Ngọa Long Sinh

Âm dương tam thế sinh

iSach.info
www.isach.info

Ngọa Long Sinh

Âm dương tam thế sinh

iSachInfo
www.isach.info

ÂM DƯƠNG TAM THƯ SINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trước Khi Vào Truyện

Trăng ẩn sao mờ, gió thu hiu hắt trời đen như mực, cách gần trong gang tấc cũng khó thấy được cảnh vật xung quanh.

T

Nơi đồng trống có mấy người dạ hành phi thân đi như bay trông tựa bóng quỷ mị chập chờn trong đêm. Bỗng từ phía mấy người dạ hành truyền tới những lời thì thầm đầy vẻ tà dâm:

- Phụ nhân này thực là mỹ nhân thiên hạ vô song.

- Nếu lão phu có được thị để suốt đời hưởng lạc thú thì cũng là diễm phúc.. Hi hi

Đột nhiên thủ lãnh của chúng khẽ quát:

- Đêm nay bọn ta đến cướp thị, không phải đem về hưởng lạc, mày là dày vò thị từ từ, khiến thị phải nếm mùi đau khổ tột cùng.

Kỳ thực lời đối thoại của chúng, thường nhân không thể nghe thấy vì bọn chúng đang sử dụng phép truyền âm nhập mật, một tuyệt học của võ lâm.

Nói rồi mấy người này lại thi triển khinh công vội vã lao đi, từ thân pháp cùng cước bộ khinh linh của chúng có thể thấy đây là những kẻ có võ công tuyệt cao. Trong đêm đen tĩnh lặng, vạn vật tịch liêu mà không nghe lấy được một tiếng nào khi chúng cất bước tựa hồ chân chúng không hề chạm đất, mắt chúng loang loáng phát ra những tia hung quang.

Nam Cung bảo là một tòa lầu có kiến trúc theo lối cung điện, lầu gác nối tiếp nhau liên miên bất tuyệt. Lúc này im lặng như tờ, chỉ văng vẳng đâu đây vài tiếng trống canh.

Trước cổng tòa lầu có dựng một cây cột treo đèn cao năm, sáu trượng, ánh đèn thảm đạm leo lét cháy trong gió thu hiu hắt giữa canh khuya trong các hành lang của đại diện, không khí càng im ắng nặng nề.

Mấy bóng đen dịch chuyển đến góc tường bao quanh đại viện, thi triển khinh công, mũi chân điểm nhẹ, song thủ vung lên, từng bóng một nhẹ nhàng vượt qua tường mà vào.

Không lâu sau, bỗng một tiếng “ầm” phá tan bầu không khí tĩnh lặng, tiếp đó Nam Cung bảo lập

tức hỏa quang xông lên ngút trời, khói tỏa mờ mịt.

Nam Cung bảo chủ nhân là một đại phú gia tại bổn địa, chủ nhân Nam Cung tiên sinh học thức uyên bác, văn võ toàn tài, trong võ lâm là người có thinh danh cực cao, người người trong vùng đều kính trọng, tôn xưng Nam Cung chủ nhân là Nam Cung đại hiệp.

Nam Cung phu thê, mỗi ngày ngoài việc đọc sách luyện võ, ngâm thơ họa tranh ra còn chỉ dạy cho hài tử duy nhất của họ - Nam Cung Thanh Vân.

Nam Cung tiên sinh, học vấn uyên thâm quí tử Thanh Vân từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, nay đã mười tám tuổi, thân hình khôn vĩ, mặt trắng như ngọc, mi thanh mục tú, từ nhỏ đã được Nam Cung phu thê yêu vì, nâng như nâng trứng mỏng.

Nam Cung Thanh Vân, ba tuổi đã được đọc sách thánh hiền, thi thư lễ nghĩa tự kinh đọc qua là hiểu, được mọi người coi là thần đồng, luôn yêu trẻ kính lão, trượng nghĩa hào hiệp nên chàng được mọi người yêu mến.

Nam Cung đại hiệp tuy võ công cao thâm, nhưng lại chưa từng chỉ dạy công tử tập võ luyện quyền mà chỉ dạy cho chàng một chút cách dưỡng khí thở nạp.

Nam Cung phu nhân xinh đẹp tuyệt vời, gần xa nức tiếng, đối với Nam Cung Thanh Vân yêu thương rất mực, những mong chàng mau khôn lớn.

Lại nhắc tới chuyện tòa lầu bị bốc cháy dữ dội.

Trong ánh hỏa quang, chín hắc y nhân đã xông vào phòng riêng của phu thê Nam Cung.

Tất cả nội sự xảy ra quá ư đột ngột khiến Nam Cung phu thê không kịp phòng bị, cả hai vừa giật mình choàng tỉnh, Nam Cung phu nhân người không mảnh vải lăn ngay xuống đất, trong lúc kinh hoảng quên mất cả việc lấy y phục che đậy ngọc thể.

Chỉ thấy nàng dung nhan tựa hoa đào, thân hình yểu điệu, mớ tóc đen nhánh buông xõa trên bờ ngực nảy nở trắng hồng, Thân hình thon dài khẽ run lên, đôi môi đỏ mọng phát ra những tiếng kêu nho nhỏ đầy kinh hãi.

Một hắc y nhân không ngăn nổi lửa dục bốc lên cháy lòng, buột miệng kêu lên:

- Đẹp? Đẹp lắm?

Hắc y nhân thủ lãnh bỗng quát lớn:

- Mau tiếp chiêu?

Không hổ thẹn là Nam Cung đại hiệp, trong lúc nguy cấp, hiểm họa ập đến bất ngờ, sau khoảnh khắc kinh hoàng, lập tức vận khí đề tụ công lực, chẳng nói chẳng rằng đánh ngay một chưởng nhanh như chớp điện, chưởng thế uy mãnh, chưởng phong ào ào, chưởng lực hùng hậu mang theo một luồng hàn khí lạnh lẽo vô cùng. Chưởng này gọi là Hỗn Nguyên Xuyên Tâm chưởng là thượng thừa tuyệt học của võ lâm.

Gã hắc y nhân nhìn nữ nhân khỏa thân như si như dại, đã bị chưởng phong đánh cho lòng ngực vỡ tung, tim gần rớt ra ngoài, máu phun đỏ vách, thi thể bị văng lên mái nhà, lăn mấy vòng rồi rơi huỵch xuống đất.

Hắc y nhân thủ lãnh cả kinh lập tức lao tới, quát lớn một tiếng, đẩy ra hai chưởng, chưởng phong nhanh như điện, chỉ nghe “bình” một tiếng Nam Cung đại hiệp vội tung lên tránh thoát chưởng phong, chỉ thấy nửa bức vách phía sau đã bị chưởng phong của hắc y nhân xô đổ, cát bay đá chạy bụi khói tung mờ mịt.

Đúng lúc Nam Cung đại hiệp vừa đáp xuống, hai hắc y nhân khác đã đồng thời phóng tới hai luồng chưởng phong vô cùng dữ dội.

Nam Cung đại hiệp cảm thấy mấy gã hắc y nhân này chẳng phải là nhân vật tầm thường, cứ nhìn bức tường bị đổ xuống do bị chưởng phong xô phải cũng đủ thấy võ công của chúng tuyệt cao.

Nam Cung đại hiệp có muốn tránh né hai luồng chưởng phong này cũng không kịp, ông đành vận công đề khí, song thủ cất lên ngang ngực rồi đẩy ra, nghênh tiếp hai chưởng nọ.

Đã nghe một tiếng “bùng” vang lên tựa sấm, chưởng lực phản chấn khiến song phương đều thoái lui hai bước, ngói trên mái nhà bị chấn động kêu lên lạch cạch. Nam Cung đại hiệp miệng thổ ra một búng máu tươi.

Với công lực của Nam Cung đại hiệp thì đại hiệp không đến nổi thọ thương dưới chưởng này, song vì hồi đêm đại hiệp tham luyến ái thê, vừa hành lạc xong thuần dương phát dịch, đề khí không đủ, thân thể hư nhược lại bị chấn phách kinh tâm, thân hình trúng chưởng lảo đảo thoái lui hai bước, ngã vật xuống giẫy vài lượt rồi tắt thở.

Sự biến xảy ra quá đột ngột khiến Nam Cung phu nhân kinh tâm động phách, lập tức ngất xỉu.

Một hắc y nhân thấy vậy cả mừng, lập tức lao tới vừa định giở trò đê tiện với Nam Cung phu nhân thì bị hắc y nhân thủ lãnh giơ thủ điểm vào ma huyệt.

Chỉ thấy hắc y thủ lãnh ôm lấy Nam Cung phu nhân, vội xuyên qua cửa mà đi.

Mấy hắc y nhân còn lại cũng lục tục nối gót thủ lãnh xuyên qua bể lửa.

Lửa vẫn cháy đùng đùng, hoả thế mỗi lúc một mãnh liệt. Lúc này có một người đội mũ đen bịt mặt, lưng gù nhanh như chớp lao vào giữa đám lửa khói đầy trời, không lâu sau người bịt mặt phi thân ra ngoài, chỉ thấy hữu thủ người này đang xách một thiếu niên. Vừa lúc người bịt mặt lao ra khỏi bể lửa thì tòa đại lầu Nam Cung bảo cũng ầm ầm sụp xuống.

Cách Nam Cung bảo không xa có một tòa phá miếu gọi là Quan Đế miếu, tòa miếu này bỏ hoang đã lâu, rêu phong ẩm thấp, lau sậy mọc đầy, trong miếu đường chỉ còn trơ lại vài pho tượng vỡ nát, sứt sẹo, mạng nhện giăng khắp nơi, toàn bộ miếu đường cũ?g toát lên vẻ lạnh lẽo âm u rợn người.

Người bịt mặt xách thiếu niên nhẹ nhàng đáp xuống trước miếu tiến vào đại điện, sau khi đặt thiếu niên xuống, người bịt mặt vội xoa ngực thiếu niên hồi lâu. Bỗng thiếu niên nọ khẽ rên lên một tiếng, mở choàng mắt kinh hãi.

Trong đại điện, ánh lân tinh chập chờn hắt lên những pho tượng đổ nát tạo thành một cảnh tượng ma quái. Lúc này cuồng phong bỗng nổi lên, gió rít lên từng hồi cuốn theo đá cát bung mù trời, tòa miếu rung lên bần bật, thiếu niên nọ vừa tỉnh lại trông thấy cảnh tượng trước mắt cứ ngỡ mình đang ở dưới địa ngục, kinh hoảng kêu ối một tiếng rồi lại ngất lịm.

Qua khoảng thời gian uống cạn hai tuần trà, thiếu niên từ từ mở mắt ra, chàng phát hiện mình vẫn còn sống và bên cạnh còn có một người bịt mặt, bất giác chàng là lên:

- Phụ thân, mẫu thân?

Người bịt mặt bình thản nói:

- Mọi sự đều do vận mệnh an bài, phụ thân của ngươi đã bị người sát hại, mẫu thân đã bị người cướp đi, hiện tại không chốn nương thân, nếu những người nọ biết được thân phận thực của ngươi, ngươi cũng chẳng thoát chết.

Thiếu niên nọ nức nở:

- Vậy tiểu nhân cần phải làm gì? Tiểu nhân muốn báo cừu, đại nhân mau nói cho biết chúng là ai?

- Cừu đương nhiên phải báo, nhưng với năng lực của ngươi hiện thời, muốn báo cừu e rằng còn khó hơn lên trời, quân tử báo cừu mười năm chưa muộn, huống hồ lão phu thấy ngươi có nội công căn cơ tiềm ẩn chỉ cần có minh sư chỉ điểm thì muốn học được võ công siêu phàm cũng chẳng khó.

- Tiền bối là ai? Ân cứu mạng dù chết cũng phải báo đáp.

- Lão phu bôn tẩu khắp giang hồ, rày đây mai đó, đêm nay gặp công tử thực cũng là do nhân duyên vận mệnh an bài.

Lúc này thiếu niên đã khóc không ra tiếng, cơ mặt nhăn nhúm dị thường, sắc diện nhợt nhạt, đột biến xảy ra trong đêm khiến chàng hiện tại không chỗ nương thân, song thân bị hại, khiến chàng ruột đau như cắt.

Người bịt mặt trịnh trọng nói:

- Công tử hãy ghi nhớ công tử thực sự có tên là Đông Phương Thanh Vân, Nam Cung phu thê chỉ là dưỡng phụ đường mẫu, từ nay về sau công tử chỉ có thể sống bằng cái tên này. Hãy nhớ lấy, lão phu phải đi rồi, sau khi lão phu đi, công tử hãy tới Nga Mi sơn, Kim Đính tự tìm Hữu Nguyên thiền sư để tập luyện võ công, từ đây đến Nga Mi đường xa ngàn dặm, công tử hãy bảo trọng.

Thiếu niên càng nghe càng thấy hoang mang, lẽ nào thân thế của chàng lại như thế.

Người bịt mặt nói rồi quay người bỏ đi, nhanh chóng biến mất trong trời đêm hắc ám.

Thiếu niên gấp đuổi theo đã không thấy tông tích của ân nhân đâu. Hiện tại chàng tựa hồ như đang sống trong một thế giới nào khác, chỉ trong một đêm chàng đã biến thành người khác, chàng gào lên điên dại, cừu hận và thống khổ đã hòa vào trong máu của chàng.

Chàng muốn báo thù, muốn rửa hận?

ÂM DƯƠNG TAM THƯ SINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiếu Chủ Hiện Thân

Ngày tháng ở Xuyên Đông, gió thu hiu hắt. Khí trời đã trở nên lạnh lẽo. Vầng trăng hạ huyền treo chênh chếch giữa trời, tỏa ra thứ ánh sáng u ám và lạnh lẽo, vài vì sao lấp lánh rải rác trên bầu trời đen thẫm.

N

Nga Mi sơn đứng tĩnh lặng tựa như một hòa thượng đang ngồi nhập định.

Nga Mi sơn cùng Triết Giang Phổ Đà sơn, An Huy Cửu Hoa sơn, Sơn Tây Ngũ Đài sơn, đều xứng làm Tứ đại phật giáo danh sơn. Từ cổ chí kim là nơi thánh địa của Phật giáo, và cũng là nơi mà các danh sĩ võ lâm thường lui tới.

Nga Mi kim đỉnh là một ngọn núi chính của Nga Mi, cao hơn ngàn trượng. Đứng ở đây có thể ngắm cảnh mặt trời mọc, có thể thấy mây bay dưới chân và cũng thấy được nhật quang khí lành tỏa sáng khắp vùng.

Nga Mi đã là thánh địa thì tự nhiên chùa miếu ở đây cũng thêm phần rạng rỡ, quanh năm suốt tháng tiếng cầu khấn tụng kinh niệm Phật không lúc nào ngưng nghỉ, hương khói triền miên.

Những tòa cổ tự, cổ miếu kiến trúc bề thế uy nghi, từ xa nhìn tới cảnh tượng thật hùng vĩ, khiến Nga Mi sơn càng được nhiều người lui tới, khiến Nga Mi cổ tự càng thêm phần thần bí.

Đúng lúc ấy từ Kim Đính tự truyền ra tiếng mỏ cả, tiếp đó là tiếng tụng kinh niệm Phật từ trong tự viện truyền ra, vang vang khắp Nga Mi kim đỉnh...

Tiếng tụng kinh niệm Phật toát đầy vẻ trang nghiêm thần thánh, đặc biệt hơn nữa mấy tiếng tụng kinh tựa vàng đá khua nhau, chẳng những cương kình hữu lực mà còn phảng phất chân khí bàng bạc.

Lúc này, tại Thất Tinh ba, dưới ánh trăng ảm đạm, có một bóng người cao lớn, nhanh như sao xẹt phi thân tới Kim Đính tự, chỉ trong thoáng chốc, bóng hình nọ đã đáp xuống mái Kim Đính tự mà không phát ra một tiếng động nào, chỉ thấy người này tựa phi nhạn xuyên vân vừa trầm mình đã đáp xuống khoảng trống trước đại điện.

Bóng người vừa chạm đất, lập tức phát ra tiếng cười lạnh lẽo phá tan bầu không khí trang nghiêm nơi này, thanh âm tựa quạ kêu trong đêm, hòa cùng tiếng tụng kinh niệm Phật vọng đi xa xa...

Tiếng tụng kinh trong đại điện bỗng ngưng bặt, Phương trượng chưởng môn Nga Mi phải tiến vào đại điện trong sự bảo hộ của Nga Mi phái Kim Đính ngũ kiếm, lúc này toàn thể đại điện đều im phăng phắt.

Nga Mi chưởng môn Hữu Nguyên thiền sư vẻ mặt trang nghiêm đứng sừng sững trước đại điện, song mục thần quang loang loáng nhìn vào mấy trăm hòa thượng đang ngồi nhập định. Hồi lâu mới cất giọng sang sảng:

- Lão phu muốn trịnh trọng báo cho các vị rõ ràng, bất luận bổn phái có phát sinh sự gì cũng không được rời khỏi nơi này, nếu bị địch nhân tập kích thì phải hợp lực phòng chống, chớ nên khinh suất.

Bỗng tiếng cười âm lạnh lại vang lên truyền vào trong điện khiến chúng tăng nhân thảy đều biến sắc. Hữu Nguyên thiền sư vội xoay người lại, tiến nhanh ra khỏi điện.

Trong đại viện Hữu Nguyên thiền sư dừng lại cách người nọ ba trượng, hòa thượng đưa mắt nhìn dị nhân, khẽ chau mày hỏi:

- Phải chăng thí chủ là Tích Thư Nhân?

Nguyên người nọ bịt mặt, ăn vận rất cổ quái, toàn thân trên dưới vận hồng bào, thân hình lùn tịt, mặt che bằng vải đỏ, ngoại trừ hai lỗ tròn được khoét trên vải, luôn phát ra hàn quang lạnh lẽo, toàn thân trên dưới đều đỏ rực.

Hồng bào quái nhân cười khành khạch:

- Không sai, tại hạ chính là Tích Thư Nhân, sứ giả của Âm Dương bang.

Thì ra còn có một sự cổ quái hơn nữa đó là sau lưng Tích Thư Nhân còn đèo một cái gùi thủng lỗ chỗ, trong gùi chứa đầy những trang sách rách nát, chính vì điểm này mà y có ngoại hiệu là Tích Thư Nhân.

Hữu Nguyên thiền sư giọng ngưng trọng:

- Thí chủ đang đêm tới bổn tự phải chăng có điều chi chỉ giáo?

Tích Thư Nhân lạnh lẽo đáp:

- Điều này bỉ nhân đã nói rõ khi gởi thiếp.

Hữu Nguyên thiền sư thân phận là Nga Mi chưởng môn võ công cao siêu, vừa nghe thế bất giác lòng giật mình, song mặt không đổi sắc, thản nhiên nói:

- Thí chủ đã dám xâm nhập bổn tự một mình, lại cao ngạo ngông cuồng...

Tích Thư Nhân mắt lóe hàn quang, gằn giọng:

- Chẳng lẽ vì việc Đại Thừa Kim Cương kinh của quí phái bị mất mà...

Hữu Nguyên thiền sư biến sắc, gượng gạo:

- Vì sao thí chủ biết việc này?

Tích Thư Nhân không đáp mà hỏi:

- Nhưng có thực là có chuyện này không?

Hữu Nguyên thiền sư sa sầm mặt:

- Quả có như vậy, phải chăng thí chủ vì việc này mà tới?

Tích Thư Nhân cười rộ hồi lâu, nói với giọng kích động:

- Hừ, tại hạ tới đây chính là muốn tra xét thực hư về việc bảy đại môn phái bị mất kinh sách, theo như lời Thiếu Lâm chưởng môn Viên Trí đại sư thì đúng là như vậy, nay các hạ đã chứng thực, há lại là giả...

Hữu Nguyên thiền sư cả kinh vội hỏi:

- Thí chủ muốn nói bảy đại môn phái đồng thời bị mất kinh sách?

Tích Thư Nhân lạnh lẽo:

- Bảy đại môn phái cũng bị mất kinh sách trong cùng một thời gian, đều là đêm trừ tịch, khoảng đầu canh một.

- Thí chủ vì sao biết điều này?

- Sự này khoan hãy bàn tới, bỉ nhân lần này tới bái phong Phương trượng chưởng môn, lẽ nào quí tự lại ngầm phục cung thủ, hẳn muốn gia hại tại hạ? Những cao thủ của quí tự hiện đang ở đâu?

Hữu Nguyên thiền sư nói:

- Trong đại điện Kim Đính tự?

Tích Thư Nhân nói:

- Thực không?

Hữu Nguyên thiền sư đáp:

- Thực.

Lúc này, Tịch Thư Nhân cũng cảm thấy kinh dị, từ từ đưa cao hữu thủ lên, chỉ về phía một gốc cổ tùng cách đó năm trượng lạnh giọng nói:

- Vì bằng hữu đang nấp trên cây hãy ra đi.

Bỗng nghe một tiếng "huỵch", người ở trên cây đã nhảy xuống. Hữu Nguyên thiền sư đưa mắt ngơ ngác nhìn người vừa nhảy xuống. Đồng thời Tích Thư Nhân cũng phi thân đến cách người nọ năm thước thì dừng lại. Cả Hữu Nguyên thiền sư và Tích Thư Nhân cùng "ồ" lên một tiếng kinh ngạc.

Thì ra đây là một thiếu niên dung mạo đẹp đẽ, hai mắt sáng như sao, cặp mày kiếm dựng chếch đến gần mí tóc, mũi cao thẳng tuy đầu tóc rồi bời, y phục rách rưới, song vẫn toát ra vẻ oai dũng dị thường. Chàng chính là thiếu niên từ ngàn dặm trèo non lội suối băng rừng tới Nga Mi sơn bái sư học võ theo lời của ân nhân.

Thiếu niên từ từ đứng lên, cặp mắt sáng như sao phát ra những tia giận dữ nhìn thẳng vào mặt hai người.

Sự thảm biến của gia đình đã khiến chàng phẫn nộ cực điểm, lại bị Nga Mi hòa thượng cự tuyệt không lưu chàng lại càng khiến chàng hận thế nhân thiên hạ, trong giây lát lửa giận bùng cháy dữ dội, lấn át mọi nỗi đau đớn của thân xác khi từ trên cây nhảy xuống.

Lúc này Hữu Nguyên thiền sư và Tích Thư Nhân lại đồng thanh ồ lên một tiếng kinh ngạc, đứng ngẩn người nhìn.

Đông Phương Thanh Vân tuy giận dữ nhìn hai người, song lại bị cử chỉ kinh dị nhãn thần của họ mê hoặc, chàng ngẩn người nói:

- Tại hạ...

Đông Phương Thanh Vân vừa định xưng danh thì hai người nọ đồng thanh kêu lên:

- Đông Phương Thanh Vân?

Lời còn chưa dứt đã lao về phía chàng. Tích Thư Nhân vừa thấy Hữu Nguyên thiền sư động thân, y kinh hoàng kêu lên:

- Nếu thiền sư không thoái lui, lượng thứ tại hạ vô lễ.

Vừa nói tả thủ của Tích Thư Nhân đã đẩy ra một chưởng, công tới Hữu Nguyên thiên sư, cùng trong lúc ấy, Hữu Nguyên thiền sư cũng vung hữu thủ đẩy tới một chưởng, tả thủ chộp lấy Đông Phương Thanh Vân, miệng quát:

- Tích Thư thí chủ lượng thứ lão hủ thất lễ.

Ẩm? Một tiếng lớn vang dội khi hai chưởng chạm nhau, hữu thủ của Thích Thư Nhân đã chộp được Đông Phương Thanh Vân, thân hình bị đẩy lùi một bước. Hữu Nguyên thiền sư bị chưởng lực phản chấn phải thoái lui hơn mười bước mới ôn trọng thân hình nhìn Tích Thư Nhân, mặt vị thiền sư lộ đầy vẻ kinh hãi.

Tích Thư Nhân vừa thấy Hữu Nguyên bị đẩy lùi, y vội tóm lấy Đông Phương Thanh Vân, điểm huyệt rồi nhét chàng vào trong gùi, đoạn cung tay, nghiêng mình nói:

- Đắc tội thiền sư, đa tạ thiền sư nương tay.

Lúc ấy, Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy trước mắt tối đen, chân tay mềm nhũn, song dù chàng đang ngồi thì đầu chàng vẫn cao hơn Tích Thư Nhân cho nên sau khi định thần nhìn lại, chàng lại có thể quan sát hết sức rõ ràng mọi việc xảy ra trước mắt.

Đã nghe Tích Thư Nhân nói:

- Tại hạ vì cứu thế nhân nên phải dùng hạ sách.

Hữu Nguyên thiền sư nói:

- Đã là hạ sách, vì sao còn làm càn, nếu thí chủ biết vị tiểu thí chủ này có chút căn nguyên với bổn phái, thí chủ sẽ đứng ngoài mà thôi.

Tích Thư Nhân mắt lóe hung quang tàn độc, nhìn trừng trừng nói:

- Thiền sư ắt biết tiểu huynh đệ này là nhi tử của Sinh tử sinh Đông Phương Thần Nghiêu, thủ lãnh của Càn Khôn Tam Bí. Chẳng những y có ân oán với quí phái mà còn ân oán với cả bảy đại môn phái. Tuy là như thế song Đông Phương Thần Nghiêu còn có quan hệ sâu sắc với bỉ nhân, thiền sư thân mặc tăng bào, phải biết Phật môn lấy từ bi làm gốc, chỉ có chút ân oán với phụ thân mà lại đem nhi tử xử vào tử địa hay sao?

Thiền sư nghe rồi vội nói:

- Xử vào tử địa? Tích Thư thí chủ sao lại điên đảo thị phi, thí chủ tự xưng là sứ giả của Âm Dương bang, lẽ nào, lẽ nào...

Còn chưa dứt lời, Hữu Nguyên thiền sư bỗng phất hai tay áo, hai luồng kình phong mãnh liệt tựa sóng dữ xô tạt ập tới Tích Thư Nhân.

Tích Thư Nhân vẫn đứng im bất động, không hiểu vì quá kinh ngạc hay quá coi thường công lực của thiền sư.

Ầm một tiếng, đá bay cát chạy, bụi bốc mù trời. Nhưng điều khiến người ta kinh hài hơn cả là Tích Thư Nhân vẫn đứng sừng sững, không thấy phản ứng hay phòng vệ.

Trong vòng một trượng nơi y đứng không chút bụi mờ, tà áo không phất phơ.

Hữu Nguyên thiền sư vừa thấy vậy, buột miệng kinh hoảng:

- Đại Thừa thần công...

Tích Thư Nhân lạnh giọng:

- Không sai? Thiền sư ngạc nhiên sao? Với môn thần công này, bỉ nhân đã sử dụng tuyệt học của Nga Mi, có thể nói là bỉ nhân cũng được liệt vào hàng sư tổ của thiền sư.

Mặt đỏ bừng, Hữu Nguyên thiền sư nói:

- Thí chủ lai lịch kỳ bí, Đông Phương thí chủ lọt vào tay thí chủ, ắt không còn hy vọng sinh hoàn. Ôi, lão hủ là Nga Mi chưởng môn đã không thể tuân thủ qui định của sư môn, lại tận mắt thấy tuyệt học của tệ phái do ngoại nhân thi triển, mà không thể dò hỏi căn nguyên.

Nói tới đây, hữu thủ của thiền sư vung lên, nhanh như chớp đã vỗ xuống thiên linh cái. Tích Thư Nhân thấy vậy cả kinh, vội gầm lên một tiếng, thân hình vẫn đứng im bất động. Đã nghe Hữu Nguyên thiền sư kêu hự một tiếng, thân hình lảo đảo thoái lui bảy tám bước nữa, ngã ngồi xuống đất, sắc diện đầy vẻ hoang mang.

Tích Thư Nhân khẽ hừ một tiếng nói:

- Thiền sư thân là Nga Mi chưởng môn cùng Thiếu Lâm thống lãnh võ lâm, rốt cục chẳng có chút cốt khí trước trọng trách mà lại muốn tự tận, điều này há chẳng phải để võ lâm chê cười sao? Theo giang hồ truyền ngôn thì Thiếu Lâm Viên Trí đại sư và Nga Mi Hữu Nguyên thiền sư cùng có định lực kinh hồn, thấy Thái Sơn sụp đổ trước mắt mà mặt không đổi sắc, sông Hoàng Hà ập lên đầu mà thần thái vẫn an nhiên, ung dung. Nay vừa thấy những điều này mới biết toàn là lời giả dối, khiến người ta phải lo thay cho võ lâm giang hồ.

Bỗng năm bóng lục y tựa năm đạo thanh quang lao tới sau lưng Hữu Nguyên thiền sư. Năm người này chính là Kim Đính ngũ kiếm. Ngũ kiếm trừng mắt giận dữ nhìn Tích Thư Nhân. Lúc này Hữu

Nguyên thiền sư mặt đầy kinh dị, hổ thẹn, từ từ đứng lên, song thủ chắp trước ngực miệng niệm Phật hiệu, thi lễ với Tích Thư Nhân:

- Ý tứ của thí chủ cũng tựa thân thế của thí chủ vậy, vô cùng kỳ bí, thí chủ đã bảo là sứ giả của Âm Dương bang mà trong mấy tháng gần đây đã tạo ra một trường kiếp võ lâm, máu đổ thịt rơi, như sấm sét, tựa cuồng phong, thần bí khôn lường, hơn nữa Âm Dương bang lại tuyên bố sẽ làm cỏ võ lâm, tận diệt bảy đại môn phái trong khi hành động này của thí chủ tựa hồ trái nghịch với điều qui quí bang, khiến lão hủ không hiểu.

Tích Thư Nhân nói:

- Nếu chẳng phải muốn giấu hành tung, bỉ nhân nào cần phải bịt mặt vận hồng bào?

Hữu Nguyên thiền sư vẫn ngơ ngác không hiểu:

- Lão hủ không có thời gian hỏi tường tận ý tứ của thí chủ là thiện hay là ác ý.

Hiện tại lão hủ kính thỉnh thí chủ giải đáp một vài điều nghi vấn. Lão hủ không cưỡng ép thí chủ. Điều thứ nhất, Tích Thư thí chủ đã đoạt được Thanh Vân thí chủ, phải chăng muốn đem hiến cho Âm Dương bang.

Tích Thư Nhân lạnh lùng:

- Bỉ nhân tuy tự xưng là sứ giả Âm Dương bang, song lại không phải là người của Âm Dương bang, cho nên sẽ không để cốt nhục tương tàn, tức là sẽ không hiến Đông Phương Thanh Vân cho Âm Dương bang.

Hữu Nguyên thiền sư cả kinh:

- Điều này càng khiến lão hủ nghi hoặc, song sự thể vốn hư hư thực thực, lão hủ tin thí chủ là được rồi. Điều thứ hai, thí chủ có thể cho lão hủ hay đã học được “Đại Thừa thần công” ở đâu?

Tích Thư Nhân thò tay vào bọc nói:

- Học được từ cuốn sách này, hiện tại bỉ nhân xin hoàn trả lại cho quí tự.

Vừa nói hữu thủ khẽ phẩy, một đạo hắc quang lao vút về phía Hữu Nguyên thiền sư. Lão thiền sư cũng đưa hữu thủ lên nghênh đón. “Bộp” một tiếng, vừa hay tiếp lấy vật đó đưa mắt nhìn lên cuốn sách, bỗng thiền sư giật nãy người, thối lui một bước, mặt đầy kinh hoảng, lập cập nói:

- Đây, đây, đây...

Hữu Nguyên thiền sư tựa hồ bị vật gì chấn ngang họng, không nói nên lời, mắt trợn tròng nhìn

Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân vẫn lãnh đạm nói:

- Đại Thừa thần công, một trong Tam Đại bảo kinh của quí phái đã được bỉ nhân hoàn trả, hiện tại hãy để bỉ nhân tự nói ra điều thứ ba.

Hữu Nguyên thiền sư bỗng cung tay nghiêng người:

- Tích Thư thí chủ, hồng ân đối với bổn phái khiến lão hủ cùng chúng đệ tử, đến chết không quên, nếu Tích Thư thí chủ có khi nào cần dùng tới bổn phái, có thể tùy nghi phát lệnh. Tệ phái dù có xông vào nước sôi lửa bỏng cũng không dám chối từ.

Tích Thư Nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Đừng nhiều lời, khi bỉ nhân gởi thiếp thứ nhất là muốn mượn Đại Thừa kim cương kinh để cho rõ sự thực, việc thứ hai là muốn xin quí tự hai viên Khôn linh đan, đây là cưỡng bách, vì nếu thiền sư không cho, bỉ nhân đành phải động thủ.

Hữu Nguyên thiền sư cười ha hả:

- Tích Thư thí chủ khỏi cần cưỡng cầu, tệ tự đương nhiên sẽ tặng thí chủ linh đan.

Nói rồi, Thiền sư quay sang ngũ kiếm mà nói:

- Thiên Minh sư thúc, thỉnh sư thúc đi lấy hai viên Khôn linh đan ra tặng Tích Thư thí chủ.

Thiên Minh đại sư là đệ nhất kiếm của Ngũ kiếm nghe vậy lập tức cung tay nói:

- Tuân lệnh dụ Chưởng môn?

Dứt lời vừa định chuyển mình bước đi, bỗng...

Một tiếng quát vang lên như sấm nổ:

- Khoan?

Tiếng quát vừa dứt lập tức có tiếng than vãn vang lên:

- Ò? Ò... Đói bụng rồi...

Mọi người thảy đều đưa mắt nhìn đi, thảy đều biến sắc.

Lúc ấy Hữu Nguyên thiền sư lập tức hạ giọng:

- Ngũ kiếm mau trở về đại điện, kêu mọi người mau lớn tiếng tụng kinh niệm Phật. Mau? Mau? Có

lẽ đêm nay, đêm nay...

Vốn thiền sư còn muốn nói ra điều gì, song lại thôi không nói. Ngũ kiếm đồng thanh đáp:

- Tuân mệnh Chưởng môn...

Đoạn Ngũ Kiếm quay người phi thân vào đại điện.

Đã nghe thanh âm lạnh lẽo của Tích Thư Nhân:

- Thụ Thi Chiêu Hồn, hãy nhớ, đây là Nga Mi sơn, hoàn toàn không phải là nơi giải những oán cừu giữa ta và ngươi, ngươi kêu vài tiếng nữa thì kẻ chết không phải là ta, mà là mấy hòa thượng vô oán vô cừu trên Nga Mi sơn này.

Khi nãy Đông Phương Thanh Vân nhảy từ trên cao xuống tới đụng phải một cái xác, kỳ thực là một người. Người này gầy khô như que củi, chỉ còn có mỗi lớp da bao bên ngoài bộ xương, gò má nhô lên, hốc mắt hõm xuống, những nếp nhăn khắc sâu trên mặt, hai tay buông thỏng bên người, trông tựa một xác chết khô, điểm duy nhất còn giống người là trên đầu còn phất phơ một túm tóc. Song mục lộ hung quang. Điều kỳ quái là y bị một dây thừng đen thắt chặt lấy cổ treo tòn ten trên cây.

Người này chính là nhân vật mà trong mấy năm gần đây đã uy danh giang hồ, được người ta gọi là Thụ Thi Chiêu Hồn Khiếu Tam Sanh, tuyệt chiêu của y là kêu ba tiếng "Ò ò.. đói bụng rồi..."

Tiếng thứ nhất và tiếng thứ hai khiến người ta thần trí mê loạn, nhưng đến tiếng thứ ba vừa vang lên thì không còn ai có thể thoát chết.

Thụ Thi Chiêu Hồn lại than vãn:

- Ò ò... đói bụng rồi...

Đây là tiếng thứ hai, Hữu Nguyên thiền sư vô cùng kinh hoảng, lập tức chấp hai tay cúi đầu nhập định, chỉ có Tích Thư Nhân lạnh lùng nói:

- Ngươi có sự gì cứ nói ra, đừng than van như vậy?

Tình thế đã cực kỳ khẩn trương, mọi người có mặt tại hiện trường không lạnh mà run, răng khua lộp cộp.

Thụ Thi Chiêu Hồn than vãn:

- Ò ò... Ò ò...

Tích Thư Nhân mặt vẫn lạnh lẽo vô tình. Hữu Nguyên thiền sư đã nhập định nên không dám phân

tâm. Chỉ có Đông Dương Thanh Vân, khi tiếng ò thứ ba vang lên, bỗng cảm thấy toàn thân rúng động, đến tiếng ò thứ tư, toàn thân bỗng nhiên như bị ai lôi ra khỏi gùi quăng xuống đất. Điều kỳ quái là khi rơi xuống đất dường như rơi xuống chiếc nệm bông, không có chút chi đau đớn. Tích Thư Nhân cả kinh, sấn tới hai bước rồi bỗng dừng lại. Thụ Thi Chiêu Hồn vẫn cứ ò ò than vãn.

Trọng đại điện của Kim Đính tự lại lặng im phăng phắc, Hữu Nguyên thiền sư chợt tỉnh lại, ngửa cổ hú dài một tiếng. Tiếng hú như phụng hót rồng ngâm, tựa hổ gầm, dường beo rống. Tiếng hú khiến cho cỏ cây bốn bề rung lên xào xạc.

Thụ Thi Chiêu Hồn lại vẫn than vãn ò ò đói bụng.

Đông Phương Thanh Vân mỗi lần nghe tiếng ò thì toàn thân lại rúng động một lần. Chàng cứ ngẩn ngơ bước về phía Thụ Thi Chiêu Hồn.

Tích Thi Nhân cả kinh vội phi thân lướt tới cười gằn một tiếng, tả thủ chộp lấy Đông Phương Thanh Vân, hữu thủ nhanh như chớp vung một chưởng công kích Thụ Thi Chiêu Hồn.

Thụ Thi Chiêu Hồn nói giọng lạnh lẽo:

- Chiêu thứ nhất ta đã tâm lĩnh....

Nói rồi chỉ nghe một tiếng sầm. Tích Thư Nhân lảo đảo thối lui ba bước mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân bỗng trợn trừng hai mắt, hai đạo mục quang ánh lên vẻ tàn độc phẫn hận. Chàng đảo mắt nhìn song phương một lượt gằn giọng:

- Vì sao các vị biết tại hạ là Đông Phương Thanh Vân?

Lúc này Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng nói:

- Có ai mà không biết hậu duệ của Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu đệ nhất Càn Khôn Tam Bí là Đông Phương Thanh Vân. Ngươi giống hệt như phụ thân ngươi hai mươi năm về trước. Đông Phương Thanh Vân, việc ngươi hiện thân trong võ lâm sớm ba năm khiến bọn ta kinh ngạc, song điều khiến ta bất ngờ hơn cả là ngươi chẳng có một chút võ công nào?

Trong khi Thụ Thi Chiêu Hồn nói thì Tích Thư Nhân đã đến bên Đông Phương Thanh Vân nói với Thụ Thi:

- Kiến giải của ngươi và ta có điểm tương đồng...

Thụ Thi Chiêu Hồn không đợi Tích Thư Nhân nói hết, ngắt lời:

- Tích Thư Nhân, hôm nay có lão phu ra tay, ngươi cũng khó bề cướp Đông Phương Thanh Vân đi

được, y thuộc về ta, ngươi mau mau xéo đi?

Tích Thư Nhân luôn miệng cười nhạt, nói:

- Thụ Thi Chiêu Hồn, đã có Tích Thư Nhân ở đây, ngươi muốn đem Đông Phương Thanh Vân đi, chỉ e không tránh khỏi một trường sinh tử quyết đấu, có bản lãnh thì hãy xuống đây.

Thụ Thi Chiêu Hồn cười khành khạch:

- Phải, phải, hôm nay quyết không thể tránh khỏi cuộc đấu sinh tử, chính như ngươi đã nói Nga Mi sơn này hoàn toàn không phải là nơi để cho ta và ngươi động thủ.

Thôi như vậy, ta xuống dưới chân núi Nga Mi đợi ngươi tại Nga Mi trấn Thanh Quan Giang, ngươi còn phải mất bao lâu nữa mới giải quyết xong chuyện ở đây?

Tích Thư Nhân lạnh lùng nói:

- Khoảng uống cạn một tuần trà.

Thụ Thi Chiêu Hồn nói:

- Quân tử nhất ngôn, tới lúc đó thỉnh huynh đài cùng Đông Phương Thanh Vân tới Thanh Quan Giang, lão phu đợi ở đó.

Lời nói chưa dứt đã thấy một bóng đen xì chầm chậm cất cao lên hơn bốn trượng xoay tít thân hình giữa không trung lao vút đi như tên bắn.

Đông Phương Thanh Vân thấy vậy vừa kinh vừa phục.

Tích Thư Nhân mặt vẫn không chút thay đổi.

Hữu Nguyên thiền sư kêu lên kinh hãi:

- Hư Bộ lăng vân Đạp Phong đây... đây...

Sau mấy tiếng đây đây, Hữu Nguyên hòa thượng dường như đã mất đi vẻ tôn nghiêm của một Phương trượng chưởng môn, trầm giọng khẽ quát:

- Thiên Minh đại sư ở đâu?

Một tiếng có vang lên, năm bóng người nhanh như cắt đã tới bên mình Hữu Nguyên thiền sư, Thiên Minh đại sư là thủ lãnh của Thiên Đính ngũ kiếm bước về phía Tích Thư Nhân với vẻ cung kính, cất giọng sang sảng:

- Kính thỉnh Tích Thư thí chủ thọ tiếp Khôn linh đan.

Tích Thư Nhân tiến tới mấy bước, thò tay lấy mấy viên linh đơn trong tay đại sư mà chẳng thèm liếc đại sư một cái, bỏ vào trong bọc, sau đó quay qua nói với Hữu Nguyên thiền sư:

- Cảm tạ thiền sư tặng linh đan, tới chết khó quên, bỉ nhân cáo biệt ở đây, những mong thiền sư bảo trọng. Còn nhiều việc khác, Thiếu Lâm Viên Trí đại sư sẽ đích thân kiếm thiền sư thương lượng.

Hữu Nguyên thiền sư vội chấp tay nghiêng mình nói:

- Tích Thư thí chủ, lão hủ vẫn còn một nghi vấn, chẳng hay thí chủ có thể chỉ giáo?

Tích Thư Nhân nói:

- Bỉ nhân biết là sự việc có liên quan tới Đại Thừa thần công của quí phái, kỳ thực bảy đại môn phái đều đã mất sách, những quyển kinh của bảy đại môn phái, nói thẳng ra là sở hữu của chủ nhân tại hạ. Còn việc lấy Kim Cương kinh đổi linh đan lại là ý của tại hạ, điều này thỉnh thiền sư bỏ qua.

Hữu Nguyên thiền sư vội hỏi:

- Dám hỏi thí chủ, tôn chủ nhân là vị nào?

Tích Thư Nhân lãh đạm:

- Thỉnh thiền sư lượng thứ, tại hạ không thể nói. Kỳ thực lần cuối cùng tại hạ gặp chủ nhân gia cách đây đã mười lăm năm, khi đó tại hạ mới chỉ là một hài tử chưa biết trời cao đất dày, tuân mệnh chủ nhân luyện tuyệt học của bảy đại môn phái. Đến khi luyện thành thì hoàn trả kinh sách, thấm thoát đã mười lăm năm.

Hữu Nguyên thiền sư nghe vậy, biến sắc nói:

- Vì sao thí chủ lại biết rõ việc bổn phái mất bảo kinh xảy ra vào đêm trừ tịch?

Tích Thư Nhân lúc này dường như đang nhớ lại ở đoạn thời gian mười lăm năm trước, đã nghe Hữu Nguyên thiền sư hỏi bèn đáp:

- Điều này cách đây một tháng khi bỉ nhân tới hoàn trả lại bí kiếp cho Thanh Thành phái, phát giác trong Thanh Thành phái có điều kỳ quái, đến khi bỉ nhân kịp tới thì toàn phái Thanh Thành đã vô cùng hỗn loạn, hỏi ra mới biết nguyên do. Cho đến khi bỉ nhân tới Thiếu Lâm, được Viên Trí đại sư cho hay rằng Đạt Ma chân kinh của Thiếu Lâm cũng bị đánh cắp trong đêm trừ tịch. Kẻ đánh cắp có võ công vô cùng cao siêu, điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái là việc cả bảy môn phái bị đánh cắp bảy kinh do cùng một người. Thỉnh vấn thiền sư có thấy rõ kẻ đó là ai khi y tới quí tự?

Hữu Nguyên thiền sư kinh ngạc:

- Chẳng những nhìn rõ mà còn đối chưởng với lão kia, bản lãnh của người này khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Tích Thư Nhân cười lạnh:

- Phải rồi, dưới gầm trời này, làm sao có bảy người cùng lúc đánh cắp bảy bộ chân kinh của bảy đại môn phái, hiện tại có một điều bỉ nhân muốn hỏi thiền sư.

Thiền sư đã biết rõ sự tình như vậy, vì sao lại dễ dàng để bỉ nhân mang Đông Phương Thanh Vân đi.

- Lão hủ từng nói qua, kẻ đánh cắp cùng đối chưởng với lão hủ, dung mạo của người nọ tuy giống hệt Đông Phương Thanh Vân nhưng thân cao hơn Đông Phương thí chủ khoảng ba tấc, hơn nữa cử chỉ lại là của cao nhân.

Tích Thư Nhân cười ha ha:

- Quả nhiên thiền sư có kiến giải của cao nhân, không hổ là nhất đại tông sư. Sự tình đã rõ ràng như vậy, bỉ nhân xin cáo từ.

Hữu Nguyên thiền sư cung tay nói:

- Kính thỉnh thí chủ bảo trọng.

Tích Thư Nhân lãnh đạm:

- Bỉ nhân cũng mong thiền sư thận trọng.

Nói đoạn Tích Thư Nhân bước về phía Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân mặt đầy vẻ tức giận gầm lên:

- Hồng y nhân, dừng bước.

Tích Thư Nhân giật mình, mục quang bỗng dịu lại, giọng hòa nhã:

- Hài tử, giờ chẳng còn sớm nữa, nói thực cho người hay, trừ phi ngươi thay da đổi lốt thì người trong thiên hạ võ lâm mới dung được ngươi.

Mấy tháng liền trèo đèo lội suối, vất vả, song thân gặp bi thảm đã khiến Đông Phương Thanh Vân đau khổ vô cùng, sớm coi thế nhân đều là cừu địch, vừa nghe Tích Thư Nhân nói vậy bèn quát:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Tích Thư Nhân giọng vẫn ôn hòa:

- Kỳ thực có nói đến ngươi vẫn không biết, song ta vẫn phải nói. Phụ thân của ngươi là cừu địch của tất cả các nhân vật hắc đạo trong thiên hạ. Mười lăm năm trước lại có một hiểu lầm rất lớn với bảy đại môn phái. Lâm vào thế không đội trời chung cùng bảy đại môn phái, hôm nay ngươi lên Nga Mi chẳng khác chi đưa đầu vào thòng lọng. Tuy võ lâm có một qui tắc là tội của cha không quan hệ tới con, song thâm tâm hiểm ác, vì sự an toàn của mình, ngươi phải đi với ta. Có một ngày ngươi cũng có thể lừng danh như phụ thân.

Đông Phương Thanh Vân vẫn lạnh lùng:

- Làm sao ngươi biết phụ thân ta là Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu?

Tích Thư Nhân nói:

- Thứ nhất tên của ngươi có phải là Đông Phương Thanh Vân không?

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác gật đầu, Tích Thư Nhân mỉm cười tiếp:

- Vậy thì đúng rồi, mười sáu năm trước khi ngươi ra đời, từng được đưa tới đại hội Thiếu Lâm tự, tại đó những người ở đó đặt danh cho ngươi là Đông Phương Thanh Vân.

Hài tử, ngươi thử nghĩ xem, ngươi vừa ra đời đã là một sự kiện chấn động võ lâm quần hùng hội tụ tại Thiếu Lâm tự đại hội, ngoài các nhân vật đứng đầu hai phái Hắc Bạch còn có Chưởng môn của bảy đại môn phái.

Nói tới đây, Tích Thư Nhân quay về phía Hữu Nguyên thiền sư hạ giọng:

- Năm xưa, thiền sư cũng là một trong những vị đó, phải không?

Hữu Nguyên thiền sư gật đầu trịnh trọng:

- Đúng vậy.

Tích Thư Nhân lại tiếp:

- Điều thứ hai, cách đây hai mươi năm lần đầu ta gặp phụ thân ngươi, dung mạo của ngươi chẳng khác gì người lúc này, kể cả khuôn mặt, thân hình cử chỉ, thần thái, có thể nói ngươi là sự tái hiện của Đông Phương Thần Nghiêu.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu khó hiểu.

Tích Thư Nhân lại tiếp:

- Những người tham dự thịnh hội còn có võ lâm chí tôn Võ Lâm Tam Bí gồm Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu, Phụ Hổ Sinh Hoàng Phổ Duy, Tọa long sinh Thượng Quan Thần. Khi đi, võ lâm Tam Bí cũng tặng cho ngươi một vật gọi là Ngọc Dinh Liên. Ngươi thử nghĩ xem việc ngươi ra đời khiến cho thiên hạ võ lâm vui mừng như vậy. Hơn nữa lại là hậu duệ duy nhất của Tam Bí, thiết tưởng có nên dựng thành sự nghiệp cứu quốc cứu dân, trừ bạo an lương không?

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy lấy làm kỳ lạ, bất giác cho tay vào ngực sờ vào Ngọc Dinh Liên, nhưng miệng vẫn nói:

- Vì sao ta lại phải đi theo ngươi nhỉ?

Tích Thư Nhân thở dài lắc đầu:

- Hài tử, ta biết ngươi phải chịu quá nhiều thử thách, đi thôi.

Nói rồi Tích Thư Nhân phi thân lướt tới bên Đông Phương Thanh Vân, điểm vào ma huyệt của chàng rồi nhét chàng vào trong gùi, đoạn nói với Hữu Nguyên thiền sư:

- Tại hạ cáo từ.

Vừa nói thân hình bay vút lên cao, vượt ra khỏi Kim Dinh tự, phi thân xuống núi.

Đông Phương Thanh Vânngồi ở trong gùi không cử động được nhưng miệng vẫn có thể nói nên bèn lên tiếng:

- Vì cớ gì mà ngươi bắt ta đi vậy?

Tích Thư Nhân khẽ nói:

- Thỉnh Thiếu chủ lượng thứ, kỳ thực Thiếu chủ có thể biết vì sao bỉ nhân tự xưng là sứ giả của Âm Dương bang? Vì sao khi hoàn trả chân kinh lại xin hai viên Khôn linh đan? Điều này không phải là vì Thiếu chủ mà vì trước mặt Hữu Nguyên thiền sư không thể nói rõ mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Ai là Thiếu chủ của ngươi?

Tích Thư Nhân dịu giọng:

- Thiếu chủ chính là chủ nhân của nô tài. Thiếu chủ, lệnh tôn lúc này ra sao?

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy vừa ngạc nhiên vừa buồn bã. Lời của Tích Thư Nhân chạm vào vết thương lòng của chàng. Nỗi đau đớn tụ trong mấy tháng qua lúc này bỗng òa vỡ, chàng run giọng nói nước mắt lã chã rơi:

- Gia.. gia phụ đã mất rồi?

Tích Thư Nhân toàn thân rúng động, toàn thân lảo đảo, hai mắt tối sầm, run giọng:

- Sư phụ chết rồi? Chết rồi? Phải chăng sư phụ thọ bệnh mà chết?

Đông Phương Thanh Vân hiện vô cùng bi phẫn, cũng cảm thấy thần sắc của Tích Thư Nhân có điều khác lạ, chú ý nghe mới biết y là đệ tử của phụ thân, bèn không còn e ngại gì nữa, khóc rống lên.

- Bị cừu nhân giết trong đêm tối, gia mẫu bị cướp...

Đông Phương Thanh Vân còn muốn nói tiếp thì Tích Thư Nhân đã vội hỏi:

- Sư phụ bị giết? Không thể như vậy được. Sư phụ đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại, dù là trong khi ngủ có dùng bảo kiếm mà chém cũng chẳng thể sát hại được, sai rồi?

- Nhưng gia phụ thực quả là bị giết?

- Thiếu chủ, hiện tại nô tài chợt nhớ ra, sau khi sinh Thiếu chủ được vài tháng, thì mẫu thân đã bỏ đi, cho nên Thiếu chủ nói gia mẫu bị cướp hoàn toàn không đúng. Lần cuối khi nô tài gặp sư phụ, sư phụ có nói rằng đã đem Thiếu chủ giao cho bằng hữu nuôi dưỡng.

- Ngươi muốn nói người bị giết và bị cướp đi hoàn toàn không phải thân phụ mẫu của ta?

- Không sai?

- Thân thế của ta vì sao lại phức tạp như vậy?

- Thế sự vốn đã phức tạp cũng giống như nô tài đây, mới hiện thân tại võ lâm có ba tháng phải vội chuẩn bị chu toàn mọi sự cho việc hiện thân của Thiếu chủ, Thiếu chủ đột nhiên xuất hiện, há chăng phải phức tạp hơn sao?

- Chuẩn bị cho ta cái gì?

- Theo nô tài được biết, những người chuẩn bị cho Thiếu chủ hiện thân không chỉ có một mình nô tài. Vì cường địch của Thiếu chủ vô cùng phi phàm, một mình nô tài chỉ e không thể đối phó. Từ từ Thiếu chủ sẽ hiểu. Chúng ta đi thôi.

Đông Phương Thanh Vân lúc này chỉ thấy mọi việc thế gian lúc này đều thay đổi.

Tâm cảnh của chàng hiện tại vô cùng kích động. Ngọn lửa cừu hận bùng cháy dữ dội trong lòng chàng, báo thù?

Dưới chân núi là một dòng sông nước trong như gương, chảy uốn lượn theo thế núi. Màn đêm mông lung. Gió khẽ thổi trên mặt nước phẳng lặng tạo nên vô vàn những gợn sóng lăn tăn dưới ánh trăng thanh. Dòng sông như ánh lên vạn điểm ngân quang, tạo nên cảnh sắc huy hoàng, như thơ như họa.

Xa xa những đốm lửa trên các ngư thuyền khi mờ khi tỏ tựa những vì sao đang di động trên sông ngân. Đêm trăng trên sông thực u tịch mà đẹp đẽ.

Hiện tại đã sang canh hai. Bên hồ Thanh Quan Giang có hai người đứng cách nhau năm trượng, một người đứng im sừng sững, một người dựa vào thân cây mà đứng.

Người đứng sừng sững nọ toàn vận hồng y, trên đầu cũng trùm một vuông vải hồng, sau lưng đeo một cái gùi, trong gùi có một thiếu niên anh tuấn, mặt đầy vẻ ngơ ngác..

Song phương đứng im bất động, ai nấy đều trầm tư mặc tưởng. Xa xa tiếng cỏ cây rì rào. Gần cận, tiếng sóng nước lao xao. Một trận hàn phong thổi qua khiến tà áo hai người phất phơ. Song phương đứng lặng như vậy khoảng thời gian uống cạn một tuần trà.

Bỗng có tiếng rì rào vang lên tựa như tiếng của quỷ mị nhai xương người, phá tan bầu không khí tịch lặng. Tiếng rào rào mỗi lúc một gần, âm thanh ghê rợn khiến người ta sởn tóc gáy.

Song phương vẫn đứng im bất động. Đông Phương Thanh Vân ngồi trong gùi, cả kinh thất sắc. Thì ra cách đó sáu trượng đã có một người đang đứng. Người này hình dung cực kỳ cổ quái, thân vận hắc y, mặt che vải đen, thân hình dài ngoẳn, song mục phát ra hai đạo hung quang chiếu thẳng về phía Đông Phương Thanh Vân, khiến chàng cảm thấy hai đạo mục quang ấy tựa hồ muốn xuyên tâm can của chàng.

Điều khiến chàng kinh hãi hơn cả là trên vai tả của người này có một cỗ quan tài sơn đen, dưới ánh trăng, hắc quang phản chiếu càng khiến người ghê rợn.

Sương đêm cây nồng, cỏ cây phát ra tiếng rì rào khi gió thổi qua như khóc như than, khiến bầu không khí nơi đây đầy sự đe doạ của chết chóc.

Bầu không khí nặng nề vẫn ngưng đọng. Song phương vẫn đứng im bất động. Chỉ có Đông Phương Thanh Vân vì quá kinh hãi nên vẫn nhìn người mang quan thài trên vai chòng chọc. Hồi lâu sau, hai đạo hung quang của người này chợt biến mất. Người mang quan tài bỗng cúi đầu xuống. Tình thế này khiến Đông Phương Thanh Vân không chịu được nữa, chỉ muốn hét to lên, nhưng không hiểu vì sao vẫn không thể kêu thành tiếng.

Qua một khoảng thời gian khá lâu, hắc y nhân mang quan tài trên vai tựa hồ hết chịu nổi, lạnh lùng nói:

- Canh ba rồi.

Thụ Thi Chiêu Hồn cũng nói:

- Phải, canh ba rồi…

Tích Thư Nhân cũng gật đầu nói:

- Đã canh ba, chẳng lẽ…

Không nói hết lời, cả ba lại đứng im bất động.

Gió đêm lại thổi khiến cành lá rì rào khóc than.

Lại một tuần trà nữa qua đi. Thụ Thi Chiêu Hồn tựa hồ không thể chịu được nói:

- Lẽ nào…

Tích Thư Nhân lại tiếp:

- Quỷ Tinh Linh ắt sẽ tới.

Hắc y nhân lạnh lẽo:

- Xem ra có lẽ y không thể tới, ba người chúng ta cũng được.

Thụ Thi Chiêu Hồn nói:

- Ừ, thì ba người chúng ta vậy.

Tích Thư Nhân nói:

- Ba người cũng được? Có gì muốn nói cứ nói.

Thụ Thi Chiêu Hồn trầm giọng:

- Để ta.

Hắc y nhân cũng nói theo:

- Nên để cho ta.

Tích Thư Nhân lắc lắc đầu nói:

- Người do ta mang tới, phải để ta nói.

Thụ Thi Chiêu Hồn hạ giọng:

- Một nửa.

Hắc y nhân cũng nói:

- Một nửa, ngươi thì sao?

Tích Thư Nhân lãnh đạm:

- Bảy phần mười, chỉ là chưa tiến nhập Âm Dương bang.

Hai tiếng ồ lên khe khẽ, hắc y nhân bỗng nói:

- Vậy ngươi nói đi.

Thụ Thi Chiêu Hồn hạ giọng:

- Chỉ là điều này xảy ra quá sớm, sớm đến hai ba năm. Kỳ quái, chẳng hiểu vì sao lần này sự sai biệt lại lớn đến như vậy.

Tích Thư Nhân vẫn bình thản tiếp:

- Thực là khiến người ta bất ngờ hơn nữa. Thiếu chủ lại chẳng có võ công, vì sự an toàn của Thiếu chủ chỉ có ta mới đảm đương nổi.

Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói:

- Ta cũng có thể đảm đương được.

Tích Thư Nhân nói:

- Còn lời gì muốn nói nữa không?

Hai người kia đồng thanh đáp:

- Không.

Đến lúc này, Tích Thư Nhân mới đưa tay lôi Đông Phương Thanh Vân ra khỏi gùi, lạnh lùng nói với kẻ kia:

- Còn không mau bái kiến Thiếu chủ.

Hắc y nhân vội phi thân tới quì xuống trước mặt Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tham kiến Thiếu chủ.

Thụ Thi Chiêu Hồn cũng cúi rạp người nói:

- Tham kiến Thiếu chủ.

Tình huống xảy ra quá đột ngột kỳ dị chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân đứng ngẩn người, ngơ ngác nhìn Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân mỉm cười nói:

- Thiếu chủ chỉ cần nói “Các ngươi vô tội, đứng lên đi”, thì được.

Khi Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác nhìn hai người kia, thì Tích Thư Nhân cũng quì xuống nói:

- Bái kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Các ngươi vô tội, đứng lên đi.

Ba người cùng đồng thanh:

- Đa tạ Thiếu chủ, chúng tiểu nhân xin thề đồng cam cộng khổ, sống chết có nhau vì Thiếu chủ, trừ Ma cung, diệt Quỷ lâm để hoàn thành tâm nguyện của chủ nhân và Thiếu chủ.

Sau khi cả ba người đứng lên, Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao các vị lại gọi tại hạ là Thiếu chủ?

Tích Thư Nhân vội nói:

- Bẩm cáo Thiếu chủ, lệnh tôn chính là sư tôn của chúng tiểu nhân. Năm xưa thâu nhận hai mươi bốn đồng tử làm đệ tử. Chúng tiểu nhân chính là ba trong số những đồng tử này. Vì khi đó sư tôn từng phân phối chúng tiểu nhân cần phải phò Thiếu chủ làm chủ nhân.

Đông Phương Thanh Vân vừa nói bằng giọng chưa hiểu rõ:

- Hai người các vị vừa rồi gặp nhau trên Nga Mi sơn, vì cớ gì lại muốn quyết đấu sinh tử?

Tích Thư Nhân nói:

- Bẩm cáo Thiếu chủ, võ công của mỗi người trong chúng tiểu nhân đủ thắng bất kỳ một Chưởng môn nào trong số các Chưởng môn của bảy đại môn phái, nếu để họ biết mối quan hệ giữa chúng ta thì họ sẽ càng thêm nghi hoặc, như vậy không có lợi, điều này Thiếu chủ vẫn chưa thể hoàn toàn minh bạch, để khi Thiếu chủ đã luyện thành tuyệt học, tiểu nhân sẽ bẩm cáo với Thiếu chủ tường tận.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Sự này quả là phức tạp, ngươi chẳng đã từng nói danhtính của ta được các nhân vật đứng đầu thiên hạ võ lâm đặt cho, tại sao lại đắc tội với bảy đại môn phái, điều này thật hoàn toàn mâu thuẫn.

Tích Thư Nhân nói:

- Sẽ có một ngày Thiếu chủ hiểu được toàn bộ sự việc, hiện tại thì đã muộn rồi, chúng ta đi thôi. Thiếu chủ, thỉnh Thiếu chủ lại vào trong gùi. Chúng tiểu nhân sẽ mang Thiếu chủ đi.

Nói đoạn, Tích Thư Nhân lại nhấc Đông Phương Thanh Vân đặt vào trong gùi, rồi quay lại nói với hai người kia:

- Thiếu chủ đã xuất hiện, ngày mai ta tới Âm Dương bang, ai sẽ là người bảo vệ Thiếu chủ?

Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói:

- Thiếu chủ mới bôn tẩu giang hồ, cũng cần phải để Thiếu chủ đi đây đi đó, để thêm phần lịch duyệt, ngươi cứ cùng Thiếu chủ xuất đầu lộ diện còn ta và Thần Quan Tú Sĩ sẽ ngấm ngầm hộ vệ, tới khi dó Quỷ Tinh Linh có thể sẽ xuất hiện, hợp lực của bốn người chắc cũng đủ.

Tích Thư Nhân chau mày nói:

- Biện pháp này tuy hay song cao thủ của Âm Dương bang rất nhiều, chúng ta không thể khinh suất.

Hắc y nhân Thần Quan Tú Sĩ vội cười hỏi:

- Lão đại cứ yên tâm, Âm Dương bang đã có người của chúng ta.

Tích Thư Nhân nói:

- Cứ quyết định như vậy, ta đi thôi.

Nói rồi Tích Thư Nhân bỏ đi.

Thụ Thi Chiêu Hồn và Thần Quan Tú Sĩ đồng thanh:

- Những mong Thiếu chủ vạn sự như ý.

Đông Phương Thanh Vân cũng nói:

- Kính thỉnh các vị bảo trọng.

Đông Phương Thanh Vân lúc này chỉ cảm thấy dường như mình đang nằm trên những con sóng bồng bềnh, thân hình chàng như vừa bay lên giữa lưng chừng trời rồi lại bỗng như chìm xuống mặt bể. Không lâu sau chàng bất tỉnh nhân sự.

Trong cơn hôn mê, chàng chợt cảm thấy toàn thân nóng rực tựa hồ bị nướng đến cháy da thịt, khí huyết trồi ngược, một luồng khí nóng từ đan điền lan tỏa khắp châu thân, mỗi lúc một nóng. Chàng hồ nghi mình không còn ở giữa nhân gian mà đang chìm sâu trong một giấc mộng đáng sợ. Luồng khí nóng tựa thác đổ mỗi lúc một mạnh, nhấn chìm Đông Phương Thanh Vân.

Bỗng một trận gió nhẹ đưa tới, mong manh trên da thịt. Trong chốc lát, tất cả mọi thống khổ đau đớn đều theo trận gió mà tan biến hết. Bên tai chàng vang lên giọng nói hiền từ:

- Thiếu chủ tỉnh lại rồi.

Đông Phương Thanh Vân mở choàng mắt chỉ thấy mình đang nằm trên một chiếc giường, bên cạnh là Tích Thư Nhân đang ngồi. Chàng lập tức ngồi bật dậy vận khí. Chỉ thấy chân khí dồi dào cuồn cuộn tuôn chảy. Lại thấy Hữu Nguyên thiền sư tay cầm một cái chén đưa tới trước mặt chàng nói:

- Chén thuốc này do lão hủ dùng thiên niên sâm hòa hợp với mười bốn viên linh đan của bảy đại môn phái luyện thành, rất hữu ích với thân tâm của thí chủ.

Sau khi Đông Phương Thanh Vân uống xong chén thuốc, Tích Thư Nhân lại đặt chàng nằm xuống, dùng song thủ dịu dàng xoa bóp chân thân người chàng một lượt.

Đông Phương Thanh Vân thấy nội phu dần dần lên theo sự di động song thủ của Tích Thư Nhân, không lâu sau chàng lại thiếp đi.

Chàng cứ ngủ vùi cả ngày. Sáng hôm sau tỉnh dậy, chàng khẽ hé mắt nhìn lại thấy Tích Thư Nhân vẫn ngồi bên giường chàng. Tích Thư Nhân vừa thấy Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại thì mỉm cười nói:

- Thiếu chủ đã tỉnh lại, nô tài xin bẩm cáo, hiện tại Thiếu chủ đã có căn cơ đủ sáu mươi năm công lực, nô tài vốn muốn để Thiếu chủ tịnh dưỡng vài ngày, song hôm nay cần phải tới Âm Dương bang, cho nên đánh thức Thiếu chủ dậy cùng đi.

Đông Phương Thanh Vân lập tức ngồi dậy, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, mục quang rừng rực. Luồng khí nóng trong nội phu vẫn không ngừng tuôn chảy. Chàng vừa đề khí đã thấy thân hình nhẹ tựa lông hồng. Chàng nói:

- Vì sao ta nhất định phải cùng các ngươi tới Âm Dương bang.

- Điểm này nô tài chưa thể bẩm cáo cùng Thiếu chủ.

- Dường như tất cả mọi chuyện ta đều không nên biết. Chẳng lẽ các ngươi thấy ta còn quá nhỏ tuổi hay là không đáng tin cậy?

- Thỉnh Thiếu chủ lượng thứ. Thiếu chủ hạ lệnh, nô tài nào dám không nói. Nhưng do sự tình quá ư phức tạp mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu nói:

- Ta không ép ngươi. Nhưng ngươi đã nói tới Ma cung, Quỷ lâm, vậy có thể nói cho ta hay đó là cái gì không?

Tích Thư Nhân vội vàng kính đáp:

- Ma cung là Tuần Hồi ma cung. Quỷ lâm là Không Trung quỷ lâm, một Cung một Lâm này thống trị võ lâm gần ba trăm năm. Bất kỳ một đệ tử tầm thường nhất nào của chúng, võ công cũng cao hơn cả Chưởng môn của bảy đại môn phái. Cho nên người trong võ lâm có truyền ngôn rằng, gặp Ma cung thì chạy, thấy Quỷ lâm thì trốn. Nói cách khác, khi vừa thấy người của Ma cung và Qui Lâm xuất hiện thì chỉ còn một cách duy nhất là đào tẩu.

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy kinh dị, không ngớt lẩm bẩm:

- Thực là kỳ quái, điều này thật là kỳ quái.

Tổng đà của Âm Dương bang nằm trong một tuyệt cốc tại núi Vu Sơn bốn bề vách đá dựng đứng.

Một ngày nọ vào lúc chính ngọ, ánh thái dương gay gắt tỏa chiếu khắp nơi, nhưng sơn phong lại thôi ào ạt cuộn lên những luồng khí lạnh lẽo.

Trên một sơn đạo khúc khuỷu có hai bóng người một hồng một lam phi thân đi vun vút.

Chính lúc hai người đang vội vã như vậy, bỗng họ dừng phắt lại. Trước mặt hai người hiện lên sừng sững Âm Dương bảo - Tổng đàn Âm Dương bang.

Thì ra hai người này chính là Tích Thư Nhân và Đông Phương Thanh Vân. Tích Thư Nhân quay lại nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Võ công của Thiếu chủ tiến bộ vượt bực, Thiếu chủ cảm thấy thế nào?

Đông Phương Thanh Vân hai má ửng hồng, giọng có vẻ đắc ý:

- Có chút kỳ quái.

Tích Thư Nhân cười lớn:

- Thiếu chủ thiên tư tuyệt đỉnh, nhân nghĩa trung hậu đủ khiến nô tài vì Thiếu chủ phải xông vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng can tâm.

- Ngươi đừng kêu ta là Thiếu chủ nữa, có được không?

- Đã phân trời đất, ắt phải có chủ thứ, nếu thiên địa bất phân, chủ thứ bất minh, nào biết dưới gầm trời này còn có tôn trưởng. Người ta không thể nào gọi người đối diện bằng tiếng ê được. Lần này Thiếu chủ tới Âm Dương bang, bất luận gặp hiểm nguy gì, cần phải bình tĩnh ứng phó, đặc biệt là Âm Dương bang chủ, có thể đối với Thiếu chủ có chút khả nghi, chỉ cần Thiếu chủ bình tĩnh, nô tài sẽ vì Thiếu chủ mà ứng phó tất cả.

- Mọi sự ta đều nghe theo lời ngươi phân phó thì được rồi.

- Là an bài chứ không phải là phân phó. Tớ mà phân phó chủ há chẳng phải là thiên địa điên đảo hay sao? Kính thỉnh Thiếu chủ từ nay dùng lời thận trọng, nô tài đều là tay chân của Thiếu chủ. Bằng không, nô tài chẳng đảm đương tội này. Thiếu chủ chúng ta hãy nhảy lên bức tường này.

Đông Phương Thanh Vân ngước mắt nhìn lên, thấy tường cao chừng ba trượng, chàng nhìn Tích Thư Nhân:

- Ta có thể lên được ư?

Tích Thư Nhân đáp:

- Thiếu chủ cứ thử xem.

Đông Phương Thanh Vân khẽ điểm mũi chân, thân hình chàng bay vút lên tựa đại bàng tung cánh. Đã nghe Tích Thư Nhân nói:

- Thiếu chủ hãy bình tĩnh quan sát.

Vừa nói, Tích Thư Nhân vừa tung mình lên theo sát Đông Phương Thanh Vân, phần chàng vì dụng lực quá mạnh, nên lên quá năm thước với chỗ dừng chân trên bờ tường. Chính khi lòng đang lo ngại chưa biết phải ứng biến như thế nào thì Tích Thư Nhân đã lên tới. Tích Thư Nhân cười:

- Chúng ta hãy thuận theo thế này mà nhảy xuống, hãy nhớ khi đáp xuống đề tụ chân khí, toàn thân phải thả lỏng.

Nói rồi cả hai nhất tề nhảy xuống. Tích Thư Nhân lại cười:

- Thiếu chủ thực là có tố chất bẩm sinh lạ kỳ.

Đông Phương Thanh Vân mặt nóng ran:

- Ồ, ngươi quá khen, ta còn phải học nhiều lắm.

Bỗng một thanh âm the thé vang lên, tiếp đó mười mấy bóng người lao tới vây quanh Tích Thư Nhân và Đông Phương Thanh Vân.

Tích Thư Nhân thấy vậy cất giọng lạnh lẽo:

- Kêu Bang chủ các ngươi ra đây, Tích Thư Nhân muốn gặp nàng.

Thanh âm the thé vang lên:

- Tiểu tử, ngươi thực cuồng ngạo…

Lời vừa dứt một bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện hai luồng kình đạo mãnh liệt cùng lúc công tới trước ngực Tích Thư Nhân, sát khí khủng bố trùm khắp hiện trường. Tích Thư Nhân chẳng nói chẳng rằng, chân hữu bước tới, hữu thủ phất nhẹ, một tiếng “ầm” vang lên.

Kẻ vừa tập kích tựa diều đứt dây văng ra xa hai trượng, miệng thổ ra một búng máu.

Đột nhiên, một tiếng cười rin rít vang lên, tiếp đó một thiếu nữ thân vận hoàng y chợt hiện ra đứng trước mặt Tích Thư Nhân, nàng cất giọng lạnh lùng:

- Các ngươi hãy lui ra, việc này để ta ứng phó.

Chỉ thấy hoàng y thiếu nữ mặt tươi như hoa đào, mắt phụng, tóc xõa ngang vai, khóe môi ẩn hiện một nét cười. Hoàng y thiếu nữ vừa thấy Đông Phương Thanh Vân, hai mắt khẽ chớp, dịu dàng:

- Tướng công có sự chi mà tới Âm Dương bang?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Vì quí Bang chủ.

Hoàng y thiếu nữ khẽ ồ một tiếng, kinh ngạc:

- Thì ra tướng công sớm có quen biết với bổn Bang chủ.

Tích Thư Nhân lạnh lẽo tiếp:

- Phải, sớm đã quen biết, hãy mau đi kêu Bang chủ ra đây, chủ nhân của lão phu hoàn toàn không muốn nói giỡn với ngươi.

Hoàng y thiếu nữ biến sắc, vừa thẹn vừa giận nói:

- Thất phu, ngươi vừa nói gì?

Tích Thư Nhân tiến tới hai bước cười nhạt:

- Hừ, các ngươi còn không mau đi kêu Bang chủ ra đây?

Hoàng y thiếu nữ không để Tích Thư Nhân nói hết đã lắc người phi thân tới, song thủ trong chớp mắt, phát liền năm chiêu, theo thế liên hoa chưởng, chưởng ảnh từ bốn phương ập tới, chưởng phong cuốn đất đá bay mờ mịt, Tích Thư Nhân xác định rõ vị thế của thiếu nữ bỗng quát:

- Quay lại?

Lời vừa dứt, Hoàng y thiếu nữ lảo đảo thối lui bảy, tám bước, ánh mắt nhìn Tích Thư Nhân với vẻ kinh dị, Tích Thư Nhân bỗng cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Lãnh Tuyết Quyên, sao ngươi chưa ra?

Bỗng một giọng cười dịu dàng văng vẳng đưa tới, tiếp đó có tiếng nói êm tai của một nữ nhân vọng lại:

- Quí khách giá lâm, bổn Bang chủ nghênh tiếp quá chậm, thỉnh lượng thứ, song vì các vị khẩu khí ngạo mạn, thực cũng không có vẻ gì là quân tử?

Lời vừa nói dứt, nữ nhân nọ đã tới, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy trước mắt sáng bừng, thiếu chút nữa bị nhan sắc của nàng hớp hồn.

Chỉ thấy nữ nhân mày cong như liễu, đôi môi đỏ như xác pháo, hai chân thon dài, bờ eo mềm mại, da trắng muốt, đôi mắt phụng long lanh, trong vắt tựa như nước hồ thu cũng đang chú mục nhìn chàng.

Tích Thư Nhân vẫn đứng im, thủy chung không nói lời nào.

Trầm mặc hồi lâu, Âm Dương bang chủ Lãnh Tuyết Quyên tựa hồ cảm thấy mình có điều thất thố, vội quay đi nhìn về phía Tích Thư Nhân, cất giọng oanh vàng thỏ thẻ:

- Điều kiện của chúng ta, phải chăng các hạ đã làm xong?

Tích Thư Nhân đáp:

- Hiện tại, Âm Dương bang đã vang danh giang hồ.

Vừa nói xong Tích Thư Nhân khẽ ồ một tiếng, thầm nghĩ:

“Thực kỳ quái, giữa cặp mày của Lãnh Tuyết Quyên chẳng phải có một nốt ruồi đỏ son ư? Điều này thực chẳng phải nói rõ ràng, nàng là người của Không Trung quỷ lâm sao? Vì sao khi thấy Đông Phương Thanh Vân nàng không có phản ứng chi? Hừ, kỳ quái?”

Âm Dương bang chủ vẫn thỏ thẻ:

- Nói như vậy, các hạ tới đây là vì Linh chi đan phải không?

Tích Thư Nhân lãnh đạm:

- Đúng vậy, chẳng lẽ Bang chủ muốn hủy bỏ điều ước?

Lãnh Tuyết Quyên bỗng sa sầm mặt, lạnh lùng:

- Không phải, song bổn Bang chủ còn có một vấn đề, nếu các hạ nói thực, thì bổn Bang chủ sẽ không hủy ước, bằng không, hừ...

Tích Thư Nhân nói:

- Vấn đề có liên quan tới Thiếu chủ của ta?

Tích Thư Nhân vừa nói vừa đưa hữu thủ chỉ vào Đông Phương Thanh Vân. Lãnh Tuyết Quyên bỗng hai má ửng hồng, giọng dịu dàng:

- Đúng vậy, chàng là ai?

Tích Thư Nhân cười lớn:

- Được? Ta sẽ nói cho Bang chủ hay, người này chính là Đông Phương Thanh Vân, là nhi tử của Sinh tử sinh Đông Phương Thần Nghiêu, đệ nhất Bí trong Càn Khôn Tam Bí, như vậy đã đủ chưa?

Lãnh Tuyết Quyên cười, dịu dàng nói:

- Các hạ kêu chàng là Thiếu chủ, vậy các hạ chính là đệ tử của Sinh Tử Sinh phải không?

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Không sai, ta là lão đại trong số hai mươi bốn đệ tử của Sinh Tử Sinh.

- Phải chăng các hạ được chính miệng Sinh Tử Sinh dặn dò điều gì?

- Không có gì, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

- Chỉ là ta thấy Bang chủ và Thiếu chủ của ta có quan hệ rất sâu sắc, phải không?

Lãnh Tuyết Quyên lộ vẻ kinh ngạc:

- Ngươi biết điều này sao?

Tích Thư Nhân vội nói:

- Phải, chỉ biết chút ít, phải chăng Bang chủ có ý muốn đàm luận riêng với Thiếu chủ của ta? Nếu muốn, ta sẽ đứng qua một bên.

- Bổn Bang chủ đang muốn như thế, nếu các hạ chấp nhận, bổn Bang chủ muốn cùng Đông Phương tướng công đàm luận tại hoa viên phía sau tệ bảo.

Tích Thư Nhân lập tức gật đầu:

- Được lắm, song Bang chủ có giữ điều ước hẹn không?

Lãnh Tuyết Quyên mỉm cười:

- Có, sẽ sai người đem tặng Linh Chi đan ngay.

Dứt lời, nàng quay sang khẽ nói với Hoàng y thiếu nữ mấy câu. Hoàng y thiếu nữ vội chạy đi, không lâu sau mang tới một bình ngọc. Lãnh Tuyết Quyên đổ trong bình ra hai viên đơn trao cho Tích Thư Nhân rồi nói:

- Thỉnh tướng công cùng Tích Thư Nhân quá bộ vào trong tệ bảo.

Cả ba người cùng tiến vào bảo rồi ra sau hậu viện, Tích Thư Nhân thầm nghĩ:

“Những mong hoàng thiên phò trì, khiến mẫu tử hai người họ gặp nhau?”

Phần Đông Phương Thanh Vân đang vô cùng nghi hoặc không hiểu vì sao Tích Thư Nhân lại nói chàng cùng Âm Dương bang chủ có quan hệ sâu sắc, Âm Dương bang chủ lại cũng thừa nhận rằng có quan hệ sâu sắc với mình.

Rốt cục cả ba đã tới hậu viện, trước mặt là hoa viên, kỳ hoa dị thảo, hương đưa thơm ngát.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Thỉnh Bang chủ cùng Thiếu chủ đàm luận, tại hạ sẽ chờ ở đây.

Lãnh Tuyết Quyên cười e ấp:

- Thỉnh tướng công.

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác quay đầu lại nhìn Tích Thư Nhân, mặt đầy vẻ kinh dị. Tích Thư Nhân thấy vậy vội quì xuống, cung kính nói:

- Thiếu chủ có gì dạy bảo, xin cứ phân phó.

Đông Phương Thanh Vân càng ngạc nhiên:

- Không có chi, ngươi hãy đứng lên.

Tích Thư Nhân vội dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Thiếu chủ cứ an tâm mà đi, hãy nhớ Âm Dương bang chủ rất có thể là mẫu thân của Thiếu chủ, còn sự tình trong việc này một lời khó nói hết, có lẽ Bang chủ sẽ nói rõ cùng Thiếu chủ, dù gì đi nữa, lời nói cũng nên khách sáo, Thiếu chủ cứ làm vậy đi?

Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy tiếng Tích Thư Nhân như tiếng muỗi vo ve bên tai, nhưng rất rõ ràng, nghe xong mấy lời này chàng càng thêm kinh dị, thực tại chàng không dám tin nữ nhân ước chừng ba mươi tuổi này lại có thể là mẫu thân của chàng.

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác không hiểu, Lãnh Tuyết Quyên nhìn chàng hồi lâu, đoạn cười nói:

- Tướng công, xin đi theo tiểu nữ?

Tích Thư Nhân nghe Lãnh Tuyết Quyên tự xưng là “tiểu nữ” thì lấy làm vô cùng kinh ngạc.

Đông Phương Thanh Vân cũng ngạc nhiên chẳng kém, xong vội cười lớn nói:

- Bang chủ, mời?

Miệng tuy nói vậy, nhưng lòng vô cùng hồ nghi, chàng thực không tin mình có mẫu thân như vậy.

ÂM DƯƠNG TAM THƯ SINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tuần Hồi Ma Cung

Phong cảnh nơi hoa viên thực tươi đẹp, tùng bách xanh ngát, trên mặt đất đâu đâu cũng là kỳ hoa dị thảo, chim chóc líu lo, bướm vàng phấp phới, phía trước đã hiện ra một tòa điện tường xanh ngói đỏ, thực là sang trọng.

P

Lãnh Tuyết Quyên khẽ cất gót sen, yểu điệu bước theo sau Đông Phương Thanh Vân, hai người im lặng mà đi.

Lúc này tâm tình Đông Phương Thanh Vân thực rối loạn trăm bề, chợt nhớ tới cảnh phụ thân bị giết, mẫu thân bị bắt đi, nhà tan cửa nát, đặc biệt là tiếng khóc ai oán của mẫu thân khi bị mang đi.

Nam Cung phu nhân nếu không phải là mẫu thân của chàng, thì làm sao lại có tình mẫu tử trong mười mấy năm dài như thế. Tích Thư Nhân có nói rằng, sau khi sanh chàng ra không lâu, mẫu thân đã bỏ đi, nên phụ thân mới giao chàng lại cho bằng hữu nuôi dưỡng, dù cũng có lý, song thiên hạ ai ai lại không muốn gặp thân sinh nhi tử của mình?

Từ khi cùng dưỡng phụ dưỡng mẫu ở dưới chân núi, từ khi chàng có trí khôn, chàng chưa từng thấy ai tới thăm chàng, lẽ nào Sinh Tử Sinh sau khi giao chàng cho bằng hữu thì không thăm hỏi gì nữa ư?

Huống hồ, Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu là võ lâm chí tôn, đã luyện thành một thân Kim Cương bất hoại, lẽ nào còn sợ người hay sao?

Cứ cho rằng Đông Phương Thần Nghiêu có địch nhân với võ công cao hơn, song ông có thể vì nhi tử mà lén đến thăm chàng một lần chứ.

Vậy thì, nếu chỉ có một vật là Ngọc Dinh Liên này là đã có thể giải thích miễn cưỡng rằng chàng là nhi tử của Sinh Tiên Sinh. Nhưng nữ nhân này bất quá cũng chừng ba mươi tuổi, làm sao có thể là mẫu thân của chàng, điều này chẳng những quỷ dị mà còn quá ư thần bí.

Trong khi chàng đang trầm tư loạn tưởng, Lãnh Tuyết Quyên bỗng nói:

- Tướng công…

Lời còn chưa dứt, Đông Phương Thanh Vân đã vội quay lại nói:

- Lãnh bang chủ có điều chi chỉ giáo?

Lãnh Tuyết Quyên nói:

- Tướng công đã từng gặp lệnh tôn chưa?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Tại hạ chưa từng được gặp?

- Nếu vậy thì tướng công thực không biết gì rồi?

- Phải, tại hạ chẳng biết gì hết.

- Vậy Tích Thư Nhân, lẽ nào lại không nói về thân thế của tướng công?

Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ:

"Phải rồi, vị cô nương này chỉ còn thiếu điều nói ra rằng nàng chính là mẫu thân của ta, nếu nàng nói ra, đương nhiên ta cũng phải nhận mới được, vậy khi đó nên lao vào lòng nàng hay là quì xuống kêu mỗi tiếng "gia mẫu" đây? Nàng quá nhỏ tuổi"

Đúng là quá nhỏ tuổi, tuổi tác chẳng hơn mình bao nhiêu, một mẫu thân bị bắt đi, chưa rõ sống chết thế nào, lại ở đây mà nhận một mẫu thân khác, trời đất có dung cho chăng?

Vì quá mơ hồ nên song mục của Đông Phương Thanh Vân nhìn Lãnh Tuyết Quyên lộ vẻ đờ đẫn, khiến Lãnh Tuyết Quyên đỏ mắt nói:

- Tướng công, chẳng lẽ Tích Thư Nhân không nói gì sao?

Rốt cuộc Đông Phương Thanh Vân cũng tỉnh ra, chàng vội cung tay nói:

- Phải, Tích Thư Nhân từng nói rằng Lãnh bang chủ rất có thể là... là... là...

Chàng ngập ngừng không biết nói sao, sắc diện của Lãnh Tuyết Quyên có vài phần u oán, nói:

- Điều chính yếu là tướng công có thừa nhận hay không?

Đông Phương Thanh Vân lại nghĩ:

"Nếu mình thừa nhận, thì phải kêu nàng là mẫu thân rồi. Song nàng có thực là mẫu thân của ta hay không thì ta còn chưa rõ", điều này khiến chàng lại ngập ngừng không nói ra lời.

Lãnh Tuyết Quyên dịu giọng:

- Tướng công, sẽ có một ngày tướng công được gặp lệnh tôn, đến lúc ấy tất cả mọi sự sẽ được hiểu rõ, phải không?

Đông Phương Thanh Vân cũng cho đấy là cách tốt nhất, bèn nói:

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy?

Lãnh Tuyết Quyên nói:

- Dù gì đi nữa, bổn Bang chủ đã là người của họ Đông Phương thì khi chết cũng muốn làm quỷ họ Đông Phương, tướng công tuy còn hồ nghi, song cũng không thể không tin.

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác gật đầu:

- Đúng vậy?

- Đã như vậy tướng công nên thường xuyên tới tệ bang thăm tiểu nữ.

Lần này, Đông Phương Thanh Vân nghe rõ ràng, chàng kinh dị không hiểu vì sao nàng đã thừa nhận là mẫu thân chàng rồi mà lại tự xưng là “tiểu nữ”.

- Tướng công còn điều gì nữa không?

- Không, không tại hạ không còn chi nói nữa.

- Vậy thì xin tướng công lần sau giá lâm tới tệ bang xin hãy đi một mình, tiểu nữ còn có nhiều việc muốn nói cùng tướng công, chỉ là có quá nhiều nên không biết phải bắt đầu từ đâu, khi nào tướng công lại đến?

- Khi rảnh tại hạ sẽ đến, Lãnh bang chủ, tại hạ cáo từ.

- Tiểu nữ biết tướng công có tâm sự riêng nên không muốn ép lưu lại? Chỉ mong tướng công thường xuyên tới?

- Đa tạ Bang chủ?

Dứt lời chàng quay gót mà đi, Lãnh Tuyết Quyên vẫn theo sau Đông Phương Thanh Vân, mà ra khỏi hoa viên khi tới hậu viện đã thấy Tích Thư Nhân chờ ở đó.

Lãnh Tuyết Quyên tiễn hai người ra khỏi bảo, nói:

- Thỉnh các vị hãy bảo trọng?

Tích Thư Nhân và Đông Phương Thanh Vân vội đáp lễ:

- Đa tạ Bang chủ.

Hai người vừa đi khỏi bảo, Tích Thư Nhân bèn hỏi:

- Tiếu chủ đã hiểu được gì chưa?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Vẫn chưa hiểu gì?

Tích Thư Nhân nói:

- Thiếu chủ, đợi khi Thiếu chủ luyện thành bản lãnh, nô tài sẽ đem mọi chuyện nói lại tường tận.

Về đến hang động noi hai người ẩn thân, Tích Thư Nhân bèn kêu Đông Phương Thanh Vân ngồi xuống cất giọng trịnh trọng:

- Trọng trách của Thiếu chủ rất lớn, võ công cần phải siêu quần xuất chúng, muốn có võ công cao siêu cần phải chăm chỉ rèn luyện không lúc nào được nghỉ, chịu rất nhiều khổ cực, Thiếu chủ có tự tin là có thể chịu đựng được không?

- Được.

- Hiện tại bắt đầu học võ công, trước tiên cần phải bắt đầu bằng tuyệt học của bổn môn.

Một ngày trôi qua, Đông Phương Thanh Vân ngồi tịnh tọa hành công, người vô cùng mỏi mệt.

Một tháng qua đi, Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi như vậy, nửa năm trôi qua, chàng vẫn ngồi vậy, chỉ thấy kỳ quái rằng trong những ngày này vì sao không thấy Tích Thư Nhân đâu, có lúc y vội vã trở về, sau khi nói vài câu khẩu quyết rồi lại vội vàng bỏ đi. Mà chàng cứ ngồi như thế đến dại người, thực vô ích, đành phải đợi trời tối lại chiếu theo khẩu quyết mà hành động, mỗi lúc một mệt mỏi hơn, càng luyện càng mệt, chỉ đến khi quá mệt mà thiếp đi. Khi tỉnh giấc lại hành công. Chàng nghĩ rằng, lần này Tích Thư Nhân trở lại, bất luận thế nào cũng phải hỏi cho rõ mọi sự bên ngoài. Một mình chàng trong động thực quá tẻ nhạt.

Hai ngày sau Tích Thư Nhân quay lại động.

Sau khi quay lại, Tích Thư Nhân bèn bảo chàng hành công lại một lượt, sau khi hành công xong, Tích Thư Nhân nhìn chàng kinh ngạc hồi lâu, bỗng ôm chầm lấy chàng cao giọng:

- Thiếu chủ thành tựu khiến tại hạ thực kinh ngạc, kinh ngạc.

Đông Phương Thanh Vân lại buồn rầu nói:

- Nhưng ta quá buồn?

- Thiếu chủ nói rằng có thể chịu được mà?

- Tuy là vậy, song phải chăng lần này ngươi trở lại là muốn báo cho ta hay bên ngoài đã xảy ra việc gì rồi, phải không?

- Không sai, song Thiếu chủ hãy hành công vài lần nữa, nô tài sẽ đi chuẩn bị lương khô, đêm nay chúng ta sẽ rời khỏi đây?

- Ta có thể đứng lên rồi sao? Ta có thể được ra ngoài ngắm trăng sao, nghe chim hót ư?

- Không sai, có thể muốn làm gì thì làm?

Đông Phương Thanh Vân vội cười reo lên:

- Chúng ta hãy ra ngoài đi?

Ngoài động trời đã hoàng hôn.

Sắc trời lãng đãng, mây kéo đầy trời, bốn bề vô cùng tĩnh lặng, từng trận gió khẽ trôi qua, nơi góc trời xanh có một mảnh trăng treo, ánh trăng bàng bạc. Đông Phương Thanh Vân nói:

- Cảnh sắc thực đẹp đẽ?

Tích Thư Nhân vừa ra khỏi động, bèn tiếp:

- Chỉ tiếc rằng non sông tươi đẹp sắp sửa đại loạn, máu sắp chảy thành sông, xương sắp phơi thành núi.

Đông Phương Thanh Vân ngồi xuống nói:

- Tựa hồ ngươi rất đau lòng vậy, có chuyện gì hãy nói ra ta hay.

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Thiếu chủ còn nhớ rằng lúc trước nô tài có nhắc tới Tuần Hồi ma cung chứ?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu, Tích Thư Nhân tiếp:

- Kỳ thực tên thật của Tuần Hồi ma cung chính là Hàn Đàm ma cung, nhưng tại sao lại được võ lâm đồng đạo kêu là Tuần Hồi ma cung chính, thỉnh thí chủ hãy giải thích hai chữ Tuần Hồi?

- Tuần có nghĩa là đi tra xét. Hồi có nghĩa là đi khắp nơi.

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Đúng vậy, Hàn Đàm ma cung cứ mỗi năm ba lần lại phái chín người hạ sơn, chín người này đi tra xét trận bộ võ lâm giang hồ. Mỗi khi tới đâu đều chiếm nơi đó làm cung, tự xưng là thế thiên hành đạo, võ lâm hoàng độ?

Đông Phương Thanh Vân kinh sợ, hỏi:

- Có người đi tra xét nữa ư?

Tích Thư Nhân cười lớn:

- Chính điều này mới kỳ quái, những thứ tự phong, tự ngạo này, người trong võ lâm vốn chẳng thèm đếm xỉa, song trong hắc đạo, nếu có sự phân tranh không giải quyết được, có vài người lại đi cầu chín người này, kết quả thế nào, Thiếu chủ có thể biết rồi.

- Kết quả như thế nào?

- Họ bắt phạm tội bị phạt làm môn hạ cho Hàn Đàm ma cung, sự kỳ quái chưa phải đã hết, đến lần tuần hồi thứ ba kẻ mắc tội bị phạt lần trước, lại dương dương đắc ý ngồi làm thẩm phán, tra xét mọi sự.

Thoạt đầu nhiều người không biết uẩn khúc, sau đó hiểu rằng thì ra đây chính là cách để chúng thu phục môn hạ.

Đông Phương Thanh Vân lãnh đạm:

- Vấn đề là chúng đã ngạo thị võ lâm như vậy, lẽ nào không có ai tiêu diệt chúng.

Tích Thư Nhân thất vọng:

- Không có ai, võ công của chúng thế nào chưa ai được chứng kiến, song truyền ngôn có nói gần ba trăm năm nay chúng đã ngạo thị võ lâm như vậy.

- Nhưng cũng đã có một người dám chống lại phải không?

Tích Thư Nhân kinh ngạc:

- Không sai, đã có một người, người này chính là lệnh tôn Sinh Tư Sinh cùng hai mươi bốn đệ tử của mình liên thủ tiêu diệt chín người của Tuần Hồi ma cung, không ngờ có một kẻ còn sống đã quay về được Ma cung, làm sao Thiếu chủ biết điều này.

- Rất đơn giản, cứ nhìn các ngươi thì biết ngay có gì lạ đâu?

Tích Thư Nhân quá cao hứng bèn nhấc bổng chàng lên, lắc qua lắc lại, miệng hô:

- Thiếu chủ giỏi quá, giỏi quá?

Đông Phương Thanh Vân lại nói:

- Ngươi cao hứng như vậy, ta lại thấy không vui.

Tích Thư Nhân biến sắc, biết mình có điều thất thố, vội đặt Đông Phương Thanh Vân xuống, rồi quì ngay xuống nói:

- Mạo phạm Thiếu chủ, thỉnh thứ tội?

Đông Phương Thanh Vân vội đỡ Tích Thư Nhân lên nói:

- Miễn tội, ngươi hãy đứng lên? Xem ra việc ta muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu, xưng huynh gọi đệ là không được rồi.

Tích Thư Nhân đứng lên nói:

- Chủ nhân và thuộc hạ, chủ thứ khắc biết, làm sao có thể xưng huynh gọi đệ?

- Lão ngoan cố, được rồi, nói tiếp đi.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Võ công của chúng thực là danh bất hư truyền, hai mươi bốn đệ tử, cứ bốn người đối phó một người. Lệnh tôn thì đối phó với thủ lãnh của chín người nọ, động thủ ba ngày ba đêm mới giết được chúng, Thiếu chủ thử nghĩ xem với địa vị võ lâm chí tôn của lệnh tôn mà còn phải mất ba ngày đêm mới giết nổi cao thủ bình thường của Hàn Đàm ma cung, thì thiên hạ võ lâm còn ai dám chống lại? Vì vậy lệnh tôn bèn thoái ẩn giang hồ, để tu luyện, thực là sự bất đắc dĩ?

Ngưng một lát Tích Thư Nhân tiếp:

- Lệ thường, mỗi lần tuần hồi, cũng cần phải có biện trường vì vậy Hàn Đàm ma cung phát thiếp mời bảy đại môn phái sai người đi giám thẩm, lần này lại không như vậy, chúng công nhiên chiếm thiếu thất phong của Thiếu Lâm tự làm cung điện...

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thiếu Lâm không phản kháng sao?

Tích Thư Nhân lắc đầu:

- Phản kháng ư? Có khác nào lấy trứng trọi đá? Xem ra một trường kiếp sát võ lâm đã là khó tránh rồi.

- Bọn chúng ngạo thị võ lâm, một trường bão kiếp sẽ xảy ra.

Nói tới đây Đông Phương Thanh Vân bỗng kêu “ồ” nói:

- Ta bỗng có một kế, may ra có thể vãn hồi kiếp nạn võ lâm.

Tích Thư Nhân đứng bật lên hỏi:

- Kế gì?

Trời đêm trăng thanh gió mát, muôn vàn vì sao lấp lánh, xa xa núi non trùng điệp, đêm trong nơi thâm sơn dã lĩnh chỉ có tiếng côn trùng không ngừng than vãn, sự tịch lặng khiến người phát sầu.

Đông Phương Thanh Vân cùng Tích Thư Nhân vẫn ngồi trầm tư mặc tưởng, hồi lâu sau Tích Thư Nhân khẽ nói:

- Thiếu chủ nói có diệu kế, vậy diệu kế là gì, thỉnh Thiếu chủ chỉ điểm.

Đông Phương Thanh Vân lãnh đạm:

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?

Tích Thư Nhân suy nghĩ hồi lâu, bỗng kêu lên:

- Lẽ nào… lẽ nào Thiếu chủ…

Đúng lúc ấy, đột nhiên có một thanh âm già cả mà trầm hùng vang lên:

- Quả là thần kỳ diệu kế…

Cùng lúc ấy có tiếng than vãn vang lên:

- Ò… ò… Đói bụng rồi…

Tiếp đó thanh âm lại vang lên nhưng lần này lớn hơn gấp bội:

- Ò... Ò... Đói bụng rồi...

Đông Phương Thanh Vân sững người:

- Cường địch xuất...

Tích Thư Nhân vội đứng lên nói:

- Hơn nữa lại dùng Thiên Lý hấp âm, lén nghe lỏm lời chúng ta, trong gầm trời này chỉ có bốn người mới biết Thiên Lý Hấp Âm pháp. Lẽ nào một trong số bốn người này đã xuất đạo?

Lúc này thanh âm trầm hùng lại vang lên:

- Ngươi đói bụng thì có quan hệ gì tới lão phu, mà kêu lên khiến bụng ta sôi òng ọc, lão phu trong người không có một xu, tuy có lòng trắc ẩn, song không giúp gì ngươi được.

Thanh âm than vãn nọ cũng vang lên:

- Kẻ thức thời là người tuấn kiệt, việc này không quan hệ gì tới lão tiền bối, vì vãn bối muốn kính lão tôn hiền, thỉnh lão tiền bối nên rời khỏi đây. Mời, vãn bối biết là tiền bối không phải người xấu.

Vạn vật lại chìm vào tĩnh lặng hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Ngươi nói thiên hạ chỉ có bốn người biết Thiên Lý Hấp Âm pháp, đó là bốn người nào vậy?

Tích Thư Nhân đáp:

- Đó là Thiên Hoang, Địa Lão, Hải Không, Thạch Lan bốn lão tiền bối. Chúng ta phải đến xem, chỉ e sắp có sự biến.

Đúng khi ấy thanh âm than vãn lại vang lên:

- Ò... ò... Đói bụng rồi...

Tích Thư Nhân cả kinh kêu lên:

- Hỏng rồi, chỉ e nguy tới tánh mạng.

Đông Phương Thanh Vân đã nghe rõ sau tiếng than vãn nọ, vạn vật đều tĩnh mịch trở lại, chàng bèn tụ lực búng người lao theo Tích Thư Nhân lao thẳng vào rừng.

Vì sự tình xảy ra quá đột ngột, lại trong lúc kinh hoảng nên Đông Phương Thanh Vân quên cả sự đề tụ chân khí khi đáp xuống, đành ngã lăn ra đất, lăn đi mấy vòng, đồng thời bỗng nghe giọng cười sang sảng của lão nhân:

- Tiểu tử, ngươi đói bụng thì có liên hệ gì tới lão phu, vì sao cứ nhất định phải kêu lên như vậy, hại lão phu thân mềm nhũn, tứ chi vô lực, bụng sôi òng ọc, phải chăng ngươi muốn lão phu không còn ăn uống gì được nữa hử, ngươi mà còn kêu thêm một tiếng nữa thì đừng trách lão phu không khách khí.

Thanh âm than vãn vang lên:

- Thỉnh lão tiền bối đừng khách khí, nơi đây có hai con quỷ đói, vừa rồi lão tiền bối có sử dụng Thiên Lý Hấp Âm pháp, vãn bối tâm phục khẩu phục, nhưng có điều song quyền song cước của vãn bối không phục mà thôi.

Tích Thư Nhân thấy Đông Phương Thanh Vân ngã lăn ra đất, bèn chạy đến bên chàng nói:

- Thiếu chủ có thọ thương không?

Đông Phương Thanh Vân bật dậy, nắm lấy hữu thủ của Tích Thư Nhân, vừa sợ vừa mừng mà kêu lên:

- Ngươi coi này, bảy trượng, ta vừa nhảy mà đã được bảy trượng, thực khiến ta không khỏi ngạc nhiên.

Tích Thư Nhân quay đầu, vừa nhìn thì cũng không kém phần kinh ngạc, cười lên, bế thốc Đông Phương Thanh Vân lên nói:

- Thiếu chủ giỏi quá, giỏi quá.

Thanh âm trầm hùng lại cất lên sang sảng:

- Chỉ có bảy trượng mà kêu giỏi quá, lão phu khẽ nhún chân đã ra ngoài hai mươi trượng, không biết phải tán tụng thế nào?

Tích Thư Nhân nghe vậy bèn bỏ Đông Phương Thanh Vân xuống, nhanh như tên bắn phi thân vào trong rừng.

Lúc này chỉ thấy Thụ Thi Chiêu Hồn không còn treo người trên cây nữa mà đã ngồi trước mặt lão nhân.

Đông Phương Thanh Vân thấy một lão nhân cũng gầy khô tựa que củi, tóc râu, lông mày đều trắng như cước, lưng hơi gù, tả thủ để sau lưng, hữu thủ cầm một thanh quải trượng đen bóng. Đông Phương Thanh Vân bất giác quì xuống cạnh lão nhân hỏi:

- Lão bá, y có vô lễ với lão bá không?

Bạch phát lão nhân gật đầu:

- Phải, y vô lễ với lão phu, song lão phu lại trọng huynh đài.

Nói rồi lão nhân quay sang nhìn chàng miệng không ngớt cười ha ha.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Lão Cửu, vì sao ngươi lại vô lễ với Thạch Lan lão tiền bối, mau tránh qua một bên để Thiếu chủ định tội.

Vừa nói, Tích Thư Nhân vừa bước tới quì xuống cạnh lão nhân, trịnh trọng:

- Vô lễ với bậc tôn trưởng, những mong Thiếu chủ lượng thứ.

Thì ra lúc này Bạch phát lão nhân và Đông Phương Thanh Vân đang đứng, lão nhân thò tả thủ xoa đầu Đông Phương Thanh Vân, cười ha hả:

- Hài nhi, xem ra ngươi thực oai phong, thoạt đầu, lão phu còn cho rằng ngươi muốn nhận tội, nay đã hiểu ra, ngươi vừa hỏi câu này lại khiến chúng quì xuống, ngươi xem ngươi thực vinh dự lắm đó.

Đông Phương Thanh Vân bèn chỉ vào Tích Thư Nhân:

- Lão bá, nếu luận về tuổi tác, điệt nhi còn nhỏ tuổi hơn họ nhiều, muốn cùng họ kết giao bằng hữu, kêu huynh gọi đệ, song họ lại nói trời đất đã phân ra, chủ nhân và thuộc hạ phải có ngôi thứ, lão bá xem họ quì như vậy, điệt nhi phải làm thế nào?

Huống hồ họ đãi điệt nhi như cốt nhục. Theo lão bá, điệt nhi phải xử trí ra sao?

Bạch phát lão nhân cười lớn:

- Chúng đối với hài nhi như vậy, thì ngươi nên thuận theo, kêu họ đứng lên, chúng ta cùng đi đàm luận tới diệu kế của ngươi mới phải.

Đông Phương Thanh Vân vội tiến tới đỡ lấy Tích Thư Nhân:

- Được rồi, được rồi. Lão bá đã lượng thứ cho các vị rồi, hãy đứng lên đi.

Tích Thư Nhân cung kính:

- Đa tạ ân thứ tội của Thiếu chủ.

Nói xong mới đứng lên, Bạch phát lão nhân nói:

- Đi? Đi luận đàm diệu kế.

Tích Thư Nhân vội đi trước dẫn đường, ba người trở về trước cửa động, sau khi an vị xong, lão nhân lại hỏi:

- Vì sao không kêu người kia tới đàm luận?

Tích Thư Nhân nói:

- Miễn cho chúng, thứ nhất chúng cần phải canh phòng địch nhân, thứ hai là giữ qui...

Lão nhân bèn ngắt lời:

- Điệt nhi, diệu kế vào hang cọp bắt cọp con của ngươi, lão phu rất tán thành, song có một điều, chẳng phải lão phu khoa trương, năm xưa võ công của hai mươi bốn đồng tử, lại thêm bốn người lão phu hợp lực phải ác đấu ba ngày ba đêm mới tiêu diệt được cao thủ tầm thường của Ma cung, vậy cao thủ đệ nhất của Ma cung thì sao? Càng khó đoán, phải không?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói:

- Vấn đề chính là ở đó, điều điệt nhi vừa nghĩ tới chỉ ít, chúng ta cần phải biết thực lực của chúng, dùng cách gì trong vòng ba năm đã tạo được một cao thủ như vậy, Hàn Đàm ma cung ở đâu? Mấy điều này cũng cần phải biết.

Lão nhân gục gặc đầu:

- Đúng vậy, đây chính là “biết người biết ta trăm trận trăm thắng”, mà binh pháp thường viết. Chỉ là lần này muốn nhập hổ huyệt, nguy hiểm vạn phần.

- Nguy khốn có thể khắc phục, nhưng phụ thân điệt nhi đã giết chết chín người của Tuần Hồi ma cung, toàn thảy người của Ma cung đều chú ý tới gia phụ mà diện mạo của điệt nhi lại giống gia phụ như đúc, vậy hiện thời điệt nhi phải cải trang mới được.

- Nam nhi đại trượng phu có khí phách, song cũng không nên nhắm mắt làm liều.

Ngươi đã có diệu kế, ắt cũng có kế hoạch chu toàn, song khi lâm sự chỉ dựa vào cơ trí thì không nên. Cải trang, lão phu có cách biến ngươi thành một người khác nhưng ngươi cần phải có kế hoạch chu đáo.

- Đúng vậy, điệt nhi xin hỏi, thứ nhất, khi nào Tuần Hồi ma cung xuất hiện trong võ lâm, thời hạn lưu lại bao lâu, khi nào trở lại Ma cung.

Tích Thư Nhân thấy Thiếu chủ mỗi lúc một thêm quyết chí, tuy lòng bất an, song Thiếu chủ đã hỏi

lại không thể đáp đành nói:

- Cứ lấy tết Trùng Dương làm hạn định, tết Trùng Dương sang năm thì trở lại Ma cung.

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Nếu ta nổ lực luyện công thì tới tết Trùng Dương năm sau có thể dễ dàng thủ thắng các nhân vật hắc đạo không?

Tích Thư Nhân trầm tư hồi lâu nói:

- Võ học vô biên, khó mà đoán định, song với sức học của Thiếu chủ hiện thời, có lẽ có thể động thủ với các nhân vật hắc đạo tự xưng là nhất kỳ, nhị quái, tam bá.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Vậy thì được rồi, võ công của ta dù cao hơn chúng song lại nhỏ tuổi hơn. Chúng tự nhiên sẽ phán ta có tội mà quyết tâm thu làm môn hạ, vấn đề khó nhất chính là sau khi vào Ma cung, đương nhiên chúng sẽ có cách để khiến môn hạ ngoan ngoãn theo lời sai khiến của chúng, không hiểu bọn chúng sẽ dùng cách gì?

Bạch phát lão nhân bèn nói:

- Cách đơn giản nhất là dùng một loại dược cực độc bức người phải uống, đến một kỳ hạn nhất định, nếu không uống giải dược của chúng thì chất độc sẽ phát tác mà chết, cách thứ hai là khiến người ta mất đi bản tính, trừ hai cách này ra, còn có một cách nữa là lấy quyền lợi chiêu dụ hoặc thi ân với người rồi dùng ân đó mà sai khiến.

Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu rồi nói:

- Chúng sẽ không dùng những cách này.

Lão nhân kinh ngạc hỏi:

- Vì sao?

- Ma cung đã có võ công cao như vậy, tự nhiên vô cùng tự phụ, đương nhiên phương pháp chúng dùng cũng phải là phương pháp phi thường.

Tích Thư Nhân giọng tự hào:

- Đúng, Thiếu chủ nói rất có đạo lý, nhưng nếu Thiếu chủ muốn dọ thám Ma cung thì nô tài không tán thành.

- Vì sao?

- Nước không thể không có vua, nhà không thể không có chủ. Thiếu chủ muốn nhập Ma cung, đương nhiên là một kế sách rất hay. Nhưng sau khi Thiếu chủ nhập Ma cung, hai mươi bốn người nô tài này vô chủ thì còn làm được việc gì nữa?

- Ngươi là lão đại thì cần để ngươi làm chủ.

- Ý nô tài muốn nói là còn có kế sách hay hơn.

Đông Phương Thanh Vân và lão nhân cùng kinh ngạc:

- Kế gì?

Tích Thư Nhân vội nói:

- Trong số hai mươi bốn người, nô tài sẽ chọn hai người phái đi dọ thám Ma cung, như vậy chúng ta có thể biết rõ tất cả mọi sự hư thực trong Ma cung, mà Thiếu chủ không cần phải đích thân đi.

Lão nhân gật đầu:

- Phải, đây cũng là một diệu kế.

Đông Phương Thanh Vân lại lắc đầu:

- Ta muốn đi một chuyến tự đã có biện pháp ứng phó, hơn nữa là có thể trong vòng ba năm tại Ma cung ta được luyện thành cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm. Điều này càng rõ ràng hơn phải không?

Tích Thư Nhân nói:

- Ngoài Ma cung ra còn có Quỷ lâm kế tiếp, đệ tử của Quỷ lâm sẽ xuất hiện trong võ lâm, đương nhiên nếu võ lâm có thể chịu nhẫn nhục, thì sẽ không có chuyện gì, nhưng sự nhẫn nhục cũng chỉ có hạn, bất quá giới hạn thì sẽ bạo phát tựa nước lũ, khó bề đối phó, sẽ tạo nên một hạn kiếp võ lâm tàn khốc hơn.

Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu rồi nói:

- Điều này ta còn chưa được biết.

Bạch phát lão nhân chau mày không nói nửa lời. Tích Thư Nhân vội tiếp:

- Lần này, Ma cung công nhiên chiếm lĩnh Thiếu Lâm tự làm Tuần Hồi ma cung đã khiến võ lâm nhân sĩ khó bề nhẫn phục, nếu nô tài không liệu sự sai, Tuần Hồi ma cung đóng tại Thiếu Lâm tự sẽ

không được an ổn cho tới tết Trùng Dương sang năm.

Lão nhân lại gật đầu, Đông Phương Thanh Vân trầm tư mặc tưởng. Tích Thư Nhân lại tiếp:

- Theo nô tài được biết, năm xưa trong số hai mươi bốn đệ tử, đến nay đã xuất hiện sáu người, còn mười tám người khác có lẽ đều đang ở Ma cung, tuy không thể biết chắc, song cũng là bảy phần mười.

Đông Phương Thanh Vân bỗng hỏi:

- Nếu dốc toàn bộ cao thủ võ lâm thì có thể ứng phó với Quỷ lâm được không?

Bạch phát lão nhân hỏi:

- Điều này lão phu không dám luận đoán, theo lão phu biết thì võ lâm đồng đạo sở dĩ còn chậm trễ không đối kháng với Ma cung là vì sợ Ma cung và Quỷ lâm liên thủ, theo lão phu tính, nếu dốc toàn bộ cao thủ võ lâm để ứng phó với một mình Ma cung hoặc Quỷ lâm thì có lẽ không có gì khó khăn. Hài nhi, phải chăng ngươi nghĩ ra kế ly gián?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Điệt nhi có ý nghĩ này. Ma cung và Quỷ lâm đã có qui ước với nhau nên ba trăm năm qua cả Ma cung lẫn Quỷ lâm chưa hề phát sinh biến cố phải không?

Bạch phát lão nhân nói:

- Không sai, cứ một đi rồi một đến, không hề đụng độ, ngươi quả có cao kiến, tài trí hơn người, nếu không ước hẹn thì lưỡng hổ song tranh, võ lâm thiên hạ chẳng phải làm ngư ông đắc lợi hay sao?

Đông Phương Thanh Vân nghiêm trang nói:

- Vì vậy hiện tại điệt nhi đã có quyết định.

Lão nhân và Tích Thư Nhân đồng thanh hỏi:

- Quyết định thế nào?

Đông Phương Thanh Vân trịnh trọng đáp:

- Dùng toàn bộ võ lâm cao thủ đối phó với Không Trung quỷ lâm, điệt nhi cùng hai mươi bốn đệ tử ứng phó với Hàn Đàm ma cung.

Tích Thư Nhân lắc đầu:

- Chỉ e thế đơn lực bạc?

Lão nhân cũng buồn rầu:

- Quả là có thế thực...

Đông Phương Thanh Vân hỏi Tích Thư Nhân:

- Hai mươi bốn đệ tử của gia phụ Sinh Tử Sinh so với nay có gì khác nhau?

Tích Thư Nhân kinh ngạc:

- Hoàn toàn tương đồng, nhưng là về võ công thì đã tăng tiến hơn.

- Tăng tiến đến độ nào?

- Có thể sánh với sư tôn năm xưa.

- Vậy thì được, đặc biệt ngươi cùng Thụ Thi Chiêu Hồn và Thần Quan Tú Sĩ so với Sinh Tử Sinh năm xưa còn cao hơn một bậc, phải không?

Tích Thư Nhân ngập ngừng hồi lâu, rồi hỏi:

- Đó cũng là nhờ sư tôn tài bồi, ai nấy đều có thiên phận, khó mà luận đoán.

Đông Phương Thanh Vân bèn hỏi:

- Lẽ nào hai mươi bốn người cùng hợp lực đồng tâm, còn chưa đủ?

Lão nhân lắc đầu:

- Điều này tuy không thể luận đoán, nhưng lão phu dám nói không đủ.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Nhưng điệt nhi vốn có cách thâm nhập Ma cung, điều này điệt nhi nắm chắc luôn, chỉ còn lại một vấn đề là võ công của điệt nhi còn quá kém.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Võ côngcủa Thiếu chủ cần phải luyện tới canh giới Ngũ Hồ Chiêu Nghĩa, đây là sự tổng hợp của bảy đại môn phái, bảy loại thần công vô địch thiên hạ, nhưng phải đợi thuộc hạ luyện thành Ngũ Nguyên đan, sau khi Thiếu chủ dùng thuốc tuy chưa thể vô địch thiên hạ ngay song cũng đã cao hơn hai mươi bốn đệ tử này rồi.

Bạch phát lão nhân bỗng đứng bật lên nói:

- Ngươi muốn bỏ lão ra ngoài phải không?

Tích Thư Nhân lắc đầu:

- Vãn bối chỉ là vì võ lâm đồng đạo mà hành sự, hoàn toàn không có ý muốn đặt Tứ tiên ra ngoài, lão tiền bối thử nghĩ xem, vì sự sinh tồn của võ lâm, lão tiền bối còn tiếc chi mấy viên linh đan?

Bạch phát lão nhân ngồi xuống nói:

- Ngươi thử nghĩ...

Tích Thư Nhân cắt lời:

- Vãn bốn chẳng nghĩ gì cả, vấn đề của Tam tiên còn lại do lão tiền bối đảm đương. Muốn hay không là ở lão tiền bối quyết định.

- Lão phu có gì để nghĩ nữa.

Tích Thư Nhân trịnh trọng:

- Phải, hiện tại lão tiền bối nghĩ thử xem, Tứ tiên các vị mỗi người chỉ phí vài viên linh đan còn chúng vãn bối thì phải mạo hiểm tới sinh mạng, vào sinh ra tử, có thể là một đi không trở lại.

Lão nhân cười lớn:

- Nói như vậy thì còn gì công đạo, hãy phạt tên tiểu tử này cho ta.

Đông Phương Thanh Vân cũng cười lớn:

- Phạt một bữa cơm, chẳng phải lão tiền bối đã bốn ngày chưa ăn uống gì rồi sao, cách phạt như vậy đã gọi là công bằng chưa?

- Khi nào? Chẳng lẽ đợi lão phu bụng rỗng mà làm xong việc cho các ngươi thì mới được ăn cơm sao?

Tích Thư Nhân vội đứng lên nói:

- Sẽ có ngay thôi.

Nói rồi lật đật đi ra. Lão nhân nhìn theo lắc đầu cười:

- Làm sao mà y nóng tính thế. Được, cứ coi là lão phu đảm nhiệm linh đan của Tứ tiên, nhưng

cũng còn thiếu linh chi đan mà.

Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Về điều này, thỉnh tiền bối cứ an tâm. Tích Thư Nhân đã có Linh chi đan rồi.

- Đây ắt lại là thần kỳ diệu kế của ngươi rồi?

- Vãn bối nào dám, tiền bối quá khen.

- Với tiểu tử như ngươi, lão phu tựa hồ không nên lấy tâm tiểu nhân mà so lòng quân tử, nhân đây lão phu cũng muốn tặng ngươi một vật.

Nói rồi, Bạch phát lão nhân lấy từ trong bọc ra một cuốn sách mỏng, đưa cho Đông Phương Thanh Vân và nói:

- Đây có thể coi là một chút lễ kiến diện của lão phu, cầm lấy đi, ta chỉ nhờ vào cuốn sách này mà có danh hiệu Thạch Lan Dật Tiên.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Danh hiệu của tiền bối cũng lạ. Thạch Lan là có ý gì? Chúng ta chỉ mới tương ngộ lần đầu, mà vãn bối đã có lộc há chăng phải nhận không hậu ân của bậc tôn trưởng?

Thạch Lan Dật Tiên cười lớn:

- Không phải lão phu tặng ngươi mà là tặng cho võ lâm đồng đạo, trách nhiệm của ngươi nặng như vậy mà bể học vô biên, nếu không học thêm chút võ công nữa thì làm sao đảm đương nổi? Còn về ngoại hiệu Thạch Lan thì kể ra cũng buồn cười. Thần công này gọi là Nhất khí công, năm xưa khi Tứ tiên tỉ thí lão phu dùng một miếng nước bọt nhỏ xuyên qua ba thước đá, khiến tảng đá vỡ vụn, từ đó trở đi được gọi là Thạch Lan Dật Tiên.

Đông Phương Thanh Vân tiếp lấy bí lục, cúi người cung kính:

- Tôn trưởng tặng sách, vãn bối suốt đời ghi ân, sẽ dụng công nghiên cứu đặng báo đáp thịnh tình tôn trưởng.

Thạch Lan Dật Tiên bỗng nghiêm mặt nói:

- Hài nhi, ngươi có gặp phụ thân chưa.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Vãn bối chưa từng gặp. Tôn trưởng hỏi như vậy ắt có nguyên do?

- Phải, ta vẫn luôn có cảm giác rằng từ sau khi ngươi bôn tẩu giang hồ tới nay, phụ thân ngươi không hề rời ngươi nửa bước, ngươi có thấy vậy không?

- Vãn bối không thấy?

Đúng lúc ấy, Tích Thư Nhân bước vào, tay cầm mấy chén thịt, sau lưng là Thụ Thi Chiêu Hồn đang cầm bốn hồ rượu. Thụ Thi Chiêu Hồn đặt bốn bầu rượu xuống rồi lui ra.

Đêm đã khuya, màu trời đen thẩm bao trùm vạn vật, nơi cửa sơn động, quanh ánh lửa bập bùng ba người vừa ngồi đàm đạo vừa uống rượu. Thạch Lan Dật Tiên cất tiếng bùi ngùi:

- Tiểu tử, nói ra thì ngươi còn hạnh phúc lắm, có mấy người này làm bằng hữu, lão phu thì cô đơn lẻ bóng, muốn thường được gặp ngươi, song thiên hạ không có cuộc vui nào không tàn, lão phu đành cáo từ, nhanh nhất ba tháng, chậm nhất nửa năm lão phu sẽ quay lại, ngươi hãy nhớ rèn luyện môn thần công của lão phu. Lão phu đi đây.

Đông Phương Thanh Vân cùng Tích Thư Nhân đứng lên tiễn khách, Thạch Lan Dật Tiên quyến luyến không thôi, luôn miệng dặn dò, đến khi rời khỏi cánh rừng mới thi triển khinh công mà đi.

Trở lại sơn động, Tích Thư Nhân nói:

- Thiếu chủ, thuộc hạ cũng có việc cần phải xuống núi, Thiếu chủ hãy ở đây luyện môn thần công của Thạch Lan Dật Tiên.

Tích Thư Nhân vừa đi, Đông Phương Thanh Vân lại cảm thấy vô cùng buồn bã, hơn nữa trước lúc ra đi, Tích Thư Nhân còn dặn đi dặn lại rằng chàng không được rời khỏi động nửa bước.

Đông Phương Thanh Vân đêm ngày luyện công, một tháng thấm thoát trôi qua, ngoài việc nổ lực luyện công ra, lúc nào trong lòng chàng cũng nghĩ tới việc vì sao Âm Dương bang chủ Lãnh Tuyết Quyên lại có thể là mẫu thân của chàng. Do vậy chàng quyết định bất luận thế nào khi Tích Thư Nhân trở về chàng sẽ phải hỏi cho rõ ràng.

Cuối cùng Tích Thư Nhân đã quay lại.

Tích Thư Nhân vừa quay về thì câu đầu tiên y nói là:

- Thiếu chủ hãy luyện qua một lượt môn thần công của Thạch Lan cho thuộc hạ xem, rồi sau chúng ta sẽ nói tới chuyện võ lâm đại sự.

Mỗi một lần Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân là một lần chàng như gặp người thân

vậy. Sau khi chàng luyện qua một lượt môn công phu của Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân há hốc mồm trợn mắt kinh ngạc, hồi lâu mới nói lên lời.

- Thiếu chủ thành tựu hơn người, giỏi quá, giỏi quá.

Đông Phương Thanh Vân lắc người lướt qua Tích Thư Nhân, cười nói:

- Ngươi lại muốn ôm ta lên mà lắc tới lắc lui, ngươi cao hứng ta chịu không nổi.

Tích Thư Nhân chộp không trúng chàng vội nói:

- Thuộc hạ lại muốn nhấc bổng Thiếu chủ lên mà lắc.

Vừa nói, y vừa gấp xoay người, nhanh như chớp vồ lấy Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân cười ha hả:

- Ta sẽ không để ngươi vồ trúng đâu.

Nói rồi thân hình chàng chợt tràn qua mé hữu thoát khỏi thế chộp của Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân chẳng nói chẳng rằng biến thế chộp ngay người Đông Phương Thanh Vân, miệng kêu lớn:

- Thuộc hạ nhất định phải bắt được Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân cao hứng nói:

- Để ta sẽ bắt ngươi lại.

Trong chớp mắt Tích Thư Nhân đã lao tới, chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng im bất động, thân hình bỗng lùi lại một bước, Tích Thư Nhân chộp hụt quá đà lao thẳng vào người Đông Phương Thanh Vân, bị chàng ôm chặt lấy. Tích Thư Nhân kêu lớn:

- Thiếu chủ thành tựu kinh người...

Bỗng y quay phắt lại ôm lấy Đông Phương Thanh Vân mà nhấc bổng lên miệng la:

- Thiếu chủ giỏi quá, giỏi quá...

Tích Thư Nhân vừa kêu vừa phi thân ra ngoài khỏi động.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Ngươi lại cao hứng, ta chịu không nổi.

Tích Thư Nhân chẳng nói chẳng rằng lao ngay vào rừng, kêu lên:

- Lão Cửu, lão Cửu...

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Nếu đại ca còn vô lễ với Thiếu chủ, đừng trách tiểu đệ mạo phạm.

Lúc này Tích Thư Nhân như bị dội một thùng nước lạnh, sững người. Vội đặt Đông Phương Thanh Vân xuống, vừa đứng xuống đất, Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy Tích Thư Nhân nói:

- Ngươi đừng quì xuống, đừng để ta phải nói câu "Ngươi vô tội, đứng lên đi?".

Thụ Thi Chiêu Hồn hãy ra đi, sư huynh có việc muốn kiếm ngươi đó.

Tích Thư Nhân bị chàng chọc ghẹo cười ngặt ngẽo, tuy vậy y vẫn vội thi lễ:

- Tạ ân Thiếu chủ lượng thứ.

Thụ Thi Chiêu Hồn lúc này vội đáp:

- Tuân mệnh Thiếu chủ.

Nói rồi y cũng phi thân đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, Tích Thư Nhân bèn nói:

- Lão Cửu, Thiếu chủ có thể thoát khỏi thế chộp của huynh thực đó, cả ba lần huynh đều vồ hụt.

Thụ Thi Chiêu Hồn đứng ngẩn người như tượng gỗ hồi lâu bỗng thân hình bay vọt lên giữa từng không la lên:

- Thế mới là Thiếu chủ của ta, Thiếu chủ của ta...

Thanh âm vọng vào vách núi vang vang hồi lâu mới dứt.

Đến lúc này Đông Phương Thanh Vân nói:

- Hiện tại ta cần được biết võ lâm đại sự.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Được, nhưng chúng ta phải vào động đã.

Hai người trở vào động, Tích Thư Nhân nói:

- Thiếu chủ, lần này Thiếu chủ cần phải bôn tẩu một chuyến, muốn tránh cũng không được. Vì lần này còn liên quan tới danh dự của sư tôn nữa. Xem ra, Thiếu chủ sắp phải hao tâm huyết rồi.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Đã bảy tháng nay ta chưa hề rời khỏi sơn động nửa bước, vì sao sự tình lại liên hệ đến ta?

- Bảy đại môn phái ngấm ngầm khai hội trên Nga Mi sơn Kim Đính tự vào đêm trừ tịch, lúc ấy muốn thỉnh Thiếu chủ xuất đầu lộ diện, thuộc hạ đã đáp ứng, khi đó có thuộc hạ và Thụ Thi Chiêu Hồn bồi tiếp Thiếu chủ.

- Nhưng đại hội sẽ thượng lượng việc gì?

- Năm xưa, khi sư tôn làm lãnh tụ của bảy đại môn phái, uy phong chấn động khắp Trung Nguyên, người người kính phục, khi mới gặp Thiếu chủ thuộc hạ lấy làm lo âu vì Thiếu chủ chẳng biết lấy một chút võ công nào, nay mới biết Thiếu chủ chẳng những có uy phong của tôn sư mà cơ trí còn hơn người.

- Ta làm sao có thể là lãnh tụ của bảy đại môn phái được?

- Thiếu Lâm Viên Trí đại sư trầm tịnh có dư, cơ trí thông tuệ lại không đủ, Nga Mi Hữu Nguyên thiền sư có đủ trầm tĩnh, cơ trí song lâm địch lại không biết ứng biến, duy chỉ có Thiếu chủ là có đủ tài trí, văn võ song toàn, thiếu niên anh tuấn, thực là nhân vật lãnh tụ.

- Ta vừa tới Nga Mi thì họ sẽ bầu ta làm lãnh tụ sao?

- Thiên hạ nào có sự gì giản đơn đến vậy, lúc đó Thiếu chủ đương nhiên phải thi thố sở học một phen.

- Tự nhiên dễ dàng đạt được ngôi cao, sẽ khiến người đem lòng oán ghét, còn sự hiểu lầm giữa gia phụ và bảy đại môn phái thì thế nào?

- Điều này thuộc hạ đã có an bài. Thỉnh Thiếu chủ cứ an tâm, khi tới lúc, Thiếu chủ có thể đem kế hoạch đã đàm luận với Thạch Lan Dật Tiên mà nói cho bảy đại môn phái rõ, cùng bảy đại môn phái đảm đương trọng trách.

Đông Phương Thanh Vân mừng rỡ nói:

- Phải chăng ngươi đã tán thành kế hoạch của ta?

Tích Thư Nhân cười nói:

- Thoạt đầu thuộc hạ còn lo, sau được Thiếu chủ chỉ điểm đã tâm phục khẩu phục, qua vài ngày

suy nghĩ mới phát hiện cơ trí của Thiếu chủ tựa hồ còn cao siêu hơn cả sư tôn.

Đông Phương Thanh Vân cười, rồi bỗng nhớ tới nghi vấn làm sao Lãnh Tuyết Quyên có thể là mẫu thân của mình, chàng bèn hỏi:

- Trước giờ ta vẫn còn hồ nghi một điều, vì sao Lãnh bang chủ có thể là mẫu thân của ta được? Trong việc này ắt phải có điều chi uẩn khúc? Ngươi hãy nói cho ta hay tường tận.

Tích Thư Nhân nói:

- Đúng rồi, nếu Thiếu chủ không nhắc thì thuộc hạ suýt nữa quên mất, nửa tháng trước thuộc hạ có gặp Lãnh bang chủ, nàng có nói rằng rất nhớ Thiếu chủ, những mong Thiếu chủ hãy tới thăm, hiện tại thuộc hạ sẽ kể lại mọi sự tình đã xảy ra cách nay mười tám năm cho Thiếu chủ rõ cội nguồn.

Nói rồi ánh mắt Tích Thư Nhân trở nên xa xăm mơ hồ, tựa như đang nhớ tới mọi sự đã xảy ra mười tám năm về trước, hồi lâu mới hạ giọng:

- Năm đó khi Tuần Hồi ma cung lui về Hàn Đàm ma cung, thì môn hạ của Quỷ lâm cũng xuất hiện trong võ lâm, đây là một nghi vấn mà võ lâm đồng đạo muốn biết, kỳ quái nhất chính là mỗi lần Không Trung quỷ lâm phái người xuất hiện trong võ lâm đều là nữ nhân, mà nữ nhân ai nấy đều là trang quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành.

Lần đó cũng vậy, một môn hạ của Quỷ lâm hiện thân trong võ lâm là một thiếu nữ nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn. Nàng vừa xuất hiện, võ lâm đồng đạo thấy nàng nếu không tránh thì cũng đào tẩu, không ai dám gặp mặt, nhưng dung nhan diễm lệ cùng phong cách cao quí của nàng lại khiến rất nhiều thiếu niên anh hùng thầm yêu trộm nhớ, quên ăn quên ngủ, nhưng không kẻ nào dám biểu lộ lòng mình với nàng. Ai nấy đều biết làm vậy chẳng khác nào nói chuyện nhân tình với quỷ dữ.

Tháng năm, tại Tế Nam, cảnh vật thanh bình, khi trời xế bóng, lại là lúc người đông như hội, ngựa xe nườm nượp, náo nhiệt dị thường. Hoàng hôn ngày đó thuộc hạ cùng sư tôn tới tửu lầu của phủ Tế Nam, thực kỳ quái, trong tửu lầu khách nhân thưa thớt, không khí im lặng đến lạ lùng. Có lẽ mọi người đều đến những phạn điếm nơi bến cảng mà ăn uống. Tòa tửu lầu này quả là đẹp đẽ, mỗi một bàn đều trải khăn sạch sẽ, không chút bụi trần, sư tôn chọn một bàn hướng vào trong mà ngồi, đoạn kêu rượu thịt lên. Không nhớ vì sao mà hôm đó sư tôn vô cùng cao hứng, uống rất nhiều, nói năng thao thao bất tuyệt. Đúng lúc ấy, trên tửu lầu bỗng xuất hiện một thiếu nữ vận hoàng y.

Thiếu nữ nọ vừa xuất hiện thực như tiên giáng trần. Khiến mọi người đều chú mục nhìn nàng, nhưng thuộc hạ và sư tôn vừa trông thấy thiếu nữ thì bất giác biến sắc. Thiếu nữ vừa bước vào đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi tiến về phiá bàn của sư tôn. Sư tôn lại chẳng đếm xỉa gì tới nàng, vẫn thao thao bất tuyệt, thuộc hạ ngoài mặt tuy chú tâm lắng nghe cao luận của sư tôn mà lòng lại luôn chú ý

đến nhất cửa nhất động của thiếu nữ. Cũng chẳng có gì khó hiểu, vì thiếu nữ chính là môn hạ của Không Trung quỷ lâm.

Đặc biệt thiếu nữ nọ giữa hai lông mày lại có điểm một nốt ruồi son, ám kỹ đặc trưng của Qui Lam. Nàng từ từ tiến tới lạnh lẽo nhìn sư tôn rồi cất giọng dịu dàng:

- Các hạ là Đông Phương Thần Nghiêu?

Sư tôn quay người lại, sắc diện sa sầm nói:

- Chính tại hạ.

Thiếu nữ nọ nhìn sư tôn hồi lâu, đoạn nói:

- Làm phiền các hạ, những mong lượng thứ.

Nói rồi, quay người mà đi.

Sư tôn đợi nàng đi rồi bèn nói:

- Xem ra phiền não của ta sắp tới rồi.

Thuộc hạ hỏi nàng có gì đáng để sư tôn bận tâm, sư tôn bèn nói rằng cách đó nửa năm khi sư tôn đi du sơn ngoạn thủy một mình, trông lúc vô ý phát hiện ra một ngọn núi cực cao, tòa núi cao đến xuyên mây, đứng xa trông chỉ thấy quanh núi mây ngũ sắc bao phủ, phía ngoài sơn đỉnh lại xanh thẳm một màu, nhìn không được rõ lắm.

Sư tôn cảm thấy có sự kỳ dị, bèn nhắm theo hướng cao phong mà đi. Càng đến gần càng kinh ngạc, rốt cục sư tôn phát hiện ra rằng trên đỉnh núi dường như có một hoa viên, lại trông tựa như một đầu lâu, đúng lúc này sư tôn mới chợt nhớ tới Không Trung quỷ lâm. Năm xưa sư tôn còn trẻ tuổi, dễ bị kích động, sau khi phát giác bèn nổi lòng hiếu kỳ, nên sớm đã quên mất lời đồn trong giang hồ, lòng đã không khiếp sợ, huống hồ sư tôn luôn tự phụ võ công cái thế, đảm lược siêu quần, nên quyết định lên núi một phen.

Vừa tới chân núi, bỗng có một thanh âm trong trẻo vang lên:

- Xin hỏi quí tánh đại danh của huynh đài?

Câu hỏi quá đột ngột và ly kỳ, hơn nữa thanh âm lại vang lên sau lưng sư tôn. Sư tôn nghe vậy vội đáp:

- Tại hạ là Đông Phương Thần Nghiêu.

Dứt lời đưa mắt trông lên, đã thấy một thiếu nữ nhan sắc diễm lệ đứng ngay trước mắt, giữa hai lông mày có một nốt ruồi son thì biết ngay đây là môn hạ của Không Trung quỷ lâm, tôn sư bất giác kinh tâm phách động, vội nghiêm mặt lạnh lùng hỏi:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo?

Thiếu nữ nọ bèn hỏi:

- Huynh đài có biết đây là đâu không?

Sư tôn sa sầm nét mặt:

- Tại hạ cũng đang muốn biết đây là địa phương gì?

Thiếu nữ cười nhạt:

- Huynh đài là người trong võ lâm, hà tất phải giả khờ, nơi đây chính là Không Trung quỷ lâm, huynh đài có thể sống mà tới đây, song khó mà sống để trở về.

Sư tôn há lại để người hù dọa, sắc diện băng lạnh, cười ngạo:

- Tại hạ lại muốn sống mà rời khỏi đây.

Nói rồi sư tôn rảo bước mà đi. Thiếu nữ nọ nghe nói, cất tiếng cười vang hồi lâu, lắc mình chắn trước mặt sư tôn lạnh lùng nói:

- Nếu huynh đài còn dám bước tới nửa bước thì bổn cô nương sẽ không khách khí.

Sư tôn lãnh ngạo:

- Thỉnh cô nương cứ tự tiện.

Nói đoạn sư tôn ngẩng cao đầu bước tới, thiếu nữ khẽ quát một tiếng, vung chưởng nhanh như chớp công tới hậu tâm sư tôn.

Sư tôn chẳng thèm đếm xỉa, vẫn bình thản bước đi.

“Bộp” một tiếng, lại nghe một tiếng la khẽ vang lên, thiếu nữ đã lảo đảo thoái lui mấy bước, mặt lộ vẻ vô cùng kinh hãi. Sư tôn lạnh lẽo nói:

- Nam nhi không động thủ với nữ nhân.

Nói đoạn, sư tôn nhanh chóng rời khỏi đó. Thiếu nữ nọ hú lên mấy tiếng, ắt hẳn là muốn kêu cứu viện tới cùng động thủ, sư tôn lúc này cũng tự biết không nên chọc giận Không Trung quỷ lâm.

Khi trở về gần nửa năm, mọi sự đã quên bẳng đi.

Hôm nay bị môn hạ của Quỷ lâm hỏi này hỏi nọ, mới biết có điều chẳng lành.

Nhưng thực kỳ quái là từ khi môn hạ của Không Trung quỷ lâm tới hỏi, trong năm đó lại bình an vô sự. Sư tôn cùng hai mươi bốn đệ tử ngày đêm đều giới bị nghiêm mật, tựa gặp cường địch. Sau một năm bỗng Trung Nguyên mất đi mười mấy thiếu nữ. Khi ấy thuộc hạ cho rằng sự tình đã kết thúc tại đó. Nào ngờ, sự tình phát sinh sau khi thiếu nữ bỏ đi, Không Trung quỷ lâm lại phái một nữ đệ tử khác hiện thân trong võ lâm, vị cô nương nọ vừa xuất hiện liền tới làm phiền tôn sư, song phương chẳng nói chẳng rằng đã động thủ rồi.

Lần động thủ đó là sau khi xảy ra xong sư tôn mới nói cho thuộc hạ hay. Theo thuộc hạ được biết thì sư tôn và thiếu nữ nọ đã động thủ với nhau hơn hai mươi lần, lần nào cũng là đấu bình thủ. Sau đó, có một ngày sư tôn kêu thuộc hạ đi, thuộc hạ mới biết tường tận mọi sự.

Thuộc hạ tới chỗ sư tôn, sư tôn buồn rầu trầm tư hồi lâu rồi bỗng nói:

- Ta sai rồi, ta phạm phải đại tội rồi.

Thuộc hạ cả kinh vội hỏi:

- Sư tôn đã phạm phải tội gì?

Sư tôn nói:

- Ta đã yêu mến vị cô nương môn hạ của Không Trung quỷ lâm, mà vị cô nương đó cũng yêu ta, ngươi nghĩ ta cần phải làm sao đây?

Thuộc hạ kinh hãi vội nói:

- Cư tuệ kiếm, trảm tình ty (dụng lý trí cắt đứt tơ tình), bằng không hậu quả thực khó lường, sư tôn đã yêu nàng cũng phải biết cảnh ngộ nàng, nàng cũng khó tránh khỏi tử tội, phải không?

Sư tôn gật đầu, buồn bã nói:

- Ngươi nói rất có đạo lý, ta cũng sớm biết như thế, song nói thì dễ mà làm thì khó, vấn đề chẳng giản đơn như thế, nàng đã có cốt nhục của ta rồi.

Thuộc hạ quá ư kinh hãi, ngập ngừng:

- Điều, điều đó có thực...?

Sư tôn giọng u sầu:

- Không sai nửa điểm, vấn đề rắc rối nhất lại là kỳ hạn một năm của nàng sắp hết, cần phải hồi sơn phụng mệnh. Nàng bỏ đi, ta còn có thể nén nỗi bi thương vì tình nhi nữ, song hài nhi của ta thì sao? Lẽ nào sau này hài nhi của ta ra đời trong Không Trung quỷ lâm sao? Kẻ trong cuộc tối, kẻ bàng quang sáng, ngươi hãy nghĩ ra một kế sách lưỡng toàn, ta muốn có cốt nhục của ta, các ngươi cũng cần phải có Thiếu chủ nhân, phải không? Dù là nam hay nữ nó cũng là con của ta.

Thuộc hạ thực không biết phải nói thế nào, sư tôn lại cứ lẩm nhẩm:

- Ta muốn, hài nhi của ta, trời ơi, ta sắp thành phụ thân rồi, võ lâm chí tôn, tam Bí chi thủ Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu lẽ nào không bảo đảm sự an toàn cho cốt nhục của mình sao? Ôi, hài nhi của ta...

Thuộc hạ biết sau một năm mà nàng không trở lại Không Trung quỷ lâm thì tình hình càng thêm phần nghiêm trọng, nhưng khi đó thuộc hạ chưa thể có ngay kế sách lưỡng toàn. Thuộc hạ và sư tôn cứ ngồi như vậy rất lâu, bỗng tại hạ nảy ra một kế bèn nói:

- Khải bẩm chủ nhân, chỉ còn một kế này khả thi, hãy cứ để nàng trở lại Không Trung quỷ lâm, sau đó nàng hãy tạ tội cùng Không Trung quỷ lâm chủ nhân. Phải nói thế nào cho thực uyển chuyển bùi tai, lý do đầy đủ, chẳng hạn như đối phương là võ lâm chí tôn, đứng đầu Tam Bí, hoàn toàn không phải hạng tầm thường, cần phải nói làm sao để Quỷ lâm chủ nhân truyền cho nàng thêm vài môn tuyệt học nữa, nếu trong kỳ hạn một năm vẫn không thể xử chết võ lâm chí tôn Sinh Tử Sinh thì nàng sẽ trở về Quỷ lâm chịu chết, lời lẽ phải thực uyển chuyển, kiên quyết, không để cho Quỷ lâm chủ nhân có điều gì nghi hoặc, nàng là nữ nhân, ắt sẽ làm được điều này, chỉ có làm vậy mới thoát khỏi hiểm nạn này.

Sư tôn nghe xong, trầm mặc hồi lâu mới rầu rĩ nói:

- Đúng là chỉ còn một kế này khả thi, nếu không để nàng trở lại, xem ra hài nhi của ta sẽ phải chịu thảm tử trước khi ra đời. Ôi, chỉ còn kế này mà thôi. Kế sách của ngươi những mong khả dụng.

Sau đó sư tôn trở về nhà ngồi ủ rũ chừng nửa tháng sau lại bỏ đi, lần đi này tròn một tháng thì trở về, vừa về nhà lập tức kêu thuộc hạ tới, thuộc hạ tâm tình vạn phần âu lo, đến ngồi trước mặt sư tôn, hồi lâu, rất lâu sư tôn bỗng nắm chặt lấy tay thuộc hạ mà nói:

- Ngươi... ngươi cứu... cứu mạng nhi tử của ta, nàng... nàng đã trở lại.

Thuộc hạ quá đỗi vui mừng, rưng rưng lệ.

Tích Thư Nhân nói đến đây mắt bỗng nhòa lệ, giọng run run tiếp:

- Lần đó thuộc hạ bỗng nảy ra thêm một kế nữa bèn nói rằng: Khải bẩm chủ nhân, nô tài còn một kế nữa, có thể bảo toàn tánh mạng sư tôn, sư mẫu cùng Thiếu chủ.

Sư tôn hãy đóng kịch thêm một lần nữa, làm sao để võ lâm giang hồ đồn đại rằng: võ lâm chí tôn Sinh Tử Sinh cùng cao thủ Không Trung quỷ lâm đã đấu đến lưỡng bại câu thương, thây phơi chiến địa, sau đó hai người sẽ ẩn cư tính kế khác.

Sư tôn gật đầu mà đi, sau đó trở lại nói với thuộc hạ rằng:

- Kế này quả là thượng sách, nếu trước đây ta vì ái tình mà có thể làm những sự kinh thiên động địa, nhưng nay ta sắp làm phụ thân, ta không để nhi tử của ta sau này lớn lên phải vì phụ thân của nó mà hổ thẹn.

Nói xong sư tôn bỏ đi, sau đó nửa tháng người trong võ lâm giang hồ đồn rằng võ lâm chí tôn Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu đã ác chiến năm ngày đêm với cao thủ của Không Trung quỷ lâm, cuối cùng đều lâm vào thế lưỡng bại câu thương.

Tiếp theo sư mẫu sinh hạ ra Thiếu chủ chưa đầy ba tháng thì bỏ đi mất tích, toàn bộ sự tình là như vậy, Thiếu chủ đã minh bạch cả rồi chứ?

Đông Phương Thanh Vân ngồi lặng mà nghe, mắt rưng rưng lệ. Đến lúc này chàng mới biết sự tình có nhiều uẩn khúc, thực khiến người ta khó mà tiên liệu, chẳng trách song thân của chàng đều không thể nuôi dưỡng chàng, hơn nữa tình hình lại nghiêm trọng như vậy.

Tích Thư Nhân kể xong bèn quay về phía chàng, cất giọng an ủi:

- Thiếu chủ đừng quá bi thương, sư tôn chỉ vì Thiếu chủ mà tốn bao nhiêu tâm huyết, Thiếu chủ cần phải làm sao để trở thành một nam nhi đại trượng phu, đầu đội trời, chân đạp đất làm nên những sự kinh thiên động địa, đúng như sở nguyện của song thân.

Đông Phương Thanh Vân ngậm ngùi hồi lâu mới hỏi:

- Nhưng làm sao ngươi có thể chứng minh rằng Lãnh bang chủ chính là mẫu thân sinh ra ta?

Tích Thư Nhân vội nói:

- Tuy không thể xác thực chắc chắn, nhưng có một điều cần phải hiểu là trong số môn hạ của Không Trung quỷ lâm chỉ có một người dám phản lại Quỷ lâm, người đó chính là lệnh đường, mà Âm Dương bang chủ Lãnh Tuyết Quyên lại có một nốt ruồi son giữa hai lông mày, đó chẳng phải là ám ký của Không Trung quỷ lâm hay sao?

- Nếu nói như vậy, Lãnh bang chủ quả thật là mẫu thân ta sao?

- Có thể?

- Có thể chứ không phải là xác thực, ta làm sao dám nhận?

- Vậy thì vì sao Thiếu chủ không tới Âm Dương bang lần nữa? Cách đây nửa tháng khi thuộc hạ gặp nàng, nàng dặn đi dặn lại rằng thuộc hạ phải để Thiếu chủ tới Âm Dương bang chơi, ý của Thiếu chủ thế nào?

- Ta vẫn còn một nghi vấn nữa.

- Nghi vấn gì?

- Nếu nói Lãnh Tuyết Quyên là mẫu thân của ta thì năm nay đã ngoài tứ tuần, mà nay trông như thiếu nữ mười sáu tuổi vậy?

- Thì ra Thiếu chủ hoài nghi điều này sao? Kỳ thực những người luyện võ công đạt tới cảnh giới tối cao như lệnh đường đều có hiểu biết về trụ nhan thuật, đặc biệt lệnh đường là môn hạ của Quỷ lâm thì càng không thể nghi ngờ, dù là có đến năm mươi tuổi thì vẫn giống như thiếu nữ đôi tám vậy.

- Trụ nhan thuật ư? Có chuyện này thực sao?

- Thuộc hạ há có khi nào dám lừa gạt Thiếu chủ.

- Vậy hiện tại ta phải đi gấp mới được.

- Thiếu chủ cứ đi trước, chúng thuộc hạ sẽ ngấm ngầm bảo vệ Thiếu chủ.

- Đi, ta gấp muốn biết người có thực là mẫu thân của ta không.

Chương 4: Ma Cung Thiếu Chủ

Buổi sớm mùa đông, tuyết phủ muôn dặm, sắc trời ảm đạm, hoa tuyết giăng giăng, gió đông lẫm liệt rít lên từng hồi khiến cảnh tượng càng thêm phần thê lương tiêu điều.

B

Một bóng người màu lục phi thân lao vun vút như tên bắn về phía Vu sơn. Bóng lục ảnh vừa tới Vọng Hà phong bèn dừng lại, trầm mặc hồi lâu rồi thong thả lao lên đỉnh Vọng Hà phong, kỳ thực trong nháy mắt chàng cảm thấy dường như có người ngấm ngầm theo gót, hành tung người này thập phần quỷ dị. Chàng, Đông Phương Thanh Vân bỗng hú lên một tiếng, thân hình tựa mãnh long thăng thiên bay vút lên hơn mười trượng, giữa không trung xoay tròn một vòng, mắt đảo tứ bề một lượt, đoạn lao vút tới hơn năm trượng, chỉ thấy chàng vừa đáp xuống đã lạnh lùng nói:

- Bằng hữu phương nào, kính thỉnh hiện thân?

Chàng vừa dứt lời bỗng một thanh âm trong trẻo vang lên, chợt một bóng hồng hiện ra trước mắt chàng cách chừng ba trượng. Thì ra đây lại là một thiếu nữ. Khi Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn, chàng không khỏi kinh ngạc trước dung mạo kiều diễm của nàng, vẻ đẹp thực siêu phàm thoát tục, tựa hồ tiên nữ thượng giới còn kém nàng vài phân, thực không lời nào tả xiết.

Thiếu nữ thấy Đông Phương Thanh Vân đứng ngẩn người nhìn mình, bèn cười nói:

- Các hạ, bổn cô nương thấy công phu của các hạ khá cao đó.

Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, vội nói:

- Cô nương theo gót tại hạ, hẳn có điều chi chỉ giáo?

Thiếu nữ cười khẽ nói:

- Bổn cô nương nói công phu của các hạ khá lắm.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Phải chăng cô nương muốn nói rằng võ công của cô nương còn cao hơn tại hạ?

Thiếu nữ gật đầu:

- Không sai, các hạ không tin ư?

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác:

- Tin cái gì?

Thiếu nữ khẽ chau mày:

- Bổn cô nương nói võ công cao hơn các hạ, chẳng lẽ các hạ không phục sao?

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy mỗi lúc một vô vị, bèn lạnh lùng:

- Tại hạ tin thì được rồi, cô nương, mời?

Dứt lời chàng chuyển bộ bỏ đi, thiếu nữ bỗng dịu dàng nói:

- Làm sao thiện hạ lại có những hạng người khờ ngốc như vậy?

Đông Phương Thanh Vân bỗng nổi giận quay phắt lại hỏi:

- Cô nương nói tại hạ là khờ ngốc?

- Đúng vậy. Nếu không thì sao các hạ lại dễ dàng tin người khác đến thế?

- Tại hạ nói cô nương mới là khờ ngốc.

Dứt lời chàng dợm bước đi, thiếu nữ bỗng la lên.

- Các hạ khoan đi.

- Có việc gì vậy?

- Các hạ nói bổn cô nương là khờ ngốc ư?

- Không phải khờ ngốc thì là cái gì? Vừa mở miệng đã nói võ công của cô nương cao hơn, dựa vào đâu mà cô nương nói vậy?

- Khẩu khuyết vô bằng, khiến người bất phục. Được? Các hạ hãy mở to mắt ra mà nhìn.

Dứt lời, thiếu nữ chẳng cần tạo thế, thân hình kiều diễm của nàng đã từ từ bốc lên cao, một trượng, năm trượng, mười trượng, mười lăm trượng, mười bảy trượng...

Đông Phương Thanh Vân cả kinh biến sắc không hiểu đây là tà môn công phu gì. Chỉ thấy thiếu nữ nọ toàn thân hồng y phấp phới, phiêu đăng giữa từng không, trông tựa tiên nữ giáng thế, cũng đúng

lúc nàng lên cao hai mươi trượng, bỗng thiếu nữ cười nói:

- Bổn cô nương còn có thể lên cao hơn nữa, song bổn cô nương không thích lên nữa, hãy mở to mắt ra xem bổn cô nương đáp xuống...

Thiếu nữ vừa nói vừa từ từ đáp xuống, thực như tiên nữ giáng trần. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy vô cùng kinh hãi, môn khinh công này chẳng những thuộc về tà môn mà còn vô cùng thần bí quỷ dị, muốn bay lên tất phải đề khí khinh thân, hoàn toàn nhờ vào khí lực đan điền, điều khiến chàng kinh hãi chính là giữa từng không cách mặt đất hai mươi trượng, thiếu nữ xinh đẹp nọ lại có thể cười nói như không, điều này quả là khó hiểu.

Thiếu nữ chân vừa chạm đất đã vội nói:

- Bổn cô nương có cao hơn các hạ chưa?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Tiếc rằng cô nương chỉ cao hơn tại hạ về khinh công mà thôi.

- Ồ? Các hạ còn có công phu gì cao hơn bổn cô nương?

Trong thoáng chốc ngạo khí nam nhi bốc cao vạn trượng, chàng nhớ tới khi cùng Tích Thư Nhân đùa giỡn, đã dùng môn khinh công "Thất Bộ Đạp Vân Đệ" của Thạch Lam Dật Tiên mà hý lộng Tích Thư Nhân, ắt hẳn chàng cũng có thể dùng với thiếu nữ này, nghĩ vậy chàng bèn nói:

- Rất đơn giản, trong vòng ba chiêu, nếu cô nương có thể chạm vào vạt áo của bổn thiếu gia, bổn thiếu gia mới thực sụ thừa nhận cô nương, nhất nhất đều cao hơn thiếu gia.

Thiếu nữ cười hớn hở, vỗ tay nói:

- Hay, hay. Chúng ta hãy thử đi, nhưng các hạ đừng tức giận mới được.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Tỉ thí võ công, làm sao có thể hóa thẹn thành giận được?

- Quân tử nhất ngôn, từ này... từ nay bổn cô nương sẽ kêu các hạ là tướng công.

Tướng công, hãy chuẩn bị, Tuệ Mẫn muốn xuất thủ rồi.

- Cô nương, mời?

Chàng còn đang nói, bỗng thấy thân hình thiếu nữ lướt đi, lao thẳng về phía chàng, chàng chỉ cười

nhạt, thân hình vừa động đã thoát khỏi thế chộp của thiếu nữ.

Thiếu nữa hơi ngẩn người một chút, bỗng biến thế, dùng tốc độ kinh người, không thấy bóng ảnh đâu nữa. Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy mắt hoa lên đã không thấy thiếu nữ đâu, chàng vội trấn tĩnh thân hình xoay tròn, tràn qua mé hữu, quay người lại đã dễ dàng tránh khỏi chiêu thứ hai của thiếu nữ. Thiếu nữ khẽ ồ lên một tiếng, thân người vừa lướt qua đã cách Đông Phương Thanh Vân năm trượng. Nàng vẫn cười tươi như hoa, nói:

- Đây là chiêu cuối cùng, nếu tướng công thoát được, Tuệ Mẫn sẽ bái phục tướng công.

Thiếu những vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo hồng quang phóng vút tới nhanh như tên bắn. Song Đông Phương Thanh Vân đã có kinh nghiệm, chỉ khẽ hừ một tiếng, thân hình bỗng xoay tít, bắn vọt lên không. Hồng y thiếu nữ “ồ” lên một tiếng nói:

- Công phu của tướng công cao thực.

Đông Phương Thanh Vân biết đã thoát khỏi chiêu thứ ba của nàng, chàng khẽ nghiêng mình lượn một vòng trên không trung rồi khẽ đáp xuống cạnh hồng y thiếu nữ, lãnh đạm:

- Cho nên mới nói cao nhân tắc hữu cao nhân trị, những mong cô nương ghi nhớ võ học vô bờ, không thể quá phần tự tin, bổn thiếu gia có việc tại thân phải đi trước. Mời?

Vừa nói chàng vừa quay người bước đi, hồng y thiếu nữ bỗng lao tới chặn trước mặt Đông Phương Thanh Vân, chàng kinh ngạc hỏi:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo?

Hồng y thiếu nữ nói, giọng hờn dỗi:

- Vì sao tướng công vô tình đến vậy?

- Vô tình?

- Đúng vậy?

Thiếu nữ giậm chân xuống đất hờn dỗi:

- Làm sao tướng công khờ quá vậy?

- Vì sao cô nương nói tại hạ khờ, cô nương muốn hạ nhục bổn thiếu gia?

Hồng y thiếu nữ vì hờn dỗi mà hai má đỏ bừng, đôi mắt long lanh, giậm chân nói:

- Bổn cô nương làm sao có thể hạ nhục tướng công, chỉ là tiểu nữ có vài lời muốn nói, vậy vì sao tướng công chẳng nói chẳng rằng đã muốn bỏ đi?

- Vậy thì cô nương cứ nói...

- Tướng công, tiểu nữ... tiểu nữ...

- Cô nương thì sao?

- Trong nhất thời tiểu nữ không biết phải bắt đầu từ đâu?

Nói xong nàng im lặng, Đông Phương Thanh Vân cũng không biết nói gì hơn, cả hai trầm lặng như vậy hồi lâu không nói. Song bên tai Đông Phương Thanh Vân lại vang lên một thanh âm tựa tiếng muỗi vo ve:

- Tiểu tử còn nhớ lão bá của ngươi chứ? Ngươi thi triển Thất bộ đạp vân đệ của lão phu tới cảnh giới đẳng phong tạo cấp rồi. Mau? Đừng lộ vẻ gì khác là lão phu là Thạch Lan Dật Tiên, tiểu nha đầu kia thực là lợi hại, ngươi nên nghĩ cách lưu lại bên nha đầu, thân phận của y khiến lão phu nghi hoặc. Tích Thư Nhân đã nói qua việc chứng minh mẫu thân hư thực của ngươi, hãy tạm hoãn, mà thân thế của tiểu nha đầu kia phải tra xét cho rõ, thị chú ý tới lão phu rồi, lão phu đi đây. Hãy nhớ phải tìm cách lưu lại được bên mình tiểu nha đầu kia...

Lúc ấy hồng y thiếu nữ khẽ hừ một tiếng, hạ giọng:

- Có người theo dõi chúng ta.

Đông Phương Thanh Vân thực không ngờ Thạch Lan Dật Tiên lại xuất hiện ở đây, mà với võ công cao siêu như vậy, lão nhân không giấu nổi hồng y thiếu nữ, thế quả là kỳ quái, chợt chàng sanh lòng hiếu kỳ, vội nói:

- Phải chăng cô nương muốn nói câu này ư?

Thiếu nữ vội lắc đầu, mỉm cười:

- Ồ, không phải. Người kia đã đi xa rồi, phải rồi tiểu nữ hỏi tướng công có dám không?

- Dám cái gì?

- Dám cùng tiểu nữ đi gặp vài người.

Ngạo khí nam nhi lại bùng lên, lại thêm lời Thạch Lan Dật Tiên vừa nói, Đông Phương Thanh Vân mỉm cười:

- Có gì không dám, có gặp một ngàn người cũng chẳng có chi bận tâm.

Thiếu nữ reo lên:

- Thế thì hay quá, vừa đi chúng ta vừa nói.

Dứt lời, nàng tiến đến bên mình Đông Phương Thanh Vân, nắm lấy tay chàng, dịu dàng:

- Đi thôi.

Đông Phương Thanh Vân được thiếu nữ nắm tay, chỉ thấy toàn thân vô cùng ấm áp, vô hình trung chàng bắt đầu thấy mến nàng vội nói:

- Chúng ta đi đâu?

Hồng y thiếu nữ ngẩn người, vội cười e thẹn:

- Ồ, tiểu nữ quên chưa nói, chúng ta tới Thiếu Lâm tự, nhưng Tuệ Mẫn có một yêu cầu, mong tướng công đáp ứng.

Đông Phương Thanh Vân giật mình:

“Hiện tại chẳng phải Thiếu Lâm tự đang bị người của Tuần Hồi ma cung chiếm làm căn cứ sao? Thiếu nữ này võ công lại phi phàm, lẽ nào nàng là nhi nữ của Ma cung chủ nhân?”

Lòng nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn vờ hỏi:

- Đi gặp mấy lão hòa thượng trọc đó sao, cô nương muốn làm ni cô ư?

Thiếu nữ cười nói:

- Không, Tuệ Mẫn không thích làm ni cô, chúng ta chẳng phải đi gặp lão trọc mà là đi gặp người của Tuệ Mẫn, song tiểu nữ muốn tướng công hãy mang mặt nạ.. vì...

vì...

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Vì cái gì? Chẳng lẽ Tuệ Mẫn cô nương sợ chúng?

- Không phải, họ đều là người của Tuệ Mẫn, nên phải sợ Tuệ Mẫn mới đúng, chỉ là Tuệ Mẫn không thích chúng, nên không muốn chúng thấy bổn lai diện mục của tướng công mà thôi.

- Tên của cô nương là Tuệ Mẫn?

- Phải, vừa rồi tướng công chẳng phải kêu là Tuệ Mẫn đó sao? Hiện tại Tuệ Mẫn không muốn kêu tướng công nữa.

- Kêu là gì đây?

Thiếu nữ thoáng chút trầm tư, đoạn hớn hở:

- Kêu là ca ca, được không?

- Cũng được, chỉ cần muội vui là được rồi. Song ca ca đâu có mang mặt nạ theo bên người, muội nghĩ ta phải làm sao đây?

Thiếu nữ cười nói:

- Muội đã có sẵn đây rồi.

Nói đoạn, nàng lấy ra một chiếc mặt nạ, Đông Phương Thanh Vân thấy đây chỉ là một lớp da mỏng mà thôi, chàng ngạc nhiên tiếp lấy hỏi:

- Mang vào thế nào đây?

Thiếu nữ không ngớt tươi cười:

- Nào, để muội mang cho huynh.

Không lâu sau, hồng y thiếu nữ đã nói:

- Ca ca có biết đây là mặt nạ của ai không?

- Của ai?

- Của Tuệ Mẫn đó.

- Muội chọc cười ca ca.

- Muội nào dám chọc cười ca ca.

- Không phải chọc ghẹo thì vì sao hóa trang ca ca thành nữ nhân.

- Ồ, đây là mặt nạ của nam nhân anh tuấn, chỉ là...

- Chỉ là sao?

- Chỉ là hiện tại trong tâm trí Tuệ Mẫn, không có bất kỳ một gương mặt anh tuấn nào sánh được

với ca ca mà thôi. Tuệ Mẫn còn có một yêu cầu nữa thỉnh ca ca đáp ứng.

- Muội cứ nói.

Sắc mặt thiếu nữ lộ vẻ nghiêm trang nói:

- Ca ca, chúng ta tới Thiếu Lâm tự, sau khi gặp mấy người nọ chỉ mong ca ca đừng đếm xỉa gì tới chúng, dù chúng có thể nào đi nữa, ca ca chỉ cần lạnh lùng, chẳng đếm xỉa gì tới, chỉ cần "hừ" một tiếng là được.

- Hừ một tiếng là được rồi sao?

- Đúng vậy, hơn nữa, thật là cao ngạo, lãnh khốc, mong đại ca đáp ứng Tuệ Mẫn.

Tuệ Mẫn nguyện sẽ thuận theo ca ca.

- Nếu chúng nổi giận thì sao?

- Hừ, chúng há dám nổi giận, chúng là nô tài của tiểu muội mà.

- Vậy thì được.

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy vô cùng kinh dị, hiển nhiên chín người của Tuần Hồi ma cung là người của Tuệ Mẫn, vậy nàng là ai?

Đêm đông tuyết giăng khắp nơi. Màn đêm tối tăm bao phủ vạn vật, càng làm tăng cảnh tỉnh lặng và thần bí, đặc biệt là trong một thị trấn nhỏ, vừa vào canh hai, trời rét như cắt, càng làm vẻ tỉnh lặng thêm phần thần bí. Đông Phương Thanh Vân cả đêm không chợp mắt, trằn trọc mãi, hình ảnh khuôn mặt ngây thơ kiều diễm của Tuệ Mẫn hiện lên rõ mồn một trong lòng chàng muốn quên đi cũng không thể quên được. Hơn nữa, thân thế của nàng thực khó hiểu, càng khiến chàng khó ngủ, cứ theo luận đoán thông thường, nàng ắt phải là một nhân vật có địa vị cao trong Ma cung, chẳng lẽ là nhi nữ của Ma cung chủ nhân sao?

Bỗng một thanh âm vo ve bên tai chàng:

- Tiểu tử, ngươi đừng lên tiếng, lão phu sắp vào đây.

Lời vừa dứt, bỗng chàng thấy cánh cửa sổ từ từ mở ra, một bóng người nhanh nhẹn lẻn vào. Người này chính là Thạch Lan Dật Tiên. Lão nhân không đợi chàng ngồi dậy đã nói:

- Ngươi đừng ngồi dậy?

Vừa nói, Thạch Lan Dật Tiên vừa tiến đến cạnh Đông Phương Thanh Vân, ngồi xuống nắm chặt

lấy hai tay của chàng nói.

- Dạo này khỏe không?

Đông Phương Thanh Vân như gặp người thân, cũng vội nắm lấy tay lão nhân, khẽ nói:

- Cũng tạm, vì sao lão tiền bối tới kiếm tại hạ?

Thạch Lam Dật Tiên thì thào:

- Tiểu tử, nói thẳng ra là lão phu đã theo dõi nha đầu kia bảy ngày nay, càng lúc càng thấy thị có hành tung khả nghi, sau lão phu đoán rằng có thể thị là cao thủ của Ma cung, môn khinh công mà tiểu nha đầu thi triển chính là môn công phu tuyệt đỉnh của võ lâm - Đạp vân chuyển, hơn nữa thị lại có thể nói cười giữa không lưng chừng trời, điều này thực khiến lão phu không tin vào mắt mình nữa.

Dừng một lúc, Thạch Lan lại tiếp:

- Điều kỳ quái hơn nữa khi nha đầu nọ dùng ba chiêu để chộp ngươi thì ba chiêu này chính là Hổ bộ tam thức.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Hổ Bộ tam thức là cái gì?

- Hừ, nói ra thực khiến người ta khó tin, Hổ Bộ tam thức chính là tuyệt chiêu của Thiên Hoang Đế Quân người đứng đầu Tứ tiên, võ lâm giang hồ năm xưa không ai có thể tránh khỏi Hổ Bộ tam thức song lão phu không phục, bèn bế quan mười năm chế ra môn khinh công thất bộ đạp vân đệ để khắc chế Hổ Bộ tam thức.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Lẽ nào tiền bối hoài nghi...

Thạch Lan nghiêm mặt:

- Tiểu tử, tuy trí lực của ngươi khiến lão phu cũng phải lấy làm bái phục. Nhưng ngươi cũng không tránh khỏi quá xúc động, võ đoán, điều này ngươi cần phải ghi nhớ, rõ chưa? Phàm sự gì cũng không nên võ đoán đâu, mà chỉ có thể giả thiết mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân tuy bị trách song chàng thấy rất có đạo lý, bèn nói:

- Được, tại hạ xin ghi nhớ. Như vậy có thể nói vì Tuệ Mẫn biết Hổ Bộ tam thức mà giả thiết rằng Thiên Hoang Đế Quân có quan hệ với Hàn Đàm ma cung phải không?

- Đúng vậy. Hãy đặt giả thiết rằng Thiên Hoang Đế Quân là Ma cung chủ nhân, điều này tựa hồ không thể có, nếu cố gượng ép cho rằng Tuệ Mẫn là nhi nữ của Ma cung chủ nhân thì càng không thể. Thiên Hoang Đế Quân là người cô độc làm sao bỗng dưng lại có nhi nữ như vậy?

- Phải, không thể song cũng có thể…

- Có thể cái gì?

- Có thể Tuệ Mẫn là nhi nữ của Thiên Hoang Đế Quân. Tiền bối phải chăng đã biết thân thế của nàng?

- Đừng giỡn, hãy giả thiết tiếp đi.

- Tại hạ phải hỏi tiền bối vài câu trước đã, thứ nhất Tuệ Mẫn và Thiên Hoang Đế Quân võ công ai cao hơn? Thứ hai, tuyệt học của kỳ nhân có thể dễ dàng truyền thụ được không? Thứ ba, võ công của Tứ tiên, ai là cao nhất?

- Tuệ Mẫn còn thua xa Thiên Hoang Đế Quân, thứ hai tuyệt học của kỳ nhân ngoài đệ tử tâm phúc cùng ái nhi ra không thể dễ dàng truyền thụ cho ai, thứ ba đây là câu hỏi mà ngươi muốn biết nhất, chỉ có bốn chữ: Bất phân thắng bại.

- Vậy thì sao tiền bối ở ngôi thấp nhất?

- Thiên Hoang, Địa Lão, Hải Khô, Thạch Lan… Cách gọi này theo thói quen của mọi người mà thôi.

- Vậy giả như Thiên Hoang Đế Quân trong lúc vô ý lại yêu một nữ nhân, nữ nhân này võ công chỉ hơi kém Thiên Hoang Đế Quân một chút, hai người yêu nhau mà có hài nhi, sau Thiên Hoang Đế Quân lại phát hiện nữ nhân này chính là người của Hàn Đàm ma cung, như vậy có được không?

Thạch Lan trầm tư hồi lâu, nói:

- Ngươi chỉ giả thiết thì chưa đủ, còn phải thận trọng tìm bằng chứng nữa.

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Thứ nhất, không phải dễ dàng truyền thụ tuyệt học cho người khác, vậy Tuệ Mẫn có thể là đệ tử tâm phúc của Thiên Hoang Đế Quân, song võ công của Tuệ Mẫn lại tương đăng với võ công hiện tại của tứ tiên. Nên có thể nói nàng không phải là đệ tử tâm phúc, vậy thì giả thiết nàng là nhi nữ, thì thế nào?

Thạch Lan gục gặc:

- Hay lắm, cứ nói tiếp đi.

- Tứ tiên võ công tuy không phân cao thấp...

- Ngươi nói tiếp đi.

- Không? Không nói nữa.

- Vì sao?

- Những mong không phải là Thiên Hoang Đế Quân.

- Nhưng vì sao mới được?

- Rất giản đơn, chỉ riêng một Ma cung hoặc một Quỷ lâm thôi, võ lâm đã khó bề ứng phó, nay lại thêm một đệ nhất tiên của tứ tiên nữa thì e võ lâm giang hồ khó có ngày an ổn, phải không?

- Phải?

- Mà còn đáng sợ nữa.

- Thực đáng sợ, song vì sao ngươi lại nghĩ ra được điều này?

- Rất giản đơn, sự tình này khá tương đồng với sự tình của gia phụ năm xưa.

- Ngươi cứ nói tiếp.

- Càng nói càng có thể, hơn nữa càng thấy đáng sợ.

- Đối mặt với hiện thực, biết là đáng sợ, mới có thể ứng biến phải không?

- Phải, Tứ tiên võ công tuy bất phân cao thấp nhưng đây chỉ là tỉ thí giữa bốn người các vị, ngoại nhân hoàn toàn không rõ nội tình, đúng không? Nhưng ngoại nhân nghe thấy điều gì? Thiên Hoang là đệ nhất tiên, bốn chữ Thiên Hoang Đế Quân thanh thế quá lớn, nên ngoại nhân đều muốn lợi dụng. Cứ đặt giả thiết tiếp theo, tiền nhiệm của Ma cung chủ nhân, bất luận võ công cao siêu đến đâu thì vẫn phải coi là võ học vô cương, tiền bối có cảm thấy võ công của mình đã tới cảnh giới siêu tuyệt chưa?

Thạch Lan kinh ngạc nhìn Đông Phương Thanh Vân:

- Ngươi thật là có mắt quỷ mới thấu rõ tâm tư của lão phu.

Đông Phương Thanh Vân lại tiếp:

- Tiền bối đã có cảm giác này thì tứ tiên đồng thời sẽ có cảm giác như thế. Không Trung quỷ lâm

cùng Ma cung chủ nhân ắt cũng thấy thế.

- Đúng vậy.

- Vì sao Quỷ lâm và Ma cung còn trì hoãn chưa dám công nhiên tiêu diệt võ lâm đồng đạo, chính vì nguyên cớ này, nên Ma cung chủ nhân lập tức phái người đi dọ thám coi thử võ công của Thiên Hoang Đế Quân thế nào, sau khi thử xong, cả kinh thất sắc thì ra võ công của đệ nhất tiên ông cũng chẳng kém gì chúng. Nếu chúng công khai tuyên chiến với võ lâm, tứ tiên quyết không thể thấy chết mà không cứu, chỉ riêng đệ nhất tiên ông đã như vậy, nay lại thêm ba vị tiên ông nữa, chúng thực khó bề ứng phó. Do vậy, Ma cung chủ nhân bèn tuyển chọn trong số nữ đệ tử của mình một người, sau đó lại cho nữ đệ tử này làm cung chủ, dùng mỹ nhân kế mê hoặc Thiên Hoang Đế Quân, để tiêu diệt thanh thế của võ lâm chính phái.

Thạch Lan gật đầu khen:

- Tiểu tử này quả là cơ trí siêu....

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Toàn những điều thị phi nhân thế, nghe thối quá.

Thạch Lan và Đông Phương Thanh Vân cùng biến sắc, Thạch Lan vội nói:

- Ngươi hãy bảo trọng, lão phu phải xem kẻ nào to gan lén nghe trộm.

Nói rồi lão nhân khẽ lắc người tung mình qua cửa sổ mà đi mất.

Buổi sớm, sương mù bao phủ khắp nơi khiến mọi vật cùng toàn bộ mặt đất thành một tấm thảm trắng mờ, mông lung. Trong sương trắng thấp thoáng hai bóng người một lục một hồng, hai người thi triển khinh công lao về phía Thiếu Lâm tự, tiếng nói cười vang lên, tựa hồ vô cùng vui vẻ. Nhưng hiện tại Đông Phương Thanh Vân lại đang trong tâm trạng bất an, trống tim đập dồn, tuy chẳng phải là khiếp hãi song chỉ là chàng sợ phải chứng mình rằng Tuệ Mẫn là người của Hàn Đàm ma cung.

Chẳng hiểu vì sao, chỉ mới gặp nhau có vài ngày mà Đông Phương Thanh Vân đã đem lòng yêu mến Tuệ Mẫn, chàng những mong mình luôn có được một hồng nhan tri kỹ như nàng, nếu chứng minh được nàng chính là người của Ma cung thì... thì tình cảm của chàng đành phải dừng lại tại đây, hơn nữa sau này không còn cơ hội gặp lại nàng. Điều này chẳng phải khiến chàng thất vọng lắm ư?

Tuệ Mẫn thì ngược lại, cười nói luôn miệng:

- Phong cảnh ở Giang Nam thực mỹ lệ, sống ở đây thực có khác nào sống nơi thế ngoại đào viên.

Đông Phương Thanh Vân gục gặc đầu:

- Đáng tiếc cảnh đẹp không trường tồn, sắp xảy ra một trường máu chảy đầu rơi, thây phơi đầy đất.

- Làm sao ca ca lại nói những lời kém vui vậy?

- Không nói cũng được.

- Ồ? Kìa có phải là Thiếu Thất Phong không?

- Đúng vậy.

- Chúng ta đi thôi.

Đúng lúc ấy, bên tai Đông Phương Thanh Vân lại có tiếng vo ve, thanh âm lộ vẻ cực kỳ khẩn trương.

- Tiểu tử hãy mau tính kế rời khỏi tiểu nha đầu, xuống núi mau.

Đông Phương Thanh Vân tựa như không nghe thấy, nói:

- Tuệ Mẫn chúng ta đi thôi.

Thanh âm nọ lại vang lên:

- Tiểu tử, vì sao mà ngươi lại võ đoán vậy. Người của Hàn Đàm ma cung đã biết rõ diện mạo của phụ thân ngươi, mà ngươi thì giống hệt lệnh tôn như đúc, hơn nữa sự tình xảy ra đêm qua ngươi đã biết. Hàn Đàm ma cung trong một đêm đã xuất động một trăm hai mươi cao thủ để hộ tống tiểu nha đầu. Chúng đã chú ý tới ngươi rồi đó, mau thoát ly khỏi tiểu nha đầu, chạy về phía tay lão phu cùng ba vị tùy tòng chờ ngươi ở đó.

Ngươi tiến một bước là cái chết đến gần hơn một bước đó.

Đông Phương Thanh Vân bỗng hỏi:

- Tuệ Mẫn, có phải sinh tử do mệnh phú quí tại thiên không?

Hồng y thiếu nữ ngạc nhiên:

- Vì sao ca ca lại nói vậy? Muội biết ca ca không phải là người sợ chết, nếu có kẻ nào muốn sát hại ca ca thì cần phải sát hại Tuệ Mẫn trước, hoặc gia... hoặc gia...

Hồng y thiếu nữ nói tới đây hai má ửng hồng, nụ cười e ấp trên môi. Đông Phương Thanh Vân cất giọng dịu dàng:

- Tuệ Mẫn cứ an tâm. Ca ca luôn dụng cơ trí để ứng biến, ca ca tự tin mình không phải ưu tư, chúng ta đi thôi.

Nói đoạn chàng gia tăng cước bộ mà đi. Bên tai lại có tiếng vo ve:

- Tiểu tử ngươi nổi điên khùng gì vậy, mau trở lại, vạn nhất phụ thân ngươi hỏi lão phu, lão phu ăn nói làm sao đây?

Những lời cuối nghẹn lại tựa hồ muốn khóc, song Đông Phương Thanh Vân vẫn chẳng đếm xỉa gì tới, cùng Tuệ Mẫn tiến vào Thiếu Lâm tự.

Trong Thiếu Lâm tư, một hàng chín người cúi rạp người thi lễ:

- Cung nghênh thiếu cung chủ tiên giá?

Đông Phương Thanh Vân vừa nhìn đã biết ngay chín người này là những kẻ được Ma cung chủ nhân phái đi thu thập đệ tử. Chàng bèn nhớ tới lời Tuệ Mẫn đã nói nên chẳng đếm xỉa gì tới chúng.

Tuệ Mẫn chỉ khẽ hừ một tiếng lạnh lẽo, rồi cùng Đông Phương Thanh Vân sánh vai cùng tiến vào Đại Hùng bảo điện.

Bỗng có một người hỏi:

- Người thiếu cung chủ mang theo là ai vậy?

Tuệ Mẫn khẽ hừ một tiếng, lạnh lùng:

- Không việc gì tới ngươi?

Nói rồi, nàng quay qua dịu dàng:

- Ca ca, chúng ta đi.

Dứt lời tay hữu nàng nắm lấy tay Đông Phương Thanh Vân mà kéo đi. Vừa vào trong Đại Hùng bao điện, mấy trăm thanh âm đồng thanh hô:

- Cung nghênh thiếu cung chủ giá lâm?

Tuệ Mẫn lạnh lùng khẽ gật đầu, rồi tiến tới. Lúc ấy, bỗng có một thanh âm thánh thót vang lên:

- Hiền điệt, người kia là ai vậy?

Thanh âm từ trên bàn tọa của Chưởng môn trong Đại Hùng bảo điện truyền tới.

Đông Phương Thanh Vân ngước mắt trông lên chỉ thấy một trung niên nữ nhân dung mạo cực kỳ xinh đẹp đang ngồi trên Chưởng môn bảo tòa. Vừa thấy Tuệ Mẫn, trung niên nữ nhân vừa bước tới vừa hỏi như vậy.

Tuệ Mẫn kêu lên một tiếng:

- Di nương?

Đoạn nàng lao vào lòng trung niên nữ nhân, trung niên nữ nhân vừa xoa đầu Tuệ Mẫn vừa khẽ hỏi:

- Tuệ Mẫn, người kia là ai vậy, có thể nói y tháo mặt nạ ra được không?

Lúc này bên tai Đông Phương Thanh Vân lại có tiếng thì thầm:

- Nguy rồi, lão phu và Tích Thư Nhân đã thừa cơ lẻn vào Thiếu Lâm tự. Tiểu tử, tình hình đã nguy cấp lắm rồi, ngươi hãy vận dụng cơ trí mà ứng biến, bằng không lão phu sẽ liều mình. Sinh tử do mệnh, phí quí tại thiên. Ôi, tiểu tử... tiểu tử...

Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng sừng sững tựa cột ngọc đón gió. Song trong lòng đã kinh sợ lại xen phần cảm kích, kinh là vì Thạch Lan và Tích Thư Nhân sẽ liều mình cứu chúa bất chấp mọi sự, cảm kích là vì cả hai người đã quên đi sự an nguy của chính mình mà lo lắng cho chàng, trong lúc bất tri bất giác, chàng chau mày, mặt lộ vẻ u sầu.

Bỗng nghe Tuệ Mẫn la lên:

- Di nương nhìn xem, ca ca điệt nhi đã giận rồi, nếu Di nương không tìm cách cho ca ca vui lên, điệt nhi sẽ không yêu mến Di nương nữa.

Vừa la, Tuệ Mẫn vừa vội lao đến bên mình Đông Phương Thanh Vân, nắm lấy tay chàng nói:

- Ca ca, đừng giận, Di nương của Tuệ Mẫn không nên... Thực không nên hoài nghi thân phận của ca ca, nếu ca ca không vui, chúng ta rời khỏi Thiếu Lâm tự này đi.

Tích Thư Nhân bỗng dùng truyền âm nhập mật nói:

- Thiếu chủ. Đi, cơ hội này sẽ không có lại lần thứ hai, trong số một trăm cao thủ Ma cung này lại không có một ai là tùy tòng của tôn sư.

Song Đông Phương Thanh Vân đã quyết định, chàng biết hơn một trăm cao thủ của Tuần Hồi ma cung bỗng xuất hiện tại Thiếu Lâm tự ắt phải có uẩn khúc gì ở trong.

Chàng đã nhập hổ huyệt, há lại về tay không, nghĩ vậy chàng dịu giọng nói:

- Tuệ Mẫn đã tới thì phải ở lại, vì muội có việc riêng nên mới tới đây, có thể nào chỉ vì ca ca mà bỏ dở mọi sự?

Đã nghe trung niên phu nhân cười nói:

- Lời tướng công nói rất có đạo lý. Tuệ Mẫn hãy lại đây, Di mẫu có việc muốn nói với ngươi. Nào...

Tuệ Mẫn vừa bước đi vừa ngoái nhìn Đông Phương Thanh Vân rồi nói:

- Di nương có việc gì thì cứ nói.

Trung niên phu nhân đợi Tuệ Mẫn tới gần bên, mới đưa một phong thư cho nàng.

Đông Phương Thanh Vân chỉ thấy nàng thoáng chút biến sắc, nói:

- Vậy Di nương...

Trung niên phụ nhân gật đầu.

- Ắt điệt nhi phải biết việc này quan hệ trọng đại, không phải Di mẫu không yêu quí ngươi, ngươi muốn thế nào thì cứ thế mà làm.

Tuệ Mẫn bỗng lộ vẻ kinh hãi nói:

- Di nương có thể làm vậy được ư?

Trung niên phụ nhân dịu dàng:

- Di mẫu rất yêu Tuệ Mẫn, theo ý tứ của Tuệ Mẫn, bất tất phải gỡ mặt nạ người kia, cũng không phái người truy sát. Chỉ cần y lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự, việc này do Tuệ Mẫn ngươi đảm đương.

Tuệ Mẫn mắt rưng rưng lệ kêu lên:

- Di nương...

Nói rồi nàng lại ngã vào lòng trung niên phụ nhân khóc nức lên, đã nghe nàng nghẹn ngào tiếp:

- Di nương, Tuệ Mẫn biết, Tuệ Mẫn vĩnh viễn không còn cơ hội gặp lại ca ca, hơn nữa sinh... sinh...

Đông Phương Thanh Vân hiểu nàng muốn nói gì, chàng cũng tự biết chỉ cần vừa rời khỏi Thiếu Lâm tự, ắt sẽ có người truy sát chàng, nhưng chàng vẫn bình thản đứng nhìn. Đã nghe trung niên phụ nhân than:

- Ôi? Mẫn nhi, ngươi thực động tới chân tình rồi, như vậy Di mẫu phải làm sao đây? Hơn nữa việc này vô cùng trọng yếu. Ôi...

Đây là sự gì? Đông Phương Thanh Vân đã thấy được nguyên do vì sao hơn một trăm cao thủ của Hàn Đàm ma cung bỗng xuất hiện trong võ lâm, vậy đó là sự gì, mà trọng yếu đến mức có thể khiến Hàn Đàm ma cung phải lưu tâm? Hiện tại vẫn chưa thể biết, trừ phi chàng có thể tham dự vào sự tình này, mà từ sự khóc than của Tuệ Mẫn cũng có thể biết, bất luận thế nào chàng tuyệt đối không thể tham dự được. Nếu tự chàng muốn tham dự vào chuyện này thì cần phải tổn hao rất nhiều tâm huyết để thuyết phục Tuệ Mẫn cùng Di nương của nàng.

Đông Phương Thanh Vân bèn nói với giọng lãnh đạm:

- Vậy phu nhân thấy tại hạ có điều chi khả nghi?

Tuệ Mẫn cũng vội kêu lên:

- Đúng rồi, Di nương dựa vào đâu mà nghi ngờ chàng, vì chàng không chịu cởi bỏ mặt nạ sao? Kỳ thực đây chính là ý của Tuệ Mẫn, nếu ca ca bỏ mặt nạ ra thì có thể chàng biết sự cố liên quan tới Thanh Chung không?

Trung niên phụ nhân ồ lên một tiếng kinh hãi nói:

- Mẫn nhi, hôm nay sao ngươi...

Lời còn chưa dứt, bỗng mắt phụ nhân lóe hàn quang lạnh lẽo, gằn giọng:

- Người cần phải biết, ca ca ngươi không bỏ mặt nạ ra chính là thông minh đó, bằng không y còn có thể đứng đây được sao? Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, không kêu y lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự, trừ phi y gia nhập bổn cung, bằng không Di mẫu sẽ không khách khí.

Tuệ Mẫn biến sắc, vội đứng lên chạy lại bên Đông Phương Thanh Vân nói:

- Ca ca đi mau đi...

Đông Phương Thanh Vân bỗng lạnh lùng nói:

- Ca ca không đi?

Nguyên chàng đã dò được sự tình của Hàn Đàm ma cung chính là có liên quan đến Thanh Chung. Mà Thanh Chung là cái gì? Điều này chàng cần phải biết, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cơ hội này?

Trung niên phụ nhân cả kinh biến sắc, tựa nghe sấm nổ giữa trời quang, phụ nhân đứng bật dậy, tiến tới hai bước, gằn giọng:

- Không đi, tiểu tử, ngươi muốn chết hả?

Đông Phương Thanh Vân bỗng cười nhạt, ngạo nghễ nói:

- Hừm? Chết thì có gì đáng sợ?

Trung niên phụ nhân trợn trừng mắt, nhìn Đông Phương Thanh Vân, hai đạo mục quang phát ra những tia hàn quang lạnh lẽo khiến chàng không khỏi rùng mình ớn lạnh, song chàng vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lẽo vô tình. Mà trung niên phụ nhân lại vô cùng hoài nghi. Nguyên mụ sớm đã có thành kiến với Đông Phương Thanh Vân, đó là mụ cho rằng chàng đã yêu Tuệ Mẫn quá rồi, nên mới nghĩ rằng chàng vì ái tình mà đã không thiết gì tới sinh tử nữa. Hiện tại mụ ngoài sự kinh ngạc mà còn thấy vui vẻ trong lòng vì Tuệ Mẫn đã tìm được một nam nhân chung tình đến vậy. Nhưng mụ biết hậu quả của cuộc tình này chỉ có bi kịch. Sững người một chút chưa biết phải nói thế nào.

Bên tai Đông Phương Thanh Vân lại văng vẳng thanh âm của Thạch Lan Dật Tiên:

- Tiểu tử, ngươi sớm đã bắt được hổ con rồi, nói cho ngươi hay, lão phu biết Thanh Chung cực kỳ tường tận, tin tức ngươi kiếm được đủ rồi, mau thừa cơ mà đào tẩu, bằng không hậu quả sẽ khó lường...

Bỗng Tuệ Mẫn kêu lên:

- Ca ca hãy đi đi, đi mau...

Đông Phương Thanh Vân lúc này đã biết khó bề điều tra được điều gì hơn nữa, song chàng vẫn lạnh lùng nói:

- Đến cả Tuệ Mẫn cũng muốn đuổi ta đi. Được, ta sẽ đi...

Nói đoạn chàng giả bộ giận hờn quay phắt người lại bỏ đi. Tuệ Mẫn mặt đầm đìa lệ châu nói:

- Ca ca, muội biết tâm tình của ca ca, nhưng ca ca lại hiểu lầm tâm ý của muội...

Cùng lúc, trung niên phụ nhân cũng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có dám tái nhập bổn Ma cung...

Đông Phương Thanh Vân cất giọng băng lạnh:

- Ma cung là cái gì mà tại hạ không dám trở lại?

Trung niên phụ nhân lại càng thêm nghi hoặc, lắc đầu không nói. Tuệ Mẫn thoạt đầu lộ vẻ hoan hỷ, nhưng sau lại thấy trung niên thiếu phụ lắc đầu thì lại lộ sắc kinh hoàng nói:

- Đi, ca ca hãy đi mau? Những mong còn có cơ hội gặp lại ca ca...

Đông Phương Thanh Vân thản nhiên đáp:

- Đi, ta sẽ đi, song có một ngày nào đó ca ca sẽ vào cái gọi là Ma cung để tìm Tuệ Mẫn...

Nói dứt lời, chàng chuyển thân rời khỏi Đại Hùng bảo điện.

Bên ngoài Đại Hùng bảo điện có chín đại hán thân hình khôi vĩ, mắt lộ hung quang đang đứng, chú mục nhìn chàng. Đông Phương Thanh Vân vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lẽo vô tình, khoan thai bước qua mặt chúng, rời khỏi Thiếu Lâm tự. Ra khỏi Thiếu Lâm tự, đi một đoạn về phía Tây, chàng thấy trên thân cây trước mặt có một người đang treo lủng lẳng trên cành cây, dưới gốc có một hán tử bịt mặt, vai vác quan tài đang đứng. Cả hai người này đồng thanh kêu lên:

- Thiếu chủ...

Thanh âm mang chút run rẩy, hiển nhiên đang cực kỳ khẩn trương, Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Đi, chúng ta xuống dưới chân núi rồi hãy nói?

Nói rồi, chàng cùng hai tùy tùng đi thẳng xuống núi. Vừa tới chân núi, bỗng nghe có tiếng nói:

- Tiểu tử, đợi một chút...

Đông Phương Thanh Vân quay đầu nhìn chỉ thấy hai bóng đen thấp thoáng xa xa, đang phi thân lao tới nhanh như tên bắn, chàng bèn thở phào nhẹ nhõm biết rằng Thạch Lan và Tích Thư Nhân đã thoát hiểm.

Dưới chân núi, có một thị trấn nhỏ gọi là Ngô Mai trấn, về phía đông có một tửu điếm. Trong tửu điếm tại một góc kín có hai người một già một trẻ đang ngồi. Lão nhân râu tóc bạc phơ, thiếu niên nhân mày thanh mặt tú, môi hồng da trắng. Hai người này chính là Thạch Lan Dật Tiên và Đông Phương Thanh Vân. Chỉ nghe lão nhân nói:

- Thanh Chung thật sự ta không biết ở đâu, nhưng ta chỉ biết rằng truyền ngôn giang hồ nói trong Thanh Chung có bộ Huyền Mê Ma Kinh độc bá giang hồ.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân hỏi với giọng u sầu:

- Tiền bối hãy nói chúng ta phải làm sao đây?

Thạch Lan Dật Tiên lão nhân thở dài:

- Làm thế nào, chẳng lẽ tiểu tử ngươi đã hết kế sách rồi ư?

- Vấn đề quá nhiều, nhất thời không nghĩ ra kế nào, điều thứ nhất là không biết Thanh Chung ở đâu, càng không rõ truyền thuyết về Huyền Mê Ma Kinh trong Thanh Chung chính xác hay không? Điều thứ hai, võ công của Hàn Đàm ma cung đã cao thâm vô lượng, nay lại thêm bộ Huyền Mê Ma Kinh thì từ nay trở đi Hàn Đàm ma cung chẳng sẽ cuồng ngạo hơn sao?

- Chỉ có một cách, nghĩ kế ngăn chặn.

Đông Phương Thanh Vân cười khổ:

- Đúng vậy, dùng hạ sách ngăn cản há chẳng phải đối mặt khiêu chiến với chúng ư? Huống hồ chúng đã phát hiện ra Thanh Chung ở đâu, trong khi chúng ta còn mơ hồ.

Thạch Lan luôn miệng thở dài. Đông Phương Thanh Vân tiếp:

- Những mong Huyền Mê Ma Kinh không có ở trong Thanh Chung như lời tiền bối.

Huyền Mê Ma Kinh có thể luyện tới cảnh giới nào?

Thạch Lan Dật Tiên nói:

- Huyền Mê Ma Kinh có thể luyện tới cảnh giới vô hình hữu ảnh.

- Vô hình hữu ảnh là sao?

- Tức là, rõ ràng thấy trước mắt là một người song lại không thể đả thương y được, còn nếu bị y đả thương, ắt đương trường táng mạng.

- Quả thật đáng sợ?

- Đáng sợ là ngươi lại giống lệnh tôn như đúc, xem ra ngươi phải kiếm lấy một thạch động nơi thâm sơn cùng cốc mà lánh nạn, bất luận bị người của Không Trung quỷ lâm hoặc đệ tử của Hàn Đàm ma cung thấy được, chắc khó bảo toàn sinh mạng.

- Tại hạ không phải là kẻ trốn tránh, chỉ có một cách, tiêu diệt chúng?

- Tiêu diệt chúng có khác nào người điên nói nhảm.

- Thỉnh tiền bối hãy nói kỹ một lượt về Thanh Chung?

- “Thanh Chung” là một đại ma đầu trong võ lâm ba trăm năm về trước, gọi là Lãnh Huyết Nhân Ma, theo truyền thuyết Thanh Chung là nơi Lãnh Huyết Nhân Ma tu luyện võ công. Thanh Chung là

một tòa mộ cổ, trên tấm bia có viết hai chữ “Thanh Chung”. Người sau chỉ gọi là Thanh Chung.

Võ công của Lãnh Huyết Nhân Ma, theo truyền thuyết thì y đã từng giết một trăm hai mươi cao thủ của bảy đại môn phái. Y còn gởi thiếp, yêu sách Chưởng môn bảy đại môn phái nếu phải đem võ công bí kíp hoặc chân kinh tới dự đại hội thì từ đó về sau y sẽ không sát hại các nhân vật võ lâm. Chưởng môn bảy đại môn phái vì sự an nguy của võ lâm đồng đạo, bèn sao chép chân kinh cùng bí kíp võ công để truyền lại cho hậu thế rồi ra đi. Trước khi ra đi Thiếu Lâm chưởng môn có nói với võ lâm đồng đạo: “Võ công của Lãnh Huyết Nhân Ma đã đạt tới cảnh giới vô hình vô ảnh, báo cho võ lâm đồng đạo hay rằng, vạn nhất gặp phải Nhân Ma thì tận lực kiếm kế đào tẩu”.

Vì vậy bảy đại môn phái từ đó về sau chỉ đành dựa bám vào bản sao chép mà truyền lại cho hậu thế. Song, uy thế tổn thương dù mất bao tâm huyết mà hơn ba trăm năm nay vẫn chưa thể vãn hồi tình thế của võ lâm.

Do đó, Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm ma cung thừa cơ hoành hành võ lâm làm mưa làm gió khắp Trung Nguyên hơn một trăm năm nay.

Địa điểm ước hẹn Chưởng môn bảy đại môn phái năm xưa là Tuyệt Nghệ động, tương truyền là trong Thanh Chung, người sau có thơ rằng:

“Thanh Chung động tại

Mộ xuất đại ma đầu

Võ lâm tạo đại kiếp

Thương sinh nhật nhật sầu”

Cho nên đại hội này được gọi là Tuyệt Nghệ hội. Tiểu tử ngươi rõ rồi chứ?

Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng bật dậy:

- Mộ trong động, động trong mộ...

Thạch Lan Dật Tiêu hỏi:

- Vì sao ngươi nói thế?

- Không vì sao cả?

- Tiểu tử, đến ngay lão phu ngươi cũng muốn giấu sao?

- Tiền bối nghi là động trong mộ, mộ trong động?

- Đúng vậy?

Thạch Lan Dật Tiên bỗng vỗ bàn đứng lên nói:

- Tiểu tử, ngươi định giở trò gì vậy?

- Không có gì?

Dứt lời Đông Phương Thanh Vân ngồi xuống, mắt như xa xăm, sắc mặt trầm tư.

Thạch Lan Dật Tiên vốn sắp nổi giận thấy vậy cũng ngạc nhiên bèn ngồi xuống. Cả hai cứ ngồi im lặng như vậy khoảng chừng cạn hai tuần trà. Bỗng Đông Phương Thanh Vân "ồ" lên một tiếng. Thạch Lan vội hỏi:

- Ngươi phát hiện ra điều gì rồi?

Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng bật dậy nói:

- Phát hiện rất nhiều việc, nhất thời khó nói, hiện tại vãn bối phải đi chứng thực một sự tình, sự tình này có quan hệ trọng đại, đi...

Thạch Lan đứng lên theo, giọng lộ vẻ khẩn trương:

- Chứng thực điều gì?

Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng, cắm cúi bỏ đi.

Tòa núi Vu Sơn vào đông sớm đã bị tuyết phủ đầu.

Vu Sơn tuyết phủ ngàn dặm, trắng xóa một màu.

Hiện thời vào khoảng giữa canh hai, dưới ánh trăng, hai bóng đen lặng lẽ phi thân về hướng một tòa thành bảo nơi tận vùng Vu Sơn. Đến cách tòa bảo hai mươi mốt trượng, cả hai bỗng dừng lại.

Đông Phương Thanh Vân quay lại nói:

- Tiền bối, sau khi gặp Lãnh bang chủ, có lẽ tại hạ có thể kể tường tận cho tiền bối hay, thỉnh tiền bối hãy nhẫn nại, tiền bối báo cho Tích Thư Nhân rằng họ hãy theo tại hạ mà hộ vệ, có lẽ chuyến này sẽ phải trải qua một trường máu chảy đầu rơi, tiền bối mời?

Đông Phương Thanh Vân dứt lời, thân hình như đại bàng tung cánh, lao vút về phía tòa thành bảo, đáp ngay xuống khoảng trống trước tòa bảo, chân vừa chạm đất bèn hú lên một tiếng dài phá tan bầu không tĩnh mịch. Bỗng một tiếng hô khẽ vang lên, một bóng trắng từ đâu nhảy ra, đâm ngay một

kiếm vào ngực chàng. Đông Phương Thanh Vân không chút chậm trễ dùng ngay Đạp Vân Thất Tinh bộ thoát khỏi kiếm chiêu lạnh giọng quát:

- Dừng tay?

Người nọ dừng tay, thì ra người này là một thiếu nữ yêu kiều. Bạch y thiếu nữ vừa thấy chàng, thoáng chút kinh ngạc, vội hỏi:

- Phải chăng các hạ là Đông Phương Thanh Vân?

Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng:

- Đúng vậy? Mau bẩm cáo Lãnh bang chủ rằng tại hạ đợi nàng ở đây?

- Thỉnh tướng công chờ một chút.

Dứt lời thiếu nữ vội chạy vào trong không lâu sau đã thấy một đạo hồng quang nhanh như sao xẹt lao tới, người này chính là Lãnh Tuyết Quyên.

Vừa thấy Đông Phương Thanh Vân, sắc diện lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nàng lao thẳng tới ôm lấy chàng, khẽ nói:

- Tướng công, tiểu nữ nhớ tướng công, nhớ muốn điên lên được?

Đông Phương Thanh Vân không khỏi sững sờ, đã không biết né tránh, cũng quên cả đáp lời. Lãnh Tuyết Quyên ôm trọn lấy chàng, chàng chỉ cảm thấy ngào ngạt hương thơm xông lên, bất giác thần trí điên đảo.

Song chàng vì có việc riêng mà tới, hơn nừa vị nữ nhân trước mặt có thể là mẫu thân của chàng.

Đông Phương Thanh Vân vội thụ nhiếp tâm thần, chậm rãi nói:

- Lãnh bang chủ luôn khỏe chứ...

Kỳ thực chàng cũng không biết phải nói thế nào nên sau hồi trầm mặt quá lâu đành miễn cưỡng nói ra câu này. Nhưng Lãnh Tuyết Quyên lại cho rằng chàng luôn nhớ tới nàng, nàng cất giọng e ấp:

- Tướng công, tiện nữ yêu chàng...

Nói rồi, hai gò má ửng hồng, đôi làn thu ba long lanh đắm đuối.

Mấy lời này vang lên tựa sấm nổ giữa trời quang. Khiến Đông Phương Thanh Vân tối tăm mặt mũi, tuy sự tình diễn biến quá ư đột ngột, song đây lại là việc mà chàng hoài nghi, muốn gấp chứng

minh. Đông Phương Thanh Vân bèn hạ giọng:

- Lãnh bang chủ, thỉnh Bang chủ hãy thư thả, tại hạ có lời muốn hỏi.

Lãnh Tuyết Quyên vẫn run rẩy đắm đuối trong lòng chàng, nàng thì thầm:

- Tướng công cứ nói?

Lúc này Đông Phương Thanh Vân chỉ cảm thấy đôi gò bồng đảo thần bí đang run rẫy trong lòng chàng, bình sinh chàng chưa từng tiếp xúc với nữ nhân xong khi ngửi thấy mùi hương tựa xạ mà chẳng phải xạ, tựa lan mà chẳng phải lan từ da thịt nàng tỏa ra thì biết ngay nàng còn là xử nữ chứ chẳng phải mẫu thân của chàng, bất giác Đông Phương Thanh Vân thò tay ra ôm chặt lấy nàng.

Bỗng một thanh âm hung bạo vang lên:

- Bằng hữu phương nào, đêm khuya viếng thăm tệ bảo, thỉnh xuất hiện.

Tiếng quát khiến đôi nam thanh nữ tú bừng tỉnh, cả hai cùng rời nhau, Lãnh Tuyết Quyên vội la lên:

- Bổn Bang chủ ứng phó tất cả. Chưa có mệnh lệnh không được vọng động.

Đoạn nàng quay qua nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Tướng công, chàng hãy mang mặt nạ vào, kỳ thực...

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Chẳng lẽ quí bang đã có sự biến?

- Đúng vậy, tiểu nữ tuy mong muốn được gặp tướng công, song đêm nay lại không thể, hẹn ngày sau tái kiến.

- Được, nhưng Bang chủ phải nói cho tại hạ biết quan hệ giữa tại hạ và Bang chủ là thế nào?

- Lẽ nào tướng công còn chưa biết, chúng ta có quan hệ phu thê?

Đông Phương Thanh Vân than thầm:

“Đúng rồi, sự tình xem ra đã có chứng minh bạch”

Lòng nghĩ vậy, miệng hỏi gấp:

- Ai có thể làm chủ?

Lãnh Tuyết Quyên lại ghì sát vào chàng thì thầm:

- Ai có thể làm chủ ư, ngoài lệnh đường lệnh tôn cùng gia phụ mẫu ra, chúng ta không thể làm chủ được sao? Vì sao tướng công biết rõ còn hỏi?

- Biết rõ còn hỏi là sao?

- Nếu tướng công muốn sống hãy mau mang mặt nạ vào đi.

- Tại hạ thực chẳng thiết sống nữa?

- Vì sao?

- Không vì sao hết?

Kỳ thực trong tình hình này chàng buộc phải nghe theo nàng, song bỗng một ý niệm đáng sợ lóe lên trong óc, Lãnh Tuyết Quyên lúc này cất giọng van nài:

- Tướng công hãy mau đeo mặt nạ vào?

Đông Phương Thanh Vân bỗng thò tay hữu ra nắm lấy uyển mạch của Lãnh Tuyết Quyên, lạnh giọng:

- Bang chủ hãy nói Bang chủ gặp song thân tại hạ vào lúc nào?

Lãnh Tuyết Quyên vẫn run rẩy van nài:

- Tướng công hãy mau mang mặt nạ vào đi.

- Tại hạ mang mặt nạ vào thì Bang chủ có nói cho tại hạ biết không?

- Được rồi, tệ nữ sẽ nói.

Đông Phương Thanh Vân vội mang mặt nạ vào, lạnh giọng:

- Nói đi?

Lãnh Tuyết Quyên nghẹn ngào:

- Khoảng một năm trước, trước khi tiểu nữ bôn tẩu giang hồ.

Nhưng lời nói chưa dứt, nàng bỗng nhìn chằm chặp vào mặt Đông Phương Thanh Vân, mặt biến sắc lảo đảo thối lui kinh hãi la lên:

- Tướng công, mặt nạ... chiếc mặt nạ..

Đông Phương Thanh Vân vội ngắt lời:

- Ở đâu?

Lãnh Tuyết Quyên mặt lộ vẻ kinh hãi, không nói nên lời.

Đông Phương Thanh Vân xẳng giọng:

- Cô nương gặp song thân tại hạ ở đâu?

Lãnh Tuyết Quyên vẫn kinh hãi lẩm bẩm:

- Chiếc mặt nạ... mặt nạ...

Đông Phương Thanh Vân phát giác giọng nói và sắc diện của nàng có điều bất thường, song việc hỏi rõ nơi ẩn cư của phụ thân quan trọng hơn, nên chàng gằn giọng:

- Ở đâu?

Lãnh Tuyết Quyên bừng tỉnh, mặt lộ vẻ kinh hãi:

- Điều này làm sao có thể nói cho tướng công hay?

- Không thể nói? Nàng và ta đã có danh phận phu thê, tại sao lại không thể nói cho ta hay? Mau nói?

Lãnh Tuyết Quyên kinh hoàng thoái lui mấy bước:

- Tướng công đừng bức bách, chàng nên hiểu nỗi khổ của tiểu nữ.

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy tức giận bốc lên, chàng gằn giọng:

- Nàng không dám nói?

Bỗng, một thanh âm trầm hùng vang lên:

- Tiểu tử kia, sao ngươi dám khinh thị Bang chủ ta.

Thoắt đâu hiện ra ba mươi bóng người, đám người này một nửa là đại hán vận võ phục, nửa còn lại là những thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, mà trong số ba mươi người này dù là đại hán hay thiếu nữ, giữa hai lông mày đều có một nốt ruồi son.

Đông Phương Thanh Vân bất giác la thầm:

- Người của Không Trung quỷ lâm.

Song chàng cũng đã thấy Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn, và Thần Quan Tú Sĩ đang đứng vây quanh chàng, sự tình xảy ra trong chớp mắt, khiến tình thế hiện tại biến thành vô cùng khẩn trương.

Bỗng Tích Thư Nhân lại gầm lên:

- Các ngươi còn chưa cút đi sao?

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc nhìn Tích Thư Nhân lại thấy Tích Thư Nhân mặt đầy vẻ nghiêm nghị, khí khái uy phong, không thể coi thường.

Điều kỳ lạ là mười lăm đại hán ai nấy đều kinh hoảng thối lui một bước, song việc này chỉ xảy ra thoáng chốc, mười lăm tên đại hán lập tức trấn tĩnh, một người hạ giọng:

- Bằng hữu dựa vào đâu mà dám quát tháo ở đây?

Tích Thư Nhân trợn trừng mắt, gầm lên:

- Dựa vào Tích Thư Nhân ta, cùng Thiếu chủ của hai mươi bốn tùy tùng, bằng hữu, chẳng lẽ ta không đủ tư cách để quát tháo ngươi hả?

Chỉ thấy mười lăm gã đại hán thảy đều biến sắc. Một thiếu nữ bỗng cười nhạt:

- Bằng vào ngươi cùng Thiếu chủ ngươi sao? Hơ, thực to gan, Không Trung quỷ lâm hơn một trăm năm nay độc lai độc vãng, chưa từng sợ kẻ nào?

Lãnh Tuyết Quyên kinh hoàng thất sắc, song vẫn giữ được uy thế của một Bang chủ, nàng lạnh giọng:

- Ai nấy trở về nguyên vị?

Tuy chỉ là một câu nói ngắn gọn song mấy người nọ nghe được đều biến sắc, thảy cùng đồng thanh:

- Tuân mệnh Bang chủ.

Nói rồi cả bọn cùng phi thân vào bảo. Lúc này Thạch Lan Dật Tiên hạ giọng:

- Tiểu tử, chúng ta đi thôi. Còn có gì mà hỏi nữa. Nếu nàng có trả lời thì cũng giống như điều

ngươi suy đoán, sự thể đã tới thế này lẽ nào ngươi còn chưa minh bạch?

Đi?

Đông Phương Thanh Vân hạ giọng nói với Lãnh Tuyết Quyên:

- Lãnh cô nương, xin hãy nhớ rõ chuyện đêm nay.

Nói đoạn chàng khoát tay ra hiệu cho ba vị tùy tùng rồi bỏ đi, Lãnh Tuyết Quyên nước mắt lưng tròng, kêu lên:

- Tướng công? Sao chàng có thể hiểu lầm ý của tiện thiếp? Tướng công...

Song nàng đã không còn thấy bóng ảnh của chàng đâu, chàng đã đi xa rồi.

Trời rạng sáng, Đông Phương Thanh Vân, Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân ngồi im lặng trong động, trầm mặc...

Đã nghe Thạch Lan Dật Tiên vang lên:

- Tích Thư Nhân, ngươi nói đi?

Tích Thư Nhân gật đầu nói:

- Phụng cáo Thiếu chủ, vừa rồi tại Âm Dương phong thuộc hạ thấy đám đại hán nọ lại là mười lăm trong số hai mươi bốn đệ tử của tôn sư năm xưa, Thiếu chủ, uẩn khúc trong việc này thực khiến tại hạ khó hiểu.

Đông Phương Thanh Vân lãnh đạm:

- Điều này ta đã biết.

Tích Thư Nhân ngạc nhiên:

- Làm sao Thiếu chủ biết?

- Từ tiếng quát của ngươi cùng việc các đại hán nọ biến sắc kinh hoàng thoái bộ?

- Chẳng lẽ Thiếu chủ còn phát hiện được điều gì?

- Phát hiện được nhiều việc, hơn nữa rất đáng sợ.

- Đáng sợ ư?

- Phải, khiến toàn bộ kế hoạch của ta trước đây đều phải thay đổi.

Nói đoạn Đông Phương Thanh Vân lại trầm tư không nói...

Hồi lâu sau, Thạch Lan nói:

- Tiểu tử, lẽ nào ngươi không hoài nghi sao?

Đông Phương Thanh Vân vẫn trầm tư mặc tưởng, không đáp lời...

Thạch Lan bỗng gầm lên:

- Tiểu tử, sự thông minh, cơ trí của ngươi đã đi đâu hết cả rồi?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Lẽ nào chỉ có thể dựa vào cơ trí để đối phó tất cả sao?

- Hừ, ngươi lại đang giở trò ma gì vậy, ngươi chẳng biết sự thể nguy cấp, đặc biệt là song thân ngươi...

Đông Phương Thanh Vân bỗng cắt ngang:

- Tiền bối hãy nói thử xem, Lãnh Tuyết Quyên nếu nói nàng phải nói nàng gặp song thân vãn bối ở đâu?

Thạch Lan nói không chút đắn đo:

- Ở Không Trung quỷ lâm?

- Đúng vậy, lại thêm mười lăm trong số hai mươi bốn đệ tử của gia phụ gia nhập Không Trung quỷ lâm?

- Và như vậy có thể biết rằng song thân ngươi đang bị giam cầm tại Không Trung quỷ lâm.

- Không sai, song sự đáng sợ lại không phải là điều này?

Tích Thư Nhân bỗng đứng bật dậy hai tay nắm lấy hai vai Đông Phương Thanh Vân, giọng run run:

- Lẽ nào sư tôn bị giam cầm tại Không Trung quỷ lâm là sự thật?

- Đúng vậy?

Thạch Lan cũng tiếp:

- Hoàn toàn là sự thật?

Tích Thư Nhân bỗng quì sụp xuống, toàn thân run bần bật, giọng nghẹn ngào:

- Phải, cần phải làm sao đây?

Chương 5: Phong Lưu Ngân Hồ

Sau đó phân làm ba lộ mà đi.

S

Đông Phương Thanh Vân do Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ bồi tiếp.

Chưởng môn bảy phái do Thụ Thi Chiêu Hồn đưa đường.

Phần còn lại do hai mươi cao thủ của bảy phái chọn ra. Ước hẹn một tháng sau, cả ba lộ phải tới vùng phụ cận.

Vì lộ trình khá dài, Chưởng môn bảy phái lại công khai hoạt động, nên khiến võ lâm thiên hạ chú ý, giang hồ bàn tán xôn xao, tin tức truyền đi nhanh hơn gió, nên chỉ trong thời gian ngắn đã bị Ma cung biết.

Về phần Đông Phương Thanh Vân vì chàng chưa hề bôn tẩu giang hồ, nên đi nhanh hơn, hẹn rằng sẽ đến Thanh Chung trước vài ngày. Sau đó tiến vào Thanh Chung để dò xét tin tức trước, rồi bàn định kế hoạch để cả ba lộ cùng tiến vào Thanh Chung.

Phụng Hoàng sơn ở tại Hồ Nam, cách Nga My hơn một ngàn dặm, hơn nữa đường xá cách trở, gian nan cho nên lần đi này cũng gặp nhiều hiểm nạn. Đông Phương Thanh Vân hận không thể bay ngay được tới Phụng Hoàng sơn, tâm tình vô cùng khẩn trương sau khi chia tay với bảy vị Chưởng môn, vội gấp lên đường chẳng quản ngày đêm. Đến hoàng hôn ngày thứ tư, chàng tới một thị trấn. Chỉ thấy thị trấn vô cùng đông vui sầm uất, vì Thần Quan Tú Sĩ và Tích Thư Nhân tướng mạo quá ư cổ quái nên không dám theo sát bên mình Đông Phương Thanh Vân, nên chàng một mình vào trấn, vì đi bốn ngày đêm liền không nghỉ, nên cảm thấy đã mệt mỏi, do vậy chàng bèn bước vào một phạn điếm.

Điếm tiểu nhị thấy chàng khôi ngô tuấn tú, tướng mạo bất phàm bèn cung kính hỏi:

- Tôn khách muốn thuê phòng hay dùng cơm?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Hãy chọn một phòng sạch sẽ, sau khi dùng cơm xong sẽ nghỉ ngơi?

Đoạn chàng chọn một chiếc bàn và ngôi xuống gọi vài món ăn.

Lúc này, một thanh y thiếu niên cũng bước vào, hai đạo mục quang sáng rực của thiếu niên chiếu thẳng vào Đông Phương Thanh Vân, đoạn y bước tới cung tay nói:

- Đường dài không có ai làm bạn, huynh đài có thể cho phép tại hạ ngồi mạn đàm không?

Đông Phương Thanh Vân vội đứng lên trả lễ:

- Thỉnh các hạ cứ tự tiện.

Vừa nhìn thấy thanh y thiếu niên, chút nữa chàng bật kêu lên:

- Tuệ Mẫn?

Thì ra vị thanh y thiếu niên này tướng mạo cực kỳ giống Tuệ Mẫn, ngoài việc thiếu niên này cao hơn Tuệ Mẫn gần một thước ra, còn hình thể cùng tướng mạo đúng là Tuệ Mẫn rồi.

Sau một thoáng kinh ngạc, Đông Phương Thanh Vân vội mỉm cười ngồi xuống.

Thanh y thiếu niên vội hỏi:

- Huynh đài là khách quá lộ?

Đông Phương Thanh Vân cười đáp:

- Tha hương lãng du, hành tung vô định. Nay ngẫu nhiên qua trấn, vì trời đã tối, nên vào đây tá túc một đêm, sớm mai lại đi, huynh đài cũng là khách lãng du sao?

Thanh y thiếu niên giọng cảm khái:

- Chính là đồng bệnh tương lân, vô gia lãng du, hành tung vô định?

Nói rồi cùng kêu rượu thịt lên. Cùng là tuổi trẻ, tính tình cũng đôi phần giống nhau, đặc biệt là từ khi rời gia đình tới nay Đông Phương Thanh Vân chưa từng gặp qua người nào trạc tuổi chàng để kết giao bằng hữu, nên chàng rất cao hứng, nâng ly cười lớn:

- Bèo nước gặp nhau, cũng gọi là cái duyên thiên lý năng tương ngộ, kính huynh đài một ly, chúc tiền đồ quang minh.

Thanh y thiếu niên cũng nâng ly:

- Chúc huynh đài băng trình vạn an.

Đông Phương Thanh Vân nâng ly uống cạn, vừa đặt xuống, vừa liếc nhìn tay thanh y thiếu niên thì thấy cánh tay người này trắng muốt, thon thả, lại e đối phương phát hiện, chàng bèn vội châm thêm

rượu, lòng hồ nghi chẳng lẽ thiếu niên này là nữ cải nam trang.

Gần canh hai Đông Phương Thanh Vân mới về phòng, tuy có ngấm vài phần rượu, song cảm thấy vô cùng hưng phấn, vội ngồi xuống giường, vận công bức tán tửu khí ra ngoài, vừa định cởi áo lên giường bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng động lạ. Đông Phương Thanh Vân vì đang đến Thanh Chung nên dọc đường chỉ lo sợ lộ hành tung, nên không dám khinh xuất, bất giác chàng đảo mắt quan sát một lượt cách bài trí trong phòng, thấy không có chi khác lạ, bèn cởi áo chuẩn bị ngủ, trong lòng cũng gia thêm vài phần giới bị.

Lại qua một canh nữa, ngoài song cũng không có động tịnh gì, chàng bèn an tâm nhắm mắt ngủ, chính khi đang mơ màng bỗng nơi cửa sổ một bóng người nhảy vào.

Đông Phương Thanh Vân hé mắt nhìn thì thấy người nọ lại là Lãnh Tuyết Quyên, chàng còn đang sững sốt chưa biết phải ứng phó thế nào thì lại nghe một bóng nữa lướt tới sau Lãnh Tuyết Quyên, nhìn ra thì thấy đó là Thanh y thiếu niên cùng chàng uống rượu hồi tối.

Đông Phương Thanh Vân cả kinh biến sắc, chàng thực không ngờ Thanh y thiếu niên lại có khinh công cao siêu như vậy. Chàng vốn muốn lên tiếng song vì lòng hiếu kỳ nên chàng lại vờ ngủ không hay biết gì.

Lúc này hai người vừa vào phòng đang gườm gườm nhìn nhau, im lặng đến nổi chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của hai người.

Thanh y thiếu niên khẽ hừ một tiếng, gằn giọng khẽ nói:

- Lãnh cô nương nửa đêm muốn vào nam phòng, chẳng lẽ muốn làm điều gì mờ ám.

Lãnh Tuyết Quyên lạnh giọng:

- Làm điều gì mờ ám, trong phạm vi một ngàn trượng đều là người của bổn cô nương. Ngân Hồ ngươi mau cút đi? Đừng để bổn cô nương thấy tức lên thì nguy tới mạng đó.

Thì ra Thanh y thiếu niên có biệt hiệu khá cổ quái đó là Ngân Hồ.

Đông Phương Thanh Vân biết tiếp sau đó sẽ là một màn kịch vui nhộn, bèn vội ngáy vang như sấm lại nghe Thanh y thiếu niên lạnh lẽo nói:

- Y là gì của ngươi?

- Không can gì tới ngươi, chẳng lẽ chàng lại là người của Phong Lưu Ngân Hồ ngươi sao?

“Phong Lưu Ngân Hồ”, Đông Phương Thanh Vân cười thầm, biệt hiệu này thực là cổ quái.

Phong Lưu Ngân Hồ lạnh lùng đáp:

- Đúng vậy...

- Là gì của ngươi?

- Là tỷ phu.

- Ngươi...

- Có gì không thể, ta đang canh phòng cho y, ta nói cho ngươi biết, mau cút đi bằng không Ngân Hồ này không khách khí.

Lãnh Tuyết Quyên gằn giọng:

- Có bản lãnh thì hãy ra ngoài động thủ, quyết phân cao thấp.

Phong Lưu Ngân Hồ cười khẩy:

- Ra ngoài, ngươi muốn dùng kế điệu hổ ly sơn với bổn cô nương hả?

Ồ, Thì ra Phong Lưu Ngân Hồ là nữ cải nam trang thực rồi.

Lại nghe Lãnh Tuyết Quyên nói:

- Chẳng lẽ ngươi muốn động thủ ở đây?

- Đúng vậy, ngươi dám xuất thủ ở đây không? Hừ, mau cút đi, bổn cô nương biết thiếu niên kia là hậu duệ của Sinh Tử Sinh. Hãy về hồi báo với Quỷ lâm chủ nhân rằng hậu duệ của Sinh Tử Sinh đã là tỷ phu của Ngân Hồ, ai động đến một sợi lông trên người y Phong Lưu Ngân Hồ tuy có thể nhẫn nhục song Nhất Chi Mai thì khác.

Lãnh Tuyết Quyên sắc diện trắng bệch, mắt long lên:

- Ngươi... Ngươi...

- Còn gì nữa, Ngân Hồ chỉ là phụng mệnh hành sự, tuy trong phạm vi một ngàn trượng toàn là người của Không Trung quỷ lâm. Song chỉ cần Nhất Chi Mai và Tam Nữ Thiền thì đã đủ để san bằng Quỷ lâm chưa?

Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng thấy ly kỳ, chàng không ngờ trong một đêm lại có nhiều sự phát sinh như vậy.

Chỉ nghe Lãnh Tuyết Quyên hừ một tiếng:

- San bằng Quỷ lâm, nói thì rất dễ, bổn cô nương cho ngươi gặp một người trước đã.

Lúc này bỗng Ngân Hồ ồ khẽ một tiếng, từ ngoài song cửa lại thoáng hiện một bóng người nhảy vào, người này vừa vào lập tức gằn giọng:

- Hai nha đầu không biết sống chết, còn chưa mau điểm huyệt gã kia?

Tiếp đó một luồng kình phong khẽ điểm tới Thùy huyệt của Đông Phương Thanh Vân, chàng kinh hoàng, nếu bị điểm trúng Thùy huyệt thì làm sao biết được màn kịch này ra thế nào, cùng lúc ấy thanh âm của Tích Thư Nhân vang lên bên tai:

- Thiếu chủ hãy mau vận công chận kình lực lại, cứ vờ bị điểm trúng, khẽ hự một tiếng...

Đông Phương Thanh Vân vội làm theo, vận công khi vừa cảm thấy luồng kình phong chạm phải bèn khẽ "hự" một tiếng, thân hình vẫn nằm yên bất động.

Sau đó chàng khẽ hé mắt nhìn đi, vừa thấy người nọ bất giác tim đập thình thịch.

Thì ra người vừa tới chẳng phải ai khác mà chính là thiếu phụ trung niên, Di nương của Tuệ Mẫn. Trung niên phụ nhân vừa xuất hiện, Phong Lưu Ngân Hồ ngạc nhiên kêu khẽ:

- Ồ, thì ra là Di nương?

Trung niên phụ nhân cười nói:

- Hãy ngồi xuống đi, Ngân Hồ ngươi hãy đi đóng cửa sổ lại, ta có lời muốn hỏi.

Sau khi ba người ngồi xuống, trung niên thiếu phụ nói:

- Ngân Hồ, hãy nói rõ cho ta hay, ngươi tới đây một mình sao?

Ngân Hồ đáp:

- Không, Nhất Chi Mai và Tam Nữ Thiền cùng tới, nhưng họ có sự trọng yếu phải làm, nên lưu Ngân Hồ lại canh chừng thiếu niên kia, tối mai sẽ gặp lại.

- Nhất Chi Mai trước khi đi lệnh cho ngươi phải làm gì?

- Nàng lệnh cho Ngân Hồ phải giám sát thiếu niên kia vì nàng nói y không biết võ công, chỉ e có điều bất trắc, nên kêu điệt nhi bảo vệ y.

- Lẽ nào Nhất Chi Mai đã đem lòng mến mộ thiếu niên kia?

Ngân Hồ ngập ngừng một chút, nói:

- Phải, nàng nói thiếu niên kia cùng nàng có duyên phu thê từ kiếp trước, nên hạ lệnh cho điệt nhi bất luận là ai nếu có ý muốn sát hại y. Tùy thời có thể hạ sát thủ.

- Ngươi có Sát Thủ Lệnh của Nhất Chi Mai không?

- Có?

Trung niên thiếu phụ giọng kinh dị:

- Tiểu tử này quả là diễm phúc không nhỏ, nào là Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên, còn lại tới Nhất Chi Mai, thực đáng sợ, đáng sợ... ồ... Ai đến vậy? Ồ... Tuệ Mẫn, mau xuống đây.

Đông Phương Thanh Vân ngưng thần lắng nghe thì thấy trên nóc nhà phía Nam có tiếng động khe khẽ, đoạn một bóng trắng nhảy xuống, bước lại gần, chàng đưa mắt liếc nhìn thiếu chút nữa thì la lên. Người vừa từ trên mái nhà nhảy xuống chính là Tuệ Mẫn. Vừa vào phòng, Tuệ Mẫn đứng sững nhìn Ngân Hồ không chớp mắt. Trung niên thiếu phụ bèn nói:

- Đây là thư thư của ngươi, ngồi xuống cho ta hỏi. Tuệ Mẫn, bốn lão quỷ kia đều đã bắt cả rồi chứ?

Lúc này Tuệ Mẫn lại đưa mắt nhìn về phía Đông Phương Thanh Vân hồi lâu, đoạn nói:

- Đều đã bắt được bốn lão quỷ rồi. Chỉ là Thiên Hoang và Thạch Lan lão quỷ luôn miệng đòi tự tuyệt mà thôi.

- Được rồi, hiện tại ta muốn nói cho ngươi hay rằng ca ca của ngươi đã được Nhất Chi Mai lấy mất rồi. Không tin cứ hỏi thư thư ngươi thì biết.

- Điệt nhi làm sao biết đây là thư thư?

- Đây là thư thư cùng cha khác mẹ của ngươi.

- Nhất Chi Mai là ai?

- Một nữ nhân có quan hệ mật thiết với chúng ta, mọi sự để sau hãy nói.

Tuệ Mẫn từ từ đứng lên rồi tiến về phía cửa sổ, chẳng nói chẳng rằng vượt qua cửa mà đi.

Trung niên thiếu phụ vội nói:

- Quyên nhi, chúng ta đi thôi?

Nói rồi, mụ đứng lên cùng Lãnh Tuyết Quyên bỏ đi.

Ngân Hồ thấy hai người kia đi xa rồi cũng bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Đông Phương Thanh Vân, lúc này đang tự hỏi không biết Nhất Chi Mai là ai?

Có duyên phu thê từ kiếp trước, thực có trời mới tin nổi, song võ công của Nhất Chi Mai hẳn phải cao siêu, bằng không vì sao trung niên thiếu phụ vừa nghe tới Sát Thủ Lệnh mà đã biến sắc. Như vậy Ma cung lẫn Quỷ lâm đều có vài phần úy kỵ Nhất Chi Mai.

Nhất Chi Mai chẳng lẽ lại là Nhất Diễm.

Tuệ Mẫn và Phong Lưu Ngân Hồ là thư muội cùng cha khác mẹ... Không biết thế nào?

Sớm hôm sau, Đông Phương Thanh Vân hỏi điếm tiểu nhị thì biết rằng Phong Lưu Ngân Hồ đã rời khỏi điếm trước khi chàng thức dậy. Song chàng biết rõ, Ngân Hồ có thể vẫn ngấm ngầm giám sát chàng, do vậy chàng vội vã bỏ đi.

Gần tới chính ngọ, Đông Phương Thanh Vân đã tới một thị trấn lớn gọi là Cương Tuyền.

Thần Quân Tú Sĩ và Tích Thư Nhân đều chưa xuất hiện, vì sợ mất liên lạc nên sau khi vào trấn, Đông Phương Thanh Vân bèn chậm bước lại. Quả nhiên không lâu sau đã thấy hai người kia. Vừa thấy chàng, ha người vội phân tán, Tích Thư Nhân bước về phía một tửu điếm. Đông Phương Thanh Vân hiểu ý bèn bước vào theo, khi tới bàn của Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân vội nói:

- Thiếu chủ hãy mau ngồi xuống.

Sau khi ai nấy an tọa, Tích Thư Nhân tiếp:

- Bẩm cáo Thiếu chủ, chúng ta đang bị giám sát cả ba phía.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Có phải là Ma cung, Quỷ lâm và Nhất Chi Mai không?

- Không sai, hơn nữa lần đi này nguy cơ chực chờ.

- Vì sao?

- Vì Ma cung và Quỷ lâm đã quyết định muốn giải quyết Thiếu chủ. Đêm qua thuộc hạ nằm trên cây bên ngoài phạn điếm nghe Thiếu chủ đàm luận với Thanh y thiếu niên, thuộc hạ thấy y có vài phần khả nghi, sự tình phát sinh sau đó Thiếu chủ đã biết, thuộc hạ chỉ là theo dõi Tuệ Mẫn cùng thiếu phụ nọ, thiếu phụ quả là lợi hại thiếu chút nữa thuộc hạ bị phát giác, Thiếu chủ có biết họ thương

lượng thế nào không.

- Ngươi nói đi?

- Họ, tức Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên cùng thiếu phụ nọ sau khi thương lượng đã quyết định sẽ bắt cóc Thiếu chủ đem về Ma cung, sau đó dùng Thiếu chủ làm con tin để lợi dụng Nhất Chi Mai.

- Tuệ Mẫn và Lãnh Tuyết Quyên đều đồng ý sao?

- Đương nhiên là không, song thiếu phụ kia thực đáng sợ, mụ khua môi múa mép một hồi, khiến cả hai thiếu nữ đều nảy sinh lòng ghen tức, cuối cùng đồng ý bắt cóc Thiếu chủ để dụ Nhất Chi Mai vướng vào quỷ kế.

- Ta muốn gặp Nhất Chi Mai để xem nàng là nhân vật thế nào.

- Khi nào?

- Đêm nay.

- Thiếu chủ có chắc nàng sẽ xuất hiện không?

- Chắc, Tích Thư Nhân, hiện tại sự tình thực rắc rối.

- Vì sao?

- Huyền Mê ma kinh bất luận thế nào cũng không thể để lọt vào tay Ma cung và Quỷ lâm, do vậy chúng ta phải đến đó trước vài ngày để thám thính hư thực. Mà nay giữa đường gặp việc này, thì phải làm sao đây? Võ công của Thần Quân Tú Sĩ thế nào?

- Thuộc hạ cũng chưa rõ lắm, có thể cao hơn Di nương của Tuệ Mẫn.

- Nếu vậy võ công của Thần Quân Tú Sĩ còn cao hơn ngươi à?

- Cao hơn rất nhiều.

- Vì sao?

- Vì cỗ quan tài trên vai y.

- Trong cỗ quan tài chứa cái gì?

- Thuộc hạ không biết, có chăng chỉ một mình y là biết, có thể sư tôn kêu y vác cỗ quan tài đó, trừ phi chủ nhân tái hiện thân trong võ lâm ra, dù thế nào y cũng không thể bỏ quan tài xuống.

- Ta sẽ lệnh cho y mở quan tài thì sao?

- Không thể, sư tôn tựa hồ đã biết trước nên sai thuộc hạ nói lại rằng, Thiếu chủ có thể sai khiến mọi sự trừ việc mở cỗ áo quan ra.

- Thôi được, ngươi hãy kêu y mau tới Thanh Chung để tra xét rõ thực hư trước.

- Tuân mệnh Thiếu chủ, sáng mai thế nào?

- Sáng mai chúng ta sẽ dùng kế "Kim thiền thoát xác" đào thoát khỏi sự giám sát của chúng. Song nếu làm thế thì e chúng sẽ nghi hoặc, ngươi có cao kiến gì không?

- Chúng ta sẽ đổi hướng đi sau đó quay lại, được không?

- Được, cứ thế mà làm song phải vô cùng thận trọng, đối phương là Nhất Chi Mai, không thể khinh xuất.

- Đa tạ Thiếu chủ quan tâm, thuộc hạ sẽ thận trọng.

Đông Phương Thanh Vân sau khi chia tay Tích Thư Nhân bèn gia tăng cước bộ, đi đến tối thì tới Bình Hòa trấn, vì muốn để lộ hành tung, nên chàng cố ý đi trên đường lớn, chỉ thấy phố chợ đông vui, người qua kẻ lại thực nhộn nhịp.

Dù là đi như vậy, song chàng vẫn lưu tâm phòng bị, vì Ma cung và Quỷ lâm đã có ý muốn bắt cóc chàng, vừa đi vừa lưu tâm những người đi hai bên tả hữu. Bên cạnh đường, một đám đông đang quây thành một vòng tròn, thì ra đây là một ông thầy đoán vận mạng. Chàng len vào đám người thì thấy đó là một lão nhân chột mắt, râu tóc bạc trắng, tướng mạo thanh thoát, trên chiếc bàn nhỏ có đặt một tấm mộc bài, trên có viết mấy chữ đại tự:

Qui Cốc Thần Toán.

Bốn chữ viết như rồng bay phụng múa, hiển nhiên thủ bút cũng là một đại thư pháp.

Đông Phương Thanh Vân vội muốn xem thử Quỷ Cốc Thần Toán nói những gì, nhưng cảm thấy trời cũng đã tối. Hơn nữa lại có việc riêng tại tâm, cũng không còn lòng dạ nào nghe vị tiên sinh này nói nhảm, chính khi chàng muốn thối lui Quỷ Cốc tiên sinh bỗng cất giọng sang sảng:

- Tiểu huynh đệ hảo tướng mạo, hảo cốt cách, đã tới thì hãy ở lại, lại đây lão phu đoán cho một quẻ, không đúng không lấy tiền, mà đúng hết cũng không lấy tiền.

Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ:

"Quái lạ, đã không lấy tiền thì phí lời làm gì?"

Tuy nghĩ vậy song cũng động tính hiếu kỳ, mỉm cười bước tới.

Đông Phương Thanh Vân đã thấy Quỷ Cốc tiên sinh thò tay ra nên chàng cũng đành đưa tay hữu ra, đồng thời bước tới hai bước.

Quỷ Cốc tiên sinh rờ rẫm hữu thủ của chàng hồi lâu, ra vẻ ngẫm nghĩ rồi nói:

- Tiểu huynh đệ, vận mạng của huynh đệ thực đa nan, từ khi ra đời đến nay chưa từng gặp qua song thân, phải không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Phải, nói tiếp đi?

Quỷ Cốc tiên sinh gật đầu đắc ý:

- Vận mạng của tiểu huynh đệ nói tốt thì rất tốt, mà nói là xấu thì cũng rất xấu, có thể nói lúc nào họan nạn cũng ở bên mình, còn may, quí tinh của tiểu huynh đệ còn rất sáng, vẫn có thể hóa hiểm nạn thành bình an. Song, tiền đồ nếu không thận trọng hành sự, nổ lực tranh đấu thì thực nguy cơ luôn rình rập, đe dọa đúng không?

Đông Phương Thanh Vân lại giật nẩy mình nói:

- Thỉnh tiên sinh nói tiếp.

- Hết rồi, song lão phu có một lá bùa giao cho huynh đài, tới canh ba mới được mở ra.

Nói đoạn, Quỷ Cốc tiên sinh lấy một tấm giấy đưa cho chàng nói:

- Được, hãy đi đi. Lão phu chỉ có hai chữ nhắc nhở huynh đài là “thận trọng”, thời thời thận trọng, nơi nơi thận trọng.

Đông Phương Thanh Vân bước ra khỏi đám người tay vẫn cầm cuộn giấy, lòng còn chưa hết kinh ngạc. Bỗng thấy một luồng kình phong kích tới hung hộ huyệt sau gáy, chàng bèn vờ đánh rớt cuộn giấy, cúi xuống nhặt, cử chỉ rất tự nhiên tựa hồ vô ý, đồng thời chàng liếc nhanh về sau, chỉ thoáng thấy bóng một nữ nhân lướt qua.

Đông Phương Thanh Vân càng không dám khinh suất, vội tìm ngay một tửu điếm.

Vừa an vị, bỗng một thanh âm quen thuộc khẽ vang lên:

- Huynh đài, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đông Phương Thanh Vân nhìn lại thì ra ngườivừa mới đến là thanh y thiếu niên Phong Lưu Ngân Hồ.

Đông Phương Thanh Vân vội cười đáp:

- Huynh đài mời ngồi? Thực là nhân sinh hà xứ bất tương phùng.

Phong Lưu Ngân Hồ cũng cười nói:

- Huynh đài nói rất có đạo lý. Mời?

Đoạn ngồi xuống gọi rượu thịt tới. Đông Phương Thanh Vân nâng ly cười lớn:

- Cạn ly vì lần tương ngộ thứ hai.

Ngân Hồ cười:

- Phải, cạn ly vì bèo nước lại gặp nhau.

Nói rồi cả hai cùng cạn ly, Phong Lưu Ngân Hồ cười lớn:

- Huynh đài tài mạo song toàn, dám hỏi huynh đài có từng luyện qua võ công không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Tại hạ quả có luyện chút võ công, nhưng không được tinh lắm. Song đối với việc thơ phú, văn từ lại có qua một khoảng thời gian nghiên cứu, huynh đài thế nào?

- Về võ công cũng có vài thủ đoạn, còn về văn từ cũng hơi biết, tại hạ có một vị bằng hữu có thể nói là văn võ song toàn.

- Vậy vị bằng hữu ấy đâu?

- Lúc xế chiều có gặp qua, chắc lát nữa sẽ tới. Huynh đài có muốn kết giao thêm bằng hữu nữa không? Nếu có lát nữa tại hạ sẽ giới thiệu cho huynh đài.

- Ở nhà thì nhờ phụ mẫu, ra đường cậy vào bằng hữu, bằng hữu đương nhiên càng nhiều càng tốt. Tại hạ rất cao hứng.

- Đa tạ huynh đài có ý giao hảo cùng tại hạ.

- Huynh đài thực khách sáo, bằng hữu với nhau quí vì tri kỷ, thơ có câu tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiêu, không rõ huynh đài có coi tại hạ là tri kỷ không?

Phong Lưu Ngân Hồ vội nói:

- Tại hạ có được huynh đài là bằng hữu thì thực vô cùng may mắn, có thể nói huynh đài là thiên nhai tri kỷ... Song không rõ huynh đài đi đâu làm gì, huynh đài có thể nói cho hay được không?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tại hạ nuôi chí sẽ làm được điều gì đó ích quốc lợi dân, những mong có bằng hữu tri kỷ để được mở rộng tầm mắt, luôn học hỏi, bất luận sang hèn...

- Huynh đài thực khiến tại hạ bái phục, chẳng trách...

- Chẳng trách điều gì, vì sao không nói?

Phong Lưu Ngân Hồ biết mình lỡ lời, bèn vội nói:

- Chẳng trách huynh đài có nói rằng có một khoảng thời gian dài học đạo thánh hiền, quả là tài mạo song toàn, nhưng đợi lát nữa vị bằng hữu của tại hạ tới, tại hạ đoán chắc người ấy kiến văng quảng bác không kém chi huynh đài.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Vị bằng hữu này là nam nhân hay nữ nhân?

- Là nữ nhân thì sao, chẳng lẽ không được ư?

Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã rõ một điểm, đó là Nhất Chi Mai sẽ xuất hiện với thân phận nữ nhi, nghĩ vậy chàng vội nói:

- Không phải không được, chỉ là nam nữ thọ thọ bất thân...

- Huynh đài thực mất đi khí khái trượng phu rồi.

- Vì sao?

- Lẽ nào huynh đài quên mình nói gì rồi sao “luôn muốn học hỏi bất luận sang hèn, nam nữ”. Tại hạ biết huynh đài sợ điều gì rồi.

- Tại hạ sợ cái gì?

- Huynh đài sợ rằng đường đường là một nam tử hán mà lại chẳng bằng hạng nữ lưu phải không?

- Điều này có gì đáng sợ, chỉ sợ là sẽ có điều sơ xuất khiến vị cô nương ấy phật ý.

- Các hạ khỏi lo. Có lẽ nàng sắp tới rồi. Ồ, kia rồi.

Đông Phương Thanh Vân vừa quay đầu lại nhìn bất giác sững người như tượng gỗ.

Nàng là nữ nhân thế nào mà Đông Phương Thanh Vân sững người nhìn không chớp mắt vậy?

Chỉ thấy một thiếu nữ đứng ngay trước cửa tửu điếm, sau khi đảo mắt quan sát tứ bề một lượt, bèn bước vào, nàng vừa tiến vào cả tòa tửu lầu tựa hồ sáng rực lên, nàng đẹp tựa thiên tiên, khuôn mặt thanh tú, mớ tóc mây xỏa ngang vai, mi thanh mục tú, mũi cao thẳng hợp với đôi bờ môi chín đỏ cùng làn da trắng hồng, thân hình mềm mại, uyển chuyển, bước đi thật yêu kiều, đoan trang thực là yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Phong Lưu Ngân Hồ hạ giọng:

- Huynh đài, tại hạ tới tiếp nàng qua đây giới thiệu, song huynh đài không nên đứng ngẩn người như vậy.

Đông Phương Thanh Vân mặt bất giác đỏ bừng, cười thẹn:

- Nàng quả là xinh đẹp, thực có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Phong Lưu Ngân Hồ đã tới trước mặt Nhất Chi Mai hạ giọng:

- Chủ nhân, xin hãy theo tiểu tỳ.

Đông Phương Thanh Vân vì còn lúng túng chưa biết ăn nói thế nào, đã nghe một thanh âm dịu dàng vang lên:

- Huynh đài, tại hạ xin giới thiệu một chút.

Đông Phương Thanh Vân vội đứng lên, Phong Lưu Ngân Hồ nói:

- Huynh đài, đây là chủ nhân của tại hạ. Chủ nhân, vị này là vị bằng hữu thuộc hạ vừa quen.

Đông Phương Thanh Vân thi lễ:

- Cô nương, tại hạ rất hân hạnh.

Nhất Chi Mai cũng đáp lễ:

- Tướng công, hân hạnh.

Nói đoạn hai người cùng ngồi xuống, Phong Lưu Ngân Hồ vẫn đứng yên một bên tựa hồ không có ý ngồi xuống. Nhất Chi Mai dịu dàng nói:

- Hoa Mẫn, hãy ngồi xuống.

Đông Phương Thanh Vân vờ ngạc nhiên:

- Huynh...

Phong Lưu Ngân Hồ cười nói:

- Công tử lấy làm lạ khi thấy tiểu nữ cũng là nữ nhân à?

Đông Phương Thanh Vân lại giả trang ngạc nhiên như thật, Phong Lưu Ngân Hồ vội nâng ly nói:

- Hãy cạn ly vì cuộc hạnh ngộ hôm nay.

Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Cạn ly.

Nói đoạn chàng nâng ly uống cạn, lúc này Nhất Chi Mai cũng nâng ly, miệng cười tươi như hoa, nói:

- Tướng công, tiểu nữ Trần Ngọc Dinh hân hạnh được quen biết tướng công, tiểu nữ xin kính một ly.

Nói rồi nàng khoan thai đưa chung rượu lên môi nhấp một chút.

Đông Phương Thanh Vân cười lớn nói:

- Tại hạ Đông Phương Thanh Vân, được biết cô nương đây thực là tam sinh hữu hạnh, cạn ly.

Nói đoạn chàng lại nâng ly uống cạn. Nhất Chi Mai Trần Ngọc Dinh nói:

- Tướng công tiểu nữ có việc muốn đàm luận cùng tướng công, tướng công thấy như thế nào?

- Có việc gì, xin cô nương cứ nói đừng ngại.

- Chúng ta hãy tới một địa phương khác đàm luận, được không?

- Được, theo ý cô nương thì nên đi đâu?

- Chúng ta hãy tới hậu viện tửu điếm này.

- Được, mời.

Nơi hậu viện tửu điếm, đêm đã đầu canh một.

Vì thời tiết là cuối đông sắp sang mùa xuân, là thời gian chuyển tiếp giữa hai mùa, trăm hoa bắt đầu cựa mình sau một thời gian dài ngủ đông, những mầm non nhú lên trên cành, hương thơm thoang thoảng khắp không gian. Hậu viện của tửu điếm tuy nhỏ song lại rất u nhã thanh tịnh.

Trước hoa dưới trăng, Đông Phương Thanh Vân và Trần Ngọc Dinh chậm rãi, ung dung thả bước, tuy chàng cũng thiếu nữ canh khuya đàm luận, lại cùng dạo bước dưới trăng thanh gió mát, song vì nữ chỉ là sơ giao, hơn nữa chàng chưa biết thiếu nữ này lai lịch thế nào, nên Đông Phương Thanh Vân cũng có vài phần bất an. Trầm tư hồi lâu, chàng cười nói:

- Cô nương có việc chi xin cứ nói thẳng.

Trần Ngọc Dinh e lệ nhìn chàng nói:

- Tiểu nữ có một việc cần phải nói cho tướng công hay, nhưng không biết bắt đầu thế nào...

Đông Phương Thanh Vân cười thầm, nghĩ:

“Lãnh Tuyết Quyên vô duyên vô cớ nói nàng là thê nhi của mình, hiện tại nếu cô nương lại nói thế nữa, há chẳng phải nực cười lắm sao?”

Lòng nghĩ vậy, song Đông Phương Thanh Vân vẫn cười nói:

- Đã là giang hồ nhi nữ, cô nương bất tất phải e ngại.

Trần Ngọc Dinh đỏ bừng hai má, ngập ngừng:

- Tướng công, hôm nay tương hội, tướng công cảm thấy thế nào?

Đông Phương Thanh Vân cười nói:

- Cô nương hoa dung nguyệt mạo, xinh đẹp hơn người.

Trần Ngọc Dinh e thẹn nói:

- Tướng công hiểu sai ý rồi, tiểu nữ muốn hỏi tướng công cảm thấy con người tiểu nữ thế nào?

- Cô nương thực xinh đẹp không lời nào tả xiết.

Trần Ngọc Dinh khẽ chau mày liễu:

- Tướng công ưa khen nịnh nữ nhân lắm sao?

Đông Phương Thanh Vân cười nói:

- Tại hạ thực chẳng phải khen nịnh, nhưng chúng ta chỉ là duyên bèo nước, làm sao dám nói năng xằng bậy.

- Tướng công có thể nói thẳng, tiểu nữ đã biết cả rồi. Đêm qua tiểu nữ đã ẩn thân trong phòng tướng công. Hoa Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên, Tuệ Mẫn, Di nương của Tuệ Mẫn nói những gì, việc tướng công vờ ngủ say thế nào… những lời tướng công nói với Tích Thư Nhân thế nào, tiểu nữ đều đã biết hết rồi. Vậy vì sao tướng công còn giả vờ hồ đồ?

- Cô nương… rốt cục cô nương là ai?

- Tiểu nữ không phải là Nhất Diễm mà là Nhất Chi Mai Trần Ngọc Dinh, có duyên phu phụ cùng tướng công từ kiếp trước.

Đông Phương Thanh Vân sững người, nghĩ rằng Nhất Chi Mai đã nói ra những lời muốn nói, không biết tiếp theo sẽ là thế nào?

Trần Ngọc Dinh lại dịu dàng:

- Tiểu nữ nói cho tướng công hay, hiện tại có bao nhiêu người đang theo dõi chúng ta, tam tỷ của tệ nữ. Lãnh Tuyết Quyên, Di nương, Tuệ Mẫn, Thất ưng, Bát thị vệ của Ma cung, Quỷ lâm Tứ kiều, tất cả bọn họ đều muốn bắt cóc tướng công, song vì sao chúng không dám động thủ? Nói cho tướng công hay, vì chúng sợ thê nhi của tướng công, Trần Ngọc Dinh?

Đông Phương Thanh Vân bất giác đảo mắt quan sát tứ bề nhưng vẫn không thấy động tĩnh gì, lòng càng thêm kinh hãi.

Trần Ngọc Dinh lại tiếp:

- Tướng công có hiểu ý tiểu nữ không?

Đông Phương Thanh Vân vẫn chưa hết ngạc nhiên:

- Cô nương có thể nói rõ hơn một chút được không?

Trần Ngọc Dinh mỉm cười:

- Được, tiểu nữ vốn muốn nói rõ cho tướng công hết thảy, song Quỷ Cốc Thần Toán tiên sinh đã có diệu kế, tướng công cứ theo lời tiên sinh là được rồi.

- Cô nương có biết vị đó là ai?

- Tiểu nữ không rõ lắm, có thể là Vô Danh lão nhân, mà cũng có thể không phải. Thần Toán tiên sinh kêu tướng công đừng tới Thanh Chung, hãy kiếm một mật động ẩn cư mười năm, mười năm sau đó hãy bôn tẩu giang hồ cũng chưa muộn. Tiểu nữ cũng muốn phụng cáo với tướng công như thế.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Đa tạ cô nương có hảo ý, tại hạ cáo từ.

Trần Ngọc Dinh buồn rầu nói:

- Tiểu nữ còn muốn nói rằng tất cả những suy đoán của tướng công về Ma cung và Quỷ lâm đều sai hết rồi, Ma cung sở dĩ xưng hùng xưng bá võ lâm ắt phải có điều chi đáng sợ, chẳng phải như tướng công đã biết: Bát thị vệ, Cửu hộ cung, Thập trưởng lão, Tổng giáo chủ... võ công cao tuyệt như Tam Bí như Song Nhẫn hà...

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Song Nhẫn là ai?

- Song Nhẫn ư? Hiện tại tướng công chưa nên biết, tiểu nữ cũng chỉ nghe sư phụ nói qua mà thôi. Mấy người này sớm cần phải xuất hiện tại võ lâm để ra tay hiệp trợ rồi, vậy tại sao họ chưa xuất hiện? Lẽ nào tướng công không phát giác trong chuyện này có điều chi khác lạ sao? Thỉnh tướng công hãy kiếm một bí động, ẩn cư vài năm, kêu Tích Thư Nhân đưa hết mớ giấy rách nát trong cái gùi của y cho tướng công, như vậy lần xuất hiện sau mới có đủ thực lực để san bằng Ma cung cùng Quỷ lâm, tướng công có hiểu ý tứ của tiểu nữ không?

- Không hiểu.

- Tướng công không phải là không hiểu mà là không muốn hiểu. Hiện tại, ngoài Tích Thư Nhân và Tam Bí ra, những người kia đã mất cả rồi. Ôi, tướng công hãy nghe tiểu nữ nói một câu, Ma cung đáng kinh, Quỷ lâm đáng sợ, tướng công không nên đắc tội với chúng.

- Cô nương thì sao?

- Tiểu nữ chính vì việc này mà buồn rầu, đã không thể bỏ mặc phu quân lâm nạn mà không cứu, lại không muốn đắc tội với Ma cung và Quỷ lâm, tướng công nghĩ xem, tiểu nữ cần phải làm sao đây?

- Rất đơn giản, hãy bỏ mặc tất cả.

- Tướng công...

- Ta đường đường là một nam tử hán, sống thì có gì đáng vui, mà chết thì có gì đáng sợ, nói thẳng

ra, đến nay ta chưa từng có thê có thiếp. Chết ư? Chẳng có lỗi với ai hết. Sống ư? Cũng chẳng khiến người nào vui vẻ. Song thân còn mơ hồ, có thể bị giam cầm tại Quỷ lâm, lẽ nào ta không thể vào Quỷ lâm sao? Lại nói lần này tới Thanh Chung. Ma cung và Quỷ lâm cũng đang muốn đoạt lấy Huyền Mê ma kinh, lẽ nào ta không thể ngăn chận.

Trần Ngọc Dinh thở dài u oán:

- Huyền Mê ma kinh sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, và Cung, Lâm đoạt được cũng đã thành định cục. Tướng công, tiểu nữ hoàn toàn không gấp muốn tướng công thừa nhận tiểu nữ là thê nhi, nhưng tối thiểu tiểu nữ cũng hy vọng sẽ là tri kỷ của tướng công, tướng công có thể đáp ứng tâm nguyện tiểu nữ không?

- Chúng ta chẳng phải đã là bằng hữu rồi đó sao?

- Vậy thì tiểu nữ có chết cũng cam tâm, chúng ta có thể về phòng tướng công đàm luận được không?

- Tại hạ rất muốn, chỉ e có điều thất thố phạm tới...

Trần Ngọc Dinh khóe mắt đọng lệ, buồn bã:

- Tướng công, ôi?

Đông Phương Thanh Vân thấy nàng sắp khóc, bèn vội nói:

- Cô nương đã không hiềm, vậy thỉnh cô nương hãy theo tại hạ.

Trong phòng Đông Phương Thanh Vân, có một cái bàn tròn và hai cái ghế, chàng ngồi bên tả, Trần Ngọc Dinh ngồi bên hữu. Song phương trầm mặc hồi lâu...

Lúc này văng vẳng đâu đây tiếng trống sang canh.

Trần Ngọc Dinh khẽ nói:

- Tướng công đã quyết định chưa?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đã quyết định, nhưng tại hạ không hiểu vì sao cô nương nói rằng việc Ma cung và Quỷ lâm chắc chắn sẽ đoạt được Huyền Mê ma kinh mà thôi.

- Đêm qua tướng công hẳn đã nghe Ma cung đã bắt được cả Tứ tiên bốn vị tiền bối rồi?

- Tại hạ có nghe, chẳng lẽ trong đó còn có uẩn khúc sao?

- Đúng vậy, võ công của Tứ tiên tuy chỉ bằng với hàng Thất ưng của Ma cung, song cả bốn vị đã luyện thành một thứ thần công gọi là Tứ Thiên Quang, mà muốn kích phá thạch môn của Thanh Chung thì chỉ có Tứ Thiên Quang thần công mới phá nổi, thiết tưởng Tứ tiên đã bị bắt cả rồi, thì việc kia chẳng đã thành định cục rồi ư?

- Vậy xin hỏi cô nương, võ công của cô nương thế nào?

- Rất khó nói.

- Võ công của cô nương cao thâm lắm ư?

- Ngoài Tam Bí cùng hai mươi bốn đệ tử ra, bất kỳ người luyện võ công nào cũng có thể tự biết mình đã đạt tới cảnh giới nào, võ công của tiểu nữ có thể tương đương với hàng Ma cung Thập trưởng lão.

- Vậy vì sao chúng lại sợ cô nương?

- Chúng sợ Sát thủ lệnh mà thôi.

- Sát thủ lệnh là cái gì?

- Thỉnh lượng thứ, tiểu nữ không có quyền tự chủ. Vừa rồi phải chăng tướng công có nói lệnh tôn bị giam cầm tại Quỷ lâm?

- Chẳng lẽ không phải?

- Tiểu nữ không rõ, nhưng tiểu nữ cảm thấy cỗ quan tài của Thần Quân Tú Sĩ mang trên vai thực khả nghi, nên mới liên tưởng rằng, không rõ lệnh tôn có phải luôn ẩn thân trong cỗ quan tài này không?

Đông Phương Thanh Vân giật mình cả kinh đứng bật dậy, ngẩn người hồi lâu mời ngồi xuống nói:

- Không thể được.

Trần Ngọc Dinh càng nói:

- Phải, đây là sự không thể có, một người sống không thể nằm trong quan tài lâu đến vậy được.

- Song vác một cỗ quan tài lâu như vậy cũng thực kỳ quái.

- Rất có thể đó là Thiên Niên Thiết Quan cô.

- Thiết Quan cô là thế nào?

- Đây chỉ là truyền thuyết mà thôi, người người phú quí sinh thời sâm nhung ăn rất nhiều, sau khi chết thì cho vào quan tài, tất cả linh khí của họ đều phát ra từ Đan điền khiến gỗ áo quan chảy thành nước rồi đông lại nên gọi là Quan cô, nghe nói người luyện võ có được thứ nước này mà uống thì sẽ không sợ đao kiếm xâm phạm.

- Cũng có thể là như vậy.

Ngoài tửu điếm truyền lại ba tiếng trống canh, đây chính là lúc đêm chìm sâu và mọi người say giấc nồng nhất. Trần Ngọc Dinh bỗng hạ giọng:

- Thời gian đáng sợ đã tới.

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Vì sao?

- Hiện tại nên thận trọng ứng phó. Ma cung chỉ vì một mình tướng công mà đã xuất hợp ba trưởng lão, Quỷ lâm Tứ Kiều lại thêm Di nương của Tuệ Mẫn, hợp lại tám người mà bất kỳ một ai trong tám người này hiện thân võ công đều có thể san võ lâm thành bình địa, chúng muốn bắt sống tướng công để uy hiếp tiểu nữ.

- Uy hiếp cô nương?

- Đương nhiên, chỉ một mình tiểu nữ thì chẳng có gì đáng kể, vấn đề là uy hiếp được tiểu nữ thì sẽ uy hiếp được gia phụ, tình thế cực kỳ nghiêm trọng.

- Lệnh tôn là ai?

- Gia phụ là Song Nhẫn?

- Song Nhẫn ư?

- Phải, tướng công chỉ biết võ lâm có Nhất Diễm, Nhị Kỳ, Tam Bí, Tứ Tiên. Thực Nhất Diễm mới xuất hiện ở võ lâm, còn trên Tam Bí còn có Song Nhẫn, trên Song Nhẫn còn có Nhất Hiền, hợp lại thành Nhất Hiền, Nhị Kỳ, Song Nhẫn, Tam Bí, Tứ Tiên. Hiện tại không phải là lúc nhiều lời, tướng công hãy theo tiểu nữ, chúng ta đi thôi?

- Hãy khoan?

- Vì sao?

- Vì sao Nhất Diễm, Song Nhẫn không xuất hiện để chủ trì công đạo?

- Tướng công không biết, hợp võ công của Nhất Hiền, Song Nhẫn, Tam Bí lại tức có thể san bằng Ma cung, Quỷ lâm, song họ vẫn không thể xuất hiện, vì sao thì tiểu nữ không rõ, hãy nhớ rằng: hãy tìm một bí động, ẩn vài năm tập luyện võ công rồi hãy bôn tẩu giang hồ hành hiệp. Những mong khi ấy tướng công còn nhớ rằng mình đã có một hồng nhan tri kỷ.

- Hãy khoan?

- Tướng công, thời gian khẩn bách...

- Làm sao cô nương biết chúng sẽ xuất hiện?

- Là do Phong Lưu Ngân Hồ lỡ lời, chẳng phải Tích Thư Nhân có nói chúng muốn bắt sống tướng công đó ư? Tích Thư Nhân còn chưa biết rằng đêm qua tiểu nữ cũng theo sát họ, sau khi Tích Thư Nhân đi rồi, tiểu nữ vẫn lưu lại giám sát chúng, nên đã biết tất cả, tiểu nữ vốn muốn sáng sớm này báo tin cho tướng công, song e không tiện nên phái người đưa thư cầu khẩn gia phụ trợ giúp, canh ba đã tới mà gia phụ chưa xuất hiện, có lẽ không thể xuất hiện, đi...

Bỗng có hai bóng đen lao qua cửa sổ mà vào.

Hai người này chính là Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn. Tích Thư Nhân quì xuống nói:

- Phụng cáo Thiếu chủ, cường địch đã tới, chúng ta hãy mau đào tẩu.

Đông Phương Thanh Vân trợn tròn mắt gằn giọng:

- Ta biết rồi, người đứng lên, hãy nghe ta nói: Hậu duệ Tam Bí chẳng phải là kẻ tham sanh úy tử, sẽ chiến đấu tới cùng. Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn hãy nghe cho rõ, vị cô nương này là thê nhi của Thanh Vân, nếu ta chẳng may có bề gì, các vị phải phụ trợ cô nương đây biết chưa? Hậu duệ của Tam Bí quyết một phen sanh tử với Ma cung, Quỷ lâm, có chết cũng can tâm.

Tích Thư Nhân hô lớn:

- Thực chính là chủ ta, chúng nô tài quyết không đội trời chung cùng Ma cung và Quỷ lâm, dù chết cũng không ân hận.

Nói rồi Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn nhất tề quì xuống:

- Tham kiến Thiếu chủ mẫu...

Bỗng từ xa vọng lại bảy tiếng hú dài, thanh âm lanh lảnh vang lên giữa canh khuya thanh vắng, tựa như tiếng ma khóc quỷ hờn, kinh tâm động phách

Chương 6: Bí Ẩn Hoạt Thi

Bảy tiếng hú dài đã báo hiệu rằng Ma cung Tam trưởng lão và Quỷ lâm Tứ kiều đã tới.

B

Lúc này Trần Ngọc Dinh vội đỡ Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn đứng lên nói:

- Thỉnh nhị vị tùy tùng bình thân?

Ngưng một lúc nàng lại quay qua nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Đa tạ tướng công sủng ái, hào khí của tướng công khiến tiện thiếp vô cùng bội phục, nguyện suốt đời cung kính, báo ân tri ngộ.

Thụ Thi Chiêu Hồn cũng cất giọng sang sảng:

- Nô tài nguyện có chết cũng tận trung cùng Thiếu chủ, thỉnh Thiếu chủ hạ lệnh ứng chiến.

Đông Phương Thanh Vân bèn nói:

- Chúng ta hãy ra ngoài cứng địch, hãy...

Trần Ngọc Dinh vội kêu lên:

- Hãy khoan, vì sao tướng công không xem diệu kế của Vô Danh lão nhân trước?

Đông Phương Thanh Vân khẽ “ồ” một tiếng, vội lấy ra cuộn giấy, sau khi xem xong bèn đưa cho Trần Ngọc Dình và nói:

- Ngọc Dinh, muội đoán sai rồi, hãy xem đây.

Trần Ngọc Dinh e thẹn tiếp lấy, đưa mắt nhìn thì thấy mảnh giấy có viết rằng:

“Hài nhi, hãy kiên cường bất khuất, mau vì võ lâm chính nghĩa cứu lấy chúng sinh cùng bí kíp tuyệt học.”

Bên dưới có ghi Vô Danh lão nhân lưu bút.

Trần Ngọc Dinh xem xong, mặt lộ vẻ kính phục, dịu dàng:

- Tướng công, tiện thiếp nguyện đem hết tài hèn mà trợ hiệp tướng công vì võ lâm chánh nghĩa. Chúng ta hãy ra ngoài ứng chiến.

Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn đồng thanh:

- Chúng thuộc hạ sẽ khai lộ?

Nói đoạn cả hai vượt qua cửa sổ mà ra. Lúc này bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Chết đến nơi mà vẫn còn đóng tuồng nhân nghĩa...

Đông Phương Thanh Vân cùng lúc nhảy ra, đưa mắt nhìn thi đã thấy đối phương đã đến tự khi nào. Chỉ thấy trong số tám người đối phương có ba đại hán thân hình khôi vĩ, đầu báo tay vượn, lưng gấu, ai nấy đều bịt mặt, mục quang phát ra những tia hung ác, còn lại đều là nữ nhân, bốn người tuổi tác độ ba mươi, vận hồng y, thần thái đầy vẻ yêu mị.

Di nương của Tuệ Mẫn đứng giữa, mặt lộ hàn sương, yêu khí toát ra khiến chàng bất giác rùng mình.

Đông Phương Thanh Vân sau khi đã quan sát xong bèn lạnh lùng:

- Bổn thiếu gia sẵn sàng nghênh tiếp, nhưng chúng ta hãy rời khỏi thị trấn mà động thủ để khỏi kinh động tới lương dân.

Trung niên thiếu phụ dường như là thủ lãnh của bảy người kia, song mục phát ra hai đạo hàn quang oán độc cất giọng khinh miệt:

- Không ngờ tiểu tử nhà ngươi lại có vài phần cốt khí, thực ra lão nương bất ngờ. Được, cứ theo ý ngươi. Phía Đông có một tòa núi nhỏ, bọn ta sẽ chờ ngươi ở đó.

Dứt lời mụ quay về phía đồng bọn nói:

- Đi, hãy tới tòa núi phía Đông.

Bảy người nọ đồng thanh hô:

- Tuân mệnh Phó cung chủ?

Đông Phương Thanh Vân cùng Trần Ngọc Dinh và hai vị tùy tùng vừa leo lên tòa núi, lập tức có tiếng quát lớn vang lên, liền sau đó tám bóng đen lao ra vậy chặt lấy họ.

Trần Ngọc Dinh cũng hú lên một tiếng, trong tiếng hú cũng có ba bóng thanh y hiện ra, những người này chính là Tam Nữ Thiền, tỳ nữ của Trần Ngọc Dinh.

Trung niên thiếu phụ lạnh lùng nói:

- Tam trưởng lão, Tứ kiều mau động thủ, giết sạch không cho kẻ nào sống sót.

Cùng lúc ấy, chỉ nghe keng một tiếng, Đông Phương Thanh Vân đã nghiêng người rút kiếm, hoành ngang trước ngực cười nhạt:

- Vì võ lâm chính nghĩa, quét sạch quần ma?

Dứt lời một đạo ngân quang loé lên đâm thẳng tới thiếu phụ trung niên, kiếm thế nhanh như sao xẹt, phong thanh rít lên veo véo, chợt bên tai chàng vang lên giọng Tích Thư Nhân:

- Thỉnh Thiếu chủ thi triển Tu La tam thức.

Trung niên thiếu phụ hừ một tiếng khinh thị:

- Tiểu tử ngông cuồng...

Đồng thời mụ vũ động song chưởng, mười ngón tay tựa vuốt câu luân phiên phát chưởng, chưởng ảnh tạo thành một bức tường trước mặt, thân hình khi tấn khi thối, lúc sang tả lúc sang hữu, thân pháp vô cùng khinh linh, chưởng thanh như sấm dậy, uy thế vô cùng mãnh liệt.

Tứ Kiều cùng lúc lao tới vây lấy Đông Phương Thanh Vân.

Trần Ngọc Dinh vội quát lớn cùng ba tỳ nữ lướt tới nghênh chiến.

Tam trưởng lão khẽ hừ một tiếng, nhất tề tấn công Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn, chỉ nghe Tích Thư Nhân hô lớn:

- Thụ Thi, ứng phó với Tam trưởng lão, ta sẽ hộ trận cho Thiếu chủ.

Thụ Thi Chiêu Hồn đáp:

- Tuân mệnh...

Dứt lời, thân hình gầy khô như que củi của y nhanh như chớp lao tới, chạy quanh Tam trưởng lão, trong thoáng chốc bóng ảnh của Thụ Thi đã như một bức tường đồng vây lấy Tam trưởng lão.

Đông Phương Thanh Vân vừa động thủ với trung niên thiếu phụ đã thấy chưởng phong của mụ đột phát kiếm ảnh của chàng, một chưởng đã công tới trước ngực, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chàng

chợt nhớ tới lời Tích Thư Nhân, vội thi triển Tu la đệ nhất thức Thiên nhân viễn bức, phong tỏa công thế của đối phương, thân hình lao tới, kiếm quang lấp loáng, chụp xuống đầu đối phương.

Trung niên thiếu phụ khẽ quát một tiếng, thân hình mụ chợt co vào duỗi ra một cách kỳ dị, thoạt nhìn, trông tựa như một con giao long đang vùng vẫy nơi bể cá.

Đông Phương Thanh Vân biết đây là một loại võ công tà môn vô cùng bá đạo, càng không dám khinh xuất, bèn thi triển tu La đệ nhị thức Tang chung ai lạc, chỉ nghe chàng hú lên lanh lảnh, thân hình nhích động, vô số đạo hàn quang bạo phát mang theo kiếm khí lạnh lẽo, nhanh như chớp tấn công tới đối phương.

Trung nhiên thiếu phụ chỉ khẽ hừ một tiếng, song chưởng vẫn ung dung nghênh tiếp kiếm quang.

Đông Phương Thanh Vân lần đầu tiên ác chiến cường địch, đã thi triển được sở học, lập tức hào khí bốc cao vạn trượng, đã nghe chàng gầm lên tựa hổ rống, thân hình cùng kiếm quang bay vút lên không, cùng lúc bóng hình chàng biến đâu mất, thay vào đó là vạn đạo ngân quang từ trên không bủa tới thiếu phụ trung niên, đây chính là Tu la đệ tam thức Tuyệt mệnh tu la, ngân quang vạn đạo chợt biến thành một đạo bạch quang dài vô tận, kiếm khí thấu suốt qua bóng chưởng trùng trùng, mau chóng nhập nội, khiến kiếm thế tựa sóng dữ xô bờ.

Đã nghe tiếng thiếu phụ cả kinh hô lên:

- Tuyệt mệnh tu la…

Lời còn chưa dứt, đã thấy thân hình mụ bay vọt ra xa hơn hai trượng, sau khi ổn trọng thân hình còn đứng ngẩn người như tượng gỗ.

Đông Phương Thanh Vân cất tiếng cười khinh ngạo:

- Phó cung chủ quá kinh hãi rồi?

Thiếu phụ hừ một tiếng lạnh lẽo:

- Tam trưởng lão, Tứ kiều mau thoái bộ. Tiểu tử, có một ngày lão nương sẽ cho ngươi biết kẻ nào đã phải kinh hãi… Bọn ta đi…

Dứt lời, mụ chuyển thân bỏ đi. Tứ Kiều cũng lập tức nối gót.

Chỉ có Thụ Thi Chiêu Hồn vẫn đang ham chiến, dùng thân ảnh của mình vây chặt Tam trưởng lão, thân hình càng chuyển càng nhanh, đã thành một vòng tròn mờ ảo.

Đông Phương Thanh Vân luôn miệng cười nhạt:

- Thụ Thi, hãy tạm tha mạng cho chúng.

Thụ Thi Chiêu Hồn vội đáp:

- Tuân mệnh...

Lời còn chưa dứt, thân hình gầy khô như que củi đã đứng cạnh Đông Phương Thanh Vân. Đã nghe Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Tam trưởng lão, hãy về nói lại với quí Cung chủ, rằng hậu duệ của Tam Bí Đông Phương Thanh Vân sẵn sàng hoan nghênh Ma cung cung chủ hoặc Quỷ lâm chủ nhân giá lâm. Hiện tại, các ngươi cút đi. Lần này bổn thiếu gia phá lệ, tạm tha cẩu mạng của các ngươi.

Tam trưởng lão mắt đầy vẻ oán độc, một gã nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng vội đắc ý.

Nói rồi, cả ba thi triển khinh công bỏ đi.

Bỗng từ trong màn đêm u tối vọng lại thanh âm trầm hùng:

- Hài tử, kiên nghị, dũng cảm, cơ trí, đáng mừng, đáng mừng, lão phu cáo từ.

Hiện thời đã là giữa canh bốn, sau khi trở về khách điếm, Đông Phương Thanh Vân cười nói:

- Ngọc Dinh, như vậy xem ra Ma cung toàn là đồ bỏ, hợp lực của sáu người chúng ta há không thể san bằng Ma cung sao? Vì sao võ lâm giang hồ lại cho rằng Ma cung đáng sợ như vậy?

Trần Ngọc Dinh chậm rãi nói:

- Không phải, với Ma cung và Quỷ lâm tiện thiếp tuy biết không nhiều, nhưng cũng chẳng ít. Ma cung thật đáng khiếp, Quỷ lâm đáng sợ.

Đông Phương Thanh Vân không đợi nàng nói hết bỗng hỏi Thụ Thi Chiêu Hồn:

- Thụ Thi, khi ứng phó với Tam trưởng lão, ngươi cảm thấy thế nào?

Thụ Thi Chiêu Hồn đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ được hùng tâm vạn trượng của Thiếu chủ truyền sang nên tự tin có thể ứng phó với Tam trưởng lão dễ như trở bàn tay, vừa rồi nếu Thiếu chủ không hạ lệnh, thuộc hạ chỉ cần kêu mấy tiếng, Tam trưởng lão đã phơi thây chiến địa, song Thiếu chủ mẫu nói cũng đúng. Sự tình kỳ thực chẳng giản đơn đến vậy.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói:

- Điều này khiến ta không hiểu nổi.

Trần Ngọc Dinh dịu dàng nói:

- Có rất nhiều sự tình khiến người ta không thể nào hiểu nổi. Tỉ như, một người đã chết rồi, lại sống lại, thân thể sống lại gọi là Hoạt thi. Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm Ma cung có cả thảy bảy mươi hai Hoạt thi, bốn yêu nữ.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Võ công của bọn Hoạt thi như thế nào?

- Một người thông minh tuyệt đỉnh luyện tập võ công đến khi thành tựu chẳng bằng một nửa Hoạt thi, hơn nữa Hoạt thi bản thân không hề có huyệt đạo, trừ phi đứt hai chân hai tay khiến không thể hoạt động, dù Hoạt thi có bị chém trăm đao ngàn kiếm, cũng vẫn như thiên binh thần tướng, lại nữa, trong khi động thủ Hoạt thi hoàn toàn không có ý niệm sinh tử.

- Như vậy chỉ hơi đáng sợ.

- Không sai, nhưng đáng sợ hơn cả chính là yêu nữ. Nhất Hiền, Sonh Nhẫn và Tam Bí đều phải ẩn cư, hoàn toàn không phải vì võ công của họ không cao, mà chỉ là vì yêu nữ đã khiến họ không dám xuất đầu lộ diện. Khi một yêu nữ hiện thân, thoạt đầu sẽ có tiếng nhạc ai oán vọng tới, tiếp đó sẽ có bốn nữ tì khỏa thân xuất hiện. Song trước khi bốn nữ tì xuất hiện một chút, trong phạm vi một dặm sẽ ngập đầy một khí hương thơm kỳ dị mê hồn, sau đó, yêu nữ mới tới, thị vừa hiện thân, không đao không thương, chỉ khẽ liếc mắt thì không ai có thể không đi theo thị?

Đông Phương Thanh Vân lại hỏi:

- Như vậy cần phải có bao nhiêu phần định lực tương đương để có thể đề kháng?

Trần Ngọc Dinh khẽ nói:

- Bao nhiêu định lực cũng vô dụng? Thứ hương thơm kỳ dị mê hồn của thị có thể phá tan mọi định lực. Hơn nữa ngoài một dặm đã ngửi thấy mùi hương này, trừ phi bế khí chờ đợi, mà khi nào yêu nữ xuất hiện thì lại không thể biết trước. Như vậy chẳng lẽ cứ bế khí mũi hay sao. Dù có là Thiếu Lâm chưởng môn có phần định lực mà theo giang hồ đồn đại rằng dù có Thái sơn đổ trước mặt sắc không biến, sông Hoàng Hà đổ lên đầu, thần không kinh nhưng vừa ngửi thấy u hương kỳ dị, thì định lực tiêu tán, lại nghe tiếng nhạc ái oan thì toàn thân vô lực, đến khi tứ tì nữ hiện thân, người đã biến thành tượng đá, chợt khi yêu nữ xuất hiện, khẽ liếc mắt đưa tình thì dù có là tượng đá sẽ lập tức đi theo thị, bốn nữ tỳ lấp tức điểm huyệt, mang người đi như đã chết.

Đông Phương Thanh Vân tròn mắt kinh ngạc lắng nghe, hồi lâu sau mới nói:

- Ai có thể chứng thực điều này?

Trần Ngọc Đình nói:

- Gia phụ có thể chứng thực, song gia phụ cũng nói có thể đó chỉ là ảo mộng.

Mọi người lại trầm mặc hồi lâu. Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ đến bảy vị Chưởng môn, bèn hỏi:

- Thụ Thi, chẳng phải ngươi bồi tiếp bảy vị Chưởng môn sao?

Thu Thi Chiêu Hồn vội cúi người đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy. Song bảy vị Chưởng môn không hề bị người giám sát đã tới Thanh Chung vào chính ngọ rồi, và Thần Quân Tú Sĩ vào dọ xét hư thực trong Thanh Chung, cho nên thuộc hạ thay thế Thần Quân Tú Sĩ hộ giá Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân an tâm gật đầu, sau đó lại nói với Trần Ngọc Dinh:

- Như vậy mà nói chúng ta không thể ứng phó với Ma cung và Quỷ lâm sao?

Trần Ngọc Dinh đáp:

- Phải, cũng vì lẽ này, tiện thiếp muốn kiến nghị với tướng công tốt nhất nên kiếm một thâm sơn cô động ẩn cư vài năm, luyện tập võ công, rồi bôn tẩu giang hồ cũng chưa muộn.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu nói:

- Ý huynh muốn hỏi rằng có cách gì phá giải được không?

- Đương nhiên sẽ có, tiếc rằng hiện tại chưa ai biết được.

- Nói vậy là có ý gì?

- Vì theo đạo của trời đất, vạn vật tương khắc, có chính ắt có phản. Nhất Hiền đang tìm cách phá yêu nữ. Song Nhẫn, Tam Bí cũng đang vùi đầu suy nghĩ.

- Nói vậy là họ vì yêu nữ mà không dám xuất đầu lộ diện ư?

- Cũng không phải. Nhất Hiền, Song Nhẫn, Tam Bí quyết không phải hạng hữu dũng vô mưu. Yêu nữ chỉ là một trong những nguyên nhân. Ắt hẳn họ còn có nỗi khổ khó nói, gia phụ cũng không chịu nói rõ.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy, mặt lộ vẻ buồn bã. Trần Ngọc Dinh vội đứng lên đưa mắt nhìn chàng nói:

- Tướng công, tiện thiếp phải đi rồi, hẹn tái ngộ.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Muội đi đâu?

Trần Ngọc Dinh nói:

- Chẳng tiện nói ra, mong tướng công bảo trọng.

Đoạn nàng rời bước ra đi. Bỗng... một âm thanh âm trầm hùng vang lên:

- Hài tử, tiếp lấy...

Một vật gì đó lấp loáng bay về phía Đông Phương Thanh Vân.

Thụ Thi Chiêu Hồn vừa nghe vậy lập tức phi thân ra ngoài. Đông Phương Thanh Vân sau thoáng ngạc nhiên, hữu thủ bèn khóat lên, đón lấy vật kia, vội nhìn xuống, lại là một tờ giấy. Lặng thầm nghĩ lẽ nào đây lại là diệu kế của Quỷ Cốc Thần Toán tiên sinh.

Nghĩ vậy chàng lập tức mở ra coi, thấy có mấy chữ:

“Hài tử, địch đông ta ít, đường đi phía trước bước bước gian hiểm, nguy cơ trùng trùng, nếu còn xông lên chỉ là cái dũng của kẻ thất phu. Hãy tạm thoái bộ tìm thế lưỡng toàn.”

Phía dưới có ghi “Vô Danh lão nhân” Đông Phương Thanh Vân sững người nhìn hồi lâu.

Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng cất tiếng than van:

- Ò, ò, đói bụng rồi...

Sự tình quá đột ngột, Tích Thư Nhân vội phi thân ra ngoài trước, khi Đông Phương Thanh Vân ra tới nơi, đã thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ, thân hình cao lớn, sắc mặt vô tình, thần quang sáng rực.

Đông Phương Thanh Vân thấy lão nhân vội cung tay thi lễ:

- Dám hỏi tiền bối nửa đêm giá lâm, hẳn có điều chi chỉ giáo?

Bạch Phát lão nhân ra vẻ ngạc nhiên:

- Gian khách điếm này phải chăng là của riêng huynh đài?

Đông Phương Thanh Vân khẽ ồ một tiếng:

- Đây là hiểu lầm, thỉnh tiền bối lượng thứ.

Nói đoạn chàng định quay người bỏ đi, Bạch Phát lão nhân lại nói:

- Hãy khoan, phải chăng huynh đài là Đông Phương Thanh Vân?

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Đúng vậy, không biết tiền bối muốn chỉ giáo điều gì?

Bạch Phát lão nhân trầm tư nói:

- Có một người nhờ lão phu nói cho huynh đài rằng không nên tới Thanh Chung.

Hãy kiếm một cô động luyện thêm vài năm rồi hãy bôn tẩu giang hồ. Nếu không thì sẽ bỏ mạng vô ích và sẽ tạo nên một hào kiếp trong giang hồ. Hãy khoan để lão nhớ tiếp.

Lão nhân nhíu mày trầm tư hồi lâu, rồi nói:

- Người đó còn nói thiên mệnh an bài, chân lực khó vãn hồi, đừng nên cố chấp.

Đông Phương Thanh Vân vội cung tay nói:

- Xin hỏi tiền bối, người đó như thế nào?

Bạch phát lão nhân nói:

- Người đó cũng là một lão nhân như lão phu vậy, lão phu cáo từ.

Nói đoạn Bạch phát lão nhân bỏ đi.

Lúc này Tích Thư Nhân hạ giọng nói:

- Thiếu chủ, xin hãy vào phòng rồi hãy nói.

Đông Phương Thanh Vân sau khi bước vào phòng nói:

- Nhị vị tùy tùng có thể biết đối phương là ai không?

Cả hai đồng thanh:

- Bẩm cáo Thiếu chủ, thuộc hạ không biết.

- Các vị nghe rõ lời lão nhân nói không?

- Bẩm Thiếu chủ, đã nghe, ý Thiếu chủ thế nào?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu, kiếm mi dựng ngược, nói:

- Chúng ta sẽ đi đến cùng.

Tích Thư Nhân lắc đầu:

- Thiếu chủ quả là thiếu niên anh hùng, song nếu chúng ta vẫn tới Thanh Chung có khác nào lấy trứng chọi đá, tự mình diệt vong. Bẩm Thiếu chủ, sư tôn đã từng gặp qua yêu nữ.

- Trong tình huống nào.

- Việc đã đến nước này, không thể không nói. Sư tôn chẳng những đã gặp mà còn bị bắt về Ma cung, sau đó mới đào thóat ra. Theo lời sư tôn, nếu chẳng phải gặp sư mẫu tại Ma cung, có thể sư tôn đã thành Hoạt thi rồi.

- Có thực vậy không?

- Quả thực như vậy. Do đó sư tôn mới qui ẩn, không xuất hiện trong võ lâm giang hồ nữa.

- Sau đó, các vị không biết rõ gia phụ ở đâu phải không?

- Đúng vậy, song quyết không phải ở Quỷ lâm.

- Vì sao?

- Hiện tại, thuộc hạ không thể chứng minh.

- Vậy thì đúng rồi, không thể chứng minh, nhưng bổn Thiếu chủ lại có thể chứng thực gia phụ đang ở Quỷ lâm. Hãy nhớ lại một năm trước các vị có gặp qua gia phụ phải không?

- Mười lăm năm rồi, chúng thuộc hạ chưa từng gặp lại sư tôn.

- Vậy thì đúng rồi, nếu gia phụ không bị giam cầm ở Quỷ lâm, làm sao có thể gặp được Lãnh Tuyết Quyên. Hơn nữa gia phụ đã từng một lần đào thoát khỏi Ma cung, Quỷ lâm há có lý gì lại không canh phòng nghiêm mật?

- Tuy là như vậy, thuộc hạ vẫn không tin sư tôn bị giam cầm ở Quỷ lâm. Nếu có cũng chỉ là trong một khoảng thời gian ngắn đến khi sư tôn phục hồi công lực, thì dù có tường đồng vách sắt cũng

không ngăn nổi sư tôn.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Tích Thư Nhân vội hỏi:

- Xin hỏi Thiếu chủ, chúng ta đi đâu?

- Thanh Chung.

Hai ngày liền sau đó, cả ba người theo sơn lộ mà đi, vì muốn cùng hội hợp với Chưởng môn bảy đại môn phái, nên họ đi suốt ngày đêm không nghỉ. Sang ngày thứ ba đã tiến vào Bảo Khang, vượt qua Ngũ Dương sơn mạch, tiến về phía Nam Chương, vẫn không có sự gì phát sinh.

Ngày thứ tư, nửa đêm tới đại hồng sơn, cả ba tuy võ công cao siêu, thần hoài tuyệt kỹ, cũng cần phải nghỉ ngơi. Do vậy bèn chọn một thạch động để tá túc qua đêm.

Đông Phương Thanh Vân ngồi tĩnh tọa vận công, sau đó lăn ra ngủ.

Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn chia ra tuần thủ ngoài động, nửa đêm về trước Tích Thư Nhân tuần thủ, gần sáng Thụ Thi Chiêu Hồn giám sát. Đến gần canh hai, bỗng...

Từ xa vẳng lại một tiếng tiêu nghe thực ai oán. Thoạt đầu Thụ Thi Chiêu Hồn vì không dám kinh động giấc ngủ của Thiếu chủ, vội trèo lên ngọn cây ngoài động, thận trọng quan sát tứ bề. Tiếng tiêu mỗi lúc một rõ hơn. Thụ Thi Chiêu Hồn chú mục nhìn đi, chỉ thấy ba chấm đen nhỏ đang phi thân rất nhanh về phía họ đang ẩn thân. Thụ Thi Chiêu Hồn vốn không muốn đánh thức Đông Phương Thanh Vân, song tiếng tiêu vô cùng quái dị, chẳng những cao vút mà nghe ra dường như ẩn chứa đầy kình lực. Đông Phương Thanh Vân từng dặn dò rằng nếu phát hiện có điều gì khả nghi, phải lập tức báo cho chàng biết. Vì thế, Thụ Thi Chiêu Hồn vội phóng xuống đất, lao vào trong động, đoạn đánh thức Đông Phương Thanh Vân cùng Tích Thư Nhân, chỉ nghe tiếng tiêu mỗi lúc một gần. Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Chúng ta mau lên ngọn cây quan sát.

Ba người vừa leo lên đến ngọn cây thì ba bóng đen kia cũng đã tới.

Đêm tối không trăng sao. Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn bất giác biến sắc.

Thì ra ba bóng người kia chia làm hai toán, toán đi trước có hai người đều là thiếu nữ, vận y phục dạ hành, mặt mũi khá xinh nhưng toát đầy vẻ yêu tà, miệng thổi đoản tiêu, tiếng tiêu nghe thật bi ai.

Toán sau có một người, thân hình cứng đờ như tử thi song lại có thể di động, thực kỳ quái. Điều đáng sợ hơn cả, thi thể này tựa bóng quỷ mị. Lướt đi không hề chạm đất.

Mỗi một bước nhảy, toàn thân xương cốt kêu lách cách, hợp lại tiếng tiêu bi ai tạo nên một khúc ca ma quái khiến Đông Phương Thanh Vân nghe thấy, bất giác sờn tóc gáy, rùng mình mấy lượt.

Ba bóng đen nọ cuối cùng dừng bước trước cửa động, đã nghe thanh âm the thé vang lên:

- Xem ra chúng ta cần phải nghỉ một chút.

Lại nghe một thanh âm khác vang lên:

- Phải, chúng ta cần phải nghỉ thôi. Đi hai đêm liền, đi cùng với Hoạt thi không ngưng nghỉ, may mà Thường lão có nói, sớm ngày mai sẽ có người khác đến thay.

Thanh âm the thé lại nói:

- Trên đây có một cái động, chúng ta hãy vào xem thử.

Dứt lời, ả tiến vào động. Bỗng nghe có tiếng la:

- Qui Cúc, mau thổi chiến tiêu.

Lập tức tiếng tiêu lại rít lên.

Trong thoáng chốc, Đông Phương Thanh Vân nhớ lại Trần Ngọc Dinh có nói rằng Ma cung và Quỷ lâm có bảy mươi hai Hoạt thi, bèn không dám khinh xuất, chú mục quan sát. Đã thấy thi thể nọ bật thẳng người dậy, thẳng lưng, hai chân cong cong, nhảy lên vài cái rồi đứng lên.

Tiếng tiêu vừa dứt, đã thấy thiếu nữ đi vào động trước chạy ra.

Thiếu nữ đứng ngoài bèn hỏi:

- Nơi hoang sơn dã lĩnh này, đâu có gì khả nghi mà bảo muội thổi chiến tiêu?

Thiếu nữ vừa chạy ra nói:

- Ta vừa tiến vào động, liền cảm thấy thạch động có hơi ấm, hiển nhiên có người vừa ngủ ở đây, nghe tiếng tiêu của bọn ta đã sợ hãi mà bỏ đi.

- Có lẽ là dã thú vì nghe tiếng tiêu mà kinh sợ bỏ đi cũng không chừng. Dù gì đã thổi chiến tiêu rồi, chúng ta cũng có thể an tâm.

Nói đoạn cả hai lại tiến vào động. Không lâu sau, tất cả đều chìm vào tịch lặng.

Chỉ thấy thi thể đứng im bất động nơi cửa thạch động.

Đông Phương Thanh Vân thấy vậy kinh ngạc, bên tai lại vang lên tiếng Tích Thư Nhân:

- Thiếu chủ, đây chính là Hoạt thi rồi. Chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt.

Đông Phương Thanh Vân hạ giọng khẽ nói:

- Lần này chỉ có Hoạt thi. Đây chính là một cơ hội tốt để thử võ công của Hoạt thi, chúng ta hãy xuống.

Bỗng bên tai chàng lại vang lên thanh âm trầm trầm của một lão nhân:

- Tiểu tử, chớ thử? Lão phu đã theo dõi Hoạt thi một ngày một đêm, còn chưa dò xét được gì.

Đông Phương Thanh Vân ngẩn người, hiển nhiên có cao nhân tới, chàng muốn dò xét từ giọng nói xem người này mình có quen biết không, nhưng thanh âm quá trầm, không thể nhận ra.

Tích Thư Nhân lại nói:

- Thiếu chủ nói rất đúng. Đây quả là một cơ hội để thử võ công của Hoạt thi, Thiếu chủ hãy khoan xuất hiện, để thuộc hạ thử trước.

Lời còn chưa dứt, đã thấy Tích Thư Nhân đứng sừng sững dưới đất.

Đông Phương Thanh Vân vội đưa mắt nhìn đi, Hoạt thi vẫn bất động.

Thanh âm trầm trầm lại vang lên:

- Tiểu tử, ngươi thực không biết trời cao đất dày. Hãy mau đào tẩu, bằng không hai tiểu nha đầu kia tỉnh lại, chỉ có nước chết mà thôi.

Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng hạ giọng nói:

- Ở lâu trên cây cũng không phải là cách hay, chúng ta xuống thôi.

Nói đoạn, Đông Phương Thanh Vân và Thụ Thi Chiêu Hồn cùng nhảy xuống Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Tích Thư Nhân, ngươi thử xuất chưởng xem.

Cùng lúc ấy, thanh âm trầm trầm lại vang lên:

- Tiểu tử, sinh mạng của các ngươi khó toàn rồi, còn chưa mau...

Đồng thời Tích Thư Nhân cũng nói:

- Tuân mệnh Thiếu chủ.

Vừa nói, hữu chưởng của y khoa tròn, rồi đẩy ra, chưởng nhanh như sóng dậy, chưởng thế tựa dời non lấp bể, ập về phía Hoạt thi.

Hoạt thi vẫn đứng yên bất động, đến khi chưởng phong vừa thổi qua, hữu chưởng bỗng chếch ra. Chỉ nghe một tiếng sầm. Hoạt thi vẫn đứng yên bất động. Tích Thư Nhân không ngớt lắc lư thân hình. Hoạt thi bỗng huy động song chưởng, trong chớp mắt biến thành ba đóa chưởng hoa, phân ra công về phía ba người.

Tích Thư Nhân hạ giọng:

- Thiếu chủ hãy nhường bước để thuộc hạ ứng phó.

Vừa nói, Tích Thư Nhân vừa lao mình nghênh tiếp Hoạt thi.

Đã thấy cả hai hòa làm một rồi chợt rời nhau ra. Tích Thư Nhân thân hình như diều đứt dây, văng ra xa hai trượng, ngã huỵch xuống đất. Song y lại lập tức đứng bật dậy, nhanh như chớp lướt đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân. Hoạt thi cũng lảo đảo thối lui hai trượng, song vẫn đứng sừng sững.

Bên tai Đông Phương Thanh Vân lại vang lên thanh âm trầm trầm:

- Đã thử qua chưởng lực của Hoạt thi rồi, còn chưa mau đào tẩu.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã biết sự lợi hại của Hoạt thi, vội trầm giọng nói:

- Tích Thư Nhân, theo ngươi chúng ta nên tấn hay thoái?

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, ý tại hạ là đã thử thì phải thử đến cùng..

Võ công của Hoạt thi tuy lợi hại song cũng không thể vượt qua thiên hạ, hơn nữa có Thụ Thi ở đây, có lẽ y có thể khống chết được hai yêu nữ kia, nếu có thể biết được cách thổi tiêu, chẳng phải hữu ích lắm sao?

Đông Phương Thanh Vân quay qua nói:

- Thụ Thi, ngươi thấy sao?

Thụ Thi vội nói:

- Thiếu chủ hẳn đã nhìn thấy rõ tất cả, Hoạt thi này do tiếng tiêu khống chết, khi có người tấn công mới biết phản kích, nhưng sau này, chúng ta mới thực là động thủ chính diện phải không?

- Có đạo lý, hãy thử lại xem phản ứng Hoạt thi thế nào?

Lúc này đã nghe tiếng hai tiếng la the thé vang lên, hai yêu nữ kia đã xuất hiện tại cửa động.

Thụ Thi Chiêu Hồn rít lên, song chưởng co rút liên hồi, thân hình bay vút lên rồi nhanh như chớp lao thẳng về phía Hoạt thi. Hoạt thi đợi đến khi chưởng phong tới gần, thân hình bỗng dựng đứng, song thủ đưa lên trước ngực rồi đẩy chếch lên.

Trong chớp mắt đá bay cát chạy, lá cây rung lả tả.

Lúc này lại thấy hai yêu nữ đứng trước thạch động chậm rãi đưa đoản tiêu lên thổi.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Chúng ta phải trừ hai tên yêu nữ kia, tốt nhất nên đoạt lấy tiêu.

Nói rồi chàng đảo mắt quan sát cuộc đấu giữa Thụ Thi Chiêu Hồn và Hoạt thi, bất giác biến sắc, thì ra Thụ Thi Chiêu Hồn hiện thời đã rơi vào thế hạ phong, chỉ thủ không công, tình thế thập phần nguy hiểm.

Một tiếng keng vang lên, Đông Phương Thanh Vân vừa tuốt kiếm vừa nói:

- Tích Thư Nhân, mau ngăn không để hai tên yêu nữ thổi tiêu.

Lời còn chưa dứt, chàng đã huy động trường kiếm lao tới công kích Hoạt thi.

Trong đầu Đông Phương Thanh Vân chỉ có một ý niệm duy nhất là chỉ cần chặt đứt hai tay hoặc hai chân của Hoạt thi, thì không phải e ngại uy lực ma quái của nó nữa. Tu la đệ nhị thức Tang chung ai lạc kèm theo tiếng xé gió veo véo đã chém tới trước ngực Hoạt thi.

Hoạt thi cười nhạt vài tiếng, tả thủ dùng chưởng chặn lấy kiếm thế, bỗng nhiên duỗi dài ra, nhanh như chớp chặn lấy mũi kiếm, đồng thời hữu chưởng ảnh xuất hiện đầy trời, nhanh tựa cuồng phong cuốn về phía Thụ Thi Chiêu Hồn. Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười khẩy, giữ nguyên kiếm chiêu, thần công phủ khắp châu thân, kình khí thoát ra từ thân kiếm lạnh lẽo rợn người.

Thụ Thi Chiêu Hồn thấy Thiếu chủ trợ chiến, hào khí bốc cao ngất trời, hữu thủ nâng lên ngang ngực từ từ đẩy ra, nghênh tiếp một chưởng Hoạt thi.

Tích Thư Nhân quan chiến không khỏi tâm kinh phách động thầm nghĩ:

“Thiếu chủ nói rất đúng, Hoạt thi là do hai ả tiện nữ kia chỉ huy, nếu không tìm cách tiêu diệt chúng, hậu quả sẽ thực khó tưởng tượng nổi”

Nghĩ vậy, Tích Thư Nhân tức thời quát lớn, song thủ khoa nửa vòng lớn, rồi bỗng hợp lại trước ngực đoạn bung mạnh hai chưởng công kích hai yêu nữ nọ, lập tức chưởng phong ào ào bốc lên, chưởng thanh tựa sấm rền, nhanh như lốc cuốn công tới.

Lúc này chỉ nghe hai tiếng “soạt”, “ầm” đồng thời vang lên. Đông Phương Thanh Vân thấy hổ khẩu tê dại, trường kiếm tựa hồ muốn rời khỏi tay, thân hình lảo đảo thối lui sáu bảy bước, mới ổn trọng bộ tấn. Chàng vội đưa mắt nhìn đi, đã thấy Thụ Thi Chiêu Hồn cùng Hoạt thi đều văng ra xa cách đó năm trượng, song đều nhất tề đứng dậy tựa hồ không hề thọ thương, tiếp tục động thủ. Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn, bất giác cả kinh thần sắc, nguyên Hoạt thi đã bị kiếm của chàng chém trúng tả thủ, song kiếm chém một đường dài hơn nửa thước, lại không thấy máu. Chàng lại nhìn về phía Tích Thư Nhân, chỉ thấy hai yêu nữ dùng thân pháp khinh linh né tránh luồn chưởng phong mãnh liệt của Tích Thư Nhân. Tích Thư Nhân song mục lóe hàn quang, bỗng y quát lớn:

- Thụ Thi, chúng ta đổi chỗ...

Lời còn chưa dứt, đã thấy hai đạo hắc quang mờ ảo lay động, mọi người còn chưa kịp thấy hai người chuyển bộ thế nào, đã thấy Thụ Thi Chiêu Hồn đã đối chỗ cho Tích Thư Nhân. Bỗng nhiên tiếng than vãn, ai oán vang lên:

- Ò... ò... Đói bụng rồi...

Hai yêu nữ vừa nghe lập tức biến sức, ngừng thổi tiêu, cùng lúc ấy song chưởng của Tích Thư Nhân và Hoạt thi cùng chạm nhau. “Ầm”, chưởng thanh tựa sấm nổ, cả hai nhất tề lảo đảo thối lui bốn năm bước, ngã ngồi xuống đất, đồng thời cùng đứng bật lên.

Hoạt thi lắc người đến bên hai yêu nữ.

Tích Thư Nhân cũng lao đến trước mặt Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng:

- Kính thỉnh Thiếu chủ, thối lui năm trượng để chúng thuộc hạ ứng chiến...

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Hai vị tùy tòng cứ an tâm, bổn nhân tự có chủ ý, hơn nữa ngươi từng nói võ công của bổn nhân đã tịnh tiến rất nhiều, nhưng kinh nghiệm ứng chiến còn thiếu, huống hồ chúng ta còn có Hoán Vị đại pháp. Vạn nhất bổn nhân không chi trì nổi, sẽ kêu các vị tiếp ứng được không?

Tích Thư Nhân tuy gật đầu song sắc diện vẫn lộ vẻ bất an.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Tiền đồ nguy cơ trùng trùng, bổn nhân nếu không rèn luyện há có thể chi trì đại cục, ngươi hãy thối lui để bổn nhân ứng phó với Hoạt thi.

Tích Thư Nhân đành nói:

- Tuân lệnh Thiếu chủ?

Nói rồi Tích Thư Nhân lùi lại vài bước. Lúc này hia tiểu yêu nữ đồng thanh nói:

- Lão quỷ, ngươi đói bụng thì can chi đến bổn cô nương, ngươi định giở trò gì đây?

Thụ Thi Chiêu Hồn lại than vãn:

- Đói... bụng... rồi...

Hai tiểu yêu nữ bỗng nhiên biến sắc, Hoạt thi thì nhảy vọt lên, thân hình như cuồn phong chợt lao tới công kích Thụ Thi Chiêu Hồn.

Đông Phương Thanh Vân gầm lên, huy động trường kiếm, toàn thân run bần bật, kiếm quang cũng theo đó luân chuyển.

Bỗng một đạo ngân quang bắn vọt lên không tựa phi long thăng thiên, đến lưng chừng trời thì nở bung ra thành vạn đạo bạch quang chụp xuống đầu Hoạt thi.

Hoạt thi cười hì hì vài tiếng lạnh lẽo, song thủ co rút liên tục, trong chớp mắt đã phong bế toàn bộ kiếm thế của Đông Phương Thanh Vân. Đột nhiên một tiếng hú âm lãnh vang lên, đồng thời song chưởng của Hoạt thi kèm theo kình lực ngàn cân vỗ tới.

Đông Phương Thanh Vân sau thoáng kinh hãi, chợt hú một tiếng dài. Tu la đệ tam thức Tuyệt mệnh tu la cùng lúc phát ra kiếm khí lạnh lẽo, ngân quang sáng lòe như điện chớp, gấp nghênh chiến.

Keng một tiếng, Đông Phương Thanh Vân tuy thoát khỏi công thế của Hoạt thi, trường kiếm chém trúng bàn tay tả của Hoạt thi nhưng lại bị một luồng kình lực mãnh liệt phản chấn, khiến hổ khẩu tựa hồ rách toạc, khí huyết trồi ngược lảo đảo thối lui hai bước.

Hoạt thi lại rống lên, cùng thối lui hai bước, vừa ổn trọng cước bộ đã lắc mình quay lại bảo vệ hai tiểu yêu nữ.

Lúc này Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng rít lên:

- Đói bụng rồi...

Cũng trong lúc đó, hai tiểu yêu nữ cũng đưa tiêu lên thổi.

Hoạt thi không ngớt cười sằng sặc tựa kẻ điên.

Bỗng "binh" một tiếng, Hoạt thi ngã vật ra đất, đúng lúc Đông Phương Thanh Vân vừa định xông tới, chợt một thanh âm sang sảng vang lên:

- Ba tên tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, hãy mau đào tẩu, Hoạt thi Hoành Luân, Hoạt thi Hoành Luân, chậm trễ sẽ táng mạng...

Tích Thư Nhân vội nói:

- Thụ Thi hãy ứng chiến, Thiếu chủ, chúng ta tạm lui vài bước.

Dứt lời, chẳng đợi Đông Phương Thanh Vân đồng ý. Tích Thư Nhân đã ôm lấy chàng lùi xa năm trượng, khi cả hai vừa ôn trọng thân hình đưa mắt nhìn đi, bất giác đều biến sắc.

Thì ra, thân hình Hoạt thi nằm trên mặt đất bỗng từ từ bay lên cao hơn ba thước thì dừng lại, vẫn giữ nguyên thế nằm ngang, Hoạt thi thân hình từ từ xoay thành một vòng tròn.

Chu vi hơn một trượng, tâm vòng tròn chính là huyệt Đan điền, thoạt đầu chậm, sau nhanh dần, cuối cùng biến thành một vòng tròn màu đen.

Thụ Thi Chiêu Hồn cũng thực kỳ quái. Chỉ thấy, thân hình y đang đứng bất động cũng từ từ bay lên, cách mặt đất chừng ba thước thì dừng lại, song thủ bỗng giang ngang, thân người cùng xoay tít theo trục thẳng đứng. Hoạt thi lại hú lên một tiếng âm lãnh, tử thi bốc lên ngùn ngụt. Thụ Thi Chiêu Hồn cùng rít lên the thé, hàn khí toát ra lạnh lẽo.

Đã thấy hai bóng hắc ảnh chợt nhập lại, phong thành tựa sấm nổ, tiếng hú và tiếng rú cùng hòa làm một, hai hắc ảnh cùng hòa vào nhau, thiên địa biến sắc, cuồng phong nổi lên, mây đen kéo đầy trời.

Đột nhiên "Ầm", trong tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất rung lên từng hồi, hai bóng hắc ảnh chợt rời nhau.

Thụ Thi Chiêu Hồn tựa diều đứt dây lao thẳng về phía Đông Phương Thanh Vân.

Tích Thư Nhân vội lắc người lao tới chộp lấy Thụ Thi Chiêu Hồn, rồi đặt xuống đất.

Thụ Thi Chiêu Hồn bèn lập tức vận công, ngưng thần định ý, hiển nhiên công lực bản thân đã tiêu hao không ít.

Hoạt thi cũng văng xa gần mười trượng, ngã vật ra đất, lập tức búng người đứng thẳng lên.

Lúc này tiếng tiêu của hai tiểu yêu nữ càng thổi càng gấp gáp hơn, càng âm lạnh và rít lên hơn.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta nên phân ra ứng chiến, thuộc hạ sẽ nghênh chiến với Hoạt thi, Thiếu chủ hãy hộ vệ cho Thụ Thi.

Đông Phương Thanh Vân la lên:

- Hãy khoan, ngươi hãy để ta luyện lại Thất bộ đạp vân bộ của Thạch Lan tiền bối.

Vừa nói, tả thủ vừa phát chưởng công kích Hoạt thi.

Hoạt thi vừa bật dậy đã vội lao tới cùng động thủ với Đông Phương Thanh Vân.

Chàng biết nếu đối chưởng trực tiếp với Hoạt thi, ắt sẽ tổn hao rất nhiều chân lực nên vừa giao thủ, chàng bàn lập tức thi triển Thất bộ đạp vân bộ mà Thạch Lan Dật Tiên đã truyền thụ, ung dung thoát khỏi công thế của Hoạt thi. Đông Phương Thanh Vân quả là có thiên tư tuyệt đỉnh. Chàng chỉ mới lần thứ hai đối mặt với cường địch, song ứng chiến chẳng kém gì những cao thủ dạn dày kinh nghiệm, chỉ thấy chàng dùng đấu pháp du đẩu có nghĩa là dùng thân pháp khinh linh thoắt ẩn thoắt hiện né tránh chưởng phong của đối phương, dụ dẫn đối phương rời xa khỏi chỗ Thụ Thi Chiêu Hồn đang ngồi vận công điều tức.

Thời gian một tuần trà qua đi, Thụ Thi Chiêu Hồn đã đứng lên, lướt tới cạnh Tích Thư Nhân nói:

- Lão đại, mau thỉnh Thiếu chủ thối lui.

Tích Thư Nhân cất giọng sang sảng:

- Thiếu chủ, chúng ta tạm thời thoái bộ.

Tích Thư Nhân vừa lao tới, song thủ đẩy ra hai chưởng, Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân tham chiến, vội vung tả thủ vỗ ra một chưởng, hữu thủ huy động đường kiếm, phát ra vạn đạo hàn quang lạnh lẽo, kim quang sáng chói mắt đâm tới song mục của Hoạt thi.

Hoạt thi bỗng nhiên ngã lăn ra đất.

Tích Thư Nhân thấy vậy vội nói:

- Thiếu chủ, chúng ta đã đâm trúng tử huyệt của Hoạt thi, đi?

Hai người song song tung mình ra ngoài ba trượng, tiến về phía Thụ Thi Chiêu Hồn.

Ba đạo hắc ảnh lao vút đi như tên bắn...

Buổi sớm đã gần chính ngọ, ba người Đông Phương Thanh Vân bèn ghé vào một tửu điếm bên đường, lúc này tửu điếm chỉ có ba người họ. Ba người vừa ăn uống vừa nói chuyện, đã nghe Đông Phương Thanh Vân nói:

- Hoạt thi quả là đáng sợ, không rõ lần này sẽ có bao nhiêu Hoạt thi tới Thanh Chung?

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Thực đáng sợ, chúng có nguồn công lực vô hạn, mà xương cốt toàn thân tựa hồ đã luyện tới cảnh giới mình đồng da sắt, dao kiếm không xâm phạm được, lại không có máu, thực chẳng khác nào người sắt, chính như Thiếu chủ đã nói trừ phi chặt lìa hai tay chân Hoạt thi ra, còn lại cũng vô kế khả thi.

Đông Phương Thanh Vân liề? nói:

- Tuy vậy nhược điểm của Hoạt thi còn nằm ở song mục cùng tiếng tiêu.

Thụ Thi Chiêu Hồn gật đầu:

- Song mục chính là tử huyệt của Hoạt thi và cũng là tử huyệt của thường nhân? Nếu muốn cho mù mắt chúng, vẫn là một sự vô cùng khó khăn, tiếng tiêu cũng thập phần lợi hại chỉ cần khống chết được tiêu âm thì cũng không khó.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Nhưng chúng cũng có nhược điểm lớn.

Tích Thư Nhân ngạc nhiên:

- Bẩm Thiếu chủ, nhược điểm nào?

- Dụng chưởng chặn kiếm, nếu ngươi dùng kiếm chém xuống. Hoạt thi sẽ dùng tay thay kiếm mà chống đỡ, đây chẳng phải nhược điểm lớn?

- Điều này...

- Thì cứ cho rằng gân cốt của chúng toàn được đúc từ sắt, song vẫn có vật chém được sắt thép, phải không?

- Ồ? Bảo kiếm.

- Đúng vậy, bảo kiếm, nếu chúng ta có bảo kiếm thì có sợ gì, không chặt được tay chân Hoạt thi? Song bảo kiếm thì hiếm có, làm sao đây?

Tích Thư Nhân trầm tư hồi lâu, chợt nói:

- Có rồi.

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Ngay lúc này?

- Không, Võ Đang phái có Ngũ Vũ kiếm gọi là Bích Ngọc, Thanh Sương, Mặc Thiết, Phi Hồng, Đoan Ngọ, Hãy phái Thụ Thi Chiêu Hồn đi, có lẽ sáng mai thì có thể đuổi kịp Võ Đang chưởng môn nhân, sau khi bẩm báo tường tận, ắt Võ Đang chưởng môn nhân sẽ đáp ứng.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Thụ Thi, ngươi có thể đi được chứ?

Thụ Thi Chiêu Hồn vội đứng lên:

- Tuân lệnh Thiếu chủ...

Dứt lời thân hình lao ra khỏi điếm, đuổi theo Chưởng môn nhân của bảy phái.

Đông Phương Thanh Vân mỉm cười nói:

- Hồi đêm hợp lực ba người bọn ta thì có thể chế phục được hai tiểu yêu nữ cùng Hoạt thi phải không?

Tích Thư Nhân đáp:

- Thuộc hạ cũng nghĩ vậy.

- Nhưng vì sao chúng ta phải đào tẩu?

- Vì đã thử xong võ công của Hoạt thi, hơn nữa chưa tới sinh tử đại quyết chiến thì đừng nên phí lực, việc tới Thanh Chung còn khẩn yếu hơn.

- Ngươi nói đúng, song chưa đủ.

- Vì sao?

- Vì điều tối khẩn yếu là trước khi xảy ra sinh tử ác đấu, đừng nên để đối phương biết rõ thực lực của ta.

- Phải, Thiếu chủ nói rất có đạo lý.

- Nếu để chúng biết thực lực của ta, chúng lại phái thêm vài Hoạt thi nữa tới thì chúng ta khó bề ứng phó.

- Hiện tại còn một vấn đề khác là yêu nữ.

- Yêu nữ sẽ xuất hiện sao?

- Chưa thể tiên liệu, có thể yêu nữ sẽ xuất hiện, thử nghĩ với Huyền Mê ma kinh, chúng bằng mọi giá phải đoạt được, mà chúng ta biết ta cũng tận lực ngăn trở, đương nhiên chúng dốc hết toàn bộ thực lực, do vậy có thể yêu nữ sẽ hiện thân.

- Vậy phải làm sao?

- Điều này...

Đúng lúc ấy một thanh âm trầm hùng vang lên:

- Điều này khó khăn gấp mười lân đối phó với Hoạt thi.

Đông Phương Thanh Vân và Tích Thư Nhân giật mình đưa mắt nhìn thì thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ, tướng mạo thanh toát tiến vào. Lão nhân đến trước bàn của Đông Phương Thanh Vân, cũng chẳng đợi chàng nói, tự chọn một cái ghế rồi ngồi xuống cười ha hả, nói:

- Hài tử, ngươi quả là có hùng tâm tráng khí.

Đông Phương Thanh Vân thấy rõ lão nhân này chính là Quỷ Cốc tiên sinh lập tức đứng lên cung tay thi lễ:

- Xin hỏi tiền bối nói vậy là có ý gì?

Quỷ Cốc tiên sinh cười:

- Đừng khách khí, tuy ngươi có trí hơn người, muốn tìm ra cách phá Hoạt thi, nhưng lần này Ma cung và Quỷ lâm phái cả thảy bao nhiêu Hoạt thi và yêu nữ tới Thanh Cung ngươi có biết không?

- Thỉnh tiền bối chỉ giáo?

- Mười hai Hoạt thi, bốn yêu nữ. Hài tử, trừ ba người các ngươi ra, sẽ không kiếm được một ai

khác để ứng phó với chúng, ngươi nói chỉ cần thêm vài hoạt hi nữa các ngươi đã không thể ứng phó, còn nói gì tới cao thủ khác? Người tính không bằng trời tính, hãy mau thối lui.

Đông Phương Thanh Vân chỉ trầm mặc không nói. Quỷ Cốc tiên sinh lại cất giọng trầm:

- Lão phu hoàn toàn không có ý làm giảm uy phong của mình song sự thực vẫn là sự thực, thiên hạ Ngũ kiếm là Thần binh lợi khí song cũng vô dụng, nếu có thể chém đứt một cánh tay của Hoạt thi thì phải chém mười lần, thử nghĩ mười lần có thể chém cùng một vị trí không?

- Điều này làm sao tiền bối biết?

- Lão phu biết rất rõ, nếu muốn chém được Hoạt thi phải có Âm Dương kiếm, song Âm Dương kiếm lại nằm trong tay Quỷ lâm chủ nhân, vậy ngươi hãy nghĩ cần phải làm sao?

- Vậy thì cứ mặc cho chúng lấy đi Huyền Mê ma kinh ư?

- Đương nhiên không thể, nhưng ai có thể chặn chúng được trừ phi Nhất Hiền xuất thế.

- Nhất Hiền là ai?

- Võ lâm chí tôn Hiền Trung Hiền Tô Tuấn Minh.

- Vị đó là Võ lâm chí tôn sao?

- Đúng vậy, song không thể hiện thân vì ý trời đã định, Ma cung và Quỷ lâm đoạt được Huyền Mê ma kinh đã là điều hiển nhiên rồi.

Dứt lời Quỷ Cốc tiên sinh luôn miệng thở dài, Đông Phương Thanh Vân cất giọng oán hận:

- Đã như vậy, vì sao Nhất Hiền không hiện thân chủ trì võ lâm chánh nghĩa trừ hại an dân?

Quỷ Cốc tiên sinh lắc đầu:

- Hài tử, ngươi chỉ biết một mà không biết hai, nói cho ngươi hay chẳng những Nhất Hiền hiện thân mà ngay cả Song Nhẫn, Tam Bí trong mấy ngày vừa rồi cũng đã hiện thân.

- Tam Bí đã xuất hiện, vì sao tiền bối biết?

- Tam Bí ư? Ngươi là hậu duệ của Tam Bí, chính là thay mặt cho Tam Bí rồi. Còn Nhất Hiền, Song Nhẫn thì vừa qua đã hiện thân, nhưng vô dụng.

- Song Nhẫn là có những ai?

- Song Nhẫn tức là: Khắc Khổ Đại Bình Nhẫn Nại Nhân, Thiên Nghĩa Sĩ Nhẫn Khô Nhân, hai

người Nhẫn Khô Nhân, Nhẫn Nại Nhân này hợp xưng là Song Nhẫn.

- Đã xuất hiện rồi vì sao lại vô dụng?

- Nếu hữu dụng thì vài mươi năm trước đã chẳng dung Quỷ lâm, Ma cung bá chiếm võ lâm rồi.

Đông Phương Thanh Vân buồn rầu:

- Chẳng lẽ đành phải thối lui sao?

- Phải, dừng lại. Nhất Hiền đã bỏ đi vì chẳng còn cách nào khác. Nhẫn Nại Nhân và Nhẫn Khô Nhân đã theo sát ngươi mấy ngày nay mà cũng không thể giúp gì ngươi, mau dừng lại thôi.

- Còn lão phu thì sao?

- Hành tung vô định, chẳng phải lão phu sợ chết, nhưng chỉ e lấy trứng chọi đá mà thôi, các ngươi hà tất tự đem mình dâng trước miệng cọp...

Đông Phương Thanh Vân bỗng ngắt lời:

- Tại hạ sẽ chiến đấu tới cùng, dù thịt nát xương tan cũng không ân hận.

- Đó chỉ là cái dũng của kẻ thất phu.

- Vì sao?

Quỷ Cốc tiên sinh trầm giọng:

- Hiện tại võ lâm không nên hao tổn tâm lực vì Ma cung, Quỷ lâm đặc biệt là các ngươi. Nếu đi tiếp, hài nhi, chính là chưa san bằng Ma cung và Quỷ lâm thì các ngươi đã bỏ mạng rồi, vậy đại cục võ lâm mai sau ai sẽ là người chủ trì đây?

- Tại hạ đã suy nghĩ kỹ rồi mới dám quyết định.

- Hài nhi, lão phu cũng nói cho ngươi hay, hành tung của ngươi, kể từ sáng sớm hôm nay đã bị Ma cung và Quỷ lâm giám sát, từ nay trở đi nguy cơ trùng trùng, hiểm nạn giăng khắp chốn, hãy thận trọng lão phu phải cáo từ rồi.

Hai người cùng rời khỏi tửu điếm, sau khi chia tay với Quỷ Cốc tiên sinh, Đông Phương Thanh Vân và Tích Thư Nhân lại tiếp tục tiến về phía Thanh Chung.

Một ngày... Mười ngày... Nửa tháng qua đi...

Khoảng cách với Phụng Hoàng sơn được rút ngắn. Khoảng cách càng rút ngắn bao nhiêu tâm tình

của Đông Phương Thanh Vân càng trầm trọng bấy nhiêu, chàng biết đây là một hành động mạo hiểm, song vì chính nghĩa, chàng không thể lùi bước, hoàn toàn không thể?

Nếu Ma cung và Quỷ lâm thực sẽ đoạt được Huyền Mê ma kinh thì cho dù có lùi bước, quay về luyện thêm võ công vài năm nữa thì trong mấy năm đó Ma cung và Quỷ lâm cũng đã có được Huyền Mê ma kinh, kết quả vẫn chẳng khác gì hơn hiện tại.

Một ngày nọ, cả hai đã tới trấn Khuyên Tư tại Hồ Bắc cách Phụng Hoàng sơn chỉ còn ba bốn ngày đường mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân và Tích Thư Nhân lập tức bước vào một tửu điểm, vội vã ăn uống, mua một ít lương khô, đúng lúc cả hai định rời khỏi tửu điếm thì Thụ Thi Chiêu Hồn bước vào.

Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói:

- Đã được sự chấp thuận của Võ Đang chưởng môn nhân cho mượn Thiên hạ ngũ kiếm.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Chưởng môn bảy phái hiện đang ở đâu rồi?

Thụ Thi Chiêu Hồn đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, hiện đã sắp tới Phụng Hoàng sơn rồi.

Sau đó cả ba cùng rời tửu điếm, lập tức thi triển khinh công mà đi, đến đầu canh một thì tiến vào một cánh rừng.

Chợt đâu, lời ca tiếng hát vang lên.

Giọng ca của nữ nhân tưa như oanh vàng, thỏ thẻ lại tựa tiếng vàng sắt chạm nhau, phảng phất kình lực hùng hậu. Thụ Thi Chiêu Hồn bỗng phi thân lao tới, vừa cất cao giọng nói:

- Bẩm Thiếu chủ, đệ tam Bí xuất hiện.

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Có phải là Tọa Long Sinh Thượng Quan Thần không?

Lúc này giọng ca đã lắng xuống, tiếng chuông tiếng khánh lại vang lên keng keng vọng tới, mỗi lúc một gần, đã thấy một hàng bạch y thiếu nữ phi thân lướt tới, đi đầu là bốn mỹ nữ tay cầm chuông nhỏ, tám người đi sau cùng khiêng một cái kiệu, có một thiếu nữ đang nằm trên.

Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn đều đứng sững người nhìn, Đông Phương Thanh Vân thì ngạc nhiên không hiểu, lẽ nào Tọa Long Sinh lại là nữ nhân, chàng đưa mắt trông đi, thiếu nữ này đẹp tựa thiên tiên, mái tóc buông xõa, trên thân người thon thả yểu điệu.

Tích Thư Nhân bỗng cung tay nói:

- Dám hỏi cô nương, sư thúc hiện ở đâu?

Thiếu nữ trên kiệu cất giọng dịu dàng:

- Phải chăng huynh đài chính là Tích Thư Nhân, đại đệ tử của sư bá?

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Đúng vậy.

Thiếu nữ xinh đẹp lại nói:

- Gia sư qui ẩn đã nhiều năm không rõ tông tích, tiểu nữ là một trong sáu tì nữ của gia sư.

Nàng lại đưa mắt nhìn Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Vị... Vị công tử này là ai?

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Vị này chính là Thiếu chủ nhân của tại hạ, hậu duệ của sư tôn.

Thiếu nữ nghe vậy bèn vội xuống kiệu, bước tới quì xuống trước mặt Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tiểu nữ Tiêu Phụng Hoàng, xin tham kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân ngẩn người hồi lâu mới vội nói:

- Cô nương, xin hãy đứng lên?

Tiêu Phụng Hoàng khẽ nói:

- Đa tạ Thiếu chủ?

Sau khi đứng lên nàng tiếp:

- Bẩm cáo Thiếu chủ, gia sư trước khi quy ẩn có dặn dò rằng nếu Thiếu chủ xuất hiện trong võ

lâm thì sáu tì nữ phải theo hầu Thiếu chủ, nay tiểu nữ đã tìm ra Thiếu chủ, từ nay về sau đương nhiên phải theo hầu Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Không dám, không dám, tại hạ bất tài thiếu đức, không...

Tiêu Phụng Hoàng lại quì xuống:

- Thiếu chủ cao sang, lẽ nào lại khinh thị chúng tì nữ sao?

Tích Thư Nhân dùng truyền âm nhập mật nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Thiếu chủ, thuộc hạ từng bẩm cáo với Thiếu chủ rằng, Thiếu chủ là hậu nhân duy nhất của Tam Bí, cho nên tất cả mọi đệ tử cùng người của Tam Bí đều phải phục tùng Thiếu chủ, hãy đỡ nàng lên, nói rằng cho phép nàng bình thân.

Đông Phương Thanh Vân vội đỡ Tiêu Phụng Hoàng lên nói:

- Cô nương bình thân?

Tiêu Phụng Hoàng đáp:

- Đa tạ Thiếu chủ? Hiện tại tì nữ sẽ đi tìm năm người còn lại về đây phục thị Thiếu chủ.

- Được, đi đi?

- Khi nào và ở đâu, chúng tì nữ có thể tái kiến Thiếu chủ?

Đông Phương Thanh Vân bất giác lẩm bẩm:

- Đến kiếp sau gặp lại?

Tiêu Phụng Hoàng biến sắc:

- Vì sao Thiếu chủ nói vậy?

Đông Phương Thanh Vân biết mình lỡ lời, vội mỉm cười:

- Không có gì, hãy đi đi?

Tiêu Phụng Hoàng bỗng hạ giọng:

- Bẩm Thiếu chủ, hiện có khoảng mười người đang theo dõi chúng ta. Phải chăng Thiếu chủ muốn

hạ lệnh?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Không, hãy đi đi.

Tiêu Phụng Hoàng lại quì xuống:

- Thiếu chủ sắc diện dị thường, tì nữ tuy bất tài nhưng xin người cũng không nên khinh thị.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên lắc đầu:

- Hãy mau đứng lên, tại hạ...

Tích Thư Nhân bỗng xen vào:

- Tiểu cô nương, Thiếu chủ đã cho phép cô nương đứng lên, chúng ta phải gấp lên đường rồi.

Đông Phương Thanh Vân hiểu ý, lại đỡ Tiêu Phụng Hoàng dậy:

- Cho phép cô nương bình thân, bổn Thiếu chủ phải đi rồi.

Tiêu Phụng Hoàng lắc đầu:

- Thỉnh Thiếu chủ lên kiệu, bẩm Thiếu chủ lại có thêm hai người nữa tới theo dõi chúng ta, hai người này có thể là nữ nhân, họ có khinh công cực cao, ồ, lại có hai vị nữa tới, cũng là nữ nhân, phải rồi, bẩm Thiếu chủ, Phong Lưu Ngân Hồ đã xuất hiện.

Đông Phương Thanh Vân sững người, vội cất giọng sang sảng:

- Ngọc Dinh, muội hãy hiện thân?

Lời vừa dứt, một bóng tử y đã tới sát bên Đông Phương Thanh Vân, quì xuống cất giọng dịu dàng:

- Tướng công, hãy nghe lời tiện thiếp nói đừng tới Thanh Chung, cho tới hiện tại Ma cung và Quỷ lâm đã phái thêm mười hai Hoạt thi cùng bốn yêu nữ nữa tới, lực lượng quá ư chênh lệch, khó bề ứng phó, tướng công...

Đông Phương Thanh Vân cười thầm:

- Thực không ngờ ta lại có một thê nhi như vậy.

Trần Ngọc Dinh sững người hỏi:

- Tướng công đã quyết ý rồi sao?

- Đúng vậy?

- Tiện thiếp kính phục tướng công, song không vì thế mà không lo lắng.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Được rồi, Tiêu Phụng Hoàng cô nương hãy lên kiệu, chúng ta đi thôi.

Tiêu Phụng Hoàng bước đến trước mặt Trần Ngọc Dinh quì xuống:

- Tì nữ tham kiến Thiếu chủ mẫu, thỉnh Thiếu chủ mẫu lên kiệu.

Trần Ngọc Dinh ngạc nhiên, vội đỡ Tiêu Phụng Hoàng lên:

- Tiểu cô nương hãy bình thân, ta còn nhiều việc cần làm nên đi trước. Đường đi tới còn lắm gian nan, thỉnh cô nương quan tâm tướng công.

Nói đoạn, nàng quay lại nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Tướng công, tiện thiếp đi đây, hẹn tái ngộ tại Thanh Chung, đây là cơ hội cuối cùng, những mong lần này thiếp không uổng phí công sức, xin tướng công bảo trọng?

Dứt lời nàng thi triển khinh công mà đi.

Tích Thư Nhân nói:

- Kính thỉnh Thiếu chủ lên kiệu? Tiểu cô nương cũng thỉnh cô nương lên kiệu phục thị Thiếu chủ.

Đúng lúc ấy một bóng trắng toát với thân pháp khinh công vô cùng kỳ ảo xuất hiện, người này bỗng quì xuống hô lớn:

- Tham kiến Thiếu chủ.

Thụ Thi Chiêu Hồn và Tích Thư Nhân cùng kêu lên:

- Ồ? Quỷ Tinh Linh?

Đông Phương Thanh Vân còn chưa biết người này thế nào, đã nghe Tích Thư Nhân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, đây chính là Quỷ Tinh Linh một trong hai mươi bốn đệ tử của sư tôn.

Đông Phương Thanh Vân nghe thế bèn nói với Quỷ Tinh Linh:

- Ngươi hãy bình thân, hiện tại chúng ta phải gấp tiến về Phụng Hoàng sơn, những chuyện khác để sau hãy nói.

Quỷ Tinh Linh vội đáp:

- Đa tạ Thiếu chủ.

Thế rồi cả bọn cùng kéo nhau đi. Đông Phương Thanh Vân lên kiệu có Tiêu Phụng Hoàng ngồi bên phục thị. Vì quá nhiều ngày trèo non lội suối, trong người đã có phần mệt mỏi, nên chỉ một thoáng sau chàng đã ngủ thiếp đi.

Khi Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại thì trời đã là buổi bình minh, ánh dương quang chiếu rọi khắp nơi, chàng thấy mình đang nằm, bèn vội ngồi lên, bỗng có một bàn tay mát lạnh dịu mềm đặt lên trán chàng, một giọng nói ngọt ngào vang bên tai:

- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta đã tới Thanh Chung.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Ta đã ngủ bao lâu rồi?

- Bẩm Thiếu chủ hai ngày đêm, hiện ta đã lên Phụng Hoàng sơn và đang tiến về Thanh Chung.

Đông Phương Thanh Vân quay đầu về phía sau, bảy vị Chưởng môn cũng đã tề tựu đông đủ, ngoài ra còn có thêm hai mươi cao thủ nữa, lập tức chàng thấy vô cùng phấn chấn. Thiếu Lâm chưởng môn đã bước tới:

- Thí chủ, Tích Thư thí chủ đã nói ra mọi kế hoạch, thí chủ vì võ lâm chánh nghĩa, lao khổ quá nhiều, có nghỉ ngơi một chút cũng là thường tình.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Đa tạ đại sư chiếu cố.

Dứt lời, chàng quay lại nói với Tiêu Phụng Hoàng:

- Tiêu cô nương, từ đây tới Thanh Chung không quá một trăm trượng, hãy ở lại đây chờ lệnh. Nếu có sự cố hãy trở về nguyên vị đợi ta.

Tiêu Phụng Hoàng muốn nói điều gì song lại thôi, cất giọng thảm não:

- Tuân mệnh Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân lại quay qua Thiếu Lâm chưởng môn:

- Tại hạ sẽ lên tới Thanh Chung trước, nếu tại hạ chưa lên tiếng, xin mọi người đừng lên vội.

Thiếu Lâm chưởng môn nói:

- Lão nạp cùng bảy đại môn phái xin nghe lệnh.

Thần Quân Tú Sĩ bỗng nói:

- Bẩm Thiếu chủ, mười lăm tùy tùng trong Quỷ lâm rất có thể xuất hiện, không biết ý Thiếu chủ thế nào?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu rồi lại gật đầu:

- Để lúc đó hãy tính, tuy địch nhiều ta ít, cũng phải chiến đấu, thành bại chưa thể biết. Chúng ta đi.

Dứt lời, chàng phi thân đi trước, bốn vị tùy tùng theo sau, không rời chàng nửa bước.

Thanh Chung là một ngôi cổ mộ rất lớn, rộng hai mươi trượng cao mười trượng, trước cổ mộ có tấm bia lớn khắc hai chữ “Thanh Chung”, hai bên tả hữu có hai tượng đá, phía trước có thạch bàn, trên bàn có án hương, thẻ bài cùng hương khói tỏa mù mịt dường như có người vừa cúng tế vậy.

Toàn bộ ngôi mộ cổ được xây bằng đá hoa cương, bóng lộn như gương, được ánh dương quang buổi sớm chiếu tới, hắt lên muôn vàn đạo hào quang rực rỡ. Lúc này trên khoảng trống trước thạch bàn có rất nhiều người đang đứng.

Đứng trước nhất là mười hai Hoạt thi toàn thân cứng đờ, bao vây toàn bộ phía trước mộ, sau đó một chút vẫn là mười hai Hoạt thi đứng sát cạnh cửa vào mộ.

Hàng thứ ba có bốn đại hán thân hình tráng kiện, trong tay ai nấy đều cầm đoản tiêu.

Bên thạch bàn có bốn người đang ngồi, bốn người này chính là Tứ tiên, đối diện với thạch bàn.

Sau lưng Tứ tiên có bốn nữ nhân, hữu chưởng của nữ nhân đặt trên huyệt đạo sau gáy Tứ tiên.

Sau cùng là Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên, và Ma cung Phó cung chủ. Ba người này đều đứng xoay lưng về phía cổ mộ.

Bỗng có năm người xuất hiện, năm người này chính là Đông Phương Thanh Vân cùng bốn tùy tùng.

Kẻ biến sắc trước tiên chính là Di nương của Tuệ Mẫn, vị Phó cung chủ của Ma cung âm hiểm này,

thoáng biến sắc, đã cười giảo quyệt, lạnh lùng nói:

- Chờ đợi các vị quá lâu, hiện tại mới giá lâm đó ư?

Đông Phương Thanh Vân chỉ khẽ hừ một tiếng, không đáp, năm người vẫn đứng im bất động.

Tình huống này cứ giữ nguyên như vậy trong thời gian cạn một tuần trà, bỗng bốn nữ nhân phía sau Tứ tiên cùng thoái lui một bước, đồng thanh hô:

- Vương Thạch An, xuất chưởng… Đàm Lục Thành xuất chưởng, Thành Diệu Tây xuất chưởng, Tạ An Hùng xuất chưởng.

Đây chính là tên thực của Tứ tiên, Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn đi chỉ thấy Tứ tiên đờ đẫn đứng lên, thần thái tựa hồ bị người hớp hồn vậy, cả bốn lão nhân cùng vận thần công, đồng thời phát chưởng.

Tám luồng kình phong thế tựa sóng dữ xô bờ, chưởng thanh vang như sấm rền.

Tấm thạch bàn bị tám luồng chưởng phong đánh tới, nổ một tiếng vang trời, mặt đất rung bần bật, đá bay cát chạy, trong đám loạn thạch xuất hiện một cửa động cao sáu trượng, rộng ba trượng.

Sau khi xuất chưởng, Tứ tiên cũng ngẩn người hồi lâu tựa hồ kẻ vừa tỉnh mộng còn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, lại thấy Tứ tiên cùng quay phắt lại, huy động song chưởng công kích Tứ kiều.

Đông Phương Thanh Vân thấy vậy bèn nói:

- Ai muốn vào Thanh Chung có thể từ sau mộ mà tiến vào, Thần Quan Tú Sĩ, ngươi hãy đi vòng ra sau mộ, leo lên nóc mộ, sau đó nhảy xuống thạch bàn mà vào mộ, hiểu chưa?

Thần Quan Tú Sĩ vội đáp:

- Tuân lệnh Thiếu chủ.

Trong tiếng dạ vang Thần Quan Tú Sĩ phi thân lướt về phía sau mộ. Đông Phương Thanh Vân lại nói:

- Thụ Thi Chiêu Hồn, ngươi hãy mau đi kêu Chưởng môn bảy phái theo gót Thần Quan Tú Sĩ mà vào mộ, Khi ngươi đáp xuống thạch bàn, cần ở đó làm nội ứng.

Thụ Thi Chiêu Hồn đáp:

- Tuân lệnh Thiếu chủ.

Nói đọan y quay mình bỏ đi. Lúc này Đông Phương Thanh Vân bỗng hét lớn:

- Tứ tiên tiền bối, mau vào Thanh Chung.

Tứ tiên đang động thủ với Tứ kiều, nhất tề phát chưởng lướt về phía độc khẩu dẫn vào Thanh Chung.

Đông Phương Thanh Vân lại quay qua nói với Tích Thư Nhân:

- Tích Thư Nhân, ngươi có thể mang ta vượt qua đám Hoạt thi kia không?

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ có thể.

Đông Phương Thanh Vân lại quay sang Quỷ Tinh Linh nói:

- Ngươi hãy thi triển tuyệt đỉnh khinh công dùng đấu pháp Du tẩu chiến đấu với Hoạt thi.

Quỷ Tinh Linh vội đáp:

- Tuân lệnh.

Bỗng một thanh âm trầm hùng vang lên:

- Hài tử, lão phu đã tới...

Đông Phương Thanh Vân vội ngước mắt nhìn thì thấy người vừa nói là Quỷ Cốc tiên sinh. Chàng vội cung tay nói:

- Tiền bối có việc gì?

Quỷ Cốc tiên sinh cất giọng sang sảng:

- Vì võ lâm chính nghĩa, lão phu muốn tham dự cuộc đấu. Hài tử, không, Thiếu chủ, từ nay về sau, Vô Danh lão nhân sẽ gọi ngươi là Thiếu chủ. Chúc Thiếu chủ thành công, mọi sự nơi hậu tuyến đều đã an bài. Chưởng môn bảy phái cùng Thụ Thi Chiêu Hồn đã xuất phát, lão phu lại muốn trợ chiến cho Quỷ Tinh Linh.

Dứt lời, Quỷ Cốc tiên sinh không đợi Đông Phương Thanh Vân trả lời, đã lao vút đi, Đông Phương Thanh Vân vội kêu lên:

- Vô Danh tiền bối, hãy khoan.

Nhưng đã quá trễ, Vô Danh lão nhân đã xông vào giữa đám Hoạt thi đứng trước Thanh Chung.

Đông Phương Thanh Vân bỗng quát lớn:

- Tích Thư Nhân, hãy mang ta lướt qua đám Hoạt thi.

Khi Tích Thư Nhân vừa động thân, bỗng một tiếng cười âm lãnh vang lên trên thạch bàn phía trước động khẩu. Đã thấy một người đứng sừng sững, người này chính là Thần Quan Tú Sĩ.

Lúc này tiếng tiêu rít lên, Quỷ Tinh Linh như bóng quỷ mị thoắt ẩn thoắt hiện trong đám Hoạt thi, lập tức hành động của đám Hoạt thi rối loạn.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Thời cơ đã đến, mau.

Tích Thư Nhân bèn ôm lấy chàng, tung mình lướt qua đám Hoạt thi.

Chân vừa chạm đất, Đông Phương Thanh Vân lập tức nghiêng mình tuốt kiếm quát:

- Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ, hãy mau tiến vào Thanh Chung.

Vừa quát, chàng vừa phóng kiếm đâm về phía Ma cung Phó cung chủ.

Lại một tiếng cười lạnh lẽo vang lên, Thụ Thi Chiêu Hồn đã nhảy tới thạch bàn, lần này hơn một trăm cao thủ của bảy đại môn phái cũng đã nhảy vào trường đấu.

Đông Phương Thanh Vân lại nói:

- Tích Thư Nhân hãy mau cùng Thần Quan Tú Sĩ trợ chiến cho Tứ tiên.

Vừa nói chàng vừa mau chóng nghiêng người né tránh thế công của Ma cung Phó cung chủ. Tích Thư Nhân cùng Thần Quan Tú Sĩ lao về phía Tứ tiên, đồng thời nói:

- Tứ tiên cùng bảy vị Chưởng môn mau vào Thanh Chung.

Đông Phương Thanh Vân sau khi tránh khỏi thế công, vội huy động trường kiếm chuẩn bị công kích. Cùng lúc ấy, một mùi hương kỳ dị xông thẳng vào mũi chàng.

Chàng hãi kinh kêu lên:

- Yêu nữ... yêu nữ... Mọi người mau vào Thanh Chung.

Chàng vừa dứt lời, tiếng tiêu bi thương ai oán chợt vang lên, đồng thời trong trường xuất hiện tám

thiếu nữ sắc đẹp mê hồn, thảy đều lõa thể. Bỗng một thanh âm của nữ nhân vang lên:

- Tướng công, Ngọc Dinh đã tới. Sáu tì nữ hãy mau thi triển tuyệt học để khắc chế Ma hương quỷ âm...

Lập tức tiếng chuông tiếng khánh vang lên tính tang tình tang, cùng với tiếng ca trong trẻo vang lên hòa với tiếng kêu ai oái bi thương... Song đã quá trễ, Đông Phương Thanh Vân kêu hự một tiếng ngã lăn ra đất.

Ánh dương quang lúc này đã chiếu khắp Thanh Chung, hào quang rực rỡ chói mắt.

Nhưng trong phạm vi mười trượng trước ngôi cổ mộ, một trường đại huyết chiến kinh tâm động phách đã bắt đầu.

Khi Đông Phương Thanh Vân kêu lên và ngã xuống, Tuệ Mẫn phi thân lao tới ôm lấy chàng. Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đều đứng ngẩn người nhìn, Vô Danh lão nhân lảo đảo thoái lui mấy bước rồi ngã bịch ra đất. Quỷ Tinh Linh cùng Thụ Thi Chiêu Hồn song mục trợn ngược tựa hồ đang cố chống cự lại với mùi hương kỳ dị.

Tiếng tiêu ai oán vẫn day dứt mãi không thôi.

Tiếng ca hát cũng vang lên bất tuyệt. Một Hoạt thi lao tới trước mặt Quỷ Tinh Linh, song thủ cất lên ngang ngực đẩy ra một chưởng đánh trúng Quỷ Tinh Linh. Quỷ Tinh Linh hự một tiếng, thoái lui hai bước, bên tai bỗng nghe tiếng thì thầm:

- Quỷ Tinh Linh, ta là giả Hoạt thi mau lao tới để ta dùng chưởng đánh ngươi về phía Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ mau.

Quỷ Tinh Linh vội phi thân về phía Hoạt thi, dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Thiếu chủ thì sao?

Hoạt thi trả lời:

- Thiếu chủ cần phải vào Quỷ lâm một chuyến, mọi sự đã an bài xong, hiện tại hãy mau đến chỗ Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ.

Quỷ Tinh Linh chỉ cảm thấy trước ngực bị trúng một chưởng bèn rú lên một tiếng, vừa rú Quỷ Tinh Linh vừa búng người thuận theo thế chưởng lao về phía Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ, chân vừa chạm đất bèn xách hai người kia lên lao vào Thanh Chung.

Cùng lúc đó một yêu nữ lõa thể lao về phía Thụ Thi Chiêu Hồn tống một chưởng đẩy về phía

Thanh Chung. Thụ Thi Chiêu Hồn ngã vật ra, thần trí có phần tỉnh lại, đã nghe một thanh âm truyền vào tai:

- Ta là Sầu Trúc Can giả Hoạt thi, việc của Thiếu chủ đã an bài, hãy mau vào Thanh Chung.

Thụ Thi Chiêu Hồn la lên:

- Thiếu chủ... Thiếu chủ...

Vừa kêu y vừa lao vào Thanh Chung. Mọi sự vừa xảy ra, thảy đều lọt vào mắt Trần Ngọc Dinh, nàng khóc không thành tiếng, nước mắt lả chả, kêu lên thảm thiết:

- Tướng công... tướng công...

Lúc này Ma cung Phó cung chủ bỗng quát lên giận dữ:

- Hãy giao tiểu tử kia cho tì nữ đem về Quỷ lâm mau? Tam trưởng lão hãy phái mười hai Hoạt thi vào Thanh Chung, mười hai Hoạt thi còn lại bao vây bên ngoài. Tuệ Mẫn, Lãnh Tuyết Quyên hãy theo ta vào Thanh Chung.

Dứt lời mụ phi thân lao vào trước. Lãnh Tuyết Quyên bám sát theo sau.

Chỉ có Tuệ Mẫn vẫn ôm lấy Đông Phương Thanh Vân, lệ châu lã chã cất giọng nghẹn ngào:

- Ca ca, vì sao ca ca phải đối đầu với Di nương? Nếu ca ca không làm thế, có phải tốt hơn nhiều rồi không, nay ca ca bị đưa về Quỷ lâm, chúng ta chẳng những sớm tối không được gặp nhau, mà... mà tánh mạng của ca ca cũng bị đe dọa...

Lúc này sáu tì nữ của Tọa Long Sinh đã dời xa khỏi Hoạt thi chừng mười trượng.

Hai trưởng lão của Ma cung thổi tiêu phái mười hai Hoạt thi tiến vào Thanh Chung, một trưởng lão bèn bước theo sau mà vào. Còn lại mười hai Hoạt thi từ khoảng cách xa hơn cũng tiến tới vây lấy ngôi cổ mộ.

Đã thấy bốn yêu nữ lõa thể tiến tới trước mặt Tuệ Mẫn nói:

- Bẩm Thiếu cung chủ, Phó cung chủ đã hạ lệnh đem thiếu niên này về Quỷ lâm, chẳng hay ý thiếu cung chủ thế nào?

Tuệ Mẫn nước mắt vòng quanh, chẳng còn cách nào khác đành giao Đông Phương Thanh Vân cho bốn yêu nữ, nàng nức nở:

- Ca ca, Tuệ Mẫn nhất định sẽ đến Quỷ lâm gặp ca ca.

Nói rồi nàng quay người tiến vào Thanh Chung.

Trên sáu chiếc kiệu hòa, Tiêu Phụng Hoàng mặt trắng bệch, đôi mắt phụng trợn tròn phẫn nộ, nàng không khóc, nhưng ruột gan đau như cắt. Nàng đã chăm sóc cho Đông Phương Thanh Vân hơn hai ngày qua, nàng đã thầm thương trộm nhớ vị Thiếu chủ khí phách hiên ngang này rồi.

Hiện tại Thiếu chủ của nàng đã lọt vào tay địch nhân, thử hỏi làm sao nàng không đau lòng cho được?

Trong chớp mắt, nàng lập tức quyết định cần phải xả thân cứu chúa để có thể hầu hạ chàng suốt đời...

Do vậy, Tiêu Phụng Hoàng vội xuống kiệu nói:

- Các vị tì nữ mau xuống kiệu.

Chỉ thấy năm bạch y thiếu nữ cùng phi thân nhảy xuống kiệu, lướt tới bên mình Tiêu Phụng Hoàng. Tiêu Phụng Hoàng tiếp:

- Các vị mỗi người theo gót một yêu nữ, Thiếu chủ lọt vào tay yêu nữ nào thì lập tức phải động thủ đoạt lại, bất luận thế nào cũng phải cứu được Thiếu chủ.

Năm vị bạch y thiếu nữ đồng thanh:

- Được, chúng ta hãy tới cứu Thiếu chủ.

Vừa nói cả sáu tì nữ cùng phi thân lướt về phía Thanh Chung.

Hai gã Hoạt thi đợi Tiêu Phụng Hoàng đến gần, bỗng huy động song chưởng vừa định công kích.

Nói ra cũng kỳ quái, Tiêu Phụng Hoàng chỉ khẽ liếc qua hai Hoạt thi một lượt, cả hai cùng đứng sững lại, không dám nghênh chiến, thu hồi song thủ.

Bốn yêu nữ lõa thể vội lắc mình lao tới vây lấy nàng.

Bốn yêu nữ lõa thể đang mang Đông Phương Thanh Vân thấy vậy bèn gấp phi thân về phía một cỗ đại kiệu.

Tiêu Phụng Hoàng chỉ cười nhạt một tiếng, lắc mình né thóat khỏi thế công của bốn yêu nữ, mũi chân điểm nhẹ, thân hình tà tà bay tới cỗ đại kiệu.

Bỗng một bóng hồng y như một cụm hoa lửa phi thân lao tới mang theo hai luồng kinh phong vũ bao chặn lấy Tiêu Phụng Hoàng.

Tiêu Phụng Hoàng khẽ hừ một tiếng, song thủ khoa tròn, vỗ ra một luồng chưởng phong chếch lên, đồng thời thân hình cũng chậm lại nhẹ nhàng đáp xuống. Chỉ nghe một tiếng “bùng”, hồng y nữ đã bị bức thoái lui bốn thước rồi lảo đảo đáp xuống.

Tiêu Phụng Hoàng vẫn đứng im bất động, mặt lạnh tựa hàn sương nói:

- Hãy mau trả lại Thiếu chủ cho bổn cô nương, bằng không đừng trách bổn cô nương hạ thủ bất lưu tình.

Hồng y thiếu nữ cũng là một yêu nữ, ả tuy ăn vận tề chỉnh song thần sắc vẫn toát đầy vẻ yêu mị, ả nói:

- Ngươi nói quá dễ.

Tiêu Phụng Hoàng chẳng nói chẳng rằng, lắc mình lao tới tả thủ co về trước ngực, hữu thủ xỉa chếch tới, yêu nữ khẽ hừ một tiếng, thần hình tràn ngang qua mé hữu, đã né được đòn công kích của Tiêu Phụng Hoàng, song yêu nữ không phản kích mà hét lên:

- Dừng tay?

Tiêu Phụng Hoàng lạnh giọng:

- Tiểu yêu nữ, ngươi tính giở trò ma gì vậy?

Yêu nữ mỉm cười, dịu giọng:

- Cho ngươi hay thiếu niên này cũng là Thiếu chủ của bổn cô nương, ta hỏi ngươi vậy ta có cần mang chàng về hay không?

Tiêu Phụng Hoàng kinh ngạc:

- Ngươi lại muốn nhiếp tạo hoang ngôn hả?

Yêu nữ cười tiếp:

- Điều này là sự thực. Võ công của cô nương quả là cao tuyệt, mà lời của bổn cô nương nói cũng là thiên chân vạn xác, vậy chàng là gì của cô nương?

- Thiên chân vạn xác? Cho ngươi hay, đó là Thiếu chủ của ta.

Yêu nữ cười ngặt ngẽo:

- Vậy thì đúng rồi, cùng là người nhà sao lại động binh? Hơn nữa, chủ nhân Quỷ lâm cũng là phu

nhân của vị thiếu niên này, thử hỏi như vậy là đắc tội sao?

Lúc này bốn tên yêu nữ lõa thể đã đem Thanh Vân vào trong cỗ đại kiệu, chỉ nghe từ trong kiệu truyền ra một thanh âm lanh lảnh:

- Mau rời khỏi đây?

Tiêu Phụng Hoàng biến sắc, bây giờ nàng mới phát giác mình trúng gian kế, vừa rồi yêu nữ nói như vậy chính là muốn dụng kế hoãn binh, lập tức nàng hét lên:

- Ngươi tránh ra...

Vừa nói Tiêu Phụng Hoàng vừa cất người bay vút lên.

Lúc ấy, năm tì nữ cũng đuổi tới nơi, nhưng đã thấy cỗ đại kiệu tựa hồ như mọc thêm cánh, từ từ bay lên rồi lao vút đi, tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất dạng.

Lúc này hồng y yêu nữ cũng tung người lên chặn lấy đường tiến của Tiêu Phụng Hoàng.

Tiêu Phụng Hoàng giận dữ:

- Cút mau...

Lời còn chưa dứt chỉ nghe “ầm” một tiếng. Yêu nữ kêu hự lên một tiếng, thân hình như diều đứt dây văng ra xa ba trượng, ngã ngay ra đất.

Tiêu Phụng Hoàng không dám chậm trễ, vội lao tới truy đuổi. Bỗng ba cụm hoa lửa lao tới, một tiếng rít vang lên:

- Hãy khoan...

Lời vừa dứt lại có ba hồng y thiếu nữ nữa chặn lấy đường tiến của Tiêu Phụng Hoàng.

Tiêu Phụng Hoàng lòng như lửa đốt, nàng biết, đợi khi nàng cùng năm tì nữ hạ thủ bốn tên yêu nữ thì đã quá trễ, nàng bèn đau xót than:

- Thiếu chủ, những mong cao xanh phò hộ, chúng tì nữ sẽ đợi Thiếu chủ suốt đời, những mong gặp lại Thiếu chủ. Ôi?

Ba tên yêu nữ vẫn đứng nhìn thản nhiên, nhưng sau đó khóe miệng ẩn hiện nụ cười gian hiểm.

Lại nói tới Đông Phương Thanh Vân đã tỉnh lại, chỉ cảm thấy dường như chàng đang nằm trên muôn vàn cơn sóng nhỏ không ngớt lắc lư bập bềnh, nhưng toàn thân không thể động đậy, tứ chi rã

rời mềm nhũn.

Lập tức chàng nhớ tới Tiêu Phụng Hoàng, nhớ tới lời hát ru êm ái hòa lẫn với tiếng chuông vang lên tình tang, chỉ là lúc này tiếng tình tang cùng lời hát ru đã im bặt.

Đông Phương Thanh Vân cố nhấc đôi mí mắt nặng trịch lên nhìn, bất giác tâm can rúng động. Thì ra trong làn hương kỳ dị đang xộc vào mũi chàng hiện ra một khuôn mặt mỹ nhân mờ ảo, son phấn lòe loẹt, đôi môi đỏ chót, mỹ nhân toàn thân lõa lồ, da thịt trắng ngần, làn tóc rối xõa xuống trên bờ ngực tròn căng phập phồng, mọi vật đều mờ ảo tựa như trong mơ vậy.

Đông Phương Thanh Vân nhắm chặt mắt lại mà thân hình mỹ nhân vẫn hiện ra rõ từng nét trong óc chàng. “Đây là một mỹ nhân diễm lệ” chàng thoáng nghĩ như vậy, đã thấy mùi hương kỳ dị càng nồng hơn, ý niệm tà dục bùng cháy, song chàng bỗng nhớ rằng trước khi hôn mê, chàng đã ngửi thấy mùi hương này, vừa nghĩ vậy, chàng biến sắc, bao nhiêu dục niệm đều tiêu tan.

Lẽ nào chàng đã bị yêu nữ bắt rồi? Bị dẫn tới nơi nào đây? Không Trung quỷ lâm hay là Hàn Đàm Ma cung?

Mùi hương kỳ dị mỗi lúc một nồng, xộc thẳng vào mũi chàng, do vậy dục vọng lại nổi lên, bất giác Đông Phương Thanh Vân mở choàng mắt ra, yêu nữ mỉm cười, nụ cười đầy vẻ ma quai, thị nói:

- Tướng công tỉnh lại rồi đó ư?

Đông Phương Thanh Vân mấp máy môi muốn nói, nhưng có vật gì chặn ngang nơi cổ họng khiến chàng không nói thành lời.

Yêu nữ lại nói:

- Thiếu chút nữa tiện tì quên rằng tướng công không thể nói....

Lời sau còn chưa nói hết, yêu nữ đã cúi xuống dùng đôi môi đỏ chót, nóng rực gắn lên miệng chàng....

Hồi lâu sau, yêu nữ rời chàng ra, vừa thở hồng hộc vừa nói:

- Nếu tướng công không phải là nam hài tử của Lâm chủ, tiện tì thề sẽ phản bội Quỷ lâm, mà theo hầu tướng công mãn kiếp.

Chương 7: Di Lạc Thần Công

Trong dãy Nga Mi cao chọc trời, quanh năm bao phủ có một ngọn sơn phong hình tựa một cái đầu lâu, trên đỉnh lại có rừng cây rậm rạp, xa trông tựa như một cái đầu lâu tóc mọc xanh rì, vô cùng quái dị, tòa sơn phong này chính là đại bản doanh của Không Trung quỷ lâm, nơi mà hơn một trăm năm nay võ lâm giang hồ đồn đại rằng kẻ nào tới đây rồi mãi mãi không thể trở về.

T

Lúc này trên con đường sơn đạo gập ghềnh hiểm trở, vắt ngang sườn núi lại có một đội mã kiệu đang phóng đi như bay, đội mã kiệu hướng về phía Quỷ lâm mà lên...

Bỗng đội mã kiệu nhất tề dừng lại, đã thấy Ma cung Phó cung chủ, quay lại nói với Lãnh Tuyết Quyên:

- Quyên nhi, Di mẫu và Tuệ Mẫn sẽ đi tiếp, ngươi hãy quay về đi, cho ta gởi lời vấn an lệnh đường.

Lãnh Tuyết Quyên vội thi lễ nói:

- Hãy để điệt nữ tiễn Di nương một đoạn.

- Khỏi, đại sự khẩn yếu, hãy nhớ lấy, đem cuốn thứ hai của Huyền Mê ma kinh giao cho Lâm chủ di nương, nói rằng vài ngày nữa ta sẽ đến cùng nghiên cứu biết chưa?

- Tuân lệnh.

Ma cung Phó cung chủ bỗng quay lại nói:

- Chuyển hướng, đi...

Ma cung Phó cung chủ tay dắt Tuệ Mẫn bước đi, chỉ có Tuệ Mẫn còn ngoái lại, buồn rầu nói:

- Thư thư hẹn gặp lại?

Lãnh Tuyết Quyên cũng nói:

- Hẹn gặp lại, Tuệ Mẫn?

Thần sắc cả hai thiếu nữ đều cực kỳ âm u, họ nhìn nhau, đồng thời cùng liếc mắt về phía cỗ đại kiệu, buột miệng thở dài. Lãnh Tuyết Quyên quay đi, khoát tay nói:

- Đi...

Tiếp đó nàng lướt lên hàng đầu, từ từ tiến tới, đợi đến khi đội ngũ của Tuệ Mẫn đã đi xa, nàng mới lùi lại cuối hàng, nơi Tứ kiều đang đứng nói:

- Tứ kiều dẫn đường, bổn cô nương phải nghỉ một chút.

Tứ kiều cùng đáp:

- Tuân lệnh Thiếu lâm chủ...

Lãnh Tuyết Quyên vội lướt đến cỗ đại kiệu, khẽ lắc người, đã tiến vào trong, nàng nói:

- Tư Đồ Ngọc Châu, ngươi tạm rời khỏi đây.

Tư Đồ Ngọc Châu từ từ đứng lên nói:

- Tuân lệnh Thiếu lâm chủ..

Lãnh Tuyết Quyên chờ yêu nữ ra khỏi kiệu mới ngồi xuống, đắm đuối nhìn thiếu niên đang nằm, bất giác má phấn đỏ bừng.

Thiếu niên nằm trên giường vô cùng tuấn tú, mày rậm mũi cao, răng trắng môi hồng, tuy đang ngủ song gương mặt vẫn toát đầy vẻ anh tuấn siêu phàm, chàng chính là Đông Phương Thanh Vân.

Lãnh Tuyết Quyên má phấn tuy đỏ bừng tựa hoa đào, song vẫn không giấu nổi sắc bi thương vô hạn, nàng hơi cúi xuống hôn nhẹ lên trán chàng rồi lập tức ngồi thẳng người lại.

Cùng lúc ấy, Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại.

Chàng mở bừng mắt ra, chợt thấy Lãnh Tuyết Quyên đang ngồi cạnh mình, mắt chàng thoáng lộ nét ngạc nhiên, môi mấp máy tựa hồ muốn nói. Lãnh Tuyết Quyên vội dùng ngón tay điểm tới trước ngực, Đông Phương Thanh Vân toàn thân chấn động, đã biết á huyệt được giải, bèn hắng giọng nói:

- Cô nương muốn đem tại hạ đi đâu?

Lãnh Tuyết Quyên thở dài:

- Không Trung quỷ lâm, kỳ thực...

Đông Phương Thanh Vân đỡ lời:

- Tại hạ biết cô nương không thể làm chủ việc này, tại hạ thực bị đưa tới Không Trung quỷ lâm ư?

Lãnh Tuyết Quyên lệ châu lã chã:

- Đúng vậy?

Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đà có vài phần an tâm, vì đây chính là điều chàng muốn, nay chỉ còn chưa biết Tích Thư Nhân cùng bảy vị Chưởng môn đã vào Thanh Chung tình hình thế nào mà thôi.

Lãnh Tuyết Quyên thấy chàng im lặng, bèn hỏi:

- Tướng công giận thiếp ư?

Đông Phương Thanh Vân bèn nói:

- Cô nương đã không làm chủ, có gì để giận, nhưng tại hạ còn nghi hoặc về việc gia mẫu có phải là Lâm chủ hay không?

Lãnh Tuyết Quyên gật đầu:

- Phải, song cũng như thiếp mà thôi. Lần này tướng công tới Quỷ lâm chỉ e lành ít dữ nhiều, nhưng thiếp và Tuệ Mẫn sẽ có cách cứu tướng công ra.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thầm than:

“Trời ơi? Mẫu thân của ta lại là Quỷ lâm Lâm chủ, điều này thực khiến ta quá bất ngờ. Song dù là thế nào ta cũng phải gặp được mẫu thân một lần để hỏi cho ra tung tích của phụ thân.”

Lãnh Tuyết Quyên lại thở dài:

- Tướng công đã vào Quỷ lâm rồi, thì thiếp nghĩ lệnh đường cũng khó lòng gặp được tướng công.

Đông Phương Thanh Vân lại hỏi:

- Điều này cũng thực kỳ quái, Lâm chủ đã có thân phận tối cao tại Quỷ Lâm, lẽ nào lại không thể tự chủ hành động?

Lãnh Tuyết Quyên đáp:

- Một lời khó nói hết.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Vậy thì ai mới có tự do.

Lãnh Tuyết Quyên thở dài:

- Tướng công, xin tướng công thể lượng cho nỗi khổ của thiếp, đừng lớn tiếng như vậy, thiếp đã vi phạm cấm lệnh mà giải huyệt cho tướng công, lẽ nào...

Đông Phương Thanh Vân cất giọng buồn rầu:

- Tại hạ hiểu?

Song phương trầm mặc hồi lâu.

Lãnh Tuyết Quyên nhìn chàng, giọng thiểu não:

- Những mong tướng công bảo trọng, thiếp cáo lui.

Đông Phương Thanh Vân vội hạ giọng:

- Hãy khoan...

Lãnh Tuyết Quyên quay lại hỏi:

- Tướng công còn muốn nói điều gì?

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu nói:

- Chuyến này tới Quỷ lâm tại hạ sẽ được an trí ở đâu?

- Tướng công sẽ bị giam cầm tại Cầm Long động, sau đó sẽ phán quyết.

Lãnh Tuyết Quyên vừa nói vừa điểm vào á huyệt cùng thùy huyệt của Đông Phương Thanh Vân, rồi nói:

- Tướng công, hẹn lại kiếp sau?

Nói rồi nàng bỏ đi, không lâu sau Đông Phương Thanh Vân cũng chìm vào ảo mộng.

Khi tỉnh lại, Đông Phương Thanh Vân thấy toàn thân có thể cử động, nhưng thấy tứ bề tối đen như mực, thò tay ra cũng không thấy ngón.

Chàng vội vận công nhìn quanh thì thấy rằng chàng đang nằm trong một thạch thất, sau khi quan sát hồi lâu, thì thấy trong thạch động có khá đủ tiện nghi, có giường, bên cạnh giường có bàn ghế, trên bàn có một mâm cơm vẫn bốc hơi ngùn ngụt. Hướng bắc là một tấm cửa sắt, phía dưới có đặt lỗ

nhỏ cao ba tấc, rộng năm tất, ánh sáng yếu ớt cũng chiếu qua lỗ nhỏ này mà vào thạch thất.

Đông Phương Thanh Vân bước tới cái cửa sắt, vận công cất cao song thủ đẩy ra hai chưởng, lập tức hai tiếng sầm sầm vang động, toàn thân bị lực phản chấn thoái lui hai bước, song không khỏi kinh hãi, có thể đoán được cánh cửa sắt này tối thiểu cũng dày hơn thước.

Chàng ủ rũ quay lại ngồi xuống, nhìn lại mâm cơm trên bàn, mới cảm thấy đói cồn cào, bèn ăn sạch mâm cơm, đoạn tới bên giường nằm xuống.

Chiếc giường vô cùng êm ái, song hiện tại chàng đang lo lắng vạn phần. Thoạt đầu chàng cho rằng đây chính là Cầm Long động, tại Không Trung quỷ lâm. Sau đó chàng lại nghĩ rằng sớm muộn gì mẫu thân cũng sẽ tới gặp chàng, dù mẫu thân chàng có mất tự do tới đâu song tình thâm cốt nhục sẽ khiến mẫu thân không thể làm ngơ.

Tiếp nữa, chàng lại nghĩ tới mười lăm tên tùy tùng đã gia nhập Quỷ lâm.

Đương nhiên mười lăm tên tùy tùng này sẽ phải tới gặp chàng, sau đó sẽ tìm cách cứu chàng ra khỏi nơi này, nghĩ thế chàng mới an tâm, nhưng muốn rời khỏi Quỷ lâm sớm thì cần phải luyện lại võ công, và nơi đây chính là nơi luyện công tốt nhất. Theo lời Tích Thư Nhân thì Ban Nhược Mật La thần công chàng chỉ mới có một thành hỏa hầu, lại thêm Tu La tam thức có thể phá lực Hoạt thi. Nếu không chuyên cần tập luyện, đến lúc lâm cường địch thì khó lòng thủ thắng.

Tối trọng yếu chính là Giao Long tam thức, khi truyền thụ lại Tích Thư Nhân đinh ninh dặn dò rằng ngoài chàng ra không ai có thể học hết được Giao Long tam thức, đến ngay Thụ Thi Chiêu Hồn cũng chỉ học được đệ nhất thức, rằng chàng không được tùy tiện thi triển. Nay luyện Giao Long tam thức có lẽ có thể phá được tấm cửa sắt mà thoát khỏi Quỷ lâm cũng không chừng.

Nhiều võ công như vậy chẳng phải một sớm một chiều có thể luyện thành, nay nhân lúc rảnh rỗi hãy đem ra khổ luyện.

Sau cùng, chàng nhớ rằng uống nước phải nhớ nguồn, sau khi gặp thân sinh mẫu thân, chàng cần phải hỏi cho ra tình hình của dưỡng phụ, dưỡng mẫu là ai? Đặc biệt là dưỡng mẫu đã nuôi nấng chàng từ tấm bé, tình mẫu tử cũng đã thấm vào máu thịt, xem ra chàng còn lưu luyến với dưỡng mẫu hơn cả mẫu thân.

Do vậy, chàng lấy làm rất hổ thẹn, chàng đã có võ công cao như vậy, mà hai năm nay lại không dò xét ra dưỡng mẫu bị bắt đi đâu, sống chết thế nào. Chàng còn đang trầm tư loạn tưởng, nghĩ hết chuyện này tới chuyện khác, miên man bất tuyệt.

Bỗng...

Có tiếng động vang lên nơi lỗ nhỏ dưới cửa sắt.

Đông Phương Thanh Vân vội lao tới, đột nhiên bên tai có người dùng Truyền âm nhập mật nói:

-Tham kiến Thiếu chủ, thuộc hạ là Bệnh Nhược Hiệp, Thiếu chủ đừng lên tiếng vì có người đi theo giám sát.

Tiếp đó có một thanh âm khàn khàn vang lên:

- Bằng hữu, hãy đem mâm cơm nữa vào, mau...

Đông Phương Thanh Vân cả mừng thầm, đây thực là một điềm lành, vừa bị giam cầm không lâu đã có người tới bái kiến, chàng cũng biết thanh âm khàn đục kia là Bệnh Nhược Hiệp đang bị người giám sát bèn gầm lên:

- Hỗn láo, ngươi có biết bổn thiếu gia là ai không?

Thanh âm kia cất lên ngạo mạn:

- Là ai, chẳng lẽ lại là hoàng đế lão gia sao?

Một thanh âm của nữ nhân vang lên:

- Còn cao hơn cả hoàng đế nữa, người này chính là thân sinh nhi tử của Lâm chủ đó.

- Trời đất? Đây là..

- Suỵt?

Cả hai cùng im bặt, giọng nữ nhân lại vang lên:

- Bởi vậy từ nay trở đi ngươi cần phải khách khí một chút.

Thanh âm vừa dứt, đã nghe tiếng chén dĩa chạm nhau lanh canh.

Bên tai Đông Phương Thanh Vân lại vang lên giọng Bệnh Nhược Hiệp:

- Kính thỉnh Thiếu chủ lượng thứ, lần sau thuộc hạ sẽ tạ tội.

Giọng nữ nhân lại vang lên:

- Tướng công, đây là bữa tối...

Đông Phương Thanh Vân lắng tai nghe thấy nữ nhân nói:

- Từ nay về sau lời nói cần phải khách sáo như bổn cô nương vậy, hiểu chưa?

Lời tiếp đó chàng không nghe thấy nữa, giọng Bệnh Nhược Hiệp lại vang lên:

- Thiếu chủ, thuộc hạ xin thoái lui, trong bát cơm có khẩu quyết Truyền âm nhập mật, mong Thiếu chủ sớm thành tựu, sau này chúng ta có thể nói chuyện với nhau...

Thanh âm mỗi lúc một nhỏ dần và biến mất.

Chỉ mấy lời ngắn ngủi của Bệnh Nhược Hiệp lại khiến Đông Phương Thanh Vân phấn chấn, vội tiếp lấy mâm cơm, đặt lên bàn. Vì vừa mới ăn nên chưa thấy đói, chàng bèn moi trong chén cơm ra một mảnh giấy có ghi khẩu quyết Truyền âm nhập mật, vội theo đó thực hành, sau đó chàng lại nghĩ miên man.

Bất luận thế nào chàng cũng phải luyện Giao Long tam chưởng, theo lời Tích Thư Nhân thì Giao Long tam chưởng đệ tam thức khi thi triển có thể di sơn đảo hải, muốn ra khỏi Cầm Long động, chỉ có thể dựa vào ba chưởng này mà thôi.

Mà cách luyện chưởng này chỉ cần phát xuất chưởng là được, vậy chàng cần phải có mục tiêu, do vậy chàng đứng lên bước tới bên bức tường đá thầm nghĩ có thể lấy bức thạch bích này làm mục tiêu cũng được.

Nhưng cần phải biết độ dày của bức tường rồi từ đó bắt đầu luyện công. Nghĩ vậy chàng bèn ngưng tụ công lực lên song thủ, từ từ đẩy ra, đến gần cuối bỗng vung mạnh, mười thành công lực cuồn cuộn tuôn ra, chỉ nghe một tiếng ầm đinh tai nhức óc.

Đông Phương Thanh Vân lảo đảo thoái lui bốn bước, bỗng một thanh âm cực kỳ lạnh lẽo thê thiết vọng tới:

- Tiểu tử, ngươi giở trò ma quỷ gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân mặt trắng bệch, thì ra bên kia bức tường có người, mà người này là ai? Sau khi chàng phát chưởng đã biết được bức tường dày chí ít cũng năm thước. Mà người nọ thanh âm có thể xuyên thấu bức thạch bích dày năm thước truyền tới rõ như nói bên tai, thì chẳng phải khiến chàng quá ư bất ngờ sao?

Đông Phương Thanh Vân cả kinh quên cả đáp lời, giọng nói âm lãnh kia lại vang lên rõ mồn một:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Bị giam khi nào? Không nói thì đừng trách ta không khách sáo.

Đông Phương Thanh Vân hồi tỉnh nói:

- Bổn thiếu gia là Đông Phương Thanh Vân, mới vào đây hôm nay. Tiểu tử, bổn thiếu gia hỏi ngươi kêu là gì? Vào đây khi nào?

Vì giọng đối phương quá xấc xược, khiến chàng không khỏi tức giận nên nói như thế, cười thầm trong lòng cho rằng người nọ cho dù là thần tiên nhưng cách bức tường dày năm thước âu cũng khó làm gì được mình.

Đối phương tựa hồ dùng Hấp âm pháp, nên dù Đông Phương Thanh Vân nói nhỏ y cũng nghe rõ tất cả, người nọ gằn giọng:

- Tiểu tử, ngươi dám chửi rủa ta?

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thấy càng tức, song đêm nay đã bị giam trong ngục, thời gian dài không có ai giải khuây, hiện tại nhân cơ hội này chọc tức người bên kia tường một mẻ chơi, do vậy chàng lớn tiếng:

- Tiểu tử, ngươi chửi rủa bổn thiếu gia trước mà?

- Ta chửi ngươi cái gì?

- Ngươi chửi bổn thiếu gia là tiểu tử. Nếu không cho đó là lời chửi rủa, bổn thiếu gia chửi ngươi làm gì?

Đối phương tựa hồ bị câu hỏi của Đông Phương Thanh Vân khiến cho y tức nghẹn họng, hồi lâu không nói nên lời, y lại hỏi:

- Tiểu tử, năm nay ngươi được mấy tuổi?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Bổn thiếu gia vừa tròn mười tám, tiểu tử ngươi được mấy tuổi rồi, có thể lấy vợ được chưa?

Đối phương tức đến nỗi tựa hồ muốn phun ra khói, thạch bích bỗng nghe tiếng ầm ầm nổi lên, khiến Đông Phương Thanh Vân nghe thấy cũng không khỏi nhức đầu hoa mắt, thầm nghĩ chưởng lực của đối phương quả là mãnh liệt, nhưng chàng vẫn hỏi:

- Tiểu tử, sao ngươi không trả lời.

Đối phương ngẩn người, lập tức gầm lên:

- Tiểu tử hãy nghe đây, lão phu năm nay một trăm lẻ tám tuổi, không có thế phụ nhưng có hài tử. Nếu ngươi không thay đổi cách gọi lão phu sẽ không tha cẩu mệnh.

Đông Phương Thanh Vân cũng lớn tiếng quát:

- Tiểu tử ngươi có một trăm lẻ tám tuổi mà đã xấc láo, vô lễ với bậc tôn trưởng, nếu ngươi còn nói thế, bổn thiếu gia cũng không khách khí.

Đối phương bỗng cười ha hả nói:

- Lần sau phải kêu lão phu là lão gia biết không? Lão gia là người, đương nhiên là nhân mệnh, tiểu tử ngươi là chó, đương nhiên là cẩu mệnh.

- Nhưng người không bằng chó.

- Ngươi lại chửi lão gia rồi, lão gia hỏi ngươi, câu này ngươi lấy từ đâu ra?

- Tiểu tử nhà ngươi thực kiến văn thiển cận, ngươi không nghe kẻ bần cùng thường than rằng con chó nhà phú quí ăn ở đi lại còn hơn con người đó sao?

- Hừ, ngươi tưởng mình là nhi tử của Lâm chủ thì có thể muốn làm gì thì làm hả?

Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng hỏi:

- Ngươi, làm sao ngươi biết?

Đối phương cười nhạt:

- Cái gì cũng biết, cái gì Thiếu chủ, cái gì Bệnh Nhược Hiệp, cái gì Truyền âm nhập mật pháp, lão gia đều biết rõ một hai, hừ, đến cả Truyền âm nhập mật ngươi cũng không biết mà còn dám đối đầu với lão gia thì thực là không biết tự lượng.

Đông Phương Thanh Vân biến sắc:

- Lão...

Lão nhân cười nhạt:

- Lão gia thế nào, ta nói cho ngươi biết, Cầm Long động của Không Trung quỷ lâm, nơi giam ngục thất đều dùng đá xanh dày năm thước để ngăn cách, lão phu chỉ dùng Thấu Trổ Truyền Âm thần công là xong, môn công phu này còn cao hơn tiểu tử ngươi vài vạn lần, ngươi có dám nói người không bằng chó, lại dám gọi lão phu bằng tiểu tử nữa không? Lại nữa lão phu tố cáo ngươi và Bệnh Nhược Hiệp âm mưu vượt ngục thì sẽ thế nào?

Đông Phương Thanh Vân không dằn nổi tức giận nói:

- Ngươi có bản lĩnh thì cứ tố cáo, bổn thiếu gia đâu có sợ, nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Bổn thiếu gia vốn tính thương người, chỉ sợ ngươi ở đây một mình lại chẳng có ai nói chuyện giải buồn mà thôi.

- Ha ha... Tiểu tử, ngươi thực là miệng có bôi mỡ rồi. Xem ra ngươi cũng chẳng ngu đần, được được, mau kêu ta bằng lão gia, từ nay về sau ta không làm khó dễ nữa.

Đông Phương Thanh Vân như cất được tảng đá nặng trong lòng, thở phào nói:

- Thiếu gia bằng vào đâu phải gọi ngươi là lão gia, không thèm nói nữa.

- Không nói thì không nói.

Sau dó, tất cả trở nên yên ắng.

Đông Phương Thanh Vân tuy kinh ngạc nhưng vẫn không tin thiên hạ lại có cái gì gọi là Thấu Trổ Truyền Âm thần công, do vậy chàng chú mục xem xét bức tường đá hồi lâu, nhưng thủy chung cũng không phát hiện được khe hở nào, mới bán tín bán nghi ngồi xuống.

Sau khi đã an vị, bèn dứt bỏ hết tạp niệm nhất tâm nhất ý luyện thần công.

Cứ như vậy suốt bảy ngày...

Bên kia vách lại vang lên giọng lão nhân:

- Tiểu tử, mấy ngày nay ngươi làm gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ:

“Phải rồi, lão quái vật này không có ai nói chuyện nên lên tiếng trước, nhưng khẩu khí vẫn chưa đổi”

Nghĩ vậy, chàng bèn lạnh giọng:

- Làm gì thì can chi tới ngươi, tiểu tử, ngươi làm gì trong mấy ngày qua?

- Ngươi lại gọi lão gia bằng tiểu tử rồi?

- Thế chẳng phải ngươi gọi ta bằng tiểu tử sao?

- Vậy phải gọi thế nào?

- Gọi là Thanh Vân thiếu gia?

- Thiếu gia à, hừ, trong Cầm Long động xưng thiếu gia, vậy ngươi phải gọi ta bằng lão gia. Lão gia đối với thiếu gia, không phải thuận tai lắm sao?

Đông Phương Thanh Vân cười phì nói:

- Tiểu tử ngươi mà đòi làm lão gia hả?

Lão nhân nói:

- Tiểu tử, ngươi mới mười tám tuổi mà lão gia đã một trăm lẻ tám tuổi, xưng là lão gia thiếu gia thì có gì không hay. Ngươi có phúc khí lớn lắm đó, ngay mẫu thân cái gì Lâm chủ của ngươi có quì trước mặt lão phu, muốn kêu bằng lão gia, lão gia cũng chẳng thèm đếm xỉa đến.

- Ngươi có thể làm nhục thiếu gia, chứ không thể làm nhục gia mẫu.

- Lão phu nói thực đó.

- Thực cái con bà ngươi.

- Tiểu tử, ngươi thực nóng tính.

- Hừ, bây giờ thiếu gia bới móc tổ tông ngươi ra, ngươi có chịu nổi không? Không thèm nói với ngươi nữa.

- Được, không nói thì không nói.

Ba ngày ba đêm trôi qua, Đông Phương Thanh Vân dốc tận lực luyện Giao Long chưởng, không ngừng xuất chưởng lên tấm cửa sắt, thoạt đầu là một tấc sau lên ba, bốn tấc. Bất luận thế nào cũng không đánh vỡ được, chàng cảm thấy thực kỳ quái, rốt cục chàng nghĩ rằng có thể Ban Nhược thần công của chàng chưa đủ hỏa hầu. Liên tục trong tám ngày sau đó, chàng luyện tập Ban Nhược Mật La thần công.

Tám ngày qua đi, chàng bỗng nghe thanh âm vang bên tai:

- Bệnh Nhược Hiệp tham kiến Thiếu chủ...

Chàng ngưng luyện công tiến về phía cửa, cũng dùng Truyền âm nhập mật nói:

- Mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy?

- Ồ, Thiếu chủ đã luyện thành Truyền âm nhập mật pháp. Trời đất chẳng lẽ Thiếu chủ là thần tiên...

Bẩm Thiếu chủ, mấy ngày nay thuộc hạ không tìm được cơ hội để mang cơm cho Thiếu chủ.

- Ngươi có biết bên ngoài có chuyện gì xảy ra không?

- Thuộc hạ biết, nhưng nửa tháng trời Thiếu chủ không ăn uống, hại cho Lâm chủ và Thiếu lâm chủ lo đến phát điên...

- Ta không sao, ta hỏi ngươi có biết mọi sự bên ngoài không?

- Bẩm Thiếu chủ biết, nhưng không rõ.

- Tình hình của Tích Thư, Thần Quan, Thụ Thi, Tinh Linh thế nào?

- Bẩm Thiếu chủ, bốn người họ đã vào Thanh Chung chưa thấy xuất hiện. Tứ tiên cũng vậy, bảy đại môn phái đã tìm được bảo vật của bảy phái, họ đều ra khỏi Thanh Chung, hiện tại Thanh Chung bị Quỷ lâm phong tỏa rồi. Thiếu chủ bảo trọng, thuộc hạ phải đi rồi.

Bệnh Nhược Hiệp đã đi rồi, Đông Phương Thanh Vân còn ngồi ngẩn người hồi lâu, vừa định luyện công tiếp bỗng lão nhân bên kia tường hỏi sang:

- Ê? Thanh Chung bị phong tỏa thì người của ngươi ra không nổi đâu.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ thầm, dù gì đến cuối cùng lão nhân cũng phải thay đổi khẩu khí, do vậy chàng cũng thấy lão đáng thương nhưng vẫn cứng cỏi đáp:

- Thuộc hạ của thiếu gia không cần lão quan tâm cũng sẽ bình an vô sự, nhưng lão nghe trộm người ta nói chuyện là có ý gì?

- Ê, lão phu không nghe trộm, tự lời nói nó lọt vào tai à. Ê, cung hỷ ngươi đã luyện thành Truyền âm nhập mật pháp.

Im lặng hồi lâu, lão nhân lại nói:

- Sao ngươi không nói gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thiếu gia phải nói cái gì?

- Ngươi làm gì mà ngồi như xác chết, luyện công hả?

- Phải, luyện thần công.

- Ngoài biết các môn thần công tầm thường ra, ngươi còn biết gì nữa?

Đông Phương Thanh Vân bỗng hứng chí, nói:

- Bổn thiếu gia bao la vạn tượng, cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh.

- Vậy lão phu phải thử mới biết chân giả.

- Ngươi đừng khách sáo.

- Được lắm. Nghe đây, lão phu công ngươi một chiêu "Địa Ngục Vô Môn" vậy hãy tiếp chiêu đi, đây là chưởng pháp.

Đông Phương Thanh Vân cười thầm lão nhân đã già đời còn hồ đồ, nghĩ vậy bèn hàm hồ đáp:

- Thiên Đường hữu lộ?

- Ồ?

- Phải rồi? Lão công chiêu "Địa Ngục Vô Môn" thiếu gia không thoái mà tiến, công lại chiêu "Thiên Đường Hữu Lộ", hãy xem lão phải làm sao? Lão phải thoái lui hai bước, trở về thế thủ, bổn thiếu gia chiếm được thượng phong.

- Hãy khoan, để lão phu nghĩ xem có đúng như thế đã, tiểu tử ngươi thấy sao?

- Có gì không được? Nghĩ xong rồi hãy nói.

Đông Phương Thanh Vân cười thầm:

"Thiên Đường có lối ngươi không đi, Địa ngục không cửa lại lao vào, ta chỉ hàm hồ mấy câu mà lão đã tin ngay thì thực tức cười"

Nghĩ thế, chàng lại tiếp tục luyện công, không biết đã qua mấy ngày.

Lão nhân bên kia tường lại nói:

- Ê, chưởng của ngươi công thế nào?

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác nghĩ thầm:

"Mình đã nói hàm hồ công ra một chưởng, rốt cục đối phương cũng nghĩ hoài bây giờ đã nói vậy phải nói tới cùng. Dù gì lão cũng chẳng qua đây mà thử được."

Lòng tuy buồn cười, song chàng vẫn cất giọng trang trọng:

-Bổn thiếu gia quang minh chính đại, không tả không hữu, tay hữu từ chính tâm công ra chếch lên, tay tả khẽ phất qua hữu theo thế Phật thủ, vừa hay chận được hữu chưởng của lão. Có vậy mà lão cũng không biết sao?

- Hãy khoan, ngươi nói cũng có lý, nhưng tay tả của ngươi có thể chặn được hữu chưởng của lão phu không còn, để lão phu nghĩ lại, chẳng lẽ lão phu thục bị ngươi bức thoái lui hai bước sao?

Tiếp đó không còn nghe thấy gì nữa.

Đông Phương Thanh Vân mỗi lúc một mắc cười... Lại qua ba ngày, lão nhân bên kia tường lại nói:

- Đúng rồi, một chưởng của ngươi từ chính tâm đỉnh chếch lên, nếu như tay tả của ngươi không chận được hữu thủ của lão phu thì chúng ta đều lâm vào thế lưỡng bại câu thương. Ê, làm sao ngươi biết vậy?

Đông Phương Thanh Vân nhịn cười, cất giọng cao ngạo:

- Chẳng phải thiếu gia từng nói với lão rằng thiếu gia ta bao la vạn tượng cái gì cũng biết, hết thảy đều thông, định lực hơn người.

- Ngươi nói ngươi chỉ mới mười tám tuổi ư?

- Chẳng lẽ bổn thiếu gia gạt ngươi?

- Ồ, thế này thì thực kỳ quái, quái ở điểm ngươi có thể phá giải được chiêu “Địa Ngục Vô Môn” đây là chiêu số trong vòng năm mươi năm nay lão phu đắc ý nhất và chưa có một cao thủ nào hóa giải nổi.

- Thế mới gọi là bao la vạn tượng, tiền lai vô cô, hậu giai vô nhân (Trước đến nay, từ nay về sau không ai làm được)

- Lão phu nhớ lại cách đây ba mươi năm, có một vị tự xưng là sư phụ của Tam Bí, tự giam mình trong Cầm Long động...

- Hãy khoan, lão nói sư phụ của Tam Bí là ai? Vì sao bị giam?

- Dường như vị đó nói với lão phu rằng y kêu là Thiên Thiên Tản Nhân, y không phải bị giam mà là tự giam mình nơi đây để luyện công, lại có người bảo vệ y. Lão phu cùng y đối chiêu tròn ba năm sau cùng y tự qua động của lão phu, lão xuất chiêu “Địa Ngục Vô Môn”, ngươi có biết y phải nghĩ trong bao lâu không?

- Làm sao bổn thiếu gia biết được?

- Mười hai năm.

- Sao, mười hai năm?

- Đúng vậy, rốt cục sau khi y nghĩ ra một chiêu thủ thế rồi bèn bỏ đi, chẳng lẽ y là sư phụ của ngươi, đặc phái ngươi tới đây để rửa hận ư?

- Không, vị đó là sư tổ của tại hạ.

- Con bà nó, vậy thì chiêu “Thiên Đường Hữu Lộ” này là do y truyền cho ngươi rồi.

- Không sai, tại hạ chưa từng gặp sư tổ, tiền bối nói sư tổ qua động của tiền bối ư?

Bằng cách nào?

- Ồ? Chẳng trách ngươi cuồng ngạo, mới mười tám tuổi đã có thể phá được chưởng pháp của lão phu. Còn về việc qua lại giữa các thạch động dễ như trở bàn tay, có gì phải kinh ngạc?

- Ê? Có thật vậy không?

- Làm sao lại nói ê vậy? Lão phu và sư tổ ngươi là đồng bối, ngươi cần phải kêu lão phu là sư bá tổ mới đúng, ngươi tin không? Lão phu có thể qua động của ngươi được không?

- Tại hạ vô cùng hoan nghênh, song tiền bối có qua đây được không?

- Đương nhiên qua được, nhưng chí ít ngươi cũng phải kêu lão phu một tiếng bá tổ gia, lão phu mới biểu diễn môn phu xuyên động cho ngươi coi. Đây chẳng phải trò đùa, bức tường này tối thiểu cũng dày năm thước, chỉ có lão phu và sư tổ ngươi mới có thể xuyên qua được.

- Cái gì Thiên Thiên Tản Nhân, bổn thiếu gia còn chưa thừa nhân vị đó là sư tổ, mà há có thể dễ dàng kêu lão là sư bá tổ?

- Làm sao ngươi không biết y?

- Ai nói bổn thiếu gia biết, chỉ là vị đó là sư phụ của Tam Bí, mà bổn thiếu gia là hậu duệ của Tam Bí, nên mới nói có thể là sư tổ. Nếu chưa được gia phụ chứng thực, bổn thiếu gia không nhận.

- À? Nếu vậy chiêu “Thiên Đường Hữu Lộ” quả là do ngươi nghĩ ra.

- Đương nhiên, bổn thiếu gia chưa từng nói dối.

- Vậy theo ý ngươi, bọn ta cần phải xưng hô thế nào?

- Theo ý bổn thiếu gia... Ồ, vô hải vô cương, kẻ nào thắng thì kẻ ấy được ngôi cao, vị cái gì Thiên

Thiên Tản Nhân phải mất mười hai năm mới nghĩ ra một thế thủ, còn bổn thiếu gia thì sao... Lão vừa công tới, bổn thiếu gia đã nhanh như chớp phản công khiến lão phải tháo lui hai bước, mất thế thượng phong, như vậy lão cần phải kêu thiếu gia là tiểu ca nhi. Tiểu ca nhi này vốn người nhân hậu, yêu trẻ kính già, nên sẽ gọi lão là lão ca nhi, đồng ý không?

- Ồ?

- Không đồng ý thì thôi, nói cho lão hay, trễ nhất là trong nửa năm nữa thiếu gia ta sẽ rời khỏi đây, lúc đó có muốn gọi là tiểu ca nhi cũng chẳng còn ai để gọi nữa đâu.

- Phải rồi, vô hải vô cương, đạt giả vi tôn. Tiểu ca nhi nói rất có đạo lý.

- Lão ca nhi, tiểu ca nhi không hề nói bậy mà.

- Thôi được, từ nay lão phu sẽ kêu ngươi là tiểu ca nhi. Tiểu ca nhi, lão ca nhi muốn gặp ngươi.

- Hoan nghênh lão ca nhi, mời?

Đông Phương Thanh Vân vẫn bán tín bán nghi, thầm nghĩ để xem lão nhân có bao nhiêu bản lãnh có thể xuyên qua thạch bích dày năm thước này. Nhìn hồi lâu, vẫn không thấy động tịnh gì, chàng bèn khẽ hừ một tiếng lẩm bẩm:

- Ta xem lão ca nhi còn khoác lác nữa thôi.

Bỗng một thanh âm trầm trầm vang lên sau lưng:

- Tiểu ca nhi, đệ hừ cái gì? Lão ca nhi đã qua đây lâu rồi, nhưng đệ không biết đó thôi.

Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng quay lại, vận mục nhìn thì thấy một lão nhân thấp bé, mặt choắt, ăn vận lam lũ đứng trước mặt, chàng ngẩn người như tượng gỗ. Lão nhân lại hạ giọng ngạc nhiên:

- Tiểu ca nhi sao vậy?

- Kinh tâm động phách...

Chàng còn chưa dứt lời, lão nhân mặt đầy vẻ kinh hãi, bất giác thoái lui một bước, mắt trợn trừng miệng há hốc, hồi lâu mới lẩm bẩm:

- Kỳ nhân, kỳ nhân...

Thoạt tiên, Đông Phương Thanh Vân cũng ngạc nhiên, sau chợt nghĩ rằng câu nói của chàng đã đoán đúng tâm trạng lão nhân rồi. Kỳ thực chàng muốn nói công phu xuyên thạch của lão quả làm

chàng kinh tâm động phách, nhưng khi thấy lão lộ vẻ kinh hãi bèn cười ha hả:

- Lão ca nhi tử nghĩ xem, bằng vào điều này tiểu ca nhi đã đủ tử cách để xưng huynh gọi đệ với lão ca nhi chưa? Được rồi, lão ca nhi, xin cứ tự tiện kiếm chỗ ngồi đi.

Lão nhân mặt choắt nhìn quanh một lượt, kinh ngạc:

- Trời đất, chẳng lẽ tiểu ca nhi đang làm hoàng đế lão gia thực?

Lúc này đã tới giờ cơm, Đông Phương Thanh Vân nhìn hình thể của lão nhân thì biết rằng lão bị bạc đãi, do vậy chàng bưng mâm cơm đến trước mặt lão nhân mà nói:

- Lão ca nhi, hãy dùng bữa đạm bạc này đi.

Lão nhân không tin, nhìn chàng hồi lâu ngạc nhiên:

- Tiểu ca nhi, ngươi thực là Hoàng đế lão gia rồi, cơm ngon thế này mà ngươi kêu là đạm bạc. Tiểu nhi ca có thực mời lão nhi ca không?

- Đương nhiên, cứ coi đây là chút ít kiến diện của tiểu ca nhi là được rồi.

Lão nhân chẳng đợi mời nhiều bèn bốc lấy ngốn ngấu, ăn như rồng cuốn, loáng đã hết bay, ăn xong lão nhân lại hỏi:

- Có thể ngủ trên giường của tiểu ca nhi được không?

- Lão ca nhi cứ tùy ý, đừng khách sáo, nếu có thể thì lão ca nhi có thể sang đây ở luôn cũng được.

Lão nhân mỉm cười:

- Tiểu ca nhi có nghi ngờ gì lão ca nhi không?

- Tiểu ca nhi vốn tâm chánh vô tà, chẳng có oán cừu gì với lão ca nhi, há có lý gì nghi ngờ.

- Được lắm, thế thì lão ca nhi cũng phải nếm thử một lần cuộc sống của Hoàng đế lão gia mới được.

Lão nhân nói rồi bèn nằm xuống giường, giường đệm quá êm ái khiến lão cười ha hả, hồi lâu sau đợi lão đã ngủ say, Đông Phương Thanh Vân mới mỉm cười, ngồi xuống vận công.

Tám ngày liền sau đó, Đông Phương Thanh Vân chưa tỉnh lại, mà lão nhân vẫn ngáy khò khò.

Sáng sớm ngày thứ chín, khi tỉnh lại lão nhân thấy Đông Phương Thanh Vân còn ngồi luyện công, nét mặt hiền hòa, thần thái uy nghi, lão nhân vội đứng lên, dùng hữu thủ khẽ đặt lên hậu tâm của

chàng, qua vài tuần trà, lão mới rút tay lại lắc đầu rồi lại gãi đầu.

Đây chính là lúc Bệnh Nhược Hiệp mang cơm tới, lão nhân chỉ nghe:

- Bệnh Nhược Hiệp tham kiến Thiếu chủ.

Lão nhân tiến về phía ô cửa nói:

- Bệnh Nhược Hiệp hãy nghe, Thiếu chủ của ngươi đang luyện công, chính vào lúc khúc yếu, nhất thiết không được làm phiền y. Hãy đưa cơm vào.

- Ngươi là ai?

- Người bên kia tường, lão ca nhi của Thiếu chủ ngươi.

- Bẩm Thiếu chủ lão ca nhi, nếu các hạ động đến một sợi tóc của Thiếu chủ gia, tại hạ dù chết cũng làm quỷ theo các hạ báo thù.

- Cứ an tâm, Thiếu chủ ngươi tỉnh lại đã thành nhất đại kỳ nhân.

- Chẳng lẽ là do Thiếu chủ lão ca truyền thụ sao?

- Không phải, ngươi đi đi.

- Làm sao lão ca vào phòng Thiếu chủ gia được?

- Đừng hỏi nhiều, ngươi xem thiếu nữ bên cạnh đang chau mày kìa, hãy an lòng, đã có lão ca nhi ở đây bảo vệ, quyết không để y bị tẩu hỏa nhập ma. Hãy đi đi.

Đợi hai người đi xa, lão nhân mới quay trở vào, ăn xong bèn nằm xuống, quan sát Đông Phương Thanh Vân.

Ba ngày trôi qua...

Sắc mặt Đông Phương Thanh Vân chuyển màu hồng nhuận, miệng mỉm cười hiền hòa.

Lại thêm bốn ngày nữa qua đi...

Sắc diện Đông Phương Thanh Vân tuy vẫn hiền hòa nhưng cặp mày khẽ chau lại vẻ thống khổ hiện lên, cặp mày kiếm chau lại, mắt bỗng trợn trắng...

Lão nhân vội lật đật nhảy ra sau lưng chàng, song thủ đặt nơi hậu tâm, cũng lắc đầu hành công.

Lại qua một ngày đêm...

Sắc diện Đông Phương Thanh Vân mới chuyển dần sang vẻ hiền hòa vốn có, lão nhân đồng thời cũng thu tay về, đứng lên lấy cơm.

Lão nhân dùng cơm xong, lăn ra giường ngủ vùi.

Sáu ngày lặng lẽ trôi qua...

Đến sáng ngày thứ bảy, cả hai cùng tỉnh dậy, lão nhân vừa ngồi lên, Đông Phương Thanh Vân đã vội lao tới, quì xuống chân giường, giọng cảm kích:

- Đại ân đại đức của lão ca nhi...

Lão nhân vội đỡ lấy chàng cười lớn:

- Tiểu ca nhi luôn cao ngạo hơn người, làm sao hôm nay lại quì xuống thế kia, đừng làm vậy mà lão ca nhi phải tổn thọ, hãy đứng lên rồi nói.

Đông Phương Thanh Vân bèn đáp:

- Cung kính chi bằng tuân mệnh.

Lão nhân lại nói:

- Mấy ngày nay, lão ca nhi được nhờ phúc phận của tiểu ca nhi nên thực vinh hạnh hưởng thụ cuộc sống tựa hoàng đế lão gia, cung hỉ Ban Nhược Mật La thần công của tiểu ca nhi đã thành tựu.

- Làm sao lão ca nhi biết?

- Đương nhiên Ban Nhược Mật La thần công là Phật gia công phu.

- Phật gì?

- Di Lặc Phật. Đây là tuyệt đỉnh công phu của Phật, đạo, nho hun đúc. Tiểu nhi ca đã lãnh hội được Phật công, bằng vào điểm này thì có đủ tư cách để xưng huynh gọi đệ với lão ca nhi.

- Nhưng nếu không được lão ca nhi chỉ giáo, có lẽ đã bị tẩu hỏa nhập ma.

- Tiểu ca nhi, tính ngươi thế nào thì miệng nói như vậy, được rồi thần công đã luyện thành, lão ca nhi trở về động của mình đây.

- Vì sao?

- Không sao cả, hiện tại cứ bảy ngày bọn ta gặp lại một lần, sau khi ngươi luyện xong khẩu quyết này thì có thể tùy ý hành sự.

- Khẩu quyết gì vậy?

- Vô Hình Vô Ảnh.

- Tiểu ca nhi biết rồi, có phải lão ca nhi đã lấy được Huyền Mê ma kinh không?

- Ồ? Tiểu ca nhi cũng biết ư, chẳng trách ngươi còn nhỏ tuổi mà đã cao ngạo như vậy. Nói cho ngươi hay công phu này chẳng phải chỉ một ma kinh mới có. Kỳ thực muốn luyện thành môn công phu này thì phải là người hội đủ ba loại thần công. Hiện tiểu ca nhi đã có năm thành hỏa hầu của Ban Nhược Mật La thần công thì đủ rồi, nhưng chỉ là xuyên qua chướng ngại được mà không thể đả thương, còn Ma Kinh thì cao hơn một bậc, có thể xuất chưởng hại người.

- Vì sao?

- Vì công phu này chỉ có thể tự bảo vệ mà thôi, lão ca đi đây.

Lão nhân đi rồi, chàng mới sực nhớ rằng quên chưa hỏi vì nguyên do nào mà lão bị giam ở đây, bèn gọi:

- Lão ca nhi..

Lão nhân đáp lại:

- Đừng nói nữa, hãy xem Vô Hình Vô Ảnh luyện cùng Ban Nhược Mật La thần công, bảy ngày nữa gặp lại, lão ca nhi còn thấy ngươi chưa luyện xong thì sau này đừng nói là cái gì bao la vạn tượng nữa. Hẹn tái kiến.

Quả như bình thời, nhất định Đông Phương Thanh Vân sẽ cãi lại vài câu, nhưng lúc này đã sinh lòng bội phục lão nhân, bèn nói:

- Được, đa tạ lão ca nhi.

Ngày thứ nhất, chàng học thuộc khẩu quyết.

Ngày thứ hai, chàng y theo khẩu quyết mà vận hành.

Ngày thứ ba, chàng đem Ban Nhược Mật La thần công dung hợp với khẩu quyết làm một, ngưng thần định ý, vận lực hành công...

Bảy ngày trôi qua, chàng vẫn chưa tỉnh lại.

Lão nhân tiến vào thấy chàng như vậy, không khỏi ngạc nhiên, đúng lúc ấy có tiếng Bệnh Nhược

Hiệp:

- Bệnh Nhược Hiệp bái kiến Thiếu chủ.

Lão nhân vội dùng Truyền âm nhập mật nói:

- Cung hỉ Thiếu chủ ngươi thần công đã luyện thành, ngươi có biết y đã luyện được mấy thành của Ban Nhược Mật La không?

- Hai thành rồi ư?

- Gấp ba lần.

- Trời đất, sáu thành? Thực khó mà tưởng tượng.

- Đáng tiếc ngươi tới chậm bảy ngày, lão phu đã cho y luyện thêm một môn công phu, hẹn hôm nay gặp lại, nhưng y vẫn đang luyện công. Bệnh Nhược Hiệp, hãy nhớ cho kỹ, nếu có cùng y nói chuyện, chỉ được nói y mới luyện được năm thành thôi, hiểu chưa? Lão phu muốn y phải phấn đấu hơn nữa, hãy nhớ lấy.

- Bẩm Thiếu chủ lão ca, lão ca không gạt thuộc hạ chứ?

- Ngươi chỉ nói bậy, thôi đi đi.

Nói đoạn, lão quay trở vào, ăn sạch cơm rồi nằm lăn ra ngủ, sau đó tỉnh lại bèn quay về động lão.

Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi như tượng đá hết ngày này qua ngày nọ.

Khi chàng tỉnh lại, mở mắt ra đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng lòa, trong động thất sáng như ban ngày, nhìn rõ mọi vật, kể cả từng kẽ nhỏ trên bức thạch bích. Đông Phương Thanh Vân vui mừng kêu lên:

- Lão ca nhi, bảy ngày rồi.

Bên kia thạch bích có tiếng ồ khe khẽ, tiếp đó lão nhân nói:

- Mai gặp, cứ ngồi tiếp di, tiểu ca nhi đã ngồi mười ba ngày rồi, ngươi có thấy gì khác lạ không?

- Có, tiểu ca nhi thấy trong động sáng như ban ngày.

- Cung hỉ tiểu ca nhi đã thông sinh huyền quan rồi.

- Thật ư?

- Đương nhiên, khi hành công có thấy nóng như lửa đốt không?

- Hoàn toàn không.

- Ban Nhược Mật La của tiểu ca nhi đã tăng thêm nửa thành hỏa hầu.

- Nửa thành ư?

- Phải, chỉ cần luyện năm thành hỏa hầu đã là kinh nhân hãi thế rồi, nhưng ngươi chớ vội tự mãn, năm thành trỏ lên cứ tăng một thành thì công phu tăng gấp đôi, nhưng nửa thành thì không tăng gì cả, không nói nữa, luyện tiếp đi.

Chính ngọ ngày hôm sau, lại có lúc mang cơm đến, Đông Phương Thanh Vân chợt nghe giọng Bệnh Nhược Hiệp bên tai:

- Bệnh Nhược Hiệp tham kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân cả mừng, vừa định xuống giường đến bên ô cửa, nào ngờ ý niệm vừa phát, thân hình đã đến ngay trước cửa rồi, chàng vui mừng dùng truyền âm nhập mật nói:

- Bệnh Nhược Hiệp, gần đây bên ngoài phát sinh sự gì, bốn người Tích Thư Nhân đã tới chưa?

- Cung hỉ Thiếu chủ đã luyện thành thần công, bẩm Thiếu chủ chưa phát hiện ra hành tung của bốn vị kia. Hôm nay thuộc hạ có mang tới một bình Bách Niên Hoa Lộ tửu, muốn phụng tặng Thiếu chủ lão ca, không biết lão ca có muốn không?

Giọng lão nhân vang lên gấp gáp:

- Tiểu ca nhi, kêu y để lại, muốn... muốn.. thêm hai phần cơm.

Đông Phương Thanh Vân lại hỏi:

- Chuyến này Ma cung và Quỷ lâm có thu thập được gì ở Thanh Chung không?

- Bẩm Thiếu chủ, chúng thu thập được kinh, hai cuốn?

- Ôi? Hỏng rồi? Thực vậy không?

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ nào dám lừa gạt? Sắp tới có Thập Diễm đại hội, khi đó Thiếu chủ sẽ bị đem ra xử trí. Xin hỏi với võ công hiện tại, Thiếu chủ có thể phá được cửa sắt mà ra khỏi Quỷ lâm chưa?

- Có lẽ được rồi, nhưng Thập Diễm đại hội là cái gì?

- Đại sự tại Ma cung và Quỷ lâm, đều do Thập Diễm chủ trì đại cục, nếu trước khi khai mạc đại hội, Thiếu chủ có thể rời khỏi thì tốt nhất, xem ra chủ mẫu không thể tới gặp Thiếu chủ được, trừ phi...

- Trừ phi cái gì?

- Trừ phi Thiếu chủ có mặt tại Thập Diễm đại hội.

- Thôi được, ngươi đi đi.

Đông Phương Thanh Vân đang khi ngổn ngang trăm mối bên lòng, bỗng có tiếng nói khẽ:

- Tiểu ca nhi làm gì mà ngồi ủ rũ như thế kia, ở đây có Bách niên hoa lộ tửu, chẳng phải lão ca khoa trương, ngoài Quỷ lâm ra không đâu có thứ rượu này.

Nói đoạn lão nhân châm rượu, nâng ly nói:

- Chúc cho bọn ta có rượu mà uống cạn ly?

Đông Phương Thanh Vân vội gạt bỏ mọi ưu phiền, nâng ly:

- Cạn ly.

- Hồ rượu này không được nhiều lắm, bọn ta chia đôi được không?

- Tiểu ca nhi ít uống rượu, lão ca nhi khách khí làm gì.

Lão nhân cười ha hả, đậy nắp hồ rượu lại, thận trọng bỏ vào bọc.

Đông Phương Thanh Vân lại nói:

- Lão ca nhi, tiểu ca thấy lão ca quá thần bí, quỷ dị.

- Vì sao?

- Thiết tưởng với công phu của lão ca muốn rời khỏi Quỷ lâm thực dễ như trở bàn tay, nhưng lão ca lại bị giam ở đây năm mươi năm. Đây há chẳng phải chuyện hoang đường sao?

- Nói cũng đúng, vậy lão ca sẽ nói cho tiểu ca nhi hay mình là ai, được không?

- Những mong lão ca nói rõ.

- Kỳ thực, cùng tiểu ca nhi nói chuyện chính là một sự vui vẻ nhất trần đời, vì ngươi là nghé con không sợ hổ, tiểu tử chẳng biết trời cao đất dày nhưng lại không dối trá, khẩu khí đối với lão ca vô

cùng khảng khái. Nhắc tới lão ca, tiểu ca ngươi không sợ, nhưng đương kim võ lâm giang hồ, người có địa vị tối cao, vừa nghe danh lão ca là run lập cập. Bảy mươi năm trước, võ lâm chưa hề có Tam Bí mà chỉ có Tam Tôn, đó là Thiên Tôn, Địa Tôn, Nhân Tôn. Mà lão ca có võ công tối cao, thanh danh tối đại nên được xưng là Thiên Tôn. Năm xưa lão ca sáng lập ra Không Trung quỷ lâm cùng Hàn Đàm ma cung, tự mình làm Tổng giáo chủ, dương dương tự đắc...

- Sao? Lão ca là Tổng giáo chủ Quỷ lâm và Ma cung ư? Vì sao lão lại bị giam?

- Đây là một câu chuyện dài, nếu tiểu ca không thích nghe thì thôi.

- Đương nhiên tiểu ca nhi rất muốn nghe.

- Nhớ lại năm xưa lão ca oai danh hiển hách, mục hạ vô nhân, nào ngờ một ngày nọ có một nữ nhân tới, chẳng hiểu thế nào tất cả cao thủ trong Quỷ lâm vừa thấy y thị đều đứng sững như trời trồng. Đã xảy ra sự lạ đương nhiên Tổng giáo chủ phải đích thân ra. Nào ngờ lão ca vừa gặp thị, chỉ ngửi thấy một mùi hương ngây ngất, tiếp nữa lại nghe tiếng nhạc ma quái bèn biết có biến muốn vận công lại phát hiện ra bốn tên thiếu nữ lõa thể, tiếp đó thị mới xuất hiện, thu ba vừa liếc ngang Tổng giáo chủ đã ca bài ô hô ai tai. Lão ca nhi cong lưng uốn gối làm nô tài phụng thị cho thị. Song sau đó ít lâu, thị lại công khai thông dâm với toàn bộ thuộc hạ của Quỷ lâm. Đường đường là thê nhi của Thiên Tôn mà công khai lang chạ khắp thiên hạ thì lão ca còn mặt mũi nào nữa. Nhưng lão ca chẳng làm gì thị được, có vài lần nổi giận lôi đình, muốn đánh một chưởng giết chết tươi thị đi nhưng vừa gặp thị thì... lão ca...

Đông Phương Thanh Vân đỡ lời:

- Thì đứng như tượng gỗ, chẳng biết phải làm sao phải không?

Lão nhân đáp:

- Phải, tiểu ca ngươi quả là bao la vạn tượng. Sau khi rời xa thị thì lão ca lửa hận ngút trời, cũng vì vậy mà yêu phụ kia bắt đầu hận lão ca. Mấy lần định ám toán lão ca nhưng đều không được.

- Thực sao?

- Đương nhiên. Năm đó ta đã luyện Kinh Tâm Động Phách thần công đến tám thành hỏa hầu, vô luận là lúc phân tâm hay khi ngủ đều có một luồng cương khí bao bọc khắp thân châu, như vậy kẻ tám lạng người nửa cân. Sau đó lão ca giết sạch bọn gian phu, cứ một tên đến, giết một tên, hai tên đến giết hai tên, cuối cùng dâm phụ cũng tức lên như lão ca vậy, song kết quả cũng chẳng ai làm gì nổi ai.

- Hiện tại thì sao?

- Hiện tại nếu tiểu ca muốn rời khỏi Quỷ lâm thì phải không được sợ yêu phụ kia, bằng không

muốn ra khỏi đây chỉ e còn khó hơn lên trời.

- Ồ? Vậy lão ca đã không thoát khỏi mê hương thì Thiên Thiên Tản Nhân làm sao có thể dễ dàng rời khỏi đây?

- Nói cho ngươi hay, đó là nữ nhân.

- Nữ nhân?

- Phải, nữ nhân há lại bị nữ nhân mê hoặc, cái gì mê hương cái gì mị công đối với nữ nhân đều là vô dụng.

- Ồ, tiểu ca có một tì nữ, võ công rất cao, đáng tiếc nàng không thể tới.

- Nếu tì nữ của tiểu ca nhi có thể được giam cầm ở Cầm Long động thì lão ca sẽ truyền cho nàng Vô Hình Vô Ảnh, sau đó để nàng đi ứng phó gặp được yêu phụ kia, nàng sẽ dốc lòng bảo vệ ngươi. Vậy nàng tên chi? Là thế nào?

- Nàng là Tiêu Phụng Hoàng, hiện là tì nữ của tiểu ca.

- Tiểu ca có dám chắc nàng sẽ vì ngươi mà tới không?

- Nhất định nàng sẽ tới. Hiện tại, tiểu ca sẽ kêu Bệnh Nhược Hiệp đi tìm nàng và kêu nàng tự tới đây. Vấn đề đã giải quyết rồi, chỉ còn đợi Bệnh Nhược Hiệp tới là tiểu ca sẽ phân phó cho y, nhưng lão ca nhi có muốn rời khỏi nơi này không? Sau khi ra khỏi đây sẽ làm gì?

- Lão ca đã có kế hoạch. Sau khi thoát khỏi đây, lão ca sẽ đi tìm hai mươi thiếu nữ, truyền cho chúng tất cả mọi tuyệt học của mình, rồi kêu chúng trong một đêm san bằng Ma cung, Quỷ lâm thành bình địa, bắt sống tiện nhân, lột da lóc thịt mụ khiến mụ sống dở chết dở.

- Vậy thì việc thoát ngục của lão ca nhi cứ để tiểu ca lo liệu.

- Sao? Một mình tì nữ của tiểu ca có thể cõng hai người bọn ta ư?

- Không, tiểu ca có sáu tì nữ, kêu hai người tới đây thì được rồi.

- Nếu lão ca nhi có thể thoát khỏi Cầm Long động thì quả là cảm kích bất tận.

- Hiện tại chưa biết có thành công hay không chưa. Đến khi thoát khỏi nơi này rồi, cảm kích cũng chưa muộn.

- Được, hiện tiểu ca nhi hãy luyện Vô Hình Vô Ảnh Ban Nhược Thần công đi. Lão ca đi đây, bảy ngày nữa gặp lại.

- Lão ca nhi, xin hỏi luyện mấy thành Vô Hình Vô Ảnh thì có thể xuyên thạch bích được?

- Năm thành thì được rồi.

- Hiện tiểu ca đã có mấy thành rồi?

- Lão ca chẳng đã nói rằng Ban Nhược thần công tới đâu thì Vô Hình Vô Ảnh đạt tới đó ư? Lão ca đi đây.

Đông Phương Thanh Vân biết mình đã luyện công thành tựu, lòng cảm thấy được an ủi phần nào.

Buổi sớm ngày nọ, thanh âm Bệnh Nhược Hiệp lại vang lên:

- Tham kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân cả mừng vội nói:

- Bệnh Nhược Hiệp, bổn Thiếu chủ có một sự tình muốn giao cho ngươi thi hành.

Hãy nghe đây, trong mười lăm tùy tùng ở Quỷ lâm này, có ai có thể đào thoát khỏi Quỷ lâm không?

- Bẩm Thiếu chủ, có Truy Hồn Sĩ, y là người được tin dùng ở Quỷ lâm, y thường được phái ra ngoài liệu sự, thỉnh Thiếu chủ hạ lệnh.

- Hãy kêu y đi tìm Tiêu Phụng Hoàng một trong sáu tì nữ của Tọa Long Sinh ở Dương Tử trấn tại tỉnh Sơn Đông, nói với Tiêu cô nương rằng ta muốn gặp. Tiêu cô nương hãy lựa một người nữa, sau đó dùng kế tiềm nhập vào Cầm Long động, rõ chưa?

- Tuân lệnh Thiếu chủ.

- Cầm Long động này có cả thảy bao nhiêu gian ngục thất?

- Bẩm Thiếu chủ, hơn năm mươi. Thiếu chủ muốn hỏi gì nữa không?

- Được rồi, ngươi đi đi.

Sau khi Bệnh Nhược Hiệp đã đi khỏi, lão nhân nói giọng run run:

- Tiểu ca nhi thực là thiên tư tuyệt đỉnh, lão ca tự đóan vận mạng một trăm lẻ...

(thiếu trang 91-94)

... chàng muốn sống hơn nữa, nhưng chàng cũng không quên trách nhiệm mình phải gánh vác đảm

đương trong cuộc sống sắp tới.

Truy Hồn Sĩ ngày đêm sẽ vì Đông Phương Thanh Vân đi tìm Tiêu Phụng Hoàng.

Chàng đã chỉ điểm cặn kẽ nơi chốn cùng phương cách nên Truy Hồn Sĩ sẽ không phải tốn hao nhiều công sức là có thể tìm được Tiêu Phụng Hoàng.

Đây là hy vọng thứ nhất.

Trong vài ngày nữa thân sinh mẫu thân chàng sẽ tới, hy vọng lớn nhất của chàng chẳng phải sắp thành hiện thực rồi ư? Từ khi chào đời đến nay đã tròn mười tám năm, vậy mà chàng chưa từng gặp mẫu thân một lần, sự tình này thực khiến người phải thương tâm, đau lòng. Từ mẫu thân chàng có thể dò hỏi tung tích của phụ thân, đây chẳng những là hy vọng của riêng chàng mà còn là hy vọng của toàn thể võ lâm giang hồ.

Đây là hy vọng thứ hai.

Từ sau khi bị giam cầm trong Cầm Long động, võ công của chàng đã tăng tiến phi thường, đây đương nhiên là do lão nhân bên kia tường trợ lực. Hơn nữa, nhân họa mà được phúc, quen biết với kỳ nhân, từ nay về sau có thể lợi dụng khung cảnh thanh tịnh tại Cầm Long động rèn luyện võ công cao hơn nữa, để có thể nhân đó mà hiển dương võ lâm chánh nghĩa. Đây là niềm hy vọng thứ ba.

Con người sinh ra ai cũng có hy vọng và mục đích, cuộc sống có hy vọng và mục đích là cuộc sống có ý nghĩa, huống hồ Đông Phương Thanh Vân lại có tới ba niềm hy vọng, cùng mục đích cao cả.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Tới một buổi chiều nọ ngoài ngục thất có tiếng Bệnh Nhược Hiệp:

- Tham kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân cả mừng, vội hỏi:

- Bệnh Nhược Hiệp, Truy Hồn Sĩ thế nào rồi?

Lúc này lão nhân cũng đã xuyên qua thạch bích tới bên chàng, chỉ nghe Bệnh Nhược Hiệp đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, Truy Hồn Sĩ chưa có tin tức, có thể đêm nay chủ mẫu sẽ tới, thỉnh Thiếu chủ chuẩn bị...

- Làm sao ngươi biết?

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ nghe được Lâm chủ và Thiếu Lâm chủ thương lượng như vậy. Thuộc hạ xin cáo từ, còn một điều nữa, đại hội Thập Diễn sẽ khai hội sau ba ngày nữa, thuộc hạ không thể lưu

lại lâu hơn, xin Thiếu chủ lượng thứ.

Bệnh Nhược Hiệp đi rồi, Đông Phương Thanh Vân ngồi chờ đợi giây phút trọng đại, thời gian chậm chạp trôi đi, cứ mỗi một khắc qua đi, một vành đai vô hình lại bóp nghẹt con tim chàng, toàn bộ tâm trí chàng căng thẳng tựa dây đàn, sự chờ đợi thiêu cháy lòng người.

Rốt cuộc, thanh âm của Bệnh Nhược Hiệp vang lên:

- Bẩm Thiếu chủ, chủ mẫu giá lâm...

Đông Phương Thanh Vân lật đật xuống giường, con tim thiếu chút nữa muốn nhảy ra ngoài vì quá hồi hộp:

“Mẫu thân, hài nhi đã chờ đợi điều này đã bao năm?”

Tiếng loảng xoảng vang lên, tấm cửa sắt mở ra, lúc này chỉ thấy hai nữ nhân bước vào yểu điệu thướt tha, gót sen khẽ chuyển, một người chính là Lãnh Tuyết Quyên, người còn lại là một thiếu phụ lối chừng ba mươi tám tuổi, dung mạo tuyệt trần, phong thái cùng cử chỉ toát đầy vẻ uy nghi khiến người phải kính yếu và bội phục.

Đông Phương Thanh Vân đứng im bất động.

Thiếu phụ dừng lại cách chàng hai thước, đưa mắt nhìn chàng hồi lâu, rất lâu, lệ đã rưng rưng... Cuối cùng... những giọt lệ long lanh lăn dài theo gò má lã chã tuôn rơi.

Đông Phương Thanh Vân kêu lên run run:

- Mẫu thân...

Vừa kêu chàng vừa lao tới.

Thiếu phụ cũng đưa hai cánh tay ngà ngọc ra ôm lấy chàng, cất giọng nghẹn ngào:

- Thanh Vân nhi, hãy tha thứ..

Đông Phương Thanh Vân thấy bao niềm hạnh phúc cũng sự ấm áp dâng lên trong lòng, lần đầu tiên chàng gặp mẫu thân, chàng xúc động đến rơi lệ.

Sau một hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân mới bình tĩnh lại, chàng rời xa mẫu thân, mời mẫu thân và Lãnh Tuyết Quyên ngồi xuống giường, còn chàng ngồi xuống ghế đá, trong nhất thời không nói nên lời.

Thiếu phụ lên tiếng trước:

- Thanh Vân nhi, dưỡng phụ dưỡng mẫu gần đây thế nào?

Đông Phương Thanh Vân vừa nghe nhắc tới dưỡng phụ, dưỡng mẫu nỗi đau thương lại trào dâng, chàng than thở:

- Dưỡng phụ bị giết, dưỡng mẫu bị cướp đi, chẳng lẽ nương mẫu không biết thực ư?

Thiếu phụ thở dài:

- Thanh Vân nhi, con biết việc mẫu thân kết hợp với phụ thân rốt cục là một tấm thảm kịch. Nên sau khi sinh hạ con không lâu, thì mẫu thân ôm con tới nhờ vị bằng hữu của phụ thân con dưỡng dục, dưỡng phụ dưỡng mẫu của con chính là Nam Cung đại hiệp phu thê. Nào ngờ cuối đời, họ lại kết thúc bi thảm đến vậy mà mẫu thân lại không hề hay biết.

Ngưng một chút, thiếu phụ cất giọng trầm trọng:

- Thanh Vân nhi, kẻ nào đã giết dưỡng phụ, gia hại dưỡng mẫu của con?

- Hài nhi không biết, mẫu thân có thể đóan là ai không?

- Nam Cung phu thê cả đời không hề có cừu nhân, nhưng Nam Cung phu nhân khi còn trẻ từng có qua một đoạn cố sự, chẳng lẽ vì việc này mà để lại hậu hoạn ư?

- Xin mẫu thân hãy nói rõ một chút.

- Mẫu thân cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết khi xưa dưỡng mẫu của con có giao tình với Giao Long bảo chủ Tư Mã Dung, sau đó lại đính ước chung thân với Nam Cung Phong tiên sinh. Tư Mã Dung ôm mối hận trong lòng, từng tìm Nam Cung Phong để phân cao thấp, sau vì không phải là đổi thủ nên y bỏ đi.

- Xin hỏi, Giao Long bảo hiện vẫn tồn tại trong võ lâm phải không?

- Phải.

Lúc này bên tai chàng vang lên giọng mẫu thân, bà đang dùng Truyền âm:

- Thanh Vân nhi, con có thể nghe ta nói không?

- Xin mẫu thân cứ nói.

- Ta đã an bài đêm nay con hãy thoát khỏi Quỷ lâm, con thấy sao?

Đông Phương Thanh Vân lúc này cũng đã dùng truyền âm nhập mật:

- Điều này khoan hãy nói tới, mẫu thân có thể nói cho con hay hành tung của phụ thân không?

- Phụ thân con ư?

- Chẳng lẽ mẫu thân không biết?

- Đúng vậy? Cứ đến tiết Trung Thu hàng năm là phụ thân con đến tìm ta, mười mấy năm nay đều vậy, chưa từng gián đoạn. Ta cũng từng hỏi về hành tung của ông ấy, nhưng chưa bao giờ phụ thân con chịu nói.

- Điều này...

- Thanh Vân nhi, con cứ an tâm, võ công của phụ thân đã đạt tới cảnh giới không sợ yêu nữ, sẽ có một ngày hai người gặp nhau.

- Hài nhi sẽ gặp phụ thân ở đâu?

- Vu Sơn Vọng Hà Phong - Nơi đây cũng là Vu Sơn mà?

- Phải, Quỷ lâm ở trên Vu Sơn Chi Phụng Phong. Ma cung trên Vọng Hà Phong, hôm nay con có định thi hành kế hoạch của ta không?

- Mẫu thân, hài nhi đã có kế hoạch khác.

- Vì điều gì vậy?

- Hài nhi đang luyện Ban Nhược Mật La thần công, không thể gián đoạn, mà Cầm Long động là nơi luyện võ công tốt nhất.

- Nhưng mà con sắp nguy tới tính mạng rồi.

- Ngoài yêu nữ ra, hài nhi có thể ứng phó tất cả, mẫu thân có thể cho hài nhi hay có cách nào đó ứng phó với yêu nữ không?

- Muốn đối phó với yêu nữ, chỉ có luyện được Vô Sắc Vô Tướng thần công, nhưng trước hết phải luyện thành Vô Hình Vô Ảnh thần công đã, sau mới có thể luyện thành Vô Sắc Vô Tướng thần công.

- Hài nhi đã luyện thành Vô Hình Vô Ảnh rồi.

- Vân nhi?

- Hài nhi có thể tùy ý xuyên qua bất kỳ chướng ngại vật nào.

- Thực ư?

- Bẩm mẫu thân, hài nhi có thể cho mẫu thân coi.

- Thử thế nào?

- Hài nhi sẽ dùng hai chân xuyên qua mặt ghế đá được không?

- Được.

Đông Phương Thanh Vân đứng lên trên mặt ghế, ngưng khí tụ công, kỳ thực đây là lần đầu tiên chàng thử nghiệm uy lực của thần công, sau khi vận thần công khắp châu thân, chàng dùng Thiên Cân Trụy hạ người xuống cho hai chân xuyên qua mặt ghế, sau đó chàng quay sang nhìn mẫu thân.

Mẫu thân chàng kinh ngạc, hồi lâu nói không nên lời, rất lâu mới dùng truyền âm nhập mật nói:

- Thanh Vân nhi, chúc mừng con đã luyện thành thần công.

Đông Phương Thanh Vân bèn hỏi:

- Vô Sắc Vô Tướng thần công luyện thế nào?

- Đây là cảnh giới tối cao của Vô Hình Vô Ảnh thần công, với công lực của con hiện tại, tối thiểu cũng phải mất mười hai năm nữa mới luyện thành.

- Mười hai năm ư?

- Đúng vậy, nay mẫu thân muốn nói cho con hay tâm nguyện của ta và phụ thân con. Từ nay về sau ta và con không còn cơ hội gặp nhau nữa, phụ thân con từ sau khi con bôn tẩu giang hồ luôn ở bên con, nhưng ông ấy không thể gặp ngay con được. Khi con chưa ra đời, ta và phụ thân con cùng ước hẹn với đệ nhị Nhẫn phu thê rằng nếu cả hai đều sanh con trai thì hai con sau này sẽ là huynh đệ kết nghĩa, còn một người sinh trai, một người sinh gái thì sau này hai con sẽ kết nghĩa phu thê, sau đó đệ nhi Nhẫn phu nhân sanh hạ nữ nhi, đặt tên là Trần Ngọc Dinh. Trần Ngọc Dinh nguyên là phu nhân của con, sau này mẫu thân lại chọn cho con một người thiếp, đó là Lãnh cô nương đây, nghe Lãnh cô nương nói con không thừa nhận, vì sao vậy?

Đông Phương Thanh Vân ngẩn người lắng nghe, hồi lâu mới nói:

- Bẩm mẫu thân, vì trước đây chưa được mẫu thân chứng thực, nên hài nhi mới không chịu nhận. Nay mẫu thân đã nói vậy, dù hài nhi có đại nghịch vô đạo đến đâu cũng phải ưng thuận.

- Tốt lắm, con thực là một hài tử có hiếu, từ nay về sau phải đối xử thủy chung như nhất với Lãnh cô nương. Thanh Vân nhi, khẩu quyết Vô Hình Vô Ảnh con học ở đâu vậy?

- Bẩm mẫu thân là do vị lão ca nhi bên kia tường truyền thụ.

- Vị lão nhân bên kia ư?

Giọng nói của thiếu phụ lộ đầy vẻ kỳ quái, kinh sợ. Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Vị đó là ai?

Thiếu phụ bèn đáp:

- Đó chính là ngoại tổ phụ của con.

Đông Phương Thanh Vân vừa nghe thấy vậy cả kinh đứng bật dậy, mắt trợn tròn, miệng há hốc. Cùng lúc đó lão nhân bên kia thạch bích bỗng bật cười ha hả, tiếng cười xuyên qua thạch bích vọng vào phòng:

- Tiểu ca nhi, nghe chưa? Lão ca nhi ngồi ở đây chỉ trong chớp mắt đã thăng lên ba cấp, từ lão ca nhi thăng lên làm lão tổ phụ rồi. Từ nay trở đi, ta sẽ kêu ngươi bằng ngoại tôn nhi, nếu ngươi không kêu lão phu bằng lão tổ phụ thì lão phu sẽ đét vào đít ngươi đó, nghe chưa ngoại tôn nhi?

Đông Phương Thanh Vân sững người vội đáp:

- Rõ, bẩm ngoại tổ phụ.

- Ngươi chỉ được cái bẻm mép.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy không biết phải nói thế nào, lại nghe lão nhân nói:

- Lão phu muốn thấy nữ nhi cùng tôn tức phụ, được không?

Mẫu thân Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Kính thỉnh phụ thân giá lâm.

Lúc này chợt có tiếng khóc rống lên ngay trước mặt Đông Phương Thanh Vân, lão nhân đã xuất hiện từ lúc nào rồi, không ai hay. Đông Phương Thanh Vân và mẫu thân cùng quì xuống:

- Tham kiến phụ thân.

- Tham kiến ngoại tổ phụ Lão nhân khóc rống hồi lâu, đột nhiên quay sang nói với Lãnh Tuyết Quyên:

- Sao ngươi không nói gì?

Lúc này Lãnh Tuyết Quyên mới đỏ bừng mặt, e thẹn nói:

- Tôn tức bái kiến ngoại tổ phụ đại nhân.

Lão nhân vội lau nước mắt nói:

- Hãy đứng lên, hôm nay có thể nói là tam đại đồng gia rồi. San nhi, thì ra con là mẫu thân của y.

Thiếu phụ vội đáp:

- Bẩm phụ thân, đúng vậy?

Lão nhân khẽ gật đâu, đưa mắt quan sát Lãnh Tuyết Quyên hồi lâu, mỉm cười gật gù, đoạn quay sang nói với Đông Phương Thanh Vân:

-Tiểu tôn nhi, để lát nữa bọn ta nói chuyện sau, bây giờ ngươi cùng San nhi nói trước đi.

Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Dạ, thưa ngoại tổ phụ.

Lão nhân cười ha hả có vẻ rất khoái chí nói:

- Được, tiểu tôn nhi.

Nói rồi lão nhân lại xuyên tường mà đi. Lúc ấy thiếu phụ mới nói:

- Thanh Vân nhi, vậy khi nào con mới tính rời khỏi Quỷ lâm?

Đông Phương Thanh Vân vội đem kế hoạch ra nói hết một lượt, thiếu phụ vừa nghe vừa gật đầu đoạn nói:

- Như vậy cũng được, nhất thiết cứ để ta an bài. Đợi khi hai tì nữ kia tới thì sẽ an trí cho họ ở gian ngục thất bên cạnh thì được, hiện tại mẫu thân phải đi rồi.

- Mẫu thân...

- Ôi, Thanh Vân nhi, thiên hạ không có cuộc vui nào không tàn, đợi khi chánh tà giao phong, mẫu thân đã quy ẩn rồi, những mong lúc ấy có thể đoàn viên.

Đông Phương Thanh Vân rưng rưng nước mắt, lao vào lòng mẫu thân. Thiếu phụ cũng lệ châu lã chã tuôn rơi, ôm chặt lấy nhi tử của mình.

Bỗng một thanh âm gấp gáp vang lên:

- Bẩm Lâm chủ, Cung chủ giá lâm...

Thiếu phụ vội lau nước mắt, quay người bước ra. Hồi lâu khi mọi vật đã trở lại vẻ thanh tịnh vốn có, nhưng lòng Đông Phương Thanh Vân không còn giữ được bình tĩnh như trước khi chàng gặp mẫu thân, vì sao vậy? Đó là vì trong lòng chàng vấn vương mãi câu hỏi:

“Chàng có thể thoát ra khỏi Quỷ lâm để san bằng Quỷ lâm và Ma cung không? Có thể hay không thể?”

Quỷ lâm Lâm chủ là mẫu thân của chàng, mà Tổng giáo chủ của Quỷ lâm và Ma cung lại là ngoại tổ của chàng, chỉ trong sát na này, chàng đã hiểu rõ vì sao Nhất Hiền, Song Nhẫn, Tam Bí không thể xuất hiện để chủ trì võ lâm đại sự.

Bỗng, thanh âm lão nhân vang lên bên cạnh chàng:

- Tôn nhi, ta hiểu nổi khổ tâm của ngươi.

Đông Phương Thanh Vân quay lại, thở dài:

- Ngoại tổ phụ, điều này thực khiến hài nhi lo âu.

- Tôn nhi, ngươi có biết cái gì kêu bằng Thập Diễm không? Thập Diễm chính là mười ả nữ nhi của yêu nữ. Đứng đầu là mẫu thân của ngươi, cũng là San nhi của ta, kỳ dư những ả còn lại đều là của bọn cẩu tạp chủng mà yêu nữ đã thông dâm.

Trong mười nữ nhi này thì yêu nữ cưng chiều Di nương của Tuệ Mẫn, thị kêu là cái gì tạp chủng Phụng nhi lão phu không biết, hiện đang là Ma cung Cung chủ, biết chưa?

- Bẩm ngoại tổ phụ, hài nhi đã biết?

- Đừng bẻm mép, ta hỏi ngươi có phải Huyền Mê ma kinh đệ nhất đệ nhị bí kíp đã bị chúng lấy mất rồi phải không?

- Đúng vậy, Bệnh Nhược Hiệp đã chứng thực.

- Nói hay lắm, ngươi ngươi có biết Huyền Mê ma kinh đệ nhất đệ nhị bí kíp có chứa đựng võ công gì không?

- Biết chút ít, đó là Hữu Hình Vô Ảnh thần công?

- Ngươi nghe ai nói?

- Thiếu Lâm chưởng môn.

- Lão trọc ấy cũng biết chuyện thối tha này hả? Ngươi còn biết gì nữa?

- Biết là Ma kinh còn phân ra cái gì Mê, Huyền, Ma.

- Chỉ vậy thôi sao? Trước đây ta từng nói với ngươi về Vô Hình Vô Ảnh thế nào?

- Nói rằng Vô Hình Vô Ảnh của ngoại yổ phụ chỉ có thể tự bảo vệ hoặc vượt qua chướng ngại vật như xuyên qua thạch bích vậy.

- Đúng thế, ngươi biết lão phu có thể xuyên qua được mấy trượng không? Không hả, nói cho ngươi hay, hơn một trượng. Vừa rồi ngươi dùng hai chân xuyên qua mặt ghế cảm thấy thế nào? Có hao tổn công lực không? Như lão phu nếu muốn xuyên qua năm thước thạch bích còn phải vận công mấy lượt mới được, vậy Hữu Hình Vô Ảnh thì sao? Xuyên qua một trăm trượng mà không hao tổn tinh khí, đáng sợ không? Điều đáng sợ còn chưa dừng lại ở đó, tỉ dụ như ta với ngươi, lúc bình thường khi vận công thì vẫn là Hữu Hình Hữu Ảnh. Khi ngươi công ra một chưởng lão phu chiếu theo bóng ảnh của ngươi mà phản công hoặc né tránh? Nhưng Hữu Hình Vô Ảnh thần công thì sao? Tỉ dụ như ngươi vừa vận công thì lão phu chỉ còn nước kêu “Ô hô ai tai” mà thôi.

- Ô hô ai tai là cái gì?

- Ngươi còn chưa hiểu sao? Tỉ dụ ngươi vừa vận công thì bản thân chính là Hữu Hình Vô Ảnh rồi, lão phu chém một đao, hoặc phát một chưởng, ngươi vẫn vững như Thái sơn, chẳng cần tránh né, mà đao chưởng của lão phu như đánh vào chỗ không người, ngươi bèn thừa cơ hạ thủ thì lão phu còn chưa kịp kêu hết câu “Ô hô ai tai” thì hồn đã quy tiên phủ rồi.

- Thật sao?

- Lão phu lừa ngươi làm gì? Bây giờ lão phu muốn bàn vào chính sự, tiện nhân kia dục vọng rất lớn, nếu chẳng phải khi xưa có mấy người đối địch với thị thì tiện nhân sớm đã thâu tóm toàn bộ võ lâm rồi, song hiện tại thị đã đoạt được Huyền Mê ma kinh, sớm muộn gì võ lâm giang hồ cũng thây phơi khắp chốn, máu đổ thành sông, xương chất thành núi, khi đó ngươi sẽ làm sao?

- Nhưng đó lại là ngoại tổ mẫu của bổn thiếu gia.

- Đây chính là nổi khổ tâm của ngươi, danh hiệu của tiện nhân kia là gì ngươi biết không?

- Không biết?

- Kêu là Hận thiên nữ, tức là nữ nhân hận khắp thiên hạ. Ngoại trừ mười nữ nhi của thị ra, tiện nhân kia hận tất cả thiên hạ, nhưng nếu muốn thâu tóm võ lâm thì không thể không còn trợ thủ, bằng không... Tất thảy võ lâm đã tiêu tùng rồi?

Đông Phương Thanh Vân sững sờ không nói ra lời, trầm mặc hồi lâu, lão nhân tự tiếp:

- Lão phu cùng tiện nhân làm phu thê chân chính được ba bốn ngày, mới biết được chút ít lai lịch của thị, thị còn có một sư phó nữa, kêu là gì, ngươi biết không?

- Làm sao bổn thiếu gia biết được.

- Cừu Thế Dâm Oa? Sư phó của tiện nhân kia năm nay bao nhiêu tuổi ngươi biết không?

- Lão đã biết rõ, bổn thiếu gia không biết mà còn cố hỏi nhiều như vậy là có ý đồ gì?

- Được, nhưng ngươi phải khách khí một chút, ngươi biết ta là thế nào với ngươi?

Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng lật đật quì xuống:

- Lão tổ phụ, ngoại tôn nhi thất lễ, mong...

Lão nhân vội đỡ lấy chàng mà nói:

- Tôn nhi, ta và ngươi đã quen miệng nói năng bậy bạ rồi, nhưng ta không thích ỷ lớn hiếp nhỏ, từ nay trở đi khi có người khác ngươi hãy xưng lão phu là ngoại tổ phụ, còn không thì đừng lưu tâm phải gọi thế nào, dù ngươi có gọi lão phu là lão cẩu tặc, lão phu cũng không thèm đếm xỉa. Hãy ngồi xuống đi, làm gì mà đứng như tượng gỗ thế?

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy mới dám ngồi xuống, lão nhân tiếp:

- Sự đáng sợ vẫn chưa dừng lại, ngươi thử nghĩ xem, nếu tiện nhân kia biết được ngươi vẫn tiêu dao tự tại mà còn chống đối thị, thị không làm hại được ngươi sẽ quay sang làm hại mẫu thân ngươi thì mẫu thân ngươi tàn rồi?

- Tàn cái gì?

- Tàn chi đoạn cốt, đã bị phế võ công mà còn phải chịu nhục hình.

- Vậy bổn thiếu gia phải làm thế nào?

- Chỉ còn cách, khi ở trước mặt San nhi, ngươi phải phủ nhận đó không phải là mẫu thân của ngươi mà thôi.

- Bổn thiếu gia quang minh.

- Lão phu biết ngươi là một hiếu tử, song không thể không làm thế, tuy là đại nghịch vô đạo, nhưng chẳng lẽ ngươi có thể đứng nhìn mẫu thân của ngươi bị hành hình ư?

Chương 8: Di Lạc Thần Công

Ba ngày sau, Đông Phương Thanh Vân bị bịt mắt dẫn đi. Bệnh Nhược Hiệp dẫn đường kèm theo hai yêu nữ cùng bốn hoạt thi áp giải.

B

Đông Phương Thanh Vân dùng truyền âm nhập mật nói với Bệnh Nhược Hiệp:

- Hãy miêu tả cho bổn thiếu gia địa hình trong Cầm Long động.

Bệnh Nhược Hiệp cũng dùng truyền âm nói:

- Bẩm Thiếu chủ, Cầm Long động là sơn động, động đạo thẳng tắp, rộng lớn chừng hai trượng, hai bên tả hữu là ngục thất, nghe nói những ngục thất này đang giam cầm các cao nhân võ lâm. Hiện tại Thiếu chủ có cảm thấy hàn khí xông lên không, nơi đây là Lãnh Sương Trì, có một lỗ hổng thiên nhiên, lớn chừng một trượng, dương quang từ đó mà chiếu vào, nơi đây còn có một quang trường rộng khoảng mười trượng, hiện chúng ta đã đi qua Lãnh Sương Trì.

- Lãnh Sương Trì là trạm canh phải không?

- Bẩm đúng vậy, nơi đây mai phục hai yêu nữ, bốn hoạt thi, nơi đây là trạm canh, án ngữ cửa ra vào, hiện tại trước mắt là cửa ra, cửa ra nối liền với Quỷ lâm bảo, cũng chính là nơi Quỷ lâm Tổng giáo trú ngụ. Từ Lãnh Sương Trì đến Quỷ lâm bảo đường đi thoạt đầu hẹp sau rộng dần, nơi đây chỉ rộng có năm thước, Thiếu chủ đưa tay ra có thể sờ thấy thạch bích, chúng ta đã cách Lãnh Sương Trì một trăm trượng, thuộc hạ luôn cảm thấy nếu Thiếu chủ không mau rời khỏi Quỷ lâm thì sự nguy hiểm sẽ càng gia tăng, không rõ tôn ý của Thiếu chủ thế nào?

- Cứ an tâm, ta đã có kế hoạch.

- Những mong kế hoạch của Thiếu chủ thành công, chúng ta đã nhập tam bảo, tiến tới Quỷ điện, hiện tại có người đến tiếp Thiếu chủ, thuộc hạ cáo lui, Thiếu chủ hãy bảo trọng…

Hốt nhiên một thanh âm dịu dàng vang lên:

- Tướng công…

Tiếp đó tấm vải đen che mắt chàng được gỡ ra, mắt chàng bị muôn đạo hào quang chói lòa chiếu

xạ khiến trong nhất thời chàng không mở mắt được, hồi lâu sau mở mắt ra chỉ thấy một mình Lãnh Tuyết Quyên đứng trước mặt chàng, Lãnh Tuyết Quyên buồn bã nói:

- Tướng công, mời vào điện.

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu, im lặng bước theo Lãnh Tuyết Quyên vào Quỷ điện. Vừa bước vào, ngước mắt lên trông, chàng thầm nghĩ:

“Tòa điện khá lắm”

Nguyên tòa Quỷ điện này rộng chừng hai mươi trượng. Trong điện được bài trí thanh nhã, đèn đuốc sáng rực rỡ.

Chính điện của Quỷ điện bày ba hàng ghế.

Hàng đầu tiên có ba người, người ngồi giữa là một nữ nhân tác độ ba mươi xinh đẹp tựa thiên tiên, song thần sắc vẫn ẩn vẻ yêu mị, đôi làn thu ba long lanh thần quang loang loáng, chứng tỏ là một người có nội công tu vi thượng thừa, công lực hùng hậu.

Thanh Vân đoán đây có lẽ là Tổng giáo chủ.

Hai bên tả hữu phía sau có hai thiếu nữ đang ngồi, có lẽ là tì nữ.

Hàng ghế thứ hai, có mười thiếu phụ trung niên, ai nấy đều cực kỳ xinh đẹp, mẫu thân của chàng ngồi chính giữa, đây chính là Thập Diễm.

Hàng ghế thứ ba chỉ có hai thiếu nữ thanh tú thoát tục, sắc diện lộ vẻ u sầu, họ chính là Lãnh Tuyết Quyên và Tuệ Mẫn.

Đông Phương Thanh Vân thản nhiên đứng nhìn mọi sự với con mắt lãnh đạm, thân hình chàng cao lớn thanh tú tựa cây ngọc trước gió, mặt lạnh tựa hàn quang.

Mục quang mị nhân của mấy người yêu nữ đều đổ dồn về phía chàng, mắt đều ánh lên những tia thèm khát, dâm tà.

Đúng lúc ấy một thanh âm dịu dàng nhẹ như hơi thở thoáng qua:

- Các hạ là Đông Phương Thanh Vân, người đứng đầu bảy đại môn phái tranh cường đấu thắng với bổn giáo đó ư?

Đông Phương Thanh Vân thấy rõ Tổng giáo chủ phát ngôn, chàng bèn lạnh giọng:

- Đúng vậy, là bổn thiếu gia đây?

Tổng giáo chủ cười tươi như hoa, nói:

- Quí khách giá lâm, bổn giáo không nghênh tiếp, những mong thiếu hiệp tỏ lượng bao dung.

Tiếp đó mụ lại nói:

- Mau đem ghế phụng khách?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lẽo:

- Bổn thiếu gia đứng cũng được?

Một làn hương kỳ dị thoảng tới, bên tai chàng lại thoang thoáng:

- Tướng công, mời ngồi?

Đông Phương Thanh Vân lập tức cảnh giác, toàn lực khắc chế mê hương, chờ khi nồng hương đã tàn bớt mới vận công vài lượt, đem thần công bao phủ khắp châu thân.

Lại nghe Tổng giáo chủ nói:

- Đông Phương tướng công, xin ngồi xuống rồi hãy nói.

- Bổn thiếu gia đứng thì được rồi.

Tổng giáo chủ luôn miệng hừ lạnh:

- Sự đảm lược của thiếu hiệp, khiến người bội phục, ta biết ý của thiếu hiệp, thiếu hiệp muốn tỏ ý mình là con công đứng giữa bầy gà, phải không?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Khá khen cho Tổng giáo chủ biết ý của bổn thiếu gia?

- Thiếu hiệp cuồng ngạo vô ti, nhưng thiếu hiệp có biết thiếu hiệp phạm tội gì chưa?

Đông Phương Thanh Vân vẫn cười nhạt:

- Ta có tội gì?

Tổng giáo chủ cười tươi như hoa:

- Tội chết, nhưng... thiếu hiệp đoán thử ý của bổn Giáo chủ xem.

Đông Phương Thanh Vân giọng khinh miệt:

- Cần gì phải đoán, ngươi muốn nói nếu bổn thiếu gia quy thuận bổn giáo, đoái công chuộc tội, sẽ tha tội chết.

- Đúng vậy, bổn Giáo chủ cũng biết thiếu hiệp không đáp ứng.

- Đương nhiên như vậy.

- Vậy ý của thiếu hiệp phải chăng là quyết một phen sinh tử.

- Cũng không hẳn, trừ phi ngươi cải tà qui chánh, vì võ lâm mà tuyên dương chánh nghĩa, bằng không nếu không phải bổn thiếu gia san bằng Ma cung, Quỷ lâm thành bình địa thì bổn thiếu gia không phải là hảo hán.

- Có chí khí, nhưng thiếu hiệp không cảm thấy mình quá khoa trương.

- Bình thời, bổn thiếu gia chưa hề nói điều gì khi chưa nắm chắc.

- Bổn Giáo chủ bái phục thiếu hiệp lâm nguy mà không loạn, ngộ hiểm mà không kinh? Hiện tại thỉnh thiếu hiệp hãy nghe luận tội.

Lúc này từ hàng ghế Thập Diễm, một thiếu phụ trung niên bước ra, người này chính là Ma cung Cung chủ.

Sau khi bước ra, mụ lập tức lên tiếng:

- Bẩm mẫu thân, tiểu tử này chính là hậu duệ của Đệ nhất bí Sinh Tử Sinh Đông Dương Thần Nghiêu, y chẳng những luôn chống đối với bổn giáo mà còn quyến rũ Lãnh Tuyết Quyên và Tuệ Mẫn, tôn nữ của mẫu thân, y là một kẻ đàng điếm.

Tổng giáo chủ quay sang hỏi Đông Phương Thanh Vân:

- Thiếu hiệp là người như vậy sao?

Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng:

- Nói năng hồ đồ, bổn thiếu gia tâm chính khẩu trực há có lý gì là người như vậy, rõ là ngậm máu phun người đê tiện đủ cả, thực chẳng hổ danh yêu nữ.

Tổng giáo chủ chẳng những không giận mà còn cười tươi như hoa.

Ma cung Cung chủ mắt xạ ra những tia oán độc, trợn mắt tức tối nói:

- Bẩm mẫu thân, năm xưa Đệ nhất bí Sinh Tử Sinh chống đối bổn giáo, mẫu thân có phái San thư đi ứng phó, kết quả thư thư ngấm ngầm thông gian với Sinh Tử Sinh, và sanh ra tiểu tạp chủng này.

Đông Phương Thanh Vân cả kinh biến sắc.

Mẫu thân của chàng mặt tựa chàm đổ, song mục thất thần. Chỉ có Tuệ Mẫn và Lãnh Tuyết Quyên cùng nhìn Ma cung Cung chủ với ánh mắt phẫn nộ.

Tổng giáo chủ diện sắc sa sầm, mụ bỗng đứng bật lên song mục trợn tròn, cất giọng lạnh lẽo ẩn chứa đầy sát khí:

- San nhi, có thực vậy không?

Trung niên thiếu phụ sắc mặt đã trắng bệch, sợ hãi đứng lên, cúi đầu không nói:

Tình huống đột biến, Đông Phương Thanh Vân chợt la lên:

- Yêu nữ kia, ngươi ngậm máu phun người, quỷ kế đa đoan, bổn thiếu gia há lại là thuộc hạ của Quỷ lâm...

Lúc này, Tổng giáo chủ quát:

- San nhi, nếu ngươi dám lừa gạt ta, thì ngươi phải gánh lấy hậu quả thảm khốc, mau nói thực tình.

Mẫu thân của Đông Phương Thanh Vân vội quì xuống:

- Đứa nhỏ này chính là ngoại tông của mẫu thân, San nhi...

Lời còn chưa dứt, bỗng một đạo bạch quang nhanh như điện chớp phóng về phía thiếu phụ, Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc, vội huy động song thủ đẩy ra, hai luồng chưởng phong mãnh liệt, lập tức cuốn tới công kích Tổng giáo chủ, thân hình chàng cũng tựa một trận cuồng phong lao tới bên mẫu thân...

Ma cung Cung chủ khẽ hừ một tiếng lập tức phát chưởng ngăn chặn chưởng phong của Đông Phương Thanh Vân.

Tiếng chưởng thanh vang lên khiến tòa Quỷ điện rung lên bần bật, mẫu thân Đông Phương Thanh Vân đột nhiên gục xuống, chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân đã tới bên mình mẫu thân. Ma cung Cung chủ thì tựa như diều đứt dây, thân hình bắn tung ra xa mười trượng.

Đông Phương Thanh Vân vội xốc mẫu thân lên, đưa tay ra bắt mạch, sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng, đau đớn xen lẫn phẫn hận.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa cừu hận tựa hỏa diệm sơn bùng cháy trong lòng...

Cùng lúc một làn hương kỳ dị cùng xộc vào mũi Đông Phương Thanh Vân.

Cừu hận... tựa kim đao, đâm trúng tim chàng, trước mặt chàng chỉ thấy một màu đỏ của máu, nhưng lại cảm thấy toàn thân vô lực, đôi hàng lệ châu ứa ra lăn trên gò má, lã chã tuôn rơi...

Cuối cùng vì phẫn nộ lên tới cực điểm, đầu óc quay cuồng, trước mắt tối đen.

Đông Phương Thanh Vân ngã lăn ra bất tỉnh...

Không rõ thời gian trôi qua đã bao lâu, Đông Phương Thanh Vân mới từ từ hồi tỉnh, trước mắt chàng chính là khuôn mặt của ngoại tổ phụ, chàng lao vào lòng lão nhân, khóc òa lên.

Bình sinh chàng chưa từng sợ hãi cái chết, nhưng hiện tại cái chết khiến tim chàng vỡ nát.

Lão nhân ôm lấy chàng, cất giọng nghẹn ngào:

- Hài tôn, ta không biết phải an ủi thế nào, tiện nhân kia giết chết mẫu thân ngươi, cũng là nhi nữ của ta, ta nếu không đích thân chặt đầu tiện nhân thì chết cũng không nhắm mắt.

Lão nhân và thiếu niên ôm nhau khóc ròng. Hồi lâu lão nhân run run:

- Hài tôn, từ nay trở đi, tổ phụ hai người chúng ta đều phải rèn luyện võ công, hẹn ước có một ngày san bằng Quỷ lâm, Ma cung.

Đông Phương Thanh Vân mắt đầy lệ, giọng cả quyết:

- Hài nhi thề quyết báo huyết cừu?

Lão nhân vừa khóc vừa xoay người bỏ đi.

Đông Phương Thanh Vân dẹp bỏ mọi đau thương, toàn tâm toàn ý luyện tập võ công. Lúc này mọi ý niệm của chàng đều tập trung vào các môn công phu. Đột nhiên có một thanh âm dịu dàng vang lên:

- Tướng công, tiện thiếp muốn gặp...

Tiếng cửa sắt khua lên rổn rảng, mở ra một khe hẹp, một nữ nhân lách người tiến vào, mang theo một mùi hương kỳ dị.

Nữ nhân chính là ngoại tổ mẫu của chàng.

Đối mặt với cừu nhân không đội trời chung, ngọn lửa hận cừu bùng cháy dữ dội, Đông Phương Thanh Vân muốn vận lực phát chưởng công kích nhưng không biết vì sao thần trí lại như u mê đi, đã

mấy lượt chàng muốn cất cao song chưởng, song lại đứng im bất động...

Chỉ nghe thanh âm nhu hòa rót vào tai:

-Tướng công, ta có lỗi với chàng, ta biết chàng hận ta, nhưng... Nhưng ta yêu mến chàng, không phải là cốt nhục, mà là tình cảm đôi lứa nam nữ, ôi...

Đông Phương Thanh Vân phẫn nộ đến cực điểm, lửa hận tích tụ bấy lâu lúc này biến thành một luồng sóng mãnh liệt, trào lên phá tan mọi nỗi u mê của chàng. Đông Phương Thanh Vân bỗng gầm lên song chưởng hội đủ mười thành công lực, nhanh như chớp đẩy ra...

Tổng giáo chủ biến sắc, hừ một tiếng lạnh lẽo.

Nơi cuồng phong tràn qua, mọi vật đều nát vụn như bột phấn. Nhưng Tổng giáo chủ vẫn đứng sừng sững, bất động. Mụ nói:

- Võ công của tướng công quả cao siêu, nếu là hai tháng trước thì có lẽ bổn giáo đã táng mạng, song hiện tại thì khác rồi. Võ công còn chưa luyện thành Vô Sắc Vô Tướng thần công thì đừng nên nghĩ tới việc phục cừu. Ôi, ta yêu chàng, yêu chàng...

Mụ vừa nói vừa tiến về phía chàng, lúc này trên người mụ không còn mảnh vải che thân.

Song mục trợn ngược, lửa giận xông lên vạn trượng, Đông Phương Thanh Vân muốn phát chưởng, nhưng toàn thân đã vô lực. Nữ nhân đã đến gần chàng, ôm lấy chàng...

Lập tức Đông Phương Thanh Vân cảm thấy đầu óc quay cuồng toàn thân bủn rủn.

Bỗng, một tiếng gầm vang lên khủng khiếp, tòa thạch động tựa hồ muốn sụp xuống:

- Tiện nhân, mau cút...

Tổng giáo chủ giật mình, khẽ đẩy Đông Phương Thanh Vân ra, cặp mê nhãn còn lộ vẻ luyến tiếc, nói:

- Tướng công, ngày sau còn dài, chúng ta sẽ còn gặp lại...

Đồng thời cánh cửa sắt cũng nặng nề đóng lại.

Sau khi tỉnh lại Đông Phương Thanh Vân nghiến răng kèn kẹt, song mục lóe lên, ngọn lửa hận thù, nhưng lập tức định thần ngồi xuống vận công, chẳng nói nửa lời.

Cần phải luyện Phật công tới cảnh giới tối cao, trong sát na này chàng phát hiện được rằng nếu không phá giải được yêu hương và mê nhãn thì có võ công cũng bằng thừa. Ngày lại tiếp ngày, chàng

ngồi luyện công.

Một ngày nọ, thanh âm Bệnh Nhược Hiệp vang lên:

- Tham kiến Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Có chuyện gì...

Bệnh Nhược Hiệp đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, Tiêu cô nương cùng một vị cô nương nữa đã tới Quỷ lâm. Lãnh lâm chủ thuận theo ý Thiếu chủ, đã đem hai vị cô nương đó giam vào ngục thất bên cạnh, chừng một tuần trà nữa sẽ tới. Thuộc hạ xin tháo lui...

Lúc này lão nhân cũng đã xuyên tường mà qua, cả hai cùng chờ đợi.

Sau khoảng thời gian chừng một tuần trà, rốt cục tiếng cửa sắt gian ngục thất bên cạnh đã khua lên rổn rảng.

Lão nhân vội nói:

- Chúng ta đi gặp tỳ nữ của ngươi đi.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Đừng vội, tránh Lãnh Tuyết Quyên khỏi bị liên lụy, để hài nhi gặp Tiêu Phụng Hoàng trước rồi hãy nói cũng chưa muộn.

Lão nhân gật đầu im lặng. Đông Phương Thanh Vân vừa ngưng thần quan chú đã nghe tiếng cước bộ vang lên trong ngục thất bên cạnh, đã biết là Tiêu Phụng Hoàng, chàng vội dùng xuyên Bích truyền âm nói với Tiêu Phụng Hoàng:

- Tiêu cô nương, chúc mừng cô nương đã tới.

Cách tường cũng lập tức vang lên lời đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, tì nữ phụng mệnh Thiếu chủ, hiện đã bị giam trong Cầm Long động, không rõ Thiếu chủ đang ở đâu?

- Bổn Thiếu chủ đang ở gian ngục thất bên cạnh, vốn muốn đi gặp cô nương ngay, nhưng e không tiện...

- Bẩm Thiếu chủ, tì nữ muốn tham kiến Thiếu chủ.

- Có việc gì vậy?

- Thiếu chủ cần phải gặp mới nói được.

Lão nhân vội nói:

- Ngoại tôn nhi, chúng ta hãy qua đi...

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu. Lập tức vận thần công cùng lão nhân xuyên qua tường mà đi.

Tiêu cô nương bất giác ngẩng người kinh ngạc, hồi lâu mới quì xuống:

- Tì nữ khấu kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân vội đỡ nàng lên, lão nhân nhìn Tiêu Phụng Hoàng lẩm bẩm:

- Quả là tuyệt thế giai nhân...

Nói rồi im lặng quay người bỏ đi, hiện trong gian ngục thất chỉ còn lại Đông Phương Thanh Vân và Tiêu Phụng Hoàng.

Lúc ấy, Tiêu cô nương khẽ hỏi:

- Thiếu chủ, biết được tin buồn, lòng đau dạ xót.

Lời nàng chạm phải vết thương lòng của Đông Phương Thanh Vân mà Tiêu cô nương lệ châu lã chã khiến chàng kích động, tiến lên ôm chặt nàng vào lòng, dòng lệ trào tuôn. Qua hồi lâu sau Đông Phương Thanh Vân mới cảm thấy ngượng ngùng nhưng trong nhất thời lại không muốn rời xa.

Tiêu cô nương nghẹn ngào:

- Thiếu chủ, tì nữ những mong có thể hầu hạ Thiếu chủ một đời.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng.

Tấm lòng đối với tấm lòng, tình thâm lại tựa tình thâm, một người là nam nhi đại trượng phu, một người là giai nhân tuyệt thế, đây chẳng phải là một đôi trai tài gái sắc hay sao?

Những nguyện người sống lâu, sánh bước cùng thuyền quyên, nhưng hết thảy sự ở thế gian đều là bi hoan li hợp, đời người trôi nổi tựa cánh bèo thoáng đâu tụ về một chỗ, chốc đâu đôi ngã chia ly.

Cách hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân dìu nàng ngồi xuống.

- Tiêu cô nương thực đã tới rồi?

Tiêu Phụng Hoàng đáp:

- Tì nữ chỉ cần thấy tướng công thì đã mãn nguyện lắm rồi, tướng công trông thần sắc sa sút, xin hãy nghỉ ngơi để tì nữ phục thị.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu, nhưng khi chàng thấy đôi sóng mắt dạt dào vẻ quan hoài của nàng, bất giác chàng không muốn từ chối hảo ý, bèn nằm xuống giường.

Tiêu Phụng Hoàng ngồi kế bên chàng khe khẽ cất lời hát khúc thiên ca, thanh âm trong vắt, êm ái khiến Đông Phương Thanh Vân như được một làn nước dịu êm gột sạch mọi phiền muộn, từ từ chìm vào giấc mộng. Đúng lúc ấy tổ phụ của chàng hiện thân, lão nhân thấy vậy bèn định thối lui, Tiêu cô nương đã nói:

- Lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Lão nhân bèn hỏi:

- Chỉ có một mình cô nương tới ư?

- Còn một người nữa, nhưng không phải đang ở đây.

- Lão phu biết rồi, chính đang ở gian ngục thất đối diện, chỉ tiếc là nếu lão phu có qua đó thì vị cô nương kia sẽ nghi hoặc, cũng được, hãy đợi ngoại tôn nhi của lão phu tỉnh lại rồi bàn. Cô nương cứ để cho tiểu tử này ngủ một giấc. Ôi? Đã mấy ngày nay y chẳng ăn uống nghỉ ngơi gì, dù thế nào y cũng vẫn là một hài tử, cần phải được chăm sóc chu đáo, lão phu đi đây.

- Lão tổ phụ, tì nữ không thể tiễn.

- Khỏi tiễn?

Đông Phương Thanh Vân ngủ suốt ba ngày đêm, khi tỉnh giấc thì thấy lão nhân đang truyền thụ võ công cho Tiêu Phụng Hoàng, lúc này chợt có tiếng Bệnh Nhược Hiệp nói:

- Tham kiến Thiếu chủ....

Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Có chuyện gì thế?

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ phụng mệnh Lãnh lam chủ tới bẩm báo mấy lời. Điều thứ nhất, tháng tới Tổng giáo chủ cần phải luyện công nên sẽ bế quan trong vòng một tháng, đây là cơ hội tốt nhất để đào thoát khỏi Quỷ lâm. Điều thứ hai Tổng giáo chủ đang chú ý tới Thiếu chủ, nên từ nay về sau Thiếu chủ nên thận trọng.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Được, ta sẽ cẩn trọng phòng bị nghiêm ngặt.

- Thuộc hạ cáo lui.

Bệnh Nhược Hiệp đi khỏi, lão nhân cười:

- Trời cho dịp tốt, ta phải nắm lấy, hiện lão phu có một cách có thể mau chóng thành công.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Ngoại tổ phụ, biện pháp gì thế?

- Bốn người chúng ta khi vượt ngục, chỉ có thể trông cậy vào hai vị cô nương này? Nhưng chỉ hiềm võ công của họ quá kém, huống hồ thiên sinh nữ nhân chân khí bất túc, nếu cõng bọn ta nữa thì hành động bất tiện, nên chỉ còn một cách là đem chân lực của ta phò trợ cho hai người này.

- Được không?

- Được, nhưng phải hợp lực đả thông sanh tử huyền quan cho hai vị cô nương đã.

Tất cả mọi sự sẽ hoàn tất trong vòng bốn mươi ngày, hãy nghĩ thử, chỉ dựa vào nội lực của lão phu và hài tôn, ngươi đã đủ để ngạo thị võ lâm, há có sợ chi mấy tên hoạt thi và yêu nữ. Hiện chúng ta hãy đem kế hoạch này nói cho vị cô nương kia hay.

Bốn mươi ngày nhanh chóng trôi qua.

Buổi sớm một ngày kia Đông Phương Thanh Vân vừa vận công xong đã nghe tiếng Bệnh Nhược Hiệp:

- Bẩm Thiếu chủ, chẳng hay Thiếu chủ đã chuẩn bị chu tất chưa?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đã xong cả rồi?

- Chúc Thiếu chủ thành công, mong Thiếu chủ nhớ rõ sau khi thoát khỏi Cầm Long động cần phải

theo động đạo chính tây mà đi, nếu sai lầm sẽ hỏng đại sự. Lãnh lam chủ chúc Thiếu chủ thành công, những mong Thiếu chủ bảo trọng.

- Hãy chuyển lời tới nàng rằng, sẽ mãi nhớ tới nàng, hôn nhân đại sự sẽ có một ngày ta sẽ tới với nàng.

- Thuộc hạ cáo từ...

Lúc này lão nhân cũng đã tới bên Đông Phương Thanh Vân, tựa hồ kích động. Lại dường như bịn rịn không nỡ rời xa nơi chốn mà trong năm mươi năm qua lão nhân sinh sống, lão nói:

- Sẽ có một ngày Thiên Tôn sẽ mang ngoại tôn nhi trở về Ma cung và Quỷ lâm.

Lúc ấy, Thiên Tôn sẽ lại là chủ nhân của Ma cung và Quỷ lâm như năm mươi năm về trước. Tiện nhân, chúc ngươi sớm tẩu hỏa nhập ma, hồn qui diêm phủ để Hận thiên nữ chết không có đất chôn.

Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đã bình tĩnh nhiều hơn, chàng nghe mấy lời này lại cảm thấy rất buồn cười, nhưng chàng biết đây là những lời lão nhân xuất phát từ chân tâm mà ra, đợi lão nhân nói hết, chàng mới lên tiếng:

- Tổ phụ, bắt đầu đi thôi.

Đông Phương Thanh Vân qua gian ngục thất của Tiêu Phụng Hoàng, còn lão nhân qua gian phòng giam vị cô nương kia. Hiện thời dù lòng có chút khẩn trương song họ vẫn có sự tự tin nhất định. Tiêu Phụng Hoàng thướt tha bước tới bên Đông Phương Thanh Vân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, tì nữ đã chuẩn bị xong.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Các môn thần công luyện thế nào?

- Bẩm Thiếu chủ, Ban Nhược Mật La thần công đã đủ ba thành. Giao Long chưởng đủ năm thành. Thất bộ đạp vân đã hoàn thành.

- Hãy nói lại một lượt cách đào thoát.

- Thoạt tiên, Thiếu chủ sẽ dùng chưởng kích vỡ cửa sắt, sau đó nhảy ra, tì nữ lập tức cõng Thiếu chủ, lúc ấy Thiếu chủ sẽ dùng song chưởng đặt lên hậu tâm tì nữ. Tì nữ cùng Thiếu chủ hợp nhất công lực vừa hành công vừa lao ra, tại Lãnh Sương Trì có hoạt thi và yêu nữ mai phục, do vậy phải vận công đề tụ chân lực, khi cần sẽ quyết đấu sanh tử, sau khi vượt qua được Lãnh Sương Trì, thì đi theo động đạo hướng chính tây...

Đã nghe giọng sang sảng tựa hồ chung của Thiên Tôn lão nhân vang lên:

- Hài tôn, mau động thân...

Cùng lúc, Đông Phương Thanh Vân và Thiên Tôn lão nhân nhất tề xuất chưởng, hai tiếng ầm ầm vang lên, bốn bóng người nhảy ra khỏi ngục thất, sau đó Đông Phương Thanh Vân và Thiên Tôn lão nhân được hai vị cô nương cõng lên phi thân lao đi, bỗng...

Bên Lãnh Sương Trì đã có mấy chục người từ bốn phía đổ tới, trong số này có hai mươi bốn hoạt thi, mười hai yêu nữ, lại thêm hơn ba mươi cao thủ của Qui Lam. Tiêu Phụng Hoàng khẽ hừ một tiếng thân hình bay vút lên đoạn đáp xuống khoảng trống chính giữa Lãnh Sương Trì, mắt phượng lóe sát cơ, giọng lạnh lẽo:

- Kẻ nào chặn ta ắt phải chết.

Vừa nói nàng vừa đảo mắt tìm kiếm, chợt thấy Lãnh Tuyết Quyên đang đứng hạ lệnh cho thuộc hạ tấn công thì Tiêu Phụng Hoàng biết rằng phía sau lưng Lãnh Tuyết Quyên chính là lối ra, lập tức nàng quát lớn, thân hình tựa sao băng lao về phía Lãnh Tuyết Quyên. Đột nhiên có tiếng la thất thanh, chợt đâu sáu luồng kình phong tựa cuồng phong bạo vũ từ bốn phía ập tới.

Tiêu Phụng Hoàng chân vừa chạm đất, vội đem thần công bao phủ khắp châu thân, chưởng thanh bùng bùng vang lên, ba tên yêu nữ vừa phát chưởng tập kích đều bị lực phản chấn dội ngược lại, thân hình tựa diều đứt dây, văng ra xa hai trượng, miệng thổ máu tươi.

Cùng lúc tiếng tiêu rít lên, hai mươi bốn hoạt thi, phân thành hai đội vây lấy bốn người. Đông Phương Thanh Vân và Thiên Tôn lão nhân sớm đã nhập định nên yêu hương không thâm nhập vào tạng phủ. Tiêu Phụng Hoàng cùng vị tù nữ kia đứng giữa trừng vẻ mặt không biến sắc. Lãnh Tuyết Quyên thấy vậy bèn hô lớn:

- Mau bày trận, xuất chưởng...

Tiếng tiêu đang rít lên ai oán bỗng chuyển sang nhịp điệu hùng tráng, hai mươi bốn hoạt thi đồng thời phát chưởng, nháy mắt chưởng phong cuồn cuộn, chưởng thanh tựa sấm rền. Tiêu Phụng Hoàng khẽ quát:

- Đi...

Hai người cùng lấy cước bộ trầm trọng dịch chuyển về phía Lãnh Tuyết Quyên.

Hiện tại Tiêu Phụng Hoàng đã hợp nhất công lực cùng Đông Phương Thanh Vân làm một thể nên khi thi triển tuyệt học, uy lực càng thêm phần mãnh liệt. Kình phong tựa sóng dữ xô bờ, tiếng như thiên binh vạn mã xung trận từ bốn phương tám hướng đổ về phía hai vị tù nữ, nhưng khi chưởng

phong vừa chỉ còn cách một trượng, tựa hồ như đụng phải tường đồng vách sắt, tự động phản hồi. Khiến hai mươi bốn hoạt thi không hẹn mà cũng nhất tề thối lui mấy bước. Tiêu Phụng Hoàng thấy vậy bèn hú lên một tiếng lanh lảnh, thân hình lao vút về phía cửa động nhanh như tên bắn, vị tì nữ còn lại thân hình cũng tựa nước chảy mây trôi, nối gót Tiêu Phụng Hoàng. Cuối cùng họ cũng đã ra khỏi động đạo, vừa ra khỏi Quỷ lâm thạch bảo, bỗng một tiếng quát lạnh lẽo vang lên:

- Chạy đâu cho thoát?

Lời vừa dứt một thiếu nữ đã nhảy ra chận đường hai tì nữ, phía sau hoạt thi vẫn đang ào ào đuổi tới.

Tiêu Phụng Hoàng gằn giọng:

- Ngươi muốn chết...

Vừa nói nàng vừa vỗ ra một chưởng. Thiếu nữ nọ cũng không chậm trễ, song chưởng từ từ đẩy ra vừa hay nghênh tiếp chưởng phong của đối phương, hai chưởng chạm nhau lại không hề có tiếng chưởng thanh dữ dội, kình phong thoáng chốc đã tản mác. Thiếu nữ sững người kinh ngạc, Tiêu Phụng Hoàng bèn thừa cơ lách mình lao đi.

Hai vị tì nữ nhanh chóng thoát khỏi tòa bảo thạch, Tiêu Phụng Hoàng quay người vận đủ mười thành công lực đẩy ra một chưởng ngăn chận truy binh, đoạn tung mình nhanh như sao xẹt, tên bay cùng vị tì nữ kia phi thân xuống núi, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng.

Trời vừa sập tối, tại thành Bạch Đế, trong Phúc Tinh tửu điếm có bốn vị khách nhân tiến vào, ngồi chung một bàn. Bốn người này chẳng phải ai khác chính là Thiên Tôn lão nhân, Đông Phương Thanh Vân và hai vị tì nữ. Sau khi an tọa, lão nhân lên tiếng:

- Lão phu thực không ngờ chúng ta đào thoát dễ dàng như vậy.

Đông Phương Thanh Vân mỉm cười:

- Kỳ thực, nếu không được tổ phụ chỉ điểm cho cách hội hợp công lực về nhất thế thì chưa kịp tới Lãnh Sương Trì, chúng ta bị mê hương của yêu nữ khống chế rồi.

- Đúng vậy, song đáng sợ hơn cả là tiện nhân kia bế quan tu luyện Hữu Hình Vô Ảnh thần công, vì nếu mụ luyện thành thì chẳng cần tới mê hương mụ cũng có thể sát hại ta dễ như trở bàn tay.

- Tổ phụ, chúng ta phải làm sao đây?

- Hiện chỉ còn cách thâm nhập Thanh Chung, tìm cho ra Huyền Mê ma kinh ba cuốn bí kíp.

- Vậy thì chúng ta phải đi ngay.

- Hãy khoan, năm mươi năm nay lão phu bị giam trong ngục, nay muốn đi gặp vài vị bằng hữu, chi bằng chúng ta ước hẹn một khoảng thời gian gặp lại ở Thanh Chung.

- Như vậy thời gian là hai tháng có được không?

- Được...

Lão nhân quay qua hai vị tì nữ, nói:

- Nhị vị cô nương có thể cho biết phương danh để lão phu tạ ân.

Tiêu Phụng Hoàng đỡ lời:

- Lão tiền bối quá lời, tiểu nữ Tiêu Phụng Hoàng, còn vị tiểu muội này là Lâm Nhật Hoa, đều là tì nữ của Tam Bí Tọa Long Sinh.

Thiên Tôn lão nhân nói:

- Lâm cô nương, lão phu...

Lâm Nhật Hoa mỉm cười nói:

- Nếu lão tiền bối muốn đáp tạ, thì hãy nói với Thiếu chủ gia của tiểu nữ, chúng tiểu nữ chỉ là phụng mệnh hành sự.

Thiên Tôn lão nhân cười lớn:

- Hài tôn, ngoại tổ gia cảm tạ ngươi, lão gia đi đây, hai tháng nữa gặp tại Thanh Chung.

Đông Phương Thanh Vân vội thi lễ:

- Ngoại tổ phụ, mời?

- Lão gia trước khi đi muốn nói cho ngươi vài việc, hiện tại tựa hồ lão phu có chút linh cảm không rõ Thất Hoàng, Nhị Vương, Tam Tôn khi xưa có ai còn sống không?

- Tổ phụ nói vậy là có ý gì?

- Ta muốn nói tới võ công của ngươi hiện nay thì có thể tung hoành khắp chốn võ lâm, nhưng nếu gặp Nhất Hoàng, Nhị Vương thì phải cẩn thận mới được.

- Nhất Hoàng Nhị Vương là ai?

- Diêm La Vương và Tà Vương là Nhị Vương. Thiên Công Hoàng chính thị Nhất Hoàng. Thôi lão phu đi đây, ngươi hãy bảo trọng.

- Tổ phụ bảo trọng.

Thiên Tôn lão nhân đi rồi chỉ còn Đông Phương Thanh Vân lưu lại cùng hai tì nữ.

Tửu quán lúc này khách nhân kéo tới nườm nượp, mục quang ai nấy đều đổ dồn về phía Tiêu, Lâm hai vị cô nương. Đông Phương Thanh Vân cùng hai tì nữ thản nhiên dùng cơm, không đếm xỉa gì tới mấy điều này.

Lúc ấy một thiếu niên bước vào, thiếu niên thực khôi ngô tuấn tú, tựa một công tử phong lưu, song ánh mắt lại thoáng ẩn hiện chút tà đạo. Mục quang của thiếu niên vừa thấy Tiêu Phụng Hoàng, lập tức y ngẩn người, đắm đuối nhìn hồi lâu không chớp mắt, đoạn y từ từ bước lại bàn ba người ngồi, cúi người thi lễ với Tiêu Phụng Hoàng:

- Cô nương, chẳng hay tại hạ có thể ngồi đây không?

Đông Phương Thanh Vân đã luyện thành Ban Nhược Mật La thần công, tuy đang dùng cơm, nhưng trong phương viên hai mươi trượng khắp tửu lâu, đều nằm dưới sự kiểm soát của chàng, hình trạng khả ố của thiếu niên cùng mục quang dâm tà của y khi nhìn Tiêu cô nương, chàng đã thấy rõ, song chàng còn cho đó chỉ là cảm giác thường tình, nhưng khi thiếu niên nọ bước tới gần và nói vậy, bất giác Đông Phương Thanh Vân có ác cảm, do vậy chàng im lặng, chẳng nói chẳng rằng đợi xem rốt cục y sẽ làm gì.

Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa thấy Thiếu chủ thản nhiên không nói thì cũng im lặng chẳng đếm xỉa gì tới thiếu niên nọ.

Vị thiếu niên kia tự chuốc lấy phiền não, vốn có thể thối lui, nhưng y lại chẳng nói chẳng rằng, kiếm ngay một chiếc ghế, kéo lại ngồi xuống mắt nhìn Tiêu Phụng Hoàng đăm đắm.

Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa vẫn im lặng không nói. Thiếu niên cười lớn:

- Thỉnh giáo phương danh của cô nương.

Tiếng cười cùng câu nói của y khiến thực khách đều chú ý, mấy người này vốn thấy Đông Phương Thanh Vân ăn vận tầm thường, như một thư sinh nghèo khó vậy mà bên mình lại có hai thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời thì ai nấy đều sanh lòng đố kỵ, hiện tại thấy thiếu niên kia cười nói như vậy thì chẳng ai là không muốn xem một trường náo nhiệt nên đều im lặng.

Tiêu Phụng Hoàng từ từ ngước mắt nhìn:

- Tửu lầu này đâu có thiếu chỗ ngồi, ngươi chưa được sự đồng ý đã tự tiện ngồi đã là vô lễ, lại còn nói năng càn rỡ, thực có ý gì?

Thiếu niên kia cười ha hả:

- Tại hạ còn cho rằng cô nương bị á khẩu, thì ra vẫn còn biết nói.

Lâm Nhật Hoa khẽ hừ một tiếng:

- Miệng chó không thể mọc ngà voi, lời nói của ngươi thực khả ố.

Đông Phương Thanh Vân lại chẳng nói chẳng rằng, cắm cúi ăn uống.

Thiếu niên nọ tưởng chàng sợ y, bèn đắc ý quát:

- Tiểu tử, ngươi một mình mang theo hai vị cô nương mà không thấy quá nhiều sao?

Đông Phương Thanh Vân ngửng phắt đầu lên, trừng mắt gằn giọng:

- Tiểu tử, mau nói tên cho bổn thiếu gia nghe thử.

Thiếu niên nọ bất giác rùng mình trước mục quang lạnh lẽo của Đông Phương Thanh Vân, song y lập tức trấn tĩnh cười lớn:

- Bổn thiếu gia chính là Bắc Tú Chung San Huy danh chấn khắp đại giang Nam Bắc.

Y muốn đem danh hiệu ra hù dọa để Đông Phương Thanh Vân biết khó mà lui, nào ngờ chỉ nghe chàng nói:

- Bắc tặc, lập tức cút ngay khỏi nơi này?

Chương 9: Hận Thiên Nữ

Bắc Tú Chung San Huy nghe vậy gằn giọng:

B

- Ngươi thử nhắc lại..

Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười nhạt:

- Mau cút khỏi đây?

Bắc Tú đứng trước hai mỹ nhân, có khi nào chịu mất thể diện, y bèn nói:

- Bổn thiếu gia không muốn bẩn tay giết hạng vô danh tiểu tốt, mau xưng danh hiệu đi.

Đông Phương Thanh Vân cười khinh miệt:

- Ngươi còn chưa đủ tư cách để biết đại danh của bổn thiếu gia.

Bắc Tú nộ khí xung thiên quát:

- Nếu có bản lãnh hãy ra cửa Đông, phân cao thấp.

Ngay lúc ấy trong tửu điếm xuất hiện một đạo sĩ, vị đạo sĩ này vừa thấy Đông Phương Thanh Vân bèn bước tới thi lễ:

- Hoa Sơn Huyền Vũ xin tham kiến Thiếu chủ.

Sự tình xảy ra quá đột ngột khiến mọi người thảy đều kinh ngạc nhất là Bắc Tú.

Đông Phương Thanh Vân vội đỡ Huyền Vũ lên nói:

- Đạo trưởng, xin đừng khách khí, xin hỏi có sự chi chỉ giáo?

Huyền Vũ nói:

- Nửa tháng trước, hay tin Thiếu chủ đã thoát ngục, nên Chưởng môn bổn phái sai bần đạo đi nghênh tiếp Thiếu chủ, thỉnh Thiếu chủ sau khi làm xong chuyện riêng, xin hãy giá lâm bổn phái một

chuyến có nhiều việc trọng yếu cần thương lượng.

Trong tửu điếm lại xuất hiệm thêm ba vị Hồng y hòa thượng. Ba vị này vừa thấy Đông Phương Thanh Vân bèn vội bước tới thi lễ:

- Thiếu Lâm chưởng môn phân phó ba trưởng lào Vô Tâm, Vô Ý, Vô Niệm tới đây nghênh tiếp Thiếu chủ.

Bắc Tú Chung San Huy lại càng kinh hãi. Trời đất? Lẽ nào đây lại là sự thực, tiểu tử này thoạt trông thì nhu nhược vô cùng, vậy mà võ lâm Thái Sơn Bắc đẩu Thiếu Lâm ba trưởng lão bối phận hàng chữ Vô lại quì lạy y, thực là kỳ quái.

Bắc Tú chẳng phải mới bôn tẩu giang hồ, y há có lý gì không biết Hoa sơn Ngũ Vũ, Thiếu Lâm Tam Lão là những đệ nhất cao thủ trong võ lâm?

Đã thấy Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy tam lão, nói:

- Các vị trưởng lão hãy đứng lên?

Vô Tâm trưởng lão cất giọng sang sảng:

- Đa tạ Thiếu chủ, cung hỉ Thiếu chủ thoát hiểm. Thiếu Lâm chưởng môn phái bần tăng tới đây thỉnh Thiếu chủ lên Tung Sơn chủ trì võ lâm đại sự. Bần tăng hận không thể về ngay Tung sơn bẩm cáo cùng Chưởng môn ngay hỉ sự này.

Đông Phương Thanh Vân cất giọng cảm kích:

- Đa tạ trưởng lão quan tâm chiếu cố, trong vòng một tháng nữa, tại hạ nhất định sẽ có mặt tại Tung Sơn.

Ba trưởng lão nhất tề cung tay:

- Tam lão xin cáo từ.

Huyền Vũ cũng nói:

- Thiếu chủ, Huyền Vũ xin bái biệt.

Nói đoạn cả bốn người cùng rời khỏi tửu điếm, nhưng Huyền Vũ lại không đi ngay mà lưu lại bên ngoài tửu điếm.

Bắc Tú nhìn theo mấy người này thầm nghĩ:

“Vì sao mấy người này lại vội vã bỏ đi như vậy, phải chăng chúng đều là người của tiểu tử này giả trang để hù dọa ta?”

Nghĩ vậy, Bắc Tú bèn cười nhạt, nói:

- Tiểu tử kia, ngươi không qua mặt bổn thiếu gia được đâu, hừ có bản lãnh thì hãy cùng bổn thiếu gia phân cao thấp.

Đông Phương Thanh Vân cười khẩy:

- Thỉnh giáo cao chiêu.

- Được, vậy bọn ta hãy ra cửa thành phía Đông.

Đầu canh hai, trong cánh rừng nhỏ bên ngoài cửa đông thành Bạch Đế xuất hiện bốn bóng đen, dưới ánh trăng đã thấy Đông Phương Thanh Vân đứng im bất động. Tiêu, Lâm hai vị cô nương đứng hai bên tả hữu, cách đó năm trượng là Bắc Tú Chung San Huy đang đứng cùng năm đại hán vận y phục dạ hành, diện mạo hung ác. Chỉ nghe Bắc Tú khẽ nói:

- Hãy nghe đây, tiểu tử kia để ta đích thân hạ thủ, còn các ngươi mau đi bắt lấy hai ả kia đem về, kêu đại cô cô kiểm tra xem là hàng thật hay hàng giả để bổn thiếu bảo chủ trở về hưởng dụng.

Năm tại đại hán đồng thanh:

- Tuân lệnh...

Lập tức chúng bèn chia thành hai nhóm theo thế giáp công tiến tới. Đông Phương Thanh Vân thấy vậy bèn dùng truyền âm nhập mật nói:

- Tiêu cô nương, hãy điểm mê huyệt năm tên đại hán này.

Nói đoạn, chàng quay lại nói:

- Tiểu tử họ Chung kia, ngươi còn đợi gì nữa mà chưa động thủ, phải chăng ngươi còn đợi trợ thủ?

Kỳ thực Bắc Tú biết Đông Phương Thanh Vân ắt có lai lịch chẳng phải tầm thường, và y cũng có ý muốn đợi người đến trợ chiến. Nhưng khi nghe hỏi như vậy, bất giác lửa giận bốc cao ngàn trượng, nhưng y lại cố nén giận hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có biết bổn thiếu gia là ai không?

Đông Phương Thanh Vân biết y cố ý kéo dài thời gian bèn cười khẩy, thản nhiên đáp:

- Hạng vô danh tiểu bối như ngươi bổn thiếu gia không thể nhớ hết.

- Nói cho ngươi hay bổn thiếu gia chính là thiếu bảo chủ của Giao Long bảo.

Đông Phương Thanh Vân biến sắc:

- Giao Long bảo?

Bắc Tú đắc ý cười ha hả:

- Đúng vậy, ngươi sợ rồi sao? Ha ha.. Thiếu bảo chủ để ý tới người của ngươi thì chính là phúc cho ngươi lắm rồi, ngươi mở quan hệ với Giao Long bảo thì bảo đảm...

Đông Phương Thanh Vân bỗng cười gằn:

- Bổn thiếu gia đang muốn kiếm Giao Long bảo đòi nợ, nay ngươi lại từ dẫn xác tới...

Chợt một giọng cười âm lạnh cất lên:

- Tiểu tạp chủng nào dám cả gan tới Giao Long bảo đòi nợ?

Chợt đâu hai bóng đen tựa ma quỷ xuất hiện, đã thấy đây là hai lão nhân, một cao một thấp, dung mạo cổ quái, thân vận hắc bào song mục phát ra những tia hung hiểm, tà độc.

Đông Phương Thanh Vân cất giọng cao ngạo:

- Bổn thiếu gia muốn tới Giao Long bảo đòi nợ đây.

Lão già cao gầy cười gằn:

- Tiểu tạp chủng, ngươi muốn chết...

Lời còn chưa dứt, một luồng kình phong chợt bốc lên cuồn cuộn, chưởng thế đi được nửa đường bỗng phân ra hai bên tả hữu gia công. Đông Phương Thanh Vân đứng im bất động tựa hồ như không nhìn thấy lão già cao gầy xuất chưởng, đợi khi song chưởng của lão chỉ cách người ba tấc, chàng hít một hơi đầy chân khí, đề tụ chân lực đem Ban Nhược Mật La thần công bao phủ khắp châu thân, chỉ nghe đánh sầm một tiếng, mọi người chưa kịp định thần đã thấy lão già cao gầy bị bắn tung lên ngọn cây, rớt xuống giẫy vài cái rồi tắt thở. Sự tình xảy ra quá mau lẹ khiến ai nấy thảy đều đứng ngẩn người ra nhìn. Bắc Tú sắc diện tựa xác chết, y cảm thấy kỳ quái, không hiểu Đông Phương Thanh Vân thi triển tuyệt kỹ gì mà không thấy chàng động thủ, lại thấy đại sư thúc của y chết không kịp trối trăng. Chỉ nghe Đông Phương Thanh Vân quát:

- Họ Chung kia, đến lượt ngươi rồi?

Thân hình chàng theo thanh âm lao thẳng tới Bắc Tú. Bắc Tú kinh hoảng vội huy động trường kiếm đâm ra, ngân quang lấp lánh, nhưng chỉ trong nháy mắt ngân quang biến mất. Bắc Tú đứng sững tựa trời trồng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt, sắc diện trắng bệch như vôi, y còn chưa kịp thấy Đông Phương Thanh Vân xuất thủ thế nào thì đã cảm thấy uyển mạch đau buốt, hữu thủ tê dại, công lực toàn thân tản mác. Lúc này lão già thấp bé bèn hú lên một tiếng, song thủ vội cất lên ngang ngực, tập kích về phía hậu tâm Đông Phương Thanh Vân, chưởng lực tựa sóng dữ xô bờ, tựa hồ muốn nuốt chửng lấy Đông Phương Thanh Vân, nào ngờ một chưởng của lão vừa tới, lão đã kêu hự một tiếng, thân hình văng ra hơn hai trượng, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, lòm còm bò dậy, lập tức tĩnh tọa điều tức.

Đông Phương Thanh Vân chẳng đếm xỉa gì tới lão, chàng nói:

- Chung tiểu tử, ngươi muốn sống hay muốn chết?

Bắc Tú sắc diện hết trắng như vôi, lại xanh như chàm đổ, toàn thân run lập cập, răng khua côm cốp:

- Đại gia, đại gia tha mạng...

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Bắc Tú run run hỏi:

- Kính thỉnh đại gia tha mạng, muốn sống thì phải thế nào.

Muốn sống thì phải nói cho ta hay Nam Cung phu nhân hiện tại có ở trong Gia Long bảo không?

-Nam Cung phu nhân không còn trong bảo nữa, nàng... nàng đã chết rồi...

Đông Phương Thanh Vân rúng động tâm can, bỗng chàng rú lên thê thảm:

-Dưỡng mẫu... dưỡng mẫu...

Thân sinh mẫu thân vừa chết, dưỡng mẫu thâm tử, thử hỏi người trong thiên hạ đã ai phải chịu nỗi đau như thế?

Sự kích động của Đông Phương Thanh Vân chính là cơ hội của Bắc Tú, y vừa cảm thấy uyển mạch được buông ra, lập tức rút tay về, vung kiếm đâm tới.

Tiêu Phương Hoàng kinh hãi còn chưa kịp lên tiếng đã thấy Huyền Vũ đạo nhân buông người từ trên cây xuống, lao tới la lên:

-Thiếu chủ, coi chừng...

Không kịp nữa rồi, mũi kiếm của Bắc Tú đã đâm trúng Mi tâm huyệt trên ngực Đông Phương Thanh Vân, chỉ nghe keng một tiếng, một luồng bạch quang bay vút lên không. Bắc Tú lảo đảo thối lui mấy bước.

Tiếng động khiến Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, chàng gầm lên giận dữ, thân hình lao tới. Huyền Vũ đạo nhân đứng ngẩn người miệng há hốc, chính là đạo nhân nằm mộng cũng không ngờ được Đông Phương Thanh Vân lại có võ công cái thế, đã luyện thành Kim Cương bất hoại thân.

Lúc này Bắc Tú sắc mặt đã vàng như nghệ, y thấy Đông Phương Thanh Vân lao tới thì bèn quì ngay xuống, dập đầu binh binh run rẩy:

- Đại gia... xin... xin tha...

Đông Phương Thanh Vân gầm lên:

- Câm miệng, hãy nói, ai đã giết Nam Cung phu nhân?

Bắc Tú líu lưỡi:

- Không... không có ai giết... Nam Cung phu nhân... nàng... nàng.. tự sát...

- Nếu chẳng phải hàng cẩu tạp chủng đê tiện như ngươi làm nhục thì có lý gì phải tự sát, không thể tha cho ngươi được, cút?

Dứt lời, chàng tóm lấy cổ Bắc Tú quăng đi, chỉ nghe Bắc Tú rú lên thê thiết trên không trung, thân hình y bị quăng ra xa hơn mười trượng.

Đông Phương Thanh Vân lại nhanh như tên bắn lao về phía lão nhân thấp bé.

Bỗng có tiếng hú lạnh lẽo vang lên, một bóng đen xuất hiện, nhanh như sao xẹt lao tới đón lấy Bắc Tú. Lão nhân thấp bé vừa thấy Đông Phương Thanh Vân lao tới thì biến sắc, vội tung người lộn ra sau đào tẩu, nào ngờ chân vừa chạm đất, lão đã nghe giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng:

- Ngươi còn muốn chạy sao?

Cùng lúc ấy lão nhân thấy uyển mạch nơi hữu thủ bị nắm chặt. Lúc này đã nghe người vừa đón lấy Bắc Tú nói:

- Tiểu tử kia, ngươi tưởng mình là thiên hạ đệ nhất cao thủ sao?

Đông Phương Thanh Vân chẳng thèm đếm xỉa gì tới lời này, chàng gằn giọng hỏi lão nhân thấy

bé:

- Kẻ chủ mưu giết chết Nam Cung Phong và bắt cóc Nam Cung phu nhân có phải là Giao Long bảo chủ của các ngươi không?

Lão nhân thấy đã không còn cơ hội đào tẩu, bèn hỏi:

-Phải thì sao, không phải thì sao?

Đông Phương Thanh Vân cười gằn:

-Nếu là phải thì bổn thiếu gia sẽ san bằng Giao Long bảo, nếu không phải thì ngươi sẽ chết.

Lão nhân nọ run cầm cập nói:

- Phải?

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Giết Nam Cung Phong, bắt cóc Nam Cung phu nhân chính là chủ ý của ta.

Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình, từ từ quay lại, bước tới hỏi:

- Như vậy các hạ chính là Giao Long bảo chủ, phải không?

Chàng vừa nói vừa đưa mắt quan sát thì thấy đó là một lão bà tóc bạc phơ, gầy như que củi, lưng gù, tay cầm quải trượng. Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên không hiểu. Lão bà cất giọng lạnh lẽo:

- Không phải?

Dứt lời mụ thẩy Bắc Tú về phía lão nhân thấp bé, nói:

- Ngươi mang tiểu tử này cút đi.

Đông Phương Thanh Vân bỗng gầm lên:

- Kẻ nào rời khỏi đây một bước, kẻ đó phải chết.

Lão nhân thấp bé đón lấy Bắc Tú, nghe vậy cũng không dám cử động.

Lão quái bà cười nhạt:

- Tiểu tử, đứng trước mặt lão thân mà nói vậy, ngươi không cảm thấy vô lễ ư?

Tiếp đó mụ quay sang gằn giọng:

- Các ngươi còn chưa cút mau, nơi đây không có sự gì liên quan tới các ngươi.

Tiêu Phương Hoàng khẽ lắc người, đứng chắn trước mặt lão nhân, dịu dàng nói:

- Còn bổn cô nương thì sao?

Giọng nói của nàng ngân lên thánh thót, khiến lão nhân thấp bé như mê như dại, đứng ngẩn người nhìn Tiêu Phương Hoàng, ánh mắt đờ đẫn, xem ra cả lão lẫn Bắc Tú cũng là hạng tham dâm háo sắc.

Đã nghe Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Vì báo cừu hận, cho dù đứng trước Diêm Vương, bổn thiếu gia cũng chẳng e ngại, lão bà bà, ngươi ngăn bổn thiếu gia báo cừu cho dưỡng phụ dưỡng mẫu là có ý gì?

Lão quái bà tức giận, mắt long sòng sọc, quát:

- Ai không cho ngươi báo cừu? Hừ, lão thân có lời muốn hỏi ngươi.

- Nếu có lời muốn hỏi thì phải khách khí một chút, bổn thiếu gia sẽ phụng cáo, nếu chọc giận thiếu gia, thì.. hừ...

- Lão thân lại muốn biết ngay bây giờ.

- Không được, phải đợi bổn thiếu gia liệu xong đại sự đã rồi nói cũng chưa muộn.

- Tiểu tử, ngươi đừng bức lão thân động thủ.

- Lão quái bà ngươi nói động thủ, bổn thiếu gia e sợ chắc?

Lão quái bà cả giận vung quải trượng múa tít, rồi phạt xéo xuống, quái phong rít lên vù vù, quái ảnh tựa hồ trăm ngàn bóng quái từ bốn phương tám hướng bửa tới.

Đông Phương Thanh Vân vội tụ công lực, hữu thủ đẩy chếch lên, phải biết chàng làm như vậy cũng là để thử xem nội lực của mình đạt tới cảnh giới lộ hoa thuần thanh chưa, bởi vì chàng chưa được thử qua uy lực của Ban Nhược Mật La thần công với một cao thủ nào khác.

Do vậy chàng dùng chưởng để tiếp quái trượng. Nào ngờ hữu thủ vừa cất lên, quái phong đã ấp tới khiến chàng không dám khinh suất vội vận thêm ba thành công lực nữa, chưởng quái va chạm. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy toàn thân chấn động, lảo đảo thối lui năm bước, hữu thủ tê chồn. Lão quái bà khẽ hự một tiếng, cũng thối lui hai bước, mặt lộ vẻ kinh hãi xen lẫn kỳ quái, khi ổn trọng thân hình mụ cất giọng trầm trọng:

- Quả là có bản lãnh, lão thân phải dạy cho ngươi một bài học về lễ độ.

Lời vừa dứt, lão quái bà vung quải công kích. Đông Phương Thanh Vân đã biết thực lực của đối phương, song thủ vội cất lên ngang ngực, từ từ đẩy ra chiêu thứ nhất trong Giao Long tam chưởng. Chỉ nghe một tiếng "sầm", đá bụi tung lên mù trời, lá cây rung rào rào. Đông Phương Thanh Vân kêu lên hự một tiếng thối lui hai bước. Lão quái bà thân hình lắc lư phải thối lui nửa bước mới ổn trọng cước bộ. Cả hai đều đứng sững người nhìn đối phương. Lúc này ai nấy đều biết nếu muốn đối phương nhận thua e phải trong vòng ba trăm chiêu mới phân định. Hơn nữa là lão quái bà công liền hai chiêu nên cánh tay cầm quái trượng đã tê dại cất lên không nổi.

Đông Phương Thanh Vân cất giọng băng lạnh:

- Bổn thiếu gia phải liệu xong đại sự rồi mới nói được.

Dứt lời chàng quay phắt người lại chộp lấy cổ tay hữu của lão nhân và Bắc Tú.

Khi cả hai tên dâm ma cảm thấy uyển mạch bị khống chế, mới sực tỉnh, thu hồi mục quang, Tiêu Phương Hoàng cùng lúc cũng lắc người chặn trước mặt lão quái bà.

Lão quái bà thấy vậy gầm lên:

- Tiểu nha đầu muốn chết?

Lời vừa dứt, mụ lại vung quải trượng tấn công.

Tiêu Phương Hoàng bèn thi triển tuyệt đỉnh khinh công Thất bộ đạp vân chuyển né tránh khỏi thế công, cười nói:

- Lão tổ mẫu, nô gia đang đứng sau lưng đây.

Lão quái bà cả giận, vặn người vung quải phạt ngang. Tiêu Phương Hoàng như bóng quỷ mị chập chờn trong bóng quái ảnh, cười nói.

- Được, chúng ta hãy chơi trò đuổi bắt.

Chỉ trong nháy mắt nàng đã dẫn dụ lão quái bà ra xa hơn ba trượng.

Lúc ấy đã nghe thanh âm lạnh lẽo của Đông Phương Thanh Vân:

- Giao Long bảo chủ có phải là kẻ chủ mưu giết Nam Cung phu thê không?

Lão nhân thấp bé run run nói:

- Bẩm đại gia, đúng vậy.

Hiện tại, Đông Phương Thanh Vân sau khi trải qua quá nhiều nỗi đau thương, chàng mới phát hiện ra một sự thực rằng nếu từ bi với kẻ thù tức là tàn nhẫn với chính mình, đặc biệt là sau cái chết của mẫu thân, tâm tình của chàng hoàn toàn biến đổi, phẫn nộ và hận thù tích tụ bấy lâu không có chỗ phát tiết, nay lại nghe dưỡng mẫu bị sát hại lập tức nộ khí, tựa hỏa diệm sơn bùng nổ, chàng gầm lên:

- Đã như vậy, bổn thiếu gia tiễn ngươi xuống suối vàng trước.

Lời còn chưa dứt, song thủ đề tụ đủ mười thành công lực, đem lão cùng Bắc Tú quăng lên không. Lập tức đã nghe hai tiếng rú thê thảm vang lên giữa tầng trời, thân hình cả hai tên dâm ma bay lên lưng chừng trời, bỗng hai tiếng “bùng bùng” toàn bộ hai thân xác bị xé nát thành trăm ngàn mảnh, máu thịt văng đầy đất, khiến ánh trăng tựa hồ cũng biến thành một màu đỏ của máu.

Lão quái bà thấy vậy bèn bỏ mặc Tiêu Phương Hoàng, quay người lao vọt đi, quải trượng đồng thời cũng vung lên bổ xuống đầu Đông Phương Thanh Vân, lúc này chàng khẽ lắc người tràn ngang hai bước thoát khỏi công thế, nói:

- Bổn thiếu gia vì thấy lão bà bà ngươi thuộc hàng tiền bối nên còn có lòng tôn trọng, vậy mà ngươi tưởng bổn thiếu gia sợ ư?

Lão quái bà rít lên:

- Tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không còn chút nhân tính nào sao?

- Lão bà bà ngươi có sự thỉnh cầu người, mà lại động thủ công người chẳng lẽ cầu người chính là có nhân tính sao?

- Lão nhân nói ngươi quá tàn khốc.

Đông Phương Thanh Vân ngước mắt nhìn trời, cao giọng nói:

- Lão nương, cái gì tàn khốc, dưỡng phụ của tại hạ nửa đêm canh ba bị người ta giết, dưỡng mẫu bị bắt cóc, nay vì sự vũ nhục của Gia Long bảo chủ mà tự tận, người đã tàn khốc với ta như vậy, chẳng lẽ ta phải từ bi sao?

Nói đến đây toàn thân chàng run lên bần bật, lệ châu ròng ròng, chàng quì xuống nói:

- Dưỡng phụ, dưỡng mẫu có linh thiêng hãy biết hài nhi đã luyện thành tuyệt học, thề sẽ lấy đầu Giao Long bảo chủ để tế lễ. Mẫu thân, mẫu thân có linh thiêng hãy phù hộ hài nhi hủy diệt Ma cung đạp bằng Quỷ lâm báo cừu rửa hận.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân tựa hồ đã không còn biết gì tới cường địch đang ở trước mặt. Tiêu Phương Hoàng và Lâm Nhật Hoa thấy vậy bèn vội tiến tới đứng bảo vệ cho chàng.

Huyền Vũ khẽ đằng hắng nói:

- Bần đạo có thể nói vài câu được chăng?

Ngay lúc đó một thanh âm lạnh lẽo tựa quỷ khốc ma hờn vang lên:

- Đây là lúc để lão phu nói rồi.

Mọi người đều giật mình quay đầu nhìn, đã thấy lão bà bà phi thân lao đi, đến trước mặt người vừa nói, gằn giọng hỏi:

- Lão quỷ, ngươi muốn nói gì?

Tiêu Phương Hoàng cũng khẽ nói:

- Lâm Nhật Hoa, hãy lưu tâm quan sát động tịnh để tỷ tỷ đến khuyên Thiếu chủ.

Nói rồi nàng bước đến bên Đông Phương Thanh Vân, cúi xuống thở dài, kỳ lạ làm sao, tiếng thở dài của nàng tựa hồ có một uy lực vô hình khiến lão quái bà bất giác thở dài theo, nói:

- Lão quỷ, hãy ngồi xuống rồi nói.

Dứt lời mụ ngồi xuống trước, người vừa tới cũng thở dài, chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống, hồi lâu cất giọng nhu hòa nói:

- Nói cái gì? Lão phu ngoại hiệu Thiên Độc thư sinh, có thể nói suốt đời tà độc, vô ác bất tác, nhưng giết người vẫn lưu lại toàn thây, vậy mà tiểu tử này lại xé người ta ra làm trăm mảnh, há chẳng phải độc hơn lão phu ư?

Huyền Vũ dường như cũng thấy thương tâm, bất giác thở dài, ngẩn người nhìn đến xuất thần.

Vầng trăng tựa như cũng bị cảm nhiễm, lẳng lặng trốn vào trong không dám ló mặt ra nhìn cảnh tượng bi thương nơi trần thế?

Tiêu Phương Hoàng quì xuống ôm lấy Đông Phương Thanh Vân, dịu dàng vỗ về:

- Thiếu chủ hãy cứ khóc đi? Thiếu chủ phải chịu quá nhiều đau thương mà Thiếu chủ còn quá nhỏ tuổi. Làm sao có thể chịu nổi? Hãy khóc đi, để xoa dịu tất cả mọi nổi thương đau.

Lão quái bà rưng rưng lệ, nói:

- Ôi, hài tử này thực đáng thương.

Thiên Độc thư sinh cũng nói:

- Lão phu và tiểu tử cùng cảnh ngộ, phụ mẫu đều mất khi ấu thơ, một thân cô khổ linh đinh.

Huyền Vũ không nói gì vì đạo sĩ không có ai để nói, đành thương thay cho thế nhân chốn hồng trần mà âm thầm rơi lệ.

Đông Phương Thanh Vân sau khi khóc hết nước mắt, đã vơi bớt nỗi khổ tâm, bình tĩnh lại, từ từ đứng lên đưa mắt nhìn hiện trường, bất giác ngẩn người. Tiêu Phương Hoàng cũng đứng lên khẽ nói:

- Thiếu chủ, xin đừng bi thương, còn rất nhiều sự đợi Thiếu chủ lo liệu?

Đông Phương Thanh Vân cất giọng cảm khái:

- Đúng vậy, bi thương chỉ khiến tâm rối loạn vô ích.

Lão quái bà cũng vội đứng lên nói:

- Phải rồi, còn rất nhiều việc đợi ta đi làm cho hết.

Thiên Độc thư sinh cũng nói:

- Vậy thì còn đứng đây làm gì?

Nói rồi cả hai cùng bỏ đi, chốc lát đã biến mất tăm dạng. Chỉ có Huyền Vũ sững người, vội đưa tay áo lau nước mắt, cung tay nói:

- Thiếu chủ, Huyền Vũ xin cáo từ, mong Thiếu chủ đừng quên cuộc hẹn ở Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

Dứt lời, chẳng đợi Đông Phương Thanh Vân đáp lời đã vội vã bỏ đi. Nhưng vừa đi Huyền Vũ vừa thầm nghĩ:

“Võ công của Tiêu cô nương thật kỳ dị, chỉ nói ra mấy lời mà đã khiến ai nấy đều thương tâm, nếu không phải là tà môn công phu thì thực kỳ quái”

Đông Phương Thanh Vân quay lại khẽ nói:

- Đi, chúng ta thề phải san bằng Giao Long bảo.

Bỗng một tiếng hú rít lên lanh lảnh, cùng một tiếng gầm bạo liệt đồng thời vang lên, thanh âm còn chưa dứt đã thấy hai bóng đen lao tới.

Cả hai người lại là lão quái bà và Thiên Độc thư sinh?

Đông Phương Thanh Vân bước tới, lạnh lùng nói:

- Các vị chẳng phải có sự riêng cần làm sao? Vì cớ gì mà quay lại vậy?

Lão quái bà vung quái trượng chỉ vào Tiêu Phương Hoàng nói:

- Tiện nhân, vừa rồi ngươi vừa thi triển môn công phu tà đạo gì vậy?

Tiêu Phương Hoàng kinh ngạc:

- Tiểu nữ thi triển công phu tà đạo gì?

Thiên Độc thư sinh quát:

- Chẳng lẽ không phải, nếu không thì tiểu nha đầu ngươi dựa vào đâu mà khiến lão phu phải khóc theo ngươi? May mà lão phu sớm tỉnh ngộ mà quay lại, bằng không đã trúng quỷ kế của ngươi rồi.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Có sự gì thì cứ việc hỏi bổn thiếu gia là được rồi.

Lão quái bà vung quái trượng chỉ vào mặt chàng hỏi:

- Thiên Tôn lão quỷ đã đi đâu rồi?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Sự tình của Thiên Tôn tiền bối do bổn thiếu gia đảm đương, còn ân oán gì cứ kiếm bổn thiếu gia mà đòi.

Lão quái bà gầm giọng:

- Ngươi không nói hả?

- Không - Tiểu tử ngươi hết muốn sống rồi..

Lời còn chưa dứt, lão quái bà vung quải trượng phóng tới. Hắc quái biến thành vạn đạo hàn quang tựa cuồng phong cuộn tới, công thế đã uy mãnh lại độc hiểm. Đông Phương Thanh Vân chẳng chút kinh sợ, song thủ múa vù vù, thân hình nhanh như tên bắn lao tới. Chỉ trong nháy mắt song phương đã nhập thành một thể không còn phân biệt nổi đâu là lão quái bà, đâu là Đông Phương Thanh Vân.

Thiên Độc thư sinh bỗng bước tới gần Tiêu Phương Hoàng, gằn giọng:

- Tiểu nha đầu, ngươi có biết Thiên Tôn lão quỷ ở đâu không?

Tiêu Phương Hoàng dịu dàng nói:

- Hãy nói từ từ được không?

Thiên Độc thư sinh gật đầu than thở đáp:

- Được, từ từ nói, cô nương biết Thiên Tôn lão quỷ đi đâu không?

- Biết, đi tìm mấy vị lão bằng hữu.

- Lão có nói kiếm ai không?

- Không?

- Thực ư?

- Bổn cô nương cần gì phải nói gạt.

Thiên Độc thư sinh thở dài thất vọng, lắc đầu định bỏ đi.

Cùng lúc ấy, chợt lão quái bà rít lên:

- Lão quỷ ngươi lại trúng tà đạo của tiện nhân rồi.

Thiên Độc thư sinh giật nẩy người, quay phắt lại gầm lên:

- Lão phu không có tin tà thuật?

Vừa nói lão vừa vung quyền công kích. Tiêu Phương Hoàng lắc người chuyển đến sau lưng lão, nói dịu dàng:

- Dừng tay, được không?

Song quyền của Thiên Độc thư sinh chậm lại, cuối cùng buông thõng hai tay, quay người, giọng nói ôn hòa:

- Được, nhưng cô nương thực không biết Thiên Tôn đi đâu sao?

Lão quái bà cùng Đông Phương Thanh Vân song song đối chưởng, sau một tiếng nổ long trời lở đất, song phương đều thối lui bay ra ngoài xa ba trượng, chân vừa chạm đất, lão quái bà đã lắc người tới bên mình Thiên Độc thư sinh, rít lên:

- Lão quỷ, coi chừng trúng tà?

Thiên Độc thư sinh cả giận quát:

- Mụ thối thây này sao hôm nay lắm lời thế?

Tiêu Phương Hoàng thấy vậy vội nói:

- Thỉnh hai vị tiền bối đừng động thủ, có gì cứ từ từ nói đi?

Lão quái bà gật đầu:

- Được, từ từ nói.

Thiên Độc thư sinh bèn dịu giọng nói:

- Cô nương thực không biết Thiên Tôn lão quỷ đi đâu sao?

Đông Phương Thanh Vân nghe Thiên Độc mở miệng câu nào cũng “Thiên Tôn lão quỷ” bèn tức giận gầm lên:

- Kẻ nào kêu gia tổ là lão quỷ, bổn thiếu gia thề không bỏ qua.

Lão quái bà cùng Thiên Độc thư sinh ngẩn người nhìn chàng hồi lâu, đồng thanh hỏi:

- Thiên Tôn là tổ phụ ngươi ư?

- Đúng vậy, ngoại tổ phụ?

Lão quái bà vội hỏi:

- Vừa rồi ngươi có nói thề sẽ san bằng Ma cung, Quỷ lâm phải không?

- Đúng vậy?

- Thế thì thực kỳ quái?

- Việc lạ ở thế gian còn rất nhiều.

- Chẳng lẽ ngươi không biết Tổng giáo chủ Ma cung, Quỷ lâm là tổ phụ ngươi sao?

- Năm mươi năm trước đã lọt vào tay cừu nhân bất cộng đái thiên rồi?

- Ngươi có thể nói rõ hơn được không?

- Được, năm mươi năm trước tổ phụ là Tổng giáo chủ của Ma cung và Quỷ lâm, năm mươi năm sau lại biến thành kẻ tù để bị giam cầm tại Cầm Long động, như thế đã đủ minh bạch chưa?

Thiên Độc thư sinh vội hỏi:

- Vậy Tổng giáo chủ hiện thời là ai?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Hận Thiên Nữ.

- Ngươi muốn nói năm mươi năm trước Hận Thiên Nữ đã đoạt lấy ngôi vị Tổng giáo chủ của Thiên Tôn hả?

- Đúng vậy?

Lão quái bà trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Thì ra là Hận Thiên Nữ, lão quỷ, chẳng lẽ hiện tại lão còn chưa tin sao?

Thiên Độc thư sinh ngơ ngác hồi lâu, mới gầm lên:

- Hận Thiên Nữ, lão phu bị ngươi hại quá thảm rồi.

Dứt lời, thân hình lão bỗng bay vọt lên không. Bỗng...

Một âm thanh dịu dàng, thánh thót vang tới tựa gió thoảng bên tai:

- Hận Thiên Nữ đang ở đây?

Trong nháy mắt, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy một mùi hương kỳ dị xộc vào mũi, thần trí lập tức mê loạn, nhưng chàng vẫn gượng quay đầu nhìn thì thấy Hận Thiên Nữ đã đứng cách đó ba trượng.

Thiên Độc thư sinh từ lưng chừng trời cách đất khoảng năm trượng đột nhiên rớt bịch xuống đất, lão lồm cồm bò dậy, hai mắt trợn trừng nhìn Hận Thiên Nữ.

Chỉ nghe lão quái bà rít lên:

- Hận Thiên Nữ, ngươi phải chết...

Lời còn chưa dứt, quải trượng nhanh như chớp bổ tới. Hận Thiên Nữ chỉ khẽ hừ một tiếng, đứng im bất động. Một chiêu quải trượng của lão quái bà bổ xuống lại nhuư đánh vào khoảng không, lão quái bà cả kinh thất sắc, la lên:

- Hữu Ảnh Vô Hình...

Đúng lúc này có hai mươi bóng đen từ bốn phía ập tới, vây thành một vòng rộng chừng bốn trượng. Tiêu Phương Hoàng biết tình thế bất lợi vội lướt đến bên Đông Phương Thanh Vân, ôm xốc chàng lên. Đã nghe Hận Thiên Nữ nói:

- Hãy bỏ Đông Phương tướng công xuống.

Tiêu Phương Hoàng lại dịu dàng nói:

- Đừng bức người quá, có được không?

Hận Thiên Nữ bật cười nho nhỏ, nói:

- Cô nương, Khảm ly dẫn đạo mê ảnh của cô nương chỉ hữu dụng với người khác thôi, bổn Giáo chủ đã luyện thành Vô Tướng thần công, thì há có lý đâu bị mê hoặc, nếu chẳng phải Đông Phương tướng công có lòng yêu vì cô nương thì mạng cô nương e khó toàn rồi.

Tiêu Phương Hoàng biến sắc, lại nghe Hận Thiên Nữ tiếp:

- Cô nương tưởng bổn Giáo chủ không dám giết sao? Sai rồi, chỉ vì trong nhất thời phẫn nộ mà bổn phái Giáo chủ lỡ hạ độc thủ, giết chết mẫu thân của Đông Phương tướng công, chàng đã hận ta thấu xương nay lại giết cô nương, chỉ e... nhưng dù sao đi nữa, cô nương không khó thoát khỏi tội sống?

Ngưng một chút, Hận Thiên Nữ lại tiếp:

- Người đâu, hãy đem Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát bắt về giam tại Cầm Long động.

Trong tiếng dạ ran, có hai đại hán cùng hai thiếu nữ chạy ra. Hai đại hán lao về phía Thiên Độc thư sinh, chộp lấy định đem đi. Lão quái bà Tiêu Sương La Sát tuy kinh hoàng, nhưng khi thấy vậy bèn vung quải trượng đánh tới, miệng quát:

- Bỏ lão quỷ xuống?

Lúc ấy, hai thiếu nữ đồng thanh lên tiếng:

- Tiêu Sương La Sát...

Thanh âm ngân lên kỳ dị, ma quái khiến Tiêu Sương La Sát sững người, quay lại ngơ ngác. Một thiếu nữ bèn nói:

- Tiêu Sương La Sát, tới đây...

Nói đoạn thị vừa bước tới vừa đưa tay phải lên khẽ vẫy. Tiêu Sương La Sát tựa người mất hồn, ngoan ngoãn bước tới. Khi cả hai cách nhau không đầy hai thước, thiếu nữ nọ nhanh như chớp thò tay ra điểm vào mấy đại huyệt trên mình Tiêu Sương La Sát.

Lão quái bà ngã gục xuống.

Tất cả mọi diễn tiến xảy ra đều không lọt khỏi nhỡn tuyến của Đông Phương Thanh Vân, đây quả là một việc khiến người ta khó hiểu, thần quỷ khôn lường. Với nội lực cùng công phu tu luyện của Tiêu Sương La Sát mà còn bị sai khiến, chẳng lẽ đây là Ma Ấm thuật trong Huyền Mê ma kinh hay sao?

Nghe có tiếng hô:

- Bẩm Tổng giáo chủ, đã bắt được hai người, thuộc hạ cáo lui.

Hận Thiên Nữ bỗng nói:

- Hãy khoan, các ngươi đem chúng tới Ma cung vứt xuống Băng Sương Trì, bổn Giáo chủ muốn biến chúng thành nhân ma.

Đại hán nói:

- Tuân lệnh Tổng giáo chủ.

Nói đoạn, quay người xách Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát bỏ đi. Hận Thiên Nữ lúc này bỗng quay lại cất giọng như khóc như than:

- Cô nương, bổn Giáo chủ biết cô nương yêu Đông Phương tướng công, bổn Giáo chủ cũng vậy, song ta biết rõ chàng và ta có mối thù không đội trời chung... Nhưng ta vẫn yêu chàng, nghĩ ra cũng thấy vô cùng mẫu thuẫn, nực cười, bổn Giáo chủ đã luyện thành Hữu ảnh vô hình, đạt tới cảnh giới Vô sắc vô tướng, cần phải diệt bỏ mọi dục vọng, vậy mà phong độ quả cảm cùng khí phách anh hùng của Đông Phương tướng công khiến bổn Giáo chủ đem lòng yêu thương. Thực không ngờ bổn Giáo chủ đã ngoại lục tuần mà không thoát khỏi lưới tình, lại vì sắc điên đảo. Suốt đời ta đã gặp không biết bao nhiêu nam nhân, cũng không ít kẻ giống chàng, nhưng ta chưa hề động lòng, suốt sáu mươi năm nay ta chỉ có hận mà không có yêu thương, nhưng nay ta đã biết thế nào là mật ngọt cùng đắng cay của ái tình, ôi?

Ngưng một chút Hận Thiên Nữ lại tiếp:

- Đông Phương tướng công hận ta, đúng vậy, nợ máu phải trả bằng máu, sẽ có một ngày ta cam

tâm tình nguyện để chàng lấy mạng ta, nhưng tướng công sẽ không bao giờ biết được cảm giác khi thuộc hạ phản bội lại mình. Thập Diễm, ôi, nhắc tới Thập Diễm, ta đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết để tạo tựu nên khi chúng còn bé ta đã phải dùng thủ đoạn để đoạt lấy Quỷ lâm, sau đó giả dạng là mẫu thân của chúng, rồi nuôi dưỡng chúng đến khôn lớn, cuối cùng chúng lại phản bội ta... Nhìn chiếc lá lìa cành mà biết được mùa thu, ta biết Thập Diễm kẻ nào cũng có dã tâm phản bội ta.

Tiêu Phương Hoàng dịu dàng hỏi:

- Như vậy ngươi hoàn toàn không phải là ngoại tổ mẫu của Đông Phương Thanh Vân ư?

Hận Thiên Nữ ủ rũ:

- Trên danh nghĩa thì đúng, nhưng kỳ thực hoàn toàn không có tình cốt nhục. Ôi?

Chưa bao giờ ta nói với ai nhiều như vậy, ta chỉ cần cô nương hiểu, Thiếu chủ của cô nương sẽ không hề bị nguy hiểm, xin hãy đưa chàng cho ta?

Tiêu Phương Hoàng bỗng cất giọng thê lương:

- Ngươi yêu chàng phải không?

- Đúng vậy?

- Ngươi có thấy chàng đáng thương không?

- Đáng thương ư, vì sao?

- Vì ngươi mà toàn gia dưỡng phụ mẫu cùng thân mẫu bị sát hại, hừ, vì sao ngươi tàn nhẫn như vậy?

- Phải, quá tàn nhẫn, ta không nên như vậy.

- Vậy thì bổn cô nương phải đi thôi?

Hận Thiên Nữ buồn bã gật đầu. Tiêu Phương Hoàng lẳng lặng ôm lấy Đông Phương Thanh Vân vượt khỏi trùng vây hoạt thi, cùng Lâm Nhật Hoa thi triển khinh công mà đi, nháy mắt đã biến mất vô tông tích. Hận Thiên Nữ đứng sững người như tượng đá lệ đẫm mặt, rất lâu sau chợt mụ sực tỉnh, kêu lên:

- Đi rồi, chúng đi rồi?

Dứt lời, mụ nghiến răng rít lên:

- Ta lại trúng Khảm ly dẫn đạo mê âm của tiểu nha đầu, nhưng đừng vội đắc ý, chưa ai từng thoát khỏi tay ta.

Nói đoạn thân hình mụ bay vọt lên không, ngó quanh quất hồi lâu mới đáp xuống quát:

- Người đâu?

Hai bên đại hán vội nhảy ra, tiến tới quì xuống hô:

- Thỉnh Tổng giáo chủ hạ lệnh.

Hận Thiên Nữ hỏi:

- Vừa rồi các ngươi có thấy tiểu nha đầu kia đi về hướng nào không?

- Bẩm Tổng giáo chủ, thuộc hạ vì thấy Tổng giáo chủ đáp ứng địch nhân, nên không lưu tâm theo dõi, nhưng chúng thuộc hạ đều biết hướng đi.

- Được, hãy phái mười hai tên hoạt thi, mười hai yêu nữ truy lùng tông tích rõ chưa? Khi phát hiện ra phải lập tức về báo cho ta hay, mau?

Trong một lữ điếm nơi thành Bạch Đế, đêm đã khuya, trong một gian phòng nhỏ vẫn le lói ánh đèn. Đông Phương Thanh Vân ngồi chống cằm nhìn ra ngoài trời, dáng vẻ vô cùng sầu thảm.

Tiêu Phương Hoàng lặng lẽ bước tới nói:

- Thiếu chủ đang buồn ư?

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu nói:

- Hận Thiên Nữ đã luyện thành Hữu Hình Vô Ảnh thần công.

Tiêu Phương Hoàng khẽ chau mày, dịu dàng nói:

- Tuy vậy, xưa nay chính luôn thắng tà, phải không?

- Đây chỉ là lời nói tự an ủi mình, nhưng chúng ta vẫn còn hy vọng có thể tìm được Huyền Mê ma kinh đệ tam, đệ tứ, ngũ bí kíp. Nếu chúng ta đoạt được một trong ba cuốn bí kíp này thì mới có thể đánh bại được Hận Thiên Nữ.

- Vậy chúng ta phải tới Thanh Chung ngay mới được.

- Không thể thất tín với Thiên Tôn lão nhân được.

- Thôi không nói tới chuyện này nữa.

- Tiêu cô nương có thăm dò được địa điểm của Giao Long bảo không?

- Có, ngoài thành Bạch Đế chừng mười dặm.

- Vậy thì hãy báo thù cho nghĩa mẫu trước rồi tính tiếp.

- Hãy khoan...

- Vì sao?

- Nên biết chúng ta vừa thoát hiểm, ắt chúng sẽ truy lùng tông tích, nếu bị giam lại ở Quỷ lâm, chỉ e Hận Thiên Nữ đã luyện thành thần công, chúng ta muốn vượt ngục cũng chẳng phải chuyện dễ...

Bỗng Đông Phương Thanh Vân khẽ quát:

- Bằng hữu phương nào?

Chàng còn chưa dứt lời ánh đèn phụt tắt, gian phòng vụt tối om mà trong phòng đã xuất hiện hai bóng đen, lại nghe một giọng nói trầm khàn cất lên:

- Chú ý, người của Quỷ lâm sắp tới.

Trong phòng tuy tối đen như mực, nhưng Đông Phương Thanh Vân vẫn nhận ra hai người này chính là Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát. Ước chừng thời gian một tuần trà qua đi, quả nhiên trên nóc nhà đã có tiếng cước bộ vang lên tựa lá rụng...

lúc này lại nghe có tiếng hô khẽ:

- Tổng giáo chủ giá lâm.

Đúng lúc ấy từ ngoài song vọng vào thanh âm dịu dàng:

- Đông Phương Thanh Vân, ngươi đang ở đâu?

Đông Phương Thanh Vân cả kinh, chưa biết ứng phó thế nào bỗng cảm thấy thanh âm nọ dường như là của mẫu thân chàng, thanh âm văng vẳng, lúc này chàng chỉ có một ý niệm duy nhất là chạy đi gặp mẫu thân. Tiêu Phương Hoàng vừa nghe, biết ngay là Hận Thiên Nữ đang dùng Ma âm để kêu gọi Đông Phương Thanh Vân, nàng bèn vội điểm và Ma huyệt và Trùng huyệt của chàng, rồi hạ giọng nói:

- Lâm tiểu muội mau điểm vào huyệt Chương môn của Tiêu Sương La Sát và Thiên Độc thư sinh.

Đồng thời nàng dùng truyền âm nhập mật nói:

- Hai vị tiền bối, Lâm cô nương sẽ điểm huyệt hai vị để bảo toàn tánh mạng, thỉnh thứ tội.

Nàng vừa dứt lời đã nghe hai tiếng hự khe khẽ vang lên. Lúc ấy trên mái nhà vọng xuống thanh âm khe khẽ:

- Chúng tì nữ tham kiến Tổng giáo chủ.

Thanh âm của Hận Thiên Nữ vang lên:

- Các ngươi đã dùng Ma âm kêu y ra chưa?

- Bẩm Tổng giáo chủ, đã kêu ba lượt rồi.

- Có động tịnh gì không?

- Bẩm Tổng giáo chủ, trong vòng một trăm trượng không hề có động tịnh.

Cùng lúc ấy bỗng có tiếng cước bộ rối loạn vang lên, đã nghe một thanh âm của nam nhân nói hào hển:

- Kính thỉnh... thỉnh Tổng giáo chủ thứ... thứ tội. Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát đã đào thoát, bẩm Tổng giáo chủ, thuộc hạ bất tài tội đáng chết.

Hận Thiên Nữ nói:

- Được rồi, ta biết thủ pháp điểm huyệt của các ngươi không làm gì nổi bọn họ, hiện tại các ngươi hãy trở về Ma cung, kêu cho ta hai mươi bốn tên tì nữ, dốc tận lực truy lùng Đông Phương Thanh Vân, mau?

- Tuân lệnh Tổng giáo chủ.

Sau đó mọi vật trở lại về tĩnh mịch vốn có. Đầu canh năm Đông Phương Thanh Vân tỉnh lại, chàng vội hỏi:

- Hiện tại đã canh mấy rồi.

Tiêu Phương Hoàng đáp:

- Đầu canh năm.

Đông Phương Thanh Vân bèn đứng lên nói:

- Đi, chúng ta đi báo cừu rửa hận cho nghĩa phụ nghĩa mẫu.

Tiêu Phương Hoàng vội đem hết sự tình hồi đêm kể lại cho chàng nghe đoạn nói:

- Nếu chúng ta xuất hiện, chỉ e...

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Báo cừu là sự lớn, đã quyết định không thể thay đổi. Tiêu cô nương, Lâm cô nương, chúng ta đi thôi.

Lúc này Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát cùng tự giải huyệt đứng lên.

Thiên Độc thư sinh nhìn theo cất giọng cảm khái:

- Tiểu tử này quả là một nam hán tử đại trượng phu, chẳng khác gì ta khi xưa, chỉ tiếc rằng thủ đoạn quá tàn độc.

Tiêu Sương La Sát cười mỉa:

- Vô độc bất trượng phu, huống hồ cừu nhân ở ngay trước mặt. Chính lão cũng cần phải như vậy? Lão thân bắt đầu thấy mến tiểu tử này rồi, chúng ta hãy đi theo chúng tới Giao Long bảo trợ chiến.

- Không nên, yêu nữ có mặt khắp nơi, lão phu không muốn nếm mùi vị của Băng Sương Trì và cũng chẳng thích làm nhân ma.

- Vậy thì lão thân đi một mình vậy.

Dứt lời Tiêu Sương La Sát phi thân bỏ đi. Thiên Độc thư sinh mắt lóe tia oán độc rít lên:

- Đông Phương tiểu tử, Hận Thiên Nữ yêu ngươi mà không yêu ta, nếu lão phu không giết ngươi cho hả giận thì mới là chuyện lạ.

Chương 10: Quần Nữ Tranh Nam

Một dòng suối uốn lượn theo địa hình, sát bên bờ suối là những gốc cổ tùng, bốn bề dã thảo xanh rờn, cách bờ suối không xa lắm là một tòa bảo lớn đứng sừng sững, trơ trọi. Đây chính là Thiên hạ đệ nhất Giao Long bảo, tương truyền Giao Long bảo là một trong ba đại bảo lớn nhất võ lâm mà Giao Long bảo đứng đầu.

M

Bỗng trước bảo có ba bóng người lướt tới nhanh như chớp, chính là Đông Phương Thanh Vân và hai tì nữ. Đông Phương Thanh Vân dừng lại, đảo mắt quan sát tứ bề một lượt rồi nói:

- Tiêu, Lâm hai cô nương, chúng ta vào bảo đi.

Vừa nói chàng vừa tung mình lên, thân hình tựa như đại bàng vỗ cánh, thoáng chốc đã bay cao hơn mười trượng. Tiêu, Lâm nhị vị cô nương đều như tiên nữ lướt song song bay lên nhảy vào trong bảo.

Đông Phương Thanh Vân vừa ổn trọng cước bộ, đã có tiếng quát vang trời cất lên:

- Bằng hữu phương nào vô cớ xâm nhập bổn bảo?

Đông Phương Thanh Vân ngước mắt trông ra đã thấy hai tên đại hán đứng cách mười hai trượng phía trước, chàng bèn cất giọng lạnh lẽo.

- Các ngươi hãy kêu Tư Mã Dung lão quỷ ra đây?

Lúc này trời đã rạng sáng, ánh bình minh đã soi rõ mặt người.

Hai tên đại hán thấy một thiếu niên ăn vận tồi tàn, dám mở miệng ngạo cuồng, bèn chẳng nói chẳng rằng lao tới tựa hổ đói vồ mồi, chớp mắt đã công liền bốn chưởng.

Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng, vận thần công, đứng im bất động. Chỉ nghe hai tiếng binh binh, hai đại hán bị sức phản chứng của chưởng lực phải thối lui mấy bước, ngã ngồi xuống đất. Đúng lúc ấy, một thanh âm nhỏ nhẹ ôn hòa vọng tới:

- Các hạ có phải là Đông Phương Thanh Vân hồi đêm đã giết Bắc Tú cùng Giao Long song tôn không?

Lời vừa dứt một trung niên hán tử thân hình thanh tao hiện ra.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đúng vậy, ngươi là Giao Long bảo chủ Tư Mã Dung hả?

Trung niên hán tử đáp:

- Đúng vậy, xin hỏi các hạ có việc gì mà giá lâm tệ bảo?

Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng, song thủ cất lên ngang ngực đẩy mạnh ra, một luồng kình phong réo lên ồ ồ, cuốn về phía Tư Mã Dung. Trung niên hán tử, Tư Mã Dung biến sắc, vội tung mình lùi lại hai thước quát:

- Các hạ muốn gì?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết? Bổn thiếu gia không giết người vô cớ, mau động thủ, bổn thiếu gia không có thời gian giỡn chơi với ngươi.

Tư Mã Dung gằn giọng:

- Thinh danh của các hạ sớm đã vang dội võ lâm, người người khâm phục, vậy mà hôm nay vì sao chưa phân rõ trắng đen như vậy, có việc gì cũng phải nói rõ mới được.

Đông Phương Thanh Vân gầm lên:

- Nói rõ, hừ, ngươi chỉ vì dục vọng đã hèn mạt âm mưu giết chết nghĩa phụ ta, bắt cóc nghĩa mẫu ta, chẳng lẽ ngươi còn chối ư?

- Nghĩa phụ của các hạ là ai?

- Phu thê Nam Cung?

Tư Mã Dung biến sắc nói:

- Các hạ phải chăng muốn nói Nam Cung Phong tiên sinh bị sát hại. Nam Cung phu nhân bị bắt cóc ư?

Thanh âm mang vài phần gấp gáp run rẩy, Đông Phương Thanh Vân tuy nộ khí xung thiên cũng phát giác giọng nói của Tư Mã Dung có điều kỳ dị, chàng lạnh lùng:

- Lẽ nào không phải do ngươi làm?

Tư Mã Dung vội lao tới, giọng run rẩy:

- Nam Cung phu thê làm sao mà chết?

Đông Phương Thanh Vân càng thêm nghi hoặc, chàng thấy Tư Mã Dung lời lời đều phát tự đáy lòng, bèn nói:

- Ngươi còn chưa trả lời cho ta hay có phải ngươi hãm hại Nam Cung phu thê không?

Tư Mã Dung mắt rưng rưng lệ, giọng nghẹn ngào:

- Nhị ca vì sao mà chết, từ khi ca ca nghe lời người gièm pha cùng đệ động thủ, sau đó bỏ đi tiểu đệ lúc nào cũng dò hỏi tung tích để giải thích hiểu lầm, nhưng, nhưng ca ca đã chết mà không kịp nói lời giã biệt... Đông Phương Thanh Vân vì sao các hạ lại cho rằng tại hạ hãm hại ca ca.

- Vì ngươi từng đem lòng yêu mến Nam Cung phu nhân?

Tư Mã Dung cất giọng thê lương:

- Phải, tại hạ tuy đem lòng thương yêu nhị tẩu, nhưng đó là việc xảy ra trước khi họ kết nghĩa trăm năm, sau đó tại hạ nghĩ rằng nhị tẩu gả cho nhị ca hay gả cho tại hạ cũng đều đáng mừng cả, do vậy tại hạ bèn tới chúc mừng. Nào ngờ, khi tại hạ tìm đến thì phát sinh sự cố.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Sự gì?

Tư Mã Dung thở dài:

- Ôi, nhắc tới tại hạ lại thấy lòng đau, tại hạ cùng Nam Cung tiên sinh kết nghĩa huynh đệ, bị hiểu lầm mà thành ra cừu địch, khi nhị ca thấy tại hạ thì bèn nói rằng có phải tại hạ đến tỉ kiếm với mình không, khi đó tại hạ cho rằng nhị ca nói đùa do vậy cũng cười nói rằng đến để so kiếm cùng chúc mừng. Nam Cung nhị ca chẳng nói chẳng rằng tuốt kiếm công liền. Khi đó tại hạ cả kinh biết rằng nhị ca đã hiểu lầm, do vậy tại hạ vừa tránh vừa giải thích. Nhưng nhị ca chẳng đếm xỉa lấy nửa lời, sau tại hạ phải bỏ ra xa, hỏi vì cớ gì nhị ca động thủ. Nam Cung nhị ca nói rằng muốn tiêu diệt tình địch. Lúc ấy tại hạ thực có khổ mà không nói ra được, tiếp đó tại hạ hỏi mấy câu nữa, song nhị ca chẳng trả lời. Vì vậy tại hạ cũng bực tức bỏ đi. Khi ấy tại hạ nghĩ rằng đợi khi Nam Cung nhị ca bình tĩnh lại rồi giải thích cũng không muộn. Cách một năm tại hạ tới tìm thì Nam Cung nhị ca đã dọn đi nơi khác, nay tại hạ lại thấy các hạ tới đòi báo cừu, vậy xin hỏi các hạ nghe ai nói.

Đông Phương Thanh Vân bán tín bán nghi đáp:

- Vốn bổn thiếu gia cũng không biết, nhưng được nghe mẫu thân nói rằng ngươi có ân oán với nghĩa phụ nghĩa mẫu, đêm qua phía cửa Đông gặp Bắc Tú cùng hai lão dâm ma, chính chúng đã chứng thực.

Tư Mã Dung cất giọng giận dữ:

- Lòng lang dạ sói.

- Bắc Tú chẳng phải là Thiếu bảo chủ sao?

- Y là hài tử của đại huynh tại hạ, tại hạ đem y về nuôi dưỡng đến lớn, nào ngờ y lại không theo chính đạo, chuyên gian dâm kết đảng với song tôn hành ác, muốn đoạt lấy ngôi Bảo chủ của tại hạ, vì tại hạ cô thế đành im lặng không nói, đêm qua các hạ trừ đi hậu hoạn lòng mừng khôn xiết, chính đang muốn đi bái tạ thì các hạ tới.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Thực không phải ngươi là kẻ chủ mưu sao?

Tư Mã Dung đáp:

- Tại hạ chưa từng hổ thẹn với chính mình, tại hạ không phải là kẻ bất nhân bất nghĩa.

- Làm sao ta tin được.

Đột nhiên sau lưng chàng một thanh âm sắc nhọn cất lên:

- Di lão thân có thể bảo đảm Tư Mã Dung không phải là kẻ bất nghĩa.

Đông Phương Thanh Vân giật mình quay lại thì thấy Tiêu Sương La Sát đã đứng đó từ bao giờ. Lại nghe Tiêu Sương La Sát nói:

- Tiểu tử, võ công của ngươi đã cao siêu phi phàm, báo cừu tuy là đại sự cũng không nên gấp, đợi đến khi làm rõ chân tướng thì báo cừu cũng không muộn, thiên hạ rộng lớn nhưng chỉ cần ngươi nói một câu, thất đại môn phái sẽ hợp lực điều tra rõ sự này.

Đông Phương Thanh Vân lại hỏi:

- Ngươi nói nghĩa phụ của ta là nhị ca, vậy đại ca là ai?

Tư Mã Dung nói:

- Thiên Độc thư sinh, Chung Tú Lữ.

- Phải chăng y là phụ thân của Bắc Tú Chung San Huy.

- Đúng vậy?

- Hừ, cha nào tất có con nấy, đây cũng là mối khả nghi, song ngươi cũng vẫn chưa thoát khỏi bị liên lụy, có một ngày bổn thiếu gia có chứng cớ là do ngươi làm kẻ chủ mưu, ta thề sẽ phanh thây ngươi làm trăm mảnh.

- Đương nhiên, nhưng các hạ có thể kể lại tỉ mỉ mọi sự cho tại hạ biết được không?

Đúng lúc ấy, một bóng người tiến vào Giao Long bảo, người này chính là Thiên Độc thư sinh, Tiêu Sương La Sát vừa thấy lão, bèn nói:

- Lão quỷ, ngươi cũng tới đây sao?

Thiên Độc thư sinh lẳng lặng không đáp, tiến tới gần Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân đang kể lại sự tình nghĩa phụ bị giết ra sao, nghĩa mẫu bị bắt như thế nào mà nhất nhất kể lại, khiến Tư Mã Dung luôn miệng thở dài.

Thiên Độc thư sinh đã ngấm ngầm nuôi ý hãm hại Đông Phương Thanh Vân, lão từ từ dịch chuyển cước bộ tới sau lưng chàng, đợi cơ hội ám toán. Lúc ấy Đông Phương Thanh Vân kể đến chỗ thương tâm nhất thì nước mắt chan hòa, thân hình run bần bật.

Tiêu Phụng Hoàng thấy vậy bèn bước đến, rút khăn ra lau nước mắt cho chàng, dịu dàng nói:

- Tướng công hãy bình tĩnh, cường địch đang ở trước mặt.

Thiên Độc thư sinh đang muốn hạ thủ, chợt nghe như vậy bất giác giật mình biến sắc, chỉ là lão vốn có tật giật mình, nghe người nói trúng tim đen thì không khỏi kinh hãi. Tiêu Sương La Sát thấy lão khác thường bèn bước tới hỏi:

- Lão quỷ, ngươi muốn làm gì vậy?

Thiên Độc thư sinh đang khi hối hận đành bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở, lập tức quát:

- Kiếm y đòi nợ?

Đông Phương Thanh Vân quay phắt lại, lạnh giọng:

- Ngươi muốn báo cừu cho nhi tử thì cứ kiếm bổn thiếu gia là được.

Thiên Độc thư sinh tức giận, sát cơ lóe lên trong mắt, lão thầm nghĩ:

“Ta không lợi dụng cơ hội này để hạ sát tiểu tạp chủng chỉ e sau này hắn điều tra ra ta là kẻ chủ mưu hãm hại Nam Cung phu thê thì hỏng”

Nghĩ tới đây, lão chẳng nói chẳng rằng lập tức động thủ, tả thủ bỗng phóng ra, xỉa tới huyệt khí bái, đồng thời hữu thủ vung lên vỗ xuống Thiên linh cái của Đông Phương Thanh Vân. Công thế uy mãnh, xuất thủ nhanh như chớp giật.

Đông Phương Thanh Vân hoàn toàn không ngờ lão sẽ xuất thủ mà không kể gì tới qui cũ giang hồ, nên đã bị trúng đòn. Trong lúc hoàn toàn không giới bị, chỉ nghe một tiếng hự... thân hình chàng tựa diều đứt dây bay ra xa bốn trượng.

Tiêu Phụng Hoàng kinh hãi vội phi thân tới đỡ. Lâm Nhật Hoa hét:

-Vô sỉ, ngươi dám ám toán Thiếu chủ...

Lời nói chưa dứt nàng vung song thủ phát liền hai chưởng. Sự tình diễn biến quá bất ngờ, khiến Tiêu Sương La Sát trở tay không kịp đứng ngẩn người nhìn. Đã nghe Thiên Độc thư sinh cười nhạt:

- Tiểu nha đầu, ngươi muốn chết sao?

Vừa nói lão vừa đề tụ đủ mười thành công lực công ra một chưởng, lão biết vô độc bất trượng phu, nên muốn một chưởng này phải đả thương Lâm Nhật Hoa để diệt trừ hậu hoạn. Nào ngờ khi chưởng phong va chạm, Thiên Độc thư sinh cảm thấy một luồng lực đạo mãnh liệt ập tới, khiến lão lảo đảo thoái lui hai bước, mà Lâm Nhật Hoa chỉ thóai bộ nửa bước, thực là sự tình vượt khỏi mọi tiên liệu của Thiên Độc thư sinh.

Chỉ nghe Lâm Nhật Hoa quát:

- Súc sinh, mau thường mạng?

Song chưởng múa tít tiếp tục công kích. Lúc này Tiêu Phụng Hoàng đã đỡ được Đông Phương Thanh Vân, chỉ nghe chàng nói:

- Tiêu cô nương, hãy bảo vệ...

Vừa nói chàng vừa ngồi xuống vận công điều tức. Thiên Độc thư sinh nằm mộng cũng không thể ngờ tiểu nha đầu tuổi mới đôi mươi mà lại có nội công thâm hậu đến vậy, bèn không dám khinh địch thấy Lâm Nhật Hoa vung chưởng tấn công, lão chỉ cười nhạt một tiếng, song thủ hợp lại theo thế “Đồng Tử Bái Quan Âm” rùng mình xuống tấn, vận lực đẩy ra một chưởng nghênh tiếp chưởng lực của Lâm Nhật Hoa.

Hai luồng kình phong giao nhau, chỉ nghe một tiếng ầm, cát bụi tung mù trời, mặt đất rung từng

chập, chưởng thanh tựa sấm rền. Thiên Độc thư sinh đứng không vững lảo đảo thoái lui mấy bước. Lâm Nhật Hoa cũng thoái lui hai bước, so ra nàng đã chiếm thế thượng phong. Thiên Độc thư sinh thấy thế bất lợi, vừa khi định quay người đào tẩu, bỗng nghe Tiêu Sương La Sát rít lên:

- Súc sinh, ngươi ác còn hơn cầm thú, tiếp chiêu.

Lời vừa dút, quái ảnh cuốn tới trùng trùng, hàn quang phát ra ghê rợn. Thiên Độc thư sinh cả kinh:

- Chúng ta là cố giao, ngươi điên rồi sao?

Tiêu Sương La Sát thêm ba thành công lực, miệng quát:

- Khi trước lão nương có mắt như mù, hiện tại mới thấy ngươi còn thua loài chó, tiếp chiêu.

Chỉ trong nháy mắt, song phương đã công kích hơn ba mươi chiêu. Đông Phương Thanh Vân sau khi vận công điều tức mấy lượt mới phục hồi công lực, tinh thần hứng khởi. Chàng mới gầm lên một tiếng tựa rồng ngâm hổ rống, thân hình theo tiếng gầm nhảy vọt lên cao, xoay tít, chợt nhanh như điện lao xuống, chỉ nghe ầm ầm, tiếp đó hai tiếng hự, Thiên Độc thư sinh và Tiêu Sương La Sát bỗng nhiên rời nhau ra ai nấy đều lảo đảo thoái lui hơn ba thước. Mà Đông Phương Thanh Vân đứng sừng sững giữa trường đài, tựa cây ngọc trước gió, chàng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Thiên Độc thư sinh quát:

- Tiêu Sương tiền bối nói không sai, ngươi quả nhiên còn thua loài cẩu tạp chủng.

Ngươi tránh nạn trong phòng ta, người của ta lại còn giải nguy cho ngươi, vậy mà ngươi đem oán báo ân, ám toán ta, bổn thiếu gia thề hôm nay sẽ phân thây ngươi. Trước khi chết có gì trăng trối nói mau.

Thiên Độc thư sinh kinh tâm động phách, lão không ngờ một thiếu niên vắt mũi chưa sạch, miệng còn hôi sữa mà đã luyện được một thân kim cương bất hoại, lão quá kinh hãi không nói được câu nào.

Đông Phương Thanh Vân cười gằn:

- Chẳng phải bổn thiếu gia tàn độc mà là súc sinh ngươi quá ư gian hiểm, hôm nay ngươi chết cũng không oán được ta.

Dứt lời, song chưởng vận đủ mười thành công lực đẩy ra, miệng quát:

- Cẩu tạp chủng, tiếp chưởng.

Thiên Độc thư sinh nào dám nghênh tiếp, tung mình né tránh. Cùng lúc ấy từ đâu vẳng lại một thanh âm nhu hoà nhã:

- Đông Phương Thanh Vân, ngươi ở đâu...

Đông Phương Thanh Vân bất giác đứng sững người như bị sét đánh. Thiên Độc thư sinh bèn thừa cơ tung mình vuột khỏi tường thành đào tẩu.

Một mùi hương kỳ dị theo gió thoảng tới.

Bỗng một tiếng rú thê thiết vang lên, mọi người thảy đều đã biết Thiên Độc thư sinh đã lọt vào tay Hận Thiên Nữ, vì mùi hương chưa nồng nên thần trí của Đông Phương Thanh Vân vẫn tỉnh táo, chàng vội nói:

-Tiêu, Lâm cô nương mau nghe lệnh.

Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa bèn quì xuống, Đông Phương Thanh Vân nói:

- Hai cô nương hãy cùng Tiêu Sương tiền bối rời khỏi đây ngay.

Tiêu Phụng Hoàng biến sắc:

- Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân ngắt lời:

- Không được trái lệnh. Tiêu Sương tiền bối không chịu đi thì dùng võ công đem đi, mau tuân lệnh.

Tiêu, Lâm hai vị cô nương nào dám cãi lệnh, đành nói:

- Tuân lệnh, Thiếu chủ...

Nên biết khi xưa Tam Bí võ công cái thế nên mệnh lệnh nặng tựa Thái Sơn, môn đồ phải tuyệt đối chấp hành, không được trái lệnh. Tiêu, Lâm hai vị cô nương đã được Tọa Long Sinh nuôi dạy từ nhỏ nên việc phục tùng mệnh lệnh đã là thói quen.

Do vậy Tiêu, Lâm hai vị cô nương đành phải rời xa, nước mắt lưng tròng mà đi.

Trong chớp mắt mê hương mỗi lúc một nồng, khiến Đông Phương Thanh Vân toàn thân mềm nhũn, công lực tiêu tán. Lúc này Hận Thiên Nữ đã xuất hiện, vừa thấy Đông Phương Thanh Vân, mụ cười tươi như hoa, tiến tới ôm lấy chàng.

Đông Phương Thanh Vân tuy lửa hận thiêu cháy tâm can, nhưng tứ chi vô lực, đành giương mắt đứng nhìn.

Hận Thiên Nữ dịu dàng nói:

- Rốt cục, tiện thiếp đã tìm được tướng công.

Nói đoạn Hận Thiên Nữ thi triển khinh công đem Đông Phương Thanh Vân rời khỏi Giao Long bảo.

Lưng chừng ngọn Vọng Hà phong tại Vu Sơn, thời gian vào lúc hoàng hôn, mây ngũ sắc phủ kín bầu trời. Gió vi vút thổi qua một gian nhà cỏ, cuốn tung bức rèm lụa, trong gian phòng có đặt một chiếc giường trang trí tinh xảo, trên giường có một thiếu niên đang ngủ, chàng chính là Đông Phương Thanh Vân.

Đã thấy Đông Phương Thanh Vân tựa hồ vừa tỉnh dậy sau một giấc mộng dài, chàng mở mắt ra, ngạc nhiên không biết nơi này là đâu, tại sao mình lại nằm đây? Khi chàng bật dậy, mới phát giác toàn thân mềm nhũn, muốn cất tiếng gọi cũng chỉ phát được mấy tiếng ú ớ vô nghĩa. Sau thoáng kinh hoàng, chàng gắng gượng bò lên. Hiện thời chàng biết mình đang ở đâu, và cũng biết rằng chỉ vì sự nông nổi nhất thời, trúng phải mê hương, lọt vào tay Hận Thiên Nữ. Lúc này bỗng nghe tiếng lạch cạch, cửa phòng khẽ mở ra, trên khuôn cửa xuất hiện một mỹ nhân ăn vận cực kỳ sang trọng, nữ nhân chính là Hận Thiên Nữ. Hận Thiên Nữ xông qua đám màn trướng bước tới trước giường dịu dàng:

- Tướng công đã tỉnh giấc rồi ư?

Đông Phương Thanh Vân lại thấy mùi hương kỳ dị xộc vào mũi, chàng vội vận công bế khí. Hận Thiên Nữ mỉm cười dâm đãng, sóng mắt tình tứ đưa ngang, mụ bỗng đưa đôi tay trắng nõn ra ghì lấy đầu Đông Phương Thanh Vân áp vào ngực mình, thần trí Đông Phương Thanh Vân quay cuồng chao đảo...

Vầng thái dương đã trốn vào trong mây, trên đường sơn đạo khúc khuỷu nơi sường núi hiện ra hai bóng ảnh đang phi thân lao đi như tên bắn, chỉ trong nháy mắt đã có thể thấy rõ hai người này là ai.

Đó là hai thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, thanh tú siêu phàm, người đi trước là Tiêu Phụng Hoàng, người sau là Lâm Nhật Hoa.

Vẻ mặt cả hai đều lộ vẻ sầu thương, đã nghe Tiêu Phụng Hoàng thở dài:

- Lãnh Tuyết Quyên nói không thấy Thiếu chủ ở Quỷ lâm và Ma cung, mà Hận Thiên Nữ mười ngày nay cũng không xuất hiện, chẳng lẽ mụ còn có nơi ẩn thân khác sao?

Lâm Nhật Hoa nói:

- Có lẽ như vậy, đến loài mèo hoang còn có mấy cái hang thì đường đường một Tổng giáo chủ không có lấy vài ngôi biệt điện hay sao?

Trong lúc uất hận Lâm cô nương đã ví Hận Thiên Nữ chẳng khác loài mèo hoang.

Đã thấy Tiêu Phụng Hoàng gật đầu:

- Nhưng chúng ta lại không biết ở đâu.

Khi xuyên qua một cánh rừng khá rậm rạp, cả hai bỗng phát hiện trước ngoài một trăm trượng có một căn lầu các trang nhã, phát hiện này khiến họ cùng có một tia hy vọng mong manh, chợt đâu một làn gió thoáng qua mang theo mùi hương ngây ngất, cả hai cùng nhìn nhau, khẽ ồ một tiếng. Lâm Nhật Hoa nhất thời cao hứng vừa định lao tới, thì Tiêu Phụng Hoàng giữ lại, hạ giọng:

- Đừng xung động, cường địch ở trước mặt, chớ nên khinh xuất.

Lâm Nhật Hoa bèn hỏi:

- Vậy phải làm sao?

- Lâm muội muội, võ công của chúng ta so với Hận Thiên Nữ thì thế nào?

- Không rõ, chúng ta chưa bao giờ dùng tới toàn lực.

- Hận Thiên Nữ có Hữu Hình Vô Ảnh thần công.

- Phải rồi, vậy thì lúc nào mụ cũng có thể đưa chúng ta về Diêm phủ.

- Đúng vậy, nếu chúng ta mạo hiểm mà thất bại thì ai cứu Thiếu chủ? Do vậy chúng ta chỉ được phép thành công mà không được phép thất bại.

- Vậy thì chúng ta hãy chờ đợi cơ hội thâm nhập vào căn phòng giam Thiếu chủ. Tỷ tỷ cứu Thiếu chủ, phát huy thần công nhanh chóng thoát khỏi hiểm địa, còn muội sẽ cản hậu để kéo dài thời gian.

- Được, cứ vậy mà thi hành.

Thời gian trôi nhanh vùn vụt, chẳng mấy chốc đã đến lúc lên đèn. Tiêu, Lam hai vị cô nương ngưng thần quan sát căn lầu.

Đông Phương Thanh Vân ngồi im bất động, mắt nhìn ra ngoài trời đêm tối tăm lạnh lẽo, tuy thần trí tỉnh táo song trăm ngàn ý niệm dâng lên, vì sao chàng đã luyện Ban Nhược thần công tới cảnh giới lộ hòa thuần thanh mà khi ngửi thấy mùi mê hương thì không thể chi trì và làm chủ được mình?

Chính khi trăm ngàn ý niệm đang trào lên, cửa phòng chợt mở ra, Hận Thiên Nữ thướt tha bước vào.

Đông Phương Thanh Vân vội nhắm mắt vờ ngủ say. Hận Thiên Nữ ngồi xuống cất giọng ai oán:

-Tướng công là gỗ đá chứ không phải là người, mười ngày nay tiện thiếp nhiệt tình tiếp đãi tướng công. Cố nhân có nói nhất dạ phu thê bách niên ân ái, chúng ta đã mười đêm làm phu thê, cần phải có ngàn năm ân ái, vậy mà sao tướng công tiếp đãi tiện thiếp lạnh lùng tựa người dưng như thế?

Mười ngày này Đông Phương Thanh Vân cứ mỗi lần nghe tiếng lạch cạch mở ra, chàng liền vận công bế khí. Với công phu tu vi của chàng việc bế khí vài giờ là chuyện không mấy khó khăn. Hận Thiên Nữ lại nói:

- Suốt đời tiện thiếp chỉ có một cảm giác ghê tởm đối với nam nhân, kêu thì đến, đuổi thì đi, vì sao tiện thiếp kêu thì chúng đến, vì chúng đều là phường háo sắc tham dâm, vì sao đuổi thì chúng đi, vì tinh lực của chúng đã bị tiện thiếp dùng Hấp chưởng pháp rút hết, chính khi chúng chẳng còn gì để lợi dụng thì nếu không biến thành hoạt thi, cũng biến thành cái xác vô hồn. Nhưng sau khi gặp tướng công, tiện thiếp mới biết rằng mình cũng cần phải yêu và phải được yêu, chúng ta hoàn toàn không có quan hệ cốt nhục, tiện thiếp chẳng phải là tổ mẫu của tướng công. Có lẽ tướng công cũng biết, mười hai nhân ma của thiếp, kẻ nào võ công cũng cao hơn Thiên Tôn lão quỷ mấy bậc, lại có bảy mươi hai hoạt thi, bốn mươi tám yêu nữ, ba mươi sáu tì nữ, tiện thiếp có thể xưng là thiên hạ đệ nhất cao thủ. Khi ấy, tiện thiếp sẽ làm cỏ võ lâm thiên hạ, chẳng bao lâu nữa toàn bộ võ lâm thiên hạ sẽ lọt vào tay tiện thiếp, vì tiện thiếp hận tất cả người trong thiên hạ, nên cái gì thất đại môn phái, cái gì võ lâm kỳ nhân, đệ nhất cao thủ, phàm những kẻ biết võ công không một ai có thể sống sót, tiện thiếp sẽ giết hết những kẻ mình hận cuối cùng chỉ còn lại hai ta. Chúng ta sẽ sống những ngày tháng ái ân mặn nồng, sau chót tiện thiếp lại đáp ứng cho tướng công, đích thân đi báo cừu rửa hận giết chết tiện thiếp như vậy chẳng phải thú vị lắm sao? Ha ha...

Giọng Hận Thiên Nữ lúc này chứa đầy nỗi thống hận, mụ rít lên điên dại. Cứ như thế, hết lẩm bẩm rên rỉ, oán than, giận dữ, điên cuồng. Hận Thiên Nữ khóc đến hết nước mắt, nói đến hết cả hơi sức, đoạn mụ thổi tắt đèn, căn phòng chìm vào đêm tối.

Lúc này đã đầu canh hai, trong cánh rừng, Lâm Nhật Hoa và Tiêu Phụng Hoàng bàn tính kế hoạch đột nhập. Lâm Nhật Hoa nói:

- Nhìn kìa, chúng đã tắt đèn rồi.

Tiêu Phụng Hoàng đáp:

- Đúng vậy, hiện mới đầu canh hai, cần phải để chúng ngủ say, ta mới có thể hành động.

Một khắc sau lại nghe thanh âm của Lâm Nhật Hoa:

- Chúng ta đi được chưa?

Tiêu Phụng Hoàng nói:

- Đừng vội, hãy ghi nhớ chúng ta chỉ được thành công mà không được thất bại.

Chỉ cần muội vào phòng ôm lấy Thiếu chủ rồi mau chóng rời khỏi đây để ta ngăn cản Hận Thiên Nữ.

- Được, cầu trời phù hộ cho chúng ta cứu được Thiếu chủ.

Dứt lời cả hai cùng thi triển khinh công tiến tới gần căn lầu. Lâm Nhật Hoa dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Tỉ tỉ có biết là chỗ nào không?

Tiêu Phụng Hoàng cũng dùng truyền âm đáp:

- Cứ lần theo mùi hương khắc biết.

Khi cả hai cô nương tiến vào nơi hậu viện, bỗng sau lưng có tiếng cười nhạt:

- Các ngươi quả là to gan.

Cả hai cùng biến sắc, quay đầu nhìn thì thấy Hận Thiên Nữ đã đứng sừng sững từ lúc nào.

Tiêu Phụng Hoàng vội dịch chuyển cước bộ, cất giọng thản nhiên:

- Không to gan thì đã không dám tới đây.

Cùng lúc đó, Lâm Nhật Hoa như bóng quỷ mị lao vút vào gian phòng giam Đông Phương Thanh Vân. Mặc dù căn phòng tắt đèn, song với nhãn lực cao minh nàng đã thấy Đông Phương Thanh Vân đang nằm trên giường. Lâm Nhật Hoa vội lao tới xốc chàng lên.

Lúc này gian phòng chợt sáng bừng lên, đồng thời xuất hiện hai tên yêu nữ. Bên ngoài đã nghe chưởng thanh vang tựa sấm rền kèm theo tiếng cước bộ rối loạn. Lâm Nhật Hoa quay người định tung mình lao ra, chợt đâu đến luồng kình phong ào ào cuốn tới. Lâm Nhật Hoa lập tức múa tít hữu chưởng nghênh tiếp.

Bên ngoài đã nghe thanh âm lạnh lẽo của Hận Thiên Nữ cất lên:

- Tiểu nha đầu, ngươi đã mấy bận khiến ta phải phiền não, khi trước ta đã tha tội chết, lần này thì không dễ dàng vậy đâu.

Dưới ánh trăng u ám, chỉ thấy Tiêu Phụng Hoàng và Hận Thiên Nữ đứng cách nhau hai trượng, đã nghe Tiêu Phụng Hoàng cười nhạt:

- Phải thử mới biết dễ hay không.

Mắt lóe sát cơ, Hận Thiên Nữ quát:

- Tiếp chiêu.

Dứt lời, Hận Thiên Nữ đã xuất chưởng, chưởng thế cực kỳ quái dị, chưởng chiêu đi được nửa chừng bỗng biến chiêu phân ra hai bên tả hữu, nháy mắt, một luồng hàn phong nổi lên khiến Tiêu Phụng Hoàng cảm thấy hàn khí nhập thấu xương, nàng khẽ hừ một tiếng, thân hình tựa bóng u linh lướt ra sau năm thước. Tiêu Phụng Hoàng biết Hận Thiên Nữ đã luyện thành Hữu Ảnh Vô Hình thần công, nên không dám chính diện nghênh tiếp, đành dùng Du đấu đấu pháp, kéo dài thời gian để Lâm Nhật Hoa thừa cơ đào thoát. Nhưng Hận Thiên Nữ là người từng trải giang hồ, lịch duyệt có dư, nào lại không biết ý đồ của Tiêu Phụng Hoàng. Hận Thiên Nữ luôn miệng cười nhạt, liên tục công kích, thoáng chốc chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời, chưởng lực uy mãnh, chưởng thanh gào thét tựa thiên binh vạn mã xung trận, kình phong cuồn cuộn ập tới.

Tiêu Phụng Hoàng cười nhạt một tiếng, giơ tay giang ngang tựa phi bằng tung cánh, và nhanh như ưng đói vồ mồi đáp xuống sau lưng Hận Thiên Nữ, mấy động tác giang tay, tung mình lao xuống như hòa thành một thế, cơ hồ khó phân biệt đâu là trước đâu là sau.

Trong phòng lúc này cuộc đấu cũng ác liệt không kém, hai tên yêu nữ xuất chưởng liên miên bất tuyệt, căn phòng nhỏ rung lên từng hồi. Lâm Nhật Hoa biết không thể kéo dài tình thế này, nàng vội thi triển thân hình, Lâm Nhật Hoa biến thành sáu, bảy bóng ảnh. Cùng lúc ấy lại có thêm hai tên đại hán nhảy vào, kèm theo chưởng phong mãnh liệt. Sáu, bảy bóng ảnh bỗng nhiên phân ra bốn hướng đào tẩu, trong nhất thời hai yêu nữ cùng hai tên đại hán không biết đâu là người thật, đâu là người giả, đứng sững người nhìn. Lợi dụng khoảnh khắc này, Lâm Nhật Hoa tung mình lao ra ngoài. Thân hình còn lơ lửng trên không đã nghe Hận Thiên Nữ quát:

-Buông tướng công của ta xuống.

Tiếp ngay sau đó từ mé hữu, phong thanh rít lên veo véo, Lâm Nhật Hoa vội đề khí tung mình lên hơn hai trượng, tránh khỏi công thế của Hận Thiên Nữ. Nhưng khi chân vừa chạm đất, Lâm Nhật Hoa đã nghe tiếng ám khí xé gió bắn tới sau gáy, nàng vội la lên:

-Tỷ tỷ, mau đón lấy Thiếu chủ...

Vừa nói nàng vừa vung mạnh song thủ đẩy Đông Phương Thanh Vân về phía Tiêu Phụng Hoàng, đồng thời lao mình về phía trước, lộn đi mấy vòng. Tiêu Phụng Hoàng tung mình lên đón lấy Đông Phương Thanh Vân. Hận Thiên Nữ cũng lao lên, hữu thủ xỉa tới hậu tâm Tiêu Phụng Hoàng. Giữa lưng chừng trời, Tiêu Phụng Hoàng chợt nhảy lên hơn ba trượng tránh thoát thế công của Hận Thiên Nữ trong đường tơ kẽ tóc. Hận Thiên Nữ như bóng tùy hình, cũng bay vọt theo, chiêu thức không đổi

vẫn xỉa tới hậu tâm Tiêu Phụng Hoàng.

Bỗng một bóng đen tựa sao xẹt lao tới chắn giữa Tiêu Phụng Hoàng và Hận Thiên Nữ, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả ba đều nhanh chóng đáp xuống.

Người vừa chắn giữa Hận Thiên Nữ và Tiêu Phụng Hoàng vừa rồi là một đại hán thân hình khôi vĩ, mặt che một vuông vải đen, đã nghe đại hán bịt mặt nói:

- Hai vị cô nương mau rời khỏi đây, để tại hạ cản Hận Thiên Nữ được rồi.

Hận Thiên Nữ tức tối gầm lên:

- Đi hả, nói quá dễ.

Vừa nói mụ vừa vung chưởng công kích Tiêu Phụng Hoàng. Đại hán bịt mặt phi thân phát chưởng nghênh tiếp, miệng quát:

- Còn chưa đi mau?

Tiêu, Lâm hai vị tì nữ không dám chậm trễ vội thi triển khinh công phi thân đi mất. Hận Thiên Nữ thấy vậy hét lên lanh lảnh, thân hình nhanh như chớp lao về phía đại hán bịt mặt, miệng quát:

- Ngươi là ai?

Đại hán bịt mặt vừa ung dung tránh thoát công thế của Hận Thiên Nữ vừa nói:

- Bạch Sa lão nhân.

Mấy ngày sau, Đông Phương Thanh Vân và hai vị Tiêu, Lâm cô nương đã vào địa phận núi Võ Đang. Tiêu Phụng Hoàng vốn muốn tìm gặp Chưởng môn phái Võ Đang giúp Đông Phương Thanh Vân điều trị thương thế, song rốt cục chỉ e người của Quỷ lâm và Ma cung biết được sẽ tới gây họa cho phái Võ Đang, nên họ đành tìm một sơn động nhỏ để ẩn thân.

Nguyên từ sau khi Đông Phương Thanh Vân được hai vị tì nữ cứu thoát, toàn thân chàng vẫn mềm nhũn vô lực, muốn vận công cũng không thể được. Tiêu Phụng Hoàng sau nhiều lần xét mạch cũng chỉ biết chàng bị điểm huyệt bằng độc môn thủ pháp mà thôi. Đông Phương Thanh Vân hữu khí vô lực, tựa người tàn phế, luôn miệng thở dài buồn bã...

Đúng lúc này, phía ngoài cửa sơn động có tiếng cước bộ dịch chuyển. Đông Phương Thanh Vân tuy công lực tiêu tán nhưng thính giác vẫn vô cùng linh mẫn, chàng vội lên tiếng:

- Bằng hữu phương nào giá lâm, xin cho biết quí tánh đại danh?

Ngoài động có tiếng đáp:

- Tại hạ là Bạch Sa nhân, chẳng hay các hạ có phải là Đông Phương thiếu chủ, mấy ngày trước được hai vị tì nữ cứu thoát khỏi Vu Sơn đó không?

Tiêu Phụng Hoàng nhận ra thanh âm của người đã trợ chiến nàng mấy đêm trước, nàng vội đáp:

- Đúng vậy, nhờ ơn cứu viện thoát hiểm, xin hỏi các hạ có điều chi chỉ giáo?

Bạch Sa lão nhân đáp:

- Chỉ là tại hạ biết quí Thiếu chủ bị Hận Thiên Nữ dùng độc môn thủ pháp phong bế huyệt đạo. Chẳng hay tại hạ có thể vào xem xét bệnh tình của quí Thiếu chủ được không?

Tiêu Phụng Hoàng vội đáp:

- Thỉnh các hạ quá bộ.

Tiếp đó có tiếng cước bộ vọng tới, trong giây lát Bạch Sa lão nhân đã tiến vào, vừa tiến vào Bạch Sa lão nhân bèn hỏi:

- Xin hỏi các hạ có thể tin tại hạ được không?

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu nói:

- Đại ân của các hạ, tại hạ tâm lĩnh, có ý đâu không tin. Mời.

Bạch Sa lão nhân bèn quì xuống, nắm lấy uyển mạch của Đông Phương Thanh Vân, bỗng lão nhân khẽ giật mình. Tiêu Phụng Hoàng biến sắc, vội hỏi:

- Phải chăng các hạ đã phát hiện được điều gì?

Bạch Sa lão nhân hỏi:

- Đông Phương huynh có thể bế khí được không?

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu, một thoáng vui mừng chợt lóe lên trong mắt, Bạch Sa lão nhân nói:

- Huynh đài đã trúng Tây bàn pháp của Hận Thiên Nữ, chỉ e nhất thời khó điều trị, nếu huynh đài tin tại hạ, tại hạ sẽ đem huynh đài đi gặp một vị bằng hữu để điều trị, không biết ý huynh đài thế nào?

Đông Phương Thanh Vân bỗng hỏi:

- Tây bàn pháp là gì?

- Điều này tại hạ không rõ lắm, chỉ biết rằng Tây bàn pháp có nguồn gốc từ Huyền Mê Ma Kinh mà thôi.

- Bạch Sa lão nhân không phải là tên thực của các hạ, phải không?

- Đúng vậy, vì phụng lệnh gia sư nên không thể nói thực danh tính.

- Lệnh sư tôn là vị nào?

- Lượng thứ, tại hạ không thể nói, tạm thời các hạ cứ gọi tại hạ là Bạch Sa lão nhân, huynh đài có chịu đi theo tại hạ để trị thương không?

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Vì sao các hạ phải mạo danh người khác?

- Mạo danh để dẫn dụ người?

- Người đó là ai?

- Lượng thứ tại hạ không nói ra...

Bỗng bên ngoài động có một thanh âm nhu nhuyễn vọng vào:

- Đông Phương Thanh Vân, chàng ở nơi nào...

Đông Phương Thanh Vân sững người như bị sét đánh, chàng ngơ ngác đứng lên, vội bước ra khỏi sơn động. Tiêu Phụng Hoàng biến sắc vội chạy lại ôm lấy chàng.

Bạch Sa lão nhân nói:

- Hai vị cô nương cứ an tâm, hiện ngoài cửa động đã có hai vị sư đệ của tại hạ trấn thủ.

Tiêu Phụng Hoàng hỏi:

- Hai vị lệnh đệ không sợ Ma âm sao?

- Chỉ sợ Mê hương mà thôi.

- Hai vị lệnh đệ làm cách nào?

- Bế khí, bế thần, nghe gió mà động thủ.

- Vậy thì nguy hiểm quá.

- Cũng không hẳn, nhị sư đệ của tại hạ một khi cất tiếng hát có uy lực kinh thiên động địa, hiện tại Đông Phương thiếu chủ thế nào rồi?

- Đã được tiểu nữ điểm Ma huyệt.

Bỗng Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tiêu cô nương, mau giải huyệt cho ta...

Tiêu Phụng Hoàng không dám trái lời bèn giải huyệt cho chàng, đã nghe chàng giận dữ rít lên:

- Hận Thiên Nữ thực quá bức người, bổn thiếu gia há lại sợ ngươi, ta thề chết cũng phải san bằng Ma cung, Quỷ lâm.

Cùng lúc ấy, đột nhiên trong sơn động phía sau lưng một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Lãnh tụ võ lâm phải là người nhân trí dũng kiêm toàn...

Đông Phương Thanh Vân gầm lên:

- Xin lãnh giáo quí tánh...

Lời còn chưa dứt, chàng đã tiếng về phía có tiếng nói. Ngoài động khẩu chợt nghe thanh âm của Hận Thiên Nữ:

- Nghe xem, đó chẳng phải là giọng của Đông Phương tướng công sao? Mau vào động.

Tiếp đó lại có tiếng quát lớn:

- Dừng chân, kẻ nào muốn vào động phải bước qua xác ta.

Chương 11: Tử Phủ Mê Điện

Tiêu Phụng Hoàng thấy Đông Phương Thanh Vân lảo đảo tiến sâu vào sơn động bèn bước tới nói:

T

- Tướng công, xin đừng kích động như vậy.

Đông Phương Thanh Vân lập tức dừng bước nói:

- Vậy thì cô nương muốn ta phải thế nào?

Tiêu Phụng Hoàng nói:

- Tướng công xét thử, bên ngoài có cường địch, bên trong có cao thủ, chúng ta chớ nên khinh suất mới được.

(mất 2 trang)

... Đệ tử của Tọa Long Sinh, ba ngày trước thuộc hạ gặp người bịt mặt tại thành Bạch Đế, vị đó nói rằng muốn kiếm Thiếu chủ. Thuộc hạ bèn cùng đi. Tới đây người bịt mặt lại nói rằng Thiếu chủ đang ẩn thân trong động, muốn thuộc hạ trấn giữ động khẩu.

Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng cảm thấy kỳ quái. Đường trong động càng đi càng chằn chịt. Đông Phương Thanh Vân cùng hai vị tì nữ và hai người mới đến vội chuyển qua một khúc quanh, nhưng vẫn nghe văng vẳng lời gọi:

- Đông Phương Thanh Vân, ngươi ở đâu...

Tiêu Phụng Hoàng vội nói:

- Chúng ta hãy gia tăng cước bộ mau rời khỏi đây.

Nói đoạn, nàng vừa dìu Đông Phương Thanh Vân vừa thi triển khinh công tiến sâu vào sơn động. Năm người đi hơn ba giờ liền mới thoát khỏi thanh âm kỳ quái nọ.

Họ bất giác thở phào, cùng ngồi xuống bên đường. Tiêu Phụng Hoàng vừa quay qua định nói điều gì với Đông Phương Thanh Vân thì mắt đã lộ vẻ kinh hoàng, miệng ú ớ không ra lời.

Thì ra lúc này sắc diện Đông Phương Thanh Vân trắng bệch, khuôn mặt co giật liên tục, toàn thân run bần bật. Tiêu Phụng Hoàng vội đưa tay ra bắt mạch, sắc diện mỗi lúc một sầu thảm hơn.

Lâm Nhật Hoa, Ca Vương, Quái Thiên Sứ cùng vội bắt mạch cho Đông Phương Thanh Vân, sắc diện cũng lộ vẻ khẩn trương. Nguyên mạch của Đông Phương Thanh Vân lúc này tựa hồ đã ngưng hẳn, mà bốn người không dám mạo hiểm trị thương, mà nếu kéo dài thời gian chỉ e nguy đến tính mạng của Đông Phương Thanh Vân.

Trong khi họ còn chưa biết ứng phó thế nào bỗng có một thanh âm the thé vang lên:

- Đông Phương Thanh Vân, các hạ đang ở đâu?

Tiêu Phụng Hoàng buột miệng kêu:

- Người bịt mặt.

Ca Vương vội la lên:

- Đang ở đây, xin đến mau...

Trong giây lát, bên động lộ mé hữu xuất hiện hai bóng đen, người đi bên hữu là người bịt mặt, bên tả là một lão nhân ăn vận nho nhã, diện mục thanh tú, cả hai nhanh chóng tiến tới, lúc này người bịt mặt nói với người cùng đi.

- Quỷ Y tiền bối, đây chính là thiếu niên mà tại hạ muốn thỉnh tiền bối tới trị thương.

Quỷ Y gật đầu:

- Hãy để lão phu chẩn mạch.

Nói rồi, Quỷ Y vội quì xuống bắt mạch cho Đông Phương Thanh Vân. Sau khi xem mạch, cả hai bên tả hữu hồi lâu lão nhân mới đứng dậy.

Người bịt mặt vội hỏi:

- Thế nào Quỷ Y thản nhiên:

- Nội lực cực kỳ sung mãn nhưng huyệt đạo toàn thân bị bế tắc. Nên khí huyết tuy bình thường mà nội lực lại không thể qui tụ, duy có một điều khó hiểu.

Người bịt mặt vội hỏi:

- Có thể chữa trị được không?

Quỷ Y vẫn thản nhiên nói:

- Trị thì trị được, nhưng phải cho thuốc đúng bệnh, bằng không hậu quá khó lường.

Người bịt mặt tiếp:

- Quỷ Y tiền bối, phải chăng có điều muốn hỏi thêm?

- Phải, chỉ cần các vị trả lời lão phu thành thực, lão phu sẽ trị thương ngay. Song chỉ có thể phục hồi được một nửa công lực.

- Vậy xin tiền bối cứ hỏi.

- Điều lão phu cảm thấy khó hiểu chính là không biết thiếu niên này năm nay bao nhiêu tuổi?

Tiêu Phụng Hoàng vội đáp:

- Thiếu chủ vừa tròn mười tám.

Quỷ Y gật đầu nói:

- Điều khó hiểu chính là điểm này đây, phàm một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, công lực của y không thể có nhiều được, dù y có luyện được thần công đến cảnh giới tối cao, nếu không được người khác tiếp viện trợ nội lực thì tối đa cũng chỉ có ba mươi năm công lực. Vậy mà thiếu niên này có tới một trăm hai mươi năm công lực.

Cho nên lão phu muốn biết từ đâu y có thêm chín mươi năm công lực, các vị có ai biết không?

Người bịt mặt đáp:

- Đông Phương thiếu hiệp chưa hề được ai truyền công lực, kể cả Thiên Tôn lão nhân, xin hỏi có thể là do luyện được thần công mà sinh ra?

Quỷ Y lắc đầu:

- Thiên hạ võ lâm có ba loại thần công tối cao. Ban Nhược Mật La thần công. Khảm Ly thần công và Kinh Tâm Động Phách thần công. Khảm Ly thần công phi chính phi tà, cũng chẳng phải huyền môn chính tông. Kinh Tâm Động Phách thần công là tà môn, khi luyện xong thì công lực gia tăng gấp bội, còn Ban Nhược Mật La thần công là huyền môn chính tông, nếu luyện thành tựu thì công lực nếu gia tăng cũng chỉ có giới hạn, ý lão phu muốn nói chính là chín mươi năm công lực này có lai lịch bất minh.

- Điều này có quan hệ gì với việc trị bệnh?

- Đương nhiên là có, trị bệnh phải cho thuốc đúng bệnh, tỉ như bệnh thương hàn cũng có tới mấy loại, nào là thương hàn do uống rượu, thương hàn do thân thế hư nhược... Nếu không cho thuốc đúng bệnh thì chỉ có thể kéo dài được một thời gian ngắn, bệnh sẽ lại tái phát.

Ngưng một chút, Quỷ Y tiếp:

- Nguồn công lực này thiếu hiệp đạt được trong vòng nửa tháng trở lại, hãy nhớ xem.

Tiêu Phụng Hoàng la lên:

- Nửa tháng? Ồ...

Quỷ Y lại hỏi:

- Cô nương biết ư?

Tiêu Phụng Hoàng nói:

- Tiểu nữ đang hoài nghi, không biết có phải Hận Thiên Nữ truyền cho Thiếu chủ không?

Quỷ Y lại hỏi:

- Một người cho dù sống đến một trăm hai mươi tuổi có đủ một trăm hai mươi năm công lực cũng không thể cho người khác sáu mươi năm công lực. Nếu có cho thì chỉ trong chớp mắt sẽ biến thành một kẻ tàn phế.

- Nhưng Hận Thiên Nữ đã luyện Thái Dương bổ âm đại pháp.

Quỷ Y trầm tư hồi lâu nói:

- Hiện tại lão phu muốn hỏi một điều nữa. Đó là Hận Thiên Nữ truyền công lực bằng cách nào? Theo cách truyền công của người luyện võ thì song chưởng phải đặt vào hậu tâm người được truyền, như vậy mới tránh khỏi hiện tượng nội lực thì sung mãn mà huyệt đạo lại bế tắc.

Người bịt mặt bèn nói:

- Như vậy, Đông Phương thiếu hiệp được truyền theo cách khác, phải không?

- Đúng vậy, hiện tại hãy nói thực cho lão phu hay Hận Thiên Nữ cùng thiếu hiệp có quan hệ thế nào?

Tiêu Phụng Hoàng nói:

- Hận Thiên Nữ thực tâm yêu thương Thiếu chủ, Thiếu chủ thì ngược lại vô cùng căm hận.

Quỷ Y nói:

- Đúng rồi, lão phu có thể lập tức chữa bệnh.

Người bịt mặt nói:

- Tại hạ thực không hiểu ý tiền bối.

Quỷ Y thản nhiên đáp:

- Hận Thiên Nữ đã luyện Thái Dương bổ âm đại pháp, do vậy thị đã có gần một ngàn năm công lực, đây đương nhiên là do người khác trong khi gian dâm với thị, mà bị thị hấp thụ, một nữ nhân có nhiều công lực như vậy đến một ngày sẽ xảy ra hiện tượng nội lực quá sung mãn mà không có nơi phát tiết, kết quả Hận Thiên Nữ sẽ bị đông cứng như xác chết. Điều này chỉ một mình lão phu biết, thời gian khiến Hận Thiên Nữ bị đông cứng như tử thi sắp tới thì mụ gặp thiếu niên này, mụ lại chân tâm thành ý yêu thương thiếu niên và cùng thiếu niên âm dương giao hòa, mà âm dương giao hòa thiì rất tổn hao tinh khí, nhưng khi châu tâm thực ý giao hợp, đương nhiên sẽ không có ý hấp thụ tinh khí của người khác, như vậy tinh khí của nữ nhân sẽ phát tiết ra ngoài. Mà nam nhân lại không có lòng yêu thương chân thành, trong lúc bất trí bất giác sẽ hấp thụ nguồn tinh lực của nữ nhân, lâu ngày sẽ có hiện tượng nội lực quá ư dư thừa, nếu nam nhân biết, ngày ngày vận công thì sẽ là Thái Âm bổ dương. Nhưng Đông Phương thiếu hiệp lại không biết điều đó, hơn nữa lại trúng mê dược và bị Hận Thiên Nữ dùng độc môn thủ pháp điểm huyệt để khống chế. Do vậy không thể vận công, hấp thụ được tinh lực đành vô dụng. Còn nữ nhân thì sao? Có thể bảo toàn tính mạng, hơn nữa võ công cùng công lực gia tăng gấp bội, chẳng những thế mà thể chất của nữ nhân cũng biến đổi, tựa hồ thoát thai hoán cốt, từ một lão bà bà sáu mươi biến ra một thiếu nữ mười tám.

Tiêu Phụng Hoàng chỉ lo cho thương thế của Đông Phương Thanh Vân, nên vội hỏi:

- Xin hỏi tiền bối, phải trị bệnh thế nào?

Quỷ Y đáp:

- Điều này thực chẳng giản đơn, lấy bằng cách nào thì phải trả bằng cách ấy.

- Thỉnh tiền bối nói rõ hơn.

- Âm dương giao hòa.

Người bịt mặt, Ca Vương và Quái Thiên Sứ ồ lên kinh ngạc. Tiêu Phụng Hoàng và Lâm Nhật Hoa mặt đỏ bừng, cúi đầu im lặng.

Quỷ Y thấy vậy bèn nói:

- Điều này thực chẳng giản đơn, vì thiếu niên cần phải tự xung động trong khi hưng phấn tới cực điểm, phải đem chín mươi năm công lực phát tiết ra ngoài. Dù là khỏi bệnh cũng chỉ còn mười lăm năm công lực. Nếu muốn phục hồi toàn bộ thì phải tìm tới Hận Thiên Nữ hỏi thị nơi huyệt đạo bị phong bế. Sau đó, trong lúc âm dương giao hòa lại do Hận Thiên Nữ dùng tả chưởng xoa bóp nơi huyệt đạo bị phong bế, thì mới khôi phục hoàn toàn được...

Lúc này thấy mọi người đang chăm chú lắng nghe. Quỷ Y lại tiếp:

- Cho nên, một trong hai cô nương phải có một người hy sinh. Lão phu sẽ lập tức vận công để Đông Phương thiếu hiệp tạm tỉnh lại, tiếp đó sẽ dùng mê dược để thiếu niên được kích thích, nửa chừng mê dược hết tác dụng, Đông Phương thiếu hiệp phải tự trị thương lấy. Ai sẽ phải hy sinh, hai vị cô nương tự thương lượng với nhau đi.

(mất trang 63-64)

- Thiếu chủ đã hết, xin hãy tịnh tâm chuẩn bị lo liệu đại sự.

Đông Phương Thanh Vân cất giọng buồn bã:

- Nhưng ta vẫn có lỗi với nàng. Hận Thiên Nữ thủ đoạn thực tàn độc.

Tiêu Phụng Hoàng ngắt lời:

- Chuyện cũ đã qua, hà tất phải hối hận. Thiếu chủ hãy mau vận công xem thử.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy bèn đứng lên, vận y phục vào nói:

- Họ đâu cả rồi? Vị Quỷ Y tiên sinh đi rồi sao?

Tiêu Phụng Hoàng ngạc nhiên:

- Sao Thiếu chủ biết?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Lúc đó toàn thân tuy vô lực, song vẫn nghe được mọi sự. Hiện ta cần phải thử vận công.

Nói rồi chàng bèn vận công đề tụ công lực lên song thủ, đẩy ra hai chưởng đánh vào vách đá mé tả. Lập tức hai luồng kình phong tựa sóng dữ xô bờ tuôn ra, chưởng thanh nổ vang như sấm, thạch động rung chuyển cơ hồ muốn đổ sập...

Mấy người đứng bên động lộ mé hữu thảy đều biến sắc. Ca Vương cả kinh kêu lên:

- Thiếu chủ có...

Vừa nói Ca Vương vừa lao đi, Lâm Nhật Hoa lại còn nhanh hơn, nàng khẽ lắc mình chắn ngang động lộ, quát:

- Không được tự tiện tiến vào.

Người bịt mặt vội tiến lên nói:

- Sự biến đột ngột...

Lâm Nhật Hoa lạnh giọng:

- Bất kể thế nào, bổn cô nương sẽ vào trước.

Nói rồi, Lâm Nhật Hoa xoay người tiến vào, mọi người còn đang ngơ ngác nhìn nhau bỗng nghe thấy Lâm Nhật Hoa la lên:

- Các vị hãy vào.

Không đợi nàng dứt lời, Quỷ Y cùng mấy người khởi bộ tiến vào, ai nấy đều ngạc nhiên đến độ sững người như tượng gỗ. Thì ra một chưởng của Đông Phương Thanh Vân đánh vào vách đá tạo nên một lỗ hổng lớn, mà động khẩu hiện ra một cửa vào vuông vức, từ trong cửa kim quang chiếu ra chói mắt, khiến cả tòa sơn động sáng như ban ngày. Đã thấy Đông Phương Thanh Vân tiến tới trước mặt Quỷ Y, quì xuống nói:

- Đại ân đại đức của tiên sinh, Thanh Vân xin khắc cốt ghi tâm.

Quỷ Y vội đỡ chàng lên:

- Xin đừng khách khí, nếu sau này cần việc gì, thỉnh Thiếu chủ cứ tới Bảo Khang dưới chân núi Võ Đang tìm lão phu, hiện lão phu xin cáo từ. Hẹn tái ngộ.

Đông Phương Thanh Vân quay lại nói với người bịt mặt:

- Tại hạ tuy không biết các hạ là ai, nhưng các hạ lại tận tình giúp đỡ. Thanh Vân thực đến chết không quên.

Người bịt mặt vội quì xuống:

- Tại hạ chỉ là phụng mệnh gia sư, phò trợ Thiếu chủ mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân vội đỡ người bịt mặt lên nói:

- Chúng ta hãy cùng vào trong động kia tra xét, ý các hạ thế nào?

Người bịt mặt đáp:

- Lượng thứ tại hạ không thể phụng bồi, xin cáo từ.

Nói rồi lại thi lễ mà đi.

Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn theo đến khi họ đi khỏi, bèn quay lại nói:

- Thực là cao nhân. Nào chúng ta hãy tiến vào động phủ này xem thử.

Nói rồi chàng bước tới, mấy người nọ cùng theo gót tiến vào. Trong động tuy sáng như ban ngày nhưng lại không có gì đặt biệt, năm người vừa bước qua khúc quanh thì thấy một khung cửa lớn bằng đồng, phía trên có khắc ba chữ "Âm Dương môn", tự tích như rồng bay phượng múa, hiển nhiên do danh nhân thủ bút, hai bên cửa có hai pho tượng sư tử bằng đồng trông rất sống động. Hai cánh cửa lớn được đúc bằng đồng đen, trên có khắc một câu đối:

Tài quán thiên ngạo ngọa thị võ lâm ngữ bách niên.

Võ học vô cương giang hồ hậu nhân thắng tiền nhân.

Đông Phương Thanh Vân bước tới, thò tay đẩy cánh cửa, cánh cửa lập tức rít lên chói tai. Cửa động vừa mở, cánh trí trong động lại khiến mọi người kinh ngạc, nguyên trước mặt họ là một động lộ được đúc toàn bằng đồng, động lộ dài hút tầm mắt, trên mặt động được phủ toàn da hổ, không khí thực trang nghiêm vô cùng. Mọi người quan sát hồi lâu rồi cùng bước vào. Đông Phương Thanh Vân quay người đóng cửa lại. Đi thêm ba trượng, lại thấy phía hữu có một cột đồng trên có khắc sáu chữ:

"Có lòng trung hậu, mời vào"

Mọi người cùng bước tiếp, đến một khúc quanh đã thấy trên bức vách đối diện khắc ba chữ:

"Quì xuống đi".

Đông Phương Thanh Vân thấy vậy khẽ hừ một tiếng, trở gót lui ra. Tiêu Phụng Hoàng khẽ hỏi:

- Vì sao tướng công không đi tiếp?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt, chỉ vào ba chữ nói:

- Khẩu khí cuồng ngạo, bổn thiếu gia đường đường một nam tử hán lại chưa từng quì trước mặt

người lạ, há có lý gì phải đi bằng đầu gối? Ta không vào…

Đúng lúc ấy, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cánh cửa đồng đen bị đánh bật tung, thanh âm của Hận Thiên Nữ vang lên:

- Các ngươi hãy trấn giữ tại đây, để ta vào trước xem.

Lập tức có tiếng hai người đáp:

- Tuân lệnh Tổng giáo chủ.

Sự tình xảy ra quá bất ngờ, ai nấy đều không biết phải ứng phó ra sao.

Tiêu Phụng Hoàng vội nói:

- Thiếu chủ mau tiến vào trong, chúng tì nữ sẽ trấn giữ bên ngoài.

Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng:

- Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, há có thể trốn chui trốn nhủi, chúng ta cứ đứng đây mà đợi.

Cùng lúc thanh âm của Hận Thiên Nữ vang lên:

- Quả là nam tử hán khí phách siêu phàm, tướng công để tiện thiếp phải đi tìm quá lâu rồi.

Lời vừa dứt đã thấy Hận Thiên Nữ đứng ngay trước mặt, Đông Phương Thanh Vân bình tĩnh như không, chàng cười nhạt:

- Ngươi kiếm ta làm gì?

Khi chàng lên tiếng, đồng thời chàng cũng phát hiện một sự kỳ dị, đó là chàng không hề ngửi thấy mùi hương mê hồn nữa, và thần trí của chàng hoàn toàn tỉnh táo.

Phát giác được điều này, chàng mừng thầm lại tiếp:

- Hận Thiên Nữ, lần này ngươi đã mất tiên cơ rồi.

Hận Thiên Nữ cười tươi như hoa:

- Tướng công sai rồi, hiện tại tiện thiếp như cá gặp nước, tựa hổ thêm vây mà các vị lại là anh hùng mạt lộ. Không tin thì hãy thử vận công khắc biết.

Đông Phương Thanh Vân vội vận công, sắc diện bỗng lộ vẻ kinh dị, chàng quay lại nhìn thuộc hạ của mình thấy mấy người cũng nhìn mình với ánh mắt kinh hãi.

Nguyên chàng vận công thì mới biết không thể đề tụ chân khí, toàn thân lạnh như rớt xuống hố băng, tứ chi mềm nhũn vô lực.

Hận Thiên Nữ đắc ý cười khanh khách:

- Tướng công còn là đại ân nhân của tiện thiếp, nếu chẳng phải vì tìm kiếm tướng công thì tiện thiếp làm sao tìm ra được Âm Dương môn, một địa điểm có ghi trong Huyền Mê ma kinh.

Đông Phương Thanh Vân cả kinh thầm nghĩ:

“Hận Thiên Nữ là cừu nhân không đội trời chung, vậy mà trong khi vô ý mình lại cứu mụ mấy lần. Chẳng lẽ đây là ý trời sao?”

Bỗng nghe Hận Thiên Nữ lạnh giọng:

- Các ngươi muốn cứu mạng Thiếu chủ của mình thì hãy mau rời khỏi nơi này, sau ba giờ nữa hãy tới, bổn Tổng giáo chủ sẽ trả lại nguyên vẹn. Nếu không tuân lệnh đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Tiêu Phụng Hoàng cùng mấy người nọ đều đứng im bất động tựa hồ họ không hề nghe thấy Hận Thiên Nữ đã nói gì. Hận Thiên Nữ bỗng lắc người lao tới chộp lấy uyển mạch của Ca Vương nói:

- Đông Phương tướng công ắt sẽ chẳng muốn thuộc hạ của mình chết một cách vô ích phải không?

Đông Phương Thanh Vân thấy vậy đành nói:

- Các vị hãy nghe lệnh, mau rời khỏi đây.

Tiêu Phụng Hoàng biến sắc:

- Thiếu chủ, vậy còn Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân giọng thản nhiên:

- Các vị cứ an tâm rời khỏi đây.

Sau khi bốn người nối gót bước ra, trong động chỉ còn lưu lại Hận Thiên Nữ cùng Đông Phương Thanh Vân. Đã nghe Hận Thiên Nữ nói:

- Tướng công vẫn còn hận tiện thiếp ư?

Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng:

- Sát mẫu cừu nhân, làm sao có thể là bằng hữu được?

- Tiện thiếp biết, hiện tại tướng công không thể vận công được, bằng không tướng công đã xuất chưởng hạ thủ thiếp rồi phải không?

Mắt lóe sát cơ, Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Oán cừu giết mẫu thân thề chẳng đội trời chung.

Hận Thiên Nữ ngắt lời:

- Tiện thiếp biết rồi, nay chỉ cầu xin tướng công đừng dùng lời lẽ cay nghiệt khiến tiện thiếp đau lòng, được không? Tướng công nói đúng, thù giết mẫu thân chẳng đội trời chung, nhưng báo cừu cũng chẳng thể trong nhất thời, phải không?

- Sẽ có một ngày Đông phương thiếu gia sẽ đích thân chặt đầu tiện nhân ngươi.

- Thỉnh tướng công đừng gọi tiện thiếp là tiện nhân. Hơn nữa tiện thiếp đã từng đáp ứng rằng tiện thiếp sẽ để tướng công tự tay rửa hận, tuyệt không oán trách. Nói cho tướng công hay, chỉ những ai có Âm Dương kiếm mới có thể sát hại được tiện thiếp, mà Âm Dương kiếm lại nằm trong tay thiếp. Sẽ có một ngày thiếp tự tay dâng tặng tướng công, để tướng công hoàn thành tâm nguyện, nay thiếp chỉ có một thỉnh cầu...

- Ngươi muốn thỉnh cầu điều gì?

- Tạm thời chúng ta hãy đổi thù thành bạn được không?

- Đổi thù thành bạn?

- Đúng vậy, chỉ cần trong Âm Dương động này, khi ra khỏi động tướng công có thể oán hận thiếp. Nhưng thiếp bảo đảm rằng sau này sẽ không gây khó dễ cho tướng công nữa, thiếp biết tướng công là người thà gãy chứ không cong, do vậy tiện thiếp sẽ không bức tướng công nữa.

Đông Phương Thanh Vân trầm tư không đáp. Hận Thiên Nữ lại tiếp:

- Tướng công ngoài việc thống hận vì tiện thiếp đã sát hại lệnh đường ra, chúng ta hoàn toàn không có ân oán gì khác, cừu đã có thể tạm quên vậy hận do đâu mà tới?

Đông Phương Thanh Vân không đáp mà hỏi:

- Vì sao ngươi hận hết người trong thiên hạ?

Hận Thiên Nữ thở dài:

- Vì người trong thiên hạ không có ai đồng tình với thiếp, hơn nữa thân thế của thiếp có thể nói là

quá ư bi thảm, thê lương, nếu tướng công ở vào địa vị của tiện thiếp thì tướng công cũng sẽ hận hết thảy người trong thiên hạ vậy. Thỉnh cầu của thiếp tướng công có đồng ý không?

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu:

- Được, nhưng chỉ giới hạn trong Âm Dương động mà thôi.

Hận Thiên Nữ vui mừng, cười qua hai hàng lệ châu, nàng nói:

- Đa tạ tướng công, hiện chúng ta hãy đi thôi.

- Đi đâu?

- Thiếp sẽ đưa tướng công đi tham quan toàn bộ tòa Tử Phủ mê điện này.

- Tử Phủ mê điện?

- Đúng vậy, nếu không lưu tâm quan sát mà đi lạc trong tòa điện này thì dù cho đi suốt đời cũng chẳng thể ra khỏi đây, cho nên tòa điện này được gọi là Tử Phủ mê điện.

- Làm sao ngươi biết?

- Một phần do gia sư nói, phần còn lại có trong Huyền Mê ma kinh.

Đông Phương Thanh Vân ngỡ ngàng:

- Huyền Mê ma kinh và Tử Phủ mê điện...

Hận Thiên Nữ tiếp lời:

- Giữa hai sự này, tuy không có quan hệ, nhưng lại có thể hợp làm một. Năm xưa Võ Khúc tiền bối, người soạn ra bộ Huyền Mê ma kinh bị giam cầm trong tòa điện này năm mươi năm. Chính trong năm mươi năm này, Võ Khúc tiền bối đã biên soạn ra Huyền Mê ma kinh Thượng hạ kinh.

- Thượng hạ kinh ư?

- Đúng vậy, truyền thuyết võ lâm nói Huyền Mê ma kinh phân làm năm phần. Phần một và hai là Âm kinh, phần ba và bốn là Dương kinh, và năm là tổng hợp của Âm Dương, tất cả những lời này đều là bịa đặt. Võ công tuyệt học chân chính có vài loại được coi là nhiều, hà tất phải phân loại nhiều phần. Thượng kinh có Hữu Hình Vô Ảnh thần công, Ma âm cùng hai luồng kinh mạch bí ẩn sẽ xuất hiện khi luyện công thành tựu, việc tiện thiếp huấn luyện được mười hai nhân ma chính là căn cứ vào những điều ghi trong Thượng kinh.

- Hạ kinh thì sao?

- Hạ kinh là tuyệt học tối cao của bàng môn tả đạo bao gồm hai môn là Thiên Ma vũ và Thiên Ma trận. Thiên Ma vũ và Thiên Ma trận là do tám mươi bốn nữ nhân hợp thành, những nữ nhân này phải hội đủ yếu tố, đó là nhan sắc tuyệt thế, võ công phi phàm, đã luyện thành tựu Hữu Hình Vô Ảnh thần công. Khi thi triển Thiên Ma vũ sẽ khiến một người có võ công cái thế, định lực như núi Thái sơn lập tức biến thành thường nhân...

Nói tới đây cả hai đã rẽ qua khúc quanh có đề ba chữ "Quì xuống đi". Hận Thiên Nữ lập tức quì xuống nói:

- Tướng công hãy quì xuống.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Bổn thiếu gia đường đường một nam tử hán, há lại đi bằng đầu gối, ngươi đã quì rồi thì cứ quì mà đi.

Dứt lời chàng cất bước hiên ngang tiến lên. Hận Thiên Nữ đành nói:

- Nếu vậy thỉnh tướng công lưu tâm phòng bị.

Đi chừng mười trượng gặp một khúc quanh, trên bức vách đồng lại khắc mấy chữ "Hãy tuân thủ nghi lễ, quì xuống mà đi." Hận Thiên Nữ biến sắc:

- Tướng công, tiện thiếp cầu xin...

Đông Phương Thanh Vân bỗng cười gằn:

- Bổn thiếu gia đã quyết định thì không ai có thể ngăn trở được.

Hận Thiên Nữ cất giọng u sầu:

- Cũng được, tướng công đã quyết ý, tiện thiếp cũng không cản, mời.

Đi thêm hai trượng nữa, lại gặp một khúc quanh, trên vách đồng có hai hàng chữ đỏ như máu, viết rằng:

"Người quì hãy tiến tới, kẻ đứng hãy thoái lui."

Đông Phương Thanh Vân nhìn mà như không thấy vẫn cất bước tiến tới. Hận Thiên Nữ tuy kinh hãi nhưng nàng tự thị võ công cao siêu, trong bất kỳ tình huống nào, nếu muốn cứu Đông Phương Thanh Vân thì cũng chẳng có gì khó khăn. Đi thêm mười trượng nữa thì gặp một cánh cửa đúc bằng đồng đỏ

chắn ngang, trên viết ba chữ đỏ rực: “Ly Hậu môn”. Đã thấy Đông Phương Thanh Vân cất cao song thủ đẩy bật tung cánh cửa đồng. Cả hai cùng tiến vào, động lộ vẫn được đúc toàn bằng đồng, đi khoảng một trượng thì gặp một ngã rẽ, sau khi chuyển qua ngã rẽ Đông Phương Thanh Vân và Hận Thiên Nữ cùng đưa mắt trông đi, lập tức biến sắc.

Nguyên đây là một căn phòng rộng hơn mười trượng, có một bức vách bằng đồng ngăn căn phòng làm hai, một nửa cảnh tượng vô cùng rùng rợn tựa như cảnh trong địa ngục, nửa còn lại cảnh trí lại như trên thiên đường.

Nửa gian địa ngục cảnh tượng rùng rợn chính là do có hai mươi bốn tử thi treo lủng lẳng, phân thành hai hàng, mỗi tử thi lại có một tư thế chết khác nhau, nhưng thảy đều lưỡi thè dài tận cổ, máu tươi từ thất khiếu chảy ròng ròng tựa hồ chỉ mới chết cách đây nửa giờ. Nhưng tử trạng vô cùng thê thảm, cuối hai hàng tử thi có một cánh cửa, viết hai hàng chữ, hàng trên viết “Dương Quang đại đạo”, hàng dưới viết “Âm tức dương, dương tức âm”. Phía trên cùng một chữ đỏ như máu: “Dương”.

Nửa gian thiên đường bày trí cực kỳ thanh nhã, hoa lệ, trong phòng có đặt một chiếc giường bằng ngọc, phía trên trải gấm, chăn gối tề chỉnh. Cạnh giường là một chiếc bàn trang điểm, trên bàn có đặt một tấm gương đồng, đối diện chiếc giường là một cánh cửa viết một chữ đen sì: “Âm”, phía dưới lại viết “Âm phủ tiểu kinh”.

Điều khiến Đông Phương Thanh Vân kinh hãi hơn cả chính là trạng thái thảm tử của hai mươi bốn tử thi, vì mỗi tử thi lại có một cách chết riêng, kẻ giơ tay, người nhấc chân, nhưng tất cả lại đều là tư thế trong Giao Long chưởng. Theo như Đông Phương Thanh Vân được biết Giao Long chưởng chỉ có ba chiêu chín thức, thì tư thế của chín tử thi bên hàng tủ thi mé tả đã diễn hết rồi, vậy Giao Long chưởng thực phải có tám chiêu hai mươi bốn thức hay sao?

Hận Thiên Nữ thấy vậy bèn nói:

- Tướng công, đây chính là Giao Long chưởng, tám chiêu hai mươi bốn thức.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Vì sao ngươi biết?

- Cứ nhìn thái độ của tướng công thì biết tướng công đã luyện thành Giao Long chưởng, bằng không thử hỏi khắp thiên hạ võ lâm, ai là người có thể xuất chưởng kích phá vách đá dày gần mười trượng bên ngoài.

- Nhưng vì sao ngươi lại biết đây chính là Giao Long chưởng?

- Thiên hạ võ công tuy chia làm nhiều môn phái, nhưng tiện thiếp hầu như đều đã học qua.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân mới biết Hận Thiên Nữ quả là võ học uyên thâm, chả trách vì thế mà ngạo thị võ lâm, chàng lạnh lùng nói:

- Tổng giáo chủ Ma cung, Quỷ lâm thực không thể khinh thị.

Hận Thiên Nữ cười tươi như hoa:

- Tướng công quá khen, xin hỏi tướng công có thấy trong số hai mươi bốn tử thi này có ẩn chứa điều gì kỳ lạ không?

- Đúng vậy, hai mươi bốn tử thi này dường như mới chết cách đây nửa giờ, lẽ nào trong Tử Phủ mê điện còn có người ư?

- Vì sao tướng công không lại gần xem thử?

Đông Phương Thanh Vân vội bước tới, thò tay ra bỗng chàng giật mình biến sắc, thì ra hai mươi bốn tử thi này đều được đúc bằng đồng, phía ngoài phủ một lớp da.

Chàng lại đưa tay hứng những giọt máu đang chảy ròng ròng thì thấy lạnh như nước đá và hoàn toàn không có mùi vị của máu. Đông Phương Thanh Vân bất giác nhìn nhìn lên thì thấy sợi dây treo tử thi lớn bằng ngón tay, lập tức chàng hiểu rằng bên trong sợi dây ắt có lỗ thông mà huyết chính là do nước suối trên núi tạo ra. Chàng quay lại nói:

- Tổng giáo chủ, vì sao ngươi biết điều này?

Hận Thiên Nữ dịu dàng nói:

- Kỳ thực tất cả những điều này đều có ghi trong Huyền Mê ma kinh.

Đông Phương Thanh Vân vì muốn biết rõ chân tướng của Tử Phủ mê điện, nên hỏi tiếp:

- Ngươi có thể nói rõ hơn được không?

Hận Thiên Nữ gật đầu:

- Tướng công muốn biết, tiện thiếp há dám trái lệnh, mọi sự liên quan tới Tử Phủ mê điện, Huyền Mê ma kinh đều ghi lại. Thoạt đầu, Vô Khúc tiền bối thuật lại thân thế bi thảm, sau ngẫu nhiên du ngoạn trong vùng núi Võ Đang mà bắt gặp cánh cửa dẫn vào Âm Dương môn, bèn động lòng hiếu kỳ mà tiến vào, sau khi đi khắp Tử Phủ mê điện. Theo lời ghi thì nơi đây gồm có Ly Hận môn, Âm Dương môn, Dương Nam thất, Âm Nữ thất. Tại Ly hận môn, Vô Khúc tiền bối học được Giao Long chưởng cùng Vô Hình Hữu Ảnh thần công. Tại Âm Dương môn học được Ma âm, tại Dương Nam thất học được Thiên Ma trận, tại Âm nữ thất học được Thiên Ma vũ.

Đông Phương Thanh Vân lại hỏi:

- Vô Khúc tiền bối ở đây bao nhiêu năm?

- Năm mươi năm.

- Làm sao có thể sống được?

- Điều này tiện thiếp không rõ, ắt hẳn nơi đây có chứa lương thực, chúng ta hãy xem xét tỉ mỉ có thể phát hiện thêm được bí mật gì chăng?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng, đoạn bước qua gian phòng bày trí hoa lệ, cảnh tựa thiên đường. Nơi đây hoàn toàn không có gì khác lạ, chàng chau mày bước tới trước tấm gương, thấy rõ trong gương thân hình của mình. Đông Phương Thanh Vân cúi người tìm kiếm khắp chiếc giường xem có gì lạ thường không, đến khi chàng đứng thẳng người lên, nhìn vào tấm gương, bất giác giật mình, nẩy người thoái lui hai bước, mắt trợn tròn kinh hãi.

Lúc này trên tấm gương không phải là hình bóng của chàng nữa mà thay vào đó là một thiếu nữ dung mạo đoan trang.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc kêu lên:

- Cô nương là ai?

Một giọng nói ngọt ngào, dịu dàng từ trong gương vọng ra:

- Báo Ân sứ giả.

Đây quả là một sự đã kỳ lại quái, nhưng Đông Phương Thanh Vân lập tức trấn tĩnh, cười nhạt:

- Xin hỏi cô nương muốn báo tin gì?

Thiếu nữ trong gương nói:

- Khi xưa Vô Khúc tiền bối vào Tử Phủ mê điện cũng phải quì xuống mà đi, vì sao ngươi dám vô lễ ngang nhiên đi vào như vậy?

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Như vậy thì cô nương muốn xử trí thế nào?

- Đến đây phải dừng bước, ta truyền lệnh của Điện chủ rằng vì ngươi tuổi nhỏ, kiến thức nông cạn nên tha tội chết, nếu còn tới đây ắt sẽ phải chết. Hãy nhớ lấy.

Thanh âm vừa dứt thì trong gương lại xuất hiện bóng ảnh của chàng, tất cả những điều này thực khiến chàng bất ngờ.

Chương 12: Cửu Thế Dâm Oa

Đây chẳng lẽ là một giấc mộng hay là ảo giác? Đối với tất cả mọi vật tại Tử Phủ mê điện, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy quá ư thần bí, chàng tự tin không trúng phải mê dược mà sinh ảo giác, bèn quay lại nói với Hận Thiên Nữ:

Đ

- Tổng giáo chủ có thấy gì không?

Hận Thiên Nữ gật đầu:

- Tiện thiếp nghe và nhìn thấy cả rồi.

Vậy thì đây không phải là ảo giác rồi, chẳng lẽ tòa điện này có người thao túng, vậy người đó là ai? Ma Kinh của Vô Khúc đều có nguồn gốc từ Tử Phủ mê điện, võ công của Vô Khúc đã là cái thế vô song. Vậy võ công của vị Điện chủ này thì sao?

Thực là bất khả tư nghị, cao thâm khó lường. Một trăm năm nay, võ lâm long tranh hổ đấu, đầu rơi máu chảy mà Tử Phủ mê điện vẫn bế quan tự thủ, không màng tới sự thịnh suy của võ lâm thiên hạ, nhưng lại sinh ra một Vô Khúc, mà Vô Khúc lại soạn ra Huyền Mê Ma Kinh, khiến người người đều ngày đêm tìm kiếm, truy cầu. Theo đây mà suy đoán lẽ nào Tuyệt Nghệ hội một trăm năm trước cũng là quỷ kế của Mê điện Điện chủ?

Nghĩ đến đây, Đông Phương Thanh Vân lại hỏi:

- Tổng giáo chủ, vì sao ngươi biết Huyền Mê Ma Kinh được giấu trong Thanh Chung?

Hận Thiên Nữ im lặng hồi lâu nói:

- Đây là do gia sư nói.

- Cửu Thế Dâm Oa? Tiện...

- Xin tướng công đừng vũ nhục gia sư.

- Vậy hiện tại sư phụ ngươi ở đâu?

- Ở Hàn Đàm ma cung, chẳng lẽ tướng công muốn gặp gia sư? Thỉnh tướng công đừng tìm kiếm gia sư, chỉ e có điều bất lợi cho tướng công.

Đông Phương Thanh Vân không đáp, thầm nghĩ:

“Nhất định Cừu Thế Dâm Oa có quan hệ mật thiết với Tử Phủ mê điện, bằng không làm sao mụ biết Huyền Mê Ma Kinh giấu trong Thanh Chung?”

Nghĩ vậy, chàng bèn đến trước tấm gương đồng, ngưng thần chú mục hồi lâu, thò tay ra lật tấm gương thì thấy toàn thân vô lực, mới nhớ rằng chàng bị trúng mê hương, nên không thể đề tụ công lực. Do vậy, Đông Phương Thanh Vân bèn co chân đạp vào tấm gương, kỳ lạ thay tấm gương chẳng hề dịch chuyển một li, thì ra mặt sau tấm gương được gắn liền với vách động. Đông Phương Thanh Vân lại nói:

- Hận Thiên Nữ, ngươi hãy vận đủ mười thành công lực, dùng Giao Long chưởng đánh vào tấm gương này.

Hận Thiên Nữ ngạc nhiên:

- Để làm gì?

- Đây là mật đạo trong Mê điện này, mau xuất chưởng.

- Tướng công, chẳng lẽ...

- Ta biết, ngươi sợ mọi vật trong tòa điện này.

- Đúng vậy, thiếp sợ Mê điện chủ nhân mà không dám mạo phạm. Nhưng tướng công đã thỉnh cầu thì dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng, thiếp cũng không từ.

Nói đoạn, Hận Thiên Nữ vận đủ mười thành công lực dùng Giao Long chưởng đệ tam chiêu phóng ra hai chưởng. Chỉ nghe chưởng thanh nổ vang như sấm, tòa điện rung lên bần bật, vậy mà tấm gương đồng vẫn đứng trơ ra như không có chuyện gì xảy ra.

Với võ công cùng chân lực đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa của Hận Thiên Nữ mà không đánh vỡ nổi một tấm gương đồng, điều này há chẳng nực cười ư?

Hận Thiên Nữ bừng bừng nổi giận, khẽ hừ một tiếng, lao tới trước tấm gương, song thủ cất lên dốc toàn bộ công lực đẩy tới, lại là một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hận Thiên Nữ khẽ hự một tiếng, thân hình lảo đảo thoái lui năm, sáu bước, hoa dung biến sắc.

Đột nhiên trên mặt gương lại hiện ra thiếu nữ tự xưng là Báo Ân sứ giả lúc trước, đã nghe thiếu nữ

nói:

- Hận Thiên Nữ, võ công của ngươi thực đáng khâm phục. Nhưng nếu muốn tổn hại đến bất cứ vật gì trong Mê điện thì lại không thể. Điện chủ phu nhân thấy ngươi chỉ là giúp người hành hung, tạm tha cho ngươi một lần. Hãy mau cút khỏi nơi đây.

Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đã hiểu ra rằng nhất cử nhất động của chàng và Hận Thiên Nữ đều bị người của Tử Phủ mê điện bám sát, do vậy chàng chẳng còn hứng thú muốn tìm hiểu điều gì nữa, bèn nói:

- Chúng ta rời khỏi đây thôi.

Nói rồi, chàng cất bước đi về phía Ly Hận môn, lại nghe Hận Thiên Nữ nói:

- Tướng công, sau khi rời khỏi đây, chẳng lẽ chúng ta sẽ thành người xa lạ sao?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Sẽ thành cừu nhân, không đội trời chung.

Hận Thiên Nữ cất giọng thảm não:

- Cũng được, làm bằng hữu với tướng công tuy chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để tiện thiếp ghi nhớ suốt đời.

Dứt lời, Hận Thiên Nữ mắt rưng rưng lệ, cúi đầu lướt qua cạnh Đông Phương Thanh Vân, rời khỏi Tử Phủ mê điện.

Đông Phương Thanh Vân vừa định cất bước, bỗng một thanh âm trong trẻo vang lên:

- Thỉnh các hạ tạm dừng bước.

Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình, song ngoài mặt thản nhiên, cất giọng lạnh lẽo hỏi:

- Cô nương có sự gì chỉ giáo?

Dứt lời chàng từ từ quay lại, thì thấy trên tấm gương đồng lại xuất hiện hình ảnh của vị cô nương tự xưng là Báo Ân sứ giả. Thiếu nữ trong gương nói:

- Khí phách của chàng quả là siêu phàm.

- Cô nương lên tiếng gọi tại hạ, lẽ nào chỉ để nói câu này?

- Xin hỏi các hạ tên là Đông Phương Thanh Vân phải không?

- Đúng vậy, cô nương làm gì trong Mê điện?

- Việc này không liên quan gì tới các hạ, bổn cô nương phụng mệnh Điện chủ cảnh cáo các hạ, nếu còn tái nhập Mê điện sẽ xử tội chết, rõ chưa?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Phiền cô nương chuyển lời tới Mê điện Điện chủ rằng, Đông Phương Thanh Vân nếu tái nhập Mê điện thì sẽ phá hủy Mê điện, bắt sống Điện chủ.

Nói rồi chàng chẳng đếm xỉa gì tới vị cô nương nọ, hiên ngang cất bước rời khỏi Mê điện. Khi ra ngoài thạch động đã thấy Tiêu Phụng Hoàng, Lâm Nhật Hoa, Ca Vương, Quái Thiên Sứ vẫn đứng đó.

Đông Phương Thanh Vân không thấy Hận Thiên Nữ đâu bèn hỏi:

- Yêu nữ đâu rồi?

Tiêu Phụng Hoàng vội đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, yêu nữ đã rời khỏi đây rồi.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Được, chúng ta hãy tìm nơi khác để nói chuyện.

Năm người cùng rời khỏi động lộ, lúc này đang buổi bình minh, họ tới dưới một gốc cổ tùng, sau khi an vị, Đông Phương Thanh Vân liền hỏi:

- Các vị đã từng nghe nhắc tới cái tên Tử Phủ mê điện bao giờ chưa?

Mọi người im lặng hồi lâu, bỗng Ca Vương nói:

- Thuộc hạ từng được nghe rằng dường như trong khi vô ý sư tôn có được một cuốn bí kíp, và còn nghe sư tôn lẩm bẩm rằng “Tử Phủ mê điện rốt cục là nơi nào...”, còn những điều khác thì đã quên rồi.

Tiêu Phụng Hoàng lại hỏi:

- Sau khi tiến vào Âm Dương Dương môn, ắt hẳn Thiếu chủ đã phát hiện được điều gì?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu, đoạn chàng đem toàn bộ những gì mình thấy trong Tử Phủ mê điện ra kể lại. Kể xong, chàng lại hỏi Ca Vương:

- Hiện tại trong võ lâm ai là người có kiến thức võ lâm cao thâm nhất?

Ca Vương đáp không chút do dự:

- Thiếu Lâm chưởng môn nhân? Môn đồ của Thiếu Lâm phái có mặt khắp nơi trong thiên hạ nên có bất kỳ sự lạ nào cũng đều bẩm báo với Thiếu Lâm chưởng môn.

- Nhưng đây là sự xảy ra một trăm năm về trước?

- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu Lâm phái đứng đầu võ lâm thiên hạ đã có lịch sử cả ngàn năm. Do vậy, sự thịnh suy của võ lâm các môn phái đều được ghi rõ. Nếu muốn biết tường tận thì phải tới thỉnh giáo Thiếu Lâm chưởng môn.

- Đã là như vậy, chuyến này ta phải lên Tung Sơn thỉnh giáo Thiếu Lâm chưởng môn. Một là vì đã có hẹn ước khi trước, hai là để hỏi cho rõ Tử Phủ mê điện là gì.

Nhưng chuyến này ta muốn độc hành, do vậy sau nửa tháng các vị hãy chờ ta tại Khai Phong phủ thuộc tỉnh Hà Nam.

- Bẩm Thiếu chủ, chúng thuộc hạ phụng mệnh ân sư phò trợ Thiếu chủ...

- Nhưng ngươi nên biết, ta có nhiều vấn đề muốn chứng thực nên không tiện đi cùng các vị.

Nửa tháng sau, Đông Phương Thanh Vân đã xuất hiện tại Khai Phong phủ. Lúc này trời đã tối, Khai Phong phủ đèn đuốc sáng rực, người ngựa đi lại tấp nập. Đông Phương Thanh Vân tiến vào một ngôi tửu điếm.

Sau khi an vị và điếm tửu nhị mang rượu thịt lên, chàng ngồi uống một mình.

Nguyên ý chàng muốn độc hành, mục đích chỉ là muốn dẫn dụ người của Mê điện, kết quả là chàng tới Khai Phong phủ mà suốt lộ trình lại không có điều gì khả nghi. Hơn nữa, sau khi từ biệt bốn người đến nay, chàng vẫn chưa thấy họ xuất hiện. Vốn chàng muốn độc hành, nhưng sau vì Tiêu Phụng Hoàng thỉnh cầu nên mới đồng ý để nàng ngấm ngầm bảo vệ, nếu Tiêu Phụng Hoàng theo gót chàng thì lúc này nàng cần phải xuất hiện rồi mới đúng. Vì sao lại chậm trễ như vậy?

Vừa nghĩ, chàng vừa đưa mắt trông về phía cửa ra vào, đã thấy Ca Vương và Tiêu Phụng Hoàng cùng bước vào. Đông Phương Thanh Vân cả mừng, định đứng lên nghênh tiếp, nào ngờ Tiêu Phụng Hoàng dường như không thấy chàng, cả hai đi tới một chiếc bàn mé hữu, ngồi xuống xây lưng lại phía chàng. Đông Phương Thanh Vân lập tức hiểu ra trong việc này ắt có điều chi uẩn khúc. Lúc ấy bên tai chàng văng vẳng giọng nói dịu dàng của Tiêu Phụng Hoàng:

- Thiếu chủ, từ nay tới sáng sớm mai, chúng ta hãy giả như người xa lạ.

Lời này khiến Đông Phương Thanh Vân cảm thấy ngạc nhiên, lại nghe Tiêu Phụng Hoàng nói cười lả lơi, dường như nàng cố làm vậy để khiến mọi người trong tửu điếm chú ý đến mình. Nửa giờ sau, bỗng thấy Ca Vương và Tiêu Phụng Hoàng vội vã đứng lên, bước ra, lại nghe thanh âm của Tiêu Phụng Hoàng:

- Thiếu chủ, người đã tới, tì nữ cáo lui.

Chỉ thấy nàng đi sát qua một nữ nhân rồi đưa tay lên vuốt tóc ra hiệu cho Đông Phương Thanh Vân. Nữ nhân vừa xuất hiện, tuổi chừng đôi tám, đẹp như thiên tiên, y phục sang trọng.

Mục quang của thực khách thảy đều hướng về mỹ nhân, tuy bị mấy chục cặp mắt nhìn ngó, song mỹ nhân chẳng tỏ chút khó chịu, sắc diện thản nhiên, thong thả bước về phía chiếc bàn đối diện với Đông Phương Thanh Vân.

Từ khi mỹ nhân bước vào, toàn bộ tửu điếm lặng hẳn đi, ai nấy đều ngẩn người như tượng gỗ mà nhìn, hình trạng tựa như bị trúng mê hương hay bị điểm huyệt vậy.

Nhưng sau khi mỹ nhân ngồi xuống, tửu khách dường như cảm thấy hổ thẹn, ai nấy vội thu hồi mục quang, không khí ồn ào náo nhiệt trở lại.

Đông Phương Thanh Vân càng thêm nghi hoặc, thứ nhất là có thể chàng đã lọt vào trùng vi của địch nhân, nhưng địch nhân chưa biết rõ hư thực của chàng, cho nên phái người tới dọ thám. Thứ hai là có thể Tiêu Phụng Hoàng đã bị người giám sát, mà người này đã biết rõ lai lịch của Tiêu Phụng Hoàng. Nhưng phải là người thế nào mới dám truy tông môn hạ của Tam Bí? Chẳng cần đoán cũng biết võ công của người này còn cao hơn Tam Bí. Trong lúc bất tri bất giác, Đông Phương Thanh Vân liếc mắt nhìn mỹ nhân. Kỳ quái, mỹ nhân cũng đưa mắt nhìn chàng. Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ:

“Người mà Tiêu Phụng Hoàng ám chỉ ắt hẳn là cô nương này rồi, nhưng nàng ta là ai? Thuộc môn phái nào?”

Ngay lúc ấy có một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, ăn vận theo lối thư sinh, bước vào tửu điếm, thiếu niên nọ tới trước bàn Đông Phương Thanh Vân thi lễ:

- Huynh đài có thể cho tại hạ cùng ngồi được chăng?

Đông Phương Thanh Vân vì quá phần lưu tâm tới nữ nhân nên đến khi thiếu niên lên tiếng, mới phát giác có người lạ đến bên mình, chàng vội đứng lên thi lễ:

- Huynh đài đừng khách sáo.

Thiếu niên thư sinh ngồi xuống nói:

- Kính thỉnh tôn tánh đại danh cùng quí canh.

Trong tình huống này Đông Phương Thanh Vân không nên để lộ thân phận, song chàng là người ngay thẳng, lại nghĩ mình đường đường là một nam tử hán, hà tất phải thay đổi tên họ, do vậy bèn cười lớn nói:

- Tại hạ Đông Phương Thanh Vân, năm nay vừa tròn mười tám, còn huynh đài?

Thiếu niên thư sinh cười nói:

- Tại hạ Ngô Tú Giang, năm nay đã hai mươi hai tuổi, như vậy huynh đài có thể gọi là lão đệ của tại hạ rồi.

- Không dám, tại hạ gọi Ngô huynh là tiểu huynh thì được rồi.

- Nếu huynh đài không hiềm thì tại hạ quả là có ý này.

- Đa tạ hảo ý của huynh đài, tại hạ được cùng tiểu huynh làm bằng hữu thực là hân hạnh lắm.

Sau khi nói mấy lời khách sáo, Đông Phương Thanh Vân lại chú ý tới mỹ nhân bên bàn đối diện, mỹ nhân vừa dùng cơm vừa liếc mắt nhìn chàng, khiến chàng càng lúc càng thêm nghi hoặc. Đã nghe Ngô Tú Giang cười lớn:

- Tiểu lão đệ, dường như lão đệ rất chú ý đến vị cô nương ngồi phía sau tiểu huynh phải không?

Đông Phương Thanh Vân cười đáp:

- Đúng vậy.

Câu nói của chàng lại tựa như sấm giữa trời quang, khiến Ngô Tú Giang ngẩn người, hồi lâu mới cười ha hả nói:

- Lão đệ quả là người ngay thẳng, dám hỏi lão đệ vì sao lại chú ý tới nàng?

Đông Phương Thanh Vân đương nhiên không thể nói rõ, bèn lấp lửng:

- Dường như nàng giống muội muội của một vị bằng hữu.

- Giống lắm ư?

- Đúng vậy.

- Giống muội muội của vị nào, lão đệ có thể nói được không?

Đông Phương Thanh Vân vốn chẳng phải là người giỏi bịa đặt, trầm tư hồi lâu mới nói:

- Vị đó là Trung Nguyên thần kiếm.

Ngô Tú Giang chợt lộ vẻ kinh dị:

- Quí hữu phải chăng là Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An?

Đông Phương Thanh Vân giật mình, lòng nghĩ:

"Lần này hỏng rồi, mình đã nói ra một cái tên có thực, xem ra gã họ Ngô này dường như có quen biết, không khéo gã có thể biết mình nhiếp tạo hoang ngôn."

Song chàng không còn cách nào khác, bèn nói:

- Đúng vậy.

Đoạn chàng đứng lên cung tay nói:

- Ngô huynh, lượng thứ tiểu đệ không thể phụng bồi. Tại hạ có việc riêng phải đi trước, hẹn gặp lại.

Ngô Tú Giang cũng đứng lên nói:

- Xem ra lão đệ bịa đặt, không thể ứng phó nên muốn thoái lui phải không?

Một câu nói trúng tim đen, khiến Đông Phương Thanh Vân điếng hồn còn chưa biết nói sao, đã nghe thanh âm nữ nhân dịu dàng vang bên tai:

- Dám hỏi tướng công có phải là Đông Phương Thanh Vân không?

Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn, thấy người vừa nói chính là thiếu nữ ngồi bên bàn đối diện, lòng đã kinh lại quái, vội đáp:

- Đúng là tại hạ.

Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Tiểu nữ chính là Hoàng Liên Hoa, muội muội của Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An.

Ngô Tú Giang nghe vậy bèn cười lớn:

- Đông Phương đệ, nay đã gặp muội muội của cố nhân, dù có việc gì trọng đại, cũng nên tạm gác lại, hãy ngồi xuống thêm chút nữa.

Đông Phương Thanh Vân đành cười gượng, miễn cưỡng ngồi xuống. Ngô Tú Giang lại nói:

- Thỉnh Hoàng cô nương?

Thiếu nữ tự xưng Hoàng Liên Hoa ngồi xuống, nói:

- Đông Phương tướng công, tiểu nữ thường nghe gia huynh nói về tướng công, nên đã hâm mộ tướng công từ lâu, chỉ tiếc rằng...

Hoàng Liên Hoa nói tới đây, sắc diện biến vẻ đau thương không nói tiếp. Đông Phương Thanh Vân càng cảm thấy kỳ quái. Ngô Tú Giang bỗng nói:

- Lẽ nào lệnh huynh...

Y bỏ lửng giữa chừng, đã thấy Hoàng Liên Hoa rưng rưng lệ nói:

- Phải, gia huynh đã...

Xem ra hai người này đang có ý đồ gì, chỉ khổ Đông Phương Thanh Vân không biết phải nói thế nào, trầm ngâm hồi lâu, mới nói:

- Đáng tiếc, Hoàng huynh thật là...

Kỳ thực Đông Phương Thanh Vân cũng không biết sau câu này cần phải thế nào nữa. Ngô Tú Giang đã thở dài:

- Đáng tiếc lệnh huynh chết quá nhanh, vốn tại hạ tiên liệu rằng Hoàng huynh có thể an nhiên sống qua cái tuổi một trăm hai mươi bảy này?

Đông Phương Thanh Vân la lên:

- Ngô huynh muốn nói Hoàng...

Ý chàng muốn nói chẳng lẽ Trung Nguyên thần kiếm đã một trăm hai mươi bảy tuổi rồi ư, song chàng vội nghĩ rằng không ổn bèn bỏ lửng.

Hoàng Liên Hoa đưa khăn lau nước mắt, nói:

- Gia huynh là...

Lại chỉ có ba chữ, khiến Đông Phương Thanh Vân mỗi lúc một thêm hàm hồ, không hiểu gì cả. Ngô Tú Giang lại tiếp:

- Phải, Hoàng huynh...

Đến lúc này Đông Phương Thanh Vân thực chẳng còn biết phải nói sao nữa. Vừa hay, điếm tiểu nhị bước tới nói:

- Bẩm quan nhân, gian phòng mà quan nhân đặt đã được thu dọn tề chỉnh.

Đông Phương Thanh Vân vội thừa cơ thối lui, chàng nói:

- Được, vậy thì thỉnh Hoàng cô nương và Ngô huynh ngồi đây, tại hạ đi trước.

Đúng lúc chàng đứng lên, đã nghe Hoàng Liên Hoa nói:

- Đông Phương tướng công, tiểu nữ có việc muốn thỉnh giáo tướng công, ý tướng công thế nào?

Đông Phương Thanh Vân đành cười gượng:

- Vốn tại hạ có sự gấp tại thân, song Hoàng cô nương có sự, Ngô huynh lại là bèo nước tương phùng, thực là hữu duyên thiên lý lai tương ngộ, tại hạ xin bồi tiếp hai vị.

Nói rồi chàng thản nhiên ngồi xuống, vì sao chàng đột nhiên thay đổi chủ ý vậy?

Thì ra chàng đã rõ chân tướng của hai người này. Thứ nhất: trên võ lâm thực chẳng có ai là Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An. Thứ hai: Ngô Tú Giang và Hoàng Liên Hoa đều có ý đồ riêng, hiển nhiên không phải đồng mưu. Thứ ba: Hoàng Liên Hoa lại tự mạo danh, hơn nữa lại là người Tiêu Phụng Hoàng ám chỉ, thị có ý giám sát chàng, vậy nhân cơ hội này chàng nên thăm dò xem ý của hai người mới được. Do vậy Đông Phương Thanh Vân ngồi im không nói gì chờ xem hai người diễn tiếp tấn tuồng.

Đã nghe Hoàng Liên Hoa nói:

- Đông Phương tướng công, tiểu nữ thường nghe gia huynh nhắc tới, tướng công xuất sinh nhập tử, vốn là đại hiệp lừng danh, tiểu nữ ngưỡng mộ từ lâu, nay được kết giao thực là tam sinh hữu hạnh.

Đông Phương Thanh Vân đành thuận thủy đẩy thuyền, kịch giả hát thật, nói:

- Lệnh huynh đơn thương độc mã, bôn tẩu khắp giang hồ, danh chấn thiên hạ có đâu bất tài vô năng như tại hạ.

Ngô Tú Giang chỉ cười nhạt:

- Trung Nguyên thần kiếm Hoàng Thiên An tuổi đã ngoài một trăm, chẳng hay Hoàng cô nương là muội muội thứ mấy chục của ông?

Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ:

“Ồ, chiêu này đâm trúng tim đen không chết cũng bị thương, hỏi hay lắm, xem Hoàng Liên Hoa phá giải như thế nào?”

Hoàng Liên Hoa cười nhạt:

- Ngô huynh, tiểu nữ cũng ngạc nhiên không rõ vì sao huynh lại cố ý cải trang thành nam nhân?

Đông Phương Thanh Vân ngồi im nghe hai người đối đáp, thầm nghĩ:

“Hai người này lai lịch bất minh, chỉ xem cách họ đối đáp với nhau chứng tỏ cả hai đều rất lịch duyệt giang hồ, khi bị đối phương vạch rõ chân tướng mà sắc không đổi, giọng không run, vẫn nói cười như không”

Bỗng lúc ấy tửu điếm lại có một thiếu nữ bước vào, người này chính là Lâm Nhật Hoa. Lâm Nhật Hoa thướt tha đến trước bàn Đông Phương Thanh Vân kéo ghế ngồi xuống chẳng đếm xỉa gì tới hai người kia.

Đã nghe Ngô Tú Giang nói:

- Xin hỏi cô nương có điều chi chỉ giáo?

Lâm Nhật Hoa lãnh đạm nói:

- Bổn cô nương tới bẩm báo với chủ nhân của mình vài sự tình.

Hoàng Liên Hoa nói:

- Đông Phương tướng công, có thực cô nương đây là người của tướng công không?

Lâm Nhật Hoa cười nhạt:

- Bổn cô nương có trách nhiệm bẩm báo cho chủ nhân biết danh tánh cùng thân phận của hai vị, được không?

Hoàng Liên Hoa nói:

- Đương nhiên được rồi?

Lâm Nhật Hoa nói:

- Bẩm Thiếu chủ, vị cô nương này chính là Cừu Thế Dâm Oa, sư phụ của Hận Thiên Nữ Tổng giáo chủ Ma cung, Quỷ lâm.

Dứt lời nàng lại chỉ Ngô Tú Giang tiếp:

- Bẩm Thiếu chủ, vị này là cao thủ của Mê điện.

Đông Phương Thanh Vân cười lớn:

- Tại hạ thực có mắt như mù không biết các vị lại có thân phận cao như thế. Lâm cô nương, hãy lui ra.

Lâm Nhật Hoa đứng lên nói:

- Tì nữ xin cáo lui.

Sau đó nàng quay lại thi lễ với hai người kia rồi rời khỏi tửu điếm. Đông Phương Thanh Vân tuy tâm can rúng động, song lại vẫn chẳng tỏ vẻ gì khiếp sợ. Đã nghe Hoàng Liên Hoa cười nói:

- Tai mắt của Tam Bí thực rộng khắp thiên hạ, bái phục, bái phục.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Nhị vị cô nương quả là khiến tại hạ kinh ngạc, đã không phải là Cừu Thế Dâm Oa, cũng không phải cao thủ của Mê điện, vậy tại sao vẫn công nhiên thừa nhận?

Hoàng Liên Hoa khẽ nhướng mày liễu:

- Các hạ vì sao biết ta không phải là Cừu Thế Dâm Oa?

Đông Phương Thanh Vân sắc diện bỗng sa sầm, lạnh lùng nói:

- Các vị rốt cục tói đây là có ý gì?

Hoàng Liên Hoa cười nói:

- Chính là Diêm Vương đã định canh ba chết, há dám lưu người tới canh năm, bổn cô nương muốn lấy mạng ngươi.

Ngô Tú Giang lại tiếp:

- Chỉ tiếc rằng, một mạng mà có tới hai người muốn lấy, không biết phải làm sao?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Bao giờ các vị tới lấy?

Ngô Tú Giang cười:

- Đúng canh ba, còn địa điểm thì sao? Theo ý bổn cô nương, địa điểm sẽ là trong phòng Đông Phương tướng công được không?

Hoàng Liên Hoa cười đáp:

- Cứ quyết định như vậy đi?

Dứt lời cả hai cùng đứng lên lẳng lặng rời khỏi tửu điếm.

Vừa sang canh ba, hiện tại vạn vật đều ngủ yên, chỉ còn vầng trăng tròn tỏa ánh sáng dịu cùng với Đông Phương Thanh Vân. Chàng ngồi vận công điều tức và chờ đợi.

Đột nhiên nơi cửa sổ một bóng trắng lao vút vào phòng. Đông Phương Thanh Vân liếc mắt nhìn thì đây chính là đại hán bịt mặt tự xưng là Bạch Sa lão nhân, đã nghe y nói:

- Bạch Sa lão nhân tham kiến Thiếu chủ?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Xin hãy đứng lên, rồi nói?

Bạch Sa lão nhân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, hiện địch nhân mai phục tứ phía, Thiếu chủ nên rời khỏi nơi đây.

- Vì sao?

- Theo Quỷ Tinh Linh và Tiêu cô nương, khi Thiếu chủ vừa rời khỏi núi Võ Đang thì có hai thiếu nữ theo dõi Thiếu chủ, Quỷ Tinh Linh còn nói y đã xuất hiện ngăn chặn, nhưng võ công của đối phương quá cao, thiếu chút nữa Quỷ Tinh Linh bỏ mạng.

- Có phải là hai vị cô nương ngồi với ta hồi tối không?

- Đúng vậy?

- Được, vậy cứ để ta tự ứng phó, ngươi hãy đi đi.

Bạch Sa lão nhân bỗng quì xuống:

- Thiếu chủ, vốn thuộc hạ phải tuân lệnh, nhưng việc đã đến thế này đành phải nói thẳng với Thiếu chủ, Thiếu chủ có muốn thuộc hạ bỏ chiếc khăn che mặt này xuống không?

- Được, ngươi hãy bỏ xuống đi.

Bạch Sa lão nhân đưa tay lên lột vuông vải che mặt, Đông Phương Thanh Vân sững sờ, ngẩn người hồi lâu không nói ra lời. Nguyên Bạch Sa lão nhân lúc này đã biến thành Đông Phương Thanh Vân thứ hai. Bạch Sa lão nhân vội nói:

- Bẩm Thiếu chủ, diện mạo của thuộc hạ giống Thiếu chủ khiến Thiếu chủ kinh ngạc, phải không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đúng vậy.

- Diện mạo của thuộc hạ giống Thiếu chủ là do thuộc hạ mang mặt nạ, phụng mệnh ân sư tới ứng phó với hai nữ nhân kia.

- Ngươi đã gặp gia phụ, phải không?

- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy.

- Gia phụ hiện ở đâu?

- Thỉnh Thiếu chủ hãy lượng thứ thuộc hạ không thể phụng cáo, vì sự tình giữa Thiếu chủ và Hận Thiên Nữ quá phức tạp nên ân sư phái thuộc hạ xuất đầu lộ diện phò trợ Thiếu chủ.

- Chẳng lẽ gia phụ biết rõ mọi việc ư?

- Ân sư thảy đều biết, hơn nữa còn biết rất nhiều việc, tỉ như sự sinh tử của Hận Thiên Nữ.

- Hận Thiên Nữ thế nào?

- Hận Thiên Nữ bị Cừu Thế Dâm Oa phế bỏ võ công, võ lâm huyết kiếp cũng sắp bắt đầu...

Bỗng một bóng đen lao vào phòng, người này chính là Tiêu Phụng Hoàng. Vừa vào phòng, Tiêu Phụng Hoàng vội thổi tắt đèn, bước tới nói:

- Thiếu chủ, chúng ta đi mau?

Đông Phương Thanh Vân tức giận:

- Hãy thắp đèn lên? Không được trái lệnh.

Tiêu Phụng Hoàng thở dài:

- Thiếu chủ không cần phải quát lên như vậy?

Dứt lời nàng vội thắp đèn lên, Đông Phương Thanh Vân nói với Bạch Sa lão nhân:

- Hãy nói tiếp đi?

Bạch Sa lão nhân vội nói:

- Cừu Thế Dâm Oa đã biết quan hệ giữa Thiếu chủ và Hận Thiên Nữ nên mụ đã phế võ công của Hận Thiên Nữ.

- Võ côngcủa Hận Thiên Nữ đã cao siêu như vậy lẽ nào Cừu Thế Dâm Oa lại có thể muốn phế thì phế sao?

- Đây quả là sự thực, hơn nữa Cừu Thế Dâm Oa còn muốn hạ thủ Thiếu chủ.

- Vì sao Cừu...

Đúng lúc ấy một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Phụng tặng Đông Phương Thanh Vân món lễ kiến diện.

Lời còn chưa dứt đã thấy hai bóng đen bay vào trong phòng rớt bịch bịch xuống đất. Đông Phương Thanh Vân biến sắc, lao mình ra ngoài, bên ngoài vẫn im lặng như tờ, tịnh không một bóng người. Đông Phương Thanh Vân lập tức quay lại vào phòng, hai vật bay vào phòng chính là thi thể của Quỷ Tinh Linh và Ca Vương. Bạch Sa lão nhân vội ôm lấy hai thi thể, nói với Tiêu Phụng Hoàng:

- Thỉnh Tiêu cô nương hãy ở đây bảo vệ cho Thiếu chủ, tại hạ phải đi an bài thi thể của hai vị sư đệ.

Đã nghe Tiêu Phụng Hoàng nức nở:

- Cuối cùng chúng đã hạ thủ tàn nhẫn với huynh đệ ta, Thiếu chủ, chúng ta đi thôi.

Lúc này lẽ nào chỉ vì một câu nói mà phải mạo hiểm tới sinh mạng?

Đông Phương Thanh Vân bỗng cười gằn:

- Tiêu cô nương hãy đi đi, đêm nay mọi sự ở đây do ta ứng phó.

Kỳ thực trong khoảnh khắc vừa rồi ngọn lửa cừu hận đã đốt cháy tâm can Đông Phương Thanh Vân. Quỷ Tinh Linh cùng Ca Vương có tội gì mà bị hạ sát tàn khốc? Đã nghe chàng gầm lên:

- Bổn thiếu gia thề tìm ra hung thủ báo thù rửa hận?

Tiêu Phụng Hoàng vội lau nước mắt nói:

- Thiếu chủ, trước khi lâm đại địch chúng ta cần phải trấn tĩnh, phải không?

Hiện tại tiểu nữ sẽ đi thám sát tình hình bên ngoài một lượt.

Dứt lời nàng quay người bỏ đi. Đông Phương Thanh Vân nghĩ thấy lời của Tiêu Phụng Hoàng cũng có đạo lý bèn lập tức ngồi tĩnh tọa vận công.

Trống canh ba sắp điểm bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

-Tặng thêm một tử thi nữa cho ngươi....

Lời còn chưa dứt một bóng đen đã bay vào phòng, lại là một tử thi nữa. Lúc này Tiêu Phụng Hoàng cũng xuất hiện, nàng nhìn xuống tử thi bỗng rú lên kinh hoàng. Thì ra tử thi này là nữ nhân, nữ nhân chẳng phải ai xa lạ mà chính là Lãnh Tuyết Quyên.

Tiêu Phụng Hoàng ôm lấy Lãnh Tuyết Quyên khóc ròng. Ngoài song thanh âm lạnh lẽo lại cất lên:

- Lãnh nha đầu đã là Quỷ lâm Lâm chủ mà lại dám phản bội bổn lâm, tội đáng chết.

Đông Phương Thanh Vân sau thoáng kinh ngạc, quay phắt lại búng người tung mình qua cửa sổ. Bên ngoài tịnh không một bóng người, chỉ nghe cách hai mươi trượng về phía tây văng vẳng truyền lại tiếng Phật hiệu:

-A di đà Phật, kính thỉnh Thiếu chủ tạm thời trấn tĩnh lại, canh ba sắp tới, Thiếu chủ hãy lưu tâm phòng bị.

Lời vừa dứt, tiếng trống canh ba vang lên khiến Đông Phương Thanh Vân sực thỉnh, vội quay về phòng. Trong phòng trống trơn, tử thi cùng Tiêu Phụng Hoàng đã biến mất. Đông Phương Thanh Vân tuy gắng gượng trấn tĩnh nhưng nhất thời cũng bất giác gầm lên giận dữ. Cùng lúc hai bóng đen lao vào, họ chính là Tiêu Phụng Hoàng và Bạch Sa lão nhân. Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Thi thể của Lãnh Tuyết Quyên đâu rồi?

Tiêu Phụng Hoàng nghẹn ngào:

- Đã bị cướp mất rồi.

- Sao?

- Khi Thiếu chủ truy đuổi kẻ hạ sát Lãnh cô nương thì có một bóng đen lao vào, thân pháp như quỷ mị, kịp khi tì nữ phát giác thì thi thể của Lãnh cô nương đã bị người nọ cướp đi, tì nữ vội đuổi theo nhưng không kịp, sau gặp Bạch Sa lão nhân, bèn quay trở lại.

- Cô nương có nhận ra người cướp là ai không?

- Không, thân pháp khinh công của y quá cao siêu nên tì nữ chỉ thấy y vận một trường bào dài quét đất.

Đông Phương Thanh Vân bỗng hạ giọng:

- Canh ba đã sang, các vị hãy rời khỏi đây để một mình ta ứng phó.

Tiêu Phụng Hoàng biến sắc:

- Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng:

- Các vị có đi hay không?

Bạch Sa lão nhân vội quì xuống nói:

- Thiếu chủ có thể để thuộc hạ nói vài câu chăng?

Đông Phương Thanh Vân cũng cảm thấy khẩu khí của chàng quá gay gắt vội dịu giọng:

- Bạch Sa lão nhân hãy nói đi.

- Bẩm Thiếu chủ, địch nhân đến đây còn chưa rõ ít nhiều, song có một điều dám chắc là võ công của chúng cao thâm khôn lường, chỉ e...

- Ta biết tâm ý của các vị, ta thực vô cùng cảm kích. Nhưng các vị cũng nên hiểu tâm tình của ta lúc này mới phải. Xin hãy rời khỏi đây mau?

- Bẩm Thiếu chủ, ân sư đã có lệnh, thuộc hạ chỉ có thể lui qua một bên mà không được rời khỏi đây, như vậy Thiếu chủ kêu thuộc hạ phải làm sao đây?

- Ý ngươi muốn nói là gia phụ đã lệnh cho các vị như vậy?

- Đúng vậy, ân sư sớm đã biết rõ tánh khí của Thiếu chủ, nhưng địch nhân võ công cao siêu thực không thể khinh thị, cho nên phái Ngũ Dũng cùng Tiêu cô nương đến trợ chiến. Hơn nữa Thụ Thi, Thần Quan và Tích Thư ba vị sư huynh cũng sắp tới đây.

Đông Phương Thanh Vân thoáng chút trầm tư, nói:

- Gia phụ đã an bài như vậy thì các vị cứ theo đó mà thi hành.

Bạch Sa lão nhân nói:

- Đa tạ Thiếu chủ.

Dứt lời Bạch Sa lão nhân vỗ tay mấy cái, bốn bóng trắng nhanh chóng tiến vào.

Bạch Sa lão nhân cùng bốn người kia quì xuống nói:

- Ngũ Dũng tham kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Các vị bình thân, ai nấy chuẩn bị ứng địch.

Năm người đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh...

Rồi cả năm cùng ẩn mình vào sau màn trướng che sau giường. Vừa hay lúc ấy, hai bóng trắng nhanh như chớp xuyên qua cửa sổ nhảy vào phòng, hai người chính là Hoàng Liên Hoa và Ngô Giang Tú. Đông Phương Thanh Vân cười nói:

- Hai vị cô nương quả là đúng hẹn, mời ngồi?

Ngô Giang Tú cười ha hả:

- Đông Phương tiểu đệ đừng khách khí, chúng ta hãy bàn tới đại sự.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Mời?

Hoàng Liên Hoa bèn nói:

- Đông Phương tướng công, sự tình như thế này, trên suốt dọc đường tướng công tới đây, tiểu nữ cùng vị cô nương đây cũng theo sát, cô nương đây muốn đoạt mạng tướng công, tiểu nữ cũng muốn, nhưng thủy chung không nghĩ cách nào ổn thỏa. Lúc ngồi trong tửu phòng, tiểu nữ chợt nghĩ rằng tốt hơn là nên hợp tác...

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Nghe hay lắm.

Lúc này Ngô Giang Tú lên tiếng:

- Bọn ta đã quyết định xẻ đôi đệ ra thành hai nửa, nhưng Đông Phương tiểu đệ tướng mạo khôi ngô tuấn tú, do vậy lại thương lượng nghĩ ra cách khác.

Đông Phương Thanh Vân đứng bật lên gằn giọng:

- Không còn cách nào khác?

Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Đâu có giản đơn như vậy, sanh mạng của y đã được Mê điện chủ định đoạt rồi.

Lời vừa dứt một bóng người đã xuất hiện trong phòng.

Đông Phương Thanh Vân cười ha hả nói:

- Một mạng chia ba người, ha ha... Các vị lầm rồi, mỗi người các vị sẽ được chia hai mạng.

Dứt lời từ trong màn trướng sau giường bước ra năm người, năm người này tướng mạo cùng thân hình không khác gì Đông Phương Thanh Vân. Điều khiến mọi người kinh hãi hơn cả chính là một thanh âm lạnh lẽo vang lên sau lưng sáu người:

- Đáng tiếc, lại còn Thần Quan Tú Sĩ ở đây, ta sẽ không để một ai phải thất vọng?

Sự tình diễn biến quá nhanh khiến mọi người cùng sững sờ, ngẩn người nhìn, bỗng Hoàng Liên Hoa khẽ quát lên một tiếng, huy động song thủ, vung chưởng công kích. Bạch Sa lão nhân lúc này đeo mặt nạ giả làm Đông Phương Thanh Vân vội nhảy ra vung chưởng nghênh tiếp, đã nghe Thần Quan Tú Sĩ quát:

- Dừng tay?

Tiếng quát tuy không lớn nhưng lại khiến cả hai cùng thu chưởng thối lui, lại nghe Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Tam Bí Ngũ Dũng hãy thối lui?

Lời vừa dứt năm người giả Đông Phương Thanh Vân nhất tề lui lại, gở bỏ mặt nạ.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt nói:

- Nơi đây là khách điếm, nếu động thủ khó tránh khỏi kinh động tới người khác, các vị đã vì tại hạ mà tới đây, mà tại hạ tuy bất tài cũng phải phụng hồi các vị, chúng ta hãy rời khỏi đây, ra ngoài thành động thủ được không?

Ngô Giang Tú gật đầu:

- Có đạo lý?

Kẻ mặc áo bào cũng gật đầu:

- Đạo lý tuy đúng nhưng bổn tòa muốn ngươi sống, nên bổn tòa sẽ bồi tiếp các vị.

Hoàng Liên Hoa cười khanh khách:

- Hãy rời khỏi đây rồi nói cũng chưa muộn, tướng công, mời?

Đông Phương Thanh Vân hiểu rõ dụng ý của Hoàng Liên Hoa, thị sợ chàng đào tẩu, chàng chỉ cười nhạt:

- Hoàng cô nương xem thường tại hạ rồi?

Dứt lời chàng phi thân lao đi. Thần Quan Tú Sĩ vội nói:

- Ngũ Dũng hãy theo bảo vệ Thiếu chủ?

Vừa nói Thần Quan Tú Sĩ vừa thi triển khinh công đuổi theo Đông Phương Thanh Vân, Hoàng Liên Hoa cũng không chậm trễ lướt theo, Ngũ Dũng lập tức bám sát. Chỉ còn Ngô Giang Tú và kẻ tự xưng người của Mê Điện lưu lại. Lúc ấy kẻ tự xưng người của Mê Điện khẽ nói:

- Hãy nghĩ cách lưu y lại càng lâu càng tốt.

Ngô Giang Tú vội đáp:

- Đại ca, mau đuổi theo.

Cả hai nhất tề thi triển khinh công lao đi. Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã ra tới ngoài thành, chàng đảo mắt quan sát, bốn bề không một bóng người, lập tức dừng lại. Thần Quan Tú Sĩ cũng đuổi đến nơi, chỉ nghe y nói:

- Bẩm Thiếu chủ dường như Thiếu chủ phát hiện mấy người này có âm mưu gì?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Tựa hồ đây là kế điệu hổ ly sơn, nhưng ta vẫn chưa hiểu nhằm mục đích gì?

Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Chúng muốn làm cỏ bảy đại môn phái?

- Vậy sao? Chúng ta phải đi tới đó ngay?

- Thiếu chủ đừng lo, đã có Thụ Thi và Tích Thư ở đó.

- Hãy phái thêm Ngũ Dũng đi.

- Tuân lệnh.

Lúc này Hoàng Liên Hoa và Ngũ Dũng đã tới Thần Quan Tú Sĩ bèn nói:

- Ngũ Dũng theo lệnh Thiếu chủ hãy mau tới Tung Sơn trợ chiến cùng bảy đại môn phái.

Ngũ Dũng đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh.

Dứt lời quay người bỏ đi. Hoàng Liên Hoa vội quát:

- Kẻ nào rời khỏi đây một bước, phải được bổn cô nương đáp ứng, bằng không chớ trách bổn cô nương hạ độc thủ.

Bạch Sa lão nhân quát:

- Xú nha đầu, tránh đường.

Vừa nói, y vừa phát chưởng, một luồng kình phong phút chốc ào ào cuốn tới, chưởng thế tựa dời non lấp bể. Hoàng Liên Hoa vội bước tới, hữu thủ đẩy ra một chưởng, đồng thời tả thủ cũng xuất chưởng công kích một Ngũ Dũng khác. Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lỡ đất, Hoàng Liên Hoa lảo đảo thối lui bảy, tám bước, khóe miệng rỉ máu tươi, sắc diện trắng bệch. Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt:

- Tiểu nha đầu cuồng ngạo không biết tự lượng.

Trong khi ấy Ngô Giang Tú cùng kẻ tự xưng là người của Mê Điện cũng đã tới, cả hai đồng thanh quát lớn, phi thân chặn đường Ngũ Dũng. Hoàng Liên Hoa vội ngồi xuống vận công trị thương, xem ra đã thọ thương chẳng phải tầm thường. Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng:

- Ngũ Dũng mau lên đường, việc ở đây để ta ứng phó.

Ngũ Dũng đồng thanh:

- Tuân lệnh Thiếu chủ.

Nói đoạn cùng thi triển khinh công, chỉ chớp mắt đã biến mất. Đợi khi Ngũ Dũng đã đi khỏi. Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Với võ công của các vị, bổn thiếu gia chẳng thèm đếm xỉa, chỉ vì bổn thiếu gia quá coi trọng các vị mà thôi. Hãy nghe đây, cả hai vị hãy cùng động thủ đi, bổn thiếu gia sẽ không để các vị thất vọng.

Ngô Giang Tú cười khanh khách:

- Hãy khoan, bổn cô nương có lời muốn hỏi.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Phải chăng cô nương đang chờ viện binh?

Ngô Giang Tú cười nói:

- Bổn cô nương hỏi ngươi rằng ngươi có biết Hận Thiên Nữ cùng ngươi đã lưu lại nghiệt chủng chưa?

Đông Phương Thanh Vân biến sắc:

- Nói bậy.

Ngô Giang Tú lạnh lùng:

- Nói bậy hay không ngươi tự biết rõ bằng không vì sao phải biến sắc.

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vọng tới:

- Đúng vậy, có tật giật mình.

Lời vừa dứt đã thấy mười lăm bóng người từ ngoài xa hai mươi trượng phi thân tiến tới, trong khoảnh khắc đã tiến lại gần, khoảng cách không đầy ba trượng, sau mấy người này có bốn thiếu nữ khiêng một chiếc giường bát bảo.

Ngô Giang Tú, Hoàng Liên Hoa cùng kẻ tự xưng người của Mê Điện nhất tề hô:

- Tổng giáo chủ giá lâm?

Bốn thiếu nữ vẫn tiến tới cách Đông Phương Thanh Vân một trượng thì đặt chiếc giường bát bảo xuống, bốn phía xung quanh giường đều được phủ bằng lụa hồng nên không thể biết người nằm trên giường là ai, đã nghe giọng một nữ nhân vọng ra:

- Thiếu niên, ngươi là hậu nhân của Tam Bí đó sao?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Đúng vậy.

Thanh âm trong trướng vọng ra:

- Quả không hổ danh Tam Bí, chỉ tiếc rằng...

Nói đến đây thì bỏ lửng, Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng, không đáp.

Thanh âm trên giường lại vang lên:

- Chỉ tiếc rằng không theo chính nghiệp.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Ngươi có phải là tiện nhân Cừu Thế Dâm Oa không?

Một tiếng cười êm ái vang lên:

- Vì sao ngươi vô cớ chửi người?

- Ngươi không phải tiện nhân thì là cái gì?

Người nằm trên giường quát:

- Tam tì nữ Tư Đồ Ngọc, hãy trừng phạt tiểu tử nói năng vô lễ?

Đông Phương Thanh Vân cũng nói:

- Thần Quan Tú Sĩ, thu thập tì nữ của tiện nhân.

Trong nháy mắt một thiếu nữ tuổi vừa đôi tám dung nhan kiều diễm cùng Thần Quan Tú Sĩ nhảy ra, đứng cách nhau năm thước. Thần Quan Tú Sĩ lạnh giọng:

- Tiện tì, ngươi động thủ đi?

Thiếu nữ mỹ danh Tư Đồ Ngọc khẽ hừ một tiếng, rướn người, song thủ khoa tròn đẩy ra một chưởng, chưởng thế tựa sóng dữ xô bờ. Thần Quan Tú Sĩ khẽ lắc người, thân hình hơi nghiêng qua tả tránh khỏi thế công đoạn dùng thân pháp dị hình hoán vị chuyển tới sát Tư Đồ Ngọc. Tư Đồ Ngọc chỉ thấy vô số bóng ảnh dịch chuyển nhanh như chớp về phía mình, bèn vội thu hồi chưởng, tung mình nhảy sang bên hữu. Tư Đồ Ngọc ứng biến đã nhanh Thần Quan Tú Sĩ còn nhanh hơn thị. Thân hình Tư Đồ Ngọc vừa ổn trọng hữu thủ vừa định phát chưởng, Thần Quan Tú Sĩ đã như bóng tùy hình lướt tới sau lưng Tư Đồ Ngọc, hữu thủ vỗ nhẹ lên vai hữu Tư Đồ Ngọc, miệng cười nhạt:

- Tiện tỳ cho ngươi nằm trị thương vài tháng.

Chỉ nghe Tư Đồ Ngọc rú lên thê thiết, thân hình gục xuống tại chỗ, bất tỉnh nhân sự. Thần Quan Tú Sĩ đã phi thân về đứng cạnh Đông Phương Thanh Vân, dáng vẻ ung dung tự tại, thần sắc vẫn tươi tỉnh tựa hồ như không hề động thủ. Đã nghe Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ đã đẩy lui địch nhân.

Đông Phương Thanh Vân cười lớn:

- Tốt lắm.

Đoạn chàng cất giọng sang sảng:

- Cừu Thế Dâm Oa tiện nhân, ngươi còn trò gì cứ giở hết ra. Đông Phương thiếu gia ba hôm nay muốn xem ngươi hận cừu thế nhân ra sao, dâm đảng vô sỉ thế nào?

Giọng nói trên giường bát bảo gằn lớn:

- Tiểu tử, câm mồm?

Hiện tại Đông Phương Thanh Vân bắt đầu nghi hoặc, thử nghĩ với địa vị chí tôn Tổng giáo chủ của Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm ma cung. Cừu Thế Dâm Oa có lý nào để chàng mở miệng mạt sát mụ là tiện nhân này tiện nhân kia mà mụ vẫn còn nằm trên giường không dám lộ diện?

Hơn nữa yêu nhân và hoạt thi đã biến đâu mất không thấy một tên nào xuất hiện, chẳng lẽ người nằm đây không phải Cừu Thế Dâm Oa sao?

Nghĩ vậy, Đông Phương Thanh Vân gầm lên:

- Cừu Thế Dâm Oa, ngươi có bản lãnh thì hãy lộ diện, chẳng lẽ ngươi xú quái hạ tiện đến nổi không dám gặp mặt bổn thiếu gia sao?

Từ trên giường bát bảo vọng ra một thanh âm lạnh lẽo:

- Tiểu tử, ngươi còn chưa đủ tư cách để thấy mặt ta. Hôm nay ta tới đây để cho ngươi hay một điều đó là phản đồ Hận Thiên Nữ đã ngấm ngầm tư thông với ngươi, hiện tại tiện nhân kia đã có mang tiện chủng của ngươi... hừ cứ đợi mười tháng nữa khi khai hoa nở nhụy, ngươi có biết bổn Tổng giáo chủ sẽ xử trí thế nào không?

Đông Phương Thanh Vân giật mình biến sắc thầm nghĩ:

“Nếu đúng là cốt nhục của mình lọt vào tay Cừu Thế Dâm Oa thì hậu quả thực khó tưởng tượng”.

Thanh âm của Cừu Thế Dâm Oa lại vang lên:

- Đương nhiên cách ta xử trí tàn độc đến mức ngươi khó tưởng tượng nổi, hừ... Sau khi nghiệt chủng ra đời nếu ta lập tức giết đi thì quá tiện nghi cho ngươi rồi, hơn nữa ta lại mất đi một cơ hội tốt để báo cừu Tam Bí.

Đông Phương Thanh Vân nghe đến đây bất giác rùng mình ớn lạnh, lại nghe thanh âm Cừu Thế Dâm Oa tựa như từ đáy nhà mồ vọng tới:

- Ta đã nghĩ ra một cách, hi hi... nếu nghiệt chủng là nữ, khi thị lên ba, ta sẽ dưỡng dục thị theo huấn luyện yêu nữ truyền Mê Công cùng dâm dược, như vậy trong võ lâm sẽ xuất hiện một đệ nhất dâm nhân, thị sẽ lấy dâm làm khoái dục, giết người để hưởng thú vui. Nếu là nam nhân, ta sẽ huấn luyện cho y trở thành một kẻ cuồng ngạo như ngươi, nhưng tàn độc, thâm hiểm, gian trá, vô sỉ khi đó võ lâm sẽ xuất hiện một đệ nhất đại ma đầu. Tiểu tử, ngươi thấy cách báo phục như thế đã đủ chưa?

Đông Phương Thanh Vân song mục trợn tròn cơ hồ muốn rách khóe mắt, chàng gầm lên, song thủ đề đủ mười thành công lực đẩy ra một chưởng. Lập tức, chưởng ảnh trùng trùng, chưởng thế cuồng phong bão vũ, nhanh như điện chớp đánh thẳng về phía chiếc giường bát bảo. Đồng thời lúc ấy nữ nhân nằm trên giường dường đã tiên liệu chàng sẽ xuất thủ, mụ khẽ hừ một tiếng, lập tức một luồng hàn phong cuốn tới nghênh tiếp chưởng thế dời non lấp bể của Đông Phương Thanh Vân. Khi hai luồng chưởng phong va chạm, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cát đá bay mù trời, lá rừng rụng ào ào, chỉ trong nháy mắt mặt đất rung lên sầm sập, mọi người đứng vòng ngoài quan chiến đều bị chưởng lực đẩy lui mấy bước, khí huyết trồi ngược. Khi cát bụi lắng xuống, chỉ thấy chiếc giường bát bảo bị đánh vụn ra từng mảnh nhỏ vương vãi khắp mặt đất, còn nữ nhân tự xưng Cừu Thế Dâm Oa chẳng phải ai xa lạ mà chính là Ma cung Cung chủ, Di nương của Tuệ Mẫn.

Đông Phương Thanh Vân vừa thấy vậy bèn hoàn toàn hiểu ra, sự tình này đúng như chàng định liệu, đây chính là kế hoãn binh của Quỷ lâm và Ma cung. Ma cung Cung chủ cố ý giữ chàng lại tại đây để toàn bộ lực lượng kéo tới Tung Sơn làm cỏ bảy đại môn phái.

Nhưng kẻ thù không đội trời chung hiện nay đang đứng trước mắt nếu không báo cừu thì sẽ ân hận suốt đời.

Hiện thời Đông Phương Thanh Vân vì lửa hận thiêu cháy tâm can, đương nhiên sẽ hạ sát thủ, chỉ nghe chàng gầm lên, thân hình tựa hổ đói vồ mồi lao về phía Ma cung Cung chủ. Ma cung Cung chủ kêu lên:

- Tất cả hãy lui mau?

Lời còn chưa dứt thân hình mụ đã bay vút lên trời, nhanh chóng rời xa khỏi hiện trường. Vừa khi Thần Quan Tú Sĩ định phi thân truy kích bỗng văng vẳng tiếng tiêu thê lương ai oán, đồng thời mùi

mê hương cũng theo gió thoảng tới.

Thần Quan Tú Sĩ vội nhanh như cắt lao tới ôm thốc lấy Đông Phương Thanh Vân miệng la lớn:

- Tiêu cô nương, chúng ta phải đi thôi.

Vừa nói Thần Quan Tú Sĩ vừa thi triển khinh công lao vút đi, Tiêu Phụng Hoàng liền bám theo sát gót. Qua khoảng thời gian cạn một tuần trà, Thần Quan Tú Sĩ bỗng dừng lại, đặt Đông Phương Thanh Vân xuống nói:

- Thiếu chủ hãy uống một viên kim đan của ân sư, sau đó hành công. Linh đan này có thể trợ giúp Thiếu chủ không bị mê hương khốn chế trong vòng một ngày.

Nói rồi Thần Quan Tú Sĩ móc trong bọc ra một ngọc bình, đổ ra một viên linh đang màu đỏ đưa cho Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân nuốt viên linh đan rồi ngồi xuống hành công, chừng một khắc sau chàng đứng lên định cất bước đi. Thần Quan Tú Sĩ vội nói:

- Xin Thiếu chủ khoan đi.

Đông Phương Thanh Vân quay lại hỏi:

- Vì sao?

- Bẩm Thiếu chủ, việc quan hệ tới vận mạng bảy đại môn phái kính thỉnh Thiếu chủ an tâm. Ân sư có vài lời muốn nói cùng Thiếu chủ nên phái thuộc hạ tới bẩm cáo?

- Ngươi đã gặp gia phụ ư?

- Bẩm, đúng vậy.

- Ở đâu?

- Tại Thanh Chung.

- Lẽ nào gia phụ ẩn cư trong Thanh Chung?

- Không phải, ân sư tới Thanh Chung để điều tra một sự tình?

- Điều tra sự gì?

- Điều tra Địa Mộ giáo?

- Địa mộ giáo? Nó là gì vậy?

- Đây chính là việc mà ân sư muốn mượn lời thuộc hạ nói rõ cho Thiếu chủ, chỉ xin Thiếu chủ đừng kích động.

- Được, cứ nói.

- Bẩm Thiếu chủ, sư mẫu vẫn còn sống.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy toàn thân rúng động buột miệng:

- Điều này... là sao?

Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Thiếu chủ đã gặp Ngũ Dũng, đây chính là chứng minh chính xác, Tam Bí chẳng phải là nhân vật giản đơn. So với Nhất Hiền, Song Nhẫn đã một trời một vực, huống hồ gì là Không Trung quỷ lâm và Hàn Đàm ma cung, nói thẳng ra còn không tồn tại trong suy nghĩ của Tam Bí. Nên với nhân vật như Tam Bí, há có thể để mắt tới Giáo chủ của Quỷ lâm?

Đông Phương Thanh Vân ngập ngừng:

- Vậy... Vậy người ở Quỷ lâm không phải là mẫu thân của ta?

- Không phải, thiết tưởng với võ công của Tam Bí há có thể chỉ ngang cơ với một người trong Thập Diễm.

- Điều này...

- Bẩm Thiếu chủ, Tam Bí là người vô cùng thần bí, chân giả khó phân, ngay cả chúng thuộc hạ cũng không thể biết rõ chân giả của ân sư.

- Ta thực không hiểu.

- Hiện tại xin Thiếu chủ hãy nghe thuộc hạ nói. Tam Bí chân chính thuộc hạ chỉ gặp có mười hai lần, khi Tam Bí sinh hạ Thiếu chủ, Tam Bí đích thân xuất hiện tại Thiếu Lâm tự, đặt tên cho Thiếu chủ, Thiếu chủ là hậu nhân duy nhất của Tam Bí, từ nay về sau tất cả môn hạ của Tam Bí như Ngũ Dũng, tùy tòng, tì nữ đều là sở hữu của Thiếu chủ... Hiện thời thuộc hạ lại nói cho Thiếu chủ một việc nữa đó là Tích Thư Nhân hoặc bất kỳ một người nào trong số hai mươi bốn tùy tòng đều có đủ tài trí để ứng phó với toàn bộ cao thủ của Ma cung và Quỷ lâm. Thuộc hạ biết Thiếu chủ còn hoài nghi. Thực điều này cũng khó trách. Chúng thuộc hạ chỉ là phụng mệnh ân sư mà hành sự, như Ca Vương, Quỷ Tinh Linh vì sao không xuất hiện cùng lúc với chúng thuộc hạ, đây chỉ vì đã có chủ ý của ân sư, điều này hoàn toàn chẳng vì Ma cung, Quỷ lâm mà là để vạch trần một âm mưu tận diệt võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân giật mình kêu lên:

- Chẳng lẽ Ca Vương và Quỷ Tinh Linh chưa chết sao?

Thần Quan Tú Sĩ gật đầu:

- Bẩm Thiếu chủ, với võ công của hai sư đệ thuộc hạ còn ai có thể hạ thủ được họ ngoài ân sư? Hiện tại họ đã hoá trang, đang cùng bảy đại môn phái ứng phó với Ma cung, Quỷ lâm.

Đông Phương Thanh Vân mỗi lúc một mơ hồ:

- Âm Dương mưu tận diệt võ lâm là gì?

- Bẩm, điều này thuộc hạ không được biết.

- Gia phụ đang ở đâu?

- Hiện tại thuộc hạ cũng không được rõ, ý của ân sư là muốn Thiếu chủ bảo trọng quý thể đừng bị thương vô ích.

- Vì sao gia phụ không thể gặp ta.

- Ân sư rất muốn gặp Thiếu chủ, nhưng lại không thể, thuộc hạ cũng không biết vì sao, có lẽ ân sư còn có điều ẩn ức. Hơn nữa từ nay về sau chúng tùy tòng phải tận lực trợ giúp Thiếu chủ hoàn thành tâm nguyện của Tam Bí.

- Tâm nguyện gì?

- Ân sư nói cuộc chiến giữa chánh và tà đã bắt đầu, Quỷ lâm và Ma cung sẽ tự thoái hồi, chỉ e Hận Thiên Nữ không chịu lui bước, như vậy chúng ta sẽ rất bất lợi.

- Vì sao?

- Võ công của Hận Thiên Nữ hiện tại chỉ có Tam Bí mới là đối thủ. Đặc biệt là mụ đã luyện được Hữu Ảnh Vô Hình thần công, thực là võ công không tiền khoáng hậu.

- Ý ngươi là trước đây không có ai và sau này cũng không có người nào luyện được Hữu Hình Vô Ảnh thần công?

- Đúng vậy.

- Nhưng đó chỉ là võ công trong Huyền Mê Ma Kinh?

- Đúng vậy, người biết thì rất nhiều, song chỉ có Hận Thiên Nữ mới luyện thành vì mụ có một

ngàn năm công lực. Điều cuối cùng xin Thiếu chủ nhớ rõ khẩu lệnh Nhân Trí Dũng, đợi sau khi chúng ta tới Thiếu Lâm tự, thuộc hạ sẽ triệu tập hai mươi ba vị tùy tòng, Thiếu chủ lúc đó hãy nói rõ khẩu lệnh Nhân Trí Dũng.

- Vì sao phải làm vậy?

- Đây là để phòng bị việc có người sẽ giả mạo Thiếu chủ. Hiện tại đã tới lúc chúng ta phải đi rồi.

- Hãy khoan, Địa Mộ giáo là cái gì?

- Đây chính là nguyên do vì sao Tam Bí không thể lộ diện, theo lời ân sư, Địa Mộ giáo võ công không phải vô cùng cao, mà điều khiến người phải khiếp sợ là chúng quá ư tà đạo.

Bỗng tiếng tiêu ma quái văng vẳng đưa tới, mê hương cũng theo gió nồng nặc đưa tới.

Đông Phương Thanh Vân bèn nói:

- Thần Quan tùy tòng, ngươi hãy nói bảy đại môn phái sẽ thoát hiểm nạn phải không?

- Bẩm, đúng vậy.

- Như vậy ta cũng chẳng cần phải vội, hiện tại ta cứ ở đây chờ Quỷ lâm Tổng giáo chủ tới.

- Tuân mệnh Thiếu chủ.

Lúc ấy đại đội nhân mã của Quỷ lâm đã tới, chúng lập tức triển khai đội hình bao vây Đông Phương Thanh Vân. Đã thấy Ma cung Cung chủ từ từ bước tới, vừa đi vừa nói:

- Tiểu tử, hãy chuẩn bị đi, ngươi sắp bỏ mạng rồi?

Đông Phương Thanh Vân vốn muốn giả bộ bị trúng mê hương, đợi mụ tới gần xuất kỳ bất ý hạ thủ, nhưng chàng lại là nam hán tử quang minh chánh đại, không muốn thực thi kế tiểu nhân, bèn cười nhạt:

- Chưa hẳn, hiện tại đã là lúc phân ra sinh tử của ngươi, bổn thiếu gia sắp động thủ rồi.

Ma cung Cung chủ vô cùng kinh hãi, vội dừng bước, lòng đã có ý thối lui, nhưng Quỷ lâm, Ma cung là một đại giáo trong võ lâm, người người phải kinh khiếp, há có thể vì mụ mà đánh mất uy danh. Mụ bèn gằn giọng:

- Ngươi còn chưa đủ tư cách để động thủ với lão nương.

Đông Phương Thanh Vân nghiêng người, tuốt kiếm, quát:

- Tiếp chiêu..

Chỉ thấy kiếm quang lấp lóa, cuốn tới. Nên biết Đông Phương Thanh Vân không thích dùng kiếm, nhưng chàng có ý hạ sát đối phương, do vậy vừa xuất thủ chẳng những dùng kiếm mà kiếm chiêu lại là sử dụng Tu La tâm tuyệt kiếm, chiêu chiêu đều ảo diệu, kiếm kiếm đều công tới các đại huyệt toàn thân. Ma cung Cung chủ cười nhạt một tiếng, tuốt kiếm nghênh tiếp chỉ thấy vạn đạo ngân quang, dưới ánh thái dương phát ra những tia chói mắt tựa sao sa, trút tới. Đông Phương Thanh Vân huy động trường kiếm, trong nháy mắt kiếm khí bao phủ khắp chu vi một trượng. Ma cung Cung chủ cũng chẳng phải hạng tầm thường, hơn nữa có ý hạ độc thủ, trường kiếm bỗng dựng đứng rồi xoay tít tạo nên một bức tường ngân quang bao phủ toàn bộ thân hình. Tiêu Phụng Hoàng ngưng thần quan sát trận đấu, nếu Đông Phương Thanh Vân thất thế lập túc nàng sẽ xuất thủ trợ chiến, trong khi đó Thần Quan Tú Sĩ vẫn đứng im bất động, thần thái cực kỳ ung dung thanh thản. Người của Ma cung và Quỷ lâm chưa có lệnh cũng đứng im xem hai cao thủ thi triển tuyệt học.

Sau khi trao đổi mười mấy chiêu cùng Ma cung Cung chủ, Đông Phương Thanh Vân bỗng hít một hơi dài, chân khí đề tụ, công lực hội thần, dẫn lực truyền khắp thân kiếm, lập tức thân kiếm rung lên vạn điểm tinh quang bắn ra liên miên, chỉ nghe Ma cung Cung chủ hét lên một tiếng, tung mình bay ra sau ngoài ba trượng.

Thần Quan Tú Sĩ đột nhiên kêu lên khe khẽ:

- Tiêu cô nương, Thiếu chủ thần công đã luyện thành tựu...

Trong khi giao thủ, Ma cung Cung chủ là người cực kỳ giảo trá quỷ quyệt, vừa thấy kiếm quang của đối phương lay động, hàn khí tỏa ra lạnh lẽo, bèn vội tung người thối lui, nào ngờ vẫn bị trúng một kiếm nơi vai tả. Đột nhiên Ma cung Cung chủ quát một tiếng, dốc hết tàn dư công lực lao trường kiếm về phía Đông Phương Thanh Vân đồng thời song thủ thuận theo thế lao mà phát chưởng, tựa hồ muốn dùng chiêu này để dẫn tới kết cục lưỡng bại câu thương, nhưng mụ vẫn chậm một bước, chính trong sát na Ma cung Cung chủ lao kiếm đi, mụ chợt thấy ngân quang trước mắt rực lên chói mắt, còn chưa nhìn rõ kiếm chiêu thì cánh tay hữu đả bị chém lìa, máu phun có vòi, mụ còn chưa kịp cất tiếng rú đau đớn thì thân hình đã bị một luồng kình phong xô tới quăng mụ ra xa hơn ba trượng. Đông Phương Thanh Vân một chiêu đắc thủ khi nào lại chịu bỏ qua cơ hội, bèn quát lớn... chính khi chàng định phi thân truy kích, bỗng... một thanh âm vang lên như quỷ khóc ma gào:

- Tiểu tử, chớ khinh động.

Cùng với lời nói, chỉ thấy một chiếc giường bát bảo bay vút ngang trời.

Chương 13: Thần Quan Tú Sĩ

Đông Phương Thanh Vân liếc mắt trông lên đã thấy một thiếu nữ dung nhan kiều diễm nửa nằm nửa ngồi trên giường bát bảo. Bốn góc giường ngoài mấy thiếu nữ khiêng giường còn có một thiếu nữ vận lam y tay cầm trường kiếm hàn quang lấp lánh. Đặc biệt là khi chiếc giường vừa xuất hiện, tứ bề đều vang rền tiếng hô:

Đ

- Cung nghênh Tổng giáo chủ giá lâm?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên, quay lại nói với Thần Quan Tú Sĩ:

- Chẳng lẽ thiếu nữ kia là Cừu Thế Dâm Oa sao?

Thần Quan Tú Sĩ hạ giọng:

- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy.

Kỳ thực, Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên cũng chẳng có gì lạ vì Hận Thiên Nữ đã ngoài lục tuần mà Cừu Thế Dâm Oa lại là sư phụ, vậy chí ít cũng phải ngoài bát tuần, chẳng lẽ Cừu Thế Dâm Oa đã luyện thành Trụ Nhan thuật ư?

Đông Phương Thanh Vân còn đang hồ nghi đã nghe thiếu nữ nọ cất giọng lạnh lẽo:

- Các ngươi mau thoái lui.

Bọn người của Ma cung, Quỷ lâm nhất tề cúi người đồng thanh:

- Tuân lệnh.

Nói đoạn, mọi người cùng thoái lui. Trong thoáng chốc, chỉ còn lưu lại thiếu nữ nằm trên giường cùng bốn thiếu nữ khiêng giường và bốn lam y thiếu nữ cầm kiếm. Nữ lang nằm trên giường sau khi thấy bọn người kia bỏ đi rồi, mới cất giọng ôn nhu:

- Tiểu huynh đệ, ngươi là Đông Phương Thanh Vân?

Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ:

- Đúng vậy?

Nữ lang mặt lộ vẻ giận, lạnh giọng:

- Sự tình của Hận Thiên Nữ ngươi biết rồi chứ?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Biết thì thế nào, không biết thì sao?

- Lão nương khách khí với ngươi, hà tất ngươi lạnh nhạt, vô lễ.

- Với thứ người... hừ...

Nữ lang trên giường ngồi phắt lên, gằn giọng:

- Ngươi dám nói tiếp không?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Tiện nhân...

Nữ lang bỗng cười gằn:

- Chỉ bằng vào câu này cũng đủ để ngươi phải chết.

Đông Phương Thanh Vân vẫn cất giọng sang sảng:

- Thần Quan tùy tòng, hãy thu thập tiện nhân.

Thần Quan Tú Sĩ liền bước tới, giọng băng lạnh:

- Tiện nhân, đừng nhiều lời, mau ra đây cùng bổn toà cao thấp.

Nữ lang cất tiếng cười nhạt:

- Tiểu tử, đừng để thuộc hạ của ngươi uổng mạng vô ích.

Đông Phương Thanh Vân cười khẩy:

- Ngươi không dám phân cao thấp với thuộc hạ của bổn thiếu gia thì làm sao có thể lấy mạng bổn thiếu gia được?

Nữ lang bật cười khanh khách, liếc mắt nói:

- Đại Tì Kiều, hãy giáo huấn gã mang quan tài.

Lời còn chưa dứt, một lam y thiếu nữ cầm kiếm đã thướt tha bước ra đứng đối diện với Thần Quan Tú Sĩ cách độ một trượng, nhưng chỉ đứng im không hề có động tịnh gì.

Thần Quan Tú Sĩ mắt lóe hàn quang, lạnh giọng:

- Tiện nhân, sao chưa động thủ?

Nữ lang nằm trên giường nói:

- Đại Tì Kiều, động thủ đi?

Lam y thiếu nữ dạ vang một tiếng trường kiếm xuất chiêu "Trường Hồng Quán Nhật" công thẳng tới trước ngực Thần Quan Tú Sĩ. Thần Quan Tú Sĩ vẫn đứng im bất động, đợi khi mũi kiếm cách người vài tấc, chỉ khẽ lắc người đã tránh khỏi thế công, thân hình tựa bóng u linh lướt qua sát người lam y thiếu nữ rồi lập tức trở về đứng cạnh Đông Phương Thanh Vân. Đã nghe lam y thiếu nữ rú lên thê thảm, thân hình lảo đảo ngã vật ra đất. Lúc này Thần Quan Tú Sĩ bèn nói:

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ có thể tùy ý ứng phó tiện nhân không?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Được?

Thần Quan Tú Sĩ bước tới, lạnh giọng:

- Giáo chủ, hãy xem xét thương thế của Đại Tì Kiều.

Nữ lang trên giường bát bảo vội phi thân lướt tới ôm lấy lam y thiếu nữ đặt lên giường vừa thoáng nhìn qua, mặt liền biến sắc, hỏi:

- Ngươi làm vậy là có dụng ý gì? Thủ pháp đả thương này do đâu mà ngươi biết?

- Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết?

- Đây là Huyết Mai chưởng.

Đông Phương Thanh Vân vì gấp muốn biết nữ lang này có phải là Cừu Thế Dâm Oa không nên vội hỏi:

- Tiện nhân có phải Cừu Thế Dâm Oa không?

Thần Quan Tú Sĩ vội đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, kẻ duy nhất biết được Huyết Mai chưởng chỉ có Cừu Thế Dâm Oa.

Lúc này Cừu Thế Dâm Oa sắc diện lúc xanh lúc đỏ, khi lại trắng bệch, chợt mụ hỏi:

- Chàng nói gì?

Thần Quan Tú Sĩ đáp:

- Ngươi đó nói, ngươi làm như vậy chỉ uổng công vô ích, nếu còn chút lương tri hãy mau giải tán Ma cung, Quỷ lâm, kiếm thâm sơn cổ động mà ẩn cư, vị đó sẽ tìm đến ngươi, bằng không...

Cừu Thế Dâm Oa toàn thân run rẩy hỏi:

- Bằng không thì sao?

Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Bằng không, vị đó không thể gặp ngươi, hơn nữa sẽ vì ngươi mà uổng mạng.

Cừu Thế Dâm Oa tựa như vô cùng kích động nói:

- Chàng còn nói gì nữa không?

Thần Quan Tú Sĩ hạ giọng:

- Đương nhiên là còn, song còn chưa đến lúc nói.

- Đích thân ngươi đã gặp chàng?

- Phải?

- Dung mạo chàng thế nào?

- Vị đó khôi ngô tuấn tú, mặt vuông chữ quốc mày kiếm mắt to, mũi thẳng miệng rộng, một điểm dễ nhận biết đó là có một nốt ruồi nhỏ nằm bên gò má tả.

- Ồ, chẳng lẽ ngươi cũng thấy chân diện mục của chàng?

- Chẳng việc gì phải ngạc nhiên, ngươi gặp người đó rất nhiều lần, nhưng chỉ có một lần thấy bổn lai diện mục mà thôi, đó là lần mà khi gặp nhau người đó nói: “Đây chính là bổn lai diện mục của huynh, đáng tiếc...” sau từ đáng tiếc vì ngươi không hỏi nên người đó cũng không nói, đúng vậy không?

- Ngươi và chàng có quan hệ thế nào?

- Phải chăng ngươi muốn nghe lại chuyện cũ sao?

Cừu Thế Dâm Oa thở dài:

- Chuyện xưa như mây khói, có gì để nghe nữa, ta có thể gặp chàng một lần không?

Thần Quan Tú Sĩ đáp:

- Trừ phi ngươi làm theo lời vị đó.

- Nhưng ta cần phải gặp chàng, rồi mới có thể quyết định.

Thần Quan Tú Sĩ mắt lóe nộ quang, gằn giọng:

- Lời đã nói hết, mời?

Cừu Thế Dâm Oa mặt lạnh như băng sương, nói:

- Chàng đang ở đâu?

Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Đang nằm trong tay ta?

Cừu Thế Dâm Oa mắt tóe lửa giận, quát:

- Ngươi dám vũ nhục chàng.

Thần Quan Tú Sĩ lạnh giọng:

- Làm sao ta có thể vũ nhục y, ngươi muốn nếm thử vài chiêu Thanh Sương kiếm sao?

Cừu Thế Dâm Oa chợt biến sắc:

- Đúng vậy?

Thần Quan Tú Sĩ bỗng quay lại nói:

- Xin hỏi Thiếu chủ, thuộc hạ có thể động thủ được không?

Đông Phương Thanh Vân tuy càng nghe càng thấy kỳ quái, nhưng cũng gật đầu:

- Được, nhưng hãy thận trọng, có kiếm không...

Chẳng đợi chàng nói hết, Thần Quan Tú Sĩ đã nói:

- Đa tạ hảo ý của Thiếu chủ, thuộc hạ đã có kiếm.

Dứt lời Thần Quan Tú Sĩ lấy từ dưới đáy quan tài ra một thanh trường kiếm hàn quang lấp lánh, hàn khí cực kỳ lạnh lẽo, thân kiếm đen sì, vì cỗ quan tài luôn được mang trên vai hữu nên không ai thấy được thanh kiếm này. Thần Quan Tú Sĩ nâng kiếm chăm chú nhìn hồi lâu mới nói:

- Hãy tiếp chiêu thứ nhất "Phù Sinh Nhược Mộng"?

Lời vừa dứt bỗng thấy Thần Quan Tú Sĩ bay vút lên không, giữa từng trời, kiếm quang phát ra vô số hắc quang cuồn cuộn trút xuống tựa thác đổ. Cừu Thế Dâm Oa cả kinh kêu "ối" một tiếng, thân hình chợt búng ra ngoài hai trượng, miệng quát:

- Hãy khoan.

Thần Quan Tú Sĩ tựa hồ không nghe, trường kiếm vẫn tựa Hắc Long vùng vẫy, hàn quang lạnh lẽo vô cùng, phóng tới công kích miệng hô:

- Chiêu thứ hai "Thượng Hải Di Châu" Tiếng hô còn chưa dứt đã thấy một đạo hắc quang tựa như tia chớp lao tới, Cừu Thế Dâm Oa kinh hãi, chuyển bộ tràn ngang qua hữu ba thước, miệng hô:

- Dừng tay?

Thần Quan Tú Sĩ cơ hồ hạ thủ lưu tình, thu chiêu, chuyển bộ lui về cạnh Đông Phương Thanh Vân, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã tin ta gặp qua người đó rồi chứ?

Cừu Thế Dâm Oa cất giọng run run nói:

- Ngươi có biết tên chàng không?

- Ngô Văn Nhã.

- Ngươi có thể cho ta hay chàng hiện ở đâu không?

- Trừ phi ngươi đáp ứng điều kiện.

- Chàng có khỏe không?

- Thân thể tráng kiện, nếu không vì ngươi thì...

Cừu Thế Dâm Oa vội hỏi:

- Thì sao?

Thần Quan Tú Sĩ lạnh giọng:

- Ngươi đã không đáp ứng điều kiện, hỏi làm gì? Ta hỏi ngươi có chịu chấp thuận điều kiện không hay là lại muốn nếm thử vài chiêu?

Cừu Thế Dâm Oa chợt hạ giọng, thần sắc lộ vẻ vô cùng ai oán:

- Chàng hận ta sao?

Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Đau xé tâm can.

Cừu Thế Dâm Oa toàn thân rúng động, mặt tái nhợt hỏi:

- Vì sao ngươi biết?

Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã biết được đại khái, có lẽ trước kia Cừu Thế Dâm Oa có tình nhân gọi là Ngô Văn Nhã, hai người yêu nhau tha thiết, sau do vì một nguyên nhân nào đó mà trở thành cừu địch. Chẳng bao lâu sau đã chứng thực nguyên do kia là do hiểu lầm nhưng cả hai lại không có cơ hội gặp lại vì vậy Cừu Thế Dâm Oa gấp muốn hòa giải nhưng lại không biết hành tung của Ngô Văn Nhã. Hôm nay lại biết Thần Quan Tú Sĩ biết được hành tung của tình lang, nên bất luận thế nào Cừu Thế Dâm Oa cũng phải gặp cho bằng được tình lang. Đông Phương Thanh Vân lại nghe Thần Quan Tú Sĩ cười gằn:

- Người đó và ta thân như huynh đệ, vị đó có lời muốn hỏi ngươi rằng, ngươi vẫn thề chết cũng phải hoàn thành tâm nguyện sao?

Cừu Thế Dâm Oa gật đầu buồn bã:

- Đúng vậy?

Thần Quan Tú Sĩ mắt lộ hung quang, quát:

- Vậy thì không còn gì để nói nữa, ngươi hãy cút đi.

Cừu Thế Dâm Oa lệ châu chan hòa, bỗng quay người nhảy lên giường giọng nghẹn ngào:

- Chàng bức người quá đáng.

Thần Quan Tú Sĩ dường cũng thoáng chút kích động:

- Phải, nhưng người nọ từng kể cho ta hay câu chuyện bi thương năm xưa và ngươi cũng không phải là không ép y.

Cừu Thế Dâm Oa rúng động tâm can, cất giọng ảm đạm:

- Ngươi và chàng thực thân như huynh đệ ư...

Lúc ấy chỉ thấy một lam y thiếu nữ bước tới nói nhỏ vài câu, sắc mặt Cừu Thế Dâm Oa bỗng tỏ vẻ mừng rỡ, bèn ra lệnh cho lam y thiếu nữ lui lại đoạn quay qua nói:

- Ngươi và chàng đã có quan hệ, ắt hẳn chàng và Thiếu chủ của ngươi cũng có liên hệ?

Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt:

- Đương nhiên?

- Vậy thì ta có một điều kiện.

- Ngươi cứ nói.

- Được lắm, Hận Thiên Nữ cùng Thiếu chủ của ngươi đã có hậu nhân, mà Hận Thiên Nữ đang bị ta khống chế, cũng giống ngươi khống chế Ngô Văn Nhã, điều kiện của ta là muốn trao đổi.

Thần Quan Tú Sĩ cười gằn:

- Hừ, không một ai có thể khống chế nổi Hận Thiên Nữ ngoài Thiếu chủ của ta và cũng không ai có thể định đoạt vận mệnh của Ngô Văn Nhã, kể cả ta ngoài Thiếu chủ của ta.

Cừu Thế Dâm Oa vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Thần Quan Tú Sĩ giọng lạnh băng:

- Chẳng có ý gì hết, nói cho ngươi hay, ngươi muốn tận diệt võ lâm ư? Ngươi còn kém lắm, nhất là trước Thiếu chủ của ta, cái gì ma âm, cái gì yêu nữ đều vô dụng mà Cừu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm thân phận là Tổng giáo chủ thì sao? Ngươi có tự tin có thể thoát khỏi Thanh Sương kiếm đệ tam chiêu Minh Nguyệt Châu Lệ ư?

Đông Phương Thanh Vân buột miệng nói:

- Thần Quan Tú Sĩ, ngươi chính là Ngô Văn Nhã phải không?

Thần Quan Tú Sĩ giật mình biến sắc, bất giác thoái lui, nói:

- Bẩm Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân nói rồi mới biết mình lỡ lời, bèn rất hối hận. Kỳ thực với trí thông minh tuyệt đỉnh của mình, chàng đã đoán được chân tướng, thử nghĩ Thần Quan Tú Sĩ đối với Cừu Thế Dâm Oa chẳng chút ngập ngừng. Hơn nữa một người có võ công tuyệt thế có thể dễ dàng truyền cho ai khác ngoài đệ tử, hậu nhân hoặc thuộc hạ thân tín mà Thần Quan Tú Sĩ lại nói người đó là huynh đệ, đây há chẳng phải mâu thuẫn lắm sao? Đã thấy Cừu Thế Dâm Oa vội nhảy xuống đất, phi thân tới nhìn không chớp mắt vào Thần Quan Tú Sĩ. Đông Phương Thanh Vân thấy Thần Quan Tú Sĩ ngập ngừng, vội nói:

- Thần Quan Tú Sĩ, nếu có điều uẩn khúc, ngươi không nói cũng được.

Thần Quan Tú Sĩ bỗng quì xuống nói:

- Mệnh lệnh của Thiếu chủ nặng tợ Thái sơn, có thể can thiệp bất cứ khi nào vào chuyện riêng của thuộc hạ, thuộc hạ dám trái lệnh, xin Thiếu chủ trừng phạt.

Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Đối với đại sự của bản thân, có điều khó nói cũng là thường tình, nào có tội chi, ngươi hãy bình thân, ta không trách phạt chi hết.

Thần Quan Tú Sĩ dập đầu nói:

- Đa tạ đại ân của Thiếu chủ? Thuộc hạ chính là Ngô Văn Nhã.

Cừu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm vừa nghe vậy tựa như sét đánh ngang tai, toàn thân run rẩy, miệng la lớn:

- Ngô huynh...

Vừa la vừa lao tới ôm lấy Thần Quan Tú Sĩ. Thần Quan Tú Sĩ vừa lắc mình né tránh vừa nói:

- Ngươi làm gì vậy?

Cừu Thế Dâm Oa chợt sực tỉnh, vội nói:

- Ngô huynh, huynh có thể bỏ mặt nạ ra được không?

Thần Quan Tú Sĩ lạnh lùng:

- Ngô mỗ đường đường một đại trượng phu, há có lý đâu lại không thể bỏ mặt nạ, nhưng ngươi phải đáp ứng điều kiện đã...

Cừu Thế Dâm Oa trầm ngâm hồi lâu, mới nói:

- Tiện nữ cần phải thấy rõ chân giả mới có thể quyết định.

Thần Quan Tú Sĩ quay lại nhìn Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân hiểu ý vội nói:

- Đây là việc riêng của ngươi, cứ tùy nghi?

Thần Quan Tú Sĩ bèn tra gươm vào vỏ, rồi thò tay lột mặt nạ, nói:

- Hãy nhìn cho rõ đi?

Dứt lời lại đeo mặt nạ lên, Đông Phương Thanh Vân đã nhìn rõ, thì ra Thần Quan Tú Sĩ vốn có một gương mặt thanh tú, anh tuấn, thần sắc cùng khí phách oai nghi, tác độ bốn mươi làm Cừu Thế Dâm Oa ngẩn người nhìn không chớp mắt, đoạn thở dài trầm giọng:

- Ngô huynh, trên thế gian này người hiểu muội nhất chính là huynh. Lẽ nào huynh không biết muội không thể đáp ứng điều kiện này?

Thần Quan Tú Sĩ gầm lên:

- Được? Ta nghe rõ rồi, ngươi hãy cút đi?

Cừu Thế Dâm Oa cất giọng nghẹn ngào, ai oán:

- Những mong Ngô huynh lượng thứ cho muội, muội được gặp huynh là toại nguyện, vĩnh biệt, hy vọng kiếp sau chúng ta có thể nên duyên phu phụ, vĩnh biệt.

Nói rồi nàng nhảy lên giường, nói:

- Đi?...

Thần Quan Tú Sĩ bỗng cười cuồng dại:

- Lần sau nếu ngươi để ta gặp được, đừng trách đại gia hạ thủ vô tình.

Bóng Cừu Thế Dâm Oa đã khuất nhưng giọng nói não nề vẫn vọng lại:

- Vĩnh biệt Ngô huynh.

Đông Phương Thanh Vân biết rằng tình cảm của Thần Quan Tú Sĩ và Cừu Thế Dâm Oa vẫn còn sâu nặng, chỉ vì bất đồng mục đích mà phải phân ly. Một cặp trai tài gái sắc lại phải chia ly thực khiến người đau lòng xót dạ. Lúc ấy Thần Quan Tú Sĩ bỗng nói:

- Thiếu chủ, chúng ta phải đi rồi, rất có thể Cừu Thế Dâm Oa sẽ tới Tung sơn.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Vì sao ngươi biết?

Thần Quan Tú Sĩ đáp:

- Vì nàng từng phát thệ sẽ tận diệt bảy đại môn phái.

Đông Phương Thanh Vân thực không nhẫn tâm chứng kiến cảnh cặp tình nhân phải đôi ngã chia ly nên lắc đầu:

- Cũng chẳng cần gấp làm chi, hãy ngồi xuống rồi nói.

Ba người cùng tới dưới gốc cổ tùng ngồi xuống, Đông Phương Thanh Vân thở dài trầm trọng nói:

- Thần Quan Tú Sĩ, ta biết tâm tình của ngươi, ngươi vẫn yêu nàng tha thiết, phải không?

Thần Quan Tú Sĩ vội nói:

- Bẩm Thiếu chủ, đây chính là điểm yếu nhược của thuộc hạ.

- Sai rồi, đây là sự thường tình, thiết tưởng ngươi chẳng phải gỗ đá, há có thể gọi là nhược điểm?

Thần Quan Tú Sĩ thở dài:

- Dụng ý Thiếu chủ muốn thế nào?

- Ta chẳng có ý gì khác, có thể thấy nhất cử nhất động của Cừu Thế Dâm Oa mà biết rằng nàng còn yêu ngươi, trước khi ra đi nàng còn nói mong kiếp sau kết làm phu phụ. Nhưng kiếp sau là thế nào chúng ta không biết, mà kiếp này lại có thể nhẫn tâm đọa đầy người mình yêu mến ư?

Thần Quan Tú Sĩ gật đầu không nói. Đông Phương Thanh Vân tiếp:

- Tình cảnh này thực khiến người rơi lệ, cảm khái vạn phần.

Tiêu Phụng Hoàng cũng tiếp lời:

- Đúng vậy, người hữu tình khó thành quyến thuộc, có ai lại không vì thế rơi lệ cảm thương?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Chính thế, cố nhân coi kiếp nhân sinh như mộng tựa kịch, nhưng có ai lại không muốn mơ một giấc mộng đẹp, diễn một tuồng kịch vui. Ý ngươi thế nào?

Thần Quan Tú Sĩ cất giọng thảm não:

- Thiên mệnh an bài, còn lời gì để nói nữa.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Ngươi nên nhớ một điều thiên mệnh tuy khó tránh nhưng nếu người ta nỗ lực phấn đấu thì vẫn có thể vãn hồi, do vậy người mới là chính yếu. Nếu ngươi kể lại thiên diễm tình của mình có lẽ Thanh Vân sẽ hòa giải thay ngươi, ý ngươi thế nào?

- Bẩm Thiếu chủ...

- Ngươi đừng hiểu lầm ý của ta, nói được thì nói, không thể nói thì đừng nói, ta không miễn cưỡng.

- Được, thuộc hạ sẽ nói.

- Xin cứ tùy ý.

Lúc này Thần Quan Tú Sĩ song mục thất thần, tựa hồ vạn phần cảm khái, thở dài nói:

- “Sự tình xảy ra đã mười bảy năm rồi, lần đó thuộc hạ phụng mệnh ân sư bôn tẩu giang hồ dùng tên thực để tìm kiếm Cửu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm. Theo lời ân sư, thủ đoạn của Âu Chính Cầm quá ư tàn độc, hơn nữa võ công của nàng lại rất giống tuyệt học của Địa Mộ giáo. Bể người vô định, biết đi đâu để kiếm Âu Chính Cầm đây?

Vì vậy thuộc hạ bèn tới Trung Nguyên. Trung Nguyên chính là trung tâm võ học, các môn các phái bao la vạn tượng, sự gì cũng có, kể cả Tam giáo Cửu lưu. Một ngày nọ thuộc hạ tiến vào phủ Tế Nam. Tế Nam phủ cũng là một trong những trung tâm võ học của Trung Nguyên, khi ấy đã là lúc lên đèn, ngựa xe như nước, người qua kẻ lại tấp nập.

Thuộc hạ thả bộ đi khắp Tế Nam phủ một lượt, khi xem hết tất cả cảnh vật trong phủ thì đêm đã buông phủ vạn vật, thuộc hạ bèn tìm một khách điếm tá túc qua đêm nhưng đó lại là một đêm thức trắng. Trống canh hai vừa điểm, thuộc hạ đang định chuẩn bị hành động bỗng thấy một tiếng động khẽ vang lên trên mái nhà, bèn nghĩ thầm chẳng lẽ có người muốn tới kiếm ta. Vừa nghĩ thuộc hạ vừa dịch chuyển cước bộ tới bên cửa sổ, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên phát hiện ra có tiếng cước bộ đang di chuyển tới gần cửa sổ, không lâu sau lại nghe tiếng đáp xuống đất, nhẹ tựa lá rụng.

Thuộc hạ bèn quay lại giường chờ xem động tĩnh. Lòng biết võ công người này chẳng kém gì mình. Đúng lúc ấy cánh cửa sổ từ từ mở ra, đồng thời một bóng đen bay vút vào phòng. Thuộc hạ vẫn vờ ngủ say không biết.

Người vừa đột nhập vào phòng khẽ hừ một tiếng, đột nhiên y rút bùi nhùi đánh lửa châm đèn. Thuộc hạ tự thị võ công cao thâm đợi khi ánh đèn sáng bừng lên mới bật ngồi dậy, quát:

- Ngươi là ai?

Nào ngờ khi đưa mắt trông lên, người nọ lại là nữ nhân, cũng giống như Cừu Thế Dâm Oa hiện tại, là một thiếu nữ tuổi vừa đôi tám, dung nhan tuyệt thế, đương nhiên thuộc hạ không hoài nghi nàng lại là Cừu Thế Dâm Oa vì ân sư có nói rằng Cừu Thế Dâm Oa khi đó tuổi ngoại bát tuần, mà người đứng trước mắt lại là một thiếu nữ, chính khi thuộc hạ còn đang kỳ quái thì nàng lại thối lui, thoáng ngạc nhiên kêu lên:

- Ồ, thì ra ngươi cũng biết võ công.

Ý tứ của thiếu nữ khiến thuộc hạ sanh nghi, nàng đã là thiếu nữ vì cớ gì tam canh bán dạ lại xông vào phòng của nam nhân. Thuộc hạ bèn cười thầm, nói:

- Cô nương, giữa đêm giá lâm, có điều chi chỉ giáo?

Nàng đỏ bừng hai má, thu ba sóng sánh nói:

- Kiếm các hạ?

Đây thực là kỳ sự trong thiên hạ, tuy vậy thuộc hạ vẫn nói:

- Đã là muốn kiếm Ngô mỗ ắt phải có dụng ý?

Đêm đó nàng khoác một tấm áo màu lục bó sát lấy thân hình kiều diễm. Vừa nghe thuộc hạ hỏi vậy nàng bèn cười, thân hình xoay một vòng, đột nhiên y phục rơi xuống, nàng nói:

- Muốn cùng ngươi mơ giấc mộng Vu Sơn.

Khi đó thuộc hạ đã gần ba mươi há có lý gì không hiểu, chỉ là thầm nghĩ vì sao thiên hạ lại có nữ nhân dâm đãng như vậy, bèn tức giận, nộ hỏa xung thiên nhưng lúc đó trên người nàng đã không còn mảnh vải. Thuộc hạ bèn lạnh giọng nói:

- Hừ, tiện nhân có bản lãnh thì hãy theo ta.

Dứt lời, thuộc hạ thi triển khinh công ra ngoài, chỉ nghe nàng kêu lên:

- Ngô huynh, hãy đợi muội.

Thuộc hạ vừa thoát ra ngoài bèn thừa cơ nuốt ngay hai viên Chấn mê dược của ân sư đưa cho đề phòng bất trắc, kỳ thực từ khi thuộc hạ thấy nàng khỏa thân, da thịt trắng ngần, thân hình nảy nở thì lòng cũng rung động, dục vọng bùng cháy. Sau khi uống Chấn mê dược thuộc hạ mới hoài nghi nàng là Cừu Thế Dâm Oa. Vừa nghĩ như vậy, thuộc hạ vội giảm ngay tốc độ, đợi nàng nhảy ra mới thi triển khinh công lao đi. Cứ vậy hai người một trước một sau lao đi, ra tới cánh rừng nhỏ ngoài thành bèn dừng lại, vừa quay người đã thấy nàng đứng cách đó chừng hơn trượng.

Khinh công của nàng thực khiến thuộc hạ bất ngờ, bèn quát hỏi:

- Ngươi là Cừu Thế Dâm Oa?

Nàng đáp:

- Đúng vậy?

Thuộc hạ vừa rút kiếm vừa nói:

- Thực là đi rách cả giày không kiếm được, chẳng tốn chút hơi lại tìm ra, ngươi đã tới kiếm bổn thiếu gia, hãy lấy binh khí ra, ta muốn phân cao thấp rồi.

Nàng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, miệng vẫn e ấp nụ hàm tiếu, cất giọng oanh vàng thỏ the?:

- Ngô huynh muốn kiếm muội ư?

Thần thái của nàng không thể không khiến thuộc hạ tạm hoãn công thế, nên biết môn hạ của Tam Bí quyết chẳng phải hạng võ sĩ xuất kiếm công kích một nữ nhân tay không tấc sắc, vì vậy thuộc hạ bèn quát:

- Đúng vậy?

- Huynh muốn kiếm muội, vì sao phải chạy ra đây?

- Tiện nhân, ngươi thực vô liêm sỉ.

Nàng vẫn cười khanh khách:

- Huynh kiếm muội làm chi?

- Diệt trừ đại ma đầu tàn độc nhà ngươi.

- Chúng ta vốn chẳng oán cừu.

- Đừng nhiều lời, ta muốn động thủ rồi.

Thuộc hạ cũng biết nếu cứ hỏi đáp như vậy đến ba ngày ba đêm nàng cũng không hết lời để hỏi, vì thế bèn đâm ngay một kiếm. Cừu Thế Dâm Oa vẫn cười khanh khách, ưỡn ngực đón kiếm. Đây thực khiến thuộc hạ bất ngờ, kiếm đâm tới, nàng đưa ngực ra đón thế chẳng phải đao trắng đâm vào đao đỏ rút ra ư? Thuộc hạ đành phải gấp thu chiêu thối lui hai bước, quát:

- Ngươi định giở trò gì vậy?

Nàng thấy thuộc hạ thu chiêu thối lui thì lộ vẻ đắc ý nói:

- Kỳ quái, huynh muốn hạ sát muội, mà muội cũng có ý đó, huynh được toại nguyện, vì sao huynh lại thu chiêu thoái bộ.

Qui củ võ lâm là không thể giết một người không còn lực phản kháng, nàng tuy là một thân tuyệt học há có thể không còn lực phản kháng? Ta có thể cứ theo qui của võ lâm mà hạ sát thủ không? Không thể? Đã là không thể thì phải làm sao chỉ còn một cách là chọc nàng giận. Do vậy thuộc hạ bèn lớn tiếng:

- Tiện nhân vô sỉ, thủ đoạn của ngươi quá ư tàn độc, khiến trong võ lâm người người đều căm hận, không ngờ hôm nay vừa gặp, ngươi lại dâm đãng vô sỉ như vậy quả là danh bất hư truyền.

Nàng lập tức biến sắc. Thuộc hạ cả mừng biết rằng nếu chửi tiếp ắt sẽ thành công bèn nhếch mép cười khẩy, nói:

- Vô sỉ dâm tiện, ngươi muốn dùng xác thịt bẩn thỉu đến kinh nhân hãi thế để dụ người sao? Nhưng bổn thiếu gia thấy thân xác dâm tiện của ngươi thì thực kinh tởm.

Hừ? Không ngờ thiên hạ lại có kẻ hạ tiện đến như vậy.

Sắc diện của nàng trắng bệch, mắt lộ hung quang. Thuộc hạ biết thời cơ đã tới bèn ngấm ngầm vận công, cất giọng khinh miệt:

- Bổn thiếu gia đối với tiện nhân di dâm thủ lạc như ngươi phải giết không chút nương tay? So với hạng thanh lâu kỹ nữ, không biết ngươi còn hạ tiện gấp mấy vạn lần.

Lúc ấy sắc diện của nàng đã trở lại vẻ an nhiên, ôn hòa, việc này thực kỳ quái, thuộc hạ đã đem những lời hạ lưu nhất ra chửi mà nàng vẫn bất động thanh sắc, thuộc hạ tức giận gầm lên:

- Ngươi... da mặt của ngươi quả là dày hơn cả tường thành của Vạn Lý Trường Thành.

Nàng vẫn dịu dàng nói:

- Dù gì muội cũng không trúng kế khích tướng của huynh đâu.

Trời đất? Với hạng nữ nhân này thuộc hạ phải ứng phó thế nào đây. Đương thời thuộc hạ nghĩ rằng tuy mình phụng mệnh ân sư, nhưng ân sư từng giáo huấn rằng phải là nam tử hán phong độ hiên ngang, không được trá ngụy, nếu ta bỏ về phục lệnh ân sư thì ân sư cũng không trách cứ.

Nghĩ vậy thuộc hạ khẽ hừ một tiếng, thi triển khinh công bỏ đi. Nhưng lòng dạ nữ nhân thực khôn lường, khi ta theo đuổi họ thì họ chẳng đếm xỉa gì tới ta, khi ta lạnh nhạt thì họ lại quấn lấy. Thuộc hạ vừa cất bước bỗng nghe Cừu Thế Dâm Oa la lên:

- Dừng bước?

Theo lời nói, lục quang loang loáng, một nữ nhân đã chặn đường thuộc hạ, chính là nàng Cừu Thế Dâm Oa Âu Chính Cầm, chỉ trong khoảnh khắc này, thuộc hạ bỗng nghĩ được một kế, biết rằng lúc này bất luận thế nào cũng đừng nói gì, do vậy im lặng không nói. Nàng vẫn đứng đó, môi mím chặt, vẫn giữ nguyên nét mặt bí hiểm. Cứ đứng như vậy chừng nửa giờ, nét mặt của nàng đã lộ vẻ khó chịu, thuộc hạ biết thời cơ đã đến bèn khinh miệt hừ một tiếng, rồi im lặng. Quả nhiên nàng trúng kế, cất giọng tức giận:

- Chẳng lẽ huynh bị á khẩu rồi ư?

Thuộc hạ mừng thầm, bèn tra kiếm vào vỏ, thản nhiên bỏ đi về phía bên đường.

Kỳ thực làm vậy là thuộc hạ có dụng ý. Thứ nhất là phải dọ thám bằng được võ công nàng thi triển có phải là Âm Dương thủ của Địa Mộ giáo không? Thứ nhì, khi biết rõ hư thực, mới bức nàng động kiếm để xem có phải là Âm Dương kiếm bát chiêu, nhiệm vụ hoàn thành thì phải dạy cho nàng một bài học rồi mới bỏ đi. Quả nhiên nữ nhân sợ nhất người ta lạnh nhạt với mình, vừa thấy bộ dạng của thuộc hạ, nàng biến sắc, lắc người chắn trước mặt thuộc hạ nói:

- Ngươi định giở trò gì vậy?

Thuộc hạ vẫn chỉ khẽ hừ lạnh lẽo, ngước mắt nhìn trời chẳng đếm xỉa gì tới nàng, ánh mắt tựa hồ nhìn như không thấy, đối với nàng điều này còn khó chịu gấp trăm lần nghe chửi. Nàng lại quát:

- Tiểu quỷ, vì sao ngươi không nói?

Thuộc hạ sa sầm nét mặt gằn giọng:

- Ngươi không đủ tư cách nói chuyện với ta?

Thuộc hạ biết nếu để nàng kịp phản ứng thì bao nhiêu công lao sẽ tan thành mây khói, nên vừa dứt lời lại khẽ hừ một tiếng lạnh lẽo và khinh miệt đoạn từ từ quay người mà đi. Quả nhiên nàng trúng kế.

Đã nghe nàng gầm lên lao thẳng tới, thuộc hạ mừng thầm vội lắc người quay phắt lại, chỉ thấy thân hình nàng tựa một trận cuồng phong cuốn tới, song thủ đẩy ra lập tức một luồng kình phong mãnh liệt xô tới. Thuộc hạ cười nhạt nói:

- Ngươi còn chưa đủ tư cách động thủ với bổn thiếu gia.

Dứt lời bèn khoa tròn song thủ xuất chưởng nghênh tiếp. Sau khi tiếp được ngoài hai mươi chiêu nàng bỗng hú lên một tiếng dài, thân hình bay vọt lên cao, song chưởng nhanh như chớp bủa xuống, thuộc hạ mừng thầm:

- Âm Dương thủ?

Thuộc hạ vội tràn ngang qua tả thoát khỏi công thế, đồng thời tuốt Thanh Sương kiếm quát:

- Hãy tiếp thử vài chiêu?

Nguyên Thanh Sương kiếm chính là một trong thiên hạ Ngũ kiếm là sở hữu của Hoa Sơn phái, là do ân sư tạm mượn của Hoa Sơn, kiếm chiêu thì có Thanh Vân tam chiêu, cũng do ân sư truyền thụ, uy lực mãnh liệt, thiên hạ vô địch. Thuộc hạ công chiêu thứ nhất nàng liền biến sắc vội nghiêng mình né tránh đồng thời tuốt kiếm.

Chiêu thứ hai nàng thiếu chút nữa bỏ mạng tại trường. Chiêu thứ ba nàng không còn né được, đành phải thi triển Âm Dương kiếm, chiêu thứ tám “Hồn Du Địa Phủ”, kết cục thực bất ngờ, khi song kiếm tương giao, thuộc hạ và nàng đều thối lui mấy bước, cả hai cùng thọ thương trầm trọng. Thuộc hạ bèn tra kiếm vào vỏ cất bước trở về khách điếm, nàng cũng đi theo sát gót, cả hai chẳng ai đếm xỉa ai. Về đến phòng thuộc hạ, nàng bèn ngồi xuống hành công trị thương, thuộc hạ ngạc nhiên, thì ra nàng không hề sợ thuộc hạ sẽ ám toán. Thuộc hạ cũng vội vận công điều tức, sau khi nuốt hai viên trị thương dược, thương thế đã trị khỏi. Chính lần đó nàng nói rằng nàng có huyết hải thâm cừu với bảy đại môn phái, sẽ có một ngày nàng phải báo cừu cho phụ mẫu. Nàng còn nói Hận Thiên Nữ chính là đệ tử của nàng. Sau đó thuộc hạ quay về phục mệnh ân sư, nàng bèn đi theo. Thuộc hạ bị bức phải xuất thủ đuổi nàng đi, có một lần vì quá tức giận thuộc hạ đã đả thương nàng. Thuộc hạ hối hận trị thương cho nàng, nàng nói nàng đã phải lòng thuộc hạ, mà thuộc hạ thì sao? Chính như Thiếu chủ nói, con người chẳng thể vô tình như gỗ đá, đương nhiên cũng đem lòng yêu thương nàng. Sự tình đại lược xảy ra như vậy.”

Đông Phương Thanh Vân nghe xong trầm ngâm hồi lâu bèn nói:

- Vì sao bảy đại môn phái lại giết phụ mẫu của nàng?

Thần Quan Tú Sĩ thở dài:

- Nàng nói rằng song thân vì muốn báo thâm cừu nên đã lên trộm Chung Nam chân kinh của

Chung Nam phái. Sau phát hiện ra, Chung Nam phái bèn tập hợp bảy đại môn phái cao thủ, hợp lực giết chết phụ mẫu của nàng.

- Bảy đại môn phái tựa hồ lấy mạnh hiếp yếu rồi?

- Thuộc hạ cũng nghĩ vậy, song bảy đại môn phái dù gì cũng là danh môn chính phái, há có lý gì không dung nổi người, ắt hẳn trong việc này còn có điều uẩn khúc.

- Ngươi nói nàng là người của Địa Mộ giáo.

- Phải, chính vì như vậy, thuộc hạ mới phụng mệnh ân sư xuất đầu lộ diện thuyết phục nàng nói ra bí mật của Địa Mộ giáo, không ngờ nàng... nàng...

- Thôi được, hiện tại hãy trả lời câu hỏi của ta, vì sao võ công của Cừu Thế Dâm Oa không cao bằng Hận Thiên Nữ?

Thần Quan Tú Sĩ vội đáp:

- Theo lời Cừu Thế Dâm Oa, Hận Thiên Nữ là đệ tử của nàng từ mấy chục năm trước, sau đó Hận Thiên Nữ bôn tẩu giang hồ, học được Mê công, sau khi luyện thành Mê hương, lại thêm Thái Ấm bổ dương đại pháp, Hận Thiên Nữ đã hấp thụ chân nguyên của rất nhiều cao thủ. Về sau Âu Chính Cầm cũng dùng thủ pháp của Hận Thiên Nữ, luyện Thái Ấm bổ dương, nhưng từ khi gặp được thuộc hạ tới nay thì bỏ hẳn, do vậy võ công của nàng càng không thể so với Hận Thiên Nữ.

- Vì sao Hận Thiên Nữ lại bị phế võ công?

- Đây là kế trá ngụy.

- Hãy nói rõ hơn.

- Thiếu chủ hãy thử nghĩ, Hận Thiên Nữ đã rút chân nguyên của hơn một trăm cao thủ, vậy công lực hiện nay cũng gần một ngàn năm công lực rồi, phải không?

- Điều này ta có nghe Quỷ Y nói.

- Người có một ngàn năm công lực, có thể nói thiên hạ độc nhất vô nhị, do vậy có thể luyện và đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Như vậy một Cừu Thế Dâm Oa võ công chỉ là đối thủ của Tam Bí đệ tử làm sao có thể tùy ý phế bỏ võ công của Hận Thiên Nữ?

- Đương nhiên không thể.

- Như vậy việc này chẳng những có uẩn khúc, hơn nữa còn khiến người ta khó hiểu. Cho nên có thể nghĩ rằng đây là một âm mưu.

- Sai rồi, đây không phải là âm mưu.

- Chẳng lẽ Thiếu chủ phát hiện được điều gì khác?

- Hận Thiên Nữ đã có võ công cao siêu nhưng vừa rồi Cừu Thế Dâm Oa nói rằng Hận Thiên Nữ đã nằm trong tay nàng, điều này lại là sự thật, do vậy có thể là Hận Thiên Nữ ngụy trang.

Tiêu Phụng Hoàng vội nói:

- Vì sao lại phải giả làm bị phế võ công, thậm chí còn qua mặt của Cừu Thế Dâm Oa?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Theo ta thì có hai điểm nghi hoặc, thứ nhất Hận Thiên Nữ là người cơ trí, tựa hồ đã từ lâu thị biết ý đồ của Cừu Thế Dâm Oa, rồi gần đây Hận Thiên Nữ có lẽ cần phải luyện một loại thần công khác do vậy bèn lợi dụng cơ hội để Cừu Thế Dâm Oa thực hiện ý đồ, trong thời gian bị cầm tù Hận Thiên Nữ sẽ luyện tập thần công. Thứ hai Hận Thiên Nữ đã hận hết thảy người trong thiên hạ, có ý muốn tận diệt võ lâm cao thủ, nếu thị xuất thủ ta sẽ dốc tận lực ngăn trở, nàng vì muốn được lòng ta đương nhiên sẽ né tránh, do vậy bèn dùng chiêu mượn đao giết người, nghĩa là lợi dụng ý đồ của Cừu Thế Dâm Oa thay mình tận diệt bảy đại môn phái.

Thần Quan Tú Sĩ toàn thân rúng động nói:

- Vậy, Cừu Thế Dâm Oa quả đã bị Hận Thiên Nữ lợi dụng rồi, nhưng tự nàng lại không phát giác quỷ kế.

- Đúng thế, do vậy muốn đánh động Cừu Thế Dâm Oa chỉ có hai cách, thứ nhất cần phải cho nàng thấy thực lực của bảy đại môn phái còn hơn hẳn Quỷ lâm, Ma cung gấp bội, cách thứ nhì bảo cho nàng biết ý đồ của Hận Thiên Nữ.

Ngưng một chút, Đông Phương Thanh Vân tiếp:

- Tuy chúng ta đã biết rõ nội tình, song chưa nghĩ ra cách ứng phó để người hữu tình trở thành quyến thuộc, hơn nữa còn điều tra về bí mật của Mộ Địa giáo. Việc tuy tại nhân song tiền đồ khó lường, chúng ta phải dốc hết lực lượng mà làm, nếu có thất bại thì cũng không ân hận mình đã không làm hết sức, nay ta phải đi thôi. Nào chuẩn bị xuất phát.

Chương 14: Đại Phá Hoạt Thi

Trống canh tư đã điểm, dưới ánh trăng sáng dịu, trên một ngọn tiểu sơn giữa Tế Nam phủ và Tung sơn đang là long tranh hổ đấu, tiếng quát tháo vang dội một góc trời, bóng người tả xung hữu đột ai nấy đều đang thi thố mọi ngón quyền cước bình sinh tuyệt học cùng địch nhân quyết đấu sanh tử. Giữa đám người đang tung hoành chập chờn lại thấy một chiếc giường bát bảo trang trí vô cùng sang trọng, người nằm trên giường là một nữ lang dung nhan tuyệt thế, phía trước có một lam y thiếu nữ đứng hộ vệ.

T

Đối diện cách chiếc giường bát bảo không xa có bảy người đang đứng, trong số này thấy có đủ cả tăng, đạo, nhân, họ chính là Chưởng môn nhân của bảy đại môn phái. Chợt một bóng người lao vút tới nhanh như tên bay, người nọ đến trước mặt bảy người thì dừng lại chỉ thấy người này vận trường bào đỏ, lưng đeo gùi. Đó chính là Tích Thư Nhân, đã nghe thanh âm sang sảng của Tích Thư Nhân:

- Cừu Thế Dâm Oa, nếu ngươi còn vọng tưởng muốn tận diệt bảy đại môn phái...

Thiếu nữ nằm trên giường chính là Cừu Thế Dâm Oa, đã nghe nàng cất giọng băng lạnh:

- Ngươi tưởng có thể phá giải được mê hương là đã phân thắng bại rồi sao? Hừ, ngươi hãy mở to mắt ra mà xem sát thủ kiếm của lão nương? Vốn lão nương có ý xử trí riêng với bảy đại môn phái, nhưng việc này đã qua sáu, bảy mươi năm, tiểu tạp chủng các ngươi vốn không hiểu nội tình, nên lão nương tạm tha cho lần này, mau cút đi cho khuất mắt.

Tích Thư Nhân cười ha hả:

- Ngươi đừng quá đề cao mình, có bản lãnh gì thì hãy mang ra thử.

Cừu Thế Dâm Oa cười nhạt:

- Thử thì thử, tứ tì nữ, thoái bộ mau?

Lời vừa dứt, chiếc giường bát bảo bỗng bay lên, lao ra ngoài hai mươi trượng. Cừu Thế Dâm Oa lại quát:

- Các ngươi đều thối lui ra ngoài mười trượng?

Thiếu Lâm chưởng môn cũng hô Phật hiệu:

- A di đà Phật. Tất cả cao thủ của bảy phái xin thoái lui mười trượng.

Đã thấy người của song phương đều thối lui ra hơn mười trượng. Lại nghe Thiếu Lâm chưởng môn nói:

- Tích Thư thí chủ, Thiếu chủ đâu?

Tích Thư Nhân đáp:

- Bẩm Thiếu Lâm chưởng môn, theo lời Tam Bí Ngũ Dũng thì Thiếu chủ cùng ba nhân vật thần bí giao thủ, Thiếu chủ thần công đã luyện thành, lại có Thần Quan Tú Sĩ hộ vệ quyết không có gì phải lo sợ.

Thiếu Lâm chưởng môn khẽ gật:

- Nhưng hiện tại đang là lúc chánh tà sắp phân tranh vì sao Đông Phương Thiếu chủ không chủ trì đại cục?

- Trước khi Thiếu chủ chưa xuất hiện môn hạ của Tam Bí tạm thời do thiền sư chỉ huy, thiền sư cứ an tâm, có môn hạ của Tam Bí ở đây thì không phải lo gì cả, hơn nữa tại hạ biết rõ tính khí của Thiếu chủ, nếu không có phát hiện gì trọng đại ắt sẽ không chậm đến.

- Lão nạp tuy cũng nghĩ vậy, nhưng đối phương có quá nhiều cao thủ, mà bảy đại môn phái vì chân kinh mất đã nhiều năm, nên nay võ công...

- Xin thiền sư ra tâm, môn hạ của Tam Bí là Ngũ Dũng, Ca Vương, Thiên Sứ, Quỷ Tinh Linh đã hóa trang thành cao thủ của bảy phái là Võ Đang, Thanh Thành, Thiếu Lâm tam lão. Thiền sư có phá hiện gì khác lạ không?

- Ngoài trăm trượng, nhân ảnh trùng trùng có lẽ đó là cao thủ của các phái trong võ lâm có ý tới đây quan chiến. Tích Thư Nhân, lão nạp hiểu dụng ý của thí chủ là muốn chấn hưng thần uy của bảy đại môn phái, lão nạp thực vạn phần cảm kích...

Tích Thư Nhân vội hạ giọng ngắt lời:

- Xin đại sư hãy lưu ý xem...

Lời còn chưa dứt ai nấy đều đưa mắt nhìn, đã thấy chín tên Hoạt thi hiện ra bên giường bát bảo của Cừu Thế Dâm Oa, lúc này tiếng tiêu đã vang lên, thanh âm chói tai vô cùng ma quái, chín Hoạt thi tùy theo cung điệu của tiếng tiêu mà tiến về phía bảy vị chưởng môn.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Thỉnh thiền sư hãy truyền lệnh cho Thiếu Lâm tam lão.

Thiếu Lâm chưởng môn gật đầu, mục quang đầy vẻ cảm kích, cất giọng sang sảng.

- Thiếu Lâm tam lão…

Đã nghe ba tiếng niệm phật hiệu vang lên, từ phía sau có ba bóng áo đỏ lao tới, áo đạo hồng anh lao tới, quì xuống trước mặt Thiếu Lâm chưởng môn, họ chính là Thiếu Lâm tam lão. Thiếu Lâm chưởng môn thoáng nhìn chợt biến sắc, mấy người này nào phải làm môn hạ của Tam Bí, rõ ràng họ là Vô Văn, Vô Niệm, Vô Tâm ba vị đại sư. Lại nghe Tích Thư Nhân nói:

- Mau báo danh.

Ba người nọ lần lượt nói:

- Quỷ Tinh Linh… Tín Dũng…

Ca Vương Tích Thư Nhân tiếp:

- Các vị phải nhớ rõ thân phận hiện nay, hãy dùng Ban Nhược thần công. Phục Ma đại pháp cùng La Hán Quyền. Hãy nghe theo lệnh của Thiếu Lâm chưởng môn.

Thiếu Lâm chưởng môn lúc này mới biết họ là người của Tam Bí, bèn nói:

- Thiếu Lâm tam lão, hãy ứng phó Hoạt thi không được làm nhục thinh danh của Thiếu Lâm nhưng cần thể niệm đức hiếu sanh, chỉ cần phế bỏ hai chân của Hoạt thi là được.

Ba người đồng thanh:

- Tuân pháp chỉ…

Nói rồi nhất tề đứng lên, tiến về phía Hoạt thi. Khi song phương gặp nhau, chín Hoạt thi cùng lúc triển khai đội hình vây lấy Thiếu Lâm tam lão. Lúc ấy tiếng tiêu chuyển từ cung điệu ai oán bi thương sang hùng tráng dồn dập, cao vút. Chín Hoạt thi đều xuất chưởng công kích. Trong nháy mắt chỉ thấy chưởng ảnh đầy trời, chưởng phong réo ù ù từ bốn phương tám hướng xô tới. Nhưng Thiếu Lâm tam lão vẫn đứng im bất động, khi Hoạt thi còn cách chừng ba thước tựa hồ bị bức tường vô hình chận lại, đẩy lùi không thể công kích, mọi người quan chiến nhìn thần thái ung dung của Thiếu Lâm tam lão thì thấy dường như ba lão hòa thượng tựa hồ không đếm xỉa gì tới mấy tên Hoạt thi, lại thấy cả ba từ từ lấy thiền trượng ra, dưới ánh trăng thiền trượng phát ánh ngân quang chói mắt. Tiếng tiêu mỗi lúc một gấp gáp, dồn dập, chói tai, bỗng ba tiếng niệm phật hiệu tựa vàng đá va chạm nổi lên, chớp mắt

tất thảy mọi người đều ù tai hoa mắt. Thân hình Thiếu Lâm tam lão thoắt ẩn thoắt hiện trong đám Hoạt thi, trượng ảnh trùng trùng. Thiếu Lâm chưởng môn nói:

- Đây chính là Phục ma bảy mươi hai trượng của bổn phái.

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Đúng vậy.

Trong phút chốc ba đạo hồng ảnh vùng vẫy cuốn lấy chín Hoạt thi tựa ba con hồng long đang vây chín hắc xà, bóng người chập chờn mờ ảo, kình phong ào ào khiến tà áo của người quan chiến bay phần phật. Đột nhiên ba tiếng niệm phật hiệu lại cất lên tiếp theo vô số tiếng bùng bùng hỗn tạp, tiếng người trong trường đấu biến mất chỉ còn chừa lại Thiếu Lâm tam lão, còn chín tên Hoạt thi thân hình tựa lá khô cuốn bay theo gió thu, văng ra ngoài năm trượng, thảy đều đứt lìa hai chân. Thiếu Lâm tam lão đã thu trượng, ung dung bước tới trước mặt Thiếu Lâm chưởng môn, quì xuống nói:

- Bẩm chưởng môn...

Thiếu lâm chưởng môn vội đỡ ba người lên nói:

- Các vị mới hiển lộ thần uy đã khiến ác ma kinh hãi, hãy bình thân, thoái hồi nguyên vị.

Ba người cùng đáp:

- Tuân pháp chỉ.

Rồi ai nấy đều lui lại. Lúc này Cừu Thế Dâm Oa đã ngồi lên, biến sắc nói:

- Phái thêm chín Hoạt thi.

Một lam y trong số tì nữ của Cừu Thế Dâm Oa vội bước ra nói:

- Tổng giáo chủ, không hiểu vì sao Thiếu Lâm tam lão đã luyện thành Ban Nhược thần công, xem ra đêm nay lành ít dữ nhiều.

Cừu Thế Dâm Oa gật đầu:

- Ngươi nói có lẽ đúng đó, nhưng ta còn có bảy mươi hai Hoạt thi.

- Bẩm Tổng giáo chủ, đối phương cũng là thuộc hạ của Tam Bí, thỉnh Tổng giáo chủ cân nhắc khinh trọng.

- Ta đã quyết ý, ngươi hãy thối lui.

Bên này Thiếu Lâm chưởng môn trầm giọng:

- Tích Thư thí chủ, cách này tuy không quang minh, song cũng không còn cách nào khác.

Tích Thư Nhân gục gặc đầu tiến về phía Võ Đang chưởng môn:

- Đối phương lại phái thêm Hoạt thi, thỉnh đạo trưởng hãy hạ lệnh cho Tam Thanh.

Võ Đang chưởng môn đã biết rõ nội tình, liền cất giọng sang sảng:

- Võ Đang Tam Thanh nghe lệnh?

Từ phía sau bước ra ba đạo nhân. Tích Thư Nhân khẽ nói:

- Hãy báo danh?

Một thanh âm trầm trầm vang lên:

- Tín Dũng, Hiếu Dũng và Quái Thiên Sở. Tích Thư huynh, Thiếu chủ còn chưa đến sao?

Tích Thư Nhân nghiêm giọng:

- Các vị hãy an tâm, Thiếu chủ bình an vô sự, nay hãy chú ý, hãy dùng Đại Ẩn Thủ móc mắt Hoạt thi.

Lúc này Võ Đang chưởng môn cũng ban lệnh:

- Tam Thanh, các vị hãy tới ứng phó với Hoạt thi.

Ba vị đạo nhân cùng nói:

- Tuân lệnh chưởng môn.

Dứt lời cả ba ung dung bước ra. Tiếng tiêu vẫn ai oán như khóc như than, lại thấy chín Hoạt thi vây thành một vòng rộng, tiếng tiêu lập tức rít lên. Chín Hoạt thi từ từ lao lên, đến cách mặt đất chừng năm thước đột nhiên nằm ngang, lập tức xoay chuyển, trong thoáng chốc đã thấy chín bóng ảnh chập chờn vây kín ba đạo nhân, ba đạo nhân vẫn đứng yên không có động tịnh gì. Chín Hoạt thi đang xoay chuyển thành một đoàn bóng ảnh bỗng tách ra thành chín đạo hắc quang, nhanh như chớp đâm bổ xuống, phong thanh nổi lên ầm ầm tựa sấm rền. Võ Đang Tam Thanh vừa thấy chín bóng người nhất tề lao xuống cùng quát lớn, song thủ khoa tròn phân thành các bộ vị thượng, trung, hạ, tả, hữu, trước, sau, nháy mắt chỉ thấy chưởng ảnh chập chờn, thoạt dần nổi lên từ trung tâm trường đấu, sau đó từ từ lan rộng khắp nơi, kình phong theo đó rít lên, chợt một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, bụi cát bốc mù mịt, trời đất nghiêng ngã.

Cùng lúc đã thấy chín bóng ảnh văng ra ngoài trường đấu, nối nhau rơi lộp bộp xuống đất tựa sung rụng mà ba vị đạo nhân vẫn đứng sững như núi, cả ba cùng chắp tay trước ngực thủ thế, xem ra sắp sửa hạ sát thủ, chín Hoạt thi sau khi rớt xuống đất bèn bật lên lại từ từ bốc lên cao hơn ba trượng. Bỗng một tiếng gầm tựa mãnh sư tử rống, xé tan màn đêm:

- Hãy dừng tay?

Tích Thư Nhân vừa nghe cả mừng, hét lên:

- Thiếu chủ giá lâm.

Lời vừa dứt người cũng đã tới, chỉ thấy ba đạo thanh quang lao vun vút tới tựa sao xẹt, họ chính là Đông Phương Thanh Vân, Thần Quan Tú Sĩ cùng Tiêu Phụng Hoàng.

Kỳ quái làm sao, chín gã Hoạt thi đang lơ lửng trên không cũng theo tiếng gầm tựa sư tử rống mà rớt xuống. Thì ra tiếng gầm của Đông Phương Thanh Vân hàm súc đủ mười thành công lực, trấn áp toàn bộ tiếng tiêu điều khiển Hoạt thi, khiến chúng rớt xuống.

Lúc này tiếng tiêu đã lại nổi lên. Tích Thư Nhân vội bước tới thi lễ:

- Bẩm Thiếu chủ, Võ Đang Tam Thanh chính là môn hạ của Thiếu chủ, hẳn Thiếu chủ đã biết.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đúng vậy, điều này sẽ khiến Cừu Thế Dâm Oa phải rúng động mà giảm uy phong.

Võ Đang Tam Thanh cũng bất giác tự nhủ:

- Thiếu chủ xuất hiện, chúng ta phải hiện lộ thần uy, một chiêu đắc thắng.

Lúc này chín Hoạt thi đã bay lên, đến khi tiếng tiêu chuyển điệu cao vút, chín Hoạt thi lại lao xuống tựa chín hắc long nhanh như tên bắn, thế dường dời non lấy bể.

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa, mặt đất rung sầm sập, chỉ thấy chín bóng ảnh bay đi như diều đứt dây, rớt xuống đất rồi nằm im bất động. Chỉ trong nháy mắt cả chín Hoạt thi đều bị móc mất hai mắt.

Cừu Thế Dâm Oa thấy vậy phải kinh hãi thất sắc. Lúc này Võ Đang Tam Thanh bước lại cung tay thi lễ nói:

- Võ Đang Tam Thanh bái kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân cũng trả lễ:

- Tam Thanh vừa hiển thần oai đã khiến địch nhân táng đởm kinh hồn, xin hãy nhường bước cho tại hạ xử trí.

Ba đạo nhân cùng thi lễ rồi rút về, lại nghe Đông Phương Thanh Vân hạ giọng:

- Tiêu cô nương hãy nói cho bảy chưởng môn biết ý của ta, còn Thần Quan và Tích Thư hai vị hãy đi theo ta.

Nói rồi, chàng quay người bước về phía Cừu Thế Dâm Oa. Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ bám sát gót. Bảy vị chưởng môn thấy chàng hành động như vậy đều biến sắc. Thiếu Lâm chưởng môn vội nói:

- Thiếu chủ...

Tiêu Phụng Hoàng vội bước tới nói:

- Đa tạ thiền sư có lòng quan tâm. Nhưng Thiếu chủ sớm đã có chủ ý, thỉnh thiền sư an tâm, nay tiểu nữ xin chuyển lệnh của Thiếu chủ rằng các vị nếu chưa có lệnh của Thiếu chủ thì không nên vọng động để tránh hiểu lầm.

Lúc ấy ba người Đông Phương Thanh Vân đã bước về phía Cừu Thế Dâm Oa cách chừng một trượng thì dừng lại. Đông Phương Thanh Vân cất giọng sang sảng:

- Cừu Thế Dâm Oa hãy mau hạ lệnh cho thuộc hạ thối lui, bọn ta có việc riêng muốn thương lượng.

Cừu Thế Dâm Oa khẽ chau mày, ngạc nhiên hỏi:

- Thương lượng cái gì?

Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng:

- Thương lượng về việc của người và Thần Quan Tú Sĩ.

Cừu Thế Dâm Oa nghe vậy mặt đỏ bừng, cất giọng u uất:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Đông Phương Thanh Vân biết giữa Cừu Thế Dâm Oa và Thần Quan Tú Sĩ có một đoạn ái tình sâu sắc, nghĩ rằng để Thần Quan Tú Sĩ nói thì hơn, nghĩ vậy bèn hạ giọng nói nhỏ với Thần Quan Tú Sĩ:

- Ngươi có thể đảm đương việc thuyết phục không?

Thần Quan Tú Sĩ mắt tựa che phủ sương mờ:

- Tùy tòng xin tuân lệnh, nhưng Thiếu chủ hãy nói rõ trước...

Đông Phương Thanh Vân hiểu ý, lại cất giọng sang sảng:

- Cừu Thế Dâm Oa, tình hình trước mắt ngươi đã thấy rõ tất cả những gì người làm đều đã tan thành mây khói rồi, phải không?

Cừu Thế Dâm Oa sa sầm mặt:

- Chưa hẳn?

Đông Phương Thanh Vân cười lớn:

- Đây chỉ là lời tự dối gạt mình, Ma cung và Quỷ lâm sở dĩ khiến người trong võ lâm ai ai cũng khiếp đảm là nhờ Hoạt thi nhưng Hoạt thi lại chẳng có gì đáng sợ, vì chúng có quá nhiều nhược điểm.

Chàng cố ý dừng lại, Cừu Thế Dâm Oa kinh ngạc:

- Nhược điểm gì?

Đông Phương Thanh Vân cất giọng cao ngạo:

- Hành động của Họat Thi đều do tiếng tiêu khống chế, vừa rồi bổn thiếu gia quát một tiếng át tiếng tiêu, Hoạt thi đều rớt hết xuống đất, đây chẳng phải là nhược điểm sao? Hơn nữa, khi không còn tiếng tiêu, Hoạt thi chỉ phản công khi có người công kích.

- Ngươi...

- Cũng tức là chỉ cần thu thập người thổi tiêu, hoặc chọn ra vài người có nội công khá cao, cứ ba người làm thành một nhóm, khoảng chừng mười nhóm như thế cứ liên tục la lớn át tiếng tiêu, như vậy phá Hoạt thi có gì là khó, phải không?

Cừu Thế Dâm Oa càng nghe càng biến sắc, không nói được nửa lời, kỳ dư bốn tên tì nữ cầm kiếm cũng không ngớt run lập cập. Lời nói của Đông Phương Thanh Vân tuy không lớn, nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một. Thiếu Lâm chưởng môn chắp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật, Thiếu chủ quả anh minh, chỉ một lời đã cứu vãn huyết kiếp toàn thể võ lâm.

Lúc ấy lại nghe giọng Đông Phương Thanh Vân:

- Còn một việc nữa, đó là bảy đại môn phái đã thu hồi lại được chân kinh tuyệt học trong ba tháng

ngắn ngủi, tỉ như Võ Đang phái chỉ vừa thi triển Đại La thủ đã móc mắt của Hoạt thi, vậy võ công đã đạt tới cảnh giới nào hẳn ngươi cũng biết.

Cừu Thế Dâm Oa mặt trắng bệch, không còn biết nói gì thêm. Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Hiện tại bảy đại môn phái đã tuyển chọn những cao thủ kiệt suất cho bế quan tu luyện, phân làm bốn đoạn nửa năm, ba năm, năm năm, mười năm, như vậy chỉ hai tháng nửa sẽ có thành tựu. Lúc ấy bảy đại môn phái chẳng những chỉ dựa vào Tam Lão, Tam Thanh, Ngũ Vũ...

Chàng dừng một chút rồi tiếp:

- Ngươi hãy thử nghĩ mà xem, nhất định phải hiểu sự thực đã bày ra trước mặt, nay đã không ứng phó được với bảy đại môn phái thì thử hỏi năm năm, mười năm nữa có thể sao? Hừ, Cừu Thế Dâm Oa, ngươi nên biết rằng bể khổ vô biên, quay đầu lại là thấy bến bờ.

Sắc diện Cừu Thế Dâm Oa thay đổi theo từng lời nói, lúc xanh lúc trắng, khi lại đỏ liễu mi dựng đứng quát lên phẫn uất:

- Ngươi muốn thị uy hay muốn tìm đường chết.

Đông Phương Thanh Vân vẫn cao ngạo:

- Đây là sự thực mà ai nấy đều thấy nếu ngươi chưa tin thì để ba người bọn ta ứng phó với toàn bộ đám Hoạt thi?

Cừu Thế Dâm Oa gầm lên:

- Ngươi bức người thái quá, nếu chẳng phải...

Đông Phương Thanh Vân hiểu ý bèn quát:

- Thần Quan và Tích Thư tùy tòng hãy lui ra ngoài mười trượng, không được trái lệnh.

Thần Quan Tú Sĩ và Tích Thư Nhân đều sửng sốt, buột miệng la lên:

- Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Hãy lui bước mau?

Cả hai người không dám trái lệnh, lập tức lui lại, trường đấu chỉ lưu lại một mình Đông Phương

Thanh Vân, chàng đứng sừng sững tựa cây ngọc đón gió, miệng quát:

- Cừu Thế Dâm Oa, một mình ta cũng đủ ứng phó toàn bộ đám Hoạt thi, mau hạ lệnh kêu chúng ra xem thử ai thắng ai bại.

Cừu Thế Dâm Oa mắt xạ những tia oán độc, lãnh khốc, rít lên:

- Ngươi đã muốn chết, lão nương sẽ thành toàn tâm nguyện cho người.

Dứt lời Cừu Thế Dâm Oa hạ lệnh:

- Tất cả hãy thoái lui mười trượng, lưu Hoạt thi lại...

Đám thuộc hạ đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh...

Nói rồi chúng tự tản khai, tám tên tì nữ cũng khiêng chiếc giường bát bảo ra ngoài mười trượng, lúc ấy Cừu Thế Dâm Oa lạnh lùng nói:

- Thổi tiêu lệnh, sinh tử quyết chiến...

Tiếng tiêu lập tức vang lên, thoạt đầu nhu nhuyễn nỉ non... Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ quay lại đứng cạnh bảy vị chưởng môn. Thiếu Lâm chưởng môn vội hỏi:

- Chỉ một mình Thiếu chủ ứng phó, có mạo hiểm quá không?

Tích Thư Nhân khẽ gật đầu:

- Đúng là quá ư mạo hiểm, nhưng tại hạ cũng chỉ phụng lệnh hành sự mà thôi.

- Lão nạp thực không hiểu.

- Tại hạ cũng vậy, nhưng đây là lệnh của gia sư, nếu Ma cung, Quỷ lâm không tới thì chúng tại hạ cũng phải theo Thiếu chủ tìm tới Ma cung, Quỷ lâm.

- Là lệnh của Tam Bí?

- Đúng vậy, nhưng thần công của Thiếu chủ cũng đã thành tựu, chỉ là còn thiếu kinh nghiệm, lệnh của gia sư có lẽ là để Thiếu chủ phải trải qua trường đấu sanh tử, song tại hạ cảm thấy tựa hồ thế đơn lực bạc...

- Chính như vậy, cần làm sao mới được?

- Thuận theo mệnh trời, Thần Quan Tú Sĩ hãy mau gọi Thụ Thi Chiêu Hồn tới.

Chỉ trong phút chốc Thần Quan Tú Sĩ dã triệu tập tất cả môn hạ của Tam Bí tề tựu, đã nghe Tích Thư Nhân nói:

- Ta triệu tập các đệ tới đây là muốn nói, nếu Thiếu chủ có sự hiểm nguy thì các đệ phải nhất tề xả thân cứu Thiếu chủ. Hãy nhớ lấy?

Hiện tại trong trường đấu Đông Phương Thanh Vân vẫn sừng sững như núi Thái Sơn, gió tây thổi tới khiến tà áo bay phần phật, tiếng tiêu lúc này đã chuyển điệu tiết tấu dồn dập, thanh âm rít lên ghê rợn, chín tên Hoạt thi từ từ bay lên, xoay chuyển trên không trung mỗi lúc một nhanh. Số còn lại phân thành ba lớp, mỗi lớp có mười tám Hoạt thi, thảy đều từ từ tiến tới, vây lấy Đông Phương Thanh Vân.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân cũng thấy vô cùng khẩn trương nhưng không sợ hãi, bình sinh chàng chưa từng trải qua một trường quyết đấu nào dữ dội như hiện tại, nhưng điều trọng yếu nhất khiến chàng hồi hộp chính là cuộc đấu này có liên quan tới sự thịnh suy của võ lâm cũng là nói về phía chánh nghĩa chỉ một mình chàng đại chiến, thiết tưởng một người phải đảm đương trọng trách ấy làm sao không khiến chàng khẩn trương? Tuy lòng vô cùng khẩn trương nhưng chàng sớm đã phòng bị đề tụ chân lực, song thủ tụ đầy công lực, chỉ cần Hoạt thi đến công kích sẽ xuất chưởng nghênh chiến.

Ai nấy thảy đều biết rõ cuộc đấu này không thể dụng xảo kế cùng cơ trí vì đây đơn thuần là tỉ đấu về nội lực. Sáu mươi ba tên Hoạt thi nhất tề công kích từ bốn phương tám hướng thượng hạ, tả hữu, trước sau tựa thiên la địa võng dù có mọc cánh cũng khó thoát. Chỉ nghĩ tới đây, quần hùng tham chiến thảy đều không rét mà run do vậy không ai tin rằng một thiếu niên thư sinh lại có thể thủ thắng.

Chỉ có một Đông Phương Thanh Vân tự tin vào chính mình. Chín tên Hoạt thi đang vùng vẫy trên không trung tạo thành một khối đen mờ ảo, mà đám Hoạt thi đứng dưới đã tiến đến cách một trượng. Bỗng tiếng tiêu rít lên, phát động mệnh lệnh sanh tử quyết chiến, mười tám tên Hoạt thi xếp vào độ hình đầu tiên cùng lao vút tới nhanh như tên bắn, mười tám cặp giò cùng quét ngang tới hạ bàn của Đông Phương Thanh Vân, thế công tựa hổ vồ mồi, kình phong chưởng thanh tựa cuồng phong bạo vũ cuốn tới. Đông Phương Thanh Vân hơi rùn thấp người xuống tấn, vận Ban Nhược Mật La thần công, song thủ vận đủ mười thành công lực, hữu thủ cất ngang ngực đẩy ra, đồng thời tả thủ từ trên chấn chếch xuống, công thủ liên hoàn đẩy tới hai chiêu đầu tiên của Giao Long chưởng. Chỉ nghe hai tiếng nổ “ầm ầm” tựa núi sập, lập tức bóng người bay tứ tán, Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng sừng sững giữa đấu trường.

Lại thấy tay chân của mười tám tên Hoạt thi gãy rời bay tứ phía.

Sau khi xuất chưởng, Đông Phương Thanh Vân cảm thấy toàn thân rúng động, dư lực phản chấn khiến khí huyết trồi ngược, khóe miệng chàng máu tươi rỉ ra. Cùng lúc ấy chín Hoạt thi đang múa

lượn trên không nhất tề lao xuống thế lực lôi đình, mười tám Hoạt thi xếp vào đội thứ hai cũng tràn lên công kích, chưởng chưởng đều đánh vào các đại huyệt trên toàn thân Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân không dám phân tâm, vội hít một hơi dài chân khí đem Ban Nhược Mật La thần công bao phủ khắp châu thân, đề tụ công lực song thủ cùng cước bộ theo thức của Giao Long đệ tam chưởng thủ diễn ra. Lập tức một tiếng nổ tựa trời sập vang lên, đã thấy chín Hoạt thi từ trên không lao xuống đều bị xé thành từng mảnh vụn, tứ chi cùng đầu và thân rơi vãi khắp mặt đất.

Lúc này tiếng tiêu cũng ngưng bặt, mười tám Hoạt thi đang lao tới cùng thu chiêu, búng người lộn ngược ra sau. Tiếng tiêu uyển chuyển lại vang lên, cung điệu cực kỳ ai oán, Hoạt thi chỉ còn bốn mươi lăm tên, chín tên từ từ bay lên xoay chuyển trên không, ba mươi sáu tên còn lại nhập thành một bọn chậm chạp bước tới.

Sau khi xuất chưởng Đông Phương Thanh Vân không chỉ cảm thấy khí huyết trồi ngược mà còn thấy một luồng khí nóng rực tỏa từ đan điền ra khắp châu thần từng đường gân sớ thịt tựa hồ bị nung cháy, không dám chậm trể chàng vội vận công điều tức thì thấy lửa không thiêu đốt toàn thân nữa nhưng thần trí của chàng mơ mơ hồ hồ, vạn vật trước mặt bị phủ một màu đỏ máu. Tiếng tiêu rít lên chói tai, bốn mươi lăm Hoạt thi cùng bổ xuống và lao tới với một tốc độ khó hình dung nổi. Đông Phương Thanh Vân chỉ nghe tiếng tiêu như từ một thế giới xa xăm nào vọng lại, chàng chỉ còn một ý nhiệm duy nhất là chiến thắng, mọi người chỉ thấy trong chớp mắt chàng đã dụng đủ tám chiêu “Giao Long chưởng” hai mươi bốn thức từ đầu đến cuối, không một ai còn nghe được gì nữa, thanh phong mãnh liệt xô tới khiến quần hùng các phái quan chiến ngoài trăm trượng phải thối lui mấy bước, bốn mươi lăm tên Hoạt thi biến mất không tông tích. Đông Phương Thanh Vân tuy đứng sững giữa trường nhưng hai mắt đã nhắm nghiền tựa lão tăng nhập định.

Tích Thư Nhân cùng các môn hạ của Tam Bí vội lao tới, lại nghe thanh âm của Tích Thư Nhân vang lên hối hả:

- Hãy quây thành vòng tròn bảo vệ cho Thiếu chủ vận công trị thương.

Lúc này tiếng tiêu đã ngưng bặt, tứ bề im lặng như tờ, hết thảy mọi người quan chiến đều đứng ngẩn người không biết phải làm gì. Cừu Thế Dâm Oa sắc diện trắng bạch cũng đứng trơ như gỗ.

Hồi lâu, rất lâu sau bỗng tiếng reo vang trời bùng lên:

- Thiếu chủ đắc thắng rồi... Th **** Vô Khúc tái hiện.

- Võ công của Thiếu chủ cái thế thiên hạ.

Mỗi người hô reo tán tụng theo một cách khác nhau, thanh âm huyên náo hỗn loạn vang động một góc trời tựa thiên binh vạn mã xung trận đã đánh thức Đông Phương Thanh Vân, chàng từ từ mở mắt ngạc nhiên nhìn tứ phía một lượt, rồi như sực tỉnh, và ra lệnh:

- Thần Quan Tú Sĩ hãy theo ta, những người khác hãy lưu lại đợi.

Dứt lời chàng phi thân lao về phía Cừu Thế Dâm Oa. Thần Quan Tú Sĩ sau thoáng sửng sốt liền tung mình bám theo Đông Phương Thanh Vân sát gót. Tích Thư Nhân nét mặt lộ vẻ cực kỳ vui mừng, lẩm bẩm:

- Ban Nhược Mật La thần công Thiếu chủ đã luyện đủ mười thành hỏa hầu và đã có hơn hai trăm năm công lực, thực là chủ nhân của ta vậy.

Dứt lời Tích Thư Nhân quay lại nói:

- Thỉnh các vị thoái bộ.

Đông Phương Thanh Vân và Thần Quan Tú Sĩ lúc này đã dừng lại cách giường của Cừu Thế Dâm Oa một trượng. Đã nghe Đông Phương Thanh Vân cười lớn:

- Hắn Tổng giáo chủ đã thấy rõ sự thực rồi? Bổn thiếu gia biết bảy đại môn phái có điều không phải đạo với ngươi phải không?

Cừu Thế Dâm Oa tuy tức giận nhưng sự thực đã bày ra trước mắt, biết rằng khó thành tâm nguyện, lại nghe Đông Phương Thanh Vân hỏi trúng niềm đau bèn rít lên:

- Há chỉ có điều không phải, bổn lão nương thề không đội trời chung.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Lệnh tôn lệnh đường của Tổng giáo chủ thảm tử dưới kiếm của bảy môn phái, Thanh Vân cũng rất đau lòng, không trách Tổng giáo chủ thề tận diệt bảy đại môn phái.

Chàng dừng một chút đợi trả lời. Cừu Thế Dâm Oa gằn giọng:

- Vậy ngươi còn giúp chúng làm gì?

Đông Phương Thanh Vân thở dài:

- Cả tình lẫn lý Thanh Vân không nên nhúng tay vào, mà nên để Tổng giáo chủ quyết đấu một trường sanh tử với bảy phái, không thành công thì cũng trọn chữ hiếu, phải không?

- Đúng thế?

- Nhưng sự thực vẫn là sự thực, hành động này chẳng khác nào thiêu thân lao vào giết người của bảy đại môn phái để tế cho linh hồn tiên phụ tiên mẫu. Vài cái đầu bê bết máu được đặt trước phần mộ của lệnh phụ mẫu có lẽ sẽ an ủi cho Tổng giáo chủ trong nhất thời, nhưng vẫn không thể an ủi lệnh

phụ mẫu dưới suối vàng. Thiết tưởng hiện tại bảy vị chưởng môn của bảy đại môn phái cùng tề tựu trước mộ phần của lệnh tôn phụ mẫu, chẳng những có thể sẽ thành huyền thoại của võ lâm mà còn có thể an ủi được song thân dưới cửu tuyền, phải không?

- Ngươi có thể...

- Điều này tại hạ có thể làm được, bảy vị chưởng môn là nhất đại tôn sư, biết sai nhận lỗi...

Lúc này bảy vị chưởng môn nhất tề đồng thanh:

- Đúng vậy, bổn phái thành ý tiếp nạp đề nghị của Thiếu chủ, nguyện sẽ công khai nhận lỗi để tế hồn cho lệnh song thân hàm oan nơi chín suối.

Đông Phương Thanh Vân liền thi lễ:

- Đa tạ các vị chưởng môn, Thanh Vân xin đáp tạ các vị thay Tổng giáo chủ.

Nói đoạn chàng từ từ quay lại nói với Cừu Thế Dâm Oa:

- Ý của Tổng giáo chủ thế nào?

Nét mặt Cừu Thế Dâm Oa lộ vẻ cảm kích:

- Các hạ đã phân xử công minh như vậy, tiểu nữ xin kính cẩn thay mặt linh hồn tiên phụ mẫu đáp tạ các hạ, ân đức này xin khắc cốt ghi tâm, đến chết không quên.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Điều tối quan trọng chính là mong người có tình trong thiên hạ đều thành quyến thuộc?

Thần Quan Tú Sĩ vừa nghe bất giác cúi đầu, trong lòng hoan hỉ.

Lại thấy Cừu Thế Dâm Oa mặt đỏ bừng, e thẹn cúi đầu.

Bỗng một tiếng tiêu cất lên đột ngột, thanh âm của tiêu rít lên, ghê rợn tựa hồ muốn xé rách trời đêm, khiến người nghe bất giác rùng mình mấy lượt. Cừu Thế Dâm Oa chợt biến sắc, la hoảng:

- Địa Mộ giáo...

Đông Phương Thanh Vân giật mình, lập tức nói:

- Quỷ Tinh Linh, mau theo tiếng tiêu tróc nã...

Quỷ Tinh Linh không đợi chàng dứt lời đã lao đi như chớp.

Lại thấy Cừu Thế Dâm Oa toàn thân run lên lập cập, lăn xuống giường cơ mặt co rút tựa hồ nội phủ thọ thương trầm trọng.

Tiếng tiêu lại rít lên, âm thanh liên miên bất tuyệt.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Tiêu Phụng Hoàng mau tiếp công lực cho Cừu Thế tiền bối, Thần Quan Tú Sĩ và Ca Vương lưu lại đây còn những người khác hãy mau truy tầm kẻ thổi tiêu.

Tiếng tiêu mỗi lúc một thêm cao vút, chói tai...

Cừu Thế Dâm Oa đã từ từ tỉnh lại, sắc diện trắng bệch, song mục thất thần, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh hãi, nàng thở dài trầm trọng cất giọng thều thào:

- Thiếu chủ, đa tạ Thiếu chủ, tiểu nữ chẳng còn sống được bao lâu nữa rồi.

Đông Phương Thanh Vân hạ giọng:

- Chớ nhiều lời, hãy mau vận công điều tức trị thương.

Cừu Thế Dâm Oa thở dài:

- Tiểu nữ vô cùng cảm kích hảo ý của Thiếu chủ, những tưởng có thể cùng Ngô huynh sống tới đầu bạc răng long, nào ngờ... Ôi?

Tiểu nữ là phản đồ duy nhất của Địa Mộ giáo, đã ẩn lánh nhiều năm, chung cuộc cũng không thoát...

Đông Phương Thanh Vân trầm giọng:

- Tại hạ không tìn và lại muốn vận công trị thương.

Cừu Thế Dâm Oa lắc đầu:

- Chỉ vô ích, khi mới gia nhập Địa Mộ giáo, tiểu nữ đã buộc phải uống một viên độc dược gồm đủ một trăm loại độc dược trong thiên hạ, chỉ cần nghe thấy tiếng tiêu kia, lập tức kinh mạch đứt đoạn, bách độc phát tác xâm nhập lục phủ ngũ tạng, hiện tại tiểu nữ chỉ có một thỉnh cầu...

Cơ mặt Cừu Thế Dâm Oa co rút khủng khiếp, Đông Phương Thanh Vân nói:

- Có yêu cầu gì xin cứ nói.

Cừu Thế Dâm Oa thều thào:

- Hãy đặt tiểu nữ lên giường...

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thần Quan Tú Sĩ hãy bồng nàng đặt lên giường.

Lúc này Thần Quan Tú Sĩ mắt rưng rưng lệ, cúi xuống bồng Cừu Thế Dâm Oa lên.

Thiếu Lâm chưởng môn chắp tay niệm Phật hiệu nói:

- Cừu Thế thí chủ quay đầu lại đã thấy bến bờ, lão nạp đã đáp ứng, quyết không hối hận, việc siêu độ cho vong linh lệnh tôn lệnh đường sẽ được thực hiện.

Cừu Thế Dâm Oa nói:

- Tiện nữ đã hiểu lầm bảy đại môn phái, những mong các vị lượng thứ. Ngô huynh, muội được chết trong vòng tay của huynh là hạnh phúc vô biên...

Thần Quan Tú Sĩ lệ buôn lã chã, toàn thân run rẩy, nói không ra lời.

Cừu Thế Dâm Oa lại tiếp:

- Ngô huynh đừng đau lòng, hẹn gặp lại kiếp sau. Huynh hãy ghi nhớ một điều đừng gây cừu chuốc oán với Địa Mộ giáo, điều trọng yếu nhất là đừng trúng tên, nếu thấy mũi tên có đầu đỏ đuôi đen, thì phải tránh ngay, càng xa càng tốt... hãy hãy bảo trọng.

Giọng nói của Cừu Thế Dâm Oa mỗi lúc một yếu dần rồi tắt hẳn.

Thần Quan Tú Sĩ khẽ đặt Cừu Thế Dâm Oa xuống, đưa tay lên vuốt mắt cho nàng, cất giọng khàn đặc:

- Quay về Ma cung, an táng cho nàng.

Đám thuộc hạ của Ma cung và Quỷ lâm lặng lẽ cúi đầu bước đi, chẳng bao lâu đã đi mất, chỉ lưu lại một mình Thần Quan Tú Sĩ trong dạ xót lòng đau.

Canh năm đã hết, ánh bình mình quét sạch màn đêm tăm tối, vạn vật bừng tỉnh sau một giấc ngủ dài, một ngày mới sắp bắt đầu. Lúc này đã thấy Tích Thư Nhân tay xách một người phi thân tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, nói:

- Bẩm Thiếu chủ, đây chính là kẻ thổi tiêu.

Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, nhìn lên chỉ thấy một lão nhân lùn tịt, diện mạo cổ quái, tay

cầm trúc tiêu đang nằm co dưới đất. Thần Quan Tú Sĩ từ từ quay lại, hữu chưởng đột nhiên vung lên rồi vỗ xuống ngực lão nhân, chỉ nghe một tiếng binh, máu thịt lập tức rải khắp mặt đất. Thần Quan Tú Sĩ lúc này mới giật mình, mặt biến sắc, vội quì xuống nói:

- Thỉnh Thiếu chủ trừng phạt?

Đông Phương Thanh Vân vội đỡ lấy Thần Quan Tú Sĩ, dịu giọng:

- Đừng kích động, hãy bình thân.

Thần Quan Tú Sĩ không chịu đứng lên, nói:

- Thần Quan Tú Sĩ tội đáng chết.

- Tội gì?

- Trong lúc sơ xuất đã giết chết kẻ thổi tiêu, khiến Thiếu chủ không thể điều tra tình hình của Địa Mộ giáo.

Đông Phương Thanh Vân thở dài, quay qua nói với Tích Thư Nhân:

- Tích Thư Nhân, hãy thuật lại sự tình cho ta hay.

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Khi y bị thuộc hạ truy đuổi, đã tự cắn lưỡi rồi.

Đông Phương Thanh Vân lại cúi xuống đỡ Thần Quan Tú Sĩ đứng lên nói:

- Ngươi không hề có tội, nếu ở vào địa vì của ngươi ta cũng sẽ làm vậy. Hiện tại đau đớn không có ích gì. Ngươi tuy không thể khiến Cừu Thế Dâm Oa sống lại nhưng lại có thể báo huyết hải thâm cừu.

Thần Quan Tú Sĩ nắm lấy tay Đông Phương Thanh Vân nói:

- Đa tạ Thiếu chủ?

Trong phòng Phương trượng trên Thiếu Thất phong của Thiếu Lâm tự có năm người, họ chính là Đông Phương Thanh Vân, Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Không thiền sư, Thần Quan Tú Sĩ, Tích Thư Nhân và Tiêu Phụng Hoàng. Lúc này Đông Phương Thanh Vân nói:

- Xin hỏi, thiền sư có biết gì về Địa Mộ giáo không?

Tuệ Không thiền sư đáp:

- Lão nạp chỉ biết đó là một phái gồm năm môn, nhờ độc xà mà vang danh, nhưng mấy chục năm nay đã không xuất hiện trên giang hồ nữa.

Đông Phương Thanh Vân lại nói:

- Tích Thư Nhân, ngươi hãy kể lại tường tận việc tróc nã kẻ thổi tiêu.

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, khi thuộc hạ phi thân tróc nã, chỉ cảm thấy tiếng tiêu vẫn ở nguyên chỗ cũ không gần không xa, thuộc hạ bèn cùng các sư đệ thi triển khinh công lẳng lẳng tiếp cận, không lâu sau thì thấy người thổi tiêu. Khi thuộc hạ vừa xuất hiện, người thổi tiêu cũng đã phát hiện, lập tức thân hình y lao vút lên không, thân pháp của y chẳng phải tầm thường, vừa tung người đã lên cao hơn năm trượng, lại nghe Thụ Thi sư đệ la lên "Tịnh Tà di bộ..." chúng thuộc hạ đồng thời cùng phi thân điểm huyệt bắt lấy y.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Tinh Tà di bộ thuộc môn phái nào?

- Bẩm Thiếu chủ đây là một tuyệt học của Cái bang.

- Cái bang là bang phái nào, sao ta chưa từng nghe qua?

- Hai mươi năm trước Cái bang là một đại bang, đệ tử có mặt khắp nơi trong thiên hạ, qua vài phen tạo loạn hiện tại đã mai một.

- Ngươi có đoán được kẻ thổi tiêu là ai không?

- Bẩm, theo thuộc hạ biết môn khinh công như vậy ắt hẳn phải là một trong năm trưởng lão của Cái bang.

Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu, lại hỏi:

- Xin hỏi, thiền sư có biết tổng đàn của Cái bang ở đâu không?

- Lão nạp biết, tổng đàn Cái bang đóng tại Tế Nam phủ Di Lặc Phật miếu.

- Xem ra tại hạ phải tới đó một chuyến rồi. Tích Thư Nhân, ngươi có hoài nghi vì sao người nọ không xuất thủ?

- Thoạt đầu thuộc hạ cho rằng y còn có đồng bọn, nhưng sau vẫn không thấy động tịnh.

Đông Phương Thanh Vân thoáng chút trầm tư lại hỏi:

- Các vị có nghe rõ trước khi lâm chung. Cừu Thế Dâm Oa nói những gì không?

Mọi người cùng gật đầu, Đông Phương Thanh Vân lại tiếp:

- Nay Hận Thiên Nữ nhận chức Tổng giáo chủ, ngoài võ công cực cao ra lại còn mười hai nhân ma, Thiên Ma trận, Thiên Ma vũ...

Thiếu Lâm chưởng môn giật mình buột miệng:

- Thiên Ma vũ...

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Chẳng lẽ thiền sư...

Thiếu Lâm chưởng môn khẽ gật đầu:

- Phải, nếu Thiếu chủ không nói tới, thiếu chút nữa lão nạp quên mất...

- Thỉnh thiền sư hãy nói rõ.

Thiếu Lâm chưởng môn thần sắc lộ đầy vẻ kinh hãi, hạ giọng:

- Chừng hơn ba mươi năm trước, khi ấy lão nạp chưa vào Thiếu Lâm tự, trong một lần bôn tẩu giang hồ thì tới một hoang sơn, năm đó lão nạp chừng hai mươi tuổi nhưng cũng không hề biết sợ là cái gì, lúc ấy lão nạp bèn trèo lên một gốc cổ thụ, ẩn mình trong cành lá mà ngủ. Đến nửa đêm, lão nạp giật mình tỉnh giấc vì tiếng bước chân trầm trọng, nhìn xuống thì thấy có ba bóng người đang tiến lại gần.

Người đi đầu vận một đạo hắc bào, dài quét đất, đầu đội một vành khăn đen trùm lấy mặt chỉ lộ ra hai mắt với thần quang loang loáng, hai người đi sau một là thiếu nữ một là thiếu niên, cả hai đều hoá trang là thôn dân. Hắc bào nhân tới dưới gốc cây thì dừng lại từ từ quay người lại, trợn mắt nhìn hai người kia hồi lâu mới lạnh lùng nói:

- Cởi áo ra.

Cả hai người lập tức cởi bỏ y phục, hành động này khiến lão nạp cảm thấy vô cùng kỳ quái, đúng lúc ấy bỗng tiếng nhạc ai oán bi thương vang lên, lập tức hai cỗ xe ngựa theo tiếng nhạc phóng tới như bay, sau khi dừng lại có ba mươi mấy thiếu nữ bước xuống, mấy thiếu nữ này ăn vận rất kỳ quái đều là để trần nửa thân trên, chỉ khoác một tấm lụa mỏng. Khi ấy lãonạp không dám nhìn xem tiếp, nhắm nghiền mắt lại.

Đã nghe Hắc bào nhân lạnh lùng:

- Hiện tại hai người phải lưu tâm mà xem Thiên Ma vũ rõ chưa?

Không lâu sau tiếng nhạc ai oán lại vang lên...

Lão nạp vội dứt bỏ tạp niệm, vận công chống lại thanh âm ma quái nọ nên đã quên đi tất cả mọi sự xảy ra, bỗng nhiên một tiếng quát đánh thức lão nạp, đưa mắt nhìn lại, thấy một nam một nữ cùng lao về phía hắc bào nhân. Hắc bào nhân chỉ khẽ phẩy tay, hai người chợt đứng khựng lại, cùng ngã vật ra đất. Lại nghe hắc bào nhân nói:

- Các ngươi đừng vọng tưởng, tuy các ngươi đắc danh kiếm Lữ Tình hiệp trên giang hồ, nhưng với lão phu, các ngươi chẳng khác nào thường nhân. Nay các ngươi đã xem Thiên Ma vũ, võ công đã mất toàn bộ chiêu thức trước đây đều không thể nhớ được nữa, chỉ còn dư lại một chút nội lực mà thôi. Sau khi...

(mất 2 trang)

... phiền thiền sư xin cho xem các di cảo, cùng ghi chép của các Chưởng môn quí tự một lượt, có lẽ phát hiện được điều gì chăng.

Thiếu Lâm chưởng môn gật đầu, đứng lên rời khỏi Phương trượng. Chẳng bao lâu sau, đã thấy Tuệ Không thiền sư bước vào nói:

- Tạp kỹ các đời Chưởng môn Thiếu Lâm tự ở đây, xin Thiếu chủ cứ tùy ý.

Chương 15: Thiếu Lâm Phản Nghịch

Đông Phương Thanh Vân toàn thần quang chú lần giở từng trang ghi chép tất cả các sự kiện lớn nhỏ trong võ lâm từ gần một trăm năm trở lại, thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã tới lúc lên đèn. Đột nhiên Đông Phương Thanh Vân quay lại nói:

Đ

- Tiêu cô nương và nhị vị tùy tòng hãy đi tuần khắp tòa phương trượng này, có lẽ đêm nay sẽ có việc phát sanh.

Ba người đồng thanh:

- Tuân lệnh Thiếu chủ.

Sau khi cả ba rời khỏi. Thiếu Lâm chưởng môn mới hỏi:

- Vì sao Thiếu chủ biết đêm nay sẽ có nguy biến?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Tại hạ chỉ là đề phòng mà thôi.

- Cứ cho là dự phòng nhưng phải có căn cứ?

- Đương nhiên, thiền sư từng nói rằng sự tình thiền sư đã trải qua lúc thiếu thời cách nay, ba bốn mươi năm, mà Cừu Thế Dâm Oa đã phản bội và trốn khỏi Địa Mộ giáo sáu mươi năm, có thể sống an toàn khoảng thời gian dài như vậy há chẳng phải chuyện lạ?

- Thiếu chủ nói rất có đạo lý, đây quả là kỳ tích.

- Nhưng kỳ tích lại kéo dài quá lâu, hơn nữa khi xưa Cừu Thế Dâm Oa xuất hiện trong giang hồ, quyến rũ nam nhân, luyện Thái Âm Bổ Dương, mà võ công lại dùng tuyệt học Âm Dương thủ của Địa Mộ giáo, mà...

- Hãy khoan, Thiếu chủ nói rằng tuyệt học của Địa Mộ giáo là Âm Dương thủ, phải không?

- Đúng vậy, chẳng lẽ thiền sư biết căn nguyên?

- Có biết sơ qua, Thiếu chủ nói hết rồi, lão nạp sẽ nói.

Đông Phương Thanh Vân lại tiếp:

- Vì Cừu Thế Dâm Oa có thể trốn tránh sáu mươi năm, hơn nữa lại cả gan dùng độc môn tuyệt học của Địa Mộ giáo, nên tại hạ thấy có hai điều đáng ngờ. Thứ nhất: Địa Mộ giáo thực có ý trừng phạt phản đồ, song không thể hạ thủ, nguyên nhân có thể là khi xưa gia phụ đã lưu tâm đến việc này, nếu chẳng may sơ xuất thì hậu quả sẽ khó lường. Thứ hai: Địa Mộ giáo muốn lợi dụng sự cừu hận của Cừu Thế Dâm Oa để đối phó với bảy đại môn phái nên đã để mặc Cừu Thế Dâm Oa tự ý hành sự, sau khi song phương đã sức tàn lực kiệt, Địa Mộ giáo sẽ xuất hiện, thu thập tàn cục, thực hiện mưu đồ bá chủ võ lâm, thiền sư thấy tại hạ suy đoán thế nào?

- Cao luận, cao luận?

- Lại nói tới sự tình xảy ra hồi sáng hôm nay khi thấy Cừu Thế Dâm Oa muốn hợp tác với chúng ta, Địa Mộ giáo bèn phái người tới hạ thủ, từ điều này lại có thể biết thêm rằng Địa Mộ giáo chỉ e ngại Cừu Thế Dâm Oa sẽ tiết lộ bí mật của Địa Mộ giáo và hiện tại thực lực của Địa mộ giáo đã quá đủ, chẳng cần phải lợi dụng Cừu Thế Dâm Oa làm gì. Nay lại nói về việc vì sao đêm nay sẽ có người tới đây. Nguyên nhân thực rất giản đơn, Địa Mộ giáo đã thấy võ công của bảy đại môn phái cùng môn hạ của Tam Bí, do vậy ắt sẽ phái người tới dọ thám thực hư.

- Nếu vậy lão nạp phải đi phân phó cho chúng đệ tử biết mà lưu tâm phòng bị mới được.

- Thiền sư, hãy khoan?

- Vì sao?

- Cừu Thế Dâm Oa trước khi chết có nói rằng Địa Mộ giáo có tay chân ở khắp nơi chỉ e...

- Lẽ nào... lẽ nào Thiếu chủ...

- Xin thiền sư lượng thức, giả thiết của tại hạ không hẳn đã vô lý, đặc biệt là môn đồ của quí phái quá nhiều, hay dở, tốt xấu khó phân.

- Thiếu chủ nói cũng đúng, môn hạ của bổn phái quá nhiều, khó mà dám chắc rằng tất cả đã trung thành, lão nạp đã biết phải làm gì rồi.

Màn đêm buông phủ bao trùm khắp vạn vật, đêm đã canh hai, Tiêu Phụng Hoàng bước vào phương trượng nói:

- Xin hỏi Thiếu chủ, nếu có người lẻn vào phòng phương trượng thì chúng tì nữ phải làm sao?

Đông Phương Thanh Vân trầm tư hồi lâu:

- Nếu phát hiện tông tích địch nhân hãy truyền âm nhập mật cho ta hay, vô luận thế nào cũng không được sơ xuất.

Tiêu Phụng Hoàng khẽ dạ một tiếng quay gót theo sau.

Thời gian lặng lẽ trôi theo từng trang ghi chép qua các đời Chưởng môn của Thiếu Lâm. Thiếu Lâm phái lưu truyền tới nay đã trải qua mấy mươi đời Chưởng môn, mỗi đời Chưởng môn bất luận là sự lớn hay nhỏ trong môn phái hay trong khắp thiên hạ, đều có ghi chép lại cẩn thận. Cho tới lúc này Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn mới xem được một phần ba những ghi chép, nhưng hai người vẫn tập trung tinh thần lần giở từng trang. Bỗng bên tai Đông Phương Thanh Vân khẽ vang lên tiếng Tiêu Phụng Hoàng:

- Bẩm Thiếu chủ, có hai người xuất hiện.

Đông Phương Thanh Vân vội dùng truyền âm nhập mật nói với Thiếu Lâm chưởng môn.

- Thiền sư, người của Địa mộ giáo tới, xin lưu ý?

Đoạn chàng lại cất giọng sang sảng:

- Thiền sư, đêm đã khuya, chúng ta tạm dừng ở đây ngày mai lại coi tiếp.

Thiếu Lâm chưởng môn lập tức hiểu, nói:

- Được.

Dứt lời, Thiếu Lâm chưởng môn bèn tắt hết đèn đuốc trong phòng phương trượng song cả hai vẫn ngồi lại chờ đợi.

Quả nhiên một lát sau đã thấy hai bóng đen lướt vào phòng phương trượng, khinh công của hai người này cực cao, lướt đi chân không chấm đất, đáp xuống không gây tiếng động. Chỉ thấy cả hai đều vận hắc bào dài quét đất, mặt bịt kín bằng vải đen.

Đông Phương Thanh Vân không chút chậm trễ, quát khẽ một tiếng phi thân lao tới đứng chặn trước mặt hai bóng đen, Thiếu Lâm chưởng môn cũng đứng lên, trong nháy mắt ánh đèn đuốc đã sáng lòa. Một trong hai hắc bào nhân vừa thấy ánh lửa lóe lên thì lộ vẻ kinh khủng, thân hình bỗng bay lên lao ra ngoài. Đông Phương Thanh Vân quát:

- Bắt lấy hắn?

Hắc bào nhân còn lại vẫn đứng sừng sững tựa hồ đã dự liệu trước được sự biến.

Phía ngoài cửa sổ khẽ vang lên một tiếng hự, tiếp đó là tiếng thân xác trầm trọng rơi xuống. Lúc này hắc bào nhân mới cất giọng lạnh lẽo:

- Không hổ danh hậu nhân của Tam Bí, các hạ quả nhiên liệu sự như thần.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Các hạ quá khen, không dám, không dám?

- Các hạ đừng đắc ý, người tới chẳng thiện người thiện chẳng tới, các hạ có biết bổn tòa tới làm gì không?

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

Hắc bào nhân từ tốn rút một vật trong tay áo ra nói:

- Phụng tặng vật này, tiếp lấy...

Lời còn chưa dứt đã thấy hắc bào nhân cung tay ném vật kia về phía Đông Phương Thanh Vân, vừa thấy vật này là một mũi phi tiêu đầu đỏ đuôi đen, Đông Phương Thanh Vân khẽ cười nhạt định đưa tay đón lấy thì sực nhớ lời cảnh cáo của Cừu Thế Dâm Oa: “Nếu thấy mũi phi tiêu đầu đỏ đuôi đen thì hãy tránh mau.”

Nghĩ vậy chàng bèn lắc người tránh khỏi mũi phi tiêu. Hắc bào nhân vẫn đứng im bất động, vì y biết lúc này cạm bẫy đã giăng khắp chốn, cho dù y có thể thoát khỏi phương trượng thì cũng khó bề rời khỏi Thiếu Lâm tự. Đông Phương Thanh Vân sau khi thoát khỏi mũi phi tiêu bèn quát:

- Ngươi tới đây chỉ muốn vậy sao?

Hắc bào nhân cười gằn:

- Bổn tòa chuyển lời của tệ giáo Giáo chủ tới bảy đại môn phái và hậu nhân của Tam Bí rằng trong vòng nửa năm nữa Địa Môn giáo sẽ thống trị võ lâm và các vị Chưởng môn của bảy phái sẽ làm hộ pháp, Tam Bí sẽ là tam lão.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Các hạ giữ chức vị gì trong Địa Mộ giáo?

- Bổn tòa là một trong số hai mươi bốn người của đội cảm tử.

- Còn người cùng đi vừa rồi?

- Y chỉ là tiên phong.

- Các vị đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?

- Chưa, nhưng nói hay không cũng vậy, chỉ e các hạ nghe xong té xỉu.

- Khỏi cần kéo dài thời gian, hãy nói đi.

- Bổn giáo Giáo chủ có ý mời các hạ tới Phân đà của Địa Mộ giáo một chuyến.

- Được lắm, xin hỏi tại đâu, khi nào?

- Đêm mai các hạ hãy tới Tà Dương Lâm tại Khai Phong phủ, sẽ có người đưa đi.

Bổn tòa đã hoàn thành sứ mạng...

Đông Phương Thanh Vân biết hắc bào nhân sau khi xong nhiệm vụ nếu không thể đào thoát, ắt sẽ tự sát nên chàng không để y dứt lời, vội lắc mình lao tới, nhanh điểm vào hai đại huyệt Chương môn, U môn. Hắc bào nhân thấy vậy cả kinh búng người lộn ngược ra sau. Đông Phương Thanh Vân như bóng theo hình giữ nguyên công thế, hắc bào nhân vừa ổn trọng cước bộ đã cảm thấy hai luồng kình phong lạnh lẽo phóng tới, lập tức toàn thân tê dại, ngã vật ra đất. Đông Phương Thanh Vân thuận thế hớt lấy tấm vai che mặt của y, cùng lúc ấy một bóng đen lướt vào phòng phương trượng, nói:

- Bẩm Thiếu chủ, đã bắt được kẻ vừa rời khỏi đây.

Thiếu Lâm chưởng môn vừa thấy hai người này mặt biến sắc, toàn thân run rẩy.

Thì ra người vừa lướt vào phòng phương trượng chính là Tích Thư Nhân, còn hắc bào nhân nọ chính là Viên Minh, sư đệ của Thiếu Lâm chưởng môn, còn người bị Đông Phương Thanh Vân điểm huyệt chính là Bạch Phát Tửu Cái, chưởng lão của Cái bang.

Đông Phương Thanh Vân hạ giọng:

- Tích Thư Nhân, xin hãy lui ra...

Thiếu Lâm chưởng môn vội nói:

- Hãy khoan...

Tích Thư Nhân vội cung tay nói:

- Chưởng môn có điều chi phân phó?

Thiếu Lâm chưởng môn nói:

- Tích Thư thí chủ hãy ở lại đây, lão nạp có điều muốn nói. Mời Thiếu chủ hãy ngồi xuống rồi nói.

Sau khi ai nấy đã an tọa, Thiếu Lâm chưởng môn nói:

- Lão nạp thực lấy làm lo sợ cho toàn thể võ lâm sắp tới hồi nguy cấp.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thỉnh thiền sư hãy nói rõ lai lịch của hai hắc bào nhân này.

Thiếu Lâm chưởng môn nói:

- Thấy hai người này, lão nạp thực kinh tâm động phách, họ chính là những nhân vật có tiếng tâm trong võ lâm, một người là Viên Minh sư đệ của lão nạp, người còn lại chính là trưởng lão của Cái bang, xin Thiếu chủ hãy nể mặt lão nạp cùng thể lượng đức hiếu sanh, bất kể họ thuộc phái nào có huyết cừu ra sao xin hãy tha họ ra.

Đông Phương Thanh Vân khẽ gật đầu, đứng lên tiếng về phía hai hắc bào nhân giải khai huyệt đạo cho họ rồi nói:

- Thụ Thi Chiêu Hồn, hãy tiễn hai vị này rời khỏi Thiếu Lâm tự.

Hai hắc bào nhân đứng lên mặt lộ vẻ ngạc nhiên, mắt không rời Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn. Lại nghe Thiếu Lâm chưởng môn thở dài:

- Xin hai vị cứ tùy tiện, lượng thứ cho lão nạp không thể tiễn khách.

Hắc bào nhân trọc đầu bỗng quì mọp xuống khóc rống lên, Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tại hạ biết hai vị vì nhất thời sơ suất mà bị Địa Mộ giáo lợi dụng nên phải làm việc này, nếu có được tại hạ tha cho đi, ắt cũng không chốn nương thân. Có lẽ hai vị nên tạm thời lưu lại Thiếu Lâm tự để bảo toàn tánh mạng.

Bạch Phát Tửu Cái chợt thở dài:

- Bọn ta há phải hạng sợ chết?

Thiếu Lâm chưởng môn khẽ gật đầu:

- Điều này lão nạp biết, vì không thể lưu khách, đành tiễn khách mà thôi. Viên Minh, ngươi đã bị Thiếu Lâm trục xuất khỏi môn phái, từ nay về sau sư đệ làm gì cũng không quan hệ tới Thiếu Lâm, hãy mau rời khỏi đây đi.

Bạch Phát Tửu Cái bỗng hỏi:

- Các người vì sao lại thả hổ về rừng?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Không phải, hai vị chỉ là những kẻ thừa hành, cũng như Cừu Thế Dâm Oa vậy, đều có những bí mật để Địa Mộ giáo giáo biết được mà lợi dụng.

Bạch Phát Tửu Cái nói:

- Dường như các hạ rất am tường về Địa Mộ giáo?

- Không, tại hạ chỉ suy đoán qua lời nói mà thôi.

- Các hạ có muốn biết nội tình của Địa Mộ giáo không?

- Rất muốn, song lại không thể do hai vị mà biết.

- Vì sao?

- Vì tại hạ lo thay cho hai vị, các vị không thể hoàn thành nhiệm vụ, tội đã chẳng nhỏ, nếu lại tiết lộ bí mật của Địa Mộ giáo há chẳng...

Bạch Phát Tửu Cái tiếp lời:

- Lão phu đã khó tránh tử tội rồi?

Đông Phương Thanh Vân biến sắc:

- Vậy cần phải làm sao đây, đã rời khỏi Thiếu Lâm tự và bước vào tử lộ, vì sao không tạm lưu lại đây, tại hạ tự tin có thể bảo toàn tính mạng cho hai vị.

Lúc này Viên Minh thiền sư xen vào:

- Bẩm Chưởng môn sư huynh, đại ân đại đức của sư huynh khiến đệ đến chết không quên, nhưng đệ đã uống độc dược của Địa Mộ giáo, trong vòng ba giờ nếu không có giải dược, chất độc sẽ phát tác mà chết.

Thiếu Lâm chưởng môn vô cùng khích động:

- Sư đệ vì sao đệ có thể khinh suất như vậy.

Viên Minh thiền sư lắc đầu:

- Trước khi gia nhập Thiếu Lâm đệ đã là môn hạ của Địa Mộ giáo.

Bạch Phát Tửu Cái cũng nói:

- Lão phu cũng vậy, cả hai người lão phu đều là gian tế của Địa Mộ giáo.

Viên Minh lại nói:

- Sau khi gia nhập Thiếu Lâm, đệ muốn vì Địa Mộ giáo mà gây ra những sự kinh thiên động địa, nào ngờ khi được tiên sư khai tâm mới hiểu rằng đệ quá xấu xa...

Bạch Phát Tửu Cái vừa định tiếp lời, Đông Phương Thanh Vân bỗng ồ lên một tiếng nói:

- Thời gian đã cận kề, chúng ta hãy nên bức khí độc trong người ra, hai vị thấy thế nào?

Viên Minh thiền sư vội nói:

- Không thể...

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Vì sao?

Bạch Phát Tửu Cái đáp:

- Độc dược đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, nếu dùng chân khí để bức độc dược thì lợi bất cập hại, độc dược phát tác càng sớm hơn mà thôi.

- Lẽ nào không có thuốc chữa được sao?

- Không, ngoài giải độc đan do Địa Mộ giáo tự chế ra không còn một giải dược nào khác.

Dứt lời Bạch Phát Tửu Cái bước tới ngồi xuống một tấm bồ đoàn rồi tiếp:

- Mời các vị cùng ngồi xuống rồi lão phu sẽ nói tường tận.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Nói gì thì cũng phải để sau khi đã giải độc cho hai vị cũng không muộn.

- Tiểu huynh đệ, lão phu hiểu tâm ý của tiểu huynh đệ, hãy hỏi thử Thiếu Lâm chưởng môn thì sẽ rõ.

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác quay lại chỉ thấy Thiếu Lâm chưởng môn không ngớt lắc đầu

thở dài, rồi nói:

- Thiếu chủ, xin hãy ngồi xuống.

- Vì sao?

- Thiên lực vô biên, nhân lực khó vãn hồi.

Đông Phương Thanh Vân thất vọng ngồi xuống. Lúc này Tích Thư Nhân và Thụ Thi Chiêu Hồn cúi người nói:

- Bẩm Thiếu chủ, chúng tùy tòng đồng xin thối lui.

Đông Phương Thanh Vân đành khẽ gật đầu, hai người vội bước ra khỏi phương trượng thất. Lại nghe Bạch Phát Tửu Cái nói:

- Lần này Địa Mộ giáo phái lão phu tới đây, lão phu không thể chối từ nên miệng thì vâng dạ đáp ứng mà lòng đã có kế hoạch, sau khi đột nhập vào đây sẽ để Thiếu chủ cùng Thiếu Lâm chưởng môn thủ thắng, vì Thiếu Lâm chưởng môn biết lão phu nên ắt sẽ kinh ngạc do vậy sẽ thông báo cho toàn bộ bảy đại môn phái phải đề cao cảnh giác.

Thiếu Lâm chưởng môn hạ giọng:

- Việc này, Thiếu chủ sớm đã đoán ra, nhưng lão nạp không tin mà thôi.

- Nay lão phu sẽ nói rõ mọi sự. Địa Mộ giáo từ khi sáng lập tới nay đã trải hai trăm năm, mục đích chẳng phải chỉ xưng bá võ lâm mà thôi, nói thẳng ra Địa Mộ giáo không hề có võ công tuyệt học, chỉ là dùng độc mà xưng hùng thôi. Đã không có võ công mà muốn tranh hùng võ lâm thực là vọng tưởng, do vậy mới ra sức chuẩn bị lực lượng dùng độc để bức người khiến họ mất đi hồn tính, do thế trên võ lâm có rất nhiều vị dị nhân dị sĩ bị Địa Mộ giáo uy hiếp, hiện tại lực lượng đã vững mạnh, đang triển khai thế tranh bá võ lâm.

Tửu Cái dừng một chút rồi hỏi:

- Đông Phương Thiếu chủ có biết Tam Bí cùng Địa Mộ giáo thề không đội trời chung không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Tại hạ không biết.

- Lệnh đường chính là môn đồ của Địa Mộ giáo hơn nữa đã uống Xà Tâm đan, nếu nghe tiếng tiêu thì sẽ chết tựa như Cừu Thế Dâm Oa vậy.

Đông Phương Thanh Vân cả kinh:

- Thật ư?

Tửu Cái gật đầu:

- Đúng vậy, lệnh đường, lão phu, Cừu Thế Dâm Oa đều là người của cảm tử đội, chỉ là Cừu Thế Dâm Oa làm phản trước, lệnh đường làm sau mà thôi.

Lúc này Tích Thư Nhân bước vào:

- Bẩm Thiếu chủ đó là nghĩa mẫu chứ không phải thân mẫu của Thiếu chủ.

Tửu Cái ngạc nhiên:

- Thì ra là nghĩa mẫu của Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Xin hỏi nghĩa mẫu của tại hạ hiện giờ ra sao?

Tửu Cái tiếp:

- Lão phu quả không rõ, nay xin hỏi Thiếu chủ, vì sao Thiếu chủ không gấp muốn biết nội tình của Địa Mộ giáo mà lại gấp muốn cứu mạng của lão phu?

- Tánh mạng của hai vị đang nguy cấp, mà nội tình của Địa Mộ giáo sau khi tại hạ tới Phân đà của Địa Mộ giáo thì cũng có thể biết được rồi.

- Thiếu chủ muốn đi thực sao? Không nên, đó là gian kế?

- Nam tử hán đầu đội trời chân đáp đất, xông vào rừng đao bể kiếm có chi đáng kể, chúng đã dám hẹn ta thì ta sợ gì mà không đi.

- Xin hãy nghe lời lão phu, Địa Mộ giáo thủ đoạn vô cùng độc hiểm khiến người khó đề phòng, Thiếu chủ không nên coi thường, nếu có mệnh hệ gì võ lâm chánh nghĩa há chẳng phải mất người đứng đầu sao?

- Tiền bối quá khen, điều trọng yếu là các vị không còn cách nào giải độc nữa ư?

- Phải, hiện tại cần phải nói tới nội tình của Địa Mộ giáo rồi. Địa Mộ giáo ngoài tổng giáo đường ra còn có bảy Phân đà đặt khắp nơi, lão phu thuộc về Phân đà Trung Nguyên.

Trung Nguyên phân đà có một chủ nhân, bên dưới phân làm Tám Đồ, Ngũ Nữ, Thất Sát, Cửu Kim

Cương, Thập Nhị Tiền Phong, Nhị Thập Tứ cảm tử, Viên Minh thiền sư thuộc về Tiền Phong, lão phu thuộc Cảm Tử đội.

Thập nhị Tiền Phong và Nhị thập tứ Cảm Tử đã xâm nhập các môn phái trong thiên hạ Trung Nguyên, mọi người không được biết nhau. Lão phu và Viên Minh cùng lớn lên trong Địa Mộ giáo, đến năm hai mươi tuổi đã được huấn luyện thành những kẻ vô cùng giảo hoạt, gian trá, sau bị phái đi xâm nhập vào Thiếu Lâm và Cái bang. Khi rời khỏi Phân đà thì bị bịt mắt nên không rõ Phân đà đóng ở nơi nào. Tất cả những điều lão phu biết chỉ có vậy mà thôi.

Thiếu Lâm chưởng môn hỏi:

- Các vị cùng lớn lên tại Địa Mộ giáo, vậy cùng thời có cả thảy bao nhiêu người?

Tửu Cái đáp:

- Hai người chúng tôi được tách riêng, không được rời khỏi nơi ở nửa bước nên hoàn toàn không biết mọi sự xảy ra xung quanh.

Thiếu Lâm chưởng môn thở dài:

- Hai vị đã nói hết nội tình của Địa Mộ giáo, mà thời gian ba giờ đã sắp hết, chẳng lẽ không lo gì sao?

Viên Minh thiền sư đáp:

- Sau khi nhận lệnh, đệ vốn muốn tìm ngay một nơi thâm sơn cùng cốc để tự sát, sau được Tửu Cái nói rằng nên chết trong Thiếu Lâm tự mới gượng đáp ứng, nào ngờ khi gặp sư huynh thì vô cùng hổ thẹn nên vượt qua cửa sổ mà đi.

Dứt lời Viên Minh thiền sư cùng Bạch Phát Tửu Cái không hẹn, mà cùng cất cao hữu thủ vỗ xuống Thiên Linh cái tự vận.

Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn muốn cứu cũng không kịp, thấy hai người chết quá thê thảm, Thiếu Lâm chưởng môn bèn sai người tẩm liệm thi thể đoạn nói:

- Chúng ta phải cử hành lễ tế thực long trọng.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Đúng vậy, tuy họ là gian tế của Địa Mộ giáo, nhưng cuối cùng vẫn vì võ lâm chính nghĩa mà tận trung, nói rõ mưu đồ của Địa Mộ giáo.

Khi mọi người đã đi hết chỉ còn Đông Phương Thanh Vân và Thiếu Lâm chưởng môn lưu lại, hai

người im lặng ngồi hồi lâu, Thiếu Lâm chưởng môn chợt nói:

- Trong Thiếu Lâm tạp kỷ không hề ghi lại sự này.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Do đó có thể biết Địa Mộ giáo vô cùng bí ẩn, hiện tại trong bảy đại môn phái đều đã có người của Địa Mộ giáo.

- Đúng vậy, xin hỏi Thiếu chủ, chẳng hay Địa Mộ giáo thực đã đủ lực lượng rồi sao?

- Chính thế, vì vậy tại hạ mới quyết định tự thâm nhập Địa Mộ giáo, để xét rõ thực hư.

Thiếu Lâm chưởng môn trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

- Thiếu chủ vì sao không phái một vị tùy tòng thay Thiếu chủ tới Phân đà của Địa Mộ giáo?

- Tại hạ tâm ý đã quyết, không muốn thay đổi.

Tà dương lầu tại phủ Khai Phong dưới ánh chiều tà càng tăng thêm vẻ âm u, cổ quái. Đông Phương Thanh Vân sau khi bước vào Tà Dương lầu bèn chọn một bàn kế gần cửa mà ngồi, đưa mắt nhìn xuống đường thì thấy người qua kẻ lại tấp nập. Không lâu sau đã thấy một thiếu nữ yểu điệu bước vào tửu lầu, nàng vận bạch y, dung mạo xinh đẹp. Đông Phương Thanh Vân vừa thấy nàng thì vô cùng kinh ngạc. Bạch y thiếu nữ chẳng phải ai khác mà chính là Tuệ Mẫn, vẻ mặt của nàng sau khi bước vào tửu lầu hàm chứa đầy sắc u sầu tựa hồ tâm sự trùng trùng nhưng vừa thấy Đông Phương Thanh Vân chỉ khẽ kêu một tiếng “Ca ca”, rồi tiến lại. Đông Phương Thanh Vân gặp Tuệ Mẫn thì rất vui mừng, chàng vốn rất có hảo cảm với nàng, bèn đứng lên nghênh tiếp, nói:

- Đã lâu không gặp, chẳng hay tiểu muội có bình an không?

Tuệ Mẫn cũng hỏi:

- Gần đây ca ca khỏe chứ?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu, mắt nhìn thẳng vào Tuệ Mẫn. Xa nhau không lâu mà Tuệ Mẫn đã khác hẳn, nàng nay đã rõ là một thiếu nữ khuê các, bất giác chàng buột miệng:

- Tiểu muội càng lớn càng đẹp.

Tuệ Mẫn đỏ bừng hai gò má, cúi đầu không nói. Im lặng hồi lâu, Tuệ Mẫn hỏi:

- Ca ca tới đây làm gì? Kỳ thực ca ca có gấp cũng vô dụng.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Vì sao? Chẳng lẽ muội cho rằng ca ca tới đây để chơi sao?

- Vậy ca ca tới làm gì?

- Tới đợi người.

- Đợi ai?

- Cừu nhân.

- Ồ Đông Phương Thanh Vân thấy Tuệ Mẫn ngạc nhiên bèn cười:

- Như vậy muội đà minh bạch chưa?

Tuệ Mẫn hỏi:

- Chẳng lẽ ca ca gặp hiểm nạn?

- Có lẽ.

- Nghe nói ca ca có mấy người nô bộc tâm phúc, họ đâu?

- Họ không phải nô bộc, họ đang có việc riêng cần làm. Mà muội tới đây làm gì?

- Muội tới kiếm người.

- Kiếm ai?

- Gia phụ.

- Ồ? Lệnh tôn là vị nào?

- Thiên hoang Vương Thạch An.

- Ồ? Muội quả là nhi nữ của Vương Thạch An rồi.

Lúc này một vành trăng sáng đã treo nghiêng nơi góc trời, đã tới giờ hẹn của Địa Mộ giáo. Đông Phương Thanh Vân và Tuệ Mẫn vẫn tiếp tục trò chuyện. Tuệ Mẫn hỏi:

- Ca ca ước hẹn với cừu nhân vào lúc nào thì gặp?

- Lúc lên đèn.

- Vậy thì đã tới rồi. Ca ca thế đơn lực bạc, đối phương là nhân vật thế nào?

- Chúng ta đừng nói về chuyện này nữa được không?

Tuệ Mẫn gật đầu nói:

- Có lẽ ca ca không biết, khi muội hay rằng gia phụ chính là Thiên Hoang Đế Quân thì muội thay đổi hoàn toàn quan niệm về ca ca.

- Thay đổi điều gì?

- Nếu không có ca ca, gia phụ đã sớm bỏ mạng dưới tay di nương rồi. Hừ, có một ngày, muội sẽ tự tay trả mối thù này, muội còn biết ca ca chính là nhi tử của đại di nương và cũng là ca ca của muội.

- Sai rồi.

- Vì sao?

- Đại di nương của muội không phải là mẫu thân của ta. Hiện tại ca ca xin muội đừng nói đến những sự liên quan tới ân oán tình cừu nữa. Chúng ta hãy ngồi im lặng thì hơn.

Cùng lúc ấy Đông Phương Thanh Vân phát hiện nơi cửa lầu một thanh y thiếu niên vừa xuất hiện, thiếu niên tướng mạo thanh tú, bước vào tửu điếm bèn đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi dừng lại tại bàn của Đông Phương Thanh Vân. Thanh y thiếu niên bèn cất bước lại cung tay nói:

- Chẳng hay các hạ là Đông Phương Thanh Vân phải không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đúng vậy, huynh đài có điều chi chỉ giáo?

Thanh y thiếu niên vội nói:

- Tại hạ theo ước hẹn mà tới.

- Huynh đài là người của Địa Mộ giáo?

- Đúng vậy, tại hạ tới thỉnh các hạ tới thăm tệ Phân đà một chuyến, chẳng hay ý các hạ thế nào?

- Được, phiền huynh đài chỉ đường.

Nói rồi Đông Phương Thanh Vân bèn quay lại hỏi Tuệ Mẫn:

- Có người nào cùng đi với tiểu muội không?

Tuệ Mẫn đáp:

- Có Hoàng Phô thư thư.

- Vậy thì tốt lắm, hãy đi kiếm Hoàng Phô thư thư, kiếm được rồi thì mau trở về Ma cung, giang hồ hiểm ác đa đoan muội không thể tự ý bôn tẩu.

- Nhưng, ca ca..

- Một tháng nữa ca ca sẽ đến tìm muội, đưa muội đi tìm lệnh tôn.

- Thực không?

- Ca ca đâu dám gạt muội, hãy đi mau đi.

- Được, muội đi, nhưng ca ca...

- Ca ca sẽ tự bảo trọng, muội cứ an tâm.

Tuệ Mẫn mắt rưng rưng lệ, lẳng lẽ cúi đầu rời khỏi Tà Dương lầu. Đợi khi nàng đã đi xa, Đông Phương Thanh Vân thở dài nói:

- Huynh đài, chúng ta đi thôi Thanh y thiếu niên gật đầu, đi trước dẫn đường. Trước mặt Tà Dương lầu đã đậu sẵn một cỗ xe tứ mã, Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn thì thấy xa phu là một hán tử trung niên thần thái vô cùng siêu thoát, chàng thầm nghĩ:

“Thiên hạ làm sao lại có người dung mạo siêu thoát đến vậy?”

Nghĩ thế chàng càng không dám khinh suất. Lại nghe thanh y thiếu niên nói:

- Đông Phương công tử, mời lên xe.

Đông Phương Thanh Vân cười lớn, cất bước leo lên, sau khi ngồi xuống đã thấy thanh y thiếu niên đã ngồi cạnh từ bao giờ. Điều kỳ quái hơn nữa là thiếu niên lại tỏa ra mùi mê hương đến say lòng. Đông Phương Thanh Vân chột dạ thầm nhủ:

“Chẳng lẽ y là nữ nhân?”

Lúc này xa phu đã ra roi quất ngựa khởi hành.

Đã nghe thanh y thiếu niên cười nói:

- Các hạ quả là có diễm phúc lọt vào mắt xanh của Ma cung Thiếu cung chủ.

Đông Phương Thanh Vân lòng đã có chuẩn bị, bèn nói:

- Không dám, không dám.

Thanh y thiếu niên lại nói:

- Các hạ có biết bổn giáo thỉnh các hạ tới Phân đà là có ý gì không?

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo.

- Nhưng phải có điều kiện.

- Điều kiện thế nào?

- Chỉ cần các hạ trả lời được hai câu hỏi, tại hạ sẽ lập tức phụng cáo.

Đông Phương Thanh Vân cười lớn:

- Có nói hay không, tại hạ chẳng lưu tâm, nếu huynh đài hỏi, xin cứ tùy ý.

- Vậy câu thứ nhất xin hỏi các hạ có biết thân phận của tại hạ không?

- Ha ha... cô nương là nữ nhân giả trang nam, trong Địa Mộ giáo Trung Nguyên phân đà có thân phận là Tam ti hoặc Ngũ nữ.

Thanh y thiếu niên kinh ngạc:

- Các hạ kiến thức thật quảng bác? Câu thứ hai: Địa Mộ giáo lần này ước hẹn các hạ tới Trung Nguyên phân đà là có ý tốt hay ý xấu?

Đông Phương Thanh Vân thoáng chút ngạc nhiên, chàng cười nhạt:

- Là thiện hay ác, bổn thiếu gia cũng đều phải ứng phó.

- Không thể trả lời sao?

- Đương nhiên là chẳng phải thiện ý.

- Câu đáp này sai rồi, vì là thiện ý, bổn giáo mời các hạ tới Trung Nguyên phân đà, chính vì do sự muốn thương lượng, các hạ thấy sao?

- Không may, bổn thiếu gia cùng Địa Mộ giáo đã thề không đội trời chung rồi.

- Thật ư?

Cỗ xe dừng lại, thanh y thiếu nữ nói:

- Các hạ, mời chuyển xe...

Đông Phương Thanh Vân thản nhiên bước xuống, đưa mắt quang sát tứ bề chỉ thấy nơi đây là chốn hoang sơn, thảo mộc um tùm không thể nhận ra là nơi nào được.

Sau khi thanh y thiếu nữ xuống xe, cỗ xe tứ mã chỉ trong nháy mắt đã đi mất hút.

Đông Phương Thanh Vân vẫn lạnh lùng đứng im, thanh y thiếu nữ hỏi:

- Các hạ có cảm thấy kỳ lạ không?

Đông Phương Thanh Vân cười khảy:

- Hoàn toàn không?

- Vì sao? Lẽ nào các hạ đã biết vì sao phải đổi xe?

- Hoàn toàn không?

- Vậy thì vì sao?

- Quí phái bất luận có quỷ kế gì tại hạ cũng rất muốn thỉnh giáo.

Thanh y thiếu nữ cười khẽ:

- Bổn giáo rất kính trọng các hạ, nào có thể bày ra quỷ kế gì.

Đông Phương Thanh Vân bỗng thấy xa xa có vô số bóng đen đang di chuyển, chớp mắt đã tiến lại gần, thấy có mười sáu người khiêng hai chiếc kiệu bát bảo. Lại nghe thanh y thiếu nữ nói:

- Mời các hạ lên kiệu. Hẹn gặp lại?

Dứt lời thanh y thiếu nữ quay người lao đi thoáng chốc đã biến mất trong màn đêm u tối. Cũng lúc ấy trên kiệu bát bảo vang lên một thanh âm du dương:

- Thỉnh tướng công lên kiệu.

Đông Phương Thanh Vân cười lạnh, tung mình nhẹ nhàng nhảy lên. Giọng nói du dương êm đềm lại vang lên:

- Tướng công từ Khai Phong phủ tới Trung Nguyên phân đà đường đi hiểm trở, xe ngựa không thể đi được nên mới phải đổi sang dùng kiệu.

Đông Phương Thanh Vân rúng động tâm can thầm nghĩ:

“Như vậy Địa Mộ giáo hoàn toàn không có ác ý với ta sao?”

Vừa suy nghĩ chàng vừa đưa mắt quan sát chiếc kiệu, trong kiệu bài trí như một gian phòng nhỏ, một thiếu phụ trung niên đang nằm, toàn thân được phủ kín bằng một tấm chăn mỏng. Lại thấy thiếu phụ dung nhan tựa hoa đào, đôi làn thu ba sóng sánh, miệng tựa đóa hoa hàm tiếu. Đông Phương Thanh Vân nhìn như không thấy, lạnh lẽo:

- Xin hãy ngồi lên.

Lúc này thiếu phụ khẽ nhướn mày liễu, miệng tựa cười chẳng phải cười, dịu dàng nói:

- Đường còn dài, vì sao tướng công không nằm nghĩ.

Đông Phương Thanh Vân sa sầm mặt, gằn giọng:

- Nếu ngươi không ngồi dậy, bổn thiếu gia sẽ xuống kiệu.

Thiếu phụ đành thở dài:

- Tướng công thực chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, thôi được...

Dứt lời thiếu phụ từ tốn lật tấm chăn ngồi lên. Tấm chăn vừa được lật ra trước mắt Đông Phương Thanh Vân xuất hiện một thân thể lõa lồ, chàng thầm cười nhạt đưa chân đá tấm chăn ra rồi ngồi xuống. Thiếu phụ trung niên cười nói:

- Đêm đông giá rét, hàn khí nhập thân, tiện thiếp bị cảm hàn thì đó là lỗi của tướng công.

Đông Phương Thanh Vân lạnh giọng:

- Đừng nhiều lời, mau vận y phục vào.

Lúc này đã thấy chiếc kiệu chuyển động, Đông Phương Thanh Vân vốn muốn vén hết những tấm rèm xung quanh kiệu lên để quan sát đường đi nhưng tay vừa đưa ra lại vội thu lại, nên biết cử chỉ chàng tuy chỉ xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nhưng đối phương lại có thể cho rằng đó là do chàng cũng thuộc hạng nhu nhược.

Yêu phụ khỏa thân khẽ nhích tới sát Đông Phương Thanh Vân, cất giọng thỏ thẻ:

- Tướng công nên thương hại cho tiện thiếp thân không tấc vải?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hừ một tiếng không nói.

Thiếu phụ đã đến sát bên chàng, bèn giang hai cánh tay nõn nà ra định ôm lấy chàng.

Đông Phương Thanh Vân nổi giận, tiện tay tát đánh “bốp” vào mặt thiếu phụ.

Thiếu phụ khỏa thân ngã vật xuống bật khóc nức nở. Đông Phương Thanh Vân cũng ngẩn người kinh ngạc, chàng không ngờ thiếu phụ hoàn toàn không biết võ công, nhưng cùng lúc ấy một ý niệm nảy sinh trong đầu chàng:

“Đây hẳn là quỷ kế dùng sắc mê hoặc, lấy nữ nhân không biết võ công ra nghênh tiếp khiến người có ý thương hoa tiếc ngọc và vậy có thể hạ độc thủ khi họ không chút giới bị.”

Nghĩ vậy chàng bèn cười nhạt:

- Ngươi giả bộ làm gì?

Thiếu phụ khỏa thân cất giọng giận dữ:

- Vì sao ngươi đánh người vô cớ?

Đông Phương Thanh Vân hỏi ngược lại:

- Vì sao ngươi cứ quấn lấy bổn thiếu gia?

Thiếu phụ thoáng ngạc nhiên:

- Ta sai rồi sao?

- Bổn thiếu gia chẳng phải hạng người khinh bạc thấy sắc thì tối mắt mà trúng kế của ngươi đâu.

Thiếu phụ bỗng đứng bật dậy quát:

- Ngươi dám khinh lão nương.

Nói rồi nàng lao vào Đông Phương Thanh Vân đánh đấm cào cấu loạn xạ. Đông Phương Thanh Vân thấy vậy thì chau mày thầm nghĩ:

“Quả thực thiếu phụ hoàn toàn không biết võ công.”

Tuy nghĩ vậy nhưng đề phòng bất trắc, chàng bèn điểm vào Ma huyệt của thiếu phụ, vì không có võ công nên thiếu phụ lập tức ngã xuống.

Chương 16: Lãnh Huyết Diễm Nữ

Thiếu phụ khỏa thân tuy thân người bị điểm huyệt mềm nhũn nhưng vẫn có thể nói năng như thường. Lúc này mụ lớn tiếng chửi rủa. Đông Phương Thanh Vân cau mày chăm chú nhìn thiếu phụ hồi lâu lòng lấy làm vô cùng quái lạ tự hỏi:

T

"Lẽ nào mụ thực không biết võ công. Chẳng lẽ trong này có ẩn giấu một quỷ kế nào khác?"

Thiếu phụ thấy chàng nhìn mình không chớp mắt bèn cất giọng căm tức:

- Ngươi nhìn lão nương làm gì?

Đông Phương Thanh Vân cười khảy:

- Chẳng lẽ không được nhìn sao?

Thiếu phụ không đáp mà hỏi:

- Có gì đáng để nhìn?

Đông Phương Thanh Vân chậm rãi đưa mắt nhìn đi, nói:

- Khi nào mới tới được?

Thiếu phụ lại bỗng hỏi:

- Tướng công, thiếp còn xinh đẹp không?

Đông Phương Thanh Vân chỉ khẽ hừ một tiếng không đáp. Thiếu phụ lại cao giọng hỏi:

- Tiện thiếp không có sắc đẹp mê hồn phải không?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Hãy trả lời câu hỏi của ta rồi ta sẽ nói.

- Câu hỏi thế nào, nói đi.

- Mấy ngày vừa rồi ngươi nghênh tiếp những người nào?

- Họ đều là nam nhân?

- Tướng mạo của họ thế nào?

- Già có trẻ có, tướng công muốn hỏi ai?

- Người già nhất thì thế nào?

- Có gì đáng nói đâu, lão ta toàn thân lầm lì, mặt đầy rầu, nghe nói lão tên là cái gì Thiên Chân. Hãy nói thiếp có đẹp không?

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Thiên Chân hay Thiên Tôn?

Thiếu phụ vội la lên:

- Ồ, đúng rồi lão là Thiên Tôn.

Đông Phương Thanh Vân giật mình:

“Lẽ nào Thiên Tôn đã trúng kế bị đưa tới Địa Mộ giáo?”

Nghĩ vậy chàng rất lo lắng song phải trả lời thiếu phụ nên chàng đành tùy tiện nói:

- Tuy ngươi có sắc đẹp mê hồn, nhưng tiếc rằng...

Chàng dừng lại, thử xem phản ứng của thiếu phụ thế nào. Thiếu phụ vội hỏi:

- Đáng tiếc cái gì? Nói mau đi?

Đông Phương Thanh Vân hiện tại ý niệm trùng trùng, nếu theo lý thường mà luận, vị thiếu phụ này đúng là một thôn phụ vô tri thức. Nhưng nếu là cao thủ của Địa Mộ giáo giả trang thì thuật giả trang thực siêu việt. Thiếu phụ thấy chàng im lặng lại hỏi:

- Vì sao tướng công không nói, đáng tiếc cái gì?

Đông Phương Thanh Vân đành nói:

- Hãy trả lời tiếp thì ta mới nói được. Hôm đó Thiên Tôn có phải bị bắt đưa về Địa Mộ giáo không?

Thiếu phụ đáp:

- Lão cũng được mời tới như tướng công vậy, hãy nói đáng tiếc cái gì mau.

- Đáng tiếc là không vận y phục, dù là như vậy, ta cũng cảm thấy...

Thiếu phụ vội nói:

- Có gì muốn hỏi thì hỏi mau đi.

- Thiên Tôn nói gì với ngươi không?

- Lão nào giống như tướng công, lão đãi thiếp rất tốt còn nói rằng lần này tới Địa Mộ giáo là để cầu sự giúp đỡ của Địa Mộ giáo để báo phục cái gì Ma Quỷ, khi ấy lão còn muốn lấy thiếp làm vợ nữa, hãy nói tướng công cảm thấy thế nào...

Đông Phương Thanh Vân đáp hàm hồ:

- Ta cảm thấy ngươi mặc y phục vào thì đẹp hơn...

- Vậy thì tướng công hãy mau giải huyệt để tiện thiếp vận y phục.

Đông Phương Thanh Vân đành giải huyệt cho thiếu phụ, nhưng khi thấy tấm thân gợi cảm của thiếu phụ thì chàng cảm thấy thần trí mê hồ. Đông Phương Thanh Vân vội quay mặt đi. Nguyên vừa rồi chàng lưu tâm giới bị, hồ nghi quỷ kế nên mắt nhìn thiếu phụ khỏa thân mà như không, hiện tại lòng không còn hồ nghi thì tà niệm đột nhiên nổi lên. Thiếu phụ đã ngồi lên nói:

- Cái gì Thiên Tôn, thiếp đâu thèm lưu tâm, kẻ đã gần đất xa trời mà còn muốn cưới thì thực đáng nực cười. Tướng công nói thiếp xinh đẹp vậy vì sao tướng công không lưu tâm tới thiếp? Phải chăng tướng công sợ thiếp?

- Ngươi nào có chi đáng sợ...

- Thiếp biết thiếp rất đẹp, hơn nữa thiếp lại yêu mến tướng công...

Đông Phương Thanh Vân toàn thân nóng rực, cảm thấy thiếu phụ sắp ôm choàng lấy mình, chàng bèn tung mình bay vọt ra khỏi kiệu, nói thì chậm, diễn biến lại cực nhanh.

Đôi tay nõn nà của thiếu phụ so ra còn nhanh hơn chàng, thân hình Đông Phương Thanh Vân vừa động thì liền cảm thấy một luồng kình lực mãnh liệt kéo chàng ngược vào trong kiệu, chàng kinh ngạc đưa mắt nhìn trước mắt vẫn là thiếu phụ khỏa thân.

Điều này thực khiến chàng bất ngờ, hóa ra thiếu phụ khỏa thân lại là một cao thủ nội công, tuy

chàng vận lực không nhiều song nếu kẻ thường nhân thì không thể kéo chàng lại dễ dàng như vậy. Đông Phương Thanh Vân bật cười lạnh giọng:

- Ngươi giả trang như thật vậy, bổn thiếu gia bái phục.

Thiếu phụ cười nói:

- Tướng công quá khen rồi.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Ngươi làm vậy là có ý gì?

- Lưu khách.

- Ngươi tưởng bổn thiếu gia định bỏ trốn sao?

- Đúng vậy.

Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng ngồi xuống mắt không dám nhìn thiếu phụ, lại vội đem thần công bao hộ khắp châu thân, nói:

- Do ngươi bức ta đó Thiếu phụ vẫn tươi cười nói:

- Đương nhiên, lời nói cùng hành vi của thiếp quá thô thiển, nhưng tướng công có biết thiếp là ai không?

Đông Phương Thanh Vân im lặng, thiếu phụ tiếp:

- Trong võ lâm ai ai cũng biết tướng công là nam hảo hán, hơn nữa lại chẳng phải phường tham sắc háo dâm, tiện thiếp chỉ muốn thử xem có đúng vậy không? Tướng công đã dám đơn thương độc mã tới Địa Mộ giáo, cũng có thể xem là nam hán tử đại trượng phu nhưng vẫn chưa thoát khỏi sắc dục mê loạn của thường dân.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thì rúng động tâm can. Nên biết người có võ công muốn giấu không cho người khác biết là một sự rất khó thực hiện mà nữ nhân này lại có thể qua mắt được chàng, khiến chàng tưởng lầm nữ nhân không biết võ công, thì võ công của nữ nhân cao đến bậc nào? Hơn nữa song mục của nữ nhân được điều khiển không phản ánh thần quang, khi xuất thủ lại nhanh như chớp khiến chàng trở tay không kịp. Không rõ nữ nhân thân phận gì trong Địa Mộ giáo. Nghĩ vậy Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Phu nhân giữ chức gì của Địa Mộ giáo?

Nữ nhân khỏa thân ngồi đối diện với chàng rồi nói:

- Tướng công có dám nhìn thiếp không?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ giọng lạnh lùng:

- Có gì thì cứ nói thẳng ra, đừng úp mở như vậy?

- Tiện thiếp chính là người thiếp thứ tám của Địa Mộ giáo Giáo chủ, võ lâm giang hồ gọi là Lãnh Huyết Diễm Nữ, tướng công nghe tên này bao giờ chưa?

- Chưa từng.

- Cũng không thể trách, tướng công mới bôn tẩu giang hồ nên chưa thể biết toàn bộ các nhân vật thành danh trong võ lâm, lệnh tôn có biết thiếp, tướng công tin không?

- Không tin.

Lãnh Huyết Diễm Nữ bật cười khanh khách:

- Lần này nghênh tiếp tướng công, vì thiếp vừa đi tuần sát Trung Nguyên phân đà, vì võ lâm ca tụng tài đức của tướng công quá nhiều nên mới thân chinh tiếp đón, còn cái gì Thiên Tôn, Quỷ Tôn tiện thiếp coi như cỏ rác. Thân này há để chúng làm cho ô nhục, tướng công tin không?

- Không tin?

- Vì sao?

- Những lời phu nhân vừa nói rất đúng vì sao bây giờ lại không nhận.

- Vừa rồi thiếp là thường nhân, hiện tại võ công tối thiểu cũng cao gấp hai lần tướng công.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Chớ vội khoa trương.

- Tướng công không tin thì cứ thử xem.

- Tại hạ không khách khí.

Dứt lời Đông Phương Thanh Vân vận đủ mười thành công lực, hai ngón trỏ giữa xếp lại nhanh như điện chớp điểm tới, Lãnh Huyết Diễm Nữ cười nói:

- Xin đừng khách khí.

Thân hình nữ nhân khẽ run lên nhưng không hề có ý né tránh. Một chỉ công của Đông Phương Thanh Vân điểm trúng huyệt khí hải của nữ nhân, chàng cảm thấy như đụng phải một nắm bông. Rút chỉ về, tim đập liên hồi, mặt đỏ tía tai. Đông Phương Thanh Vân vừa kinh ngạc vừa kỳ quái. Nên biết hiện tại Ban Nhược Mật La thần công của chàng đã đạt tới chín thành hỏa hầu, cùng một trăm hai mươi năm công lực, vậy mà khi điểm trúng nữ nhân, nữ nhân hoàn toàn không có phản ứng gì. Điều này chẳng phải kỳ quái ư? Lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Tướng công rốt cục đã phải tin rồi?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tuy tin nhưng tại hạ không phục.

- Không phục thì làm sao mới phục?

- Đến lượt tại hạ tiếp phu nhân một chưởng.

- Được lắm, thiếp cần phải khiến cho tướng công tâm phục khẩu phục.

Dứt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ từ từ đưa tay lên cũng khép hai ngón trò giữa lại, chỉ thấy hai ngón tay trắng nõn phóng ra một luồng khí trắng, lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Thiếp sẽ điểm vào hai huyệt đan điền và âm giao, hãy chú ý?

Lại thấy nàng từ từ duỗi tay ra điểm tới. Lúc này Đông Phương Thanh Vân không dám khinh địch, vội vận thần công, đồng thời thi triển bế huyệt pháp, phong bế toàn bộ huyệt đạo trên người. Nào ngờ khi chỉ lực của Lãnh Huyết Diễm Nữ điểm tới, Đông Phương Thanh Vân kêu hự một tiếng, thân hình dội ngược ra sau nữa tấc, toàn thân rúng động, lục phủ ngũ tạng như bị cắt xé thành từng mảnh. Lãnh Huyết Diễm Nữ khẽ kêu lên:

- Tướng công hãy mau vận công trị thương.

Đông Phương Thanh Vân dù vô cùng tức giận cũng không dám lên tiếng, vội vận công trị thương. Một khắc sau, Đông Phương Thanh Vân đã cảm thấy dễ chịu mới mở bừng mắt ra, chú mục nhìn đi thì thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn ngồi nguyên trước mặt, lại nghe nàng nói:

- Tướng công đã tâm phục khẩu phục chưa.

Đông Phương Thanh Vân im lặng nghĩ:

“Không biết nữ nhân này có ý định gì với mình?”

Thấy chàng không trả lời, Lãnh Huyết Diễm Nữ khẽ xì một tiếng:

- Tướng công tự xưng là nam nhi đại trượng phu thì làm sao có thể tâm phục khẩu phục một nữ nhân được, phải không?

Đông Phương Thanh Vân chau mày:

- Phục thì phục, tài chẳng bằng người, có gì đáng nhục.

Lãnh Huyết Diễm Nữ ngẩn người hồi lâu, vẻ mặt lộ vẻ kính phục:

- Tướng công quả nhiên là hảo hán, biết liêm sỉ, vô thị phi, thực giống với trượng phu của thiếp.

- Trượng phu của phu nhân là Giáo chủ Địa Mộ giáo?

- Đúng vậy?

Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng. Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn cười:

- Đương nhiên, những điều tướng công thấy chỉ là phiến diện, nên cứ tưởng trượng phu của thiếp là đại ma đầu, kỳ thực lại là người chí công vô tư, đại trí đại dũng, sẽ có một ngày tướng công hiểu được điều này.

Đông Phương Thanh Vân vẫn chỉ hừ một tiếng lạnh lẽo. Lãnh Huyết Diễm Nữ cất giọng cảm khái:

- Trượng phu của thiếp quả là một kỳ nhân đại anh hùng, thiếp tự tin đến cả Tam Bí cũng khó sánh nổi. Trí tuệ của trượng phu còn hơn cả...

Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười khảy:

- Giáo chủ Địa Mộ giáo là một thiên tài.

- Đúng là thiên tài, trong khắp gầm trời này khó kiếm được người thứ hai.

- Như vậy thì chắc phu nhân yêu thương lệnh phu lắm?

- Đúng vậy, từ xưa tới nay không hề phai nhạt.

- Đã vậy sao còn khỏa thân tiếp kiến tại hạ? Chẳng lẽ phu nhân không sợ làm vậy sẽ hoen ố tình cảm của lệnh phu sao?

- Hoen ố gì?

- Phu nhân thực không biết ư?

- Ồ, tướng công nghĩ vậy là sai rồi, chúng ta chỉ ở gần nhau gần một giờ thôi, thời gian đó không

thể có chuyện gì xấu xảy ra được.

- Nhưng...

- Thiếp biết, nếu gặp phải khác thì sẽ không như vậy, phải không? Trong thiên hạ có người võ công cao hơn thiếp chỉ có một mình phu quân của thiếp mà thôi.

- Nếu như vậy, tựa hồ...

- Tựa hồ nữ nhân mà khỏa thân trước mặt người khác là thất lễ phải không? Nói thực, tất cả tâm tình của nam nhân và nữ nhân trong thiên hạ thiếp đều biết rõ. Hiện hãy khoan luận đàm tới vấn đề này. Hãy nói về hai chữ cảm tình trước. Thiếp năm nay tuổi sắp ngũ tuần, mà tướng công chưa đầy hai mươi, ta đủ tư cách làm mẫu thân của tướng công phải không?

- Trụ nhan thuật của phu nhân khiến tại hạ lấy làm bái phục.

- Tướng công quá khen.

Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng thấy kỳ quái khôn xiết, nhưng bất luận thế nào chàng cũng phải dò xét cho ra nội tình của Địa Mộ giáo, do vậy chàng nói:

- Phu nhân có thể vận y phục vào rồi nói tiếp được không?

- Tướng công không dám đối diện với thân hình của thiếp ư?

- Có thể, nhưng gió đêm lạnh lẽo, nên đề phòng cảm lạnh thì hơn.

- Tướng công khỏi lo, thiếp sắp phải cáo biệt tướng công.

- Ồ, vậy ư?

- Đúng vậy.

- Vì sao?

- Vì tướng công là đối thủ của phu quân thiếp.

- Kỳ quái.

- Khi sự tình của tướng công và Hận Thiên Nữ lọt vào tai phu quân thiếp, phu quân cả kinh thất sắc...

- Tại sao?

- Phu quân thiếp nói rằng ông ta đã có đối thủ, hơn nữa chưa biết ai thắng ai bại, điều này khiến ông ta vừa mừng vừa lo Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Lệnh phu hẳn đã coi thường tại ha?

- Không phải, đáng tiếc tướng công là con trai của Tam Bí, nhưng lại không biết vì sao đến chết Tam Bí cũng không thể xuất hiện trong võ lâm, phu quân thiếp đã coi Tam Bí là đối thủ, nào ngờ sau khi tra xét rõ lai lịch của Tam Bí thì mọi hi vọng đều lụi tàn, đang khi phu quân thiếp buồn rầu thì phát hiện được tướng công và Hận Thiên Nữ tư tình với nhau, do vậy bèn vui lên.

- Phu nhân có biết vì sao gia phụ không thể hiện thân không?

- Việc này trừ Tam Bí và phu quân thiếp ra, không một ai hiểu rõ nội tình kể cả lệnh đường, song thiếp cũng được biết vài điều.

- Phu nhân có thể cho biết được không?

- Không thể, chỉ e nói ra sẽ khiến võ lâm thiên hạ tuyệt duyệt.

- Vì sao?

- Cực kỳ nghiêm trọng.

- Lẽ nào...

- Ngay cả tệ phu cũng không thể xuất đầu lộ diện. Bây giờ chúng ta hãy đàm luận về vấn đề cảm tình.

- Thanh Vân muốn thỉnh giáo phu nhân, Mộ Địa giáo có mục đích gì khi ước hẹn với tại hạ?

- Đấu trí.

- Cùng đấu trí với phu nhân?

- Không đấu trí với Cửu muội...

- Cửu muội là ai?

- Là người thiếp thứ chín của tệ phu.

- Lệnh phu có cả bao nhiêu người thiếp?

- Mười hai...

- Muốn đấu trí ư? Tại hạ muốn đấu trí cùng lệnh phu.

- Không được, tệ phu không thể xuất hiện, nên Cửu muội sẽ thay.

Đông Phương Thanh Vân cười gằn:

- Có một ngày, Đông Phương Thanh Vân sẽ san bằng Địa Mộ giáo.

- Đương nhiên nam nhi đại trượng phu cần có chí khí như vậy, thiếp không ngại gì mà nói cho tướng công hay rằng, võ lâm hiện nay đã thành thế chân vạc rồi.

- Thế chân vạc là cái gì?

- Tệ phu cùng Hận Thiên Nữ là hai kỳ nhân, nay có thêm tướng công nữa, há chăng phải là thế chân vạc, do vậy gần đây tệ phu rất hứng khởi, toàn bộ thời gian dùng vào việc luyện công.

- Có địch thủ thì cao hứng cái gì?

- Tướng công không rõ, khi một người tự cho rằng có thể thống lãnh võ lâm mà không có đối thủ thì quả là chán chường, cô đơn.

- Người thống lãnh võ lâm oai danh hiển hách, còn có gì là cô đơn nữa?

- Trong võ lâm sở dĩ ai nấy đều luyện võ công, đa số để cầu danh trục lợi, nhưng khi đã có tất cả họ cảm thấy buồn chán, do vậy phải đi tìm kích thích, tửu, sắc, tiền tài tuy là một đối tượng để kích thích, nhưng kích thích chân thực vẫn là trường kiếm trên tay, bốn bề hiểm họa, nơi nơi thọ địch, đem tánh mạng làm trò đùa. Có thể chỉ trong chốc lát sẽ tan thành mây khói. Song khi cất kiếm lên, người người đều kinh sợ mà thoái lui tuy là tự hào nhưng không đủ kích thích, như vậy chẳng khác nào múa kiếm giữa bầy gà, quăng lưới bắt cá trong rọ.

Đông Phương Thanh Vân nghe rồi im lặng. Lãnh Huyết Diễm Nữ tiếp:

- Về Hận Thiên Nữ, tệ phu nắm chắc phần thắng chỉ cần có võ công cao hơn là có thể thắng song với tướng công thì sao? Tướng công đã khiến tệ phu phải điên đảo thần trí, gây bao phen khốn đốn, do vậy chưa rõ hươu chết về tay ai? Nhưng dù bị điên đảo, tệ phu vẫn có cơ hội thắng cuộc.

- Vì sao?

- Tướng công có thừa chính trực mà không đủ gian trá, dù xử sự chưa được lịch duyệt song vẫn có biểu hiện là một bực đại trí. Tệ phu cũng không ngờ trận đầu xuất quân phải bại dưới tay tướng công. Tửu Cái và Viên Minh thiền sư từ nhỏ do đích thân tệ phu phái người huấn luyện, rốt cục phải tự sát, may mà tệ phu sớm đề phòng bằng không nội tình Địa Mộ giáo đã bị chúng tiết lộ, cho nên lần này

thiếp tự đảm nhận trọng trách nghênh tiếp tướng công để dò xét thực hư. Hiện tại tệ phu chẳng những càng thêm điên đảo mà còn bội phần cao hứng.

- Chúng ta sẽ đấu trí thế nào?

- Tệ phu muốn giam cầm tướng công tại Địa Mộ giáo, nếu tướng công thoát ra được thì tướng công toàn thắng, ngược lại...

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Được lắm, tại hạ rất hoan nghênh.

Lãnh Huyết Diễm Nữ trầm giọng:

- Nay thiếp muốn nói cho tướng công một bí mật.

- Bí mật gì?

- Bí mật trong lòng thiếp, tướng công muốn nghe không?

- Xin cứ nói?

Sắc diện Lãnh Huyết Diễm Nữ lộ vẻ nghiêm trang:

- Tình cảm của thiếp đã bị tướng công làm hoen ố?

Đông Phương Thanh Vân ngẩn người thầm nghĩ:

“Kỳ quái ta có làm gì đâu mà nữ nhân này lại nói vậy, nếu thị không bị điên thì có lẽ thần trí đang bị mê loạn rồi.”

Lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Trái tim thiếp đã bị tướng công đoạt mất rồi...

Đông Phương Thanh Vân cả kinh:

- Điều này...

- Tướng công cứ an tâm, thiếp chẳng phải là Hận Thiên Nữ thứ hai đâu, ồ...

Nói tới đây mặt Lãnh Huyết Diễm Nữ đỏ bừng, kêu lên:

- Hãy nhắm mắt lại, thiếp phải vận y phục.

“Thực quá kỳ lạ, vừa rồi khỏa thân tiếp kiến, còn nói cười như không, nay lại kêu chàng nhắm mắt lại, làm như tân nương mới về nhà chồng, hẳn phải có uẩn khúc gì đây. Chả trách người ta hay nói lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy bể thực khó mà đoán biết.”

Đông Phương Thanh Vân còn đang trầm tư mặc tưởng đã nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Tiện thiếp chỉ hận không sinh trẻ đi ba mươi năm, hoặc được làm thị tỳ cho tướng công. Lần này tới Địa Mộ giáo hẳn tướng công đã biết chết mà vẫn lao vào.

Đông Phương Thanh Vân cười nói:

- Không hề, tại hạ chỉ tới tham quan mà thôi.

- Được lắm, từ nay về sau nguy cơ trùng trùng, nếu lúc này tướng công còn lao vào e khó bảo toàn tánh mạng...

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Chưa chắc...

- Tướng công cần phải tu sửa lại bản tính ngang ngạnh, tệ phu đang lợi dụng nhược điểm này của tướng công để dụ tướng công dấn thân vào Địa Mộ giáo, kết quả là tướng công sẽ trở thành trâu ngựa cho người sai khiến.

- Chưa chắc...

- Tướng công thiên tự tuyệt đỉnh, lẽ nào lại cho rằng những lời thiếp nói là giả, mà nói cho tướng công hay, khi tướng công đã bị giam cầm tại Địa Mộ giáo. Hận Thiên Nữ sẽ tới cứu, lúc ấy tệ phu sẽ ra điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Võ công?

- Huyền mê ma kinh?

- Không. Huyền kinh?

- Huyền kinh là gì?

- Là võ công đích thực của Tam Bí còn gọi là Nam hải kỳ học.

- Tại hạ không hiểu.

- Việc tướng công không hiểu còn nhiều lắm, nhưng vì Huyền kinh tướng công có thể đào tẩu, được không?

- Không, tại hạ phải biết rõ nội tình mới quyết định có bỏ cuộc hay không. Xin phu nhân chớ khuyên tại hạ, tại hạ tin có đủ tài để nhập hổ huyệt?

- Hiện tại tướng công đã bắt được hổ con rồi, thì vào hang hổ làm chi nữa?

- Hổ con nào?

- Trái tim thiếp đây.

- Phu nhân nói giỡn.

- Thôi được, chúng ta hãy nói tới điều kiện, sau khi chia tay thiếp, tướng công lập tức phải đào tẩu ngay, hẹn một ngày khác thiếp sẽ nói lại toàn bộ nội tình Địa Mộ giáo cho tướng công hay.

- Không, tại hạ là nam nhi đại trượng phu, có lý nào lại bỏ cuộc giữa chừng.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân càng thấy khó hiểu, không rõ vì sao chỉ trong nháy mắt Lãnh Huyết Diễm Nữ lại biến đổi thành người khác hẳn.

Tình là thứ tình cảm vi diệu, Lãnh Huyết Diễm Nữ vốn tự phụ cực cao, vừa nghe tin Đông Phương Thanh Vân sắp tới Trung Nguyên phân đà thì nổi lòng hiếu kỳ. Lòng hiếu kỳ đưa lên mãnh liệt khi hay biết câu chuyện giữa chàng và Hận Thiên Nữ, Lãnh Huyết Diễm Nữ cho rằng đó chỉ là tin đồn nhảm, bởi vậy bèn thương lượng với phu quân để cho nàng được tiếp kiến với Đông Phương Thanh Vân. Điều khiến nàng tức giận chính là việc Đông Phương Thanh Vân nhìn nàng mà như nhìn cục đất, điều này càng khiến sự tò mò trào lên, do vậy Lãnh Huyết Diễm Nữ cố ý nắm lấy thiếu niên này.

Nào ngờ sau khi đã dùng trăm phương ngàn kế, kết quả Đông Phương Thanh Vân chẳng hề bị lay chuyển.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã quá canh ba, phương đông lộ sắc trắng nhợt nhạt. Cùng lúc chiếc kiệu dừng lại, Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng bước xuống kiệu. Lãnh Huyết Diễm Nữ cất giọng khẩn thiết:

- Tướng công?

Đông Phương Thanh Vân thản nhiên:

- Hảo ý của phu nhân tại hạ tâm lĩnh?

Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài:

- Tướng công hãy ghi nhớ, cửa ải đầu tiên phải vượt qua là do Thập tam sát chấn thủ, khi động thủ chớ nên dùng tay không tiếp lấy bất kỳ một loại binh khí hay ám khí nào.

Đông Phương Thanh Vân nói mấy lời cảm tạ, lúc này chiếc kiệu đã lao đi như sao xẹt.

Hiện tại Đông Phương Thanh Vân mới quan sát nơi chàng đứng thì thấy nơi đây là một vùng núi hoang vu, một con đường mòn nho nhỏ khúc khuỷu chạy khuất tầm mắt...

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Đông Phương Thanh Vân, xin hãy tiến vào trận...

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt, cất bước tiến tới chẳng bao lâu sau thì tới một cánh rừng nhỏ nằm cạnh đường mòn, chàng lập tức vận thần công bảo vệ thân mình đề phòng bị ám toán. Bỗng một giọng nói sang sảng vang lên:

- Xin Đông Phương các hạ cứ thẳng tiến, Thập tam sát thối lui, Phân đà có lệnh phải dùng lễ thượng khách để nghênh tiếp.

Lời vừa dứt đã thấy một khối đen lao tới. Điều này thực khiến Đông Phương Thanh Vân bất ngờ vì Lãnh Huyết Diễm Nữ từng nói rằng Địa Mộ giáo Giáo chủ mời chàng tới đây để đấu trí.

Không lâu sau một cỗ kiệu bát bảo lướt tới, cùng lúc một thanh âm dịu dàng vang lên:

- Mời tướng công lên kiệu.

Đông Phương Thanh Vân giật mình, thanh âm này quá quen thuộc mà chiếc kiệu bát bảo kia cũng vừa mới bỏ đi giờ đã quay lại. Chàng ngẩn người, đoạn bước lên kiệu.

Không sai, người ngồi trong kiệu là Lãnh Huyết Diễm Nữ, Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Vì sao không bày trận ra?

Lãnh Huyết Diễm Nữ mỉm cười:

- Tướng công đảm lược xuất chúng khiến người ta phải khiếp sợ, dù Thập tam sát động thủ vây công, cũng e không chiếm nổi chỗ tiện nghi.

Đông Phương Thanh Vân cười lạnh:

- Phu nhân vẫn luôn muốn tại hạ phải mắc bẫy mới hả dạ?

Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn cười:

- Người chủ trì nơi đây là Cửu muội, thiếp vì lo cho sự an toàn của tướng công nên nói một vài lời bịa đặt. Cửu muội vừa nghe bèn vội rút Thập Tam sát lại.

- Đa tạ lòng quan tâm của phu nhân nhưng việc này e sẽ khiến phu nhân gặp phải nhiều rắc rối.

- Đúng vậy, nhưng thiếp cũng không hiểu vì sao mình lại làm ra sự việc kỳ quái như vậy.

Lúc này chiếc kiệu đã lao đi như bay. Lại nghe Đông Phương Thanh Vân nói:

- Xem ra vị Cửu muội kia chỉ là hữu danh mà vô thực.

- Tướng công nói vậy là có ý gì?

- Chẳng lẽ thị tin lời bịa đặt của phu nhân sao?

- Đúng thế, nghệ thuật nói dối của thiếp chẳng phải tầm thường, tướng công đoán thử thiếp đã nói những gì?

- Tại hạ tin tưởng vào nghệ thuật nói dối của phu nhân, nên lần này phu phân phải tự cung khai, hà tất phải đoán làm gì.

- Tướng công...

- Đúng vậy, tại hạ biết những lời vừa rồi hoàn toàn bịa đặt, nhưng muốn giấu được tại hạ thì cần phải trau chuốt thêm nhiều hơn nữa mới được.

- Tướng công không tin thiếp ư?

- Vì sao phải tin?

Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài, mặt long lanh lệ, giọng não nề:

- Tướng công không tin cũng là thường tình, nhưng lần này trở lại, thiếp muốn nói rõ cho tướng công một số tin tức.

Đông Phương Thanh Vân thầm nghĩ:

“Nữ nhân này diễn kịch thực xuất thần, thoạt đầu giả làm người không biết võ công đã qua mặt được ta, sau lại giả làm nữ nhân si tình cứ như thực, quả là giả thần giống hệt thần, giả quỷ dường như quỷ.”

Nghĩ vậy chàng nói:

- Xin phu nhân cứ nói?

Lãnh Huyết Diễm Nữ giọng buồn thảm:

- Kỳ thực thiếp đã nói rồi, tướng công đã chiếm đoạt con tim của thiếp...

Đông Phương Thanh Vân vờ ngạc nhiên:

- Ồ, chẳng phải phu nhân luôn yêu thương lệnh phu sao?

- Đúng vậy?

- Thế thì vì sao lại biến đổi nhanh đến khó hiểu như vậy?

- Cảm tình thực khó nói hết thành lời.

- Bất luận thế nào cũng không thể kỳ lạ như vậy được.

- Đó là vì tướng công không hiểu lòng dạ nữ nhân. Nữ nhân luôn dựa vào tình cảm mà sống, tỉ như thiếp, ba mươi năm về trước chỉ yêu có một người, khâm phục một người, người kia cũng rất yêu thương thiếp, thiết nghĩ ái tình như vậy là bền vững.

- Đúng, vững như Thái Sơn.

- Không phải, nếu là sự việc khác thì có thể nói như vậy, nhưng ái tình thì không.

Tình cảm gắn bó keo sơn vẫn còn có kích thích từ bên ngoài như vậy mới có thể tồn tại vĩnh hằng.

- Lần đầu tiên được nghe cao luận, thực kinh nhân hãi thế.

- Đây là lý thường tình, một phu quân nếu để cho ái thiếp của mình luôn yêu mình thì người đó cũng phải luôn yêu mến ái thiếp. Khi ái thiếp thấy rằng phu quân luôn yêu thương mình, nhưng cũng phải để cho ái thiếp thấy rằng lúc nào nàng cũng có thể bị phu quân bỏ rơi, như vậy người thiếp đó phải hết lòng yêu thương, những lo có một ngày phu quân bỏ rơi, như vậy không có một thế lực chia rẽ họ được, ái tình khi đó mới thực sự bền vững.

Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng thấy kỳ quái, Lãnh Huyết Diễm Nữ tiếp:

- Tệ phụ thực khiến thiếp có cảm giác mình được yêu thương hết mực song lại không có cảm giác sẽ bị bỏ rơi, mà món ăn no quá mất ngon vì vậy khi thiếp gặp tướng công, chân tình kích động, tướng công, thiếp chẳng cần tướng công đoái thương mà chỉ hi vọng tướng công tiếp nhận tình cảm của thiếp, được không?

Đông Phương Thanh Vân vẫn chưa hết kỳ quái, chẳng nói một lời.

Lãnh Huyết Diễm Nữ giọng thảm não:

- Tướng công tới Địa Mộ giáo, những tưởng bỏ mạng, đe dọa khắp chốn, thiếp ngoài sự lo lắng ra, còn có một điều thỉnh tướng công chấp nhận, đó là sau này nếu có gặp nhau chỉ xin tướng công đừng nói gì với thiếp, được không?

Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình:

- Được?

Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ đưa tay lấy từ trên đầu xuống một cây kim thoa, nói:

- Tướng công hãy cầm lấy, sau khi vào Địa Mộ giáo cần phải dùng kim thoa để thử xem thức ăn có bị bỏ thuốc độc không rồi mới được ăn.

- Đa tạ phu nhân, tại hạ tự sẽ lưu tâm.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Xin tướng công hãy gượng nhận lấy?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Kim thoa lọt vào tay tại hạ, nếu bị phát giác, hậu quả khó lường.

Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc, trầm tư thoáng chốc rồi nói:

- Không ngờ tướng công tuổi còn nhỏ mà cơ cảnh đến vậy, hèn nào tệ phu coi như đối thủ.

Sau đó im lặng bao trùm cả hai người, thời gian trôi qua lặng lẽ, độ một giờ sau cỗ kiệu dừng lại. Bên ngoài có tiếng nói:

- Thỉnh Đông Phương khách nhân chuyển xe.

Đông Phương Thanh Vân bước xuống, còn nghe giọng Lãnh Huyết Diễm Nữ văng vẳng bên tai:

- Thỉnh tướng công bảo trọng.

Bước xuống kiệu, Đông Phương Thanh Vân đưa mát nhìn đi thấy nơi đây là một sơn thôn hoang phế, xa xa dăm nóc nhà tranh lạnh lẽo, nơi chàng đứng tùng bách và dương liễu mọc đầy. Dưới ánh sáng yếu ớt mọi vật hiện ra đầy vẻ âm u kỳ bí. Một cỗ xe tứ mã dừng dưới bóng cây, một thiếu nữ đứng cạnh xe vận lam y, mỉm cười nói với chàng.

- Mời tướng công lên xe.

Đông Phương Thanh Vân thấy thiếu nữ này rất quen mặt tựa hồ đã gặp ở đâu, nhưng nhất thời vẫn chưa nhớ ra, vừa bước lên xe chàng vừa cố moi óc nhớ lại. Cỗ xe này bên trong trang trí toàn màu vàng, bốn bề đều khắc long phụng trông rất sống động, đẹp đẽ. Lam y thiếu nữ cũng bước lên xe ngồi cạnh chàng, khẽ hô:

- Đi thôi?

Cỗ xe chuyển động, tiếng vó ngựa không ngớt khua lộp cộp bên tai.

Lúc này lam y thiếu nữ quay sang, mỉm cười nói:

- Đi mấy giờ rồi, tướng công còn khỏe chứ?

Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ ra đây chính là thanh y thiếu nữ đón mình ở Tà Dương lầu, chàng cười lớn:

- Tại hạ không sao, còn cô nương?

- Tiểu nữ thực lo sợ thay cho tướng công.

Đông Phương Thanh Vân thoáng chút ngạc nhiên:

- Vì sao phải lo?

Lam y thiếu nữ đáp:

- Tướng công đảm lược xuất chúng, không biết rõ nội tình, tất nhiên chẳng lo gì, tiểu nữ... Ồ? Có lẽ đừng nói tới chuyện này thì hơn, nói ra chỉ e tiểu nữ khó bảo toàn tánh mạng.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu không hiểu, kỳ thực trong chớp mắt chàng đã phát giác ra một sự kỳ dị, nghĩ lại thoạt đầu đi xe, sau ngồi kiệu, sau nữa thoát khỏi trận rồi đi kiệu, lại chuyển xe, mấy lượt thay xe đổi ngựa, há chẳng phải có y che mắt hay sao? Có thể Trung Nguyên phân đà của Địa Mộ giáo ở gần phủ Khai Phong, cho nên để che mắt chàng, người của Địa Mộ giáo mới bày ra trò khiến chàng tưởng lầm Trung Nguyên phân đà cách phủ Khai Phong khá xa.

Nghĩ tới đây Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Bao giờ thì tới Trung Nguyên phân đà?

Lam y thiếu nữ đáp:

- Canh hai đêm nay?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng, lam y thiếu nữ lại hỏi:

- Hẳn tướng công thấy khó chịu lắm?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Phải, rõ ràng khoảng cách không xa mà cố ý chạy loạn khắp nơi hết kiệu tới xe, hết xe tới kiệu.

Lam y thiếu nữ giật mình biến sắc, Đông Phương Thanh Vân tiếp:

- Nghe nói quí giảo chủ có mười hai người thê thiếp phải không?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Tiểu nữ không biết.

- Trung Nguyên phân đà do Cửu muội tức người thiếp thứ chín của quí Giáo chủ thống lãnh, phải không?

- Tiểu nữ không biết.

- Cô nương phụng mệnh ám toán tại hạ, phải không?

- Không, tiểu nữ thừa lệnh nghinh tiếp tướng công tới Phân đà.

- Tốt lắm, từ giờ tới canh hai còn cả một ngày nữa, nửa đường có cần phải đổi xe thay kiệu không?

- Không cần.

- Được, hiện tại chúng ta chẳng còn gì để nói nữa, vậy chuyện ai nấy làm, tại hạ cần phải hành công, cô nương muốn làm gì thì cứ làm.

- Tiểu nữ phụng mệnh bảo vệ tướng công.

- Vậy thì tại hạ cáo lỗi.

Dứt lời, Đông Phương Thanh Vân ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công.

Phải biết, Đông Phương Thanh Vân đã đạt tới chín thành hỏa hầu của Ban Nhược Mật La thần công, toàn bộ huyệt đạo trên người đều được phong bế, sau khi vận công điều tức thì rơi vào trạng thái nhập định nhưng tai vẫn lắng nghe mọi động tịnh xung quanh, lòng luôn phòng bị cảnh giới. Thời gian trôi qua, thoạt tới lúc hoàng hôn. Đông Phương Thanh Vân ngồi suốt một ngày, tuy trong lúc hành công, nhưng vẫn luôn luôn lưu tâm dò xét cử động của Lam y thiếu nữ, chàng hoài nghi có thể khi mình đang hành công mà thiếu nữ đột nhiên hạ thủ, chỉ e trở tay không kịp.

Nhưng lam y thiếu nữ không hề có ý muốn hạ thủ, mắt không hề rời khỏi chàng, lòng thầm nghĩ:

“Người có võ công khi hành công tới chỗ khẩn yếu thì chẳng khác nào thường nhân, nếu mình thừa lệnh ám toán thì dễ như trở bàn tay.”

Nàng còn đang nghĩ vậy đã thấy Đông Phương Thanh Vân từ từ mở mắt ra nói:

- Vì sao cô nương không hạ thủ?

Thiếu nữ cười:

- Tiểu nữ chỉ phụng mệnh nghinh đón tướng công mà thôi?

- Đã tới lúc nào rồi?

- Gần lên đèn.

Thời gian còn dài, Đông Phương Thanh Vân chợt quyết định dò hỏi lai lịch của thiếu nữ, chàng hỏi:

- Cô nương tự nguyện gia nhập Địa Mộ giáo hay là vì bị ép buộc?

Lam y thiếu nữ ngạc nhiên:

- Tiểu nữ sanh ra và lớn lên tại Địa Mộ giáo.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thì giật mình thầm nghĩ:

“Lãnh Huyết Diễm Nữ nói quả không sai, Địa Mộ giáo chủ đúng là ma quỷ bằng không thì không thể có kế hoạch chu mật đến thế. Y đã khiến bao gia đình phải tan nát, đau khổ vì bị mất con chỉ vì một ý muốn không để thuộc hạ của mình phản bội.”

Cả hai trầm mặc hồi lâu, thiếu nữ lại nói:

- Tiểu nữ cho rằng tướng công quá khờ ngốc?

- Vì sao?

- Tướng công chỉ vì có ước hẹn mà mạo hiểm tới tánh mạng, vậy chẳng phải quá khờ ngốc là gì?

- Cô nương sai rồi, đã ước hẹn thì dù có xông vào rừng đao bể kiếm tại hạ chẳng chút e ngại. Đường đường là nam hảo hán, làm sao có thể thất tín như phường nữ lưu được.

- Tướng công sỉ nhục nữ nhân?

- Tại hạ nói nữ nhân thông thường chứ không ám chỉ cô nương.

- Tiểu nữ tuy chỉ có thân phận thị tì nhưng chẳng phải hạng phản phúc vô thường.

- Đương nhiên khí tiết của cô nương tại hạ rất khâm phục, nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ, chủ nhân của cô nương lại là kẻ phản phúc đến đáng sợ.

- Lãnh Huyết Diễm Nữ không phải là chủ nhân của tiểu nữ.

- Cô nương là tì nữ của Cửu muội phu nhân chăng?

- Tiểu nữ không rõ.

- Hừ, lệnh chủ nhân ắt cũng là hạng phản phúc vô thường?

- Tướng công không nên sỉ nhục chủ nhân của tiểu nữ.

- Vậy lệnh chủ nhân là người thế nào?

- Chủ nhân của tiểu nữ ư? Luận về văn thì thông kim bác cổ. Luận về võ, tướng công còn phải luyện vài chục năm nữa mới là đối thủ.

- Có phải là Cửu phu nhân không?

- Tiểu nữ thực không rõ.

- Nếu vậy, Lãnh Huyết Diễm Nữ là hạng vô sỉ rồi?

- Tiểu nữ không biết.

Từ khẩu khí và thần sắc của lam y thiếu nữ, Đông Phương Thanh Vân đoán rằng chủ nhân của nàng chính là vị Cửu phu nhân của Địa Mộ giáo chủ. Xem ra thiếu nữ cũng chẳng hề có hảo cảm với Lãnh Huyết Diễm Nữ, như vậy có thể biết rằng mối quan hệ giữa mười hai vị phu nhân của Địa Mộ giáo chủ cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Nhưng vì sao như vậy? Nếu thực như vậy thì nội tình Địa Mộ giáo cũng chẳng có chi phức tạp. Nghĩ vậy Đông Phương Thanh Vân lại hỏi:

- Vừa rồi cô nương lo cho tại hạ là có dụng ý gì?

Lam y thiếu nữ đỏ mặt:

- Tiểu nữ chỉ lo giùm cho người khác mà thôi.

- Lo giùm ai?

- Lo giùm chủ nhân tiểu nữ.

- Ồ? Chủ nhân của cô nương là Cửu phu nhân.

Lam y thiếu nữ biết mình lỡ lời, mặt trắng bệch, mắt lộ vẻ kinh hoàng. Đông Phương Thanh Vân hiểu ý, mỉm cười:

- Tại hạ đường đường chính chính, hơn nữa lại được cô nương quan tâm, nào có ý gia hại cô nương, tại hạ sẽ giữ bí mật, nhưng cô nương có thể giải thích vì sao lệnh chủ nhân lại lo cho tại hạ không?

Lam y thiếu nữ nghe vậy thì bớt kinh sợ, nói:

- Chủ nhân tiểu nữ vì nghe người trong giang hồ ca tụng tướng công trí như Gia Cát tái thế, võ công tựa Vũ Khúc phục sinh nên cố ý cùng tướng công phân cao thấp, do vậy nếu tướng công bị Bát nương hãm hại thì mất hết hi vọng so tài văn võ.

Đông Phương Thanh Vân khẽ ồ một tiếng:

- Thì ra là vậy, tại hạ quả có nhiều đối thủ.

- Đương nhiên, võ lâm lưu truyền tướng công đã thành thần lang. Nếu bị giết thì chủ nhân tiểu nữ lấy làm tiếc lắm vậy.

Hiện tại Đông Phương Thanh Vân hiểu thêm một điều nữa rằng mười hai vị phu nhân của Mộ Địa giáo chủ ngoài việc tranh quyền đoạt lợi ra, ai nấy đều hùng cứ một phương.

Xe ngựa đột ngột dừng lại, Đông Phương Thanh Vân và lam y thiếu nữ cùng xuống xe. Vừa xuống xe Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn xung quanh, thấy đây là một vùng hoang sơn, chàng hiện đứng trên một sơn đạo, hai bên vách núi dựng đứng, lam y thiếu nữ nói:

- Xin tướng công đi theo tiểu nữ.

Dứt lời lam y thiếu nữ cất bước tiến về phía trước. Đông Phương Thanh Vân liền bước theo. Không lâu sau thì đến trước một tòa núi lớn trong tựa một nấm mồ khổng lồ, tứ bề đá dựng lởm chởm, cửa mộ chỉ có một cánh, cao rộng hơn một trượng, so ra cửa lớn hơn cửa Thanh Chung gấp hai lần. Thiếu nữ tiến vào trước.

Đông Phương Thanh Vân bước theo không chút e ngại.

Đường đi lúc này dốc xuống, chuyển qua một khúc quanh thì tới một đường hầm rộng lớn, hai bên đường cứ cách hai bước lại cắm một bó đuốc khổng lồ, đường hầm sáng như ban ngày. Đi chừng mười trượng, lam y thiếu nữ chợt quay lại nói:

- Tướng công, người nào muốn vào phải qua cửa ải này, tướng công dám không?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Có mưu kế gì cứ đem ra thử. Đông Phương mỗ tận lực thừa tiếp.

Nói rồi chàng thản nhiên bước tới. Bỗng có tiếng cười lạnh lẽo vang lên, cùng lúc hai đạo bạch quang bủa tới. Đông Phương Thanh Vân vừa nhìn thì thấy đó là đao quang và kiếm ảnh, cả hai một trước một sau chém tới, chàng chỉ sợ binh khí có tẩm thuốc độc, nên lập tức dịch chuyển thân người chân trái búng mạnh đá trúng sống đao, chỉ nghe keng một tiếng, cây đao đã rời tay bay đi. Cùng lúc ấy trường kiếm đã công tới, công thế nhanh như chớp. Đông Phương Thanh Vân né mình thoát khỏi thế công, lướt sát tới gần đối phương tả thủ đẩy ra một chưởng đánh ngay vai hữu đối phương, đã nghe hự một tiếng, thân hình y văng ra ngoài ba thước. Người vừa bị chàng đá rớt đao vội lao tới tập hậu sau lưng. Đông Phương Thanh Vân chẳng nói chẳng rằng quay phắt người lại song chưởng vừa hay nghênh tiếp song chưởng người nọ, lại nghe ầm một tiếng, người nọ đã văng đi tựa diều đứt dây.

Đông Phương Thanh Vân thóang chút kỳ quái không hiểu vì sao đối phương đã biết rõ võ công của chàng cao siêu mà còn phái hai gã tầm thường ra đối phó? Nghĩ vậy chàng cất giọng sang sảng:

- Chẳng lẽ Địa Mộ giáo lại chỉ có mấy kẻ tầm thường này thôi ư?

Một thanh âm ngọt ngào vang lên:

- Xin tướng công bớt giận, tướng công đi đường đã lâu cũng cần phải có vài động tác cho giãn gân cốt và giải sầu.

Lời vừa dứt tiếng ám khí xé gió rít lên vèo vèo, Đông Phương Thanh Vân chợt hiểu thì ra Địa Mộ giáo phái hai phế vật ra trước thí mạng chỉ hòng khiến chàng tưởng lầm Địa Mộ giáo không có cao thủ, do vậy mà có ý khinh địch, chuốc họa vào thân.

Lúc này ám khí đang lao tới nếu trúng ám khí thì hỏng.

Nghĩ vậy Đông Phương Thanh Vân vội vận thần công, hữu thủ hạ xuống xé một góc vạt áo rồi vận công vung lên, bao nhiêu ám khi đang lao tới đều bị kình lực của một chiêu này đánh rơi rụng, lúc này lại nghe giọng nữ nhân vang lên:

- Tướng công quả nhiên võ công hơn người, xin đi tiếp?

Đông Phương Thanh Vân cũng biết trong tình huống này, địch trong bóng tối ta ngoài sáng là rất bất lợi, song chàng tự phụ tài cao trí lớn, nên chàng quay đầu cất bước tiến tới.

Bỗng một bóng người từ đâu hiện ra chắn ngang đường, Đông Phương Thanh Vân lạnh lẽo hỏi:

- Báo danh?

Đối phương là một đại hán có thân hình khôi vĩ, mặt mũi đanh ác, y hạ giọng:

- Cửu kim cương Ngân Diện Kim Cương.

Vừa nói y vừa lao tới, song thủ vung lên đẩy ra hai lưỡi móc câu một đâm tới yết hầu một điểm tới đại huyệt Trung Trụ nơi bụng dưới của Đông Phương Thanh Vân, công thế cương mãnh, thế đến như điện chớp. Đông Phương Thanh Vân khẽ quát:

- Được?

Vừa quát, song thủ vừa vung lên tạo thành hình vòng cung, chưởng phong nổi lên cát bay đá chạy. Ngân Diện Kim Cương thấy vậy không khỏi kinh hãi vội thu chiêu búng người lộn ra sau, đồng thời thuận thế rút trường kiếm khỏi bao.

Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười nhạt, cũng lấy kiếm ra. Ngân Diện Kim Cang chợt hú lên một tiếng, lao tới xuất chiêu, kiếm thế tạo thành nửa vòng tròn trắng bạc mũi chếch xuống. Đông Phương Thanh Vân cười khảy cất kiếm lên chĩa thẳng tới ngực Ngân Diện Kim Cương. Đã nghe một tiếng “ối chà”. Chỉ thấy ngực áo Ngân Diện Kim Cương bị kiếm của Đông Phương Thanh Vân xé một đường dài ba tấc, thân hình y lảo đảo lui về một bên. Lúc này thanh âm nữ nhân lại vang lên:

- Ngân Diện mau thoái lui, thỉnh tướng công đi tiếp?

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt tra kiếm vào vỏ, cất bước tiến lên. Đi chừng ba trượng, chuyển qua một khúc quanh, giữa đường hầm đá, có một đại hán đang đứng, đại hán nọ cất giọng khàn khàn:

- Phân đà Thất Sát tam chi lãnh tiễn Ngô Chấn Lâm lãnh giáo.

Đông Phương Thanh Vân ngắt lời:

- Đừng nhiều lời, xuất thủ đi?

Chỉ thấy Ngô Chấn Lâm khẽ phẩy tay, ánh quang lấp lánh, phong thanh rít lên khinh tâm động phách. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy mũi lãnh tiễn lao tới cực kỳ nhanh, chàng chẳng chút chậm trễ vội nhún người xuống tấn vừa khi lãnh tiễn bay qua tai. Đông Phương Thanh Vân vừa định nhãn nhìn lại thì lại nghe phong thanh rít lên sau lưng, chàng buột miệng thầm khen thủ pháp sử dụng ám

khí của đối phương thực kỳ dị cao minh. Chỉ thấy Đông Phương Thanh Vân lao người chúi đầu tới trước, ngực chạm sát đất. Đúng lúc ấy Ngô Chấn Lâm lại vung hữu thủ lên, mũi lãnh tiễn thứ hai đã bay ra. Đông Phương Thanh Vân còn chưa ổn trọng thân hình, mũi tiễn thứ hai đã lao tới. Đông Phương Thanh Vân không kịp chuyển mình tránh né, vội tung chân hữu đá lên, đầu mũi hài nghênh tiếp lãnh tiễn. Nào ngờ Tam chi lãnh tiễn Ngô Chấn Lâm thủ pháp kỳ dị, mũi lãnh tiễn sắp ghim vào mũi hài thì chợt chuyển hướng bay vọt lên trên, lượn một vòng trong không trung rồi lao thẳng xuống. Đông Phương Thanh Vân vì tung chân đá không có điểm tựa hơi mất thăng bằng, vội đảo người qua bên tả, tuy gắng gượng né tránh khỏi mũi tiễn thứ hai nhưng ống quần cũng bị rạch một đường dài hơn tấc. Chính trong khoảng khắc mũi lãnh tiễn rạch một đường trên ống quần, Đông Phương Thanh Vân lại nghe Ngô Chấn Lâm quát:

- Tiếp...

Lời còn chưa kịp nghe hết đã cảm thấy một luồng kình lực mãnh liệt đánh tới giữa mặt. Đông Phương Thanh Vân vội thi triển tuyệt kỹ khinh công Thất bộ đạp vận chuyển né tránh đồng thời nghiêng người rút kiếm. Mũi lãnh tiễn thứ ba lướt qua sát tai chàng, gần đến mức chàng có thể ngửi thấy được mùi tử khí toát ra từ thân tiễn. Khi chàng vừa ổn trọng thân hình thì luồng kình phong lại ập tới từ sau lưng. Đông Phương Thanh Vân vội vung kiếm chém ngược ra sau, cũng may hiện tại Đông Phương Thanh Vân có thể nghe gió mà xác định chính xác vị trí của mũi lãnh tiễn. Chỉ nghe keng một tiếng, mũi lãnh tiễn bị kiếm chém rớt nhưng Đông Phương Thanh Vân vẫn cảm thấy hổ khẩu tê dại. Chàng đứng thẳng người lên, từ từ quay lại thì thấy Tam chi lãnh tiễn Ngô Chấn Lâm vẫn đứng im bất động, sắc mặt trắng bệch. Khi chàng tra kiếm vào vỏ thì nghe giọng nữ nhân vang lên:

- Võ công của các hạ quả danh bất hư truyền, tiện thiếp vô cùng khâm phục.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Không dám, không dám...

Thanh âm nữ nhân tiếp:

- Lần này tướng công giá lâm tệ đà, hẳn có ý dọ thám thực hư, phải không?

Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình song chàng lại trấn tĩnh, miệng không ngớt cười nhạt, hỏi:

- Phải chăng phu nhân chính là Trung Nguyên phân đà Đà chủ?

- Đúng vậy, hơn nữa thiếp chính là vị Cửu phu nhân, mà tướng công luôn miệng nhắc tới.Chuyến này đúng hẹn mà tới, hẳn tướng công sẽ không bỏ dở nữa chừng chứ?

- Đương nhiên?

- Tướng công có muốn biết Địa Mộ giáo đã sắp đặt các cơ quan trong con đường hầm này không?

- Tại hạ rất muốn mở rộng kiến thức?

- Nhưng tiếc rằng tướng công vì theo hẹn mà tới chứ không phải lén lút đột nhập, bằng không...

- Phu nhân cứ tùy tiện khai triển các cơ quan cạm bẫy để tại hạ được mở rộng tầm mắt.

- Được, tướng công cứ đi tiếp, tiện thiếp sẽ nói rõ cho hay.

Đông Phương Thanh Vân khẽ hừ một tiếng, cất bước tiến tới. Đi chừng một trượng đã nghe Cửu phu nhân nói:

- Tướng công hãy dừng lại, nơi đây là Thủy lao, nếu tự ý tiến vào sẽ bị giam giữ mãi.

Bỗng có tiếng chuyển động vang lên ầm ầm, hai tấm sắc dầy đã hạ xuống chắn đường tiến thoái của Đông Phương Thanh Vân. Lúc này Cửu phu nhân lại tiếp:

- Khi hai tấm sắt hạ xuống, nửa giờ sau nước sẽ tràn vào. Nước này không phải nước thường, nó chứa chất độc cựa mạnh trong khoảng thời gian cạn một tuần trà, nó sẽ biến người sống thành một bộ xương khô. Đường hầm này rộng tám mươi trượng vuông, tướng công thử nghĩ xem nó giam được bao nhiêu người cùng một lúc? Do vậy thiếp thấy tướng công thực có hy vọng hảo huyền khi muốn đối đầu với Địa Mộ giáo.

Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Chưa chắc?

- Lẽ nào tướng công có cách phá thủy lao ư?

- Đúng vậy?

- Nói bằng lời e không đủ tin cậy.

Đông Phương Thanh Vân bỗng chắp song thủ vào trước ngực, thân hình rùn xuống rồi từ từ đẩy ra một chưởng. Một chưởng này chàng đã dùng đủ mười thành công lực, và dùng chiêu thứ tám của Giao Long chưởng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Đông Phương Thanh Vân lảo đảo thối lui hai bước, khí huyết trồi ngược, hai tai ù đặc, mà tấm sắt chắn ngang trước mặt vẫn không hề lay chuyển. Sự im lặng bao trùm, hồi lâu Cửu phu nhân mới nói:

- Quả nhiên không thể giam nổi tướng công, thỉnh tướng công đi tiếp.

Đông Phương Thanh Vân nghe nói vậy thì cho rằng đối phương có ý chế nhạo, chàng bèn giận dữ gầm lên, tiếng gầm vang dội trong đường hầm khiến toàn bộ đường hầm rung lên bần bật. Điều kỳ lạ đã xảy ra, tấm sắt dày chắn đường lúc này đã tan thành bụi, bay mù mịt trong đường hầm. Lúc này Đông Phương Thanh Vân chợt hiểu rằng chàng sớm đã đánh vỡ tấm sắt chắn đường, nhưng chàng lại không biết mà thôi.

Thanh âm của Cửu phu nhân lại vang lên:

- Tướng công, trước khi tiến vào tệ đài tiện thiếp có vài điểm muốn lưu ý tướng công.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Xin phu nhân cứ nói?

- Điều đầu tiên, tạm thời chúng ta hãy chuyển thù thành bạn, dù tướng công hiện có ý gì, bổn đà cũng không cần biết, được chứ? Điều thứ hai, trong thời gian làm khách tại bổn giáo, tướng công có thể tự do muốn đi đâu thì đi. Nhưng không được đem những người tướng công quen biết đi.

- Người tại hạ quen biết ư? Nhiều không?

- Không nhiều cũng chẳng ít, có cả bạn lẫn thù, tướng công đồng ý chứ?

- Được?

- Điều thứ ba, nếu người của bổn giáo có vô lễ với tướng công, xin tướng công mở lượng bao dung, được chứ?

- Được?

- Hay lắm, người của bổn giáo sẽ đưa tướng công nhập Phân đà?

Lời vừa dứt, một thanh y thiếu nữ xuất hiện, cung tay thi lễ:

- Tiện tì Thu Cúc, thỉnh tướng công để tiện tì dẫn đường.

Đông Phương Thanh Vân đi theo Thu Cúc chừng một khắc, chuyển qua hai khúc quanh thì đến một vườn đào. Vườn hoa đào rộng mênh mông, đào hồng liễu xanh cảnh sắc mê người, xa trông lại thấy một tòa lầu các, bên dưới có suối, có cầu bắc ngang.

Nếu chẳng phải đã biết trước đây là Trung Nguyên phân đà của Địa Mộ giáo thì có lẽ lầm tưởng nơi này là nơi ẩn cư của lạ nhân dị sĩ. Sau khi đi loanh quanh trong vườn đào, khi rẽ trái lúc rẽ phái

lúc ra xa khi lại gần tòa lầu, chừng một tuần trà sau cả hai mới bước vào một gian phòng bài trí trang nhã. Thu Cúc nói:

- Xin tướng công hãy tạm nghỉ ngơi trong gian phòng này.

Dứt lời, nàng bước ra, không lâu sau lại có một nữ nhân tiến vào. Chỉ thấy nữ nhân này vóc liễu thướt tha, lại gần mới biết nàng chính là Lãnh Huyết Diễm Nữ.

Nàng tiến tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, vẻ mặt như cười mà chẳng phải cười.

Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng im bất động, tựa hồ như không thấy nàng.

Lãnh Huyết Diễm Nữ mỉm cười nói:

- Tướng công, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Đông Phương Thanh Vân cất giọng lạnh lẽo:

- Vì sao phu nhân tới đây?

- Tướng công tài trí hơn người, tiện thiếp vì hâm mộ mà tới. Hơn nữa tướng công đang rất muốn biết nội tình của Địa Mộ giáo, chẳng hay tướng công có muốn nghe không?

- Phu nhân cứ nói?

- Địa Mộ giáo từ khi sáng lập tới nay đã trải hơn một trăm năm, người sáng lập ra chính là sư phụ của mười ba sư huynh muội của thiếp mà tệ phu chính là đại sư huynh và cũng là Giáo chủ Địa Mộ giáo sau khi sư phụ qua đời. Trong số mười ba huynh muội, thiếp đứng vào hàng thứ tám, nhưng lại được đại sư huynh yêu thương nhất, do vậy mà biết rõ nội tình của Địa Mộ giáo.

Ngừng một chút, Lãnh Huyết Diễm Nữ liếc mắt đưa tình rồi tiếp:

- Địa Mộ giáo có bảy Phân đà, đó là Trung Nguyên phân đà, Nam Hải phân đà, Thiên Sơn phần đà, còn bốn Phân đà kia lại chia thành nhiều Phân đà khác nên không thể nhất nhất nói hết.

Tệ phu hoàn toàn không muốn lãnh tụ võ lâm mà là có ý khác, thử nghĩ trong số mười hai phạm nhân, kể cả Tam Bí phải ẩn lánh thế nhân, chỉ có một mình tệ phu phải kế thừa Địa Mộ giáo...

Đông Phương Thanh Vân ngắt lời:

- Phạm nhân là cái gì?

- Hiện thời chưa thể nói rõ cho tướng công biết.

- Gia phụ và các vị sư thúc bá cũng trong số đó ư?

- Đúng vậy?

- Việc này xảy ra khi nào?

- Cách đây mười lăm năm?

- Mà quí giáo đã sáng lập hơn một trăm năm rồi đó.

- Trong việc này có nhiều sự tình thiếp không hiểu. Bổn giáo chỉ muốn hưng thịnh thanh thế, do vậy cần phải có nhiều môn hạ cùng chỗ dựa vững chắc, nên mới phái người xâm nhập vào bảy đại môn phái. Tệ phu thấy tướng công ngăn cản Cừu Thế Dâm Oa thì muốn sát hại tướng công, đó cũng là sự thường tình.

Đông Phương Thanh Vân vốn còn nhiều điều muốn hỏi, song chàng biết Lãnh Huyết Diễm Nữ đang nhiếp tạo hoang ngôn lừa gạt mình, nên nói:

- Vậy theo ý phu nhân, tại hạ cần phải làm gì?

Lãnh Huyết Diễm Nữ cũng là tay giang hồ lịch duyệt đã nhiều, không dễ mắc bẫy, mụ lấp lửng:

- Theo ý thiếp, tướng công cần phải tra xét rõ trắng đen, quan sát kỹ thời cuộc.

- Lệnh phu chẳng phải muốn đấu trí với tại hạ ư?

- Đúng vậy, nhưng đấu trí và việc này hoàn toàn khác nhau.

- Phu nhân muốn làm thuyết khách sao?

- Không phải, thiếp chỉ lo thay cho tướng công, nên mới nói ra sự việc bí mật này để tướng công lựa chọn.

- Tại hạ đã chọn rồi?

- Chọn thế nào?

- Thề không đội trời chung với Địa Mộ giáo?

- Thiếp vì tướng công mà tốn bao tâm lực, vậy mà tướng công lại cho thiếp tựa cừu nhân, như vậy há chẳng phải quá vô tình ư?

Lúc này một làn khói mỏng manh bay vào phòng, Đông Phương Thanh Vân cười nhạt:

- Theo phu nhân, tại hạ phải làm gì?

- Chí ít tướng công cũng nên tiếp nhận tình ý của tiện thiếp.

- Tiếp nhận thế nào?

Lúc này làn khói mỏng manh kia đã biến thành màu trắng đục lan tỏa khắp gian phòng. Đông Phương Thanh Vân vội vận công bế khí, nào ngờ công lực đã hoàn toàn biến mất. Chàng ngấm ngầm kinh hãi, thầm nghĩ:

“Chỉ một thoáng khinh suất, ta đã trúng độc kế, nếu để đối phương biết được, e hậu quả khôn lường. Nếu ta cứ thản nhiên thì đối phương không rõ thực hư, rồi sau sẽ thừa cơ thoát khỏi đây.”

Chàng còn đang trầm tư suy tính cách thoát thân thì nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Trong số mười hai sư tỷ muội thì Cửu muội là người xinh đẹp nhất, thiếp chỉ e thị sẽ đoạt mất tướng công của thiếp, vì vậy thiếp thỉnh cầu tướng công đáp ứng một sự tình.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Sự tình gì?

- Đừng bị Cửu muội quyến rũ?

- Phu nhân nói giỡn, tại hạ nào phải hạng háo sắc tham lam.

Lãnh Huyết Diễm Nữ vội đứng lên tiến lại gần chàng nói:

- Vậy thì tướng công hãy ôm thiếp vào lòng đi.

Đông Phương Thanh Vân vội đứng bật dậy, song không hiểu vì sao hai chân mềm nhũn vô lực, chàng ngã ngồi xuống rồi mê đi.

Chương 17: Sắc Mê Cung

Đêm đã canh ba, trời không một gợn mây, một ngọn gió nhẹ thổi lay động những cánh hoa đào. Thấp thoáng sau những cành hoa đào một bóng người đang lướt đi, đến trước gian phòng khói tỏa mịt mờ thì bóng đen nọ dừng lại.

Đ

Người này là một nam nhân tuổi trạc tứ tuần, thân hình khôi vĩ, mặt vuông chữ điền, mắt sáng tợ sao, miệng rộng mũi thẳng trông tướng mạo thực thanh tú. Trung niên nam nhân lách người tiến vào phòng.

Trong phòng có hai người đối diện nhau, một người là thiếu niên tuổi trạc đôi mươi, gương mặt khôi ngô đang ngồi nhắm mắt như đang ngủ, chàng chính là Đông Phương Thanh Vân, người còn lại là một nữ nhân thân vận y phục mỏng như cánh chuồn, nàng chính là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Lúc này tuy có người bước vào, nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn ngồi im bất động.

Trung niên hán tử khẽ bước tới gần Lãnh Huyết Diễm Nữ và gọi:

- Huệ Như...

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Phu quân, sao bây giờ chàng mới tới?

Trung niên hán tử mỉm cười:

- Ta phải an bài mọi việc ở Trích Thúy lầu xong mới tới được. Huệ Như, nàng diễn kịch thực xuất thần.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cất giọng hờn giận:

- Thiếp vì chàng mà ô uế tấm thân, nhưng chàng lại chẳng có vẻ gì lo buồn, thân này đã bị tiểu tử kia vấy bẩn, chàng bảo thiếp phải sống tiếp như thế nào nữa đây?

Trung niên hán tử vội ôm Lãnh Huyết Diễm Nữ vào lòng, vỗ về:

- Huệ Như, nàng nên hiểu rằng ta cũng đau lòng lắm, chỉ hận mình chưa thể giết chết tiểu tử kia

thôi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ bật khóc:

- Hiện tại y đã lọt vào tay ta, chàng hãy mau giết y đi để thiếp còn mặt mũi nhìn thế nhân nữa.

- Huệ Như, nàng là tâm can của ta, nhưng tiểu tử...

- Chàng sợ y sao?

- Không phải, chỉ vì y là hậu duệ của Tam Bí, ta có thể đối phó được với bất kỳ một ai trong Tam Bí, song nếu cả ba liên thủ thì hậu quả khó lường.

- Vì võ công của Tam Bí mà chàng đành lòng coi rẻ tấm thân thiếp sao?

- Huệ Như, mấy chục năm nay lẽ nào nàng còn chưa hiểu lòng ta đối với nàng ra sao ư? Hiện tại ta muốn cùng nàng thương lượng một việc, chúng ta hãy rời khỏi đây.

Nói đoạn trung niên hán tử dìu Lãnh Huyết Diễm Nữ ra ngoài.

Trong phòng khói đã tan hết, Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi im bất động.

Đêm sang canh tư, dưới ánh sáng leo lét nhợt nhạt của ngọn đèn cạn dầu hắt ra, một bóng người yểu điệu khẽ lách người vào trong phòng của Đông Phương Thanh Vân. Lúc này chàng vẫn ngủ say như chết. Người vừa bước vào phòng là một nữ nhân tuổi trạc ba mươi, nàng khẽ bước lại gần đưa mắt nhìn Đông Phương Thanh Vân, mặt lộ sát khí, hữu thủ từ từ nâng lên, hồi lâu lại bỏ tay xuống lặng lẽ rời khỏi phòng.

Trời đã sáng hẳn, Đông Phương Thanh Vân giật mình tỉnh dậy, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi chợt nhớ ra mọi sự xảy ra đêm qua, chàng thầm nghĩ:

“Địa Mộ giáo quả nhiên không thể khinh thị, lần này mình tới đây có khác nào tự dâng mình vào miệng hổ, do vậy luôn luôn lưu tâm giới bị nào ngờ vẫn bị trúng quỷ kế.

Mọi sự xảy ra nguyên nhân chính là do làn khói trắng kia gây ra. Kỳ lạ hơn nữa là đã trúng kế của đối phương mà vẫn bảo toàn được tánh mạng, hơn nữa hiện tại trong người cảm thấy bình thường, công lực đã được khôi phục, hẳn trong việc này có điều gì uẩn khúc.”

Chàng còn đang suy nghĩ nên không để ý đến một nữ nhân đã bước vào, nữ nhân này chính là thanh y thiếu nữ Thu Cúc, nàng bước lại nói:

- Mời tướng công dùng điểm tâm.

Đông Phương Thanh Vân vừa kinh ngạc vừa kỳ quái không hiểu Địa Mộ giáo làm vậy là có dụng ý gì. Chàng lẳng lặng bước theo Thu Cúc tới phòng ăn. Sau khi ăn uống xong, Thu Cúc nói:

- Tướng công, Đà chủ có lời mời tướng công tiếp kiến.

Đông Phương Thanh Vân hoài nghi có âm mưu, chàng nói:

- Cô nương hãy bảo lại rằng tại hạ mời quí chủ nhân tới đây.

- Yêu cầu của tướng công thực khó đáp ứng.

- Đây chẳng phải vấn đề khó hay không mà là quí giáo có ý hí lộng tại hạ, tại hạ không phải là thằng ngốc.

- Tướng công...

- Hãy nói rằng nếu quí chủ nhân không tới đây thì sau một giờ nữa, tại hạ sẽ rời khỏi Phân đà Trung Nguyên.

- Được, thỉnh tướng công hãy chờ ở đây.

Nói rồi Thu Cúc bước ra, khoảng một giờ sau Thu Cúc bước vào, phía sau có bốn nữ nhân phân làm tiền hậu mà đi. Ba người đi trước, tuổi chừng đôi tám, vận hồng y, người đi sau thân hình yểu điệu, vận bạch y, tuổi chừng ngoài ba mươi. Bạch y nữ nhân bước tới ngồi đối diện với Đông Phương Thanh Vân và hỏi:

- Tướng công có việc chi muốn hỏi?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tại hạ muốn rời khỏi đây?

- Ồ, tướng công bỏ dở nửa chừng ư?

- Có còn việc gì nữa đâu mà bỏ dở?

- Tướng công vào Trung Nguyên phân đà chỉ mới thử sức ở cửa thứ nhất, phía sau còn chưa biết hết. Chẳng lẽ tướng công tự tin vào võ công quá nhiều khiếm khuyết của mình sao?

- Còn cửa ải nào, xin cứ đem ra thử hết đi.

- Vậy thì mời tướng công đi theo thiếp.

- Đi đâu?

- Tới Tứ mê cung của bổn đà?

- Tứ mê cung?

- Đúng vậy, đó là Sắc mê cung, Đổ mê cung, Tửu mê cung và Tình mê cung.

Tướng công đi chứ?

- Nào có gì đáng sợ mà không đi, xin phu nhân dẫn đường.

Vừa đi Trung Nguyên đà chủ vừa nói:

- Tướng công có muốn nghe một lời khuyên không?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhưng vẫn nói:

- Xin phu nhân chỉ giáo?

- Tướng công hãy mau rời khỏi Trung Nguyên phân đà?

Nghe vậy Đông Phương Thanh Vân càng thêm kỳ quái, chàng không hiểu vì sao trong mấy ngày vừa rồi lại gặp phải những nữ nhân kỳ dị như vậy, đặc biệt nữ nhân này lại là Phân đà chủ Phân đà Trung Nguyên, thì những lời nàng nói ắt phải có điều ẩn ý, chàng cười nhạt:

- Rừng đao bể kiếm tại hạ còn chẳng sợ, há gì một Phân đà của Địa Mộ giáo.

Bạch y nữ nhân thở dài:

- Nếu chẳng phải bổn nhân cùng nghĩa mẫu của tướng công kết nghĩa thư muội thì ta cũng chẳng cần phí lời.

Đông Phương Thanh Vân giật mình biến sắc:

- Nghĩa mẫu của tại hạ có ở đây sao?

Bạch y nữ nhân hạ giọng:

- Bổn nhân vốn có ý nói rõ cho tướng công hay song ở đây đông người không tiện. Nếu tướng công tin bổn nhân thì hãy mau rời khỏi đây.

Đông Phương Thanh Vân bỗng thấy nghi hoặc, chàng đã bị Lãnh Huyết Diễm Nữ lừa gạt, hẳn là chủ nhân Phân đà Trung Nguyên cũng cùng một giuộc, nghĩ vậy chàng nói:

- Phu nhân dù gì cũng là Phân đà chủ của Địa Mộ giáo, nói ra những lời này thực khiến tại hạ hoài nghi.

Bạch y nữ nhân hỏi:

- Tướng công hoài nghi cũng phải, bổn nhân quả là lực bất tòng tâm trong khi đó tướng công lực có dư mà tâm không đủ.

- Nhưng có thực phu nhân biết nghĩa mẫu của tại hạ không?

- Bổn nhân chỉ nói một lần.

- Hiện nay nghĩa mẫu tại hạ ra sao rồi?

- Bổn nhân không thể nói lúc này được.

- Vì sao?

- Bổn nhân có điều khó nói, tướng công mời?

Dứt lời bạch y nữ nhân đưa tay khẽ phẩy tỏ ý muốn tiễn khách. Đông Phương Thanh Vân vì gấp muốn biết tung tích của nghĩa mẫu, chàng bèn vận công, hữu thủ vung lên chộp lấy cổ tay bạch y nữ nhân. Khoảng cách giữa hai người không quá ba thước mà Đông Phương Thanh Vân trong lúc nóng nảy đã dụng toàn lực, do vậy một trảo này tốc độ nhanh như tên bắn. Nào ngờ chàng đã nhanh bạch y nữ nhân còn nhanh hơn, chỉ thấy nàng vừa chuyển bộ, thân hình đã lướt đi ra sau hai thước, phong thái rất tự nhiên, ung dung. Bạch y nữ nhân quả không hổ danh Đà chủ, chỉ bằng vào khinh công và sự ứng biến khi lâm nguy cũng đủ thấy nàng là cao thủ thượng thừa.

Đông Phương Thanh Vân một chiêu vồ hụt, thoáng chút kinh dị, song chàng chỉ cười nhạt:

- Phu nhân thực không muốn nói cho tại hạ biết nghĩa mẫu hiện đang ở đâu sao?

Bạch y nữ nhân cất giọng buồn bã:

- Hiện tại thì chưa phải lúc, thôi như vậy đi, đầu canh một đêm nay bổn nhân sẽ tới nói cho tướng công hay, còn hiện tại chúng ta sắp tới Sắc mê cung rồi, tướng công nếu có hứng thú thì hãy thử.

Đông Phương Thanh Vân cười khảy:

- Đi thì đi, đâu cần phải có hứng thú mới được?

- Xin tướng công cứ tùy tiện, hãy nhớ ước hẹn đêm nay.

Dứt lời Bạch y nữ nhân quay người bỏ đi. Đông Phương Thanh Vân cũng tiến vào tòa lầu mà Bạch y nữ nhân nói là Sắc mê cung. Bước vào căn phòng đầu tiên chỉ thấy trong phòng giăng đầy lụa là gấm vóc, mùi mê hương nồng nặc, giữa phòng đặt một chiếc giường bát bảo lớn, trên giường lúc này chàng thấy một nữ nhân đang nằm, vừa nhìn qua đã nhận ra ngay đó là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Vừa thấy Đông Phương Thanh Vân bước vào Lãnh Huyết Diễm Nữ đã nở nụ cười dâm đãng:

- Hoan nghênh tướng công giá lâm.

Đông Phương Thanh Vân vừa thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ thì nói:

- Lại là phu nhân.

- Phải, tướng công kinh ngạc lắm sao?

- Kinh thì không mà ngạc nhiên thì có đấy.

- Thiếp biết Sắc mê cung này đâu có cản nổi bước tướng công, do vậy thiếp muốn cùng tướng công nói tới chuyện của quí nghĩa mẫu.

Đông Phương Thanh Vân khẽ giật mình thầm nghĩ:

“Yêu nhân này quả lợi hại, thị đã nghe lén câu chuyện giữa ta và Cửu phu nhân. Bây giờ thị nói như vậy hẳn là muốn dùng chuyện này để uy hiếp ta đây.”

Nghĩ tới đây chàng nói:

- Phu nhân cứ nói?

Lãnh Huyết Diễm Nữ liếc mắt tống tình, nói:

- Quí nghĩa mẫu cùng một số người có quan hệ với tướng công như Tuệ Mẫn, Thiên Tôn... đều đang nằm trong tay tiện thiếp?

- Nói giỡn?

- Tướng công không tin?

- Khẩu thuyết vô bằng?

- Đương nhiên sẽ có nhân chứng.

- Nhân chứng gì?

- Họ đều đang ở đây.

- Hãy đưa tại hạ đến gặp họ mau?

- Được, nhưng tướng công phải chấp thuận một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Địa Mộ giáo thành tâm thành ý muốn cùng tướng công hợp tác. Thứ nhất là vì võ lâm mà mưu cầu chánh nghĩa, thứ hai là liên hợp mười hai tội phạm chống lại Nhân Ma. Được không?

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Nói nhảm, mau đưa ta đi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ gằn giọng:

- Hừ, như vậy là ngươi không muốn hợp tác?

- Đúng vậy, thủ đoạn của các ngươi quá đê hèn, làm sao có thể hợp tác được.

- Ta biết hiện tại ngươi còn chưa tin lời ta, bây giờ ta sẽ đưa ngươi đi gặp nhân chứng, lúc ấy nói tới điều kiện cũng chưa muộn.

Dứt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng lên quay người tiến vào trong.

Đông Phương Thanh Vân cũng bước theo sát gót. Đi tới tầng thứ ba thì Lãnh Huyết Diễm Nữ rẽ qua một ngách nhỏ theo lối cầu thang phụ. Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Vì sao không đi cầu thang chính?

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Vì với võ công của ngươi hiện tại, ngươi vẫn không thể vượt qua nổi Thiên Ma thất.

Đông Phương Thanh Vân biết Thiên Ma thất là căn phòng có bố trí Thiên Ma vũ trận pháp, chàng khẽ hừ một tiếng:

- Bổn thiếu gia muốn kiến thức?

- Ngươi điên rồi?

- Ta còn tỉnh lắm, hẳn là ngươi sợ Thiên Ma vũ trận sẽ bị bổn thiếu gia phá phải không?

- Không phải, trong khắp thiên hạ từ cổ chí kim chưa một ai phá được trận pháp này. Ngươi không

muốn gặp nghĩa mẫu sao mà còn chần chừ ở đây.

Nói rồi Lãnh Huyết Diễm Nữ đã lắc người lao đi, Đông Phương Thanh Vân đành bước theo, hai người đi sau khi đi quanh co, hồi lâu cuối cùng tiến vào một căn phòng.

Vào tới nơi Lãnh Huyết Diễm Nữ ngồi xuống và nói:

- Hãy ngồi xuống đó đi?

Nguyên đây là một gian phòng khách, phương viên độ hai mươi trượng, khắp nơi giăng đầy màn trướng, giữa phòng bày bốn cái ghế. Đông Phương Thanh Vân lẳng lặng ngồi xuống.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Ngươi không gấp muốn gặp nghĩa mẫu ư?

Đông Phương Thanh Vân im lặng không đáp, Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy thế đưa tay khẽ vỗ mấy cái, tấm trướng ngay trước mặt Đông Phương Thanh Vân từ từ vén lên, trong trướng chỉ thấy khói trắng tỏa mù mịt, do vậy cảnh vật bên trong rất mờ ảo, khói trắng tan dần, cảnh vật hiện ra tựa trong giấc mộng. Đông Phương Thanh Vân chú mục nhìn vào thì thấy có hai nữ nhân nằm trên một chiếc giường, một người dung nhan diễm lệ tuổi ngoại tứ tuần, nữ nhân còn lại là thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời họ chính là nghĩa mẫu và tiểu muội kết nghĩa của chàng.

Đông Phương Thanh Vân buột miệng la lên:

- Nghĩa mẫu, nghĩa mẫu...

Vừa kêu chàng vừa lao tới cạnh giường, một nỗi vui mừng xen lẫn kích động cùng dâng lên khiến chàng nhất thời không còn tự chủ, chàng giang tay ôm lấy nghĩa mẫu.

Đã ba năm nay dù trải biết bao gian truân khổ ải song không giờ phút nào chàng không nhớ tới nghĩa mẫu. Nay đã gặp rồi có biết bao lời chàng muốn nói mà không hiểu vì sao chàng nghẹn giọng không thốt nên lời. Tuy chàng mừng vui như vậy, nhưng nghĩa mẫu vẫn ngủ say như chết rồi. Đông Phương Thanh Vân kinh hoàng, lẽ nào nghĩa mẫu không còn nữa? Chàng định thần nhìn lại thì thấy nghĩa mẫu vẫn hô hấp bình thường, chỉ là trạng thái dường như bị trúng mê dược vậy. Trong đầu chàng hiện tại chỉ có một câu nói duy nhất vang lên:

“Hãy mau cứu nghĩa mẫu ra khỏi đây...”

Lúc này khói trắng càng nồng, khi chàng cúi người xuống ôm lấy nghĩa mẫu thì chỉ thấy mọi vật xung quanh đều mờ đục, lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Tướng công chẳng lẽ quên mất chúng ta còn có việc để thương lượng ư?

Đông Phương Thanh Vân đã phát hiện thứ khói trắng này chính là làn khói đã khiến chàng bất tỉnh hồi đêm qua, chàng lập tức vận công bế khí, nào ngờ vừa vận công thì chàng đã ngã lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Đông Phương Thanh Vân mới tỉnh lại. Điều đầu tiên đập vào mắt chàng là một tấm đồng lớn ngay trên đầu, chàng ngạc nhiên ngồi dậy đưa mắt nhìn quanh thì thấy mình đang bị giam trong một căn phòng bốn bề tường đồng vách sắt. Điều kinh hãi hơn cả là trong phòng tràn ngập khói trắng. Loại khói này, chàng đã thấy khi đột nhập vào Tử Phủ mê điện. Hơn nữa, lúc này chàng cũng mất hết công lực. Hừ, chẳng lẽ Tử Phủ mê điện là Tổng đà của Địa Mộ giáo?

Chàng còn đang mải suy nghĩ đã nghe tiếng cửa sắt khua rổn rảng tiếp đó một bóng người yểu điệu tiến vào, người này lại là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Đông Phương Thanh Vân vừa thấy mụ lập tức nổi giận, lao tới xuất chiêu. Song lúc này chàng đã mất hết công lực, làm sao có thể là đối thủ của yêu nữ. Lãnh Huyết Diễm Nữ chẳng né tránh, trái lại chỉ cười:

- Tướng công hung hãn như vậy làm gì?

Vừa nói mụ vừa đưa tay ra ôm lấy Đông Phương Thanh Vân. Đông Phương Thanh Vân vốn muốn một chưởng đắc thắng, nào ngờ lại bị mụ ôm vào lòng, chàng giẫy giụa cố thoát. Lại nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ cười:

- Cuối cùng chàng đã ôm thiếp vào lòng rồi, nhưng vì chàng có ác ý nên thiếp phải trừng phạt chàng mới được.

Dứt lời, chỉ thấy mụ vòng tay tả ra sau lưng chàng, điểm vào huyệt Linh đài.

Đông Phương Thanh Vân khẽ hự một tiếng, toàn thân rúng động, lửa giận thiêu cháy tâm can, mà Lãnh Huyết Diễm Nữ thì biến sắc.

- Tướng công quả nhiên có nội công thâm hậu.

Thì ra Đông Phương Thanh Vân đã luyện tới chính thành hỏa hầu của Ban Nhược Mật La thần công nên có thể tùy ý phong bế huyệt đạo, do vậy chàng mới thoát khỏi tay mụ, chàng quát:

- Ngươi làm vậy là sao?

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười nhạt:

- Ngươi tự lao vào lòng ta, nay hỏi vậy chẳng phải là điên đảo thị phi? Thôi được. Ta chỉ hỏi

ngươi một câu, vì sao ngươi hận ta.

Đông Phương Thanh Vân cũng đã trầm tĩnh lại ít nhiều, chàng lẳng lặng không nói lời nào, bước tới ngồi xuống bàn.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Ta biết ngươi hận ta là vì bổn đà đã giam giữ nghĩa mẫu của ngươi. Kỳ thực ta cũng đang muốn giải thích đôi điều.

Đông Phương Thanh Vân vẫn im lặng. Lãnh Huyết Diễm Nữ tiếp:

- Dù ngươi nghi hoặc ta vẫn cứ nói. Nghĩa mẫu của ngươi là phản đồ của bổn giáo, đương nhiên bổn giáo có quyền giam giữ thị. Song nếu ngươi muốn cứu nghĩa mẫu, bổn giáo sẽ chấp thuận, ý ngươi thế nào? Còn về Tuệ Mẫn, ngươi hãy tự hỏi thị, thị đã đi theo ngươi đột nhập vào Trung Nguyên phân đà, luận tội đáng chết, nhưng nể mặt ngươi, bổn giáo đã thả thị ra. Đương nhiên việc gì cũng phải có bằng chứng cho nên ta quyết định sáng sớm ngày mai quí mẫu sẽ cùng ngươi rời khỏi đây, còn Tuệ Mẫn, ta sẽ phái người đưa nàng trở lại Ma cung, được chứ?

Đông Phương Thanh Vân cất giọng lạnh lùng:

- Khẩu thuyết vô bằng.

- Hãy đợi đến sáng mai sẽ rõ.

- Tại sao phải đợi đến sáng mai?

- Từ giờ tới sáng mai ta còn phải làm xong vài sự việc và cũng còn mấy lời muốn nói, chẳng hay tướng công muốn nghe không?

- Có lời gì thì cứ nói đi?

- Vẫn là muốn thỉnh cầu tướng công hợp tác.

- Hợp tác thế nào?

- Nghe nói tướng công đã tới Tử Phủ mê điện, cho nên bổn giáo muốn tướng công hợp tác cùng chống lại Tử Phủ mê điện.

- Vì sao phải chống lại?

- Vì võ lâm mười hai tội phạm. Thực ra ta không muốn nói cho tướng công hay, song tướng công quá cố chấp nên ta đành phải nói. Nguyên mười hai tội phạm này chính là mười hai phản đồ của Tử

Phủ mê điện.

- Ta không hiểu.

- Thử nghĩ võ công của Tam Bí vì sao quán tuyệt võ lâm, đó là vì họ đều là phản đồ của Tử Phủ mê điện, mà vì sao họ lại làm phản đồ là vì có hai nữ nhân trong số mười hai tội phạm, một người chính là ta và người còn lại là lệnh mẫu. Có lẽ ngươi sẽ hỏi vì sao ta lại xuất hiện ở Địa Mộ giáo này phải không?

Đông Phương Thanh Vân vẫn lạnh lùng:

- Ta muốn biết vì sao hai nữ nhân kia đã khiến Tam Bí phải làm phản.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Khi ngươi tiến vào Tử Phủ mê điện ắt đã thấy trong đó toàn bằng đồng đỏ phát ra tử quang và hồng quang khiến người ta không thể vận công tụ lực, phải không?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Đúng vậy, vì sao ngươi biết điều này?

- Vì ta cùng tệ phu đều là môn đồ, đệ tử của Tử Phủ mê điện. Khi mười hai người bọn ta cùng ở tại Mê điện. Lúc đó tất cả chỉ là đệ tử sau đó được phái đi các nơi, mà ta và tệ phu sớm đã là đệ tử của Địa Mộ giáo, đương nhiên cũng phải về Địa Mộ giáo. Nào ngờ hai năm sau Mê điện triệu hồi mười hai bọn ta về.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Ngươi vốn là đệ tử của Địa Mộ giáo, tại vì sao gia nhập Mê điện?

- Đó là do sư phụ ta hái ta cùng tệ phu tới làm đệ tử của Mê điện. Khi được lệnh trở về Mê điện, đương nhiên ta cùng tệ phu cũng không dám trái lệnh. Sau khi trở về Mê điện mới hay ta và lệnh mẫu đã được chỉ định để luyện thành Địa Sát mười hai nữ yêu, mà mười sư huynh còn lại phải luyện Thiên Cương mười hai nhân ma. Nhưng năm xưa vì lệnh tôn của tướng công đã phải lòng lệnh đường mà tệ phu cũng vô cùng yêu thương ta, do vậy đâu có thể để ta cùng lệnh đường luyện thành yêu nữ luôn hút tinh lực của người để phục vụ cho Mê điện chủ. Do vậy Tam Bí quyết định tạo phản.

- Sự này thực khó tin.

- Tin hay không tùy ngươi, chỉ cần tướng công có chịu hợp tác với bổn giáo thì được rồi.

- Vậy thì còn phải xem thủ đoạn của các ngươi thế nào đã.

- Được lắm, có một ngày lệnh tôn sẽ nói rõ cho ngươi hay, hiện tại ta phải đi đây.

Nói rồi Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng lên, rời khỏi ngục thất.

Lúc này trong ngục thất Đông Phương Thanh Vân không còn nhìn rõ vật gì nữa tất cả chỉ là một màu trắng đục. Bỗng một thanh âm nữ nhân văng vẳng bên tai:

- Tướng công, mau bế khí?

Đông Phương Thanh Vân nghe thấy thanh âm nọ có vẻ lo sợ, vội bế khí rồi dùng truyền âm nhập mật nói:

- Hãy nói vì sao tại hạ phải bế khí?

- Tướng công đã hai lần trúng Anh Túc mê hương, nếu trúng lần nữa... ồ, chúng tới rồi, hãy nhớ bất luận thế nào tướng công cũng phải bế khí nằm im.

Thanh âm nữ nhân đã lặng hẳn. Đông Phương Thanh Vân vội nằm xuống, chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Ồ? Anh Túc mê hương được chế từ hoa Anh Túc, nếu trúng phải mê hương này, người ta sẽ trở thành phế nhân...

Còn đang suy tính phải làm sao thoát khỏi độc kế, Đông Phương Thanh Vân lại nghe tiếng cửa sắt khua rổn rảng. Lập tức có hai bóng người tiến vào. Một người là Lãnh Huyết Diễm Nữ, người còn lại là một trung niên hán tử khôi ngô. Vừa bước vào, trung niên hán tử đã cười ha hả:

- Bất kể cái gì Tam Bí, từ nay trở đi cũng do ta ra lệnh, điều khiển.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Dù là thế nào, thiếp cũng thấy không công bằng. Phải, muốn đấu trí đấu võ cần phải quang minh chính đại, chàng làm thế này không khỏi quá tàn độc...

Nam nhân trung niên khẽ ồ một tiếng:

- Huệ Như, đây hoàn toàn là kế hoạch của nàng, vì sao bây giờ lại trách ta.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười:

- Chẳng lẽ thiếp nói đùa cũng không được ư?

Nam nhân ôm chặt lấy Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Huệ Như, ta muốn...

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Chúng ta hãy rời khỏi đây thôi.

Dứt lời mụ khẽ đẩy nam nhân ra, quay người lướt ra, nam nhân cũng đi theo sát gót. Khói trong ngục thất từ từ loãng dần, Đông Phương Thanh Vân lúc này cũng ngủ thiếp đi.

Khi chàng tỉnh dậy đã thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ ngồi ngay cạnh giường, vừa thấy chàng thức giấc, mụ nói:

- Tướng công, thiếp không biết phải giải thích thế nào đây.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Giải thích điều gì?

- Giải thích ba lần tướng công trúng mê hương.

- Mê hương gì?

- Anh Túc hương, chỉ e từ nay trở đi tướng công sẽ bị Địa Mộ giáo điều khiển.

- Chưa chắc...

- Tướng công quả là hào khí can vân khiến thiếp khâm phục, nhưng sau bảy ngày nữa, dược lực sẽ phát tác, nếu không có độc môn giải được của Địa Mộ giáo, chỉ e...

- Để tới lúc đó hãy nói. Có thể tướng công có cách giải độc, nhưng chẳng thể trong một sớm một chiều là làm được, nay thiếp có một yêu cầu mong tướng công đáp ứng.

- Yêu cầu gì?

- Chỉ thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ lấy trong tay áo ra một bình ngọc, nói:

- Xin hãy nhận lấy bình thuốc này, trong bình có sáu viên giải dược có thể chi trì nổi trong vòng hai tháng.

- Đa tạ thiện ý của phu nhân.

- Ắt hẳn tướng công sẽ nghi hoặc, kỳ thực theo ý của thiếp đấu trí và đấu lực phải có công bằng do vậy khi tệ phu đầu độc tướng công, thiếp thấy như vậy quá ư hạ tiện, tướng công hãy nhận lấy đi.

- Tại hạ tự tin có thể chi trì được.

- Vậy thì mong tướng công tự bảo trọng, thiếp phải đi rồi.

Dứt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng lên bỏ đi, còn lại một mình Đông Phương Thanh Vân. Hiện tại chàng rất muốn gặp nghĩa mẫu và Tuệ Mẫn do vậy chàng sực nhớ tới lời hẹn với vị Trung Nguyên đà chủ Cửu phu nhân đầu canh một đêm nay sẽ gặp nhau. Lúc ấy tiếng cửa sắt lại vang lên, tì nữ Thu Cúc bước vào nói:

- Xin tướng công hãy đi theo tiểu nữ.

Đông Phương Thanh Vân đứng lên bước theo, hai người lại trở về căn phòng nơi vườn đào hôm trước.

Chương 18: Nghĩa Mẫu Quy Tiên

Khi Đông Phương Thanh Vân vào phòng đã thấy Trung Nguyên đà chủ Cửu phu nhân ngồi chờ rồi. Vừa thấy chàng Cửu phu nhân lên tiếng nói:

K

- Tướng công đã biết hành tung của quí nghĩa mẫu rồi phải không?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu nhưng không nói gì. Cửu phu nhân tiếp:

- Sự tình này khiến bổn Đà chủ bất ngờ, không ngờ Lãnh Huyết Diễm Nữ lại dễ dàng để tướng công biết hành tung của nghĩa mẫu, hơn nữa lại còn có ý muốn bỏ qua cho quí nghĩa mẫu. Nay tướng công đã biết nghĩa mẫu ra sao, bổn Đà chủ có nói cũng vô dụng. Xin cáo từ.

Dứt lời vị Cửu phu nhân đứng lên rời khỏi phòng. Sáng hôm sau khi mặt trời vừa mọc đã thấy một chiếc kiệu dừng lại trước phòng Đông Phương Thanh Vân, tì nữ Thu Cúc mời Đông Phương Thanh Vân lên kiệu. Trong kiệu chàng thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ đang ngồi. Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Nghĩa mẫu tại hạ đâu?

Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp:

- Quí nghĩa mẫu đã được hộ tống ra ngoài trước rồi.

Đông Phương Thanh Vân không muốn nói nhiều bèn ngồi xuống im lặng. Lúc này kiệu bắt đầu dịch chuyển. Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Tướng công, giải mê dược, thiếp đã đưa cho lệnh nghĩa mẫu mong tướng công tự bảo trọng. Tiện thiếp tự biết mình thân đã dính bùn dơ, nhưng lòng luôn hướng thiện, điều này chắc tướng công cũng nghi hoặc lắm?

- Tại hạ tự tin như vậy?

- Đa tạ tướng công, tiện thiếp chó một yêu cầu, mong tướng công đáp ứng. Là thiếp muốn cùng tướng công kết giao bằng hữu.

Đông Phương Thanh Vân im lặng không nói. Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài:

- Chẳng lẽ tướng công vẫn khinh thường thiếp?

- Không phải, nhưng...

- Thiếp biết, chỉ vì tuổi tác quá chênh lệch, kỳ thực tự kỷ tương giao, hoàn toàn chàng chớ bàn luận tới thân phận và tuổi tác?

Đông Phương Thanh Vân im lặng. Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Huống hồ, sẽ có một ngày chúng ta biến thành cừu địch, vậy thì tại sao bây giờ chúng ta không thể tạm thời kết giao bằng hữu?

Lúc này chiếc kiệu bỗng dừng lại, một thanh âm trong trẻo vang lên:

- Thỉnh tướng công xuống kiệu.

Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài:

- Tướng công, thiếp có rất nhiều lời muốn nói song không biết phải nói thế nào, những mong tướng công tự bảo trọng. Tuệ Mẫn đã được đưa về Ma cung, lệnh mẫu lúc này đang chờ trên cỗ xem ngựa kia, xin cáo từ.

Đông Phương Thanh Vân bước xuống kiệu, đưa mắt nhìn quả nhiên đã thấy một cỗ xe ngựa đứng sẵn, chàng vội bước tới leo lên xe. Trong xe nghĩa mẫu của chàng đang ngồi đợi, chàng nghẹn ngào thốt lên:

- Mẫu thân...

Nghĩa mẫu của chàng lệ tràn ướt mặt nói:

- Thanh Vân nhi, đúng là Thanh Vân nhi rồi...

Hai người im lặng hồi lâu nghĩa mẫu của Đông Phương Thanh Vân nói:

- Mẫu thân đã xa con ba năm, trong ba năm nay nghĩa mẫu phải chịu biết bao gian khổ, nhưng khi nghe rằng con đã nối gót phụ thân, chủ trì võ lâm chính nghĩa, mẫu thân lấy làm vui lòng...

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Hài nhi không cần gì hết, hài nhi chỉ cần mẫu thân thôi.

Nghĩa mẫu của chàng cười:

- Con đừng nói vậy hãy mau ngồi thẳng người lên, mẫu thân có vài lời muốn nói.

Thanh Vân nhi, con đã trúng Anh Túc hương quá ư trầm trọng, ngoại trừ nghĩa mẫu và ma đầu kia ra không ai có giải dược. Ôi? Ma đầu khả ố kia chính là người giết nghĩa phụ của con, hãy báo cừu rửa hận.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Thưa mẫu thân, con xin vâng lời?

Nghĩa mẫu của chàng nói tiếp:

- Hiện tại, tình hình đã nguy ngập lắm rồi, ngay cả thân sinh phụ thân của con cũng nguy trong sớm chiều, hãy luôn lưu tâm. Mẫu thân không còn sống được bao lâu nữa. Nay được thấy con đã mãn nguyện lắm rồi.

Nói tới đây, nghĩa mẫu của Đông Phương Thanh Vân bỗng giơ cao hữu thủ lên vỗ xuống thiên linh cái.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Đông Phương Thanh Vân kinh hoảng vội ngăn lại nhưng không kịp, nghĩa mẫu của chàng đã tắt thở. Đông Phương Thanh Vân gào lên:

- Mẫu thân...

Rồi chàng ngất lịm, không biết thời gian trôi qua bao lâu, chàng từ từ tỉnh lại.

Nhìn thi thể của nghĩa mẫu, hai mắt chàng lửa hận rừng rực cháy, gằn giọng:

- Hài nhi thề san bằng Địa Mộ giáo báo thù cho nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Lúc này lòng chàng đau đớn, tựa trăm ngàn lưỡi dao đang cắt ruột gan, bỗng một giọng nói run run vang lên:

- Tích Thư Nhân xin bái kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, vội ôm lấy thi thể của nghĩa mẫu, nhảy xuống xe, vì chàng bi thương quá độ nên khi chạm đất thân hình lảo đảo muốn ngã. Tích Thư Nhân thấy vậy bèn lao tới đỡ lấy, giọng run rẫy:

- Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân vì quá đau đớn nên bất tỉnh nhân sự lần nữa.

Khi chàng tỉnh lại thấy mình nằm trong phòng phương trượng chùa Thiếu Lâm trên Tung Sơn Thiếu Thất phong.

Viên Trí thiền sư, Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm đang ngồi tọa thiền gần đó.

Chỉ có Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ, Thụ Thi Chiêu Hồn và Quỷ Tinh Linh vẫn đứng im cạnh giường, sắc diện ai nấy đều lộ vẻ ngưng trọng.

Chợt một tiểu sa ni hốt hoảng chạy vào quì xuống nói:

- Bẩm Chưởng môn, có người đột nhập Thiếu Lâm tự.

Viên Trí thiền sư từ từ ngẩng đầu lên nói:

- Hiện giờ người đó ở đâu?

- Bẩm Chưởng môn, người đó đang đứng trước Đại Hùng bảo điện nói là muốn tìm Thiếu chủ.

- Tướng mạo người đó ra sao?

- Người này trạc tứ tuần, thân hình khôi vĩ, mặt mũi đanh ác.

Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng lên nói:

- Ta sẽ ra gặp hắn.

Nói rồi chàng phi thân lao ra ngoài.

Tích Thư Nhân và ba người kia không chút chậm trễ theo chân chàng tiến ra. Chỉ có Viên Trí thiền sư vẫn vừa lên tiếng vừa từ từ đứng lên:

- Người đến là thiện hay ác?

Tiểu sa ni nói:

- Bẩm, người nọ lộ vẻ ác ý, y đã liên tiếp đả thương rất nhiều đệ tử bổn phái.

Viên Trí thiền sư vội bước ra. Lại nói Đông Phương Thanh Vân sau vài lượt nhấp nhô lên xuống đã tới quảng trường trước Đại Hùng bảo điện, đưa mắt nhìn thì thấy Thiếu Lâm tam lão đang ngồi trên mặt đất, cạnh Tam lão là một đạo sĩ thân vận hắc bào, mặt mũi đanh ác. Đạo sĩ nọ vừa nhìn thấy Đông Phương Thanh Vân thì y bèn đứng lên, cười nói:

- Tiểu tử, ngươi là hậu duệ của Tam Bí hả?

Đông Phương Thanh Vân cất giọng lạnh lẽo nói:

- Đúng vậy, chẳng hay các hạ có điều chi chỉ giáo?

- Bần đạo là môn đồ của Thái Cực bang ngoại hiệu Cuồng Tiếu Đại Hán, nay phụng mệnh tới đây điều tra võ công của ngươi.

- Được, tại hạ xin lãnh giáo.

Lúc này đã thấy Thần Quan Tú Sĩ bước tới nói:

- Giết gà không cần dùng dao mổ trâu, xin Thiếu chủ để tùy tòng ứng phó với y.

Đông Phương Thanh Vân còn chưa kịp trả lời, đã nghe Tích Thư Nhân nói nhỏ bên tai:

- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta còn chưa biết rõ thân phận của đối phương, mong Thiếu chủ để Thần Quan Tú Sĩ ứng phó dò xét thực hư trước.

Cuồng Tiếu Đại Hán cười cuồng ngạo:

- Hay, hay, tùy tòng của Tam Bí oai danh lừng lẫy võ lâm, nay ta phải thử chúng bây mới được.

Đông Phương Thanh Vân bèn nói:

- Được, Thần Quan Tú Sĩ hãy ra nghênh chiến.

Nói rồi chàng cùng Tích Thư Nhân lùi lại. Cuồng Tiếu Đại Hán nói:

- Thần Quan Tú Sĩ, chúng ta hãy đánh cuộc, ngươi thấy sao?

Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt:

- Đánh cuộc thế nào?

- Một mạng của ta đổi lấy cỗ quan tài trên vai ngươi.

- Không, một mạng đổi một mạng.

- Sao? trong quan tài có bí mật hả?

- Đúng vậy?

- Bí mật gì vậy?

- Lời thừa không nên nói.

- Ta biết trong cỗ quan tài của ngươi có thanh Chủng Minh, phải không?

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy kỳ quái, không hiểu thanh Chủng Minh là cái gì, lại nghe Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Nếu ta đoạt được thanh Chủng minh thì đã là minh chủ võ lâm rồi, còn phải vác cỗ quan tài này làm chi? Đừng nhiều lời, hãy xuất chiêu đi.

Cuồng Tiếu Đại Hán cười nhạt, thân hình lay động, song thủ từ từ đặt ngang ngực đẩy ra một luồng kình phong mãnh liệt.

Thần Quan Tú Sĩ cười nhạt:

- Sớm nên như thế?

Đoạn tay hữu khoát một vòng, tạo nên luồng kình phong không kém phần mãnh liệt, hóa giải liền chưởng lực của Cuồng Tiếu Đại Hán.

Cuồng Tiếu Đại Hán gằn giọng:

- Quả là hảo chưởng pháp?

Vừa nói vừa liên tiếp công kích tới tấp vào các yếu huyệt trên thân mình Thần Quan Tú Sĩ.

Thần Quan Tú Sĩ xoay trở như lằn chớp, hữu chưởng cũng toàn lực thi triển, luồng kình khí vô hình trấn áp công thế của đối phương.

Chưởng phong như gió lốc, cuốn bay đất đá xung quanh hai người, cành gẫy lá rụng lả tả.

Đông Phương Thanh Vân chăm chú theo dõi, cảm thấy Thần Quan Tú Sĩ bị thiệt thòi không nhỏ vì vướng cỗ quan tài, võ công của đối phương lại cao thâm khó đoán.

Chợt đang đấu hai người tách ra, Cuồng Tiếu Đại Hán như một con gà chọi, mắt chòng chọc nhìn Thần Quan Tú Sĩ, cánh mũi phập phồng, râu tóc dựng đứng cả lên.

Còn Thần Quan Tú Sĩ thì áo đã căng phồng, kình khí hồng ẩn hiện, trông đáng sợ.

Nhất là cỗ quan tài màu đen toát ra hàn khí bảo hộ Thần Quan Tú Sĩ.

Bỗng Cuồng Tiếu Đại Hán gầm lên một tiếng như sấm, song chưởng phóng tới Thần Quan Tú Sĩ, uy thế kinh nhân.

Thần Quan Tú Sĩ đứng vững như Thái sơn, vận công vào tay hữu, phóng ra tiếp chưởng thế của đối phương. “Binh” một tiếng lớn, Thần Quan Tú Sĩ phải lùi hai bước, còn Cuồng Tiếu Đại Hán thì ngã chúi đi năm bước.

Bỗng có tiếng nói sang sảng:

- Tu Di Cương Khí và Đoạt Mệnh thần chưởng đều xuất hiện giang hồ, hạnh hội, hạnh hội?

Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn thấy đứng giữa Thần Quan Tú Sĩ và Cuồng Tiếu Đại Hán là một lão nhân râu ria xồm xoàm, tay tả cầm chiếc bồ, tay hữu giơ bút như sẵn sàng công kích.

Chỉ nghe Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Thỉnh hãy lưu tình?

Đoạn tiến về phía lão nhân. Cùng lúc, Cuồng Tiếu Đại Hán mặt trắng bệch kêu to:

- Thỉnh lão trượng lưu tình?

Rồi cũng lao bổ tới.

Tích Thư Nhân, Thụ Thi Chiêu Hồn, Quỷ Tinh Linh cùng lao tới, miệng kêu:

- Lão trượng dừng tay, có gì hãy nói đã.

Năm người lao bổ tới chỗ lão nhân đều giằng lấy chiếc bồ. Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn.

“Binh” một tiếng, cả năm người kia đều văng ra xa mấy thước. Lão nhân đã biến mất.

Đông Phương Thanh Vân đang kinh dị, bỗng nghe sau lưng có tiếng nói vo ve như tiếng muỗi:

- Trong bọc của ngươi ta đã bỏ vào một mảnh giấy, chỉ một mình ngươi được đọc.

Đêm nay ta gặp lại.

Chàng quay người lại, lão nhân ở ngay trước mặt.

Khinh công thân pháp đến như vậy thật là kinh nhân.

Lão nhân lúc này nói to:

- Tam Bí? Ta thấy Đoạt Mệnh thần chưởng đã xuất hiện trên giang hồ, xem chừng Tam Bí nhà ngươi không thể không xuất đầu lộ diện. Thôi hẹn tái kiến các vị.

Nói đoạn, xoay mình bay đi như một làn khói.

Đông Phương Thanh Vân thấy kỳ quái há dám chậm trễ, vội đuổi theo:

- Lão tiền bối, đợi một chút.

Tích Thư Nhân đã vọt tới chắn trước mặt chàng:

- Bẩm Thiếu chủ, đừng đuổi theo.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Tại sao?

Lúc này Cuồng Tiếu Đại Hán hét một tiếng phóng theo sau lão nhân, thoáng chốc mất hút.

Đông Phương Thanh Vân nghe câu nói của lão nhân đã biết người ấy có quan hệ mật thiết với thân phụ của chàng, nên muốn hỏi cho rõ. Tại sao Tích Thư Nhân lại ngăn cản chàng?

Lúc này Thần Quan Tú Sĩ chạy tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, quì xuống nói:

- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng đã phạm đại tội, mong Thiếu chủ định tội.

Tích Thư Nhân nói:

- Chẳng lẽ Tú Sĩ đã quên lời dặn của chủ nhân.

Thần Quan Tú Sĩ đáp:

- Kẻ kia võ công cao hơn tùy tòng, cho nên chỉ vì muốn phụng mệnh tôn chủ nhân bảo vệ quan tài, đồng thời đã thi triển...

Đông Phương Thanh Vân đưa hai tay đỡ Thần Quan Tú Sĩ đứng dậy hỏi:

- Đã như vậy thì ngươi còn có tội gì nữa?

- Nhưng... nhưng mà...

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Nhưng Tu di cương khí đã bị đối phương phát hiện phải không? Ngươi đã thi triển để bảo vệ quan tài, vậy ta miễn tội cho ngươi. Hãy bình thân, chẳng lẽ võ công của đối phương cao lắm ư?

- Bẩm Thiếu chủ, võ công của y tùy tùng không thể địch nổi, nhất là Đoạn mệnh thần chưởng lợi hại vô cùng.

Tích Thư Nhân nói:

- Thụ Thi và Tinh Linh, hai sư đệ hãy đi thẩm tra xem trong vòng mười dặm có nhân vật khả nghi hay không?

Thụ Thi Chiêu Hồn và Quỷ Tinh Linh lập tức vâng lời lao đi.

Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân trịnh trọng như vậy, chắc là sự thể nghiêm trọng. Huống hồ thân mẫu trước khi chết từng bảo tình thế cấp bách.

Tích Thư Nhân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, tình hình rõ ràng nghiêm trọng.

Đông Phương Thanh Vân nghi hoặc hỏi:

- Thúc phụ của ta quả thật không thể xuất hiện ư?

Tích Thư Nhân đáp:

- Thưa đúng vậy? Cứ theo lời chủ nhân nói, nếu Tam Bí hiện thân trong võ lâm, lập tức thây chết thành núi, máu chảy thành sông.

- Tại sao?

- Tùy tòng từng hỏi chủ nhân, nhưng chủ nhân không chịu cho biết lý do.

- Vậy tại sao ngươi lại biết sự thể rất nghiêm trọng?

Tích Thư Nhân quay sang phía Thần Quan Tú Sĩ:

- Việc này để Tú Sĩ nói rõ.

Thần Quan Tú Sĩ gật đầu:

- Bẩm Thiếu chủ, chủ nhân từng bảo tùy tòng trong thiên hạ có ba giáo phái không được xuất hiện võ lâm là Thái Cực bang, Thánh Chỉ giáo và Mê điện, và tối trọng là trong thiên hạ có một người không thể xuất hiện võ lâm là Thần Bí Nhân.

- Thần Bí Nhân?

- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy. Vị lão nhân cầm bút vừa nãy chính là đại đệ tử của Thần Bí Nhân, có trách nhiệm điều tra mười hai đại sự, đã gần mười lăm năm nay, đợi khi điều tra xong mười hai đại sự rồi, Thần Bí Nhân sẽ xuất hiện.

- Toàn bộ chuyện này kỳ quái quá.

- Thưa đúng vậy, tùy tòng chỉ biết đến đó, nay Thái Cực bang đã có người xuất hiện, đệ tử của Thần Bí Nhân ngẫu nhiên điều tra được hai đại sự, như thế chẳng phải là tình hình nghiêm trọng hay sao?

Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ lại Lãnh Huyết Diễm Nữ, bèn hỏi:

- Ngươi có biết chuyện mười hai tội phạm không?

Tích Thư Nhân hỏi:

- Có phải Thiếu chủ muốn nhắc đến mười hai tội phạm của Mê điện.

- Chẳng lẽ ngươi biết ư?

- Tùy tòng cùng với Bệnh Nhược Hiệp và Truy Hồn Khách cùng lâm cảnh ngộ ấy, sao lại không biết.

- Các ngươi cùng lâm cảnh ngộ ấy?

- Thưa đúng vậy. Tùy tòng cùng hai vị kia vốn là ba trong số mười hai tội phạm của Mê điện.

- Vậy không phải gia phụ và gia thúc ư?

- Đương nhiên không phải, Tam Bí là nhân vật thế nào mà chịu làm người của Mê điện. Tùy tòng cùng hai vị kia sau khi chống lại Mê điện, do bị nguy đến tính mạng, bèn làm môn hạ cho Tam Bí. Mê điện không dám động đến Tam Bí, vậy mà nực cười thay, người của Mê điện lại ngộ nhân tùy tòng cùng hai vị kia là Tam Bí.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Trên đỉnh Nga Mi, khi ngươi chứng thực võ công với Chưởng môn bảy đại môn phái, ngươi sử dụng Giao Long chưởng, há chẳng phải...

- Đúng, nói thẳng ra, Tam Bí đều không hiểu võ công, song trong thiên hạ chẳng một ai có võ công sanh được với Tam Bí.

- Sao lại trái ngược như vậy? Tam Bí đã không hiểu võ công, hà cớ gì trong thiên hạ lại không một ai có võ công sánh được với Tam Bí? Quái dị?

Tích Thư Nhân nói tiếp:

- Chủ nhân không hiểu võ công, điều bí ẩn này chỉ có hai mươi bốn tùy tòng biết mà thôi. Nhưng

võ công của chủ nhân chỉ gồm toàn một chữ “bí”

- Nghĩa là sao?

- Thưa không rõ, tóm lại chủ nhân không biết võ công là sự thực. Song người có võ công trong thiên hạ không một ai giải nổi bí quyết ấy.

- Thật là khó hiểu.

- Đúng vậy, tùy tùng cũng chịu.

- Tam Bí không hiểu võ công, tại sao ngươi biết là không một ai trong thiên hạ địch nổi Tam Bí.

- Lý do rất đơn giản, Mê điện, Thánh Chỉ giáo, Thái Cực bang và ngay cả Thần Bí Nhân vừa nghe chủ nhân đến là đã bỏ chạy trối hết.

- Là vì cớ gì? Sao vừa rồi Cuồng Tiếu Đại Hán của Thái Cực bang lại dám tới đây điều tra võ công?

- Điều này càng khiến cho sự việc thêm nghiêm trọng. Tùy tòng đoán rằng hoàn toàn không phải chủ nhân không hiểu võ công, mà là thứ võ công của chủ nhân không được đem ra thi triển.

- Điều đó nghe càng mâu thuẫn.

- Chúng tùy tòng hiện chưa hiểu nổi, chờ sự tình phát triển thế nào mới có thể biết được.

Đông Phương Thanh Vân hiểu rằng càng hỏi thêm càng mơ hồ, song vẫn hỏi:

- Thế thì điều đó liên quan gì tới Tu Di cương khí?

Tích Thư Nhân lại quay sang Thần Quan Tú Sĩ:

- Đây là vấn đề của Tú Sĩ đó.

Thần Quan Tú Sĩ gật đầu:

- Bẩm Thiếu chủ, chủ nhân có truyền khẩu quyết Tu Di cương khí, lệnh cho tùy tòng phải luyện thành. Theo lời chủ nhân, thì Tu Di cương khí là tuyệt học của Thần Bí Nhân.

- Tuyệt học của Thần Bí Nhân?

- Thưa phải. Sở dĩ chủ nhân không hiểu võ công, mà lại vô địch trong thiên hạ chính là vì thế.

- Ta không hiểu nổi.

- Rất đơn giản. Chủ nhân tuy không hiểu võ công, nhưng mọi thứ khẩu quyết võ công của thiên hạ đều ở trong đầu chủ nhân.

Đông Phương Thanh Vân cuối cùng hiểu được phần nào, lại hỏi:

- Tích Thư Nhân, vì sao khi ta muốn biết nội tình Mê điện, ngươi lại không nói?

- Bẩm Thiếu chủ, đó chỉ là bất đắc dĩ.

- Tại sao?

- Chủ nhân bảo rằng sau khi đệ tử của Thần Bí Nhân điều tra xong mười hai đại sự thì Tam Bí nhất định phải hiện thân võ lâm, nhưng khi ấy chủ nhân cũng không cách gì tồn tại trên nhân thế.

- Là thế nào?

- Chủ nhân chỉ bảo vậy, tùy tòng cũng không hiểu.

Đông Phương Thanh Vân đã phát giác rằng Tích Thư Nhân biết hết mọi chuyện, nhưng không chịu nói thực. Chàng không ưa nài ép người khác, nhất là việc kia có thể liên quan đến lệnh của phụ thân. Sau một lúc trầm ngâm, chàng mới hỏi:

- Như vậy, ngươi cũng quen biết Lãnh Huyết Diễm Nữ?

- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ quen nữ nhân ấy như thế nào?

- Lãnh Huyết Diễm Nữ là người vợ thứ tám của Giáo chủ Địa Mộ giáo.

- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng quả có quen biết ả, hơn nữa còn biết rất kỹ. Mụ ta là kẻ cực kỳ hiểm độc.

Đông Phương Thanh Vân thở dài nhè nhẹ.

Nên biết quan hệ giữa người với người rất ảo diệu, cách đánh giá về một người có thể khác nhau. Đối với Lãnh Huyết Diễm Nữ, thoạt đầu Đông Phương Thanh Vân cũng rất căm ghét, nhưng sau khi hiểu ra, chàng lại có hảo cảm, nhất là câu nói của mẫu thân trước khi chết khiến chàng thấy thân thiết với nữ nhân đó.

Lúc này Thanh Vân cảm thấy mình đã bị trúng Anh Túc hương, sau vài ngày nữa, dược tính phát tác thì nguy hiểm, bèn hỏi:

- Ngươi có biết Anh Túc hương không?

- Bẩm Thiếu chủ, có biết.

- Điều trị cách nào?

- Chẳng lẽ Thiếu chủ bị trúng độc dược ấy?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Chẳng những trúng độc, mà những ba lần liên tiếp. Nay độc dược đã ngấm vào nội tạng, chưa biết cách điều trị ra sao?

Tích Thư Nhân hoảng sợ kêu lên:

- Trời ơi, biết làm thế nào đây?

- Tích Thư Nhân huynh, thử xem trong túi đồ lặt vặt của chủ nhân có giải dược hay không?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Hãy khoan, khoan...

Đã sang canh một, trăng sao đã mọc.

Đông Phương Thanh Vân rón rén rời phòng phương trượng, lao nhanh xuống chân núi, chàng vốn định giấu không cho Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ biết, muốn một mình đi gặp đại đệ tử của Thần Bí Nhân.

Nguyên lão nhân kia có hẹn trong mảnh giấy gặp chàng ở dưới chân núi vào canh một.

Chàng vừa rời phòng phương trượng, thì Tiêu Phụng Hoàng phát hiện, liền báo cho bốn tùy tùng, thế là họ lập tức bám theo sau chàng.

Đông Phương Thanh Vân thi triển khinh công, phóng đi như bay. Được chừng nửa giờ, đột nhiên...

Một tiếng cười lớn vang lên sau lưng.

Đông Phương Thanh Vân ngoảnh lại, thấy vị lão nhân nọ, liền chắp tay vái:

- Vãn bối tới kiến diện tiền bối, thỉnh chỉ giáo.

Lão nhân cười nhạt, ngồi xuống một mỏm đá:

- Lại đây ta bàn chuyện Tam Bí với người.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Bàn chuyện Tam Bí ư?

- Phải.

- Không phải nói về việc vãn bối trúng Anh Túc hương ư?

- Ta là đệ tử của Thần Bí Nhân, người trong võ lâm gọi ta là Quái Sấu.

- Quái Sấu tiền bối...

- Ngươi hồ nghi phải không? Nói cho ngươi biết, chính ta đã cứu ngươi ra khỏi đám lửa ngút trời ngày nọ.

- Thế thì tiền bối là ân nhân.

- Khỏi cần nói đến ân huệ. Mảnh giấy ta viết, ngươi đã đọc chưa?

Đông Phương Thanh Vân định bước tới bái tạ, nhưng một luồng kình lực vô hình ấn chàng ngồi xuống. Lão nhân nói tiếp:

- Cứ ngồi đó nghe ta nói được chăng?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu.

Lão nhân nói nhỏ:

- Ngươi nên biết, để điều tra mười hai đại sự, ta đã tốn không ít thời gian. Ai ngờ có lần thâm nhập hiệp cốc, ta phát hiện trong đó có hành tung quái dị của một số đại hán. Ta liền bám theo chúng. Sau một hồi theo dõi, ta phát hiện nhà của ngươi bốc cháy, có người ôm một nữ nhân chạy ra, ta nghĩ bên trong còn có người cần cứu, liền mạo hiểm xông vào đám lửa, cuối cùng cứu được ngươi.

Đương nhiên, nữ nhân đã bị mang đi, ta thấy ngươi có dung mạo y hệt Tam Bí..

Hiện tại, ta không muốn nói tiếp, vì có mấy người của ngươi kéo đến.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc, hỏi:

- Họ ở đâu?

- Ở thạch động cách đây ba mươi trượng, ngươi hãy đứng dậy nói to: “Tích Thư tiền bối, hãy trở về Thiếu Lâm tự, ta đã có chủ trương” là được.

Đông Phương Thanh Vân thấy khinh công của các tùy tòng cao thâm như thế mà vẫn không qua mắt được lão nhân, đủ hiểu võ công của lão nhân cao cường đến mức nào. Chàng chưa rõ lão có ác ý hay thiện ý đối với chàng, đêm nay nhất định phải hỏi cho rõ. Thế là chàng đứng dậy nói to:

- Tích Thư tiền bối, thỉnh trở về Thiếu Lâm tự, Thanh Vân tự có chủ trương.

Từ ngoài ba mươi trượng vọng lại lời đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, lời lão nhân không đáng tin cậy.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thỉnh cứ trở về đi, Thanh Vân đã có chủ trương.

Lão nhân nói:

- Họ đi xa rồi. Ngươi hãy ngồi xuống. Vừa rồi nói tới chỗ nào nhỉ.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đến chỗ tiền bối thấy vãn bối có dung mạo giống hệt Tam Bí.

- Phải, ta nói tiếp. Gọi là ngươi giống Tam Bí, thực ra đã có ai thấy diện mạo thật của Tam Bí là thế nào đâu. Sau khi cứu ngươi, ta nảy ra kế đem ngươi giao cho Tích Thư Nhân, khi đó Tích Thư Nhân đang đem kinh trả cho bảy đại môn phái và lấy đơn dược.

Kết quả thực bất ngờ, cuối cùng ngươi lại đúng là hậu duệ của Tam Bí. Ta kinh ngạc vội trở về bẩm báo với sư phụ, ngay sư phụ cũng chẳng hiểu nổi. Tam Bí là Tam Bí, tại sao lại có hậu duệ?

Nghe bảo Tam Bí hoàn toàn không phải ba người, mà là Hóa Dạng Bí, Kế Hoạch Bí, Hôn Đạo Bí gộp thành, đúng ra nên gọi là “Bí Bí Bí” Tam Bí có hậu duệ là điều không thể xảy ra. Thế mà các môn hạ của Tam Bí lại nhận bừa ngươi làm Thiếu chủ, thật quá kỳ dị.

Sư phụ và ta nghĩ đến hai năm vẫn không hiểu nổi điều kỳ dị ấy.

Nay ta gặp lại ngươi, phát hiện độc môn tuyệt học của sư tôn là Tu Di cương khí lại do các môn hạ của Tam Bí thi triển.

Người khác ắt sẽ kinh dị, còn ta thì không. Tại sao? Đơn giản vì Tam Bí rất bí hiểm.

Vừa rồi Tích Thư Nhân bảo Thái Cực bang, Tử Phủ mê điện, Thánh Chỉ giáo đều muốn Tam Bí xuất hiện ngay sau khi ta điều tra mười hai đại sự, cưỡng bức Tam Bí phải xuất hiện, thì thật là quá sai lầm.

Sai lầm ở chỗ nào? Ở chỗ khiến người ta hỏi: Vì sao? Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Tóm lại Tam Bí là Tam Bí. Ngươi sẽ hỏi: Tại sao ta bảo sai lầm? Tại vì cứ như lời gia sư nói, thì một khi Tam Bí xuất hiện võ lâm, người lo sợ trước hết là gia sư, người đã dành mất chữ “Bí”, cho nên vội bảo vệ Tam Bí.

Người sẽ hỏi: Vì sao vội bảo vệ Tam Bí? Vì võ công của Tam Bí quá cao? Võ công quá cao, sao lại cần bảo vệ? Bởi vì Tam Bí căn bản không hiểu võ công.

Thật quái đản...Thế mới là Tam Bí?

Cứ như gia sư nói, Thái Cực bang, Thánh Chi giáo, Tử Phủ mê điện đều sợ Tam Bí xuất hiện võ lâm chẳng khác gì gia sư.

Người biết không, Thái Cực bang ở Tây Vực, còn Thánh Chỉ giáo ở Nam Hải, và Tử Phủ mê điện ở núi Võ Đang. Ngươi sẽ hỏi: Vì sao bang, giáo, điện ở đó mà mấy trăm năm nay không ai hay biết? Điều này nghe cũng có vẻ mâu thuẫn, nhưng ngươi thử nghĩ coi, vừa có người của Thái Cực bang xuất hiện, không lâu sau đã lập tức xuất hiện người của Thánh Chỉ giáo và Mê điện. Vậy là sắp có một trường máu đổ thịt rơi.

Lại nói về Tam Bí.

Vì sao Tam Bí không thể xuất hiện võ lâm? Đây vẫn là một câu đố. Nhưng ta đoán điều đó có thể liên quan đến tiểu oa nhi ngươi, ngươi hiểu chưa?

Đông Phương Thanh Vân giật mình hỏi:

- Vì vãn vối ư?

- Phải, ta nói là có thể vì ngươi. Vì ngươi đã xuất hiện võ lâm, mà Tam Bí không thể xuất hiện, đây là một vấn đề phức tạp, lắc léo. Ồ, có người tới đấy, khinh công của y cực cao.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Ý của lão trượng là thế nào?

Lão nhân lắc đầu:

- Có người tới, không tiện nói chuyện đó vội. Hãy nói chuyện khác. Ngươi bị trúng Anh Túc hương. Thứ độc dược này vốn của dân tộc Miêu, sau bị người của Mê điện sử dụng rộng rãi. Người bị trúng độc hết phương cứu chữa.

- Hết phương cứu chữa ư?

- Phải, ngay kẻ chế tạo độc dược cũng bó tay. Sau đó một người phát minh ra giải dược. Ngươi biết là ai không?

- Tam Bí chứ gì?

- Tại sao ngươi biết?

- Vì Tam Bí rất thần bí mà lại?

- Ngươi không cảm thấy vinh quang hay sao?

- Sao lại vinh quang?

- Ồ, kẻ kia đi rồi... Bởi vì một lẽ giản đơn, người đứng đầu Tam Bí có thể là lệnh tôn.

- Thật là rắc rối.

Đông Phương Thanh Vân đang định nói, nhưng lão nhân tiếp:

- Sau khi Tam Bí phát minh giải dược, vì quá ít người biết, cho nên ta rất lo cho việc ngươi trúng độc...

Bỗng có tiếng cười vang:

- Đệ tử của Thần Bí Nhân không biết phép giải độc là chuyện dĩ nhiên.

Lời chưa dứt một bóng người đã đứng trước mặt Đông Phương Thanh Vân. Đó là một thiếu nữ chừng hai mươi tuổi, dung nhan mỹ lệ mê hồn. Sự xuất hiện của nàng bất ngờ đối với cả lão nhân.

- Ngươi là ai?

- Là một trong Bát Linh của Tử Phủ mê điện.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ thầm:

“Lão nhân bảo sau khi xuất hiện người của Thái Cực bang sẽ có người của Mê điện. Hóa ra đúng vậy?”

Lão nhân hỏi:

- Có gì làm tín vật?

Thiếu nữ rút trong túi ra một tấm kim bài hình tròn, đưa cho lão nhân. Lão nhân chăm chú xem mặt sau rồi trả lại thiếu nữ, gằn giọng hỏi:

- Ngươi đến làm gì?

- Để giải độc cho Đông Phương Thanh Vân, nghĩa là cũng giống như mục đích xuất hiện của lão trượng, không muốn Tam Bí xuất hiện võ lâm.

Lão nhân nói:

- Ta để ý theo dõi ngươi đã nửa tháng nay, ngươi biết chứ?

Thiếu nữ đáp:

- Biết, do Đông Phương tướng công giao đấu với Quỷ lâm, đến khi lão trượng đột ngột xuất hiện võ lâm, cố làm ra vẻ thần bí, tiểu nữ cũng để ý theo dõi lão trượng.

- Ta biết, dụng ý của ngươi là gì?

- Là muốn biểu thị Mê điện biết Đông Phương tướng công bị trúng độc nên muốn giải cứu.

- Ngoài ra có ý định biểu thị võ công hay không?

- Không?

Đông Phương Thanh Vân bỗng đứng dậy nói:

- Tại sao Vân mỗ lại phải nhờ cô nương giải độc?

Bỗng có tiếng cười vang trời:

- Đúng, Thiếu chủ của lão phu nói đúng, không cần.

Trong tiếng cười, năm bóng người do Tích Thư Nhân dẫn đầu đã tới. Tích Thư Nhân quì trước mặt Đông Phương Thanh Vân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, các tùy tùng theo sát thiếu nữ kia mà đến.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc, xem ra khinh công của nhóm tùy tùng còn cao hơn cả lão nhân và thiếu nữ kia. Lão nhân sa sầm mặt, thiếu nữ thì biến sắc.

Đông Phương Thanh Vân đỡ Tích Thư Nhân dậy, nói:

- Bình thân, ngươi vô tội.

Tích Thư Nhân đứng dậy nói:

- Bẩn Thiếu chủ, đừng nghe hai người này nói năng bá đạo.

Lão nhân gật gù:

- Tuy bá đạo, nhưng cũng đúng mấy phần đấy. Điều hiển nhiên là ngươi, tên phản đồ của Mê điện, dám xuất hiện trước mặt người của Mê điện.

- Bẩm Thiếu chủ, điểm này chủ nhân đã đem ba tùy tùng rời Mê điện để trao đổi điều kiện, nếu không, làm sao Mê điện được Giao Long bát chưởng?

Đông Phương Thanh Vân “à” khẽ một tiếng.

Vậy là rõ, phụ thân chàng đã đem Giao Long bát chưởng đổi cho Mê điện lấy sự an toàn cho Tích Thư Nhân.

Đông Phương Thanh Vân hỏi lão nhân:

- Lão trượng có biết rõ địa điểm phần đà của Địa Mộ giáo ở Trung Nguyên chăng?

- Đương nhiên biết

- Nó ở đâu?

- Cách phủ Khai Phong chừng mười dặm về phía Đông, ngươi có cừu hận với Địa Mộ giáo chủ, muốn báo cừu phải không? Ta sẽ dẫn ngươi đi.

Mê điện thiếu nữ nói:

- Đừng đi, hiện ở đó chỉ có một mình Lãnh Huyết Diễm Nữ, còn những kẻ khác đi cả rồi.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Thế Địa Mộ giáo chủ đi đâu?

- Bỏ trốn rồi?

Tích Thư Nhân vui mừng nói:

- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta đang cần tìm chỗ cư trú cố định, nơi ấy chẳng phải là địa điểm quá tốt hay sao?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Đó là căn cứ của người khác, chúng ta chiếm lấy làm gì?

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Phải, bẩm Thiếu chủ, chúng ta về Thiếu Lâm tự thôi?

Đông Phương Thanh Vân nghĩ một chút, đáp:

- Được, chúng ta đi?

Đoạn phóng về Thiếu Lâm tự.

Nhóm Tích Thư Nhân phóng theo chàng, lão nhân cũng đi theo. Mê điện thiếu nữ ngạc nhiên, chạy về phía núi Võ Đang.

Đến phòng phương trượng, Tích Thư Nhân trầm giọng nói:

- Bẩm Thiếu chủ, người kia vẫn bám theo?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Ta biết, nhưng nếu các ngươi tiếp tục giấu giếm, thì có ngày ta sẽ rời bỏ các ngươi mà đi. Thử nghĩ tại sao ta phải bôn ba vất vả như thế? Chỉ vì các ngươi không chịu nói rõ cho ta biết thân thế của ta.

Tích Thư Nhân hoảng sợ:

- Bẩm Thiếu chủ, điều này...

Đông Phương Thanh Vân ngắt lời, giọng cảm động:

- Ta có phải là hậu duệ của Tam Bí hay không?

Tích Thư Nhân tái mặt, quì xuống nói:

- Bẩm Thiếu chủ, vấn đề này không thể hồ nghi Đông Phương Thanh Vân nắm chặt Tích Thư Nhân:

- Lấy gì chứng thực?

Tích Thư Nhân vội đáp:

- Sư tôn từng dự liệu việc này, nên có ghi chữ trong chuỗi ngọc đeo ở cổ Thiếu chủ, Thiếu chủ chứ đập vỡ nó sẽ minh bạch ngay Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Thật ư?

Đoạn đập vỡ viên ngọc lớn nhất, thấy lòi ra một mẫu giấy. Tích Thư Nhân vội kêu lên:

- Phải phòng thủ nghiêm mật căn phòng này trong phạm vi năm trượng. Thiếu chủ cố xem cho kỹ.

Đoạn chạy ra trước. Bốn người kia cũng chạy ra theo. Đông Phương Thanh Vân vội mở mảnh giấy ra, bỗng có tiếng quát lớn:

- Dừng bước?

Tiếp đó, có tiếng nói vang như sấm:

- Môn hạ của Tam Bí là cái thá gì? Tiếp chiêu?

Đông Phương Thanh Vân không ngờ sắp biết rõ thân thế của mình, lại có kẻ ngang nhiên xông vào. Chàng bèn cất mảnh giấy bước ra khỏi phòng quan sát.

Ngoài kia có hai mươi bóng đen xếp thành một hàng ngang, một nửa là thiếu nữ, một nửa là đại hán, vị lão nhân cầm bút đứng trong đám ấy là kẻ cầm đầu.

Lão nhân thong thả tiến về phía Đông Phương Thanh Vân.

Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ chắn trước, hỏi:

- Thỉnh lão trượng nói rõ mục đích?

Lão nhân cười ha hả:

- Rất đơn giản, vì mảnh giấy Tam Bí lưu lại mà đến. Nếu biết điều giao mảnh giấy ra thì tốt, bằng không...

Đông Phương Thanh Vân kinh hãi, võ công người này quá cao minh, có thể nghe rõ câu chuyện trong phòng vừa rồi. Chàng bước lên ngay hàng với Tích Thư Nhân cùng Thần Quan Tú Sĩ, hỏi:

- Tại sao lão biết?

Lão nhân sa sầm mặt:

- Làm địch nhân hay bằng hữu, hoàn toàn tùy thuộc ở ngươi, nói thẳng ra, ta chỉ muốn biết chân tướng của Tam Bí. Cũng nói thẳng cho ngươi biết, tối thiểu có mười người cả Thần Bí Nhân bám sát ngươi từng bước trong vòng nửa tháng nay.

- Bám sát Vân mỗ ư?

- Phải, tùy tùng của ngươi có thể ứng phó với Ma cung, Quỷ lâm nhưng không là gì so với môn hạ

của Thần Bí Nhân.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy cả giận, quát:

- Được, được, có giỏi cứ việc xuất chiêu.

Tích Thư Nhân nói nhỏ:

- Thiếu chủ hà tất xuất thủ. Thì cứ lệnh cho Bạch Sa Nhân ứng chiến.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Bạch Sa Nhân ở đâu?

- Ở sau lưng Thiếu chủ.

Lão nhân cười vang:

- Kẻ nào dám đóng giả môn đồ của Thần Bí Nhân?

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc. Phía sau chàng có tiếng cười lạnh:

- Ai bảo ta đóng giả?

Một bóng người từ xa vọt tới cạnh chàng. Kỳ quái, lão nhân này có tướng mạo, phong thái y hệt lão nhân cầm bút kia. Lão nhân vừa đến, nói với lão nhân kia:

- Chút nữa thì ta lỡ đại sự, ta vừa tới Thiếu Lâm tự được vài bước, đột nhiên cảm thấy có chuyện không hay, thì ra là ngươi? Tại sao ngươi lại vỗ ngực tự xưng là môn hạ của Thần Bí Nhân.

Lão nhân đến trước sa sầm mặt, chỉ ngón tay vào bên thái dương mình, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi hẳn biết ta là ai chứ?

Lão nhân đến sau cười vang:

- Ta chẳng cần biết ngươi là ai?

Lão nhân đến trước nói:

- Vậy thì hãy tiếp chiêu?

Đoạn đẩy ra song chưởng. Một luồng kình phong ào ào phóng đi.

Lão nhân đến sau cười khảy nói:

- Các ngươi coi đây?

Rồi lắc mình một cái, chỉ thấy lão nhân đến trước và hai mươi người của lão cũng ngã rạp cả xuống, song họ chồm dậy ngay.

Tích Thư Nhân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta mặc họ giao đấu, thỉnh Thiếu chủ trở vào phòng xem mảnh giấy của chủ nhân.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Phải đấy, nhưng ta có một nghi vấn, trong hai lão nhân, ai là môn hạ thật sự của Thần Bí Nhân?

- Bẩm Thiếu chủ, cả hai lão giống nhau quá?

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Thế họ đóng kịch ư?

- Bẩm không, một lão là Quỷ Ảnh Nhân, một lão là Âm Dương Quỷ, hai lão Quỷ cùng đi với nhau thì không làm nên việc gì cả, huống hồ chúng ta có Bạch Sa Nhân ở đó.

Đông Phương Thanh Vân nhìn phía sau lưng chẳng có ai.

Chẳng lẽ Tích Thư Nhân nói sai. Tích Thư Nhân hiểu ý đáp:

- Bạch Sa Nhân đi rồi?

- Đi rồi? Tại sao?

- Bẩm Thiếu chủ, một khi Quỷ Ảnh Nhân đã tới thì coi như ổn rồi, nên Bạch Sa Nhân đi luôn.

- Tại sao không gặp ta?

- Vạn bất đắc dĩ mới phải xuất hiện, huống hồ sau khi Bạch Sa Nhân xuất hiện, tình hình sẽ càng nghiêm trọng thêm.

- Tại sao?

- Thiếu chủ cứ đọc mảnh giấy của chủ nhân sẽ rõ.

Đông Phương Thanh Vân nghi vấn:

- Ngươi bảo Quỷ Ảnh Nhân là người của chính phái ư?

- Thưa phải.

- Tại sao Quỷ Ảnh Nhân phải giả làm môn đồ của Thần Bí Nhân?

- Vì có liên quan đến việc của Tam Bí.

- Việc gì của Tam Bí? Tam Bí đối với võ lâm quan trọng thế ư?

- Thưa phải, liên quan đến sinh tử của võ lâm.

- Ta không hiểu nổi.

- Thế sự hư hư thực thực, Thiếu chủ cứ đọc xong mẫu giấy của chủ nhân sẽ rõ.

Lúc này nghe Quỷ Ảnh Nhân quát:

- Gã kia, lột mặt nạ ra coi?

Âm Dương Quỷ đưa tay gở mặt nạ, lộ ra một bộ mặt cực kỳ xấu xí, đoạn quát:

- Ngươi dám vuốt râu hùm ư?

Quỷ Ảnh Nhân đáp:

- Đến chủ nhân của ngươi ta còn không coi ra gì, nữa là hạng tốt đen như ngươi.

Thế là đôi bên lại lao vào nhau giao đấu kịch liệt.

Tích Thư Nhân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, xem chừng hai người ấy đấu vài trăm hiệp chưa phân thắng bại.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Ta vào phòng thôi.

Đoạn chạy vào phòng.

Tích Thư Nhân nói nhỏ:

- Tiêu cô nương, sau khi vào phòng, cô nương cứ mặc bọn họ tự giải quyết với nhau ở ngoài này.

Tiêu Phụng Hoàng lướt nhanh vào phòng. Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh đứng vây bên ngoài phòng để bảo vệ cho Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân vào phòng, lập tức lấy mảnh giấy ra xem, thấy mảnh giấy viết chi chít những dòng chữ ngay ngắn, đẹp đẽ, bút lực mạnh mẽ:

“Những lời viết cho Thanh Vân nhi tử của ta dưới đây là tâm huyết của ta, có thể nói là mực được máu và lệ hòa thành. Khi viết thư này, ngươi còn nằm trong nôi, lòng ta đau đớn khôn cùng. Vì không muốn để lụy vào ngươi, ta phải xa ngươi đi nơi khác.

Đó là việc vạn bất đắc dĩ. Khi ngươi lớn lên sẽ hiểu. Lúc này thời gian gấp rút, ngươi còn quá thơ dại. Mẫu thân ngươi gặp nhiều việc rắc rối, phải ẩn mình lánh võ lâm.

Giang hồ lắm hiểm trá, thật giả khó lường. Khi ngươi đọc thư này, ngươi đã phải nghe bao lời giả trá về thân thế của mình? Vậy là hậu duệ của Tam Bí, đặc biệt thuộc hàng kỳ nhân...

... Ta biết ngươi sẽ là hài tử hiếu thuận, mong sớm đoàn tụ gia đình, hiện tại nghe mẫu thân ngươi nói là ngươi chịu khó đọc sách, luyện võ, mẫu thân ngươi đã an bài cho ngươi đâu vào đó.

Trước hết ngươi hãy thuộc kỹ khẩu quyết, nắm vững Lục Giáp chân kinh, trong đó ghi toàn bộ kinh văn tuyệt học. Lục Giáp chân kinh là những tuyệt kỹ tối cao của võ lâm mà phụ thân ngươi sưu tập, nghiền ngẫm tinh hoa mà viết ra, công có bốn môn. Một là Phật học Bát Nhã (Ban Nhược) Mật La thần công. Cách luyện tập có ghi rõ trong sách.

Hai là kiếm pháp Tu La lục chiêu. Ba chiêu đầu ngươi đã biết, ba chiêu sau là tuyệt kỹ tối cao của kiếm pháp, sau khi nắm vững sẽ thành vô địch.

Những khi gặp kẻ cực kỳ hiểm ác, hãy nên sử dụng.

Thứ ba là chưởng pháp, chỉ có một chiêu gọi là Vạn Lưu Quy Tông, thiên hạ không ai địch nổi, chiêu này nó vừa là vương đạo cũng là bá đạo, học xong tự ngươi sẽ rõ.

Cuối cùng là khinh công, là Thiên hạ thần bộ, phải dày công luyện tập mới thành.

Ngoài ra, ta tặng ngươi một thanh bảo kiếm, gọi là Vương kiếm, tuy không nổi danh bằng Ấu dương kiếm, nhưng quí giá hơn nhiều. Đương nhiên hiện tại ngươi đã bắt đầu vào vòng nguy hiểm, cho nên mấy thứ võ công kia phải gấp rút hoàn thành trong thời gian ngắn. Sau đó tìm gặp một người được thiên hạ tôn là Thần Bí Nhân. Người ấy là ai? Tích Thư Nhân tùy tùng sẽ nói cho người biết.

Lục Giáp chân kinh cất trong gùi của Tích Thư Nhân. Sau khi lấy nó ra, hãy bảo Tích Thư Nhân hủy chiếc gùi đi và khôi phục lại diện mục.

Vương kiếm đặt trong cỗ quan tài của Thần Quan Tú Sĩ. Trong cỗ quan tài ấy có một nữ nhân, đó là di nương của ngươi, nàng đã luyện được một loại thần công, tự nguyện chui vào quan tài, sau khi ngươi mở nắp quan ra, nàng sẽ luôn luôn ở bên cạnh ngươi, bảo vệ chiếu cố ngươi. Có nàng, ngươi không còn ngại gì hết.

Nàng sẽ nói cho ngươi biết, tìm gặp Thần Bí Nhân để làm gì.

Thư đến đây, ta đã tận tình nói hết với ngươi. Mong ngươi thể lượng cho ta, sớm luyện xong thần công để gia đình đoàn tụ, chung hưởng niềm vui.

Tái bút: Nói cho Tích Thư, Thần Quan tùy tùng nhớ khẩu quyết: Tam Bí Bất Bí.

Phụ thân”

Đọc thư, Đông Phương Thanh Vân xúc động, bất giác ứa nước mắt. Tuy trong thư không nói nguyên nhân gia đình tan nát, nhưng lời lẽ chứng tỏ phụ thân chàng luôn nhớ đến chàng.

Bên ngoài bỗng có tiếng thét lớn, Đông Phương Thanh Vân giật mình, chàng bèn xé vụn mảnh giấy, chạy ra ngoài.

Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ tiến lại bên chàng, vội hỏi:

- Bẩm Thiếu chủ, chủ nhân có lệnh dụ gì cho chúng tùy tòng chăng?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu đáp:

- Có, Tam Bí Bất Bí.

Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ cùng quì xuống:

- Tuân lệnh dụ của Thiếu chủ?

Đông Phương Thanh Vân đỡ họ dậy, hỏi:

- Như vậy là các ngươi đều biết ư?

Tích Thư Nhân đáp:

- Đúng vậy, Thiếu chủ.

Đoạn quay sang phía Thụ Thi Chiêu Hồn nói:

- Thụ Thi Chiêu Hồn đẩy lui địch nhân.

Thu Thị Chiêu Hồn đáp:

- Được...

Đoạn lão kêu rít mấy tiếng: “Ò, ò, đói rồi...”. Đến lần thứ ba thì giọng lão cao vút tận mây.

Tiếng kêu vừa dứt, Quỷ Ảnh Nhân và Âm Dương Quỷ đang giao đấu với nhau đều thối lui mấy bước và ngã phịch xuống đất, mắt trợn trừng, Thụ Thi Chiêu Hồn xông tới chỗ hai lão quỷ.

Đông Phương Thanh Vân chợt gọi:

- Thụ Thi Chiêu Hồn hãy khoan...

Thụ Thi Chiêu Hồn quả nhiên dừng lại, nói:

- Tuân lệnh Thiếu chủ...

Tích Thư Nhân cất giọng sang sảng:

- Các vị bằng hữu, sự thực nhãn tiền các vị đều đã thấy, hậu duệ của Tam Bí từ bi, nhân đức, không vô cớ đả thương người. Hiện tại các vị hãy mau rút đi. Nếu không để Thiếu chủ của lão phu nổi giận thì đừng có trách.

Âm Dương Quỷ bỗng chồm dậy lao về phía Đông Phương Thanh Vân. Chàng thấy gã này không biết đạo lý, bèn tiến lên ba bước, tay hữu tống mạnh ra một chưởng.

Chưởng lực uy vũ di sơn đảo hải, kình phong như bão táp ập về phía Âm Dương Quỷ.

Âm Dương Quỷ chạy đến nửa đường, thấy vậy liền giơ hai tay đẩy mạnh ra hai chưởng tiếp chiêu.

Bùng? Một tiếng nổ vang như sấm Đông Phương Thanh Vân bị đẩy lùi hai bước. Còn Âm Dương Quỷ thì bị văng dội lại hơn ba trượng, ngã vật xuống ngất lịm.

Kỳ quái là hai chục người của gã chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng quay đầu rời Thiếu Lâm, bỏ mặt Âm Dương Quỷ nằm đó.

Lúc đó Quỷ Ảnh Nhân gằn giọng hỏi:

- Tích Thư Nhân, làm sao ngươi biết ta không phải là môn đồ của Thần Bí Nhân.

Tích Thư Nhân cười ha hả:

- Ngươi là Quỷ Ảnh Nhân, đến đây làm gì vậy?

- Ta chỉ muốn hỏi một việc thôi.

Đông Phương Thanh Vân lên tiếng:

- Việc gì vậy?

Quỷ Ảnh Nhân nói:

- Ngươi có phải là hậu duệ của Tam Bí hay không?

- Đương nhiên là phải.

Quỷ Ảnh Nhân lắc lắc đầu, chạy về phía Âm Dương Quỷ, đá cho hắn một cái văng xa ba trượng nói:

- Đi thôi, chẳng lẽ ngươi còn định ngủ lại ở Thiếu Lâm tự hay sao?

Đoạn quay lại, cao giọng hỏi:

- Thật vậy ư?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Chẳng lẽ là giả?

Quỷ Ảnh Nhân nói lẩm bẩm:

- Quái sự năm nào cũng có, riêng năm nay quá nhiều. Tam Bí có hậu duệ, thật là thiên hạ khó tin. Tam Bí, Tam Bí, Bí cái gì?

Vừa nói vừa quẳng chiếc bồ, cây bút đi rồi bỏ chạy. Đúng lúc ấy, Âm Dương Quỷ tỉnh lại, đứng dậy và chạy theo sau Quỷ Ảnh Nhân.

Họ đi rồi, Tích Thư Nhân mới nói:

- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ đã có thể luyện được thần công.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói:

- Chúng ta nên đi tìm một bí động, nếu không e bị quấy nhiễu.

- Bẩm Thiếu chủ, chúng ta hãy tạm đến Phân đà của Mộ Địa giáo ở Trung Nguyên.

- Ngươi biết địa điểm hay không?

- Thưa không, Chẳng lẽ ngay cả Thiếu chủ cũng chưa biết?

- Phải, thế thì chúng ta có thể vào Thanh Chuung.

- Chúng ta nên đi ngay thôi, đừng để chậm trễ.

- Hãy khoan, ta trúng Anh Túc hương làm sao đây?

Tích Thư Nhân cười:

- Độc dược của Ngũ môn làm sao hại nổi Thiếu chủ.

- Ngươi bảo ta sẽ không sao ư?

- Bẩm Thiếu chủ, tuy Thiếu chủ trúng độc, nhưng nếu luyện được thần công chính tông tối cao thì có thể vận công trừ độc.

Khai Phong là thủ phủ của tỉnh Hà Nam, Đông Phương Thanh Vân tới đây lúc trời sắp tối, chàng một mình vào khách sạn Đại Hưng dùng bữa. Sau mấy ngày đường vất vả, ăn xong chàng định đi ngủ, bỗng có tiếng nói sau lưng.

- Huynh đài, có thể ngồi bàn này được chăng?

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc đáp:

- Thỉnh tọa, tại hạ chính đang rời bàn.

Chàng quay nhìn, thấy một thiếu niên trạc tuổi mình. Chàng ta nói:

- Đáng tiếc?

- Đáng tiếc ư?

- Đúng vậy. Tại hạ đang muốn kết giao bằng hữu với huynh đài.

Đông Phương Thanh Vân cả nghi, vừa mới gặp người kia đã nói vậy, bèn đáp:

- Đáng tiếc thật. Tại hạ ăn xong rồi, phải đi thôi.

Thiếu niên mỉm cười:

- Tại hạ có điều muốn báo tin cho huynh đài, mong huynh đài ở lại.

Kỳ quái, hắn muốn điều khiển ta ư? Nực cười, nhưng nghĩ lại, thiếu niên kia có thân pháp khinh

công quá cao, hắn đến sát cạnh mà chàng không hay biết, hắn là gã có ý đồ gì, chàng bèn nói:

- Muốn báo tin gì, thỉnh cứ nói?

Vừa đứng dậy, chàng lại ngồi xuống.

Thiếu niên gật đầu mỉm cười. Lúc ấy tiểu nhị mang rượu tới, thiếu niên rót rượu, nâng chung:

- Huynh đài, thỉnh cạn chén.

Đoạn nốc cạn chung rượu.

Đông Phương Thanh Vân cũng không khách khí, cạn chung rượu, rồi hỏi:

- Thỉnh có gì cứ cho biết?

- Khoan, hãy cạn chén nữa?

Nói rồi lại nốc cạn chung rượu.

- Thỉnh cho biết tin?

- Huynh đài có phải là Đông Phương Thanh Vân, gần đây uy danh lừng lẫy võ lâm?

- Không sai?

- Cũng là hậu duệ của Tam Bí?

- Chính vậy, thỉnh quý tính đại danh của huynh đài.

- Tại hạ là Gia Cát Phụng Tiết. Nghe khẩu khí, tựa hồ huynh đài quá miễn cưỡng ngồi lại. Huynh đài nóng lòng muốn nghe tin lắm phải không?

- Đương nhiên, nhưng nếu huynh đài không nói, tại hạ cũng chẳng ép.

Thiếu niên tựa hồ thích chí, cười vang:

- Thật ư?

Đông Phương Thanh Vân ngồi lại là để nghe tin, song đã nói câu vừa rồi, đâu thể rút lại, bèn điềm nhiên đáp:

- Đương nhiên.

Thiếu niên cao hứng rót rượu:

- Tại hạ thán phục phong độ của huynh đài, nào, xin hãy cạn chén.

Đông Phương Thanh Vân cần chấm dứt, bèn đứng dậy:

- Tại hạ có yếu sự, xin cáo biệt.

Thiếu niên ngạc nhiên:

- Thì ra huynh đài nói dối. Ban nãy tại hạ nghe huynh đài bảo tiểu nhị dọn một phòng yên tỉnh để huynh đài nghỉ ngơi, nay lại bảo có yếu sự phải đi, thế là lừa người ư?

Đông Phương Thanh Vân khó chịu, liền ngồi xuống hỏi:

- Huynh đài chú ý đến tại hạ lắm phải không?

- Đương nhiên.

- Vì sao?

- Vì huynh đài là Đông Phương Thanh Vân, hậu duệ của Tam Bí.

- Như vậy tại hạ có tội hay sao?

- Hoàn toàn không, nhưng mục tiêu của huynh đài quá lộ liễu.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ một chút cười cười nói:

- Hẹn ngày sau tái ngộ.

Rồi chàng đứng dậy, bỏ về phòng ngủ. Chàng thấy thiếu niên kia rất khả nghi, phải dè chừng cẩn thận.

Khoảng canh hai đêm đó, có bóng người bay qua song cửa vào phòng. Tiếp đó, thêm hai bóng người nữa bay vào.

Đông Phương Thanh Vân mở to mắt nhìn, thì đó là Tích Thư Nhân, Quỷ Ảnh Nhân và người tự xưng Gia Cát Phụng Tiết.

Tích Thư Nhân đứng bên giường Đông Phương Thanh Vân, Quỷ Ảnh Nhân và Gia Cát Phụng Tiết thì ung dung ngồi xuống ghế, như không có chuyện gì hết. Cứ thế hồi lâu, Đông Phương Thanh Vân bèn trở dậy, bảo Tích Thư Nhân:

- Tích Thư tiền bối, ngồi xuống đi.

- Đa tạ Thiếu chủ cho phép.

Đoạn ngồi xuống cạnh Đông Phương Thanh Vân. Bốn người im lặng hồi lâu, cuối cùng Tích Thư Nhân nói:

- Đã khuya lắm rồi, mọi người ngủ cả, không tiện kêu trà, thỉnh hai vị lượng thứ.

Gia Cát Phụng Tiết và Quỷ Ảnh Nhân hơi cúi đầu đáp lễ.

Tích Thư Nhân thấy hai người ấy im lặng, bèn hỏi:

- Nhị vị quý khách có gì chỉ giáo?

Quỷ Ảnh Nhân không động tỉnh, Gia Cát Phụng Tiết nghĩ hồi lâu mới đáp:

- Tại hạ đến để báo tin.

Tích Thư Nhân hơi ngạc nhiên:

- Thỉnh cho biết tin gì?

Gia Cát Phụng Tiết nói:

- Vài hôm rày nghe đồn tướng công có thanh Vương kiếm và bộ Lục Giáp kinh đúng vậy không?

Đông Phương Thanh Vân giật mình, nhưng lập tức trấn tĩnh, chỉ hơi mỉm cười.

Bộ hồng y của Tích Thư Nhân khiến người khác không thể thấy được sắc diện, Tích Thư Nhân hỏi bằng giọng điềm nhiên:

- Đã là lời đồn, há lại đáng tin?

Quỷ Ảnh Nhân lắc đầu:

- Lão có biết tin ấy do ai truyền không?

- Ai vậy?

- Đại đệ tử của Thần Bí Nhân, Quái Sấu đó?

- Quái Sấu?

- Chính thế?

Đông Phương Thanh Vân thấy Tích Thư Nhân thất sắc, bèn hỏi:

- Quái Sấu là người như thế nào?

Tích Thư Nhân đáp luôn:

- Là đại đệ tử của Thần Bí Nhân, võ công cao siêu khôn lường, khinh công thượng thừa, cũng bán chính bán tà như Thần Bí Nhân.

Gia Cát Phụng Tiết cười to:

- Cứ theo lời Quái Sấu, lão ta đã đọc thư của Tam Bí, tiết lộ Lục Giáp chân kinh giấu trong gùi của Tích Thư Nhân, còn Vương kiếm và di nương của huynh đài thì đều ở trong chiếc quan tài, có đúng vậy chăng?

Đông Phương Thanh Vân giật mình cả kinh. Lời đồn quả không sai. Nhưng do đâu Qúai Sấu biết điều đó? Trời đất, chẳng lẽ lúc chàng đọc thư, Quái Sấu đã lẽn vào ngó trộm? Nếu thế võ công của Quái Sấu cao cường hơn các tùy tòng của chàng quá nhiều.

Tích Thư Nhân lạnh lùng hỏi:

- Dám hỏi các hạ, Quái Sấu còn nói những gì?

Gia Cát Phụng Tiết cười:

- Quái Sấu còn nói huynh đài lần này muốn vào Thanh Chủng luyện xong võ công chân kinh, sau đó sẽ đi gặp Thần Bí Nhân đúng chưa.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Đúng hay không đó là chuyện riêng của gia đình tại hạ, ngoại nhân không nên can thiệp. Chẳng lẽ huynh đài vì chuyện đó mà đến đây.

- Chính vậy?

Đông Phương Thanh Vân cười khảy:

- Lời của Quái Sấu câu nào cũng đúng. Vân mỗ sẵn sàng nghênh tiếp hai vị huynh đài xuất thủ.

Lúc này một bóng người vụt vào phòng đó là Thần Quan Tú Sĩ.

Thần Quan Tú Sĩ đứng sau lưng Thiếu chủ và Tích Thư Nhân.

Quỷ Ảnh Nhân kinh ngạc, cung kính và hoảng hốt nói:

- Thật là chuyện khó ngờ?

Gia Cát Phụng Tiết cười:

- Nếu tại hạ đến đây để đoạt Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm thì há lại đường hoàng tự nhiên thế này?

Đông Phương Thanh Vân có con mắt tinh tường, há không nhận biết gã thiếu niên này là kẻ gian giảo, thâm hiểm, đánh vào lòng người, bèn cười khảy:

- Vậy thì tại hạ lầm?

Thiếu niên đắc ý nói:

- Người lần này tham gia cưỡng đoạt Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm của huynh đài là môn hạ của Thánh Chỉ giáo, thử nghĩ sự thể quá nghiêm trọng đó.

Đông Phương Thanh Vân không biết Thánh Chỉ giáo là gì, lộ vẻ ngơ ngác hỏi:

- Sự thể nghiêm trọng ư?

Thiếu niên tiếp:

- Địa Tôn, Nhân Tôn, hai người ấy đã gia nhập Thánh Chỉ giáo. Bát Linh của Tử Phủ mê điện, mười hai kim thoa của Thái Cực bang toàn là những nhân tài, nếu tất cả bọn họ bao vây thì khác gì thiên la địa võng.

Đông Phương Thanh Vân vờ sợ hãi nói:

- Đúng là mình đồng da sắt có chắp cánh cũng không thoát.

Tích Thư Nhân thấy Thiếu chủ của mình vốn không sợ trời đất là gì, nay lại khiếp đảm sợ bọn kia bao vây, mất cả dũng khí như thế, thì tùy tòng còn gì chí khí. Nghĩ vậy lão rất lo lắng.

Nên biết việc này quan hệ đến sự sống còn của Tam Bí. Nếu Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm bị mất đi, thì dù Tam Bí có xuất hiện cũng chẳng thể làm bá chủ võ lâm.

Tích Thư Nhân lo bảo vệ Thiếu chủ, khi Thiếu chủ đọc thư, kẻ nào có thể qua mắt lão mà nhòm trộm được thử kia chứ?

Chỉ có môn đệ của Thần Bí Nhân là Quái Sấu. Thần Bí Nhân đã lệnh cho môn đệ ngăn cản Thần

Bí Nhân xuất hiện.

Càng nguy hiểm vì Lục Giáp chân kinh bao gồm mọi tuyệt học tối cao, nếu bị người chiếm đoạt, e sinh linh sẽ bị hoạ tuyệt diệt.

Thiếu niên đang định nói, thì Quỷ Ảnh Nhân lẩm bẩm:

- Vương kiếm, kiếm của bậc Vương giả. Trời ơi? Vương kiếm của ta, sao đến nay mới xuất hiện.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Kiếm của bậc Vương giả là thế nào?

Quỷ Ảnh Nhân đáp:

- Là kiếm của bậc vương giả sử dụng. Ai nắm giữ Vương kiếm sẽ làm bá chủ võ lâm, người người phải thần phục.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Gia Cát huynh, theo ý huynh đài, phải làm thế nào?

Tích Thư Nhân ngạc nhiên nhìn Thiếu chủ.

Gia Cát Phụng Tiết cười hỏi lại:

- Thế theo ý huynh đài, thì phải làm sao?

Đông Phương Thanh Vân sa sầm mặt đáp:

- Theo ý tại hạ, trước hết phải hạ sát ngươi, vấn đề ở chỗ cuối cùng thì ngươi là Thần Bí Nhân hay là Quái Sấu?

Gia Cát Phụng Tiết biến sắc.

Quỷ Ảnh Nhân chằm chằm nhìn thiếu niên.

Tích Thư Nhân đứng bật dậy, lão đã minh bạch, thì ra vừa rồi Đông Phương Thanh Vân đã nói đùa với gã thiếu niên kia, chứ trong đầu đã có chủ ý, bất giác lão thêm khâm phục, nên sẵn sàng phát chưởng. Tình thế trong phòng khẩn trương hẳn lên.

Chương 19: Tam Nguyên Vương Kiếm

Đông Phương Thanh Vân hỏi gã thiếu niên cuối cùng là Thần Bí Nhân hay là Quái Sấu. Thiếu niên tái mặt, Tích Thư Nhân vội đứng bật dậy, sẵn sàng động thủ, tình thế trong phòng trở nên căng thẳng.

Đ

Đông Phương Thanh Vân vẫn ngồi, hai mắt giận dữ quan sát Gia Cát Phụng Tiết.

Gã nói:

- Tại hạ thán phục huynh đài cơ trí siêu quần. Nói thẳng ra, tại hạ là Quái Sấu.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng, chỉ có Quỷ Ảnh Nhân đứng bật dậy cả giận quát:

- Tên tiểu tử này hóa ra đánh lừa ta.

Quái Sấu cũng đứng dậy, giận dữ:

- Ngươi dám kêu ta là tiểu tử, ngươi nên biết ta là Quái Sấu, khôn hồn thì ngồi xuống, chẳng lẽ ngươi chưa biết động tới Quái Sấu thì hậu quả thế nào ư?

Quỷ Ảnh Nhân mặt trắng bệch, ngần ngừ ngồi xuống, nói:

- Ta cảm thấy dường như ngươi mạo xưng mà thôi.

Quái Sấu không thèm để ý đến lời Quỷ Ảnh Nhân, ngồi xuống đối thoại với Đông Phương Thanh Vân:

- Chẳng lẽ huynh đài còn nghi ngờ thân phận của tại hạ?

- Đúng vậy?

- Chúng ta đã gặp nhau mấy lần?

- Hai lần.

- Huynh đài nhất định muốn biết chân diện mục của tại hạ ư?

- Chính thế?

- Cứ bàn việc xong, tại hạ sẽ gở bỏ mặt nạ cũng không muộn.

Đông Phương Thanh Vân cười lạnh:

- Có gì chứng thực các hạ là Quái Sấu?

Quái Sấu nghĩ hồi lâu rồi đáp:

- Huynh đài đã hỏi tại hạ là Thần Bí Nhân hay là Quái Sấu, thiết tưởng đã biết sơ bộ rồi, nay còn hỏi làm gì nữa?

- Chỉ là nghi vấn, chưa có bằng chứng.

- Huynh đài không tin, tại hạ đành gở bỏ mặt nạ.

Nói đoạn đưa tay gở mặt nạ. Hóa ra đó là một trung niên tướng mạo bình thường.

Tích Thư Nhân bỗng gằn giọng:

- Thỉnh các hạ nói rõ mục đích tới đây?

Quái Sấu đáp:

- Tích Thư huynh, đã biết tại hạ là ai, sao còn hỏi thế?

Tích Thư Nhân thấp giọng:

- Đồ đệ Quái Sấu của Thần Bí Nhân chẳng lẽ lại có hảo ý đối với hậu duệ của Tam Bí.

- Tại hạ muốn đàm phán trực tiếp vói Thiếu chủ của Tích Thư huynh.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Nói đi.

Quái Sấu nói:

- Trách nhiệm của tại hạ rất nặng nề, gánh vác mười hai đại sự, có sáu đại sự liên quan đến Tam Bí, cho nên mục đích tới đây của tại hạ rất đơn giản. Tại hạ muốn biết chân tướng của sáu đại sự. Còn nếu định chiếm đoạt cỗ quan tài và cái gùi của Tích Thư Nhân thì có khó gì?

Tích Thư Nhân cười khảy:

- Cứ thử coi?

Đông Phương Thanh Vân đột nhiên hỏi:

- Sáu đại sự là những gì?

Quái Sấu nói:

- Thứ nhất, di nương của huynh đài ở trong cỗ quan tài có phải là đệ nhất mỹ nhân của võ lâm cách đây hai mươi năm, tên là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy hay không?

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Thứ hai là gì?

- Thứ hai, kỳ thư của võ lâm, quyển ba, bốn, năm của bộ Huyền mê ma kinh, có phải trong tay Tam Bí hay không?

- Điều thứ ba?

- Thứ ba, Tam Bí có phải là môn hạ của Vũ Khúc hay không?

- Điều thứ tư?

- Thứ tư, Tam Bí có hậu duệ thật hay không?

- Điều thứ năm?

- Thứ năm, Cầu Kỳ cốc và Thanh Chủng minh, có phải là hai địa điểm của Tam Bí hay không?

- Thứ sáu?

- Thứ sáu, Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ. Tại hạ đã nói hết sáu điều, đáp hay không tùy huynh đài, nhưng tại hạ đủ khả năng buộc huynh đài phải trả lời.

Đông Phương Thanh Vân quả quyết đáp:

- Không thể phụng cáo?

Quái Sấu nổi sát cơ hỏi:

- Xin hỏi lần cuối, huynh đài có chịu nói hay không?

Đông Phương Thanh Vân thong thả đứng dậy, lạnh lùng đáp:

- Không nói? Cứ việc động thủ.

Quái Sấu nhếch mép cười:

- Đây là lữ điếm, động thủ bất tiện, sẽ gây kinh thế hãi tục. Tại hạ khâm phục huynh đài to gan. Nói cho huynh đài biết, khi huynh đài tới Thanh Chủng, nhất định ta sẽ đoạt Lục Giáp chân kinh và cỗ quan tài. Hẹn gặp lại.

Đoạn phóng nhanh ra khỏi phòng.

Ngoài song có tiếng quát:

- Quái Sấu, chớ mục thị vô nhân, hãy tiếp chiêu này của tùy tòng Tam Bí.

Rồi tất cả trở lại im ắng.

Đông Phương Thanh Vân quay đầu hỏi Tích Thư Nhân:

- Ai ngăn cản Quái Sấu vậy?

Tích Thư Nhân đáp khẽ:

- Quỷ Tinh Linh. Thiếu chủ yên tâm, luận về khinh công, Quỷ Tinh Linh đã đạt tới mức Đăng Phong Tạo Cấp, luận về nội lực có Thiếu chủ ở bên cạnh, mỗi tùy tùng đều có nội lực kinh thiên động địa.

Đông Phương Thanh Vân lo cho sự an nguy của Quỷ Tinh Linh, định đứng dậy, Tích Thư Nhân hiểu ý, bèn nói:

- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ chỉ cần hạ lệnh cho Quỷ Tinh Linh để cho Quái Sấu đi là được.

Đông Phương Thanh Vân bèn nói to:

- Quỷ Tinh Linh tiền bối, hãy để y đi?

Ngoài song có tiếng đáp:

- Tùy tòng tuân pháp chỉ?

Chợt nghe hai tiếng hự hự, rồi giọng Quái Sấu:

- Huynh đài chớ huyênh hoang, cứ hỏi Quỷ Tinh Linh sẽ biết mọi chuyện? Ta đi đây?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Thứ cho không thể tiễn?

Có tiếng bên ngoài:

- Quỷ Tinh Linh sư đệ, mau vận công trị thương, có huynh bảo vệ đây Đông Phương Thanh Vân đoán rằng võ công của Quái Sấu cao hơn Quỷ Tinh Linh.

Lúc này Quỷ Ảnh Nhân lên tiếng:

- Lời Quái Sấu không sai, Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ, thật khó hiểu.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Chẳng ai được đoán lung tung về Tam Bí, kể cả lão?

Quỷ Ảnh Nhân biến sắc, trầm mặc một hồi, rồi nói:

- Cũng phải, Tam Bí là cứu tinh của võ lâm, nếu không có Tam Bí thì võ lâm sớm đã diệt vong, sinh linh khốn đốn. Lẽ ra không nên nghi vấn, nhưng lại cứ sinh hiếu kỳ.

Nói đoạn khẽ thở dài.

Đông Phương Thanh Vân lúc này mới hiểu vị lão nhân này quả thật chân tâm thán phục phụ thân chàng. Có câu người kính ta, ta kính người. Đông Phương Thanh Vân chợt có hảo cảm với Quỷ Ảnh Nhân, bèn nói:

- Lão trượng quá khen.

Quỷ Ảnh Nhân nói:

- Có gì là quá? Thời kỳ Tam Bí toàn thịnh, bất cứ nơi nào xuất hiện kẻ ác, có người nhắc đến Tam Bí, là kẻ ác lập tức chùn tay?

- Chẳng lẽ nhờ vậy mà Tam Bí nổi danh?

- Có thể nói như vậy, nhưng mấy ai được diện kiến Tam Bí? Lão phu đánh cuộc, ngay các môn hạ của Tam Bí cũng vị tất được thấy chân diện mục của Tam Bí, phải vậy không?

Lão quay sang như hỏi Tích Thư Nhân, Tích Thư Nhân gật đầu:

- Đúng thế?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Thế thì việc ngươi bảo đã gặp phụ thân ta mười hai lần ở Thiếu Lâm tự chẳng lẽ là giả ư?

Tích Thư Nhân đáp:

- Việc đến nước này, bẩm Thiếu chủ, cứ lời sư tôn nói, thì Tam Sinh, xếp trước Tam Bí, là Sinh Tử Sinh Đông Phương Thần Nghiêu, Phục hổ sinh Hoàng Phổ Duy, Tọa Long sinh Thượng Quan Tường, có một người hộ vệ Bạch Sa lão nhân, mỗi Tam Sinh đều có môn hạ.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Thế thì gia phụ không phải là Sinh Tử Sinh ư?

- Bẩm Thiếu chủ, nhầm rồi. Thiếu chủ là hậu duệ của Tam Bí. Trong võ lâm cứ tưởng lầm Tam Sinh là Tam Bí. Mọi việc làm tốt đẹp của Tam Sinh được võ lâm tán thưởng đều nhân danh Tam Bí.

Hiện tại Đông Phương Thanh Vân đã hiểu thêm nhiều điều.

Chẳng trách Quái Sấu và Quỷ Ảnh Nhân đều hồ nghi Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ, bởi võ lâm chưa một ai được thấy Tam Bí.

Ngay cả hai mươi bốn tùy tùng của Sinh Tử Sinh cũng đều chưa biết mặt sư tổ của họ là ai. Thật quá thần bí.

Lúc này, Quỷ Ảnh Nhân đứng dậy, nói:

- Lão phu đi đây, tiểu oa nhi hãy cẩn thận. Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm không thể lọt vào tay kẻ khác, hậu họa sẽ khôn lường.

Đông Phương Thanh Vân đứng dậy nói:

- Thỉnh lão trượng, tại hạ không đưa tiễn.

Quỷ Ảnh Nhân cười vang:

- Hiện tại lão phu gọi người là tiểu oa nhi, khi nào ngươi đeo Vương kiếm, lão phu sẽ quỳ xuống mà bái người làm hoàng đế võ lâm. Tái kiến.

Đông Phương Thanh Vân bước ra, thấy Quỷ Tinh Linh đang hành công, Thụ Thi Chiêu Hồn đứng cạnh hộ vệ, chàng mới an tâm quay vào phòng, hỏi Tích Thư Nhân:

- Quái Sấu võ công cao hơn các ngươi, tại sao y không dám cưỡng bức, mà lại nêu ra sáu câu hỏi?

Tích Thư Nhân đáp:

- Võ công của y cao hơn chúng tùy tùng nhưng lại thua cỗ quan tài trên vai Thần Quan Tú Sĩ.

- Ngươi muốn nói tới di nương của ta.

- Bẩm Thiếu chủ, tùy tùng không rõ, chẳng lẽ trong quan tài quả thực là di nương của Thiếu chủ ư?

- Đúng thế?

Lát sau, Đông Phương Thanh Vân cùng các tùy tùng lên đường. Hai hôm sau đã tới vùng phụ cận trấn Liễu Hà. Sáu người đi vào một cánh rừng dày.

Mấy ngày qua đều bình an vô sự, nhưng có nhiều dấu hiệu khả nghi, bởi vậy sau khi vào rừng, Đông Phương Thanh Vân không dám khinh suất, nói với các tùy tùng:

- Các vị hãy cẩn thận?

Tích Thư Nhân đáp:

- Tuân lệnh?

Tiêu Phụng Hoàng đến bên cạnh chàng nói:

- Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân quay lại nhìn nàng, chợt thấy ngượng ngùng, Tiêu Phụng Hoàng đối với chàng đầm thắm như thế, mà chàng như quên khuấy nàng đi, mặc dù nàng luôn luôn ở bên cạnh chàng. Chàng bèn cầm tay nàng hỏi:

- Tiêu cô nương, có việc gì vậy?

Tiêu Phụng Hoàng đột nhiên đỏ mặt, e thẹn nói:

- Thiếu chủ, thiếp...

Đông Phương Thanh Vân thấy sắc diện nàng có khác, vội hỏi:

- Tiêu cô nương, có chuyện gì cứ nói đi?

Chàng bất giác dừng bước, bốn tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng cũng đứng lại. Chỉ thấy nàng đỏ mặt, không nói.

Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu, hẳn Tiêu Phụng Hoàng phải có việc gì trọng yếu cần nói hoặc báo cho chàng biết. Chàng nghĩ, chợt giật mình, nửa mừng nửa lo hỏi:

- Có phải là, có phải là đã...

Tiêu Phụng Hoàng lúc này càng đỏ mặt hơn, toàn thân nóng ran, trông càng hấp dẫn, nhưng nàng chưa biết nên nói chuyện kia thế nào? Cuối cùng ấp úng:

- Thiếu chủ, trong động ở núi Võ Đang, sau lần ấy, chúng ta đã có, đã có... rồi...

Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân. Trời đất? Chàng sắp được làm phụ thân. Chàng ôm chầm lấy Tiêu Phụng Hoàng mà reo to:

- Hay quá, ta sắp được làm phụ thân, ta sắp có nhi tử, thật bất ngờ?

Bỗng Thụ Thi Chiêu Hồn quát to:

- Bằng hữu ở phía nào hãy mau hiện thân, sao cứ lén lút như thế, không đáng mặt nam tử hán.

Tích Thư Nhân nói:

- Chúc mừng Thiếu chủ có hậu duệ.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân đã mừng như đang nằm mơ, chàng cao hứng như điên, chẳng để ý gì đến xung quanh.

Tích Thư Nhân thấy vậy liền quay ra nói lớn:

- Vị cao nhân ở phía nào, hãy mau xuất hiện.

Đoạn hạ giọng:

- Thụ Thi sư đệ, chúng ta hãy vây quanh Thiếu chủ.

Thế là Thụ Thi Chiêu Hồn, Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh cùng Tích Thư Nhân đứng bốn góc xung quanh Đông Phương Thanh Vân và Tiêu Phụng Hoàng.

Chỉ thấy mười hai thiếu nữ kiều diễm đã vây tròn bên ngoài. Một thiếu nữ áo trắng, tay áo màu xanh, cao giọng nói:

- Không ngờ cuối cùng chúng ta lại gặp hậu duệ của Tam Bí ở đây?

Tích Thư Nhân gằn giọng:

- Thỉnh cô nương nói rõ mục đích.

Đông Phương Thanh Vân lúc này mới giật mình, vội đẩy nhẹ Tiêu Phụng Hoàng sang bên cạnh Tích Thư Nhân.

Thiếu nữ kia nói:

- Bọn ta đến lấy Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Với tư cách gì mà đòi lấy hai thứ đó?

Thiếu nữ cười tươi như hoa:

- Dựa vào tư cách của tệ Điện chủ có khả năng thống lĩnh võ lâm. Vương kiếm là của bậc vương giả, tướng công tuy thông minh, tài cán, nhưng còn ít tuổi, chưa đủ tư cách thống lĩnh võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Được lắm, hãy bảo Điện chủ của ngươi đến đây gặp bổn thiếu gia.

Thiếu nữ cười gằn, cặp mắt đong đưa nói:

- Tướng công chưa đủ tư cách yết kiến Điện chủ của bổn cô nương.

Đông Phương Thanh Vân cả giận, định phát tác, nhưng nghĩ lại, muốn ứng phó có kết quả, không thể nóng giận, bèn lẳng lặng bước lên vài bước, lạnh lùng nói:

- Để ta giáo huấn cho ngươi.

Đột nhiên chàng xông tới, vỗ chưởng vào má phải của thiếu nữ.

Nên biết bậc quân tử thà chết không chịu nhục. Nay bị thiếu nữ sỉ nhục như vậy, chàng bèn dồn toàn lực mà xuất thủ.

Thiếu nữ né tránh, chàng giáng tiếp chưởng thứ hai. Không ngờ thiếu nữ thân pháp khinh linh, vừa né tránh đã lập tức trả đòn, thế là cương đối cương, thành thế lưỡng bại câu thương.

Chỉ nghe hai tiếng hự lẫn trong tiếng “Bình” lớn hơn?

Đông Phương Thanh Vân loạng choạng thối lui ba, bốn bước.

Thiếu nữ cũng lảo đảo năm, sáu bước mới đứng vững lại, trân trân nhìn chàng.

Đông Phương Thanh Vân vừa dùng Bát Nhã Mật La thần công, lúc này mới biết nội lực của thiếu

nữ còn thâm hậu hơn chàng. Chàng gằn giọng:

- Tặc nữ, mau gọi Điện chủ của ngươi ra đây?

Tích Thư Nhân lao đến bên cạnh chàng nói nhỏ:

- Thiếu chủ, để tùy tùng thu thập bọn chúng.

Mê điện thiếu nữ sầm mặt:

- Nói cho ngươi biết, ngươi chưa đủ tư cách yết kiến Điện chủ của bổn cô nương. Để lại Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh, bổn Mê điện đã huy động Tứ mỹ, Bát linh. Ngươi biết điều hãy giao hai thứ đó ra ngay.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Nói lời thừa, có tài cán gì cứ việc thi triển.

Thiếu nữ hô to:

- Mọi người xuất thủ?

Mười một thiếu nữ nhất tề vung kiếm, hàn quang loang loáng như hàng trăm làn chưởng.

Đông Phương Thanh Vân hú lên một tiếng vang trời, cũng rút kiếm vung lên Bỗng một thanh âm lạnh lùng chói tai:

- Bát linh, Tứ mỹ của Mê điện, hãy lui ra?

Mười hai thiếu nữ nghe vậy thu kiếm, thối lui ra ngoài mười trượng.

Một thanh âm khác vang lên:

- Vị bằng hữu nào không phải người của Mê điện, sao không lộ diện?

Đông Phương Thanh Vân nghe hai giọng nói khác nhau từ trong rừng vọng lại, đoán rằng hai người ấy ở cách nhau hơn mười trượng. Chàng không ưa trò lén lén lút lút, bèn nói to:

- Ra cả đây ta coi?

Một bóng đen vụt tới gần chỗ chàng.

Chàng vừa nói vừa vận công, cử chưởng sẵn sàng phóng ra. Bóng đen kia cách chàng ba trượng liền quỳ xuống, nói:

- Bạch Sa Nhân bái kiến Thiếu chủ?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Bình thân?

Giọng nói khác từ trong rừng vọng lại:

- Hôm nay Mê điện thấy chưa phải lúc, tạm lui. Hẹn gặp lại?

Giọng nói xa dần. Mười hai thiếu nữ cũng rút lui.

Bạch Sa lão nhân quay sang nói:

- Bẩm Thiếu chủ, có một việc cần thương lượng với Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Thỉnh nói rõ?

Bạch Sa lão nhân tiếp:

- Bẩm Thiếu chủ, đây chỉ là ngu ý của lão phu, hỉ sự vừa rồi đã bị Địa Tôn phát hiện và loan truyền trong võ lâm, nếu Tiêu cô nương gặp sự bất trắc thì phải làm sao?

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Ta sẽ làm phụ thân, thì phải đủ năng lực bảo hộ cho thê nhi của mình, lão có cho như vậy là đúng không?

Bạch Sa lão nhân gật gù:

- Lòng can đảm của Thiếu chủ đã sớm khiến lão phu kính phục, chỉ là lỡ Tiêu cô nương đang hoài thai hậu duệ của Tam Bí mà bị bắt sẽ là chuyện lớn, còn Lục Giáp chân kinh cùng Vương kiếm bị chiếm đoạt chỉ là chuyện nhỏ, nếu chủ nhân buộc phải hiện thân, võ lâm ắt rất nguy hiểm.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ một lát nói:

- Ý của ta là đem giấu nàng đi một cách lén lút thì không đáng mặt nam nhi.

- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ nói rất đúng, song dọc đường tới Thanh Chủng, địch nhân mai phục tứ bề, cao thủ nhan nhản, lão phu có kế này, Thiếu chủ muốn nghe chăng?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Sự việc sắp tới, ta đã có chủ định rồi.

- Ý của Thiếu chủ định thế nào?

Đông Phương Thanh Vân đang định nói, thì Tích Thư Nhân đột nhiên hỏi:

- Kính vấn sư huynh, chủ nhân có nói mật khẩu cho sư huynh hay không?

Bạch Sa lão nhân lúng túng đáp:

- Có, thì chủ nhân bảo vậy đó.

Tích Thư Nhân liền quát lớn:

- Ngươi là ai?

Lời chưa dứt, hai tay đã cùng phóng ra hai chưởng công kích Bạch Sa lão nhân.

Bạch Sa lão nhân cũng gầm lên, vung tay tiếp đón.

Bình một tiếng, cả hai cùng bật lùi mấy bước.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân mới biết người kia không phải là Bạch Sa lão nhân. Chàng cả giận, quát to:

- Ngươi là ai, dám cả gan mạo nhận danh đồ?

Người kia cười khảy:

- Không ngờ Tam Bí có mật khẩu. Nói cho các ngươi biết, sắp tới hãy cẩn thận.

Đoạn định quay mình bỏ đi.

Bỗng có tiếng quát to:

- Hậu duệ của Tam Bí chịu dễ dàng để cho ngươi đi, chứ Địa Tôn này quyết truy đuổi hạng cẩu tặc như ngươi?

- Địa Quỷ, lẽ nào ngươi không biết ta là ai?

- Ngươi là ai mặc thây ngươi, ngươi mạo xưng là đắc tội, đáng bị ăn đòn rồi, tiếp chiêu đi.

Từ trên ngọn cây xa mười trượng, một bóng người như gió lốc ào ào xông tới người giả mạo Bạch Sa nhân.

Bạch Sa lão nhân giả mạo kêu lên:

- Ngươi...

Đoạn hai tay đặt ngang ngực đẩy ra một luồng kình phong di sơn đảo hải...

Hự một tiếng, Bạch Sa lão nhân giả mạo đã thổ ra một búng máu, ngã quỵ xuống.

Đồng thời Địa Tôn vung chưởng tấn công Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân đang đứng coi, chợt cả kinh trước uy thế như vũ bão của đối phương.

Thần Quan Tú Sĩ chợt lao tới phía trước Đông Phương Thanh Vân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, giết gà khỏi cần dao mổ trâu, để tùy tùng xử hắn.

Đoạn tống ra một chưởng khủng khiếp. Chưởng lực song phương đập vào nhau, nổ vang như tiếng sấm. Địa Tôn bật ra xa mấy trượng, ngã nhào, trong khi Thần Quan Tú Sĩ đứng vững như núi Thái Sơn.

Địa Tôn chồm dậy, lao tới cách Đông Phương Thanh Vân hai trượng, quát:

- Tiểu tử, có giỏi hãy tự tiếp chiêu của lão phu, đừng sợ hãi đẩy người khác hứng đòn, thì sao đáng cầm Vương kiếm?

Đông Phương Thanh Vân cười khảy, bước tới.

Thụ Thi Chiêu Hồn vội nói:

- Bẩm Thiếu chủ, để tùy tùng giao thủ với hắn.

Đông Phương Thanh Vân cười đáp:

- Thụ Thi tiền bối hãy lui ra sau, hắn gọi đích danh ta, để ta ứng phó?

Đoạn hướng về phía Địa Tôn nói:

- Vân mỗ chờ đây?

Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đưa mắt nhìn nhau biết rằng hiện tại võ công của Đông Phương Thanh Vân chưa cao hơn Địa Tôn, nếu để Thiếu chủ ra đấu, thật nguy hiểm vạn phần. Tích Thư Nhân nói với Thần Quan Tú Sĩ:

- Chúng ta phải hợp lực, dùng pháp “Cách không truyền lực” hiệp trợ Thiếu chủ.

Thế là hai người nắm tay nhau ở tư thế vận công.

Thụ Thi Chiêu Hồn, Quỷ Tinh Linh và Tiêu Phụng Hoàng hộ vệ xung quanh.

Địa Tôn thấy Đông Phương Thanh Vân ít tuổi dám ngạo nghễ ứng chiến thì cả giận vung cây thiết trượng nhắm đánh tới Thiên linh cái của chàng.

Nguyên Địa Tôn là hổ hình đại hán, vận võ y màu đen, mặt xăm hình, cầm cây thiết trượng màu đen. Còn cách Đông Phương Thanh Vân một thước lão bổ cây thiết trượng xuống đầu chàng.

Chàng đưa xéo cây kiếm lên:

Keng? Cây thiết trượng của Địa Tôn bị giạt sang một bên.

Chàng cảm thấy có kình lực từ phía sau truyền nhập thân thể, hoà với nguyên khí của chàng liên miên bất tuyệt. Bèn thi triển tiếp Tu La tam kiếm công kích yếu huyệt của đối phương.

Địa Tôn nhảy lui lại năm bước, vung tay tả phóng ra một chưởng nghênh tiếp.

Binh? Địa Tôn kêu hự một tiếng, bật ra xa hai trượng.

Đông Phương Thanh Vân vẫn đứng vững như bàn thạch, ngạo nghễ nói:

- Có giỏi lại đây?

Địa Tôn vung thiết trượng xông tới.

Đông Phương Thanh Vân dùng chiêu “Thất Đạp Bộ Vân” mau lẹ né tránh công thế, vọt ra sau lưng đối phương, tả chưởng giáng một đòn cực kỳ lợi hại vào vai Địa Tôn.

Địa Tôn rú lên, cảm thấy xương vai gãy rời đau buốt khủng khiếp, ngã chúi ngay xuống.

Mười hai thiếu nữ của Mê điện cùng vung kiếm ập tới phía Đông Phương Thanh Vân.

Bỗng một thanh âm vang lên như tiếng xé vải:

- Các nàng dừng tay, dìu Địa Tôn cùng Bạch Sa Nhân lui về.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhien, lúc này mới buông lỏng toàn thân, nói với Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ:

- Hai người mau vận công hoàn khí?

Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ liền ngồi xuống điều tức.

Âm thanh như tiếng xé vải vang lên:

- Hậu duệ của Tam Bí, các ngươi đã hết đường ra khỏi cánh rừng này.

Lúc này, Đông Phương Thanh Vân thấy trên các ngọn cây đều thấp thoáng bóng người, chỉ biết rằng sự thể rất nghiêm trọng. Rừng dày, trời tối, phục binh ẩn nấp khắp nơi, ta ở chỗ sáng địch trong bóng tối, thực là đại bất lợi.

Tiêu Phụng Hoàng hỏi:

- Thiếu chủ, chúng ta nên làm thế nào?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Cứ xông lên?

Quỷ Tinh Linh nói:

- Bẩm Thiếu chủ, nếu Bạch Sa Nhân xuất hiện thì hay quá?

Thanh âm như tiếng xé vải lại cất lên:

- Muốn sống mau đem Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh giao nộp?

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Ngươi là cái thứ gì?

- Tiểu tử, ngươi lầm rồi? Tam Bí hoàn toàn không có gì đáng sợ. Người ta nghe nói về sự thần bí của Tam Bí, chứ ta thì biết Tam Bí quá rõ.

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Bất kể ngươi biết nhiều ít, có giỏi thì hiện thân đi, đừng nhiều lời. Ngươi là ai?

- Là ai ư? Cho ngươi hay, ta là người có thể làm cho kẻ khác bị kinh hồn đoạt phách. Tiểu tử, hồi ngươi tới Mê điện, ta có ý thả ngươi đi, ngươi mới được toàn mạng đến hôm nay đó.

Đông Phương Thanh Vân đã biết đối phương là người của Mê điện. Chàng im lặng vì cứ đối đáp thế này thì chưa biết khi nào mới chấm dứt.

Thanh âm kia lại tiếp:

- Sự lợi hại của Mê điện, đại khái ngươi đã biết, ngươi tin là có thể thoát ra khỏi cánh rừng này ư?

- Lắm lời thừa?

- Muốn sống, mau nộp Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.

Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, vừa rồi chúng tùy tùng bất đắc dĩ phải truyền chân khí để Thiếu chủ đối phó. Nay trừ Mê điện chủ và Thái Cực chủ ra, khó kẻ nào ngăn chúng ta được.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Phải, chúng ta tiến lên?

Thanh âm như tiếng xé vải quát:

- Dừng bước?

Đông Phương Thanh Vân cười lạnh:

- Có giỏi thì bước ra, cứ ẩn trong xó tối mà hăm dọa, thật xấu mặt đấng nam nhi.

Thanh âm kia nói:

- Tam hoa, đoạt lấy cỗ quan tài và chiếc gùi cho ta?

Ba đạo bạch quang xông tới, đó là ba trung niên nữ nhân. Đông Phương Thanh Vân liền hạ lệnh:

- Tích Thư, Thần Quan, Thụ Thi, ba vị tiền bối ứng phó với ba nữ nhân kia?

Chợt có thanh âm thiếu nữ dịu dàng vang lên:

- Tướng công, để thiếp hiệp trợ thay tướng công.

Chỉ thấy một dải mây hồng bay đến, đó là sáu hồng y thiếu nữ, trong đó một nàng tuổi chừng đôi tám, dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Sáu thiếu nữ vây tròn lấy ba trung niên nữ nhân.

Đông Phương Thanh Vân ngẩn người ra trước sự biến bất ngờ. Kỳ quái ở chỗ chàng không hề quen biết thiếu nữ đôi tám kia, tại sao nàng lại giúp chàng.

Thiếu nữ tươi cười hỏi:

- Tướng công quên tiện thiếp rồi phải không?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu đáp:

- Kính thỉnh phương danh của cô nương.

Thiếu nữ cười tươi như hoa nói:

- Chàng đã quên thiếp thì được, rồi sẽ có ngày chàng biết thiếp là ai?

Thanh âm như xé vải lại cất lên:

- Tiện tì kia, ngươi là ai?

Thiếu nữ hừ một tiếng, từ từ giờ tay tả búng ra một ngón, một tia hồng quang bay vút đi như làn chớp.

Trên ngọn cây cách nàng mười trượng, một nam tử kêu ối và rớt xuống đất.

Năm thiếu nữ công kích Tam hoa của Mê điện cũng đã dồn ép ba trung niên nữ nhân vào một chỗ.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc trước võ công cao cường của hồng y thiếu nữ.

Chàng hồ nghi:

“Liệu trong này có gì gian trá giống như Bạch Sa Nhân giả lúc trước chăng? Nếu thế, thiếu nữ này thật đáng sợ?”

Nam tử bị rớt trên cây xuống đất đứng dậy nói:

- Nữ tỳ, ngươi... ngươi là...

Thiếu nữ quát:

- Còn chưa xéo đi, để bổn cô nương nổi giận thì các ngươi bẽ mặt đó.

Hán tử nghe vậy, không nói không rằng quay đầu bỏ chạy.

Thiếu nữ quay sang nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Thỉnh tướng công lên đường, tiện thiếp tạm thời cáo biệt ngày sau tái kiến.

Đoạn đằm thắm nhìn Đông Phương Thanh Vân một lát rồi mới phi thân bay đi như một cánh nhạn. Năm thiếu nữ cũng kèm Tam hoa của Mê điện vút theo.

Đông Phương Thanh Vân quay sang Tích Thư Nhân hỏi:

- Vậy là sao nhỉ?

Tích Thư Nhân như sực tỉnh vội đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, võ công của hồng y thiếu nữ quả là kinh nhân.

- Phải?

- Bẩm Thiếu chủ, nàng là ai mà có thể đánh lui Thiết tướng quân và Tam hoa của Mê điện vậy?

Đông Phương Thanh Vân không đáp.

- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng vốn là môn đồ của Mê điện, nên biết rõ nội tình của Mê điện. Ngoài Mê điện chủ, còn có Lục kiều và sáu thê, dưới Lục kiều có mười hai nữ tỳ, năm trưởng lão, bốn tướng quân hộ vệ Điện chủ là Kim, Ngân, Đồng, Thiết tướng quân, rồi Tam hoa. Thử nghĩ, thiếu nữ có thể dễ dàng dùng Đạn Chỉ huyết công đánh đuổi Thiết tướng quân và Tam hoa, có khác gì Đại La chân tiên tái thế?

- Đạn Chỉ huyết công ư?

- Bẩm Thiếu chủ, Đạn Chỉ huyết công đã thất truyền ba trăm năm, nay lại thấy thiếu nữ thi triển, thật là kinh nhân.

- Ngươi nói rõ hơn coi?

- Bẩm Thiếu chủ, Tứ tướng quân của Mê điện võ công rất cao, chúng tùy tòng tận thi sở học mới mong địch nổi, vậy mà thiếu nữ dùng Đạn Chỉ huyết công đã lập tức làm cho Thiết tướng quân ở trên ngọn cây xa mười trượng rớt xuống đất, đủ thấy Đạn Chỉ huyết công lợi hại kinh nhân?

- Đúng vậy. Nhưng thiếu nữ ấy là ai?

Tích Thư Nhân lắc đầu, im lặng.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ nếu dùng dằng ở trong cánh rừng này sẽ lắm chuyện, liền nắm tay Tiêu Phụng Hoàng tiến bước.

Đi được một quãng, nghe Tích Thư Nhân nói nhỏ:

- Bẩm Thiếu chủ, không hiểu Bạch Sa lão nhân đi đâu?

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Ngươi phát hiện có điều gì khả nghi ư?

- Thưa phải. Khi xuất hiện Bạch Sa lão nhân giả, thì Bạch Sa lão nhân thật nên lộ diện mới đúng,

đằng này đến giờ vẫn không thấy gì.

- Có lẽ lão đã đi nơi khác?

- Bẩm Thiếu chủ, sau khi Thiếu chủ nói “tam bí, bất bí”. Bạch Sa lão nhân phải bám sát Thiếu chủ từng bước, không thể ly khai, làm sao có thể bỏ đi nơi khác?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đừng để ý đến lão nữa. Chúng ta cứ đi?

Được vài chục bước, bỗng vang lên tiếng cười lanh lảnh:

- Để quan tài và chiếc gùi xuống, đi ra khỏi rừng.

Đông Phương Thanh Vân vẫn bước tiếp nói:

- Có giỏi thì bước ra, đừng hù dọa.

- Ngươi bảo ai hù dọa, tiểu tử kia?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Ta bảo hạng vô năng như ngươi đó?

Một bóng người vọt tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, quát:

- Tiểu tử, ngươi bảo ta là hạng vô năng?

Đông Phương Thanh Vân cười to:

- Phải. Nếu không, tại sao lúc này mới lộ diện?

Nguyên đó là một hổ hình đại hán, mặt đen như than, tay cầm trường kiếm. Y hùng hổ vung kiếm xông tới công kích Đông Phương Thanh Vân. Chàng chờ hắn tới gần, mới lắc mình một cái, vọt ra phía sau lưng hắn.

Bỗng có tiếng gọi nghe như tiếng ma quỷ:

- Lão nhị, trở lại đây?

Hắc diện đại hán nói:

- Tiểu tử, nhớ món nợ này?

Rồi lao vút vào rừng sâu.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Không ngờ đêm nay ta gặp lắm bọn cường đạo trong rừng thế này.

Thanh âm như tiếng ma quỷ kia cất lên:

- Tiểu tử chớ nói xàm. Đêm nay, cánh rừng này sẽ là nơi ngươi táng mạng.

Thanh âm vừa dứt, hai bóng đen bay vụt tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân cách chừng năm trượng, nhẹ nhàng đáp xuống vô thanh vô tức, chứng tỏ thân pháp khinh công cực cao.

Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn hơi ngạc nhiên.

Hai người kia tướng mạo cổ quái. Một nhỏ thó, đầu hói như không còn tóc, không lông mày, mũi to, miệng rộng, mắt thô lố.

Còn người thứ hai thì cao ngỏng, mắt ti hí, mũi nhỏ, miệng hẹp. Có thể gọi là một cặp tương phản.

Gã nhỏ thó cung tay nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Tiểu huynh đệ, mạnh giỏi chứ?

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngác, đáp lễ, hỏi:

- Vẫn khỏe, thỉnh vấn các vị muốn gì?

Gã kia đáp:

- Tiểu huynh đệ chưa biết hai ta đâu...

Gã cao ngỏng tiếp:

- Hai ta thuộc hạng vô danh, làm sao người ta biết là ai?

Gã nhỏ thó nói:

- Còn danh tiếng của tiểu huynh đệ thì ai ai nghe thấy cũng thán phục.

Gã cao ngỏng tiếp lời:

- Đương nhiên, người ta là hậu duệ của Tam Bí, cứu tinh của võ lâm, ai không bái phục. Thôi, có gì thì nói luôn đi.

Gã nhỏ thó nói:

- Phải, phải? Tiểu huynh đệ, ta có ngoại hiệu là Gian Thương, còn vị này ngoại hiệu nghe không được...

Gã cao ngỏng tiếp:

- Ta là Thủ Tài Nô (đầy tớ giữ tiền) Gã nhỏ thó nói:

- Phải, phải, tiểu huynh đệ vừa hỏi chúng ta đến có mục đích gì, thực ra hai ta đến đây không phải vì Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.

Gã cao ngỏng tiếp lời:

- Đương nhiên nghề nghiệp của hai ta cần gì đến Vương kiếm. Người ta là cứu tinh mới đủ tư cách, điểm đó hai ta đủ thông minh để hiểu. Này tiểu tử, hãy để quan tài và chiếc gùi lại, thế là cao minh, phải không?

Gã nhỏ thó tiếp luôn:

- Phải, phải. Tiểu huynh đệ đừng hiểu sai ý định của hai ta.

Đông Phương Thanh Vân thấy hai gã cứ kẻ xướng người họa, thật tức cười, nhưng không rõ lai lịch họ thế nào, bèn ngầm vận công đề phòng.

Hai gã kia tiếp tục xướng họa với nhau.

Thủ Tài Nô nói:

- Trong rừng phục binh trùng trùng, tiểu tử không thoát khỏi đây được đâu.

Gian Thương nói:

- Đúng, tiểu huynh đệ không thể tới Thanh Chủng được.

Thủ Tài Nô:

- Không đến được vì sao?

Gian Thương:

- Vì trong Thanh Chủng thường có ma quỷ hiện hình. Tiểu huynh đệ, phục binh tứ bề, ta chỉ nói một câu, họ sẽ rút đi hết. Ý tiểu huynh đệ ra sao?

Đông Phương Thanh Vân cười khảy hỏi:

- Bằng hữu có điều kiện gì?

Gian Thương đáp:

- Há dám nói là điều kiện. Đã buôn bán cả đôi bên phải cùng có lợi.

Thủ Tài Nô nói tiếp:

- Đúng thế, đã buôn bán phải cùng có lợi. Hãy nói rõ ra đi.

Gian Thương nói:

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, chỉ cần tiểu huynh đệ chịu mở nắp quan tài cho ta ngó vào, xem trong ấy phải có một nữ nhân là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy hay không mà thôi. Sau đó ai đi đường nấy. Thế là song phương đắc lợi.

Thủ Tài Nô hỏi:

- Khó hiểu quá. Xem có đúng không để làm gì?

Gian Thương đáp:

- Điều đó Gian Thường này khó nói ra lắm.

Thủ Tài Nô nói:

- Mở quan tài ra, có cao thủ nào đó đoạt mất Vương kiếm của người ta thì sao?

Gian Thương đáp:

- À, phải? Điều này quan hệ đến sự sinh tử của Tam Bí.

Thủ Tài Nô:

- Quan hệ thế nào?

Gian Thương:

- Tam Bí không thể hiện thân võ lâm Đông Phương Thanh Vân càng khó hiểu bèn hỏi:

- Hai vị bằng hữu, nếu tại hạ đáp ứng thì sao? Không đáp ứng thì sao?

Gian Thương vội cung tay nói:

- Nếu tiểu huynh đệ đáp ứng, ta sẽ bảo toàn bộ phục binh rút lui. Nếu không đáp ứng, thì đành mặc xác tiểu huynh đệ.

Bỗng có tiếng cười lanh lảnh vang lên:

- Kính vấn nhị vị tiền bối. Quái Sấu ta có thể chứng minh được hay không? Chỉ cần rõ sáu điều là được.

Gian Thương kêu lên:

- Hỏng, hỏng rồi. Trời đất, ta càng già càng ngốc. Quái Sấu là ai vậy? Có nên trao đổi điều kiện với lão ta không?

Thủ Tài Nô nói:

- Có gì phải sợ. Quái Sấu đến từ sớm ở rất gần đây. Lúc hai ta đi ngang qua chỗ y, ngươi chẳng đã hỏi ta y là ai đấy thôi.

Gian Thương:

- Ồ, thì ra chỉ cách hai mươi trượng trên ngọn cây đại tùng.

Thủ Tài Nô:

- Đúng, ngươi càng già càng hồ đồ. Hồi trẻ, Quái Sấu với hai ta được người ta gọi là gì có nhớ không?

Gian Thương:

- Quên mất rồi?

Thủ Tài Nô:

- Vũ Nội tam quái?

Gian Thương:

- Ừ, phải?

Thủ Tài Nô:

- Mấy ngày trước, ở trước cửa Thanh Chủng, Quái Sấu nói gì với ngươi, ngươi quên rồi sao?

Gian Thương:

- Nhớ, y bảo Quái Sấu không thể xuất hiện. Ngày nay nhân tâm tệ hại, chân giả lẫn lộn, có kẻ giả mạo Quái Sấu, điều tra mười hai đại sự, lục vấn Tam Bí là nam hay nữ, là một hay ba người.

Thủ Tài Nô:

- Phải. Tam Bí là một hay ba người, là nam hay nữ mà không biết, sao dám gọi là Quái Sấu?

Gian Thương:

- Quái Sấu còn nói sẽ có ngày y tóm cổ kẻ mạo xưng mà lột da tróc thịt hắn.

Tiếng cười lanh lảnh lại vang lên:

- Tóm cổ rồi, tóm cổ rồi?

Một tiếng rú thảm, rồi thanh âm quái dị vang lên:

- Bạch Sa lão nhân, chúng ta là bằng hữu cũ, đừng truy đuổi ta nữa. Trời ơi, để ta chạy, nếu có ngày gặp Sinh Tử Sinh, nhất định ta phải nói cho y biết. Ối? Ối? Chúng ta là bằng hữu lâu năm mà. Có gì cứ nói đã. Đừng đuổi, ta đi đây, Thiếu chủ tái kiến.

Giọng nói xa dần.

Đông Phương Thanh Vân không hiểu đâu vào đâu.

Gian Thương nói:

- Làm thế nào? Lão đuổi không được huynh đệ của chúng ta, sẽ quay lại đây đuổi chúng ta. Xem chừng ta nên chạy trước thì hơn.

Thủ Tài Nô:

- An tâm, lão sẽ không...

Từ ngoài xa lại vọng tới thanh âm lanh lảnh:

- Ôi ngày xưa khi Tam Sinh còn hành hiệp giang hồ, Bạch Sa lão nhân ngươi hễ thấy ta đều luôn miệng tôn kính thúc thúc, nay lại truy đuổi ta là có ý gì? Được, không nói, thì không nói. Ta đáp ứng sẽ không nói thật với Thiếu chủ của ngươi, ừ thì không gặp Thiếu chủ các ngươi? Ngươi, sao còn cứ truy đuổi ta? Trời, Gian Thương, Thủ Tài Nô mau chạy đi? Đuổi đến nơi rồi...

Gian Thương và Tài Nô nhìn nhau. Gian Thương nói:

- Đến rồi, làm thế nào?

Thủ Tài Nô:

- Chạy mau?

Thế là hai lão cùng cắm đầu chạy.

Ngoài xa văng vẳng thanh âm của Quái Sấu:

- Đừng đuổi nữa, mau đi cho kịp Thiếu chủ của ngươi. Nếu không, lại có người đến, không tin hả? Hậu quả ngươi sẽ làm liên lụy đến ta, sau này ta mặc xác ngươi. Ơ hay, sao ngươi cứ đuổi ta mãi thế?

Thanh âm xa dần.

Đông Phương Thanh Vân biết không thể hiểu nổi mấy chuyện này. Mẫu thân cũng từng nói rằng có nhiều việc phải giấu chàng, chàng phải tự đoán lấy.

Sở dĩ Bạch Sa lão nhân truy đuổi Quái Sấu có lẽ là vì sợ Quái Sấu sẽ đem kể hết mọi chuyện cho chàng biết.

Kể hết thì đã sao kia chứ? Thật khó hiểu.

Chàng định hỏi Tích Thư Nhân, nhưng chắc lão cũng chẳng biết, thế là chàng giục.

- Chúng ta đi thôi?

Từ xa lại vọng tới giọng Quái Sấu:

- Trời, Bạch Sa lão nhân, ngươi thật quỷ kế đa đoan. Ta cứ ngỡ ngươi đuổi ta vì chuyện gì, hóa ra chỉ để xua đuổi những kẻ ở trong rừng muốn chiếm đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh của Thiếu chủ ư? Hiện tại bọn chúng đã chạy hết rồi, ngươi còn đuổi ta làm gì? Ôi, ôi, chẳng lẽ chúng ta thề không đội trời chung? Ngươi nói xem, thế là lý gì? Đừng truy đuổi nữa, nếu Thiếu chủ lát nữa bị người ta cướp đi, thì một mình ngươi gánh vác lấy, ta không lo nổi đâu. Trời ơi?

Tiếng nói xa dần...

Lại hai bóng người lướt tới, là Gian Thương và Thủ Tài Nô.

Gian Thương hỏi:

- Tiểu huynh đệ, có thể thực tâm trả lời câu này, trong quan tài có đúng là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy hay không?

Đông Phương Thanh Vân nghĩ một lúc đoạn đáp:

- Nói cho lão biết cũng chẳng sao, đúng vậy?

Gian Thương và Thủ Tài Nô cũng sững sờ.

Giọng nói của Quái Sấu lại vang lên:

- Ối, ối? Bạch Sa lão nhân, ngươi coi ta như cừu địch là vì cớ gì? Oan gia nên giải chẳng nên kết, phải không? Ngày xưa ta, Gian Thương và Tài Nô đối đãi với ngươi như thế nào? Tạo phản, đúng là tạo phản rồi? Sinh Tử Sinh của ta ơi, tới đây giáo huấn cho hắn một trận đi.

Gian Thương giật mình:

- Làm thế nào đây?

Thủ Tài Nô đáp:

- Tìm một sơn động mà lánh mình.

Gian Thương lắc đầu. Thủ Tài Nô gắt lên:

- Đi Thanh Chủng mau?

Gian Thương:

- Làm gì?

Thủ Tài Nô:

- Lập công chuộc tội, đi Thanh Chủng mau?

Gian Thương nói vói Đông Phương Thanh Vân:

- Việc giao dịch để khi khác tái kiến?

Đoạn cùng Thủ Tài Nô chạy đi. Đông Phương Thanh Vân hỏi Tích Thư Nhân:

- Ngươi có thể nói rõ cho ta biết được chăng?

Tích Thư Nhân đáp:

- Bẩm Thiếu chủ cứ hỏi, tùy tùng biết sao nói vậy.

- Giữa gia phụ với Thần Bí Nhân có việc gì phát sinh không?

- Tùy tùng chỉ biết quan hệ đó vô cùng phức tạp mà thôi.

Bỗng có tiếng nữ nhân cười khanh khách. Một hồng y thiếu nữ gót sen uyển chuyển đã tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân, nhưng không phải là thiếu nữ ban nãy đã thi triển Đạn Chỉ huyết công.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Thỉnh cô nương nói rõ mục đích đến đây?

Thiếu nữ long lanh đôi mắt đưa tình, dịu dàng đáp:

- Chẳng lẽ tướng công đã quên tiện thiếp?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ cười tươi như hoa nói:

- Tướng công đã quên tiện thiếp, thế thì được.

Tích Thư Nhân đã sẵn sàng động thủ, Thụ Thi Chiêu Hồn đến sát phía sau Thần Quan Tú Sĩ.

Thiếu nữ thấy vậy cười hỏi:

- Tướng công há lại coi tiện thiếp như địch nhân?

Đột nhiên nàng ta kêu to:

- Gian Thương và Thủ Tài Nô, hiện thân đi?

Lời vừa dứt, hai bóng người đã vọt tới, lại là Gian Thương và Thủ Tài Nô.

Đông Phương Thanh Vân thấy vậy kinh ngạc và khó hiểu. Hành tung của hai lão nhân này ngụy dị khó tưởng, cứ lẽo đẽo bám theo như âm hồn bất tán vậy.

Nếu bảo hai lão có thiện ý với chàng, khi đã biết trong quan tài là ai, họ bảo sẽ đến Thanh Chủng, tại sao còn quay trở lại?

Nếu hai lão có ác ý với chàng thì sao? Cũng không phải. Cứ nghe lời Quái Sấu nói với Bạch Sa lão nhân, đủ biết võ công của hai lão này tương đương với Quái Sấu, nếu họ có ác ý, thì họ đã xuất thủ chiếm đoạt quan tài và chiếc gùi, hà cớ gì lại không ra tay? Huống hồ Quái Sấu đang bận ngăn cản

Bạch Sa lão nhân.

Không phải có thiện ý, cũng không có ác ý, thế thì sao? Có thể là hai lão này đắc tội gì đó với Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy, nên họ mới bảo sẽ đến Thanh Chủng để lập công chuộc tội.

Tối thiểu họ cũng có quan hệ sinh tử với di nương của chàng.

Lúc này chỉ nghe Thủ Tài Nô hỏi Gian Thương:

- Ta nói đúng chưa? Bạch Sa lão nhân truy đuổi Quái Sấu là sai lầm lớn, để kẻ khác thừa cơ hảm hại Thiếu chủ, nếu hai ta quay lại không kịp, thì ôi thôi...

Gian Thương lắc đầu:

- Thì sao?

Thủ Tài Nô:

- Ô hô ai tai, thì tội của Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân chẳng phải nhỏ, đúng không nào?

Gian Thương:

- Đúng. Vậy phải làm sao đây?

Thủ Tài Nô:

- Phải hỏi rõ mục đích của thiếu nữ kia.

Gian Thương đáp:

- Đúng?

Đoạn bước lên hỏi:

- Này cô nương, Gian Thương ta kiến lễ.

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Đa lễ ắt có gian trá, có gì nói đi?

Thủ Tài Nô cười:

- Cô nương phải nói trước mới đúng.

Gian Thương:

- Đúng, đúng thế. Cô nương lá ngọc cành vàng, lão phu muốn biết mục đích đến đây của cô nương là gì?

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Nói lời thừa?

Gian Thương:

- Phải, là lời thừa đấy. Cô nương có chịu nói rõ mục đích tới đây hay không?

Thiếu nữ hừ một tiếng đáp:

- Thế mục đích của lão đến đây làm gì?

Thủ Tài Nô cười ha hả:

- Gian Thương, huynh mau hóa giải tuyệt chiêu của cô nương đi.

Gian Thương cúi mình thi lễ:

- Cô nương, ý của huynh đệ lão phu, lão phu đã nói rõ với vị tiểu huynh đệ kia rồi.

Còn ý của cô nương thì chưa ai biết. Vậy đến lượt cô nương nói rõ đấy.

Đông Phương Thanh Vân tức cười. Gian Thương quả không hổ danh giao dịch buôn bán, không hề giận dữ, cứ lịch sự mặc cả giá hàng.

Thủ Tài Nô cả cười:

- Khá khen. Tuyệt chiêu đã gặp sát thủ. Màn tiếp theo sẽ thú vị lắm đây Thiếu nữ di động vài bước, lạnh lùng hỏi:

- Lão hỏi ý của bổn cô nương để làm gì?

Gian Thương đáp:

- Cô nương hiểu lầm rồi, ý của lão phu là nếu cô nương không có ác ý với vị tiểu huynh đệ của chúng lão phu, thì...

Thiếu nữ bước tới gần hỏi:

- Thì sao?

Gian Thương cung tay nói:

- Cô nương lại hiểu lầm rồi, nếu cô nương có ác ý với vị tiểu huynh đệ kia, thì mục đích của chúng lão phu đây, hay còn gọi là việc giao dịch cũng được, coi như thành công.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên.

Thiếu nữ cũng ngạc nhiên hỏi:

- Giao dịch cái gì, lão nói rõ coi?

Thủ Tài Nô cười khoái trá:

- Thành công, thành công rồi, nói đi?

Gian Thương lại cung tay mà vái:

- Cô nương, giao dịch nghĩa là làm một việc song phương hữu lợi.

Thiếu nữ bước thêm tới một bước:

- Lão nói thẳng vào đề đi.

Gian Thương:

- Chỉ cần cô nương trả giá, mặc cả, coi như giao dịch thành công.

Thủ Tài Nô khoái chí:

- Chín phần mười thành công rồi.

Gian Thương thản nhiên vái một vái:

- Nếu cô nương không chịu giao dịch, thì lão phu muốn tặng không cái mạng già này cho cô nương. Ý cô nương thế nào?

- Ngụ ý là sẵn sàng liều mạng với cô nương.

Đông Phương Thanh Vân ngẩn người.

Thiếu nữ cũng sững sờ, rồi đáp:

- Chấp nhận giao dịch.

Thủ Tài Nô cười ha hả:

- Gian Thương, vậy là ý muốn của huynh hôm nay thất bại.

Gian Thương lại vái dài:

- Vậy là cô nương có thiện ý. Đã vậy hai lão phu rời khỏi chốn thị phi này để vị tiểu huynh đệ kia được như ý đi tới đâu mình muốn.

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Nhưng bổn cô nương lại muốn đem Đông Phương tướng công đi tới nơi bổn cô nương muốn.

Gian Thương ngạc nhiên:

- Ý của cô nương là gì?

Thiếu nữ đáp:

- Bổn cô nương đem tướng công đi?

Thủ Tài Nô bước lên hai bước, gằn giọng:

- Gian Thương huynh, câu vừa rồi coi như đã rõ. Lão đệ đây cũng quyết tặng không cái mạng già này cho cô nương kia.

Gian Thương điềm nhiên nói:

- Vậy thì cô nương nghe đây, cô nương muốn được như ý, trước hết phải tính toán xem việc đổi một mạng lấy hai mạng già có lời hay không đã. Nên nhớ trong bụng cô nương còn một hài tử đó.

Thủ Tài Nô kêu lên:

- Trời đất, xem ra việc này đổi mạng ngang nhau.

Rồi nói to lên:

- Bạch Sa lão nhân, Quái Sấu nghe đây. Việc này là của hai lão đó. Còn huynh đệ lão phu không muốn đắc tội với Thiếu chủ đâu.

Tiếng nói của lão vang vọng rất xa.

Thiếu nữ biến sắc, đứng ngây ra, nhưng cặp mắt trợn trừng đầy nộ khí.

Đông Phương Thanh Vân toàn thân chấn động.

Thử nghĩ, căn cứ lời hai lão nhân vừa nói, thì ra thiếu nữ kia là Hận Thiên Nữ, đã mang thai với chàng.

Quỷ y từng bảo chàng rằng Hận Thiên Nữ sẽ thoát cốt hoán thai, sau khi tu luyện xong, xuất hiện lại ở võ lâm sẽ trở thành một người khác, tươi trẻ như một thiếu nữ mười tám tuổi.

Nay sự thực đúng như vậy.

Điều đáng ngại là nàng đã có thai với chàng, vậy chàng phải làm sao đây?

Từ xa vẳng lại giọng của Quái Sấu:

- Bạch Sa lão nhân, nghe rõ chưa? Khánh chúc ngươi sắp có thêm một vị Thiếu chủ, khánh chúc, khánh chúc. Hận Thiên Nữ định bắt Thiếu chủ đem đi, Thiếu chủ mà mệnh hệ gì, thì ngươi có gánh vác nổi trách nhiệm ấy không? Quái Sấu này không gánh vác nổi đâu nghe.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Hận cô nương, nàng muốn bắt ta đi là vì sao?

Hận Thiên Nữ quay sang đắm đuối nhìn chàng:

- Tướng công hiểu sai ý tiện thiếp rồi. Tiện thiếp chỉ muốn biết rõ hai lão kia đối với tướng công có thiện ý hay ác ý, ngoài ra tiện thiếp muốn thưa với tướng công rằng...

Đông Phương Thanh Vân hơi biến sắc:

- Nàng muốn nói gì?

Hận Thiên Nữ mỉm cười:

- Muốn nói ngàn lời mà chưa biết bắt đầu từ đâu.

Đông Phương Thanh Vân trầm tư một chút, nói:

- Đã thế, cô nương nên lui về đi thì hơn.

Hận Thiên Nữ tái mặt:

- Tướng công nỡ tàn nhẫn với tiện thiếp vậy sao?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Nàng nên biết ta dang có yếu sự, hiện tại hoàn toàn không phải lúc nói chuyện ái tình, đúng chưa?

Hận Thiên Nữ ai oán gật đầu.

Đông Phương Thanh Vân đành hỏi:

- Cô nương quả có thai với ta ư?

Hận Thiên Nữ e thẹn gật đầu:

- Thưa tướng công, đúng như vậy. Chính vì việc này mà tiện thiếp vội tới đây để bàn chuyện riêng với tướng công.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Bàn chuyện gì?

Hận Thiên Nữ ai oán nói:

- Chẳng lẽ tướng công không muốn có hậu duệ?

Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân. Chàng đâu ngờ lại có hậu duệ với Hận Thiên Nữ, một kẻ cực kỳ hiểm ác, làm sao có thể giữ nàng ở bên cạnh chàng?

Chàng rùng mình nói.

- Đương nhiên ta muốn.

- Đã muốn, vậy tướng công có thành ý bàn luận với tiện thiếp hay không?

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy trong lòng đầy mâu thuẫn đối với Hận Thiên Nữ. Chàng vốn chỉ muốn kính nhi viễn chi, nay sự tình trói buộc lấy chàng, không thể bỏ mặc nàng ta, nhưng biết làm sao? Chàng nghĩ hồi lâu vẫn chưa có kế sách lưỡng toàn.

Việc này thật nan giải. Nàng ta muốn trói buộc chàng, dựa vào hậu duệ của chàng mà bày đặt mưu kế. Đương nhiên chàng không thể bỏ cốt nhục. Nhưng võ công của nàng cao hơn chàng, nếu nghe lời yêu cầu của nàng hóa ra nhu nhược, nếu không nghe hóa ra thất lễ, nàng mà trở mặt thì sự thể sẽ vô cùng nghiêm trọng. Chàng đành hỏi:

- Thỉnh cô nương cho biết điều kiện?

Hận Thiên Nữ rưng rưng lệ:

- Tướng công, tiện thiếp không cần điều kiện gì.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Thế nàng muốn gì?

- Thiếp chỉ muốn bàn với tướng công mà thôi?

- Bàn cái gì?

- Bàn việc sau khi nhi tử của hai ta chào đời.

- Vậy nàng nói đi.

Hận Thiên Nữ buồn rầu:

- Nơi này là chỗ hai ta có thể bàn chuyện ấy được ư?

- Vậy ý cô nương muốn bàn ở đâu?

- Ở đâu cũng được, hai ta cùng đi rồi hãy hay.

- Nhưng…

- Thiếp biết rồi, Tiêu cô nương cũng đã có thai với tướng công cho nên tướng công chẳng cần đến cái thai trong bụng thiếp nữa chứ gì?

- Không phải vậy?

Hận Thiên Nữ giận dữ:

- Bất kể thế nào, thiếp cũng cần bàn với tướng công. Nơi này không tiện, vậy mong tướng công lượng thứ.

Nói đoạn nàng lướt tới chỗ chàng.

Đông Phương Thanh Vân kêu lên:

- Cô nương…

Rồi vội vã né tránh.

Các tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng đều không dám động thủ, vì trong bụng nàng ta có hậu duệ của Tam Bí.

Hận Thiên Nữ nói:

- Tướng công lượng thứ...

Lời chưa dứt, Đông Phương Thanh Vân đã bị điểm vào huyệt “Khí Hải”, chút nữa thì ngã, nếu Hận Thiên Nữ không đỡ kịp.

Bốn tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng vây ngay xung quanh Hận Thiên Nữ. Gian Thương vội nói:

- Cô nương hãy khoan, hãy khoan...

Hận Thiên Nữ lạnh lùng:

- Các vị nghe đây, ta đem Thiếu chủ của các vị đi, hoàn toàn không có ác ý gì, các vị chớ hoảng hốt, coi ta như địch nhân không bằng.

Tích Thư Nhân giận dữ:

- Hận Thiên Nữ, lão phu biết cô nương thâm ái Thiếu chủ của lão phu, lại đã mang thai hậu duệ của Tam Bí, nhưng việc làm này của cô nương khiến lão phu rất đau lòng. Thử nghĩ Thiếu chủ của lão phu vừa được chủ nhân ban cho Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm, nay có cơ hội tốt nhất để luyện võ, lại bị cô nương gây náo loạn...

Hận Thiên Nữ quát:

- Ai bảo ta gây náo loạn?

Tích Thư Nhân hậm hực:

- Được, không gây náo loạn? Nay bị cô nương ngăn cản, trong khi cuộc chiến hai phe chính tà đang đến hồi quyết định, thử nghĩ làm như vậy có phải là khiến người thân đau lòng, cừu nhân đắc chí hay không?

Gian Thương nói:

- Cô nương nghĩ coi, cô nương ái mộ Thiếu chủ lại hóa ra hại Thiếu chủ đó.

Hận Thiên Nữ lạnh lùng:

- Chuyện này ta biết rõ hơn các vị. Ta không hề muốn hại tướng công, cũng sẽ không ngăn trở. Võ

công của ta còn cao hơn Tam Bí, Thần Bí. Nếu ta muốn hại ai thì dễ như trở bàn tay, đúng không nào?

Tích Thư Nhân sững người hỏi:

- Thế thì ý cô nương là gì?

Hận Thiên Nữ mím môi:

- Võ công của quí Thiếu chủ vốn có thể thống lĩnh võ lâm, nhất là chàng đã luyện xong phép phong bế huyệt đạo. Vậy mà ta chỉ búng tay đã điểm huyệt của chàng.

Nghĩa là cao nhân ắt có cao nhân trị...

Mấy người kia chẳng biết nói năng sao.

Hận Thiên Nữ tiếp:

- Ta với chàng có tình phu thê, ta có nhiều kế hoạch muốn cho chàng biết, nhất là những gì liên quan tới nhi tử của chàng. Cho nên không thể bàn ở đây, đành thất lễ với chàng. Còn các vị, xin cứ theo kế hoạch mà tới Thanh Chủng, ta phái năm thiếu nữ đi theo để tăng cường lực lượng cho các vị khi gặp địch. Các vị tới Thanh Chủng, ta nhất định sẽ đưa Thiếu chủ tới trước mặt các vị là được.

Không ai đáp lời, Hận Thiên Nữ lại nói:

- Ta đi đây, hẹn gặp lại.

Đoạn cắp Đông Phương Thanh Vân lao đi.

Mọi người ở lại ngẩn cả ra.

Từ xa vẳng lại giọng nói của Quái Sấu:

- Bạch Sa lão nhân, khinh công của ngươi thần tốc, thì ra ngươi đã có chủ ý để Hận Thiên Nữ đem Thiếu chủ đi. Khánh chúc ngươi có Thiếu chủ phu nhân võ công quán thế. Nào, hai ta hãy bám sát theo Hận Thiên Nữ.

Giọng nói xa dần...

Cánh rừng trở lại yên ắng, tối mò mò vì mây đen bao phủ.

Gian Thương lên tiếng trước:

- Thủ Tài huynh, hai ta cũng bám theo họ đi.

Đoạn cả hai cùng lao vút đi mất hút.

Chỉ còn lại bốn tùy tùng và Tiêu Phụng Hoàng.

Tiêu Phụng Hoàng thất vọng, tan nát cả cõi lòng, nhưng nàng nghĩ lại, chỉ vài hôm sau sẽ được gặp Đông Phương Thanh Vân ở Thanh Chủng, cho nên cố nén đau thương.

Tích Thư Nhân nói:

- Sự việc đột biến, chúng ta không cách gì đối phó. Các sư đệ cũng đừng quá bi quan, hiện tại cần nhận rõ hai điểm. Thứ nhất, như Quái Sấu nói Bạch Sa lão nhân đã có chủ định. Hiện tại hai vị ấy đã bám sát Hận Thiên Nữ, dù Hận Thiên Nữ có võ công cao đến mấy cũng khó làm gì nổi hai vị Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân. Thứ hai, người có võ công quán thế như Hận Thiên Nữ sẽ không nuốt lời. Do đó, chúng ta có thể yên tâm, cứ chiếu theo kế hoạch của Thiếu chủ mà đến Thanh Chủng. Các vị sư đệ có cao kiến gì khác không?

Mọi người gật gù, Thần Quan Tú Sĩ nói:

- Chỉ e lực lượng chúng ta quá yếu.

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Điểm này, lão phu cũng đã nghĩ đến. Hiện tại, công nhiên khiêu chiến với Tam Bí chỉ có Tử Phủ mê điện. Nhưng Mê điện chủ sẽ không dám làm gì chúng ta khi Tam Bí chưa xuất hiện. Còn bốn tướng của Mê điện thì Thần Quan Tú Sĩ nếu không vướng quan tài cũng dư sức đối phó. Chỉ lo Quái Sấu nhưng Quái Sấu đã bị Bạch Sa lão nhân đuổi đi rồi.

Thần Quan Tú Sĩ hỏi:

- Vấn đề Quái Sấu kia thật hay giả?

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Sư huynh Bạch Sa lão nhân từng ở chung nhiều năm với Quái Sấu, lẽ nào không biết đó là Quái Sấu thật hay giả?

Thần Quan Tú Sĩ hỏi:

- Còn những kẻ khác muốn ngăn trở chúng ta.

Tích Thư Nhân cười:

- Thì đã có năm người do Hận Thiên Nữ phái đi hộ vệ chúng ta giải quyết. Thôi, chúng ta lên

đường.

Bỗng có tiếng quát:

- Các ngươi quên ta ư?

Tích Thư Nhân chưa thấy người, chỉ đáp:

- Đáng tiếc, sẽ có người tiễn ngươi xuống hoàng tuyền, cho nên ta không tính đến ngươi.

Một tiếng rú thảm, một xác người từ trên cây rớt bịch xuống đất. Chắc là chết tươi.

Tích Thư Nhân nói:

- Người của Hận Thiên Nữ hành động mau lẹ lắm. Vậy là Lục Giáp chân kinh và Vương kiếm sẽ được bảo toàn nguyên vẹn, không sợ mất. Nào, các vị sư đệ, đi mau lên.

Rồi cao giọng nói:

- Ma quỷ mai phục trong rừng hãy ra cả đi. Các môn đệ của Hận Thiên Nữ đang chờ các ngươi đó.

Chương 20: Hóa Địch Vi Hữu

Hàn sơn trầm tịch, chỉ có hai người ngồi trước khu nhà mồ.

H

Một người diện mạo anh tuấn, răng trắng môi hồng, chính là Đông Phương Thanh Vân.

Người kia là Hận Thiên Nữ, hiện tại tươi trẻ như một thiếu nữ đôi tám.

Cả hai đều trầm mặc hồi lâu. Cuối cùng Hận Thiên Nữ hỏi:

- Tướng công hận thiếp phải không?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Nàng giết mẫu thân ta, huyết hận ấy khó quên, nhưng…

Hận Thiên Nữ hơi cau mày:

- Nhưng thiếp đã có thai với tướng công.

Đông Phương Thanh Vân há không biết như vậy, chỉ là nhất thời chưa tìm được lời lẽ thích hợp, cũng không hiểu Hận Thiên Nữ ái hay hận chàng.

Chàng quả không biết vì sao Hận Thiên Nữ lại si tình với chàng như vậy. Người đâu phải gỗ đá, trước thâm tình của nàng, chàng làm sao có thể thờ ơ. Chàng biết Hận Thiên Nữ tuổi tác gấp ba lần chàng, nhưng trước sự si mê của nàng ta, chàng lại không cầm lòng được mà nảy sinh thiện cảm.

Hận Thiên Nữ nói tiếp:

- Thiếp biết tướng công khinh bỉ thiếp vì hành vi của thiếp ngày trước là bất chính và độc ác. Phải, nhưng nay thiếp đã hối hận, không vì cừu hận mà hành ác nữa.

Ngày trước, thiếp tuy võ công cao cường, nhưng không khác gì tàn hoa bại liễu, còn hiện tại thiếp đã thoát thai hoán cốt, thành một người khác hẳn. Hiện tại thiếp đã trong trắng, tướng công có tin không?

Đông Phương Thanh Vân nhìn Hận Thiên Nữ.

Nàng cúi đầu, đỏ mặt thẹn thùng như một thiếu nữ. Nàng lại nói:

- Khi phát hiện thiếp đã có thai với chàng, thiếp chỉ mơ ước được ở bên để nâng khăn sửa túi cho chàng đến mãn kiếp mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn nàng. Hai chữ “ái tình” thật là tối kỳ diệu trong thiên hạ. Chỉ có thể tạm nhận, khó mà diễn đạt sự thi vị của nó. Khi mũi tên ái tình bắn trúng tim nữ nhân, thì trong tâm khảm của nàng chỉ còn hình ảnh ý trung nhân mà thôi, đi đứng nằm ngồi, lúc nào cũng nhớ đến ý trung nhân mà quên mọi sự thế gian.

Ái tình là cảm giác cay đắng, ngọt ngào, nôn nao khổ sở và say sưa hạnh phúc hòa hợp thành. Nó dằn vặt người ta, làm cho người ta đau khổ, nhưng trong nỗi khổ lại thấy được ý nghĩa thật sự của nhân sinh và hiểu rõ niềm khoái lạc chân chính.

Thế gian không có sức mạnh nào lớn hơn ái tình, nói thôi thúc nam nữ bước vào cuộc sống mới, hoặc dấn thân vào tai họa. Lúc này Hận Thiên Nữ chính đang bị sức mạnh ấy thôi thúc. Nàng ta hoàn toàn không muốn chiếm đọat trái tim của chàng thiếu niên ngồi trước mặt.

Nàng ta là như vậy đó.

Trong vương quốc của ái tình, nàng ta là người dốc hết cho ái tình, mong muốn của nàng là chỉ cần được Đông Phương Thanh Vân dành cho nàng một chút tình cảm thôi là nàng đã mãn nguyện.

Thật là nguyện vọng đáng thương.

Nàng ngại ngùng hỏi:

- Tướng công cho rằng thiếp có xứng với chàng hay không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Cô nương lầm rồi.

Hận Thiên Nữ biến sắc:

- Vậy ý của tướng công là tiện thiếp không xứng với tướng công chứ gì?

Đông Phương Thanh Vân cảm động lắc đầu:

- Cô nương sai rồi, cô nương mỹ lệ như Tây Thi, ta hổ thẹn vì không xứng với cô nương thì có.

Hận Thiên Nữ ngạc nhiên ngây ra nhìn chàng.

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy nàng đã trở thành một nữ nhân lương thiện, không hiểm độc tàn ác như trong dĩ vãng. Nàng có thể trở thành một người tốt. Nghĩ vậy chàng nói:

- Có điều là cô nương hễ nổi giận lại giết người, tàn ác như vậy ai mà không sợ?

Hận Thiên Nữ thở dài:

- Phải, hiện tại thiếp rất hối hận.

Đông Phương Thanh Vân nói tiếp:

- Hiện tại cô nương si tình với ta, nhưng hành động của hai ta đối nghịch với nha, khi bực lên, nàng động thủ hạ sát ta thì sao? Ta hỏi nàng, nàng đã thề giết sạch những ai biết võ công trong thiên hạ, nay nàng đã cải biến ý định hay chưa?

Hận Thiên Nữ đáp:

- Cải biến rồi.

Bỗng một bạch y thiếu nữ lướt như lưu tinh đến bên Hận Thiên Nữ, quì xuống nói:

- Bẩm Tổng giáo chủ, tình huống nguy cấp.

Hận Thiên Nữ biến sắc:

- Địch nhân kéo tới đông lắm ư?

- Thưa không đếm xuể. Chúng tì nữ chỉ có năm người, cộng với bốn vị tùy tùng và Tiêu cô nương, chỉ e không bảo toàn được Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.

Hận Thiên Nữ nói:

- Lấy thêm mười hai tì nữ, kẻ nào cố tình ngăn trở cứ việc giết, nghe chưa?

- Tuân pháp chỉ.

Bạch y thiếu nữ nói và phóng đi như bay.

Đông Phương Thanh Vân biết các tùy tùng và Tiêu cô nương bị lực lượng địch nhân quá đông vây hãm, thì vô cùng lo lắng, vội nói:

- Có gì bàn sau, chúng ta mau đến với họ.

Hận Thiên Nữ lắc đầu:

- Tướng công khỏi lo, chẳng phải họ không đối phó nổi, mà chỉ vì thiếp sợ tướng công bực bội, nên đã ra lệnh cho họ không được giết người. Nguy hiểm từ đó mà ra.

Nay thiếp đã hạ lệnh giết những kẻ ngăn trở, lại phái thêm mười hai tì nữ, thì không kẻ nào làm gì được họ.

Đông Phương Thanh Vân thở dài.

Chàng biết võ công của nàng là vô địch trong đương kim võ lâm, nhưng võ học là vô biên, ta giỏi là người giỏi hơn, trên đất có trời, trên trời còn có siêu thiên. Chàng đành nói:

- Chúng ta bàn vào chính đề đi. Về nhi tử của chúng ta, nàng định thế nào?

Hận Thiên Nữ thẹn thùng đáp:

- Thực ra thiếp đã an bài. Sau khi sinh hạ, thiếp sẽ lập tức gửi nói tới chỗ Tam Sinh giao cho họ phụng dưỡng, nhưng nay thiếp đã thay đổi ý định vì lệnh mẫu đã tìm gặp thiếp.

Đông Phương Thanh Vân giật mình:

- Mẫu thân của ta ư?

- Phải, cũng là Tam Bí.

- Nàng bảo một người trong Tam Bí là mẫu thân của ta ư?

Hận Thiên Nữ lắc đầu:

- Thiếp không rõ, nhưng chắc chắn trong Tam Bí có một vị là phụ mẫu của chàng.

- Mẫu thân ta nói gì với nàng?

- Nói nhiều, nhiều lắm.

- Nàng có gì chứng minh người ấy là mẫu thân của ta, chứ không phải là kế mẫu của ta?

- Bởi vì người ấy bảo là mẫu thân của tướng công, còn thiếp là con dâu của lão bà.

Tướng công, chàng có thừa nhận thiếp là thê nhi của chàng hay không?

Đông Phương Thanh Vân biết không thừa nhận cũng chẳng xong, bèn đáp:

- Có.

Hận Thiên Nữ ngơ ngẩn một hồi, đoạn sà vào lòng chàng. Đông Phương Thanh Vân chỉ còn cách ôm lấy nàng.

Hận Thiên Nữ xúc động, sung sướng ứa lệ.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ cứ thế này dây dưa mất thời gian, hư đại sự, bèn khẽ gọi:

- Hận cô nương...

Hận Thiên Nữ nói:

- Thiếp đã là thê nhi của chàng, thiếp là Trịnh Gia San, chàng gọi thiếp “Gia San” là được rồi.

Đông Phương Thanh Vân lập tức nói:

- Gia San, cảnh ngộ hiện tại của ta, nàng đã biết, nàng có thể kể cho ta rõ về gia mẫu được chăng?

Hận Thiên Nữ nhỏ nhẹ:

- Thiếp là thê nhi của chàng. Từ nay cần gì, phu quân cứ phân phó cho thiếp là được.

Đông Phương Thanh Vân liền nói:

- Chúng ta đã là phu thê. Hiện tại ta hỏi nàng, nàng có gì chứng minh người ấy là gia mẫu?

Hiện tại Hận Thiên Nữ đã được nằm trong lòng chàng, coi như nàng không cần thứ gì khác trên thế gian, nên sẵn sàng chìu theo mọi ý muốn của chàng:

- Gia mẫu vừa gặp thiếp đã lộ vẻ nhân từ rất mực, nhận ngay thiếp là túc phụ (con dâu) và nói: “Hận cô nương, ta là mẫu thân của Thanh Vân, chắc cô nương chưa tin, ta chỉ có hai điều để chứng minh, một là võ công.” Chàng có biết gia mẫu đã chứng minh thế nào không?

- Nàng nói tiếp đi.

- Trước hết gia mẫu trổ tài khinh công Đạp Vân khiến thiếp kính phục bội phần, vọt lên cao năm mươi trượng, quả là siêu phàm nhập thánh, có một không hai trong võ lâm. Thử hỏi ngoài Tam Bí ra, còn ai có võ công cao minh đến vậy?

- Thế điều thứ hai là gì?

- Điều thứ hai là gia mẫu đưa cho thiếp một vật, chàng biết là gì không? Là quyển thứ ba của bộ Huyền mê ma kinh.

Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân, bất giác buột miệng:

- Thế thì nàng khác gì hổ mọc cánh.

Hận Thiên Nữ hờn dỗi:

- Chàng vẫn còn thành kiến với thiếp đến thế ư?

Đông Phương Thanh Vân biết mình lỡ lời, vội nói:

- Nàng hãy lượng thứ, nhưng chẳng phải trước đây nàng từng muốn sát hại hết thảy những người biết võ công trong thiên hạ đó sao?

- Gia mẫu còn nói nhiều điều, khiến thiếp cảm thấy mang trong mình hậu duệ của Tam Bí hoàn toàn không phải việc đơn giản.

- Vì sao?

- Vì hậu duệ của Tam Bí sau khi ra đời sẽ phải trực tiếp rèn luyện võ công lâu dài để xứng đáng với tổ phụ. Sau đó mẫu thân giúp thiếp vận công. Nếu không có mẫu thân làm sao thiếp có thể thác thai hóa cốt thành một người khác như hiện tại.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc không thôi. Tại sao mẫu thân lại tìm thấy Hận Thiên Nữ và giúp nàng ta vận công. Chẳng lẽ điều này là dối trá? Chàng bèn hỏi:

- Nàng định an bài nhi tử thế nào?

- Đó là việc thiếp muốn bàn với phu quân. Nếu phu quân tin thiếp, thiếp đã có ý định thế này...

Bỗng một tì nữ của Hận Thiên Nữ bay vụt đến quì xuống.

- Bẩm Tổng giáo chủ, tình hình nguy cấp, tiến thối lưỡng nan.

Hận Thiên Nữ hỏi:

- Phát sinh chuyện gì, nói mau?

- Bẩm chủ nhân, có quá nhiều kẻ muốn đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh, mà toàn là các cao thủ võ công khôn lường. Tuy chúng tùy tùng đã hợp lực mở huyết lộ, nhưng nếu cứ làm vậy ắt phải giết quá nhiều người. Vậy thỉnh chủ nhân cho nghiêm lệnh.

- Vẫn ở cánh rừng ấy sao?

- Bẩm chính phải.

Hận Thiên Nữ quay sang Đông Phương Thanh Vân:

- Xem ra hai ta phải đến đó.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Đi mau lên?

Ba người thi triển khinh công. Chừng một giờ sau đã tới cánh rừng dày.

Ba bóng người vọt ra chắn trước mặt chàng và Hận Thiên Nữ. Cả ba người ấy đều trùm áo choàng đen từ đầu xuống chân, chỉ để hở đôi mắt. Ca hai tay cũng mang bao đen.

Một gã quát:

- Tiểu tử, ta phải bắt sống ngươi để đổi lấy Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh.

Đoạn vung kiếm lao vụt tới chém Đông Phương Thanh Vân.

Hận Thiên Nữ quát:

- Tránh ra?

Nàng búng nhẹ một ngón tay, một đạo hồng quang như làn chớp xuyên qua màn kiếm hoa của gã kia.

Gã hự lên một tiếng, ngã gục xuống. Hai gã kia đứng ngây như trời trồng.

Hận Thiên Nữ nói với Đông Phương Thanh Vân:

- Chúng ta mau vào rừng.

Hai người lao vút ngay đi.

Trong rừng tuy đang giữa ban ngày, nhưng cành lá um tùm, nên mọi vật mờ mờ như giữa cảnh hoàng hôn.

Đông Phương Thanh Vân tới gần một cây đáp xuống, định từ đó lấy đà bật đi.

Chân vừa đặt xuống cành cây, chợt một luồng hàn phong quạt tới sau lưng. Chàng chưa biết kẻ đánh lén là ai, liền phẩy mạnh tay về phía sau một chưởng rồi lao đi tiếp.

Chàng nóng lòng muốn gặp Tích Thư Nhân, nên không buồn để tâm đến kẻ kia là ai.

Song chàng biết địch nhân nhan nhản, không thể khinh xuất.

Lát sau, đã tới chỗ các tùy tùng đang đứng tụ một nơi. Chàng thấy họ đều an toàn cả, mới yên tâm. Chàng vừa đứng bên cạnh họ, Hận Thiên Nữ cũng đã bay tới.

Các tùy tùng mừng rỡ cũng kêu lên:

- Thiếu chủ?

Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn quanh tứ phía, biết địch nhân ẩn nấp trên các tán cây nhiều vô kể, liền hú một tiếng, cao giọng nói:

- Các vị đã muốn chiếm đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh mà tới, có giỏi hãy hiện thân mà đoạt, cứ núp lén như thế há gọi là anh hùng?

Không một tiếng hồi đáp.

Đông Phương Thanh Vân nói tiếp:

- Các vị đã không có can đảm hiện thân, thì nên biết điều thối lui.

Một giọng lạnh lùng cất lên:

- Ai bảo không có can đảm.

Lời chưa dứt, Hận Thiên Nữ đã búng một ngón tay về phía phát ra tiếng nói.

Một tiếng hú, rồi một lão nhân tóc bạc rớt từ trên cây cách xa mười trượng xuống đất.

Lại yên lặng.

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Các vị đã không ai còn can đảm hiện thân, thì tại hạ đi, kẻ nào dám ngăn trở, ắt phải chết, các vị nghe rõ chưa?

Đoạn chàng quay sang Tích Thư Nhân:

- Nào chúng ta đi?

Đông Phương Thanh Vân lăm lăm thanh kiếm, Tiêu Phụng Hoàng đi một bên, Hận Thiên Nữ đi một bên.

Chợt có tiếng quát:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi có ngày khoác lác đại ngôn như vừa rồi.

Đông Phương Thanh Vân cười vang:

- Có giỏi thì hiện thân chớ lén lút như quỷ.

Hận Thiên Nữ búng ngay ngón tay về phía đó. Một người từ trên cây rớt xuống, thọ thương không nhẹ, Đông Phương Thanh Vân xông tới thì kẻ đó đứng bất động. Đó là một hán tử trung niên, diện mạo khôi ngô, mặt đằng đằng sát khí. Đông Phương Thanh Vân thấy gã hao hao giống Bắc Tú, bèn bảo Hận Thiên Nữ:

- Nàng lui lại để ta đối phó với hắn.

Gã kia nói:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi có cánh cũng không thóat khỏi nơi này.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Ngươi có phải là Thần Tú Linh, một trong Tam Nghĩa?

- Chính ta.

- Ngươi hành động như loài cẩu tặc, hôm nay bổn thiếu gia sẽ cho ngươi xuống Địa Ngục. Có phải chính ngươi đã dồn Nam Cung phu nhân tới ác vận?

- Mụ ta rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, làm Thần Tú Linh phu nhân không chịu, lại đi đâm đầu làm Nam Cung phu nhân.

- Có phải do người cưỡng bức?

- Chính ta đưa mụ tới Sắc mê cung cho bọn nam nhân thưởng thức? Ha ha...

Đông Phương Thanh Vân cả giận, quát:

- Quân cẩu tặc? Tiếp chiêu?

Thần Tú Linh vung kiếm đón đỡ. Chỉ nghe hắn rú lên một tiếng, máu phun tung tóe, chết tươi.

Cả đoàn tiếp tục hành tiến.

Hận Thiên Nữ hỏi Đông Phương Thanh Vân:

- Tướng công, về nhi tử của chúng ta, tướng công định thế nào?

Đông Phương Thanh Vân thở dài nhè nhẹ, vừa đi vừa ngẫm nghĩ:

“Hài tử sau khi sinh, được ở bên cạnh Hận Thiên Nữ là tốt, song cách tốt nhất là giao cho Tiêu Phụng Hoàng dưỡng dục hai hài nhi, chàng sẽ phái thêm người giúp đỡ nàng. Đó là cách lưỡng toàn.”

Nghĩ vậy, chàng bèn đáp:

- Nàng cứ giao cho ta được chăng?

- Không nên, biện pháp hay nhất là giao cho Chưởng môn Thiếu Lâm Viên Trí thiền sư.

- Tại sao?

- Để hài nhi khôn lớn ở Thiếu Lâm tự, ngày đêm được nghe Kinh Phật, theo đạo tu thân luyện võ...

- Không được?

Hận Thiên Nữ kinh ngạc:

- Tại sao không được?

Đông Phương Thanh Vân nhớ đến thân thế của mình, từ nhỏ đến nay chàng tuy không được gặp thân sinh phụ mẫu, nhưng được hưởng sung sướng đầy đủ ở nhà nghiêm phụ tử mẫu, dù đó chỉ là nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Tưởng bất hạnh hóa ra đại hạnh.

Nay đưa hài nhi vào Thiếu Lâm tự thì quá tàn nhẫn, nên chàng đáp:

- Rất đơn giản, ta muốn hài nhi được hưởng sung sướng ở cõi tục, gọi là niềm vui thiên luân.

Hận Thiên Nữ nhắc lại:

- Niềm vui thiên luân ư?

Phải, bốn chữ “niềm vui thiên luân” như mũi tên bắn trúng vào tim Hận Thiên Nữ. Nàng vốn cũng có thể được hưởng niềm vui thiên luân lắm chứ? Tại sao lại không?

Tại số mạng ư? Không, đó là nghiệp chướng của những người giỏi võ công.

Đông Phương Thanh Vân nhìn Hận Thiên Nữ, đoán biết tâm tình của nàng, bèn nắm nhẹ tay nàng:

- Gia San, nàng...

Hận Thiên Nữ đang bi thương trong lòng, nay lần đầu tiên được an ủi, cảm thấy như có luồng điện truyền khắp nơi, sung sướng tràn trề, ngước mắt hỏi:

- Tướng công bảo sao?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Gia San, ta biết tâm tình của nàng hiện tại.

Hận Thiên Nữ cảm động:

- Đa tạ tướng công hiểu lòng thiếp?

Đông Phương Thanh Vân nói tiếp:

- Gia San, ta biết từ trước đến nay nàng chưa hề được hưởng niềm vui thiên luân.

Hận Thiên Nữ rưng rưng lệ, đắm đuối nhìn chàng. Chàng cảm thấy thương mến nàng đúng là nàng đã thoát thai hoán cốt.

Nàng ngã đầu vào bên vai chàng mà đi, cảm thấy sung sướng tột độ.

Kỳ quái, một nữ nhân võ công quán thế vậy mà lúc này lại yếu đuối vô cùng.

Ngày trước nàng giết người không ghê tay, nay không còn chút dấu tích. Thế mới biết ái tình đủ sức cải biến hết thảy?

Hận Thiên Nữ xúc động nói:

- Nỗi thống khổ thiếp từng phải chịu, kiếp này thật khó quên.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Chẳng lẽ hai ta để cho hài nhi của mình sẽ phải thống khổ như vậy sao, Gia San?

Hận Thiên Nữ đáp:

- Không, thiếp muốn hài nhi phải là người sung sướng nhất thế gian, nếu hài nhi muốn lấy các tinh tú trên trời thiếp cũng quyết lấy xuống cho nó.

Thế đấy, tấm lòng của từ mẫu thiên hạ là như vậy đó. Đúng là nữ nhân hiểm ác này thay đổi hẳn, đúng là bản tính con người vốn thiện lương.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Tại sao nàng lại định đưa hài nhi vào Thiếu Lâm tự, thành cô nhi, không được hưởng niềm vui thiên luân?

Hận Thiên Nữ kêu lên:

- Ôi?...

Đông Phương Thanh Vân nói tiếp luôn:

- Cho nên, ý của ta là để hài nhi luôn ở bên cạnh chúng ta, để chúng ta thực hiện trách nhiệm phụ mẫu, ái hộ, dẫn dắt nó. Nếu để nó phát hiện mất phụ mẫu thì nó sẽ thống khổ biết chừng nào?

Hận Thiên Nữ kính nể nhìn phu quân. Tại sao nàng không nghĩ đến điều đó?

Làm mẫu thân như vậy đã đúng chưa? Tại sao lại định đẩy hài nhi vào cửa không? Lúc này nàng càng hổ thẹn, cúi đầu chưa biết nói gì.

Tiêu Phụng Hoàng đi bên cạnh không hề khó chịu, nàng biết Đông Phương Thanh Vân đang khó xử, nàng cũng hiểu nếu có thể cải biến Hận Thiên Nữ thành người tốt, thì sẽ cứu nguy cho thiên hạ.

Hận Thiên Nữ hỏi:

- Tướng công cho tiện thiếp được sống chung với thê thiếp của tướng công hay không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đương nhiên, nàng còn phải hỏi, chỉ cần nàng không có việc riêng nào khác, cả gia đình chúng ta sẽ cùng đoàn viên khóai lạc.

Hận Thiên Nữ nói:

- Nhưng thiếp sợ...

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Nàng sợ cái gì?

- Thiếp sợ quá khứ của thiếp sẽ có ảnh hưởng, thậm chí ảnh hưởng xấu đến tướng công, như vậy chẳng hóa ra làm hại tướng công?

Đông Phương Thanh Vân dõng dạc nói:

- Nàng là hiền thê của ta, ai coi thường nàng tức là coi thường ta, chẳng lẽ ta dung thứ cho những kẻ đó.

Chỉ một lời này đã hay hơn mọi câu thơ tuyệt cú, hay hơn ngàn lời bảo chứng.

Hận Thiên Nữ nghe mà sung sướng bội phần.

Họ đã an toàn ra khỏi cánh rừng dày, đằng trước lô nhô các căn nhà có hàng rào trúc bao quanh. Cảnh quan tươi sáng như chào đón mọi người.

Chừng một giờ sau, cả đoàn kéo tới Thanh Chủng.

Hận Thiên Nữ cao giọng gọi:

- Quân Yến, Lam Yến, hãy vào trong Thanh Chủng dò xét thực hư? Nhớ phải cẩn thận đề phòng?

Hai tì nữ vâng dạ lao vào trong Thanh Chủng.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ đây là việc của chàng, sao lại sử dụng lực lượng của người khác, bèn nói:

- Thụ Thi tiền bối, hãy vào trong đó xem xét thực hư.

Thụ Thi Chiêu Hồn lao ngay vào theo sau hai tì nữ.

Hồi lâu vẫn không thấy ba người kia trở ra. Đông Phương Thanh Vân lo lắng.

Chàng nhớ lại lời Gian Thương nói rằng trong Thanh Chủng có nhiều ma quỷ, chẳng lẽ là thật, như vậy e nguy hại đến tính mạng của ba người kia.

Bỗng từ bên trong văng vẳng vọng ra giọng nói của Thụ Thi Chiêu Hồn:

- Ò... ò... ta đói rồi? Ò... ò... ta đói rồi.

Đông Phương Thanh Vân biến sắc, biết là Thụ Thi Chiêu Hồn đã gặp cường địch, liền xông vào.

Tích Thư Nhân cùng các tùy tùng hoảng hốt gọi Thiếu chủ, vội lao theo.

Hận Thiên Nữ tái mặt nói:

- Các ngươi, tiến vào?

Đoạn lướt vào theo. Mười mấy tì nữ ùa vào sau chủ nhân.

Đông Phương Thanh Vân xông vào trong Thanh Chủng, cảm thấy ở đây âm phong ào ào từng đợt, u ám dị thường, đường đi lối lại trong khu nhà mồ ngang dọc chi chít, khúc khuỷu có đoạn nhìn

không rõ năm ngón tay. Chàng thận trọng cảnh giới. Bỗng từ một góc xa vọng tới:

- Ò... ò... ta đói rồi...

Đông Phương Thanh Vân lao ngay về phía đó. Bỗng có tiếng cười lạnh lùng chặn trước:

- Tên tiểu tử nào dám xâm nhập Thanh Chủng điện của ta vậy?

Phía sau lưng chàng có hai bóng người vọt tới, chàng ngoảnh lại, là Tích Thư Nhân và Tiêu Phụng Hoàng. Chàng nói:

- Tiêu cô nương lùi lại, người kia võ công cao thâm khôn lường, nàng hãy cẩn thận mới được.

Tiêu Phụng Hoàng cảm động trước thái độ quan tâm của chàng, lưỡng lự chưa biết nên tiến hay thối.

Trước mặt họ hai trượng là một hán tử khôi vĩ, toàn thân choàng hắc y rộng thùng thình, chỉ chừa hai con mắt đảo qua đảo lại như chớp lóe.

Đông Phương Thanh Vân vận Bát Nhã Mật La thần công, hai tay đưa lên sẵn sàng phóng chưởng, cao giọng nói:

- Thiếu gia là Đông Phương Thanh Vân, xin hỏi các hạ là ai?

Bóng đen trả lời:

- Muốn biết, hãy tiếp một chưởng rồi nói sau.

Chưởng đã phóng, một luồng kình phong cuồn cuộn ập tới. Đông Phương Thanh Vân lập tức đẩy mạnh hai tay nghênh đón chưởng thế. Một tiếng nổ kinh thiên động địa. Đông Phương Thanh Vân bị dội ngược ra sau mấy bước.

Tiêu Phụng Hoàng vỗ nhẹ ra một luồng chưởng phong làm chỗ tựa cho chàng đứng vững lại. Bóng đen kia cười hắc hắc:

- Ngươi đã biết ta là ai hay chưa?

Đông Phương Thanh Vân cả giận:

- Làm sao biết ngươi là người hay quỷ?

Tích Thư Nhân tiến lên mấy bước và quát to:

- Đồng tướng quân chớ đại ngôn?

Bóng đen đáp:

- Phải, Mê Điện hiện nhiệm Đồng tướng quân đây. Thật là oan gia, lại gặp tiền nhiệm Đồng tướng quân của Mê Điện ngày xưa ở chốn này. Hóa ra là đồng môn cả.

Tích Thư Nhân lạnh lùng:

- Ai thèm là đồng môn với ngươi.

Bóng đen nói:

- Hiện thời, khi hai ta tranh luận ở đây, Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân đều đang ở trong kia gặp Tứ tiên, đã là hung đa cát thiểu. Tứ tướng quân bọn ta trấn giữ nơi này để đoạt Vương kiếm và Lục Giáp chân kinh. Khôn hồn giao nộp ngay, kẻo thịt nát xương tan tức thời.

- Nực cười.

Tích Thư Nhân nói và vung tay, hai ngón điểm nhanh tới huyệt Cự Phong và Thích Hội của đối phương.

Đồng tướng quân tay hữu vung kiếm công kích thượng, trung và hạ bàn của Tích Thư Nhân.

Một người từ phía sau chạy tới. Đông Phương Thanh Vân nhận ra Thần Quan Tú Sĩ. Phía trước thêm ba bóng đen choàng hắc y cùng vọt ra.

Đoạn lộ này chỉ rộng hơn một trượng. Tích Thư Nhân và Đồng tướng quân giao đấu đã chật chỗ, khó ai có thể xuyên qua chỗ họ.

Bỗng “bốp bốp” hai tiếng, Tích Thư Nhân và Đồng tướng quân đều thối lui cách xa hai trượng.

Một tiếng nói dịu dàng: “Tướng công? Tướng công?”

Hận Thiên Nữ đã tới bên Đông Phương Thanh Vân, đưa mắt nhìn bốn gã hắc y, đoạn bước lên mấy bước, lạnh lùng nói:

- Ta đếm từ một đến ba, kẻ nào không xéo đi, ắt bỏ mạng.

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy dư sức đối phó với địch nhân, liền bước lên chắn phía trước Hận Thiên Nữ, nói:

- Kẻ nào cả gan thì lại gần đây?

Đồng tướng quân trông thấy Hận Thiên Nữ đã khiếp vía, vả lại hắn vừa giao thủ với Tích Thư

Nhân, sức lực chưa hồi phục. Kẻ dám bước ra ắt không phải hắn.

Chỉ thấy Ngân tướng quân vung tay lao tới điểm hai huyệt Kỳ Môn và Thất Khảm của Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân cười khảy, thi triển Giao Long chưởng. Luồng kình lực mãnh liệt cuồn cuộn ập tới trước ngực Ngân tướng quân. Gã vội hít một hơi chân khí, đảo người né tránh, nhưng đã cảm thấy đau nhói bên mạng sườn.

Đồng tướng quân kinh ngạc, thấy chàng thiếu niên vừa đấu chưởng ban nãy sao lúc này lại thi triển võ công mạnh gấp bội, vội vung song chưởng công kích chàng.

Chàng dồn toàn lực vào Giao Long chưởng đẩy mạnh ra.

Hai tiếng hự cùng vang lên. Đông Phương Thanh Vân lảo đảo lui ba bước mới đứng vững, Đồng tướng quân chỉ lùi lại một bước.

Hận Thiên Nữ lạnh lùng đếm:

- Hai?

Đông Phương Thanh Vân kinh dị, cảm thấy nội lực bị tiêu tán. Tích Thư Nhân vội nói nhỏ:

- Kính thỉnh Thiếu chủ ngồi xuống vận công để độc khí không phát tác.

Đông Phương Thanh Vân biến sắc:

- Sao ngươi biết?

- Bẩm Thiếu chủ, tuy thần công của Thiếu chủ có thể tạm thời trấn áp độc khí Anh Túc, nhưng nếu dụng lực quá nhiều, độc khí sẽ thừa cơ lan rộng toàn thân. Nếu để nó tấn công vào tâm mạch, sẽ rất khó trị.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu.

Hận Thiên Nữ nói:

- Ta đã đếm đến ba, bốn vị chưa trốn chạy là có ý muốn chết. Vậy hãy lượng thứ cho Hận Thiên Nữ đại khai sát giới.

Nói đoạn liên tiếp búng ra bốn đạo hồng quang công kích bốn tướng quân.

Đồng tướng quân sớm đã có ý rút lui, hiềm vì ba vị tướng quân kia còn ở lại, hắn không thể bỏ

chạy một mình, đành chú mục theo dõi nhất cử nhất động của Hận Thiên Nữ. Khi nàng búng ngón tay, hắn vội tung chưởng ngăn cản, nhưng một đạo hồng quang nhắm trúng ngay huyệt Khí Hải của hắn, hai tay hắn thõng xuống bất lực.

Ba vị tướng quân kia cùng chung số phận.

Hận Thiên Nữ nói:

- Lần này ta nể tình, chỉ tước bỏ võ công của các vị, mà để cho mạng sống. Từ nay đừng để ta thấy mặt các vị. Thôi xéo cả đi?

Đông Phương Thanh Vân hỏi Tích Thư Nhân:

- Nếu độc khí không tan, hậu quả khôn lường ư?

Tích Thư Nhân nói:

- Đúng vậy, nhưng sau khi Thiếu chủ luyện thành Lục Giáp chân kinh thì sẽ giải được độc khí.

Hận Thiên Nữ quay sang hỏi:

- Độc khí gì vậy?

Tích Thư Nhân đáp:

- Thiếu chủ bị trúng Anh Túc độc khí của Địa Mộ giáo đã hơn mười ngày nay, hiện tại độc khí đang phát tác, tùy tùng muốn Thiếu chủ tạm ngồi vận công đợi khi nào luyện xong Bát Nhã thần công trong Lục Giáp chân kinh sẽ không lo gì nữa.

Hận Thiên Nữ biến sắc, cầm tay chàng nói:

- Tướng công mau ngồi xuống vận công đi. Tiện thiếp sẽ bảo vệ tướng công. Tạm thời đừng tiến sâu vào Thanh Chủng vội, đề phòng mọi bất trắc.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu, ngồi xuống.

Hận Thiên Nữ liền đặt hai tay lên sau lưng chàng, vận công truyền nguyên khí vào cơ thể chàng.

Đông Phương Thanh Vân thấy Hận Thiên Nữ làm như vậy thì cảm động vạn phần.

Được một lát, chợt có tiếng rú thảm vang lên. Rồi một bóng người từ phía trong lảo đảo bước ra, cách chỗ Đông Phương Thanh Vân chừng bốn trượng, yếu ớt gọi:

- Bẩm Thiếu chủ...

Đoạn ngã vật xuống.

Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc. Thụ Thi Chiêu Hồn võ công cao minh vậy mà bị hại, ắt người trong kia mạnh biết chừng nào. Chàng lướt tới bên Thụ Thi Chiêu Hồn, cúi xuống sờ mạch, thấy mạch đã tắt. Chàng choáng váng như muốn ngất đi. Đúng lúc ấy một bóng đen lướt qua như tia chớp cắp Thụ Thi Chiêu Hồn bay vọt qua đầu mọi người.

Đông Phương Thanh Vân định phát chưởng, lại một bóng người bay vút qua và gọi, giọng sang sảng:

- Quái Sấu, lão mang sư đệ của ta đi đâu?

Quái Sấu đáp:

- Thụ Thi Chiêu Hồn bị trúng Tiêu hồn đoạn mạch chỉ riêng lão phu chữa trị được thôi? Chẳng lẽ ngươi không biết điều đó?

Giọng sang sảng nói:

- Lão tưởng ta không chữa trị được ư? Để đó cho ta?

Quái Sấu nói:

- Thụ Thi Chiêu Hồn không thể tái hiện thân võ lâm? Kìa, kìa, ngươi lại truy đuổi lão phu, có Thiếu chủ kia, sao ngươi không trị độc cho Thiếu chủ của ngươi, lại cứ bám theo lão phu.

Đông Phương Thanh Vân chẳng hiểu ra sao, hai lão nhân kia đang giở trò gì?

Quỷ Tinh Linh hỏi:

- Bẩm Thiếu chủ, phải làm sao đây?

Đông Phương Thanh Vân càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, chưa biết hai lão nhân kia thật giả thế nào, không thể để họ mang Thụ Thi Chiêu Hồn đi, bèn nói:

- Đuổi theo?

Tích Thư Nhân liền nói:

- Bẩm Thiếu chủ, đuổi không nổi đâu.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu chủ chưa luyện thành thần công, hơn nữa đã có Bạch Sa lão nhân đuổi theo. Quái Sấu không dám công nhiên đối đầu với môn hạ của Tam Bí đâu?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Vấn đề là hai lão ấy thật hay giả.

- Bẩm Thiếu chủ, Bạch Sa lão nhân từng dùng mật ngôn, tùy tùng có thể chứng thực là thật. Lão mong Thiếu chủ lượng thứ cho lão, vì lão chưa thể kiến diện trực tiếp với Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Được, nhưng người đang giữ Thụ Thi Chiêu Hồn lại là Quái Sấu. Quái Sấu là chân hay giả?

Tích Thư Nhân đáp:

- Bẩm Thiếu chủ, Bạch Sa lão nhân từng sống nhiều năm với Quái Sấu, ắt biết là chân hay giả? Bạch Sa lão nhân được lệnh của chủ nhân là phải luôn luôn bám sát Quái Sấu cho đến khi nào Thiếu chủ luyện xong thần công. Lão cứ đuổi theo Quái Sấu không ngừng là vì lẽ đó. Nay Thiếu chủ có thể an tâm vào Thanh Chủng, nhưng phải quan tâm đến hai Thiếu chủ phu nhân, nhất là với Tiêu cô nương.

- Tại sao?

- Bạch Sa lão nhân bảo rằng Quái Sấu chú ý đến Tiêu cô nương, còn Hận cô nương võ công quán thế, Quái Sấu đương nhiên không dám bất kính.

Hận Thiên Nữ nghe vậy, bèn sa sầm mặt nói:

- Vừa rồi ta bận giúp tướng công vận công, nếu không ta đã đánh ngã Quái Sấu.

Lần sau gặp lão, ta sẽ làm cho lão sống dở chết dở, to gan thật, xem lão có còn dám động tới thê thiếp của tướng công nữa hay không Tiêu Phụng Hoàng cảm động nhìn Hận Thiên Nữ, không ngờ nữ nhân hiểm độc này cuối cùng lại bảo hộ cho nàng và mọi việc của Thiếu chủ.

Tích Thư Nhân nói:

- Bẩm Thiếu chủ phu nhân, không đơn giản như vậy.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Chẳng lẽ còn nguyên nhân gì khác?

Tích Thư Nhân gật đầu:

- Tùy tùng không rõ, nhưng nghe chủ nhân từng nói rằng nếu gặp môn hạ của Thần Bí Nhân thì không được xuất thủ đả thương họ, nếu bị họ công kích nhất thiết chỉ được né tránh.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Không được xuất thủ ư?

- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy?

- Nếu bị họ công kích, chiỉ được né tránh?

- Bẩm Thiếu chủ, đúng vậy.

Đông Phương Thanh Vân lẩm bẩm:

- Sao lại có chuyện bất công thế được? Chẳng lẽ chúng ta đuối lý so với họ?

- Bẩm Thiếu chủ, tùy tùng không rõ lý do.

Hận Thiên Nữ lắc đầu:

- Thế thì chỉ còn cách ta sẽ đồng hành với Tiêu cô nương, xem Quái Sấu có bản lĩnh đến nhường nào.

Đông Phương Thanh Vân trầm tư một lát, đoạn nói:

- Thôi, chúng ta đi. Ta đi trước, hai cô nương đi giữa, các tùy tùng đoạn hậu.

Đoạn chàng cất bước.

Chợt từ phía sau lưng văng vẳng giọng Quái Sấu:

- Bạch Sa lão nhân, ngươi cứ đuổi theo lão phu là nghĩa lý gì?

Giọng nói sang sảng đáp lại, có vẻ giận:

- Sư đệ của tại hạ bị lão cắp đi, tuy là vì hảo ý, nhưng chẳng lẽ lão cứ chăm chăm chú ý đến Thiếu chủ của tại hạ.

- Ồ, chỉ mình ngươi được gọi Thiếu chủ, còn ta thì không hay sao?

- Nói lời thừa? Xéo đi?

- Ai dám đuổi ta xéo đi? Ngươi đòi độc chiếm Thiếu chủ, nay Thiếu chủ đã có hai hậu duệ, phải chia phần cho lão phu mới công bằng chứ?

- Lão… lão quên chuyện ngày trước rồi hả?

- Ồ, ồ, lão phu bắt Tiêu cô nương, ngươi dám phản đối ư?

- Hừ…

- Đương nhiên ngươi không dám. Được, Thiếu chủ nghe đây, ngày trước nêu điều kiện có Bạch Sa lão nhân làm chứng, lão phu có thể đem Thiếu chủ phu nhân đi…

Lời chưa dứt, một bóng đen đã lướt nhanh như một làn chớp tới gần.

Đông Phương Thanh Vân cả giận, bất kể trước đây có điều kiện gì, phóng luôn hai chưởng.

Bóng đen nói to:

- Quái Sấu tham kiến Thiếu chủ?

Thân hình đã khéo léo hóa giải Giao Long chưởng của Đông Phương Thanh Vân, rồi với tới Tiêu Phụng Hoàng.

Hận Thiên Nữ từ từ giơ tay định thi triển Đạn chỉ huyết hồng. Tích Thư Nhân vội cao giọng kêu lên:

- Thiếu chủ phu nhân, đừng vọng động.

Hai lão nhân kia cũng đồng thời kêu lên:

- Xin chớ tàn sát đồng môn.

Hận Thiên Nữ kinh ngạc bất động. Đông Phương Thanh Vân cũng chẳng hiểu ra sao nữa.

Chỉ nghe tiếng Tiêu Phụng Hoàng nói:

- Tướng công, tái kiến.

Quái Sấu nói:

- Quái Sấu bái biệt Thiếu chủ, Thiếu chủ cứ an tâm vào Thanh Chủng luyện công, lần sau gặp lại sẽ chịu tội với Thiếu chủ.

Tiếp đó:

- Nào, nào, Bạch Sa lão nhân, ngươi phụng mệnh đuổi theo lão phu, lão phu phụng mệnh để cho ngươi đuổi, không ai bị thiệt thòi cả? Nào, đuổi đi?

Giọng nói xa dần.

Đông Phương Thanh Vân vừa bực bội, vừa kinh ngạc. Thiên hạ lại có chuyện ngược đời, bắt thê thiếp của người ta đi rồi còn bảo sẽ trở lại chịu tội, rồi thế nào là tàn sát đồng môn?

Nhưng chàng là người thông minh, nghĩ lại ba câu nói của Tích Thư Nhân, Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân, chàng đã hiểu thêm nhiều điều.

Rất có thể giữ Thần Bí Nhân và phụ thân chàng có quan hệ cực sâu xa, nếu không tại sao Quái Sấu lại gọi chàng Thiếu chủ, nhất là Quái Sấu nói: “Ngươi đòi độc chiếm Thiếu chủ? Thiếu chủ đã có hai hậu duệ, phải phân chia cho lão phu mới công bằng.” Tại sao phải chia đều hậu duệ? Chẳng lẽ Thần Bí cũng có quan hệ mật thiết với chàng như Tam Bí? Đó là quan hệ gì?

Chàng nghĩ chưa ra, bèn nói:

- Đi thôi?

Đoạn nắm tay Hận Thiên Nữ tiến sâu vào khu nhà mồ.

Một lát, chàng hỏi:

- Tích Thư Nhân tiền bối, Tiêu cô nương liệu có bị nguy hiểm không?

- Bẩm Thiếu chủ, từ nay Tiêu cô nương sẽ ở một nơi an toàn, sung sướng, hoàn toàn không có gì đáng ngại.

Đông Phương Thanh Vân gật gù yên tâm.

Còn Hận Thiên Nữ thấy chàng ưu ái với mình thì hoan hỉ dị thường. Bỗng có tiếng nói to:

- Vân nhi, hoan nghênh. Vân nhi đã tới.

Một lão nhân chạy ra đón. Đông Phương Thanh Vân nhìn lại, đó chính là Thạch Lan Dật Tiên, thì lòng chàng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Thạch Lan Dật Tiên tươi cười dang hai cánh tay khô gầy ôm chầm lấy Đông Phương Thanh Vân mà nói:

- Bao ngày mới gặp, Vân nhi thế nào rồi?

Đoạn đưa tay xoa đầu chàng như tổ phụ đối với tử tôn. Kỳ lạ thay Đông Phương Thanh Vân không nói gì, cứ ngã đầu vào ngực lão nhân.

Tích Thư Nhân biết quan hệ giữa Thiếu chủ và lão nhân kia phảng phất tình cảm như phụ tử.

Chỉ có Hận Thiên Nữ là ngơ ngác, không hiểu sao hai người giống như hai đại hán mình đồng da sắt lại yếu đuối đến thế.

Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả:

- Không có Vân nhi, thì cả cái mạng già này cũng như Tuệ Mẫn đều đã bị tiện nữ nhân nọ sát hại rồi.

Đông Phương Thanh Vân hỏi thăm sức khỏe của lão nhân. Lão nhân cười ha hả:

- Trong họa có phúc, tại Thanh Chủng này lão phu đã luyện xong một thứ võ công, bá chiếm Thanh Chủng, phụng mệnh Tam Bí chờ đón Vân nhi ở đây. Nay Vân nhi đã tới, mọi việc đều xong xuôi. Tứ tiên đã có thể đi.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Các vị tiên trưởng đều muốn đi ư?

- Không, lão phu không có việc gì khác, sẽ ở đây làm bạn với Vân nhi, còn ai muốn đi đâu là việc của họ.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Trong Thanh Chủng này chẳng lẽ không có người nào khác?

- Thì có Tứ tiên đó. Lão phu sẽ dẫn Vân nhi tới một chỗ tốt để Vân nhi có thể luyện công như ý.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu.

Dật Tiên dẫn mấy người đi sâu vào trong một hồi, tới một thạch thất rộng rãi, sáng sủa, bốn bức tường đá phẳng phiu. Trong đặt sáu chiếc giường đá ngay ngắn.

Đông Phương Thanh Vân gật gù vừa ý.

Hận Thiên Nữ ngả đầu vào ngực chàng, buồn bã nói:

- Chúc tướng công luyện thành thần công, tiện thiếp đi đây.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Nàng đi đâu?

- Thiếp trở về Không Trung quỷ lâm, muốn san bằng Ma cung và Quỷ lâm rồi sẽ đến hầu hạ bên cạnh tướng công, không biết ý tướng công thế nào?

Hận Thiên Nữ tiếp:

- Làm mấy việc đó chắc không phải một sớm một chiều đã xong, cho nên khi nào tướng công luyện xong xuôi tướng công hãy đến Quỷ lâm có được chăng?

Đông Phương Thanh Vân nghĩ cũng phải, chàng chưa biết khi nào luyện xong Lục Giáp chân kinh, cứ để nàng suy nghĩ thêm trong thời gian chờ đợi.

Hận Thiên Nữ không nở xa lìa chàng, nàng thổn thức:

- Mong tướng công đừng thất ước, thôi tiện thiếp phải đi rồi.

Nói đoạn nàng ủ rũ cúi đầu quay mình bước ra.

Thạch Lan Dật Tiên cười:

- Bao ngày nay chỉ có Tứ tiên ở trong Thanh Chủng này, mỗi hôm nói với nhau được vài lời đã chán, nay Vân nhi đến mới có người trò chuyện. Vân nhi, chúng ta trò chuyện chứ?

- Trò chuyện gì kia?

- Tình thế võ lâm thế nào, sau khi Vân nhi luyện thành chân kinh sẽ gánh trách nhiệm gì? Trước kia lão phu cứ ngỡ diệt xong Quỷ lâm, Ma cung là có thể thống lĩnh võ lâm, không ngờ còn bao tà phái khác.

- Tà phái nào vậy?

- Tam Bí bảo còn Tử Phủ mê điện, còn Địa Mộ giáo, còn Thái Cực bang, lại còn Thánh Chỉ giáo, mấy phái này đều đối địch với Tam Bí và Thần Bí Nhân, muốn chiếm đoạt báu vật của họ.

- Báu vật gì vậy?

- Lão phu không rõ, Sinh Tử Sinh không nói, lão phu làm sao biết. Chỉ nghe bảo nếu mấy vật ấy bị chúng chiếm đoạt thì hậu quả vô cùng nguy hại.

- Tiên trưởng đã gặp Sinh Tử Sinh ư?

- Gặp rồi, không gặp sao biết Vân nhi ngươi sẽ tới đây luyện công.

- Tiên trưởng còn biết những gì?

- Lão phu còn biết nếu võ lâm không có Tam Bí và Thần Bí Nhân thì chính nghĩa võ lâm đã vô tồn, sinh linh bị tận diệt từ lâu rồi.

- Tiên trưởng còn biết gì nữa?

- Lão phu còn biết vì sao bốn phái kia mãi tới gần đây mới lần lượt xuất đầu lộ diện.

Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ tới bên cạnh Đông Phương Thanh Vân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, tùy tòng đã có thể đặt quan tài và chiếc gùi xuống được chưa?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Được rồi, và hãy khôi phục bổn lai diện mục. Các vị đã nhẫn nhịn chịu đựng suốt mười lăm năm đằng đẳng, ta cảm kích bội phần.

Tích Thư Nhân đáp:

- Tuân pháp chỉ.

Đoạn gỡ gùi và đặt cỗ quan tài xuống. Tích Thư Nhân gỡ mặt nạ ra, đó là khuôn mặt đại hán mắt to, mày rậm, đường đường khí phách.

Đông Phương Thanh Vân nhìn ngắm khuôn mặt Tích Thư Nhân một hồi, đoạn bước lại bên cỗ quan tài, đưa tay định dụng lực bật nắp lên.

Chương 21: Tiêu Sương Mỹ Nhân

Tích Thư Nhân gằn giọng nói:

T

- Thỉnh tiên trưởng cùng các vị tạm ra bên ngoài cho.

Thạch Lan Dật Tiên vốn nóng lòng muốn xem trong quan tài cuối cùng là vật gì, nghe Tích Thư Nhân nói vậy đành lầm lũi đứng dậy bước ra khỏi thất.

Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ với Quỷ Tinh Linh đều đứng dậy bước ra theo, trước khi đi, Tích Thư Nhân nói:

- Bẩm Thiếu chủ, chúng thuộc hạ canh chừng ở bên ngoài cho Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân chưa kịp hồi đáp Tích Thư Nhân, nắp áo quan đã được nâng lên một chút, đồng thời từ bên trong có tiếng nói dịu dàng trong trẻo vọng ra:

- Điệt nhi, đưa y phục cho ta.

Cùng lúc một bàn tay trắng ngần nhỏ nhắn thò ra. Bàn tay ấy che lấp hoàn toàn tầm nhìn của Đông Phương Thanh Vân, chàng ngây người, nói chẳng nên lời.

Nguyên bàn tay kia trắng trẻo, nhỏ nhắn, có thể nói là đẹp tuyệt thế vô song.

Từ trong quan tài giọng nói dịu dàng trong trẻo lại vọng ra:

- Điệt nhi, mau đưa y phục cho ta. Ta là di nương của ngươi đây.

Lần này Đông Phương Thanh Vân nghe rất rõ ràng, chàng rúng động toàn thân vì rõ ràng di nương ở trong đó, thử hỏi làm sao không thất thần kia chứ? Chàng vội đứng dậy, ngạc nhiên nghĩ: “Người ở trong, sao y phục lại ở ngoài?”, bèn hỏi:

- Di nương, y phục của di nương ở đâu kia?

Thanh âm kia đáp:

- Ở trong tay ngươi ấy?

Đông Phương Thanh Vân kinh hãi, hai tay chàng làm gì có y phục nào? Bèn hỏi:

- Di nương, hai tay điệt nhi...

- Thật là một hài tử ngốc nghếch, không ngờ ngươi trở nên khờ khạo y hệt như lệnh tôn. Y phục của di nương ở trong gùi ấy. Lấy đưa cho ta.

Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Để điệt nhi đem lại.

Chàng vội lục tung chiếc gùi một hồi, thấy một bọc vải màu trắng, vội đặt vào bàn tay người trong áo quan, hỏi:

- Di nương, phải đây chăng?

- Đồ khờ khạo, sao lại không phải? Đóng nắp áo quan lại, chờ một chút ta có điều muốn nói với ngươi.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Bẩm vâng.

Có tiếng lịch kịch nhè nhẹ bên trong quan tài, Đông Phương Thanh Vân chợt nhớ ra bèn hỏi:

- Di nương có phải là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy chăng?

Thanh âm dịu dàng trong trẻo từ bên trong vang ra:

- Tại sao ngươi lại nghĩ đến cái tên đó, ngốc tử?

- Tại có người hỏi điệt nhi như vậy.

- Ngươi trả lời thế nào?

- Điệp nhi đáp phải.

- Tại sao ngươi lại trả lời như vậy, ngốc tử?

- Bởi vì, bởi vì...

Đông Phương Thanh Vân ấp úng không nói tiếp, bởi lẽ chàng sợ rằng nói ra e sẽ bất kính với vị

trưởng bối.

Từ trong quan tài tiếp tục vọng ra thanh âm dịu dàng:

- Nói đi?

Đông Phương Thanh Vân tựa hồ thu hết can đảm nói:

- Bởi vì điệt nhi cảm thấy cái tên ấy rất hợp với di nương.

Trong quan tài nổi lên tiếng cười:

- Vì sao lại hợp? Nói nghe coi?

- Điệt nhi cảm thấy mấy chữ ấy rất êm tai, di nương hẳn là rất mỹ lệ.

- Hồi trẻ ta quả thật như vậy, nay thì già rồi.

- Già rồi ư?

- Sao lại không già, ba mươi lăm tuổi rồi còn gì. Chẳng lẽ ngươi không biết ta nhập quan lúc hai chục tuổi, ở trong quan tài mười lăm năm sao?

- Ồ?

- Tại sao ngươi ngạc nhiên?

- Mười lăm năm trong quan tài, chẳng lẽ di nương không thấy cô đơn buồn chán hay sao?

- Cô đơn buồn chán là thế nào? Ta ở trong này bế quan luyện công đó? Ngốc tử, mẫu thân ngươi có sẵn linh đơn mười lăm năm, chẳng lẽ không sử dụng? Hiện tại ngươi hãy đem Lục Giáp chân kinh này cất vào trong túi. Lục Giáp chân kinh này vốn bọc trong y phục của ta đó. Nghe rõ chưa, cất vào túi cho cẩn thận rồi ngồi lên nắp áo quan?

Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc nói:

- Di nương, việc này, việc này...

- Thanh Vân nhi, có gì cứ nói với di nương.

- Điệt nhi sợ mạo phạm di nương.

- Vì sao? Ngươi kỳ quái thật.

- Di nương nằm bên trong quan tài, điệt nhi sao dám ngồi lên trên?

- Gã khờ này, trước khi ngươi ba tuổi, ta ngày ngày bế ẵm ngươi, ngươi tiểu tiện bao lần vào người ta, chẳng lẽ chưa mạo phạm ư? Ngồi lên đi, ta có điều muốn nói.

- Nhưng, nhưng di nương không định ra khỏi quan tài hay sao?

- Hiện tại còn chưa muốn.

- Vì sao?

- Vì ta sợ sẽ không giống như ta tưởng tượng?

Thật là một nữ nhân kỳ quái. Đông Phương Thanh Vân đành đáp:

- Mạo phạm di nương, kính thỉnh lượng thứ. Vân nhi ngồi lên đây.

Đoạn chàng ngồi lên nắp quan tài.

Thanh âm bên trong vọng ra:

- Thế mới là ngoan. Hiện tại, ta nói trước cho ngươi biết việc này. Ngươi có trách nhiệm phá tan Tử Phủ mê điện, tiêu diệt Thái Cực bang, chặn bước Địa Mộ giáo, hòa đàm với Thánh Chỉ giáo. Đó là bốn trách nhiệm nặng nề của ngươi.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi:

- Vì sao lại chỉ hòa đàm với một mình Thánh Chỉ giáo?

- Điều này ta sắp nói đây. Ngươi có biết chăng việc năm xưa bảy phái bị mất kinh với việc Lãnh Huyết Nhân Ma gửi thiếp thỉnh bảy phái mang kinh tới dự hội?

- Có nghe Thạch Lan Dật Tiên nói qua. Nơi Lãnh Huyết Nhân Ma luyện công có phải là trong Thanh Chủng (khu nhà mồ xanh) này chăng?

- Đúng vậy, Lãnh Huyết Nhân Ma sau khi lấy được bí kíp của bảy phái thì càng chuyên cần luyện tập, kết hợp với nội công của bản thân, y sáng lập nên Tử Phủ mê điện, sau đó không biết như thế nào lại bỏ Mê điện mà đi, một mình y mặc bộ y phục màu vàng, trước ngực thêu rồng với hai chữ “Thánh Chỉ”. Ai gặp y cũng phải quỳ xuống lĩnh chỉ, nếu y cao hứng thì cho là người ấy vô tội, còn không cao hứng liền lấy mạng họ. Việc y lấy mạng người tùy tiện như thế khiến nhân sĩ võ lâm vô cùng phẫn nộ.

Nhưng ai cũng sợ gặp y. Các cao thủ võ lâm chưa ai tiếp nổi ba chiêu của y đã bỏ mạng. Sau mới

biết Thánh Chỉ giáo là do Lãnh Huyết Nhân Ma lập ra, thật là một tên đại ma đầu trên thế gian.

- Tại sao điệt nhi phải hòa đàm với hắn?

- Bởi vì y quá lợi hại, hơn nữa tất cả những giáo đồ của Thánh Chỉ giáo xuất hiện trong võ lâm đều bị y ngấm ngầm hạ sát. Người trong võ lâm cũng có thể bị y điều tra, nếu gặp y, ngay cả Hận Thiên Nữ cũng không thể địch nổi ba chiêu của y. Nếu ngươi luyện thành võ công Lục Giáp chân kinh, mới có thể qua nổi ba chiêu của y.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Điệt nhi đã không nắm chắc phần thắng, sao lại có thể hòa đàm với hắn?

- Lý do rất đơn giản. Y từng tuyên chiến với võ lâm, ai thoát được một chiêu của hắn sẽ chết toàn thây, tiếp được hai chiêu miễn cho tội chết, còn nếu trong võ lâm có ai tiếp nổi ba chiêu của y thì y sẽ hòa đàm với người ấy rồi trở về quy ẩn, không lý đến mọi chuyện của võ lâm nữa.

Đông Phương Thanh Vân phẫn nộ:

- Khẩu khí quá ư ngông cuồng.

Thanh âm từ trong quan tài vẳng ra:

- Tuy ngông cuồng thật, nhưng y có lý để ngông cuồng, vì từ trước đến nay chưa có một ai vượt qua chiêu thứ hai của y. Thôi được, những điều trọng yếu ta đã nói xong, nay ta nói đến những chuyện thứ yếu. Sở dĩ lệnh tôn lệnh đường hiểu lầm nhau là do Điện chủ Tử Phủ mê điện và Bang chủ Thái Cực bang. Đương nhiên cả hai người ấy đều si mê mẫu thân của ngươi.

Điện chủ Tử Phủ mê điện là đồ tôn của Lãnh Huyết Nhân Ma, võ công cao siêu khó bề tưởng tượng, còn Bang chủ Thái Cực bang thì là một tên đại ma đầu ghê gớm.

Hai tên đó, mười lăm năm về trước từng ngấm ngầm sai phái các cao thủ của chúng sát hại phụ thân ngươi. Nhưng võ công của lệnh tôn cao hơn rất nhiều so với truyền thuyết trong võ lâm.

Dùng võ không xong, hai tên kia bèn tung tin thất thiệt, bảo lệnh tôn luyến ái lăng nhăng, còn lệnh đường hào hiệp ban phát tình cảm không kém. Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ, lâu dần đôi phu phụ trở nên nghi kỵ ghen bóng ghen gió lẫn nhau, cuối cùng đi tới bỏ nhau.

Đông Phương Thanh Vân cả kinh thất sắc hỏi:

- Hiện tại thì sao?

- Lệnh đường vĩnh viễn không xuất hiện trong võ lâm, đem đại nghiệp chưa thành đặt xuống vai

ngươi.

- Vậy điệt nhi phải làm sao đây?

- Ngốc tử, di nương chẳng vừa nói rồi sao? Ngươi hãy toàn tâm toàn lực luyện võ mà rửa oan cho song thân.

- Sự tình đơn giản vậy sao?

- Cũng khó nói, bảo giản đơn thì cực đơn giản, bảo phức tạp thì cũng vô cùng phức tạp.

Đông Phương Thanh Vân ngơ ngẩn nhìn đăm đăm vào vách đá.

Hiện tại chàng mới hoàn toàn hiểu rằng giữa phụ mẫu của mình lại có uẩn khúc thị phi ân oán như vậy, nên ngay từ khi lọt lòng chàng đã bị giao cho người khác nuôi dưỡng.

Nhưng chàng cảm thấy bậc phụ mẫu lẽ ra phải phân biệt rõ thị phi, không nên vứt bỏ nhi tử đi như vậy.

Có lẽ sự tình không đơn giản như thế. Nếu giữa hai người tình cảm bất hòa, phải bỏ nhau, thì hoặc phụ thân hoặc mẫu thân phải nuôi dưỡng chàng, tại sao lại đem chàng đi nhờ người khác nuôi dưỡng dục?

Điều di nương vừa nói mới là một nguyên nhân, chắc phải còn nguyên nhân chính thức nào đó mà vì nó Tam Bí mới không xuất hiện trong võ lâm, và cũng vì thế mà từ khi ra đời chàng chưa được biết mặt phụ mẫu.

Nghĩ vậy, chàng thở dài buồn bã.

Thanh âm trong quan tài vọng ra:

- Lệnh tôn lệnh đường kết hôn ba năm thì rời bỏ nhau, trong ba năm ấy ta với song thân ngươi cùng ở một nơi, thân thiết vô cùng, tuy ba mà là một?

- Chắc là Diệp di nương có cảm tình với gia phụ lắm?

- Lệnh tôn là tỷ phu (anh rể), phải nói là hảo tỷ phu. Tính tình cương trực, bất khuất, quả là một nam tử hán chính trực, ôi đáng tiếc?

Trong quan tài có tiếng thở dài não ruột khiến người nghe cũng đồng cảm giác sầu thương. Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Đáng tiếc điều gì?

- Đáng tiếc cũng chính trực như ngươi, cũng khờ dại một cách đáng thương, tóm lại là quá ư thật thà.

- Thế thì có gì là xấu?

- Phải, rất tốt, rất hay, nhưng sở dĩ tỷ phu, thư thư lìa bỏ nhau là vì tỷ phu muốn gánh lấy toàn bộ trách nhiệm. Tính cách của chàng là như vậy đó. Cho nên ta cho rằng sống trên đời mà quả chính trực thì sẽ luôn luôn bị thiệt thòi, ngươi nên coi đó là một kinh nghiệm.

- Ý của di nương là cần phải thức thời?

- Sai rồi. Người ta bảo người thức thời là tuấn kiệt, ta bảo kẻ thức thời là tiểu nhân.

Nam tử hán đội trời đạp đất, đúng là nói đúng, sai bảo thẳng là sai, còn thức thời nổi gì.

Có điều là trong võ lâm tà đạo quá nhiều, tuy tà không thắng chính, nhưng đạo cao có một thước, ma cao những một trượng, nếu không biết cách hành động của các nhân sĩ tà phái, thì khó tránh khỏi thiệt thòi trong mọi chuyện.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ lời này cũng có lý. Nhưng tà giáo có nhiều thủ đoạn, chẳng biết đâu mà lường, bèn hỏi:

- Nên làm thế nào?

- Phải sớm tưởng tượng, suy nghĩ cho kỹ.

- Phải sớm tưởng tượng ư?

- Đúng vậy, có nhiều sự ngộ nhận là do thiếu suy nghĩ, phàm sự gì suy nghĩ kỹ sẽ không phát sinh ngộ nhận.

Nữ nhân này thật là kỳ quái, lập luận của nàng quả là chính xác vô cùng. Nằm trong quan tài suốt mười lăm năm trời, thế sự ngoài đời bao nhiêu điều kỳ quái xảy ra, nàng đều biết. Việc nàng chui vào quan tài hẳn cũng có nguyên nhân thần bí?

Nguyên nhân gì vậy? Có thể là sự tranh chấp tình cảm.

Đông Phương Thanh Vân thử tưởng tượng, suy nghĩ, chưa biết nên nói ra thế nào cho tiện, thì thanh âm từ trong quan tài vọng ra:

- Điệt nhi, đang nghĩ gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân rụt rè đáp:

- Nghĩ tại sao gia phụ lại không thể xuất hiện trong võ lâm.

- Còn nghĩ gì nữa?

- Không?

- Điều này đã chứng tỏ ngươi thông minh hơn tỷ phu. Ngoài việc nghĩ tại sao gia phụ không xuất hiện trong võ lâm, ngươi còn nghĩ rằng việc ta tại sao lại vào nằm trong quan tài, hắn có liên quan với nhau, phải không?

- Ồ?

- Phải vậy không?

Nữ nhân này thật là tinh tường đáng sợ. Hồi chàng mới gặp Hận Thiên Nữ, chàng đã kinh ngạc về việc nàng có thể đoán trúng tâm sự của chàng, nhưng là vì giữa chàng và nàng ta mỗi người có lập trường riêng đối chọi nhau, nên sau đó chính chàng cũng đoán biết được ý đồ của nàng ta. Còn lúc này tình huống khác hẳn. Người này nằm trong quan tài mà có thể biết rõ tâm sự của chàng thì thật đáng kinh ngạc. Bèn đáp:

- Phải?

- Ngươi nghĩ rằng di nương chui vào quan tài là vì sự tranh chấp tình cảm chứ gì?

- Đúng vậy?

- Tốt, di nương nói cho ngươi hay, đúng đó, thế đối phương là ai, ngươi có biết không?

- Điệt nhi không biết.

- Nói ra khiến người ta giật mình, đối tượng tranh chấp tình cảm của di nương là ngươi đấy.

Đông Phương Thanh Vân đứng bật dậy, thốt lên:

- Là điệt nhi?

- Đừng lấy làm lạ. Ta không phải vì người khác, mà là vì chính ngươi đó. Ta chưa từng để mắt luyến ái bất cứ nam nhân nào trong thiên hạ, kể cả mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ Ngọc diện thư sinh Đông Phương Chấn Nghiêu. Tuy rất nhiều người si mê ta, nhưng ta chưa hề để mắt tới họ, cho nên không có chuyện tranh chấp tình cảm. Từ từ rồi ngươi sẽ minh bạch. Di nương tuy là một trong ba mỹ nhân của võ lâm, nhưng lại có một khuyết điểm lớn, ngươi thử đoán xem.

- Điệt nhi chịu, không biết.

- Xấu xí tột đỉnh, nói câu này e hơi quá, nhưng nếu luận về diện mạo, ta chỉ vào hạng bình thường, nhưng da thịt ta lại hơn bất cứ mỹ nhân nào, cho nên những kẻ hiếu sự mới xếp ta vào hàng đệ nhất mỹ nhân của võ lâm, lệnh đường là đệ nhị, thế có nực cười hay không?

Đông Phương Thanh Vân ngẩn ra, không biết nói sao, thanh âm trong quan tài lại hỏi:

- Ta hỏi ngươi có nực cười hay không, sao ngươi không trả lời?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Không hề.

- Tại sao? Nói cho ngươi hay, ngoài ngoại hiệu Tiêu Sương mỹ nhân, ta còn bị gọi là Hàn Ngạo Mỹ nhân. Gọi là Hàn Ngạo mỹ nhân, bởi suốt hai chục năm, trừ phụ thân và sư phụ, ta chưa hề nói chuyện với bất cứ nam nhân nào, ngay cả lệnh tôn cũng không dám giao đàm với ta. Có người bảo ta nên gọi ta là đệ nhất xú nữ trong thiên hạ.

Do đó nếu ngươi quá hứng thú, thì khi thấy mặt ta, bảo đảm rằng ngươi chẳng những hết hứng thú, mà suốt ba ngày sẽ không nuốt nổi miếng cơm.

- Vì sao vậy?

- Vì vẻ mặt của ta? Đã lạnh lùng lại ngạo mạn.

- Điệt nhi không tin.

- Vì sao ta lại như vậy? Ta không cừu, không oán người đời? Nhưng thiên tính nó vậy, ta có cách gì bổ cứu được? Di nương đã nói hết cả lời trong mười lăm năm rồi đó, Thanh Vân lại ngồi xuống quan tài đi.

Đông Phương Thanh Vân đành lại ngồi xuống quan tài, thanh âm bên trong tiếp tục vọng ra:

- Từ nay Thanh Vân không rời khỏi đây một bước, nếu chưa được di nương đồng ý, phải vĩnh viễn ngồi đây, biết chưa?

- Biết rồi, chẳng lẽ...

- Ta hiểu rồi, dĩ nhiên khi cần đại tiểu tiện thì ra ngoài.

Đông Phương Thanh Vân coi di nương như mẫu thân, đáp:

- Được.

- Trong lúc luyện công, bảo mọi người vào đây, Quỷ Tinh Linh thì canh chừng ngoài động khẩu, hỏi Tứ tiên xem lão có chịu truyền Tứ Thiên Quang thần công cho Thanh Vân hay không? Ta ở trong này nghe rất rõ, có gì ta sẽ hỏi ngươi.

Đông Phương Thanh Vân gọi Thạch Lan Dật Tiên cùng mấy người kia vào, bảo Quỷ Tinh Linh canh chừng bên ngoài động thất.

Thạch Lan Dật Tiên nghiêng nghiêng ngó khắp động thất một lượt, hỏi:

- Người đâu?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu đáp:

- Di nương của vãn bối vẫn chưa muốn ra khỏi quan tài.

Thạch Lan Dật Tiên kinh ngạc:

- Có chuyện vậy sao? Hay thật, cứ nằm trong quan tài mười lăm năm. Quái sự năm nào cũng có, riêng năm nay đặc biệt nhiều.

Mấy người đã ngồi xuống cả rồi, song Đông Phương Thanh Vân vẫn chưa đề cập tới Thạch Lan Dật Tiên việc truyền thụ Tứ Thiên Quang thần công, cuối cùng chàng miễn cưỡng hỏi:

- Thỉnh vấn tiên trưởng, có phải Tứ tiên đều ở trong Thanh Chủng?

Thạch Lan Dật Tiên gật đầu:

- Phải, cho đến lúc này Thiên Hoang, Địa Lão, Hải Cô vẫn chưa chết, chờ lệnh Thiếu chủ, vẫn giữ cửa vào thạch thất chưa có ý đi đâu.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu, muốn nói ra yêu cầu nhưng không thốt lên được. Nhưng mệnh lệnh của Diệp di nương tựa hồ có hàm ý sâu xa, nên chàng đành nói:

- Tiên trưởng, vãn bối có một yêu cầu nhưng khó nói vô cùng.

- Vân nhi, chẳng lẽ đối với ta Thiếu chủ còn khách khí ư? Nói đi.

Đông Phương Thanh Vân ngập ngừng:

- Tự dưng yêu cầu Tiên trưởng, quả là áy náy trong lòng, chỉ là do di nương của tại hạ muốn như thế...

Thạch Lan Dật Tiên nổi giận:

- Vân nhi, ngươi không phải là nữ nhân, sao cứ ấp a ấp úng như thế? Muốn học Tứ Thiên Quang thần công chứ gì? Để ta đi hỏi ba lão kia, đại khái không có vấn đề.

Đoạn lão phi thân vọt ra bên ngoài.

Lúc này thanh âm từ trong quan tài vẳng ra nghe như tiếng muỗi vo ve:

- Điệt nhi có biết vì sao di nương muốn ngươi tập luyện Tứ Thiên Quang thần công?

- Không biết.

- Điệt nhi, khi ta nhập quan tài, từng nghe thư thư ủy thác, chờ khi ngươi lớn lên, trưởng thành ta sẽ ra khỏi quan tài mà bảo hộ ngươi suốt đời, cho đến chết. Vậy ngươi có biết ẩn ý là thế nào không?

- Không biết.

- Quả là khờ khạo. Ta đã thề không gả cho ai để luôn luôn ở bên cạnh Vân nhi.

Điều này đã hoàn toàn hiển nhiên, ngươi vẫn chưa biết, nhưng ngươi có thể bảo đảm sẽ không mơ tưởng vẩn vơ đối với ta chứ?

Đông Phương Thanh Vân giật mình suýt nhảy lên, di nương quả thật thề suốt đời không gả cho ai để luôn luôn ở bên cạnh chàng, lại muốn chàng không được mơ tưởng vẩn vơ đối với nàng ư? Điều này... điều này..

Đông Phương Thanh Vân há hốc mồm kinh hãi.

Thanh âm trong quan tài lại vo ve bên tai chàng:

- Thế nào, ta bảo ngươi không được mơ tưởng vẩn vơ đối với ta, chẳng lẽ ngươi không dám bảo đảm?

Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, đáp:

- Lỡ tiểu điệt có ý mơ tưởng đối với di nương thì sao? Chúng ta tựa hồ đã nói xong chuyện này rồi.

- Chưa hề nói xong. Thực tình là ta có trách nhiệm suốt đời với ngươi, trước hết phải nói cho minh bạch. Thiên Quang thần công kỳ thực là thần công tối cao của võ học, điều này liên quan đến một cố sự, nhưng hiện tại chưa đến lúc nhắc tới cố sự đó. Trở lại thực tế, trong Thanh Chủng có một mật đạo, hãy dùng Tứ Thiên Quang thần công phá cửa bí mật vào đó xem thật hư.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi:

- Tại sao di nương biết?

- Ngày trước ta từng nghe sư phụ nói, trong Thanh Chủng có thể còn có một nội mộ nên ta nghĩ rằng trong Thanh Chủng có mật đạo, nên mới bảo ngươi học Tứ Thiên Quang thần công. Chuyện này chắc chưa ai nghĩ được ra. Điệt nhi, ngươi có cảm tưởng như thế nào về ta?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Di nương lòng dạ thanh cao, trí tuệ siêu nhân.

- Không ngờ ngươi khéo ăn nói hơn hẳn lệnh tôn, chẳng trách quá nhiều thiếu nữ thích ngươi.

- Sao di nương biết?

- Ta nằm trong quan tài chớ có chết đâu.

- Ồ?

- Các ngươi trò chuyện với nhau, ta nghe rõ mồn một.

- Ồ?

- Điệt nhi, lão quỷ Thạch Lan đến rồi kìa, chắc Tứ tiên đã đồng ý, vậy cứ y lời ta mà làm, tạm thời không nói nữa.

Lát sau, quả nhiên Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả tiến vào, Đông Phương Thanh Vân ngẩng đầu nhìn, thấy tay Thạch Lan cầm mấy tờ giấy. Lão bước tới bên chàng nói:

- Thành công rồi.

Đông Phương Thanh Vân thật không ngờ võ công của Diệp di nương lại cao cường như vậy. Nàng ở trong quan tài mà nghe được lời đối thoại từ xa của Tứ tiên.

Chàng cung tay nói:

- Đa tạ Tiên trưởng.

Thạch Lan Dật Tiên cả cười:

- Thực ra Tứ tiên vô cùng cảm kích ân cứu mạng của ngươi, cũng vô cùng cảm kích đại đức của lệnh tôn. Tứ Thiên Quang thần công nhỏ mọn này các lão phu đâu có ý bảo lưu cho riêng mình.

Đoạn đưa cho Đông Phương Thanh Vân, nói:

- Có bốn tờ đây, Thiếu chủ cứ từ từ mà tập luyện nghe?

Đông Phương Thanh Vân tiếp nhận luôn miệng cảm tạ, lúc này chàng nghe thanh âm vo ve từ quan tài văng vẳng bên tai:

- Điệt nhi, cất cẩn thận đi đã, đợi có cơ hội hãy trao cho ta.

Đông Phương Thanh Vân biết hiện thời chưa thể hồi đáp, sẽ bị lộ chân tướng, chỉ "ừm" một tiếng.

Đêm đã xuống, ai nấy đều ngồi ở giường mình mà vận công. Đông Phương Thanh Vân biết rằng mấy người kia đều là đệ nhất cao thủ võ lâm, khó có thể trao bí quyết Tứ thiên Quang thần công cho Diệp di nương.

Chàng là người quang minh chính đại, không ưa trò lén lén lút lút. Lúc này bốn tờ ghi bí quyết Thiên Quang thần công như đè nặng xuống người chàng đến nghẹt thở.

Chàng vô cùng kinh ngạc, Diệp di nương đã nằm trong quan tài suốt mười lăm năm, giá ở địa vị người khác thì chỉ mong ra khỏi quan tài sớm ngày nào hay ngày ấy, đằng này tại sao nàng lại nhẫn nại đến mức đó? Nàng không phải là thân quyến của chàng, tại sao lại đối tốt với chàng như vậy?

Chàng biết đêm nay không trăng nhưng lại hi vọng có ánh trăng chiếu vào trong động.

Kỳ quái là đêm nay chàng trằn trọc khó ngủ.

Chàng ngồi trên quan tài, vận công mấy lần, nhưng nửa chừng đều bị đứt đoạn, nếu chàng không luyện được Bát Nhã Mật La công của Phật môn chính tông thì đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Lúc này có tiếng từ trong quan tài vọng ra:

- Nằm xuống quan tài mà ngủ?

Đông Phương Thanh Vân giật mình. Thử hỏi chàng ngồi im lặng, hoàn toàn không cựa quậy, tại sao nàng lại biết là chàng không ngủ? Bèn đáp:

- Đêm nay không ngủ được.

- Điệt nhi, chẳng hiểu tại sao sau khi gặp ngươi, ta lại muốn nói nhiều lời như thế. Những điều ta vừa muốn nói với ngươi còn nhiều hơn cả những gì ta nói trong ba mươi năm qua, ngươi có tin hay không?

Đông Phương Thanh Vân đáp khẽ:

- Tin?

- Ngươi quả là một động vật kỳ diệu, như ta đã nói, ta đợi chờ suốt mười lăm năm, vậy mà gặp được ngươi, lúc này ngươi đang ở bên ta, ta lại không đủ dũng khí để ra khỏi quan tài.

Đông Phương Thanh Vân không biết hồi đáp thế nào.

Di nương lại tiếp:

- Ngươi ngủ không được vì hiện tại ngươi mới biết trách nhiệm của ngươi quá trọng đại, từ nay ngươi phải có nổ lực như lạc đà mới khắc phục nổi bao gian nan. Còn ta thì sao? Những năm tháng vừa rồi, tuy đã quá quen với thứ sinh hoạt đều đều an nhàn trong quan tài, nhưng từ nay lại sợ phải thấy cánh hoa nở trăng sáng, đông hàn tuyết trắng, ôi, ôi?

Đông Phương Thanh Vân cảm động, nghe những lời nói văng vẳng từ trong quan tài vọng ra, tựa hồ chính chàng đang nói vậy.

Thanh âm kia lại văng vẳng:

- Điều tối trọng yếu là Vân nhi, một lời vô tâm của ta cuối cùng mang lụy suốt đời, là họa hay phúc còn chưa rõ. Tóm lại, thiên hạ chỉ có chuyện nam nhi bảo hộ nữ nhi, đằng này ta lại...

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Di nương, di nương thì sao?

- Ta ấy ư? Ta lại bảo hộ nam nhi, ta sẽ suốt đời bảo vệ ngươi. Hiện tại ta mới biết là ta không xứng với người mà ta bảo hộ.

- Như thế không công bằng.

- Cái gì không công bằng.

- Di nương, di nương có cuộc sống hạnh phúc của di nương, còn Vân nhi thì sao? Đường đường một nam tử hán, sao lại để di nương phải bảo hộ? Hơn nữa, di nương đã vì Vân nhi mà nằm trong quan tài mười lăm năm trời, hy sinh toàn bộ tuổi thanh xuân, Vân nhi nỡ lòng nào để di nương tiếp tục hy sinh kia chứ?

- Thế thì vì sao lại không công bằng?

- Di nương đã luống tuổi, phải tìm một chốn qui cư, làm sao có thể vì Vân nhi mà bỏ phí đại sự cả một đời?

- Điệt nhi, ngươi nghĩ sai rồi.

- Điều này...

- Ai bảo ta không qui cư?

- Ồ, Vân nhi biết mà.

- Biết cái gì? Nói nghe coi, đừng có ra vẻ ta đây thông minh.

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Thế mới công bằng. Sau khi di nương tìm được chốn qui cư hãy chiếu cố tới Vân nhi là xong.

Có tiếng cười êm ái trong quan tài một hồi, rồi mới vọng ra thanh âm dịu dàng:

- Khờ đến mức đáng sợ, thật thà đến mực nực cười.

- Sao kia?

- Sai rồi?

- Điệt nhi có gì sai?

- Chẳng những quá sai, mà còn quá khờ. Nếu ta muốn gả cho ai, thì ta đã chọn từ lâu, há lại cam chịu nằm trong quan tài suốt mười lăm năm. Đạo lý đơn giản như thế mà không đóan ra, còn tự xưng là trí tuệ siêu quần, chẳng nực cười quá sao?

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy hơi giận nói:

- Đương nhiên di nương thông thái cao quí hơn hẳn kẻ điệt nhi lỗ mãng ngu si này, điệt làm sao dám sánh với di nương kia chứ?

Tiếng cười vọng ra:

- Hảo điệt nhi của ta nổi giận rồi phải không?

Đông Phương Thanh Vân bị tiếng cười trong quan tài chinh phục, chàng ấp úng nói:

- Kính thỉnh di nương lượng thứ cho điệt nhi, điệt nhi quả không được đại nghịch mà nổi giận với di nương như vậy. Mong di nương chớ để tâm.

- Dám nhận lỗi là dũng khí, kính lão là nhân. Chỉ tiếc trí còn thiếu, nhưng phần khiếm khuyết ấy đã có ta bổ khuyết cho ngươi đến suốt đời.

Đông Phương Thanh Vân kinh hoàng đứng bật dậy:

- Di nương…

- Làm gì mà hoảng hốt như vậy, mọi người đều bị ngươi đánh thức dậy cả rồi, ngồi xuống đi, mau lên nào, ngồi xuống.

Đông Phương Thanh Vân giật mình vội ngồi xuống. Trong bóng tối, chàng thấy Thạch Lan Dật Tiên, Tích Thư Nhân cùng ba thuộc hạ đều mở to hai mắt nhìn về hướng chàng. Tích Thư Nhân quì xuống đất hỏi:

- Thỉnh Thiếu chủ đã phát hiện điều gì chăng?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Không sao, thỉnh các vị cứ ngủ yên.

Thạch Lan Dật Tiên đặt tay lên vai chàng hỏi:

- Oa nhi, nói cho lão phu hay, ngươi vừa đùa cợt gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân biết nếu không nói rõ, Thạch Lan Dật Tiên sẽ không chịu để yên, bèn ấp úng:

- Thanh Vân giao đàm với di nương đó thôi.

Bốn người kia cùng “à” một tiếng. Thạch Lan Dật Tiên thì cười ha hả:

- Lão phu quá đa nghi.

Đoạn quay trở lại giường, nằm xuống. Mấy người kia cũng trở về nguyên vị.

Chỉ riêng Đông Phương Thanh Vân là ngồi ngây như thạch tượng, chưa biết nên làm thế nào, bỗng nghe thanh âm vo ve bên tai:

- Thật là khờ dại đến mức đáng sợ, thật thà đến mức nực cười, hà tất phải nói thực với lão quỷ kia. Nói cho ngươi biết vừa rồi, họ tới sát bên ta, ta biết họ sẽ ngủ say tối thiểu một giờ nữa, hiện tại ngươi hãy nghe ta nói, hãy đứng lên, đưa bốn tờ Thiên Quang thần công cho ta.

Đông Phương Thanh Vân mơ mơ hồ hồ đứng dậy, nắp quan tài đã nâng lên chừng ba tấc, một bàn tay ngọc ngà lại giơ ra.

Trong bóng tối, bàn tay nhỏ nhắn trắng như tuyết, nếu không phải Đông Phương Thanh Vân sớm có giới tâm, nhất định đã bị mê hoặc, chàng bèn đặt bốn tờ bí quyết vào tay nàng.

Chạm vào bàn tay ấy, chàng chỉ cảm thấy lạnh như băng, trơn bóng như ngọc.

Nấp quan tài lại hạ xuống, giọng nói dịu dàng mới vẳng ra:

- Sao ngây người ra như thế? Lại ngồi xuống như cũ đi.

Đông Phương Thanh Vân sực tỉnh, nếu không phải trong bóng tối, hẳn có thể thấy khuôn mặt anh tuấn của chàng đỏ bừng. Chàng vội ngồi xuống nắp quan tài, thanh âm nhu hòa lại vẳng ra:

- Trước khi trời sáng, ta sẽ tổng hợp bốn tờ bí quyết thành một mà truyền cho ngươi. Đến lúc cần, ngươi sẽ luyện trước Tứ Thiên Quang thần công, biết chưa?

Đông Phương Thanh Vân ngẩn ngẩn ngơ ngơ. Vì sao? Vì vừa rồi chàng nghe Diệp di nương bảo rằng nàng sẽ suốt đời ở bên chàng để bổ khuyết cho chàng. Thế là có ý gì?

Chàng thực không dám nghĩ tiếp, bởi vì di nương bảo chàng có dám bảo đảm sẽ không nghĩ vẩn vơ về nàng, đã thế nàng bảo phần chàng bị khiếm khuyết thì chính nàng lại có, cho nên suốt đời nàng sẽ ở bên cạnh để bổ khuyết cho chàng.

Chẳng lẽ lại là…

Dừng lại, đừng nghĩ thêm, nếu không há chẳng phải sẽ phạm di nương, huống hồ chuyện đó không khi nào có thể xảy ra.

Thanh âm dịu dàng văng vẳng:

- Điệt nhi, ngươi vừa nghĩ vẩn vơ đối với di nương phải không?

Đông Phương Thanh Vân vội nghiêm giọng đáp:

- Chỉ là hồ nghi chưa rõ, Vân nhi đấu dám… với di nương…

- Ta biết ngươi đương nhiên không dám nghĩ vẩn vơ về di nương, nhưng ngươi hồ nghi điều gì phải không?

- Phải?

- Kể cũng chẳng trách được ngươi nghĩ ngợi. Vừa rồi ta nói đùa, đòi ngươi bảo đảm như thế chỉ là để ngươi đừng vì di nương mà phân tâm trong lúc luyện công. Di nương hoàn toàn thực tình đó.

- Thực tình thế nào?

- Cứ bảo đảm trước đi đã.

Đông Phương Thanh Vân đành nói:

- Vân nhi bảo đảm tuyệt đối từ nay sẽ không vì thực tình của di nương mà phân tâm trong lúc luyện công, nhưng thực tình của di nương là thế nào mới được chứ?

- Giữa ta với ngươi có thực tình.

Đôi bên im lặng hồi lâu, Diệp di nương mới nói tiếp:

- Vừa rồi ta trót buột miệng, hối hận không kịp, nhưng việc này sớm muộn cũng phải cho ngươi biết thôi. Vừa rồi ngươi chạm vào bàn tay ta, có cảm giác thế nào?

- Di nương muốn Vân nhi trả lời sao đây?

- Ngươi có thích cầm tay ta hay không?

Đông Phương Thanh Vân ngẩn người.

- Ta biết ngươi chẳng dám trả lời. Di nương nói cho ngươi biết câu này, tay ta là của ngươi, thân thể ta là của ngươi, dòng máu trong tim ta cũng thuộc về ngươi...

Đông Phương Thanh Vân câm lặng sững sờ.

Thanh âm dịu dàng lại tiếp:

- Năm xưa lệnh đường đã cứu mạng ta, ta đã đáp ứng với lệnh đường sẽ vì ngươi mà thủ thân trong quan tài để ngày sau vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi. Điệt nhi khờ dại, nghe câu này lại ngẩn người ra chứ gì?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Không dám tin.

- Phải, ngay cả ta sau đó cũng không dám tin, chỉ một câu nói vô tình, cuối cùng lại thành thê nhi của điệt nhi khờ dại, đương thời ta không hối hận, hiện tại cũng không hối hận, sau này cũng sẽ không khi nào hối hận.

- Ồ?

Đông Phương Thanh Vân không tin vào tai mình nữa, trong lúc ngẩn ngơ chỉ thốt lên được một tiếng “ồ”.

- Ngươi không muốn kết hôn với di nương chứ gì?

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy bẽn lẽn:

- Điều này... điều này...

- Sự thực hơn là hùng biện, điệt nhi khờ dại coi thường di nương phải không?

- Sao nói thế, sao lại nói thế...

- Ngươi chê di nương già quá rồi, hoặc giả như ta nói, dung nhan bình thường không bằng Tiêu cô nương, Hận Thiên Nữ chứ gì?

- Không phải, không phải. Di nương...

- Ta biết, hiện tại ngươi rất khó lý giải. Đương thời, khi lệnh tôn nghe bảo ta sẽ làm thê nhi của ngươi, lệnh tôn cũng kinh hoàng dị thường, đến mức vừa giận vừa vui, liền phủ quyết ngay..

Đông Phương Thanh Vân từ khi bước vào giang hồ đến nay đã biết bao lần vào sinh ra tử, dù gặp chuyện gì cũng đều điềm nhiên vững vàng, vậy mà đêm nay gặp di nương, chàng lại vạn phần lúng túng, nghĩ rằng trong thiên hạ không có việc nào khó xử như chuyện này.

Chàng đang nghĩ cách đi khỏi đây càng xa càng tốt, điệt nhi mà lấy di nương được ư? Nàng với mẫu thân chàng là thư muội, làm sao lại có thể kết hôn với chàng?

Chỉ nghe văng vẳng bên tai:

- Ngươi không muốn biết ư?

Đông Phương Thanh Vân đành nói:

- Thỉnh di nương nói thật minh bạch xem nào?

Thanh âm vọng ra nghe ai oán, lưu loát:

- Kể lại từ đầu thì Nhất Chi Mai, Lãnh Tiên Nữ, Hận Thiên Nữ,... đều đến sau ta.

Bởi vì mười lăm năm về trước ta đã đính hôn với ngươi. Ta nhập quan tài, tuy nói cho dễ nghe là để luyện công, kỳ thực là vì oan gia nhà ngươi. Nghĩ rằng nếu một thân nữ nhi xông xáo võ lâm, khó tránh thoát khỏi tay bọn nam nhi háo sắc, chi bằng nhập quan tài yên ổn trong mười mấy năm. Điệt nhi khờ dại, ta hỏi ngươi, như vậy ta có thanh bạch hay không?

Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Đương nhiên là vô cùng thanh bạch.

- Thế thì không có lý do gì trách cứ ta, vì ta đã chịu gian khổ nằm trong quan tài thật hẹp, tối tăm suốt mười lăm năm trời, bất kể ngươi hữu tâm hay vô tình, chỉ cần ngươi nói câu vừa rồi ta đã mãn nguyện. Nghĩ lại, thật cảm khái muôn phần giữa nam với nữ sao quá bất công, nam nhân có thể năm thê bảy thiếp, còn nữ nhi? Gái chính chuyên không được nhị phu, mới gọi là trinh tiết. Phải tuyệt đối thủ tiết. Ta với ngươi đã đính hôn trước mấy nữ nhân kia bao nhiêu năm, thử hỏi ta có phải là nguyên phối phu nhân của ngươi hay không?

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hết chỗ nói.

- Nay ta lại kể cho ngươi biết vì sao ta trở thành thê nhi của ngươi.

Đương thời, ngươi mới hai tuổi, còn ta mười tám vẫn xưng hô thư muội với mẫu thân ngươi. Có thể nói gọn trong một chữ “duyên”. Hồi ấy, ta yêu thương ngươi vô cùng, một buổi hoàng hôn nọ, ta tắm rửa cho ngươi, cùng lệnh đường mặc y phục. Lúc ấy có thể nói là một sự tình cờ, ta càng đùa giỡn với ngươi càng yêu mến ngươi, bèn nói vui với lệnh đường:

- Thanh Vân nhi giá là của muội thì hay quá?

Lệnh đường bèn đáp:

- Thì thư thư tặng nó cho muội đó.

Ta cao hứng bảo rằng một lời đã quyết, nặng tựa Thái sơn, lệnh đường liền nói:

- Được, muội làm mẫu thân thứ hai của nó.

Ta với lệnh đường vẫn quen đùa giỡn với nhau, ta liền cười nói với ngươi:

- Không, ta đã không thể sinh ra Thanh Vân nhi, thì tối thiểu để ta gả cho ngươi vậy.

Lệnh đường cười ngặt cười ngẽo, ôm bụng mà cười, rồi nói:

- Thế thì muội sẽ là hảo tức phụ (con dâu) của ta.

Nghe câu nói đó, ta giật mình, chẳng lẽ quả thật lương duyên là do thiên định, điều kỳ quái là lúc ấy ta chợt cảm thấy ngươi là phu quân của của ta, ta bèn quả quyết đáp:

- Vậy thì thư thư là mẫu thân của muội, vậy tức phụ xin vái ân lễ.

Lúc ấy, lệnh tôn vừa bước vào phòng, nghe câu nói đó mới nói:

- Đùa giỡn gì lạ thế, làm sao chúng ta có thể nhận muội làm tức phụ?

Ta không phân bua gì hết, lập tức vái lạy lệnh tôn ba vái. Phụ mẫu của ngươi vô cùng kinh ngạc, sau đó lệnh đường không dám đùa giỡn với ta nữa, nhiều lần phủ định hôn sự. Đến khi phụ mẫu ngươi rời bỏ nhau, ta lại bẩm cáo về quyết tâm và ý định của ta gả cho ngươi, một là nhờ người mật truyền rằng ta bế quan luyện công, hai là để chờ đợi ngươi trưởng thành, ta quyết định nhập quan. Hồi ấy tính là phải đợi mười bảy năm, khi ngươi tròn hai mươi tuổi mới trở lại võ lâm, không ngờ ngươi xuất hiện sớm hơn ba năm. Nay ta hỏi ngươi, ta có phải là nguyên phối phu nhân hay không?

Đông Phương Thanh Vân giật mình, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực đáp:

- Chuyện này khiến điệt nhi phải ứng phó thế nào đây?

Thanh âm dịu dàng văng vẳng thúc giục:

- Sao, có thừa nhận hay không?

Đông Phương Thanh Vân lại giật mình:

- Không phải, không phải...

- Hay là ngươi chê ta già? Nữ nhi ba mươi tuổi đã toan về già, không xứng với một thiếu niên anh tuấn như ngươi? Vậy thì, thỉnh vấn tướng công, phải nói thế nào đây?

Đông Phương Thanh Vân cố thu hết can đảm đáp:

- Di nương, Vân nhi tự cảm thấy tuổi còn nhỏ, thực không xứng đáng hôn phối với di nương.

- Ta già rồi, nếu được thừa nhận sẽ cảm kích vô cùng, còn nếu khinh khi tiện thiếp, thì chẳng qua là thiên định. Tiện thiếp chỉ còn cách thủ tiết.

Đông Phương Thanh Vân tái mặt nói:

- Di nương...

- Đừng gọi là di nương nữa, tiện thiếp đã nói minh bạch rồi mà...

- Thế thì...

- Cứ gọi tiểu danh của tiện thiếp là Đại Thúy.

Đông Phương Thanh Vân hồi lâu mới nói:

- Đại Thúy, tại hạ tuy chưa biết mặt nàng, nhưng sự thực tại hạ là một nam tử lỗ mãng, đã hủy hoại tuổi thanh xuân của nàng...

- Tướng công, đừng nói như vậy? Tướng công là nam tử, không cần phải giải thích với tiện thiếp, chỉ đợi công tử nói một câu thôi, có muốn nhận nguyên phối phu nhân hay không, nếu không muốn, tiện thiếp sẽ tự động nhường lại thân phận phu nhân cho người khác, điều kiện thật quá giản đơn.

Đông Phương Thanh Vân vừa ngạc nhiên, vừa giận:

- Nàng đã vì tại hạ nằm trong quan tài suốt mười lăm năm, chẳng lẽ ta không thể nói một lời cảm kích?

- Cảm kích tiện thiếp ư? Không cần phải nói đâu.

Đông Phương Thanh Vân "ồ" một tiếng, can đảm nói:

- Nàng là nguyên phối phu nhân của tại hạ, phụ mẫu chứng hôn trước, tại hạ thừa nhận sau, từ nay trở đi, Thanh Vân này nếu phụ bạc nàng…

Thanh âm dịu dàng cắt ngang lời chàng:

- Tiện thiếp không cần tướng công phải thề, tiện thiếp đa tạ tướng công đã thừa nhận, tiện thiếp sẽ luôn luôn ở bên cạnh tướng công, suốt đời hầu hạ tướng công.

- Tại hạ rất muốn nhìn thấy nàng.

- Tướng công, đó có phải là mệnh lệnh không?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Không, không phải. Chỉ là nêu ý kiến, nàng tự do lựa chọn.

- Sai rồi, sai rồi, trước khi tướng công thừa nhận, tiện thiếp còn có quyền lựa chọn, từ nay tiện thiếp phải tòng phu, làm theo mọi ý muốn của tướng công. Kính thỉnh tướng công lui sang một bên để tiện thiếp ra khỏi quan tài.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Hiện tại nàng vẫn nên ở trong quan tài.

- Tướng công, tiện thiếp đợi lệnh đây.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Cuối cùng thì nàng có muốn ra khỏi quan tài hay không?

- Tiện thiếp vừa muốn, vừa chưa muốn.

- Tại sao?

- Tiện thiếp sợ lắm.

- Sợ cái gì?

- Sợ gặp tướng công.

- Kỳ quái?

- Tướng công thử nghĩ xem, nếu nhiều nữ nhân si mê tướng công như thế, đủ biết tướng công là mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ. Một người như Hận Thiên Nữ đâu dễ si mê ai, còn tiện thiếp thì sao? Có thể nói đã già nua, sợ rằng tiện thiếp hoàn toàn không xứng với tướng công.

Đông Phương Thanh Vân nghe vừa cảm kích vừa thán phục.

Thật là kỳ quái. Thiên hạ lại có một nữ nhân như nàng, vì phu quân mà chịu nằm trong quan tài suốt mười lăm năm. Một nữ nhân có thể thủ tiết ba năm bên mộ trượng phu đã là chuyện hiếm có, đấy là vẫn còn được ngắm nhìn trời mây hoa cỏ, đằng này nằm trong quan tài chật hẹp, tăm tối, một ngày đã khó chịu, nói gì những mười lăm năm.

Thật là một phẩm chất cực kỳ hi hữu, trong thiên hạ không thể tìm ra người thứ hai, mình có đức năng gì mà được một thê nhi như vậy, dù nàng có xấu như ma, cũng phải ngắm nàng, quí nàng như thân mình.

Nghĩ vậy chàng bèn nói:

- Dù gì đi nữa, nàng cũng là nguyên phối phu nhân của Thanh Vân đây.

- Tướng công không chê tiện thiếp già nua ư?

- Không?

- Thế thì tiện thiếp muốn nhìn thấy tướng công có được chăng?

- Được.

- Nhưng chưa phải ngay lúc này?

- Khi nào?

- Tướng công muốn nhìn mặt tiện thiép ư, để sau khi tướng công luyện thành thần công được chăng?

Đông Phương Thanh Vân đương nhiên muốn nhìn mặt thê nhi của mình, nhưng chàng biết rằng nàng chưa gấp nhìn mặt chàng, bèn đáp:

- Gấp thì có gấp, nhưng phải đợi luyện thành Thần công đã.

- Tiện thiếp già nua, xấu xí lắm. Thôi thỉnh tướng công ngủ đi thôi.

Đông Phương Thanh Vân ngẩn ngơ ngồi xuống.

Nhân thế dời đổi, biến hoá vô thường, di nương của chàng thoạt đầu gọi chàng là gã điệt nhi khờ dại, nay lại gọi chàng là tướng công là phu quân thì ai có thể tưởng tượng nổi.

Nhất là nàng cứ luôn miệng “tiện thiếp già nua, xấu xí lắm”.

Nhưng căn cứ vào ngoại hiệu đệ nhất mỹ nhân trong võ lâm thì không thể xấu được. Hơn nữa, một nữ nhân ngoài ba mươi tuổi tuy chẳng thể nói là trẻ, nhưng cũng chưa đến nổi già nua. Đã vậy, từ nay trở đi chàng như có một thư thư luôn ở bên mình ái hộ, thì còn gì tốt bằng kia chứ?

Đông Phương Thanh Vân bất giác thở dài.

Thanh âm dịu dàng lại văng vẳng:

- Tướng công hối hận rồi sao?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Không, không phải vậy?

- Sao lại thở dài? Tướng công có thể nói minh bạch để tiện thiếp phân ưu được chăng? Tiện thiếp có cái vinh hạnh đó không?

Trả lời thế nào đây? Đông Phương Thanh Vân vội đáp:

- Hàng ngàn ý nghĩ, biết nói thế nào?

- Nếu tướng công coi trọng tiện thiếp thì nên chia sẻ mọi điều cùng tiện thiếp, có họa cùng đương, có phúc cùng hưởng, thương lượng hết thảy mọi sự với tiện thiếp. Ý của tướng công thế nào?

Đông Phương Thanh Vân đương nhiên không thể nói cho nàng biết chàng vừa nghĩ gì, bèn đáp:

- Tại hạ nghĩ đến Tam Bí.

- Tam Bí có gì đáng lo nghĩ?

- Võ công của Tam Bí chẳng phải là vô địch trong thiên hạ hay sao?

- Phải, vô địch thiên hạ.

- Di nương thử nghĩ xem...

- Tướng công không chấp nhận tiện thiếp nữa à?

- Không, không phải. Đại Thúy, chắc đêm nay hai chúng ta không ngủ được đâu.

Chi bằng hãy đàm luận với nhau. Nàng có thể nói cho tại hạ biết mọi điều liên quan đến Tam Bí được chăng?

- Tướng công muốn biết gì cứ hỏi.

Điều chàng muốn biết ngay là liệu phụ thân chàng có phải một trong Tam Bí, bèn hỏi:

- Võ công của Tam Bí đã vô địch thiên hạ, nay tại sao không hiện thân trong võ lâm để chủ trì chính nghĩa, lại trì hoãn mãi, khiến võ lâm chính nghĩa bị lạc bại là sao?

- Tướng công nghĩ sai rồi. Tam Bí sớm đã hiện thân mà chủ trì chính nghĩa đó chứ. Nếu không thì máu đã chảy thành sông, thây chất thành núi.

- Tam Bí đã xuất hiện trong võ lâm rồi ư?

- Đúng thế? Chẳng những Tam Bí đã chủ trì đại cục mà còn hoàn toàn là chính nghĩa. Tướng công chẳng đã thấy bảy đại môn phái an toàn thoát nạn đó sao?

- Đúng là có chuyện đó.

- Nếu không, ngày nay Quỷ lâm, Ma cung đã bình định hết rồi, bảy đại môn phái đã an nhập Thanh Chủng đó sao? Hơn nữa, việc hoàn trả bí kíp của bảy đại môn phái đều được giang hồ ngưỡng kính, ai dám bảo Tam Bí không xuất hiện trong võ lâm?

- Điều này...

- Điều kỳ quái hơn cả là tướng công vẫn chưa biết bản thân tướng công chính là đệ tam bí, là võ lâm chí tôn.

Lời này như sấm nổ giữa trời quang khiến Đông Phương Thanh Vân ù cả tai, lẽ nào lại như vậy? Chàng ấp úng:

- Điều này...

- Tướng công, trong Tam Bí, đệ nhất là Sinh Tử Sinh Đông Phương Chấn Nghiêu, đệ nhị là Mai Hoa Tiên Phi Tư Đồ Tuyết Mai, đệ tam bí chính là tướng công.

- Điều này...

- Tam Bí xuất hiện trong võ lâm, nay tướng công cứu vãn võ lâm, việc này ai nấy đều chứng kiến, ai dám bảo Tam Bí không xuất hiện?

Thiên hạ cuối cùng lại có sự kỳ quái, chính mình là Tam Bí mà cứ trông mong Tam Bí hiện thân, chẳng phải quá nực cười?

Thanh âm dịu dàng lại văng vẳng:

- Tam Bí là bậc cao nhân cứu khốn phò nguy cho chính nghĩa võ lâm, nên vừa rồi tướng công hỏi phụ mẫu có phải là Tam Bí, đương nhiên mới chỉ là nhị Bí, còn khuyết một người là tướng công đó. Tướng công, đêm nay đã ngủ không được, tiện thiếp lại muốn thấy mặt tướng công. Lúc này tiện thiếp có thể ra khỏi quan tài để được ngắm phượng hoàng trên đỉnh núi hay không?

Điều này rất hợp với ý của Đông Phương Thanh Vân, chàng vội đáp:

- Được, nàng mau ra khỏi quan tài?

Đoạn chàng lánh sang một bên, nắp áo quan từ từ nâng lên, rồi từ trong hiện ra một đạo bạch quang.

Đông Phương Thanh Vân thoáng nhìn một cái thì kinh hãi, thật không dám nhìn nữa.

Trên thế gian có hai loại nữ nhân khiến người ta sau khi nhìn, không dám nhìn lại lần nữa. Một là nữ nhân quá mỹ nhân, nếu nhìn lại e sẽ choáng váng mê mẫn, loại thứ hai là nữ nhân cực kỳ xấu xí, trông khiến người ta kinh sợ chẳng dám nhìn thêm.

Nàng, nguyên phối phu nhân của Đông Phương Thanh Vân, Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy thuộc loại thứ nhất, ngoại hiệu đệ nhất mỹ nhân võ lâm chính là xuất phát từ nhan sắc của nàng.

Thân nàng choàng bộ y phục trắng như tuyết. Mặt mũi, bàn tay nàng, cổ nàng là những chỗ không bị y phục che khuất có thể nói là mỗi tấc da thịt đều khiến người mê mẫn. Một mỹ nữ thông thường có thể mập một chút xíu hoặc gầy một chút xíu, có thể mặt hoa da phấn, thắt đáy lưng ong, có thể chim sa cá lặn, còn sắc đẹp của Diệp Đại Thúy thì không thể hình dung, không thể miêu tả bằng tất cả những ngôn từ đẹp nhất trong thiên hạ.

Nàng còn đẹp hơn cả tiên nữ, Hằng Nga, nếu thi sắc đẹp với nàng ắt sẽ tự thẹn không sánh bằng. Đệ nhất mỹ nhân võ lâm Diệp Đại Thúy quả danh bất hư truyền.

Nàng già ư? Không hề, xem ra nàng còn như mới ở tuổi mười bảy, đôi mươi, nhất là khuôn mặt cực kỳ trẻ trung, tươi tắn khiến Đông Phương Thanh Vân ngây ngây ngất ngất.

Còn nàng thì sao, nàng ngắm Đông Phương Thanh Vân như hết sức si mê, hồi lâu mới nhỏ nhẹ thốt lên:

- Tướng công…

Lời chưa dứt, gót sen đã tha thước như mây bay gió thoảng lướt đến bên chàng.

Đông Phương Thanh Vân bất giác dang rộng hai tay đón nàng vào lòng, chỉ cảm thấy tràn ngập hỉ ái, xúc động, chỉ lo ôm chặt sẽ làm nàng tan biến. Ý trí chàng tựa như không còn nữa.

Chàng nghĩ:

“Thế gian lại có một nữ nhân đẹp đến thế này được sao?”

Mỹ nữ này là ái thê của chàng ư? Chẳng lẽ chàng đang nằm mơ? Không, chàng biết rõ mình không nằm mơ, chỉ là nàng tạo nên cảm giác chàng đang ở trong mộng mà thôi.

Tình ái vốn là điều kỳ diệu trên thế gian. Mối tình này vừa gặp mặt đã phát sinh, bộc phát, mới thực là thứ ái tình say đắm, chân thành.

Đông Phương Thanh Vân chưa hề biết đến thứ ái tình này, nay thì chàng đã biết tới nó. Chàng như muốn nuốt chửng lấy nàng.

Còn Diệp Đại Thúy thì sao? Nàng rụt rè nói:

- Tướng công, tiện thiếp đã già không xứng đáng với tướng công niên khí anh tuấn…

Đông Phương Thanh Vân không còn ý trí, hiện tại trong tâm mục chàng chỉ có ái thê, chàng nói như đang trong mơ:

- Ta yêu nàng, Đại Thúy.

Tiêu Sương mỹ nhân nghe câu này thì yên lòng hoàn toàn, nàng là người thông minh vô song, nên không thể không biết những lời này xuất phát từ đáy lòng chàng.

Nàng nhẹ nhàng đẩy chàng ra, chàng ôm chặt chẳng buông:

- Nàng không thể rời bỏ ta, nàng không thể rời bỏ ta…

Diệp Đại Thúy an tâm hẳn, nàng mỉm cười:

- Sắp đến lúc họ tỉnh dậy rồi, trông thấy cảnh này họ cười cho đó.

Lời này như gáo nước lạnh, khiến Đông Phương Thanh Vân bừng tỉnh, chàng buông nàng ra, hỏi:

- Nàng lại muốn vào trong quan tài hay sao?

- Khỏi cần.

- Thế thì tuyệt quá, nhưng rồi thế nào đây?

- Tướng công đã thấy mặt tiện thiếp, tiện thiếp cần gì phải ẩn thân nữa?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu.

- o O o -

Tháng ngày thấm thoát, một tháng qua mau.

Đông Phương Thanh Vân ở trong thạch thất của Thanh Chủng đã luyện xong Tứ Thiên Quang thần công. Hôm nay mọi người cùng ngồi trên giường đá. Đông Phương Thanh Vân và Diệp Đại Thúy ngồi bên nhau vô cùng thân thiết.

Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả:

- Bị nhốt trong Thanh Chủng mấy tháng, có thể nói lão phu đã tìm khắp mọi chỗ trong động mộ.

Đông Phương Thanh Vân trầm tư một lát, mới đáp:

- Đợi tại hạ luyện thành thần công, sẽ thăm dò toàn bộ mọi chỗ trong Thanh Chủng này.

Ngày tháng thấm thoắt, tuy trong động không tính thời gian, nhưng cũng chừng bốn tháng đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Đông Phương Thanh Vân đã luyện theo võ công của Lục Giáp chân kinh, tất cả đạt tới tám thành trở nên.

Đông Phương Thanh Vân đang luyện sáu chiêu của Tu La là môn võ công cuối cùng thì Diệp Đại Thúy ngồi trên quan tài đứng dậy, gót sen từ từ dạo bước tới bên chàng, mỉm cười nói:

- Cung chúc tướng công đã đại thành thần công, từ nay trở đi tướng công đảm trách cương vị Tam Bí, vì chính nghĩa võ lâm, nỗ lực để tướng công được đoàn viên một nhà.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Nhớ có lần ta từng nói, sau khi ta luyện thành thần công, nhất định phải đi tìm Thần Bí Nhân, phải vậy không?

Diệp Đại Thúy gật đầu:

- Đúng thế? Về lai lịch của Thần Bí Nhân, thiếp biết rất tỏ tường, nhưng thiếp cảm thấy trong Thanh Chủng còn có mật đạo khác, chúng ta trước hết hãy nên phá giải điều thần bí đó.

Đông Phương Thanh Vân trầm ngâm một hồi, hỏi:

- Thanh Chủng có phải là nơi Lãnh Huyết Nhân Ma từng luyện công ba mươi năm về trước?

- Chính phải?

- Lãnh Huyết Nhân Ma chưa chết, rất có thể hắn hiện đang ẩn mình tại nơi kín đáo trong động mộ, chờ chúng ta gặp lại Thần Bí Nhân sau hãy hay có được chăng?

- Cũng được?

Tiếng của mỹ nhân nghe như tiếng chim hót, mắt trong như nước hồ thu, sắc tươi hơn cả hoa xuân.

Đông Phương Thanh Vân bước ra khỏi Thanh Chủng, Thạch Lan Dật Tiên đi trước cất tiếng cười ha hả:

- Bị nhốt mấy năm trong động, hôm nay mới được thấy thiên địa, thật là giang sơn gấm vóc tú lệ muôn phần. Lão phu còn sống, quả là có đại phúc.

Đoạn lão cứ cười một mình khoái trá.

Lúc này Diệp Đại Thúy mang một tấm mạng che mặt bằng vải sa trắng, y phục toàn thân trắng như tuyết, trông như một tiên nữ giáng trần.

Đông Phương Thanh Vân hơi cau mày nói:

- Đại Thúy, nàng có sợ bị phát giác hay không?

Diệp Đại Thúy ửng hồng hai má, đáp:

- Dường như có không ít người đã tới.

Thạch Lan Dật Tiên cùng mấy thuộc hạ thảy đều biến sắc kinh hãi, vì mấy vị đó đi trước tai mắt đều linh mẫn, mà không hề biết gì, đủ hiểu người, kẻ đến kia có võ công cao minh khôn lường.

Điều đó cũng chứng tỏ võ công hiện thời của Đông Phương Thanh Vân đã đạt tới cảnh giới đăng

phong tạo cực, xuất thần nhập hóa.

Ngay lúc đó một đạo hồng quang từ xa vút tới. Bóng hồng ấy chính là Tuệ Mẫn.

Tuệ Mẫn nhìn thấy Đông Phương Thanh Vân thì ngẩn người hồi lâu mới nhỏ nhẹ hỏi:

- Đông Phương Thanh Vân có gặp gia phụ ta chăng?

Đông Phương Thanh Vân quay qua hỏi Thạch Lan Dật Tiên:

- Thỉnh vấn Tiên trưởng. Thiên Hoang Đế Quân ở đâu?

Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả:

- Ở trong Thanh Chủng chắc cũng sắp ra đây.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu, nói với Tuệ Mẫn:

- Tuệ Mẫn cô nương, thỉnh cô nương đợi cho một chút.

Ngay lúc ấy, từ trong Thanh Chủng vụt ra ba bóng người. Tuệ Mẫn nhìn ngay thấy Thiên Hoang Đế Quân liền gọi:

- Phụ thân...

Lời chưa dứt, đã như chim sà tới chỗ Thiên Hoang Đế Quân.

Thiên Hoang Đế Quân dĩ nhiên cũng đã nhận ra Tuệ Mẫn, lão nhân vừa ngạc nhiên vừa hoan hỉ, diện mạo già nua, xanh tái tươi hẳn lên.

- Tuệ Mẫn, hài nhi?

Lão nhân cũng chạy tới đón.

Đông Phương Thanh Vân nhìn cảnh đoàn viên của Tuệ Mẫn, càng muốn mình cũng được như nàng.

Nên biết phụ thân của chàng còn sống, lẽ nào lại không được hưởng thụ như Thiên Hoang Đế Quân.

Diệp Đại Thúy tựa hồ hiểu rõ tâm tình của chàng, giọng oanh thỏ thẻ:

- Tướng công, có nhiều người đến, thỉnh tướng công lưu tâm.

Đông Phương Thanh Vân nghe lời, lập tức hồi tỉnh, gằn giọng nói:

- Vị bằng hữu từ phương nào tới, kính thỉnh hiện thân.

Lời đã vang đi, vẫn không có tiếng đáp.

Võ công của Đông Phương Thanh Vân đã khác hẳn trước. Chàng vận Thần công một chút, đã nghe biết trên cây tùng lớn ngoài xa hai mươi trượng có hai người ẩn nấp, hai người ấy tuy nín thở nhưng gió thổi qua cành lá nghe khác hẳn. Chàng bèn hét một tiếng, thân hình như lưu linh bay vọt về phía cây tùng. Nhưng xuyên qua đám cành lá mà không thấy một ai.

Lúc ấy bên tai chàng vẳng tới thanh âm dịu dàng của Diệp Đại Thúy:

- Tướng công, họ đã tránh né không dám tương kiến, hà tất phải tranh đua?

Đông Phương Thanh Vân vội trở về chỗ cũ, kiêu ngạo nói:

- Mấy kẻ kia nào có đáng gì?

Miệng chàng tuy nói vậy, nhưng trong lòng thầm biết rằng mình vừa lầm tưởng sau khi luyện thành Lục Giáp chân kinh đã trở thành vô địch thiên hạ, nào ngờ sự thực hoàn toàn không phải như thế.

Chàng vừa phi thân đi, tuy chưa thi triển hết sở học bình sinh, nhưng cũng đã động đến sáu, bảy thành tinh nguyên, mà đối phương vẫn dễ dàng né tránh, chẳng hóa ra chàng đã lầm tưởng hay sao?

Diệp Đại Thúy tựa hồ đoán được tâm trạng của chàng, dịu dàng nói nhỏ bên tai:

- Tướng công, đừng thất vọng?

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Nàng, tại sao nàng biết tâm trạng của ta?

Diệp Đại Thúy khẽ đáp:

- Biết một chút thôi, thần công của tướng công mới sơ thành, nếu chỉ vì thế mà đã thất vọng, chẳng hóa ra uổng phí năm tháng khổ luyện vừa qua hay sao?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu im lặng.

Diệp Đại Thúy lại dịu dàng nói:

- Thân chủ của tướng công hiện thời, trong võ lâm ngoại trừ Thánh Chỉ giáo hư hư thực thực, mấy

cao thủ của Thái Cực bang và Tử Phủ mê điện ra, không ai có thể sánh được với tướng công.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Nói như vậy thì võ công của Thái Cực bang chủ và Tử Phủ mê điện Điện chủ cao hơn ta ư?

Diệp Đại Thúy đáp se sẽ:

- Trong thiên hạ không có võ công bất bại, tướng công tuy có tuyệt học Lục Giáp chân kinh, đủ khả năng đối địch với một Bang chủ, một Điện chủ, nhưng cao nhân ắt có cao nhân trị, cho nên võ công của tướng công chỉ có thể nói là đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực.

Đông Phương Thanh Vân kinh dị hỏi:

- Thế thì tại sao ta lại bị hai kẻ kia dễ dàng né tránh?

- Nguyên nhân rất đơn giản, họ tối ta sáng, nhất cử nhất động của chúng ta đều bị họ giám thị, ta chỉ hơi cử động, họ đã liệu đoán được ngay.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu nói:

- Đúng, nàng có thể biết võ công của họ cao tới mức nào?

- Rất khó nói, song tiện thiếp cho rằng họ chưa cao bằng tướng công.

Lúc này chỉ nghe Thiên Hoang Đế Quân cười nói:

- Đa tạ đại ân cứu mạng của Đông Phương thiếu hiệp, lão phu đi đây.

Đoạn quay sang Tuệ Mẫn ở bên cạnh, hiền từ nói:

- Tuệ Mẫn chúng ta đi nào?

Tuệ Mẫn hoan hỉ nói:

- Gia gia, chúng ta đi đâu?

- Trở vào trong động. Ôi, trường giang sóng sau đè sóng trước, một lớp tân nhân thắng cựu nhân. Ta đã quyết định từ nay không tham gia mọi sự trong võ lâm, mà ẩn thân kín đáo để luyện công.

Tuệ Mẫn hồn nhiên mỉm cười:

- Nếu phụ thân có thể cùng ở bên hài nhi và chàng, có phải là gia đình ta đại đoàn viên hay không?

Thiên Hoang Đế Quân cả cười:

- Điều đó còn phải xem Đông Phương thiếu hiệp có ý thành toàn cho hay không đã.

Tuy phía trước là cường địch, nhưng Đông Phương Thanh Vân vẫn điềm nhiên bước tới bên Thiên Hoang Đế Quân, cung tay vái:

- Đế Quân đã vì thiên hạ mà dùng Di công đại pháp rửa thông trăm mạch, ơn đó tại hạ ghi nhớ suốt đời. Còn về hy vọng một nhà đoàn viên của Đế Quân, cũng là lẽ thường tình, tại hạ nếu gặp Hận Thiên Nữ sẽ nói rõ với nàng để nàng hoàn trả quí phu nhân.

Thiên Hoang Đế Quân tựa hồ cực kỳ cảm động nói:

- Tuệ Mẫn, còn chưa mau quì xuống cảm tạ Đông Phương thiếu hiệp.

Bỗng có tiếng sáo trúc cất lên, nghe chói tai.

Đông Phương Thanh Vân nghe tiếng sáo giật mình, song Tuệ Mẫn đã quì xuống trước mặt chàng, e thẹn nói:

- Đa tạ tướng công thành toàn. Tuệ Mẫn suốt đời ghi lòng tạc dạ, hẹn ngày báo đáp...

Đông Phương Thanh Vân đã biết có sự nghiêm trọng, vội đỡ Tuệ Mẫn dậy, cười đáp:

- Chuyện nhỏ, đâu có gì đáng nhớ.

Tuệ Mẫn cũng cảm thấy tiếng sáo trúc nổi lên khá kỳ dị, vội đứng dậy, nhưng cánh tay nhỏ bé của nàng đang bị Đông Phương Thanh Vân nắm chặt, một luồng nhiệt điện nóng ran khắp châu thân, mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận dỗi.

Chàng thiếu niên ngay trước mắt nàng chính là nam nhân kỳ lạ nhất thiên hạ, chẳng những võ công cao minh, lại đứng về chính nghĩa. Hơn nữa, còn thêm diện mạo anh tuấn phi phàm.

Nhưng chàng không thể thuộc về nàng, chàng là người đầu tiên khiến trái tim nàng thổn thức, nhưng cuối cùng nàng lại không thể chiếm hữu được chàng.

Nàng thở dài nhè nhẹ.

Quả là giữa người với người hoàn toàn có duyên phận, nàng với chàng vô duyên phận.

Nàng đứng dậy, ánh mắt tựa hồ u oán.

Tiếc rằng lúc này Đông Phương Thanh Vân đang dồn tâm trí nghe tiếng sáo trúc, không lưu tâm

đến tâm tình của nàng. Chàng vội buông tay Tuệ Mẫn, lướt đến bên Diệp Đại Thúy hỏi nhỏ:

- Nàng có phát hiện sự dị thường?

Diệp Đại Thúy hơi gật đầu:

- Tiếng sáo nghe kỳ dị, quyết không phải là tín hiệu của Mê điện hoặc Thái Cực bang. Tướng công chưa hề nghe tiếng sáo này phải không?

Đông Phương Thanh Vân chấn động toàn thân, nghĩ:

- "Đúng rồi, tiếng sáo này là tiêu âm là độc kích thích dâm dục trong thể nội, chẳng lẽ là người của Địa Mộ giáo có ý gây khó dễ?"

Bèn gật đầu nói với Diệp Đại Thúy:

- Nghe rồi, là tín hiệu của Địa Mộ giáo. Chúng ta hãy xông về phía truớc, phải tìm xem Thần Bí Nhân cư trú ở đâu?

Diệp Đại Thúy nói:

- Phải đó, người này cư trú ở đâu nhỉ?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Nàng không biết nơi cư trú của Thần Bí Nhân, thì biết đi đâu mà tìm?

- Hỏi Quái Sấu ắt biết.

Bỗng tiếng sáo trúc lại nổi lên chói tai.

Đông Phương Thanh Vân nghe âm thanh đã biết nó ở cách chừng bốn mươi trượng, vội nói nhỏ:

- Chúng ta tiến về phía trước xem họ giở trò gì?

Đoạn chàng đi trước, Tích Thư Nhân và Thần Quan Tú Sĩ đi kèm hai bên chàng.

Tứ tiên với Tuệ Mẫn đi giữa, Quỷ Tinh Linh đi sau chót, cả thảy mười người cùng tiến lên.

Đông Phương Thanh Vân tuy biết địch nhân ngầm mai phục, nhưng trong óc đang nghĩ cách làm sao gặp Quái Sấu để hỏi về nơi cư trú của Thần Bí Nhân.

Thần Bí Nhân là ai? Bèn quay sang bên cạnh hỏi Diệp Đại Thúy:

- Nàng có biết lai lịch của Thần Bí Nhân chăng?

Diệp Đại Thúy gật đầu:

- Kỳ thực Thần Bí Nhân chính là lệnh tôn Sinh Tử Sinh.

- Ồ..

Đông Phương Thanh Vân vô cùng kinh hãi.

Bỗng có hai tiếng hét kỳ quái vang lên, rồi hai bóng người phi tới như lưu tinh.

Đông Phương Thanh Vân lập tức dừng lại, ngẩng nhìn, thấy cách một trượng có hai lão nhân đầu trâu mặt ngựa, mỗi lão cầm một khúc thanh trúc, mắt lộ hung quang chòng chọc nhìn chàng.

Đông Phương Thanh Vân biết hai kẻ này tới đây gây chuyện, bèn sa sầm mặt lạnh lùng hỏi:

- Thỉnh ngoại hiệu?

Lão đứng bên tả tóc trắng, lạnh lẽo đáp:

- Khai lộ sứ giả.

Lão đứng bên hữu đầu trọc hầm hầm nói:

- Khai lộ sứ giả.

Đông Phương Thanh Vân không hiểu, chỉ biết hai kẻ này là người mở đường cho kẻ khác, bèn hỏi:

- Khai lộ cho ai?

Lão trọc đáp:

- Tam phu nhân.

Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu tam phu nhân là ai, chẳng lẽ phu nhân thứ ba của Địa Mộ giáo chủ, bèn hỏi:

- Tam phu nhân là cái quỷ gì?

Bạch phát lão nhân gầm lên:

- Kẻ nào dám vô lễ với tam phu nhân của Địa Mộ giáo?

Trong tiếng nói, khúc thanh trúc đã nhắm tới trước mặt Đông Phương Thanh Vân mà công kích.

Khúc thanh trúc như thanh long xuất động, uy thế bài sơn đảo hải, Tích Thư Nhân quát to như tiếng sấm:

- Lũ khai lộ sứ giả hèn mọn đâu cần Thiếu chủ bận tâm.

Lời chưa dứt, người đã bước lên, song chưởng xoay vòng ù ù nghênh tiếp công thế của bạch phát lão nhân.

Chỉ thấy song chưởng vừa hợp đã rời xa, “binh” một tiếng lớn, Tích Thư Nhân vẫn đứng vững như bàn thạch, còn bạch phát lão nhân thì loạng choạng thoái lui ba bước mới dừng lại được. Tích Thư Nhân thấy vậy cả cười:

- Võ công như ngươi trông thật chướng mắt.

Lời chưa dứt, đã nghe một thanh âm vô cùng ngọt ngào đáp lại:

- Vị tất...

Tức thời một thanh y thiếu nữ đã vọt tới trước mặt Tích Thư Nhân. Thiếu nữ này vô cùng kiều diễm.

Tích Thư Nhân cười nhạt:

- Chắc cô nương cũng là khai lộ sứ giả?

(thiếu trang 95- 96)

... công kích thanh y thiếu nữ, đột nhiên vang lên tiếng cười vô cùng trong trẻo. Tích Thư Nhân bèn dừng lại.

Đông Phương Thanh Vân lại thấy một thanh y thiếu nữ xuất hiện.

Thử nghĩ, một ả tam phu nhân hèn mọn của Địa Mộ giáo chủ mà trước khi hiện thân lại bố trí như thế này, nếu không bày trò huyền bí, thì hẳn có sự xảo trá, càng khó hiểu. Thoạt đầu phục binh tứ phía, rồi cứ lần lượt xuất hiện, thế là nghĩa lý gì đây?

Chẳng lẽ mấy kẻ mai phục trước đó muốn sắm vai ngư ông thủ lợi, chờ Đông Phương Thanh Vân giao đấu lưỡng bại câu thương với Địa Mộ giáo, rồi mới xuất hiện hay sao?

Nghĩ vậy, chàng bèn đến trước thanh y thiếu nữ thứ hai, gằn giọng nói:

- Gọi tam phu nhân gì đó của các ngươi tới mau.

Thiếu nữ cười duyên:

- Cứ đợi đấy?

Đông Phương Thanh Vân nổi giận quát:

- Này thì đợi?

Đoạn vung hai tay công kích thiếu nữ, dùng tới năm thành công lực vì đã bực mình trước lối bố trí của đối phương.

Kình phong âm ầm như sấm rền tràn tới, thiếu nữ cười khảy, vung hai tay tiếp chiêu.

“Bùng” một tiếng như tiếng sấm, thiếu nữ như bị cơn lốc cuốn xa ngoài năm trượng, “huỵch” một cái, đã ngã xuống đất bất tỉnh.

Đông Phương Thanh Vân hú dài một tiếng, gằn giọng nói:

- Kẻ chắn đường phải chết.

Đoạn chàng tiến lên, Thần Quan Tú Sĩ vọt lên trước, song chưởng công kích hai lão nhân kia, miệng quát lớn:

- Bọn tiểu tử đốn mạt dám cả gan chắn đường Thiếu chủ.

Hai lão nhân vung khúc thanh trúc, nghe vun vút vun vút chói tai, nghênh chiến.

Thần Quan Tú Sĩ lúc này cũng nghĩ như Đông Phương Thanh Vân, coi việc Địa Mộ giáo bày đặt thế này là quả khinh khi người khác, do đó lập tức thi triển tuyệt học.

“Bình, bình” hai tiếng, kèm theo hai tiếng rú thảm, hai lão nhân đã như hai chiếc bóng bay ra xa mười trượng.

Tích Thư Nhân xông tới thanh y thiếu nữ, tay hữu búng ra hai ngón như hai tia chớp điểm vào huyệt Hoa Cái và Diện Môn, tay tả phóng một chưởng vào ngực nàng.

Thanh y thiếu nữ đứng nguyên tại chỗ, miệng cười tay vung nghênh tiếp song chưởng của Tích Thư Nhân.

Bộp? Bộp? Hai tiếng, thanh y thiếu nữ rú lên một tiếng nghẹn ngào, người bay xa mười trượng, chết không kịp ngáp.

Tất cả diễn ra gần như cùng một lúc.

Ba khai lộ sứ giả của Địa Mộ giáo đã bị Thần Quan Tú Sĩ và Tích Thư Nhân dùng có vài chiêu giải quyết xong.

Chẳng lẽ Địa Mộ giáo kém cỏi như vậy sao?

Đông Phương Thanh Vân chẳng buồn nhìn mấy thuộc hạ của Địa Mộ giáo đang nằm gục dưới đất, cùng Diệp Đại Thúy tiến về phía trước.

Bỗng tiếng sáo trúc lại cất lên chói tai.

Đông Phương Thanh Vân thấy từ xa có một đám mây trắng trôi tới như hành vân lưu thủy, tới gần mới nhận ra có hơn hai mươi thiếu nữ vây quanh hai chiếc bát bảo nhuyễn sàng (giường mềm) Đám rước ấy dừng lại cách Đông Phương Thanh Vân hai trượng. Mỗi bát bảo nhuyễn này do bốn bạch y thiếu nữ khiêng trên vai, đằng trước mỗi bát bảo nhuyễn sàng có sáu bạch y thiếu nữ dàn thành hàng ngang.

Diệp Đại Thúy dùng truyền âm nhập mật nói với Đông Phương Thanh Vân.

- Tướng công có phát giác gì chăng?

Đông Phương Thanh Vân cũng dùng truyền âm nhập mật đáp:

- Còn nàng?

- Dường như mấy kẻ mai phục ban đầu đang chậm rãi bám theo chúng ta thì phải?

- Đúng vậy. Hai kẻ nấp ở cây tùng ban đầu võ công xem chừng không thua ta.

- Tướng công, hiện tại bọn ấy đã đông hơn nhiều thì phải?

- Ước đến mười bốn, mười lăm người. Ta cho rằng chúng đang ở cách ta khoảng mười lăm trượng.

- Có nên thị uy với chúng hay không?

- Không, cứ cẩn thận đề phòng là được.

Lúc này, chiếc bát bảo nhuyễn sàng bên mé hữu vén tấm vải che cửa, rồi một nữ nhân ló mặt, chính là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Ở nhuyễn sàng mé tả cũng vậy, người ló mặt ra khiến Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc. Là ai vậy? Chẳng ai khác, chính là một trong thập diễm của Quỷ lâm, Ma cung, di nương của Tuệ Mẫn.

Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ cười tươi như hoa, dịu dàng nói:

- Tướng công thật là xuất quỷ nhập thần.

Đông Phương Thanh Vân vốn định phát tác, ngặt vì từng nghe nghĩa mẫu bảo rằng Lãnh Huyết Diễm Nữ là ân nhân của nghĩa mẫu, nay chưa báo ân cho nghĩa mẫu, nỡ nào đắc tội với người ta, bèn mỉm cười cung tay vái.

- Nhờ phúc của phu nhân, tại hạ vẫn khỏe.

Lãnh Huyết Diễm Nữ đong đưa cặp mắt gợi tình:

- Thỉnh tướng công đừng ngộ nhận, tiện thiếp tới đây không có ý gì, chỉ là tệ Giáo chủ lệnh cho tam thư thân chinh gặp tướng công, tiện thiếp sợ tướng công có điều không phải với tam thư, nên tạm thời tiện thiếp xuất hiện để tướng công đừng lấy thế làm lạ được chăng?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Thỉnh phu nhân cho biết mục đích?

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng đầy nghi hoặc, di nương của Tuệ Mẫn là một trong Thập Diễm, mà lại là tam phu nhân của Địa Mộ giáo há chẳng khiến người ta kinh hãi?

Điều này càng chứng tỏ Địa Mộ giáo lợi hại, bí mật gài người khắp nơi, ngay cả thuộc hạ của chàng đây cũng khó tránh khỏi có người của Địa Mộ giáo.

Có thể như vậy lắm.

Địa Mộ giáo mấy chục năm nay đã gài người vào đủ mọi tổ chức, ngay cả Không Trung quỷ lâm, Hàn Đàm ma cung, đều thậm nhập, ai dám bảo môn hạ của Tam Bí không có kẻ tâm phúc của Địa Mộ giáo?

Lãnh Huyết Diễm Nữ đong đưa sóng thu ba, nói:

- Thực tình cũng không có chuyện gì đáng kể, chỉ là nhân dịp tướng công mới luyện thành thần công nên tệ giáo muốn thỉnh tướng công đến Nam Man phân đà của tệ giáo một chuyến, không biết ý tướng công thế nào?

Đông Phương Thanh Vân cười ha hả:

- Thỉnh nói rõ địa điểm của Nam Man phân đà để tại hạ đến thăm quí giáo.

- Tướng công, tiện thiếp nghĩ rằng...

Lãnh Huyết Diễm Nữ đột nhiên ngập ngừng, không nói nữa.

Đông Phương Thanh Vân hơi ngạc nhiên:

- Người quang minh chính đại không nói lấp lửng.

Lãnh Huyết Diễm Nữ e lệ, rụt rè:

- Tiện thiếp chỉ thỉnh một mình tướng công đến thôi.

Kẻ ham mê nữ sắc trong tình huống này sẽ nảy sinh dâm niệm mà nghĩ vẩn nghĩ vơ đến mỹ nữ, nhưng Đông Phương Thanh Vân là nam tử hán đội trời đạp đất, chỉ điềm nhiên đáp:

- Vì chính nghĩa võ lâm, dù là rừng đao bể kiếm tại hạ cũng dám liều thân, hiểm nổi quí giáo quỷ kế đa đoan, chuyên hành sự mờ ám về đêm, cho nên tại hạ quyết định tới phân đà của quí giáo cũng sẽ san thành bình địa.

- Ý tướng công muốn nói là không dám đi một mình tới đó?

Đông Phương Thanh Vân cả giận:

- Một mình tại hạ cũng đủ tiêu diệt Địa Mộ giáo.

- Vậy là tướng công đã đồng ý đi một mình.

Thanh âm vo ve bên tai chàng:

- Tướng công, vô luận thế nào cũng chớ bỏ thiếp bơ vơ một mình, long đàm hổ huyệt tiện thiếp cũng quyết cộng sinh đồng tử, theo tướng công xông tới.

Đông Phương Thanh Vân vốn định thừa nhận, nhưng nghe Diệp Đại Thúy nói vậy, thì do dự đôi chút, rồi đáp:

- Không đồng ý?

Lãnh Huyết Diễm Nữ tỏ vẻ thất vọng hỏi:

- Vì sao?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Chẳng vì sao cả? Từ nay trở đi Đông Phương Thanh Vân này đã thề không đi một mình.

Lãnh Huyết Diễm Nữ hỏi:

- Vì sao không dám đi một mình?

Đông Phương Thanh Vân quả quyết:

- Trước kia Đông Phương Thanh Vân cô đơn, nay Đông Phương Thanh Vân đã có gia thất, vì thế đó?

- Tướng công đã có thể giớ thiệu phu nhân để tiện nữ được thấy mặt chăng?

- Được?

Đoạn chỉ Diệp Đại Thúy nói:

- Nàng là ái thê của tại hạ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ chằm chằm soi mói nhìn Diệp Đại Thúy, rồi hỏi:

- Phu nhân có thể bỏ mạng che mặt cho tiện nữ được chiêm ngưỡng dung mạo phu nhân?

Lời này rõ ràng nói với Diệp Đại Thúy. Diệp Đại Thúy thấy Diễm Nữ quá ư khách khí, thì đưa mắt ngó Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Ý của tướng công thế nào?

Đông Phương Thanh Vân mỉm cười nói với Lãnh Huyết Diễm Nữ:

- Phu nhân nên biết việc này hoàn toàn không liên quan đến chuyện thỉnh ước.

Dù phu nhân không ước hẹn với tại hạ, tại hạ cũng sẽ có ngày quét sạch Địa Mộ giáo, cắt lấy thủ cấp của Địa Mộ giáo chủ. Phu nhân đã biết ý của tại hạ rồi chứ?

Lãnh Huyết Diễm Nữ gật đầu:

- Quân tử nhất ngôn.

- Nam Man phân đà ở vùng nào?

- Tại Quảng Châu phủ, tiện thiếp sẽ chờ đón quí khách ở đó trong vòng một tháng, thỉnh tướng công tới?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Được?

Thiên Hoang Đế Quân đột nhiên hú dài một tiếng, tựa hồ vô cùng xúc động vọt đến bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, chỉ về phía di nương Tuệ Mẫn ở trên chiếc giường bát bảo, gằn giọng nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ, tiện nữ kia chưa đi được.

Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc rít lên:

- Lão quỷ Vương Thạch An kia, lão dám làm cho nương nương tức giận phải không?

Thạch Lan Dật Tiên vọt như tên bắn tới bên Thiên Hoang Đế Quân, ngẩn mặt lên trời, cười đáp:

- Ngọc hoàng đại đế là người được võ lâm tôn kính, ta không cho phép hỗn xược với người, tiện nữ kia, tránh ra đi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nổi sát cơ, nói:

- Nếu không nể mặt tướng công. Tứ tiên nào có đáng kể gì.

Địa Lão Thần Tiên nhún mình một cái đã tới trước Đông Phương Thanh Vân cung tay vái:

- Kính thỉnh Đông Phương ân công, cố nhân bảo có cừu không báo chẳng phải bậc quân tử. Tứ tiên đường đường nam tử hán đại trượng phu, thấy cừu nhân ở trước mặt đã không chịu nổi. Thỉnh ân công cho phép chúng lão phu xuất thủ.

Đông Phương Thanh Vân không ngờ sự việc diễn biến như vậy, bọn người của Địa Mộ giáo kẻ nào cũng đáng chết, duy Lãnh Huyết Diễm Nữ lại có ân với nghĩa mẫu của chàng, điều đó do chính miệng nghĩa mẫu nói ra, hoàn toàn không phải bịa đặt. Tứ tiên muốn tìm đối tượng là di nương của Tuệ Mẫn, chàng cũng căm hận y thị thấu xương. Nếu Tứ tiên đã quyết định động thủ, chàng cũng không thể bàng quan.

Nghĩ vậy, bèn gật đầu:

- Việc này tại hạ quả thực không chịu thúc thủ.

Hải Cô lão nhân cười vang như sấm:

- Ân công đã đáp ứng. Tứ tiên lão phu quyết báo mối thù bất cộng đới thiên này.

Địa Lão Thần Tiên thong thả tiến gần đến chiếc giường bát bảo mà di nương của Tuệ Mẫn đang ngồi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ bỗng quát:

- Dừng bước.

Tiếp đó, nhìn Đông Phương Thanh Vân dịu dàng nói:

- Tướng công, thế này là sao?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Việc này liên quan đến Tứ tiên, không can dự đến tại hạ.

Di nương của Tuệ Mẫn từ trong giường bát bảo yểu điệu bước ra, ánh mắt như phủ một làn sương lạnh lùng nói:

- Tiện nữ hoàn toàn không phải hạng người sợ chết, nhưng về chuyện cũ, tiện nữ cần phải nói rõ. Khi tiện nữ vào Ma cung chỉ là phụng mệnh hành sự, nếu các vị muốn hỏi tội đích danh nguyên hung thì hãy tìm Hận Thiên Nữ.

Hiển nhiên lời này rất chính đáng, Thạch Lan Dật Tiên cười nói:

- Được, nói nghe có vẻ ngọt ngào lắm. Hận Thiên Nữ dù tâm địa hiểm độc cũng không làm trò qua cầu đốt ván. Tứ tiên ta đã vì các ngươi mở thạch bia Thanh Chủng, thế mà lại hạ lệnh chôn sống bốn lão phu, tâm địa như thế còn hơn cả độc xà, không giết đi làm gương cho kẻ khác chẳng lẽ di họa cho võ lâm hay sao?

Lãnh Huyết Diễm Nữ sầm mặt nhìn Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Tướng công thực muốn trở mặt ư?

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy nổi giận quát:

- Trở mặt thì sao?

Lãnh Huyết Diễm Nữ đột nhiên rút một cây sáo trúc ra thổi mấy tiếng chói tai.

Lập tức sáu bạch y thiếu nữ ở trước giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn triển khai thành hình chữ nhất dọc theo giường.

Tình thế đã kiếm tuốt cung giương.

Đông Phương Thanh Vân chấn động châu thân.

Lời vừa rồi của Thạch Lan Dật Tiên khiến chàng nghĩ đến thủ đoạn thâm hiểm của Địa Mộ giáo. Di nương của Tuệ Mẫn là một bằng chứng. Hận Thiên Nữ đã phái di nương Tuệ Mẫn vào Thanh

Chủng lấy Huyền Mê ma kinh. Y thị lấy được kinh thư, tại sao giao cho Hận Thiên Nữ mà không giao cho Địa Mộ giáo.

Y thị là đệ tam phu nhân của Địa Mộ giáo, tại sao không đem Huyền Mê ma kinh về cho Địa Mộ giáo? Chuyện này ắt có uẩn khúc. Chẳng lẽ sau khi lấy ma kinh, y thị đã sao chép lại rồi mới giao nó cho Tổng giáo chủ của Quỷ lâm.

Ồ, việc như thế rất nghiêm trọng.

Y thị sao chép là chuyện đương nhiên. Trong võ lâm, Ma Kinh là đệ nhất kỳ thư, thấy nó như kẻ khất gặp đĩnh bạc, ai chẳng muốn chiếm làm của riêng.

Đằng này Địa Mộ giáo chủ quỷ kế đa đoan, nhất định biết y thị tuy là chủ trì việc nhập Thanh Chủng lấy Ma kinh, nhưng bên cạnh y thị đã có Tuệ Mẫn ngầm giám sát, nếu y thị có hành động mờ ám gì cũng chỉ tốn công vô ích.

Huống hồ Hận Thiên Nữ cũng thuộc hạng xảo quyệt, sớm đã ngấm ngầm hồ nghi hành vi của Thập Diễm, Huyền Mê ma kinh mà rơi vào tay Địa Mộ giáo chủ có khác gì để hổ mọc cánh, mang lại đại kiếp nạn cho võ lâm?

Nghĩ đến mà kinh hoàng.

Lúc này, từ bốn phía đã vọt tới mấy chục bóng người, vây tròn thành hai vòng xung quanh nhóm Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân đảo mắt nhìn tứ bề một lượt.

Những người kia đều y phục trắng, mặt bịt mạng trắng, tuy cao thấp khác nhau, nhưng cặp mắt rất dị thường. Nhãn quang của chúng tựa hồ hoàn toàn không có cảm giác gì.

Đông Phương Thanh Vân giật mình, đây có phải là các nhân ma như Hận Thiên Nữ đã nói?

Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói:

- Tứ tiên nghe đây, tiện thiếp đại diện tệ Giáo chủ phát ngôn như sau: tệ Giáo chủ đối với Tứ tiên cảm mến đã lâu, tiếc rằng vô duyên chưa được tương kiến, nay tiện thiếp gặp Tứ tiên ở đây chính là cơ hội để nói những lời chân thành, không biết Tứ tiên có cho phép tiện thiếp thổ lộ hay chăng?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn Lãnh Huyết Diễm Nữ, không hiểu y thị sắp giở trò gì đây.

Thiên Hoang Đế Quân cười nhạt:

- Phu nhân hãy cho biết danh vị?

- Tiện thiếp là Lãnh Huyết Diễm Nữ, đệ bát phu nhân của Địa Mộ giáo chủ. Tệ Giáo chủ vốn kính ngưỡng Tứ tiên lão từ lâu, tuy bổn giáo được sáng lập nhiều năm, nhưng rất cần nhân tài. Do đó, cung thỉnh Tứ tiên lão gia nhập bổn giáo, sẽ làm cho tiền đồ bổn giáo nhờ Tứ tiên mà đại phát uy danh, không biết ý các vị thế nào?

Tứ tiên nghe cầu này thì nổi lôi đình.

Đông Phương Thanh Vân vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Thử nghĩ Lãnh Huyết Diễm Nữ dám mở miệng nói như thế có khác gì Ma cung chiếm lĩnh Thiếu Lâm tự, công nhiên đối địch với võ lâm thiên hạ.

Điều này chẳng phải chứng tỏ Địa Mộ giáo đã đủ lông đủ cánh, ngay đối với Tam Bí cũng không coi ra gì.

Thiên Hoang Đế Quân luôn biến sắc, lúc tái lúc đỏ, ngẩng mặt cười một hồi, rồi nghiêm nghị gằn giọng:

- Được quí Giáo chủ coi trọng bốn lão hủ như thế, Tứ tiên này cảm thấy vinh hạnh lắm. Đáng tiếc, Tứ tiên không đời nào giúp cho ác nhân bạo ngược. Tứ tiên nguyện phò cho Đông Phương thiếu hiệp.

Lãnh Huyết Diễm Nữ tựa như sớm đã dự liệu, cười hỏi:

- Đế Quân, có biết tội của kẻ dám bất tuân thượng lệnh của tệ Giáo chủ hay không?

Thạch Lan Dật Tiên không đợi Thiên Hoang Đế Quân trả lời, đã nói trước:

- Quí Giáo chủ có biết hậu quả của việc khinh khi Tứ tiên hay không?

Thật là chẳng ai chịu ai, vỏ quít dày có móng tay nhọn.

Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc, lạnh lẽo đáp:

- Tứ tiên là cái thá gì?

Thiên Hoang Đế Quân cười như sấm:

- Tứ tiên này coi Địa Mộ giáo các ngươi không bằng cái móng chân.

Địa Lão Thần Tiên nói:

- Xem ra Tứ tiên không thể không hợp lực mật thiết, ngược lại tiền đồ khó hề lạc quan.

Hải Cô lão nhân gật đầu:

- Đúng thế? Trước đây bốn người chúng ta cứ bế quan tự thủ, chỉ làm mai một uy danh của võ lâm, chẳng hay ho gì. Được Đông Phương thiếu hiệp giải cứu thoát chết, vì Sinh Tử Sinh mà truyền lại võ công, hiểu ra đại nghĩa, Tứ tiên không hề hối hận, quyết một lòng vì chính nghĩa võ lâm.

Thạch Lan Dật Tiên gật đầu:

- Hay lắm. Tứ tiên thề đạp tan Địa Mộ giáo.

Thiên Hoang Đế Quân cả cười:

- Tứ tiên hợp lực lượng tương trợ Tam Bí, những mong từ nay làm cho võ lâm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói:

- Xem các ngươi có vẻ hào hùng lắm, kỳ thực vừa nói vừa run, các ngươi đã quyết như vậy, bổn cô nương cũng đại diện tệ Giáo chủ phát lệnh. Địa Mộ giáo quyết lấy thủ cấp Tứ tiên bêu đầu trước dân chúng.

Thiên Hoang Đế Quân “hừ” một tiếng, thân hình như lưu linh vọt về phía Lãnh Huyết Diễm Nữ.

Tích Thư Nhân vội lao tới trước mặt chắn đường, cảm động nói:

- Giết gà không cần dao trâu. Tứ tiên hợp lực là đại hạnh cho võ lâm. Tích Thư Nhân đối phó không xong, mới dám phiền tới Đế Quân nhọc lòng.

Đông Phương Thanh Vân đã hiểu dụng ý của Tích Thư Nhân. Hiển nhiên Tích Thư Nhân thấy đây là việc của Thiếu chủ vậy Tích Thư Nhân phải xuất thủ, đâu có thể để cho người khác.

Địa Mộ giáo đối địch với võ lâm, sớm đã coi khinh Tam Bí, làm sao nhịn được, hiềm một nỗi Lãnh Huyết Diễm Nữ là ân nhân của nghĩa mẫu há có thể bỏ mặc?

Phải làm sao đây?

Ồ, có cách rồi, Đông Phương Thanh Vân đột ngột hú lên một tiếng, khiến ai nấy hồn kinh phách lạc, chỉ nghe chàng nói:

- Tích Thư Nhân nghe lệnh...

Tích Thư Nhân quì xuống trước mặt Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Kính hầu lệnh dụ...

Đông Phương Thanh Vân dõng dạc:

- Nhiệm vụ của Tam Bí là tiêu trừ Thánh Chỉ giáo, đập tan Thái Cực bang, Tử Phủ mê điện và Địa Mộ giáo. Ngươi cùng Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh hiệp trợ Tứ tiên thanh toán ân oán cũ, ta cùng Diệp phu nhân xử trí đám bạch y nhân ma kia.

Tích Thư Nhân nghe vô cùng phấn chấn đáp:

- Tuân lệnh?

Lãnh Huyết Diễm Nữ yểu điệu đứng dậy hỏi:

- Sao tướng công biết kia là bạch y nhân ma?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Chuyện nhỏ ấy có gì không biết?

Thiên Hoang Đế Quân hú một tiếng, hai tay xoay vòng, chưởng ảnh tung hoành lao tới phía di nương của Tuệ Mẫn.

Sáu bạch y thiếu nữ đứng bên giường bát bảo nghênh tiếp công thế của Thiên Hoang Đế Quân.

Lãnh Huyết Diễm Nữ hét một tiếng nhún mình vọt tới trước mặt Thiên Hoang Đế Quân, hai tay ống ra hai chưởng. Chưởng lực ầm ầm ập đến Thiên Hoang Đế Quân.

Thiên Hoang Đế Quân lập tức hơi trầm thân hình trụ vững, hai tay đặt ngang ngực cùng đẩy ra.

Trong tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, Lãnh Huyết Diễm Nữ gằn giọng quát to:

- Thỉnh tướng công, bảo họ dừng tay, tiện thiếp có lời muốn nói.

Thiên Hoang Đế Quân bị chấn thoái ba bốn bước mới đứng vững lại được.

Lãnh Huyết Diễm Nữ thì vẫn điềm nhiên như thường.

Thạch Lan Dật Tiên cười gằn:

- Huyên thuyên cái quỷ gì.

Vừa nói, người đã lao đi thanh kiếm trong tay loang loáng một đạo quang hoa, trông như giao long nổi xung giữa biển, xông tới Lãnh Huyết Diễm Nữ.

Đông Phương Thanh Vân thấy thế vội nói:

- Tiên trưởng hãy khoan.

Thạch Lan Dật Tiên vội lùi về trước mặt chàng, vẻ mặt khó chịu hỏi:

- Vân nhi, có trò gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân quả là có chỗ khó nói, có ân không báo chẳng phải quân tử, mà Tứ tiên thì đang trong cơn thịnh nộ, xem chừng cuộc giao đấu hôm nay chỉ uổng công.

Thạch Lan Dật Tiên thấy Đông Phương Thanh Vân trầm mặc không nói, vẻ mặt khó hiểu, chàng thiếu niên mạnh mẽ này có nghị lực, can đảm giữ vững chính nghĩa võ lâm, hẳn là giữa chàng với Lãnh Huyết Diễm Nữ phải có nội tình phức tạp chi đây, nếu không đâu chịu để tâm đến y thị hèn mọn này.

Thạch Lan Dật Tiên lo chàng khó xử ưu tư, đành nén giận nói:

- Vân nhi, có điều gì khó xử, cứ nói cho lão phu nghe coi.

Đoạn nhìn Đông Phương Thanh Vân với vẻ mặt đầy quan tâm.

Đông Phương Thanh Vân cảm động trước thái độ quan tâm đó, mỉm cười bảo Lãnh Huyết Diễm Nữ:

- Thỉnh phu nhân nói đi?

Lãnh Huyết Diễm Nữ lấy làm kinh ngạc.

Thử nghĩ, Tứ tiên là những nhân vật thế nào, vốn lừng danh trong võ lâm về tính cách cổ quái, bất trị, vậy mà trước bao nhiêu người lại chịu vâng lệnh một chàng thiếu niên?

Lãnh Huyết Diễm Nữ hỉ ái chàng thiếu niên này.

Chỉ có điều là y thị không si tình như Hận Thiên Nữ. Nhưng đối tượng của y thị nay đã thuộc về kẻ khác, làm sao y thị không hờn dỗi và phẫn nộ?

Tuy nhiên, lòng hỉ ái vẫn còn. Y thị nhìn tứ phía, dịu dàng nói:

- Tướng công nên biết địch nhân đang mai phục bốn bề.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Sớm đã phát giác.

Chàng tuy nói vậy, nhưng nghĩ đến song chưởng của nàng vừa làm Thiên Hoang Đế Quân phải thoái lui mấy bước và lời cảnh cáo về địch nhân mai phục tứ bề, chứng tỏ tai mắt rất linh mẫn, thì chàng giật mình nghĩ:

“Chẳng lẽ chỉ sau mấy tháng mà võ công của nàng ta đã tiến bộ tới mức ấy?”

Lãnh Huyết Diễm Nữ chân mày cuối mắt đưa tình, hỏi:

- Tướng công cảm thấy thế nào?

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Tại hạ coi như không có bọn họ.

- Huênh hoang quá, thỉnh tướng công cho biết vì sao?

Tứ tiên giương mắt nhìn hai người đối thoại, không có chút gì thù địch, vậy là thế nào? Diệp Đại Thúy tuy thầm lấy làm kỳ dị, nhưng sớm đã nhận thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ có tình ý lả lơi với Đông Phương Thanh Vân, còn Đông Phương Thanh Vân thì khách khí với nàng ta, hẳn có nguyên cớ chi đây.

Đông Phương Thanh Vân mỉm cười đáp:

- Chẳng có nguyên nhân gì cả. Bọn họ có giỏi thì đã hiện thân, hà tất phải lén lút rình rập, khiến người ta cho là không quang minh chính đại.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười:

- Kiến giải của tướng công quả là siêu nhân, có điều tướng công nên biết rằng võ công của bọn họ không thể xem thường.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hừ một tiếng.

Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng nói tiếp:

- Tướng công có biết bọn họ trông chờ điều gì chứ?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Bọn họ trông chờ chúng ta giao đấu để sắm vai ngư ông đắc lợi.

- Lại một kiến giải siêu quần. Ồ, tướng công đã biết có người ở cách chúng ta mười lăm trượng chứ?

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Sớm đã phát giác.

Diệp Đại Thúy nói xen vào:

- Tướng công còn biết những kẻ ấy đều là nữ nhân.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Tiện thiếp đã nói rồi đó, tướng công cũng đã biết. Nếu chúng ta song phương lưỡng hổ tương tranh, tình thế một bại một thụ thương, lúc ấy ngư ông mới xuất hiện để hưởng tàn cục, chắc tướng công cũng biết hậu quả sẽ nghiêm trọng phải không?

Đông Phương Thanh Vân chỉ hừ một tiếng.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Cho nên ý của tiện thiếp là chúng ta tạm thời hợp lực đối phó với địch nhân mai phục, có hơn chăng?

Đông Phương Thanh Vân cười gằn:

- Tứ tiên, Tam Bí hoàn toàn không thuộc hạng e sợ. Thỉnh phu nhân tốt nhất hãy hợp lực với bọn mai phục kia mà động thủ. Tại hạ có Vương kiếm sau lưng. Lục Giáp chân kinh trong đầu, chẳng ngại.

Lãnh Huyết Diễm Nữ hoàn toàn không giận, mà lại cười tươi như hoa:

- Tướng công lầm rồi. Ý của tiện nữ chẳng phải như thế.

Tứ tiên nghe mà tròn mắt ngẩn người. Tuệ Mẫn nhướng mày, ba thuộc hạ khác đứng ngây. Diệp Đại Thúy bịt mặt, không rõ diện mạo, nhưng xem ra nàng chẳng nộ chẳng sầu.

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Vậy ý của phu nhân thế nào?

Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp:

- Hợp tác?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thanh Vân với Địa Mộ giáo hoàn toàn không thể hợp tác. Giữa hai bên, một mất một còn, lời cuối cùng là hãy để tam phu nhân ở lại, còn phu nhân thì tại hạ cung tiễn một đoạn để tỏ kính ý.

Lãnh Huyết Diễm Nữ buồn rầu đáp:

- Tướng công hà tất nóng nảy mà hành sự.

Thiên Hoang Đế Quân cười như sấm:

- Thiếu chủ nói đúng lắm. Hãy lưu tam phu nhân lại, Tứ tiên quyết tuân lệnh Thiếu chủ cung tiễn phu nhân một đoạn để tỏ kính ý.

Đông Phương Thanh Vân mỉm cười:

- Phu nhân, tại hạ không hề nóng nảy, thỉnh phu nhân cân nhắc cho kỹ, đừng để phía tại hạ phải động thủ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ rầu rĩ thở dài bước lên giường bát bảo, dịu giọng nói:

- Tướng công đã vậy, tiện thiếp đành phải đi.

Đoạn quát:

- Đi?

Thạch Lan Dật Tiên đột nhiên vung kiếm lao như tên bắn về phía chiếc giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn.

Lãnh Huyết Diễm Nữ quát:

- Ngươi dám làm điều hung dữ...

Vừa nói tay đã đưa ống sáo trúc lên môi, thổi một tiếng chói tai.

Cùng lúc ấy, tấm vải che cửa giường của tam phu nhân đột nhiên được kéo lại cho kín.

Địa Lão Thần Tiên gầm một tiếng, thân hình đột ngột duỗi dài, hai tay khoanh tròn tại thành hai luông kình lực bài sơn đảo hải công kích sáu bạch y thiếu nữ. Sáu thiếu nữ này bị dạt ra, lập tức múa kiếm vây lấy Địa lão. Chỉ thấy chưởng ảnh như một bức thành dựng xung quanh Địa lão, kiếm khí loang loáng công tập vào đó từ nhiều phía.

Nói thì chậm sự việc diễn biến thì nhanh, Thạch Lan Dật Tiên như một mũi tên lao qua tấm vải che xuyên vào trong giường bát bảo.

Bỗng một tiếng rú thảm vang lên, từ trong giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn, một bóng người bay vọt ra như tia chớp.

Người ấy lại là Thạch Lan Dật Tiên.

Nguyên lúc này Thạch Lan Dật Tiên đã ngất xỉu, sắc mặt tái nhợt, toàn thân bất động như người đã chết.

Diệp Đại Thúy vội đưa tay bắt mạch của Thạch Lan Dật Tiên thốt lên:

- Tướng công...

Thiên Hoang Đế Quân mắt đỏ sọc, cười nhu quỷ khốc thần sầu, nói:

- Lão phu không tin ma quỷ?

Đoạn lao vút về phía chiếc giường bát bảo.

Đông Phương Thanh Vân trong lúc kinh hoàng, chộp Thạch Lan Dật Tiên trao cho Quỷ Tinh Linh, đang định xông lên thì Diệp Đại Thúy níu tay chàng lại nói:

- Tướng công, hãy khoan.

Từ trong giường bát bảo vang lên tiếng rú thê lương rồi một bóng người bay vọt ra.

Tuệ Mẫn kêu lên thất thanh:

- Gia gia...

Nàng vụt tới ôm lấy phụ thân mà nấc lên.

Đông Phương Thanh Vân quá phẫn nộ máu sôi lên trong người, quát lớn:

- Ma quỷ gì vậy?

Tích Thư Nhân cười:

- Thuộc hạ cũng không tin ma quỷ?

Rồi như một cánh chim bay vút tới chiếc giường bát bảo.

Hải Cô lão nhân hét lên một tiếng nói:

- Tứ tiên cộng sinh đồng tử.

Cũng lao vào bên trong giường bát bảo.

Địa Lão Thần Tiên tuy cũng lửa giận ngút trời, nhưng bị sáu tay kiếm bao vây chưa bứt ra được, lúc này quát lớn:

- Xéo đi cho ta coi...

Liền theo tiếng thét nghe “bùng” một tiếng, cả sáu bạch y thiếu nữ đều kêu “hự” và lảo đảo thoái lui mấy bước.

Địa lão búng người vọt lên không trung nói như tiếng hổ gầm:

- Không sai, Tứ tiên đồng sinh đồng tử.

Thế là ba người, Tích Thư Nhân, Hải Cô lão nhân và Địa Lão Thần Tiên, gần như nối tiếp nhau lao vào bên trong chiếc giường bát bảo.

Ba tiếng “oành, oành, oành” tiếp đến những tiếng rú thảm, ba người kia lần lượt như những trái bóng văng cả ra ngoài.

Chương 22: Tam Thư Sinh Thệ Minh

Thử hỏi, Tứ tiên và Tích Thư Nhân võ công thế nào mà vừa xông vào trong giường bát bảo đã bị bật văng ra như những trái bóng, người nào người nấy đều ngất xỉu, mặt mũi tím tái, theo đó mà xét võ công của di nương Tuệ Mẫn ở trong giường phải là thứ tà môn kinh dị biết chừng nào.

T

Đông Phương Thanh Vân cả giận, nhưng bị Diệp Đại Thúy nắm chặt cánh tay, bèn hỏi:

- Đại Thúy, sao nàng làm thế?

Diệp Đại Thúy dịu dàng nhìn chàng nhỏ nhẹ nói:

- Tướng công, thiếp biết có chuyện gì rồi, chỉ trách chàng hành sự hấp tấp, chưa suy nghĩ, đối phương thì quỷ kế đa đoan, mấy vị kia lại hành sự lỗ mãng.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cũng nói:

- Tướng công, Diệp cô nương nói đúng lắm. Nếu luận về võ công thì sau khi tướng công luyện xong Lục Giáp chân kinh phải là quán thế. Nhưng giang hồ có rất nhiều phong ba âm hiểm, tướng công nên nghe lời Diệp cô nương.

Đoạn lấy trong túi ra một chiếc lọ nhỏ màu xanh, thỏ thẻ nói:

- Đây là giải dược, tướng công cầm lấy đi.

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Thành ý tâm lĩnh, có điều tại hạ quyết chẳng chịu nhận không ân tình của người, đại ân của phu nhân đối với nghĩa mẫu của tại hạ còn chưa kịp báo đáp.

Lúc này Diệp Đại Thúy đã hiểu tại sao Đông Phương Thanh Vân trước sau cứ khách khí với nữ nhân kia. Lời của Đông Phương Thanh Vân khiến nàng rất vui.

Nàng bèn dịu dàng nói:

- Chuyện đó không có gì đáng để tâm, y thị chỉ là hạng hạ lưu. Tướng công đây là Đại Cáp minh

châu, tướng công hãy sai người nhét vào miệng Tứ tiên và Tích Thư Nhân sẽ tức thời giải độc.

Lãnh Huyết Diễm Nữ bị người hạ nhục như thế, chợt sa sầm mặt, gằn giọng nói:

- Diệp cô nương, hãy tôn trọng người khác một chút, ta không để cho ai khinh khi.

Diệp Đại Thúy đáp:

- Một nữ nhân tầm thường, bất chính như ngươi, có gì đáng để tôn trọng?

Lãnh Huyết Diễm Nữ vốn hoàn toàn vô oán vô cừu với Tiêu Sương mỹ nhân, nhưng vì Tiêu Sương mỹ nhân cuối cùng lại dễ dàng đoạt mất người mà y thị hỉ ái, vừa rồi Đông Phương Thanh Vân lại công khai thừa nhận phu thê sẽ luôn luôn ở bên nhau như chim liền cánh, như cây liền cành, y thị đã giận lắm. Nay được dịp phát tán bèn quát:

- Ngươi tự tìm lấy cái chết.

Trong tiếng quát, y thị lập tức thi triển Tích Lịch chưởng pháp phẩy tay, một luồng kình phong cương mãnh như sấm sét ào đến chỗ Tiêu Sương mỹ nhân.

Diệp Đại Thúy nhếch mép cười, buông tay Đông Phương Thanh Vân ra, thuận tay xoay nửa vòng bàn tay đón chưởng thế của đối phương.

Kình lực di sơn đảo hải của Lãnh Huyết Diễm Nữ đã bị hóa giải một cách vô hình.

Lãnh Huyết Diễm Nữ đang ngồi trên giường bỗng biến sắc, vọt thẳng lên cao mười trượng, như một con đại bàng miệng hét to:

- Mau thoái lui?

Tiếng hét chưa dứt, bốn thiếu nữ khiêng giường và sáu thiếu nữ đứng trước giường cùng kêu “hự” một tiếng, mười bóng người đã như mười cái bóng xì hơi, ngã quị xuống chết tươi.

Nguyên Diệp Đại Thúy vừa rồi đã sử dụng một chiêu tuyệt học trong Lục Giáp chân kinh, chính là chưởng pháp “Hóa Âm Dẫn Dương”, thuộc Vạn Lưu Qui Tông chưởng pháp.

Trong Lục Giáp chân kinh, khi đối phương phát động công kích bằng Phách Không chưởng thì ta sử dụng chiêu này, chẳng những có thể phản hồi toàn bộ kình lực của đối phương, tặng lại cho hắn, mà còn gia tăng gấp đôi kình lực đó.

Cũng có thể nói, nếu địch nhân dùng năm thành công lực, ta sử dụng chiêu này phản kích lại địch nhân tới mười thành công lực, thì đối phương ắt bị trọng thương.

Diệp Đại Thúy vừa rồi chẳng tốn lực đã phản kích đối phương thực lợi hại.

Mười thiếu nữ chết tươi tại chỗ, chiếc giường bát bảo cũng nát vụn.

Đông Phương Thanh Vân đưa mắt nhìn Tích Thư Nhân và Tứ tiên nằm ngất lịm, thì song mục tóe lửa, miệng hú dài một tiếng, tay hữu phách không một chưởng. Một luồng chưởng phong ầm ầm, như sấm động đổ ập tới chiếc giường bát bảo của di nương Tuệ Mẫn.

Bốn thiếu nữ khiêng giường và sáu thiếu nữ đứng dọc một hàng bên cạnh cùng vung chưởng, chưởng phong ào ào nghênh đón chưởng thế của Đông Phương Thanh Vân.

“Oành” một tiếng kinh thiên động địa. Trong tiếng rú thê thảm, mười bóng người bay xa mấy trượng, rớt xuống đất như những chiếc lá.

Cả mười bạch y thiếu nữ đã hồn qui địa phủ.

Đông Phương Thanh Vân lại giơ tay hữu phách không một chưởng về phía chiếc giường, chưởng phong ù ù như gió lốc xoáy đi.

Miêu tả nghe thì dài, trong thực tế Đông Phương Thanh Vân động thủ gần như đồng thời với Diệp Đại Thúy, phản kích Lãnh Huyết Diễm Nữ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ từ trên không trung hét to:

- Tam thư mau thoái lui?

Lời còn chưa dứt, một tiếng rú thảm thiết đã vang lên, chỉ thấy di nương của Tuệ Mẫn đã bị xé thành nhiều mảnh văng đi tứ phía, chiếc giường nát bấy, đồng thời một cụm khói dày bùng lên từ chỗ đó.

Đông Phương Thanh Vân giật mình. Lúc này chàng mới hiểu rằng khi Tứ tiên và Tích Thư Nhân lao vào bên trong chiếc giường bát bảo, thì tại sao chưa kịp giao đấu đã bị bắn văng ra.

Nguyên cụm khói kia hiển nhiên là khói độc.

Đông Phương Thanh Vân từng lâm cảnh ngộ tương tự, biết rằng khi mấy người kia giận dữ xông vào đó, nhất định hít phải thứ hơi độc ấy nên đã choáng váng ngất đi.

Thủ đoạn của di nương Tuệ Mẫn tức tam phu nhân chẳng phải quá dễ dàng đả thương Tứ tiên và Tích Thư Nhân hay sao?

Quả là giang hồ đa trá, võ lâm âm hiểm, độc kế như thế bất cứ ai cũng bị trúng.

May mà vừa rồi Tiêu Sương mỹ nhân kịp thời níu tay Đông Phương Thanh Vân giữ lại.

Nếu không, chàng cứ hành động lỗ mãng thì đã chẳng khác gì năm người kia. Nghĩ vậy, bất giác chàng nhìn Diệp Đại Thúy, nàng đang đưa giải dược cho Quỷ Tinh Linh và nói:

- Lão tiền bối, mau cứu Tứ tiên và Tích Thư Nhân.

Quỷ Tinh Linh nhận Đại Cáp minh châu, tức thời chạy tới chỗ năm người kia.

Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ đã hạ mình xuống đất, rùng mình lạnh lùng nói:

- Tướng công, cuối cùng tướng công dám hạ sát tam thư của tiện thiếp?

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng đáp:

- Quí tam thư tâm như độc xà, thủ đoạn hiểm độc. Trừ khử một nữ nhân như y thị chính là trừ một đại họa cho võ lâm, có gì không dám.

Lãnh Huyết Diễm Nữ hừ một tiếng hung hăng bước tới mấy bước nói:

- Tướng công chẳng lẽ định trở mặt?

Đông Phương Thanh Vân đối với vị nữ kiệt này vốn có cảm tình, lại muốn báo ân cho nghĩa mẫu. Nhưng nghe y thị bức ép, thì nghĩ rằng kẻ si có thể chết chứ không chịu nhục, bèn lạnh lùng đáp:

- Trở mặt thì đã sao?

Lãnh Huyết Diễm Nữ chợt cười khanh khách:

- Tướng công, đừng có vì lệnh tôn là Tam Bí, võ công quán thế võ lâm mà ngông cuồng. Lệnh tôn đã không có cách gì dưỡng dục tướng công thì dù tướng công có chết lệnh tôn cũng chẳng có cách gì báo cừu cho tướng công đâu.

Đông Phương Thanh Vân há chịu để nữ nhân này đe dọa, chàng cười khẩy nói:

- Tại hạ là một trong Tam Bí, hậu duệ của Tam Bí Sinh Tử Sinh đây, chuyện của gia phụ khỏi cần phu nhân lo hộ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ đã giận thực sự, nói:

- Được lắm, tướng công là một trong Tam Bí, cũng chẳng khiến tiện thiếp lấy làm lạ. Đã trở mặt thì đừng trách tiện nữ hạ độc thủ.

Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp:

- Thỉnh tùy tiện.

- Thực ư?

- Tại hạ kính phục phu nhân là bậc nữ kiệt, nhưng phu nhân cũng nên nhớ rằng tại hạ hoàn toàn không phải là hạng người chịu sự khinh miệt.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói giọng ai oán:

- Tướng công, chẳng lẽ giữa hai ta, lại có mối hận bất cộng đới thiên? Chẳng lẽ hai ta lại xung khắc như nước với lửa?

Đông Phương Thanh Vân chột dạ. Nữ nhân này thay đổi thái độ liên tục, vừa cực kỳ phẫn nộ đã chuyển sang ai oán thở dài, nghe rất đáng thương, giọng nói trầm dịu hẳn xuống. Một nữ nhân như thế nếu không phải định hãm hại người, hẳn có âm mưu gì khác. Tâm địa nữ nhân đúng là tăm tối như đáy biển, nguy hiểm như độc xà.

Chàng đã không còn tôn trọng nữ nhân này nữa, nhưng dù sao nghĩa mẫu của chàng cũng từng chịu ơn cứu mạng của y thị, chịu ân không báo chẳng phải quân tử.

Đành miễn cưỡng đáp lời:

- Phu nhân nói chí phải, giữa tại hạ và phu nhân không có cừu hận gì, nhưng giữa tại hạ và lệnh phu quân lại có mối cừu tam giang tứ hải.

Lãnh Huyết Diễm Nữ ai oán nói:

- Việc của phu quân tiện thiếp không liên quan gì tới tiện thiếp.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc.

Lời này thật quá hoang đường, phu thê vốn là nhất thể, việc của phu quân tại sao lại bảo không liên quan tới y thị?

Tuy nhiên đại trượng phu ân oán phân minh, nàng ta đã có ân với nghĩa mẫu của chàng, chàng không thể vong ân bội nghĩa.

Nghĩ vậy, chàng nói dịu giọng:

- Nói như thế thì chuyện của lệnh tam thư đâu có liên quan tới phu nhân?

Câu này chính là tuyệt chiêu sát thủ, khiến Lãnh Huyết Diễm Nữ lúng túng thở dài:

- Đương nhiên, có điều là...

Đông Phương Thanh Vân chúa ghét cái lối ăn nói lấp la lấp lửng, nghe vậy bèn giục:

- Phu nhân là bậc nữ kiệt, có gì cứ nói thẳng ra.

Lãnh Huyết Diễm Nữ rầu rĩ đáp:

- Tam thư của tiện thiếp vốn vô can với tiện thiếp, nhưng tiện thiếp có mặt ở đây, tướng công làm như thế thì chẳng giữ thể diện cho tiện thiếp một chút nào.

Lời này quả không sai, căn cứ vào mối giao tình giữa y thị với Đông Phương Thanh Vân, thì lời này thấu tình đạt lý. Người cần có thể diện, cây cần có lá cành.

Nghĩ vậy, chàng bèn khiêm nhường nói:

- Thỉnh phu nhân...

Lãnh Huyết Diễm Nữ ngắt lời chàng:

- Tiện thiếp làm gì chẳng biết tướng công có cừu hận với tam thư của tiện thiếp, hiềm ví phu quân của tiện thiếp có lệnh cho tiện thiếp phải bảo hộ an toàn cho tam thư, nay tiện thiếp biết làm sao đây?

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Chẳng lẽ vì thế mà phu nhân không thể trở về?

Lãnh Huyết Diễm Nữ buồn bã đáp:

- Không phải vậy? Nhưng tiện thiếp trở về biết ăn nói thế nào?

Đông Phương Thanh Vân bối rối:

- Vậy ý của phu nhân muốn thế nào?

Lãnh Huyết Diễm Nữ ai oán nói:

- Nếu tướng công nghĩ đến tình cảnh của tiện thiếp, thì tiện thiếp sẽ có cách trở về bẩm cáo với phu quân.

Đông Phương Thanh Vân vội giục:

- Thỉnh phu nhân cứ nói ra.

- Trong Tứ tiên, chỉ cần tướng công trao cho tiện thiếp một vị. Được như vậy, tướng công sẽ là đại ân nhân của tiện thiếp.

Đông Phương Thanh Vân nổi giận, nhưng vẫn khách khí đáp:

- Điểm này, thứ cho tại hạ không thể làm.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói như giận dỗi:

- Lẽ nào tướng công muốn cho tiện thiếp bị nhục?

- Không phải vậy?

- Vậy thì tướng công thử nghĩ hộ biện pháp lưỡng toàn, chỉ cần tướng công nói một câu thật dễ như trở bàn tay, tướng công làm gì mà chẳng được.

Đông Phương Thanh Vân quả chưa nghĩ ra biện pháp gì cho Lãnh Huyết Diễm Nữ. Ấn không báo, tội đáng chết. Yêu cầu của nàng ta không thể đáp ứng, thật đáng hổ thẹn.

Nhưng yêu cầu đó lại khó mà đáp ứng. Chàng đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, thì Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy dịu dàng nói:

- Phu nhân có điều chưa biết, Tứ tiên với phu quân của tiện thiếp có quan hệ thân thiết, làm sao để phu nhân bắt mang đi? Làm như vậy, phu quân của tiện thiếp còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm?

Lãnh Huyết Diễm Nữ chợt gằn giọng:

- Ai cần ngươi nói xen vào?

Diệp Đại Thúy vẫn dịu dàng tiếp:

- Thử nghĩ danh xưng Tam Bí là chí tôn, trước mặt phu nhân thứ tám của Địa Mộ giáo mà không bảo hộ được Tứ tiên thì còn gì là thể diện Thiếu chủ trước bảy môn phái? Phu nhân chỉ muốn một mình đắc lợi, để phu quân của tiện thiếp phải hổ thẹn trước võ lâm được ư?

Đông Phương Thanh Vân thầm vui mừng:

“Thật đúng là hảo ái thê, thôi cứ để nàng ứng phó thay mình thì hơn.”

Lãnh Huyết Diễm Nữ hỏi giật giọng:

- Tướng công, tướng công có phải thừa nhận lời cô nương kia hay chăng?

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Lời của nàng cũng là lời của tại hạ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười phá lên ha hả, nên biết lúc này y thị đã ruột đau như cắt, tiếng cười nghe như đứt từng khúc ruột.

Y thị mê chàng thiếu niên này, muốn chiếm hữu chàng. Do đó, y thị đã tốn không ít tâm cơ mà cứu nghĩa mẫu của chàng, thả Tụê Mẫn cùng người này người nọ.

Chỉ là để chàng tri ân, cảm động mà hỉ ái y thị và quì dưới chân y thị.

Nào ngờ, bao nhiêu tâm cơ của y thị hóa thành công cốc. Thử hỏi làm sao y thị không đứt từng khúc ruột? Nhưng y thị là một nữ nhân hiếu thắng cực kỳ, chưa đến Hoàng Hà chưa sợ chết, trong óc đã nảy ra chủ ý. Cười một hồi xong, y thị dịu dàng nói:

- Cũng được, tiện thiếp nêu yêu cần khác vậy.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Thỉnh phu nhân cho biết.

Lãnh Huyết Diễm Nữ lúng liếng đôi mắt đưa tình, thỏ thẻ:

- Chỉ còn biện pháp cuối cùng, không biết tướng công có thể đáp ứng hay không?

- Thỉnh phu nhân cứ nói, nếu tại hạ làm được, quyết không chối từ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng nói:

- Đành phân thắng bại.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Phân thắng bại bằng cách nào?

- Tiện thiếp có đem theo bốn mươi tám nhân ma, sẽ hợp lực của bốn mươi tám nhân ma bao vây tướng công. Nếu tướng công đánh bại họ, thì tiện thiếp sẽ về bẩm báo với phu quân là tuyệt kỹ của tiện thiếp không bằng người, phu quân sẽ không trách phạt tiện thiếp.

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thở dài. Không ngờ nàng ta lại yêu cầu chàng hóa giải thế trận âm binh là điều vô cùng khó khăn. Thật là tiến thoái lưỡng nan, đành hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta không thể như cô nương nói ban nãy, hãy đối phó với những kẻ mai phục trước đi đã, đừng lưỡng hổ tương tranh?

Lãnh Huyết Diễm Nữ vẫn ngọt ngào:

- Tướng công đã có ý giao đấu thì hãy làm cho trọn, hãy rủ lòng từ bi mà xóa bỏ mối cừu hận với phu quân của tiện thiếp, có được chăng?

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Quí phu quân thực có cừu hận bất cộng đới thiên với tại hạ. Thứ cho tại hạ không thể chiều ý phu nhân.

Lãnh Huyết Diễm Nữ hỏi:

- Cừu hận do đâu?

Món nợ máu hồi nào lại hiện ra trong đầu Đông Phương Thanh Vân, chàng nghiến răng nói:

- Hắn giết nghĩa phụ của tại hạ, làm nhục nghĩa mẫu của tại hạ. Mối cừu hận ấy há có thể vì ba tấc lưỡi của phu nhân mà xóa bỏ?

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Ấn oán giang hồ thật khó phân rõ phải trái, nghĩa phụ nghĩa mẫu của tướng công cũng có cừu hận bất cộng đới thiên với phu quân của tiện thiếp, phu quân của tiện thiếp không thể không làm như vậy với đối phương.

Lời này lại thật tình đạt lý, tuy có ý phân biện cho phu quân, nhưng cái nào cũng hợp lý vô cùng.

Đông Phương Thanh Vân lẽ nào không hiểu đạo lý, nhưng chàng là người trong võ lâm, sống với võ lâm, chết làm quỷ cho võ lâm, sớm muộn gì cũng sẽ chết dưới đao kiếm. Huống hồ việc này không thể để nữ nhân xếp đặt mà xóa bỏ cừu hận của mình.

Không? không thể được?

Bèn cảm khái nói:

- Lời của phu nhân không sai, nhưng tại hạ không thể thấy cừu không báo.

Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài:

- Cũng được? Vậy thỉnh tướng công xuất thủ.

Đoạn lúng liếng nhìn Đông Phương Thanh Vân, hú một tiếng, búng mình lên cao mười trượng, lại xoay lộn mấy vòng mà vọt đi ngoài ba mươi trượng, đứng vững trên mặt đất, dõng dạc quát:

- Tướng công, bắt đầu đi.

Đông Phương Thanh Vân cũng quát to:

- Đừng khách khí, phu nhân cứ việc phát động.

Chàng nghĩ rằng Lãnh Huyết Diễm Nữ tuy có chút giảo hoạt, nhưng rất cơ trí, vẫn là bậc nữ kiệt đáng kính phục.

Kỳ thực, về phương diện này, Lãnh Huyết Diễm Nữ đã có âm mưu từ trước.

Sau khi tam phu nhân của Địa Mộ giáo ngầm lấy được hai quyển Huyền Mê ma kinh đem về, Lãnh Huyết Diễm Nữ đã cấp tốc huấn luyện Thiên Ma trận, Thiên Ma vũ và Nhân ma. Nay nhân ma đã thành, dù Đông Phương Thanh Vân tài giỏi đến bậc nào cũng chẳng thể địch nổi nhân ma.

Nhưng y thị đánh giá thấp thực lực của Đông Phương Thanh Vân. Ngoài miệng nói là vì sợ phu quân trách phạt, trong thực tế y thị dùng cách này để nếu thắng sẽ bắt được Đông Phương Thanh Vân đem đi hưởng lạc, nếu thua cũng chẳng sao.

Lúc này tiếng sáo trúc bỗng vút lên chói tai liền ba tiếng, đám nhân ma vây bên ngoài từ từ thu hẹp vòng vây.

Đông Phương Thanh Vân đưa mắt ngoảnh về phía sau. Chỉ thấy Tứ tiên và Tích Thư Nhân đang ngồi vận khí hành công. Chàng hơi chột dạ, thử nghĩ trước mắt đối phó với nhân ma, ngoài chàng và Diệp Đại Thúy, chỉ còn có Thần Quan Tú Sĩ và Quỷ Tinh Linh.

Đáng ngại là Tứ tiên và Tích Thư Nhân còn đang phải vận khí trị thương, đã không thể tham chiến lại còn phải có người bảo hộ họ.

Vậy là chỉ có thể chống đỡ, không thể phản công ư? Chàng vội hỏi Diệp Đại Thúy:

- Đại Thúy, một mình nàng có đủ sức bảo hộ tính mạng cho Tứ tiên và Tích Thư Nhân hay không?

Diệp Đại Thúy vội đáp:

- Thiếp tuy tự tin, nhưng nghe bảo Nhân ma hư thực bất minh, nên chưa dám quyết.

- Thế thì tạm thời chúng ta hãy bảo hộ Tứ tiên và Tích Thư Nhân trước đã.

Diệp Đại Thúy gật đầu:

- Chỉ có cách đó. Còn một cách nữa là thỉnh tướng công xuất Vương kiếm, dùng ý niệm mà giết

bọn nhân ma kia.

- Đã biết không được, sao nàng còn bảo ta làm?

- Ồ, không phải thế. Thử nghĩ đám nhân ma sẽ là đại hoạ cho võ lâm, không trừ khử chúng sao được?

- Nàng nói chí phải, nào ta hành động..

Diệp Đại Thúy vội cùng Đông Phương Thanh Vân đến bên cạnh Tứ tiên và Tích Thư Nhân.

Thần Quan Tú Sĩ há dám chậm trể, vội theo đến.

Năm người kia đang ngồi thành một vòng tròn nhỏ, mặt đối mặt vận công, rõ ràng đang ở vào thời điểm quan trọng nhất.

Quỷ Tinh Linh cung kính hoàn trả lại Đại Cáp minh châu cho Diệp Đại Thúy, cung kính hỏi:

- Thỉnh Thiếu chủ phân phó cho Quỷ Tinh Linh này cự địch.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Hãy khoan. Chờ xem tình hình chút đã.

Tiếng sáo cất lên ba lần chói tai.

Ba bạch y nhân ma thong thả tách ra, tiến về phía Đông Phương Thanh Vân.

Lãnh Huyết Diễm Nữ giảo hoạt vừa rồi thấy Đông Phương Thanh Vân phách không một chưởng hạ sát tam phu nhân thì đã biết hiện tại chàng khác hẳn trước đây.

Hơn nữa, chàng không những hạ sát mà còn phân thây đối phương thành nhiều mảnh ngay trước mắt y thị. Vì thế y thị thử phái trước ba nhân ma ra đối phó xem sao.

Ba nhân ma còn cách chàng khoảng ngót năm trượng. Đông Phương Thanh Vân biết rằng phía chàng không thể dùng một người chọi một nhân ma, huống hồ Tụê Mẫn lại có võ công kém nhất. Nghĩ vậy, chàng nói nhỏ:

- Các vị đề phòng cẩn thận, để tại hạ ra ứng phó với ba nhân ma kia.

Đoạn xông tới cách nhân ma chừng một trượng, biết rằng có nói với nhân ma cũng vô ích, liền vung hai tay khoa một vòng, hai luồng chưởng lực cuồn cuộn ập tới phía ba nhân ma.

Ba nhân ma lẳng lặng vung chưởng nghênh tiếp. Năm luồng chưởng lực phách không đập vào

nhau nổ vang như sấm. “Hự, hự, hự” ba nhân ma như ba trái bóng bay ra ngoài ba trượng. “Bịch, bịch, bịch” rơi xuống đất, nhưng lập tức lại lồm cồm bò dậy, thong thả tiến về phía Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân chỉ hơi chấn động, không thụ thương nhưng chẳng hiểu tại sao ba nhân ma kia đã bị đòn như vậy lại còn phản kích được.

Chẳng lẽ lục phủ ngũ tạng của chúng không thụ thương, hay là có thụ thương nhưng không ảnh hưởng tới thể lực?

Chàng đang nghĩ như vậy, ba tiếng sáo lại cất lên chói tai. Ba nhân ma xông tới, sáu chưởng cùng phóng đi như cuồng phong bạo vũ xô đến chỗ Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân thấy luy lực của chúng quá mạnh, nào dám khinh xuất, vội thi triển Bát Nhã Mật La thần công. Một tiếng nổ vang hơn cả sấm, ba nhân ma bay tung ra ngoài năm trượng, rớt xuống ịch ịch. Nhưng quái lạ, chúng lại lồm cồm bò dậy, sắp thành thế chân vạc, từ từ đến gần Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân bất giác sờn gáy.

Loại nhân ma này thật hiếm thấy, lợi hại bằng mấy người sống. Nếu dùng võ công không thắng nổi ba nhân ma kia, thì việc tiêu diệt Địa Mộ giáo chỉ là hoang tưởng.

Ba tiếng sáo lại nổi lên.

Ba nhân ma dàn thành hàng ngang, cùng nhất tề đặt tay ngang ngực đẩy mạnh ra sáu chưởng.

Sáu luồng kình lực ầm ầm như tiếng hổ gầm dồn dập ập tới phía Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân lập tức thi triển Vạn Lưu Qui Tông chưởng pháp nghênh tiếp. Một tiếng nổ kinh thiên động địa phá vỡ không khí.

Ba nhân ma bắn văng đi mười trượng, rớt xuống huỳnh huỵch.

Đông Phương Thanh Vân chăm chú nhìn, thấy ba nhân ma nằm chỏng gọng, không dậy được nữa. Chàng thở phào nhẹ nhỏm, quay sang hỏi Diệp Đại Thúy:

- Thật khó khăn, làm thế nào đây.

Diệp Đại Thúy thấy rõ quá trình giao đấu vừa rồi của chàng với ba nhân ma, cau mày đáp:

- Đành sử dụng Vương kiếm vậy. Đối phương còn bốn mươi lăm nhân ma, nếu hợp lực vây công, mấy người chúng ta khó lòng bảo vệ được Tứ tiên và Tích Thư Nhân.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Phải vậy thôi?

Diệp Đại Thúy nói:

- Mà cũng chưa nên dùng Vương kiếm vội.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Tại sao không được dùng Vương kiếm?

Diệp Đại Thúy đáp:

- Không phải là không được dùng, mà là để dành bất ngờ cho Mê điện và Thái Cực bang. Nay đem sử dụng bọn chúng nhìn thấy sẽ thèm muốn...

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Vương kiếm là kiếm của bậc vương giả, võ lâm người người đều biết. Huống hồ Mê điện sớm đã phái người đi đoạt Vương kiếm, vậy còn có gì là bất ngờ?

- Ồ, tướng công có điều chưa biết...

Lãnh Huyết Diễm Nữ từ ngoài xa ba mươi trượng bỗng nói to:

- Tướng công có cảm tưởng thế nào về nhân ma.

Đông Phương Thanh Vân cười vang:

- Nói khiêm nhường thì dù Hận Thiên Nữ có trong tay một ngàn nhân ma cũng chẳng có gì là kỳ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười khảy:

- Nước xa không cứu được lửa gần.

Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp:

- Nếu không phải tại hạ kính nể phu nhân, thì ba gã nhân ma kia có đáng gì. Dù là ba trăm nhân ma cũng sẽ bị hạ gục hết.

- Đừng huênh hoang.

- Thì cứ thử coi?

- Thế này vậy? Hai ta tạm hòa hoãn chỉ cần tướng công chịu giao cho tiện thiếp một trong Tứ tiên, tức là đã nể mặt tiện thiếp, tiện thiếp sẽ lập tức lui binh.

Đông Phương Thanh Vân nổi giận:

- Hoang tưởng?

Lãnh Huyết Diễm Nữ ưỡn ngực phẩy tay, nhảy vào trong vòng vây nhân ma, tới gần Đông Phương Thanh Vân, liếc mắt đưa tình dịu dàng nói:

- Tướng công vẫn chưa tỉnh ngộ ư?

Đông Phương Thanh Vân cho rằng nên trì hoãn thời gian để Tứ tiên trị thương mà phục hồi võ công. Lúc ấy chàng sẽ có thể thi triển sở học mà tiêu diệt bầy nhân ma.

Không biết Lãnh Huyết Diễm Nữ giảo hoạt đa đoan có đoán ra chủ ý của chàng hay không đây?

Vừa rồi y thị đã thấy rõ ba nhân ma giao đấu với Đông Phương Thanh Vân, võ công của Đông Phương Thanh Vân cao hơn nhân ma mấy lần, nhưng nhân ma cũng có ưu điểm của nó, đó là sau khi bị đánh văng đi vẫn còn vùng dậy tái chiến.

Dù Tứ tiên đã hồi phục võ công, nếu hợp lực bốn mươi lăm nhân ma, thiết tưởng việc bắt giữ mấy người kia chẳng khó. Y thị mừng thầm sắp nắm chắc được Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân thì hoàn toàn chưa muốn chọc giận y thị. Y thị cười khanh khách một hồi, thân mật nhỏ nhẹ nói:

- Tướng công thử nghĩ coi, nếu tướng công hợp lực với Địa Mộ giáo, thì việc chủ trì chính nghĩa võ lâm chẳng có gì khó, huống hồ nghe đâu Mê điện chủ và Thái Cực bang chủ dường như đã có cách ngăn cản lệnh tôn xuất hiện trong võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Phu nhân xem ra biết không ít?

Lãnh Huyết Diễm Nữ ngọt ngào:

- Tướng công có biết tại sao lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm hay chăng?

- Xin lắng nghe cao kiến.

- Tại vì Tam thư sinh thệ minh (đã thề).

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên hỏi:

- Tam thư sinh thệ minh là cái gì?

Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng đáp:

- Điểm này tiện thiếp chưa rõ lắm, chỉ biết việc lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm là sự thực chắc chắn, võ công của tướng công tuy quán thế võ lâm, nhưng các môn hạ của Tam Bí cũng chỉ có hạn, phải không nào?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tại hạ chưa hiểu ý của phu nhân.

Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp:

- Nhân tài của bổn giáo người người đều như nhân ma, các cao thủ đông như kiến.

Nếu hợp lực của tướng công với Địa Mộ giáo, thiết tưởng thống lãnh võ lâm chủ trì chính nghĩa dễ như trở bàn tay.

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Đáng tiếc tại hạ không muốn thống lĩnh võ lâm, cũng không có hy vọng chủ trì chính nghĩa võ lâm. Điểm này khiến phu nhân thất vọng phải không?

Lãnh Huyết Diễm Nữ thở dài buồn bã:

- Cũng đành? Nhưng phải làm sao nếu Mê điện và Thái Cực bang hoành hành trong võ lâm?

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng đáp:

- Việc ấy không liên quan đến tại hạ.

- Kỳ quái, tướng công là Thiếu chủ của võ lâm kia mà. Lẽ nào tướng công chịu để cho Mê điện hoành hành?

- Việc đó đã có bảy đại môn phái chủ trì.

- Sai rồi, bảy đại môn phái muốn chỉnh đốn uy phong ngày trước cũng phải tốn dăm ba năm. Việc này chỉ có một mình tướng công gánh vác được thôi.

Đông Phương Thanh Vân chăm chú theo dõi Tứ tiên, thấy sắc diện của họ đã hồng trở lại, biết rằng đã qua thời điểm trọng yếu nhất, thì chàng cười ha hả:

- Phu nhân cứ lo nghĩ những chuyện không đâu.

Lãnh Huyết Diễm Nữ buồn rầu nói:

- Vậy thì không còn hy vọng gì vào sự hợp lực giữa chúng ta?

- Đương nhiên. Tại hạ không khi nào hợp lực với Địa Mộ giáo.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói với giọng ai oán:

- Thế thì tướng công cứ việc ra tay.

Đoạn lướt người lùi xa mười trượng búng mình hai lượt nữa đã ra xa ba chục trượng rồi đột nhiên giơ cao tay lên.

Tiếng sáo trúc chói tai vang rền...

Bầy nhân ma vây tròn ở vòng thứ hai cách chừng hai mươi trượng, từ từ siết lại dần.

Tình thế vô cùng khẩn trương.

Đông Phương Thanh Vân thấy Tứ tiên và Tích Thư Nhân đã hoàn toàn hồi phục, lòng phấn chấn hẳn lên, nhưng còn chưa rõ một điều, liền quay sang hỏi Diệp Đại Thúy:

- Nàng hãy cho biết tại sao chưa thể sử dụng Vương kiếm?

Diệp Đại Thúy dịu dàng đáp:

- Tướng công mới chỉ nghe truyền thuyết về Vương kiếm trong võ lâm mà thôi, hoàn toàn chưa ai biết nó kỳ diệu ở điểm nào. Nếu bảo người cầm Vương kiếm trong tay có thể tùy ý đả thương đối phương thì hoạ là nằm mơ.

Đông Phương Thanh Vân gật đầu:

- Đúng, nghe như thần thoại.

- Thực ra tướng công cũng biết Vương kiếm không thể nói là tùy ý đả thương đối phương, mà là người cầm Vương kiếm trong tay chỉ cần vận công vào tay truyền sang thân kiếm, từ Vương kiếm sẽ phóng ra mười hai đạo hàn quang. Điểm này thiếp đã từng nói rồi thì phải?

- Đúng, nhưng hoàn toàn chưa cụ thể.

- Mười hai đạo hàn quang phóng ra bốn phương tám hướng, với độ dài bao nhiêu, tướng công có

biết không?

- Không biết?

- Khoảng hai mươi trượng.

- Chà, ghê quá?

- Cũng có thể nói, người nào trong phạm vi hai mươi trượng bị đạo hàn quang phóng trúng sẽ lập tức rơi đầu, gãy tay, què chân. Tướng công có kinh khiếp không?

- Thật khó tưởng tượng.

- Hãy dừng ở đó, người biết tỏ tường như thế chỉ có lệnh tôn và lệnh đường, tướng công và tiện thiếp mà thôi. Nếu để Mê điện chủ và Thái Cực bang chủ biết rõ thì thứ vũ khí thần diệu ấy còn gì uy lực, thậm chí có thể bị chúng đoạt mất.

- Cũng đúng.

- Và Vương kiếm này chính là dùng để đối phó với Lãnh Huyết Nhân Ma?

- Ồ?

- Cuối cùng tướng công sẽ phải quyết đấu một trận sinh tử với Lãnh Huyết Nhân Ma. Lúc đó mới được sử dụng Vương kiếm.

- Lãnh Huyết Nhân Ma có phải ba mươi năm về trước đã nắm được tuyệt kỷ phát khởi nhân ma hay không? Chẳng lẽ lão ta còn sống?

- Đương nhiên. Xét về nội lực võ công mà lão ta tu luyện được, hiển nhiên lão ta vẫn còn sống. Một đại ma như lão còn sống ngày nào, võ lâm còn nguy nan ngày đó.

Bỗng một tiếng hú dài cất lên.

Năm bóng người vọt lên cao mười trượng rồi lộn mấy vòng đáp xuống bên cạnh Đông Phương Thanh Vân.

Năm người ấy chính là Tứ tiên và Tích Thư Nhân.

Cả năm cùng quì xuống nói:

- Kính tạ Thiếu chủ...

Đông Phương Thanh Vân trịnh trọng ngắt lời họ:

- Cường địch đang ở trước mặt, thỉnh các vị đứng dậy đối phó.

Năm người kia cùng đứng dậy.

Tụê Mẫn tươi cười đứng bên cạnh Thiên Hoang Đế Quân. Lúc này Thạch Lan Dật Tiên mới ngạc nhiên hỏi:

- Ả tiện nhân kia đâu rồi?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Đã bị tại hạ phanh thây.

Bốn mươi lăm nhân ma đã khép chặt vòng vây, chỉ còn cách nhóm Đông Phương Thanh Vân khoảng năm trượng.

Đông Phương Thanh Vân thừa biết mãnh hổ nan địch quần hồ, bèn thấp giọng nói:

- Thanh Vân đi trước, Đại Thúy khóa đuôi, chúng ta cùng xông lên nào.

Đoạn chàng lao đi trước.

Diệp Đại Thúy vội nói:

- Tướng công cẩn thận...

Ngay lúc đó, bỗng...

Một giọng nói cực kỳ trong trẻo vang lên:

- Lãnh Huyết Diễm Nữ nghe đây. Hãy mau lui binh Một bầy lục y nữ nhân ở đâu bay đến như những chiếc lá đón gió, lả lướt đáp xuống giữa vòng nhân ma.

Một tiếng sáo trúc tức thời cất lên chói tai, bầy nhân ma nhất tề thoái lui ra xa ba mươi trượng.

Một nữ nhân mặc y phục màu lục sẫm bằng lụa mỏng, theo kiểu trang phục trong cung cấm, bay tới đáp xuống giữa vòng nhân ma. Nữ nhân này thập phần xinh đẹp và yểu điệu.

Đông Phương Thanh Vân thấy lạ, sinh lòng hiếu kỳ đối với nữ nhân này. Nàng ta nói giọng trong trẻo:

- Địa Mộ giáo tung hoành trong võ lâm khiến người thán phục, nội trong một tháng, Mê điện chủ tất sẽ đến yết kiến phu nhân cùng bàn mưu lo đại cục. Thỉnh phu nhân tạm lui binh.

Lãnh Huyết Diễm Nữ kinh ngạc:

- Ý của phu nhân chưa được rõ?

- Thỉnh tạm thời lui binh là được.

Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói:

- Phụng cáo Lục phu nhân Mê điện chủ, hiện tại Địa Mộ giáo đã khác hẳn trước.

Nếu Lục phu nhân định hù dọa tiện thiếp thì lầm to đó.

Đông Phương Thanh Vân "à" khẽ một tiếng, thì ra nữ nhân này là người thiếp thứ sáu của Mê điện chủ, nghe đâu gọi là Lục Kiều.

Chỉ nghe nàng ta nói, giọng cực kỳ trong trẻo:

- Lãnh Huyết Diễm Nữ. Đừng quên rằng nàng là một phản đồ của Mê điện, nếu nàng tưởng rằng mấy chục nhân ma kia có thể uy hiếp Mê điện thì càng lầm đó.

Lãnh Huyết Diễm Nữ hậm hực không nói.

Lục Kiều tiếp:

- Nếu không phải tình thế bất tường thì Lãnh Huyết Diễm Nữ khó bảo toàn tính mạng hết ngày hôm nay. Ai có thể coi nhân ma là ma quỷ đáng sợ, chứ dưới mắt bổn phu nhân đây, chúng chỉ như một bầy kiến. Lời cuối cùng ta nói với ngươi là hãy lập tức xéo đi. Nếu không...

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười nhạt:

- Đừng huyênh hoang quá, bổn phu nhân hôm nay tạm nhường ngươi.

Đoạn y thị quay sang phía Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tướng công hãy cẩn thận, nữ nhân này ở Mê điện có tên là Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh, tiện thiếp xin cáo biệt...

Y thị quay mình vút đi, thoáng chốc đã mất hút. Đồng thời tiếng sáo vút lên, bầy nhân ma trôi đi như tuyết. Đương trường thoáng đãng hẳn ra. Không khí đã hết vẻ khẩn trương.

Đông Phương Thanh Vân nhìn quanh thấy khoảng mươi người đang từ từ tiến gần đến chỗ chàng. Chàng hơi kinh hãi vì lời Diệp Đại Thúy nói lúc mới ra khỏi Thanh Chủng, cũng như lời của Lãnh Huyết Diễm Nữ vừa nói trước khi rút đi. Rõ ràng Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh là một nữ nhân không

thể xem thường. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Thỉnh phu nhân nói rõ mục đích tới đây?

Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh mỉm cười đáp:

- Muốn đàm luận một chút với vị Thiếu chủ của võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ:

“Có gì mà đàm luận?”

Bèn nhếch mép cười nói:

- Tại hạ không ưa vòng vo, có gì cứ việc nói thẳng ra, muốn văn muốn võ, tại hạ chiều được tất.

Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thoáng ngạc nhiên, hỏi:

- Sao tướng công lại nói như vậy?

Đông Phương Thanh Vân đối vói mọi nữ nhân đều cảm thấy nhức đầu, có thể nói mỗi nữ nhân trong thiên hạ đều là một diễn viên tài hoa. Người này vừa mở miệng đã biết ngay là thuộc hạng giảo hoạt đa đoan. Chàng bèn hỏi lại:

- Thế thì phải nói như thế nào?

Băng Tâm dịu dàng đáp:

- Tiện thiếp hoàn toàn có hảo ý.

- Hảo ý xin ghi nhận? Còn lời hay thì mau nói ra đi.

Băng Tâm tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Tại sao tướng công biết tiện thiếp sẽ nói lời hay?

Đông Phương Thanh Vân đã hết nhẫn nại:

- Tóm lại, dù lời hay lời dở gì cũng cứ việc nói. Bổn thiếu gia có việc khẩn yếu, không thể nhàn đàm với phu nhân.

Băng Tâm như sực tỉnh, à một tiếng hỏi:

- Tướng công bảo có việt khẩn yếu, phải chăng là việc đi tìm lệnh tôn?

Đông Phương Thanh Vân đã hơi tức giận:

- Đó là chuyện riêng của bổn thiếu gia, phu nhân không có quyền hỏi đến.

Thật là một nữ nhân quái quỷ?

Trước thái độ khó chịu của Đông Phương Thanh Vân, nàng ta không hề giận dữ, đôi mắt phượng vẫn đắm đuối nhìn chàng, dịu dàng nói:

- Tướng công vì việc gì mà gấp gáp như vậy?

Đông Phương Thanh Vân cố trấn tĩnh, giục:

- Có việc gì nói mau, nếu không bổn thiếu gia phải đi ngay.

Băng Tâm đáp:

- Tiện thiếp có điều muốn bảo cho tướng công, những mong tướng công đừng nổi giận.

Đông Phương Thanh Vân đã bực lắm, vẫn cố nhịn:

- Nói đi?

- Tiện thiếp kính mong tướng công đừng nổi giận.

- Bổn thiếu gia đáp ứng, nói mau?

- Tướng công chớ đi tìm lệnh tôn...

Đông Phương Thanh Vân nghe vậy thì điên tiết lên, chuyện gia sự của chàng liên quan gì tới nàng ta mà nàng ta lại dính mũi vào đây, thật là khó hiểu.

Nhưng chàng vừa đáp ứng là không nổi giận, làm sao nuốt lời, đành gằn giọng nói:

- Về điểm này, phu nhân đã vượt quá bổn phận rồi đó.

Băng Tâm gật đầu:

- Tướng công nói chí phải. Đây là việc riêng của tướng công, ngoại nhân không nên can thiệp. Nhưng lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm.

Lời này khiến Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi:

- Vì sao?

- Ồ, tiện thiếp biết nói sao đây? Lúc nãy Lãnh Huyết Diễm Nữ nói đúng, đó là vì Tam thư sinh đã thệ minh.

Đông Phương Thanh Vân ngẩn ra.

Bên tai chàng văng vẳng lời Diệp Đại Thúy, dùng truyền âm nhập mật nói với chàng:

- Tướng công, nghe đâu Tam thư sinh thệ minh chính là điều khiến lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm. Mười mấy năm nay không ai tìm ra nguyên nhân, không chừng nữ nhân này biết. Vậy tướng công hãy mau hỏi cho minh bạch.

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Tam thư sinh thệ minh là cái gì?

Băng Tâm thở dài nhè nhẹ:

- Vụ thề thốt ấy không thể có sao nói vậy, nhưng tiện thiếp có thể kể sơ lược, tướng công muốn nghe hay không?

Đông Phương Thanh Vân khó chịu về lối nói lấp lửng của nữ nhân này, thật khác một trời một vực với Lãnh Huyết Diễm Nữ. Chàng giục:

- Nói mau đi?

- Rất đơn giản thôi. Nếu lệnh tôn xuất hiện trong võ lâm, thì nội trong một tháng, bảy đại môn phái cho đến Thánh Chỉ giáo, nghĩa là cả hắc đạo lẫn bạch đạo sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc:

- Vì sao?

Băng Tâm buồn rầu đáp:

- Vì sao thì chỉ có một mình phu quân của tiện thiếp biết mà thôi. Nhưng khi lệnh tôn xuất hiện trong võ lâm, những người bị tiêu diệt trước tiên sẽ là bảy đại môn phái, bổn điện và Thái Cực bang.

Đông Phương Thanh Vân vội hỏi:

- Lẽ nào bảy đại môn phái với gia phụ lại có mối cừu bất cộng đới thiên?

Băng Tâm lắc đầu:

- Không phải vậy. Nghe bảo Tam thư sinh thệ minh là chuyện năm xưa có ba thư sinh uống rượu

cùng thề với nhau, tiện thiếp không rõ, chỉ biết lệnh tôn là một trong ba người ấy, Sinh Tử Sinh cũng chính là Ngọc Diện thư sinh Đông Phương Chấn Nghiêu.

Chuyện quá rắc rối và khó hiểu khiến Đông Phương Thanh Vân muốn điên đầu, vội hỏi:

- Gia phụ với bảy đại môn phái, quí điện và Thái Cực bang vô oán vô cừu, vì cớ gì mà lại muốn tiêu diệt các bang phái đó?

Băng Tâm buồn rầu đáp:

- Không phải lệnh tôn tiêu diệt các bang phái, mà là hai vị thư sinh kia.

Đông Phương Thanh Vân toát mồ hôi trán. Thiên hạ khi nào cũng lắm chuyện kỳ quái, nhưng chắc không có chuyện nào kỳ quái hơn chuyện này.

Thử nghĩ, phụ thân đã không tiêu diệt các môn phái thì tại sao lại không thể xuất hiện?

Nghĩ vậy bèn gằn giọng hỏi:

- Gia phụ đã không liên quan gì với quí điện, tại sao không thể xuất hiện trong võ lâm.

Băng Tâm thở dài:

- Tóm lại, lệnh tôn không thể xuất hiện trong võ lâm là được.

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Nếu gia phụ cứ xuất hiện thì kẻ nào dám làm gì?

Băng Tâm vội đáp:

- Phải, lệnh tôn võ công quán tuyệt thiên hạ, trừ hai vị thư sinh kia và Lãnh Huyết Nhân Ma, không ai có thể sánh bằng. Tuy nhiên lệnh tôn đã thề dứt bỏ ý định xuất hiện trong võ lâm.

- Điều này...

- Tướng công dĩ nhiên không biết rõ. Kỳ thực nói thẳng ra còn là vì bảy đại môn phái, lệnh tôn sẽ không thúc thủ nhìn bảy đại môn phái bị tiêu diệt. Vấn đề hệ trọng nhất là tướng công đừng có đi tìm lệnh tôn.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Điều đó có liên quan gì đến tại hạ?

- Liên quan chặt chẽ. Nếu tướng công tìm lệnh tôn, há chẳng phải là hành tung của lệnh tôn bị bại lộ, có khác gì đã hiện thân trong võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân cười vang:

- Kiến giải của phu nhân thật nực cười, phu nhân coi tại hạ như đứa trẻ lên ba, thử hỏi nếu tại hạ không nói ra nơi ẩn thân của gia phụ thì ai biết?

Băng Tâm lại thở dài:

- Tướng công nói chí phải, nhưng võ công của hai vị thư sinh kia cũng chẳng kém gì lệnh tôn. Cho nên, cứ theo như dự đoán của phu quân tiện thiếp, tướng công vừa xuất hiện trong võ lâm đã bị hai vị kia bám sát hành tung rồi.

Đông Phương Thanh Vân giật mình, vội hỏi:

- Thực vậy ư?

- Tiện thiếp hoàn toàn không hoang ngôn?

Đông Phương Thanh Vân càng nghĩ càng thấy không đúng, việc này đã không liên quan đến phụ thân, vì sao hai vị thư sinh kia lại theo dõi hành tung của chàng?

Trách nhiệm nặng nề của chàng là làm cho gia đình đoàn tụ, chàng đã trưởng thành, võ công siêu quân, vậy mà phụ thân vẫn không có cách gì gặp chàng, không biết tâm tình của phụ thân thế nào, lời thề của Tam thư sinh ra sao mà lại quan trọng đến như vậy? Dù gì chăng nữa, chàng cũng quyết nổ lực làm cho gia đình đoàn tụ.

Nghĩ vậy, bèn đáp:

- Tại hạ kính lãnh tâm ý của phu nhân.

Băng Tâm thở dài:

- Tướng công nếu chịu nghĩ đến tiền đồ của võ lâm, thì đâu cần vội vã đi tìm lệnh tôn? Nếu lệnh tôn cần gặp tướng công, thì lệnh tôn sẽ tự đi tìm tướng công, phải vậy không nào?

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Tại hạ quyết tìm gia phụ bằng được.

Băng Tâm vội lùi mấy bước, kinh sợ nói:

- Tướng công, chớ... chớ...

- Thứ lỗi, tại hạ không đủ sức làm theo ý phu nhân.

- Thật vậy ư?

- Không sai?

Băng Tâm sa sầm mặt, lạnh lùng hỏi:

- Vậy là tướng công không chịu nghe lời nói thành thực của tiện thiếp.

- Đúng thế?

- Nếu bổn điện xuất thủ ngăn trở thì sao?

- Thì tự tìm lấy cái chết.

Băng Tâm rầu rĩ nói:

- Tướng công, lệnh tôn mà xuất hiện trong võ lâm, chẳng những võ lâm sẽ đại loạn, mà còn thây chất thành núi, máu chảy thành sông. Ôi, tướng công đã được tôn xưng là Thiếu chủ của võ lâm, nếu không nghĩ đến sự tồn vong của bổn điện và Thái Cực bang thì cũng nên nghĩ đến sự phục hưng của bảy đại môn phái.

Đông Phương Thanh Vân hừ một tiếng, không đáp.

Lúc này bên tai chàng lại văng vẳng tiếng nói của Diệp Đại Thúy theo phép Truyền âm nhập mật:

- Dù thế nào cũng phải hỏi lý do vì sao phụ thân không thể xuất hiện trong võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Gia phụ quả thật không thể xuất hiện trong võ lâm ư?

- Đúng như vậy?

- Vì sao?

- Ngay cả mẫu thân cũng không biết, làm sao thiếp có thể hiểu được nội tình?

Đoạn Diệp Đại Thúy bỗng nói to:

- Việc này quả thật khiến mọi người cảm thấy khó khăn chứ gì?

Băng Tâm ngạc nhiên hỏi:

- Khó khăn gì kia?

Mục đích của Diệp Đại Thúy chỉ là cần biết vì sao Tam thư sinh thệ minh và lời thề thế nào, nàng nói:

- Sự kiện khiến ngay cả bảy đại môn phái cũng sẽ cực kỳ khó khăn.

Băng Tâm vui mừng nói:

- Đúng thế. Huống hồ bảy đại môn phái sau khi được tướng công cứu giúp, tựa hồ đang hồi phục, sức mạnh đang lên, nếu lại bị tiến đánh, e khó bề chịu đựng nổi cuồng phong bạo vũ.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên nhìn Diệp Đại Thúy, chưa biết nàng định giở phép gì.

Diệp Đại Thúy dịu dàng:

- Phu nhân nói chí phải, phu quân của tiện thiếp vốn không nên vì việc riêng tư của mình mà làm ảnh hưởng đến sự tồn vong của võ lâm, tuy đúng là như thế. Song...

Nàng dừng lại không nói nữa.

Băng Tâm vội giục:

- Thỉnh phu nhân cho biết rõ...

Diệp Đại Thúy tỏ vẻ buồn bã, nói:

- Có một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng...

- Vấn đề gì mà nghiêm trọng?

- Thực ra cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng phu quân tiện thiếp gần hai chục năm nay chưa được biết mặt phụ thân, trong thiên hạ tình phụ tử là tối thân thiết. Hơn nữa, phu quân tiện thiếp mới luyện xong thần công, đang nóng lòng tìm gặp phụ thân.

Nếu phu nhân có thể nói rõ sự tình, để phu quân tiện thiếp nắm được đại ý, có thể sẽ vì sự tồn vong của võ lâm mà bỏ dự định đi tìm phụ thân chăng?

Đông Phương Thanh Vân thầm thán phục.

Băng Tâm nói:

- Thấu tình đạt lý là phải như thế, nhưng phu quân tiện thiếp không muốn nói rõ sự tình thì biết làm sao?

Diệp Đại Thúy hỏi:

- Vậy phải làm thế nào đây?

- Thỉnh phu nhân khuyên tướng công tạm thời chớ vọng động. Phu quân tiện thiếp không cho biết nội tình, hẳn là có nỗi khổ khó nói, rồi sẽ có ngày tướng công minh bạch nguyên nhân.

Đông Phương Thanh Vân hiểu rằng việc này vòng vo thêm vô ích, bèn lạnh lùng nói:

- Nhưng tại hạ quyết phải đi tìm gia phụ ngay tức thời.

Băng Tâm thất sắc:

- Tướng công nhất định không chịu nghe lời tiện thiếp?

Đông Phương Thanh Vân hỏi lại:

- Tại sao ta phải nghe lời?

Vẻ mặt Băng Tâm đột nhiên lộ sát cơ:

- Tướng công không chịu uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt. Tiện thiếp không phải chỉ nói suông. Mê điện có đủ thực lực. Việc này liên quan đến sự tồn vong của bổn điện, đành phải bắt giữ tướng công giam lại.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Thỉnh?

Băng Tâm bỗng hú một tiếng chấn động.

Ứng với tiếng hú, bảy bóng người bay tới là là đáp xuống như lá rơi, gồm hai nữ năm nam.

Hai thiếu nữ tuổi độ đôi mươi, nhan sắc bình thường, nhưng thân hình tuyệt mỹ, cung y màu lục bó sát lấy thân trông thật mê ly.

Năm nam nhân tuổi trạc lục tuần, râu dài, thân hình gầy quắt, vừa nhìn tướng mạo đã biết là những lão nhân có nội lực siêu phàm. Đặc biệt thần quang của đôi mắt chứng tỏ đã đạt tới cảnh giới thần công nội ôn.

Đông Phương Thanh Vân tuy hơi ngạc nhiên về nội lực của năm lão nhân này, nhưng nổi ngạo

khí, lạnh lùng cười nói:

- Các vị muốn động thủ thì thỉnh làm cho mau đi?

Tuy miệng nói vậy, nhưng chàng thầm nghĩ có thể năm lão nhân này là trưởng lão của Tử Phủ mê điện, còn hai nữ nhân kia là nằm trong số mười hai sứ giả của Mê điện. Vậy dễ dàng hiểu rằng Mê điện đã dốc toàn lực để ngăn cản chàng đi tìm phụ thân.

Băng Tâm lạnh lùng nói:

- Tiếp sau bổn Giáo chủ một bước, người của Thái Cực bang cũng đã tới, nếu tướng công muốn sống thêm ít ngày, thì hãy từ bỏ ý định đi tìm lệnh tôn. Bằng không Thánh Chỉ giáo cũng sẽ đến tìm tướng công đó.

Đông Phương Thanh Vân bỗng cười ha hả:

- Hay lắm? Bổn thiếu gia chính đang muốn ghé thăm Mê điện, Thái Cực bang và Thánh Chỉ giáo. Nay các vị cùng dẫn xác tới thì bổn thiếu gia đỡ phí thời gian. Phu nhân có trò gì hãy mau thi triển.

Thạch Lan Dật Tiên bỗng bước tới bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, nói nhỏ:

- Giết gà khỏi cân dùng dao trâu, hãy để lão hủ ứng phó được chăng?

Đông Phương Thanh Vân cảm động đáp:

- Tiên trưởng, bọn họ đã muốn tìm Đông Phương Thanh Vân này thì sao lại để Tứ tiên ứng phó, thỉnh Tiên trưởng lui ra.

Băng Tâm cười gằn:

- Đông Phương Thanh Vân, ngươi tuy có địa vị cao trong võ lâm, nhưng dưới mắt Mê điện, ngươi chẳng đáng gì, nếu không vì nể lệnh tôn, thì Mê điện đã trừ khử ngươi dễ dàng.

Đoạn quay sang thuộc hạ nói:

- Nhị nữ, ngũ trưởng lão nghe đây, bổn phu nhân sẽ đích thân xử trí gã thiếu niên, còn các vị hãy đối phó với đám thuộc hạ của y. Nên nhớ sự tồn vong của bổn điện tùy thuộc ở trận này.

Tiếp đó Băng Tâm vỗ tay một cái, thêm mười bóng người lại bay tới như lưu tinh, đáp xuống hiện trường.

Đó là mười thiếu nữ tuổi đôi mươi, bận cung y bằng lụa mỏng năm màu xanh, hồng, vàng, trắng, tím, cứ hai người một màu, hợp với hai lục y thiếu nữ kia thành mười hai nữ sứ giả.

Dưới Mê điện Điện chủ là Lục Kiều, tức sáu phu nhân, thập nhị sứ nữ và ngũ trưởng lão.

Đông Phương Thanh Vân lo rằng Tứ tiên và Tuệ Mẫn không hiểu có thắng nổi năm trưởng lão hay không, vì chàng chưa biết võ công của Mê điện thế nào. Chàng nói nhỏ:

- Các vị hãy nhớ tập trung ứng phó, đừng đơn độc cự địch, Đại Thúy hãy tận thi sở học, Thanh Vân sẽ đối phó với Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh.

Mọi người cùng đáp:

- Rõ?

Tứ tiên lập tức đứng thành hình vuông, để Tuệ Mẫn ở bên trong. Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ, Quỷ Tinh Linh ở vòng ngoài. Diệp Đại Thúy thì ở bên cạnh Đông Phương Thanh Vân.

Chàng thấy vậy đã an tâm, hiểu rằng các vị kia đều biết trước mặt là cường địch không thể không thận trọng.

Diệp Đại Thúy rút kiếm đưa cho chàng, dịu dàng nói:

- Tướng công nên nhớ mục tiêu của bọn họ là tướng công, đừng phân tâm lo cho Tứ tiên và mấy vị còn lại. Tuy chưa thể sử dụng Vương kiếm, nhưng kiếm của thiếp là một lợi khí khi cần đủ sức hạ sát địch thủ, tránh hậu họa khôn lường.

Đông Phương Thanh Vân bắt gặp ánh mắt chứa chan sự quan tâm của nàng, chàng mỉm cười nhận kiếm nói:

- Đại Thúy cũng cẩn thận nhé, được rồi, khi cần Thanh Vân mới dùng kiếm.

Đoạn giắt kiếm vào bên hông.

Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh quát một tiếng, thân hình lắc nhẹ, công kích liên tiếp ba chưởng về phía Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân vung hai tay thành hình vòng cung, một luồng kình phong cuồn cuộn như sóng bể tức thời cuốn lấy ba chưởng kia trả lại chủ của nó.

Băng Tâm mỉm cười thốt lên:

- Khá khen chiêu Vạn Lưu Quy Tông.

Rồi lắc mình tránh ba chưởng phản hồi, chỉ thấy cái bóng màu lục sẫm của y thị đã trườn tới gần Đông Phương Thanh Vân, hai tay múa lượn, chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp ào ào ập đến chỗ

Đông Phương Thanh Vân.

Chương 23: Đại Phá Ma Trận

Đông Phương Thanh Vân hú một tiếng dài, thi triển Mật La thần công thân hình như một luồng điện ung dung né tránh nhưng luồng chưởng lực của Băng Tâm.

Đ

Trong nhất thời chỉ thấy bóng người tung hoành, chưởng phong như lốc cuốn tung đất cát, bẻ gãy cành lá, nhưng giữa cơn lốc khủng khiếp ấy Đông Phương Thanh Vân vẫn ung dung thư thái.

Bỗng năm tiếng hét cùng cất lên, năm trưởng lão lao bổ về phía Tứ tiên và ba vị tùy tùng.

Diệp Đại Thúy nói nhỏ:

- Ba vị tùy tùng hãy ứng phó với năm trưởng lão, Tứ tiên tạm thời đừng vọng động, để tiện thiếp đối phó với mười hai nữ sứ giả.

Ba vị tùy tùng cùng đáp:

- Tuân lệnh.

Rồi lao ra nghênh đón năm trưởng lão, Tích Thư Nhân quát to:

- Muốn chết thì ta cho đi gặp Diêm Vương.

Miệng hét, hai tay khoanh rộng vòng tròn, tay tả phóng chưởng về phía vị trưởng lão gần nhất, tay hữu công kích vị trưởng lão thứ hai, thân hình cuộn khoanh như một con hắc long bao vây hai trưởng lão.

Thần Quan Tú Sĩ cười ngạo nghễ:

- Mấy trưởng lão thối tha của Mê điện đến ngày tận số rồi. Thiếu chủ đã luyện xong thần công, tùy tùng tận thi sở học, nào các lão dẫn xác tới mà nộp mạng.

Đoạn như một cơn lốc cuộn tròn lấy ba trưởng lão còn lại.

Quỷ Tinh Linh hét:

- Giết sạch chúng đi. Chẳng lẽ Quỷ Tinh Linh này hết phần rồi sao. Thôi đành ứng phó với bọn nữ nhân vậy?

Đoạn lão lao tới chỗ hai lục y thiếu nữ mà quát:

- Lão phu sẽ tiễn đưa hai vị cô nương về tới tổ tiên các ngươi.

Song chưởng đã như cuồng phong bạo vũ công kích hai lục y thiếu nữ.

Kỳ quái là mười nữ sứ giả còn lại cứ đứng bất động.

Diệp Đại Thúy thấy vậy nói:

- Kính thỉnh Tứ tiên đừng vọng động. Nhớ đó, nhớ đó?

Đoạn như một tiên nữ lướt tới đứng chắn trước mặt mười nữ sứ giả, không nói không rằng.

Đông Phương Thanh Vân nhờ thi triển thần công nên ung dung thư thái đối địch, thoáng chốc đã tiếp ngót năm mươi chiêu của Băng Tâm.

Trong năm mươi chiêu vừa qua, chàng chủ yếu chỉ né tránh, điều chủ yếu là chàng muốn thăm dò võ công của Lục kiều Mê điện cao minh tới mức nào.

Lúc này chàng đã phát hiện, công lực của y thị đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực, chiêu thức quái dị lợi hại, đã ầm ầm như bão tố lại cuồn cuộn như triều dâng thác đổ.

Chỉ thấy chưởng ảnh tới tấp như bông tuyết ngày đông nhắm vào các yếu huyệt chí mạng của Đông Phương Thanh Vân.

Tích Thư Nhân ở gần đó bỗng cười lớn:

- Lão phu phải tống một tên đi trước...

Một tiếng rú liền đó vang lên, một bóng người văng ra xa mười trượng rơi huỵch xuống đất.

Đó là một trong năm trưởng lão của Mê điện.

Thần Quan Tú Sĩ cũng quát to:

- Thần Quan Tú Sĩ này không diệt một trưởng lão thối tha thì còn mặt mũi nào.

Lời chưa dứt, một tiếng rú thê thảm vang lên, trưởng lão thứ hai của Mê điện như diều đứt dây văng ra xa mươi trượng rơi huỵch xuống miệng hộc ra một búng máu.

Quỷ Tinh Linh thét:

- Hai con quỷ cái này còn chưa chịu biến đi, thật là nữ nhân còn thua cả tiểu nhân...

Quỷ Tinh Linh nào biết võ công của hai nữ sứ giả này còn cao hơn năm trưởng lão một bậc.

Lục y thiếu nữ nói:

- Hừ, một gã tùy tùng cũng đòi lên mặt?

Bốn cánh tay ngọc đã như sợi roi tới tấp công kích Quỷ Tinh Linh.

Quỷ Tinh Linh quát:

- Đồ voi giày, các ngươi dám khinh khi lão phu.

Đoạn vung hai tay nghênh tiép đón đỡ công kích của hai lục y thiếu nữ.

Một tiếng “bùng” phá vỡ không khí, tiếp đến ba tiếng “hự”, Quỷ Tinh Linh bị đẩy lùi một bước, hai thiếu nữ thì lảo đảo lùi ba bước.

Quỷ Tinh Linh dương dương tự đắc, cười ha hả:

- Như thế cũng đòi làm nữ sứ giả.

Hai tay lại khoát rộng công kích hai thiếu nữ...

Đông Phương Thanh Vân đã đến lúc thi triển Thần công.

Băng Tâm liều mạng công kích dồn dập, sớm đã sử dụng sở học bình sinh, tận thi tuyệt chiêu.

Đông Phương Thanh Vân đã biết nội lực của Băng Tâm thua kém chàng, bèn đột ngột hú dài một tiếng, vung hai tay nghênh tiếp song chưởng của Băng Tâm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, kèm theo hai tiếng “hự”. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy choáng váng tức ngực, loạng choạng thối lui ba bước.

Băng Tâm thì bị xô giạt hẳn hai trượng, ngã phệt xuống đất, nhưng chồm ngay dậy. Hai con mắt hình tam giác đỏ phóng những tia hung quang chòng chọc nhìn Đông Phương Thanh Vân một cách đáng sợ.

Chỉ thấy Băng Tâm từ từ giơ hai tay lên, hai bàn tay trắng ngần chuyển dần sang màu hồng phấn.

Đông Phương Thanh Vân thầm biết đối phương sắp thi triển chiêu sát thủ, bèn vận công, dùng kình

lực Bát Nhã Mật La thần công bao phủ châu thân như tường đồng vách sắt.

Đồng thời y phục màu trắng của chàng từ từ căng phồng, huyệt đạo toàn thân tựa hồ đã được một lớp hồng quang che kín.

Đột nhiên Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thét to như tiếng sấm, hai tay đẩy ra chưởng thế như khai sơn phá thạch.

Đông Phương Thanh Vân cũng gầm lên, vận bảy thành công lực vào hai tay phóng ra hai luồng chưởng phong ù ù nghênh tiếp. Một tiếng nổ vang như sấm.

Đông Phương Thanh Vân hự một tiếng. Thân hình lắc lư, bị đẩy lùi nửa bước, nhưng lập tức lại đứng vững như thạch trụ.

Băng Tâm thì như diều đứt dây, bị bắn văng ra ngoài ba trượng mắt nổ đom đóm nhưng cũng chồm dậy được.

Đông Phương Thanh Vân vận công một lát đã cảm thấy như thường, bèn gằn giọng quát:

- Phu nhân ngăn cản ta đi tìm gia phụ chỉ uổng công vô ích. Bổn thiếu gia không nỡ lấy mạng phu nhân hãy mau tránh ra.

Băng Tâm mặt đã tái nhợt, nhưng còn cố nói:

- Thắng bại về tay ai, cuối cùng sẽ biết. Đừng vội khoác lác?

Đoạn y thị hú một tiếng dài, thêm năm bóng người y phục năm màu khác nhau, bay tới đáp xuống hiện trường.

Diệp Đại Thúy biết tình thế càng thêm nghiêm trọng vội lướt tới đứng bên cạnh Đông Phương Thanh Vân.

Cùng lúc có tiếng quát của Quỷ Tinh Linh:

- Đi mà gặp tổ tiên của các ngươi.

Bốp? Bốp?

Hai lục y thiếu nữ đã bị văng ra xa.

Đồng thời một thanh âm của nữ nhân văng vẳng truyền lại.

- Ba trưởng lão hãy lui về.

Tích Thư Nhân thét:

- Ai cho lui về.

Đoạn vung song chưởng bổ mạnh tới một vị trưởng lão. Vị này vội đưa hai tay ngang ngực đẩy ra.

“Binh” một tiếng. Vị trưởng lão rú lên, bắn văng ngoài năm trượng chết tươi tại chỗ.

Gần như đồng thời có tiếng thét của Thần Quan Tú Sĩ:

- Nhân thế không có đất cho các ngươi, thì còn dưới địa ngục.

Bùng? Một tiếng nổ to, ba tiếng hự, chỉ thấy Thần Quan Tú Sĩ loạng choạng lùi hai bước, ba vị trưởng lão kia như những trái bóng bị văng xa mấy trượng, bán sống bán chết.

Đông Phương Thanh Vân đã đại thắng cả mừng nói:

- Thỉnh ba vị tiền bối trở lại vị trí cũ.

Tích Thư Nhân, Thần Quan Tú Sĩ và Quỷ Tinh Linh cùng đáp:

- Tuân lệnh?

Rồi trở về vị trí cũ, ở bên ngoài Tứ tiên.

Thạch Lan Dật Tiên cười ha hả:

- Ba vị xuất thủ đắc thắng, thỉnh hãy tạm nghỉ, từ đây đến lượt Tứ tiên.

Đoạn bước ra trước, ba lão Tiên cũng chẳng nói chẳng rằng bước theo, tạo thành thế trận hình vuông ở bên ngoài ba người tùy tùng.

Tích Thư Nhân, Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ đứng quay lưng vào nhau, nhắm mắt cúi đầu, tựa hồ vận khí điều tức.

Lúc này Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh cũng đã ngồi xuống phía sau năm nữ nhân mới tới mà nhắm mắt vận công điều trị thương thế.

Hai lục y nữ sứ giả đã hồi phục, trở về lại đứng bên cạnh mười sứ giả. Mấy trưởng lão thì xem chừng thương thế nghiêm trọng vẫn đang nằm ở ngoài xa.

Chợt từ xa có tiếng xe ngựa lọc cọc chạy tới. Từ trên xe hai hán tử khôi vĩ nhảy xuống, ôm mấy vị trưởng lão đặt lên xe, thoáng chốc chiếc xe ngựa đã chạy đi.

Đông Phương Thanh Vân nghe mấy nữ nhân nói nhỏ với nhau rằng Mê điện điện chủ đã tới.

Quả vậy, một thanh âm dõng dạc cất lên:

- Bổn Điện chủ đối với các hạ luôn luôn tôn kính, nhất là các hạ đã chủ trì bảy đại môn phái mà đại phá Ma cung và Quỷ lâm, thực khiến cho mọi người sung sướng.

Suốt hai chục năm nay, bổn điện chưa hề phái môn hạ bôn tẩu giang hồ, vì có nỗi niềm khó nói, do đó chưa thể hiệp trợ các hạ hoàn thành đại nghiệp, thực hổ thẹn trong lòng, những mong các hạ chỉ giáo cho.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ thầm:

“Hắn là Mê điện Điện chủ mà sao lại kính trọng ta như vậy, ắt là xảo trá. Hắn

Bèn cười nhạt:

- Không dám? Không dám.

Mê điện chủ nói:

- Các hạ nhất định kiên trì tìm kiếm lệnh tôn ư?

- Đúng thế?

- Ồ? Đây là đại sự của võ lâm, các hạ sao lại có thể xung động như vậy? Bổn Điện chủ biết rằng từ năm lên ba các hạ chưa được thấy mặt phụ thân, phụ tử cốt nhục, thương nhớ cũng là chuyện thường tình, các hạ quyết đi tìm lệnh tôn, chứng tỏ các hạ là người trung hiếu vẹn toàn, nhưng tiếc thay... lệnh tôn gắn liền với sự an nguy của võ lâm, vô luận thế nào lệnh tôn cũng không thể xuất hiện trong võ lâm được.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng nói:

- Về điểm này, tại hạ hoàn toàn chưa rõ.

- Các hạ đương nhiên chưa minh bạch tại sao lệnh tôn lại gắn liền với sự an nguy của võ lâm, bao gồm cả hắc đạo lẫn bạch đạo, cho nên mới bảo rằng dù các hạ cố ý đi tìm lệnh tôn, lệnh tôn cũng không sao gặp các hạ được.

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Điện chủ đã biết vậy, sao còn sai người ngăn cản tại hạ.

Thanh âm của người kia lại sang sảng cất lên:

- Không sai, bổn Điện chủ biết rằng lệnh tôn đã ẩn thân mười lăm năm nay. Mười lăm năm dài đằng đẵng, tóc bạc như cước, cô khổ muôn phần, ít ai chịu đựng nổi, nay hài nhi đã trưởng thành, khó tránh động lòng thương cảm, mong được đoàn viên. Ôi?

Chuyện đó cũng là lẽ thường tình?

Đông Phương Thanh Vân trầm mặc không nói.

Thanh âm sang sảng lại tiếp:

- Nay các hạ luôn miệng nói phải đi tìm lệnh tôn, khiến lệnh tôn há có thể cầm lòng, nhưng nếu lệnh tôn xuất hiện thì sẽ ra sao? Thì đúng như ái thiếp của bổn điện chủ vừa nói, thây sẽ chất thành núi, máu chảy thành sông. Ôi, các hạ thử nghĩ coi, lệnh tôn có nên xuất hiện hay chăng?

Đông Phương Thanh Vân đang định trả lời thì Diệp Đại Thúy thở dài, buồn rầu nói:

- Nghe Điện chủ nói nghiêm trọng như vậy, cần phải suy nghĩ cho kỹ.

- Phu nhân nói chí phải. Điều hiện tại chúng ta cần biết là Tam thư sinh thề với nhau thế nào, phải vậy không?

- Phải.

- Để rõ tình lý, bổn Điện chủ sẽ nói rõ ngọn nguồn thật minh bạch, hiềm một nỗi việc này rất nghiêm trọng, ngoài dự liệu của thường nhân, khiến bổn Điện chủ chưa biết nói sao đây?

Đông Phương Thanh Vân nhếch mép cười:

- Như thế thì có khác gì không nói.

- Các hạ nói rất đúng, nhưng các hạ nên biết bổn Điện chủ không muốn cho những người khác biết.

Đông Phương Thanh Vân buột miệng thốt:

- Ồ?

- Cũng vì thế mà bổn Điện chủ thân chinh tới đây để giải thích việc bổn Điện chủ muốn mang các hạ đi là không có ác ý. Vì các hạ khăng khăng đòi tìm kiếm phụ thân, bổn điện nghĩ đến chúng sinh võ lâm mà đành bắt các hạ giam vào Mê điện. Đó chỉ là điều bất đắc dĩ, kính thỉnh các hạ chớ lo lắng để những kẻ đang ngầm theo dõi các hạ để biết rõ chân tướng.

Đông Phương Thanh Vân phát giác có khoảng mười người đang bám theo chàng, hoàn toàn không phải là đệ tử của Thái Cực bang, hơn nữa chàng nóng lòng muốn biết Tam thư sinh đã thề với nhau những gì, tại sao việc đó lại cản trở sự đoàn tụ của gia đình chàng.

Điện chủ lại dõng dạc nói:

- Các hạ sau khi bị bắt về bổn điện, tuy không được tự do hành động, nhưng sẽ được hậu đãi như một bậc đại ân nhân.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Điện chủ tin chắc rằng có thể bắt được tại hạ ư?

Mê điện Điện chủ dõng dạc nói:

- Đúng vậy, ngoài bổn Điện chủ, còn có Lục kiều, mười hai nữ sứ giả, năm trưởng lão, bốn tướng quân, vừa thêm năm kiều thê, không đủ sức bắt các hạ hay sao? Chỉ là không muốn tăng thêm sự nghiêm trọng cho ngoại nhân biết, chứ bổn Điện chủ hoàn toàn không dám coi thường các hạ.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Nói lời thừa?

- Lục kiều vừa rồi đã làm cho các hạ vẻ vang quá rồi, nay nên dừng lại, bổn điện chủ cố tránh đả thương các thuộc hạ của các hạ.

Đoạn lão nói to:

- Lục kiều, hãy lệnh cho mười nữ sứ giả trở về bổn điện.

Băng Tâm hỏi:

- Phu quân có gì phân phó?

Điện chủ dịu giọng nói:

- Bổn Điện chủ thân chinh chủ trì, trong nháy mắt sẽ bắt sống Thiếu chủ võ lâm, hiểu chưa?

Băng Tâm hỏi:

- Phu quân không định trở về bổn điện ư?

- Đương nhiên sự tồn vong của bổn điện tùy thuộc vào trận này, ta há có thể khoanh tay đứng nhìn, Ngũ Kiều cũng mau quy hồi bổn điện.

Năm nữ nhân y phục năm màu khác nhau cùng đáp:

- Tuân lệnh?

Rồi thoáng một cái đã phi thân bay vút đi, chỉ còn lại Băng Tâm. Băng Tâm nói:

- Tướng công, thực ra đây là việc của Thái Cực bang? Trận thứ nhất chúng ta đã hoàn tất, trận thứ hai nên để cho Thái Cực bang thi triển lực lượng của họ có hơn chăng?

Điện chủ đáp:

- Lục kiều, nước xa không cứu được lửa gần, lực lượng của Thái Cực bang phải vài ngày nữa mới tới kịp, chúng ta hãy bắt vị Thiếu chủ võ lâm đã, rồi sẽ thương lượng điều kiện với họ sau?

Băng Tâm nói:

- Tướng công nói phải lắm.

Đoạn vỗ tay ba tiếng.

Chỉ nghe từ xa vọng lại ba tiếng hú đến đinh tai, rồi ba bóng đen bay vút tới, đáp xuống hiện trường, cách Đông Phương Thanh Vân chừng hai trượng.

Đông Phương Thanh Vân biết rằng lời Mê điện Điện chủ vừa nói quyết không phải hư ngôn, những kẻ bao vây chàng hẳn là những kỳ nhân đương đại, không chừng trong số đó có hai vị Thư sinh kia.

Căn cứ tình hình trước mắt mà xét đoán, hai vị thư sinh kia còn muốn gặp phụ thân chàng hơn cả chàng.

Mê điện dốc toàn lực lượng ngăn cản chàng tìm phụ thân, xét về cả lý lẫn tình nhị vị Thư sinh phải chống đối Mê điện mới đúng, nhưng tại sao không hề thấy hai vị ấy lên tiếng?

Đông Phương Thanh Vân nhìn ba người vừa bay tới.

Đó là ba hán tử khôi vĩ, mặt mày hung dữ đáng sợ, thân cao tám thước, mục quang loang loáng như chớp điện, võ phục màu đen, đang đứng kia với vẻ mặt hầm hầm.

Điện chủ dõng dạc nói:

- Tam quái nghe đây, lần này là cơ hội để ba vị dốc toàn lực lập công chuộc tội, nghe rõ chưa?

Băng Tâm lạnh lùng quát:

- Tam quái động thủ, bắt sống Thiếu chủ võ lâm.

Ba đại hán gầm lên, xông tới chỗ Đông Phương Thanh Vân, sáu cánh tay như những móng vuốt của quỷ sứ, nhanh hơn tia chớp, bổ tới thân hình chàng. Công thế vô cùng lợi hại.

Tình thế đẩy Diệp Đại Thúy phải lánh sang một bên. Nàng nói:

- Kính thỉnh tướng công thi triển thần công.

Lời khích lệ của nàng cổ vũ hào khí của Đông Phương Thanh Vân. Chàng hú một tiếng dài, cười vang:

- Kẻ xuất thủ phải chết?

Chỉ thấy chàng lùi lại hai bước, đồng thời đột ngột vung kiếm, một màn kiếm ảnh lạnh lẽo dày đặc bao phủ lấy sáu bàn tay dài ngoẵng đầy lông lá.

Sáu bàn tay lông lá dài ngoẵng tìm mọi cách né tránh mũi kiếm và phân hướng nhắm tới sáu yếu huyệt Thiên Linh Cái, Hoa Cái, Khí Hải... của Đông Phương Thanh Vân mà điểm tới nhanh như điện xẹt.

Đông Phương Thanh Vân chột dạ, kiếm của chàng đã mau lẹ, lại dùng tới sáu thành công lực, nhưng đối phương cũng nhanh nhẹn chẳng kém, đều dễ dàng né được hết, thân pháp của chúng đến mức kinh thế hãi tục, nội công vào hạng thượng thừa hiếm thấy.

Lúc ấy một luồng kình lực ghê gớm ập tới thân thể chàng, chàng đã định dụng Thiên hạ thần bộ để né tránh. Nhưng chợt nghĩ chàng đã luyện xong Bát Nhã Mật La thần công, lại có phép phòng vệ huyệt đạo châu thân, hãy thử phối hợp thi triển xem công lực của mình tiến bộ tới mức nào.

Nghĩ vậy, chàng bèn đứng bất động chỉ hơi nghiêng đầu, vận dụng Bát Nhã Mật La thần công và phòng vệ năm huyệt đạo. Ngòi bút miêu tả thì chậm, sự việc diễn biến nhanh trong chớp mắt. Sáu bàn tay lông lá như móng vuốt của quỷ dữ đã chộp tới thân hình chàng.

Diệp Đại Thúy sớm biết chủ ý của Đông Phương Thanh Vân, nhưng nội lực của ba quái nhân kia thâm hậu như thế, nàng cũng phải khẽ rên một tiếng.

Tứ tiên cả kinh thất sắc, ba tùy tùng cũng vậy. Chỉ có Tuệ Mẫn đứng ở trong cùng không nhìn rõ thái độ thế nào.

Còn Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thì cười. Y thị hoan hỉ hẳn lên, vừa rồi y thị đã bị bại, nay thấy vậy thì nghĩ thầm:

“Đông Phương Thanh Vân dù có tài năng cũng không tránh khỏi thủ bại dưới tay tam quái.”

Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh.

Bàn tay của quái nhân cao lớn nhất tới, Đông Phương Thanh Vân nghiêng đầu, nên đã bị lạc vào không, còn năm bàn tay khác nhắm tới năm huyệt Hoa Cái, Khí Hải, Đan Điền... của chàng thì đã điểm trúng.

Cùng lúc ấy, một tiếng hú như long ngâm phụng khiết, vút lên đinh tai nhức óc vọng ra tứ phía. Cũng ngay khoảnh khắc đó nghe “Đoành?” một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa. Tiếp đó là ba tiếng hự vang lên.

Ba bóng đen như diều đứt dây bắn văng ra ngoài hai chục trượng, tiếp đó là mấy tiếng huỵch huỵch huỵch.

Ba quái nhân phách xiêu hồn lạc, giả từ cõi thế đầy những bí ẩn này. Ai có thể ngờ nội lực thâm hậu nhường ấy mà không chịu nổi một chiêu.

Chỉ nghe Tích Thư Nhân reo to:

- Thần công của Thiếu chủ đã đại thành.

Diệp Đại Thúy lướt tới bên cạnh Đông Phương Thanh Vân, dịu dàng nói:

- Thần công của tướng công đã thành đủ để trọng nhiệm đại cục võ lâm.

Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh mặt tái nhợt không còn một giọt máu, loạng choạng thối lui mấy bước, ngã bệt xuống.

Đông Phương Thanh Vân dõng dạc nói to:

- Kẻ nào muốn ngăn cản thiếu gia đi tìm phụ thân? Có giỏi hãy bước ra?

Thanh âm sang sảng của Điện chủ đáp lời:

- Thân thủ như thế đủ để đảm đương việc của Thiếu chủ võ lâm mà không hổ thẹn, nhưng vẫn thua Mê điện. Thiếu chủ, các hạ có đủ khí phách để thử tài với Thiên ma trận của bổn điện hay chăng?

Đông Phương Thanh Vân cười nhếch mép:

- Vô luận Điện chủ giở trò gì, thiếu gia cũng ứng phó được cả, nhưng phải có điều kiện.

- Chỉ lo các hạ không đủ khí phách.

- Đường đường Mê điện Điện chủ mà cứ ấp a ấp úng như hạng nữ lưu. Nói mau coi.

- Các hạ có dám một mình một kiếm phá được Thiên ma trận của bổn Điện chủ không?

Diệp Đại Thúy nói xen vào:

- Tướng công, đó là thứ trận vây dùng lớn ép nhỏ, nhiều lấn ít, không phải là võ.

- Trận vây là thế nào?

- Đơn giản thôi, bọn chúng biết tính cách của tướng công bèn dùng lối khích tướng để tướng công một mình lâm trận, bị vây hãm trong Thiên ma trận, nói khác đi, bọn chúng muốn trừ khử tướng công.

- Cứ thử xem sao?

- Nguy hiểm lắm.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Sống làm người võ lâm, chết làm quỷ võ lâm, phải có dũng khí sống chết vì đao kiếm, trong tình thế này nàng bảo ta né tránh Thiên ma trận hay sao?

Diệp Đại Thúy lúng túng một lát, đoạn đáp:

- Tướng công nói đúng lắm, nhưng tiện thiếp không thể an tâm.

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Ta tuy chưa hiểu ngũ hành bát quái nhưng chỉ cần vận dụng Vạn Lưu Quy Tông và Thần công là có thể dễ dàng phá vỡ trận thế của đối phương.

- Tướng công lầm rồi.

- Lầm ở chỗ nào?

- Trận có trận thức, tướng công nói đơn giản như thế thì còn bày trận làm gì?

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Nàng chưa tin thì cứ thử coi cách phá trận của ta xem có cao diệu hay không?

Diệp Đại Thúy thở dài nhè nhẹ:

- Tướng công đừng khinh địch, phải hết sức cẩn thận, đối phương đã thi triển sát kiếm trận, lại càng không thể coi thường.

Đông Phương Thanh Vân nghiêm mặt đáp:

- Ta không phải trẻ con, há đem tính mạng ra đùa cợt, nàng cứ yên tâm, đương nhiên ta sẽ thận trọng. Mong nàng hãy lui lại mười trượng.

Diệp Đại Thúy lo lắng, nhưng đành nhỏ nhẹ nói:

- Thỉnh tướng công cẩn thận.

Đoạn thân hình lướt mười trượng về phía sau như người trượt tuyết.

Lúc này Điện chủ dõng dạc hỏi:

- Ý của các hạ thế nào?

Đông Phương Thanh Vân nghĩ nói:

- Thiếu gia ứng phó với mọi thủ đoạn của Điện chủ.

- Vậy là đã đáp ứng?

- Đương nhiên.

- Các hạ quả không hổ là Thiếu chủ võ lâm, giáo hoàng của bảy đại môn phái, khí phách như thế khiến người tâm phục.

Một tiếng hú dài nổi lên.

Đông Phương Thanh Vân quay sang bảo Tích Thư Nhân:

- Tứ tiên và ba vị tiền bối cùng Tuệ Mẫn cô nương hãy thối lui mười trượng, trận thế này hư thực bất minh, ta cũng chưa chắc thủ thắng được.

Tích Thư Nhân đã định can ngăn, nhưng vừa rồi đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa Diệp Đại Thúy và Đông Phương Thanh Vân. Ngay ái thê còn chẳng can ngăn được chàng, huống hồ người ngoài? Tuy lo lắng, nhưng cũng không dám nói. Thần Quan Tú Sĩ và Quỷ Tinh Linh cũng nghĩ như vậy.

Thạch Lan Dật Tiên quan tâm hơn cả đối với Đông Phương Thanh Vân, cũng đã nghe rõ lời chàng với Diệp Đại Thúy, chỉ nói:

- Thiếu chủ, cẩn thận nghe?

Đoạn tám người cùng lui lại mười trượng, xếp thành một hàng ngang sau lưng Diệp Đại Thúy.

Đông Phương Thanh Vân ngẩng nhìn về phía trước. Chỉ thấy hơn hai chục bóng người như những cánh đại bàng từ xa bay tới, đáp xuống hiện trường, sắp thành đội ngũ, bên tả một người, bên hữu một người, đằng trước một người, đằng sau một người. Hơn hai chục đại hán sắp thành một trận thế gọi là Thiên Ma trận, trận thế này trước nay chưa ai hóa giải nổi.

Người nào người nấy lăm lăm một thanh trường kiếm dài ba thước, hàn quang loang loáng, trông hoa cả mắt.

Đông Phương Thanh Vân vốn định tay không đối địch, nhưng nghĩ lại, đối phương đông người, còn dùng kiếm, mình tay không tiếp chiêu e thiệt thòi, bèn rút cây kiếm của Diệp Đại Thúy giắt bên hông ra, lên giọng nói:

- Thỉnh?

Thanh âm dõng dạc của Điện chủ cất lên:

- Thiếu chủ võ lâm, chúng ta đánh cuộc cái gì đây.

Đông Phương Thanh Vân hiểu tại sao Mê điện Điện chủ giở lắm trò như vậy, lạnh lùng hỏi:

- Muốn thế nào?

- Vừa rồi bổn Điện chủ đã thấy các hạ có thần công tuyệt thế, do đó nghĩ rằng Thiên Ma trận có thể không bắt được các hạ.

Đông Phương Thanh Vân nổi giận:

- Đừng nhiều lời, mau phát động đi?

- Các hạ chớ nổi nóng. Thiên ma trận có thể không bắt được các hạ, nhưng bổn Điện chủ tin rằng đủ khả năng vây khốn các hạ.

Đông Phương Thanh Vân cả giận:

- Toàn nói lời thừa?

- Các hạ tuy ở địa vị Thiếu chủ võ lâm nhưng chưa tu luyện được tính nhẫn nại, bổn Điện chủ nếu không nói rõ ngay từ đầu, làm sao các hạ biết chúng ta đánh cuộc cái gì?

Đông Phương Thanh Vân chỉ hừ một tiếng.

Giọng Điện chủ sang sảng:

- Đã tỉ võ, cuối cùng phải phân thắng bại, cho nên nếu bổn trận không bắt được các hạ, các hạ cũng không thoát ra khỏi trận thế, thành thử là bất phân thắng bại hay sao? Vậy phải xác định rõ điều kiện.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Mê điện Điện chủ thật là giảo hoạt hơn người. Thôi cũng được, Điện chủ cứ việc đề nghị.

Điện chủ cười:

- Không dám? Không dám? Thế này vậy, các hạ tin rằng trong bao nhiêu chiêu sẽ thoát ra khỏi Thiên Ma trận.

Đông Phương Thanh Vân thông tuệ siêu quần cũng biết đối phương nhắm vào nhược điểm của chàng, hiềm một nổi chàng không kiềm nổi khi bị khích tướng, bèn cười lớn:

- Điện chủ thủ đoạn cao thâm, cuối cùng lấy đa hiếp thiếu.

- Không phải vậy, đây là sự giao tranh công bằng, các hạ phải tự tin vào võ công của mình mới đúng chứ? Vậy theo các hạ thì nội trong bao nhiêu chiêu có thể thoát khỏi thế trận.

Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp:

- Hai chục chiêu?

Diệp Đại Thúy hoảng hồn kêu “ối” một tiếng.

Ba tùy tùng biến sắc.

Tứ tiên thở dài sườn sượt.

Thanh âm sang sảng lập tức cất lên:

- Thật không?

Đông Phương Thanh Vân sau khi nói mới phát hiện là mình nói quá ít. Nên biết Thiên Ma trận là rút từ Huyền mê ma kinh mà Huyền mê ma kinh thì do Lãnh Huyết Nhân Ma sáng tạo, trận pháp kỳ ảo, nghiêm mật di thường.

Lãnh Huyết Nhân Ma trong vòng một trăm năm nay là đệ nhất trong võ lâm.

Thiên Ma trận của lão ta há có thể dễ dàng hóa giải?

Nhưng đại trượng phu một lời nặng tựa Thái Sơn, huống hồ Đông Phương Thanh Vân đã nói là làm không hề hối hận, bèn đáp:

- Đúng thế?

- Nếu vậy là nếu trong vòng hai mươi chiêu, các hạ thoát ra khỏi trận, coi như các hạ thắng, phải không?

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Chứ sao? Chẳng lẽ không đúng như vậy?

- Trong vòng hai mươi chiêu, nếu các hạ không thoát ra khỏi trận tức là thua.

Thua thì phải thế nào?

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Đã kém tài so với người, thì tùy Điện chủ xử trí.

- Thật chứ?

Đông Phương Thanh Vân đáp gọn:

- Quân tử nhất ngôn?

Thạch Lan Dật Tiên không nén được, giận dữ nói to:

- Nếu Thiếu chủ của ta trong vòng hai mươi chiêu mà thoát khỏi trận thế thì điện chủ phải thế nào?

Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh đứng ngoài trận, mặt lộ vẻ sát cơ đằng đằng, lớn tiếng quát:

- Lão quỷ kia, ai cần lão mở miệng?

Thạch Lan Dật Tiên quát lại:

- Yêu nữ, ngươi mới không được mở miệng.

Băng Tâm hùng hổ:

- Lão quỷ ngươi dám...

Thạch Lan Dật Tiên đáp lại:

- Có gì không dám, lão phu đây sẵn sàng giao đấu với yêu nữ ngươi một trận.

Mê điện Điện chủ nổi giận:

- Tứ tiên là cái thá gì mà dám cả gan lăng mạ Lục kiều của bổn Điện chủ?

Đông Phương Thanh Vân quát lớn:

- Tứ tiên với Tam Bí đồng sinh cộng khổ, kẻ nào dám động đến Tứ tiên là động đến Tam Bí, thiếu gia đây sẽ chẳng để yên.

Mê điện Điện chủ gằn giọng:

- Ngươi...

Đông Phương Thanh Vân cười vang:

- Phải, ta đây, ta đang chờ ngươi đây.

Thanh âm sang sảng kia một lát sau mới cất lên:

- Lục kiều, hãy vì đại cục mà bình tĩnh lại?

Băng Tâm đáp:

- Phu quân nói chí phải, tiện thiếp xin vâng lệnh.

Điện chủ hỏi Đông Phương Thanh Vân:

- Các hạ nếu thắng thì đòi điều kiện gì?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Không cần gì hết?

- Thực ư?

- Thực?

- Quân tử nhất ngôn.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Còn trò gì thì giở nốt ra, nếu không bổn thiếu gia không thể phụng hồi. Có điều phải đếm chiêu

như thế nào.

- Đúng lắm?

- Điện chủ nói coi.

- Cứ mỗi lần các hạ xuất thủ là tính một chiêu như vậy là đại công vô tư?

- Được? Bắt đầu đi?

Điện chủ cười:

- Các hạ đúng là người nôn nóng, nếu không phải vì sự tồn vong của bổn điện, thì bổn Điện chủ rất muốn có một vị bằng hữu khí phách siêu quần như các hạ.

Đoạn phát lệnh:

- Lục kiều, bắt đầu đi.

Băng Tâm đáp:

- Tuân lệnh?

Vừa đáp vừa vọt tới gần Đông Phương Thanh Vân như một tia chớp, tay vung một chưởng.

Đông Phương Thanh Vân đã biết nội lực của y thị, liền vung tay tả nghênh đón tiếp chưởng thế.

Nào ngờ y thị rụt ngay tay lại, cúi người trườn nhanh ra phía sau chàng như một con lươn, miệng quát:

- Ta lấy mạng ngươi?

Hai tay cùng chém mạnh xuống sau lưng chàng, thân pháp mau lẹ vô cùng.

Khi thân hình Băng Tâm vừa chuyển động. Thiên Ma trận đã tức thời triển khai hơn hai chục tay kiếm đột ngột vung lên lóa mắt, cùng lao về hướng Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân vừa bị lạc không tả chưởng, thì chột dạ.

Nữ nhân này quả là quỷ kế đa đoan, có lẽ y thị sẽ liều chết công kích chàng trong vòng hai mươi chiêu.

Hai đạo kình lực đã ập tới sát lưng, phía trước mặt thì ba đạo hàn quang trắng như bạc cũng vút đến.

Đông Phương Thanh Vân đã tính trước trong đầu, chàng vận mạnh Bát Nhã Mật La thần công để hộ thân.

Băng Tâm đang mừng thầm vì hai tay đã như đao chạm vào thân người đối phương, nào ngờ y thị bị đẩy lùi ba bước, ba thanh trường kiếm đâm vào trước ngực Đông Phương Thanh Vân, kỳ lạ thay, đều rớt xuống đất, ba chủ nhân của chúng cùng kêu hự một tiếng, ngã lăn đi mấy vòng.

Đông Phương Thanh Vân cười ha hả, lập tức vận tập thần công, một lớp hồng quang từ từ bao bọc xung quanh thân hình chàng trong phạm vi một thước.

Những hán tử dùng kiếm đâm chém chàng thảy đều đẩy lui dăm bước.

Thứ thần công này thật là không tiền khoáng hậu.

Bỗng nghe Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh thét:

- Vạn vật triều nguyên.

Hai mươi tay kiếm từ bốn phương tám hướng nhất tề xông tới Đông Phương Thanh Vân như những tia chớp.

Chàng lại vận thần công.

Một tiếng “đùng” nổ vang như sấm.

Tất cả những thanh kiếm phóng tới Đông Phương Thanh Vân đều gãy đôi, mảnh văng lả tả.

Uy lực của Thần công khiến Băng Tâm rùng mình sởn gáy, há hốc miệng, không thốt một lời.

Thanh âm sang sảng cất lên:

- Liên Khí hợp nguyên.

Băng Tâm như sực tỉnh, lướt ra đứng cách Đông Phương Thanh Vân khoảng hai trượng.

Hơn hai chục đại hán trong chớp mắt đã xếp thành một hàng dọc sau lưng Băng Tâm, hai tay người nọ đặt lên sau vai người đứng trước.

Đông Phương Thanh Vân cười lạnh một tiếng, đã có chủ ý, tựa hồ chàng dựa vào kinh nghiệm từng phá kỳ trận ngày trước.

Trận pháp nào cũng nhằm làm cho người ta rối mắt lúng túng rồi thừa dịp để mà công kích. Chàng liền đứng im hộ thân, bình tĩnh chế động, dùng nhu khắc cương, may sao Thần công của chàng đã đại

thành, đao kiếm không cách gì phát huy công hiệu mà chạm được vào thân hình chàng. Nếu đứng giữa một rừng đao kiếm thế kia, dù đủ tài thăng thiên độn thổ cũng chỉ tránh được đòn này mà dính phải đòn khác.

Băng Tâm vừa rồi dùng phép Vạn vật triêu nguyên để cùng lúc phóng kiếm tới đối phương, tưởng rằng đối phương tài giỏi đến mấy cũng khó thoát nổi hơn hai chục tay kiếm.

Nào ngờ sự thực hoàn toàn trái ngược, hơn hai chục thanh kiếm đều gãy đôi, làm sao y thị không táng đởm kinh hồn?

Trong lúc nhất thời kinh hãi, nghe phu quân nhắc nhở, liền sực tỉnh, sử dụng tuyệt chiêu sát thủ cuối cùng là Liên Khí Hợp Nguyên.

Đây là chiêu thức hèn hạ, dùng nội lực của hơn hai mươi đại hán truyền sang người Băng Tâm để y thị phóng chưởng.

Thực ra Mê điện Điện chủ và Băng Tâm biết rằng Đông Phương Thanh Vân sẽ thi triển Vạn Lưu Quy Tông, nhưng họ không tin rằng chàng có thể làm phản hồi kình lực tổng hợp của hơn hai chục hán tử.

Băng Tâm cảm thấy nội lực cuồn cuộn từ phía sau dồn tới, liền đưa hai bàn tay ngang ngực mà đẩy mạnh ra.

Ù ù ù ù?

Hai luồng kình lực như sóng thần tràn đi, ào ào như bão tố, sầm sập như hàng chục cỗ xe ngựa cùng lúc phóng qua, bài sơn đảo hải, kinh thiên động địa, ập tới chỗ Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân vẫn ung dung thư thái, chuyển kiếm sang tay tả, tay hữu khoanh một vòng hất mạnh ra.

“Oành” một tiếng nổ ta hơn sấm, rồi rền rền lan ra?

Băng Tâm kêu “ối” một tiếng quái dị, bị văng đi mười trượng.

Hàng loạt tiếng hự hự liên tiếp nổi lên.

Hơn hai chục đại hán như những cánh diều bị gió lốc thổi bay dạt về cánh rừng bên cạnh, ai nấy đều táng mạng tại trường.

Rừng cây trước mặt Đông Phương Thanh Vân cũng bị đổ rạp một vệt thẳng, dài tới hơn mười trượng, lực đạo khủng khiếp đến mức khó tưởng tượng.

Băng Tâm Hoa Cử Ngọc Linh mặt cắt không còn hột máu, nằm gục dưới đất.

Đông Phương Thanh Vân thấy đau nhói trong tim.

Không ngờ chỉ một cú vung tay của chàng đã cướp đi hơn hai chục sinh mạng chẳng phải quá tàn nhẫn hay sao?

Chàng đau đớn vô cùng, nhưng còn có thể làm gì khác?

Chàng không giết họ, liệu họ có tha cho chàng hay không? Nếu người phạm đến ta, ta phải giết họ?

Võ lâm, giang hồ, ôi...

Chàng rên lên một tiếng, bỗng nghe giọng nói dịu dàng bên tai:

- Tướng công, đúng là người ta phải có đức hiếu sinh, không được vô cớ loạn sát mà phải tội với thiên địa, nhưng tình huống trước mặt buộc phải vậy. Tướng công không giết chúng, chúng sẽ giết tướng công. Tướng công bị bức bách phải làm như thế.

Đông Phương Thanh Vân ngoảnh sang, thấy Diệp Đại Thúy đã ở bên chàng, đôi mắt phượng đằm thắm đăm đăm nhìn chàng đầy vẻ trìu mến.

Đông Phương Thanh Vân biết rằng đôi mắt kia lúc này nhìn rõ tâm cang chàng, chàng thở dài não nề.

Diệp Đại Thúy đưa tay nắm lấy cánh tay chàng, an ủi:

- Tướng công, mấy gã kia đều nhúng đầy máu trong võ lâm, giết chúng đi cũng chính là bảo toàn thêm nhiều nhân mạng thiện lương cho võ lâm sau này, tướng công hà tất phải tự trách mình Một lời đã giải hết phiền muộn.

Đông Phương Thanh Vân gật gật đầu, dõng dạc hỏi to:

- Điện chủ còn trò gì nữa chăng?

Thanh âm sang sảng đáp lại:

- Thần công của các hạ quả thực tuyệt thế vô song.

- Tối thiểu cũng đủ để đối phó với Mê điện.

Đột nhiên một tiếng thét lớn, một bóng người bay tới như lưu tinh đáp xuống cách Đông Phương

Thanh Vân ba trượng.

Người ấy vừa đáp xuống đã ngoảnh về phía Băng Tâm nói:

- Lục kiều, nàng về trước đi?

Người đó chính là Mê điện Điện chủ.

Băng Tâm lắc đầu, nói nhỏ:

- Tiện thiếp với phu quân đồng sinh cộng tử, khi lâm nguy há có thể bỏ phu quân mà đi. Ôi tướng công, tốt nhất chúng ta hãy...

Điện chủ nói:

- Im ngay, hãy đến bên ta.

Đông Phương Thanh Vân nhìn kỹ, thấy Mê điện Điện chủ bận y phục văn sĩ màu trắng, tay áo dài lụng thụng, đeo mặt nạ cũng màu trắng, trừ đôi mắt và hai bàn tay, không còn để lộ một phần da thịt nào trên cơ thể.

Mục quang của y lộ sát khí đằng đằng, soi mói nhìn Đông Phương Thanh Vân, gằn giọng nói:

- Các hạ chớ tưởng lầm rằng bổn Điện chủ không đủ lực lượng đánh bại các hạ.

Đông Phương Thanh Vân đáp lại:

- Còn thủ đoạn gì cứ giở ra, bổn thiếu gia chờ đây.

Điện chủ hừ một tiếng nói:

- Bổn Điện chủ nếu không vì lời thề của Tam thư sinh thì đã giết chết các hạ rồi.

- Hoan nghênh.

Điện chủ gằn giọng:

- Các hạ còn dám chọc giận ta?

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Bổn thiếu gia dám nói dám làm, hoan nghênh Điện chủ xuất thủ.

Điện chủ bước tới hai bước, cất tiếng cười hô hố. Tiếng cười hiển nhiên chứng tỏ nội lực được tu

luyện cực kỳ thâm hậu, cứ xoáy vào màng nhĩ của Đông Phương Thanh Vân, đến mức buốt nhói. Chàng vội vận nội công chống đỡ...

Bỗng trên không trung văng vẳng tiếng la hốt hoảng.

- Lãnh Huyết Nhân Ma đến? Mau, chạy mau? Ai muốn sống thì mau trốn đi kẻo không kịp.

Tiếng la kia hệt như tiếng sấm giữa trời quang, những người có mặt tại hiện trường đều kinh hãi biến sắc. Nên biết Lãnh Huyết Nhân Ma là nhân vật sống đã trên trăm năm, cứ theo truyền thuyết trong võ lâm, thì hắn giết người không ghê tay, lại còn moi gan nạn nhân mà ăn tươi nuốt sống, hắn coi thiên hạ không ra gì, chẳng một ai dám chống chọi lại, khiến hắn mặc sức tung hoành trong võ lâm.

Hắn mà đến đây, chỉ e không ai thoát chết.

Vì thế người người đều kinh hãi vạn phần.

Thanh âm sang sảng lúc nãy lại cất lên:

- Thiếu chủ, nếu bất hạnh gặp Lãnh Huyết Nhân Ma thì nên nhớ phải nhẫn nhịn.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc nghĩ:

“Chẳng lẽ một người có thể sống tới hơn trăm năm thật ư? Không chừng đối phương giở quỷ kế để đánh lừa mọi người?”

Diệp Đại Thúy nói nhỏ vào tai chàng:

- Tướng công, Lãnh Huyết Nhân Ma sắp tới, tướng công chuẩn bị như thế nào?

Đông Phương Thanh Vân dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:

- Hắn còn sống thật ư?

- Tướng công đừng hồ nghi tiếng la vừa rồi, đó là tiếng la của Quái Sấu, chứng tỏ sự tình vô cùng nghiêm trọng đó?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Giặc đến thì tướng xuất hiện, nước lũ dâng cao thì đắp đê ngăn chặn, có chuyện gì cứ sẵn sàng ứng phó. Vấn đề là võ công của hắn tới mức nào?

- Thân chủ của tướng công hiện tại chỉ tiếp được hai chiêu của hắn mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân hỏi lại:

- Chỉ tiếp nổi hai chiêu ư?

- Phải, tiếp không nổi một chiêu thì chết chẳng toàn thây, tiếp không nổi hai chiêu cũng chết, nhưng được toàn thây. Tiếp nổi hai chiêu thì hắn chịu hòa đàm.

Nhưng một trăm năm nay chưa ai tiếp nổi hai chiêu của hắn.

- Thanh Vân hỏi nàng việc khác kia.

- Tướng công muốn hỏi việc gì?

- Muốn hỏi là võ công của hắn có thực cao minh đến mức như vậy hay không?

- Đương nhiên. Người ta sống đến bảy mươi tuổi đã là hi hữu, huống hồ hắn thọ tới hơn trăm năm nếu không luyện nội công đến mức thượng thừa thì làm sao sống lâu đến thế?

- Đã ai thấy mặt Lãnh Huyết Nhân Ma chưa?

- Phụ thân?

- Còn ai nữa không?

- Điều này tiện thiếp không rõ. Đương kim võ lâm không một ai đủ tài tiếp hai chiêu của hắn, trừ Tam thư sinh. Tướng công mới luyện xong thần công, chưa biết tiếp nổi mấy chiêu.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hỏi:

- Nếu hắn dùng phách không chưởng lực, ta dùng Vạn Lưu Quy Tông hoàn trả, chẳng lẽ không được sao?

- Tướng công lầm rồi.

- Lầm ở chỗ nào?

- Lãnh Huyết Nhân Ma sớm biết chàng chuyên dùng thủ pháp Vạn Lưu Quy Tông, Thiên hạ tuy chưa ai hóa giải được chiêu ấy, nhưng hắn lại dùng Đạn Chỉ thần công đả thương tướng công thì Vạn Lưu Quy Tông của tướng công còn có tác dụng gì?

Đông Phương Thanh Vân à một tiếng.

Diệp Đại Thúy tiếp tục dùng truyền âm nhập mật nói:

- Trong tình thế đó, tướng công chỉ có thể dùng thần công ứng phó, nghĩa là dùng cương chế

cương, nếu tướng công tiếp nổi hai chiêu không chết, đã là đại phúc rồi.

Đông Phương Thanh Vân ngạo nghễ đáp:

- Chưa biết mèo nào cắn miêu nào.

Bỗng có tiếng hú chói tai ngân dài, tiếp đến giọng nói khàn khàn của Thái Cực bang chủ:

- Thật không ngờ Quái Sấu với Ngọc Diện thư sinh lại là hạng người giống nhau, hắn giở quỷ kế đánh lừa kẻ khác, chứ làm sao lừa nổi bổn Bang chủ kia chứ.

Mê điện Điện chủ lộ vẻ kinh hãi trong ánh mắt, nói:

- Xem chừng việc này phải để giải quyết sau vậy?

Thái Cực bang chủ nói:

- Thì ra Cổ Nguyệt Cầm lừng lẫy thiên hạ của Điện chủ cũng chỉ là đầu voi đuôi chuột.

Đông Phương Thanh Vân nghĩ bụng:

“Hai gã kia xem ra cũng chẳng phải thật sự đồng tâm hiệp lực với nhau để đối phó với ta. Chẳng qua họ vì sự lợi hại trước mắt mà liên thủ tạm thời với nhau.”

Chàng bèn cất tiếng cười vang nói:

- Ơ hay, nếu quý điện và quý bang tàn sát lẫn nhau, thì Tam Bí hóa thành ngư ông đắc lợi hay sao? Thôi, hãy hợp lực với nhau mà công kích Tam Bí. Bổn thiếu gia đang chờ đây.

Lời của Đông Phương Thanh Vân như gáo nước lạnh dội vào mặt khiến Mê điện Điện chủ và Thái Cực bang chủ tỉnh lại.

Mê điện Điện chủ lạnh lùng quát:

- Hảo tiểu tử, ngươi dám cả gan giáo huấn lão phu. Đoạn lão gảy ngón tay vào cây đàn Cổ Nguyệt Cầm.

Thái Cực bang chủ vung kiếm tấn công Diệp Đại Thúy.

Đông Phương Thanh Vân vội nhanh chóng vận Bát Nhã Mật La thần công bao phủ châu thân.

Hơn một trăm người từ bốn phía ủa tới, vây thành ba vòng tròn.

Cây Cổ Nguyệt Cầm của Mê điện Điện chủ liên tục phát ra những tiếng “tinh, tinh”, mỗi tiếng như

một mũi tên nhọn và lạnh muốn chọc thủng màng nhĩ của Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân biết không nên kéo dài thời gian giao đấu sẽ xảy ra lắm chuyện. Chàng vận dụng mười thành công lực, chỉ thấy xung quanh châu thân trong phạm vi một trượng được bao phủ một màn hồng quang. Chàng từ từ tiến về phía Mê điện Điện chủ.

Còn Diệp Đại Thúy thì sao?

Thấy Thái Cực bang chủ vung kiếm xông tới, nàng kêu khẽ:

- Thần Quan Tú Sĩ, cho mượn kiếm.

Đoạn tràn qua một bên né tránh chiêu kiếm của đối phương.

Thần Quan Tú Sĩ dõng dạc đáp:

- Tuân chỉ.

Lời chưa dứt, đã trao kiếm cho nàng.

Thái Cực bang chủ nhếch mép cười:

- Cô nương cũng biết dùng kiếm ư?

Diệp Đại Thúy đáp lại:

- Về kiếm pháp, để bổn phu nhân chỉ giáo cho Bang chủ.

Đoạn nàng vung kiếm loang loáng nghênh tiếp kiếm của đối phương mà đâm thẳng tới. “Keng” một tiếng, hai kiếm tóe lửa.

Diệp Đại Thúy uyển chuyển nhảy lùi hai bước, giọng nói trong trẻo:

- Bang chủ hãy nhớ lấy, chiêu này gọi là Chấn Kiếm Đoạn Mạch. Mười năm nay trong võ lâm không ai sử dụng. Vừa rồi bổn phu nhân đã lợi dụng lực phản chấn để đoạn tâm mạch của Bang chủ.

Chỉ thấy Thái Cực bang chủ tuy tay vẫn cầm kiếm, nhưng đứng ngây ra bất động như một con gà rù.

Diệp Đại Thúy nói dịu dàng:

- Bang chủ chớ có vận chân khí, hãy chờ sau một tuần trà sẽ qua nguy hiểm. Bổn phu nhân lượng tình Thái Cực bang chưa gây đại ác trong võ lâm nên lưu lại tính mạng cho Bang chủ. Nếu không đã phế bỏ hoàn toàn võ công của Bang chủ rồi. Có thể nói phu thê Đệ Tam Bí một khi xuất hiện võ lâm

là đủ khả năng thống lĩnh hết thảy.

Đông Phương Thanh Vân lúc này đã chỉ còn cách Mê điện Điện chủ một trượng.

Mê điện Điện chủ hai mắt rực lửa, vận hết công lực bình sinh vào ngón tay mà gẩy đàn liên tiếp... “Tinh, tinh, tinh”. Đây là tuyệt kỹ của y.

Ba tiếng đàn làm cho thân Đông Phương Thanh Vân hơi lắc lư, nhưng chàng vẫn chầm chậm tiếp cận.

Tinh? Tinh?

Âm thanh của cây Cổ Nguyệt Cầm này có thể bẻ gãy đao kiếm, hiển nhiên Mê điện Điện chủ đã thi triển sở học bình sinh Đạn Chỉ thần công.

Mỗi tiếng “tinh” lại làm thân hình Đông Phương Thanh Vân lắc nhẹ một cái, song chàng vẫn chậm rãi tiếp cận. Chàng đã vận mười thành tinh khí, tạo nên màn hồng quang bao phủ châu thân. Đây là Bát Nhã Mật La thần công, là Di Lặc phật giới công thượng thừa, tinh chuyển khí, khí chuyển thần, hợp nhất Tinh khí thần thành một thể, màn hồng quang bao quanh chàng mỗi lúc một sẫm, chạm tới người Mê điện Điện chủ khiến lão ta lùi dần, lùi dần...

Bỗng vang lên tiếng thét giận dữ:

- Tiện tì? Hãy nộp mạng?

Nguyên ba lão bà bà của Thái Cực bang chủ thấy Bang chủ của họ bị lạc bại dưới kiếm của Diệp Đại Thúy thì nổi giận vung kiếm công kích nàng để phục thù.

Kiếm quang loang loáng đầy trời.

Diệp Đại Thúy dùng thân pháp uyển chuyển né tránh, nói:

- Tiện thiếp nhường cho các vị ba chiêu.

Ba lão bà bà hùng hổ đâm chém, những tiếng chíu chíu chíu nghe buốt tai, ba cây kiếm như ba con ngân xà nhắm tới các đại huyệt trên thân hình của Diệp Đại Thúy.

Lúc này Đông Phương Thanh Vân thong thả tiếp cận Mê điện Điện chủ, Điện chủ chỉ từ từ lui dần. Chiếc Cổ Nguyệt Cầm vẫn phát ra tiếng “Tinh? Tinh?”

Lúc này Đông Phương Thanh Vân rùng mình, thối lui một bước, rồi lại chậm rãi tiến tới.

Mê điện Điện chủ bỗng búng mình bay lên không trung, từ trên cao, cây Cổ Nguyệt Cầm vẫn tiếp

tục phát ra những tiếng tinh, tinh.

Thân hình Đông Phương Thanh Vân như rồng vọt khỏi biển nước, lao lên mây, phóng ra hai chưởng công kích Điện chủ.

Mê điện Điện chủ khép hai chân vào nhau, thân hình lại bay xéo lên cao thêm một trượng.

Đông Phương Thanh Vân hừ một tiếng, hít một hơi dài, cũng lướt lên đuổi theo Điện chủ, hai tay liên tiếp khoanh thành vòng tròn công kích Điện chủ.

Điện chủ không thể ngờ chàng thiếu niên lại có tài thăng thiên chẳng kém gì lão ta, bèn quát:

- Ngươi phải chết?

Cây Cổ Nguyệt Cầm rời khỏi tay lão ta lao vút như tên bắn vào ngực Đông Phương Thanh Vân, tay tả thì chém xuống đầu chàng như một lưỡi đao.

Đông Phương Thanh Vân cười ha hả:

- Tuyệt kỹ của Điện chủ hóa ra chỉ như thế thôi ư. Biến đi?

Đoàng, đoàng, hai tiếng nổ long óc, một bóng người rớt thẳng xuống đất, chính là Mê điện Điện chủ, lão ta nổ đom đóm mắt, đầu váng mắt hoa, nhưng cũng lồm cồm bò dậy được.

Đông Phương Thanh Vân ung dung đáp xuống đất.

Cây Cổ Nguyệt Cầm lừng danh là đệ nhất Vương cầm đã nát vụn bởi tay chàng.

Bỗng nghe tiếng cười của Diệp Đại Thúy:

- Đã hết ba chiêu, các vị hãy tiếp chiêu này của tiện thiếp.

Ba đạo hàn quang như ba lằn chớp đã phóng tới thượng, trung và hạ của Diệp Đại Thúy, nhưng không thấy nàng tránh né nữa. Một dải ngân quang từ tay kiếm của nàng lóe lên còn nhanh hơn tia chớp, tiếp liền ba tiếng keng... keng... keng, rồi giọng nói điềm nhiên của Diệp Đại Thúy:

- Kẻ nào còn muốn động thủ, phu thê Đệ Tam Bí đang chờ đây.

Ngay lúc đó, thanh âm sang sảng vang lên:

- Đến rồi, Lãnh Huyết Nhân Ma đến rồi, ai muốn sống thì chạy mau kẻo mất mạng. Chạy mau?

Thái Cực bang chủ đột nhiên ngã quỵ xuống, nhưng bật ngay dậy, hét:

- Hãy dìu ba lão bà bà đi.

Một tiếng gầm kinh thiên động địa ập tới.

Thái Cực bang chủ, Mê điện Điện chủ và mọi người đang ở hiện trường đều bất giác thối lui mấy bước, màng nhĩ đau nhói, như bị chọc thủng, hai tai ù hết cả đi, rùng mình sởn gáy.

Đông Phương Thanh Vân vội ngưng thần vận công, Diệp Đại Thúy thì vẫn ung dung đứng đó, vẻ mặt chỉ hơi có chút ưu tư.

Một tiếng cười lạnh lẽo như xói vào lòng người từ từ cất lên, tiếp đến nói khoan thai:

- Trừ Tam Bí và thuộc hạ, hết thảy những kẻ còn lại hãy xéo cả đi cho khuất mất ta.

Mê điện Điện chủ quỳ mọp xuống đất, mặt thất thần, miệng lắp bắp:

- Tổ sư.

Thanh âm lạnh lẽo hơn băng giá quát gằn:

- Cút đi?

Mê điện Điện chủ vội đứng dậy, đáp “dạ” rồi lao vút đi trước tiên.

Thái Cực bang chủ vừa quỳ xuống cũng vọt dậy chạy nốt.

Thoáng chốc chỉ còn riêng nhóm người của Đông Phương Thanh Vân ở lại hiện trường.

Đông Phương Thanh Vân ưỡn ngực, đứng sừng sững như núi, dõng dạc nói:

- Đông Phương Thanh Vân cùng hiền thê, Tứ tiên và các tùy tùng đang chờ Lãnh lão tiền bối hiệp giá ở đây, mong được nhìn thấy dung mạo của bậc tiền bối.

Một tràng cười lạnh lẽo buốt tai, tiếp đến thanh âm băng giá vang lên:

- Chẳng lẽ thuộc hạ của Tam Bí đều ăn nói dịu dàng vậy ư?

Đông Phương Thanh Vân chợt gằn giọng:

- Mong tiền bối hiện thân?

Thanh âm băng giá đáp:

- Hơn trăm năm nay chưa một ai hé miệng bảo muốn gặp ta, ngươi là kẻ duy nhất đó.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng hỏi:

- Tiền bối đã đến mà không lộ diện là có ý gì?

Thanh âm băng giá đáp:

- Kẻ thấy ta ắt phải chết?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Được nhìn thấy dung diện của tiền bối, dù chết cũng không hận.

Tiếng nói chợt nổ vang như sấm:

- Tiểu tử, ngươi khoác lác gì vậy?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Vãn bối hoàn toàn không khoác lác.

Lãnh Huyết Nhân Ma hỏi:

- Ngươi dám gặp ta?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Kỳ quái, chẳng lẽ gặp tiền bối cũng là đắc tội hay sao?

- Gặp ta ắt mất mạng.

- Vãn bối chưa hiểu tại sao?

Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Lượng tình cho ngươi tuổi nhỏ vô trí, tạm miễn tội. Nay bảo cho ngươi biết, một trăm năm nay ta, Lãnh Huyết Nhân Ma, từng tuyên bố với võ lâm câu này: “Kẻ gặp ta phải chết?”

Đông Phương Thanh Vân khẽ à một tiếng:

- Thì ra vậy. Tiền bối đến đây chắc muốn gặp ai chăng?

Lãnh Huyết Nhân Ma quát:

- Nói xàm?

Đông Phương Thanh Vân vờ hỏi:

- Chẳng lẽ vãn bối nói sai?

- Đúng thế?

- Nguyện nghe tiền bối chỉ giáo?

Lãnh Huyết Nhân Ma lạnh lùng đáp:

- Ngươi thấy ta, ắt ta phải giết ngươi.

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Vậy thì tiền bối tới đây, chúng ta quyết sống chết một phen được chăng?

Lãnh Huyết Nhân Ma đáp:

- Khá lắm, nhưng chưa đúng thời cơ?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Quyết đấu mà cũng phải đợi thời cơ ư?

- Đúng vậy?

- Khi nào thời cơ mới đến?

- Ngươi cứ câm miệng nghe ta nói có được không?

Đông Phương Thanh Vân hơi ngạc nhiên. Nhân sĩ võ lâm ai nấy đều sợ Lãnh Huyết Nhân Ma như một con quái vật tàn khốc, khát máu, nhưng nay nghe khẩu khí của hắn tuy cuồng ngạo, song vẫn còn vài phần nhân tính, chẳng lẽ đấy toàn là những lời đồn đại thất thiệt của giang hồ.

Chàng bèn thay đổi khẩu khí, đáp:

- Cũng được, tại hạ xin lắng nghe chỉ giáo.

Thanh âm băng giá lại cất lên:

- Ngươi nên biết ta và ngươi không thể cùng tồn tại.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Vì lẽ gì?

- Vì lưỡng hổ không thể đồng tồn, đấy là lẽ đương nhiên, ta xưng bá võ lâm nào phải một sớm một chiều, nay ngươi đánh bại Mê điện Điện chủ, tuy hạng nhãi ranh ấy đáng chết vạn lần, nhưng ngươi không được coi thường ta. Ngươi có biết Mê điện là do ai lập ra hay không?

- Tiền bối lập ra chăng?

- Đúng thế. Huống hồ một năm nay danh tiếng Thiếu chủ võ lâm của ngươi đã át cả tiếng tăm của ta, khiến ta vô cùng phiền não. Hơn nữa, hàng trăm năm nay chưa một ai dám đối địch với ta, nay ngươi xuất hiện, ta có đối tượng để chứng minh thì còn gì hay bằng.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Tiền bối muốn chứng minh điều gì?

- Ngươi có biết vì lẽ gì phụ thân ngươi không xuất hiện trong võ lâm hay không?

- Không biết.

Lãnh Huyết Nhân Ma cười ha hả:

- Hắn xuất hiện tức là võ lâm đến ngày mạt vận.

Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu ra sao, đã nghe thanh âm băng giá nói tiếp:

- Phụ thân ngươi Sinh Tử Sinh, ngoại hiệu Ngọc Diện thư sinh, gã thứ hai Ngọc Hổ Sinh, ngoại hiệu Nộ Diện thư sinh, gã thứ ba Tọa Long Sinh, ngoại hiệu Khổ Diện thư sinh, ba kẻ đó hợp thành Âm Dương tam thư sinh, võ công cái thế, vô địch trong thiên hạ. Dương thuộc chính, Âm thuộc Tà...

Đông Phương Thanh Vân cao giọng:

- Tiền bối nói vậy hóa ra trong Tam thư sinh cũng có tà ác hay sao?

Lãnh Huyết Nhân Ma cười vang:

- Tiểu tử nhà ngươi thông minh lắm, vừa nghe đã hiểu. Thực ra Tam Bí chẳng có gì là bí hiểm. Trong Tam thư sinh có Âm có Dương, có chính có tà, cả ba Thư Sinh đều muốn xưng bá võ lâm, mỗi tên đều thi triển sở học bình sinh, kết quả bất phân thắng bại. Võ công cả ba tên ấy hợp lại mói có thể áp đảo nổi ta. Cuối cùng Tam thư sinh lập lời thề cả ba vĩnh viễn không hiến thân cho võ lâm, đồng thời hợp lực ngăn cản ta hiến thân cho võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân cau mặt hỏi:

- Tiền bối nói đến Âm Dương là có ý gì? Ai chính ai tà?

Thanh âm băng giá đáp:

- Trong Tam thư sinh, phụ thân ngươi có võ công tối cao. Hai thư sinh kia hợp lực mới địch nổi phụ thân ngươi, vì phụ thân ngươi, Ngọc diện thư sinh Đông Phương Chấn Nghiêu có dã tâm tối tàn độc, nham hiểm thuộc hàng tà ác. Trong Âm Dương tam thư sinh thì Ngọc Diện thư sinh thuộc Âm.

Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng giận, há có thể để Lãnh Huyết Nhân Ma chửi bới phụ thân chàng như vậy, bèn cao giọng:

- Lão nói xàm nói bậy?

- Nói xàm ư, bí mật của võ lâm chỉ có ta nói cho ngươi biết, người khác không hiểu gì hết, tiểu tử nhà ngươi còn muốn đại diện cho chính nghĩa nữa hay thôi?

Đông Phương Thanh Vân cả giận:

- Ta muốn đại diện chính nghĩa, trừng trị tà ác, ta cũng muốn phanh thây xé xác lão.

- Không dễ đâu. Ta đây sinh tử huyền quan đã thông, đã luyện được một thân kim cương bất toại, nếu có một cặp uyên ương song kiếm cùng chém cũng chẳng hề hấn gì.

Lãnh Huyết Nhân Ma này đã vĩnh viễn như Thượng đế.

- Ngươi là quỷ sứ đại ma đầu thì có.

- Hay, hay lắm, quỷ sứ đại ma đầu ngươi đã nói vào chính đề rồi đó. Tiểu tử ngươi định đứng về phe chính nghĩa phải không?

- Khỏi cần đoán.

- Ngươi được bảy đại môn phái tôn làm Thiếu chủ võ lâm, nếu không đại biểu cho chính nghĩa, thì đại biểu cho cái gì mà còn chưa dám nhận.

- Phải, ta đại diện cho chính nghĩa.

Thanh âm băng giá nói:

- Xét về tình và lý, ngươi là tuyệt đối chính, ta thì tuyệt đối tà, nhưng còn nửa chính nửa tà thì sao? Hận Thiên Nữ có phải là ái thê của ngươi hay không?

- Phải?

- Tiểu tử nhà ngươi quả là diễm phúc liên miên, được bao nhiêu nữ nhân si mê. Nay ta báo cho ngươi một tin dữ, ngươi có muốn nghe hay không?

Đông Phương Thanh Vân giật nảy mình.

Chẳng lẽ hung tin mà Lãnh Huyết Nhân Ma vừa nói liên quan đến Hận Thiên Nữ? Hận Thiên Nữ vốn đã có huyết nhục với chàng, lỡ nàng gặp tai họa ắt sẽ nguy hại tới cốt nhục của chàng, bèn vội hỏi:

- Là tin gì?

- Quý phu nhân vì muốn bảo vệ tiểu tử nhà ngươi đã ngăn chặn ta trên đường tới đây, kết quả đúng như lời ta đã nói đó, kẻ gặp ta phải thế nào nhỉ.

Đông Phương Thanh Vân gầm lên:

- Lão đã hạ độc thủ?

- Hoàn toàn không phải thế, mà là Hận Thiên Nữ hạ độc thủ tấn công ta, dùng Hữu Ảnh Vô Hình thần công để hạ sát ta. Còn ta, ta tưởng rằng y thị tu luyện nội công thâm hậu lắm lắm, nên đã có chút nặng tay. Thật đáng thương.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Ngươi nói những chuyện hoang đường.

- Ngươi thừa biết Hận Thiên Nữ thuộc loại nửa chính nửa tà, thoạt đầu y thị có mối hận thảm họa, nên toàn hành ác, sau vì si mê ngươi, chịu ảnh hưởng của ngươi không còn độc ác như trước, nhưng cũng chưa đủ dũng khí rũ bỏ cừu hận...

- Lão dài dòng quá, hiện tại nàng thế nào, nói mau?

- Hận Thiên Nữ ấy ư? Vì trong bụng mang thai. Thần công lại chưa luyện thành, nên kết quả là bị tuyệt chiêu của ta hất xuống vực thẳm vạn trượng...

Lửa giận bốc lên ngùn ngụt, Đông Phương Thanh Vân quát lớn:

- Quỷ sứ đại ma đầu, Đông Phương Thanh Vân thề quyết báo huyết hải thâm cừu sát thê sát tử này, ngươi hãy mau lộ diện.

Máu ứa ra trên khóe mắt chàng, lúc này chàng nghĩ đến Hận Thiên Nữ vì chàng mà thảm tử.

Thanh âm băng giá đáp:

- Tiểu tử, đừng nôn nóng, muốn báo cừu sát thê tử chẳng khó, nhưng hoàn toàn không phải ngay lúc này.

Đông Phương Thanh Vân tức giận cực điểm.

- Lẽ nào một tên quỷ sứ đại ma đầu mà cũng hèn nhát thế ư?

Diệp Đại Thúy vội dùng phép Truyền âm nhập mật nói:

- Tướng công, mối hận này bất cộng đới thiên, nhưng tướng công phải thật bình tĩnh, nếu để tâm động khí tán thì làm sao đối phó nổi? Hãy cố nói khích để hắn lộ diện, rồi nhân lúc xuất kỳ bất ý mà dùng Vương kiếm hạ sát hắn, dù thân hắn có là kim cương, tướng công cũng nhất định toàn thắng.

Thanh âm băng giá lại vang ra:

- Đường dưới suối vàng không phân sau trước, muốn chết hoàn toàn không khó, muốn báo cừu cũng dễ như trở bàn tay, nhưng ngươi hãy đợi đó một chút...

Đông Phương Thanh Vân giận dữ:

- Vì sao phải đợi?

- Kể ra không đợi cũng được, nhưng nếu phân chính tà, ngươi đại biểu cho phía chính nghĩa, ngươi lại võ công tối cao minh, đã đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, đúng không?

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Dài dòng quá?

- Ta là loại nhân vật nào há để cho ngươi quát tháo như thế, nhưng vì ta muốn chứng minh xem giữa Quỷ và Đạo, chính và tà, bên nào cao hơn, nếu không ta đã giết ngươi chết tươi rồi.

Đông Phương Thanh Vân quát to:

- Hoan nghênh xuất thủ?

Thanh âm băng giá đáp:

- Chớ nóng nảy, hãy nghe đây, ta hẹn ngươi sau đây một tháng sẽ quyết đấu với ngươi tại Vu Sơn của Quỷ lâm.

- Vì sao phải sau một tháng nữa?

- Vì lão phu còn có việc phải làm. Chính tiểu tử nhà ngươi cũng vậy.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Đó là việc gì?

- Nói cho ngươi biết, lão phu chưa cầm chắc sẽ thắng ngươi, vì ngươi có Vương kiếm trong tay, còn ngươi thì sao? Mối cừu nghĩa phụ nghĩa mẫu bị giết, ngươi còn chưa báo, hơn nữa ngươi vẫn chưa được gặp mặt phụ thân ngươi, đồng thời ngươi cũng chưa cầm chắc sẽ thắng nổi lão phu? Vậy ngươi hãy làm cho xong mấy việc kia đi đã.

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Khỏi cần ngươi quan tâm đến ta.

Thanh âm băng giá đáp:

- Nhị hổ giao đấu, tất một bên tử thương, mà việc còn đó chưa hoàn thành. Nói cho ngươi biết, Tổng đường của Địa Mộ giáo ở dãy Vu Sơn, nhưng trên đỉnh Triệu Vân hay đỉnh Thần nữ, ngươi đã rõ chưa?

- Dài dòng.

- Những việc dang dở, làm hay không tùy ngươi, song lão phu đã thề nếu như muốn giết kẻ nào phải để cho hắn hoàn tất mọi sự, rồi lão phu mới giết hắn, để hắn chết được nhắm mắt...

Chương 24: Báo Cừu Rửa Hận

Đông Phương Thanh Vân quát:

Đ

- Có giỏi hãy bước ra đi, đừng dông dài nữa? Xưng danh đại ma đầu Lãnh Huyết Nhân Ma, mà nhát như thỏ đế vậy sao?

Một tiếng quát nổ như sấm:

- Tiểu tử dám mở miệng nói càn?

Tiếng quát hiển nhiên chứa đựng chân lực nội gia thượng thừa. Đông Phương Thanh Vân do đang phẫn nộ nên tâm phiền khí tán, bị tiếng quát xô lùi bốn năm bước mới đứng vững lại được.

Ngay Diệp Đại Thúy cũng loạng choạng giật lui hai bước mới ổn trụ thân hình.

Nàng dùng truyền âm nhập mật nói dịu dàng:

- Tướng công hãy bình tĩnh, nội lực của tên đại ma đầu này thâm hậu hơn hẳn dự liệu của thiếp. Hắn còn nhường nhịn tướng công hẳn là có nguyên nhân gì khác, tướng công hãy định khí ngưng thần chờ đó, về vụ Hận Thiên Nữ, vừa rồi nghe hắn nói dường như có ẩn ý gì đây, nên hỏi cho rõ.

Đông Phương Thanh Vân đã phát hiện Lãnh Huyết Nhân Ma sống được tới trên trăm năm quả có nội lực kinh nhân, nếu chàng không bình tĩnh ứng phó, lỡ hắn bất ngờ đột kích thì thật nguy hiểm. Nghĩ vậy, chàng liền vận công đề khí.

Thanh âm băng giá cất lên:

- Nếu hàng trăm năm nay lão phu không am tường thế sự, thì đã sớm cho ngươi một chưởng tan xương nát thịt, có đâu để ngươi ngạo ngược chửi bới. Nghe đây, ngươi thực có gan đối đầu với lão phu phải không?

Đông Phương Thanh Vân cố nén nỗi bi thương, trầm tĩnh đáp:

- Sẵn sàng phụng bồi?

- Được, như thế mới không hổ danh Thiếu chủ võ lâm. Nhưng hai chúng ta giao đấu không được cho ngoại nhân tham gia. Trừ ta và ngươi, trong vòng mười dặm không có bất cứ ai khác, ngươi có đồng ý hay chăng?

Đông Phương Thanh Vân đang định trả lời, bên tai bỗng có tiếng nói nhỏ nhẹ của Diệp Đại Thúy:

- Tướng công, thiếp và chàng đồng sinh cộng tử, thề không xa cách, tướng công đừng đáp ứng hắn, như vậy thiếp mới thể tiếp ứng cho chàng.

Đông Phương Thanh Vân thấy đúng, bèn nói to:

- Được, nhưng phải có điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Hiền thê của ta phải ở bên ta.

- Làm sao lão phu có thể đáp ứng? Phu thê nhà ngươi định hợp lực đấu với lão phu ư? Phải giết thêm một mạng người, lão phu không thích.

Đông Phương Thanh Vân nổi giận:

- Đại ma đầu như lão cùng sợ...

Không đợi chàng nói hết, Lãnh Huyết Nhân Ma đã ngắt lời:

- Nếu ngươi cũng không sợ, sao còn đem theo thê thiếp. Có giỏi thì đến một mình, những kẻ còn lại đều phải ở ngoài xa mười dặm.

Đông Phương Thanh Vân há có thể chịu được sự khinh ngạo như vậy, bèn quát lên:

- Quân tử nhất ngôn, cứ thế mà làm?

- Còn một việc nữa giữa hai chúng ta, ồ, Thiếu chủ võ lâm, lại có người tới đó.

Bỗng một tiếng niệm phật hiệu nghe vang như tiếng chuông thần vọng đến, rồi một bóng huỳnh y lướt nhanh tới.

Người này là Chưởng môn Thiếu Lâm, Viên Trí thiền sư. Vị thiền sư chắp hai tay trước ngực, vái vài vái, nói:

- Kính mừng Thiếu chủ Thần công đạt thành.

Đông Phương Thanh Vân vội đáp lễ nói:

- Không dám, không dám, thiền sư tới đây có việc gì chăng?

Chưởng môn Thiếu Lâm nói:

- Không có việc gì khẩn yếu, chỉ là lão nạp nghe nói Thiếu chủ đã đạt thành Thần công và ra khỏi Thanh Chủng, nên lão nạp tới kính ngưỡng phong thái mà thôi.

Đông Phương Thanh Vân đang định hồi đáp, thì thanh âm băng giá nổi lên:

- Tiểu tử nhà ngươi có nghe điều kiện hay không đấy?

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng đáp:

- Cứ việc nói ra?

- Hiện tại có Chưởng môn Thiếu Lâm tại đây, thật đúng lúc, lưỡng hổ giao đấu, phải có một con tử thương, vậy hai bên phải có nghĩa vụ nhân đạo với nhau.

Đông Phương Thanh Vân lạnh lùng:

- Đại ma đầu như ngươi biết gì là nhân đạo?

Thanh âm băng giá đáp:

- Nhân đạo là gì? Lão tử viết: Đạo vì chí thiện. Mạnh tử viết: Nhân chi sơ, tính bổn thiện. Khổng tử viết: Nhân chi sơ, tính tương cận. Tương cận là gì? Là thiện ác ở sát nhau, nói đơn giản là vô thiện vô ác, nhưng Mạnh tử nói rất đúng, nhân tính vốn thiện, ta tuy thủ đoạn ác độc, nhưng vẫn còn chút nhân tính, lẽ nào không nói chuyện nhân đạo?

Viên Trí thiền sư nói to:

- Thỉnh tôn tính đại danh của thí chủ?

Thanh âm băng giá đáp:

- Lão hòa thượng quen tụng kinh niệm phật, không biết đại danh của ta nên nghênh mặt ra thế kia, cho ngươi hay ta là Lãnh Huyết Nhân Ma đấy.

Viên Trí thiền sư tái mặt, giật mình lùi lại, nói:

- A di đà phật? Thí chủ đã biết nhắc đến thiên tính, thì cũng biết biển khổ vô biên, ngoảnh lại đã thấy bờ.

Thanh âm băng giá quát lớn:

- Ai cần lão trọc đa ngôn, nghe đây, ta nói chuyện nhân đạo là ngụ ý trong hai, ta và Thiếu chủ, tất có một chết một còn, hiểu chưa?

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tại hạ dù chỉ còn một hơi thở cũng quyết trừ diệt tên đại ma đầu như ngươi...

- Đúng, thế mới không hổ danh Thiếu chủ võ lâm, có đủ khí phách. Ý của lão phu muốn nói là phiền bảy đại môn phái xây giùm cho ta và ngươi hai cái huyệt lớn tại nơi giao đấu cách nhau mười trượng.

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Xây sẵn huyệt làm gì?

- Chẳng những xây sẵn huyệt mà còn thêm hai cỗ quan tài nữa.

Đông Phương Thanh Vân càng nghe càng khó hiểu:

- Chuẩn bị huyệt và quan tài để làm gì?

- Nên biết lưỡng hổ tương tranh, có thể một chết một bị thương, cũng có thể cả hai đều chết, chuẩn bị sẵn như thế là để ta và ngươi sử dụng. Nếu ta tồn ngươi vong, ta sẽ mai táng ngươi. Nếu ngươi tồn ta vong, ngươi sẽ mai táng cho ta, như thế chẳng phải là lưỡng toàn hay sao?

- Giết nhau rồi hà tất còn phải làm thế?

- Người sống lo cho người chết chu đáo, phải vậy không?

- Phải.

- Đó chính là nhân đạo. Này lão hòa thượng, ngươi có đáp ứng không?

Viên Trí thiền sư chắp tay trước ngực:

- A di đà Phật, thí chủ đã biết nhắc đến nhân đạo, liệu có thể đổi giao tranh thành bằng hữu, từ nay vì chúng sinh võ lâm mà làm phúc...

- Im ngay?

Viên Trí thiền sư nói tiếp:

- Nếu thí chủ còn ngoảnh lại, lập tức thấy bờ...

Lãnh Huyết Nhân Ma quát vang tai:

- Đừng nói lời thừa, ta đã ước hẹn với Thiếu chủ võ lâm, chỉ cần lão trọc nhà ngươi đáp ứng hay cự tuyệt là xong, đường đường một vị Chưởng môn Thiếu Lâm mà nói ấp a ấp úng mãi.

Đông Phương Thanh Vân vội vái Viên Trí thiền sư:

- Kính thỉnh thiền sư đáp ứng cho.

Viên Trí thiền sư trầm ngâm hồi lâu mới đáp to:

- Cũng được.

Từ nãy đến giờ Diệp Đại Thúy chưa nói câu nào.

Kỳ thực nàng biết rằng nếu để Đông Phương Thanh Vân đơn độc một mình dấn thân đi gặp Lãnh Huyết Nhân Ma chẳng khác gì chặt đứt một nửa thân người của nàng, chàng có đi không về, dù chàng có được phụ thân Ngọc Diện Thư Sinh liên thủ đối phó với Lãnh Huyết Nhân Ma, e cũng khó toàn mạng, huống hồ chàng đơn phương độc mã.

Nghĩ vậy, nàng cảm thấy tan nát cả cõi lòng, biết làm cách gì để ngăn cản chàng đừng đi gặp Lãnh Huyết Nhân Ma?

Không, không thể nào ngăn cản được, bởi vì còn một hơi thở cũng phải giao tranh, đã là thể diện của nhân vật võ lâm xưa nay kẻ sĩ có thể bị giết, quyết không chịu nhục, nay nếu nàng dùng ái tình để thuyết phục Đông Phương Thanh Vân đừng đi giao đấu với Lãnh Huyết Nhân Ma, thì không khi nào chàng chịu như vậy, thà chết còn hơn.

Hơn nữa, nàng càng nghe càng kinh ngạc.

Vì sao vậy? Vì lời lẽ của Lãnh Huyết Nhân Ma khác hẳn so với truyền thuyết được nghe về hắn. Tại sao hắn lại nói những điều khá tử tế như vậy? Chẳng lẽ một tên đại ma đầu đã sát hại bao người, uống máu moi tim người tàn khốc đến mức ấy, mà lại biến đổi hẳn thế này ư?

Rất có thể như vậy, cũng rất có thể không phải như vậy bởi lẽ đã hơn trăm năm nay, Lãnh Huyết Nhân Ma chưa hiện chân trong võ lâm.

Có nghĩa là hàng trăm năm rồi Lãnh Huyết Nhân Ma không còn phạm sát giới, một trăm năm là thời gian rất dài, nếu hắn còn được bổn tính sát nhân từng ấy thời gian có lẽ hắn cũng đã phát thiện và luyện thành toàn bộ thần công nên không sát nhân nữa chăng?

Nhưng rõ ràng là hắn còn chút nhân tính, như vậy có lẽ hắn đã không còn lấy việc giết người làm lạc thú.

Hơn nữa, Đông Phương Thanh Vân mới nổi danh trong võ lâm chỉ hơn một năm nay, có lẽ trong thời gian này Lãnh Huyết Nhân Ma ngày càng lo sợ sẽ đến lúc võ công của Đông Phương Thanh Vân cao hơn hắn, nên hắn mới thỉnh ước chàng tới đỉnh Thần Nữ ở dãy Vu sơn để quyết đấu.

Thế nhưng việc chuẩn bị huyệt mồ và quan tài vượt ra hắn mọi suy nghĩ thông thường.

Luận về sự tu luyện của Lãnh Huyết Nhân Ma, hắn quyết không làm việc gì chưa nắm chắc phần thắng. Nhất là hiện tại hắn đang nấp ở chỗ nào, Đông Phương Thanh Vân tu luyện nội lực đến thế mà vẫn chưa biết, đủ hiểu võ công của Lãnh Huyết Nhân Ma quá cao minh, Đông Phương Thanh Vân chưa thể sánh kịp.

Hơn nữa, vừa nãy hắn quát một tiếng mà kình lực dễ dàng đẩy lui Đông Phương Thanh Vân và nàng mấy bước, Đông Phương Thanh Vân tuy có Vương kiếm, song mười hai đạo kim quang của Vương kiếm khó phát huy hiệu lực, nếu người sử dụng chưa có nội lực cực kỳ cao thâm.

Còn Lãnh Huyết Nhân Ma thì sao? Hắn đã luyện thành một thân kim cương bất hoại. Như vậy Vương kiếm chắc gì đã hại nổi hắn, tại sao hắn chuẩn bị những hai huyệt mộ và hai cỗ quan tài? Lẽ nào hắn có mưu mô gì?

Không? Lý do rất đơn giản, kẻ mạnh có thể quang minh chính đại đánh bại kẻ yếu. Kẻ yếu muốn đánh bại kẻ mạnh mới phải dùng đến âm mưu quỷ kế của kẻ tiểu nhân.

Đông Phương Thanh Vân thì sao? Trong đương kim võ lâm, chàng tuy là cao thủ đệ nhất, nhưng so với Lãnh Huyết Nhân Ma, hắn vẫn coi chàng là kẻ yếu mà thôi.

Lãnh Huyết Nhân Ma đã là kẻ mạnh tất hắn không dùng mưu kế. Ngay một người thông minh tài trí như Diệp Đại Thúy cũng khó hiểu nội tình.

Cho nên trong lúc lòng đau như cắt, nàng càng thêm mơ hồ bối rối.

Lúc này vang lên tiếng cười ha hả của Lãnh Huyết Nhân Ma:

- Vậy là phiền thiền sư báo cho bảy đại môn phái biết tin bổn nhân cùng Thiếu chủ võ lâm sẽ quyết đấu vào tiết thanh minh sắp tới. Được chứ?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Được, coi như đã ước định.

Sau tiếng cười, thanh âm băng giá nói:

- Tốt, vậy lão phu đi đây. Những kẻ khác nghe cho rõ, đến lúc ấy, nếu các ngươi ở trong phạm vi mười dặm, lão phu sẽ không để cho toàn thây...

Thanh âm nhỏ dần.

Viên Trí thiền sư ngoảnh đầu lại, chắp tay nói:

- A di đà Phật, Thiếu chủ quả thật sẽ y hẹn đến gặp Lãnh Huyết Nhân Ma hay sao?

Đông Phương Thanh Vân vội đáp lễ nói:

- Chẳng lẽ khi lâm trận tại hạ lại đào thoát?

Viên Trí thiền sư trầm giọng thở dài:

- Lão nạp đâu có ý như vậy, hiềm nỗi Lãnh Huyết Nhân Ma là tên đại ma đầu, nếu Thiếu chủ lỡ có làm sao thì từ đây về sau biết lấy ai chủ trì chính nghĩa võ lâm?

- Thiền sư quá khen khiến tại hạ vô cùng hổ thẹn, bảy đại môn phái hoàn toàn có thể phục hồi thanh danh ngày trước. Tại hạ có một việc phiền thiền sư giúp cho...

- Ôi, Thiếu chủ còn chưa biết...

Đông Phương Thanh Vân ngắt lời, cung tay kính cẩn nói:

- Nếu tại hạ gặp bất hạnh, môn hạ của Tam Bí sẽ hợp sức với bảy đại môn phái khôi phục uy danh. Còn về việc chuẩn bị huyệt mộ và quan tài, tại hạ dám phiền thiền sư giúp cho, không biết có được hay chăng? Nếu thiền sư thấy khó khăn, tại hạ đành nhờ người khác.

Viên Trí thiền sự biết rằng Đông Phương Thanh Vân còn nhiều việc phải làm, vội chắp tay thi lễ, nói:

- Việc mọn ấy có gì khó khăn, lão nạp phái người đến địa phận cũ của Quỷ lâm làm được ngay. Vậy xin cáo biệt. Mong Thiếu chủ bảo trọng.

Nói đoạn, liền lao vút đi mất hút.

Trong số Tứ tiên, thì Thạch Lan Dật Tiên Tạ An Hữu là người quan tâm hơn cả đến Đông Phương Thanh Vân, lúc này chợt như tỉnh lại sau một giấc mơ, đột nhiên nói to:

- Trời ơi, Lãnh Huyết Nhân Ma vẫn còn sống ư?

Đông Phương Thanh Vân thấy Viên Trí thiền sư đã đi khỏi, bỗng cảm thấy hổ thẹn. Nên biết thiền sư tới đây để chúc mừng chàng đại thành thần công, lẽ ra chàng phải tiếp chuyện cho thân ái, đằng này chàng lại nhờ thiền sư đi lo việc, thật chẳng phải chút nào.

Nghe Thạch Lan Dật Tiên nói, chàng vội ngoảnh lại, chắp tay nói:

- Bốn vị Tiên trưởng, Thanh Vân thừa hưởng ân huệ của các vị Tiên trưởng, nguyện mãi mãi không quên, nay vì có việc khẩn yếu cần làm, từ nay mong các vị hãy hiệp trợ bảy đại môn phái đồng chủ trì đại cục của võ lâm.

Thạch Lan Dật Tiên mở to mắt kêu lên:

- Thiếu chủ, ngươi định bỏ rơi chúng lão phu hay sao?

Đông Phương Thanh Vân sớm kính trọng Thạch Lan Dật Tiên, lời lẽ của Thạch lão tuy có lúc bất nhã, nhưng Thạch lão lo lắng cho chàng không khác gì phụ mẫu, chàng vội vái mà nói:

- Tiên trưởng. Thanh Vân hoàn toàn không có ý như vậy.

- Thế thì ngươi có ý gì?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Chim sẽ có tổ, nhạn có bầy, tại hạ chịu đại ân của bốn vị tiên trưởng còn chưa báo đáp được một phần, làm sao dám phiền các vị phải vất vả thêm?

- Ngươi coi thường chúng lão phu quá phải không?

- Thanh Vân hoàn toàn không có ý như vậy?

- Hay là ngươi sợ cứ phải phân tâm lo lắng cho chúng lão phu?

Thiên Hoang Đế Quân Vương Thạch An bỗng cười vang:

- Lão Thạch quỷ này đoán sai ý của Thiếu chủ rồi, Thiếu chủ là người trung thực, thẳng thắn, đâu có sợ nói thẳng với Tứ tiên chúng ta. Nếu chúng ta đi theo Thiếu chủ lỡ có bề gì dĩ nhiên Thiếu chủ khó mà an tâm.

Thạch Lan Dật Tiên gật đầu:

- Thiếu chủ, ngươi có ý như vậy phải không?

Đông Phương Thanh Vân ấp úng:

- Võ công của Tứ tiên trưởng...

- Cứ nhìn vào mặt chúng ta mà nói có được chăng?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Dạ, nhưng...

Thiên Hoang Đế Quân lại cười vang:

- Thực ra Thạch quỷ cũng nên nghĩ coi, Thiếu chủ sắp lo nghĩ bao nhiêu công việc, nếu chúng ta cứ đi theo chỉ làm cho Thiếu chủ vướng chân vướng tay, dễ hư đại sự, huống hồ Tứ tiên chúng ta tu luyện thêm một thời gian nữa, hợp lực Tứ Thiên Quang thần công lại rồi tái hiện võ lâm thì có thể giúp Thiếu chủ hoàn thành đại nghiệp.

Thạch Lan Dật Tiên ngoảnh mặt hỏi Thiên Hoang Đế Quân:

- Về vụ Lãnh Huyết Nhân Ma ước hẹn giao đấu, nên làm thế nào?

Thiên Hoang Đế Quân cười ngất:

- Lão Thạch Quỷ này quả là lo trời sập, cứ xem diện tướng của Thiếu chủ chúng ta đủ biết rất thọ và hưởng hậu phúc khôn cùng. Thiếu chủ nhất định có khả năng phùng hung hóa cát, ngộ họa thành phúc đó.

- Thật ư?

- Vương Thạch An này chẳng lẽ nói dối?

Thạch Lan Dật Tiên gật gù, trầm tư một lát, nói:

- Cũng được? Tứ tiên nên tìm một nơi thâm sơn cô động mà tu luyện vài năm rồi tái hiện võ lâm mà tranh đấu, thỉnh Thiếu chủ bảo trọng, chúng ta ắt có ngày tái ngộ.

Đoạn lão Thạch chậm rãi bước đi, tựa hồ rất miễn cưỡng.

Tam tiên còn lại liền theo gót lão Thạch mà đi.

Tuệ Mẫn nhìn Đông Phương Thanh Vân bằng đôi mắt chứa chan tình cảm, nói:

- Tạm biệt tướng công.

Rồi đột nhiên quay mình chạy vụt đi như một mũi tên, vượt qua Tứ tiên.

Tại sao Tuệ Mẫn lại đột ngột phóng vút đi như vậy?

Thực ra cõi lòng nàng đang tan nát, tưởng chừng đứt từng khúc ruột. Đông Phương Thanh Vân là người đầu tiên khuấy động cõi lòng bình thản của nàng. Hồ nước tình cảm của nàng đang phẳng lặng, chàng đã ném xuống đó một phiến đá làm dấy lên bao làn sóng dập dờn.

Nay chàng đã hỉ ái người khác, trái tim thơ ngây của nàng chịu sao nổi.

Thiên Hoang Đế Quân hoảng hốt gọi:

- Tuệ Mẫn?

Đoạn thi triển khinh công lướt đuổi theo Tuệ Mẫn.

Thạch Lan Dật Tiên nói lớn:

- Tứ tiên đồng thanh đồng hành, quyết không xa nhau.

Đoạn búng mình bay đi như đại bàng.

Hai lão Tiên còn lại cũng song hành lướt theo sau Thiên Hoang Đế Quân.

Đông Phương Thanh Vân trầm mặc nhìn cảnh tượng đó.

Tuệ Mẫn là nữ nhân đầu tiên in đậm dấu ấn trong trái tim chàng, trải qua bao nhiêu biến đổi, chàng hỉ ái những nữ nhân khác, nhưng Tuệ Mẫn là thiếu nữ ngây thơ trong trắng, chàng không nỡ nào lừa dối nàng.

Nhất là qua mấy phen dâu bể, chàng tự cảm thấy không thể hôn phối với Tuệ Mẫn.

Thế là chàng ngậm ngùi thở dài...

Chuyện cũ như sương khói đã tan mát, bỗng dồn dập hiện về trong ký ức của chàng. Bao phen vào sanh ra tử bên chàng...

Có Tuệ Mẫn ngây thơ trong trắng.

Có Lãnh Tuyết Quyên si tình.

Có Trần Ngọc Đình chẳng tiếc sinh mệnh vì chàng.

Có Tiêu Phụng Hoàng dịu dàng đằm thắm.

Có Hận Thiên Nữ đáng thương vừa vì chàng mà thảm tử.

Chuyện cũ cứ lần lượt hiện ra bao hình ảnh trước mắt chàng, rồi từ từ trôi đi khuất hẳn.

Một nỗi buồn thương dâng lên man mác trong lòng, chàng cúi đầu thở dài.

Thật là tự cổ nhi nữ thường tình, anh hùng khí đoản.

Nay đối địch với chàng là đại ma đầu trên trăm năm tuổi Lãnh Huyết Nhân Ma, chàng tự biết chàng chưa luyện được nội công tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh như Lãnh Huyết Nhân Ma, thế thì tiết thanh minh tao mộ sắp tới sẽ là ngày cuối cùng chàng còn được sống trên đời hay sao?

Chết, hoàn toàn không khiến chàng cảm khái.

Có điều là cái chết này khiến chàng còn nhiều di cảm, ân hận.

Chàng đường đường là một nam tử hán đại trượng phu mà không bảo toàn được cho thê thiếp của mình, làm sao chàng không hổ thẹn bi thương, làm sao chàng có thể tha thứ cho chính mình?

Càng ân hận là chàng đã sống ngót hai mươi năm mà chưa được thấy mặt phụ thân...

Đời người trên cõi thế sao bi thương ai oán đến vậy?

Nghĩ đến đây, tuy anh hùng chẳng để rơi lệ, nhưng bất giác nước mắt cứ ứa ra.

Diệp Đại Thúy vô cùng thông tuệ, làm sao không biết lúc này Đông Phương Thanh Vân đang nghĩ gì?

Giọng nàng dịu ngọt văng vẳng:

- Tướng công, hãy trấn tĩnh lại nào.

Đoạn nàng từ từ ôm chặt lấy chàng. Đông Phương Thanh Vân cảm động ôm lấy nàng, xúc động vô hạn:

- Đại Thúy, chẳng lẽ Thanh Vân sẽ không được biết mặt phụ thân ư?

Diệp Đại Thúy dịu ngọt đáp:

- Sao tướng công lại nghĩ đến chuyện đau lòng đó?

- Lẽ nào Thanh Vân sẽ không được biết mặt phụ thân?

- Tướng công nhất định sẽ được gặp mặt phụ thân. Không chỉ tướng công muốn gặp phụ thân mà phụ thân còn muốn gặp tướng công hơn nữa kìa. Ôi, ân oán giang hồ, cừu hận võ lâm đã hại chết bao người, bao gia đình phụ tử thê nhi ly tán.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Đại Thúy, nàng đừng nói dối để an ủi Thanh Vân.

- Làm sao thiếp dám nói dối chàng?

- Thanh Vân biết lời Lãnh Huyết Nhân Ma nói về Tam thư sinh thệ minh đa phần là đúng, do đó Thanh Vân sẽ vĩnh viễn không được gặp phụ thân, nàng nói như vậy chẳng qua để an ủi ta mà thôi.

Diệp Đại Thúy nghe mà lòng đau như cắt. Không sai, mong ước của phu quân nàng được gặp phụ thân ở kiếp này chỉ là ảo tưởng.

Nàng chỉ còn cách nén nỗi đau thương tâm mỉm cười:

- Tướng công mất khí phách từ lúc nào vậy?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Đại Thúy, ta chưa hiểu ý của nàng.

Kỳ thực Diệp Đại Thúy biết rằng nếu Đông Phương Thanh Vân quyết đấu với Lãnh Huyết Nhân Ma thì chàng không có hy vọng gì sống sót, nhưng lẽ nào nàng nói thẳng ra như vậy?

Không? Một người biết trước còn được sống ít ngày trên cõi thế, lại còn nhiều di cảm ân hận, thì đã quá bi thương rồi, nỡ nào còn nhẫn tâm làm cho người ấy thêm đau khổ.

Nàng gượng cười nói:

- Chẳng lẽ tướng công không nghe thấy lời Thiên Hoang Đế Quân vừa nói?

Đông Phương Thanh Vân bỗng cười ngắt:

- Đại Thúy, nàng lại đi tin mấy lời tự an ủi đó sao? Lãnh Huyết Nhân Ma là kẻ thế nào, ngay đến tim gan và thai nhi người ta, hắn còn ăn tươi nuốt sống. Thanh Vân này làm sao thoát khỏi tay hắn? Thực ra nàng vẫn chưa hiểu ý ta...

Diệp Đại Thúy lòng đau như cắt, nàng quả muốn nhìn thấu cõi lòng chàng, bèn nén đau thương hỏi:

- Ý của tướng công thế nào?

Đông Phương Thanh Vân thông minh tuyệt đỉnh, làm gì chàng không biết tâm sự bi thương của nàng?

Chàng hỉ ái nữ nhân này, nàng là người duy nhất mà chàng thực sự si mê cuồng luyến, chàng lại ôm chặt lấy nàng mà cười vang:

- Đại Thúy. Thanh Vân nghĩ ra rồi, kiếp người như sương sớm, thoáng chốc đã cạn khô, nếu sống không hổ thẹn với trời đất, thì có gì phải ân hận. Lại nói về chuyện tuy không được gặp phụ thân, nhưng nếu phụ tử thương nhớ nhau thì còn hơn là gặp mặt.

Diệp Đại Thúy không nén nổi nỗi bị thương, hai hàng lệ tuôn rơi lả chả, nàng ôm chặt lấy chàng.

Thật là một đôi uyên ương đáng thương nhất trên thế gian.

Kiếp nhân sinh là thế đó.

Từ lúc cất tiếng khóc oa oa cho đến khi nhắm mắt xuôi tay gọi là một kiếp người.

Tất cả mọi người đều cảm thấy cuộc đời kỳ quái và hư ảo.

Có kẻ coi kiếp người như một giấc mơ, một tấn tuồng, khi tỉnh giấc, khép màn, hết thẩy chỉ là hư không, còn lưu lại vài lời cảm thán.

Người ta vẫn bảo chẳng mấy ai được như ý.

Điều này chứng tỏ trong một kiếp người, thất vọng nhiều hơn hi vọng, thất bại nhiều hơn thành công, cái mất nhiều hơn cái được. Đó là quy luật vĩnh hằng của nhân sinh.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Đại Thúy, nàng hãy trấn tĩnh, chúng ta bàn một chút về công việc chính.

Diệp Đại Thúy vội nén vẻ đau thương hỏi:

- Ta bàn chuyện gì kia?

- Còn nhiều sự tình chưa gỡ xong.

Diệp Đại Thúy lau nước mắt, hỏi:

- Tướng công, tiện thiếp còn có một nghi vấn.

- Nghi vấn gì vậy?

- Tiện thiếp nghĩ rằng tướng công quyết không thể kết thúc cuộc đời như vậy, nhất là nghe Lãnh Huyết Nhân Ma nói đến chuyện chuẩn bị xây mộ và làm sẵn áo quan hẳn là hẳn có vấn đề.

Đông Phương Thanh Vân cười:

- Sinh tử do mạng, phú quý tại thân, tục ngữ có câu “Sinh tử cách nhau trong gang tấc”, hà tất phải để tâm lo lắng.

- Tướng công tuy coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng tiện thiếp...

Đông Phương Thanh Vân nói sang chuyện khác để nàng khỏi bi thương:

- Nàng có nghi vấn gì vậy?

Diệp Đại Thúy đang nghĩ nếu Đông Phương Thanh Vân từ giã cõi đời, thì nàng có khác gì cô nhạn lạc bầy... Câu hỏi của Đông Phương Thanh Vân đã kéo nàng ra khỏi cơn tuyệt vọng. Nàng vội nói:

- Chẳng lẽ tướng công không nghe thấy lời đối thoại giữa Quái Sấu và Bạch Sa lão nhân? Trước đây Lãnh Huyết Nhân Ma chỉ giết người, nay hắn lại bảo xây sẵn mộ và chuẩn bị áo quan để chôn chính hắn, điều đó há chẳng phải là có vấn đề hay sao?

Đông Phương Thanh Vân không tin vào kỳ tích, hơn nữa lúc này chàng muốn an ủi Diệp Đại Thúy, bèn đáp:

- Đúng, chắc là có vấn đề.

- Lãnh Huyết Nhân Ma quyết chẳng chịu chết uổng, có lẽ hắn không hy vọng sát hại được tướng công mà...

- Mà làm sao?

- Tướng công sẽ cho là thiếp nói mơ, nhưng thiếp có cảm giác hắn muốn thu nhận tướng công làm đệ tử.

Đông Phương Thanh Vân kinh ngạc hồi lâu mới hỏi:

- Tại sao nàng lại nghĩ thế?

Diệp Đại Thúy e thẹn nói:

- Thực ra đó là bản tính của con người, lúc tuyệt vọng thì mong ước điều may mắn, tính thiếp vốn thế, huống hồ lần này lại có minh chứng.

- Minh chứng gì?

- Đối thoại giữa Lãnh Huyết Nhân Ma với Bạch Sa lão nhân và Quái Sấu.

Đông Phương Thanh Vân lắc đầu:

- Ta chưa hiểu.

- Thực ra rất đơn giản. Bạch Sa lão nhân bảo có ba điều. Lãnh Huyết Nhân Ma với tướng công cùng tồn tại là một, cả hai người cùng chết là hai, còn điều thứ ba? Ắt là hạ độc thủ giết chết tướng công, chẳng lẽ tướng công không phát giác rằng điều thứ ba cũng bao hàm khả năng khác nữa chứ?

Đông Phương Thanh Vân rớm lệ, ôm chặt Diệp Đại Thúy nói:

- Lãnh Huyết Nhân Ma nói rất đúng, trước hết Thanh Vân phải báo mối cừu hận cho nghĩa phụ nghĩa mẫu đã? Tiêu diệt xong Mộ Địa giáo rồi thì dù chết cũng cam lòng.

Vu Sơn là đệ nhất danh sơn ở đất Thục, gồm mười hai đỉnh núi. Vọng Hà, Thúy Tịnh, Triều Vân, Thần Nữ, Tùng Luyến, Tập Tiên, Tụ Học, Thượng Di, Khởi Vân, Phi Phụng, Đăng Long Cộng, Học Đàn. Trong dó Thần Nữ là ngọn cao nhất, quanh năm mây mù bao phủ, thỉnh thoảng mới hiện ra thấp thoáng.

Mười ngày sau, vào lúc hoàng hôn, Đông Phương Thanh Vân cùng Diệp Đại Thúy và tùy tùng tới huyện thành ở phía tây dãy Vu Sơn.

Đông Phương Thanh Vân nghiêm nghị, Diệp Đại Thúy trầm mặc, cử chỉ dịu dàng uyển chuyển như cành liễu trước gió, sắc diện cố nén nổi bi thương. Ba tùy tùng cũng thấy ưu tư.

Đã bước sang canh hai. Năm người tiến vào một u cốc ngoằn ngoèo. Nằm bên u cốc là một tòa đại bảo nguy nga, tường hồng ngói xanh.

Đông Phương Thanh Vân đoán đây là Tổng đà của Địa Mộ giáo, bèn thấp giọng nói:

- Đi.

Đoạn phóng vút lên tòa đại bảo như một mũi tên phóng ra khỏi dây cung.

Diệp Đại Thúy cũng nhún mình phi thân sóng vai với chàng. Ba tùy tùng tung người bay theo sau.

Thoáng chốc năm người đã đứng trước cánh cửa sắt đồ sộ của đại bảo.

Đông Phương Thanh Vân căm hận Địa Mộ giáo chủ đến thấu xương, còn nghĩ gì đến lễ tiết. Chàng vận công vào hai tay phóng chưởng.

“Bình? Bình?” hai tiếng nổ chấn động, Giao Long chưởng của chàng làm cho hai cánh cửa sắt đồ sộ, rộng chừng mười trượng mở toang ra.

Đông Phương Thanh Vân hú một tiếng dài, giơ tay ôm ngay lưng Diệp Đại Thúy, cùng bay vào bên trong như một cánh đại bàng.

Họ vừa đáp xuống, bỗng hai đạo hàn quang như giao long xuất thủy cùng lao đến công kích hai người.

Đông Phương Thanh Vân cười ngạo:

- Biến đi?

Chàng vội vận Bát Nhã Mật La thần công, tay vẫn ôm lưng Diệp Đại Thúy.

Một tiếng nổ đinh tai kèm theo hai tiếng rú thảm, hai kiếm sĩ vừa công tới đã như hai trái bóng đập vào tường, bị bật văng ra xa hai trượng, chết không kịp ngáp.

Mười mấy bóng người vụt tới, dàn hàng ngang phía trước mặt Đông Phương Thanh Vân.

Đó là hơn một chục trung niên đại hán tráng kiện, mục quang sáng rực, huyệt Thái Dương nổi cao, nhìn đã biết ngay bọn chúng tu luyện nội lực ngang tới mức hỏa hầu. Một gã nói, giọng âm lãnh:

- Các hạ loạn nhập Tổng đà Địa Mộ giáo, tội đáng chết vạn lần, hãy mau cút đi.

Lúc này ba tùy tùng đã dàn hàng ngang sau lưng Đông Phương Thanh Vân, chàng nhếch mép cười, nói:

- Bổn thiếu gia Đông Phương Thanh Vân hôm nay tới đây để tiêu diệt Địa Mộ giáo, mau gọi Giáo chủ của các ngươi ra đây, nếu không ta gặp ai sẽ giết kẻ đó, không tha bất cứ ai?

Mười mấy hán tử thảy đều thất sắc, chúng đều đã nghe danh Thiếu chủ võ lâm Tam Bí chấn động thiên hạ. Chuyện mười ngày trước đây Thiếu chủ võ lâm ngay trước Thanh Chủng đại phá Mê điện đánh lui Thái Cực bang đã thành đầu đề đàm luận trong lúc trà dư tửu hậu của võ lâm. Người ta truyền tụng với nhau rằng Đông Phương Thanh Vân đã trở thành nhân vật ngang với thần tiên.

Nay người ấy đang đứng sừng sững như Thái Sơn trước mặt họ, làm sao họ chẳng kinh hồn táng đởm.

Mười mấy hán tử cũng từng là những nhân vật xưng hùng xưng bá một phương.

Gã âm trầm bỗng cười lớn một tràng rồi nói:

- Thiếu chủ võ lâm đại giá quang lâm, thực là đại hạnh cho bổn giáo, thỉnh các hạ chờ một chút để tại hạ vào bẩm cáo Giáo chủ được chăng?

Đông Phương Thanh Vân tuy biết bọn này chẳng tên nào tử tế, toàn một lũ côn đồ sát nhân, nhưng dù là bầy kiến cũng còn ham sống, huống hồ con người, chàng không muốn loạn sát, thôi thì hãy lấy đức hiếu sinh làm chính, bèn trầm giọng nói:

- Được?

Gã kia bèn ngoảnh sang bên cạnh nói:

- Tứ đệ, mau đi bẩm cáo Giáo chủ.

Lời gã chưa dứt đã nghe thanh âm trong trẻo vang vọng:

- Kính nghênh tướng công đại giá, tiện thiếp không biết để ra đón từ xa, mong tướng công lượng thứ.

Một bóng hồng đã bay tới đáp xuống trước mặt chàng. Đó là Lãnh Huyết Diễm Nữ.

Đông Phương Thanh Vân thấy nàng ta thì cảm thấy khó xử. Nàng ta là ân nhân của nghĩa mẫu, chàng không thể đắc tội, nếu nàng ta xuất thủ ngăn trở, thì chàng thật khó bề ứng phó.

Nghĩ vậy, bèn hạ giọng nói:

- Phu nhân vẫn mạnh giỏi chứ?

Lãnh Huyết Diễm Nữ dịu dàng nói:

- Uy danh của tướng công át cả vầng thái dương, thực khiến tiện thiếp kính phục.

Nay tướng công đến để báo cừu thì phải?

Lời này khiến Đông Phương Thanh Vân lúng túng.

Luận về lời lẽ, Lãnh Huyết Diễm Nữ quả không hổ là hồng quần nữ kiệt. Chàng nghĩ thầm:

- “Một nữ nhân giỏi giang như nàng mà theo tà đạo, thật đáng tiếc. Nếu có thể khuyên nàng ta cải tà quy chánh, thì hay biết chừng nào?”

Bèn cười nhạt nói:

- Phu nhân đoán rất đúng, tại hạ quả thực đến đây để báo cừu, phiền phu nhân thỉnh quý phu quân ra quyết đấu với tại hạ một phen để phân thắng bại.

Lãnh Huyết Diễm Nữ sa sầm mặt:

- Phu quân tiện thiếp là Giáo chủ tối cáo, há cho phép tướng công khinh khi.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Vậy là quý Giáo chủ né tránh tại hạ phải không?

Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng đáp:

- Tướng công đừng quá xem thường Giáo chủ bổn giáo như vậy. Tướng công vì hận mà đến, bổn giáo cầu mong sinh tồn ắt phải dốc toàn lực lượng đối phó với tướng công.

Đông Phương Thanh Vân không đợi y thị nói hết, đã cười vang:

- Hay lắm? Thỉnh tận lực đối phó.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nghiêm trang nói:

- Tiện thiếp cảnh cáo tướng công, nếu tướng công nghĩ rằng mình đã đại phá mê trận, đẩy lui Thái Cực bang là đã đủ uy đến đây thì thực nhầm đó.

Đông Phương Thanh Vân biết rằng cứ đấu khẩu dài dòng thì không biết đến bao giờ mới dừng, bèn nói lớn:

- Quỷ Tinh Linh tiền bối, hãy kiềm chế Lãnh Huyết Diễm Nữ, đừng đắc tội với nàng ta, chỉ cần không cho nàng ta làm gì là được.

Quỷ Tinh Linh đáp to:

- Tuân pháp chỉ.

Đoạn lướt ngay tới gần Lãnh Huyết Diễm Nữ, gằn giọng nói:

- Phu nhân, thứ cho lão phu vô lễ.

Rồi lấy Lãnh Huyết Diễm Nữ làm tâm điểm, lão đã như một con hắc long cuốn gió ù ù, chạy vòng quanh trong phạm vi một trượng, vây chặt y thị không cho một ngọn gió lọt vào.

Lãnh Huyết Diễm Nữ vội kêu:

- Tướng công, hãy khoan.

Đông Phương Thanh Vân biết, nếu lần này không đại phá Địa Mộ giáo, bắt sống Địa Mộ giáo chủ, thì kiếp này không còn cơ hội nào nữa, như thế nghĩa phụ nghĩa mẫu chẳng thể nhắm mắt dưới chốn cửu tuyền, nhưng nghĩa mẫu lại dặn chàng phải báo ân Lãnh Huyết Diễm Nữ, lời nghĩa mẫu lẽ nào

không nghe? Chàng bèn giục:

- Phu nhân nói đi?

- Tướng công lẽ nào phải giết hết thảy mọi người.

Đông Phương Thanh Vân cười to:

- Chỉ cần bắt sống quý Giáo chủ để tại hạ đích thân chặt đầu tế nghĩa phụ nghĩa mẫu là coi như hết cừu hận. Không cần giết ai nữa.

Bỗng nhiên...

Bốn bóng người từ ngoài bảo lao vào như tên bắn, đáp xuống hiện trường, đồng thời một người lên tiếng dõng dạc:

- Bẩm Thiếu chủ, Thiếu Lâm tự phái Bạch Sa lão nhân, Ca Vương, Quái Thiên Sứ, Lâm Nhật Hoa tới bái kiến Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân thấy có thêm người của mình tới thì cả mừng nói:

- Các vị tạm thời án binh bất động.

- Tuân pháp chỉ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ bị Quỷ Tinh Linh vây chặt như nhốt trong lồng sắt, hét lên:

- Tướng công làm thế này chẳng phải coi thường tiện thiếp quá sao?

- Phu nhân lượng thứ, sự bất đắc dĩ, tại hạ không muốn phu nhân bị loạn sát, thỉnh tạm chịu đựng một lát.

- Tướng công tính sai rồi, một gã tùy tùng há đủ sức vây hãm tiện thiếp. Đừng có khinh bổn nhân quá đáng. Quỷ Tinh Linh hãy tiếp chiêu.

Giọng trầm khàn của Quỷ Tinh Linh đáp:

- Thỉnh phu nhân an phận đứng đó, võ công của phu nhân còn thua lão phu một bậc, hơn nữa lão phu lại được Tam Bí truyền thụ tuyệt học Khổn Long Ảnh khiến công lực của lão phu tăng thêm gấp đôi, phu nhân muốn thoát khỏi vòng vây chỉ là nằm mơ.

- Quỷ Tinh Linh chớ có huyênh hoang. Này tướng công, hãy tạm ngừng động thủ được chăng?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Khỏi cần trì hoãn. Thỉnh lượng thứ, tại hạ cần động thủ ngay.

Bỗng ba đạo hồng ảnh vọt tới như tên bắn. Chính là ba hồng y nữ nhân, tuổi trung niên, tay lăm lăm trường kiếm.

Ba hồng y nữ nhân vung kiếm công kích Quỷ Tinh Linh. Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Ca Vương, Quái Thiên Sứ ứng chiến.

Ca Vương lao tới, hai tay khoanh rộng, hai luồng kình lực bài sơn đảo hải ù ù ập đến phía ba hồng y nữ nhân.

Ba hồng y nữ nhân thấy vậy nào dám công kích Quỷ Tinh Linh, vội chuyển kiếm sang tay tả, tay hữu phóng chưởng, ba luồng chưởng phong như sóng dữ xô bờ tràn lên nghênh tiếp chưởng thế của Ca Vương.

Ca Vương cười gằn:

- Muốn chết.

Liền gia tăng công lực vào song chưởng.

“Binh” một tiếng dữ dội.

Ca Vương bị đẩy lui một bước, ba hồng y nữ nhân loạng choạng lùi lại hai bước.

Quái Thiên Sứ dĩ nhiên cũng xông tới, quát to:

- Lũ gà mái tầm thường này để một mình đệ xử trí là đủ, thỉnh Ca huynh tạm lui ra.

Trong tiếng quát, hai tay gã múa tít, tạo nên một màn chưởng hoa loang loáng, nhắm tới ba hồng y nữ nhân.

Đông Phương Thanh Vân thấy vậy, vội nói:

- Ca Vương tạm lui.

Ca Vương lướt về phía sau Đông Phương Thanh Vân, đứng cạnh Tích Thư Nhân.

Ba hồng y nữ nhân nhất tề vung kiếm đối phó với Quái Thiên Sứ. Hàn quang như sao sa.

Quái Thiên Sứ hỏi:

- Kính vấn Thiếu chủ, có cần giết hay chỉ bao vây ba nữ nhân kia?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Phế bỏ võ công của họ?

- Tuân pháp chỉ?

Quái Thiên Sứ bỗng uốn người chạy quanh ba nữ nhân, giống như Quỷ Tinh Linh, tạo thành chiếc vòng sắt vây ba nữ nhân vào giữa.

Lãnh Huyết Diễm Nữ bỗng kêu to:

- Tướng công nghe đây, nếu tướng công thể lượng tiện thiếp ngày trước đối đãi tử tế với tướng công, thì hãy bảo thuộc hạ tạm lui, tiện thiếp có lời muốn nói.

Đông Phương Thanh Vân chột dạ, đúng nếu không có nàng ta can thiệp, Tuệ Mẫn hẳn đã sa vào tay Địa Mộ giáo chủ, làm sao còn được yên lành.

Đang nghĩ vậy bỗng nghe tiếng quát:

- Một ả hãy xéo đi cho khỏi bận chân.

Bỗng một tiếng rú thảm vang lên, một hồng y nữ nhân như diều đứt dây bị văng ra mấy trượng.

Đông Phương Thanh Vân vội nói:

- Quái Thiên Sứ, Quỷ Tinh Linh trở về chỗ cũ.

- Tuân pháp chỉ?

Quỷ Tinh Linh và Quái Thiên Sứ đã lướt về phía sau Đông Phương Thanh Vân.

Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói:

- Tướng công, tại sao tướng công không nhận ra lẽ phải trái?

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Thế nào là không phân biệt phải trái, tại hạ đã tha mạng cho phu nhân là quá ân nghĩa rồi, nếu phu nhân còn nói xàm nói bậy, đừng trách tại hạ không khách khí.

Lãnh Huyết Diễm Nữ tiến lại gần chàng bốn năm thước, nói:

- Đây, tiện thiếp để tướng công muốn giết muốn đánh thì cứ tự nhiên.

Đông Phương Thanh Vân cau mày, không ngờ nàng ta lại dùng đến biện pháp này. Chưa biết nên làm thế nào, chàng lạnh lùng nói:

- Tích Thư Nhân nghe lệnh? Không để ai rời khỏi nơi đây?

- Tuân pháp chỉ.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Phu nhân chớ bức người thái quá, nếu không tại hạ có thể đoạt mạng phu nhân bất cứ lúc nào. Nghe cho rõ, Đông Phương thiếu gia nhắm mục đích thủ tiêu Địa Mộ giáo, lấy đầu Giáo chủ. Nếu phu nhân định chống lại chỉ là vô vọng.

Lãnh Huyết Diễm Nữ biến sắc, hỏi:

- Bổn giáo há để cho tướng công tùy ý hành hung? Chẳng qua Giáo chủ đi vắng đó thôi.

Đông Phương Thanh Vân giật mình nghĩ:

“Sao, Địa Mộ giáo chủ không có mặt ở đây, chẳng lẽ hôm nay ta tốn công vô ích?”

Nhưng chàng nghĩ lại, thấy không phải thế.

Chàng thừa biết Lãnh Huyết Diễm Nữ tuy là bậc hồng quần nữ kiệt, nhưng rất giảo hoạt đa đoan. Lời lẽ nàng ta xoay như chong chóng, khó có thể tin. Nàng ta nói vậy chẳng qua chỉ để chàng rút lui khỏi tổng đà của Địa Mộ giáo mà thôi.

Bèn cười gằn:

- Có gì nói mau, kẻo tại hạ động thủ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Tin hay không tin tùy tướng công. Nếu không tin, tướng công cứ việc tìm kiếm Giáo chủ, nếu tìm chẳng thấy thì thế nào đây?

Đông Phương Thanh Vân ngớ ra.

Đối với nữ nhân, khó mà dùng lý lẽ. Nếu ta tự tin có thừa lý lẽ sắc bén, cùng chẳng thể thuyết phục nổi nữ nhân. Không tin bạn cứ thử xem, bảo đảm bạn càng dùng lý lẽ càng thêm rối, cuối cùng cũng đành chịu thua.

Cho nên đối với nữ nhân chỉ có hai cách.

Một là dùng vũ lực và lớn tiếng, nữ nhân vừa cãi lại, lập tức phải trấn áp ngay.

Hai là, khi họ nhiều lời, ta coi như không thèm lý đến họ.

Song còn có một biện pháp hữu hiệu hơn, ấy là dĩ độc trị độc, tìm một nữ nhân khác nhờ đối phó.

Diệp Đại Thúy chính là người cần tìm. Nàng biết lúc này nếu không lên tiếng, cứ để Đông Phương Thanh Vân rụt rụt rè rè thế kia chẳng giải quyết được gì.

Vậy là nàng liền nhếch mép cười, nói:

- Nếu tìm không thấy quý Giáo chủ, thì đem giết luôn toàn bộ số phu nhân của Giáo chủ, sau đó Tam Bí sẽ thống lĩnh toàn bộ thuộc hạ cùng bảy đại môn phái đi truy sát quý Giáo chủ. Tướng công thấy biện pháp ấy thế nào?

Đông Phương Thanh Vân đang cảm thấy khó ứng phó, Diệp Đại Thúy lên tiếng thật đúng lúc, thì cả mừng đáp:

- Hay lắm?

Lãnh Huyết Diễm Nữ thất sắc, gằn giọng hỏi:

- Ai cần ngươi xen vào chuyện này?

Diệp Đại Thúy ngắt lời Lãnh Huyết Diễm Nữ:

- Hỏi cũng bằng thừa. Hiện tại chỉ có hai con đường cho phu nhân lựa chọn. Một là gọi Mộ Địa giáo chủ ra đây cho tướng công kết liễu, hai là nếu Địa Mộ giáo chủ hèn nhát trốn tránh thì tướng công sẽ san bằng Địa Mộ giáo…

Lãnh Huyết Diễm Nữ quát:

- Câm miệng.

Diệp Đại Thúy nói tiếp:

- Biến Địa Mộ giáo thành bình địa, không còn một viên gạch, viên ngói, ngọn cỏ nguyên lành, bổn phu nhân không tin rằng Địa Mộ giáo chủ có tài thăng thiên độn thổ.

Lãnh Huyết Diễm Nữ mắt đỏ như máu:

- Tướng công, chẳng lẽ để cho một nữ nhân đứng ra điều khiển hay sao?

Đông Phương Thanh Vân chột dạ giật mình.

Võ lâm giang hồ thật lắm trò gian trá, âm hiểm, như lời lẽ của Lãnh Huyết Diễm Nữ chẳng hạn. Câu nào cũng đánh vào lòng tự ái của chàng, nếu không phải gần một năm nay chàng có nhiều kinh nghiệm thì đã trúng kế của y thị, bèn cười vang đáp:

- Phu nhân nói sai rồi, nàng là ái thê của tại hạ, phu thê vốn tuy hai mà một, nàng điều khiển cũng như tại hạ điều khiển, chẳng có gì khác biệt.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nghe vậy, bèn gằn giọng:

- Tam thư, tứ thư, mau dìu ngũ thư nhập điện.

Tích Thư Nhân bỗng vọt đi chặn hậu lối thoát của hai hồng y nữ nhân, miệng quát:

- Khi chưa có lệnh của Thiếu chủ lão phu, kẻ nào dám vọng động sẽ lập tức bỏ mạng.

Một trong hai hồng y nữ nhân vội lắc người né tránh Tích Thư Nhân, chạy tới đỡ hồng y nữ nhân thứ ba (chắc là ngũ thư) đang nằm ngất lịm.

Tích Thư Nhân quát:

- Kẻ nào dám trái lệnh...

Lời chưa dứt đã như hành vân lưu thủy lướt nhanh như tia chớp tới trước mặt hồng y nữ nhân vừa né tránh, tay tả búng hai ngón tay tới huyệt Khí Hải trước ngực y thị, tay hữu phóng chưởng tới huyệt Hoa Cái của y thị. Động tác cực kỳ thần tốc.

Hồng y nữ nhân thứ hai cũng chẳng vừa, tay tả cắp Ngũ thư, tay hữu vung kiếm đối phó với hữu chưởng của Tích Thư Nhân, đồng thời lắc mình né tránh một trảo của đối phương.

Cùng lúc, hồng y nữ nhân thứ nhất quát to:

- Tiểu tử, nhà ngươi cũng đừng bức người quá quắt.

Đoạn vung kiếm đâm thẳng tới trước ngực Tích Thư Nhân.

Tích Thư Nhân bị công kích từ hai phía vẫn ung dung cười vang:

- Như thế này càng hay, cả hai cùng hết đường tẩu thoát.

Thân hình như cá lượn tránh hai đòn kiếm, hai tay tạo nên màn chưởng ảnh dày đặc như khói vây lấy hai hồng y nữ nhân.

Đông Phương Thanh Vân đứng ngoài thầm lo cho Tích Thư Nhân.

Chàng hiểu Lãnh Huyết Diễm Nữ vừa nói đến Tam Thư, Tứ Thư chính là tam phu nhân và tứ phu nhân của Mê điện Điện chủ. Hai người đó hợp lực, e Tích Thư Nhân khó bề chống đỡ.

Nhưng sự thể hoàn toàn khác hẳn, Tích Thư Nhân xuất thủ thần tốc, hai nữ nhân chưa kịp biến chiêu, chưởng thế của lão Tích đã ập tới trước ngực hai nữ nhân.

Tam phu nhân và tứ phu nhân ứng biến không kịp, nhưng cũng là những nhân vật giàu kinh nghiệm, trong tình huống khẩn cấp, vội bỏ công kích để cứu mạng là chính, gấp gấp né tránh.

Tích Thư Nhân cười ngắt:

- Hãy cút đi một ả?

Tứ phu nhân vì vướng ngũ phu nhân nên khó tránh đòn của đối phương. Vả lại cơ hội né tránh cũng chẳng còn, đành đứng im vung kiếm đâm thẳng vào mặt Tích Thư Nhân.

Tích Thư Nhân nói:

- Đừng trách lão phu hạ độc thủ.

Lão Tích không hề né tránh mà còn xông thẳng tới, tay hữu chọc nhanh vào huyệt Khí Hải của Tứ phu nhân.

May mà lão Tích lẹ tay chiếm được tiên cơ, trong lúc Tứ phu nhân liều chết đâm kiếm sắp tới mặt lão Tích, thì đòn của lão đã tới đích.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, Tứ phu nhân kêu “ối?”, bị bắn văng đi bảy tám trượng.

Tam phu nhân mắt nảy lửa phóng ra một luồng hung quang, lúc này y thị bất chấp đạo nghĩa võ lâm, chĩa kiếm lao thẳng vào người Tích Thư Nhân.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, mười bốn bóng người cùng ùa tới, vây tròn xung quanh Đông Phương Thanh Vân và thuộc hạ.

Đông Phương Thanh Vân nói to:

- Tích Thư Nhân trở về nguyên vị.

- Tuân pháp chỉ.

Tích Thư Nhân đang định hạ độc thủ để giải quyết nốt tam phu nhân, nghe lệnh há dám ham chiến,

vội lướt về phía sau Đông Phương Thanh Vân mà đứng.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng nói với Lãnh Huyết Diễm Nữ:

- Tại hạ nhân nhượng phu nhân một lần nữa, như thế là quá đủ. Lần cuối cùng tại hạ hỏi phu nhân muốn tại hạ động thủ tàn sát hay là bảo Giáo chủ đích thân ra đây lãnh giáo?

Lãnh Huyết Diễm Nữ nổi giận:

- Có giỏi thì tàn sát đi.

Đoạn hú một tiếng, tức thời hơn một trăm bóng trắng ngất ngưỡng ùa tới đông như kiến.

Đông Phương Thanh Vân biết ngay đây là các bạch sắc nhân ma.

Đối với nhân ma, chàng đã từng giao đấu biết chúng có năng lực giao chiến dẻo dai. Phía chàng tuy có thêm bốn vị của Thiếu Lâm tự, cộng lại là chín người, nhưng hợp lực thật khó mà đương nổi hơn một trăm nhân ma kia.

Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy Đông Phương Thanh Vân cau mày thì mừng thầm, can đảm hẳn lên, sát cơ lồ lộ:

- Tướng công, tiện thiếp nhân nhượng tướng công, có biết vì sao không?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên, nàng ta mà lại nhân nhượng với chàng, bèn cười hỏi:

- Vì sao?

Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp:

- Vì tướng công sắp thành kẻ bại vong, trước khi tướng công bỏ mạng, tiện thiếp không nỡ làm khó thêm. Nếu tướng công chẳng biết điều thì tiện thiếp sẽ không khách khí nữa.

Đông Phương Thanh Vân cười khảy:

- Thịnh tình của phu nhân như thế tại hạ thực cảm kích bội phần. Phu nhân đã không nhịn được nữa, thì chúng ta giao chiến vậy.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười gằn:

- Thỉnh động thủ?

Đông Phương Thanh Vân hú một tiếng dài, đang định cất tiếng thì bên tai văng vẳng lời của Diệp Đại Thúy:

- Tướng công hãy khoan?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên vội dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Vì sao?

- Tướng công nên biết từ trước đến giờ Địa Mộ giáo chủ giữ kín hành tung. Việc gì cũng để Lãnh Huyết Diễm Nữ đứng ra điều khiển còn hắn không hề lộ diện.

- Đúng, gan thỏ đế như hắn không dám lộ diện.

- Như thế đủ biết Địa Mộ giáo chủ là hạng tham sống sợ chết, coi rẻ sinh mạng của thê thiếp, tự tư tự lợi. Tướng công thề lấy đầu hắn, liệu hắn có dám xuất hiện hay không?

Đông Phương Thanh Vân sững sờ:

- Ồ, sao ta không nghĩ đến chuyện đó nhỉ?

- Hắn cứ nấp ở đâu đó ngầm theo dõi, thời cơ bất lợi hắn sẽ lẫn trốn mất. Hóa ra chuyến đi này của chúng ta vô ích, huyết hải thâm cừu chẳng báo được hay sao?

- Đúng thế thật. Vậy nàng có kế gì chăng?

Diệp Đại Thúy tiếp tục dùng truyền âm nhập mật nói:

- Biện pháp tốt hơn cả là tạm án binh bất động. Loại người như hắn mặt dày mày dạn, tướng công có lăng mạ hắn cũng chẳng chịu lộ diện đâu.

- Nếu án binh bất động, chờ hoài hắn vẫn không ra thì làm thế nào?

- Giả thua?

- Giả thua ư?

- Tướng công hãy phái Tích Thư Nhân công phá vòng vây nhân ma, ngầm dặn lão Tích giả bại, Giáo chủ tưởng là nắm chắc phần thắng sẽ xuất hiện, để chỉ huy lực lượng thủ thắng.

Đông Phương Thanh Vân thầm khen hay.

Diệp Đại Thúy quả thông tuệ tuyệt vời, mọi việc đều suy tính chu đáo. Cứ như chàng thì dù có san phẳng tổng đà của Địa Mộ giáo cũng chẳng tìm thấy Giáo chủ.

Lúc này Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy Đông Phương Thanh Vân dùng dằng nửa tiến nửa lùi tưởng

chàng đã khiếp vía, bèn mỉm cười giục:

- Tướng công, thỉnh xuất thủ đi chứ?

Đông Phương Thanh Vân vội dùng truyền âm nhập mật nói với Tích Thư Nhân một cách sơ lược kế giả thua, rồi mới cao giọng cả cười:

- Hơn một trăm nhân ma là cái thá gì, Tích Thư Nhân hãy mở đường.

Tích Thư Nhân đáp:

- Tuân pháp chỉ.

Rồi bay vọt ra như một cánh đại bàng.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cười khanh khách:

- Lệnh cho các nhân ma vây bọn chúng lại thành hai vòng. Đoạn thị đưa ống sáo trúc lên miệng thổi chói tai.

Bầy nhân ma lập tức bao vây đối phương thành hai vòng chặt chẽ.

Tích Thư Nhân tiến tới gần vòng vây, quát to:

- Cho các ngươi trở lại làm người.

Song chưởng phóng ngay tới đám nhân ma gần nhất, hai luồng hàn phong ù ù tràn đi.

Năm sáu nhân ma cùng vung tay nghênh tiếp, chưởng thế ào ào xé gió.

Một tiếng nổ váng tai, Tích Thư Nhân kêu “hự” một tiếng, văng xa bảy tám trượng.

Năm sáu nhân ma cũng loạng choạng thoái lui năm sáu bước. Tích Thư Nhân đã lại xông tới phóng chưởng về phía bọn nhân ma.

Năm, sáu gã nhân ma kia tức thời vung tay phản kích Tích Thư Nhân.

Lại một tiếng nổ đinh tai nhức óc, Tích Thư Nhân rú lên thê thảm, bay như diều đứt dây về phía sau Đông Phương Thanh Vân.

Quỷ Tinh Linh vội giơ tay đón đỡ Tích Thư Nhân đáp xuống.

Năm, sáu nhân ma thì bị đẩy lùi ngót một trượng, lại lồm cồm nhổm dậy.

Bên tai Đông Phương Thanh Vân văng vẳng tiếng nói theo phép truyền âm nhập mật của Tích Thư Nhân:

- Bẩm Thiếu chủ, thuộc hạ làm như vậy đã đúng theo kế hoạch của Thiếu chủ hay chưa.

Đông Phương Thanh Vân biến sắc.

Chàng không kinh sợ mà là ngạc nhiên. Thử nghĩ mười ngày trước chàng đối phó với ba gã nhân ma đã thấy vất vả, đằng này Tích Thư Nhân vừa bẩm cáo, chẳng lẽ lão Tích không hề hấn gì? Chàng vội dùng truyền âm nhập mật mà hỏi:

- Tích Thư Nhân có sao không?

- Bẩm Thiếu chủ, Tích Thư Nhân tuyệt đối an toàn, bọn nhân ma có đáng gì?

Thuộc hạ tự tin đủ sức đối phó với ba chục gã nhân ma.

Đông Phương Thanh Vân lại biến sắc.

Tam Bí quả là thần bí, ngay đến tùy tùng của Tam Bí cũng có võ công cao minh khôn lường. Xem chừng ba tùy tùng cộng với bốn vị của Thiếu Lâm tự cũng thừa sức đối phó với bầy nhân ma kia.

Nghĩ thế, chàng hoàn toàn an tâm.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cao hứng cười khanh khách:

- Tướng công thấy rõ rồi chứ? Nếu tướng công muốn đối thù thành bạn, thì chúng ta sẽ cùng hợp tác mà chủ trì chính nghĩa võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân cười gằn:

- Bang hội tà ác các ngươi làm sao đòi chủ trì chính nghĩa.

Ngay lúc đó, một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Hợp tác vô dụng, hãy tiêu diệt Thiếu chủ võ lâm, rồi xưng bá võ lâm cũng chưa muộn.

Một vệt trắng như cầu vồng vắt ngang trời, rồi một bóng người dong dỏng cao nhẹ nhàng đáp xuống hiện trường.

Đông Phương Thanh Vân tim đập rộn lên, đúng rồi, Diệp Đại Thúy thật là thần cơ diệu toán, đã đoán trúng rằng Địa Mộ giáo chủ sẽ xuất hiện.

Chàng nhìn người kia, thấy hai mắt sáng như sao, mũi như túi mật treo, mặt vuông chữ điền, hiển

nhiên anh tuấn. Chàng ngạc nhiên, lẽ nào một người như thế lại là hạng tà ác?

Có đúng đây là cừu nhân bất cộng đới thiên của chàng chăng, bèn hỏi:

- Các hạ có phải là Địa Mộ giáo chủ hay không?

Nam nhân kia cười vang:

- Không sai. Chính bổn đại gia đây.

Đông Phương Thanh Vân cả mừng, xem chừng lần này sẽ thanh toán được mối huyết hải thâm cừu cho nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Chợt nghe Diệp Đại Thúy dùng phép truyền âm nhập mật nói với chàng:

- Tướng công, thời cơ đã đến, chúng ta triển khai công thế đi thôi.

Bỗng nghe Lãnh Huyết Diễm Nữ nói:

- Ai bảo Giáo chủ hiện thân?

Nam nhân đáp vẻ hơi ngạc nhiên:

- Lúc này, chốn này ta đường đường Địa Mộ giáo chủ, còn chưa xuất hiện thì để thiên hạ chê cười là hạng chuột chũi hay sao? Lẽ nào chưa đến thời cơ xuất hiện?

Lãnh Huyết Diễm Nữ lạnh lùng nói:

- Giỏi, giỏi lắm? Xem chừng Diêm vương đã gửi thiệp triệu tập Giáo chủ rồi đó.

Khôn hồn mau thoát khỏi chốn này, bằng không khó bề toàn mạng.

Đông Phương Thanh Vân kinh hãi, sợ để hắn đào thoát tới chân trời góc biển thì hết đường tìm.

Nghĩ vậy, bèn dùng truyền âm nhập mật nói với Tích Thư Nhân:

- Tích lão, hãy bảo Quỷ Tinh Linh, Thần Quan Tú Sĩ cùng Tích lão ở bên cạnh ta.

Bảo bốn vị của Thiếu Lâm tự hễ thấy ta giơ tay thì lập tức xông lên mở đường.

- Bẩm Thiếu chủ, mục tiêu có phải là Địa Mộ giáo chủ?

- Đúng thế? Lần này chỉ được thắng không được bại. Tích lão cùng Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ hợp lực vây chặt Địa Mộ giáo chủ, có được không?

- Bẩm Thiếu chủ, được lắm.

Lúc này, nam nhân kia bỗng cười vang:

- Lãnh Huyết Diễm Nữ, dầu sao nàng cũng nên để ta có cơ hội đề xuất chủ ý một lần chứ?

Lãnh Huyết Diễm Nữ cau mày:

- Giáo chủ nghĩ sai rồi. Tiện thiếp chỉ lo cho tính mạng của Giáo chủ mà thôi.

Đương nhiên Giáo chủ là nam tử hán đại trượng phu, đã xuất hiện thì cũng nên đối phó với địch nhân một phen.

Nam nhân gật đầu:

- Chí phải?

Đông Phương Thanh Vân như nhớ lại cảnh tượng thê thảm của nghĩa phụ, nghĩa mẫu trước khi chết. Trước mặt chàng là kẻ thù bất cộng đới thiên, chàng chằm chằm nhìn hắn, mắt nảy lửa.

Bỗng nghe tiếng Tích Thư Nhân nói nhỏ bên tai:

- Bẩm Thiếu chủ, đã an bài xong đâu đấy?

Đông Phương Thanh Vân quay sang Diệp Đại Thúy:

- Ta bắt đầu thôi?

Đoạn vung tay lên.

Lãnh Huyết Diễm Nữ nói với nam nhân:

- Bổn giáo ta không thiếu nhân tài, chưa đến lúc tối quan trọng, Giáo chủ khoan cần xuất thủ kẻo thiên hạ chê cười là ta dùng dao giết trâu để mổ gà.

Địa Mộ giáo chủ cao hứng vỗ tay cười:

- Thông minh quá, nàng nói chí phải?

Hai kẻ đó đang nằm mơ giữa ban ngày thì Đông Phương Thanh Vân đã phát lệnh công kích.

Ca Vương, Quái Thiên Sứ, Bạch Sa lão nhân và Lâm Nhật Hoa nhất tề chẳng nói chẳng rằng vung song chưởng lên, tám luồng kình lực thế như bão táp sóng xô ầm ầm tràn tới mấy tên nhân ma đứng che phía trước Mộ Địa giáo chủ.

Tích Thư Nhân như một con hắc long vọt theo sau bốn người.

Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ tức thời xông lên.

Đông Phương Thanh Vân biết thời cơ đã chín muồi, cũng nhún mình như một mũi tiễn rời dây cung lao vút về phía Địa Mộ giáo chủ. Diệp Đại Thúy thanh thoát như tiên nữ lướt theo chàng.

Chưởng phong của Quái Thiên Sứ, Ca Vương, Bạch Sa lão nhân, Lâm Nhật Hoa làm cho đám nhân ma rối loạn, giãn ra.

Tích Thư Nhân có thân pháp khinh công cao siêu đã bay tới sau lưng Địa Mộ giáo chủ, chặn đường rút lui của hắn.

Quỷ Tinh Linh và Thần Quan Tú Sĩ cũng đã ập tới vây xung quanh hắn.

Lãnh Huyết Diễm Nữ cả kinh thất sắc, kêu to:

- Giáo chủ, mau rút đi?

Đoạn phi thân về phía Địa Mộ giáo chủ.

Diệp Đại Thúy đang bay lướt trên không thoáng thấy Lãnh Huyết Diễm Nữ phi về phía Địa Mộ giáo chủ thì nghĩ ngay rằng nếu để y thị tới đó, Đông Phương Thanh Vân sẽ khó đối phó mà hỏng đại sự, nàng bèn hét to:

- Lãnh Huyết Diễm Nữ, tiếp chiêu?

Lãnh Huyết Diễm Nữ đã biết tình thế nguy cấp. Vì sao? Y thị hoàn toàn không quan tâm đến sinh mạng của phu quân. Vì sao y thị quyết không muốn cho phu quân xuất hiện? Một trong những lý do ấy là chính y thị mới là Giáo chủ thực sự của Địa Mộ giáo.

Phu quân của y thị tuy giữ chức Giáo chủ, nhưng chẳng qua chỉ kế vị phụ thân của hắn. Lãnh Huyết Diễm Nữ bất qua chỉ là người thiếp thứ tám của hắn, nhưng quyền lực lại lớn hơn cả Giáo chủ. Vì ái tình ư? Y thị đâu phải là kẻ duy nhất được hỉ ái. Thật khó mà giải lý. Chỉ biết rằng y tuy giữ thân phận Giáo chủ, nhưng chỉ là danh hão.

Có thể nói Giáo chủ thật sự của Địa Mộ giáo là Lãnh Huyết Diễm Nữ. Bởi vì mọi kế sách, sự vụ của Địa Mộ giáo đều do y thị chủ trì.

Ngay từ việc sát hại nghĩa phụ, nghĩa mẫu của Đông Phương Thanh Vân đều do Lãnh Huyết Diễm Nữ sắp đặt.

Lãnh Huyết Diễm Nữ biết tình thế hỏng to là vì y thị sợ rằng trước lúc chết, phu quân của y thị sẽ nói toạc ra toàn bộ nội tình. Y thị chỉ mong Đông Phương Thanh Vân công kích y thị thì y thị sẽ có

cách ứng phó, nào ngờ Diệp Đại Thúy lại xông đến. Y thị cả kinh thất sắc khi nghe Diệp Đại Thúy nghiêm nghị nói:

- Chớ vọng động, nếu không ta sẽ phế bỏ võ công của ngươi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ gian trá xảo quyệt, làm gì không biết vị phu nhân này từng dùng một chiêu của Chấn Kiếm Đoạn Mạch Pháp đánh bại Thái Cực bang chủ, võ công cao minh khôn lường.

Y thị tự biết võ công của mình còn thua kém nhiều so với Thái Cực bang chủ, nếu y thị vọng động, e chỉ chuốc lấy tai họa mà thôi.

Lúc ấy, Đông Phương Thanh Vân đã tới bên Địa Mộ giáo chủ.

Một tiếng sáo trúc nổi lên chói tai.

Tích Thư Nhân vội nói:

- Bốn vị sư đệ, mau bảo vệ xung quanh Thiếu chủ.

Hơn một trăm nhân ma ngật ngưỡng từ bốn phương tám hướng quây chặt lấy nhóm Đông Phương Thanh Vân và xông vào công kích như tên bắn.

Tích Thư Nhân quát:

- Các vị sư đệ, chúng ta hãy tận dụng sở học tiêu diệt bọn ma quỷ này.

Bảy người lập tức vung chưởng, chưởng phong ù ù, ù ù giáng vào bọn nhân ma khiến chúng rối loạn cả lên.

Lãnh Huyết Diễm Nữ vừa gấp vừa nộ, vừa kinh hoảng, nhưng bị Diệp Đại Thúy kiềm chế, đành đứng trơ mắt mà nhìn cảnh thuộc hạ bị đánh tơi bời.

Đông Phương Thanh Vân trừng trừng nhìn gã, thong thả bước lại gần.

Địa Mộ giáo chủ thì sao? Mặt hắn cắt không còn hột máu, cứ đứng ngây ra như kẻ mất hồn. Hắn hoàn toàn không ngờ đang ở thế thắng tuyệt đối, lại đột ngột chuyển sang thế bại, sức lực tự dưng biến đi đâu hết.

Đông Phương Thanh Vân chộp lấy uyển mạch của hắn, gầm lên một tiếng lớn, hắn mới sực tỉnh, thì toàn thân đã rụng rời vô lực.

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Trước khi chết, ngươi có muốn nói gì không?

Địa Mộ giáo chủ mặt mày tái xám, đờ đẫn ấp úng:

- Tại... tại hạ...

- Ngươi có di ngôn gì không?

- Xin Thiếu chủ... hãy khoan...

Đông Phương Thanh Vân từ từ giơ tay hữu lên, quát:

- Khoan cái gì?

Địa Mộ giáo chủ đã toát mồ hôi lạnh, ấp úng:

- Thiếu chủ... muốn báo... cừu cho quí phụ mẫu phải không?

Đông Phương Thanh Vân hừ một tiếng rồi nói:

- Còn phải hỏi?

Lãnh Huyết Diễm Nữ run sợ, y thị biết quá rõ tính cách của phu quân, hắn lúc này sắp nói ra toàn bộ nội tình. Y thị thấy ngót hai chục nhân ma đã gục ngã hết dậy nổi, thì cau mày tính kế.

Đột nhiên y thị đưa sáo lên môi thổi một tiếng dài du dương, bầy nhân ma lập tức nhất tề rút lui.

Đông Phương Thanh Vân đã sắp giáng chưởng, thì Địa Mộ giáo chủ nói:

- Hãy khoan, tại hạ xin nói thực tình..

Thực tình gì nữa? Đông Phương Thanh Vân hơi ngạc nhiên, bèn hỏi:

- Cái gì?

Lãnh Huyết Diễm Nữ biết rằng nếu không sử dụng quỷ kế, để phu quân của y thị nói ra trước thì hậu quả khó lường, bèn gọi giật giọng:

- Tướng công, hãy khoan. Nghe tiện thiếp nói thực tình trước đã.

Đông Phương Thanh Vân cả giận, lại kinh ngạc.

“Lẽ nào sự tình đơn giản như vậy mà còn có uẩn khúc hay sao?”

Bèn quát to:

- Có thực tình gì, nói mau?

Địa Mộ giáo chủ sợ Lãnh Huyết Diễm Nữ cướp lời, vội nói luôn:

- Giết quí phụ mẫu của Thiếu chủ là chủ ý của Lãnh Huyết Diễm Nữ.

Ái tình, ô hô? Ai tai?

Ái tình mà thế này thật khiến người ta thất vọng.

Địa Mộ giáo chủ quả có hỉ ái Lãnh Huyết Diễm Nữ, giá Lãnh Huyết Diễm Nữ là một nữ nhân khác, chắc hắn đã sung sướng một đời.

Nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ lại muốn lợi dụng tổ chức hùng mạnh của phu quân để hy vọng xưng bá võ lâm. Địa Mộ giáo chủ cũng thuộc hạng tham lam vô độ, nghe y thị nói bùi tai, lập tức gài thuộc hạ vào các bang phái trong võ lâm.

Cho đến khi Lãnh Huyết Diễm Nữ đã giành lấy quyền chỉ huy từ tay trượng phu, y thị bao biện hết mọi việc lớn nhỏ của Địa Mộ giáo, coi phu quân như bù nhìn.

Địa Mộ giáo chủ tuy si mê Lãnh Huyết Diễm Nữ, chìu theo yêu cầu của y thị nhưng đồng thời cũng hận y thị.

Mỗi người dù nhường nhịn đến mấy cũng chỉ có hạn, vượt qua hạn độ thì khó chịu đựng thêm, thế nên hắn mỗi ngày càng thêm hận Lãnh Huyết Diễm Nữ, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Hắn cứ vừa hỉ ái vừa căm hận y thị như thế cho đến lúc này, khi Đông Phương Thanh Vân đã nắm lấy uyển mạch của hắn mà đòi báo cừu rửa hận.

Sinh và tử, tình và hận...

Lúc này hắn nghĩ rằng hết thảy mọi tội lỗi trong đời hắn đều do Lãnh Huyết Diễm Nữ xúi giục, ngay đến việc sinh tử của hắn cũng do nàng ta định đoạt. Giờ thì hận đã nặng hơn tình, cho nên hắn mới nói toạc ra như vừa rồi.

Kỳ thực hắn thừa hiểu rằng lời hắn nói lúc này cũng chẳng mấy ai tin, nhưng hắn muốn Lãnh Huyết Diễm Nữ cũng phải chết như hắn.

Nhưng Lãnh Huyết Diễm Nữ đâu phải hạng nữ nhân tầm thường.

Y thị thấy phu quân đã giành nói trước, thì ai oán nói:

- Thiếu chủ, giết nghĩa phụ, làm nhục nghĩa mẫu của Thiếu chủ chính là chủ ý của tiện thiếp, phu quân của tiện thiếp vô tội, Thiếu chủ muốn báo cừu xin cứ trừng trị tiện thiếp mà tha cho phu quân? Phu quân của tiện thiếp vô tội?

Câu này của y thị khiến ai nấy kinh ngạc.

Kinh ngạc hơn cả là hai người, phu quân của y thị và Đông Phương Thanh Vân.

Địa Mộ giáo chủ quá ư xúc động, đến lúc này hắn mới biết ái thiếp của hắn quả thực kính ái hắn. Hắn vô cùng hối hận tự trách mình.

Còn Đông Phương Thanh Vân? Chàng khinh miệt Địa Mộ giáo chủ là kẻ hèn nhát, không có khí phách nam tử hán đại trượng phu. Người ta bảo dám làm dám chịu, đằng này hắn làm mà không dám nhận. Dù gì thì Địa Mộ giáo chủ cũng đã đích thân sát hại nghĩa phụ, làm nhục nghĩa mẫu của chàng, làm sao có thể tha mạng cho hắn?

Chàng kính phục Lãnh Huyết Diễm Nữ.

Nàng ta giảo hoạt, gian trá, đúng thế nhưng vẫn không mất phong thái hồng quần nữ kiệt, lúc nguy cấp thế này mà vẫn can đảm nhận tội, một nữ nhân như thế đáng gọi là kỳ nữ trong thiên hạ?

Đông Phương Thanh Vân càng kính phục Lãnh Huyết Diễm Nữ, càng khinh miệt Địa Mộ giáo chủ.

Chỉ nghe chàng gầm lên:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có đáng mặt nam nhi hay không?

Địa Mộ giáo chủ đã cảm kích về ái thiếp, đồng thời cũng biết không còn hy vọng thoát chết, liền đáp:

- Tại hạ không đáng mặt nam nhi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ biết rằng không nên cường điệu thêm kế sách, kẻo Đông Phương Thanh Vân sẽ sinh lòng hồ nghi, y thị chỉ ai oán nhắc lại:

- Thiếu chủ, hãy giết tiện thiếp mà tha cho phu quân của tiện thiếp.

May mà y thị nói đúng với đối tượng là Đông Phương Thanh Vân, chứ nếu gặp người lòng dạ hẹp hòi, hắn người ấy sẽ đem giết tất cả những kẻ có liên quan đến cừu hận cho hả giận.

Lãnh Huyết Diễm Nữ quá thông minh, tựa hồ nhìn thấu tâm can Đông Phương Thanh Vân, nên mới dám nói như vậy.

Đông Phương Thanh Vân cười gằn hỏi Địa Mộ giáo chủ:

- Ngươi còn gì muốn nói nữa không?

Địa Mộ giáo chủ đáp:

- Không biết nói gì nữa.

Hắn là người, phàm là người ai cũng sợ chết, tuy hắn thông minh nói rõ chân tướng để hy vọng sống sót, nhưng lúc này đã tuyệt vọng.

Đông Phương Thanh Vân quát:

- Vậy thì ngươi chết mà không còn gì phải oán. Nợ máu phải trả bằng máu.

Tay hữu của chàng chém mạnh. Địa Mộ giáo chủ hộc lên một tiếng, ngã quỵ xuống, thổ ra một vũng máu, chết tươi.

Đông Phương Thanh Vân còn chưa nguôi giận, tiện chân đá văng cái xác đi.

Lãnh Huyết Diễm Nữ đâm bổ lại chỗ phu quân, rên rỉ:

- Phu quân chết thảm thế này ư?

Lãnh Huyết Diễm Nữ thấy Đông Phương Thanh Vân tiến lại gần, bèn nói:

- Nghĩa mẫu của Thiếu chủ vốn là người của Địa Mộ giáo, sau đó tư thông với Nam cung đại hiệp mà phản lại, trừng phạt y thị có gì là sai?

Đông Phương Thanh Vân nổi giận quát:

- Nghĩa phụ của ta có tội gì? Tại sao phải thảm tử?

Lãnh Huyết Diễm Nữ đáp:

- Y ngăn cản bổn giáo chấp pháp, do đó bị...

Nói đến đây, y thị cúi đầu nhỏ nhẹ tiếp:

- Tướng công, hãy nghĩ đến tình ái của tiện thiếp đối với tướng công mà cho bổn giáo được phụ giúp tướng công chủ trì chính nghĩa võ lâm.

Đoạn đắm đuối nhìn chàng.

Nam nhân cuối cùng vẫn là nam nhân, nhược điểm lớn nhất là quá khoan dung và cả tin đối với nữ nhân.

Đông Phương Thanh Vân anh hùng nghĩa hiệp còn đang phân vân chưa quyết.

- Ối?

Một tiếng rú thảm, chỉ thấy một đạo hồng quang lao thẳng đến chỗ Lãnh Huyết Diễm Nữ. Y thị gục xuống, hai tay quờ quạng trong vũng máu.

Đông Phương Thanh Vân giật mình.

Người bất ngờ hạ sát Lãnh Huyết Diễm Nữ chính là Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy.

Nàng nói:

- Hạng yêu nữ nham hiểm này để sống sẽ gây hậu hoạn khôn cùng. Lời lời của y thị đều gian trá. Nghĩa phụ bị giết, nghĩa mẫu bị hạ nhục đều do một tay y thị cả.

Giang hồ đa hiểm, võ lâm đa trá, tiện thiếp chỉ e tướng công bị lừa.

Đông Phương Thanh Vân thở dài ra lệnh mai táng Lãnh Huyết Diễm Nữ tử tế.

Đại cừu đã báo, không cần ở đây lâu, chàng cao giọng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Chương 25: Thanh Minh Tiết Quyết Đấu

Buổi sáng tiết thanh minh. Trên mảnh đất cũ của Quỷ lâm có bảy người đang đứng bên nhau, có vị là hòa thượng. Nhìn qua đã biết đấy là các vị tông sư dương đại, Chưởng môn của bảy đại môn phái.

B

Chợt một bóng người vút đến như tên bắn, đáp xuống ngay bên cạnh bảy vị kia.

Bảy vị Chưởng môn tức thời cúi mình thi lễ kính cẩn:

- Thiếu chủ?

Thì ra người vừa tới là Đông Phương Thanh Vân.

Chàng bình thản đáp lễ, vẻ mặt phảng phất nét ưu tư, giọng nói vang như chuông:

- Các vị Chưởng môn mạnh giỏi cả?

Bảy vị Chưởng môn cúi mình, đồng thanh:

- Nhờ phúc của Thiếu chủ, vẫn khỏe?

Đông Phương Thanh Vân ngạc nhiên:

- Các vị Chưởng môn, có chuyện gì vậy?

Bảy vị Chưởng môn cúi mình đáp:

- Bẩm cáo Thiếu chủ võ lâm, đã chuẩn bị xong hai ngôi mộ và hai cỗ quan tài.

Thiếu chủ ân đức cao như núi, bảy môn phái chưa báo đáp, thật là ân hận, vốn muốn cử bảy lão phu hèn mọn này tiễn Thiếu chủ đến gặp Lãnh Huyết Nhân Ma, song lại e Thiếu chủ tức giận, đành dùng ba vái để bày tỏ lòng biết ơn của bảy môn phái đối với Thiếu chủ.

Đoạn bảy người cùng quì xuống mà vái.

Đông Phương Thanh Vân định ngăn cản, đã không kịp, đành tiếp nhận, bảy vị kia vái xong, nói:

- Thiếu chủ vì chính nghĩa võ lâm mà gặp hoạ sát thân, bảy môn phái thụ ân như trời biển của Thiếu chủ, chỉ thẹn không có cách gì phân ưu, ngày hôm nay bảy môn phái đã lệnh cho thắp hương cầu nguyện Hoàng Thiên phù hộ cho Thiếu chủ bình an.

Đông Phương Thanh Vân cảm động đáp:

- Tại hạ chỉ tận sức mà thôi, đâu dám nói đến việc chủ trì chính nghĩa võ lâm.

Thịnh tình của các vị tông sư, tại hạ tâm lĩnh, kiếp sau xin báo đáp. Tại hạ xin cáo biệt các vị.

Bảy vị Chưởng môn quỳ xuống nói:

- Cầu hoàng thiên phù hộ cho Thiếu chủ.

Đông Phương Thanh Vân không dám nhìn lâu, liền hú một tiếng như long ngâm, thân hình vọt cao ba chục trượng bay đi.

Trong óc chàng lần lượt hiện ra bao hình ảnh cũ. Nào Lãnh Tuyết Quyên, Tuệ Mẫn, Tích Thư Nhân, Viên Trí thiền sư, cuối cùng chàng nhớ đến Diệp Đại Thúy.

Mấy năm nay Đông Phương Thanh Vân từ một gã thiếu niên non nớt trở thành vị thiếu niên võ lâm lẫy lừng thiên hạ, quả là trải qua bao trận cuồng phong bạo vũ. Ngày trước báo cừu rửa hận là mục đích chính của chàng. Nay chàng quyết đấu sinh tử với tên đại ma đầu. Chàng quyết chiến thắng Lãnh Huyết Nhân Ma. Những ngày vừa qua, chàng mải miết luyện tập Bát Nhã Mật La thần công và mật quyết sử dụng Vương kiếm, thầm diễn tập trong óc cuộc quyết đấu với tên đại ma đầu, chỉ biết không thể dùng cương đối cương, bởi lẽ Lãnh Huyết Nhân Ma võ công quá cao minh, phải dùng nhu thắng cương. Chàng đã mười phần tự tin, trong lòng lúc này chỉ mong sớm được đoàn tụ với phụ mẫu.

Cựu điện của Quỷ lâm nay không còn như xưa, ngói vỡ, rêu phong, chỉ có núi non vẫn xanh như cũ.

Lúc này một tiếng hú dài quái dị, thê lương từ phía đó vọng tới. Đông Phương Thanh Vân chỉ cảm thấy như những mũi dùi chọc vào màng nhĩ.

Cánh cổng lớn màu đen của toà cựu điện từ từ mở ra. Không gian căng thẳng đến tột độ.

Phía trong không một chút động tịnh. Đông Phương Thanh Vân cảm thấy một luồng kình lực khủng khiếp tràn ra, chàng vội vận Bát Nhã Mật La thần công hộ thân mà bước vào.

Đại điện của Quỷ lâm âm u tĩnh mịch và tối mờ, chàng căng mắt ra nhìn cũng không rõ tình huống bên trong thế nào.

Đông Phương Thanh Vân giơ hai tay ngang ngực đẩy mạnh hai chưởng, thế như bài sơn đảo hải, rồi phi thân vào.

“Sầm?” trong tiếng nổ lớn, một luồng kình phong lạnh thấu xương từ bên trong dội ra, xô chàng lùi lại ba bước mới đứng vững, chàng thấy ớn lạnh, võ công của tên đại ma đầu quả vô cùng lợi hại.

Chàng giận dữ quát to:

- Lãnh Huyết Nhân Ma, mau hiện thân.

Một trận cười ha hả chấn động cả vùng, một tiếng cười có thể làm vỡ tim nát gan người khác.

Tiếng cười dứt, một thanh âm ồm ồm vang lên:

- Dưới gầm trời này không ai dám kêu lão phu hiện thân. Chúng ta hẹn gặp nhau tại đây, sao ngươi dám vô lễ la hét như vậy?

Lời chưa dứt, Lãnh Huyết Nhân Ma đã xuất hiện cách chàng bảy trượng.

Lúc này bốn phía sáng hẳn ra, bóng tối đã biến mất, chỉ thấy phía sau lưng Lãnh Huyết Nhân Ma có hai ngôi mộ và hai cỗ quan tài.

Đông Phương Thanh Vân bất giác rùng mình.

Chỉ nghe Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Lão phu hẹn ngươi quyết đấu ở đây, chỉ là nói thác thế thôi. Mục đích là để hai ta có thể đàm luận thân ái với nhau. Ngươi là một thiếu niên anh hùng. Hàng trăm năm nay chưa ai đủ tài tiếp nổi lão phu ba chiêu, võ công tuyệt thế của lão phu sắp tới chưa biết truyền cho ai. Lão phu thấy ngươi ung dung đại độ, phong thái siêu quần, nếu có thể nối nghiệp lão phu, thì lão phu chết cũng nhắm được mắt.

Đông Phương Thanh Vân chưa hiểu ý lão ta thế nào, chỉ thấy mục quang của hắn sáng quắc, có uy đến rợn người, bèn điềm nhiên đáp:

- Tiền bối quá khen, tại hạ là truyền nhân của Tam Bí, lần này y hẹn đến quyết phân cao thấp với tiền bối, định rõ chính tà, tại sao tiền bối lại nói như vậy?

Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Lão phu hẹn ngươi vì thấy ngươi có thiên tư thông tuệ, muốn nhận ngươi làm đệ tử nối nghiệp.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Tại hạ võ công tầm thường, trí tuệ không bằng người, nhưng quyết theo chính đạo, diệt trừ tà ác.

Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Ngươi đừng mong chủ trì chánh nghĩa. Chỉ riêng lão phu mới có tài xưng bá võ lâm. Nay ta muốn truyền võ công cho ngươi, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ.

Đông Phương Thanh Vân nghiêm nghị đáp:

- Tại hạ khiêu chiến với tiền bối, việc này quan hệ đến sự an nguy của võ lâm thiên hạ, nếu tiền bối có thể cải tà quy chánh, tại hạ sẽ...

Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Im ngay? Ngươi muốn giao đấu với ta, vậy là ngươi chán sống rồi phải không?

Đông Phương Thanh Vân gằn giọng:

- Đừng phí lời.

Lãnh Huyết Nhân Ma cả giận:

- Được, ta và ngươi lần lượt tiếp nhau ba chưởng.

Đông Phương Thanh Vân hỏi:

- Chỉ ba chưởng thôi ư?

Lãnh Huyết Nhân Ma đáp:

- Luận về sự tu luyện của ngươi, ba chưởng ắt phải chết.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tại hạ quyết tìm đường sống trong cái chết.

Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Diêm Vương đã chủ định một kẻ phải chết lúc canh ba, thì quyết không thể cho hắn sống đến canh năm. Đông Phương Thanh Vân, ngươi xuất thủ đi.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Thỉnh tiền bối xuất chưởng trước.

Lãnh Huyết Nhân Ma hơi sững, cười ha hả:

- Ngươi thật không biết thiệt hơn, nếu ta xuất trước một chưởng, ngươi còn sống được chăng? Làm sao còn có thể công kích lão phu kia chứ?

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Tại hạ tự biết chưởng lực thua kém, dù kích trúng tiền bối, tiền bối cũng không hề hấn gì, hóa ra tại hạ uổng phí khí lực, cho nên tại hạ muốn tiếp trước một chưoởng của tiền bối, nếu chưa chết, bấy giờ hoàn trả một chưởng cũng không muộn.

Lãnh Huyết Nhân Ma vuốt râu, cười ha hả:

- Khá khen, khá khen? Lâm nguy không loạn, quả là bậc đại trượng phu? Lão phu sở dĩ hỉ ái ngươi cũng chính vì lẽ đó, được, ngươi hãy thối lui bảy trượng đi.

Đông Phương Thanh Vân vẫn điềm nhiên từ đầu tới cuối, đứng trước đệ nhất thiên hạ đại ma đầu mà vẫn ung dung, ai trông thấy hẳn phải phục sát đất.

Chàng hỏi:

- Tại sao phải lùi bảy trượng?

Lãnh Huyết Nhân Ma đáp:

- Trong vòng ba trượng, ngươi sẽ thịt nát xương tan, lão phu không nỡ nhìn thấy cảnh đó.

Đông Phương Thanh Vân y lời, lùi xa bảy trượng, vận đủ chân lực toàn châu thân, phong bế ba mươi sáu đại huyệt, thủ thế tiếp chưởng.

Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Chú ý?

Đoạn giơ tay hữu lên ngang ngực, lập tức chưởng từ từ đẩy về phía Đông Phương Thanh Vân.

Không thấy kình phong ù ù ào ào, cũng chẳng thấy chưởng thế có gì uy mãnh, vậy mà Đông Phương Thanh Vân như rớt xuống vực thẳm, như chìm trong băng giá.

Nào dám khinh suất, chàng đứng sừng sững như núi, hai mắt mở to, cấp tốc vận hành Bát Nhã Mật La thần công chuẩn bị tiếp một đòn phá thạch kinh thiên.

Lãnh Huyết Nhân Ma từ từ đẩy ra một chưởng, người ngoài nhìn vào không thấy có gì dị dạng,

nhưng Đông Phương Thanh Vân cảm thấy tứ bề hóa thành chân không, trong khoảnh khắc trời đất hôn ám, hô hấp bị nghẹn, kinh mạch châu thân giãn nở, máu chảy giần giật như ngựa phi, chân khí trong cơ thể tựa hồ muốn phá da thịt mà thoát đi, nếu tâm chí chàng không kiên định, nội lực không hơn người, hắn đã gục ngã.

Bỗng "bụp" một tiếng nhẹ, Lãnh Huyết Nhân Ma thu tay về, lúc này Đông Phương Thanh Vân cảm thấy ngực như bị giáng một đòn mạnh, chàng lảo đảo lùi ba bước, tựa hồ có một dòng máu từ dưới ngực muốn ộc ra đằng miệng.

Nhưng chàng không ngã, thân hình lảo đảo mấy lượt rồi lại trụ vững như bàn thạch.

Lãnh Huyết Nhân Ma cả cười:

- Đông Phương Thanh Vân, ngươi tiếp nổi một chưởng "Lôi Động Vạn Vật" của lão phu, hóa ra lão phu đã coi thường ngươi.

Đông Phương Thanh Vân thầm hiểu đã thụ nội thương tuy chưa thổ huyết, nhưng khí lực đã giảm. Chàng vội vận công trị thương, nhanh chóng cảm thấy chân khí lan truyền thông suốt toàn thân, khí huyết đã bình hòa, bèn cất tiếng nói:

- Tiền bối cẩn thận, tại hạ xuất thủ đó?

Lời chưa dứt, đã phóng ra một chưởng.

Lãnh Huyết Nhân Ma tự tin công lực cao thâm, Đông Phương Thanh Vân không thể đả thương nổi hắn, nên chẳng buồn để tâm, nào ngờ bị chưởng phong đẩy lùi hai bước, kêu hự một tiếng.

Hắn hoàn toàn không ngờ công lực của Đông Phương Thanh Vân đạt tới cảnh giới như vậy, nhưng trấn tĩnh lại ngay, nói:

- Tiểu tử, hàng trăm năm nay lão phu chưa hề gặp đối thủ, hiệp một này coi như ngươi thắng.

Đông Phương Thanh Vân cảm thấy khẩn trương, nghĩ Bát Nhã Mật La thần công của mình đã đạt tám thành công lực mà không có tác dụng đối phó với Lãnh Huyết Nhân Ma, xem chừng muốn thắng hắn phải dùng đến Vương kiếm, dù hắn có là mình đồng da sắt cũng khó thoát chết. Nhưng chàng lại nghĩ đại trượng phu là người quang minh chính đại, há có thể ngấm ngầm hại người, hơn nữa Lãnh Huyết Nhân Ma cũng hoàn toàn chưa biểu lộ có tội lỗi gì, nên chàng cao giọng nói:

- Đó là do tiền bối nhân nhượng, tại hạ cảm thấy cứ thế này thì khó phân cao thấp, nghe đồn tiền bối kiếm thuật cao minh, tại hạ muốn lãnh giáo.

Lãnh Huyết Nhân Ma cả cười:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa, được giao đấu với lão phu đã là hân hạnh ba đời cộng lại, nếu ngươi tiếp nổi ba chiêu của lão phu, bấy giờ tỉ kiếm cũng chưa muộn.

Chàng bèn cao giọng giục:

- Các hạ xuất thủ đi.

Lãnh Huyết Nhân Ma nói:

- Mấy chục năm nay, chưa ai tiếp nổi ta hai chiêu, ta đành cho ngươi ngoại lệ, ngươi hãy cẩn thận.

Đoạn giơ tay phóng ra một chiêu Thiên Phách thần chưởng, kình lực mạnh vô cùng.

Đông Phương Thanh Vân sớm đã bảo hộ huyệt đạo toàn thân, ngầm đề chân khí, chờ đợi thần chưởng của đối phương. Chàng nghĩ rằng Lãnh Huyết Nhân Ma hoàn toàn không đáng sợ, niềm tin chiến thắng đối phương của chàng tăng lên gấp bội.

Khi chưởng phong của Lãnh Huyết Nhân Ma ập tới như triều dâng tác đổ, chàng đã vận chân khí Bát Nhã Mật La thần công tới cực hạn, toàn thân chỉ hơi chấn động, phóng ra một luồng chưởng lực cực đại về phía Lãnh Huyết Nhân Ma, chưa kịp nghe tiếng nổ như sấm của hai luồng kình lực đập vào nhau đã nghe trong khoảnh khắc ấy, nghe một tiếng thét quái dị từ phía sau lưng Lãnh Huyết Nhân Ma, đồng thời một đạo kình phong nhoáng như tia chớp giáng trúng vào Lãnh Huyết Nhân Ma khiến hắn ngã chúi về phía trước, miệng phun một dòng máu vọt thẳng tới ngực Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân thầm kinh hãi, chỉ thấy Lãnh Huyết Nhân Ma lảo đảo mấy lượt rồi ngã phịch xuống.

Chàng biết có người vừa đánh lén Lãnh Huyết Nhân Ma, vội vọt đến ngay bên cạnh lão đại ma đầu.

Lãnh Huyết Nhân Ma hổn hển, phều phào nói:

- Đông Phương.. Thanh Vân, dưới gầm trời này chỉ... một mình ngươi... với ta là bậc anh hùng... quân tử...ta không chết dưới mũi kiếm... của ngươi, mà lại bị bại... bởi đòn đánh lén... của tên đồ nhi khốn khiếp... Mê Điện điện chủ.

Chỉ nghe một tràng cười điên cuồng vang lên từ một ngôi mộ, một luồng âm phong tràn về phía Đông Phương Thanh Vân.

Chàng không ngờ lúc này chốn này lại có người mai phục đánh lén. Nhưng đối tượng đánh lén không phải chàng mà là Lãnh Huyết Nhân Ma, thì thật ngoài sức tưởng tượng.

Chỉ thấy Mê Điện điện chủ đang đứng kia lạnh lùng nhìn chàng.

Đông Phương Thanh Vân giật mình nhăn mặt.

Chàng ngây người trong giây lát, nén nỗi khổ tâm khó hiểu tự dưng dâng lên.

Lãnh Huyết Nhân Ma bị người lén hạ độc thủ, chứ đâu phải chàng, tại sao phải khổ tâm? Chàng nhìn Mê Điện điện chủ bằng ánh mắt nảy lửa, nói:

- Tiểu nhân? Đê tiện? Bất chính? Những từ ngữ ấy dùng cho ngươi thật là thích hợp.

Lúc này Lãnh Huyết Nhân Ma đang ngồi ngầm vận công trị thương. Đông Phương Thanh Vân thấy vậy liền đứng một bên bảo hộ cho hắn, mắt chằm chằm nhìn Mê Điện điện chủ.

Mê Điện điện chủ thầm biết Lãnh Huyết Nhân Ma có ba trăm năm công lực, lúc này nếu không liên tục công kích lão ta, chỉ e sẽ hỏng việc, huống hồ lão ta đang được Đông Phương Thanh Vân bảo hộ, nếu gã bỏ đi, ngày sau ắt khó thoát khỏi đòn trừng phạt của Lãnh Huyết Nhân Ma.

Nghĩ vậy, gã bèn xông thẳng tới chỗ Lãnh Huyết Nhân Ma. Chỉ nghe “binh” một tiếng, Lãnh Huyết Nhân Ma đột ngột phóng chiêu “Lôi Động Vạn Vật” là chiêu bức tử đối phương.

Chỉ thấy Mê Điện điện chủ như một trái cầu bị văng đi ngoài mười trượng, ngã vật xuống đất chết tươi.

Nguyên Mê Điện điện chủ được tôn là đệ nhất Cầm vương (vua gẩy đàn), từ khi nghe tin hậu duệ của Ngọc Diện thư sinh là Đông Phương Thanh Vân tiếng tăm ngày càng lẫy lừng, cho rằng gã khó bề xưng bá võ lâm, thì trong lòng lo lắng. Sau lần giao đấu với Đông Phương Thanh Vân, gã biết rằng võ công của mình có thể thắng được chàng. Trong đời hắn căm hận nhất là Lãnh Huyết Nhân Ma, nếu gã giết chết lão ta, sau đó đánh bại Đông Phương Thanh Vân, thì hoàn toàn có thể xưng bá võ lâm. Nhân vì Âm Dương tam thư sinh đã có lời thề, họ sẽ kiềm chế lẫn nhau, khiến cả ba chẳng dễ gì xuất hiện. Địa vị bá chủ võ lâm dĩ nhiên sẽ thuộc về gã.

Thế là hắn thừa cơ Lãnh Huyết Nhân Ma đang toàn thần chăm chú giao đấu với Đông Phương Thanh Vân mà đánh lén sư tổ của gã, nào ngờ chưa giết chết được Lãnh Huyết Nhân Ma thì chính gã đã bị tử thương.

Lãnh Huyết Nhân Ma biết bị trúng Âm Dương chưởng của Mê Điện điện chủ, vội vận khí điều trị thương.

Đông Phương Thanh Vân là người nhân đức, không muốn thừa cơ công kích Lãnh Huyết Nhân Ma, chỉ vận hành Bát Nhã Mật La thần công chuẩn bị tái chiến.

Lát sau Lãnh Huyết Nhân Ma đã hoàn tất việc trị thương, bèn cười vang, nói:

- Tiểu tử, lão phu nể tình ngươi là bậc quân tử nhân nghĩa, tạm tha mạng cho ngươi, ngươi hãy đi đi.

Đông Phương Thanh Vân đáp:

- Tiền bối, tiết thanh minh hôm nay tại hạ đến đây quyết một phen thư hùng với tiền bối, nếu bị bại dưới tay tiền bối, nguyện tự chui vào cỗ quan tài kia, chết cũng không hận.

Lãnh Huyết Nhân Ma quắc mắt, nói vang như chuông:

- Tiểu tử chưa ráo máu đầu, ngươi thật không biết tự lượng sức, ta nói thực cho ngươi biết, truyền thuyết võ lâm bảo ta tu luyện ba trăm năm, thực tế ta mới sống trên cõi thế một trăm ba mươi năm, nhưng giết ngươi dễ như trở bàn tay? Ta muốn dành một ngoại lệ là nhận ngươi làm đệ tử, ý ngươi thế nào?

- Tại hạ không thể làm đệ tử cho một kẻ tà ác.

Lãnh Huyết Nhân Ma cười gằn:

- Thế nào là chính? Thế nào là tà? Ta là bá chủ võ lâm đây. Ta là ác thì ngươi làm gì nổi ta chăng? Ta muốn dùng tà ác đánh bại chính nghĩa của ngươi? Tiểu tử ngu ngốc kia, nếu ta không ra tay, ngươi sẽ chưa chịu tin ta lợi hại đến mức nào.

Nói đoạn, Lãnh Huyết Nhân Ma đưa hai tay ngang ngực đẩy ra tuyệt chiêu kinh thế hãi tục “Lôi Động Vạn Vật”.

Một tiếng nổ vang như sấm, rền rĩ một hồi, chưởng ảnh như sơn, cát bay đá chạy mù mịt trời đất, ào ào xô giạt về phía Đông Phương Thanh Vân.

Đông Phương Thanh Vân kinh hãi vội vận Bát Nhã Mật La thần công đến mười thành công lực, ổn trụ thế đứng, hai tay đẩy ra thi triển “Vạn Lưu Quy Tông” chưởng pháp. Một luồng kình lực khai sơn phá thạch cuồn cuộn tràn đi nghênh đón chưởng phong của đối phương.

Chỉ thấy sấm nổ chớp giật đùng đùng, đất đá trong phạm vi ba trượng nát vụn, cỏ cây trong phạm vi hai mươi trượng bị lốc cuốn đi hết, hóa thành bình địa. Thật là kinh tâm động phách, quỷ thần đều choáng váng.

Gió lốc cuốn Đông Phương Thanh Vân nhấc bổng lên cao năm trượng, chàng thấy ngực nóng ran, máu như muốn ộc ra đằng miệng. Nhưng chàng đã nhẹ nhàng đáp xuống, người chỉ lắc lư đã đứng vững ngay lại, mắt mở trừng trừng nhìn về phía Lãnh Huyết Nhân Ma.

Thật không hổ là Thiếu chủ võ lâm, hậu duệ của Ngọc Diện thư sinh.

Lãnh Huyết Nhân Ma cũng bị đẩy lui ba bước, ù tai tức ngực, nhưng hắn có hơn một trăm năm tu luyện, lập tức vận công trị thương, lát sau đã phục hồi như thường.

Hắn nói to:

- Tiểu tử, muốn sống thì gật đầu làm đệ tử của ta, cùng ta xưng bá võ lâm, muốn chết thì lắc đầu ta sẽ cho ngươi về Tây Thiên.

Đông Phương Thanh Vân đã không thể nói, đang cố vận công khống chế cơn buồn nôn lại, một ngụm máu như muốn ộc ra đằng miệng. Chàng lắc đầu lia lịa, giận dữ nhìn đối phương.

Lãnh Huyết Nhân Ma nói lớn:

- Đã vô số kẻ phải bỏ mạng dưới tay ta, hôm nay là ngươi tự nguyện mà chết, vậy đừng trách ta, để ta thành toàn cho ngươi.

Đoạn song chưởng cùng phóng ra tuyệt chiêu “Lôi Động Vạn Vật Truy Hồn chưởng”.

Đại ma đầu Lãnh Huyết Nhân Ma hung tàn vô ti, sát sinh hại mạng, xưa nay càng hung hãn thì chưởng phong càng mạnh, hắn dồn hết sức bình sinh vào chưởng này.

Bỗng tiếng thét lớn vang lên, ba đạo hồng quang phóng thẳng tới chỗ Lãnh Huyết Nhân Ma.

Đấy là ba mỹ nữ, Nhất chi mai Trần Ngọc Đình, Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy và người cuối cùng đang mang thai là Tiêu Phụng Hoàng.

Ba nữ nhân cùng hợp lực để cứu phu quân.

Có thể nói họ là khách má hồng nữ kiệt, mỹ nữ hùng anh, chỉ tiếc võ công của họ thua kém Lãnh Huyết Nhân Ma quá xa.

Mấy tiếng rú thảm vang lên, Nhất Chi mai Trần Ngọc Đình và Tiêu Phụng Hoàng bị trúng chưởng phong văng ra xa ngót hai chục trượng, gục xuống bất động.

Diệp Đại Thúy cũng như một trái cầu bị văng đi gần mười trượng.

Nàng đã dùng chiêu “Đoạn Kiếm Chấn Mạch” đánh trúng vào mắt bên tả của Lãnh Huyết Nhân Ma. Hắn hét lên như điên cuồng, bị đẩy lui hơn mười bước mới đứng vững lại, quát to:

- Tiểu tử miệng còn hôi sữa kia, cớ sao bội ước. Ta và ngươi quyết đấu, vì lẽ gì cho bầy tiện nữ vây công lão phu.

Diệp Đại Thúy nói:

- Đại ma đầu ác quỷ, chúng phu nhân chẳng lẽ giương mắt nhìn ngươi giết hại phu quân?

Đông Phương Thanh Vân vừa gấp vừa giận, vừa bi vừa mừng. Mừng vì thê thiếp của chàng đồng thời xuất hiện xả thân cứu chàng. Bi là vì Trần Ngọc Đình và Tiêu Phụng Hoàng đã bỏ mạng, nhất là Tiêu Phụng Hoàng đang mang thai, có giọt máu của chàng? Giận vì đường đường Thiếu chủ võ lâm quyết đấu mà lại bội ước để nữ nhân ra tay cứu giúp, e thiên hạ chê cười? Gấp vì tự biết võ công quả không thắng nổi Lãnh Huyết Nhân Ma, mình chết đã đành, Diệp Đại Thúy cũng phải bỏ mạng theo chàng.

Chàng vội vận Bát Nhã Mật La thần công, nhưng cảm thấy khác lạ hẳn, không đề tụ được chân khí.

Lãnh Huyết Nhân Ma hú lên một tiếng kỳ quái, máu chảy ròng ròng từ mắt bên tả, hắn vận công cầm máu, quát to:

- Tiểu tử, trước khi chết, còn muốn nói gì hay không?

Đông Phương Thanh Vân điềm nhiên đáp:

- Ta chết vô hận?

- Khá khen? Vậy ta cho phu phụ hai đứa ngươi về gặp nhau dưới cửu tuyền.

Đoạn khoát rộng hai tay, chưởng phong đầy trời, cát bay đá chạy, tay tả hương về Đông Phương Thanh Vân, tay hữu hướng về phía Diệp Đại Thúy, nam tả nữ hữu, hai luồng kình lực sấm sét như hai tia chớp phóng đi hai phía đoạt mạng.

Đông Phương Thanh Vân và Diệp Đại Thúy đều đã thụ thương đành ngồi chờ chết. Bỗng trên không trung vọng xuống tiếng quát lớn:

- Lãnh Huyết Nhân Ma, tội ác chất chồng, đã đến giờ tận số?

Thanh âm như tiếng thần chuông vang vang bất tuyệt, ba đạo hồng, lục, lam quang đã phóng thẳng xuống chỗ Lãnh Huyết Nhân Ma.

Ba sắc chưởng quang lợi hại vô ti, từ trên ập xuống, chỉ thấy đỉnh Thần Nữ bị sụt lở một góc, đá lở đất nhào như mưa, kinh thiên động địa.

Lãnh Huyết Nhân Ma thảm thiết kêu to:

- Tam Bí vì sao lại hiện thân? Chẳng lẽ bội ước với lời thề của Âm Dương tam thư sinh?

Từ trên không trung vọng xuống thanh âm sang sảng:

- Càn khôn rối loạn, phải dĩ độc trị độc.

Lãnh Huyết Nhân Ma tận thi sở học để ứng chiến, nhưng chỉ thấy cát bay đá lở, trời đất tối sầm. Rồi hắn bị nhấc bổng lên hai mươi trượng mà rớt nhanh xuống, thây tan thành nhiều mảnh, bắn vung vãi trong một chiếc hố lớn sâu đến mấy trượng.

Từ trên không vang xuống mấy thanh âm sang sảng:

- Thanh Vân nhi của ta, hãy mau rời bỏ võ lâm.

Đông Phương Thanh Vân và Diệp Đại Thúy vội quỳ mà vái lên trời, cùng nói:

- Thỉnh phụ thân xuất hiện.

Thanh âm sang sảng vọng xuống:

- Ta sẽ vĩnh viễn không xuất hiện, không thể bội ước lời thề của Tam thư sinh, ta phải đi rồi?

Giọng nói thần chuông lại vọng xuống:

- Ba người chúng ta ẩn cư thâm sơn, tu công dưỡng tính, vĩnh viễn không xuất hiện võ lâm, mong ái tử của ta nghe lời phụ giáo, vứt bỏ Vương kiếm và chức vị Thiếu chủ võ lâm, làm một thường dân yên lành.

Nói đoạn một luồng cự phong ba sắc lao vút đi.

Đông Phương Thanh Vân nói:

- Tuân lệnh phụ thân.

Chàng ngoảnh nhìn lại thấy ái thê Diệp Đại Thúy y phục tả tơi, một cánh tay buông thỏng, mặt mày lấm lem đất cát.

Tiêu Sương mỹ nhân Diệp Đại Thúy nắm nhẹ cánh tay chàng, dịu dàng nói:

- Tướng công, chúng ta đi thôi.

武林沙漠

金庸 Online

月神教

任盈盈

北京龙图智库科技有限公司

游龙在线

www.online-game.com.cn

iSeeking

ÂN CỪU KÝ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1:

Bốn đại cao thủ Thiên giáo vận y phục bó chẽn, màu xám ngoét sầm sập bước đi trước mở đường. Bốn ngọn roi da trên tay chúng chan chát vụt vào hai bên bất kể những người cư dân tò mò, háo hức xem người phạm nhân bị gông đi phía sau.

B

Chát...

Tiếng roi rít trong không khí, quất thẳng vào một lão nhân đang cố len về phía trong nhưng vẫn không kịp nhường đường cho bốn vị đại cao thủ Thiên giáo.

Người tù nhân bước đi chậm chạp, tưởng chừng như dưới chân y có hai quả tạ nặng nghìn cân. Thấy y lê bước, ai cũng có thể đoán được kẻ đó đang đi dần đến cõi chết, mà nghĩ đến cảnh sống của những oan hồn thì chẳng ai muốn bao giờ. Lưng của gã tù nhân như khụp hẳn xuống, đôi nhãn quang ngầu đục như thể đã thấy được cảnh diêm phủ ngay trước mắt gã.

Khi gã tù nhân bước qua đám Cái bang đứng túm tụm ngay ngã rẽ, thì trong nhóm bang chúng có tiếng xì xào:

- Bạch Hoa Lan ngang dọc khắp Trung Nguyên, từ Nam chí Bắc, hành tung xuất quỷ nhập thần, có thể thâm nhập cấm cung lấy ấn soái thế mà giờ đây xem chừng không đúng như lời truyền tụng.

- Ái chà... lời đồn đãi là một lẽ, sự thực thì Bạch Hoa Lan cũng chỉ là người thường như chúng ta. Bình thời cũng ngang ngang dọc dọc, nhưng ra pháp trường thì chẳng còn là Bạch Hoa Lan nữa.

- Thế mới biết, anh hùng sa cơ, chí anh hùng tử.

Hàng cao thủ dẫn độ tù nhân bước qua đám Cái bang đang kháo chuyện, những lời xì xầm liền im bặt. Vốn bang chúng Cái bang thường hay nhi nhô những chuyện ngoài giang hồ mà cũng phải nể môn hạ Thiên giáo, đủ biết Thiên giáo có thực lực như thế nào đối với giang hồ rồi.

Cửa thành Kim Lăng mở ra để đoàn người áp tải tù nhân ra cửa rời thành, tiến về bãi đất trống đã dựng sẵn đài hành quyết phạm nhân.

Vây bọc quanh pháp trường là vòng bao cao thủ Thiên giáo, tất cả đều nai nịt gọn gàng, mặt lầm lì

như những pho tượng vô thần vô cảm, chẳng có nét gì gọi là những thực thể sống.

Bạch Hoa Lan bị hai gã thuộc hạ Thiên giáo xốc nách, lôi về phía pháp đài.

Tên Thiên giáo đứng bên tả gằn giọng hỏi:

- Bạch Hoa Lan, ngươi còn muốn gởi gấm gì không, ta sẽ bẩm với Giáo chủ thành toàn cho ngươi?

Bạch Hoa Lan lắc đầu.

- Ngươi không còn gì để nói nữa à?

- Không!

- Tốt lắm!

Gã đao phủ thủ dời nhãn quang tràn ngập sát khí về phía hai tên hán tử giữ trống phát hiệu lệnh trảm thủ phạm nhân lớn giọng ra lệnh:

- Nổi trống lên!

Tiếng của gã đao phủ thủ đủ lớn cho tất cả mọi người nghe như muốn thị uy thầm báo chính y là người vinh dự cắt thủ cấp của Bạch Hoa Lan.

Hai hán thủ đứng hai bên cỗ trống vẫn phớt lờ như chẳng hề nghe mệnh lệnh nổi trống khai đao của gã.

Gã đao phủ cau mày, gay gắt thét lớn:

- Nổi trống lên!

Hai gã thủ trống vẫn đứng bất động. Quả là một điều kỳ lạ vô ngần, khiến cho tên đao phủ phải nổi giận cáu gắt:

- Các ngươi có nghe không? Nổi trống lên.

Hai gã đó vẫn không một chút phản ứng gì trước mệnh lệnh của tên đao phủ thủ.

Tên đao phủ thủ trợn mắt:

- Các ngươi điếc rồi chăng.

Y vừa nói vừa phi thân đến hai gã hán tử thủ cỗ trống. Tên đao phủ trố mắt ngạc nhiên nhìn hai gã

hán tử, bởi yết hầu của chúng đính một đóa hoa lan trắng, mà những cánh hoa rung rinh chẳng khác nào con bướm bạch đang đùa giỡn gã.

Tên đao phủ thủ ngạc nhiên quá thốt thành lời:

- Y... Thế này là thế nào?

Y ngờ ngợ đã có đột biến xảy ra trên pháp trường này, liền trổ khinh thuật lướt đến một cao thủ Thiên giáo trong vòng bao, gã thuộc nhân Thiên giáo cũng đã chết từ lúc nào rồi, và tất nhiên cũng nhận một cái chết giống như tạc với hai tên hán tử giữ cỗ trống.

Tên đao phủ thủ giật thót ruột, buông luôn một câu:

- Lạ thật, chẳng lẽ Bạch Hoa Lan...

Y quay ngoắt lại pháp đài.

Tên đao phủ thủ thứ hai đứng thất thần ngay giữa pháp đài dưới ánh sáng gay gắt của vầng nhật đỏ rực, đóa bạch lan hoa lung linh ngay yết hầu gã.

Còn người tù nhân thì đang được hai chiếc bóng nhờn nhợt cắp lướt đi nhanh không thể tả. Khinh pháp của những kẻ cướp pháp trường nhanh vô cùng, có thể ví như họ đang đằng vân lướt trên mặt đất.

Gã đao phủ thủ thét lên:

- Dừng lại...

Tiếng nói của gã còn đọng trên hai cánh môi thì những người kia đã khuất dạng rồi.

Gã tù nhân chẳng biết hai người cắp mình là ai, nhưng thân ảnh cứ phiêu diêu nhẹ tênh như đang cỡi mây gió, hai bên tai nghe tiếng rì rì, đủ biết những người này có thuật khinh công vô cùng cao minh, có một không hai trong giang hồ.

Một khắc trôi qua, ba người đến một ngôi nhà tranh dựng khuất sâu trong một khu rừng trúc, hai người đó mới buông gã tù nhân ra.

Đến bây giờ người tù nhân mới định tâm và nhìn lại hai vị ân nhân vừa cứu mình. Y vội vã quỳ xuống sụp lạy ba lễ:

- Đa tạ nhị vị ân nhân đã cứu tiểu nhân.

Hai người cướp tử tù đều che mặt bằng vuông lụa đen, cả hai cùng vận võ phục bó chẽn màu đen

chẳng để lộ hình tích.

Một người lên tiếng nói:

- Sao ngươi tự nhận mình là Bạch Hoa Lan?

Tên tử tù cúi gục mặt nhìn xuống đất, trông thật là thiểu não. Một lúc lâu y mới dám ngẩng mặt nhìn lên nói:

- Tiểu nhân muốn nổi danh như Bạch Hoa Lan.

Người thứ hai hừ lạnh, rồi nói:

- Vì chữ danh mà ngươi muốn thí cái mạng mình. Ta nghe chói cả lỗ tai. Ngươi đi đi.

Gã tù nhận lạy tiếp ba lễ rồi mới đứng lên nói:

- Đa tạ nhị vị.

- Ngươi phải bảo trọng. Đừng vì chữ danh hão mà phí mạng mình. Ngươi không thể là Bạch Hoa Lan được đâu.

Chờ cho người kia khuất hẳn, hai người đó mới lột bỏ bộ đồ dạ hành hắc ý, thay vào hai bộ xiêm y nữ nhân. Cả hai đã trở thành những trang giai nhân tuyệt sắc không thể tin được vừa rồi họ là những cao thủ cướp pháp đình.

Một người có vẻ đài các trâm anh, yếu đuối nhu mì nhưng nhãn quang lại thoát lên sự nghiêm khắc đến độ tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng nổi trận lôi đình.

- Yến Nhi... Tại sao y không xuất hiện.

Mẫn Cơ vừa nói vừa chiếu nhãn quang nghiêm khắc về phía cửa gian nhà tranh.

- Muội cũng không biết. Có thể y đã nhận ra tử tù không phải là Bạch Hoa Lan nên không ra tay.

Mẫn Cơ lắc đầu:

- Chúng ta về báo với sư phụ. Nếu như y không xuất hiện rõ ràng có gì đó đã xảy ra.

Yến Nhi và Mẫn Cơ rời gian nhà tranh quay lại Kim Lăng. Cả hai thả bước vào thành như những tiểu thư trâm anh dạo bước buổi sáng. Đi đến đâu hai nàng đều nghe thiên hạ kháo với nhau về chuyện cướp pháp đình mà ngấm ngầm đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Râm ran nhứt là bọn Cái bang, chuyện đang tán gẫu với nhau và tất cả đều khăng khăng cho là

Bạch Hoa Lan đã được thuộc nhân cứu thoát khỏi pháp đình.

Tuy nhiên vẫn có một vài hảo thủ khẳng khái phản bác. Nhứt định cho rằng tên tù nhân kia không phải là Bạch Hoa Lan, bởi tất cả cao thủ Thiên giáo đều bị giết bởi tuyệt thủ của Bạch Hoa Lan trước khi y bị đưa lên pháp đài.

Yến Nhi và Mẫn Cơ bỏ mặc ngoài tai những lời tán ngẫu đó mà tiến thẳng đến một tòa khách điếm tọa lạc ở phía Tây thành Kim Lăng.

Hai người bước vào khách điếm và gật đầu chào gã tiểu nhị đang ngồi sau quầy.

Gã tiểu nhị vừa thấy Yến Nhi và Mẫn Cơ đã toét miệng bi bô:

- Nhị vị tiểu thư hay tin gì chưa?

Yến Nhi mỉm cười nói:

- Quán chủ muốn nói đến việc cướp pháp đình hồi sáng phải không?

Gã tiểu nhị gật đầu:

- Tôi tính nói về chuyện đó đấy... Không ngờ thuộc hạ của Bạch Hoa Lan không coi Thiên giáo ra gì.

Mẫn Cơ nhún vai:

- Ậy... Bạch Hoa Lan dù sao cũng là chủ, tất phải có môn hạ chứ. Môn hạ của Bạch Hoa Lan thấy chủ của mình sắp rơi đầu đâu thể khoanh tay đứng nhìn.

- Còn nhiều chuyện ly kỳ nữa kìa. Tỷ như...

Yến Nhi khoát tay:

- Quán chủ thắc mắc làm gì... Chuyện của thiên hạ, chúng tôi không quan tâm đến.

Yến Nhi nói xong quay sang Mẫn Cơ:

- Chúng ta đi thôi.

Mẫn Cơ nhìn tiểu nhị:

- Quán chủ còn để tâm đến việc giang hồ, tất có lúc sẽ bị vạ lây.

- Tiểu nhân ghi nhận thịnh ý của tiểu thư.

Hai nàng bỏ gã tiểu nhị, lên cầu thang tiến về phòng mình. Yến Nhi đẩy cửa cùng với Mẫn Cơ bước vào trong, rồi nhanh chóng khép cửa lại.

Trong phòng, một lão nhân ngồi trầm tư ngay bên tràng kỷ, bình trà nóng đã nguội lạnh mà xem chừng lão vẫn chưa uống được ngụm nào. Điều đó chứng tỏ vị lão nhân kia đang mãi suy tư điều gì đó.

Yến Nhi và Mẫn Cơ bước lại bên lão nhân:

- Sư phụ...

Lão nhân thở dài, ngước lên nhìn Yến Nhi và Mẫn Cơ bằng ánh mắt trìu mến. Vị lão nhân chng phải ai xa lạ, mà chính là lão già đã bị một roi của môn hạ Thiên giáo.

Mẫn Cơ nói:

- Sư phụ đã có chuyện gì xảy ra khiến sư phụ phải suy tư như vậy?

Lão nhân thở dài nói:

- Hai con đã bị lộ hành tung rồi.

Yến Nhi cau mày:

- Con và Mẫn sư tỷ đâu để lộ hành tung của mình. Và cũng không để lộ chân diện mục lại cải thành nam nhân làm sao có thể lộ được.

Lão nhân lắc đầu:

- Y có thể nhận biết bộ pháp của hai con xuất thân từ Du Môn. Trong giang hồ có mấy môn phái có bộ pháp du thần như Du Môn chúng ta.

Mẫn Cơ quay sang nhìn Yến Nhi rồi mới hướng mắt trở lại lão nhân:

- Sư phụ, nói như vậy thì y đã có mặt tại pháp đình hồi sáng này à?

Lão nhân gật đầu:

- Y đã có mặt tại pháp đình.

- Giờ người đó đang ở đâu.

- Thế nào y cũng tìm đến Du Ảnh Thần Tàn Phong thôi.

- Y sẽ tìm đến sư phụ?

- Nhất định y phải tìm đến.

Lão nhân thở dài một tiếng:

- Nếu như Thiên giáo biết được thân phận của các con thế nào cũng sẽ cho cao thủ tìm đến ta. Nếu như có bất cứ chuyện gì xảy ra, các con không được chen vào.

Yến Nhi lắc đầu:

- Chúng con không thể để mặc cho sư phụ một mình chèo chống đâu.

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu:

- Sư phụ quyết định như vậy vì có nguyên nhân.

Mẫn Cơ hỏi:

- Sư phụ có thể cho con biết nguyên nhân đó được không?

Du Ảnh Thần Tàn Phong nhìn lên trần phòng thở dài:

- Sư phụ biết y không phải là kẻ tầm thường. Mà lúc này thì ngay cả Bạch Hoa Lan cũng không biết y là người như thế nào. Y phục vụ cho ai, Bạch Hoa Lan đã cảnh báo sư phụ phải cảnh giác con người này mà thôi.

Yến Nhi nhìn Mẫn Cơ nói:

- Sư phụ hãy để con và Mẫn sư tỷ điều tra y xem sao?

- Hai con không được xen vào vụ việc này. Du Môn có mệnh hệ gì chỉ mình sư phụ chịu, hai con còn trọng trách phục hồi môn phái Du Môn.

Mẫn Cơ nghiêm mặt:

- Sư phụ, chúng con không để mặc mình sư phụ đâu. Dù cho gã kia có ba đầu sáu tay, thông thiên vũ trụ nhứt định cũng không thể để cho gã đụng đến Du Môn.

- Mẫn Cơ, con không được vọng động, ít ra lúc này sư phụ và Bạch Hoa Lan cũng chỉ võ đoán thôi, chứ chưa biết chắc Truy Hình Tướng nhận ra võ công của hai con.

Yến Nhi chen vào:

- Nhứt định con phải diện kiến gã Truy Hình Tướng đó coi bản lĩnh y như thế nào mà sư phụ và Bạch cô cô trọng vọng như vậy.

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu:

- Yến Nhi, con không được coi thường Truy Hình Tướng. Ngay bây giờ chúng ta phải rời khỏi Kim Lăng.

Mẫn Cơ hỏi:

- Sao mình phải đi gấp như vậy?

- Ý của Bạch Hoa Lan, chúng ta càng tránh xa Truy Hình Tướng chừng nào tốt chừng ấy.

- Nói như vậy thì sư phụ đã biết mặt Truy Hình Tướng?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu:

- Sư phụ và Bạch Hoa Lan vẫn chưa biết mặt y. Nhưng Bạch Hoa Lan thì đoán chắc Truy Hình Tướng nhứt định là một hảo thủ vô tiền khoáng hậu, đang được sự trọng dụng của Giáo chủ Thiên giáo. Tốt nhất nên tránh mặt y mà thôi.

Yến Nhi giẫy nãy:

- Sư phụ và Bạch cô cô coi trọng người quá thôi.

Nàng phụng phịu nói tiếp:

- Chưa thấy người mà đã cuống lên rồi. Con ngỡ sư phụ và Bạch cô cô xem gã Truy Hình Tướng kia là rồng là phụng đến lúc diện ngộ thì lại hóa thành quạ thành tôm.

Du Ảnh Thần Tàn Phong nạt ngang:

- Yến Nhi, con không được vô lễ. Con nói như vậy hóa ra coi thường Bạch Hoa Lan cô cô của mình. Từ trước đến nay có bao giờ Bạch Hoa Lan hành xử thiếu cẩn trọng đâu. Hôm nay Bạch Hoa Lan cảnh báo về nhân vật Truy Hình Tướng, thì dù biết gã đó không tầm thường rồi, sự khinh thị của con sẽ gây họa không chỉ cho Du Môn mà còn liên lụy đến Bạch Hoa Lan.

Yến Nhi nghe Du Ảnh Thần Tàn Phong quở trách, cúi gầm mặt xuống lí nhí nói:

- Con vọng ngôn, sư phụ bỏ qua cho con.

Du Ảnh Thần Tàn Phong mỉm cười:

- Ta chỉ muốn cảnh báo cho hai con mà thôi. Đừng xem thường người mà chuốc họa vào thân. Với lại đây là một con người mà Bạch Hoa Lan cô cô đã cảnh báo trước.

Du Ảnh Thần Tàn Phong thở dài lần nữa:

- Hai con mau thu xếp lên đường đến Giang Tô.

Yến Nhi nói:

- Sư phụ không đi cùng với chúng con.

Du Ảnh Thần Tàn Phong cau mày:

- Con chưa có kinh nghiệm giang hồ. Nhất thời chúng ta chia làm hai đường. Mẫn Cơ và con đi chung, hai con hỗ trợ cho nhau, còn sư phụ sẽ đến Giang Tô sau. Ta và hai con sẽ gặp nhau tại Tụ Nghĩa đường.

Du Ảnh Thần Tàn Phong đứng lên:

- Hai con mau thu xếp lên đường.

Mẫn Cơ bặm môi.

Yến Nhi vừa toan mở miệng thì Du Ảnh Thần Tàn Phong nheo mày nói luôn:

- Mau lên đường đi. Kim Lăng là cấm địa của Thiên giáo, chúng ta ở đây không tiện đâu.

Mẫn Cơ mở lời:

- Hai con sẽ đi trước, sư phụ bảo trọng...

Nàng nhìn qua Yến Nhi, rồi cả hai cùng bái sư ba lễ quay bước trở ra cửa về phòng mình.

Vừa bước vào phòng, Yến Nhi gay gắt nói với Mẫn Cơ:

- Tỷ tỷ, không biết gã Truy Hình Tướng đó là người như thế nào mà xem chừng lại được sư phụ và cô cô trọng vọng quá. Sư phụ càng tâng bốc y chừng nào muội càng muốn gặp mặt y chừng nấy.

- Nếu thật sự Truy Hình Tướng có bản lĩnh như sư phụ và cô cô nhận định thì thế nào y cũng sẽ tìm đến chúng ta, nếu như y không tìm đến tỷ muội mình thì Truy Hình Tướng chẳng qua chỉ là kẻ hữu danh vô thực.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Âu cũng là điều may mắn để sư phụ và cô cô khỏi phải lo lắng nữa.

Yến Nhi khúc khích cười:

- Muội đoán chắc gã đó là con tôm đội lốt rồng. Nhưng nếu gã là người có bản lĩnh như sư phụ nói thì sao?

- Nếu vậy thì tỷ tỷ sẽ cản chân y, còn muội đào thoát ngay lập tức. Chúng ta cũng có lợi và biết được chân diện mục của gã mà báo lại cho sư phụ biết.

Yến Nhi vỗ tay:

- Tỷ tỷ còn bản lĩnh hơn Truy Hình Tướng bội phần...

- Muội lúc nào cũng khen tỷ tỷ, sau này sẽ thất vọng đấy...

Chương 2:

Yến Nhi và Mẫn Cơ vừa đặt chân xuống hết nấc cầu thang cuối cùng, hai nàng cảm nhận có những điểm dị biệt trước lúc bước vào tòa khách điếm này. Một khung cảnh nặng nề mà Yến Nhi và Mẫn Cơ có thể cảm nhận được. Trong ý nghĩ của hai nàng xuất hiện một linh cảm chết chóc đâu đó từ những gã khách quan đang trầm mặc.

Y

Mẫn Cơ truyền âm nhập mật nói với Yến Nhi:

- Nhi muội, tỷ tỷ cảm nhận có sự bất thường đang xảy ra.

Yến Nhi đáp lại:

- Muội cũng vậy.

Yến Nhi bình thản đưa mắt quan sát một lượt, rồi truyền âm nhập mật nói tiếp:

- Chẳng lẽ gã Truy Hình Tướng có mặt trong đám khách nhân này.

- Có thể như vậy, muội cẩn thận. Nếu như Truy Hình Tướng xuất hiện ở đây, thì không thể coi thường được. Tỷ sẽ cản chân y, còn muội sẽ một mình thoát đi.

- Tỷ tỷ bắt đầu coi trọng gã rồi. Truy Hình Tướng so với Bạch Hoa Lan đâu thể sánh bằng.

- Cẩn thận vẫn tốt hơn.

Mẫn Cơ tiến thẳng lại bên gã tiểu nhị, đặt một nén bạc lên mặt quầy, ôn nhu nói:

- Tỷ muội chúng tôi không còn việc ở Kim Lăng nữa, chúng tôi kiếu từ quán chủ.

Gã tiểu nhị lắp bắp:

- Nhị vị... tiểu thư lên đường... bảo trọng.

Mẫn Cơ quan sát dung diện gã tiểu nhị:

- Hình như có điều gì đó mà quán chủ không nói với tỷ muội chúng tôi.

Tên tiểu nhị khoát tay như đuổi ruồi:

- Không... không có chuyện gì đâu... ậy... nhị vị tiểu thư rời khách điếm của tiểu nhân, tiểu nhân không biết nhị vị chừng nào mới quay trở lại Kim Lăng nữa, nếu như nhị vị tiểu thư có đến Kim Lăng lần nữa, cứ đến trú tại khách điếm của tiểu nhân.

Mẫn Cơ mỉm cười:

- Đa tạ thịnh tình của quán chủ.

Nàng hướng mắt lại Yến Nhi:

- Muội muội, chúng ta đi thôi!

Yến Nhi và Mẫn Cơ vừa thả bước ra cửa thì chạm mặt với hai gã thư sinh. Nhìn thân ảnh và dung diện của họ, Mẫn Cơ nói ngay với Yến Nhi:

- Nhi muội, hai gã này một là Hắc Bạch Thủ thư sinh, một là Bạch Phát thư sinh. Cả hai đều là Tổng tài hộ vệ của Thiên giáo.

Mẫn Cơ vừa dứt lời đã nghe tiếng binh khí khua sau lưng mình. Yến Nhi liếc mắt nhìn ngược lại phía sau.

Tất cả những thực khách có mặt tại khách điếm đều đã rút binh khí hườm sẵn. Thì ra hơn hai mươi nhân mạng trong khách điếm đều là môn hạ của Thiên giáo, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Yến Nhi và Mẫn Cơ.

Yến Nhi lí nhí nói với Mẫn Cơ:

- Tỷ tỷ, môn hạ Thiên giáo đã phát hiện ra chúng ta.

Mẫn Cơ cau mày:

- Đã vậy thì chẳng cần giấu hành tung làm gì.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chữ cầm hai cây thiết phiến, một cây màu đen, một cây màu trắng đủng đỉnh tiến về phía Mẫn Cơ và Yến Nhi từ tốn nói:

- Tại hạ đã chờ nhị vị cô nương ở đây để thỉnh về hội ngộ với Giáo chủ Thiên giáo.

Mẫn Cơ nhún vai:

- Sư muội chúng tôi không quan hệ với Thiên giáo, cũng chẳng phải bậc thượng nhân, công tử về

báo với Giáo chủ xin miễn cuộc hội kiến này. Với lại lúc này sư muội chúng tôi đang rất bận.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười khẩy, quay lại nói với Bạch Phát thư sinh:

- Lý Bằng tả vệ huynh có nghe vị tiểu thư này nói gì không?

Lý Bằng gật đầu:

- Có nghe.

Bạch Phát thư sinh tiến lên đứng song song với Hắc Bạch Thủ thư sinh. Phong độ bình thản của họ khiến cho Yến Nhi và Mẫn Cơ phải chột dạ.

Yến Nhi hỏi luôn:

- Nhị vị công tử là Truy Hình Tướng của Thiên giáo.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chữ nhướng mày:

- Chúng tôi là người của Thiên giáo, nhưng chưa hề thấy mặt Truy Hình Tướng.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Truy Hình Tướng là một người chỉ nghe tiếng mà chưa bao giờ thấy mặt, còn...

Bạch Phát thư sinh Lý Bằng cướp lời Hà Chữ:

- Còn Du Môn thì đã từ lâu Bạch Phát thư sinh đã nghe tiếng lẫy lừng rồi.

Y lạnh nhạt nói luôn:

- Nhân kỳ thanh, bất biến kỳ hình. Giờ đã được thấy mặt cao thủ Du Môn, Lý Bằng ta càng bội phục vô cùng.

Mẫn Cơ nhún vai:

- Nhị vị công tử nói gì, chúng tôi không hiểu.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười khẩy rồi nói:

- Nhị vị cô nương không phải là người của Du Môn sao?

Y vừa nói vừa chỉ vào trang phục của Mẫn Cơ và Yến Nhi:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, nhị vị cô nương là hai gã hắc y nhân đã cướp pháp đình lúc sáng này.

Yến Nhi lắc đầu:

- Ậy... các hạ đừng nói bậy... Phận nữ nhi như sư muội chúng tôi có thể cướp pháp đình được à?

Bạch Phát thư sinh cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo mới nói:

- Hai vị không nhận mình là hắc y nhân cướp pháp đình cứu Bạch Hoa Lan thế thì sao trên xiêm y của nhị vị cô nương có ấn tích của Truy Hình Tướng.

Nghe Lý Bằng nói, Mẫn Cơ và Yến Nhi vừa ngạc nhiên vừa tò mò tự nhủ thầm:

- "Gã này đang hí ngôn lừa mình chứ làm gì có ấn tích của gã Truy Hình Tướng trên trang phục của mình được".

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Yến Nhi và Mẫn Cơ cũng không thể cưỡng được trí tò mò, đưa mắt nhìn nhau. Mẫn Cơ và Yến Nhi giật nẩy mình bởi đúng như Bạch Phát thư sinh Lý Bằng nói, ngay bờ vai hữu của họ óng ánh một con nhạn, ai đó đã dính vào từ lúc nào mà cả hai không hề phát hiện được.

Mẫn Cơ lắc đầu nói luôn:

- Nhị vị công tử đã nhận ra lai lịch của chúng tôi, chúng tôi rất khâm phục Truy Hình Tướng của Thiên giáo.

Hắc Bạch Thủ thư sinh nhún vai:

- Giờ thì cô nương đã nhận là hắc y nhân cướp pháp đình lúc sáng.

- Không sai, sự việc đó do tỷ muội chúng tôi hành sự, nhưng tôi thắc mắc chẳng lẽ Truy Hình Tướng chính là gã tù nhân mà các vị chuẩn bị chém đầu.

- Cô nương hỏi câu đó, ngay bản thân tại hạ cũng không biết. Nhị vị tiểu thư đã nhận là hắc y nhân cướp pháp đình, vậy giữa nhị vị và Thiên giáo đã có quan hệ với nhau, Hà mỗ thỉnh nhị vị về Tổng đàn hội kiến Giáo chủ.

Yến Nhi chen vào:

- Sư tỷ và tôi còn rất nhiều việc, hẹn với Giáo chủ khi khác gặp vậy.

Bạch Phát thư sinh ôm quyền hướng về Mẫn Cơ, ôn tồn nói:

- Nhị vị cô nương đã không muốn gặp mặt Giáo chủ Thiên giáo, chúng tôi không bức ép làm gì. Thỉnh nhị vị cô nương lên đường.

Gã vừa nói vừa xá một cái. Hai tay ôm quyền vừa hạ xuống, Lý Bằng gật mạnh về phía trước, theo cái gật của gã, chiếc đuôi thắt bím phía sau như ngọn roi sắc bén quất thẳng tới Mẫn Cơ.

Véo...

Mẫn Cơ bị Lý Bằng tấn công bất ngờ bằng đuôi tóc ngoài sự cảnh giác của nàng, nàng cũng không thể ngờ được Bạch Phát thư sinh lại nham hiểm đến độ đó, nhất thời không kịp phản xạ né tránh, mà chỉ theo bản năng dụng luôn bộ pháp khinh thân lùi về sau.

Mặc dù Mẫn Cơ là hảo thủ Du Môn, thân pháp vô cùng ảo diệu, thế mà vẫn bị đuôi tóc của Lý Bằng cắt luôn một đường dài xẻ dọc y phục của nàng từ thượng đặng kéo tới hạ đẳng.

Xoạt...

Trang phục của nàng như bị chẻ làm hai, lộ cả nội y, khiến Mẫn Cơ thẹn đến đỏ mặt.

Thẹn quá thành giận, Mẫn Cơ thét lớn:

- Cẩu thư sinh, ngươi dám nhục mạ bổn cô nương.

Cùng với tiếng quát đó, Mẫn Cơ dựng ngọc chưởng phát kích ba thức Xuyên tâm chưởng phối hợp cùng Du Hành bộ pháp công thẳng vào Bạch Phát thư sinh.

Thân ảnh của nàng thấy bóng mà chẳng thấy hình, cùng lúc ngọc thủ tạo áp lực cuồn cuộn chia thành sáu hướng vây bọc thân pháp Lý Bằng.

Chát... chát... chát...

Chưởng ngọc của Mẫn Cơ dù biến hóa theo Du Hành bộ pháp linh hoạt không thể tả, thế mà vẫn bị chiếc đuôi sam của Bạch Phát thư sinh ngáng đỡ dễ dàng. Mỗi lần chưởng ngọc của nàng chạm vào đuôi sam của Lý Bằng thì cảm nhận như bị chiếc đuôi cá đuối quất vào hổ khẩu rát bỏng.

Lý Bằng vừa dụng đuôi sam cản phá chưởng công của Mẫn Cơ vừa nói:

- Cao thủ Du Môn có khác, vừa linh hoạt vừa ngoan cường, nếu như Lý mỗ chủ động tấn công chưa chắc đã chạm được tới chéo y của nàng.

Gã dứt lời bất ngờ ngoắt cổ, đuôi sam như con rắn trắng quấn luôn vào tả thủ Mẫn Cơ.

Mẫn Cơ thấy kỳ biến trên bộ, nhưng vẫn không kịp thâu hồi chưởng ảnh nên bị đuôi sam quấn chít

lấy luôn.

Lý Bằng ngã người ra sau, kéo ghịt Mẫn Cơ về phía trước.

Mẫn Cơ nghiến răng, rít giọng:

- Ngươi muốn chết!

Lợi dụng thế ghịt của Lý Bằng, nàng áp thẳng luôn vào gã hữu thủ biến hóa từ chưởng thành trảo, chẳng khác nào năm chiếc vuốt chim mảnh khảnh quấu xuống yết hầu đối phương.

Nàng biến hóa cực kỳ nhanh, nhưng Lý Bằng như đã cảnh giới từ trước, y cười khẩy một tiếng, dựng luôn hữu thủ, vận kình cùng vươn trảo chộp thẳng vào trảo công của Mẫn Cơ.

Chạt...

Hai đôi trảo công chạm thẳng vào nhau, âm thanh phát ra ngỡ như đao kiếm chém thẳng đỡ thẳng. Vô hình trung trảo công của Mẫn Cơ và Lý Bằng đan chéo vào nhau, không bên nào rút lại được.

Tả thủ thì bị khống chế bởi chiếc đuôi sam, hữu thủ đan dính vào trảo công của đối phương, Mẫn Cơ như người bị trói tay, đâm ra lúng túng vô cùng.

Lý Bằng tủm tỉm cười:

- Lý mỗ còn một tay, không biết cô nương lấy gì cản được thế công của Lý mỗ đây.

Yến Nhi thấy Mẫn Cơ rơi vào tình thế hiểm nguy liền thét lớn toan băng vào cuộc giải vây cho sư tỷ, nhưng vừa nhích động thân pháp thì thấy trước mặt mình đôi thiết phiến một đen một trắng, như hai con bướm khổng lồ che khuất tầm mắt.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười hà hà, vừa nói:

- Tại hạ cũng muốn thỉnh giáo bản lĩnh của cao thủ Du Môn.

Hà Chữ vừa nói vừa vung Bạch thiết phiến tạo thành kình khí công vào thượng đẳng Yến Nhi. Nàng đảo bộ tránh ngọn kình đó thì đã thấy Hắc thiết phiến như ngọn trủy thủ chập chờn toan thọc vào hạ đẳng mình.

Yến Nhi điểm mũi hài băng mình lên không.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cười khanh khách, kẹp đôi hắc bạch thiết phiến, chập chờn như đôi bướm đen trắng vùn vụt kết thành một dòng xoáy kình dưới chân Yến Nhi.

Chưa công được đối phương chưởng nào đã rơi vào thế bị động, Yến Nhi bất nhẫn vô ngần, vận dụng hết chân ngươn tụ khí từ trên cao đánh bổ xuống dòng xoáy thiết phiến của Hắc Bạch Thủ thư sinh một chưởng với mười hai thành công lực.

Bụp...

Chưởng kình của nàng tản mát ngỡ như chui tọt vào dòng xoáy dưới chân mình, chẳng hề phát tán dư lực nào.

Yến Nhi rúng động trong lòng, cũng đến lúc phải hạ thân tìm điểm tựa. Trong lúc bối rối, Yến Nhi cũng kịp định thần phản ứng bằng dù hành bộ pháp. Mũi hài của nàng đạp nhẹ vào Hắc bạch thiết phiến lại băng mình lên không rồi chưởng xuống. Chưởng kình của nàng lại bặt vô âm tín trong dòng xoáy do hắc bạch thiết phiến tạo ra.

Tình huống của Yến Nhi cũng chẳng khác gì Mẫn Cơ. Cả hai đều rơi vào tình huống hạ phong, bị động trong sự kiềm tỏa của Hắc Bạch Thủ thư sinh và Bạch Phát thư sinh.

Trở lại Mẫn Cơ, chẳng khác nào cánh chim bị trói cánh than thầm:

- Mình và Yến sư muội rơi vào tay Thiên giáo, nếu vậy thà chết để giữ uy danh của Du Môn còn hơn để cho hai gã công tử này bức nhục.

Ý nghĩ còn đọng trong trí Mẫn Cơ, thì nghe tiếng Bạch Phát thư sinh thốt lớn:

- A...

Cùng với tiếng thét thất thần của Bạch Phát thư sinh Lý Bằng, tả thủ của nàng đã được tự do, kéo theo cả đuôi sam của đối phương.

Mẫn Cơ còn chưa hết ngạc nhiên thì nghe tiếng huýt sáo ngay bên màng tai mình. Nàng còn ngỡ ngàng thì cảm nhận ai đó đã vòng qua tiểu yêu nhấc bổng lên băng về phía Yến Nhi và Hà Chữ.

Mẫn Cơ liếc nhìn lên, nhận ra một hán nhân trung niên, khôi ngô tuấn tú, pha trộn trong nét khôi ngô đó là những nét lạnh lùng khắc khổ.

Vừa cắp Mẫn Cơ, người đó vừa vung hữu thủ, và chỉ một cái phủi nhẹ như đón gió xuân, kình chẳng có âm, chẳng có sức, nhưng không biết sao đôi hắc bạch thiết phiến của Hắc Bạch Thủ thư sinh như hai cánh bướm bị ngọn cuồng phong cuốn phăng đi.

Yến Nhi được cứu viện, kịp thời hạ thân xuống đất.

Người đó liền nắm tay nàng.

- Hãy theo tại hạ.

Y vừa nói vừa cắp Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi băng luôn về phía trước. Bọn môn hạ Thiên giáo từ trong khách điếm như bầy ong vỡ tổ túa ra ngoài, nhi nhố nói:

- Tặc nhân đứng lại... không được chạy...

Hán nhân đó thả Mẫn Cơ và Yến Nhi đứng ngay xuống đất, quay mặt lại nhìn đám môn hạ Thiên giáo. Y cười khẩy nói:

- Tại hạ chờ các vị.

Y vừa nói vừa nâng đôi bản thủ từ từ chộp lại. Khi hai đôi bản thủ chạm vào nhau thì trên đầu những ngón tay ẩn hiện một quả khí cầu đỏ au trông vô cùng huyền diệu.

Mẫn Cơ và Yến Nhi ngạc nhiên bởi không thể nào nhận ra võ công của hán nhân trung niên thuộc môn phái nào, thì nghe y trầm giọng nói:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Lời vừa dứt, hán tử trung niên xoay nửa vòng, từ từ dụng chân khí vô hình vô thanh, vô sắc đẩy quả khí cầu về phía bọn thuộc nhân Thiên giáo đang lao tới.

Ầm...

Sau âm thanh chát chúa, người nghe nhức cả màng nhĩ, trời đất như tối sầm hẳn lại, ngay cả Mẫn Cơ và Yến Nhi cũng phải lùi hai bộ, y phục giũ phần phật bởi sức kình do quả cầu phát tác.

Mẫn Cơ vội vá lấy tay giữ y phục mình lại, bởi y phục của nàng đã bị xẻ rọc trước đó rồi.

Khi bụi mù tản mát, trước mặt hai nàng là một cảnh tưởng không thể tin được. Hơn hai mươi tên thuộc hạ Thiên giáo nằm duỗi dài dưới đất. Chúng lóp ngóp không làm sao chỏi người đứng lên được.

Ngay cả hai đại cao thủ tả hữu thị vệ của Thiên giáo là Hắc Bạch Thủ thư sinh lẫn Bạch Phát thư sinh cũng bị dư kình khí cầu đẩy ngồi bệt xuống bậc tam cấp, tóc tai rũ rượi, trang y xộc xệch trông thật là thảm não.

Hán nhân quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ nói:

- Chúng ta đi.

Chương 3:

Hán tử trung niên huýt sáo lần nữa, thì từ hướng Đông xuất hiện một con tuấn mã kéo theo cỗ xe phi nước kiệu về phía ba người.

H

Tuấn mã dừng ngay trước mặt hán tử. Y quay lại nói với Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Thỉnh nhị vị cô nương lên xe.

Yến Nhi và Mẫn Cơ không nói nửa lời, hai người phi thân lên cỗ xe, còn hán tử thì phi thân lên ghế xà ích. Y ôn tồn nói với tuấn mã:

- Hắc đệ, chúng ta lên đường.

Tuấn mã như hiểu lời của hán tử, hí lên một tiếng đáp rồi nện vó phi nhanh ra khỏi cổng thành Kim Lăng. Đi được năm mươi nặm, ra khỏi ngoại vi Kim Lăng thành, tuấn mã mới thả bốn vó phi nước kiệu.

Suốt ba mươi dặm, Yến Nhi và Mẫn Cơ chẳng hề nghe hán tử mở lời. Y như một người câm mải miết cầm cương chẳng màng đến hai nàng.

Đã đến lúc phải nói, Yến Nhi đành mở lời:

- Các hạ sao lại cứu chúng tôi?

Hán nhân vẫn giữ cương, không hề quay lại. Y nói:

- Tại hạ rất tiếc đến trễ, nên chỉ cứu được nhị vị cô nương mà thôi.

- Các hạ nói vậy là sao?

Y thở dài một tiếng:

- Lúc tại hạ đặt chân đến khách điếm thì biết được Du Ảnh Thần Tàn Phong tiền bối đã bị Truy Hình Tướng dẫn độ về Thiên giáo rồi.

Mẫn Cơ chồm tới:

- Các hạ nói sao? Sư phụ của chúng tôi đã bị Truy Hình Tướng dẫn độ đi rồi à?

Y gật đầu:

- Tại hạ rất tiếc, nhưng nếu tại hạ đến kịp cũng đành bó tay mà thôi. Bởi võ công của tại hạ không phải là đối thủ của Truy Hình Tướng.

Yến Nhi và Mẫn Cơ vừa nghe Hán tử nói dứt lời, toan phi thân nhảy xuống đất, nhưng hai nàng chưa kịp động chân thì đã bị hán tử điểm huyệt bằng một cái giũ tay ra sau lưng. Bị hán tử điểm huyệt mà Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi vẫn không sao biết được mình bị điểm huyệt từ lúc nào.

Y ra tay quá nhanh, ngoài sự tiên liệu của Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi.

Yến Nhi buột miệng thốt thành lời:

- Các hạ đã điểm huyệt tỷ muội chúng tôi?

Y thản nhiên gật đầu, mà không hề quay lại:

- Nhị vị cô nương muốn nạp mình cho Thiên giáo hay sao mà muốn quay lại thành Kim Lăng?

Mẫn Cơ thở dài một tiếng:

- Tôi không thể để sư phụ một thân một mình trong chốn hang cọp này.

Hán nhân lắc đầu:

- Nhị vị bình tâm, nếu như Du Ảnh Thần Tàn Phong có bị Thiên giáo bắt cũng chưa phải là chết. Nhưng nếu nhị vị cô nương đến đó nạp mình, Tàn Phong tiền bối khó lòng chịu đựng khi thấy nhị vị cao đồ của mình bị hành xử. Và người sẽ nói ra tung tích Bạch Hoa Lan cho Giáo chủ Thiên giáo biết. Điều đó còn tệ hại hơn nữa.

Mẫn Cơ bặm môi:

- Các hạ là ai mà biết Du Môn có quan hệ với Bạch Hoa Lan.

Hán tử dừng ngựa, quay mặt lại đối nhãn với Yến Nhi và Mẫn Cơ. Vẻ mặt anh tuấn pha lẫn những nét lãnh cảm khiến cho hai nàng phải bồi hồi khi đối mặt với gã.

Y ôn tồn nói:

- Tại hạ họ Hoàng tục danh Thế Lãm. Tại hạ không xuất thân từ một môn phái nào cả...

Mẫn Cơ khẳng khái hỏi luôn:

- Tôi muốn biết các hạ làm sao biết được mối quan hệ giữa Du Môn với Bạch Hoa Lan.

Hoàng Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ vốn thích ngao du khắp giang hồ, trước đây một năm có nghe thiên hạ kháo với nhau, trong giang hồ xuất hiện một nhân vật có võ công xuất quỷ nhật thần, đã thâm nhập cấm cung lấy ấn soái, nên nảy ý tìm gặp người đó.

Mẫn Cơ lắc đầu:

- Hoàng các hạ không nói thật lòng.

Hoàng Thế Lãm nhún vai:

- Ậy, sao cô nương lại nghi ngờ tại hạ. Cấm cung đâu phải ai cũng vào được, nên việc Bạch Hoa Lan đột nhập cấm cung đã là một việc chấn động giang hồ, huống chi còn lấy được cả ấn soái nữa.

Thế Lãm mỉm cười nói tiếp:

Như cô nương đây chắc cũng bái phục Bạch Hoa Lan.

Yến Nhi nhích người tới một chút, đôi mắt thu nhãn của nàng trong vắt, ngỡ chừng như sắp phát ra những tia nhãn quang thọc thẳng vào đáy con ngươi Hoàng Thế Lãm:

- Tỷ muội chúng tôi muốn biết sao Hoàng các hạ lại biết giữa Du Môn có quan hệ với Bạch Hoa Lan.

Hoàng Thế Lãm cười khẩy một tiếng, rồi nói:

- Du Môn có quan hệ với Bạch Hoa Lan hay không điều đó ai cũng biết. Có thể nói tất cả cao thủ Thiên giáo đều biết Du Ảnh Thần Tàn Phong có quan hệ với Bạch Hoa Lan chứ không phải riêng tại hạ.

Mẫn Cơ hỏi luôn:

- Tại sao họ biết được chứ?

- Thế tại hạ hỏi nhị vị cô nương, trong giang hồ có môn phái nào có thuật khinh công cao diệu hơn Du Môn?

Mẫn Cơ bẽn lẽn, quay sang nhìn Yến Nhi.

Yến Nhi đáp lời Hoàng Thế Lãm:

- Trong giang hồ, ngoài Du Môn ra chắc không có môn phái nào có thuật khinh công như chúng tôi.

- Cô nương rất thẳng thắn. Thật ra Thiên giáo đã biết từ lâu về mối quan hệ giữa Du Môn với Bạch Hoa Lan, chứ không phải đợi đến lúc nhị vị cô nương giả trang thành hắc y nhân cướp tử tủ tại Kim Lăng.

Mẫn Cơ hỏi:

- Thế tại sao họ còn lập chi cảnh xử tội tù nhân?

- Đó là ý của Truy Hình Tướng.

Yến Nhi cau mày lập lại câu nói của Hoàng Thế Lãm:

- Truy Hình Tướng? Hắn bận tâm như thế để làm gì? Và phải chăng tên tử tội là Truy Hình Tướng?

Mẫn Cơ tháo hai dấu hiệu chim nhạn đưa đến trước mặt Hoàng Thế Lãm.

- Đây là ám hiệu của Truy Hình Tướng để lại trên trang phục của chúng tôi.

Hoàng Thế Lãm đón hai ám hiệu hình chim nhạn ngắm nghía. Y từ tốn, pha chút giọng lạnh nhạt nói:

- Bạch Hoa Lan vốn được thiên hạ xưng tụng như một thần nhân xuất quỷ nhập thần, coi như bậc thượng nhân, giang hồ ai chả ham chút hư danh đó. Giờ Truy Hình Tướng tạo dựng cảnh tử tù với cái danh Bạch Hoa Lan, khiến cho đối thủ phải xuất đầu lộ diện, và sự việc đã không ngoài mọi dự đoán của Truy Hình Tướng.

Hoàng Thế Lãm quay sang Yến Nhi:

- Còn câu hỏi của cô nương về gã tù nhân có phải Truy Hình Tướng hay không? Chỉ khi nào chúng ta gặp được gã thì mới biết rõ ngọn ngành. Còn phỏng đoán thì có đúng có sai, nhưng xét theo hai cánh chim nhạn làm ám hiệu để cho môn hạ Thiên giáo nhận ra nhị vị cô nương thì Truy Hình Tướng quả không tầm thường chút nào.

- Hoàng các hạ đánh giá Truy Hình Tướng bản lĩnh không tầm thường vì lý do gì?

Hoàng Thế Lãm nhếch mép:

- Đối với nhị vị cô nương, là những hảo thủ của Du Môn, thân pháp du ảnh xuất quỷ nhập thần, thế mà vẫn bị y đính hai cánh chim nhạn lên y phục vẫn không biết. Bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ Truy Hình Tướng bản lĩnh như thế nào rồi. Tại hạ miễn thảo luận thêm về võ công của con người này.

Mẫn Cơ chồm tới trước:

- Có thể các hạ là Truy Hình Tướng.

Hoàng Thế Lãm bật cười khanh khách. Cắt tràng tiếu ngạo uy dũng đó Hoàng Thế Lãm mới ôn nhu đáp lời Mẫn Cơ:

- Nếu như tại hạ là Truy Hình Tướng, đâu cần gì nhọc công rong ruổi đi cùng với nhị vị cô nương.

Y dứt lời thuận tay cách không phóng chỉ giải huyệt cho hai nàng.

Mẫn Cơ và Yến Nhi được giải huyệt đạo, đứng bật dậy. Cả hai chỉ khẽ lắc vai đã phi thân rời cỗ xe băng mình xuống đất.

Hoàng Thế Lãm vẫn giữ cương ngựa nói:

- Tại hạ khuyên nhị vị cô nương đừng quay lại Kim Lăng, các vị quay lại đó chỉ khiến cho Du Ảnh Thần Tàn Phong khó xử thêm thôi.

Yến Nhi và Mẫn Cơ nhìn nhau. Yến Nhi quay lại đối mặt với Hoàng Thế Lãm, nàng đặt tay lên thành cỗ xe, nhu mì nói:

- Chúng tôi không quay lại Kim Lăng, thế các hạ muốn chúng tôi đi đâu?

Hoàng Thế Lãm nhún vai:

- Đó là ý của nhị vị. Có thể nhị vị cô nương tìm đến một chốn hoang sơ nào đó lánh nạn.

Chứ thế lực của Thiên giáo thì các vị biết rồi, khắp Trung Nguyên đâu đâu cũng có Thiên giáo, tại hạ nghĩ rằng tại đây có thể cũng có hảo thủ Thiên giáo.

Mẫn Cơ và Yến Nhi nhìn nhau.

Mẫn Cơ trầm mặt hướng mắt nhìn Hoàng Thế Lãm:

- Các hạ khẳng định điều mình vừa nói chứ?

Thế Lãm đưa mắt nhìn về phía con đường độc đạo phía trước, ôn tồn nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm có bốn cao thủ Thiên giáo đang tiến về phía chúng ta.

Quả đúng như sự suy đoán của Hoàng Thế Lãm, mặc dù Yến Nhi và Mẫn Cơ chưa nhận ra dĩ biến gì, và khi Thế Lãm dứt câu thì từ trong độc đạo đã xuất hiện bốn chiếc bóng vận tăng bào. Bốn chiếc bóng tăng y đó chỉ trong hai lần chớp mắt đã hiện thân đối mặt với Hoàng Thế Lãm và Yến Nhi, Mẫn Cơ.

Mẫn Cơ nhìn những miếng vá màu đỏ trên tăng y của bốn nhà sư đó hỏi luôn:

- Tứ vị tăng nhân là người của Linh Sơn cổ tự.

Một người lần chuỗi hạt, nhìn Mẫn Cơ nói:

- Cô nương nhãn quang tinh tường, vừa thấy Tứ Linh của bổn tự đã nhận ra. Bần tăng là Linh chủ Thiên giả, còn đây là sư đệ Linh chủ Địa giả, hai người này là Linh chủ Nhân giả, và Linh chủ Quỷ giả.

Mẫn Cơ và Yến Nhi liếc xéo về phía Hoàng Thế Lãm, thấy y vẫn dửng dưng với sự xuất hiện của Tứ Linh giả Linh Sơn cổ tự. Cả hai chuyển đổi sắc diện tạo những nét thân thiện, cùng ôm quyền hướng về Tứ Linh giả nói:

- Bọn tiểu nữ đã nghe oai danh Tứ Linh giả của Linh Sơn từ lâu, nay mới được diện kiến.

Hạnh ngộ! Hạnh ngộ!

Linh chủ Thiên giả tay lần chuỗi hạt, mắt lim dim nói:

- Không dám! Không dám!

Tứ Chủ Thiên giả vừa nói vừa liếc trộm qua Hoàng Thế Lãm. Lão tăng hắng nói tiếp:

- Hoàng thí chủ độ rày vẫn nhàn du sông nước, bàng quan nhìn nhân tình thế thái.

- Tại hạ vẫn như vậy, thỉnh thoảng cũng có một đôi việc nhỏ nhặt với giang hồ.

Mẫn Cơ nói:

- Tứ Linh giả đón tỷ muội chúng tôi ở đây có ý gì?

Linh chủ Thiên giả nhếch hai cặp lông mày rậm rịt, khuôn mặt của lão hòa thượng có thần sắc hay không chính là do đôi mày chổi xể đó tạo thành, và chính cái nhếch mày ấy khiến cho Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi suy đoán những lão hòa thượng Linh Sơn cổ tự này là những cao thủ thượng thừa trong Thiên giáo.

Linh chủ Thiên giả thẳng thừng đáp lời nàng:

- Nhị vị cô nương đã manh động cướp phạm nhân tại Kim Lăng đã làm kinh động đến bá tính, Tứ Linh giả được Giáo chủ Thiên giáo di lịnh dẫn độ nhị vị cô nương về Tổng đàn Kim Lăng.

Yến Nhi khoát tay nói luôn:

- Ê, đâu phải Giáo chủ Thiên giáo muốn gì cũng được đâu, và tỷ muội chúng tôi đâu thể để mặc cho Tứ linh chủ muốn đưa đi đâu thì đi.

Linh chủ Địa giả trầm mặt, nghiêm giọng gay gắt nói:

- Nhị vị cô nương đừng nên chống lại di lịnh của Thiên giáo mà chỉ mang đến sự bất lợi mà thôi. Sự có mặt của Tứ Linh ở đây thì ngay Bạch Hoa Lan có xuất hiện cũng khó đảo ngược tình huống.

Mẫn Cơ liếc trộm Hoàng Thế Lãm. Nàng thấy gã vẫn thờ ơ thản nhiên trước mấy lời giáo đầu của Linh chủ Địa giả.

Hoàng Thế Lãm như nhận ra cái liếc trộm của Mẫn Cơ, quay mặt nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Linh chủ Địa giả vừa nhắc đến Bạch Hoa Lan, thì Bạch Hoa Lan xuất hiện.

Y cúi xuống vỗ về con hắc mã:

- Hắc huynh, chúng ta nên đi hay nên ở.

Tuấn mã nện hai vó trước thình thịch, nghếch đầu hí dài một tiếng.

Hoàng Thế Lãm gật gù nói với tuấn mã:

- Hắc huynh muốn xem chuyện thị phi chốn giang hồ à? Thế cũng được, chúng ta sẽ xem.

Hoàng Thế Lãm vừa dứt lời thì một chiếc bóng trắng như một cánh bướm khổng lồ từ trong rừng băng ra, và nhẹ êm đáp xuống cỗ xe.

Người đó vận bạch y, che mặt cũng bằng vuông lụa trắng. Nhìn lối trang phục bề ngoài của y ngỡ như một xác ướp với những vòng lụa trắng toát, vừa từ lăng huyệt chui lên.

Mặc dù Bạch Hoa Lan ngồi sau lưng Thế Lãm, nhưng xem chừng thần sắc của y cũng chẳng thay đổi gì cả, vẫn sự thờ ơ như chẳng hề biết Bạch Hoa Lan đang ngồi sau lưng mình.

Bạch Hoa Lan di nhãn nhìn Yến Nhi và Mẫn Cơ ra hiệu cho họ bước lên khoang xe.

Nhận được ám hiệu đó, Yến Nhi và Mẫn Cơ phi thân trở lại cỗ xe của Hoàng Thế Lãm.

Linh chủ Thiên giả quắc mắt nói với Bạch Hoa Lan:

- Hừ, Bạch Hoa Lan, ngươi có thể chạy khỏi Tứ Linh sứ giả hay sao?

Bạch Hoa Lan chẳng nói nửa lời, lấy từ trong thắt lưng ra một quả tạc đạn óng ánh sắc đen tuyền, và thảy luôn về phía Tứ Linh sứ giả.

Khi quả tạc đạn từ tay Bạch Hoa Lan vừa thoát ra rơi xuống đất, lăn đến ngay chân Linh chủ Thiên giả, cả bốn người đồng loạt giũ tám vạt ống tăng y thoát về sau.

Bình...

Tiếng nổ vừa đủ để tuấn mã giật mình hí vang, sau tiếng nổ đó khói đen bốc ra mù mịt.

Bạch Hoa Lan nói:

- Phiền Hoàng các hạ đưa chúng tôi đi, nếu không muốn cỗ xe của các hạ nát bét.

Hoàng Thế Lãm nhún vai:

- Bạch Hoa Lan bức ép tại hạ?

Hoàng Thế Lãm ra roi cho tuấn mã nện vó kéo cỗ xe đi. Con tuấn mã Thiên lý long câu vừa kéo cỗ xe nhích bánh thì Bạch Hoa Lan ném luôn liên tục năm sáu quả đạn rải dọc theo được.

Bình... bình... bình... bình...

Khói đen từ mấy quả tạc đạn do Bạch Hoa Lan phát tác ngùn ngụt tỏ ra bao phủ khắp chu vi phía hậu cỗ xe, chẳng còn thấy bóng và hình.

Hoàng Thế Lãm vừa giữ cương ngựa vừa nói:

- Bạch cô nương danh xưng lẫy lừng trong thiên hạ, nhưng xem ra lại thích dụng những trò tà môn khí đạo. Bạch Hoa Lan rõ là khác.

Bạch Hoa Lan đáp lời luôn:

- Bổn cô nương có thể là Bạch Hoa Lan, cũng có thể không phải là Bạch Hoa Lan.

- Bạch Hoa Lan là ai?

- Điều đó các hạ không cần thiết phải tìm hiểu. Nếu bổn cô nương đoán không lầm các hạ là Hoàng Thế Lãm.

- Tại hạ chính là Hoàng Thế Lãm.

- Hoàng các hạ hãy dừng xe ở đây.

Hoàng Thế Lãm vỗ nhẹ vào mông ngựa:

- Hắc huynh dừng lại.

Tuấn mã dừng cước tốc, Bạch Hoa Lan và Yến Nhi cùng Mẫn Cơ nhảy xuống xe.

Bạch Hoa Lan hướng về Hoàng Thế Lãm:

- Hoàng các hạ hãy theo chúng tôi, có người đang cần gặp Hoàng các hạ.

Hoàng Thế Lãm nheo mày:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết ai cần gặp tại hạ.

- Bạch Hoa Lan.

- Lại Bạch Hoa Lan, trong giang hồ có bao nhiêu Bạch Hoa Lan.

- Rất nhiều.

- Và chắc Bạch Hoa Lan đang cần diện kiến với tại hạ không phải là Bạch Hoa Lan đã xâm nhập cấm cung lấy ấn soái.

- Có thể đúng, có thể sai.

Thế Lãm nhún vai phi thân xuống đất, chàng tháo luôn dây cương giữ tuấn mã với cỗ xe.

Vừa tháo Thế Lãm vừa nói:

- Tại hạ rất muốn diện kiến nhân vật xuất quỷ nhập thần đó là ai. Bản lĩnh của Bạch Hoa Lan như thế nào mà Thiên giáo phải gióng trống khua chiêng ầm ĩ khắp giang hồ.

Tháo dây cương xong, Thế Lãm nói nhỏ vào tai tuấn mã:

- Hắc huynh được tự do nhá. Nhớ đừng mải ham rong ruổi mà quên Hoàng đệ.

Tuấn mã nện vó tỏ ý hiểu lời của Thế Lãm, rồi thả bước phi nước kiệu, chẳng mấy chốc bóng đã khuất hẳn dưới tầm mắt của mọi người.

Bạch Hoa Lan tấm tắc khen:

- Huấn luyện được một con tuấn mã hiểu được ý chủ nhân, trên giang hồ ngoài con ngựa của Hoàng các hạ ra, chẳng còn con ngựa thứ hai.

- Bạch Hoa Lan cô nương quá khen.

Bốn người trổ khinh thuật băng vào trong rừng. Yến Nhi và Mẫn Cơ với bộ pháp du hành của Du Môn như đôi tiên nữ lướt phiêu diêu trông thật là lả lướt.

Bạch Hoa Lan và Thế Lãm theo sau. Thỉnh thoảng Thế Lãm lại dừng cước tốc, lẩm nhẩm nói:

- Nhị vị cô nương chậm bước một chút, tại hạ không phải xuất thân từ Du Môn.

Khi bốn người lấn sâu vào trong rừng, thì Tứ linh chủ mới rượt tới.

Linh chủ Thiên giả nhìn cỗ xe, quay lại nói với ba vị Linh chủ còn lại:

- Chúng ta quay về thôi.

Chương 4:

Bạch Hoa Lan cùng với Thế Lãm và Yến Nhi, Mẫn Cơ dừng bước trước một trang viện đã bỏ hoang lâu ngày.

B

Bạch Hoa Lan quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Chúng ta tạm dừng chân ở đây. Trước đây nơi này là Tổng đàn Minh giáo, nhưng khi giáo phái này bị tiệt diệt bởi Thiên giáo thì đã bỏ hoang lâu ngày.

Thế Lãm nhún vai:

- Sao chúng ta không đi tiếp để tại hạ được diện kiến người cần gặp mình.

Yến Nhi cũng chen vào:

- Hoàng các hạ nói đúng đó, Bạch Hoa Lan sứ giả sao không đưa chúng tôi đi tiếp.

Mẫn Cơ nghiêm mặt:

- Hoa Lan sứ giả có tâm cơ gì?

Bạch Hoa Lan quay sang Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Nhị vị chưa đạt đến chức phẩm Hoa Lan sứ giả thì không hiểu môn lệ, chúng ta đang đối đầu với Thiên giáo, nên bắt buộc hành sự phải cẩn trọng, huống chi Truy Hình Tướng đã ra mặt phò trợ Giáo chủ Thiên giáo, Bạch Hoa Lan lại càng phải cẩn trọng hơn. Ở đây sẽ có người đưa các vị đi tiếp.

Mẫn Cơ liếc xéo về phía Hoàng Thế Lãm:

- Hoa Lan sứ giả biết Du Môn và Bạch Hoa Lan liên hệ với nhau như thế nào rồi, chẳng lẽ Bạch Hoa Lan cô cô không tin Du Môn nữa sao?

- Tất nhiên là tin, nhưng không thể không cẩn trọng.

Thế Lãm bình thản phủi một chiếc đôn ngồi gác chân chữ ngũ:

- Ái cha, thật là rắc rối. Một bên là Truy Hình Tướng chẳng biết diện mạo ra sao, một đàng là Bạch Hoa Lan với trăm nghìn sứ giả, chẳng biết đâu là thật, đâu là giả.

Bạch Hoa Lan sứ giả tiến đến cạnh bên chàng:

- Thế nào rồi Hoàng các hạ cũng mãn nhãn thôi.

Bạch Hoa Lan sứ giả nói xong với Thế Lãm, đi luôn ra ngoài, nàng lại lấy từ thắt lưng một quả tạc đạn sau cùng, rồi đánh đá lửa châm ngồi.

Quả tạc đạn không nổ mà lại bùng cháy, sáng rực cả một vùng, khi quả tạc đạn cháy tàn thì xuất hiện một Bạch Hoa Lan sứ giả thứ hai.

Người này cũng vận một lối y phục giống như tạc với nàng Bạch Hoa Lan thứ nhất.

Người thứ hai tiến thẳng về phía Yến Nhi, Mẫn Cơ và Hoàng Thế Lãm. Y dừng bước trước mặt Hoàng Thế Lãm nói luôn:

- Hoàng các hạ xem tôi là ai.

Nàng vừa nói vừa tháo miếng lụa trắng che dung diện. Thế Lãm vừa thấy mặt nàng đã trợn mắt nhìn trừng trừng. Đôi thần nhãn của chàng như sáng rực lên, mở miệng ngạc nhiên nói:

- Đại Kiều Thể Minh...

Thể Minh quay qua Bạch Hoa Lan sứ giả nói:

- Còn đây là Tiểu Kiều Thể Chi.

Thể Chi cũng tháo vuông lụa trắng che dung diện nàng.

Thấy sắc đẹp của hai nàng Thể Chi và Thể Minh, bất cứ một nam nhân nào dù có trái tim bằng đá, bằng sắt cũng phải nhũn ra bởi nét đẹp siêu phàm đó.

Yến Nhi buột miệng nói:

- Không ngờ Nhị Kiều tây hạ là Bạch Hoa Lan sứ giả, tỷ muội chúng tôi thất lễ không biết.

Mẫn Cơ nhìn Thế Lãm:

- Hoàng công tử biết được Nhị Kiều Tây Hạ, quả là nam tài nữ sắc. Mẫn Cơ này chúc mừng công tử... chúc mừng công tử.

Thế Lãm khoát tay:

- Ậy, Mẫn Cơ cô nương đừng khách sáo. Quả thật tại hạ không ngờ được diện ngộ với hồng nhan tri kỷ. Mà hồng nhan tri kỷ lại là Hoa Lan sứ giả.

Chàng bật cười dòn dã, vừa cười vừa nói:

- Giang hồ thật lắm điều bất ngờ... bất ngờ. Thể Minh và Thể Chi đón tại hạ ở đây có chuyện gì?

- Mỗi bước chân của công tử đều có cặp mắt của Hoa Lan sứ giả dõi theo nên chúng tôi mới đoán được công tử ở đây.

- Nhằm mục đích gì?

Thể Minh quay mặt ra cửa, ôn nhu nói:

- Truy Hình Tướng đã chính thức ra mặt phò trợ Thiên giáo, mục đích của y không ngoài đoạt lại ấn soái. Mà Hoàng công tử biết rồi, ấn soái rất hệ trọng đối với vận mệnh võ lâm.

Hoàng Thế Lãm khoát tay:

- Việc đó của thiên hạ, tại hạ không nhất thiết phải xen vào.

Thể Minh thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Mặc dù ấn soái đã được Bạch Hoa Lan cất ở một nơi an toàn, nhưng lại không thể ra mặt đối đầu với Truy Hình Tướng. Không ra mặt đối đầu thì chẳng mấy chốc Truy Hình Tướng sẽ lần ra chân diện mục của Bạch Hoa Lan. Điều đó bất lợi cho Bạch Hoa Lan vô cùng.

- Bất lợi như thế nào?

- Ấn soái sẽ được đưa trở lại cấm cung, và chẳng mấy chốc sẽ nằm gọn trong tay Giáo chủ Thiên giáo. Đại họa sẽ giáng xuống bá tánh, nên Bạch Hoa Lan mới di lịnh cho Thể Minh và Thể Chi cố đón công tử đặng nhờ người hỗ trợ đối phó với Truy Hình Tướng.

Hoàng Thế Lãm nhún mình tỏ thái độ bàng quan:

- Tại hạ chẳng biết Truy Hình Tướng là ai thì làm cách nào giúp Bạch Hoa Lan. Với lại bản thân tại hạ không muốn dính đến mọi việc trên giang hồ.

Thể Minh thở dài, quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Hoàng công tử không muốn giúp Bạch Hoa Lan sao lại ra tay giải cứu cho Yến Nhi và Mẫn Cơ.

Mẫn Cơ cúi mặt, lấy tay khép hai vạt xiêm y của mình. Nàng bẽn lẽn nhìn Thế Lãm, nhỏ nhẹ nói:

- Có thể Hoàng công tử thấy người thế cô không thể khoanh tay đứng nhìn.

Thể Minh cười khẩy quay lại Thế Lãm:

- Mẫn Cơ cô nương nói như vậy có đúng với ý của Hoàng huynh không?

Thế Lãm đứng lên chắp tay sau hông thả bước ra cửa:

- Tại hạ có lẽ phải đi tìm Hắc huynh của tại hạ đây.

Thể Chi lắc mình, cản bước Thế Lãm:

- Hoàng huynh, chuyện đến đây chưa kết thúc mà.

Thể Chi vừa nói vừa lấy trong thắt lưng một bức đồ họa vẽ phong cảnh núi non bằng lụa.

Nét vẽ vô cùng sắc sảo chìa đến trước mặt Hoàng Thế Lãm:

- Hoàng huynh biết bức bích họa này chứ, và chắc cũng biết luôn cả giá trị của nó.

Thế Lãm nhìn lướt qua bức bích họa của Thể Chi. Chàng gật đầu nói luôn:

- Biết, biết. Đây là bản đồ dẫn đến kho tàng liên thành.

Thể Chi mỉm cười:

- Nếu như Hoàng huynh giúp Bạch Hoa Lan đối phó với Truy Hình Tướng thì kho tàng này sẽ thuộc về huynh.

Hoàng Thế Lãm xoay tay:

- Thế à? Được, được. Tại hạ nhận lời.

- Hoàng huynh nhận lời?

Thế Lãm gật đầu luôn:

- Tất nhiên phải nhận lời rồi. Thế Lãm này không thể nào làm ngơ trước kho tàng vô giá.

Thể Chi trao bức họa đồ qua tay Hoàng Thế Lãm:

- Huynh hãy nhận lấy.

- Cô nương tin tại hạ?

Thể Minh bước đến đối mặt với Thế Lãm:

- Tỷ muội chúng ta đã tin, Bạch Hoa Lan cũng tin Hoàng huynh không phải là kẻ hai lời.

- Thế thì tại hạ sẽ cố gắng hết mình.

Thể Minh quay lại Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Du Môn tạm thời ẩn mặt để tránh họa sự cho Bạch Hoa Lan. Nhứt thời nhị vị đưa Hoàng huynh về Tổng đàn Tụ Nghĩa bang gặp Bang chủ Đính Gia Lộc, bàn tính kế hoạch.

Thể Minh vừa nói vừa rút một tấm kim bài khắc đóa hoa Lan vô cùng tinh xảo đưa đến trước mặt Yến Nhi và Mẫn Cơ. Nàng nghiêm giọng nói:

- Thấy vật như thấy người...

Yến Nhi và Mẫn Cơ gật đầu.

Thể Minh nói tiếp:

- Về Tụ Nghĩa đường, nhị vị không được thố lộ cho bất cứ ai biết về thân phận Hoàng huynh, Bạch Hoa Lan không thể tin được trong chúng ta không có ẩn nhân của Thiên giáo.

Mẫn Cơ gật đầu:

- Chúng tôi hiểu.

Thể Minh quay sang Hoàng Thế Lãm:

- Hoàng công tử, chúng ta lên đường chứ?

- Tại hạ chẳng thích ở lại chốn hoang sơ này.

Thể Minh mỉm cười nói với Yến Nhi:

- Tôi biết tính ý của Hoàng công tử. Những chốn hoang sơ điêu tàn không thể cầm được chân chàng lãng tử của chúng ta. Có đúng như vậy không?

Thế Lãm nhún vai:

- Ở đâu cũng vậy thôi, nhưng tại hạ không phải thuộc hạng người thích cảnh cô tịch.

Thế Lãm nhìn Thể Chi:

- Cô nương đồng ý với tại hạ chứ?

- Mỗi người có một ý niệm khác nhau. Cách hành xử khác nhau.

Hoàng Thế Lãm nhếch mép:

- Thể Chi cô nương tự khắc khe với mình.

Chàng quay lại Mẫn Cơ:

- Nhị vị cô nương, chúng ta lên đường chứ. Tại hạ thiết nghĩ Tứ linh chủ đã đi xa rồi và không rảnh thời gian lần theo dấu vết của tại hạ đâu.

Quay lại Thể Minh, chàng nói tiếp:

- Chúng ta hành sự còn tùy vào lối hành xử của người khác, nên có thể đúng, và có thể sai. Tuy nhiên ba vị cũng nên cẩn trọng.

- Đối mặt với Thiên giáo, không cẩn trọng không được.

Thế Lãm nhún vai thả bước ra cửa.

Chàng chợt quay lại nói với Mẫn Cơ:

- Tại hạ nói chẳng khi nào sai cả, vừa nhắc đến Thiên giáo thì Thiên giáo đã có mặt rồi. Ái chà, lại một phen tại hạ phải múa máy tay chân.

Nghe Thế Lãm nói, Mẫn Cơ và Yến Nhi đoán đã có sự biến bên ngoài tòa trang viện này.

Hai nàng đồng loạt đưa mắt nhìn qua Thể Minh và Thể Chi để hội ý.

Thể Minh và Thể Chi che lại dung diện của mình bằng vuông lụa trắng.

Thể Minh nói:

- Chúng tôi ở lại không tiện...

Hướng về Thế Lãm, Thể Minh nói tiếp:

- Hoàng công tử, có một điều tôi chưa nói ra. Trong Thiên giáo vẫn có người của Tụ Nghĩa đường, người đó là ai chỉ có Bạch Hoa Lan biết mà thôi.

Thế Lãm nhún vai:

- Thật là rắc rối, nhưng nếu y có bản lĩnh làm nội gián trong Thiên giáo thì bản lĩnh không tầm thường rồi.

Thể Minh gật đầu.

Thể Minh và Thể Chi liếc mắt hội ý với nhau. Cả hai vái chào Mẫn Cơ và Yến Nhi, rồi theo cửa sau băng mình thoát ra khỏi trang viện. Khinh công của họ vô cùng cao thâm, nên sự ra đi của họ khiến bọn môn hạ Thiên giáo chẳng có chút động tịnh phản ứng gì.

Thế Lãm nhìn theo hướng Thể Minh và Thể Chi thoát đi, nhún vai nói:

- Bản lĩnh của Nhị Kiều Giang Đông quả là có khác với hạng nữ nhi tầm thường. Bạch Hoa Lan có một đội sứ giả như hai nàng vừa rồi thì việc lấy ấn soái trong cấm cung quả là dễ hơn lấy đồ trong túi mình.

Chàng chỉ luôn cửa sau mà Thể Minh và Thể Chi vừa thoát đi, nói với Mẫn Cơ và Yến Nhi:

- Nhị vị cô nương có thể dụng Du Hành bộ pháp thoát ra bằng cửa này cũng được.

Chúng ta khỏi bận lòng với cao thủ Thiên giáo.

Thế Lãm vừa dứt lời, từng loạt tên lửa vun vút bắn vào trang viện. Chỉ sau một loạt tên, lửa đã bốc ngùn ngụt.

Mẫn Cơ cau mày:

- Thiên giáo tính thiêu cháy chúng ta?

Thế Lãm cười khảy:

- Chẳng lẽ họ chỉ muốn hâm nóng cô nương?

Chàng chìa tay đến trước mặt Mẫn Cơ:

- Cô nương còn ít quả tạc đạn nào không?

Mẫn Cơ lắc đầu:

- Tôi đã sài hết rồi.

- Hết rồi à?

- Tôi nói hết là hết mà!

Sà nhà đổ sập xuống, chắn luôn cửa hậu như một bó đuốc khổng lồ cắt ngang đường rút lui của ba người.

Thế Lãm nhún vai:

- Cửa sau bịt bít rồi, đành đi cửa trước.

Hoàng Thế Lãm vừa nói vừa cởi tấm áo choàng bên ngoài, đưa đến trước mặt ngắm nghía, thở dài một tiếng:

- Ái chà...

Chàng quay lại Mẫn Cơ và Yến Nhi:

- Tấm áo choàng của tại hạ mỏng quá, có thể không che chắn được những mũi tên bọc đồng, và còn phải dập lửa nữa.

Chàng bước lại bên Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Phiền nhị vị cô nương cho tại hạ mượn luôn hai tấm áo choàng của hai nàng.

Mẫn Cơ và Yến Nhi ngượng chín mặt:

- Ê...

Thế Lãm khoát tay:

- Dĩ biến phải tùng quyền. Hay vì tiểu tiết mà nhị vị muốn chết thui trong tòa trang viện này.

Thế Lãm chỉ lên sàn nhà ngang:

- Cây sà ngang này mà sập xuống nữa, xem như tại hạ và nhị vị cô nương hết đời.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ không ngoa ngôn. Nhị vị cô nương nhìn vẻ ngoài không thua những trang tuyệt sắc giai nhân thành Kim Lăng, thế thì cần gì phải giấu những nét kiến tạo của ông trời chứ.

Biết đâu chính điều đó khiến cho bọn cung thủ Thiên giáo ngẩn ngơ mà không nỡ buông tên.

Thế Lãm vừa nói vừa hóm hỉnh nhìn Mẫn Cơ và Yến Nhi.

Không còn cách nào khác, Yến Nhi và Mẫn Cơ đành cởi ngoại y trao qua tay chàng, sắc diện bẽn lẽn vô ngần. Thân thể hai nàng chỉ còn bộ nội y che tạm bên trong, không thể giấu hết những đường

nét yêu kiều của thục nữ, cộng với làn da trắng ngần tợ bạch ngọc tràn ngập hấp lực cuốn lấy nhãn quang của nam nhân.

Thế Lãm lẩm nhẩm điều gì đó trong miệng. Mẫn Cơ hỏi:

- Hoàng công tử nói gì vậy.

Chàng lơ đễnh quay lưng:

- Nhị vị hãy theo tại hạ.

- Tôi muốn hỏi công tử vừa nói gì?

- Chúng ta vừa chạy vừa nói cũng không muộn.

Thế Lãm dứt lời băng luôn ra ngoài, Yến Nhi và Mẫn Cơ nhất loạt dụng Du Hình bộ pháp bám theo sát bên chân Thế Lãm. Ba tấm choàng y nhập lại làm một trên tay Thế Lãm như một tấm chắn luôn giương bên tả, lúc che bên hữu. Cả ba người thoáng chốc đã thoát được hai mươi trượng mà chẳng hề thấy có một mũi tên nào được bọn cung thủ bắn ra truy kích.

Thế Lãm quay lại, cười khẩy với Mẫn Cơ và Yến Nhi:

- Quả như dự đoán của tại hạ, bọn cung thủ quá mê mẩn, đến lúc này vẫn chưa định tâm truy kích chúng ta.

Chàng bật cười nói luôn, trong lúc Mẫn Cơ và Yến Nhi sượng sùng đến chín mặt:

- Tại hạ được mãn nhãn, bọn cung thủ cũng như tại hạ.

Mẫn Cơ và Yến Nhi mới vỡ lẽ, Mẫn Cơ thẹn quá, nghiêm giọng nói:

- Hoàng công tử đừng sàm ngôn.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mọng chín của nàng, bất ngờ Thế Lãm đảo bộ, ba tấm choàng y đồng loạt bung ra như những cánh diều khổng lồ che phía hậu.

Hàng loạt những mũi tên xé gió cắm phập vào những tấm choàng y dó.

Thế Lãm thản nhiên nói:

- Giờ bọn chúng mới nhớ đến nhiệm vụ hạ thủ đối phương.

Thế Lãm bật cười dòn, trổ luôn cước tốc băng mình đi. Mẫn Cơ và Yến Nhi cũng là cao thủ Du Môn, nên chẳng hề kém thế lắm. Cả ba thoát khỏi vòng vây cao thủ Thiên giáo khi tiếng cười của Thế

Lãm vẫn còn đọng đâu đó trong không trung.

Thế Lãm vừa chạy vừa nói:

- Hy vọng gã Truy Hình Tướng không có mặt trong nhóm cao thủ Thiên giáo này.

Mẫn Cơ đáp lời chàng:

- Nếu có mặt gã, chúng ta quyết một trận sống còn.

Thế Lãm liếc xéo qua Mẫn Cơ:

- Thật là khó xử.

- Sao khó xử?

- Tại hạ sợ y chỉ biết thộn mặt ra nhìn nhị vị mà thôi. Truy Hình Tướng dù có bản lĩnh nghiêng trời lỡ đất, nhưng nhất thiết cũng không ngoài bản lĩnh một nam nhân.

- Hoàng công tử nói vậy có ý gì.

- Ẩm Thiện tửu anh hùng túy, Mỹ diện đào hoa anh hùng lụy.

Đối với những nàng kỹ nữ thì chẳng biết sao, nhưng với Mẫn Cơ và Yến Nhi lời nói của Hoàng Thế Lãm chẳng khác nào dầu sôi đổ sối lên mặt hai nàng. Vốn đã thẹn thùng vì sự hở hang bất đắc dĩ của mình. Mẫn Cơ và Yến Nhi thoáng chốc nổi giận, nhứt là Mẫn Cơ.

Đang trổ Du Hành bộ pháp sau lưng Hoàng Thế Lãm, nàng bất ngờ tăng cước tốc, trổ luôn cầm nã thủ thộp vào gáy Hoàng Thế Lãm.

Với thế công này, Mẫn Cơ đoán chắc sẽ khống chế được đối phương không cho Thế Lãm trở tay.

Ngọc thủ của nàng chỉ còn cách cái gáy của Thế Lãm khoảng một gang tay thì đã bị chận lại, chỉ một cái xoay người trở bộ tưởng chừng như Thế Lãm chỉ tình cờ vô ý mà thôi.

Nhưng ngọn trảo công xuất kỳ đánh ra đã bị Thế Lãm gạt ngang, vô hình trung Mẫn Cơ không kịp trở bộ đâm sầm vào khoảng chàng.

Thế Lãm choàng tay đỡ lấy tiểu yêu của nàng, khẽ nói:

- Mẫn cô nương cảm kích lời nói của tại hạ à...

Thế Lãm vừa nói vừa hôn lên trán Mẫn Cơ, rồi nói tiếp:

- Tại hạ không ngại tình cảm của cô nương đâu.

Mẫn Cơ sững sờ đứng ngây người.

Yến Nhi trừng mắt nhìn Thế Lãm. Nàng lắp bắp nói:

- Sao… sao kỳ vậy?

Thế Lãm nhún vai:

- Tỷ tỷ của Yến cô nương để tâm đến tại hạ rồi, đâu có gì là kỳ. Tại hạ thường hay bị nữ nhân để mắt tới.

Mẫn Cơ vùng ra, thối luôn về sau nửa bộ:

- Hoàng công tử đừng ngoa ngôn. Mẫn Cơ này chẳng để ý đến các hạ đâu.

Thế Lãm nheo mày:

- Ái chà, thế thì thật là tại hạ có lỗi. Mẫn cô nương miễn thứ… miễn thứ…

Chàng quay lưng băng mình trổ khinh thuật bỏ đi tiếp. Mẫn Cơ và Yến Nhi nhìn nhau, cả hai không nói nhưng cảm nhận một điều gì đó rất khác thường đang xảy ra trong nội tâm của hai nàng, nhất là Mẫn Cơ.

Cả hai im lặng đồng loạt trổ Du Hành bộ pháp rượt theo Thế Lãm.

Yến Nhi hỏi Mẫn Cơ:

- Tỷ tỷ nhận định gã công tử này thuộc hạng người thế nào?

- Có lẽ y là người tốt.

- Thế mà khi nãy tỷ tỷ toan đánh lén người ta.

- Tỷ tỷ quá giận mà thôi.

Hai nàng mãi đối đáp về Hoàng Thế Lãm mà quên mất trang phục trên người, đến lúc giật mình đã ra đến cái quan, và chẳng thấy tông tích Thế Lãm đâu.

Mẫn Cơ dáo dác nhìn quanh:

- Chết rồi, y đã bỏ chúng ta rồi.

Yến Nhi cũng chẳng khác gì Mẫn Cơ, tỏ vẻ khẩn trương ra mặt.

- Y đang đi cùng với chúng ta, bất ngờ bặt vô âm tích như chui xuống đất. Hay đã bị rơi vào bẫy Thiên giáo rồi?

Nàng nhìn Mẫn Cơ:

- Tỷ tỷ, chúng mình không thể vận y phục này mà chạy quanh tìm y được.

Yến Nhi và Mẫn Cơ còn đang băn khoăn chưa biết tính sao, thì có tiếng ngựa hí xa xa.

Liền sau tiếng ngựa đó, Hắc mã kéo theo một cỗ xe phi nước kiệu về phía hai nàng. Thế Lãm ngồi thản nhiên trên ghế xà ích.

Dừng xe trước mặt Mẫn Cơ và Yến Nhi, Thế Lãm mỉm cười nói:

- Thỉnh nhị vị tiểu thư lên xe, kẻo nam nhân cả Trung Nguyên đều trở thành kẻ dại khờ bởi mỹ sắc giai nhân.

Vào khoang xe rồi, Mẫn Cơ và Yến Nhi mới biết Thế Lãm đã để sẵn hai bộ y phục.

Mẫn Cơ nhú đầu ra nói với chàng:

- Hoàng công tử đã lấy cỗ xe và hai bộ trang phục này ở đâu?

Thế Lãm nhướng mắt:

- Nói ra thật khó vô cùng.

- Làm sao khó?

- Vì tại hạ khó nói.

- Nói cho chúng tôi mà công tử cũng khó nói à?

- Sợ nhị vị cô nương nhảy đổng lên thôi.

- Công tử yên tâm, cũng như lúc nãy, chắc công tử cũng dĩ bất tùng quyền.

Thế Lãm bật cười dòn, rồi mới nói:

- Cô nương đã không khách khí, tại hạ chẳng giấu làm gì. Vốn trước đây tại hạ có đi ngao du sơn thủy khắp cõi Trung Nguyên, từ nam chí bắc, nên có quen biết rất nhiều, nhất là những chủ nhân kỹ viện lâu.

Mẫn Cơ cau mày. Nàng ngờ ngợ có điều gì đó Thế Lãm sắp nói ra mà mình không ngờ được. Nhưng trí tò mò, Mẫn Cơ vẫn ngong ngóng khi Thế Lãm dừng lời. Chờ mãi chàng vẫn chưa nói tiếp, Mẫn Cơ hỏi luôn.

- Sao công tử không nói nữa?

Thế Lãm vỗ vào mông ngựa cho tuấn mã phi nước kiệu, mới quay lại nói với Mẫn Cơ:

- Cỗ xe và mấy bộ xiêm y để trong khoang là của một vị chủ nhân kỹ viện lâu mà tại hạ quen biết cách đây không lâu, y đang trên đường tìm kỹ nữ thì may mắn tại hạ gặp được và mượn tạm để đón nhị vị cô nương.

Thế Lãm vừa dứt lời Mẫn Cơ đã thụt đầu vào trong khoang, mặt nàng như quả gấc chín đỏ.

Thế Lãm bâng quơ nói tiếp:

- Để tránh tai mắt Thiên giáo, nhị vị tiểu thư tạm thời giả trang làm kỳ nữ, còn tại hạ là chủ nhân kỹ viện.

Yến Nhi bật cười khanh khách trong khi Mẫn Cơ đay nghiến:

- Hoàng công tử, các hạ giở trò…

Thế Lãm cắt ngang lời nàng:

- Nếu nhị vị cô nương không muốn phiền toái, chỉ còn cách đó thôi. Dù sao nhị vị cũng đã từng giả trang làm hắc y nhân đoạt tử tù thì giả trang làm kỹ nữ có đáng gì.

Thế Lãm lại vỗ về Hắc mã:

- Hắc huynh, phi nhanh lên nào, kẻo lại không kịp đến Giang Tô trước khi trời tối.

ÂN CỪU KÝ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5:

Tổng đàn Thiên giáo...

T

Tấm liễn sơn son thiếp vàng treo trước cổng tam quan với mái vòm cong vút, hai bên là hai bức tượng sư tử nhe nanh múa vuốt trông thật sống động.

Trước cánh cửa tam quan bốn tên thuộc hạ Thiên giáo, nai nịt gọn gàng, hông mang đại đao sáng ngời đứng như những pho tượng bất động. Trong giang hồ bất cứ một nhân vật võ lâm nào dù thanh danh hay chưa thành danh đều biết đến thế lực của Thiên giáo, mà thiên hạ truyền khẩu với nhau rằng nếu bây giờ võ lâm có tổ chức đại hội Long Hoa bình chọn Minh chủ võ lâm thống nhất quần hùng thì ngoài Giáo chủ Thiên giáo ra, nhứt định không một ai khả thi màng tưởng đến chiếc ngai Minh chủ đó.

Đứng trước cổng tam quan, dù chưa tận mắt thấy cảnh trí bên trong, nhưng sự trang nghiêm từ đôi sư tử cùng với hỏa lò trầm hương lúc nào cũng nghi ngút khói trầm, ai nấy đều ngỡ mình đang đến trước cấm thành Thiên tử mà nảy sinh ý niệm thần phục trước đấng tối thượng của trời đất.

Một đoàn xe thương nhân với những gã bảo tiêu sắc mặt lầm lì tưởng chừng như có thể ăn tươi nuốt sống bất cứ một ai dám vô lễ cản đường từ từ dừng bánh trước cánh cổng tam quan đóng im ỉm.

Tiếng tù và vang lên phía trong Tổng đàn Thiên giáo như một hiệu lệnh khiến bốn tên thuộc nhân đồng loạt đứng nép hai bên.

Két...

Cánh cổng tam quan mở toang, hai gã thuộc nhân trải tấm thảm thêu hoa văn trên nền thảm màu vàng rực từ tòa đại sảnh cung ra đến cỗ xe đầu tiên.

Cùng lúc đó, hai ả thị nữ trên xe bước xuống, căng luôn hai mảnh lụa cũng màu vàng tạo thành một hành lang che khuất tầm mắt những kẻ tò mò. Chỉ trong khoảnh khắc, hai ả thị nữ đã dựng xong hành lang bằng vải lụa đó rồi.

Độ hơn hai chục gã bảo tiêu đứng dọc theo hai bên hành lang vải lụa, ai nấy đều khoác một vẻ mặt lạnh băng như những sát thủ sẵn sàng ra tay nếu bất cứ một nhân vật nào to gan bén mảng đến gần

hành lang độc đạo bằng lụa đó.

Trong hành lang, Giáo chủ Thiên giáo Kha Chấn Bình vận trang phục Giáo chủ thêu hoa văn Thiên Nhân thân hành từ tòa chính sảnh ra đón.

Nếu ai chứng kiến cảnh này không thể tưởng tượng được có một nhân vật khiến Giáo chủ Thiên giáo phải thân hành ra đón bằng đại lễ cung nghinh còn hơn cả Thiên tử xa giá ghé thăm.

Từ trên cỗ xe song mã, một hán nhân vận xích y, tóc xõa trùm kín dung diện, bước xuống, theo hành lang bằng vải lụa tiến thẳng vào trong Tổng đàn Thiên giáo.

Kha Chấn Bình ôm quyền xá một cái, trong khi vị khách nhân chỉ khẽ khoát tay, đưa đến trước mặt Kha Chấn Bình một tấm kim bài thêu hình rồng phượng, rồi nói:

- Tổng tài đến đây theo di ngôn của đấng tối thượng…

- Bổn giáo đã nhận được thư mật của đấng tối thượng, thỉnh Tổng tài vào trong hội kiến.

Khách nhân đi thẳng một mạch vào trong tòa chính sảnh, Kha Chấn Bình bước theo sau chẳng nói một lời. Hai người vào trong tòa chính sảnh thì hành lang cũng được bọn cung nữ cuốn lại. Cánh cổng chắn cửa tam quan cũng được khép lại, có khác chăng lúc ban đầu là có thêm mươi gã đại hán lực lưỡng dàn thành hình cánh cung đứng chắn ngang cửa.

Vào trong tòa chính sảnh, Kha Chấn Bình hối thúc bọn a hầu:

- Dọn tiệc đãi Tổng tài Thái Minh Công.

Cả tòa chính sảnh rộn rịp hẳn lên, và như đã được chuẩn bị chu đáo từ trước, khi vị Tổng tài Thái Minh Công vừa yên vị trên chiếc đôn ngang với Giáo chủ Thiên giáo thì yến tiệc do hai mươi nàng a hầu nhan sắc tuyệt trần cũng được bày ra. Hai mươi nàng a hầu không dọn thức ăn ra bàn mà đặt trên đầu quì mọp dưới chân Kha Chấn Bình và Tổng tài Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công ngoắc một nàng hầu riêng tạo dựng hành lang bằng lụa.

Hiểu ám hiệu của Thái Minh Công, hai nàng thả bước chân uyển chuyển tưởng chừng như chẳng để lại dấu hài trên những phiến đá hoa cương bóng lộn.

Họ đứng ngay sau lưng Thái Minh Công, dùng ngọc thủ chải lại mái tóc đen nhánh của lão.

Hai nàng a hầu như quá thuần thục việc chải tóc nên trông họ như những nghệ nhân đang trau chuốt một báu vật có một không hai trong thế gian. Khi mái tóc đen nhánh được hai nàng a hầu vén lên kết thành hai bím tóc quả đào thì lúc này Giáo chủ Thiên giáo mới thấy được chân diện mục của

Tổng tài Thái Minh Công.

Kha Chấn Bình mặc dù đã nhận được mật thư có Tổng tài Thái Minh Công xa giá đến Tổng đàn của lão, nhưng cũng không ngờ vị Tổng tài lại có bộ mặt trẻ măng như vậy. Nhìn dung diện của vị Tổng tàiThái Minh Công, Kha giáo chủ đoán chừng gã Tổng tài này không ngoài đôi mươi, vừa ngây thơ, vừa dại khờ, duy có cặp mắt sáng quắc, thỉnh thoảng lại lóe lên những nét nham hiểm tột cùng.

Hai nàng a hầu chải tóc xong, liền bưng luôn tượng ngọc chứa nước đội trên đầu một nàng tỳ nữ, cẩn thận rửa hai bàn tay mảnh dẻ của vị Thái Minh Công rồi mới hoành thân đứng hầu hai bên.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười nhìn qua Kha Chấn Bình:

- Đa tạ Giáo chủ đã cung nghinh bổn Tổng quản bằng đại lễ Thiên giáo. Bổn Tổng quản vô cùng bức xúc.

Kha Chấn Bình đáp lời:

- Được Tổng tài Thái Minh Công xa giá xuống tận Tổng đàn bổn giáo đã vinh hạnh lắm rồi. Thiên giáo dù lẫy lừng trong giang hồ từ bắc chí nam, nhưng so với Hoàng tộc đâu đáng gì.

- Khách sáo, khách sáo, Giáo chủ quá khách sáo.

Kha Chấn Bình thoáng cau mày:

- Bổn giáo không hề khách sáo với Tổng tài thái giám.

Thái Minh Công mỉm cười nói:

- Có lẽ Giáo chủ thấy bổn Tổng tài quá trẻ, mặc dù đã được mật thư của đấng tối thượng cũng không phục.

Kha Chấn Bình khách sáo đáp lời:

- Không dám, bổn Giáo chủ đã được biết Tổng tài Thái Minh Công qua mật thư của đấng tối thượng, nhưng cũng hơi ngỡ ngàng chút thôi.

Thái Minh Công bật cười the thé, rồi nói:

- Bổn Tổng quản biết, dù sao Thiên giáo đã thành danh trong giang hồ, nhứt thiên nhứt địa chỉ khuất phục Thiên tử và đấng tối thượng, nhưng nay có thêm Tổng tài này nữa, khiến Giáo chủ có phần bối rối.

Kha Chấn Bình mỉm cười, đáp lời:

- Quả thật lão cũng có bối rối khi thấy chân diện dung của Tổng tài Thái Minh Công.

Thái Minh Công trầm giọng hỏi Kha Chấn Bình:

- Giáo chủ ngỡ đấng tối thượng di ngôn cho lão được diện kiến một Tổng tài Thái Minh Công ngang tuổi lão, nhưng...

Lão Giáo chủ Thiên giáo giả lả nói luôn:

- Nhưng tuổi tác như Tổng tài này mà được đấng tối thượng ưu ái thì bản lĩnh của ngài chắc phải thông thiên hoàn vũ không người thứ hai sánh kịp.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép nói:

- Bổn Tổng quản trẻ lắm à?

Kha Chấn Bình ngạc nhiên khi nghe Thái Minh Công hỏi mình.

Tổng tài Thái Minh Công cười nửa miệng nói tiếp:

- Giáo chủ Thiên giáo coi ở trong giáo chúng có cao nhân nào đắc tụ một trăm năm trui rèn công lực không?

Kha Chấn Bình cau mày:

- Trong giang hồ tìm được một người có đủ trăm năm công lực e chỉ tìm sao giữa ban ngày. Ngay như lão phu đường đường chấp chưởng Thiên giáo cũng chỉ đắc thành sáu mươi năm tu vi khổ luyện.

Kha Chấn Bình nhìn Tổng tài Thái Minh Công:

- Sử học để lại trước đây những bậc kỳ nhân ẩn sĩ đạt thành trăm năm công lực nguyên khí có thể đạt đến cảnh giới hư vô, di hình bất hoại chỉ có chín mươi bảy vị Kim thân la hán, nhưng những vị đó chỉ có trong sử học võ công mà thôi, còn di thân của họ ở đâu giờ cũng chẳng còn một ai biết.

- Ngoài chín mươi bảy vị Kim thân La Hán Tây Tạng, còn có Đạt Ma sư tổ, Thiên Thiên Tuế thần tăng, Thiên Ngoại Ma Tôn, Cổn Long Vương, Tứ Đại Thiên Vương của Ngọc Bảo, có thể kể thêm Nhứt Đăng thượng nhân, người cuối cùng...

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép, từ từ xoay ngửa bản thủ xinh xắn của mình.

Cái xoay tay của Tổng tài Thái Minh Công như một động tác bình thường nhưng cả đĩnh rượu nặng mười cân đội trên đầu nàng kỳ nữ từ từ nhấc bổng lên.

Nàng kỳ nữ thấy việc lạ, cố bấu hai tay vào đĩnh rượu, nhưng đĩnh rượu như có thần lực nhấc bổng nàng a hầu lên luôn.

Tổng tài Thái Minh Công đắc ý, mỉm cười rồi nói:

- Bổn Tổng quản mạn phép thưởng thức hảo tửu của Giáo chủ.

Nàng a hầu thất sắc buông hai tay ra, đĩnh rượu không rớt xuống đất mà là đà bay về phía Kha Chấn Bình.

Tổng tài thái giám ôn tồn nói tiếp:

- Tiền chủ hậu khách, thỉnh Giáo chủ.

Mục kích tận mắt thấy nội công hấp lực của Tổng tài Thái Minh Công, Kha Chấn Bình Giáo chủ cứ lỏ mắt nhìn trừng trừng đĩnh rượu như người đang mắc bịnh mộng du.

Tổng tài Thái Minh Công cười khẩy, nói:

- Giáo chủ...

Kha Chấn Bình giật mình như vừa thoát ra khỏi giấc mộng ảo, bao nhiêu ý niệm khinh thường Tổng tài Thái Minh Công bị xua ngay tất cả ra ngoài tâm trí lão, thay vào đó là sự cẩn trọng được hun đúc bởi kinh nghiệm từng trải ngoài giang hồ.

Kha Chấn Bình định tâm từ tốn nói:

- Đa tạ Tổng tài.

Lão vừa nói vừa vận công đến tầng thứ mười hai Huyền Huyền Giáp Công, đôi song thủ chuyển sắc qua màu xám ngoét, từ từ đón lấy đĩnh rượu.

Vừa đón đĩnh rượu, Kha Chấn Bình vừa nghĩ thế nào gã Tổng tài Thái Minh Công cũng thị oai dụng hấp lực kéo đĩnh rượu lại đặng thi thố nội công với lão, nên phải cẩn trọng kẻo bẽ mặt.

Mặc dù ý niệm nghĩ như vậy, nhưng vẻ bề ngoài Kha Chấn Bình vẫn giữ nét ôn nhu của chủ nhân, không tỏ ra có chút khẩn trương.

Bên kia Tổng tài Thái Minh Công chỉ nhẹ điểm một nụ cười trên hai cánh môi mỏng dính.

Nụ cười của gã Tổng tài Thái Minh Công càng khiến ý niệm trong đầu Kha Chấn Bình đoán chắc như đinh đóng cột. Lão dứt khoát thộp song thủ vào đĩnh rượu.

Bản thủ vừa thộp vào đĩnh rượu, Kha Chấn Bình thốt lên một tiếng ngạc nhiên:

- Y...

Lão không ngạc nhiên sao được khi cái đĩnh bằng ngọc thạch bệu rã như bùn, nhanh chóng biến thành những hạt bụi rơi vãi lên trang phục của lão.

Còn rượu trong đĩnh đã đông cứng thành một khối băng trong suốt.

Kha Chấn Bình vô hình trung ôm khối băng lạnh giá đó, lão giật mình bởi khí băng hàn từ khối rượu đóng băng khí, song thủ đã vận Huyền Huyền Giáp phòng bị vẫn bị rát bỏng vì lạnh. Buông khối băng đó thì thất lễ với khách, còn ôm khư khư thì quả là bứt rứt vô cùng, nhưng nhứt thời vẫn chưa tìm cách gì để lão có thể buông tảng băng trong thế giữ thượng phong. Chính vì thế mà Kha Chấn Bình quyết định dụng hết nội gia công lực giữ khối tửu băng trong tay mình, sắc diện của lão chuyển sắc đỏ gay vì không thể giải tỏa được hóa công.

Tổng tài Thái Minh Công tảng lờ như không thấy Giáo chủ Kha Chấn Bình đang cực khổ với tửu băng, phớt lờ nói:

- Bổn Tổng quản rất thích dụng tửu băng, không ngờ được Kha giáo chủ thết đãi tửu băng nội gia tu vi. Bổn Tổng quản bội phục.

Kha Chấn Bình lúng túng vô cùng, nhưng không thể mở lời được và cùng chẳng biết cách chi để rót rượu thết khách. Vạn bất đắc dĩ, Kha Chấn Bình đứng dậy, gượng nói:

- Rượu đã đóng băng, phải dùng nước sôi mới thết được, xin Tổng tài hãy chờ lão.

Kha Chấn Bình dợm bước, Tổng tài Thái Minh Công khoát tay:

- Bổn Tổng quản đâu dám phiền đến Giáo chủ hầu nước sôi, nước sôi khiến tửu băng tan ra đâu có cái vị tửu băng.

Tổng tài Thái Minh Công ra lệnh cho hai nàng a hầu:

- Rót rượu!

- Tuân lệnh!

Hai nàng a hầu của Thái Minh Công thả gót sen đến đón khối tửu băng như đón một đĩnh rượu tầm thường. Thấy hai nàng a hầu của Thái Minh Công đón khối tửu băng bình thản như vậy, Kha Chấn Bình càng rúng động tâm cơ hơn.

Một người dụng chỉ công đục dưới đáy tửu băng khoét thành một cái lỗ vừa phải, rượu từ trong

chảy ra hai cái chén do người kia hứng sẵn.

Rượu đầy chén thì nàng lại bít lỗ lại.

Nàng a hầu thứ hai bưng chén rượu dâng đến tận tay Tổng tài Thái Minh Công và Kha Chấn Bình.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười đón chén rượu, đưa lên miệng uống một hơi hết số rượu trong chén.

Thấy Tổng tài Thái Minh Công uống rượu ngon lành, Kha Chấn Bình cũng giữ thể diện nâng chén rượu lên miệng. Môi lão vừa chạm đến rượu cảm nhận khí lạnh ngùn ngụt, tê cóng cả lưỡi, nhưng không lẽ không uống, đành nghiến răng tọng hết số rượu nuốt trọn, rồi rùng mình một cái.

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu:

- Rượu của Kha giáo chủ quả là ngon, đã lâu bổn Tổng quản mới thưởng thức một chén rượu ngon thế này.

Kha Chấn Bình rối rít ôm quyền:

- Tổng tài quá khen. Thật ra...

Tổng tài Thái Minh Công khoát tay:

- Kha giáo chủ đừng khách sáo, bổn Tổng quản rất đắc ý với đại lễ cung nghinh của Giáo chủ. Bây giờ thì Giáo chủ biết ngoài những nhân vật có một trăm năm công lực mà sử thi đã để lại còn có bổn Tổng quản là người sau cùng.

Kha Chấn Bình nhìn Tổng tài Thái Minh Công:

- Tổng tài đã mở mắt cho lão phu. Lão phu khâm phục vô cùng. Không ngờ Tổng tài còn trẻ tuổi mà nội gia hầu đạt đến cảnh giới vô thượng. Lão phu có gặp kỳ duyên mà trui rèn đến chết cũng không thể so sánh với Tổng tài.

Kha Chấn Bình vừa dứt lời, Tổng tài Thái Minh Công bật cười the thé:

- Ai cha, Kha giáo chủ đoán xem bổn Tổng quản hôm nay được bao nhiêu niên kỷ?

Kha Chấn Bình ngượng nghịu:

- Nếu lão đoán không lầm, Tổng tài bỏ qua.

- Bổn Tổng quản đâu thể bắt bẻ chủ nhân chứ?

- Được, lão phu xin nói. Xem dung diện của Tổng tài, lão đoán năm nay Tổng tài chỉ khoảng hai thập niên là quá rồi.

- Ha... ha... ha... ha... ha... ha... ha...

Tổng tài Thái Minh Công bật ra tràng cười nắc nẻ, các nàng hầu của Thiên giáo bị tiếng cười của Tổng tài Thái Minh Công phá thính nhĩ khiến họ té lăn dưới sàn gạch, đều trợn mắt như những con cá bị mắc cạn, miệng hớp hớp rồi bất tỉnh.

Kha Chấn Bình dù sao cũng có nội gia công lực thượng thừa nên có thể dụng Huyền Huyền Giáp bế thính nhĩ ngăn không cho xung lực thanh âm công phá nên vẫn bình thản, chẳng có biểu hiện gì đã bị nội thương.

Tổng tài Thái Minh Công cắt tràng tiếu ngạo tràn ngập nội khí thanh âm, từ tốn nói:

- Kha giáo chủ quá khách sáo. Nếu bổn Tổng quản nói thật sự sợ Kha giáo chủ vẫn không tin. Bổn Tổng quản đến nay cũng đã ngoài chín mươi niên kỷ rồi.

Kha Chấn Bình há hốc miệng, như vừa nghe một câu nói lộng ngôn của người điên nào đó.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép nói tiếp:

- Thật ra Kha giáo chủ nhìn lầm cũng đúng thôi, bởi chân ngươn của ta là sự hòa hợp Âm Dương nguyên khí tụ thành, nên dung diện ví như Kim cương bất hoại, không thể sớm tàn phai như những người luyện võ công tầm thường.

Kha Chấn Bình nghe Tổng tài Thái Minh Công nói xong liền xá dài một cái, tâm phục khẩu phục, lão mới cất giọng sùng bái tán dương:

- Không ngờ Tổng tài là cao nhân ẩn sĩ, như rồng thiên chỉ trăm năm xuất hiện một lần.

Kha Chấn Bình hậu sinh khả úy, có gì xin Tổng tài miễn chấp... miễn chấp...

Tổng tài Thái Minh Công rời tràng kỷ đỡ lấy Kha Chấn Bình:

- Ậy, Kha giáo chủ đừng khách sáo, đừng khách sáo. Dù sao bổn Tổng quản cũng là khách và chúng ta cùng là người nhà phụng sự đấng tối cao!

- Đa tạ Tổng tài đã có lời.

Kha Chấn Bình lắc quả chuông vàng. Hàng tỳ nữ trên hai mươi người bước vào tòa chính sảnh, lão chỉ bọn tỳ nữ nằm xếp lớp dưới nền nhà phẩy tay một cái rồi nói:

- Dọn dẹp hết, thết đại yến ra.

Bọn cung nữ hối hả khiêng những người ngất xỉu ra ngoài, còn ai còn chút tri thức thì cố gượng lên bước ra ngoài.

Tổng tài Thái Minh Công đón tửu băng trên tay hai nàng hầu của lão rồi ngửa cổ uống một hơi trông thật sảng khoái. Đĩnh tửu băng càng lúc càng nhỏ dần và khi Tổng tài Thái Minh Công ngưng uống thì tửu băng chỉ còn vỏn vẹn như một quả trứng gà trong bản thủ của lão.

Thái Minh Công gật gù:

- Rượu Thiên giáo quả là ngon, bổn Tổng quản đắc ý vô cùng.

Kha Chấn Bình nhìn Thái Minh Công uống tửu băng mà lục phủ ngũ tạng của lão muốn đông lại, lạnh lẽo vô cùng.

Kha Chấn Bình khẳng khái nói luôn:

- Hảo tửu trong Thiên giáo có rất nhiều, để hậu nhân sai nữ nô mang lên phục dịch Tổng tài.

Tổng tài Thái Minh Công khoát tay:

- Ậy, Thiên môn Giáo chủ đừng khách sáo. Bổn Tổng quản sẽ cùng với Giáo chủ đối ẩm về sau. Giờ chúng ta sẽ vào việc chính mà đấng tối thượng đã di ngôn cho bổn Tổng quản đến đây hội kiến với Giáo chủ.

Kha Chấn Bình rối rít:

- Bổn Giáo chủ đang chờ nghe những ý hay của Tổng tài.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch môi tỏ ra một bậc trưởng thượng:

- Giang hồ Trung Nguyên có quá nhiều môn phái, nhưng xem ra chỉ có Thiên giáo của Kha giáo chủ là giáo phái thức thời.

Cười khẩy một tiếng, Thái Minh Công nói tiếp:

- Tổng quản ta đoán chắc một ngày gần đây Kha giáo chủ được sự giúp đỡ của ta và Đấng tối thượng, nhứt định sẽ là người đứng đầu võ lâm Trung Nguyên.

- Kha Chấn Bình này lúc nào cũng ghi nhớ công đức của Đấng tối thượng. Nếu như không được sự ưu ái của người, Kha Chấn Bình này giờ cũng chưa hẳn được yên vị trong Thiên giáo này. Xét về võ công, núi cao còn có núi cao hơn, tỷ như hôm nay Tổng tài đã mở mắt cho tại hạ.

Thái Minh Công nhìn Kha Chấn Bình:

- Đừng! Kha giáo chủ đừng khách sáo như vậy, bổn Tổng quản rất khó hội đàm.

Nhịp những ngón tay lên tay ghế tràng kỷ, Tổng tài Thái Minh Công tằng hắng nói tiếp:

- Việc này rất hệ trọng, liên quan đến vận mệnh võ lâm và...

Thở dài một tiếng, Thái Minh Công từ tốn nói:

- Và bá tánh nữa. Nếu như Kha giáo chủ không hoàn thành di huấn của ta và Đấng tối thượng, tai hại khó lường, sinh mạng khó giữ.

Nghe chất giọng trang trọng của Thái Minh Công, Kha Chấn Bình biết đây là việc hệ trọng vô cùng, dung diện căng thẳng mở lời ôn tồn nói:

- Thỉnh Tổng tài cho biết tường tận mọi việc Thiên giáo phải hành động.

Tổng tài Thái Minh Công tằng hắng nói:

- Thiên giáo phải hạ thủ cho được một người.

- Tổng tài cứ nói, kẻ đó là ai, dù y có ba đầu sáu tay, Kha Chấn Bình này cũng sẽ mang đầu gã về dâng cho Tổng tài. Phải chăng Tổng tài nói là Bạch Hoa Lan.

Tổng tài Thái Minh Công khoát tay, lắc đầu:

- Không phải Bạch Hoa Lan, giết người đó không phải hành sự ngay lúc này. Đấng tối thượng và bổn Tổng quản đã dự trù tất cả rồi. Kha giáo chủ chỉ thực hiện từng bước theo kế hoạch sắp xếp của ta mà thôi. Ngay bây giờ, Kha giáo chủ chọn trong Thiên giáo những tay cao thủ tuyệt luân, có võ công xuất quỷ nhập thần thành lập đội truy sát để hàm thụ võ công của hai cao đồ bổn nhân.

Thái Minh Công chỉ hai nàng a hầu:

- Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh sẽ ở lại đây giúp Kha giáo chủ huấn luyện đội truy sát.

Khi nào cần thiết, thì chúng ta điều động đội truy sát theo di lệnh của ta.

- Tổng tài và Đấng tối thượng lo chu đáo quá, Kha Chấn Bình này chẳng biết nói gì hơn, chỉ biết cúi đầu tuân phục mà thôi.

- Kha giáo chủ lại khách sáo nữa rồi. Trong giang hồ ngoài Thiên giáo ra, bổn Tổng quản và Đấng tối thượng không tin vào bang phái nào cả.

Thái Minh Công ngoắc Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh:

- Hai người ở đây giúp đỡ Kha giáo chủ.

Cả hai đồng ôm quyền xá dài:

- Tuân lệnh Tổng tài.

Thái Minh Công quay lại Kha Chấn Bình:

- Kha giáo chủ nhớ chăm lo chu đáo cho họ.

Kha Chấn Bình rối rít:

- Tổng tài đừng lo, Kha Chấn Bình này sẽ lo chu toàn cho nhị vị cô nương.

Thái Minh Công mỉm cười:

- Có Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh, Thiên giáo của Kha giáo chủ như rồng mọc cánh, vẫy vùng trong thiên hạ không còn e dè một ai nữa.

Kha Chấn Bình phấn chấn ra mặt. Lão ngập ngừng một lúc mới trang trọng mở lời hỏi Tổng tài Thái Minh Công:

- Tổng tài có thể nói cho hạ nhân biết một điều để giải tỏa bao thắc mắc bấy lâu nay?

- Điều gì?

- Hạ nhân muốn hỏi... muốn hỏi có phải Tổng tài chính là Truy Hình Tướng của Đấng tối thượng không?

Thái Minh Công ngửa mặt cười sằng sặc, tràng cười của y tiềm ẩn một nội gia công phu không thể nào tưởng tượng được. Âm thanh khí âm như kết thành những tiếng sấm trời ngắt đoạn xoay vòng trong đại sảnh mà Kha Chấn Bình ngỡ nó sắp làm đổ sập cả tòa nhà kiên cố của Thiên giáo.

Cắt tràng cười đó, Thái Minh Công nghiêm giọng nói:

- Khi nào ấn soái trở về với Đấng tối thượng, Kha giáo chủ mới biết Truy Hình Tướng là ai.

- Vậy Hoàng Thế Lãm không phải là Truy Hình Tướng sao?

- Việc chưa đến, Kha giáo chủ đừng hỏi.

Tổng tài Thái Minh Công bước xuống tràng kỷ:

- Bổn Tổng quản muốn được khuây khỏa một chút, Kha giáo chủ chắc không nề hà.

Kha Chấn Bình rối rít hắn lên:

- Không, không! Trong Tổng đàn Thiên giáo có hoa viên, so với nơi cung nội thì chẳng bằng, nhưng so với ngoài giang hồ thì không có nơi nào sánh bằng. Thỉnh Tổng tài ngao lâm để khuây khỏa.

- Đa tạ Kha giáo chủ đã vì bổn nhân!

Chương 6:

Kha Chấn Bình hướng dẫn Tổng tài Thái Minh Công rời tòa chính sảnh Thiên giáo đi theo một con đường rải sỏi, hai bên dọc theo con đường đó được trồng những bụi hoa cẩm chướng với những đóa hoa ửng màu tím thẫm.

K

Đang đi song hành với Kha Chấn Bình, Tổng tài Thái Minh Công bất ngờ cúi xuống ngắt hai đóa hoa cẩm chướng ghim lên hai búi tóc mình. Thấy hành động biến thái của gã, Kha Chấn Bình nghĩ đây là một con người dị nhân không thể lường được, gã là nam nhân, lại mặt hoa da phấn, tuổi tác ngoài chín thập niên kỷ thật là khó lường được tâm ý bên trong.

Kha Chấn Bình liếc trộm Tổng tài Thái Minh Công, thấy hai đóa cẩm chướng ẩn tàng trên hai búi tóc trông như những nàng thôn nữ đang làm duyên, lão muốn bật cười, nhưng đã kịp vận công để nén lại. Kha Chấn Bình nghĩ thầm, với những con người biến thái này, tính tình nhất định càn rỡ, mình không thể sơ suất mà mang họa vào thân, huống chi lúc này.

Hai người đi đến nhà Thủy Tạ. Trong nhà Thủy Tạ đã bày sẵn yến tiệc và hảo tửu.

Kha Chấn Bình mời Thái Minh Công an vị, và cũng như thường lệ, Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh đứng hai bên gã Thái Minh Công.

Kha Chấn Bình rót rượu ra chén mời Thái Minh Công.

- Thỉnh Tổng tài thưởng thức hảo tửu và xem mỹ nhân ngư.

Chờ cho Thái Minh Công đón chén rượu uống xong, Kha Chấn Bình mới tự rót rượu vào chén mình và nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn, vỗ tay ba lần:

- Thỉnh mời Tổng tài thưởng ngoạn.

Theo hướng tay chỉ của Kha Chấn Bình, một đoàn mỹ nữ như từ trong hòn giả sơn giữa đại hồ, tất cả đều khỏa thân ngỡ như những nàng tiên nữ dưới long cung từ từ thả những gót sen bước xuống mặt nước.

Ngồi trong nhà Thủy Tạ, thưởng thức rượu ngon, lại được chiêm ngưỡng mỹ nữ vẫy vùng trong

làn nước trong vắt để phô diễn những thân hình hoàn mỹ thì bất cứ nam nhân nào cũng không thể dằn được ngọn lửa tà dục dấy động trong lòng.

Quả như Kha Chấn Bình giới thiệu, tám nàng mỹ nữ như những mỹ nhân ngư trong liêu trai chí dị, lúc mất dạng trong làn nước trong, lúc nhô lên, động tác của họ như hòa quyện vào tiếng u u từ ngọn giả sơn phát ra. Thỉnh thoảng tám nàng mỹ nhân ngư lại lượn lờ quanh nhà Thủy Tạ để phô diễn tất cả đường nét tuyệt mỹ mà tạo hóa đã ban cho họ.

Kha Chấn Bình liếc trộm Tổng tài Thái Minh Công, ý niệm thầm kín của lão đoán chắc rằng Thái Minh Công rất thỏa dạ với cảnh trí mê ly này. Nhưng Kha Chấn Bình vừa liếc qua đã tỏ vẻ bất an khi nhận ra đôi mắt sáng ngời của vị Tổng tài Thái Minh Công đang chiếu vào lão.

Kha Chấn Bình hồi hộp lên tiếng:

- Tổng tài có điều gì không được vui với Kha hạ nhân?

Ánh mắt của Tổng tài Thái Minh Công dịu hẳn lại, gã cất tiếng nghe tưởng chừng như có lưỡi đoản đao vô hình đang kề mũi vào yết hầu Kha Chấn Bình:

- Giáo chủ còn trò gì nữa mà thi thố những nàng này ra trước mặt bổn nhân. Hay Giáo chủ có ý khinh thị ta chăng?

Thái Minh Công thở dài một tiếng.

Kha Chấn Bình nghe tiếng thở dài não nề của vị Tổng tài Thái Minh Công mà ngỡ như tiếng thở dài của gã hóa thành bếp than hồng đốt ngay dưới chân lão.

Kha Chấn Bình liền ôm quyền xá dài một cái:

- Tổng tài miễn thứ, miễn thứ, Kha hạ nhân không có ý xem thường Tổng tài. Các nàng vũ nhân của hạ nhân đã khiến cho Tổng tài không được vui, hạ nhân sẽ trừng trị chúng.

Kha Chấn Bình vừa nói vừa gọi tám nàng mỹ nữ lội đến quanh nhà Thủy Tạ.

Chờ cho tám nàng kia quây quần như bầy tiên cá háo hức chờ đợi sự ban thưởng của Giáo chủ Thiên giáo thì Kha Chấn Bình thét lớn một tiếng:

- Lũ ngươi dám làm Tổng tài mất vui.

Cùng với lời cảnh báo đó, bất thần Kha Chấn Bình thi triển Huyền Huyền Giáp, liên hoàn phóng ra tám ngọn chỉ công vô hình, vô sắc điểm thẳng vào tam tinh những nàng vũ nữ đó.

Tám ngọn chỉ công sắc như bảo đao bảo kiếm của Kha Chấn Bình phát xuất đột ngột, chẳng khác

nào tám mũi lao đâm thẳng vào tam tinh các nàng vũ nữ. Cả mặt nước đại hồ dậy sóng bởi những cái dẫy dụa của những nàng vũ công, máu loang đỏ cả mặt hồ, và những tấm thân kiều diễm từ từ chìm xuống như những miếng mồi ngon lọt vào miệng con quái vật chẳng mấy chốc đã mất tăm.

Tổng tài Thái Minh Công ngửa mặt cười khăng khắc, xem ra vô cùng đắc ý.

Kha Chấn Bình thấy lão Thái Minh Công cười mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Kha Chấn Bình nói:

- Để Kha hạ nhân sai bọn vũ nô khác trình diễn vũ khúc cho Tổng tài thưởng lãm.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười:

- Bổn nhân sợ Kha giáo chủ lại phải đóng vai ngư phủ đâm cá, và chẳng bao lâu trong Thiên giáo chẳng còn một tên vũ nữ nào để phục thị cho Giáo chủ.

Kha Chấn Bình lắc đầu:

- Có giết hết lũ vũ nữ hạ nhân mà Tổng tài được vui vẻ, thì bổn giáo cũng sẵn sàng.

- Kha giáo chủ khách khí quá...

Chu Cẩm Ngọc nhép miệng truyền âm nhập mật nói vào tai Kha Chấn Bình. Mặc dù nàng đã truyền âm nhập mật nhưng Thái Minh Công vẫn nghe được những lời của nnàng, ngước mặt nhìn lên cất tiếng bằng chất giọng nửa đùa nửa thật.

- Ê... các ngươi dám giở áo sư phụ mình à?

Chu Cẩm Ngọc gục mặt xuống.

Kha Chấn Bình vội đỡ lời cho Chu Cẩm Ngọc:

- Xin Tổng tài bớt giận, tất cả do tại hạ mà thôi.

- Hà... Hà... Ta quở trách vậy chớ không nỡ mạnh tay với cao đồ của mình đâu.

Kha Chấn Bình nghe Thái Minh Công nói mà như mở cờ trong bụng liền hối hả nói luôn:

- Tại hạ sẽ lệnh cho thuộc nhân Thiên giáo phục vụ Tổng tài.

Kha Chấn Bình dứt lời, đột ngột cả bầu trời xám xịt lại, liền theo đó có tiếng kêu quác quác của giống chim hạc, một giống đại hạc thuộc miền Tây Cương, trăm năm mới xuất hiện một lần.

Nghe tiếng hạc lạ kỳ, Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh băng luôn ra ngoài, cả hai cùng vận công để phòng bị.

Cả hai vừa thoát ra khỏi nhà Thủy Tạ, thì Bạch Hoa Lan đã xuất hiện. Vẫn trang phục bạch y nhìn như một xác ướp, Bạch Hoa Lan trổ khinh thuật Du Hành bộ pháp của Du Môn.

Nhưng so thân pháp Bạch Hoa Lan với Yến Nhi và Mẫn Cơ thì rõ là Bạch Hoa Lan cao thâm hơn gấp bội phần.

Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh vừa tính giở tuyệt công thì Bạch Hoa Lan đã lướt qua mặt họ rồi, và chỉ nhoáng một cái hai đạo bạch quang sáng ngời bắn xẹt ra nhanh không thể tưởng.

Đạo bạch quang đã nhanh nhưng vẫn không thể khiến Thái Minh Công tỏ ra có chút bấn loạn, ngược lại Kha Chấn Bình đã chồm lên trổ cầm nã thủ pháp chộp lấy hai đạo bạch quang đó.

Cầm nã thủ pháp của lão chưa chạm đến hai đạo bạch quang thì chúng đã nhẹ nhàng đáp xuống lòng bàn thủ Thái Minh Công, hóa ra đó là hai đóa hoa lan bình thường.

Bạch Hoa Lan chậm bước một chút thì Thái Minh Công cười khẩy giương hữu thủ về phía đối phương.

Từ tâm trung bản thủ của gã, hai đạo thanh quang xoáy tròn như trôn ốc cuồn cuộn phóng ra, ngỡ như một dòng xoáy chực kéo Bạch Hoa Lan về phía nhà Thủy Tạ.

Mục kích tận mắt thấy thần công quái dị của Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan xoay nửa bộ thét lớn một tiếng tống ngược trở lại hai đạo kình âm nhu vô thanh vô ảnh.

Đạo kình của Bạch Hoa Lan tợ như một chiếc lưới tơ nhện bùng nhùng đón hai đạo xoáy thanh quang phát ra những âm thanh bình bịch như người đó nện đá vào mớ bòng bong.

Thái Minh Công cười nửa mép nói:

- Bạch Hoa Lan, ngươi khá lắm!

Vừa nói Thái Minh Công vừa vận chuyển nguyên âm dương hỗ lực gia tăng vào hai đạo thanh quang xoáy ốc, chuyển hóa thành hai đạo kiếm khí càn khôn.

Chát... ầm... ầm...

Những tiếng nổ kinh thiên động địa xáo trộn cả không gian yên tĩnh của khu hoa viên bị xáo trộn hẳn lên.

Bạch Hoa Lan chới với, rồi thân ảnh bị nhấc bổng lên quẳng luôn xuống đại hồ.

Kha Chấn Bình toan phi thân rời chỗ đứng để truy bức Bạch Hoa Lan, thì tiếng chim hạc lại rít lên. Cả bầu trời tối sầm lại kèm theo kình phong vần vũ thổi tung cả nóc tòa nhà Thủy Tạ.

Bầu trời rực sáng trở lại thì chim hạc đã quắp Bạch Hoa Lan bay vút lên bầu trời cao thẳm rồi. Chẳng mấy chốc bóng chim hạc biến mất cuối chân trời.

Tổng tài Thái Minh Công đanh mặt, cầm luôn hai đóa lan trắng phóng xuống mặt bàn đá hoa cương.

Phập...

Hai đóa lan mảnh dẻ chỉ biết khoe sắc, mơn man với gió đùa thế mà trong tay Tổng tài Thái Minh Công, chúng vẫn có thể ghim thủng mặt bàn đá.

Tổng tài Thái Minh Công gằn giọng:

- Bạch Hoa Lan dám hỗn xược hí lộng trước mặt Tổng quản ta.

Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh từ ngoài chạy vào quỳ phục dưới chân Thái Minh Công:

- Sư phụ tha tội cho nhị xà đã không cảnh giới để đối phương tập kích bất ngờ.

Kha Chấn Bình cũng vội ôm quyền xá dài.

- Thiên giáo bất tài để Bạch Hoa Lan hí lộng trước mặt Tổng tài, xin người miễn thứ.

Nhưng dù sao Bạch Hoa Lan cũng đã nhận được một bài học, sau này Bạch Hoa Lan sẽ không dám đối mặt với Thái Minh Công nữa đâu.

Không màng đến lời nói khách sáo của Kha Chấn Bình, Tổng tài Thái Minh Công nhìn Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh:

- Hai người đứng lên đi.

Thái Minh Công chờ cho hai nàng a hầu đứng lên mới gỡ hai đóa lan ghim trên thạch bàn.

Gã chìa hai đóa hoa đó cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh:

- Ta gởi hai đóa hoa này tặng cho người bị truy sát.

Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh đón hai đóa lan hoa, lí nhí nói:

- Tuân lệnh sư phụ.

Quay lại Kha Chấn Bình gã nói:

- Thiên giáo của Giáo chủ dù canh phòng nghiêm mật, nhưng Bạch Hoa Lan vẫn có thể vào hậu viện đột kích, chứng tỏ bản lĩnh của Bạch Hoa Lan không phải tầm thường, thứ hai có thể trong Thiên giáo có địch nhân trà trộn nên Bạch Hoa Lan mới biết sự xuất hiện của bổn Tổng tài ở đây, Giáo chủ nên cẩn trọng.

Kha Chấn Bình gật đầu:

- Lời chỉ bảo của Tổng tài, hạ nhân xin ghi nhận, nhứt định sẽ truy ra kẻ phản phúc, hành xử trước mặt Tổng tài. Theo suy luận của hạ nhân, chắc chắn bọn địch nhân chính thị là Tụ Nghĩa đường của Tụ Nghĩa bang chủ Đỉnh Gia Lộc. Nếu bây giờ Tổng tài ra lệnh, hạ nhân sẽ huy động tất cả giáo chúng đến Giang Tô hỏi tội Đỉnh Gia Lộc.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt khoát tay:

- Không được, không được, rút dây động rừng, và làm như vậy càng bất lợi cho ta và Đấng tối thượng. Tạm thời Giáo chủ cứ y theo di huấn của bổn Tổng quản lập đội truy sát.

Còn hành sự sắp tới như thế nào, sẽ có mật thư cho Giáo chủ.

- Hạ nhân tuân chỉ dụ của Tổng tài.

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu tỏ vẻ hài lòng:

- Bổn Tổng quản tạm thời lùi gót, Giáo chủ bảo trọng.

Y quay lại Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh:

- Hai người ở lại giúp đỡ Thiên giáo.

- Tuân lệnh sư phụ.

- Nhớ không được để lộ chân tướng Truy Hình Tướng khi chưa cần thiết.

- Đệ tử nhớ lời dặn của sư môn.

- Tốt lắm.

Quay lại Kha Chấn Bình, Tổng tài Thái Minh Công vỗ vai lão giả lả nói:

- Bổn Tổng tài nghe trong trướng của Giáo chủ có Tứ linh chủ võ công quảng đại, có thể để cho bọn người đó hợp sức với Nhị vị cao đồ của ta mà lập đội truy sát.

- Hạ nhân rất sẵn sàng.

- Thôi, chỉ bấy nhiêu đó thôi, bổn Tổng tài cáo biệt.

Thái Minh Công vừa nói vừa rời bước ra khỏi nhà Thủy Tạ, Kha Chấn Bình và Chu Cẩm Ngọc cùng Hà Tú Anh nối gót theo sau.

Kha Chấn Bình vừa đi vừa nói:

- Tổng tài Thái Minh Công hôm nay đến Thiên giáo mà hạ nhân đón tiếp không được chu đáo lắm, mong Tổng tài bỏ qua.

- Ậy, Giáo chủ đừng nói vậy, bổn Tổng tài rất hài lòng.

Bất ngờ Tổng tài Thái Minh Công dừng bước đột ngột. Kha Chấn Bình chột dạ hỏi:

- Tổng tài có điều gì à?

Đôi mắt sáng ngời của Tổng tài Thái Minh Công sáng rực từ từ nhìn thẳng vào một điểm ngay bên bờ đại hồ cạnh một phiến đá. Gã chỉ tay về hướng đó ra lệnh cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh:

- Hai ngươi đến đó coi là cái gì.

Chu Cẩm Ngọc lắc vai băng lại chỗ Thái Minh Công vừa chỉ. Nàng cúi xuống nhặt lên một chiếc túi phấn bằng vải lụa thêu hoa văn rất tao nhã, rồi phi thân trở lại.

Chu Cẩm Ngọc trao túi phấn cho Thái Minh Công. Gã ngắm nhìn túi phấn hoa, cau mày lẩm nhẩm nói:

- Tung tích của Bạch Hoa Lan sẽ bị ta truy ra thôi.

Trao lại túi phấn cho Hà Tú Anh:

- Ngươi biết làm gì với túi phấn của Bạch Hoa Lan chứ? Theo như mật báo của ta cho biết, trong giang hồ có nhiều Bạch Hoa Lan, nhưng Bạch Hoa Lan thật không khi nào xuất hiện, có thể đây là chứng tích duy nhất dẫn đến Bạch Hoa Lan. Hãy trao túi phấn này cho người cần nó.

- Tuân lệnh sư phụ!

- Các người hãy bảo trọng.

Chương 7:

Cỗ xe vừa dừng bánh, Yến Nhi thò đầu ra nhìn. Nàng phát hiện ngay tấm liễn với hai hàng chữ thảo viết cầu kỳ.

C

“Giai nhân đối tửu mê hồn khách

Anh hùng diện ngộ Nguyệt Tình lầu.”

Nàng chưa kịp hỏi Hoàng Thế Lãm đây là đâu thì cửa xe đã được hai nàng kỹ nữ mở ra.

Hoàng Thế Lãm đứng ngay bên cạnh hai nàng kỹ nữ đó, nhoẻn miệng cười, nói với Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Thỉnh nhị vị tiểu thư xuống xe!

Mẫn Cơ cau mày nhìn chăm chăm vào tấm bảng sơn son thiếp vàng khắc ba chữ nổi trên các nền trăng khuyết.

“Nguyệt Tình lầu”

Thấy Yến Nhi và Mẫn Cơ lưỡng lự, Hoàng Thế Lãm hối thúc luôn:

- Nhị vị tiểu thư tính ngồi mãi trên xe à?

Mẫn Cơ nhìn qua Yến Nhi rồi mới chịu bước xuống. Yến Nhi theo chân nàng.

Hai nàng kỹ nữ nép qua bên nhường đường cho Yến Nhi và Mẫn Cơ. Một người nhỏ nhẹ nói:

- Thỉnh nhị vị tiểu thư vào trong lầu.

Nàng kỹ nữ vừa nói vừa liếc trộm Hoàng Thế Lãm với con mắt lấm lét pha trộn những tia nhãn quang bất nhẫn.

Yến Nhi bước đến cạnh bên Thế Lãm:

- Hoàng công tử sao lại chọn chốn này nghỉ chân. Nơi đây không tiện cho tỷ muội chúng tôi dừng

chân.

Thế Lãm nhún vai, đáp lời nàng:

- Ậy, rồi nhị vị cô nương sẽ hiểu lý do vì sao tại hạ dừng ngựa chốn này.

Chàng nắm tay Yến Nhi và Mẫn Cơ tiến luôn vào tòa Nguyệt Tình lầu. Hai nàng vốn đã thay trang phục kỳ nữ, trang phục kỳ nữ lại được may bằng loại lụa trong suốt, dưới ngọn hoa đăng khổng lồ hình trăng lưỡi liềm, ánh sáng tỏa ra như xuyên thấu qua lớp vai mỏng tanh đó, những đường nét của thân thể Yến Nhi lẫn Mẫn Cơ ẩn hiện trông thật là khêu gợi đến độ khiếm nhã.

Mẫn Cơ cau mày, gắt gỏng nói với Hoàng Thế Lãm:

- Hoàng công tử không còn chỗ nào khác hay sao, một cổ miếu hoang nào đó cũng được, chứ không nhất thiết phải đưa tỷ muội chúng tôi vào nguyệt lầu.

Thế Lãm buông tay Mẫn Cơ và Yến Nhi, quay sang hóm hỉnh nhìn Mẫn Cơ:

- Tại hạ có cố tật không khi nào chịu trú ngụ trong cổ miếu hay hoang trại, mà chỉ thích trú trong kỹ viện mà thôi.

Chàng đảo nhãn nhìn qua một lượt, tất cả bọn khách nhân có mặt tại kỹ viện, mỉm cười nói:

- Ái cha, xem chừng so với các nàng kỹ nữ ở đây, Mẫn cô nương và Yến cô nương xinh xắn hơn bội phần nên bọn khách nhân đang chú tâm nhìn hai nàng.

Yến Nhi ngượng chín mặt, trong khi Mẫn Cơ thì sa sầm sắc diện. Nàng gắt giọng nghiêm lạnh:

- Tỷ muội chúng tôi không phải hạng kỹ nữa lăng loàn.

Thế Lãm lắc đầu nói:

- Tại hạ lỡ lời. Nhị vị miễn thứ. Ái chà, với trang phục của nhị vị quả là khó lòng khiến cho bọn khách nhân không hiểu lầm. Nhưng không sao, người xưa có nói, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Yến Nhi ngước lên nhìn Thế Lãm:

- Tại sao Hoàng công tử đưa tỷ muội chúng tôi vào đây.

- Cô nương không thấy à, Hắc huynh của chúng tôi đã mệt rồi phải cho nghỉ ngơi chứ.

Từ đây đến Giang Tô không dưới hai trăm dặm nên tại hạ muốn nghỉ qua đêm tại đây.

Thế Lãm vừa dứt lời thì có hai gã khách nhân vận thường y bằng lụa gấm, lưng đeo túi gấm căng phồng, chứng tỏ họ là những thương nhân tài phú thành đạt.

Cả hai tiến thẳng đến Hoàng Thế Lãm, ôm quyền xá, một người nói:

- Tại hạ là thương gia đại phú Hào Thi Kiệt, còn đây là bằng hữu Trương Hảo. Hai chúng tôi thỉnh ba vị đến bàn dự yến.

Thế Lãm gật đầu xá lại:

- Ậy, nhị vị huynh đài thật tốt bụng. Tại hạ không thể từ chối.

Thế Lãm vừa nói vừa nắm tay Yến Nhi, Mẫn Cơ theo luôn Thi Kiệt và Trương Hảo đến bàn của họ.

Thi Kiệt mỉm cười ngoắc tiểu nhị.

Gã tiểu nhị Nguyệt Tình lầu nhanh nhẩu tiến đến bên bàn Thi Kiệt, cất giọng chào mời nói luôn:

- Đại gia cần gì?

Thi Kiệt đặt tay lên vai gã:

- Đại gia phiền tiểu nhị dọn cho một đại yến phía sau hậu điện Nguyệt cung thết đãi vị bằng hữu và nhị vị tiểu thư đây.

Mẫn Cơ toan cất tiếng thì Thế Lãm đã cướp lời nàng:

- Huynh đài thật là hào phóng... thật là hào phóng.

Chàng nhìn gã tiểu nhị:

- Ngươi dẫn chúng ta đến Nguyệt tiểu lầu đi.

- Y... Hoàng đại gia. Nãy giờ tôi ngờ ngợ chính là Hoàng đại gia.

Thế Lãm sầm mặt xuống:

- Đã biết là ta mà ngươi còn chần chờ làm gì?

- Thỉnh các vị theo tiểu nhân.

Mẫn Cơ nhìn sang Yến Nhi.

Thế Lãm như đọc được ý niệm trong đầu nàng, cười khẩy nói luôn:

- Đây là thịnh tình của nhị vị huynh đài Thi Kiệt và Trương Hảo, nhị sư muội chắc không nỡ để đại ca thất vọng với bằng hữu.

Yến Nhi thở dài một tiếng:

- Không biết còn giở trò gì nữa đây?

Mẫn Cơ và Yến Nhi bị Thế Lãm nhận là sư muội, không nỡ từ chối liền miễn cưỡng nhìn chàng gật đầu một cách e dè.

Thế Lãm quay sang Thi Kiệt, Trương Hảo:

- Chúng ta đi chứ?

Mọi người vừa dợm bước, thì khoảng ba bốn khách nhân từ các bàn khác xúm xít tiến về phía họ.

Trong bọn khách nhân đó một người lớn tiếng gọi giật Hoàng Thế Lãm:

- Hoàng huynh, Thi Kiệt đại phú và Trương Hảo có thể mời Hoàng huynh và nhị vị sư muội một bữa đại yến tại Tiểu Nguyệt thì Giang Tiết Liệt Trại chủ cũng có thể mời Hoàng huynh và nhị vị sư muội được chứ.

Giang Tiết Liệt dứt lời quay sang ba người đứng bên mình:

- Tam đệ có đồng ý với đại ca không?

Hoàng Thế Lãm nhún vai.

- Ái chà, sao hôm nay chúng tôi lại được thọ hưởng tài lộc nhiều như vậy chứ. Thật là khó xử.

Giang Tiết Liệt khoát tay:

- Hoàng huynh không phải bận tâm, huynh đệ chúng tôi sẽ giải quyết dùm huynh.

Giang Tiết Liệt nhìn tiểu nhị, gằn từng tiếng thị oai:

- Kể từ giờ phút này, tòa Nguyệt Tình lầu thuộc về Trại chủ mười sáu trại Sơn Đông, tất cả những ai không thuộc Trại chủ Sơn Đông phiền tiểu nhị đuổi hết ra ngoài.

Gã tiểu nhị nhăn nhó:

- Tiểu nhân... tiểu nhân...

Giang Tiết Liệt nạt ngang:

- Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Gã tiểu nhị thở dài lấm lét nhìn Hoàng Thế Lãm rồi dời mắt qua Thi Kiệt và Trương Hảo.

- Nhị vị đại gia...

Hào Thi Kiệt trừng mắt nhìn Giang Tiết Liệt:

- Giang Trại chủ bức người quá đáng...

Giang Tiết Liệt bật cười khành khạch, rồi trừng mắt nhìn Hào Thi Kiệt gắt giọng nói luôn:

- Hoàng huynh và nhị vị sư muội đây là thượng khách của Giang mỗ, bọn phú nhân thương lãi hạ cấp như các ngươi đâu thể sánh mặt tiếp đãi chứ.

Giang Tiết Liệt nhếch mép tỏ vẻ khinh thị, nói tiếp:

- Nếu lũ thương nhân mạt hạng của các ngươi có bản lĩnh gì cứ thi thố ra, thắng được Giang mỗ mới đáng mặt tiếp Hoàng huynh và nhị sư muội.

Thế Lãm vỗ tay:

- Giang Trại chủ nói có lý. Chúng tôi không biết tính sao. Nể mặt Hào đại nhân thì Giang Trại chủ mất mặt. Nể tình Giang Trại chủ thì tâm chúng tôi thật khó xử. Hãy để chúng tôi tạm thời lánh mặt ra phía sau Tiểu nguyệt lầu, chờ các vị anh hùng phân tài cao thấp.

Thế Lãm dứt lời nắm tay Yến Nhi và Mẫn Cơ kéo đi luôn ra phía hậu viên sau tòa chính lầu.

Ba người vưa đi tới ngang ngạch cửa đã nghe tiếng Giang Tiết Liệt thét lớn một tiếng:

- Đỡ quyền.

Tiếng quát của Giang Tiết Liệt vô hình trung khiến Thế Lãm, Yến Nhi và Mẫn Cơ đồng loạt quay lại thị nhãn.

Quyền của họ Giang vừa phát tác thì đã bị cầm nã thủ pháp của Trương Hảo bắt gọn.

Mặc dù thoi quyền vừa rồi của Giang Tiết Liệt cố ý tấn công Thi Kiệt nhưng trảo thủ của Trương Hảo lại nhanh không thể tưởng đón quyền đạo của gã.

Trương Hảo chẳng buồn nói nửa tiếng, chỉ thấy mặt gã đanh lại cùng với âm thanh khô khốc phát ra hổ khẩu của Giang Tiết Liệt.

Rắc...

Giang Tiết Liệt rướm mồ hôi nhỏ ròng xuống hai bên thái dương, gã nghiến răng ken két.

Vừa mới phát tác thế công, Giang đông Trại chủ đã bị Trương Hảo một kẻ từ trước đến nay chưa hề nghe danh tính trên giang hồ, và cũng chưa một lần mở miệng đã dùng trảo công khống chế dễ dàng khiến họ Giang giật thót ruột. Giang Tiết Liệt mặc dù đã rơi vào tình thế hạ phong nhưng y không muốn mất thể diện với gã vô danh tiểu tốt nên gượng dụng sức, nghiến răng chịu đau chống đỡ.

Trương Hảo khẽ lắc đầu, hữu thủ bất ngờ giáng thẳng xuống hữu thủ của Giang Tiết Liệt.

Chát...

Chưởng thịt thi thố đao pháp của gã khiến ba gã sư đệ thốt lớn:

- Ý...

Đứng thị trận bên ngoài, Hoàng Thế Lãm phải nheo mày lẩm bẩm nói:

- Thiết thủ siêu pháp.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mỏng của Thế Lãm thì hữu thủ của Giang Tiết Liệt đã gãy lìa.

Họ Giang thét một tiếng thật lớn:

- A...

Cùng với tiếng thét đó, gã loạng choạng lùi luôn ba bộ, mắt cứ trừng trừng nhìn Trương Hảo.

Trương Hảo dấn đến một bộ, Giang Tiết Liệt lùi một bộ.

Thi Kiệt tiến ra, ôn nhu nói:

- Bản lĩnh của Giang Trại chủ không thể so bì với Trương hộ vệ của tại hạ, thỉnh Trại chủ lui bước. Sau này có gặp lại, Giang Trại chủ hãy nhớ bài học hôm nay.

Giang Tiết Liệt ửng mặt, nghiến răng nói gằn từng tiếng:

- Một chưởng Giang mỗ xin ghi nhớ, hẹn ngày sau gặp lại.

Bọn Trại chủ Sơn Đông như lũ chuột lủi nhanh ra ngoài Nguyệt Tình lầu.

Bọn khách nhân đã chứng nghiệm bản lĩnh gã hộ vệ của Thi Kiệt không ai dám tơ tưởng đến ý niệm đối đầu với họ.

Thi Kiệt cùng với Trương Hảo thả bước đến bên Hoàng Thế Lãm và Yến Nhi, Mẫn Cơ.

Thi Kiệt từ tốn nói:

- Bọn lục lâm cướp đường khiến Hoàng huynh và nhị vị tiểu thư một phen thất lòng. Tại hạ thật lòng không muốn chuyện đó xảy ra.

Thế Lãm khoát tay:

- Ấy, Hào huynh đừng khách sáo. Đuổi lũ ruồi nhặng đó là lẽ phải đạo, không ai trách Hào huynh đâu.

Năm người rời chính lầu ra hậu viên phía sau. Họ vừa an vị trong gian Nguyệt lâu xinh xắn, dựng trên một thảm cỏ xanh mượt thì tiểu nhị đã khệ nệ bưng bày sơn hào hải vị lên mặt bàn đá.

Trương Hảo vẫn khoác vẻ mặt lầm lì, chẳng hề thốt nửa lời. Xem sắc diện của gã ngỡ như một gã câm điếc chẳng hề nghe hay nói được nửa lời. Đối với mọi người, y đúng là một pho tượng trét sáp, chỉ có đôi mắt là linh động.

Thi Kiệt rót rượu ra năm cái chén, mắt y thỉnh thoảng lại liếc trộm Mẫn Cơ và Yến Nhi.

Cái liếc mắt của gã đại phú vừa háo hức vừa thèm muốn nom thật khó tả.

Thi Kiệt nhỏ nhẻ nói:

- Thỉnh Hoàng huynh và nhị vị tiểu thư.

Hoàng Thế Lãm cầm chén rượu uống cạn một hơi. Trương Hảo cũng bắt chước chàng.

Thi Kiệt, Yến Nhi và Mẫn Cơ nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn.

Thế Lãm khà một tiếng quay qua Trương Hảo:

- Trương huynh đây sao có vẻ ủ dột quá vậy...

Trương Hảo cau mày nhìn Thế Lãm.

Thi Kiệt đỡ lời cho họ Trương:

- Trương hộ vệ của tại hạ là người ít nói, Hoàng huynh miễn chấp.

Hoàng Thế Lãm cười mỉm:

- Những người ít nói thường là những cao nhân hảo thủ, ít ai đo lường được bản lĩnh.

- Đa tạ Hoàng huynh có lời khen tặng Trương hộ vệ.

Thế Lãm tự rót rượu ra chén mình và Trương Hảo. Chàng vừa rót rượu vừa nói:

- Tại hạ và nhị muội may mắn gặp được Hào đại gia trong Nguyệt Tình lầu, thật là hạnh ngộ, thỉnh Hào đại gia một chén.

- Đa tạ Hoàng huynh.

Thi Kiệt liếc trộm Mẫn Cơ rồi bưng chén rượu cụng vào chén Thế Lãm. Cả hai cùng nốc hết số rượu trong chén mình.

Thi Kiệt tằng hắng ôn tồn nói:

- Tại hạ với Hoàng huynh và nhị vị tiểu thư dự đại yến cũng có ý thương lượng.

Thế Lãm khoát tay:

- Ấy, chúng ta mới nhập đại yến, sao Hào đại gia vội vã như vậy.

- Tại hạ không khách khí với Hoàng huynh.

Thế Lãm thở dài một tiếng:

- Thôi được, Hào đại gia muốn thương lượng gì xin cứ nói.

Thi Kiệt nhìn qua Yến Nhi và Mẫn Cơ, rồi lần tay lấy túi lụa đeo dưới thắt lưng đặt lên bàn. Hắn nhìn túi lụa nói:

- Trong túi lụa này có trăm nén vàng và năm viên dạ minh châu trị giá không dưới năm trăm lạng.

Mẫn Cơ cau mày. Yến Nhi nhìn trộm Thế Lãm, thấy chàng ngóng tai nghe như muốn nuốt từng lời của Hào Thi Kiệt.

Hào Thi Kiệt cởi dây buộc túi lụa trút vàng, và một chiếc tráp có đính năm hạt dạ minh châu dưới ánh sáng bạch lạp phát ánh thanh quang lấp lánh.

Gã nói tiếp:

- Khi Hoàng huynh và nhị vị sư muội vừa đặt chân đến Nguyệt Tình lầu, tại hạ quả không cầm

lòng đặng bởi nhan sắc diễm trần của hai nàng, nên muốn dùng vật lễ nhỏ này thỉnh cầu Hoàng huynh cho rước nhị vị sư muội về gia môn.

Hoàng Thế Lãm vỗ tay một cái quay sang Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Đại ca quên nói với nhị vị sư muội, tại Nguyệt Tình lầu này có một điều rất dị biệt với các kỹ viện khác. Nếu như ai có kim tài có thể đến đây để tìm hiền thê.

Thế Lãm cười khẩy nói tiếp:

- Hào đại gia thấy nhị vị sư muội nhan sắc diễm trần, sinh lòng ngưỡng mộ muốn đón hai vị sư muội về nha môn bằng số kim ngân này. Nếu nhị vị sư muội không muốn bôn ba thì cứ đi thử, cho đại ca đến Giang Tô, còn hai người đến ở nơi gia môn của Hào huynh xem ra cũng rất tiện.

Mẫn Cơ nghiêm mặt, quay sang Hào Thi Kiệt gay gắt hỏi:

- Hào đại gia nghĩ tỷ muội chúng tôi như những nàng kỹ nữ trong kỹ viện Nguyệt Tình lầu?

Thi Kiệt lắc đầu:

- Nhị vị tiểu thư đừng hiểu lầm, tại hạ không có ý sàm bậy đó đâu.

Yến Nhi chỉ đống kim ngân trên bàn:

- Hào đại gia không nghĩ vậy sao lại mang vàng ngọc ra đổi chác.

Thế Lãm cười khẩy, cướp lời Yến Nhi:

- Yến muội đừng nghi quấy cho Hào đại gia. Chẳng qua đây là cái lệ của Nguyệt Tình lầu.

Thế Lãm đứng lên:

- Đại ca tạm lánh mặt đặng nhị vị sư muội thảo luận với Hào đại gia. Khi nào xong, đại ca sẽ quay trở lại.

Thế Lãm không cần chờ đợi thêm coi có sự đồng ý của Mẫn Cơ và Yến Nhi hay không, mà đứng lên quay lưng đi thẳng ra khỏi Tiểu nguyệt lầu.

Yến Nhi toan cản chân chàng thì Thế Lãm đã lắc vai thi triển khinh thuật biến hình, thoắt cái đã lẫn vào tòa chính lầu.

Hào Thi Kiệt nhìn theo Thế Lãm ôn nhu nói:

- Chắc Hoàng huynh đi tìm người tri kỷ của mình.

Hào Thi Kiệt và Yến Nhi lẫn Mẫn Cơ có biết đâu Thế Lãm không tiến thẳng lên chính lầu mà đến hành lang lại quẹo trái săm săm tiến thẳng về phía gian thư phòng cuối hành lang đó.

Chàng gõ cửa rồi không chờ đợi lách mình vào luôn.

Trong thư phòng không có chút ánh sáng vào lọt nên tối đen như mực, chỉ có thể nhận ra hai đôi mắt sáng ngời như mắt mèo. Một của Hoàng Thế Lãm, một của một người nào đó.

Tiếng người thật là từ tốn cất lên:

- Huynh đã đợi đệ ở đây lây lắm rồi.

- Đệ đã nhận ra ám hiệu của Vương huynh.

- Có một phát hiện mới về tung tích của Bạch Hoa Lan, huynh muốn báo cho đệ biết.

- Phát hiện gì?

- Theo như ẩn tích huynh có trong tay, nhứt định Bạch Hoa Lan là nữ nhân, và chắc chắn thuộc hàng vương tộc.

- Ở đâu huynh có được ẩn tích đó.

- Bạch Hoa Lan đã xuất hiện tại Tổng đàn Thiên giáo, giao thủ một chưởng với Tổng tài Thái Minh Công.

Thế Lãm cười khẩy một tiếng ngắn gọn:

- Thật ra có biết bao nhiêu Bạch Hoa Lan, không biết ai là Bạch Hoa Lan thật đang giữ ấn soái và chỉ duy nhất có Bạch Hoa Lan thật mới giữ ấn soái mà thôi.

Người ngồi trong bóng tối thở dài một tiếng, trầm giọng nói:

- Nguồn tin thứ hai huynh được biết, là Bạch Hoa Lan đang chuẩn bị tích cực đối phó với Truy Hình Tướng của Án Sát đường, nhất thời y cũng không biết Truy Hình Tướng là ai.

- Đệ biết, Truy Hình Tướng ngoài Vương huynh và đệ ra không một kẻ thứ ba biết được.

- Đúng như vậy, Bạch Hoa Lan cũng không phải tầm thường đâu. Mặc dù chưa phát hiện ra chân diện mục của Truy Hình Tướng, nhưng y cũng đã cẩn trọng đề phòng tung hỏa mù với nhiều nhân dạng. Huynh cảnh báo đệ nên cẩn trọng với con người này.

- Vương huynh yên tâm...

- Điều thứ ba, huynh muốn thông báo với đệ những nội nhân của huynh trong Tụ Nghĩa đường.

Người đó tiến lại gần bên Hoàng Thế Lãm:

- Khi đệ đến Tụ Nghĩa đường, người của huynh sẽ nhận ra đệ, và y sẽ hỗ trợ... Đệ nghĩ như thế nào?

- Vương huynh quá chu đáo.

- Huynh hy vọng trong một con trăng, đệ sẽ quay trở lại chân diện mục của mình.

- Thời gian hy vọng sẽ ngắn hơn.

- Huynh muốn nhắc đệ một lần nữa. Ấn soái rất quan trọng, có thể thay đổi cả giang sơn cẩm tú. Lúc này, nhất thời huynh chưa thể xuất đầu lộ diện, một mình Hoàng đệ gánh vác tất cả trọng trách. Hoàng đệ nên cẩn trọng.

Người đó nói xong đặt vào tay Hoàng Thế Lãm vật gì đó, nhỏ nhẹ nói:

- Có thể đây sẽ là dấu tích đầu tiên để Hoàng đệ lần đến Bạch Hoa Lan. Hoàng đệ bảo trọng, huynh không tiện tiếp Hoàng đệ một vò rượu ngon.

Thế Lãm khoát tay:

- Rượu lúc nào cũng.... một ngày nào đó đệ và huynh sẽ ẩm tửu với nhau để thỏa chí tang bồng.

Thế Lãm và người đó nhìn nhau một lúc, chàng mới nhỏ nhẹ nói:

- Vương huynh an ủi sư muội Hằng Ni dùm đệ.

- Hoàng đệ yên tâm, không có đệ, nhứt định huynh chăm sóc cho nàng.

- Đa tạ Vương huynh. Đệ kiếu từ.

Chàng len ra cửa, nhét luôn túi phấn hoa vào thắt lưng.

Thế Lãm trở lại nhà Tiểu nguyệt lầu, chàng nhận ra Yến Nhi và Mẫn Cơ đang ngong ngóng ra hướng mắt về phía mình, rõ là tâm trạng hai nàng đang rất trông ngóng chàng.

Thế Lãm nặn một nụ cười giả lả bước vào nhà Tiểu Nguyệt lầu.

- Các vị chờ tại hạ có lâu không.

Hào Thi Kiệt liếc Thế Lãm:

- Cũng không lâu lắm.

Thế Lãm rót rượu ra chén. Vừa rót rượu chàng vừa nói:

- Tại hạ đi lâu như thế mà thức ăn hảo tửu vẫn còn nguyên, chắc chắn nhị vị sư muội của tại hạ đã e dè trước Hào đại gia rồi.

Thế Lãm dứt lời bưng luôn chén rượu vừa rót uống hết một hơi. Chàng đặt chén xuống bàn, nhìn Yến Nhi và Mẫn Cơ:

- Nãy giờ nhị vị sư muội đã bàn thảo với Hào đại gia rồi chứ. Đại ca thấy trong mắt Mẫn sư muội phảng phất sự hoan hỷ vô cùng. Nếu đúng như vậy đại ca rất mừng cho Mẫn sư muội.

Mẫn Cơ nhìn Thế Lãm:

- Muội đã bàn thảo với Hào đại gia rồi.

Thế Lãm quay qua Thi Kiệt:

- Tại hạ chúc mừng cho Hào đại gia.

Thi Kiệt trợn mắt hỏi ngược lại Thế Lãm:

- Hoàng huynh chúc mừng gì?

Thế Lãm cười mỉm rồi nói:

- Xem qua thái độ của Mẫn muội và Hào đại gia, tại hạ cảm nhận hai người rất tâm đầu ý hạp. Vậy không chúc mừng còn đợi bao giờ nữa?

Hào Thi Kiệt lắc đầu:

- Hoàng huynh chắc mừng vội quá, Mẫn cô nương đồng ý về với Hào gia môn với những điều kiện rất khắc khe chứ không phải bằng mớ kim châu này.

Thế Lãm quay qua Mẫn Cơ:

- Mẫn muội đặt điều kiện gì với Hào đại gia?

Mẫn Cơ nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thế Lãm:

- Muội sẵn sàng về gia môn họ Hào với điều kiện đổi lấy cái đầu của Truy Hình Tướng.

Thế Lãm nhắc lại:

- Truy Hình Tướng? Muội có nằm mơ đó không? Truy Hình Tướng đâu có mặt ở đây, và nếu Truy Hình Tướng ở đây, có lẽ chúng ta đã ba giò bốn cẳng mà tẩu vi rồi.

Mẫn Cơ lắc đầu:

- Truy Hình Tướng đang ở đây!

Thế Lãm liếc mắt nhìn qua Trương Hảo. Chàng vừa nhìn lại Mẫn Cơ thì nàng chỉ ngay chàng:

- Truy Hình Tướng chính là Hoàng Thế Lãm ngươi.

Thế Lãm trố mắt ngạc nhiên nhìn Mẫn Cơ:

- Mẫn sư muội...

Mẫn Cơ quay sang Hào Thi Kiệt:

- Thỉnh Hào đại gia lấy của rước hiền thê.

Hào Thi Kiệt gật đầu.

Gã vừa gật đầu thì Trương Hảo thộp cầm nã thủ vào yết hầu Hoàng Thế Lãm nhanh không thể tả. Mặc dù trảo công của Trương Hảo rất nhanh, nhưng vẫn không thể nhanh bằng Hoàng Thế Lãm.

Chát...

Hào Thi Kiệt và Mẫn Cơ lẫn Yến Nhi cứ đực mặt ra nhìn bản thủ kim chưởng của Trương Hảo bị ngón tay nhứt dương chỉ của Hoàng Thế Lãm đục thủng ngay tâm trung.

Với trảo công Kim chưởng của Trương Hảo có thể sử dụng như binh khí mà chỉ công của Hoàng Thế Lãm vẫn đục thủng được khiến cho Hào Thi Kiệt ngẩn ngơ.

Trương Hảo nghiến răng rút trảo công lại, một vòi máu từ hữu thủ phún trào ra, và rưới luôn vào mặt Thi Kiệt bởi cái gạt tay phủi nhẹ của Thế Lãm.

Cùng với cái gạt tay đó thì cước tốc của chàng đã gạt vào chân Trương Hảo.

Gã Trương hộ vệ ngã ngửa ra sau.

Rầm...

Y chưa kịp lồm cồm bò dậy thì đã bị Thế Lãm dụng hữu cước đạp lên nhấn xuống.

Chàng từ tốn nói:

- Phiền các hạ nằm im. Tại hạ rất không thích đang dự đại yến mà phải động tay động chân.

Không biết nội lực của Thế Lãm đạt đến mức độ nào mà Trương Hảo nằm duỗi dài dưới đất chẳng thể nào cục cựa được.

Thi Kiệt mặt cắt không còn chút máu, lắp bắp nói:

- Bản lĩnh của Hoàng huynh thật là khó lường...

Thế Lãm khoát tay ngăn không cho gã đại phú kia nói tiếp. Chàng cắt ngang bằng một câu nói lạnh nhạt:

- Ậy, bây giờ tại hạ không thích luận bàn về võ công, mà chỉ muốn hỏi trong các vị, kể cả hai vị sư muội của tại hạ đây ai khẳng định Hoàng Thế Lãm này là Truy Hình Tướng của Thiên giáo?

Mọi người có mặt tại Tiểu nguyệt lầu đều lưỡng lự. Thế Lãm gằn giọng nói tiếp:

- Nguyên do đâu mà các người cho tại hạ là Truy Hình Tướng?

Thấy mọi người im lặng, chàng nói luôn:

- Không tìm ra được nguyên do để khẳng định Hoàng Thế Lãm này là Truy Hình Tướng à?

Chàng lắc đầu:

- Tại hạ thật vụng quá.

Thế Lãm vừa dứt lời thì ngay sau lưng chàng có tiếng trầm trầm đáp lời:

- Tất nhiên có nguyên do chứ.

Thế Lãm quay ngoắt lại. Bạch Hoa Lan đang đứng ngay sau lưng chàng chỉ cách năm bộ. Với khoảng cách đó mà chàng chẳng phát hiện được, thì khinh công của người này quả là vô cùng cao thâm khó lường.

Thế Lãm buột miệng nói:

- Bạch Hoa Lan...

- Hoàng công tử ngạc nhiên lắm à?

Thế Lãm thả chân khỏi chấn tâm Trương Hảo, bước thẳng ra ngoài đối diện với Bạch Hoa Lan.

Chàng nhún vai nói:

- Không biết Bạch Hoa Lan các hạ là Bạch Hoa Lan thật hay cũng như Thể Minh, Thể Chi, chỉ là những Bạch Hoa Lan sứ giả?

- Ta không nhất thiết phải trả lời câu hỏi của Hoàng công tử. Công tử tìm Bạch Hoa Lan thì Bạch Hoa Lan đang đứng trước mặt công tử. Còn Hoàng công tử muốn biết vì sao Bạch Hoa Lan khẳng định công tử là Truy Hình Tướng thì xin mời theo ta.

Thế Lãm lắc đầu:

- Ái chà, lạ thật. Tự nhiên tại hạ được gán cho cái danh Truy Hình Tướng. Tốt lắm! Tốt lắm. Tại hạ là Truy Hình Tướng thì có sao đâu.

Chàng ôm quyền nói luôn:

- Thỉnh Bạch Hoa Lan sứ giả di huấn.

Bạch Hoa Lan gật đầu, đưa mắt nhìn Mẫn Cơ và Yến Nhi:

- Sẽ có người đến đón nhị vị cô nương về Tụ Nghĩa đường.

Thế Lãm nhún vai chen lời:

- Không ngờ trong giang hồ, tai mắt của Bạch Hoa Lan sứ giả đâu cũng có.

Bạch Hoa Lan đáp lời chàng:

- Chúng tôi có mặt khắp mọi nơi. Truy Hình Tướng hãy đi theo tôi.

Chương 8:

Bạch Hoa Lan chẳng hề có ý phòng bị với Thế Lãm, hai người song hành rời Nguyệt Tình lầu. Thấy thái độ của đối phương không hề có ý niệm coi mình là đối thủ, Thế Lãm cũng chẳng màng đến việc phải cảnh giác với Bạch Hoa Lan.

B

Bạch Hoa Lan bất chợt gia tăng cước tốc, Thế Lãm bắt buộc phải chạy theo nàng. Càng trổ thuật khinh công, Thế Lãm càng nảy sinh ý niệm vị Bạch Hoa Lan này đang thử khinh thuật của mình, nên càng lúc càng chạy nhanh hơn.

Thế Lãm mỉm cười, hai tay vẫn thong dong để sau thắt lưng. Chàng lướt lên sát bên Bạch Hoa Lan nhỏ nhẹ nói:

- Bạch Hoa Lan sứ giả cũng xuất thân từ Du Môn.

Bạch Hoa Lan quay sang Thế Lãm:

- Truy Hình Tướng nhận ra bí thuật khinh pháp của tôi?

- Tại hạ đã được thấy Yến Nhi và Mẫn Cơ thi triển thuật pháp Du hành của Du Môn.

- Truy Hình Tướng thật là tinh mắt.

Hai người thi triển khinh công như hai ảnh ảo mờ mờ, thấy bóng mà chẳng thấy hình, nhưng xem chừng phong thái của Thế Lãm vẫn ung dung tự tại chẳng tỏ ra nhọc sức phải bám theo Bạch Hoa Lan.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đặt chân đến bờ sông Hoàng Tử.

Bạch Hoa Lan dừng bước, quay sang Thế Lãm:

- Khinh pháp của Truy Hình Tướng thật là lợi hại.

- Bạch Hoa Lan sứ giả quá khen, tại hạ đang muốn hụt hơi vì phải bám theo chân sứ giả đấy.

Bạch Hoa Lan nhướng đôi mày lá liễu nhìn Hoàng Thế Lãm. Thấy Bạch Hoa Lan sứ giả nhướng

mày, Thế Lãm mỉm cười nói:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, sau lớp lụa trắng che dung diện, Bạch Hoa Lan sứ giả nhứt định là một giai nhân tuyệt sắc trong giang hồ.

- Truy Hình Tướng có thể nhìn xuyên qua lớp lụa che mặt của ta được à?

- Nếu sứ giả cho tại hạ là Truy Hình Tướng thì phải có tinh nhãn đắc dụng đến giới hạn đó chứ.

Bạch Hoa Lan nhìn dòng sông Hoàng Tử, chỉ tay ra khơi:

- Ngoài kia có con thuyền, ta và Truy Hình Tướng sẽ ra ngoài con thuyền nhỏ đó.

Thế Lãm nhún vai:

- Làm cách nào đi ra?

Bạch Hoa Lan đi thẳng đến một hốc đá gần đó, lấy ra một mảnh vải lụa trắng. Nàng chăm chăm nhìn ra ngoài khơi tràn ngập sương mù, lạnh nhạt nói:

- Một chút tài mọn muốn Truy Hình Tướng thưởng lãm.

Bạch Hoa Lan vừa nói vừa vung tay, dải lụa như con rồng thoát ra khỏi tay nàng. Và khi Bạch Hoa Lan căng dải lụa đã tạo dựng được một chiếc cầu ra đến chiếc thuyền xa xa.

Bạch Hoa Lan quay sang nhìn Thế Lãm:

- Thỉnh Truy Hình Tướng!

Bạch Hoa Lan vừa nói vừa cột dải lụa vào một thân cây gần đó rồi trổ khinh thuật lao thoăn thoắt theo mảnh vải lụa. Thế Lãm cũng theo bước chân nàng.

Thế Lãm bám theo chân Bạch Hoa Lan và khi đến chiếc thuyền nan, chàng thấy có thêm hai Bạch Hoa Lan nữa đã có mặt sẵn trên thuyền đang giữ đầu dải lụa.

Thế Lãm thản nhiên hạ thân xuống khoang thuyền như người bàng quan chẳng có gì để chàng phải lo lắng hay thắc mắc.

Thế Lãm và Bạch Hoa Lan vừa yên vị xong, hai người kia đã giật mạnh dải lụa, bứt đứt làm hai.

Thế Lãm đưa mắt nhìn trộm hai vị Bạch Hoa Lan. Họ nhìn trả lại chàng.

Thế Lãm cau mày.

Bạch Hoa Lan sứ giả nhìn chàng hỏi luôn:

- Sao Truy Hình Tướng lại cau mày?

- Ái chà, tại hạ đang thắc mắc, bộ Bạch Hoa Lan hết người rồi hay sao lại để nam nhân đóng vai mình.

Chàng chỉ hai gã Bạch Hoa Lan đang mải miết dụng công lực tống xuống nước đưa thuyền tiến về phía hạ nguồn.

- Tại hạ đoán không lầm, hai vị Bạch Hoa Lan này là nam nhân:

- Bạch Hoa Lan sứ giả gật đầu:

- Truy Hình Tướng của Án Sát đường thật là tinh mắt. Hai vị đó đúng là nam nhân, nhưng sao Truy Hình Tướng có thể nhận ra họ là nam nhân?

Thế Lãm cười mỉm, rồi nói:

- Mặc dù họ có cái dáng nữ nhân, lại che dung diện, nhưng nếu che luôn cặp lông mày và đôi tay nam nhân thì tại hạ khó nhận ra được.

- Vậy theo như sự phóng đoán của Truy Hình Tướng tướng Bạch Hoa Lan là nữ nhân hay nam nhân.

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ chưa thấy mặt làm sao phỏng đoán được. Với Bạch Hoa Lan có nhiều quá, chẳng biết ai là Bạch Hoa Lan thật. Nếu như cô nương có thể cho tại hạ sửa đổi danh tính thì tại hạ sửa ngoại danh Bạch Hoa Lan thành...

Bạch Hoa Lan hỏi luôn:

- Truy Hình Tướng sửa lại danh xưng gì?

Thế Lãm cười nửa miệng, nhìn nàng đáp luôn:

- Bách Hoa Lan! Danh xưng như vậy có lẽ đúng với con người có một trăm nhân diện.

- Thì ra Truy Hình Tướng cũng biết nói đùa đấy chứ.

Thế Lãm khoát tay:

- Tại hạ ít khi nào nói đùa. Hỏi thật cô nương, nguyên do đâu cô nương cứ khăng khăng tại hạ là

Truy Hình Tướng. Thử hỏi tại hạ là Truy Hình Tướng thì đâu thể nào ngu dại chui đầu vào căn cứ của Bạch Hoa Lan chứ?

Bạch Hoa Lan sứ giả nhìn sững chàng.

Thế Lãm mỉm cười, lấy luôn bức họa đồ chìa đến trước mặt:

- Nhị Kiều Tây Hạ cũng là Bạch Hoa Lan sứ giả, họ tặng cho tại hạ bức họa đồ kho tàng này để làm sính vật triệt hạ Truy Hình Tướng, nay lại được cô nương gán cho ngoại danh Truy Hình Tướng, xem chừng Hoàng Thế Lãm chẳng phải nhọc công mà phát tài.

- Rồi Truy Hình Tướng sẽ biết vì sao Bạch Hoa Lan biết Hoàng Thế Lãm chính là Truy Hình Tướng.

Thế Lãm thở dài, lơ đễnh nhìn bầu trời đầy sao. Chàng lẩm nhẩm nói:

- Không biết trên cao kia, ngôi sao nào là bổn mạng của tại hạ, ngôi sao nào là bổn mạng của Truy Hình Tướng?

Hai người lơ đễnh, im lặng nhìn dòng sông Hoàng Tử.

Con thuyền nhỏ do hai gã Bạch Hoa Lan dụng nội lực đẩy đi tiến dần về phía một hang động đá vôi. Con thuyền chui vào cửa hang, hai bên vách gắn những chùm bạch lạp tỏa ánh sáng soi đường.

Thế Lãm hỏi Bạch Hoa Lan sứ giả:

- Tổng hành dinh của Bạch Hoa Lan trong hang động này à?

Bạch Hoa Lan không đáp lời chàng.

Thuyền cặp vào một bờ.

Bạch Hoa Lan sứ giả mới mở miệng:

- Chúng ta đã đến nơi.

Hai người rời thuyền lên bờ, tiến thẳng vào một con đường hầm ăn thông vào trong núi.

Khí lạnh từ hai bên vách đá tỏa ra khiến Thế Lãm tưởng chừng như Bạch Hoa Lan đang dẫn độ mình vào chốn diêm phủ.

Xa xa, Thế Lãm nhận ra những bó đuốc cháy phừng phừng. Đi hết đường hầm độc đạo, chàng và Bạch Hoa Lan sứ giả đến một mỏm đá, phía dưới là thung lũng, với hai hàng người đều vận cùng một

trang phục Bạch Hoa Lan tay cầm đuốc đứng chờ.

Thế Lãm lắc đầu:

- Ái chà, đâu mà nhiều Bạch Hoa Lan sứ giả thế này.

- Giờ thì chắc Truy Hình Tướng bỏ ý niệm Bạch Hoa Lan hết người rồi chứ?

Thế Lãm gật đầu:

- Trong hàng trăm người này, tại hạ đâu thể biết được ai là Bạch Hoa Lan.

Hai người rời mỏm đá băng xuống thung lũng. Họ đi thẳng theo những hàng người vận trang phục Bạch Hoa Lan mà tưởng chừng như đó là những oan hồn trắng toát nơi địa phủ.

Bạch Hoa Lan dừng bước bên ngoài tòa cung điện nguy nga tráng lệ. Trước tòa cung điện đó là một giàn hoa lan khổng lồ, dưới ánh sáng những ngọn bạch lạp vẫn thấy được những đóa hoa trắng tinh lây lây đùa với gió.

Bạch Hoa Lan sứ giả nói với Thế Lãm:

- Chủ nhân Bạch Hoa Lan cung đang chờ Truy Hình Tướng.

- Tại hạ không ngờ mình lại được tiếp rước trọng thể như thế này.

Thế Lãm chắp tay sau lưng thả bước vào dàn hoa lan khổng lồ, tiến thẳng đến cửa chính sảnh.

Chàng vừa đặt chân đến bậc tam cấp thì từ trong đại sảnh một mỹ nữ vận trang phục cung trăng, nhan sắc diễm trần, có thể nói nhan sắc của nàng khiến cho chim sa cá lặn, nhật nguyệt phải lu mờ. Ngay cả Thế Lãm khi đối mặt với dung diện giai nhân cũng phải sững sờ.

Chàng đứng ngệch mặt nhìn mỹ nữ.

Giai nhân nhẹ điểm một nụ cười:

- Thỉnh Hoàng công tử vào trong.

Thế Lãm như không nghe lời thỉnh ấy, cứ đứng ngắm nhìn mỹ nữ.

Nàng lập lại lần nữa:

- Thỉnh Hoàng công tử vào trong đại sảnh.

Thế Lãm giật mình, thốt luôn:

- Ái chà, tại hạ thật là khiếm nhã... kiếm nhã...

Chàng bước đến ôm quyền chào giai nhân:

- Tại hạ được diện kiến chủ nhân Bạch Hoa Lan cung, thật là hạnh ngộ... hạnh ngộ...

Giai nhân mỉm cười nhìn chàng:

- Thiếp cũng rất vui mừng khi thỉnh được Hoàng công tử đến Bạch Hoa Lan cung này.

Hai người sau mấy lời khách sáo cùng tiến vào trong tòa đại sảnh. Vừa đặt chân vào trong, Thế Lãm ngạc nhiên vô cùng, bởi trong tòa đại sảnh đã có đủ mặt những vị Chưởng môn các bang phái lớn của Trung Nguyên.

Chiếm ngự bên phải, đứng ngay hàng đầu dành cho bật trưởng thượng là trụ trì Thiếu Lâm Minh Thông đại sư, cạnh đại sư là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Đảo mắt nhìn qua một lượt, các vị cao nhân chưởng bang có mặt trong tòa chính sảnh này quả không thiếu một người nào, ngoài Du Ảnh Thần Tàn Phong.

Hoa Lan cung hiệu triệu được tất cả những vị Chưởng môn nhân và Bang chủ trong võ lâm Trung Nguyên hội tụ nhứt định là Hoa Lan Cung chủ phải có ấn soái trong tay.

Thế Lãm liếc trộm qua giai nhân:

- Hoa Lan cung thỉnh mời được các vị Chưởng môn, bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ thế lực của Cung chủ.

Giai nhân mỉm cười:

- Hoàng công tử đừng nghĩ như vậy. Bổn cung thỉnh mời được các vị anh hùng trong thiên hạ nhờ có ấn soái đó mà thôi.

Hoàng Thế Lãm đảo mắt nhìn qua một lượt các vị Chưởng môn có mặt tại tòa chính sảnh.

Đối nhãn với chàng có người bình thản, có người điểm một nụ cười, cùng có ánh mắt đanh lại tỏ vẻ hằn hộc.

Thế Lãm quay sang Hoa Lan Cung chủ:

- Tại hạ nghĩ mình sẽ rất khó lòng được diện ngộ với Hoa Lan Cung chủ, không ngờ lại được chính người tiếp đón.

Hoa Lan Cung chủ mỉm cười:

- Hoàng công tử ngạc nhiên lắm à?

Thế Lãm gật đầu:

- Bạch Hoa Lan nổi tiếng khắp cõi Trung Nguyên sau khi đoạt ấn soái trong cấm cung, thế mà thân hành tiếp một lãng tử như tại hạ thì thật là khó giải thích đó.

- Hoàng công tử tưởng ta là Bạch Hoa Lan sao, không đúng đâu, ta chỉ là Hoa Lan Cung chủ mà thôi. Bạch Hoa Lan không phải là ta.

Thế Lãm cau mày:

- Hoa Lan Cung chủ khác, Bạch Hoa Lan khác. Vậy sao Hoa Lan Cung chủ có ấn soái để hiệu triệu các vị Chưởng môn.

Hoa Lan Cung chủ không trả lời chàng mà dẫn đến đối mặt với Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thần Cơ Bất Tri Khách có tạng người nhỏ nhắn, gầy guộc. Trông hình thể bề ngoài của lão cứ như một gã Cái bang bị đói lâu ngày, nếu không nhờ bộ trang phục khá trưởng giả che đậy cái thể chất yếu đuối đó.

Thần Cơ Bất Tri Khách mỉm cười với Hoàng Thế Lãm. Như đã trở thành thói quen, lão đưa tay bấm độn, rồi nhìn thẳng vào mắt Thế Lãm nói:

- Chiếu theo tử số càn khôn thiên địa, phối hợp cùng bát quái đồ, và hình mạo tướng công, lão có thể đoán chắc Hoàng công tử đây sắp gặp đại họa. Nếu như số mệnh yểu thì sẽ mất mạng, còn bằng như có được khắc tinh Long ấn, cũng chịu nhiều khốn đốn mới có thể bảo toàn mạng sống.

Thế Lãm ôm quyền xá Bất Tri Khách:

- Tại hạ không thích tướng số, nhưng được gặp Thần Cơ tặng cho một quẻ xem chừng số của tại hạ gặp nhiều long đong đây. Đã vậy xin hỏi luôn, Thần Cơ tiên sinh có cách chi hóa giải mạt số của tại hạ?

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày, ôn nhu nói:

- Ý trời khó nói. Nhưng lão phu có thể chỉ cho công tử một người có thể hóa giải mạt số của công tử.

Thế Lãm cướp lời Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Người đó chính là Bạch Hoa Lan.

Thần Cơ Bất Tri Khách nhìn xéo qua Minh Thông đại sư, lí nhí nói:

- Hoàng công tử có thể theo nghe chiêm tinh của lão phu?

Thế Lãm bật cười khan, rồi quay qua Minh Thông đại sư ôm quyền xá:

- Hạnh ngộ cùng đại sư.

- Bần tăng đa tạ. Không dám nhận một xá của Truy Hình Tướng.

Thế Lãm thở dài, nhìn lại Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ cũng khẳng định tại hạ là Truy Hình Tướng?

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, rồi gật đầu luôn:

- Nếu Hoàng công tử không phải là Truy Hình Tướng, thiếp sẵn sàng dâng cái đầu này cho công tử.

Thế Lãm cau mày:

- Lan Hoa cung chủ đoán chắc như vậy à?

Lan Hoa cung chủ gật đầu:

- Hoàng công tử đích thị là Truy Hình Tướng Án Sát đường, điều đó không thể nào sai chạy được. Còn công tử thắc mắc sao tất cả mọi người tận tường hành tung của Truy Hình Tướng Án Sát đường ư?

- Tại hạ muốn biết nguyên căn?

- Bạch Hoa Lan báo cho chúng tôi biết. Bạch Hoa Lan nói thì không bao giờ sai.

Thế Lãm trầm mặt nhìn Lan Hoa cung chủ:

- Bạch Hoa Lan đâu phải là thần tiên, có thể thẩm thấu tất cả mọi việc trên thế gian này?

- Tất nhiên Bạch Hoa Lan không thể thấu đáo hết mọi việc của thiên hạ, nhưng lại rất am tường những nhân vật trong cấm thành nội cung.

- Rất tiếc tại hạ chưa được gặp Bạch Hoa Lan.

- Hoàng công tử sẽ được gặp thôi.

Hai ả thị nữ bưng ra một chiếc đôn để xuống cạnh Hoàng Thế Lãm.

Lan Hoa cung chủ chỉ chiếc ghế đôn:

- Thỉnh Truy Hình Tướng Án Sát đường an vị.

- Lan Hoa cung chủ đã có lời mời tại hạ đâu dám khách sáo.

Hoàng Thế Lãm ngồi xuống ghế bắt chân chữ ngũ, hai tay khoanh tròn trước ngực trông như kẻ bàng quan tọa thị không màng đến những nhân vật chung quanh.

Lan Hoa cung chủ điểm một nụ cười, quay bước trở lại chiếc tràng kỷ chủ nhân.

Khi yên vị xong mới nghiêm giọng nói:

- Hôm nay có mặt các vị Chưởng môn và cả Truy Hình Tướng Án Sát đường, chúng ta hãy đưa toàn bộ vụ đánh cắp ấn soái năm xưa ra để đối chứng.

Thế Lãm ngước mắt nhìn Lan Hoa cung chủ, trong ánh mắt phảng phất sự ngạc nhiên vô cùng. Chàng thầm nghĩ:

- “Sao Lan Hoa cung chủ lại mang vụ án đoạt ấn soái nơi cấm cung ra đối chất trước sự có mặt của ta, dù đã biết rõ thân phận của ta chính là Truy Hình Tướng Án Sát đường”.

Như đọc được ý niệm trong đầu Hoàng Thế Lãm, Lan Hoa cung chủ chiếu nhãn quang về phía chàng, nhẹ giọng nói:

- Hoàng công tử chắc thắc mắc lắm thì phải.

Thế Lãm gật đầu:

- Không sai, tại hạ thắc mắc vì hung thủ đánh cắp ấn soái nơi cấm cung, tất cả các vị ở đây đều biết chính là Bạch Hoa Lan, thế còn mang ra đối chứng làm gì. Và cũng chính miệng Lan Hoa cung chủ khẳng định nhờ có ấn soái mới hiệu triệu được các vị Chưởng môn kia mà.

Lan Hoa cung chủ quay sang Minh Thông đại sư:

- Kính thỉnh đại sư phân trần.

Minh Thông đại sư nghiêm trang đứng lên, chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Một năm về trước quả đúng có sự việc đánh cắp ấn soái trong cấm thành. Việc đó

không thành, và càng rắc rối hơn khi việc không thành mà ấn soái lại bị mất.

Thế Lãm lắc đầu:

- Các vị nói mà tại hạ như người mù đi trong đêm không hiểu gì cả.

- A di đà Phật! Quả thật là như vậy. Khi Hoàng thượng sắp rời kinh thành đi kinh lý có để lại mật chỉ, nếu có việc gì xảy ra đối với người thì cứ theo mật chỉ đó mà làm. Mật chỉ đó được giấu trong ấn soái để ở Cấm thành.

Thế Lãm cướp lời Minh Thông đại sư:

- Bạch Hoa Lan đã cướp được ấn soái rồi.

- A di đà Phật! Nếu như quần thần có được mật chỉ thì gian thần không thể lộng quyền.

Bần tăng chính thật là nhiếp pháp quan đương triều.

Minh Thông đại sư vừa nói vừa lấy trong ống tay áo tăng bào một chiếc kim bài khắc ngoại danh của mình lúc còn là Nhiếp chính đại thần.

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ không phải người trong cung nội, không biết thứ phận của các quan đại thần, đại sư miễn chấp.

Minh Thông đại sư thở dài nói tiếp:

- Khi Hoàng thượng trở về kinh thành, thần trí của người như mất hẳn không còn nhớ gì nữa, và tự nguyện vào Thái thượng viện tụng kinh cầu Phật cứu độ chúng sanh. Nước một ngày không vua chẳng khác nào rắn mất đầu, chính vì thế mà mật chỉ trở thành văn tự vô cùng quan trọng không thể để mất được, vì ý của Thiên tử là ý trời.

Minh Thông đại sư bùi ngùi, nói tiếp:

- Tất cả trung thần cùng một ý nghĩ, căn cứ theo chỉ dụ của Thiên tử mà làm, nhưng gian thần thì lợi dụng việc đó mà tráo mật chỉ giả. Bạch Hoa Lan đã biết được điều đó nên âm thầm đột nhập cấm cung, lấy đi mật chỉ giả để trong ấn soái.

Minh Thông đại sư lắc đầu:

- Thành ra lúc này chúng ta chỉ có ấn soái giả và mật chỉ giả mà thôi.

- Trong cấm thành ai có thể tráo được ấn soái giả và mật chỉ giả chứ?

Hoàng Thế Lãm hỏi Minh Thông đại sư:

- Truy Hình Tướng vừa mới vào cung, chưa hiểu được mọi việc xảy ra thời gian trước. Kẻ tráo ấn giả và mật chỉ giả chỉ có người cận kề với Kim thượng mới làm được.

Thế Lãm cau mày:

- Các vị mới lập ra Tụ Nghĩa đường để nhằm chuẩn bị kế hoạch chống lại âm mưu đoạt ngôi Thiên tử của gian thần.

Lan Hoa cung chủ chen vào:

- Hoàng công tử nói rất đúng. Giờ đây nếu như có Truy Hình Tướng Án Sát đường tham gia vào Tụ Nghĩa đường, bổn cung thiết nghĩ âm mưu đoạt ngai Thiên tử của gian tặc khó toại thành.

Thế Lãm khoát tay:

- Ê, tại hạ có phải là Truy Hình Tướng đâu mà Lan Hoa cung chủ khăng khăng như vậy.

Truy Hình Tướng Án Sát đường mới lập ra sau này để truy tìm dấu tích Bạch Hoa Lan, nếu Hoàng mỗ là Truy Hình Tướng cớ sao lại đi giúp cho Bạch Hoa Lan chứ, trong khi chưa từng diện ngộ với Bạch Hoa Lan.

Thần Cơ Bất Tri Khách đứng lên tiến thẳng đến đối mặt với Hoàng Thế Lãm, trang trọng nói:

- Tinh tính chí hòa, khả dĩ liệu nguyên...

(Một đóm lửa có thể thiêu cháy cánh đồng)

Thế Lãm nhướng mày nhìn Bất Tri Khách:

- Tại hạ không phải là đốm lửa đó, xin lão Thần Cơ tìm người khác cho.

Thế Lãm đứng lên tiến về phía Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ đến đây không phải là để nghe chư vị anh hùng đàm khảo đại sự. Tại hạ muốn kiếu từ.

- Vụ án Bạch Hoa Lan hệ trọng như vậy mà Hoàng công tử không nghe muốn nghe sao?

- Việc của thiên hạ, thiên hạ gánh. Tại hạ không muốn chen vào.

Bang chủ Tụ Nghĩa đường Đinh Gia Lộc bước ra khỏi hàng ghế các bậc trưởng thượng, tiến đến

sau lưng Hoàng Thế Lãm tằng hắng.

Thế Lãm quay lại:

- Tại hạ đoán không lầm người là Tụ Nghĩa đường chủ Đinh Gia Lộc.

- Không sai, chính lão phu.

- Đinh tiền bối muốn chỉ giáo tại hạ việc gì?

Đinh Gia Lộc nhìn như muốn đóng đinh vào tam tinh Hoàng Thế Lãm:

- Truy Hình Tướng Án Sát đường đã đến đây, không thể không cùng quần hùng chen vai sát cánh chống lại âm mưu đoạt vị của gian thần. Nếu như người không tham gia thì hãy tự sát chết trước mặt quần hùng đi.

- Tại sao tại hạ phải tự sát chứ.

- Các hạ đã nghe và đã biết tất cả những hệ sự quan trọng.

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ nào muốn nghe. Đã không muốn nghe mà lỡ phải nghe thì cũng có thể quên như chưa hề nghe, đâu cần gì đến độ Đường chủ bắt tại hạ tự sát.

Đinh Gia Lộc quay nhìn Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ xử trí như thế nào với Truy Hình Tướng Án Sát đường.

Lan Hoa cung chủ trầm mặt, đôi thu nhãn trong vắt như hai hạt tinh cầu nhìn thẳng vào mặt Hoàng Thế Lãm.

- Hoàng công tử muốn đóng vai kẻ tọa thị nhìn thiên hạ tranh đoạt à?

Hoàng Thế Lãm nhún vai, mỉm cười nói:

- Cho đến giờ tại hạ chưa thể phân định ai chính ai tà. Ngay cả các vị cũng chưa hẳn đã tin tại hạ.

Lan Hoa cung chủ khẳng khái nói:

- Bổn cung tin tưởng Hoàng công tử là chính nhân quân tử, không bao giờ phụng sự kẻ ác.

- Lan Hoa cung chủ tin tại hạ, nhưng Bạch Hoa Lan chưa hẳn đã tin. Nếu các vị muốn nhờ tại hạ việc gì, thì trước nhất hãy để tại hạ diện ngộ với Bạch Hoa Lan.

Minh Thông đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Thế Lãm quay lại nhìn đại sư:

- Đại sư có ý gì?

Minh Thông đại sư lưỡng lự:

- Điều kiện án sát tướng đưa ra thật là khó cho bần tăng và các vị quần hùng ở đây.

- Thì ra các vị sợ Bạch Hoa Lan lộ hành tung.

- Đúng như vậy.

Minh Thông đại sư nhìn Lan Hoa cung chủ:

- Cung chủ suy xét, Bạch Hoa Lan lộ hành tung thật là khó cho người.

Lan Hoa cung chủ nghiêm mặt:

- Được rồi, Truy Hình Tướng Án Sát đường đến đã là điều may mắn cho chúng ta. Bổn cung sẽ cố gắng sắp xếp để Hoàng tướng diện ngộ với Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm ôm quyền xá Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ chẳng còn việc gì ở đây. Kiếu từ!

Chàng hướng về quần hùng xá một cái, thản nhiên nói:

- Trước khi tại hạ rời khỏi tòa chính sảnh cung này, vì trọng chữ tín của Lan Hoa cung chủ cũng tỏ lộ danh phận của mình với các vị. Đúng như Bạch Hoa Lan đã thông tin cho các vị, Hoàng mỗ chính là Truy Hình Tướng án sát đại đường đương triều.

Có tiếng xầm xì trong đám quần hùng:

- Giờ thì y mới lộ chân tướng của mình. Phong độ của y không thể nào tin được.

Hai nàng cung nữ vận y phục Bạch Hoa Lan từ cửa hậu liêu bước ra tiến thẳng về phía Hoàng Thế Lãm:

- Thỉnh Truy Hình Tướng Án Sát đường về thư phòng nghỉ ngơi.

Thế Lãm quay lại Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ hy vọng sớm gặp Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười gật đầu:

- Bổn Cung chủ cố gắng không để người chờ đợi lâu.

Chương 9:

Kẹt...

K

Cánh cửa thư phòng của Thế Lãm từ từ hé mở, một lão bà len vào, dáng người lọm khọm ví như cành cây khô rệu rã sắp gãy ngang cố lê đến bên chiếc tràng kỷ. Lão bà nhìn Hoàng Thế Lãm đang nhắm mắt, gác tay lên trán mà lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Ái chà, Truy Hình Tướng Án Sát đường chắc mệt nhọc lắm mới đến được tòa bí cung này.

Lão bà vừa dứt lời Thế Lãm đã ngồi nhỏm dậy. Chàng mở bừng hai con ngươi như người mê sảng chăm chú nhìn lão bà.

- Ý...

Lão bà ngạc nhiên thốt lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Bà già này tưởng Hoàng tướng đã yên giấc rồi đấy.

Thế Lãm nhoẻn miệng nặn ra một nụ cười ngượng ngập:

- Vãn bối lại tưởng giai nhân nào đó đột nhập thư phòng mình, hóa ra là một lão nhân.

Chàng thả chân xuống tràng kỷ, đến ngồi bên chiếc bàn có sẵn văn phòng tứ bửu.

Lão bà cũng bước đến ngồi đối diện với Thế Lãm, cất giọng nhừa nhựa nói:

- Lão được Lan Hoa cung chủ lịnh đến phục vụ Hoàng tướng.

Thế Lãm nhún vai:

- Ái chà, Lan Hoa cung chủ sao lại có thể lịnh cho lão bà đến phục vụ một kẻ hậu sinh như vãn bối được chứ. Trong Lan Hoa cung đâu thiếu người, và chắc chắn không thể thiếu giai nhân.

Thế Lãm rút một tấm giấy trắng trải lên mặt bàn, cầm luôn cây bút lông, trầm tư suy nghĩ.

Lão bà nhìn chàng hỏi:

- Hoàng tướng tính đặt thơ đấy à?

- Vãn bối đang ngẫu hứng, tuy không có thiên phú thi ca, nhưng họa đồ thì cũng có chút tài mọn.

- Truy Hình Tướng biết họa? Thế có thể tặng cho lão một bức chân dung được không?

Thế Lãm gật đầu:

- Vãn bối đang có ngẫu hứng đây.

Thế Lãm nói xong, đặt bút vẽ luôn trên mặt giấy trắng.

Lão bà ngồi im lặng nhìn chàng vẽ, đến khi Thế Lãm trả cây bút lông vào hộp trát mới lên tiếng hỏi:

- Hoàng tướng đã vẽ xong rồi đấy à? Hoàng tướng thật là có tài, chỉ trong một khoảng khắc mà có thể vẽ được chân dung lão.

Thế Lãm mỉm cười đáp lại:

- Vãn bối vẽ đẹp, vẽ nhanh nhưng sợ không đúng người.

Chàng xoay bức tranh vừa vẽ để lão bà chiêm ngưỡng. Bức tranh chàng vừa vẽ chỉ vỏn vẹn có đôi tay mỹ nữ đang cầm một nhánh bạch lan. Nét vẽ của chàng mặc dù đơn sơ, phóng khoáng nhưng không thiếu sự linh động. Nhìn thoáng qua bức tranh Thế Lãm vừa vẽ, bất cứ một ai sành điệu về hội họa có thể đoán được bức tranh này đã được Thế Lãm luyện tập trau chuốt rồi. Sự trau chuốt đó ẩn tàng trong từng nét mực, và trở thành hình ăn sâu vào tâm thức chàng, có thể nhắm mắt vẫn vẽ được.

Lão bà nhìn ngắm bức tranh đôi tay mỹ nữ, nhỏ giọng nói:

- Y, công tử không vẽ chân dung lão.

Thế Lãm nhún vai:

- Vãn bối vẽ theo sự tưởng tượng mà thôi.

Chàng nhìn thẳng vào mắt lão bà nói luôn:

- Trước đây bà bà phải là một trang tuyệt sắc giai nhân.

- Ai không vậy, lão cũng không giấu công tử, trước đây lão quả là trang tuyệt sắc giai nhân, nhưng thời gian đã cướp mất mái tóc xanh rồi.

Thế Lãm điểm một nụ cười lắc đầu:

- Hiện tại bà bà cũng là một trang tuyệt sắc giai nhân.

- Hoàng tướng nói lão không hiểu gì cả.

- Bà bà có thể cho vãn bối giải thích được chứ.

- Lão đang rất muốn nghe.

Thế Lãm khoanh tay nhìn lão bà:

- Nếu như vãn bối nhắm mắt lại, thì không thấy chân diện mục của bà bà.

- Nhắm mắt thì làm sao thấy?

- Đã không thấy thì vãn bối đành phải vận dụng đến những giác quan khác để coi người đến gặp mình là giai nhân hay lão nhân hoặc xú nhân. Giai nhân tất phải dùng phấn hoa của giai nhân, xú nhân có mùi hôi, còn lão nhân thì có mùi tử khí.

Thế Lãm bưng bình trà rót ra hai cái chung thủy thần:

- Thất lễ quá! Vãn bối không mời! Bà bà...

Chàng đưa chung trà đến trước mặt lão bà:

- Mời bà bà...

- Đa tạ Hoàng tướng.

Hai người cùng nhấp một ngụm nhỏ, đặt chung xuống bàn, lão bà nói:

- Truy Hình Tướng có thể nhận được chân diện mục của người qua khứu giác à?

- Vãn bối có cái tài đó. Lúc thiếu thời, vãn bối mắc một chứng bịnh nan y khứu giác có thể ngửi và phân biệt một lúc trăm mùi khác nhau.

Chàng lấy túi phấn trong thắt lưng đặt lên bàn:

- Túi phấn này có mùi thơm cho mỹ nữ, mạn phép xin hỏi bà bà, mùi phấn thơm này chắc bà bà cũng rất thích dùng.

Lão bà nhìn sững chàng:

- Ậy, lão chưa từng dùng qua loại phấn thơm này bao giờ.

- Thế mà vãn bối lại ngửi được mùi phấn thơm này từ bà bà tỏa ra, mặc dù nó đã được pha trộn với rất nhiều thứ mùi khác.

Thế Lãm khoát tay:

- Ậy, chắc ai đó đã vô ý rắc phấn thơm này lên trang phục của bà bà.

Lão bà sa sầm mặt xuống.

Thế Lãm nói tiếp:

- Mà vị mỹ nữ nào lại kỳ quặc như vậy chứ. Ai đời rắc phấn thơm lên y phục của một lão bà lọm khọm. Vậy bà bà có biết ai sử dụng loại phấn thơm này không?

Lão bà thò tay đến túi phấn thơm của Thế Lãm. Tay lão bà bừa đặt vào túi phấn thì bằng một tuyệt thức cầm nã thủ pháp hanh ngoài một cái chớp mắt, Thế Lãm đã chộp xuống hổ khẩu của lão bà.

Chàng ra tay nhanh, và vô cùng bất ngờ, nhưng lão bà như đã phòng bị từ trước, rụt tay lại nhanh hơn. Thế rụt tay của lão bà nhanh đến độ tưởng chừng như Thế Lãm là người vô thức, nằm mơ chộp xuống mặt bàn. Năm ngón thủ pháp của chàng vừa chạm đến mặt bàn đã dừng lại rút về.

Thế Lãm nhìn lão bà, ngược lại lão bà cũng nhìn chàng không chớp mắt.

Lão bà nghiêm giọng nói:

- Truy Hình Tướng Án Sát đường quả thật là lợi hại.

Lão bà cũng đánh mất vẻ lụ khụ:

- Ta không qua mặt được Truy Hình Tướng.

Thế Lãm nhếch mép rồi nói:

- Tại hạ vẽ chân dung của cô nương không biết có đúng không?

Chàng đổi cách xưng hô khiến lão bà đâm lúng túng, hỏi lại chàng:

- Ý, sao Hoàng tướng gọi lão là cô nương?

Thế Lãm chỉ bức tranh vẽ đôi tay mỹ nhân đang cầm đóa hoa lan:

- Cô nương thử xem đôi tay tại hạ vẽ có giống với đôi tay bản thủ của cô nương không?

Lão bà chớp mắt, trầm tư một lúc rồi nói:

- Đúng là danh bất hư truyền. Lão nói không sai, không một ai có thể qua mặt được người mà Thái thượng hoàng tiến cung vào truy hình Án Sát đường.

Thế Lãm nhìn lão bà:

- Tại hạ không biết dưới lớp dị dung kia là diện dung của ai?

- Hoàng tướng muốn biết?

- Tại hạ rất muốn biết, nhưng nếu cô nương thấy bất tiện, tại hạ cũng không bức ép cô nương.

Chàng kéo bức tranh lại giừa bàn.

- Cô nương xem trên bức tranh này còn thiếu cái gì?

- Chỉ có lão bà bà ta mới biết được mà thôi.

- Bà bà... cô nương đang ở đâu?

Thế Lãm vừa dứt thì cánh cửa thư phòng của chàng lại hé mở. Hai ả cung nữ Lan Hoa cung bước vào.

Vị cô nương hóa trang đứng bật lên, chiếc lưng như còng hẳn xuống.

Hai ả cung nữ nhìn lão bà:

- Bà bà sao lại vào đây?

Lão bà cất giọng lí nhí như người chẳng còn hơi sức nói:

- Lão vào đây châm trà cho Hoàng công tử.

Thế Lãm quay sang nhìn hai ả cung nữ, hằn học nói luôn:

- Các vị được Lan Hoa cung chủ chỉ dụ phục vụ cho tại hạ thế mà thư phòng chẳng có đặng một bình trà nóng, phải nhờ đến lão bà này. Ta thất vọng vô cùng.

- Truy Hình Tướng miễn thứ... miễn thứ...

Một người quay sang lão bà nói:

- Lão bà này chỉ là xú nhân trong Lan Hoa cung thôi, chắc trà của bà ta pha không bằng chúng tôi, để chúng tôi thay trà cho công tử.

Thế Lãm khoát tay:

- Đợi các người pha trà tại hạ đã khát cháy cả cổ.

Hai ả cung nữ nạt lão bà:

- Bà bà lui ra ngoài đi. Đừng có bép xép gì với Cung chủ để người trách chúng tôi.

Lão bà khúm núm cúi đầu:

- Thưa vâng... thưa vâng...

Lão bà quay ra khỏi phòng. Từ chỗ đứng của lão bà ra đến cửa non năm bước, thế mà lão bà chỉ đi đúng ba bước, mỗi bước chân tạo thành thứ âm thanh ngờ ngợ như ai đó gõ vào tai Thế Lãm.

Hai nàng cung nữ chờ lão bà mất dạng rồi mới nói với Thế Lãm:

- Lan Hoa cung chủ lịnh cho chúng tôi bẩm báo với Hoàng tướng đúng đầu canh đêm nay, Bạch Hoa Lan sẽ đến hội kiến với người.

- Đầu canh đêm nay à? Tại hạ không ngờ mình sớm được hội kiến với Bạch Hoa Lan như vậy.

Nàng cung nữ đứng bên hữu nhỏ nhẹ nói:

- Công tử có cần gì không?

- Tất nhiên là cần rồi. Tại hạ cần hai mươi cân hảo tửu, thứ hảo tửu uống một chung bằng uống một cân để tiếp Bạch Hoa Lan.

Hai ả cung nữ nhìn nhau.

Thế Lãm nói luôn:

- Lan Hoa cung không có thứ rượu đó à?

Hai ả cung nữ lắc đầu.

- Nếu không có rượu đó thì nhị vị dùng hảo tửu pha trộn thêm mê dược mang đến đây cho tại hạ.

Hai ả cung nữ nhìn Thế Lãm ngạc nhiên hỏi:

- Có cách uống rượu thêm mê dược sao?

Thế Lãm cười khẩy đáp lời hai nàng:

- Nhị vị là nữ nhân không biết ẩm tửu. Trong nhân gian có rất nhiều cách uống rượu, mỗi người có một kiểu cách khác nhau, cách vừa rồi duy nhất dành riêng cho tại hạ mà thôi.

- Truy Hình Tướng không dùng rượu theo kiểu cách bình thường được à?

- Tất nhiên là được, nhưng hôm nay Hoàng mỗ dụng cách riêng của mình vì tiếp Bạch Hoa Lan, nhân vật lẫy lừng trong võ lâm.

Hai nàng lắc đầu:

- Chúng tôi sẽ chăm lo hảo tửu cho Truy Hình Tướng.

- Đa tạ nhị vị cô nương.

Hai nàng quay ra khỏi thư phòng. Còn lại một mình, Thế Lãm ngồi bên bức tranh do mình vẽ trầm tư suy nghĩ, tự hỏi:

- Vị cô nương giả trang lão bà kia là ai?

Tiếng trống canh dồn dập nổi lên.

Thế Lãm bước đến mở cửa thư phòng ngồi chờ đợi. Chàng nhủ thầm:

- “Người sắp đến là Bạch Hoa Lan hay lại là sứ giả của Bạch Hoa Lan”.

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Thế Lãm thì Bạch Hoa Lan trong trang phục thường nhật bước qua ngưỡng cửa.

- Hoàng công tử đợi ta.

Đúng là giọng của nữ nhân, nghe chất giọng của Bạch Hoa Lan tưởng chừng như chuông vàng khánh ngọc va vào nhau vừa thánh thót vừa khắc khe khiến cho bất cứ một ai diện kiến đều nảy sinh ý niệm tò mò, dưới lớp lụa trắng che dung diện kia là bộ mặt như thế nào, đồng thời cũng không khỏi cảm giác e dè bởi sự cay độc của Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm bình thản như người xuất hiện không phải là Bạch Hoa Lan.

Bạch Hoa Lan ngạc nhiên nhìn chàng:

- Hoàng tướng không nghe ta hỏi à?

Thế Lãm vẫn im lặng.

Bạch Hoa Lan bước thẳng đến đối nhãn với chàng:

- Truy Hình Tướng sao không trả lời ta?

Thế Lãm nheo mày ngước lên nhìn Bạch Hoa Lan, nhún vai nói luôn:

- Rượu chưa có, tại hạ không thể đối ẩm cùng Bạch Hoa Lan sứ giả. Không biết cô nương đây là sứ giả thứ mấy trong Lan Hoa cung.

Thế Lãm vừa dứt lời, tiếng của Lan Hoa cung chủ trỗi lên ngay ngoài cửa:

- Lui ra ngoài mau!

Chương 10:

Lan Hoa cung chủ bước vào thư phòng của Hoàng Thế Lãm. Nàng vận y phục Bạch Hoa Lan nhưng không che dung diện.

L

Thế Lãm mỉm cười nói với Lan Hoa cung chủ:

- Nàng chính là Bạch Hoa Lan?

- Truy Hình Tướng nghĩ tôi là ai?

- Lan Hoa cung chủ, chủ nhân của những loài lan.

- Hoàng tướng nói rất đúng. Lan Hoa cung chủ là chủ nhân của những loài lan, trong đó có Bạch Lan.

Khi hai nàng hầu bưng vào một vò rượu đặt lên bàn, đứng chờ phục dịch thì Lan Hoa cung chủ khoát tay:

- Các người cũng lui ra.

Hai ả đó lùi ra ngoài thư phòng, Lan Hoa cung chủ tự khép cửa lại. Trong thư phòng chỉ còn lại hai người, sự xuất hiện của Lan Hoa cung chủ khiến cho không khí trong phòng tràn ngập mùi phấn thơm đặc biệt mà Thế Lãm đã được biết qua túi phấn.

Thế Lãm mở cửa sổ, ánh trăng chênh chếch từ trên cao rọi vào. Vô hình trung, không biết Thế Lãm có cố ý hay không mà để ánh trăng chiếu ngay vào túi phấn đặt giữa bàn.

Lan Hoa cung chủ dời mắt ngay về phía túi phấn thơm đó. Nàng mỉm cười nói:

- Túi phấn kia là của Hoàng tướng?

Thế Lãm quay lại nhìn nàng:

- Tại hạ là nam nhân, nam nhân nhứt định không dùng phấn thơm rồi.

- Thế sao Hoàng tướng lại có túi phấn thơm để trên bàn.

Thế Lãm bước đến cạnh nàng:

- Phấn của giai nhân, và tại hạ nghĩ người sử dụng túi phấn này chắc phải là Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm lấy túi phấn, mở gút. Mùi thơm từ trong túi phấn tỏa ra, hòa nhập ngay với mùi thơm từ cơ thể của Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm tròn mắt chiêm ngưỡng Lan Hoa cung chủ, giả lả nói luôn:

- Ý, Cung chủ sử dụng phấn thơm cùng mùi với túi thơm này. Vậy đích thị Lan Hoa cung chủ là Bạch Hoa Lan rồi.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm mỉm cười:

- Hoàng tướng có ngạc nhiên lắm không?

Thế Lãm gật đầu:

- Ngạc nhiên và cũng không ngạc nhiên. Bạch Hoa Lan là một loài lan trong ngàn loại lan. Lan Hoa cung chủ là chủ nhân của hoa lan, thì có thể là Bạch Hoa Lan lắm chứ.

Chàng kéo ghế đôn, mời Lan Hoa cung chủ:

- Mời Cung chủ yên vị.

- Đa tạ Hoàng tướng!

Hai người ngồi đối mặt với nhau, Lan Hoa cung chủ từ tốn nói:

- Hoàng tướng biết vì sao thiếp chọn Bạch Lan đặt cho ngoại hiệu của mình không?

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ có lẽ phải đi hỏi Thần Cơ Bất Tri Khách.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười:

- Hoàng tướng đâu nhứt thiết phải đi hỏi Thần Cơ Bất Tri Khách tiên sinh. Từ lâu thiếp đã từng nghe đến tiếng tăm lẫy lừng của Truy Hình Tướng Án Sát đường, khó một ai qua được đôi mắt tinh tường của Hoàng tướng.

Thế Lãm khoát tay:

- Lan Hoa cung chủ đừng nghĩ vậy. Tại hạ chỉ thêm áy náy mà thôi. Nếu như tại hạ tinh thông trời đất, thì đâu phải bôn ba ngoài giang hồ đi tìm Bạch Hoa Lan.

- Cuối cùng Hoàng tướng cũng đã tìm được Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm mỉm cười nhìn nàng:

- Có thể tại hạ gặp được Bạch Hoa Lan, cũng có thể người đang đối mặt với tại hạ là chủ nhân của những loài lan.

- Thiếp chính là Bạch Hoa Lan. Lời khẳng định của thiếp không biết Truy Hình Tướng Án Sát đường có tin không?

Thế Lãm bâng quơ nhìn ánh trăng qua cửa sổ.

- Tất nhiên tại hạ tin.

- Hoàng tướng tin thiếp là Bạch Hoa Lan?

Thế Lãm nhìn sững vào mắt Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ đã từng khẳng định không ai qua được cặp mắt tinh tường của tại hạ.

- Thiếp tin như vậy. Bây giờ Hoàng tướng đã gặp Bạch Hoa Lan, thiếp thỉnh nguyện Hoàng tướng cho biết mục đích của cuộc diện ngộ này.

Thế Lãm nghiêm mặt nói luôn:

- Cuộc diện ngộ này rất hệ trọng. Nếu như tại hạ sai lầm thì hậu họa không thể nào lường được.

- Hoàng tướng muốn nói sai lầm gì?

- Lan Hoa cung chủ không phải là Bạch Hoa Lan.

- Hoàng tướng nghĩ thiếp có đúng là Bạch Hoa Lan không?

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa rút cây trâm cài tóc đưa đến trước mặt Hoàng Thế Lãm.

Cây trâm của nàng là một cánh lan được trạm trổ vô cùng sắc sảo, linh động.

Đón lấy cành trâm của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm soi nó dưới ánh trăng huyền diệu.

Trong màu vàng nhờn nhợt của ánh trăng, cây trâm Lan Hoa như sinh động hẳn lên. Những cánh hoa như tràn ngập sức sống, lung linh như muốn đùa với ánh trăng đêm.

Thế Lãm ngắm cành trâm Lan Hoa rồi buông một câu khách sáo:

- Trâm Lan Hoa đẹp quá. Nó như một đóa hoa thật.

- Tín vật của Bạch Hoa Lan đấy. Bây giờ Hoàng tướng đã tin thiếp chính là Bạch Hoa Lan rồi chứ?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ tin ngay từ đầu, Lan Hoa cung chủ chính là Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ nhoẻn miệng cười thật tươi. Nàng rót rượu ra chiếc chén:

- Thiếp thỉnh Hoàng tướng một chén rượu.

Thế Lãm đón chén rượu uống cạn. Đặt chén xuống bàn, chàng nhìn Cung chủ bằng ánh mắt ngây dại.

Lan Hoa cung chủ nhấp một ngụm nhỏ, thỏ thẻ nói:

- Hoàng tướng tìm thiếp nhằm mục đích gì?

Thế Lãm trầm giọng:

- Tại hạ đi tìm Bạch Hoa Lan theo di ngôn của một người.

- Phải Thái thượng hoàng di ngôn cho Hoàng tướng?

- Tại hạ chưa nói mà Lan Hoa cung chủ đã đoán được. Quả thật đúng như vậy, Thái thượng hoàng di ngôn cho tại hạ bằng mọi biện pháp phải tìm được Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ cướp ngang lời chàng:

- Chắc chắn Thái thượng hoàng đã trao cho Hoàng thượng một vật rất hệ trọng để Hoàng tướng trao lại cho thiếp. Vật đó có phải là Ngọc tỷ ấn soái.

Thế Lãm nhướng mày:

- Việc hệ trọng như vậy mà Lan Hoa cung chủ cũng biết?

Lan Hoa cung chủ nhoẻn miệng cười, nói tiếp:

- Một năm về trước thiếp và Du Ảnh Thần Tàn Phong dụng kế điệu hổ ly sơn xâm nhập cấm cung để đoạt ấn soái và di chỉ của Hoàng đế bởi biết rõ âm mưu của Tổng tài Thái Minh Công. Rất tiếc lần đó thiếp chỉ lấy được di chỉ và ấn soái giả, còn ấn soái thật thì không biết ở đâu. Sau này thiếp mới hay

Ngọc tỷ ấn soái được Hoàng đế cất giấu một nơi khác để tránh hậu họa trong lúc người đi kinh lý.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng:

- Quả đúng như Hoàng đế dự liệu. Người đã bị kẻ khác bức chế ép vào Thái miếu, giao ngôi báu lại cho Vương gia nên thiếp đã bí mật liên hệ với Thái thượng hoàng đặng mưu đồ khôi phục lại nguyên vị cho Hoàng thượng.

- Lan Hoa cung chủ thật là cực nhọc.

- Thiếp là phận vi thần phải thờ chúa của mình.

- Nữ nhi như Cung chủ, tại hạ bội phục vô cùng.

Thế Lãm rót rượu ra chén:

- Chén rượu này tại hạ kính Cung chủ gọi là lòng tri ngộ bậc anh thư.

- Hoàng tướng đã quá lời, thiếp cũng như Hoàng tướng mà thôi.

Nàng đón chén rượu Thế Lãm trao uống cạn. Thế Lãm cũng bưng chén mình đối ẩm với Lan Hoa cung chủ.

Khi hai người đặt chén xuống bàn, đối nhãn nhìn nhau, trong đáy mắt của họ phảng phất những ánh nhãn quang đặc dị. Nhãn quang như ngây ngất vì men nồng, và trong đó pha trộn sự cảm kích của hai con người cùng chung một ý niệm.

Lan Hoa cung chủ thỏ thẻ nói:

- Bây giờ tất cả quần hùng đều đã sẵn sàng, thiên hạ sẽ cùng thiếp lấy lại ngai vàng cho Hoàng thượng, đó là lẽ đạo của bậc chính nhân quân tử.

Lan Hoa cung chủ e dè đặt tay lên tay Thế Lãm:

- Thiếp chỉ còn chờ Ngọc tỷ ấn soái mà thôi.

Thế Lãm lật ngửa bàn tay, nắm ngọc thủ Lan Hoa cung chủ. Sắc diện của Lan Hoa cung chủ ửng đỏ với những nét thẹn thùng e lệ của mỹ nữ lần đầu tiếp xúc với nam nhân.

Thế Lãm mỉm cười, ngây ngây nhìn nàng.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẻ gọi tên chàng:

- Hoàng đại ca.

Thế Lãm bặm môi suy tư.

Lan Hoa cung chủ nói tiếp:

- Hoàng tướng suy nghĩ gì nữa? Trong cuộc sống làm người có những khoảnh khắc kỳ lạ, mà khoảng khắc kỳ lạ thiếp đón nhận chính là lúc gặp Hoàng đại ca.

Nàng vén mái tóc mai, để chiêm ngưỡng chàng bằng sự trìu cảm, ngập tràn cảm giác bức xúc của mỹ nữ bắt đầu lọt vào vòng lưới chữ tình.

Thế Lãm thở dài.

Nàng hỏi Thế Lãm:

- Sao chàng lại thở dài?

- Tại hạ nói ra sợ Cung chủ không được vui.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Điều gì khiến cho chàng khó nói?

Thế Lãm rụt tay lại, bâng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhãn quang của chàng như chìm hẳn vào ánh trăng thơ mộng:

- Trăng đêm nay đẹp quá.

Thế Lãm quay lại đối mặt với Lan Hoa cung chủ:

- Ta rất trọng thị nàng, nhưng di ngôn của Hoàng thượng đặt ta vào một trọng trách không thể coi nhẹ.

- Thiếp biết.

Thế Lãm bặm môi thở dài một tiếng nữa:

- Điều ta muốn thổ lộ cho nàng biết. Trước khi tại hạ xuất sư, nhập giang hồ, ta có biết một ám hiệu của Bạch Hoa Lan, ám hiệu đó chỉ mình ta biết mà thôi. Nàng có thể cho ta thấy dấu hiệu đó được chứ.

Lan Hoa cung chủ chỉ cành trâm:

- Hoàng huynh đã thấy rồi, cành trâm kia chính là tín vật của thiếp.

- Còn một tín hiệu nữa mới hội đủ vật chứng để Thế Lãm ta minh xét người mà ta cần trao Ngọc tỷ ấn soái.

Chàng nhìn Lan Hoa cung chủ chằm chằm rồi nói tiếp:

- Ta nói ra, Cung chủ đừng nghĩ rằng ta hồ đồ.

- Hoàng tướng cứ nói.

- Ta cần nàng thoát y để kiểm chứng một dấu tích trên người nàng.

Sắc diện Lan Hoa cung chủ chuyển sắc. Vẻ mặt đài các của nàng khoác ngay một màu đỏ ửng hồng.

Lan Hoa cung chủ chiếu hai luông tinh nhãn, ngỡ như hai nhát kiếm sắc bén chực chẻ đôi khuôn mặt tuấn tú của chàng.

Nhãn quang của nàng đột ngột dịu hẳn lại:

- Trên người thiếp có dấu tích sao?

Thế Lãm nghiêm trang gật đầu:

- Nàng không tin ta sao? Ngọc tỷ ấn soái rất hệ trọng, ta bắt buộc phải cẩn trọng để tròn sứ mạng với đức Kim thượng.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, ôn nhu nói:

- Thiếp sẽ thoát y để Hoàng tướng chiêm nghiệm. Nhưng... phận thiếp là nữ nhân thật là bất tiện và...

Thế Lãm bật cười, chỉ luôn vò rượu:

- Có vò rượu đặc biệt này, trong rượu có mê dược, tại hạ thiết nghĩ hảo tửu rất cần trong lúc này.

Lan Hoa cung chủ nhìn vò rượu một lúc rồi gật đầu:

- Thiếp hy vọng Hoàng tướng và thiếp là tri kỷ của nhau.

Thế Lãm cười nửa miệng:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Chàng rót rượu ra chén:

- Chúng ta cùng uống chứ?

Lan Hoa cung chủ đón chén rượu nhấp từng ngụm nhỏ. Hai người cứ thế đối ẩm với nhau chẳng thốt nửa lời. Họ như hai người lập dị đi tìm men nồng trong chén rượu cay.

Uống độ ba cân rượu, dung diện Lan Hoa cung chủ đỏ gay, nàng lí nhí nói:

- Thiếp say quá rồi, Hoàng huynh có cần tìm dấu tích trên cơ thể thiếp nữa không?

Thế Lãm gật gù nửa gật đầu, nửa lắc đầu đáp lời Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ sợ nàng nghi ta là tên đại đạo dâm loàn.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu từ từ đứng lên. Đôi ngọc thủ của nàng thản nhiên kéo dây thắt lưng bộ bạch y sứ giả.

Tiếng trống canh hai dồn dập nổi lên, khi tiếng trống canh vừa dứt thì bộ bạch y sứ giả đã rời thân ảnh của Lan Hoa cung chủ. Nàng đã khỏa thân đứng trước mặt Hoàng Thế Lãm, một thân hình tuyệt mỹ của giai nhân mà bất cứ nam nhân nào chiêm ngưỡng không thể dằn được lòng dục.

Lan Hoa cung chủ thả gót sen đến bên Thế Lãm:

Không biết vô tình hay cố ý, nàng vấp ngã vào lòng chàng. Đôi mi cong vút khẽ khép lại, rồi ngây ngất nhướng lên.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẻ nói:

- Hoàng đại ca, thiếp đang ở trong vòng tay của chàng.

Thế Lãm bất ngờ cúi xuống hôn lên trán Lan Hoa cung chủ.

Nàng trườn người vòng đôi tay trắng nõn nà như cặp mãng xà qua cổ Thế Lãm:

- Hoàng huynh, thiếp đã yêu chàng.

Thế Lãm mỉm cười, toan ôm ghịt lấy nàng, thì bất ngờ Lan Hoa cung chủ đẩy chàng ra, đứng bật dậy. Nàng lắc đầu nghiêm giọng nói:

- Chàng muốn có thiếp phải không?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ là một nam nhân không thể cưỡng được lòng dục của mình trước một giai nhân như nàng.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Chàng lợi dụng thiếp.

Nàng vừa nói vừa vận lại bộ trang phục bạch y sứ giả. Vận trang phục xong, Lan Hoa cung chủ mới nghiêm giọng nói:

- Thiếp là của chàng, của riêng chàng thôi, nhưng trước nhất chàng phải là Truy Hình Tướng Án Sát đường. Thiếp chờ chàng ở hậu điện.

Lan Hoa cung chủ nói xong thoăn thoắt thả gót sen ra ngoài thư phòng.

Khi cánh cửa đóng sập lại, Thế Lãm còn bâng quơ với những ý tưởng mông lung. So sánh Lan Hoa cung chủ với Hằng Ni sư muội, quả Lan Hoa cung chủ sắc đẹp hơn bội phần khiến cho tâm thức Thế Lãm phải hỗn loạn.

Ý niệm ấy tan biến nhanh khi một ngọn kình vô thanh vô hình ngỡ như ngọn gió thoảng lùa qua cửa sổ. Ngọn kình ấy rất mông lung, nhưng đã ghim ba nhánh bạch lan xuống mặt đá.

Ba nhánh lan kết thành hình chữ phẩm lọt ngay vào mắt Thế Lãm, kèm theo một bức thư xếp thành hình cánh nhạn trắng.

Thế Lãm nhỏm lên nhìn ra cửa.

Bên ngoài vẫn yên tỉnh vắng lặng vô cùng.

Chàng ngồi trở lại ghế đôn, cầm bức thư mở ra xem. Bên trong chỉ vỏn vẹn mấy chữ:

“Muốn tìm Bạch Hoa Lan, hãy theo Lan Hoa cung chủ.”

Chương 11:

Hủy bức thư, Thế Lãm theo ngã cửa sổ băng luôn ra ngoài. Với bộ pháp Di Hình, chàng như bóng ma chơi nhập nhoạng trong đêm tĩnh mịch. Tòa hậu điện thấp thoáng xa xa, bất ngờ Thế Lãm thấy một bóng trắng lướt qua ngay trước mắt mình.

H

Bóng trắng Bạch Hoa Lan dừng trước mặt Thế Lãm nói luôn:

- Hoàng tướng hãy đến tháp Phi Nhân.

- Tại hạ cần gặp Bạch Hoa Lan chứ không cần gặp Lan Hoa cung chủ.

- Bạch Hoa Lan cũng đang ở tại tháp Phi Nhân.

Bạch Hoa Lan sứ giả nói xong, trổ luôn Du Môn Di Hình bộ pháp, thoắt cái đã phi thân mất hút vào bóng đêm.

Thế Lãm tần ngần một lúc rồi băng mình đi tiếp.

Tháp Phi Nhân ở phía sau hậu điện, trông nó ngỡ như một tòa hắc lầu cô tịch, đầy vẻ âm u ma quái. Thế Lãm nghĩ thầm:

- “Bạch Hoa Lan ở trong ngọn tháp đen này sao?”

Chàng điểm mũi giầy, xoay nửa vòng băng lên tòa hậu điện. Vốn đã biết võ công của Lan Hoa cung chủ không phải tầm thường, Thế Lãm phải vận dụng tất cả nguyên khí nội công gia tăng vào bộ pháp khinh thân, nhẹ êm như cánh bướm đêm đáp xuống nóc hậu điện.

Chàng đu người như con thạch sùng, nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ thư phòng Lan Hoa cung chủ. Trên tràng kỷ, Thế Lãm thấy rõ Lan Hoa cung chủ đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ, không một mảnh lụa che thân.

Thế nằm của Lan Hoa cung chủ như mỹ nhân đang chờ đợi tình lang đến với mình.

Thế Lãm cau mày:

- Lan Hoa cung chủ đang nằm trong hậu điện, thế còn Lan Hoa cung chủ nào ở trong tháp Phi Nhân.

Càng suy nghĩ, chàng càng rối như tơ vò, như bị rơi vào đám bùng nhùng không lối thoát.

Lan Hoa cung chủ trở mình. Thế nằm của nàng quả thật là pho tượng mỹ nhân được tạo hóa kiến tạo nên bằng ý tưởng dẫn dụ nam nhân vào cõi u mê dục vọng.

Thế Lãm định tâm một lúc mới trở bộ đu người trở lên nóc hậu điện. Chính khoảnh khắc đó chàng nghe tiếng ken két từ tháp Phi Nhân phát ra. Âm thanh đó khiến cho Thế Lãm dựng đứng lông mày, đôi nhãn quang sắc sảo của chàng như sáng rực lên nhìn xuyên qua bóng tối chiếu về phía cửa tháp.

Lão bà lọm khọm, có lẽ bước lên những bậc tam cấp để vào trong tháp.

Thế Lãm rít một luồng chân khí thật sâu, trổ khinh thuật tuyệt môn bản thân băng về phía ngọn tháp đen cao sừng sững. Chàng nhìn lên phía trên thấy một ô cửa tò vò, liền trổ tuyệt công “Bích Hổ Du Tường” trườn về phía ô cửa đó.

Trong tháp trống hoác, ngoài pho tượng thần tám tay, mỗi tay cầm một thứ binh khí khác nhau. Ngay giữa tam tinh pho tượng có đính một hạt dạ minh châu phát hào quang tạo ra một thứ ánh sáng huyền hoặc vô cùng.

Đứng trước pho tượng lại là một Lan Hoa cung chủ, cũng không mảnh lụa che thân.

Thế Lãm không thể nào tưởng tượng được Lan Hoa cung chủ lại có mặt trong tháp Phi Nhân này. Vậy còn Lan Hoa cung chủ trong hậu điện là ai. Chẳng lẽ trên thế gian có tới hai Lan Hoa cung chủ giống nhau như hai giọt nước.

Lão bà lọm khọm tiến đến sau lưng Lan Hoa cung chủ, phủ phục nói:

- Tiện nhân đã đến phục vụ Cung chủ.

- Tốt lắm! Hành sự đi!

Giọng của Lan Hoa cung chủ thật là khắt khe đến độ Thế Lãm vừa nghe gai ốc đã nổi đầy người. Chàng có cảm tưởng tiếng nói của Lan Hoa cung chủ như có một sức mạnh vô biên tiềm ẩn bên trong, và chỉ trong nháy mắt có thể lấy mạng người.

Lão bà khởi động cơ quan bí mật gắn trên pho tượng tám tay. Phần hạ đẳng của pho tượng tám tay nứt ra làm hai, từ từ đưa ra ngoài một chiếc bồn tắm bằng đá hoa cương.

Lan Hoa cung chủ bước vào bồn tắm. Nước trong bồn đỏ sậm dưới ánh sáng của ngọc dạ minh

châu ngỡ như đó là một bồn máu.

Nhưng máu thì tanh, còn huyết lưu trong bồn thì lại bốc mùi thơm ngào ngạt.

Lan Hoa cung chủ thả mình vào bồn huyết lưu đó, nằm duỗi dài, mi mắt lim dim, nhìn lên đầu pho tượng đá.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Bổn cung muốn tẩy rửa sự ô uế mà gã Truy Hình Tướng vấy bẩn lên mình ta.

- Tiện nhân tuân lịnh.

Lão bà tỉ mỉ dùng một cánh lan trắng tẩy rửa khắp cơ thể Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm đứng bên ngoài thị nhãn nhìn vào cảnh hoạt náo bên trong mà tưởng chừng cơ thể Lan Hoa cung chủ chẳng khác những đốm bọt nước kết thành, dễ vỡ đến độ lão bà không dám mạnh tay sợ cành hoa lan có thể làm xây xát thân hình tuyệt mỹ của Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ nhỏm dậy quay mặt nhìn thẳng vào mắt lão bà. Ánh mắt của nàng long lên sòng sọc, tưởng chừng như sát khí đã bắn ra chẻ đôi lão bà ra làm hai.

- Tiện nhân, ngươi còn giấu ta ấn tích gì đó trên người Bạch Hoa Lan?

Lão bà lắc đầu:

- Lão chẳng hề giấu diếm gì cả, Cung chủ hãy tin lão. Chẳng qua Truy Hình Tướng Án Sát đường đã vọng ngôn khiến Cung chủ hiểu lầm.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng:

- Lão có thật với ta không?

Lão bà gật đầu.

- Lão không dám qua mặt Cung chủ.

Lan Hoa cung chủ cau mày, bất thần nàng cung ngón trỏ cách không phóng chỉ về phía vách đá tháp Phi Nhân. Một đạo xích quang đỏ ối từ chỉ pháp của nàng bắn xẹt ra, nện thẳng vào vách đá.

Chát...

Nơi vách đá trúng chỉ pháp bị khoét luôn một lỗ to bằng đầu ngón trỏ, khói bốc lên nghi ngút.

Lan Hoa cung chủ hừ nhạt một tiếng, nói:

- Gã thật quá quắt, có thể qua mặt được bổn Cung chủ.

- Cung chủ hãy bình tâm, Truy Hình Tướng lúc này đang giữ Ngọc tỷ ấn soái, nếu khiến cho Truy Hình Tướng kinh động, Ngọc tỷ ấn soái sẽ tan vỡ theo người.

- Bổn Cung chủ không tha thứ cho gã đâu.

Lan Hoa cung chủ đứng lên khoát tay:

- Ta muốn thư giãn. Lão hãy lui ra đi!

Lão bà gật đầu lí nhí nói:

- Tuân lệnh!

Lão bà đi lùi ra đến cửa tháp mới dám quay lưng.

Thế Lãm toan rời chỗ nấp để bám theo lão bà, nhưng chàng chưa kịp động thân đã nghe những âm thanh là lạ từ pho tượng phát ra. Tò mò, Thế Lãm lại giữ nguyên chỗ nấp nhìn vào trong tháp.

Chàng ngạc nhiên vô cùng khi thấy tám cánh tay pho tượng thạch bắt đầu chuyển động.

Nhìn cách chuyển động của tám cánh tay đó, Thế Lãm mới cảm nhận chúng di chuyển theo một môn công vô cùng huyền diệu. Tám cánh tay càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, rồi như tám ánh chớp vây trùm lấy thân ảnh Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ vẫn đứng trong bồn huyết lưu, chỉ sử dụng thân pháp, ẻo lả như cánh hoa mà tám cánh tay tượng đá không làm sao chạm đến thân ảnh của nàng được.

Nhìn Lan Hoa cung chủ thi triển tuyệt pháp đảo thân biến hóa như vậy, Thế Lãm phải giật mình nghĩ thầm, với thân pháp tuyệt công như vậy thì trong giang hồ đâu thể có môn công phu gì khả dĩ có thể đả thương nàng.

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Thế Lãm, thì dị biến đã xảy ra trong tháp Phi Nhân. Những binh khí trên cánh tay pho tượng đá đã bị Lan Hoa cung chủ đoạt hết rồi, và thay vào đó là những mảnh lụa trắng tinh như những cái lưỡi dài ngoằn.

Chàng chưa hiểu tám mảnh lụa kia từ đâu xuất hiện trên tay thạch tượng thì một mảnh lụa đã quất ngang qua vùng thượng đẳng của Lan Hoa cung chủ.

Chát...

Mảnh lụa mỏng manh như thế nhưng vẫn để lại trên người nàng một vết hằn đỏ.

Chát...

Mảnh lụa thứ hai quất thẳng vào trung đẳng của Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm ngạc nhiên vô cùng khi thấy Lan Hoa cung chủ mặc nhiên để cho những mảnh lụa quất vào thân mình mà không trổ bộ pháp ra né tránh.

Cứ như thế chỉ trong chớp mắt nàng đã bị tám mảnh lụa in dấu trên làn da trắng như bông bưởi. Lan Hoa cung chủ rên khẽ một tiếng, tiếng rên không phải của một người đang bị hành hạ, mà cảm nhận nàng đang rơi vào một trạng thái khác, trạng thái nhục cảm của người đang thụ hưởng.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ xoay nửa vòng, cách không phóng chỉ khí điểm vào vách đá tượng phi nhân. Có tiếng âm thanh rè rè phát ra, vách đá hé mở một cánh cửa bí mật, từ trong cánh cửa đó hai nàng cung hầu đã từng châm rượu cho Thế Lãm bước ra.

Lần này họ xuất hiện trong tháp Phi Nhân hoàn toàn khác với lần vào thư phòng Thế Lãm. Cả hai nàng chẳng một mảnh lụa che thân, và đi bằng đầu gối. Họ như những cung tần vào yết kiến đức kim thượng.

Cả hai nàng trong tư thế bò lê đến bên Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười, nhỏ nhẻ nói:

- Hãy lại đây với ta.

Hai người được lịnh liền bám vào thành bồn huyết lưu từ từ đứng dậy.

Lan Hoa cung chủ nhìn soi mói vào thân thể hai nàng cung nữ bằng ánh mắt ngây ngô, dại dột của một ả dâm nữ.

Lan Hoa cung chủ chớp mắt, gật gù:

- Nhị thiếp rất hạp với nhãn quang của ta.

Nàng ngồi lên thành bờ đá.

Nàng ngồi lên thành bờ đá.

Hai nàng cung nữ dùng tay xoa nắn khắp cơ thể Lan Hoa cung chủ. Cảnh hoạt náo trong tháp Phi Nhân khiến cho Hoàng Thế Lãm không khỏi cau mày bất nhẫn. Chàng nghĩ thầm trong đầu, đúng với cái tên tháp Phi Nhân, những con người đang có mặt trong cái tháp này không phải là con người, họ

đã hoàn toàn biến thái, và mất tất cả nhân tính.

Thế Lãm lắc đầu toan trở bộ băng mình xuống.

Bộp...

Âm thanh khô khốc từ trong tháp phát ra, Thế Lãm giật mình quay lại nhìn vào trong.

Lan Hoa cung chủ đứng sõng giữa hai nàng cung nữ, đôi trảo công của nàng nhuộm máu, còn đầu của hai nàng cung nữ đã vỡ toang như hai quả dưa hấu.

Quá sửng sốt bởi hành động tàn nhẫn vô lương của Lan Hoa cung chủ, mới vừa đây nàng còn ưu ái với hai cao đồ thân tín, thậm chí có thể làm những trò biến thái đối với hai người đó, thế mà chỉ trong khoảnh khắc, Lan Hoa cung chủ đã biến đổi, giở luôn trảo công đập nát đầu hai người kia, hành động của nàng khiến Hoàng Thế Lãm không thể nào phân giải được.

Chàng buột miệng thốt lên một tiếng:

- Ý...

Tiếng thốt của Thế Lãm vọng đến tai Lan Hoa cung chủ. Đôi thu nhãn của nàng rực lên trông thật là man rợ chiếu thẳng về phía ô cửa tò vò, liền sau cái nhìn đầy sát khí đó, năm ngọn chỉ kình ngỡ như năm lưỡi kiếm vô hình xé gió bắn thẳng về phía Thế Lãm.

Xẹt...

Thế Lãm chỉ kịp lộn người về sau, nhưng chỉ kình vô hình vô sắc của Lan Hoa cung chủ cũng sớt qua búi tóc của chàng cắt tiếp luôn dây lụa buộc tóc.

Thế Lãm hạ thân xuống đất, trổ khinh thuật băng về phía hậu điện Lan Hoa cung.

Chàng phi thân vào hậu điện qua ngã cửa sổ, đến luôn bên tràng kỷ.

Thế Lãm cúi xuống nhìn mỹ nhân giống như tạc Lan Hoa cung chủ, thỏ thẻ nói:

- Nàng đợi ta phải không?

Thế Lãm vừa nói vừa chui tọt vào trong chiếc chăn không cần biết mỹ nhân đó có đồng ý hay không.

Mùi da thịt cùng với cảm giác mát rượi từ cơ thể nàng lan sang thân ảnh của Thế Lãm, khiến chàng phải ngây ngất. Mặc dù rơi vào tình thế bất đắc dĩ, nhưng Thế Lãm vẫn nghĩ thầm:

- “Trong cái họa vẫn có cái may”.

Ý niệm thì nghĩ như vậy, nhưng nhãn quang của chàng lại nhìn về phía cửa sổ.

Quả như sự suy đoán của chàng, một chiếc bóng trắng Bạch Hoa Lan xuất hiện. Y đứng ngay bên khung cửa sổ nhìn về phía Hoàng Thế Lãm. Với ánh mắt sáng ngời kia, Thế Lãm có thể nhận ra Bạch Hoa Lan chẳng ai khác hơn mà chính là Lan Hoa cung chủ trong tháp Phi Nhân.

Thế Lãm trở mình giấu mặt vào gáy mỹ nhân.

Chàng cảm nhận cơ thể nàng đang run rẩy trong vòng tay của mình. Hình như Lan Hoa cung chủ chàng đang ôm hoàn toàn có cá tính khác hẳn với vị Lan Hoa cung chủ đã đến hội kiến. Nàng là biểu tượng của sự rụt rè, và nhẫn nhục.

Thế Lãm liếc trộm nhìn lại, Bạch Hoa Lan đã biến mất rồi. Sự xuất hiện và ra đi của nàng chứng tỏ khinh công đã đạt đến bậc vô vi huyền diệu, xuất quỷ nhập thần.

Thế Lãm chui ra khỏi chiếc chăn, ôm quyền hướng về mỹ nhân:

- Đa tạ cô nương đã cho tại hạ lánh nạn.

Nàng vẫn không nhìn Hoàng Thế Lãm, đáp lời chàng:

- Hoàng tướng đã đến hậu điện, vậy Hoàng tướng biết rõ mình phải làm gì.

- Tại hạ rơi vào tình cảnh bắt buộc mà thôi.

Nàng quay mặt nhìn chàng:

- Hoàng tướng đã ôm tôi trong vòng tay, sao không trao cho tôi Ngọc tỷ ấn soái.

- Cô nương cần Ngọc tỷ ấn soái?

Nàng gật đầu.

Thế Lãm hỏi luôn:

- Cô nương là Bạch Hoa Lan?

Nàng gật đầu luôn.

- Tôi chính là Bạch Hoa Lan.

Nàng thả chiếc chăn đang khoác trên người. Bả vai trái của nàng có xâm một bức họa cánh nhạn

đang lướt trên mây.

Thế Lãm mừng rỡ nói luôn:

- Đúng rồi, Bạch Hoa Lan... Lan Hoa cung chủ là ai.

- Phi thiếp của Hoàng thượng.

- Lan Hoa cung chủ cũng cần ấn tỷ như nàng sao?

Bạch Hoa Lan gật đầu.

Thế Lãm hỏi luôn:

- Nàng có thể nói rõ cho ta biết mọi việc được không?

- Hoàng tướng có phải là sứ giả của Thái thượng hoàng không?

Thế Lãm gật đầu:

- Đúng như vậy!

Bạch Hoa Lan choàng lại tấm chăn lên người mình, nàng e lệ nhìn ra phía cửa sổ.

Hiểu được thâm ý của nàng, Thế Lãm bước đến đóng cửa lại rồi quay về chỗ cũ, kéo chiếc ghế ngồi đối nhãn với Bạch Hoa Lan.

Thế Lãm nghiêm giọng nói:

- Tại hạ cần gặp Bạch Hoa Lan vì một trọng trách vô cùng hệ trọng, nếu như tại hạ sai lầm, hậu họa không sao lường được.

- Thiếp hiểu sứ mạng của Hoàng tướng. Thái thượng hoàng chắc chắn di ngôn cho Hoàng tướng đến gặp Bạch Hoa Lan vì Ngọc tỷ ấn soái?

- Đúng như vậy! Trước đây một năm, Hoàng thượng đi kinh lý có... có gởi cho Bạch Hoa Lan một vật bất ly thân, hiện giờ tại hạ được di lịnh của Hoàng thượng đến lấy lại vật đó.

Thế Lãm vừa nói vừa lấy một mảnh lụa vàng giấu trong tay áo chìa đến trước cho Bạch Hoa Lan xem.

Nàng cầm bức lụa vàng ra đọc lướt qua:

“Thuận thiên thừa vận, Hoàng đế di bút chiếu chỉ cho Bạch Hoa Lan. Duy nhất chỉ một mình Bạch

Hoa Lan được đọc.

Cách đây một năm, trẫm có trao cho khanh một chiếc chìa khóa, khanh hãy trao lại chiếc chìa khóa đó cho Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm để Hoàng tướng và khanh cùng hợp sức mở thạch tượng tám tay trong hắc lầu. Ngọc tỷ ấn soái trẫm cất trong thạch tượng đó. Hai khanh lấy Ngọc tỷ ấn soái phát thiên chỉ, hiệu triệu quần hùng tiêu trừ gian thần cứu giá. Hai khanh bảo trọng, đây là việc vô cùng hệ trọng, nếu để lộ ra ngoài, trẫm khó bảo toàn tính mạng và vận mệnh Thiên tử cũng khó lập lại.

Trẫm di bút.”

Bạch Hoa Lan đọc xong bức lụa Thế Lãm trao. Nàng trầm mặc suy tư vô cùng.

Thế Lãm lấy lại mảnh lụa vàng, giấu trở lại tay áo, ôn tồn hỏi Bạch Hoa Lan:

- Cô nương có chuyện gì mà tỏ ra suy tư như vậy.

Nàng nhìn Thế Lãm, lệ ngọc bất giác rịn ra tuôn xuống hai bên khóe mắt. Bạch Hoa Lan thở dài, thỏ thẻ nói:

- Việc này có rất nhiều uẩn khúc. Vũ Lan này không biết có nên nói với Hoàng tướng không?

- Tại hạ và cô nương đã là người nhà... Huống chi...

Chàng nhìn nàng bằng ánh mắt trìu cảm.

Vũ Lan đáp lại Thế Lãm bằng sự e dè thẹn thùng của nữ nhân.

Thế Lãm nghiêm giọng hỏi:

- Lan muội nếu thấy bất tiện thì đừng nói ra cũng được. Còn nhiệm vụ, Lan muội cứ để cho huynh một mình lo liệu.

Vũ Lan lắc đầu:

- Vũ Lan này không phải tránh né phận sự của mình đối với chúa công. Nhưng vì chúa công thì lại có lỗi với tỷ tỷ.

Nàng nhắm mắt để lệ ngọc tự trào ra lăn xuống tô điểm thêm nét ngài giai nhân đã ủ dột, nom càng thảm não hơn.

Hoàng Thế Lãm bặm môi thở dài, rồi nói:

- Vũ Lan, có chuyện gì? Nàng nói cho ta biết đi!

Bạch Hoa Lan mở mắt nhìn Thế Lãm:

- Cách đây một năm, chúa công đi kinh lý có mang theo Ngọc tỷ ấn soái. Khi đến Giang Tô, chúa thượng gặp được Ngọc Lan Hoa nhị kiều.

Thế Lãm cướp lời nàng:

- Hai người đó chính là nàng và Lan Hoa cung chủ.

Vũ Lan gật đầu:

- Ngọc Lan Hoa nhị kiều chính là thiếp và tỷ tỷ.

Bạch Hoa Lan thở dài, bùi ngùi kể tiếp:

- Hoàng thượng sinh lòng háo sắc, quyết chiếm đoạt cho được Ngọc Lan Hoa nhị kiều, trong khi đó thiếp và tỷ tỷ đã thành thân với Minh Chỉnh.

- Minh Chỉnh là ai?

- Phu tướng của Ngọc Lan Hoa nhị kiều. Minh Chỉnh bấy giờ là hào kiệt nổi tiếng khắp Giang Tô, tất cả các bang phái trong giang hồ ai cũng nể phục, và chỉ chờ đến đại hội Long Hoa chắc chắn chàng sẽ là Minh chủ võ lâm.

Thế Lãm lắc đầu:

- Anh hùng gặp anh thư, trai tài gặp gái sắc. Tại hạ phải ghen với Minh Chỉnh.

- Càng nổi tiếng bao nhiêu càng có nhiều hậu họa bấy nhiêu.

Thế Lãm nhìn Vũ Lan, ôn tồn nói:

- Lúc bấy giờ tại hạ ở Tây tạng, nên chẳng biết võ lâm Trung Nguyên xảy ra chuyện gì.

- Hoàng tướng không biết nên mới là Truy Hình Tướng Án Sát đường.

- Rồi chuyện xảy ra như thế nào nữa?

Bạch Hoa Lan gục đầu trầm giọng kể tiếp:

- Hoàng thượng cảm cái sắc Ngọc Lan Hoa nhị kiều và cũng mến cả cái tài của Minh Chỉnh, nên cho đòi ba người vào hội kiến. Sau đó Hoàng thượng lịnh cho quan trấn phủ dựng tòa Lan Hoa cung

này trong hai tuần trăng phải hoàn thành.

Bạch Hoa Lan sửa lại chiếc chăn trùm thân ảnh, thuận tay nàng lau vội nước mắt giai nhân.

Nhìn Thế Lãm, Vũ Lan nói tiếp:

- Được Hoàng thượng ưu ái, Ngọc Lan Hoa nhị kiều và Minh Chỉnh càng nổi tiếng hơn.

Trong giang hồ ai ai cũng đoán chắc Minh Chỉnh và Ngọc Lan Hoa nhị kiều có số Vương gia, đứng trên thiên hạ, nhưng ai có ngờ đâu.

- Hoàng thượng đã làm gì các vị?

Bạch Hoa Lan vừa khóc vừa nói:

- Khi Lan Hoa cung dựng xong, trong ngày hội lân, Hoàng thượng đã bí mật sai người bỏ mê dược vào hảo tửu rồi khống chế Minh Chỉnh, bắt chàng tự nguyện trở thành thái giám phục vụ cho người, sau đó còn ép Ngọc Lan Hoa nhị kiều cùng với người vui đùa trong nỗi đau đớn của phu tướng. Hận thù chồng chất, Minh Chỉnh tâm niệm không làm phu tướng của Ngọc Lan Hoa nhị kiều thì sẽ là Hoàng thượng của thiên hạ.

Thế Lãm nhìn chằm chằm vào đáy mắt Vũ Lan:

- Vũ Lan, nàng có thể cho ta biết, Minh Chỉnh có phải là Tổng tài Thái Minh Công?

Vũ Lan gật đầu:

- Đúng như vậy, Minh Chỉnh chính là Tổng tài Thái Minh Công.

- Vậy sao Hoàng thượng đã biết mình gây ra hận thù cho Ngọc Lan Hoa nhị kiều, còn giao chìa khóa cho nàng?

Vũ Lan mỉm cười:

- Vũ Lan này đâu biết chìa khóa đó dẫn đến Ngọc tỷ ấn soái đâu, Hoàng tướng xuất hiện thiếp mới biết đấy chứ.

- Hoàng thượng có biết Vũ Lan là Bạch Hoa Lan không?

Vũ Lan lắc đầu:

- Không biết, Hoàng thượng ngỡ Bạch Hoa Lan chính là Nhũ mẫu kia...

- Nhũ mẫu là ai?

- Người chăm sóc cho Ngọc Lan Hoa nhị kiều...

- Có phải Nhũ mẫu chính là bà bà không?

Vũ Lan gật đầu:

- Đúng như vậy. Khi Hoàng thượng bị Vương gia Vương Mãng bức ép trở về cung, tất nhiên lúc này Minh Chỉnh đã theo về với đại Vương gia rồi, trước khi rời đây, người có tặng cho Vũ mẫu Vũ Lan chiếc chìa khóa, gọi là kỷ vật trong những ngày Hoàng thượng được vui vẻ ở Lan Hoa cung.

Thế Lãm hỏi luôn:

- Còn vết xăm cánh nhạn trên bả vai trái của nàng cũng do Hoàng thươơng xăm.

Vũ Lan gật đầu:

- Chính tay Hoàng thượng xăm.

Thế Lãm thở dài một tiếng, hỏi tiếp:

- Vũ Lan, giờ nàng tính sao?

Vũ Lan cúi đầu nhìn xuống chân Hoàng Thế Lãm, lí nhí nói:

- Một bên là hôn quân háo sắc, nham hiểm, một bên là gian thần đại ác sau khi biến thành thái giám. Vũ Lan này tài hèn sức mọn, một Bạch Hoa Lan chẳng làm gì được cả.

- Tại hạ không ngờ sự biến lại ly kỳ và xót xa như vậy.

Chàng trầm giọng nói tiếp:

- Vũ Lan, dù chúng ta có muốn làm ngơ cũng không được. Điều trước tiên Thế Lãm muốn cùng với nàng lấy Ngọc tỷ ấn soái, không để lọt vào tay hôn quân lẫn gian thần. Sau này ai được thỉnh mệnh sẽ làm đế vương.

- Thiếp xin nghe theo Hoàng tướng. Chỉ sợ...

- Nàng sợ gì?

- Vũ Lan này và Truy Hình Tướng khi lấy được Ngọc tỷ ấn soái e khó lòng rời khỏi Lan Hoa cung này. Đây là một mê hồn trận, chỉ có đường vào mà không có đường ra.

- Ta sẽ ra được mà. Với lại, ta đã chuẩn bị trước rồi. Chúng ta sẽ có người đến ứng cứu.

- Thế thì chúng ta đi.

Thế Lãm quay mặt vào tường để cho Vũ Lan vận lại trang phục. Khi đã chỉnh tề Vũ Lan đến ngay sau lưng Thế Lãm:

- Chúng ta đi thôi.

Chàng nhìn lại, trước mắt chàng bây giờ là Bạch Hoa Lan trong bộ bạch y dạ hành, đôi nhãn lực sáng ngời như hai tinh cầu long lanh.

Thế Lãm và Bạch Hoa Lan băng ra ngoài hậu điện bằng ngã cửa sổ.

Khi họ vừa khuất dạng thì từ trên nóc hậu điện Tổng tài Thái Minh Công cùng một người vận vương bào phi thân xuống.

Người vận vương bào giả lả cười nói:

- Nhiệm vụ của Truy Hình Tướng đến đây coi như xong. Tổng tài hiểu ý bổn vương chứ?

Tổng tài Thái Minh Công toét miệng cười:

- Bổn Tổng quản biết mình phải làm gì.

- Tổng quản hành sự và dự đoán như thần. Bí mật mà Thái thượng hoàng giữ kín bấy lâu này, cuối cùng cũng không qua được Tổng quản, có một người phụng sự như Tổng quản, bổn vương khác nào rồng chắp cánh.

Vương gia ngửa mặt cười hăng hắc.

Ngược lại với Vương gia, Tổng tài Thái Minh Công bâng quơ nhìn chiếc chăn của Vũ Lan để lại trên tràng kỷ. Đôi mắt của y thật là u hoài, nuối tiếc.

Chương 12:

Thế Lãm và Vũ Lan mở cửa tháp Phi Nhân. Mặc dù Thế Lãm đã biết cảnh trí trong ngọn tháp này rồi, nhưng khi bước chân vào đối mặt với pho thạch tượng khổng lồ tám tay, da thịt và xương cốt không khỏi gai lạnh.

T

Thế Lãm liếc trộm qua Vũ Lan. Chàng cảm nhận sắc của nàng cũng trang trọng vô ngần. Đặt chân vào trong tháp, Thế Lãm cảm nhận được hết sự âm u, rờn rợn như chính mình đang bước qua ranh giới giữa hai cõi âm dương.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Vũ Lan:

- Lúc nãy tại hạ đường đột vào trong hậu điện lánh thân chẳng qua bị Lan Hoa cung chủ phát hiện được hành tung khi nhìn trộm người.

Vũ Lan cau mày hỏi Thế Lãm:

- Hoàng tướng đã thấy gì?

- Hình như Lan Hoa cung chủ cũng đã bị biến thái như Minh Chỉnh Tổng tài Thái Minh Công.

Vũ Lan gật đầu:

- Tỷ tỷ bị ám ảnh mãi cảnh phu tướng bị cung hình nên trở thành con người biến thái kỳ hoặc.

Vũ Lan thở dài:

- Ngay cả Nhũ mẫu cũng bị tỷ tỷ hành hạ. Duy chỉ tha cho cái mạng mà thôi.

Thế Lãm cùng Vũ Lan chiêm ngưỡng pho tượng tám tay đặt ngay giữa chính sảnh.

Chàng quan sát kỹ pho tượng vẫn không tìm đâu ra lỗ để tra chiếc chìa khóa ngọc mà Vũ Lan đeo trên người. Thế Lãm điểm mũi giầy phi thân lên tám trượng, chú tâm quan sát hạt dạ minh châu.

Ngoài những tia huyết quang phát ra từ viên dạ minh châu, Thế Lãm vẫn không phát hiện được điều gì lạ. Chàng hít luôn luồng chân ngươn thật sâu để thân thể nhẹ tênh từ từ hạ thân xuống đứng

ngay cạnh Bạch Hoa Lan Vũ Lan.

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ không phát hiện được điều gì lạ cả. Cả một pho tượng khổng lồ thế này không thể một sớm một chiều là có thể tìm ra lỗ tra chìa khóa ngọc.

Vũ Lan trầm ngâm suy tư, rồi buông một câu:

- Nếu bên ngoài không có, thì ổ khóa tất ở bên trong.

- Bên trong pho tượng?

- Hôn quân đã chẳng nói thiếp và Hoàng tướng phối hợp mới có thể mỏ được thạch tượng là gì?

Hoàng Thế Lãm nhìn sững nàng, rồi từ từ quay mặt nhìn cái bồn huyết lưu.

Chàng bặm môi quan sát cái bồn đó:

- Có thể đây là con đường vào trong thạch tượng.

Vũ Lan nhìn Thế Lãm:

- Có thể như vậy.

- Nếu vào bằng con đường này, nhỡ Lan Hoa cung chủ xuất hiện thì sao?

- Không có cách nào khác.

Vũ Lan thở dài:

- Hoàng tướng và thiếp đã leo lên lưng cọp rồi. Chúng ta đã lỡ phóng lao đành phải theo lao thôi, đâu còn con đường nào khác?

Thế Lãm nghiêm mặt:

- Được rồi, tại hạ sẽ vào trong thạch tượng, Vũ Lan cô nương phòng bị bên ngoài.

Vũ Lan gật đầu, tháo luôn chiếc chìa khóa nạm ngọc trao qua tay Thế Lãm.

- Hoàng tướng cẩn trọng.

Thế Lãm mỉm cười:

- Nếu số tại hạ chết yểu thì chắc chắn chết ở chỗ này. Bằng chưa tới số chắc diêm vương không nỡ gọi tên về chầu.

Thế Lãm nói xong bước luôn vào trong bồn huyết lưu. Huyết lưu trong bồn sóng sánh khiến cho chàng lưỡng lự chưa chịu nằm xuống. Thế Lãm nghĩ thầm, may là huyết thủy trong cái bồn này có mùi thơm chứ nếu như có mùi tanh của máu thì mình chả thèm chui vào ngâm mình làm gì.

Nghĩ xong, Thế Lãm thở dài, rít luôn một luồng chân ngươn thật sâu, vận công bế ba mươi sáu đại huyệt, rồi nằm mọp xuống đáy bồn huyết thủy đó.

Chàng chỉ vào cái rún pho tượng:

- Vũ Lan, nàng khởi động cơ quan đưa bồn huyết thủy này vào trong.

Vũ Lan gật đầu, cách không điểm chỉ vào cái rún pho tượng.

Bồn huyết lưu phát ra những âm thanh rè rè, từ từ rút vào trong pho thạch tượng. Khi bồn huyết lưu vừa khép hết nhập vào thạch tượng thì tám cánh tay bắt đầu chuyển động.

Khởi đầu tám cánh tay chuyển động chậm chạp, về sau chúng tăng tốc nhanh dần lên.

Sự lạ lùng lúc đầu khiến Bạch Hoa Lan Vũ Lan chỉ biết đứng trố mắt ra nhìn, đến khi cánh tay cầm kiếm chém xả xuống đỉnh đầu nàng, âm thanh rít lên nghe buốt cả màng nhĩ cùng với ánh chớp bạch quang sáng ngời, Vũ Lan mới giật mình đảo bộ lùi luôn về sau ba bộ tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Chát...

Xương sống của Vũ Lan lạnh buốt, bởi sát kiếm quả tàn khốc và khủng khiếp. Ngay chỗ đứng của nàng, nền đá đã bị chìm lún xuống một đường dài non hai tấc.

Vũ Lan chưa kịp định thần thì cánh tay thứ hai cầm chùy bổ luôn một chùy vào đúng chính điện.

Vũ Lan xoay người phi thân lên cao. Quả chùy nện vào vách tháp.

Rầm...

Cả tòa tháp như bị rung chuyển, tưởng như nó có thể sập xuống bất kỳ lúc nào.

Bây giờ thì cả tám cánh tay pho tượng như tám con thuồng luồng vẫy vùng trong một không gian chật hẹp, chúng đua nhau tấn công Bạch Hoa Lan tới tấp, không để cho nàng có chút khoảnh khắc thu nạp nguyên khí chân âm. Nếu như không phải là Bạch Hoa Lan với khinh thuật cao thâm khó lường, có lẽ đã bị tán mạng bởi những thế công khủng khiếp của tám cánh tay đá đó rồi.

Bạch Hoa Lan như cánh bướm chập chờn, khi bên hữu, khi bên tả, lúc phi thân lên cao, lúc nằm mọp sát sàn tháp, có lúc nàng tưởng mình đã hứng trọn một đòn công trực diện từ thạch tượng đó rồi.

Vừa tránh né, Vũ Lan vừa nghĩ:

- Tình huống này thì chắc mình và Hoàng Thế Lãm sẽ lộ hành tung, không thể nào che đậy được nữa.

Thầm nghĩ như vậy, và mắt không ngừng quan sát những thức chiêu do Thạch tượng phát tác công mình, cuối cùng Bạch Hoa Lan cũng phát hiện được tám cánh tay pho tượng đã trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục thế công đầu tiên.

Tám cánh tay tự dưng ngừng hẳn lại, viên dạ minh châu như ngọn đèn vụt tắt.

Bạch Hoa Lan còn đang ngỡ ngàng thì sau lưng nàng tiếng của Tổng tài Thái Minh Công đã cất lên:

- Không ngờ bao lâu gặp lại, võ công của nàng đã tăng tiến bội phần.

Nghe tiếng Tổng tài Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan quay phắt lại, đôi thu nhãn của nàng thoáng chút sững sờ khi thấy Tổng tài Thái Minh Công vận trang phục lòe loẹt.

- Minh Chỉnh...

Thái Minh Công nhếch mép giễu cợt:

- Nàng còn nhận ra ta sao?

Mặc dù giọng nói của Minh Chỉnh đã khác hẳn lúc trước, một chất giọng the thé pha trộn giữa giọng nam và giọng nữ, người nghe tưởng chừng như có chiếc dùi nóng đỏ đục vào thính nhĩ mình, ngay cả dung diện của gã cũng đổi khác xa lạ vô cùng.

Vũ Lan thở dài một tiếng:

- Thiếp tưởng chàng còn bận việc ở hoàng thành không thể đến Lan Hoa cung được chứ.

- He... He... tại sao nàng lại nghĩ như vậy? Hay từ lúc ta không còn mọc râu thì nàng đã quên phu tướng của mình rồi.

Vũ Lan lắc đầu.

Nàng cảm nhận ánh mắt của Minh Chỉnh tràn ngập một sự nham hiểm khó lường.

Minh Chỉnh Tổng tài chấp tay sau lưng tiến đến đối mặt với Vũ Lan.

Y chiêm ngưỡng nàng bằng ánh mắt hằn học:

- Ta đang tự hỏi không biết Bạch Hoa Lan xuất hiện ở Tổng đàn Thiên giáo có phải là nàng không? Hay là tỷ tỷ của nàng.

Liếc xéo về phía hộc đá, Tổng tài Thái Minh Công nói:

- Truy Hình Tướng Án Sát đường đã chui vào cái rọ này, xem như gã đã làm xong phận sự của mình.

Vũ Lan nghiêm giọng hỏi Tổng tài Thái Minh Công:

- Chàng làm sao biết được Hoàng tướng đến Lan Hoa cung?

Minh Chỉnh cất tiếng cười khành khạch:

- Lão Thái thượng hoàng đã tự sát rồi. Nhưng muốn lập đàn tế trời đất, để minh chúa lên ngai cần phải có Ngọc tỷ ấn soái. Lão Thái thượng hoàng đã giữ bí mật này lâu lắm rồi, nhưng cũng không qua được mắt của Minh Chỉnh này đâu.

Từ ngoài cửa, Lan Hoa cung chủ bước vào.

Tổng tài Thái Minh Công nhìn nàng mỉm cười, chỉ về phía thạch thượng:

- Phu nhân, giúp Truy Hình Tướng Án Sát đường để y sớm về chầu tổ.

Lan Hoa phu nhân gật đầu, chiếu thu nhãn điểm vào mặt Bạch Hoa Lan Vũ Lan:

- Muội có muốn dự trò vui với tỷ tỷ không?

Bạch Hoa Lan giở chiếc khăn lụa che dung diện:

- Thì ra tỷ tỷ và phu tướng đã biết tất cả nhiệm vụ của Hoàng tướng, hai người tương kế tựu kế đặng đoạt được Ngọc tỷ ấn soái của Thái thượng hoàng.

Minh Chỉnh gạt ngang:

- Hừ, giờ này mà nàng còn nghĩ đến tên hôn quân đó à? Ta đã thề là nếu không làm phu tướng của hai nàng, ta sẽ là vua. Bây giờ ta không thể làm Hoàng thượng trong cái thân thể dị tướng này thì sẽ là Hoàng hậu, còn hai nàng chính thức là Hoàng thượng.

Vũ Lan lắc đầu:

- Chàng và tỷ tỷ đã hoàn toàn đổi thay khác trước rồi.

Minh Chỉnh quắc mắt nhìn chằm chằm Bạch Hoa Lan:

- Đổi thay thế nào? Ta đổi thay hay nàng thay đổi. Bạch Hoa Lan Vũ Lan, ta rất ưu ái nàng, nhưng vẫn có thể bằm nát nàng ra thành trăm mảnh.

Minh Chỉnh vừa nói dứt lời từ thạch tượng có tiếng rè rè phát ra.

Vũ Lan vừa nghe tiếng rè rè, liền đảo bộ hoành thân toan trấn ngữ chính điện thạch tượng, hòng có thể hỗ trợ Hoàng Thế Lãm khi từ hộc đá trồi ra ngoài.

Nàng vừa nhích động hai vai thì Minh Chỉnh chỉ một cái lắc vai, như có ma thuật, trảo công của gã đã bấu vào hai bờ vai Vũ Lan. Minh Chỉnh gằn giọng:

- Nàng tính giúp đỡ cho địch nhân đấy à?

Bị trảo công của Minh Chỉnh khống chế, chân ngươn của Vũ Lan chẳng khác nào dúm muối bỏ vào biển cả mênh mông.

Trong lúc đó, Lan Hoa cung chủ đã phi thân chiếm lĩnh phương vị thuận tiện nhất, chỉ chờ bồn huyết lưu trồi ra là giở sát công lấy mạng Hoàng Thế Lãm.

Bồn đá từ từ nhú dần ra, một tấc... hai tấc... Lan Hoa cung chủ thấy rõ y phục của Thế Lãm ẩn hiện dưới làn huyết thủy sóng sánh.

Dung diện của Lan Hoa cung chủ cau hẳn lại, đôi bản thủ từ từ giơ lên cao, tụ khí chuyển vào sát chiêu. Nhìn Lan Hoa cung chủ vận công, Bạch Hoa Lan Vũ Lan đoán chắc nếu Thế Lãm hứng trọn một chưởng của nàng thì khó bảo toàn được mạng sống.

Bồn huyết lưu từ từ dịch chuyển ra đến phân nửa, Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch Hoa Lan Vũ Lan bất ngờ thét lớn:

- Hoàng tướng...

Nàng vừa thét vừa lao thẳng đến Lan Hoa cung chủ.

Xoạt...

Bộ y phục Lan Hoa sứ giả bị đôi trảo công cứng như vuốt rồng của Tổng tài Thái Minh Công xé

toạc, để lộ hai bờ vai trắng nõn của nàng. Trên hai bờ vai đó ẩn hiện mười đường chỉ máu, da thịt bong lột ra ngoài.

Bạch Hoa Lan toan phát chưởng công Lan Hoa cung chủ, nhưng chưa kịp phát tác chiêu thức đã bị Lan Hoa cung chủ hất ngược trở lại bằng một cái phủi tay như đuổi ruồi.

Bình...

Nàng bắn ngược về sau, va lưng vào vách tháp, miệng hộc máu tươi, thần sắc chuyển biến qua màu xám ngoét.

Lan Hoa cung chủ nhìn chiếc bồn huyết lưu, nghiêm giọng khắt khe nói:

- Vĩnh biệt Hoàng tướng Án Sát đường.

Nàng toan bổ thẳng xuống chiếc bồn huyết thủy một đạo kình mười hai thành công lực để tống tiễn Hoàng Thế Lãm về với Diêm chúa, thì từ ngoài tháp Phi Nhân một chiếc bóng trắng lướt vào nhanh không thể tả.

Cùng với thân pháp siêu việt đó, có ba đóa hoa lan trắng kết thành hình chữ phẩm bắn xẹt về phía chấn tâm của Lan Hoa cung chủ.

Mặc dù bị tấn công bất ngờ, nhưng Lan Hoa cung chủ vẫn phản xạ linh hoạt, biến hóa chưởng pháp thành cầm nã thủ đón ba nhánh lan của đối phương.

Chát... chát... chát...

Ba nhánh lan tầm thường như vậy, nhưng tiềm ẩn bên trong một lực kình không sao tưởng tượng được, nên nó mới khiến Lan Hoa cung chủ thối lùi nửa bộ.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt, bởi nhận ra thêm một Bạch Hoa Lan nữa xuất hiện.

Và Bạch Hoa Lan sứ giả này có võ công cao siêu khó lường. Tổng tài Thái Minh Công liên tưởng đến Bạch Hoa Lan sứ giả đã từng tập kích lão ở Tổng đàn Thiên giáo.

Thái Minh Công gằn giọng nói:

- Hãy để tên Bạch Hoa Lan này cho ta.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa chỉ hơi đảo bộ đã dựng đôi bản thủ to như hai chiếc quạt, trắng bạch vỗ thẳng vào Bạch Hoa Lan vừa xuất hiện.

Bạch Hoa Lan cũng vận chưởng đón thẳng vào chưởng kình của Tổng tài Thái Minh Công.

Ầm...

Khí lạnh bao trùm cả tòa tháp Phi Nhân, khí lạnh khiến cho Vũ Lan phải run cầm cập, kể cả pho thạch tượng cũng kêu răng rắc bởi khí âm hàn do Tổng tài phát tác.

Bạch Hoa Lan lùi luôn ba bộ, bản thủ buông thỏng, rồi rùng mình một cái, ngồi bệch xuống đất.

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày nói:

- Bản lĩnh tầm thường như thế mà dám đương đầu với bổn nhân.

Lão vừa nói vừa cách không chỉ, công thẳng vào tam tinh Bạch Hoa Lan.

Chát...

Hứng trọn một dạo chỉ băng hàn của Tổng tài Thái Minh Công, Bạch Hoa Lan bổ ngửa ra sau, cái đầu chẳng khác nào đã bị đục vỡ toang. Chiếc khăn lụa trắng bị hất ra ngoài lộ rõ chân diện mục chính là lão bà.

Bạch Hoa Lan Vũ Lan bật đứng lên, thét lớn:

- Nhũ mẫu...

Lan Hoa cung chủ đưa cặp mắt vô cảm chiếu vào Nhũ mẫu, buông một lời lạnh nhạt:

- Lão bà muốn chết thế cho Truy Hình Tướng. Hừ, một cái chết vô ích, chẳng ý nghĩa gì.

Tổng tài Thái Minh Công nhếch mép:

- Tất cả bọn chúng đều muốn chết.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa vận chuyển nguyên khí băng hàn chưởng vào bản thủ, hướng về bồn huyết lưu đẩy thẳng ra một đạo kình băng hàn.

Rắc... rắc...

Huyết lưu trong bồn như bị đóng băng, rồi nhanh chóng bể nát.

Lan Hoa cung chủ vội đến bên đống huyết băng hỗn độn đó để tìm Ngọc tỷ ẩn soái.

Nàng vừa khom mình xuống thì từ trong khe hốc đá pho thạch tượng một quả tinh cầu đỏ rực bay ra. Quả tinh cầu xuất hiện quá bất ngờ, bổ luôn vào song thủ của Lan Hoa cung chủ.

Ầm...

Lan Hoa cung chủ dội ngược về sau sáu bộ, hai ống tay áo xiêm y của nàng rách tả tơi, ngọn thủ thì rát bỏng như bị một quả búa ngàn cân nện thẳng vào.

Lan Hoa cung chủ thất sắc thốt lên:

- A...

Tiếng thét đau đớn của Lan Hoa cung chủ còn đọng trên hai cánh môi mọng đỏ, đầy gợi dục thì Hoàng Thế Lãm như con lạch nhuộm đỏ luồn qua khe hộc đá.

Tổng tài Thái Minh Công còn ngỡ ngàng thì một quả tinh cầu thứ hai, từ đôi xong thủ của Thế Lãm bắn xẹt ra công thẳng vào thân ảnh lão.

Ầm...

Hứng trọn quả tinh cầu "Thiên Cầu Vũ Nộ" của Hoàng Thế Lãm, Tổng tài Thái Minh Công lùi hai bộ, đầu lắc lư qua lại. Nếu bất cứ kẻ nào trong giang hồ hứng trọn quả cầu của Hoàng Thế Lãm chắc chắn da thịt đã tan thành khói bụi, nhưng xem chừng Tổng tài Thái Minh Công có thần công hộ thể nên chỉ bị ngất ngây xây xẩm mà thôi.

Sự xuất hiện của Hoàng Thế Lãm quá bất ngờ với Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ, nhất thời chàng chiếm thế thượng phong hoàn toàn với hai lần phát tác "Thiên Cầu Vũ Nộ" công thẳng vào đối phương.

Phấn khích vô cùng, Thế Lãm nghĩ thầm, nhân tiện đây triệt hạ gã thái giám này để tránh hậu hoạn sau này.

Cùng với ý niệm thầm kín ấy, Thế Lãm quát lớn một tiếng:

- Kim ảnh thủ.

Song chưởng của chàng rực ánh kim quang, liền ngay đó một đạo kình ửng sắc vàng bổ thẳng vào tâm huyệt Tổng tài Thái Minh Công.

Ầm...

Gã Tổng tài hứng trọn một đạo Kim ảnh thủ lùi tiếp ba bộ, sắc diện chuyển hóa qua màu đỏ gấc. Thấy đối phương bị trúng trọn một đạo Kim ảnh thủ mà cũng chỉ lùi ba bộ, Thế Lãm không khỏi bồi hồi bởi thần công hộ thể của Tổng tài Thái Minh Công.

Chàng còn đang ngơ ngác thì Tổng tài Thái Minh Công gồng mình kêu răng rắc, đồng thời há miệng hú lên lồng lộng.

Tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công nghe chừng như tiếng sấm động rầm rầm, tạo thành những cơn lốc khí hữu hình xoáy động không gian trong tháp Phi Nhân.

Âm thanh của tiếng hú như kết thành một dãy núi khổng lồ bao bọc quanh Thế Lãm, ép rịt lấy cơ thể chàng. Thính nhĩ lùng bùng, đầu óc choáng váng, chàng lảo đảo cố gượng đứng, rít luôn một luồng nguyên khí, hét lớn:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Cả thân ảnh Thế Lãm như có hào quang bao bọc, khi tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt thì cả ngọn tháp Phi Nhân nứt nẻ từ từ sụp xuống.

Thế Lãm hóa giải “Thiên Cầu Vũ Nộ”, băng mình tới cắp ngang thân ảnh Bạch Hoa Lan Vũ Lan đã mềm nhũn lướt ra ngoài.

Ầm…

Tháp Phi Nhân sụp hẳn xuống.

Ầm…

Thế Lãm vừa thoát được mươi trượng thì từ trong đống đổ nát, tiếng hú của Tổng tài Thái Minh Công vang lên lồng lộng, rồi lão như ngọn pháo thăng thiên bắn vụt lên không trung, cắp theo Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm thấy Tổng tài Thái Minh Công dù bị nội thương do “Thiên Cầu Vũ Nộ” và Kim ảnh thủ của chàng mà vẫn có thể dùng nội khí tu vi, thi triển thành âm vực tạo áp lực khiến cho cả tòa tháp Phi Nhân đổ sụp xuống, lại thoát ra khỏi đống đổ nát đó một cách dễ dàng không khỏi chột dạ nghĩ thầm:

- “Nếu mình không tặng Tổng tài Thái Minh Công hai sát công tuyệt thức, để cho lão hồi phục chân ngươn kịp thời thì chỉ một cái phủi tay của lão thôi, mạng mình khó bảo tồn”.

Mặc dù thoát ra khỏi tháp Phi Nhân, tránh được cái họa sát thân bởi Tổng tài Thái Minh Công, nhưng nội lực Thế Lãm giảm sút kinh khủng.

Chàng lí nhí hỏi Vũ Lan:

- Lan cô nương, chúng ta đi đâu đây?

Vũ Lan đã hồi tỉnh được thần thức, nói luôn:

- Hoàng tướng chạy về hướng Tây.

Thế Lãm liền cắp Bạch Hoa Lan băng luôn về hướng Tây. Trong Lan Hoa cung, Thế Lãm như người mù chẳng biết phương hướng đường lối, chỉ còn biết nghe theo sự chỉ dẫn của Bạch Hoa Lan Vũ Lan mà thôi.

Thế Lãm băng đi được hai mươi trượng thì lại nghe tiếng rít the thé của Tổng tài Thái Minh Công vang lên lồng lộng trong khung cảnh tĩnh mịch của Lan Hoa cung.

- Đứng lại.

Linh chủ Thiên giả gằn giọng nói:

- Truy Hình Tướng Hoàng thế huynh chạy đi đâu?

Tứ linh chủ vừa nói vừa dàn thành hàng ngang chắn đường Thế Lãm.

Linh chủ Địa giả nghiêm giọng cảnh cáo chàng:

- Không có sinh lộ cho Truy Hình Tướng đâu, cách duy nhất người hãy trao Ngọc tỷ ấn soái cho chúng tôi mà thôi.

Thế Lãm giả lả cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Ậy, tại hạ đang tính đi tìm Tứ vị Linh chủ để trao Ngọc tỷ ấn soái đây!

Nghe nói như vậy, Vũ Lan lắc đầu nguầy nguậy:

- Hoàng tướng đừng trao Ngọc tỷ ấn soái cho họ. Không có Ngọc tỷ ấn soái, chúng ta không thể giữ mạng mình được.

Thế Lãm nhún vai:

- Lan cô nương đừng lo. Tứ vị Linh chủ đây đều là người nhà của tại hạ.

Linh chủ Thiên giả phát tràng cười khanh khách, rồi nói:

- Truy Hình Tướng nói rất đúng, chúng ta đều là người nhà. Vương gia sai chúng tôi đến đón Hoàng tướng.

Linh chủ Thiên giả vừa nói dứt lời thì Thế Lãm thét lớn một tiếng:

- Thỉnh tứ vị.

Cùng với lời quát đó, chàng đã tựu trung được nguyên ngươn phát tác tạo thành quả tinh cầu chân khí.

Tứ linh chủ chưa hiểu ý Thế Lãm thì đã thấy quả “Thiên Cầu Vũ Nộ” áp thẳng tới bốn người.

Linh chủ Thiên giả quát lớn:

- Cẩn thận!

Ầm…

Cả bốn vị Tứ linh chủ cùng bị dội ngược về bốn hướng bởi lực kình của “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Thế Lãm trổ luôn thuật khinh công di hình, nhập nhoạng lướt qua Tứ linh chủ.

Chàng nói với Vũ Lan:

- Lúc này chỉ có cách đó mới khỏi dây dưa với lũ cao thủ truy sát.

- Hoàng tướng hãy để thiếp xuống đây, một mình thoát đi, cách đây hai mươi dặm có một bí động, tạm thời ẩn mình vào trong bí động đó sẽ được an toàn. Thiếp sẽ cản đường họ.

Thế Lãm nhún vai:

- Ậy, tại hạ đâu thể bỏ cô nương được. Với lại trong Lan Hoa cung này nhứt thời chỉ có Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ có thể truy bức được chúng ta mà thôi, hiện tại hai người đó bị nội thương, chúng ta có thể thoát khỏi đây được mà.

Thế Lãm trổ khinh công thượng thặng cùng với Vũ Lan chạy thêm được mười dặm nữa thì thấy phía trước mình có rừng đuốc sáng rực.

Chàng lắc đầu nói:

- Ái chà, họ không để tại hạ và cô nương đến được bí động.

Thế Lãm còn đang lưỡng lự thì nghe tiếng truyền âm nhập mật:

- Hoàng huynh, hãy dừng bước.

Hoàng Thế Lãm nhận ra chất giọng quen thuộc của Hằng Ni, chàng sững sờ dừng bước:

- Ni muội.

Vũ Lan cau mày vì ngạc nhiên vô cùng.

Chương 13:

Thế Lãm vừa đặt Vũ Lan xuống thì Hằng Ni từ trên một cánh diều, vận dạ hành băng mình xuống:

T

- Đại ca, chúng ta đi thôi. Vương huynh đang chờ đại ca.

Hằng Ni nhìn qua Vũ Lan:

- Bạch Hoa Lan cô nương hãy đi với chúng tôi.

Nàng chỉ lên bầu trời. Thế Lãm và Vũ Lan nhận ra hai cánh diều đang là đà bay về phía mình.

Thế Lãm mỉm cười với Hằng Ni:

- Không có Ni muội xuất hiện kịp thời, Hoàng huynh này không còn biết chạy đi đâu.

Trên trời dưới đất, đông tây, nam bắc đâu đâu cũng có kẻ truy đuổi.

Hằng Ni nheo mắt:

- Tất cả đều do Vương huynh sắp xếp hết thôi. Chúng ta đi.

Hai cánh diều lướt qua đầu Thế Lãm và Vũ Lan. Chàng liền cắp ngang hông Vũ Lan trổ khinh công tuyệt đỉnh lướt băng lên cao trổ Cầm Nã thủ bấu luôn vào cây xà.

Hằng Ni cũng dụng khinh thuật bám vào cánh diều thứ hai, lớn tiếng nói với Thế Lãm:

- Đại ca cứ để cho cánh diều này bay theo gió Đông nam, chúng sẽ đưa chúng ta đến sông Hoàng tử. Vương huynh đang chờ ở đó.

- Vương huynh quả thật là thần cơ diệu tính. Có thể biết được vào thời khắc này có gió đông nam nên cho diều đến đón đại ca.

Hằng Ni cau mày nhìn Thế Lãm:

- Nếu không có gió đông nam, có lẽ huynh còn thích thú hơn.

- Muội nói vậy là có ý gì?

- Huynh hỏi vị cô nương kia thì biết.

Thế Lãm bật cười khanh khách:

- Ni muội ghen với Lan Hoa cô nương à? Không có đâu, trên đời này Hoàng Thế Lãm chỉ có mỗi một Hằng Ni mà thôi.

- Nói vậy mà cứ ôm khư khư lấy Lan Hoa cô nương.

Vũ Lan đỏ mặt liếc qua Hằng Ni. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Truy Hình Tướng hãy buông tôi ra đi.

Thế Lãm tròn mắt:

- Ậy, tại hạ mà buông cô nương lúc này không chết cũng khó nguyên vẹn. Ni muội hay bỡn cợt thế thôi mà.

Chàng hướng mặt sang Hằng Ni:

- Sư muội đừng nghĩ xấu cho Lan Hoa cô nương. Chẳng qua nàng bị một chưởng của Lan Hoa cung chủ, nhất thời bị nội thương không thể thi triển khinh công. Đại ca sẽ buông cô ta ra khi đến chỗ Vương huynh.

Một luồng gió thổi hất từ dưới lên, đẩy hai cánh diều lên cao hơn.

Hằng Ni nói:

- Đại ca, không khí lạnh rồi, chúng ta đã đến được Hoàng tử giang.

Nàng hất mặt nhìn xuống dưới:

- Vương huynh đang chờ đại ca trên chiếc lâu thuyền đậu bên tả ngạn.

Hằng Ni dứt lời kéo ghịt cây xà. Con diều của nàng chao nghiêng lao xuống bờ tả ngạn Hoàng tử giang.

Thế Lãm bắt chước Hằng Ni. Khi hai cánh diều còn cách con thuyền non mười bộ, Hằng Ni thét lớn:

- Chúng ta xuống thuyền.

Nàng buông tay khỏi cây xà, thân ảnh như chiếc bông vụ xoáy trong không trung, là đà đáp xuống khoang thuyền.

Hoàng Thế Lãm thì bận cắp Vũ Lan không thể trổ khinh thuật như Hằng Ni, bèn lớn tiếng gọi:

- Ni muội, đón Lan Hoa cô nương.

Thế Lãm hoành thân quẳng luôn Vũ Lan về phía chiếc lâu thuyền. Thân ảnh của nàng còn đang phiêu diêu thì từ trên đài cao xuất hiện một mãnh lực thoát ra quấn ghịt lấy nàng, kéo băng về phía khoang thuyền.

Thủ pháp người tung mảnh lụa đón Vũ Lan, chứng tỏ có võ công cao thâm không thể nào lường được.

Thế Lãm bỏ con diều, hạ thân xuống khoang thuyền.

Hằng Ni bước đến đối mặt với Thế Lãm:

- Hoàng huynh quá mệt nhọc rồi phải không?

Thế Lãm nhún vai:

- Mệt nhọc thế nào, nhưng gặp được Ni muội, Thế Lãm này như hoàn toàn hồi phục.

Thế Lãm chiêm ngưỡng Hằng Ni. Đối với chàng, có lẽ người chàng yêu thương nhất chính là Hằng Ni, mặc dù nàng không có vẻ kiêu sa đài các như Bạch Hoa Lan Vũ Lan, hay Lan Hoa cung chủ, ngay cả so sánh với Nhị Kiều Giang Đông, có lẽ sắc đẹp của Hằng Ni cũng chỉ sánh ngang với hai người đó, nhưng đối với Thế Lãm, nàng là biểu tượng cho tình yêu của chàng.

- Cách xa Ni muội không bao lâu, huynh cảm thấy trống vắng vô cùng.

Hằng Ni điểm một nụ cười duyên, rồi nói:

- Giang hồ không có nữ nhân nào lọt vào nhãn quang của huynh à?

Thế Lãm lắc đầu:

- Trái tim huynh chỉ có mỗi mình Ni muội mà thôi.

Thế Lãm nhìn Hằng Ni bằng ánh mắt trìu cảm:

- Vương huynh đâu rồi?

Hằng Ni chỉ tay lên đài cao:

- Đại ca hãy nhìn lên đài kia sẽ thấy Vương huynh.

Thế Lãm ngước mặt nhìn lên, vừa lúc đó thì Vũ Lan chồm người ra ngoài lan can, thét lớn:

- Hoàng tướng, cẩn thận...

Thế Lãm chưa hiểu tại sao Bạch Hoa Lan Vũ Lan lại cảnh báo mình thì hạ đẳng của chàng đau nhói. Cái đau buốt đến tận óc khiến thần nhãn tối sầm lại.

Chàng khụp người xuống, trợn mắt nhìn Hằng Ni:

- Ni muội sao ám toán ta.

Hằng Ni cười khẩy một tiếng, rút tay lại, trên tay nàng ngọn trủy thủ còn nhỏ máu ròng ròng.

Hoàng Thế Lãm ngồi bệt xuống khoang thuyền, tay ôm vùng vết thương đang xối ra một vòi máu đỏ.

Cặp mắt thất thần, Thế Lãm lắp bắp:

- Phu nhân, sao nàng lại nỡ hành xử ta như vậy? Ta có chết cũng không nhắm mắt. Ta không ngờ người giết ta lại là người ta yêu thương nhất.

Thế Lãm nuốt nước bọt, đưa ánh mắt thất thần, cay đắng nhìn lên đài lâu thuyền.

Vương Mãng xuất hiện, nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi giũ hai ống tay áo Vương bào, phi thân hạ từ từ xuống trước mặt chàng.

Vương Mãng choàng tay qua vai Hằng Ni:

- Hoàng đệ chắc quên lời nhắn nhủ Vương huynh lo lắng cho Ni muội rồi à?

Hoàng Thế Lãm trừng mắt, miệng ứa hai dòng máu tươi trông thật là thảm hại. Chàng lắp bắp tính nói.

Vương Mãng bình thản tháo túi lụa đeo bên hông quẳng xuống trước mặt Thế Lãm:

- Thủ cấp của Thái thượng hoàng, Vương huynh mang theo để chôn cất cùng với Hoàng đệ.

Hằng Ni nép đầu vào ngực Vương Mãng:

- Phu quân, chúng mình vào khoang thuyền thôi. Thiếp không muốn thấy Hoàng Thế Lãm chết như thế nào.

Dung diện của Thế Lãm đanh lại. Chàng từ từ nhắm mắt, hai giọt lệ trào tuôn ra ngoài.

Chàng không thể nào tin được mình phải chứng kiến cảnh xót xa của sự phản bội trước khi nhắm mắt.

Thế Lãm nghiến răng, gượng nói:

- Tại hạ trước khi chết cũng kính chúc nhị vị được giai ngẫu trăm năm.

Vương Mãng nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi ôn nhu nói:

- Đa tạ Hoàng đệ. Hoàng đệ đã chúc phúc huynh, tất phải có lễ vật tặng huynh chứ.

Thế Lãm gượng bấu tay vào be thuyền, máu tiếp tục tuôn ra từ vết thương của chàng, đến nỗi sắc diện đã chuyển qua tái mét.

- Tại hạ có ý gởi tặng nhị vị Ngọc tỷ ấn soái đã lấy được từ Thạch tượng theo di chỉ của Thái thượng hoàng.

- Hoàng đệ rất hào phóng.

Thế Lãm gượng tháo túi gấm đeo bên hông chìa đến trước.

- Trong túi này đựng Ngọc tỷ ấn soái. Thỉnh nhị vị đón lấy.

Vương Mãng bật cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Huynh không có gì đáp lại thịnh tình của đệ, sau khi đăng quang nguyện sẽ ngày ngày cúng tế ba bát cơm nhạt để vong linh của đệ không lạnh lẽo nơi chín suối.

Hoàng Thế Lãm bặm môi cúi mặt nhìn xuống.

Vương Mãng đưa tay đón túi gấm.

Tay của gã vừa chạm đến túi gấm, Thế Lãm ngẩng mặt nhìn lên, nhãn quang của chàng sáng rực, tràn ngập sát khí uất hận.

Vương Mãng nhận ra ánh mắt đó, giật mình, toan lùi bộ nhưng y đã kịp nhanh trí trổ luôn trảo công thộp vào túi gấm, tả thủ biến hóa thành chưởng ảnh công trực diện vào tam tinh Thế Lãm.

Thế Lãm nghiến răng, buông túi gấm, song thủ của chàng từ lúc nào không biết đã biến dạng thành Kim ảnh thủ dựng đứng đón chưởng ảnh của Vương Mãng.

Ầm...

Thế Lãm lảo đảo, lưng va vào be thuyền, vòi máu từ vết thương rưới luôn lên vương bào của Vương Mãng. Thế Lãm nghiến răng tống luôn một chưởng thứ hai đánh vào hạ đẳng đối phương.

Vương Mãng sàng bộ qua bên tả thoát trong đường tơ kẽ tóc. Y cầm túi gấm phi thân lên đài lâu thuyền, để mặc cho chưởng kình của Thế Lãm vỗ thẳng vào cột thuyền.

Ầm...

Cột thuyền răng rắc đổ sầm xuống, cùng với máu bắn ra tung tóe, văng cả lên búi tóc của Hằng Ni.

Vương Mãng trụ thân trên đài lâu thuyền cất tiếng cười hắc hắc, nói vọng xuống.

- Chúa sơn lâm vẫy vùng quả là có khác với lũ tiện nhân bình thường.

Từ trên đài cao Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh xuất hiện, trên tay hai người hườm sẵn những cây nỏ đã được tra tên. Cả hai hướng nỏ về phía Thế Lãm.

Vương Mãng phất mạnh tay ra lệnh:

- Khai tên!

Hai mũi tên từ cây nỏ như hai đạo bạch quang bắn xẹt ghim vào hai bờ vai Thế Lãm.

Phập... phập...

Thế Lãm giật nảy người ra sau. Trước mắt chàng cả tòa lâu thuyền chao đảo, lúc bên hữu lúc bên tả, khi hai nàng cung thủ tra mũi tên thứ hai vào nỏ, thì ý niệm trong đầu chàng thôi thúc cần phải sống. Nếu có chết cũng không bao giờ cho những người này thấy được cái xác khốn nạn của Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Thế Lãm dậm mạnh chân xuống sàn thuyền, chàng vận dụng tất cả sức lực còn lại, trong đầu có những tiếng ù ù trong tận cùng thần thức.

Thế Lãm thét lớn một tiếng:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Quả tinh cầu khí lực do Thế Lãm tạo thành với sức cạn lực kiệt phát ra nhắm đài lâu thuyền bắn xẹt tới.

Ầm...

Cùng với quả tinh cầu khí lực sau cùng của mình, chàng băng mình qua bờ be thuyền lao xuống

Hoàng tử giang.

Sự biến ngoài sự tưởng tượng của Vương Mãng và tất cả mọi người đang có mặt trên đài lâu thuyền. Và họ cũng không tin Hoàng Thế Lãm trong lúc bị trọng thương gần bứt hơi vẫn có thể vận dụng nguyên khí tận cùng để phát tác tuyệt thức bản thân.

Đài lâu thuyền nghiêng hẳn một bên, và khi Vương Mãng nhìn lại thì Thế Lãm đã mất hút dưới làn nước Hoàng tử giang rồi. Trên khoang thuyền, nơi chỗ đứng của chàng chỉ còn lại những đốm máu loang lỗ.

Vương Mãng cầm hiệu kỳ vẫy mạnh một cái. Một cây pháo thăng thiên bắn vụt lên trời.

Pháo hiệu đã được khai hỏa, lập tức từ hai bên bờ Hoàng tử giang, độ hơn hai mươi con thuyền nan, do hai người chèo chở thoe một vị Chưởng môn nhân, phăng phăng lướt ra ngoài.

Những con thuyền quây kín chu vi non hai mươi trượng. Tất cả mọi người đều chỏ mắt xuống Hoàng tử giang để tìm Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm như bầy ngư phủ tìm con cá kình đã bị trọng thương chắc chắn còn đâu đó trong phạm vi vây bọc.

Một khắc sục sạo trôi qua, chỉ có những lượn sóng dập dồn vỗ vào be thuyền, tạo ra những âm thanh nghe thật đơn điệu.

Vương Mãng nhìn qua Hằng Ni, ôn tồn hỏi:

- Muội nghĩ Hoàng Thế Lãm còn sống không?

- Không thể nào sống được. Thế Lãm đã bị một dao của thiếp lại hứng trọn hai mũi tên độc, và đã vận công dồn khí tan lực kiệt phát tác “Thiên Cầu Vũ Nộ”. Môn công phu này mặc dù lợi hại, nhưng nó là con dao hai lưỡi. Bất cứ ai lạm dụng sẽ bị hao tổn chân ngươn nguyên khí, ví như nước trong hồ bị cạn chẳng có nguồn bồi đắp.

Vương Mãng vuốt hàm râu cá chốt:

- Thế thì tốt rồi. Ta cũng nghĩ như nàng, Thế Lãm đã vĩnh viễn nằm yên dưới lòng sông Hoàng tử.

Vương Mãng nhìn xuống mặt nước, thở dài một tiếng:

- Hoàng Thế Lãm chết, xét cho cùng bổn vương cũng mất đi một người tài. Nhưng bổn vương không thể không giết y.

Vương Mãng ra hiệu cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh. Hai nàng ghim quả pháo vào nỏ, bắn vụt lên trời. Hai quả pháo thăng thiên như hai ngọn đuốc lóe sáng soi xuống Hoàng tử giang, cùng lúc

chiếc lâu thuyền quay mũi.

Vương Mãng choàng tay qua vai Hằng Ni:

- Phu nhân, chúng ta vào khoang thuyền đi. Trên này gió lạnh.

Hằng Ni e thẹn gật đầu.

Vương Mãng chỉ Bạch Hoa Lan Vũ Lan ra lệnh cho Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh:

- Nhị vị hãy áp giải Bạch Hoa Lan về cấm thành.

- Tuân lệnh Vương gia.

Vương Mãng và Hằng Ni bước xuống đài. Hai người lẫn ngay vào trong khoang rồi khép cửa lại.

Đứng trên đài, Vũ Lan nhìn theo Vương Mãng và Hằng Ni, lẩm nhẩm nói:

- Nữ nhân phụ tình thì tâm địa gian ác hơn loài cầm thú. Hoàng đại ca chết chắc không nhắm mắt.

Chiếc lâu thuyền rẽ sóng xuôi về hạ lưu Hoàng tử giang, trong khi Hằng Ni và Vương Mãng chén tạc chén thù trong khoang để chiêm ngưỡng Ngọc tỷ ấn soái thì ngay đầu mũi thuyền, Thế Lãm ôm ghịt lấy dây neo để mặc cho sóng vùi dập mình.

Trong cõi mông lung, mù mờ, Thế Lãm chẳng định được đâu là thật, đâu là cõi hư vô.

Đâu đó trong sâu thẳm của ý niệm là những bước chân nhẹ, chân của chàng đang thả dần xuống những nấc thang âm u, cô tịch.

Một lượn sóng trùm lên mặt Thế Lãm. Chàng ho sặc một tiếng, hai mắt mở bừng, cùng với cảm giác toàn thân ê ẩm với những cái đau buốt thấu tận óc.

Thế Lãm đang còn đeo bám dây neo, thần thức phục hồi nhanh chóng, cùng với ý chí phải sống, sống để trở thành chứng nhân phán xét những con người phản bội.

Ánh trăng đã khuyết dần, và chẳng bao lâu nữa, bình minh sẽ ló dạng, và chắc chắn vầng nhật rực rỡ sẽ soi rõ chàng.

Thế Lãm hớp một ngụm nước sông Hoàng tử, dụng ý chí và chút khí lực sau cùng còn lại, cố kéo thân trườn theo dây neo để lên thuyền.

Mỗi lần thân chàng dịch chuyển, Thế Lãm tưởng chừng như có hằng trăm ngàn ngọn dao đâm thọc, xé rọc Đan điền mình. Hai hàm răng nghiến ken két, và bản thân chàng cũng không biết tại sao

mình lại có thể chịu đựng được mức độ này. Cuối cùng, Thế Lãm cũng bám tay vào được be thuyền. Chàng hít một hơi thật sâu, rướn người trườn qua be thuyền.

Vừa lên đường thuyền, Thế Lãm tròn mắt khi nhận ra Bạch Hoa Lan Vũ Lan bị cột cứng ngay cột buồm.

Vũ Lan cũng nhận ra Thế Lãm, hai mắt nàng mở to ngạc nhiên vô cùng. Nàng liếc vào trong khoang, hất mặt truyền âm nhập mật nói luôn:

- Hoàng tướng, họ đã vào khoang tất cả rồi.

Thế Lãm bặm môi, lê đến bên Bạch Hoa Lan, hai tay chàng run rẩy như một lão già sắp xế bóng, gượng mở dây thừng cho Vũ Lan.

Cởi dây trói cho Vũ Lan xong, Thế Lãm gục đầu xuống chân nàng, khẩn thiết nói:

- Lan cô nương hãy rời khỏi lâu thuyền này đi.

Vũ Lan đỡ Thế Lãm, thấy sắc diện của chàng giống như người sắp chết. Có thể ví Thế Lãm như ngọn đèn dầu leo lét, chập chờn chỉ chực vụt tắt, trong khoảnh khắc nữa thôi.

Nàng nhìn bao quát một lượt, nhỏ nhẹ nói:

- Nếu Hoàng tướng chết, thiếp sẽ chết chung với Hoàng tướng. Hoàng tướng chờ thiếp ở đây.

Vũ Lan nói xong, nhẹ bước về phía đông lâu thuyền. Nàng cẩn thận hạ thủy chiếc thuyền nan bé xíu, rồi quay trở lại bên Thế Lãm, nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta có thể rời khỏi lâu thuyền này rồi.

Vũ Lan vừa nói vừa ôm xốc Thế Lãm, gượng bước về phía hông lâu thuyền, Vũ Lan áp miệng vào tai chàng:

- Hoàng tướng cẩn trọng.

Một làn gió luồn thổi qua mặt Thế Lãm, và vô tình vén luôn chiếc rèm che cửa sổ, cùng lúc nhãn quang ủ dột của chàng vô hình trung nhìn qua cửa sổ.

Hằng Ni nằm duỗi dài bên cạnh Vương Mãng. Mái tóc đen mượt của nàng phủ lên ngực vị Vương gia, trông họ ngỡ như đôi tân lang trong ngày song hỷ giao hoan, cho đến lúc rã rời trong cõi mộng.

Hai mắt Thế Lãm như đóng đinh vào ô cửa đó, mặc dù rèm đã khép lại. Vũ Lan như đọc được những ý niệm xáo trộn trong ánh mắt của Thế Lãm, nàng nắm tay chàng nhỏ nhẻ nói:

- Hoàng tướng, mình đi thôi!

Vũ Lan kè Thế Lãm đến bên be thuyền, rít một luồng nguyên khí thật sâu, trổ luôn Du Hành bộ pháp cắp Thế Lãm là đà đáp xuống chiếc thuyền nan.

Nàng cắt dây neo, con thuyền nhỏ bé như chiếc lá đa bị sóng nhồi liên tục chẳng bao lâu đã tách xa lâu thuyền.

Thế Lãm nằm dài dưới khoang thuyền, cơ thể nóng hừng hực như bị nung trong hỏa diệm sơn, chẳng bao lâu thần thức cũng chẳng còn ý niệm gì.

Vũ Lan bối rối vô cùng, nhưng lúc này đối với nàng là phải đưa Thế Lãm đi xa chừng nào tốt chừng ấy. Ý niệm trong đầu Vũ Lan, nếu có chết thì nàng và Thế Lãm cùng chết chung với nhau trên chiếc thuyền nhỏ bé này.

Vũ Lan ngắm nhìn dung diện của Thế Lãm, mà cảm nhận sự xót xa tràn ngập tâm hồn nàng.

Vũ Lan bỏ mặc cho chiếc thuyền nan trôi đâu thì trôi, để đến ngồi bên Thế Lãm. Với nàng bây giờ, Thế Lãm là một phần tâm linh của nàng.

Nàng đặt tay lên trán Thế Lãm, cảm nhận sức nóng hầm hập tỏa ra, khiến tâm trí càng bối rối hơn.

Vũ Lan khẽ gọi:

- Hoàng đại ca, Hoàng đại ca, người làm sao vậy. Hoàng đại ca đừng chết.

Chiếc thuyền nan giật mạnh một cái, chao nghiêng khiến cho Vũ Lan té sấp lên mình Thế Lãm. Nàng còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì thấy con thuyền băng băng lao về phía trước. Chiếc thuyền nan bé tí như lướt trên những ngọn sóng bạc đầu. Vũ Lan nhỏm dậy nhìn, thì há hốc miệng ngạc nhiên vô cùng.

Phía trước thuyền, một người vận trang phục kỳ lạ, mình trần trùng trục đang ngồi trên lưng một con quái kình, kéo chiếc thuyền bé xíu của nàng băng ra ngoài biển cả.

Không biết người đó là ai, nhưng được trợ giúp lúc này, nàng mặc nhiên cho y kéo đi đâu cũng được. Đối với Vũ Lan, sinh mạng Thế Lãm là hơn tất cả.

Chương 14:

Gã quái như điều khiển cho con thủy kình luồn lách kéo chiếc thuyền nan của Vũ Lan và Thế Lãm vào trong một quần đảo. Gã quái ngư đột ngột như bước đi trên mặt nước, kéo thuyền vào một bờ lạch. Gã neo thuyền, đứng khoanh tay bên mỏm đá.

G

Vũ Lan phi thân lên đối diện với gã, ôm quyền nhu mì nói:

- Đa tạ ân nhân đã cứu mạng chúng tôi.

Gã chẳng nói nửa lời, chỉ đưa cặp mắt ti hí nhìn nàng không chớp.

Vũ Lan nói tiếp:

- Dưới thuyền còn có phu tướng đang bị trọng thương, kính ân nhân cứu giúp.

Gã bước lại bên thuyền cắp luôn Thế Lãm, quay lưng trổ khinh công băng mình đi.

Vũ Lan bám luôn sau lưng gã. Nàng ngạc nhiên tự hỏi, bộ gã quái ngư này câm hay sao mà chẳng hề đáp lời mình.

Gã quái ngư cắp Thế Lãm trổ cước tốc như lướt trên những phiến đá lâu ngày bị rêu biển phủ kín, mà xem chừng cước pháp chẳng hề xáo trộn lại còn vững chãi như Thái Sơn.

Trong khi đó Vũ Lan mặc dù đã trổ hết tuyệt kỹ khinh thân Du Hành bộ pháp, mà thỉnh thoảng cũng phải chao đảo. Gã quái ngư như có cặp mặt phía sau, mỗi lần nàng không giữ được thăng bằng, y lại vung trảo thủ thộp vào tay nàng để dìu bước.

Họ đi qua con đường lót đá phủ rêu xanh trơn tuột, thì đến một trang viên nằm ngay giữa đảo. Gã quái ngư vừa đặt chân đến cổng tam quan, từ trong trang viên độ hơn năm mươi người chạy túa ra. Tất cả mọi người sững sờ khi nhận ra Vũ Lan và Thế Lãm trên tay gã quái ngư.

Một lão ông vận khố, cũng cởi trần trùng trục nhìn Vũ Lan rồi quay lại gã quái ngư kính cẩn ôm quyền nói:

- Đông Đông đảo chủ vạn an.

Đông Đông đảo chủ tiến thẳng đến trước mặt lão già, trao Thế Lãm qua tay lão, cất giọng ồm ồm:

- Lão đưa người này vào hậu điện liệu trị thương cho y.

Lão già kính cẩn gật đầu:

- Tuân lệnh Đảo chủ!

Đông Đông đảo chủ quay lại Vũ Lan:

- Cô nương theo ta!

Đông Đông đảo chủ đi thẳng lên tòa chính sảnh nằm ở phía đông trang viên. Vũ Lan bước theo chân gã. Dõi theo bước nàng, những cặp mắt hau háu rọi từ trên xuống dưới.

Tòa chính sảnh của Đông Đông đảo chủ có lẽ để dành riêng cho y, nên được trang hoàng lộng lẫy vô cùng, có thể sánh ngang với hậu cung của Hoàng đế. Ngay cả cánh cửa vào chính sảnh cũng được đính ngọc trai lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời.

Vũ Lan bước vào trong tòa chính sảnh càng ngạc nhiên hơn, bởi tất cả vật dụng trong tòa nhà này đều được đính ngọc trai, dưới mắt nàng đâu đâu cũng thấy ngọc trai lấp lánh.

Nếu đem tất cả số ngọc trai này ra bán, giá trị của nó cũng đáng là một kho tàng vô giá.

Đông Đông đảo chủ chỉ chiếc đôn nói:

- Cô nương an vị.

Vũ Lan yên vị trên ghế đôn, còn Đảo chủ tự tay rót một thủy lưu màu hổ phách vào hai cái chén. Gã bưng lại từ tốn nói:

- Thỉnh cô nương.

- Đa tạ Đảo chủ.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ. Không biết nước thủy lưu trong chén là thứ nước gì, nhưng Vũ Lan cảm nhận vị ngọt, lạnh, nó lưu chuyển đến đâu bao nhiêu sự mệt nhọc tiêu tan đến đó.

Đặt chén xuống bàn, nàng ngước lên nhìn Đông Đông đảo chủ:

- Tiện nữ và Hoàng đại ca gặp nạn được Đảo chủ cứu mạng, lại cho tá túc trên đảo, cái ơn này không biết lấy gì trả.

- Cô nương đừng bận tâm đến cái ơn của ta. Muốn trả ơn, một ngày nào đó, cô nương sẽ được cơ

hội trả ơn.

Đông Đông đảo chủ nhìn thẳng vào mặt Vũ Lan:

- Cô nương là người của môn phái nào?

Vũ Lan lắc đầu:

- Tiện nữ không thuộc môn phái nào cả.

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Rất tiếc...

Vũ Lan hỏi luôn:

- Đảo chủ muốn hỏi môn phái nào. Xin người cứ nói. Nếu kiến văn của tiện nữ biết được sẽ nói cho Đảo chủ biết.

- Ta vào Trung Nguyên để tìm người của Nhạn môn.

Vũ Lan cau mày:

- Nhạn môn? Trong Trung Nguyên đâu có Nhạn môn. Đây là lần đầu tiên tiện nữ nghe đến hai tiếng Nhạn môn.

Đông Đông đảo chủ mỉm cười:

- Nhạn môn không phải như những môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Hoa Sơn, Thiết chưởng bang. Tất cả các môn phái bang hội đó đều có Tổng đàn, cứ địa, còn Nhạn môn thì không có Tổng đàn cứ địa.

- Không có Tổng đàn thì làm sao tìm được?

- Họ có tín vật riêng của họ. Tín vật của Nhạn môn là cánh nhạn. Cao thủ Nhạn môn hành tung xuất quỷ nhập thần, không bao giờ để lộ hành tung và chân diện mục của mình.

- Đảo chủ đã gặp được cao thủ Nhạn môn chưa?

Đông Đông đảo chủ nghiêm mặt:

- Bấy lâu nay ta nghe trong giang hồ Trung Nguyên xuất hiện tín vật của Nhạn môn, nên thân hành vào Trung Nguyên để điều tra, và... tín vật ta đã thấy, nhưng cao thủ Nhạn môn thì chưa gặp lần nào.

- Đảo chủ cần gặp cao thủ Nhạn môn vì việc gì?

Đông Đông đảo chủ thở dài một tiếng:

- Đây là việc vô cùng hệ trọng. Nếu không gặp được cao thủ Nhạn môn, bổn Đảo chủ chưa thể nói ra.

Từ ngoài cửa lão già đã đưa Thế Lãm đi chữa thương ban nãy hối hả bước vào.

- Đảo chủ... Đảo chủ...

Đông Đông đảo chủ nhìn lão:

- Trưởng lão có chuyện gì?

Lão già nhìn Vũ Lan tỏ vẻ tần ngần.

Đông Đông đảo chủ lắc đầu nói với lão:

- Trưởng lão có gì cứ nói. Đừng e dè gì. Lan cô nương đây ta nghĩ sau này sẽ là người nhà thôi.

- Đảo chủ cho phép.

Lão già nói xong, đặt luôn lên mặt bàn cánh nhạn bạc, với những nét khắc tinh xảo vô cùng. Trông cánh nhạn đó ngỡ như con bạch nhạn sống động đang tung cánh lướt giữa không trung bao la.

Vừa thấy cánh nhạn bạc, Đông Đông đảo chủ đứng bật dậy. Y giật giọng hỏi lão già:

- Tín vật Nhạn môn trưởng lão lấy ở đâu ra vậy?

Lão già nhìn Vũ Lan, rồi dời mắt qua Đông Đông đảo chủ:

- Cánh nhạn bạc này lão thấy trong người vị công tử bị trọng thương.

Đông Đông đảo chủ cau mày nhìn sững Vũ Lan:

- Lan cô nương đã giấu ta?

Ánh mắt của Đông Đông đảo chủ thật là nghiêm lạnh đến độ Vũ Lan phải sững sờ, xương sống lạnh buốt.

Nàng lắc đầu:

- Tiện nữ cũng không biết trong người Hoàng huynh có cánh nhạn bạc này. Tiện nữ nghĩ Hoàng

huynh không phải là cao thủ của Nhạn môn đâu.

- Không phải người Nhạn môn, tại sao lại có tín vật của Nhạn môn.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão già:

- Y đã hồi tỉnh chưa?

Lão già gật đầu:

- Bẩm Đảo chủ, gã công tử đó đã hồi tỉnh rồi. Y chỉ bị ngoại thương và độc công thôi.

Lão đại phu bắt mạch cho gã, cảm nhận trong huyết mạch của y tiềm ẩn một nội lực khó có ai bì kịp. Chỉ có nội lực như vậy, vị công tử kia mới có thể chịu đựng được hai vết thương trầm trọng như vậy.

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Ta sẽ xuống hậu liêu xem sao.

Đảo chủ bước thẳng ra ngoài cửa đại điện. Vũ Lan không thể để mặc Thế Lãm trong tay người khác, cũng thả gót bước theo Đông Đông đảo chủ. Nàng thầm nghĩ, nếu như Hoàng Thế Lãm chính là cao thủ Nhạn môn, mình cũng nhất định không để cho Đông Đông đảo chủ di hại đến chàng. Có thể mình sẽ áp chế gã Đảo chủ này rồi tìm cách đoạt thuyền trở vào bờ.

Trong đầu nghĩ như vậy, Vũ Lan chân bước nhanh song hành với Đông Đông đảo chủ.

Liếc trộm dung diện gã Đảo chủ, Vũ Lan chẳng thể nào nhận ra ý niệm thầm kín trong đầu gã. Chẳng có chút biểu lộ gì, chứng tỏ y đang giận, hay đang vui khi biết Thế Lãm là người của Nhạn môn.

Vũ Lan từ tốn hỏi:

- Đảo chủ, nếu như Hoàng huynh của tiện nữ là cao thủ của Nhạn môn thì sao?

Đông Đông đảo chủ vừa đi vừa quay sang nhìn Vũ Lan:

- Nếu thật sự Hoàng huynh của cô nương là người của Nhạn môn thì chút nữa cô nương sẽ biết.

Vũ Lan thở dài một tiếng. Nàng nghĩ thầm:

- “Thoát khỏi tay Tổng tài Thái Minh Công và Vương Mãng, lại lọt vào chỗ chết khác”.

Đúng là cái số của nàng và Hoàng Thế Lãm không thoát khỏi sự truy bắt của cừu nhân.

Đông Đông đảo chủ và Vũ Lan bước vào hậu liêu.

Vừa thấy hai người bước vào, Thế Lãm gượng ngồi dậy. Chàng hướng về phía Đông Đông đảo chủ:

- Đa tạ Đảo chủ đã cứu mạng tại hạ.

Đông Đông đảo chủ nhìn chàng từ đầu đến chân như nhìn một con người quái dị từ cổ chí kim chưa từng gặp bao giờ.

Thế Lãm thấy Đông Đông đảo chủ nhìn mình như vậy cũng lạ lẫm nói:

- Sao Đảo chủ nhìn tại hạ chằm chằm như vậy?

Chàng dời mắt qua Vũ Lan:

- Lan cô nương chắc đã nói cho Đảo chủ biết Thế Lãm này chính là Truy Hình Tướng Án Sát đường rồi à?

Vũ Lan lắc đầu nói luôn:

- Đảo chủ nghĩ Hoàng huynh là người của Nhạn môn.

Thế Lãm cau mày ngước nhìn Đông Đông đảo chủ:

- Nếu tại hạ là người của Nhạn môn thì sao?

Vũ Lan nghe Thế Lãm nói như vậy bụng giật thót một cái. Nàng ngấm ngầm vận công chuyển hóa chân khí vào Đan điền đề phòng bất trắc. Nếu như Đông Đông đảo chủ ra tay phát chưởng đánh Thế Lãm, nàng sẽ từ phía sau tập kích gã ngay lập tức.

Đông Đông đảo chủ bất ngờ quay lại nhìn Vũ Lan:

- Lan cô nương hãy giải tỏa công lực đi. Bản lĩnh của cô nương chưa phải là đối thủ của bổn Đảo chủ đâu.

Vũ Lan giật mình, ửng mặt.

Với một Bạch Hoa Lan như nàng, đã từng khuấy động khắp cả Trung Nguyên, thế mà ngấm ngầm vận công chuyển hóa khí lực cũng bị Đông Đông đảo chủ phát hiện, bấy nhiêu đó cũng chứng tỏ võ công của gã Đông Đông đảo chủ này không thể nào đoán định đã đạt đến cảnh giới nào. Chỉ biết y có thể nghe được khí lưu chuyển hóa trong nội đan của nàng, cũng đủ thấy bản lĩnh võ công của gã đã

thẩm thấu đến cõi thần giao cách cảm, thông huyền nội tại.

Vũ Lan đành phải giải tỏa khí công, sắc diện tỏ ra căng thẳng vô ngần.

Đông Đông đảo chủ quay lại Hoàng Thế Lãm:

- Bổn Đảo chủ muốn các hạ khẳng định có phải là người của Nhạn môn hay không?

Đông Đông đảo chủ vừa nói vừa chìa cánh nhạn bạc đến trước mặt chàng.

- Nếu các hạ không phải là người của Nhạn môn sao lại có tín vật Nhạn môn?

Thế Lãm nhìn cánh nhạn bạc:

- Cánh nhạn này của tại hạ.

Đông Đông đảo chủ quay lại lão trượng:

- Lão đại phu đã lấy cánh nhạn từ trong người các hạ.

Lão già chỉ bả vai Thế Lãm:

- Khi lão đại phu mổ vết thương lấy độc cho công tử, phát hiện ra hình xăm cánh nhạn, trong hình xăm đó là tín vật của Nhạn môn.

Thế Lãm nhún vai:

- Tín vật trong người tại hạ thì đích thị tại hạ là người của Nhạn môn.

Đông Đông đảo chủ nhìn chàng không chớp mắt:

- Các hạ nói thật với bổn Đảo chủ đấy chứ?

- Tại hạ không nói ngoa ngôn. Tại hạ chỉ thắc mắc sao Đảo chủ vừa trông thấy tín vật Nhạn môn lại khẩn trương như vậy?

Sắc diện Đông Đông đảo chủ biến đổi không ngừng, sự biến đổi đó không qua được con mắt sắc sảo tinh tường của Hoàng Thế Lãm. Chàng hỏi luôn:

- Tại hạ đoán chắc Đảo chủ giữ một bí mật gì đó có liên quan đến Nhạn môn.

- Không sai. Bổn Đảo chủ cần phải khẳng định các hạ chính là người của Nhạn môn mới nói bí mật đó ra được.

Đông Đông đảo chủ quay lạ lão trượng:

- Lão đại phu, có cách gì khẳng định vị công tử đây là người của Nhạn môn không?

- Nếu không phải là người của Nhạn môn thì Hoàng công tử đây sẽ chết.

Thế Lãm điềm đạm nói:

- Tại hạ đã có tín vật của Nhạn môn, Đảo chủ còn nghi ngờ. Vậy cánh nhạn bạc mà Đảo chủ coi là tín vật Nhạn môn, hóa ra chẳng có giá trị gì.

Đông Đông đảo chủ khoát tay:

- Không phải Khẳng Cừu này hoài nghi tín vật Nhạn môn, nhưng vì đây là phần việc hệ trọng, nên bổn Đảo chủ quá phẫn khích mà thôi.

Đông Đông đảo chủ đổi giọng ôn tồn hơn:

- Hoàng các hạ có thể cho bổn Đảo chủ biết vì sao người có được tín vật Nhạn môn.

- Đảo chủ muốn biết.

Đông Đông đảo chủ gật đầu.

Thế Lãm nói:

- Đảo chủ có thể trả lời cho tại hạ biết một điều này không?

- Các hạ cứ hỏi.

- Vì sao Đảo chủ lại quan tâm đến những nhân vật của Nhạn môn?

Đông Đông đảo chủ Khẳng Cừu sa sầm mặt xuống. Y quay lại lão trượng:

- Bổn Đảo chủ có nên nói hay không?

Lão trượng trầm tư một lúc, rồi bất giác gật đầu nói luôn:

- Sự thể đã như vậy rồi, theo ý lão đại phu, Đảo chủ nên nói cho vị Hoàng công tử đây biết bí mật mà bấy lâu nay Đảo chủ giữ kín. Nếu như Hoàng công tử không phải là người của Nhạn môn, Đảo chủ vẫn có cách giữ bí mật đó lại.

Đông Đông đảo chủ bặm môi suy tư, rồi cất tiếng nói với lão trượng và Bạch Hoa Lan Vũ Lan:

- Lão trượng đưa Lan cô nương về thư phòng. Chúng ta gặp lại nhau sau. Bổn Đảo chủ sẽ đàm luận với Hoàng công tử đây.

Lão trượng gật đầu:

- Tuân lệnh Đảo chủ.

Lão quay sang Bạch Hoa Lan Vũ Lan:

- Thỉnh Lan cô nương.

Khi lão trượng quay bước, Bạch Hoa Lan Vũ Lan biết mình không thể ở lâu hơn nữa.

Nàng nhỏ nhẻ nói với Thế Lãm:

- Hoàng đại ca hãy bảo trọng!

Vũ Lan quay lưng bước theo lão đại phu, Đông Đông đảo chủ chờ cho hai người ra hẳn bên ngoài mới khép cửa lại.

Y kéo chiếc đôn đến ngồi đối mặt với Hoàng Thế Lãm:

- Các hạ muốn biết vì sao Khằng Cừu này quan tâm đến Nhạn môn.

- Tại hạ đang chờ nghe.

Khằng Cừu quan sát dung diện Hoàng Thế Lãm:

- Bộ tộc chúng tôi trước đây sống ở Tây đảo, đó là chuyện cách đây lâu lắm rồi. Lúc bấy giờ Khằng Cừu này chưa phải là Đông Đông đảo chủ. Theo truyền thuyết lưu truyền lại, cả bộ tộc của chúng tôi bị một giáo phái dị môn xâm chiếm, rồi bị tiệu diệt. Trong bộ tộc may mắn có một số người trốn thoát chạy lánh nạn đến Đông đảo.

Đông Đông đảo chủ thở dài một tiếng:

- Bộ tộc của chúng tôi sống đến ngày nay là nhờ một người có hiệu danh là Nhạn nhân.

Nhạn nhân đã chọn Đông đảo để những người sống sót lánh nạn. Nhạn nhân tích cực luyện tập võ công cho người Đông đảo, rồi một ngày kia đúng như sự suy đoán của người, bọn cao thủ dị giáo đã mò vào Đông đảo, dẫn đầu là Hắc Lâu giáo chủ.

- Nhạn nhân đã đấu với Hắc Lâu giáo chủ?

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Đúng như vậy. Truyền thuyết kể lại, hai người đã đấu một trận kinh thiên động địa suốt một con trăng, bất phân thắng bại, cuối cùng cả hai ngưng cuộc đấu, cùng hẹn với nhau sẽ trao đổi võ công bằng các hậu duệ của mình.

- Cái hẹn đó đã gần đến rồi phải không?

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Cái hẹn đó quả đã gần kề rồi. Để đối phó với Hắc Lâu giáo chủ, Nhạn Nhân mới bế quan nghiên cứu võ học và chọn hậu nhân kế thừa mình. Rất tiếc người không chọn được ai có căn cơ để hàm thụ võ học cao thâm của mình, nên quyết định chọn ra một người mang tín vật của người vào Trung Nguyên tìm kẻ hữu duyên.

Thế Lãm cau mày:

- Người từ Đông đảo vào có ngoại hiệu là Kim Y Nhân Hồng Cừu.

Đông Đông đảo chủ sửng sốt nhìn Thế Lãm:

- Các hạ biết người đó?

Thế Lãm thở dài gật đầu:

- Tại hạ biết.

- Hồng Cừu giờ đang ở đâu?

Thế Lãm thở ra, lơ đễnh nhìn lên trần nhà:

- Sau này tại hạ sẽ nói cho Đảo chủ biết Hồng Cừu đang ở đâu, và hiện tại tại hạ đoán chắc, mình là người của Nhạn môn mà Hồng Cừu gởi gắm.

- Các hạ nói mà ta chẳng hiểu gì cả.

- Có lẽ tại hạ là người của Nhạn môn do ý trời. Đảo chủ theo tại hạ.

Chàng đứng lên cùng với Đông Đông đảo chủ bước ra ngoài gian hậu phòng. Hai người đi đến một bãi đất trống. Thế Lãm dừng bước quay sang nói với Đông Đông đảo chủ.

- Tại hạ muốn chứng minh cho Đảo chủ biết mình là người của Nhạn môn.

Thế Lãm dứt lời, vận chuyển nguyên khí phát tác luôn quả tinh cầu “Thiên Cầu Vũ Nộ” bổ thẳng vào một tảng đá cách chàng non mười trượng.

Ầm...

Tảng đá vỡ vụn như cám.

Chưa hết, Thế Lãm vận chuyển nguyên khí tiếp tục, biến hóa bàn thủ thành Kim ảnh thủ, rồi xoay nửa vòng tống ngược ra một ảnh thủ vàng rực đánh vào tảng đá thứ hai.

Chát...

Trên tảng đá hiện rõ một bàn tay lún sâu vào non nửa tấc.

Đông Đông đảo chủ mỗi lần thấy Thế Lãm biểu diễn võ công lại lẩm nhẩm nói:

- "Thiên Cầu Vũ Nộ"... Kim ảnh thủ...

Thế Lãm thu hồi nguyên ngươn, nhìn lại Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu:

- Bây giờ Đảo chủ đã tin chắc tại hạ chính là người của Nhạn môn rồi chứ?

Đông Đông đảo chủ gật đầu:

- Nhất định rồi, Hoàng các hạ là người của Nhạn môn.

Khằng Cừu vừa dứt lời, liền quì xuống dưới chân Thế Lãm:

- Đại chưởng môn miễn thứ, Khằng Cừu có mắt không tròng nên không nhận ra được Đại chưởng môn.

Thế Lãm đỡ Khằng Cừu lên:

- Đảo chủ đừng làm vậy, tại hạ vô tình được Đảo chủ cưu mang đưa đến Đông đảo, chưa trả ơn thì sự vùng đảo nguợc trớ trêu lại là người của Đông đảo.

Thế Lãm thở dài một lần nữa:

- Đông Đông đảo chủ, tại hạ có nhiều điều uẩn khúc đối với nghĩa phụ Hồng Cừu chưa thể nói được. Sau này tại hạ sẽ nói cho Đông Đông đảo chủ biết.

Đông Đông đảo chủ khoát tay lắc đầu:

- Đại chưởng môn, người đừng gọi Khằng Cừu này là Đảo chủ, e đắc tội với tiền nhân.

Nhìn Thế Lãm từ đầu đến chân, Đông Đông đảo chủ lấy một luồng nguyên khí thật sâu, ôn nhu

nói:

- Theo di ngôn của Đông đảo có, nhất định Hắc Lâu giáo chủ sẽ đến Đông đảo này.

Không phải Hắc Lâu giáo chủ thì phải là đại cao đồ của lão đến, nhưng bây giờ họ cùng chưa xuất hiện, may mắn Đại chưởng môn đã đến kịp thời. Nếu như đây là định số, Khằng Cừu này cung thỉnh Đại chưởng môn đến Nhạn cung.

Thế Lãm gật đầu:

- Chúng ta đi!

Hai người rời bãi đất trống, trổ luôn khinh thuật băng mình về phía đông. Vừa đi, Thế Lãm vừa nghĩ thầm, khinh công của Khằng Cừu cao thâm khó lường, võ công đạt đến cảnh giới thượng định vô thường thế mà vẫn e dè đại cao thủ của Hắc Lâu giáo chủ, chứng tỏ những người sắp đến đây vô cùng lợi hại.

Khằng Cừu dừng bước bên một mỏm đá.

Thế Lãm tiến đến bên lão tằng hắng hỏi:

- Tại hạ thấy khinh công của Đảo chủ quả là cao thâm, trong giang hồ khó ai bì kịp, cớ sao lại sợ người của Hắc Lâu giáo?

Khằng Cừu sa sầm mặt xuống:

- Võ công của Đông đảo nhất nhất đều được thụ huấn từ võ học của Nhạn nhân. Nhưng những bí truyền của Nhạn nhân chỉ là những bước đầu khó có thể sánh ngang với Hắc Lâu giáo. Chính vì lẽ đó mà người mới bế quan, nghiên cứu võ học của Hắc lâu để khống chế bọn dị giáo.

Đông Đông đảo chủ nhìn ra ngoài khơi. Chiếc vây quái ngư xuất hiện phăng phăng, rẽ nước tiến về phía y và Thế Lãm.

Đông Đông đảo chủ chỉ chiếc vây cá:

- Quái ngư sẽ đưa Khằng Cừu và Đại chưởng môn đến Nhạn động.

- Nhạn động nằm chỗ khác à?

Khằng Cừu gật đầu.

Quái ngư lượn một vòng từ từ áp lưng vào mỏm đá.

Khằng Cừu và Thế Lãm nhảy xuống lưng cá kình. Quái ngư vẫy đuôi lướt đi theo những con lạch ngoằn ngoèo. Thế Lãm ngồi trên mình cá thích thú vô cùng. Càng đi chàng càng cảm nhận một sự hiểm trở vô cùng, nếu không có quái kình thay thuyền chở chàng và Khằng Cừu thì không có cách gì khả dĩ đi nào những con lạch đầy những vực xoáy và đá ngầm tua tủa những cái ngạch sắc như bảo đao bảo kiếm.

Chẳng bao lâu quái kình đã đưa Thế Lãm và Khằng Cừu đến một tiểu đảo, chung quanh đầy những xoáy nước, sôi sùng sục.

Khằng Cừu chỉ những xoáy nước đó nói:

- Bất cứ ai, dù khinh công cao thâm cách mấy, nếu lọt vào xoáy nước chắc chắn không thể giữ được mạng mình.

Hai người phi thân lên một mỏm đá, Khằng Cừu chỉ vách đá cao sừng sững.

- Đại chưởng môn và tại hạ sẽ lên vách đá cheo leo này.

Thế Lãm gật đầu.

Khằng Cừu nói tiếp:

- Đại chưởng môn cẩn trọng, chỉ cần sơ sẩy rơi xuống xoáy vực, không cách chi sống được.

- Khằng đảo chủ đừng lo cho tại hạ.

Khằng Cừu hít một hơi chân ngươn thật sâu, rồi nói:

- Tại hạ đi trước.

Khằng Cừu dứt lời, dậm mạnh đôi giày, thân ảnh như ngọn pháo thăng thiên, trong nháy mắt đã vượt quá nửa vách đá.

Thấy khinh công của Khằng Cừu cao thâm như vậy, Thế Lãm phải tấm tắc khen thầm:

- Hảo khinh công.

Chàng rít một luồng chân khí thật sâu, giở Di Hình bộ pháp thoăn thoắt chạy lên vách đá.

Khằng Cừu vừa bấu tay vào một gờ đá thì Thế Lãm cũng đã đến bên gã.

Cả hai dụng trảo công bấu vào vách đá. Khằng Cừu nói:

- Từ đây lên tới đỉnh, vách đá trơn trượt, Đại chưởng môn cẩn trọng!

- Khằng đảo chủ đừng lo cho tại hạ.

Thế Lãm mỉm cười vận hóa khí công vào bản thủ. Đôi tay thịt của chàng ửng sắc vàng óng ánh. Thế Lãm nói tiếp:

- Với đôi tay Kim bản thủ này, Thế Lãm có thể lên tới tận mây xanh.

Thế Lãm vừa nói vừa thộp cầm nã thủ pháp vào vách đá.

Bộp... bộp... bộp...

Chàng như con thạch sùng thoăn thoắt bám vào vách đá phủ ngập rêu trơn trượt. Trong lúc đó Khằng Cừu khá chật vật, mới có thể theo kịp Thế Lãm, bởi y không có được đôi Kim ảnh thủ như Thế Lãm.

Thế Lãm leo lên đến đỉnh vách đá, đưa tay xuống kéo Khằng Cừu lên.

Đứng trên mỏm đá, Thế Lãm thấy dưới chân mình là một khoảng không bao la trông tợ đáy một cái chén khổng lồ. Dưới tầm mắt của chàng lô nhô không biết bao nhiêu tảng đá quái dị, phát ra những tiếng kêu u... u...

Thế Lãm chỉ về phía trước:

- Khằng đảo chủ, bên dưới kia là gì?

- Nhạn môn.

- Chúng ta xuống dưới chứ?

Khằng Cừu lắc đầu:

- Không được, nếu đã vào được đâu phải chờ đến Đại chưởng môn.

Khằng Cừu vừa nói vừa nhặt một viên đá thảy vào khoảng không. Viên đá không rớt xuống mà bị tung lên, rồi bất ngờ có một sức kình dữ dội cuốn viên đá lên đánh bể nó ra thành những hạt bụi li ti. Dúm bụi đó bị sức kình cuốn luôn ra ngoài khoảng không đại dương.

Khằng Cừu nhặt tiếp hòn đá thứ hai. Tảng đá này to ngang với gã, và ném tảng đá vào trong thung lũng. Cũng như lần trước, lại xuất hiện một lực kình di sơn đảo hải đánh bể tảng đá, và cuộn những viên cuội còn lại quẳng vào xoáy vực.

Khằng Cừu lắc đầu:

- Đại chưởng môn đã thấy rồi đấy. Dù là tiên thiên, cũng không thể vào thung lũng này được, mà Nhạn môn nằm ngay dưới thung lũng lòng chảo này.

Thế Lãm ngồi xuống, nhìn bao quát toàn cảnh. Chàng quay lại Khằng Cừu:

- Khằng đảo chủ, chúng ta có thể men theo vách đá này để xuống bên dưới.

Khằng Cừu lắc đầu:

- Không được đâu. Người Đông đảo đã thử rồi. Vách đá bên trong không phải như đường chúng ta lên.

- Khác chỗ nào?

- Bao nhiêu người đã táng mạng theo cách của Chưởng môn. Từ thung lũng lúc nào cũng có những xoáy khí cuốn phăng những ai muốn leo xuống, và tất nhiên khi đã bị cuốn ra ngoài thì chẳng khác những hòn đá vừa rồi tại hạ đã thảy xuống.

Thế Lãm thở dài một tiếng rồi lạnh nhạt nói:

- Không biết dưới kia có bí ẩn gì mà xem chừng nơi đây giống như một tuyệt cốc, không đường vào, cũng chẳng có đường ra.

Thế Lãm bâng quơ nhìn những tảng mây trôi bồng bềnh. Chàng nhặt một viên đá thảy xuống thung lũng. Nó lại bị kình khí tự nhiên đánh nát thành bụi.

Thế Lãm lắc đầu:

- Khằng đảo chủ, chúng ta quay trở về thôi. Tại hạ sẽ tìm cách xuống thung lũng sau.

Chương 15:

Khằng Cừu và Thế Lãm quay trở lại Đông đảo. Hai người đặt chân lên tới gờ đá, đã nghe tiếng tù và cất lên lồng lộng. Khằng Cừu cau mày:

K

- Đại chưởng môn, có chuyện xảy ra tại trang viện rồi.

Thấy Khằng Cừu khẩn trương, bất giác Thế Lãm cũng khẩn trương vô cùng. Cả hai cùng trổ khinh thuật lướt băng đi nhanh không thể tả. Cách trang viện độ hai dặm, Thế Lãm đã thấy ngọn cờ Thiên giáo đang từ từ nhô lên.

Chàng cau mày lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ Hắc Lâu giáo lại là Thiên giáo?

Thế Lãm và Khằng Cừu chẳng hề dừng bước, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, họ đã đến cổng trang viện. Cảnh đầu tiên Thế Lãm thấy là những xác người nằm rải rác suốt từ cổng vào tòa chính sảnh của Khằng Cừu. Người đầu tiên bị chết chẳng ai khác mà chính là lão đại phu.

Xác của lão đại phu bị treo lủng lẳng trước cổng tam quan trông thật là thảm thương.

Da thịt của lão tím tái, chứng tỏ đã bị độc công của ai đó lấy hồn.

Khằng Cừu thét lớn một tiếng:

- Khằng đảo chủ đã về đây.

Thế Lãm lo lắng vô cùng.

Khi hai người vừa đặt chân đến bậc tam cấp, tòa chính sảnh thì cửa từ từ hé mở.

Bên trong tòa chính sảnh của Khằng Cừu đã có mặt tất cả các vị Chưởng môn nhân các bang phái trong Trung Nguyên đứng thành vòng cung bao bọc ấy hai người đang chễm chệ ngồi trên tràng kỷ ngay chính điện.

Hai người đó chính là Tổng tài Thái Minh Công và Lan Hoa cung chủ. Chếch sau lưng họ là Giáo

chủ Thiên giáo Kha Chấn Bình và hai nàng cung nữ Chu Cẩm Ngọc, Hà Tú Anh.

Vẻ mặt Thế Lãm khi vừa nhận diện Tổng tài Thái Minh Công đã chuyển đổi qua sự khẩn trương vô cùng.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Khằng Cừu:

- Khằng đảo chủ, những người này đều là cao thủ thượng thừa của Trung Nguyên, tại hạ và Đảo chủ nhất thời không phải là đối thủ của họ.

Thế Lãm vừa dứt câu thì Tổng tài Thái Minh Công tằng hắng cất giọng the thé:

- Không ngờ bổn Tổng quản lại được diện kiến Truy Hình Tướng Án Sát đường ở Đông đảo.

Quả là bổn Tổng quản và Hoàng tướng có duyên tao ngộ.

Thế Lãm nhún vai, giả lả cười, nói:

- Tại hạ có duyên với Tổng tài Thái Minh Công nên cứ gặp mãi. Trong khi ý niệm của tại hạ chẳng muốn gặp Tổng tài làm gì.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười the thé. Lão quay sang Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu:

- Ngươi có phải là Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu?

Khằng Cừu nghiến răng:

- Chính ta!

- Sao ngươi chưa quỳ phục bổn Tổng quản còn đứng đực ra đó.

Khằng Cừu trợn mắt:

- Khằng mỗ chỉ muốn cắt lưỡi, lột da ngươi mà thôi.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười khành khạch. Lão cắt ngang tràng cười nham hiểm độc ác ấy, gằn giọng nói luôn:

- Khằng Cừu, ngươi có biết sự hỗn láo vừa rồi của ngươi đối với bổn Tổng quản thì sẽ phải nhận hậu quả như thế nào không?

Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu nghiêm giọng nói:

- Ngươi có bản lĩnh thì hãy quyết đấu với bổn Đảo chủ. Cớ gì phải lấy mạng những người của

Đông đảo chứ?

Tổng tài Thái Minh Công cười khẩy một tiếng, giũ tay áo. Liền ngay hai sau cái giũ áo của Tổng tài Thái Minh Công, hơn hai mươi tên hắc y nhân từ mấy gian nhà chung quanh tòa chính sảnh áp giải những người của Đông đảo dẫn ra.

Thế Lãm liếc mắt nhìn qua một lượt, không nhận ra Vũ Lan có mặt trong số những người đó.

Thế Lãm cười ruồi, chắp tay sau hông tiến lên một bộ tằng hắng nói:

- Dưới mắt tại hạ đây, tất cả các vị đều là những nhân vật lẫy lừng của Trung Nguyên.

Chàng điểm nhãn quang vào Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ nói có đúng không?

Lan Hoa cung chủ mặc nhiên gật đầu.

Thế Lãm nói tiếp:

- Các vị đã từng vang bóng lẫy lừng khắp thiên hạ, thế mà chỉ vì một hòn đảo nhỏ nhoi tít ngoài khơi mà phải lặn lội đến vung đao đồ tể, nếu có một nhà sử học nào đó ghi nhận sự kiện hôm nay e võ lâm Trung Nguyên chẳng còn mặt mũi nào nữa để tự cho mình là chốn hội tụ tinh túy của trời đất.

Tất cả mọi người thấy phong độ của Thế Lãm vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra, nên thoáng ửng mặt, che đậy sự the thùng.

Thế Lãm cười khẩy sang quay sang Tổng tài Thái Minh Công:

- Tổng tài Thái Minh Công chắc chắn đã hồi phục sau một chưởng của tại hạ, nên mới ra Đông đảo để dưỡng thần phải không?

- Bổn Tổng quản không quên một chưởng của Truy Hình Tướng.

Thế Lãm nhếch mép, nói tiếp:

- Thiện ý của tại hạ, cũng mong cung nghinh Tổng quản ra Đông đảo để nghỉ ngơi, nhưng không ngờ Tổng quản đến sớm quá. Vừa đến Tổng quản đã vung đao giết người, thử hỏi tất cả mọi người ở Đông đảo chết hết, thì hòn đảo này sẽ có nhiều oan hồn quấy phá. Tổng quản còn thú vị gì nữa?

Tổng tài Thái Minh Công lắc đầu:

- Truy Hình Tướng khuyên bổn Tổng quản đó à?

Thế Lãm khoát tay:

- Ậy, tại hạ đâu dám khuyên ngăn Đại tổng quản, chỉ mong muốn cho Đại tổng quản có đặng những tuần trăng vui vẻ tĩnh dưỡng thôi.

- Bổn Tổng quản lại có ý khác.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa lấy trong người ra một hộp tráp bằng ngọc. Gã nhận vào nắp tráp, tự nhiên tráp tự động bung ra, để lộ một chiếc đầu lâu bằng bàn tay, lên nước đen tuyền.

Nhìn chiếc Tiểu hắc lâu đó, tưởng như nó đang nhe nanh hăm dọa người đối diện bằng hai hốc mắt sáng ngời, ngay cả Thế Lãm khi đối nhãn với Tiểu hắc lâu, cột sống chàng cũng phải gai lạnh với cảm giác chung quanh mình tràn ngập sát khí chết chóc.

Thế Lãm nhìn Tiểu hắc lâu nhún vai nói tiếp:

- Tại hạ đoán không lầm, Tiểu hắc lâu là tín vật của Hắc Lâu giáo chủ?

- Không sai!

Thế Lãm liếc xéo về phía Khằng Cừu. Chàng nghĩ thầm không ngờ cao đồ của Hắc Lâu giáo chủ lại là Minh Chỉnh, nếu bây giờ gã Tổng tài Thái Minh Công thực thi di ngôn của Hắc Lâu giáo chủ thì tất cả bá tánh trên Đông đảo này, ngay cả Khằng Cừu và chàng cũng không hy vọng thoát chết.

Thế Lãm thở dài một tiếng, quay lại Khằng Cừu:

- Hắc Lâu giáo chủ đã di ngôn cho Tổng tài Thái Minh Công đến Đông đảo. Thôi thì Khằng đảo chủ hãy quy phục Tổng tài để bảo vệ bá tánh khỏi một cái chết oan uổng.

Tổng tài Thái Minh Công trợn mắt, cướp lời Thế Lãm:

- Bổn Tổng quản không cần khuyến dụ y, mà bắt y phải thần phục.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang Kha Chấn Bình:

- Kha giáo chủ đi thỉnh chủ nhân của Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu.

Kha Chấn Bình ôm quyền:

- Tuân lệnh Đại tổng quản.

Y lui bước ra sau hậu điện, một lúc sau cùng với Hằng Ni song hành bước lên đại điện.

Vừa thấy Hằng Ni, mặt mày Thế Lãm đã biến sắc.

Khằng Cừu chưa hiểu nữ nhân đi cạnh là ai, chỉ trố mắt đứng nhìn.

Hằng Ni liếc nhìn Thế Lãm mỉm cười, rồi quay lại Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu.

Nàng giũ tay ống xiêm y, lật bàn tay chìa đến trước.

Trong lòng bàn tay của Hằng Ni là một cánh nhạn bạc lấp lánh giống như tạc với cánh nhạn của Thế Lãm, nhưng khác hơn một điểm là nó lớn hơn một chút, trên đầu nhạn có thêm một chiếc vương miện bằng ngọc lưu ly.

Vừa thấy cánh nhạn trên tay Hằng Ni, Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu đã biến sắc.

Hằng Ni nghiêm giọng nói:

- Khằng Cừu, thấy vật sao chưa quỳ xuống.

Khằng Cừu nhìn Thế Lãm, bất giác quỳ mọp xuống trước mặt Hằng Ni:

- Gia nô bái kiến chủ nhân.

Hằng Ni mỉm cười, nói:

- Đứng lên đi!

Khằng Cừu khép nép đứng lên.

Hằng Ni quay lại Thế Lãm:

- Thiếp nghĩ Hoàng huynh chưa nói cho Khằng Cừu biết mối quan hệ giữa huynh và muội.

Thế Lãm cau mày:

- Không cần thiết nói, giữa tại hạ và nàng chẳng có gì để nói. Có chăng chỉ có điểm chung, chúng ta cùng xuất thân từ một gia sư là Kim Y Nhân Hồng Cừu.

- Huynh cắt dứt tình huynh muội à?

- Hoàng tử giang đã tẩy rửa dùm ta rồi.

- Huynh đã quyết như vậy cũng được.

Hằng Ni nhìn lại Khằng Cừu:

- Gia tướng...

Khằng Cừu ngẩng mặt nhìn Hằng Ni:

- Xin chủ nhân sai bảo.

Hằng Ni chỉ Thế Lãm:

- Y là người của Nhạn môn, nên phải do gia tướng hành xử.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Thế Lãm giật thót ruột.

Chàng chỉ kịp lui về sau hai bộ thì Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu đã băng tới.

Trước mặt Thế Lãm xuất hiện cả một rừng bản thủ, không biết cái nào là hư cái nào là thực. Thế Lãm không ngờ được cục trường thay đổi đột ngột như thế này.

Chàng còn đang suy niệm thì một ảnh thủ sượt đến tập kích ngay chính diện.

Thế Lãm ngã người ra sau, kình khí sượt qua cách mặt chàng chưa đầy hai đốt tay, dư kình tạo cảm giác rát rát như có bầy ong đột ngột xuất hiện chích vào mặt chàng.

Thế Lãm cong người bật dậy như cánh cung, thì chân đã bị trảo công của Khằng Cừu thộp cứng. Y cất tiếng nói:

- Hoàng các hạ nằm xuống.

Thế Lãm bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Thực ra bình thời Truy Hình Tướng Án Sát đường Hoàng Thế Lãm đâu thể mất thế thượng phong dễ dàng như vậy, nhưng lúc này vốn đã bị trọng thương chưa lành hẳn, và đã tốn nhiều nguyên khí khi vượt lên vách đá, nhất thời không thể linh hoạt tránh né.

Chàng bị Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu nhấc bổng lên khỏi mặt đất bằng đôi bản thủ, quay đúng một vòng, quẳng luôn về phía Tổng tài Thái Minh Công.

Trong khoảnh khắc tích tắc, trong tâm niệm của Thế Lãm lóe lên câu hỏi tại sao Đông Đông đảo chủ lại quẳng mình về phía Tổng tài Thái Minh Công, y có ngầm ý gì chăng, hay muốn mượn kẻ khác hạ thủ để không bận tâm sau này khi nghĩ đến việc hôm nay.

Ý niệm ấy lướt qua thì Thế Lãm đã nghe tiếng Khằng Cừu:

- Tiểu hắc lâu.

Nghe tiếng của Khằng Cừu, một ánh sáng lóe lên trong đầu giải thích cho câu hỏi của chàng.

Gần như phản xạ của Thế Lãm nhanh ngoài một cái chớp mắt, chàng quẫy mình như cánh chim nhạn, hữu thủ thộp vào Tiểu hắc lâu, còn tả thủ thì thi triển Kim ảnh thủ với mười hai thành công lực công trực diện vào Tổng tài Thái Minh Công.

Tả thì chậm, song diễn biến diễn ra quá nhanh, ngay đến Tổng tài Thái Minh Công cũng không khỏi ngỡ ngàng, và bất ngờ.

Bóng ảnh Kim thủ bản xuất hiện nện thẳng vào chấn tâm Tổng tài Thái Minh Công, sự biến bất ngờ đó khiến hắn chỉ kịp đập bản thủ xuống thành tràng kỷ, thân ảnh vút lên cao, tránh Kim ảnh thủ của Thế Lãm.

Ầm...

Thành tràng kỷ sau lưng Tổng tài Thái Minh Công gãy vụn, Thế Lãm lăng người trở bộ, hữu thủ của chàng đã thộp gọn Tiểu hắc lâu.

Lan Hoa cung chủ thất thần, đến lúc nhận ra sự việc thì yết hậu của nàng đã bị trảo công tả thủ của Hoàng Thế Lãm chộp tới khống chế.

Tổng tài Thái Minh Công trụ thân xuống nhìn Thế Lãm chằm chằm. Y gằn giọng the thé nói:

- Truy Hình Tướng buông ngay Tiểu hắc lâu và Lan Hoa cung chủ ra.

Thế Lãm mỉm cười nhìn trả lại Tổng tài Thái Minh Công:

- Thái Minh Công có thể lịnh được cho tại hạ à?

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Nếu như Thái Minh Công muốn lịnh cho tại hạ ít ra cũng phải cứu được Lan Hoa cung chủ, và không để Tiểu hắc lâu bị hủy diệt.

Thế Lãm ngửa mặt cười khanh khách, chiếu nhãn quang thẳng vào mắt Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ muốn chết hay muốn sống?

Lan Hoa cung chủ cau đôi mày vòng nguyệt:

- Ngươi hãy buông ta ra, ta sẽ nói với Thái Minh Công tha cho ngươi.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ đâu thể tin được, ngay cả Ni muội của tại hạ còn muốn giết tại hạ kia mà.

Chàng chiếu tinh nhãn về phía Hằng Ni:

- Đa tạ Ni muội đã có thỉnh ý đến đây để tiễn huynh về cõi vĩnh hằng.

Tổng tài Thái Minh Công tiến lên hai bộ, thần sắc của gã đanh lại, đến độ ngỡ như khuôn mặt sát thủ ngập tràn sát khí quyết lấy mạng đối phương.

Tổng tài Thái Minh Công rít giọng the thé:

- Truy Hình Tướng có buông Lan Hoa cung chủ và Tiểu hắc lâu ra không?

Thế Lãm chìa chiếc Tiểu hắc lâu đến trước, đồng thời vận Kim ảnh thủ đến tần thứ chín, chàng gằn giọng đáp lại:

- Nếu Tổng tài tiến thêm nửa bước. Tại hạ sẽ bóp nát Tiểu hắc lâu ngay lập tức.

Chàng nhướng mày, lạnh nhạt nói tiếp:

- Chắc Tổng tài Thái Minh Công không muốn để tín vật bổn môn bị hủy nát rồi.

Chàng đổi giọng ôn nhu, từ tốn nói tiếp:

- Tại hạ muốn thương lượng với Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày suy nghĩ, rồi gật đầu:

- Được, bổn Tổng quản sẵn sàng thương lượng với Truy Hình Tướng.

Thế Lãm gật đầu:

- Thế thì tốt, phiền Thái Minh Công hiệu lệnh cho lũ cao thủ môn hạ lui ra ngoài.

Các vị Chưởng môn nghe Thế Lãm nói như vậy, mặt thẹn thùng ửng đỏ. Nhưng có mặt Tổng tài Thái Minh Công, ai nấy không dám mở lời phản bác đối với Thế Lãm.

Thái Minh Công thở dài, quay lại quần hùng cao thủ Trung Nguyên:

- Các người hãy lui ra ngoài.

Lời nói của Tổng tài Thái Minh Công là mệnh lệnh, ai nấy lầm lũi đi ra ngoài. Trong chính sảnh chỉ còn lại Thế Lãm, Lan Hoa cung chủ, Hằng Ni và Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu.

Thế Lãm chờ cho mọi người đã ra hết bên ngoài rồi mới mỉm cười nói với Tổng tài Thái Minh Công:

- Thỉnh Đại tổng quản an vị.

Thở hắt ra một hơi, Minh Chỉnh gằn giọng đáp lời Thế Lãm:

- Ngươi muốn thương lượng điều gì cứ nói ra mau đi.

- Thái Minh Công gấp như vậy, tại hạ thiết nghĩ tình huống lúc này hoàn toàn bất lợi cho Thái Minh Công, trong tay tại hạ có hai món vật mà ngài không bao giờ muốn mất, một là Tiểu hắc lâu, hai là Lan Hoa cung chủ. Ý tại hạ vừa nói ra không biết có đúng không?

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu luôn:

- Rất đúng.

- Tại hạ sẵn sàng trả lại cho Tổng tài Thái Minh Công hai món đó với điều kiện tuần trăng sau mới quay lại Đông đảo.

Hằng Ni chen vào:

- Không được.

Thế Lãm nhướng mày nhìn sang nàng:

- Ni cô nương nói sao không được. Giết người đâu phải là thú vui tiêu khiển.

Chàng cười khẩy với Hằng Ni rồi nói tiếp:

- Cô nương sợ Thế Lãm này trốn chạy à? Tại hạ chỉ cho các vị một cách, cứ đem hết cao thủ trong thiên hạ vây bọc bên ngoài Đông đảo thì đâu có ai thoát chạy được chứ, ngoại trừ mọc cánh bay lên trời.

Hằng Ni đáp luôn lời Thế Lãm:

- Muội cũng sợ Hoàng huynh mọc cánh bay lên trời, đến lúc đó thì bắt lại huynh còn khó hơn mò kim đáy biển.

Thế Lãm bật cười khanh khách:

- Cô nương muốn bắt Hoàng Thế Lãm này để làm gì. Chẳng lẽ nàng còn quá yêu ta chăng, nàng đã có Vương Mãng đại ca cùng Ngọc tỷ ấn soái rồi, còn muốn gì nữa? Ta không muốn thấy mặt nàng

đâu.

Thế Lãm nghiêm mặt nhìn qua Tổng tàiThái Minh Công:

- Đại tổng quản, tại hạ không muốn thấy mặt Hằng Ni cô nương trong lúc chúng ta thương lượng.

Hằng Ni nghe Thế Lãm nói, bật cười khanh khách:

- Hoàng huynh có thể nhờ Tổng tài Thái Minh Công đuổi Hằng Ni được à?

Hằng Ni nghiêm mặt quay sang Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản nghe lời ta hay nghe lời di lịnh của Hoàng tướng.

Tổng tài Thái Minh Công xanh sám mặt mày, lắp bắp nói:

- Bổn Tổng quản thuần phục đấng tối thượng, thì nhất nhất đều nghe theo lệnh của nương nương.

Hằng Ni quay lại Thế Lãm:

- Hoàng tướng nghe rõ rồi chứ?

Thế Lãm giật thót trong bụng, nghĩ thầm:

- “Nếu như Hằng Ni có quyền hạn hơn Tổng tài Thái Minh Công thì Tiểu hắc lâu lẫn Lan Hoa cung chủ chẳng đáng giá gì”.

Thế Lãm trầm mặt xuống:

- Nếu như cô nương là chủ nhân của Tổng tài Thái Minh Công thì ta hết đường thoát thân rồi. Nhưng ta xem chừng cô nương cũng không muốn để mất Tiểu hắc lâu phải không?

- Tiểu hắc lâu có là gì mà bổn nương nương phải tiếc nuối chứ?

Thế Lãm nheo mắt, hóm hỉnh nhìn Hằng Ni:

- Nếu nó không có giá trị gì, thôi để ta hủy nó đi vậy. Đằng nào cũng chết, thà chết mà khiến đối phương tiếc ngẩn ngơ cũng được.

Chàng vừa nói vừa vận Kim ảnh thủ đến tầng thứ mười hai. Hữu thủ của Thế Lãm ửng ánh sắc vàng, đồng thời phát ra những tiếng kêu căng cắc.

Hằng Ni đột ngột thét lớn:

- Dừng tay, được rồi, ta đồng ý với Truy Hình Tướng rút toàn bộ cao thủ ra ngoài đảo.

- Tâm của nàng nhẹ tợ lông hồng, lấy gì ta tin.

Chàng cười khẩy nói tiếp:

- Trên thế gian này, người duy nhất khiến ta hoài nghi, người đó chính là nàng.

Vẻ mặt Hằng Ni đanh hẳn lại. Nàng nghiêm giọng khắt khe nói:

- Ai cũng có sự hoài nghi, nhưng thử hỏi nếu như phu tướng bóp nát Tiểu hắc lâu thì tất cả bá tánh Đông Đông đảo chủ chẳng một ai sống sót, phỏng được ích lợi gì.

Thế Lãm quay sang Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu:

- Đảo chủ...

Khằng Cừu chớp mắt nhìn chàng rồi quay sang Hằng Ni.

Y nhận ra ánh mắt của nàng vô cùng sắc lạnh, lạnh đến độ ngỡ như bảo kiếm chực chờ chẻ đôi tam tinh của y ra.

Khằng Cừu thở dài nói:

- Nữ chủ nhân tha tội cho gia nô.

Hằng Ni lắc đầu:

- Ta không tha thứ cho bất cứ một ai trong Nhạn môn phản bội.

Khằng Cừu gục mặt nhìn xuống đất.

Thế Lãm cười khẩy nói:

- Đảo chủ cần gì phải van xin, sự phản bội sẽ được đáp lại bằng sự phản bội. Việc trước mắt tại hạ khuyên Đảo chủ hãy đưa bá tánh đến Nhạn môn, điều đó tốt hơn.

Khằng Cừu lắc đầu:

- Ngoài nữ chủ nhân và Hoàng tướng ra không một ai được quyền đến Nhạn môn.

Hoàng tướng tự xét mà giải quyết. Khằng Cừu này xin đi trước để trọn nghĩa với chủ nhân.

Thế Lãm quắc mắt:

- Khằng đảo chủ, không được...

Thế Lãm vừa dứt lời Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu đã tự vung chưởng vỗ vào trán mình.

Bộp...

Đầu của y bẹp dúm lại, ngã phịch xuống sàn nhà, hồn lìa khỏi xác.

Cắn răng bặm môi, Thế Lãm thở dài lắc đầu:

- Khằng Cừu, ngươi làm vậy có ích gì đâu. Họa hoằn lắm chỉ được người ban tặng cho hai chữ liệt tử trung nhân.

Chàng định nhãn quang về lại Hằng Ni:

- Khằng Cừu đã chết, Nhạn môn sẽ chẳng còn tìm ra người thứ hai trung nghĩa như hắn.

Thế Lãm vừa dứt lời thì Vương Mãng từ ngoài bước vào:

- Nhạn môn vẫn có trung nhân thứ hai.

Vương Mãng vừa cất tiếng, Tổng tài Thái Minh Công đã vội vội vàng vàng quay lại, quỳ sụp xuống:

- Tổng quản cung nghinh đấng tối thượng.

Vương Mãng bước vào cùng với Bạch Hoa Lan Vũ Lan. Y cũng như Thế Lãm, trảo công đặt vào ngay yết hầu của Vũ Lan.

Vương Mãng cười khẩy nói:

- Truy Hình Tướng đúng là mạng số cao, nhưng vẫn không thoát khỏi tay bổn Vương gia.

Thế Lãm nhìn Vũ Lan.

Hằng Ni mỉm cười nói:

- Vương gia đã đến, thiếp mong Vương gia phán xét.

Vương Mãng nhún vai:

- Không cần phải phán xét gì cả. Tiểu hắc lâu bể nát sẽ có Tiểu hắc lâu khác.

Vương gia vừa nói vừa đưa Ngọc tỷ ấn soái đến trước:

- Ngọc tỷ ấn soái sẽ thay thế cho Tiểu hắc lâu.

Y cười khẩy tiếp lời bằng chất giọng lạnh nhạt như băng hàn:

- Đập chuột chẳng có gì phải sợ bể vật.

Vương Mãng dứt lời chỉ tay vào Thế Lãm:

- Người này chết đi bổn Vương gia mới yên tâm.

Thế Lãm cắt ngang lời Vương Mãng:

- Ngươi không nghĩ đến Lan Hoa cung chủ sao? Nếu ta nghĩ không lầm Lan Hoa cung chủ là một báu vật đối với ngươi.

Vương Mãng nhếch mép, nhìn Lan Hoa cung chủ. Y lơ đễnh nhìn mà ngỡ như y chẳng hề thấy Lan Hoa cung chủ.

Vương Mãng cất giọng lạnh nhạt nói luôn:

- Trên nhân gian không thiếu nữ nhân, đã có nữ nhân tất sẽ có giai nhân.

Y lắc đầu nói tiếp:

- Lan Hoa cung chủ bị ngươi giết hại, sẽ có một Lan Hoa khác thay thế nàng.

Vương Mãng quay lại Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản cũng nghĩ như bổn Vương gia chứ?

Vương Mãng vừa nói vừa tiến lại ngồi lên tràng kỷ. Phong thái của y chẳng khác nào Thiên tử ngự trên ngai vàng chiếu nhãn quang tinh tường vào cảnh hoạt náo bên dưới.

Vương Mãng chỉ Thế Lãm rồi nói với Tổng tài Thái Minh Công:

- Bổn Vương gia thỉnh Đại tổng quản.

Tổng tài Thái Minh Công ôm quyền, trịnh trọng nói:

- Tuân lệnh Vương gia.

Y quay ngoắt lại Hoàng Thế Lãm, điềm đạm nói với Lan Hoa cung chủ:

- Phu nhân, Minh Chỉnh này phải vâng mệnh Vương gia.

Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt lời thì thét lớn một tiếng:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Chàng hất Lan Hoa cung chủ về phía Tổng tài Thái Minh Công đồng thời phát tác quả tinh cầu khí lực đánh thẳng vào Vương Mãng, thân ảnh thi triển Di Hình bộ pháp nhanh như bóng ma vô hình.

Ầm...

Chiếc tràng kỷ bể nát bởi khí cầu nguyên ngươn của Thế Lãm, nhưng Vương Mãng thì chẳng hề hấn gì. Điều đó càng khiến cho Thế Lãm ngạc nhiên hơn. Bấy lâu trong cấm thành chàng và Vương Mãng kết tình tri ngộ nhưng đến hôm nay mới biết võ công của Vương Mãng cao thâm hơn chàng tưởng nhiều.

Sự biến thứ hai lại xảy ra, Lan Hoa cung chủ bị Thế Lãm quẳng về phía Tổng tài Thái Minh Công, liền phát tác một đạo khí chỉ bắn về Vương Mãng, trong khi Tổng tài Thái Minh Công chỉ lách tránh qua bên.

Chát...

Đạo khí chỉ của Lan Hoa cung chủ đục thủng áo trường bào phát ra một âm thanh khô khốc nghe tưởng chừng bả vai của Vương Mãng nát vụn, nhưng y chỉ rùng mình một cái mà thôi.

Sự biến xảy ra vô cùng nhanh, ngoài mọi dự liệu của Thế Lãm lẫn Vương Mãng, Hằng Ni và ngay cả Tổng tài Thái Minh Công vẫn không thể tin Lan Hoa cung chủ dám chống lại Vương Mãng.

Nhưng nếu ai suy ngẫm một chút thì sẽ hiểu được tại sao sự thể lại diễn ra như vậy. Ai lại không quý mạng sống của mình, nhất là giai nhân sắc nước hương trời như Lan Hoa cung chủ lại càng quý mạng sống của mình hơn. Nàng đâu muốn nhận một cái chết thê thảm được, đã không muốn chết thì phải tự đi tìm cái sống trong ranh giới giữa cái sống và cái chết.

Hành động xuất thần bất ngờ của nàng cũng chỉ để bảo toàn sinh mạng, nên chỉ khí vừa rồi đã vận dụng đến mười hai thành công lực. Hành động đó nhất thời khiến Vương Mãng cũng phải ngớ ngẩn, mặc dù y chẳng bị gì cả, nhưng Tổng tài Thái Minh Công thì bấn loạn vô cùng.

Lão băng vội đến bên Vương Mãng:

- Đấng tối thượng, ngài có bị sao không?

Trong lúc Tổng tài Thái Minh Công không để tâm đến Hoàng Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ, hai người đã phi thân ra ngoài tòa chính sảnh.

Vương Mãng gằn giọng:

- Giết hết chúng nó cho bổn Vương gia.

- Tuân lệnh Vương gia.

Vừa phi thân ra bên ngoài, Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ vô hình trung từ hai kẻ đối nghịch lại rơi vào một tình huống biệt dị đồng hội, đồng xuồng.

Hai mươi tên thuộc nhân trong đội sát thủ Thiên giáo như lũ thiêu thân toan chặn đường tháo thân của Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ.

Thế Lãm nghiến răng vận dụng nguyên khí tới tần cuối cùng đến nỗi vết thương nơi Đan điền phải rịn máu tươi.

Thế Lãm thét lớn:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”...

Quả khí cầu nhắm thẳng vào đám môn hạ sát thủ Thiên giáo bổ xuống.

Ầm...

Hai mươi cao thủ như hai mươi cánh diều đứt dây, văng ngược trở lại.

Từ trong tòa chính sảnh, Tổng tài Thái Minh Công băng mình ra quát lớn:

- Các người đừng hòng chạy.

Mặc cho Tổng tài Thái Minh Công la hét, Thế Lãm vẫn thi triển Du Hành bộ pháp lướt về phía cổng tam quan. Trong ý niệm của chàng muốn sống là phải đến Nhạn môn bằng được, không đến được Nhạn môn điều đó đồng nghĩa với cái chết thảm thương nhất mà Vương Mãng và Hằng Ni đã xếp đặt cho chàng.

Từ trong quần hùng, một lão đạo sĩ tay cầm phất trần lướt ra. Thế Lãm thấy lão đạo sĩ liền vận dụng công lực toan thi triển Kim ảnh thủ để mở đường chạy, nhưng chàng kịp nghe lão đạo sĩ truyền âm nhập mật nói:

- Hoàng tướng để bần đạo cản đường giúp cho, Huyền Phong Tổ Tổ này chỉ mong Hoàng tướng nghĩ đến Võ Đang bắc phái là đủ rồi.

Thế Lãm còn đang bâng khuâng thì Huyền Phong Tổ Tổ đã dựng phất trần ngán đường Tổng tài Thái Minh Công.

Thế Lãm chỉ nghe tiếng Thái Minh Công rít lên sau lưng mình:

- Phản phúc, đáng chết!

Ầm...

Cây phất trần của Huyền Phong Tổ Tổ vừa ngáng đỡ chưởng phong của Tổng tài Thái Minh Công đã bị gãy đôi. Còn lão thì ngồi bệt xuống đất, chẳng thể nào đứng dậy nổi.

Lướt ra ngoài cổng tam quan, chợt nghe có tiếng y phục lật phật phía sau, Thế Lãm liếc mắt nhìn lại nhận ra Lan Hoa cung chủ đang bám theo mình như hình với bóng. Phía sau nàng là Tổng tài Thái Minh Công cùng Kha Chấn Bình và đội sát thủ Thiên giáo.

Thế Lãm nghĩ thầm:

- "Lần này thì mình có chui xuống đất hay bay lên trời cũng khó thoát khỏi cuộc truy sát này".

Lan Hoa cung chủ đang chạy theo Thế Lãm, đột ngột xoay tròn như chiếc bông vụ. Từ hai ống tay xiêm bào của nàng xuất hiện những luồng khí độc cuồn cuộn thổi ngược về phía Tổng tài Thái Minh Công và Kha Chấn Bình.

Khói độc được gió thổi luồn về phía Tổng tài Thái Minh Công và bọn Thiên giáo, bắt mọi người phải dừng bước để nhanh chóng bế huyệt đạo.

Lan Hoa cung chủ vừa phóng độc khí vừa quay lưng rượt theo Thế Lãm, nàng thét gọi:

- Hoàng tướng đợi ta với.

Chỉ nhoáng cái, Lan Hoa cung chủ đã bắt kịp Thế Lãm.

Thế Lãm liếc xéo qua nàng:

- Phu nhân chạy theo tại hạ để cùng được chết chung à?

- Ta không còn cách nào khác.

Lan Hoa cung chủ kêu Thế Lãm dừng bước:

- Hoàng tướng đợi ta một chút.

Trong lúc nguy khốn, nhưng Lan Hoa cung chủ vẫn còn đủ thần trí tinh tường hơn Thế Lãm để nhận ra con đường mình đang theo chạy là những tảng đá phủ rêu lâu ngày trơn trượt vô cùng, chỉ những người có võ công thâm hậu mới có thể chạy được trên những tảng đá đó.

Thế Lãm ngừng lại nhìn Lan Hoa cung chủ:

- Dừng lại làm gì?

- Bổn Cung chủ muốn cản đường bọn chúng.

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa lấy trong thắt lưng một chiếc túi gấm, mở dây rút ra một nắm kim châm. Nàng nhìn qua một lượt những tảng đá đó rồi vung tay một cái, nắm ngân trâm chi chít mỏng mảnh trông tợ những sợi tóc óng mượt, ghim thủng qua đá, tạo thành một bãi chông dầy đặc như gai nhím.

Lan Hoa cung chủ quay qua Thế Lãm:

- Tạm thời bổn Cung chủ cản bước được Tổng tài Thái Minh Công một thời gian, chúng ta sẽ tìm đường thoát thân.

Thế Lãm nhún vai:

- Xem ra cái số của tại hạ vẫn còn quá lớn nên vô hình trung có được Lan Hoa cung chủ đi chung một chiếc xuồng.

Chàng và Lan Hoa cung chủ tiếp tục trổ khinh thuật lao về phía trước. Họ vừa định thần đã nghe tiếng quát the thé của Tổng tài Thái Minh Công:

- Phu nhân đừng chạy nữa, ta sẽ xin với Vương gia tha tội cho nàng.

Lan Hoa cung chủ dừng bước quay lại nói với Tổng tài Thái Minh Công:

- Minh Chỉnh, chừng nào người nhổ hết trâm trên những tảng đá, ta mới tin lời ngươi.

Thế Lãm cau mày:

- Sao Cung chủ lại chỉ cho gã biến thái đó biết có trâm độc trên đá.

Lan Hoa cung chủ cười khẩy nói:

- Phải cho Minh Chỉnh biết để chúng ta có thời gian tháo chạy. Bổn Cung chủ và các hạ chưa phải là đối thủ của hắn, huống chi họ còn có rất nhiều cao thủ đang truy đuổi chúng ta.

- Tại hạ giờ mới phục thần trí của Cung chủ. Với võ công và thần trí này, giang hồ khó ai bì kịp.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Võ công của bổn Cung chủ so với Minh Chỉnh ví như đom đóm so với mặt trời, ngược lại võ

công của Minh Chỉnh thì chẳng đáng để Vương gia bận mắt. Thần trí của ta chỉ đáng là học trò của Thần Cơ Bất Tri Khách, nhưng Hằng Ni lại là bậc thầy của Thần Cơ Bất Tri Khách nữa.

- Cung chủ nói như vậy có nghĩa là tất cả mọi sự việc xảy ra đều do Hằng Ni sắp xếp.

- Nếu thoát khỏi kiếp nạn này, nhất định bổn Cung chủ sẽ nói hết cho Hoàng tướng biết.

Chương 16:

Theo đường cũ mà Khằng Cừu đã dẫn chàng đi, Thế Lãm đưa Lan Hoa cung chủ đến gờ đá. Đứng trên gờ đá chàng không biết cách gì để gọi quái ngư, trong khi nó đang lượn lờ lội quanh đầm.

T

Thế Lãm ngồi xuống gờ đá hồi tưởng lại tất cả những hành động của Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu. Chàng cố nhớ từng động tác của gã lúc đến gờ đá này, rồi sực nghĩ ra điều gì đó, Thế Lãm thả tay xuống nước vỗ ba lần.

Quái ngư như nhận được tín hiệu của chủ nhân liền phăng phăng lướt lại bên gờ đá.

Thế Lãm liền nói với quái ngư:

- Thần ngư, Đông Đông đảo chủ Khằng Cừu muốn người đưa ta và vị Cung chủ đây đến Nhạn môn.

Quái ngư quẫy đuôi vỗ nước đùng đùng, như tỏ ý muốn hỏi chàng sao Khằng Cừu không đến.

Thế Lãm vuốt tay vào vi cá:

- Thần ngư, địch nhân đang đến gần, ngươi không đưa ta đi, nhứt định không còn ai trả thù cho chủ nhân ngươi đâu.

Quái ngư nghếch đầu, trố hai con mắt đỏ au chiếu lên nhìn chàng.

Thế Lãm thở dài một tiếng:

- Ta không biết nói sao để ngươi hiểu ta bây giờ.

Đột ngột chàng nhớ đến tín hiệu cánh nhạn bạc, liền lấy ra đưa đến trước mắt quái ngư.

Thần ngư vừa thấy cánh nhạn bạc, liền áp sát lưng vào gờ đá.

Thế Lãm quay qua Lan Hoa cung chủ:

- Cung chủ, thần ngư sẽ đưa chúng ta đến nơi an toàn.

Thế Lãm vừa nói vừa phi thân xuống ngồi trên mình cá, Lan Hoa cung chủ lưỡng lự một lúc mới chịu phi thân xuống ngồi sau lưng Thế Lãm.

Quái ngư vẫy đuôi, lướt theo con lạch, chẳng mấy chốc đã đưa chàng và Lan Hoa cung chủ đến Nhạn môn. Hai người trổ khinh công leo lên vách đá dựng đứng.

Thế Lãm chỉ thung lũng bên dưới:

- Nếu như tại hạ cùng cô nương xuống được thung lũng thì sẽ không còn sợ Tổng tài Thái Minh Công và Vương Mãng truy sát.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm nói:

- Xuống dưới đâu khó khăn gì, để bổn cung xuống trước cho.

Lan Hoa cung chủ toan phi thân xuống thung lũng, Thế Lãm đã kịp nắm tay nàng ghịt lại. Cái ghịt của chàng quá bất ngờ và vội vã khiến vết thương nơi Đan điền đau nhói.

- Ôi...

Thế Lãm bị đau còn Lan Hoa cung chủ thì vô hình trung bị kéo vào người Thế Lãm.

Nàng đỏ mặt, chau mày khe khắt nói:

- Ngươi...

Thế Lãm lắc đầu:

- Cung chủ đừng hiểu lầm tại hạ.

Đến lúc này Lan Hoa cung chủ mới nhận ra vệt đỏ ướt át thấm trên vạt áo bạch y của Thế Lãm.

Nàng ngồi thụp xuống bên chàng:

- Hoàng tướng, người đã bị thương.

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ bị ám sát bất ngờ, trở tay không kịp mà thôi.

Lan Hoa cung chủ vén áo chàng lên:

- Vết thương của Hoàng tướng do binh khí tạo ra.

Thế Lãm gật đầu.

Lan Hoa cung chủ nói tiếp:

- Sao Hoàng tướng không nói cho ta biết.

- Vết thương không đáng để tại hạ quan tâm đến. Có những vết thương vô hình còn thấm thía hơn nữa kìa.

Thế Lãm nhoài ra ngoài:

- Cung chủ để ý nhé.

Thế Lãm nhặt một tảng đá quẳng ra ngoài, tảng đá ngay lập tức bị lực kình từ dưới thung lũng đánh vỡ nát rồi quẳng vào những vực đang sôi sục.

Lan Hoa cung chủ nheo mày:

- Ái chà, lực kình kia do tạo hóa tạo thành có sức mạnh di sơn hải đảo, sức người không thể bì kịp, làm sao chúng ta xuống thung lũng được.

- Tại hạ đang nghĩ cách xuống dưới thung lũng. Nếu không tìm ra cách xuống được, ở trên bờ này cũng tương đối an toàn, có thể lợi dụng địa thế không cho Tổng tài Thái Minh Công truy sát.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Tạm thời Cung chủ và tại hạ cứ nghỉ ngơi điều hòa chân ngươn, nếu địch nhân đến còn đủ sức mà kháng cự.

Thế Lãm ngồi kiết đà, từ từ dịch chuyển nguyên khí theo khẩu quyết Đại Chu Thiên chu du khắp toàn thân. Mới đầu trong ý niệm của chàng còn tạp niệm, lần hồi bao nhiêu tạp niệm đều tản mác mà thay vào đó là một sự thanh thản mông lung, mơ hồ.

Một luồng gió mạnh thổi qua, cùng với sương đêm lạnh buốt, Thế Lãm mới tỉnh thần.

Chàng hé mắt mới biết đêm đã xuống, ánh trăng tròn như chiếc đĩa đã lên chênh chếch.

Chàng liếc trộm về phía Lan Hoa cung chủ, thấy nàng đứng sừng sững như hằng nga dưới vầng trăng tròn trịa.

Lan Hoa cung chủ đứng khoanh tay nhìn trời, nhìn trăng mặc nhiên để những luồng gió giật thổi tung mái tóc dài óng mượt của nàng. Trong đêm trăng vằng vặc, đứng trên vách đá cao ngất, trông nàng như một tiên nữ đang bâng quơ thả hồn theo cảnh sắc u tịch nhưng không kém nét nên thơ gợi

tình.

Nhìn Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm ngờ nàng là tiên nữ bất động, vừa liêu trai vừa sống động. Chàng nghĩ thầm, nếu có thi nhân nào được ngồi tại đây như chàng, và cũng được ngắm cảnh trí này có lẽ sẽ đặt bút dựng tứ thơ hữu tình, mà bài thơ đó có thể sánh ngang với “Nhân diện đào hoa” của thi hào Thôi Hiệu.

Nghĩ như vậy, bất giác cảm xúc dâng tràn, Thế Lãm ngâm một bài thơ.

“Nhứt đăng, ánh nguyệt treo đầu núi

Dạ bóng giai nhân khắc cảm tình”

Lan Hoa cung chủ nghe Thế Lãm ngâm thơ liền quay lại.

Nàng ôn nhu hỏi:

- Hoàng tướng vừa nói gì vậy.

- Cảnh đẹp nên trào ý thơ.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười bước đến ngồi bên chàng:

- Cảnh đêm nay đẹp thật, chưa bao giờ bổn Cung chủ thấy được cảnh trời bao la, huyền diệu như đêm nay. Trên cao có vầng nguyệt vàng lộng lẫy, bên dưới có không gian bao la, chúng ta ở giữa lưng trời, kể cũng chẳng thua gì vọng nguyệt lâu mà vua trụ xây cho Đắc Kỷ.

Lan Hoa cung chủ nói xong lại thở dài một tiếng. Tiếng thở dài của nàng nghe thật là não nề.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm bùi ngùi nói:

- Trong cảnh tạo hóa hùng vĩ và nên thơ này sao ta vẫn cảm thấy cô tịch và não nề.

- Cảnh càng đẹp, người càng ủ ê. Cung chủ có biết vì sao mình lại có cảm nhận đó không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Ta không biết.

Thế Lãm mỉm cười. Nụ cười của chàng khiến Lan Hoa cung chủ nhìn đắm đuối, ánh mắt nàng như đóng đinh vào hai cánh môi của Thế Lãm bởi phát hiện những điểm lạ kỳ chỉ có những nữ nhân nhạy cảm mới thấy được.

Lan Hoa cung chủ nhỏ nhẹ nói:

- Hoàng tướng có thể phân giải cho bổn Cung chủ biết được không?

Thế Lãm bâng quơ nhìn lên vầng trăng vằng vặc:

- Trong cảnh trời bao la hùng vĩ và thơ mộng, con người hay hồi tưởng về hoài niệm. Đã là con người tất sẽ có quá khứ và dễ dàng hoài niệm để hồi tưởng lại những quá khứ đó.

Nếu hoài niệm của tại hạ là những giấc mộng đẹp, sẽ cảm khái trước cảnh trời bao la này, còn như Cung chủ, chỉ cảm nhận được nỗi u hoài nặng trĩu.

Lan Hoa cung chủ bặm môi. Nàng nhặt những viện cuội nhỏ quanh mình xếp thành đống trước mũi hài:

- Hoàng tướng đoán xem bổn Cung chủ có hoài niệm gì.

- Một ám ảnh cay đắng mà Cung chủ nói không được.

Thế Lãm nhìn nàng:

- Có đúng như tại hạ đoán không?

Vẻ mặt Lan Hoa cung chủ sa sầm xuống. Bao nhiêu nét ngài đài các thoáng tan biến như bọt bể, thay vào đó là nỗi đăm chiêu của một lão bà cằn cỗi.

Thấy thần sắc của Lan Hoa cung chủ biến đổi, Thế Lãm chột dạ lo lắng vô cùng.

Lan Hoa cung chủ ngẩng mặt lên nhìn trăng rồi từ từ dời mắt nhìn thẳng vào Thế Lãm.

Trong đáy mắt của nàng phảng phất sư ngây dại u mê.

Nàng như kẻ mộng du, tự vuốt tóc rồi bất thần ụp mặt vào đôi ngọc thủ mảnh dẻ:

- A...a... a...

Nhìn Lan Hoa cung chủ đang hãi hùng cất lên tiếng thét lanh lảnh, Thế Lãm ngỡ như nàng đang bị ai đó thọc dao vào tận Đan điền mà hành hạ.

Thế Lãm vội chộp lấy bờ vai Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ... Lan Hoa cung chủ... tỉnh lại đi Lan Hoa cung chủ... Nàng có nghe ta nói không.

Lan Hoa cung chủ bất ngờ vung mạnh đôi bản thủ, hất tay Thế Lãm. Nàng cất giọng khản đặc, đay

nghiến nói:

- Đừng, đừng làm như vậy. Đừng lại gần ta....

Lan Hoa cung chủ giẫy đôi chân như cô bé mới lớn giận dỗi bởi một sự bất bình nào đó.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu nguầy nguậy:

- Không... không... đừng mà...

Thế Lãm cảm nhận nàng sắp phát điên, không còn chút thần thức nếu mình không ra tay hậu quả sẽ không thể nào lường được. Nếu bây giờ Lan Hoa cung chủ bất chợt tập kích chàng, và băng ra ngoài khoảng không kia thì chẳng còn cách chi giữ được mạng của nàng.

Quả như Thế Lãm đoán, Lan Hoa cung chủ trợn ngược hai mắt, ngọc thủ đã vận kình khí đến độ phát ra những tiếng răng rắc, hai hàm răng thì nghiến chặt nghe rào rạo.

Thế Lãm rít luôn một luồng nguyên khí thật sâu ôn nhu nói:

- Lan Hoa, Minh Chỉnh vẫn còn là phu tướng của nàng.

Lan Hoa cung chủ cau mày lắp bắp nói:

- Minh Chỉnh... không... ta thấy mà...

Lan Hoa cung chủ đứng bật dậy, thì nhanh như cắt, ngọn khí chỉ Kim ảnh thủ của Hoàng Thế Lãm đã xuất kích điểm vào linh huyệt ngọc chẩm của nàng.

Phàm người luyện võ công đạt đến cảnh giới cao thâm như Lan Hoa cung chủ, trong lúc bấn loạn sẽ bị khí âm dẫn truyền theo chu trình Tiểu Chu Thiên. Khí lưu nhất định sẽ lưu chuyển qua tam quan, đầu tiên là Vĩ Lư, sau đó là Giáp Tích, cuối cùng là Ngọc Chẩm. Nếu không đóng được một trong ba cửa tam quan đó, nhất định không để khí hội nhận vào Đan điền mà có thể tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến tình trạng mất hẳn thần trí.

Bị Thế Lãm điểm vào Ngọc chẩm, Lan Hoa cung chủ thốt khẽ một tiếng:

- Ôi...

Nàng ngã luôn vào lòng chàng như thê phụ muốn được bảo bọc che chở.

Lan Hoa cung chủ tròn mắt nhìn Thế Lãm. Chẳng khác nào vừa trải qua một cơn ác mộng hãi hùng. Đôi thu nhãn của nàng như hai ánh tinh cầu trong vắt của nàng thôn nữ, vừa bẽn lẽn vừa thẹn thùng.

Thế Lãm mỉm cười nói với Lan Hoa cung chủ:

- Nàng có nhận ra tại hạ là ai không?

Lan Hoa cung chủ bặm môi, bất giác gật đầu.

Thế Lãm hỏi tiếp:

- Ta là ai?

- Truy Hình Tướng Án Sát đường Hoàng Thế Lãm.

- Đúng rồi. Tại hạ là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm. Nàng biết vì sao ta phải điểm huyệt nàng không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu.

Thế Lãm đỡ nàng ngồi lên:

- Ai cũng có quá khứ và hoài niệm, nhưng đừng nặng lòng vì những hoài niệm u tối để đánh mất thần thức trong hiện tại. Nàng hiểu ta nói gì không?

Lan Hoa cung chủ lắc đầu.

Thế Lãm cau mày:

- Ta hỏi Cung chủ một câu, mong người sẽ nói thật cho ta biết.

Lan Hoa cung chủ gật đầu.

- Tại sao nàng mãi mãi ôm giữ lấy hồi ức của một thời đã qua, phải chăng Minh Chỉnh là người duy nhất nàng yêu thương phải không?

Hai mi mắt Lan Hoa cung chủ từ từ khép lại. Thấy nàng nhắm mắt Thế Lãm hồi hộp vô cùng. Mặc dù đã bế khí lưu Tiểu Chu Thiên của Lan Hoa cung chủ, nhưng chàng vẫn hồi hộp, bởi lẽ chỉ cần Lan Hoa cung chủ không vượt qua được những hoài niệm khốn nạn, đau thương thì tự nàng sẽ kết liễu đời nàng.

Thế Lãm ôn nhu nói:

- Cung chủ, cuộc đời như một giấc chiêm bao, có giấc mộng đẹp, có ác mộng đen tối, chúng ta phải biết tỉnh giấc để biết mình là ai, sống vì mục đích gì.

Lan Hoa cung chủ thở dài một tiếng, hé mắt nhìn Thế Lãm. Trong đáy mắt sâu thẳm của nàng ẩn

khuất những điều gì đó mà để lý giải nó chỉ có mỗi một mình nàng hiểu được mà thôi.

Hai người im lặng nhìn nhau. Trong đêm khuya tĩnh mịch có thể nghe được tiếng thở dài của Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ như quyện chặt và đan vào nhau trong cùng một nhịp.

Bất giác Thế Lãm chợt nghĩ đến Hằng Ni. Chàng nhủ thầm trong đầu, nếu nàng có hoài ức đau khổ thì hiện tại Thế Lãm này còn xót xa hơn nàng nhiều. Hoài niệm chỉ là quá khứ, còn hiện tại mới là cái hình của cái bóng xa xưa.

Nghĩ như vậy, Thế Lãm thở dài.

Cạch...

Âm thanh lạ lùng khiến Thế Lãm giật mình, phản xạ tự nhiên chàng phóng chỉ giải tỏa huyệt Ngọc chẩm của Lan Hoa cung chủ rồi đứng phắt dậy.

Thế Lãm vừa đứng dậy thì đuốc dưới vách đá bừng cháy. Từ trên cao, chàng và Lan Hoa cung chủ nhìn xuống. Dưới vách đá, ngờ như quần hùng Trung Nguyên đã hội tụ hết về đây để mở đại hội Long hoa bình chọn võ lâm Minh chủ. Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ chẳng mấy ngạc nhiên với cảnh tượng này, dù sao chăng nữa thì họ cũng biết Vương Mãng đã chiếm được Ngọc tỷ ấn soái, tất y có thể hiệu triệu quần hùng bất cứ giờ khắc nào. Lịnh ngôn của Vương Mãng giờ chẳng khác gì Thiên tử, vả chăng chỉ chưa đến thời vận y đăng quang trở thành Hoàng đế.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ cùng một ý nghĩ, nếu như hai người không thoát được xuống thung lũng thì sẽ mở một trận sát kiếp chưa từng có trong giang hồ, tất nhiên kết cục với bao nhiêu nhân mạng kia hai người cũng sẽ chết theo họ.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ nhìn nhau. Lan Hoa cung chủ sa sầm mặt xuống, nghiêm giọng nói:

- Vương Mãng và Minh Chỉnh muốn nhổ cỏ tận gốc, dồn người đến bước đường cùng.

Nếu như Hoàng tướng chết cùng với ta không biết người có nhắm mắt yên lòng hay không?

- Hai người chung một con thuyền, chết chung coi như được chôn chung một nấm mộ.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Cung chủ là một giai nhân tuyệt sắc, còn Thế Lãm này chẳng qua cũng chỉ là một gã lãng tử được phong hảo danh Truy Hình Tướng Án Sát đường, được chôn cùng một với Cung chủ thì sao lại ân hận chứ.

Chàng hóm hỉnh nói luôn:

- Làm ma bên người đẹp, còn hơn làm tướng bên quỷ đói.

Thế Lãm vừa dứt lời, Lan Hoa cung chủ chỉ về bên tả nói:

- Họ lên kìa.

Theo hướng tay chỉ của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm nhận ra hai mươi tên hắc y nhân đang quắp những chiếc câu liêm sáng ngời vào vách đá từ từ trườn lên.

Thế Lãm cười khẩy nói với Lan Hoa cung chủ:

- Hai mươi tên sẽ đi trước dẫn đường cho tại hạ và Cung chủ.

Chàng vừa nói vừa vận công tạo "Thiên Cầu Vũ Nộ". Quả cầu khí lực ửng sắc huyết quang lấp lánh trên đỉnh đầu mười ngón tay của Hoàng Thế Lãm. Dưới ánh trăng vằng vặc, trông quả cầu kia thật là huyền diệu.

Thế Lãm điểm nhãn quang như hai tinh cầu sáng rực chiếu thẳng về phía Hắc y nhân đang cố trườn lên vách đá. Chàng vung tay quẳng quả tinh cầu về phía bọn chúng.

Quả tinh cầu bắn xẹt đi trông như đốm sáng ma chơi, liền sau đó một tiếng nổ phát ra khủng khiếp.

Ầm...

- A...

Hai mươi gã hắc nhân trong biệt đội truy sát của Thiên giáo từ trên cao mười trượng rơi bịch xuống đất như những bị thịt, giẫy giụa rồi nằm im bất động.

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm:

- Võ công của Hoàng tướng thật là lợi hại.

Chàng khách sáo đáp lại:

- Tại hạ sao với Cung chủ chẳng thể sánh bằng.

- Hoàng tướng khách sáo quá.

- Tại hạ không khách sáo đâu.

Chàng vừa đáp lời vừa nghĩ thầm, có lẽ nàng không biết Thế Lãm đã thấy bản lĩnh của nàng rồi.

Tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ dưới vách đá vọng lên:

- Phu nhân, nàng ở trên đó cùng với Hoàng Thế Lãm phải không?

Lan Hoa cung chủ nhìn xuống chân núi, cất tiếng bằng chất giọng lạnh nhạt:

- Minh Chỉnh, sao ngươi lại hỏi câu thừa thãi như vậy. Ngươi thừa biết bổn nương đi cùng với ai.

- Hậy, thế thì tốt.... phu nhân, ta đã xin với Vương gia xá tội cho nàng, miễn nàng lập được công chuộc tội.

- Lập công như thế nào?

- Theo sự tính toán vô vi của Thần Cơ Bất Tri Khách, Hoàng Thế Lãm đã tới số về với diêm chúa, nàng hãy đưa hắn sớm về với vô vi.

Lan Hoa cung chủ bật cười khanh khách. Trong đêm trăng, tiếng cười của nàng nghe như chuông ngọc khánh vàng va vào nhau.

Minh Chỉnh hỏi vọng lên:

- Tại sao nàng lại cười.

Lan Hoa cung chủ liếc nhìn Thế Lãm rồi mới nghiêm khắc nói:

- Minh Chỉnh ơi, trên vách đá này vừa được thấy trời đất bao la, vừa hữu tình không thể nào diễn tả hết được, chỉ có điều sương khuya khiến bổn nương lạnh. Nếu giết Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm, Lan Hoa cung chủ này đâu còn ai tâm sự, đâu còn ai để ta nép thân tìm chút hơi ấm.

Nàng cười khẩy nói tiếp:

- Những gã biến thái như ngươi đâu sánh bằng Truy Hình Tướng Án Sát đường. Nếu như Vương gia lịnh cho ta một trong hai người Minh Chỉnh ngươi và Hoàng Thế Lãm, ta phải giết một cứu một. Ta thật ân hận phải nói rõ với ngươi, ta sẽ giết ngươi trước đó.

Lan Hoa cung chủ vừa dứt câu, từ dưới vách đá Tổng tài Thái Minh Công thét lên một tiếng, âm thanh ầm ầm như sấm động, âm thanh do tiếng thét uất khí của Thái Minh Công Minh Chỉnh hóa thành luồng khí xoáy vô hình vô sắc phát tán tứ phương tám hướng.

Ngay cả những thuộc nhân trong Thiên giáo, và những kẻ võ công tầm thường vô hình trung cũng bị âm thanh khí công của Thái Minh Công đục thủng thính nhĩ, kẻ yếu nhất ngã lăn ra lục phủ ngũ tạng đứt thành nhiều đoạn, máu từ cửa miệng ồng ộc tuôn trào xối xả.

Mặc dù đứng trên đỉnh vách đá cao ngất, thế mà y phục của Thế Lãm lẫn Lan Hoa cung chủ vẫn bị kình khí âm của Tổng tài Thái Minh Công giũ phành phạch.

Thế Lãm cau mày, lắc đầu nói với Lan Hoa cung chủ:

- Minh Chỉnh quả là có thần công vô lượng, không thể nào đoán được. Thần lực của y thì dù?tại hạ và Cung chủ có liên thủ chắc cũng không giữ được quá mười hiệp.

Lan Hoa cung chủ gật đầu:

- Hoàng tướng nói rất đúng. Nhất là trong lúc ta đã khích tướng y, y càng muốn tỏ thần oai phát tiết ra ngoài.

Tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ dưới vách đá vọng lên. Lần này tiếng nói của y nghe thật là ôn nhu điềm đạm, từ tốn, nhưng trong chất giọng ôn nhu đó vẫn tiềm ẩn cay độc.

- Phu nhân, nàng suy nghĩ kỹ rồi chứ?

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm.

Thế Lãm lấy một luồng chân ngươn thật sâu, thay Lan Hoa cung chủ đáp lời Tổng tài Thái Minh Công:

- Thái Minh Công, phải ngài vừa dụng nguyên khí cất tiếng khí âm phải không?

- Chính bổn Tổng quản.

- Nghe tiếng khí âm của ngài, tại hạ cảm nhận lực khí thần oai vô cùng dồi dào, có thể khẳng định trong giang hồ chẳng ai sánh bằng, kể cả tại hạ và Lan Hoa cung chủ.

- Ngươi không nói ra, bổn Tổng quản cũng thừa biết như vậy.

- Thế thì Thái Minh Công có thể cho tại hạ hỏi một câu được không?

- Ngươi cứ hỏi, vì ngươi chết thường được bổn Tổng quản ban tặng ân huệ sau cùng.

- Tốt lắm! Tại hạ hỏi Thái Minh Công còn yêu Lan Hoa cung chủ hay không?

Im lặng như cõi diêm phủ hư ảo, duy có một tiếng thở dài ảo não của Lan Hoa cung chủ.

Lan Hoa cung chủ quay sang Thế Lãm hỏi chàng:

- Sao Truy Hình Tướng hỏi lại như vậy. Nếu Minh Chỉnh còn yêu ta sao nỡ vung tay lấy mạng ta ở tòa chính sảnh của Khẳng Cừu.

Thế Lãm khoát tay:

- Cung chủ sẽ biết ngay thôi mà.

Chàng đưa tay lên miệng nói vọng xuống:

- Thái Minh Công sao không trả lời tại hạ.

Tổng tài Thái Minh Công đáp lời chàng:

- Minh Chỉnh này còn rất yêu Lan Hoa phu nhân. Ta không thể nào để mất nàng được.

Thế Lãm cất tiếng cười sảng khoái. Cắt ngang tràng cười tiếu ngạo, vừa khinh thị vừa châm biếm, Thế Lãm mới nói:

- Lan Hoa cung chủ nói với tại hạ... Nếu như Minh Chỉnh Tổng tài giết được Vương Mãng, nàng sẽ cắt đầu tại hạ ngay lập tức. Tại hạ cảm phục tình yêu của Tổng tài Thái Minh Công, và nghĩ với bản lĩnh của ngài thì lấy mạng Vương Mãng đâu có khó khăn gì.

Còn bằng như vì ngài đã biến thái trọng vọng Vương Mãng hơn Lan Hoa cung chủ, thì tại hạ thề sẽ săn sóc cho nàng đến lúc đầu bạc răng long.

Thế Lãm vừa dứt câu, Tổng tài Thái Minh Công rú lên một tiếng lanh lảnh:

- A... a... a...

Cùng với tiếng hú tràn ngập uất khí cay độc ấy, thân pháp vị Tổng tài Thái Minh Công như ngọn pháo thăng thiên bắn vụt lên nhanh như ánh sao băng.

Vách đá cao sừng sững không dưới ba mươi trượng, thế mà Thái Minh Công vẫn có thể vũ lộng khinh công băng mình lên vách đá, chỉ trong chớp mắt lão đã vượt qua hai mươi trượng. Trảo công vung ra thộp luôn vào vách đá trơn tuột.

Bộp... bộp... bộp...

Chỉ bốn lần thộp trảo vào vách đá, Tổng tài Thái Minh Công chỉ còn cách đỉnh vách đá không đầy hai trượng.

Thế Lãm nghiến răng, vận hết nguyên khí nội công phát tác “Thiên Cầu Vũ Nộ”, cùng với Lan Hoa cung chủ trổ chí khí nguyên âm đánh bổ xuống đỉnh đầu Thái Minh Công.

Tổng tài Thái Minh Công một tay dụng trảo bấu vào vách đá, một tay dựng ngược phát kình khí

chống trả lại quả tinh cầu tụ khí của Thế Lãm và chỉ khí nguyên âm của Lan Hoa cung chủ.

Ầm...

Chạm thẳng một chưởng đánh thẳng đỡ thẳng, không một ai kiêng dè, nên sứ lợi khí kinh tường chừng có thể phá vỡ cả vách đá khổng lồ.

Mặc dù chiếm được thế địa lợi, từ trên cao đánh xuống, nhưng Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ cũng chỉ đẩy ngược Tổng tài Thái Minh Công sụp xuống năm trượng mà thôi. Trảo công của Minh Chỉnh kéo một đường dài trên vách đá tạo thành năm cái rãnh sâu hun hút.

Ai thấy năm cái rãnh đó cũng phải giật mình, kinh hồn ngạc nhiên.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ đã thi triển thiên cầu trụ tấn đứng trên vách đá, vẫn chao đảo, hai vai lắc lư liên tục.

Thế Lãm nghĩ thầm:

- “Nếu đối phương có chừng hai người như Minh Chỉnh, mình và Lan Hoa cung chủ chỉ có cách nhảy xuống thung lũng mà đoạn mạng thôi”.

Minh Chỉnh gằn từng tiếng:

- Thế Lãm, ngươi không chết mà lọt vào tay ta, nhất định Minh Chỉnh này sẽ bằm ngươi ra thành trăm nghìn mảnh.

Thế Lãm cười khẩy, nói:

- Khi nào Đại tổng quản lên được vách đá này, tại hạ sẵn sàng để người bằm xác.

Minh Chỉnh nghiến răng trèo trẹo. Nhất thời y chưa thể biết dụng cách gì có thể lên được vách đá, mặc dù võ công của y có thể xếp vào nhứt đẳng tối thượng trong giang hồ.

Tiếng Hằng Ni ôn nhu từ dưới chân vách đá vọng lên:

- Đại tổng quản, ngài lên đó làm gì.

Minh Chỉnh nhìn xuống, và chỉ một cái lắc vai, thân pháp đã đảo ngược, là đà như cánh diều hạ nhẹ xuống bên cạnh Hằng Ni.

Gã ôm quyền nói:

- Vương nương đến, tại hạ không kịp nghinh đón.

Hằng Ni mỉm cười, ôn tồn nói:

- Tổng tài đừng nhọc công vô ích, đâu cần gì bận sức với những người sắp chết.

Hằng Ni ra hiệu, bọn thuộc nhân nhanh nhẩu bưng đến hai chiếc ngai xuống cạnh nàng và Tổng tài Thái Minh Công:

- Thỉnh Đại tổng quản yên vị.

Hằng Ni vừa nói vừa ngồi vào tràng kỷ, trông dáng cách nàng thật là thư thái.

Chờ cho Tổng tài Thái Minh Công yên vị, Hằng Ni mới ra lệnh cho bọn thuộc hạ bày tiệc.

Bọn thuộc hạ bày tiệc xong, nàng nhìn lên vách đá, lớn tiếng nói:

- Hoàng huynh, muội bày yến tiệc cho huynh xuống dự, trong bữa tiệc hôm nay chính tay muội nấu món rất hợp với sở thích của huynh.

Lan Hoa cung chủ nghe Hằng Ni nói, mỉm cười quay sang Thế Lãm:

- Giờ đến lượt Ni muội của Hoàng tướng trổ tài khẩu biện đó.

Tiếng của Hằng Ni lại vọng lên:

- Muội và Đại tổng quản sẽ chờ ở đây đúng một con trăng, khi nào Hoàng huynh xuống dự tiệc mới thỏa lòng ngưỡng mộ Truy Hình Tướng Án Sát đường.

Thế Lãm thở dài một tiếng, đáp trả lời nàng:

- Ni muội, đại ca rất muốn xuống chung vui cùng nàng và Đại tổng quản, nhưng nghĩ lại...

- Đại ca nghĩ gì?

- Ta không nỡ để Lan Hoa cung chủ một mình trong lúc này, thôi đại ca đành gởi gắm muội cho Đại tổng quản chăm sóc. Ta chỉ cầu chúc muội và Đại tổng quản được vui vẻ. Cho ta gởi lời chia buồn với Vương huynh.

Hằng Ni đứng bật dậy, gằn từng tiếng:

- Hoàng Thế Lãm...

Thế Lãm bật cười đắc ý vì đã khiến cho Hằng Ni không dằn được uất khí. Trong lúc chàng đang đắc ý thì Lan Hoa cung chủ chỉ về phía trước:

- Hoàng tướng xem kìa.

Chàng nhìn theo hướng tay chỉ của Lan Hoa cung chủ mới biết bọn hắc y nhân Thiên giáo đã luân phiên chuyền đến chân vách đá từng bó củi to.

Thế Lãm thở ra:

- Ái chà, họ tính thiêu chúng ta.

- Chắc chắn đây là diệu kế Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thế Lãm bâng khuâng nhìn vầng nguyệt đã lên đến thiên đỉnh chàng dịu giọng nói:

- Lan Hoa cung chủ, chúng ta không còn cách nào khác ngoài một con đường sống xuống dưới thung lũng vực thẳm Nhạn môn.

Chàng chắp tay sau lưng thả bước đến bên vách đá, nhìn vào đáy thung lũng Nhạn môn, rồi quay lại nói với Lan Hoa cung chủ:

- Nấm mồ Nhạn môn cũng đáng để cho Thế Lãm này và Lan Hoa cung chủ yên nghỉ.

Chương 17:

Lửa bùng lên dưới chân vách đá, tỏa hơi nóng hầm hập. Cùng với gió giật, lửa càng lúc càng bừng cháy dữ dội. Mặc dù đứng trên đỉnh vách đá cao không dưới ba mươi trượng, nhưng sắc diện của Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ vẫn ửng hồng.

L

Hơn năm mươi cánh diều lửa do bọn cung thủ bắn lên. Chúng lượn một đường vòng cung rồi cắm phầm phập dọc theo vách đá tạo ra một biển lửa khổng lồ trên không trung. Có những cánh diều bay sượt qua đỉnh đầu. Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ, lướt thẳng vào thung lũng, nhanh chóng biến thành những bó đuốc, bùng lên rải tán như bầy đom đóm tỏa ra chung quanh.

Thế Lãm chộp hổ khẩu của Lan Hoa cung chủ, kéo nàng về bên trái vừa lúc một cánh diều lửa bay sượt qua bả vai nàng. Lửa bén vào trang phục của Lan Hoa cung chủ, sự biến quá bất ngờ, không còn cách nào khác, buộc nàng phải trút bỏ lớp lụa phủ bên ngoài.

Thế Lãm cau mày nhìn xuống vách đá:

- Ái chà, Minh Chỉnh và Hằng Ni muốn thiêu tại hạ và Lan Hoa cung chủ.

Một bụm khói đen bốc mùi hăng hắc cuộn lên tạo ra hình một cây nấm.

Lan Hoa cung chủ vừa ngửi được chất mùi hăng hắc đó đã nghiêm giọng cảnh báo:

- Hoàng tướng, họ không phải thiêu chúng ta đâu mà đang hun chúng ta bằng lửa độc của Hắc thủ chưởng bang Triển công. Mau mau bế huyệt đạo đi thôi.

- Chất độc gì mà ghê gớm quá vậy?

- Tiêu Hồn tán. Đây là loại độc chất đặc diện của Hắc Y bang. Chỉ cần ngửi phải, hoặc để dính vào da thịt, ngay lập tức toàn thân sẽ bị độc chất tiêu hủy hóa thành xác chết đen thui, bốc mùi tanh tưởi.

- Hắc Y chưởng bang đã đầu phục Minh Chỉnh rồi à?

- Ta e tất cả bang phái trong Trung Nguyên đều đã qui phục Minh Chỉnh. Bởi Minh Chỉnh là Tổng tài Thái Minh Công của Vương Mãng, mà Vương Mãng lại có Ngọc tỷ ấn soái.

Thế Lãm lắc đầu:

- Lan Hoa cung chủ, chúng ta không còn cách nào khác. Ở lại đây cũng chết, băng xuống thung lũng cũng chết, nhưng xuống thung lũng còn hy vọng một đường sống mong manh.

Tiêu Hồn tán được gió lùa tản mát vào không trung khiến cho Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ lo lắng hơn.

Chàng định nhãn nhìn vào thung lũng và nghĩ thầm:

- “Thế Lãm ơi, cuối cùng mi cũng không thể giữ nổi cái mạng nhỏ nhoi của mình”.

Chàng đang nghĩ thầm như vậy, thì chợt thấy từng cánh nhạn trắng từ dưới thung lũng cất cánh bay lên. Chúng lượn lờ theo hình trôn ốc rồi từ từ bay vụt lên bầu trời mất dạng.

Thế Lãm cau mày nhủ thầm:

- “Bầy nhạn kia sao không bị những kình lực trong thung lũng đánh lên”.

Khi cánh nhạn sau cùng thoát ra khỏi thung lũng, kêu lên một tiếng, Thế Lãm mới bừng tỉnh như người mù chợt thấy được ánh sáng.

Chàng quay phắt lại Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ, tại hạ có cách xuống thung lũng rồi.

- Cách gì? Biến thành một hồn ma chăng?

Thế Lãm lắc đầu:

- Lan Hoa cung chủ không để ý đến những cánh nhạn vừa từ thung lũng bay lên à? Có lẽ chất độc Tiêu Hồn tán và lửa nóng khiến lũ nhạn mới rời tổ bay đi. Sự vô tình đó khiến cho tại hạ nghĩ ra cách xuống thung lũng.

Lan Hoa cung chủ đưa mắt nhìn theo bầy nhạn đang xếp thành hình cánh cung lao về phía trời đông. Có lẽ lũ nhạn ngỡ rằng bình minh sắp đến, đã đến thời khắc đi tìm cái ăn.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Đúng rồi, lũ nhạn kia xuống được thung lũng, tất chúng ta có thể xuống được.

Thế Lãm trầm mặc:

- Để tại hạ thử xem. Nếu như không xuống được thung lũng thì Minh Chỉnh và Hằng Ni cũng

không thể bắt được tại hạ và Lan Hoa cung chủ. Thà vậy còn hay hơn để rơi vào tay những con người bội bạc kia.

Chàng di thân đến bên bờ vách đá, nhìn vào thung lũng Nhạn môn:

- Nếu bây giờ có một quyền lực để biến tại hạ và Lan Hoa cung chủ thành đôi nhạn có lẽ hạnh phúc hơn phải tiếp tục kiếp sống một con người.

Lan Hoa cung chủ đến bên chàng:

- Sao Hoàng tướng lại bi quan chán nản như vậy?

- Mỗi người có một uẩn khúc riêng, tại hạ có uẩn khúc trong hiện tại, Lan Hoa cung chủ có niềm uất khúc của quá khứ.

Thế Lãm đột ngột nâng cánh nhạn bạc trong tay mình. Chàng ngắm cánh nhạn bạc đó mà hoài tưởng đến Hằng Ni. Ngày hôm nay mặc dù sự tráo trở đang hiện diện, nhưng Thế Lãm vẫn chưa tin được. Chàng nhớ đến hồi ức xa xôi khi mình còn là một chú bé thiếu thời được Kim Y Nhân Hồng Cừu đem về nuôi dưỡng và truyền thụ võ công. Ngày ấy Hằng Ni còn nhỏ như chàng.

Thế Lãm và Hằng Ni như đôi bạn, sống trọn vẹn cho nhau và vì nhau, rồi thời gian trôi qua, họ đã kết tình phu phụ. Trong tâm Thế Lãm chỉ có Hằng Ni là duy nhất.

Hoài niệm ngày xưa đâu đó trôi về đập vào trí niệm của Thế Lãm để rồi in hằn trong tâm khảm của chàng là những nhát dao, nhát kiếm hận thù và uất hận.

Thế Lãm bất ngờ thét lớn:

- Tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao... tại sao....

Đến lượt Thế Lãm bị hoài niệm dằng xé, xót xa. Tiếng thét khàn đặc của chàng khiến Lan Hoa cung chủ phải giật mình:

- Hoàng Thế Lãm... Hoàng tướng... Sao?

Thế Lãm thở dài nhìn Lan Hoa cung chủ. Chàng đưa cánh nhạn đến trước mặt nàng:

- Cái gì của quá khứ, tại hạ sẽ chôn vào quá khứ.

Thế Lãm bặm môi, quẳng luôn cánh nhạn tín vật vào thung lũng Nhạn môn.

Cánh nhạn bạc không như những viên đá bị cuồng phong đánh vỡ nát, mà nó lại lượn lờ như con nhạn sống, đảo theo đường trôn ốc.

Thế Lãm khẩn trương nói với Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ, chúng ta xuống Nhạn môn.

Thế Lãm nắm tay Lan Hoa cung chủ truyền âm nhập mật nói vào tai chàng:

- Nếu như tại hạ và Lan Hoa cung chủ có chết, sẽ biến thành đôi nhạn oan hồn trong thung lũng Nhạn môn này.

Dứt lời, Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ băng mình ra khoảng không Nhạn môn. Chàng đoán chắc một điều mình và Lan Hoa cung chủ sẽ bị tan thây nát thịt bởi đạo kình vô hình từ dưới Nhạn môn đánh lên.

Thế Lãm theo cánh nhạn tín vật, lượn theo hình trôn ốc để hạ thân xuống thung lũng Nhạn môn. Chàng và Lan Hoa cung chủ không thể nào tin được khi chẳng hề phát hiện ra có dư kình gì xuất hiện để tập kích vào họ, mà thay vào đó họ như đôi nhạn khổng lồ bềnh bồng trong một dòng chảy của khí xoáy.

Thế Lãm quay sang Lan Hoa cung chủ:

- Lan Hoa cung chủ, nếu Minh Chỉnh và Hằng Ni không bức ép tại hạ đến chỗ chết, e rằng Thế Lãm này chưa chắc đã tìm ra phương cách xuống Nhạn môn. Không ngờ cánh nhạn tín vật lại có thể dẫn lối cho tại hạ và Lan Hoa cung chủ vào được Nhạn môn.

Lan Hoa cung chủ nghe Thế Lãm nói, khẩn trương nói luôn:

- Ê, nếu như cánh nhạn tín vật có thể dẫn đường cho ta và Hoàng tướng xuống được Nhạn môn, thì cánh nhạn tín vật của Hằng Ni cũng có thể dẫn độ cho nàng và Minh Chỉnh vào Nhạn môn được.

Thế Lãm giật mình:

- Đúng rồi, Lan Hoa cung chủ không nói ra thì Thế Lãm này đã không nghĩ tới. Nhưng nhất thời thoát khỏi lửa độc đã là tốt lắm rồi. Chúng ta xuống Nhạn môn hy vọng sẽ tìm được đường ra.

Hai người hạ thân xuống một bãi bằng, chung quanh trồng cỏ xanh mượt. Chính giữa bãi bằng có một chiếc cối đá khổng lồ đang di chuyển. Cùng với âm thanh từ dưới đáy cối phát ra ầm ầm.

Những luồng khí cực mạnh giữa cối phát ra tạo thành những xoáy khí dữ dội xoáy lên bầu trời.

Thế Lãm nhìn chiếc cối đá, nói với Lan Hoa cung chủ:

- Những xoáy khí từ chiếc cối đá này phát ra đã tạo thành kình lực vô hình trên không.

Chàng bước đến quan sát chiếc cối đá. Thế Lãm càng khâm phục hơn người đã kiến tạo ra chiếc cối này. Nó như một cái trũng hứng gió đại dương, để từ đó tạo ra những sức kình di sơn đảo hải ngăn cản những ai xâm nhập vào Nhạn môn.

Lan Hoa cung chủ bước đến bên Thế Lãm:

- Chẳng lẽ trong Nhạn môn chỉ có mỗi chiếc cối đá này sao?

Thế Lãm mỉm cười nhìn nàng:

- Tạm thời chỉ thấy mỗi chiếc cối đá này thôi, nhưng nhất định trong này còn có kỳ tích nữa, nếu không có kỳ tích Nhạn nhân đâu cần phải nhọc công tạo ra chiếc cối đá có thể phát kình khống chế những nhân vật to mò muốn xuống đây.

Thế Lãm cau mày nhìn lên không.

Cả bầu trời đỏ rực vì lửa độc đã lan đến đỉnh vách đá, tuy nhiên chàng và Lan Hoa cung chủ không hề cảm nhận sự đe dọa nào của Tiêu Hồn tán. Bởi độc hỏa đã bị những luồng xoáy kình từ cối đá phát ra tạo thành một vách khí vô hình vô sắc không cho độc khí lan tỏa xuống thung lũng Nhạn môn.

Thế Lãm nhún vai nói:

- Độc hỏa không làm gì được tại hạ và Lan Hoa cung chủ đâu. Tại hạ chỉ sợ khi lửa tàn rồi, Hằng Ni và Thần Cơ Bất Tri Khách sẽ tìm ra cách xuống thung lũng Nhạn môn, họ sẽ kéo bầy kéo lũ xuống đây thì chúng ta chẳng khác nào chim trong lồng, cá trong chậu chẳng biết tìm đâu đường thoát chạy.

Lan Hoa cung chủ nhìn chiếc cối đá, quay lại Thế Lãm:

- Hoàng tướng có để ý gì không?

- Cung chủ phát hiện ra điều gì?

- Hoàng tướng thử nhìn chung quanh coi.

Thế Lãm quan sát chung quanh, ngoài thảm cỏ xanh mượt vây bọc, chàng không thấy điều gì lạ cả.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ mù mờ, thiển cận không tìm ra điều gì dị biệt quanh chiếc cối đá này cả.

Lan Hoa cung chủ nghiêm giọng nói:

- Hoàng tướng có thấy một điều rất lạ là bầy nhạn từ trong thung lũng này bay lên. Cả một bầy

khổng lồ như thế mà chẳng tìm đâu ra một tí phân nhạn chung quanh đây không?

- A... Lạ thật, đúng như vậy! Nếu bầy nhạn đã trú ngụ trong Nhạn môn nhứt định chúng phải rải phân chứ, nhưng ở đây lại chẳng có tí phân nhạn. Nghĩ cũng lạ thật.

Lan Hoa cung chủ cướp lời chàng:

- Đây có thể mới chỉ là nơi dừng chân đầu tiên để đến Nhạn môn mà thôi.

- Thung lũng Nhạn môn như chiếc lòng chảo khổng lồ, tâm của lòng chảo là chiếc cối đá này. Chung quanh là những thảm cỏ mênh mông. Đứng đấy tại hạ có thể nhìn thấy bao quát mọi cảnh vật, đâu còn gì khác nữa.

- Nếu chiếc cối đá này là tâm của thung lũng Nhạn môn, thì nhất định đây chưa phải là Nhạn môn.

- Tại hạ chưa hề thấy một cánh cổng nào quanh đây cả, và cũng chẳng hề thấy một tòa cung điện nào.

Thế Lãm thở dài quay lại nhìn chiếc cối đá. Hai người cùng định nhãn cố tìm ra một điều dị biệt gì đó trong chiếc cối vô tri này.

Lan Hoa cung chủ lẩm nhẩm nói với Thế Lãm:

- Nếu bây giờ có Hằng Ni, nhất định cô ta sẽ tìm ra bí mật trên chiếc cối đá này.

Nghe Lan Hoa cung chủ nhắc đến Hằng Ni, Thế Lãm thở dài một tiếng.

Bình...

Tiếng nổ phát ra từ dưới cối đá, đánh bật lên một tấm kim loại có khắc hình cánh nhạn đang tung cánh.

Rầm...

Tấm kim loại lại đóng sập xuống.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ giật mình.

Thế Lãm vận công phi thân lên cối đá. Giữa đáy chiếc cối là một miếng kim loại sáng ngời, có khắc hình cánh nhạn, được neo vào cối đá bằng một cây sắt to, ước lượng không dưới nghìn cân.

Lan Hoa cung chủ đã phi thân lên đứng bên cạnh chàng:

- Hoàng tướng có phát hiện ra điều gì không?

Thế Lãm chỉ tấm kim loại:

- Có thể đây là cánh cửa duy nhất để vào Nhạn môn.

Lan Hoa cung chủ nhìn tấm khiên khắc hình cánh nhạn chu vi non hai trượng, nheo mày suy nghĩ.

Nàng nhìn qua Thế Lãm:

- Có thể đó là cánh cửa bí mật dẫn vào Nhạn môn, mà cũng có thể không phải, biết đâu nó còn có công dụng gì khác nữa.

- Lan Hoa cung chủ có cách lý giải nào khác hơn không?

Lan Hoa cung chủ nhìn tấm khiên buông một câu lạnh nhạt:

- Nhạn không bao giờ chui xuống đất.

Thế Lãm nhìn sững nàng:

- Đúng như vậy, nhạn không bao giờ sống dưới đất. Vậy Nhạn môn không thể nào là chốn âm ty địa phủ.

Lan Hoa cung chủ gật đầu:

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Vậy Nhạn môn ở đâu?

Thế Lãm vừa nói vừa nhìn lên trời:

- Chẳng lẽ Nhạn môn lại ở trên trời.

- Có thể như vậy. Xét mọi mặt, nhất là chiếc cối đá này chứng tỏ Nhạn nhân là người có tâm cơ rất là cao minh khó lường.

Lan Hoa cung chủ vừa nói dứt câu, kình lực từ giữa cối đá lại đánh thốc lên.

Bình...

Sức kình mãnh liệt, đẩy bật tấm khiên rồi nói lại đóng sầm xuống.

Y phục của Thế Lãm lẫn Lan Hoa cung chủ giũ phần phật. Ngoại y của Lan Hoa cung chủ vốn đã bị cháy phải lột bỏ rồi, nên nội y bên trong ngỡ như bị dư kình thổi căng lên chực rách. Nàng phải trụ

thân khoanh tay mới giữ cho nội y không trở thành mảnh giẻ rách.

Cùng với lực kình tản mát đó, Lan Hoa cung chủ và Thế Lãm cảm nhận một hơi nóng hừng hực, như thể dưới chiếc cối đá này là ngọn hỏa diệm sơn đang sôi sục.

Chàng nhìn qua Lan Hoa cung chủ:

- Có lẽ Lan Hoa cung chủ nói đúng. Phía dưới cối đá này không thể là Nhạn môn.

Thế Lãm nhìn tấm khiên khắc hình cánh nhạn, cau mày suy nghĩ.

Những vầng lửa trên vách đá đã tắt hẳn để trả lại cho thung lũng Nhạn môn khung cảnh huyền diệu dưới ánh trăng vằng vặc.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ còn đang suy nghĩ thì lại nghe tiếng của Tổng tài Thái Minh Công từ trên vách đá cao vọng xuống:

- Bổn Tổng quản không tìm thấy xác hai người đó.

Tiếng Vương Mãng lạnh nhạt cất lên:

- Không tìm thấy xác bọn chúng, vậy họ đã xuống được thung lũng Nhạn môn rồi. Ni muội, muội có nghĩ ra cách gì xuống được dưới đó không?

- Muội sẽ tìm ra thôi. Vương huynh chờ muội khoảng nửa khắc.

Thế Lãm nghe Vương Mãng, Hằng Ni và Tổng tài Thái Minh Công đối đáp với nhau, liền nhìn sang Lan Hoa cung chủ:

- Cung chủ, Hằng Ni tìm ra cách xuống thung lũng này thì chỉ trong nửa khắc nữa thôi chúng ta sẽ gặp lại họ.

Lan Hoa cung chủ nghiêm mặt, gằn từng tiếng:

- Sống chết là ý trời. Dù là tiên thiên cũng không cãi được mệnh trời. Nhưng trước khi chết, ta cũng chứng tỏ cho bọn người kia biết mình là kẻ như thế nào.

Thế Lãm thở dài một tiếng:

- Bây giờ, tại hạ muốn hỏi thật Cung chủ?

- Hoàng tướng còn thắc mắc điều gì?

- Bạch Hoa Lan là ai? Vũ Lan chính là Bạch Hoa Lan, nhưng tại hạ thiết nghĩ, Bạch Hoa Lan không

phải một người. Có thể Lan Hoa cung chủ cũng là Bạch Hoa Lan.

Lan Hoa cung chủ cắt ngang lời Thế Lãm:

- Hằng Ni cũng là Bạch Hoa Lan.

- Hằng Ni cũng là Bạch Hoa Lan?

Lan Hoa cung chủ gật đầu:

- Đúng như vậy đó. Bạch Hoa Lan chỉ là cái bóng để dẫn dụ Truy Hình Tướng Án Sát đường tiếp cận với Thái thượng hoàng đặng người trao ấn chỉ tìm đến Thạch tượng, đồng thời cũng nhân cơ hội đó mà ghép Thái thượng hoàng vào tội phản vua để Vương Mãng dễ bề loại được Thái thượng hoàng đặng xóa đế cướp ngôi.

- Tất cả đều do Vương Mãng sắp xếp?

- Vương Mãng là nhiếp chính đại thần, cạnh Tiểu hoàng đế. Chỉ việc loại được Thái thượng hoàng thì coi như y đã ngang nhiên trở thành Hoàng thượng rồi.

Thế Lãm thở dài:

- Chốn quan trường thật là bỉ ổi. Tại hạ vô hình trung bị người khác lợi dụng.

- Nếu Hoàng tướng là kẻ vô thân thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu còn người thân thì những người đó cũng khó mà thoát qua kiếp nạn này.

Thế Lãm sa sầm mặt xuống:

- Chẳng lẽ Vương Mãng không nghĩ đến tình huynh đệ với tại hạ sao?

Lan Hoa cung chủ mỉm cười:

- Đã nhổ cỏ thì phải nhổ tận gốc, nếu không chúng sẽ mọc lại chỉ sau một cơn mưa rào.

Trong sử thi có ghi lại, khi Lưu Hán Tổ lên ngôi thì Hàn Tín bị chu di tam tộc, duy chỉ một người sống sót đó là Trương Lương, bởi vị đại thần đó đã nghiệm được cái lẽ, mình đã hết hữu dụng với Lưu Bang, nên đi tìm ông hoàng thạch để được an nhàn, sống hết quãng đường còn lại.

Lan Hoa cung chủ cười khẩy một tiếng:

- Vương Mãng sẽ theo lối hành xử của Hán cao tổ.

Thế Lãm thở dài lắc đầu:

- Vì lẽ đó mà tại hạ và Lan Hoa cung chủ sẽ bị truy đuổi đến cùng.

- Chúng ta là cỏ trong mắt Vương Mãng.

Thế Lãm cười gằn từng tiếng:

- Vương Mãng tưởng nhổ cỏ dễ lắm hay sao. Y có điều động thiên binh vạn tướng cũng không thể nhổ hết cỏ trong thế gian này.

Bình...

Tấm khiên lại bị tống ngược lên, rồi đóng sập xuống.

Thế Lãm quay ngoắt qua Lan Hoa cung chủ:

- Cung chủ, nếu như tại hạ và Cung chủ ngồi lên tấm khiên kia, tháo thanh sắt to này thì kình lực sẽ tống tấm khiên bay lên. Có thể tấm khiên sẽ đưa chúng ta đến Nhạn môn chăng.

Lan Hoa cung chủ bặm môi. Dưới ánh trăng, mắt nàng ánh lên những tia sáng diệu kỳ.

- Có thể đó là con đường duy nhất để đến được Nhạn môn. Thế Lãm, sống chết đều do trời định đoạt, chúng ta hãy thử coi hy vọng Thế Lãm và ta chưa phải là những kẻ mạng yểm số để chết yểu.

- Được, chúng ta sẽ thử.

Chàng và Lan Hoa cung chủ cùng vận công tới mười hai thành công lực rút thanh sắt khổng lồ ra khỏi cái khoen cài tấm khiên khắc hình cánh nhạn.

Thế Lãm ngồi kiết đà trên tâm khiên đó, hai tay bám chặt vào cái khoen. Chàng quay lại nói với Lan Hoa cung chủ:

- Cung chủ bám vào tại hạ nhé. Trên tấm khiên này chỉ có mỗi một cái khoen thôi.

Chúng ta có chết thì cùng chết chung.

Lan Hoa cung chủ e thẹn rồi cũng ngồi xuống ngay sau lưng Thế Lãm. Nàng vòng đôi tay mỹ nữ, trắng như ngọc qua thắt lưng Thế Lãm. Sự đụng chạm tự nguyện đó khiến cho hơi thở nàng nóng ran phả vào gáy chàng. Lan Hoa cung chủ cảm nhận có một cảm giác lạ kỳ đâu đó len lén ẩn tàng trong từng suy nghĩ thầm kín của mình.

Tiếng của Hằng Ni trên vách đá cao vọng xuống:

- Vương huynh, muội đã tìm ra cách xuống thung lũng Nhạn môn rồi. Chúng ta sẽ dụng thuật lăng

không Di Hình bộ pháp mà theo cánh nhạn của muội.

Hằng Ni vừa dứt lời thì một tiếng nổ dữ dội phát ra.

Bình...

Tấm khiên bị lực kình đẩy bắn đi, xoay vùn vụt. Mặc dù đã bấu chặt vào chiếc khoen nhưng Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ ngỡ như mình đang rơi vào cơn gió lốc khổng lồ không thể nào cưỡng lại được.

Thế Lãm nghĩ thầm:

- “Chúng ta sắp chết”.

Chương 18:

Phập... Ầm...

P

Sức chấn động khủng khiếp khiến Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ ngỡ như vừa rơi thỏm vào một vùng địa chấn có thể nhận chìm hai người xuống tận cùng địa ngục.

Khi họ định thần được mới nhận ra tấm khiến khổng lồ đã ngập sâu vào trong vách đá non nửa, về phía trước là một hang động sâu hun hút, tối đen như mực. Trên cửa động, hình cánh nhạn sống động với hai mắt đỏ au nhìn xuống hai người.

Lan Hoa cung chủ lảm nhảm nói:

- Đây mới đúng là Nhạn môn.

Thế Lãm thở dài một tiếng:

- Chắc chắn như vậy rồi. Nhạn môn nằm ở lưng chưng vách đá, chẳng có đường lên cũng không có đường xuống, nếu không có tấm khiên này, ta và nàng đành chịu phơi thây dưới thung lũng thôi.

Chàng vừa nói vừa chỉ xuống phía dưới.

Lan Hoa cung chủ rùng mình. Giờ đây dưới thung lũng, nham thạch từ trong chiếc cối đá đang trào ra sôi sùng sục. Nàng nghĩ thầm, nếu như Tổng tài Thái Minh Công, Hằng Ni và Vương Mãng đã xuống thung lũng truy bắt hai người chắc chắn họ đã bỏ mạng bên dưới rồi.

Nghĩ như vậy, Lan Hoa cung chủ quay sang nhìn Thế Lãm:

- Hoàng tướng, Hoàng tướng có nghĩ...

Thế Lãm lắc đầu:

- Lan Hoa cung chủ nghĩ Tổng tài Thái Minh Công và Hằng Ni đã chết bởi nham thạch chứ gì?

Lan Hoa cung chủ gật đầu:

- Nếu họ xuống thung lũng Nhạn môn truy bắt chúng ta.

- Tại hạ nghĩ họ không chết đâu. Chúng ta đã đi trước họ một bước, và chắc chắn khi tấm khiên được lực kình hỏa diệm sơn tống đi thì Hằng Ni và Minh Chỉnh cũng đã nhận ra sự nguy hiểm.

Lan Hoa cung chủ mỉm cười:

- Hoàng tướng đang tự động viên mình.

- Cung chủ nói gì mà tại hạ không hiểu.

Lan Hoa cung chủ cười nhạt, đáp lời chàng:

- Có ai muốn người yêu bị chết thảm bao giờ.

Thế Lãm cau mày. Chàng nhún vai chỉ vào Nhạn động:

- Có lẽ cách hay nhất là chúng ta nên thám hiểm Nhạn động, coi có con đường nào khả dĩ ra khỏi chốn tuyệt địa này không?

Lan Hoa cung chủ nhìn Thế Lãm cười khẩy một tiếng:

- Tình đã cạn nhưng tâm thì vẫn nặng.

Nàng thả bước vào trong Nhạn động. Thế Lãm nối gót theo. Trong Nhạn động tối đen như mực, nhưng Thế Lãm vẫn nhận ra dáng đi uyển chuyển của Lan Hoa cung chủ bởi làn da quá trắng của nàng.

Chàng khẽ nói:

- Bóng tối dày đặc vẫn không che được sự kiêu sa của Cung chủ.

Lan Hoa cung chủ quay lại:

- Hoàng tướng nhìn trộm ta đấy à?

Thế Lãm nhún vai:

- Bất cứ một nam nhân nào đã sinh ra và có thần thức thì không thể không nhìn một nữ nhân, huống gì Cung chủ là nữ nhân tuyệt sắc.

Hai người lần bước đi vào trong Nhạn động, Lan Hoa cung chủ đi trước, hai tay mò mẫm, bất thần toan đưa tay lên vách, nhưng Thế Lãm đã kịp thời giữ tay nàng lại.

Sự va chạm bất thần đó khiến Lan Hoa cung chủ quay ngoắt lại, đôi thu nhãn của nàng long lên sòng sọc chiếu vào Thế Lãm:

- Hoàng tướng sao lại chạm vào ta?

Thấy thái độ thay đổi đột ngột của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm đâm ra lúng túng.

Chàng giả lả nói:

- Tại hạ không muốn để Cung chủ bỏ mạng thôi.

- Ta có thể chết trong Nhạn động này sao?

Thế Lãm gật đầu:

- Có thể chết lắm chứ. Vừa rồi Lan Hoa cung chủ tính đặt tay lên vách đá, tại hạ mới cản lại. Trong Nhạn môn, chúng ta chưa biết gì, lại chẳng có chút ánh sáng, nếu như ám khí tẩm kịch độc gài trên vách đá, sự tình sẽ như thế nào?

Lan Hoa cung chủ nhún vai:

- Hoàng tướng cẩn thận quá.

- Trong tuyệt địa cẩn thận vẫn hơn.

Hoàng Thế Lãm vừa đáp dứt lời thì bất ngờ có một hấp lực cuồn cuộn khiến chàng lẫn Lan Hoa cung chủ không sao cưỡng lại được. Lan Hoa cung chủ vô hình trung bấu lấy hai bờ vai Thế Lãm, cả hai cùng gượng thi triển thiên cân trụy để chống lại hấp lực đó. Mặc dù họ đã vận dụng đến mười hai thành nguyên ngươn, sự phối hợp công phu của hai người, tạo thành sức nặng nghìn cân, thậm chí chân đã sâu xuống mặt đá, thế mà hấp lực kia vẫn kéo tuột họ về phía hang động.

Xoạt...

Sự dằng co khiến y phục của Thế Lãm lẫn Lan Hoa cung chủ bị hấp lực ma quái dị thường bứt tung.

Thế Lãm không thể nào giữ được y phục của mình trong lúc phải vận công thi triển Thiên cân trụy.

Rạt... rạt...

Cả hai bất ngờ bị hụt hẫng, từ trên cao rơi thỏm xuống một địa tuyệt.

Thế Lãm nói:

- Chúng ta đang rơi vào cõi âm ty.

Lan Hoa cung chủ càng nghe nói càng hãi hùng đáp lại:

- Tự chúng ta đi tìm cái chết cho mình.

Hai người rơi xuống một đống bùng nhùng.

- Lan Hoa cô nương có sao không?

- Hoàng tướng đừng đến gần ta.

Thế Lãm cười khẩy:

- Ái chà, tại hạ giờ chẳng khác gì cô nương. Nhưng không sao, trong này tối đen như mực, tại hạ chẳng thể nào thấy được chân diện dung của cô nương đâu. Ngược lại tại hạ cũng chẳng phải che giấu thân thể của mình.

Chàng trầm giọng nói luôn:

- Y phục của tại hạ và cô nương bị hút vào trong âm cốc này, chắc rơi đâu đó, cô nương tìm thử coi có không?

Lan Hoa cung chủ bất ngờ thét lớn một tiếng:

- A...

- Lan Hoa cô nương...

Thế Lãm phi thân đến bên nàng, cùng lúc Lan Hoa cung chủ ôm cứng lấy chàng. Nàng như con sam bám cứng vào Thế Lãm, không một chút e dè, thậm chí Thế Lãm có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của nàng.

Chàng dịu giọng hỏi:

- Lan Hoa cô nương, chuyện gì vừa xảy ra?

Chàng vừa hỏi dứt câu thì nhận được cảm giác có gì đó rát buốt dưới chân mình. Nhanh như cắt, Thế Lãm vỗ cầm nã thủ thộp xuống. Kim ảnh thủ của chàng phát tác nhanh không thể tả, và có thể nói khi Thế Lãm đã trổ Kim ảnh thủ bằng thức công trác pháp thì không thể nào trật đích.

- Ế...

Chàng giật nảy mình bởi trảo công của chàng đã thộp vào một con chuột khá lớn.

Thế Lãm rùng mình:

- Ý...

Giờ thì chàng đã biết vì sao Lan Hoa cung chủ phải hoảng hốt như vậy, thì ra vừa rồi nàng đã bị một con chuột núi ngoạm vào chân.

Thế Lãm vùng tay quẳng con chuột vào vách đá.

Bộp...

Chàng nhỏ nhẹ nói với Lan Hoa cung chủ:

- Chỉ là một con chuột thôi, cô nương đừng sợ.

Lan Hoa cung chủ lắc đầu:

- Tôi sợ lắm.

- Tại hạ đã cho nó xuống gặp diêm chúa rồi.

- Có thể ở đây còn cả bầy chuột nữa. Hoàng tướng ơi, nếu lũ chuộc đó xuất hiện, hãy giết tôi ngay lập tức nghe.

Nghe giọng nói khẩn thiết của Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm không thể nhịn cười, nhưng chàng cũng kịp nén lại, nhỏ nhẹ nói:

- Cừu nhân bên ngoài còn chưa làm hại được tại hạ và cô nương, thì lũ chuột trong đây đâu thể làm gì được.

- Nhưng tôi sợ lắm.

- Tại hạ và cô nương sẽ trở lên trên. Tại hạ không thích ở trong chỗ tối tăm mù mịt này. Thế Lãm nghiêm giọng nói với Lan Hoa cung chủ:

- Không biết hấp lực vừa rồi từ đâu xuất ra mà có thần lực vô cùng khủng khiếp. Nếu hấp lực kia do một người nào đó phát tác thì y đã đạt đến cảnh giới tối thượng của võ học.

- Không thể như vậy, chẳng lẽ trong nhạn động lại có người sống sao. Đâu ai lại chọn chốn này làm chỗ cư ngụ. Chỉ có người điên mới ở trong nhạn động này.

Lan Hoa cung chủ vừa dứt lời thì trên cao có tiếng ồm ồm vọng xuống:

- Xú nữ sàm ngôn. Dám cho lão phu là người điên.

Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ giật mình nhìn lên, thấy trên vách đá cao cao đôi mắt sáng ngời, chiếu ra tia sáng quang đỏ au trông đến rợn người.

Thế Lãm cất tiếng nói:

- Tại hạ là Hoàng Thế Lãm, cùng với Lan Hoa cô nương vô tình vào Nhạn động chẳng hay tiền bối có phải là Nhạn nhân?

- Ha... ha... ha...

Giọng cười đinh tai chát chúa phát ra có một thần lực di sơn đảo hải, tiếng cười của lão dị nhân đó khiến cho cả tòa nhạn động như rùng rùng chuyển động.

Nghe tiếng cười của lão dị nhân, Thế Lãm lẫn Lan Hoa cung chủ phải giật mình bởi không thể nào tin được có một người luyện võ công tới cảnh giới vô vi tối thượng như vậy.

Xét tiếng cười của lão nhân kia mà so nội lực của y với Tổng tài Thái Minh Công chẳng khác gì đom đóm so với ánh trăng rằm.

Cắt ngang tràng cười tỏ lộ thần oai, lão dị nhân mới cất tiếng nói:

- Lão phu là một tên tù, cũng có thể là chủ nhân của Nhạn động. Tiểu tử và xú nữ muốn nhìn thấy chân diện mục của lão phu không?

Thế Lãm nói:

- Đã vào trong này, tất tại hạ rất muốn được diện kiến chủ nhân Nhạn động.

- Được thôi, ta sẽ cho ngươi thấy chân diện mục.

Lão nhân vừa nói vừa giơ bàn tay đến trước. Lão vận khí lực tu vi bản thân, ngay lập tức hai tay của lão phồng to lên rồi ửng đỏ, trông tợ như hai cây đuốc cháy đỏ.

Ánh sáng kỳ diệu từ hai bàn tay lão dị nhân do vận khí tạo thành như hai ngọn đèn đỏ soi sáng Nhạn động. Trong ánh sáng mờ mờ đó, Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ nhìn lên, chàng hãi hùng hơn.

Hai bên vách đá, một bên là chiếc đầu lâu đen kịt, có lão dị nhân đang vận công ngồi ngay trên miệng hắc lâu. Còn vách đá bên kia là đầu một con nhạn nhô ra ngoài, trên đỉnh đầu nhạn có một bộ xương khô.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói vào tai Lan Hoa cung chủ:

- Tại hạ có thể đoán ra lão dị nhân này chính là Hắc Lâu giáo chủ, còn bộ xương khô kia chính là Nhạn nhân.

Hắc Lâu giáo chủ bật ra tiếng cười khẩy:

- Tiểu tử, ngươi dùng truyền âm nhập mật, tưởng lão phu không nghe sao. Đúng như ngươi nói đó, lão Nhạn đã biến thành bộ xương khô rồi. Hai người có muốn ngồi cạnh lão Nhạn không, nếu muốn lão phu sẵn sàng tế độ cho các người.

Thế Lãm khoát tay:

- Tiền bối đừng nghĩ tại hạ và Lan Hoa cô nương vào đây để được tịnh thiền bên cạnh Nhạn nhân. Chẳng qua hai đứa tiểu bối này bất đắc dĩ phải vào Nhạn động mà thôi.

- Dù vô tình hay hữu ý, các người cũng đã thuộc về lão phu.

Lan Hoa cung chủ cau mày:

- Tiểu nữ không muốn sống trong hang động tối tăm này.

- Không muốn cũng không được.

Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa xoay tròn đôi bản thủ, động tác của lão trông như người quơ hai ngọn đuốc, nhưng liền ngay đó hai đạo xích quang xoáy tròn hình xoáy ốc nhanh như sét trời phủ xuống Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ.

Cả hai chưa kịp phản ứng thì đã bị nhấc bổng lên khỏi đống bùng nhùng, là đà bay thẳng về phía hắc lâu.

Bộp...

Hắc Lâu giáo chủ chỉ trở bàn tay đã khống chế Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ, rồi quẳng hai người nằm sóng soài ngay trước mặt lão.

Lan Hoa cung chủ trên thân không một mảnh lụa, bất giác thẹn thùng vô cùng.

Nàng chỉ biết nhắm mắt lại, và thầm nghĩ không ngờ vào Nhạn động lại gặp lão quái vật này, số mình thật là trớ trêu.

Ngược lại với Lan Hoa cung chủ, Thế Lãm vẫn bình tĩnh nhìn Hắc Lâu giáo chủ. Giờ thì chàng nhận ra hai chân của lão dị nhân thật là quái gở, nó khẳng khiu như trẻ nít, còn hai bàn tay thì bị còng

bằng một sợi xích đã lên nước đen kịt, được nối vào hai chiếc răng nanh của tòa hắc lâu.

Hắc Lâu giáo chủ nhìn Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ, nhếch mép không biết là cười hay nhăn mặt. Bất thần lão phóng chỉ công điểm lên trên tòa hắc lâu.

Bộp...

Cạch...

Trần tòa hắc lâu sụp xuống một cánh cửa tò vò. Nằm bên dưới, Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ thấy được ánh bình mình bắt đầu ló dạng.

Lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ thu hồi huyết công, hơi lắc vai, tư thế trong bộ pháp kiết đà di thân là đà lướt trên mặt đá rồi, dừng lại bên Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ.

Lão nhìn ngắm hai người.

Lan Hoa cung chủ càng thẹn thùng hơn, bởi nàng cảm nhận đôi mắt hau háu kia soi từng chi tiết trên cơ thể mình, như muốn sục sạo vào tận bên trong.

Thế Lãm nhăn mặt.

Lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ chắc lưỡi:

- Hảo nam tử, và tuyệt sắc mỹ nữ.

Lão vừa khen vừa thộp vào mệnh môn của Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ, vẻ mặt giãn ra với những nét ngạc nhiên tỏ lộ:

- Ái chà, kỳ tuyệt... kỳ tuyệt. Hai ngươi đều đã được khai thông Nhâm Đốc nhị huyệt. Kỳ tích... kỳ tích. Nếu ta đoán không lầm, võ công của các ngươi cũng không phải tầm thường.

Thế Lãm đáp lời:

- Tại hạ và Lan Hoa cô nương có chút đỉnh tài mọn.

- Khách sáo. Ngày xưa lão phu muốn khai thông nhâm đốc nhị huyệt cũng đã hơn các ngươi bây giờ mười niên. Thế mà các ngươi còn trẻ mà đã làm được chuyện đó rồi. Không phải kỳ tích là gì?

- Tiền bối quá khen. Nhưng so với lão tiền bối, võ công của tại hạ và Lan Hoa cô nương chẳng sánh bằng.

- Lão phu khác.

Hắc Lâu giáo chủ giải huyệt đạo cho Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ. Hai người nhanh chóng ngồi bật dậy. Tất nhiên Lan Hoa cung chủ khép nép, co rúm người để che thân.

Trong tình huống thế này, nàng không sao giữ được vẻ bình thản, dù sao chăng nữa nàng cũng là một nữ nhân, dù cho có phần nào biến thái bởi hoài niệm đắng cay.

Lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ chiếu tinh nhãn về phía nàng:

- Ngươi e thẹn với lão phu hay e thẹn với phu tướng của ngươi.

Lan Hoa cung chủ cau mày. Bao nhiêu sự thẹn thùng giờ như bị câu nói của lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ khơi dậy như ngọn lửa bùng cháy. Ngọn lửa đó nhanh chóng biến thành lửa giận che phủ thần thức vốn đã có phần u mê.

Lan Hoa cung chủ nghiến răng:

- Lão bức nhục ta, lão phải chết...

Lan Hoa cung chủ dứt lời, dụng luôn thuật Di Hình bộ pháp, nhoáng một cái đã áp sát vào lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ, ngọc thủ vận mười hai thành công lực bổ thẳng xuống thiên đỉnh đối phương.

Bình...

Lan Hoa cung chủ lùi ba bộ, té quị xuống đất, còn lão dị nhân Hắc Lâu giáo chủ chỉ trố mắt nhìn nàng. Vẻ mặt của y chỉ thoáng những nét bất nhẫn.

Lão cau mày nói:

- Xú nữ dám vô lễ với lão phu?

Lão dị nhân chỉ phủi tay một cái nhẹ nhàng, lực khí vô hình phát tác từ tâm trung bản thủ, quất luôn vào mặt Lan Hoa cung chủ.

Chát...

Đầu nàng giật nảy qua một bên, hai mắt nổ đom đóm.

Hắc Lâu giáo chủ toan phát kình đánh lần nữa thì Thế Lãm đã sàn bộ đứng trước ngán đỡ cho nàng.

Mặc cho Thế Lãm làm bia đỡ cho Lan Hoa cung chủ, Hắc Lâu giáo chủ vẫn phát kình vả luôn vào mặt chàng.

Chát...

Thế Lãm lộn người, té sấp xuống bên Lan Hoa cung chủ.

Đánh xong hai cái tát ấy, Hắc Lâu giáo chủ gằn giọng nói:

- Các người muốn chết chăng?

Thế Lãm khoát tay:

- Lão tiền bối đừng nóng giận, chẳng qua phu nhân của vãn bối quá thẹn thùng vì lõa thể mà manh động xúc phạm đến tiền bối.

Hắc Lâu giáo chủ quắc mắt:

- Với phu tướng hảo nam tử như ngươi mà ả còn thẹn thùng à? Để lão phu thử coi ả còn xúc phạm với lão nữa không?

Lão Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên người Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ.

Lão điểm xong bật cười khành khạch, vừa cười vừa nói:

- Lão phu đã dụng hỏa khí tục tâm áp chế ba mươi sáu trọng huyệt của ngươi và phu nhân của ngươi. Trong nửa khắc Hỏa khí tục tâm sẽ phát huy oai lực đốt cháy thành than lục phủ ngũ tạng của hai người, nếu như âm dương không được hòa nhập. Cứ suy nghĩ mà tìm cách hóa giải Hỏa khi tục tâm.

Hắc Lâu giáo chủ dứt lời, lắc vai dụng thuật lăng ba hư bộ băng ra ngoài cửa tòa hắc lâu.

Lão chễm chệ ngồi ngay bên mép đá.

Hai đôi bản thủ thỉnh thoảng lại xoay vòng một vòng, liền theo động tác của lão thì một con nhạn từ ngoài lao vào rơi bịch xuống ngay trước mặt lão.

Trong lúc Hắc Lâu giáo chủ bận bắt nhạn thì phía trong Thế Lãm và Lan Hoa cung chủ bắt đầu nhận ra cảm giác nóng bừng trỗi dậy trong Đan điền hai người.

Thế Lãm nhìn Lan Hoa cung chủ, nghiêm giọng nói:

- Lan Hoa cô nương, tại sao lại hành động hồ đồ như vậy?

Lan Hoa cung chủ đỏ mặt:

- Nhĩ Lan này đã bị các người bức nhục đến thế này là cùng.

- Nhĩ Lan... Đừng nghĩ như vậy. Dĩ biến phải tùng quyền mà thôi. Tại hạ đâu muốn chuyện này xảy ra.

Nhĩ Lan cúi gằm mặt xuống:

- Ta đã làm hại người, người hãy ra tay hạ thủ ta đi.

Thế Lãm lắc đầu:

- Nếu tại hạ giết cô nương, chẳng khác nào tự tay giết mình luôn. Nhĩ Lan, chúng ta đã bị lão tiền bối dụng tuyệt công Hỏa khí tục tâm, cô nương hiểu tại hạ nói gì không?

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Ta chết cũng được, ta không thể chịu đựng nổi sự bức nhục này nữa.

Lan Hoa cung chủ vừa nói vừa bật khóc.

Thế Lãm vỗ về nàng:

- Nhĩ Lan, nếu như chúng ta đi tìm cái chết thì đâu chạy vào đây làm gì?

Thế Lãm vừa dứt lời thì cảm nhận vùng Đan điền quặn đau, da thịt như muốn nứt toạc ra bởi những ngọn lửa vô hình từ trong nội đan chuyển hóa thành những mũi dao, khí đạo thọc ra ngoài.

Chàng nghiến răng ken két.

Lan Hoa cung chủ Nhĩ Lan cũng rùng mình, toàn thân nàng nổi đầy gai ốc, mồ hôi tuôn đẫm dung diện.

Thế Lãm thở gấp, thều thào nói:

- Chúng ta cùng chết vậy thôi.

Thế Lãm từ từ nhắm mắt lại. Chàng đã từng chứng kiến sự biến thái của Nhĩ Lan, và đoán chắc rằng mình không thể nào làm gì khác hơn, chỉ còn chờ Hỏa khí tục tâm đốt cháy Đan điền mà thôi.

Thế Lãm thở dài lắc đầu:

- Cuối cùng mình nhận một cái chết thật là vô nghĩa.

Nhưng không, khi Thế Lãm vừa dứt lời thì đã nhận được cảm giác êm dịu phủ trùm lên thân thể

mình.

Chàng mở mắt nhận ra đôi thu nhãn long lanh của Nhĩ Lan.

Thế Lãm khẽ nói:

- Nhĩ Lan, ta không muốn nàng nghĩ xấu.

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Dĩ biến tùng quyền.

Chương 19:

Chờ cho Thế Lãm và Nhĩ Lan vận lại trang phục của hai người, mặc dù y phục không còn lành lặn bởi thần công hấp lực của Hắc Lâu giáo chủ nhưng vẫn còn hơn để thần thể trần truồng. Hắc Lâu giáo chủ cười khẩy nói:

C

- Hai người đã là phu phụ thì còn e dè thẹn thùng gì nữa.

Lão ôn tồn nói tiếp:

- Lão phu làm như vậy cũng có ý tốt cho hai người mà thôi.

Nghe lão nói, Nhĩ Lan bẽn lẽn nhìn trộm Thế Lãm. Sự tình diễn biến ngoài mọi dự đoán của nàng, mới đây thôi nàng và chàng là hai kẻ đối đầu với nhau, thế mà thoắt cái họ đã trở thành phu phụ, điều đó có phần ngỡ ngàng, nhưng Nhĩ Lan vẫn cảm nhận có niềm vui khôn tả tràn ngập cả tâm hồn nàng.

Nhĩ Lan nắm tay Thiếu Lãm.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ nhìn hai người:

- Lão phu thấy hai người rất xứng đôi vừa lứa đấy chứ. Lại đây, lão phu thết cho hai người món thịt nhạn.

Thế Lãm và Nhĩ Lan tiến lại bên lão. Trên một tảng đá trông tợ như cái lưỡi thập thò đã đặt sẵn mươi con nhạn đã được thui chín.

Thế Lãm nhìn qua Nhĩ Lan rồi quay lại lão dị nhân:

- Trong đây không có lửa, sao tiền bối có thể thui được nhạn để ăn.

Hắc Lâu giáo chủ bật cười khằng khặc:

- Chỉ có lão phu mới làm được chuyện đó mà thôi. Ngươi có muốn xem ta biểu diễn không?

Thế Lãm gật đầu.

Lão dị nhân nhìn ra ngoài cửa tòa hắc lâu bí động, hai mắt chớp một cái khi thấy một cánh nhạn từ bên ngoài băng vào toan rút vào chiếc đầu Nhạn đá bên kia vách, nhanh như cắt lão vẫy tay về phía trước.

Một hấp lực cuồn cuộn phát tác kéo cánh nhạn về phía lão.

Thế Lãm và Nhĩ Lan hoàn toàn bất ngờ và ngạc nhiên khi cánh nhạn đã bị lão thộp gọn chẳng hề tỏ ra khó khăn gì.

Thế Lãm tắc lưỡi nói luôn:

- Thần lực vô biên của lão tiền bối không thể nào tưởng được.

Lão quái khoát tay, nói:

- Ậy, chưa phải là hết đâu, lão phu sẽ cho ngươi thấy lão dụng lửa từ đâu.

Dứt lời lão chấp đôi bản thủ từ từ vận công, đôi bàn tay thịt của Hắc Lâu giáo chủ từ từ phồng to lên, và phủ luôn bên ngoài một vầng huyết quang. Thế Lãm và Nhĩ Lan nhìn cặp song thủ của lão mà ngỡ chúng là hai hòn than hồng, và quả đúng như vậy, khi Hắc Lâu giáo chủ đặt hai tay lên cánh nhạn, lông chim liền bị thiêu rụi, và nhanh chóng thịt chim cũng hóa thành than.

Hắc Lâu giáo chủ quẳng con nhạn cháy đen xuống mặt đá, vừa tủm tỉm cười vừa nói:

- Tuyệt công này do chính lão phu sáng tác ra, có tên là Hỏa chưởng. Hỏa chưởng lợi hại như thế nào hai ngươi đã thấy rồi, nó có thể đốt cháy cả đá tảng nữa.

Thế Lãm thoáng cau mày, rùng mình.

Chàng nghĩ thầm, nếu như lúc nãy lão quái này sử dụng Hỏa chưởng thì chàng và Nhĩ Lan chẳng còn ngồi đây mà nói chuyện với lão.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ chỉ đống thịt nhạn:

- Nào, lão phu nướng cho hai ngươi đó, ăn không hết cứ quẳng xuống địa huyệt, lũ sơn thử sẽ dọn dẹp hết, chẳng phải bận tay.

- Lão tiền bối nói dưới địa huyệt kia là giống gì?

- Sơn thử đấy mà. Chúng sống được là nhờ lão phu.

Thế Lãm quay qua Nhĩ Lan:

- Lan muội, chúng ta ăn thịt nhạn cùng với lão tiền bối.

Nhĩ Lan cau mày nhìn đống thịt nhạn bày trên mặt đá. Nàng nhìn thôi mà da thịt đã nổi đầy gai ốc. Từ trước đến giờ Nhĩ Lan đây bao giờ dùng những thức ăn như thế này, đằng nào nàng cũng là Lan Hoa cung chủ, và một thời cũng đường đường là ái phi của đương kim Hoàng thượng, thế mà giờ đây phải ăn những món ăn xa lạ, từ cách chế biến đến cách ăn, điều đó khiến Nhĩ Lan lưỡng lự.

Sự lưỡng lự của nàng không qua được cặp mắt tinh tường của lão quái Hắc Lâu giáo chủ.

Lão tằng hắng:

- Hừ...

Thế Lãm ôn tồn nói:

- Lão tiền bối, Lan muội của vãn bối vốn chưa từng trải với cảnh sống của người trên giang hồ.

- Nếu không có ngươi, lão phu chẳng buồn tiếp hạng người như ả.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa nguýt xéo qua Nhĩ Lan.

Thế Lãm nhón lên một miếng thịt nhạn, vừa ăn vừa chắc lưỡi:

- Ái chà, thịt nhạn của lão tiền bối nướng quả là rất vừa miệng vãn bối.

Lão quái lắc đầu:

- Ngươi thì lại mồm mép và khách sáo quá.

Thế Lãm nhún vai:

- Người xưa nói, đói mới ăn ngon. Có lẽ vãn bối đã bị bỏ đói mấy ngày nên mới thưởng thức được cái vị ngon của thịt nhạn.

Chàng nhón lấy một miếng thịt nữa trao qua Nhĩ Lan.

- Lan muội, ráng dùng qua một miếng chứ.

Nhĩ Lan toan lắc đầu, nhưng Thế Lãm đã nghiêm mặt, chiếu nhãn quang khắt khe cảnh báo nàng.

Nhĩ Lan mỉm cười đón lấy thịt nhạn trên tay Thế Lãm.

Nàng cố lắm mới nuốt trôi được miếng thịt mà bụng cứ nôn nao chực nôn ọe.

Thế Lãm ăn xong miếng thịt nhạn quay lại lão quái Hắc Lâu giáo chủ:

- Lão tiền bối là chủ nhân ở đây chắc chắn tiền bối biết lối ra khỏi tòa hắc lâu này.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ bật cười sằng sặc:

- Lão phu thừa biết thế nào ngươi cũng hỏi ta đường ly khai khỏi Hắc lâu đài. Ở đây không vui sao mà ngươi lại muốn đi?

Lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Bên ngoài kia ngươi và Lan muội của ngươi bị người ta truy sát, phải vào đến tận đây.

Vào đây được an toàn rồi sao ngươi lại muốn ra.

- Vãn bối có việc cần phải đi.

Lão quái cau mày:

- Việc hệ trọng lắm à?

Thế Lãm gật đầu.

Lão quái gật gù nói:

- Lão sẵn sàng chỉ lối và truyền thụ võ công cho hai người, nhưng với điều kiện các ngươi phải chặt đứt hai sợi xích đã xiềng lão phu ở đây suốt hai mươi năm rồi.

Thế Lãm giật thót trong bụng. Chàng nghĩ thầm, với võ công thâm hậu vô thượng của lão còn không chặt được hai sợi xích này thì bản lĩnh của chàng đâu thể làm được.

Thế Lãm thở dài.

Lão quái nhướng mắt nhìn Thế Lãm:

- Sao ngươi lại thở dài?

- So với lão tiền bối, tại hạ tài hèn sức mọn thì làm sao có cách chi phá được hai sợi kim thừng này. Nếu tiền bối có cách gì, vãn bối sẵn sàng giúp người.

Lão quái cười khẩy nói:

- Chỉ cần ngươi thật lòng giúp lão phu, tất lão phu sẽ có cách rời khỏi Hắc Lâu tuyệt cốc.

- Xin tiền bối cứ chỉ giáo.

Lão quái gật gù:

- Ngươi thật sự muốn giúp lão phu chứ?

- Nếu không có lão tiền bối cho trú ngụ trong tòa hắc lâu này thì vãn bối và Lan muội đã ra người thiên cổ rồi. Cái ơn đó vãn bối đâu thể nào quên, và mong được đền đáp, nhưng chỉ sợ tài hèn sức mọn mà không làm gì được thôi.

- Lão phu rất khâm phục lời nói khẳng khái của ngươi. Có lẽ ông trời còn muốn ta quay trở lại giang hồ.

Lão nhìn qua Nhĩ Lan:

- Lão phu sẽ giữ phu nhân của tiểu tử lại đây làm con tin, không biết ngươi có đồng ý không?

Thế Lãm sa sầm mặt xuống, nhưng liền mỉm cười nói:

- Tiền bối không tin vãn bối sao?

- Lão phu tin chứ, lòng người khó phân định.

Lão cười khẩy nói tiếp:

- Nếu như ngươi thật lòng muốn giúp lão thì còn sợ gì chứ?

Thế Lãm quay sang Nhĩ Lan:

- Vãn bối lo cho Lan muội.

- Lão phu hứa sẽ chu toàn cho phu nhân của ngươi, thậm chí lão còn dụng thần lực của mình để thay đổi cốt tục trong người của ả nữa. Tiểu tử đồng ý chứ?

- Vãn bối đồng ý.

Chàng nắm tay Nhĩ Lan:

- Lan muội tạm thời ở lại đây với lão tiền bối, huynh sẽ quay lại ngay.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ gật đầu cướp lời Thế Lãm:

- Đúng như vậy, tiểu tử sẽ quay lại ngay, bởi việc lão phu nhờ ngươi ở ngay tại đây thôi.

Thế Lãm mừng rỡ như mở cờ:

- Nếu vậy xin tiền bối chỉ giáo.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ gật gù:

- Lão sẽ truyền thụ Hỏa chưởng và thuật nhuyễn cốt cho ngươi, để ngươi dễ dàng thành sự.

Thế Lãm ôm quyền:

- Đa tạ tiền bối.

- Ngươi hãy quay lưng lại đây.

Thế Lãm quay lưng lại, lão liền áp tay vào hai đại huyệt thiên linh cái và thận du, trầm giọng nói:

- Phàm muốn tụ thành Hỏa chưởng phải mất ba niên, nhưng do ngươi túc trí, và đã đả thông hai đại huyệt Nhâm Đốc, lão phu sẽ truyền thẳng hỏa khí vào ngươi, sau đó sẽ cùng với ngươi dẫn lưu hỏa khí khắp ba mươi sáu vòng Đại Chu Thiên. Hỏa chưởng sẽ tụ thành.

- Vãn bối hiểu.

- Ngươi hãy chú tâm tiếp nhận hỏa khí của lão phu.

Thế Lãm ngồi xuống phía trước lão quái Hắc Lâu giáo chủ.

Thần thức chàng vừa tập trung thì cảm nhận có hai luồng khí nóng như hỏa diệm sơn cuồn cuộn như thác lũ trút qua hai đại huyệt thiên linh cái và thận du. Chàng tập trung thần thức mở tất cả các huyệt trong cơ thể, để hai luồng khí hỏa đó lưu chuyển, hai đạo khí hỏa lưu chuyển đúng ba mươi sáu vòng thì Đan điền Thế Lãm nóng hừng hực, đến độ chàng tuôn mồ hôi ướt đẫm dung diện.

Thấy vẻ mặt Thế Lãm căng thẳng tột cùng, Nhĩ Lan lo lắng chột dạ, lí nhí hỏi:

- Hoàng tướng có sao không?

Mặc dù nghe tiếng Nhĩ Lan nhưng Thế Lãm không thể nào trả lời được, bởi vì phải dụng chân nguyên của mình cố hội nhập với hỏa khí của lão quái.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ nghiêm giọng, vừa trang trọng vừa cảnh báo:

- Sinh tử huyền quan.

Đan điền của chàng như có ngọn hỏa diệm sơn bùng cháy dữ dội, sức nóng xông thẳng lên tới thiên đỉnh khiến cho đầu óc Thế Lãm tưởng chừng đã bị đốt cháy thành than.

Lão quái nói tiếp:

- Tiểu tử không được cưỡng lại!

Thế Lãm giật mình, nhưng để mặc hỏa khí dữ dội khỏa lấy toàn bộ lục phủ ngũ tạng tưởng chừng như sắp bị nung như rạ.

Từ đỉnh đầu Thế Lãm bốc lên một luồng huyết khí đỏ au, thẳng tấp.

Lão quái rụt tay lại thì Thế Lãm rùng mình, huyết khí lập tức biến mất.

Lão quái gật đầu tấm tắc khen:

- Lão phu không ngờ ngươi có thể hội nhập hỏa khí nhanh như vậy. Giờ đây võ công của ngươi đã có thêm tuyệt công Hỏa chưởng của lão phu.

- Vãn bối muốn thử qua.

Lão gật đầu.

Thế Lãm liền vận công, vùng Đan điền liền phát hỏa khí hừng hực, hỏa khí đó nhanh chóng được chàng lưu chuyển đến mạch môn thông qua Nhâm đốc sinh tử, bản thủ ẩn hiện sắc huyết quang đỏ ối.

Thế Lãm thét lớn một tiếng, tống kình khí về phía vách đá.

Ầm... Xèo... Xèo...

Lửa bùng cháy, và bản thủ của chàng đã in hình trên vách đá.

Nhĩ Lan mừng rỡ nói:

- Muội chúc mừng đại ca đã thụ thành tuyệt công Hỏa chưởng.

Lão quái mỉm cười:

- Lão phu cũng chúc mừng ngươi. Bản lĩnh của ngươi bây giờ trên giang hồ khó có ai bì kịp. Lão phu sẽ truyền tiếp thuật nhuyễn cốt cho ngươi.

Lão quái chỉ Thế Lãm nằm duỗi dài xuống sàn đá.

Chàng răm rắp làm theo Hắc Lâu giáo chủ.

Chờ cho Thế Lãm nằm xuống yên vị hẳn rồi, lão quái mới rà khắp người chàng, thỉnh thoảng lại

dụng trảo thu bóp mạnh một cái nơi các đại huyệt sinh tử.

Cắc...

Thế Lãm nhăn mày, vì đau buốt đến tận cốt.

Lão quái rút tay lại đỡ Thế Lãm ngồi lên.

- Lão phu đã làm xong rồi.

Thế Lãm vươn vai, cơ thể chàng phát ra những tiếng răng rắc, nghe như xương cốt sắp long ra ngoài. Chàng lạ lẫm hỏi:

- Vãn bối thấy có điều gì có kỳ kỳ trong xương cốt mình.

Lão quái vỗ vai chàng:

- Lúc đầu thì như vậy, nhưng chỉ sau một tuần trăng, các khớp xương của ngươi sẽ mềm dẻo, lúc bấy giờ ngươi có thể dụng nhuyễn cốt để len qua bất cứ nơi nào cũng được.

Lão mỉm cười nói tiếp:

- Căn cơ của tiểu tử khó ai bì kịp.

- Đa tạ tiền bối đã quá khen. Giờ đến lượt vãn bối hành sự.

- Được lắm.

Lão quái nhân Hắc Lâu giáo chủ dẫn Thế Lãm và Nhĩ Lan ra ngoài cửa Hắc lâu đài.

Lão chỉ về bên kia vách đá:

- Ngươi có thấy gì bên kia không?

- Một chiếc đầu nhạn khổng lồ bằng đá, chẳng thua kém gì Hắc lâu đài.

- Lão phu muốn ngươi qua đó. Ngươi qua bên đó rồi thì coi xem trên bộ xương khô kia có chiếc chìa khóa nào không, nếu không có thì ngươi phải vào trong Nhạn môn tìm cho được chiếc chìa khóa đó.

Thế Lãm nhìn lão quái:

- Chìa khóa mở kim thừng trong Nhạn môn?

- Đúng như vậy!

- Việc đó quá dễ. Vãn bối đi đây!

- Ngươi mau sớm trở về, lão phu và phu nhân của ngươi chờ ngươi.

Thế Lãm quay sang Nhĩ Lan:

- Lan muội chờ đại ca.

Chàng ôm quyền vái lão quái Hắc Lâu giáo chủ:

- Vãn bối kiếu từ.

- Ngươi phải bảo trọng đấy. Kẻ thiết kế ra Nhạn môn tâm cơ vô cùng huyền diệu, không nên khinh suất mà mất mạng.

- Vãn bối sẽ để mắt đến mọi thứ trong Nhạn môn.

- Tiểu tử hãy đi đi.

Thế Lãm ngưng thần vận hóa chân ngươn vào cước pháp, cất tiếng hú vang, rồi giũ hai ống tay áo thư sinh, thân ảnh thoát lên như một cánh dơi băng qua nhạn đài. Thế Lãm bình thản hạ thân xuống ngay trên đỉnh đầu nhạn lâu.

Chàng quan sát bộ xương khô trắng hếu, ngỡ ngàng khi nhận ra bộ xương khô này cũng bị xích bằng kim thừng vào hai mắt nhạn lâu.

Thế Lãm bước đến bên bộ xương khô trắng hếu, quan sát thật kỹ.

Lão quái bên kia nói vọng sang:

- Tiểu tử có thấy gì không?

Thế Lãm lắc đầu:

- Vãn bối không thấy gì cả.

- Người coi xem hắn có đeo cái gì không?

Thế Lãm nhìn bộ xương, phát hiện ra chiếc chìa khóa bằng vàng đeo lủng lẳng ngay cổ.

Thế Lãm mừng rỡ vô cùng, toan thò tay lấy chiếc chìa khóa đó, nhưng đã nhận ra ngón tay trỏ của bộ xương chỉ xuống mặt đất, khoát sâu xuống thành một lỗ.

Chàng nhìn ngón tay đó mà thầm nhủ:

- “Hình như Nhạn nhân muốn chỉ điểm gì đó”.

Tiếng lão quái lại vọng đến tai chàng:

- Tiểu tử có thấy gì không?

- Vãn bối đã thấy rồi, chiếc chìa khóa đeo trên người bộ khô cốt của vị tiền bối này.

- Hay lắm, lấy chìa khóa mang qua đây cho lão phu. Chúng ta sẽ rời khỏi chốn này.

- Vâng, vãn bối sẽ lấy ngay.

Thế Lãm lại thò tay vào chực lấy chìa khóa nhưng cảm giác rờn rợn và nhận thấy từ hai hốc mắt ánh quang đang trổ ra phủ lấp tâm niệm mình.

Nhìn bộ xương khô đó, bất giác Thế Lãm nảy sinh một ý niệm, mình không được vọng động mà quấy phá sự yên nghỉ vĩnh viễn của những bậc cao nhân.

Ý niệm ấy nảy sinh, Thế Lãm bất giác quì xuống lạy ba lễ, khấn thầm:

- Vãn bối là Hoàng Thế Lãm bái kiến lão tiền bối, cùng với lòng thành kính, vãn bối tiễn đưa vong linh tiền bối đến cõi cực lạc an vui.

Chàng vừa hành lễ đúng ba lạy, lúc nhìn lên ngờ ngợ bộ xương khô kia đang dịch chuyển từ từ, mà chẳng có tiếng động nào phát ra.

Tất nhiên với khoảng cách không dưới mươi trượng, lại thêm ánh sáng lờ mờ trong bí động. Lão quái Hắc Lâu giáo chủ và Nhĩ Lan không thể thấy được hành động của Hoàng Thế Lãm.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ lại cất tiếng ôn tồn hối thúc chàng:

- Tiểu tử chỉ lấy chiếc chìa khóa đó thôi sao lâu quá vậy.

Thế Lãm đáp lời:

- Vãn bối lấy ngay đây mà.

Chàng tháo chiếc chìa khóa đeo trên cổ bộ xương khô đó, đưa lên cao:

- Tiền bối có thấy chiếc chìa khóa trên tay vãn bối không?

- Ngươi vận hỏa công lên, lão phu sẽ thấy.

Thế Lãm liền vận chuyển hỏa khí tạo thành hai đốm sáng đỏ. Chiếc chìa khóa trên tay chàng phát sáng quang óng ánh bởi hỏa khí phản chiếu.

Lão quái gật đầu, bật cười sảng khoái:

- Đúng là nó rồi... Đúng là nói rồi...

Lão vừa dứt lời, cặp bản thủ xoay tròn như trôn ốc, liền lập tức hấp lực phát tác ra cuộn về phía Thế Lãm rút lấy chàng.

Lão vừa phát hấp lực vừa nói:

- Tiểu tử, ngươi hãy buông chiếc chìa khóa đó ra.

Thế Lãm nghe lời lão quái liền buông chiếc chìa khóa, lập tức nó liền bị đạo hấp lực kéo phăng về phía bên kia Hắc lâu đài.

Chộp chiếc chìa khóa mở kim thừng, lão quái ngửa mặt cười khăng khắc. Giọng cười của lão bây giờ nghe chẳng còn chút gì gọi là bậc trưởng thượng tiền nhân, mà ngỡ như đó là tiếng của yêu quái trong cảnh Địa ngục tối tăm.

Nhĩ Lan giật mình.

Nàng cảm nhận lão quái này đã có thâm ý gì đó, sắp sửa giở thủ đoạn sau khi đã lấy được chìa khóa mở kim thừng.

Nhĩ Lan chưa kịp cất tiếng cảnh tỉnh Thế Lãm thì Hắc Lâu giáo chủ cắt ngang tràng tiếu ngạo thị oai, nói với Thế Lãm:

- Tiểu tử, ngươi đã học võ công của lão phu, giờ thì đền đáp lại cho lão phu bằng sự tự do. Lão phu và ngươi chẳng còn gì để gọi là ân nghĩa nữa. Lão kiếu từ ngươi.

Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa mở khóa kim thừng, vươn vai cất tràng cười nghe thật là chói tai.

Thế Lãm thét lớn:

- Lão tiền bối bỏ vãn bối lại đây mà ra đi một mình à?

Lão nhún vai:

- Lão không đi một mình đâu, mà mang theo phu nhân của tiểu tử cùng đi.

Thế Lãm cau mày trong lúc Hắc Lâu giáo chủ hóm hỉnh nói tiếp:

- Lão không đưa ngươi ra ngoài bởi lẽ ra rồi ngươi cũng khó mà thoát khỏi cái chết. Ta đã dụng thủ pháp đoạn cốt ngươi rồi, nên chỉ trong thời khắc một con trăng tự dưng xương cốt sẽ rời ra thành từng đoạn. Tiểu tử ơi, đừng trách lão phu nhé. Ha... ha... ha...

Hắc Lâu giáo chủ mặc dù không di chuyển trên cước pháp, nhưng vẫn nhanh không thể tả, lão vừa dứt lời thì Thế Lãm đã trổ thuật pháp biến hình di thân nhanh như cắt khống chế Nhĩ Lan.

Thế Lãm nghiến răng:

- Lão quái, ngươi đừng hòng rời khỏi đây.

- Đâu ai cản được lão phu nào?

Thế Lãm toan trổ khinh công băng trở lại Hắc lâu đài để quyết đấu một trận sống mái với lão quái Hắc Lâu giáo chủ, nhưng vừa động thân thì cả tòa bí động chuyển động ầm ầm như bị cơn chấn động ngay bên dưới Thế Lãm chao đảo, không làm sao có thể trụ thân chứ đừng nói đến việc trổ khinh thuật băng ngược trở lại Hắc lâu đài.

Ầm...

Tòa Hắc lâu đài đổ xuống địa huyệt, càng gây ra những chấn động dữ dội hơn.

Thế Lãm hét lớn:

- Nhĩ Lan...

Ánh sáng lờ mờ sụp tắt chứng tỏ tòa Hắc lâu đài đã sụp hẳn xuống với chấn động khi nãy. Thế Lãm như đứng trên những lượn sóng thần nhấp nhô, chàng đoán chắc mình khó lòng mà thoát khỏi một cái chết chôn thây không thấy mặt trời.

Ầm...

Một tảng đá khổng lồ từ trên thần bí động súp xuống, nện vào mỏ chim nhạn.

Rắc...

Tảng đá bị chẻ đôi làm hai rớt xuống địa tuyệt.

Thế Lãm thất kinh bởi những cơn chấn động không ngừng vừa lúc đó, một tia nắng sáng vàng từ dưới thềm đá phát lên rọi luôn vào nhãn lực của Thế Lãm.

Ánh nắng càng lúc càng lan rộng ra, khi nó dừng lại thì Thế Lãm mới biết chỗ ánh sáng phát quang là một cánh cửa tò vò vừa đủ một người chui vào. Không một chút chậm trễ, chàng phi thân

vào trong ô cửa đó bất kể bên trong là gì.

Chàng nghĩ thầm:

- “Trong Nhạn môn có lẽ an toàn hơn. Có chết mình cũng được một nấm mồ…”

Chương 20:

Nhĩ Lan chưa kịp phản ứng đã bị lão quái Hắc Lâu giáo chủ phóng khí điểm chỉ vào ba trọng huyệt, rồi như con mèo vồ chú chuột nhắt, nhấc bổng nàng vác lên vai.

N

Lão hú vang một tiếng, nện chưởng xuống mặt đá, thân ảnh bắn vụt lên cao như chiếc pháo thăng thiên, lướt qua ô cửa tò vò phía trên Hắc lâu đài.

Mặc dù hai chân đã bị tàn phế nhưng xem chừng khinh công của lão quái vẫn cao thâm không một ai trong giang hồ có thể sánh bằng. Gió thổi mát lạnh, cùng với những âm thanh ầm ầm như núi lỡ, khiến nàng không khỏi thất sắc, hồn phi phách lạc. Tiếng gió ù ù rít bên mang tai, và khi lão quái đặt nàng xuống, Nhĩ Lan mới biết mình đã được đưa ra ngoài bãi biển.

Nàng ngoảnh mặt quay lại, từng bụm khói đen đang bốc lên phía xa, chứng tỏ Hắc lâu đài và Nhạn động đã chìm trong biển lửa nham thạch.

Nhĩ Lan nghiến răng, gằn giọng nói:

- Lão quỷ đã bội tín để Thế Lãm lại Hắc lâu đài.

Lão quái ngửa mặt cười khằng khặc, rồi nói:

- Chứ mỹ nữ bắt lão phu mang theo gã tiểu tử đó để làm gì. Có mang gã đi, gã cũng không thể sống được.

- Lão đã làm gì Thế Lãm?

- Lão phu đã đoạn cốt gã rồi.

Nhĩ Lan cau mày, rít lên the thé:

- Tại sao lão quỷ lại làm như vậy!

Lão quái ngồi bệt xuống bên nàng:

- Chà, chẳng lẽ một mỹ nhân mà tới hai nam nhân sao?

Nhĩ Lan há hốc miệng:

- Lão nói như vậy là có ý gì?

Lão quái toét miệng cười:

- Nàng hiểu ý của ta.

Lão vừa nói vừa đặt tay lên bờ vai Nhĩ Lan.

Nàng đánh mặt nạt ngang:

- Lão quỷ bỏ tay xuống ngay.

Lão tròn mắt ngạc nhiên:

- Tiểu tử đã chết rồi, nàng còn ngại ngùng gì nữa. Ha... Ha... Ha... Lão phu đã được tự do, rồi đây giang hồ Trung Nguyên sẽ thuộc về lão phu.

- Lão bỏ tay xuống khỏi cơ thể ta.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ nhún vai:

- Ậy, xem chừng nàng không thông minh như gã tiểu tử kia.

- Đúng như vậy đó. Trong Hắc lâu đài, lão đã từng dụng khí công đánh ta, cớ sao ta lại thân tình với lão chứ.

- Ha... ha... ha... lão phu chỉ giả vờ đấy thôi. Lão phu không nỡ đánh một mỹ nữ như nàng đâu.

- Một cái tát còn in trên má ta đây nè.

- Lão phu xin lỗi, lão phu phải làm vậy để tiểu tử không đọc được ý niệm trong đầu ta.

- Lão quỷ, nếu lão muốn ta thân tình, hãy quay trở lại cứu Thế Lãm.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ trợn mắt lắc đầu:

- Ậy, làm sao cứu được tiểu tử đó chứ? Muộn quá rồi, muộn quá rồi. Bây giờ tiểu tử chắc đã biến thành nham thạch chôn thây trong bí động Nhạn môn.

Nhĩ Lan nghiến răng:

- Ta căm thù lão.

- Rồi mỹ nữ sẽ quen thôi mà.

Lão quái chống hai tay xuống cát, lắc vai đã băng đến bên một mỏm đá.

Nhĩ Lan bật cười khanh khách.

Nghe tiếng cười lão quay trở lại:

- Sao mỹ nữ cười?

- Ta không cười sao được. Dù cho ta và lão có thoát ra khỏi bí động Nhạn môn nhưng cuối cùng cũng mắc kẹt trên bãi cát này. Chúng ta rồi cũng chết dần chết mòn mà thôi, xét ra thà chết như Thế Lãm còn tốt hơn là chờ cái chết đến từng khắc, nghĩ vậy nên ta mới cười.

Nàng nhìn lão quái:

- Kẻ bội tín như lão trời không tha đâu.

Hắc Lâu giáo chủ sa sầm mặt xuống:

- Hừ, nàng tưởng lão phu chịu phơi thây trên bãi cát này à? Lão phu đã chịu đựng hai mươi năm trong bí động Nhạn môn, giờ được tự do không lẽ đành chịu chết ở đây sao?

Lão vừa nói vừa quan sát tứ phía, rồi dừng nhãn lực chiếu vào một tảng đá to. Lão nhìn tảng đá đó chằm chằm một lúc lâu mới lên tiếng nói:

- Lão phu sẽ đục thuyền để vào đông thổ.

Nhĩ Lan cau mày:

- Trên bãi cát này không có cây lấy gì đục thuyền băng đại dương.

Lão quái quay lại nhìn nàng:

- Lão phu lấy đá làm thuyền không được sao?

Nhĩ Lan trợn mắt:

- Lão điên rồi chăng. Lấy đá chế tạo thành thuyền, e lão chỉ được việc làm mồi cho thủy ngư mà thôi.

- Rồi nàng sẽ thấy. Với lão phu, việc gì cũng có thể làm được.

- Nhưng việc trước hết, lão nên giải huyệt cho ta.

- Được, ta sẵn sàng chiều theo ý của nàng.

Lão vừa nói vừa phóng khí điểm chỉ vào ba trọng huyệt của Nhĩ Lan. Khi lão thâu hồi chân ngươn, Nhĩ Lan rùng mình đứng phắt dậy.

Nàng nhìn lão quái:

- Lão tặc đỡ chiêu.

Nhĩ Lan vận chuyển nguyên âm đánh ra một lúc hai đạo kình di sơn hải đảo, chia làm hai hướng thượng và hạ công trực diện vào Hắc Lâu giáo chủ.

Bốp...

Hổ khẩu của nàng tê buốt mà lão quái Hắc Lâu giáo chủ chẳng có chút biểu hiện gì.

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ chu hai cánh môi lắc đầu nhìn Nhĩ Lan, buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Rượu mời mỹ nữ chê, chắc đòi uống rượu phạt.

Âm tự còn đọng trên môi lão, Nhĩ Lan đã phóng tiếp chỉ công âm kình thọc vào yết hầu lão quái.

Bộp...

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ trừng mắt để mặc cho nàng công kích lão.

Nhĩ Lan vừa thâu hồi chỉ ngọc thì lão mới phản công.

Trảo công của lão quái thộp thẳng vào vùng ngực của Nhĩ Lan không một chút kiêng dè.

Đâu thể để cho lão quái bức nhục mình, Nhĩ Lan trổ bộ pháp Du Môn lướt về sau. Mặc dù nàng đã nhanh nhưng vẫn không giữ được miếng lụa còn lại chỉ vừa đủ che một phần nhỏ trên cơ thể.

Xoạt...

Nhĩ Lan điểm mũi giầy lướt băng về phía trước. Nàng vừa trổ khinh thuật Du Môn đại pháp vừa nói:

- Lão đừng hòng bức nhục được ta.

Với ý niệm không để cho lão quái cưỡng nhục, Nhĩ Lan dụng luôn Du Hành bộ pháp để thoát đi.

Lão quái cất tiếng nghe thật là nham nhở:

- Mỹ nữ chạy đi đâu chứ?

Nàng vừa thoát được hai trượng thì bị một luồng xoáy khí rút lại. Biết lão tặc đã giở tuyệt công hấp lực rút mình lại, Nhĩ Lan trụ tấn toàn bộ chân âm cưỡng lại.

Mặc dù nàng đã dụng hết công lực vốn dĩ đã đạt đến cõi thượng thừa, nhưng so với hấp lực của lão tặc chẳng khác nào muối bỏ biển, nên nhanh chóng bị xoáy khí hấp công rút về phía lão. Hai chân Nhĩ Lan kẽ hai đường rãnh sâu trên bãi cát.

Lão quái chộp tiểu yêu nàng nhấc bổng lên, phát ra tràng cười hăng hắc:

- Ha... Ha... Ha...

Nhĩ Lan thét lớn:

- Lão tặc buông ta ra.

Vẫn nhấc bổng Nhĩ Lan, lão gằn giọng nói:

- Buông nàng ra, rồi nàng lại bỏ lão phu à?

- Lão đừng hy vọng ta có thâm tình với lão.

Lão quái nghiêm giọng nghe thật là khắt khe:

- Nàng muốn ngọc vỡ bình tan à?

Nhĩ Lan rùng mình khi nghe chất giọng của Hắc Lâu giáo chủ.

Hắc Lâu giáo chủ nói tiếp:

- Bổn Giáo chủ chưa bao giờ bị ai coi thường, ý của ta là ý của trời. Nay bổn Giáo chủ vừa được tự do, nàng đã cãi lệnh bổn Giáo chủ, vậy nàng muốn ta xé xác nàng ra chăng.

- Phu tướng của ta vừa bị lão dụng mưu sâu kế độc bức tử trong bí động Nhạn môn, giờ lão muốn thân tình với ta, thử hỏi nếu lão là ta thì sẽ như thế nào?

Hắc Lâu giáo chủ đặt Nhĩ Lan xuống đối mặt với lão:

- Lão phu sẽ đền bù lại cho nàng.

Nhĩ Lan gục mặt:

- Ta không muốn chết và cũng không muốn khiến cho vong linh của phu tướng ngậm ngùi. Ngươi

phải hiểu cho ta.

Hắc Lâu giáo chủ ngước mắt nhìn lên. Đôi mày rậm xì của lão như hai chiếc chổi xể che cả hai con ngươi nên thoáng nhìn trông ngỡ như hai hốc mắt hắc lâu.

Lão tằng hắng nói:

- Nghe nàng nói lão phu càng mến mộ nàng hơn.

Hắc Lâu giáo chủ bất ngờ đổi giọng:

- Có người đang đến.

Nhĩ Lan nhìn quanh, chẳng phát hiện ra ai cả, nên thầm nghĩ:

- “Chung quanh đây làm gì có bóng người, mình có thấy bóng người nào đâu. Nhưng nếu lão quái phát hiện có người đang đến thì nhất định phải có người đang đến”.

Nhĩ Lan liên tưởng đến Thế Lãm. Cùng với ý nghĩ thầm kín đó, vẻ mặt nàng trở nên rạng rỡ vô cùng.

Nhĩ Lan liền hỏi:

- Lão có chắc không?

Nhĩ Lan cười khẩy nói tiếp:

- Làm gì có người xuất hiện nơi đây. Chẳng lẽ...

Lão quái Hắc Lâu giáo chủ nhìn Nhĩ Lan:

- Nàng đang nghĩ đến Thế Lãm chăng?

- Chỉ có Thế Lãm mới xuất hiện nơi đây thôi.

Hắc Lâu giáo chủ lắc đầu:

- Không phải Hoàng Thế Lãm đâu, mà người của lão phu đó.

Nhĩ Lan không tin lời nói của lão quái. Nàng lắc đầu nguầy nguậy:

- Ta không tin. Lão đã ở trong bí động hai mươi năm, thế mà vẫn còn thuộc nhân bên ngoài sao?

Hắc Lâu giáo chủ bật cười hăng hắc:

- Điều lão phu nói ra không bao giờ sai. Chỉ có người của Hắc Lâu giáo mới có phương tiện đi mây về gió.

Hắc Lâu giáo chủ vừa dứt lời thì Nhĩ Lan đã nhận ra xa trên không trung có bốn cánh diều đang lướt gió hướng về phía nàng.

- Diều...

- Đúng như vậy, những cánh diều kia là tuyệt nghệ chế tác của Không Không sư huynh.

Hắc Lâu giáo chủ nghểnh mặt nhìn lên hướng bốn cánh diều đang là đà bay về phía bờ cát.

Tứ linh chủ của Linh Sơn cổ tự lái diều từ từ hạ xuống bãi cát. Bốn người nhận ra Nhĩ Lan nhưng không thấy Thế Lãm nên Linh chủ Thiên giả cất tiếng hỏi luôn:

- Lan Hoa cung chủ, Truy Hình Tướng đang ở đâu?

Linh chủ Thiên giả vừa hỏi vừa dời ánh mắt sang Hắc Lâu giáo chủ:

- Lão già này là ai?

Linh chủ Thiên giả vừa dứt lời bằng chất giọng kẻ bề trên thì đã bị luôn một cái tát bằng khí lực đánh ngã ra sau.

Hắc Lâu giáo chủ gằn giọng:

- Hậu sinh hỗn láo.

Linh chủ Địa giả và Linh chủ Nhân giả cùng Quỷ giả giật thót ruột, nhưng cũng kịp dàn thành hàng ngang che chắn trước mặt Linh chủ Thiên giả.

Hắc Lâu giáo chủ nhìn trừng trừng Tứ linh giả, buông một câu thật khắt khe, nghe mà gai ốc nổi khắp người.

- Hậu sinh chưa chịu quỳ xuống ra mắt bổn tổ sư à?

Linh chủ Địa giả đã chứng kiến lão quái trổ thần khí phát tác thành chưởng công đánh bật Linh chủ Thiên giả nên chẳng còn giữ ý xem thường nữa.

Linh chủ Địa giả tằng hắng, ôn nhu hỏi:

- Cung thỉnh tiền bối cho biết ngoại danh.

Hắc Lâu giáo chủ gật gù:

- Ít nhất các ngươi cũng biết kính sư một chút chứ.

Hắc Lâu giáo chủ đưa đôi bản thủ đến trước, vận khí chuyển công. Một quầng hắc quang nhanh chóng khỏa lấp song thủ của lão. Nhìn hai quầng hắc quang ẩn hiện trên tay lão quaá trông ngờ ngợ như đôi hắc lâu, lấp lửng trên không trung.

Cả bốn lão Linh chủ sửng sốt cùng thốt ra lời:

- Hắc Lâu chưởng.

Cả bốn vị Linh chủ Linh Sơn cổ tự đồng loạt quỳ mọp xuống cát:

- Chúng vãn bối không biết sư tổ hoành khai dương thế nên mạo phạm, xin sư tổ thứ tội...

thứ tội...

Hắc Lâu giáo chủ nạt ngang:

- Đứng lên đi.

Cả bốn đồng loạt đứng lên.

Nhĩ Lan thấy bốn vị Linh chủ râu tóc bạc phơ mà còn phải quỳ mọp trước lão quái Hắc Lâu giáo chủ, chứng tỏ lão ta đã thuộc hàng nhứt phẩm trong Hắc Lâu giáo.

Nhĩ Lan nhìn ra khơi.

Nàng nhận ra năm sáu cánh buồm lớn đang tiến về phía bãi cát.

Linh chủ Thiên giả ôm quyền kính cẩn nói:

- Kính bẩm Đại lão tổ, Chưởng giáo đang cho thuyền đến rước người.

Hắc Lâu giáo chủ gật đầu, quay mặt nhìn ra biển.

Một cánh buồm tách ra khỏi đoàn thuyền phi thân xuống những chiếc thuyền nan đang băng vào bờ. Thuyền nan vừa cặp bến, Tứ linh chủ đã xếp thành hai hàng, ôm quyền trịnh trọng cất tiếng tung hô:

- Chưởng giáo nghinh thân, thuộc hạ chờ lịnh.

Vương Mãng cùng với Tổng tài Thái Minh Công, Hằng Ni, Kha Chấn Bình và hai nàng cung nữ là Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc băng lên bãi cát.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh sửng sốt khi nhận ra Nhĩ Lan.

Gã hừ một tiếng.

Nhận ra ánh mắt tràn ngập sát khí của Minh Chỉnh, vô hình trung Nhĩ Lan đứng nép vào Hắc Lâu giáo chủ.

Tổng tài Thái Minh Công bước đến đối mặt với Nhĩ Lan:

- Ta tưởng nàng đã chết trong thung lũng Nhạn môn rồi chứ?

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Bây giờ thì ta cũng đâu thể sống được.

Minh Chỉnh dời mắt qua Hắc Lâu giáo chủ:

- Thế Lãm ra nông nổi này à?

Linh chủ Thiên giả tiến đến đứng ngay bên cạnh Minh Chỉnh:

- Thái Minh Công, vị này là đại lão tổ.

Minh Chỉnh cau mày:

- Đại lão tổ nào?

Hắc Lâu giáo chủ sa sầm mặt xuống trông thật là bất nhẫn:

- Ngươi thấy kẻ trưởng thượng không chịu quỳ xuống còn hỏi cái gì chứ?

Minh Chỉnh nhìn sững lão Hắc Lâu giáo chủ:

- Lão là ai chứ?

- Ngươi là Chưởng giáo Hắc Lâu, lão phu hỏi ngươi tín vật Tiểu hắc lâu của bổn giáo ngươi có mang theo bên mình không?

Hắc Lâu giáo chủ vừa nói vừa khoanh tay thản nhiên nhìn Minh Chỉnh.

Nghe lão quái nhắc đến tín vật Tiểu hắc lâu, Minh Chỉnh giật mình. Y ngạc nhiên hỏi:

- Lão biết tín vật Tiểu hắc lâu?

- Nếu ngươi không có tín vật Tiểu hắc lâu, lão phu bắt buộc phải tước bỏ danh vị Chưởng giáo Hắc Lâu của ngươi.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh sững sờ hơn. Lần đầu tiên y nghe một lão già tàn phế đòi tước bỏ danh vị mà bấy lâu nay chưa một ai trong giang hồ biết được.

Minh Chỉnh liền hỏi:

- Tại sao lão tiền bối biết Tổng quản có tín vật Tiểu hắc lâu của Hắc Lâu giáo?

Hắc Lâu giáo chủ thở dài một tiếng:

- Lão phu biết chắc ngươi đến Đông đảo này theo di chỉ của lão phu.

Minh Chỉnh tròn mắt:

- Té ra...

Minh Chỉnh vội vàng quỳ mọp xuống:

- Thúc thúc, Minh Chỉnh có mắt như mù, không nhận ra thúc thúc, mong thúc thúc miễn tội.

Hắc Lâu giáo chủ mỉm cười:

- Lão phu không ép tội ngươi đâu, nhưng rồi lão thấy trong đáy mắt của ngươi có chứa sự thù hằn với Nhĩ Lan. Kể từ nay ngươi không được giữ hận thù đó nữa nhé. Còn gã tiểu tử mà ngươi gọi là Truy Hình Tướng Án Sát đường gì đó đã bị ta chôn trong bí động Nhạn môn rồi.

Hắc Lâu giáo chủ nhìn sang Vương Mãng và Hằng Ni:

- Hai người này là ai? Họ thuộc giáo phái nào?

Vương Mãng ôm quyền xá một lạy:

- Tại hạ là Vương Mãng, hoàng thất đương triều. Từ lâu đã nghe Tổng tài Thái Minh Công nhắc đến lão tiền bối, hôm nay mới được ngộ diện, trong lòng hoan hỷ vô cùng.

Hắc Lâu giáo chủ đáp lại Vương Mãng một xá:

- Lão là người ngoài giang hồ, không dám nhận đại lễ của Vương gia.

Lão quay lại Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh:

- Hắc Lâu giáo đã phát dương quang đại rồi chứ?

Minh Chỉnh bặm môi nhưng chưa kịp trả lời thì Vương Mãng đã đáp thay hắn:

- Lão tiền bối yên tâm. Đại tổng quản đã chuẩn bị tất cả rồi, và thể theo ý trời, lão tiền bối lại quay trở về với giang san xã tắc, thì chẳng bao lâu Hắc Lâu giáo sẽ là sao bắc đẩu võ lâm.

Vương Mãng nhìn Minh Chỉnh:

- Đại tổng quản có cùng ý nghĩ với bổn vương không?

Minh Chỉnh gật đầu:

- Thúc thúc, khi nào Vương gia đăng quang Hoàng đế thì Hắc Lâu giáo sẽ là sao bắc đẩu trong giang hồ. Theo ý Vương gia, Hắc Lâu giáo sẽ chính thức phát dương quang đại với danh vị Thiên giáo. Trên có Vương gia, dưới có Thiên giáo.

Hắc Lâu giáo chủ gật gù:

- Tốt lắm, hai mươi năm lão phu chịu đắng nuốt cay nơi động Nhạn môn cũng không tiếc công mình. Lão phu mãn nguyện lắm rồi.

Minh Chỉnh lí nhí nói:

- Thúc thúc, tiểu điệt làm được đại sự âu cũng nhờ Vương gia giúp sức mà thôi. Nếu không có Vương gia, tiểu điệt chắc chắn phải cúi đầu để thúc thúc xử tội.

Vương Mãng khoát tay:

- Ậy, Đại tổng quản đừng nói thế, bổn Vương gia có Đại tổng quản mới nghĩ đến nghiệp tiên đế.

Hắc Lâu giáo chủ bật ra tràng cười sảng khoái rồi nói:

- Tất cả đều là ý trời mà thôi.

Lão quay sang Vương Mãng:

- Vương gia, lão phu và Minh Chỉnh sẽ vì nghiệp đế của Vương gia mà cúc cung tận tụy với người.

- Tại hạ vô cùng cảm kích. Đa tạ đại trưởng lão. Nếu như tại hạ toàn vẹn ước nguyện đế nghiệp, giang hồ võ lâm chỉ duy nhất một giáo phái của đại trưởng lão. Bổn Vương truy sát Hoàng Thế Lãm may mắn lại được gặp đại trưởng lão. Đúng là ý trời... Ha... Ha... Ha...

Chương 21:

Trở lại Hoàng Thế Lãm.

T

Khi chàng chui vào trong chiếc đầu nhạn mới biết chắc mình vừa thoát khỏi đại họa. Mặc dù bên ngoài đang có cơn chấn động dữ dội, nhưng bên trong lại tĩnh lặng như tờ.

Hai viên ngọc Dạ minh châu đính trên vách phát sáng tạo thành một không gian huyền diệu.

Mặc dù đã được bình yên rồi, nhưng tâm trí Thế Lãm vẫn không ngừng xáo trộn, chàng luôn tự hỏi thầm tại sao lão Hắc Lâu giáo chủ lại đoán chắc mình sắp chết. Cùng với ý niệm đó, Thế Lãm cảm nhận xương cốt mình bứt rứt vô cùng. Chàng ngồi kiết đà ngay trên mặt đá, vận công điều tức đến lúc đó mới phát hiện sự rã rời ở các khớp xương.

Chàng lẩm nhẩm nói:

- Chết rồi, mình vô tình bị lão Hắc Lâu giáo chủ đoạn cốt.

Thế Lãm bặm môi, tự gõ vào đầu mình:

- Ái chà, mình đã từng nhận là nam nhân thông minh nhất trong thiên hạ, thế mà lại bị lão quái hại dễ dàng như vậy được.

Thở dài một tiếng, Thế Lãm nhìn quanh bên trong tòa Nhạn lâu này trống hoác, chỉ mỗi hai viên Dạ minh châu và một ngọn bạch lạp thì nó chẳng khác nào gian thạch lao kín như bưng, không một lối ra.

Chàng nhìn lên lỗ tò vò chàng vừa chui vào, bây giờ đã bị đá phủ kín rồi. Chắc chắn chàng không thể nào thoát ra bằng con đường đó được. Nghĩ như vậy Thế Lãm càng não nề hơn.

Chàng lắc đầu than thầm:

- Mình không chết bởi đá đè, cũng tán mạng trong gian Thạch lao này. Thà bị đá đè chết còn hơn ngồi đây chờ cái chết đến từ từ.

Suy nghĩ mãi vẫn không tìm được lối ra, Thế Lãm đâm ra chán nản vô ngần. Chàng nhìn lên cây

bạch lạp nghĩ thầm:

- “Đằng nào cũng chết, thôi thì chuẩn bị trước chỗ yên nghỉ, để vong linh còn có nơi nương tựa”.

Nghĩ như vậy, Thế Lãm liền tiến thẳng đến bên ngọn bạch lạp.

- Dùng ngọn bạch lạp này để đưa tiễn vong linh mình xuống âm ty.

Chàng thò tay gỡ cây bạch lạp. Đến lúc này Thế Lãm mới phát hiện, cây bạch lạp không phải là cây bạch lạp bình thường, mà đó là một ngọn đèn bằng kim loại được chế tác, hình thức bên ngoài chẳng khác gì những cây sáp thật.

Chàng trố mắt quan sát cây đèn đó, thấy hàng chữ thảo khắc thật tinh xảo như rồng bay phụng múa:

- Pháp tướng nhiếp chính Hiền Công chi mộ.

Dưới chân đèn còn hàng chữ nửa mờ nửa tỏ, bắt buộc Thế Lãm phải dí mặt sát vào mới đọc được.

- Vô Ảnh đăng.

Thế Lãm sững sờ:

- Sao cây đèn lại có tên Vô Ảnh đăng.

Thuận tay Thế Lãm gỡ cây đèn, nhưng không làm sao có thể nhấc cây đèn lên được.

Chàng cau mày, tỏ ra thắc mắc vô cùng, nghĩ thầm ngọn Vô Ảnh đăng nhỏ bé này mà mình không gỡ nổi, chẳng lẽ thuật đoạn cốt của lão quái kia linh nghiệm nhanh như vậy sao, giờ thì mình đã trở thành vô dụng rồi chăng?

Chàng lắc đầu không tin vào ý niệm đó.

Thế Lãm chú ý quan sát ngọn đèn. Vô tình chàng xoay ngọn đèn.

Cả tòa nhạn lâu chuyển động xoay theo ngọn đèn đó. Thế Lãm giật mình buông ngọn đèn ra. Chàng nhìn ngọn đèn chằm chằm, ngọn đèn này có thể xoay chuyển cả tòa Nhạn môn, thật là không thể tưởng tượng được.

Thế Lãm nhìn sững ngọn đèn mà nghĩ phải có điều gì đó xảy ra với ngọn đèn này chứ.

Đằng nào mình cũng chết, thử xem điều bí mật đó là gì.

Thế Lãm quyết định xong liền xoay ngọn đèn đúng một vòng. Và tòa Nhạn lâu cũng xoay đúng một vòng, hai viên dạ minh châu bị biến mất, đồng thời tim đèn bật sáng.

Hiện tượng kỳ lạ khiến Thế Lãm càng thích thú tò mò hơn.

Bây giờ thì chàng mới hiểu, thì ra tim đèn là một viên ngọc bích, trong bóng tối dầy đặc, ánh sáng của nó mới phát ra. Hoàng Thế Lãm đang nhìn cây đèn huyền diệu đó thì da thịt bỗng lạnh bởi một luồng gió mát thổi táp vào lưng chàng.

Thế Lãm quay ngoắt lại.

Chàng mở tròn hai con ngươi bởi nhận ra một cửa hang xuất hiện từ lúc nào không biết.

Chàng lần bước đến bên cửa hang đó mà thầm đoán:

- Có lẽ trong hang động này là chốn viên tịch của Pháp tướng nhiếp chính Hiền Công.

Dù Thế Lãm có vận nhãn lực cố nhìn vẫn không làm sao có thể nhìn thấu qua bóng tối trong hang.

Chàng quay trở lại, lưỡng lự một lúc mới gỡ cây đèn. Lạ lùng vô cùng, lần này chàng lấy ngọn đèn chẳng một chút khó khăn.

Nhờ ánh sáng từ Vô Ảnh đăng, Thế Lãm mới có thể thấy được cảnh vật bên trong hang động đó. Ngay giữa gian thạch thất là chiếc bồ đoàn bằng vàng ròng, với khối vàng này thì bất cứ một đại phú nào cũng không thể sánh bằng.

Ngoài bồ đoàn bằng vàng, bên tả là một cây vạn niên sâm, đặt trên một chiếc đĩa ngọc bên hữu là bộ Kim tỵ giáp treo trên giá.

Chàng thả bước lại thấy một bức da dê đặt sẵn ngay giữa bồ đoàn. Thế Lãm không một chút chần chừ, lấy bức da dê mở ra xem.

“Pháp tướng nhiếp chính di bút.

Bổn tướng có công tạo dựng ra nghiệp đế, nhưng xem thời vận qua âm dương ngũ hành, biết được vận mệnh của họ Lưu sẽ hết, khi ngũ hành chuyển hóa. Nghĩ đến công đức của tiên đế, bổn pháp tướng không nỡ để họ Lưu tuyệt dòng, mặc dù không thể đảo ngược được ngũ hành âm dương vì đời người như bóng câu qua cửa sổ, ý nhân không kháng được mệnh trời. Bổn pháp tướng đã dụng hết tâm cơ tạo ra lăng tẩm này để di truyền các sở học võ công cũng như thuật tướng và kiến văn cho mọi người hữu duyên đặng vì chữ trung mà cứu lấy con cháu họ Lưu.

Pháp tướng nhiếp chính di bút.”

Thế Lãm lật qua mặt sau tấm da dê, phía sau chỉ vẽ ngọn Vô Ảnh đăng sắc nét như thật chứ không có di ngôn gì để lại.

Chàng thở dài một tiếng:

- Mình cũng chẳng tìm được lối thoát ra. Giờ thì có học võ công của pháp tướng nhiếp chính cũng chết chôn thây trong lăng tẩm này mà thôi. Pháp tướng nhiếp chính có thể dự đoán được vận mạng tiên đế, nhưng sao không đoán được cái ngày cả tòa lăng tẩm bị chôn vùi trong bí động Nhạn môn.

Chàng chán nản ngồi bệt xuống thềm đá lạnh ngắt, bâng quơ nhìn lên vách đá, những bức hình vẽ vô cùng sinh động đập vào hai con ngươi của Thế Lãm.

- Chắc đây là những bí truyền võ công của Pháp tướng nhiếp chính.

Bức hình đầu tiên Thế Lãm cảm nhận đó là cách vận động điều tức để phát triển "Thiên Cầu Vũ Nộ", bức hình thứ hai chính là Kim ảnh thủ. Lần lượt là những bức hình có những tư thế vô cùng kỳ dị mà từ trước đến nay chẳng có môn võ công nào mà chàng đã được nhìn thấy trong giang hồ.

Thế Lãm càng nhìn càng bị cuốn vào những bức hình sinh động đó. Không biết từ những bức hình kia có sức cuốn hút như thế nào mà dần hồi Thế Lãm theo sự vô thức mà nhập tâm luyện tập.

Lúc thì chàng chổng ngược hai chân, khi thì co lại, cứ mỗi lần chuyển thế để vận hóa khí lưu thì xương cốt của Thế Lãm lại phát ra những tiếng căng cắc, đau buốt đến tận óc.

Đan điền sôi sùng sục, mồ hôi tuôn đẫm toàn thân.

Chính cái đau buốt đó khiến chàng sực nghĩ đến lão quái, Vương Mãng và Hằng Ni, khí uất bốc cao, cùng với ý niệm, ít ra mình cũng phải đòi lại những gì mà người ta đã ban tặng cho mình.

Thuận tay Thế Lãm với luôn củ Vạn niên sâm. Vừa với củ sâm đưa lên mũi, chàng đã cảm nhận cái đói cồn cào không sao cưỡng lại ý muốn phải ăn củ sâm này.

Nghĩ là làm, Thế Lãm cho luôn củ sâm vào miệng nhai ngon lành. Ăn xong củ sâm, chàng cảm nhận cơ thể mình mát dịu với thần thái sáng suốt vô ngần.

Thế Lãm buột miệng nói:

- Kỳ tuyệt... kỳ tuyệt...

Chàng nằm duỗi dài ra sàn đá, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ thật sâu. Đến lúc bừng tỉnh lại, Thế Lãm nhận thấy cơ thể đã đổi khác hoàn toàn.

Chàng bất giác hứng khởi, nhìn trở lại vách đá, và nhanh chóng thẩm thấu những hình vẽ mà mới đây không làm sao hội thẩm được.

Thế Lãm liền theo những bức vẽ ấy luyện tập, bây giờ thì những cái đau xé óc từ các khớp xương

như biến đâu mất, mà thay vào đó là sự lưu chuyển khí lực thông suốt đến độ toàn thân chàng đã trở nên hư vô.

Thế Lãm bị những hình vẽ cuốn hút, luyện tập không còn nghĩ đến thời gian lẫn không gian. Chàng say mê đến độ như nhập hẳn vào những võ công bí truyền mà Pháp tướng nhiếp chính đã để lại.

Và một điều vô cùng huyền diệu, suốt thời gian chàng luyện công cũng chẳng hề thấy đói. Hình như củ Vạn niên sâm đã khiến cho cơ thể chàng không còn lệ thuộc vào sự đói khát vốn rất bình thường đối với con người.

Cho đến một hôm, Thế Lãm giật mình khi tay chạm vào cằm. Râu chàng đã dài ra từ lúc nào không biết.

- Mình đã già rồi sao?

Cùng với ý nghĩ ấy, Thế Lãm bất giác bặm môi vận “Thiên Cầu Vũ Nộ”. Quả cầu tụ khí giờ đây không còn sắc huyết quang mà thay vào đó là quả cầu khí phát sáng xanh lè ngỡ như con mèo khổng lồ.

Đồng thời toàn thân chàng như bị phủ một lớp sương trắng chỉ thấy bóng mà không thấy hình.

- Mình đã tụ thành võ công của Pháp tướng nhiếp chính Hiền Công rồi. Thế Lãm ơi, mi phải thoát ra khỏi chốn lăng tẩm này thôi. Nếu ngươi không ra được thì phụ lòng người.

Thế Lãm cầm Vô Ảnh đăng bước ra phòng ngoài.

Chàng ngồi thất thần nhìn ngọn Vô Ảnh đăng:

- Mình làm cách gì để ra khỏi đây bây giờ? Thế Lãm mi phải sống mà rời Lăng tẩm, đó là di lịnh mà Pháp tướng nhiếp chính gởi gắm vào ngươi.

Thế Lãm ngồi thừ nhìn ngọn Vô Ảnh đăng, chính trong khoảnh khắc trầm tư chàng sực nhớ đến ngọn gió lạnh hôm nào thổi vào lưng mình.

Thế Lãm cau mày:

- Trong thạch lao này gió không thể lọt vào được, nhưng nếu có gió tất phải có mật đạo để ra ngoài.

Thế Lãm bất giác định nhãn về phía vách đá. Chàng cầm ngọn Vô Ảnh đăng đến quan sát vách đá với hy vọng có mật đạo thoát ra.

Dưới ánh sáng của ngọn Vô Ảnh đăng, chàng phát hiện ra một cái lỗ thông hơi vừa đủ đặt một bàn tay. Dí sát ngọn Vô Ảnh đăng vào cái lỗ ấy, chàng nhìn qua vách đá mới phát hiện bên kia có một gian phòng nữa.

Thế Lãm nghĩ thầm:

- “Mình qua bên đó xem có lối ra không”.

Cùng với ý nghĩ đó, Thế Lãm vận chuyển “Thiên Cầu Vũ Nộ” áp tay luôn vào vách đá.

Cả vách đá bị khí cầu làm cho rạn nứt, rồi nhanh chóng đổ xuống.

Thế Lãm đã đoán không lầm, thì ra gian phòng đó là một cái hàm ếch, được nối liền lên phía trên bởi một cái hang vô số tổ nhạn.

Nhìn lại vách đá, đến lúc này chàng mới biết nội lực của mình tăng tiến không thể ngờ được, nếu như trước đây, thì dù chàng có dùng bảo đao, bảo kiếm cũng không thể phá được vách đá kiên cố này, thế mà bây giờ chỉ sử dụng có tám thành công lực, “Thiên Cầu Vũ Nộ” đã phá vỡ vách đá dễ dàng.

Phấn khích vô cùng, Thế Lãm bật lên tiếng hú lồng lộng. Tiếng hú của chàng khiến lũ nhạn đang an giấc thoắt bừng tỉnh xao xác, rồi đua nhau bay vụt lên không trung.

Thế Lãm lẩm nhẩm:

- Cuối cùng, ta cũng đã thoát khỏi bàn tay tử thần.

Chàng hú lên một lần nữa, vận hóa nguyên ngươn vào bộ cước, dẫm mạnh một cái, thân ảnh như chiếc pháp thăng thiên bám ngay sau lũ nhạn.

Ngay cả lũ nhạn là loài chim trời vẫn không thể bay nhanh hơn Thế Lãm. Chỉ thoáng cái trong một chớp mắt, chàng đã lướt qua lũ nhạn và thoát ra khỏi cửa hang.

Thế Lãm giũ hai ống tay áo đã rách tươm, đổ bộ đúng một vòng từ từ hạ thân xuống một mỏm đá.

Chàng không biết thời gian mình ở trong Lăng tẩm bao nhiêu lâu, nhưng ra đến bên ngoài thì tiết trời đã lập đông. Mặc dù có những luồng gió biển ấm áp, nhưng tuyết vẫn đọng lốm đốm trên mặt đá rêu phong.

Thế Lãm nhìn lên bầu trời đầy sao, lẩm nhẩm nói:

- Đời người quả như bóng câu qua cửa sổ, chỉ có Vô Ảnh đăng mới tồn tại cùng tuế nguyệt mà thôi.

Chương 22:

Tiểu hoàng đế đang quỳ trước bệ thờ linh vị các tiên đế, vẻ mặt trầm tư, pha trộn những nét ảo não bất nhẫn thì Tổng tài Thái Minh Công bước vào.

T

Tiểu hoàng đế nghe tiếng động sau lưng mình liền ngoảnh mặt quay lại. Nét rồng sa sầm hẳn lại khi nhận ra Tổng tài Thái Minh Công.

- Đại tổng quản dám vô lễ, tự tiện bước vào thái miếu trong lúc trẫm đang tế vong linh Tiên đế.

Nghe Tiểu hoàng đế phán xét bằng chất giọng gay gắt, Tổng tài Thái Minh Công chẳng hiểu lộ một chút gì lên mặt mà còn khinh khỉnh điểm một nụ cười khinh thị:

- Bổn Tổng quản đến đây theo lịnh của Vương gia.

Y gác phất trần lên vai:

- Vương gia cho mời Hoàng thượng đến bái kiến.

Tiểu hoàng đế cau mày:

- Vương gia cho mời trẫm? Quân thần mà lại mời Thiên tử đến bái kiến sao? Trên đời có chuyện đó à?

- Đó là ý của Vương gia. Nếu Hoàng thượng không đến thì đừng trách người.

Tổng tài Thái Minh Công vừa dứt lời thì Vương Mãng đẩy cửa bước vào.

Tổng tài Thái Minh Công liền quì mọp xuống:

- Bái kiến Vương gia.

- Đại tổng quản hãy đứng lên đi!

- Đa tạ Vương gia!

Vương Mãng nhìn Tiểu hoàng đế:

- Bổn Vương cho mời Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại không đến?

Tiểu hoàng đế thở dài:

- Ta đường đường là một Thiên tử, đâu thể nào đến bái kiến Vương gia. Nếu làm như vậy, quần thần đâu còn nể phục ta, tôn ty triều nội không nghiêm thì sao có thể cai tri bá tánh.

Vương Mãng trợn mắt rồi bật ra tràng cười hăng hắc. Cắt ngang tràng tiếu ngạo đầy vẻ ngạo mạn, Vương Mãng gằn giọng nói:

- Việc triều nội và cai trị bá tánh đã có bổn vương lo chu toàn. Hoàng thượng chỉ việc thụ hưởng mà thôi.

Vương Mãng chấp tay sau lưng đến bên Tiểu hoàng đế:

- Kể từ bây giờ, nếu Bổn vương mời Hoàng thượng đến bái kiến, mà người không đến thì đừng trách bổn Vương.

Tổng tài Thái Minh Công chen vào:

- Bẩm Vương gia, theo công lệ của Tiên đế, quần thần phải đến bái kiến Hoàng thượng ngày hai lần. Kể từ bây giờ Tiểu hoàng thương phải nên đến bái kiến Vương gia như vây.

Vương Mang gật đầu:

- Hoàng thượng có đồng ý với thỉnh nguyện của Đại tổng quản hay không?

Tiểu hoàng đế bặm môi cúi gầm mặt xuống.

Vương Mãng nhìn lên bệ thờ linh vị:

- Bổn vương tính biến tòa thái miếu này thành Lầu vọng nguyệt, mong Hoàng thượng chuẩn y.

Tiểu hoàng đế trợn mắt:

- Vương gia, đâu thể làm như...

Vương Mãng trừng mắt:

- Bệ thờ đặt ở đâu cũng được. Không nên phí hoài. Tòa Thái Miếu này là công sức của bá tánh, đâu thể lạm dụng công sức đó mà chỉ để đặt mấy cái bài vị kia thôi.

Vương Mãng quay lại Tổng tài thái Minh Công.:

- Đại tổng quản hãy thu xếp cho Bổn vương.

Tổng tài Thái Minh Công ôm quyền cúi đầu:

- Tuân lệnh Vương gia!

Tiểu hoàng đế bặm môi, nấc khẽ một tiếng. Trong khi Tổng tài Thái Minh Công giũ tay áp dụng hấp lực rút toàn bộ tất cả bài vị trên bệ thờ.

Những chiếc bài vị vừa lọt vào tay Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh nhanh chóng biến thành những mảnh vụn lác đác rơi vãi xuống sàn Thái miếu.

Vương Mãng gật gù mỉm cười:

- Đại tổng quản thu dọn gọn lắm Bổn Vương sẽ ban thưởng.

- Đa tạ bổn Vương. Đó chỉ là việc mọn của vi thần.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang Tiểu hoàng đế cất tiếng the thé:

- Hoàng thượng, Vương gia đã lo chu toàn cho người, sao người chưa quỳ xuống tạ ơn Vương gia.

Tiểu hoàng đế trừng mắt:

- Trẫm... Trẫm phải...

Tổng tài Thái Minh Công nheo mày:

- Hoàng thượng còn hỏi gì nữa. Chẳng lẽ Hoàng thượng muốn đắc tội với Vương gia.

Tiểu hoàng đế nhắm mắt, những giọt lệ uất hận trào ra hai bên khóe đua nhau nhiễu xuống long bào.

Vương Mãng cau mày:

- Hoàng thượng nên nhớ, nếu không có bổn Vương, thì Hoàng thượng không phải là Thiên tử đâu. Bổn Vương đã tận tụy cúc cung với người, thì người phải biết đền đáp công ơn của bổn Vương chứ.

Tiểu hoàng đế gục mặt nhìn xuống.

Tổng tài Thái Minh Công hối thúc.

- Hoàng thượng... Hoàng thượng hãy bái lạy tạ ơn Vương gia. Có lẽ Hoàng thượng chưa biết lạy ai bao giờ, để vị thần chỉ cho Hoàng thượng.

Vương Mãng nhìn Tổng tài Thái Minh Công gật đầu, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Tổng tài Thái Minh Công bước đến đứng ngang với Tiểu hoàng đế. Y lý nhí nói:

- Nào, Hoàng thượng hãy quì xuống.

Minh Chỉnh vừa nói vữa ấn Tiểu hoàng đế quỳ xuống.

- Hoàng thượng lạy như vi thần đây nè.

Thái Minh Công vừa nói vừa hành ba đại lễ. Tiểu hoàng đế còn đang lưỡng lự thì Tổng tài Thái Minh Công trừng mắt gắt gỏng nói:

- Hoàng thượng không được vô lễ.

Tiểu hoàng đế không còn cách nào khác hơn, đành hành đại lễ như vi thần đối với Thiên tử. Tiểu hoàng đế vừa lạy vừa khóc Vương Mãng bất ngờ quay ra sau lưng, ra lệnh:

- Đưa Hoàng hậu vào!

Hai ả cung nữ dìu hoàng hậu bước vào nhà Thái miếu.

Vừa thấy Tiểu hoàng đế quì dưới chân Vựơng Mãng, tiểu Hoàng hậu chạy đến cùng quì với Hoàng thượng. Tiểu hoàng hậu rụt rè nói:

- Vương gia...

Vương gia trừng mắt nhìn Tiểu hoàng hậu.

Tiểu hoàng hậu cúi gục mặt xuống.

Tổng tài Thái Minh Công lí nhí bằng chất giọng the thé nói:

- Hoàng thượng, hoàng hậu. Phàm làm người phải biết Thiên thời địa lợi nhân hòa. Lúc này đây Hoàng thượng và hoàng hậu không gặp Thiên thời, địa lợi cũng không có, bá tánh thì ca thán tiên đế và có ý thỉnh cầu Vương gia kế nghiệp tiên vương. Tất cả đều là ý trời, Hoàng thượng hãy tuân phục theo ý trời để có hữu duyên mai hậu.

Tiểu hoàng đế bặm môi:

- Tiên vương đã băng hà, trẫm...

Tổng tài Thái Minh Công cướp lời Tiểu hoàng đế:

- Hoàng thượng hãy thuận theo ý của nô tài.

- Trẫm chẳng còn cách nào khác.

Tiểu hoàng đế quay sang Tiểu Hoàng hậu:

- Hậu à, nghiệp đế của trẫm đến đây là hết, âu đó cũng là mệnh trời.

Tiểu hoàng đế nhìn lên Vương Mãng:

- Trẫm đồng ý nhường ngôi vàng lại cho Vương gia. Vương gia hãy cho người mang văn phòng tứ bửu đến đây.

Vương Mãng bật cười hăng hắc:

- Hoàng thượng thật là kẻ túc trí, biết nhìn xa trông rộng. Bổn Vương sau khi đăng quang nhứt đinh không để Hoàng thượng khốn đốn đâu.

Vương Mãng quay sang Tổng tài Thái Minh Công:

- Phiền Đại tổng quản mang chiếu chỉ của Hoàng thượng.

- Bẩm Vương gia, hạ thần đã mang sẵn chiếu chỉ bên mình.

Tổng tài Thái Minh Công vừa nói vừa lấy từ ống tay áo tấm chiếu chỉ đã viết sẵn. đọc lớn:

“Thuận thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu chỉ.

Nay theo ý trời, tiên đế băng hà, trẫm còn nhỏ tuổi không thể cáng đáng đại sự, chăm lo bá tánh vui hưởng thái bình. Thuận theo lẽ đạo của tiên hoàng, Trẫm nhường ngôi lại cho Vương gia đặng chăm. lo nghiệp đế.

Vương gia khâm thử.”

Tiểu hoàng đế nghe Tổng tài Thái Minh Công đọc chiếu chỉ mà nước mắt tuôn xuống thành dòng, đọng thành hai vũng nước dưới chân Vương Mãng.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh đọc xong chiếu chỉ liền trải xuống trước mặt Tiểu hoàng đế, nắm tay Hoàng thượng ấn lên tấm chiếu chỉ xóan đế đoạt ngôi.

Tổng tài Thái Minh Công cầm chiếu chỉ quay lại Vương Mãng:

- Nô tài đã làm xong phận sự.

Minh Chỉnh vừa nói vừa quỳ mọp xuống hành đại lễ miệng không ngừng nói:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.

Vương Mãng gật gù:

- Khi nào bổn vương đăng quang mới chính thức là Hoàng đế, nhưng nhất thời thể theo nguyện vọng của Hoàng thượng, bổn vương đành tuân chỉ để phúc mệnh phụng sự bá tánh.

Các người hãy đứng lên đi.

Tiểu hoàng đế và Tiểu hoàng hậu cùng với Minh Chỉnh đứng lên.

Vương Mãng nhìn Tiểu hoàng đế:

- Kể từ bây giờ bổn vương tạm thời chấp chưởng việc triều chính, còn Hoàng thượng hãy đến Thiên giáo mà rèn luyện võ công trau dồi kinh văn và vui thú an nhàn.

Tiểu hoàng đế ôm quyền:

- Đa tạ Vương gia.

Tiểu hoàng đế quay sang hoàng hậu.

- Hoàng hậu hãy bái lạy Vương gia rồi chúng ta lui về thư phòng.

Tiểu Hoàng hậu nhìn Vương Mãng:

- Thiếp xin cáo biệt lui về thư phòng.

Vương Mãng lắc đầu:

- Đại tổng quản sẽ đưa Hoàng thượng về Thiên giáo, còn bổn vương có chuyện muốn thảo luận với hoàng hậu.

Vương Mãng quay sang Tổng tài Thái Minh Công:

- Phiền đại tổng quân chăm lo dùm Hoàng thượng cho bổn vương.

- Vương gia yên tâm, hạ thần sẽ hết sức để mắt đến Hoàng thượng.

Vương Mãng mỉm cười gật đầu.

Tổng tài Thái Minh Công trổ cầm nả thủ thộp vào hổ khẩu Tiểu hoàng đế, nghiêm giọng nói:

- Hoàng thượng, chúng ta đi thôi.

Minh Chỉnh vừa nói vừa lôi Tiểu hoàng đế ra ngoài tòa thái miếu.

Cửa thái miếu vừa đóng lại thì tiếng Hoàng hậu cất lên van nài:

- Vương gia xin ngài đừng làm như vậy!

Tiểu hoàng đế quay ngoắt lại:

- Không thể làm như vậy được.

Tiếng của Vương Mãng trong tòa Thái Miếu vọng ra:

- Bổn vương đã trở thành Hoàng đế thì ý của bổn vương là ý trời. Nàng dám chống lại ta sao? Ha... ha... ha... hãy ngoan ngoan rót rượu cho bổn vương. Lại đây... lại đây... ha...

ha...

Tiểu hoàng đế toan lao ngược trở lại, nhưng hổ khẩu đã bị cầm nã thủ pháp của Minh Chỉnh khống chế như bị xích không làm sao thoát đi được.

Tiểu hoàng đế van xin Minh Chỉnh:

- Đại tổng quản, ngài hãy cữu ái hậu của trẫm... Người hãy cản Vương gia đừng làm bậy mà.

Minh Chỉnh cau mày:

- Bổn Vương gia đã chính thức được Hoàng thượng chiếu chỉ nhường ngai vàng. Đối với ta, Vương gia đã là Thiên tử. Ý của Thiên tử là ý trời. Minh Chỉnh này sao cản được. Hạ thần không muốn bị tru di tam tộc.

Tiểu hoàng đế thét lên:

- Gian thần lộng quyền.

Bốp...

Tổng tài Thái Minh Công tát một cái thật mạnh, đến độ Tiểu hoàng đế phải hộc máu tươi.

Tiếng Vương Mãng cười khúc khích bên trong tòa thái miếu cùng với tiếng y phục bị xé nghe xoàn xoạt hòa với lời van xin cầu khẩn của hoàng hậu khiến cho Tiểu hoàng đế càng bấn loạn hơn.

Tiểu hoàng đế nghiến ràng ken két:

- Hãy giết ta đi... hãy giết ta đi.

- Vương gia còn cần đến Hoàng thượng.

Tổng tài Thái Minh Công xuống giọng ôn nhu, trầm tịnh:

- Hoàng thượng có ngày hôm nay cũng do lão vua già mà ra thôi.

- Tiên vương đã làm gì đắc tội với trời đất chứ?

- Còn làm gì nữa, nếu lão vua già đó còn sống. Bổn Tổng quản cũng sẽ xử lăng trì. Cái đầu của tiểu tử hôm nay chẳng khác cái đầu của ta hôm nào.

- Tiên vương đã hại Tổng quản như Vương gia đã hại ta?

- Còn hơn như vậy nữa kìa, Minh Chỉnh này đâu muốn trở thành một gã hoạn quan.

Tiếng cười của Vương Mãng vang lên hòa cùng tiếng rú thảm của Tiểu hoàng hậu, khiến Tiểu hoàng đế hộc máu tươi ngã lăn ra bất tỉnh.

Tổng tài Thái Minh Công phủi hai ống tay áo trường y, cắp ngang hông Tiểu hoàng đế băng mình đi.

Minh Chỉnh vừa khuất dạng thì trên mái nhà Thái Miếu một người vận dạ hành trắng Bạch Lan Hoa xuất hiện. Bạch Lan hoa lắng nghe tiếng động trong tòa thái miếu, lắng lặng lắc đầu rồi giũ hai ống tay áo băng theo Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh.

Tiếng cười khoái lạc, khả ố của Vương Mãng tiếp tục vọng ra nếu ai nghe thấy cũng phải nhăn mày cau mặt. Nơi chốn cung sơn, chỗ thâm nghiêm nhất đã diễn ra cảnh hoạt náo mà hậu thế sau này khi nhắc lại phải tán đởm kinh hồn.

Minh Chỉnh cắp Tiểu hoàng đế băng về phía tòa Cấm cung.

Y lướt qua hai gã cấm vệ binh mà không tên nào dám ngăn cản. Mặc dù cả hai tên đều biết người Minh Chỉnh đang cắp chính là đương kim Hoàng thượng.

Quẳng Tiểu hoàng đế vào trong cấm cung, Minh Chỉnh quay trở ra, nghiêm giọng nói với hai gã cấm vệ binh:

- Hoàng thượng bị nội thần bất nhất, tâm bấn loạn nên phải vào đây an dưỡng, các ngươi canh gác nhất.định không cho ai đến khuấy rối Hoàng thượng.

- Tuân lệnh Đại tổng quản!

Thái Minh công khép cửa cấm cung, chấp tay sau hông. Thân pháp hoàn vũ phiêu diêu lướt về hậu cung. Gã vừa đi vừa nghĩ, đến lượt Bổn Tổng quản đến thăm Nhĩ Lan.

Tổng tài Thái Minh Công vừa khuất dạng, thì Bạch Lan Hoa xuất hiện.

Hai gã cấm vệ binh vừa thấy Bạch Lan Hoa liền thét lớn:

- Đứng lại!

Lời của chúng còn đọng trên hai cánh môi thì yết hầu đã bị thủng bởi đóa hoa lan mảnh khảnh, hai gã cấm vệ binh đổ xầm xuống đất.

Bạch Hoa Lan tiến thẳng đến mở cửa cấm cung, khe khẽ gọi:

- Tiểu hoàng đế... Tiểu hoàng đế...

Bên trong vắng lặng như tờ và tối om như mực, dù Bạch Lan hoa đã vận nhãn quang đến cực đỉnh vẫn không thể nhìn thấu qua bóng tối đó.

Bạch Lan Hoa lại khẽ gọi:

- Tiểu hoàng đế... Người hãy lên tiếng...

Hơi lạnh ẩm mốc bên trong xông vào mũi, khiến Bạch Lan Hoa bị nhảy mũi, hắt xì một tiếng.

Bạch Lan Hoa cẩn trọng thả bước lần vào trong. Bất thần cả cái sàn cấm cung sụp xuống, nàng rơi thỏm vào một căn hầm bí mật.

Nàng rít luôn chân ngươn, thân vừa chạm đất đã điểm mũi hài phi thân lên, nhưng dù phản xạ có nhanh đến mấy đi nữa thì vẫn không làm sao thoát kịp khỏi mảnh lưới từ trên trần cấm cung phủ chụp xuống

- A...

Hai mươi ngọn bạch lạp bùng lên, chiếu ánh sáng soi xuống căn hầm.

Bạch Lan hoa ngước mắt nhìn lên. Nàng không sao tin được Minh Chỉnh Tổng tài đã lừng lững đứng ngay ngưỡng cửa cùng với Kha Chấn Bình, Hà Tú Anh, Chu Cẩm Ngọc, và Thần Cơ Bất Tri Khách, cùng với mười lăm gã cung thủ tay cầm đuốc, tay hượm sẵn đao kiếm.

Minh Chỉnh gằn giọng:

- Bổn tổng quả không ngờ cái bẫy của Thần Cơ tiên sinh lại hiệu nghiệm như vậy. Con chuột bạch

kia tự chui đầu vào bẫy.

Minh Chỉnh gằn giọng:

- Bạch Lan Hoa còn chưa chịu hiện chân diện mục, hay đợi bổn Tổng quản lột mặt nạ của người ra à?

- Các người đã bắt được ta cứ việc ra tay đi.

- Ha ha.... Ha... ha... Ha... Ha... Té ra Bạch Lan Hoa chính là Hằng Ni phu nhân.

Tổng tài Thái Minh Công gằn giọng:

- Bạch Lan Hoa... A, Hằng Ni phu nhân.... Phu nhân tưởng ta không biết phu nhân là Bạch Lan Hoa sao? Bổn Tổng quản ta biết từ lâu rồi.

Minh Chỉnh quay sang Thần Cơ Bất Tri:

- Thần Cơ tiên sinh... bổn Tổng quản nhận thấy con chuột bạch kia ngây thơ quá thì phải.

Thần Cơ Bất Trí Khách mỉm cười:

- Hằng Ni phu nhân, Đại tổng quản và Vương gia đã biết nàng chính là Bạch Lan Hoa chứ không phải Vũ Lan và Nhĩ Lan. Nàng không ngờ Hoàng Thế Lãm mặc dù vào được bí động nhạn môn nhưng đã bỏ mạng nơi đó, ý tưởng phục hồi minh chúa của nàng cũng tiêu tan. Ngoài mặt nàng giả vờ phản bội Thế Lãm, bên trong thì hỗ trợ cho hắn. Một đao của nàng đâm Thế Lãm cũng chỉ gây vết thương xoàng, rồi sai Khằng Cừu tiếp ứng đưa Thế Lãm đi. Nữ nhi như nàng dám hy sinh tiểu tiết vì đại nghiệp lão phu rất bội phục, nhưng sức người đâu cãi lại mệnh trời.

Hằng Ni thở dài:

- Thần Cơ Bất Tri Khách, đúng ra Hằng Ni này phải lấy mạng lão trước, nhưng chưa có điều kiện mà thôi, hôm nay ta đã rơi vào tay bọn gian thần, các ngươi muốn giết thì giết, đừng nhiều lời vô ích. Hằng Ni chỉ hối tiếc đã đưa phu tướng vào chỗ chết một cách vô ích.

Tổng tài Thái Minh Công buông một câu thật lạnh nhạt, nghe chất giọng của gã da thịt Hằng Ni nổi đầy gai ốc:

- Võ quít dày, móng tay nhọn, bổn Tổng quản sẽ đưa nàng và Tiểu hoàng đế kia về Thiên giáo, chờ đến ngày đăng quang của Vương gia và khai lập Minh chủ võ lâm nhứt môn Thiên giáo sẽ mang ra tế trời đất.

Tổng tài Thái Minh Công quay lại phía sau:

- Vũ Lan! Vào đây cho Hằng Ni phu nhân nhận rỏ chân diện mục.

Vũ Lan trong bộ lốt bạch y Bạch Lan Hoa bước vào, nhìn xuống địa huyệt.

Hằng Ni bặm môi ngước lên nhìn Vũ Lan.

Vũ Lan mỉm cười:

- Hằng Ni phu nhân chắc chắn ngạc nhiên lắm phải không?

Hằng Ni cười khẩy rồi nói:

- Ta chỉ không ngờ, cái bóng của mình lại chính là móng tay nhọn Vũ Lan, ngươi hãy ra tay đi, ta đang cần ra đi để được hội ngộ với Thế Lãm đây...

Vũ lan lấy ba cánh lan trắng từ trong thắt lưng, nàng lẳng lặng ngắt từng cánh hoa rải xuống địa huyệt. Ngắt xong ba đoá lan đó, nàng lạnh lùng nói:

- Cổ thụ đã đổ, Lan đã nát, người chẳng nên sống làm gì. Vĩnh biệt Bạch Hoa Lan.

Chương 23:

Đoàn cao thủ Thiên giáo độ trên năm mươi nhân mạng, dẫn đầu là Chưởng giáo Kha Chấn Bình cùng Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chữ và Bạch Phát thư sinh Lý Bằng đi tiên phong áp tải một chiếc xe tù che kín bằng vải gai. Phía sau chiếc xe tù đó là Tứ vị Linh chủ hộ tống. Mặc dù với một lực lượng hùng hậu như vậy mà Thiên giáo vẫn di chuyển vào ban đêm, điều đó chứng tỏ tù nhân trong xe kia rất hệ trọng đối với Thiên giáo.

Đ

Trên suốt quãng đường xe tù đi qua, thỉnh thoảng lại có một chòi canh của Thiên giáo.

Đến một ngã ba, Kha Chấn Bình phất cờ hiệu dừng ngựa. Lão đưa mắt nhìn lên trời để chờ pháo hiệu.

Hai chiếc pháo hiệu vàng bắn vụt lên trời. Kha Chấn Bình mới giũ cờ lệnh:

- Lên đường!

Do đoàn người ngựa lại tiếp tục di chuyển chậm chạp về hướng nơi phát ra tín hiệu.

Đi được ba mươi dặm, đoàn cao thủ Thiên giáo dừng lại trước cửa một Phân đàn Thiên giáo. Kha Chấn Bình cau mày khi thấy cánh cổng vẫn đóng im ỉm, lặng như tờ.

Lão quay lại Hắc Bạch Thủ thư sinh và Bạch Phát thư sinh Lý Bằng:

- Nhị vị sứ giả vào xem Phân đàn này có chuyện gì đã xảy ra mà bổn Chưởng giáo đến lại không chịu mở cửa ra nghênh tiếp.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chữ và Bạch Phát thư sinh Lý Bằng đồng loạt ôm quyền:

- Tuân lệnh Chưởng giáo.

Cả hai phi thân khỏi mình ngựa, và chỉ hai lần trổ khinh công đã đến cửa tam quan.

Hắc Bạch Thủ thư sinh đập tay vào cánh cửa kiên cố, miệng the thé:

- Mở cửa, mở cửa!

Không có ai đáp lời hai gã thư sinh. Cả hai nhìn nhau hội ý.

Bạch Phát thư sinh vuốt chiếc đuôi sam, tằng hắng nói:

- Trong giang hồ đâu còn môn phái nào dám chống lại Thiên giáo, bọn thuộc nhân ở Phân đàn này đi hết rồi chăng?

- Chúng ta vào thì biết thôi.

Hắc Bạch Thủ thư sinh vừa nói vừa vận công nện một chưởng vào cánh cổng.

Ầm...

Cánh cổng kiên cố chắc chắn như vậy mà bị một chưởng của Hà Chữ đã bung ra.

Trước mặt hai gã thư sinh Hà Chữ và Lý Bằng một cảnh tượng không thể nào tin được, dù chúng có nằm mơ vẫn không sao hình dung đặng.

Ba mươi nhân mạng Thiên giáo đang phủ phục ngay trong đại sảnh một cách thành kính hướng về ngọn bạch lạp tỏa ánh sáng huyết quang ngay trên bệ thời tín vật Thiên giáo.

Hà Chữ lẩm nhẩm nói:

- Bọn thuộc nhân ở đây điên khùng hết rồi hay sao? Tất cả lại phủ phục trước một ngọn bạch lạp.

- Chúng ta vào xem.

Hà Chữ và Lý Bằng bước thẳng đến bậc tam cấp.

Lý Bằng nghiêm giọng quát lớn:

- Phân đàn chủ Phân đàn Trúc Giang ra bái kiến nhị vị hộ tướng Kim Lăng Tổng Đàn chủ.

Tiếng của Lý Bằng đủ lớn để tất cả thuộc nhân Phân đàn Trúc Giang đang quỳ nghe, nhưng xem chừng chẳng một ai nhúc nhích hay lay động gì.

Hà Chữ cau mày:

- Các ngươi điếc hết rồi hay sao vậy.

Hà Chữ và Lý Bằng vẫn chẳng thấy tên thuộc nhân nào nhúc nhích. Cả hai vô hình trung nhìn nhau:

- Chuyện gì kỳ lạ như vậy chứ?

Hà Chữ và Lý Bằng bước thẳng lên bậc tam cấp vào trong nhà chính sảnh. Lý Bằng thộp búi tóc một gã thuộc nhân giật ngửa lên nhìn qua dung diện.

Y trố mắt ngạc nhiên:

- Ý...

Lý Bằng không ngạc nhiên sao được khi thấy gã thuộc nhân đó hai mắt mở trừng trừng, mũi vẫn thở nhưng thần thức thì chẳng có.

Lý Bằng quay lại Hà Chữ:

- Tất cả bọn thuộc hạ ở đây đều bị điểm huyệt rồi.

Hà Chữ cau mày nói:

- Ba mươi nhân mạng cùng bị điểm huyệt một lúc, đâu một ai trên giang hồ có thể làm được việc thần kỳ như vậy.

Lý Bằng chiếu nhãn quang về phía ngọn Vô Ảnh đăng:

- Hà huynh lại coi xem ngọn đèn kia của ai.

Cả hai đi lần về phía ngọn Vô Ảnh đăng, trong ý niệm của họ không biết ngọn đèn kỳ dị kia của ai, và bấc tim đang cháy của nó không phải bình thường.

Lý Bằng dừng bước bên cạnh gã Phân đàn chủ Hỏa Long Thần Khưu Tả, thuận tay y vận khí phóng chỉ điểm vào tĩnh huyệt của gã Phân đàn chủ.

Thủ pháp giải huyệt của Lý Bằng xem rất tầm thường, nhưng thật ra ẩn tàng bên trong sự vi diệu vốn có của một hảo thủ thượng thừa.

Lý Bằng vừa phóng chỉ giải huyệt vừa nói:

- Nào, Hỏa Long Thần Khưu Tả hãy tỉnh lại đi.

Hỏa Long Thần Khưu Tả vẫn quỳ mọp dưới đất chẳng hề tỏ ra có phản ứng gì.

Lý Bằng nắm gáy gã kéo giật lên.

Thần sắc của gã Phân đàn chủ Khưu Tả mặt dù đã được Lý Bằng phóng chỉ giải tỏa tĩnh huyệt nhưng vẫn không hề thay đổi. Trông y ngỡ như một xác chết biết thở mà thôi.

Lý Bằng ngạc nhiên đến độ cau mày.

Hà Chữ cũng nhìn Khưu Tả:

- Tuyệt môn giải huyệt của Lý huynh chẳng tác dụng gì đối với Khưu Phân đàn chủ.

Hà Chữ vùa nói vừa từ từ quay mặt lại nhìn ngọn Vô Ảnh đăng. Nhãn lực của gã vừa đóng đinh vào hàng chữ thảo:

- Ảnh đăng đoạt mạng.

Hà Chữ giật mình, gọi giật Lý Bằng:

- Lý huynh.

Tiếng nói của y còn đọng trên hai cánh môi, một ngọn gió hiu hiu từ phía sau ngọn Vô Ảnh đăng thổi ra. Trong tòa chính sảnh không thể nào có gió lùa kỳ dị như vậy nên Hà Chữ giật mình. Vốn đã phòng bị trước, y lạng người qua hữu, ngọn gió nhẹ kia chỉ giũ nhẹ vạt áo của y rồi đột nhiên xoáy thành kình ập luôn tới Hỏa Long Thần Khưu Tả.

Khưu Tả rùng mình, ngơ ngác nói:

- Quỷ Vương... Quỷ Vương...

Lý Bằng thộp trảo vào bả vai hữu của Khưu Tả:

- Phân đàn chủ, ngươi hãy tỉnh lại đi. Có bổn hộ tướng Lý Bằng và Hà Chữ đấy, không còn gì ngươi phải sợ.

Khưu Tả ngơ ngác nhìn Lý Bằng và Hà Chữ:

- Lý huynh, Hà huynh. Chạy đi thôi, Quỷ Vương đã xuất hiện ở đây nè. Khưu mỗ này không ngoa ngôn đâu.

Lý Bằng gằn giọng nạt lớn:

- Khưu Tả, ngươi tính chết sao mà có ý tưởng bỏ chạy. Chuyện gì đã xảy ra ở đây, mau tường thuật cho Lý mỗ và Hà huynh nghe, dù Quỷ Vương có xuất hiện đi nữa, cũng không thể chống chọi lại Thiên giáo.

Khưu Tả lắc đầu:

- Nhị vị hộ tướng, tại hạ không ngoa ngôn đâu. Hãy nghe lời tại hạ nói đi.

Hà Chữ và Lý Bằng chú nhãn vào Khưu Tả, cả hai thở dài một tiếng bởi sự thất thần đến độ hồn

siêu phách lạc của gã Phân đàn chủ Hỏa Long Thần Khưu Tả.

Hà Chữ đay nghiến nói:

- Quỷ Vương mà ngươi nói có xuất hiện ở đây, Hắc Bạch Thủ thư sinh sẽ lấy mạng hắn như trở bàn tay. Nếu như gã Quỷ Vương đó không xuất hiện thì Hà mỗ sẽ trừng trị ngươi đấy.

Trong Thiên giáo không thể chứa chấp một cao thủ nhút nhát như ngươi.

Hà Chữ hừ lạnh một tiếng:

- Một tên tham sống sợ chết như ngươi đánh phải xử lăng trì để giữ uy danh của giáo phái.

Hà Chữ nói thao thao bất tuyệt mà tuyệt nhiên vẫn không nghe Khưu Tả đáp lời. Hai mắt của Khưu Tả cứ trợn trừng trừng nhìn ra sau lưng Hà Chữ.

Hà Chữ thấy điều lạ trong mắt Khưu Tả liền quay ngoắt lại:

- Y...

Sau lưng hắn, trước ngọn Vô Ảnh đăng một người vận trang phục bạch y đứng tự bao giờ.

Người đó quay lưng về phía Hà Chữ nên y không thể nhận diện được chân diện mục.

Hà Chữ giật thót ruột. Khoảng cách từ chỗ y đứng tới ngọn Vô Ảnh đăng vỏn vẹn chỉ hai sải tay, thế mà người vận bạch y xuất hiện ngay sau lưng y mà y không phát hiện được.

Rõ ràng chỉ có ma quỷ mới có thể làm được việc đó thôi. Nhưng Hà Chữ và Lý Bằng đã nhanh chóng lấy lại tịnh tâm, Hà Chữ bật cười khanh khách:

- Ngươi tính giở trò quỷ ma để hí lộng Hà mỗ sao. Nếu ngươi là Quỷ Vương thì hãy quay mặt lại cho Hà mỗ nhìn qua chân diện mục.

Lời nói của Hà Chữ được người vận bạch y đáp lại ngay lập tức.

Y từ từ quay lại.

Mặc dù đối mặt với Hà Chữ và Lý Bằng nhưng cả hai vẫn không sao thấy được diện dung của Quỷ Vương, bởi lẽ ngọn Vô Ảnh đăng lơ lửng che khuôn mặt của Quỷ Vương rồi.

Ánh sáng từ ngọn đăng phát ra như con mắt dưới âm ty rừng rực chiếu vào Hà Chữ và Lý Bằng.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cau mày:

- Hà mỗ thấy mặt ngươi lạ đó, để ta thử xem võ công bản lĩnh của Quỷ Vương thế nào.

Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chữ thét lớn một tiếng, phát tác luôn ma chiêu song long xuất hải. Chiêu công này không mấy khi Hà Chữ sử dụng đến, nhưng y lại đắc ý nhất. Bởi khi phát tác tuyệt thức song long xuất hải thì đối phương chỉ có thể chui xuống âm phủ mà thôi.

Hai cánh tay của Hà Chữ như cặp giao long đen trắng, thoắt cái phóng ra chia làm hai, thượng trung công trực diện vào Quỷ Vương.

Chát...

Đánh một đòn công thẳng mà Quỷ Vương chẳng hề phản xạ, nhưng đôi mắt Hắc Bạch Thủ thư sinh Hà Chữ tê rần, hổ khẩu rát buốt, khi y thu hồi chưởng lại thì mạch môn đã vỡ nát.

Hà Chữ rú lên một tiếng:

- A...

Đến lúc này Hà Chữ mới cảm nhận cái đau thấu tận óc. Y rúm người lại, hai cánh tay Hắc bạch thủ buông thõng, mặt nhăn nhó tỏ lộ sự đau đớn tột cùng.

Hà Chữ thất thần, cảnh báo Lý Bằng:

- Lý huynh, y đúng là Quỷ Vương.

Hà Chữ chưa kịp dứt lời thì Lý Bằng đã chớp nhoáng tấn công luôn. Chiếc đuôi tóc sam bạc trắng của gã quất thẳng một đường vòng cung với chín thành công lực.

Phàm ai hứng trọn chiếc đuôi sam đó nhất định không thể nào bảo toàn mạng sống, đằng này đối phương của Lý Bằng để mặc cho bím tóc quấn chặt lấy yết hầu.

Rít...

Lý Bằng ghịt mạnh đầu ra sau, với ý niệm thủ cấp của đối phương sẽ rơi xuống đất.

- A...

Cái đuôi sam của Lý Bằng như sợi kim thừng rít chặt gã lại.

Lý Bằng trợn tròn mắt, chưa hết ngạc nhiên đã thấy một ánh thanh quang sáng ngời xuất hiện trước mặt rồi bổ thẳng vào chấn tâm của y.

Bình...

Bạch Phát thư sinh Lý Bằng như một cánh diều đứt dây từ trong nhà đại sảnh của Phân đàn Trúc Giang bắn luôn ra ngoài cổng tam quan.

Y giẫy giụa dưới đất, bò lê bằng tứ chi, với cái đầu trọc lóc, máu rịn ra đỏ thẫm.

Lý Bằng như một người điên, vừa lê vừa bò vừa la:

- Quỷ Vương... Quỷ Vương... Quỷ Vương...

Kha Chấn Bình thấy Lý Bằng rơi vào tình trạng bi thảm như vậy vừa ngạc nhiên vừa lạ lùng. Lão băng khỏi mình ngựa phi thân đến bên Lý Bằng.

Chưa kịp đỡ Lý Bằng đứng dậy thì từ trong nhà đại sảnh, Hắc Bạch Thủ thư sinh cũng như cánh diều bay ra cắm phập đầu xuống chân Kha Chấn Bình.

Hắc Bạch Thủ thư sinh cũng như Lý Bằng, miệng không ngớt lải nhải:

- Quỷ Vương... Quỷ Vương... Quỷ Vương...

Kha Chấn Bình rúng động tận đáy lòng, liền phất cờ hiệu. Ngay sau cái phất tín kỳ, năm mươi cao thủ Thiên giáo cùng với Tứ linh chủ Linh Sơn cổ tự đồng loạt phi thân kết thành một bức tường che chắn trước cửa Tam quan Phân đàn Trúc Giang.

Kha Chấn Bình nhếch mày hỏi:

- Nhị vị hộ tướng, Quỷ Vương là ai?

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Chưởng giáo Thiên giáo Kha Chấn Bình thì tai đã nghe Linh chủ Thiên Giả cất tiếng gọi giật giọng:

- Kha chưởng... Nhìn lên coi ai nè...

Kha Chấn Bình đứng phắt dậy, quay ngoắt về phía cửa tam quan Phân đàn.

Trước mặt lão là một người vừa thật vừa ảo, vận bạch y như câu hồn sứ giả nơi Diêm đình, dung diện lập lờ vì ngọn Vô Ảnh đăng phát dạ quang xanh lè.

Kha Chấn Bình nghiêm mặt, gằn từng tiếng:

- Các hạ là ai?

- Vô Ảnh đăng.

Kha Chấn Bình lắc đầu:

- Bổn Chưởng giáo chưa từng nghe đến cái tên Vô Ảnh đăng.

- Thấy đèn là thấy ta. Tất cả các ngươi ai muốn sống thì hãy tự phế bỏ võ công, nếu ai phản lịnh đừng trách bổn nhân nặng tay.

Kha Chấn Bình hừ một tiếng:

- Các hạ bản lĩnh như thế nào mà dám chống lại Thiên giáo, còn nghênh ngang bức ép giáo chúng phế bỏ võ công?

- Ta không muốn nói nhiều.

Kha Chấn Bình cười khẩy một tiếng, rút luôn ngọn tiểu huyết kỳ:

- Tiêu diệt!

Lịnh đã phát ra thế là năm mươi nhân mạng giáo chúng Thiên giáo như bầy thiêu thân lao vào người tự xưng là Vô Ảnh đăng.

Một quả cầu tụ khí xanh lè nhoáng lên rồi vụt tắt, kèm theo những tiếng kêu thất thanh.

Ba mươi nhân mạng bắn tung đi tám phương tứ hướng chẳng khác nào những chiếc lá khô bị cuốn bởi cơn lốc dữ.

Hai mươi nhân mạng còn lại lảo đảo, lùi bộ ba bước, rồi té bịch xuống đất, miệng ứa máu.

Kha Chấn Bình chấn động tận tâm cang. Lão có nằm mơ cũng không tin trên cõi đời này lại có người có nội công thâm hậu đến độ đó.

Kha Chấn Bình rút luôn ngọn kỳ vàng vẫy về phía sau.

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc nhanh như cắt lướt đến đứng cặp hai bên chiếc xe tù che kín rèm bằng vải gai. Còn Kha Chấn Bình hú lên lanh lảnh, vận chuyển Huyền Huyền giáp công tới tầng cuối cùng tuyệt công tu vi.

Toàn thân Chưởng giáo Thiên giáo như xám xịt lại bởi một màn hắc quang mờ mờ, ảo ảo, rồi phát tác luôn hai đạo hắc chưởng xuất phát từ tâm trung bản thủ, chia thành thượng và hạ công vào Vô Ảnh đăng.

Hai đạo hắc chưởng như đôi Hắc Long, và tựa như hai ngọn giáo rít gió nhức buốt cả cột sống.

Chát...

Vô Ảnh đăng thoáng biến mất, khiến Hắc chưởng khí kình của Kha Chấn Bình bổ luôn vào hai cây cột đá.

Bình...

Hai cây cột đá kiên cố nặng trên nghìn cân, thế mà thoáng chốc đã bị khí kình biến thành hai đống đá vụn.

Kha Chấn Bình quát lớn:

- Vô ảnh nhân, ngươi trốn chạy đi đâu?

- Ta đâu có trốn.

Kha Chấn Bình giật thót ruột bởi nghe giọng quen quen ngay sau lưng mình.

Gã quay ngoắt lại thì nhận thấy cây Vô Ảnh đăng cách mình chỉ non ba gang tay. Hai mắt trợn trừng tưởng muốn lọt ra ngoài, bởi sự biến hóa khôn lường của Vô ảnh nhân.

Kha Chấn Bình thất kinh hồn vía, hai tay khoa vòng, tạo thành một rừng bản thủ đen kịt, rồi liên hoàn công ra ba đạo khí Huyền Huyền giáp, chia thành ba hướng thượng, trung, hạ quyết không để đối phương dụng thuật pháp di hành mà tránh chưởng khí.

Rẹt...

Ầm...

Ba chưởng kình vô hình trung lại đánh thẳng vào chiếc xe tù chẳng khác nào cuồng phong giật thổi.

Xoạt...

Những tấm vải gai che chiếc xe tù bị lực kình xé rách toạc thành nhiều mảnh, đồng thời xô ngã chiếc xa qua một bên.

Vô ảnh nhân sửng sốt khi nhận ra khuôn mặt của Hằng Ni. Khuôn mặt ủ dột và sầu thảm. Trong khoảng khắc lưỡng lự đó, Vô ảnh nhân hứng luôn hai đạo khí chưởng Huyền Huyền giáp của Kha Chấn Bình.

Ầm... Ầm...

Mặc dù bị tập kích bất ngờ nhưng Vô ảnh nhân chỉ lắc lư hai vai, chứ chẳng biểu hiện chút gì gọi là bị nội thương.

Quay ngoắt lại Kha Chấn Bình, Vô ảnh nhân gằn giọng:

- Ngươi muốn chết.

Cùng với câu nói đó, Vô ảnh nhân vận hóa khí công, ngay lập tức đôi bản thủ của y lập lòe ánh kim sáng ngời.

Kha Chấn Bình nhận ra ảo ảnh kim quang bản thủ, buột miệng thốt:

- Kim ảnh thủ... ngươi là...

Y chưa nói hết thì bóng chưởng ảnh kim quang đã xé gió tập kích trực diện.

Kha Chấn Bình không cần né tránh, dựng song thủ, Huyền Huyền giáp đến tầng thứ mười hai đón thẳng đỡ thẳng, chẳng một chút e dè.

Đón Kim ảnh thủ của đối phương, Kha Chấn Bình ngấm ngầm nghĩ Vô Ảnh đăng bí nhân chính là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm. Nếu là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm thì lão đâu sợ gì mà không biểu lộ một chút thần oai của Giáo chủ Thiên giáo.

Ầm...

Giáo chủ Thiên giáo trợn trừng hai mắt, hai tay buông thỏng, đầu gục xuống. Một lúc sau y phục mới bốc khói rồi một ngọn lửa bùng lên, nhanh chóng biến thân ảnh gã thành một bó đuốc.

Tứ linh chủ Linh Sơn thét lên một tiếng:

- Khủng khiếp quá... Chạy thôi...

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc đâu thể bỏ chạy để cho phạm nhân sống sót được. Cả hai hoành bộ, đồng thời phóng phi tiễn chực kết liễu mạng sống của Hằng Ni.

Hai người chưa kịp phát tác phi tiễn thì hổ khẩu đã bị Vô ảnh nhân khống chế rồi. Cả hai sửng sốt vô cùng, với một khoảng cách trên mười trượng thế mà họ vẫn bị Vô ảnh nhân ngáng tay không cho giở sát thủ lấy mạng Hằng Ni.

Rắc...

Những ngọn phi tiễn rời khỏi hai bàn tay thanh tú của Chu Cẩm Ngọc và Hà Tú Anh rơi xuống đất.

Ngọn Vô Ảnh đăng đã biến mất từ lúc nào và thay vào đó là khuôn mặt anh tuấn nghiêm lạnh của Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Chàng chiếu ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng hai nàng hộ tướng của Thiên giáo:

- Hãy về báo với Tổng tài Thái Minh Công, Vương Mãng là Thế Lãm này đã quay trở lại giang hồ.

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc từ từ lui gót, bất thần cả hai rít lên:

- Không giết ngươi, chúng ta cũng chết. Chúng ta chỉ có mỗi một con đường sống là giết ngươi mà thôi.

Hai nàng vừa nói vừa vận công, phiêu diêu như hai cánh bướm đêm áp thẳng vào Thế Lãm. Bốn cánh tay ngọc biến hóa thành trảo công quắp thẳng vào đối phương.

Thế Lãm mặc nhiên chờ cho bốn ngọn trảo kia tập kích vào chàng, nhưng chúng chưa đụng đến chéo y của Thế Lãm thì Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Vừa rồi họ phát công đánh vào Thế Lãm nhưng liền bị một lực kình vô thanh vô sắc phát tác lại. Lực kình bí ẩn đó rất kỳ dị, chúng như bầy ong chi chít đua nhau đốt vào mười đầu ngón tay trảo công, cả hai cảm nhận mười đầu ngón tay của mình rát buốt và tụ khí nhanh chóng tản mác, rồi té bịch xuống đất.

Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc nhìn nhau bằng đôi mắt mở to, vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng. Hà Tú Anh chớp đôi thu nhãn đứng bật dậy, toan vận hóa nguyên khí công tiếp Thế Lãm, nhưng đầu óc quay cuồng, mồ hôi tuôn đẫm dung diện, tay chân bủn rủn té ngồi trở lại.

Thế Lãm mỉm cười:

- Xem ra hai nàng quá trung thành với Tổng tài Thái Minh Công đấy.

Chu Cẩm Ngọc ngước mắt nhìn Thế Lãm:

- Hoàng tướng giết chúng ta đi.

- Ta không thích hạ thủ nữ nhân.

- Nếu ngươi không giết thì đừng đụng đến xe tù.

Thế Lãm ngửa mặt bật cười dòn:

- Ta tự quyết định hành động của mình.

Thế Lãm bỏ mặc Hà Tú Anh và Chu Cẩm Ngọc đến bên xe tù. Chàng nhìn Hằng Ni:

- Chúng ta lại gặp nhau.

Hằng Ni ngước mắt nhìn Thế Lãm, không biết nàng mừng hay vui mà chẳng biểu lộ một chút cảm xúc gì ra mặt.

- Muội không ngờ được gặp lại phu tướng.

- Nàng nghĩ Thế Lãm này đã chết rồi chăng. Hừ...

Thế Lãm lắc đầu:

- Ngẫm cho cùng, ta và nàng chắc có nợ với nhau. Tại sao ta lại gặp nàng ở đây trong hoàn cảnh này.

Thế Lãm chắp tay sau lưng, lạnh lùng nói:

- Ta không muốn gặp nàng.

Hằng Ni thở dài lắc đầu:

- Muội thừa biết. Hoàng huynh có thể giết muội để thỏa lòng tức giận.

Thế Lãm quay ngoắt lại nhìn thẳng vào đáy mắt Hằng Ni:

- Ta không phải là hạng người tiểu nhân giết kẻ ngã ngựa. Có lẽ để cho nàng sống để thấm thía nỗi xót xa của ngươi bị phản bội.

Thế Lãm dứt lời dụng Kim ảnh thủ chặt gãy gông xiềng cho Hằng Ni:

- Nàng đã được tự do. Kiếu từ...

Hằng Ni bật dậy:

- Hoàng huynh.

Thế Lãm quay lại:

- Không còn gì để nói. Phu tướng của nàng đã vùi thây nơi Đông đảo rồi. Thể xác của gã còn đây nhưng linh hồn đã tan biến từ lâu rồi. Nàng hãy bảo trọng.

- Đại ca... hãy nghe muội nói.

Thế Lãm lắc đầu:

- Mắt ta thấy, tai ta nghe.

Thế Lãm thở dài, nghiêm giọng nói:

- Khi nào vầng nhật nguyệt sụp tắt vĩnh viễn, ta mới nhìn lại muội. Hoàng thiêng, hậu thổ chứng kiến cho lời thề của Hoàng Thế Lãm này. Vĩnh biệt Hằng Ni.

Thế Lãm toan trổ khinh công bỏ đi, thì Hằng Ni gọi giật lại:

- Thế Lãm.... Hoàng Thế Lãm đại ca không thắc mắc tại sao muội lại trở thành tù nhân của Thiên giáo à?

Thế Lãm quay lại, nhún vai lắc đầu:

- Nàng là tù nhân của Thiên giáo, có lẽ cũng như ta trước đây đã bình nhiên trở thành kẻ thù của nàng và Vương Mãng. Một ngày nào đó, chính ta sẽ gặp Vương Mãng.

Thế Lãm dứt lời, quay lưng băng mình đi luôn, để mặc nàng ở lại với nỗi trống vắng trơ trọi. Bỏ đi, nhưng tâm hồn chàng nặng trĩu với bao nỗi dày vò xót xa, nhưng ở lại đối mặt với nàng, có lẽ sự xót xa còn nặng hơn bội phần.

Thế Lãm nghe tiếng Hằng Ni thét gọi sau lưng mình:

- Ca ca... Hoàng ca ca...

Vô hình trung Thế Lãm đặt tay vào mạng sườn. Chàng cảm nhận ngọn trủy thủ vô tình hôm nào vẫn còn đeo lủng lẳng bên mình.

Thế Lãm thở dài lắc đầu:

- Định mệnh... ông trời bắt ta phải nhận định mệnh nghiệt ngã trong cuộc đời này.

Chương 24:

Hằng Ni lủi thủi bước đi. Bây giờ nàng không còn bị gông cùm, nhưng có lẽ thân phận kẻ tù tội còn hơn thế nữa. Nàng như cánh hoa héo rũ, sớm úa tàn, mặc dù nhan sắc vẫn chưa mất hết những nét tinh anh quyến rũ.

H

Hằng Ni vừa đi vừa than:

- Ông trời ơi, phải chăng Hằng Ni này đã được ông nắn tạo ra chính là từ đóa lan trắng, nay lan sắp tàn bởi tuế nguyệt phong ba.

Hằng Ni bặm môi, quỳ xuống một gò mối ven đường:

- Ôi trời ơi, ai hiểu được cho Hằng Ni này chứ. Chữ “hiếu”, chữ “tình”, con chọn chữ nào đây. Vâng, con đã chọn chữ “hiếu”, để rồi bây giờ... ông trời ơi... thà con chết đi còn sướng hơn mang hình hài của kẻ vô dụng.

Khi Hằng Ni ngẩng mặt nhìn lên, nước mắt tuôn dài theo hai bên khóe, trong làn nước mắt mờ đục kia, nàng thấp thoáng thấy xa xa một ngôi cổ tự ẩn tàng trên những tảng mây lập lờ trôi.

Hằng Ni tự hỏi:

- Ngôi cổ tự kia là đâu?

Cùng với câu hỏi đó, bất giác Hằng Ni nghĩ đến việc cắt tóc từ bỏ thế nhân lắm bụi trần ai bi lụy.

Nàng đứng lên, thả gót đi về hướng ngôi cổ tự.

Đứng dưới chân núi Ngũ Đài sơn, Hằng Ni nhìn lên, cảm nhận một thiên nhiên hùng vĩ, một phong cảnh hữu tình, thơ mộng như cõi bồng lai tiên cảnh. Bất giác nàng cảm thấy thần thái thư thả vô ngần.

Hằng Ni bước lên bậc tam cấp khúc khuỷu. Con đường độc đạo dẫn lên cổ tự xếp bằng những tảng đá hoa cương đã lên nước bóng ngời, chắc chắn hàng ngày đã được ai đó lau chùi cẩn thận.

Nàng nghĩ thầm:

- “Người ra công lau những bậc tam cấp này nhứt định phải là người có tâm chánh quả, hướng về cõi vô thượng, an lạc vĩnh hằng”.

Leo lên được nửa đường, Hằng Ni cảm nhận mùi trầm thoang thoảng phả vào mũi mình.

Chính mùi trầm dìu dịu đó mà nàng nảy sinh ý niệm thần phục không một ngôn từ nào diễn tả được.

Không gian ngoài cảnh hùng vĩ, là sự trang nghiêm đến độ khiến cho Hằng Ni cảm tưởng mình đang lạc bước vào chốn thiên đình.

Nàng nhủ thầm:

- “Chắc có lẽ mình có duyên với cổ tự này chăng?”

Ý niệm ấy khiến nàng thoăn thoắt bước lên những bậc đá dẫn đến tòa chính sảnh.

Tòa chính sảnh hình bát giác, tọa lạc trên một bãi bằng khoét sâu vào trong Ngũ Đài sơn. Hằng Ni rón rén bước lên, và không khỏi lo âu bởi không gian vắng lặng đến lạ lùng.

Nàng đứng ngay cửa chánh điện nhìn vào. Pho tượng Phật bà Quan Âm đặt ngay chính sảnh, hai bên là hai pho tượng, một là Huyền Huyền thánh nữ, bên kia là Hoa Sơn thánh nữ.

Trông ba pho tượng đó mà lòng Hằng Ni thanh thản vô cùng.

Boong... Boong... Boong...

Nghe tiếng chuông phát ra lanh lảnh từ sau hậu điện, Hằng Ni bất giác hồi hộp vô cùng.

Tiếng chuông vừa dứt, từ sau hậu điện hai chư ni bước lên. Họ lẳng lặng trải tấm vải nâu trước đại điện, rồi bày thêm hai bình hoa huệ, sau cùng mới trịnh trọng lấy từ trên bệ thờ Phật bà Quan Âm một nhánh lan trắng gắn vào tịnh bình.

Họ bày biện xong đứng nép qua hai bên.

Hằng Ni thắc mắc vô cùng. Nàng tự hỏi, sao hai vị chư ni kia lại trang trí bệ thờ như vậy, bình thời tịnh bình của Phật mẫu là những nhánh liễu, cớ sao hôm nay lại gắn hoa lan.

Chẳng lẽ họ biết đích thị hôm nay mình đặt chân đến cổ tự này à.

Hằng Ni còn đang vẩn vơ, thì từ sau đại điện, lão sư thái tay chống trượng ngọc đĩnh đạc bước vào.

Sư thái chiếu tinh nhãn về phía nàng, dịu giọng như từ mẫu, ôn nhu nói:

- Sao con còn chưa vào hành lễ Phật mẫu.

Hằng Ni giật mình, vội ôm quyền hướng về lão sư thái:

- Tiểu nữ Hằng Ni từ xa đến đây, xin hỏi sư thái vừa nói với ai vậy?

Lão sư thái mỉm cười, thả bước về phía nàng. Xem cây ngọc trượng trên tay lão sư thái có thể đoán được nó không dưới hai trăm cân, thế mà sư thái cầm nó như một cây gậy bình thường, chẳng hề tỏ lộ sự khó nhọc gì.

Tiến thẳng đến bên nàng, lão sư thái mỉm cười nói:

- Ta nói với con đó.

Sư thái nhìn Hằng Ni từ đầu tới chân, ôn tồn nói tiếp:

- Hằng Ni, con đã bị bụi hồng trần nhuốm đen từ trên xuống dưới, và tí chút nữa thôi, sinh mạng của con cũng sớm về diêm phủ, mà mãi mãi chu du trong vòng luân hồi không thể giải thoát được.

Hằng Ni ngạc nhiên hỏi:

- Sư thái biết con?

Lão sư thái gật đầu:

- Con chính là Bạch Hoa Lan. Lan trắng chính là loài hoa tinh khiết, nhưng số trời định con phải chịu nhiều ô trọc, để rửa sự ô trọc đó, nên mới đưa con đến Ngũ Đài sơn gặp ta.

- Sư thái, con không hiểu gì cả. Hằng Ni này chưa một lần đặt chân tới Ngũ Đài sơn, và cũng chưa một lần báo danh là Bạch Hoa Lan, sao sư thái lại biết?

- Hằng Ni, ý trời khó nói. Ta chỉ muốn nhắc nhở con mệnh trời đã định, dù con có muốn cưỡng lại cũng không được.

- Sư thái nói vậy có ý gì?

Sư thái quay lại bệ thờ chỉ lên nhánh lan trắng đã được hai chư ni gắn vào tịnh bình:

- Phật mẫu trên cõi Như Lai thấy được tất cả, và xui khiến để con đến đây.

Sư thái nhìn lại Hằng Ni:

- Bạch Hoa Lan, duyên nợ của con đã trả xong với cõi trần ai bi lụy, và Phật mẫu muốn triệu hồi con về với người. Hôm nay, Ngũ Đài sơn sẽ long trọng tiếp nhận con.

- Sư thái...

Hằng Ni bặm môi, bao nhiêu sự kiện quay về với nàng.

Liền theo những hoài niệm của quá khứ, bất giác nàng nghĩ có lẽ đây mới chính là đời thật của Bạch Hoa Lan. Phải chăng sư thái đã biết tất cả những nỗi niềm bi lụy và tình cảnh của nàng.

Nghĩ như vậy, Hằng Ni liền quỳ xuống hành đại lễ. Nàng vừa hành lễ vừa nói:

- Sư thái, nếu thánh mẫu cho rằng con đã dứt nợ trần đời, con xin quỳ dưới đài sen để quy y.

- Quan âm từ bi! Con có duyên với cổ tự này.

Sư thái đỡ Hằng Ni đứng lên dẫn vào trong chính điện, rồi từ tốn nói:

- Hằng Ni, con hãy hành lễ Phật mẫu, người sẽ độ con về với cõi thanh tịnh siêu thoát khỏi vòng khổ ải luân hồi.

Hằng Ni bặm môi, hành đại lễ. Trong lúc hành lễ, hình bóng Hoàng Thế Lãm cứ ẩn hiện trong từng ngóc ngách thầm kín nhất của nàng.

Hằng Ni nghĩ thầm:

- “Phật mẫu, thân con đã nhuốm đầy bụi trần ai, chữ “tình”, chữ “hiếu”, chữ “nghĩa”, chữ “trung” hòa nhập làm một, nên mới tạo thành chữ “bi”. Mong người cứu vớt tâm linh con thoát khỏi bao nỗi buồn phiền. Con mang thân xác và tâm linh về với thánh mẫu, đặng cầu xin một điều, phu tướng Hoàng Thế Lãm hiểu được cho nỗi lòng của con”.

Nàng hành lễ xong, ngước mắt nhìn lên bồ đoàn hoa sen. Trong sự thống khổ, xót xa nhất, nàng cảm tưởng pho tượng từ bi, hỷ xả của Phật mẫu đang mỉm miệng cười với nàng.

Ánh mắt của Thánh mẫu như đang nói với nàng:

- Sao con lại bi lụy như vậy? Kiếp hồng trần là nỗi oan nghiệt, sinh lão bịnh tử, hỷ nộ ái ố, muốn dứt bỏ những cảnh giới đó hãy hướng về cõi vĩnh hằng cực lạc, mà xem kiếp hồng trần như chốn phù du không có trong con.

Nước mắt nàng trào ra lăn thành hai dòng lệ chảy xuống thềm gạch hoa.

Sư thái lên tiếng nói:

- Bạch Hoa Lan, rồi đây con sẽ cảm nhận tất cả sự thanh thản của cuộc đời này.

- Sư thái, con sẽ nghe theo lời chỉ bảo của người.

- Tốt lắm.

Sư thái lấy ngọn trủy thủ sáng ngời ánh kim quang đã đặt sẵn trên bồ đoàn. Bà cẩn trọng, trang nghiêm cắt từng lọn tóc của Hằng Ni. Những lọn tóc óng ánh, đen tuyền được hai sư ni đặt vào một chiếc tráp bạc.

Sư thái làm xong lễ quy y đầu Phật cho Hằng Ni, rồi trịnh trọng thắp nhang hành đại lễ.

Thắp nhang xong, người nhìn sang Hằng Ni cất giọng trang nghiêm nói:

- Bạch Hoa Lan, kể từ bây giờ con không còn có cái tên đó nữa, và cũng chẳng có tục danh Hằng Ni. Ta đặt pháp danh cho con là Vi Sơn Tử.

Hằng Ni quỳ lạy, nhỏ nhẹ nói:

- Đa tạ sư thái đã tế độ cho con.

Sư thái đỡ nàng đứng lên:

- Cổ tự Ngũ Đài sơn đã có thêm một chư ni cốt cách hơn người. Nếu con có duyên với Phật mẫu, cõi niết bàn an lạc sẽ rộng mở với con.

- Con sẽ nghe theo lời dạy của sư thái.

Sư thái mỉm cười:

- Vi Sơn Tử, ta rất mãn nguyện về con.

Sư thái chỉ cửa hậu điện:

- Con hãy vào trong thay y phục tăng ni. Hai vị sư tỷ của con đây sẽ hướng dẫn con đến tịnh cốc.

Hằng Ni quay sang hai vị chư ni đứng hai bên sư thái:

- Vi Sơn Tử ra mắt nhị vị sư tỷ. Sau này mong nhị vị sư tỷ chỉ bảo.

Hai vị chư ni mỉm cười, gật đầu với nàng.

Một người ôn nhu nói:

- Vi Sơn Tử sư muội đừng câu nệ quá, chúng ta đã là người xuất gia, chối bỏ chốn hồng trần. Cổ tự có thêm sư muội nữa là người thứ tư, sau này tất cả sẽ do sư muội đảm đương trọng trách.

- Đa tạ nhị sư tỷ.

Nàng quay lại sư thái:

- Sư thái, con muốn quỳ trước đài sen Phật mẫu để gội rửa bụi trần.

Sư thái gật đầu:

- Tốt lắm! Ta luôn cảm nhận con là kẻ hữu duyên, có căn cơ với Phật mẫu.

Sư thái quay lại hai vị chư ni:

- Ta giao Vi Sơn Tử lại cho hai ngươi. Hai ngươi tận tình chỉ bảo Vi Sơn Tử mọi sinh hoạt trong cổ tự này. Thứ hai, Vi Sơn Tử vốn đã mất hết võ công rồi, hai ngươi tận tụy chỉ dạy những tinh hoa võ học của cổ tự cho nàng.

Hằng Ni ngạc nhiên vô cùng. Những lời nói vừa rồi của sư thái khiến nàng ngỡ ngàng, buột miệng thốt:

- Sư thái, sao người biết con đã bị phế bỏ võ công?

Sư thái mỉm cười nhìn nàng:

- Bạch Hoa Lan vẫy vùng khắp cõi Trung Nguyên, xuất quỷ nhập thần, thoáng chốc mang thân tử tội. Đã là tử tội thì đâu còn võ công nữa. Ta nói có đúng không nào?

Hằng Ni bặm môi gục mặt nhìn xuống mũi hài cỏ của mình.

Sư thái đặt tay lên vai nàng:

- Con ở lại đây với hai vị sư tỷ. Ta ra sau tịnh cốc.

Sư thái chống trượng thả bước từ từ ra cửa hậu viện. Hằng Ni nhìn theo với một tầm trạng thầm phục vô cùng.

Để Hằng Ni ở lại chính điện, sư thái đi luôn một mạch đến tịnh cốc.

Cửa tịnh cốc đóng im ỉm, không gian thật là vắng lặng tĩnh mịch. Sư im lặng có thể nghe được tiếng gió rì rì thổi qua những hàng liễu, gây cho con người cảm giác thanh bình thoát tục.

Sư thái gõ cửa:

- Mở cửa ra đi!

Cửa tịnh cốc từ từ hé mở. Sư thái nhìn lại sau lưng, khi biết chắc không có ai nhìn theo mới len qua cửa. Sự cẩn trọng của sư thái thật là quá đáng, nhưng cũng chứng tỏ bên trong tịnh thất có người, mà người này nhứt định phải mang thân phận rất là quan trọng.

Sư thái vừa len qua cửa tịnh cốc, liền khép ngay cửa lại. Hai ngọn bạch lạp trong tịnh cốc không đủ ánh sáng để thấy chân diện mục một nữ nhân che mặt bằng vuông lụa hồng.

Người ra mở cửa cho sư thái là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Sư thái vừa bước vào, Thần Cơ Bất Tri Khách đã kéo ghế thỉnh sư thái:

- Sư thái hãy ngồi đây!

Sư thái gật đầu, ngồi xuống chiếc đôn đối mặt với nữ nhân che mặt.

Sư thái vừa yên vị xong liền cất tiếng nói:

- Bạch Hoa Lan đã chính thức quy y đầu Phật. Kể từ bây giờ nàng có pháp danh là Vi Sơn Tử. Nhờ nhị vị mà Ngũ Đài cổ tự tiếp nhận được một đệ tử cốt cách hơn người.

Nữ nhân che mặt gật gù:

- Như vậy là tốt lắm rồi. Sư thái à, kể từ bây giờ Bạch Hoa Lan không còn nữa, sư thái cũng đừng để lộ tung tích Vi Sơn Tử là Bạch Hoa Lan, nếu lộ ra ngoài e tính mạng của Vi Sơn Tử khó giữ được.

Thần Cơ Bất Tri Khách chen vào:

- Sư thái tế độ cho Bạch Hoa Lan thoát tục, khoác áo nâu vàng, công đức này cao như trời biển.

Sư thái khoát tay:

- Hai vị đừng khách sáo. Đây là duyên tu của Bạch Hoa Lan mà thôi chứ lão đâu có công trạng gì.

Nữ nhân che mặt, lấy chiếc túi gấm đeo bên mình đặt lên bàn:

- Sư thái, đây là chút kim ngân. Tôi muốn dâng lên Thánh mẫu nhưng không tiện, nhờ sư thái mua hương hoa cúng dùm tôi.

Sư thái lắc đầu.

Nữ nhân che mặt nói tiếp:

- Sư thái đừng nghĩ tôi mang kim ngân vì Vi Sơn Tử.

Sư thái thở dài, rồi gật đầu:

- Lão ni đành nhận của thí chủ.

Nữ nhân che mặt quay sang Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Thần Cơ tiên sinh, chúng ta có thể rời đây được rồi chứ?

Thần Cơ Bất Tri Khách gật đầu.

Lão nhìn Sư thái:

- Đã đến lúc chúng tôi phải đi. Sư thái hãy bảo trọng.

Sư thái đứng lên:

- Hai vị lên đường bình an, lão ni không tiện đưa xuống núi.

Nữ nhân nắm tay Sư thái:

- Không cần sư thái phải tiễn chúng tôi.

Thần Cơ Bất Tri Khách đẩy cửa lẻn ra ngoài, nữ nhân che mặt bước liền theo chân lão ta.

Hai người ra đến bên ngoài, quay trở lại nhìn sư thái ôm quyền:

- Xin kiếu từ! Mong sư thái chỉ bảo và giúp đỡ cho Bạch Hoa Lan.

- Hai vị yên tâm!

Nữ nhân che mặt xá một xá:

- Kiếu từ.

Thần Cơ Bất Tri Khách và nữ nhân che mặt quay gót. Cả hai đồng loạt trổ khinh thuật băng mình đi nhanh như cơn gió thoảng. Chẳng mấy chốc họ đã khuất dạng dưới tầm mắt của lão sư thái.

Sư thái tần ngần nhìn theo, thở dài tự hỏi:

- “Hai người này là ai, sao biết rành Vi Sơn Tử như vậy. Dù sao đi nữa họ cũng là người tốt cứu Vi Sơn Tử khỏi cảnh hồn ma phiêu bạt”.

Chương 25:

Trở lại Hoàng Thế Lãm.

T

Chia tay với Hằng Ni, tâm trạng chàng nặng trĩu xót xa, chàng luôn tự trách thầm:

- “Thế Lãm ơi, mi tự nhận là một đấng trượng phu nam tử, đầu đội trời chân đạp đất, nhưng sao mi lại nhỏ mọn và ích kỷ như vậy. Hằng Ni đã sa chân ngã ngựa, sao ngươi không giúp nàng mà lại ngoảnh mặt làm ngơ”.

Thế Lãm dừng chân bên một tàng cây cổ thụ. Chàng sực nhớ đến gã tướng số thư sinh, đã thỉnh nguyện và mướn chàng với giá một ngàn lạng vàng để cướp tử tù, không ngờ tử tù ấy lại là Hằng Ni.

Thế Lãm cau mày ngẫm nghĩ, nhất định gã tướng số nho sinh kia có quan hệ với Hằng Ni. Và chắc chắn y cũng có sự liên đới với Vương Mãng và Tổng tài Thái Minh Công. Mình phải đi tìm gã để hỏi, vì sao Hằng Ni đang là bậc nhất đẳng thượng nhân lại bị kết tội tử tù.

Nghĩ như vậy, Thế Lãm trổ cước tốc băng đi vùn vụt. Thân ảnh của chàng như chiếc bóng mờ ảo, thấy bóng ma không thấy hình.

Đến xế trưa, Thế Lãm đã vào đến Kim Lăng.

Kim Lăng, một thị tứ sầm uất, nơi hội tụ của biết bao thương nhân từ nam chí bắc, người ngựa qua lại như chảy hội, và tất nhiên đã là chốn phồn hoa thì Kim Lăng không thiếu những khách điếm, khuê nguyệt nổi tiếng Trung Nguyên.

Thế Lãm đi ngang qua một tòa lầu nguy nga tráng lệ, với tám cây đèn lồng treo lủng lẳng. Mặc dù giữa ngọ, mà tám ngọn đèn kia vẫn ẩn hiện ngọn sáp đèn phía trong đang lập lòe.

Thế Lãm dừng bước nhìn lên tấm bảng:

- Lầu Tầm Dương.

Chàng lẩm nhẩm:

- Lầu Tầm Dương! Ngôi lầu đã từng nổi tiếng với những nhà thơ xuất khẩu trong men say mà sáng

tạo ra những bài thi tình tuyệt tác.

Đột nhiên Thế Lãm muốn thưởng ngoạn những tứ thơ tuyệt tác của những thi hào mà chàng đã từng nghe thiên hạ truyền tụng.

Chàng thả bước lên bậc tam cấp bước vào nhà chính sảnh. Vừa thấy Thế Lãm, tên tiểu nhị tất tả bước ra:

- Quí khách quan muốn thưởng thức rượu ngon và thi tứ?

Thế Lãm gật đầu, đồng thời lấy luôn một thỏi vàng nhét vào tay tiểu nhị:

- Ta muốn nhìn ngắm thi tứ và đặt thơ.

Gã tiểu nhị nhận thỏi vàng của Thế Lãm, xúm xít như một tên nô bộc trung thành:

- Thỉnh khách quan... Thỉnh khách quan...

Thế Lãm theo chân tiểu nhị lên lầu. Chàng được hướng dẫn đến một gian lầu khang trang, trên tường chỉ có mỗi bài thơ của Thôi Hiệu tiên sinh.

Nhìn nét bút như rồng bay phụng múa của Thôi Hiệu, bất giác Thế Lãm nghĩ thầm:

- “Trong gian lầu này có bút tích của Thôi Hiệu tiên sinh, thì mình chẳng dám cầm bút đề tạc”.

Tiểu nhị mở cửa sổ.

Nhìn qua cửa sổ, Thế Lãm hoàn toàn sửng sốt. Chàng không thể nào tin được có một cảnh sắc thiên nhiên hữu tình đẹp như vậy lọt vào mắt mình.

Những đóa hồng như rung rinh nói chuyện đùa cợt với nhau, và tít tận chân trời kia là dãy núi Ngũ Đài sơn trùng trùng điệp điệp lọt vào tâm mắt của chàng, con sông Dương Tử như dải ngân hà ửng ánh sáng bạc.

Tiểu nhị quay lại Thế Lãm:

- Khách nhân vừa ý với gian lầu này chứ?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ rất vừa ý.

- Tiểu nhân xuống dưới dọn tiệc cho khách nhân.

Thế Lãm gật đầu.

Gã tiểu nhị nhanh chân lui ra ngoài. Còn lại một mình trong gian lầu, Thế Lãm chấp tay sau lưng đứng ngắm cảnh thiên nhiên hùng vĩ mà cảm nhận một tâm trạng thư thái vô ngần.

Gã tiểu nhị mở cửa bước vào. Hai tay bưng thức ăn và một vò rượu năm cân. Theo sau lưng tiểu nhị là một nữ nhân tay cầm tỳ bà, uyển chuyển bước vào.

Tiểu nhị dọn thức ăn và rượu lên bàn rồi nói với Thế Lãm:

- Xin mời công tử.

Chàng tự rót rượu ra hai chiếc chén. Bưng một chén đưa đến trước mặt cô gái vừa được gã tiểu nhị giới thiệu là Thùy Linh:

- Mời cô nương.

Thùy Linh lưỡng lự.

Thế Lãm cau mày.

Nàng đành bưng chén rượu chàng trao. Thế Lãm mỉm cười:

- Mời.

Chàng ngửa cổ uống cạn số rượu trong chén mình, trong lúc Thùy Linh chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn. Nàng lí nhí nói:

- Tiện thiếp sẽ đàn cho công tử nghe, chẳng hay người muốn nghe tấu khúc gì?

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ không phải tao nhân cầm kỳ thi họa, mà chỉ là một khách nhân trên giang hồ, thế thì nghe tấu gì cũng được.

Thùy Linh đỏ mặt, ngượng ngịu nói:

- Thiếp sẽ đàn cho công tử thưởng lãm tấu khúc “Đoạn trường cung”.

Thế Lãm lập lại:

- Đoạn trường cung? Có lẽ tấu khúc này buồn lắm và cũng hay lắm. Tại hạ rất muốn nghe tài cầm tấu của cô nương.

Thế Lãm rót rượu ra chén uống tiếp. Khi chàng đặt chén rượu xuống bàn, vô tình nhãn quang lại điểm và bài thơ của Thôi Hiệu trên tường, vừa lúc tấu khúc “Đoạn trường cung” của Thùy Linh trỗi lên.

Âm thanh đàn tỳ bà cứ theo những ngón tay thon thả của nàng phát ra mà tạo thành một giai điệu buồn man mác. Tiếng đàn như tiếng của nàng cung nữ than vãn, u sầu trong một đêm gối chiếc phòng không. Tiếng u uất, nặng nề, và thổn thức nhắc đến mối tình đầu đã ly tán.

Thế Lãm vô hình trung bị tiếng đàn điêu luyện của Thùy Linh cuốn hút lấy tâm tư trí tuệ. Chàng như nhập vào tiếng đàn ủ ê ấy để hình dung ra cảnh mỹ nữ cô độc trong lầu son gác tía mà hồn tơ tưởng đến đấng lang quân biền biệt nơi cuối trời.

Không dằn được lòng, Thế Lãm bưng cả vò rượu lên uống. Chàng cảm nhận tim mình đập thình thịch vì hình ảnh của Hằng Ni phảng phất đâu đó trong tiếng đàn của Thùy Linh.

Thế Lãm thở dài, Tiếng thở ra của chàng nghe não lòng đến độ tưởng chừng như vừa có một tảng đá nghìn cân từ trên cao rơi xuống, và tản ra thành không khí cô đặc nặng nề.

Tiếng cung đàn tỳ bà của Giang Thùy Linh ngưng bặt.

Thế Lãm bặm môi, buột miệng thốt:

- Buồn quá.

- Công tử tha lỗi cho tiện thiếp.

Thế Lãm lắc đầu.

Chàng từ từ đứng lên, đến bên cửa sổ nhìn cảnh non sông hữu tình, hùng vĩ. Bất giác những kỷ niệm ngày xưa đâu đó tràn về khỏa lấp tất cả tâm trí chàng. Kỷ niệm của ngày xưa, ngày chàng và nàng như đôi bướm quấn quít bên nhau.

Thế Lãm lẩm nhẩm nói:

- Ngày xưa đâu rồi? Kỷ niệm đã tan mất rồi.

Trong men rượu ngây ngất, Thế Lãm bất giác muốn làm thơ. Chàng quay ngoắt lại và chỉ xoay tròn hữu thủ, một hấp lực thoát ra cuốn lấy cây bút lông.

Thế Lãm thở ra lần nữa, rồi quẳng cây bút qua cửa sổ. Cây bút như ánh chớp vụt biến mất trong không trung mênh mông.

Giang Thùy Linh khẽ nói:

- Công tử...

Thế Lãm chẳng hề nghe tiếng của nàng, mà vận khí cách không khắc đôi câu thơ vào vách cột:

“Nhật mô hương quan hà xứ thị

Yên ba giang thượng xứ nhân sầu.”

Nét khắc của chàng bằng chỉ công như rồng bay phụng múa, và chẳng hề thua kém bút tích của Thôi Hiệu tiên sinh.

Thế Lãm bâng quơ nhìn hai câu thơ đó với tâm trạng bồi hồi da diết.

Tiếng ồn ồn dội lên ngay ngoài hành lang:

- Giang Thùy Linh đâu rồi?

Tiếng ai đó gọi Thùy Linh nghe nhão nhẹt:

- Thùy Linh đâu ra tiếp đại gia. Thùy Linh đâu mau ra đón đại gia.

Bao nhiêu nỗi trầm cảm của Thế Lãm thoáng chốc bị tiếng người kia xua tan như cơn lốc dữ thổi tầng mây ngàn.

Tiếng của người nào đó ồn ồn, khiến cho Thế Lãm cảm nhận nó chẳng khác ngọn đại đao đâm thọc vào tận tâm can chàng. Chàng đứng lặng như pho tượng vô hồn, vô cảm với nỗi tiếc xót xa.

Rầm...

Chương 26:

Hai cánh cửa bằng gỗ lim mở tung ra sau tiếng rầm như quả búa tạ nện vào thanh gỗ mục, một gã đại hán vận huỳnh y xồng xộc bước vào. Gã vừa thấy Giang Thùy Linh đã cất lên tràng cười khăng khắc nghe vừa chói tai vừa tởm lợm:

H

- He... He... He Cắt những tiếng cười quái gở và nhục cảm ấy, tên đại hán lè nhè nói:

- Kỳ nữ đây rồi, hè... hè..., kỳ nữ đây rồi. Nàng biến mất tăm khiến đại gia đi tìm mỏi con mắt, mòn hết hai đế giầy.

Gã vừa nói vừa giang tay, nghiêng đầu trước mặt Giang Thùy Linh như một tên hề đang làm dáng.

Bị gã đại hán phá bĩnh, cắt ngang những hồi ức của mình, Thế Lãm sa sầm mặt xuống trầm giọng hi:

- Các hạ là ai?

Gã đại hán quay lại nhìn chàng, rồi vỗ vào ngực mình:

- Tên súc sinh kia không biết đại gia là ai? Bổn đại gia là Đô đầu đề lao Kim Lăng. Ngươi có muốn ta gông ngươi vào trong ngục tối không?

Đôi mày lưỡi kiếm của Thế Lãm cau hẳn lại.

- Thì ra ngài là Giám mục Đô đầu Lý Oai.

- Chính bổn đại gia. Tiểu súc sinh đã biết tục danh của bổn đại gia sao chưa chịu quỳ xuống lạy xin tha tội.

Thế Lãm đột nhiên cảm thấy thanh thản vô cùng, quả thật ngay chính chàng cũng không hiểu sao cảm giác thanh thản lại trổi lên trong lúc này mà lúc bình thời có lẽ lời xúc phạm của Lý Oai đã tạo ra trong lòng chàng sự phẫn nộ của hỏa diệm sơn.

Thế Lãm dấn ba bộ đối mặt với Lý Oai:

- Lý Oai giám ngục có lẽ đã say quá rồi chăng?

Lý Oai lỏ mắt nhìn chàng:

- Đại gia mà say à? Đại gia say sao lại biết kỳ nữ Giang Thùy Linh có ở đây.

Y quay qua nhìn Thùy Linh bằng nửa con mắt:

- Kỳ nữ Thùy Linh... ha... nàng có nghĩ bổn đại gia say không?

Thế Lãm đoán chắc thế nào nàng ca kỹ tên Thùy Linh cũng gật đầu, nhưng không, Thùy Linh đã lắc đầu còn nhỏ nhỏ nói:

- Tiện nữ không dám nghĩ Đô đầu giám môn như vậy.

- Ha... Ha... Ha... Ha... Ha...

Cắt tràng cười tự thị, Lý Oai quay lại Thế Lãm:

- Tiểu tử, ngươi đã nghe nàng nói rồi chứ? Bổn đại gia đâu có say.

Ly Oai với tay thộp vào bả vai của Thùy Linh:

- Đại gia thích nàng quá. Đi với ta... Đi với ta...

Thùy Linh nhìn Thế Lãm.

Lý Oai trừng mắt:

- Nàng dám cãi lệnh bổn đại gia à?

Thùy Linh cúi đầu nhìn xuống sàn nhà.

Thế Lãm nghiêm giọng nói:

- Lý Oai Đô đầu khiếm nhã quá. Tại hạ đã thỉnh vị tiểu thư này đến đây bồi tiếp thi tửu với tại hạ, cớ sao Đô đầu lại bức ép nàng đi.

- Bổn đại gia đã muốn thì trời muốn.

Lý Oai gằn từng tiếng:

- Thùy Linh, nàng muốn ở lại đây bồi tiếp gã công tử này hay muốn đi với ta?

Thùy Linh bặm môi suy nghĩ một lúc rồi dời mắt qua Thế Lãm, nhỏ nhẹ nói:

- Công tử thứ lỗi cho tiện nữ, hôm khác tiện nữ sẽ lại hầu tiếp công tử.

Nàng dứt lời cúi mặt nhìn xuống mũi hài.

Thế Lãm thở dài lắc đầu:

- Tại hạ không ép cô nương.

Lý Oai được nước, càng đắc chí hơn. Y nắm tay Thùy Linh:

- Đi với đại gia qua phòng bên. Hôm nay đại gia sẽ cùng nàng vui vẻ suốt canh thâu.

Lão già thúc thúc đã được đại gia cho bọn thuộc nhân chăm sóc rất chu đáo.

Lý Oai vừa nói vừa kéo Thùy Linh ra cửa gian lầu. Thế Lãm gọi giật nàng lại:

- Cô nương!

Thùy Linh sững bước, lí nhí nói:

- Công tử thứ lỗi cho tiện nữ.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ không trách cô nương, nhưng trước khi rời đây, cô nương cầm theo số kim ngân tại hạ đã để trên bàn.

Thùy Linh lắc đầu:

- Đa tạ công tử, tiện nữ không dám.

Lý Oai giật tay Thùy Linh, kéo xộc ra ngoài cửa. Hai người đã khuất hẳn ngoài hành lang rồi, Thế Lãm mới quay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù cảnh thiên nhiên vẫn không thay đổi, những đóa hoa anh đào vẫn khoe sắc lung linh, nhưng tự dưng chàng lại cảm nhận một nỗi u uất, nặng trĩu đâu đó len nhanh và khỏa lấp những cảm quan vừa mới đây thôi.

Bất giác Thế Lãm thở dài một tiếng, ngân nga ngâm:

“Diện ngộ Thục nhân khách bàng hoàng

Tiếng đàn chưa dứt đã vội tan

Bâng khuâng một cõi lòng lữ khách

Bởi chốn lầu son lắm phũ phàng.”

Tiếng ngâm còn chưa dứt thì Thế Lãm nghe tiếng động sau lưng mình.

Chàng quay ngoắt lại nhận ra kỳ nữ Giang Thùy Linh. Nàng vừa lẻn vào gian lầu của Thế Lãm vội vã khép ngay cửa lại.

Thế Lãm nhìn Thùy Linh:

- Cô nương không hầu tiếp Đô đầu giám ngục Lý Oai sao lại quay trở lại đây?

Thùy Linh tiến thẳng đến đối mặt với Thế Lãm:

- Tiện nữ đến để xin công tử thứ tội. Tiện nữ bị người ta bức ép mà thôi.

- Ai có thể bức ép được cô nương?

- Đô đầu giám ngục Lý Oai.

Nàng chớp mắt nhìn Thế Lãm:

- Phận hồng nhan lắm nỗi truân chuyên, mong công tử đừng nóng giận mà trách hờn tiện nữ.

- Tại hạ không trách cô nương đâu.

Thùy Linh ôm quyền:

- Đa tạ công tử. Thật ra tiện nữ rất muốn được bồi tiếp công tử, nhưng vì sinh mạng của thúc thúc mà đành đắc tội. Tiện nữ mong công tử bỏ qua. Tiện nữ xin lui gót.

Nàng quay lưng, thả bước ra ngoài. Vừa đặt tay lên cánh cửa hai bờ vai nhỏ nhắn của Thùy Linh khẽ rung lên một cái.

Thiếu Lâm lặng người đến ngay bên nàng:

- Cô nương có thể nói cho tại hạ biết thúc thúc của cô nương đã bị gì?

- Thúc thúc đã đắc tội với Thiên giáo và Tổng tài Thái Minh Công nên bị giam vào đề lao dưới sự quản thúc của Đô đầu giám ngục Lý Oai. Nếu tiện nữ chống lại ý muốn của Đô đầu, thúc thúc khốn khổ lắm. Công tử đừng trách tiện nữ.

Thế Lãm cau mày:

- Thúc thúc của cô nương tục danh là gì?

- Trong giang hồ, thúc thúc là người đại lượng, cũng là bậc chính nhân quân tử mới ra nông nổi này. Thúc thúc được thiên hạ tặng cho ngoại hiệu Huyền Tử Phong Tổ Tổ.

Thế Lãm sửng sốt:

- Huyền Tử Phong Tổ Tổ? Có phải chính lão thúc thúc là người đã cứu Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm nên mới bị giam vào đề lao.

Thùy Linh gật đầu:

- Tiện nữ nghe đâu thúc thúc bị gia hình vì chuyện đó.

Thế Lãm sa sầm mặt xuống.

Tiếng của Đô đầu giám ngục Lý Oai lè nhè cất lên ngoài hành lang:

- Mỹ nữ, ra bưng rượu vào cho ta.

Thùy Linh nhìn lại Thế Lãm:

- Tiện nữ xin kiếu từ.

Nàng lẩn ngay ra ngoài, để mình Thế Lãm ở lại với bao nỗi ưu tư phiền muộn. Chàng tự vỗ vào trán mình:

- Thế Lãm ơi, vì mi mà Huyền Tử Phong Tổ Tổ bị giam thân vào chốn ngục tù. Vì mi mà Giang Thùy Linh trở thành kỹ nữ trong Tầm Dương lầu.

Chàng thở dài một tiếng.

Thế Lãm mở cửa bước ra ngoài hành lang thì chạm mặt ngay với Lý Oai.

Lý Oai cau mày nhìn Thế Lãm, gằn giọng quát luôn:

- Tránh ra!

Thế Lãm nhún vai:

- Tại hạ nghe tiếng của Đô đầu, tâm phục khẩu phục, nên nhã ý muốn thỉnh Đô đầu cùng đối ẩm.

- Ngươi thỉnh ta?

Thế Lãm gật đầu.

Lý Oai ngửa mặt bật cười khăng khắc. Gã cảm thấy mình quả là oai phong, và kiêu hùng vô cùng, liền gật đầu nói luôn:

- Tốt! Tốt! Tốt lắm! Ngươi đã biết thần phục khi nhận ra Lý mỗ, bổn đại gia chẳng nệ hà với ngươi làm gì.

Thế Lãm mỉm cười:

- Thỉnh Lý đại gia vào gian lầu của tại hạ.

- Được, được lắm. Tiểu tử thật là ngoan ngoãn. Lý đại gia rất thích những kẻ ngoan ngoãn như ngươi.

Thế Lãm dẫn luôn Lý Oai vào gian lầu của mình. Thùy Linh đứng ngay ngưỡng cửa ngơ ngác nhìn theo hai người. Lý Oai đột ngột quay lại ngoắt Thùy Linh:

- Mỹ nữ hãy vào đây với ta.

Thùy Linh thở dài bước theo Lý Oai trở lại phòng của Thế Lãm.

Lý Oai chiếm ngự chiếc đôn, đặt hai tay lên bàn. Lão chớp mắt liên tục khi thấy hai nén vàng ngay trước mặt mình, liền lè nhè cất tiếng nói:

- Hai nén vàng của ai thế này? Của Lý mỗ chăng?

Lý Oai vừa nói vừa thò tay thộp hai nén vàng nhanh như cắt lận vào thắt lưng gã.

Thùy Linh nhìn Thế Lãm. Nàng chỉ nhận thấy một nụ cười mỉm thoắt hiện trên hai cánh môi của chàng.

Thế Lãm gật gù lấy luôn mười nén vàng nữa trong túi gấm đeo bên hông đặt lên bàn.

Chàng nhìn Lý Oai.

Lý Oai thì nhìn đống vàng bằng cặp mắt háo hức, thèm thuồng.

Gã bật cười:

- Ha... Ha... Hôm nay Lý mỗ gặp thần tài rồi. Ha... Ha...

Lý Oai cắt tràng cười ngẩng lên đối nhãn với Thế Lãm:

- Đống vàng kia của Lý mỗ chứ? Nếu như đống vàng đó Lý mỗ được nhận, ta sẵn sàng nhường kỳ nữ Giang Thùy Linh cho các hạ. Ha... Ha... Ha... Ha...

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ không có ý mua vị cô nương tài sắc vẹn toàn của lầu Tầm Dương, mà chỉ muốn đối ẩm với Lý đại gia thôi.

- Tiểu tử chỉ muốn đối ẩm với Lý mỗ thôi à. Ý của ngươi như vậy sao lấy mười nén vàng ra làm gì? Ngươi không có ý tặng Lý mỗ số vàng đó à?

- Tại hạ sẵn sàng tặng cho Lý đại gia, nhưng tại hạ có một cái thú uống rượu đổi vàng.

- Uống rượu đổi vàng. Hay... hay... rất hợp ý với Lý mỗ. Ta rất sẵn sàng. Tiểu tử ơi, hôm nay Lý mỗ vừa được phát tài vừa được hảo tửu, nếu cần bổn đại gia sẽ có cả gia nhân hầu tiếp.

Lý Oai chồm dậy:

- Ý ngươi muốn thế nào?

Thế Lãm mỉm cười nói:

- Lý đại gia chắc chắn rất thích số kim ngân trên bàn này?

Lý Oai chớp mắt:

- Ai thấy vàng mà không ham?

- Tại hạ cũng vậy. Tuy nhiên tại hạ có một cái thú khác.

- Thú gì?

Lý Oai liếc xéo qua kỳ nữ Giang Thùy Linh rồi bật cười:

- Ngươi thích Giang kỳ nữ phải không?

Thế Lãm lắc đầu, chỉ vào mấy vò rượu của Lý Oai:

- Tại hạ thích rượu. Chẳng hay tửu lượng của đại gia thế nào, nếu như tửu lượng của Lý đại gia có thể đối ẩm cùng với tại hạ thì số kim ngân này sẽ thuộc về Lý đại gia.

- Ê... ngươi nói thật đấy chứ?

- Tại hạ không bao giờ ngoa ngôn.

Lý Oai trừng mắt, vỗ vào ngực mình:

- Bổn Đô đầu có thể khẳng định mình là vô địch ẩm tửu trong giang hồ. Lý mỗ uống một lúc ngàn cân rượu cũng chẳng thấm thía gì.

Thế Lãm mỉm cười:

- Nếu tửu lượng của Lý gia như vậy thì đáng mặt hảo hán. Tại hạ hôm nay thật là may mắn.

- Lý mỗ cũng được may mắn.

Lý Oai ngoắc Thùy Linh:

- Mỹ nữ, hãy đến đây rót rượu hầu tiếp cho bổn đại gia và các hạ đây.

Lý Oai gục gặc hỏi Thế Lãm:

- Nãy giờ ngươi chưa cho Lý mỗ biết ngoại danh của ngươi.

Thế Lãm mỉm cười:

- Tại hạ chỉ là một thương nhân tầm thường, chẳng có ngoại danh gì.

- Hừ, thương nhân mà đòi đấu tửu với Lý mỗ. Hôm nay bổn đại gia thắng chắc rồi.

- Tại hạ rất muốn như vậy.

Thế Lãm vừa nói vừa lấy trong tay áo của mình ngọn bạch lạp Vô Ảnh đăng, găm xuống bàn, rồi quay lại nói với Thùy Linh:

- Phiền cô nương đóng các cửa lại.

Giang Thùy Linh liền làm theo lời của Thế Lãm. Khi cửa vừa đóng lại thì ánh sáng từ viên ngọc bích làm bấc tỏa hào quang trông thật là huyền diệu vô cùng.

Lý Oai chớp mắt nhìn ngọn Vô Ảnh đăng chằm chằm:

- Cây đèn gì lạ quá? Ngươi có ý gì vậy?

Lão ngước lên nhìn Thế Lãm, nhưng bởi hào quang từ ngọc bích phát ra làm lão chói mắt nên không thể thấy được dung diện của chàng.

Lý Oai chớp mắt liên tục:

- Ta chẳng thấy ngươi đâu cả.

- Tại hạ đang ngồi đối mặt với Lý đại gia.

Chàng nghiêm giọng nói luôn:

- Nếu như Lý đại gia uống hết vò rượu năm cân trước tại hạ thì được nhận một thoi vàng.

Cứ như thế cho đến khi nào số vàng thuộc về Lý đại gia.

- Được lắm, ta rất sẵn lòng.

Lý Oai ôm vò rượu toan đưa lên miệng tu, Thế Lãm đã cản lại:

- Tại hạ sẽ cùng uống với đại gia chứ.

- Cứ để mình Lý mỗ này lấy hết vàng của ngươi.

- Tại hạ sợ Giang cô nương cho là không công bằng.

- Tốt! Mời!

Thế Lãm bưng vò rượu, tự mở nắp đưa lên miệng, cùng lúc Lý Oai cũng chẳng chịu thua kém chàng. Trong lúc uống rượu ngón trỏ của Thế Lãm ửng sắc vàng óng ánh điểm vào đáy vò rượu của Lý Oai.

Thùy Linh đứng ngoài nhìn Thế Lãm và Lý Oai uống rượu mà ngỡ họ là những kẻ sắp chết khát đang nốc ừng ực từng bụm nước lã chứ không phải là rượu.

Lý Oai rùng mình một cái, trong khi Thế Lãm vẫn thản nhiên như không.

Lý Oai rùng mình lần thứ hai, rồi tiếp tục rùng mình lần thứ ba.

Thế Lãm đột ngột thu ngọn chỉ Kim ảnh về thì Lý Oai mới đặt vò rượu xuống bàn.

Gã trợn mắt, khò khè, nấc cụt nói:

- Lý... Lý mỗ... đã... uống... uống... uống hết rượu trong... trong... trong vò...

Thế Lãm vẫn điềm đạm như chẳng hề uống tí rượu nào. Chàng dốc ngược vò rượu của mình lên:

- Tại hạ cũng đã uống hết! Tửu lượng của Lý đại gia quả là vô địch thiên hạ.

Thế Lãm nói xong liền lấy một thoi vàng đưa qua Lý Oai.

- Nén vàng này thuộc về Lý đại gia, vì đã uống hết trước tại hạ.

Thùy Linh nghe chàng nói mà chỉ lắc đầu. Nàng không thể nào tin được trên đời này có một người uống một lúc năm cân rượu mà vẫn bình nhiên như chẳng hề uống giọt rượu nào.

Thùy Linh cũng thắc mắc vô cùng bởi mới đây thôi Thế Lãm chỉ uống vỏn vẹn vài chén rượu mà đã tỏ ra lâng lâng rồi, thế mà bây giờ chàng lại khác hẳn.

Thế Lãm quay sang Thùy Linh:

- Phiền cô nương gọi dùm hai mươi cân rượu cho tại hạ.

Lý Oai trợn mắt nhìn Thùy Linh, khoát tay như đuổi ruồi:

- Nàng... nàng kêu... kêu hai mươi cân nhanh... nhanh lên...

Gã vừa nói vừa nấc cụt.

Lịnh của Lý Oai đã ban, Thùy Linh đâu dám cãi. Nàng lui nhanh ra khỏi phòng, và một lúc sau cùng với gã tiểu nhị khệ nệ bưng vào bốn vò rượu.

Đặt bốn vò rượu lên bàn, gã tiểu nhị nhìn chằm chằm vào ngọn Vô Ảnh đăng huyền diệu, nên chẳng khác nào đã bị hốt hồn vào ngọn đèn đang phát sáng huyền ảo kia.

Thế Lãm bưng vò rượu chìa đến trước mặt Lý Oai:

- Thỉnh Lý đại gia.

Lý Oai đón vò rượu của Thế Lãm:

- Tốt! Tốt lắm! Ta uống đến chết... chết... chết mới thôi. Mời... hức... mời...

Thế Lãm mỉm cười bưng vò rượu lên miệng. Cùng với động tác bưng vò rượu thì ngọn chỉ Kim ảnh lại thọt vào đáy vò rượu của Lý Oai.

Hai người lại ngửa cổ uống ừng ực.

Gã tiểu nhị và Thùy Linh cứ trố mắt nhìn.

Lý Oai rùng mình, hực lên một tiếng.

Gã rùng mình lần thứ hai.

Tên tiểu nhị nổi gai ốc khi thấy toàn thân Lý Oai run cầm cập.

Lý Oai đang uống đột ngột nẩy người một cái vùng hạ đẳng của gã phát ra âm thanh như tiếng bong bóng bị nổ.

Lý Oai ngã ngửa ra sau, giẫy giụa, lăn lóc. Vò rượu trên tay gã rơi xuống bàn bể tan.

Thế Lãm bình nhiên lấy ngọn Vô Ảnh đăng trả lại vào ống tay áo thư sinh, nhìn cái xác của Lý Oai như một con ễnh ương, hai mắt lồi hẳn ra ngoài, ngũ quan đều rịn máu, miệng sùi bọt cùng với rượu trào ra ồng ộc.

Tiểu nhị trợn trừng mắt nhìn Lý Oai chằm chằm, vội ngồi thụp xuống lay vai gã.

- Lý đại gia! Lý đại gia!

Lý Oai bất động hoàn toàn, vì hồn đã bỏ xác.

Thế Lãm chắp tay sau hông bước đến mở cửa sổ. Ánh sáng rọi vào phòng. Tiểu nhị bất thần quay sang nôn ọe, cả thân thể Lý Oai tràn ngập rượu, rượu túa ra từng lỗ chân lông trông vô cùng gớm ghiếc.

Thế Lãm nhét vào tay tiểu nhị một thoi vàng.

- Y muốn uống rượu để được chết, và đã được chết theo đúng ý muốn của y.

Tiểu nhị ngước lên nhìn chàng:

- Lý đại gia chết, ở đây sẽ phiền lụy cho tiểu nhân.

Thế Lãm lắc đầu:

- Người uống rượu chết, tiểu nhị chẳng có trách nhiệm gì.

Chàng chỉ cái xác Lý Oai:

- Ai thấy cũng biết gã chết vì rượu. Tại hạ sẽ đưa Giang cô nương rời Tầm Dương lầu.

Chàng vừa nói vừa lấy luôn mười nén vàng để trên bàn nhét vào tay tiểu nhị, rồi không để cho hắn nói, kéo luôn Thùy Linh ra ngoài cửa.

Thế Lãm vừa ra ngoài hành lang, đột ngột nghe tiếng ngựa hí vang trước cửa Tầm Dương lầu.

Thế Lãm đâu thể nào quên được tiếng ngựa hí quen thuộc đó. Dù có sấm rền bên tai, hay tiếng binh khí vang lên giữa trận tiền Thế Lãm vẫn có thể phân biệt tiếng hí của Hắc long câu với tiếng hí của muôn ngàn con tuấn mã khác.

Chàng sửng sốt đứng ngây người, rồi thoắt một cái trổ luôn Di Hình bộ pháp băng ra ngoài lầu Tầm Dương. Phía trước chàng non mươi trượng, Hắc long câu đang nện bốn vó phi nước đại, người ngồi trên mình ngaự nhìn từ phía sau có dáng vóc giống như tạc với gã tướng số thư sinh mà chàng đã bắt gặp tại Trúc Giang thị trấn.

Thế Lãm muốn băng mình đuổi theo, nhưng sực nghĩ đến Giang Thùy Linh và Huyền Tử Phong Tổ Tổ liền sững bước. Chàng lẩm nhẩm nói:

- Hắc huynh, Thế Lãm này sẽ tìm lại huynh sau.

Chương 27:

Thế Lãm trao qua tay huỳnh y kỳ nữ Giang Thùy Linh mười nén vàng ròng, trang trọng nói:

T

- Cô nương tìm cho tại hạ một cỗ xe ngựa, và đợi ở cửa Tây thành. Đúng canh hai đêm nay, tại hạ sẽ đưa Huyền Tử Phong Tổ Tổ đào thoát.

Giang Thùy Linh nhìn chàng không chớp mắt:

- Hoàng công tử một mình đột nhập đề lao cứu thúc thúc?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ sẽ cứu Huyền Tử Phong Tổ Tổ.

Thùy Linh lắc đầu:

- Công tử suy nghĩ lại đi, nguy hiểm lắm. Trong đề lao có không biết bao nhiêu cao thủ Thiên giáo chấn giữ, một mình công tử sợ...

Thế Lãm cau mày, khoát tay cắt ngang lời nói của Thùy Linh:

- Tại hạ lượng được sức của mình. Chỉ mong cô nương nhớ đúng hẹn mà thôi.

- Cứu được thúc thúc rồi, tiện nữ và thúc thúc cũng không biết đi đâu.

- Ra ngoài rồi sẽ tính. Nhất thời việc trước mắt là cứu được thúc thúc của cô nương.

Chàng bâng quơ nhìn lên bầu trời:

- Trước đây nếu không có thúc thúc của cô nương, tại hạ đã bỏ thây ngoài Đông đảo rồi. Hôm nay, dù có xông pha vào chốn rừng gươm biển kiếm, Thế Lãm này bằng mọi giá cũng phải đưa Huyền Tử Phong Tổ Tổ ra ngoài.

Thùy Linh bặm môi cúi mặt nhìn xuống đất:

- Tiện nữ chỉ sợ việc không thành, công tử lại bị hại.

Đột ngột nàng ngẩng mặt nhìn lên, hai ánh mắt long lanh nhìn chằm chằm Hoàng Thế Lãm:

- Hoàng công tử, tiện nữ có cách giúp công tử.

- Cách gì?

- Trong đề lao Kim Lăng ngoài Đô đầu Lý Oai giám ngục còn một người nữa rất quan trọng. Nếu như công tử khống chế được thì có thể cứu được thúc thúc.

- Người đó là ai?

- Người đó có khuôn mặt sần sùi, tục danh là Triển Cung.

Thế Lãm cau mày:

- Triển Cung quản ngục đề lao Kim Lăng à?

Thùy Linh gật đầu:

- Tiện nữ đã có một lần được diện kiến với y. Con người của Triển Cung rất đa nghi và vô cùng cẩn trọng, võ công lại vô cùng tà quái, khó lường, hoàn toàn khác xa với đại Đô đầu giám ngục Lý Oai.

Nàng thở ra, nói tiếp:

- So với Lý Oai, Triển Cung có thân phận trưởng thượng hơn. Một lời của y phán ra, Lý Oai không dám chống lại.

- Y đang ở đâu?

- Triển Cung ở tại đề lao, gian lầu bên trái, trước cửa có hai ngọn dạ đăng thêu hình con bò cạp.

Thế Lãm gật gù:

- Tại hạ sẽ đến đó gặp y.

Thùy Linh nhìn chàng:

- Hoàng công tử, Triển Cung rất ngụy tạo. Y không uống rượu, và cũng chẳng thích kim ngân. Y cũng chẳng cần mỹ nữ.

Thế Lãm mỉm cười:

- Con người hắn hoàn thiện đến độ đó à? Y không thích hảo tửu, kim ngân và mỹ nữ vậy nhứt định

gã phải thích võ công.

Thùy Linh gật đầu:

- Đúng như vậy. Chính vì đam mê đó mà võ công của Triển Cung vô cùng lợi hại. Tiện nữ sợ...

Nàng e dè nhìn Thế Lãm mà bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Thế Lãm nhếch mép nhìn nàng:

- Cô nương sợ tại hạ không phải là đối thủ của Triển Cung.

Thùy Linh thở ra, gục mặt nhìn xuống:

- Tiện nữ lo cho công tử.

- Cô nương yên tâm...

Chàng nhìn nàng khẽ khàng nói:

- Tại hạ kiếu từ, cô nương nhớ đón tại hạ và Huyền Tử Phong Tổ Tổ ở cửa Tây thành Kim Lăng. Cô nương bảo trọng.

Thế Lãm vừa quay lưng, Thùy Linh đã gọi giật lại:

- Hoàng công tử.

Thế Lãm quay lại nhìn nàng:

- Cô nương còn điều gì muốn nói.

- Công tử hãy bảo trọng.

Thế Lãm gật đầu, trang trọng nói:

- Cô nương hãy chờ tại hạ vào canh hai.

Chàng dứt lời quay lưng băng mình đi luôn. Chỉ trong chớp mắt thân ảnh của Thế Lãm đã nhập vào màn đêm tĩnh lặng của thành Kim Lăng.

Thùy Linh vẩn vơ nhìn theo Thế Lãm. Trên bầu trời một vì sao xẹt qua, Thùy Linh thấy vì sao băng đó liền chấp tay lẩm nhẩm:

- Hoàng thiên minh chứng phù hộ cho Hoàng công tử cứu được thúc thúc.

Cùng với lời khấn nguyện thành kính đó, nàng lại hồi hộp vô cùng bởi cảm nhận có điều dữ đang sắp xảy ra với Thế Lãm và Huyền Tử Phong Tổ Tổ.

Nàng nhủ thầm, phải chăng ánh sao băng kia là điềm báo trước cho nàng biết điềm dữ hôm nay. Thùy Linh bặm môi, rùng mình một cái. Nàng khoanh tròn tay trước ngực để cố nén nỗi hồi hộp do sự tưởng tượng của mình tạo ra.

o0o Đề lao Kim Lăng sừng sững tọa lạc ở phía bắc thành. Trong màn đêm phủ sương dầy đặc, nhìn nó ngỡ như một khối đá khổng lồ, vừa u ám vừa lạnh lẽo.

Cánh cửa sắt đóng im ỉm, đứng trước có mươi tên Cấm vệ quân, nai nịt gọn gàng, tay cầm giáo đi tới đi lui. Trên cổng, tấm bảng đen kịt với mấy chữ triệt được sơn màu trắng tóat trông thật là tang tóc.

“Đề Lao Kim Lăng”

Thế Lãm đứng trong bóng tối nhìn cánh cửa sắt im ỉm đó, cảm nhận mình đang đứng trước một không gian khủng bố, và cái chết đâu đó đang chực chờ đối với chàng.

Hít một luồng dương khí thật sâu, trổ mục quang như mắt mèo, Thế Lãm muốn thâu tóm toàn bộ khung cảnh trước mắt mình.

Chàng tự nhủ:

- “Không vào hang cọp không thể bắt được cọp con”.

Chàng còn đang suy tư, thì thấy xa xa có ánh đèn lồng đang di chuyển về phía đề lao Kim Lăng. Thế Lãm cau mày, giờ này mà có người đến đề lao, nhứt định họ là thuộc nhân của Hắc Y chưởng bang Triển Cung.

Cùng với ý nghĩ ấy, Thế Lãm trổ thuật Di Hình bộ pháp. Thân ảnh của chàng như một bóng ma quỷ dị, thấy bóng mà không thấy hình lướt về phía những ánh đèn lồng đó.

Chỉ cần điểm nhẹ mũi giầy, chàng như cánh nhạn bay vụt lên cao và nhẹ êm hạ xuống một mái vòm. Mặc dù đêm khuya tĩnh lặng vẫn không hề nghe tiếng động lạ nào phát ra khi Thế Lãm đặt chân xuống mái vòm.

Hai tên hắc y nhân áp tải bốn nàng nữ nhân về hướng đề lao.

Thế Lãm cau mày nghĩ thầm:

- “Triển Cung không màng đến mỹ nữ, cớ sao lại sai thuộc hạ bắt nữ nhân về đề lao làm gì?”

Chàng lắc đầu nghĩ tiếp:

- “Gian thần lên ngôi tiên đế, đại loạn khắp mọi nơi, bá tánh sống trong cảnh nhục hình côi cút”.

Thế Lãm thở ra, và nhẹ giũ ống tay áo trường y thư sinh. Ngọn Vô Ảnh đăng từ trong tay áo chàng trượt luôn vào bản thủ của Thế Lãm.

Khi đoàn người còn cách chỗ chàng nấp không đầy mươi trượng, Thế Lãm khẽ vung tay nhẹ phủi một cái. Ngọn Vô Ảnh đăng là đà thoát ra khỏi bản thủ của chàng, nhập nhoạng lướt trong không gian rồi dựng đứng trước đám người đó.

Trong đêm khuya tĩnh mịch, ngọn Vô Ảnh đăng trông tợ cây đèn ma quái dùng để đưa linh cửu người chết xuống địa phủ. Hào quang huyết dụ của nó tỏa ra khiến đêm đã lạnh càng lạnh hơn, với sự rùng rợn vốn có ở các đám tang.

Bỗng nhiên có ngọn đèn kỳ dị xuất hiện, chặn ngay đường đi, hai gã hắc y nhân đồng loạt rút binh khí hườm sẵn nơi tay.

Một tên khoát tay ra hiệu cho bốn mỹ nữ dừng bước. Y nhìn qua người bạn đồng hành hội ý bằng mắt, rồi từ từ cẩn trọng tiến từng bước về phía ngọn Vô Ảnh đăng.

Cả hai trợn mắt nhìn chằm chằm vào ngọn đèn như bị thôi miên.

Một tên lên tiếng:

- Cây đèn này lạ lùng quá. Hình như nó không có bấc.

Gã vừa dứt lời thì cảm nhận có ngọn gió lạ từ trên cao phủ xuống. Tên thứ hai vội cảnh báo:

- Lã huynh cẩn thận.

Sự cảnh báo của y quá muộn. Lời còn đọng trên môi, cả hai tên thuộc nhân Hắc Y bang đã bị Kim ảnh thủ của Thế Lãm điểm vào trọng huyệt Kiên Tĩnh, đứng im như hai pho tượng.

Thế Lãm thu hồi ngọn Vô Ảnh đăng cho vào tay áo mình. Chàng nhìn hai gã thuộc nhân Hắc Y bang bằng cặp mắt nghiêm khắc lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi đưa những mỹ nữ này đi đâu?

Cả hai ngậm miệng, không màng đến câu hỏi của chàng.

Thế Lãm cau mày:

- Ta hỏi lần nữa, phải các ngươi đưa bốn mỹ nữ này đến đề lao cho Triển Cung.

Mặc cho chàng hỏi bằng chất giọng nghiêm khắc, mà bất cứ ai nghe cũng đều nổi gai ốc, xương sống lạnh ngắt nhưng hai tên thuộc nhân vẫn ngậm tăm chỉ biết nhìn Thế Lãm trừng trừng.

Thế Lãm hỏi tiếp:

- Các ngươi không trả lời ta?

Cả hai tên cùng chớp mắt. Sau cái chớp mắt đó, khóe miệng của chúng đã trào máu tươi đỏ ối lan xuống hai bên mép.

Thế Lãm giật mình toan phóng chỉ không cho bọn chúng tự sát nhưng ý niệm của chàng nảy sinh cùng lúc với hai linh hồn vội vã rời bỏ trần đời.

Thế Lãm cau mày:

- Ta không muốn giết các ngươi. Tự các ngươi đi tìm cái chết.

Chàng bỏ mặc hai xác chết đứng chơ vơ giữa trời đêm giá rét, mà quay bước tiến về phía bốn nàng cung nữ.

Thế Lãm nhìn bốn người đó nói:

- Bốn vị đang được áp giải đến đề lao của Triển Cung?

Bốn nàng mỹ nữ nhìn nhau, rồi bất ngờ ngoài dự đoán của Thế Lãm, cả bốn cùng bật khóc thổn thức. Đáng lẽ ra được cứu họ phải mừng chứ, đằng này họ lại khóc khiến Thế Lãm không sao hiểu được.

Chàng hỏi luôn:

- Sao các vị lại khóc? Chẳng lẽ tại hạ cứu các vị, các vị lại nghĩ tại hạ hại các vị sao?

Một người ngẩng mặt nhìn Thế Lãm bùi ngùi nói:

- Công tử đã giết chị em chúng tôi rồi.

Thế Lãm cau mày tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi lại:

- Tại hạ giết bốn vị cô nương? Thế là sao?

- Bốn chị em chúng tôi được lịnh tiến cung. Muốn tiến cung phải qua sự thẩm khảo của quan trường Triển Cung. Để không cho chúng tôi chạy trốn, Triển đô phủ đã cho chúng tôi uống độc dược. Công tử đã cản đường, chẳng khác nào giết chị em chúng tôi chết thảm bởi độc dược của Triển đô

phủ.

- Ây da, tại hạ thật hồ đồ không biết.

Đến lúc này Thế Lãm mới sực nhớ rằng Triển Cung chuyên dụng Tiêu Hồn tán, và chắc hẳn đã cho bốn mỹ nữ này uống chất độc đó, nếu không được giải độc, thì họ chắc chắn sẽ biến thành những cành cây mục.

Chàng nhìn bốn nàng mỹ nữ:

- Các vị yên tâm, tại hạ sẽ bắt Triển Cung giao giải độc cho các vị.

Bốn nàng cùng lắc đầu:

- Chúng tôi không đến diện kiến Triển đô phủ làm sao có thuốc giải dược. Huống gì công tử lại hạ thủ đệ tử của Triển đô phủ.

Thế Lãm nheo mày:

- Tại hạ sẽ thay hai gã kia áp tải bốn vị cô nương đến gia môn của Hắc Y chưởng bang Triển Cung.

Chàng mỉm cười, để động viên họ:

- Các vị hãy tin nơi tại hạ, bản thân tại hạ cũng có việc phải vào đề lao. Chúng ta cùng đi.

Bốn nàng lưỡng lự.

Thế Lãm nghiêm giọng nói:

- Bốn vị không đi với tại hạ là tự tìm cái chết thảm bởi độc dược Tiêu Hồn tán.

Bốn nàng nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Thế Lãm thay hai gã thuộc nhân áp giải bốn nàng mỹ nữ tiến về phía cửa đề lao.

Chàng vừa áp giải bốn nàng mỹ nữ đến trước cửa đề lao thì nghe tiếng ngựa rộn lên từ xa.

Thế Lãm không ngờ hôm nay đề lao Kim Lăng lại náo nhiệt như vậy.

Có lẽ việc tuyển mỹ nữ tiến cung được giao cho Triển Cung thẩm khảo, nên bọn Cấm vệ quân vừa thấy bốn nàng mỹ nữ và Thế Lãm chẳng cần hỏi điều gì.

Một tên chỉ nhìn lướt qua bốn nàng mỹ nữ rồi toét miệng tạo ra nụ cười nham nhở. Hai tên đẩy

cánh cửa nặng trịch mở ra. Thế Lãm và bốn nàng mỹ nữ toan bước qua cửa đề lao, thì đôi tuấn mã phi nước đại cũng vừa đến cửa đề lao. Bọn Cấm vệ quân liền dàn thành hàng ngang chặn ngay cửa. Thế Lãm liếc xéo về phía hai kỵ mã, chàng giật mình bởi nhận ra họ chính là Tụ Nghĩa đường chủ Đinh Gia Lộc, người thứ hai là Vũ Lan.

Sự xuất hiện của Vũ Lan khiến Thế Lãm ngạc nhiên tột độ. Chàng nhủ thầm:

- “Vũ Lan vẫn còn sống? Nàng đã đột nhập vào Thiên giáo được rồi?”

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Thế Lãm thì Vũ Lan đã nhảy xuống ngựa, tiến thẳng về phía bọn Cấm vệ quân. Nàng không nhận ra Thế Lãm bởi không chú tâm đến đoàn mỹ nữ sắp tiến cung.

Vũ Lan giơ lên một chiếc kim bài có khắc hình nhật nguyệt, rồi bằng chất giọng thật là khắt khe ra lệnh cho bọn Cấm vệ quân:

- Mở cửa đề lao.

Vừa thấy tấm kim bài trên tay Vũ Lan, bọn Cấm vệ quân răm rắp thực hiện mệnh lệnh của nàng.

Vũ Lan và Đinh Gia Lộc dẫn ngựa vào trong đề lao.

Thế Lãm chờ cho hai người vào hẳn bên trong rồi mới dẫn bốn mỹ nữ qua cổng.

Chàng nghe bọn Cấm vệ quân rù rì với nhau:

- Hôm nay Hộ pháp tổng quản mang lệnh bài của Thái Minh Công đến đây chắc chắn có chuyện hệ trọng.

Thế Lãm nghe chúng nói mà không khỏi hoài nghi về thân phận của Vũ Lan. Tại Đông đảo, Vũ Lan đã bị bắt cớ sao giờ lại xuất hiện với chức danh Hộ pháp tổng quản của Thiên giáo. Có gì uẩn khuất chăng?

Chờ cho bọn Cấm vệ quân khép cửa lại, Thế Lãm mới dẫn bốn mỹ nữ tiến về phía một gian phòng nằm chếch về hướng đông.

Chàng nhìn qua ô cửa, thấy một gã thư sinh, mình trần trùng trục đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Trên bàn hai bầu rượu nằm lăn lóc. Từ khóe miệng của gã thư sinh hai vệt nước miếng nhễu ra hai bên mép.

Thế Lãm nhìn lên bức hoành phi mới vỡ lẽ, kẻ đang say mèm kia chính là đại công tử Triển Hủy.

Chàng mỉm cười truyền âm nhập mật nói với bốn nàng mỹ nữ:

- Các vị biết ai nằm đó không?

Bốn nàng lắc đầu.

Thế Lãm nói luôn:

- Y chính là đại công tử Triển Hủy. Các vị chắc chắn sẽ có được thuốc giải của Tiêu Hồn tán.

Thế Lãm vừa nói vừa đẩy cửa len vào thư phòng của Triển Hủy, mặc dù chàng chẳng chút e dè, nhưng Triển Hủy vẫn ngáy pho pho chẳng hề phát hiện gì.

Thế Lãm bước đến bên cạnh gã. Chàng nhìn Triển Hủy. Hai gò má của y nung núc như một con heo quá mập. Nhìn dung diện của Triển Hủy có thể đoán được y không ngoài đôi mươi, nhưng tạng người thì đúng như một đồ tể giết lợn, với cái bụng to như cái trống chầu, phập phìu ngỡ sắp sửa vỡ tung mà thôi.

Thế Lãm vỗ tay vào mặt Triển Hủy.

Y phủi tay chàng như đuổi muỗi, mắt vẫn nhắm nghiền, miệng há hốc ngáy ầm ầm.

Thế Lãm lắc đầu:

- Cha cọp sinh con lợn. Tội nghiệp cho Triển Cung.

Thấy bộ mặt và tướng mạo của Triển Hủy dị hợm quá, Thế Lãm không khỏi nực cười.

Chàng muốn chọc phá gã một chút nhưng nghĩ sao lại thôi.

Thuận tay Thế Lãm gỡ luôn bức hoành trói gô Triển Hủy lại. Mặc cho chàng trói tay trói chân, Triển Hủy vẫn cứ ngủ, cứ ngáy như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thế Lãm ra mở cửa gọi:

- Bốn vị cô nương hãy vào đây.

Bốn nàng mỹ nữ len vào phòng, đứng vây quanh Thế Lãm.

Chàng tủm tỉm cười chỉ Triển Hủy.

- Y là giải dược Tiêu Hồn tán của bốn vị đấy. Các vị ở đây canh phòng gã, dù bất cứ ai đến cứ đóng cửa không được mở. Nếu gã này có tỉnh lại cứ chuốc rượu cho gã uống đến say mèm thì thôi. Tại hạ sẽ dùng hắn đổi giải dược Tiêu Hồn tán cho các vị.

Bốn nàng đồng gật đầu:

- Công tử mau quay trở lại.

- Tại hạ sẽ quay lại ngay thôi. Bốn vị ở lại đây cứ theo sự sắp xếp của tại hạ mà hành sự.

Chàng quay ra khép cửa lại. Từ gian phòng của Triển Hủy nhìn qua dãy lầu bên kia đúng như huỳnh y kỳ nữ Giang Thùy Linh chỉ điểm, chẳng mấy khó khăn, Thế Lãm đã nhận ra gian lầu của Triển Cung.

Mặc dù đã quá nửa khuya thế mà gian lầu của Triển Cung vẫn còn ánh đèn hắt ra ngoài.

Hai ngọn dạ đăng thêu hình bò cạp đung đưa theo những cơn gió đêm xe lạnh.

Thế Lãm hít một luồng dương khí thật sâu, điểm mũi giày thi triển Di Hình bộ pháp băng về phía cửa chính lầu. Chàng vừa đặt chân đến bậc tam cấp thì cũng là lúc đội tuần tra xuất hiện. Nhanh hơn cả quỷ ma, Thế Lãm chỉ lắc vai, dụng bí công “Bích Hổ Du Tường” bám cứng vào trần lầu.

Bọn vệ binh đi qua dưới lưng mà chẳng hề phát hiện được. Trong lúc đeo bám như vậy thì hai ngọn dạ đăng đập vào mắt Thế Lãm, chàng liền nghĩ ra một cách có thể đột nhập vào gian lầu của Triển Cung.

Chờ cho bọn tuần tra vừa qua đến đầu hành lang, Thế Lãm liền phi thân xuống, rồi dụng Hỏa chưởng đánh vào hai ngọn dạ đăng đó. Chàng vừa phát chưởng vừa phi thân lên mái ngói.

Hai ngọn dạ đăng bị Hỏa chưởng của Thế Lãm đốt cháy bùng lên hai ngọn lửa.

Bọn tuần tra quay ngoắt lại, thét lớn:

- Cháy! Cháy! Dạ đăng phát cháy.

Tất cả nhốn nháo hẳn lên. Bọn chúng chia nhau đi tìm nước để dập tắt lửa.

Nghe tiếng kêu cháy của bọn giám ngục, Triển Cung và Vũ Lan cùng Đinh Gia Lộc mở cửa thoát ra ngoài hành lang. Dưới chân họ hai ngọn dạ đăng cháy như hai bó đuốc khổng lồ, nên Triển Cung băng mình luôn xuống đất, Vũ Lan và Đinh Gia Lộc cũng nối bước theo họ Triển.

Chỉ chờ khoảnh khắc ba cao thủ đó phi thân xuống đất, Thế Lãm như bóng ma từ trên nóc lầu băng vào trong gian phòng của Triển Cung. Với thân pháp xuất quỷ nhập thần, Thế Lãm chẳng hề gây ra tiếng động gì khả dĩ khiến cho người của đề lao hoài nghi có kẻ lạ đột nhập.

Vào trong thư phòng của Triển Cung, Thế Lãm nhận ra ngay bức mật thư đóng triện của Tổng tài Thái Minh Công để trên bàn.

Chàng bước ngay đến đưa mắt đọc qua:

“Triển chưởng giáo nhận thư

Vừa qua bổn Tổng quản đã áp giải Bạch Hoa Lan đến đề lao Thiên giáo đặng chờ ngày độc bá võ lâm. Trên đường đi, Kha Chấn Bình chưởng giáo đã gặp kỳ nhân xuất hiện giải cứu cho Bạch Hoa Lan tẩu thoát.

Kẻ giải cứu Bạch Hoa Lan chẳng ai khác mà chính là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Nhưng y xuất hiện lần này vô cùng nguy hiểm, bởi đã luyện thành Vô Ảnh đăng. Theo sự suy xét của bổn Tổng quản, Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm thế nào cũng đến đề lao để giải cứu cho Huyền Tử Phong Tổ Tổ. Bổn Tổng quản di lịnh cho Hộ pháp Vũ Lan cùng Đinh chưởng giáo thân hành mang di thư này đến Triển chưởng giáo, ba người kế tụ kế, áp tải Huyền Tử Phong Tổ Tổ về ngay kinh đô đặng chờ Thế Lãm đến.

Nếu được cứ giăng bẫy bắt hắn càng tốt. Công đầu bổn Tổng quản sẽ trình lên với Vương gia ban thưởng hậu hĩ. Triển chưởng giáo cẩn trọng, bởi Thế Lãm có thể luyện thành Vô Ảnh Sắc và Vô Ảnh đăng. Khi đã đưa được Thế Lãm vào lộ, thì đoạt ngọn đèn Vô Ảnh đăng đó. Nội nhật ba ngày bổn Tổng quản sẽ thân hành đến đề lao.

Minh Chỉnh di bút, Triển chưởng giáo thừa lệnh.”

Thế Lãm đọc qua bức mật thư lần nữa. Chàng không khỏi nảy sinh ý niệm khâm phục sự suy xét của Tổng tài Thái Minh Công.

Thế Lãm lẩm nhẩm nói:

- Tổng tài Thái Minh Công quả là một cao thủ có thần trí cơ mưu hơn người. Đối mặt với người này mình không thể xem thường được.

Có tiếng động ngoài hành lang, Thế Lãm không một chút chần chừ lẩn luôn vào tấm hoành phi phía sau gian lầu của Triển Cung.

Triển Cung cùng với Vũ Lan và Đinh Gia Lộc bước vào.

Vừa qua cửa, Vũ Lan đã chú nhãn vào bức mật thư của Thái Minh Công.

Nàng quay sang Triển Cung:

- Triển chưởng giáo bất cẩn quá, bức mật thư quan trọng của Đại tổng quản mà lại để trên bàn.

Triển Cung vội cất mật thư vào thắt lưng:

- Lan cô nương yên tâm, trong gian lầu của Triển mỗ không một kẻ nào được bén mảng đến.

- Triển chưởng giáo quá chủ quan.

Nàng đảo mắt nhìn qua một lượt khắp gian lầu của Triển Cung, bất thần dừng lại như muốn nhìn xuyên qua bức hoành phi.

Vũ Lan gật đầu:

- Ta tin Triển chưởng giáo, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Đinh Gia Lộc khoanh tay thờ ơ nói:

- Đề lao Kim Lăng như một cái rọ, Đinh mỗ nghĩ kẻ gian có vào trong này chẳng khác nào cá sẽ bị mắc lưới. Nhưng theo Thái Minh Công di bút trong thư, chúng ta không nên xem thường Truy Hình Tướng, phòng bị cẩn trọng vẫn hơn.

Triển Cung cười khẩy rồi nói:

- Triển mỗ vốn là người cẩn trọng, hai vị yên tâm. Cho dù Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm có đột nhập đề lao Kim Lăng cứu Huyền Tử Phong Tổ Tổ được đi nữa cũng không thể có giải dược Tiêu Hồn tán đặng bảo toàn sinh mạng của lão già đó đâu.

Vũ Lan nhìn Triển Cung:

- Cái mạng của Huyền Tử Phong Tổ Tổ không đáng gì, ý của Đại tổng quản là bắt cho được Hoàng Thế Lãm, đoạt Vô Ảnh đăng. Đó mới là việc chính của Triển chưởng giáo và Đinh chưởng giáo.

Đinh Gia Lộc chấp tay đi tới đi lui. Y dừng lại bên cạnh Vũ Lan:

- Lan cô nương, nhất thời Hoàng Thế Lãm chắc chắn chưa nhận biết Lan cô nương là hậu thân của Tổng tài Thái Minh Công, thế thì sao không dụng mưu “Ong trong tay áo”.

Vũ Lan bặm môi nheo mày:

- Ý của Chưởng giáo là đưa bổn nương vào giam chung với Huyền Tử Phong Tổ Tổ?

Đinh Gia Lộc gật đầu:

- Đó chỉ là thiển ý của Đinh mỗ.

Vũ Lan mỉm cười:

- Hay lắm. Cứ theo dự mưu của Đinh chưởng giáo mà làm.

Nàng quay lại Triển Cung:

- Triển chưởng giáo có thể cho bổn nương mượn cây trâm Tiêu Hồn tán chứ?

Triển Cung hồ hởi nói:

- Tất nhiên! Triển mỗ đâu tiếc cây trâm đó. Nếu như đoạt được Vô Ảnh đăng và bắt sống được Hoàng Thế Lãm, công đầu thuộc về Lan nương.

Y vừa nói vừa đi về phía bức tranh sơn thủy treo ngay trên bức vách lầu. Triển Cung kéo bức tranh lệch qua một bên, và thò tay vào trong một cái ngăn bí mật. Y lấy từ trong ngăn đó ra một cái tráp, mở nắp lấy cây trâm Tiêu Hồn tán.

Cây trâm ánh sắc đen kịt óng ánh, trông tợ một chiếc lông chim. Triển Cung trao cây trâm cho Vũ Lan, tằng hắng nói:

- Cô nương dụng Tiêu hồn trâm chỉ cần chích vào người Thế Lãm, độc chất trong trâm sẽ lan tỏa qua kinh mạch của y ngay lập tức.

Triển Cung chỉ đầu trâm bên kia:

- Còn đầu bên này có tẩm giải độc.

Y mỉm cười nhìn Vũ Lan:

- Lan nương tùy nghi sử dụng.

Vũ Lan gài cây trâm Tiêu Hồn tán lên búi tóc của mình:

- Tốt lắm!

Vũ Lan mỉm cười nhìn Đinh Gia Lộc.

Đinh Gia Lộc thấy nàng cười, không biết nàng đang nghĩ gì liền hỏi:

- Tại sao Lan nương cười?

- Ta nghĩ không biết Hoàng Thế Lãm khi bị thúc thủ sẽ như thế nào. Và đến lúc y diện ngộ với tỷ tỷ không biết sẽ ra sao nữa.

Đinh Gia Lộc nghe nàng nói bật ra tràng cười hăng hắc. Y cắt tràng tiếu ngạo đó, quay qua Triển Cung nói:

- Tại hạ nghĩ chúng ta nên uống rượu chờ Thế Lãm đến mà thôi.

Triển Cung nhếch mép:

- Triển mỗ hiểu ý của Đinh chưởng giáo, nhưng trước hết hãy đưa Lan nương vào đề lao đã.

Vũ Lan gật đầu:

- Triển chưởng giáo nói rất đúng. Bổn nương sẽ thay phục tù nhân rồi cùng Triển chưởng giáo xuống đề lao.

Triển Cung gật đầu, quay lại Đinh Gia Lộc:

- Đinh chưởng giáo chờ Triển mỗ ở đây. Hôm nay Đinh chưởng giáo rời Tổng đàn Tụ Nghĩa bang đến đây, nhất định Triển mỗ sẽ đãi ngộ Chưởng giáo.

Đinh Gia Lộc ôm quyền:

- Ái da, Triển chưởng giáo khách sáo, khách sáo quá. Đinh mỗ không dám làm phiền Chưởng giáo đâu.

Triển Cung nghiêm mặt lạnh như băng hàn, nói với Vũ Lan:

- Thỉnh Lan nương.

Hai người song hành bước ra ngoài phòng, còn lại Đinh Gia Lộc một mình. Y chẳng biết làm gì để khuây khỏa cho qua thời khắc trống vắng này, nên với tay lấy bầu rượu toan rót ra chén. Đinh Gia Lộc cau mày đặt bầu rượu xuống, vì trong bầu không phải là rượu mà một thứ nước sánh màu nâu bốc mùi hăng hắc.

Đinh Gia Lộc lắc đầu:

- Hừ, cái gã họ Triển này không uống rượu, không hảo sắc, lại đi tìm ả phù du.

Đinh Gia Lộc đậy nắp bầu đặt tại chỗ cũ. Y kéo ghế ngồi vắt chân chữ ngũ, đưa mắt nhìn ngắm bức hoành phi, lẩm nhẩm nói:

- Nghĩ cho cùng, gã Triển Cung được Tổng tài Thái Minh Công ưu ái hơn mình. Được cho quản lý đề lao này, và tuyển mộ mỹ nữ tiến cung. Hắn tha hồ vơ vét, phát tài.

Đinh Gia Lộc thở dài.

Y chấp tay sau hông thả bước lại bên bức hoành phi, nhìn trần phòng thấy hàng chữ tên thảo “Tiên

thủ, hậu kiến”.

Đinh Gia Lộc điểm một nụ cười mỉa, nói:

- Gã họ Triển có ý riêng.

Vô hình trung Đinh Gia Lộc lại nảy sinh ý tưởng tò mò thắc mắc, nên vén bức hoành phi lên. Lão giật nẩy mình khi thấy ánh huyết quang từ ngọn Vô Ảnh đăng hắt ra.

- Ý...

Tiếng kêu ngạc nhiên từ cửa miệng của Đinh Gia Lộc chưa dứt thì đã cảm nhận trọng huyệt Kiên Tĩnh bị nhói một cái.

- A...

Lão khuỵu người xuống, nhưng cũng cố gượng nhìn lại sau lưng mình. Thế Lãm trong y phục bạch y thư sinh đứng sau lưng lão từ lúc nào không biết.

Nhận ra khuôn mặt lạnh như tiền của Hoàng Thế Lãm, Đinh Gia Lộc thất thần lắp bắp nói:

- Truy Hình Tướng Hoàng... Hoàng Thế Lãm...

Chiếu đôi mắt rực lửa vào thằng Đinh Gia Lộc, Thế Lãm khắt khe nói:

- Tại hạ rất tiếc Đinh chưởng giáo đã thấy Vô Ảnh đăng.

Đinh Gia Lộc lắc đầu:

- Thấy đèn thì phải chết sao?

Thế Lãm gật đầu:

- Đúng như vậy!

- Hoàng tướng đừng giết Đinh mỗ. Để Đinh mỗ sống Hoàng tướng có nhiều cái lợi.

Thế Lãm mỉm cười:

- Lợi gì?

- Đinh mỗ biết chỗ giam Huyền Tử Phong Tổ Tổ.

- Tại hạ có thể tìm được. Nếu như Đinh chưởng giáo muốn sống thì hãy khai thật thân phận của Vũ

Lan cho bổn tướng biết.

- Đinh mỗ sẽ nói.

Thế Lãm gật đầu:

- Đinh chưởng giáo nói đi.

Đinh Gia Lộc lấm lét nhìn xuống đất, cất giọng ồm ồm:

- Vũ Lan chính thật là người của Minh Chỉnh được cài vào Nhạn môn, hàm thụ võ học của Bạch Hoa Lan Hằng Ni. Sau đó đội lốt Hằng Ni để dựng cảnh đặng có chứng tích chỉ dụ của Thái thượng hoàng.

- Nhờ chứng tích đó mà Vương Mãng mới đạt được ý soái ngôi Hoàng thượng.

Đinh Gia Lộc gật đầu.

Thế Lãm hỏi tiếp:

- Tại sao Hằng Ni lại trở thành tù nhân của Thái Minh Công và Vương gia?

- Hằng Ni chính là Bạch Hoa Lan. Nàng vì ý tưởng cứu Tiểu hoàng đế nhưng không ngờ Vũ Lan là nội ứng nên vô hình trung bị lọt vào bẫy của Thái Minh Công. Nàng đã bị phế bỏ võ công, và sau đó…

- Tại hạ đã cứu Hằng Ni. Thế người thư sinh tướng số đó là ai?

Đinh Gia Lộc ngơ ngác:

- Hoàng tướng muốn hỏi ai?

Thấy vẻ ngơ ngác của Đinh Gia Lộc, Thế Lãm dự đoán gã họ Đinh tham sống sợ chết này chẳng hề biết thư sinh tướng số đã thuê mình giải cứu cho Hằng Ni.

Thế Lãm nhìn Đinh Gia Lộc:

- Tại hạ sẽ tha chết cho Đinh chưởng giáo. Nếu như Chưởng giáo có gặp Tổng tài Thái Minh Công, nhờ nhắn lại với hắn rằng chủ nhân Vô Ảnh đăng sẽ đến tìm hắn.

Thế Lãm đổi giọng trầm trầm:

- Tạm thời tại hạ phải điểm huyệt Đinh chưởng giáo để không làm kinh động đến nha môn.

Thế Lãm vừa nói vừa búng chỉ điểm một lúc vào mười tám đại huyệt của Đinh Gia Lộc.

Cách điểm huyệt của chàng vô cùng quái dị, và khi chàng thâu hồi chỉ lực thì Đinh Gia Lộc cảm tưởng tay chân bị đóng băng cứng ngắc, kể cả cái lưỡi của lão cũng không nhúc nhích được.

Thế Lãm nhìn Đinh Gia Lộc:

- Đinh chưởng giáo đừng phiền bổn tướng.

Chàng vừa nói vừa dùng chân đẩy Đinh Gia Lộc vào sau bức hoành phi.

Thế Lãm ngồi ngay bệ cửa sổ chờ Triển Cung. Chàng nhìn qua gian nhà của Triển Huy thấy cửa vẫn đóng im ỉm chẳng hề có điểm gì khác thường.

Thế Lãm lắc đầu nghĩ thầm, gã công tử tội nghiệp Triển Hủy chắc đang no nốc bởi hảo tửu và giai nhân.

Chương 28:

Triển Cung đẩy cửa phòng, miệng cất tiếng:

T

- Đinh chưởng giáo! Đinh chưởng giáo!

Gã sửng sốt dừng bước ngay ngưỡng cửa bởi cây đèn Vô Ảnh đập thẳng vào mắt lão ánh sáng đỏ. Triển Cung lạnh buốt cột sống bởi sự tình bất ngờ này.

Sự bấn loạn của Triển Cung còn chưa dứt thì đã nghe ngay bên hông mình tiếng của Thế Lãm trầm trầm cất lên:

- Bổn tướng đã chờ Triển chưởng giáo lâu lắm rồi.

Triển Cung quay ngoắt qua, miệng bật thốt:

- Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm!

Thế Lãm điểm tinh nhãn vào ngay mặt Triển Cung:

- Triển chưởng giáo chắc chắn không ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của tại hạ?

- Triển mỗ đã biết, nhưng không ngờ Hoàng tướng nhanh chân như vậy.

Thế Lãm cười nhạt, rồi nói:

- Nếu bổn tướng không nhanh chân đến đây có lẽ không phát giác được sự ngụy trá của Triển chưởng giáo và Vũ Lan cô nương.

Triển Cung cau mày:

- Đinh chưởng giáo đã nói toạc cho Hoàng tướng nghe hết rồi à?

Thế Lãm lắc đầu:

- Nếu tại hạ là Triển chưởng giáo chắc chắn không bỏ qua tiểu tiết cặp dạ đăng tự dưng phát cháy. Hay cặp dạ đăng treo trước cửa lầu của Triển chưởng giáo thường phát hỏa lắm sao?

- Ai da, Triển mỗ thật tắc trách, Hoàng tướng khuấy động để đột nhập vào phòng của Triển mỗ.

- Giờ Triển chưởng giáo mới biết thì tại hạ đã đọc được di bút của Đại tổng quản rồi.

- Dù Hoàng tướng có phát hiện được dự mưu của Triển mỗ cũng đừng hòng thoát khỏi đây.

Thế Lãm nhướng mày:

- Bổn tướng đã vào trong đề lao Kim Lăng, tất đã có sắp xếp trước.

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Không ai có thể cản chân được bổn tướng đâu.

- Hoàng tướng thị vào bản lĩnh của mình. Vậy Triển mỗ muốn thử qua bản lĩnh của Hoàng tướng như thế nào mà xem ra ngài tự thị quá.

Thế Lãm nhếch mép khinh thị:

- Bổn tướng không muốn động thủ làm kinh náo cả đề lao này.

- Hoàng tướng không muốn cũng không được.

- Tại sao không được chứ?

Triển Cung bật cười khăng khắc, rồi nói:

- Chẳng lẽ Chưởng giáo Hắc Y bang Triển Cung này để mặc cho Hoàng tướng muốn làm gì thì làm sao?

Triển Cung vừa dứt lời liền há miệng ngáp một cái. Cái ngáp gió của gã trông như một người đã quá mức chịu đựng bởi cơn buồn ngủ ập đến bất ngờ.

Triển Cung ngáp xong, cau mày:

- Ái dà.

Y vừa nói vừa với tay thộp vào bầu đựng dược thủy phù du.

Triển Cung không màng đến Thế Lãm, mở nắp bầu toan trút vào miệng, nhưng gã sửng sốt lắc cái bầu liên tục:

- Cái gì thế này.

Cái bầu trống không chẳng có chút dược thủy nào cả.

Thế Lãm cười khẩy nói:

- Cái bầu đó là bầu không.

Chàng lắc chiếc bầu đeo bên hông mình:

- Bổn tướng đã trút hết dược thủy vào trong bầu này rồi.

Triển Cung nghe Thế Lãm nói bèn chìa tay tới:

- Trả lại cho Triển mỗ.

- Triển chưởng giáo ra lịnh cho bổn tướng đấy à?

Chàng nghiêm mặt lạnh lùng nói:

- Nếu bổn tướng phật ý, sẽ tiêu hủy ngay dược thủy trong bầu. Thế Lãm này đã nói là làm.

Triển Cung khoát tay:

- Đừng, Hoàng tướng đừng làm như vậy.

Thế Lãm nhếch mép:

- Triển chưởng giáo còn muốn động thủ với bổn tướng không?

Triển Cung lắc đầu:

- Triển mỗ ngoa ngôn. Hoàng tướng bỏ qua...

Triển Cung lại ngáp một cái thật lớn, rồi van nài:

- Hoàng tướng hãy trả lại cho Triển mỗ bầu dược thủy. Triển mỗ sẽ nghe theo sự sai khiến của Hoàng tướng.

Thế Lãm hừ một tiếng lạnh nhạt:

- Triển chưởng giáo cần dược thủy, tại hạ cần kim bài đưa phạm nhân Huyền Tử Phong Tổ Tổ ra ngoài đề lao Kim Lăng.

- Triển mỗ sẵn sàng nghe theo chỉ thị của Hoàng tướng.

- Tốt lắm.

Chàng lắc chiếc bầu trước mặt Triển Cung.

- Tại hạ chờ Triển chưởng giáo hành sự rồi sẽ trao bầu dược thủy lại ngay.

Triển Cung thở dài:

- Ái dà, trời hại Triển mỗ rồi.

Cùng với lời than thở đó, Triển Cung bước lại bên chiếc hộc bí mật đặt phía sau bức tranh sơn thủy lấy ra một chiếc lịnh bài khắc bốn chữ “Đề lao Kim Lăng”

Gã cầm kim bài chìa đến trước mặt Thế Lãm:

- Hoàng tướng cầm kim bài này thì không bọn sai nha nào dám chận lại.

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ dù sao cũng đã một thời sống trong quan trường, thừa biết điều đó. Thật ra bổn tướng không muốn đa sát, giết người vô tội mà tổn hại đến hoàng thiên hậu thổ nên mới phải bức ép Triển chưởng giáo trao kim bài thôi.

Chàng vừa nói vừa đoạt tấm kim bài trên tay Triển Cung. Lối dụng trảo đoạt vật của Thế Lãm quá nhanh, ngoài tâm kiểm soát của Triển Cung, khi chàng đặt kim bài vào thắt lưng thì Triển Cung vẫn chưa biết mình đã mất vật tín rồi.

Gã há hốc mồm:

- Ơ...

Cùng với tiếng ơ đầy vẻ ngạc nhiên đó, từ ống tay áo của Triển Cung một đạo hắc quang bắn xẹt ra công trực diện vào chấn tâm của Thế Lãm.

Thủ đoạn của Triển Cung vô cùng ma mãnh và thâm độc. Y phóng ám khí tẩm độc chất Tiêu Hồn tán và đoán chắc đối phương dù có cẩn trọng vẫn không kịp trở tay.

Triển Cung vừa phóng ám khí vừa liên thủ tống ra một độc chưởng, quyết chắc một chiêu công này sẽ hạ gục Thế Lãm.

Vốn Triển Cung đã thành danh trở thành một cao thủ thượng thặng trên giang hồ, sự thành danh của y mới được Tổng tài Thái Minh Công cho đảm nhiệm cai quản đề lao Kim Lăng, một chức vị ai có ý tưởng thành đặt bằng con đường quan trường đều mong mỏi, nên võ công của họ Triển đâu phải

tầm thường.

Rắc...

Võ công và thủ đoạn của Triển Cung càng cao thâm và ma mãnh chừng nào thì sự kinh ngạc và hãi hùng của y càng lớn chừng nấy.

Ngọn hắc khí hình ngôi sao ba nhánh dù được họ Triển phóng ra bất ngờ, vô hình trung không biết tại sao lại trở ngược thành binh khí trong hai ngón tay của Thế Lãm đâm ngược trở lại tâm trung bản thủ của gã.

Triển Cung rụt tay lại, thì hổ khẩu đã đau buốt như muốn lìa hẳn ra ngoài.

- A...

Triển Cung lùi ba bộ, tả thủ ôm hổ khẩu hữu thủ cố bóp chặt lấy mệnh môn không cho chất độc phát tác vào kinh mạch. Bàn tay hữu thủ của gã đã chuyển qua màu tím tái trông tợ thịt người chết lâu ngày.

Triển Cung mở tròn hai con ngươi nhìn Thế Lãm:

- Hoàng tướng... tại hạ...

Thế Lãm dấn tới hai bộ, khuôn mặt của chàng khoác một lớp sương lạnh lùng, băng giá:

- Bổn tướng rất căm hận những kẻ ma mãnh, nham hiểm như Triển chưởng giáo.

Triển Cung ngáp to một lần nữa, lắp bắp nói:

- Hoàng tướng, quân tử không giết người ngã ngựa.

Thế Lãm nhếch mép:

- Bổn tướng chưa từng cho mình là người quân tử.

Chàng lắc đầu, chằm chằm chiếu hai tia sát quang thẳng vào mặt Triển Cung:

- Bổn tướng lại càng căm ghét những kẻ chỉ biết dụng độc công. Kẻ dùng độc thường có tâm độc. Những người như vậy không đáng sống trên cõi đời này. Triển chưởng giáo còn sống ngày nào, bá tánh sẽ khốn khổ ngày ấy.

Thế Lãm nghiến răng ken két, Kim ảnh thủ dựng đứng lên.

Triển Cung trố hai con mắt:

- Hoàng tướng, tại hạ có chết cũng không phục.

- Tại hạ không cần độc nhân bái phục mình.

Triển Cung hốt hoảng đến độ quên hẳn ám khí Tiêu Hồn tán đang ghim vào lòng hữu thủ của gã, vì sự sống còn y phải liều mạng với Thế Lãm.

Đảo bộ buông hữu thủ, Triển Cung dụng tả thủ tống ra một thoi quyền nện thẳng vào đối phương, gã nghĩ thầm nếu Thế Lãm né tránh thì nhân cơ hội đó mà thoát ra ngoài bằng ngã cửa sổ, rồi huy động sai nha đến bao vây chàng.

Đó là ý nghĩ của Triển Cung, nhưng Thế Lãm đâu né tránh thoi quyền của gã. Bàn tay Kim ảnh thủ của chàng biến thành trảo chộp vào quyền thủ của đối phương.

Rắc...

- A...

Triển Cung phát tác quyền thuật đã không chiếm được tiện lợi để tháo thân, còn bị trảo công của Thế Lãm khống chế.

- Hoàng tướng, hãy tha cho Triển mỗ.

Thế Lãm cau mày:

- Tha cho ngươi, thì bao nhiêu người sẽ chết, sẽ khốn đốn. Bổn tướng không muốn Minh Chỉnh có một tên sai nha trung thành.

Triển Cung run bần bật vì Tiêu Hồn tán từ hữu thủ của gã thông qua mệnh môn nhập vào kinh mạch.

Triển Cung gào lớn:

- Cứu ta... cứu...

Lưỡi gã líu lại, thần sắc biến đổi liên tục, từ đỏ qua xanh, từ xanh chuyển sang tím.

Thế Lãm buông thoi quyền của Triển Cung, thì y đổ kềnh xuống đất, giẫy đành đạch, thịt da càng lúc càng nhăn nheo, khô đét. Triển Cung ưỡn người vặn vẹo, cơ thể phát ra những tiếng kêu răng rắc nghe mà nghĩ xương cốt của gã đang rời rã từng đoạn.

- Triển mỗ... cứu... cứu...

Y bắt đầu mê sảng, hai mắt cứ trợn trừng lên trần nhà, cho đến khi hồn lìa khỏi xác.

Chất độc Tiêu Hồn tán do gã chế tác đã đưa hồn gã về âm phủ.

Cơ thể Triển Cung biến dạng dần dần, cuối cùng chỉ còn da bọc xương, khô đét chẳng khác nào cành cây mục. Thế Lãm rùng mình thầm nghĩ, nếu vừa rồi mình không cảnh giác có thể đã bị ám khí độc môn Tiêu Hồn tán của Triển Cung lấy mạng rồi. Đúng ra sự cảnh giác của Thế Lãm là do Giang Thùy Linh đã báo cho chàng biết về Triển Cung.

Thế Lãm nhìn xuống xác chết khô đét của Triển Cung, chầm chậm lắc đầu:

- Tâm các hạ quá độc, nên phải chết bởi kịch độc, âu đó cũng đúng với lẽ trời, gieo gió ắt gặp bão.

Chàng bỏ ra ngoài.

Không gian vẫn yên lặng như tờ, tiếng trống canh thì thùng trỗi lên phá tan sự yên tĩnh đó. Thế Lãm thở dài một tiếng vận dụng Di Hình bộ pháp lướt về phía đề lao.

Chàng mỉm cười khi thấy chẳng có một tên tuần canh nào gác cửa đề lao, có lẽ chúng đã theo lịnh của Triển Cung mà mở ngỏ để chàng vào tử ngục.

Thế Lãm đi thẳng vào trong đề lao. Ánh sáng mù mù từ hai cây đuốc gắn trên vách đá soi rõ những gian ngục thất ảm đạm, bốc mùi ẩm thấp, hôi hám, và những con người đeo gông nằm co ro nơi góc phòng giam.

Không một gã phạm nhân nào để ý đến chàng.

Thế Lãm đi đến cuối dãy hành lang thì nghe tiếng Vũ Lan gọi khẽ:

- Hoàng tướng! Hoàng tướng!

Thế Lãm đứng ngay cửa ngục, nhìn nàng:

- Vũ Lan cô nương...

- Muội không ngờ Hoàng tướng lại đến đây.

- Tại hạ đến để cứu Huyền Tử Phong Tổ Tổ. Lão ta đang bị giam ở đâu?

Vũ Lan chỉ qua gian ngục đối diện với mình:

- Huyền Tử Phong Tổ Tổ bị giam bên đó.

Thế Lãm quay ngoắt ra sau. Chàng nhận ra Huyền Tử Phong Tổ Tổ trong bộ lốt tù nhân, thân chỉ

khoác mỗi một bộ vải gai rách nát, gầy còm, trông như xác chết chỉ còn biết thở mà thôi.

Thế Lãm gọi khẽ:

- Huyền Tử Phong Tổ Tổ! Huyền Tử Phong Tổ Tổ!

Huyền Tử Phong Tổ Tổ nhướng mắt lên nhìn Thế Lãm. Lão ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của chàng:

- Hoàng tướng! Sao người lại có mặt ở đây?

Thế Lãm mỉm cười nói:

- Giang Thùy Linh cô nương nhờ tại hạ vào đề lao Kim Lăng để đưa lão tiền bối ra ngoài.

Thế Lãm vừa nói vừa vận công trổ Kim ảnh thủ chặt thẳng vào những cây gông bằng gỗ sồi.

Chát...

Chỉ một lần xuất thủ, chàng đã phá tan cánh cửa ngục thất bước vào trong. Nhìn cái gông và sợi xích trên người Huyền Tử Phong Tổ Tổ, Thế Lãm phải cau mày. Hình như lão đã bị giam ở đây bằng cực hình, và chưa bao giờ được tháo gông lên cần cổ đã lở loét, chỉ cần nhích nhẹ thôi, chỗ loét đã rướm máu.

Thế Lãm thở dài ảo não:

- Vì tại hạ mà lão tiền bối mới ra nông nổi này.

Vũ Lan từ ngục giam bên kia nói vọng ra:

- Hoàng tướng! Chìa khóa mở gông và xích treo trên nóc cửa nhà giam ngục Lý Oai.

Thế Lãm nghĩ thầm khi nghe Vũ Lan nói:

- Có lẽ nàng chưa biết mình đã đọc được bức mật thư của Minh Chỉnh.

Thế Lãm cúi xuống nói với Huyền Tử Phong Tổ Tổ:

- Lão tiền bối chờ tại hạ.

Chàng quay trở ra, và một lúc sau quay lại, trên tay đã có xâu chìa khóa giám ngục.

Thế Lãm mở gông và xiềng cho Huyền Tử Phong Tổ Tổ, dìu lão đứng lên:

- Tiền bối theo tại hạ.

Thế Lãm dìu lão ra ngoài, khẽ nói:

- Tiền bối có thể đi một mình được không?

Huyền Tử Phong Tổ Tổ gật đầu.

Thế Lãm nhét vào tay lão tấm kim bài của Triển Cung, truyền âm nhập mật nói luôn:

- Tiền bối cứ cầm tấm kim bài của họ Triển, ngang nhiên đi ra cửa Bắc thành Kim Lăng. Thùy Linh cô nương sẽ đón tiền bối tại đó. Nếu gặp bọn sai nha chặn lại, cứ đưa tấm kim bài nói mình ra cửa Bắc thành Kim Lăng theo lịnh của Triển chưởng giáo để đón Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Huyền Tử Phong Tổ Tổ ngạc nhiên vô cùng, toan mở miệng hỏi thì Thế Lãm đã khoát tay nói tiếp:

- Tiền bối cứ theo sự sắp xếp của tại hạ. Tiền bối mau lên đường kẻo Thùy Linh cô nương chờ.

- Hoàng tướng...

Thế Lãm nhướng mày:

- Tại hạ sẽ gặp tiền bối tại Tổng đàn Võ Đang phái.

Huyền Tử Phong Tổ Tổ gật đầu rồi quay lưng cố lê bước ra cửa đề lao.

Chờ cho Huyền Tử Phong Tổ Tổ khuất dạng hẳn rồi, Thế Lãm mới quay lại Vũ Lan.

Chàng tra chìa khóa vào cửa ngục thất mở xiềng.

Thế Lãm vừa mở cửa, Vũ Lan đã lao đến ôm choàng lấy chàng:

- Hoàng huynh! Muội tưởng kiếp này không gặp được Hoàng huynh rồi chứ.

Thế Lãm mỉm cười khẽ đẩy nàng ra:

- Tại hạ có duyên, có phận với Lan cô nương nên ngay trong đề lao cũng được hạnh ngộ.

Vũ Lan bặm môi, nhìn Thế Lãm chằm chằm:

- Muội sợ huynh đã bị hại nơi Đông đảo và chẳng còn có ngày hôm nay.

Thế Lãm thở dài một tiếng khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi!

Vũ Lan lại ôm chàng lần nữa. Hai vòng tay trắng như bông bưởi quấn ghịt lấy cổ chàng.

Nàng biểu lộ một trạng thái vừa xúc động, vừa âu yếm đến độ chàng cũng không ngờ tới.

Thế Lãm có biết đâu trong lúc ôm chàng, Vũ Lan đã đưa tay lên búi tóc để rút cây trâm Tiêu Hồn tán.

Mắt vẫn ngây ngất nhìn Thế Lãm, bất ngờ Vũ Lan cau mày buột miệng thốt:

- Ơ...

Nàng không ngạc nhiên sao được khi cành trâm độc đã biến mất chẳng còn trên búi tóc của mình nữa.

Hai cánh môi của Thế Lãm nhếch lên, tạo thành một nụ cười không sao hiểu được.

Thế Lãm nhỏ nhẹ nói:

- Lan cô nương đừng nhúc nhích, mà cây trâm Tiêu Hồn tán sẽ xuyên vào huyệt Thiên linh cái.

Vũ Lan trợn đôi thu nhãn tưởng như muốn lọt cả hai con ngươi ra ngoài:

- Hoàng huynh sao làm như vậy?

- Cô nương nên tự hỏi mình.

- Muội không hiểu.

- Tại sao lại không hiểu. Nếu như cô nương không hiểu thì tại hạ sẽ đưa cô nương về chín suối gặp Triển Cung. Y sẽ nói tất cả với cô nương.

Thế Lãm vừa dứt lời, Vũ Lan đã rùng mình, gai ốc nổi đầy châu thân.

Nàng lắp bắp nói:

- Hoàng tướng đã biết tất cả rồi?

Thế Lãm gật đầu:

- Nếu tại hạ không biết thì đã không đoạt cành trâm độc Tiêu Hồn tán trên búi tóc của cô nương.

- Triển Cung đã khai hết với Hoàng tướng?

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ chính mắt thấy, tai nghe, chứ không phải Triển Cung nói đâu. Giờ đây tội nghiệp Triển chưởng giáo đã bị chính chất độc do mình chế tác hóa kiếp thành ma rồi.

Vũ Lan bặm môi, từ từ nhắm mắt lại:

- Giờ đến lượt muội bị Hoàng tướng hóa kiếp?

Thế Lãm đẩy nàng ra:

- Tại hạ chưa muốn giết cô nương. Để đáp lại tấm lòng của tại hạ, cô nương chỉ cần trả lời tại hạ một câu mà thôi. Bạch Hoa Lan là ai?

- Bạch Hoa Lan chính thực là Hằng Ni.

- Tốt lắm. Cô nương có gặp lại Minh Chỉnh thì báo cho gã biết rằng Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm sẽ tìm đến gã.

Chàng mỉm cười:

- Kiếu từ.

Thế Lãm vừa quay lưng thì cảm nhận có luồng gió nhẹ từ sau thổi đến. Chàng không hề quay lưng lại bởi thừa biết người tập kích mình chẳng ai khác ngoài Vũ Lan.

Chát...

Chủ động tấn công Thế Lãm, thế mà Vũ Lan ngỡ mình đánh vào một vách đá kiên cố không sao tưởng tượng được. Dư kình chưởng pháp do nàng phát ra bị bật dội trở lại, hất luôn nàng lui hẳn về phía sau bốn bộ, mới trụ được thân.

Thế Lãm từ từ quay lại, trên tay chàng là ngọn Vô Ảnh đăng đang phát ra ánh hào quang huyết dụ, sặc mùi khủng bố. Vừa thấy ngọn Vô Ảnh đăng, Vũ Lan đã bủn rủn cả tay chân.

Trong vầng hào quang đỏ ối kia, Thế Lãm như một hung thần từ cõi âm ty đội đất, sừng sững đứng ngay trước mặt nàng.

Chàng lạnh nhạt nói:

- Cô nương muốn đoạt ngọn Vô Ảnh đăng của bổn tướng?

Giọng nói và cách xưng hô thay đổi khiến cột sống của Vũ Lan lạnh băng.

Nàng đay nghiến nói:

- Nếu Hoàng tướng giết ta, Minh Chỉnh sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Thế Lãm lắc đầu:

- Bổn tướng đang chờ gã Tổng tài Thái Minh Công.

Nghe chất giọng khắt khe của Thế Lãm, Vũ Lan lùi luôn hai bộ áp lưng vào vách ngục đá.

Nàng xuôi tay cúi gằm mặt nhìn xuống thềm đá.

Thế Lãm dấn lên một bộ:

- Nàng đang chờ ta ra tay đó phải không?

- Đúng! Hoàng tướng cứ ra tay đi. Ta không được may mắn như sư tỷ Nhĩ Lan.

Nghe Vũ Lan nhắc đến Nhĩ Lan, Thế Lãm buột miệng hỏi:

- Nhĩ Lan đang ở đâu?

Vũ Lan hé hai hàng mi cong vút nhìn chàng:

- Hoàng tướng để tâm đến Nhĩ Lan?

Thế Lãm gật đầu luôn.

Vũ Lan cười khẩy nói:

- Nhĩ Lan sư tỷ hiện đang ở tại Hắc Lâu đại bản doanh. Hoàng tướng đến đó chẳng khác nào mang sinh mạng dâng cho Hắc Lâu giáo chủ mà thôi, và nếu không có Vũ Lan, Hoàng tướng đừng hòng đến được Hắc Lâu đại bản doanh.

Nàng ngừng mặt, kiêu hãnh nói:

- Hoàng tướng còn chờ gì nữa mà chưa ra tay?

Thế Lãm cười khẩy một tiếng:

- Nàng đã được di thư của Tổng tài Thái Minh Công tương kế tựu kế đặng đoạt ngọn Vô Ảnh đăng của bổn tướng, dự mưu không thành đã vội đi tìm cái chết?

Thế Lãm lắc đầu:

- Bổn tướng rất thất vọng cho Minh Chỉnh đã có những thuộc nhân võ công cao thâm nhưng thần trí thì chẳng khác nào lũ trẻ nít.

Vũ Lan ngượng ngịu, thẹn đến đỏ mặt:

- Ý của Hoàng tướng như thế nào?

Thế Lãm cho ngọn Vô Ảnh đăng trở vào tay áo:

- Bổn tướng sẽ để cho cô nương một sinh lộ, và cũng tạo cho cô nương cơ hội lập công với Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh. Bổn tướng và cô nương sẽ thân hành đến Hắc Lâu đại bản doanh. Cô nương đồng ý chứ?

- Hoàng tướng dám song hành cùng ta à? Người không sợ sao? Người xưa có nói kẻ giết mình chính là người ở cạnh mình.

- Bổn tướng biết điều đó, và sẵn sàng đối đầu với nó.

- Hoàng tướng quá kiêu căng và tự thị đó. Hãy suy nghĩ lại đi, Hoàng tướng nên nhớ, nếu như ta có cơ hội thì chẳng cần phải đợi đến lúc đặt chân tới Hắc Lâu đại bản doanh đâu.

- Cơ hội đó sẽ không bao giờ xảy ra với cô nương.

- Thế thì ta sẵn sàng nhận lời.

Nàng lắc đầu nhìn Hoàng Thế Lãm nói:

- Hoàng tướng sẽ hối hận.

Chàng mỉm cười nói:

- Tại hạ chẳng bao giờ hối hận. Họa chăng cũng làm được một việc gì đó cho cô nương đặng cô nương được sống trong vinh hoa phú quý.

Vũ Lan bặm môi cúi mặt nhìn xuống.

Chương 29:

Thế Lãm và Vũ Lan rời đề lao Kim Lăng chẳng một ai ngăn cản. Ngay cả lúc chàng và nàng đi qua cổng ngay trước mắt bọn tuần canh, chúng cũng mặc nhiên như không có chuyện gì.

T

Thế Lãm quay sang nhìn Vũ Lan:

- Bổn tướng có thể thiêu hủy cả đề lao này.

Chàng thúc gót vào mông ngựa. Tuấn mã hí vang một tiếng rồi lao về phía trước. Vũ Lan hấp tấp giật cương đuổi theo Thế Lãm, bất ngờ chàng đột ngột quay đầu ngựa.

Trên tay Thế Lãm là ngọn Vô Ảnh đăng. Chàng thét lớn một tiếng:

- "Thiên Cầu Vũ Nộ".

Một quả cầu khí xanh lè nhắm ngay cánh cửa đề lao bắn xẹt tới.

Ầm...

Vũ Lan tưởng chừng như có một tia sét trời do thiên lôi phẫn nộ giáng thẳng xuống cánh cổng đề lào. Cát bụi bay mù mịt và đến khi cát bụi đã tan thì cánh cổng đề lao chỉ còn là một đống gạch vụn đổ nát, không thể nhìn ra được chỉ mới đây nó còn là cánh cổng của đề lao Kim Lăng.

Thế Lãm quay đầu ngựa phi nước kiệu.

Chàng nhìn Vũ Lan:

- Cô nương đã chứng nghiệm võ công của bổn tướng rồi.

Vũ Lan rùng mình khẽ nói:

- Hoàng tướng đã luyện thành Vô Ảnh Sắc?

Thế Lãm lắc đầu:

- Lần đầu tiên tại hạ nghe được tuyệt công Vô Ảnh Sắc từ cửa miệng của cô nương thốt ra.

- Vậy vừa rồi là môn công gì?

- Thiên cầu tụ khí. Tuyệt công của Nhạn môn nhiếp chính quan.

Thế Lãm ra roi cho ngựa hướng về cửa Bắc thành Kim Lăng. Chàng nhận ra chiếc xe song mã của huỳnh y kỳ nữ Giang Thùy Linh, liền cho ngựa phóng đến dừng bên cạnh.

Vũ Lan cũng đã kịp đến dừng ngựa cạnh bên Thế Lãm. Giang Thùy Linh nguýt mắt nhìn Vũ Lan rồi quay sang Thế Lãm.

Huyền Tử Phong Tổ Tổ nhô đầu ra khỏi cửa xe hỏi:

- Truy Hình Tướng phải không?

- Chính tại hạ. Tại hạ đến cáo biệt tiền bối, vì có việc đi gấp nên không tiện đưa tiễn.

Chàng ôm quyền xá Huyền Tử Phong Tổ Tổ:

- Lão tiền bối bảo trọng. Chúng ta sẽ gặp lại.

Chàng hướng về Giang Thùy Linh:

- Thế Lãm cô nương bảo trọng. Bổn tướng không tiện đưa tiễn.

- Hoàng công tử bảo trọng. Tiện nữ sẽ tìm người.

Thùy Linh ra roi đánh vào đôi tuấn mã. Cỗ xe chạy được năm trượng, Thùy Linh giật dây cương dừng xe, quay lại:

- Giang hồ mênh mông, nhưng nhất định tiện nữ sẽ tìm thấy Hoàng công tử.

Thế Lãm thở dài một tiếng.

Vũ Lan liếc trộm chàng.

Nàng khẽ nói:

- Chúng ta đi chứ? Ta đoán chắc thế nào cô ta cũng sẽ tìm được Hoàng tướng.

- Tại hạ không muốn nặng gánh.

- Nam nhi đại trượng phu hảo hán thường nặng gánh bởi nữ nhân tài hoa.

Vũ Lan mỉm cười.

Thế Lãm nghiêm mặt quay sang nhìn nàng:

- Nữ nhân thì lại quá nặng nợ tình.

Thế Lãm thúc giày vào hông ngựa, phi nước kiệu rời khỏi thành Kim Lăng. Chàng và nàng như hai chiếc bóng yên lặng, âm thầm rong ruỗi đi trong đêm.

Thỉnh thoảng Vũ Lan lại liếc trộm Thế Lãm. Nàng cảm nhận chàng như một pho tượng vô hồn, vô cảm, chỉ biết nhìn phía trước mặc cảm thờ ơ với mọi cảnh vật chung quanh.

Vũ Lan muốn phá sự yên lặng đó nhưng thấy vẻ trang trọng của Thế Lãm đành im lặng.

Vũ Lan thở dài một tiếng.

Chẳng lẽ cứ im lặng mãi, nàng đành mở lời hỏi Thế Lãm:

- Chúng ta dù sao cũng đã có lúc cận kề bên nhau, không biết Hoàng tướng còn nhớ không?

- Tại hạ không bao giờ quên những kỷ niệm đẹp.

- Hoàng huynh không quên?

Thế Lãm gật đầu:

- Muốn quên một sự kiện đã xảy ra trong cuộc đời mình thật là khó.

Vũ Lan nhìn qua Thế Lãm:

- Hoàng huynh còn giữ cành trâm Tiêu Hồn tán không?

Thế Lãm nhìn nàng:

- Nàng muốn lấy cành trâm đó.

Vũ Lan gật đầu.

Thế Lãm liền rút cây trâm trong vạt áo của mình trao qua tay nàng.

Vũ Lan đón cành trâm nhìn ngắm nó, nhỏ nhẹ nói:

- Hoàng tướng không nghi ngờ muội có thể dụng cành trâm nay đoạt mạng Hoàng tướng sao?

Thế Lãm lắc đầu:

- Không!

- Tại sao Hoàng tướng lại không nghi chứ?

Vũ Lan vừa nói vừa nhanh như cắt đảo cổ tay, chích cành trâm Tiêu Hồn tán vào cổ ngựa của Thế Lãm.

Con ngựa rùng mình dựng hai vó trước hí vang một tiếng liên hồi, rồi khụy bốn vó nằm bẹp xuống đất.

Thế Lãm thản nhiên khoanh tay đứng nhìn con Tuấn mã đang run lẩy bẩy. Một thoáng sau con tuấn mã chết, da thịt nó từ từ khô đét lại.

Thế Lãm quay lại Vũ Lan:

- Tiêu Hồn tán thật là độc hại.

- Hoàng tướng đã biết sự lợi hại của Tiêu Hồn tán rồi thế thì còn chủ quan nữa không?

Nàng hừ lạnh một tiếng:

- Hoàng tướng đã lỡ giao cành trâm độc cho muội, thì người cũng có thể nhận một cái chết như con ngựa kia.

Thế Lãm rùn vai:

- Ta chưa chết được.

Chàng vỗ nhẹ vào xác ngựa:

- Tôi nghiệp, nó đã bị chết oan.

Chàng ngước lên nhìn Vũ Lan:

- Nàng muốn hiểu vì sao ta giao cành trâm độc đó cho nàng à?

Vũ Lan gật đầu.

- Ta biết nếu có cành trâm độc kia thì nàng cũng chỉ giết nổi một con tuấn mã mà thôi. Ngựa của bổn tướng đã chết, ta đành đi chung ngựa với nàng vậy.

Thế Lãm vừa nói vừa lắc vai, thân ảnh chàng như con trốc, thoắt cái đã ngồi sau lưng Vũ Lan.

Vũ Lan giật mình quay lại, hổ khẩu hữu thủ cầm trâm của nàng đã bị trảo công của Thế Lãm

khống chế.

Chàng ôn tồn nói:

- Ta giao trâm cho nàng, mặc dù biết độc chất Tiêu Hồn tán vô cùng nguy hiểm, nhưng ta vẫn trao bởi ta muốn tránh sự hoài nghi.

Thế Lãm ghé miệng sát vào mang tai Vũ Lan:

- Hoài nghi tạo điều kiện cho nàng phản bội ta. Ta không muốn trả giá sinh mạng mình bằng sự phẫn uất của nữ nhân khi họ hoài nghi.

Chàng buông hổ khẩu hữu thủ nàng ra, rồi thản nhiên tước cành trâm, ghim vào búi tóc:

- Nữ nhân gài trâm đẹp hơn. Chúng ta đi tiếp chứ?

Thế Lãm nắm dây cương, thúc giay vào hông ngựa. Con tuấn mã phi nước kiệu thẳng về phía trước. Vũ Lan ngồi trên mình ngựa lọt thỏm trong hai vòng tay cầm cương của Thế Lãm mà vẩn vơ, bâng khuâng mãi không thôi. Nàng không sao lý giải được tại sao Thế Lãm lại hành sự như vậy, mà có cảm giác mình chỉ là chiếc bong bóng nhỏ nhoi trong sự đùm bọc chở che của đấng trượng phu.

Vũ Lan nghĩ như vậy, vô tình ngước mặt nhìn ngược trở lên. Nàng nhận thấy khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của Thế Lãm vừa đăm chiêu, vừa khắt khe lại vừa phảng phất những nét mặc nhiên lạnh lùng.

Vũ Lan khẽ nói:

- Hoàng huynh...

Thế Lãm cúi xuống:

- Nàng có chuyện gì?

- Huynh không giận muội chứ?

- Không...

- Muội đã giết con ngựa của huynh.

Thế Lãm lắc đầu:

- Con ngựa đó của Triển Cung, không phải của ta.

Con tuấn mã phi ngang qua một khóm bông dại mọc ven đường, trong màn sương nhạt, Thế Lãm

vẫn thấy một đóa hoa lay động, và khoác bên ngoài một lớp sương mỏng. Chàng đảo người ngắt nhánh hoa đó.

Vũ Lan ngạc nhiên không hiểu vì sao Thế Lãm hành động như vậy, thì chàng đã đặt vào tay nàng cành hoa dại đó:

- Ta tặng cho nàng.

Vũ Lan chớp mắt liên tục. Nàng không thể tin được Truy Hình Tướng lại tặng hoa cho mình.

Vũ Lan còn đang bồi hồi thì nghe Thế Lãm nhỏ nhẻ bên tai nàng:

- Bạch lan như đóa hoa dại, nếu biết chăm chút, đóa hoa kia sẽ làm đẹp cho cuộc đời này.

Nàng bặm môi quay mặt nhìn về phía trước:

- Muội không ngờ.

Nàng đưa đóa hoa lên mũi ngửi:

- Hương hoa thơm quá.

- Nó có đẹp không?

Vũ Lan gật đầu:

- Rất đẹp. Tại sao huynh lại tặng hoa cho muội.

- Vì nàng là nữ nhân, mà bất cứ nữ nhân nào trên đời này cũng đều thích hoa, bởi hoa là biểu tượng của nữ nhân.

Vũ Lan bẽn lẽn:

- Bên xứ của muội cũng ngập tràn loài hoa khoác màu trắng tinh anh này.

- Nhìn hoa mà sực nhớ đến quê hương, nàng quả là người đa cảm.

Vũ Lan gắn đóa hoa lên mái tóc của mình, rồi ngước nhìn chàng:

- Huynh thấy muội có đẹp không?

- Rất đẹp.

- So với sư tỷ thì sao?

- Hai người như hai giọt nước, ta không thể phân biệt được.

Thế Lãm dừng ngựa. Chàng chỉ vào một bãi trống ven rừng:

- Chúng ta xuống đây nghỉ một chút.

Vũ Lan gật đầu.

Hai người xuống ngựa. Thế Lãm gom một mớ cành khô chất đống rồi dùng Hỏa chưởng đốt cháy đống cây đó. Trong ánh sáng lung linh huyền ảo, Vũ Lan trông vừa đẹp vừa huyền bí. Đóa bạch lan trên mái tóc của nàng càng nổi bật trong ánh lửa bập bùng.

Vũ Lan ngồi đối diện với Thế Lãm, nhìn chàng chăm chăm. Bất thần Thế Lãm nhìn ngược lại nàng, Vũ Lan vội cúi mặt nhìn xuống đống lửa để che đậy sự thẹn thùng thoáng hiện lên khuôn mặt mỹ miều.

Nàng lí nhí nói:

- Nếu bây giờ muội có một điều ước...

Nàng ngập ngừng bỏ lửng câu nói.

Thế Lãm khơi cho đống lửa bừng lên. Chàng nhìn lên trời:

- Nàng xem kìa.

Vũ Lan ngước lên nhìn theo hướng chỉ của Thế Lãm:

- Huynh muốn nói đến chòm sao Tiên nữ?

Thế Lãm gật đầu:

- Bất cứ ai thấy được Tiên nữ sẽ được ước nguyện một điều trong đời mình.

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, mỉm cười nói tiếp:

- Nàng đã thấy thì hãy ước đi.

Vũ Lan thẹn thùng cúi xuống, lí nhí nói:

- Nếu đúng như lời huynh, muội ước đêm nay sẽ dài vô tận, đêm sẽ vĩnh cửu, ngày chẳng có bao giờ.

- Có thể lời ước nguyện của nàng không trở thành hiện thực, nhưng với ta, đêm nay sẽ dài vô tận.

- Hoàng huynh.

Chàng khoanh tay trước ngực:

- Tất cả đều do chúng ta. Đêm có dài hay quá ngắn đều xuất phát từ tâm tưởng của mình. Ta rất hứng khởi khi được ngồi đối mặt với nàng trong những khoảnh khắc yên tĩnh và êm đềm như thế này.

- Và muội cũng vậy.

Nàng thở dài, ôn nhu nói:

- Tại sao muội và huynh lại đối đầu với nhau chứ. Chúng ta sẽ được gì, và mất gì, cái được thì chẳng có, cái mất thì quá lớn. Kể cả những thời khắc hiếm hoi như thế này cũng không trọn vẹn.

- Nàng thử lý giải cao. Tại sao ta và nàng lại đối đầu nhau. Thiện và ác chăng?

Thế Lãm lắc đầu:

- Ta không phải là người thiện. Nàng cũng không phải là kẻ ác. Chúng ta đang nhập nhằng giữa hai đường ranh thiện và ác, mà chẳng biết được đâu là thiện, đâu là ác.

Chàng thở dài:

- Ta và nàng như những người mù đi trong đêm tối, mập mờ với đôi tay mò mẫm mà thôi.

- Huynh không hiểu đâu. Muội muốn nói thật với huynh. Muốn nói cho huynh biết.

- Nếu những gì nàng muốn nói, có hại cho nàng thì nàng đừng nói.

Vũ Lan cúi gằm mặt nhìn xuống rồi bất thần ngước lên nhìn thẳng vào Thế Lãm. Hai bàn tay thon nhỏ bám chặt vào nhau, nàng khép hờ hai hàng mi dài cong vút:

- Hoàng huynh, nếu muội nói ra sẽ có tội với hoàng thiên hậu thổ.

- Ta không bắt nàng phải nói.

Vũ Lan lơ đễnh nhìn lên trời:

- Huynh có cần vận công điều tức không? Muội sẽ canh phòng cho huynh.

Thế Lãm mỉm cười gật đầu.

Chàng giũ ống tay trường y, ngọn Vô Ảnh đăng tuột ra đúng ngay trước mặt. Do ánh sáng bập bùng, nên trông ngọn Vô Ảnh đăng thật là leo lét như chỉ chực chờ tắt ngấm. Thế Lãm nhìn ngọn đèn

ấy, thần nhãn từ từ nhắm lại. Chỉ trong một thời khắc ngắn ngủi, chàng đã tịnh thần vào cõi hư vô, bao nhiêu tạp niệm đều bị xóa sạch.

Vũ Lan ngồi nhìn Thế Lãm vận công điều tức mà không khỏi tự vấn mình:

- Tại sao Thế Lãm lại tin tưởng mình như vậy, mặc dù chàng đã đọc được mật thư của Tổng tài Thái Minh Công. Chàng đã biết được thân phận nội gián của mình. Thế Lãm tự thị vào võ công của mình chăng, hay đang dò mưu ma chước quỷ gì đó.

Vũ Lan nhìn chằm chằm Thế Lãm. Hơi thở của chàng rất đều đặn, chứng tỏ chàng đã vận công điều tức đến cảnh giới nhập hóa vô thường, và chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi, chàng sẽ thoát ra khỏi cảnh giới đó.

Vũ Lan tự nhủ, đây đúng là một cơ hội ngàn năm, mà Thế Lãm đã dâng tặng cho nàng.

Chỉ cần với tay tới trước, Vũ Lan đã có thể đoạt được ngọn Vô Ảnh đăng. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Vũ Lan cứ chần chừ vẩn vơ không sao thực thi được hành động của mình.

Nàng hết nhìn Thế Lãm lại nhìn ngọn Vô Ảnh đăng.

Vũ Lan khẽ nói:

- Hoàng huynh.

Thế Lãm vẫn không thay đổi. Lúc này trông chàng đúng là một pho tượng im lìm, trong một thực thể bất động.

Vũ Lan gọi tiếp:

- Hoàng huynh!

Thế Lãm vẫn không đáp lời nàng.

Vũ Lan từ từ đưa tay tới trước, những ngón tay chạm nhẹ vào ngọn Vô Ảnh đăng. Bây giờ nàng có thể lấy ngọn Vô Ảnh đăng kia bất cứ lúc nào cũng được, ngay cả cảm giác lành lạnh khi những ngón tay của nàng chạm vào ngọn đèn, tưởng chừng như Vô Ảnh đăng đã thuộc về nàng.

Vũ Lan lắc đầu:

- Không, mình không được làm như vậy. Dù có lấy được ngọn đèn vô tri kia thì mình cũng chẳng đáng chường mặt về Đông Doanh. Người Đông Doanh không phải hạng trộm đạo.

Vũ Lan thở dài một tiếng, rút tay lại. Nàng cầm một que củi khơi ngọn lửa bùng lên.

Thế Lãm thở dài một tiếng, từ từ mở mắt. Chàng nhìn Vũ Lan:

- Ta tưởng muội đã đi rồi.

- Sao huynh lại tưởng như vậy.

- Muội không vì ngọn đèn này à?

Vũ Lan giật mình:

- Huynh...

- Nếu ta là muội thì đã lấy ngọn Vô Ảnh đăng đi rồi. Đây là một thời cơ mà bất cứ ai cũng muốn khi có ý định đoạt vật.

- Huynh đã biết như vậy, sao lại vận công điều tức và để báu vật trước mặt kẻ có ý định chiếm đoạt.

Thế Lãm mỉm cười:

- Ta đã nói rồi. Tất cả không ngoài niềm tin.

- Muội đã đặt tay đến ngọn Vô Ảnh đăng.

- Nhưng nàng không lấy nó. Và trong lúc thần trí còn hoang mang, ta đã nghe những lời nói thật lạ lẫm, người Đông Doanh không phải hạng trộm đạo.

- Hoàng huynh...

- Ta không ép muội nói.

- Muội muốn nói.

Thế Lãm khoát tay:

- Chuyện gì đáng nói thì nói, cần giấu muội cứ giấu. Mục đích của ta là đến Hắc Lâu đại bản doanh đối mặt với Hắc Lâu giáo chủ.

Vũ Lan thở dài thườn thượt:

- Muội chỉ nói cho huynh biết, muội, sư tỷ và Minh Chỉnh không phải là người Hán.

- Thế thì... muội và Nhĩ Lan cùng với Minh Chỉnh là người của Đông Doanh?

Vũ Lan gật đầu.

Đột ngột tiếng ngựa hí vang dội, cắt ngang cuộc đàm đạo của hai người. Thế Lãm rời thần nhãn về phía con tuấn mã. Trong bóng tối đen thẳm của rừng đêm, chàng thấy đôi mắt xanh lè sáng quắc đang rọi về phía mình và Vũ Lan.

Thế Lãm trầm mặt lắng nghe. Chàng không phát hiện được tiếng động lạ nào phát xuất từ đôi mắt sáng ngời kia.

Vũ Lan cũng đã phát hiện ra cặp mắt ma quái kia, liền truyền âm nhập mật nói với Thế Lãm:

- Thú dữ đang rình rập muội và huynh.

Thế Lãm lắc đầu:

- Không phải thú dữ đâu, mà là một cao thủ trong giang hồ, có thể là một quái nhân nữa.

Võ công người này không phải tầm thường mà xem chừng rất cao thâm nữa là khác.

Thế Lãm thu hồi ngọn Vô Ảnh đăng thì đôi mắt xanh sáng ngời cũng biến mất mà chẳng hề phát ra tiếng động nào.

Thế Lãm khẽ nói:

- Vũ Lan, y tập trung nhìn ngọn đèn Vô Ảnh chứ không phải chúng ta.

Vũ Lan cau mày:

- Tại sao y lại chú tâm đến ngọn đèn Vô Ảnh. Trong giang hồ Trung Nguyên, ngoài muội, Nhĩ Lan tỷ tỷ, Minh Chỉnh và huynh ra đâu ai biết được giá trị của báu vật này.

Vũ Lan ngưng thần, nghiêm giọng nói:

- Hoàng huynh cẩn trọng. Một khi người đó đã chú ý đến ngọn đèn Vô Ảnh, tất y sẽ có dự mưu đoạt Vô Ảnh đăng.

Thế Lãm mỉm cười lắc đầu:

- Muội yên tâm, đoạt được Vô Ảnh đăng trong tay huynh không phải điều dễ dàng.

Vũ Lan bất ngờ nhỏm lên nhìn qua sau lưng Thế Lãm:

- Hoàng huynh coi chừng...

Chương 30:

Không một tiếng động, cũng chẳng có kình khí tụ thành mặc dù Thế Lãm đã cẩn trọng phòng bị ngay từ lúc phát hiện cặp mắt xanh lè kia. Nội khí của chàng sau khi tử địa huyệt Nhạn môn ra, cho đến lúc này thì không thể lường được, thính nhĩ có thể nghe được mươi dặm, nhãn quang xuyên thủng bóng tối như mắt mèo, thế mà vẫn không kịp phản xạ khi có kẻ thò tay vào ống tay áo của chàng.

K

Xoạt...

Ống tay áo trường y của Thế Lãm đã bị rách toạc, thế mà chàng còn ngẩn ngơ bởi sự cảnh báo của Vũ Lan.

Thế Lãm bật đứng lên như cánh cung.

Trước mặt chàng thấp thoáng ánh hào quang huyết dụ từ ngọn đèn Vô Ảnh phát ra, cùng với một chiếc bóng nhàn nhạt như sương khói tụ thành.

Thế Lãm giật mình, bởi thủ pháp kẻ đó quá nhanh và khinh pháp không sao lường được.

Vũ Lan dậm mũi hài, thân ảnh kẽ luôn một đường cầu vồng từ trên không búng luôn ba đạo chỉ khí với mười hai thành công lực tập kích vào chiếc bóng nhờn nhợt ấy.

Rét...

Tiếng chỉ khí xé gió, nghe buốt cả màng nhĩ, và đâm xuyên qua bóng người kia, nhưng chẳng hề có dư lực chấn dội trở lại.

Thế Lãm ngạc nhiên vô cùng khi chỉ kình của Vũ Lan xuyên qua cái bóng người đó, nện xuống đất xới tung cả một mảng cỏ, thế mà kẻ kia vẫn cứ phiêu diêu lướt về phía trước chẳng hề có chút gì tỏ ra đã bị trúng chỉ thọ thương.

Thế Lãm định tâm trở lại, trổ luôn bộ pháp “Thiên Vũ Triển Kình”. Hai cánh tay của chàng dang rộng như cánh nhạn, lướt về phía trước chẳng khác nào mũi tên xé gió.

Chỉ trong chớp mắt, Thế Lãm đã thoát qua, Vũ Lan bám sát sau lưng bóng người kỳ dị phía trước.

Như biết có người đang đuổi theo sau lưng mình, chiếc bóng nhờn nhợt gia tăng cước tốc nhanh hơn để tạo thêm khoảng cách.

Ngược lại Thế Lãm cũng đâu muốn cho đối phương bỏ rơi mình. Chàng vận chuyển khí lực gia tăng và bộ pháp thiên vũ triển kình để cố rút ngắn khoảng cách lại.

Hai người một chạy, một đuổi băng vào rừng sâu. Một điều lạ lùng vô ngần, kẻ đoạt Vô Ảnh đăng lướt trong rừng cây chằng chịt mà chẳng hề lách trách, tưởng chừng như y đang chạy trên một quan lộ thì đúng hơn.

Trong khi đó, Thế Lãm đã bị những cành cây thi nhau cào sướt vào y phục phát ra những âm thanh rẹt rẹt.

Chiếc bóng lướt thẳng vào một bãi trống, rồi mất hút. Thế Lãm rượt đến nơi, trước mặt chàng chỉ là một ngôi cổ mộ oai nghi sừng sững.

Thế Lãm dừng bước nhìn ngôi cổ mộ lừng lẫy ấy mà tự vấn:

- Trong cánh rừng sâu hun hút lại có ngôi cổ mộ tọa lạc, lạ thật. Và chẳng lẽ bóng người khi nãy là oan hồn từ trong cổ mộ này đi ra để đoạt ngọn đèn Vô Ảnh của mình. Y đoạt ngọn đèn đó để làm gì. Nếu như y không biết giá trị của Vô Ảnh đăng thì đoạt nó chẳng lợi ích gì.

Với những câu hỏi lẫn lộn, không thể biện giải được, vừa lúc một luồng gió lạnh ngắt từ phía nhà mồ trỗi lên, thổi ngược về phía chàng, khiến Thế Lãm rùng mình.

Trong cái lạnh giá như xé da róc thịt, chàng ngỡ từ dưới cổ mộ kia đang có những oan hồn từ từ bước ra để kéo chàng về chín suối.

Ý niệm ấy rõ mồn một trong tâm niệm của Thế Lãm khiến cho chàng phải rùng mình sởn gai ốc.

Bất giác Thế Lãm vận hóa công phu Nhạn môn tạo thành một màng thanh quang nhờn nhợt để che chắn toàn thân, song thủ đã vận chuyển khí lưu chuyển hóa quả cầu tụ khí “Thiên Cầu Vũ Nộ” lấp lánh trên đỉnh hai bàn tay.

Thần nhãn của chàng như đóng dinh vào ngôi cổ mộ đó.

Thế Lãm nghiêm giọng nói:

- Tại hạ Hoàng Thế Lãm xin được diện kiến cao nhân.

Im lặng như tờ.

Im lặng của ma quái.

Im lặng trong cảnh giới khủng bố chết chóc.

Thế Lãm cau mày gằn giọng nói luôn:

- Cao nhân đã đoạt ngọn đèn của tại hạ, nếu không trả lại cho tại hạ thì đừng trách tại hạ lỗ mãng.

Chàng vừa dứt lời thì nghe tiếng động sau lưng mình. Thế Lãm quay ngoắt lại thấy Vũ Lan đã rượt tới bên, y phục của nàng tả tơi, da thịt bị cây rừng cào xước đến rịn máu tươi.

- Lan muội đến đây làm gì?

Vũ Lan mở to hai con mắt tròn xoe nhìn Thế Lãm:

- Muội đâu thể bỏ huynh được.

Nàng dời nhãn lực chiếu về phía ngôi mộ:

- Huynh xem kìa.

Trên tấm bia đá khổng lồ, không ghi tên họ mộ của ai, mà chỉ có bốn chữ thảo khắc vô cùng tinh xảo:

“U Linh cổ mộ”

Thế Lãm nheo mày. Kiến văn lịch duyệt của chàng dọc ngang khắp chốn giang hồ, nhưng chưa bao giờ nghe đến cái tên “U Linh cổ mộ”, thế mà giờ đây ngay lúc này, ngôi mộ kia sừng sững trước mặt chàng và từ trong ngôi mộ đó có hồn ma bóng quế thoát ra đoạt lấy ngọn Vô Ảnh đăng một cách dễ dàng.

Thế Lãm bặm môi, truyền âm nhập mật nói với Vũ Lan:

- Vũ Lan cẩn thận. Ngôi cổ mộ này không phải chốn tầm thường đâu.

- Bóng người khi nãy vào trong cổ mộ này à?

Thế Lãm gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Chúng ta đi vào thôi.

- Chúng ta đi! Muội đi sau lưng huynh.

Nghe chàng nói Vũ Lan không khỏi bồi hồi. Nàng không tin được, Thế Lãm lại tự nguyện làm

mộc che chắn cho mình, dù biết nàng là người của Đông Doanh.

Thế Lãm thận trọng tiến về phía U Linh cổ mộ. Thần sắc của chàng tỏ ra căng thẳng và thận trọng cực độ. Thế Lãm không cẩn trọng đề phòng sao được khi biết kẻ trong cổ mộ võ công chẳng hề thua kém mình.

Chàng đi lần đến cánh cửa gỗ sồi lâu ngày đã lên nước đen bóng. Đặt tay vào cánh cửa, Thế Lãm đẩy nhẹ, cửa từ từ hé mở.

Khí lạnh từ trong cổ mộ lùa ra ngoài.

Chàng và Vũ Lan thoáng rùng mình bởi luồng khí lạnh lẽo đó.

Thế Lãm quay lại nói với Vũ Lan:

- Lan muội bế huyệt khí lại đặng tránh phong hàn.

Vũ Lan gật đầu.

Nàng và Thế Lãm bước qua ngạch cửa, đặt chân xuống bậc tam cấp. Những bậc thang dẫn xuống đáy mồ bóng ngời, chứng tỏ nơi đây đã được dọn dẹp hằng ngày nên mới không có bụi bám.

Vũ Lan khẽ nói với Thế Lãm:

- Hoàng huynh, trong cổ mộ này có người.

Thế Lãm gật đầu:

- Thì chính là người đã đoạt ngọn đèn Vô Ảnh của huynh.

Hai người bước xuống hết những bậc tam cấp đó thì tới một gian phòng khá rộng, làm nơi để xác người chết. Hơn mười hai phiến đá hoa cương tỏa khí lạnh ngắt nằm dọc theo hai bên vách đá. Trên những phiến đá đó là những xác người còn nguyên vẹn, ngoại trừ y phục đã bạc màu.

Thế Lãm nhìn lại Vũ Lan bởi nghe tim nàng đập như trống trận phía sau mình.

Vũ Lan lí nhí nói:

- Hoàng huynh, muội sợ quá.

Thế Lãm mỉm cười động viên nàng:

- Lan muội yên tâm đi. Nếu là hồn ma bóng quế thì chẳng làm gì được chúng ta đâu.

Trong âm dương ngũ hành, những hồn ma bóng quế thuộc cảnh giới vô vô. Còn chúng ta thuộc cảnh môn hữu thực. Họ dưới chúng ta một bậc.

Mặc dù đã được động viên, nhưng nàng vẫn nép sát vào Thế Lãm để có được hơi ấm từ chàng phả sang khỏa lấp nỗi sợ hãi.

Vũ Lan khẽ nói:

- Hoàng huynh, ở trong này sao lạnh lẽo quá.

- Tất nhiên, chúng ta đang ở dưới mộ phần mà.

Chàng lần bước về phía một phiến đá có để xác chết.

Tấm lụa trắng phủ xác chết đã lâu ngày chuyển qua màu vàng nhạt, và hình như chỉ cần chạm đến thôi nó cũng rã ra thành bụi.

Thế Lãm trang trọng từ từ vén mảnh lụa trắng lên.

Một khuôn mặt quen thuộc đập vào mắt chàng.

Cái xác cứng ngắc, còn tươi nguyên chính là Nguyên Phong chân nhân, Chưởng môn nhân Võ Đang phái.

Thế Lãm tiếp tục giở những vuông lụa xem qua số xác còn lại. Chàng càng ngạc nhiên hơn bởi họ chính là những Đại chưởng môn của đời trước. Kẻ cả trụ trì Thiếu Lâm Nhất Phàm đại sư, cũng nằm trong cổ mộ này.

Thế Lãm quay lại Vũ Lan:

- Lạ thật!

- Hoàng huynh phát hiện ra điều gì?

- Tất cả những xác chết trong cổ mộ này đều là những kỳ nhân cao thủ đã từng đảm nhiệm chức vị Chưởng môn nhân của các đại phái Trung Nguyên. Vậy ai có thể làm được điều này chứ.

Thế Lãm dõi mắt nhìn qua một lượt khắp gian chính sảnh trong cổ mộ.

Nghe Thế Lãm nói, Vũ Lan bất giác rùng mình. Nếu đúng như lời Thế Lãm vừa nói thì chủ nhân ngôi cổ mộ này võ công không sao tưởng tượng được.

Vũ Lan bước lên một bộ, áp sát vào Thế Lãm, lí nhí nói:

- Hoàng huynh, trong đây u ám quá, chúng ta rời khỏi đây đi.

Thế Lãm quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Huynh muốn tìm hiểu bí mật này, thứ nữa là phải đoạt lại Vô Ảnh đăng.

Vũ Lan nắm tay chàng:

- Muội sợ chúng ta không phải là đối thủ của chủ nhân ngôi cổ mộ.

- Huynh chỉ có thể ra khỏi đây khi đoạt được Vô Ảnh đăng và tìm ra bí mật chết chóc mà thôi.

Chàng dứt lời dấn bước tiến đến trước. Lúc này Thế Lãm càng cẩn trọng hơn. Chàng ngấm ngầm vận hóa chân ngươn nguyên khí sẵn sàng phát tác “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Chàng quay lại Vũ Lan:

- Quái nhân vào trong này, chung quanh cổ mộ này không có mật đạo thì y ra ngoài bằng lối nào.

Thế Lãm suy nghĩ mãi. Chàng nhìn lên bốn giá đèn, bất thần giũ tay áo phát ra một đạo kình đánh thẳng vào những giá đèn đó.

Phụt...

Bốn ngọn lửa tắt phụt, trong cổ mộ không tối hẳn mà ẩn hiện ánh sáng đỏ hồng từ phía cuối gian đại sảnh.

Thế Lãm nắm tay Vũ Lan, truyền âm nhập mật nói:

- Quái nhân đang ở cuối gian chứa xác này.

Chàng chầm chậm đi về phía phát ra ánh sáng ngọn đèn Vô Ảnh. Quả như Thế Lãm đoán, cuối gian đại sảnh nhà mồ có một cái ngách ăn thông qua một gian phòng khác. Đứng tần ngần một lúc ngay bên cửa ngách đá, Thế Lãm vận hóa chân ngươn tạo thành khí công bao bọc toàn thân, rít luôn một luồng chân khí thật sâu rồi dụng Di Hình bộ pháp băng luôn vào trong gian bí phòng ấy.

Quả khí “Thiên Cầu Vũ Nộ” lấp lánh trên đỉnh cặp song thủ của chàng.

Trong gian phòng không có ai ngoài trừ ngọn đèn Vô Ảnh đang được ghim trên chiếc bồ đoàn bằng đá ngọc bích đặt ngay chính giữa.

Vũ Lan cũng đã vào theo chàng.

Thế Lãm dõi mắt qua một lượt khắp gian bí phòng.

Chàng nghĩ thầm, chẳng lẽ gã quái nhân đoạt ngọn đèn Vô Ảnh đăng chỉ để mang đến đây gắn trên bồ đoàn này.

Trong lúc Thế Lãm đang phân tâm suy tưởng thì Vũ Lan nhìn bồ đoàn không chớp mắt.

Nàng nắm tay Thế Lãm:

- Hoàng huynh, chủ nhân ngôi cổ mộ này là người của Đông Doanh.

Thế Lãm cau mày hỏi lại:

- Muội nói sao?

Vũ Lan chỉ vào chiếc bồ đoàn bằng bích ngọc:

- Hoàng huynh nhìn kìa.

Thế Lãm nhìn theo hướng tay chỉ của nàng.

Ngay trên bồ đoàn phía sau ngọn đèn Vô Ảnh là chiếc bài vị bằng vàng. Do Thế Lãm đứng trực diện nên bị hào quang Vô Ảnh đăng che mắt nên không làm sao thấy được chiếc bài vị đó.

Vũ Lan lẩm nhẩm đọc:

- Vô ảnh nhứt đăng tướng quốc Đông Doanh Tử Lang tướng.

Thế Lãm cau mày:

- Nếu ngoại danh của chủ nhân ngôi mộ này đúng như tấm bài vị đã khắc thì chắc có liên quan đến ngọn đèn Vô Ảnh. Chẳng lẽ chủ nhân ngôi cổ mộ này mới chính là chủ nhân của ngọn Vô Ảnh đăng, còn Nhạn nhân thì sao?

Chàng còn đang vẩn vơ bởi những tạp niệm hỗn độn thì Vũ Lan bất ngờ thét lớn cảnh báo:

- Hoàng huynh, coi chừng.

Nghe tiếng thét của Vũ Lan, Thế Lãm giật mình. Chàng còn chưa định hướng địch nhân xuất hiện ở đâu thì cảm nhận có áp lực di sơn đảo hải từ trên cao ập xuống.

Thế Lãm phản xạ thật nhanh bởi vốn đã có phòng bị từ trước.

Chàng không lách tránh đạo kình mãnh liệt đó mà dụng luôn tuyệt công “Thiên Cầu Vũ Nộ” đánh thốc ngược trở lên đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Cả gian bí phòng tưởng chừng bị nứt ra làm hai, hoặc lún sâu xuống đất.

Hai đế giày của Thế Lãm ngập quá nửa chìm xuống sàn đá, toàn thân run bần bật. Vũ Lan phải áp tay vào huyệt Kiên Tĩnh vận công truyền chân khí để điều tức cho chàng.

Thế Lãm vốn đã được thọ Vạn niên nhân sâm, lại được thêm chân nguyên âm khí của Vũ Lan hỗ trợ nên nhanh chóng phục hồi công lực. Mặc dù vậy chàng vẫn thất kinh tột cùng, bởi vừa rồi quả tụ khí của chàng đã được phát tác với mười thành công lực, nhưng xem ra chàng chẳng phải là đối thủ của đối phương.

Thế Lãm nghiến răng, vận chuyển Kim ảnh thủ phòng bị.

- Vũ Lan, cẩn thận.

Từ trên trần bí phòng, chiếc bóng nhờn nhợt thoát xuống.

Chiếc bóng ấy nhắm thẳng vào Thế Lãm, dụng trảo công tấn công trực diện nhanh không thể tả.

Thế Lãm trổ Di Hình bộ pháp biến hóa nhưng không làm sao thoát ra ngoài vòng lưới dày đặc những đôi trảo thủ cứng như móng vuốt đại bàng.

Chàng thét lớn một tiếng:

- Âm thủ vô luân.

Đôi tay kim ảnh vàng ửng của Thế Lãm xoay tròn như hai chiếc chong chóng nhắm thẳng Bạch trảo vồ tới.

Chát...

Cú va chạm giữa Bạch trảo và Kim ảnh thủ tạo ra những đốm sáng li ti ngỡ như binh khí chạm thẳng vào nhau. Thế Lãm lùi một bộ. Chàng chưa kịp trụ hình thì trước mặt không biết bao nhiêu chiếc Bạch trảo, trông tợ như cả một vòng lưới kết thành do những bàn tay trắng hếu.

Chát... Chát... Chát...

Thế Lãm bị trúng luôn ba chiêu một lượt, văng về phía sau, áp lưng vào bồ đoàn bích ngọc.

Chàng vừa hãi hùng vừa ngạc nhiên, bởi theo chàng nghĩ trúng ba chiêu vừa rồi mình sẽ mất mạng, nhưng xem chừng đối phương chỉ muốn cảnh báo chàng mà thôi. Nên mặc dù trúng đòn, mà Thế Lãm chẳng hề cảm nhận nội thương.

Chàng thu Kim ảnh thủ, ôm quyền nói:

- Tại hạ là Hoàng Thế Lãm, chẳng hay cao danh của người là gì, xin cho biết.

Chiếc bóng nhàn nhạt bên kia đã trụ thân, và chỉ rùng mình một cái đã tỏ lộ nguyên chân diện mục.

Người đối mặt với Thế Lãm là một mỹ phụ, vận trang phục Đông Doanh trắng toát.

Mái tóc của bà dài chấm đất, chít một vành khăn trắng, trông vừa huyền bí vừa ma quái.

Mỹ phụ nhìn Thế Lãm nghiêm giọng nói:

- Võ công ngươi học ở đâu?

- Tại hạ hàm thụ võ học của Nhạn nhân, chủ nhân ngọn đèn Vô Ảnh này.

Mỹ phụ cau mày:

- Ngươi học võ công của Đông Doanh.

Thế Lãm lắc đầu:

- Pháp tướng nhiếp chính là người của Trung Nguyên chứ không phải là người của Đông Doanh.

- Sàm ngôn. Phu tướng của ta và sư huynh lặn lội từ Đông Doanh vào Trung Nguyên để lấy lại Vô Ảnh đăng. Hai mươi năm trôi qua, phu tướng và sư huynh không trở về nơi hẹn này.

Thế Lãm nhăn mày suy tư. Chàng nghĩ thầm chẳng lẽ bộ xương khô mà mình đã gặp trên đỉnh Nhạn lâu chính là phu tướng của mỹ phụ này.

Nghĩ như vậy, chàng liền hỏi:

- Phu tướng của phu nhân có phải là Vô ảnh nhứt đăng tướng quốc Đông Doanh Tử Lang tướng.

- Đúng như vậy.

- Người tự cho mình là Vô ảnh nhứt đăng, cớ sao ngọn đèn Vô Ảnh lại ở trong tay Pháp chính tướng quốc Đông Hán.

- Người đó là sư phụ của tướng công ta. Cách đây bốn mươi năm, tướng công bị kẻ thù người Đông Doanh tàn sát cả gia tộc, phải bôn ba vào tận Trung Nguyên. Đến Trung Nguyên người được đại sư phụ Huyền Huyền Cơ chỉ dạy võ công và giao cho ngọn Vô Ảnh đăng để quay lại Đông Doanh rửa thù phục hận. Sau khi trả xong mối hận thì trở lại Trung Nguyên để gởi lại ngọn đèn Vô Ảnh. Lần ra đi đó, tướng công của ta với cương vị đệ nhất nhân Minh chủ Đông Doanh, nhưng người đã không trở

lại nơi hẹn này.

Thế Lãm thở dài:

- Tại hạ đã biết được uẩn khúc. Xin hỏi phu nhân, còn những vị Chưởng môn nhân được tẩm liệm trong cổ mộ này là do phu nhân hành xử?

Mỹ phụ lắc đầu:

- Không phải do bổn nương hành xử, mà do họ tự tìm đến đây để truy tìm ngọn đèn Vô Ảnh, rồi tranh giành với nhau đặng vào cổ mộ. Tất cả đều chết bởi tay của sư huynh ta.

- Sư huynh của phu nhân là Hắc Lâu giáo chủ?

Mỹ phụ cau mày:

- Ta chưa từng nghe cái danh này bao giờ.

Thế Lãm nghiêm mặt nói:

- Phu nhân có biết tuyệt công này không?

Chàng vừa nói vừa vận Hỏa chưởng đưa thẳng lên cao. Hai bàn tay của Thế Lãm đỏ au như muốn phát hỏa, tạo thành hai bó đuốc tỏa ánh sáng đỏ lòm.

Mỹ phụ cau mày:

- Hỏa chưởng? Ngươi đã thọ giáo Hỏa chưởng của sư huynh ta?

Thế Lãm thu hồi Hỏa chưởng nghiêm giọng nói luôn:

- Tại hạ không giấu phu nhân.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Quả thật tại hạ đã học Hỏa chưởng từ Hắc Lâu giáo chủ, hay chính là sư huynh của phu nhân.

Chàng liền thuật lại tất cả những gì mình đã trải qua tại Đông đảo. Mỹ phụ càng nghe Thế Lãm nói càng khẩn trương vô cùng. Khi Thế Lãm kể xong, mỹ phụ quay phắt lại Vũ Lan.

- Đây là Vũ Lan cô nương mà Hoàng tướng vừa nói.

Thế Lãm gật đầu:

- Đúng như vậy.

Mỹ phụ lắc vai, không biết bà đã dùng bộ pháp tuyệt kỹ gì mà chẳng hề nhích động cước pháp, thân ảnh đã áp sát vào Vũ Lan thộp luôn vào bả vai nàng, kéo y phục trễ xuống.

Đôi mắt mỹ phụ như đóng đinh vào bả vai Vũ Lan. Bà lẩm nhẩm nói:

- Bớt son... Đúng rồi bớt son.

Mỹ phụ khẩn trương hẳn lên, lắp bắp nói:

- Khương nhi... con của ta.

Vũ Lan ngơ ngác nhìn sững mỹ phụ:

- Sao?

- Khương nhi, con chính là con của ta. Ta chính là Ỷ Kiều Nương Tử.

Bà bặm môi, nấc lên một tiếng nghẹn ngào nói:

- Mẹ chờ cha con hai mươi năm ở đây, nếu cha con không về thì đây sẽ là nấm mồ của mẹ.

- Còn sư tỷ Nhĩ Lan?

- Nhĩ Lan nào? Không có Nhĩ Lan nào cả mà chính là Phương nhi.

- Sư tỷ tên là Phương Nhi à?

Mỹ phụ gật đầu.

Thế Lãm mỉm cười, hồ hởi nói:

- Tại hạ không ngờ có sự hạnh ngộ này. Chúc mừng cho Khương cô nương đã gặp lại mẫu thân.

Vũ Lan nghiêm giọng nói:

- Mẹ hãy nói đi. Sao hai chị em con lại lưu lạc.

- Lúc hai con được tròn hai tuổi thì kẻ thù đã ập đến, rượt cha con vào tận Trung Nguyên. Mẹ và các con lưu lạc mỗi người một nơi. Cha con và mẹ được sư phụ Huyền Huyền Cơ truyền cho võ học và quay trở lại Đông Doanh để rửa hận. Tất cả những gì mẹ đã nói cho thiếu hiệp đây biết.

Thế Lãm cau mày. Chàng nhớ đến dòng chữ thảo mà bộ xương khô ghi lại trên đỉnh nhạn lâu.

Chàng liền hỏi mỹ phụ:

- Phu nhân, lúc tại hạ vô tình bị Hắc Lâu giáo chủ di hại, may nhờ có tiền bối chỉ điểm mới thoát chết, tại hạ có thấy tiền bối dùng chỉ pháp chỉ xuống đầu nhạn, không biết ý gì?

- Tướng công của ta chỉ tay xuống đất?

Mỹ phụ nghiêm mặt, tỏ vẻ suy tư vô ngần:

- Chẳng lẽ... sư huynh ta chính là... sư huynh chính là Địa Lâu Tôn Giả?

- Địa Lâu Tôn Giả là ai?

Mỹ phụ nhìn lại Vũ Lan:

- Khương nhi, cha con ám chỉ cho thiếu hiệp biết Địa Lâu Tôn Giả chính là sư huynh ta.

Thúc thúc của con là người đã gây ra thảm họa nhà tan cửa nát cách đây hai mươi năm.

Thế Lãm nheo mày:

- Chẳng lẽ chỉ mỗi cái ám chỉ đó mà phu nhân đoán được hung thủ đã tàn phá hạnh phúc của phu nhân?

- Nếu ta đoán không lầm, lúc ngươi gặp được tướng công của ta thì người đang ngồi kiết đà, và chẳng còn y phục gì trên mình.

Thế Lãm gật đầu:

- Đúng như vậy!

- Tướng công đã bị Hỏa chưởng tập kích bất ngờ mới ra nông nổi đó.

- Vậy ai là người đã xiềng Hắc Lâu giáo chủ?

- Chỉ có phu tướng mà thôi. Người đã dụng công phu Phi hoàng kim thừng để khóa sư huynh lại trước khi hơi tàn lực kiệt, sau đó dùng ám thị để có người đến Nhạn môn mà tiêu trừ kẻ ác. Không ngờ...

- Tại hạ có lỗi.

- Ta không trách được thiếu hiệp.

Thiếu phụ thở dài não lòng:

- Nếu đúng như những gì mà thiếu hiệp đã thấy, đã nghe, thì sư huynh đến cổ mộ này không gặp ta, đã sát hại những Chưởng môn Trung Nguyên. Y đến đây không phải là điều tốt.

Vũ Lan xen vào:

- Mẹ, sư tỷ hiện nay đang ở trong tay Địa Lâu Tôn Giả. Con biết nơi ở của lão.

Mỹ phụ nhìn nàng:

- Khương nhi, Địa Lâu Tôn Giả võ công không phải tầm thường đâu. Ngoài cha con ra, ngay cả mẹ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Vũ Lan nhìn qua Thế Lãm:

- Võ công của Hoàng huynh?

Ỷ Kiều Nương Tử lắc đầu:

- Thiếu hiệp đây cũng không phải là đối thủ của Địa Lâu Tôn Giả.

- Tại hạ đã thụ giáo võ học của Huyền Huyền Cơ, thế mà vẫn không phải là đối thủ của lão quái đó à?

Chàng cười khẩy nói tiếp:

- Tại hạ e phu nhân coi trọng lão quái đó mà thôi, chứ bản lĩnh của lão ngoài tuyệt thức Hỏa chưởng ra chẳng có gì khác cả.

- Thiếu hiệp lầm rồi, Địa Lâu Tôn Giả mà luyện được hắc lâu u linh, thì võ công của thiên hạ không ai sánh bằng, ngoài trừ Vô Ảnh Sắc của ngọn đèn này.

Vũ Lan khẩn trương:

- Mẹ, Vô Ảnh Sắc bí mật của Vô Ảnh đăng. Minh Chỉnh biết rất rành.

- Minh Chỉnh chính là đại đồ đệ của sư huynh, hay đúng ra y chính là con của Địa Lâu Tôn Giả.

Mỹ phụ bùi ngùi nói với Thế Lãm:

- Ta không muốn giấu thiếu hiệp. Nếu như Địa Lâu Tôn Giả hàm thụ chân khí thuần âm của nữ nhân, thần cốt sẽ trở thành kim cương bất hoại, thì võ công của bổn nương cũng không làm gì được lão.

- Ở đâu lão có tuyệt thức đó?

- Đó là bí pháp của Đông Doanh.

Thế Lãm quay lại Vũ Lan:

- Vũ Lan, chính Vương Mãng đã lệnh cho Triển Cung thu nạp mỹ nữ phải không?

Vũ Lan gật đầu:

- Đúng như vậy.

- Tại hạ biết rồi. Có thể Vương Mãng ra lệnh đó nhằm tiến cung các mỹ nữ để cho lão quái vật luyện thành ma công.

Ỷ Kiều Nương Tử nghiêm mặt:

- Thiếu hiệp, mặc dù Địa Lâu Tôn Giả là sư huynh của ta, nhưng mối thù y đã giết tướng công, và cũng là để tiêu trừ hậu họa cho bá tánh, có lẽ không còn cách nào khác, thiếu hiệp phải luyện thành Vô Ảnh Sắc.

- Phu nhân...

Ỷ Kiều Nương Tử khoát tay:

- Vô Ảnh đăng là báu vật của Huyền Huyền Cơ lão tổ, tuyệt học võ công của Trung Nguyên chứ không phải của Đông Doanh. Bổn nương và tướng công gặp kỳ duyên mà thôi.

Giờ thì tuyệt học của người Hán truyền cho người Hán cũng là đúng lẽ trời.

Ỷ Kiều Nương Nương nhìn Thế Lãm:

- Thiếu hiệp đã vào Nhạn môn, tất đã biết được phép tịnh công của Huyền Huyền Cơ lão tổ?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ học được phép tịnh công, còn được dùng Vạn niên sâm nên “Thiên Cầu Vũ Nộ” mới có oai lực vô song như vậy.

Ỷ Kiều Nương Tử quay lại Vũ Lan:

- Khương nhi, trong lúc thiếu hiệp luyện Vô Ảnh Sắc, mẹ con ta canh chừng cho người.

Ỷ Kiều quay lại Thế Lãm:

- Cách luyện như thế này, thiếu hiệp sẽ theo phép tịnh công của Huyền Huyền Cơ lão tổ, nhãn quang tập trung vào Vô Ảnh đăng, vận hóa nguyên khí thu nạp hào quang từ Vô Ảnh đăng, khi nào thiếu hiệp thấy được cái bấc ngọc trong Vô Ảnh đăng thì đã luyện thành.

Vũ Lan phấn khởi bước đến nắm tay Thế Lãm:

- Hoàng huynh, như lời mẫu thân nói, Hoàng huynh không còn cách nào khác phải luyện Vô Ảnh Sắc, may ra mới cứu được Phương tỷ tỷ.

Cạch...

Có tiếng động lạ bên ngoài gian mộ địa. Ỷ Kiều Nương Tử nhanh như cắt thộp ngọn Vô Ảnh đăng, nhét vào tay Thế Lãm. Bà khẩn trương nói:

- Thiếu hiệp và Khương nhi có chuyện gì xảy ra cũng đừng xen vào, nếu như người đến là Địa Lâu Tôn Giả thì hai người tìm cách thoát đi.

Vũ Lan nhìn Ỷ Kiều Nương Tử:

- Mẫu thân...

Ỷ Kiều mỉm cười truyền âm nói với nàng:

- Khương nhi, mẹ chỉ phòng bị thôi, nhưng cẩn trọng vẫn hơn.

Chương 31:

Thấy sự cẩn trọng quá đáng của Ỷ Kiều Nương Tử, Thế Lãm nghĩ ngay đến sự trở lại của Hắc Lâu giáo chủ. Nếu thật sự tiếng động kia do lão gây ra thì với ba người, hoặc không tính Vũ Lan, chàng và Ỷ Kiều không lẽ lại không khống chế được lão quái đó sao?

T

Nghĩ như vậy, Thế Lãm ngấm ngầm vận hóa nguyên khí nội công đến tầng tối thượng, để cùng phối hợp với Ỷ Kiều Nương Tử.

Trong khi đó, Ỷ Kiều cũng cùng một ý niệm với Thế Lãm, nhưng lối vận công của bà hoàn toàn khác hẳn với võ học của các môn phái trong Trung Nguyên. Thân pháp của Ỷ Kiều Nương Tử như có một lớp sương mờ bao bọc, lớp sương ấy càng lúc càng đầy đặc, cho đến khi chỉ còn nhìn thấy cái bóng huyền ảo như vu hồn. Ỷ Kiều Nương Tử ra dấu cho Thế Lãm và Vũ Lan ở lại trong bí phòng, còn mình thì trổ khinh pháp ma quái lướt ra ngoài.

Đứng sừng sững ngay cửa mộ đạo U Linh không phải là lão quái Hắc Lâu giáo chủ, mà chính là Nhĩ Lan. Nàng vừa thấy chiếc bóng ma quái của Ỷ Kiều Nương Tử liền phóng luôn ba đạo chỉ chia làm ba đường, thượng trung và hạ tấn công luôn.

Ba đạo chỉ khí của Nhĩ Lan, bay xuyên qua thân pháp Ỷ Kiều, nện luôn vào vách cổ mộ.

Chát... Chát... Chát...

Nhĩ Lan sững sờ bởi chỉ công của nàng như đánh vào một khối khói sương chẳng có tác dụng gì.

Sự sửng sốt ấy còn chưa tan biến thì Ỷ Kiều Nương Tử đã thò hữu thủ chộp vào mệnh môn của nàng.

Ỷ Kiều Nương Tử như bóng ma vô hình vô sắc, thủ pháp vô cùng nhanh, tưởng chừng như chỉ với tay thôi đã thộp được Nhĩ Lan rồi.

Nhĩ Lan tràn bộ nhưng không sao kịp tránh khỏi cái thộp của Ỷ Kiều Nương Tử.

Nhĩ Lan thét lớn:

- Ma quái, đỡ chưởng.

Nhĩ Lan vừa thét vừa hoàng tả thủ đánh ngược vào chấn tâm chiếc bóng nhàn nhạt ấy.

Chưởng pháp của nàng chẳng hề dụng vào thực thể gì mà như đánh vào khoảng không rồi nện ngược lên trần cổ mộ.

Nhĩ Lan hốt hoảng tột cùng, tâm thần bấn loạn không sao tả được. Nàng nghĩ thầm đúng là ma quỷ rồi.

Cùng với ý niệm đó, nàng chỉ muốn thoát ra ngoài cửa cổ mộ, nhưng thạch môn hữu thủ đã bị khống chế rồi. Cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo cột sống.

- Nhĩ Lan...

Nhĩ Lan giật mình vì nghe tiếng nói quen thuộc của Hoàng Thế Lãm. Mặc dù đang bị khống chế mạch môn, Nhĩ Lan vẫn nghiêng người lại. Nàng thấy Thế Lãm cùng với Vũ Lan đứng ngây trước mặt mình.

Nhĩ Lan mừng rỡ gọi lớn:

- Hoàng huynh, cứu muội với.

Nàng vừa nói vừa vùng mạnh, khi ấy không thoát khỏi sự khống chế của bóng trắng liền quay ngoắt lại, chực phóng chỉ công thì càng sửng sốt hơn.

Ngay bên cạnh nàng không còn chiếc bóng ma quái dị kỳ kia nữa mà thay vào đó là một mỹ phụ nhan sắc diễm lệ có những nét giống tạc như nàng.

Ỷ Kiều khẽ nói:

- Phương nhi!

Nhĩ Lan ngơ ngác hơn bởi câu nói của Ỷ Kiều Nương Tử.

Thế Lãm đã bước đến bên nàng:

- Lan muội! Đây là Ỷ Kiều Nương Tử, mẫu thân của muội đó.

Nhĩ Lan dời nhãn quang về phía Vũ Lan.

Vũ Lan gật đầu:

- Tỷ tỷ, bà chính là mẫu thân của chúng ta đó.

Ỷ Kiều nhìn nàng không chớp mắt:

- Phương nhi, mẹ có lỗi với con.

Thế Lãm hồ hởi vô cùng, vì đã được gặp Nhĩ Lan, lại chứng kiến sự trùng phùng của ba mẹ con nên vô cùng hoan hỷ.

- Huynh chúc mừng cho hai muội gặp lại thân mẫu.

Ỷ Kiều cứ nhìn Nhĩ Lan mãi như muốn thâu tóm tất cả hình dáng của nàng vào hai con ngươi trong suốt.

- Phương nhi, hai mươi năm mẹ mới gặp lại con, không thể nào tin được.

Mãi một lúc lâu, nàng mới nhỏ nhẻ nói:

- Mẹ...

Thế Lãm bất ngờ hỏi dồn Nhĩ Lan:

- Lan muội, sao muội biết được ngôi cổ mộ này?

- Lão quái vật đã chỉ điểm cho muội.

Thế Lãm cau mày:

- Lão chỉ điểm cho muội. Ý lão muốn gì chứ? Lão chỉ điểm cho muội lúc nào?

Nhĩ Lan nhìn Vũ Lan nói:

- Muội tưởng huynh đã bị tử mạng ở Đông đảo rồi. Lão quái đã cắp muội đi, vô tình đối diện với Tổng tài Thái Minh Công. Minh Chỉnh có quan hệ với lão quái.

Ỷ Kiều chen vào:

- Mẹ biết điều đó.

Thế Lãm nhìn nàng hỏi tiếp:

- Muội hãy nói tiếp đi!

- Lão đưa muội về Tổng đàn Thiên giáo, sau đó được Minh Chỉnh xây cho Hắc lâu tại Quỷ nhạn. Hằng ngày lão bắt Minh Chỉnh cúng nạp nữ nhân thuần khiết để hội tụ chân âm luyện Tiểu hắc lâu.

Thế Lãm nhìn qua Ỷ Kiều:

- Đúng như lời phu nhân nói.

Chàng quay lại Nhĩ Lan:

- Lão không để tâm tới muội à?

Nhĩ Lan gật đầu:

- Lão không để tâm tới muội, nhưng lúc nào cũng bức ép muội phải hầu rượu và thỉnh thoảng lại bắt muội...

Nàng cúi mặt nhìn xuống đất.

Thế Lãm thở dài:

- Huynh hiểu rồi.

Hai giọt lệ rịn ra hai bên khóe mắt Nhĩ Lan:

- Hoàng huynh đừng tưởng tượng. Sự thật lão quái đó chẳng đụng gì đến muội cả, nhưng thỉnh thoảng lại bắt muội thoát y để lão ngắm nhìn. Hình như lão.... đã biến thái, chỉ nhìn mà vọng tưởng đến một người nào đó rất giống với muội.

Ỷ Kiều bặm môi:

- Mẹ hiểu rồi! Y nhìn con để nhớ đến ta. Địa Lâu Tôn Giả bức tử cha con, nhằm cướp đoạt ta mà thôi.

Thế Lãm chen vào:

- Phu nhân, chúng ta tìm lão. Diệt được lão, Minh Chỉnh mất một lực lượng hỗ trợ, chúng ta càng nhẹ gánh hơn.

Ỷ Kiều bất ngờ khẩn trương quay sang Nhĩ Lan:

- Y thổ lộ ngôi cổ mộ này cho con biết?

Nhĩ Lan gật đầu xác nhận:

- Trong một lần luyện công, lão cho dời con đến, nhưng lần này không như những lần trước, lão đưa cho con một bức họa đồ, bảo con đến đây sẽ gặp được hạnh duyên kỳ ngộ.

Ỷ Kiều quay qua Thế Lãm:

- Ta hiểu ý của Địa Lâu Tôn Giả rồi. Lão không cần dùng lời hay ý đẹp để khuyến dụ bổn nương nữa, mà...

Ỷ Kiều bặm môi suy nghĩ:

- Phương Nhi và Khương Nhi, nếu có chuyện gì xảy ra, hai con cứ xoay bồ đoàn trong bí phòng nửa vòng, sẽ có mật đạo thoát ly khỏi nơi đây.

Vũ Lan nhìn Ỷ Kiều:

- Sao mẹ lại nói như vậy?

- Hắn đã đến.

Nhĩ Lan hỏi:

- Hắn là ai?

Thế Lãm trả lời nàng:

- Lão quái Địa Lâu Tôn Giả.

Ỷ Kiều nhìn qua một lượt tất cả mọi người rồi đặt tay vào cửa U Linh cổ mộ mở toang ra. Một luồng gió lạnh thổi vào ngỡ như những oan hồn tứ phương tám hướng đồng loạt quay về hội tụ ở đây.

Trên khoảng đất trống ngay trước cổ mộ, một chiếc hắc lâu lơ lửng trong không gian, hai hốc mắt đỏ au chiếu ra những tia sát quang rờn rợn.

Ngay cả Thế Lãm khi đối mặt với hắc lâu, xương sống bất giác lạnh buốt, cảm giác khủng bố đâu đó ập tới bên mình chàng.

Ỷ Kiều lướt ra ngoài đối mặt với Hắc lâu.

Thế Lãm và Nhĩ Lan cùng với Vũ Lan đâu thể để cho Ỷ Kiều Nương Tử một mình đối phó với Tiểu hắc lâu, liền cùng một lượt lướt ra đứng cạnh bên Ỷ Kiều.

Chiếc hắc lâu lắc lư qua lại, ồn ồn cất tiếng:

- Ỷ Kiều, ta đã chờ lâu quá rồi. Bây giờ ta không chờ được nữa. Nếu nàng ưng thuận ta thì tất cả sẽ bình yên bằng không nơi này sẽ biến thành bình địa.

Hắc lâu lắc cái đầu chuyển nhãn quang khủng bố về phía Thế Lãm:

- Tiểu tử ngươi vẫn sống à?

Thế Lãm nhún vai:

- Tất nhiên ta vẫn còn sống mới có mặt ở đây chứ. Trong Nhạn môn, ta may mắn được Nhứt Đăng vô ảnh Đông Doanh Tử Lang mở đường sinh lộ mới biết được bí mật kẻ đã tiêu diệt gia trang của Ỷ Kiều Nương Tử.

- Hừ! Ngươi biết thì cũng đã muộn rồi. Số phận của ngươi hôm nay do Ỷ Kiều quyết định mà thôi.

Thế Lãm trề môi xì một tiếng:

- Tại hạ xem chừng lão quái quá tự thị đấy.

Trong lúc chàng nói thì một sự kiện kỳ dị bắt đầu xảy ra từ phía Tiểu hắc lâu. Chiếc Tiểu hắc lâu đang lơ lửng từ từ đứng hẳn lại, rồi phía sau chiếc đầu lâu đen kịt ấy từ từ hiện ra thân pháp của lão quái. Lão vận trang phục màu đen trông như một con quạ.

Một người có thể luyện ma công đến độ trở thành hư vô không hình tướng thì quả là vô cùng siêu phàm rồi.

Lão quái hoàn nguyên thân pháp trong bộ hắc trường y, trên tay là chiếc Tiểu hắc lâu với hai hốc mắt đỏ âu như hai cục than hồng.

Lão chiếu ma nhãn đùng đục về phía Ỷ Kiều:

- Ỷ Kiều, nàng biết ta chờ nàng lâu quá rồi. Ta sống chỉ vì nàng mà thôi. Tử Lang đã chết, Đông Doanh thuộc về Khắc Tử Diệm, rồi đây Trung Nguyên cũng thuộc về ta, Khắc Tử Diệm chỉ còn thiếu mình nàng.

- Khắc Tử Diệm, ngươi mộng tưởng quá. Chỉ khi nào phu tướng Tử Lang trở về chốn hẹn này, may ra ngươi mới thỏa nguyện mà thôi.

- Ỷ Kiều, nàng không nghĩ đến sự tuyệt diệt sao?

Khắc Tử Diệm trố ma nhãn nhìn chằm chằm Ỷ Kiều. Ỷ Kiều quay ngoắt vào trong cổ mộ, đồng thời cảnh báo với Thế Lãm, Nhĩ Lan và Vũ Lan:

- Tất cả hãy lui ra theo sự sắp xếp của bổn nương. Không một ai được xen vào, và không được nhìn vào Nhiếp Thần đại pháp của lão quái.

Lão quái Tử Diệm bật cười sằng sặc:

- Nàng nghĩ không nhìn vào Nhiếp Thần đại pháp của ta thì có thể chống được ý của ta sao?

Mặc cho Tử Diệm nói, Ỷ Kiều Nương Tử thoắt một cái phẩy ra một đạo khí vào trong cổ mộ, đồng thời rút luôn hai lá lịnh kỳ trắng đỏ từ trong thắt lưng.

Thế Lãm chưa hiểu Ỷ Kiều Nương Tử làm vậy để đạt mục đích gì, thì nghe trong cổ mộ có tiếng động lộp cộp.

Liền sau những tiếng động đó, tám cái xác của các vị Chưởng môn nhân đời trước của võ lâm Trung Nguyên phóng vụt ra ngoài cổ mộ.

Tử Diệm trổ tràng cười khăng khắc, rồi nói:

- Hay lắm Ỷ Kiều. Tử Diệm này không ngờ nàng lại luyện được cương thi ma trận để đối phó ta.

Thế Lãm đứng ngẩn ngơ vì sửng sốt. Lần đầu tiên chàng chứng kiến trận pháp cương thi ma trận, mà chưa biết nó linh diệu cỡ nào.

Thế Lãm nghĩ thầm:

- "Người Đông Doanh quả thật có lắm tà môn không sao tưởng tượng được. Nếu như họ cùng hợp lực mà tấn công Trung Nguyên, quả là không sao có thể lường được hậu hoạn".

Trong lúc chàng suy nghĩ, thì Ỷ Kiều Nương tử đã điều động cương thi ma trận tạo thành thế vòng cung vây bọc lấy Tử Diệm.

Ỷ Kiều điểm một chân xoáy một vòng tròn, hai ngọn cờ trắng đỏ như hai lưỡi tầm sét quyện vào nhau thoát ra khỏi tay bà, xoáy thành chiếc bông vụ ngay trên đỉnh trận pháp.

Tám cái thây ma đồng loạt vung trảo thủ nhảy bổ vào Địa Lâu Tôn Giả.

Khắc Tử Diệm lão quái rít 1ên:

- Lũ quỷ này dám giỡn mặt với ta.

Lão không cần tránh né, mà mặc nhiên để tám cái cương thi đó lao vào mình. Mặc dù tám chiếc cương thi cùng lao vào một lượt, nhưng vẫn không nhanh hơn thủ pháp của Địa Lâu Tôn Giả.

Chiếc Hắc lâu trên tay lão như quả búa nghìn cân, thoắt tung ra nện thẳng vào tám cái xác ấy nhanh không thể tả.

Bình... Bình... Bình... Bình... Bình... Bình...

Tám cái cương thi cùng bắn dội trở lại năm bộ. Đầu của chúng đã bẹp nát.

Mặc dù bể đầu nhưng lũ cương thi vẫn chẳng hề hấn gì.

Khắc Tử Diệm nhìn lũ cương thi vô cùng phẫn khích:

- Trò ma của nàng hay lắm... hay lắm. Khắc Tử Diệm ta thích vô cùng. Nếu nàng truyền bí thuật lại cho ta, thì càng hay biết bao.

Lũ cương thi theo hiệu cờ tiếp tục lao vào Khắc Tử Diệm.

Lần này Khắc Tử Diệm hú lên vang dội. Thân ảnh của lão nhạt nhòa rồi mất hút vào hư vô, chỉ còn lại chiếc Tiểu hắc lâu lấp lửng lắc lư qua lại.

Lũ cương thi vừa áp thành hình vòng cung, một lần nữa như những hình nộm trổ trảo công xám ngoét thộp vào Tiểu hắc lâu thì từ hốc mắt chiếc đầu lâu đen đó phóng ra hai đạo huyết quang như hai lưỡi kiếm đỏ chói.

Ánh sáng huyết quang khiến cho Thế Lãm lẫn hai nàng Khương, Phương phải chói cả mắt.

Xẹt...

Thế Lãm không sao hình dung được khi tám chiếc cương thi bị hai đạo huyết quang kia cắt ra làm đôi. Chúng ngã lộp độp xuống đất, phần trên một nơi, phần dưới một nơi, rồi cả hai bùng cháy thành những ngọn đuối soi sáng cả khu mộ tịch.

Ỷ Kiều trụ thân thét lớn:

- Các ngươi rút ngay vào U Linh cổ mộ.

Mặc cho Ỷ Kiều cảnh báo, Thế Lãm cũng tung quả khí cầu thanh quang công thẳng vào Tiểu hắc lâu.

Ầm...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, dư kình chấn dội bức lùi chàng và Phương Khương lùi luôn hai bộ. Thế Lãm nghĩ thầm, trúng ngọn “Thiên Cầu Vũ Nộ” kia nhứt định Tiểu hắc lâu sẽ nát ra thành bụi.

Khi cát đá tan loãng, chiếc Tiểu hắc lâu vẫn lấp lửng trước mặt Thế Lãm chẳng hề hấn gì. Thế Lãm giật thót một cái, chuyển hóa nội công qua Kim ảnh thủ phòng bị.

Chàng vừa chuyển hóa nội công thì Tiểu hắc lâu băng xẹt về phía chàng.

Không một chút nao núng, Thế Lãm dựng đứng Kim ảnh thủ vận công đến tầng tối thượng đón

thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Trong đầu chàng có những tiếng u u kỳ dị, không gian như đảo lộn, và thấy những oan hồn vất vưởng vây bọc lấy mình.

Hổ khẩu rát buốt, tưởng chừng như song thủ đã nát bét rồi.

Thế Lãm còn đang bấn loạn tột độ thì lưng đã va vào cửa U Linh cổ mộ.

Ầm...

Chàng lọt thỏm luôn vào trong cổ mộ U Linh.

Ngược lại Tiểu hắc lâu cũng bị Kim ảnh thủ hất về nơi xuất phát, nhưng vẫn không hề hấn gì.

Hốc mắt Hắc lâu ửng lên hai tia sát quang huyết dụ chăm chăm chiếu về phía U Linh Cổ mộ.

Nhĩ Lan và Vũ Lan băng mình ra chặn trước cửa cổ mộ, cả hai thần sắc trang trọng tột cùng.

Ỷ Kiều Nương Tử cũng dụng bộ pháp ma quái thoát đến bên cạnh hai nàng, khẩn trương nói:

- Phương Nhi và Khương Nhi hãy vào U Linh cổ mộ đi.

Ỷ Kiều vừa cảnh báo xong thì Tiểu hắc lâu lấp lửng lắc lư trôi dần về phía họ.

Ỷ Kiều nghiến răng:

- Khắc Tử Diệm, ta thí mạng với ngươi.

Cùng với câu nói đó, Ỷ Kiều Nương Tử điểm chân, kẽ một đường vòng cung từ trên cao song thủ phát tác hai đạo kình âm nhu đánh vào hắc lâu.

Mặc cho đạo kình của nàng đánh thẳng vào, Hắc lâu vẫn không hề lách tránh.

Ầm...

Tiểu hắc lâu bị nện xuống đất rồi tung lên như quả cầu. Nó đột ngột xoay quanh Ỷ Kiều Nương Tử.

Tử Diệm bật lên tràng cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói:

- Giờ thì nàng còn bản lĩnh gì nữa không?

Hai hốc mắt của Tiểu hắc lâu như hai hòn than đỏ au phát ra những tia sát quang huyết dụ.

Trong vòng xoay của Tiểu hắc lâu, Ỷ Kiều Nương Tử nương theo vòng xoáy của nó.

Thân ảnh của bà từ mờ chuyển hóa từ từ thành những nát thực.

Thế Lãm từ trong cổ mộ bước ra. Chàng thấy hiện trạng trước mặt biết ngay sự tình của Ỷ Kiều vô cùng nguy khốn.

Thế Lãm thét lớn một tiếng, lần này chàng dụng tiễn hỏa công của chính Khắc Tử Diệm truyền thụ.

Hoàng Thế Lãm vừa toan phát tác Hỏa chưởng thì Ỷ Kiều từ trong cuộc đấu rú lên một tiếng. Đồng thời Tiểu hắc lâu cũng ngừng xoay chung quanh đối phương.

Ỷ Kiều Nương Tử như kẻ thất thần, trang phục xổ tung đứng như pho tượng.

Tiểu hắc lâu lấp lửng ngay bên cạnh bà.

Địa Lâu Tôn Giả Khắc Tử Diệm từ từ hoàn nguyên thể trạng. Lão cất tràng cười khùng khục, vừa cười vừa nói:

- Giờ thì nàng đã thuộc về ta.

Khắc Tử Diệm hướng chiếc Tiểu hắc lâu về phía Thế Lãm:

- Lấy đầu tiểu tử đó cho ta.

Ỷ Kiều rú lên một tiếng băng ngược về phía Thế Lãm và Phương Khương hai nàng.

Vũ Lan nhăn mặt thét lớn:

- Mẹ, sao lạ vậy?

Thế Lãm kịp chộp tay toan ghịt Vũ Lan lại, nhưng nàng đã chậm hơn một chớp mắt để cho Vũ Lan lướt ra cản đường Ỷ Kiều Nương Tử.

Ỷ Kiều như người thất thần chẳng còn phân biệt Vũ Lan là Khương Nhi của mình, Bạch trảo vỗ ra bấu luôn vào yết hầu nàng.

Bộp...

- Á...

Thân pháp của Vũ Lan bị đôi Bạch trảo của Ỷ Kiều tung lên cao rồi rơi phịch xuống đất, máu xối xả tuôn ra từ yết hầu của nàng.

Tâm thần Thế Lãm bấn loạn cùng tột, không sao có thể giữ được tịnh tâm vốn đã trở thành cá tính của chàng.

Trong khi đó cái chết của Vũ Lan khiến cho Nhĩ Lan như người mất hết thần thái, nàng rú lên một tiếng, hai tay ôm mặt toan lao về phía Vũ Lan.

Mặc dù rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nhưng Thế Lãm đã kịp xử trí thật nhanh.

Chàng búng ra một lúc hai chỉ Kim ảnh điểm vào hai đại huyệt kỳ môn trên người Ỷ Kiều Nương Tử, đồng thời thộp vào hổ khẩu Nhĩ Lan, băng trở vào trong U Linh cổ mộ.

Thế Lãm và Nhĩ Lan vừa khuất dạng qua ngạch cửa thì Ỷ Kiều cũng đứng thất thần bất động bởi chỉ khí Kim ảnh của chàng, nhưng Địa Lâu Tôn Giả thì đâu thể để Thế Lãm và Nhĩ Lan thoát đi dễ dàng như vậy.

Lão hú một tiếng, hai ống tay hắc trường y phủi nhẹ một cái, thân ảnh như luồng gió lướt băng về phía cổ mộ.

Địa Lâu Tôn Giả vừa trụ thân ngang cửa cổ mộ thì phát hiện trước mặt mình một vầng hào quang xanh lè. Lão tròn mắt lúng túng dụng Tiểu hắc lâu lên che phía trước chính diện.

Ầm...

Khắc Tử Diệm hứng trọn quả tụ cầu vũ nộ thanh quang do Thế Lãm đón chặn đánh ra bất ngờ. Đòn sát công bất ngờ đó của Thế Lãm đẩy lùi Khắc Tử Diệm lùi luôn năm bộ, thân ảnh lắc lư liên tục, ngay cả Tiểu hắc lâu trên tay lão cũng bị tuột ra rơi xuống đất.

Khắc Tử Diệm cau mày quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi có chui xuống đất ta cũng sẽ móc ngươi lên.

Khắc Tử Diệm vừa dứt lời thì U Linh cổ mộ chuyển động như có cơn chấn động vừa xảy ra dưới mặt đất.

Ngôi U Linh cổ mộ rung chuyển rồi đổ xuống ầm ầm. Địa Lâu Tôn Giả Khắc Tử Diệm lướt về phía cửa cổ mộ, song thủ xoay như chong chóng thu hồi chiêu Tiểu hắc lâu.

Lão thở phào một tiếng khi Tiểu hắc lâu đã nằm gọn trong hữu thủ.

Ngôi cổ mộ giờ đây chỉ còn là đống đá tảng chất thành gò không còn vẻ oai vệ như mới đây nữa.

Địa Lâu Tôn Giả Khắc Tử Diệm nhìn gò đá đó một lúc với ý nghĩ Thế Lãm và Nhĩ Lan chắc chắn đã chôn thây dưới tuyệt địa rồi.

Lão quay lại Ỷ Kiều Nương Tử đang đứng như pho tượng vô hồn vô cảm. Bà bây giờ đã bị thủ pháp nhiếp hồn của Khắc Tử Diệm khống chế thần thức, chẳng khác nào hình nhân biết thở, biết di động mà thôi.

Khắc Tử Diệm ngắm Ỷ Kiều Nương Tử:

- Nàng đi theo bổn nhân.

Lão giũ hai ống tay áo Hắc trường y thả bước bỏ đi. Ỷ Kiều lầm lũi bước theo chân Khắc Tử Diệm như một ả nữ nô trung thành.

Chương 32:

Tổng tài Thái Minh Công đứng nép qua một bên, cúi gập người xuống:

T

- Thỉnh Vương gia.

Vương Mãng chắp tay sau hông, đứng trên cao nhìn xuống vườn thượng uyển. Y phải công nhận khu vườn thượng uyển đã khác hẳn hôm trước. Với muôn loài hoa quý hiếm như đang khoe sắc dưới mắt Vương Mãng. Đâu đâu y cũng thấy hoa, tràn ngập những cánh hoa đua chen để cho y tận ngắm, tận hưởng.

Vương Mãng thích thú quay sang Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản thật là có nhãn quang của bậc kỳ nhân. Võ công đã tuyệt cao, nghệ thuật tạo cây cảnh lại chẳng thua kém một nghệ nhân nào.

- Nô tài chỉ có chút tài mọn, đâu sánh bằng Vương gia.

Vương Mãng khoát tay:

- Ậy, Tổng quản đừng khách sáo. Thế nào bổn vương cũng sẽ ban thưởng cho Tổng quản.

- Đa tạ Vương gia.

Minh Chỉnh cúi hẳn người xuống:

- Nô tài sẽ tận tụy phục vụ cho Vương gia.

Y chỉ xuống vườn thượng uyển:

- Trong khu vườn này còn rất nhiều điều kỳ thú, thỉnh Vương gia xuống dưới tận hưởng mới thấy hết được sự kỳ thú đó.

Vương Mãng gật đầu.

Y bước xuống bậc tam cấp dẫn vào vườn thượng uyển. Theo những bước chân của Vương Mãng

và Minh Chỉnh, những khóm hoa như sống động hẳn lên. Hai người đi đến đâu, những nhóm hoa như bừng tỉnh, lung linh như muốn ngợi đón hai người.

Vương Mãng thích thú quá, quay lại Minh Chỉnh:

- Hoa của Tổng quản như có chất sống của một con người.

Hai người thả bước vào giữa vườn thượng uyển, Vương Mãng càng ngây ngất hơn khi thấy gian nhà thủy tạ kiến tạo theo hình khối lục giác, mỗi cạnh là một vòm cửa treo đầy đèn lồng với những hình bóng di động phía trong.

Vương Mãng nhìn những ngọn đèn đó nói:

- Đại tổng quản, những cái bóng đang di chuyển trong mấy chiếc đèn kia có ý nghĩa gì?

- Bẩm Vương gia, những cái bóng đang di chuyển trong những chiếc đèn lồng này, nếu như bình thường thì không biết, nhưng chúng lại là bí thuật trường sanh của Đông Doanh.

Mỗi một chiếc đèn là một phương pháp để luyện thuật trường sanh, thay cốt đổi cách, nhứt nhứt đều khiến cho thuật sĩ được sung mãn, về thể chất lẫn tâm định.

Vương Mãng càng nghe Minh Chỉnh nói, càng tỏ vẻ đắc ý vô ngần. Y ngắm chiếc đèn lồng không chớp mắt, trầm giọng hỏi tiếp:

- Luyện những thuật pháp này khoảng bao nhiêu lâu mới tụ thành ý nguyện.

- Vương gia thứ tội. Nếu người bình thường khó có thể tụ thành, nhưng với người có căn cơ như Vương gia thì chẳng bao lâu, nô tài sẽ hỗ trợ cho Vương gia.

- Hỗ trợ bằng cách gì?

Minh Chỉnh chỉ chiếc đèn lồng nói:

- Phàm trong trời đất có âm có dương. Lúc dương thịnh thì âm suy, và ngược lại. Tất cả những bí thuật ở đây đều nhằm hòa hợp âm dương ngũ hành. Âm dương hòa hợp sẽ tạo được khí mãn huyết thanh, khiến người thuật sĩ có thể đạt tới cảnh giới tối thượng của ngũ hành.

Vương Mãng gật gù:

- Bổn vương hiểu ý của Tổng quản.

Vương Mãng mỉm cười. Y bất ngờ tắt nụ cười ấy, khẽ thở dài một tiếng.

Tổng tài Thái Minh Công liền hỏi:

- Vương gia có chuyện gì ưu phiền, đột nhiên người lại thở dài như vậy.

- Đại tổng quản nè, cho đến giờ phút này bổn vương cũng chưa được đăng quang lên ngôi Hoàng đế. Điều đó khiến bổn vương rất khó xử khi chưa đáp lại công lao của Tổng quản. Việc lớn chưa thành, nay lại thêm Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm vẫn còn sống, vả lại có được Vô Ảnh đăng, bổn vương lo quá.

- Nô tài hiểu được ý của Vương gia. Vương gia đừng lo. Dù Truy Hình Tướng có ba đầu sáu tay cũng không thể đảo ngược mệnh trời. Riêng về ngọn đèn Vô Ảnh... dù hắn có được nó cũng chưa chắc đã biết hết bí mật bên trong. Với lại bây giờ bên cạnh nô tài còn có thúc thúc Địa Lâu Tôn Giả, Vương gia không phải lo lắng quá như vậy.

- Dù sao bổn vương vẫn lo. Chỉ khi nào Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm tiệt diệt, bổn vương mới hết lo mà thôi.

- Nô tài sẽ điều động tất cả thuộc nhân trong Thiên giáo nội trong một con trăng phải truy bắt Hoàng Thế Lãm, lấy đầu của gã để vấn an Vương gia.

Vương Mãng nhìn Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười gật gù nói:

- Bổn vương tin ở Tổng quản.

- Vương gia tin ở nô tài?

Minh Chỉnh đứng nép qua một bên:

- Thỉnh Vương gia vào trong lầu vọng thảo.

Vương Mãng gật đầu, vén rèm bước vào tòa lầu bát giác. Trước mắt Vương Mãng là một cảnh tượng y không thể nào tin được. Cả tòa lầu tràn ngập một mùi thơm quyến rũ, mùi thơm đó ngỡ như xạ hương từ con chồn cái phát ra để gọi mời con đực.

Vương Mãng còn chưa hết bâng khuâng bàng hoàng thì những tấu khúc từ từ trỗi lên nghe du dương, ngây ngất. Liền theo tiếng nhạc đó, bốn ả cung nữ chỉ vận mỗi lớp lụa trắng mỏng tanh, phô diễn cả những đường nét bên trong tiến ra. Họ kết thành bốn cánh bướm uyển chuyển gót sen uốn lượn quanh Vương Mãng.

Cả bốn nàng đều là những giai nhân tuyệt sắc đã được Tổng tài Thái Minh Công tuyển chọn trong giang hồ và đem về huấn luyện, nên họ đúng là những nàng tiên chỉ có trong mộng.

Vương Mãng chỉ đứng ngây ra nhìn bốn nàng cung nữ di chuyển chung quanh mình.

Cùng với nhạc khúc nghê thường và giai nhân gọi mời, chúng như một cơn lốc dữ cuốn phăng mọi suy tư, xáo trộn trong tâm niệm Vương Mãng. Y chẳng còn nghĩ đến điều gì nữa, mà như chàng Từ Thức mộng mị trong cõi mộng liêu trai không thực.

Như bị cuốn hút vào cảnh hoang lạc, mộng mị đó, vô hình trung Vương Mãng với tay thộp lấy một nàng.

Nàng cung nữ chỉ còn người đã thoát khỏi cái chộp của Vương Mãng, nhưng để lại trên tay y mảnh lụa trắng mỏng, còn nàng như con nhộng vừa lột xác chui ra khỏi cái kén.

Vương Mãng thích chí cười vang. Y không dừng lại ở đó, mà thộp tiếp một nàng nữa.

Cũng như lần trước, nàng cung nữ sau cái thộp của Vương Mãng cũng đã lõa thể một cách tự nguyện. Cứ như thế chẳng mấy chốc chung quanh Vương Mãng là những con nhộng người trắng nõn, mỹ miều và thướt tha.

Vương Mãng vừa cười vừa nói:

- Hay... hay... đến đây với bổn vương.

Tiếng nhạc bất ngờ ngưng bặt, khiến cho Vương Mãng phải cau mày quay lại Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản, chuyện gì vậy?

Minh Chỉnh cũng tỏ lộ những nét ngạc nhiên vô ngần. Lão đưa mắt nhìn lên trần Vọng thảo.

Bịch... bịch... bịch... bịch...

Cả bốn nàng cung nữ mới đây còn uyển chuyển vây bọc Vương Mãng đột ngột té ngã xuống đất, ưỡn cong người rồi nằm im bất động. Cả bốn đều đã chết, một cái chết không thể nào tưởng tượng được. Họ xuất hiện như trong chuyện liêu trai và tan biến khỏi cuộc đời như một giấc chiêm bao thoáng qua.

Minh Chỉnh bắt mạch một nàng cung nữ, rồi quay lên nhìn Vương Mãng:

- Tất cả bọn họ đều bị trúng độc.

Vương Mãng cau mày:

- Chết rồi, coi chừng bổn vương và Đại tổng quản cũng bị người ta đầu độc. Chúng ta mau ra

ngoài thôi.

Vương Mãng vừa nói vừa hối hả toan trở bộ quay trở lại, nhưng Minh Chỉnh đã kịp thời chắn ngang đường lui của Vương Mãng:

- Vương gia, cẩn thận.

Tiếng của Minh Chỉnh còn đọng trên hai cánh môi mỏng dính thì thêm hai cái xác cung nữ từ trên trần lăn long lóc xuống cầu thang như hai quả mít rụng. Tất nhiên hai người đó cũng chỉ là hai xác chết vô hồn vô cảm mà thôi.

Tổng tài Thái Minh Công vẻ mặt trang trọng vô ngần.

Vương Mãng khẩn trương nói:

- Đại tổng quản, đây là kỳ tích của Hoàng Thế Lãm chăng?

Minh Chỉnh ngước nhìn lên, trầm giọng nói:

- Hoàng tướng đã đến đây sao còn chưa ra mặt.

Im lặng như tờ, sự im lặng nặng nề đó khiến Vương Mãng ngỡ như mình đang đứng trước cổng tam quan chuẩn bị bước xuống địa ngục.

Cùng với ý niệm sợ hãi đó, mồ hôi bất giác tuôn ra ướt đẫm khuôn mặt của Vương Mãng. Y ngấm ngầm vận công phòng bị, hai cặp mắt đảo liên hồi, như sợ đối phương bất thần tập kích mà đưa hồn gã về chín suối.

Vương Mãng lí nhí nói:

- Đại tổng quản đừng quá khinh suất, Thế Lãm bây giờ hành tung vô cùng cao siêu khó lường. Y đã đột nhập đề lao Kim Lăng như chốn không người, hạ thủ Kha Chấn Bình chẳng khác nào lấy đồ trong túi. Chúng ta hãy quay về cấm cung, tìm cách đối phó với hắn.

- Nô tài tuân lệnh Vương gia.

Minh Chỉnh vừa nói vừa cẩn trọng bước ra trước. Chân y vừa đến ngạch cửa, tay vén rèm thì phát hiện những âm thanh lạ.

Minh Chỉnh thét lớn:

- Vương gia coi chừng.

Cùng với tiếng quát, Minh Chỉnh vươn tả thủ chộp vào chiếc rèm giật đứt tung, đồng thời hữu thủ đã phát động một chưởng kình với mười thành công lực đánh ra bên ngoài.

Chát... ầm...

Cùng với thế chưởng quyết liệt ấy, Tổng tài Thái Minh Công băng luôn ra ngoài. Theo sát bên Minh Chỉnh là Vương Mãng. Cả hai sững sờ bàng hoàng bởi trước mặt họ không có một bóng người, nhưng dày đặc trong không trung là bầy ong độc hơn vạn con.

Lũ ong đó đen thui, trên lưng có một vệt vàng kéo dài từ đầu đến đuôi.

Chúng bay thành bầy phát ra âm thanh vo vo, rồi lao thẳng vào Vương Mãng và Minh Chỉnh.

Tổng tài Thái Minh Công quát lớn:

- Vương gia coi chừng ong độc.

Cùng với lời cảnh cáo đó, Minh Chỉnh dụng Hỏa công đánh thẳng vào bầy ong.

Ầm... ầm...

Từng luồng khí Hỏa chưởng nóng hơn lửa hỏa diệm sơn khiến cho lũ ong rơi rụng như mưa. Nhưng lũ ong quá đông, mà chỉ có một mình Minh Chỉnh, nên hắn không làm sao có thể tiêu diệt hết lũ ong độc được.

Và hình như những ngọn Hỏa chưởng do Minh Chỉnh phát tác đã khiến cho lũ ong trong những khóm hoa càng bay ra nhiều hơn.

Trong lúc Minh Chỉnh bận đối phó với lũ ong thì Vương Mãng tự che chắn cho mình bằng tấm rèm che cửa. Chiếc rèm trong tay Vương Mãng hết quất bên trái lại chuyển qua bên phải rồi tạo thành một lực vây bọc trên không để cản phá lũ ong không cho chúng thâm nhập đến mình.

Hai người cứ như thế mà chống chọi với lũ ong như bầy thiêu thân lao vào họ.

Vương Mãng bắt đầu thở khò khè bởi khí lực đã tiêu hao quá nhiều.

Y gượng nói với Minh Chỉnh:

- Đại tổng quản, bổn vương không thể nào chịu đựng lâu hơn được nữa đâu. Chúng ta phải thoát ra khỏi khu vườn này thôi.

Tổng tài Thái Minh Công vừa phóng một đạo kình Hỏa chưởng ngáng đỡ bầy ong đang lao tới vừa quát:

- Vương gia hãy quăng cho nô tài tấm rèm của Vương gia.

Vương Mãng như một cái hình nộm làm theo lời Minh Chỉnh. Đoạt được tấm rèm của Vương Mãng, Minh Chỉnh hú lên một tiếng thật lớn, vận hết mười hai thành công lực để tạo thành sức nóng đốt cháy tấm rèm đó.

Tấm rèm trên tay Minh Chỉnh như một bó đuốc khổng lồ, vùn vụt quất vào bầy ong hung hãn táo tợn. Gã thét lớn:

- Vương gia hãy theo nô tài.

Minh Chỉnh dụng tấm rèm đó để mở đường cho Vương Mãng. Lúc thì y phóng Hỏa chưởng, lúc thì dùng đuốc cản phá bầy ong.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh như một vị hổ tướng tả xung hữu đột mở đường tháo thân cứu chúa. Nhờ có tấm rèm dùng làm đuốc và Hỏa chưởng tuyệt công, cuối cùng Minh Chỉnh cũng đưa được Vương Mãng ra khỏi khu vườn thượng uyển. Mặc dù đã thoát được bầy ong độc dữ tợn kia, nhưng Minh Chỉnh cũng bị chúng đốt ba dấu.

Y cảm nhận cơ thể mình bắt đầu bải hoải vô cùng, nhưng cũng vừa lúc bọn Cấm vệ quân xuất hiện.

Minh Chỉnh ra lệnh luôn:

- Hỏa công vườn thượng uyển bách hoa.

Tên giáo đầu cấm vệ liền thốt lên:

- Tuân lệnh Đại tổng quản.

Bọn Cấm vệ quân nhanh chóng dùng nhựa thông tạo thành một lưới lửa phủ lên vườn thượng uyển. Biển lửa ngùn ngụt lan nhanh, tỏa rộng, chẳng bao lâu cả khu vườn hoa viên mà mới đây Vương Mãng còn tâm đắc giờ chỉ còn là lửa và bụi đen mà thôi.

Vương Mãng dìu Minh Chỉnh vào hậu cung, thét lệnh cho sai nha:

- Cho mời đại phu ngay lập tức. Mời đại phu ngay lập tức.

Tên sai nha toan lui bước, thì Minh Chỉnh khoát tay:

- Vương gia khỏi bận lòng như vậy. Nô tài tự trục độc ra ngoài được, chỉ cần nửa khắc yên tĩnh mà thôi.

Vương Mãng gật đầu khoát tay cho gã sai nha lui ra ngoài.

Minh Chỉnh ngồi kiết đà, vận công. Với võ học của Minh Chỉnh thì việc giải tỏa độc công chẳng chút khó khăn gì, nếu có chăng y chỉ hao tốn một phần chân ngươn, và tĩnh dưỡng nội trong một tuần trăng thì bình phục.

Nửa khắc trôi qua thật nhanh, và khi Minh Chỉnh rùng mình thì những chiếc kim độc do bầy ong lưu lại trên mình gã đã bắn ra ngoài.

Vương Mãng hối hả nói:

- Đại tổng quản thấy trong người ra sao?

- Đa tạ Vương gia quá lo lắng, nô tài đã hoàn toàn bình phục rồi.

Vương Mãng mỉm cười cầm chén thuốc nóng đưa cho Minh Chỉnh, ôn nhu nói:

- Trong lúc ngươi vận công điều tức, bổn vương đã sai bọn đại phu cắt chén thuốc này.

Nó vừa có công hiệu giải độc, vừa bồi bổ khí lực cho ngươi.

Tổng tài Thái Minh Công vội quỳ thụp xuống:

- Nô tài...

Vương Mãng vội đỡ y đứng lên:

- Ậy, Tổng quản đừng khách sáo. Không có Tổng quản, bổn vương không biết bây giờ ra sao.

- Nô tài có lỗi với Vương gia. Mong Vương gia xá tội!

- Ậy, đừng nói vậy. Hãy uống thuốc đi. Bổn vương không trách ngươi đâu.

Tổng tài Thái Minh Công đứng lên. Vương Mãng cùng với y đến ngồi bên tràng kỷ.

Vương Mãng hối thúc:

- Ngươi hãy uống thuốc đi, để nguội không tốt đâu.

Minh Chỉnh ôm quyền:

- Đa tạ Vương gia đã lo chu toàn cho nô tài.

Y uống cạn chén thuốc rồi đặt chén xuống bàn.

Vương Mãng hỏi:

- Lũ ong độc đột ngột xuất hiện, chứng tỏ có ai đó đã giăng bẫy bổn vương và Đại tổng quản. Người đó là ai, Hoàng Thế Lãm chăng?

Tổng tài Thái Minh Công lắc đầu:

- Nô tài nghĩ không phải là Hoàng Thế Lãm gây ra chuyện này. Người lập được cái bẫy ong độc này thần cơ rất cao minh khó lường. Lũ ong không thể xuất hiện đột ngột trong hoàng thành được, mà chúng đã được đưa vào đây từ trước.

Vương Mãng cau mày:

- Đưa vào bằng cách nào?

Minh Chỉnh thở dài, suy nghĩ một hồi rồi bất ngờ đứng bật dậy:

- Nô tài đã đoán ra được rồi.

- Ngươi nói đi, kẻ đó là ai?

Minh Chỉnh trang trọng nói:

- Lũ ong đã được đưa vào đây lúc chúng chỉ là những ấu trùng nhỏ. Kẻ đó đã ủ ấp trùng trong những khóm hoa, khi hoa nở cũng là lúc nô tài thỉnh Vương gia đến ngự lâm, cũng là lúc những ấu trùng kia trưởng thành.

- Nếu kẻ tính toán được thời khắc đưa ấu trùng vào đến lúc hoa nở thì trưởng thành, người đó phải có thần trí hơn hẳn người bình thường. Trong giang hồ đâu có ai thần trí như vậy.

Minh Chỉnh nhìn chằm chằm vào Vương Mãng. Chạm vào nhãn quang của Minh Chỉnh, Vương Mãng cũng phải giật mình bởi sắc mặt quá khắt khe, phẫn khích.

Minh Chỉnh nghiêm giọng nói:

- Có một người có thể sánh ngang với Khổng Minh Gia Cát, nhưng nô tài chỉ sợ nói ra Vương gia...

Vương Mãng khoát tay:

- Tổng quản cứ nói. Nếu kẻ đó có ý giết ta và Tổng quản thì dù y có là thủ cốt, Vương Mãng này cũng tru di tam tộc.

- Vương gia cho phép, nô tài sẽ nói. Nếu có gì không phải Vương gia bỏ qua.

- Tổng quản cứ nói đi. Người đó là ai?

Minh Chỉnh nghiêm giọng nói như sợ ai đó có thể nghe được tiếng của gã:

- Người đó chỉ có thể là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vương Mãng cau mày:

- Thần Cơ Bất Tri Khách?

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu:

- Chỉ có thể là Thần Cơ Bất Tri Khách mà thôi. Thần trí của lão so với người tầm thường thì hơn hẳn rồi. Vừa cao minh vừa có lắm mưu mẹo, để người này sống, Vương gia sẽ có hậu họa sau này.

Vương Mãng nghiến răng:

- Thần Cơ Bất Tri Khách, lão muốn giết bổn vương, lão đáng chết thật.

Vương Mãng dứt lời đứng lên, toan bước ra ngoài hạ lệnh cho bọn Cấm vệ quân, nhưng Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh đã cản y lại:

- Vương gia, ngoài Thần Cơ Bất Tri Khách, phải có người đứng sau lưng gã.

- Ngươi muốn nói ai?

- Bây giờ nô tài chưa thể khẳng định được, nhưng nếu Vương gia cho bọn Cấm vệ quân đến gia phủ của Bất Tri Khách chẳng khác nào đã đánh động bọn chúng rồi.

- Ý của ngươi như thế nào?

- Bứt dây sẽ động rừng. Nếu Vương gia cho nô tài tra xét vụ này, nhất định sẽ tìm ra thủ phạm.

Vương Mãng gật đầu:

- Được! Bổn Vương giao cho ngươi truy tìm ra thủ phạm, tiền trảm hậu tấu cũng được.

Vương Mãng vừa nói vừa lấy từ trong thắt lưng một chiếc kim bài khắc hình rồng uốn lượn đưa đến trước:

- Đây là tín phù của bổn vương. Bất cứ ai thấy tín phù này đã thấy bổn vương, ngươi giữ lấy phải cẩn thận.

- Đa tạ Vương gia đã giao trọng trách cho nô tài. Nhất định nô tài sẽ tìm ra thủ phạm trong một

tuần trăng.

Vương Mãng gật đầu.

Tổng tài Thái Minh Công đi rồi, Vương Mãng mới thở dài một tiếng, suy nghĩ mông lung. Ai đã dụng ong độc để hành thích y? Thần Cơ Bất Tri Khách chăng? Nếu như là Thần Cơ Bất Tri Khách dựng âm mưu này thì nhứt định phải có dự mưu của...

Vương Mãng thở dài không dám nghĩ tiếp.

Cộc... Cộc... Cộc...

Vương Mãng cau mày. Tiếng ả cung nữ bên ngoài vọng vào:

- Bẩm Vương gia có Quận chúa đến vấn an.

Vương Mãng bặm môi, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thỉnh Quận chúa vào.

Y sửa lại trang phục, ngồi hẳn trên tràng kỷ chờ Quận chúa đến.

Cánh cửa hậu cung từ từ hé ra và Quận chúa trong bộ y phục giản đơn bước vào.

Quận chúa ôm quyền xá Vương Mãng rồi nói:

- Nghe hoàng huynh bị nạn, Vương Tỉnh đến vấn an.

Vương Mãng ha hả rồi chỉ chiếc đôn đối diện với mình, cắt ngang tràng cười đó y nói:

- Lũ ong độc kia thì chẳng làm gì được huynh đâu. Huynh chỉ bực dọc không tìm ra thủ phạm mà thôi.

- Lũ ong kia là do người có ý đưa vào đây để hành thích Hoàng huynh?

- Không sai! May mà có Tổng tài Thái Minh Công, nếu không huynh đã bị hại. Nhưng huynh cũng đã biết người dự mưu là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Quận chúa Vương Tỉnh lập lại:

- Thần Cơ Bất Tri Khách?

- Đúng, chính lão chứ không ai khác.

- Huynh có chắc đã tìm được chứng cứ?

Vương Mãng vỗ tay xuống bàn:

- Ngoài lão Thần Cơ Bất Tri Khách ra, trên giang hồ còn ai nữa chứ?

- Muội sợ huynh hiểu lầm người mà thôi.

- Huynh không hiểu lầm đâu.

Vương Mãng vừa nói đến đây thì một gã thái giám từ ngoài bước vội vào. Gã cúi đầu thảng thốt nói:

- Bẩm Vương gia, Tổng tài Thái Minh Công thông báo đến người rằng thủ phủ của Thần Cơ Bất Tri Khách đã bốc cháy. Cấm vệ quân không thể xông vào biển lửa đó được để cứu lão.

Vương Mãng đập tay xuống bàn:

- Thần Cơ Bất Tri Khách, lão tặc muốn chết để không bị bổn vương trị à?

Vương Mãng nghiến rang ken két:

- Muội có muốn đi với huynh không?

Vương Tỉnh gật đầu:

- Muội sẽ đi với Hoàng huynh để tìm cho ra lẽ. Không lý nào Thần Cơ Bất Tri Khách lại phản phúc tính dự mưu làm hại Hoàng huynh.

- Hừ, con người thì đâu ai biết được. Lão có chết cũng không giấu được hành tung.

Vương Mãng cùng với Vương Tỉnh song hành bước ra ngoài.

Vừa đi đến cuối hành lang, đột ngột Vương Tỉnh lảo đảo ôm đầu.

Vương Mãng vội vã đỡ tay Vương Tỉnh:

- Muội bị gì vậy?

- Đột nhiên muội cảm thấy khó chịu quá...

Vương Mãng chiếu nhãn quang vào nàng:

- Nếu muội thấy mệt hãy về hậu cung nghỉ ngơi, đến xem qua hiện trường thủ phủ của Bất Tri

Khách xong, huynh sẽ ghé qua thăm muội.

Vương Tỉnh gật đầu, lí nhí nói:

- Huynh bảo trọng.

- Muội đừng lo cho ta.

Khi Vương Tỉnh quay gót, Vương Mãng nhìn theo nàng chằm chằm với ánh mắt của con diều hâu, hau háu đã thấy đâu đó con mồi đang lấp ló.

Chương 33:

Trần cổ mộ đổ sụp xuống, cũng vừa lúc Thế Lãm và Nhĩ Lan đã kịp lẩn vào mật đạo ngầm bên dưới, được kiến tạo dưới bồ đoàn thờ bài vị Tử Lang.

T

Trong mật đạo ngầm tối đen như mực, Thế Lãm bắt buộc phải dụng đến ngọn Vô Ảnh đăng soi sáng. Một điều rất kỳ lạ, càng tối chừng nào ngọn đèn Vô Ảnh lại càng sáng chừng nấy. Nó tợ như vầng mặt trời tí hon trên tay Thế Lãm.

Con đường mật đạo thoai thoải chúc xuống dưới, Thế Lãm và Nhĩ Lan cứ lần bước đi mãi. Vừa đi Thế Lãm vừa kể lại tất cả những gì mình đã trải qua cho Nhĩ Lan nghe.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng:

- Muội không ngờ lại gặp mẫu thân trong hoàn cảnh thật bất ngờ.

Thế Lãm quay sang nhìn nàng mỉm cười:

- Sự đời có những điều bất ngờ mà chúng ta không thể biết trước được.

Chàng dừng bước:

- Muội hãy nói cho huynh biết, lão Địa Lâu Tôn Giả đã luyện thành ma công rồi phải không?

Nhĩ Lan gật đầu:

- Lão đã luyện thành ma công. Nhưng có một điều rất kỳ lạ.

- Điều gì?

- Lúc muội ở chung với Địa Lâu Tôn Giả, lão chẳng có hành động sàm sở với muội, mà ngược lại chỉ dụng muội để tạo tượng mà thôi.

Thế Lãm cau mày:

- Lão dụng muội để tạo tượng. Những pho tượng đó như thế nào?

Nhĩ Lan ửng mặt, lí nhí nói:

- Tất cả những pho tượng do lão quái tạo ra đều khỏa thân, và có dung diện na ná với mẫu thân của muội.

Thế Lãm vỗ tay một cái:

- Thế thì huynh biết rồi. Nếu như bá mẫu có rơi vào tay Địa Lâu Tôn Giả cũng không sợ bị tán mạng đâu.

Nhĩ Lan ngơ ngác nhìn chàng:

- Sao huynh đoán chắc như vậy.

Thế Lãm mỉm cười:

- Huynh đoán chắc với muội là Địa Lâu Tôn Giả đã si tình mẫu thân muội. Vì chữ si đó mà lão đã gây ra biết bao đại họa cho gia đình muội. Cuối cùng lão cũng có được mẫu thân muội, không lẽ lại giết người mình thương chứ?

Nhĩ Lan bẽn lẽn nhìn chàng:

- Tội nghiệp cho phụ thân. Người đã bị hại, giờ lại ôm hận nơi chín suối. Muội nhất định không bỏ qua cho lão Địa Lâu Tôn Giả đó đâu.

- Ậy, huynh cũng có cùng ý nghĩ với muội. Nhưng nhất thời huynh và muội có hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của Địa Lâu Tôn Giả. Ngoại trừ huynh luyện thành Vô Ảnh Sắc trong ngọn Vô Ảnh đăng này.

- Muội không hiểu huynh nói gì.

Thế Lãm liền thuật lại những gì mà Ỷ Kiều Nương Tử đã nói cho chàng biết.

Thế Lãm kể xong, Nhĩ Lan phấn khởi nói luôn:

- Thế thì tốt rồi, chúng ta tìm một chốn thanh vắng nào đó để huynh luyện Vô Ảnh Sắc.

Muội sẽ cảnh giới cho huynh.

Thế Lãm thở dài một tiếng rồi nói:

- Biết là như vậy rồi. Nhưng lúc này tình thế như dầu sôi lửa bỏng. Huynh đoán chắc thế nào Tổng tài Thái Minh Công cũng lợi dụng Vương Mãng để lấy thánh chỉ Tiểu hoàng đế hiệu triệu tất cả các

môn phái trong giang hồ quy về một mối Thiên giáo. Nếu môn phái nào bất tuân, xem như đã chống lại Thiên tử, và chắc chắn sẽ bị Hắc Lâu giáo chủ thanh trừng đến cọng cỏ cũng không còn.

Nhĩ Lan trầm mặt:

- Nếu Minh Chỉnh thống nhất Trung Nguyên về một phái, đương nhiên sẽ trở thành Minh chủ võ lâm. Và sau đó...

Thế Lãm cướp lời nàng:

- Minh Chỉnh không bao giờ dừng lại ở ngai vị võ lâm Minh chủ. Y sẽ nhìn tới ngai vàng của Tiên đế.

Nhĩ Lan bặm môi:

- Đông Doanh sẽ thống trị Trung Nguyên.

Thế Lãm nhìn thẳng vào hai mắt Nhĩ Lan:

- Muội có muốn như vây không?

Nhĩ Lan gục mặt nhìn xuống đất:

- Muội là người Đông Doanh. Vậy huynh nghĩ muội có ý thống trị Trung Nguyên không?

Thế Lãm trầm giọng:

- Trước đây thì có. Bây giờ thì không.

Nhĩ Lan ngẩng mặt lên nhìn Thế Lãm.

Thế Lãm đặt tay lên vai nàng:

- Lan muội, có đúng như huynh nghĩ không?

Nhĩ Lan gật đầu:

- Muội sợ huynh coi thường muội.

Thế Lãm lắc đầu:

- Huynh không bao giờ coi thường muội đâu, mà lại có ý ngược lại nữa kìa. Nếu muội nghĩ đến vận mệnh của bá tánh, hãy cùng với huynh ngăn chặn dự mưu của Tổng tài Thái Minh Công.

Nhĩ Lan bặm môi suy tư một lúc rồi nhỏ nhẹ nói:

- Muội sợ không giúp gì được cho huynh.

Thế Lãm nắm tay nàng, từ từ kéo nép vào ngực mình:

- Có muội bên cạnh, huynh cũng đủ an ủi rồi.

Chàng chợt nghĩ đến Hằng Ni, mà bâng quơ nhìn lên trần mật đạo. Nhĩ Lan e ấp ngước mặt lên nhìn Thế Lãm. Nàng nhận ra những nét ẩn khuất đâu đó trong ánh mắt của chàng, bèn gọi khẽ:

- Đại ca...

Thế Lãm cúi xuống mỉm cười:

- Muội muốn nói gì?

- Đại ca đang suy nghĩ gì vậy?

Thế Lãm lắc đầu:

- Huynh có nghĩ gì đâu.

Nhĩ Lan nguýt mắt:

- Muội thấy trong ánh mắt đại ca có ẩn khuất điều gì đó. Huynh giấu muội. Sao huynh lại giấu muội chứ? Huynh không tin vào tấm lòng của muội à?

Thế Lãm cúi xuống hôn lên trán nàng:

- Huynh không nghĩ gì đâu, và lại không như ý niệm của muội.

- Đại ca giấu muội.

Nàng khẽ đẩy chàng ra:

- Có phải vì muội là người Đông Doanh nên đại ca chưa tin muội phải không?

Thế Lãm lắc đầu:

- Muội tin huynh đi. Trong thâm tâm huynh không bao giờ mang ý niệm coi muội là người của Đông Doanh. Cho dù muội là người của Đông Doanh đi nữa, tấm lòng của muội vẫn hơn những người khác.

- Thế tại sao đại ca còn giấu muội?

Thế Lãm nghiêm mặt:

- Huynh giấu muội điều gì?

Nhĩ Lan mỉm cười:

- Nếu muội nói đúng, huynh có lắc đầu không?

- Huynh không phải là kẻ đa diện.

- Được, có phải đại ca đang nghĩ đến Hằng Ni cô nương phải không?

Thế Lãm sửng sốt. Chàng không ngờ Nhĩ Lan lại đọc được ý niệm thầm kín của mình.

Chàng thở dài một tiếng, gật đầu luôn:

- Muội tha thứ cho đại ca. Quả thật lúc nãy đại ca có nghĩ đến Hằng Ni, và tự hỏi bây giờ nàng đang ở đâu.

Nhĩ Lan nhìn Thế Lãm:

- Muội sẽ cố gắng tìm Hằng Ni cho đại ca.

- Đại ca có lỗi với Hằng Ni.

Nhĩ Lan nắm tay Thế Lãm:

- Đại ca, chúng ta đi tiếp xem mật đạo này dẫn đến đâu.

Thế Lãm mỉm cười gật đầu:

- Chúng mình đi.

Hai người song hành trổ khinh thuật băng theo mật đạo. Chỉ trong nửa khắc, họ đã lọt ra bên ngoài một bãi bằng. Thế Lãm và Nhĩ Lan từ trong một cái giếng cạn chui lên khỏi mặt đất. Hai người đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Thế Lãm nói:

- Lan muội, chúng ta đã ra tới bên ngoài.

Bãi bằng nơi họ vừa chui lên được bao bọc bởi một hàng tùng sừng sững đứng reo với gió. Nhìn

hàng tùng ấy, Thế Lãm và Nhĩ Lan ngỡ chúng như hàng binh tướng nhà trời đứng gác cửa vào thượng giới.

Họ lại nghe tiếng nước chảy róc rách.

Nhĩ Lan định thần lắng tai, rồi thoắt một cái băng mình về nơi âm thanh do con suối tạo thành. Nàng đứng trên một phiến đá ngoắc gọi Thế Lãm:

- Đại ca đến đây xem nè.

Thế Lãm chỉ lắc vai một cái, đã đến bên nàng.

Dưới phiến đá một dòng suối trong vắt chảy len lỏi trông tợ dòng suối bạc lấp lánh.

Mặc dù hai bên dòng suối là lớp đá tai mèo, nhưng vẫn chen chúc những đóa hoa cẩm chướng vô cùng xinh đẹp.

Thế Lãm buột miệng nói:

- Cảnh quang nơi này đẹp thật. Rất tiếc chúng ta không thể ở đây được.

- Đại ca tính đi đâu?

- Huynh muốn đến thông báo cho tất cả các đại phái trong giang hồ biết âm mưu của Tổng tài Thái Minh Công.

- Muội sẽ đi cùng huynh.

- Đi cùng với huynh, muội sẽ bị phiền lụy đó.

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Muội không sợ. Võ công của muội đâu phải tầm thường.

Nàng mỉm cười nhìn chàng, nói tiếp:

- Trước đây, ngay cả đại ca khi chưa gặp được kỳ duyên trở thành chủ nhân Vô Ảnh đăng, cũng chưa phải là đối thủ của muội.

Nàng bẽn lẽn:

- Có đúng không nào?

- Thôi được, muội sẽ đi cùng với huynh, nhưng nhất thời chúng ta phải cẩn thận vẫn hơn.

Nếu như Địa Lâu Tôn Giả đoán chắc huynh và muội đã tán mạng trong cổ mộ thì không sao, bằng như ngược lại, chắc chắn cao thủ Thiên giáo đang có mặt khắp nơi để tầm nã chúng ta.

- Muội cũng muốn đối mặt với bọn chúng để minh chứng cho Minh Chỉnh biết, Nhĩ Lan là kẻ thù của gã.

Thế Lãm mỉm cười lắc đầu:

- Minh Chỉnh chắc hận đại ca lắm.

- Y sẽ tìm đại ca mà thanh toán mối hận đó. Đại ca có sợ Minh Chỉnh không?

Thế Lãm bật cười. Cắt ngang tràng cười đó, chàng rúm người lại:

- Huynh sợ lắm! Dù sao mình cũng đã cướp người mà Minh Chỉnh tôn thờ.

Nhĩ Lan nhéo vào vai Thế Lãm:

- Muội giận huynh đó.

Chàng nắm tay Nhĩ Lan:

- Huynh thì lại say mê sắc đẹp của muội rồi.

Chàng choàng tay qua tiểu yêu của nàng, lắc mình trổ khinh công Nhứt điểu truy thiên cắp luôn Nhĩ Lan lướt qua hàng tùng.

Vừa lướt qua khỏi hàng tùng, Thế Lãm giật mình:

- Y...

Nhĩ Lan cũng chẳng khác gì Thế Lãm:

- Y...

Thế Lãm và Nhĩ Lan không ngạc nhiên sao được khi chung quanh họ bạt ngàn rừng tùng không biết đâu là lối ra. Thế Lãm cau mày nói với Nhĩ Lan:

- Lan muội, chúng ta đã lọt vào trận pháp rồi.

Hai người đảo mắt một lượt. Nhĩ Lan không thể tin được vào mắt mình nữa. Mới đây thôi nàng chỉ thấy có mỗi một hàng tùng vây quanh bãi bằng, thế mà giờ đây là cả một cánh rừng bạt ngàn mênh mông.

Thế Lãm trầm giọng:

- Chúng ta đi tiếp thôi.

Chàng nắm tay Nhĩ Lan, lướt băng đi. Hai người cứ trổ khinh thuật như đôi én băng đi vun vút, độ nửa khắc sau thì lại quay trở lại đúng bãi bằng khi họ từ dưới mật đạo chui lên.

Thế Lãm cắn răng.

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Lạ thật, sao kỳ như vậy.

Thế Lãm ngồi xuống phiến đá:

- Có lẽ huynh và muội phải quay trở lại đường cũ.

Nhĩ Lan gật đầu.

Hai người liền quay trở lại cái giếng cạn, họ càng ngỡ ngàng hơn khi cái giếng cạn giờ đã đầy nước.

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Huynh và muội không thể trở ra bằng mật đạo được nữa rồi, chỉ trừ khi nào chúng ta biến thành cá mà thôi.

Thế Lãm thở dài:

- Chẳng lẽ huynh và muội bị chôn thây trong này sao. Có người lập trận pháp nhứt định phải chừa một con đường ra. Mà trận pháp này, huynh đoán chắc là do Ỷ Kiều Nương Tử dựng ra.

- Muội cũng nghĩ như đại ca.

Nàng ngước mắt nhìn Thế Lãm:

- Đại ca, hay nhân dịp này huynh luyện Vô Ảnh Sắc luôn.

Thế Lãm lắc đầu đi tới chấp tay sau lưng thở dài một tiếng:

- Dù ở đây có điều kiện luyện Vô Ảnh Sắc, nhưng đến lúc huynh luyện thành thì Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh cũng toại thành sự mưu của mình. Đến lúc huynh trở ra cũng không thể đảo ngược được tình thế.

- Chúng ta phải làm gì?

Thế Lãm gật đầu:

- Phải rời khỏi đây thôi!

Nhĩ Lan nhìn một lượt quang cảnh chung quanh. Hàng tùng vây bọc bãi bằng này trông thật là thưa thớt, thế mà phía sau nó lại là một trận pháp biến hóa khôn lường.

Nhĩ Lan suy nghĩ miên man, còn Thế Lãm thì bâng quơ nhìn bầu trời xanh lúc bình minh vừa ló dạng phía trời đông.

Thế Lãm đứng bật dậy.

- Lan muội, chúng ta nhắm hướng mặt trời mà đi.

Nhĩ Lan gật đầu.

Hai người lại sóng vai nhau băng ra khỏi bãi bằng nhằm hướng đông, hy vọng sẽ ra khỏi trận pháp. Trổ khinh thuật non nửa cũng cùng thời khắc lúc đầu, họ lại quay về nơi xuất phát.

Thế Lãm dậm chân, bực dọc nói:

- Đúng là ma trận.

Chàng vừa nói vừa hú lên một tiếng như rồng ngâm, vận dụng hết nguyên ngươn chân khí thi triển "Nhứt Điểu Truy Thiên" lao vụt lên không trung.

Thân ảnh của Thế Lãm như cánh nhạn lướt lên vùn vụt, khiến Nhĩ Lan chỉ biết đứng ngây ra nhìn.

Từ trên không trung bằng một động tác như chim nhạn, Thế Lãm đảo người, chuyển hướng lướt ra khỏi bãi bằng.

Thoắt cái thân ảnh chàng đã mất hút vào hư vô, Nhĩ Lan không còn nhận ra đâu nữa.

Nàng bắt tay lên miệng gọi lớn:

- Hoàng huynh... Hoàng huynh...

Tiếng gọi của Nhĩ Lan ngân vang nhưng tuyệt nhiên chẳng nghe tiếng Thế Lãm đáp lại.

Nàng thở dài một tiếng, đến ngồi bên phiến đá nghĩ thầm:

- "Có lẽ Thế Lãm đã bỏ rơi mình lại trong trận pháp này".

Nàng vừa nghĩ vừa lắc đầu tự nhủ:

- “Không như vậy đâu, Hoàng huynh là đấng trượng phu vị nghĩa, không bao giờ bỏ rơi mình đâu”.

Nhĩ Lan thở dài, đột nhiên nhìn xuống dòng nước trong vắt in màu xanh thẳm của bầu trời.

- Lan muội...

Nhĩ Lan giật mình, đứng bật dậy:

- Hoàng đại ca.

Nàng bật khóc thổn thức.

Thế Lãm tròn mắt hỏi:

- Sao muội lại khóc?

- Muội nghĩ đại ca đã... đã...

Nàng e dè cúi đầu nhìn mũi hài.

Thế Lãm lắc đầu, đặt tay lên vai nàng:

- Muội lại nghĩ xấu cho huynh rồi.

Nhĩ Lan bẽn lẽn, ửng thẹn:

- Đại ca đừng bỏ muội nghe.

- Huynh làm sao bỏ muội được. Giờ có muốn đi, huynh cũng không thể ra khỏi trận pháp này.

- Đại ca không tìm được đường ra à?

Thế Lãm gật đầu:

- Ma trận này thật là kỳ quái và vô cùng lợi hại.

Nhĩ Lan nheo mày. Nàng chợt nghe âm thanh róc rách của con suối tạo ra, đột ngột sắc diện rạng rỡ hẳn lên:

- Đại ca, muội đã có cách ra khỏi trận pháp này rồi.

Thế Lãm hỏi luôn:

- Muội có cách gì? Nói cho huynh biết đi.

Nhĩ Lan vỗ tay vào trán mình:

- Sao muội lại không nghĩ ra được chứ?

Nàng chỉ tay xuống con suối đang chảy:

- Bất cứ dòng suối nào cũng nhập vào sông lớn, sông lại đổ ra biển. Chúng ta cứ theo con suối này, nhất định sẽ ra khỏi ma trận của mẫu thân.

- A... đơn giản như vậy thôi mà huynh lại không nghĩ ra.

Chàng vừa nói vừa ôm choàng lấy Nhĩ Lan:

- Muội thông minh hơn huynh nhiều.

Nàng nép đầu vào ngực Thế Lãm lí nhí nói:

- Muội không thông minh bằng đại ca đâu.

Thế Lãm cau mày:

- Ậy, sao lại nói vậy, chính muội đã nghĩ ra cách thoát khỏi trận pháp này mà.

- Nếu muội thông minh, đã không nói ra điều đó. Nói ra rồi, đại ca và muội sẽ rời khỏi đây mà chen chân vào chốn thị phi giang hồ. Trong giòng sông giang hồ mênh mông ấy, muội sợ...

Thế Lãm bịt miệng nàng:

- Đừng nghĩ quẩn nào. Khi nào huynh ngăn cản được Tổng tài Thái Minh Công sẽ cùng muội quay lại chốn này mà ẩn dật.

Nét ngài của Nhĩ Lan nhướng lên. Nàng mỉm cười nhỏ nhẹ nói:

- Đại ca hứa với muội nghe.

Thế Lãm gật đầu:

- Huynh hứa. Huynh và muội dù sao cũng đã một lần...

Chàng bỏ lửng câu nói ở đó, còn nàng thì thẹn thùng, úp mặt vào ngực chàng để che giấu những

nét e lệ ngượng ngùng của nữ nhân.

Nhĩ Lan lí nhí nói:

- Nếu như ở ngoài kia đại ca gặp được ai đó mà quên muội, nơi này sẽ là mồ chôn của muội đó.

Thế Lãm trừng mắt:

- Muội không được nghĩ xấu về huynh nữa.

Nhĩ Lan bặm môi suy tư:

- Muội sợ thôi.

- Không được sợ.

Nhĩ Lan gật đầu.

Thế Lãm dìu nàng đứng lên:

- Chúng ta đi.

Chương 34:

Cộc... Cộc... Cộc...

C

Cỗ xe độc mã lao nhanh trên quan lộ, bỏ lại phía sau đám bụi mù dầy đặc. Trên lớp lông đen mượt lốm đốm những giọt mồ hôi, nhưng xem chừng tuấn mã vẫn chưa hết sức, nên bốn vó của nó vẫn phi nước kiệu đều đặn, kéo theo cỗ xe che kín rèm phía sau lưng mình.

Ngồi trên ghế xà ích là một cung nữ hình như chỉ cầm dây cương một cách hờ hững.

Bốn cao thủ hán nhân vận võ phục huyết y lướt băng ra chắn ngang đường. Gã đội trưởng giơ thẳng lên trời một tín kỳ thêu nhật nguyệt, tín kỳ của Thiên giáo.

Y cất tiếng dõng dạc quát lớn:

- Dừng ngựa!

Con tuấn mã hí lên vang dội rồi mới chịu dừng bốn vó.

Gã cao thủ Thiên giáo quắc mắt hỏi nàng cung nhân cầm dây cương:

- Ai ở trong xe?

Nàng cung nữ mỉm cười, lấy từ trong thắt lưng ra một tấm kim bài đưa đến trước.

- Các hạ có thể nhận ra tấm kim bài này.

Gã hán tử rọi nhãn quang sáng ngời chiếu vào tấm kim bài đó, lẩm nhẩm đọc:

- Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh.

Gã nhìn nàng cung nữ:

- Cỗ xe này của Quận chúa?

Nàng cung nữ nhún vai:

- Các hạ đã thấy kim bài của Quận chúa rồi, chẳng lẽ lại không tin sao?

- Tại hạ tin! Nhưng theo lịnh của Tổng tài Thái Minh Công, bọn tại hạ phải chận các nẻo đường để không cho địch nhân tháo chạy.

- Lịnh của Tổng quản chỉ có hiệu lực đối với những người khác thôi, còn đây là cỗ xe của Quận chúa. Hay các hạ có ý xem thường Quận chúa và Vương phủ?

- Cô nương miễn thứ, tại hạ chỉ làm theo di lịnh mà thôi chứ tuyệt nhiên không có ý xem thường Quận chúa.

- Các hạ không xem thường Đông Giang quận chúa thì xin mời nép qua một bên.

Gã cao thủ Thiên giáo lưỡng lự một lúc rồi ra hiệu cho ba người kia nhường đường cho nàng cung nữ khiển tuấn mã kéo cỗ xe vượt qua chúng.

Chạy được năm dặm, nàng cung nừ mới vén rèm quay vào trong khoang.

Nàng thở khì một tiếng, như vừa trút xong một cái gánh quá nặng, rồi mới nói:

- Tiên sinh, chúng ta đã thoát nạn rồi.

Khuôn mặt điềm đạm, khắc khổ của Thần Cơ Bất Tri Khách hơi nhú ra ngoài, nhìn hai bên đường. Lão khoát tay:

- Dừng xe...

Nàng cung nữ dừng tuấn mã:

- Sao chúng ta lại dừng ở đây?

Thần Cơ Bất Tri Khách chui hẳn ra ngoài. Lão vuốt râu nhìn trời, bặm môi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Cô nương hãy quay xe về được rồi, lão phu sẽ xuống đây.

Nàng cung nữ tròn mắt:

- Sao tiên sinh lại xuống đây. Từ đây đến Ngũ Đài sơn còn xa lắm. Tiên sinh đi một mình không tiện.

Thần Cơ Bất Tri Khách khoát tay:

- Ậy, hãy nghe lão phu. Nhất định thế nào Tổng tài Thái Minh Công cũng sẽ biết được Quận chúa

giúp lão trốn ra khỏi hoàng thành mà cho người rượt theo. Nếu lão phu ở trong cỗ xe của Quận chúa tất sẽ gây họa cho người. Lão đi bộ an toàn hơn, cô nương quay xe lại, coi như cũng là một diệu kế, vừa minh chứng cho Quận chúa, vừa đánh lạc hướng Thái Minh Công.

- Nếu tiên sinh đã tính như vậy thì tiện nữ quay xe về vậy.

Thần Cơ Bất Tri Khách bước xuống xe, tần ngần một lúc chờ cho nàng cung nữ quay xe lại mới nói:

- Nếu gặp Quận chúa, nhớ nhắn lời của lão phu đa tạ người.

- Tiên sinh đừng khách sáo, tiên sinh được an toàn, Quận chúa mừng lắm rồi.

Nàng cung nữ ôm quyền xá Thần Cơ Bất Tri Khách một xá:

- Tiên sinh đi đường bình an. Tiện nữ kiếu từ.

Thần Cơ Bất Tri Khách gật đầu, lão chờ cho nàng cung nữ khiển tuấn mã chạy khuất rồi mới lẩn vào tiểu lộ mà đi. Thần Cơ Bất Tri Khách cứ rong ruỗi đi mãi, đối với lão bây giờ trên mọi ngã đường đều có cạm bẫy của Thiên giáo và lão thì không muốn lọt vào tay Tổng tài Thái Minh Công.

Thần Cơ Bất Tri Khách rảo bước đi mãi, chẳng màng đến hai bên đường. Đột nhiên lão nghe văng vẳng ai đó gọi mình:

- Tiên sinh đi đâu gấp gáp như vậy.

Thần Cơ Bất Tri Khách giật mình, sững bước, từ từ quay lại.

- Từ hai bên đường một tăng, một đạo bước ra. Người vận tăng y chính là Thần tăng Kim Chung Trí Giả, Phương trượng trụ trì Linh Sơn cổ tự, còn người đạo sĩ chẳng ai khác mà chính là Vân Minh cư sĩ.

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày khi nhận ra hai người đó. Lão cười khẩy nói:

- Giữa đường gặp hai vị thật là hạnh ngộ... hạnh ngộ...

Thần Cơ Bất Tri Khách vừa nói vừa ôm quyền xá Thần tăng Kim Chung Trí Giả và Vân Minh cư sĩ.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả lắc cái chuông vàng bé xíu đeo nơi cổ tay, vừa lắc vừa nói:

- Có phải lời vừa rồi rất thật tâm không. Hay tiên sinh chỉ ngôn mà che ý. Hai chúng ta đã đợi ở đây lâu lắm rồi.

Bất Tri Khách hỏi luôn:

- Hai vị đợi người nào vậy?

Vân Minh cư sĩ nói luôn:

- Chúng tôi đợi tiên sinh chứ còn ai?

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày:

- Đợi lão thư sinh gầy còm này à? Lão có dinh phủ, nếu không có chuyện phải ra khỏi dinh, sẽ thỉnh nhị vị quá độ đến hầu tiếp vài cân rượu nhạt.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả khoát tay:

- Tiên sinh đừng khách sáo quá. Chúng ta là người trong giang hồ, đâu nhất thiết phải nề hà. Gặp được tiên sinh đã hạnh ngộ, hai chúng tôi thỉnh tiên sinh ghé qua lều cỏ dùng vài cân rượu cũng được.

Thần Cơ Bất Tri Khách nghe giọng nói, kiểu cách của Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung cũng thừa biết mình đã lọt vào nơi phục kích của Thiên giáo rồi. Mặc dù suy đoán như vậy, nhưng Bất Tri Khách vẫn thản nhiên không biểu lộ một chút lo toan gì.

Lão giũ ống tay áo trường y thư sinh ôm quyền nói luôn:

- Được nhị vị hảo huynh mời đối ẩm, lão đây rất cảm kích. Chúng ta sẽ uống say mới thôi.

Vân Minh cư sĩ gật đầu:

- Mời tiên sinh.

Cả hai đồng loạt kè bên Thần Cơ Bất Tri Khách. Mặc dù hành động của Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung lộ rõ mồn một nhưng Thần Cơ Bất Tri Khách vẫn bình thản không dao động. Lão tự nhủ thầm:

- “Nếu lúc này mình tỏ ra lúng túng, đối phương sẽ nhân cơ hội đó mà lấn lướt, khó tìm chỗ sơ hở để phát triển kỳ biến”.

Nghĩ như vậy, Bất Tri Khách thả bước thong dong theo Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung. Ba người tạt vào một cái gò trúc, trong hàng trúc bao bọc đã dựng sẵn một chiếc chòi bằng lá, thật là đơn sơ đến độ chỉ cần một ngọn giông đi qua thôi, cái chòi kia sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Vân Minh cư sĩ chỉ chiếc chòi:

- Đây là tệ xá của lão, thỉnh thoảng tiên sinh quá vãng.

- Đa tạ Vân đạo trưởng.

Thần Cơ Bất Tri Khách theo bước Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung bước qua lũy trúc vây quanh gò để vào trong gian nhà chòi.

Lão thấy một hố huyệt đã được đào sẵn ngay trước chòi lá.

Thần Cơ Bất Tri Khách chỉ hố huyệt:

- Chẳng hai huyệt đạo này đào sẵn cho ai vậy?

Vân Minh cư sĩ mỉm cười nói:

- Bổn đạo sống ẩn cư một mình nơi thâm sơn cùng cốc, nên đào sẵn hố huyệt để khi có người chết thì khỏi bận tay bận chân thôi mà.

Lão đứng nép qua một bên nhường đường cho Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Thỉnh tiên sinh vào âm môn.

Thần Cơ Bất Tri Khách lãnh cảm thả bước vào. Lão nhận ra bàn thờ trên có để bài vị của tiên đế, Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày thầm nghĩ:

- “Lão cư sĩ này sao lại thờ Tiên đế?”

Thần Cơ Bất Tri Khách dừng bước trước bệ thờ hồi lâu, rồi quay lại Vân Minh cư sĩ:

- Vân đạo sĩ có thể cho lão đốt một nén nhang thắp cho Tiên vương.

Vân Minh cư sĩ gật đầu:

- Được, được!

Lão rút ba nén nhang, tự tay đánh đá lửa đốt nhang rồi trao qua Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Tiên đế chắc vừa lòng lắm khi được tiên sinh thắp nhang tế vong linh.

Thần Cơ Bất Tri Khách nghiêm mặt lẩm nhẩm khấn:

- Vi thần là Lượt Sử Học Giả Thần Cơ xin kính bái tiên đế ba nén nhang để tỏ lòng trung. Vi thần tài hèn đức mọn, gặp buổi loạn ly không sao bồi đắp cơ nghiệp mà Tiên đế đã để lại sống chịu nhục, chết không quang minh, chỉ mong Tiên đế thấu hiểu cho vi thần.

Thần Cơ Bất Tri Khách ghim ba nén nhang vào lư hương.

Lão vừa lùi lại một bộ toan hành đại lễ, thì Vân Minh cư sĩ nạt ngang:

- Đủ rồi!

Thần Cơ Bất Tri Khách quay lại nhìn Vân Minh cư sĩ:

- Vân đạo sĩ vừa nói gì, thế nào là đủ, thế nào là không đủ.

Vân Minh cư sĩ trừng mắt nhìn chằm chằm vào Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Lượt Sử Học Giả, bộ ngươi tưởng bổn đạo ẩn cư không biết gì sao?

- Vân đạo sĩ đã biết gì?

Vân Minh cư sĩ hừ lạnh một tiếng:

- Lượt Sử Học Giả, đáng lẽ ra ta thỉnh ngươi về đây bồi tiếp mi một vài cân rượu để tỏ lòng thành kính phục kẻ sĩ, nhưng khi nghe mấy lời khấn xảo ngôn của ngươi, bổn đạo bất nhẫn không sao chịu được.

Vân Minh cư sĩ vừa nói vừa dựng đứng song thủ ngang tầm ngực:

- Lượt Sử Học Giả Thần Cơ, bổn đạo hỏi ngươi, đã ăn cơm chúa, hưởng lộc vua, sao lại dự mưu ám hại Thái thượng hoàng để theo gian thần mưu đồ xóa đế đoạt ngôi.

Thần Cơ Bất Tri Khách cau mày:

- Ai nói như vậy?

- Không có lửa làm sao có khói. Chính mi đã dự mưu cùng với Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm và Bạch Hoa Lan ám hại Thái thượng hoàng, có đúng không nào?

Thần Cơ Bất Tri Khách mỉm cười, từ tốn đáp:

- Vân đạo trưởng ngày xưa thông minh lỗi lạc, những lời sàm ngôn có thể phân biệt được, cớ sao hôm nay lại hồ đồ như vậy. Xét về đạo lý, đã làm vua thì phải biết chăm chút bá tánh, nhưng Thái thượng hoàng là hỗn quân hoang dâm vô độ, cớ đó chẳng phải là sự nghiệp tiên đế đã đến thời mạt vận rồi hay sao. Mặc dù bổn học giả không dự mưu ám hại Thái thượng hoàng nhưng cái chết của Thái thượng hoàng cũng có phần lỗi của ta.

Thần Cơ Bất Tri Khách thở dài một tiếng:

- Nước một ngày không vua như rắn một ngày không đầu, khi Thái thượng hoàng mất, Tiểu hoàng đế đã lên ngai trị vì trăm họ, cớ sao Vân Minh cư sĩ lại nói Thần Cơ này là kẻ xóa đế đoạt ngôi.

Vân Minh cư sĩ trừng mắt muốn lọt thỏm hai con ngươi ra ngoài:

- Không có ngươi dự mưu thì Thái thượng hoàng đâu có chết.

Thần Cơ Bất Tri Khách thở dài một tiếng:

- Lỗi của tại hạ là tiếc không nhìn ra tâm địa bên trong của Vương gia mà thôi. Âu đó cũng là mệnh trời đã xếp đặt, mà sức người thì không thể cãi được mệnh trời. Tại hạ chỉ sợ, nay mai đây Tổng tài Thái Minh Công sẽ là mối nguy hại cho Trung Nguyên bá tánh.

- Hừ... lão sợ...

Vân Minh cư sĩ cười gằn:

- Lượt Sử Học Giả, ngươi lại xảo ngôn vu oan cho kẻ trung thần. Tổng tài Thái Minh Công bỏ bao tâm huyết vì chữ trung thần, ái quốc, thế mà ngươi lại cho ngài là kẻ phản thần.

Vân Minh cư sĩ lắc đầu:

- Tâm của ngươi như rắn độc, khi đến đường cùng thì khua môi múa mép để hòng đổ tội cho người khác. Ngươi thật đáng chết.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả nhìn Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Lượt Sử Học Giả, tiên sinh đã cho nghiệp tiên đế là ý trời xếp đặt, vậy sao còn dự mưu chống lại người trung như Thái Minh Công.

Thần Cơ Bất Tri Khách khoát tay nạt ngang:

- Các ngươi đừng nhiều lời ngụy tạo nữa. Nếu Thần Cơ này không ngoa ngôn thì ta đoán chắc các người đã đầu phục Thiên giáo rồi. Rồi đây các người sẽ ân hận, lúc đó đừng trách bổn học giả sao không cảnh tỉnh trước nguy cơ đang tiềm tàng.

Vân Minh cư sĩ hỏi luôn:

- Nguy cơ gì?

- Bổn học giả nói ra các ngươi cũng không tin. Nhưng trước khi bổn học giả chết bởi sự phán xét u mê của hai người hãy để ta ghi lại mấy dòng sử ký sự kiện ngày hôm nay.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả gật đầu, quay sang Vân Minh cư sĩ:

- Đạo huynh, chúng ta cũng không tiếc gì mà không cho lão phản trắc ghi lại mấy dòng chữ cuối cùng trong đời lão.

Vân Minh cư sĩ gằn giọng:

- Lượt Sử Học Giả, ngươi ghi lại đi.

Thần Cơ Bất Tri Khách ôm quyền:

- Đa tạ hai vị lão huynh.

Thần Cơ Bất Tri Khách lấy từ trong túi đeo trên vai một quyển sách bìa bọc bằng da dê, cẩn trọng đặt lên bàn. Lão mài mực, thận trọng liếm ngòi bút, sắc diện thật là trang trọng đặt bút viết.

“Thời mạt vận của Tây Hán và Đông Hán, vua không ra vua, hỗn quân dâm loạn vô độ.

Trọng dụng gian thần Minh Chỉnh, để cho Vương Mãng chuyên quyền độc đoán. Vương Mãng cấu kết với Minh Chỉnh dự mưu xóa đế đoạt ngôi. Vương Mãng giết Thái thượng hoàng tại Thái miếu, lập Tiểu hoàng đế như bù nhìn để dễ bề thao túng quốc sự.

Sự biến sau này chưa thể khẳng định được, nhưng nếu không ngăn chặn dự mưu của Tổng tài Thái Minh Công, bá tánh càng khốn cùng hơn.”

Thần Cơ Bất Tri Khách thở dài, ngước lên nhìn bài vị tiên đế, rồi cúi xuống viết tiếp:

“Nghiệp đế có lúc thịnh lúc suy, lúc suy thì nhân tài như lá mùa thu, như sao buổi sớm, còn gian tặc thì chẳng làm sao đếm được, âu đó cũng là mệnh trời. Mấy lời tâm huyết của bổn Lượt Sử Học Giả chỉ muốn nhắn gởi lại. Mong Vương gia định tâm thần thái suy nghĩ cho kỹ mà hành sự, Minh Chỉnh không phải là người ngay, hãy tránh xa kẻ đó, nếu không hậu họa khó lường.

Điều thứ hai tránh lập lại thói thường tình của bậc đế vương, coi bá tánh như trâu ngựa, mình chăn. Người xưa có câu: Dân vi quí, xã tắc thứ chi, quân vi khinh. Hãy theo đạo lý đó mà hành sự”.

Thần Cơ Bất Tri Khách viết đến đây thì mực cũng vừa khô, lão không còn mực để viết ngoại danh của mình nữa. Nghĩ quẩn một hồi, Thần Cơ Bất Tri Khách cắn vào ngón trỏ cho máu nhểu xuống mặt bàn rồi mới chấm bút viết tiếp bằng chính máu của mình.

“Lượt Sử Học Giả Thần Cơ Toán”

Lão trang trọng xếp quyển sách lại, cho vào túi nải, ngước nhìn lên Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả, nghiêm giọng nói:

- Bổn học giả đã viết xong, thỉnh nhị vị lão huynh ra tay tế độ.

Vân Minh cư sĩ nhìn Thần tăng Kim Chung Trí Giả:

- Trí tăng huynh, chúng ta xử lý như thế nào?

Thần tăng Kim Chung lắc chiếc chuông vàng đeo nơi cổ tay, tằng hắng nói:

- Hay nhất là đạo trưởng và bần tăng áp tải Lượt Sử Học Giả về kinh thành để án pháp đình xử lý. Có thể sau lưng lão còn có nhân vật thứ ba nữa cũng nên.

Thần Cơ Bất Tri Khách khoát tay:

- Nhị vị lão huynh khỏi phải bận tay bận chân như vậy, bổn học giả tự biết cách xử trí với mình khi lỡ vận.

Thần Cơ Bất Tri Khách hướng mắt về phía bệ thờ tiên đế, lẩm nhẩm nói luôn:

- Chốn quan trường thật là hư vô và bụi bặm.

Thốt xong câu đó, lão đứng như pho tượng, mắt không rời bệ thờ.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng ngựa hí vang lên lồng lộng.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả mới giật mình vỗ tay vào vai Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vân Minh cư sĩ nói:

- Học giả, có người đến.

Tay Vân Minh cư sĩ vừa chạm vào vai Thần Cơ Bất Tri Khách thì lão đã đổ xuống đất.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả mới phát hiện Thần Cơ Bất Tri Khách đã tự cắn lưỡi quyên sinh rồi.

Vân Minh cư sĩ ngồi thụp xuống đất, nâng đầu Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Học giả, học giả!

Trên tay lão chỉ có tấm thân gầy lạnh ngắt, thần sác phẳng lặng vô cảm vô hồn.

Tiếng ngựa lại hí lên lồng lộng bên ngoài chòi canh.

Chương 35:

Trở lại Hoàng Thế Lãm và Nhĩ Lan. Hai người theo con suối nhỏ hy vọng có đường thoát ra ngoài trận đồ ma quái của Ỷ Kiều Nương Tử. Quả như Nhĩ Lan đã dự đoán, chẳng bao lâu họ đã thoát ra khỏi cánh rừng bạt ngàn đó, đến một thác nước đổ ầm ầm. Đứng trên đỉnh tháp nước, xa xa Thế Lãm nhận ra những mái nhà trong làn sương sớm mờ nhạt.

T

Chàng nói với Nhĩ Lan:

- Lan muội, chúng ta đã ra được ngoài trận đồ rồi.

Chàng chỉ về phía những ngôi nhà xa xa.

Nhĩ Lan gật đầu.

Thế Lãm và Nhĩ Lan liền trổ khinh thuật băng mình qua bờ bên kia. Họ theo đường mòn xuống dưới chân tháp rồi thẳng ra ngoài cái quan.

Chỉ mất độ non nửa khắc, Thế Lãm và Nhĩ Lan đã đến được trấn dốc “Tam quan”. Trấn dốc Tam quan tọa lạc trên một ngã ba đường dẫn ra quan ngoại.

Nhĩ Lan nhìn tấm bia đá đặt bên vệ đường nói:

- Hoàng đại ca, chúng ta vào trong trấn tìm mua ít lương khô rồi lên đường đến Thiếu Lâm tự trước.

- Huynh lại muốn ghé vào một tửu quán nào đó để cùng với muội chén thù chén tạc, mừng chúng ta đã thoát khỏi ma trận.

Nhĩ Lan bẽn lẽn:

- Muội đoán không lầm huynh đã bắt đầu có sâu rượu trong người rồi.

Thế Lãm bật cười:

- Có lẽ như vậy thật.

Hai người vào trong trấn. Họ đến phố chính thì thấy có nhúm người độ hơn ba mươi nhân mạng đứng vây quanh bảng cáo thị.

Nhĩ Lan chỉ nhúm người đó:

- Hoàng đại ca, chúng ta lại coi xem họ đang đọc cáo thị gì.

Thế Lãm nhún vai:

- Huynh không quan tâm đến những tờ cáo thị của Triều đình.

- Nhưng muội muốn xem qua.

Thế Lãm bất nhẫn gật đầu. Hai người tiến thẳng đến bản cáo thị mà đám người đang vây quanh. Hai gã Cấm vệ quân cầm giáo đứng dạng chân hai bên tờ cáo thị, mặt lạnh như tiền, tưởng chừng như hai pho tượng sáp.

Trước mặt Nhĩ Lan và Thế Lãm có năm gã đại hán lưng đeo đại đầu đao, vận võ phục màu xám đang chú nhãn vào tờ cáo thị.

Nhĩ Lan len qua năm gã đó, kiễng chân đọc nội dung trên tờ cáo thị.

“Thuận thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu chỉ.

Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm âm mưu tạo phản, khi quân nghịch đạo, đã có dự mưu cướp ngôi minh chúa lại còn tại phe cánh gây loạn trong thiên hạ và đoạt cả di vật quý báu của Kim thượng hoàng là ngọn Vô Ảnh đăng.

Nay thừa mệnh trời, Hoàng đế ra chiếu chỉ bắt Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm. Trong thiên hạ ai là người bắt hoặc giết được Hoàng Thế Lãm, mang đầu gã đến dâng nạp triều đình, sẽ được trọng thưởng và phong tước hưởng lộc Thiên tử đến mãn đời.”

Bên cạnh chiếu chỉ có đóng dấu ấn soái, và hình vẽ chân dung của Hoàng Thế Lãm.

Đọc những dòng chữ đó, tim Nhĩ Lan đập như trống trận, nàng quay ngoắt trở lại toan lui bước, vô hình trung lại chạm mặt năm gã đại hán.

Cả năm gã đại hán lực lưỡng đều phanh ngực cố ý khoe bộ ngực nở nang. Có lẽ nhan sắc quá đẹp của Nhĩ Lan khiến năm gã đại hán đều chú nhãn vào nàng.

Nhĩ Lan vừa toan dấn bước chen qua năm người đó, thì mấy gã đại hán đã nhích bước đứng khít lại, dùng ngực cản đường nàng.

Một tên nhoẻn miệng nham nhở, vừa cười vừa nói:

- Cô nương đi đâu gấp như vậy. Bộ cô nương biết tên Truy Hình Tướng ở đâu nên muốn hưởng lộc một mình à. Có thể cho Ngũ tử đại ngưu theo cùng với được không?

Gã không chờ Nhĩ Lan có đồng ý hay không đã thộp cầm nã thủ vào hổ khẩu nàng vừa nhi nhô nói:

- Chúng ta cùng đi hưởng lộc nhá.

Y vừa dứt câu đột nhiên thấy mắt mình lóe lên một màu đỏ thắm, cùng lúc với cảm giác như bị đổ nước sôi vào mặt. Gã đại hán buông tay Nhĩ Lan, đưa lên bịt mặt, miệng tru tréo:

- Ta đui rồi... Ta đui rồi.

Gã đại hán đâu biết được trước mắt chúng là một sát tinh ma nữ mà ngay cả các vị chưởng phái cũng phải nể mặt. Trong nhất thời, bị năm gã Ngũ tử đại ngưu đùa cợt trước chốn đông người, lại có mặt Thế Lãm, sự chịu đựng của nàng nhanh chóng hóa thành cơn phẫn nộ, và chỉ trong một chớp mắt thôi, ngọn ma chỉ đã lấy hẳn cặp tròng thao láo của gã đại hán rồi.

Bốn tên đại hán còn lại trong Ngũ tử đại ngưu giật mình rút xoạt thanh đại đầu đao.

Chuôi vừa lọt vào bản thủ của chúng thì Nhĩ Lan đã thoát ra khỏi đám người đó rồi.

Cả bốn ngơ ngác đưa mắt nhìn theo Nhĩ Lan đang sóng vai cùng Thế Lãm trổ khinh công băng mình đi.

Một tên thét lớn:

- Hắn kia rồi!

Nghe tiếng thét lạc giọng của gã đại hán, tất cả mọi người đang có mặt quanh tờ cáo thị đồng loạt quay lại nhìn.

Gã đại hán chỉ Nhĩ Lan và Thế Lãm đang thả bước cách họ non nửa dặm, quát lớn:

- Chúng đó, gã kia chính là Hoàng Thế Lãm, còn người đi bên gã là ma nữ.

Gã vừa nói vừa cùng hai sư đệ băng về phía trước rượt theo Thế Lãm và Nhĩ Lan.

Sự phát giác của bọn Ngũ tử đại ngưu đã đến tai hai tên Cấm vệ quân. Hai tên đó nhìn nhau rồi chỉ lắc vai đã lướt qua đầu ba mươi nhân mạng băng mình theo Thế Lãm và Nhĩ Lan.

Khinh pháp của hai gã Cấm vệ quân vô cùng cao minh và lợi hại, chứng tỏ họ là những cao thủ thượng thặng trong chốn giang hồ.

Mặc dù xuất phát sau ba gã đại hán trong Ngũ tử đại ngưu, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, hai gã Cấm vệ quân đã vượt qua mặt bọn chúng.

Cả hai vừa rượt vừa quát tháo:

- Hoàng Thế Lãm hãy dừng bước.

Mặc cho hai gã Cấm vệ quân reo réo gọi tên mình, Thế Lãm và Nhĩ Lan vẫn không hề dừng bước. Chàng vừa song hành cùng với Nhĩ Lan vừa nói:

- Lan muội, đến ngã ba dốc Tam quan, muội rẽ bên trái, huynh rẽ bên phải. Chúng ta tạm chia tay nhau mà đến các môn phái trong giang hồ thông báo với các vị trưởng lão sự biến ngày hôm nay.

- Đại ca.

Thế Lãm nghiêm mặt nói tiếp:

- Thời gian gấp lắm rồi. Nếu như chúng ta không tranh thủ mà liên kết quần hào Trung Nguyên, huynh sợ không kịp nữa. Xem tình hình này, Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh đã hoàn toàn nắm được Vương Mãng trong tay rồi. Chẳng bao lâu nữa y sẽ thống nhất Trung Nguyên hộp nhập về Thiên giáo, thế lực như rồng mọc cánh, không còn cách chi cản trở được dự mưu của gã.

Nhĩ Lan thở dài:

- Đại ca bảo trọng.

- Muội đừng lo cho huynh. Một mình huynh dễ hành động hơn. Chúng ta sẽ gặp nhau tại Thiếu Lâm cổ tự.

Thế Lãm và Nhĩ Lan vừa đến dốc tam quan thì dừng bước. Nhĩ Lan lưỡng lự, lí nhí nói:

- Hoàng huynh!

Thế Lãm mỉm cười hối thúc nàng:

- Muội hãy nhanh chân đi, để mấy gã này cho đại ca. Huynh muốn mở mắt cho lũ người này.

- Đại ca thận trọng. Nếu như chưa luyện thành Vô Ảnh Sắc thì đừng chạm mặt với lão Địa Lâu Tôn Giả.

Thế Lãm gật đầu.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng rồi mới chịu băng vào ngã rẽ về hướng Tây. Với khinh công của nàng, thì chỉ khoảnh khắc thôi đã mất hút trong làn sương sớm rồi.

Thế Lãm đứng chắp tay sau hông chờ cho hai gã Cấm vệ quân rượt tới.

Hai gã Cấm vệ quân vừa tới, chàng liền quay ngoắt lại đối mặt với bọn chúng, trầm giọng nói:

- Hai vị rượt theo tại hạ?

Cả hai tên sửng bước nhìn thẳng vào chàng.

- Tại hạ nhận biết hai vị. Nhưng hơi ngạc nhiên khi thấy Song Tà nhị quái lại vận đồ Cấm vệ quân. Chẳng hay nhị vị đã đầu phục, chọn đường quan lộ từ lúc nào?

Nhị Quái song tà hừ lạnh. Thủ Quái cười khẩy nói:

- Ngươi đã nhận ra Song Tà nhị quái thì tốt lắm. Đã nhận ra thì ngươi biết phải làm gì rồi. Ngoan ngoãn theo chúng ta về khấu kiến Tổng tài Thái Minh Công, may ra được ngài tha mạng. Còn bằng như trái ý thì đừng trách sao Nhị quái song tà không giữ nghĩa khí giang hồ.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ thiết nghĩ, nhị vị nên suy nghĩ lại. Xét về quan vận, tại hạ dù sao cũng là Truy Hình Tướng Án Sát đường, đẳng cấp thuộc kẻ bề trên của nhị vị.

Cước Quái sa sầm mặt xuống:

- Xảo ngôn! Ngươi đã bị Thiên tử truất phế chức vị rồi giờ đây chỉ là hạng tội phạm của triều đình. Không thuận theo ý của chúng ta chỉ có cách để cái đầu lại mà thôi.

Thế Lãm lại lắc đầu:

- Bản lĩnh của hai người tới đâu mà có thể đòi tại hạ gởi lại thủ cấp. Nhân tài Trung Nguyên lúc này như sao buổi sớm, mà tình thế lại như dầu sôi lửa bỏng. Tại hạ không muốn phí những người tài như nhị vị. Tại hạ khuyên nhị vị suy nghĩ lại mà cùng sát cánh với tại hạ.

Thủ Quái rít giọng the thé:

- Phản tặc mà dám mở miệng dạy chúng ta.

Y vừa nói vừa vận công rít lớn một tiếng:

- Đỡ thương.

Thủ Quái phóng cây thương đâm thẳng vào yết hầu Thế Lãm.

Ngọn thương như mũi tầm sét xẹt thẳng vào yếu huyệt của chàng nhanh không thể tả.

Cạch...

Mũi thương bị kẹp cứng trên hai ngón tay vàng ửng của Thế Lãm. Trong tâm chàng muốn thị oai để Song Tà nhị quái không còn kiêu căng tự thị mà lắng nghe theo lời phân giải của mình, nên Thế Lãm tuyệt nhiên chỉ chủ động phòng thủ mà không phản công.

Chàng lắc khẽ cổ tay.

Cắc...

Mũi thương đã bị gãy ngang.

Thủ Quái trố mắt nhìn. Cây thương bằng thép nặng không dưới bảy mười cân, thế mà chỉ với hai ngón tay nhỏ nhắn như thư sinh có thể bẻ gãy dễ dàng, xem chừng đối phương có bản lãnh không sao đóan được.

Trong lúc Thủ Quái còn ngỡ ngàng đứng nhìn như trời trồng thì Cước Quái vung thương phóng thẳng tới Thế Lãm.

Ngọn thương rít gió trong khoảng cách rất gần, nhưng nó cũng bị trảo thủ Kim ảnh thộp lại.

Cước Quái rít lên the thé:

- Thế Lãm ngươi đúng là đối thủ của Cước Quái này.

Cước Quái vừa quát vừa vận động công lực thi triển Thiên Tàn cước. Cước pháp của gã vô cùng quái dị, tả cước làm trụ, hữu cước như chiếc chong chóng, quay vùn vụt, tại thành kình khí như xoáy lốc ập thẳng vào Thế Lãm.

Chát... Chát... Chát...

Cước Quái thâu bộ thì cây thương trên tay Thế Lãm cũng cong oằn, uốn lượn như con rắn.

Cước Quái vừa trụ bộ thì Thủ Quái lại liên công tập kích chàng.

Đôi bản thủ của gã sau khi vận công, đột nhiên phình to lên, rồi đột ngột vươn dài ra, hóa thành hai quả thương quyền chia làm hai hướng công vào đối phương.

Thế Lãm ngã người ra sau theo bộ pháp Di Hình, khiến hai thoi quyền va thẳng vào nhau.

Bốp...

Thủ Quái rụt tay lại, một lần nữa gã ngạc nhiên vì phản ứng quá nhanh của đối thủ.

Thế Lãm trầm giọng:

- Một lần nữa tại hạ cảnh báo với hai vị đừng u mê mà chuốc họa vào thân.

Cước Quái rít lên:

- Chuốc họa vào thân hay ngươi phải để lại thủ cấp.

Nghe Cước Quái nói, thoáng chốc lửa giận trong huyết mạch Thế Lãm bốc lên bừng bừng. Chàng cau mày:

- Tại hạ đã cảnh báo lần cuối cùng.

Thủ Quái xì một tiếng:

- Mỗ cóc cần lời cảnh báo của ngươi.

Thế Lãm cắt ngang lời gã:

- Bổn tướng đã hết lời.

Chàng vừa nói vừa đảo bộ nửa vòng, ngọn Vô Ảnh đăng lấp lửng hiện ngay trước mặt.

Dưới ánh dương quang buổi sớm nhờn nhợt, hào quang huyết dụ từ ngọn đèn phát ra trông mờ ảo, kỳ quái như con mắt trong cõi hư vô lập lòe.

Cước Quái và Thủ Quái thấy ngọn Vô Ảnh đăng chẳng khác nào hai chú mèo thấy mỡ.

Cả hai hú vang một tiếng liên thủ với nhau.

Cước Quái băng mình lên đôi bản thủ của Thủ Quái. Thủ Quái lùn tấn dụng công lực hất Cước Quái lên không trung.

Nương theo đà hất của Thủ Quái, Cước Quái tạo thành chiếc chong chóng Thiên Tàn cước từ trên cao công thẳng xuống đỉnh đầu Thế Lãm. Còn Thủ Quái thì tập kích trực diện bằng đôi song thủ kỳ quặc.

Cả hai kết thành một lối công thượng hạ, trên thì cước, dưới thì thủ, ép đối phương vào giữa như

đe với búa.

Thế Lãm mặc nhiên cho hai cao thủ thượng thặng của hắc đạo tấn công mình. Chờ cho ngọn Thiên Tàn cước phía trên cách đỉnh đầu non hai tấc, và thủ pháp phía dưới cũng vẫn một khoảng cách như vậy, chàng thét lớn:

- Kim ảnh thủ.

Đôi bản thủ Kim ảnh của Hoàng Thế Lãm như hai tia sét vàng rực đón thẳng vào Thiên Tàn cước, và Quái thủ của Nhị quái song tà.

Ầm...

Một cơn lốc do sức kình tạo thành xoáy tròn quanh ba người, và cơn lốc ấy cuốn luôn Nhị quái song tà bắn văng ra ngoài. Cả hai lảo đảo như người say sóng. Cước pháp khập khễnh không sao đứng vững được, còn Thủ Quái thì xụi lơ như gà mắc nước. Nhị quái song tà ló mắt nhìn Thế Lãm chằm chằm, trước mắt bọn chúng chỉ có ánh hào quang huyết dụ từ ngọn đèn Vô Ảnh phát ra.

Thế Lãm nghiêm khắc nói:

- Phàm thấy đèn là chết, nhưng bổn tướng nhất thời vì vận mệnh của Trung Nguyên tha mạng cho hai người.

Chàng vừa nói đến đây thì ba gã đại hán trong Ngũ tử đại ngưu đã rượt tới.

Chẳng cần biết đối thủ của họ là ai, ba gã Ngũ tử đại ngưu cùng thét lên một tiếng:

- Thế Lãm, muốn sống giao đèn cho chúng ta.

Cả ba tên như lũ thiêu thân lao vào ngọn đèn tìm cái chết.

Thế Lãm thét lớn:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Quả cầu tụ khí xanh lè như mắt tử thần thoắt hiện trên đôi bản thủ của chàng, và bắn xẹt về phía ba gã hán nhân hám danh lợi.

Ầm...

Cát bụi mù mịt, cuồng phong dậy trời.

Máu rải thịt rơi.

Ma quỷ phải ngậm ngùi nhăn mặt.

Ba gã đại hán trong Ngũ tử đại ngưu trông như ba con trâu nước khổng lồ thế mà trong phút chốc biến thành những bụi bay loãng vào không trung.

Nhị quái song tà đứng thộn mặt. Cả hai chẳng còn hồn vía đâu mà nghĩ đến lời cảnh cáo thị của Thiên tử, cũng chẳng thể suy tưởng được tại sao mình còn sống mà không tan ra thành bụi như ba gã đại hán vô danh tiểu tốt kia.

Họ chỉ biết lỏ mắt như những kẻ mất hết thần thức nhìn ngọn Vô Ảnh đăng lập lòe trước mặt mình, rồi đột nhiên rùng mình ngã sóng soài xuống đất.

Thế Lãm thu hồi ngọn Vô Ảnh đăng vào trong tay áo, rảo bước đi về ngã rẽ hướng đông.

Vừa đi chàng vừa suy gẫm, Tổng tài Thái Minh Công quả là lợi hại, y lại dùng ba tài lộc, danh vọng, và báu vật Vô Ảnh đăng để biến chàng thành con mồi săn cho tất cả cao thủ Trung Nguyên. Còn y thì nghiễm nhiên ngồi tọa thị nơi lầu son gác tía để chờ đợi.

Nghĩ như vậy, Thế Lãm lo lắng hơn. Nếu như tất cả các đại phái Trung Nguyên đều nghĩ đến cái bản danh lợi hão huyền thì một mình chàng chẳng làm sao thay đổi được dự mưu của Minh Chỉnh. Nghĩ đến đó, Thế Lãm thở dài não ruột.

Đang suy nghĩ mông lung, chợt chàng nghe tiếng hí quen thuộc của tuấn mã lồng lộng vang lên phía trước. Tiếng hí vừa dứt, Thế Lãm đã nhận ra cỗ xe độc mã đang lao tới nhanh không thể tả.

Cỗ xe còn cách hai dặm, Thế Lãm cho tay lên miệng huýt sáo.

Tiếng huýt sáo của Thế Lãm vừa cất lên, tuấn mã đã chuyển bộ phi nước kiệu về phía chàng. Nó dừng bước ngay trước mặt chàng.

Thế Lãm âu yếm vuốt bờm nó:

- Hắc huynh, chúng ta đã gặp lại nhau.

Một nàng thiếu nữ trợn mắt nhìn Thế Lãm như nhìn một nhân vật kỳ quái nhứt trên giang hồ.

Không màng đến cô ta, Thế Lãm thi triển luôn Kim ảnh thủ bứt dây cương.

Thiếu nữ trừng mắt phi thân khỏi cỗ xe.

Nàng nạt ngang:

- Ngươi là ai? Dám cướp ngựa giữa ban ngày à?

Thế Lãm quay qua đối mặt với nàng.

Thiếu nữ ngạc nhiên cùng tột, lí nhí nói:

- Truy Hình Tướng Án Sát đường Thế Lãm.

Thế Lãm buông một câu thật là khe khắt:

- Tại hạ muốn gặp chủ nhân của cô nương.

Thiếu nữ lùi lại một bộ, lí nhí nói:

- Tôi không có ai là chủ nhân cả.

Thế Lãm chiếu cặp mắt tinh anh như muốn đọc những ý niệm thầm kín trong đầu thiếu nữ:

- Chủ nhân của cô nương là vị công tử vận bạch y đã gặp tại hạ ở Kim Lăng thành.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Tôi đã nói không biết ai cả.

- Cô nương giấu tại hạ.

- Hoàng tướng đã cướp ngựa còn bức ép người à?

- Tại hạ không bức ép cô nương, mà chỉ muốn thỉnh giáo cô nương đưa tại hạ đến gặp vị công tử đó. Có chuyện tại hạ cần thỉnh giáo người.

- Tôi đã nói rồi, tôi không biết vị công tử nào hết. Các hạ muốn tìm ai thì cứ tìm đừng ép tôi.

Thiếu nữ vừa nói vừa toan phi thân bỏ đi. Nàng vừa dợm chân chực thi triển khinh công thì đã bị hữu thủ của Thế Lãm thộp vào hổ khẩu.

Thiếu nữ cảm nhận một luồng nội lực như sóng biển nhanh chóng tuôn qua bế quan tất cả yếu huyệt của mình. Tay chân bủn rủn không làm sao nhấc lên được.

Thế Lãm nhấc bổng nàng lên, rồi phi thân lên mình tuấn mã.

Thiếu nữ rít lên giọng đay nghiến:

- Buông ta ra... Buông ta ra.

Mặc cho thiếu nữ gào thét, Thế Lãm cúi xuống nói vào tai tuấn mã:

- Hắc huynh giúp tiểu đệ nhé.

Con Thiên lý long câu như nghe được những lời của Thế Lãm, đôi tai của nó giật nhẹ, rồi trở bộ quay ngược trở lại, phi nước kiệu.

Chương 36:

Thế Lãm mặc nhiên cho Hắc huynh đưa mình đi đâu cũng được, chàng nói vào tai Khương Nhi:

T

- Vị công tử đã cỡi Hắc huynhh của tại hạ, có phải là phu tướng của cô nương không?

Khương Nhi lắc đầu nguầy nguậy:

- Không phải!

Thế Lãm bật cười:

- Đã nói không phải thì nhất định cô nương phải biết người đó. Tại hạ cần gặp vị công tử đó.

Khương Nhi nghiêm mặt buông luôn một lời cộc cằn đay nghiến:

- Không nói!

Thế Lãm cau mày. Chàng cảm nhận cô nàng này rất bướng bỉnh, nhất thời không thể hỏi bằng lối khuyến dụ. Thế Lãm khoác luôn một khuôn mặt nghiêm khắc.

- Nếu cô nương không nói đừng trách tại hạ mạnh tay bất nhã với nữ nhân.

- Không nói là không nói.

- Cô nương không nói, bắt buộc tại hạ phải dụng đến cực hình đoạn mạch. Lúc bấy giờ cô nương có còn giữ ý định giấu tung tích vị công tử kia nữa không chứ?

Khương Nhi xì một tiếng, chẩu hai cánh môi mọng đỏ, rồi nạt ngang:

- Chết là cùng, không nói là không nói.

- Cô nương bướng bỉnh quá, tại hạ phải mở mắt cho cô thôi.

- Cứ giết.

Thế Lãm thở dài một tiếng:

- Tại hạ không biết lá gan của cô nương lớn đến chừng nào mà đối mặt với Án Sát đường vẫn tỏ ra cương cường như vậy.

Chàng dí mặt sát vào mặt Khương Nhi:

- Cô nương muốn tỏ lòng trung kiên với vị công tử đó chứ gì?

Chàng nặn một nụ cười hóm hỉnh, chế giễu:

- Vị công tử kia vừa khôi ngô, tuấn tú, phong cách lại đĩnh đạc hơn người, tại hạ đoán chắc cô nương đã si mê người ta rồi nên mới không màng đến tính mạng mà bảo vệ cho người yêu.

Khương Nhi trợn ngược đôi mắt vòng nguyệt:

- Xàm ngôn.

- Tại hạ không xàm ngôn bao giờ, nữ nhân thì lúc nào cũng nghĩ đến nam nhân sâu như đã yêu. Tại hạ thấy trái tim cô nương cháy bỏng trong đáy mắt.

- Xàm ngôn, ta không muốn nghe mấy lời đó nữa. Buông ta xuống đi.

Nàng vặn người, vô hình trung tấm kim bài dắt trong thắt lưng lòi ra cạ vào hông Thế Lãm.

- Ý...

Chàng rút tấm kim bài đó xem qua, rồi nhìn thẳng vào mặt Khương Nhi.

Khương Nhi giật thót ruột:

- Tấm kim bài đó tôi lượm được trong kinh thành.

Thế Lãm nhếch mép:

- Tại hạ không thể nào tin được. Cô nương nên nhớ tại hạ đã từng sống trong kinh thành và rất am tường những qui củ của hoàng tộc. Tấm kim bài này rất hệ trọng đối với Đông Giang quận chúa, đâu thể đánh rơi để cô nương lượm dễ dàng.

Chàng trầm giọng:

- Cô nương là cung nữ của Đông Giang quận chúa?

Khương Nhi lắc đầu:

- Tôi không biết.

- Ha ha ha! Cô nương chối tức là khẳng định thân phận của mình.

Thế Lãm suy nghĩ, nếu vị cô nương này có quan hệ với Vương Tỉnh quận chúa thì nhất định Quận chúa có liên quan đến gã công tử đã thỉnh nguyện chàng giải cứu Hằng Ni với giá nghìn lạng.

Sự tình có lắm điều uẩn khuất, mà lý giải nó trong một sớm một chiều quả là khó vô cùng.

Thế Lãm thở dài một tiếng, cũng vừa lúc Hắc tuấn mã đưa chàng và Khương Nhi đến túp lều có vòng trúc vây quanh. Hắc tuấn mã nện vó, hí vang một tiếng.

Tiếng hí của nó như muốn nói với Thế Lãm, nơi chàng cần đến chính là túp lều này.

Đặt Khương Nhi trên mình Hắc tuấn mã, Thế Lãm băng mình xuống, sải bước thẳng vào trong túp lều của Vân Minh cư sĩ. Chàng đứng ngay bên hố huyệt.

Thế Lãm chưa kịp lên tiếng gọi thì cửa lều bật mở toang hoác. Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả xuất hiện.

Nhìn qua hai người đó, Thế Lãm thấy cái xác của Thần Cơ Bất Tri Khách nằm sóng soài trước bệ thờ linh vị tiên đế. Trên bản tre là túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung nhận ra Thế Lãm không khỏi sửng sốt. Thần tăng Kim Chung Trí Giả lẩm nhẩm nói:

- Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Thế Lãm nghiêm mặt:

- Hai vị một là Vân Minh cư sĩ, còn hòa thượng là Thần tăng Kim Chung trưởng lão Phương trượng Linh Sơn cổ tự?

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung gật đầu:

- Chính thị.

Vân Minh cư sĩ nhìn chằm chằm Thế Lãm:

- Không ngờ lại gặp Truy Hình Tướng ở đây.

Thế Lãm chỉ vào trong nhà:

- Người nằm kia là ai? Hình như khuôn mặt tại hạ thấy quen quen.

- Hoàng tướng rất quen thuộc với người này. Y cùng một giuộc với Hoàng tướng.

- Y là ai?

Vân Minh cư sĩ nghiêm giọng nói luôn:

- Lượt Sử học giả Thần Cơ Toán, ngoại hiệu ngoài giang hồ là Thần Cơ Bất Tri Khách.

Vừa nghe Vân Minh cư sĩ thốt xong mấy lời đó, Thế Lãm đã trổ thuật khinh thân "Nhứt Điểu Phi Thiên" lướt qua lão và Thần tăng Kim Chung Trí Giả.

Vân Minh cư sĩ lẫn Thần tăng Kim Chung Trí Giả chỉ cảm nhận có luồng gió vừa thoạt qua bên mình thì Thế Lãm đã biến mất rồi.

Thần tăng Kim Chung giật mình, nạt lớn:

- Vân huynh coi chừng.

Vân Minh cư sĩ sàn bộ quay ngoắt lại. Hai người thấy Thế Lãm đang đứng trước cái xác Thần Cơ Bất Tri Khách.

Chàng từ từ quay lại đối mặt với Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả.

Ba người đối nhãn với nhau.

Thế Lãm lạnh lùng hỏi:

- Hai vị đã bức tử Thần Cơ Bất Tri Khách?

Vân Minh cư sĩ gật đầu:

- Đúng như vậy! Lão phu muốn dẫn giải lão ta về cho Tổng tài Thái Minh Công phán xử về tội phản nghịch khi quân. Lão đã không nghe theo chỉ dụ mà tự cắn lưỡi chết.

- Hừ, các vị thật là hồ đồ.

Thần tăng Kim Chung quắc mắt:

- Vọng ngôn! Dám cho bần tăng và đạo sĩ đây là người hồ đồ.

Thế Lãm trừng trừng nhìn Thần tăng Kim Chung và Vân Minh cư sĩ. Chàng đổi cách xưng hô:

- Bổn tướng cho rằng các vị hồ đồ, điều đó quả không sai.

Thần tăng Kim Chung hừ lạnh một tiếng:

- Bần tăng không nề hà với sự nhận xét của ngươi, khi nào ngươi đứng trước sự phán xử của Thái Minh Công coi ngươi còn ngạo mạn nữa hay không.

Đôi mày lưỡi kiếm của Thế Lãm nhíu lại, đôi mắt sắc nhãn khắt khe đến độ tưởng như sắp loé ra hai đạo hung quang sát phạt Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung.

Chàng lạnh lùng nói:

- Hai người đã đầu phục Thiên giáo?

Vân Minh cư sĩ trợn mắt:

- Ta đầu phục Thiên giáo thì sao? Ta chỉ vì chữ trung chữ nghĩa mà hành sự thôi.

Vân Minh cư sĩ chỉ tay vào mặt Thế Lãm:

- Ngươi và Thần Cơ Bất Tri Khách cấu kết với Bạch Hoa Lan, ám hại Thái thượng hoàng, với mưu đồ xóa đế đoạt ngôi. Hôm nay được Vương gia thừa thánh chỉ, phát lệnh truy nã ngươi và Lượt Sử học giả. Nếu ngươi ngoan ngoãn hãy tự trói mình mà xin Vương gia tha tội chết.

- Lão đạo sĩ tịnh thân nơi thâm sơ cùng cốc, chọn kiếp sống ẩn cư an nhàn nên chẳng biết gì ngoài giang hồ.

Chàng quay sang Thần tăng Kim Chung Trí Giả:

- Còn lão hòa thượng Phương trượng chắc có ý đưa Linh Sơn cổ tự thay thế Thiếu Lâm bắc đẩu nên mới gia nhập Thiên giáo.

Chàng hừ lạnh một tiếng:

- Bốn vị Linh chủ của cổ tự hiện nay đã trở thành Hộ pháp Thiên giáo, còn lão chắc chắn sẽ trở thành Phó giáo chủ thay thế cho Kha Chấn Bình phải không?

Thần tăng Kim Chung Trí Giả ửng mặt thẹn thùng:

- Bồ tát cứu chúng sinh, Linh Sơn cổ tự của lão tăng chỉ hành sự theo chỉ dụ của Vương gia.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả quay sang Vân Minh cư sĩ:

- Vân huynh...

Vân Minh cư sĩ gật đầu, nói với Thế Lãm:

- Hoàng tướng đã phạm tội khi quân diệt chúa, dự mưu đoạt ngôi tiên đế. Tội ấy không thể nào tha

thứ được. Chỉ dụ của Tiểu hoàng đế đã phát lệnh truy nã, lão phu không thể không ra tay để tỏ chút lòng thành với tiên đế, vì đã từng hưởng lộc mưa mốc.

Thế Lãm khoát tay:

- Nếu đạo trưởng còn nghĩ đến tiên đế, hãy cùng bổn tướng dẹp loạn thần trong triều cung, may ra mới cứu vãn được tình thế như dầu sôi lửa bỏng lúc này.

Chàng muốn nói hết sự tình để Vân Minh cư sĩ hiểu, nhưng Thần tăng Kim Chung Trí Giả đã nạt ngang:

- Phản tặc ngoa ngôn, thánh chỉ của Hoàng đế đã chỉ rõ chính ngươi là loạn thần đang bị truy nã, còn nói gì nữa.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả vừa nói vừa lắc chiếc Kim chung trên cổ tay mình.

Âm thanh từ chiếc kim chung phát ra thật đều và nhạt nhẽo, khiến người nghe trở nên lẩn thẩn, hai mắt cú díp lại như người mất ngủ lâu ngày, không sao trụ được thần thức.

Vừa lức kim chung, Trí Giả vừa phát động thế công “Thiết Thủ Tầm Lôi”. Thiết tầm lôi là bí công tuyệt thức mà Trí Giả hòa thượng đắc ý nhất. Trong giang hồ không một ai có thể trụ được khi đối mặt với tuyệt công đó. Ngọn khí chưởng “Thiết Thủ Tầm Lôi” ẩn tàng một nội kình tụ khí thành bàn tay nhàn nhạt, ập tới Thế Lãm.

Vừa xuất thủ, đối phương đã xử dụng tới tuyệt thức tấn công mình, Thế Lãm không sao dằn được uất giận. Chàng chẳng thèm lách tránh mà dựng luôn song thủ hét lớn:

- Kim ảnh thủ.

Đôi bản thủ của chàng thoáng chốc chuyển sắc qua màu vàng, dựng lên đón thẳng vào Thiết thủ tầm lôi của Thần tăng Kim Chung Trí Giả.

Ầm...

Thế Lãm lùi luôn ba bộ, trong khi Thần tăng Kim Chung Trí Giả chỉ lùi hai bộ. Chàng giật mình, tai vẫn nghe văng vẳng tiếng leng keng từ chiếc kim chung phát ra.

Đánh thẳng một chưởng, Thần tăng Kim Chung Trí Giả đắc ý vô ngần vì thấy mình hơn hẳn đối phương một bậc. Lão buông luôn một lời kiếu thị:

- Bản lãnh của Truy Hình Tướng xoàng quá, không xứng là đối thủ của bần tăng.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả vừa nói vừa lắc đều cổ tay để chiếc tiểu kim chung phát ra những

âm thanh đều đều.

Lão nhìn Thế Lãm khắt khe, tự thị nói:

- Trong hai chiêu nữa, lão tăng sẽ thu nạp phản tặc.

Trong khi đó, Thế Lãm không sao hiểu được nội lực nguyên khí của chàng khi dụng Kim ảnh thủ chỉ có oai lực không quá ba thành công lực nên mới bị đối phương hất lùi dễ dàng như vậy. Mặc dù biết được điều đó, nhưng chàng cũng như kẻ hoang mang, chẳng định hướng tập trung thần thức để có thể gia tăng nội lực.

Tiếng leng keng từ kim chung phát ra khiến Thế Lãm cứ vẩn vơ, chẳng thể nào tập trung tinh thần.

Chàng còn đang vẩn vơ thì Thần tăng Kim Chung Trí Giả quát lớn:

- Phản tặc nằm xuống.

Lần này lão hòa thượng Linh Sơn cổ tự vận dụng đến mười hai thành công lực thi triển tuyệt chưởng "Thiết Thủ Tầm Lôi" công thẳng vào.

Thế công của Trí Giả hòa thượng vừa nhanh vừa độc, quyết không cho đối phương có thể lẩn tránh.

Thế Lãm cau mày nghiến răng, một lần nữa vận dụng Kim ảnh thủ đón đỡ "Thiết Thủ Tầm Lôi" của lão hòa thượng.

Ngọn chưởng kình "Thiết Thủ Tầm Lôi" được kết thành bởi mười hai thành công lực tu vi của Thần tăng Kim Chung đã chuyển sắc thành màu đen tuyền. Khí lực tụ thành xuất ra ngỡ như hai tia sét đen ngòm quái gở, chia làm hai thương và hạ để xé nát thân ảnh đối phương.

Ầm...

Mắt nổ đom đóm, khí huyết nhộn nhào, Thế Lãm lùi luôn bốn bộ nữa, ngã sấp vào bệ thờ linh vị. Chàng gượng đứng dậy, không sao hiểu được, tại sao mình không thể tập trung được nguyên khí đến tầng tối thượng. Tiếng kim chung leng keng vẫn vang bên tai chàng.

Miệng ứa máu, lửa giận sôi sùng sục, nhưng tâm niệm không làm sao tụ trung đặng.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả đắc ý vô ngần khi thấy đối phương đã bị nội thương đến ứa máu miệng. Lão nhướng mày nói:

- Bản lĩnh của ngươi chỉ có thế mà dám đối đầu với lão tăng. Lão tăng sẽ đưa hồn ngươi về chầu chín suối, lấy thủ cấp dâng lên Thái Minh Công.

Thế Lãm nghiến răng, giũ ống tay áo. Ngọn đèn Vô Ảnh đăng xuất hiện lập lờ trước mắt chàng. Ánh hào quang huyết dụ ẩn tàng chiếu vào sắc nhãn của Thế Lãm. Chính khoảng khắc chớp nhoáng khi ánh hào quang rọi vào thần nhãn, Thế Lãm gần như chẳng nghe tiếng kim chung leng keng nữa, thần thức của chàng đang vẩn vơ, vơ vẩn như đi trong bóng tối dầy đặc bất ngờ gặp được ánh nắng cuối đường hầm, bừng sáng trở lại.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả thấy ngọn Vô Ảnh đăng lắc đầu khinh thị, dè bĩu buông một câu khinh thị:

- Tặc tử tính mang ngọn đèn ma ấy hù dọa lão tăng sao.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả bật cười sằng sặc:

- Ngươi có thể hù dọa được trẻ nít chứ đừng hòng hù dọa được lão tăng.

Thần tăng Kim Chung vừa nói vừa thi triển “Thiết Thủ Tầm Lôi” chuyển hóa thành trảo công thộp tới yết hầu Hoàng Thế Lãm.

Thế Lãm lạnh nhạt nói:

- Thấy đèn phải chết.

Nghe giọng nói của chàng vô cùng băng giá, Thần tăng Kim Chung thoáng một chút ngạc nhiên, nhưng đã bức lùi được đối phương đến độ ứa máu miệng, lão vẫn tự tin lần này sẽ bóp nát yết hầu Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

Trảo công “Thiết Thủ Tầm Lôi” còn cách một tấc thì hai vật khí vàng rực nhoáng lên chặn nó lại.

Chát...

Lần này đến lượt Thần tăng Kim Chung Trí Giả giật mình thót ruột, bởi hổ khẩu của lão rát buốt, tưởng chừng mệnh môn đã vỡ nát.

Lão lùi về sau ba bộ, trong khi Thế Lãm vẫn bình chân như vại.

Trước mắt Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả không còn dung diện của Thế Lãm nữa, mà thay vào đó là ngọn Vô Ảnh đăng lập lờ, phát hào quang huyết dụ.

Thần tăng Kim Chung Trí Giả lắc kim chung dồn dập hơn.

Thế Lãm buông một lời lạnh nhạt:

- Âm thanh đó đã mất hiệu nghiệm với bổn tướng rồi.

Dưới chân đèn từ từ xuất hiện quả cầu tụ khí “Thiên Cầu Vũ Nộ” xanh lè như con mắt ma trơi xuất hiện giữa ban ngày.

Vân Minh cư sĩ thét lớn một tiếng:

- Lão hòa thượng để tặc tử cho lão.

Vân Minh cư sĩ vừa nói vừa vận hóa công lực, bộ trường y bằng vải gai của lão thoáng chốc đã phồng to lên như chiếc bong bóng khổng lồ.

Lão đứng dạng chân nói:

- Tặc tử có bản lãnh gì hãy trổ ra đi.

Thế Lãm thét lớn:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Quả cầu tụ khí xanh lè lướt băng về phía Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả. Hai đạo cao thưởng trượng bối trong võ lâm Trung Nguyên chẳng hề né tránh, mà đón thẳng vào quả cầu đó.

Vân Minh cư sĩ dùng chính thân ảnh như quả bong bóng của mình đỡ quả cầu, còn Thần tăng Kim Chung vừa dụng Thiết thủ tầm lôi phát chưởng kình, vừa dụng Kim chung án ngữ thượng đẳng.

Ầm…

Một cơn xoáy lốc khủng khiếp xuất hiện ngay trong gian lều khiến nó sụp xuống. Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả như hai cánh diều bị lốc xoáy cuốn lên cao, và quẳng luôn xuống hố huyệt đã đào sẵn.

Bộ trường y bằng vải gai của Vân Minh cư sĩ rách bươm trông còn thảm hại hơn một tên ăn mày mạt hạng. Thần tăng Kim Chung Trí Giả hai tay đã gãy lìa, chiếc Kim chung đã lún sâu vào vùng thượng đẳng của lão.

Cả hai ngoi ngóp mãi một lúc sau mới bò lên khỏi hố huyệt.

Cả hai gượng đứng dậy, trước mặt họ là Hoàng Thế Lãm vẫn ung dung tự tại. Nếu không có hai vệt máu rỉ ra từ cửa miệng có lẽ chàng không có gì khác biệt như lúc mới xuất hiện.

Vân Minh cư sĩ rùng mình một cái, thổ luôn ra một bụm máu bầm. Còn Thần tăng Kim Chung Trí Giả hai tay ôm ngực, thở dồn dập.

Thế Lãm rọi sát nhãn vào Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả khắt khe nói:

- Vì vận mệnh của Trung Nguyên, bổn tướng nhất thời để lại cái mạng cho hai người.

Về mà suy nghĩ lại, nếu không một ngày nào đó hối hận sẽ không kịp.

Vân Minh cư sĩ nhìn Thế Lãm không chớp mắt. Trong ánh mắt của lão phảng phất sự hoài nghi câu nói của chàng.

Thế Lãm lạnh nhạt nói tiếp:

- Bá tánh Trung Nguyên rất cần những người như các vị, để có thể dựng lại nghiệp Ngưu Thuấn.

Thế Lãm xoay lưng chắp tay sau lưng nhìn đống đổ nát. Nhìn từ phía sau, chàng như pho tượng đang mặc niệm.

Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả nhìn nhau rồi không ai nói với ai, đồng loạt quay lưng bỏ đi.

Thế Lãm thở dài một tiếng, quay lại thì hai người đó đã khuất dạng rồi.

Chàng rùng mình, thổ luôn một bụm máu bầm. Vừa rồi Thế Lãm nén dữ lắm mới không để lộ mình đã bị nội thương trầm trọng cho đối phương biết. Mặc dù đã dụng đến “Thiên Cầu Vũ Nộ”, nhưng vốn đã bị nội thương từ trước, nên sau lần phát tác ấy lại chống chọi với hai cao thủ thượng thặng một lúc, nguyên khí trong nội đan như con suối cạn kiệt.

Chàng từ từ ngồi xuống, vận công điều tức để phục hồi nguyên ngươn, nhất thời không để nội thương trầm trọng thêm.

Thế Lãm vừa vận chuyển khí huyết lưu thông theo tâm pháp Đại Chu Thiên để chữa thương, thì một thiếu nữ từ ngoài lũy trúc bước vào.

Nàng nhận ra tay áo của Thần Cơ Bất Tri Khách phe phẩy giữa đống mái tranh, liền băng luôn đến bới ra.

Thiếu nữ thất sắc khi nhìn cái xác của Thần Cơ Bất Tri Khách:

- Thần Cơ tiên sinh, tại sao tiên sinh ra nông nổi này.

Nàng quay ngoắt lại Thế Lãm:

- Ngươi đã hại Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thiếu nữ vừa nói vừa băng đến bên Thế Lãm, ngọn thủ vung lên, tống ra hai đạo kình âm nhu công trực diện vào chấn tâm của chàng.

Binh...

Thế Lãm bật ngửa ra sau, thổ tiếp một vòi máu bầm, thần sắc biến đổi tái xanh như xác chết.

Thế Lãm mở mắt gượng nói:

- Bổn tướng không giết Thần Cơ Bất Tri Khách.

- Ngươi còn xảo ngôn nữa à?

Thiếu nữ vừa nói vừa tiếp tục tống hai khí âm nhu công vào Đan điền Thế Lãm.

Thế Lãm chỉ kịp gượng gạo lật mình xuống che Đan điền, lấy lưng đỡ chưởng kình của thiếu nữ.

Bình...

Thế Lãm ưỡn người, thổ tiếp một vòi máu nữa. Chàng nhủ thầm:

- “Không ngờ Truy Hình Tướng Án Sát đường lại bỏ mạng bởi nàng cung nữ này”.

Thế Lãm lịm dần đi vừa lúc chàng nghe tiếng hí lồng lộng của tuấn mã vang lên ngay trên đỉnh đầu.

Chương 37:

Thiếu nữ nghiến răng ken két, mặt đằng đằng sát khí, ngọc thủ dựng ngược lên quyết một chưởng sau cùng lấy mạng Hoàng Thế Lãm. Chưởng kình của nàng chưa kịp phát ra thì tiếng hí lồng lộng của tuấn mã vang lên sau lưng. Thiếu nữ giật mình chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì khiến cho con Thiên lý hắc long câu lại hí vang phẫn nộ như vậy, thì đã bị hai vó trước của tuấn mã nện thẳng vào lưng.

T

Bình...

Nàng lộn luôn hai vòng, rơi thỏm xuống hố huyệt. Khi lên được trên mặt đất, thấy Thiên lý hắc long câu đứng ngay bên Thế Lãm, dùng mõm cọ vào các đại huyệt của chàng.

Thiếu nữ vô cùng ngạc nhiên khi thấy Thiên lý hắc long câu lại đánh mình mà bảo vệ cho Thế Lãm.

Nàng gằn giọng:

- Mã diện, ngươi dám đánh bổn cô nương?

Thiên lý hắc long câu nện bốn vó xuống đất, chiếu cặp mắt trắng dã về phía nàng.

Thiếu nữ dấn lên hai bộ, chưởng biến thành trảo toan thộp vào bờm tuấn mã.

Thiên lý hắc long câu dựng hai vó trước, đỡ trảo công của thiếu nữ.

Bình... bình...

Hổ khẩu tê dại rát buốt, và bị bức lùi luôn hai bộ, thiếu nữ không thể tưởng tượng được võ công của mình lại bị một con ngựa đánh bức lùi về sau.

Trong lúc nàng còn đang hoang mang, Thiên lý hắc long câu đi tới bằng hai chân, đôi vó trước của nó như hai lưỡi dao bò ngựa từ trên phầm phập bổ xuống.

Thế công của Thiên Lý hắc long câu quả là lợi hại, bắt thiếu nữ không dám đỡ thẳng đón thẳng. Nàng cứ lùi dần cho đến khi chỉ còn không đầy một bộ là lại rơi xuống hố huyệt.

Đột nhiên Thiên lý hắc long câu hạ hai vó trước, đưa mắt nhìn nàng.

Thiếu nữ phẫn nộ hỏi:

- Tại sao ngươi lại muốn cứu gã kia?

Tuấn mã gục gặt chiếc đầu ý muốn nói với nàng không được ra tay sát tử Thế Lãm.

Thiếu nữ cau mày.

Tuấn mã lại quay về bên Thế Lãm, dùng mõm và lưỡi liếm các đại huyệt của chàng.

Thiếu nừ đứng yên nhìn mà không biết phải hành động như thế nào.

Thiên lý hắc long câu bất chợt đảo bốn vó băng về phía nàng nhanh không thể tả. Chỉ chớp mắt nó đã ngoạm vào hổ khẩu hữu thủ của thiếu nữ, kéo lại bên Thế Lãm.

Thiếu nữ chưa biết gì, Thiên lý hắc long câu lại nện vó thình thịch.

Thiếu nữ ngước nhìn lên:

- Ngươi muốn gì?

Thiên lý hắc long câu lắc lư cái đầu qua lại, rồi quỳ mọp hai vó trước xuống.

Thiếu nữ không hiểu bèn hỏi lại:

- Ngươi muốn gì?

Nó cạ mái bờm vào hông nàng:

- Ngươi muốn ta cứu Hoàng Thế Lãm phải không?

Thiên lý hắc long câu gật đầu luôn.

Thiếu nữ giật giọng nói luôn:

- Không! Ta không cứu kẻ đã sát tử Thần Cơ Bất Tri Khách. Hắn chết là đáng tội rồi.

Thiên lý hắc long câu cụp tai xuống, lắc đầu liên tục. Nó há cái miệng toang tóac như muốn nói mà nói không được, sau cùng nó thốt ra được tiếng hí ủ ê.

Thiếu nữ lưỡng lự vô cùng.

Nàng còng đang lưỡng lự thì Thiên lý hắc long câu giơ một vó lên cao, cất tiếng hí đùng đục.

Thiếu nữ gằn giọng:

- Ngươi hăm dọa ta đấy à?

Thiên lý hắc long câu lại lắc đầu.

Nó quay mặt nhìn ra ngoài lũy trúc.

Thiếu nữ ngờ ngợ, con ngựa đang cảnh báo nàng. Thiếu nữ liền hỏi:

- Ngươi muốn nói có người đang đến phải không?

Tuấn mã gật đầu.

Thiếu nữ hỏi luôn:

- Người đang đến là địch nhân?

Tuấn mã lại gật đầu:

- Tại sao ngươi biết có người đang đến?

Thiên lý hắc long câu khịt mũi vài cái rồi cúi xuống dụi mỏm vào người Thế Lãm:

- Ngươi muốn ta đưa Thế Lãm rời khỏi đây?

Tuấn mã gật đầu.

Thiếu nữ thở dài một tiếng:

- Ta không ngờ súc vật như ngươi lại trung thành như vậy. Nể mặt ngươi bổn cô nương gia ân cho Hoàng Thế Lãm.

Nàng xốc Thế Lãm lên. Chàng như một xác chết chỉ còn biết thở mà thôi. Thiếu nữ lượm luôn túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách rồi mới phi thân lên mình ngựa.

Thiên lý hắc long câu hí lên vang dội, nện hai vó trước rồi rùn mình xuống, phi vụt qua bờ lũy trúc chứ không đi ra bằng cửa chính.

Tuấn mã vừa hạ thân xuống, thiếu nữ đang cúi rạp mình xuống vẫn có thể thấy được cỗ kiệu đỏ phía sau mình đang băng tới.

Cỗ kiệu đó do bốn vị Linh chủ Linh Sơn cổ tự khiêng, phía trên là một lão quái gầy choắt, trên tay cầm vật gì đen kịt. Nàng giật mình khi nhận diện lão quái ấy chính là Hắc Lâu giáo chủ.

Hình như đã nhận ra con tuấn mã Thiên lý hắc long câu nên bốn vị Linh chủ gia tăng cước tốc hướng về phía thiếu nữ.

Nàng nói nhỏ vào tai ngựa:

- Chạy thôi, không thì chẳng một ai sống sót đâu.

Thiên lý hắc long câu hí lên một tiếng, trổ nước đại phi luôn.

Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn lại phía sau, thấy từ trên cỗ kiệu Hắc Lâu giáo chủ đã băng ra. Hai tay lão như bơi trong không khí, thân ảnh phiêu diêu như cơn lốc rượt theo nàng.

Thiếu nữ hối hả nói:

- Hắc huynh, nhanh lên, không lão quỷ đó sẽ bắt được chúng ta.

Thiên lý hắc long câu rướn đầu đến trước, bốn vó cứ nện thình thịch xuống mặt đất.

Thiếu nữ nghĩ thầm, nếu không có Thiên lý hắc long câu cảnh báo, có lẽ bây giờ nàng đã rơi vào tay Thiên giáo rồi.

Nàng rùng mình khi nghĩ đến những cực hình tra khảo của Tổng tài Thái Minh Công.

Phía sau, Hắc Lâu giáo chủ vẫn không hề giảm bộ pháp phi hành quán tuyệt vô song của lão. Hai cánh tay của lão cứ như đôi cánh đại bàng vỗ liên tục để lướt theo Thiên lý hắc long câu.

Nếu như Thiên lý hắc long câu chỉ là chú ngựa tầm thường, có lẽ lão quỷ đã bắt kịp nó rồi. Mặc dù tuấn mã đã ra nước đại lao đi vun vút như cơn lốc đen, thế mà vẫn không bỏ rơi được lão quỷ, bấy nhiêu đó cũng đủ biết khinh công của Hắc Lâu giáo chủ cao thâm đến độ nào.

Thiên lý hắc long câu đã xuất hạn mồ hôi, mà xem chừng lão quỷ vẫn chưa chịu bỏ cuộc. Khoảng cách trên năm mươi trượng không rút lại và cũng không giãn ra.

Thiếu nữ vừa ôm Thế Lãm vừa nhủ thầm:

- “Không biết lão quỷ còn rượt đến bao giờ”.

Nàng vừa nghĩ thầm vừa lo âu vô cùng, bởi sợ Thiên lý hắc long câu sẽ đuối sức trước khi thoát khỏi sự truy đuổi của Hắc Lâu giáo chủ. Cuối con đường đang thoát chạy đây biết đâu lại là ngõ cụt, thì nàng và Thế Lãm nhất định bỏ mạng.

Nghĩ như vậy, nhưng tâm nàng vẫn tin tưởng vào linh giác của hắc mã. Nếu hắc mã không thông minh hơn những con ngựa bình thường khác sao lại xuất hiện kịp thời cứu Thế Lãm khỏi sát thủ của thiếu nữ.

Thiếu nữ liếc lại phía sau. Nàng thở ra một cái thật khoan khoái khi thấy Hắc Lâu giáo chủ không còn đuổi theo nữa.

Thiếu nữ nhỏ nhẻ nói vào tai ngựa:

- Hắc huynh giỏi quá đã bỏ được lão quỷ rồi.

Mặc cho nàng nói, Thiên lý hắc long câu vẫn không giảm cước tốc mà còn gượng phi nhanh hơn.

Đột nhiên Thiên lý hắc long câu đổi hướng bỏ tiểu lộ đó, phi nước kiệu băng vào khu rừng bên cạnh. Tuấn mã lòn lách phi qua những lùm cây, rồi đột ngột dừng lại, quỳ hai vó trước xuống.

Thiếu nữ hỏi:

- Ngươi muốn ta xuống đây à?

Tuấn mã gục gặc đầu.

Thiếu nữ đỡ Thế Lãm xuống.

Thiên lý hắc long câu lại đứng lên, rồi bất ngờ quay trở lại tiểu lộ. Ra đến tiểu lộ, Thiên lý hắc long câu hí vang một tiếng quay ngược trở lại.

Thiếu nữ ngạc nhiên vô cùng, vì hành động của tuấn mã.

Còn chưa hết ngạc nhiên, nàng đã nghe tiếng oang oang của các cao thủ Thiên giáo.

Đến lúc này thiếu nữ mới hiểu ra hành động của Thiên lý hắc long câu. Con ngựa trung thành đã biết dụng kế đánh lạc hướng kẻ địch để cứu chủ.

Nàng quay lại Thế Lãm đang nằm thiêm thiếp bên cạnh mình, lẩm nhẩm nói:

- Không ngờ ngươi lại có một con ngựa trung thành và thông minh như vậy. Nể tình hắc mã, bổn cô nương cứu ngươi.

Nàng đỡ Thế Lãm lên, dìu đi từ từ tiến sâu vào cánh rừng đó. Nàng cứ đi với ý niệm càng tránh xa bọn Thiên giáo chừng nào tốt chừng nấy.

Thiếu nữ chợt nghe Thế Lãm rên khẽ:

- Nước... nước...

Nàng thở dài một tiếng, đặt chàng ngồi tựa vào một gốc đại thụ, rồi mở túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách. May mắn trong túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách còn một bầu nước.

Thiếu nữ liền cho Thế Lãm uống từng ngụm nhỏ.

Chàng từ từ hé mắt.

Nhận ra khuôn mặt của thiếu nữ:

- Cô nương à?

Thiếu nữ hậm hực nói luôn:

- Chính bổn cô nương.

- Tại hạ đang ở đâu đây?

- Trong một cánh rừng hoang.

- Tại sao tại hạ và cô nương lại ở trong cánh rừng hoang này.

Thiếu nữ liền thuật lại tất cả mọi chuyện cho Thế Lãm nghe. Vừa nghe xong câu chuyện của thiếu nữ, chàng gượng ngồi bật lên.

Thiếu nữ liền đỡ Thế Lãm:

- Hoàng tướng tính đi đâu?

Thế Lãm thều thào nói:

- Tại hạ không thể để cho Hắc huynh bị nguy hiểm được.

Thiếu nữ ghịt tay chàng:

- Hắc huynh không sao đâu. Nếu Hoàng tướng trở ra lúc này, Hắc huynh càng bất lợi hơn.

Thế Lãm như người mê sảng nhìn thiếu nữ nói:

- Hắc huynh đang bị nguy, ta phải cứu Hắc huynh.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Hoàng tướng hãy nghe tôi. Hắc huynh một mình tự lo liệu được mà. Ta nghĩ, bọn Thiên giáo không làm gì được Hắc huynh đâu.

Nàng nắm tay Thế Lãm:

- Chúng ta đi tiếp đi. Càng xa nơi này chừng nào càng tốt chừng nấy. Nếu như lão quỷ kia biết được Hắc huynh không mang theo ta và Hoàng tướng, nhất định sẽ cho thuộc nhân lùng sục khắp chốn này, lúc đó ta và Hoàng tướng không còn đường tháo thân đâu, với lại lúc này Hoàng tướng đang bị...

Nàng bỏ lửng câu nói ở đó.

Thiếu nữ thở ra nói tiếp:

- Để xem trong túi nải của Thần Cơ tiên sinh có thuốc trị thương không.

Nàng mở túi nải của Thần Cơ Bất Tri Khách, mà nghĩ thầm, tại sao mình trở nên thân thiện với Thế Lãm như vậy, hay chính sự trung thành của Thiên lý hắc long câu khiến cho nàng quên cái chết của Thần Cơ Bất Tri Khách.

Thiếu nữ lục tìm trong túi nải, lấy ra một chiếc tịnh bình. Nàng mở nắp ngửi:

- Hay quá! Có rồi! Tiên sinh rất cẩn thận nên khi rời kinh thành có mang theo thuốc trị thương.

Nàng trút ra hai viên nhét vào tay Thế Lãm:

- Hoàng tướng uống thuốc đi.

Thế Lãm lưỡng lự.

Thiếu nữ hối thúc chàng:

- Hoàng tướng hãy dùng thuốc đi. May ra phục hồi lại phần nào công lực mà đi tiếp.

Thế Lãm nhận hai hoàn thuốc, cho vào miệng. Chàng dùng xong hai hoàn thuốc đó, mới bùi ngùi nói với thiếu nữ.

- Quả thật tại hạ không sát tử Thần Cơ Bất Tri Khách. Người bức tử Thần Cơ Bất Tri Khách chính là Vân Minh cư sĩ và Thần tăng Kim Chung Trí Giả. Tại hạ đã đến muộn.

Chàng nhìn thiếu nữ:

- Tại sao Hắc huynh lại đưa tại hạ đến gặp Thần Cơ Bất Tri Khách. Phải chăng Hắc huynh biết Thần Cơ Bất Tri Khách và cô nương có quan hệ với nhau.

Thiếu nữ vuốt mái tóc mai nhìn Thế Lãm bằng ánh mắt xét nét:

- Tôi cũng không biết.

- Cô nương muốn giấu tại hạ. Dù cô nương không nói ra, tại hạ vẫn có thể đoán được, Thần Cơ tiên sinh có quan hệ với vị công tử kia và cô nương là người tâm phúc của y.

Chàng nhìn thẳng vào đáy mắt thiếu nữ:

- Vị công tử kia phải chăng chính là Đông Giang quận chúa giả trang.

Thiếu nữ nửa lắc đầu, nửa gật đầu:

- Tùy Hoàng tướng nghĩ sao cũng được. Lúc này không nên suy luận làm gì, mà trước hết Hoàng tướng và ta phải thoát khỏi sự truy đuổi của cao thủ Thiên giáo.

Thế Lãm thở ra:

- Chúng ta đi! Tại hạ cảm thấy đỡ phần nào rồi.

Chàng dứt lời, rùng mình một cái, theo cái rùng mình đó ói luôn một ngụm máu bầm.

Thiếu nữ đỡ lấy Thế Lãm:

- Hoàng tướng thấy trong người ra sao?

Thế Lãm mỉm cười:

- Không sao đâu! Nhất thời tại hạ không thể dụng đến võ công được.

- Chúng ta tìm một chỗ nào an toàn hơn để Hoàng tướng vận công điều tức trị thương.

Thế Lãm gật đầu:

- Vậy cũng được.

Chàng vừa dứt lời thì chợt nghe ngay bên cạnh mình có người đáp lời:

- Ta có một chỗ rất an toàn, công tử có thể yên tâm dưỡng thương.

Chương 38:

Thế Lãm giật mình, không thể nào tin được giọng nữ nhân vừa phát ra ngay bên cạnh mình, mà lại không thể hiện hành tung của người đó.

T

Lời vừa dứt thì một mỹ phụ vận hồng y xuất hiện cạnh bên chàng.

Thiếu nừ vừa nhác thấy mỹ phụ đã chuyển sắc, thối luôn một bộ, miệng lẩm nhẩm:

- Tử Diện Nhu Thất Thất.

Mỹ phụ nhìn sững nàng. Ánh thu ba long lanh như hai hạt nhãn đen tuyền.

- Ngươi nhận ra Tử Diện Nhu Thất Thất ta à?

Thế Lãm cau mày, càng ngỡ ngàng hơn bởi trong chốn rừng sâu này lại diện ngộ với Tử Diện Nhu Thất Thất, một ma nữ mà trước đây đã từng nghe thiên hạ truyền tụng vừa độc vừa thâm, võ công lại thuộc hàng trưởng thượng trong võ lâm Trung Nguyên.

Xét về niên kỷ, Tử Diện Nhu Thất Thất đến nay cũng ngoài cửu tuần, nhưng thần sắc dung diện lại chẳng khác thiếu nữ đôi mươi. Điều này thật là lạ lùng vô cùng, chỉ khi nào Tử Diện Nhu Thất Thất đã luyện công đến độ kim thân bất hoại mới giữ được dung nhan như thuở còn son sắc.

Thế Lãm nghĩ thầm như vậy, liền kính cẩn quay sang ôm quyền xá một cái.

- Tại hạ vô cùng cảm kích khi được diện ngộ cùng Tử Diện bà bà.

Chàng vừa dứt lời, mắt đã đổ đom đóm bởi nhận một cái tát tai của Tử Diện Nhu Thất Thất.

Bốp...

Thế Lãm lảo đảo lùi luôn hai bộ đứng cạnh thiếu nữ kia.

Tử Diện Nhu Thất Thất gằn giọng:

- Ngươi nhìn bổn cô nương như thế nào mà dám gọi ta là bà bà?

Tử Diện Nhu Thất Thất vừa nói vừa đột ngột xuất trảo công, nhanh như chớp giật thộp lấy yết hầu của nàng thiếu nữ.

Thế Lãm đứng cạnh bên thiếu nữ mà vẫn không kịp nhận ra thủ pháp tuyệt luân của Tử Diện Nhu Thất Thất. Chàng còn đang lúng túng thì Tử Diện Nhu Thất Thất đã dụng thủ pháp độc môn, vô cùng kỳ dị điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của thiếu nữ.

Mụ cắp lấy thiếu nữ, nói với Thế Lãm:

- Ngươi theo ta chứ?

Thấy thiếu nữ đi với mình bị khống chế hoàn toàn trong tay Tử Diện Nhu Thất Thất, không còn cách nào hơn, Thế Lãm đành gật đầu, cố lấy giọng từ tốn nói:

- Được cô nương thỉnh đến nơi an toàn để vận công điều tức, tại hạ phải theo thôi.

Nhu Thất Thất mỉm cười:

- Tốt lắm! Theo bổn cô nương.

Nhu Thất Thất vừa nói vừa thả bước đi vào sâu trong rừng. Thế Lãm lẳng lặng bước theo sau chân ma nữ. Chàng vừa đi vừa nhủ thầm:

- “Nếu có cơ hội, mình sẽ thoát ra khỏi sự khống chế của mụ ma nữ này ma giải cứu cho thiếu nữ kia”.

Đi mất hai khắc, không vội vã, không hấp tấp, Tử Diện Nhu Thất Thất cắp thiếu nữ dẫn Thế Lãm đến một bờ vực sâu hun hút. Vách đá dựng đứng, gió lùa rì rì từ dưới vực thổi lên.

Đứng ngay bên bờ vực, Tử Diện Nhu Thất Thất chỉ xuống dưới:

- Chốn cư ngụ của ta ở dưới đó.

Thiếu nữ bị ôm gọn trong tay Nhu Thất Thất mà vẫn rùng mình. Nàng sợ đến khiếp hồn khi nghĩ mụ ma nữ này mà quẳng mình xuống vực thì tan xương nát thịt mất.

Tử Diện Nhu Thất Thất quay lại nói với Thế Lãm:

- Ngươi dám xuống dưới chứ?

Thế Lãm lãnh đạm nói:

- Chẳng lẽ cô nương tính nhảy xuống vực sao.

Chàng lắc đầu nói tiếp:

- Cô nương chỉ cho tại hạ đường xuống vực được không?

Tử Diện Nhu Thất Thất mỉm cười gật đầu:

- Ngươi đi theo ta.

Tử Diện Nhu Thất Thất bước đến một gờ đá nhô ra ngoài vực. Gờ đá cheo leo đến độ Thế Lãm ngỡ chỉ cần một làn gió nhẹ thôi cũng đủ sức quẳng nó xuống vực sâu.

Nhu Thất Thất ngoắc chàng:

- Đến đây!

Thế Lãm đến bên, Tử Diện Nhu Thất Thất nhìn chàng cười khẩy:

- Chúng ta xuống chứ.

Thế Lãm gật đầu.

Nhu Thất Thất mỉm cười, rồi bất thần thộp trảo công vào hổ khẩu của Thế Lãm, băng luôn ra ngoài vực.

Thế Lãm thét lớn:

- A...

Chàng đoán chắc rằng ba người sẽ rơi xuống đất, xương thịt tan ra thành bụi.

Chàng còn đang hoang mang thì cảm nhận mình rơi xuống một võng lưới bện bằng dây rừng giăng ngang vực, chỉ cách đáy non hai trượng.

Tử Diện Nhu Thất Thất quẳng thiếu nữ đến bên Thế Lãm:

- Hai ngươi sợ chết lắm à? Thế có chết không?

Thế Lãm nhoẻn miệng cười:

- Nếu như cô nương không biết có võng lưới này thì tại hạ đoán chắc cô nương chẳng bao giờ dám nhảy xuống đáy vực.

Chàng nhìn lên, thấy vách đá cao sừng sững, ít ra cũng trên ba trăm bộ, liền thở dài một tiếng:

- Tại hạ đã vào chốn tĩnh cư của cô nương, không biết mai đây ra bằng đường nào?

Nhu Thất Thất nguýt chàng:

- Tất nhiên sẽ có đường ra. Nếu ta không ra được làm sao gặp đặng hai người. Nhưng nếu không có ta, thì coi như ngươi và vị cô nương này mãi mãi ở dưới đáy vực này mà biến thành hai bộ xương khô.

Nhu Thất Thất dứt lời, bật cười khanh khách.

Thế Lãm chờ cho Nhu Thất Thất ngưng tràng tiếu ngạo đó mới nói:

- Cô nương dự tính giam lỏng chúng tôi ở đây sao?

- Nếu ngươi ngoan ngoãn, sau khi phục hồi thương thế xong ta sẽ đưa các ngươi lên.

Bằng không thì cứ ở lại dưới đáy vực này.

Thế Lãm thở dài một tiếng, ngước mặt nhìn lên lần nữa. Chàng nghĩ thầm, với chiều cao này dù cho mình có dụng đến khinh thuật tuyệt luân "Nhứt Điểu Phi Thiên" chưa chắc đã lên được đến miệng vực.

Nghĩ như vậy, chàng quay sang thiếu nữ:

- Có lẽ chúng ta sẽ trở thành hai cái thây ma trong chốn tuyệt địa này.

Nghe chàng nói, Tử Diện Nhu Thất Thất lại bật cười ngặt ngẽo rồi lạnh nhạt nói:

- Nếu như ngoan ngoãn nghe lời ta, thì đâu đến nỗi biến thành thây ma, oan hồn vất vưởng trong tuyệt cốc.

Nhu Thất Thất phi thân khỏi võng lưới. Thị như chiếc lá bàng nhẹ nhàng hạ thân xuống đất, trông thật là uyển chuyển.

Thế Lãm nói với thiếu nữ cạnh mình:

- Mụ ma nữ này xem chừng võ công vô cùng cao thâm. Nếu như có mụ cùng hỗ trợ chống lại Tổng tài Thái Minh Công thì hay biết mấy.

Thiếu nữ nhún vai:

- Mụ không dễ theo về với chúng ta đâu. Ta nghe nói Tử Diện Nhu Thất Thất tánh tình rất kỳ quặc. Thiên hạ ví mụ như con bọ ngựa, có thể giết người trong nháy mắt.

Thế Lãm rùng mình. Chàng chợt nghiệm ra tính cách của Tử Diện Nhu Thất Thất. Nếu như thiếu nữ nói dúng thì Tử Diện Nhu Thất Thất sẽ hạ thủ chàng bất cứ lúc nào nếu như thị đã thâu nạp được nguyên ngươn chân khí.

Tử Diện Nhu Thất Thất nhìn hai người nói:

- Các người còn chưa xuống à?

Thế Lãm đáp lời:

- Chúng tôi xuống ngay đây thôi, nhưng cô nương này bị điểm huyệt, làm sao cử động được.

- Ai điểm huyệt ả hồi nào.

- Ta không bị điểm huyệt sao?

- Ta điểm huyệt hồi nào? Bảo với ả đừng có làm biếng nữa mà không chịu cử động.

Thiếu nữ vừa ngạc nhiên vừa hoài nghi. Nàng thử vận động tay chân, chỉ nghe một tiếng cắc khô khốc đã cử động lại như thường.

Nàng bật đứng lên, cùng với Thế Lãm leo xuống võng lưới.

Thiếu nữ ôn tồn nói:

- Nơi cư ngụ tĩnh công của cô nương ở đâu?

- Đi theo ta!

Thế Lãm và thiếu nữ theo chân Nhu Thất Thất. Ả ma nữ dẫn hai người men theo đáy vực đến một chiếc cầu bằng đá, hai bên có dòng suối chảy róc rách. Phong cảnh nơi này khác hẳn với chỗ giăng lưới, vừa hữu tình vừa huyền bí.

Theo chiếc cầu thang bằng đá đó, Nhu Thất Thất và Thế Lãm cùng với thiếu nữ vào một hang động do bàn tay con người kiến tạo.

Ngay cửa thạch động có một hòn non bộ trông như thật, có thể nói chốn tịnh cư của Tử Diện Nhu Thất Thất chẳng thua kém gì vườn thượng uyển của Hoàng thượng.

Thế Lãm hỏi Nhu Thất Thất:

- Hang động này do cô nương kiến tạo ra à?

Nhu Thất Thất lắc đầu:

- Không phải!

Thế Lãm sửng sốt hỏi tiếp:

- Nó đã có từ trước?

Nhu Thất Thất gật đầu:

- Có từ trước, ta may mắn phát hiện ra mà thôi.

Thế Lãm đảo nhãn quan sát phong cảnh mà thầm nghĩ, nếu mình có được một chỗ trú ngụ như thế này thì có thể ẩn thân chữa trị nội thương mà chẳng sợ phiền toái gì.

Ba người đi vào trong hang. Cuối hang lại có dòng suối âm ấm, khiến cho dương khí trong hang không lạnh lẽo.

Nhu Thất Thất quay lại Thế Lãm:

- Chỗ này có thể dùng để ngươi trị nội thương được chứ?

Thế Lãm gật đầu:

- Rất tốt! Nếu tại hạ tập trung nguyên ngươn vận công điều tức, chỉ trong ba ngày có thể phục hồi công lực.

Nhu Thất Thất lắc đầu:

- Làm gì lâu như vậy?

Tử Diện Nhu Thất Thất chỉ dòng suối đang chảy:

- Đây là dòng “Tuyền thủy”, có thể trị thương cho ngươi trong thời gian ngắn mà thôi.

Thiếu nữ liếc trộm Thế Lãm, rồi hỏi Nhu Thất Thất:

- Dòng suối này có thể trị thương được sao?

- Ngươi không tin ta à?

Thiếu nữ lắc đầu nguầy nguậy:

- Tin... tin... tiện nữ chỉ hơi ngạc nhiên mà thôi.

Nàng quay lại Thế Lãm:

- Hoàng tướng hãy mau xuống “Tuyền thủy” mà trị nội thương để phục hồi công lực.

Nhu Thất Thất nhìn thiếu nữ mỉm cười lạnh nhạt nói:

- Nếu như Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm có phục hồi công lực, nếu không có ta cũng đừng hòng ra khỏi chốn tuyệt địa này.

Thế Lãm giật mình, bởi Nhu Thất Thất nói đúng ngoại danh tên họ của chàng.

Nhu Thất Thất tiến lại bên Thế Lãm:

- Ngươi cứ ở đây trị thương, ta ra ngoài, một khắc sau sẽ quay trở lại.

Thế Lãm hỏi:

- Cô nương đi đâu?

- Ngươi không cần thiết phải hỏi điều đó.

Tử Diện Nhu Thất Thất quay lại nhìn thiếu nữ trẻ:

- Ngươi ở lại đây, hay ra ngoài cùng với ta?

Thiếu nữ lưỡng lự một lúc rồi nhìn Thế Lãm:

- Ta muốn ở lại đây.

- Cũng được!

Nhu Thất Thất thản nhiên bước ra ngoài cửa hang động. Còn lại hai người, Thế Lãm bước đến cạnh thiếu nữ:

- Cô nương cảnh giới cho bổn tướng hành công trị nội thương, khi nào công lực của bổn tướng phục hồi, chúng ta sẽ ép bà ta chỉ cho khai lộ mà thoát ra ngoài.

Thiếu nữ gật đầu:

- Hoàng tướng mau dụng “Tuyền thủy” mà trị thương đi.

Thiếu nữ vừa nói vừa thẹn thùng khi nghĩ Hoàng Thế Lãm phải trút bỏ y phục mới xuống Tuyền thủy. Nàng e dè nhìn Thế Lãm nói:

- Tiện nữ ở đây chắc không tiện cho Hoàng tướng.

Thế Lãm hiểu ra ý niệm của thiếu nữ liền cười xòa nói:

- Có lẽ như vậy thật.

Thiếu nữ đỏ mặt:

- Tiện nữ quay mặt ra cửa mà vận công điều tức.

Thế Lãm gật đầu.

Thiếu nữ liền ngồi kiết đà ngay cửa hang.

Thế Lãm thả tay xuống dòng tuyền lâm, cảm nhận được cảm giác âm ấm lan tỏa, nhanh chóng thẩm thấu qua tả thủ của mình.

Thế Lãm trút bỏ y phục, sực nghĩ tới ngọn Vô Ảnh đăng nên nhủ thầm, nhân cơ hội vận công trị thương mình thử luyện luôn Vô Ảnh Sắc xem có gì xảy ra không.

Nghĩ là làm, Thế Lãm liền lội xuống dòng Tuyền thủy, tay cầm ngọn đèn Vô Ảnh.

Chàng đặt ngọn đèn lên gờ đá, ngâm mình trong dòng suối, thần nhãn chăm chăm nhìn vào ngọn đèn đó.

Thế Lãm bắt đầu vận công chuyển hóa khí lực chu du theo khẩu quyết Tiểu Chu Thiên.

Dòng Tuyền thủy âm ấm như mơn man da thịt Thế Lãm, ánh hào quang từ ngọn đèn Vô Ảnh khiến thần trí chàng trở nên minh mẫn vô cùng.

Chẳng bao lâu, Thế Lãm như rơi vào cõi nhập định hư vô. Chàng chẳng còn cảm nhận được thể xác của mình nữa. Như có động lực vô hình nào đó thôi thúc, đột nhiên Thế Lãm chuyển động thân pháp theo đúng thế ngồi kiết đà trong Nhạn môn mật thất.

Một khắc trôi qua, Tử Diện cũng chưa quay vào. Hai khắc lại trôi qua tiếp, Thế Lãm như quên tất cả thời gian và không gian, thần trí cứ như bị ánh hào quang từ Vô Ảnh đăng thôi miên, không làm sao cưỡng lại được.

Chàng cảm nhận mình phiêu diêu trong một cảnh giới huyền hoặc. Ngọn đèn Vô Ảnh kia như vì tinh tú chuyển hóa trong càn khôn âm dương vũ trụ. Nó như ánh đuốc dẫn chàng nhập vào các cung.

Trung Ương, Hành Thổ.

Từ hai cung đó, thần trí của chàng phiêu diêu như người đi trong cõi mộng. Chàng vận chuyển hết một vòng Tiểu Chu Thiên, thì tưởng như mình đã đến được các vì sao Long Trì, Quốc Ấn. Vòng Tiểu Chu Thiên thứ hai, chàng nhập vào các vì sao Thiên Ma, Thiên Việt.

Đột nhiên chàng cảm nhận vây chung quanh mình có các vì sao Phương Các, Giải Thần, Thanh Long, Điếu Khách. Bốn vì sao đó như bốn vị hộ tướng, lần lượt áp sát vào chàng.

Thế Lãm còn chưa xác định được vì sao mình có cảm giác đó hay do thần trí mê sảng vì ngọn Vô Ảnh đăng đột ngột rực rỡ đến chói cả mắt, đồng thời bốn vì sao tiểu vận kia lao thẳng vào chàng.

Thế Lãm thét lớn một tiếng:

- A...

Tiếng thét của chàng khiến cả tòa hang động rung chuyển ầm ầm.

Chàng giật mình, thấy ngọn Vô Ảnh đăng đã ngã xuống dòng Tuyền thủy, còn mình thì nổi bồng bềnh trên mặt nước.

Thế Lãm giật mình, toan vớt ngọn đèn Vô Ảnh, nhưng nó đã mất hút vào dòng Tuyền thủy rồi.

Thiếu nữ từ ngoài cửa hang chạy vội vào. Nàng vội vã quay mặt vào vách:

- Hoàng tướng, có chuyện gì xảy ra vậy.

Thế Lãm thở ra một tiếng:

- Tại hạ không biết nữa.

Chàng băng lên bờ vận lại y phục, đến cạnh thiếu nữ:

- Tại hạ vô ý đã đánh mất ngọn đèn Vô Ảnh trong dòng Tuyền thủy rồi.

Thiếu nữ nhìn chàng:

- Hoàng tướng đã hồi phục võ công chưa?

Thế Lãm gật đầu:

- Tại hạ phục hồi công lực rồi, nhưng có dị biến gì đó đã xuất hiện trong nội đan của tại hạ.

Thiếu nữ hí hửng nói luôn:

- Hoàng tướng phục hồi võ công là tốt lắm rồi. Hoàng tướng đã luyện công suốt ba ngày như xác

chết biết thở mà thôi.

Thế Lãm tròn mắt:

- Đã ba ngày rồi, thế mà tại hạ chỉ nghĩ mình mới vừa chợp mắt mà thôi.

Chàng nhìn ra ngoài cửa hang, hỏi thiếu nữ:

- Ba ngày qua Nhu Thất Thất có đến đây không?

Thiếu nữ lắc đầu:

- Lạ lùng vô cùng, mụ ma nữ đó chẳng hề quay lại. Chắc mụ tính bỏ Hoàng tướng và ta trong tuyệt địa này.

- Nhu Thất Thất ra được, thì mình cùng ra được. Chúng ta tìm khai lộ thôi.

Chàng và thiếu nữ sóng bước ra ngoài cửa hang. Thế Lãm hỏi:

- Ba ngày qua cô nương lấy lương thực đâu sống qua ngày?

- Nhu Thất Thất có lưu trữ sẵn trong tuyệt địa này.

Thế Lãm ra đến ngoài cửa hang, vừa đi vừa phân vân suy nghĩ:

- Tử Diện Nhu Thất Thất hành tung vô cùng kỳ lạ. Mụ có ý gì chứ?

Vừa đặt chân đến những tảng đá làm bậc thang lên xuống, Thế Lãm và thiếu nữ thấy trên hòn non bộ có hai chiếc túi vải đập vào mắt họ.

Chàng nhìn thiếu nữ:

- Hai chiếc túi vải chẳng lẽ do Nhu Thất Thất để lại cho tại hạ và cô nương?

Thiếu nữ không đáp trả lời chàng mà lấy luôn hai chiếc túi đó. Nàng mở ra xem, quả đúng như vậy, trong hai chiếc túi có sẵn y phục của nam nhân và nữ nhân.

Thiếu nữ lấy ra một bộ y phục nam nhân đưa qua Thế Lãm. Thế Lãm ngạc nhiên vô cùng khi nhận ra bộ y phục vừa vặn với khổ người của mình.

Chàng lắc đầu:

- Nhu Thất Thất hành động lạ lùng quá. Không sao giải thích được.

Thiếu nữ chỉ y phục của Thế Lãm:

- Trang phục của công tử đã nhầu nát, rách tươm rồi, Nhu Thất Thất muốn công tử thay đổi y phục, đừng phụ lòng người.

Thế Lãm thở dài một tiếng, cầm bộ trang phục quay trở vào trong thạch động.

Khi chàng quay trở ra, nói với thiếu nữ:

- Trong trang phục của tại hạ có tấm họa đồ, không biết để làm gì?

Chàng nheo mày vỗ tay một cái:

- Đúng rồi, có thể đây là tấm họa đồ chỉ lối ra khỏi tuyệt địa này.

Chàng giở tấm họa đồ ra. Trên tấm họa đồ có vẽ những mũi tên đỏ chỉ về hướng Đông, phía sau thạch động.

Thế Lãm nói luôn:

- Đúng rồi, đây là họa đồ dẫn ra khỏi tuyệt địa.

Chàng nắm tay thiếu nữ kéo đi luôn theo hướng mũi tên đỏ đánh dấu trên họa đồ.

Thiếu nữ và Thế Lãm mất hút rồi thì trên cửa thạch động, Tử Diện Nhu Thất Thất xuất hiện. Nàng dõi đôi mắt nhìn theo Thế Lãm và thiếu nữ rồi đưa tay lột chiếc mặt nạ da người.

Hai giọt lệ long lanh còn đọng trên chiếc mặt nạ đó.

Chương 39:

Nhĩ Lan vừa đến chân núi Hoa Sơn chợt trông thấy hai bóng người vận huyết y, trang phục thượng phẩm của các giáo chúng Thiên giáo. Nàng liền phi thân lên một chạc cây to đại thọ, quan sát hai người đó.

N

Nhĩ Lan ngạc nhiên vô cùng khi hai người kia là Tuyệt Kiếm Dự Tòng, Chưởng môn nhân Hoa Sơn phái, còn người đang song hành với Dự Tòng là Thiết Côn Lộ Dĩ, Chưởng môn nhân Thanh Thành phái.

Không phải nàng ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Dự Tòng và Lộ Dĩ, mà vì thấy hai vị Chưởng môn danh phái kia lại vận trang phục thượng phẩm của Thiên giáo, chứng tỏ họ đã đầu phục Tổng tài Thái Minh Công.

Dự Tòng và Lộ Dĩ đến ngay dưới gốc cây đại thọ.

Dự Tòng nói:

- Đến lúc này mà lão nhân gia cùng nương nương vẫn chưa đến.

Dự Tòng thở dài một tiếng:

- Gần đến giờ ngọ rồi.

Lộ Dĩ nhìn về cuối chân trời:

- Nếu lão nhân gia và nương nương không đến thì Hoa Sơn phái của Dự huynh có vấn đề rồi.

Dự Tòng chấp tay sau lưng đi tới đi lui:

- Dự mỗ nghĩ lão nhân gia đến chậm thôi.

Lộ Dĩ đột ngột nhỏm người chỉ về phía trước:

- Kia rồi, lão nhân gia và nương nương đã đến. Chúc mừng cho Hoa Sơn phái, chúc mừng cho Dự huynh.

Nhĩ Lan nhìn về hướng Tây, nàng thấy một cỗ kiệu lộng lẫy do bốn tên Thiên giáo lực lưỡng khiêng. Đi trước là hai ả cung nữ vận cung trang, phía sau có mười tên Cấm vệ quân đi hộ vệ.

Nhĩ Lan nghĩ thầm, trong cỗ kiệu kia nếu không phải là Tổng tài Thái Minh Công thì nhứt định chính là lão quái Hắc Lâu giáo chủ.

Vị nương nương đi cùng với Khắc Tử Diệm chắc chắn chính là mẫu thân của nàng chứ không ai khác. Nghĩ như vậy Nhĩ Lan bất chợt hồi hộp khẩn trương vô cùng.

Dự Tòng và Lộ Dĩ bước ngay ra ngoài quang lộ, quì xuống trước cỗ kiệu.

Dự Tòng hành đại lễ, ngẩng mặt nói:

- Dự Tòng thượng phẩm thỉnh giáo lão nhân gia và nương nương lên Hoa Sơn tế độ.

Rèm kiệu được vén lên, một bàn tay khô đét thò ra ngoài khoát lẹ:

- Tốt lắm!

Dự Tòng và Lộ Dĩ liền đứng lên, đi trước tiến lên Hoa Sơn thánh địa.

Nhĩ Lan chờ cho đoàn người đó lên đến lưng chừng núi mới phi thân xuống khỏi chạc cây. Nàng trổ khinh thuật âm thầm theo sau. Mặc dù đi cách đoàn người kia khá xa, nhưng Nhĩ Lan cũng cẩn trọng vô cùng, bởi đã biết người trong kiệu không ai khác mà chính là Khắc Tử Diệm lão quỷ.

May mắn cho Nhĩ Lan, trên Hoa Sơn phái không có người cảnh giới, bởi tất cả đã tập trung tề tựu vào đại sảnh để chờ lão quỷ Khắc Tử Diệm.

Nhĩ Lan lẻn xuống nhà sau, phát hiện một tên môn hạ Hoa Sơn phái đang thổi lửa nấu nước, liền nhanh như cắt thi triển phi chỉ tập kích vào gáy gã đó.

- Ôi...

Tên môn hạ ngã lăn ra đất, hồn lìa khỏi xác mà chỉ kịp thốt mỗi một tiếng “ôi”.

Nhĩ Lan kéo gã môn hạ vào xó bếp, dùng mấy bao gạo che chắn lại.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi lẩn vào căn phòng dựng sát cạnh bếp, thấy y phục của môn hạ Hoa Sơn liền dụng một bộ thay hình đổi dạng.

Nhĩ Lan trở ra, đi thẳng lên chính sảnh. Nàng lẩn vào nhóm môn hạ Hoa Sơn phái mà quan sát lão quỷ Khắc Tử Diệm và Ỷ Kiều Nương Tử.

Nhĩ Lan nhận ra vẻ mặt của Ỷ Kiều Nương Tử, mẫu thân nàng có nét ngây ngây chưa hóa giải được nhiếp hồn đại pháp của lão quỷ.

Đại sảnh đường Hoa Sơn phái im lặng như tờ, có thể nghe được hơi thở của từng người.

Khắc Tử Diệm đảo mắt nhìn qua một lượt rồi trầm giọng nói:

- Bổn nhân thừa lệnh Vương gia, xin thánh chỉ Tiểu hoàng đế, quá bộ đến Hoa Sơn để tế độ Hoa Sơn phái hội nhập vào Thiên giáo, đặng ban phước lành cho bá tánh.

Lão tằng hắng nói tiếp:

- Kể từ bây giờ, võ lâm Trung Nguyên chỉ còn một đệ nhất giáo phái mà thôi, đó là Thiên giáo. Đây là ý trời cũng là ý của Vương gia và Tiểu hoàng đế. Tất cả mọi người có mặt trên Hoa Sơn hôm nay, không kể già trẻ, nam nữ, phải theo thánh ý mà đầu nhập vào Thiên giáo.

Lão quay lại Dự Tòng:

- Hành đại lễ...

Dự Tòng trong trang phục thượng phẩm Thiên giáo, quì xuống hành đại lễ, rồi mới đứng lên đến bên Ỷ Kiều Nương Tử, lấy chiếc chung vàng trong đựng thứ nước sền sệt, phát mùi thơm như xạ hương.

Dự Tòng lùi ba bộ đứng bên chiếc bàn hương án để sẵn một đống khăn lụa đỏ.

Y dõng dạc nói:

- Hôm nay Hoa Sơn chính thức đầu nhập Thiên giáo, tất cả môn hạ Hoa Sơn kể từ bây giờ là môn hạ của lão nhân gia để phụng mệnh trời. Từng người một lên hành lễ lão nhân gia để được chính thức trở thành giáo chúng.

Sau lời khơi mào của Dự Tòng, cả đại sảnh im lặng như tờ. Rồi một tốp năm người tiến ra khỏi hàng, quì xuống dưới chân Khắc Tử Diệm hành lễ.

Năm người đó hành lễ xong thì được Dự Tòng cho uống một chung nước trong chiếc chén vàng, sau đó mới choàng lên đầu họ cái khăn lụa đỏ.

Năm người đó đứng qua một bên, nhường chỗ cho những người kế tiếp.

Với sự điều động của Chưởng môn nhân Hoa Sơn phái Dự Tòng, môn hạ Hoa Sơn như bầy cừu ngoan ngoãn lần lượt tiến ra hành đại lễ và choàng lên đầu chiếc khăn lụa đó.

Nhĩ Lan hồi hộp vô cùng, bởi chỉ còn lại không đầy mươi người thì đến nàng lên hành đại lễ để thụ phong môn hạ Thiên giáo.

Nhĩ Lan khẩn trương ra mặt, nàng sợ Khắc Tử Diệm sẽ nhận ra mình, điều đó quả là bất lợi vô cùng.

Năm môn hạ Hoa Sơn phái bước ra khỏi hàng tiến lên quỳ dưới chân Khắc Tử Diệm.

Cả năm người đồng loạt hành đại lễ. Họ từ từ đứng lên, đột ngột cả năm đồng loạt rút trường kiếm sau lưng, thi triển luôn một tuyệt thứ kiếm pháp nhanh không thể tả.

Năm thanh trường kiếm như năm ánh cầu vồng bạc trắng chụp thẳng vào Khắc Tử Diệm.

Dự Tòng thét lớn:

- Hỗn láo!

Lời của lão còn đọng trên hai cánh môi thì năm đạo kiếm quang đã công trúng đích Khắc Tử Diệm.

Chát... Chát... Chát... Chát... Chát...

Âm thanh khô khốc phát ra khi năm thanh trường kiếm đâm vào tâm huyệt của Khắc Tử Diệm. Trường y của lão bị khoét năm lỗ, nhưng Khắc Tử Diệm vẫn chẳng hề hấn gì.

Năm môn hạ Hoa Sơn phái đồng loạt rút kiếm về, nhưng không sao rút kiếm về được.

Năm mũi kiếm như bị hút chặt vào thân ảnh Địa Lâu Tôn Giả Khắc Tử Diệm.

Lão quỷ trổ hung quang nhìn chằm chằm năm người môn hạ Hoa Sơn phái.

- Các ngươi sao dám vô lễ với bổn nhân.

Năm người chẳng hé môi, nghiến răng, dụng hữu thủ tống luôn một đạo kình với tất cả mười hai thành công lực.

Bình...

Đến lượt chưởng của họ bị hút chặt vào thân ảnh Khắc Tử Diệm không sao thu về được.

Dự Tòng mặt cắt không còn chút máu, vội vàng tiến ra, quỳ xuống chân Khắc Tử Diệm:

- Bọn nghịch đồ to gan, dám làm kinh động đại lễ tế độ, xin lão nhân gia chỉ giáo.

Khắc Tử Diệm tằng hắng rồi nói:

- Các người này chưa gia nhập Thiên giáo, chúng còn là người của Hoa Sơn, ta giao cho ngươi hành xử.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tòng gằn từng tiếng, nói với năm vị môn hạ của mình.

- Các người chẳng coi Dự mỗ này ra sao cả. Tội đáng chết!

Vị môn hạ đứng bìa ngước mặt nhìn Dự Tòng:

- Sống làm người Hoa Sơn, chết làm ma Hoa Sơn.

Người đó bật cười sằng sặc, rồi nói tiếp:

- Hoa Sơn đã đến thời mạt vận mới có một vị Chưởng môn như ngươi. Dự Tòng, trước đây Lý Hùng Phi này không nghĩ ngươi là kẻ đoạt chức, giết sư huynh, nhưng hôm nay mặt chuột của ngươi đã lòi ra rồi.

Vị đó nhìn đám môn hạ Hoa Sơn đã đầu phục Thiên giáo:

- Lý Hùng Phi này có chết cũng là hảo hán anh hùng, ngẩng cao đầu nhìn mặt các vị trưởng bối. Còn các ngươi, ham sống sợ chết cuối cùng cũng chỉ làm thân trâu ngựa cho ác đạo cỡi mà thôi.

Dự Tòng nghiến răng ken két:

- Ngươi muốn chết!

Dự Tòng vừa nói vừa rút xoạt trường kiếm toan chém phăng đầu của Lý Hùng Phi, nhưng Khắc Tử Diệm đã quát:

- Dừng tay!

Dự Tòng sững sờ, buông thỏng thanh trường kiếm.

Khắc Tử Diệm nhìn Lý Hùng Phi không chớp mắt, rồi từ từ dời nhãn quang như hai hòn than qua bốn người kia. Lão chỉ bốn người đó:

- Dự Tòng, hãy mở mắt cho vị họ Lý này biết.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tòng vừa nói dứt lời, liền thộp vào búi tóc một vị môn hạ, dụng kiếm cắt luôn yết hầu người đó.

Người đó trợn mắt trừng trừng, máu ồng ộc phún ra theo vết cắt.

Dự Tòng giật tay một cái, vị môn hạ kia ngã vật ra sau hóa thành cái xác không hồn.

Dự Tòng thản nhiên như không có chuyện gì. Dưới mắt Chưởng môn nhân Hoa Sơn phái, những kẻ đang chờ chết kia chẳng phải là huynh đệ đồng môn với hắn.

Dự Tòng ghịt tóc người thứ hai, cũng bằng một động tác như trước, giết huynh đệ của mình như một gã đao phủ giết người không gớm tay.

Nhĩ Lan thấy Dự Tòng hành xử các vị môn nhân Hoa Sơn mà rùng mình nghĩ thầm sao gã có thể hành động như vậy được chứ. Huynh đệ như thủ túc thế mà Dự Tòng chẳng coi ra gì.

Nàng còn đang vẩn vơ, thì người thứ tư đã bị Dự Tòng đưa hồn về chín suối.

Y quay lại Lý Hùng Phi:

- Bẩm lão nhân, đến lượt tên này.

Khắc Tử Diệm nhìn Lý Hùng Phi:

- Nếu ngươi không muốn biến thành ma như những gã cục súc hồ đồ kia, thì tự đập đầu xuống mũi hài của nương nương ta.

Lý Hùng Phi cau mày, nghiến răng rồi bật cười kiêu hãnh. Cất tràng cười đó. Y ngã đầu ra sau:

- Dự Tòng, ngươi hãy ra tay triệt sát Lý mỗ đi.

Dự Tòng lưỡng lự nhìn Khắc Tử Diệm, chờ ban phát mệnh lệnh.

Khắc Tử Diệm nhìn Lý Hùng Phi rồi chầm chậm lắc đầu:

- Để hắn sống. Bổn nhân muốn coi lá gan của hắn lớn đến đâu, và ý chí của hắn cao cỡ nào.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tòng quay lại bọn môn hạ đã đầu phục Thiên giáo:

- Đưa hắn xuống cầm lao.

Hai gã môn hạ bước ra, kè Lý Hùng Phi xuống cầm lao.

Dự Tòng quay lại năm người còn lại và Nhĩ Lan:

- Đến lượt các ngươi thụ lễ đầu nhập Thiên giáo.

Năm người kia nhìn nhau, đồng loạt rút trường kiếm. Một vị đứng dạng chân đối nhãn với Dự Tòng:

- Có chết thì chúng ta cũng theo gương Lý huynh. Dự Tòng, dù ngươi là Chưởng môn nhân nhưng đã phạm trọng tội chẳng thể dung thứ được.

Khắc Tử Diệm cau mày, nhìn năm người đó không chớp mắt. Lợi dụng khoảnh khắc Khắc Tử Diệm không chú ý đến mình vì đang tập trung thần nhãn vào năm gã môn hạ Hoa Sơn, Nhĩ Lan nhanh chóng lướt lên, quỳ mọp dưới chân lão hành lễ.

Khắc Tử Diệm đắc ý vô cùng mà quên không quan sát nàng. Lão vẫn không rời mắt khỏi năm vị đại đệ tử Hoa Sơn phái đang hoành kiếm đứng ngăn khiêu khích, mà buông một lời từ tối.

- Dự Tòng, hãy thụ lễ cho vị này.

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Dự Tòng lấy vuông lụa đỏ chít lên đầu Nhĩ Lan, rồi trao qua tay nàng một chung nước lấy từ chiếc chén vàng. Nhĩ Lan ngửi mùi thơm thoang thoảng từ cái chung đó, giật thót ruột, bởi nhận ra chất nước sền sệt màu hổ phách trong chiếc chung chính là Hóa Cốt tán, một độc dược vô cùng lợi hại của Đông Doanh. Ai dùng độc dược này thần trí sẽ mê man, nhứt nhứt đều phải tuân theo lịnh của Địa Lâu Tôn Giả, bằng như ai không bị mất thần thức, xương cốt trong người sẽ rã thành nước.

Nàng bước như vậy, nhưng không thể không uống. Nhĩ Lan uống chung Hóa Cốt tán đó, nhưng không nuốt mà ngậm trong miệng. Nàng lẩn nhanh vào nhóm môn hạ Hoa Sơn đã đội chiếc khăn lụa, rồi bí mật phun vào vạt áo.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng như đã trút xong một gánh nặng quàng vai. Nàng còn đang phấn chấn vì qua được mắt lão quỷ Khắc Tử Diệm thì nghe lão nói với năm gã môn hạ Hoa Sơn phái đang dựng kiếm đứng khiêu khích:

- Các ngươi không phục bổn nhân đã đành, lại phạm tội khi quân, chống lại thánh chỉ của Vương gia và Tiểu hoàng đế.

Lão lắc đầu:

- Tội của các ngươi rất lớn.

Khắc Tử Diệm vừa nói vừa lắc hổ khẩu, Tiểu hắc lâu từ trong ống tay áo chui tọt vào lòng bàn tay của lão.

Khắc Tử Diệm trầm giọng nói tiếp:

- Có lẽ các ngươi chưa thấy oai lực của bổn nhân nên mới vô lễ như vậy.

Năm vị môn hạ Hoa Sơn nghe lão quỷ nói như vậy, biết lão sắp động thủ, nên đều ngưng thần chú nhãn, trường kiếm dâng ngang ngực để nghênh tiếp tuyệt công của Khắc Tử Diệm. Năm người kia đều biết được Địa Lâu Tôn Giả là khắc tinh sát tử của ác đạo.

Khắc Tử Diệm chờ cho năm người kia hoành kiếm chuẩn bị sẵn sàng, mới gằn giọng nói:

- Các ngươi sẽ được về với tổ tông.

Lão giơ cao Tiểu hắc lâu. Từ hai hốc mắt Tiểu hắc lâu hai đạo hắc quang đen kịt thoát ra, trông tợ như hai con giao long, quẫy mình.

Rét...

Hai đạo hắc quang đó nhanh không thể tưởng, nhanh đến độ năm vị môn hạ Hoa Sơn không hề có phản ứng gì. Cả năm vẫn đứng bất động, tay hườm kiếm như chuẩn bị nghênh tiếp tuyệt công của đối phương, nhưng có ai biết đâu đầu của họ đã lìa khỏi cổ rồi.

Khắc Tử Diệm thu hồi Tiểu hắc lâu, lạnh nhạt nói với Dự Tòng:

- Mang xác chúng đi đi.

Dự Tòng ngạc nhiên vô cùng, không biết năm gã cao đồ Hoa Sơn còn sống hay đã chết mà Khắc Tử Diệm lại lệnh cho gã mang xác chúng ra ngoài.

Mặc dù bán tín bán nghi, nhưng không thể cãi lệnh Khắc Tử Diệm, Dự Tòng quay lại môn hạ đã đầu phục ra lệnh:

- Mang chúng ra ngoài.

Mười gã cao thủ Hoa Sơn thả bước đến bên năm người kia. Họ vừa chạm tay vào thân những vị cao đồ Hoa Sơn trung thành thì đầu của họ đã rớt xuống đất.

Nhĩ Lan rùng mình, lạnh buốt cột sống. Nàng nghĩ nếu mình không nhanh trí có thể giờ này cũng chẳng khác mấy gã đại hán kia. Xét cho cùng, mặc dù họ chết thật quang minh, nhưng vẫn có chút gì đó ngu xuẩn, không biết tự lượng sức mình.

Nghĩ như vậy, Nhĩ Lan chợt nhìn lại chiếc chén vàng chứa Hóa Cốt tán rùng mình nghĩ ngược lại, những kẻ đầu phục đây kể như cũng đã chết.

Dự Tòng đứng dưới bệ đoàn nhìn Khắc Tử Diệm:

- Thỉnh lão nhân gia về hậu liêu yên nghỉ.

Khắc Tử Diệm gật đầu. Lão nắm tay Ỷ Kiều Nương Tử dìu đứng lên, bước xuống ba bậc tam cấp trải thảm xanh.

Ỷ Kiều như một cái xác đi theo lão chẳng có phản ứng gì.

Nhĩ Lan nhìn theo dáng mẫu thân mà chỉ biết bặm môi.

Nàng cúi mặt thở dài một tiếng.

Chờ cho Khắc Tử Diệm và Ỷ Kiều được hai nàng cung nữ và mười tên Cấm vệ quân hộ tống ra ngoài đại sảnh đường xuống hậu liêu, Dự Tòng mới bước ra giữa chính sảnh:

- Kể từ bây giờ trong giang hồ không còn Hoa Sơn phái, tất cả mọi người đều thuộc Thiên giáo, và chỉ nghe theo chỉ dụ của Giáo chủ mà thôi.

Gã quay lại Lộ Dĩ:

- Hoa Sơn hợp nhập Thiên giáo sau Thanh Thành, coi như Dự Tòng này là sư đệ của Lộ huynh.

Lộ Dĩ hớn hở ra mặt, nhưng khách sáo đáp lời gã:

- Không dám, không dám! Chúng ta đã chung một nhà, khách sáo làm gì.

Dự Tòng giả lả cười, rồi nói:

- Đệ nói như vậy để thỉnh Lộ huynh cùng dự buổi yến tiệc mừng ngày tế độ đã thành tựu hôm nay.

Lộ Dĩ cười hăng hắc:

- Tốt! Tốt lắm!

Dự Tòng và Lộ Dĩ vừa cười vừa sóng đôi thả bước ra ngoài.

Chương 40:

Nhĩ Lan chẳng khó nhọc lắm để tìm ra hậu liêu mà Dự Tòng dành riêng cho Khắc Tử Diệm. Dự Tòng mặc dủ thỉnh Khắc Tử Diệm xuống hậu liêu của Hoa Sơn phái, nhưng thật ra tòa hậu liêu đó lại chính là gia khách tiết vừa mới được xây cất thật là lộng lẫy, toạ lạc phía sau Hoa Sơn, chiếm lĩnh một khuôn viên hữu tình nhất trên Hoa Sơn.

N

Ba cây đại thụ trước đây để cho các vị Chưởng môn hội kiến với các cao nhân dị sĩ, giờ được thắp đầy những hoa đăng trông tợ bầy đom đóm về đêm, và ban ngày thì chúng lại là ba tảng mây xanh mượt, khổng lồ tạo sự mát mẻ cho gian hậu liêu đó.

Nhĩ Lan chờ cho trời tối hẳn, mới dụng khinh thân như bóng ma quỷ dị, lướt lên ba tàng cây đại thụ. Với thuật pháp khinh công của nàng thì ngay cả Dự Tòng cũng không thể sánh bằng nên hai ả cung nữ đứng ngay cửa chờ sai gọi không làm sao phát hiện được.

Nhĩ Lan bặm môi, suy tính tìm phương cách để có thể đến được mái vòm của nhà hậu sảnh. Nàng còn đang phân vân chưa biết dụng phương cách gì tiện dụng nhất, thì bất chợt có một chiếc bóng trắng lướt qua nhanh không thể tả.

Hai ả cung nữ vừa phát hiện ra chiếc bóng đó thì đã bị điểm huyệt rồi.

Nhĩ Lan giật mình, tự hỏi:

- Ai vậy!

Nàng càng ngạc nhiên hơn khi nhận rõ trang phục bạch y của Bạch Hoa Lan. Nhĩ Lan cau mày lẩm bẩm:

- Bạch Hoa Lan?

Nàng còn chưa hết sức ngạc nhiên thì sự xuất hiện đột ngột của Bạch Hoa Lan, thì đã thấy Bạch Hoa Lan dựng chưởng tống thẳng vào cánh cửa hậu sảnh.

Ầm...

Hai cánh cửa bật tung ra.

Cửa vừa bật mở, Bạch Hoa Lan đã phi thân lên mái vòm đứng khoanh tay chờ đợi.

Nhĩ Lan nhủ thầm:

- “Bạch Hoa Lan không biết trong tòa nhà hậu sảnh kia chính là lão quỷ Khắc Tử Diệm sao?”

Nàng còn đang tự nhủ như vậy thì Cấm vệ quân đã rầm rập xuất hiện đứng vây phía dưới.

Bọn Cấm vệ quân nhí nhố, thao thao nói:

- Thích khách...

Chúng chỉ Bạch Hoa Lan:

- Thích khách Bạch Hoa Lan... Thích khách Bạch Hoa Lan...

Bạch Hoa Lan vẫn dửng dưng như chẳng hề biết phía dưới mình có Cấm vệ quân, nhâu nhâu như bầy sói dữ chỉ muốn xé xác con mồi.

Bạch Hoa Lan giũ tay như đuổi ruồi.

Bịch... Bịch...

Hai gã Cấm vệ quân ngã lăn ra đất, yếu huyệt đã bị hai nhánh hoa lan điểm trúng, té lăn ra đất bất tỉnh.

Nhĩ Lan càng thắc mắc hơn bởi lối hành xử của Bạch Hoa Lan. Trước đây, mỗi lần Bạch Hoa Lan xuất thủ tập kích ai, người đó đừng hòng giữ được cái mạng của mình, thế mà giờ đây Bạch Hoa Lan lại chỉ phóng hoa lan điểm vào yếu huyệt của bọn Cấm vệ quân thôi.

Từ trong hậu sảnh, Ỷ Kiều Nương Tử và Khắc Tử Diệm lướt ra ngoài.

Hai người vừa thoát qua ngưỡng cửa, thì Bạch Hoa Lan lại phóng hai nhánh lan tập kích bất ngờ vào đại huyệt Thiên Linh Cái của họ.

Nhĩ Lan giật thót ruột, sợ tính mạng của Ỷ Kiều Nương Tử bị hoa lan tiệt diệt.

Nhưng trái hẳn với ý niệm của nàng, Khắc Tử Diệm như có thần nhãn sau lưng, lão chỉ hơi đảo bộ, tả thủ quất ngược về phía sau đã thâu tóm hai nhánh hoa một cách dễ dàng.

Lão vừa nắm được cuống hoa đã vội buông xuống, gằn giọng quát:

- Tiện nhân thâm độc!

Nhĩ Lan không biết trong hai đóa hoa kia có gì mà lão quỷ Khắc Tử Diệm vừa thâu hồi đã vội quẳng đi, chắc chắn phải có điểm đặc dị gì đó trong hai nhánh hoa lan kia mới khiến cho lão sợ hãi như vậy.

Khắc Tử Diệm vừa nói vừa hoành bộ, chuyển hướng băng lên nóc mái vòm hậu sảnh.

Khắc Tử Diệm vừa nhích động thân pháp, lão chỉ giũ hai ống tay áo trường y, đã phiêu diêu lướt lên như cánh chim sắt.

Bạch Hoa Lan chỉ chờ Khắc Tử Diệm vừa băng mình lên, thì từ hai ống tay áo của nàng một dúm lân tinh tợ bầy đom đóm phủ chụp xuống lão quỷ.

Khắc Tử Diệm rú lên một tiếng, song thủ khoa hai vòng tạo hai đạo kình mãnh liệt đẩy ngược đám lân tinh ngược trở lại Bạch Hoa Lan.

Bạch Hoa Lan lắc mình thoát đi nhanh không thể tả. Bộ pháp khinh thân của nàng thuộc Du Hành bộ pháp của Du Môn, nhưng xem chừng còn nhanh hơn bội phần.

Khắc Tử Diệm lướt băng mái vòm, thì Bạch Hoa Lan đã thoát đi trên mười trượng rồi.

Khắc Tử Diệm quát lớn:

- Tiện nhân sao lại chạy.

Mặc cho Khắc Tử Diệm gào thét, Bạch Hoa Lan vẫn không ngưng cước pháp. Với Du Hành cước, chẳng mấy chốc bóng của Bạch Hoa Lan đã mất hẳn dưới con đường dốc đạo dẫn xuống núi.

Ỷ Kiều Nương Tử vẫn đứng ngây trước đám Cấm vệ quân.

Khắc Tử Diệm từ trên mái vòm băng mình xuống. Thân pháp của lão vô cùng kỳ diệu, mặc dù đôi chân bất động nhưng vẫn trụ bằng hai tay vững chãi như kiềng.

Khắc Tử Diệm quắc mắt chiếu hung nhãn vào đám Cấm vệ quân. Bọn Cấm vệ quân chạm vào đôi mắt nảy lửa của Khắc Tử Diệm đồng loạt cúi gằm mặt xuống không dám nhìn.

Lão quỷ phóng chỉ giải huyệt cho hai ả cung nữ, nghiêm giọng nói:

- Thích khách kia là ai?

Lão vừa dứt lời, đột ngột Bạch Hoa Lan lại xuất hiện xa xa, vẫy tay ngoắc Khắc Tử Diệm.

Khắc Tử Diệm nghiến răng ken két:

- Ngươi dám giỡn mặt lão phu à?

Khắc Tử Diệm hú lên một tiếng, băng mình về phía Bạch Hoa Lan.

Lão vượt được năm trượng, Bạch Hoa Lan đã quy lưng trổ khinh thuật Du Hành bộ pháp băng mình đi. Bạch Hoa Lan vừa chạy vừa nói:

- Lão quỷ có bản lãnh hãy cùng ta giao đấu tại Sanh Tử Bình.

Khắc Tử Diệm rít lên the thé:

- Quỷ nữ, lão phu sợ ngươi không giữ lời mà thôi.

Một chạy, một rượt, kéo theo đám Cấm vệ quân và cả hai ả cung nữ, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Nhĩ Lan đứng trên chạc cây đại thụ khấp khởi mừng thầm vì thấy Khắc Tử Diệm đã quyên mất Ỷ Kiều thân mẫu, bỏ bà ở lại một mình.

Nàng như cánh bướm đêm lướt về phía Ỷ Kiều Nương Tử. Vốn đã biết Ỷ Kiều bị trúng Nhiếp Thần đại pháp của lão quỷ Khắc Tử Diệm, thần trí không còn như xưa, Nhĩ Lan liền phóng chỉ khí điểm luôn vào ba yếu huyệt mê hồn của mẫu thân.

Ỷ Kiều Nương Tử mặc dù có võ công hơn hẳn Nhĩ Lan, nhưng trong nhất thời đã bị Khắc Tử Diệm dùng Nhiếp Thần đại pháp nên chỉ hành động theo ý niệm của lão quỷ mà thôi. Lúc này không có Khắc Tử Diệm nên Ỷ Kiều bị Nhĩ Lan khống chế dễ dàng.

Nàng điểm vào ba yếu huyệt mê thần của Ỷ Kiều xong, liền cắp ngang lưng bà băng mình toan theo đường độc đạo quay trở xuống Hoa Sơn.

Nhĩ Lan chưa kịp hành động đột nhiên Dự Tòng xuất hiện cùng bọn môn hạ đã đầu phục Thiên giáo.

Dự Tòng quát lớn:

- Thích khách, ngươi là ai?

Nhĩ Lan cau mày, lột luôn chiếc khăn đỏ trùm mái tóc đen tuyền tỏ lộ chân diện mục.

Dự Tòng vừa thấy diện dung của nàng, thất sắc lẩm nhẩm nói:

- Lan Hoa cung chủ Nhĩ Lan.

Nhĩ Lan mỉm cười:

- Đã biết ta, ngươi còn dám chận đường nữa không?

Dự Tòng lưỡng lự, rồi nhìn thẳng vào mắt nàng nghiêm giọng nói từng tiếng một:

- Cung chủ hãy để Nương nương lại đây, rồi rời khỏi Hoa Sơn.

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Bổn cô nương phải đưa Nương nương rời khỏi đây.

Dự Tòng trợn mắt:

- Không thể được, nếu cô nương đưa Nương nương đi, Dự mỗ biết tấu trình với lão nhân gia như thế nào?

- Bổn cô nương đã quyết, ai cản ta kẻ đó tự đào huyệt chôn mình.

- Cô nương đừng bức ép Dự mỗ.

- Nếu ngươi có bản lãnh, cứ cản đường bổn cô nương.

Dự Tòng chằm chằm nhìn Nhĩ Lan bằng ánh mắt tràn ngập vẻ bực dọc và bất nhẫn:

- Dự mỗ không muốn cản đường cô nương, nhưng cô nương đã bức ép Dự mỗ quá mức.

Dự Tòng vừa dứt lời thì phía sau gã có ai đó cất tiếng ồn ồn:

- Hãy để cho vị cô nương ấy đi, Hoa Sơn phái không phải hạng cường đạo bức ép người khác.

Dự Tòng giật mình quay phắt lại, thần diện thất sắc, buông luôn một tiếng vừa hốt hoảng vừa lo âu:

- Sư huynh...

Lý Hùng Phi cùng song hành với một vị đại hán tầm thước, mắt sáng quắc, trên tay cầm một thanh trường kiếm với cái chuôi phe phẩy những sợi tơ vàng.

Dự Tòng lúng túng. Hắn bây giờ thật là bất lợi, hai bên đều có đại địch. Dự Tòng suy nghĩ một lúc, quát lớn với đám môn hạ chít khăn đỏ:

- Đánh!

Lũ môn hạ nhâu nhâu chưa biết đánh ai, thì Dự Tòng đã dậm giày bỏ chạy.

Vị đại hán khẽ lắc mình đã chận đường hắn lại.

Dự Tòng khẩn trương, vung luôn một đường kiếm đâm vào yết hầu đối phương.

Kiếm vừa thoát ra chưa tới đích, không biết đại hán kia xuất thủ lúc nào mà thanh kiếm của Dự Tòng lại lọt vào bao kiếm của y.

Y lắc khẽ cổ tay cầm bao kiếm:

Cạch...

Thanh kiếm của Dự Tòng chỉ còn lại chuôi kiếm cũn cỡn. Hắn đã sợ, giờ càng thất sắc hơn khi mũi kiếm vàng sáng ngời sắc bạc của đại hán điểm vào yết hầu hắn.

Đứng ngoài thị trận mà Nhĩ Lan không sao phát hiện được đại hán kia xuất chiêu lúc nào. Lối xử kiếm của y quá nhanh, nhanh đến độ Nhĩ Lan ngỡ y chẳng hề động thủ mà đã khống chế đối phương rồi.

Dự Tòng lắp bắp:

- Sư huynh!

Đại hán nghiêm giọng:

- Ngươi đã nhục mạ Hoa Sơn phái. Ta rất đau lòng khi có một sư đệ như ngươi.

- Sư huynh, đệ không thể không làm như vậy. Nếu đệ cương cường chống lại Giáo chủ Thiên giáo thì một cọng cỏ trên Hoa Sơn không còn.

Lý Hùng Phi lướt đến bên vị đại hán, chỉ tay vào mặt Dự Tòng:

- Dự Tòng, ngươi đừng nhiều lời để khỏa lấp tâm địa xấu ca nữa. Ngươi đã cõng rắn về cắn gà nhà, còn nhẫn tâm hành xử các chư huynh đệ đồng môn, ngươi còn muốn nói gì nữa không?

Vị đại hán bặm môi, nước mắt lưng tròng.

Lý Hùng Phi thấy vẻ mặt của vị đại hán đó cũng sa sầm xuống.

Vị đại hán quay qua Lý Hùng Phi, rồi từ từ buông thanh trường kiếm xuôi theo hông mình.

- Dự Bình này không nỡ xuống tay giết đứa em bất nghĩa của mình được.

Dự Bình vừa nói vừa khóc. Lệ thảm trào ra hai khóe mắt trông thật là thảm não, bi ai.

Dự Bình vừa khóc vừa nói:

- Lý huynh muốn xử sao thì xử.

Lý Hùng Phi thở dài:

- Đại chưởng môn...

Dự Bình nuốt nước mắt nhễu xuống môi:

- Hoa Sơn phái của tổ sư gây dựng nên chắc có lẽ đã đến lúc tiệt diệt. Dự Bình này không xứng là Chưởng môn Hoa Sơn khi có một sư đệ cốt nhục bội nghĩa phản sư.

Nhìn thẳng vào mắt Lý Hùng Phi, Dự Bình giữ tay cầm bao gươm, trút lưỡi kiếm của Dự Tòng xuống đất, tra thanh kiếm của mình vào vỏ, dâng kiếm bằng hai tay hướng về Lý Hùng Phi nói:

- Tại hạ cung thỉnh Lý huynh chấp chưởng Hoa Sơn phái.

Lý Hùng Phi mặt cắt không còn giọt máu:

- Đại chưởng môn... Lý...

Dự Bình nghiêm mặt:

- Tôn chỉ của Hoa Sơn tổ phụ để lại, bất cứ một ai đã là môn hạ Hoa Sơn, nhứt nhứt đều phải nghĩ đến nghiệp của tổ phụ và vâng mệnh Đại chưởng môn. Ngược lại, Đại chưởng môn một lòng một dạ vì nghiệp Hoa Sơn mà phò nghĩa đạo giang hồ.

Dự Bình dứt lời, khẳng khái nhìn thẳng vào Lý Hùng Phi.

Lý Hùng Phi thở dồn dập, rồi quỳ hẳn xuống đón lấy thanh trường kiếm của Dự Bình.

Lý Hùng Phi vừa cầm kiếm thì Dự Bình quỳ xuống quay sang Dự Tòng quắc mắt nghiêm giọng khe khắt.

- Quỳ xuống.

Cùng với mệnh lệnh đó, Dự Bình đã ấn vai Dự Tòng quỳ xuống chân Lý Hùng Phi.

Lý Hùng Phi hoảng quá, vội đỡ lấy Dự Bình:

- Sư huynh, đệ... đệ...

Dự Bình vẫn quỳ, ngước mắt nhìn lên:

- Xin Chưởng môn hành xử họ Dự vì trọng tội phản sư nghịch tổ.

Lý Hùng Phi câm như hến, không biết xử trí ra sao.

Nhĩ Lan cắp Ỷ Kiều Nương Tử bước lại bên Lý Hùng Phi:

- Các vị hảo hán, chúng ta không thể ở đây được. Nếu lão quỷ quay trở lại thì nguy đến tính mạng.

- Sư huynh, chúng ta mau rời khỏi đây thôi. Đúng như vị cô nương nói, lão quỷ kia võ công cái thế vô song, tạm thời mình phải lánh mặt.

Dự Bình đứng lên, nhưng tay vẫn ấn Dự Tòng bắt quỳ xuống đất.

Dự Bình nghiêm giọng nói:

- Chưởng môn tạm thời đưa những môn hạ trung kiên rời khỏi Hoa Sơn phái. Còn thuộc hạ sẽ ở lại cầm chân lão quỷ Khắc Tử Diệm.

Nhĩ Lan cướp lời Dự Bình:

- Dự các hạ, tất cả Hoa Sơn môn đều đã bị Dự Tòng cho uống Hóa Cốt tán. Muốn họ theo cũng không khó gì, bởi thần thức của họ như người u mê, nhưng nếu không có thuốc giải trong tuần trăng, hoặc không có Hóa Cốt tán dùng tiếp, xương cốt của những người đó sẽ tự biến thành nước, chết đau đớn vô cùng.

Dự Bình nhìn nàng:

- Cô nương biết được điều đó à? Vậy thuốc giải Hóa Cốt tán ở đâu, tại hạ dù tan xương nát thịt cũng quyết đem về.

Nhĩ Lan lưỡng lự, rồi chỉ vào Ỷ Kiều Nương Tử:

- Thuốc giải chỉ có một mình Nương nương biết cách bào chế mà thôi. Bởi nó là độc công duy nhất của gia phụ và thân mẫu.

Nàng quay qua Lý Hùng Phi:

- Muốn có thuốc giải dược Hóa cốt, chỉ có cách lấy lại thần thức cho mẫu thân.

Lý Hùng Phi nói:

- Làm cách nào lấy lại thần thức cho Nương nương.

- Chỉ có Hoàng Thế Lãm may ra mới phục hồi thần thức cho mẫu thân, bởi chàng đang giữ trong tay ngọn Vô Ảnh đăng.

Dự Bình cắt ngang câu nói của nàng:

- Chúng ta đi tìm Hoàng Thế Lãm. Bằng bất cứ cách nào tại hạ cũng phải tìm được Hoàng Thế Lãm.

Dự Bình quay mặt nhìn xuống Dự Tòng:

- Dự Tòng, đáng lẽ ta đã giết một gã sư đệ bất nhân bất nghĩa như ngươi, nhưng ta không ngỡ.

Dự Bình nhìn Lý Hùng Phi.

Lý Hùng Phi nhìn xuống Dự Tòng:

- Nghĩ đại nghĩa khí của sư huynh, ta tha chết cho ngươi đó.

Dự Bình ôm quyền:

- Đa tạ Chưởng môn.

Dự Bình dứt lời vận công chuyển khí, nhanh như cắt điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của Dự Tòng. Dự Bình thâu hồi chỉ công, dõng dạc nói:

- Võ công của ngươi do Hoa Sơn tụ thành, giờ ngươi không phải là người Hoa Sơn thì trả lại cho Hoa Sơn.

Dự Bình vừa dứt lời, Dự Tòng rùng mình như bị cảm lạnh.

Nhĩ Lan nhìn đã biết hắn bị Dự Bình phế bỏ võ công, nếu dụng đến võ học sẽ trở thành tàn phế. Dự Tòng đã trở thành kẻ vô dụng rồi.

Nhĩ Lan nói với Dự Bình:

- Chúng ta nên rời khỏi đây. Lão quỷ sắp trở lại rồi.

Nhĩ Lan và Dự Bình cùng với Lý Hùng Phi dẫn theo năm mươi nhân mạng Hoa Sơn phái.

Năm mươi người đó không có Khắc Tử Diệm như bầy cừu đi theo Lý Hùng Phi.

Nhĩ Lan nói với Lý Hùng Phi:

- Lý các hạ, chúng ta không thể dẫn theo dòng người như thế này được.

Lý Hùng Phi thở dài một tiếng quay sang Dự Bình.

Dự Bình nhìn lại đám môn hạ lẽo đẽo sau lưng mình rồi quay lại Lý Hùng Phi nói:

- Đành phải để họ lại đây thôi. Chúng ta đi.

Nhĩ Lan và Lý Hùng Phi gật đầu. Ba người bất ngờ dụng khinh thuật bản thân lướt đi nhanh như ba ngọn lốc, đám môn hạ thấy ba người băng mình đi cũng gia tăng cước tốc rượt theo, nhưng nhanh chóng đã bị bỏ rơi lại phía sau.

Dự Bình vừa trổ khinh thân vừa thở dài thườn thượt. Y lắc đầu buồn bã:

- Dự Bình này có lỗi với các chư huynh đệ.

Chương 41:

Khắc Tử Diệm rượt theo Bạch Hoa Lan, mặc dù khinh công của lão vô cùng cao minh, và đã vận dụng hết khả năng, hai cánh tay như đôi vây cá kình phẩy liên tục, nhưng không sao rút ngắn được khoảng cách.

K

Lão cau mày tỏ vẻ bực tức vô ngần. Một chạy một rượt, chẳng mấy chốc hai người đã đến Sanh Tử Bình. Sanh Tử Bình là một bãi bằng phủ đá tai mèo lởm chởm, chẳng khác gì những mũi giáo nhọn, có thể đâm toạc những người có khinh công thấp kém.

Bạch Hoa Lan bất ngờ dừng bước, quay phắt lại, đưa tay vuốt chiếc khăn lụa trắng.

Khắc Tử Diệm băng đến nơi, cặp mắt sáng như hai vì sao của lão nhận ra chân diện mục của đối phương. Bạch Hoa Lan giở chiếc khăn che dung diện, đồng thời rũ luôn mái tóc bạc trắng dài chấm đất. Khắc Tử Diệm sững sờ:

- Tử Diện Nhu Thất Thất.

Vẫn khuôn mặt như các cô gái mười tám, duy có mái tóc trắng xóa, Tử Diện Nhu Thất Thất quả là nữ nhân biết cách gìn giữ nhan sắc của mình.

Tử Diện Nhu Thất Thất mỉm cười:

- Sư huynh còn nhận ra muội à?

- Ta vẫn nhận ra nàng. Tại sao nàng lại là Bạch Hoa Lan?

- Tại sao muội không phải là Bạch Hoa Lan. Bạch Hoa Lan có gì ghê gớm đâu.

Khắc Tử Diệm cau mày:

- Ta cứ nghĩ Bạch Hoa Lan là kẻ hậu sinh chứ không phải là muội. Nàng dẫn dụ ta đến đây để...

Tử Diện Nhu Thất Thất cười khẩy một tiếng:

- Muội đòi lại tín vật của bổn môn.

- Nàng muốn đòi lại Tiểu hắc lâu?

Nhu Thất Thất gật đầu:

- Vừa đòi lại Tiểu hắc lâu vừa muốn sư huynh trả nợ.

Khắc Tử Diệm cười sằng sặc:

- Muội tưởng võ công của sư huynh như xưa hả. Ngày xưa sư huynh không phải là đối thủ của muội, nhưng nay Khắc Tử Diệm này đã luyện thành Hắc lâu tuyệt chưởng rồi. Nàng chẳng phải là đối thủ của ta đâu.

Nhu Thất Thất nhún vai:

- Muội biết sư huynh luyện được Hắc Lâu bửu kiếp rồi, nhưng vẫn bắt huynh trả lại Hắc lâu và cả món nợ cho muội.

- Nếu muội nghĩ mình có bản lãnh thì cứ ra tay bức ép Khắc Tử Diệm này. Còn như nghĩ mình không thể làm được gì thì hãy đi đi. Ta không muốn đánh muội đâu.

Tử Diện Nhu Thất Thất nhếch mép:

- Trên đời này có lẽ người huynh yêu quý nhất, tôn thờ nhất là Ỷ Kiều Nương Tử. Đúng thế không?

Khắc Tử Diệm nghệch mặt. Lão sực nhớ đến Ỷ Kiều, giật thót trong bụng một cái, hỏi luôn:

- Muội nhắc đến Ỷ Kiều để làm gì?

- Sư huynh đã rượt theo muội, bỏ quên báu vật rồi. Muội sợ báu vật của huynh đã mất.

- Thì ra muội dẫn dụ ta đến đây để cho người bắt Ỷ Kiều à?

Nhu Thất Thất nhún vai:

- Không phải người của muội đâu, huynh đừng hiểu lầm. Lúc muội xuất hiện ở hậu sanh Hoa Sơn đã phát giác ra có người nấp trên chạc cây đại thụ rình gian phòng của huynh.

- Muội muốn địch nhân cướp Ỷ Kiều của ta?

- Ý của muội thế mà. Huynh không thể biết ai bắt Ỷ Kiều, nhưng muội thì biết. Nếu như huynh trao Tiểu hắc lâu cho muội, muội sẽ nói tên người đó cho huynh biết. Với võ công của sư huynh có thể đoạt lại người yêu dễ dàng.

Khắc Tử Diệm bặm môi cau mày:

- Muội đòi hỏi quá đấy.

- Muội chỉ muốn trao đổi mà thôi. Nếu huynh không chịu thì muội xin cáo từ.

Nàng cười khẩy nói tiếp:

- Muội không thể đánh lại sư huynh, nhưng khinh công của muội thì cho dù sư huynh có thi triển Hắc Lâu bửu kiếp cũng không thể cản được muội.

Khắc Tử Diệm nghiêm giọng nói:

- Lấy gì làm bằng chứng để ta tin lời muội. Một người chỉ thích chơi với bò cạp thì tâm địa cũng chẳng khác gì bò cạp.

- Huynh vẫn còn nhớ đến tính tình của muội. Muội tưởng đâu huynh quên rồi chứ.

Nhưng lần này muội không xảo ngôn với sư huynh đâu.

Khắc Tử Diệm suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Ta tin nàng, nhưng để đổi chác ta để Tiểu hắc lâu tại đây, ngược lại nàng ghi tên kẻ cướp Ỷ Kiều đi.

Nhu Thất Thất cười khẩy:

- Nếu huynh để Tiểu hắc lâu, muội sẽ còn giúp huynh một tay đoạt lại người yêu của huynh nữa. Ngày xưa muội cần huynh chứ nay thì không cần rồi.

Khắc Tử Diệm thở dài một tiếng:

- Thời gian cũng khiến người ta phôi pha.

Khắc Tử Diệm nói xong, rũ ống tay áo trường y để lộ chiếc Hắc lâu đen kịt. Lão đặt Tiểu hắc lâu xuống trước mặt rồi nói:

- Muội cứ lại lấy.

Nhu Thất Thất nheo mày:

- Huynh hãy lùi lại hai trượng đi muội sẽ lại lấy.

Khắc Tử Diệm gật đầu, rồi giũ hai cánh tay như bơi trong không khí. Thân ảnh của lão là đà lướt về phía sau đúng hai trượng, mắt không rời Tử Diện Nhu Thất Thất.

Lão gằn giọng nói:

- Được chứ?

Nhu Thất Thất gật đầu:

- Được rồi.

- Vậy nàng hãy nói tên người đã bắt Ỷ Kiều đi.

- Người bắt Ỷ Kiều của sư huynh chẳng ai khác mà chính là Nhĩ Lan.

Khắc Tử Diệm buông luôn một câu sững sờ:

- Nhĩ Lan?

Lão vừa dứt lời thì Tử Diện Nhu Thất Thất đã lướt đến chộp trảo công toan lấy Tiểu hắc lâu. Tay vừa chạm vào chiếc đầu lâu nhỏ xíu, thì Khắc Tử Diệm khoa tròn đôi bản thủ. Hai đạo hấp lực cuồn cuộn từ trung bản thủ thoát ra như hai dòng xoáy khí ập thẳng vào Tử Diện Nhu Thất Thất.

Chiếc hắc lâu vừa lọt vào ngọn thủ của Nhu Thất Thất thì thân ảnh đã bị nhấc bổng lên cuốn về phía Khắc Tử Diệm.

Lão vừa dụng hấp công vừa nói:

- Sư muội không dễ đoạt được Hắc Lâu bửu kiếp của sư huynh đâu.

Nhu Thất Thất vặn người, hai tay giữ tới trước, miệng thì nói:

- Chưa chắc.

Từ ngọn thủ của nàng ẩn tàng hai con bò cạp lửa đỏ au lao thẳng vào Khắc Tử Diệm.

Đang dụng hấp công để hút Tử Diện Nhu Thất Thất, Khắc Tử Diệm không thể nào trở tay giải tỏa chân khí hóa thành chưởng kình công hai con bò cạp lửa kia. Hai con bò cạp lửa theo luồng xoáy khí hấp lực cắm luôn vào bản thủ của Khắc Tử Diệm.

Lão cảm nhận tâm trung bản thủ rát buốt như bị nung trong lò bát quái, thừa biết mình đã bị hai con bò cạp kia cắn rồi.

Khắc Tử Diệm nghiến răng, gia tăng thêm nội lực, rồi hóa chưởng thành trảo chộp vào hai bờ vai của Tử Diện Nhu Thất Thất.

Lão nghiến răng bởi nọc độc của đôi bò cạp vận chuyển theo kinh mạch đang đi dần vào lục phủ

ngũ tạng.

Nhu Thất Thất nhìn Khắc Tử Diệm cười khẩy:

- Sư huynh giết muội thì cũng đi cùng với muội thôi. Còn nếu sư huynh phải vận công chuyển khí ngăn nọc độc thì muội thoát đi dễ dàng.

Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm dung diện Khắc Tử Diệm:

- Muội thật là một ma nữ nham hiểm không có ai trên đời này sánh bằng.

Tử Diện Nhu Thất Thất vừa dứt lời thì nghe có những âm thanh là lạ từ bốn hướng dội vào thính nhĩ.

Nàng thét lớn một tiếng:

- Chết rồi.

Khắc Tử Diệm cũng nghe âm thanh đó, nhưng không hiểu đó là những âm thanh gì, thì đã thấy từ bên dưới bốn cây trụ dựng đứng lên, từ trên đỉnh mấy cây trụ đó bốn gã Linh chủ đồng loạt phóng xuống liên tục bốn tấm lưới sắt phủ lên Khắc Tử Diệm và Tử Diện Nhu Thất Thất.

Nhu Thất Thất thét lớn:

- Buông muội ra.

Lời còn đọng trên hai cánh môi thì đã bị bốn võng lưới phủ xuống rồi.

Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất vùng vẫy nhưng lão càng giẫy giụa chừng nào càng bị những sợi cước cứa vào da thịt rát buốt.

Nhu Thất Thất chẳng khác gì lão quỷ, quát lớn:

- Minh Chỉnh, sao ngươi lại làm như vậy?

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh từ trong bóng tối bước ra. Y nhìn Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất từ tốn nói:

- Hiền điệt thỉnh thúc thúc và cô cô về tĩnh trí trong Cấm thành.

Chương 42:

Hoàng Thế Lãm sau khi chia tay với nàng cung nữ, nàng thẳng đường trở về kinh thành, còn Thế Lãm thì xuôi xuống Trung thổ để đến Thiếu Lâm tự. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ để lý giải hành động của Tử Diện Nhu Thất Thất.

H

Đang băng trên quan lộ, bất chợt chàng nghe tiếng ngựa hí vang lồng lộng. Tiếng hí quen thuộc của Thiên lý hắc long câu, khiến Thế Lãm mừng rỡ vô cùng. Lòng phấn khích tột cùng, chàng đổi hướng gia tăng cước tốc, bắt tay lên miệng hú một tiếng dài thật dài.

Như nghe được tiếng hú của Thế Lãm, Thiên lý hắc long câu càng hí lớn hơn.

Trước mặt Thế Lãm là một tầu ngựa, trong tàu ngựa đó Thiên lý hắc long câu đang nghếch cằm lên thanh chắn, hí liên tục. Thế Lãm như bắt được vàng, điểm giày cất mình lên không trung, kẽ một đường cầu vòng, băng vào tàu ngựa, miệng không ngừng nói:

- Hắc huynh, tiểu đệ đã tìm được Hắc huynh rồi. Tiểu đệ đã tìm được Hắc huynh rồi!

Thiên lý hắc long câu hí lên lồng lộng, hai tai ve vẩy.

Thế Lãm vừa hạ thân xuống tàu ngựa, toan ôm lấy Thiên lý hắc long câu thì nó lắc đầu liên tục.

Thế Lãm sững sờ nói:

- Hắc huynh?

Bốn vó ngựa duỗi dài không hề cử động, bởi đã bị cắt nhượn.

Thế Lãm gào lên:

- Hắc huynh!

Tuấn mã rỏ hai dòng nước mắt.

Thế Lãm càng xúc động hơn:

- Hắc huynh, dù gì chăng nữa, Thế Lãm này cũng không bỏ Hắc huynh.

Ruột đau như cắt, nước mắt ràn rụa, chàng ôm ghì lấy chiếc cổ gầy xọm của Thiên lý hắc long câu. Thế Lãm vừa khóc vừa than:

- Hắc huynh vì ta mà phải ra nông nổi này. Ai? Ai đã hành hạ Hắc huynh? Ai?

Thế Lãm vỗ vào ngực mình:

- Tại ta mà Hắc huynh ra nông nổi này. Thế Lãm ơi, tại mi đã gây họa cho Hắc huynh.

Cùng với lời than vãn bi ai, khí uất dâng tràn tạo thành sát khí che kín dung diện Thế Lãm. Chàng nghiến răng ken két.

Tuấn mã dụi đầu vào ngực Thế Lãm, nó thè chiếc lưỡi nóng hổi liếm mặt chàng.

Hành động của Thiên lý hắc long câu khiến Thế Lãm càng xót xa, cay đắng hơn.

Thế Lãm nói thầm vào tai ngựa:

- Hắc huynh hãy nói đi. Ai đã cắt nhượn người. Phải lão quỷ Địa Lâu Tôn Giả Khắc Tử Diệm? Phải lão không? Thế Lãm này phải trả mối hận này, còn thấy vầng nhật nguyệt, còn sống trên cõi đời, Thế Lãm này thề phải trả hận cho Hắc huynh.

Chàng gục đầu khóc thổn thức.

Chàng đang khóc chợt nghe có những âm thanh lạ lùng phát ra từ một hang động gần đó. Thế Lãm cau mày ngẩng mặt nhìn sâu vào trong hang đá đó.

Một luồng khói đen kịt, hôi hám từ trong hang phun trào ra. Luồng khói độc đó bốc mùi tanh nồng nặc, ngửi mùi tanh đó thôi cũng đủ xây xẩm mặt mày.

Thế Lãm liền chuyển hóa khí công bế huyệt không cho độc khí thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Tuấn mã nghếch đầu hí lên một tiếng cảnh báo chàng phải cẩn trọng.

Thế Lãm đứng dạng chân, sắc diện lộ hung quang. Chàng nghĩ thầm, không biết quái vật gì trong hang mà xem chừng Hắc huynh khẩn trương như vậy. Nếu đúng là quái thú thì rõ ràng lão Địa Lâu Tôn Giả muốn dùng Hắc huynh làm mồi cho con quái này.

Thế Lãm còn đang suy tưởng, đột nhiên một ánh chớp đỏ từ trong hang bắn xẹt ra, nhanh không thể tả. Ánh chớp đỏ đó dài ngoằn, nhám nhịt công trực diện vào tâm huyệt của Thế Lãm.

Không né tránh, Thế Lãm hét lên một tiếng, song thủ vận khí thi triển Kim ảnh thủ biến thành trảo công thộp thẳng vào tia chớp quang đỏ rực đó.

Bình...

Chàng lùi một bộ, ánh chớp quang vụt tắt rút vào trong hang. Liền sau đó có những tiếng khè khè phát ra.

Thế Lãm nghiêm mặt nói:

- Quái thú, hãy bước ra đi!

Mặt đất như chuyển dịch ầm ầm, trước cửa hang xuất hiện một cái đầu mãng xà khổng lồ, hai mắt đỏ au như hai ngọn đuốc chằm chằm chiếu vào Thế Lãm. Đứng đối mặt với đại mãng xà, Thế Lãm ngỡ như mình chỉ là chú kiến bé xíu, nhỏ nhoi.

Đại mãng xà há miệng phun ra một luồng khói độc, tanh tưởi vô cùng.

Thế Lãm vận hóa nguyên ngươn tống ra hai đạo kình di sơn đảo hải đánh bạt luồng khói độc đó bay ngược trở lại.

Đại mãng xà trườn hẳn ra ngoài cửa hang. Thế Lãm ngạc nhiên vô cùng khi thấy bốn cái chân của nó mang vẩy như vẩy rồng.

Đại mãng xà nện chân xuống đất ầm ầm. Nó đột ngột há to cái miệng toang hoác, đỏ au như máu đớp Thế Lãm.

Chàng lạng người tránh cú đớp của quái thú.

Quái thú có lẽ chỉ chờ có thể, và chỉ quẩy mình đã chuyển hướng, đớp vào Thiên lý hắc long câu.

Phập...

Thế Lãm thét lớn:

- Hắc huynh...

Lời còn đọng trên môi, chiếc lưỡi đỏ au của đại mãng xà đã cuộn tròn, cuốn Hắc mã vào trong cái miệng đỏ au.

Thế Lãm không còn đủ thần trí dằn được lửa giận trào dâng sôi sục. Chàng rít lên the thé.

- Đền mạng Hắc huynh cho ta.... “Thiên Cầu Vũ Nộ”...

Quả cầu tụ khí xanh lè xuất ra từ đôi bản thủ của chàng ập thẳng vào đầu quái thú.

Ầm...

Cả phạm vi trên hai mươi trượng như lọt thỏm vào một cơn chấn động dữ dội. Ngay cả cái hang đá kiên cố vẫn bị sụp hẳn xuống. Trong phạm vi phác tác của “Thiên Cầu Vũ Nộ”, bụi cát bay mù mịt che kín cả ánh dương quang.

Trúng một đạo khí Thiên cầu ngay vào tam tinh, Thế Lãm đoán chắc dù cái đầu của đại mãng xà có bằng đá cũng bị bể tan như cám.

Khi cát bụi tan biến, Thế Lãm thấy cặp mắt đỏ au của quái thú sòng sọc chiếu vào mình. Con quái thú đại mãng xà chẳng có chút hề hấn gì.

Chàng trợn mắt nhìn nó, ngược lại nói cũng lỏ mắt nhìn chàng như quá lạ lùng vì có một sinh vật bé xíu dám chống lại nó.

Đại mãng xà khò khè.

Thế Lãm nghiến răng gằn từng tiếng:

- Quái thú, ta không giết ngươi thề không đứng trong trời đất Trung thổ nữa.

Mặc cho chàng nói, đột ngột đại mãng xà nghênh đầu lên, quẫy mình toan rút vào hang đá.

Mặc dù bị một quả “Thiên Cầu Vũ Nộ” của Thế Lãm, nó chẳng hề bị thương, nhưng đã nhận biết sự nguy hiểm đang chờ mình, quái thú liền toan kiếm đường tẩu thoát.

Nó vừa quay đầu tìm cửa hang chui vào, nhưng cửa hang đã bị sập xuống rồi.

Thế Lãm đâu thể cho đại mãng xà tháo chạy, chàng sực nhớ đến mình đã luyện thành Vô Ảnh Sắc trong Vô Ảnh đăng, liền chuyển hóa chân ngươn theo những vòng khẩu quyết Tiểu Chu Thiên và đại chu thiên.

Chỉ trong một chớp mắt, thân ảnh của chàng đã được bao trùm bởi một vầng hào quang như bó đuốc sáng rực. Nhìn chàng ngỡ như cái bấc khổng lồ đang hừng cháy dữ dội.

Thế Lãm thét lớn một tiếng:

- Đệ trả thù cho Hắc huynh.

Cả một quả cầu lửa khổng lồ xuất phát từ thân ảnh của Thế Lãm bắn xẹt ra công thẳng vào Đại mãng xà.

Ầm...

Một ngọn lửa khổng lồ như hỏa diệm sơn bùng cháy biến đại mãng xà thành bó đuốc.

Những âm thanh xè xè phát ra từ thân ảnh con đại mãng xà, và chỉ trong khoảng nửa thời khắc, đại mãng xà chỉ còn là một đống xương trắng.

Thế Lãm nhìn đống xương trắng đó mà như thấy được Thiên lý hắc long câu hiện ra đâu đó.

Chàng bặm môi:

- Hắc huynh, Thế Lãm này không cứu được Hắc huynh, Thế Lãm có tội với Hắc huynh.

Chàng vừa khấn Thiên lý hắc long câu xong thì nghe sau lưng mình có tiếng y phục giũ phành phạch. Thật ra Thế Lãm nghe được tiếng y phục giũ gió đó bởi thính nhĩ của chàng bây giờ đã khác trước rất xa, mặc dù nghe nhưng những người sắp đến phải còn rất xa chốn này.

Thế Lãm khoanh tay đứng chờ, vì nghĩ rằng những người sắp đến này nhứt định là chủ nhân của con đại mãng xà.

Ba bóng người đang trổ khinh công băng về phía Thế Lãm, khoảng cách càng lúc càng thu hẹp, và chỉ trong khoảnh khắc ba người đó đã trụ thân trước mặt chàng.

Ba người nhìn Thế Lãm bằng những ánh mắt bán tín bán nghi. Họ dời tinh nhãn qua đống xương khô xám xịt của con mãng xà.

Cả ba đều vận trường y thượng phẩm Thiên giáo.

Thế Lãm hỏi:

- Ba vị là chủ nhân của đại mãng xà?

Cả ba nhìn nhau rồi hỏi gằn lại chàng:

- Con kim long ty giáp của Thái Minh Công đã bị ngươi giết rồi chăng?

Thế Lãm gằn giọng:

- Tại hạ đã giết nó, và còn muốn tìm chủ nhân của nó nữa kìa.

Người đứng giữa chỉ tay vào mặt Thế Lãm:

- Tiểu tử to gan, dám hạ thủ Kim long ty giáp của Đại tổng quản. Tam ma tôn giả hôm nay phải đại khai sát giới lấy đầu ngươi dâng nạp cho Tổng quản để người tế Kim Long ty giáp.

Thế Lãm ngửa mặt bật cười sằng sặc:

- Tam ma tôn giả, các người đang gặp sát tinh rồi. Các người lấy đầu Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm, hay ta sẽ lấy đầu các người.

Vừa nghe Thế Lãm xưng danh, Tam ma tôn giả ngẩn người.

Người đứng giữa bán tín bán nghi nói:

- Ngươi là Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm?

Thế Lãm giật giọng khắt khe hỏi luôn:

- Ai đã cắt nhượn chân Hắc huynh của ta?

Ba gã ma tôn giả không trả lời chàng mà cùng một lượt động thủ tấn công.

Thế Lãm chỉ hơi đảo người, vận Vô Ảnh Sắc. Vầng hào quang lại xuất hiện bao bọc thân ảnh chàng, như cây bạc khổng lồ rừng rực tỏa hơi nóng.

Ba gã ma tôn giả phát chưởng công đánh vào Thế Lãm, với sáu đạo kình di sơn đảo hải, đoán chắc đối phương phải né tránh, nếu như muốn giữ tính mạng mình.

Ầm...

Cả ba đồng loạt bị hất lùi lại ba bộ, hổ khẩu rát buốt như vừa bị nung bởi một ngọn lửa hỏa diệm sơn.

Ba gã còn chưa định thần đã nghe tiếng quát vang của Hoàng Thế Lãm:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

Một quả cầu tụ khí đỏ au xuất phát từ đôi bản thủ của chàng bắn xẹt ra nện thẳng vào ba gã ma đầu.

Bình...

Ba cái thây người đột nhiên bùng cháy như ba ngọn đuốc sống tản ra ba hướng. Ba gã ma đầu lăn lộn dưới đất, chỉ trong khoảnh khắc chưa nguội một tách trà nóng đã bị hỏa công đốt thành ba bộ xương xám ngoét.

Thế Lãm nhìn ba bộ xương đó thở dài, lạnh nhạt nói:

- Các ngươi tự tìm cái chết cho mình.

Chàng nhìn lại đống xương của đại mãng xà, suy nghĩ một lúc mới dùng trảo công lục tìm trong đống xương đó để lấy ra bộ xương ngựa.

Thế Lãm cẩn trọng gom hết mớ xương ngựa, rồi chọn ra ba khúc để riêng một bên, sau đó mới đào một cái huyệt chôn mớ xương Thiên lý hắc long câu còn xót lại.

Chàng đứng trước nấm mộ của Thiên lý hắc long câu khấn nguyện:

- Thiên giáo còn, Thế Lãm mất. Thiên giáo mất, Thế Lãm còn.

Chàng quỳ xuống hành đại lễ:

- Hắc huynh hãy nằm lại đây, đệ sẽ đến Thiên giáo.

Chàng nhặt ba khúc xương ngựa đã chọn riêng, giắt vào thắt lưng, chầm chậm thả bước đi. Tâm trạng của chàng sao trống vắng và nặng trĩu đến cùng cực.

Đi được mươi trượng, Thế Lãm quay đầu nhìn lại ngôi mộ vừa mới đắp cho Thiên lý hắc long câu. Chàng cảm nhận mình vừa mất mát một cái gì rất lớn, không sao bù đắp được.

Chương 43:

Khắc Tử Diệm và Tử Diện Nhu Thất Thất cùng bị giam chung trong thạch lao.

K

Cả hai đều bị khóa xích vào tay và chân.

Khắc Tử Diệm rít giọng the thé quát Nhu Thất Thất:

- Ngươi đã dẫn dụ ta nên mới ra nông nổi này.

Nhu Thất Thất cau mày nạt lại:

- Tại ngươi! Ngươi là kẻ hạ lưu, đê tiện, chỉ nghĩ đến mình, hãm hại sư huynh, đoạt tỷ tỷ mới ra cớ sự hôm nay.

- Không có ngươi, ta đâu đến nỗi bị khóa tay còng chân ở đây.

- Ngươi không chết là may mắn lắm rồi đó.

Nhu Thất Thất thở dài một tiếng:

- Minh Chỉnh cần gì phải giam ta và ngươi chứ. Y đã có Tiểu hắc lâu và cả đôi kim hùng rồi.

Khắc Tử Diệm thở dài:

- Không ngờ sự đời lại như thế này, kẻ giam ta lại là...

- Ngươi than vắn thở dài làm gì nữa. Minh Chỉnh đâu nhận ngươi là thúc thúc của nó.

Nhu Thất Thất quay đầu nhìn ra cửa đề lao:

- Có lẽ Minh Chỉnh đang đến hỏi thăm ngươi đó.

Nhu Thất Thất vừa dứt lời thì hai gã giám quan mở cửa thạch lao bước vào. Một tên bưng mâm thức ăn và một bầu rượu một tên bưng hai chiếc bánh bao bốc hơi thơm lừng.

Họ đặt mâm thức ăn xuống trước mặt Khắc Tử Diệm, hai chiếc bánh bao đặt trên cái đĩa bằng vàng

ròng để xuống dưới chân Nhu Thất Thất rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Khắc Tử Diệm gọi lại:

- Giám ngục!

Hai gã giám ngục quay lại, một người từ tốn nói:

- Lão nhân gia có gì dạy bảo?

- Các ngươi đem thức ăn đổ xuống thạch lao mà xích lão phu như thế này, làm sao lão ăn uống được chứ. Mở xích cho lão phu.

Gã giám ngục lắc đầu:

- Thỉnh cầu của lão nhân gia hạ nhân không thể thi hành được. Thái Minh Công chỉ căn dặn hạ nhân đến đây bưng thức ăn vào mà thôi.

Khắc Tử Diệm thở ra, đay nghiến nói:

- Lão phu nhờ hai ngươi thỉnh tên phản trắc đó đến đây gặp ta.

Hai gã giám ngục nhìn nhau.

Minh Chỉnh trong bộ thái hầu bước vào. Gã khoát tay, hai gã giám ngục vội lẩn ngay ra ngoài.

Khắc Tử Diệm nhìn Tổng tài Thái Minh Công chằm chằm, rồi rít lên the thé:

- Phản đồ, ngươi còn chưa chịu mở xích cho ta à?

Tổng tài Thái Minh Công chẳng tỏ lộ một chút phản ứng gì trên mặt. Sắc diện của gã như đã được trét sáp lạnh tanh trông tựa một cái xác chết vô hồn, vô cảm.

Y từ tốn nói:

- Tiểu điệt đến đây không phải để mở xích cho thúc thúc.

Khắc Tử Diệm nạt ngang:

- Ngươi đến để làm gì?

Minh Chỉnh ngồi xổm xuống đối mặt với lão:

- Tiểu điệt muốn thỉnh giáo thúc thúc truyền thụ khẩu quyết luyện tuyệt chưởng Hắc Lâu bửu kiếp.

Khắc Tử Diệm lắc đầu nguầy nguậy:

- Phản đồ, ngươi đừng hòng. Ngươi đừng hòng biết được khẩu quyết Hắc Lâu bửu kiếp.

- Thúc thúc không truyền thụ cho tiểu điệt thì tiểu điệt cũng có cách thụ giáo khẩu quyết vô song đó.

Khắc Tử Diệm xì một tiếng:

- Ngươi đừng nằm mơ!

Minh Chỉnh vuốt chòm râu của Khắc Tử Diệm:

- Thúc thúc nghĩ coi, thân phận thúc thúc lúc này như thế nào?

- Lão phu là phạm nhân của ngươi chứ gì?

Minh Chỉnh gật đầu.

- Thế thì ngươi còn chờ gì nữa mà chưa giết ta?

- Giết thúc thúc đâu còn ai truyền thụ khẩu quyết tuyệt chưởng cho tiểu điệt.

- Kiếp sau lão phu sẽ truyền thụ cho ngươi.

Minh Chỉnh lắc đầu:

- Tiểu điệt không thể chờ được đến kiếp sau.

Gã quay sang Nhu Thất Thất:

- Cô cô có đồng ý với tiểu điệt không?

Nhu Thất Thất gật đầu:

- Ngươi cần lão quỷ truyền thụ võ công bản lãnh của gã, còn ta chẳng có gì truyền cho ngươi cả. Vậy giam ta ở đây làm gì. Ngươi thả ta ra cũng là cách trả ơn ta đã dẫn dụ lão quỷ cho ngươi.

- Tiểu điệt lúc nào cũng nhớ ơn cô cô, và không bao giờ quên ơn. Chính vì cái ơn đó mà tiểu điệt mới giữ cô cô ở trong thạch lao này. Gã cười khẩy nửa mép.

Nhu Thất Thất gằn giọng:

- Kiểu cách trả ơn của ngươi ta không thể nào ngửi được.

Minh Chỉnh vuốt mái tóc bạc phếch của Nhu Thất Thất.

Nhu Thất Thất trợn mắt:

- Nghịch đồ vô lễ. Ngươi... ngươi dám...

Minh Chỉnh nhìn Nhu Thất Thất:

- Cô cô sao lại gắt gỏng với tiểu điệt như vậy.

Gã nhón một chiếc bánh bao đưa lên miệng Nhu Thất Thất:

- Cô cô dùng một miếng bánh bao do chính tay tiểu điệt làm nhé.

Nhu Thất Thất ngoảnh mặt chỗ khác:

- Nghịch đồ, ngươi giữ lấy mà ăn. Ta không thèm.

- Cô cô chê à?

- Ta cảm thấy lợm giọng khi ngửi chiếc bánh bao này.

Minh Chỉnh quay sang Khắc Tử Diệm cầm bầu rượu mở nắp đưa lên miệng lão quỷ:

- Thúc thúc dùng một chút rượu của tiểu điệt chứ?

Khắc Tử Diệm gật đầu:

- Được, được lắm. Nếu trong rượu của ngươi có độc, lão phu chết ngay lập tức, càng tốt.

Lão quỷ há miệng toang hoác như con cá ngáo. Tổng tài Thái Minh Công dốc bầu rượu đổ vào miệng lão.

Lão quỷ Khắc Tử Diệm phùng mang trợn mắt nói...

(thiếu vài trang 37, 38 cuốn 6)

- Ngươi muốn học tuyệt chưởng Hắc Lâu bửu kiếp và muốn đoạt luôn đôi Kim hùng nên mới hành động như vậy. Minh Chỉnh ngươi hãy suy nghĩ lại đi. Hành động khi sư nghịch đồ của ngươi sẽ khiến trời đất phẫn nộ mà không buông tha đâu.

Minh Chỉnh quay ngoắt lại Khắc Tử Diệm:

- Trời đất sẽ không phẫn nộ với ta, mà chỉ phẫn nộ với hai người thôi. Hôm nay hai người lọt vào

tay ta đó là sự trừng phạt của trời đất.

- Ngươi nói gì ta không hiểu.

Tổng tài Thái Minh Công bật cười sằng sặc. Gã cắt tràng cười đay nghiến và căm hờn, gằn từng tiếng:

- Khắc Tử Diệm, ngươi tưởng ta không biết hả.

Minh Chỉnh vừa nói vừa rút từ thắt lưng của mình ra một chiếc túi gấm, giơ lên trước mặt:

- Hai người nhận ra chiếc túi này chứ?

Vừa thấy chiếc túi đó, vẻ mặt Nhu Thất Thất đã tái xạm xanh mét, mụ gục đầu nhìn xuống đất.

Khắc Tử Diệm thì lắp bắp:

- Ở đâu ngươi tìm ra chiếc túi đó.

- Chiếc túi đó của mẫu thân ta mà. Lão quỷ sao lại hỏi như vậy.

Nhu Thất Thất giần giật hai cánh môi:

- Ngươi... ngươi giết ta đi.

Minh Chỉnh lắc đầu:

- Ta chưa vội giết mụ đâu.

Minh Chỉnh lắc chiếc túi trước mặt Khắc Tử Diệm:

- Lão quỷ, chắc ngươi xót xa lắm phải không?

Gã trầm giọng đay nghiến nói:

- Ta là núm ruột của lão mà lại hành hạ lão chứng tỏ tội tình do lão gây ra nặng không sao nói được. Ta bây giờ cũng đã biến thành giám quan, không còn cách gì cứu vãn để họ Khắc của lão có người nối dõi tông đường.

Minh Chỉnh bật cười, vừa cười vừa nói:

- Ông trời hành hạ lão đó.

Khắc Tử Diệm bặm môi:

- Ngươi không phải là con ta.

Minh Chỉnh nạt ngang:

- Láo... láo toét...

Gã hừ lạnh một tiếng, gằn giọng nói:

- Lão quỷ và cô cô muốn nghe chuyện ngày trước không?

Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất lắc đầu.

Minh Chỉnh nói:

- Các ngươi không muốn nghe nhưng ta lại muốn các người nghe.

Gã tằng hắng, trầm giọng kể:

- Mấy mươi năm về trước tại Đông Doanh có hai vị đệ nhất mỹ nhân. Họ là hai chị em song sinh giống nhau như hai giọt nước, một là Ỷ Kiều Nương Tử, hai là Ỷ Lan Nương Tử.

Cả hai đều để mắt đến đại sư ca Ngọc Diện Tử Lang.

Minh Chỉnh gằn giọng quay sang Nhu Thất Thất:

- Có đúng vậy không?

Nhu Thất Thất gật đầu:

- Đúng...

Minh Chỉnh quay lại Khắc Tử Diệm:

- Lão Khắc để mắt thương thầm nhớ trộm hai người đó. Lão nảy sinh ý niệm chiếm đoạt cả hai nàng.

Nhìn Khắc Tử Diệm, Minh Chỉnh hỏi:

- Có đúng vậy không?

- Chuyện trong quá khứ, lão phu đã quên rồi.

- Lão đâu thể quên. Nếu quên sao lão lại ám hại Tử Lang tại Nhạn môn rồi bức ép Ỷ Kiều Nương Tử để thỏa nhục dục của mình.

Minh Chỉnh quay lại Nhu Thất Thất:

- Còn mụ dâm nữ này thì lại yêu thầm nhớ trộm lão Khắc Tử Diệm, phải vậy không?

Nhu Thất Thất bặm môi gật đầu:

- Trước đây!

Minh Chỉnh cười khẩy:

- Mụ biết Khắc Tử Diệm yêu hai nàng giai nhân kia nên đã bày mưu lập kế, dụng mê dược để lão quỷ cưỡng đoạt Ỷ Lan Nương Tử. Đúng vậy không?

- Ta không muốn mất người yêu.

- Mụ điên thì có. Mụ có biết đâu, Ỷ Lan lại sinh ra Minh Chỉnh ta sau lần Khắc Tử Diệm chiếm đoạt bà. Bà đã sống chui rúc trong rừng thẳm để dạy ta lớn khôn và hun đúc ta mối hận phải trả thù cho bà.

Minh Chỉnh thở dài một tiếng:

- Ta không ngờ, lão quỷ Khắc Tử Diệm đã biết ta là con ruột của lão nên âm thầm yểm trợ truyền thụ võ công cho ta. Có đúng vậy không Khắc Tử Diệm?

Khắc Tử Diệm gật đầu:

- Ta không chối.

- Khi ta đã tụ thành võ học kỳ công của lão, thì lão lại lợi dụng ta vào âm mưu triệt hạ Tử Lang. Đúng vậy không?

Khắc Tử Diệm lắc đầu:

- Ta không muốn lợi dụng ngươi, mà chỉ muốn gầy cơ nghiệp cho ngươi thôi.

- Gầy cơ nghiệp cho ta? Xảo ngôn! Lão sinh ra trên cõi đời này với cái tâm đê tiện, nhỏ mọn, chỉ biết đến bản thân mình thôi, thì sao nghĩ tới người khác được.

Minh Chỉnh đổi giọng đay nghiến:

- Khắc Tử Diệm. Nghe ta nói đây, một người hãm hại sư huynh, đoạt tỷ tỷ cưỡng dâm, còn muốn đoạt luôn cả điệt nữ để cung phụng cho con mình. Lão đúng là tên đê tiện nhất trên thế gian này.

Khắc Tử Diệm thở gấp:

- Ngươi im đi! Lão sẵn sàng truyền thụ tuyệt pháp Hắc Lâu bửu kiếp cho ngươi.

Nhu Thất Thất nạt ngang:

- Khắc Tử Diệm, không được làm như vậy.

Khắc Tử Diệm mím môi rồi ngẩng lên nói với Minh Chỉnh:

- Minh Chỉnh, tại sao ngươi lại biến thành hoạn quan?

- Ta bị gã Hoàng đế Trung thổ biến thành hoạn quan đặng cướp Vũ Lan và Nhĩ Lan.

Y nhắm mắt lại, nước mắt nhỏ ròng chảy xuống khóe:

- Nếu ta lên ngôi Hoàng đế, ta sẽ trừng phạt Trung Nguyên. Ta là hoạn quan thì tất cả đều là hoạn quan. Máu chảy thành sông, thây chất thành núi, nước mắt đọng thành biển cả.

Khắc Tử Diệm bật cười:

- Được, được lắm. Minh Chỉnh, hãy nghe ta nói đây. Nếu ngươi có ý niệm đó, ta sẵn sàng truyền thụ tuyệt chưởng Hắc Lâu bửu kiếp, và còn truyền tất cả nội công bản thân cho ngươi nữa.

Nhu Thất Thất trợn mắt:

- Lão quỷ, ngươi sẽ tạo ra đại họa trùng trùng kiếp kiếp.

Khắc Tử Diệm quay sang nhìn Nhu Thất Thất:

- Mụ im đi, ta muốn đền bù lại cho nó.

Nhìn Minh Chỉnh, Khắc Tử Diệm nói:

- Minh Chỉnh, hãy nghe đây, muốn tụ thành Hắc Lâu bửu kiếp, ngươi... ngươi...

Lão quỷ ngập ngừng, thở dài một tiếng, rồi nghiêm giọng nói:

- Ngươi phải có định tâm. Muốn luyện được định tâm để hóa thân thành Hắc lâu thần bửu, ngươi phải lạnh lùng mà ăn thịt hút máu người thân nhất của mình.

Minh Chỉnh trợn mắt trừng trừng.

Gã nghiến răng ken két:

- Lão quỷ, vậy cái chết của mẫu thân là do lão phải không?

Khắc Tử Diệm gục mặt nhìn xuống:

- Ta đã hại nàng. Đúng, ta đã quá ghen với Tử Lang mà quyết tâm đánh bại kẻ địch của mình nên mới luyện Hắc Lâu bửu kiếp. Trong giang hồ có một thứ khắc chế được Hắc Lâu bửu kiếp, đó là Vô Ảnh đăng. Ngươi hãy cẩn thận điều đó mà thôi.

Minh Chỉnh lắc đầu:

- Lão luyện thành Hắc Lâu bửu kiếp sao vẫn bị ta khống chế dễ dàng quá.

- Ta chưa luyện được tới tầng tối thượng của Hắc Lâu bửu kiếp. Người luyện thành chỉ có ngươi mà thôi.

- Chỉ có ta thôi à?

- Đúng như vậy. Chỉ có những người cắt bỏ dục tính mới hóa thân vào Hắc lâu.

Minh Chỉnh bật cười:

- Ha... ha... ha... ta hiểu rồi... ta hiểu rồi... Địa Ngục Ma Vương sẽ xuất hiện trên cõi đời này... Ha... ha... ha...

Minh Chỉnh quay sang Nhu Thất Thất:

- Còn mụ sẽ được ta dành cho những trò vui, để mẫu thân được ngậm cười nơi chín suối. Ta sẽ mang mụ đưa ra giữa bọn Cấm vệ quân để chúng thưởng thức như món ăn tầm thường.

- Minh Chỉnh, ngươi giết ta đi.

Minh Chỉnh cau mày, lắc đầu, bất chợt quay lại Khắc Tử Diệm:

- Đúng rồi, ta có cách.

Minh Chỉnh nghiêm giọng:

- Lão quỷ, lão đồng ý truyền thụ công lực cho ta chứ?

Khắc Tử Diệm gật đầu:

- Ta đồng ý.

- Ta sợ lão không giữ lời. Nếu lão truyền công lực cho ta, lão sẽ có được sự hưởng thụ kỳ thú nhất

trên đời này.

- Lão phu nói là làm. Dù sao chăng nữa, ngươi cũng là con của ta. Ta muốn đền bù lại.

- Tốt lắm! Vậy lão hãy truyền thụ nội công nguyên khí bản thân qua cô cô đi.

Khắc Tử Diệm nheo mày:

- Sao ngươi lại muốn ta truyền nội công bản thân qua cô cô.

- Ta muốn đền bù cho cô cô…

Khắc Tử Diệm sa sầm mặt xuống:

- Lão phu hiểu rồi.

Tử Diệm thở dài một tiếng:

- Ngươi đúng là kẻ hậu nhân của ta. Được.

Minh Chỉnh cười khẩy một tiếng, cách không phóng chỉ khí vào sáu đại huyệt trên người Nhu Thất Thất.

Tử Diện Nhu Thất Thất rùng mình một cái, cơ thể bị bất động.

Minh Chỉnh tháo khóa xích, bế Nhu Thất Thất đến ngồi đối mặt với lão quỷ. Y lột y phục của Nhu Thất Thất rồi áp tay vào huyệt Kiên Tĩnh của mụ.

Minh Chỉnh cười khẩy nói với Khắc Tử Diệm:

- Minh Chỉnh đang chờ hội nhận công lực của lão nhân gia.

Khắc Tử Diệm thở dài một tiếng:

- Ngươi hãy nhận lấy.

Minh Chỉnh đẩy Nhu Thất Thất áp chặt vào người Khắc Tử Diệm, đồng thời lòn tay xé áo lão quỷ.

Khắc Tử Diệm bặm môi vận hóa công lực truyền sang Nhu Thất Thất bằng ngả Đan điền. Vốn Nhu Thất Thất đã bị điểm huyệt tợ như chiếc cầu thông giữa Minh Chỉnh và Khắc Tử Diệm. Minh Chỉnh phải dụng cách này, bởi gã sợ Khắc Tử Diệm lợi dụng việc truyền công mà thi triển hấp lực bản thân có thể nguy hiểm đến tính mạng gã, còn với phương pháp này, Minh Chỉnh có thể rút cầu bất cứ lúc nào nếu cảm nhận nguy hiểm ập đến.

Nửa khắc trôi qua chậm chạp, đỉnh đầu của Minh Chỉnh xuất hiện một luồng khói đen bốc lên thẳng tắp. Và một khắc trôi qua Khắc Tử Diệm chỉ còn là chiếc lá khô héo rũ.

Minh Chỉnh rút tay lại.

Gã bật cười hăng hắc:

- Khắc Tử Diệm lão quỷ, ngươi rất giữ lời. Ta sẽ ban ơn cho ngươi.

Khắc Tử Diệm thều thào:

- Khỏi cần ngươi ban ơn. Ngươi có thể ăn thịt lão được rồi đó.

Minh Chỉnh lắc đầu:

- Chưa ban ơn thì chưa hành xử.

Minh Chỉnh mở hóa còng tay chân Khắc Tử Diệm. Y chỉ Nhu Thất Thất:

- Mụ này trước đây đã phóng mê hương để ngươi cưỡng bức mẫu thân, giờ ta muốn thấy chính ả bị lão cưỡng bức.

Khắc Tử Diệm lắc đầu:

- Minh Chỉnh, ta không làm như vậy được.

- Không làm cũng không được.

Minh Chỉnh vừa nói vừa vỗ tay. Hai gã giám quan bước vào ngục bưng theo một chiếc lư bốc khói thơm ngát.

Minh Chỉnh đặt chiếc lư đó xuống trước mặt Khắc Tử Diệm và Nhu Thất Thất.

Khắc Tử Diệm nhìn chiếc lư:

- Mê hương?

Minh Chỉnh gật đầu:

- Đúng như vậy.

Gã vừa nói vừa thộp vào gáy Khắc Tử Diệm, tai kia bẻ gãy đôi xong thủ của lão quỷ, rồi ấn đầu xuống chiếc lư đang bốc mê hương ngào ngạt đó.

Lão quỷ đã bị mất công lực, bây giờ như người tầm thường trong tay Tổng tài Thái Minh Công nên chỉ biết cam chịu mà thôi. Khi Khắc Tử Diệm rùng mình một cái Minh Chỉnh mới chịu buông lão ra.

Y lại thộp gáy Nhu Thất Thất ấn vào lư mê hương.

Minh Chỉnh buông Nhu Thất Thất, giải huyệt cho mụ thì Khắc Tử Diệm như con thú nhảy xổ tới Tử Diện Nhu Thất Thất.

Nhu Thất Thất rú lên một tiếng thất thanh nhưng sau tiếng rú đó thì từ Đan điền một luồng khí nóng bốc lên không sao cưỡng được những ý niệm tà dục.

Khắc Tử Diệm cào cấu thân thể Nhu Thất Thất, Minh Chỉnh chấp tay sau hông đứng nhìn với cặp mắt tóe lửa. Khuôn mặt của gã tràn ngập sắc ma khủng bố trông như sứ giả dưới diêm phủ.

Bất thần Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh vung cầm nã thủ pháp thộp vào gáy lão quỷ, nhấc bổng lên. Y ghé răng vào huyệt linh đài cắn thẳng vào mạch máu.

Hai gã giám quan thấy cảnh đó, quá khủng khiếp, ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự, không còn biết gì nữa.

Chương 44:

Thế Lãm đến thành Hàng Châu thì trời cũng vừa sập tối.

T

Chàng ghé chân vào một tửu quán để dùng bữa. Thế Lãm vừa bước đến ngưỡng cửa thì nghe ai đó gọi tên mình:

- Hoàng tướng...

Thế Lãm quay lại.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh trong bộ xiêm y bằng lụa hồng, dùng để luyện võ công tất tả chạy tới.

Vương Tỉnh vừa thở vừa nói:

- Tôi rượt theo Hoàng tướng, bây giờ mới bắt kịp.

Thế Lãm nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Quận chúa tính rượt theo tại hạ để bắt dâng nạp cho Vương gia à?

Vương Tỉnh lắc đầu:

- Hoàng tướng đi theo tôi. Có chuyện gấp lắm liên quan đến Tử Diện Nhu Thất Thất.

Nghe nói đến Nhu Thất Thất, Thế Lãm ngạc nhiên hỏi luôn:

- Tử Diện Nhu Thất Thất cần gặp tại hạ?

Vương Tỉnh gật đầu:

- Bà đang rất cần đến Hoàng tướng. Nếu không kịp e tính mạng của bà sẽ bị nguy hiểm.

- Thế thì đi nhanh lên.

Thế Lãm và Vương Tỉnh vừa dịch bước trở ra thì bất chợt chạm mặt với sai nha quan phủ.

Lũ sai nha dễ dàng nhận diện Thế Lãm, liền bô bô quát:

- Hoàng tặc kia rồi, bắt lấy Hoàng tặc.

Chúng như lũ thiêu thân rút gươm đao lao vào chàng.

Quận chúa Vương Tỉnh rút tấm kim bài đưa lên trước mặt:

- Đứng lại!

Lũ sai nha quan phủ sửng sốt. Một tên gắt giọng nói:

- Ả là ai, đồng bọn của Hoàng tặc mà dám cản chúng ta à?

Vương Tỉnh nghiêm giọng:

- Im ngay! Bổn cô nương là đương kim Quận chúa Vương Tỉnh. Các ngươi không nhận ra tấm kim bài của bổn Quận chúa sao?

Lũ sai nha giờ mới chú nhãn đến tấm kim bài trên tay Vương Tỉnh liền thất sắc đồng loạt quỳ xuống:

- Thuộc nhân không nhận ra Quận chúa, mong Quận chúa tha tội.

Vương Tỉnh khoát tay:

- Đứng lên đi, tránh đường ra. Kể từ bây giờ không một ai được coi Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm là Hoàng tặc. Ai bất tuân ý chỉ của ta sẽ bị ghép vào tội chết.

Lũ sai nha đồng loạt nói:

- Tuân lệnh Quận chúa.

Vương Tỉnh khoát tay:

- Tránh đường ra.

Lũ sai nha đứng nép qua hai bên. Vương Tỉnh và Thế Lãm toan phi thân bỏ đi thì một tăng một đạo và Dự Bình xuất hiện. Ba người chắn ngang đường chận Thế Lãm và Vương Tỉnh.

Vị hòa thượng Thế Lãm, trán đốt mười hai đốt nhang để phân biệt chức sắc trong Thế Lãm.

- A di đà Phật! Vương Tỉnh quận chúa hãy dừng bước.

Thấy Nhứt Đăng đại sư, Phương trượng trụ trì Thiếu Lâm, Vương Tỉnh nghĩ ngay đến sự việc các trưởng lão Trung Nguyên đang ngấm ngầm liên kết để chấn hưng nghiệp đế, thế nào cũng nghĩ mình là gian thần.

Nàng từ tốn nói:

- Tiện nữ bái kiến đại sư. Vô Vi đạo trưởng và Dự Bình Chưởng môn lúc này thời gian quá gấp rút, tiện nữ không thể chậm trễ để hầu tiếp các vị được, xin hẹn khi khác.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Thế Lãm toan phi thân đi. Nhưng Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi trưởng lão đã lách người chặn ngang không cho hai người đi.

Vô Vi đạo trưởng quắc mắt nhìn Thế Lãm:

- Truy Hình Tướng bấy lâu nay bị triều đình coi là phản tặc, cớ sao hôm nay lại đi cùng với Vương Tỉnh quận chúa, bào muội của gian thần Vương Mãng.

Thế Lãm mỉm cười nói:

- Tại hạ và Quận chúa đi cứu người nên buộc đi chung mà thôi.

Nhứt Đăng đại sư hỏi tiếp:

- Hoàng tướng và Vương Tỉnh quận chúa tính đi cứu ai?

Vương Tỉnh toan không cho chàng nói nhưng Thế Lãm đã nhanh nhẩu trả lời:

- Tại hạ và Quận chúa đi cứu Tử Diện Nhu Thất Thất.

Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi trưởng lão cau mày. Đại sư trầm giọng khe khắt nói:

- Hoàng tướng biết Tử Diện Nhu Thất Thất là người như thế nào không? Mụ là một ma nữ nổi tiếng mấy mươi năm về trước, đã hại không biết bao nhiêu nhân mạng. Ngay bây giờ cũng có người đang cần Hoàng tướng ra tay cứu độ.

- Đại sư muốn nói ai?

- Ỷ Kiều Nương Tử.

Thế Lãm lập lại:

- Ỷ Kiều Nương Tử?

Nhứt Đăng đại sư gật đầu:

- Cứu Ỷ Kiều Nương Tử, Hoàng tướng lập được đại phúc. Vì Ỷ Kiều Nương Tử phục hồi thần thức sẽ chế tác được giải dược Hóa Cốt tán, cứu biết bao nhân mạng. Còn Hoàng tướng cứu Tử Diện Nhu Thất Thất chỉ gieo nghiệp chướng đại họa cho bá tánh mà thôi.

Quận chúa Vương Tỉnh khoát tay:

- Đại sư và Vô Vi đạo trưởng đừng lo, tôi biết Ỷ Kiều Nương Tử trúng Nhiếp Thần đại pháp của Khắc Tử Diệm, phục hồi thần thức cho Nương Nương, tiện nữ có thể làm được, xin để Hoàng tướng cứu Tử Diện Nhu Thất Thất trước, bởi người đang gặp đại họa.

Thế Lãm quay sang nhìn Đông Giang quận chúa:

- Quận chúa có thể phục hồi thần thức cho Ỷ Kiều Nương Tử à?

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh gật đầu:

- Tôi có thể làm được. Hoàng tướng đừng lo.

Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi đạo trưởng nhìn nhau.

Nhứt Đăng đại sư thở dài một tiếng:

- Dù cho Đông Giang quận chúa có thể phục hồi thần thức cho Ỷ Kiều Nương Tử, nhưng Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm cũng đừng cứu Tử Diện Nhu Thất Thất. Cứu ả ma nừ đó chỉ gieo đại họa cho bá tánh mà thôi.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ không thể bỏ Tử Diện Nhu Thất Thất được. Đại sư thông cảm cho tại hạ.

Nếu không có Tử Diện Nhu Thất Thất, tính mạng của Hoàng Thế Lãm đã ra người thiên cổ rồi.

Dự Bình chen vào:

- Hoàng tướng không nghĩ đến Nhĩ Lan sao. Nàng đang ngóng chờ Hoàng tướng.

Thế Lãm thở dài một tiếng:

- Tại hạ sẽ đến diện ngộ với Nhĩ Lan. Lúc này thời gian cấp bách lắm. Có Đông Giang quận chúa, nhứt thời có thể thay tại hạ giúp đỡ Ỷ Kiều Nương Tử.

Vô Vi đạo trưởng giũ phất trần:

- Hoàng tướng suy nghĩ lại đi. Có thể đây là mưu mô chước quỷ của gian tặc.

Vô Vi đạo trưởng nhìn Đông Giang quận chúa:

- Bần đạo muốn hỏi Quận chúa một câu.

- Xin đạo trưởng cứ chỉ giáo.

- Tử Diện Nhu Thất Thất hiện nay đang gặp nguy hiểm gì, ở đâu?

Đông Giang quận chúa lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Tôi sợ nói ra các vị không tin nổi. Tin hay không tin là quyền của các vị, còn chủ yếu vẫn là Án Sát đường Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm. Tôi nghĩ người không nỡ để Tử Diện Nhu Thất Thất gặp đại họa mà làm ngơ.

- Bần đạo chỉ muốn hỏi Đông Giang quận chúa, Tử Diện hiện nay đang ở đâu?

Vương Tỉnh nhìn Thế Lãm:

- Tử Diện Nhu Thất Thất hiện đang bị giam trong đề lao Thiên giáo, cùng với Khắc Tử Diệm. Không biết tính mạng người lúc này ra sao?

Thế Lãm ngạc nhiên hỏi:

- Tử Diện Nhu Thất Thất võ công quán tuyệt, tại sao lại bị giam vào đề lao cùng với Khắc Tử Diệm. Lão quỷ đó võ công cũng vô cùng cao minh. Vậy ai là người có bản lãnh giam hai người đó chứ?

Vương Tỉnh buông một câu ngắn gọn:

- Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh.

Vô Vi trưởng lão quắc mắt:

- Gian trá, rõ là gian trá...

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh từ tốn hỏi Vô Vi đạo trưởng:

- Xin đạo trưởng chỉ giáo, trong lời nói của tôi gian trá chỗ nào?

Gác phất trần lên tay phải, Vô Vi đạo trưởng nhìn Đông Giang quận chúa bằng cặp mắt xét nét:

- Bần đạo nói gian trá bởi có cái lý của nó. Minh Chỉnh là hiền điệt của lão quỷ Khắc Tử Diệm, thì

có lý đâu y lại bắt giam thúc thúc của mình chứ. Quả là Quận chúa có ý gian tà tính dẫn dụ Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm vào tử lộ đặng dễ bề toan tính chiếm đoạt Vô Ảnh đăng.

Vô Vi đạo trưởng quay sang Thế Lãm:

- Án Sát đường Truy Hình Tướng, Hoàng tướng nên suy nghĩ lại. Bọn gian thần lắm mưu ma chước quỷ, sẽ giở thủ đoạn để ám hại Hoàng tướng đoạt báu vật Trung Nguyên.

Thế Lãm nhìn Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh.

Vương Tỉnh cau mày khi cảm nhận trong ánh mắt của chàng ẩn tàng sự hoài nghi.

Vương Tỉnh lắc đầu:

- Tôi nói ra tất cả bằng tấm lòng và hoàn toàn là sự thật sao các người lại hoài nghi tôi chứ?

Đông Giang quận chúa vừa nói vừa rút từ thắt lưng quyển sách bìa bọc bằng da dê:

- Trong quyển sách này là tất cả những sự kiện Thần Cơ lượt sử học giả đã ghi lại, các người hãy xem đi.

Vương Tỉnh bặm môi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu Thần Cơ Bất Tri Khách còn sống, tôi đã không nhiều lời với các vị.

Dự Bình đón quyển sách của Thần Cơ Bất Tri Khách trên tay Đông Giang quận chúa.

Y giở ra đọc lướt, rồi ngước lên nhìn Đông Giang quận chúa:

- Đây cũng là một trò xảo thuật để Quận chúa dẫn dụ Hoàng Thế Lãm vào tử lộ.

Đông Giang quận chúa thở dài một tiếng.

Nàng gằn giọng nghiêm khắc nói:

- Các người không tin ta, ta không cần thiết phải phân giải minh bạch nữa.

Đông Giang quận chúa quay sang Thế Lãm:

- Hoàng tướng, chúng ta đi thôi, không thể để mất thời gian thêm được nữa.

Dự Bình nạt ngang:

- Tặc nữ bị lột mặt nạ rồi tính đi sao?

Vương Tỉnh quay phắt sang Dự Bình:

- Tuyệt kiếm Hoa Sơn Dự Bình, bổn Quận chúa vì nghiệp bá tánh mà đã nhẫn nhục chịu đựng ngươi, nhưng ngươi quá hỗn láo xấc xược, chớ trách Vương Tỉnh này đấy.

Dự Bình nhếch mép:

- Tặc nữ, ngươi có bản lãnh gì mà dám hăm dọa ta chứ. Đại trượng phu, thề tiêu trừ gian thần họ Vương không được, không đứng trong trời đất.

Dự Bình vừa nói vừa rút xoạt trường kiếm. Y chỉ đảo bộ, đã thi triển một lúc mười đóa hoa kiếm công thẳng vào Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh.

Kiếm pháp Hoa Sơn đứng vào hàng ngũ đại kiếm pháp, nên kiếm thuật vô cùng cao minh, ẩn khuất trong đó sát khí trùng trùng điệp điệp. Thanh kiếm trong tay Dự Bình càng linh diệu hơn, bởi y là đệ tử chân truyền ca Hoa Sơn phái.

Mười đóa hoa kiếm đó như liên hoàn từ mười thanh kiếm kết thành vùng lưới trắng xóa không sao đối phương tránh né hay có thể phân biệt được đâu là hư chiêu, đâu là thực chiêu.

Nhưng kiếm quang vừa ập đến thì thân ảnh của Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh như bóng quỷ vô hình lòn qua chẳng mấy khó khăn gì. Bộ pháp vừa rồi mà Vương Tỉnh thi triển quả là ngoài sức tưởng tượng của Dự Bình.

Nhưng Thế Lãm thì đã nhận ra đó là thuật pháp Du hành tuyệt luân của Du Môn.

Chàng nghĩ thầm Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh có quan hệ gì với Du Ảnh Thần Tàn Phong mà lại học được tuyệt thức khinh công của lão.

Lách qua mười bông hoa kiếm của Dự Bình, Vương Tỉnh chỉ hơi hoành bộ, trảo công ngọc thủ đã thộp vào gáy họ Dự.

Dự Bình cảm nhận phía sau mình có áp lực kỳ lạ, liền nhanh chóng chuyển đổi bộ tấn thành Hoài long quá bộ, quay ngã ngược ra sau, trường kiếm kẽ luôn một đường thẳng theo một thức hồi mã thương.

Phản xạ của Dự Bình quá nhanh, trường kiếm như ánh chớp bạc thọc vào yết hầu Vương Tỉnh. Với thế “Hồi Long Quá Bộ” này, Dự Bình đoán chắc Vương Tỉnh quận chúa đã rơi vào tử lộ.

Cạch...

Thanh trường kiếm của Dự Bình dù nhanh cũng không bằng thủ pháp của Đông Giang quận chúa.

Ánh chớp quang vừa nhoáng lên đã tắt ngủm, bởi trường kiếm của họ Dự đã bị kẹp cứng bằng hai ngón tay thon thả của nàng.

Dự Bình tròn mắt:

- Ý...

Y chưa hết ngạc nhiên thì đã nhận liền một ngọn Thiên Tàn cước vào cánh khuỷu.

Cạch...

Dự Bình cảm thấy tay mình rát buốt không còn cách nào khác phải buông kiếm để giữ bộ tấn không té ngửa ra đất. Kiếm vừa bị rơi khỏi tay thì đã bị Vương Tỉnh đá tiếp một cước nữa vào đốc kiếm hất nó văng đi xa hơn.

Nàng thối về sau hai bộ:

- Bản lĩnh của Dự Bình Hoa Sơn tuyệt kiếm quá xoàng, chưa phải là đối thủ của bổn Quận chúa.

Dự Bình thẹn thùng đến ngượng chín cả mặt.

Nhứt Đăng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bần tăng quả là được mở mắt thấy võ công của Quận chúa. Bần tăng muốn thỉnh giáo tuyệt học công phu của Tử Diện Nhu Thất Thất.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh biến sắc, nhìn sang Nhứt Đăng hòa thượng:

- Lão đại sư đã nhận ra võ công của tôi là tuyệt học của Tử Diện Nhu Thất Thất?

- A di đà Phật! Trong giang hồ còn ai sử dụng được tuyệt thức Thiên Tàn cước ngoài Tử Diện Nhu Thất Thất chứ.

Nhứt Đăng đại sư trầm mặt:

- A di đà Phật! Quận chúa hãy cẩn thận, bần tăng phát chưởng kình Như Lai.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh nghe vị đại cao tăng nói mà vẻ mặt càng trang trọng vô cùng. Nàng vẫn lạnh nhạt nói:

- Đại sư cứ chỉ giáo.

- Nếu có gì Quận chúa đừng trách bần tăng sao quá nặng tay.

Vị đại cao tăng Thiếu Lâm vừa nói vừa vận công lực, chuyển vào cặp bản thủ đang chắp trước ngực. Một vầng hào quang ngũ sắc xuất hiện trên đôi bản thủ đó, rồi khe khẽ nói:

- A di đà Phật!

Đại sư đẩy cặp bản thủ ra từ từ, một chiếc bóng ảnh thủ ngũ sắc trông tợ như đài hoa sen thoát ra từ hai bàn tay Nhứt Đăng hòa thượng tập kích thẳng vào chấn tâm Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh.

Vương Tỉnh vốn nhu mì, nhưng khi lâm trận nàng cũng cương cường không chịu thoái bộ trước sự tấn công của đối phương, nên cũng dựng ngọn thủ đón tiếp thẳng vào Như Lai thần chưởng của Nhứt Đăng đại sư.

Ầm...

Một bên đánh thẳng, một đàng đỡ thẳng, không ai chịu nhường nhịn ai. Sau chưởng đánh thẳng đỡ thẳng, Vương Tỉnh ngồi bệt xuống đất, thần sắc biến đổi xám ngoét, nàng không phải là đối thủ của vị cao tăng.

Nhứt Đăng đại sư trầm giọng nói:

- A di đà Phật! Bần tăng phải đưa Quận chúa về Thiếu Lâm để tỏ rõ minh bạch.

Đại sư vừa nói vừa toan dụng chuỗi hạt bồ đề khống chế Đông Giang quận chúa.

Vừa lúc đó Thế Lãm đã nhận thấy lệ thảm tuôn ra từ khóe mắt nàng. Chàng sàn bộ đứng giữ chính diện trước mặt Quận chúa:

- Đại sư dừng tay.

Nhứt Đăng đại sư nghiêm khắc nói:

- Hoàng Thế Lãm vẫn tin lời Vương thị à? Bần tăng khuyên Hoàng tướng hãy tránh ra một bên.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại hạ không thể tránh được.

- Nếu Hoàng tướng không tránh đừng trách bần tăng.

Thế Lãm đã thấy Như Lai thần chưởng lợi hại như thế nào rồi nên không dám xem thường. Chàng vận dụng công lực để chuẩn bị đối phó với chưởng ảnh của vị cao tăng.

Vừa vận công toàn thân Thế Lãm như có một vầng hào quang bao phủ dầy đặc. Thấy thân ảnh của

chàng kỳ lạ như vậy, Nhứt Đăng đại sư lẫn Vô Vi đạo trưởng cứ trố mắt ra nhìn.

Nhứt Đăng đại sư hỏi:

- Võ công của Hoàng tướng thuộc môn phái nào, lần đầu tiên bần tăng mới chứng nghiệm.

- Đại sư không biết à? Võ công của tại hạ thụ giáo từ Vô Ảnh đăng có tên Vô Ảnh Sắc.

Vô Vi đạo trưởng lập lại:

- Vô Ảnh Sắc? Thế Lãm ngươi đã luyện thành Vô Ảnh Sắc?

- Tại hạ nhờ Tử Diện Nhu Thất Thất mới luyện thành võ công Vô Ảnh Sắc.

- A di đà Phật! Vậy võ công trong Vô Ảnh đăng của ngươi thuộc tà công, bần tăng muốn thử nó.

Đại sư vừa nói vừa toan phát tác Như Lai thần chưởng nhưng đột ngột có tiếng người quát lớn:

- Dừng tay...

Đại sư và Vô Vi đạo trưởng cùng Thế Lãm liền quay mặt nhìn về hướng phát ra tiếng quát đó. Hai vị đạo cô vận bạch y loáng một cái đã lướt đến đứng đối mặt với Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi đạo trưởng.

Thế Lãm vừa thấy đã buột miệng thốt:

- Hằng Ni?

Hằng Ni với vẻ mặt trang nghiêm quay sang nhìn chàng, từ tốn nói:

(thiếu vài trang 77, 78 cuốn 6)

- Quận chúa đừng nói vậy. Cây ngay chẳng bao giờ bị ngã kia mà.

Sư thái quay lại Hằng Ni:

- Vi Sơn Tử, Con hãy đi cùng với Hoàng tướng. Bảo trọng.

Hằng Ni xá sư thái rồi quay sang xá Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi trưởng lão:

- Các vị trưởng lão bảo trọng.

Hằng Ni hướng về Thế Lãm:

- Hoàng tướng, thỉnh!

Hoàng Thế Lãm bặm môi thở dài một tiếng rồi gật đầu.

Chàng xá các vị trưởng lão rồi mới cùng với Hằng Ni trổ khinh thật băng đi.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh nhìn theo cho đến khi bóng hai người đã khuất hẳn mới quay lại nói với sư thái:

- Sư thái, chúng ta đi!

Chương 45:

Còn cách Tổng đàn Thiên giáo non ba mươi dặm, thì trời sập tối. Thế Lãm và Hằng Ni ghé vào một ngôi cổ miếu nằm khuất trong một cánh rừng để nghỉ ngơi.

C

Chàng trải lương khô, nhìn Hằng Ni:

- Ni muội, hãy dùng tạm miếng lương khô này.

- Đa tạ Hoàng tướng. Hoàng tướng hãy gọi tôi là Vi Sơn Tử.

Thế Lãm thở dài một tiếng, cầm chiếc bánh bao đưa cho Hằng Ni.

Hằng Ni khoát tay:

- Hoàng tướng cứ dùng. Ngũ Đài sơn cổ tự chúng tôi theo phương pháp tịnh thiền tu đạo, nên không dùng bữa quá ngọ.

- Ấy, suốt từ sáng đến giờ Ni muội... à, Vi Sơn Tử đâu có dùng món gì đâu. Nếu không ăn mà lại dụng đến công lực thì làm sao có đủ sức chứ?

Hằng Ni lắc đầu:

- Hoàng tướng đừng lo cho tôi.

Thế Lãm nhìn nàng trân trối. Chàng muốn nói điều gì đó, nhưng cứ nghèn nghẹn ngang cuống họng không sao phát thành lời.

Thế Lãm thở dài một tiếng, ôn nhu nói:

- Ni muội, đại ca hiểu lầm và có lỗi với muội.

Hằng Ni nhắm mắt lại:

- Quan âm bồ tát. Xin Hoàng tướng đừng nhắc lại dĩ vãng. Hằng Ni của Hoàng tướng đã chết từ lâu rồi, lâu lắm rồi. Hoàng tướng hãy nhớ dùm tôi điều đó.

Thế Lãm dằn tay xuống sàn đá:

- Ni muội chết bao giờ? Thế ai đang ngồi trước mặt đại ca đây. Ngày xưa đại ca và Ni muội sống bên nhau chia xẻ ngọt bùi, rồi chỉ như giấc mơ tất cả đều tan biến.

Hằng Ni bặm môi mở mắt nhìn chàng:

- Hoàng tướng đang nói chuyện gì vậy. Tốt nhất lúc này Hoàng tướng hãy ăn, và vận công điều tức để còn dụng lực khi đột nhập vào Thiên giáo.

Thế Lãm lắc đầu:

- Tại sao muội lại lạnh nhạt với ta như vậy?

- Nếu Hoàng tướng còn nói tới những chuyện khuấy đục tâm của tôi, tôi sẽ bỏ ra ngoài kia ngay lập tức.

Hằng Ni từ từ nhắm mắt lại.

Thế Lãm biết mình chẳng còn gì để nói, liền đứng lên bỏ ra ngoài mái hiên. Chàng nhìn những vì sao lờ mờ trên trời mà bâng khuâng tự trách mình.

Thế Lãm liếc nhìn vào trong thấy Hằng Ni như pho tượng quan âm ngồi bất động.

Chàng thở dài một tiếng não lòng. Vẫn khuôn mặt thân quen đó, nhưng phảng phất những nét u buồn bi ai pha trộn sự băng giá, lạnh lùng.

Một cơn gió lạnh từ ngoài thổi vào cổ miếu. Thế Lãm chợt rùng mình, luồng gió lạnh đó chẳng mấy chốc biến thành cơn giông lớn ào ào ập đến, rồi chẳng bao lâu sau, mưa từ từ trút xuống như muốn xối nước phủ kín không gian.

Thế Lãm quay vào trong cổ miếu, khép cửa lại.

Không gian tĩnh lặng vô cùng, bên ngoài thì mưa, bên trong thì sự băng giá giữa hai người.

Thế Lãm đến ngồi đối mặt với Hằng Ni. Chàng cảm thấy trái tim nặng trĩu, trống vắng đến lạ lùng.

Hằng Ni bất ngờ thở ra một tiếng. Nàng hé hai hàng mi cong vút nhìn chàng.

Thế Lãm chạm vào đôi nhãn long lanh của hai tinh cầu đen nháy mà không biết Hằng Ni đang nghĩ gì. Như có điều gì thôi thúc, Thế Lãm cởi áo choàng, nhón mình lên khoác vào vai Hằng Ni.

Nàng không phản ứng mà để mặc cho chàng khoác áo vào vai mình.

Thế Lãm không dằn được nỗi khát khao được ôm ghì lấy Hằng Ni, nhưng chàng lại sợ khoảnh khắc vừa gần gũi, vừa xa cách sẽ tan biến nhanh, đành trở bộ ngồi về tư thế cũ.

Thế Lãm cứ nhìn mãi vào hai mắt Hằng Ni mà nghĩ thầm:

- “Hằng Ni, đại ca có lỗi với muội. Đại ca đâu muốn như vậy”.

Hai người cứ im lặng nhìn nhau mãi. Hình như giữa họ là một khoảng cách mênh mông diệu vợi, trong tâm ai cũng muốn rút ngắn khoảng cách đó lại, nhưng sao họ không vượt qua được đành bất lực nhìn nhau mà thổn thức quay về với dĩ vãng với hoài niệm.

Thế Lãm thở dài một tiếng nói:

- Trên lâu thuyền đại ca lại còn thấy muội...

Hằng Ni chớp mắt, cau mày nhìn thẳng vào mắt chàng. Thế Lãm bỏ ngang lời nói, không tỏ lộ hết những ý niệm của mình.

Hằng Ni hỏi:

- Hoàng tướng muốn biết lắm sao?

Thế Lãm cúi mặt nhìn xuống:

- Huynh cảm nhận mình đã bị muội lừa gạt.

- Đúng như vậy, muội gạt huynh. Muội đã lừa huynh và Hằng Ni đã chết. Hằng Ni chết, nhưng không hoàn thành được tâm nguyện của mình. Thần Cơ Bất Tri Khách cũng vậy.

Thế Lãm hỏi:

- Tâm nguyện của muội là gì?

- Giết Vương Mãng. Chỉ có giết Vương Mãng mới có thể bảo vệ được sự nghiệp tiên đế, nhưng sức người không thể đổi được mệnh trời. Giờ đây Vương Mãng đã có ấn soái của tiên đế, bên cạnh lại có Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh, và một người nữa.

- Ni muội muốn nói ai?

- Hoàng tướng đừng gọi tôi là Ni muội. Tôi là Vi Sơn Tử.

- Vi Sơn Tử, hãy nói đi. Ngoài Tổng tài Thái Minh Công ra Vương Mãng còn có ai?

Hằng Ni thở ra một tiếng:

- Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh.

- Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh là người của Vương Mãng sao?

- Vương Tỉnh là bổn mạng đế vương của Vương Mãng. Không có Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh, Vương Mãng không thể hóa rồng. Nàng chính là viên ngọc của họ Vương.

- Ai đã nói với muội điều đó.

- Sư thái Ngũ Đài sơn. Chính sư thái đã đoán trước vận mạng này, nên mới hóa giải cho Hằng Ni trở thành Vi Sơn Tử mà tránh đại kiếp.

- Ta hiểu rồi. Muội có thể cho huynh biết quan hệ giữa Vương Tỉnh và Tử Diện Nhu Thất Thất như thế nào không? Theo huynh nghĩ, quan hệ giữa họ phải rất gần gũi nên Quận chúa mới lo lắng cho Tử Diện Nhu Thất Thất như vậy.

Hằng Ni gật đầu:

- Hoàng tướng nhận định như thần. Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh và Tử Diện Nhu Thất Thất là thầy trò. Phàm muốn dựng nghiệp đế, vua phải có tướng, tướng tài nghiệp đế càng vững bền. Vương Tỉnh đã chọn Hoàng tướng phò trợ cho họ Vương dựng đế nghiệp.

Hoàng Thế Lãm lắc đầu:

- Huynh không hiểu ý của muội.

Hằng Ni mỉm cười, một nụ cười gượng gạo:

- Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh đã để mắt tới Hoàng tướng từ lâu rồi và đoán được thần số của Hoàng tướng là đại soái của Vương triều. Không có Hoàng tướng thì họ Vương chẳng có đế nghiệp.

- Không bao giờ ta là đại soái của Vương triều.

- Thiên cơ đâu thể nào nói được. Lúc nó đến, dù Hoàng tướng không nhận mình là đại soái cũng không được.

- Chính vì cái hậu vận đó mà Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh mới thỉnh cầu Tử Diện Nhu Thất Thất cứu đại ca.

Hằng Ni lắc đầu:

- Người cứu đại ca không phải là Tử Diện Nhu Thất Thất.

Thế Lãm cau mày:

- Hằng Ni...

Hằng Ni trừng mắt nhìn chàng, Thế Lãm bắt buộc phải đổi cách xưng hô:

- Vi Sơn Tử, muội khẳng định như vậy thì chắc chắn người cứu ta đã đội lốt Tử Diện Nhu Thất Thất.

- Không sai.

- Kẻ mang mặt nạ da người đội lốt Nhu Thất Thất chính là Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh?

- Đúng như vậy.

- Quận chúa bắt ta phải mang ơn nàng?

- Không hẳn như vậy! Không phải Vương Tỉnh cứu Hoàng tướng để bức ép người mang ơn, chẳng qua nàng biết thân phận của Hoàng tướng trong hậu vận lập nghiệp đế chính là đại soái của Vương triều.

- Ta không bao giờ nhận đại danh ấy. Ngược lại ta còn muốn thay thế muội tiễn trừ Vương Mãng lập lại nghiệp đế cho nhà Hán.

Hằng Ni lắc đầu:

- Thiên cơ bất khả lậu. Ý của Hoàng tướng không cãi được mệnh trời.

Mưa bên ngoài đã nhẹ hạt. Hằng Ni đứng lên cởi tấm áo choàng trả lại cho Thế Lãm.

Chàng lắc đầu không nhận:

- Muội hãy giữ lấy tấm áo choàng đại ca.

- Hoàng tướng nên nhớ một điều, tôi là người xuất gia, chỉ mỗi bộ nâu sòng không còn thứ gì khoác lên người.

Nàng vừa nói vừa nhét tấm áo vào tay Thế Lãm:

- Hoàng tướng hãy giữ lấy tấm áo này. Chúng ta đi!

Hằng Ni vừa rảo bước, bất chợt Thế Lãm nắm tay nàng kéo lại. Có lẽ chàng kéo nàng hơi quá tay,

nên nàng lỡ bộ ngã luôn vào người Thế Lãm.

Hằng Ni cau mày nghiêm mặt.

Thế Lãm nhìn nàng nói:

- Muội là người xuất gia nhưng tâm vẫn chưa gội rửa được chữ tình. Huynh không nói ngoa ngôn, mà là lời thật, bởi muội còn giữ túi phấn hoa mà huynh đã trao tặng hôm nào.

Thế Lãm vừa nói vừa lấy túi gấm cài dưới vạt áo ni sư của nàng.

Hằng Ni bặm môi, nhắm mắt. Hai hàng lệ như hai hạt ngọc trai trong suốt trào ra lăn xuống khóe mắt. Thế Lãm ôm ghịt lấy nàng, hôn lên hai giọt lệ long lanh đó. Chàng vừa hôn Hằng Ni vừa nói:

- Huynh có lỗi với muội. Huynh sẽ đi cùng muội rời bỏ chốn giang hồ. Chúng ta sẽ quay lại những ngày như xưa.

Thế Lãm không dằn được xúc cảm đang dâng trào cuồng nhiệt như sóng biển vỗ vào bờ. Chàng ôm chặt lấy tấm thân thanh mảnh của Hằng Ni.

Thế Lãm thủ thỉ nói:

- Ni muội hãy hứa với đại ca đi. Chúng ta sẽ rời khỏi chốn giang hồ mà tìm nơi ẩn tích mai danh. Huynh không muốn là đại soái vương triều mà chỉ mong mỏi quay lại những ngày đại ca và muội sống bên nhau.

Hằng Ni hé hai hàng mi đọng lệ sầu:

- Đại ca...

- Ni muội...

Mới đây hai người còn như đôi Ngưu Lang Chức Nữ mãi mãi bị chia cắt, thoáng chốc nhịp cầu ô thước đã bắc để họ lại được gần bên nhau. Hằng Ni nằm gọn trong vòng tay Thế Lãm, mà cảm nhận sự che chở ấm cúng, cũng những cảm xúc lâng lâng của ngày nào.

Bất chợt...

Ầm...

Một tia sét trời từ trên cao đánh bổ xuống mái vòm tòa cổ miếu. Ánh sáng nhoáng lên rồi vụt tắt, nhưng những tiếng ầm ì vẫn vang động trong không gian, một nửa mái vòm đổ ập xuống.

Hằng Ni giật mình và cảm nhận có một gáo nước lạnh xối xuống thiên đỉnh mình.

Nàng đẩy Thế Lãm ra, đứng bật dậy.

Thế Lãm cũng sửng sốt như nàng.

Hằng Ni khe khắt nói:

- Đại ca, chúng ta đã phạm tội trời.

Thế Lãm lắc đầu:

- Ni muội, không đâu!

Hằng Ni khoát tay:

- Hằng Ni đã chết lâu rồi. Lan đã tàn, người đã khuất, còn chăng chỉ là cái bóng của hoài niệm đầy cám dỗ và dung tục. Vi Sơn Tử cảnh báo Hoàng tướng lần cuối cùng, nếu không Hoàng tướng sẽ nhận nỗi xót xa ê chề bởi cái bóng của dĩ vãng đó.

Nàng sửa lại trang phục, bước ra mở cửa miếu.

Thế Lãm nhanh chân theo sau Hằng Ni.

Hai người ra bên ngoài cổ miếu, Hằng Ni nhìn lên bầu trời đêm đen kịt tìm một vì sao, nhưng không, tất cả là một khoảng không đen thẳm bao la.

Nàng quay lại Thế Lãm:

- Hoàng tướng, chúng ta đi!

Thế Lãm gật đầu.

Hai người liền trổ khinh công băng mình đi. Hai người đến trước cửa Tổng đàn Thiên giáo. Cánh cửa vẫn kiên cố như hôm nào nhưng không có tên môn đệ nào đứng gác.

Thế Lãm nói:

- Ni muội cẩn thận để huynh vào trước.

Hằng Ni nhìn chàng:

- Tôi không muốn Hoàng tướng gọi là Ni muội. Chỉ có Vi Sơn Tử mà thôi.

Thế Lãm ngỡ ngàng thở dài một tiếng:

- Sơn Tử ni cô cẩn thận, tại hạ vào trước.

Hằng Ni gật đầu.

Thế Lãm điểm mũi giầy, thân ảnh của chàng như cánh nhạn đêm lướt lên gờ thành và hạ thân xuống nhẹ nhàng. Trong Tổng đàn Thiên giáo vắng lặng như tờ khiến Thế Lãm ngờ ngợ ở đây đã có phục binh chờ sẵn chàng.

Thế Lãm ra hiệu cho Hằng Ni đừng đi theo mình để có chuyện gì xảy ra không ảnh hưởng đến tính mạng của nàng.

Đôi thần nhãn của Thế Lãm sáng như mắt mèo nhìn không xót một ngóc ngách nào, thế mà vẫn không thấy một dấu hiệu gì khả nghi. Sự vắng lặng đó khiến cho chàng cẩn trọng hơn.

Thế Lãm hít một luồng chân khí thật sâu, lướt vào trong Tổng đàn Thiên giáo.

Chàng vừa khuất dạng vào trong bờ thành thì bên ngoài Hằng Ni lại nghe tiếng ai đó truyền âm nhập mật nói vào tai mình.

- Vi Sơn Tử ni cô, hãy đi theo lão phu.

Tiếng truyền âm nhập mật phát ra phía sau nàng. Hằng Ni quay ngoắt lại nhận ra người phát âm vừa rồi chính là Du Ảnh Thần Tàn Phong.

Nàng buột miệng thốt:

- Tàn Phong tiền bối đấy à?

Du Ảnh Thần nheo mày nói:

- Hãy theo lão phu.

Hằng Ni gật đầu. Hai người trở bước băng về phía đông dọc theo gờ thành Tổng đàn Thiên giáo, đến một tòa lầu tọa lạc trong khuôn viên có hàng tùng bách bao bọc.

Du Ảnh Thần Tàn Phong bước lên bậc tam cấp đi thẳng vào trong tòa lầu đó. Lão đi nhanh không thể tưởng được như đã quá quen thuộc với tòa cấm lầu này.

Du Ảnh Thần Tàn Phong và Hằng Ni vào trong tòa lầu đó. Nàng khẽ hỏi Du Ảnh Thần Tàn Phong:

- Lão tiền bối đưa tôi vào đây nhằm mục đích gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong kéo chiếc đôn chỉ:

- Cô nương hãy ngồi đây, rồi sẽ biết ngay. Đấng bề trên muốn gặp Bạch Hoa Lan tiên tử.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa nói hết ý, thì Yến Nhi và Mẫn Cơ từ trong cửa hậu sảnh bước ra.

Du Ảnh Thần Tàn Phong ra lệnh cho hai nàng:

- Thỉnh đấng bề trên.

- Tuân lệnh sư phụ.

Sự xuất hiện của hai nàng đại cao đồ của Du Ảnh Thần Tàn Phong, họ vận trang phục cung nữ, khiến Hằng Ni cảm thấy ngờ ngợ có điều kỳ biến sắp xảy ra. Người tự xưng là Đấng bề trên nhứt định phải có phẩm tước cao trong triều đình, nàng sực nghĩ đến Vương Mãng.

Hằng Ni hỏi Du Ảnh Thần Tàn Phong:

- Lão tiền bối muốn dẫn tôi đến gặp Vương Mãng à?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu:

- Vương Mãng không phải là Đấng bề trên. Cô nương sẽ biết ngay đây thôi. Người sắp ra.

Yến Nhi và Mẫn Cơ khiêng một chiếc kiệu từ hậu sảnh bước lên. Hai nàng đặt kiệu trước mặt Hằng Ni.

Du Ảnh Thần Tàn Phong quỳ mọp xuống trước chiếc kiệu đó.

- Cấm vệ đại thần bái kiến Thái thượng hoàng.

Yến Nhi và Mẫn Cơ vén rèm.

Trên chiếc kiệu là một thân hình gầy guộc, nhưng da thịt vẫn hồng hào, đôi mắt sắc như dao điểm vào Hằng Ni.

Hằng Ni ngạc nhiên vô cùng, vì không ngờ người tự xưng là Đấng bề trên lại chính là Thái thượng hoàng.

Nàng quỳ xuống đất:

- Vi Sơn Tử Ngũ Đài sơn bái kiến Thái thượng hoàng.

Hằng Ni và Du Ảnh Thần Tàn Phong yên vị lại chỗ cũ. Vuốt chòm râu đen mượt, Thái thượng

hoàng nhìn Hằng Ni:

- Bạch Hoa Lan tiên tử vì ta nhiều quá, chẳng hay những giờ phút trọng đại sau cùng, tiên tử còn giữ lòng trung thành với ta hay không?

- Tiện nữ mãi mãi giữ trọn lòng trung thành với Tiên đế, dù có tan xương nát thịt vẫn không hối tiếc.

- Tốt lắm! Thế thì Cấm vệ đại thần sẽ bàn với tiên tử tất cả những việc phải làm. Khi Trẫm đã lấy lại ngai vàng, củng cố triều chính sẽ phong tước cho kẻ trung thần.

- Đa tạ Thái thượng hoàng.

Rèm kiệu lại được buông xuống, Yến Nhi và Mẫn Cơ lại khiêng ra phía sau hậu sảnh.

Hằng Ni quay sang Du Ảnh Thần Tàn Phong hỏi:

- Vương Mãng gian thần đã cắt đầu Thái thượng hoàng tại Thái miếu, cớ sao người vẫn còn sống đến ngày hôm nay.

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu:

- Cái đầu Thái thượng hoàng ở Thái miếu thờ Tiên đế chỉ là cái đầu giả mà thôi.

Vương Mãng sai tâm phúc lấy mạng Thái thượng hoàng, nhưng người tâm phúc đó là người của Thượng hoàng.

- Người đó là ai vậy?

- Lão phu chưa thể nói người đó ra lúc này. Nhưng đến lúc cần thiết, người đó sẽ là hậu thuẫn cho Thái thượng hoàng đoạt lại ngôi báu.

- Trước đây tôi hoàn toàn không biết gì, cứ ngỡ Thái thượng hoàng đã chết rồi.

- Tiên tử và Hoàng tướng đã hoàn thành xong sứ mạng. Kẻ địch chỉ chạy theo truy đuổi cái bóng của người đứng phía sau thôi. Vương Mãng chắc chắn không ngờ được việc này. Và lão phu muốn tiên tử đến đây cũng chỉ để giáp mặt Thái thượng hoàng mà thôi.

- Tôi sẽ về báo lại cho sư thái và những vị hảo hán trong giang hồ biết đại tin này.

Du Ảnh Thần Tàn Phong khoát tay:

- Đừng làm như vậy. Người của Vương Mãng rải khắp giang hồ bứt dây động rừng.

Hay nhất cứ giữ kín chuyện này, chờ khi có thời cơ, gian thần chẳng chạy đâu thoát thân.

- Vậy có thể báo cho Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm biết tin này được không?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắc đầu:

- Không nên. Thời cơ chưa đến, nếu để cho Hoàng Thế Lãm biết Thái thượng hoàng còn sống, nhất định y sẽ điều tra, và biết được những dự mưu của Thái thượng hoàng. Cục diện chưa đến lúc để Hoàng Thế Lãm biết. Nhất thời Tiên tử cứ ẩn thân trong quần hùng, khi nào Vương Mãng tiến hành đại lễ đăng quang, thì đó là lúc thời cơ đã đến.

- Còn Tổng tài Thái Minh Công?

Du Ảnh Thần Tàn Phong mỉm cười:

- Tiên tử đừng nghĩ đến người này. Tất cả đều đã được sự sắp xếp của Thái thượng hoàng.

- Vậy tôi xin kiếu từ. Có lẽ Hoàng tướng đang chờ tôi.

Du Ảnh Thần Tàn Phong gật đầu tiễn Hằng Ni đến cửa. Lão rù rì nói:

- Tiên tử hãy bảo mật. Thời cơ chưa đến thì chưa thể hành động gì. Đến ngày Vương Mãng đăng quang sẽ có người thông báo với Tiên tử.

Hằng Ni gật đầu ôm quyền:

- Kiếu từ!

Chương 46:

Thế Lãm vào trong Tổng đàn Thiên giáo. Quả là một sự lạ lùng đối với chàng, chung quanh vắng lặng như tờ. Chiếm trọn một phạm vi non hai mươi mẫu, thế mà Tổng đàn Thiên giáo như một bãi đất hoang vắng ngắt chẳng bóng người.

T

Thế Lãm không thể nào lý giải được hiện tượng này. Chàng tìm đến đề lao giam phạm nhân. Nơi đây cũng vắng ngắt đến độ lạnh lùng. Ngay cả những gian nhà ngục cũng chẳng có bóng phạm nhân nào, cứ ngỡ tất cả những người này đã bốc hơi biến mất khỏi thế gian.

Thế Lãm đến gian ngục thất sau cùng. Chàng thấy Tử Diện Nhu Thất Thất nằm co quắp trong góc thạch lao, y phục tơi tả, lộ cả những mảng thịt bị cào xước.

Giật mạnh cửa thạch lao, Thế Lãm băng luôn vào trong. Chàng đỡ Nhu Thất Thất lên, gọi khẽ:

- Tử Diện Nhu Thất Thất... Tử Diện Nhu Thất Thất...

Thế Lãm còn nghe hơi thở của Nhu Thất Thất, nhưng thật là mỏng manh, tưởng chừng như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Chàng vận hóa nguyên ngươn toan truyền nội lực phục hồi nguyên khí cho Tử Diện Nhu Thất Thất. Thế Lãm áp bản thủ vào huyệt linh đài của bà, nhưng vừa truyền nguyên khí thì Nhu Thất Thất nẩy ngược một cái, ói luôn một vòi máu tươi, hồn đã lìa khỏi xác.

Thế Lãm thất kinh:

- Nhu Thất Thất... ơ...

Chàng rụt tay lại tự trách mình đã quá hồ đồ không biết bà đã bị người nào đó dụng bí pháp điểm huyệt, đoạn mạch, chỉ cần vô tình truyền công hồi sức sẽ bứt đoạn kinh mạch chết ngay lập tức.

Chàng ân hận vô cùng.

Thế Lãm đỡ Nhu Thất Thất bồng lên. Chàng nhận ra hàng chữ ghi nguệch ngoạc ngay dưới sàn gạch.

“Hướng đông... Lạc Lầu... Hắc Lâu Bửu... Ác... Ác...”

Thế Lãm lẩm nhẩm lại mấy văn tự do Nhu Thất Thất ráng gượng lưu lại trên sàn đá.

Thế Lãm bồng Tử Diện Nhu Thất Thất bỏ ra ngoài Tổng đàn Thiên giáo. Sự hoang vắng của Thiên giáo rõ ràng là có sắp xếp từ trước. Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh đã dời đi đâu.

Ra đến bên ngoài Tổng đàn, Thế Lãm chẳng thấy Hằng Ni đâu. Chàng lưỡng lự nhìn bốn hướng, vẫn chẳng hề thấy bóng dáng của nàng.

Thế Lãm như kẻ đứng giữa ngã tư đường, chẳng biết đi về đâu, chợt từ hướng Tây có bóng nữ nhân lướt về phía chàng. Người đó chính là Nhĩ Lan.

Nhĩ Lan băng đến đối mặt với chàng:

- Hoàng đại ca, Vương Tỉnh sai muội đến hỗ trợ cho đại ca và Vi Sơn Tử.

Thế Lãm nhún vai:

- Tổng tài Thái Minh Công đã bỏ Tổng đàn này rồi.

Chàng nhìn Tử Diện Nhu Thất Thất:

- Huynh đã đến trễ, không cứu được Tử Diện bá mẫu.

- Vương Tỉnh có dặn muội, nếu Tổng đàn Thiên giáo không còn ai thì Tổng tài Thái Minh Công đã trở vào triều cung.

Thế Lãm suy nghĩ một lúc:

- Muội có thể đưa thi hài Tử Diện Nhu Thất Thất về cho Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh dùm huynh được không?

Nhĩ Lan nhìn chàng rồi cúi xuống nhìn thần sắc của Tử Diện Nhu Thất Thất.

Nàng giật mình, vạch một mảnh trang phục sau lưng Nhu Thất Thất. Nàng ngước lên nói với Thế Lãm:

- Đại ca, nguy rồi!

Thế Lãm hỏi:

- Muội đã thấy gì?

Thế Lãm đặt xác Nhu Thất Thất xuống đất, Nhĩ Lan chỉ vào lưng Tử Diện Nhu Thất Thất. Nàng bật mồi lửa, xé một mảng trang phục làm đóm soi cho Thế Lãm thấy.

Sau lưng Nhu Thất Thất, ngay đại huyệt Thận Du, hiện rõ hai bàn tay xám xịt, phồng to.

Nhĩ Lan nói:

- Đây là Hấp thụ đại pháp.

- Nó như thế nào?

- Hấp thụ đại pháp là công phu tuyệt đẳng Đông Doanh, tuyệt pháp này của Địa Ngục Ma Vương, đã tuyệt tích từ lâu rồi. Kẻ luyện tuyệt pháp Hấp thụ thường có ý niệm trường sinh bất lão, mà không biết tai hại của ma công này.

Thế Lãm hỏi:

- Ma công này như thế nào?

- Nó rất lợi hại, có thể giết người bằng ý niệm của người luyện thành ma công, nhưng nó cũng có tai hại là biến kẻ luyện thành ma công mất thần trí, lúc nào cũng có tư tưởng hút máu người để thâu nhận nguyên ngươn chân khí để được Trường sinh bất tử. Chính cái lẽ đó, mà người tụ thành tuyệt pháp hấp lực đại pháp như quỷ dưới địa ngục, nên mới có ngoại danh là Địa Ngục Ma Vương.

Hoàng Thế Lãm cau mày:

- Nếu đúng như vậy thì Khắc Tử Diệm đã luyện thành Địa Ngục Mà Vương. Điều đó rất nguy hại cho bá tánh. Nhĩ Lan, đại ca cần phải ngăn chặn lão quỷ đó, không cho y tụ thành Địa Ngục Mà Vương, muội hãy đưa thi thể Tử Diện Nhu Thất Thất về Thiếu Lâm dùm huynh.

Nhĩ Lan cúi nhìn thi thể Nhu Thất Thất rồi ngẩng lên nhìn thẳng vào hai mắt Thế Lãm:

- Hình như lão quỷ đã có cơ may tụ thành đại pháp hấp lực. Xem thi thể của Nhu Thất Thất, muội có thể đoán lão quỷ đã tụ thành bảy phần tuyệt phát Địa Ngục Mà Vương.

Nàng đổi giọng:

- Đại ca, hay là tạm thời cứ chôn Tử Diện bá mẫu ngay tại đây, rồi muội cùng với đại ca đi tìm lão quỷ. Đại ca một mình độc mã, muội không yên tâm chút nào.

- Huynh sợ di hại cho muội.

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Dù sao muội cũng là người Đông Doanh, có thể biết yếu điểm của lão ma.

- Vậy cũng được, nhưng huynh còn chờ một người nữa.

- Đại ca muốn nói đến Vi Sơn Tử.

Thế Lãm gật đầu.

Nhĩ Lan bặm môi cúi mặt nhìn xuống đất. Nàng đọc được ý niệm trong đầu Thế Lãm, mà cảm nhận một nỗi xót xa dâng tràn đè nặng lên lồng ngực.

Nàng thở dài, ngước lên hỏi Thế Lãm:

- Đại ca, phải chăng người còn nặng nợ với Hằng Ni?

- Huynh không giấu muội. Quả đúng như vậy, Hằng Ni là tình yêu của huynh.

- Muội... nhưng bây giờ Hằng Ni đã thọ giáo Ngũ Đài sơn sư thái...

- Huynh sẽ xin với sư thái cho Hằng Ni được hoàn tục.

- Muội...

Nàng thở ra một tiếng não lòng:

- Số phần ai người nấy hưởng. Muội chúc cho Hằng Ni.

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Bây giờ điều cần thiết nhất phải tìm cho ra lão quỷ Khắc Tử Diệm.

Nhĩ Lan chợt vỗ vào đầu mình:

- Đại ca, muội quên nói với đại ca một điều, Đông Giang quận chúa nói Khắc Tử Diệm bị giam cùng với Tử Diện Nhu Thất Thất. Nếu vậy kẻ muốn luyện Địa ngục hấp thụ đại pháp có thể là Tổng tài Thái Minh Công.

- Minh Chỉnh?

- Đúng như vậy! Nếu là Minh Chỉnh thì y đang ở tại kinh thành.

- Chúng ta đến Kinh thành.

- Từ đây đến Kinh thành rất xa.

Chàng sực nhớ đến bút tự của Nhu Thất Thất ghi lại dưới sàn thạch lao.

- Có thể Minh Chỉnh đang ở đó. Có thể Minh Chỉnh đang ở đó.

- Đại ca nói gì vậy.

- Lạc Lầu.

- Muội biết Lạc Lầu. Trước đây Minh Chỉnh có đưa muội đến Lạc Lầu một lần.

Thế Lãm nhìn quanh:

- Đến bây giờ sao không thấy Hằng Ni. Nàng đi đâu?

Có thể Vi Sơn Tử phát hiện được điều gì đó nên mới bỏ đi như vậy.

Thế Lãm suy tư rồi nhìn xuống cái xác Nhu Thất Thất:

- Chúng ta sẽ chôn Tử Diện Nhu Thất Thất ở đây.

Chàng vừa nói vừa vận hóa nguyên ngươn chân khí tạo thành “Thiên Cầu Vũ Nộ” đánh thẳng xuống đất.

Một hố huyệt tròn quay như cái giếng do “Thiên Cầu Vũ Nộ” tạo thành, khói từ dưới đất còn nghi ngút bốc lên. Thế Lãm bồng xác Tử Diện Nhu Thất Thất thả xuống hố huyệt đó, rồi lấy đất đắp lại.

Chàng quay lại Nhĩ Lan:

- Lan muội, chúng ta đi!

Hai người lướt theo hướng đông, Thế Lãm có biết đâu Hằng Ni lúc đó đang nấp trong bóng tối thấy tất cả sự việc, nhưng không muốn xuất đầu lộ diện để chàng khó phân xử.

o0o Nhĩ Lan cùng với Thế Lãm đến ngay tòa Lạc Lầu mà Du Ảnh Thần Tàn Phong đã dẫn Hằng Ni vào diện kiến Thái thượng hoàng. Nhưng chàng và Nhĩ Lan không như Hằng Ni vào tòa lầu đó một cách quang minh chính đại, mà hai người như bóng ma nhập nhoạng phi thân lướt lên mái vòm.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Nhĩ Lan:

- Lan muội, huynh nghĩ tòa lầu này cũng trống vắng như Tổng đàn Thiên giáo mà thôi.

Chàng vừa dứt lời thì thấy Tổng tài Thái Minh Công dẫn khoảng năm mươi cao thủ Thiên giáo, trong đó có Tứ linh chủ, Vân Minh cư sĩ, trụ trì Linh sơn tự Thần tăng Kim Chung.

Tất cả mọi người từ trong tòa chính sảnh bước ra ngoài sân. Tổng tài Thái Minh Công đứng ngay trên bậc tam cấp chiếu tinh nhãn xuống từng người, chờ cho mọi người tiếp xong ngôi thứ, y mới

quay sang Du Ảnh Thần Tàn Phong:

- Thỉnh thượng nhân đi dời Đấng bề trên.

Du Ảnh Thần Tàn Phong gật đầu, hướng vào trong lầu:

- Thỉnh Thái thượng hoàng.

Thế Lãm giật mình, quay sang nhìn Nhĩ Lan:

- Lạ thật.

Chàng còn chưa hết ngạc nhiên, thì Yến Nhi và Mẫn Cơ từ trong lầu khiêng ra một chiếc kiệu che rèm kín.

Yến Nhi vén rèm.

Được ánh sáng của những ngọn đuốc soi rõ, Thế Lãm nhận ra người ngồi trong kiệu chính là Thái thượng hoàng chứ không ai khác. Thế Lãm truyền âm nhập mật nói với Nhĩ Lan:

- Huynh không hiểu nổi. Thái thượng hoàng đã bị Vương Mãng hạ thủ rồi, sao nay lại xuất hiện ở đây.

Nhĩ Lan thở dài một tiếng:

- Có bí ẩn trong chuyện này.

Chàng và nàng lắng nghe Thái thượng hoàng phát lệnh:

- Trẫm bấy lâu nay đã nhờ Tổng tài Thái Minh Công hầu phục chu đáo để yên thân luyện phép trường sinh, nay sắp tụ thành, sẽ trở về tiếp nhận ngai Thiên tử để trị vì bá tánh Trung Nguyên. Một thời gian dài, Tổng tài Thái Minh Công nhứt nhứt đều vì trẫm mà lo chu toàn mọi việc trẫm giao. Trong ba ngày nữa hồi cung, tất cả các khanh nhứt nhứt đều phải nghe theo di huấn của Thái Minh Công tảo trừ gian thần Vương Mãng lập lại nghiệp đế.

Minh Chỉnh quỳ mọp xuống đất, tất cả mọi người đều hành động theo y.

Minh Chỉnh dõng dạc nói:

- Tuân chỉ Hoàng thượng.

- Ngay từ bây giờ, trẫm phong Tổng tài Thái Minh Công giữ chức đại soái, Vân Minh cư sĩ là án sát hình đường, Tứ vị Linh chủ là tiên phong. Còn Thần tăng Kim Chung lo hậu sự.

- Tuân chỉ.

Yến Nhi phủ rèm xuống. Nàng và Mẫn Cơ lại khiêng kiệu vào trong.

Chờ cho cỗ kiệu đưa Thái thượng hoàng vào khuất trong Lạc lầu, Tổng tài Thái Minh Công mới dõng dạc nói:

- Thừa lịnh Hoàng thượng, bổn Tổng quản đảm nhận chức vị đại soái, tất cả các lộ đều đã chuẩn bị để tiến về Kinh thành, các vị cứ theo sự sắp xếp mà đi. Chúng ta hẹn nhau tại triều đình.

Tổng tài Thái Minh Công ra hiệu cho Du Ảnh Thần Tàn Phong.

Du Ảnh Thần Tàn Phong tiến ra đứng bên Tổng tài Thái Minh Công:

- Sáu lộ đại quân đã chuẩn bị xong. Các vị cứ theo kế hoạch mà tiến. Chúc các vị lên đường bằng an.

Du Ảnh Thần Tàn Phong quay lại Minh Chỉnh:

- Đại soái cũng đi ngay bây giờ?

Tổng tài Thái Minh Công gật đầu:

- Bổn đại soái sẽ chờ Thái thượng hoàng tại triều đình. Thượng nhân hãy thay ta bảo vệ cho Thái thượng hoàng.

- Tổng quản đừng lo. Lão sẽ hết lòng bảo vệ Thiên tử.

- Cứ theo di pháp mà ta đã truyền cho Thái thượng hoàng, trong ba ngày, người sẽ đắc thành thuật trường sinh.

- Lão sẽ tận tụy theo sự chỉ dẫn của đại soái.

- Tốt lắm. Ta đi đây.

Tổng tài Thái Minh Công lắc mình lướt qua quần hùng, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Những người còn lại chia nhau theo sự sắp xếp mà đi. Lạc lầu trở lại sự yên tĩnh như lúc ban đầu Thế Lãm và Nhĩ Lan đặt chân đến, ngoại trừ Du Ảnh Thần Tàn Phong còn đứng tần ngần ngay bậc tam cấp.

Thế Lãm toan phi thân xuống đối mặt với Du Ảnh Thần Tàn Phong để hỏi cho ra lẽ, nhưng Nhĩ Lan đã nắm tay chàng truyền âm nhập mật nói:

- Đại ca, chúng ta không tiện xuất hiện lúc này. Thử coi xem Thái thượng hoàng đang luyện thuật pháp gì. Nếu thật sự Thái thượng hoàng luyện Địa ngục tuyệt pháp thì...

Nàng bỏ lửng câu nói ở đó.

Thế Lãm gật đầu.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa mới quay lưng toan bước vào trong Lạc lầu, bất chợt lão dừng bước nhìn lên mái vòm. Hình như có ai đó nấp trên mái theo dõi mọi diễn biến ở đây.

Du Ảnh Thần Tàn Phong cau mày, quát:

- Ai?

Thế Lãm biết ngay lão đã phát hiện ra hành tung của chàng và Nhĩ Lan liền bấm tay vào vai Nhĩ Lan truyền âm nhập mật nói:

- Lan muội để lão này cho đại ca.

Thế Lãm rời chỗ nấp băng mình xuống, trổ luôn khinh thuật lướt đi.

Du Ảnh Thần Tàn Phong quát lớn:

- Thích khách ngươi tính thoát chạy à? Đứng lại!

Lão vừa quát vừa trổ du ảnh bộ pháp rượt theo. Thế Lãm chờ cho Du Ảnh Thần Tàn Phong rượt gần đến, bất thần dừng bước quay ngoắt lại. Trên tay chàng có ba ngọn bạch lạp kỳ dị được khắc từ xương ngựa.

Giũ nhẹ tay một cái, Thế Lãm đã ghim ba ngọn Bạch Lạp đó xếp thành hình chữ xếp găm dưới đất.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa chạy tới.

Lão nhận ra Hoàng Thế Lãm, sửng sốt nhìn chàng buột miệng nói:

- Án sát Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

- Lão còn nhận ra bổn tướng à?

- Lão phu làm sao không nhận ra Hoàng tướng được chứ?

- Rất tốt, nếu lão đã nhận ra bổn tướng thì hãy nói cho ta biết, Thái thượng hoàng đang luyện thuật trường sinh gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong biến sắc:

- Hoàng tướng không cần biết việc đó. Đó là bí mật mà bất cứ ai biết đều bị tội tru di tam tộc.

- Bổn tướng muốn biết, rất muốn biết.

- Hoàng tướng muốn biết lắm sao.

Thế Lãm gật đầu:

- Lão phu sẽ nói cho Hoàng tướng biết.

Du Ảnh Thần Tàn Phong vừa nói vừa tiến đến hai bộ, bất thần lão lắc vai trổ thuật pháp di hình Du Môn thoắt cái biến mất, rồi xuất hiện ngay bên hông Thế Lãm. Trảo công chớp động chụp vào yết hầu chàng.

Trảo vừa thoát ra thì chạm vào một bức màn lửa vụt hiệt lên bao bọc thân ảnh Thế Lãm.

Bình...

Du Ảnh Thần Tàn Phong bị bắn dội trở lại, trảo thủ của lão bốc cháy biến thành than.

- A...

Thế Lãm chỉ còn việc phóng chỉ khí điểm và huyệt thụy khê của Du Ảnh Thần Tàn Phong. Lão ngã vật ra đất.

Thế Lãm đến bên Du Ảnh Thần Tàn Phong:

- Lão hãy nói cho bổn tướng biết Thái thượng hoàng đang luyện thuật trường sinh gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong lắp bắp:

- Lão không thể nói.

- Lão không nó thì đừng trách bổn tướng.

Thế Lãm vừa nói vừa vung trảo dứ trước mặt Du Ảnh Thần Tàn Phong:

- Thái thượng hoàng đang luyện thuật trường sinh gì?

Du Ảnh Thần Tàn Phong chưa trả lời chàng thì Nhĩ Lan từ xa băng đến. Nàng hấp tấp nói với Thế Lãm:

- Hoàng đại ca, mau đi với muội.

Nàng thộp vào tay Thế Lãm:

- Đại ca đi nhanh lên.

Thế Lãm trừng mắt nhìn Du Ảnh Thần Tàn Phong rồi phóng chỉ khí phế bỏ võ công của Tàn Phong. Chàng vừa phóng chỉ vừa nói.

- Ngươi cấu kết với Tổng tài Thái Minh Công mới bị đại họa ngày hôm nay.

Du Ảnh Thần Tàn Phong rùng mình, ngất lịm.

Thế Lãm cùng với Nhĩ Lan quay trở lại Lạc lâu. Thế Lãm và Nhĩ Lan vừa vượt qua cửa tòa đại sảnh thì nghe có tiếng rú bên trong hậu sảnh phát ra.

Nhĩ Lan nhìn Thế Lãm truyền âm nhập mật:

- Đại ca, chúng ta đến không kịp rồi.

Chàng và Nhĩ Lan vừa toan phi thân vào tòa hậu sảnh thì Yến Nhi từ bên trong lướt ra.

Trang phục của nàng tả tơi, miệng ứa máu, hai tay cố bấu vào vách tường.

Nàng thở dốc, rồi đổ sầm xuống sàn nhà.

Thế Lãm đỡ Yến Nhi:

- Yến cô nương.

Yến Nhi thều thào:

- Quỷ vương...

Nàng vừa dứt câu, hai mắt trợn trừng trút hơi thở cuối cùng.

Nhĩ Lan lật ngược Yến Nhi:

- Đại ca xem nè...

Sau gáy Yến Nhi có hai dấu răng cắn sâu hút, máu trào ra liên tục.

Thế Lãm bặm môi nhìn Yến Nhi rồi quay lại Nhĩ Lan:

- Địa Ngục Ma Vương, Thái thượng hoàng chính là Địa Ngục Ma Vương?

Chàng vừa nói vừa vận công thành vầng lửa đỏ Vô Ảnh Sắc:

- Lan muội hãy ở đây. Cẩn trọng.

Nhĩ Lan lắc đầu:

- Muội đi theo huynh. Ở lại đây muội sợ lắm.

Thế Lãm gật đầu.

Hai người lần từng bước đi vào nhà hậu sảnh. Thế Lãm và Nhĩ Lan sửng sốt khi thấy trong tòa nhà hậu sảnh, Thái thượng hoàng đang trừng mắt nhìn Mẫn Cơ. Ánh mắt của lão ngầu đục chẳng còn thần trí, nhưng lại có thể sai khiến được Mẫn Cơ.

Ngay cả Nhĩ Lan vừa chạm vào thần nhãn của Thái thượng hoàng thì cảm nhận có tiếng u u xuất hiện trong đầu mình. Nàng lắc đầu để xua cảm giác ấy đi, nhưng vẫn bị âm thanh kỳ quái đó lôi cuốn vào cõi hư vô không sao hiểu được.

Thế Lãm thấy sự lạ quay lại Nhĩ Lan. Thấy thần thái nàng khác thường liền truyền âm nhập mật nói:

- Lan muội, muội bị sao vậy?

Nhĩ Lan không trả lời chàng mà cứ chằm chằm nhìn Thái thượng hoàng như người mê hồn.

Còn Mẫn Cơ thì khác Nhĩ Lan. Nàng tự trút bỏ y phục của mình, thả bước lại bên Thái thượng hoàng rồi nghiêng người xuống chìa cái gáy trắng như bông bưởi.

Thái thượng hoàng há miệng, ghé răng vào gáy Mẫn Cơ.

Thế Lãm thét lớn một tiếng:

- Quỷ vương... chết...

Chàng vừa quát vừa dụng Kim ảnh thủ trổ trảo công thộp vào đầu Thái thượng hoàng.

Bốp...

Thái thượng hoàng trúng trảo thủ Kim ảnh của Thế Lãm giật ngược ra sau, rít lên the thé như quỷ dữ bị cướp mồi.

Lão hôn quân luyện thuật trường sinh dời thần nhãn u mê chiếu vào Thế Lãm.

Lão lại trổ Nhiếp Thần đại pháp chực khống chế tâm thần Thế Lãm. Chạm vào đôi mắt ngầu đục của Thái thượng hoàng, Thế Lãm liền cảm nhận có âm thanh u u ập vào thính nhĩ của mình. Liền sau âm thanh đó, chàng cảm nhận hai mi mắt của mình nặng trĩu như có đeo hai quả chùy nặng nghìn cân.

Thế Lãm cố chống chọi lại cảm giác đó nhưng càng chống chọi bao nhiêu càng thấy cảm giác nặng nề hơn.

Thế Lãm tự chủ với mình:

- Thế Lãm, không được mất ý chí lúc này... Thế Lãm không được mất ý chí lúc này...

Thế Lãm cắn răng vào môi tứa cả máu nhưng vẫn không sao thoát ra được ý niệm phải nhắm mắt lại để ngủ.

Thế Lãm thét lớn một tiếng, toan dụng chưởng vỗ vào đầu mình.

Ngọn phất trần lướt tới ngáng đỡ chưởng ảnh của chàng, đồng thời có luồng chỉ khí điểm luôn vào Thiên Linh cái của Thế Lãm.

Chàng rùng mình như người thoát khỏi cơn mơ.

Chương 47:

Như có vầng nhật bừng sáng trước mắt Thế Lãm khiến thần trí chàng phục hồi nhanh chóng. Thế Lãm thấy trước mặt mình là ngọn đèn Vô Ảnh.

N

Đứng hai bên là Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh, đại sư thái Ngũ Đài sơn, Nhứt Đăng đại sư, Vô Vi đạo trưởng, cùng Dự Bình. Người cầm Vô Ảnh đăng chẳng ai khác mà chính là Ỷ Kiều Nương Tử.

Hằng Ni Vi Sơn Tử đứng bên cạnh Nhĩ Lan.

Ỷ Kiều thấy Thế Lãm đã hoàn nguyên thần thức liền trao ngọn đèn Vô Ảnh cho chàng.

- Hoàng tướng hãy dụng Vô Ảnh Sắc mới tiêu diệt được Quỷ Vương.

Thế Lãm gật đầu.

Cũng vừa lúc Thái thượng hoàng quỷ vương đã hút xong máu của Mẫn Cơ. Lão nhe răng quay lại đối mặt với tất cả mọi người, máu còn nhỏ giọt xuống trang phục cẩm bào của hôn quân.

Ỷ Kiều thét lớn:

- Không được nhìn vào ma nhãn của quỷ dữ.

Mọi người đã cảnh giác từ trước nên đều nhắm mắt lại, nhưng Hằng Ni thì khác, nàng không sao cưỡng lại được trí tò mò bởi sự kỳ quái có một không hai này. Với lại, nàng muốn nhìn xem Thái thượng hoàng kia sao lại thay đổi kỳ lạ như vậy, vô hình trung chạm vào thần nhãn ma quái của lão hôn quân.

Hằng Ni bị ngay ma nhãn nhiếp thần như có một ma lực khổng lồ khống chế. Hằng Ni rú lên lanh lảnh, dậm đôi hài cố băng về phía quỷ vương, vừa lúc lão quỷ khoa đôi bản thủ tạo ra hai dòng xoáy kình cuốn lấy nàng.

Bộp...

Hai đạo xoáy kình đó hút giữ lấy thân ảnh Hằng Ni kéo ghịt về phía lão quỷ.

Thế Lãm thét lớn:

- Dừng lại!

Nhưng tất cả đều quá muộn, khi lão quỷ thọc tay vào tâm huyệt Hằng Ni moi luôn quả tim ra ngoài.

Thế Lãm thét lên một tiếng như rồng ngân. Tiếng thét của chàng là sự phẫn nộ điên cuồng, tạo ra một lực kình vô hình vô sắc, làm sạt đổ cái mái nhà.

Sát khí ngập tràn dung diện Thế Lãm, cùng với tiếng thét phẫn uất đau thương, toàn thân chàng như bốc lửa, hoá thành một ngọn đuốc khổng lồ. Ngọn đèn Vô Ảnh cũng bừng tỏa sáng khi hấp thụ nguyên ngươn của Thế Lãm.

Dụng luôn ngọn đèn Vô Ảnh, Thế Lãm băng thẳng đến lão quỷ hình người dạ thú.

Hai tia sáng ngũ sắc phát quang, chia thành hai gọng kéo cắt phập vào yết hầu lão quỷ.

Ầm...

Tất cả mọi sự việc diễn ra chỉ trong chớp mắt, khi nhìn lại thì thủ cấp của lão quỷ đã bốc cháy như bó đuốc. Thân thể lão giẫy đành đạch, một vòi máu đen bầm phún ra rưới sàn gạch.

Thế Lãm thu hồi thần công tái thế. Chàng ôm choàng lấy thi thể Hằng Ni, gào lớn:

- Ni muội...

Tiếng thét gào của chàng lồng lộng vang trong không gian, nhưng trên tay chàng Hằng Ni chỉ là cái xác vô hồn lạnh ngắt.

Thế Lãm dập đầu xuống sàn gạch:

- Ni muội, sao bỏ đại ca. Ni muội sao bỏ đại ca.

Chàng bế thi thể Hằng Ni như một kẻ mất thần trí dáo dác nhìn hết người này đến người khác, miệng không ngừng lải nhải.

- Cứu Ni muội của ta. Ai cứu được Ni muội của ta. Ai? Xin cứu dùm.

Nhứt Đăng đại sư thở ra, chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật!

Đại sư tiến ra đứng đối diện với Thế Lãm, rồi từ từ đỡ lấy cái xác lạnh ngắt của Hằng Ni:

- Án Sát đường Truy Hình Tướng, bần tăng sẽ đưa Hằng Ni về cõi sống vĩnh hằng.

Người cứ yên tâm mà tĩnh thần.

- Đại sư, cứu Ni muội của tại hạ. Ta van đại sư cứu Ni muội.

Nhứt Đăng đại sư gật đầu:

- Hoàng tướng cứ yên tâm, Vi Sơn Tử Hằng Ni rất mãn nguyện vì được Hoàng tướng chăm sóc như vậy.

Ngũ Đại Sơn sư thái nói với Thế Lãm:

- Hoàng tướng, hãy bình tâm lại đi. Hằng Ni Vi Sơn Tử đã mãn phần rồi. Ai cũng đau lòng, nhưng vì bá tánh mà chết, đó là cái chết quang minh chính đại.

Sư thái thở dài một tiếng, đón lấy cái xác của Hằng Ni:

- Ta sẽ đưa Hằng Ni về Ngũ Đài sơn.

Sư thái nói xong, quay lưng trở bộ bước ra ngoài hậu phòng. Mọi người nhìn theo với nỗi lòng bùi ngùi, thương tiếc.

Thế Lãm bặm môi, mãi một lúc sau mới thốt nên lời:

- Ni muội, đại ca sẽ đến thăm muội.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh bước đến cạnh chàng, nhỏ nhẹ nói:

- Hoàng tướng...

Thế Lãm nhìn Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh:

- Quận chúa, phải chăng Thái thượng hoàng hóa thân thành Địa Ngục Ma Vương chính là hậu vận Tiên đế đến hồi mạt vận. Đúng vậy không?

Vương Tỉnh gật đầu:

- Tôi không biết giải thích sao với Hoàng tướng bây giờ.

Nàng quay lại Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi đạo trưởng.

- Nhị vị trưởng lão có thể nói cho Hoàng tướng biết được không?

Nhứt Đăng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Bần tăng phải nói thôi. Quả ngày hôm nay là do cái nhân của ngày trước, đúng là lẽ Như Lai đã phán, kiếp con người chỉ quanh quẩn trong vòng sanh tử luân hồi.

Đại sư thở ra:

- Hoàng tướng, kết quả này cũng là hậu vận của Tiên đế. Khi Tiên đế lập đế nghiệp cũng gieo rắc biết bao thảm họa cho bá tánh.

Đại sư lần tràng hạt:

- Ngai vàng như bá mồi phủ phiếm khiến kẻ giữ ngai vàng luôn sợ hãi cái chết. Sự sợ hãi đó báo hiệu thời mạt vận của đế nghiệp. Khi hôn quân bức ép Minh Chỉnh trở thành thái giám, thì cũng là lúc điềm báo đế nghiệp tiêu tan.

Vô Vi đạo trưởng chen vào:

- Nghiệp đế dành cho những kẻ đức độ phụng sự bá tánh, chứ không dành cho những ai xem bá tánh như bầy xúc vật. Vì lẽ đó mà những bậc hiền triết mới căn dặn những Thiên tử một câu, “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”.

Thế Lãm nhìn Nhứt Đăng đại sư:

- Điều đó tại hạ rất tinh tường, nhưng chuyện hôm nay tại sao Thái thượng hoàng lại biến thành quỷ vương.

Ỷ Kiều Nương Tử lắc đầu:

- Thái thượng hoàng chưa phải là quỷ vương. Hoàng tướng chỉ mới đối mặt với một hình thể chưa đạt đến cảnh giới quỷ vương.

- Vậy ai mới là quỷ vương?

- Minh Chỉnh... Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh.

Ỷ Kiều nhìn sang Nhĩ Lan:

- Nhĩ Lan, con hãy nói cho Hoàng tướng biết tất cả đi.

Nhĩ Lan cúi mặt nhìn xuống sàn nhà:

- Đại ca, muội sẽ nói tất cả. Trước đây có hai đại kỳ nhân, một là Địa Ngục Ma Vương, hai là đại

sư tổ Huyền Huyền Càn Khôn Gia Cát.

- Lan muội muốn nói đến Pháp tướng nhiếp chính?

Nhĩ Lan gật đầu:

- Đúng như vậy!

Nàng hướng về Nhứt Đăng đại sư:

- Bạch đại sư, xin người hãy kể lại.

Nhứt Đăng đại sư tay cầm chuỗi hạt, niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Gia Cát Càn Khôn tiên sinh trước đây như rồng, như tiên, được người đời truyền tụng, ca ngợi không hết lời, thậm chí còn trọng hơn Thiên tử. Khi họ Lưu lập nghiệp đế, do ân đức của họ Lưu, Gia Cát Càn Khôn tiên sinh đã phò trợ lập thành đế nghiệp.

Nhứt Đăng đại sư thở dài:

- Trong lúc dựng đế nghiệp, Gia Cát tiên sinh đã giao thủ với Pháp tướng của đế triều đời trước. Người đã khống chế vị pháp tướng đó, nhưng lại tha chết. Được tha chết, vị pháp tướng đó quay về Đông Doanh luyện ma công rồi quay trở lại. Y vào Trung Nguyên gặp Gia Cát Càn Khôn đấu lại một lần nữa, cũng thất bại. Tâm phục khẩu phục, tưởng đâu như thế viên mãn mọi bề, nhưng Tiên đế đã phạm tội với y.

- Tiên đế đã phạm tội gì với Địa Ngục Ma Vương?

- Tiên đế đã bức hiếp vợ con y, vì giữ thể chế Thiên tử, Tiên đế đã hạ chiếu tru di tam tộc.

Đại sư nhắm mắt thở dài não lòng:

- Địa Ngục Ma Vương và toàn gia bị tru di, để lại lời nguyền, khi Tiểu hắc lâu xuất hiện họ Lưu sẽ chẳng còn một người. Lời nguyền của Địa Ngục Ma Vương rơi đúng thời khắc ngũ hành di ẩn đến đời sau.

Ỷ Kiều nói:

- Đại sư tổ Gia Cát có khuyên Tiên đế nhưng không được. Vì người tinh thông càn khôn ngũ hành, nên quyết định ẩn cư để tìm cách khắc chế lời nguyền của Địa Ngục Ma Vương. Vô hình trung như có sự xếp đặt của tạo hóa. Họ Lưu đến thời mạt trở thành hai đại kỳ nhân. Một được chân truyền của Gia Cát sư tổ, một lạiđi tìm khắc tinh của họ Lưu mà biến thành Địa Lâu Tôn Giả.

Ỷ Kiều chùi nước mắt nhỏ ròng:

- Nghe theo di huấn của Gia Cát sư tổ, phu tướng đi tìm Tiểu hắc lâu. Vô tình gặp được, nhưng lại để lọt vào tay Khắc Tử Diệm, không kịp hủy đi. Từ đó lời nguyền của Địa Ngục Ma Vương trở thành hiện thực. Tạo thành cái quả ngày nay.

- Nói như Nương Nương thì Tiểu hoàng đế cũng...

Nhĩ Lan bặm môi suy tư.

Ỷ Kiều ngước lên nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Tiểu hoàng đế chắc chắn đã bị Thái thượng hoàng luyện thuật trường sinh mà bức tử rồi. Minh Chỉnh như bị Tiểu hắc lâu khuyến dụ, mà dẫn Thái thượng hoàng vào ma lộ, luyện thuật trường sinh bất tử mới ra nông nổi này.

- A di đà Phật! Âu đó cũng là luật nhân quả của Tiên đế để lại mà thôi.

Thế Lãm nhìn Đông Giang quận chúa:

- Còn Vương Mãng.

Đông Giang quận chúa thở ra.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nghiệp đế của Vương Mãng đã đến, nên họ Lưu mới chịu cái quả ngày hôm nay.

- Gia Cát Càn Khôn tiên sinh cũng biết?

- Có lẽ người biết.

- Dù cho Vương Mãng có lên ngôi Thiên tử, bổn tướng cũng không bao giờ làm cận thần cho y.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh nhìn chàng.

Nhứt Đăng đại sư nhìn Vương Tỉnh rồi quay sang Thế Lãm:

- Quan lộ như giấc chiêm bao, ngay cả Gia Cát Càn Khôn tiên sinh, tinh thông vũ trụ còn tìm chốn an cư. Hoàng tướng nghĩ như vậy rất đúng. Nhưng hiện tại, dù Hoàng tướng không muốn cũng không được, bởi vận mạng của bá tánh đang nằm trong tay Hoàng tướng.

Vương Tỉnh nhìn chàng:

- Hoàng tướng hãy vì bá tánh.

Thế Lãm thở dài quay sang Ỷ Kiều Nương Tử:

- Tại hạ làm gì bây giờ.

Ỷ Kiều đáp lời chàng:

- Đáng lẽ ra nhiệm vụ hôm nay của Hoàng tướng là của phu tướng, nhưng rất tiếc phu tướng đã bị Khắc Tử Diệm hãm hại ngay trong bí động Nhạn môn. Vô tình Hoàng tướng lại trở thành truyền nhân của Gia Cát Càn Khôn tiên sinh, trở thành chủ nhân của Vô Ảnh đăng.

- Ỷ Kiều nương nương muốn tại hạ giúp Vương Mãng tụ thành đế nghiệp.

- Thật ra đó cũng là ý trời, bởi bên cạnh Vương Mãng có...

Bà liếc sang Đông Giang quận chúa:

- Bên cạnh Vương Mãng có Đông Giang quận chúa, rất tiếc Quận chúa lại là nữ nhân nên đế nghiệp đành rơi vào tay sư huynh của mình.

- Tại hạ không phò trợ Vương Mãng thì có sao không?

Nhứt Đăng đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Quỷ dữ sẽ lập đế nghiệp, bá tánh sẽ như thế nào, Hoàng tướng thừa biết rồi.

- Đại sư muốn nói Minh Chỉnh sẽ kế nghiệp Thiên tử.

Nhứt Đăng đại sư gật đầu:

- Đúng như vậy. Mặc dù Minh Chỉnh thân phận chỉ là Tổng tài Thái Minh Công, nhưng vận mạng của Vương Mãng nằm trong tay y. Minh Chỉnh sau khi tụ thành địa ngục hắc lâu, y sẽ truất phế Vương Mãng chẳng khó khăn gì, và sau đó thì sát kiếp trùng trùng điệp điệp đổ xuống đầu bá tánh. Máu sẽ chảy thành sông, xương chất thành núi.

Ỷ Kiều nói:

- Khi Minh Chỉnh tụ thành ma thuật địa ngục, thì Vương Mãng chẳng khác nào con rối trong tay y. Minh Chỉnh có thể giết người bằng ý niệm, mà ý niệm của gã lại chính là ý niệm của Địa Ngục Ma Vương. Không có Vô Ảnh đăng thì chẳng khác nào Trụ vương đội mồ sống dậy.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh rịn nước mắt, rồi tiến ra đứng trước mặt Thế Lãm.

Nàng đột ngột thụp quỳ xuống lạy chàng.

Vừa lạy Vương Tỉnh vừa nói:

- Hoàng tướng hãy vì bá tánh mà cứu độ chúng sinh. Ơn đức này, Vương Tỉnh có làm thân trâu ngựa để chuộc lỗi họ Vương cũng cam lòng.

Thế Lãm đỡ Vương Tỉnh đứng lên:

- Quận chúa đừng làm vậy. Thân phận của người cao trọng hơn ta.

- Không có Hoàng tướng thì Vô Ảnh đăng cũng vô dụng, bá tánh sẽ như thế nào?

- Nếu Quận chúa hứa với tại hạ kềm chế Vương Mãng khi y hoàn thành đế nghiệp?

Vương Tỉnh gật đầu:

- Ta thề khi họ Vương hoàn thành đế nghiệp, Vương Mãng lên ngôi Thiên tử, ta sẽ không là Quận chúa, nhưng sẵn sàng giết chết y để bá tánh được vui hưởng thái bình.

Nàng lấy trong thắt lưng quyển sổ bọc da của Thần Cơ Bất Tri Khách trao cho Thế Lãm:

- Thần Cơ học giả đã ghi tất cả rồi. Sau này sẽ có người ở cạnh Vương Mãng, nếu y là hôn quân vô độ thì người đó sẽ có cách tiêu trừ Vương Mãng. Tất cả ta đã sắp xếp hết rồi.

- Được, nếu Quận chúa đã sắp xếp tất cả, Thế Lãm này sẽ vì sự an vui của trăm họ mà phò độ cho Quận chúa.

Ỷ Kiều đột ngột biến sắc:

- Hình như có người đang đến.

Tất cả mọi người ngưng thần im lặng.

Âm thanh leng keng phát ra bên ngoài toà chính sảnh Lạc Lầu. Âm thanh của tiếng kim chung.

Thế Lãm truyền âm nhập mật nói:

- Các vị hãy ở lại đây.

Chàng phi thân băng ra ngoài nhà chính sảnh. Nhứt Đăng đại sư, Vô Vi đạo trưởng và những người khác cũng lướt ra theo chàng. Trong ý niệm của Nhĩ Lan và Ỷ Kiều chỉ sợ người xuất hiện chính là Tổng tài Thái Minh Công.

Chương 48:

Thần tăng Kim Chung trưởng lão Linh Sơn cổ tự tay không ngừng lắc chiếc chuông vàng bé xíu tạo ra âm thanh mê hồn lạc phách. Phía sau lão là bốn Linh chủ khiêng một chiếc kiệu. Trang phục của năm người thật kỳ lạ, trông như những gã đạo tỳ đưa đám ma.

T

Thế Lãm vừa xuất hiện, Thần tăng Kim Chung trợn mắt nhìn chàng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Thế Lãm cười khẩy nói:

- Các người đến đây rước lão quỷ.

Thần tăng Kim Chung hỏi giật giọng:

- Thái thượng hoàng đâu?

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh bước ra đứng cạnh Thế Lãm. Sự xuất hiện của nàng khiến Thần tăng Kim Chung càng ngạc nhiên hơn:

- Đông Giang quận chúa cũng có mặt ở đây nữa à?

- Lão lạ lùng lắm sao?

Nàng vừa nói hết câu thì Ỷ Kiều Nương Tử, Nhĩ Lan, Nhứt Đăng đại sư, và Vô Vi đạo trưởng cũng xuất hiện.

Nhứt Đăng đại sư nhìn Thần tăng Kim Chung, miệng niệm Phật hiệu nói:

- A di đà Phật! Chúng ta lại gặp nhau.

Thần tăng Kim Chung lừ mắt nhìn Nhứt Đăng đại sư:

Lão hòa thượng cũng chen vào chuyện triều trung à?

- Bần tăng không thể khoanh tay ngồi thiền, gõ mõ nơi Thiếu Lâm cổ tự.

- Các người đã làm gì Thái thượng hoàng rồi?

Thiếu Lâm hỏi lão:

- Sao lão lại hỏi vậy? Muốn biết thì đi hỏi Tổng tài Thái Minh Công. Nhưng bổn tướng xem ra các vị rất trọng vọng Thái thượng hoàng nên mới mang kiệu đến rước người.

Tổng tài Thái Minh Công muốn cung thỉnh Thái thượng hoàng về triều chăng?

Thần tăng Kim Chung gật đầu:

- Đúng như vậy!

Ỷ Kiều cau mày, chỉ lão gian tăng:

- Xảo ngôn, rước Thái thượng hoàng sao các vị lại ăn vận như bọn đạo tỳ thế. Nói thật ra đi, các vị được lịnh của Minh Chỉnh đến rước quỷ vương thì có.

Thần tăng chiếu ác nhãn vào Ỷ Kiều Nương Tử:

- Lão tăng chỉ hành sự theo di huấn của Tổng tài Thái Minh Công mà thôi. Hãy mau vào đưa Thái thượng hoàng ra để hồi cung, chúng ta không có thời gian với các người.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh chỉ vào mặt Thần tăng Kim Chung:

- Lão tăng đã biết thân phận của ta còn dám vô lễ vậy sao?

- Tổng tài Thái Minh Công đã truy nguyên được kẻ tòng mưu cấy ong độc vào vườn thượng uyển để di hại Vương đại nhân là Quận chúa. Người đã hạ lệnh gặp Quận chúa ở đâu lấy mạng ngay lập tức.

Thế Lãm trừng mắt:

- Các người thật là quá đáng. Bổn tướng muốn hỏi, Linh Sơn trưởng lão phục vụ Tổng tài Thái Minh Công nhằm mục đích gì?

Nhứt Đăng đại sư chen vào đáp trả lời chàng:

- Thần tăng Kim Chung muốn dựng Linh Sơn cổ tự thay thế Thiếu Lâm làm bắc đẩu.

Thần tăng Kim Chung bật cười:

- Lão hòa thượng nói rất đúng ý của ta. Ngay ngày mai đây, khi Tổng tài Thái Minh Công thâu hồi giang sơn về một mối thì Thiếu Lâm của lão là cái đích đầu tiên Tổng tài Thái Minh Công để mắt tới.

Thần tăng Kim Chung nói xong, bất thần vung kim chung phát ra những âm thanh mê hồn, lạc

phách.

Lão vừa vung kim chung vừa nói:

- Tất cả hãy tự bế huyệt đi.

Thần tăng Kim Chung đã lầm, bởi giờ đây trước mặt lão là đại truyền nhân của Gia Cát Càn Khôn, chủ nhân Vô Ảnh đăng Hoàng Thế Lãm.

Mặc cho lão gian tăng lắc chuông, dụng hết công lực để tạo âm thanh ma quái khống chế thần thức mọi người, Thế Lãm vẫn bình thân như vại. Dự tính của chàng là muốn đưa lão gian tăng vào tròng khống chế lão trong chớp mắt.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu thì đột nhiên Nhứt Đăng đại sư vận hóa công phu "Sư Tử Hống" hét lên một tiếng thật lớn:

- Ô... Ô... Ô...

Tuyệt công "Sư Tử Hống" của Nhứt Đăng đại sư quả là lợi hại. Tiếng hống sư tử vừa cất lên, âm thanh của Kim chung đột ngột tan biến như muối bỏ vào bể.

Thần tăng Kim Chung thất sắc, quát lớn:

- Đánh...

Lão vừa hạ mệnh lệnh cho bốn vị cao đồ Linh chủ vừa dựng chưởng đẩy về phía Nhứt Đăng đại sư một đạo kình di sơn đảo hải.

Nhứt Đăng đại sư cũng dựng bản thủ tống ngược hai quả La Hán quyền ngán đỡ chưởng pháp của Thần tăng Kim Chung.

Ầm...

Hai vị cao tăng đồng lùi một bộ, không ai chịu kém ai.

Bốn lão Linh chủ vừa động thân toan phát tác chưởng kình thì thấy trước mặt mình nhập nhoạng bóng người. Chiếc bóng ấy lướt qua thì đại huyệt Vĩ Lư của họ đã bị bế rồi.

Bốn lão Linh chủ vừa vận khí thì đại huyệt Vĩ Lư bị bế khiến khí lực của họ đảo lộn trở vào Đan điền, gây ra hiện tượng "thắc hỏa".

Cả bốn gã Linh chủ đồng loạt nhảy đỏng lên như bị lửa đốt. Bốn người cứ nhảy tưng khắp gian đại sảnh trông nực cười vô cùng.

Thần tăng Kim Chung thất sắc, quát lớn:

- Các ngươi làm cái trò gì vậy?

Mặc cho lão gian tăng hỏi, bốn vi cao đồ Linh chủ, võ công xuất chúng cứ ôm Đan điền nhảy như những con quỷ nhập tràng.

Thế Lãm nhìn bốn gã Linh chủ bật ra tràng cười khanh khách. Chàng cắt ngang tràng cười kiêu thị nhìn Thần tăng Kim Chung:

- Bổn tướng chắc cũng nên cho lão biết sự lợi hại như thế nào.

Thần tăng Kim Chung ghim mắt chiếu thẳng nhãn quang của chàng:

- Hoàng Thế Lãm, võ công của ngươi lão tăng đã biết qua rồi.

Thần tăng Kim Chung vừa dứt lời, dựng song thủ đẩy về phía Thế Lãm một đạo kình di sơn đảo hải. Kình vừa phát ra, lão gian tăng quay lưng toan thoát đi.

Nhưng lão vừa động thân quay mặt đã thấy Thế Lãm đứng ngay trước mặt. Y dù có nằm mơ cũng không thể tin được trên đời này có thuật di hình xuất quỷ nhập thần như vậy, thật ra lão đâu thể biết, Thế Lãm giờ đây có thân pháp nhanh như ánh sáng vầng nhật.

Thần tăng Kim Chung toan sàn bộ để thoát về sau nhưng hổ khẩu của lão gian tăng đã bị Thế Lãm khống chế rồi.

Thế Lãm gằn giọng nói:

- Đáng ra bổn tướng sẽ giết lão, nhưng nếu lão cải tà quy chánh, bổn tướng sẽ cho lão một cơ hội lấy công chuộc tội.

Thần tăng Kim Chung giật tay lại nhưng cả mạch môn của lão tê rần như có bầy kiến bò nhung nhúc bên trong.

Thần tăng Kim Chung thất sắc, nói:

- Hoàng tướng hãy tha mạng cho lão.

- Bổn tướng không giết lão với điều kiện lão phải đoái công chuộc tội.

Thần tăng Kim Chung gật đầu như lạy:

- Được, được. Lão tăng thề sẽ nghe theo mệnh lệnh của Án Sát đường Truy Hình Tướng.

- Tốt lắm!

Chàng ngoắc Nhĩ Lan. Nhĩ Lan bước đến bên cạnh chàng.

Thế Lãm nói:

- Lan muội nói cho Thần tăng Kim Chung biết công dụng của độc dược Hóa Cốt tán.

Nhĩ Lan gật đầu. Nàng thao thao bất tuyệt nói như suối chảy một mạch tất cả công dụng của chất dược đó. Lão gian tăng càng nghe càng biến sắc.

Nhĩ Lan nói xong quay qua Thế Lãm:

- Hoàng đại ca tính cho lão gian tăng này uống một hoàn Hóa Cốt tán?

Thế Lãm gật đầu:

- Đúng như vậy! Khi nào Thần tăng Kim Chung lập được công lớn sẽ có giải dược cho lão.

Nhĩ Lan mỉm cười:

- Ý của đại ca trùng với muội.

Nàng trút một hoàn Hóa Cốt tán trong chiếc tịnh bình đeo bên hông rồi nhét vào miệng Thần tăng Kim Chung, vỗ luôn một chưởng vào yết hầu lão.

Lão tăng hự một tiếng, nuốt trọn hoàn độc dược đó.

Thế Lãm buông hổ khẩu lão gian tăng ra:

- Giờ thì sinh mạng lão do Nhĩ Lan quyết định, muốn sống hay muốn chết đều do lão cả.

Thần tăng Kim Chung quỳ mọp dưới chân Thế Lãm:

- Hoàng tướng hãy cho lão phu một cơ hội để được sống.

- Tốt lắm! Cơ hội mà bổn tướng dành cho lão đây. Bổn tưởng sẽ thay thế Thái thượng hoàng ngồi vào cỗ kiệu này, lão và bốn vị cao đồ Linh chủ kia đưa bổn tướng hồi triều.

- Tuân lệnh Hoàng tướng.

Nhĩ Lan vén rèm kiệu. Nàng thất sắc lùi lại.

Mọi người nhòm vào trong kiệu, sắc diện ai nấy cũng đều biến đổi xanh mét.

Trong kiệu, Đại Kiều Thể Minh và Nhị Kiều Thể Chi đều bị lột trần lõa thể. Trên người họ có những nhát chém thật bén vừa đủ để máu rịn từ từ ra ngoài.

Nhĩ Lan phóng chỉ khí giải tỏa huyệt đạo cho Nhị Kiều Tây Hạ. Cả hai rùng mình một cái, bật khóc thổn thức.

Thế Lãm cởi áo choàng quẳng vào trong kiệu. Chàng quay lại nhìn Thần tăng Kim Chung:

- Hai vị cô nương này tại sao lại ra nông nổi này.

Thần tăng Kim Chung ấp úng, mãi một lúc lâu mới dám cất lời gượng gạo:

- Hai nàng này bị Tổng tài Thái Minh Công làm vật tiến lễ để đưa Thái thượng hoàng hồi cung.

Thế Lãm nheo mày:

- Kiểu cách tiến lễ như thế này à?

- Lão tăng chỉ làm theo lịnh Đại tổng quản mà thôi, chứ chẳng biết gì.

Ỷ Kiều thở dài một tiếng:

- Minh Chỉnh biết Thái thượng hoàng đã hóa thân thành địa ngục quỷ vương, ngoài trừ Tiểu hắc lâu mới sai khiến được, mà Tiểu hắc lâu thì không thể rời khỏi tay Minh Chỉnh, nên gã mới dùng Nhị Kiều làm mồi nhử Thái thượng hoàng.

Thế Lãm lắc đầu:

- Minh Chỉnh tàn nhẫn quá.

- Nếu Minh Chỉnh tụ thành tầng tối thượng địa ngục thì y còn nguy hiểm hơn gấp bội phần. Nếu Thái thượng hoàng chỉ là quỷ vương địa ngục thì Minh Chỉnh mới là Địa Ngục Ma Vương. Thái thượng hoàng biến thành quỷ mất hết thần thức, nhưng Minh Chỉnh thì không.

Điều đó mới nguy hiểm cho bá tánh.

Ỷ Kiều tính hỏi Nhị Kiều Thể Minh và Thể Chi mấy lời, nhưng bà chưa kịp hỏi đột nhiên Nhị Kiều Tây Hạ vung chưởng tự thọc vào tâm huyệt của mình.

Mặc dù đứng sát bên Nhị Kiều nhưng Ỷ Kiều Nương Tử vẫn không sao kịp ra tay cứu mạng họ.

Thể Minh và Thể Chi tự tay moi tim mình, rồi ngã ra chết chẳng kịp trối trăn lời nào.

Ỷ Kiều Nương Tử cau mày.

Nhĩ Lan nhìn bà.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh nghiêm mặt trang trọng nói:

- Hoàng tướng, Đại tổng quản đã luyện thành Địa Ngục Mà Vương rồi. Ý niệm của y sai khiến Nhị Kiều Tây Hạ tự vẫn.

- Ý niệm của Địa Ngục Mà Vương có thể giết người xa vạn dặm được à?

Ỷ Kiều nhìn hai cái xác Nhị Kiều Tây Hạ nói:

- Muốn dùng thần thức khiến được Nhị Kiều, ít ra Đại tổng quản cũng đã dụng đại pháp nhiếp thần giữ sắc ma của hai người này rồi.

Thế Lãm quay lại Thần tăng Kim Chung:

- Lão có bị Đại tổng quản thôi miên lần nào không?

Thần tăng Kim Chung giật mình, lắp bắp nói:

- Hoàng tướng, phải chăng Hoàng tướng muốn hỏi lão phu đã bị Nhiếp Thần đại pháp của Đại tổng quản?

Thế Lãm gật đầu.

Thần tăng Kim Chung suy nghĩ rồi lắc đầu:

- Hình như lão chưa bị. Nhưng tất cả những cao thủ Thiên giáo đều đã bị thì phải.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh lên tiếng:

- Hoàng tướng, thời gian gấp lắm rồi, chúng ta phải trở về triều đình ngăn chận Minh Chỉnh. Thế nào y cũng dùng Nhiếp Thần đại pháp mà khiến quần thần phế truất Vương huynh đặng xưng tôn y lên ngai Hoàng đế.

Thế Lãm gật đầu nói với Ỷ Kiều Nương Tử, Nhứt Đăng đại sư và Vô Vi đạo trưởng:

- Bổn tướng nhờ ba vị trưởng lão cùng với Lan muội hiệu triệu quần hùng tụ về Triều trung. Còn bổn tướng và Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh sẽ đi trước.

Nhứt Đăng đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Hoàng tướng tính như vậy rất phải. Bần tăng và Vô Vi đạo trưởng đã chuẩn bị từ

trước. Chúng tôi sẽ đến ngay để hỗ trợ cho Hoàng tướng.

Nhĩ Lan nhìn Hoàng Thế Lãm:

- Hoàng huynh cẩn trọng.

- Lan muội yên tâm.

Chàng quay lại Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh:

- Quận chúa, chúng ta lên đường.

Chàng vừa dợm bước vừa ngoắc Thần tăng Kim Chung:

- Lão tăng và bốn vị cao đồ kia đi cùng với tại hạ.

Tứ vị Linh chủ vẫn nhảy tưng tưng quanh nhà đại sảnh Lạc Lầu khiến Thần tăng Kim Chung phải lưỡng lự hỏi:

- Bốn vị cao đồ của lão tăng bị như thế này làm sao lên đường.

Thế Lãm phóng chỉ giải tỏa huyệt Vĩ Lư của bốn người đó. Bốn vị Linh chủ như đã cạn kiệt sức lực, ngã nhào xuống sàn gạch thở dốc.

Thần tăng Kim Chung lắc chiếc chuông vàng. Tứ linh chủ gượng đứng lên. Thần tăng Kim Chung ra lệnh luôn:

- Chúng ta sẽ phò trợ Truy Hình Tướng. Các người không thể không đi được.

Lão vừa nói vừa chỉ chiếc kiệu:

- Khiêng!

Tứ linh chủ chẳng biết làm sao hơn, đành ghé vai vào khập khễnh bước đi, trông như những tên phu khốn khổ, khốn nạn.

Ra đến bên ngoài tòa Lạc Lầu, Thế Lãm quay lại ôm quyền xá mọi người.

Nhĩ Lan không dằn được tình cảm đang dâng trào, bậc khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Đại ca hãy bảo trọng!

Thế Lãm mỉm cười:

- Muội yên tâm đi.

Chàng hướng mắt nhìn lại Ỷ Kiều Nương Tử:

- Trước khi lên đường tại hạ muốn hỏi Nương Tử một điều.

- Hoàng tướng cứ hỏi. Bổn nương biết sẽ trả lời ngay.

- Nương nương đã lấy ngọn Vô Ảnh đăng trong con suối phải không?

Ỷ Kiều Nương Tử lắc đầu.

Thế Lãm hỏi tiếp:

- Vậy ai đã lấy Vô Ảnh đăng?

Chàng vừa hỏi vừa dời mắt qua Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh.

Ỷ Kiều Nương Tử nói:

- Chính Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh đã mang ngọn Vô Ảnh đăng đến Thiếu Lâm tự.

Thế Lãm bặm môi, rồi mở miệng nói với Vương Tỉnh:

- Chúng ta đi!

Ly khai khỏi Lạc Lầu khoảng năm dặm, Thế Lãm hỏi Vương Tỉnh:

- Quận chúa đã lấy cây đèn dưới con suối Tuyền thủy.

Vương Tỉnh gật đầu:

- Không có Vô Ảnh đăng, Hoàng tướng không thể thi triển Vô Ảnh Sắc để chống lại ma thuật Nhiếp Thần của Đại tổng quản.

- Quận chúa...

Vương Tỉnh nhìn Thế Lãm.

- Tử Diện Nhu Thất Thất, người đã cứu tại hạ chính là Quận chúa đội lốt.

Vương Tỉnh bặm môi:

- Tôi phải thay hình đổi dạng sư phụ để tránh bị Hoàng tướng hiểu lầm.

- Tại hạ hiểu rồi. Tại sao Quận chúa lại vì ta mà không vì Vương huynh?

- Muội biết bí mật của ngọn Vô Ảnh đăng và Tiểu hắc lâu.

- Nàng biết?

- Muội biết được bí mật đó do sư phụ kể lại. Ỷ Kiều Nương Tử không nói ra, nhưng muội không giấu Hoàng tướng, sư phụ Tử Diện Nhu Thất Thất và Khắc Tử Diệm cùng phu tướng của Ỷ Kiều Nương Tử là chư huynh đệ đồng môn. Vì chữ tình mù quáng mà sư phụ đã đắc tội với đại sư thúc.

Nàng lắc đầu:

- Cuối cùng người cũng chết.

- Quận chúa đừng đau lòng. Tử Diện Nhu Thất Thất bá mẫu chết đi, nhưng vẫn kịp lưu lại bút tích để Thế Lãm tìm tới Lạc Lầu để được biết được bí mật của Thái thượng hoàng. Tại hạ để Tử Diện Nhu Thất Thất chết vì đã đến trễ. Tại hạ có lỗi với Quận chúa.

- Dù Hoàng tướng có tài thông thiên nhưng ý trời đã định. Sư phụ cũng không sao thoát được tử vong.

Vương Tỉnh dừng bước, bẽn lẽn nhìn Thế Lãm:

- Hoàng tướng, sau này diệt trừ được ma đạo, muội không muốn sống tại triều nội, mà muốn ra ngoài giang hồ tạo phước cho bá tánh. Hoàng tướng có thể cho cho muội theo với được không?

Thế Lãm trợn mắt nhìn nàng:

- Quận chúa cành vàng lá ngọc, bổn tướng chỉ sợ...

Vương Tỉnh cắt ngang lời Thế Lãm:

- Muội xem phú quí danh lợi như giấc chiêm bao, đầy những cơn ác mộng hãi hùng, nên không muốn ở lại triều đình. Giang sơn cẩm tú này là của bá tánh, thì sống với bá tánh chính là lẽ sống chính đạo.

Thế Lãm nghe Vương Tỉnh nói, phấn khích phát tràng cười đắc chí. Chàng cắt tràng cười đó nhìn nàng:

- Nếu Quận chúa có chí như vậy, tại hạ đã có một đấng hồng nhan tri kỷ trên cõi đời này rồi.

Chương 49:

Đài Thiên Trụ được dựng ngay giữa kinh thành Trường An. Cờ xí cắm rợp chung quanh đài, một con đường trải thảm lụa kéo dài từ đài Thiên Trụ đến cung "Ngự Đế". Hai bên thảm lụa, quần thần đã tề tụ đứng theo thứ bậc. Vẻ mặt ai nấy cũng đều khoác những nét trang trọng và lo âu.

Đ

Các vị đại thần, áo mão, cẩm đai đại phục đứng gần đài thỉnh thoảng lại nhìn nhau, xầm xì. Hôm nay chẳng biết Vương phủ có chuyện gì mà hiệu triệu tất cả quần thần đến đây dự đại lễ cầu an, và lại tổ chức lễ cầu an đó vào lúc trời sắp tối.

Mặt trời vừa vụt tắt thì những ngọn đuốc khổng lồ được thắp lên. Mọi người đều hướng mắt về cung Ngự Đế. Ai nấy đều chờ Vương Mãng cùng với Tiểu hoàng đế bước ra.

Mặc dù trong tâm mọi người đều biết quyền triều chính bây giờ đều do Vương Mãng định đoạt, còn Tiểu hoàng đế chẳng qua chỉ là con rối trong tay lão mà thôi.

Ba hồi trống nổi lên như thúc giục mọi người hướng về lễ đài. Cánh cổng kiên cố của cung Ngự Đế từ từ mở ra.

Vương Mãng đĩnh đạc trong bộ bào y, vương phục đi đầu, theo sau là Tổng tài Thái Minh Công và Tiểu hoàng hậu. Không thấy Tiểu hoàng đế đâu, quần thần nhìn nhau, nhưng tuyệt nhiên không một ai dám thốt lời để hỏi.

Vương Mãng đi qua mặt mọi người, rồi bước thẳng lên đài Thiên Trụ, Tiểu hoàng hậu cùng Tổng tài Thái Minh Công nhứt nhứt bám sát theo họ Vương như bóng với hình.

Minh Chỉnh dụng Hỏa chưởng đốt trầm trong lư đồng. Hương trầm tỏa ra nghi ngút, tạo hương thơm trong phạm vi trên năm mươi trượng.

Đốt trầm xong, Tổng tài Thái Minh Công quay lại Tiểu hoàng hậu truyền âm nhập mật nói:

- Thỉnh Tiểu hoàng hậu trấn an quần thần.

Tiểu hoàng hậu bặm môi bước ra đứng giữa đài, nhìn xuống bá quan văn võ.

Tất cả quần thần đồng loạt quỳ mọp xuống, hướng về Thiên Trụ tung hô:

- Hoàng hậu vạn tuế... vạn vạn tuế.

- Chư khanh gia hãy đứng lên.

Tiểu hoàng hậu thở dài một tiếng, rồi trang trọng nói:

- Hôm nay hội kiến các vị khanh gia tại đài Thiên Trụ để cầu an cho Tiên đế và Hoàng thượng.

Tiểu hoàng hậu thở ra nói tiếp:

- Thể theo ý trời và ý của Tiên đế Thái thượng hoàng. Ta muốn dụng ngày cầu an hôm nay để giao ngai vàng cho Vương gia.

Quần thần thở ra.

Tổng tài Thái Minh Công đưa một ngón trỏ lên đỉnh trán, mỉm cười nói với Vương Mãng:

- Vương gia, bọn chúng còn lưỡng lự, bổn Tổng quản có thể trổ một chút tài mọn được không?

Vương Mãng gật đầu.

Tổng tài Thái Minh Công bước ra đứng cạnh Tiểu hoàng hậu:

- Các vị khanh gia. Thể theo ý Tiên đế thì kể từ hôm nay Vương gia sẽ thay người lên ngôi Thiên tử chăm lo cho bá tánh và giang sơn cẩm tú này. Ngay cả Tiểu hoàng đế cũng đã nằm mộng biết được ngày này, nên tự mình rút khỏi triều cung và bắt chước Trương Lương đi tìm Hoàng Thạch Ông.

Một vị đại thần thuộc quốc sử giám ôm quyền hướng về Tổng tài Thái Minh Công:

- Đại tổng quản, chuyện lên ngôi Hoàng đế là chuyện hệ trọng, đâu thể một lời nói là chứng tích để phế bỏ đế nghiệp đời trước lập đế vương mới. Nếu như Đại tổng quản có bằng chứng gì xin trinh ra cho mọi người được rõ.

Tổng tài Thái Minh Công cười khẩy một tiếng:

- Ngài là quốc sử giám phải không?

Vị đại thần đó gật đầu:

- Đúng như vậy!

Lão thần vừa nói vừa lấy một quyển sổ bìa bọc da dê lên trước mặt, đĩnh đạc nói:

- Nếu như không có ý chỉ của Thánh thượng, thì lão phu sẽ lược ghi ngay Vương gia xóa đế đoạt

ngôi.

Tổng tài Thái Minh Công mỉm cười nhìn vị lão thần đó nói:

- Bổn Tổng quản rất khâm phục lão thần quốc sử giám, nếu ngài cần ý chỉ của Hoàng thượng thì lúc nào chẳng có. Không chỉ một mà những hai, ba, rất nhiều nữa kìa. Nhưng Vương gia quả là người ngay, trung liệt không muốn vì điểm nhỏ mà khiến ai có thể hiểu lầm Vương gia bức hiếp Hoàng thượng, lộng quyền. Sau này khi ngài lên ngôi Thiên tử đâu còn ai nể phục.

Quốc sử giám đại thần ngơ ngác, mãi một lúc mới lên tiếng:

- Ý của Đại tổng quản quả là anh minh. Nhưng chẳng hay Đại tổng quản có gì minh chứng cho ý chỉ của Hoàng thượng không?

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh quay lại Vương Mãng:

- Thỉnh Vương gia.

Vương Mãng bước ra giữa lễ đài nhìn xuống quần thần văn võ bá quan, dõng dạc nói:

- Bổn vương quả không có ý lên ngôi Thiên tử, nhưng vì thuận theo ý trời và ý của Thánh thượng nên đành gánh vác việc lớn chăm lo cho bá tánh. Các vị khanh gia đã biết, Thánh thượng còn quá nhỏ tuổi, không thể đảm đương được trọng trách nên thuận theo ý trời mà trao ngai vàng cho bổn vương.

Vương Mãng thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Bổn vương ba lần bảy lượt cầu xin Thánh thượng chọn người khác, nhưng ý của Thánh thượng nhứt nhứt đều muốn giao cho bổn vương mà thôi. Thánh thượng nói, việc bổn vương lên ngôi Thiên tử là ý trời, bởi vì Thánh thượng đã nằm mộng thấy Thái thượng lão quân căn dặn điều đó. Nếu như trong ngày bổn vương vừa làm lễ cầu an, vừa làm lễ đăng quang, bất cứ ai không phục là phạm vào ý trời, kẻ đó sẽ bị trời tru đất diệt.

Quốc sử giám lão thần lắc đầu:

- Làm sao lão phu tin được những lời nói của Vương gia. Phải chi có Tiểu hoàng đế ở đây tự người trao ấn chỉ và cẩm bào cho Vương gia thì đúng lẽ trời.

Vương Mãng lắc đầu:

- Quốc sử giám đại thần nghi ngờ bổn vương. Vậy chúng ta thử coi xem Thánh thượng nằm mộng có đúng hay không.

Vương Mãng vừa nói vừa nhìn Tổng tài Thái Minh Công:

- Thỉnh Đại tổng quản.

Tổng tài Thái Minh Công nhìn Quốc sử giám lão thần lạnh nhạt nói:

- Lão thần không tin lời bổn vương thì cứ nhìn thẳng lên lễ đài, thét lớn ba tiếng:

- Ý trời không minh... Ý trời không minh...

Quốc sử giám gật đầu:

- Lão thần sẵn sàng.

Quốc sử giám lão thần lấy một luồng chân khí thật sâu, ngẩng mặt nhìn thẳng lên đài Thiên Trụ cất giọng oang oang:

- Ý trời không minh...

Lão vừa thốt xong thấy mắt mình tối sầm lại, trong đầu phát lên những tiếng kêu u u khó chịu vô cùng.

Mặc dù bị cảm giác đó, nhưng Quốc sử giám lão thần tính tình vốn cương cường, trung kiên, vẫn gắng gượng thét lớn:

- Ý trời không minh...

Tiếng u u kỳ lạ kia như muốn đục thủng đầu vị lão quan trung thần, rồi như chẳng còn biết gì nữa cả mà cất tiếng lắp bắp:

- Ý... trời...

Lão nói đến đây đột nhiên đưa tay lên móc mắt mình, như một người điên, vị lão thần tự bóp cổ mình cho đến chết.

Thấy cái chết của Quốc sử giám lão thần, văn võ bá quan đều thất sắc, tin ngay vào mấy lời của Minh Chỉnh và Vương Mãng.

Tổng tài Thái Minh Công giải tỏa tuyệt pháp Nhiếp Thần ma thuật, mỉm cười nói với văn võ bá quan:

- Các vị đã thấy đặng sự khảo nghiệm rồi. Bây giờ còn ai muốn bị rơi vào tình cảnh như vị lão thần kia không.

Tất cả văn võ bá quan đồng thanh quì mọp xuống, hướng về đài Thiên Trụ:

- Thiên ý đã định, Vương gia lên ngai Thiên tử...

Tất cả mọi người đồng quỳ mọp xuống chẳng ai dám ngẩng đầu lên.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang Vương Mãng:

- Tất cả quần thần đều cung nghinh Vương gia lên ngai Thiên tử. Thỉnh ngài đăng đàn.

Vương Mãng gật đầu, truyền âm nhập mật nói với Minh Chỉnh:

- Bổn vương lên ngai Thiên tử, sẽ phong cho Đại tổng quản chức Thượng phẩm khai quốc công thần.

- Đa tạ Vương gia! Thỉnh Vương gia!

Minh Chỉnh vừa nói vừa tủm tỉm cười. Nụ cười của y không rõ ý nghĩa gì, và phảng phất bên trong xem chừng rất gian trá đa mưu.

Vương Mãng đâu thể thấy được cái cười của Minh Chỉnh. Gã tiến ra giữa đài Thiên Trụ, thành khẩn tế trời, tế đất rồi quay xuống quần thần bá quan văn võ.

- Trẫm thuận theo ý trời cai quản Giang sơn cẩm tú, chăm lo cho bá tánh. Các chư khanh gia hãy vì bá tánh, vì giang sơn cẩm tú mà cùng với trẫm chăm lo việc quốc gia đại sự.

Mọi người đồng thanh tung hô:

- Thánh thượng vạn tuế vạn vạn tuế.

Mọi người lục đục đứng lên. Chờ cho tất cả đều yên vị chỉnh tề, đột nhiên Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh tiến ra xá Vương Mãng một cái rồi mới quay xuống quần thần:

- Thánh thượng vừa mới đăng quang lên ngôi đế vương, giờ Thánh thượng muốn các vị chứng kiến tận mắt Tiên đế trao ấn soái cho Thánh thượng.

Vương Mãng ngơ ngác nhìn Minh Chỉnh:

- Tổng quản sao lại có việc này trong buổi lễ đăng quang hôm nay.

Minh Chỉnh truyền âm nhập mật nói với Vương Mãng:

- Hạ thần đã sắp xếp tất cả rồi. Thánh thượng đừng lo, âu đó cũng là một biện pháp hữu lý, hữu tình để quần thần tâm phục khẩu phục.

Minh Chỉnh nhìn lại Tiểu hoàng hậu:

- Thỉnh hoàng hậu đưa tiên đế vào ra mắt Thánh thượng.

Vương Mãng hỏi:

- Tiên đế nào?

- Tiên đế chính là Thái thượng hoàng.

Tiểu hoàng hậu làm theo lời Minh Chỉnh, dùng một chiếc khăn lụa đốt lửa bỏ vào lư trầm.

Bùm...

Từ trong chiếc lư trầm một quả pháp thăng thiên bắn vụt lên cao rồi tỏa ra thành một đóa bông lửa khổng lồ.

Một đoàn Cấm vệ quân cùng năm mươi giáo chúng Thiên giáo nai nịt gọn gàng hộ tống cỗ kiệu lộng lẫy do bốn vị Linh chủ Linh Sơn cổ tự khiêng. Dẫn đầu đoàn người là Thần tăng Kim Chung.

Bốn vị Linh chủ đặt chiếc kiệu xuống ngay dưới chân đài Thiên Trụ, rồi đứng nép hai bên.

Tổng tài Thái Minh Công quay sang nói với Vương Mãng:

- Thỉnh Thánh thượng xuống diện ngộ với Thái thượng hoàng.

Vương Mãng cau mày lưỡng lự:

- Khanh sắp xếp thêm việc này, khiến trẫm không sao hiểu được.

Tổng tài Thái Minh Công trừng mắt:

- Nếu Thánh thượng không xuống, Thái thượng hoàng bất nhẫn mà không trao ấn ngọc chỉ và ấn soái thì đại sự sẽ không thành.

Vương Mãng gật đầu:

- Trẫm sẽ xuống thỉnh Thái thượng hoàng, nhưng trẫm muốn hỏi khanh một điều. Thái thượng hoàng do chính tay khanh chặt đầu sao lại còn sống.

- Thánh thượng yên tâm. Thái thượng hoàng đã chết rồi, vả chăng chỉ còn là cái xác bị thần dụng Nhiếp Thần đại pháp sai khiến mà thôi.

- Thế thì tốt.

Vương Mãng thả bước xuống đài Thiên Trụ đến ngay cỗ kiệu, giả lả ôm quyền nói:

- Thỉnh Thái thượng hoàng.

Vương Mãng vừa nói thì nghe tiếng Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh nhỏ nhẹ nói vào tai mình:

- Vương huynh đã tụ thành đế nghiệp, đó là ân đức của muội. Lúc này đế nghiệp của Vương huynh như chỉ mành treo chuông, chỉ một chút sơ xẩy thôi, huynh sẽ tử vong lập tức, và bá tánh sẽ lâm vào cõi trầm kha bể khổ.

Mặc dù ngạc nhiên cùng cực bởi không ngờ người ngồi trong kiệu Thái thượng hoàng chính là Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh. Nhưng Vương Mãng cũng kịp trấn tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì mà muội cảnh cáo huynh như vậy?

- Vương huynh hãy nghe đây. Tất cả quần hùng đang kéo về kinh thành để ủng hộ huynh chống lại Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh.

Vương Mãng nghiêm giọng hỏi:

- Minh Chỉnh đã giúp huynh toại thành chí nguyện, cớ sao lại coi Đại tổng quản là phản nghịch?

- Vương huynh nghe cho rõ đây.

Vương Tỉnh liền thuật lại tất cả mọi việc cho Vương Mãng nghe, rồi đổi giọng trang trọng cảnh báo:

- Khi nào Minh Chỉnh dụng ma thuật Nhiếp Thần đại pháp khống chế Vương huynh thì hãy vén rèm nhìn vào trong kiệu. Nhiếp Thần đại pháp của gã sẽ chẳng có tác dụng gì với huynh nữa.

- Ta không tin Minh Chỉnh lại có ý đồ đó.

- Huynh hãy nghe theo lời muội.

Vương Mãng quay lại đại Thiên Trụ, nói với Minh Chỉnh:

- Đại tổng quản, Thái thượng hoàng muốn diện kiến với khanh trước khi lên đài.

Minh Chỉnh trố mắt hau háu chiếu cặp ma nhãn đanh ác vào Vương Mãng.

Gã lắc vai phi thân xuống hằn học nói luôn:

- Vương Mãng, Thái thượng hoàng muốn gặp ta à? Con quỷ đó muốn gặp ta à?

Vương Mãng giật thót ruột, vì những lời nói càn rỡ của Tổng tài Thái Minh Công:

- Khanh... dám vô lễ với trẫm như vậy à?

Minh Chỉnh cau mày lắc đầu, dí mặt sát tới trước:

- Gian thần Vương Mãng, ngươi tưởng ta đưa ngươi lên ngôi đế nghiệp rồi chỉ nhận mỗi chức Phẩm khai quốc công thần thôi sao?

Gã gằn giọng:

- Bổn Tổng quản muốn tự tay ngươi và con quỷ Thái thượng hoàng dâng ngai vua cho ta bằng hai tay kìa.

Vương Mãng nạt ngang:

- Minh Chỉnh.

Vương Mãng chợt nghe tiếng u u trong đầu mình, sực nhớ đến lời của Vương Tỉnh nên liền cố gắng thộp vào bức rèm che cỗ kiệu vén lên.

Một vầng sáng ngũ sắc từ trong kiệu phát ra khiến cho Vương Mãng chói cả mắt, và những tiếng u u đột nhiên tan biến mất.

Vương Mãng liền chỉ tay vào Minh Chỉnh:

- Gian tặc... chư khanh gia cứu trẫm.

Vương Mãng vừa nói vừa quay lưng bỏ chạy lên đài Thiên Trụ. Nhưng năm mươi gã cao thủ Thiên giáo đã chắn ngang đường thoát chạy của Vương Mãng rồi.

Từ trong cỗ kiệu, Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh như cánh chim nhạn băng ra, hữu thủ dụng nhuyễn tiên, tả thủ phóng chỉ công, tả xung hữu đột đánh bật bọn cao thủ Thiên giáo bảo vệ Vương Mãng.

Tổng tài Thái Minh Công Minh Chỉnh nhận ra Vương Tỉnh, gằn giọng nói:

- Thì ra con nha đầu đê tiện này.

Gã vừa toan phi thân tập kích Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh thì Thế Lãm đã lướt ra cản đường gã. Trên tay chàng là ngọn Vô Ảnh đăng.

- Minh Chỉnh, bổn tướng đã chờ ngươi.

Minh Chỉnh nghe tiếng Thế Lãm thì sửng sốt thốt lên:

- Truy Hình Tướng Hoàng Thế Lãm.

- Địa Ngục Ma Vương, ngươi còn chờ gì nữa.

Thế Lãm vừa nói vừa giơ thẳng ngọn Vô Ảnh đăng phát ra ánh sáng ngũ sắc. Ngọn đèn đó như có hấp lực khiến Minh Chỉnh không sao tịnh thần được.

Gã rống lên một tiếng, từ thân thể của gã phát ra một tiếng nổ.

Ầm...

Trang phục bên ngoài Minh Chỉnh rách tả tơi. Khuôn mặt của gã từ từ biến dạng cuối cùng lộ nguyên hình là chiếc đầu lâu đen kịt.

Đối mặt với Địa Ngục Ma Vương, Thế Lãm sợ sẽ di lụy đến những người khác đang bị Nhiếp Thần đại pháp của Minh Chỉnh khống chế.

Chàng hú vang một tiếng, tay cầm Vô Ảnh đăng lướt lên đài Thiên Trụ. Ngọn đèn Vô Ảnh như một miếng mồi nhử Địa Ngục Ma Vương, dẫn dụ gã băng theo Thế Lãm.

Thế Lãm và Minh Chỉnh trụ vị trên đài Thiên Trụ thì quần hùng do Nhứt Đăng đại sư, Vô Vi đạo trưởng, Dự Bình, Ỷ Kiều Nương Tử và Nhĩ Lan cũng đã rầm rập kéo đến trên năm trăm nhân mạng.

Văn võ bá quan còn đang ngơ ngác chẳng biết chuyện gì xảy ra. Họ như những kẻ nằm mơ vừa chợt thức giấc thấy chung quanh vô số cao thủ.

Có tiếng pháo hiệu nổ vang hướng đông, rồi sáu lộ cao thủ Thiên giáo xuất hiện do Vân Minh cư sĩ dẫn đầu:

Ỷ Kiều Nương Tử thét nói với Đông Giang quận chúa:

- Quận chúa hãy cảnh báo các quần thần không được nhìn lên đài Thiên Trụ.

Vô Vị đạo trưởng giũ phất trần lướt về phía Vương Tỉnh quận chúa. Sự xuất hiện của vị đại trưởng lão võ lâm chẳng mấy chốc đã đánh bật lũ cao thủ Thiên giáo đang nhâu nhâu bâu vào Vương Tỉnh và Vương Mãng.

Nhứt Đăng đại sư cùng Ỷ Kiều, Nhĩ Lan và Dự Bình hướng quần hùng kết thành một vòng tròn dưới chân đài.

Vân Minh cư sĩ vừa dẫn sáu lộ cao thủ Thiên giáo đến thì Ỷ Kiều Nương Tử thoát ra ngoài chặn

lão lại.

Vân Minh cư sĩ nhìn Ỷ Kiều lắc đầu nguầy nguậy:

- Hãy tránh ra.

Nhĩ Lan truyền âm nhập mật nói với bà:

- Mẫu thân, lão đã bị ma nhãn cướp mất thần thức rồi. Và có lẽ tất cả những cao thủ Thiên giáo cũng như vậy.

Nhứt Đăng đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật! Làm sao bây giờ. Nếu đánh chúng ta sẽ tạo sát kiếp, thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Nhĩ Lan khẩn trương nói:

- Đại sư cứ đánh, dẫn dụ họ vào cung Ngự Đế, giam vào trong đó.

Nhứt Đăng đại sư gật đầu:

- A di đà Phật! Chư vị quần hùng! Đánh!

Một trận hỗn chiến kinh thiên động địa liền xảy ra. Nhứt Đăng đại sư vừa đánh vừa điều động quần hùng dẫn dụ Vân Minh cư sĩ và các thuộc nhân Thiên giáo lùi dần về phía cung Ngự Đế.

Vốn đã bị ma nhãn khống chế thần thức, võ công của Vân Minh cư sĩ và những cao thủ Thiên giáo không còn linh hoạt, mà chỉ như lũ thiêu thân lao vào quần hùng nên họ dễ dàng bị dẫn dụ vào cung Ngự Đế chẳng mấy khó khăn gì.

Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh bỏ Vương Mãng, đứng chặn ngay cầu thang dẫn lên đài Thiên Trụ:

- Các vị đại thần hãy nghe lời ta, không một ai được nhìn lên đài Thiên Trụ.

Lời cảnh báo của nàng vừa dứt thì đã có vị võ quan rú lên một tiếng, đưa tay tự bóp cổ mình cho đến chết.

Vương Mãng nghiêm giọng quát:

- Tất cả chư khanh úp mặt xuống đất.

Không ai bảo ai, kể cả Vương Mãng cũng khum người úp mặt xuống đất như đang bái lạy.

Vương Tỉnh vận hết công lực thét lớn một tiếng:

- Hoàng tướng, dụng Vô Ảnh Sắc.

Chương 50:

Trên đài Thiên Trụ, Thế Lãm đứng đối mặt với Địa Ngục Ma Vương Minh Chỉnh.

T

Tất nhiên thần nhãn của chàng chẳng hề chạm vào đôi mặt Hắc lâu rừng rực kia mà lại tập trung nhìn vào ngọn đèn Vô Ảnh để không bị Nhiếp Thần ma thuật khống chế thần thức.

Minh Chỉnh gằn giọng cất tiếng the thé:

- Thế Lãm! Ngươi dám làm hỏng đại sự của ta!

- Bổn tướng không thể để mặc cho ác nhân di hại đến mọi người.

Minh Chỉnh bật cười the thé.

- Thế Lãm ơi, quá muộn rồi. Địa Ngục Ma Vương đã xuất hiện, thì ngọn đèn Vô Ảnh kia đâu thể làm gì được ta chứ. Ngươi tưởng với ngọn đèn Vô Ảnh có thể kháng lại ta được hay sao.

- Bổn tướng là khắc tinh của ngươi. Gia Cát Càn Khôn là chủ nhân của ngọn đèn này.

Minh Chỉnh quát lớn:

- Câm ngay! Gia Cát Càn Khôn dù có sống lại ta cũng quyết lấy mạng lão.

Minh Chỉnh vừa nói vừa rú lên một tiếng như quỷ gầm, ma trụ. Đồng thời với tiếng rú của gã, hai cánh tay gầy gộc như đôi khô cốt đột ngột dài hẳn ra thộp vào Thế Lãm.

Thế Lãm đã chuẩn bị từ trước, vận dụng nguyên ngươi chân khí thi triển Kim ảnh thủ đỡ thẳng vào đội khô cốt đó.

Ầm...

Chàng lùi một bộ.

Minh Chỉnh lùi một bộ.

Lần đánh thẳng đỡ thẳng đó khiến chiếc đài thiên trụ dù được xây cất kiên cố vẫn chao đảo như có

cơn chấn động khiến nó phải lung lay.

Minh Chỉnh tru lên một tiếng nữa. Đôi khô thủ rụt lại, xoa nắm không khí tao thành một quả cầu đen kịt trông tợ chiếc hắc lâu.

Minh Chỉnh tao xong quả cầu đó thì bên kia Thế Lãm cũng đã hình thành quả cầu tu khí “Thiên Cầu Vũ Nộ”.

- Đoạt mạng tu la!

Thế Lãm thét lại:

- “Thiên Cầu Vũ Nộ”!

Hai quả cầu tụ khi do Địa Ngục Ma Vương và Truy Hình Tướng thoát ra chạm thẳng vào nhau.

Ầm...

Trên trời như có tiếng sấm ì ầm.

Trời đất như dậy cơn bão dữ.

Thế Lãm lùi hai bộ.

Minh Chỉnh cũng lùi hai bộ, gã cất. tiếng the thé nói:

- Khá lắm, Đoạt mạng Tu la vẫn không làm gì được ngươi, giờ thì ráng mà giữ cái mang khi bổn vương thi triển Hắc Lâu bửu kiếp.

Nghe nói đến Hắc Lâu bửu kiếp, Thế Lãm có phần lúng túng. Bởi chàng đã được Y Kiều và Nhĩ lan cảnh báo trước, Hắc Lâu bửu kiếp là một công phu vô địch của Địa Ngục Ma Vương, sức mạnh của nó như thiên binh vạn mã, không biết Vô Ảnh đăng có đủ sức đối chọi lại hay không.

Mặc dù đối đầu với Minh Chỉnh nhưng Thế Lãm vẫn không được đối mặt nhìn thẳng vào Nhiếp Thần đại pháp của hắn, mà phải thông qua thính nhĩ, vào ảnh từ ngọn đèn Vô Ảnh phản rọi nên có phần bất lợi cho chàng. Còn đang suy tư, bất chợt từ phía sau có tiếng gió nhẹ, Thế Lãm giật mình thì ngọn đèn Vô Ảnh đang lấp lửng trước mặt chàng đã bị Tiểu Hoàng hậu đoạt rồi Minh Chỉnh bật cười the thé:

- Ha.. ha...ha... Khắc tinh của ta không còn nằm trong tay ngươi nữa rồi, ngươi đã tới số rồi.

Thế Lãm rớt vào tình.thế vô cùng khó xử, quả thật mất ngọn Vô Ảnh đăng chẳng khác nào kiếm thủ bị mất kiếm, chàng đâm ra lúng túng vô cùng.

Tiểu hoàng lâu đoạt Vô Ảnh đăng theo sự khống chế thần thức của Minh Chỉnh, băng luôn xuống đài Thiên Trụ.

Minh Chỉnh hứng khởi nhìn Thế Lãm:

- Truy Hình Tướng ngươi còn chờ gì nữa mà chưa tự sát.

Thế Lãm than thầm:

- Mình vô ý quá. Trong giờ khắc thập tứ nhứt sanh lại để mất Vô Ảnh đăng. Chắc mình tới số thật rồi.

Thế Lãm cười khẩy đáp trả Mình Chỉnh:

- Ngươi muốn bổn tướng tự sát à? Ta sẵn sàng tự sát, ngược lại ngươi hãy hứa với bổn tướng trong ba năm không được tạo họa cho bá tánh.

Thế Lãm liếc xéo xuống đài Thiên Trụ. Chàng hy vọng Đông Giang quận chúa Vương Tỉnh sẽ đoạt lai ngọn đèn Vô Ảnh cho chàng.

Tiểu Hoàng Hậu băng xuống đài, lướt qua Vương Tỉnh, thì bất chợt bi trảo công của Vương Tỉnh thộp vào gáy nhấc bổng lên.

Tiểu Hoàng hậu mặc cho Vương Tỉnh nắm gáy, dùng hết sức nện ngọn đèn Vô Ảnh vào bậc đá.

Tiểu Hoàng hậu vừa hành động thì Ỷ Kiều Nương Tử bất thần xuất hiện, dụng luôn Đan điền đón lấy ngọn Vô Ảnh đăng.

Bịch...

Y Kiều trơn mắt, một vòi máu phún ra từ hai cánh môi.

Nương tử vẫn gượng thộp lại ngọn đèn vận hết công lực trổ khinh công lướt băng lên trên đài.

Bà vừa chạm chân xuống mặt sàn thì Minh Chỉnh đã phát tác Hắc Lâu bửu kiếp.

Tiểu hắc lâu xuất hiện trên tay Minh Chỉnh, liền đó từ hai hốc mắt hắc lâu xẹt ra hai đạo hắc quang trông tợ đôi hắc xà chia làm hai tợ gọng kiềm toan cắt đứt đầu Thế Lãm.

Hai đạo hắc quang đó nhanh chóng không thể tả, chẳng khác nào cập lưỡi hái tử thần rầm rập chém Thế Lãm.

Ỷ Kiều Nương Tử thét lớn một tiếng, lăn xả vào chắn phía trước Thế Lãm Phập...

Thân ảnh của bà bị cắt làm ba khúc lăn long lóc dưới gầm đài, nhưng trước khi bị cắt, Ỷ Kiều cũng đã kịp thảy ngọn đèn Vô Ảnh qua tay Thế Lãm.

Vô Ảnh đăng trở về tay chàng, nhưng Ỷ Kiều Nương Tử đã nhận một cái chết thảm thương.

Thế Lãm nhìn thi thể Ỷ Kiều Nương Tử mà sát khí che ngập cả nhãn thần, phẫn nộ.

Chàng gào lớn một tiếng cùng lúc nghe tiếng Đông Giang quận chúa thét gọi "Vô Ảnh Sắc".

Thế Lãm nhìn trừng trừng vào Vô Ảnh đăng. Thần ý phát sinh như được ánh sáng ngũ sắc trong ngọn đèn chuyển hóa khí lực nội công. Chỉ trong chớp mắt toàn thân Thế Lãm đã có một vầng lửa khổng lồ xuất hiện bao bọc thân thể chàng. Ngay cả ngọn đèn trên tay Thế Lãm cũng bốc thành hơi bởi sức nóng khủng khiếp từ thân ảnh chàng tỏa ra.

Minh Chỉnh rùng mình bởi hơi nóng đó. Gã buột miệng nói:

- Hỏa địa ngục!

Lời thảng thốt vừa dứt thì Thế Lãm đã phát tác từ âm trung bản thủ một ngọn lửa tập kích Địa Ngục Ma Vương Minh Chỉnh.

Minh Chỉnh dụng Hắc lâu đón luồng khí chưởng đỏ rực đó.

Tiểu hắc lâu trên tay Minh Chỉnh biến thành cục than hồng, rồi bốc luôn thành hơi.

Minh Chỉnh rú lên:

- A...

Thế Lãm như một qua cầu lửa khổng lồ ập thẳng vào Địa Ngục Ma Vương trong lúc y đã đảo bộ toan bỏ chay.

Một ngọn lửa không lồ như hỏa diệm sơn bùng cháy ngay trên đài Thiên Trụ.

Đứng bên dưới, Vương Tỉnh ngỡ cái đài khổng lồ kia đã biến thành ngọn đuốc hùng vĩ.

Nàng thất sắc thét lớn:

- Hoàng đại ca.... Hoàng đại ca.

Không biết có động lực gì thôi thúc, Vương Tỉnh không màng đến bản thân mình nữa, băng mình phi thân lên đài.

Trước mặt nàng, Thế Lãm trang phục rách nát, thần sắc nhợt nhạt, còn Địa Ngục Ma Vương thì

đang bốc cháy dữ dội.

Vương Tỉnh băng đến ôm choàng lấy Thế Lãm:

- Hoàng.... Hoàng đại ca có sao không?

Thế Lãm thở dài, lắc đầu. Chàng bước lại gom thi thể Ỷ Kiều Nương Tử, sắp lại ngay ngắn.

Nhĩ Lan cũng vừa chạy lên đến nơi. Nàng như kẻ mất hồn nhìn cái xác thảm thương của thân mẫu mà không thốt được lời nào. Nước mắt ràn rụa che kín tất cả. Mãi một lúc lâu Nhĩ Lan mới dằn được nỗi xót xa, thương cảm chạy đến gục đầu vào ngực Ỷ Kiều Nương Tử.

- Mẹ... sao mẹ lại bỏ con... mẹ....

Thế Lãm cúi gầm mặt xuống. Chàng đỡ Nhĩ Lan:

- Lan muội, huynh có lỗi với muội.

Thế Lãm nhìn Đông Giang quận chúa ra hiệu cho nàng cởi áo choàng che ngoài.

Chàng dùng áo choàng của Vương Tỉnh gói Ỷ Kiều Nương Tử, rồi nói với Nhĩ Lan:

- Đại ca sẽ đưa bá mẫu về Đông Doanh.

Thế Lãm vừa nói vừa ôm thi thể Ỷ Kiều đứng lên. Chàng dìu Nhĩ Lan quay qua Vương Tỉnh:

- Quận chúa cùng đi với chúng tôi không?

Vương Tỉnh gật đầu.

Ba người rời đài Thiên Trụ, ôm theo thi thể Ỷ Kiều. Vương Tỉnh đến bên Vương Mãng, nghiêm giọng nói:

- Dân vi quí, xá tắc thứ chi, quân vi khinh.

Nàng dứt lời bỏ theo Thế Lãm và Nhĩ Lan.

Vương Mãng bước vội theo ba người. Y lí nhí nói:

- Muội muội, Hoàng tướng, Lan cô nương hãy ở lại. Trẫm muốn đãi ngộ ba vị.

Thế Lãm quay lại đối mặt với Vương Mãng:

- Đa tạ Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng có lòng nghĩ đến tại hạ, hãy để mặc cho Quốc sử giám

ghi lại lời của Thần Cơ học giả Lượt Sử Bất Tri Khách.

Vương Tỉnh gật đầu rồi nói với Vương Mãng:

- Đại ca được toại thành chí nguyện. Nhưng đời đời kiếp kiếp vẫn mang danh ô là kẻ gian thần xóa đế đoạt ngôi.

Vương Mãng gục mặt nhìn xuống.

Thế Lãm thở dài nói:

- Nếu như Hoàng thượng là minh quân thì danh ô kia sớm được tẩy rửa, còn vẫn theo đường cũ của các vị hôn quân, mãi mãi người sẽ là kẻ gian thần xóa đế đoạt vị bởi hám tài, hám danh.

Nhĩ Lan nhìn Vương Mãng:

- Kẻ hôn quân chẳng giữ được nghiệp đế bao lâu đâu.

Nàng nhìn Thế Lãm:

- Đại ca mình đi.

Thế Lãm gật đầu cùng Nhĩ Lan trổ khinh công băng mình đi. Vương Tỉnh dợm bước theo hai người. Vương Mãng gọi giật lại:

- Muội muội! Hãy ở lại với đại ca. Trong gia quyến chỉ có muội ta yêu thương nhất mà thôi.

Vương Tỉnh lắc đầu:

- Chốn cung son đầy cám dỗ. Đại ca đã có giang sơn cẩm tú này rồi thì không thể có muội, âu đó cung là số trời, chỉ mong đại ca luôn nghĩ đến bá tánh trăm họ ngoài kia.

Vương tỉnh thở ra, ôm quyền xá Vương Mãng:

- Muội cáo từ, đại ca bảo trọng.

Nàng quay gót, và chỉ thoáng chốc đã mất dạng theo Thế Lãm và Nhĩ lan rồi.

ÂN CỪU KÝ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Trước Khi Vào Truyện -

Trăng ẩn sao mờ, gió thu hiu hắt trời đen như mực, cách gần trong gang tấc cũng khó thấy được cảnh vật xung quanh.

T

Nơi đồng trống có mấy người dạ hành phi thân đi như bay trông tựa bóng quỷ mị chập chờn trong đêm. Bỗng từ phía mấy người dạ hành truyền tới những lời thì thầm đầy vẻ tà dâm:

- Phụ nhân này thực là mỹ nhân thiên hạ vô song.

- Nếu lão phu có được thị để suốt đời hưởng lạc thú thì cũng là diễm phúc.. Hi hi

Đột nhiên thủ lãnh của chúng khẽ quát:

- Đêm nay bọn ta đến cướp thị, không phải đem về hưởng lạc, mày là dày vò thị từ từ, khiến thị phải nếm mùi đau khổ tột cùng.

Kỳ thực lời đối thoại của chúng, thường nhân không thể nghe thấy vì bọn chúng đang sử dụng phép truyền âm nhập mật, một tuyệt học của võ lâm.

Nói rồi mấy người này lại thi triển khinh công vội vã lao đi, từ thân pháp cùng cước bộ khinh linh của chúng có thể thấy đây là những kẻ có võ công tuyệt cao. Trong đêm đen tĩnh lặng, vạn vật tịch liêu mà không nghe lấy được một tiếng nào khi chúng cất bước tựa hồ chân chúng không hề chạm đất, mắt chúng loang loáng phát ra những tia hung quang.

Nam Cung bảo là một tòa lầu có kiến trúc theo lối cung điện, lầu gác nối tiếp nhau liên miên bất tuyệt. Lúc này im lặng như tờ, chỉ văng vẳng đâu đây vài tiếng trống canh.

Trước cổng tòa lầu có dựng một cây cột treo đèn cao năm, sáu trượng, ánh đèn thảm đạm leo lét cháy trong gió thu hiu hắt giữa canh khuya trong các hành lang của đại diện, không khí càng im ắng nặng nề.

Mấy bóng đen dịch chuyển đến góc tường bao quanh đại viện, thi triển khinh công, mũi chân điểm nhẹ, song thủ vung lên, từng bóng một nhẹ nhàng vượt qua tường mà vào.

Không lâu sau, bỗng một tiếng “ầm” phá tan bầu không khí tĩnh lặng, tiếp đó Nam Cung bảo lập

tức hỏa quang xông lên ngút trời, khói tỏa mờ mịt.

Nam Cung bảo chủ nhân là một đại phú gia tại bổn địa, chủ nhân Nam Cung tiên sinh học thức uyên bác, văn võ toàn tài, trong võ lâm là người có thinh danh cực cao, người người trong vùng đều kính trọng, tôn xưng Nam Cung chủ nhân là Nam Cung đại hiệp.

Nam Cung phu thê, mỗi ngày ngoài việc đọc sách luyện võ, ngâm thơ họa tranh ra còn chỉ dạy cho hài tử duy nhất của họ - Nam Cung Thanh Vân.

Nam Cung tiên sinh, học vấn uyên thâm quí tử Thanh Vân từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, nay đã mười tám tuổi, thân hình khôn vĩ, mặt trắng như ngọc, mi thanh mục tú, từ nhỏ đã được Nam Cung phu thê yêu vì, nâng như nâng trứng mỏng.

Nam Cung Thanh Vân, ba tuổi đã được đọc sách thánh hiền, thi thư lễ nghĩa tự kinh đọc qua là hiểu, được mọi người coi là thần đồng, luôn yêu trẻ kính lão, trượng nghĩa hào hiệp nên chàng được mọi người yêu mến.

Nam Cung đại hiệp tuy võ công cao thâm, nhưng lại chưa từng chỉ dạy công tử tập võ luyện quyền mà chỉ dạy cho chàng một chút cách dưỡng khí thở nạp.

Nam Cung phu nhân xinh đẹp tuyệt vời, gần xa nức tiếng, đối với Nam Cung Thanh Vân yêu thương rất mực, những mong chàng mau khôn lớn.

Lại nhắc tới chuyện tòa lầu bị bốc cháy dữ dội.

Trong ánh hỏa quang, chín hắc y nhân đã xông vào phòng riêng của phu thê Nam Cung.

Tất cả nội sự xảy ra quá ư đột ngột khiến Nam Cung phu thê không kịp phòng bị, cả hai vừa giật mình choàng tỉnh, Nam Cung phu nhân người không mảnh vải lăn ngay xuống đất, trong lúc kinh hoảng quên mất cả việc lấy y phục che đậy ngọc thể.

Chỉ thấy nàng dung nhan tựa hoa đào, thân hình yểu điệu, mớ tóc đen nhánh buông xõa trên bờ ngực nảy nở trắng hồng, Thân hình thon dài khẽ run lên, đôi môi đỏ mọng phát ra những tiếng kêu nho nhỏ đầy kinh hãi.

Một hắc y nhân không ngăn nổi lửa dục bốc lên cháy lòng, buột miệng kêu lên:

- Đẹp? Đẹp lắm?

Hắc y nhân thủ lãnh bỗng quát lớn:

- Mau tiếp chiêu?

Không hổ thẹn là Nam Cung đại hiệp, trong lúc nguy cấp, hiểm họa ập đến bất ngờ, sau khoảnh khắc kinh hoàng, lập tức vận khí đề tụ công lực, chẳng nói chẳng rằng đánh ngay một chưởng nhanh như chớp điện, chưởng thế uy mãnh, chưởng phong ào ào, chưởng lực hùng hậu mang theo một luồng hàn khí lạnh lẽo vô cùng. Chưởng này gọi là Hỗn Nguyên Xuyên Tâm chưởng là thượng thừa tuyệt học của võ lâm.

Gã hắc y nhân nhìn nữ nhân khỏa thân như si như dại, đã bị chưởng phong đánh cho lòng ngực vỡ tung, tim gần rớt ra ngoài, máu phun đỏ vách, thi thể bị văng lên mái nhà, lăn mấy vòng rồi rơi huỵch xuống đất.

Hắc y nhân thủ lãnh cả kinh lập tức lao tới, quát lớn một tiếng, đẩy ra hai chưởng, chưởng phong nhanh như điện, chỉ nghe “bình” một tiếng Nam Cung đại hiệp vội tung lên tránh thoát chưởng phong, chỉ thấy nửa bức vách phía sau đã bị chưởng phong của hắc y nhân xô đổ, cát bay đá chạy bụi khói tung mờ mịt.

Đúng lúc Nam Cung đại hiệp vừa đáp xuống, hai hắc y nhân khác đã đồng thời phóng tới hai luồng chưởng phong vô cùng dữ dội.

Nam Cung đại hiệp cảm thấy mấy gã hắc y nhân này chẳng phải là nhân vật tầm thường, cứ nhìn bức tường bị đổ xuống do bị chưởng phong xô phải cũng đủ thấy võ công của chúng tuyệt cao.

Nam Cung đại hiệp có muốn tránh né hai luồng chưởng phong này cũng không kịp, ông đành vận công đề khí, song thủ cất lên ngang ngực rồi đẩy ra, nghênh tiếp hai chưởng nọ.

Đã nghe một tiếng “bùng” vang lên tựa sấm, chưởng lực phản chấn khiến song phương đều thoái lui hai bước, ngói trên mái nhà bị chấn động kêu lên lạch cạch. Nam Cung đại hiệp miệng thổ ra một búng máu tươi.

Với công lực của Nam Cung đại hiệp thì đại hiệp không đến nổi thọ thương dưới chưởng này, song vì hồi đêm đại hiệp tham luyến ái thê, vừa hành lạc xong thuần dương phát dịch, đề khí không đủ, thân thể hư nhược lại bị chấn phách kinh tâm, thân hình trúng chưởng lảo đảo thoái lui hai bước, ngã vật xuống giẫy vài lượt rồi tắt thở.

Sự biến xảy ra quá đột ngột khiến Nam Cung phu nhân kinh tâm động phách, lập tức ngất xỉu.

Một hắc y nhân thấy vậy cả mừng, lập tức lao tới vừa định giở trò đê tiện với Nam Cung phu nhân thì bị hắc y nhân thủ lãnh giơ thủ điểm vào ma huyệt.

Chỉ thấy hắc y thủ lãnh ôm lấy Nam Cung phu nhân, vội xuyên qua cửa mà đi.

Mấy hắc y nhân còn lại cũng lục tục nối gót thủ lãnh xuyên qua bể lửa.

Lửa vẫn cháy đùng đùng, hoả thế mỗi lúc một mãnh liệt. Lúc này có một người đội mũ đen bịt mặt, lưng gù nhanh như chớp lao vào giữa đám lửa khói đầy trời, không lâu sau người bịt mặt phi thân ra ngoài, chỉ thấy hữu thủ người này đang xách một thiếu niên. Vừa lúc người bịt mặt lao ra khỏi bể lửa thì tòa đại lầu Nam Cung bảo cũng ầm ầm sụp xuống.

Cách Nam Cung bảo không xa có một tòa phá miếu gọi là Quan Đế miếu, tòa miếu này bỏ hoang đã lâu, rêu phong ẩm thấp, lau sậy mọc đầy, trong miếu đường chỉ còn trơ lại vài pho tượng vỡ nát, sứt sẹo, mạng nhện giăng khắp nơi, toàn bộ miếu đường cũ?g toát lên vẻ lạnh lẽo âm u rợn người.

Người bịt mặt xách thiếu niên nhẹ nhàng đáp xuống trước miếu tiến vào đại điện, sau khi đặt thiếu niên xuống, người bịt mặt vội xoa ngực thiếu niên hồi lâu. Bỗng thiếu niên nọ khẽ rên lên một tiếng, mở choàng mắt kinh hãi.

Trong đại điện, ánh lân tinh chập chờn hắt lên những pho tượng đổ nát tạo thành một cảnh tượng ma quái. Lúc này cuồng phong bỗng nổi lên, gió rít lên từng hồi cuốn theo đá cát bung mù trời, tòa miếu rung lên bần bật, thiếu niên nọ vừa tỉnh lại trông thấy cảnh tượng trước mắt cứ ngỡ mình đang ở dưới địa ngục, kinh hoảng kêu ối một tiếng rồi lại ngất lịm.

Qua khoảng thời gian uống cạn hai tuần trà, thiếu niên từ từ mở mắt ra, chàng phát hiện mình vẫn còn sống và bên cạnh còn có một người bịt mặt, bất giác chàng là lên:

- Phụ thân, mẫu thân?

Người bịt mặt bình thản nói:

- Mọi sự đều do vận mệnh an bài, phụ thân của ngươi đã bị người sát hại, mẫu thân đã bị người cướp đi, hiện tại không chốn nương thân, nếu những người nọ biết được thân phận thực của ngươi, ngươi cũng chẳng thoát chết.

Thiếu niên nọ nức nở:

- Vậy tiểu nhân cần phải làm gì? Tiểu nhân muốn báo cừu, đại nhân mau nói cho biết chúng là ai?

- Cừu đương nhiên phải báo, nhưng với năng lực của ngươi hiện thời, muốn báo cừu e rằng còn khó hơn lên trời, quân tử báo cừu mười năm chưa muộn, huống hồ lão phu thấy ngươi có nội công căn cơ tiềm ẩn chỉ cần có minh sư chỉ điểm thì muốn học được võ công siêu phàm cũng chẳng khó.

- Tiền bối là ai? Ân cứu mạng dù chết cũng phải báo đáp.

- Lão phu bôn tẩu khắp giang hồ, rày đây mai đó, đêm nay gặp công tử thực cũng là do nhân duyên vận mệnh an bài.

Lúc này thiếu niên đã khóc không ra tiếng, cơ mặt nhăn nhúm dị thường, sắc diện nhợt nhạt, đột biến xảy ra trong đêm khiến chàng hiện tại không chỗ nương thân, song thân bị hại, khiến chàng ruột đau như cắt.

Người bịt mặt trịnh trọng nói:

- Công tử hãy ghi nhớ công tử thực sự có tên là Đông Phương Thanh Vân, Nam Cung phu thê chỉ là dưỡng phụ đường mẫu, từ nay về sau công tử chỉ có thể sống bằng cái tên này. Hãy nhớ lấy, lão phu phải đi rồi, sau khi lão phu đi, công tử hãy tới Nga Mi sơn, Kim Đính tự tìm Hữu Nguyên thiền sư để tập luyện võ công, từ đây đến Nga Mi đường xa ngàn dặm, công tử hãy bảo trọng.

Thiếu niên càng nghe càng thấy hoang mang, lẽ nào thân thế của chàng lại như thế.

Người bịt mặt nói rồi quay người bỏ đi, nhanh chóng biến mất trong trời đêm hắc ám.

Thiếu niên gấp đuổi theo đã không thấy tông tích của ân nhân đâu. Hiện tại chàng tựa hồ như đang sống trong một thế giới nào khác, chỉ trong một đêm chàng đã biến thành người khác, chàng gào lên điên dại, cừu hận và thống khổ đã hòa vào trong máu của chàng.

Chàng muốn báo thù, muốn rửa hận?

Bách thủ thư sinh
Ngọc Long Sinh
Sach.info

BÁCH THỦ THƯ SINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nhạc Khúc Và Giai Nhân

Dương Châu trấn.

D

Tọa lạc ven dòng Dương Tử, trấn Dương Châu đúng là nơi phồn hoa đô hội của Trung Nguyên. Tất cả mọi nẻo đường của Dương Châu trấn lúc nào cũng tấp nập khách thập phương. Nhưng có lẽ nơi tấp nập nhất trong Dương Châu thành chính là tòa trang viên Tụ Hiền trang. Tại Tụ Hiền trang, Trang chủ Mạc Thiên Vân lập ra một tòa Dịch quán. Tòa Dịch quán này là nơi hội tụ của các anh hùng hảo hán, cũng chính từ tòa Dịch quán của Tụ Hiền trang mà tòa trang này đã nổi danh là chốn chiêu hiền đãi sĩ. Chính vì ái danh đó mà Tụ Hiền trang được thiên hạ đặt cho cái danh là Thiên Hạ Đệ Nhất Trang. Với cái danh đó thì tất nhiên Trang chủ Mạc Thiên Vân cũng trở thành vị Trang chủ hào hiệp nhất trên chốn võ lâm giang hồ.

Nhưng có lẽ điểm nổi bật nhất trong Tụ Hiền trang, không phải là sự cuốn hút của tòa Dịch quán lộng lẫy nguy nga, mà sự hấp dẫn của Dịch quán thu hút các hảo hán trên giang hồ chính là trang mỹ nữ Tô Băng Lệ.

Không phải trang giai nhân tuyệt sắc lúc nào cũng hiện hiện tại tòa Dịch quán, nhưng một khi nàng có ở Dịch quán thì Tụ Hiền trang lại giống như một ngày hội, vì tất cả mọi hảo hán đều muốn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp siêu phàm bất hủ của nàng.

Đúng với thường lệ, khi trăng trên trời tròn ủng tợ chiếc dĩa thì Dịch quán lại trở nên tấp nập. Những bậc vương tôn công tử đại gia thế kiệt đã tụ tập đến đây ngay khi mặt trời vừa xế bóng. Hoa đăng được thấp sáng khắp mọi ngóc ngách, tạo ra một khung cảnh thật thơ mộng.

Mọi người đã tề tựu trong Dịch quán hướng mắt nhìn vế phía khán đài mà sắp tới đây họ sẽ được chiêm ngưỡng nhan sắc phù phiếm của giai nhân cũng như được thưởng thức tiếng đàn tỳ bà độc nhất vô nhị.

Khi thời khắc mà mọi người chờ đợi đến gần thì cũng vừa lúc một trung niên thư sinh từ ngoài bước vào Dịch quán.

Chẳng một ai để mắt đến gã, vì tất cả đều bận chú tâm lên khán đài. Nhưng nếu có người để mắt đến y thì chắc chắn sẽ bị cuốn hút ngay bởi khuôn mặt thư sinh của người đó.

Y lẳng lặng tiến đến bên góc khán đài hai tay chắp sau lưng với vẻ nhàn hạ chờ đợi.

Trên khán đài, hai nàng cung nữ bước ra. Họ cẩn thận rải những đóa hoa Uất Kim Hương phủ đầy khắp mặt khán đài, sau khi rải xong lớp thảm hoa Uất Kim Hương, hai người đó liền bước vào sau cánh gà. Cả Dịch quán bỗng chốc trở nên im lặng. Mọi người chờ đợi. Thậm chí có kẻ đứng sau xô đẩy người đứng trước để hy vọng đến gần khán đài hơn. Nhưng tất cả đều im lặng một cách lạ thường.

Tiếng đàn tỳ bà trỗi lên cao vút. Tấu khúc từ tiếng đàn kia phá tan bầu không khí im lặng nhưng lại thu hút thần trí của mọi người. Cùng với tiếng dàn điêu luyện, Tô Băng Lệ thả gót sen uyển chuyển bước ra khán đài. Dáng đi của nàng thật khoan thai, mềm mại. Nàng vừa đi vừa khẩy những ngón tay thanh mảnh tấu ra dai khúc nghe tợ như có bầy tiên nữ đang múa hát quanh nàng. Dưới chân nàng là hoa, trên tay nàng là đàn, tất cả quyện lại tạo thành một bức tranh kỳ ảo, sinh động và tuyệt vời. Không có gì diễn tả được vẻ đẹp của Tô Băng Lệ, và trong khung cảnh này thì chẳng một họa nhân nào đủ bản lĩnh để phác họa thành tranh. Tất cả mọi người tưởng chừng như muốn nuốt Tô Băng Lệ vào hai tròng mắt của họ. Tất nhiên trong những người dự khán tại Dịch quán có kẻ ao ước được chiếm hữu trang giai nhân tuyệt sắc kia về cho riêng mình.

Tô Băng Lệ vừa đàn vừa lia ánh mắt ướt tình ca khắp mọi người có mặt trong Dịch quán. Khi ánh mắt của nàng chạm vào ánh mắt buồn rười rượi của trung niên thư sinh thì bốn sợi tơ đàn đứt lìa. Tấu khúc bị cắt đoạn giữa chừng.

Mọi người nhốn nháo hẳn lên. Dây đàn đứt ắt có điềm gì đó chẳng lành sắp xảy ra.

Tô Băng Lệ vừa hạ cầy đàn tỳ bà xuống thì bất thình lình trung niên thư sinh chỉ một cái lắc vai. Thân thủ siêu phàm của y băng lên khán đài. Y cắp ngang lấy vòng tiểu yêu của Tô Băng Lệ, điểm chân thoát ra cửa Dịch quán. Hành động đoạt giai nhân của y khiến cho quần hùng nhốn nháo.

Ngay lập tức có ba người thoát lên cản đường y. Ba người đó vận võ phục của Kim Tiền bang với những đồng tiền to thêu ngay giữa chứng tỏ chức phận Đàn chủ.

Vừa chặn đường thư sinh, ba người đó cùng phối hợp chiếu công. Người dụng đao, người dụng kiếm và kẻ dụng Lang Nha bổng. Cả ba đồng loại hướng binh khí của họ vào vùng thượng đẳng của thư sinh. Chiêu thức của họ rất ư tàn độc.

Mặc dù bị ba người kia chặn đường đào thoát nhưng thư sinh nọ vẫn không hề giảm cước pháp thần kỳ. Tả thủ thì cắp Tô Băng Lệ, hữu thủ chớp động. Khi hữu thủ của y chớp động thì quần hào mới bật ra tiếng thảng thốt:

- Y... Bách Thủ quái chưởng!

Có thể nói cả một màn ảnh thủ dày đặc che kín cả ba ngọn binh khí đang tập kích của thư sinh nọ.

Chẳng một ai nhận biết kỳ chiêu gì được thư sinh sử dụng, nhưng ngọn Lang Nha bổng của gã Đàn chủ Kim Tiền TBang đứng giữa lại hứng lấy đao và kiếm của hai người kia.

Khi đao kiếm chạm vào Lang Nha bổng thì cả ba gã Đàn chủ Kim Tiền bang đồng loạt hứng luôn ba đạo chưởng công vào vùng thượng đẳng.

- Binh... Binh.. Binh..

Thân phận là Đàn chủ Kim Tiền bang tất võ công của ba gã đó đâu phải tầm thường. Thế mà cả ba phối hợp chiêu công lại bị trúng chưởng trước mà binh khí của họ thì không chạm được tới chéo áo của đối phương, đủ biết võ công của thư sinh kia đã đạt ngoài cảnh giới siêu tuyệt.

Đánh bật ba gã Đàn chủ Kim Tiền bang, thư sinh vẫn thi triển cước pháp bất phàm lướt ngay qua trên đỉnh đầu quần hùng. Y vừa cắp Tôn Băng Lệ lướt đến ngang ngưỡng cửa Dịch quán thì đã nhận ra sau lưng có ám tiễn công kính.

Chẳng thèm quay đầu nhìn lại, hữu thủ chỉ vươn ra sau, hai ngọn chỉ pháp đã kẹp lấy chiếc ám tiễn kia rồi. Cổ tay lắc nhẹ một cái, chiếc ám tiễn bay ngược trở lại ghim luôn vào yết hầu gã cao thủ mặt choắt vận trang phục Hắc Y bang.

Y dừng bước nhìn lại gã cao thủ dụng ám tiễn đó, nhạt nhẽo nói:

- Tại hạ rất ghét những người dụng ám khí, nên ngươi phải chết bởi ám khí của ngươi.

Y nói xong, quay bước cấp theo Tô Băng Lệ thoát đi nhanh như một cơn gió thoảng. Vụt cái đã biến mất nhân dạng cùng với Tô Băng Lệ. Sự biến diễn ra quá bất ngờ khiến cho toàn thể quần hùng có mặt trong lịch quán cứ ngẩn ngơ.

Ba vị Đàn chủ Kim Tiền bang lúc này mới lồm cồm đứng lên. Họ không khỏi hổ thẹn vì sự thảm bại của cả ba người. Dịch quán bất giác trở nên im lặng nặng nề.

Sự có mặt của quần hùng tại Dịch quán này bỗng chốc trở nên thừa thải. Họ đến Dịch quán của Tụ Hiền trang cốt để chiêm ngưỡng trang giai nhân Tô Băng Lệ, thưởng thức tiếng đàn của nàng, nhưng giờ đây, giai nhân đã không còn thì họ ở lại đây làm gì. Nhưng một điều chắc chắn khiến họ phải suy nghĩ và lo lắng chính là sự xuất hiện của gã thư sinh kia.

Trở lại Tô Băng Lệ.

Nàng bị thư sinh nọ cắp đưa đến một gian thủy xá, dựng trên một ghềnh đá nhô ra ngoài dòng Dương tử. Y chấp tay sau lưng hướng mắt ra ngoài dòng Dương Tử thản nhiên như thể không có Tô Băng Lệ sau lưng mình.

Dáng đứng của gã có vẻ suy tư, mặc tưởng với cánh sông nước Dương Tử giang.

Tô Băng Lệ chờ một lúc không thấy y lên tiếng liền lên tiếng hỏi:

- Tôn giá là ai sao lại dám bắt cóc Tô Băng Lệ ngay tại Dịch quán của Tụ Hiền trang?

Y vẫn im lặng một lúc, rồi từ từ quay lại nhìn thẳng vào mắt Tô Băng Lệ:

- Tại hạ muốn nghe lại tấu khúc Đoạn Trường Ly Biệt.

Băng Lệ nhíu mày:

- Công tử biết tấu khúc đó?

- Cô nương đừng hỏi... Hãy tấu lại cho tại hạ nghe được chứ?

Nàng miễn cưỡng nói với gã:

- Nhưng đàn đã đứt dây.

Gã lấy trong áo ra những sợi dây đàn bằng tơ tằm, Băng Lệ nhận ra ngay là những sợi tơ quý, không thể tìm được trên chốn giang hồ.

Nàng reo lên:

- Hay quá... ở đâu công tử có được những sợi tơ Nhuyễn Kim này?

- Cô nương không cần biết. Hãy đàn cho tại hạ nghe. Nếu tại hạ nghe được thì những điều thắc mắc của cô nương sẽ được giãi bày.

Băng Lệ khẽ gật đầu. Rồi thay những sợi dây tơ vào cây đàn tỳ bà. Nàng cẩn thận sửa lại dây cho đúng cung đàn, nhìn thư sinh nói:

- Chỉ để được thưởng thức khúc Đoạn Trường Ly Biệt, công tử dám làm bất cứ điều gì sao?

- Một khi tại hạ muốn thì chẳng có điều gì mà tại hạ không làm.

Nàng nhìn thư sinh, so dây lại một lần nữa. Băng Lệ trịnh trọng đặt những ngón tay thanh mảnh lên phím đàn. Tiếng đàn réo rắt trỗi lên tấu khúc với tiết tấu du dương huyền hoặc nhưng cũng không thiếu những âm vực bi ai buồn thảm. Nàng càng đàn thì thư sinh như thể cõi mơ hồ của riêng y. Y như thể để tất cả tâm tưởng của mình vào những tiết tấu của tiếng đàn tỳ bà mà quên hẳn thực tại.

Tô Băng Lệ tấu xong khúc nhạc Đoạn Trường Ly Biệt mà gã vẫn ơ hờ đắm chìm vào cõi tâm tưởng của riêng mình. Băng Lệ cảm nhận ra vẻ đăm chiêu, chơ vơ lạc lõng trên ánh mắt của thư sinh.

Đôi mắt buồn của y như dõi vào một điểm hư vô nào đó hướng ra ngoài dòng Dương Tử.

Nàng đặt cây đàn xuống bên cạnh rồi hỏi:

- Công tử...

Y như thể thoát ra cõi mộng mị của riêng mình, quay lại nhìn nàng:

- Ai đã truyền cho Tô cô nương tấu khúc này?

Tô Băng Lệ nhíu mày hỏi ngược lại y:

- Hình như công tử biết rất rành về tấu khúc Đoạn Trường Ly Biệt?

Y khẳng khái gật đầu:

- Biết rất rành, vì tấu khúc kia do chính tại hạ soạn ra và tặng cho một người.

Băng Lệ nhướng mày.

Thư sinh nói tiếp:

- Hẳn người truyền thụ cho cô nương tấu khúc Đoạn Trường Ly Biệt có để lại tín vật cho tại hạ.

Mặt Băng Lệ trang trọng hẳn lên.

- Công tử là ai. Phải chăng công tử chính là...

Y cướp lời Băng Lệ:

- Bách Thủ Quái Kiệt Hạ Tuấn Luận.

Băng Lệ buột miệng lặp lại câu nói của Tuấn Luận:

- Hạ Tuấn Luận.

- Hẳn cô nương tấu khúc Đoạn Trường Ly Biệt để tặng cho tại hạ?

Băng Lệ mỉm cười lắc đầu:

- Công tử tự thân mình là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận, nhưng chẳng có gì chứng minh cả. Băng Lệ đâu thể nào nói khúc tấu kia chỉ dành cho riêng người.

Tuấn Luận bước đến trước mặt nàng

- Tại hạ sẽ chứng minh cho cô nương biết tại hạ là ai.

Y vừa nói vừa lấy cây đàn tỳ bà trên tay Tô Băng Lệ, rồi bắt đầu khảy. Tấu khúc Đoạn Trường Ly Biệt lại vang lên, nhưng lần này qua tay Tuấn Luận, tấu khúc kia nghe càng tinh xảo càng hoàn thiện hơn. Nhìn Tuấn Luận khẩy đàn những tưởng như y đã quá quen thuộc với tấu khúc này, nên những ngón chỉ pháp cứ lướt thoăn thoắt trên phiếm đàn, tạo ra những âm vực réo rắt, tuyệt vời.

Y khẩy dứt tấu khúc đó, mới trao lại cây đàn cho Tô Băng Lệ.

- Giờ cô nương hẳn đã tin tại hạ chính là Hạ Tuấn Luận?

Băng Lệ gật đầu:

- Băng Lệ đã tin.

Tuấn Luận trao lại cây đàn cho nàng, nghiêm giọng nói:

- Bội Hương đã trao cho Tô cô nương vật gì để trao lại cho tại hạ?

Băng Lệ nhìn thẳng vào mặt Tuấn Luận:

- Hạ công tử đoán xem, Bội Hương trao lại cho công tử vật gì nào?

- Hạt Dạ Minh châu.

Băng Lệ gật đầu:

- Không sai. Đúng, Bội Hương muốn nhờ Băng Lệ cho Hạ công tử một hạt Dạ Minh châu. Và thêm một vật nữa.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Ngoài viên Dạ Minh châu có tên Minh Chỉ thần châu còn có bản danh sách những người đang giữ mười một hạt còn lại.

Băng Lệ bước đến lan can nhìn ra ngoài dòng Dương Tử Nàng bâng quơ nhìn những con sóng lách cách vỗ vào bờ:

- Hạt Dạ Minh châu thì hiện đang ở trong tay Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân. Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân lại quí hạt Dạ Minh châu chỉ hơn cả tính mạng mình. Mạc trang chủ thà mất mạng chứ không bao giờ muốn mất hạt Dạ Minh châu.

Nàng quay lại nhìn Tuấn Luận:

- Vì sao Mạc trang chủ quí hạt Dạ Minh châu đó, hẳn Hạ công tử thừa biết?

- Vì nó là vật bất ly thân của Cát Bội Hương. Mà Mạc trang chủ thì yêu Bội Hương hơn mọi sự vật hiện hữu trên đời này.

Băng Lệ gật đầu:

- Không sai.

Tuấn Luận chợt buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của Tuấn Luận không qua khỏi thính nhĩ của Tô Băng Lệ. Nàng nhìn gã nói:

- Hành tung của Hạ công tử xuất quỷ nhập thần, sao lại thở dài? Hay Hạ công tử đã nản lòng khi biết hạt Minh Chỉ thần châu ở trong tay Mạc trang chủ. Một tay kiếm vô địch trên chốn võ lâm. Một vị Trang chủ nổi tiếng hào hiệp mà tất cả mọi người trong võ lâm, đến ngay cả Phương trượng Thiếu Lâm Tuệ Chí cũng phải trải thảm đỏ nghinh tiếp khi người đến thăm chùa.

Nhìn Băng Lệ, Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Tại hạ có điều khó xử không thể nói ra được.

- Hạ công tử không nói thì Băng Lệ cũng không buộc người phải nói.

Tuấn Luận nghiêm giọng hỏi nàng:

- Còn bảng danh sách kia ở đâu?

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Băng Lệ muốn biết Minh Chỉ thần châu có giá trị gì trước khi trả lời cho Hạ công tử biết bảng danh sách nọ đang ở đâu.

- Tại hạ chỉ có thể trả lời cho Tô cô nương biết một điều. Ai làm chủ mười hai hạt Dạ Minh châu thì trở thành Thiên hạ đê nhất nhân.

Băng Lệ cau mày:

- Thiên hạ đệ nhất nhân.

Tuấn Luận gật đầu.

Băng Lệ nhướng mày nhìn y:

- Đó là lời đồn đãi hay là sự thật?

Tuấn Luận buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Sự thật.

- Hắn Hạ công tử cũng có ý trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân?

- Tô cô nương muốn nghĩ sao cũng được. Nhưng giá trị của mười hai hạt Dạ Minh châu thì bất cứ người nào trong võ lâm cũng đều muốn có nó.

Băng Lệ mỉm cười, nàng khẽ gật đầu:

- Đã là người sống trên cõi đời này thì ai mà chẳng muốn mình trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân. Hắn Hạ công tử cũng có ý đó rồi.

- Tô cô nương hắn cũng có ý định trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân?

- Nếu không nói ngoa thì Băng Lệ cũng là người bình thường như công tử thôi. Đã là người bình thường thì bất cứ ai cũng có tham vọng trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân.

Tuấn Luận khẽ gật đầu:

- Tại hạ thích những người thẳng thắn như cô nương.

Băng Lệ nhíu mày nhìn Tuấn Luận:

- Hạ huynh đã thích Băng Lệ thì sao chúng ta không thể trở thành một đôi Thiên hạ đệ nhất nhân?

Mặt Tuấn Luận thoáng lộ nét sa sầm nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Y từ tốn nói:

- Sợ tại hạ và Tô cô nương không cùng một mục đích.

- Băng Lệ và Hạ công tử đều là những kẻ bình thường chứ?

Tuấn Luận gật đầu:

- Tại hạ và Tô cô nương chỉ là những kẻ bình thường.

- Đã là người bình thường thì chúng ta đã có cùng một mục đích rồi. Nếu chúng ta có cùng một mục đích thì Băng Lệ mới thố lộ với Hạ công tử bảng danh sách kia đang ở đâu.

Tuấn Luận khẽ gật đầu:

- Được. Xem như Tuấn Luận và Tô cô nương có cùng một mục đích Băng Lệ mỉm cười.

Nàng bước đến bên Tuấn Luận. Nhìn Tuấn Luận nàng nhỏ giọng từ tốn nói:

- Hạ công từ nói bằng sự thành tâm của mình hay chỉ là những lời nói chót lưỡi đầu môi. Nói ra những lời nói chỉ để dụ dỗ Tô Băng Lệ.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ đã nói thì luôn giữ lời nhưng lại chẳng bao giờ buộc cô nương tin.

- Vậy giữa đất trời bao la này, Hạ công tử có dám giữ lời thề của mình không?

- Được. Tại hạ sẽ chịu theo ý của Tô cô nương.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Khi nào Hạ công tử lấy được hạt Dạ Minh châu Minh Chỉ thì Tô Băng Lệ sẽ cùng với công tử thề sóng bước hợp tụ Thập nhị thần châu.

Nàng rút cây trâm cài trên búi tóc được trang điểm khá cầu kỳ, đặt cành trâm vào tay Tuấn Luận.

- Cành trâm này là sự minh chứng cho lòng thành của Tô Băng Lệ.

Nhận lấy cành trâm trên tay Tô Băng Lệ, Tuấn Luận đưa lên ngắm nó:

- Tại hạ không bao giờ muốn giữ vật của người khác, nhưng với Tô cô nương thì tại hạ sẽ giữ.

- Lời nói của Hạ công tử... Băng Lệ sẽ ghi nhận.

Nàng ôm quyền xá Tuấn Luận:

- Hẹn tái kiến khi trong tay Hạ huynh có Minh Chỉ thần châu.

- Tô cô nương bảo trọng. Nhất định chúng ta sẽ gặp lại.

Bặng Lệ mỉm cười. Nàng liếc mắt như thể muốn trao cho Tuấn Luận những ẩn ý sâu thẳm trong đầu nàng mà không thể thốt ra bằng lời dược. Nhưng chỉ một cái liếc mắt của nàng thôi đã ẩn chứa bao nhiêu ngụ ý mà bất cứ một gã nam nhân nào cũng có thể nhận ra.

Băng Lệ xá Tuấn Luận một lần nữa rồi quay bước rời gian thủy xá lục giác.

Nàng đi rồi, Tuấn Luận thời cầm cành trâm. Y búng tay, cành trâm vụt thoát ra ghim thẳng vào cột thảo xá còn nhú ra vừa đúng đầu trâm.

Y nhẩm nói:

- Chẳng có thứ gì trên cõi đời này thuộc về Hạ Tuấn Luận.

Xem tiếp hồi 2 Nhện độc và hoa hồng

Chương 2: Nhện Độc Và Hoa Hồng

Khói trầm tỏa lên nghi ngút từ bộ lư đồng, phả mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp gian thư sảnh. Không gian thật là huyền bí pha trộn vẻ thơ mộng lẫn chút nét âm u của chốn hư vô nơi cõi A tỳ. Bốn chiếc giá bạch lạp được gắn bốn góc tràng kỷ, hắt ánh sáng qua những tấm rèm lụa tạo ra khung cảnh mờ ảo phía sau rèm.

K

Băng Lệ đẩy cửa bước vào.

Nàng vội đóng cửa lại khi thấy bóng người ngồi trên tràng kỷ sau những tấm rèm. Đóng cửa thư sảnh, cài then cẩn thận, Băng Lệ bước đến trước tràng kỷ. Nàng ôm quyền từ tốn cất giọng nhu hòa:

- Băng Lệ tham kiến chủ nhân.

Giọng nòi lạnh lùng pha âm hưởng trầm trầm cất lên sau tấm rèm:

- Gã đa tình lãng tử đó đã đến rồi phải không?

- Băng Lệ đã được gặp Tuấn Luận.

- Ta biết y sẽ đến sau khi khúc Đoạn trường ly biệt đến tai gã.

Băng Lệ quỳ xuống với tất cả sự thành khẩn:

- Băng Lệ đã làm tất cả những gì chủ nhân căn dặn. Tuyệt nhiên không hề sai lời.

- Ta biết... Nàng không cần phải nói ra điều đó. Nếu như nàng làm trái ý ta thì tự khắc hậu quả sẽ đến ngay với nàng. Tất nhiên ta biết nàng không sợ chết nhưng nàng sợ một thứ khác.

Băng Lệ nghe người kia nói mà chỉ biết cúi đầu không dám ngẩng mặt lên.

Nàng lí nhí nói:

- Băng Lệ không bao giờ dám làm trái ý chủ nhân.

Người kia vén màn bước xuống. Y vận trường y màu xám tro, mặt đeo chiếc mặt nạ dát vàng chỉ

để lộ đôi mắt sáng ngời, toát uy quang rừng rực mà bất cứ ai chạm đến hai luồng nhãn quan thần uy của y hẳn phải e dè khiếp sợ.

Y chấp tay sau lưng nhìn làn khói trầm tỏa ra từ bộ lư đồng sáng ngời, ôn nhu nói:

- Nàng nhận định về Hạ Tuấn Luận như thế nào?

- Băng Lệ chưa có ấn tượng gì về gã cả. Nhưng bản lĩnh võ công của y thì đúng là không tầm thường, đúng như chủ nhân đã nói.

- Nàng không nói ra điều đó, ta cũng biết. Trên võ lâm kẻ sánh ngang với Hạ Tuấn Luận chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu không muốn nói là không có ai sánh lại hắn.

Y vươn tay như thể chộp lấy làn khói trầm lơ lửng bay qua mặt vừa cất tiếng nói:

- Bách Thủ thư sinh, con rồng nhỏ lúc ẩn, lúc hiện đã tái xuất giang hồ. Ta sẽ bóp nó trong tay mình.

Y quay lại nhìn Băng Lệ:

- Hắn y đã nhận lời với nàng?

Băng Lệ gật đầu. Nàng thuật lại toàn bộ cuộc đối đáp giữa mình với Tuấn Luận cho Xám y nhân nghe. Nghe nàng thuật dứt câu chuyện, Xám y nhân ngửa mặt cười khanh thách. Tràng tiếu ngạo của y biểu lộ tất cả uy quyền của một người có, tất cả sức mạnh lẫn quyền lực làm chủ kẻ khác. Tiếng cười đắc ý của một vị chủ nhân, ông muốn tất cả những người khác phải tuân phục theo mệnh lệnh của mình.

Xám y nhân cắt tràng tiếu ngạo đầy tính tự thị cao ngạo nhìn Băng Lệ nói:

- Nàng giỏi lắm...

Y bước đến đỡ Băng Lệ đứng lên. Nhìn thẳng vào mắt Băng Lệ. Chạm vào ánh mắt đầy uy quan sát nhân của Xám y nhân. Băng Lệ như thể muốn rút người lại.

Y nghiêm giọng nói:

- Trước nhan sắc siêu phàm bất tuyệt của nàng. Hạ Tuấn Luận như thế nào?

Băng Lệ miễn cưỡng đáp lời:

- Tuấn Luận rất thờ ơ. Hình như y không chú ý đến.

Ánh mắt của Xám y nhân bất giác lộ những nét bất nhẫn. Y buông một tiếng thở dài:

- Trong tâm Hạ Tuấn Luận luôn tồn tại Cát Bội Hương.

Nghe Xám y nhân thốt ra câu đó, Băng Lệ buột miệng hỏi:

- Sao chủ nhân biết điều đó?

- Có gã nam nhân nào lại không muốn chinh phục nữ nhân, nhất là đối với những trang giai nhân tuyệt sắc như Tô Băng Lệ. Nhưng Hạ Tuấn Luận kia thờ ơ với sắc đẹp của Băng Lệ thì tất trong tâm tưởng gã luôn có hình bóng của người khác. Mà ta biết kẻ tồn tại trong tâm tưởng Tuấn Luận chỉ có Cát Bội Hương.

- Chủ nhân... Vậy sau này Băng Lệ phải làm gì?

Y nhìn thẳng vào mặt Băng Lệ:

- Phải làm gì ư?

Băng Lệ cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình. Xám y nhân từ tốn nói:

- Nàng hãy làm theo lời nói của ta.

- Băng Lệ tuyệt nhiên không dám trái lệnh chủ nhân... Chỉ mong chủ nhân đoái hoài đến Tuyết Nhi và Đình Khang.

Xám y nhân khẽ gật đầu:

- Tuyết Nhi và Đình Khang là báu vật đối với nàng. Ta sẽ trân trọng bảo bọc cho họ, chỉ cần nàng luôn trung thành với ta.

- Ngoài hai người đó ra, Băng Lệ xin chủ nhân gia ân cho một người nữa.

- Sử Thứ Dân?

Băng Lệ gật đầu rồi cúi mặt nhìn xuống.

Xám y nhân nghiêm giọng nói:

- Trong tim nàng vẫn còn có gả Sử thư sinh trói gà không chặt đó ư?

Băng Lệ im lặng.

Xám y nhân nói tiếp:

- Ta những tưởng giờ nàng đã là một trang giai nhân đệ nhất thành Dương Châu, có biết bao vị vương tôn công tử đoái hoài mơ tưởng. Thậm chí đến ngay lão Tuần phủ Mạc Dương Can cũng để mắt đến mà ao ước, trong khi quanh lão không biết bao nhiêu đóa hoa tuyệt sắc biết nói, biết cười. Thế mà nàng vẫn nghĩ đến họ Sử kia.

Băng Lệ lí nhí nói:

- Sử Thứ Dân và Tô Băng Lệ đã có chỉ ước giao hôn.

Xám y nhân nhoẻn miệng cười:

- Một tờ giấy vô giá trị đó thì có nghĩa gì chứ. Họ Sử kia chẳng thể nào sánh được với nàng đâu. Hãy quên hắn đi. Ta muốn nàng quên họ Sử kia.

Băng Lệ im lặng.

Xám y nhân chợt đổi giọng khe khắt:

- Băng Lệ... Hãy nghe ta nói đây.

- Băng Lệ luôn tuân theo lời chủ nhân.

Xám y nhân đanh giọng nói:

- Hãy lột bỏ xiêm y của nàng.

Mặt Băng Lệ biến sắc. Nàng ngập ngừng nói:

- Chủ nhân... Băng Lệ...

Xám y nhân nghiêm giọng nói:

- Đừng trái ý ta.

- Băng Lệ không dám làm trái ý chủ nhân.

Băng Lệ vừa nói vừa từ từ cởi bỏ ngoại y. Chiếc ngoại y trắng toát rời khỏi thể pháp nàng, để lộ chiếc yếm hồng phía trong. Chiếc yếm lụa kia như thể quá nhỏ để che đậy những đường cong tuyệt mỹ của đôi gò bồng đảo nên nó lại trở thành cái nền tôn tạo cho vẻ đẹp tuyệt mỹ kia càng đẹp hơn...

Nếu bất cứ gã nam nhân nào được chiêm ngưỡng sự quyến rũ diệu kỳ kia toát ra từ thể pháp của Tô Băng Lệ, hắn sẽ phải ngộp thở, và chắc chắn càng ngột ngạt hơn khi sự quyến rũ đó chỉ được ngắm mà chẳng được chiếm hữu. Sự quyến rũ từ thể pháp của Băng Lệ tạo ra sức hút mãnh liệt, bắt kẻ

khác giới phải ngất ngây say đắm. Sức hút đó có thể ví như đóa hoa động khoe hương, khoe sắc mà chẳng một ai dám làm nó hoen ố, hay khiến nó sớm héo tàn.

Xám y nhân định thần nhãn sáng ngời định vào vùng nhũ hoa của Băng Lệ, mà giờ đây chỉ còn mỗi một chiếc yếm nhỏ che hờ. Y như thể đang muốn in tất cả vẻ đẹp kiêu sa của tạo hóa vào đôi con ngươi sáng quắc.

Với ánh mắt hừng hực, những tưởng đâu Xám y nhân sẽ vươn tay đoạt lấy tòa đài các nguy nga của tạo hóa, khi những âm thanh “cách cách” phát ra từ hai bàn tay của y.

Chợt Xám y nhân hơi nhích động đôi vai. Thân ảnh của y như ánh sao băng vụt thoát lên mái thư sảnh. Hữu thủ vươn ra với năm ngón chỉ tợ vuốt chim ưng, vồ thẳng lên mái ngói. Năm ngón tay của Xám y nhân xuyên qua mái ngói như thể xuyên qua một lớp bùn nhão.

Một tiếng thốt khẽ phát ra trên mái ngói:

- Ối…

Xám y nhân lôi tuột từ trên mái ngói xuống gian thư sảnh một gã đại hán vận đại hành bó chẽn, dáng người lực lưỡng, bên hông đeo cặp ma hoàn sáng ngời. Kéo theo những tấm ngói ào ào trút xuống. Nhưng sợ những tấm ngói kia sẽ tạo nên âm thanh vang kinh động đến bọn gia nhân trong Tụ Hiền trang, bằng một thủ pháp thần kỳ, Xám y nhân vừa khống chế gã đại hán vừa xoay tròn tả thủ tạo ra hấp lực thu tóm lấy tất cả những miếng ngói vào tay mình không để cho nó rơi xuống sàn gạch.

Y chỉ hất nhẹ hữu thủ, gã đại hán lực lưỡng đã ngã sóng soài dưới sàn gạch. Trên yết hầu gã còn in rõ năm ngón chỉ pháp của Xám y nhân.

Xám y nhân nhìn gã đại hán, trong khi Băng Lệ cuống quít chỉ kịp thộp ngoại y che hờ phần lõa lồ của chính mình.

Xám y nhân gằn giọng hỏi:

- Hóa ra là Chu Thành Văn công tử.

Gã công tử họ Chu chỏi tay đứng thẳng lên, sừng sộ nói:

- Ngươi là ai, sao lại biết Chu công tử này chứ?

Xám y nhân ngửa mặt cười khánh khách. Y cười dứt mới từ tốn nói:

- Chu Thành Văn công tử, làm sao ta không biết được. Trên giang hồ bất cứ người nào cũng biết Chu công tử là con trai quý của Nam Cung Linh Bang chủ Kim Tiền bang.

Chu Thành Văn cao giọng nói:

- Ngươi đã biết ta là Thiếu bang chủ Kim Tiền bang, sao còn chưa quỳ xuống bái tạ cáo lỗi, rồi cút ngay ra khỏi thư sảnh này, để bổn thiếu gia...

Y bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Xám y nhân nói:

- Thiếu bang chủ muốn gì ở đây?

- Muốn gì ư...?

Gã vừa nói vừa rút soạt đôi ma hoàn toan công kích Xám y nhân. Nhưng gã họ Chu chưa kịp xuất chiêu thì đôi ma hoàn đã tuột ra khỏi tay gã bởi hai đạo chỉ kình cách không của Xám y nhân. Hai chiếc ma hoàn chưa kịp rơi xuống đất thì trảo công thần kỳ của Xám y nhân đã vươn tới khống chế yết hầu của Chu Thành Văn.

Thủ pháp của Xám y nhân quả là ngoài tưởng tượng của Chu Thành Văn. Có thể nói trảo công của gã chớp nhoáng nhanh ngoài tầm mắt của họ Chu, chỉ nhoáng cái đã bóp chặt lấy yết hầu. Chu Thành Văn há hốc miệng như thể cá bị mắc cạn cố đớp lấy chút không khí.

Gã cất tiếng khèn khẹt gượng nói:

- Ngươi giết ta thì cha ta không để yên cho ngươi đâu.

Xám y nhân gằn giọng nói.

- Chu công tử đem Kim Tiền bang ra hù dọa ta đó à.

Xám y nhãn vừa nói vừa vận công vào trảo thủ. Mắt Chu Thành Văn dựng ngược, mở to hết cỡ, tưởng chừng hai con ngươi sắp rớt ra ngoài. Miệng gã khò khè kho khét, thậm chí tiểu cả ra quần. Y cố lắm mới nói được:

- Tha... Tha mạng... Tha...

Trảo thủ của Xám y nhân nới lỏng ra.

Đến lúc đó lời nói của họ Chu mới nghe được rõ hơn.

- Tôn giá tha mạng.

Xám y nhân nhìn thẳng vào mắt Chu Thành Văn:

- Giết công tử cũng chẳng lợi lộc gì cho ta, thậm chí bẩn tay ta mà thôi.

Như thể bắt được sinh lộ để giữ mạng thoát khỏi lưỡi hái thần chết, Thành Văn hối hả nói:

- Tôn giá nói đúng... Tôi giá nói đúng. Giết Thành Văn chỉ bẩn tay tôn giá mà thôi.

Xám y nhân hơi đẩy tay đến trước cứ như sợ cả hơi thở của Thành Văn có thể lây nhiễm khí độc qua y.

- Ta chẳng muốn giết ngươi đâu, nhưng ngươi muốn sống thì kể từ bây giờ phải tuân phục theo ý của ta.

- Dạ... Tiểu nhân sẽ nghe theo chỉ dụ của tôn giá.

Xám y nhân bóp chặt lấy yết hầu của Thành Văn. Miệng y há hốc như thể con chim con đói mồi đòi ăn. Ngay lập tức, Xám y nhân bỏ vào miệng gã một hoàn dược thảo. Khi y rút tay lại thì hoàn dược đã lọt thỏm vào bụng họ Chu.

Sắc diện của gã Thiếu công tử Kim Tiền bang xanh nhợt. Y lắp bắp hỏi:

- Tôn giá cho tiểu nhân uống thứ gì vậy?

- Một thứ độc dược có một không hai trên cõi đời này. Nếu như ngươi sai lời thì ta sẽ không cho ngươi giải dược. Đến lúc đó những con Kim Trùng sẽ sinh sôi nẩy nở, ăn sạch lục phủ ngũ tạng của ngươi. Ngươi sẽ chịu sự đau đớn, chết còn sướng hơn là sống, mà chết cũng không được.

Thành Văn nghe Xám y nhân nói câu liền quỳ mọp xuống:

- Tôn giá ơi... Xin Tôn giá tha cho tiểu nhân... Tiểu nhân đến đây tuyệt nhiên không có ý gì mà chỉ muốn chiêm ngưỡng Tô cô nương mà thôi.

Xám y nhân hừ nhạt rồi nói:

- Ngươi không cần nói ra, ta cũng biết.

Y rút trong tay áo ra một chiếc lịnh bài màu vàng đưa đến trước mặt Chu Thành Văn:

- Khi thấy tấm lịnh bài này xem như ngươi đã thấy ta. Ngươi nhất nhất phải tuân theo lịnh của người giữ lịnh bài.

Thành Văn dập đầu xuống sàn gạch:

- Tiểu nhân sẽ nghe... Tiểu nhân sẽ nghe.

Xám y nhân chắp tay sau lưng nhìn Thành Văn nói:

- Nếu ngươi ngoan ngoãn thì sau này sẽ được ta ban thưởng trọng hậu. Có thể thay thế cha ngươi để đảm đương chức vị Bang chủ Kim Tiền bang.

- Tiểu nhân sẽ không bao giờ dám cải ý tôn giá.

- Tốt lắm. Đi đi.

Thành Văn khúm núm nói:

- Tôn giá... Xin tôn giá cho Thành Văn thuốc giải độc.

Xám y nhân cười khẩy một tiếng rồi nói

- Cứ đến ngày rằm, ta sẽ xét công trạng mà quyết định cho ngươi thuốc giải độc gì.

Y khoác tay:

- Đi đi.

Thành Văn miễn cưỡng khom người lê bước rời khỏi thư sảnh. Xám y nhân nhìn theo gá hừ nhạt một tiếng. Xám y nhân nhìn lại Tô Băng Lệ. Y đặt tấm lịnh bài vào tay nàng, nghiêm giọng nói:

- Nàng hãy giữ tấm lịnh bài này. Gã Chu công tử đó hẳn sẽ giúp cho nàng ít nhiều.

Nhận lấy tấm lịnh bài, Băng Lệ nói:

- Đa tạ chủ nhân.

- Không cần khách sáo.

Tô Băng Lệ khoát lại ngoại y của mình.

Chờ cho nàng vận xong y phục, Xám y nhân mới nói tiếp:

- Ông trời đã ban cho nàng một vẻ đẹp bất phàm thoát tục, ta nghĩ nàng nên biết tận dụng nhan sắc đó.

- Đa tạ chủ nhân đã chỉ giáo. Xin hỏi tới dây Băng Lệ sẽ làm gì?

Đôi thần nhãn đầy uy quang của Xám y nhân vụt sáng hẳn lên. Y gằn giọng nói:

- Điều ta muốn nàng làm trước tiên là hãy quên gã Sử Thứ Dân thư sinh bất tài vô dụng. Hãy dứt

khoát với những gì có quan hệ với hắn.

- Chủ nhân...

Xám y nhân khoác tay không cho Băng Lệ thốt hết câu:

- Nàng tuân lịnh ta hay muốn phản lại ý muốn của ta?

- Chủ nhân... nhưng...

Y lắc đầu:

- Chỉ ước giao hôn xem như không có. Nếu như nàng nghĩ đến tờ chỉ ước giao hôn thì ta sẽ giúp cho nàng.

Băng Lệ như ngầm hiểu ẩn ý sau câu nói của Xám y nhân. Nàng vội dập đầu khẩn thiết nói:

- Xin chủ nhân cho Sử công tử một cái mạng.

- Mạng của hắn tồn tại hay không do quyết định của nàng. Nhớ lời ta căn dặn. Nàng và Hạ Tuấn Luận sẽ đi thẳng đến Thiên Ma cổ bảo để lấy bản danh sách Thập nhị thần châu.

Y nhìn Băng Lệ một lần nữa bằng ánh mắt đầy quyền uy rồi mới quay bước bỏ đi về phía cửa.

Băng Lệ chồm tới nói với theo Xám y nhân:

- Chủ nhân. Băng Lệ xin người cho Băng Lệ gặp Sử Thứ Dân:

Xám y nhân dừng bước gằn giọng nói:

- Chỉ một lần duy nhất thôi.

Băng Lệ cúi đầu quỳ mọp nói:

- Đa tạ chủ nhân.

Xám y nhân tiếp tục bước ra khỏi cửa thư sảnh không thèm ngoái đầu nhìn lại.

Xám y nhân đi rồi, Băng Lệ mới dám đứng lên. Nàng bước lại tấm gương đồng trang điểm lại dung diện, thay đổi bộ cánh trắng toát bằng chiếc áo thụng có mũ che kín đầu, rồi rời biệt sảnh dành riêng cho mình trong Tụ Hiền trang. Với chiếc áo thụng có mũ, nàng rời Tụ Hiền trang mà chẳng một ai phát hiện ra hành tung của nàng.

Rời Tụ Hiền trang, nàng đến một ngõ hẻm sâu hun hút. Đi vào con hẻm đó, Băng Lệ dừng bước

trước một ngôi nhà xiêu vẹo.

Nàng vừa đẩy cửa bước vào thì có tiếng reo lên:

- Tỷ tỷ đã về. Tỷ đã về.

Từ phía gian chính sảnh hoen ố bởi những lớp rêu phong, một tiểu nữ và tiểu nam chạy vội ra đón nàng.

Băng Lệ nắm tay hai người đó:

- Tuyết Nhi... Đình Khang...

Tuyết Nhi lắc tay Băng Lệ:

- Tuyết Nhi nhớ tỷ tỷ quá à.

- Tỷ cũng nhớ Tuyết Nhi lắm.

Nàng quay sang nhìn Đình Khang. Cậu bé có khuôn mặt tròn trĩnh trông thật trong sáng và hồn nhiên:

- Đình Khang có ngoan không?

- Đình Khang ngoan lắm...

Tuyết Nhi lườm Đình Khang:

- Đình Khang nói bậy đó tỷ ơi... Huynh ấy hổng có ngoan đâu. Hôm qua Đình Khang tập uống rượu nữa.

Băng Lệ cau mày, lộ vẻ mặt nghiêm khắc:

- Đình Khang sao vậy?... Đệ chỉ mới ngoài mười lăm, sao lại tập uống rượu chứ?... Không tốt đâu.

Đình Khang cúi mặt nhăn nhó nói:

- Đệ nghe các huynh đệ ở Cái bang nói không uống rượu thì không phải nam nhi.

Băng Lệ gay gắt nạt Đình Khang:

- Chỉ có lời nói như thế thôi mà đệ uống rượu?

- Đệ muốn trở thành nam nhi đại trượng phu.

- Uống rượu chưa hẳn là nam nhi đâu.

- Lúc này đệ phải chăm học mới được.

Đình Khang bẽn lẽn cúi mặt nhưng không quên lườm Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi nhỏ giọng nói:

- Tỷ tỷ, Sử huynh đang đợi tỷ trong nhà đó.

Nàng mỉm cười:

- Hai em đi đi... Tỷ sẽ vào gặp huynh ấy.

Băng Lệ lấy ra một nén bạc vụn đặt vào tay Tuyết Nhi:

- Hai em cầm nén bạc này ra chợ mua thức ăn về nhé.

Tuyết Nhi gật đầu:

- Dạ.

Tuyết Nhi và Đình Khang cầm nén bạc chạy nhanh ra ngoài. Băng Lệ chờ cho hai dứa trẻ đi khỏi mới rảo bước tiến vào đại sảnh. Sử Thứ Dân đón nàng ngay ngưỡng cửa. Dáng người dong dỏng cao, nước da trắng nhợt, khuôn mặt thanh tú. Sử Thứ Dân có tất cả những nét của một thư sinh trói gà không chặt.

Y nhìn Băng Lệ:

- Băng Lệ...

Nàng bồi hồi nhìn gã:

- Sử huynh. Băng Lệ đến đây gặp huynh có chuyện quan trọng muốn nói.

Nàng nói xong đi thẳng vào trong đại sảnh. Thứ Dân theo nàng. Băng Lệ cởi bỏ bộ thụng y. Nàng ngồi xuống chiếc đôn xộc xệch nhìn Thứ Dân nói:

- Huynh hãy ngồi xuống đây.

Thứ Dân ngồi xuống ghế đối mặt với nàng. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Băng Lệ, Thứ Dân không khỏi lo lắng, bồi hồi.

Y nhỏ giọng nói:

- Muội muội muốn nói với huynh chuyện gì?

Băng Lệ nhìn thẳng vào mắt Sử Thứ Dân:

- Băng Lệ sợ nói ra điều này Sử huynh sẽ không được vui. Nhưng Băng Lệ phải nói. Băng Lệ chỉ mong Sử huynh hiểu cho Băng Lệ.

- Nàng nói đi. Thứ Dân luôn hiểu nàng.

Buông một tiếng thở dài, Băng Lệ nhìn Thứ Dân nghiêm giọng nói:

- Băng Lệ muốn xé tờ chỉ ước giao hôn với huynh.

Nàng vừa dứt lời thì Sử Thứ Dân chống tay lên bàn đứng bật lên:

- Tại sao...?

Băng Lệ cúi đầu:

- Huynh hiểu cho muội.

Thứ Dân lắc đầu như thể muốn xua đuổi câu nói của nàng vừa rồi ra khỏi tâm trí mình. Y gằn giọng nói:

- Băng Lệ... Tại sao nàng lại muốn xé tờ chỉ ước giao hôn? Nàng đã quên tất cả những lại hẹn ước giữa ta và nàng rồi ư?

Thứ Dân chồm tới:

- Hãy nói cho huynh biết. Tại sao muội lại muốn chia tay với Thứ Dân chứ? Đừng giấu ta.

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội không thể nói được... Nhưng muội phải chia tay với huynh. Và đây là lần gặp mặt sau cùng. Sau này muội sẽ không bao giờ gặp lại huynh nữa.

Sắc mặt Thứ Dân xanh tái, mồ hôi xuất hạn ra trán. Y ngập ngừng nói:

- Băng Lệ... Nàng có biết ta đau khổ lắm không?

- Muội cũng đau khổ như huynh thôi. Nhưng không còn cách nào khác.

- Ta hiểu rồi... Phải chăng ta chỉ là một gã thư sinh quê mùa, trói gà không chặt, hầu bao lại trống rỗng nên chẳng xứng với một trang giai nhân nổi tiếng nhất Dương Châu thành.

Băng Lệ ngẩng lên nhìn Thứ Dân:

- Huynh đừng nói vậy.

Thứ Dân lắc đầu:

- Nếu không vì nguyên cớ đó thì sao nàng lại muốn từ bỏ tình yêu của ta?

Y ngửa mặt cười khẩy một tiếng:

- Băng Lệ... Phải như vậy không? Nàng hãy nói cho ta biết được chứ. Phải chăng nàng đã quên lời hẹn ước hôm nào giữa ta và nàng. Tay liền tay, như đôi chim không bao giờ rời xa nhau.

Lệ trào ra khóe mắt Băng Lệ. Nàng khẽ lắc đầu:

- Muội có những điều không thể nói ra được. Nhưng mãi mãi trong tim muội vẫn giữ mãi hình bóng huynh. Không bao giờ muội quên huynh, nhưng...

Nàng thấm nước mắt.

Thứ Dân thở dài, lắc đầu:

- Băng Lệ... Thứ Dân có chết cũng không bao giờ muốn xa muội, mất muội.

- Nhưng...

Thứ Dân lắc đầu, nghiêm giọng nói:

- Đừng nói với huynh gì cả... Không bao giờ huynh để mất Băng Lệ đâu... Huynh không bao giờ muốn xa muội...

Thứ Dân bóp tay vào cạnh bàn:

- Không bao giờ Thứ Dân xé tờ chỉ ước giao hôn với Băng Lệ. Dù sông cạn đá mòn thì mãi ta vẫn giữ lời giao ước đó. Băng Lệ... Chúng ta sẽ ra đi đến một phương trời vô định nào đó để mãi mãi sống bên nhau.

Nhìn Thứ Dân, Băng Lệ buông một tiếng thở dài. Nàng từ từ đứng lên.

- Huynh hãy theo muội...

Nàng rời gian chính sảnh theo hành lang để vào căn phòng phía sau hậu liêu.

Chờ cho Thứ Dân vào phòng rồi. Băng Lệ mới khép cửa cài then cẩn thận.

Thứ Dân hỏi:

- Băng Lệ... Muội muốn nói với huynh bí mật gì?

Nhìn Thứ Dân, Băng Lệ từ tốn nói:

- Chẳng có bí mật gì cả đâu.

Hai cánh môi của nàng mím lại như thể quyết định một việc làm gì đó rất quan trọng. Suy nghĩ một lúc, nàng mới trang trọng nói:

- Băng Lệ muốn chứng tỏ tình yêu của muội đối với huynh trước khi chia tay, và không bao giờ gặp lại huynh nữa.

Băng Lệ nói xong, quay lưng về phía Thứ Dân. Nàng cởi bỏ y trang. Đôi vai với làn da trắng như bông tuyết. Khi chiếc lưng thon thả lộ rõ ra dưới cặp mắt của Sử Thứ Dân, với tất cả sự linh động, đầy sức quyến rũ khiến Thứ Dân muốn chết lặng, hoặc hóa thành pho tượng vô tri vô giác, chỉ còn ánh mắt muốn thu tóm lấy bờ lưng của nàng.

Băng Lệ từ tốn nói.

- Dù có ra đi, thì thể xác và tâm hồn của Băng Lệ cũng thuộc về Sử huynh.

Cùng với lời nói đó, nàng buông thõng đôi tay dọc theo thân mình. Xiêm y của Băng Lệ trôi tuột xuống dưới gót chân. Tất cả những đường nét cân đối, tuyệt mỹ, tuyệt hóa phơi ra từ cơ thể nàng đập vào mắt họ Sử.

Y đứng ngây ra như một pho tượng chỉ biết nhìn nàng.

Thứ Dân lắc đầu nhỏ giọng nói:

- Băng Lệ.

Nàng từ từ quay lại.

Hai người đối mặt nhìn nhau mà thể pháp Băng Lệ chẳng có mảnh lụa nào che đậy. Đôi gò bồng đảo trinh nữ của nàng trông như hai quả tuyết lê mọng chín mà tất cả những gã nam nhân nào bắt gặp cũng sẽ tự thân biến mình thành người lữ hành trên sa mạc đang trong cơn khát cháy, để mơ tưởng đến đôi tuyết lê ấy.

Băng Lệ nói:

- Muội sẽ trao cho Sử huynh những gì quý giá nhất thuộc về muội. Huynh...

Thứ Dân nhìn sững nàng. Y bất giác lùi về sau một bộ, lắc đầu nói:

- Không... Không...

Những gì nàng muốn trao cho Sử Thứ Dân đã được phơi bày ra trước gã, nhưng rồi y lại thấy hãi hùng, hốt hoảng. Trong đầu Sử Thứ Dân chỉ độc một suy nghĩ:

“Tại sao nàng lại làm vậy?”.

Thứ Dân lắc đầu nguầy nguậy. Y rống lên:

- Không...

Liền theo tiếng rống đó, nước mắt trào ra. Y thổn thức nói:

- Ta không cần... Ta cần tình yêu của nàng. Ta cần nàng mãi mãi ở bên ta.

Y nói dứt câu vụt bỏ chạy ra cửa. Thứ Dân đâm đầu vào cánh cửa đã được Băng Lệ cài then.

Bộp...

Y bật ngửa ra sau, nện đầu xuống sàn gạch bất tỉnh. Trước khi y mất dần nhận thức thì cũng kịp ngửa được mùi da thịt băng trinh của Băng Lệ. Y có cảm giác mơ hồ tình yêu mà bấy lâu này y gìn giữ tôn thờ đang vội vã chạy đi bỏ rơi y lại với nỗi niềm thống khổ của một gã si tình...

Xem tiếp hồi 3 Dị biến Tụ Hiền trang

Chương 3: Dị Biến Tụ Hiền Trang

Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân từ trong đại sảnh Tụ Hiền trang hối hả bước ra đón Hạ Tuấn Luận. Hàm râu quai nón của Tụ Hiền trang chủ tạo ra khí chất anh hùng hảo hán, đồng thời cũng biểu lộ một tính cách cương trực, quyết đoán, nhưng đôi mắt sắc sảo lạnh lùng lại khiến kẻ đối diện phải e dè.

T

Y ôm quyền xá Tuấn Luận vừa nói:

- Không ngờ... Không ngờ... Hạ huynh đệ lại đến Tụ Hiền trang của Mạc mỗ.

Tuấn Luận từ tốn đáp lời:

- Tham kiến Mạc huynh.

Mạc Thiên Vân khoác tay:

- Không dám.. Không dám.. Nếu để Hạ huynh tham kiến thì ta không dám nhận, nhưng nói Mạc Thiên Vân ta vô cùng hoan hỉ thì đúng là ta rất hoan hỉ khi thấy Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận ghé Tụ Hiền trang.

Nhìn Mạc Thiên Vân, nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi của Tuấn Luận:

- Mạc trang chủ khách sáo quá.

Mạc Thiên Vân cướp lời Tuấn Luận:

- Hê... Chính Hạ huynh mới là người khách sáo đó. Sao lại gọi Mạc mỗ là Trang chủ? Chúng ta há không phải là đôi bằng hữu tri kỷ sao?

Mạc Thiên Vân ngửa mặt cười vang, rồi nói tiếp:

- Người đối ẩm với Mạc Thiên Vân duy nhất đúng mười cân chỉ có Hạ huynh đệ mà thôi.

Y chỉ vào đại sảnh:

- Mời Hạ huynh đệ.

- Mạc huynh ân cần quá, Tuấn Luận sẽ bối rối đó.

Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách, nghe thật sảng khoái và kiêu hùng:

- Kể từ khi ta thành thân với Cát Bội Hương, không gặp lại Hạ huynh đệ. Hôm nay ta sẽ uống thật say.

Hai người bước vào gian đại sảnh. Tuấn Luận vừa yên vị thì Mạc Thiên Vân đã sai bảo gia nhân bày đại yến cùng với hai vò rượu năm cân. Y phấn kích bưng cả vò rượu năm cân.

- Ta và Hạ huynh đệ không phải người xa lạ nên cũng chàng khách sáo làm gì. Mời Hạ huynh đệ.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Được. Mời Mạc huynh.

Hai người cùng bưng vò rượu dốc vào miệng uống ừng ực tợ như hai gã lữ hành trên sa mạc đang trong cơn khát cháy cổ.

Chỉ mỗi một hơi thôi mà cả hai đã uống cạn hết nửa vò.

Đặt vò rượu xuống bàn, Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân nói:

- Chưa bao giờ Mạc Thiên Vân được uống một hơi rượu ngọn như thế này.

Y vuốt vò rượu:

- Chỉ có Hạ Tuấn Luận đến Tụ Hiền trang, Mạc Thiên Vân mới có đặng những khoảnh khắc thanh thản.

Tuấn Luận mỉm cười, từ tốn đáp lời Mạc Thiên Vân:

- Mạc huynh quá đề cao Tuấn Luận rồi. Nếu đem thân phận của Tuấn Luận so với Mạc huynh chẳng khác nào đem ánh sáng đom đóm so với hai vầng nhật nguyệt.

Thiên Vân khoác tay:

- Hây... Mạc mỗ không khách sáo đâu mà là nói thật đó.

- Nếu Mạc huynh thật lòng, Tuấn Luận mạn phép bồi tiếp Mạc huynh ngụm rượu thứ hai.

Thiên Vân khẳng khái nói:

- Mời.

Hai người lại lưng vò rượu tu ừng ực, khi họ đặt vò xuống bàn thì rượu trong vò đã chẳng còn giọt nào.

Thiên Vân ngửa mặt cười khanh khách. Y cười rất sảng khoái cứ như đã bắt gặp được người tri kỷ tri âm.

Gã gia nhân vội vã bước ra thay hai bầu rượu mới.

Tuấn Luận nói:

- Mạc huynh lập Dịch quán để chiêu hiền đài sĩ, hẳn không thiếu những anh hùng hảo hán là bằng hữu tri kỷ.

Thiên Vân nhướng đôi mày rậm nhìn Tuấn Luận:

- Đúng là từ lúc mở Dịch quán đến nay, Mạc mỗ không thiếu những bằng hữu trên võ lâm. Thậm chí có người còn là đại hiệp lừng danh, ví như Phán Quan Bút Tạ Hữu.

Y nhìn Tuấn Luận mỉm cười nói tiếp:

- Danh những người đó thì lớn nhưng trong mắt Mạc Thiên Vân có lẽ chẳng có ai sánh được với Hạ Tuấn Luận.

- Mạc huynh nói như thế không sợ những vị bằng hữu kia buồn sao?

Mạc Thiên Vân ngửa mặt cười vang.

Y vừa cười vừa nói:

- Họ nghe mà có buồn thì cũng vậy mà thôi. Bởi vì trên vỏ lâm giang hồ ai cũng biết Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân là kẻ thẳng thắn và thành thật.

- Mạc huynh rất khẳng khái, khiến cho Tuấn Luận càng thêm bội phục.

- Đã vậy thì đến lượt ta mời hảo huynh đệ.

Hai người lại uống, lại bàn kháo với nhau cho đến khi đã bước sang bầu rượu thứ ba.

Mạc Thiên Vân nói:

- Trên võ lâm thiên hạ kháo với nhau chỉ có Bách Thủ thư sinh có võ công siêu phàm, xuất quỷ nhập thần, Mạc mỗ cảm thấy tự hào vô cùng vì có hảo huynh đệ. Nay ta muốn lưu huynh đệ lại Tụ Hiền trang một con trăng, không biết huynh đệ có nhận lời không?

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Tuấn Luận đến Tụ Hiền trang lần này, Mạc huynh chưa biết mục đích của Tuấn Luận, sao lại muốn mời Tuấn Luận lưu lại Tụ Hiền trang?

- Tất cả những trang hảo hán trên võ lâm đến Tụ Hiền trang cốt để chiêm ngưỡng và thưởng thức tiếng đàn tỳ bà của Tô Băng Lệ. Tất hảo huynh đệ cũng không ngoài mục đích đó.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Tuấn Luận đã gặp Tô cô nương rồi. Và cũng đã được thưởng thức tiếng đàn của nàng ấy. Tô cô nương đàn rất hay, lại có nhan sắc bất phàm, quả đáng mặt là một trang giai nhân đệ nhất Dương Châu thành.

- Hảo huynh đệ nói thế, ta mới dám nói. Tô Băng Lệ vốn là một ả đào ở kỷ lâu nhưng được Mạc mỗ phát hiện ra và đưa về Tụ Hiền trang kết tình huynh muội. Nếu hảo huynh đệ thích, Mạc mỗ sẽ cho mời Tô Băng Lệ lên giúp vui chúng ta.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Đa tạ Mạc huynh đã có hảo ý với Tuấn Luận, nhưng có một thứ khác tại hạ thích hơn tiếng đàn lẫn nhan sắc của Tô Băng Lệ cô nương.

Đôi chân mày rậm của Mạc Thiên Vân nhíu lại. Đôi tay gã từ từ thả lỏng nhưng lại bấu vào thành bàn, để lại những dấu ấn chỉ. Y nhìn Hạ Tuấn Luận gần như không chớp mắt rồi chậm rãi nói:

- Thứ mà hảo huynh đệ thích hẳn chính là Minh Chỉ thần châu?

Tuấn Luận khẽ gật đầu:

- Đúng như Mạc trang chủ nói, thứ mà Tuấn Luận thích chính là hạt Minh Chỉ thần châu. Và mục đích của Tuấn Luận đến Tụ Hiền trang lần này cũng là hạt Minh Chỉ thần châu.

Lời vừa dứt trên hai cánh môi của Tuấn Luận thì cạnh bàn đã bị Mạc Thiên Vân bẻ gãy đôi.

Y gằn giọng nói:

- Hảo huynh đệ hẳn biết Mạc mỗ quí hạt Minh Chỉ thần châu hơn cả bản thăn mình.

- Tuấn Luận biết.

- Đã biết sao hảo huynh đệ còn tỏ ý thích hạt Minh Chỉ thần châu?

- Không chỉ riêng một mình Tuấn Luận thích mà tất cả mọi người biết về truyền thuyết Thập nhị thần châu đều mơ ước có được những hạt Minh châu đó.

- Nhưng Mạc mỗ chỉ có một hạt thôi, chẳng có giá trị vì. Có giá trị hay không thì phải hội đủ mười hai hạt thần châu mới có thể tìm đến bí mật trong những hạt thần châu đó.

Tuấn Luận thản nhiên đáp lời Mạc Thiên Vân:

- Mạc trang chủ đã khẳng khái và thành thật thì Tuấn Luận cũng đem sự thành thật và khẳng khái đáp lại người. Tuấn Luận xin được nói, nếu có một hạt Minh Chỉ thần châu tự khắc sẽ có được những hạt khác.

Mặt Mạc Thiên Vân cau lại:

- Nhưng hảo huynh đệ biết Minh Chỉ thần châu là hạt ngọc ta quý nhất trên đời này mà.

Tuấn Luận thoạt chớp mất từ tốn nói:

- Minh Chỉ thần châu đúng là một hạt ngọc quý nhưng chắc chắn nó không thể quý hơn con người.

- Ý của Hảo huynh đệ là gì?

- Mạc huynh miễn thứ cho sự đường đột của Tuấn Luận. Ý Tuấn Luận muốn nói, dù cho Minh Chỉ thần châu đối với huynh quý như thế nào thì hắn không thể sánh với Mạc phu nhân Cát Bội Hương.

Mạc Thiên Vân chỏi tay lên mặt bàn đứng phắt dậy:

- Ngươi...

Y thốt được bấy nhiêu thì lại buông một tràng thở dài. Vẻ bất nhẫn, đanh ác thoạt hiện lên rồi biến mất thay vào đó là sự ủ dột, phiền toái.

Y từ tốn nói:

- Ta thật thất vọng.

Tuấn Luận nói tiếp theo Mạc Thiên Vân:

- Mạc huynh thất vọng về Hạ Tuấn Luận?

Y ngồi trở lại bàn bưng vô rượu:

- Mời Hảo huynh đệ.

- Mời huynh.

Hai người lại dốc vò rượu ừng ực, lần này chỉ trong một hơi mà cả hai đã nốc gọn năm cân rượu xẻ mà chẳng có gì biểu hiện họ đã thấm men nồng.

Xoay vò rượu đúng một vòng, Mạc Thiên Vân nói:

- Hảo huynh đệ đến Tụ Hiền trang chuyến này không phải để chiêm ngưỡng nhan sắc bất phàm siêu tuyệt của Tô Băng Lệ, và càng không phải để thưởng thức khúc Đoạn trường ly biệt của nàng ta tấu ra, mà đến vì Minh Chỉ thần châu.

Tuấn Luận gật đầu:

- Tuấn Luận đem sự thành thật nói với Mạc huynh.

- Rất khí phách. Đối với anh hùng hảo hán thì Mạc mỗ phải đáp lại bằng chính khí phách của mình.

Y đứng lên, lần tay xuống thắt lưng lấy chiếc chuông vàng lắc đều ba tiếng.

Hai gã gia nhân xuất hiện bước vào kính cẩn ôm quyền xá rồi nói:

- Trang chủ có điều chi sai khiến.

Mạc Thiên Vân chỉ Hạ Tuấn Luận:

- Hai người nhận ra vị huynh đệ này chứ?

Hai gã kia nhìn Tuấn Luận một lúc rồi lắc đầu.

Mạc Thiên Vân nghiệm giọng nói:

- Hạ huynh đây chính là Bách Thủ thư sinh.

Hai người nọ nhướng mày nhìn Tuấn Luận gần như không chớp mắt. Cả hai người đồng loạt ôm quyền.

- Tôn giá miễn thứ... Tôn giá miễn thứ.

Tuấn Luận đáp lễ họ.

- Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh chẳng đáng để cho nhị vị huynh đài đa lễ như vậy. Nếu tại hạ là Mạc huynh thì mới đáng mặt anh hùng hào kiệt để nhận sự kính trọng của nhị vị.

Mạc Thiên Vân ve cằm, vuốt râu nói:

- Hai người nên biết lần này Hạ Tuấn Luận Bách Thủ thư sinh đến Dương Châu để lấy hạt Minh Chỉ thần châu của bổn Trang chủ. Đáp lại thịnh tình nhiệt tâm của Hạ huynh đệ, bổn Trang chủ sẽ có một điều lệ vượt ra ngoài mọi qui tắc từ trước đến nay bổn Trang chủ đặt ra.

Y khoát tay ra dấu cho hai người kia lui bước rồi nhìn Tuấn Luận nghiêm giọng khe khắt nói.

- Phàm từ trước đến nay bất cứ người nào nhắc đến Minh Chỉ thần châu xem như đã thách thức với Tụ Hiền trang của Mạc Thiên Vân ra rồi, chứ đừng nói là có ý tước đoạt nó. Nhưng nay Hạ huynh đệ đã thẳng thắn thì cùng mối giao cảm giữa ta và Hạ huynh đệ, Mạc mỗ và huynh đệ sẽ đánh cược một chuyến vậy.

Tuấn Luận từ tốn hỏi:

- Mạc huynh muốn đánh cược gì?

- Chung quanh Mạc mỗ là tất cả những anh hùng hào kiệt. Họ đều là những cao thủ lẫy lừng khắp cõi Trung Nguyên. Nếu như hảo huynh đệ danh chính ngôn thuận đoạt hạt Minh Chỉ thần châu từ nơi cất giấu của ta thì xem như hạt Dạ Minh châu sẽ thuộc về hảo huynh đệ. Mạc Thiên Vân ta có mất hạt Dạ Minh châu cũng tâm phục, khẩu phục mà chẳng hề làm mất đi mối giao hảo giữa Mạc mỗ và huynh đệ.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ Mạc trang chủ đã cho Tuấn Luận một cơ hội.

- Được. Xem như chúng ta đã quyết định xong. Ta mời hảo huynh đệ.

Hai người bưng vò rượu lên mới biết trong vò chẳng còn giọt nào. Mạc Thiên Vân mỉm cười:

- Tiếc thật... Cho dù cả Dương Châu thành có đem rượu đến thì cũng không đủ cho hai con sâu rượu đối ẩm trong lúc cao hứng. Rượu đã hết, Mạc mỗ mời huynh đệ đi đến đây, xem qua vật này.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Cung kính không bằng tuân lịnh.

Mạc Thiên Vấu đứng lên chắp tay sau lưng, rảo bước tiến ra cửa. Tuấn Luận đi cạnh y. Hai người sánh bước đi bên nhau, nhưng cả hai bất giác trở nên im lặng. Hình như hai người đang âm thầm đọc

những ý nghĩ thầm kín trong đầu người kia.

Rời gian chính sảnh, Thiên Vân dẫn Tuấn Luận đến một tòa lầu Ngũ giác, nguy nga tráng lệ. Vừa thấy Thiên Vân, hai gã gia nhân lực lưỡng vội ôm quyền xá:

- Trang chủ quá vãng.

Thiên Vân khoác tay xá lễ cho hai người đó.

Như đoán được mục đích của vị Trang chủ Tụ Hiền trang, hai gã gia nhân liền mở cửa tòa Ngũ giác lầu. Sau cánh cửa cây kiên cố là tới một tấm cửa sắt. Lần này chính Thiên Vân mở cửa.

Y bước vào trong cùng với Tuấn Luận.

Hai người phát rảo bước qua ba ngưỡng cửa kiên cố chẳng thua kém gì cánh cửa đầu tiên, nếu không muốn nói là chắc chắn hơn.

Cuối cùng, Thiên Vân đưa Tuấn Luận vào một gian thạch thất. Ngay giữa gian thạch thất đó có một pho tượng được phủ tấm lụa cẩn thận. Thiên Vân bước đến bên pho tượng đá rồi nói với Tuấn Luận:

- Hảo huynh đệ sẽ rất ngạc nhiên, đây...

Y ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Huynh đệ tự khắc biết vì sao Mạc Thiên Vân ta quý hạt Dạ Minh châu kia hơn chính bản thân mình.

Lời còn đọng trên môi Mạc Thiên Vân thì tay y cẩn thận rút rèm lụa. Tuấn Luận nheo mày nhìn pho tượng đó gần như không chớp mắt. Pho tượng kia thật sinh động như người thật, mà người đó chẳng ai khác chính là Cát Bội Hương.

Chiếc áo choàng bằng ngọc trai lấp lánh khoác ngang đôi bờ vai thanh mảnh, nhưng nổi bật trên nền hào quang của những viền ngọc trai là hạt Minh Chỉ thần châu, óng ánh màu xanh lam, trông thật huyền diệu.

Chẳng biết Mạc Thiên Vân đã bao nhiêu lần chiêm ngưỡng pho tượng Cát Bội Cương. Tất nhiên y là chủ nhân của pho tượng này, nên y chiêm ngưỡng lúc nào không được, nhưng đến ngay cả y cũng bị pho tượng kia thu hút thần nhãn tợ Hạ Tuấn Luận. Đôi thần nhãn đầy vẻ uy nghi, quyền lực của Mạc Thiên Vân cứ như đóng đinh vào pho tượng mỹ nữ không chớp mắt, những tưởng y còn say đắm hơn cả Hạ Tuấn Luận.

Chợt Mạc Thiên Vân buông một tiếng thở dài. Y nói:

- Cát Bội Hương mãi mãi trong tâm trí của Mạc Thiên Vân ta.

Tuấn Luận nói:

- Tuấn Luận quả có bất ngờ.

- Đâu ai biết được vì sao Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân lại quý hạt Minh Chỉ thần châu hơn cả tính mạng mình.

Y nhìn lại Tuấn Luận:

- Hảo huynh đệ thấy thế nào?

- Không có bút mực nào tả hết vẻ đẹp của pho tượng này. Và cũng chẳng có sự lột tả nào biểu lộ hết tâm tình của Mạc huynh đối với Cát Bội Hương.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài.

Mạc Thiên Vân hỏi:

- Đã biết, Hảo huynh đệ còn giữ ý định lấy Minh Chỉ thần châu của Mạc mỗ không?

Nhìn Mạc Thiên Vân, Tuấn Luận từ tốn nói:

- Một hạt Minh Chỉ thần châu đã khiến cho thể pháp của Cát Bội Hương trở nên bất diệt. Nếu dúng mười hai hạt Dạ Minh châu thì đúng là tuyệt phàm vô song.

Y nói dứt câu quay bước trở ra.

Mạc Thiên Vân theo sau Tuấn Luận. Y cẩn thận khóa tất cả các cánh cửa kia lại.

Ra đến bên ngoài, Tuấn Luận mới dừng bước nói với Mạc Thiên Vân:

- Mạc huynh quá cẩn thận. Nếu kẻ muốn đoạt Minh Chỉ thần châu của huynh hẳn sẽ mở một cuộc đại khai sát giới, khủng khiếp nhất từ trước đến nay mà võ lâm chưa từng có.

- Nhưng Mạc Thiên Vân vẫn sợ mất Minh Chỉ thần châu.

- Huynh sợ mất ư?... Thế ai có thể đoạt Minh Chỉ thần châu của Mạc huynh?

- Mạc Thiên Vân chỉ sợ một người duy nhất trên võ lâm giang hồ có thể đoạt được hạt Minh Chỉ thần châu.

Tuấn Luận nghiêm giọng hỏi:

- Mạc huynh sợ ai?

Nhìn thẳng vào mắt Tuấn Luận, Mạc Thiên Vân gằn giọng nghiêm khắc nói:

- Người có thể đoạt được Minh Chỉ thần châu của Mạc Thiên Vân chính là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

Tuấn Luận nhếch môi, nói:

- Mạc trang chủ đã biết Tuấn Luận sẽ đoạt Minh Chỉ thần châu.

- Không một người nào dám mơ tưởng đến chuyện đoạt Minh Chỉ thần châu của Mạc Thiên Vân Tụ Hiền trang chủ, ngoại trừ một người. Người đó chính là Bách Thủ thư sinh hảo huynh đệ của ta.

Y ngưng lời nhìn Tuấn Luận.

- Kẻ hiểu Mạc Thiên Vân là Tuấn Luận, tất người hiểu Tuấn Luận phải là Mạc Thiên Vân. Huống chi giờ ta đã biết mục đích của hảo huynh đệ quá vãng Tụ Hiền trang lần này.

Tuấn Luận ôn nhu đáp lời gã:

- Có được hạt Minh Chỉ thần châu của Mạc huynh thì hẳn phải mở một cuộc tàn sát máu chảy đầu rơi mới khả dĩ làm chủ được tòa Ngũ giác lầu kia. Làm chủ được Ngũ giác lầu tất làm chủ được Tụ Hiền trang. Làm chủ Tụ Hiền trang tất phải thay thế Mạc trang chủ. Con đường đó quả là gian nan và đầy máu. Tuấn Luận lại chẳng muốn nhúng tay vào máu trước khi máu nhuộm tay Tuấn Luận.

Nụ cười mỉm thoạt hiện trên hai cánh môi mỏng của Hạ Tuấn Luận. Y khe khắt nói:

- Nhưng bây giờ thì Tuấn Luận cũng phải đoạt Minh Chỉ thần châu của Trang chứ huynh thôi.

- Hảo huynh đệ không bỏ ý định kia à?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không.

- Máu sẽ chảy, đầu sẽ rơi.

Tuấn Luận cười khẩy:

- Chúng ta đã đánh cược. Đã đánh cược thì phải có kẻ thua người thắng. Mong rằng kẻ thắng không phải nhuốm tay vào máu.

Tuấn Luận nói xong quay lại ôm quyền xá Mạc Thiên Vân:

- Đa tạ Mạc huynh đã khoản đãi những vò rượu tuyệt, Tuấn Luận sẽ không bao giờ quên. Ba ngày sau Tuấn Luận sẽ quay lại lấy hạt Dạ Minh châu của Mạc huynh.

Mặt Thiên Vân đanh lại:

- Mạc mỗ chờ hảo huynh đệ.

- Hẹn ngày tái kiến. Cáo từ.

Tuấn Luận lắc vai thi triển khinh thuật băng thẳng về phía cửa ngôi Tam quan Tụ Hiền trang. Tuấn Luận đâu biết rằng sau lưng là cặp mắt hừng hực, đầy quyền lực của Tụ Hiền trang chủ đang dõi theo y.

Xem tiếp hồi 4 Lâm tiểu tử

Chương 4: Lâm Tiểu Tử

Cái tin ba ngày sau Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận sẽ đoạt Minh Chỉ thần châu của Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân làm chấn động cả Dương Châu thành. Chẳng khác nào một lời hiệu triệu của võ lâm, anh hùng hào kiệt khắp mọi nơi đều đổ về Dương Châu thành. Tất nhiên trong những người đó có kẻ tò mò muốn biết chân tướng thực của Bách Thủ thư sinh là ai, đồng thời cũng muốn chứng nghiệm ai xem võ công của người được thiên hạ truyền tụng là hành tung xuất quỷ nhập thần như thế nào. Ngoài những kẻ tò mò kia ra là những đại cao thủ đã từng là thượng khách của Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân. Tất nhiên họ được Mạc Thiên Vân hậu đãi trọng thị thì đây cùng là dịp để họ tỏ lòng kính trọng và đền ơn cho vị Trang chủ hào phóng và cương trực.

C

Tụ Hiền trang thoáng chốc đa trở thành điểm hội tụ của anh hùng hào kiệt trong võ lâm. Tòa Dịch quán lúc nào cũng tấp nập người. Tất cả đều khoác vẻ mặt trang trọng, và háo hức, chờ đợi thời khắc Hạ Tuấn Luận xuất hiện. Mặc dù họ biết một khi Tuấn Luận đến thì tất nơi đây sẽ xảy ra một cuộc chiến kinh hồn. Tất nhiên, chắc chắn mọi người sẽ theo về với Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân. Với bao nhiêu cao thủ hiện đang có mặt tại Dịch quán, họ đoán chắc phần thắng sẽ thuộc về quần hùng, bởi một mình Tuấn Luận, dù cho y có là Thiên hạ đệ nhất cao thủ thì cũng không thể thủ thắng với hơn trăm người. Chính vì suy nghĩ như vậy, mà ai cũng ngấm ngầm chuẩn bị cho mình một chiến tích để báo công với Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân.

Nếu tại tòa Dịch quán, mọi người háo hức bao nhiêu thì tại Ngũ giác lầu không khí lại trở nên trang trọng khẩn trương bấy nhiêu. Tòa nhà này vốn đã kiên cố thì nay càng kiên cố hơn. Bảo vệ cho tòa Ngũ giác lầu là những đại cao thủ thân tín của Mạc Thiên Vân. Mà chỉ một người thôi cũng có thể làm náo động cả võ lâm giang hồ.

Trong Dịch quán, Phát Quan Bút Tạ Hữu ngồi tư lự, trầm ngâm bên ô cửa sổ hình vòm nhìn ra ngoài. Trên bàn là đôi phán quản bút đã từng tung hoành khắp cõi võ lâm với những bước vi hành cứu nhân độ thế ai cũng phải kính trọng.

Khác hẳn với vẻ thư sinh của khuôn mặt, Phán Quan Bút có bộ dáng lực lưỡng biểu lộ sức mạnh phi thường mà tạo hóa ban cho. Mặc dù với bộ tướng lực lưỡng đó, Tạ Hữu lại chẳng thích vận võ phục, mà chỉ vận bạch y nho sinh, ra vẻ một quan nhân.

Ngắm nhìn thảm cỏ xanh mượt bên ngoài cửa sổ. Phán Quan Bút Tạ Hữu thỉnh thoảng lại bưng

chung rượu nhấp một ngụm nhỏ. Trong thái độ của họ Tạ chẳng có vẻ gì là khẩn trương, hay trang trọng như những người khác.

Một trung niên với dáng người gầy gò, tứ chi khẳng khiu, khuôn mặt trắng như nữ nhân, nhưng có những góc cạnh thật nực cười. Cánh mũi dầy và thô phối hợp với đôi mắt lồi thồ lộ, trông y thật là xấu.

Xấu đến độ người ta nhìn gã đã phải phì cười. Nhưng trên võ lâm đều biết y là ai. Đã biết "Độc Cô Nhân" Dương Tùng thì chẳng một người nào dám cười khi đối mặt với họ Dương. Ngọn Khoái đao của Dương Tùng chẳng bao giờ hạ xuống khi biết người ta chế giễu ngoại hình của mình.

Dương Tùng bước đến bàn Phán Quan Bút Tạ Hữu. Y thản nhiên bắt ghế ngồi đối diện với Tạ Hữu.

Tự chuốc cho mình một chén rượu từ bầu rượu của Phán Quan Bút Tạ Hữu, rồi trút vào miệng, Dương tùng mới từ tốn:

- Tạ đại hiệp sẽ phán xử Bách Thủ thư sinh như thế nào một khi y thúc thủ?

Phán Quan Bút Tạ Hữu nhìn Độc Cô Nhân Dương Tùng từ tốn đáp lời:

- Tạ mỗ không phán xử y mà để cho Tụ Hiền trang chủ phán xử.

- Đại hiệp từng là người phán xử những cuộc tranh đoạt trên giang hồ, sao lại bỏ lỡ dịp này?

- Nếu Mạc trang chủ đề nghị Phán Quan Bút này phán xử thì Tạ mỗ sẽ phán xử Bách Thủ thư sinh ngay lập tức.

Dương Tùng nhướng mày, đôi mày rậm của y thoạt nhướng lên khiến cho khuôn mặt đã nực cười càng trở nên nực cười hơn. Đôi chân mày nhợt nhách của gã không khỏa lấp được những nét hóm hỉnh dị hoặc. Nếu như người khác thì hẳn đã phì cười, nhưng Tạ Hữu biết người đối diện với mình là ai nên không hé miệng.

Dương Tùng nói:

- Tạ đại hiệp phải chờ đến khi Mạc trang chủ cho phép mới phán xử ư?

Tạ Hữu vuốt chòm râu đen mượt, đó là điểm trái ngược với bộ mặt non choẹt của y:

- Tạ mỗ chờ Mạc trang chủ cho phép, vì kính trọng người là một hào kiệt trên chốn giang hồ.

Dương Tùng nhếch môi. Cái nhếch môi của gã càng khiến gã thêm nực cười hơn. Bởi hai cánh môi dầy thù lù, có hình quả ấu lại hao hao giống con sâu róm khi gã nhếch mép. Gã dè bỉu nói với chất giọng khàn khàn:

- Độc Cô Nhân Dương Tùng thì không giống như Tạ đại hiệp.

Tạ Hữu cau mày. Lão nghiêm giọng nói:

- Thế Dương các hạ sẽ phán xử như thế nào đây?

Dương đùng nhún vai, với vẻ khinh thị tự đắc rồi nói:

- Tại hạ chỉ muốn y cười mà thôi.

Y nói dứt câu bất ngờ quay lại sau lưng mình, kéo vai gã đại hán thuộc giới Lục Lâm Giang Nam.

- Hảo huynh đệ...

Gã đại hán đang quay lưng về phía Dương Tùng, ngoảnh mặt lại nhìn gã.

Hai cánh mũi của Dương Tùng thoạt hếch lên thở khì một cái nghe tợ như tiếng trâu thở.

Hơi thở của gã phả ra một luồng khí nóng hổi thổi ngay vào mặt gã đại hán đó. Mặc dù hứng trọn luồng hơi thở nóng hổi của Độc Cô Nhân Dương Tùng nhưng gã đại hán lại phá lên cười bởi bộ mặt quá ư hóm hỉnh của họ Dương khiến y không sao nén được tiếng cười.

Dương Tùng nhướng mày.

Gã đại hán vừa cười vừa nói:

- Túc hạ muốn... muốn hỏi gì?

Độc Cô Nhân Dương Tùng rặn nụ cười giả lả. Gã không cười trông khuôn mặt còn đỡ hóm hỉnh, khi gã cười bộ mặt càng hóm hỉnh nực cười hơn.

Chiếc miệng quả ấu của Dương Tùng lép nhép cất giọng khàn khàn như tiếng vịt xiêm:

- Sao các hạ lại cười?

Gã đại hán thản nhiên đáp lời trong khi vẫn cười khùng khục:

- Bộ mặt của tôn giá... tức cười quá.

- Bộ mặt của Độc Cô Nhân Dương Tùng tức cười lắm ư?

Gã đại hán lục lâm gật đầu:

- Ngộ lắm.. Trông thật nực cười.

- Các hạ cười xong chưa?

- Tại hạ cười mãi đến đứt ruột mà thôi.

- Thế thì phải làm sao cho các hạ đừng cười. Cười nhiều quá sẽ đứt ruột mà đến chết. Chết như thế rất đau đớn, nhưng nếu chết bởi đao của Độc Cô Nhân Dương Tùng thì các hạ vẫn còn được cười.

Lời vừa dứt trên miệng Dương Tùng thì ảnh đao chớp động. Ảnh đao xuất hiện và biến mất nhanh không thể tưởng.

Nhưng ảnh đao mất thì thủ cấp của gã kia đã rơi xuống đất trong khi tiếng cười vẫn phát ra từ lỗ miệng, còn phần thân thể còn lại thì chiếc bụng cứ nhúc nha nhúc nhích.

Bốn gã đại hán đi đùng với gã nọ bật đứng lên thì cũng là lúc cái thể pháp không đầu kia mới chịu đổ gục xuống chân bàn.

Thủ cấp của gã đại hán lục lâm Giang Nam vẫn còn hiện nét của nụ cười, nhưng giờ đây đã biến qua màu tái nhợt tái nhạt tím tái. Trông bộ mặt của chiếc thủ cấp đó những tưởng y rất vui vẻ vì nhận được một chiêu đao chết người của Độc Cô Nhân.

Bốn gã đại hán lục lâm bằng hữu của gã kia đồng loạt rút kiếm, nhưng Độc Cô Nhân Dương Tùng lại phớt lờ nhìn lại Phán Quan Bút Tạ Hữu:

- Cách xử của Độc Cô Nhân ta là như vậy đó Phán Quan Tạ đại hiệp thấy có được không?

Chiêu đao thần chết của Độc Cô Nhân Dương Tùng xuất ra vẫn còn in đậm trong nhãn quan của Phán Quan Bút Tạ Hữu.

Chiêu đao kia có đủ thần uy khiến cho hai bên thái dương của họ Tạ bất giác rịn mồ hôi. Mặc dù Pháp Quan Bút Tạ Hữu đã nghe tiếng về ngọn khoái đao của Dương Tùng, thứ đao pháp chết người, thứ đao pháp cực nhanh, giết người không hề chùng tay, nhưng khi chứng kiến mới nhận ra những lời nói của thiên hạ đồn đãi chưa nói lên hết sự tàn nhẫn của đao pháp họ Dương.

Tạ Hữu vuốt râu ngượng nói:

- Đao pháp khủng bố. Chắc chắn trên võ lâm chẳng có đao thủ nào khả dĩ sánh với đao pháp của Dương túc hạ.

- Tạ đại hiệp quá khen. Nhưng có lẽ chỉ Tạ đại hiệp nhận ra đao pháp của Dương mỗ thôi. Còn những người khác chỉ nghe tiếng mà không bao giờ chứng nghiệm.

- Sẽ không có ai thoát chết nếu như đao của túc hạ muốn lấy mạng họ. Cũng như gã kia chết mà

không kịp khép hai lành môi.

Câu nói của Phán Quan Bút Tạ Hữu cứ như muốn cảnh báo với bốn gã đại hán kia. Nên khi lọt vào thính nhĩ của bốn người đó, thì họ tự hạ binh khí rồi ngồi trở lại.

Dương Tùng nhìn Tạ Hữu nói:

- Theo Phán Quan Bút Tạ đại hiệp. Dương mỗ phán xét Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận theo cách của tại hạ được chứ?

Không biết câu nói này có tác động gì đến thần trí của Phán Quan Bút Tạ Hữu nhưng trán y lại rịn mồ hôi nhiều hơn.

Phán Quan Bút Tạ Hữu suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu:

- Cách phận xét của túc hạ rất hợp tình hợp lý.

Độc Cô Nhân Dương Tùng ngửa mặt cười khành khạch. Gã cười bộ mặt càng trở nên khó coi và hóm hỉnh, nhưng bây giờ thì chẳng một ai dám hé miệng cười, thậm chí là một nụ cười mỉm. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi lẽ cái chết của gã đại hán kia như một lời cảnh báo khủng bố của gã thần chết Độc Cô Nhân Dương Tùng.

Dương Tùng từ tốn nói sau khi đã cắt ngang tràng tiếu ngạo ngặt ngoẻo:

- Chư vị huynh đệ... Dương mỗ sẽ phán xét Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận theo cách của mình. Cách của tại hạ như vừa rồi đó, và đã được Phán Quan Bút Tạ Hữu đại hiệp đồng ý. Vậy ở đây chư huynh đệ ai có trái với ý của Độc Cô Nhân Dương Tùng không?

Nghe Độc Cô Nhân Dương Tùng nói mà sắc diện của Phán Quan Bút Tạ Hữu đỏ gấc vì thẹn. Lão có cảm nhận Độc Cô Nhân Dương Tùng đang bỡn cợt lão thì đúng hơn.

Tạ Hữu sao không hổ thẹn chứ, bởi dù sao đối với quần hùng võ lâm thì lão cũng đã nổi tiếng là người cầm cân nẩy mực, mà lời phán ra lại được mọi người suy tôn, nhưng nay trước Dương Tùng, gián tiếp thì lão chẳng dám tự cao nữa mà lại im lặng như thể nhẫn nhục trao lại quyền phán xét cho một đao thủ chỉ biết giết người.

Càng nghĩ Phán Quan Bút Tạ Hữu càng thẹn nhưng lão chỉ biết im lặng bởi thừa biết đôi phán quan của lão không thể nhanh bằng ngọn khoái đao tàn độc của họ Dương.

Độc Cô Nhân Dương Tùng chỏi tay lên mặt bàn từ từ đứng dậy. Từ cửa Dịch quán, một ả a hoàn vận y trang bằng lụa Hàng Châu bước vào. Nàng bước thẳng đến Độc Cô Nhân Dương Tùng.

Nàng khép nép kính cẩn xá y:

- Dương tôn giá... Trang chủ thỉnh mời Dương tôn giá lên biệt sảnh.

Dương Tùng đắc ý lia cặp mắt lồi trao tráo qua quần hùng rồi khe khẽ gật đầu:

- Tốt lắm... Tốt lắm... Trang chủ biết nhìn người... Trang chủ biết nhìn người.

Ả a hoàn dợm bước để dẫn Dương Tùng đi thì một đại hán vận võ phục cầm búa đến chặn ngang đường nàng.

Nàng kính cẩn ôm quyền xá từ tốn:

- Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vị tôn giá có điều chi chỉ giáo?

Mạn Vị nhìn ả a hoàn khe khắt nói:

- Mạn mỗ muốn gặp Mạc trang chủ.

Ả a hoàn vẫn giữ thái độ hòa nhã khiêm nhượng:

- Mạn tôn giá muốn nói gì với Mạc trang chủ, xin cứ nói với Tiểu Yến... Tiểu Yến sẽ bấm báo với người.

- Không... Mạn mỗ muốn gặp Mạc trang chủ.

Tiểu Yến khẽ lắc đầu ôn nhu nói:

- Không có lịnh của Mạc trang chủ, Tiểu Yến không dám dẫn tôn giá đến gặp người.

Mạn Vị cau mày đanh mặt nói:

- Mạc trang chủ xem thường chư vị quần hùng quá rồi. Chẳng lẽ chư vị anh hùng hào kiệt đến đây vì Mạc trang chủ, người lại chỉ biệt đãi riêng có một người sao?

Nghe Mạn Vị nói, Độc Cô Nhân Dương Tùng vẫn không cò biểu lộ gì. Bộ mặt hóm hỉnh của gã vẫn trơ trơ như thể có một lớp sáp trét lên trên lớp da phẳng lì che đậy tất cả sự biểu cảm của hắn.

Tiểu Yến từ tốn nói:

- Mạn Vị túc hạ đừng nghĩ vậy mà sai cho Trang chủ. Tất cả anh hùng hào kiệt, chủ nhân của Tiểu Yến đều rất trọng thị và vô cùng cảm kích trước sự hào hiệp của các vị. Nhưng Dương tôn giá đây là một người quan trọng, lại là thượng khách của Trang chủ nên được Trang chủ cho mời để bàn chuyện riêng.

Mạn Vị gắt gỏng nói:

- Dương tôn giá đây quan trọng thế Ta đại hiệp không quan trọng à?

Tiểu Yến từ tốn đáp lời:

- Tạ đại hiệp là người chí công vô tư, nên đối với Trang chủ vô cùng quan trọng. Chính vì là người nghĩa hiệp nên Trang chủ mới nhờ Tạ đại hiệp lưu lại Dịch quán này để bồi tiếp chư vị anh hùng.

Đến lúc này Dương Tùng mới lên tiếng với Mạn Vị:

- Ngươi ganh ghét với Dương mỗ à?

Mạn Vị nghe Dương Tùng lên tiếng theo phản xạ tự nhiên liền đặt tay vào đốc búa.

Y miễn cưỡng nói

- Ta không ganh ghét với ai cả, nhưng...

Dương Tùng cướp lời Mạn Vị:

- Nhưng sao?

- Ơ... Tất cả mọi người đến Tụ Hiền trang đều vì Mạc trang chủ nhưng Trang chủ chỉ mời mỗi một mình tôn giá đến biệt sảnh. Tất đã có ý xem thường quần hùng rồi.

Dương Tùng ve cằm, rồi khẽ gật đầu:

- Ngươi nói cũng có lý.. thế ngươi có muốn Mạc trang chủ mời ngươi lên biệt sảnh không?

- Mạn mỗ không muốn Trang chủ xem người nhứt bên trọng nhứt bản khinh.

- Tốt. Ngươi nghĩ như vậy rất đúng. Nhưng để được Trang chủ mời lên biệt sảnh bồi tiếp, ngươi phải thể hiện bản lĩnh của mình. Cái danh Thiên Lôi Thần Quyết chỉ là cái danh mà thôi. Còn thực chất bản lĩnh của ngươi như thế nào thì ngươi phải cười cho mọi người thấy.

Lời vừa dứt trên cánh môi hình chữ ấu trông thật hóm hỉnh nực cười thì hai cánh mũi của Dương Tùng như phồng to lên, tuôn ra luồn hơi thở khì khì nghe như trâu thở.

Bộ mặt của họ Dương bất ngờ thay đổi trông càng nực cười hơn. Y muốn cho Mạn Vị cười, nhưng Mạn Vị lại không cười. Bởi đập vào mắt gã là sát thần khủng bố của họ Dương. Thứ uy quan sát thần mà tự y đã kịp nhận ra mình đang đối mặt với thần chết, chỉ một cái vun tay thôi đầu của y sẽ rơi

xuống đất mà chẳng kịp ngậm được hai vành môi mỏng.

Tiểu Yến nhìn Mạn Vị chờ đợi gã cười.

Nhưng nàng thất kinh khi không thấy nụ cười hiện lên trên hai cánh môi của họ Mạn, mà thay vào đó là những nét khắc khổ, lẫn vẻ hoảng hốt ẩn tàng.

Nàng nhìn lại Độc Cô Nhân Dương Tùng:

- Mời Dương túc hạ.

Dương Tùng lắc đầu:

- Bộ mặt của ta thế này mà người lại không cười nổi. Thật là thất vọng. Không biết Hạ Tuấn Luận Bách Thủ thư sinh có giống ngươi không.

Y thốt dứt câu đủng đỉnh bỏ đi ra cửa. Chân Dương Tùng vừa bước đến ngang cửa thì dừng lại. Y dừng bước vì không phải nghe được tiếng ai cười sau lưng mình mà vì chạm mặt với một người vận xám y, tay cầm trường kiếm đứng ngay ngưỡng cửa.

Đôi chân mày lợt nhớt của Độc Cô Nhân Dương Tùng nhíu lại. Y buột miệng nói:

- Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

Bộ mặt lưỡi cày, rỗ chằng chịt của Nghị Bất Vọng cũng hơi lộ vẻ bất ngờ khi nhận ra Độc Cô Nhân Dương Tùng. Y cũng buột miệng nói:

- Độc Cô Nhân Dương Tùng.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Cả hai chẳng nói tiếng nào nhưng như họ biết rất rõ về nhau. Họ không cần nói ra như biết người kia đang nghĩ gì. Trong tòa Dịch quán, quần hùng bất giác chú nhãn vào hai người này. Họ trở nên im lặng, sự im lặng nặng nề mặc dù Bách thủ thư minh Hạ Tuấn Luận chưa xuất hiện mà không gian khủng bố đã bao trùm lên mọi ngóc ngách của Tụ Hiền trang.

Quần hùng chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra giữa một kiếm thủ và một đao thủ.

Dương Tùng và Nghị Bất Vọng vẫn đối mặt nhìn nhau. Ánh mắt của hai người gần như chẳng hề chớp. Cứ như cả hai vừa gặp mặt liền hóa thành tượng đá bất động.

Những ngón tay của Dương Từng nhích động thì bên kia những ngón tay của Tử Kiếm cũng khẽ lay chuyển. Rồi hai người lại từ từ thả lỏng song thủ.

Độc Cô Nhân ôn nhu cất tiếng khàn khàn:

- Nơi nào có hoạt náo thì nơi đó có Dương Tùng.

- Bất Vọng cũng đi tìm cảnh hoạt náo.

Cả hai đối đáp mỗi người một câu thì Tiểu Yến lên tiếng:

- Kiếm và đao luôn đi bên nhau.

Nàng bước đến trước mặt Tử Kiếm:

- Tiểu Yến thay mặt Mạc trang chủ cung nghinh Nghị tôn giá đến biệt sảnh.

- Nghị mỗ sẽ đi cùng với cô nương.

Nghị Bất Vọng nói với Tiểu Yến nhưng mắt vẫn không rời Dương Tùng.

Tiểu Yến nói:

- Mời nhị vị tôn giá.

Hai người vừa dợm bước thì bất thình lình một gã tiểu Cái bang chạy nhào vào giữa Dương Tùng và Nghị Bất Vọng. Y vấp chân té ngay dưới những bậc tam cấp.

Những tưởng đâu gã tiểu Cái bang kia sẽ tán mạng bởi đao và kiếm của hai gã sát thủ vô tình nhưng không ngờ chính sự xuất hiện của gã lại khiến cho cục trường giữa Tử Kiếm và Đao Chết lại bớt căng thẳng.

Dương Tùng Và Nghị Bất Vọng đồng thời buông một tiếng thở phào. Rồi cả hai lẳng lặng bước theo Tiểu Yến, mặc nhiên với gã Cái bang đang lồm cồm đứng lên.

Phán Quan Bút Tạ Hữu bước ra:

- Tiểu tử... Người biết hai người đó là ai không mà lại dám đâm sầm vào họ vậy?

Gã tiểu Cái bang lắc đầu:

- Tiểu tử Lâm Tứ không biết à.

Tạ Hữu vuốt râu:

- Tiểu tử may mắn lắm đó. Số ngươi còn lớn nên chưa chết bởi đao và kiếm của hai người đó.

Nói dứt câu Phán Quan Bút Tạ Hữu toan quay bước trở vào thì Lâm Tứ gọi y:

- Tạ đại hiệp...

Tạ Hữu quay mặt nhìn gã.

Lâm Tứ phủi áo Tạ Hữu:

- Cái gì dính trên người Tạ đại hiệp.

Tạ Hữu gật đầu:

- Ngươi rất ngoan..

- Tiểu bối thấy đại hiệp thần phách siêu phàm nên muốn tỏ lòng sùng bái thôi.

Tạ Hữu vuốt râu lộ rõ thái độ tự đắc vì nhận được lời tâng bốc của Lâm Tứ.

Lâm Tứ ôm quyền kính cẩn nói:

- Tiểu bối muốn được hầu rượu Tạ đại hiệp.

Nghe Lâm Tứ nói câu này, Tạ Hữu càng khoan khoái hơn nữa. Lão vò đầu Lâm Tứ:

- Tốt lắm... Vào trong với Tạ lão phu.

Lâm Tứ ôm quyền khúm núm:

- Vãn bối vô cùng cảm kích... Vô cùng cảm kích.

Xem tiếp hồi 5 Nợ tình oan nhân

Chương 5: Nợ Tình Oan Nhân

Bưng bầu rượu của Phán Quan Bút Tạ Hữu, gã tiểu Cái bang Lâm Tứ đi hết bàn này đến bàn khác. Cứ đến mỗi bàn gã lại khom lưng với tất cả vẻ khúm núm của một tên tiểu nhị, thậm chí còn nhún nhường hơn nữa, chuốc rượu vào chén của từng người rồi kính cẩn nói:

B

- Tạ đại hiệp sai tiểu bối đến mời rượu.

Y vừa nói vừa kính cẩn bưng chén rượu qua khỏi đầu dâng lên người được mời.

Mọi người trong Dịch quán vốn đã bị kích động bởi đao pháp của Dương Tùng, nay có người tự hạ mình tâng họ lên thì ai mà không muốn. Với lại thái độ và vẻ sùng bái của Lâm Tứ thì chẳng một ai có thể mở lời từ chối chén rượu mời của gã. Huống chi y lại nói mình được Tạ Hữu phái đi mời rượu.

Lâm Tứ đi rảo một vòng qua tất cả mọi bàn trong Dịch quán, và không bỏ sót một người nào. Động thái của y như một tên tiểu nhị cúc cung với công việc. Nhưng y cũng phải mất đến gần hai canh giờ mới hầu rượu xong bấy nhiêu người. Khi đã hầu rượu xong, Lâm Tứ thủng thỉnh tiến ra phía cửa mà quên cả Phán Quan Bút Tạ Hữu. Có lẽ y đi hầu rượu mỏi chân nên dáng đi có phần thay đổi. Chân Lâm Tứ bước nặng nề hơn, và đặc biệt là chiếc bụng cứ phình to hơn trước khi y đi hầu rượu.

Lâm Tứ vừa thả chân xuống bậc tam cấp thì trong người gã rơi ra một chiếc hầu bao. Những thỏi bạc vụn văng tung tóe khắp mọi nơi, cứ như bạc từ trong thân thể y tuôn chảy ra ngoài. Bạc vụn rơi vung vãi Lâm Tứ lúng túng thì lại thêm một chiếc hầu bao nữa rơi ra. Lần này không phải bạc vụn mà là những thỏi vàng óng ánh.

Lâm Tứ cáu gắt lầu bầu:

- Đúng là tham thì thâm mà.

Cùng với lời càu nhàu của Lâm Tứ thì một gã công tử vận gấm y vụt đứng lên chỉ Lâm Tứ:

- Hê... Hầu bao của tại hạ. Hắn đã lấy hầu bao của tại hạ. Tiểu tử trả lại đây.

Lời nói của gã công tử đó khiến quần hùng giật mình. Chẳng ai bảo ai nhưng tất cả đều rà soát lại

thắt lưng. Cả Dịch quán nhốn nháo hẳn lên vì tất cả mọi người có mặt trong Dịch quán đều đã bị mất hầu bao.

Tất cả túa ra như bầy ong vỡ tổ. Lâm Tứ tất biết ngay vì sao mọi người trong Dịch quán nhốn nháo, sự nhốn nháo kia chắc do y gây ra mà thôi. Chẳng nói nửa lời Lâm Tứ hối hả bỏ chạy. Những chiếc hầu bao đua nhau rơi vãi theo những bước chân của gã. Mặc dù những chiếc hầu bao vẫn túa ra từ người Lâm Tứ nhưng dáng chạy của gã vẫn nặng nề.

Biết chẳng thể nào chạy thoát khỏi sự truy đuổi của bấy nhiêu người. Lâm Tứ buột phải dừng bước. Y thét lên:

- Đứng lại...

Không biết tiếng thét của tiểu tử Lâm Tứ có tác dụng gì mà bất giác quần hùng đang đuổi theo gã phải dừng bước.

Lâm Tứ chưa kịp thốt lời phân trần thì Phán Quan Bút Tạ Hữu đã lên tiếng:

- Tiểu tử to gan, dám hí lộng quỷ thần trước mặt anh hùng hào kiệt giữa ban ngày ban mặt. Ngươi chắc hết muốn sống rồi.

Tạ Hữu vừa thốt dứt câu, Lâm Tứ đã ôm quyền trang trọng nói:

- Tạ đại hiệp minh xét.

- Tiểu tử... Ngươi muốn ta minh xét gì nào? Muốn kết cho ngươi một tội chết?... Đã vậy lâm phu sẽ kết cho ngươi một tội chết để làm gương cho đám hậu bối.

Lâm Tứ khoác tay:

- Không không... Lâm Tứ chưa muốn chết đâu... Lâm Tứ chỉ muốn Tạ đại hiệp minh xét thôi.

Quần hùng nhốn nháo hẳn lên.

Thấy quần hùng nhốn nháo, Tạ Hữu phải chau mày, bất nhẫn nhìn Lâm Tứ:

- Ngươi muốn ta minh xét gì nào?

- Lâm Tứ xin Tạ đại hiệp rửa mối oan cho Lâm Tứ.

Tạ Hữu chau mày đanh mặt, gắt gỏng nói:

- Tiểu tử bị hàm oan gì nào... Chứng cớ rành rành, và tất cả mọi người trong Dịch quán đều bị

ngươi móc hầu bao. Chẳng lẽ bấy nhiêu đó chưa đủ làm bằng chứng để Tạ lão phu kết tội ngươi?

Lâm Tứ toét miệng giả lả cười. Y nhìn Tạ Hữu nói:

- Nếu không có người đứng sau lưng Lâm Tứ thì sao tiểu tử Lâm Tứ dám hí lộng quần hùng. Bây giờ chuyện vỡ lở, nếu Tạ đại hiệp muốn kết tội thì phải kết tội người đã xúi tiểu tử Lâm Tứ.

Tạ Hữu vuốt râu khẽ gật đầu:

- Tiểu tử... Ngươi nói rất đúng.. Mau nói ra ai đã xúi quẩy ngươi làm chuyện tày đình này?

- Các vị anh hùng... Lâm Tứ sẽ nói ra nhưng trước khi nói xin các anh hùng hứa cho một lời sẽ bảo vệ tiểu tử Lâm Tứ.

Mọi người đồng loạt xướng lên:

- Tiểu tử... Nói đi... Chúng ta sẽ cho người một cái mạng.

Lâm Tứ ôm quyền xá với tất cả sự thành khẩn:

- Lâm Tứ vô cùng cảm kích... Đa tạ các anh hùng hào kiệt.

Y nhìn lại Phán Quan Bút Tạ Hữu:

- Tạ đại hiệp. Nếu không có đại hiệp thì tiểu tử Lâm Tứ sao lại dám bỡn cợt quần hùng?

Cặp lông mày của Phán Quan Bút Tạ Hữu nhướng lên hết cỡ. Những thớ thịt trên mặt lão giần giật. Hai cánh môi mím chặt lại, đôi mắt thao láo nhìn Lâm Tứ.

Lão rít giọng nói:

- Lâm tiểu tử quả là hồ đồ, dám ngậm máu phun người... Ngươi thật là hết muốn sống rồi.

Cùng với lời nói đó, Phán Quan Bút Tạ Hữu rút đôi thiết bút đeo sau lưng, chớp động thân pháp toan áp tới Lâm Tứ. Đôi bút pháp binh khí của lão vốn là thứ binh khí đặc dụng của những đại cao thủ chuyên về thủ pháp điểm huyệt. Chúng tợ đôi mãng xà lao đến, điểm tới vùng thượng đẳng của Lâm Tứ.

Lâm Tứ rống lên:

- Cứu với... Cứu với...

Chẳng cần phải đợi Lâm Tứ thét tiếng thứ ba, một vị đạo sĩ Võ Đang băng mình lướt ra, ngọn phất trần nhanh chóng giũ vào đôi Phán Quan bút của Tạ Hữu.

Ngọn phất trần và Phán Quan bút chạm vào nhau.

Chát...

Cả vị đạo sĩ Võ Đang và Tạ Hữu giao nhau một chiêu, đồng loạt thối bộ.

Tạ Hữu cáu gắt nói:

- Thuật Hư đạo trưởng sao lại không để cho Tạ lão phu hành xử tên tiểu tử gian trá này?

Thuật Hư đạo trưởng giũ phất trần nhìn Tạ Hữu nói:

- Bần đạo nghe danh Phán Quan Bút Tạ đại hiệp là người chí công vô tư, hành sự trên giang hồ chưa một lời sai ngôn hay tắc trách. Thế mà hôm nay chưa rõ hư thực thế nào đã vội ra tay giết người. Tạ đại hiệp không nghĩ mình đã hành động hồ đồ, hay còn ẩn ý gì khác?

Nghe Thuật Hư đạo trưởng nói, sắc diện Phán Quan Bút Tạ Hữu đỏ gấc vì thẹn. Lão ngập ngừng chưa biết nói thế nào thì Thiên Lôi Thần Quyền ôm quyền nói:

- Tạ đại hiệp giải thích sao khi tiểu tử kia thốt ra câu đó?

Tạ Hữu gay gắt nói:

- Còn giải thích sao nữa...

- Nói như thế Tạ đại hiệp đã đứng sau lưng gã tiểu tử này để bỡn cợt anh hùng võ lâm.

Phán Quan Bút Tạ Hữu trợn mắt gắt giọng nói:

- Mấy mươi năm nay, lão phu dọc ngang khắp chốn võ lâm, chưa hề bị tai tiếng. Danh tiếng đấy đủ chứng minh cho nhân cách của lão phu rồi.

Lão chỉ Lâm Tứ:

- Tiểu tử kia ngậm máu phun người hẳn có ý muốn làm ô danh lão phu. Gã thật đáng chết.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Tạ đại hiệp sao lại nói vậy... Nếu không có Tạ đại hiệp và Mạc trang chủ đốc xúi thí Lâm Tứ chẳng dám làm như vậy đâu.

Tạ Hữu càng tức giận hơn khi lời nói của Lâm Tứ lọt vào tai lão:

- Ngươi nói sao?

- Thì có sao Lâm Tứ nói vậy mà. Chẳng phải Tạ đại hiệp nói Mạc trang chủ lúc này đang hồi kiệt quệ ngân lượng vì tòa Dịch quán phải chi phí nhiều quá. Nếu không có tòa Dịch quán này tất một ngày nào đó cả Tụ Hiền trang cũng phải đem bán tống bán tháo. Chính vì lẽ đó mà Mạc trang chủ mới nhờ đến Lâm Tứ qua Tạ đại hiệp để mượn chút đỉnh ngân lượng của anh hùng hào kiệt trong võ lâm. Nếu suôn sẻ thì thôi, bằng như có gì khó khăn thì Tạ đại hiệp sẽ đứng ra đỡ dúm cho Lâm Tứ... Giờ chuyện đã dĩ lỡ rồi, Lâm Tứ buộc phải trả lại ngân lượng cho mọi người vậy.

Lâm Tứ vừa nói vừa cởi dây thắt lưng. Những chiếc hầu bao rơi xuống đất như sung đụng. Y nhìn đống hầu bao ngân lượng rơi đầy dưới chân mình mà chắc lưỡi tiếc rẻ:

- Ái cha...

Lâm Tứ nhìn lại quần hùng:

- Tiểu tử Lâm Tứ đắc tội với các vị mong các vị miễn thứ. Bây giờ Lâm Tứ xin cáo từ.

Y dợm bước thì Tạ Hữu thốt lên:

- Lâm tiểu tử, dừng lại...

Lâm Tứ miễn cưỡng ôm quyền xá Phán Quan Bút Tạ Hữu:

- Tạ đại hiệp có điều chi muốn chỉ giáo Lâm Tứ à?

- Tiểu tử nói năng hồ đồ lại cố ngậm máu phun người. Chuyến này nếu không làm rõ trắng đen, ngươi sao có thể đi được. Tiểu tử mau theo lão phu vào Dịch quán. Chính lão phu sẽ thỉnh nhờ Mạc trang chủ đến để phân trần cho ra nhẽ.

Phán Quan Bút Tạ Hữu nói dứt câu thì một cột khói bốc lên từ phía Dịch quán.

Thấy cột khổ đó Lâm Tứ reo lên:

- Mọi chuyện đã rõ rồi... Mọi chuyện đã rõ rồi.

Y vừa nói dứt câu thì từ trong Dịch quán Hạ Tuấn Luận trong trang phục bạch y nho sinh chấp tay sau lưng chậm rãi tiến thẳng về phía quần hùng. Y bước đến bên Lâm Tứ nhìn mọi người.

Sự xuất hiện quá ư đột ngột của Hạ Tuấn Luận khiến quần hùng cứ trơ mặt ra nhìn y và Lâm Tứ.

Tuấn Luận nói:

- Chư vị anh hùng hảo hán... Trước khi chư vị phán xét tiểu tử Lâm Tứ thì hãy phán xét mình trước.

Thuật Hư đạo trưởng rít giọng nói:

- Bách Thủ thư sinh... Phải chăng các hạ đến Tụ Hiền trang để đoạt Minh Chỉ thần châu của Mạc trang chủ?

Tuấn Luận gật đầu:

- Không sai... Mục đích của tại hạ đến Tụ Hiền trang là để đoạt Minh Chỉ thần châu cha Mạc trang chủ. Đến vì mục đích đó nên tại hạ phải lấy Minh Chỉ thần châu. Còn chư vị ở đây đến Tụ Hiền trang để giúp cho Mạc trang chủ, không chỉ vì những chiếc hầu bao mà quên đi mục đích của mình. Như thế cũng tốt. Bây giờ các vị có thể rời Tụ Hiền trang của Mạc trang chủ được rồi.

Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vị lên tiếng:

- Bách Thủ thư sinh... Các hạ nói vậy có ý gì?

- Nói như thế mà Mạn túc hạ vẫn chưa hiểu sao. Chẳng lẽ tại hạ phải đưa hạt Dạ Minh châu đó ra cho chư vị xem à?

Y quay lại Lâm Tứ:

- Lâm đệ... chúng ta đi thôi.

Tuấn Luận vừa nói vừa nắm tay Lâm Tứ.

Thấy Tuấn Luận và Lâm Tứ toan bỏ đi quần hùng nhốn nháo hẳn lên.

Phán Quan Bút Tạ Hữu thét lớn:

- Chư vị huynh đệ... Không cho hắn đi... Đừng cho hắn bỏ chạy.

Quần hùng đồng loạt rút binh khí toan xông đến, nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

Tuấn Luận chỉ lắc vai, tay nắm tay Lâm Tứ thi triển bộ pháp Mê Tông thần kỳ.

Chỉ loáng mắt hai người đã băng ra tới ngôi tam quan của Tụ Hiền trang bỏ xa quần hùng nhốn nháo sau lưng họ.

Trong khi Tuấn Luận và Lâm Tứ rời Tụ Hiền trang thì trên tầng cuối cùng của tòa Ngũ giác lầu, Xám y nhân với chiếc mặt nạ che mặt định nhãn nhìn theo y.

Cùng lúc đó, tiếng đàn cùng tiếng hát cất lên tại gian biệt phòng của Mạc Thiên Vân.

Đem theo Lâm Tứ, Tuấn Luận rời Tụ Hiền trang đến tòa thủy xá kiến tạo trên ghềnh đá nhô ra ngoài dòng Dương Tử.

Bước vào thủy xá, Lâm Tứ nói:

- Đại ca đã lấy được hạt Minh Chỉ thần châu của Mạc trang chủ?

Tuấn Luận gật đầu.

Y lấy túi gấm đeo bên hông đặt vào tay Lâm Tứ:

- Đệ nhìn xem.

Lâm Tứ mở túi gấm ra xem. Ánh hào quang từ trong túi gấm hắt ra nhuộm một màu lam ngọc lên khuôn mặt gã. Đôi mắt Lâm Tứ cứ ló nhìn vào trong túi gấm.

Y vừa nhìn vừa chắc lưỡi:

- Ái cha... Đẹp quá... đẹp quá... không có hạt Dạ Minh châu nào khả dĩ sánh bằng Minh Chỉ thần châu.

Lâm Tứ rút lại miệng túi gấm, nhìn Tuấn Luận nói:

- Hạ đại ca... Hạt Dạ Minh châu này đáng giá bao nhiêu?

Tuấn Luận nhìn Lâm Tứ cười:

- Tùy theo ý của Lâm đệ. Chuyện hôm nay, đệ đã làm được một việc đại phúc. Máu không nhuộm đỏ Tụ Hiền trang và võ lâm không xảy ra thảm cảnh máu chảy đầu rơi. Công trạng đó của đệ rất đáng được trọng thưởng. Đệ muốn gì?

Lâm Tứ nhìn Tuấn Luận giả lả cười:

- Hạ đại ca hỏi Lâm Tứ muốn gì à?

Tuấn Luận gật đầu.

Lâm Tứ giả lả nói:

- Hạ đại ca biết rồi đó... Nếu như Lâm Tứ "ẩn thủ" lấy chỉ vài chiếc hầu bao thôi thì chẳng ai phát hiện được. Nhưng tại vì lòng tham vô đáy mà Lâm Tứ bị người ta phát hiện. Suýt chút nữa đã nhận đôi Phán Quan bút của Tạ Hữu Lão ngưu đầu kia, hồn chắc giờ đã đến gặp Diêm vương.

Tuấn Luận nhìn Lâm Tứ:

- Huynh hiểu ý của đệ.

Chắp tay sau lưng nhìn ra ngoài dòng Dương Tử, Bách Thủ thư sinh có vẻ suy tư trầm ngâm. Một lúc sau, y quay lại nói với Lâm Tứ:

- Lâm đệ... huynh tặng cho đệ hạt Minh Chỉ thần châu đó, nhưng với một điều kiện.

Làm Tứ tròn mắt nhìn Hạ Tuấn Luận, nói:

- Hạ đại ca! Vì hạt Minh Chỉ thần châu này mã đại ca chẳng ngại xâm nhập Tụ Hiền trang, gieo thù chuốc oán với võ lâm Trung Nguyên. Chuyện đại ca làm chẳng phải là chuyện nhỏ rồi. Đã lấy được Minh Chỉ thần châu sao lại tặng cho đệ?

Tuấn Luận nhún vai nói:

- Huynh chợt nghĩ lại thấy mình chẳng cần đến nó nữa, nhưng đệ phải hứa với huynh không được cho bất cứ ai biết đệ đang có hạt Minh Chỉ thần châu của Mạc Thiên Vân.

Lâm Tứ gật đầu:

- Huynh sợ khi thiên hạ biết Lâm Tứ giữ hạt Minh Chỉ thần châu thì sẽ gieo họa cho Lâm Tứ.

Tuấn Luận gật đầu.

Tuấn Luận mỉm cười chỉ chuôi cây trâm ghim trong cột thủy xá, nghiêm giọng nói:

- Chừng nào đệ không thấy đầu cây trâm này thì cứ tự nhiên muốn dùng như thế nào cũng được.

Lâm Tứ reo lên:

- Được rồi... đệ hứa... đệ hứa. Còn bây giờ Lâm Tứ sẽ rời Dương Châu đến Lạc Dương thành.

- Được đệ bảo trọng.

Đặt tay lên vai Lâm Tứ, Tuấn Luận nói:

- Có lúc ta cần đến thuật ẩn thủ của đệ đó.

Tuấn Luận chấp tay sau lưng bước ra khỏi gian thủy xá. Lâm Tứ bước theo Tuấn Luận. Y hỏi:

- Đại ca định đi đâu?

- Huynh có chuyện phải làm.

Tuấn Luận nói xong, lắc vai thi triển Mê Tông bộ, thoạt cái đã mất hút chẳng để lại bóng dáng. Lâm Tứ lắc đầu chắc lưỡi:

- Lâm Tứ này phát tài rồi. Không ngờ Minh Chỉ thần châu của Mạc trang chủ lại rơi vào tay mình.

Y lắc đầu:

- Thật là khó tin... Một tiểu Cái bang mà có được hạt Minh Chỉ thần châu.

Như thể quá nôn nóng với báu vật, Lâm Tứ không kềm lòng được, bèn lấy hạt Minh Chỉ thần châu ra ngắm nghía miệng thì xuýt xoa nói:

- Ái cha... Đẹp quá... Đẹp quá... Thật không thể nào tưởng tượng được.

Lâm Tứ như thể bị hạt Dạ Minh châu Minh Chỉ rút lấy mọi suy nghĩ lẫn nhãn lực mà chẳng nghĩ gì đến chung quanh mình. Y hết lật ngược, lật xuôi để ngắm hạt Dạ Minh châu đó.

Đang ngắm nghía một cách say mê, chợt Lâm Tứ nghe tiếng chân bước vào thủy xá. Y hốt hoảng cho ngay hạt Minh chỉ vào túi gấm lèn vào ngực áo, quay ngoắc lại.

Đập vào mắt Lâm Tứ là một gã thư sinh yếu đuối, miệng nồng nặc rượu. Y lê từng bước vào thủy xá, trên tay vẫn ôm khư khư bầu rượu hai cân. Đôi mắt y đờ đẫn, miệng thì thều thào nói:

- Ta chết để nàng được vui duyên tình khác... Ta chết để nàng được vui với duyên tình khác.

Sử Thứ Dân vừa nói vừa lao bước đến vòng hiên thủy xá, toan lao đầu xuống dòng Dương tử. Lâm Tứ thấy y tính tự vận liền chụp tay kéo lại:

- Hê...

Y kéo Sử Thứ Dân vào thủy xá. Gã như thể không đứng nổi ngồi bệt xuống sàn gạch. Mắt nhướng thẳng lên, miệng thì sủi bọt, thều thào nói:

- Ta muốn chết. Ta muốn chết...

Lâm Tứ nhìn Sử Thứ Dân, lắc đầu nói:

- Túc hạ sao lại muốn chết... Bộ sống không vui vẻ hả?

Sử Thứ Dân nhướng đôi mắt ngầu đục, chẳng còn thần quang. Y thều thào nói:

- Ta sống làm chi nữa khi nàng đã bỏ ta?

Lâm Tứ chìa mặt tới:

- Hê... huynh đài muốn chết vì tình phải không?

Thứ Dân gật đầu lè nhè nói:

- Ta đang thất tình... Mất nàng ta chẳng còn muốn sống nữa. Tại sao nàng lại muốn bỏ Sử Thứ Dân này. Phải chăng nàng vì quyền lợi mà quên tình yêu của ta. Phải chăng nàng đã là Thiên hạ đệ nhất kiều nữ rồi vội phủi tình ta?

Y nói xong bật khóc thổn thức.

Nghe Thứ Dân vừa khóc vừa kể lể, mặt Lâm Tứ nhăn lại. Y ngồi bệt xuống bên họ Sử:

- Huynh dài nói nàng là ai vậy...? Nàng là ai mà tự cho mình là Thiên hạ đệ nhất kiều nữ đất Dương Châu?

Thứ Dân gục gặc, nhướng mày nhìn Lâm Tứ:

- Chẳng ai có thể sánh với nàng.

Lâm Tứ vỗ vai gã:

- Nhưng nàng là ai?

- Tô Băng Lệ.

Đôi mắt của Lâm Tứ những tưởng muốn đứng tròng nhìn họ Sử sau khi ba tiếng Tô Băng Lệ đập vào tai gã. Y nhăn nhó nói:

- Đúng rồi... Huynh đài thất tình là đúng rồi. Phận thấp hèn thì xin nhận phần nhỏ mọn đi. Có gì mà lại đèo bồng yêu ngay Tô Băng Lệ?

Đang lúc cao hứng, Lâm Tứ vỗ vai Sử Thứ Dân:

- Thôi được rồi... Hôm nay Lâm Tứ đang gặp vận may. Ta sẽ giúp cho huynh đài quên Tô Băng Lệ thiên hạ đệ nhất kiều nữ. Rồi sau đó huynh đài có muốn chết thì chết. Huynh đài có chết thì cũng không đến nỗi biến thành con ma đói ôm mối tơ tình đi tìm Hà Bá.

Lâm Tứ nói xong dìu Sử Thứ Dân ra ngoài ghềnh đá. Y dìm đầu Sử Thứ Dân xuống mặt nước. Khi dựng Thứ Dân đứng dậy, gã ho sặc một tiếng mới lần hồi tỉnh rượu.

Lâm Tứ nói:

- Huynh đài còn nhớ Tô Băng Lệ Thiên hạ đệ nhất kiều nữ không?

Thứ Dân chồm tới Lâm Tứ:

- Tô Băng Lệ đang ở đâu? Nàng ấy đang ở đâu?

Y thốt dứt câu mới nhận ra trước mặt mình là một tiểu Cái bang xa lạ.

Thứ Dân ngượng ngùng nói:

- Ta đang ở đâu?

Lâm Tứ nhướng mày:

- Đang bên dòng Dương Tử. Nếu không có Lâm Tứ thì Sử huynh đã xuống thăm lão Hà Bá rồi.

Sử Thứ Dân chồm đến:

- Tiểu huynh đệ sao không để cho ta chết?

Y lắc đầu:

- Ta không muốn sống đâu.

Lâm Tứ nhìn Sử Thứ Dân:

- Nhìn bộ mặt của Sử huynh là biết ngay huynh đang muốn chết. Ai cũng có quyền lựa chọn cả. Lâm Tứ sẽ không cản huynh chết đâu, nhưng tại vì Sử huynh chọn thời điểm chết chẳng đúng lúc gì hết. Chọn thời điểm ngay lúc Lăm Tứ đang Cao hứng và lại ngay trước mặt Lâm Tứ nữa, chính vì thế mà Lâm Tứ buộc phải cản huynh lại.

Sử Thứ Dân thều thào đáp lời Lâm Tứ:

- Ta chỉ muốn chết thôi chứ có chọn thời điểm chết đâu.

- Thế mới khó xử cho Lâm Tứ đó.

Y vỗ vai Sử Thứ Dân:

- Sử huynh sao không chọn cách chết nào mà lại định xuống thăm Hà Bá vậy? Thiếu gì cách chết sao lại chọn cái chết trương chết sình.

Y chắc lưỡi nói tiếp:

- Sử huynh không biết đấy thôi, chứ chết trương chết sình thì gớm ghiếc lắm. Khi huynh chết rồi thì lú cá đói sẽ rỉa thịt huynh, vả lại còn phải chịu lạnh lẽo nữa. Huynh có biến thành ma thì cũng sẽ mang bộ mặt rỗ chằng rỗ chịt, đi đâu nước chảy đến đó ắt chẳng có con ma nữ nào chịu nâng khăn sửa túi cho huynh đâu.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Thôi đừng có chết kiểu này. Nếu huynh muốn chết thì Lâm Tứ sẽ cho huynh biết một cách chết khác. Huynh chết theo kiểu của Lâm Tứ vừa không đau đớn, mà khi biến thành ma thì cũng không đến nỗi vất vưởng đói khổ.

Sử Thứ Dân buột miệng hỏi Lâm Tứ:

- Vậy chết theo kiểu nào?

Lâm Tứ đỡ Sử Thứ Dân đứng lên:

- Nếu huynh muốn thì theo Lâm Tứ.

Sử Thứ Dân uể oải đứng lên rồi thiểu não bước theo Lâu Tứ. Mặc dù tuổi Sử Thứ Dân chỉ mới vừa đôi mươi nhưng dáng cách của y lại ngỡ như một lão già ngoài thất tuần sắp đến thời điểm chối bỏ cuộc đời.

Xem tiếp hồi 6 Bước đường giang hồ

Chương 6: Bước Đường Giang Hồ

Những ánh chớp cùng tiếng sấm trỗi lên xé tan bầu trời chiều ảm đạm, báo hiệu một sự thay đổi bất ngờ sẽ ập đến Dương Châu trấn. Mọi người hối hả, bận rộn với sự biến đổi của tiết trời, và khi màn nước trắng xóa chụp xuống, cả trấn Dương Châu như chìm trong mặn lụa nước dầy đặc, chẳng còn nhận ra sự sung túc của nó nữa. Mưa càng lúc càng lớn dần. Chẳng bao lâu mọi nẻo đường đều ngập trong nước. Người ta chẳng biết đến khi nào cơn mưa đầu mùa sẽ tạnh.

N

Khi màn đêm buông hẳn xuống, những chiếc đèn lồng phải chống chọi với làn hơi nước ẩm ướt cùng những ngọn gió se lạnh. Trong tiết trời như vậy thì chẳng một ai muốn bước ra ngoài. Nếu như có khách thập phương lỡ đường thì người ta cũng sẽ tìm khách điếm rút ngay vào trong những gian thư phòng ấm cúng, chờ đợi trời sáng bằng những bầu rượu ngon vốn đã nổi tiếng khắp Trung Nguyên.

Thế nhưng trong tiết trời ướt ắt và vắng lặng đó lại có một người bận áo thụng, đội mũ che đầu hố hả rời Dương Châu thành qua cửa đông. Người đó quả lạ lùng khác thường mới rời nhà và rời Dương Châu trấn trong thời khắc này. Xuôi theo con đường về hướng Lâm Viên, xem chừng người vận thụng y rất hối hả. Có lẽ y có chuyện gấp nên bất kể thời tiết trời như thế này.

Y dừng bước trước một ngôi cổ miếu thần hoàng, cũng vừa lúc một cỗ xe độc mã xuất hiện. Người ngồi trên ghế xà ích cùng vận áo thụng có mũ trùm cứ như muốn che những hạt mưa còn sót lại đang trút xuống vai y.

Cỗ xe dừng trước thềm ngôi cổ miếu Tuấn Luận kéo chiếc mũ trùm đầu xuống. Trong mái hiên ngôi cổ miếu, người nọ cũng kéo mũ để lộ chân tướng là Tô Băng Lệ. Trong bóng tối lờ mờ của trời đêm, làn da của khuôn mặt nàng vẫn toát ra vẻ tuyệt mỹ làm say đắm bất cứ một nam nhân nào.

Tuấn Luận vẫn ngồi trên ghế xà ích, nhìn Tô Băng Lệ nói:

- Chúng ta đi chứ?

Băng Lệ gật đầu. Nàng bước lên ngồi cạnh Tuấn Luận. Y quay sang nhìn nàng:

- Tô cô nương hãy vào trong khoang xe. Ngoài này không tiện cho cô nương đâu.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận. Nụ cười giả lả hiện lên hai cánh môi của nàng.

Mặc dù nụ cười đó không thật tươi, nhưng ghi nhận được nó thì sự ảm đạm trong tâm Tuấn Luận chợt nhẹ bỗng rồi tan biến khi nụ cười kia vụt tắt.

Băng Lệ từ tốn nói:

- Hạ công tử lo cho Băng Lệ à?

Tuấn Luận gật đầu, đáp lời nàng:

- Đường đến Thiên Ma cổ bảo xa lắm. Tô cô nương sẽ bị cảm lạnh trong tiết trời này.

Tuấn Luận vừa nói vừa giật dây cương để con tuấn mã sắc đen tuyền thả nước kiệu kéo cỗ xe xuôi về phía trước. Băng Lệ liếc trộm Tuấn Luận. Nàng nghĩ thầm:

“Bách Thủ thư sinh đây ư? Người đã không ngần ngại uy danh của Mạc Thiên Vân Tụ Hiền trang chủ mà cướp Minh Chỉ thần châu”.

Trong khi Băng Lệ suy nghĩ thì Tuấn Luận vẫn dõi mắt hướng về phía trước.

Băng Lệ ôn nhu nói:

- Băng Lệ thích những ngọn gió se lạnh trong tiết trời như thế này.

- Tùy cô nương.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Băng Lệ nhíu lại. Nàng có cảm nhận Tuấn Luận rất khô khan và lạnh nhạt với mình. Chính cảm nhận đó. Băng Lệ buột miệng hỏi:

- Hạ công tử hẳn đã cố thê tử rồi?

Quay sang nhìn Băng Lệ, nụ cười nhếch lên rồi vụt tắt, Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ chẳng bị ràng buộc với bất cứ nữ nhân nào cả.

- Nói vậy công tử chưa có phu nhân.

Tuấn Luận gật đầu.

- Thế còn Cát Bội Hương?

Tuấn Luân nhìn lại Băng Lệ. Y từ tốn nói:

- Tô cô nương hỏi để làm gì?

- Băng Lệ chỉ tò mò thôi.

- Vậy tại hạ cũng được quyền tò mò chứ?

- Hạ công tử muốn nói gì?

Tuấn Luận ghịt dây cương cho con tuấn mã kéo cỗ xe tránh một ổ gà khá lớn mặc dù ánh đèn lồng treo trên bên hông cỗ xe không đủ ánh sáng soi rõ con đường.

Băng Lệ nói:

- Hạ công tử đúng là một xà ích cẩn thận

- Tại hạ luôn cẩn thận.

Băng Lệ hỏi:

- Hạ công tử muốn hỏi gì nơi Băng Lệ?

Nhìn thẳng vào mắt Băng Lệ, Tuấn Luận nghiệm giọng nói:

- Cát Bôi Hương đã truyền lại cho cô nương tấu khúc “Đoạn trường ly biệt”?

- Hạ công tử quan tâm đến điều đó?

- Tô cô nương có thể không trả lời tại hạ.

- Nếu Băng Lệ đoán không lầm thì Hạ công tử rất quan tâm đến Cát Bội Hương tỷ tỷ.

Tuấn Luận buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Tô cô nương muốn nghĩ sao cũng được.

Câu trả lời của Tuấn Luận khiến vẻ mặt của Băng Lệ đanh lại. Nàng có vẻ thất vọng với câu đáp của Tuấn Luận. Cảm giác Tuấn Luận là một con người nhạt nhẽo và khô cằn càng trỗi dậy trong tâm trí nàng.

Trong khi Tô Băng Lệ suy nghĩ mông lung thì Hạ Tuấn Luận lại im lặng dõi mắt về phía trước. Trông thần thái của Tuấn Luận tợ một con thú tinh ranh đang đánh hơi thăm dò phía trước mình. Băng Lệ khẽ lắc đầu từ tốn nói:

- Hạ công tử hẳn rất cần Thập nhị thần châu?

Tuấn Luận đáp lời nàng bằng một câu nửa vời:

- Tô cô nương cũng chẳng khắc gì tại hạ.

- Tại sao cứ phải có Thập nhị thần châu?

- Điều đó tự cô nương có thể trả lời được

Nàng im lặng, sửa lại chiết áo thụng như thể muốn che những ngọn gió đêm ướt át sau cơn mưa tầm tả. Họ rời Dương Châu trấn đúng một canh giờ thì thấy phía trước có một đốm lửa.

Băng Lệ hỏi:

- Hạ công tử... Phía trước là đâu vậy

- Phía trước là ngã ba Sinh tử lộ.

Nàng lặp lại câu nói của Tuấn Luận:

- Sinh tử lộ?

Tuấn Luận khẽ gật đầu:

- Tại hạ nghĩ có người đang đón tại hạ và cô nương.

Băng Lệ lắc đầu:

- Băng Lệ phó hẹn với công tử rất bí mật. Không có ai biết thì làm gì có người đón chúng ta. Có lẽ phía trước là một người thợ rừng nào đó đốt lửa để sưởi ấm.

Hai cánh môi Tuấn Luận nhếch lên. Y nghiệm giọng nói:

- Tại hạ ngửi được mùi tử khí quanh quẩn phía trước mình.

Câu nói của Tuấn Luận khiến xương sống Băng Lệ gay lạnh. Nàng có cảm giác rờn rợn sau câu nói của Tuấn Luận. Băng Lệ buột miệng hỏi:

- Đường đến “Thiên Ma cổ bảo” hẳn không được êm ả, đúng không?

- Nếu sự võ đoán của cô nương không lầm.

Khi cách đống lửa khoảng mươi trượng, Tuấn Luận và Băng Lệ mới nhận ra hai người ngồi bên đống lửa. Mặc dù tiết trời se lạnh nhưng tuyệt nhiên trên người họ chẳng có lấy một chiếc áo choàng khoác vai. Băng Lệ nghĩ thầm:

“Họ cần gì đến áo khoác ngoài khi đã có bếp lửa sưởi ấm rồi”.

Khi cỗ xe còn cách đống lửa năm trượng thì hai người kia cũng từ từ đứng lên. Hai người có khuôn mặt trông như bọn quỷ vô thường nơi chốn A tỳ. Một người thì có bộ mặt thật hóm hỉnh, dị hợm mà bất cứ ai nhìn cũng phải nực cười.

Người đó chẳng ai khác chính là Độc Cô Nhân Dương Tùng. Còn người thứ hai chính là Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

Tuấn Luận tự biết hai người kia tại sao có mặt tại Sinh Tử lộ. Chàng ghìm cương ngựa nhưng vẫn ngồi yên vị trên ghế xà ích. Con hắc mã như thể đoán được sự chết chóc gần kề bên mình nên cũng chùn bước chẳng chịu đi nữa.

Sự chùng chẳng của con tuấn mã khiến Băng Lệ lo lắng. Nàng cố dùng hết nhãn quan để nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng. Chỉ chạm vào ánh mắt của hai người đó thôi, Băng Lệ đã cảm nhận được sự bất an đang hiện hữu ngay phía trước.

Tuấn Luận vỗ vào mông con tuấn mã buộc nó phải dấn bước. Con tuấn ma hí lên lồng lộng như thể đã gặp phải kẻ thù hung tợn. Tuấn Luận vuốt ve bờm ngựa:

- Tiến lên đi... Không có gì đâu. Không lẽ ngươi chẳng tin vào ta.

Như thể nghe được lời của Tuấn Luận, con hắc mã miễn cưỡng kéo cỗ xe chậm chạp áp tiến về Sinh Tử lộ. Tuấn Luận ghìm cương cho con tuấn mã dừng bước.

Tuấn Luận nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng:

- Nhị vị chờ tại hạ?

Độc Cô Nhân Dương Tung định nhãn nhìn lên Tuấn Luận:

- Hẳn các hạ nhận ra ta là ai?

Hai cánh môi của Tuấn Luận mím lại rồi mới hé mở từ tốn cất lời đúng vào lúc một tia sét vụt lướt qua bầu trời đêm.

Tuấn Luận từ tốn nói:

- Tia sét kia chắc chậm hơn đường đao tử của Độc Cô Nhân Dương Tùng.

- Hóa ra các hạ đã nhận ra ta.

Nghị Bất Vọng nhìn Tuấn Luận:

- Đã biết Độc Cô Nhân Dương Tùng, hắn túc hạ cũng sẽ nhận ra ta.

Tuấn Luận gật đầu nói:

- Nếu có tử đao thì hắn không thể không có Tử Kiếm Nghị Bất Vọng. Đao và kiếm luôn đi cùng với nhau.

- Đúng... Ta là Nghị Bất Vọng.

Nghị Bất Vọng ôm quyền hướng lên Tuấn Luận chậm rãi nói:

- Túc hạ biết Sinh tử lộ có Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng, xin hỏi túc hạ sẽ chọn tử lộ hay sinh lộ?

Tuấn Luận rời ghế xà ích, phi thân xuống đường. Chàng bước đến trước con đường nhỏ bên tay phải rồi lại quay về con đường bên trái. Quay bước đứng trước Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng:

- Nếu tại hạ chọn con đường bên phải hắn sẽ bận tay với Độc Cô Nhân huynh và ngược lại chọn bên trái cũng không thể đứng yên với Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

Độc Cô Nhân cướp lời Hạ Tuấn Luận:

- Tại đây chỉ có hai con đường mà túc hạ phải chọn. Không có con đường thứ ba cho túc hạ đâu.

Tuấn Luận nhìn Độc Cô Nhân từ tốn nói:

- Nếu Dương huynh không thấy con đường thứ ba đó nhưng tại hạ thì đã thấy rồi.

Mặt Dương Tùng nheo lại. Bộ mặt hóm hỉnh của gã bỗng lộ những nét nhăn nhúm trông càng hóm hỉnh hơn:

- Con đường thứ ba đó là con đường nào?

Tuấn Luận chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Độc Cô Nhân Dương Tùng:

- Chọn bên phải hay chọn bên trái thì tại hạ cũng phải đối mặt với một trong hai sát thủ, nhưng nếu tại hạ chẳng chọn con đường nào mà lại muốn cung thỉnh nhị vị huynh đài cùng đi với Hạ Tuấn Luận.

Nghị Bất Vọng gằn giọng nói:

- Trong võ lâm giang hồ. Nghị mỗ nghe thiên hạ truyền tụng Bách Thủ thư sinh là con tiểu long, hành tung bất định, lúc ẩn lúc hiện, hắn ngươi sẽ dựa vào tiếng thơm đó để thỉnh mời Độc Cô Nhân và

Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

- Giang hồ là giang hồ, võ làm là võ lâm, thiên hạ là thiên hạ, những Tuấn Luận là Tuấn Luận.

Hai cánh môi của Tuấn Luận nhếch lên. Pha trong cái nhếch môi đó là chút khinh thị của một gã lãng tử mà cuộc sống của y là một màn bi hài. Có những khoảnh khắc, Tuấn Luận cảm thấy mình là kẻ cô độc lạnh lùng nhất trong cuộc đời này.

...

Tiếng thét the thé cất lên. Chỉ mỗi một tiếng thớt đó thôi mà Tiểu Cẩu Tử những tưởng thần phách mình đã tản mác. Với bộ tạng như một ga án may mà chẳng bao giờ có được một miệng ăn, bộ tướng của Tiểu Cẩu Tử chẳng khác nào bộ xương khô khốc, hay có thể ví như một nhánh cây đang héo úa bởi kiệt sức vì phải hút mầm sống nuôi cho thân mình.

- Tiểu Cẩu Tử... Ngươi đang làm gì?

Như một đứa cái bang ngoan ngoãn, Tiểu Cẩu Tử hối hả chạy ngay đến người thiếu phụ có đôi mắt sắc sảo, nhưng ẩn chứa trong đó là sự tàn nhẫn, pha lẫn nỗi căm phẫn oán hờn.

Thiếu phụ lập lại lần nữa:

- Tiểu Cẩu Tử... Ngươi đang làm gì?

Tiểu Cẩu Tử khúm núm:

- Ma ma...

Gã Tiểu Cẩu Tử gầy guộc vừa thốt được hai tiếng Ma ma thì ngay lập tức từng ngọn roi da tàn khốc như mưa rào xối xả đánh thẳng vào cơ thể yếu ớt của Tiểu Cẩu Tử.

Hai cánh môi của Tiểu Cẩu Tử mím lại mà y muốn rên lên một tiếng cũng không được. Tiểu Cẩu Tử tự biết nếu y khẽ rên lên một tiếng nào thì những nhát roi oan nghiệt sẽ bổ xuống đầu y.

Y gục đầu hứng chịu những nhát roi tàn nhẫn. Da thịt y tóe máu ngỡ như một tấm huyết y phủ lên người kẻ khốn nạn. Cho đến khi Tiểu Cẩu Tử không còn chịu nổi nữa, sức y đã kiệt, lực y đã tàn. Còn hay không là chút nghị lực của một mầm sống đang chớm nở, với hy vọng một ngày nào đó mầm sống kia sẽ thoát khỏi sự phũ phàng và ê hề.

Thiếu phụ rít giọng đay nghiến nói:

- Tiểu Cẩu Tử... Ngươi đang làm gì?

Lần thứ ba thiếu phụ nhắc lại câu nói đó và để đáp câu hỏi của thiếu phụ Tiểu Cẩu Tử rán gượng ngẩng đầu nhìn thiếu phụ:

- Ma ma... Tiểu Cẩu Tử đang đói.

Y chỉ thốt được mấy câu, đầu đã gục xuống chân và không còn nhận thức được gì trong cuộc đời này. Tất cả đến với y là một nỗi mơ hồ không thật, tất cả đến với y là những nhát roi oan nghiệt để thỏa lòng cho mối hờn ghen.

Tiểu Cẩu Tử ngất lịm đi. Trong giấc mơ huyền ảo y bong thấy một người đàn bà. Người đó thật khắc khổ, nhưng trên nét mặt kia vẫn ẩn chứa tất cả niềm thống khổ của một con tằm chỉ biết xe tơ và cuối cùng thân tằm gởi vẫn trở về với thân tằm gởi.

Người thiếu phụ thoáng hiện rồi thoáng mất nhưng đâu đó trong tâm trí của gã Tiểu Cẩu Tử... một đứa bé vừa mới lên mười in đậm câu nói của người thiếu phụ vừa thoáng hiện trong tâm y gã:

- Con sẽ khổ... Mẹ không muốn con khổ đâu, nhưng Mẹ chẳng thể nào bảo vệ cho con khi thân của mẹ cũng chỉ là thân tằm gởi nương nhờ.

Lời nói đó tợ như tiếng sét đánh vào đầu Tiểu Cẩu Tử. Y giựt mình choàng tỉnh lại cũng là lúc những hạt mưa đầu mùa trút thẳng xuống mặt y. Cùng với những giọt mưa vô tội, vô giác chỉ muốn gieo cảm giác rát bỏng lên tâm trí Tiểu Cẩu Tử là một tiếng sấm rền vang khiến gã tiểu tử kia phải giật mình co rút người lại bởi nghĩ đến những nhát roi tàn khốc và oan nghiệt.

Một tiếng sấm nữa trì lên, Tiểu Cẩu Tử giật mình. Không biết tiếng sấm kia tác động đến Tiểu Cẩu Tử như thế nào, nhưng y bật vùng dậy thét lớn:

- Không...

Tiếng thét của Tiểu Cẩu Tử như thể có quyền lực khiến càn khôn phải hãi hùng run rẩy mà tắt ngay những hạt mưa rát bỏng đang xối xả trút vào mặt và những vết thương trên người gã tiểu tử tội nghiệt.

Y dùng nước mưa để khoát lên mặt mình. Những giọt nước mưa kia như một cơn ác mộng để y chứng nghiệm thực tại của mình.

Tiểu Cẩu Tử lại rống lên với chất giọng thảm thiết:

- Không... Mẹ ơi... Mẹ ơi... Tiểu Cẩu Tử dù là con chó thúi đi nữa vẫn mãi mãi lột bỏ kiếp tơ tằm của mẹ.

Y chỉ nói được bày nhiêu thì vụt bỏ chạy tợ như trốn tránh những ngọn gió ướt át có thể chà xát sự

rát bỏng lên tấm thân gầy gò của Tiểu Cẩu Tử.

Y chỉ biết chạy và biết hứng những giọt nước mưa oan nghiệt vào ngay chính mặt mình. Cuối cùng, Tiểu Cẩu Tử cùng vượt qua tất cả màn nước mưa trắng xoá đó để đến được nơi gã cần đến. Y van thều thào nói:

- Mẹ ơi... Con chó nhỏ sẽ không chết. Nhất định nó không chết để lột bỏ kiếp tơ tằm của mẹ.

Y quỳ xuống, đưa tay giang rộng hướng lên bầu trời:

- Con chó nhỏ chết như sẽ không chết.

Cùng với tiếng rống thê thảm của Tiểu Cẩu Tử thì những tiếng ê a trong ngôi thảo xá vọng đến tai gã:

- Khổng Tử viết... Quần tử thần tử, thần bất tử bất trung. Phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu.

Tiếng ê a của những gã môn sinh trong ngôi thảo gia lại trỗi lên:

- Khổng Tử viết. Quân tử thần tử, thần bất tử bất trung. phụ xử tử vong, tử bất trung bất hiếu.

Chẳng biết câu nói kia có uy lực như thế nào nhưng lại tạo ra trong Tiểu Cẩu Tử nỗi cảm xúc bồi hồi. Theo một sự phản xạ mà y chẳng lường đến được, cứ lê bước khập khểnh tiến về ngôi thảo gia.

Tiểu Cẩu Tử đứng ngoài cửa.

Trong ngôi thảo trang, lão trượng râu tóc bạc phết, tay cầm xếp tre kinh thư đi tới đi lui rồi bắt đầu đọc:

- Người quân tử cầu nơi mình, kẻ tiểu nhân cầu nơi người.

Giọng ê a của các môn sinh lại trỗi lên:

- Người quân tử cầu nơi mình, kẻ tiểu nhân cầu nơi người.

Như có niềm xúc cảm diệu kỳ thôi thúc, thế rồi Tiểu Cẩu Tử nhẩm đọc lại:

- Người quân tử cầu nơi mình, kẻ tiểu nhân cầu nơi người.

Y đọc mãi câu nói đó cho đến khi chẳng còn môn sinh nào hiện hữu trong ngôi thảo xá tồi tàn, đầy những chấm hoen ố bởi thời gian.

Đêm càng lúc càng se lạnh, nhưng Tiểu Cẩu Tử vẫn cố chép lại những dòng bút tự lên những tờ giấy hồng điều. Y vừa cố phóng bút để viết lại những dòng bút tự kia đồng thời cũng nhẩm đọc:

- Người quân tử cầu nơi mình.. Kẻ tiểu nhân cầu nơi người.

Y đọc mãi những tưởng như không bao giờ Tiểu Cẩu Tử có thể rời bỏ câu nói chót lưỡi đầu môi đó:

- Quân tử thần tử, thần bất tử bất trung. Phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu. Người quân tử cầu nơi mình, kẻ tiểu nhân cầu nơi người.

Y đọc miết và chẳng hiểu sao tự bao giờ những bút tự kia rơi vào tâm trí Tiểu Cẩu Tử. Khi những dòng bút tự như rồng bay phụng múa đập vào tâm trí Tiểu Cẩu Tử thì thần thức của y cũng mù mờ và trong khoảnh khắc y chẳng nhận biết gì nữa cả. Tiểu Cẩu Tử đã trở thành một cái xác không hồn chỉ có phần trái tim nhích động để bảo vệ cho gã thoát khỏi lưỡi hái thần chết.

Tiểu Cẩu Tử tỉnh dậy. Điều đầu tiên mà y nhận dược là mái tóc lẫn hàm râu trắng xoá đập vào mắt y. Y thều thào nói:

- Tiểu Cẩu Tử đang ở đâu?

Lão trượng vuốt râu. Khi lão vuốt râu, Tiểu Cẩu Tử mới nhận ra lão trượng đó là ai. Đích thị chính là thầy đồ đã giảng dạy những câu của Khổng Tử nói cho các môn sinh nghe và thực hành theo.

Tiểu Cẩu Tử thều thào nói:

- Sư phụ.. Con đang ở đâu?

Nụ cười thật tươi hiện lên hai vành môi vốn biểu lộ sự khắt khe. Nụ cười ấy không chút gì gọi là giả lả, hay câu tình nơi Tiểu Cẩu Tử nhưng để lại cho Tẩu Cẩu Tử một ấn tượng không sao giờ quên trong cuộc đời.

Bàn tay của lão sư gia đặt lên đầu Tiểu Cẩu Tử:

- Con thích học lắm à?

Như thể có phản xạ tự nhiên, hay nỗi ước ao vốn đã từng bừng cháy trong tâm Tiểu Cẩu Tử. Y khẽ gật đầu:

- Con rất thích.

Y thốt dứt câu thì quỳ lên hành đại lễ:

- Ân sư... xin người dạy cho Tiểu Cẩu Tử. Con chó nhỏ đã chết.

Lão sư gia đỡ Tiểu Cẩu Tử đứng lên:

- Đứng lên đi... Đứng lên đi... Hây... Lão phu chưa dạy con ngày nào, sao con đã vội hành lễ.

Tiểu Cẩu Tử dập đầu nói:

- Ân sư... Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy, Tiểu Cẩu Tử thề sẽ làm rạng danh tôn sư.

Lão sư gia nhìn thẳng vào mặt Tiểu Cầu Tử nghiêm giọng nói:

- Ai cũng có thể nói được những lời khí khái nhưng hành động thì có mấy ai.

Buông một tiếng thở dài, lão sư gia nói tiếp:

- Tiểu Cẩu Tử nói rất hay... Nhưng ta chẳng biết hành động của ngươi như thế nào. Đôi khi người ta chỉ biết nói mà chẳng bao giờ thực hiện được lời nói của mình. Những kẻ không thực hiện được ngạo ngôn thì chỉ có thể mang số phận của một thư sinh bám vào váy của nữ nhân.

Tiểu Cẩu Tử lắc đầu:

- Không bao giờ Tiểu Cẩu Tử lại làm hoen ố sư gia.

- Ta rất muốn chứng minh điều đó, nếu như lời nói của ngươi là sự thật.

Lão gia sư nói dứt câu thì ngoài ngôi thảo giả tiếng nói ồm ồm của Dịch Nguyên Khôi cất lên:

- Con chó thúi... ngươi đang ở đâu?

Nghe câu nói này, lão sư gia định nhãn nhìn Tiểu Cẩu Tử. Đôi thần nhãn của lão sáng quắc tợ như đang dò tìm từng nét thay đổi trên bộ mặt hốc hác để thẩm chứng lời nói của Tiểu Cầu Tử là đứng hay là sai.

- Bổn sư gia sẽ nhận ngươi, nhưng trước hết ngươi cần phải chứng minh cho bổn sư gia biết ngươi là con người như thế nào.

Tiếng nói ồm ồm lại cất lên ngay ngoài thảo gia:

- Tiểu Cẩu Tử... Ngươi đang ở đâu?

Một đại hán lực lưỡng, vận y trang tiều phu, ngực phanh ra để lộ vòng ngực u no tròn.

Thấy Tiểu Cẩu Tử, y nghiến răng rít giọng nói:

- Tiểu Cẩu Tử.. Ngươi đến đây làm gì?

Dịch Nguyên Khôi vừa nói bừa dấn bước đến trước mặt Tiểu Cẩu Tử. Gã lặp lại lời nói của mình:

- Nói cho ta biết ngươi đến đây làm gì?

Tiểu Cẩu Tử lúng túng đáp lời y:

- Thúc thúc... Tiểu Cẩu Tử đến thọ giáo ân sư.

Lời còn đọng trên miệng Tiểu Cẩu Tử thì đã hứng trọn một cái tát tai nẩy lửa.

Dịch Nguyên Khôi vừa đánh Tiểu Cầu Tử vừa thét to lên:

- Khốn nạn...

Mặc dù thấy Tiểu Cấu tứ bị đánh nhưng lão sư gia vẫn mặc nhiên không màng đến. Cứ như chuyện Tiểu Cẩu Tử bị đánh lão chẳng hề nhìn thấy hay nghe tới.

Dịch Nguyên Khôi nắm đầu Tiểu Cẩu Tử cất giọng gằn từng tiếng:

- Ngươi mà dung bày trò theo đuổi những đứa trẻ khác nữa ư? Học với hành... Ngươi không được học hành.

Nghe Dịch Khôi Nguyên quát tháo, Tiểu Cầu Tử chỉ biết cúi đầu.

Đến lúc này lão sư già mới lên tiếng:

- Dịch huynh có cần trừng trị tiểu tử này không?

Nhìn lão sư gia, Dịch Nguyên Khôi nói:

- Dịch mỗ đã từng đánh hắn mỏi cả tay cả chân nhưng hắn vẫn cứ trơ ra.

Y hừ nhạt một tiếng:

- Lão sư gia có cách chi chỉ bảo cho Dịch mỗ răn dạy Tiểu Cẩu Tử không?

Lão sư gia gật đầu:

- Lão phu có cách đó, nhưng trước khi chỉ giáo cho Dịch huynh, lão phu muốn biết mối thâm tình của Dịch huynh với Tiểu Cẩu Tử.

- Dịch mỗ chính là đại thúc của gã. Nhưng với gã tiểu tử này thì Dịch mỗ chẳng được lợi gì cả. Ngay cả chuyện trong nhà hầu hạ cho nương tử Dịch mỗ hắn cũng không làm được cho tròn.

Lão sư gia khoát tay nói:

- Được rồi.. Được rồi... Đại thúc cũng như cha, Dịch huynh có quyền răn dạy Tiểu Cẩu Tử

Lão sư gia liếc mắt nhìn qua Tiểu Cẩu Tử rồi nói với Dịch Nguyên Khôi:

- Dịch huynh và Tiểu Cẩu Tử theo ta.

Lão sư gia dẫn hai người đến một gian thạch thất. Khi bước vào gian thạch thất đó Tiểu Cẩu Tử mới biết giữa gian thạch thất là một bếp lò, trên bếp lò đó treo cây xà vắt ngang. Lão sư gia đốt bếp lò, rồi nhìn Tiểu Cẩu Tử:

- Tiểu tử sẽ bị Dịch đại thúc của ngươi trừng phạt ngay trên bếp lò này.

Dịch Nguyên Khôi vỗ tay:

- Hay lắm... Hay lắm..

Lão bắt Tiếu Cẩu Tử đeo vào cây xà như một con vượn, rồi cầm roi quất liên tục vào thể pháp yếu ớt của y. Những vết thương chưa lành miệng lại tiếp tục chảy máu mà Tiểu Cẩu Tử không hề thốt lên tiếng rên rỉ nào. Đôi song thủ mỏi nhừ bởi phải chịu cảnh đeo bám như vượn, nếu không muốn ngọn lửa dưới chân Tiểu Cẩu Tử đốt cháy hai chân y.

Dịch Nguyên Khôi càng đánh càng hứng chí, quất những nhát roi chẳng chút ngừng tay. Trong khi Dịch Nguyên Khôi đánh Tiểu Cẩu Tử thì lão gia sư lại chắp tay sau lưng quan sát chân diện của Tiểu Cẩu Tử.

Lạc cạn dần và cuối cùng Tiểu Cẩu Tử ngất lịm buông tay ra khỏi cây xà. Lão sư gia nhanh không thể tưởng, chớp động hữu thủ bắt lấy thân thể gầy đét của gã.

Lão nói với Dịch Nguyên Khôi:

- Dịch huynh. Y đã ngất xỉu rồi.

Quẳng cây roi, Dịch Nguyên Khôn nói:

- Trò này thú đây... Lần sau ta sẽ tiếp tục

Lão sư gia gật đầu.

Khi Dịch Nguyên Khôi bỏ đi cũng là lúc Tiểu Cẩu Tử hồi tỉnh. Điều đầu tiên y nhận thức được chính là búi tóc và chòm râu bạc phết của lão sư gia.

Nụ cười bí hiểm nở trên hai cánh môi của lão sư gia. Lão đỡ Tiểu Cẩu Tử đứng lên rồi nói:

- Bị Dịch đại thúc hành hạ đau đớn như vậy.. Tiểu Cẩu Tử có giận không?

Nhìn lão sư gia, Tiểu Cẩu Tử nói:

- Không... Quân tử thần tử, thần bất tử bất trung. Phụ xử tử vong, tử bất vong bất hiếu.

Nghe Ttếu Cẩu Tử thốt ra câu đó, lão sư gia vuốt râu cười mỉm rồi đĩnh đạc nói:

- Tốt lắm... Kể từ bây giờ, ngươi sẽ là đệ tử chân truyền của Thượng Quan Nghi.

Có lẽ do NXB ghi nhầm số thứ tự nên có tới hai hồi 5, mạn phép sửa lại hồi 6.

Xem tiếp hồi 7 Đao kiếm bất minh

Chương 7: Đao Kiếm Bất Minh

Tiếng củi nổ lốp bốp, những hoại kỳ vụt biến mất để Tuấn Luận trở về với thực tại.

T

Tuấn Luận ôm quyền:

- Nhị vị huynh đài hắn sẽ nhận lời của tại hạ.

Độc Cô Nhân Dương Tùng nói:

- Dương mỗ sẽ nhận lời đi cùng với ngươi, nhưng với một điều kiện.

Tuấn Luận ôm quyền hướng về phía Dương Tùng từ tốn hỏi:

- Mong được Dương huynh chỉ giáo.

Dương Tùng hỉnh mũi tạo ra bộ mặt thật dị hợm, trông không thể không cười. Bất cứ ai thấy bộ mặt dị hợm của gã hắn sẽ phải bật cười và y đoán chắc Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận sẽ phải cười. Nhưng y đành thất vọng khi thấy chẳng có chút biểu hiện gì trên khuôn mặt của Tuấn Luận.

Dương Tùng buột miệng hỏi:

- Ngươi không thấy bộ mặt của Độc Cô Nhân đáng cười à?

Tuấn Luân buông một câu cụt lủn:

- Không!

- Thế phải làm gì để ngươi cười cái bộ mặt của ta.

- Bộ mặt của.Dương huynh chẳng có gì đáng cười cả. Nhưng nếu Dương huynh làm cho tại hạ vui vẻ thì tự khắc tại hạ sẽ cười.

- Ta phải làm sao cho ngươi vui vẻ?

- Huynh thất vọng.

Độc Cô Nhân lắc đầu:

- Ta chưa bao giờ thất vọng.

- Huynh sẽ thất vọng khi đao của huynh không bao giờ lấy mạng được Hạ Tuấn Luận.

Độc Cô Nhân Dương Tùng lắc đầu:

- Ta không tin.

- Nếu lời của tại hạ đúng thì sao?

- Ta sẽ theo ngươi.

- Vậy thì huynh còn chờ gì nữa mà không kiểm chứng lời nói của Tuấn Luận.

- Ngươi nói rất hay.

Liền ngay sau lời nói đó, ảnh đao vụt chớp động. Chiêu đao của y nhanh ngoài sức tưởng tượng. Nó có thể ví như một đạo sét trời sáng hoắc lóe lên rồi vụt tắt. Những tưởng thủ cấp của Hạ Tuấn Luận đã rơi xuống đất, nhưng tất cả mọi sự lại trái ngược hẳn.

Thủ cấp của Tuấn Luận không rơi xuống đất, mà hữu thủ của y còn thộp vào đốc đao. Chẳng biết bằng cách nào mà lại hướng lưỡi đao của Độc Cô Nhân Dương Tùng vào đúng yết hầu gã. Độc Cô Nhân cứ tròn mắt nhìn Bách Thủ thư sinh. Y sao có thể nghĩ được tới chuyện quái dị này. Vừa rồi khi xuất thủ tử đao đoạt mạng y chỉ chớp thấy có một vầng ảnh thủ che kín cả mắt mình mà không nhận ra được đối phương đang ở đâu.

Độc Cô Nhân lắc đầu nói:

- Danh bất hư truyền, không thể nào tin được nữa.

Tuấn Luận buông đốc đao của Độc Cô Nhân Dương Tùng, nhìn gã nói:

- Đa tạ huynh đã nhường chiêu.

Dương Tùng khẳng khái nói:

- Ta không nhường chiêu đâu.

- Nhưng nếu tại hạ cười thì đao của huynh tàn khốc hơn nữa.

Dương Tùng gật đầu:

- Nói như vậy mới có lý. Xem như Độc Cô Nhân Dương Tùng sẽ theo ngươi đến Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ huynh.

Độc Cô Nhân hừ nhạt một tiếng rồi lui về sau ba bộ nhường cho Tử Kiếm Nghị Bất Vong.

Bất Vong bước đến ôm quyền nói với Tuấn Luận:

- Đến lượt Nghị Bất Vong này chứ?

Tuấn Luận mỉm cười từ tốn nói:

- Nghị huynh sẽ không xuất kiếm.

- Tại sao ngươi biết ta không xuất kiếm.

- Bởi gương mặt của Nghị huynh không có sát khí.

- Ngươi nhìn ra sát khí trên mặt Nghị Bất Vong à?

- Một kiếm thủ không có sát khí thì không bao giờ để kiếm rời khỏi vỏ. Nếu kiếm rời khỏi vỏ mà thiếu sát khí thì sẽ không có sát kiếm. Không có sát kiếm thì kiếm sẽ quay vào vỏ mà không có máu. Nó sẽ trở thành một thanh sắt vô dụng và chẳng mấy chốc mất đi cái thần của một kiếm thủ. Huynh lại chẳng bao giờ muốn điều đó xảy ra.

Nghị Bất Vong ôm quyền:

- Thôi được. Xem như Nghị mỗ nhận lời thỉnh cầu của ngươi đến Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ huynh.

Tuấn Luận quay lại ghế xà ích ngồi cạnh Tô Băng Lệ. Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vong chui vào khoang xe. Cỗ xe độc mã lại tiếp tục xuôi về hướng đông, nhưng bây giờ trên xe có thêm hai thành viên mới là Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vong.

Cỗ xe độc mã lại chậm rãi xuôi về hướng đông. Tuấn Luận ngồi trên ghế xà ích cầm cương với vẻ mặt trầm tư. Trong khi Băng Lệ vẫn chưa tan hết sự lo lắng, bồn chồn vì những việc vừa xảy ra.

Vừa mới bưng chung rượu chưa kịp uống thì từ ngoài tửu điếm một gã đại hán cầm song đao sầm sập bước thẳng đến bàn Tuấn Luận. Y đứng chận ngay sau lưng Tuấn Luận định nhãn nhìn Độc Cô

Nhân Dương Tùng. Gã đại hán gằn giọng nói:

- Trong các người... ai là Độc Cô Nhân Dương Tùng?

Dương Tùng nhướng đôi lông mày nhợt nhạt như hai con sâu róm, cùng cặp mắt lồi. Chỉ nội cái nhướng mắt của gã thôi đủ cho kẻ đối diện phải bật cười.

Dương Tùng nói:

- Độc Cô Nhân Dương Tùng chính là tại hạ. Túc hạ có điều chi chỉ giáo?

Gã đại hán cầm song đao nhìn Dương Tùng gần như không chớp mắt. Y gằng giọng nói:

- Ta muốn lấy mạng người để tế vong hồn nghĩa đệ.

Dương Tùng vỗ tay.

- Thú vị... Rất thú vị. Từ trước đến nay Độc Cô Nhân Dương Tùng chỉ lấy mạng người khác, nay có người đòi lấy mạng tại hạ.

Tuấn Luận nhìn lại gã đại hán, rồi từ từ quay lại bưng chén rượu nhấp một ngụm nhỏ. Y từ tốn nói:

- Trả thù không phải là cách hành sự của những anh hùng hảo hán. Huynh đài hãy bỏ suy nghĩ đó đi. Huống chi kẻ thù của nghĩa đệ huynh đài lại là một đao thủ khét tiếng trong giới võ lâm giang hồ.

Dương Tùng nhìn Tuấn Luận:

- Chuyện của ta ngươi không nên xen vào.

Tuấn Luận im lặng bưng chén rượu.

Dương Tùng nhìn lại gã đại hán. Y chắc lưỡi:

- Khí phách lắm Anh hùng lắm. Ngươi muốn trả thù cho ai?

- Nghĩa đệ của ta.

- Thế mới anh hùng... Thế mới là huynh đệ.

Cùng với câu nói đó, hai cánh mũi của Dương Tùng phồng lên trông thật hóm hỉnh. Y vừa phồng mũi vừa nói:

- Ngươi đã nhận ra bộ mặt của ta rồi chứ?

Gã đại hán rít giọng nói.

- Bộ mặt quái gở của ngươi thì bất cứ ai cũng có thể nhận ra.

Nghe gã đại hán nói, bộ mặt của Độc Cô Nhân Dương Tùng càng hóm hỉnh hơn:

- Bộ mặt của ta quái gở lắm hả, thế sao ngươi không cười?

Y chỏi tay lên mặt bàn, nhưng hữu thủ thì chạm vào đốc đao. Y nói tiếp:

- Bộ mặt của ngươi đúng là bộ mặt của một anh hùng hảo hán. Bộ mặt thật là đẹp. Ta thích tươi cười, ta sẽ tặng cho ngươi bất cứ vật gì mà ngươi muốn.

Gã đại hán nheo mày:

- Rõ là đần độn... Làm gì mà ta chẳng dám cười.

- Ta mời ngươi.

Gã đại hán toan cất tiếng cười thì đã hứng trọn một chưởng vào ngay miệng, mắt nẩy đom đóm. Y hứng trọn chưởng ảnh đó mà chẳng biết ngọn chưởng kia xuất phát từ đâu. Gã đại hán bụm miệng, thối lại nửa bộ. Khi y buông tay thì hai cánh môi đã sưng vù chẳng thể nào nở được nụ cười để đáp ứng lời thách thức của Độc Cô Nhân Dương Tùng.

Gã đại hán dáo dác nhìn quanh nhưng chẳng có ai đứng lên cạnh gã cả. Gã buột miệng nói:

- Cái gì thế nhỉ?

Mặt của Độc Cô Nhân Dương Tùng đanh lại khi thấy hai cánh môi sưng tấy của gã kia. Y nhăn nhó tạo ra một khuôn mặt kỳ dị rồi từ tốn nói tiếp:

- Mặc dù hai vành môi dẫu của ngươi sưng tấy, nhưng vẫn còn cười được đấy.

Gã đại hán trố mắt nhìn Dương Tùng.

- Ngươi vừa đánh lén ta?

Dương Tùng lắc đầu:

- Tất nhiên là không rồi. Kẻ đánh lén ngươi là một người khác bởi y không muốn cho ngươi cười bộ mặt của Dương Tùng. Còn ta thì chỉ muốn ngươi cười bộ mặt của ta thôi.

Y ve cằm, hai vành môi hình củ ấu nhích động. Vẻ nhích động của hai vành môi Dương Tùng càng khiến cho khuôn mặt của gã thêm nét dí dỏm chẳng khác gì một thằng hề đang làm trò.

Nhìn bộ mặt của Dương Tùng, gã đại hán kia buột miệng nói:

- Mặt của ngươi nực cười quá.

- Ta giống hề quá phải không? Thấy hề sao ngươi không cười?

- Ta sắp cười rồi đây.

Gã đại hán chưa kịp cất tiếng cười thì lại hứng thêm một chưởng thứ hai. Lần này gã phải rên lên một tiếng buông cả hai ngọn khoái đao lùi luôn ba bộ, bịt miệng. Sắc diện xanh nhợt xanh nhạt, gã đại hán rên ư ử.

Y đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng có bóng người nào đứng gần. Gã đại hán buột miệng nói:

- Đúng là có ma hiện giữa ban ngày, ban mặt.

Dương Tùng hít mũi nói:

- Quanh ta lúc nào cũng có ma, không chừng đó là oan hồn của nghĩa đệ ngươi.

Dương Tùng thốt dứt câu thì gã đại hán vội vã bỏ chạy ra ngoài. Y vừa chạy vừa thét:

- Có ma... Có ma...

Khi gã kia bỏ chạy rồi, Dương Tùng mới từ từ ngồi trở lại bàn. Y bưng chén rượu dốc luôn vào miệng mình, rồi đặt chén xuống bàn. Nhìn Hạ Tuấn Luận, Dương Tùng gay gắt nói:

- Sao túc hạ lại chen vào chuyện của ta?

Tuấn Luận bưng bầu rượu chuốc vào chén Độc Cô Nhân Dương Tùng. Y vừa rót vừa nói:

- Nụ cười vốn là sự tiểu cảm của niềm vui nhưng với đao tư của Dương huynh nó sẽ biến thành điểm chết chóc. Gã kia chưa tới số chết, và cùng chưa đáng chết.

- Túc hạ định phá lệ của Dương Tùng đấy à?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tuấn Luận chẳng bao giờ muốn phá lệ của ai, nhưng gã kia không đáng chết.

- Chỉ tại vì gã không cười.

Tuấn Luận gật đầu:

- Đúng... Gã đã không cười.

- Gã không cười bởi vì nhận hai ngọn chưởng lực của túc hạ.

Bưng chén rượu, Tuấn Luận nói:

- Y nén dành nụ cười đó cho người yêu của y.

Nói dứt câu Tuấn Luận dốc chén rượu vào miệng mình.

Dương Tùng nói:

- Thật ra ngươi muốn giữ cái mạng cho gã.

- Dương huynh hẳn không thích một xác chết bên cạnh bàn ăn của chúng ta.

- Điều đó ta không thích, nhưng cái lệ ta phải làm.

- Tuấn Luận không thích cái lệ của huynh.

Dương Tùng gằn giọng nói:

- Không thích là quyền của ngươi nhưng lần sau ta không muốn ngươi xen vào. Nếu không... Túc hạ sẽ là người thế mạng...

Gã nói đến đây thì bỗng đỏ mặt, ngượng ngùng.

Tử Kiếm Nghị Bất Vong nhìn Dương Tùng. ánh mắt của Nghị Bất Vong càng khiến Độc Cô Nhân Dương Tùng đỏ mặt hơn.

Tuấn Luận nói:

- Tại hạ sẽ thế mạng nếu mình say.

Tuấn Luận chậm chạp đứng lên.

Tô Băng Lệ hỏi Tuấn Luận:

- Hạ công tử không uống rượu nữa à?

- Đa tạ... Tại hạ đã uống đủ rồi.

Tuấn Luận vừa toan dời bước thì từ ngoài tửu quán hai ả a hoàn bước vào. Vừa thấy hai ả a hoàn đó, sắc diện của Độc Cô Nhân Dương Tùng lẫn Tử Kiếm Nghị Bất Vong biến đổi không ngừng. Cả

hai nhìn hai ả a hoàn rồi lại đối mặt nhìn nhau.

Sự thay đổi của hai người đó không qua được cặp mắt sắc xảo của Hạ Tuấn Luận. Liền sau hai ả a hoàn là một nữ nhân viên xiêm y màu vàng nhạt, phong thái thật khoan thai bước vào. Nàng tiến thẳng đến bàn Dương Tùng và Nghị Bất Vong Dương Tùng lẫn Nghị Bất Vong như thể gặp được ý trung nhân đồng loạt đứng lên ôm quyền nhu nhã nói:

- Không ngờ gặp được Hà Cẩm Tú cô nương.

Cẩm Tú nhìn hai người đó, đôi chân mày sắc sảo của nàng hơi chau chau lại, giãn ra. Nàng từ tốn nói:

- Cung chủ thỉnh lời Hạ công tử và nhị vị đến Hương cung.

Bộ mặt Dương Tùng phấn chấn hẳn lên sau lời mời đó. Sự phấn chấn khiến cho bộ mặt của gã càng thêm vẻ dị hoặc hóm hỉnh. Y nhanh miệng nói:

- Tại hạ sẽ đến ngay... Sẽ đến ngay...

Nghị Bất Vong nói tiếp theo lời Dương Tùng:

- Nghị mỗ cũng đi.

Hà Cẩm Tú nhìn sang Tuấn Luận:

- Hạ công tử hẳn cùng nhận lời Cung chủ?

Tuấn Luận từ tốn đáp:

- Hương cung nổi tiếng khắp võ lâm giang hồ. Tại hạ không đến e chẳng còn dịp nào đến được nữa.

- Vậy mời công tử...

Tất cả đều được mời duy có Tô Băng Lệ thì không được mời. Thấy mọi người đều được mời riêng mình thì không, Băng Lệ bực tức nhưng không nói. Nàng im lặng toan dợm bước theo sau Tuấn Luận nhưng Hà Cẩm Tú đã cản lại:

- Tô cô nương... Cung chủ không có ý mời cô nương.

- Chẳng lẽ Băng Lệ ở lại đây sao?

Cẩm Tú thản nhiên gật đầu:

- Tô cô nương sẽ ở lại đây. Trong địa phận này thì chẳng một ai dám mạo phạm quấy nhiễu Tô cô nương.

Cầm Tú ra dấu cho hai ả a hoàn.

Hai người đó bước lại bên Cẩm Tú.

Cẩm Tú nói:

- Hai người lưu lại đây hầu hạ Tô cô nương chu đáo.

Hai ả a hoàn nhún nhường:

- Thưa vâng.

Nàng ôm quyền xá Tô Băng Lệ:

- Cáo từ.

Băng Lệ bực bội nhìn theo Cẩm Tú. Nàng muốn gọi Tuấn Luận dừng lại nhưng vẻ thờ ơ lạnh nhạt của Tuấn Luận trong suốt khoảng thời gian qua khiến nàng bỏ ý định đó.

Bên ngoài tửu điếm, hai cỗ kiệu sẵn sàng, nhưng có những bốn người, chẳng biết Cẩm Lệ sắp xếp như thế nào.

Cẩm Lệ khoát bộ mặt nghiêm nghị như thể cố che lấp khuôn mặt trái xoan thanh tú của nàng. Nàng nói với Dương Tùng và Nghị Bất Vong:

- Nhị vị lên một kiệu.

Nghị Bất Vong tròn mắt:

- Sao... Ta và Dương Tùng ngồi chung một kiệu?

Cẩm Tú gật đầu:

- Đây là ý của Cung chủ... Phàm đao và kiếm đi chung với nhau, nên Cung chủ mới có ý sắp xếp như vậy.

Dương Tùng nói:

- Ý của Cung chủ thì Dương mỗ không nệ hà?

Y nói xong vén rèm kiệu chui vào. Nghị Bất Vong cũng phải buộc theo Dương Tùng.

Khi tấm rèm phủ xuống rồi, tám gã đại lực đồng loạt nhấc kiệu bước đi.

Cẩm Tú quay lại nói với Tuấn Luận:

- Mời công tử.

Tuấn Luận nhìn nàng:

- Tại hạ hẳn được Cung chủ quan tâm đến nên cho ngồi riêng một kiệu.

- Rồi công tử sẽ biết người quan tâm đến công tử như thế nào.

Cẩm Tú vừa nói vừa vén rèm kiệu. Mùi xạ hương từ trong kiệu pha ra xông vào mũi Tuấn Luận. Thứ mùi thơm quyến rũ của nữ nhân, nhưng không phải là mùi xạ hương tầm thường, mà là mùi dành cho những trang thiên hương quốc sắc. Chi ngửi mùi xạ hương đó thôi thì bất cứ nam nhân nào cùng phải ngây ngất bàng hoàng. Ngửi mùi xạ hương đó, Tuấn Luận đứng ngây người trước cỗ kiệu. Tuấn Luận gần như bất ngờ với sự hiện hữu của một người đang ngồi trong cỗ kiệu. Chính sự bất ngờ đó khiến cho Tuấn Luận phải lúng túng.

Cẩm Tú nhìn Tuấn Luận.

Tuấn Luận ôm quyền nói:

- Tại hạ quá ư bất ngờ vì sự có mặt của Cung chủ.

- Vậy công tử còn chờ gì mà chưa bước vào kiệu?

- Nếu Cung chủ cho phép.

- Công tử khách sáo rồi. Bổn cung đã đến đây tất phải đón cho được Bách Thủ thư sinh chứ.

Tuấn Luận chui vào kiệu. Chiếc kiệu chứa thêm Tuấn Luận, không chật cũng không rộng. Nhưng chắc chắn đủ để cho thiếu phụ ngồi trong kiệu dựa vai với Tuấn Luận. Khi rèm kiệu được phủ xuống mới hiểu thế nào khi hai người khác giới ngồi chung trong một cỗ kiệu.

Từ thể pháp thiếu phụ không ngừng tỏa ra mùi xạ hương ngào ngạt và quyến rũ mà bất cứ nam nhân nào cũng phải chao lòng. Ngoài mùi trong đó ra thỉnh thoảng vai nàng lại chạm vào vai Tuấn Luận, không biết nàng có cố ý hay không.

Mặc dù khoảng cách giữa hai người gần như không có. Họ chỉ chia cắt nhau bởi trang phục, nhưng chính sự ngăn cách càng khiến cho người ta khó cam lòng.

Không biết vô tình hay cố ý mà bàn tay của vị Cung chủ Hương cung lại đặt lên bàn tay Tuấn

Luận, trong khi Tuấn Luận vẫn khoát bộ mặt lạnh lùng.

- Hạ công tử hẳn phải lạ lắm khi đích thân bản cung đi đón người.

Nhìn sang vị thiếu phụ, Tuấn Luận nói:

- Tại hạ không lạ.

- Không lạ ư?

Tuấn Luận gật đầu.

- Công tử có thể nói cái điều không lạ đó cho bổn cung biết không, hay Mộng Diệp Tình bổn cung đến đón công tử cũng là chuyện bình thường.

Cung chủ Hương cung Mừng Diệp Tình vừa nôi vừa rút tay lại. Nàng nhìn Tuấn Luận.

Tuấn Luận nói:

- Cung chủ hẳn đã biết tại hạ đang đi đến Thiên Ma cổ bảo?

Nụ cười hiện lên hai cánh môi ướt mọng của vị Cung chủ Hương cung. Nàng từ tốn nói:

- Chưa một ai bước vào Thiên Ma cổ bảo mà quay trở ra... Hạ công tử hẳn biết điều đó. Nhưng có lẽ Hạ công tử sẽ là người duy nhất từ trước đến nay bước vào Thiên Ma cổ bảo mà quay trở về.

- Đó là ý nghĩ của Cung chủ. Còn tại hạ thì chẳng biết mình có thể quay về được hay không.

- Ai nói câu đó bổn cung sẽ tin nhưng Bách Thủ thư sinh nói thì bổn cung không tin.

- Vì sao Cung thủ không tin?

Mộng Diệp Tình nhìn Tuấn Luận:

- Bởi bổn cung đang có ý đi cùng với công tử.

- Đi cùng với tại hạ?

Mộng Diệp Tình mỉm cười gật đầu:

- Hạ công tử hẳn không từ chối nếu bổn cung muốn đi theo công tử chứ?

Tuấn Luận nhếch môi, ôn nhu đáp lời Hương cung chủ:

- Nếu đó là nhã hứng của Cung chủ.

Tiếng cười thánh thót cất lên khi Tuấn Luận vừa mới thốt dứt lời. Tiếng cười của Mộng Diệp Tình nghe thật tao nhã và êm ái.Âm vực của nó ngỡ như tiếng lưu ly chạm vào nhau khiến cho người nghe phải vui tai và thích thú nếu được nghe lại.

- Mộng Diệp Tình đi cùng với công tử. Ta rất có nhã hứng muốn đi.

- Tại hạ sợ Cung chủ sẽ thất vọng.

- Bổn cung chưa hề biết thất vọng.

Chiếc kiệu khẽ chao nghiêng, Diệp Tình dựa hẳn người vào Tuấn Luận như là một hành động có chủ đích, tay nàng lại đặt lên tay Tuấn Luận. Động tác của nàng chẳng khác nào hoa đang khoe sắc, khoe hương để mời bướm. Mặc dù Mộng Diệp Tình biểu lộ những động tác đó nhưng đáp lại là vẻ thờ ơ của Tuấn Luận.

Diệp Tình hỏi Tuấn Luận:

- Tại sao Hạ công tử lại muốn đến Thiên Ma cổ bảo mà không đến một nơi nào khác?

Nhìn sang Mộng Diệp Tình, Tuấn Luận đáp lời nàng:

- Vậy tại sao Cung chủ lại có nhã hứng đi cùng với tại hạ mà lại không đi chung kiệu với một người nào khác.

- Trên võ lâm giang hồ đâu phải người nào cũng được bổn cung chú nhãn đến. Trong mắt bổn cung, công tử là người bổn cung trân trọng.

- Cung chủ đã nói vậy rồi, tại hạ cũng chẳng giấu mục đích của tại hạ vì sao phải đến Thiên Ma cổ bảo.

Mặt Mộng Diệp Tình căng thẳng.

Tuấn Luận nói:

- Cung chủ hẳn biết bản danh sách Thập nhị thần châu.

Đôi chân mày vòng nguyệt sắc sảo của Mộng Diệp Tình nhíu lại:

- Bổn cung biết. Vì bảng danh sách Thập nhị thần châu mà công tử đến Thiên Ma cổ bảo. Công tử có biết khi có bảng danh sách Thập nhị thần châu rồi. Tự công tử sẽ gieo họa cho giang hồ chứ?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ không cần biết đến điều đó.

Nửa canh giờ sau, kiệu của Tuấn Luận đã vào đến Hương cung. Nhưng lại không gặp chiếc kiệu của Dương Tùng và Nghị Bất Vong. Khi cỗ kiệu của Tuấn Luận và Mông Diệp Tình dừng trước tòa Dịch quán thì hai ả cung nữ xuất hiện trải lụa từ trong ra đến ngoài, cứ như họ sợ chân Cung chủ sẽ lấm đất.

Mộng Diệp Tình bước xuống kiệu.

Nàng đi trước, Tuấn Luận theo sau. Đến lúc này Tuấn Luận mới biết vì sao hai ả cung nữ kia phải trải thảm, bởi bộ cánh Diệp Tình đang bận có đôi lụa trắng xõa dài từ hai bờ vai nàng, kéo phết xuống tận đất.

Diệp Tình nằm duỗi dài trên tràng kỷ, hai chân khép hờ, nghiêng về phía Tuấn Luận. Tư thế nằm của nàng trông như một pho tượng kiều nữ vừa đài các vừa gọi mời kẻ chinh phục.

Bốn gã tiểu đồng đứng quanh tràng kỷ hầu phục để chờ Diệp Tình sai khiến.

Bốn ả cung nữ vận bạch y trắng toát, phô những cánh tay thon mảnh xinh đẹp, đầu đội mâm đồng, quỳ dưới sàn biệt sảnh, kết thành một chiếc bàn. Trên mâm đồng là bình rượu bằng lam ngọc cùng những trái cây chín mọng, tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Gã tiểu đồng chuốc rượu vào hai chiếc chén bằng ngọc lưu ly. Rượu vừa rót vào trong chén đã sủi tâm bốc mùi ngây ngất.

Gã tiểu đồng như thể đã quá quen thuộc với động tác chuốc rượu, nên chẳng có thao tác nào của y thừa thãi cả, và chẳng để rơi một giọt rượu nào ra ngoài.

Y rót rượu xong đứng lui về chỗ cũ.

Mộng Diệp Tình từ tốn nói:

- Mời Hạ công tử.

- Mời Cung chủ.

Hai người cùng nâng chén. Mặc dù chưa uống nhưng hương thơm của hảo tửu tỏa ra xông vào khứu giác khiến Tuấn Luận đã ngây ngất. Rượu chạm vào đầu lưỡi Tuấn Luận, cảm giác tê nồng nhanh chóng lan tỏa khắp miệng chàng. Hơi thở của Tuấn Luận bỗng chốc được mùi thơm của hảo tửu.

Đặt chén xuống mâm đồng, Mộng Diệp Tình mới nói:

- Công tử có nhận ra loại hảo tửu này không?

Nhìn Mộng Diệp Tình, Tuấn Luận nói:

- Xét theo cảm giác và mùi thơm của loại rượu này, tại hạ đoán đây là “Thiên Nhất thần thủy” nhưng...

Mộng Diệp Tình cướp lời Tuấn Luận:

- Nhưng sao?

- Thiên Nhất thần thủy tạo ra cảm giác lẫn mùi thơm giống như hảo tửu của Cung chủ nhưng nó không hòa nhập với hơi thở của người uống. Hảo tửu Cung chủ đãi tại hạ còn hơn cả Thiên Nhất thần thủy.

Diệp Tình hơi rướn người ngồi lên.

Trong tư thế rướn người đó. lớp lụa trên vai nàng hơi trễ xuống, để lộ bờ vai thanh mảnh cùng làn da trắng hồng đầy sức sống.

Nàng nhìn Tuấn Luận nói:

- Đúng là danh bất hư truyền. Hạ công tử đúng là có kiến văn về các loại rượu. Thật ra hảo tửu mà bổn cung thết đãi công tử có tên là Bách niên vạn hoa tửu.

Nàng nhìn tịnh rượu bằng lam ngọc:

- Kẻ bình thường sẽ thấy tịnh bình này quí giá, nhưng người lịch lãm tất thấy trong tịnh bình mới là thứ đáng quí. Để có được tịnh rượu “Bách niên vạn hoa tửu” phải cần đến mười cân Thiên Nhất thần thủy. Muốn có một cân Thiên Nhất thần thủy phải tốn một năm hứng sương trời. Ngoài Thiên Nhất thần thủy ra, phải còn có đủ các loại hoa dị thảo. Sau đó đem tất cả lên đỉnh Bạch Mã sơn chưng cất mới có được Bách niên vạn hoa tửu.

- Vạn hoa bách niên tửu quý như vậy, Cung chủ lại khoản đãi tại hạ sao?

- Công tử thốt ra câu đó, bổn cung hổ thẹn vô cùng. Trong võ lâm bổn cung chỉ dùng Bách niên vạn hoa tửu đãi Bách Thủ thư sinh mà thôi. Ngay cả Phương trượng Thiền sư Tuệ Tỉnh cũng không được ân huệ đó đâu. Mặc dù Tuệ Tĩnh đại sư đã được mệnh danh là Thánh tăng của Thiếu Lâm tự.

- Tại hạ có số may mắn mới được Cung chủ để mắt đến.

- Còn hơn thế nữa nếu như công tử...

Nàng mỉm cười bỏ lửng câu nói giữa chừng để Tuấn Luận tự suy nghĩ.

Gã tiểu đồng lại chuốc rượu vào chén của Tuấn Luận và Mông Diệp Tình. Gã rót xong lại thối bộ về chỗ cù. Tuấn Luận nhìn Diệp Tình nói:

- Cung chủ khoản đãi tại hạ Bách niên vạn hoa tửu, hẳn có mục đích.

Mộng Diệp Tình thả người nằm dài xuống tràng kỷ.

- Theo công tử Mộng Diệp Tình có mục đích gì?

- Mục đích của Cung chủ làm sao Tuấn Luận đoán được. Nhưng có lẽ không ngoài Thập nhị thần châu

Diệp Tình lại rướn người ngồi lên. Lớp lụa trên bờ vai nàng lại trễ xuống phơi làn da trắng hồng vừa quyến rũ vừa tao nhã.

Diệp Tình nói:

- Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân có Minh Chỉ thần châu, trên giang hồ ai cùng biết. Y quý hạt Minh Chỉ thần châu hơn cả mạng đống mình. Nhưng nay công tử đã ngang nhiên đoạt Minh Chỉ thần châu của Mạc trang chủ, tất đã có ý hợp nhất Thập nhị thần châu.

- Tại hạ quả có ý đó.

- Nếu như Hạ công tử hợp nhất được Thập nhị thần châu thì công tử làm gì với những hạt châu đó?

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Diệp Tình, từ tốn đáp lời nàng:

- Nếu Cung chủ là người tại hạ cần phải nói thì tại hạ sẽ nói mình sẽ làm gì với mười hai hạt thần châu, nhưng rất tiếc.

Mộng Diệp Tình vuốt ngay sau khi Tuấn Luận dứt lời:

- Bổn cung không phải là người để Hạ công tử thố lộ.

- Cung chủ có thể nghĩ như vậy.

- Tiếc thật.

- Cung chủ tiếc hai chén rượu Bách niên vạn hoa tửu.

Diệp Tình lắc đầu

- Không... Bổn cung không tiếc hai chén rượu đó mà tiếc cho chiếc áo Ngọc trai của bổn cung bị khiếm khuyết.

Mộng Diệp Tình nói xong vỗ tay một tiếng. Hai nàng cung nữ từ hậu điện bước lên. Họ đem theo một chiếc hòm bằng vàng ròng đặc xuống trước mặt Mộng Diệp Tình.

Diệp Tình nhìn hai người đó phán lịnh:

- Bổn cung muốn Hạ công tử thấy vật này.

Lời nàng vừa dứt thì mọi cánh cửa của ngôi biệt sảnh đều được đóng lại. Bóng tối nhanh chóng phủ khắp gian biệt sảnh.

Khi nắp rương được mở thì một luồng hào quang chói lòa phát ra từ trong rương làm lóa mắt mọi người. Cung chủ Hương cung lấy trong rương ra chiếc áo bằng ngọc lưu ly vận lên người. Nàng bỗng chốc hóa thân thành tiên nữ thì đúng hơn. Những vầng hào quang của chiếc áo làm thành cái nền trang trọng tô điểm thể pháp Mộng Diệp Tình. Cũng chính những vầng hào quang đó lại soi những đường cong ẩn hiện sau lớp lụa mỏng biến nàng thành một kiều nữ khêu gợi đầy nhục tình.

Mộng Diệp Tình nói:

- Nếu có Thập nhị thần châu đính lên chiếc áo này, thì nó sẽ trở thành thứ báu vật độc nhất vô nhị trên thế gian này. Nếu Hạ công tử nhìn không hẳn thấy sự khiếm khuyết của nó.

Mộng Diệp Tình cởi chiếc áo ngọc lưu ly đặt trở lại rương, rồi sai hai ả cung nữ đem đi.

Cửa gian biệt sảnh lại được mở ra.

Mộng Diệp Tình lại thả người nằm duỗi dài xuống trường kỷ, trông nàng như một kẻ lười nhác hay quá ư mệt mỏi, hoặc muốn phô trương thể pháp mình qua lớp lụa mỏng mà chẳng biết kẻ đối diện có thích hay không.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Giờ Hạ công tử hẳn đã biết mục đích của Bổn cung?

- Cung chủ vì chiếc áo ngọc lưu ly.

Nàng khẽ gật đầu nói:

- Đã là nữ nhân thì ai cũng muốn mình đẹp. Nhan sắc của nữ nhân chính là lẽ sống. Nếu chiếc áo

ngọc lưu ly toàn bích toàn mỹ thì bổn cung sẽ là nữ nhân đẹp nhất trên cõi đời này.

- Người đẹp nhờ lụa... Cung chủ nói đúng, nhưng tại hạ mạo phạm nói. Sắc đẹp của Cung chủ đã là tuyệt phàm rồi, đâu cần gì đến chiếc áo ngọc kia nữa.

- Sắc đẹp cũng như một đóa hoa. Lúc tươi tắn thì đẹp nhưng khi tàn thì lại khác. Bổn cung muốn sắc đẹp của mình chẳng bao giờ tàn.

- Ai cũng muốn điều đó cả.

Nụ cười lại hiện trên hai cánh môi mọng đỏ của nàng. Mộng Tình nói:

- Ước muốn là vậy, nhưng đâu ai đạt được ước muốn bằng sự ban phát cả. Chính vì thế bổn cung mới đích thân thỉnh Hạ công tử đến biệt sảnh để khoản đãi Bách niên vạn hoa tửu.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Tại hạ được Cung chủ trọng vọng như thế. Xin hỏi Cung thủ muốn tại hạ trả lại bằng gì?

- Bốn cung đang chờ câu nói này của Hạ công tử.

Diệp Tình chỏi tay ngồi thẳng lên.

Dáng ngồi của nàng rất khoan thai nhưng lại ẩn tàng quyền uy của một sát nhân ẩn lánh.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Bổn cung sẽ cùng đi với Hạ công tử, nếu như có được Thập nhị thần châu, bổn cung chỉ xin Hạ công tử cho đính vào chiếc áo ngọc lưu ly để Diệp Tình vận nó trong ngày hoan hỷ. Chỉ trong ngày hoan hỷ thôi.

- Cung chủ quá ư rộng lượng và hào phóng, tất tại hạ sẽ đáp lại bằng sự hào phóng và rộng lượng.

Tuấn Luận vừa thốt dứt câu thì thình lình từ ngoài cửa xồng xộc xông vào một gã thư sinh với thân thể đầy ghẻ chóc, mặt sần sùi. Y vừa xông vào vừa nói:

- Dâm nữ... Ta giết ngươi... Ta giết ngươi...

Y vừa nói vừa lao về phía tràng kỷ.

Diệp Tình thấy gã thư sinh đó đã nhăn mặt, nôn thốc nôn tháo. Nàng xua tay:

- Đi... đi... đi... ngay...

Hà Cẩm Tú như một cánh chim sắc từ phía sau tràng kỷ lướt đến. Nàng chẳng một chút chùng tay, vỗ luôn một đạo phách phóng chưởng lên thẳng đến vùng thượng đẳng của gã kia.

Binh...

Gã kia loạng choạng thối lùi ba bộ, thì Cẩm Tú lạng người áp sát. Hữu thủ của nàng vung ra. Một luồng bạo châm như mưa bắn thẳng vào gã đó.

Uy lực của đạo bạo châm đẩy gã kia bắn tung ra cửa biệt sảnh. Gã nằm duỗi dài trên mặt gạch, rồi một làn khói xanh bốc lẽn, chẳng mấy chốc y chỉ con lại bộ khô cốt tựa khúc củi mục.

Cẩm Tú bước vào biệt sảnh, phủ phục dưới chân Mộng Diệp Tình:

- Cung chủ tha tội.

Mộng Diệp Tình đanh mặt nhìn Cẩm Tú. Mãi một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng:

- Hương cung là chốn thâm nghiêm không chút ô uế, thế mà lại có một gã nhơ nhuốc kia xuất hiện trong lúc bổn cung thết đãi Hạ công tử... Tội của nàng thật đáng chết.

Nhìn lại Tuấn Luận, Diệp Tình gằn giọng nói.

- Hạ công tử định tội cho Cẩm Tú sao đây?

Tuấn Luận ôm quyền nói:

- Có lẽ chỉ sơ suất mà gã kia có thể đột nhập vào Hương cung. Tội của Cẩm Tú cô nương chỉ đáng trách. Mong Cung chủ miễn thứ cho nàng.

Diệp Tình nhìn Cẩm Tú:

- Nhờ có Hạ công tử xin, ngươi được tha tội chết nhưng hãy tự xử mình đi.

Cẩm Tú quỳ mọp xuống đất khẩn thiết:

- Tạ ơn Cung chủ.

Nàng nói xong mới đứng lên. rút ngọn truy thủ giấu trong tay áo. Tuấn Luận giật mình toan lên tiếng cản Cẩm Tú, nhưng tất cả đã quá muộn, khi tay thủ trủy thủ kia liên tục lên mặt nàng.

Cẩm Tú thả tay cầm ngọn tiểu đao xuống thì mặt nàng đã bị rọc nát không còn nhận ra được nữa.

Cẩm Tú trả ngọn truy thử vào ống tay áo. Diệp Tình khoát tay:

- Cho người lui.

- Cung chủ ra ân.

Cẩm Tú hành đại lễ rồi lui bước ra ngoài. Nàng đi rồi thì Độc Cô Nhân và Tử Kiếm mới xuất hiện. Hai gã song bước tiến thẳng đến trước mặt Mộng Diệp Tình. Mặc dù Tuấn Luận ngồi cạnh bên nhưng cả hai người đó như thể là những kẻ xa lạ đối với chàng. Họ chẳng thèm đặt mắt hay nhìn qua Tuấn Luận một lần mà cứ chú nhãn vào Mộng Diệp Tình.

Dương Tùng ôm quyền nói:

- Mộng cô nương cho mời Dương Tùng?

Diệp Tình khẽ gật đầu nhưng không quên liếc mắt qua Tuấn Luận. Nàng từ tốn nói:

- Đã lâu ngày Mộng Diệp Tình không được một nụ cười... Chẳng hay Dương huynh có thể cho Mộng Diệp Tình được cười một lần không?

Dương Tùng cao giọng nói:

- Tất nhiên được rồi... Những gì Diệp Tình muốn, Độc Cô Nhân Dương Tùng sẽ bồi tiếp nàng

Y nói xong liền làm tất cả mọi động thái để mặt mình biến đổi như một gã hề.

Nhìn Độc Cô Nhân Dương Tùng, Tuấn Luận phải cau mày nghĩ thầm.

“Dương Tùng đang tự biến mình thành một thằng hề để giúp vui cho người khác. Không biết Hương cung chủ có cười không. Nếu nàng cười Dương Tùng sẽ xử như thế nào?”

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Tuấn Luận thì Mộng Diệp Tình cất lên tràng cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe trong đến lạ thường. Tiếng cười đó như thể kích thích Độc Cô Nhân Dương Tùng hơn. Y càng làm trò, Diệp Tình càng cười lớn hơn. Phàm ai cười Dương Tùng thì nhất định sẽ chết thảm bởi tử đao của gã, nhưng Diệp Tình thì không. Nàng càng cười thì càng khiến Độc Cô Nhân Dương Tùng phấn khích. Y càng phấn khích thì lại càng muốn làm nhiều trò hề để nàng cười.

Mộng Diệp Tình khoát tay, vừa cười vừa nói.

- Thôi thôi... đừng làm trò nữa... Diệp Tình có thể cười vỡ tim mà chết đấy.

Dương Tùng nghe nàng nói thôi không làm trò hề nữa. Nhưng việc hắn làm khiến cho Tuấn Luận phải thắc mắc, nghĩ thầm:

“Sát thần của một đao thủ đâu mất rồi nhỉ?”

Ý niệm đó khiến Tuấn Luận phải liếc nhìn trộm qua Tử Kiếm Nghị Bất Vong.

Chàng kịp nhận ra vẻ nôn nao của Bất Vong khi không được Diệp Tình để mắt.

Diệp Tình chợt nhìn lại Nghị Bất Vong. Thấy vẻ nôn nao của Tử Kiếm Nghị Bất Vong, Tuấn Luận hiểu ngay gã đang làm gì. Tuấn Luận còn đang võ đoán họ Nghị kia sẽ làm gì thì nghe Diệp Tình nói:

- Kiếm của Nghị huynh hẳn muốn hí lộng với Đao tử của Dương huynh chứ?

- Nếu nó là ý muốn của Mộng Diệp Tình.

Diệp Tình mỉm cười nói:

- Nếu kẻ khác cười trước mặt Dương huynh và Nghị huynh thì kẻ đó phải chết nhưng Diệp Tình cười thì..

Nghị Bất Vọng cướp lời nàng:

- Đao kiếm vô tình.

Y quay lại nhìn Độc Cô Nhân Dương Tùng:

- Ngươi nghe Mộng Diệp Tình nói rồi chứ?

- Ta không bỏ sót một lời nào của nàng.

- Thế thì còn chờ gì nữa?

Lời còn đọng trên miệng Nghị Bất Vọng thì đao và kiếm đã đồng loạt xuất chiêu nhanh không thể tưởng. Khi hai người đó giao thủ, chỉ có thể thấy ảnh đao và ảnh kiếm. Cả hai nhập lại làm một.

Choảng....

Họ lại tách nhau ra. Chỉ loáng qua chưa đầy hai cái chớp mắt mà Dương Tùng và Nghị Bất Vong đã giao thủ trên mười chiêu đao, chiêu kiếm. Nhìn họ giao thủ đao pháp và kiếm chiêu những tưởng như hai ngươi đó là một. Đao lia ra thì kiếm hứng đỡ, nội lực ngang nhau, đao pháp lẫn kiếm chiêu cũng ngang nhau. Họ đúng là một cặp đấu bên tám cân, bên nửa lạng. Cuộc đấu của họ càng lúc càng diễn ra nhanh hơn cho đến khi chẳng còn thấy nhân dạng của Độc Cô Nhân lẫn Tử Kiếm mà chỉ còn nghe tiếng binh khí chạm vào nhau mà thôi.

Choang... Choang.. Choang...

Nhìn Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vong giao thủ với nhau một lúc, mặt Diệp

Tình bỗng dưng sa ầm xuống. Dung diện của nàng biểu lộ sự chán nản, và mất cả hứng thú.

Nàng nói với Tuấn Luận:

- Hạ công tử... Chúng ta uống rượu chứ?

Nhìn Diệp Tình, Tuấn Luận khẽ gật đầu:

- Mời Cung chứ.. Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén ngọc. Đặt chén xuống mâm đồng, Diệp Tình uể oải đứng lên. Nàng lắc đầu buông tiếng thở dài:

- Chẳng có gì hay cả.

Nàng bước đến bên Tuấn Luận:

- Công tử thấy kiếm lợi hại hay đao lợi hại?

- Cả hai đều như nhau. Hai người này có thể đấu đến chết nhưng sẽ chẳng có ai là người thắng.

- Thế thì họ giao thủ để làm gì nhỉ?

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Hạ công tử... Độc Cô Nhân và Tử Kiếm vì nguyên do gì mà lại giao thủ với nhau?

Thốt hết câu hỏi đó, Diệp Tình điểm nụ cười mỉm. Nàng nheo mắt với Tuấn Luận như thể ngầm nói với chàng những ẩn ý giấu trong đầu nàng.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Bây giờ thì tại hạ có thể hiểu vì sao Cung chủ muốn nhan sắc của người mãi mãi không tàn.

Nàng chúm chím cười:

- Hạ công tử hẳn có quá nhiều kinh nghiệm trên bước đường giang hồ?

- Tại hạ không có quá nhiều như Cung chủ nghĩ đâu. Nhưng tại hạ biết nhận ra đâu là vẻ đẹp toàn chân toàn mỹ.

- Hạ công tử không lụy về sắc ư?

- Sắc đẹp rồi cùng có lúc phải tàn phai thôi. Nó không vĩnh viễn tồn tại bằng chữ tình.

Đôi lưỡng quyền của Mộng Diệp Tình ửng hồng e lệ:

- Đâu ai biết được chữ tình trong đầu người ta. Chẳng lẽ đốt đuốc đi tìm chữ tình giữa ban ngày à?

Nàng mỉm cười với Tuấn Luận:

- Mong rằng sau này Hạ công tử sẽ chỉ cho Bổn cung chữ tình đó.

Hai cánh môi mọng đỏ xinh xắn của Diệp Tình lại điểm nụ cười như thể muốn trao cho Tuấn Luận nụ cười đó, rồi nàng chậm rãi di dời gót sen rời gian biệt sảnh, trong khi Độc Cô Nhân và Tử Kiếm vẫn không ngừng trao cho nhau những chiêu đao và chiêu kiếm sinh tử.

Nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng, bất giác Tuấn Luận buông một tiếng thở dài. Chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Đao không thành đao, kiếm không thành kiếm bởi vì hai họ đang sống trong mộng tình.

Một làn gió thu thổi từ ngoài vào đem theo mùi xạ hương của Mộng Diệp Tình. Mùi xạ hương kia chẳng biết có tác dụng như thế nào nhưng Độc Cô Nhân và Tử Kiếm đồng loạt thu hồi chiêu thức.

Cả hai đứng phô ra như pho tượng. Độc Cô Nhân Dương Tùng đảo mắt nhìn quanh:

- Nàng đâu rồi...

Nghị Bất Vong cũng nói theo hắn:

- Nàng đâu rồi?

Cả hai ngơ ngác như những kẻ mộng tình đang rơi vào mộng du trông thật là tội nghiệp. Họ dâu biết được Mộng Diệp Tình đang ở dưới gian mật thất dành riêng cho nàng. Cũng trong tư thế nằm duỗi dài, nhưng giờ đây bên cạnh nàng không phải là những gã đồng tử mà thay vào đó là một hán nhân với vóc người lực lưỡng.

Gã hán nhân đặt tay lên vòng tiểu yêu của nàng thì Mộng Diệp Tình phá lên cười nắc nẻ.

Xem tiếp hồi 8 Hoang mạc chết

Chương 8: Hoang Mạc Chết

Đoàn nhân mã của Hạ Tuấn Luận giờ đã có thêm Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình. Từ khi có nàng gia nhập vào đoàn người hướng về tòa Thiên Ma cổ bảo, đã được mệnh danh là Tử địa của võ lâm thì có sự biến đổi ngay trong những người đi cùng. Tất nhiên người biến đổi nhanh nhất lại chính là Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vong. Hai người này như thể đã thay đổi thành hai con người khác, hoàn toàn xa lạ. Họ không còn vẻ lầm lì như hôm nào, mà luôn tỏ thái độ phấn khích, nhất là lúc nào cũng muốn bên cạnh Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình để chờ dịp được biểu lộ tình cảm với nàng.

Đ

Khi hai cỗ xe tiến vào vùng hoang mạc khi trời đã về đêm. Lợi dụng ngay tiết trời đêm mát mẻ đó, Tuấn Luận tiếp tục cho cỗ xe của mình đi sâu vào hoang mạc để tránh cái nóng ban ngày. Đêm hoang mạc thật lạ lùng. Nếu ban ngày nó bị thiêu đốt dưới vầng nhật quang thì về đêm lại giá lạnh. Cái lạnh se sắt tợ như có muôn vàn mũi kiếm chi chít đâm vào da thịt. Băng Lệ không còn ngồi chung với Tuấn Luận trên ghế xà ích mà đã rút vào khoang cỗ xe để tránh cái lạnh se cắt chốn hoang vu đầy gió và cát này.

Mặc dù tận dụng được tiết trời đêm nhưng hai con tuấn mã kéo hai cỗ xe cũng đi được mươi dặm thì cũng kiệt sức. Chúng chẳng thể nào bước đi được nữa. Tuấn Luận buộc phải dừng chúng lại. Chàng quyết định hạ lều để cho đôi tuấn mã được nghỉ ngơi, ngày mai có thể tiếp tục lên đường vượt qua cả một quảng đường nóng bỏng, cháy da.

Vừa mới ghìm cương ngựa thì thính nhĩ Tuấn Luận chợt nghe những âm thanh sột soạt. Chưa kịp nhận định đó là những âm thanh gì thì bất thình lình con tu hắc mã Thiên lý Long câu hí lên một tiếng. Cùng với tiếng hí của nó là dòng máu đỏ phun trào ra từ huyết quản. Con hắc mã gục xuống dẫy dụa. Nó chưa kịp chết thì đến con tuấn mã của cỗ xe Mộng Diệp Tình cũng rơi vào tình trạng tương tự. Hiện tượng kỳ lạ đó khiến Tuấn Luận giật mình.

Thoát người xuống ghế xà ích, Tuấn Luận bước đến quan sát con Hắc mã. Ngay cổ nó là một vết thương sâu hoắm, máu đang trào ra. Vết thương này không phải do kiếm đâm hay đao cắt, nhưng nó lại bén ngót tạo ra một lỗ tròn ủng như miệng chén.

Mọi người túa lại quanh Tuấn Luận. Bên cạnh Hương chủ Mộng Diệp Tình là Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vong, phía sau nàng là Hà Cẩm Tú cùng bốn nàng cung nữ với

bốn gã tiểu đồng lúc nào cũng túc trực để hầu phục.

Diệp Tình lên tiếng:

- Công tử... Chuyện gì đã xáy ra?

Nhìn lại Diệp Tình. Tuấn Luận nói:

- Một lời cảnh báo cho những ai muốn bước thêm bước nữa vào chốn tử địa võ lâm.

Lia mắt nhìn qua mọi người, Tuấn Luận nói tiếp:

- Có thể đây là ranh giới cuối cùng để chúng ta có thể quay lại với cõi sống. Ở đây ai cũng chỉ có một cái mạng duy nhất mà thôi. Do đó tại hạ không muốn các vị phải phí mạng trong cuộc di hành này. Ai muốn sống, có thể quay về.

Băng Lệ vừa bước xuống khoang xe, nghe Tuấn Luận nói liền lên tiếng:

- Băng Lệ đi với Hạ huynh đến cùng.

Mộng Diệp Tình lia đôi mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm chém ngang qua mặt Băng Lệ. Nàng dè bỉu nói:

- Thiên hạ đệ nhất Kiều nữ Dương châu không sợ Tử địa thì Cung chủ Hương cung sợ sao? Bổn cung theo ước hẹn với Hạ công tử mà đi đến cùng khi nào mục đích đạt được thì thôi.

Tuấn Luận nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng.

Nghị Bất Vọng khoát tay nói:

- Túc hạ không cần nhìn ta bằng con mắt dò hỏi. Nghị mỗ sẽ theo Mộng cung chủ mà.

Dương Tùng lên tiếng:

- Dương mỗ cũng như ngươi.

Tuấn Luận buông một câu thật lạnh lùng:

- Tất cả các vị đã muốn đi... Hiện tại ngựa lại chết cả rồi, chúng ta sẽ đi bộ.

Tuấn Luận vừa nói vừa quay lại cỗ xe của mình. Lấy chiếc túi nải khoác vào vai, Tuấn Luận quay lại:

- Hành trang của tại hạ chỉ có bấy nhiêu thôi.

Băng Lệ bối rối nói:

- Hạ huynh không giúp Băng Lệ à?

Nhìn Băng Lệ, Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Đáng ra Tô cô nương không nên đi chuyến này. Cuộc sống của Tô cô nương ở Dịch quán Tụ Hiền trang.

Băng Lệ lắc đầu:

- Băng Lệ không thể không đi với Hạ huynh.

- Tùy cô nương thôi. Sự quyến rũ của Thập nhị thần châu có thể khiến người khác mất mạng đó. Huống chi Tô cô nương lại là một người chẳng biết võ công.

Băng Lệ buông một tiếng thở dài vì vẻ thờ ơ lạnh nhạt của Tuấn Luận. Nàng miễn cưỡng nói:

- Mặc dù không biết võ công nhưng Băng Lệ vẫn quyết định theo huynh. Sau này huynh sẽ hiểu.

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Tuấn Luận nói:

- Nếu muốn đi thì cô nương nên thay đổi y phục. Không thể nào đi qua hoang mạc trong bộ xiêm y đài các của Tô cô nương.

- Băng Lệ ghi nhận chỉ huấn của huynh.

Nàng quay lại cỗ xe, thay đổi y trang bó chẽn. Vận bộ trang phục dạ hành, nhan sắc của Tôn Băng Lệ không hề suy giảm mà có phần lạ lùng, xinh xắn hơn.

Mọi người đã tề tụ, rồi tiếp tục tiến sâu vào hoang mạc. Nhưng lần khởi phát này thì ai cũng có cảm giác như mình đang bước trên lưỡi hái của lão thần chết dưới A tỳ. Mà chỉ một chút sơ suất thì mạng họ phải trao cho Diêm chúa.

Tuấn Luận đi trực, theo sau là Băng Lệ. Mộng Diệp Tình thì luôn luôn được sự quan tâm của Độc Cô Nhân Dương Tùng và Nghị Bất Vọng cùng những người theo hầu nàng.

Trong đoàn đó, có lẽ Băng Lệ là người cô đơn nhất. Nàng cảm thấy mình lạc lõng giữa đoàn người này. Bất giác Băng Lệ nhìn vào lưng Tuấn Luận mà nghĩ thầm:

“Hạ huynh nếu biết được Băng Lệ đang nghĩ gì, mà gì sao phải đi cùng với huynh. Hẳn người sẽ không thờ ơ với Băng Lệ như thế này. Tại sao Hạ huynh lại lạnh lùng, mặc nhiên như một con người đáng thương như Tô Băng Lệ chứ?”

Ý nghĩa kia đọng trong đầu Băng Lệ thì Tuấn Luận ra dấu cho mọi người dừng bước. Cái khoát tay của Tuấn Luận xem chừng như vừa phát hiện ra điều gì đó rất nguy hiểm đang cận kề.

Băng Lệ chú nhãn thấy đôi bản thủ của Tuấn Luận đồng loạt xòe ra như vuốt chim ưng nhưng nó lại buông thẳng theo thân người. Chàng như thể đang lắng tai nghe ngóng âm thanh nào đó mà nàng không thể nhận biết.

Tim Băng Lệ dập thình thịch. Nàng bất giác nhìn lại sau lưng mình.

Mộng Diệp Tình cũng căng thẳng, nhưng sự căng thẳng đó được che đậy qua lớp phấn son mà chỉ biểu lộ qua ánh mắt. Còn Độc Cô Nhân Dương Tùng và Nghị Bất Vọng thì đã đặt tay vào đốc đao và đốc kiếm. Tất cả đều ngưng thần cứ như đang chuẩn bị đón vị thần chết danh bất hư truyền nơi A tỳ sắp đội cát đứng lên, để tiếp nhận những con người dám xông vào vùng tử địa của Diêm chúa.

Sự im lặng của Hoang Mạc cùng với nỗi lo lắng căng thẳng từ mọi người tạo thành một không gian khủng bố rờn rợn. Ai nấy có cảm nhận gã thần chết đang ở đâu đó chung quanh họ.

Tuấn Luận nhợt xoay người nhìn vào phía Mộng Diệp Tình thét lớn:

- Cung chủ cẩn thận.

Tiếng thét của Tuấn Luận vừa dứt thì tiếng rú thất thanh của hai gã tiểu đồng cùng cất lên. Cả hai đồng loạt khuỵ gối đổ sập xuống mặt cát. Yết hầu của họ cũng bị một vết thương chí mạng như hai con tuấn mã. Máu phún ra mà không thể nào cầm lại được. Tứ chi của hài gã tiểu đồng giật liên tục trong sự bấu víu cố bám vào cõi sống này, nhưng bất lực trước cái chết nên mắt cứ trợn ngược, miệng há hốc phát ra thứ âm thanh khèn khẹt ghê rợn. Cả hai chỉ trút hơi thở khi máu trào ra đã cạn.

Mặt Diệp Tình cau hẳn lại. Nàng buông một tiếng thở dài hỏi Cẩm Tú:

- Ngươi thấy gì không?

Cẩm Tú vội quì xuống:

- Cung thủ tha mạng, nô nữ chẳng thấy gì cả.

Diệp Tình lườm Cẩm Tú:

- Thật là vô dụng.

Tuấn Luận lên tiếng:

- Cung chủ đừng trách... Sát thủ của quái vật sa mạc này quá nhanh, ngoài tầm mắt của mọi người nên Hà cô nương không thể nào thấy được. Nếu Cung chủ không tin có thể hỏi Dương huynh và Nghị

huynh.

Diệp Tình nhìn hai người đó.

Khuôn mặt Dương Tùng và Nghị Bất Vọng sượng sùng khi chạm phải ánh thu nhãn khe khắt của nàng.

Quay lại Cẩm Tú, Mộng Diệp Tình buông một câu thật lạnh lùng:

- Đứng lên đi.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài nhìn sang Tô Băng Lệ.

Nàng cũng nhìn trả lại Tuấn Luận. Đôi mắt của nàng ánh lên nỗi hoảng hốt sợ hãi như con nai tơ đồng dẫm bước vào vùng tử địa của chúa sơn lâm mà chẳng biết chết lúc nào.

Tuấn Luận nói:

- Sát thủ của quái vật trong hoang mạc có lẽ còn nhanh hơn đao và kiếm của Dương huynh và Nghị huynh. Tại hạ hy vọng mọi người sẽ đi qua được hoang mạc này.

Dương Tùng nói:

- Hạ Tuấn Luận... Ngươi không cần phô trương gã sát nhân kia trước mặt Dương Tùng. Nếu y có bản lĩnh thì đã ngang nhiên bước ra đối mặt với Dương mỗ. Hắn chỉ là kẻ nhút nhát, giở thủ đoạn bỉ ổi mà thôi chẳng có gì phải sợ cả. Chúng ta cứ tiếp tục đi.

- Được chúng ta sẽ đi.

Tuấn Luận quay bước chậm rãi bỏ đi.

Băng Lệ hối hả bám theo sau Tuấn Luận. Họ đi được nửa dặm thì phải leo lên một đồi cát cao hút. Nhìn đồi cát đó, Tuấn Luận bất giác dừng bước.

Y cảm nhận sự chết chóc lại.đang cận kề đâu đó chung quanh mình. Thấy Tuấn Luận dừng bước, Băng Lệ hồi hộp hoang mang hơn. Nàng nghĩ thầm.

“Có lẽ đây là thời khắc cái chết sẽ đến với mình”.

Theo một phản xạ vô thức, Tô Băng Lệ đặt tay vào yết hầu mà nghĩ đến Tuyết Nhi và Đình Khang. Nàng buột miệng khấn thầm:

- Tuyết Nhi, Đình Khang... Nếu tỷ tỷ có chết trên chốn hoang mạc này mong hai em tự đùm bọc

cho nhau. Ông trời có linh thiêng xin phù trợ cho Tuyết Nhi, Đình Khang thành người.

Trong lúc lơ đễnh. mơ màng suy nghĩ đến Tuyết Nhi và Đình Khang, Băng Lệ lại trượt chân khi bước lên giữa lưng chừng đồi cát. Nàng chẳng thể nào làm chủ được mình, mà lăn ngược xuống chân đồi. Băng Lệ cứ như một thân cây lăn theo chiều dốc đồi cát. Trước khi nàng hụt chân đã kịp thét tên Tuấn Luận:

- Hạ huynh...

Nàng không biết gì nữa mà chỉ còn nghe những âm thanh sột soạt đang đuổi theo mình. Băng Lệ cảm giác âm thanh kia càng lúc càng đến gần, cùng với cảm giác đó nàng nhận ra cái chết đang đến với mình.

Băng Lệ buột miệng thốt:

- Tuyết Nhi... Đình Khang... tỷ đi đây...

Thể pháp của Băng Lệ vừa dừng lại dưới chân đồi cát thì cũng là lúc kịp nhận ra trên bầu trời đêm hun hút trên cao như thể có cánh chim đại bàng chao xuống, thộp lấy cổ áo mình.

Băng Lê rú lên nhưng tiếng rú của nàng đứt đoạn bởi ánh chớp vàng nghệ từ trong lòng cát như một lưỡi tầm sét điểm tới yết hầu nàng. Tứ chi Băng Lê bủn rủn, thần thức chẳng còn nhận biết gì nữa ngoài ý niệm mình đã chết. Nàng phải nhận một cái chết cực kỳ đau đớn chẳng khác gì hai gã tiểu đồng của Mộng Diệp Tình. Nhưng rồi ánh sáng kia vụt tắt ngay, trước mắt nàng cùng với âm thanh khô khốc như tiếng nức cục của chốn hoang sơ.

Cộp...

Băng Lệ nhắm mắt chờ đợi cái đau đớn đến để tống tiễn mình ra khỏi thể xác phàm tục thì nghe tiếng Tuấn Luận thốt lên bên tai mình:

- Tô cô nương không sao chứ?

Băng Lệ giật mình mở mắt nhìn Tuấn Luận. Nàng chỉ muốn ôm chầm lấy Tuấn Luận nhưng rồi cảm giác hãi hùng đã ngăn nàng lại mà buột miệng:

- Tô Băng Lệ chưa chết chứ?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Mạng của Tô cô nương còn lớn.

Y nói dứt câu, vòng tay qua vòng tiểu yêu của Băng Lệ, điểm chân thi triển khinh thuật Mê Tông

bộ. Đôi cước pháp tưởng như chẳng hề chạm đến mặt cát mà vẫn lướt lên đỉnh đồi.

Khi Tuấn Luận nhập vào đoàn người thì nhận ngay ánh mắt sắc sảo của Mộng Diệp Tình chém xả vào mặt mình.

Diệp Tình bước đến trước mặt Tuấn Luận. Nàng lia nhanh mắt nhìn qua Băng Lệ quan sát rồi quay lại nói với Tuấn Luận:

- Kiều nữ đúng là có số may mắn.

Băng Lệ nhu hòa đáp lời Diệp Tình:

- Nếu không có Hạ huynh thì Băng Lệ sẽ đi cùng với nhị vị tiểu đồng của Cung chủ.

Diệp Tình hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nếu bổn cung rơi vào tình trạng như Tô cô nương không biết Hạ công tử có ra tay cứu giúp không?

Nhìn Diệp Tình, Tuấn Luận nói:

- Bất cứ ai cũng vậy thôi không riêng gì Tô Băng Lệ cô nương. Nhưng chỉ sợ tại hạ lực bất tòng tâm.

Lườm Tuấn Luận, Diệp Tình hỏi:

- Bổn cung chỉ sợ chỉ có Tô cô nương mới khiến Hạ công tử bận tâm.

- Đó là ý của Cung chủ.

Chợt mặt Tuấn Luận đanh lại. Vẻ mặt trân trọng của chàng khiến Mộng Diệp Tình muốn hỏi tiếp nhưng lại thôi không nói nữa. Nàng nhận ra Tuấn Luận đang lắng tai nghe ngóng điều gì đó đang xảy ra dưới mặt cát.

Bất thình lình Tuấn Luận lạng người qua trái hai bộ, nhắm ngay chân Hà Cẩm Tủ vươn mình thộp tới. Cái thộp của Tuấn Luận chẳng khác gì cái thộp của đôi móng vuốt chim ưng, vươn vuốt bấu lấy.

Hành động của Tuấn Luận khiến cho Cẩm Tú giật mình ngơ ngẩn. Nàng chẳng hiểu gì sao Tuấn Luận lại làm vậy, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã kịp hiểu ra hành động của chàng.

Cạch...

Hữu thủ của Tuấn Luận thộp vào ánh chớp vàng khi nó vừa chui lên khỏi mặt cát. Tuấn Luận rút ra

khỏi mặt cát là chiếc binh khí kỳ dị. Nó tợ một búp măng với mũi nhọn hoắc nhìn đã rợn người.

Tuấn Luận thở phào một tiếng khi cầm chiếc binh khí kia trong tay mình.

Chàng quay lại nói với Mộng Diệp Tình:

- Diệp Tình cung chủ... Chúng ta có thể qua đêm ở đây được rồi.

- Sao Hạ cõng tử biết chúng ta có thể qua đêm ở đây?

Chìa chiếc binh khí quái dị đó đến trước mặt Diệp Tình, Tuấn Luận nói:

- Binh khí của đối phương ở trong tay tại hạ tất kẻ kia phải chờ đến đêm hôm sau.

Nói dứt lời, Tuấn Luận bỏ đi. Lấy trong túi nải ra một tấm da thú, Tuấn Luận trải lên mặt cát, rồi thản nhiên nằm xuống, ngửa mặt nhìn lên trời.

Thấy vẻ thản nhiên của Hạ Tuấn Luận, Diệp Tình phải phán lệnh:

- Hạ trại.

Ngay lập tức Cẩm Tú cùng bốn ả a hoàn và hai gã tiểu đồng lấy lều căng. Họ không quên rắc xạ hương tạo mùi thơm trong lều để Diệp Tình qua đêm trong mùi xạ hương quyến rũ. Sau khi Diệp Tình vào trong lều thì Dương Tùng và Độc Cô Nhân đã tự nguyện biến thành hai gã nô bộc trung thành ngồi canh giấc ngủ cho nàng.

Tuấn Luận nằm gác tay gối đầu nhìn lên bầu trời đêm đầy những vì sao nhấp nháy như thể chúng đang nói chuyện với nhau. Chàng miên man nghĩ lại thuở ấu thơ của mình mà khẽ nói:

- Tiểu Cẩu Tử.

Lời nói lơ đễnh của Tuấn Luận thốt ra khỏi miệng thì Băng Lệ đã bước đến. Vô hình trung nàng nghe được lời nói đó, nhưng chỉ nhìn Tuấn Luận.

Băng Lệ nhỏ nhẹ nói:

- Hạ huynh...

Tuấn Luận nhìn nàng:

- Tô cô nương không đi nghỉ à?

Nàng ghé người ngồi xuống mép tấm da thú, rồi nói:

- Băng Lệ muốn đền ân cứu mạng của Hạ huynh.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tuấn Luận thoạt nhíu lại lộ vẻ bất nhẫn bởi câu nói của nàng.

Chàng nhạt nhẽo đáp lời nàng:

- Cô nương khách sáo quá. Trên hoang mạc này vàng bạc trở nên vô dụng và tại hạ lại chẳng ép Tô cô nương phải đem thân đền đáp. Chỉ có một thứ duy nhất mà tại hạ nghĩ Tô cô nương không bao giờ có để đền ân Tuấn Luận trong tình cảnh này.

- Băng Lệ biết Hạ huynh cần thứ gì.

Nàng lấy chiếc túi da dê đặt xuống bên cạnh Tuấn Luận:

- Vàng bạc ở đây thật vô ích nhưng hẳn hảo tửu thì không thể thiếu đối với Hạ huynh.

Tuấn Luận như thể người đang khát nước, nghe Băng Lệ nói, vội chỏi tay ngồi nhỏm lên. Nhìn chiếc túi da dê mà Băng Lệ đặt bên cạnh, Tuấn Luận hỏi:

- Trong chiếc túi này là hảo tửu?

Băng Lệ gật đầu:

- Băng Lệ đã chuẩn bị nó cho Hạ huynh đó.

Tuấn Luận giả lả nói:

- Đa tạ sự đền ân của nàng.

Miệng thì nói, tay Tuấn Luận đã cầm lấy chiếc túi da dê, mở nắp dốc vào miệng mình, tu luôn một hơi dài rồi đặt xuống bên cạnh, nhìn Băng Lệ hỏi:

- Sao Tô cô nương lại chiều ý tại hạ?

Băng Lệ mỉm cười:

- Đi cùng với huynh mà không hiểu huynh thì sao đi cùng được.

- Nàng trả lời hay lắm. Tại hạ chẳng biết Thập nhị thần châu có sức quyến rũ như thế nào mà khiến được một tiểu thư yếu đuối, lại chẳng có võ công mà vẫn không ngại nguy hiểm đến tính mạng để theo chân tại hạ.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận:

- Hạ huynh cũng vì sức quyến rũ của Thập nhị thần châu.

- Đó là ý của Tô cô nương.

Tuấn Luận lại bưng bầu rượu tu luôn một hơi dài, rồi đóng nấp, ngả lưng gác tay lên đầu nhìn những vì sao đêm trên bầu trời.

Băng Lệ nhỏ giọng nói:

- Tuyết Nhi và Đình Khang cùng với Sử Thứ Dân nếu gặp được Hạ huynh hay biết mấy. Nhất là Đình Khang.

Tuấn Luận buột miệng hỏi lại nàng:

- Họ là ai?

Nàng khẽ buông một tiếng thở dài:

- Họ là những con người đáng thương nếu như Hạ huynh có tấm lòng.

Nàng chỏi tay nhìn Tuấn Luận:

- Khi nãy Băng Lệ nghe Hạ huynh nhắc đến cái tên Tiểu Cẩu Tử, hắn Tiểu Cẩu Tử là người huynh quan tâm nhất trong cuộc đời mình.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Y cũng là một kẻ đáng thương như những người Tô cô nương nhắc đến.

Tuấn Luận nói dứt câu thì từ phía lầu Mộng Diệp Tình, Cẩm Tú đi đi về phía chàng.

Nàng nhún nhường nói với Tuấn Luận:

- Hạ công tử... Cung chủ thỉnh công tử vào trong lều nghỉ ngơi và dùng yến tiệc.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Cho tại hạ gởi lời đến Mộng Diệp Tình cung chủ. Tuấn Luận rất cảm kích, nhưng lại không có cao hứng bỏ bầu trời đêm đầy sao này.

Cẩm Tú miễn cưỡng quay bước trở về.

Băng Lệ nói với Tuấn Luận:

- Mộng cung chủ quan tâm đến Hạ huynh quá. Có lẽ...

Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Tại hạ không quan tâm đến điều đó.

- Thế trên cõi đời này điều gì khiến Hạ huynh quan tâm?

- Chẳng có gì cả.

- Tiểu Cẩu Tử?

Nhìn Băng Lệ, Tuấn Luận nói:

- Tại sao Tô cô nương cứ phải nhắc đến Tiểu Cẩu Tử. Thật ra y là người tại hạ không quan tâm đến trước tiên.

Nụ cười mỉm hé nở trên hai cánh môi mỏng của Tuấn Luận.

Mùi xạ hương thơm nồng từ phía gần lều phả đến. Liền ngay sau mùi xạ hương đó thì Mộng Diệp Tình xuất hiện. Nàng rảo bước di dời gót sen tiến về phía Tuấn Luận và Băng Lệ. Mặc dù đi trên mặt cát, tất chân Diệp Tình phải lún xuống đất nhưng dáng cách vẫn không mất vẻ khoang thai, đài các. Nàng dừng bước nhìn Băng Lệ từ tốn nói:

- Bổn cung muốn có chuyện muốn nói riêng với Hạ công tử... Tô có nương có thể tránh mặt được chứ?

Băng Lệ miễn cưỡng đứng lên. Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Băng Lệ sẽ ngồi đây chờ Hạ huynh.

Nàng nói xong rảo bước bỏ đi, ngồi riêng một mình. Tay bó gối nhìn lơ đễnh lên bầu trời. Thỉnh thoảng nàng lại liếc trộm về phía Tuấn Luận.

Còn lại Diệp Tình và Tuấn Luận.

Chàng nhìn nàng nhạt nhẽo nói:

- Cung chủ hẳn sẽ mời tại hạ vào trong lều của người.

Diệp Tình mỉm cười nói:

- Cẩm Tú đã nói gì mà Hạ công tử từ chối lời thỉnh cầu của bổn cung. Hẳn Cẩm Tú đã thốt ra những lờ lẽ khiến Hạ công tử phật lòng

Tuấn Luận lắc đầu:

- Cung chủ đừng nghĩ oan cho nàng.

- Bổn cung nghĩ không oan đâu. Phàm lời thỉnh cầu của bổn cung thì chẳng ai từ chối nhưng Cẩm Tú đi mời thì Hạ công tử lại không màng đến. Có lẽ nàng ta đã xúc xiểm Hạ công tử.

- Nàng ta không hề có lỗi gì cả.

- Nếu Cẩm Tú không có lỗi sao Hạ công tử không nhận lời thỉnh cầu của ta?

Buông một tiếng thở dài khẽ khàng, Diệp Tình nhạt nhẽo nói:

- Bổn cung sẽ phán xử Cẩm Tú tội chết vì sự bất kính của nàng ấy khiến cho Hạ công tử không nhận lời thỉnh cầu của bổn cung.

Diệp Tình nói xong quay bước trở về lều.

Thái độ cương quyết của Diệp Tình khiến Tuấn Luận phải cau mày. Khẽ lắc đầu Tuấn Luận chỏi tay miễn cưỡng đứng lên tiến về phía lều của Diệp Tình.

Sau lưng Tuấn Luận là ánh mắt dõi theo của Tô Băng Lệ. Khi Tuấn Luận khom người chui vào trong lều thì tim Băng Lệ bất giác nhói đau một cái.

Hai cánh môi của nàng mím lại, khẽ lắc đầu:

- Số phận.

Xem tiếp hồi 9 Sóng ngầm hoang mạc

Chương 9: Sóng Ngầm Hoang Mạc

-C ông tử vì lời thỉnh cầu của bổn cung hay vì sự sống còn của Hà Cẩm Tú.

- C

Nhìn thẳng vào mắt Diệp Tình, Tuấn Luận nói:

- Cả hai.

- Một cách nói rất khéo.

Diệp Tình vừa nói vừa chúc rượu vào chén Tuấn Luận. Đặt tĩnh rượu xuống mặt thảm, nàng bưng chén rượu:

- Mời Hạ công tử.

- Mời Cung chủ.

Nàng uống cạn số rượu được rót ra, từ tốn nói:

- Công tử quan tâm nhiều đến Tô Băng Lệ cô nương.

- Nàng cũng như những người khác thôi.

- Nếu như bổn cung bị nạn thì công tử sẽ có ra tay nghĩa hiệp không?

Tuấn Luận nheo mày nói:

- Rất tiếc. Cung chủ chưa gặp. Với lại quanh Cung chủ còn có nhiều cao thủ hộ thân. Tại hạ nghĩ Cung chủ khó gặp đại họa như Tô cô nương.

Diệp Tình lắc đầu:

- Họa vô đơn chí. Bổn cung chỉ sợ khi gặp nạn lại không tìm được kẻ anh hùng ra tay cứu mình. Đến lúc đó chắc tủi biết chừng nào.

Nàng nói xong bưng tịnh rượu chuốc vào chén của mình và Tuấn Luận. Rượu vừa đầy chén thì bất thình lình Dương Tùng và Bất Vọng bước vào. Hai người quì xuống trước mặt Diệp Tình.

Dương Tùng và Bất Vọng chưa kịp nói thì Diệp Tình đã cau mày, cáu gắt nạt:

- Hai người sao lại vào đây... Đi ra ngoài kia đi...

Nàng vừa nạt vừa phủi tay như thể có bầy ruồi vô hình bất ngờ xuất hiện trước mặt.

Dương Tùng toan mở miệng nói thì nàng đã trừng mắt, nạt tiếp:

- Nếu không ra thì đừng bao giờ nhìn ta nữa.

Dương Tùng và Nghị Bất Vọng cúi đầu, đứng lên lầm lủi bước ra ngoài lều. Trong dáng cách của hai người đó thật là tội nghiệp. Họ ra hẳn bên ngoài rồi, Tuấn Luận mới nói:

- Cung chủ... Họ như những gã nô bộc của Cung chủ, sao lại nỡ đuổi họ đi.

Nàng mỉm cười:

- Hạ công tử nói đúng... Họ là những gã nô bộc trung thành, mặc dù trên giang hồ họ là hai sát thủ lạnh lùng giết người chẳng chùng tay. Vậy công tử có biết vì sao họ tự nguyện biến thành hai gã nô bộc trung thành của bổn cung không?

Bưng chén rượu, Tuấn Luận nhìn Diệp Tình nói:

- Họ yêu Cung chủ.

Diệp Tình ngửa mặt cười khanh khách.

Tiếng cười của nàng nghe như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau vang vọng vào đêm tối của sa mạc hoang vu.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Diệp Tình nhìn Tuấn Luận từ tốn nói:

- Hạ công tử nồi rất đúng. Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng yêu bổn cung. Nhưng họ yêu sắc đẹp của bổn cung là chính chứ làm gì có đặng một chữ tình.

- Cung chủ không màng đến họ?

Nàng buông một câu cộc lốc:

- Không.

- Thế tại sao Cung chủ lại muốn biến họ thành nô bộc của mình?

- Ta đâu có muốn nhưng họ tự nguyện. Trong tâm Dương Tình và Nghị Bất Vọng chỉ có mỗi một

mộng Diệp Tình thôi. Chính vì chỉ cò một mỗi bổn cung trong tâm họ nên Dương Tùng mới tự cho mình là Độc Cô Nhân còn Tử Kiếm thì gắn cái tên Bất Vọng. Một kẻ cô độc một người không vong tình. Hay đấy chứ?

- Chỉ vì hai người có yêu Cung chủ đến độ điên rồ.

Diệp Tình khẽ gật đầu.

- Tình yêu có thể khiến kẻ đang yêu được hạnh phúc cũng có thể biến họ thành một người điên. Họ điên vì đang yêu.

Tuấn Luận bưng chén rượu trút vào miệng mình. Từ từ đặt chén xuống bàn, Tuấn Luận nói:

- Tại hạ tiếc cho họ.

- Tiếc gì?

- Dương Tùng vả Bất Vọng đặt tình yêu không đúng chỗ. Họ đặt tình yêu của họ cho một người chẳng bao giờ yêu họ.

Nàng cười khẩy một tiếng khi Tuấn Luận vừa thốt dứt lời. Tiếng cười của Diệp Tình buộc Tuấn Luận phải hỏi lại nàng:

- Tại hạ nói sai sao Cung chủ cười?

- Ta cười vì lại thấy tiếc cho Hạ công tử.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tuấn Luận nhíu lại:

- Tại hạ có gì để Cung chủ phải tiếc rẻ?

- Diệp Tình nhìn thấy Hạ công tử là một nỗi khô khan lạnh lùng. Nếu Hạ công tử không biết yêu thì chẳng bao giờ thưởng thức được hương vị của trái cấm. Làm người mà chỉ có sự khô khan chẳng khác nào cây đang héo tàn bởi khô kiệt. Không tiếc cho cuộc đời của mình ư?

- Tại ha không chỉ có tình yêu... của nam và nữ... Không biết suy nghĩ của Tuấn Luận đúng hay sai, nhưng cảm nhận tất cả đã quá đủ đối với tại hạ.

- Chẳng có gì đủ cả.

Diệp Tình từ từ đứng lên.

Tuấn Luận nhìn theo nàng.

Nàng chợt qua lại nhìn Tuấn Luận:

- Hạ công tử.. Tim của Diệp Tình đang đau.

Mặt Tuấn Luận sa sầm.

- Tại hạ không hiểu Cung chủ định nói gì?

Nàng chợt bước đến rồi như một cành liễu uyển chuyển phủ lên người Tuấn Luận.

Vòng tay của Diệp Tình vòng qua cổ Tuấn Luận, mắt đối mắt, môi hé mở chờ đợi.

Nhưng đáp lại sự mời gọi của nàng, Tuấn Luận lại ngồi bất động thờ ơ.

Diệp Tình vẫn vòng tay qua cổ Tuấn Luận:

- Hạ Tuấn Luận... Vì sao chàng biết tim ta đau không?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không...

- Hãy đặt tay chàng lên ngực Diệp Tình xem.

Diệp Tình vừa nói vừa nắm tay Tuấn Luận áp vào vùng nhũ hoa bên trái ngực nàng.

Nàng nhìn Tuấn Luận nói:

- Chàng có nghe trái tim của Diệp Tình đau đớn nói rằng nó đã thuộc về Hạ Tuấn Luận không?

Tuấn Luận im lặng.

Diệp Tình lại vòng tay qua bá lấy cổ Tuấn Luận, toan kéo chàng xuống ngực mình. Bất ngờ mà Diệp Tình nhận được là Tuấn Luận lại đẩy nàng ra, rồi gỡ đôi ngọc thủ ra khỏi cổ mình. Y vừa gỡ tay Diệp Tình vừa nói:

- Tại hạ nghe được tiếng trái tim của Cung chủ rồi. Nói với tại hạ, Cung chủ là kẻ khó khăn, chẳng bao giờ biết yêu một người nào.

Diệp Tình ngớ ngẩn bởi câu nói của Tuấn Luận:

- Tuấn Luận...

Mặc nhiên với sự sững sờ của Mộng Diệp Tình, Tuấn Luận chỏi tay xuống thảm từ từ đứng lên.

Chàng nhìn Diệp Tình:

- Cung chủ. Tuấn Luận chẳng bao giờ muốn mình giống như Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng đâu.

Hai người đối mặt với nhau. Nếu gương mặt Tuấn Luận là những nét lạnh lùng, trơ như đá thì sắc diện của Diệp Tình càng lúc càng đỏ. Hai người cứ nhìn nhau mãi như thể họ đang đấu nhãn với nhau. Diệp Tình chớp mắt, từ tốn nói:

- Hạ công tử sợ một ngày nào đó người sẽ quì dưới chân Diệp Tình van xin chút lòng thương hại không?

- Hy vọng ngày đó chẳng bao giờ xảy ra với tại hạ. Đa tạ Mộng cung chủ đã thỉnh mời tại hạ vào trong lều dùng chén rượu ngon. Mong sao tình cảm của Cung chủ với tại hạ chẳng bao giờ phai nhạt. Sáng sớm mai chúng ta phải lên đường... Cáo từ.

Tuấn Luận nhìn lại nàng một lần nữa rồi mới chui ra khỏi lều. Chàng bắt gặp Dương Tùng và Nghị Bất Vọng ngồi ngay ngoài cửa. Trông hai người đó, Tuấn Luận có cảm tưởng họ đang là hai con chó đang chầu chực chờ được thưởng thức khúc xương thừa Khi thấy Tuấn Luận, Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng quay mặt nơi khác, cứ như muốn tránh phải chạm mặt với chàng. Tuấn Luận dợm bước về phía tấm da thú, thì xa xa xuất hiện hai chiếc bóng cà sa lướt về phía chàng.

Tuấn Luận cau mày nghĩ thầm:

“Cao tăng Thiếu Lâm tự cũng đến Thiên Ma cổ bảo”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Tuấn Luận thì hai vi cao tăng Thiếu Lâm với khinh thuật siêu phàm xuất chúng, đôi cước pháp như thể trượt trên mặt cát đã dừng lại trước mặt Tuấn Luận.

Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Tham kiến Tuệ Giác và Tuệ Minh đại sư.

Tuệ Giác, Tuệ Minh đại sư đồng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Tuệ Giác nói:

- Thí chủ đây hẳn là Hạ Tuấn Luận, ngoại hiệu Bách Thủ thư sinh.

Tuấn Luận từ tốn đáp lời:

- Tại hạ chính là Tuấn Luận. Nhị vị đại sư có điều chi chỉ giáo?

Tuệ Giác chắp tay. lần chuỗi bồ đề, từ tốn nói:

- Phương trượng đại sư Tuệ Tỉnh của Thiếu Lâm tự muốn chuyển thư đến cho thí chủ.

Tuệ Giác nhìn sang Tuệ Minh.

Tuệ Minh đại sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Đại sư huynh Tuệ Tỉnh nói với bần tăng phải trao bức thư này đến tận tay Hạ thí chủ.

Tuệ Minh đại sư vừa nói vừa lấy trong ống tay áo cà sa bức phong thư được niêm cẩn thận, trao qua tay Tuấn Luận. Nhận bức thư của Tuệ Minh đại sư, Tuấn Luận nói:

- Nơi hoang mạc này chẳng có mái nhà để tiếp nhị vị cao tăng, chỉ có tấm da thú kia, tại ha thỉnh nhị vị cao tăng đến nghỉ chân.

Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm đồng niệm Phật hiệu:

- Thiện tai... Thiện tai...

Ba người bước đến tấm da thú. Khi đã yên vị, Tuấn Luận mới mở phong thư của Tuệ Tỉnh phương trượng đọc. Đôi chân mày của Tuấn Luận cau lại. Chàng gấp phong thư cho vào áo ngực, rồi hướng về Tuệ Giác và Tuệ Minh nói:

- Tuệ Tỉnh đại sư lo sợ võ lâm sẽ xảy ra kiếp họa trùng trùng một khi Thập nhị thần châu xuất hiện trên chốn võ lâm.

Hai vị cao tăng Thiếu Lâm đồng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Tuệ Giác đại sư nói:

- Thiếu Lâm lo sợ võ lâm sớm xảy ra hiện tượng máu chảy đầu rơi như trăm năm trước nên mới gởi mật thư cho Hạ thí chủ. Vì đức của bá tính, xin thí chủ hãy nhớ những gì Tuệ Tỉnh đại sư đã nhắn gởi cho người.

- Tại hạ sẽ ghi nhớ Tuệ Tỉnh đại sư đã truyền đạt qua mật thư, nhưng tại hạ không thể bỏ lỡ cuộc du thám này.

Tuệ Minh nói:

- Mấy mươi năm nay, võ lâm Trung Nguyên yên tĩnh, đó là phúc của bá tánh. Mong thí chủ hiểu cho điều đó.

Buông một tràng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Tại hạ quả là không có ý làm xáo trộn võ lâm, nhưng cũng không thể quên chức phận của mình. Tại hạ có điều khó nói mong nhị vị đại sư tấu trình với Tuệ Tỉnh phương trượng. Tại hạ sẽ không để cho Thập nhị thần châu gieo kiếp họa cho võ lâm.

Tuấn Luận với tay cầm bầu rượu. Chàng vừa mở nắp bầu rượu da dê thì Diệp Tình bước đến. Nàng nhìn nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, nói:

- Thiếu Lâm vốn là bắc đấu võ lâm, tự hào là các cao tăng tránh tục phiền, thế mà hôm nay có ý tháp tùng với Hạ công tử lên Thiên Ma cổ bảo.

Mặt Tuấn Luận chau lại. Ngước nhìn Diệp Tình, Tuấn Luận nói

- Mộng cung chủ... Tuệ Giác đại sư, và Tuệ Minh đại sư thân hành từ Thiếu Lâm tự không quản bao khó nhọc đến tận hoang mạc này chủ đích chỉ muốn giúp cho tại hạ mà thôi.

Tuệ Giác buột miệng nói khi lời vừa dứt trên miệng Tuấn Luận:

- Thiện tai... Thiện tai... A di đà Phật... Đa tạ Hạ thí chủ đã đỡ lời cho bần tăng và sư đệ.

- Đại sư đừng khách sáo, đó là sự thật. Tại hạ lại luôn trong sự thật.

Mộng Diệp Tình chau mày. Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, thẹn thùng.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Hạ công tử quả là có phúc nên được nhị vị cao tăng Thiếu Lăm hỗ trợ. Trên võ lâm quả là hiếm có người được như Hạ công tử.

- Cung chủ nói quá rồi. Tuấn Luận được nhị vị đại sư hỗ trợ đến Thiên Ma cổ bảo do thịnh tình của nhị vị đại sư thôi chứ không dám nói mình là người có phúc phần.

Tuệ Minh đại sư nhìn lên Mộng Diệp Tình:

- A di đà Phật... Nữ thí chủ đây hẳn là Hương cung chủ Mộng Diệp Tình?

Diệp Tình gật đầu:

- Không sai. Bổn cung từ trước đến nay rất khâm phục Thiếu Lâm tự nhưng chưa có dịp đến. Nay gặp Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, quả là hạnh ngộ.

Bộ mặt phúc hậu của Tuệ Minh bất giác đanh lại. Mặc dù vẫn giữ những nét tao nhã thoát tục của Phật môn nhưng trong ánh mắt của Tuệ Minh vẫn toát ra cái nhìn nẩy lửa, và bất nhẫn.

Tuệ Minh đại sư phải buông một tiếng thở dài:

- A di đà Phật.

Sau khi niệm Phật hiệu. Tuệ Minh đại sư quay mặt chỗ khác như thể muốn tránh ánh mắt của Mộc Diệp Tình đặng đè nén sự bực bội đang trào dâng trong tâm tưởng người.

Tuệ Minh đại sư phải lên tiếng:

- A di đà Phật... Thiếu Lâm tự cũng có nghe đến danh của Hương cung nữ thí chủ, nhưng chưa một lần thấy thí chủ quá vãng Thiếu Lâm, nay biết thí chủ mới hiểu ra sự việc hai năm trước.

Diệp Tình mỉm cười nói:

- Nhị vị đại sư... Hai năm trước sự việc gì đã xảy ra với Thiếu Lâm tự?

- A di đà Phật.. Nữ thí chủ không biết hay giả vờ không biết.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Diệp Tình nhíu lại. Nàng cáu gắt nói:

- Chuyện của Thiếu Lâm tự sao lại nói bổn cung biết chứ? Các vị có ẩn ý gì khi hỏi bổn cung câu đó?

Tuệ Minh đại sư nhìn Diệp Tình:

- A di đà Phật... Vị sư đệ của bần tăng là Tuệ Thanh, hẳn không phải do Cung chủ hại?

Diệp Tình hừ nhạt một tiếng:

- Tuệ Thanh nào... Không ngờ những vị cao tăng Thiếu Lâm lại luôn luôn mở miệng ngậm máu phun người. Sự kính trọng của bổn cung đối với Thiếu Lâm xem như vơi bớt một nửa rồi đó

Tuệ Minh đại sư mím môi:

- A di đà Phật... Không có chứng cớ, bần tăng khó ông thể nào vạch được bộ mặt thật của dâm nữ... Nếu có chứng về sự mất tích của Tuệ Thanh sư đệ thì bần tăng không để yên cho Hương cung của nữ thí chủ đâu.

Câu nói này của Tuệ Minh đại sư khiến cho mặt hoa của Mông Diệp Tình lộ rõ vẻ đanh ác, tàn nhẫn. Nàng rít giọng đay nghiến nói:

- Hồ đồ.. Bọn trọc các ngươi dám cho bổn cung là Dâm nữ. Quả là hồ đồ...

- A di đà Phật...

Tuệ Minh đại sư vừa niệm Phật hiệu vừa đứng bật lên.

Tuấn Luận vội đứng theo Tuệ Minh đại sư:

- Đại sư, Cung chủ... Có thể giữa Cung chủ và Thiếu Lâm có sự hiểu lầm. Sau này tất sẽ có minh bạch... Còn ở đây mong nhị vị bình tâm. Bởi chúng ta đang phải đối mặt với một gã thần chết vô hình.

Diệp Tình buông một tiếng thở dài:

- Nể lời Hạ công tử. Bổn cung không bàn đến chuyện này nữa, nhưng sẽ có lúc bên cung sẽ tự rửa cái nhục hôm nay.

Diệp Tình thốt dứt câu quay bước trở về lều của mình.

Tuấn Luận thở phào một tiếng nhẹ nhõm liếc trộm về phía Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

Chàng thấy hai người đó vẫn ngồi bất động nhưng mắt thì đã hướng về phía nhị vị cao tăng Thiếu Lâm tự.

Tuấn Luận nghĩ thầm:

“Nếu như cuộc giao thủ giữa Dương Tùng, Nghị Bất Vọng và nhị vị cao tăng Thiếu Lâm xảy ra, không biết ai sẽ thắng. Nhưng chắc sẽ có hai người chết và hai người trọng thương. Điều đó thì Tuấn Luận chẳng muốn chút nào”.

Ngồi trở lại bên Tuệ Giác và Tuệ Minh, Tuấn Luận liếc trộm về phía Băng Lệ...

Nàng ngồi một mình trên cát, hai tay bó gối, trông như thể đã chấp nhận sự cô độc của mình.

Thấy nàng, Tuấn Luận cũng phải xúc động. Tuấn Luận rời tấm da thú bước đến bên Băng Lệ:

- Tô cô nương không đi nghỉ à?

Nàng miễn cưỡng lắc đầu nói:

- Băng Lệ không ngủ được.

- Chuyện gì đã khiến cô nương không ngủ được?

- Băng Lệ cũng không biết... Có lẽ quá gần với cõi chết nên mới thấy quí mạng của mình.

- Tô cô nương nghiệm ra điều đó ư?

- Hạ huynh không nghiệm được à?

- Lúc nào tại hạ cũng cảm nhận cõi sống đáng quí cả.

Băng Lệ mỉm cười:

- Hạ huynh không nghĩ..

Tuấn Luận dí dỏm đáp lời nàng:

- Cô nương không đi nghỉ thì tại hạ cũng không đi nghỉ.

- Hạ huynh có chỗ ấm êm trong lều Mộng cung chủ sao không đi nghỉ?

- Tại hạ không quen cuộc sống chăn êm của Mộng cung chủ.

Nói dứt câu, Tuấn Luận nhìn lên bầu trời đêm. Chàng sực nhớ lại quãng đời ấu thơ của mình. Vô hình trung, Tuấn Luận buột miệng thốt:

- Ân sư...

Băng Lệ ngơ ngác nhìn qua Tuấn Luận

- Ân sư của Hạ huynh là ai?

Nhìn lại Băng Lệ, Tuấn Luận từ ổn nói:

- Ân sư cửa tại hạ là một người hoàn hảo.

- Người tên gì?

Tuấn Luận mỉm cười nhưng không đáp lời nàng mà lảng sang chuyện khác:

- Nếu Tô cô nương không có chỗ nghỉ thì hãy đến nằm tạm trên tấm da thú của tại hạ. Nằm nghỉ trên tấm da thú, Tô cô nương sẽ an toàn hơn, bởi có nhị vị cao tăng phò trợ.

- Băng Lệ rất cảm kích Hạ huynh đã lo lắng, nhưng Băng Lệ lại muốn thức để nhìn mặt trời mọc

trên sa mạc như thế nào.

- Tùy Tô cô nương vậy.

Tuấn Luận ngồi ngay trên mặt cát, bên cạnh Băng Lệ vận công điều tức.

Chẳng mấy chốc chàng đã rơi vào cảnh giới tham thiền nhập định như một pho tượng bồ tát không màn gì đến cảnh vật chung quanh.

Thời khắc từ từ trôi qua dần. Cuối cùng rồi bóng tối dầy đặc của hoang mạc cũng bị qua đi bởi ánh sáng le lói cuối đường chân trời. Bình minh quay lại với hoang mạc thật rực rỡ mà Băng Lệ chỉ muốn reo lên để đón sự hùng vĩ đó.

Tiếng reo của nàng chưa kịp thốt khỏi miệng thì Tuấn Luận mở mắt thộp lấy hổ khẩu Băng Lệ. Băng Lệ giật mình:

- Hạ huynh...

Băng Lệ chưa biết vì sao Tuấn Luận có hành động đó thì hai tiếng rú thất thanh cất lên tử phía lều của Cung chủ Mộng Diệp Tình. Tuấn Luận nhìn nàng:

- Tô cô nương mau đến bên nhị vị đại sư.

Băng Lệ thừa đoán biết chuyện gì đã xảy ra. Nàng liền vội vã bước đến bên nhi vị cao tăng Thiếu Lâm. Tuấn Luận nói với Tuệ Giác và Tuệ Minh những gì đã xảy ra đêm qua.

Tuệ Giác và Tuệ Minh nghe xong niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật..

- Tại hạ cung thỉnh nhị vị cao tăng phò trợ cho Tô cô nương.

Tuệ Giác niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Bần tăng sẽ hết lòng vì thí chủ.

Tuấn Luận rời tấm da thú đến gần lều của Mộng Diệp Tình. Ngay ngoài cửa lều là hai cái xác của hai gã tiểu đồng đang giật nẩy để chờ đợi cái chết đến với họ. Trong lều, Diệp Tình đứng ngay giữa, hai bên là Dương Tùng và Nghị Bất Vọng, vòng ngoài có Hà Cẩm Tú và bốn ả cung nữ hộ vệ.

Thấy Tuấn Luận, mặt Diệp Tình hoan hỷ hơn. Nàng nói:

- Hạ công tử... Bọn quái vật đó đã quay trở lại.

Tuấn Luận không đáp lời nàng mà lại im lặng. Chàng như thể đang ngưng thần tập trung vào một điểm hư vô nào đó.

Bất thình lình Tuấn Luận chớp động thân pháp. Thể pháp của chàng nhanh không thể tưởng. Có lẽ đến ngay cả Đao pháp lẫn Tử Kiếm cũng không thể nhanh bằng Tuấn Luận. Cùng với cái chao người đó Tuấn Luận tợ cánh chim đại bàng. Vươn hữu thủ chụp tới chân Mộng Diệp Tình.

Khi trảo công của chàng chụp tới cũng là lúc chiếc binh khí kỳ dị kia nhô lên.

Hữu thủ của Tuấn Luận thộp ngay lấy chiếc binh khí đó ghịt lên.

Chiếc binh khí quái dị được rút lên khỏi mặt cát, trong ánh mắt ngỡ ngàng của Mộng Diệp Tình và những người kia.

Đoạt được chiếc binh khí đó. Tuấn Luận thở phào một tiếng. Chàng quay lại nói với Diệp Tình:

- Chúng ta lại có thể đi được rồi.

Mọi người cuộn lều, rồi sát nhập với Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm tự cùng Tô Băng Lệ, lên đường hướng về Thiên Ma cổ bảo. Họ đi được hai dặm thì thấy phía trước có một hòn giả sơn to cỡ một tòa lầu năm tầng, cao sừng sững. Giữa hoang mạc mà có hòn giả sơn khổng lồ như thể này cũng là chuyện lạ, hoang mạc thì chỉ có cát và cát, nhưng lại xuất hiện hòn giả sơn này thì đúng là nơi trú chân lý tưởng. Nhìn hòn giả sơn, Băng Lệ liền nói:

- Nếu hôm qua chúng ta đi thêm chút nữa thì hẳn không có người chết.

Diệp Tình nghe Băng Lệ nói, lườm nàng:

- Người của Hương cung chết, cô nương không cần phải quan tâm.

Khi đoàn người tiến đền gần hòn giả sơn mới phát hiện đứng ngay dưới hòn giả sơn là ba người. Tất cả đều vận trang phục bó sát người màu vàng như cát. Họ chỉ cần nhích động thì chẳng một ai kịp phát hiện ra họ. Ba người đó chỉ chừa mỗi cặp mắt sáng ngời nhìn về phía đoàn người xâm nhập Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận chậm rãi bước về phía ba người đó. Họ chỉ lấy mắt nhìn Tuấn Luận.

Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Tại hạ tham kiến ba bị tôn giả.

Ba đôi mắt đều chăm chăm nhìn Tuấn Luận. Người đứng giữa ra dấu ngầm nói với chàng:

- Tất cả mọi người hãy theo chúng ta.

Tuấn Luận đáp lời người đó:

- Ba vị tôn giá định đưa chúng tôi đi đâu?

Người đứng giữa chỉ xuống mặt cát.

Đôi chân mày Tuấn Luận nhíu lại. Suy nghĩ một lúc. Tuấn Luận nói:

- Ba vị tôn giá là người của Địa Tuyệt cung?

Ba người đó gật đầu. Người đứng giữa lại ra dấu hàm ý hỏi Tuấn Luận là ai.

Tuấn Luận liền ôm quyền đáp lời:

- Tại hạ là Hạ Tuấn Luận.

Y lại ra dấu.

Tuấn Luận gật đầu, nghĩ thầm:

“Địa Tuyệt cung sao lại biết tục danh của ân sư”.

Ba người kia nhìn thấu.

Độc Cô Nhân Dương Tùng từ phía sau bước lên ngang với Tuấn Luận. Y gắt giọng nói:

- Phải các ngươi đã sát tử người của Hương cung?

Ba người kia nhìn Dương Tùng.

Bất ngờ cả ba cùng gật đầu.

Độc Cô Nhân Dương Tùng quắc mắt thét:

- Ba con chó các ngươi phải đền mạng cho người của Hương cung.

Dương Tùng vừa nói vừa rút xẹt đốc đao. Y chưa kịp phát tác chiêu công, Tuấn Luận cũng chưa kịp lên tiếng thì ba người kia chỉ xoay một vòng, thể pháp của họ đã mất hút dưới lòng mặt cát sa mạc.

Tuấn Luận nhìn lại Độc Cô Nhân Dương Tùng cảnh báo:

- Dương huynh cẩn thận.

Dương Hùng hừ nhạt một tiếng:

- Cần gì phải cẩn thận với ba con chó này.

- Dương túc hạ đừng quá chủ quan.

Độc Cô Nhân Dương Tùng đứng xoạc chân, hướng mắt nhìn xuống mặt cát. Tay cầm đốc đao, hượm sẵn. Những tưởng sát thần của gã đang lục lạo dưới mặt cát để tìm ba người kia.

Chợt Dương Tùng thét lên mặt tiếng, giơ cao chân phải.

- Ui...

Máu dưới lông bàn chân của y rịn ra, điểm đỏ mặt cát. Y vừa giơ cao chân phải thì đã ngã ngửa về sau nằm dài trên mặt cát. Lòng chân trái cũng rịn máu. Từ dưới cát ba người kia trồi lên, điểm những chiếc binh khí quái dị vào yết hầu Dương Tùng.

Tuấn Luận vội lên tiếng:

- Ba vị tôn giá dừng tay.

Ba người đó nhìn lại Tuấn Luận.

Chưa ra được chiêu đao nào mà đã bị đối phương buộc phải nằm duỗi dài chờ chết, Dương Tùng bất nhẫn nói:

- Các ngươi là đồ hèn, chỉ biết đánh lén mà thôi. Muốn giết thì cứ giết nhưng Dương mỗ chẳng phục các ngươi đâu.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài.

Chàng bước đến ba người đó ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ và mọi người sẽ đến Địa Tuyệt cung.

Nghe chàng nói, ba người kia đồng loạt thu hồi binh khí. Người đứng giữa lại ra dấu.

Tuấn Luận gật đầu. Chàng nhìn lại Mộng Diệp Tình, Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm.

Tuấn Luận nghiêm giọng:

- Nếu chúng ta không đến tham kiến Địa Tuyệt cung chủ thì Địa Tuyệt cung không cho chúng ta vượt qua sa mạc chết này. Tại hạ không muốn các vị đổ máu.

Tuệ Giác đại sư niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... Hạ thí chủ đã quyết định thì bần tăng sẽ theo thí chủ.

Diệp Tình miễn cưỡng nói:

- Bổn cung cũng sẽ theo Cung chủ.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận khê gật đầu.

Mọi người đồng ý, Tuấn Luận liền nói với ba người kia:

- Ba vị... Chúng tôi đã chuẩn bị lên đường.

Ba người đó ra dấu cho Tuấn Luận.

Thấy họ ra dấu, Băng Lệ phải chau mày nghĩ thầm:

"Chẳng ba người này đều câm. Nếu câm thì họ phải điếc, nhưng sao họ lại nghe được Tuấn Luận nói. Không lẽ họ không muốn mở miệng nói với Tuấn Luận".

Trong khi nàng suy nghĩ thì Tuấn Luận lại bước đến bên Diệp Tình. Chàng nói với nàng:

- Cung chủ... Họ muốn chúng ta đều phải bịt mắt.

Diệp Tình nhướng đôi chân mày vòng nguyệt:

- Bịt mắt ư... Bổn cung...

Tuấn Luận lạnh nhạt cướp lời nàng:

- Nếu Cung chủ không tự nguyện bịt mắt thì phải để Cung chủ ở lại đây.

Diệp Tình vùng vằng:

- Thật là quá đáng.

- Cung chủ đừng quên, đây là địa phận của họ chứ không phải Hương cung.

Diệp Tình lúc đầu, thở ra, rồi ra lịnh cho Cẩm Tú xé lụa trong rương bịt mắt nàng. Tất cả mọi người bịt mắt xong thì được ba người kia đưa lên một chiếc xuồng mỏng. có buồm. Họ đứng chờ một lúc như thể cầu mây gọi gió.

Cứ như có sự sắp xếp của tạo hóa, chỉ một lúc sao cả hoang mạc bỗng dậy những cơn lốc khủng

khiếp. Lốc cuốn tung cát bay mù mịt, không một chút chần chừ, ba người nọ liền giương buồm. Hai cánh buồm được căng lên, hứng lấy những đạo cuồng phong dữ dội kéo chiếc thuyền lướt trên mặt cát lao đến trước nhanh không thể tưởng.

Ngồi trên sàn thuyền, mọi người cứ ngỡ mình đang được gió thổi đi mà chẳng thể nào nhận biết được phương hướng. Cái mà họ cảm nhận được là những âm thanh vang động tai trong tiếng gầm rú của đất trời.

Xem tiếp hồi 10 Địa Tuyệt cung

Chương 10: Địa Tuyệt Cung

Băng Lệ có cảm giác như tất cả mọi ngươi trong Địa Tuyệt cung đều bị câm. Đó là điều bất ngờ nhất, nhưng có lẽ điều gây ngạc nhiên nhất đối với Tô Băng Lệ chính là khung cảnh trong Địa Tuyệt cung. Khi được tháo miệng lụa che mắt, nàng chỉ há hốc miệng bởi khung cảnh của Địa Tuyệt cung. Nó không khô cằn như nàng tưởng mà lại mát mẻ lạ thường. Thậm chí chung quanh tòa Dịch quán nguy nga, là hai dòng thác đang đổ xuống ầm ầm.

B

Băng Lệ nheo mày nghĩ thầm:

“Chẳng biết Địa Tuyệt cung lấy đâu ra nước cho hai dòng thác này”.

Nàng còn đang suy nghĩ thì từ ngoài cửa Dịch quán một cung nữ bưng mâm đồng trên để văn phòng tứ bửu di dời gót sen bước vào. Nhan sắc của thiếu nữ đó không thể sánh bằng Mộng Diệp Tình thì sao sánh bằng Tô Băng Lệ, nhưng nếu nhìn kỹ thì tạo hòa lại ban cho nàng khuôn mặt thật duyên dáng. Nhất là mỗi khi hai cánh môi nhích động.

Nàng bước đến trước mặt mọi người, rồi cầm bút chấm lực. Bút pháp của nàng phát ra như rồng bay phụng múa, ngay cả những họa nhân của Dương Châu thành nếu nhìn thấy những đường bút pháp của nàng hẳn sẽ ghen tỵ.

Nàng thảo lên tờ giấy hồng điều:

“Chủ nhân cho mời Hương cung thủ Mộng Diệp Tình”.

Nàng cầm tờ giấy hồng điều chìa đến trước mặt Diệp Tình. Diệp Tình cau mày nhìn dòng bút tự với nét thảo uyển chuyển, linh hoạt.

Nàng buột miệng hỏi:

- Chủ nhân của cô nương sao lại mời ta mà không mời mọi người?

Mặc dù hai nhưng mặt Diệp Tình vẫn lộ ra nét lo lắng. Nàng có linh cảm cuộc phó hội với Cung chủ Địa Tuyệt cung hình như mang nhiều điềm dữ hơn là điềm lành.

Thiếu nữ nghe nàng hỏi lại phóng bút.

“Mộng cung chủ được chủ nhân mời. Có nhận hay không?”.

Tuấn Luận liếc nhanh qua tờ giấy hồng điều. Chàng nhìn Diệp Tình từ tốn nói:

- Hương cung chủ là khách mời của Địa Tuyệt cung chủ, nếu như Cung chủ không nhận lời thì sẽ bị chủ nhân cho là bất kính. Mộng cung chủ không nên để cho chủ nhân Địa Tuyệt cung gọi Cung chủ là người bất kính.

Diệp Tình miễn cưỡng hỏi Tuấn Luận:

- Nếu như Diệp Tình đi một mình gặp họa thì sao?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Mộng cung chủ cứ yên tâm... Nếu gặp họa thì Cung chủ đã gặp họa ngay từ lúc còn trên hoang mạc. Nhưng bây giờ Cung chủ đã là khách rồi thì không còn gặp họa nữa. Cung chủ đã ở đây thì sống hay chết đều được Địa Tuyệt cung quyết định.

Diệp Tình nhìn lại thiếu nữ hỏi:

- Hạ công tử nói đúng chứ?

Thiếu nữ gật đầu.

Diệp Tình miễn cưỡng rồi lại lại Tuấn Luận:

- Bổn cung gặp nạn. Hạ công tử có ra tay cứu không?

- Cung chủ tin đi... Không có kiếp họa xảy đến cho người đâu.

Diệp Tình miễn cưỡng nói với thiếu nữ:

- Mời cô nương dẫn dường.

Thiếu nữ đặt mâm văn phòng tứ bửu lên bàn rồi quay bước. Mộng Diệp Tình nối gót theo sau. Nàng vừa đi vừa nghĩ:

“Địa Tuyệt cung chủ là ai... Không biết y đối xử với mình như thế nào đây?”

Thiếu nữ đưa Mộng Diệp Tình đến tòa tiểu lâu dựng tách biệt với Dịch quán bởi hai ngọn thác. Muốn đến tòa tiểu lâu đó, họ phải đi qua một chiếc cầu kiệu bắc ngang qua hai ngọn thác đó.

Trong tòa tiểu lâu, bàn đại yến đã được dọn sẵn, nhưng tất cả những thức ăn đều bốc khói nóng. Bước vào Tiểu lâu, Diệp Tình phải nghĩ thầm:

“Xem ra Địa Tuyệt cung chủ cũng rất chú trọng đến mình...”.

Thiếu nữ mời Diệp Tình yên vị rồi lui bước. Nàng vừa rời tiểu lâu thì bốn gã nam nhân, người nào cũng khôi ngôi tuấn tú. Họ lại được trang điểm chẳng thua gì Phan An, Tống Ngọc. Bốn người đó từ hậu diện bước lên.

Diệp Tình còn chưa hiểu bốn người kia sẽ làm gì thì họ đã bước đến đứng quanh Diệp Tình rồi:

- Các người là ai?

Bốn gã đó im lặng.

Diệp Tình cáu gắt định hỏi những người đó sao không đáp lời mình thì một người vận trường y bằng lụa Hàn Châu, mặt đeo mặt nạ dát vàng bước vào. Y tiến thẳng đến trước mặt Diệp Tình.

Y ngồi xuống trước mặt Diệp Tình, từ tốn nói:

- Mộng cô nương đừng ngại... Bổn tọa biết Mộng có nương chỉ trích những trang nam nhân khôi ngôi tuấn tú hầu hạ, nên bổn tọa mới điều họ đến để hầu hạ Mộng cô nương.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Mộng Diệp Tinh nhướng cao. Nàng rất đỗi ngạc nhiên khi nghe vị Cung chủ Địa Tuyệt cung thốt ra câu nói đó.

Diệp Tình ngập ngừng hỏi:

- Sao Cung chủ biết sở thích của bổn cung. Chuyện quả là lạ thường đó.

- Với bổn tọa thì chẳng có điều gì lạ thường cả. Tất cả những gì trên cõi nhân gian này, bổn tọa đều biết.

Nghe Cung chủ Địa Tuyệt cung tự thị như vậy. Diệp Tình thoáng đanh mặt:

- Nghe tôn giá nói, bổn cung có cảm tưởng tôn giá biết tất cả mọi sự việc trên võ lâm giang hồ.

Địa Tuyệt cung chủ mỉm cười:

- Nói không ngoa, bổn tọa có thể chỉ biết chín thôi chứ không dám nói là mười.

Địa Tuyệt cung chủ ra dấu.

Gã nam nhân đứng bên phải Diệp Tình liền chuốc rượu vào chén của nàng và Địa Tuyệt cung chủ. Y trịnh trọng đặt bầu rượu xuống bàn rồi lui lại chỗ cũ.

Địa Tuyệt cung chủ nhìn chén rượu của Mộng Diệp Tình nói:

- Tại Hương cung của Cung chủ có Bách niên vạn hoa tửu, một loại rượu hiếm có trong nhân gian, nhưng rượu của Địa Tuyệt cung cũng không kém đâu. Rượu mà bổn tọa để thết đãi Cung chủ có tên là Vạn niên bách hoa tửu đó.

Diệp Tình lắc đầu:

- Bổn cung không tin có thứ rượu ngon hơn Bách niên vạn hoa tửu.

- Mộng cung chủ thông tin thì bổn tọa xin được mời Cung chủ.

Diệp Tình bưng chén rượu nhưng ngập ngừng không uống. Như thể đọc được ẩn ý của nàng, Địa Tuyệt cung chủ nói:

- Mộng cung chủ yên tâm. Nhứt định bổn tọa không dùng rượu độc để đãi khách đâu. Nếu bây giờ bổn tọa tiếp Tuệ Tỉnh phương trượng Thiếu Lâm thì sẽ cho bày ngay những thứ tương chao ngon nhất để đãi người.

Diệp Tình cướp lời Địa Tuyệt cung chủ:

- Bốn cung không phải là con sâu rượu như tôn giá tưởng. Sao lại khoản đãi rượu?

Địa Tuyệt cung chủ cười khẩy nhìn Diệp Tình nói:

- Vạn niên bách Hoa tửu là rượu nhưng lại không phải là rượu. Mộng cô nương chưa dùng sao cứ cho là hảo tửu?

Địa Tuyệt cung bưng chén rượu chìa đến trước mặt nàng:

- Mời Cung chủ.

Diệp Tình không thể từ chối bởi sự nhiệt thành của Địa Tuyệt cung chủ, miễn cưỡng nói:

- Diệp Tình mời lại tôn giá.

Vừa đặt cánh môi mọng ướt vào miệng chén ngọc, Diệp Tình đã cảm nhận mùi thơm dìu dịu của hảo tửu, cùng với mùi thơm đó là cảm giác lâng lâng khó tả xảy ra trong nội thể của nàng. Cảm giác lâng lâng dị kỳ đó tạo ra trong nàng sự rạo rực vốn dĩ nàng đã từng quen, nhưng lần này lại khác hẳn.

Diệp Tình nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn nhìn Địa Tuyệt cung chủ nói:

- Hảo tửu của tôn giá quả là hiếm.

Địa Tuyệt cung chủ nhìn Diệp Tình:

- Rượu có hiếm đến mấy nhưng nếu Cung chủ không vừa ý thì cũng chẳng có giá trị gì.

Diệp Tình vuốt theo câu nối của Địa Tuyệt cung chủ:

- Tôn giá đúng là một người hiếu khách hiếm thấy trên cõi giang hồ.

- Bổn tọa chỉ mong Cung chủ được vừa lòng.

Gã nam nhân đứng sau lưng Diệp Tình lại chuốc rượu chêm thêm vào chén nàng.

Có lẽ mùi rượu Vạn niên Bách hoa tửu không hợp với gã, nên vô tình gã hắt hơi.

Cái hắt hơi vô tình của gã lại hất đổ chén rượu của Mộng Diệp Tình. Gã hốt hoảng quỳ mọp xuống.

Mặt Địa Tuyệt cung chủ đanh hẳn lại.

Y rời ghế bước qua bên cạnh Diệp Tình:

- Mộng cô nương có sao không?

Cùng với lời nói đó, Địa Tuyệt cung chủ tự lấy khăn thấm những hạt sương rượu đọng trên tay áo Diệp Tình. Hành động của Địa Tuyệt cung chủ khiến Diệp Tình phải lúng túng:

- Tôn giá không nên làm vậy, Diệp Tình tự làm được mà.

- Kẻ tiểu nhân thất lễ với Cung chủ, bổn tọa phải lấy lễ đáp trả chứ.

Y vừa nói vừa tiếp tục thấm hết những giọt rượu trên ống tay áo nàng. Y ra dấu cho gã nam nhân kia đổi chiếc chén khác cho Diệp Tình. Quay lại chiếc đôn của mình, Địa Tuyệt cung chủ nhìn Mộng Diệp Tình:

- Mộng cung chủ định xử tội gã tiểu nhân kia như thế nào?

Diệp Tình buột miệng nói:

- Ở Hương cung, những kẻ phạm tội bất kính như người này đều bị bổn cung phán tội chết.

Địa Tuyệt cung chỉ khẽ gật đầu. Y vuốt chiếc mặt nạ dát vàng trầm giọng nói:

- Bổn tọa mời Cung chủ phán xử.

Địa Tuyệt cung chủ vừa nói vừa rút ngọn trủy thủ trong thắt lưng đặt vào tay Diệp Tình.

Diệp Tình bối rối:

- Nhưng đây là Địa Tuyệt cung. Y là người của tôn giá. Mộng Diệp Tình đâu dám thất lễ chứ.

Địa Tuyệt cung chứ lắc đầu:

- Gã đã thuộc về Cung chủ.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Diệp Tình thoạt nhíu lại:

- Diệp Tình không hiểu nổi.

- Có gì khó hiểu... Y đã được lịnh của bổn tọa là mãi mãi là nô bộc của Cung chủ. Xem như bổn tọa đền lại cho Cung chủ bốn gã tiểu đồng đã bỏ thây trên hoang mạc. Cung chủ cứ tự nhiên phán quyết.

Diệp Tình nhìn lại gã nam nhân đang quì phủ phục dưới chân bàn. Nàng nghiêm giọng:

- Ngươi nghe lịnh bổn cung chứ?

Gã gật đầu.

Diệp Tinh lạnh ùng nói:

- Đã là người của Hương cung thì ngươi hãy tự xử đừng làm mất mặt bổn cung với tôn giá đây.

Nàng vừa thốt dứt câu thì gã kia ngay lập tức dựng song chưởng vỗ thẳng vào đầu mình.

Âm thanh khô khốc phát ra, thì gã cũng vật ngửa về sau hồn lìa khỏi xác.

Địa Tuyệt cung chủ khẽ gật đầu:

- Chúc mừng Mộng cô nương đã có được bốn gã nô bộc trung thành.

Cái chết của gã đó khiến Diệp Tình cũng không thể nào ngờ được. Nàng có cảm giác tất cả những gã nam nhân khôi ngôi tuế tú đều là những hình nộm chỉ biết tuân theo lịnh của chủ nhân tuyệt nhiên không dám phản kháng hay tự vệ.

Xác của gã đó được thiếu nữ dẫn đường nhanh chóng đưa ra ngoài, trả lại khung cảnh như lúc ban đầu. Diệp Tình liếc trộm ba gã nam nhân còn lại. Thấy họ vẫn đứng bất động như những pho tượng vô tri vô giác chẳng biểu lộ cảm xúc gì.

Địa Tuyệt cung chủ bưng chén trong khi gã nam nhân chuốc rượu vào chiếc chén mới cho Diệp Tình.

Y nói:

- Mời Mộng cô nương.

- Mời tôn giá.

Lần này Diệp Tình chẳng chút ngại ngùng dốc trọn số rượu trong chén vào miệng mình.

Mùi thơm nhẹ nhàng của hảo tửu cùng với cảm giác lâng lâng nhanh chóng chiếm lấy thể xác và tâm trí của nàng. Cảm giác ấy huyền hoặc kia lần hồi làm chủ nàng rồi tạo ra bên trong một sự đòi hỏi mơ hồ.

Đặt chén xuống bàn, Diệp Tình bất giác nhìn Địa Tuyệt cung thủ bằng ánh mắt ướt át trao tình. Cung chủ Địa Tuyệt cung chống tay tựa cằm ngắm nhìn Diệp Tình. Hai cánh môi điểm nụ cười mỉm nhiều ẩn ý.

Y từ từ đứng lên, từ tốn nói:

- Bổn tọa chẳng có gì thết đãi khách, chỉ có ba gã mỹ nam tử xin được cống cho Cung chủ.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Diệp Tình thoạt nhướng lên. Nàng ôn nhu đáp lời Địa Tuyệt cung chủ:

- Tôn giá đãi khách như thế này còn hơn cả Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân, người được võ lâm tôn vinh là kẻ hào phóng nhất trong thiên hạ.

Địa Tuyệt cung chủ ôm quyền nói:

- Đa tạ lời khen của nàng, nhưng bổn tọa tự xét thấy mình cũng thể nào bì kịp với Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân. Bổn tọa đã dành riêng cho Cung chủ gian biệt phòng. Mong Cung chủ sẽ không từ chối và phiền lòng.

Địa Tuyệt cung chủ rời bàn tiểu yến.

Y chấp tay sau lưng thong dong quay vào hậu điện trong khi cảm giác lâng lâng vẫn trào dâng trong huyết quản của Mộng Diệp Tình.

Khi Địa Tuyệt cung chủ đã rời hẳn gian chính sảnh Diệp Tình lại chuốc tiếp một chén rượu đầy. Uống một mình. Nàng chẳng biết từ lúc nào mình bỗng thấy thích cảm giác mà hảo tửu đem lại.

Diệp Tình đứng lên.

Nhìn ba gã nam tử đứng hầu mình, Diệp Tình thờ ơ nói:

- Mau dẫn bổn cô nương đến gian biệt phòng của chủ nhân các ngươi.

Ba gã kia cun cút như những tên đầy tớ trung thành đưa nàng đến gian biệt phòng, tọa lạc ngay phía trên hai đầu ngọn thác. Mặc dù Địa Tuyệt cung chủ chỉ cho nơi này chỉ đáng là một gian thư phòng nhưng khỉ bước vào, Diệp Tình cũng phải ngỡ ngàng. Nếu đem so sánh gian biệt phòng này với hương phòng của nàng thì nó có lẽ còn đầy đủ hơn nhiều. Điều Diệp Tình ngạc nhiên nhất là trong gian biệt phòng được trang hoàng muôn vàn hoa thơm, tỏa ra mùi xạ hương đặc dị, ngây ngất. Mùi xạ hương mà đối với Diệp Tình không thể nào thiếu được. Chính điều đó Diệp Tình có cảm tưởng Địa Tuyệt cung chủ quá ư hiểu về nàng. Thậm chí cả cá tính lẫn sở thích của Diệp Tình, Địa Tuyệt cung chủ cũng rành như chính những đằng vân tay trong lồng bàn tay.

Chiếc tràng kỷ phủ lớp đệm hoa như thể có hấp lực kỳ dị thôi thúc Diệp Tình phải đặt lưng nằm xuống. Không thể cưỡng được hấp lực lạ thường đó. Diệp Tình ngả lưng nằm duỗi dài trên tràng kỷ. Ba gã mỹ nam tử quỳ hầu chung quanh nàng.

Diệp Tình nhìn ba gã đó:

- Các người tục danh là gì?

Cả ba gã đó cùng lắc đầu.

Diệp Tình khẽ gật đầu:

- Các người không có tên?

Ba gã mỹ nam tử lại gật đầu.

Diệp Tình hỏi:

- Các ngươi sao lại không nói?

Ba gã đi cúi đầu im lặng.

Nàng mỉm cười:

- Im lặng thế cũng tốt. Phàm những kẻ hay nói chỉ gặp họa mà thôi.

Diệp Tình chỉ mâm trái cây mà nàng không thể nào tin được chúng lại có thể hiện diện ngay trong con hoang mạc này.

Cử chỉ của nàng được ba gã kia nhận hiểu ra phải làm gì. Họ liền tận tụy bóc lấy từng quá chín mọng, lột vỏ rồi đút vào miệng nàng. Diệp Tình vừa ăn vừa nói:

- Các người đúng là những gã nô bộc dễ thương. Trong Hương cung của bổn cung không tìm được những người như thế này.

Diệp Tình trở mình hơi nhỏm lên.

Nàng chỉ gã quỳ ngay trước mặt mình:

- Bổn cung muốn thư giãn.

Cùng với lời nói đó, nàng thả lỏng tứ chi. Như thể hiểu ngay ý của Diệp Tình hoặc đã được huấn thị từ trước, gã nam nhân khôi ngôi tuấn tú hiểu ngay nàng muốn gì. Y liền đặt tay lên cánh tay trần với làn da trong mịn có lớp lông tơ gợi dục từ từ xoa nắn. Thao tác của gã thật thuần thục đến độ Diệp Tình có ngay cảm giác rạo rực lâng lâng khởi phát trên trong nội thể nàng.

Bất giác Diệp Tình nhắm mắt rồi bật rên khẽ một tiếng. Để tỏ lộ sự sảng khoái cùng cực của nàng. Nàng nhỏ giọng nói:

- Ba người mãi mãi sẽ là những người hầu của bổn cung…

Hạ Tuấn Luận uống đến cần rượu thứ hai một cách chậm chập chờ đợi đến phiên mình được mời lên diện kiến Địa Tuyệt cung chủ. Những người khác đều đã được mời đi cả rồi, duy chỉ có mình chàng. Vừa đặt chén xuống bàn thì ả a hoàn bước vào.

Tuấn Luận nhìn nàng:

- Địa Tuyệt cung chủ cho mời tại hạ?

Ả a hoàn cúi dấu, dùng tay ra dấu.

Nhìn nàng ra dấu, Tuấn Luận nói:

- Tại hạ phải thượng đài à?

Ả a hoàn gật đầu. Tuấn Luận nheo mày:

- Tại sao Tuấn Luận phải thượng đài?

Ả a hoàn liền viết lên tờ giấy hồng:

“Vì những bằng hữu của công tử”.

- Thôi được... Địa Tuyệt cung chủ đã buộc tại hạ phải thượng đài thì cung kính không bằng phụng mạng.

Tuấn Luận đứng lên nói với ả a hoàn:

- Mời cô nương dẫn lối.

Tuấn Luận theo ả a hoàn rời tòa Dịch quán. Không khí bên ngoài thật mát mẻ khiến chàng cảm thấy thanh thản vô cùng.

Ả a hoàn đưa Tuấn Luận đến một bãi cát có chu vi trên hai mươi trượng vuông. Ngay giữa bàn cát, có đặt một chiếc bàn. Trên bàn là một chiếc tráp bằng cây giáng hương lên nước bóng lộn. Nàng viết vào tờ giấy hồng điều đưa Tuấn Luận xem:

“Công tử sẽ đạt được mục đích của mình nếu có được chiếc bản đồ Thiên Ma cổ bảo chứa trong chiếc tráp kia”.

Trả lại tờ giấy hồng điều cho ả a hoàn, Tuấn Luận nhìn về phía chiếc bàn có chiếc tráp bản đồ Thiên Ma cổ bảo.

Chàng quay lại nói với ả a hoàn Địa Tuyệt cung:

- Mong rằng tại hạ sẽ không chôn thây trên bãi cát này.

Nàng nhìn Tuấn Luận bằng cặp mắt ngại ngùng, rồi khẽ gật đầu.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Tuấn Luận chớp động thân pháp. Thế pháp của chàng như trượt trên mặt cát nhanh không thể tưởng hướng về phía chiếc bàn đặt ngay giữa bãi cát. Khi cách chiếc bàn non ba trượng thì từ dưới mặt cát, ánh chớp vàng bắn lên điểm thẳng vào lòng cước hữu của Tuấn Luận.

Những tưởng đâu chiếc binh khí có mũi nhọn hoắc như măng tre đâm toét lòng bàn chân Tuấn Luận, nhưng chẳng khác nào cánh bướm nhẹ êm, cước pháp chỉ hơi nhích động mũi giày Tuấn Luận đã điểm ngay trên đầu mũi binh khí. Tuấn Luận dụng luôn đầu mũi binh khi đó làm điểm tựa cất mình lên cao ba trượng.

Chàng lộn một vòng trên không trung với thuật “Hoài Long Quá Độ” chao mình chúc xuống. Tả thủ vươn ra với năm ngón chỉ như vuốt chim ưng thộp lấy chiếc binh khí. Tay Tuấn Luận vừa chạm vào chiếc binh khí của gã Địa Tuyệt sứ giả thì cảm nhận áp lực dồn đến từ phía sau. Tả thủ vẫn giữ cứng chiếc binh khí của gã kia, nhưng hữu thủ lại biến hóa thần kỳ vươn ra sau thộp lấy chiếc binh khí thứ hai.

Thủ pháp của Tuấn Luận quả là ngoài sức tưởng tượng của hai gã Địa Tuyệt sứ giả. Khi tay Tuấn Luận đã bắt được hai chiến binh khí chuyên công của hai gã Địa tuyết sứ giá thì chiếc thứ ba lợi dụng cơ hội cả song thủ của Tuấn Luận đều bị vướng bận, từ dưới lòng cát bắn vụt lên đâm thẳng vào vùng thượng đẳng. Sự phối hợp của ba gã Đại tuyết sứ giả thật là hoàn hảo và thần kỳ. Có thể nói cả ba người này đều đã cho sự chuẩn bị từ trước khi bắt đầu cuộc giao thủ, mà sát chiêu đều dồn vào chiếc binh khí thứ ba.

Những tưởng đâu Tuấn Luận chẳng có cách nào khác là phải buông hai chiếc binh khí kia để tự cứu thân mình nếu không muốn chết, nhưng hoàn toàn trái ngược với những gì dự tính trong đầu của ba gã sứ giả, Tuấn Luận dựng luôn hai chiếc binh khí đang khống chế đón lấy chiếc thứ ba một cách dễ dâng. Thủ pháp linh hoạt, biến hóa thần kỳ của chàng quả là không thể nào ngờ tới được.

Cạch...

Khi ba chiếc binh khí chạm vào nhau thì chân Tuấn Luận cũng vừa điểm lên mặt cát. Thể pháp của chàng nhẹ nhàng như chiếc lông ngỗng, chỉ hơi chao mình, đã tước ngay ba chiếc binh khí trong tay ba gã sứ giả Địa Tuyệt cung. Vừa đoạt binh khí của đối phương, Tuấn Luận hơi xoay nửa bộ, ba ngọn binh khí quái gở như những chiếc búp măng thoát ra khỏi tay chàng. Chúng không ghim vào tâm huyết của ba gã nọ mà lại biến thành những búp măng như thể mọc lên từ dưới mặt đất, đầu măng nhọn hoắt điểm vào đúng vùng hạ đẳng của ba gã đó khiến cho họ không thể nào thi triển được thuật độn hình, ẩn thần xuống mặt cát.

Chấp tay sau lưng, chàng nhìn ba người đó.

Ba người đó thì lại chỉ biết giương mắt nhìn Tuấn Luận. ánh mắt của những người đó lộ rõ sự ngạc nhiên bởi chứng kiến thủ pháp siêu tuyệt của Hạ Tuấn Luận.

Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Đa tạ ba vị đã nương tay.

Tuấn Luận quay lưng tiến thẳng đến bàn cầm lấy chiếc hộp bằng gỗ giáng hương. Tuấn Luận mở nắp hộp. Quả nhiên đúng như ả a hoàn nói, trong tráp là bức da dê họa đồ “Thiên Ma cổ bảo”.

Tuấn Luận mở họa đồ liếc mắt nhìn qua rồi gấp lại cho vào ống tay áo. Rời bãi cát, Tuấn Luận rảo bước về phía tòa chính sảnh. Hai ả a hoàn trịnh trọng bước ra trải thảm lụa từ ngoài cửa vào tận trong đại sảnh.

Biết chủ nhân có ý nghinh tiếp mình như thượng khách, Tuấn Luận thản nhiên rảo bước trên thảm lụa tiến thẳng vào.

Trong gian chính sảnh có đủ tất cả mọi người, từ Tuệ Giác, Tuệ Minh đại sư đến Dương Tùng và

Nghị Bất Vọng lẫn Hà Cẩm Tú và Tô Băng Lệ đều có mặt.

Nhưng tất cả đều khoát một vẻ mặt trầm ngâm nhìn Tuấn Luận.

Tuấn Luận tiến đến trước mặt Tuệ Giác và Tuệ Minh đại sư, từ tốn nói:

- Tại hạ những tưởng không thể gặp được nhị vị đại sư và các vị anh hùng hào kiệt.

Tuệ Giác niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Hạ thí chủ hẳn đã lấy được tấm bản đồ "Thiên Ma cổ bảo"?

Tuấn Luận lấy tấm bản đồ cho Tuệ Minh đại sư xem.

Tuệ Minh đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...

Tuấn Luận nhìn lại Hà Cẩm Tú:

- Hà cô nương. Mọi người đều có mặt ở đây sao không thấy Cung chủ?

Cẩm Tú bối rối nhưng không thể tìm được lời nào để nói với Tuấn Luận về sự không có mặt của Mộng Diệp Tình. Nàng còn đang bối rối thì Mộng Diệp Tình xuất hiện:

- Không ngờ Hạ công tử lại để mắt quan tâm đến bổn cung. Bổn cung thì lại nghĩ Hạ công tử chi quan tâm đến mỗi một mình Tô cô nương mà thôi.

Nàng nói ra lời trách móc đó nhưng sắc diện lại lộ rõ những nét hả hê vô cùng.

Tuấn Luận để ý mới thấy sau tấm rèm là ba gã nam nhân khôi ngôi tuấn tú, chàng khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ chúc mừng Cung chủ đã tìm được những người thay thế cho ba gã tiểu đồng đã chết.

- Bổn cung chưa nói mà Hạ công tử đã biết.

Mộng Diệp Tình vừa nói vừa vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức ba gã nam tử kia từ sau tấm rèm bước ra. Họ thành kính đứng sau lưng Diệp Tình để chờ đợi được huấn thị.

Diệp Tình nói:

- Ba người nhớ... vị Hạ công tử đây là Bách Thủ thư sinh... Tiếng tăm đã lẫy lừng khớp cõi võ lâm Trung Nguyên. Phải sùng bái Hạ công tử như sùng bái bổn cung đó.

Ba gã kia đồng cúi đầu với vẻ tuân phục như những tên nô bộc trung thành.

Nàng liếc Tuấn Luận bằng ánh mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm rồi tiến thẳng đến trước mặt Hạ Cẩm Tú. Diệp Tình phán lịnh:

- Các người phải bảo vệ ba người này như bóng với hình. Nếu họ có mệnh hệ gì thì bổn cung sẽ trừng trị chẳng nương nhẹ tay đâu.

Tất cả những lời nói của Diệp Tình khiến mặt Tuấn Luận phải chau lại. Chàng liếc qua Dương Tùng và Nghị Bất Vọng.

Hai gã này như hai hình nhân câm lặng không biểu hiện cảm xúc gì.

Ả a hoàn từ ngoài cửa bước vào, đến thẳng trước mặt Tuấn Luận. Đột nhiên nàng cất tiếng nói khiến Tuấn Luận phải ngỡ ngàng:

- Hạ công tử và các vị có thể lên đường.

Chàng nhướng mày nhìn nàng:

- Y... Đến giờ cô nương mời mở miệng nói à?

- Khi cần nói tiện nữ mới dám nói.

- Dù sao nghe được tiếng của có nương vẫn còn hơn chỉ thấy cô nương ra dấu và viết.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Rời Địa Tuyệt cung, nhưng tại hạ lại không có may mắn diện kiến Cung chủ. Nếu tại hạ có thất lễ, nhờ cô nương nói với Cung chủ miễn thứ cho Hạ Tuấn Luận.

Thiếu nữ nhìn Tuấn Luận:

- Cung chủ có chuyện cần phải đi xa, không tiện bồi tiếp công tử, nhưng các vị bằng hữu của công tử hẳn sẽ cho công tử biết Cung chủ là người như thế nào.

Tuấn Luận nhìn nàng từ tốn nói:

- Chỉ qua thái độ của họ thôi, tại hạ đủ đoán biết Cung chủ Địa Tuyệt cung là người rộng lượng và hào phóng.

Rít một luồng chân ngươi căng phồng lồng ngực, Tuấn Luận nói:

- Mời cô nương dẫn đường.

Xem tiếp hồi 11 Hào hoa công tử

Chương 11: Hào Hoa Công Tử

-Đ ại đạo tặc nhân Lâm Qui, tránh xa bổn cô nương nếu ngươi muốn sống.

- Đ

Lâm Qui ngửa mặt cười khanh khách. Y vận trường y nho sinh, dáng người nho nhã, nếu không có bộ mặt giảo hoạt, ánh mắt trần tục, y đúng là một thư sinh của Khổng lão.

Y cắt tràng tiếu ngạo nhìn thiếu nữ:

- Diệp Tình... Nàng giả vờ với bổn công tử đó ư? Đừng giả vờ làm gì nữa. Chúng ta đều cùng một hạng người với nhau. Nàng là dâm nữ, còn bổn công tử là đại đạo hái hoa... chúng ta rất xứng đôi rồi. Chẳng lẽ nàng lại chê ta sao?

Thiếu nữ hừ nhạt một tiếng:

- Ngươi muốn nghĩ sao cũng được, nhưng họ Lâm của ngươi thì chẳng bao giờ bổn cung màng tới.

Mặt Lâm Qui bừng đỏ vì thẹn sau khi nghe câu nói này của Diệp Tình. Y bực dọc nói:

- Mèo thấy mỡ mà chê sao? Để xem khi bổn công tử sở hữu thể xác của nàng rồi nàng có còn chê bổn công tử nữa hay không?

Lâm Qui vừa nói vừa lắc vai, áp thẳng đến thiếu nữ có dáng cách và chân diện giống Diệp Tình như hai giọt nước chẳng thể nào phân biệt được.

Gã vừa áp thẳng đến nàng, thì thiếu nữ lạng người lách tránh hữu trảo đầy ẩn ý xem thường của Lâm Qui. Nàng vừa tránh được trảo công của họ Lâm thì trảo của y như đã hượm trước tình huống này, chớp động vươn ra thộp lấy dây lụa thắt ngang vùng tiểu yêu của nàng.

Trảo công của Lâm Qui quả là siêu phàm biến hóa, sợi dây lụa bị hắn tước ra khỏi tiểu yêu của nàng. Y cầm sợi dây lụa, cao hứng nói:

- Như thế mới thú vị... Như thế mới thú vị...

Trong khi gã mở miệng nói ra những câu đầy chất nhục dục và nham nhở thì đôi lưỡng quyền của

nữ nhân đỏ bừng vì thẹn. Nàng vội thối lùi hai bộ.

Lâm Qui nhe răng cười khẩy. Y không cười thì còn đỡ, khi cười trông càng dâm dật hơn. Đôi mắt lóe ra cái nhìn trần truồng những tưởng như muốn lột bỏ xiêm y trên người nàng.

Hai người nhìn nhau. Chạm vào ánh mắt của Lâm Qui, nữ nhân càng bối rối hơn. Bất giác nàng khoát tay.

- Lâm Qui. Nghe ta nói đây: bổn cô nương không phải là Mộng Diệp Tình. Ta là Mộng Diệp Hoàn.

Lâm Qui nghe nàng nói, nhướng đôi chân mày rậm, chảy xuống hai bên thái dương. Y cười khẩy rồi nói:

- Ấy Diệp Tình hay Diệp Hoàn gì cũng thế thôi. Trong mắt Lâm công tử nàng là đóa hoa tuyệt sắc mà bổn công tử chưa từng được chiêm ngưỡng bao giờ. Một khi Lâm công tử đã bắt được nàng rồi thì phải hưởng thôi. Bổn công tử đâu thể bỏ qua một đóa hoa kiều diễm được.

Y vừa nói vừa lắc vai nhảy xổ đến. Lối tấn công áp sát của Lâm Qui tợ như con cốc nhào đến con mồi không cho con mồi cơ may có đường đào thoát. Tình thế chẳng đặng đừng, Diệp Hoàn buộc phải dựng song chưởng đỡ thẳng lấy thế công của họ Lâm.

Chát...

Hai người giao chưởng với nhau. Diệp Hoàn thối lui luôn một lúc bốn bộ, trong khi Lâm Qui lại hơi khom người xuống như một con ễnh ương giương mắt nhìn Diệp Hoàn nhìn gã bóng ánh mắt hoảng hốt. Nàng miễn cưỡng nói:

- Lâm tặc... Nếu ngươi bức nhục ta thì Mộng tỷ tỷ sẽ không tha cho ngươi đâu. Mau tránh xa ta ra.

Diệp Hoàn nói dứt câu bất ngờ quay bước toan thi triển khinh công đào thoát.

Nhưng Lâm Quỉ như thể đoán ngay được ý của Diệp Hoàn. Y cất lên tiếng kêu quái gở như tiếng ễnh ương:

- Ộp... ộp... ộp...

Cùng với những âm thanh dị hoặc như tiếng ễnh ương kêu trời mưa, đôi cước pháp duỗi mạnh phóng vút qua đầu Diệp Hoàn chặn đường nàng. Diệp Hoàn chớp thấy bóng thân ảnh của Lâm Qui, liền trở bộ quay người lại.

Nhưng một lần nữa, nàng chẳng thể nào đào thoát khỏi sự truy bức của họ Lâm khi gã thi triển "Hàm Mô công". Lâm Qui phóng qua đầu Diệp Hoàn trong tư thế của một con cốc, hai má phùng to,

phát ra những âm thanh ộp ộp ngay trong cuống họng. Chạm mặt với gã lần thứ hai, Diệp Hoàn nghiến răng:

- Ngươi dừng tưởng ta sợ ngươi.

Nàng vừa nói vừa vỗ song thủ tống ra hai đạo Phách Không chưởng đánh thẳng vào đầu Lâm Qui. Không một chút e dè trước uy lực chưởng kình của Diệp Hoàn, Lâm Qui đạp hai chân bơi trên song chưởng, đôi bản thủ to bè vươn ra chụp xuống hai bờ vai Diệp Hoàn. Đồng thời với thế chợp đó, miệng gã phồng to phun ra một đạo khí chỉ điểm tới tỉnh huyệt của nàng.

Cạch...

Phối hợp cả hai chiêu công một lúc để áp chế Diệp Hoàn, trong khi nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của Lâm Qui.

Hứng trọn đạo khí chi từ miệng của họ Lâm, tứ chi Diệp Hoàn bủn rủn, không sao nhấc lên nổi, đồng thời toàn thân như thể có cảm giác ngứa ngáy, cực kỳ khó chịu.

Lâm Qui đắc thắng với chiêu công đó bật ra tràng cười khanh khách. Nhưng ngay cả trong tiếng cười của gã vẫn nghe những âm thanh ồm ộp như tiếng cóc gọi trời mưa.

Lâm Qui vuốt đôi bản thủ dọc theo hai bên hông Diệp Hoàn. Cái vuốt tay của gã chẳng có gì là đặc dị cả nhưng lại lột phắt ngoại y của nàng.

Diệp Hoàn biến sắc quát:

- Lâm tặc... Ngươi không được làm bậy với bổn cô nương.

- Bây giờ thì còn ai cấm được Lâm mỗ chứ.

Gã thốt dứt câu nhìn nàng cười hềnh hệch. Gã vừa cười và nói tiếp:

- Nàng đẹp lắm... Bổn công tử và nàng sẽ thành thân với nhau ngay bây giờ...

Sắc diện Diệp Hoàn biến sắc nhợt nhạt. Nàng gằn giọng nói:

- Lâm tặc... Ngươi không sợ tỷ tỷ của ta sao?

- Nếu lúc này tỷ tỷ của nàng xuất hiện thì Lâm mỗ thành kính bái trời, bái đất làm lễ thành thân với hai nàng một lượt.

Diệp Hoàn nghe gã nói càng tức giận đến đỏ mặt. Nàng rít giọng nhìn Lâm Qui:

- Tỷ tỷ của bổn cô nương biết ngươi bức nhục ta, thì người chẳng tha cho người đâu.

- Sao nàng cứ hay đem tỷ tỷ của nàng ra hù dọa Lâm công tử hoài vậy. Bổn công tử đã nói rồi, tỷ tỷ của nàng đến. bổn công tử sẽ thành thân với hai người một lúc. Rất tiếc ở đây lại không có tỷ tỷ của nàng.

Y toét miệng cười giả lả nói tiếp:

- Ta thành thân với nàng trước rồi sẽ thành thân với tỷ tỷ của nàng sau.

Diệp Hoàn nghe gã nói càng bối rối hơn. Nàng thét to lên:

- Có ai không... cứu tôi với... Cứu tôi với. Có ai không...

Nghe Diệp Hoàn kêu cứu, Lâm Qui càng phấn kích hơn. Gã cao hứng nói:

- Nàng gọi lớn nữa đi... Bổn công tử thích lắm... Bổn công tử thích lắm.

Lâm Qui vừa nói vừa vòng tay qua tiểu yêu của Diệp Hoàn, bế xốc nàng lên đưa vào trong ngôi cổ miếu. Thừa biết Lâm Qui định làm gì mình, Diệp Hoàn càng thét to hơn:

- Buông ta ra... Buông ta ra... Buông ta ra... Lâm tặc, buông ta ra.

Mặc cho nàng gào thét, Lâm Qui vẫn ôm xoạc Diệp Hoàn đưa vào trong miếu. Y đặt ngửa Diệp Hoàn nằm xuống sàn gạch.

Hai mắt Diệp Hoàn trợn to hết cỡ tưởng chừng có thể lọt tỏm vào trong hốc mắt.

Nàng gắt giọng nói:

- Ngươi không được đụng đến ta.

Lâm Qui vừa cười vừa lắc đầu:

- Hê... Bổn công tử rất thích nàng... Nàng đẹp lắm... Đúng là đóa hoa tuyệt sắc mà bấy lâu nay Lâm mỗ mới được tận mắt chiêm ngưỡng và hưởng thụ.

Y vừa nói vừa vuốt má Diệp Hoàn. Tay Lâm Qui vừa chạm vào má Diệp Hoàn thì nàng quay mặt chỗ khác thì thào nói.

- Ngươi đừng đụng đến ta... Ta van xin ngươi đó. Đừng hại đời Diệp Hoàn. Người muốn gì thì cứ nói Diệp Hoàn sẽ thỉnh cầu tỷ tỷ ban phát cho ngươi...

Lâm Qui cúi mặt xuống gần như muốn chạm vào mặt nàng:

- Nàng biết ta muốn gì không?

Diệp Hoàn bối rối nói:

- Ngươi muốn gì cứ nói đi... Ta hứa sẽ báo cho tỷ tỷ ban ân cho ngươi.

Lâm Qui lắc đầu:

- Không không... Nàng không cần thiết phải bẩm báo với tỷ tỷ của nàng. Vì điều ta muốn đã ở trong tầm tay bổn công tử rồi.

Hắn thốt dứt câu toét miệng cười. Y cười mà tràn cả nước bọt vào mặt Diệp Hoàn. Nước bọt trong miệng gã vừa tanh vừa thối khiến cho Diệp Hoàn chỉ muốn nôn ọe.

Lâm Qui nhìn nàng:

- Nàng hẳn thừa biết bổn công tử muốn gì.

Lệ trào ra khóe mắt, Diệp Hoãn cất giọng van xin:

- Lâm công tử... xin tha cho Diệp Hoàn mà.

- Ta có định làm hại nàng đâu mà lại van xin ta tha chứ.

Hắn cười khảy một tiếng, ghé mặt sát vào mặt Diệp Hoàn:

- Lâm công tử chỉ muốn thưởng lãm vưu vật mà tạo hóa đã ban cho nàng thôi.

Lâm Qui vừa nói vừa toan cởi tiếp nội y của Diệp Hoàn. Tay y vừa đặt vào chiếc cúc đầu tiên thì bỗng tiếng tằng hắng phát ra từ phía bệ thờ. Nghe tiếng tằng hắng bất ngờ đó, bộ mặt đang háo hức của họ Lâm xìu hẳn xuống. Dù muốn hay không muốn y cũng ngoái đầu nhìn lại.

Đập ngay vào mắt Lâm Qui là gã tiểu tử ăn vận như bang chúng Cái bang, cùng một thư sinh đang ngồi quay mặt về phía cửa cổ miếu. Nét giận dữ, cáu gắt hiện ngay trên nét mặt Lâm Qui.

- Lũ ngợm các ngươi hẳn muốn chết.

Lâm Qui vừa nói vừa từ từ đứng lên.

Lâm Tứ vỗ vai Sử Thứ Dân:

- Hạ đại ca... Vị huynh đệ kia chửi Hạ huynh là lũ ngợm kìa. Hổng biết vị huynh đài kia bản lĩnh có bằng Độc Cô Nhân Dương Tùng hay không mà lại khinh miệt đại ca và Lâm Tứ này quá.

Nghe Lâm Tứ nói, đôi chân mày rậm của gã Lâm Qui bất giác nhíu lại. Gã ngập ngừng hỏi:

- Tiểu tử nói vậy có ý gì? Người đang ngồi gần ngươi là ai? Phải chăng y là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận?

Lâm Tứ reo lên:

- Ô... Các hạ nhận ra Hạ đại ca của Lâm tiểu tử à?

- Hạ Tuấn Luận.

Lâm Tứ lắc vai Sử Thứ Dân:

- Đại ca sao lại không nói tiếng nào vậy?

Đến lúc này Sử Thứ Dân mới lên tiếng:

- Lâm đệ đừng kéo ta vào chuyện thị phi.

- Nhưng... Nhưng...

Lâm Tứ nói lấp lửng rồi cúi gằm mặt xuống.

Lâm Qui nhìn Sử Thứ Dân:

- Tôn giá nghĩ rất đúng... Anh hùng hảo hán thì không bao giờ chen vào chuyện thị phi. Việc tại hạ làm, tại hạ chịu, túc hạ chẳng nên xen vào.

Lâm Tứ nhảy đỏng lên:

- Hạ đại ca nghe Lâm các hạ kia nói há? Đại ca thấy gã hành động như thế nào không? Gã đã bức nhục vị cô nương kia. Nếu đại ca không ra tay thì võ làm chẳng còn xem Bách Thủ thư sinh là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa.

Lâm Tứ rống lên:

- Hạ đại ca sẽ bị người ta chê cười là người nhát gan. Thấy kẻ bị hại mà không cứu. Thấy người sắp chết mà lại làm ngơ. Nhất định Lâm Tứ sẽ phao tin chuyện này ra ngoài võ lâm để Bách Thủ thư sinh sống mà chỉ có danh chẳng có thực.

Sử Thứ Dân nghe Lâm Tứ nói bất ngờ gầm lên:

- Ngươi muốn chết.

Cùng với lời nói đó, y phủi hữu thủ như thể đuổi một con ruồi chực đậu vào bờ vai mình. Chỉ một cái phủi tay của Sử Thứ Dân thôi mà tiểu tử Lâm Tứ lại rống lên lồng lộng như thể trúng phải ngọn đại kình chưởng chí mạng.

- A...

Cùng với tiếng rống lồng lộng đó, thể pháp của gã như một cánh diều lướt thẳng về phía Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui. Tiếng rống của Lâm Tứ khiến cho Lâm Qui phải giật thình nghĩ thầm:

“Gã tiểu tử này chắc thật quá”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu gã thì tịnh huyệt nhói buốt. Gã buột miệng thét:

- Úi cha.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Lâm Tứ toét miệng cười hềnh hệch ngay trước mặt mình. Y thét lên:

- Tiểu tử... ngươi gian trá... Mau giải huyệt cho bổn công tử.

Lâm Qui vừa thốt dứt câu thì Làm Tứ nhảy thét lên ký một cái khá mạnh vào đúng đỉnh đầu gã.

Cốp...

Lâm Qui trừng mắt:

- Người dám hồ đồ đánh bổn công tử.

Lâm Tứ nhe răng cười nói:

- Bây giờ ai cản được ta chứ?

Nghe Lâm Tứ lập lại đúng lời mình nói với Diệp Hoàn, sắc diện Lâm Qui đỏ bừng. Y tức giận đến vỡ mật nhưng khốn nỗi đã vô ý bị Lâm Tứ điểm vào tịnh huyệt chẳng làm được gì nữa.

Hai hàm răng Lâm Qui nghiến lại phát ra những âm thanh kèn kẹt, biểu lộ tất cả sự căm phẫn của gã. Y nói với Sử Thứ Dân:

- Hạ huynh... mau đến giải huyệt cho tại hạ để tại hạ dạy tên tiểu tử này...

Nói chưa hết lời Lâm Qui giờ mới kịp nhận ra người mạo nhận Hạ Tuấn Luật chỉ là một thư sinh trói gà không chặt.

Thậm chí lúc này những giọt mồ hôi sợ hãi còn ướt đẫm mặt Thứ Dân.

Thứ Dân lau mồ hôi trán nói với Lâm Tứ:

- Tiểu đệ... Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lâm Tứ cười mỉm nói:

- Chúng ta đã đại cáo thành công rồi, huynh đừng sợ nữa. Cờ đã trong tay đệ, thì đệ sẽ phất thôi. Bây giờ huynh lo cho vị cô nương kia đi, để Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui cho Lâm Tứ hành xử.

Sử Thứ Dân miễn cưỡng nói:

- Đệ muốn làm gì cũng được, nhưng đừng có gieo thù chuốc oán với người ta.

Lâm Tứ nheo mày:

- Hê... Mới đây Sử huynh còn muốn chết giờ sợ chết rồi ư?

- Không... huynh chẳng sợ chết đâu...

- Thế thì huynh cứ lại lo cho vị cô nương kia... còn phần Lâm công tử để cho đệ.

Thứ Dân gật đầu riu ríu bước đến bên Mộng Diệp Hoàn. Y ngại ngùng khi thấy Diệp Hoàn nằm dài dưới sàn gạch, quay mặt nào tường nói:

- Tại hạ giúp cô nương như thế nào đây.

Diệp Hoàn đỏ mặt, ngập ngừng hỏi:

- Sử công tử... Diệp Hoàn đã bị tên súc sinh Lâm Qui điểm vào tịnh huyệt... Chỉ cần công tử giải khai huyệt đạo cho Diệp Hoàn là được rồi.

Sử Thứ Dân bối rối hỏi nàng:

- Tại hạ là một thư sinh không biết võ công... Muốn giải khai huyệt đạo cho cô nương thì giải như thế nào?

Mặt Diệp Hoàn đỏ bừng. Nàng ngập ngừng nói:

- Giải tịnh huyệt cũng chỉ cần cách không điểm chỉ điểm vào ngay dưới nách Diệp Hoàn.

- Cách không điểm chỉ là làm sao?

- Ơ...

Diệp Hoàn nhìn Thứ Dân với cặp mắt vô cùng bối rối. Mãi một lúc nàng mới nói:

- Sử công tử chỉ cần thọc chỉ pháp vào nách trái tôi là được.

Sử Thứ Dán lúng túng:

- Nhưng chuyện đó...

Y nhăn mặt nói tiếp:

- Cô nương thừa biết, nam nữ thụ thụ bất thân. Nếu tại hạ thọc tay vào nách cô nương hóa ra đã xúc phạm đến cô nương.

Diệp Hoàn lắc đầu:

- Chỉ cần Sử công tử không có tà ý là được... Với lại lúc này Diệp Hoàn cần Sử công tử giải huyệt mà. Công tử mau giải huyệt cho Diệp Hoàn mau đi.

Thứ Dân nghe nàng hối, liền gật đầu, ngồi xuống bên Diệp Hoàn. Đập vào mắt gã là chiếc yếm hồng nội y của Diệp Hoàn.

Chiếc yếm kia như thể tấm nền tôn tạo đôi nhũ hoa xinh xắn của nàng khiến cho Thứ Dân không dám nhìn mà quay mặt vào tường. Y miễn cưỡng hỏi:

- Tại hạ thọc vào đâu?

Nghe gã hỏi câu đó sắc diện Diệp Hoàn đỏ bừng. Nàng mím môi mới không phát ra tiếng cười. Một lúc sau, Diệp Hoàn mới nói:

- Bên nách trái của Diệp Hoàn đó.

Thứ Dân gật đầu. Y lớ ngớ. lúng túng thế nào mà chẳng khác nào gà mắc tóc, cứ giương ngón tay thọc đại vào nách Diệp Hoàn. Diệp Hoàn nhăn nhó:

- Không phải như vậy đâu... Nhột quá... Huynh đừng...

Thứ Dân vội rút tay lại

- Tại hạ không thể giải huyệt cho cô nương được. Tại hạ không làm được.

Diệp Hoàn vừa thẹn vừa mắc cỡ nhưng chẳng biết phải làm cách gì để chỉ cho Thứ Dân. Y vốn là một thư sinh, nên không thể một sớm một chiều hiểu nguyên lý võ học.

Thứ Dân bối rối nói với Lâm Tứ:

- Tiểu đệ. Huynh không thể giải huyệt cho vị cô nương này.

Lâm Tứ cau mày:

- Huynh không làm được thì đệ cũng không làm được. Thôi thì huynh hãy đưa vị cô nương kia đi đi. Đi nhanh lên đi.

Lâm Tứ nhìn lại Lâm Qui. Y chợt phát hiện ra Lâm Qui đang đỏ mặt tía tai. Hai má phùng to như một con ễnh ương bụng cũng trương phình. Bộ dạng của Lâm Qui chứng tỏ y đang vận Hàm Mô công để tự giải khai huyệt đạo.

Lâm Tứ vỗ mạnh vào vai Lâm Qui.

Bốp...

Lâm Qui giật mình:

- Tiểu tử muốn gì.

Lâm Tứ nói:

- Nghe tiểu gia nói đây... Nếu ngươi còn vận công nữa thì tiểu gia buộc phải dụng hạ sách cung hình ngươi đó.

Lâm Qui há hốc miệng:

- Cung hình... Tiểu tử ngươi muốn biến ta thành thái giám sao?

- Không biến Lâm túc hạ thành thái giám thì e rằng sẽ còn nhiều nữ nhân bị hại đời bởi túc hạ.

Lâm Qui mím môi rồi mới từ tốn nói:

- Tiểu tử đừng làm bậy... Ta hứa sẽ không làm hại ai nữa.

- Lời nói của một gã đại đạo hái hoa thì ai mà tin được.

- Ngươi muốn ta phải làm sao bây giờ.

- Hiện tại thì túc hạ phải ngoan ngoãn, đừng có vận công để giải tịnh huyệt. Nói cho túc hạ biết, bí thuật điểm huyệt của Lâm Tứ đích truyền do Hạ đại ca truyền thụ. Nếu như ngươi giải không được là tẩu hỏa nhập ma đó.

Lâm Tứ vừa nói dứt câu thì nghe tiếng gọi bên ngoài cổ miếu:

- Lâm hiền đệ... Ngươi đang ở đâu...

Nghe tiếng gọi đó, Lâm Qui chực lên tiếng thi Lâm Tứ trừng mắt nhìn gã nói:

- Túc hạ mà kêu lên một tiếng thì Lâm thiếu gia sẽ cung hình túc hạ ngay.

- Ta... Ta không nói đâu...

Lâm Tứ nhìn lại Sử Thứ Dân đang đứng run rẩy. Y nói:

- Huynh làm gì vậy... Mau cõng vị cô nương kia lên. Chúng ta tẩu vi là thượng sách.

Thứ Dân bối rối nói:

- Nhưng sao lại là ta cõng cô ấy chứ... Nam nữ thọ thọ bất thân mà.

Lâm Tứ nhăn mặt:

- Sử huynh bỏ quách cái đầu hủ lậu đó đi. Nếu huynh không cõng vị cô nương nọ thì chẳng lẽ là Lâm Tứ à... Lâm Tứ sao cõng được người ta. Chỉ còn có huynh thôi.

Lâm Tứ đẩy lưng Thứ Dân về phía Mộng Diệp Hoàn.

Y hối Sử Thứ Dân:

- Nhanh lên đi.

Thứ Dân nhìn Diệp Hoàn:

- Tại hạ không có ý...

Diệp Hoàn nhanh miệng nói:

- Công tử đừng quá tiểu tiết trong tình huống này. Mau cõng Diệp Hoàn đi càng xa càng tốt.

- Chỉ cần cô nương hiểu cho tại hạ không giống như Lâm công tử là được rồi.

- Diệp Hoàn hiểu huynh mà.

Thứ Dân chờ Diệp Hoàn nói câu đó mới đỡ nàng lên lưng rồi nhắm cửa chính toan bước ra thì Lâm Tứ gọi giật lại:

- Hê... Huynh đi đâu vậy... Cửa sau... Cửa sau.

Sử Thứ Dân cõng Mộng Diệp Hoàn quay trở lại theo lối cửa sau.

Lâm Tứ nhìn lại Lâm Qui:

- Tạm tha cho túc hạ lần này. Nhưng lần sau gặp mặt túc hạ phải gọi Lâm Tứ là tiểu gia gia nghe không?

Lâm Qui trừng mắt nhìn Lâm Tứ:

- Ngươi...

- Sao... Không muốn gọi Lâm Tứ là Tiểu gia gia thì Lâm Tứ sẽ cung hình túc hạ vậy.

- Ơ... Ta gọi...

- Thì gọi xem.

- Tiểu gia gia...

Lâm Tứ xoa đầu Lâm Qui:

- Tốt lắm... Tốt lắm. Tiểu gia gia muốn Lâm nhi thề độc mới chịu bỏ đi.

Mặt Lâm Qui đỏ như quả chín.

Lâm Tứ trừng mắt nói:

- Sao... Tiểu gia gia họ Lâm, ngươi cũng họ Lâm. Không thề độc thì sẽ lẫn lộn đó.

Lâm Tứ vừa nói vừa vùng vằng cứ như muốn thộp lấy hạ bộ của Lâm Qui. Lâm Qui bối rối nói:

- Đừng đừng... Ta thề... Ta thề.

- Tiểu gia gia muốn nghe người thề rồi mới bỏ đi.

- Nếu như ta hai lời cả nhà họ Lâm đều chết.

Lâm Tứ tròn mắt:

- Tầm bậy... Nếu ngươi hai lời thì sẽ bị trời tru đất diệt ba dòng, bốn họ, bảy đời, nếu còn sót thì chỉ còn sót lại một lũ người, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm.

Mặt Lâm Qui đanh lại:

- Lâm Tứ nói...

- Lâm Qui... Còn mau lập lại lời thề của Tiểu gia gia.

Lâm Tứ vừa nói vừa rút ngọn thủy thủ giấu dưới ống giày. Vừa thấy Lâm Tứ rút ngọn trủy thủ, Lâm Qui vội vã lặp lại lời thề mà Lâm Tứ vừa đọc cho gã nghe.

Lâm Tứ tra lại ngọn trủy thủ vào ống giày, nhón chân vuốt đầu Lâm Qui:

- Lâm Qui tiểu tử ngoan lắm... Tiểu gia gia đi đây.

Lâm Tứ nói xong hối hả theo cửa sau bỏ đi. Lâm Qui nhìn theo Lâm Tứ nghiến răng nói:

- Lâm tiểu tử... Lần sau gặp lại, Lâm Qui sẽ lột da xẻ thịt ngươi mới hả giận.

Gã chờ một lúc mới thét lên:

- Long Cơ tỷ tỷ... Đệ ở trong này...

Gã vừa dứt lời thì từ ngoài cửa cổ miếu một lão bà tay chống thiền trượng, đầu thiền trượng có đính một hạt Dạ Minh châu óng ánh. Lão bà nheo mắt nhìn Lâm Qui.

Lâm Qui nói:

- Tỷ tỷ... Đệ bị người ta bức nhục điểm vào tịnh huyệt.

Lão bà lo lắng hắn lên. Vội bước đến. Bà ta chỉ phủi ống tay áo đã giải khai huyệt đạo cho Lâm Qui. Long Cơ bà bà nện thiền trượng xuống sàn cổ miếu.

Rầm...

Cây thiền trượng tợ như một quả búa nặng nghìn cân khiến cho sàn gạch cổ miếu rạn nứt. Long Cơ bà bà rít giọng nói:

- Ai dám hỗn xược với hiền đệ của Long Cơ bà bà chứ... Hiền đệ có sao không?

Lâm Qui vươn vai:

- Đệ không sao đâu, nhưng đệ nhất định phải bắt những tên tiểu nhân kia trả hận mới được.

Lâm Qui vừa nói bừa thi triển khinh thuật lướt ra theo lối cửa sau.

Long Cơ bà bà gọi với theo:

- Hiền đệ... Hiền đệ... Ngươi định bỏ tỷ tỷ một mình nữa ư? Ngươi định bỏ ta một mình nữa ư?

Long Cơ bà bà vừa nói vừa khóc thút thít như con gái mười tám mười chín bị tình phụ trông thật tội nghiệp.

Xem tiếp hồi 12 Quy Nạp công

Chương 12: Quy Nạp Công

Thiên Ma cổ bảo tọa lạc ngay trên đỉnh Băng Sơn quanh năm gần như lúc nào cũng có tuyết phủ, nhưng khi tiết tời lập đông thời cả Băng Sơn nhuộm một màu trắng xóa. Ngay cả tòa Thiên Ma cổ bảo cũng chìm trong màu trắng đó.

T

Mọi người đến được chăn núi Băng Sơn thì trời cũng sụp tối. Vừa mới băng qua hoang mạc, giờ lại đến Băng Sơn, mặc dù thời tiết lạnh nhưng vẫn dễ chịu hơn khí hậu oi nắng của chốn hoang mạc.

Ả a hoàn bước đến bên Tuấn Luận nói:

- Hạ công tử... Phận sự của tiểu nữ đến đây đã hết. Xin mạn phép cáo từ.

- Cô nương không cùng tại hạ lên Thiên Ma cổ bảo sao?

- Tiểu nữ không có phần đi cùng với Hạ công tử.

- Tại hạ cũng không ép cô nương.

Nàng ôm quyền xá Tuấn Luận:

- Công tử bảo trọng.

Nàng quay lưng thi triển khinh không, băng mình đi rời khỏi địa phận Băng Sơn. Tuấn Luận nhìn theo cho đến khi bóng của nàng mất hút. Chấp tay sau lưng, Tuấn Luận quay lại nhìn lên đỉnh Băng Sơn. Váng chiều xe bóng, hắt lên đỉnh Băng Sơn tạo ra một khung cánh huyền hoặc lạ thường. Xa xa từ dưới trông lên, đỉnh băng sơn như một hòn ngọc lấp lánh phán chiếu ánh tây dương, trông thật đẹp và hùng vĩ.

Hai vị cao tăng Thiếu Lăm bước đến bên Tuấn Luận.

Tuệ Giác đại sư chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

- Hạ thí chủ... Hạ thí chủ định lên Băng Sơn ngay bây giờ?

Tuấn Luận gật đầu. Chàng nhìn lại nhị vị cao tăng của Thiếu Lâm tự:

- Trước khi lên Băng Sơn đến Thiên Ma cổ bảo, tại hạ muốn nhị vị đại sư cho tại hạ biết Địa Tuyệt cung chủ là người như thế nào.

Tuệ Minh đại sư chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

- A di đà Phật... Bần tăng vả Tuệ Giác không gặp được Địa Tuyệt cung chủ, nhưng qua cách bồi tiếp của người thì Địa Tuyệt cung chủ đúng là một trang đại hiệp, kiến văn quảng bác hơn hẳn người tầm thường.

Tuấn Luận cướp lời Tuệ Minh:

- Chưa gặp Địa Tuyệt cung chủ, sao đại sư cho người là người kiến văn quản bác, tấm lòng độ lượng hơn người?

- A di đà Phật. Bần tăng và Tuệ Giác sư huynh đã được vào tàng thư của Địa Tuyệt cung chủ. Trong tàng thư có rất nhiều những Kinh văn Phật môn. Nếu như không phải lả người có tâm huyết thì chẳng thể nào có được tàng thư với những kinh văn quí hiếm đó.

Tuấn Luận nhìn nhị vị cao tăng Thiếu Lâm:

- Nghe nhị vị đại sư nói, tại hạ chưa gặp Địa Tuyệt cung chủ nhưng đã ngấm ngầm thán phục người. Nếu có dịp, sau này tại hạ sẽ tham kiến Địa Tuyệt cung chủ.

Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm nhìn Tuấn Luận. Cả hai cùng một cảm giác là Tuấn Luận hoài nghi nói của họ.

Tuệ Minh đại sư niệm Phật hiệu lên tiếng:

- Hạ thí chủ.. Chúng tôi là những cao tăng của Thiếu Lâm, nên luôn giữ giới qui của Phật gia, tuyệt đối không bao giờ xàm ngôn nói sai sự thật.

Tuấn Luận nhướng mày nhìn Tuệ Minh hòa thượng:

- Đại sư! Tại hạ đâu có ý gì mà người thốt ra câu đó. Chỉ có một điều khiến tại hạ thắc mắc.

Tuệ Giác hỏi:

- Hạ thí chủ thắc mắc gì, xin cứ cho bần tăng biết.

Tuấn Luận nghiêm mặt nói:

- Tại hạ có cảm tưởng Địa Tuyệt cung chủ gần như biết rành tất cả mọi nhân vật trên chốn võ lâm giang hồ. Nhưng chuyện này thế não cũng có lời giải trình. Còn bây giờ, chúng ta sẽ lên Thiên Ma cổ

bảo.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Thiên Ma cổ bảo có đường vào mà không có đường ra. Tại hạ mong rằng mọi người sẽ tương trợ cho nhau.

Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm đồng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...

Tuấn Luận nghiêm mặt nhìn lại Mộng Diệp Tình. Quanh nàng tất nhiên luôn có mặt Độc Cô Nhân Dương Tùng và Nghị Bắt Vong cùng Hà Cẩm Tú và ba ả a hoàn. Phía sau là ba gã mỹ nam tử luôn túc trực để hầu hạ.

Tuấn Luận nói:

- Tại hạ chỉ muốn nói với Mộng Diệp Tình cung chủ.

Đôi thu nhãn của Diệp Tình quắc lên. Nàng giũ hai ống tay áo như thể muốn xua lớp bụi hoang mạc, gằn giọng nói:

- Muốn có Thập nhị thần châu thì phải có gan. Vào Thiên Ma cổ bảo không phải vào cổ tự Thiếu Lâm. Nếu sợ thì đừng vào không có gì để Hạ công tử phải lo.

Nàng dứt lời lia ánh mắt như thể muốn chém vào mặt Tô Băng Lệ.

Tô Băng Lệ nhìn Tuấn Luận nói:

- Hạ huynh đừng ngại... Băng Lệ có thể tự lo được cho mình.

Tuệ Minh lên tiếng:

- A di đà Phật... Bần tăng sẽ không bỏ rơi nữ thí chủ đâu.

Tuấn Luận khẽ gật đầu với Băng Lệ.

Đoàn người hướng thẳng đến Thạch môn theo bản đồ mà Địa Tuyệt cung chủ để lại.

Vừa đến trước Thạch môn thì từ phía sau những bóng người vùn vụt lướt đến. Tuấn Luận và mọi người dừng bước.

Người đầu tiên trong những người mới đến lên tiếng là Bang chủ Cái bang Khấu Mục. Dáng người gầy còm, vận y phục Bang chủ với những miếng vá to bằng bàn tay nhưng lại phẳng phiu chẳng có

nếp nhăn nào. Khấu Mục trông vừa giống một gã Cái bang lâu năm đồng thời cũng có phong thái của một đại phú muốn giả ăn mày.

Y ôm quyền nói:

- Hạ công tử... Khấu mỗ đến trễ một bước nhưng vẫn còn kịp cùng với mọi người vào Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận ôm quyền, đáp lời:

- Khấu bang chủ gia nhập thì càng thêm sức mạnh cho mọi người.

- Không chỉ một mình Khấu mỗ đâu, mà tất cả mọi người.

Người đứng cạnh Khấu Mục bước ra ôm quyền:

- Lão phu là Ngô Tất Nhiên Chưởng môn phái Tuyết Sơn.

Tuấn Luận ôm quyền đáp lễ:

- Tại hạ nghe tiếng Ngô chưởng môn đã lâu nay mới được diện kiến. Hạnh ngộ... Hạnh ngộ...

Ngô Tất Nhiên nói:

- Tất cả võ lâm đều biết Hạ túc hạ đang trên đường đến Thiên Ma cổ bảo nên mọi người đã lên đường đến đây.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Không ngờ võ lâm loan tin nhanh như vậy. Các vị đã vượt qua hoang mạc chết mà không gặp chuyện à?

- May mắn, chúng tôi không gặp chuyện gì cả.

Lần lượt mọi người bước ra xưng danh tính của mình. Duy có một người đứng im lặng khoanh tay nhìn Tuấn Luận. Chính sự im lặng của y khiến cho mọi người phải chú ý đến.

Mộng Diệp Tình nhìn trộm người đó. Y vận trường y màu đen, khuôn mặt đầy những vết thẹo trông thật kinh tởm. Nhưng chính những vết thẹo đó lại toát ra sát thần khủng bố.

Tuấn Luận ôm quyền hướng về người đó:

- Tại hạ đoán không lầm túc hạ đây chính là...

Tuấn Luận chưa nói hết lời thì người kia đã cướp lời chàng:

- Chỉ Đao Kinh Vô Thường.

Ba chữ Kinh Vô Thường như tiếng sét đánh vào Dương Tùng lẫn Tuệ Giác và Tuệ Minh đại sư.

Tuệ Giác đại sư nhìn Chỉ Đao Kinh Vô Thường gần như không chớp mắt. Mãi một lúc lâu sau, vị cao tăng Thiếu Lâm mới lên tiếng nói:

- A di đà Phật... thí chủ là Chỉ Đao Kinh Vô Thường. Người đã dựng huyết sát tại Phật Quang tự.

Kinh Vô Thường buông một câu cụt ngủn:

- Không sai.

Độc Cô Nhân Dương Tùng từ phía Mộng Diệp Tình bước ra. Y định nhãn nhìn Chỉ Đao Kinh Vô Thường.

Dương Tùng trầm giọng nói:

- Kinh túc hạ dùng đao... Dương mỗ cũng dùng đao. Dương mỗ muốn túc hạ cười bộ mặt của Dương mỗ.

Vô Thường nhìn Dương Tùng.

- Bộ mặt của ngươi nực cười lắm đó.

Kinh Vô Thường nói nhưng lại không cười.

Không thấy gã cười, Dương Tùng khịt mũi tạo bộ mặt hóm hỉnh để buộc họ Kinh phải cười.

Vô Thường không cười, lại nheo mày:

- Ngươi làm thế để làm gì?

Dương Tùng thản nhiên đáp lời Kinh Vô Thường:

- Ta làm vậy để ngươi phải cười bộ mặt của ta.

- Ngươi muốn Kinh mỗ phải cười ư?

Dương Tùng gật đầu.

- Được. Ta sẽ cười.

Kinh Vô Thường nói xong ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của gã vang động cả không gian tĩnh lặng dưới chân Băng Sơn. Tiếng cười của Kinh Vô Thường tàng ẩn sát khí ngút ngàn khiến cho bất cứ người nào nghe cũng phải bủn rủn tứ chi. Đến ngay cả Độc Cô Nhân Dương Tùng, mặc dù chủ động bức Kinh Vô Thường phải cất tiếng cười để y dụng sát đao, nhưng khi nghe được tiếng cười khủng bố của Kinh Vô Thường thì lòng dạ bồn chồn. Ý niệm khai đao sát tử nhanh chóng biết mất khỏi tâm tưởng của gã.

Khi Kinh Vô Thường cắt đứt tràng tiếu ngạo đầy chất khủng bố mà Độc Cô Nhân Dương Tùng không khai sát đao được mà chỉ đứng đực ra nhìn gã.

Kinh Vô Thường nhìn Dương Tùng:

- Ta cười rồi đó. Ta sẽ còn tiếp tục cười nữa nếu ngươi muốn.

Chỉ Đao Kinh Vô Thường nhìn lại Tuấn Luận:

- Kinh mỗ nghĩ trên chốn võ lâm chẳng cố ai là đối thủ của Kinh mỗ đâu, ngoại trừ Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Nhưng lần này phó hội với các người, Kinh mỗ chỉ nhà đến Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Túc hạ quá khen... Tại hạ không dám nhận. Tại hạ vô cùng khâm phục túc hạ.

- Không cần khách sáo... Hãy đánh cược trên đỉnh Băng Sơn kìa.

- Được. Mời túc hạ.

Tuệ Minh vả Tuệ Giác đại sư bước đến bên Tuấn Luận:

- Hạ thí chủ... Hãy để chúng tôi khai thông Thạch môn.

Không chờ Tuấn Luận cố đồng ý hay không nhưng hai vị cao tăng Thiếu Lâm cùng vượt ra tiến thẳng đến trước Thạch môn. Hai người rùn tấn, vận Giáng Long thập bát chưởng. Một đạo khí kình ửng sắc vàng nghệ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu họ.

Hai người cùng thốt lên một tiếng thật lớn, đẩy song chưởng đến trước nhắm thẳng Thạch môn. Hai đạo khí vàng ửng trên đình đầu họ vụt biến mất và dồn vào đôi song thủ, biến thành hai con giao long thẳng đến Thạch môn Thiên Ma cổ bảo.

Ầm...

Uy lực của Giáng Long thập bát chưởng, tuyệt học của Thiếu Lâm tự đã lẫy lừng khắp cõi võ lâm Trung Nguyên. Với uy kình có thể di sơn đảo hải, những tưởng đâu thạch môn kia sẽ vỡ tung thành

từng mảnh vụn, nhưng thật không thể nào ngờ được Khi hai đạo Giáng Long thập bát chưởng của nhị vị cao tăng Thiếu Lâm đánh thẳng vào Thạch môn, thạch môn Thiên Ma cổ bảo không hề suy suyển mà ngược lại dư chấn của hai đạo khí chưởng Giáng long lại phản hồi, hất nhị vị đại sư Thiếu Lâm tự phải trượt dài về sau những năm bộ.

Hai người liền ngồi bệt xuống đất vận công điều tức.

Băng Lệ lo lắng bước đến bên họ:

- Nhị vị đại sư... Có sao không?

Tuệ Giác niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Nữ thí chủ đừng lo... chúng bần tăng không sao đâu. Không ngờ thạch môn Thiên Ma cổ bảo lại kiên cố như vậy.

Băng Lệ nói:

- Thiên Ma cổ bảo không kiên cố thì không phải là cấm địa của võ lâm.

Kinh Vô Thường nhìn Tuấn Luận:

- Đến lượt ai thử thời vận may mắn được vào tòa Cổ bảo Thánh địa võ lâm.

Tuấn Luận nhìn Kinh Vô Thường:

- Hắn túc hạ muốn thử thời vận?

- Ta muốn... Nhưng nếu ta phá được thạch môn này thì ta sẽ là người đầu tiên xâm nhập Thiên Ma cổ bảo. Tất cả mọi người chỉ được vào Thiên Ma cổ bảo sau một canh giờ.

Tuấn Luận gật đầu:

- Kẻ có công đầu thì phải được lợi trước. Mời tôn giá.

Kinh Vô Thường bước thẳng đến trước Thạch môn. Y định nhãn nhìn phiến thạch khổng lồ như thể tìm một điểm xung yếu nhất trên tám phiến thạch đó.

Đôi song thủ của Chỉ Đao Kinh Vô Thường từ từ gác chéo ngang trước ngực, thần nhãn long lên sòng sọc chiếu vào thạch môn. Y thét lên một tiếng thật lớn, vung mạnh song thủ đến trước.

Từ đôi song thủ của Chỉ Đao Kinh Vô Thường muôn vàn ánh chớp thoát ra chém thẳng vào Thạch môn Thiên Ma cổ bảo.

Ầm...

Tiếng sấm kình vừa dứt thì một đạo bạch quang chói ngời làm lóa mắt mọi người theo sau, vỗ ngay vào giữa thạch môn.

Choảng...

Những tưởng đâu đạo khí đao uy mãnh kia sẽ chém nát thạch môn nhưng nhìn lại thì nó cũng chỉ để lại một vết chém sâu chưa quá hai đốt tay.

Chỉ Đao Kinh Vô Thường thu hồi khí đao, đứng thừ ra nhìn Thạch môn Thiên Ma cổ bảo. Chân diện của gã lộ vẻ sượng sùng và ngượng nghịu. Kinh Vô Thường lẩm nhẩm nói:

- Tám thành nội lực chỉ đao, Kinh mỗ không phá được ngươi thì với mười thành công lực, thử xem ngươi có bể tan hay không.

Y vừa nói bừa tiếp tục vận chỉ đao đến cảnh giới tối thượng. Lần này vận công, toàn thân Chỉ Đao Kinh Vô Thường như thể có một màn ảnh đao vụt hiện rồi vụt mất. Y rống lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng rống đầy uy lực đó, Chỉ Đao Kinh Vô Thường phát tác khí đao đánh thẳng đến Thạch môn Thiên Ma cổ bảo.

Âm thanh khô khốc lại vang lên.

Choảng...

Những tia lửa bắn ra tung tóe ngay trên thạch môn nhưng khí đao vũ bão của Kinh Vô Thường cũng chỉ để lại nhát chém thứ hai trên Thạch môn, mà nội lực của gã thì lại hao tổn quá nửa, đến độ mồ hôi xuất hiện ướt đẫm mặt.

Chỉ Đao Kinh Vô Thường cau mày:

- Ta không phá được Thạch môn Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận nhìn lại Mộng Diệp Tình:

- Cung chủ có muốn thử thời vận không?

Nàng lắc đầu:

- Phải tìm cách khác thôi, chứ không thể dùng sức mạnh được.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không có cách nào khác đâu. Trong bản đồ Thiên Ma cổ bảo ghi rõ, phải dụng đao kiếm, chưởng ảnh để khai thông Thạch môn.

- Ở đây hắn chỉ còn lại mỗi một mình Hạ công tử có thể thử vận may của người.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Một mình tại hạ thì không thể nào mở được Thạch môn Thiên Ma cổ bảo.

Bang chủ Cái bang Khẩu Mục nói:

- Không khai thông được Thạch môn, thế chúng ta đến đây chỉ để ngắm phiến thạch khổng lồ này thôi à?

Tuấn Luận nhìn Khẩu Mục Bang chủ Cái bang từ tốn nói:

- Tất nhiên tại hạ có cách, nhưng tất cả phải hợp lực.

- Hợp lực như thế nào?

Chấp tay sau lưng, Tuấn Luận nói:

- Tại hạ vốn có một môn công phu mà bấy lâu nay chưa bao giờ dùng đến. Đó là Qui Nạp đại pháp. Một người dùng sức để phá Thạch môn không được, nhưng nếu tất cả hợp lực có thể mở được Thạch môn.

Diệp Tình cướp lời Tuấn Luận:

- Nếu hợp lực thì ai sẽ được quyền vào Thiên Ma cổ bảo trước đây?

Nhìn nàng, Tuấn Luận nói:

- Ai cũng được... Nhưng tại hạ cảnh báo trước, cho dù có mở được Thạch môn thì cũng không phải đã chắc hắn có được Thập nhị thần châu.

- Nói gì thì nói, chúng ta cũng phải mở Thạch môn Thiên Ma cổ bảo. Hạ công tử hãy dùng Qui Nạp đại pháp đi.

- Tại hạ sẽ dụng nó.

Tuấn Luận bước đến đặt tay vào Thạch môn Thiên Ma cổ bảo rồi nói:

- Mọi người hãy dồn nội lực vào tại hạ để hợp công.

Nghe chàng nói, nhị vị cao tăng Thiếu Lâm bước đến đặt tay vào lưng Tuấn Luận. Những người kia lưỡng lự một lúc rồi cùng bắt chước Tuệ Giác và Tuệ Minh đại sư.

Khi tất cả đều đã chuẩn bị thì Võ Đang chưởng môn Thuật Hư đạo trưởng cũng đến. Theo sau Thuật Hư đạo trưởng là Phán Quan Bút Tạ Hữu, Thiên Lôi Thần Quyết Man Vị. Nhưng người mà mọi người ngạc nhiên nhất khi cũng có mặt tại đây lại là Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân.

Tất cả mọi người lần lượt áp tay vào lưng của nhau, kéo dài ra đến mươi trượng.

Sau Mạc Thiên Vân đến Bang chủ Hắc Y bang Lữ Toàn Khôn. Sau Hắc Y bang chủ là một loạt các cao nhân dị khách của võ lâm. Tất cả nối thành một hàng dài đến hai dặm sau lưng Tuấn Luận. Vẻ mặt Hạ Tuấn Luận trang trọng cực độ...

Tuấn Luận nghĩ thầm:

“Một mình mình hứng chịu toàn bộ nội lực của bấy nhiêu cao thủ võ lâm dồn vào, nếu không dịch chuyển được Thạch môn Thiên Ma cổ bảo thì mình sẽ tan ra như xác pháo”.

Miệng thì nghĩ như vậy, nhưng Tuấn Luận vẫn ngầm vận chuyển Qui Nạp đại pháp dồn vào đôi song thủ. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, từ từ thở ra rồi dồn nội lực vào song chưởng. Ngay lập tức Đan Điền của Tuấn Luận như một chiếc lòng chảo hứng lấy tất cả nội kình của bao nhiêu cao thủ trên chốn võ lâm, để rồi chuyển hóa thành sức mạnh dịch chuyển đến đôi bàn tay, đẩy Thạch môn Thiên Ma cổ bảo.

Một làn khói trắng bốc lên thẳng tấp ngay trên thiên đỉnh của Hạ Tuấn Luận.

Cả khối phiến thạch khổng lồ đột phát ra những âm thanh răng rắc. Nó bất động dịch chuyển vào trong lòng núi Băng Sơn. Nó dịch chuyển từ từ cùng với những chấn động ầm ì, những tưởng như sắp có một cơn chấn động dữ dội sắp nổ ra dưới chân quần hùng.

Một canh giờ trôi qua...

Hai canh giờ...

Ba canh giờ...

Bốn canh giờ...

Một âm thanh khô khốc vang lên.

Cạch...

Khi khối phiến thạch bị đẩy được ba trượng, liền với âm thanh đó thì nó chìm dần xuống mặt đất.

Một luồng khí lạnh từ trong thổi ra ào ào. Những đạo hàn phong đó khiến Tuấn Luận và tất cả mọi người phải rùng mình.

Tất cả mọi người nhanh chóng thu hồi nội lực. Từ phía sau, Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vị cất mình lướt qua đầu quần hùng lao thẳng vào trong Thiên Ma cổ bảo.

Băng Lệ thét lên:

- Hắn...

Nàng chưa kịp nổi hết câu thì nghe tiếng rống khủng khiếp của họ Mạn cất lên lồng lộng từ bên trong vọng ra. Liền sau tiếng rống đó, thể pháp của Mạn Vị bắn ngược trở ra như một hòn đá rơi phịch xuống ngay cửa động.

Tất cả mọi người đều giật mình. Thể pháp của Thiên Lôi Thần Quyết chuyển màu đen kịt như hòn than, rồi nhanh chóng rã ra, chẳng mấy chốc chỉ còn lại mỗi một bộ khô cốt.

Mộng Diệp Tình nhìn Mạn Vị. Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Đáng đời... Hắn định đoạt tiên cơ.

Diệp Tình nói xong mới hiểu ra vấn đề. Mặc dù giờ đã khai thông được Thạch môn, nhưng để vào Thiên Ma cổ bảo quả là không phải dễ dàng, thậm chí còn mất mạng chẳng biết lúc nào.

Nhìn xác Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vị quần hùng bất giác căng thẳng tột cùng.

Mạc Thiên Vân bước đến bên Tuấn Luận. Y cười khẩy nói:

- Hạ lão đệ...

- Mạc trang chủ.

- Chúng ta lại gặp nhau.

- Mạc huynh đến đây để lấy lại hạt Minh Chỉ thần châu.

Thiên Vân cười một tiếng rồi nói:

- Không Mạc huynh đã thua lão đệ thì hạt Minh chỉ Thần chầu đó thuộc về lão đệ. Còn Mạc huynh đến đây vì muốn có mười một hạt thần chần còn lại đang ở trong Thiên Ma cổ bảo.

- Những viên Thần châu quả là có sức hút mãnh liệt đối với võ lâm...

- Ai cũng đều thèm muốn những hạt Dạ Minh châu kia không riêng gì Mạc Thiên Vân. Nhưng Mạc

Thiên Vân nghĩ, khó có ai được làm chủ những hạt thần châu đó ngoài Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

- Mong đúng như Mạc huynh nói.

Tuấn Luận quay mặt nhìn vào cửa động. Tất nhiên cõi chết vừa rồi của Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vi khiến cho quần hùng lưỡng lự. Hình. như họ đã mất hết sự phấn khích khi khai thông được Thạch môn Thiên Ma cổ bảo và thay vào đó là sự căng thẳng, trang trọng và lưỡng lự.

Chẳng ai muốn mình gặp kiếp họa diệt thân như họ Mạn khi đã mở được Thạch môn Thiên Ma cổ bảo, và chỉ một vài bước chân nữa thôi đã có thể thấy được những hạt thần châu truyền thuyết.

Những ánh mắt đều dồn vào Tuấn Luận. Họ cứ như chờ đợi một sự ban phát từ Tuấn Luận.

Tuấn Luận chậm rãi nói:

- Chư vị... Mặc dù chúng ta đã hợp công mở được Thạch môn Thiên Ma cổ bảo, nhưng đây là tử địa của võ làm. Mỗi người chỉ có một cái mạng mà thôi. Mong các vị suy nghĩ trước khi bước qua ngưỡng cửa thần chết.

Im lặng, chỉ có sự im lặng đáp lời Tuấn Luận. Sự im lặng đó tạo ra một cục trường cực kỳ căng thẳng, nhưng tiềm ẩn trong sự căng thẳng đó là niệm phấn khích ngấm ngầm của quần hùng muốn làm chủ Thiên Ma cổ bảo. Ai mà chẳng muốn làm chủ tòa Thiên Ma cổ bảo khi trong đó có những hạt thân châu thuộc về truyền thuyết. Nhưng cái chết của Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vị lại khiến mọi người phải e dè. Chính cái chết của Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vị đã tạo ra sự bế tấc mặc dù Thạch môn Thiên Ma cổ bảo đã được khai thông, nhưng chẳng ai dám mạo phạm xông vào cửa thạch động để lên Băng Sơn. Họ chỉ biết im lặng nhìn Tuấn Luận chờ đợi.

Một luồng nhu phong thổi đến, mang theo những chiếc lá ào ào rải đầy khắp mặt đất ngay dưới chân quần hùng. Luồng nhu phong kia không biết có uy lực gì nhưng cục trường đã căng thẳng càng căng thẳng hơn. Rồi tiếng sáo diều vi vu cất lên trên không trung. Tiếng sáo diều kia bắt mọi người phải ngẩng mặt nhìn lên. Ngay trên lưng chừng ngọn Băng Sơn là một cánh diều với màu sắc sặc sỡ. Trông cánh diều như một chiếc đầu lâu với sắc màu hăm doạ, phát ra những âm thanh nghe tợ tiếng ma tru quỷ khóc.

Quần hùng đều ngẩng mặt nhìn cánh diều quái dị như thể nó có sức hút kỳ quặc hút lấy nhãn quang của mọi người. Tiếng sáo diều vừa dứt thì cục trường có thêm hai người nữa. Họ là một nam, một nữ, cả hai đều vận gấm y diêm dúa như chính màu sắc trên cánh diều.

Hai người cầm hai sợi dây tơ điều khiển cánh diều, trông rất thuần thục như một người.

Quần hùng nhìn họ...

Cả hai đồng loạt lia mắt nhìn lướt qua quần hùng như thể nhìn những con mồi.

Nữ nhân quay sang gã nam nhân có khuôn mặt choắt, ánh mắt diều hâu toát ra sát nhãn hừng hực. Nữ nhân nói:

- Hoạt Nhẫn đại ca. Hình như tất cả đều có mặt ở đây

- Xá muội định làm gì?

Nữ nhân điểm nụ cười mỉm:

- Miễn Tố Như sẽ đuổi họ đi, bởi Thiên Ma cổ bảo là của chúng ta, Song Tà Dạ Điệp.

Hoạt Nhẫn gật đầu:

- Ý của xá muội hay đó.

Y vừa nói vừa giật khẽ sợi dây điều khiển cánh diều trên cao.

Nhị vị cao tăng Thiếu Lâm chớp thấy Hoạt Nhẫn điều khiển cánh diều liền niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... Chư vị thí chủ cẩn thận độc công.

Xem tiếp hồi 13 Song Tà Dạ Điệp

Chương 13: Song Tà Dạ Điệp

Lời còn đọng trên miệng vị cao tăng Thiếu Lâm thì từ trên cao cánh diều chao xuống. Nó cất một đường vòng cung rồi lại chúc mũi lướt lên trên không. Cùng với thao tác chao cánh cắt một đường vòng cung thì dưới thân cánh diều tỏa ra những làn khói độc dày đặc từ trên cao phủ xuống quần hùng.

L

Quần hùng rối loạn trong màn bụi độ độc. Khi làn khói kia tản mác thì tại cục trường chỉ còn lại những nhân vật thành danh như Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân, Thuật Hư đạo trưởng, nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, Mừng Diệp Tình, Chỉ Đao Kinh Vô Thường... Nhưng ngay cả những người đó cũng phải ngồi vận công điều tức để kháng lại bụi độc không cho chúng thâm nhập vào nội thể...

Chỉ còn hai người duy nhất có vẻ bình thường với độc công của Song Tà Dạ Điệp là Hạ Tuấn Luận và Tô Băng Lệ. Chính sự lạ thường của Tô Băng Lệ khiến cho Diệp Tình phải ngạc nhiên nhìn nàng. Bởi Diệp Tình biết Băng Lệ không biết võ công, thế là chẳng bị trúng độc của Song Tà Dạ Điệp. Chuyện đó quả là lạ lùng vô cùng.

Trong quần hùng, hai người rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất, tứ chi co quắp, thần thái tím tái nhanh chóng hồn lìa khỏi xác. Hai người đó chính là hai ả a hoàn theo hầu Diệp Tình.

Thấy người của mình chết, Diệp Tình cau mày nhăn mặt nhưng chẳng có động tác phản ứng gì.

Trong khi mọi người vận công điều tức thì Song Tà Dạ Điệp định nhãn nhìn Tuấn Luận.

Cả hai cùng bước đến trước mặt Tuấn Luận:

- Tất cả đều bị trúng Tàn Hồn chi độc, chỉ có Hạ tôn giá là không. Đúng là danh bất hư truyền... Hoạt mỗ bội phục... bội phục.

Tuấn Luận ôm quyền đáp lễ:

- Tại hạ cũng đang bị trúng độc của Hoạt tôn giá đây, nhưng không đến nỗi phải ngồi vận công điều tức như mọi người.

Miễn Tố Như nhìn Tuấn Luận nhưng trước đó đã liếc mắt qua Tô Băng Lệ, cất giọng nhão nhè,

nhão nhẹt:

- Chỉ còn lại một mình Hạ tôn giá thôi. Hạ tôn giá chắc không cản đường Song Tà Dạ Điệp chứ?

- Nhị vị đã có ý tiến vào Thiên Ma cổ bảo, tất nhiên tại hạ sẽ không cản, nhưng với điều kiện.

Đôi chân mày chổi xể của Hoạt Nhẫn cụp lại. Y đanh giọng nói:

- Trên võ lâm Trung Nguyên chưa một người nào dám đặt điều kiện với Song Tà Dạ Điệp.

Tuấn Luận tiếp lời ngay sau Hoạt Nhẫn vừa thốt dứt câu:

- Tại hạ sẽ không đặt điều kiện nếu như nhị vị đây không dùng độc công “Tàn Hồn chi độc”. Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Miễn Tố Như hỏi Tuấn Luận:

- Các hạ đặt điều kiện gì?

Nhìn thẳng vào mắt Song Tà Dạ Điệp, Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Khi nào nhị vị trao giải dược Tàn Hồn chi độc cho tại hạ, thì tại hạ sẽ nhường đường cho nhị vị vào Thiên Ma cổ bảo.

Hoạt Nhẫn lắc đầu nói:

- Điều đó không được. Bởi Song Tà Dạ Điệp phát động chiêu công thì không bao giờ trao giải dược. Trao giải dược cho các hạ giải độc quần hùng thì Song Tà Dạ Điệp đã phá lệ rồi. Cái lệ của Song Tà Dạ Điệp là ai thấy cũng phải chạy... Chạy thật nhanh, chạy thật xa nếu không muốn trúng độc công.

Tuấn Luận thản nhiên đáp:

- Tại hạ buộc phải phá cái lệ đó.

Miễn Tố Như nói tiếp theo sau Tuấn Luận:

- Nghe đanh các hạ đã lâu không biết đúng hay hư, nhưng dịp này cũng là dịp để Song Tà Dạ Điệp chứng kiến lời đồn đại của thiên hạ.

- Tại hạ không cần danh mà chỉ cần giải dược Tàn Hồn chi độc của nhị vị thôi.

Lời còn đọng trên miệng Tuấn Luận thì ả a hoàn thứ ba của Mộng Diệp Tình lại rống lên một tiếng ngã ngửa ra đất, tứ chi co quắp dẫy chết trông vô cùng tội nghiệp. Ả a hoàn đó vừa mất hồn ra

khỏi xác thì đến lượt những đại cao thủ võ lâm như nhị vị cao tăng Thiếu Lâm và Thuật Hư đạo trưởng bất đầu có sự thay đổi trên mặt. Toàn thân họ cứ run rẩy, mặt thì ướt đẫm mồ hôi.

Hoạt Nhẫn nói:

- Tất cả sắp chết rồi đó.

Lời dứt trên miệng gã thì Tuấn Luận miễn cưỡng cướp lời:

- Tại ha thất lễ với nhị vị.

Liền ngay sau câu nói, Tuấn Luận lắc vai lướt đến Hoạt Nhẫn. Đôi song thủ của chàng như thể biến hóa thành trăm ngàn bóng ảnh thủ không biết cái nào là hư, cái nào là thật. Song thủ chụp đến thể pháp của họ Hoạt, chia làm ba hướng, thượng trung và hạ, đồng loạt tập kích vào những vùng đại huyệt tối kỵ.

Hoạt Nhẫn không chút ngại ngùng. Y chờ cho song thủ của Tuấn Luận chụp tới mình thoạt sàng bộ, thủ vòng qua tiểu yêu của Tố Như. Y hơi nâng Tố Như lên cao, lập tức đôi cước pháp của nàng lia ra những chiêu cước hứng lấy bóng ảnh thủ của Tuấn Luận.

Chát... Chát... Chát...

Tuấn Luận đón một lúc ba chiêu cước của Tố Như buộc phải thối lùi ba bộ, buột miệng nói:

- Thiên Tàn cước của Miễn phu nhân quả là danh bất hư truyền.

Miễn Tố Như mỉm cười nói:

- Còn hơn thế nữa...

Nàng vừa nói vừa hơi khom mình xuống, ngay lập tức Hoạt Nhẫn chống tay lên lưng nàng. Thân pháp y vụt lên cao ba trượng, rồi chúc xuống. Đôi song thủ vươn ra, ngay lập tức mười đạo chỉ kình như võng lưới bổ thẳng xuống đầu Tuấn Luận.

Hoạt Nhẫn dụng Tiêu ma chỉ tập kích phía trên thì Tố Như đã lăn tròn thân ảnh dưới đất, tung ra những ngọn cước "Ô Toại Thiên Tàn" công vào vùng hạ đẳng của đối phương. Hai người liên thủ một cách nhuần nhuyễn, buộc Tuấn Luận phải lưỡng đầu thọ địch.

Phía trên là Thiên Ma chỉ của Hoạt Nhẫn, phía dưới lả Thiên Tàn cước có mật đao của Miễn Tố Như, Tuấn Luận rơi vào tình thế trên đe dưới búa. Trong tình thế đó thì rõ ràng Bách Thủ thư sinh hoàn toàn bị động, những tưởng đâu sẽ phải đón nhận sát chiêu của Song Tà Dạ Điệp. Nhưng sự biến thần kỳ gần như hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của Hoạt Nhân lẫn Miễn Tố Như. Bằng một cú pháp gần

như chỉ có nằm mơ mà cho dù nằm mơ thì Song Tà Dạ Điệp cũng không thể hình dung được. Đôi cong thủ thần kỳ của Hạ Tuấn Luận như thể tách ra làm hai. Tả thủ vừa đỡ Thiên Tàn cước của Miễn Tố Như, hữu thủ thì đón thẳng lấy Thiên Ma chỉ của Hoạt Nhẫn. Nếu chỉ có thế thôi thì Song Tà Dạ Điệp cũng chẳng ngạc nhiên cho lắm bởi vì cả hai đều đã nghe tiếng Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận, nhưng lần này chẳng biết đối phương của họ đã dụng kỳ chiêu hóa giải thế nào mà vô hình trung chỉ kình của Hoạt Nhẫn lại công thẳng vào Thiên Tàn cước của phu nhân mình.

Chát...

Cả Hoạt Nhẫn lẫn Miễn Tố Như đồng thốt lên:

- Ôi...

Khi chỉ và cước chạm nhau, cả hai cảm nhận toàn thân mình tê rần bởi uy lực của chỉ vả cước. Cả hai hốt hoảng toan tháo bộ nhưng đã quá muộn khi kịp nhận ra đôi trảo công của Tuấn Luận đã đặt vào yết hầu họ.

Song Tà Dạ Điệp đứng ngây ra như những pho tượng gỗ. Họ cứ trợn nhìn Tuấn Luận như thể nhìn một quái nhân chưa từng có sự hiện hữu trên cõi đời này.

Tuấn Luận nói:

- Yết hầu của nhị vị hắn không có Kim Ty giáp hộ thân, nên có thể mất mạng bởi trảo công của tại hạ. Vậy nhị vị hiền khang lệ có đồng ý với điều kiện của tại hạ không?

Miễn Tố Như nhìn Hoạt Nhẫn.

Hoạt Nhẫn miễn cưỡng nói:

- Thật không thể nào tưởng tượng được. Nhưng tại sao túc hạ biết chúng ta có Kim Ty giáp?

- Người dụng độc công thường vận Kim Ty giáp, thế thôi

Hoạt Nhẫn lắc đầu:

- Danh bất hư truyền... Song Tà Dạ Điệp phá lệ lần này, xem như chúng ta thiếu nợ túc hạ.

Tuấn Luận thu hồi trảo công.

Hoạt Nhẫn nhìn lại Miễn Tố Như. Hai người cùng một thao tác giật hai sợi dây to điều khiển cánh diều. Cánh diều sặc sỡ trên không theo sự điều khiển của Song Tà Dạ Điệp lại chao xuống một lần nữa. Nó thả ra một lớp phấn mù mịt bao phủ khắp không gian trên đầu quần hùng.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ nhị vị hiền khang đã nể mặt.

Hoạt Nhẫn lườm Tuấn Luận:

- Túc hạ không cần khách sáo… Cứ xem như lần này túc hạ đã gia ân cho những người kia. Nhưng chúng ta sẽ là những người đầu tiên xông qua cửa động này.

- Tại hạ không dám mạo phạm ngáng đường nhị vị. Mời.

Tuấn Luận chấp tay sau lưng.

Song Tà Dạ Điệp nhìn chàng một lần nữa. Tố Như buột miệng hỏi:

- Vị cô nương kia hẳn do túc hạ che chở?

Băng Lệ tiếp lời Tố Như:

- Nếu không có Hạ huynh thì Băng Lệ cũng đã giống như ba vị cô nương của Hương cung.

Tố Như buột miệng nói vừa quay sang Hoạt Nhân.

- Lạ thật…

Không hiểu Tố Như định nói gì nhưng đã bỏ lửng lời không nói tiếp. Nàng hất mặt về phía cửa động:

- Hoạt huynh… Chúng ta đi thôi.

Cả hai đồng loạt thi triển khinh công lướt vào trong có động, trong khi quần hùng lần lượt từng người từ từ đứng lên.

Họ đều ngóng mặt hướng về cửa động dẫn lên Băng Sơn chờ đợi hai thây người bị hất tung ra ngoải.

Băng Lệ nói với Tuấn Luận:

- Hạ huynh… Miễn phu nhân định nói gì với Hạ huynh.

- Tại hạ cũng không biết.

- Thật ra huynh không muốn nói với Băng Lệ thôi, chứ nhất định huynh hiểu ý của nàng.

- Tô cô nương không nên quan tâm đến điều đó làm gì.

Một tiếng thét từ trong cổ động cất lên lồng lộng. Cùng với tiếng thét đó là những luồng khói độc bốc ra ngùn ngụt.

Quần hùng căng mắt chờ đợi Song Tà Dạ Điệp thảm tử, nhưng lại chỉ thấy thể pháp của họ bắn ngược trở ra như Thiên Lôi Thần Quyết Mạn Vị. Khi khói độc tan, ngay lập tức chẳng ai bảo ai tất cả nhao nhao ào tới trước cửa động. Quần hùng ngập ngừng một lúc rồi băng mình mạnh ai này tuôn vào trong cửa cổ động.

Tuấn Luận đứng chấp tay sau lưng nhìn mọi người lao vào trong cố động như một lũ cáo háo ăn ngửi được mùi thơm mồi ngon. Duy có một người không nối theo quần hùng, đó là Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân.

Thiên Vân bước đến bên Tuấn Luận.

Tụ Hiền trang chủ ôm quyền:

- Mạc mỗ xem như đã thiếu Hạ lão đệ một cái mạng đó.

- Tuấn Luận không nghĩ đến điều đó.

Nhìn Mạc Thiên Vân, Tuấn Luận nói:

- Tất cả mọi người đều muốn đến Thiên Ma cổ bảo trước, sao Mạc huynh lại không tranh thủ?

Thiên Vân mỉm cười:

- Nếu Thiên Ma cổ bảo dễ dàng như vậy thì hẳn nó không là cấm địa võ lâm.

- Thế Mạc huynh còn chờ gì nữa?

- Mạc Thiên Vân chờ Tuấn Luận.

- Chờ tại hạ?...

Thiên Vân gật đầu.

Tuấn Luận nhếch môi nói:

- Chờ Tuấn Luận e rằng Mạc huynh sẽ thất vọng đó.

Nặn một nụ cười giả lả trên hai cánh môi, Tuấn Luận nói:

- Tuấn Luận có họa đồ Thiên Ma cổ bảo... Nếu cần Tuấn Luận sẽ trao nó cho huynh để huynh tự nhiên tìm đến những hạt thần châu.

- Hạ lão đệ không vào à?

- Khi nào thấy cần. Tuấn Luận sẽ vào. Còn bây giờ chưa phải là lúc Tuấn Luận bước vào Thiên Ma cổ bảo.

Mạc Thiên Vân vuốt râu, khẽ nhún vai:

- Nếu Hạ lão đệ không vào Thiên Ma cổ bảo thì Mạc mỗ cúng chẳng có hứng thú gì với vùng cấm địa lẫy lừng của võ lâm.

Điểm một nụ cười giả lả, Tuấn Luận nói:

- Tùy Mạc huynh vậy.

Bước đến tảng đá ngay trước ngưỡng cửa cổ động, Tuấn Luận rút cây sáo ngọc, đưa lên miệng thổi. Tiếng sáo vi vu cất lên nghe thật thanh tao, nhưng phảng phất trong làn âm vực tao nhã đó là những âm thanh biểu cảm nỗi bi ai mà khiến người nghe phải chạnh lòng.

Tuấn Luận thổi hết khúc tiêu kia, lấy tấm họa đồ Thiên Ma cổ bảo đặt xuống bên cạnh, định nhãn nhìn về phía cửa cổ động.

Ánh mắt sắc xảo của chàng như thể đang chờ đợi một điều gì đó sắp xảy ra.

Thấy vẻ mặt Tuấn Luận trang trọng như vậy, bất giác Tô Băng Lệ cũng phải hồi hộp. Tim nàng đập như trống trận vì cảm nhận sắp có kỳ biến xảy đến. Mà kỳ biến đó sẽ làm rung chuyển cả võ lâm Trung Nguyên.

Xem tiếp hồi 14 Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên

Chương 14: Thần Thủ Đẳng Ngạo Thiên

Từ trong cổ động, vang lên một tiếng hú lồng lộng. Vừa nghe tiếng hú đó, Hạ Tuấn Luận liền lắc vai thi triển khinh pháp thần kỳ. Khi Tuấn Luận dụng đến khinh thuật siêu phàm đó thì đến ngay cả Mạc Thiên Vân cũng phải trố mắt, há hốc miệng. Y có cảm tưởng thể pháp Tuấn Luận như bóng quỷ vô thường, vụt cái đã lướt về phía cửa động. Còn Tô Băng Lệ thì sững sờ chẳng biết tiếng hú kia có sức hút gì mà khiến Tuấn Luận lại khẩn trương như vậy.

T

Băng vào trong cửa động, cùng lúc đó từ trong động, một người với y trang rách bươm lê bước tiến ra. Đôi thần nhãn của người nọ toát ra cái nhìn xanh rờn. Hai người đối mặt nhìn nhau. Bộ mặt của lão quái chi chít những đốm mụn đỏ, có đốm lở ra trông thật gớm ghiếc.

Lão quái nhân buông thõng đôi song thủ gầy hệt như thể hai cành cây mục. Mười ngón chỉ co quắp. Lão định nhãn nhìn Tuấn Luận hỏi:

- Tiểu tử... Ngươi là ai?

Không trả lời lão quái nhân, Tuấn Luận lại rút ngọn sáo ngọc, đưa lên miệng thổi khúc Đoạn trường ly biệt. Nghe tấu khúc đó đôi bản thủ của lão dị nhân từ từ thả lỏng các ngón chỉ, trong khi thần nhãn đã đóng đinh vào Tuấn Luận.

Thổi dứt tấu khúc Đoạn trường ly biệt Tuấn Luận từ từ hạ cây sáo ngọc xuống rồi giắt ra sau lưng. Chàng nhìn lão.

Lão quái nhân nhìn chàng gần như không chớp mắt. Mãi một lúc lão mới lên tiếng:

- Đoạn trường ly biệt.

Tuấn Luận nói:

- Vô Ảnh Thần Thủ đại thúc hẳn đã nhận ra tấu khúc đó.

Đôi mắt xanh rờn của Vô Ảnh Thần Thủ chớp một cái như thể lão muốn thẩm định lại lời nói của Tuấn Luận. Lão gằn giọng cất tiếng the thé:

- Thượng Quan Nghi phái tiểu tử đến đây?

Tuấn Luận gật đầu:

- Ân sư phái vãn bối đến đón đại thúc.

Vô Ảnh Thần Thủ nghe Tuấn Luận nói, ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử đến chậm quá rối... Đến chậm quá rồi.

Lão vừa nói vừa cố lê bước về phía Tuấn Luận. Lão nghiến răng mím môi nhưng cũng chỉ lê được có mỗi ba bước thì từ từ quỵ xuống, miệng lẩm nhẩm nói:

- Đến chậm quá rồi. Đến chậm quá rồi.

Tuấn Luận vội bước đến đỡ lấy Vô Ảnh Thần Thủ. Chàng dựng lão đứng lên. Đến lúc này mới biết sau lưng Vô Ảnh Thần Thủ là cả một mảng xương lòi cả ra ngoài. Chất nhờn nhớp nhúa rịn đẫm y trang lão.

Vô Ảnh Thần Thủ nhìn Tuấn Luận:

- Thượng Quang Nghi đâu?

- Ân sư đã viên tịch...

Đôi mắt xanh rờn của Vô Ảnh Thần Thủ như muốn trợn ngược lên. Lão gượng nói:

- Lão đã viên tịch rồi à?

- Trước khi viên tịch... ân sư căn dặn đúng thời khắc này vãn bối phải dụng Qui Nạp đại pháp mở Thạch môn Thiên Ma cổ bảo để đón tiền bối.

- Lão quỷ còn nhớ đến lão phu... Nhưng lão đã thất hứa với Cát Bội Hương... Lão đến chậm quá rồi...

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không chậm đâu. Vãn bối sẽ đưa tiền bối rời khỏi đây để ân sư không phải là người bội tín.

Tuấn Luận nói dứt câu, chẳng cần Vô Ảnh Thần Thủ có đồng ý hay không mà ghé lưng cõng lão. Vô Ảnh Thần Thủ buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Tiểu tử có làm gì cũng đã quá muộn. Ngơi không có cơ hội để rời Thiên Ma cổ bảo.

- Tuấn Luận sẽ đưa tiền bối đi dù với bất cứ giá nào theo chỉ huấn của ân sư.

Vô Ảnh Thần Thủ lắc đầu nói:

- Ngươi muốn đi cũng không dễ đâu.

Lão vừa nói vừa vùng vằng, nhưng Tuấn Luận vẫn xốc lão toan lao về phía cửa động.

Vô Ảnh Thần Thú đã ghị vai chàng lại:

- Ngươi sẽ chết.

- Ân sư bảo chết, vãn bối cũng sẽ chết.

- Thượng Quang Nghị dạy cho ngươi đó à?

Y nói xong thì gục đầu vào vai Tuấn Luận.

Tình trạng của Vô Ảnh Thần Thủ, Tuấn Luận hiểu ra ngay lão đang ở trạng thái nào. Chàng mím môi, cõng lão thi triển khinh công lướt ra ngoài cổ động.

Khi Tuấn Luận đến trước cổ động thì đập ngay vào mắt chàng là ngọn đài kỳ thêu hình quả châu đang phát quang. Đứng ngay sau ngọn đại kỳ đó là mười hai vị trưởng lão đều vận trường y cùng một sắc màu đỏ ối.

Vô Ảnh Thần Thủ nhướng mắt nhìn những người đó, lầm thầm nói:

- Thập nhị thần quân... Tiểu tử... ngươi sẽ chết.

- Vãn bối có chết cũng sẽ chết chung với đại thúc.

Cõng Vô Ảnh Thần Thủ trên lưng, Tuấn Luận định nhãn nhìn mười hai vị lão trượng có ngoại danh là Thập nhị thần quân. Chàng nghiêm giọng nói:

- Vãn bối Tuấn Luận cần đường rời khỏi Thiên Ma cổ bảo. Kính mong Thập nhị trưởng lão mở đường.

Vô Ảnh Thần Thủ nói:

- Tiểu tử đừng van xin, họ không mở đường cho ngươi đâu.

Đúng như Vô Ảnh Thần Thủ nói, mười hai vị trưởng lão án ngữ trước cửa cổ động chẳng hề tách ra mở đường cho Tuấn Luận.

Tuấn Luận chau mày:

- Các vị trưởng lão muốn gì?

Vị trưởng lão có mái tóc bạc phơ cùng chòm râu trắng xóa chỉ Vô Ảnh Thần Thủ:

- Hạ công tử có thể rời khỏi đây, nhưng phải để Đẳng Ngạo Thiên ở lại.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Mục đích của tại hạ đến Thiên Ma cổ bảo lần này chủ đích để đón Ngạo Thiên thúc thúc. Đâu thể để người ở lại được, Thập nhị trưởng lão đâu có quyền buộc tại hạ phải để Đẳng thúc thúc ở lại đây chứ?

- Nếu không giao Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng Ngạo Thiên thì Hạ công tử đã buộc Thập nhị thần quân phải ra tay.

- Các vị trưởng lão có là gì chăng nữa thì cũng không thể bắt tại hạ phải rời bỏ mục đích của mình.

Lời còn đọng trên miệng, thì Tuấn Luận cõng Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng Ngạo Thiên thi triển khinh pháp siêu phàm. Bằng bộ pháp Mê Tông bộ thần kỳ, chàng cõng Ngao Thiên lướt qua Thập nhị thần quân. Nhưng Thập nhị thần quân đâu để cho Tuấn Luận chạy thoát dễ dàng. Mười hai người đồng loạt xuất thủ với cùng một chiêu thức. Tất cả bọn họ đều phóng chỉ. Mười hai đạo chỉ xanh rờn thoát ra từ những ngón chỉ với uy lực khốc liệt, nối kết thành một vì sao mười hai nhánh, mà tâm của nó chính là Hạ Tuấn Luận. Cùng với những đạo chỉ xanh rờn đó, mười hai vị Thần quân đồng loạt di chuyển quanh Tuấn Luận, để rút dần khoảng cách.

Trông Tuấn Luận chẳng khác nào một con mồi lọt thỏm vào giữa võng lưới nhện chẳng còn đường thoát thân, trong khi những đạo chỉ như những sợi tơ đang từ từ xiết chặt dần.

Vô Ảnh Thần Thủ Đẳng Ngạo Thiên nói vào tai Tuấn Luận:

- Đã lọt vào trận pháp Thiên địa càn khôn của mười hai lão quỷ Thập nhị Tinh Tú Thần Quân thì ngươi không thể thoát được đâu. Hãy trao ta cho họ đi để giữ cái mạng của ngươi. Nếu muộn màng sợ ngươi sẽ bị chỉ khí cắt thành mười hai mình đó. Chết oan uổng không nên chết làm gì.

- Đẳng thúc thúc không cần phải lo chuyện đó. Nếu vãn bối có chết thì cũng trọn đạo với ân sư.

Tuấn Luận vừa nói vừa điểm mạnh hai chân, đưa thân pháp vụt lên cao năm trượng. Như đã biết trước Tuấn Luận sẽ vụt thoát lên cao, Thập nhị Thân quần cũng cất mình theo chàng, tuyệt nhiên không để Tuấn Luận có đặng cơ may thoát ra khỏi võng lưới chỉ phong trùng trùng điệp điệp.

Tuấn Luận xoay tròn một vòng, dồn nội lực vào song thủ phát tác ra một lúc lười hai đạo chưởng kình đánh thẳng về phía Thập nhị thần quân.

Tất cả mười hai người cũng đồng loạt dựng hữu thủ phách không đón chưởng kình của Tuấn Luận mà tả thủ thì vẫn phóng chỉ kết chặt võng lưới hình cánh sao mười hai cánh.

Ầm…

Khi chưởng kình của Tuấn Luận đón thẳng lấy mười hai đạo khí chưởng có cảm tưởng như chung quanh mình đồng loạt có mười hai ngọn thái sơn chèn ép, khí quản nhộn nhào.

Rơi vào tình trạng đó, thể pháp Tuấn Luận căng cứng hứng chịu áp lực kinh hồn, những tưởng sẽ vỡ tung bất cứ lúc nào. Mặc dù vậy, Tuấn Luận vẫn không chùng bước, mà nghiến răng phát ra những âm thanh ken két chịu đựng.

Tuấn Luận nghĩ thầm:

“Không đưa được Đằng thúc thúc rời khỏi đây, ta đã có lỗi với ân sư. Dù chết hay là sống thì phải giữ trọn đạo làm trò”.

Đón một lúc mười hai đạo chưởng kình uy mãnh của Thập nhị Tinh Tú Thần Quân, có cảm giác như bị đè cứng bởi mười hai quả thái sơn khổng lồ. Dù muốn hay không muốn, Tuấn Luận cũng phải chao mãnh hạ thân xuống đất. Chân Tuấn Luận vừa chạm đất thì những đạo chỉ chết chóc cũng xiết chặt lại. Những đạo chỉ đan chéo chung quanh Tuấn Luận phát ra những âm thanh vi vu nghe rợn cả tóc gáy. Những âm thanh từ những đạo chỉ lạnh rờn phát ra ngỡ như những thanh kiếm bén ngót đang chập hờn thít chặt lấy Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

Tình thế của Tuấn Luận như ngàn cân treo đầu sợi tóc. Chàng thừa biết uy vũ của những đạo chỉ kia nhưng chẳng có cơ may nào khả dĩ để thoát ra khỏi chúng.

Tuấn Luận chợt nghe tiếng sáo diều vi vu trên không. Không cần suy nghĩ hay để mất thời gian. Tuấn Luận rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, nghĩ thầm:

“Đây là cơ hội cuối cùng. Ta có thể thoát và cũng có thể chết”.

Với ý niệm đó, Tuấn Luận dồn toàn bộ công lực vào cước pháp. Điểm mạnh mũi giày, thân ảnh chàng bốc lên hướng về phía cánh diều. Tất nhiên Thập nhị Tinh Tú Thần Quân cũng đồng loạt bám ngay theo Tuấn Luận, đồng thời siết chặt màn lưới Chỉ pháp của mình.

Cả mười hai người toan dồn công lực vào chỉ ảnh để cất tiện thân pháp đối phương thành mười hai mảnh. Nhưng đột nhiên cả bầu trời mù mịt độc công “Tán Hồn phấn” của Song Tà Dạ Điệp. Thì ra Tuấn Luận lướt về phía cánh diều, dụng luôn thủ pháp vô biên điều khiển cánh diều độc của Song Tà Dạ Điệp, khiến nó phả ra luồng khói độc chết người kia.

Vừa toàn dụng đến độc chiêu sát tử thì phát hiện Tán Hồn phấn tỏa ra mù mịt, bắt buộc mười hai vị

Thần quân phải phân chia nội kình tả thủ vận giữ chỉ công, hữu thủ thì dụng Phách Không chưởng đẩy những luồng khí độc không cho chúng phủ lên họ.

Lợi dụng ngay Thập nhị Tinh tú chia nội lực, Tuấn Luận dồn công đẩy một đạo bách không chưởng với mười hai thành công lực dồn về phía vị trưởng lão cao niên nhất.

Vị trưởng lão cao niên không ngờ Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận chẳng màng gì đến độc công Tán Hồn phấn mà dồn công tập kích mình, khi lão kịp phát hiện ra kình phong của Tuấn Luận thì đã quá muộn rồi. Lão chẳng thể nào kịp phản xạ ứng phó đành dùng vai hứng lấy chưởng kình của Bách Thủ thư sinh.

Ầm…

Để tìm đường đào thoát, Tuấn Luận thí phát ngọn chưởng kình này với tám thành nội lực. Khi vị đại trưởng lão trong Thập nhị thần quân lách người dùng vai hứng lấy đạo chưởng phong khốc liệt đó, thân ảnh lão như thể bị bứng ra khỏi trận pháp quẳng đi luôn mười trượng, rơi xuống đất như quả chín bị rụng khỏi cành.

Trận pháp Thập nhị Tinh tú nhanh chóng bị phá vỡ, mất đi sự liên kết. Không bỏ lỡ thời cơ, Tuấn Luận thi triển Mê Tông bộ, băng qua chỗ bị khuyết thoát ra ngoài.

Vị đại trưởng lão Thập nhị Tinh tú thét lên:

- Đừng cho y đào thoát.

Lời cảnh báo của lão dứt trên miệng thì Tuấn Luận đã bỏ đi được năm trượng rồi. Mười một người còn lại đồng loạt hợp công dồn chưởng đánh vào sau lưng Tuấn Luận.

Trên lưng Tuấn Luận, chính là Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên Lão cảm nhận rõ mồn một lực kình vỗ tới phía sau, nhưng bấu tay vào vai Tuấn Luận:

- Chạy đi… Không hề gì đâu.

Lời còn đọng trên miệng Ngạo Thiên thì lực kình hợp lực của mười hai vị thần quân đã vỗ vào lưng lão.

Ầm…

Uy lực hợp công của mười hai vị Thần quân nện vào lưng Ngạo Thiên đánh gãy nát những xương ức của lão, đồng thời đẩy Tuấn Luận lao đến trước nhanh hơn.

Mặc dù đã dụng Mê Tông bộ nhưng Tuấn Luận vẫn chới với chỉ chực té úp mặt đến trước. Nếu

chàng té xuống thì đúng là tai họa sẽ nhanh chóng ập đến, bởi sẽ phải hứng chịu một lúc những đạo chưởng công của mười một vị thần quân còn lại.

Nghiến hai hàm răng vào với nhau, Tuấn Luận cố trụ đôi cước pháp để cõng Vô Ảnh Thần Thủ băng đi. Mười một người kia cũng lắc mình đuổi theo chàng.

Tiếng ngựa hí lên vang dội, một con bạch mã có bốn đóm đen dưới cổ chân biểu thị nó là giống ngựa thiên lý long câu phóng vụt đến. Ngồi trên yên ngựa giữ dây cương chính là Tô Băng Lệ. Nàng ghìm cương ngựa thét lớn:

- Hạ huynh...

Không để mất thời gian, Tuấn Luận cõng Đằng Ngạo Thiên lướt lên sau lưng Tô Băng Lệ. Nàng thúc gót vào hông ngựa, giật mạnh dây cương. Con tuấn mã hí vang một tiếng cùng với cú phóng đi tợ một mũi tên thoát ra khỏi cánh cung đã căng hết cỡ.

Tiếng gió rít hai bên mang tai Tuấn Luận, chẳng khác nào những trận cuồng phong đang thổi đến. Một tay giữ Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên, một tay ghìm vai Băng Lệ, mà Tuấn Luận có cảm tưởng mình sẽ rơi ra khỏi lưng ngựa bất cứ lúc nào bởi nước đại của con Thiên Lý Long Câu.

Con Thiên Lý Long Câu được Tô Băng Lệ giữ cương điều khiển phi nước đại bất kể các chướng ngại vật. Chỉ trong một đêm, nó đã vượt qua hoang mạc quay về Tân Cương. Khi cách Tân Cương độ một dặm đường, nàng mới ghìm cương ngựa cho nó dừng lại cũng là lúc trời chạng vạng bình minh.

Băng Lệ và Tuấn Luận xuống mình ngựa, đặt Vô Ảnh Thần Thủ lên thảm cỏ ven đường.

Tuấn Luận nói:

- Đằng thúc thúc.. Tuấn Luận đã đưa Thúc thúc thoát khỏi tử địa Thiên Ma cổ bảo theo đúng di huấn của sư phụ.

Đằng Ngạo Thiên nhìn Tuấn Luận bằng cặp mắt thất thần:

- Cuối cùng thì ta cũng đã rời khỏi được Thiên Ma cổ bảo để thở không khí tự do trong lành. Ta không ngờ mình lại có được kết cục may mắn như thế này.

Tuấn Luận nghe Đằng Ngạo Thiên thốt ra câu đó, trong lòng cũng phấn chấn vô cùng. Tâm hồn chàng bỗng dưng thư thản vô cùng. Quay lại Băng Lệ, Tuấn Luận nói:

- Nếu không có Tô cô nương tại hạ không biết sự thể kết cục như thế nào.

- Hạ huynh đừng nói vậy. Nếu không có Hạ huynh ra tay cứu Băng Lệ, thì giờ đây Băng Lệ đã biến

thành xương khô vùi trong cát.

- Nhưng nếu không có...

Nàng cướp lời Tuấn Luận:

- Xem như Băng Lệ đã trả ân cho huynh vậy.

Chợt Vô Ảnh Thần Thủ rùng mình, thều thào nói:

- Hạ công tử nghe lão phu nói đây. Cho dù lão phu có được ngươi giải thoát khỏi Thiên Ma cổ bảo nhưng cùng sắp chết rồi. Không sống được bao nhiêu lâu đâu.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Đằng thúc thúc... Tuấn Luận sẽ đưa thúc thúc đến đại phu.

- Vô ích thôi. Cho dù Hoa Đà có tái sinh thì cũng chẳng thể nào cứu được ta. Bây giờ ngươi phải nghe ta nói đây.

- Thúc thúc...

Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên lắc đầu:

- Đừng ngắt lời ta.

Tuấn Luận miễn cưỡng gật đầu:

- Tuấn Luận nghe thúc thúc chỉ giáo.

- Thượng Quan Nghi ân sư của ngươi vốn là một người thông thiên đạt lý, biết đoán hậu vận võ lâm. Do đó mới đào luyện ra ngươi.

Tuấn Luận tiếp lời Vô Ảnh Thần Thủ:

- Lúc nào Tuấn Luận cũng kính trọng ân sư.

Lão rít một hơi thật sâu đến độ tưởng chừng lồng ngực vỡ tung, đặng giữ cho hơi thở mình không đứt đoạn. Vô Ảnh Thần Thủ ngượng nói:

- Trong thắt lưng của lão phu là chiếc hộp ngọc bích để đựng mười hai hạt thần châu. Ngươi phải có trọng trách thu gom tất cả mười hai viên thần châu đưa lên Kim Đỉnh tự. Lắp những hạt thần châu vào mười hai pho tượng Bồ Tát.

Lão cố nhướng mắt nhìn Tuấn Luận:

- Thời gian không còn nhiều cho ngươi đâu Nếu để mười hai hạt Thần chầu qui tụ trở về Thiên Ma cổ bảo thì Hoạt Sát Thiên Vương sẽ xuất hiện. Khúc Đoạn trường ly biệt sẽ mãi mãi không bao giờ tuyệt diệt.

Tuấn Luận vội hỏi

- Đằng thúc thúc... Mười hai hạt Thần châu đó đang ở đâu?

Vô Ảnh Thần Thủ nhìn Tuấn Luận, hai con ngươi chỉ muốn đứng tròng.

Tuấn Luận vận công truyền qua thiên đỉnh của lão. Hai cánh môi của lão mấp máy:

- Chiếc tráp ngọc...

Tuấn Luận đỡ lão ngồi lên. Đầu Đằng Ngạo Thiên dựa vào vai Tuấn Luận lão nhìn chàng thều thào nói.

- Vô ích thôi... Thượng Quan Nghi không cãi được ý trời, mặc dù y có tâm huyết hơn người. Tuấn Luận... Ngươi chẳng thể nào làm gì được...

Lão lắc đầu nhìn về phía vầng nhật quang:

- Người chẳng thể nào làm gì được khi nguyệt thực đến. Tất cả đã quá muộn. Tội nghiệp cho con gái của ta... Tội nghiệp...

Lão thở dốc, Tuấn Luận ghìm lấy Vô Ảnh Thần Thủ:

- Đằng thúc thúc...

Lão nhìn Tuấn Luận. Hai cánh môi méo xệch của lão hiện ra chẳng biết Vô Ảnh Thần Thủ cười hay mếu vì phải chia tay với cõi đời này khi vừa tìm lại được khoảng trời tự do mà lão đã đánh mất trong hai mươi năm trong Thiên Ma cổ bảo.

Hai cánh môi lão mấp máy:

- Thượng Quan Nghi... Một đời ngang dọc khắp cõi võ lâm đi tìm đối thủ, nhưng kẻ ta phục lại chính lả huynh. Ta phục huynh đó, tên thư sinh thúi à.

Vô Ảnh Thần Thủ thốt ra câu đó để nói với Tuấn Luận hay nói với Thượng Quang Nghi, nhưng rõ ràng trong đôi mắt thất thần của lão như đang thấy người nào đó nhưng có thể đoán được, lão đã thấy Thượng Quan Nghi.

- Đằng thúc thúc

Vô Ảnh Thần Thủ bấu mười ngón tay vào chân Tuấn Luận. Lão cố nói bằng tất cả khí lực cạn kiệt của mình:

- Hãy nhớ lời ta...

Tuấn Luận dồn công lực vào lão để hầu giữ lấy chân khí vốn đã cạn trong nội thể Đằng Ngạo Thiên. Lão thở khì ra một tiếng, tứ chi buông lỏng, đầu dựa hẳn vào vai Tuấn Luận, hồn lìa khối xác.

Tuấn Luận lay vai Vô Ảnh Thần Thủ:

- Đằng thúc thúc... Đằng thúc thúc...

Mặc cho chàng lay, Vô Ảnh Thần Thủ vẫn bất động, mắt mỡ trừng trừng hướng về vầng nhật quang.

Băng Lệ buông tiếng thở dài:

- Hạ huynh... Lão tiền bối đã chết rồi.

- Tưởng đâu người được giải thoát khỏi Thiên Ma cổ bảo nhưng không ngờ lại phải nhận một cái chết thê thảm như thế này. Trách nhiệm của Tuấn Luận đến Thiên Ma cổ bảo để dụng Qui nạp thần công giải thoát cho Đằng thúc thúc, nhưng cuối cùng chẳng làm gì hơn được, chỉ đem đến cho Đằng thúc thúc một cái chết. Tại hạ không làm tròn bổn phận của mình với ân sư.

- Hạ huynh đừng đau lòng. Ai có cũng số phận cả mà.

- Không cứu được Đằng thúc thúc, tại hạ sẽ thực hiện chỉ huấn cửa người.

Sau khi an táng cho Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên, Tuấn Luận mới chú ý đến chiếc tráp của Ngạo Thiên để lại.

Chàng mở tráp. Trong tráp là một mánh vải đã ố vàng. Cầm lấy mảnh vải đó, Tuấn Luật mở ra xem.

Những dòng chữ trong mảnh vải được viết bằng máu lâu ngày đã khô, thậm chí chuyển qua sắc màu vàng nhạt ố hoen.

“Ngạo Thiên lưu lại bút tự cho Thượng Quang Nghi huynh được biết. Đúng như huynh nói. Trong Thiên Ma cổ bảo có tà công siêu tuyệt. Mở được tà công đó phải có Thập nhị thần châu. Đằng mỗ đã lấy được Thập nhị thần châu đề thu nạp Tà công trong Thiên Ma cổ bảo, nhưng vô ý rơi vào bẫy giam cầm của mười hai gã đệ tử bất kính, bất nhân và bất nghĩa. Đằng mỗ lưu di bút cho huynh để huynh tự

định liệu. Một khi hiện tượng huynh nói xảy ra nếu Thập nhị thần châu không được đặt đúng phương vị trên Kim Đỉnh tự thì đại loạn sẽ đến cho bá tính. Ta khâm phục huynh đã đoán đúng, nhưng đấy là ý trời, không một ai có thể cãi được đâu. Ta có mệnh hệ gì mong Thượng Quan huynh chăm sóc cho ái nữ của ta”.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận đọc lại di thư một lần nữa rồi đặt vào trong tráp. Chàng nheo mày nhẩm nói:

- Mười hai gã cao đồ.

Nhìn lại Băng Lệ, Tuấn Luận nói:

- Tất cả những gì Tô cô nương đã biết... Giờ cô nương sẽ quay về nhà chứ?

Băng Lệ lắc đầu:

- Băng Lệ chưa thể về nhà được.

- Cô nương chưa về nhà vì chưa thể có Thập nhị thần châu?

Nàng lưỡng lự rồi nói:

- Cát Bội Hương tỷ tỷ muốn Băng Lệ phải đưa những hạt thần châu đó về với người.

- Ngay cả Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên đại thúc còn bị di hại bởi những hạt thần châu... Tô cô nương đã chứng kiến rồi, còn tơ tưởng đến nó làm gì?

Buông một tiếng thở dài, Băng Lệ nói:

- Nếu không có những hạt thần châu đó Bàng Lệ thà chết còn hơn.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tùy cô nương vậy.

Tuấn Luận dợm bước, nhưng Băng Lệ đã gọi lại:

- Hạ huynh...

Chàng quay lại Băng Lệ nói:

- Hạ huynh định bỏ rơi Băng Lệ à?

- Chẳng lẽ tại hạ phải đem theo Tô cô nương đi thu nạp những hạt Thần châu di họa.

- Nếu không có Băng Lệ thì Hạ huynh đâu còn cơ hội đi thu nạp những thần châu.

Lời nói của nàng khiến Tuấn Luận sững sờ. Băng Lệ bước đến trước mặt Tuấn Luận:

- Băng Lệ sẽ theo Hạ huynh.

Buông một tiếng thở dài, chàng nói:

- Tùy cô nương, nhưng tại hạ sợ cô nương sẽ hối tiếc vì sự tốn công của mình.

- Để được thấy những hạt thần châu Băng Lệ không hối tiếc.

- Được. Chúng ta đi.

Băng Lệ hỏi:

- Hạ huynh... Chúng ta sẽ đi đâu.

- Đi tìm những gã cao đồ của Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên thúc thúc.

- Huynh biết những gã cao đồ của Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên tiền bối?

Nhìn Băng Lệ, Tuấn Luận mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ còn biết những gã cao đồ của Đằng thúc thúc đang có những dự tính gì.

Tuấn Luận nói xong quay bước hướng về phía trấn Tân Cương. Băng Lệ theo sau chàng. Sự im lặng bất giác phủ trùm xuống hai người. Họ cứ như hai kẻ xa lạ đi chung một đường. Hoặc mỗi người đang đuổi theo ý nghĩ trong đầu mình.

Xem tiếp hồi 15 Tơ tình

Chương 15: Tơ Tình

Thả Diệp Hoàn ngồi xuống, tựa lưng vào vách, Sử Thứ Dân thở hồng hộc. Y quệt mồ hôi trán nhìn Diệp Hoàn:

T

- Cô nương... Bây giờ tại hạ phải làm gì?

Diệp Hoàn nói:

- Sử công tử lấy trong thất lưng của Diệp Hoàn chiếc lịnh bài Hương cung. Công tử đến Bách Hoa lầu trao lịnh bài cho Tẩu ma ma, nhất định Tẩu ma ma sẽ cho người đến đây giúp đỡ.

Thứ Dân gật đầu.

- Được rồi, tại hạ sẽ đến Bách Hoa lầu. Cô nương cứ ở đây.

Thứ Dân vừa dợm bước thì chợt Diệp Hoàn chợt gọi lại:

- Sử công tử...

Y nhìn lại Diệp Hoàn:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo.

- Sử công tử định để Diệp Hoàn ở lại đây một mình sao?

- Ơ... Chẳng lẽ tại hạ phải cõng cô nương đến Bách Hoa lầu à?

- Nếu công tử cõng Diệp Hoàn đến Bách Hoa lầu, nhất định gã Lâm Qui sẽ phát hiện ra ngay.

- Thế tại hạ phải làm gì bây giờ?

Diệp Hoàn nhăn mặt. Nàng nhăn nhó trông thật tội nghiệp:

- Công tử để Diệp Hoàn ở lại đây trong tình trạng này, nếu chẳng may Diệp Hoàn lại gặp một gã tiểu nhân bỉ ổi như gã họ Lâm kìa chắc Diệp Hoàn khó sống quá.

- Nhưng tại hạ biết làm gì bây giờ?

Sử Thứ Dân còn đang lưỡng lự không biết phải làm gì thì chợt nghe tiếng của Lâm Qui:

- Tên công tử thúi tha kia trốn ở đâu? Mau ra đi... Lâm thiếu gia biết ngươi chỉ trốn đâu đây thôi. Nếu Lâm thiếu gia bắt được ngươi, ta sẽ lóc thịt ngươi ra từng mảnh đó.

Nghe Lâm Qui nói câu này, bất giác tứ chi Sử Thứ Dân chỉ muốn nhũn ra. Y ngồi thụp xuống, lí nhí nói:

- Cô nương... Gã Lâm tặc kia đã tìm đến đây rồi. Tại hạ phải làm sao bây giờ?

Sắc diện của Diệp Hoàn cũng biến hẳn khi nghe câu nói đó của Lâm Qui. Nàng lắc đầu nhỏ giọng nói:

- Diệp Hoàn cũng không biết làm sao nữa. Sử công tử mau nghĩ cách gì đi.

- Tại hạ không biết võ công. Biết làm sao bây giờ?

Tiếng Lâm Qui lại cất lên lồng lộng:

- Tên công tử thúi... Muốn sống thì mau ra đây. Ngươi không xuất lô diện thì đừng trách Lâm thiếu gia đó. Hôm nay, Lâm thiếu gia không tìm được ngươi thì thề không đứng trong trời đất này nữa.

Nghe Lâm Qui thốt ra câu đó, lòng dạ Sử Thứ Dân càng rúng động hơn. Y khẩn thiết nói:

- Cô nương... Chúng ta phải làm sao đây? Thế nào gã cũng mò đến ngôi thảo xá này mà.

Nghe Thứ Dân hỏi Diệp Hoãn càng bối rối hơn nữa:

- Công tử nói... Thế nào gã cũng mò đến đây à?

Thứ Dân gật đầu.

Diệp Hoàn lộ vẻ căng thẳng. Nàng đanh giọng nói:

- Sử công tử hãy mau đưa Diệp Hoàn qua bên kia sông. Qua bên kia sông, hy vọng Lâm tặc không phát hiện được chúng ta.

Thử Dân lắc đầu:

- Diệp Hoàn cô nương... Tại hạ... Tại hạ...

- Công tử sao?

- Tại hạ chỉ biết sách thánh hiền chứ tuyệt nhiên chẳng biết bơi.

Đôi thu nhãn của Diệp Hoàn mở to hết cỡ. Nàng nhìn Thứ Dân như nhìn một quái nhân quá ư xa lạ với mình. Mãi một lúc Diệp Hoàn mới nói:

- Ngoài sách thánh hiền ra, công tử chẳng biết làm gì nữa à?

Thứ Dân nhìn nàng gật đầu.

Y ngập ngừng nói:

- Tại hạ chỉ là một thư sinh bất tài vô dụng.

Thở hắt ra như thể muốn trút nỗi buồn bực đang dâng nghẹn cổ họng, Diệp Hoàn mới nói:

- Thiên hạ nói không sai... Phàm thư sinh thì trói gà không chặt, chẳng làm được tích sự gì cả. Nếu như Lâm tặc đến đây thì Diệp Hoàn đã di hại cho công tử rồi.

Nàng nhìn Thứ Dân:

- Số mạng đã định như vậy rồi. Công tử mau tìm cách rời khỏi đây đi... Diệp Hoàn đành buông mình cho số phận thôi.

Thứ Dân lắc đầu:

- Cô nương đừng nói vậy... Tại hạ không bỏ rơi cô nương đâu.

- Nhưng công tử chẳng làm gì được, mà chỉ chuốc họa vào thân thôi... Công tử hãy đi đi...

Nàng vừa dứt câu thì tiếng của Lâm Qui lại cất lên lanh lảnh. Lần này nghe gần hơn:

- Diệp Hoàn... Ta đã ngửi được mùi phấn hương của nàng rồi. Nàng đừng trốn nữa... Hãy mau ra đây với ta đi. Đừng để cho ta phải mất thời gian đi tìm nàng.

Mồ hôi xuất hạn ra trán Sử Thứ Dân.

Gã trách thầm mình:

- Mình đúng là một gã thư sinh vô dụng nên mới bất lực trong tình cảm này. Thảo nào Tô Băng Lệ muội muội không hủy chỉ ước giao hôn. Ta là người vô dụng không thể trách Băng Lệ muội muội được.

Ý niệm đó buộc Thứ Dân phải buông một tiếng thở dài nghe thật não nề.

Y nhìn Diệp Hoàn. Trong lòng bất giác nảy sinh niềm thương cảm tràn trề. Thứ Dân nói:

- Diệp Hoàn cô nương... Nhứt định tại hạ sẽ cứu cô nương... Dù có phải trả bằng mạng sống của mình.

Nghe gã nói, Diệp Hoàn không khỏi ngạc nhiên. Nàng nhìn Thứ Dân bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Diệp Hoàn định mở lời khuyên nhủ gã hãy bỏ rơi mình lại, nhưng Thứ Dân bất ngờ vòng tay qua tiểu yêu của nàng xốc lên. Gã xốc Diệp Hoàn ra ngoài bờ sông, nhảy ùm xuống nước.

Thứ Dân không biết lội, còn Diệp Hoàn thì bị điểm huyệt bất động, may mắn chỗ y nhảy xuống lại chỉ quá ngực, nhưng trong tình buồng bất đắc dĩ đó, y buộc phải ôm cứng Diệp Hoàn vì sợ sông Dương Tử sẽ cuốn nàng ra xa.

Có lẽ Thứ Dân qua ư sợ hãi, nên ôm cứng Diệp Hoàn đến độ nàng muốn nghẹt thở. Diệp Hoàn đỏ mặt nói:

- Sử công tử...

Y nhìn nàng:

- Cô nương miễn thứ... Chúng ta không còn cách nào khác phải trầm mình dưới nước. Nếu không mùi xạ hương của cô nương sẽ khiến cho Lâm thiếu gia phát hiện ra đấy.

- Diệp Hoàn biết... Nhưng...

- Không sao đâu... Chỗ này cạn, cô nương đừng sợ, có tại hạ bên cạnh rồi. Tại hạ không để cho cô nương bị sóng sông Dương Tử lôi ra ngoài ra đâu.

Miệng thì nói, tay gã càng siết chặt tiểu yêu của Diệp Hoàn.

Bị Thứ Dân ôm ngang tiểu yêu, Diệp Hoàn vừa thẹn vừa ngượng. Nàng ngập ngừng nói:

- Công tử ôm Diệp Hoàn cứng quá...

Nghe nàng thốt ra câu đó, Thứ Dân giật mình vội buông tay ra. Vô hình trung nàng mất điểm tựa, chìm luôn xuống nước.

Thứ Dân hốt hoảng với tay chộp lấy Diệp Hoàn:

- Có nương có sao không?

Thứ Dân vừa nói vừa kéo ghịt Diệp Hoàn vào mình. Gã sợ đến độ chẳng còn phân biệt nữ giới hay

nam giới. Thậm chí hắn cũng quên hẳn tình huống của Diệp Hoàn lúc này. Xiêm y của nàng dán sát vào thân, phơi lộ tất cả những đường cong của thân thể, và dính vào người gã.

Trong khi Thứ Dân ôm ghì Diệp Hoàn thì nàng lại không thể nói được, bởi sợ lần nữa y lại buông mình ra.

Tiếng Lâm Qui cất ngay phía trên đầu hai người:

- Gã công tử thúi này đưa giai nhân của ta đi đâu nhỉ? Nhất định gã không thể nào đưa giai nhân ta đi xa được... Phải ở quanh đây thôi.

Nghe tiếng Lâm Qui, Diệp Hoàn nghẹn họng. Nàng chực ho sặc nhưng nếu phát ra tiếng ho lúc này chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Khốn nỗi, Diệp Hoàn càng nén chừng nào lại càng muốn ho khan không thể nào kìm chế lâu hơn được nữa.

Nàng nhắm mắt rồi chợt áp miệng mình vào miệng Thứ Dân. Mặc dù quá bất ngờ bởi hành động của Diệp Hoàn, Thứ Dân vừa lúng túng, vừa bối rối nhưng không thể nào nói được, và cũng chẳng có phản ứng gì, bởi phía trên Lâm Qui đang sục sạo.

Hai cánh môi mọng chín của Diệp Hoàn áp chặt lấy môi Thứ Dân. Mùi thơm của hơi thở từ nàng phát vào miệng hắn, và ngược lại bản thân Diệp Hoàn cũng nhận được cảm giác diệu kỳ đó.

Cảm giác ho sặc bất giác tan biến mà thay vào đó là niềm khoái cảm lâng lâng mơ hồ. Nàng bỗng dưng không làm chủ được nữa, mà từ từ hé hai bờ môi ướt tình với sự mời mọc.

Thời gian chầm chậm trôi qua. chẳng biết bao lâu nhưng Diệp Hoàn cảm nhận rõ mồn một, lưỡi của mình đã nằm trong miệng Sử cũng từ từ lúc nào mà nàng cũng không biết.

Cảm giác đê mê nhanh chóng lan từ đầu lưỡi chạy dọc xuống thân Diệp Hoàn tạo ra một thứ cảm xúc mà chính nàng cũng không thể lý giải được. Lần đầu tiên Diệp Hoàn cảm nhận được cảm xúc dịu ngọt đó. Chính cảm xúc dịu ngọt đó khiến cơ thể nàng căng phồng, hay đúng hơn nàng đang hóa thành từ một trái xanh thành quả chín ngọt.

Diệp Hoàn quên bẵng phía trên mình là gã Lâm tặc đang sục sạo mà chỉ còn biết mỗi một Sử công tử. Gã thư sinh trói gà không chặt, chẳng biết làm gì cả nhưng lại cho nàng cảm giác diệu kỳ, mơ hồ mà Diệp Hoàn muốn nó tồn đọng mãi trong mình.

Môi nàng áp chặt hơn vào môi Thứ Dân.

Lúc đầu Thứ Dân còn ngượng ngùng, ngơ ngẩn nhưng rồi gã cũng không kiềm chế được cảm xúc dâng tràn khi chiếc lưỡi nóng bỏng của Diệp Hoàn đã nằm gọn trong miệng gã, đầu lưỡi của nàng như nhuỵ hoa đầy mật ngọt khiến cho Thứ Dân rộn rạo cõi lòng.

Vòng tay của gã ôm lấy tiểu yêu Diệp Hoàn chặt hơn. Hắn những muốn buông nàng ra nữa, mà chỉ muốn xiết nàng sát hơn vào mình thôi.

Hắn cầu mong sao thời gian ngưng lại để được giữ mãi khoảng khắc mơ hồ này. Hắn cũng không còn nhớ đến gã Lâm Qui đang sục sạo truy tìm gã và Diệp Hoàn. Cái đọng lại trong tâm tưởng Thứ Dân chính là nụ hôn nồng nàn của giai nhân.

Nụ hôn kia chỉ rời ra khi cả hai cảm thấy nghẹt thở và rã rời tứ chi. Hai người nhìn nhau ngượng ngùng.

Diệp hoàn nói:

- Sử công tử...

- Cô nương...

Họ chỉ thốt được bấy nhiêu lời thì mặt gã đỏ bừng không thể thốt ra lời nữa.

Thứ Dân nhìn lên. Y như thể muốn tránh ánh mắt của Diệp Hoàn:

- Hắn đã bỏ đi rồi... Để... để... tại hạ đưa cô nương lên trên bờ.

Nàng gật đầu.

Thứ Dân bế Diệp Hoàn lần theo gờ đá. Lần này y không cố ý nhưng thể pháp Diệp Hoàn như có hấp lực lạ kỳ thỉnh thoảng lại dính sát vào người Thứ Dân. Y mơ hồ khi nhận ra sự chung đụng đó. Nhất là mỗi khi vùng thượng đẳng của nàng cọ sát vào lưng gã. Y cảm nhận rõ mồn một đôi gò bồng đảo chắc nịch của nàng dán sát vào lưng mình tạo ra trong y sự bâng khuâng dịu ngọt.

Đưa Diệp Hoàn trở lại thảo xá, Thứ Dân đặt nàng ngồi xuống. Y ngượng ngùng nhìn nàng.

- Cô nương...

Y muốn nói điều gì đó nhưng khốn nỗi đầu óc lại bỗng dưng trống rỗng chẳng thốt được câu nào.

Diệp Hoàn e thẹn, đôi lưỡng quyến ửng hồng. Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình:

- Sử huynh...

Một luồng gió từ ngoài dòng Dương Tử lùa vào.

Thứ Dân rùng mình bởi luồng gió se lạnh đó. Y nhìn Diệp Hoàn:

- Cô nương có lạnh không?

Nàng gật đầu:

- Lạnh lắm.

Nghe nàng nói, Thứ Dân không khỏi bối rối, lúng túng. Y nhìn Diệp Hoàn:

- Để tại hạ tìm củi nhóm lửa cho cô nương hong khô y phục.

Nàng lắc đầu:

- Huynh muốn tên Lâm Qui kia quay lại à?

Thứ Dân gật đầu:

- Tại hạ quên mất điều đó.

Thứ Dân vừa nói vừa lấy người che gió cho nàng. Thấy gã dùng thân che gió cho mình, Diệp Hoàn không khỏi xúc động. Nàng thỏ thẻø nói:

- Huynh tốt quá.

- Tại hạ...

Nàng lườm gã:

- Huynh sao khách sáo vậy. Gọi Diệp Hoàn bằng muội được không? Hay Diệp Hoàn không xứng làm muội của huynh?

Thứ Dân khẽ gật đầu:

- Muội...

Mặt nàng ửng hồng e thẹn:

- Sử huynh...

Thốt ra câu đó, cảm giác nao nao lại trỗi dậy trong nội thể và tâm tưởng của Diệp Hoàn. Nàng lí nhí nói:

- Huynh đừng xem thường muội nhé...

Hai người nhìn nhau, ánh mắt của họ thay cho lời nói mà họ muốn nói với nhau.

Một luồng gió lại thổi vào. Toàn thân Thứ Dân lẫn Diệp Hoàn nổi đầy gai ốc vì cái lạnh do luồng nhu phong đem đến. Nàng mím môi nhìn Thứ Dân hỏi:

- Huynh lạnh lắm phải không?

Thứ Dân gật đầu:

- Huynh lo cho muội thôi.

- Huynh ôm muội đi... Chúng ta sẽ đỡ lạnh hơn.

Nàng nói xong khép bờ mí mắt. Thứ Dân ngồi sát vào Diệp Hoàn. Hai tay gã ôm choàng lấy thể pháp của nàng. Họ cảm thấy ấm áp hơn do cảm xúc mơ hồ kia mang đến. Hai cánh môi của Diệp Hoàn lại hé mở bởi muốn tìm lại cảm giác từ nụ hôn đầu tiên.

Xem tiếp hồi 16 Long Cơ bà bà

Chương 16: Long Cơ Bà Bà

Khoác vẻ mặt như đưa đám vì để vụt mất giai nhân Mộng Diệp Hoàn, Lâm Qui vừa hậm hực, vừa tiếc nuối chắc lưỡi. Thỉnh thoảng gã lại lầu bầu chửi đổng:

K

- Gã chết tiệt đó rồi sẽ biết tay ta.

Long Cơ bà bà ngước mắt nhìn gã. Mặc dù đã ngoài lục tuần, tóc đã rụng lộ cả làn da đầu, mi mắt chảy xệ xuống, nhưng Long Cơ bà bà vẫn vận xiêm y bằng loại lụa Hàng Châu khá mỏng cứ như những thiếu nữ mới đến tuổi dậy thì.

Nghe Lâm Qui nói, Long Cơ bà bà nhìn sang gã:

- Đệ đệ nghĩ tới gã nào mã bực tức vậy? Nói cho tỷ biết... Tỷ sẽ trừng trị gã cho.

Lâm Qui lườm Long Cơ bà bà gã nhíu mày nghĩ thầm:

“Ta đang bực bội vì mất giai nhân nghe mụ quỷ cái này nói càng bực bội hơn”.

Gã thở hắt ra một tiếng:

- Còn ai vào đây nữa... Chính là bọn Cái bang đốn mạt dám trêu ngươi Lâm Qui.

- Đệ đệ muốn nói bọn chúng đã điểm huyệt đệ tại cổ miếu?

- Không chỉ điểm huyệt thôi còn sỉ nhục ta nữa.

- Bọn ăn mày dám sỉ nhục đệ đệ là muốn xóa tan Cái bang trên cái giang hồ rồi.

Lâm Qui hừ nhạt một tiếng:

- Chỉ biết nói thôi chứ có làm gì được đâu.

Long Cơ bà bà nhíu mày.Tuổi tác của Long Cơ bà bà đã ngoài lục tuần, với đầy những nếp nhăn trên trán, nay lại nhăn mày trông càng già hơn.

Long Cơ bà bà nghiêm giọng nói:

- Tỷ sẽ bắt gã Bang chủ Cái bang Khấu Mục phải quì dưới chân đệ tạ lỗi. Đệ chịu không?

Lâm Qui lườm Long Cơ bà bà:

- Sợ làm không được thôi. Nếu tỷ làm được như vậy mới đúng là trọn tình với Lâm Qui đó.

Long Cơ bà bà cười khẩy rồi nói:

- Đệ muốn là được thôi. Chuyện Long Cơ này làm không được. Miễn sao cục cưng của Long Cơ vui vẻ là ta chịu rồi. Ta và đệ sẽ cùng đến Tổng đàn Cái bang hỏi tội gã Bang chủ Khấu Mục.

Long Cơ bà bà vừa thốt dứt câu thì bất thình lình từ trong tửu điếm ven đường, một gã đại lực vận trang phục tiều phu sầm sập lao ra chận đường Long Cơ bà bà và Lâm Qui. Gã chỉ mặt Lâm Qui:

- Tên tiểu nhân bỉ ổi... Ngươi nhận ra ta chứ?

Lâm Qui lắc đầu:

- Ngươi không có gì để Lâm thiếu gia nhận ngươi cả.

Y hất mặt:

- Ngươi là ai bắt ta phải nhận chứ?

Gã đại hán nghiến răng nói:

- Ta chính là Tạ Thốn đây... Ta là tướng công của Mục Khâm...

Lâm Qui cau mày:

- Tạ Thốn... Mục Khâm...

Lâm Qui lắc đầu:

- Bổn thiếu gia chẳng biết Tạ Thốn hay Mục Khâm nào cả.

- Ngươi không biết ư?

Tạ Thốn vừa nói vừa nghiến răng. Y cố dằn cơn tức giận đến đỏ mặt tía tai, gằn giọng nói:

- Tạ Thốn ta đi cùng để hỏi tội ngươi.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Tạ Thốn:

- Ý... Lâm thiếu gia tội gì nhỉ?

- Ngươi giả vờ vào trú trong nhà của Tạ mỗ rồi cưỡng hiếp Mục Khâm... Khiến nàng tự vận mà chết... Ngươi biết cái tội của ngươi chưa tên súc sinh đê tiện?

Lâm Qui nghe Tạ Thốn nói không giận còn cười phá lên. Tiếng cười của gã nghe thật chói tai và dâm dật. Gã cất ngang tràng tiếu ngạo nói:

- À. Ta nhớ ra rồi... Nếu ngươi không nhắc thật Lâm thiếu gia chẳng biết Mục Khâm, Tạ Thốn là ai.

Y nhìn Tạ Thốn:

- Ta nhớ Mục Khâm rồi... Nàng ấy cũng xinh đẹp...

Lâm Qui khẽ gật đầu:

- Nương tử của ngươi cũng hay lắm đó. Hôm đó ta cưỡng hiếp nàng... Thú lame... Nàng cứ giẫy giụa nhưng cuối cùng... Hà ha... Nghe ngươi nhắc đến Mục Khâm tự dưng Lâm thiếu gia cảm thấy rạo rực hẳn lên. Nàng chết rồi à...

Lâm Qui chắc lưỡi:

- Nàng chết rồi a... Tiếc thật... tiếc thật. Nếu Mục Khâm chưa chết nhứt định bổn thiếu gia sẽ ghé đến thăm nàng một lần nữa.

Đôi con ngươi của Tạ Thốn tưởng chừng lọt ra ngoài khi lời nói của Lâm Qui đập vào thính nhĩ gã. Những chỉ máu hằn đỏ trong hai con ngươi của họ Tạ.

Gã rít giọng gay gắt quát:

- Đồ tiểu nhân bỉ ổi... Tạ mỗ giết ngươi trả thù cho nương tử đây.

Tạ Thốn dấn bước đến thì Lâm Qui lách ra sau lưng Long Cơ bà bà. Y nhìn Long Cơ nói:

- Tỷ tỷ... Y định giết Lâm đệ kìa.

Long Cơ bà bà trừng mắt nhìn Tạ Thốn.

Tạ Thốn nhìn lại Long Cơ bà bà. Y rít giọng nói:

- Bà bà... mau tránh qua một bên để Tạ mỗ đập nát sọ tên tiểu nhân đốn mạt này.

- Chuyện nhỏ như vậy mà ngươi dám đòi lấy mạng đệ đệ của Long Cơ bà bà à?

Tạ Thốn trừng mắt nhìn Long Cơ bà bà:

- Chuyện như vậy mà chuyện nhỏ ư? Bà mau tránh ra bằng không...

Lâm Qui cướp lời Tạ Thốn:

- Tỷ tỷ giết gã đi... Gã chết đệ mới thấy hả lòng vì sự hỗn xược của gã. Nếu tỷ không lấy mạng gã thì đệ sẽ bỏ tỷ mà đi ngay.

Long Cơ nghiến răng nói:

- Ngươi đã làm cho đệ đệ của ta phẫn nộ rồi... Ngươi thật đáng chết.

Tạ Thốn nghiến răng nói:

- Ta thấy mụ cao niên nên nể mặt, không ngờ mụ...

Tạ Thốn chưa kịp nói hết câu thì Long Cơ bà bà chớp xuất thủ. Khác hẳn với vẻ bề ngoài lọm cọm già nua, khi Long Cơ bà bà xuất thủ thân pháp của mụ ta nhanh đến không ngờ. Ngọn thiền trượng vụt tới nện thẳng vào đầu Tạ Thốn mà tuyệt nhiên gã chẳng hề có được chút phản ứng gì.

Bộp...

Hứng trọn ngọn trượng của Long Cơ bà bà, cổ họng Tạ Thốn thụt hẳn xuống, thủ cấp vỡ toang như một quá dưa hấu trông thật khủng khiếp. Đập nát đầu Tạ Thốn rồi Long Cơ bà bà thu hồi thiền trượng nhìn lại Lâm Qui:

- Đệ vừa ý chứ?

Lâm Qui toét miệng cười:

- Vừa...Vừa...

Long Cơ bà bà lườm Lâm Qui gằn giọng nói:

- Gã này chết oan uổng và tức tưởi.

Thở hất ra một tiếng, Long Cơ bà bà lườm Lâm Qui. Lâm Qui biết ngay vì sao Long Cơ bà bà lại giận dữ. Y cười giả lả:

- Tỷ giận đệ à?

- Cố tật của đệ làm sao ta không biết. Đệ muốn làm gì cũng được, miễn chung thủy với ta mà thôi. Giữ sự chung thủy với Long Cơ, đệ cũng không giữ được.

Lâm Qui nhăn mặt:

- Tỷ trách oan đệ rồi... Lúc nào đệ cũng nghĩ đến một mình tỷ tỷ mà thôi. Chỉ có mình tỷ là đệ yêu thương nhất, còn những ả kia chẳng qua đệ tìm chút hứng thú qua đường đấy mà.

Y nắm tay Long Cơ bà bà:

- Tỷ tỷ đừng có giận đệ được không. Xem kìa... tỷ giận đệ khiến cho Lâm đệ áy náy lắm đó.

Long Cơ bà bà điểm nụ cười mỉm:

- Ta không muốn mất đệ đâu đó.

- Thì đệ lúc nào cũng ở bên tỷ mà. Đệ lúc nào cũng muốn tỷ tỷ vui vẻ cả.

- Đệ đừng thốt những lời chót lưỡi đầu môi với ta đấy. Nếu đệ bỏ rơi ta thì cho dù đệ có trốn xuống Âm ty hay bay lên trời Long Cơ cũng sẽ tìm ra đệ.

Lâm Qui liếc Long Cơ nghĩ thầm:

“Một khi ta toại thành đại nghiệp đỉnh thiên lập địa sẽ thuốc cho mụ chết ngay lập tức”.

Trong đầu thì nghĩ như vầy, nhưng lại ôn nhu từ tốn nói:

- Đệ không bao giờ bỏ tỷ đâu, chì sợ tỷ bỏ rơi đệ.

- Ta đã từng trải qua bao cuộc tình rồi... Giờ mới có được đệ, làm sao ta bỏ rơi đệ được.

Long Cơ bà bà nắm tay Lâm Qui:

- Đệ đừng bao giờ bỏ ta nghen.

Lâm Qui gật đầu cười giả lả:

- Nếu không có tỷ thì Lâm Qui chẳng phải là Lâm Qui. Đệ sẽ không bỏ rơi tỷ, nhưng tỷ phải hứa với đệ là giúp đệ tạo danh với thiên hạ đó.

- Đệ không phải lo điều đó... Chuyện đó do Long Cơ này lo cho đệ. Cả võ lâm này nếu đệ muốn, Long Cơ sẽ thâu tóm về cho đệ. Chì sợ đến lúc đó, Long Cơ không còn nằm trong mắt Lâm đệ đệ.

- Đến lúc đó đệ càng yêu tỷ hơn.

Hai người tiếp tục đi. Họ vừa đi vừa tán gẫu. Đối thoại với Lâm Qui, Long Cơ bà bà vô cùng cao

hứng. Long Cơ hỏi Lâm Qui:

- Lâm đệ đệ có thích những nữ nhân xinh đẹp không?

Lâm Qui giả lả đáp lời Long Cơ bà bà:

- Đã là nam nhân thì tất nhiên phải thích nữ nhân rồi. Ngoại trừ nam nhân mà biến thành thái giám mới không thích nữ nhân thôi. Lâm Qui cũng là nam nhân, nhưng mỗi khi đệ nghĩ đến tỷ, đi cùng với tỷ thì không thích người nào cả. Cho dù nữ nhân kia có là thiên hạ đệ nhất giai nhân.

Long Cơ bà bà mỉm cười:

- Đệ làm cho tỷ xúc động quá.

Lâm Qui nhìn Long Cơ bà bà cười mỉm. Nụ cười hé nở trên cánh môi mỏng của gã, càng tạo ra nét gian xảo vốn có trên khuôn mặt của gã rồi.

Lâm Qui chợt dừng bước trước tòa kỹ lâu. Từ trong kỹ lâu, hai ả kỹ nữ trang điểm diêm dúa, vận xiêm y mỏng tanh như thể muốn khoe những đường cong của cơ thể tất tả chạy ra. Cả hai chẳng màng gì đến Long Cơ bà bà mà vội bấu lấy Lâm Qui:

Ả kỹ nữ vận hồng y ẻo lã, vồ tay Lâm Qui:

- Chàng còn đi đâu nữa, hãy vào đây với thiếp đi.

Lâm Qui bối rối.

Nàng vận thanh y liếc mắt đưa tình, chẩu hai cánh môi đã chấm son đỏ như bã trầu:

- Tiểu Ngọc sẽ mời tiếp huynh... Huynh sẽ thấy trên đời này chẳng còn người nào bằng Tiểu Ngọc cả.

Mặt Lâm Qui nhăn nhó. Gã chực lên tiếng thì Long Cơ bà bà tằng hắng. Nghe Long Cơ bà bà tằng hắng, Tiểu Ngọc quay lại nhìn Long Cơ bà bà:

- Bà bà... Cho chàng vào với Tiểu Ngọc một chút nghen.

Đôi mắt Long Cơ hằn lên sát khí hung tợn, rồi gằn giọng nói:

- Buông đệ đệ của ta ra, nếu muốn sống.

Nghe Long Cơ bà bà nói, Tiểu Ngọc ngơ ngác. Ả miễn cưỡng hỏi:

- Sao bà bà khó quá vậy?

Hừ nhạt một tiếng, Long Cơ bà bà nhìn Tiểu Ngọc:

- Lần sau nếu ta gặp các ngươi chạm vào thân thể của tướng công của ta thì đừng trách Long Cơ này nhé.

Hai ả kỹ nữ tròn mắt nhìn Long Cơ bà bà, Tiểu Ngọc chỉ Lâm Qui rồi chỉ Long Cơ:

- Bà bà vừa nói cái gì... Vị đại ca đây là tướng công của bà bà à?

- Không sai.

Tiểu Ngọc và Tiểu Huệ vừa nghe được câu đó đã ôm bụng cười khanh khách. Tiểu Huệ nhăn mặt.

Nàng le lưỡi nhìn Lâm Qui. Thấy Tiểu Huệ nhìn mình, mặt Lâm Qui thẹn chín.

Tiểu Huệ nói:

- Trên đời này bộ hết nữ nhân rồi hay sao mà chàng lại chọn một lão bà còng lưng, mỏi gối, còn làm ăn gì được nữa.

Tiểu Huệ nói dứt câu thì bật cười khúc khích.

Long Cơ bà bà lên tiếng:

- Nha đầu... Ngươi nói gì với cục cưng của ta thế?

Nghe Long Cơ bà bà thốt ra câu này, Tiểu Huệ càng cười nắc nẻ. Hỏi không cười sao được, bởi so tuổi tác của Lâm Qui thì rõ ràng gã chỉ đáng làm cháu đích tôn của Long Cơ bà bà.

Tiểu Huệ nhìn Long Cơ bà bà vừa cười vừa nói:

- Lão mẫu tóc đã bạc, mắt đã sụp, lưng đã còng thế mà vẫn chọn được cho mình một vị tướng công khôi ngô anh tuấn. Tiểu Huệ bái phục... Bái phục.... nhứt định phải nhận lão lão làm sư phụ để thụ giáo bí kiếp...

Mặt Long Cơ bà bà đanh lại:

- Nha đầu ám chỉ ta già ư?

- Chứ lão mẫu còn trẻ với ai nữa. Bộ lão mẫu không soi gương bao giờ à?

Nàng nói xong cùng Tiểu Ngọc phá lên cười. Thấy hai ả kỹ nữ cười Lâm Qui càng sượng sùng hơn nữa. Y như thể đứng trên đống kiến lửa, toàn thân ngứa ngáy mà không thể nào động được tứ chi.

Long Cơ bà bà nói:

- Ta không xứng với Lắm đệ đệ của ta à?

Nghe Long Cơ bà bà thốt ra câu này, cả Tiểu Ngọc lẫn Tiểu Huệ càng cười to hơn nữa. Cả hai cười đến độ nước mắt ràn rụa chảy xuống má mà không sao nín được.

Long Cơ bà bà nhíu mày:

- Ta nói vậy có gì mà hai người cười?

Tiểu Huệ vừa cười vừa đáp lời Long Cơ bà bà:

- Công tử đây đi cùng với bà bà chẳng khác nào cháu đi chung với bà vậy.

Nàng nói xong lại ôm bụng cười khanh khách.

Long Cơ bà bà gằn giọng nói:

- Nha đầu thật là quá đáng. Ngươi nói vậy có ý ám chỉ ngươi mới xứng với tướng công của ta?

Tiểu Ngọc đứng sát vào Lâm Qui:

- Bà nhìn xem Tiểu Ngọc có xứng với công tử không?

Lời còn đọng trên cửa miệng Tiểu Ngọc thì ngọc thiền trượng của Long Cơ bà bà nện thẳng tới như một ngọn giáo hướng vào vùng thượng đỉnh của Tiểu Ngọc.

Bình...

Uy lực khủng khiếp của ngọn thiền trượng đẩy Tiểu Ngọc bắn ngược về sau như một cánh diều bị đứt dây cuốn đi bởi cơn lốc dữ dội. Nàng ngã ngửa xuống đất với lồng ngực bết nhừ, hồn lìa khỏi xác mà không kịp trối lấy một tiếng.

Tiểu Huệ biến sắc thét lên:

- Cứu người... Cứu người...

Tiểu Huệ vừa la cầu cứu vừa toan bỏ chạy, nhưng ngọn thiền trưởng đã phạt ra một đường vòng cung, bổ ngang sau ót Tiểu Huệ.

Bộp...

Thủ cấp Tiểu Huệ vỡ toang, ngã sấp đến trước, tứ chi giãy giụa để chạy theo hồn Tiểu Ngọc.

Lâm Qui trố mắt trước cái chết của Tiểu Huệ và Tiểu Ngọc. Y quay lại toan mở miệng nói thì Long Cơ bà bà nói trước:

- Đệ đệ định binh vực cho hai ả nha đầu hồ đồ ư?

Thở hắt ra một tiếng, Lâm Qui im lặng một lúc sau gã mới lí nhí nói:

- Hai người đó không đáng chết.

- Vậy Tạ Thốn đáng chết lắm à?

Long Cơ bà bà vừa nói vừa lườm Lâm Qui, buộc gã phải ngậm miệng.

Từ trong kỹ lâu bốn gã đại hán cầm đại đao xồng xộc chạy ra. Cả bốn gã đó giương mắt nhìn xác Tiểu Ngọc và Tiểu Huệ. Gã đại hán có hàm râu ria rậm rạp nhìn Lâm Qui:

- Tiểu tử... Ngươi đã sát tử Tiểu Huệ và Tiểu Ngọc?

Long Cơ bà bà lên tiếng:

- Lâm đê đệ của ta không liên can gì, chính ta đó.

Bốn gã đại hán trố mắt nhìn Long Cơ bà bà.

Gã đại hán râu ria như thể không tin liền hỏi Long Cơ bà bà:

- Lão bà bà có thể giết Tiểu Huệ và Tiểu Ngọc ư? Thật là khó tin. Tuổi của mụ giờ chống trượng còn không nổi nói làm gì đến chuyện giết người. Mụ hẳn muốn nhận tội về cho mình?

Long Cơ bà bà hừ nhạt một tiếng:

- Ngươi không tin ta giết hai ả nha đẩu kia à? Nếu vậy ngươi có muốn thử một chưởng của Long Cơ bà bà này không?

Gã đại hán ngửa mặt cười rồi gằn giọng nói:

- Chưởng của mụ đuổi con ruồi cũng không bay nổi thì Niên Kỳ sợ gì chứ. Nhưng mụ không làm gì được Niên mỗ thì phải đứng qua bên chứng kiến Niên mỗ trả thù cho Tiểu Ngọc và Tiểu Huệ đó.

Long Cơ bà bà khẽ nện thiền trượng xuống đất:

- Ta đồng ý.

Niên Kỳ giật mạnh áo, phơi lồng ngực u nần phẳng lì biểu lộ sức mạnh của mình.

Gã nói:

- Nào... mụ tống thử đi xem Niên mỗ có bị gì không?

Hai cánh môi Long Cơ bà bà nhếch lên tỏ lạ sự khinh liệt đối với Niên Kỳ.

Bà Bà từ từ thở ra rồi đưa tay lên cao, phủi nhẹ xuống như thể đuổi một con ruồi bay trước mặt.

Chẳng hề nghe tiếng gió rít, cũng chẳng hề có dư kình phát ra nhưng một tiếng nổ khủng khiếp phát ra ngay trên vùng ngực của Niên Kỳ. Sau tiếng nổ đó, thể pháp Niên Kỳ tan ra như xác pháo chẳng thể nào nhận dạng được.

Ba gã đại hán còn lại hồn siêu phách lạc. Mặt mày như thể gặp ma giữa ban ngày ban mặt. Cả ba người gần như chết lặng, hoặc hóa thành tượng. Mãi một lúc sau, chẳng ai bảo ai đồng loạt quay lưng bỏ chạy vào trong kỷ viện. Họ vừa chạy vừa thét:

- Khủng khiếp quá... Khủng khiếp quá...

Long Cơ nhìn lại Lâm Qui:

- Đệ đệ thích tòa kỷ lầu này chứ?

Lâm Qui lúng túng:

- Tỷ định làm gì nữa đây?

- Nếu đệ đệ thích thì tỷ sẽ lấy tòa kỷ lầu này cho đệ.

Lâm Qui lắc đầu tưởng sái cả cổ:

- Không không... Đệ không thích gì hết...

- Đệ sợ tỷ giết hết bọn kỹ nữ hôi hám trong tòa kỹ lâu này phải không?

- Dám lắm chứ... Bởi một khi tỷ ghen thì ai còn sống được với tỷ.

- Đệ biết vậy thì đừng làm cho ta ghen tuông đấy.

Lâm Qui ngập ngừng:

- Đệ sẽ không làm cho tỷ ghen nữa đâu.

- Bất cứ một ả kỹ nữ nào muốn chiếm đoạt Lâm Qui của Long Cơ thì phải bước qua xác của ta trước đã. Chúng ta đi.

Long Cơ bà bà chống trượng, chậm rãi bước đi, bắt Lâm Qui phải nối gót theo nhưng lòng thì không muốn đi cùng với mụ chút nào. Gã vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Con mụ già đa tình này, đợi khi nào Lâm thiếu gia công thành danh toại sẽ phán xử mụ sau”.

Trong kỹ lâu, những ánh mắt dõi theo từng bước đi của Long Cơ bà bà. Họ chẳng còn cười được nữa, bởi những kẻ đả chết là hình ảnh kinh hoảng khủng bố mà Long Cơ bà bà để lại sau mỗi bước chân mình.

Long Cơ bà bà dừng bước trước Tụ Hiền trang. Nhìn lại Lâm Qui, Long Cơ bà bà nói:

- Chúng ta vào đây.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Qui miễn cưỡng theo Long Cơ bà bà vào Tụ Hiền trang. Hai người tiến thẳng đến tòa Dịch quán. Khi bước đến cửa Dịch quán thì Long Cơ bà bà và Lâm Qui chạm mặt với các anh hùng hảo hán võ lâm.

Gã gia nô vận chàm y từ trong Dịch quán bước ra. Y ôm quyền xá Long Cơ bà bà và Lâm Qui:

- Lão bà bà và công tử đây tên họ là gì để tiểu nhân ghi vào sổ trình Trang chủ.

Long Cơ bà bà nheo mắt nhìn gã:

- Ngươi vào báo với Mạc tiểu tử thu dọn cho ta một gian thượng khách thật đẹp để ta và Lâm đệ đệ nghỉ ngơi trước đã. Rồi bảo gã ngày mai đến diện kiến ta.

Gã gia nhân chau mày:

- Lão mẫu là ai mà có thể lịnh chủ nhân của tiểu nhân?

Long Cơ bà bà hừ nhạt một tiếng:

- Ngươi cứ vào nói với gã tất gã biết ta là ai...

Gã gia nhân nghe Long Cơ bà bà nói cứ đứng đực ra chẳng khác nào chân bị dính xuống đất.

Long Cơ bà bà trừng mắt:

- Sao ngươi còn chưa đi mà đứng ra đó?

- Vãn bối không thể đi được vì chưa biết tục danh quí tánh của bà bà, với lại không phải ai Mạc trang chủ cũng tiếp.

- Ta không đáng để cho Mạc tiểu tử bồi tiếp à?

Long Cơ bà bà chỉ vào trong Dịch quán:

- Lũ bị thịt kia thì đáng tiếp hơn ta sao?

Long Cơ bà bà nạt ngang:

- Mau dọn phòng cho ta nghỉ ngơi đi.

Lâm Qui giả lả cười rồi lên tiếng:

- Huynh đệ... Tại hạ đây là Lâm Qui, còn đây là tỷ tỷ, tục danh Long Cơ. Mạc trang chủ nếu biết tỷ tỷ của tại hạ đến, nhất định sẽ bồi tiếp như thượng khách.

Long Cơ nạt ngang:

- Đệ sai rồi... Chúng ta không phải là khách mà là kẻ bề trên của Mạc tiểu tử.

Từ trong Dịch quán một vị trưởng lão bước ra. Lão ôm quyền xá rồi nói:

- Mạc trang chủ đã vắng nhà, giao quyền cho lão phu chiêu hiền đãi khách. Lão phu nhân có điều chi xin cứ chỉ giáo cho lão phu.

Long Cơ bà bà gật đầu:

- Nói vậy còn nghe được.

Long Cơ bà bà nhìn lão trượng từ đầu đến chân rồi từ tốn hỏi lão:

- Ngươi hẳn là người thân tín của Mạc Thiên Vân?

- Lão phu là nô bộc thân tín của Mạc trang chủ.

Long Cơ bà bà gật đầu:

- Được lắm... Hẳn ngươi sẽ nhận ra vật này.

Long Cơ bà bà vừa nói vừa lấy miếng ngọc bội chìa đến trước mặt lão trượng.

Vừa thấy miếng ngọc bội, lão trượng liền quì thụp xuống:

- Nô bộc Trừu Khá Hỷ bái kiến lão Thái quân. Mong lão Thái quân miễn thứ cho tội bất kính không nhận ra lão Thái quân.

Long Cơ bà bà khẽ gật đầu nói:

- Không biết thì không có tội. Đứng lên đi.

- Đa tạ lão Thái quân.

Long Cơ bà bà nạt ngang:

- Đừng gọi ta là lão Thái quân... Mà gọi ta là Long Cơ thần nữ được rồi.

- Lão nô ghi nhớ lời chỉ huấn.

Trừu Khá Hỷ nói xong mới dám đứng lên. Long Cơ bà bà nói:

- Ta đi đường xa đã mệt, mau thu dọn cho cho ta một gian thượng khách phòng đẹp nhất.

- Lão nô tuân lịnh. Mời Long Cơ thần nữ và công tử theo lão nô...

Long Cơ bà bà nhìn Lâm Qui:

- Người này là đệ đệ của ta. Các ngươi phải nghe lời y như nghe lời của ta vậy.

- Lão nô xin ghi nhớ à.

- Tốt lắm.

Trừu Khả Hỷ dẫn Long Cơ bà bà và Lâm Qui rời Dịch quán đi thẳng vào trong Tụ Hiền trang. Lão đưa hai người xuống bến sông lên một con thuyền nan, rồi tự chèo qua bên kia dòng Dương Tử. Cặp bờ bên kia, là đến một tòa trang viện khác.

Bên trong trang viện là một vườn hoa tuyệt đẹp chẳng thua gì vườn thượng uyển của đương kim Hoàng đế. Tọa lạc giữa khu vườn hoa đó là một tòa lầu bát giác với những mái vòm cong vút, cùng những nét hoa văn vô cùng tinh xảo.

Long Cơ bà bà nhìn tòa lầu khẽ gật:

- Được lắm... Nơi này mời xứng để Long Cơ thần nữ lưu bước.

Quay mặt nhìn lại Lâm Qui:

- Đệ đệ thích tòa lầu này không?

Lâm Qui gượng trả lời:

- Nơi nào tỷ thích thì nơi đó đệ thích.

Hai ả a hoàn từ trong tòa bát giác lầu bước ra, họ nhún nhường thành kính xá Trừu Khả Hỷ.

Lão vội lên tiếng:

- Các ngươi phải xá Long Cơ thần nữ.

Hai ả a hoàn vội vã xá Long Cơ bà bà và Lâm Qui:

- Nô nữ bái kiến bà bà và công tử.

Long Cơ cau mày:

- Không được gọi ta bằng bà bà... Rõ chưa?

Trừu Khả Hỷ nói:

- Hai ngươi phải hầu hạ Long Cơ thần nữ chu đáo. Nếu để cho Thần nữ phật ý thì mạng hai ngươi sẽ không còn.

- Nô nữ sẽ nghe theo chỉ huấn của lão Tổng quản.

- Đừng để cho Long Cơ thần nữ phiền trách đó.

Hai ả a hoàn khẽ gật đầu.

Lâm Qui liếc trộm quan sát dung nhan của hai người đó. Y từ tốn nói:

- Quí danh của nhị vị cô nương là gì?

Người có đôi chân mày mồng và sắc nhún nhường đáp lời Lâm Qui:

- Nô nữ là Nhị nương, còn đây là xá muội Tam nương.

Lâm Qui gật đầu:

- Thấy hai nàng có vẻ ngoan ngoãn, bổn thiếu gia trọng thưởng.

Y nói là làm. Lâm Qui lấy ra một nén vàng đặt lên tay Nhị nương:

- Hãy cầm lấy.

Nhị nương lúng túng:

- Công tử... Nô nữ không dám nhận.

Sắc mặt Lâm Qui đanh lại:

- Sao lại không dám nhận?

Nhị nương nhìn qua lão Tổng quản Trừu Khá Hỷ. Lâm Qui bật cười:

- Thiếu gia hiểu rồi. Nàng ngại Trừu tổng quán chứ gì. Không sao đâu. Hãy cầm lấy.

Trừu Khả Hỷ vuốt râu nhìn Nhị nương:

- Công tử đã ban ân ngươi không cần phải khách sáo. Nhưng phải hầu hạ công tử và Long Cơ thần nữ chu đáo đó.

- Thưa vâng.

Nhị nương nhận nén vàng, cung kính xá Lâm Qui:

- Tạ ân công tử.

Long Cơ bà bà nhìn Nhị nương vả Tam nương:

- Không cần phải giữ kẽ như vậy. Đưa ta và Lâm đệ vào trong.

Long Cơ nhìn lại Trừu Khả Hỷ:

- Lão Tổng quản lui bước được rồi.

Trừu Khả Hỷ cung kính xá Long Cơ bà bà:

- Lão nô xin lui bước Long Cơ bà bà khoát tay:

- Đi đi...

Trừu Khả Hỷ vừa dợm bước thì Long Cơ bà bà gọi giật lại:

- Lão Tổng quản.

Nghe Long Cơ bà bà gọi, lão Tổng quản vội quay lại:

- Thần nữ có điều chi chỉ giáo?

- Ta muốn biết Mạc Thiên Vân đi đâu.

- Khởi bẩm thần nữ... Trang chủ cùng với quần hùng đến Thiên Ma cổ bảo.

- Vậy ư?

- Chuyện đó thì cả võ lâm đều biết. Sau khi Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận đoạt Minh Chỉ thần châu của Mạc trang chủ, thì y đến Thiên Ma cổ bảo để lấy nốt những hạt Thần châu còn lại. Lo lắng về điều đó nên Trang chủ đã cùng quần hùng kéo đến Thiên Ma cổ bảo.

Nghe gã nói dứt câu, Long Cơ bà bà ngửa mặt cười khanh khách. Mụ vừa cười vừa khoát tay:

- Lão đi được rồi... Khi nào Mạc trang chủ về báo cho gã đến tham kiến ta.

- Thưa vâng, lão nô sẽ báo với Trang chủ.

Long Cơ bà bà quay bước, chống thiền trượng tiến vào trong tòa bát giác lầu.

Thấy lão có vẻ lụm khụm, Nhị nương và Tam nương toan dìu Long Cơ bà bà nhưng lão đã khoát tay:

- Không cần.

Lâm Qui liếc trộm Nhị nương và Tam nương, rồi nối bước theo Long Cơ bà bà.

Sau khi yên vị lên chiếc ngai sơn son thếp vàng, Long Cơ bà bà lịnh cho Nhị nương và Tam nương:

- Đem tửu bảo cho đệ đệ của ta.

Hai nàng nhún nhường:

- Thưa vâng.

Hai người đó lui bước rồi, Long Cơ bà bà mới quay lại hỏi Lâm Qui:

- Đệ có thích tòa lầu này không?

Nụ cười giả lả lại hiện trên môi Lâm Qui. Gã bước lại bên Long Cơ bà bà:

- Lần thứ hai tỷ tỷ hỏi đệ. Hẳn tỷ đã thích ngôi nhà này?

- Nơi nào có Lâm đệ đệ thì ta mới thích nơi đó.

Thốt dứt câu, Long Cơ bà bà làm nũng. Trông Long Cơ bà bà chẳng khác nào một con hề quái gở đang làm trò mua vui cho Lâm Qui.

Nhị nương và Tam nương bưng rượu dọn ra bàn, Nhị nương toan hầu tiếp Lâm Qui thì Long Cơ bà bà khoát tay:

- Không cần... Để ta bồi tiếp cho đệ đệ của ta.

Nhị nương và Tam nương khúm núm:

- Thưa vâng... Nô nữ xin lui bước.

Lâm Qui lộ vẻ bực bội. Y nói:

- Hai nàng khoan đi đã.

Tam nương nói:

- Công tử có điều chi chỉ giáo.

Lâm Qui nhìn lại Long Cơ bà bà:

- Tỷ tỷ... Sao lại để Nhị nương và Tam nương đi... Họ ở lại đây chuốc rượu cho đệ không được sao?

Đôi chân mày của Long Cơ nhíu lại:

- Tỷ muốn tự tay mình lo cho đệ chứ không can chi đến hai nàng đó.

- Nhưng...

Long Cơ bà bà hất mặt:

- Lâm đệ không thích tỷ tỷ lo cho đệ ư?

- Ơ...

Lâm Qui nhìn Long Cơ thầm nghĩ:

“Mụ già đã gần đất xa trời rồi mà vẫn còn bo bo giữ lấy mình. Mụ chết đi cho rồi”.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Lâm Qui lại từ tốn nói khác:

- Đệ không muốn tỷ phải khó nhọc vì đệ thôi.

Đôi chân mày của Long Cơ thoạt nhướng lên:

- Trên đời này, Lâm đệ đệ là người ta yêu thương nhất, nên lo lắng cho đệ ta đâu có ngại ngùng gì.

Lâm Qui miễn cưỡng xua tay nói với Nhị nương và Tam nương:

- Hai nàng lui ra đi... Nếu cần gì ta sẽ gọi.

Lâm Qui tiễn hai nàng ra tận ngoại cửa, rồi đóng cửa cài then. Y quay lại bàn xẵng giọng nói với Long Cơ bà bà:

- Tỷ không giữ ý giữ tứ gì hết.

- Đệ nói vậy có ý gì?

- Thì tỷ thấy đó. Lúc nào còn đệ và tỷ thì sao cũng được nhưng có người khác thì...

- Đệ muốn nói tỷ già quá phải không?

Lâm Qui nhăn mặt:

- Tỷ không có già... Tỷ là một loài hoa hai lần nở, thêm chi ba bốn lần cũng được. Nhưng tỷ không thấy Tiểu Huệ và Tiểu Ngọc cười đệ ư?

Long Cơ bà bà hừ nhạt một tiếng:

- Những ả nha đầu hồ đồ kia dám cười đệ của Long Cơ thật chúng đều đã chết rồi. Được chứ?

- Biết rằng cái giá của họ phải trả bằng cái mạng nhưng sau này tỷ cũng phải...

- Đệ chê ta già phải không?

Lâm Qui bước qua sau lưng Long Cơ bà bà. Y ghé miệng vào tai Long cơ thù thì nói:

- Đối với đệ thì tỷ không bao giờ già, nhưng với người khác thì sao. Họ sẽ cười tỷ và cười luôn cả Lâm đệ nữa.

Long Cơ nheo mày.

Lâm Qui đặt tay lên bờ vai Long Cơ bà bà nhẹ bóp. Y vừa xoa nắn vừa nói:

- Tỷ tỷ há đã từng nói. Chỉ cần Lâm Qui này thương tỷ là được rồi. Đúng không nào?

Long Cơ bà bà gật đầu:

- Ta chỉ muốn giữ riêng mình đệ cho ta mà thôi.

- Thì Lâm Qui còn thuộc về người nào nữa... Lâm Qui chỉ có mình tỷ tỷ mà thôi.

Y nói xong quay lại bên kia bàn, tự chuốc rượu vào chén rồi uống luôn một lúc ba bát đầy. Long Cơ bà bà ngước mắt:

- Hê... Sao Lâm đệ uống nhiều thế?

Nhìn Long Cơ bà bà, Lâm Qui nói:

- Hảo tửu của Tụ Hiền trang quả là ngon hơn những hảo tửu nơi các tửu điếm, không uống sao được.

Hắn nói xong mỉm cười nghĩ thầm:

“Lâm thiếu gia uống rượu chỉ vì muốn tránh phải đụng vào thể pháp hoa tàn, ủ rũ của mụ thôi”.

Long Cơ bà bà thấy gã mỉm cười càng phấn khích hơn, liền nói:

- Tỷ muốn uống một chén.

Lâm Qui liền chuốc rượu vào chén trao qua tay Long Cơ bà bà. Long Cơ bà bà nhấp một ngụm nhỏ, nhăn mặt:

- Khó uống quá.

Lâm Qui cười khẩy nói:

- Từ từ rồi tỷ cũng sẽ quen mà. Uống cùng với đệ một chén nào.

Gã khích lệ buộc Long Cơ bà bà phải uống cạn chén rượu đó. Uống cạn số rượu trong chén, mặt Long Cơ bà bà đỏ bừng.

Lâm Qui nhìn Long Cơ bà bà:

- Tỷ uống rượu trông lại đẹp ra... Uống thêm với đệ một chén nữa nào.

Long Cơ bà bà mỉm cười nhìn gã:

- Tỷ đẹp lắm phải không?

- Tỷ như trẻ lại hồi mười tám đôi mươi vậy.

Long Cơ bà bà chỏi tay đứng lên, bước vòng qua sau lưng Lâm Qui. Mụ chợt vòng tay qua cổ gã, ép cả vùng thượng đẳng vào lưng Lâm Qui, ghé miệng vào tai gã:

- Tỷ đẹp lắm phải không?

Bộ mặt của Lâm Qui nhăn nhó. Y cảm thấy bực bội khi phải chung đụng với Long Cơ bà bà.

Lâm Qui nói:

- Tỷ không thích uống rượu với đệ à?

- Thích chứ... Nhất là những lúc như thế này...

Long Cơ vừa nói vừa thọc tay vào ngực áo Lâm Qui xoa nhè nhẹ. Những tưởng đâu Long Cơ bà bà sẽ tạo ra cảm giác hưng phấn nơi Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui, nhưng khốn nỗi động tác gợi mời của mụ ta lại khiến cho gã tởm lợm đến độ toàn thân nổi gai ốc. Mặc dù tởm lợm nhưng Lâm Qui vẫn không phản kháng. Hắn thừa biết chuyện gì sẽ đến, nên mới bưng cả vò rượu hơi cạn tu ừng ực.

Long Cơ bà bà vội chộp lấy bầu rượu:

- Sao đệ uống nhiều quá vậy.

Lâm Qui trả lời cụt lủn:

- Rượu ngon mà không uống thì phí.

- Để tỷ chuốc rượu cho đệ nhé!

Lâm Qui vội lắc đầu:

- Không cần đâu... Lâm Qui tự rót được...

Long Cơ bà bà nũng nịu:

- Không... Tỷ muốn hầu phục đệ à!

Thở hắt ra một tiếng, Lâm Qui nói:

- Tùy tỷ vậy.

Long Cơ bà bà chuốc rượu ra chén.

Mụ không trao chén cho Lâm Qui mà lại trút vào miệng mình rồi kéo gã quay mặt lại đối diện. Long Cơ bà bà bất ngờ áp miệng vào miệng gã, từ từ nhả số rượu vừa mới ngậm vào miệng gã.

Hành động bất ngờ của Long Cơ bà bà khiến Lâm Qui không kịp phản ứng. Y nhắm mắt nhăn mặt nhủ thầm:

“Mụ già thúi… Mụ già thúi… Mình phải uống…”

Hắn phải cố lắm mới có thể nuốt trôi số rượu trong miệng mình. Nhưng ngụm vừa trôi qua cổ thì Lâm Qui ho sặc sụa, phun cả rượu vào người Long Cơ bà bà.

Long Cơ bà bà nũng nịu:

- Lâm đệ đệ đã làm ướt cả xiêm y của tỷ rồi… Tỷ bắt đền Lâm đệ đệ đó.

Lâm Qui cuống quít:

- Để đệ lau cho tỷ.

Long Cơ bà bà uốn éo thân người vốn đã chảy xệ bởi tuổi tác:

- Hổng biết đâu… Tỷ bắt đền Lâm đệ đệ phải thay y phục cho tỷ đó.

Mụ lườm Lâm Qui.

Buông một tiếng thở dài, Lâm Qui nói:

- Tỷ tỷ… Chúng ta đang là thượng khách của Tụ Hiển trang. Chuyện này…

Long Cơ bà bà nhướng mắt. Hai mí mắt cháy xệ của mụ như giản ra thì đúng hơn:

- Khách khứa gì… Đệ cứ coi như đây là nhà của tỷ vậy. Chẳng có gì phải e dè ngại ngùng cả.

Long Cơ bà bà vừa nói vừa nắm tay Lâm Qui đặt lên vùng thượng đẳng của mình. Mụ nhìn Lâm Qui bằng ánh mắt nũng nà, nũng nịu.

- Lâm đệ… Chịu tỷ đi vào!

Lâm Qui khẽ lắc đầu:

- Lúc nào đệ cũng chịu tỷ cả nhưng chẳng biết sẽ được gì sau này nơi tỷ.

- Đệ sẽ có được tất cả những gì thiên hạ thèm muốn. Chỉ cần đệ chung thủy với tỷ là được rồi.

Lâm Qui cười giả lả, rồi nhanh tay lột phắt xiêm y của Long Cơ bà bà. Những đường nét nhăn nheo cùng lớp da chẳng còn chút sức sống đập vào mắt gã khiến Lâm Qui phải nhíu mày. Gã muốn quay mặt chỗ khác để không phải nhìn thân thể đang úa tàn của Long Cơ bà bà, nhưng rồi phải bỏ ý tưởng đó khi nghĩ đến ngày mai của mình.

Y lim dim mắt nghĩ thầm:

“Tiểu Huệ, Tiểu Ngọc, Nhị nương, Tam nương...”

Y cố lấy những hình ảnh của các thiếu nữ y đưa vào trong đầu đặng thay thế cho Long Cơ bà bà đang hiện hữu trước mắt.

Thấy Lâm Qui lim dim hai mắt, Long Cơ bà bà phấn khích hỏi:

- Tỷ đẹp lắm.

- Tỷ đẹp lắm.

Câu trả lời đó như thể đã có sẵn trong đầu Lâm Qui từ lúc nào. Lời còn đọng trên miệng gã thì Long Cơ bà bà đã sà vào người Lâm Qui bám cứng lấy gã.

Lâm Qui có cảm tưởng như một thứ quái vật nhớp nhúa đang quấn ghịt lấy nhưng gã không được phản kháng. Đã không được phản kháng, mà gã còn phải ve vuốt con quái vật hám ăn đó nữa. Y cứ trân người ra để chịu đựng.

Long Cơ thủ thỉ nói:

- Cục cưng của tỷ... Cục cưng của tỷ...

Toàn thần Lâm Qui nổi đầy gai ốc khi Long Cơ bà bà áp vùng nhũ hoa đã chảy sệ vào người gã. Y muốn đẩy Long Cơ bà bà ra nhưng lại không dám bởi sợ làm phật ý mụ.

Long Cơ bà bà hối thúc gã:

- Đệ ôm tỷ đi nào...

- Ờ... Ờ...

Chuyện gì đến thì phải đến, Lâm Qui phải cố làm tròn chức phận của một con đỉa hút máu hơn là trao thân cho Long Cơ bà bà. Hắn nghe tiếng rên ư ừ của Long Cơ bà bà mà mặt quay đi nơi khác để liên tưởng đến những mỹ nhân khác.

Mặc dù gã đã liên tưởng nhưng thỉnh thoáng lại lợm giọng muốn nôn mửa mỗi khi Long Cơ bà bà bấu mười ngón tay siết chặt lấy thắt lưng gã.

Long Cơ thủ thỉ nói:

- Lâm đệ đệ... Cục cưng cửa tỷ... Đệ muốn gì... Đệ muốn gì...

Nghe mụ hỏi câu nói đó, Lâm Qui mới nhìn thẳng vào mắt Long Cơ bà bà, từ tốn nói:

- Đệ muốn tất cả những gì trên thế gian này, nhưng trước hết là muốn mười hai hạt Thần châu.

- Đệ khôn lắm, nhưng chỉ cần đệ yêu thương tỷ là có tất cả thôi.

Lâm Qui gật đầu.

Hắn xua ngay những ý tưởng vớ vẩn trong đầu mình mà độc nghĩ đến Thập nhị thần châu cũng như tương lai sắp đến của gã. Cùng với ý niệm đó gã bắt đầu một cuộc tàn phá thể pháp của Long Cơ bà bà bằng tất cả sự phấn khích của một gã đại đạo hái hoa. Tất cả những gì gã muốn trong lúc này là buộc Long Cơ bà bà phải quì mọp dưới chân hắn, để hắn sai khiến như một lão nô trung thành và khuất phục.

Long Cơ bà bà quằn người trong sự tàn phá khủng khiếp của Lâm Qui, nhưng lại chỉ biết thốt ra những tiếng rên ư ừ nghe như một con thú hoang bị thương cất tiếng rên cầu cứu. Nhưng rồi bất ngờ Long Cơ bà bà phá lên cười. Tiếng cười của mụ nghe thật hoan lạc và phấn khích. Đó là sự nối kết của những âm vực đầy nhục tình và dâm loạn.

Long Cơ bà bà ôm chặt lấy cổ Lâm Qui:

- Đệ đệ... Đôi với tỷ... Đệ còn quí hơn cả Thập nhị thần châu. Đừng bỏ Long Cơ tỷ tỷ nghen... Đừng bỏ tỷ nghen.

Lâm Qui nhìn Long Cơ im lặng. Ánh mắt giảo hoạt của gã đã nói lên tất cả những ý nghĩ thầm kín đang diễn ra trong đầu. Mãi một lúc sau y mới nhỏ nhẻ nói:

- Lâm Qui sẽ không bỏ tỷ.. Nhưng tỷ phải cho Lâm Qui tất cả những gì có trên thế gian này.

- Đệ sẽ có tất cả.

Nghe Long Cơ bà bà thốt ra câu nói này, Lâm Qui mới từ từ úp mặt xuống bờ vai Long Cơ. Hắn nghĩ thầm:

“Ta muốn làm cả Hoàng đế kia”.

Xem tiếp hồi 17 Dị nhân vô lụy sắc

Chương 17: Dị Nhân Vô Lụy Sắc

-T ại hạ đã uống được bao nhiêu cân rồi nhỉ?

- T

Tuấn Luận vừa nói vừa nhìn Băng Lệ.

Nàng nhỏ nhẻ, từ tốn đáp lời Tuấn Luận:

- Huynh đã uống được ba cân rồi.

- Theo Tô cô nương, bao nhiêu cân nữa tại hạ sẽ say?

Nàng lắc đầu:

- Tiện nữ cũng không biết bao nhiêu cân nữa công tử sẽ say. Nhưng chắc chắn một điều, ba cân rượu không đánh đổ được Hạ huynh.

- Kẻ ngoài cuộc thì không đoán được, nhưng người trong cuộc thì phải biết đấy.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tuấn Luận. Đôi thu nhãn tròn xoe, đen lay láy, trong vắt tợ hai hạt huyền châu đắp vào mặt Tuấn Luận.

- Hạ huynh nói vậy có ý gì?

- Tại hạ biết chỉ đúng một chén rượu nữa mình sẽ say thôi.

- Sao Hạ huynh biết?

Nụ cười mỉm hiện lên trên hai cánh môi mỏng của Hạ Tuấn Luận:

- Tô cô nương biết rành hơn tại hạ.

Sắc mặt Tô Băng Lệ căng thẳng hẳn ra:

- Tại sao huynh nói vậy? Huynh đã biết gì?

- Biết tất cả những gì cô nương đang nghĩ và đang làm.

Tuấn Luận vừa nói vừa đẩy chén rượu đến trước mặt Tô Băng Lệ. Nhìn chén rượu Tuấn Luận, nói:

- Nếu tại hạ không uống chén rượu này thì chẳng bao giờ say. Một khi tại hạ không say thì cô nương không bao giờ lấy được thứ mà cần lấy, nhưng tại hạ sẽ uống nếu biết được nguyên nhân mà Tô cô nương dám liều thân đi cùng với tại hạ.

Sắc diện Băng Lệ biến đổi. Nàng mím môi buông một tiếng thở dài:

- Hóa ra Hạ huynh đã biết trong rượu có bỏ mê dược.

- Tại hạ nghĩ cũng lạ. Trong rượu có mê dược lại uống ngon hơn rượu bình thường.

Băng Lệ ngượng ngừng nhìn Tuấn Luận:

- Đã biết có người định đầu độc Hạ huynh bằng mê dược, Hạ huynh định xử lý như thế nào?

Tuấn Luận chấp tay sau lưng, đứng lên nhìn nàng:

- Có phải Tô cô nương muốn lấy chiếc tráp của Thập nhị thần châu của Đằng đại thúc?

Nàng gật đầu:

- Đúng. Tiện nữ có ý lấy chiếc tráp đó.

- Để làm gì? Chiếc tráp của Đằng đại thúc không có hạt Thần châu nào cả.

- Chẳng lẽ cô nương lấy nó chỉ để ngắm thôi ư?

- Hạ huynh có giết thì cứ giết tiện nữ, nhưng tiện nữ không thể trả lời Hạ huynh câu hỏi này.

- Tại hạ hỏi nhưng có thể đoán trước Tô cô nương sẽ không bao giờ trả lời cho.

- Giờ tất cả đã bị Hạ huynh phát giác. Băng Lệ chẳng còn gì để nói nữa. Hạ huynh cứ xuống tay, nhưng chỉ xin Hạ huynh một điều.

- Nàng xin tại hạ điều gì?

- Đưa xác Băng Lệ về Dương Châu.

- Nếu ta không giết nàng thì sao, mà ta lại muốn trao đổi.

Nàng chống tay lên bàn từ từ đứng dậy, mắt như đóng đinh vào mặt Hạ Tuấn Luận:

- Băng Lệ không có gì để trao đổi với Hạ huynh.

- Có đấy.

- Nếu Hạ huynh nói có thì bất cứ thứ gì Băng Lệ cũng trao đổi với Hạ huynh.

- Nàng không hối tiếc chứ?

Băng Lệ lắc đầu:

- Không.

Tuấn Luận chống tay lên mặt bàn. Chàng nghiêm giọng nói:

- Băng Lệ cô nương có biết cô nương là một trang giai nhân tuyệt sắc nhất Dương Châu thành không?

Nàng gật đầu:

- Biết... Đó lả lời thiên hạ đồn đãi.

Tuấn Luận cười khẩy:

- Nếu bây giờ tại hạ đổi chiếc tráp này để được có Băng Lệ cô nương thì sao? Nàng đổi chứ? Đừng quên tại hạ biết trong tâm tưởng của Băng Lệ cô nương còn có một gã nam nhân khác.

Đôi lưỡng quyền Băng Lệ e thẹn ửng hồng khi nghe câu nói này của Tuấn Luận.

Nàng buột miệng hỏi lại chàng:

- Công tử đã nghe Băng Lệ mơ màng gọi tên những người thân.

Tuấn Luận gật đầu:

- Tuyết Nhi, Đình Khang và Sử Thứ Dân. Những người đó hẳn là những người thân của nàng.

Băng Lệ gật đầu.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Nàng nặng tình quá.

- Nói như vậy Hạ huynh hẳn là kẻ nhẹ tình?

- Ai nghĩ tại hạ như thế nào cũng được.

- Nếu người ta cho Hạ huynh là một ác ma thì sao.

Tuấn Luận chớp mắt nhún vai:

- Cũng được. Tại hạ không vì một cái tiếng và một cái danh.

Băng Lệ từ từ ngồi trở lại. Nàng vòng tay lên mặt bàn:

- Huynh muốn trao đổi gì?

- Nhan sắc của cô nương.

Chàng nhướng mắt nói tiếp:

- Phàm nữ nhân thì rất quí nhan sắc của mình... Dù là một xú nữ thì vẫn trân trọng nhan sắc mình, huống chi cô nương là một trang giai nhân đệ nhất Dương Châu thành.

Với tay cầm lấy chén rượu, Tuấn Luận nói tiếp:

- Dương Châu thành không thiếu mỹ nữ, nhưng Tô Băng Lệ lại là một trang mỹ nữ đẹp nhất Dương Châu thành. Nhan sắc của cô nương quả là hiếm có.

Băng Lệ cướp lời Tuấn Luận:

- Hạ huynh thích nhan sắc của Băng Lệ?

- Nam nhân nào mà không thích nữ nhân, nhứt là những nữ nhân tuyệt sắc như Tô cô nương.

Hai cánh môi Băng Lệ mím lại:

- Băng Lệ sẽ trao cho huynh nhan sắc đó.

Đôi thu nhãn của Băng Lệ ánh lên cái nhìn sắc như đao kiếm. Nàng nghiêm giọng nói:

- Băng Lệ còn là một trinh nữ nữa.

- Thế ư?

Tuấn Luận vừa nói vừa lấy chiếc tráp đặt lên bàn. Chàng hỏi Băng Lệ:

- Nàng lấy chiếc tráp này cho ai?

Băng Lệ lắc đầu:

- Hạ huynh miễn cho muội câu trả lời này.

- Cũng được.

- Không trả lời câu hỏi của huynh, nhưng Băng Lệ chấp nhận cuộc trao đổi.

Băng Lệ nói dứt câu lại đứng lên. Nàng hờ nhắm hai mí mắt, toan cởi bỏ xiêm y. Tuấn Luận vội lắc đầu lên tiếng:

- Đừng làm vậy.

Băng Lệ mở mắt nhìn Tuấn Luận:

- Thế Hạ huynh muốn gì. Huynh sẽ làm chủ thể xác Băng Lệ, còn chiếc tráp kia sẽ thuộc về Băng Lệ.

- Đó là điều kiện trao đổi. Nàng không hối tiếc chứ?

- Không...

- Nhưng tại hạ lại có cách sở hữu nhan sắc của nàng khác hơn những người khác.

- Khi Băng Lệ đã thuộc về Hạ huynh thì tùy người định đoạt. Thậm chí Hạ huynh có thể bán Băng Lệ vào lầu xanh.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Điều đó thì chẳng bao giờ ta làm với nàng đâu. Nhưng cách sở hữu của ta sợ nói ra nàng sẽ phải đổi ý, không chấp nhận sự trao đổi này.

- Băng Lệ không chùn bước.

- Được lắm...

Tuấn Luận cúi xuống rút ngọn trủy thủ có lưỡi sáng ngời đặt lên bàn. Băng Lệ nhìn ngọn trủy thủ của Tuấn Luận:

- Hạ huynh định Băng Lệ phải làm gì?

Tuấn Luận nghiêm giọng nhìn chiếc tráp nói

- Chiếc tráp kia thuộc về nàng, nhan sắc của nàng thộc về tại hạ.

- Nghĩa là sao... Băng Lệ phải làm gì mới có được chiếc tráp của Đằng đại thúc?

Băng Lệ vừa nói vừa e dè nhìn ngọn trủy thủ đặt trên bàn.

Tuấn Luận cười mỉm nói:

- Nhan sắc của cô nương sẽ mất đi để đổi lấy chiếc tráp chết người này. Không biết cô nương có đủ can đảm làm cuộc trao đổi này không?

Tuấn Luận ve cằm:

- Không phải ai cũng sẽ ó được nhan sắc tuyệt đẹp như nàng đâu. Với một người đẹp như nàng, đánh mất nhan sắc...

Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Đau khổ hơn là phải chịu cực hình.

- Huynh không sở hữu thể xác của Băng Lệ mà lại muốn hủy nhan sắc của Băng Lệ?

- Mỗi người sinh ra đều có một sở thích riêng. Sở thích của Tuấn Luận là cái gì đã thuộc về Tuấn Luận thì không bao giờ thuộc về người khác.

- Huynh quá ích kỷ.

- Nàng muốn nghĩ sao cũng được.

Tuấn Luận đặt tay lên chiếc tráp nhìn Băng Lệ nói:

- Bây giờ tại hạ có thể cất chiếc tráp này được chứ?

Nàng lắc đầu:

- Không... chiếc tráp kia phải thuộc về Băng Lệ...

Với hành động cương quyết, Tô Băng Lệ chụp lấy ngọn trủy thủ. Nàng trở ngọn trủy thủ đâm thẳng vào mặt mình. Những tưởng đâu ngọn trủy thủ kia sẽ đâm nát khuôn mặt kiều diễm và khả ái của Tô Băng Lệ, nhưng thủ pháp của Tuấn Luận đã nhanh hơn Băng Lệ nhiều lần. Khi mũi trủy thủ còn cách làn da mịn màng của nàng chưa đầy nửa tấc tay thì Tuấn Luận đã tước lấy ngọn tiểu đao rồi. Chẳng biết thủ pháp của chàng như thế nào mà Băng Lệ gần như không hề biết mình bị tước ngọn đao từ lúc nào.

Nàng ngơ ngác nhìn Tuấn Luận:

- Huynh đổi ý ư?

Tuấn Luận nhướng mày nói:

- Nếu như tại hạ đổi ý thì sao?

- Quân từ bất hí ngôn. Huynh đừng để lại trong mắt Băng Lệ một vết nhơ về huynh.

- Nàng nói hay lắm. Nhưng giờ tại hạ có một ý như thế này.

Băng Lệ hồi hộp hỏi Tuấn Luận:

- Huynh chỉ giáo.

- Một cuộc trao đổi khác.

Nụ cười lại hiện lên cánh môi mỏng của Hạ Tuấn Luận nhưng tiềm ẩn trong đó là sự bí hiểm. Tuấn Luận nói tiếp:

- Tại hạ muốn làm một cuộc trao đổi nữa. Lần này thì chắc sẽ có lợi cho cô nương.

Băng Lệ lắc đầu:

- Băng Lệ cần chiếc tráp.

- Nó cũng sẽ thuộc về nàng, và nhan sắc của nàng vẫn thuộc về nàng, nhưng phải cho tại hạ biết Tuyết Nhi và Đình Khang là ai.

Đôi thu nhãn của Băng Lệ mở to hết cỡ. Tất cả những vẻ ngạc nhiên ngơ ngẩn đều hiện qua hai con ngươi đen láy của nàng. Mãi một lúc sau Băng Lệ mới hỏi:

- Tại sao huynh muốn biết Tuyết Nhi và Đình Khang.

- Tại hạ chỉ tò mò một chút thôi...

- Huynh tò mò gì mà hỏi Tuyết Nhi và Đình Khang?

Tuấn Luận nhìn ra ngoài ô cửa hình vòm. Chàng từ tốn nói:

- Trong giấc mơ khi nàng gọi đến hai cái tên này thì nước mắt lại trào ra, nên tại hạ mới tò mò. Chỉ có thế thôi.

- Chỉ vì tò mò muốn biết mà huynh...

Tuấn Luận cướp lời nàng:

- Thà biết còn hơn cứ ôm sự tò mò đó khiến nó dằn vặt mình.

Buông một tiếng thở dài, Băng Lệ khẽ gật đầu:

- Muội sẽ nói. Tuyết Nhi và Đình Khang là xá muội và xá đệ của Băng Lệ. Băng Lệ không muốn bất cứ một tai họa nào ập đến cho Tuyết Nhi và Đình Khang vì trước khi song thân qua đời, Băng Lệ hứa với song đường sẽ chăm lo cho Tuyết Nhi và Đình Khang thành người sau này.

Tuấn Luận khoát tay:

- Ta hiểu rồi... Tại hạ rất khâm phục Tô cô nương.

Tuấn Luận với tay cầm lấy chén rượu trút luôn vào miệng mình, Băng Lệ hốt hoảng thốt lên:

- Không...

Tiếng thét của nàng đã quá muộn, khi thốt ra thì rượu đã chui tọt vào miệng Tuấn Luận.

Tuấn Luận nhìn nàng:

- Cô nương hãy lấy chiếc tráp mà quay về Dương Châu đi.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận gần như không chớp mắt:

- Hạ huynh...

- Sao cô nương còn ngại ngùng. Chúng ta đã làm một cuộc trao đổi quang minh chính đại, chẳng ai nợ ai cả.

- Băng Lệ nợ huynh.

Nàng cúi mặt nhìn xuống:

- Trong chén rượu sau cùng, ngoài mê dược ra còn có độc Di Hồn tán.

- Cô nương không nói sớm... Dù sao thì tại hạ cũng đã uống rồi.

- Huynh sẽ chết.

- Nếu không uống tại ha trở thành kẻ bội tín với cô nương, và cuộc trao đổi không thành. Tại hạ không muốn trở thành kẻ bội tín với cô nương.

Tuấn Luận lấy chiếc tráp đặt vào tay Băng Lệ:

- Đi đi. Đừng lo cho tại hạ.

Hai dòng lệ bất giác trào ra khóe mắt của Băng Lệ. Nàng bồi hồi xúc động khi nghe những lời của Tuấn Luận. Băng Lệ chợt quì xuống.

Tuấn Luận vội đỡ nàng lên:

- Tô cô nương.

Nhìn Tuấn Luận, Băng Lệ khẽ lắc đầu:

- Nếu có cơ may gặp lại. Băng Lệ nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp thâm ân của huynh.

- Kẻ sắp chết như tại hạ chẳng mong gì gặp lại cô nương. Cô nương mau sớm lên đường.

Tuấn Luận bóp tay Băng Lệ:

- Cho tại hạ gởi lời đến Tuyết Nhi và Đình Khang.

- Băng Lệ sẽ nói với Tuyết Nhi và Đình Khang trên đời này có một người... Một người tên là Hạ Tuấn Luận... Chỉ có một người thôi.

Nụ cười lại hiện trên hai cánh môi Tuấn Luận:

- Lần đầu tại hạ được nghe một câu nói chân thành. Để tại hạ tiễn cô nương đi nhé!

Tuấn Luận nắm tay Băng Lệ dẫn ra cửa rồi dừng bước nhìn nàng:

- Tô cô nương bảo trọng.

Băng Lệ vội chùi nước mắt:

- Mong gặp lại Hạ huynh.

- Tại hạ thì không mong gặp lại Tô cô nương.

Tuấn Luận nói xong đóng sập cửa lại. Mặt chàng bất giác đanh hẳn lại. Bụng Tuấn Luận thóp sát vào, dồn nội lực vào Đan Điền hút tất cả số rượu độc rồi phun ra ngoài.

Tuấn Luận bước lại bên ô cửa hình vòm nhìn ra ngoài. Băng Lệ vẫn còn chần chừ đứng ngoài ngôi tam quan tòa thảo trang. Nàng đứng như thế thật lâu, rồi chẳng biết nghĩ sao lại quay bước trở vào.

Tuấn Luận khẽ lắc đầu. Rời ô cửa hình vòm, chàng bước ra cửa hậu, thi triển khinh công chẳng mấy chốc mất dạng, dù biết rằng Băng Lệ đang quay lại tìm mình.

Rời tháo trang, Tuấn Luận đi thẳng đến một gian thảo xá chỉ cách thảo trang độ mươi dặm đường. Ngôi thảo xá đó tọa lạc trong một khu đào viên. Trong màu hồng của hoa đào, ngôi thảo xá trông nổi bật trên cái nền đó.

Tuấn Luận bước đến cửa gian thảo xa.

Cửa thảo xá đóng im ỉm, nhưng Tuấn Luận không đẩy cửa mà lại đứng ôm quyền từ tốn nói:

- Hạ Tuấn Luận tham kiến Bách Điển tiên sinh.

Bên trong tháo xá một giọng nói ồm ồm, chậm chạp cất lên:

- Lão tướng số hẳn đã viên tịch rồi hay sao mà ngươi tìm đến lão phu.

Nghe câu nói với ngôn từ không mấy nhã nhặn này phàm người khác sẽ phật lòng, nhưng Tuấn Luận vẫn điềm nhiên, ôn nhu đáp lời:

- Gia sư đã viên tịch. Trước khi viên tịch gia sư muốn vãn bối đến tham kiến tiền bối.

- Lão phu đã qui ẩn không muốn bàn đến chuyện nhân gian, ngươi đi chỗ khác đi. Mặc dù trước đây, lão phu rất kính trọng sư phụ ngươi. Nhưng lúc đó khác bây giờ khác.

- Vãn bối không dám làm phiền Bách Điển tiên sinh, nhưng nếu không tham kiến người hóa ra vãn bối không còn giữ lễ đối với sư phụ.

- Ai nói không được, nhưng với chữ Danh chữ Lợi thì sao giữ được đạo Tôn sư.

Tuấn Luận cúi mặt nhìn xuống.

Bách Điển tiên sinh lại cất tiếng nói:

- Ngươi nói mình là kẻ tôn sư trọng đạo, thế ngươi có chứng minh được lời ngươi nói không?

- Vãn bối sẽ chứng minh, xin tiên sinh chỉ giáo.

Cửa thảo xá dịch mở, một lão trượng râu tóc bạc phơ xuất hiện. Lão vận trường y bằng vải gai bạc phết, nhưng phong thái toát ra vẻ uy nghi vốn có của một người lịch lãm, kiến văn uyên bác.

Lão chỉ bếp than hồng đặt ngay giữa thảo xá rồi nhìn Tuấn Luận nói:

- Ngươi tự nhận mình là kẻ biết đạo thầy trò, luôn giữ đạo đó ư?

- Vãn bối không tự mãn nhưng luôn ghi nhớ những lời mà ân sư đã dạy.

- Để lão xem vị ân sư kính mến kia đã dạy cho học trò mình những gì. Nếu như ngươi xàm ngôn thì mau cút xéo khỏi khu đào viên này và đừng bao giờ vác mặt đến đây.

Tuấn Luận im lặng.

Bách Điển tiên sinh nhìn chàng từ đầu đến chân. Đôi chân mày bạc trắng của lão nhíu lại như thể muốn tham chứng những suy đoán của lão.

Trong khi Bách Điển tiên sinh soi mói thẩm chứng ngoại hình của Tuấn Luận thì chàng lại liên tưởng đến những ngày được thụ huấn chân truyền của tôn sư Thượng Quan Nghi. Thời gian trôi nhanh quá, không ngờ Tuấn Luận, một gã Tiểu Cẩu Tử hôm nào nay đã trở thành một Bách Thủ thư sinh, danh chấn khắp cõi võ lâm.

Bách Điển tiên sinh vuốt rầu khẽ gật đầu:

- Bếp than hồng này lão phu dành cho ngươi chứng minh lời nói của ngươi đó.

Lão nhìn ra ngoài khu đào viên nói tiếp:

- Tiết trời cũng sắp lập xuân, những cành đào của lão phu rất cần được bắt sâu để trong ngày đầu năm chúng có thể khoe sắc khoe hương làm đẹp cho gian thảo xá này. Lão phu lại chỉ thích bắt sâu nướng trên bếp than hồng. Ngươi có thể ôm lò than này theo sau lão phu.

Tuấn Luận ôm quyền khẳng khái nói:

- Tuấn Luận xin được tuân theo chỉ ngôn của tiên sinh.

- Tại sao ngươi phải nghe theo lời của lão phu?

- Đó là di huấn của ân sư.

Xem tiếp hồi 18 Hồi ức

Chương 18: Hồi Ức

Bách Điển tiên sinh buông một tiếng thở dài, lắc đầu lẩm bẩm:

B

- Thượng Quan Nghi! Lão chẳng bao giờ để cho ta được yên, mà lão phu không yên nghỉ thì ngươi cũng không yên đâu.

Lão nhìn lại Tuấn Luận:

- Ngươi đi theo lão phu chứ?

- Vãn bối sẽ thể hiện chỉ giáo của lão tiền bối.

Bách Điển tiên sinh lườm Tuấn Luận rồi chắp tay sau lưng thong dong bước vào khu vườn đào. Trong khi đó Tuấn Luận phải đến bên bếp than hồng.

Lấy một luồng chân nguyên, Tuấn Luận dồn nội lực vào song thủ từ từ đặt vào lò than. Đôi bản thủ của chàng vốn đã được Thượng Quan Nghi rèn đúc, có thể nói đã đạt tới mức cứng như sắt thép, thế mà vừa áp vào vách bếp than thì lại phát ra một tiếng “xèo”, cùng với khói bốc lên nghi ngút, còn Tuấn Luận thì những tưởng mình đang phải bốc lấy hai hòn than cháy bỏng.

Trước đây, Tuấn Luận đã từng có cảm giác đó, khi Thượng Quan Nghi buộc Tuấn Luận phải đeo bám vào những thanh xà nóng hầm hập để rèn công phu, những tưởng đâu chẳng còn thứ than nào có thể làm cho đôi tay của Tuấn Luận có cảm giác, thế mà nay khi chạm vào vách lò của “Bách Điển tiên sinh” thì lại nhận đúng cảm giác rát bỏng như hôm nào.

Tuấn Tuấn Luận xuất hạn mồ hôi, nhưng với ý chí không hề khuất phục, không chịu buông đôi bản thủ rời vách bếp lò.

Bách Điển tiên sinh dừng bước như thể chờ Tuấn Luận. Lão quay mặt lại nhìn.

Hai cánh môi Tuấn Luận mím lại. Chàng nhấc bếp lò bằng hai tay chấp nhận sức nóng khủng khiếp, những tưởng đôi bản thủ chẳng còn cảm giác nữa.

Bưng cả bếp lò nóng bỏng Tuấn Luận tiến về phía Bách Điển tiên sinh. Lão chờ cho chàng đến bên mới ngắm nhìn hai bàn tay đang chuyển qua sắc màu đỏ bầm. Vuốt chòm râu bạc trắng Bách Điển tiên

sinh nhìn lại cây hoa đào đang đa nụ. Lão từ tôn nói:

- Ngươi có thấy nơi nào trên giang hồ có vườn đào như của lão phu không?

Tuấn Luận im lặng, bởi tất cả tâm trí của chàng giờ đây đều tập trung dồn vào chuyện bê lò than nóng bỏng. Thấy Tuấn Luận không đáp lời mình, Bách Điển tiên sinh nhíu mày nhìn lại chàng, hỏi:

- Lão không đáng mặt để cho ngươi trả lời sao?

Mặc dù nghe Bách Điển tiên sinh hỏi rõ từng chữ, nhưng Tuấn Luận vẫn không thể đáp lời. Hai cánh môi của chàng vẫn mím chặt, dồn nội lực và tâm trí vào việc bê lò than.

Bách Điển tiên sinh lắc đầu. Lão nhón hai ngón tay bắt lấy một con sâu rồi từ từ thả vào bếp than hồng:

- Ngươi thấy đó! Con sâu này sẽ chết nếu nó cảm nhận được sức nóng của than nhưng nó sẽ không chết nếu không cảm nhận được sức nóng kia. Tất cả mọi cảm nhận trên đời này đều được quyết định bởi tâm thức mà thôi.

Lão nói xong chấp tay sau lưng chậm rãi bước qua cây hoa đào thứ hai. Lão nghiêng đầu nhìn xuống dưới tán cây như như thể một người xoi mói đang rình mò.

Lão quay lại Tuấn Luận. Vầng trán thông minh đỉnh ngộ của chàng ướt đầm mồ hôi. Bách Điển tiên sinh vuốt râu lắc đầu nói:

- Ngươi cũng sẽ như con sâu chẳng mấy chốc nữa sẽ biến thành than. Lão phu chứng kiến ngươi chết cũng tiếc lắm đó, bởi khó tìm được một người nào thay thế mà luôn nghĩ đến đạo tôn sư.

Lão buông một tiếng thở dài, lòn tay vào tán cây đào bắt lấy một con sâu rọm rồi thả vào bếp than. Con sâu nhanh chóng bốc lửa rồi tan ra thành bụi. Lão chắc lưỡi:

- Than mà lão phu đốt trong bếp lò không phải thứ than bình thường đâu. Nó là một thứ đá được tôi luyện thành than, nếu tôi luyện lâu hơn nữa thì sẽ trở thành kim cương. Mà kim cương thì bất hoại. Ngươi biết điều đó chứ?

Lão chấp tay nhìn Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Nếu ngươi không chịu nổi, mà muốn giữ lấy cái mạng bé nhỏ thì hãy buông bếp than xuống đất đi. Đừng quá tập trung dồn nội lực bê lò, kẻo lửa sẽ bốc qua ngươi biến ngươi thành một ngọn đuốc thì Hoa Đà có tái sinh cũng không cứu được ngươi đâu.

Tuấn Luận lắc đầu.

Lão trề môi:

- Khí khái lắm…

Bách Điển tiên sinh bước qua cây đào thứ ba. Lão quan sát cây thật kỹ lưỡng, và cứ như chẳng muốn rời bước qua cây đào thứ tư. Lão nhón tay nâng một búp hoa đào ngay trước mặt:

- Búp hoa này sẽ nở khi nó đến thời kỳ khoe sắc. Phàm kẻ có chí cũng tợ như búp hoa đào này.

Tuấn Luận nghe lão nói mặc dù không đáp trả lời Bách Điển tiên sinh nhưng lại suy nghĩ về những lời lão nói. Chàng nghĩ thầm:

“Phải, chúng ta càng chú tâm vào cái khó thì càng khó hơn. Nếu ta quên đi bếp than hồng trên tay mình thì hắn sẽ quên cả cảm giác cháy bỏng này”.

Với ý niệm đó, Tuấn Luận bắt đầu thở ra nhè nhẹ và thư giãn dần dần.

Chàng vẫn mím môi để giữ bếp than bước theo Bách Điển tiên sinh. Bây giờ Tuấn Luận mới từ từ chú ý đến phong thái của lão.

Bách Điển tiên sinh thả búp hoa đào, quay lại Tuấn Luận:

- Ân sư Thượng Quan Nghi có nói cho ngươi biết võ công là một công phu tợ như vũ đạo không?

Tuấn Luận gật đầu:

- Ân sư có dạy. Người muốn đạt tới cảnh giới tối thượng của võ học thì phải xem võ học như một nghệ thuật. Phải như một nghệ nhân đạt đến cái tinh của kỹ năng, kỹ xảo…

Lão nhướng mày nhìn Tuấn Luận:

- Hay lắm! Ta tưởng đâu mãi mãi ngươi đã bị câm rồi chứ.

Lão bước qua chồm hoa đào thứ tư. Bẻ lấy một cành đào khô lão nói:

- Bụi hoa đào này của lão phu có một cành khô. Phải bẻ nó thôi. Có như vậy cây hoa đào của lão phu mới trổ hết vẻ đẹp tuyệt vời của nó.

Lão vuốt râu nhìn Tuấn Luận:

- Lão phu nói có đúng không?

Tuấn Luận im lặng. Chàng nhìn thẳng vào mắt Bách Điển tiên sinh, suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng đáp lời:

- Cành khô nhưng nếu dưỡng được thì nó sẽ sống lại. Có thể tiền bối vừa mới bẻ một vẻ đẹp tự nhiên của tạo hóa.

Đôi chân mày của Bách Điển tiên sinh cau lại. Lão gằn giọng nói:

- Thượng Quan Nghi dạy cho ngươi?

- Ngay từ lúc vãn bối còn là một Tiểu Cẩu Tử...

Lời còn đọng trên môi Tuấn Luận thì bất thình lình Bách Điển tiên sinh thổi một làn hơi vào bếp lò. Lửa xanh vụt cháy ngùn ngụt tạo ra thứ cảm giác cháy bỏng trên hai bàn tay Tuấn Luận. Mặt chàng cau hẳn lại khi nhận được cảm giác rát bỏng đó.

Mặc dù vậy, Tuấn Luận vẫn không hề thốt ra một tiếng kêu nào.

Bách Điển tiên sinh ngắm Tuấn Luận một lúc xem xét sự thay đổi trên mặt chàng. Lão vuốt râu quay lưng bước qua cây đào thứ năm. Lão nhón tay bắt lên một con sâu thả nó vào bếp than:

- Lão phu rất ghét sâu bọ. Nó đục những vẻ đẹp của tạo hóa. Những con sâu này có hại nên giết nó không?

Tuấu Quán từ tốn đáp lại:

- Chúng đáng chết thật, nhưng...

Chàng bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Bách Điển tiên sinh chau mày:

- Chúng đáng chết sao lại còn nhưng... Chẳng lẽ ngươi lại muốn biểu lộ lòng từ tâm như những vị Bồ Tát nơi cõi Niết Bàn ư? Ngay cả Bồ Tát, với tấm lòng quảng đại gặp quỷ cũng trừ khử lấy...

- Những con sâu nếu bị giết hết thì một loại khác sẽ tuyệt diệt theo. Hỏi tiền bối, chim chóc không còn thì hoa đào hẳn sẽ trơ trọi, điều đó cũng khiến cho hoa chóng lụi tàn hơn. Nếu tất cả quỷ dữ đều tuyệt diệt thì còn đâu có chốn Niết Bàn của các vị Bồ Tát. Còn đâu để các vị ấy biểu lộ lòng từ tâm.

- Nói hay lắm...

- Đa tạ tiền bối đã khen tặng.

- Lão phu chỉ nói như thế thôi.

Lão chậm rãi bước qua cây hoa đào thứ bảy. Chăm chút từng đóa hoa đang trong thời kỳ sung mãn

để đón tiết xuân, Bách Điển tiên sinh nói:

- Ngươi nói cũng đúng đó, nếu mất tất cả sâu thì đào trơ trọi nhưng con người thì khác. Nếu người quá gian hiểm tợ như sâu thì đáng chết không?

- Trước khi đến giới hạn cuối cùng họ luôn có những cơ hội được chuộc lại tội lỗi của mình, ví như sâu tự đem thân mình làm thức ăn cho chim chóc vậy.

Bách Điển tiên sinh gật đầu:

- Điều đó ngươi học từ đâu?

- Ân sư Thượng Quan Nghi

- Ngươi sẽ giữ điều đó mãi mãi trong tâm tưởng của mình chứ?

- Vãn bối không thể nói mình sẽ giữ nhưng vãn bối luôn ghi nhớ những gì ân sư đã dạy.

- Đạo tôn sư?

Tuấn Luận khẽ gật đầu.

Bách Điển tiên sinh chậm rãi bước qua cây đào sát bên. Rồi lần lượt đến những cây đào khác. Hai người đối đáp trao đổi với nhau mà chẳng biết từ lúc nào Tuấn Luận quên hẳn bếp lò cháy bỏng trên tay mình.

Khi đến cây đào cuối cùng trong vườn đào thì trời cũng chạng vạng tối.

Bách Điển tiên sinh mới nhìn lại chàng vuốt râu mỉm cười hỏi:

- Hạ Tuấn Luận. Trước đây lão phu và ân sư của ngươi là bằng hữu tri kỷ. Nhưng chỉ vì lão đa tình nên chúng ta mới chia tay nhau. Ngươi có phải là kẻ đa tình không?

- Trái tim vãn bối còn đập tất phải có tình. Nếu không có tình vãn bối mãi mãi chỉ là một xác chết biết thở mà thôi.

- Thượng Quan Nghi khéo chọn cho mình một truyền nhân đích thực đấy chứ.

Lão nhìn lại bếp than hồng trên tay Tuấn Luận:

- Ý... Bếp lò trên tay ngươi đã cháy hết rồi.

Tuấn Luận nhìn lại. Chàng không khỏi ngạc nhiên khi bếp than hồng trên tay mình tắt ngấm từ lúc nào không biết. Giờ đây trong bếp chỉ còn lại nhúm tro âm ấm.

Bách Điển tiên sinh vuốt râu nói:

- Theo như ngươi hiểu thì trên võ lâm kiếm pháp, đao pháp, thương pháp, côn pháp, đầu can đại pháp tất cả những thứ công phu nào đáng được gọi là tối thượng?

Tuấn Luận nheo mày:

- Câu hỏi của tiên sinh vãn bối không lý giải được.

- Tại sao?

- Kiếm pháp, đao pháp hay bất cứ môn công nào đều có sở trưởng và sở đoản, không thể nào nói cái nào hơn cái nào.

- Thế ngươi ví tất cả đều xoàng xoàng ngang nhau à?

- Vãn bối không có ý đó, nhưng cũng không xem thường môn võ công nào.

Bách Điển tiên sinh đoạt lại bếp lò.

Lão lắc đầu nói:

- Ngươi làm cho lão phu thất vọng quá.

- Tiên sinh thất vọng về điều gì?

Vuốt chòm râu bạc phết, Bách Điển tiên sinh từ tốn nói:

- Lão phu muốn viết lại “Binh Khí phổ” của Vạn Sự Thông hôm nào, nhưng ngươi chẳng cho ta một lời giải trình.

Lão buông một tiếng thở dài:

- Nếu lão phu viết theo ý của lão phu ngươi có tin không?

- Vãn bối luôn kính trọng những bậc trưởng lão.

- Kính trọng nhưng chưa hẳn đã là tin.

Tuấn Luận gật đầu.

Bách Điển tiên sinh chấp tay sau lưng, cầm theo bếp lò thong thả quay về gian thảo xá. Lão vừa bước vào gian thảo xá vừa nói:

- Binh Khí phổ của Bách Điển tiên sinh hoàn toàn khác với Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông. Vạn Sự Thông thì xếp đặt như sau: Nhứt điếu, Nhị hoàn, Tam đao, Tứ kiếm, nhưng ta thì chẳng cho những môn công đó là tối thượng theo như Vạn Sự Thông.

Lão đứng ngay ngượng cửa thảo xá nhìn lại Tuấn Luận:

- Kẻ không dụng binh khi mới là người có võ công tối thượng. Binh Khí phổ của lão phu chỉ có một câu như thế thôi. Lão phu muốn ngươi chứng minh điều đó trên võ lâm. Sau khi ngươi chứng minh được rồi hãy đến đây lấy danh sách mười hai gã cao đồ của Đằng Ngạo Thiên. Thời gian không dành nhiều cho ngươi đâu.

Tuấn Luận sững sờ:

- Tiên sinh biết vãn bối đến tham kiến người vì muốn có bảng danh sách mười hai vị cao đồ của Đằng đại thúc.

- Ngươi đừng quên lão phu là Bách Điển tiên sinh. Ngươi đừng quấy rầy ta nữa. Nếu như ngươi không thực hiện được lời ta nói thì chẳng bao giờ thực hiện được chí nguyện của Thượng Quan Nghi.

Bách Điển tiên sinh nói dứt câu đóng sập cửa tháo xá bỏ mặc Tuấn Luận đứng bên ngoài cửa. Giọng nói cương quyết lẫn cử chỉ của lão khiến Tuấn Luận phải khẽ lắc đầu. Chàng tự biết cuộc hội kiến với Bách Điển tiên sinh đã chấm dứt, dù có muốn lão thố lộ mười hai vị cao đồ của Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên, cho dù cạy miệng lão lão cũng không nói.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận xòe hai bàn tay lên trước mặt. Chàng vô cùng sửng sốt và ngạc nhiên khi thấy giữa lòng hai bàn tay là hình đầu rồng lẫn đầu hổ với nét chạm vô cùng sống động.

Chàng nghĩ thầm:

“Chính chiếc lò than của Bách Điển tiên sinh đã lưu lại hai hình Long hổ trên lòng bàn tay mình. Bách Điển tiên sinh lưu lại hình Long hổ với mục đích gì?”

Tuấn Luận nhìn lại thảo xá một lần nữa nhẩm nói:

- Vãn bối sẽ quay lại.

* * * * *

Xám y nhân vén màn bước ra, Băng Lệ liền quỳ móp xuống hành lễ:

- Băng Lệ thầm kiến chủ nhân.

Xám y nhân bước đến đỡ nàng đứng lên:

- Nàng không cần phải đa lễ.

Được phép, Băng Lệ mới đứng lên.

Xám y nhân nhìn Băng Lệ bằng cặp mắt cú vọ sáng ngời, cứ như muốn dùng ánh mắt sắc sảo kia thọc vào đầu nàng, để đọc những ý nghĩ đang tồn tại trong đầu Băng Lệ.

Y chắp tay sau lưng nghiêm giọng nói:

- Bách Thủ thư sinh Tuấn Luận như thế nào rồi?

- Huynh ấy đã uống Tàn Hồn thảo.

Xám y nhân thoạt chớp mắt:

- Hắn uống rượu độc của nàng ư?

- Thưa vâng.

- Hắn cũng là một kẻ đa tình như chính ân sư của hắn. Vậy mà thứ mà hắn nhận được ở Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên, nàng có lấy được không?

Băng Lệ cung kính đáp lời:

- Băng Lệ có nhận được vật đó.

Nàng trịnh trọng mở túi nải lấy chiếc tráp bằng ngọc dâng lên Xám y nhân bằng hai tay. Nhận lấy chiếc tráp đó, Xám y nhân mở ma xem. Trong tráp chia thành mười hai ngăn để chứa mười hai viên Thần châu.

Nhìn chọc tráp như thể muốn xác định kỹ có đúng là thật hay giả, mãi một lúc thật lâu, Xám y nhân mới nói:

- Đúng là thứ mà ta cần.

Nhìn lại Băng Lệ, Xám y nhân gật đầu:

- Nàng đã làm được việc lớn, không phụ lòng bổn tọa đã tin cậy.

Băng Lệ nhún nhường nói:

- Băng Lệ đa tạ lời khen ngợi của chủ nhân, chỉ mong chủ nhân ban tặng.

Xám y nhãn khoát tay:

- Nàng không nói, ta cũng biết nàng cần gì.

Nói dứt câu, Xám y nhân lấy hai hoàn dược thảo đặt vào tay Băng Lệ:

- Nàng hãy cầm lấy cho Tuyết Nhi và Đình Khang.

Như thể bắt được báu vật, Băng Lệ quỳ mọp xuống hành lễ:

- Đa tạ chủ nhân... Đa tạ chủ nhân đã ra ân.

- Nàng không cần phải đa lễ, miễn sao luôn trung thành với bổn tọa là được rồi.

- Băng Lệ luôn một lòng trung thành với chủ nhân.

Cười khẩy một tiếng, Xám y nhân nói:

- Bổn tọa biết nàng sẽ rất trung thành tận tụy với ta một khi còn có Tuyết Nhi và Đình Khang.

Buông một tiếng thở dài, y nói tiếp:

- Nếu không có Tuyết Nhi và Đình Khang chưa chắc nàng đã tận trung với ta.

Băng Lệ nghe Xám y nhân nói câu này liền dập đầu khẩn thiết nói:

- Băng Lệ không dám... Không dám

- Đừng tự dối lòng mình.

Băng Lệ im lặng.

Xám y nhân nói tiếp:

- Bổn tọa biết những gì nàng đang nghĩ trong đầu rồi... Mong rằng sau nãy bổn tọa sẽ không phải hành xử nặng tay với nàng.

Nói dứt câu, Xám y nhân trở bộ, quay bước vào trong, biểu lộ thái độ thờ ơ lạnh nhạt với nàng. Băng Lệ chờ cho Xám y nhân mất hẳn sau tấm rèm lụa mới đứng lên. Nàng lắc đầu thở dài ngao ngán, nhưng không dám thốt lời nào.

Nhìn hai hoàn dược thảo do Xám y nhân trao, Băng Lệ nhẩm nói:

- Tuyết Nhi, Đình Khan! Vì hai em, tỷ có thể làm bất cứ việc gì.

Băng Lệ quay bước trở ra cửa. Nàng rảo bước theo con đường rải sỏi hướng ra ngôi tam quan. Hai bên đường là những khóm hoa đang trong mùa đơm nụ với sức sống dâng tràn, nhưng nàng lại chẳng màng chú ý đến chúng. Tâm Băng Lệ nặng trĩu, điều duy nhất nàng nghĩ đến lúc này chính là sự an nguy của Hạ Tuấn Luận.

Vừa ra đến cổng ngọ môn thì bất thình lình chạm mặt với Lâm Qui. Vừa chạm mặt với nàng Lâm qui thẩn thờ đứng ngây ra như bị trời trồng. Đôi thần nhãn của gã cứ nhướng to nhìn Băng Lệ như một kẻ bắt gặp một hiện tượng kỳ bí chưa từng gặp bao giờ.

Băng Lệ nép qua bên toan bước qua gã thì Lâm Qui chặn lại:

- Tiểu thư!

Băng Lệ nhìn gã nghiêm giọng nói:

- Tôi và công tử không quen nhau, xin nhường đường cho tôi qua.

Lâm Qui cười mỉm:

- Sao sao Tiểu thư vội bỏ đi như vậy?

Nàng nghiêm giọng lặp lại lời nói của mình:

- Tôi và công tử không quen biết nhau. Tôi lại không thích bắt chuyện với những người không quen.

- Ậy, sao lại không quen?

Băng Lệ lắc đầu:

- Tôi không biết công tử.

- Tất nhiên tiểu thư không biết Lâm thiếu gia rồi, nhưng Lâm thiếu gia thì đã biết tiểu thư.

Nàng nghiêm giọng nhìn thẳng vào mặt Lâm Qui:

- Dương Châu thành có rất nhiều người biết tôi, không chỉ công tử biết. Người biết tôi thì nhiều nhưng tôi lại chẳng biết ai.

Nụ cười giả lả hiện lên cánh môi của Lâm Qui:

- Tiểu thư nói rất đúng, tại hạ đoán chắc tiểu thư đây chính là trang giai nhân của Dương Châu, Tô Băng Lệ.

- Tôi là Tô Băng Lệ thì cũng không có can gì đới công tử. Phiền công tử nhường đường cho tôi qua.

- Ấy... Sao tiểu thư không cho Lâm Qui này chút thời gian hàn huyên tâm sự.

Băng Lệ lắc đầu:

- Băng Lệ không có thời gian để hàn huyên với công tử.

Sắc diện Lâm Qui đỏ bừng, không biết gã thẹn hay gã giận nhưng những thớ thịt trên mặt gã tưởng chừng như sắp chảy xệ xuống. Gã miễn cưỡng nói:

- Tô tiểu thư hẳn không biết tại hạ là Lâm thiếu gia?

Nàng lắc đầu:

- Băng Lệ chưa từng biết ai họ Lâm cả.

- Tất nhiên tiểu thư không biết tại hạ nhưng tại hạ lại là người ái mộ tiểu thư. Tại hạ đã từng tơ tưởng được một lần được diện kiến và hàn huyên với tiểu thư. Chắc có lẽ ông trời cảm cái tình của tại hạ mới để cho tại hạ có dịp đối mặt với tiểu thư.

Băng Lệ lắc đầu:

- Rất tiếc đây không phải là dịp để công tử tỏ những lời ái mộ với Băng Lệ. Băng Lệ còn có việc phải đi gấp. Nếu có cơ duyên công tử và Băng Lệ sẽ có cơ hội gặp lại nhau.

Nàng nói dứt câu bước vòng qua mặt Lâm Qui, nhưng gã lại dang rộng cánh tay cản đường chận nàng lại:

- Tiểu thư...

Dung diện của Băng Lệ đanh hẳn lại:

- Mong công tử đừng làm phiền tôi. Nếu công tử là môn khách của Mạc trang chủ thì phải biết phận môn khách của mình.

Lâm Qui ngửa mặt cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói:

- Tô tiểu thư nghĩ sai về thân phận của tại hạ rồi. Tại hạ đâu phải là môn khách của Tụ Hiền trang chủ, mà là thượng khách của hắn đấy. Không chỉ là thượng khách, Lâm công tử còn có thể lịnh cho

hắn nữa. Tiểu thư hãy tin vào lời tại hạ.

Đôi chân mày lá liễu của Tô Băng Lệ thoạt nhíu lại:

- Công tử miễn thứ, Băng Lệ không thích nghe những lời xúc xiểm với Mạc trang chủ.

Nàng trịnh trọng ôm quyền:

- Cáo từ...

Băng Lệ bước qua Lâm Qui gã vội nối bước theo nàng:

- Tiểu thư không cho tại hạ một cơ hội nào à?

Băng Lệ vừa đi vừa nói:

- Cơ hội gì?

- Ơ... Ơ... Thì cơ hội được kết thân với Tô tiểu thư.

- Thân phận Băng Lệ thấp hèn không dáng kết thân với một thượng khách như Lâm công tử đâu.

Nàng vừa nói vừa sải bước nhanh hơn.

Lâm Qui muốn kéo tay nàng lại nhưng vội bỏ ý niệm đó. Gã nhìn vòng tiểu yêu thắt lưng ong của Tô Băng Lệ nghĩ thầm:

“Lâm thiếu gia đâu thể nào bỏ qua một người mỹ nữ như nàng được. Nhất định Lâm thiếu gia sẽ chiếm hữu nàng cho bằng được. Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì những ngày sau nữa, nhưng sẽ có lúc thể xác của nàng phải thuộc về Lâm thiếu gia”.

Lâm Qui vừa nghĩ vừa đi theo Băng Lệ. Biết gã theo mình Băng Lệ dừng bước, quay lại cáu gắt nói:

- Hắn Băng Lệ và công tử không cùng đường.

- Trước đây thì không cùng đường nhưng bây giờ thì lại khác rồi. Nếu tại hạ không cùng đường với Tô cô nương thì hắn không đi theo tiểu thư.

Mắt Băng Lệ đanh hắn lại:

- Nếu Lâm công tử tiếp tục đi theo Băng Lệ thì Lâm công tử sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại Băng Lệ nữa đâu.

Giọng nói cương quyết của nàng khiến Lâm Qui thẩn thờ. Gã không giấu được vẻ bối rối và lúng túng hiện lên chân dung.

Lâm Qui buông một tiếng thở dài:

- Băng Lệ tiểu thư, tại hạ hy vọng tiểu thư luôn nhớ đến tại Dương Châu thành luôn có một người ái mộ tiểu thư.

- Băng Lệ sẽ nhớ đến Lâm công tử một khi người không theo chân Băng Lệ.

Nở nụ cười gượng, Lâm Qui từ tốn nói:

- Tại hạ sẽ đứng đây nhìn theo Tô cô nương cho đến khi không còn thấy nàng trong ánh mắt.

Những lời ngon ngọt khuyến dụ của Lâm Qui như thể không tác động gì đến Băng Lệ, nàng khẽ gật đầu:

- Cáo từ...

Nàng quay bước bỏ đi tiếp. Lâm Qui nhìn theo Băng Lệ, chờ cho nàng đi được một đoạn gã lảm nhảm nói:

- Một khi Lâm thiếu gia đã chọn rồi thì nàng đừng hy vọng thoát khỏi vòng tay của Lâm thiếu gia.

Chờ cho Băng Lệ đi khá xa Lâm Qui mới thi triển khinh công âm thầm theo sau nàng. Hắn như một con thú hoang đang theo dõi con mồi, chờ cơ hội thuận tiện để ra tay chiếm đoạt lấy phần ngon nhất về cho mình.

Băng Lệ vốn chẳng biết võ công, mặc dù nàng đã chú tâm đề phòng Lâm Qui theo sau nhưng đi được một đoạn dài không thấy hắn lẽo đẽo theo sau nữa mới thở phào nhẹ nhõm. Đoán chắc Làm Qui không theo chân mình, Băng Lệ tạt vào Dịch quán. Lúc này trong Dịch quán vắng ngắt chẳng còn vị môn khách nào nữa. Nàng vào thư phòng mình, thay đổi xiêm y bằng bộ áo choàng có mũ trùm đầu rồi quay trở ra, đi thẳng về gian nhà xiêu vẹo lọt thỏm sâu trong con ngõ cụt.

Băng Lệ đẩy cửa gọi lớn:

- Tuyết Nhi... Đình Khang...

Từ trong nhà, Tuyết Nhi và Đình Khang chạy vụt ra ôm lấy Băng Lệ. Cả hai cùng reo lên:

- Tỷ tỷ đã về... Tỷ đã về...

Cả hai bâu lấy nàng như thể những đứa trẻ vắng mẹ lâu ngày được gặp lại.

Băng Lệ cau mày nhìn Tuyết Nhi và Đình Khang:

- Xá muội... Xá đệ...

Nàng nâng cằm Tuyết Nhi và Đình Khang:

- Sao hai người mặt mày lem luốc thế này? Sử ca ca đâu?

Tuyết Nhi đáp lời Băng Lệ:

- Mấy hôm nay Sử ca ca không có ở nhà.

- Sử ca ca đi đâu mà hai em trông giống như những tiểu Cái bang vậy?

Nàng vừa nói vừa nắm tay Tuyết Nhi và Đình Khang bước vào trong nhà.

Ép Tuyết Nhi và Đình Khang ngồi xuống chiếc chõng tre xộc xệch, Băng Lệ đảo mắt nhìn quanh. Vốn ngôi nhà của nàng mặc dù đã cũ kỹ, xộc xệch nhưng lúc nào cùng tươm tất sạch sẽ, nhưng hôm nay quả là lạ kỳ, khi những màng nhện giăng khắp nơi tưởng chừng nó đã bị bỏ hoang lâu ngày.

Băng Lệ mím môi hỏi Tuyết Nhi:

- Sử ca ca không về ngôi nhà này nữa à?

Tuyết Nhi vã Đình Khang cùng gật đầu.

Đình Khang quệt nước mũi chảy xuống môi. Nó nói:

- Đệ hổng biết Sử ca ca đi đâu nữa.

Buông một tiếng thở dài Băng Lệ khẽ lắc đầu. Nàng từ tốn hỏi:

- Sử ca ca bỏ rơi Tuyết Nhi và Đình Khang vậy hai em sống bằng gì nào?

Đình Khang gãi đầu, xoa bụng.

Tuyết Nhi nói:

- Thì còn ít cơm khô tỷ tỷ đã phơi, Tuyết Nhi và Đình Khang dùng cho đỡ đói.

Lời nói vừa dứt trên miệng Tuyết Nhi thì nước mắt Băng Lệ đã trào ra tuôn dài xuống khóe. Nàng mím chặt hai cánh môi, rồi ôm chầm lấy Tuyết Nhi, Đình Khang:

- Tội nghiệp xá muội và xá đệ quá.

Tuyết Nhi ngẩng mặt nhìn nàng:

- Tỷ tội nghiệp Tuyết Nhi và Đình Khang vậy tỷ đừng bỏ Tuyết Nhi và Đình Khang đi nữa nhe.

Băng Lệ gật đầu:

- Tỷ sẽ không bỏ xá muội vả xá đệ nữa đâu. Tỷ sẽ không bỏ hai em nữa đâu.

Băng Lệ vừa nói vừa ôm cứng lấy hai người vào lòng, mặc cho những dòng lệ trào ra lăn dài xuống khóe mắt.

Dụi đầu vào người Băng Lệ, Tuyết Nhi thổn thức nói:

- Tỷ tỷ.

Nàng nhìn xuống:

- Tuyết Nhi.

Đình Khang ôm chân nàng:

- Tỷ nghĩ đến Tuyết Nhi mà không hề nghĩ đến đệ.

Nàng nhướng mày nhìn Đình Khang:

- Tỷ cũng luôn nghĩ đến đệ.

- Nghĩ đến Đình Khang mà tỷ chẳng nói gì với Đình Khang hết.

- Đệ muốn tỷ nói gì?

Đình Khang thối lại nửa bộ, chấp tay sau lưng.

- Đệ đói bụng rồi nè.

- Tỷ biết hai em mấy ngày qua rất khổ sở, để tỷ đền lại cho.

Xoa đầu Tuyết Nhi và Đình Khang, Băng Lệ nói:

- Xá muội và xá đệ muốn ăn gì nào?

Đình Khang phấn khích đáp lời nàng:

- Đệ muốn ăn đủ thứ hết... Những thứ mà đệ luôn nằm mơ thấy chúng.

Băng Lệ mỉm cười:

- Đệ nằm mơ thấy gì?

- Ơ... Nào là thấy bánh bao, thấy một tô mì nè, và còn thấy...

Băng Lệ khích lệ:

- Xá đệ còn thấy gì nữa?

Đình Khang vung hai tay:

- Đệ còn thấy cả một con gà to như thế này nữa đó. Một con gà to bằng Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi trố mắt nhìn Đình Khang:

- Đình Khang thì chỉ thấy có ăn thôi.

Băng Lệ mỉm cười:

- Thì Đình Khang đói bụng nên nằm mơ thấy cái ăn chứ. Còn xá muội thấy gì nào?

Ngẩng lên nhìn Băng Lệ, Tuyết Nhi từ tốn nói:

- Muội cũng nằm mơ nữa, nhưng không giống như Đình Khang.

- Thế muội nằm mơ thấy gì nào?

Tuyết Nhi bẽn lẽn, nhỏ nhẻ nói:

- Tuyết Nhi nằm mơ thấy tỷ tỷ.

Nàng nhướng mày nhìn Tuyết Nhi:

- Xá muội nằm mơ thấy tỷ tỷ à?

Tuyết Nhi gật đầu:

- Tỷ đẹp lắm... Tỷ vận xiêm y rất đẹp nè... Đẹp như một vị công chúa vậy đó.

Băng Lệ bật cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thì tỷ của muội đã đẹp rồi. Thậm chí là trang mỹ nữ đẹp nhất thành Dương Châu nữa. Nhưng cái đẹp chỉ đem đến cho chúng ta sự lụy phiền mà thôi.

Tuyết Nhi phụng phịu:

- Hông... Tỷ đẹp lắm... xiêm y của tỷ vận cũng đẹp nữa nè.

- Thế còn muội?

Tuyết Nhi bẽn lẽn:

- Muội cũng đẹp nữa...

Đình Khang lườm Tuyết Nhi:

- Đình Khang biết Tuyết Nhi nằm mơ thấy gì rồi, phải Tuyết Nhi thấy những bộ trang phục đẹp phải không. Con gái mà... Đói hổng lo chỉ lo làm đẹp thôi.

Tuyết Nhi nhìn lại Đình Khang:

- Đình Khang thì biết gì... Lúc nào cũng chỉ biết than đói bụng mãi mà thôi.

Băng Lệ khoát tay:

- Thôi thôi... Tỷ biết rồi... Tuyết Nhi muốn gì và Đình Khang muốn gì. Sẵn tỷ có ngân lượng đây, sẽ mua ngay cho hai em. Nhưng trước khi hai em được toại những ước mơ thì phải...

Tuyết Nhi và Đình Khang nhìn Băng Lệ.

Đình Khang nhanh miệng hỏi:

- Phải tỷ muốn chúng em dọn dẹp nhà phải không?...

Băng Lệ lắc đầu:

- Tỷ sẽ dọn nhà sạch sẽ cho... Tỷ muốn hai em uống dược thảo.

Đình Khang tròn mắt nhìn Băng Lệ:

- Lại dược thảo... Đình Khang thấy có bịnh gì đâu mà tỷ phải cho Đình Khang uống dược thảo chứ.....

Y gồng hai tay phô vùng ngực lòi xương:

- Đình Khang khỏe như thế này mà tỷ cứ bắt uống dược thảo hổng biết để làm gì?

Buông tiếng thở dài, Băng Lệ nói:

- Hai em nghe lời tỷ không nào?

Tuyết Nhị phụng phịu:

- Phải tỷ lại bắt Tuyết Nhi uống hoàn dược giống như hôm nào phải không?

- Xá muội và xá đệ phải uống thôi, nếu không muốn mất tỷ.

Băng Lệ vừa nói vừa lấy hai hoàn dược Xám y nhân trao đặt vào tay Tuyết Nhi và Đình Khang. Nàng nghiêm giọng nói:

- Xá muội và xá đệ phải uống.

Đình Khang nhăn nhó:

- Uống khó lắm... Đệ không uống được đâu. Nó có mùi hăng hắc làm sao đó.

Nhìn thẳng vào mắt Đình Khang, Băng Lệ nghiêm giọng nói:

- Đệ phải uống.

Đình Khang nhìn hoàn dược nhăn nhó nói:

- Tỷ không cho ăn mà lại bắt uống dược thảo.

Băng Lệ khích lệ Đình Khang:

- Đệ cố uống dược thảo rồi tỷ sẽ cho đệ cả một con gà bự và những chiếc bánh bao thật nóng.

Nhìn nàng, Đinh Khang nói:

- Thật không?

Băng Lệ gật đầu.

Đình Khang hỏi gằn lại lần nữa:

- Tỷ hứa rồi đấy nhé...

- Tỷ không quên lời hứa của mình đâu.

Đình Khang xoa bụng, há miệng thật to, từ từ đưa hoàn dược vào trong miệng.

Y chưa kịp buông hoàn dược vào miệng thì bất thình lình Lâm Qui như một bóng ma xuất hiện bất

ngờ. Bằng thủ pháp cực nhanh và chính xác, y điểm huyệt Tuyết Nhi và Đình Khang, rồi tước lấy hai hoàn dược thảo.

Thấy Lâm Qui, Băng Lệ biến sắc:

- Lâm công tử...

Lâm Qui cầm hai hoàn dược nhìn Băng Lệ nói:

- Giờ thì nàng đã nhanh chóng nhận ra Lâm thiếu gia rồi. Chắc có lẽ hai hoàn dược này khiến cho nàng sớm nhận ra Lâm thiếu gia nhanh như vậy.

Đình Khang nói:

- Trả hoàn dược lại cho ta.

Gã quay lại nhìn Đình Khang:

- Cái gì đã ở trong tay Lâm công tử thì nhất định phải thuộc về Lâm công tử...Tiểu tử ngươi muốn lấy lại nó thì phải nhờ đến tỷ tỷ của ngươi thôi.

- Ngươi ăn cướp ngay trong nhà người ta còn nói bừa nữa... Trả hoàn dược lại cho Đình Khang.

Lâm Qui cau mày:

- Tiểu tử còn phát ngôn bừa bãi. Lâm thiếu gia bẻ răng ngươi đó.

Đình Khang đỏ mắt, đôi chân mày nhướng cao hết cỡ. Nó gằn giọng nói:

- Ngươi ăn cướp mà còn đòi bẻ răng Đình Khang nữa... Ngươi chẳng xem vương pháp ra gì à?

Đình Khang vừa dứt lời, Lâm Qui dựng đứng hữu chưởng toan tát vào mặt nó nhưng Băng Lệ đã vội cản lại:

- Dừng tay...

Lâm Qui hạ tay xuống nhìn nàng:

- Tại hạ nể lời tiểu thư...

Băng Lệ nhìn gã:

- Công tử sao lại cướp hai hoàn dược thảo của Tuyết Nhi và Đình Khang?

Lâm Qui mỉm cười:

- Tại hạ đâu có cướp mà chỉ mượn hai hoàn dược này thôi.

- Kiểu cách mượn của công tử không ai chấp nhận được.

- Mỗi người có cách hành xử riêng đấy mà. Tiểu thư đừng có giận... Mà xem ra tiểu thư càng giận lại càng đẹp.

Băng Lệ cau mày, nghiêm giọng nói:

- Lâm công tử muốn gì?

- Bây giờ tiểu thư mới hỏi điều đó.. Hẳn tiểu thư còn nhớ những gì tại hạ đã nói với tiểu thư rồi chứ?

Băng Lệ lắc đầu:

- Băng Lệ không nhớ...

- Tại hạ sẽ nhắc cho tiểu thư nhớ... Tại hạ đã nói với tiểu thư tại hạ là người ái mộ tiểu thư nhứt thành Dương Châu này.

Băng Lệ miễn cưỡng ôm quyền:

- Đa tạ công tử đã ái mộ, nhưng chẳng lẽ cướp hoàn dược thảo của xá đệ và xá muội của Băng Lệ là cách biểu lộ sự ái mộ của công tử đó sao? Nếu chuyện này đồn ra ngoài e rằng thiên hạ không còn trọng Lâm công tử nữa.

Lâm Qui khoát tay:

- Không sao... Không sao, tại hạ chẳng màn gì đến lời của thiên hạ đâu. Ngày xưa Khuất Nguyên có câu, Thế nhân giai trọc ngã độc thanh, thế nhân giai túy ngã độc tình. Tại hạ thường ví mình như Khuất Nguyên vậy.

Băng Lệ buông một tiếng thở dài:

- Thật ra công tử có ý gì khi đoạt hai hoàn dược của xá muội và xá đệ?

Nặn nụ cười giả lả, Lầm Qui nói:

- Vì quá ái mộ tiểu thư mà tại hạ phải tự tạo cơ hội này thôi.

- Băng Lệ rất thất vọng... Khi công tử đoạt hai hoàn dược của xá muội và xá đệ.

- Tiểu thư thất vọng cũng được miễn sao tại hạ đạt được mục đích của mình.

- Mục đích của công tử là gì?

Lâm Qui ôm quyền khiên cưỡng nói:

- Mục đích của tại hạ là ái mộ tiểu thư, và muốn tiểu thư đáp lại sự ái mộ nồng nàn đó.

- Công tử muốn Băng Lệ hàn huyên với công tử?

Gã gật đầu:

- Tiểu thư đã hiểu ý của Lâm thiếu gia, nhưng cách nào đó Lâm thiếu gia còn muốn hơn thế nữa.

Chân diện Băng Lệ đanh lại.

Lâm Qui cười khẩy nói tiếp:

- Tại hạ sẽ trả hai hoàn dược lại cho tiểu thư và thậm chí không dám đụng đến sợi lông của nhị vị xá muội và xá đệ đây, sau đó còn cho họ nhiều kim ngân nữa, miễn tiểu thư...

Y nheo mắt với nàng:

- Miễn tiểu thư biết chiều tại hạ...

Mặt Băng Lệ đỏ bừng như từ bếp lò bước ra.

Lâm Qui cười mỉm nói:

- Tiểu thư hiểu ý tại hạ chứ?

Đình Khang nhìn Băng Lệ:

- Tỷ tỷ... Hắn nói gì thế?

Lâm Qui nạt Đình Khang:

- Tiểu tử.. Mũi còn hỉ chưa sạch đừng xen vào chuyện người lớn. Câm miệng lại đi.

Đình Khang tru tréo nói:

- Ngươi đã ngang nhiên đột nhập vào nhà của Đình Khang còn bắt Đình Khang im miệng nữa.

Lầm Qui hừ nhạt một tiếng:

- Cả giang hồ là của Lâm thiếu gia thì đây đâu phải là nhà của tiểu tử.

- Ngươi ỷ có võ công rồi muốn nói gì thì nói sao?

- Quyền quyết định võ lâm là do Lâm thiếu gia. Tiểu tử hãy im miệng đi, lải nhải kẻo Lâm thiếu gia tức giận thì ngươi khốn khổ đó.

Y nói xong nhìn lại Băng Lệ:

- Sao... Tiểu thư... Đồng ý với Lâm thiếu gia chứ?

Sắc diện của Băng Lệ đã đỏ càng đỏ hơn. Nàng kiên quyết nói:

- Không một nữ nhân đoan trang nào có thể chấp nhận sự trơ tráo của Lâm công tử.

Lăm Qui cau mày:

- Nàng dám cho ta là trơ tráo đó à? Nếu vậy ta phải làm theo ý mình vậy.

Gã vừa nói vừa toan quẳng hai hoàn dược, Băng Lệ hốt hoảng thét lên:

- Khoan.

- Nàng sao lại cản ta?

Đình Khang nói:

- Tỷ tỷ đừng sợ, cứ để cho hắn quăng hai hoàn dược đó đi. Đệ cũng không cần uống thuốc đâu.

Lâm Qui quay lại nhìn Đình Khang:

- Nếu tỷ tỷ của ngươi không cần hai hoàn dược này thì sẽ cần cái mạng của ngươi đó.

Lườm Đình Khang bằng cặp mắt cú vọ, rồi nhìn lại Băng Lệ. Lâm Qui nói:

- Tại hạ chờ nghe quyết định của tiểu thư.

Rít một luồng chân nguyên căng lồng ngực, Băng Lệ nói:

- Tại sao Lâm công tử bức ép Băng Lệ chứ? Sự tự nguyện lúc nào cũng hay hơn là sự bức ép người khác.

- Tại hạ bức ép tiểu thư bởi vì tại hạ có biệt danh là Đại Đạo Hái Hoa.

Nghe gã thốt ra bốn chữ Đại Đạo Hái Hoa, sắc mặt Băng Lệ đã biến đổi qua màu chàm. Nỗi sợ hãi hiện rõ trên mặt nàng. Bất giác Băng Lệ thối lại một bộ, buột miệng nói:

- Đại Đạo Hái Hoa...

- Tiểu thư hẳn đã nghe cái tên này?

Băng Lệ gật đầu:

- Đã nghe...

Lâm Qui cười mỉm:

- Đã nghe thì hẳn tiểu thư đã hiểu tại hạ... Và hẳn sẽ chấp nhận điều tại hạ muốn. Sau khi tiểu thư cho tại hạ rồi thì sẽ thấy trên đời này không còn một gã nam nhân thứ hai nào khả dĩ sánh bằng Lâm Qui.

Nghe gã nói, Băng Lệ bất giác rùng mình.

Cái rùng mình của nàng đập ngay vào mắt Đình Khang. Y biết ngay gã công tử mặt thỏ mỏ dơi này đang ép buộc tỷ tỷ của mình điều gì. Đình Khang bất giác thét lớn:

- Đạo tặc... Đạo tặc... Cứu người... Bớ người ta đạo tặc... có ai ngoài kia mau vào cứu người.

Nhìn lại Đình Khang, Lâm Qui rít giọng nói:

- Ngươi muốn chết.

Nghe gã thét câu đó với Đình Khang, Băng Lệ hốt hoảng nói:

- Dừng tay... Ta chấp nhận.

Lời còn đọng trên cửa miệng nàng thì Lâm Qui đã cách không điểm chỉ vào á huyệt của Đình Khang. Bị điểm vào Á huyệt, lưỡi Đình Khang như thể bị đóng băng cứng ngắt chẳng thể nào thốt được thành lời mà chỉ thốt ra những âm thanh ư ử.

Tuyết Nhi sợ biến sắc, gào lên:

- Bớ người ta cứu...

Tuyết Nhi chưa thốt dứt câu lại cũng như Đình Khang chẳng thể nào thốt ra được nữa vì lưỡi đã bị tê cứng như đóng băng. Điểm vào Á huyệt của Tuyết Nhi và Đình Khang, Lâm Qui mới nhìn lại Băng Lệ.

Y nghiêm giọng nói:

- Tiểu thư vừa mới nói gì với tại hạ nhỉ?

Băng Lệ bối rối...

Lâm Qui cười mỉm nói:

- Nàng nhấp nhận đề nghị của bổn thiếu gia chứ?

- Công tử mau giải huyệt cho xá muội và xá đệ của Băng Lệ.

- Tại hạ chỉ có thể giải huyệt cho xá muội và xá đệ của tiểu thư một khi đạt được mục đích của mình.

Gã vừa nói vừa dấn bước đến hai bộ, gương mặt lộ rõ những nét háo hức.

Thấy gã dấn bộ đến, Băng Lệ buộc phải thối bộ:

- Lâm công tử...

- Sao... Nàng không giữ lời à?

Hắn chỉ Đình Khang và Tuyết Nhi:

- Nếu nàng không giữ lời thì hai người này sẽ như thế nào, nàng biết không?

Băng Lệ nghe gã nói càng bối rối hơn.

Lâm Qui thấy nàng bối rối lại càng phấn khích. Y cảm thấy sự rạo rực đang dâng trào khi nhận ra nỗi sợ hãi trên khuôn mặt diễm kiều của Tô Băng Lệ.

Một tiếng tằng hắng rất nhỏ rất nhỏ cất lên ngay sau lưng Lâm Qui. Nghe tiếng tằng hắng như thể cất lên ngay sau gáy gã khiến Lâm Qui giật mình quay ngoắt lại.

Đập vào mắt gã là đôi thần nhãn sáng ngời toát sát khí hừng hực. Đôi thần nhãn như thế có ma lực khiến cho tứ chi của họ Lâm phải bủn rủn. Y buột miệng hỏi:

- Ngươi là ai, đến từ lúc nào mà sao Lâm thiếu gia không biết.

- Hãy để ta hỏi ngươi trước.

Lâm Qui rít giọng nói:

- Ngươi không có quyền hỏi ta. Muốn hỏi thì xuống A tỳ mà hỏi.

Cùng với lời nói đó, Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui chớp động song thủ, vồ luôn tới người kia hai đạo Phách Không chưởng với mười thành nội lực. Chiêu công của y chớp động cực kỳ nhanh và hiểm ác, cố chớp thời cơ bất ngờ để lấy mạng đối phương, không để cho đối phương có cơ hội phá bĩnh cơ hội mà y đã tạo được.

Những tưởng đâu song chưởng của họ Lâm đã đánh tới mặt người nọ, nhưng thật lạ lùng chỉ một cái phủi tay như thể đuổi một con ruồi, thế mà người nọ đã chuyển đảo chưởng ảnh của Lâm Qui từ chiêu công hành sự đối chọi với nhau.

Tả chưởng của gã lại đánh vào hữu chưởng của chính gã.

Ầm...

Lâm Qui tự vỗ chưởng đánh vào nhau bằng mười thành nội lực. Khi âm thanh đó phát ra gã có cảm tưởng hai hổ khẩu của tả chưởng lẫn hữu chưởng đều vỡ nát, đau buốt đến tận óc, phải buột miệng thốt:

- Ôi cha...

Lâm Qui loạng choạng thối lại ba bộ, hai tay buông thõng như gà bị mắc nước trông thật tội nghiệp. Gã còn chưa biết người kia đã dụng thủ pháp thần kỳ gì thì trảo công cứng như sắt thép đã đặt vào yết hầu Lâm Qui.

Người đó nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui.

- Tại sao các hạ lại muốn làm điều càn rỡ vậy?

- Ơ...

- Hãy trả lời cho tại hạ biết.

- Ơ... Thì tại... tại bị... tại...

- Các hạ muốn làm nhục người khác.

- Ơ... Vì ta ái mộ nàng.

- Ái mộ phải giở những trò bỉ ổi đó sao?

- Tôn giá... Tôn... giá là người ngoài cuộc... Ngoài cuộc nên không hiểu.

Gã nói câu này chẳng biết tác động gì tới Hạ Tuấn Luận nhưng bắt giác mồ hôi tuôn ra ướt đầm trán chàng. Chàng mím môi như thể nén cơn phẫn nộ đang cuồng cháy trong tâm tưởng mình.

Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Các hạ có biết tại hạ rất căm phẫn những kẻ có hành động như các hạ không? Chưởng ảnh của tại hạ chưa thể nhúng máu một người nào nhưng nó có thể nhuộm máu các hạ đó.

Cùng với lời nói đó thì hai hàm răng Tuấn Luận chợt nghiến lại phát ra những âm thanh ken két nghe thật rợn người. Tiếng nghiến răng của chàng khiến cho Lâm Qui hồn siêu phách lạc. Xương sống hắn gay lạnh và toàn thân nổi đầy gai ốc bởi nghĩ chắc mình sẽ khó thoát khỏi cảnh vong mạng.

Y lặp bặp nói:

- Tôn giá tha mạng... Tôn giá tha mạng...

- Hãy nói cho tại hạ biết các hạ được gì khi chiếm đoạt cái mà người khác không muốn trao...

- Ơ... Lâm Qui cũng không biết nữa... Nhưng nếu các hạ giết Lâm Qui thì Long Cơ bà bà không tha mạng cho các hạ đâu... Dù các hạ có cố... Có trốn đến chân trời góc biển Long Cơ bà bà cũng sẽ tìm các hạ mà trả thù cho Lâm Qui.

Đôi chân mày lưỡi kiếm đầy thần uy của Tuấn Luận cau lại:

- Long Cơ bà bà... Các hạ có quan hệ gì với Long Cơ bà bà mà dám thốt ra câu đó?

- Lâm Qui là đệ đệ của Long Cơ bà bà...

- Chỉ thế thôi ư...

- Nhưng hơn thế nữa...Nếu các hạ đụng đến Lâm Qui thì...

- Các hạ sẽ nói với Long Cơ bà bà chứ.

- Không chỉ nói mà còn thỉnh cầu Long Cơ bà bà trả thù nữa. Nếu các hạ không muốn gây thù chuốc oán với Long Cơ bà bà thì mau thả Lâm thiếu gia ra và cút ngay đi.

Lâm Qui những tưởng đâu đem ngoại danh Long Cơ bà bà ra thì Tuấn Luận sẽ sợ hãi mà buông trảo công chết người khỏi yết hầu gã. Nhưng khốn nỗi Tuấn Luận đã không buông trảo công, mà còn bóp chặt lại hơn nữa. Lâm Qui há hốc, thè lưỡi thều thào nói:

- Ta chết mất... Lâm Qui chết mất... Tôn giá tha mạng...

Mặt của Tuấn Luận nổi đầy sát khí, nhưng khi nghe Lâm Qui thốt lời van xin tha mạng bất giác lòng chàng lại quặn đau. Một nỗi đau mơ hồ xâm nhập vào tâm tưởng chàng.

Mím chặt hai cánh môi nhìn Lâm Qui, Tuấn Luận nhận ra nỗi sợ hãi mất thần hiện ngay trong ánh mắt của họ Lâm.

Chàng gằn giọng nói:

- Hãy trả lời cho ta biết, tại sao các hạ lại muốn chiếm đoạt cái mà người không muốn cho?

- Ơ... Lâm... Lâm Qui chỉ muốn... Chỉ muốn khuây khỏa thôi.

Câu nói này của I.âm Qui khiến mặt Tuấn Luận xanh tái như chàm, chẳng khác nào vừa bị trúng một chưởng chỉ mạng.

Có cái gì đó đang dậy sóng trong tâm hồn Tuần Luận khiến cho chàng không thể làm chủ được mình. Sát khí hiện lên mặt, lên hai luồng uy quang tàn bạo.

Tuấn Luận thở hắt ra một tiếng. Những gì thời niên thiếu lại đập vào tâm não chàng.

...

Bốp...

Má trái của Tiểu Cẩu Tử nóng bỏng bởi cái tát nẩy lửa. Y giật mình chỏi tay chồm lên. Đứng dạng chân ngay trước mặt Tiểu Cẩu Tử là bộ tướng vạm vỡ của Dịch Nguyên Khôi. Bên cạnh Dịch Nguyên Khôi là người đàn bà đã từng cho Tiểu Cẩu Tử những trận đòn nát người.

Tiếng tru éo éo của người đàn bà cất lên:

- Thằng con hoang, nghe có đứng lên không?

Tiểu Cẩu Tử từ từ đứng lên lí nhí nói:

- Đại thúc... Tẩu tẩu... chỉ huấn Tiểu Cẩu Tử điều gì?

Dịch Nguyên Khôi lườm Tiểu Cẩu Tử:

- Ngươi đã học gì của lão gia sư thúi Thượng Quan Nghi chứ?

Cẩu Tử lắc đầu:

- Tiểu Cẩu Tử đâu có học gì. Tiểu Cẩu Tử chỉ đến đó nghe người giảng huấn kinh thư mà thôi.

Dịch phu nhân tròn mắt, nhìn Tiểu Cẩu Tử:

- Tiểu Cấu Tử đến thọ huấn kinh thư của lão gia sư Thượng Quan Nghi?

Tiểu Cẩu Tử gật đầu:

- Ân sư dạy cho Tiểu Cẩu Tử những điều hay lẽ phải để làm người. Những đạo lý bất di bất dịch trong cõi đời này.

Dịch phu nhân nghe Tiểu Cẩu Tử nói mặt bất giác đanh lại lộ tất cả những nét đanh ác. Mụ quay sang Dịch Nguyên Khôi:

- Dịch tướng công có tin gã con hoang này nói không?

Tiểu Cẩu Tử cúi mặt lí nhí nói:

- Tẩu tẩu... Tiểu Cẩu Tử cũng có mẹ nhưng không may mắn như người vì mẹ mất sớm chứ đâu phải là con hoang.

Gã vừa dứt lời thì đã nhận ngay một cái tát tai nẩy lửa.

Bốp...

Cái tát tai từ Dịch Nguyên Khôi đánh thẳng vào mặt Tiểu Cẩu Tử khiến gã loạng choạng chực té nhào xuống đất.

Dịch Nguyên Khôi gằn giọng nói:

- Tiểu Cẩu Tử! Ngươi chỉ được nghe tẩu tẩu nói chứ không được cải lời.

Tiểu Cẩu Tử cúi gầm mặt nhìn xuống đất.

Dịch phu nhân rít giọng:

- Ngươi là con hoang thì phải nhận là con hoang. Chẳng lẽ một người không cha như ngươi mà tự cho mình là kẻ có gia tộc à?

Mụ đay nghiến nói:

- Tiểu Cẩu Tử! Ngươi được may mắn ở đây là số của ngươi đó. Chứ cái hạng không cha như ngươi thì còn thua một con chó hoang nữa.

Tiểu Cẩu Tử nuốt miếng nước bọt đắng ngắt trong cổ họng. Y ngẩng đầu nhìn Dịch phu nhân:

- Tẩu tẩu! Tại sao tất cả mọi người sinh ra trên cõi đời này đều có cha, riêng Tiểu Cẩu Tử thì không?

Dịch Nguyên Khôi nhìn Tiểu Cẩu Tử:

- Ngươi muốn biết lắm à?

Tiểu Cẩu Tử gật đầu:

- Con muốn biết.

Dịch Nguyên Khôi nghiêm giọng nói:

- Nếu ta không vì mẹ ngươi trước đây...

Dịch phu nhân cướp lời Dịch Nguyên Khôi:

- Ông còn chưa quên mụ dâm nữ đó hay sao mà cứ nhắc chuyện ngày xưa hoài vậy?

- Ơ...

Dịch phu nhân nhìn lại Tiểu Cẩu Tử:

- Ngươi biết vì sao ngươi không có cha không?

- Tiểu Cẩu Tử rất muốn biết.

- Nếu như ta nói thì ngươi trả cho ta cái gì?

- Tiểu Cẩu Tử chỉ có một cái thân chẳng có gì để trả cho Tẩu tẩu cả...

Dịch phu nhân nhướng đôi mày sắc nhìn gã:

- Ngươi biết như thế à?

- Tiểu Cẩu Tử biết thân phận mình.

- Nếu ta nói cho ngươi biết thì ngươi phải... phải đào mồ mẹ ngươi lên đánh cho bà ta vài roi. Chịu không?

Mặt Tiểu Cẩu Tử biến sắc. Toàn thân y xuất hạn mồ hôi bởi cái đau quặn thắt trong lòng mình.

- Tẩu tẩu... Thà con không biết.

- Ngươi không dám đánh nhưng ta nói rồi sẽ đánh vào mồ của mẹ ngươi đấy.

Tiểu Cẩu Tử gục đầu.

Dịch Nguyên Khôi nói:

- Phu nhân nói cho nó biết đi.

Dịch phu nhân tằng hắng như thể muốn lấy giọng cho thanh đặng thổ lộ một điều cực kỳ quan trọng đối với bà.

Nhìn Tiểu Cẩu Tử, Dịch phu nhân chậm rãi nói:

- Bất cứ đứa trẻ nào sinh ra trên dời này đều có cha, nhưng riêng ngươi thì không.

Nặn một nụ cười giả lả, bà nói tiếp

- Ngươi không có cha bởi vì mẫu thân ngươi tụ hình ngươi một lúc với bốn người đàn ông, thì sao biết được ai là cha của ngươi.

Mặt Tiểu Cẩu Tử đanh hắn lại:

- Tẩu tẩu nói vậy có ý gì... Chẳng lẽ mẫu thân của Tiểu Cẩu Tử lại là một nữ nhân...

Dịch Nguyên Khói khoát tay:

- Mẫu thân ngươi không như ngươi nghĩ đâu... Thật ra mẫu thần ngươi bị người ta cưỡng hiếp, nên mới sinh ra ngươi.

Mồ hôi xuất hạn trên trán Tiểu Cẩu Tử:

- Tiểu Cẩu Tử có mặt trên đời này từ một cuộc cưỡng hiếp?

Dịch phu nhân cười mỉm:

- Đúng như vậy đó... Ngươi tụ hình bằng một cuộc cưỡng hiếp mà chẳng biết người não là cha của ngươi.

Chỉ Dịch Nguyên Khôi, Dịch phu nhân nói tiếp:

- Lão Dịch đây nghĩ đến cái tình của hắn ngày trước với mẫu thân ngươi, nên đã cho mẹ con ngươi tá túc.

Dịch phu nhân vừa nói vừa lườm Dịch Nguyên Khôi. Bà hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Xét cho cùng mẹ ngươi cũng là một dâm nữ nên mới bị cưỡng hiếp như vậy.

Tiểu Cẩu Tử lắc đầu thối bộ. Hai cánh môi mấp máy mà không thốt thành lời. Mãi một lúc sau y mới nói được:

- Không… không… Mẫu thân của Tiểu Cẩu Tử không phải là một dâm nữ...Không phải như Tẩu tẩu nghĩ đâu.

Nói dứt câu Tiểu Cẩu Tử toan quay lưng bỏ chạy nhưng Dịch phu nhân đã kịp ghị tay y lại:

- Ngươi đi đâu?

- Hãy để cho Tiểu Cẩu Tử đi.

- Ta không ngăn cản ngươi… Nhưng trước khi ngươi đi ngươi phải theo ta trước đã.

Lời còn đọng trên miệng, Dịch phu nhân nắm tay Tiểu Cẩu Tử lôi về phía nấm mộ đất nằm trơ trọi dưới táng một cây đại thụ. Bà chỉ nấm mộ đất:

- Ta muốn trừng phạt thị.

Dịch phu nhân vừa nói vừa rút cành tre bên hông, thẳng tay quất xuống nấm mộ đất. Mặc dù không phải hứng chịu những nhát roi oan nghiệt của Dịch phu nhân, nhưng Tiểu Cẩu Tử lại cảm giác thân thể mình đau nhói. Y thà chịu những nhát roi kia đánh vào thể pháp đã chai sạn bởi những trận đòn, còn hơn chứng kiến cảnh Dịch phu nhân đánh người mẹ quá cố của y.

Tiểu Cẩu Tử nhào đến, nằm phủ lên nấm mộ đất chấp nhận hứng lấy những nhát roi tàn nhẫn của Dịch phu nhân. Thấy Tiểu Cẩu Tử dùng thân che cho nấm mộ mẹ, Dịch phu nhân càng điên tiết hơn. Bà không phải hận vì người đã chết nhưng bà cũng không thể nào quên được đã có thời mẹ Tiểu Cẩu Tử là tình địch của mình. Với tất cả sự căm tức, Dịch phu nhân thẳng tay nện xuống lưng Tiểu Cẩu Tử những nhát roi biểu lộ sự phẫn nộ và căm thù.

* * * * *

Tuấn Luận rùng mình bởi sự liên tưởng đó. Mồ hôi xuất hạn ướt đầm cả y trang thư sinh của chàng, cùng với cảm giác rát bỏng của trận đòn hôm nào.

Nhìn lại Lâm Qui, bất giác cơn cuồng nộ bùng cháy trong tâm Tuấn Luận. Sự cuồng nộ đó khiến năm ngón trảo của chàng bất ngờ bóp chặt lại xiết lấy yết hầu của họ Lâm. Miệng Lâm Qui há hốc như cá mắc cạn, đôi con ngươi trợn ngược tưởng chừng đâu hai con ngươi có thể lọt ra ngoài.

Lâm Qui rống lên:

- Xin tha mạng... Đừng giết Lâm Qui... Tôn giá ơi tha mạng cho con.

Lời van xin bằng chất giọng khẩn thiết của gã khiến trảo công của Tuấn Luận nới lỏng ra. Lâm Qui biến sắc xanh rờn nhìn Tuấn Luận lặp bặp nói:

- Tôn giá ơi. Lâm Qui xin chừa không dám tái phạm nữa.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Chỉ tìm một khoảnh khắc khuây khỏa, ngươi có biết sẽ để lại hậu quả oan nghiệt như thế nào không?

Gã gật đầu:

- Lâm Qui biết. Sau lần này Lâm Qui sẽ không tái phạm nữa.

Thở ra như thể muốn trút nỗi tâm tư nặng trĩu trong lòng, Tuấn Luận nói:

- Ta cho ngươi một cơ hội nhưng lần sau thì chẳng có cơ hội cho ngươi nữa đâu.

Nói dứt câu Tuấn Luận rút bản thủ mình lại. Chàng nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui chậm rãi nói tiếp:

- Nếu ngươi muốn Long Cơ bà bà gặp ta thì cứ đến ngôi thủy xá ven dòng Dương Tử. Ta đợi.

Lâm Qui gật đầu:

- Tôn giá, Lâm Qui sẽ về báo cho Long Cơ tỷ tỷ.

Tuấn Luận khoát tay:

- Đi đi.

Lâm Qui đặt hai hoàn dược trả lại cho Tô Băng Lệ rồi lủi nhanh ra cửa. Lâm Qui đi rồi Băng Lệ mới bước đến ôm quyền xá Tuấn Luận:

- Băng Lệ vô cùng cảm kích và đội ơn Hạ huynh đã cứu mạng tỷ muội và xá đệ.

- Tại hạ chỉ muốn biết Tuyết Nhi và Đình Khang là ai mà Tô cô nương dám hy sinh tất cả vì họ. Giờ tại hạ đã hiểu rồi. Cáo từ.

Tuấn Luận không để cho Băng Lệ kịp lên tiếng cản bước chân chàng, mà dời bước đi ngang qua Tuyết Nhi và Đình Khang. Chỉ một cái đụng nhẹ vào hai người Tuấn Luận đã giải huyệt đạo cho Tuyết Nhi vả Đình Khang.

Vừa được giải huyệt, Tuyết Nhi, Đình Khang liền lên tiếng:

- Ân công dừng bước.

Tuấn Luận nhìn lại Tuyết Nhi và Đình Khang:

- Ta không phải là hạng người ra ân để cầu ân. Ta chỉ muốn nói cho Tuyết Nhi và Đình Khang biết một điều. Hai người rất may mắn có được một tỷ tỷ. Đừng bao giờ làm cho Tô tỷ tỷ của hai người phải muộn phiền.

Nói dứt câu Tuấn Luận rảo bước đi luôn ra cửa.

Băng Lệ nhìn theo sau lưng Tuấn Luận. Trong tâm nàng trào dâng một nỗi niềm cảm kích và bái phục.

Đình Khang nhìn lại Băng Lệ:

- Tỷ tỷ.

- Xá đệ muốn hỏi vị đại ca đó là ai?

Đình Khang gật đầu:

- Đúng rồi. Đệ muốn hỏi vị đại ca đó đó. Phải người đó đã để mắt đến tỷ không?

Băng Lệ lắc đầu:

- Tỷ vừa mới biết Hạ huynh đây thôi. Nhưng Hạ huynh là một nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất. Mong rằng sau này người sẽ là một trong những vị đại hiệp mang đến bình yên cho bá tánh.

Tuyết Nhi lên tiếng:

- Tỷ sao không giữ chân Hạ đại ca lại?

Băng Lệ lắc đầu:

- Không một người nào có thế giữ chân Hạ huynh một khi Huynh muốn đi.

Đình Khang hỏi:

- Tỷ tỷ. Chừng nào mình mới gặp lại được Hạ đại ca?

Buông một tiếng thở ra, Băng Lệ lắc đầu:

- Tỷ cũng không biết.

Đình Khang nói tiếp:

- Đối với Hạ đại ca, tất cả những gì tỷ cũng không biết ư?

Nàng gật đầu:

- Có lẽ vậy. Cho dù tỷ muốn biết cũng không thể nào biết được.

Đình Khang nắm tay Băng Lệ:

- Lần sau gặp lại Hạ đại ca, tỷ nhớ nói với đại ca, Đình Khang rất muốn thụ huấn võ công của Hạ đại ca.

Xem tiếp hồi 19 Vô Lượng thủ pháp

Chương 19: Vô Lượng Thủ Pháp

Khoác bộ mặt chầm dầm như cái bánh bao bị mắc mưa, Lâm Qui quay lại tòa lầu bát giác. Y chạm mặt ngay với Long Cơ bà bà đang ngồi uống trà trên gian đại sảnh có vẻ sốt ruột chờ y. Thấy Lâm Qui bước vào với bộ mặt hậm hực đó, Long Cơ bà bà nheo mày, đứng lên.

K

- Đã có chuyện xảy với Lâm đệ đệ rồi?

Lâm Qui hậm hực nói:

- Nhục nhã... Nhục nhã đến chết đi được.

Nắm tay Lâm Qui lại, Long Cơ bà bà định nói câu gì đó nhưng lại bị Lâm Qui dằn tay lại. Hành động của gã khiến Long Cơ bà bà phải sờ sững, ngơ ngẩn.

- Đệ đệ làm gì vậy?

Lâm Qui bước lại bàn trà, bưng cả bình trà dốc vào miệng tu ừng ực. Gã dằn bình trà xuống bàn nhìn lại Long Cơ bà bà, buột miệng buông một câu bằng giọng xấc xược:

- Thật là vô tích sự... Những lời của tỷ nói ra đều là những lời chót lưỡi đầu môi chẳng có tích sự gì cả.

Nghe Lâm Qui nói câu này, mặt Long Cơ bà bà đỏ bừng vì giận. Nện thiền trượng xuống sàn gạch:

Cạch...

Những tưởng đâu nội lực của Long Cơ bà bà sẽ cạn kiệt theo thời gian nhưng không ngờ nền gạch lại rạn nứt bởi cái nện rất khẽ của bà ta.

Long Cơ bà bà nhìn Lâm Qui nói:

- Tại sao đệ đệ lại thốt ra câu đó với tỷ. Đã có chuyện gì xảy ra với đệ?

Lâm Qui ngồi xuống ghế, y nghểnh đầu chìa cổ mình ra trước:

- Đây... Tỷ xem đi. Những dấu trảo công còn in trên cổ đệ đó. Thật là nhục nhã. Nếu Lâm Qui không may mắn thì khó mà giữ được mạng để quay về với tỷ.

Đôi chân mày được kẻ mỏng như lá liễu của Long Cơ bà bà thoạt nhíu lại:

- Tỷ đâu có thấy gì đâu.

Lâm Qui hậm hực nói:

- Mắt tỷ đui rồi sao mà không thấy chứ?

- Quả thật... Tỷ chẳng thấy có dấu gì cả.

- Lạ thật... Hắn đã đặt trảo công vào yết hầu đệ, bóp chịt lại thế mà không để lại dấu vết gì. Kể cũng lạ đó.

- Nói như vậy, kẻ bức hiếp đệ phải là một cao thủ thượng thừa.

Lâm Qui hất mặt nói:

- Còn hơn một cao thủ thượng thừa nữa.

- Nói vậy là sao?

Lâm Qui hậm hực nói:

- Còn sao nữa... Long Cơ tỷ tỷ tự nhận mình là Thiên hạ đệ nhất võ lâm, ai nghe đến tỷ cũng siêu hồn lại phách. Thế mà gã này nghe đến ngoại danh Long Cơ đã không sợ còn suýt giết chết Lâm Qui này nữa... Y nói nếu tỷ muốn gặp y thì cứ đến gian thảo xá nằm ven dòng Dương Tử.

Mặt Long Cơ bà bà nhăn lại:

- Tục danh của y là gì? Y dụng binh khí gì, nói cho tỷ biết.

- Ơ... Y chẳng có tục danh, ngoại danh gì cả, tuổi thì chỉ lớn hơn đệ độ một hai tuổi thôi. Dáng người thư sinh nhưng thần nhãn thì lạ, có uy quang vô cùng.

- Tỷ muốn biết hắn dùng binh khí gì?

- Chẳng có binh khí gì cả

- Không có binh khí?

Lâm Qui gật đầu.

- Chẳng có binh khí gì nhưng y lại xem thường tỷ. Cứ như trong mắt y chẳng có Long Cơ thần nữ trên cõi đời này.

Lâm Qui gằn giọng nói:

- Long Cơ tỷ tỷ nói đệ muốn gì cũng được phải không?

Long Cơ bà bà gật đầu:

- Đúng... Đệ muốn gì ta sẽ làm theo ý của đệ.

Lâm Qui bưng bình trà đưa lên trước mặt. Y bất ngờ vung tay nện bình trà xuống sàn gạch.

Bốp...

Bình trà vỡ tan, nước trà văng tung toé, bện cả vào gấu áo trường y của Long Cơ bà bà.

Lâm Qui nói:

- Đệ muốn tỷ đem thủ cấp của gã kia cho đệ, để đệ đập vỡ nó như đập bình trà này.

- Ta cũng có ý đó.

- Thế thì chừng nào tỷ mới đem thủ cấp của gã kia về đây?

- Ngay bây giờ.

Long Cơ bà bà nói dứt câu, quay lưng lắc vai thi triển khinh công lướt ra cửa. Không một ai có thể tưởng được Long Cơ bà bà lại có khinh thuật siêu tuyệt như vậy. So với tuổi tác của Long Cơ bà bà thì những ai cao niên như mụ khó mà đi đứng chững chạc, nhưng với Long Cơ bà bà thì khác hẳn, với lẽ thường tình đó thân pháp của Long Cơ bà bà nhẹ tênh như lông hồng, phiêu bồng lướt trên mặt gạch, thoắt cái đã mất dạng ngoài cửa.

Lâm Qui nhìn theo Long Cơ bà bà, điểm một nụ cười mỉm, nhẩm nói:

- “Mụ không đem được cái đầu của gã kia về cho Lâm Qui thì sau này đừng có bô bô cái miệng khoác lác với ta nữa”.

Trở lại với Long Cơ bà bà. Với khinh thuật siêu phàm xuất chúng, chẳng cần đến con thuyền nan, mà Long Cơ bà bà vẫn băng qua dòng Dương Tử như thể người đi trên mặt nước. Bà ta đi thẳng đến ngôi thảo xá nằm ven dòng sông.

Đứng ngoài cửa thảo xá, Long Cơ bà bà quắc mắt nhìn người thư sinh đứng chắp tay sau lưng dõi

mắt nhìn ra ngoài khơi. Y như thể chẳng hề phát hiện sự xuất hiệp của Long Cơ bà bà.

Long Cơ bà bà chống gậy bước lên những bậc tam cấp bước vào thảo xá. Tiếng nện thiền trượng cộc cộc những tưởng người kia quay mặt nhìn lại, nhưng y vẫn như kẻ bàng quang không nghe tiếng thiền trượng nện xuống gạch.

Y mãi dõi mắt ra ngoài dòng Dương Tử, nhẩm đọc hai câu thơ trong bài thơ vịnh “Hoàng Hạc Lâu”.

Nhật mộ hương quan hà xứ thị.

Yên ba giang thượng sử nhân sầu.

Long Cơ bà bà gằn giọng nói:

- Ngâm hay lắm... Nhưng ngươi là ai?

Thư sinh từ từ quay lại đối mặt với Long Cơ bà bà. Y từ tốn ôm quyền:

- Tại hạ là Hạ Tuấn Luận... Hậu nhân đích truyền của Thượng Quan Nghi.

Long Cơ bà bà nhíu mày:

- Hóa ra là Bách Thủ thư sinh, thảo nào Lâm đệ đệ của bổn nương không bị ngươi bức nhục.

- Lâm công tử nhờ Long Cơ bà bà đến đòi lại cái nhục đó?

Long Cơ bà bà gằn giọng nói:

- Không sai... Và ngươi hẳn đã ở đây để đợi bổn nương.

- Quả thật tại hạ đến đây chủ đích để chờ Long Cơ bà bà.

- Ngươi muốn thị chứng võ công của Long Cơ bà bà?

Tuấn Luận gật đầu:

- Vãn bối có ý đó...

- Thế thì còn chờ gì nữa mả chưa xuất thủ?

- Chưa xuất thủ vì vãn bối còn có lý do khác.

Uy quang của Long Cơ bà bà ánh lên cái nhìn bất nhẫn lia thẳng vào mặt Hạ Tuấn Luận.

- Người còn lý do gì nữa?

Vẫn những nét điềm đạm, nhu hòa, Tuấn Luận ôn nhu nói:

- Vãn bối nghe danh Long Cơ bà bà là một đại cao thủ đời trước, võ công đã đạt đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh.

- Không sai. Ngươi nên tin vào lời đồn đãi đó của thiên hạ.

- Thế ai minh chứng cho lời của bà bà?

- Rất tiếc, những kẻ biết được võ công của bổn nương đều đã tán mạng bởi ngọn thiền trượng này.

- Họ đã chết tất không thể minh chứng được cho lời của bà bà.

- Người chết thì không thể làm chứng được. Nhưng ngươi cũng sẽ chết như những người đó thôi. Nên cần gì phải có kẻ làm chứng cho lời của ta.

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mặt Long Cơ bà bà:

- Nếu như Tuấn Luận thắng Long Cơ bà bà thì sao?

- Ngươi không thể nào thắng được ta.

- Nếu thắng thì tại hạ được gì?

Hừ nhạt một tiếng, Long Cơ bà bà đanh giọng nói:

- Nếu ngươi thắng được Long Cơ bà bà thì ngươi có thể tự xưng mình là Thiên hạ đệ nhất võ lâm.

- Ai có thể tin vào lời của tại hạ được?

- Tiểu tử... Ngươi đang nằm mơ mới nghĩ thủ thắng được Long Cơ bà bà.

- Tại hạ sẽ thắng.

- Đừng vọng tưởng... Điều đó chẳng bao giờ xảy ra đâu.

- Nhưng nó sẽ xảy ra.

- Trên võ lâm thì lão Phương trượng trụ trì Thiếu Lâm tự, cũng chỉ có thể chịu đựng được ba mươi hiệp đấu với Long Cơ bà bà... Chẳng lẽ một tiểu tử như ngươi lại có thể thắng Long Cơ bà bà sao?

- Nhưng tại hạ sẽ thắng... Mà tại hạ thắng trận này thì phải cho võ lâm biết... Chính vì thế tại hạ

muốn có vật chứng cho cuộc đấu này.

- Ngươi muốn sẽ được thôi... Hy vọng ngươi chịu nổi ba mươi hiệp của Long Cơ bà bà thì ngươi đáng để danh cho hậu thế rồi đó.

Tuấn Luận vẫn giữ vẻ tự tin, nhưng rất ôn nhu nói:

- Bà bà muốn để lại vật chứng gì cho tại hạ?

Long Cơ bà bà khẽ nện thiền trượng xuống nền gạch:

- Nếu như tiểu tử thắng ta, ngươi sẽ có hạt minh châu "Minh Chỉ" đính trên đầu thiền trượng đây.

Tuấn Luận gật đầu:

- Ít ra tại hạ cũng được biết mình sẽ có được thứ gì trong cuộc đấu với Long Cơ bà bà.

Nghe Tuấn Luận thốt ra những câu nói đó bằng chất giọng khá tự tin, nên Long Cơ bà bà cũng chùng lòng. Bà mím môi gằn giọng nói:

- Ta nghĩ ngươi giữ cái đầu đã khó rồi còn đâu mà tơ tưởng đến Minh Chỉ thần châu.

- Tại hạ thử thời vận của mình xem số đỏ hay số đen.

- Ngươi đang mang số đen thì đúng hơn. Rút binh khí ra đi.

- Binh khí của tại hạ là hai bàn tay thịt.

- Thế thì ngươi chết chắc rồi... Hẳn Lâm đệ đệ của bổn nương sẽ rất vui và mãn nguyện khi bổn nương đem đầu của ngươi về trao cho y hành xử.

- Kẻ bại trận phải biết chấp nhận phán quyết của người thắng trận.

Tuấn Luận vừa nói vừa nhón hai ngón tay rút cây trâm ghim trên cột thảo xá.

Chàng nâng cành trâm cho Long Cơ bà bà thấy:

- Tại hạ mạo phạm xin kính lão tiền bối chiếc trâm vàng này. Nó hẳn cần cho lão tiền bối hơn là viên "Minh Chỉ thần châu".

Lời vừa dứt, Tuấn Luận búng cây trâm. Ngọn trâm thoát ra khỏi tay chàng nhanh như tia sét lướt đến Long Cơ bà bà. Đối phương đã ra tay, Long Cơ bà bà đâu thể đứng yên được. Ngọn thiền trượng chỉ hơi nhích động hứng thẳng lấy cành trâm.

Cạch...

Cành trâm điểm vào đầu ngọn trượng, nó bật lên trên bốn bộ. Long Cơ bà bà hoành đảo ngọn thiền trượng bổ tới Tuấn Luận. Trượng pháp của Long Cơ bà bà quả là ngoài sự tiên liệu của những ai nghĩ đến tuổi tác của bà. Trượng chưa đến nhưng lực kình của trượng pháp đã tạo ra áp lực khủng khiếp đè lên Tuấn Luận.

Không đón thẳng đỡ thẳng vào trượng pháp của Long Cơ bà bà, mà bằng thuật Mê Tông bộ, Tuấn Luận lạng người lách qua vùng trượng ảnh trùng trùng điệp điệp. Lách tránh trượng ảnh trùng điệp với sức mạnh sơn đảo hải của Long Cơ bà bà, Tuấn Luận cách không búng chỉ điểm vào cành trâm buộc nó phải đổi hướng. Mũi trâm một lần nữa lại chuyển hướng theo ý Tuấn Luận hướng về Long Cơ bà bà.

Long Cơ bà bà giật mình vì phát hiện ra cành trâm đó nhưng thấy nó không công vào tử huyệt của mình mà lại hướng lên búi tóc, nên bỏ mặc cành trâm mà vung thiền trượng tới sau lưng Tuấn Luận.

Đầu thiền trượng chụp đến Tuấn Luận thì chàng điểm mũi giày lướt ra ngoài dòng Dương Tử.

Ngọn thiền trượng của Long Cơ bà bà công hụt đối phương, nện luôn vào cột thảo xá.

Ầm...

Cây cột gãy đôi, nóc thảo xá đổ sụp xuống, Long Cơ bà bà thét lên một tiếng lớn, thân pháp quay tròn như chiếc bông vụ lướt lên cao.

Nóc thảo xá bị thiền trượng phá tan thành bụi, cuốn theo những đạo dư kình tuôn ra ngoài dòng sông. Long Cơ bà bà chẳng cần tới điểm tựa khi thể pháp còn phiêu bồng trên cao, mà vẫn chuyển hướng thi triển khinh pháp siêu phàm lướt theo Tuấn Luận.

Mụ vừa lướt theo Tuấn Luận vừa thét:

- Tiểu tử... Ngươi không chạy thoát tay bổn nương đâu. Ngoan ngoãn thì quy đầu chịu án đi. Ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Người trước kẻ sau, vụt cái đã lướt ra giữa dòng sông. Đôi cước pháp của Tuấn Luận lẫn Long Cơ bà bà như thể đạp trên những con sóng Dương Tử mà lướt đi.

Đang lướt về phía trước, bất thình lình Tuấn Luận chợt đảo người con giao long lộn ngược về sau. Đôi thủ pháp của chàng biến hóa tạo ra cả một vùng chưởng ảnh trùng trùng điệp điệp chụp thẳng đến Long Cơ bà bà.

Long Cơ bà bà đang tự đắc những tưởng Tuấn Luận bỏ chạy, bất ngờ thấy cả một màn ảnh thủ

trùng trùng điệp điệp hiện ra trước mắt mình, chẳng biết đâu là hư đâu là thực. Hiện tượng đó khiến lão mẫu Long Cơ phải lúng túng. Mặc dù lúng túng, nhưng Long Cơ bà bà không hổ danh là một đại cao thủ đời trước. Ngọn thiền trượng liền biến hóa thành muôn vàn bóng ảnh trượng đón thẳng lấy vùng ảnh thủ của đối phương.

Chát... chát.. chát...

Sóng trường giang cuồn cuộn hóa thành những lọn sóng thần bởi dư kình do chưởng và trượng chạm vào nhau phát ra. Khi đó thẳng vào chưởng ảnh của đối phương, Long Cơ bà bà mới giật mình phát hiện ra nội lực của đối phương không tầm thường như bà tưởng. Cả Tuấn Luận và Long Cơ bà bà bị bật ngược về sau bốn trượng. Lúc này mới là lúc căng thẳng nhất, bởi dưới chân họ là mặt nước chứ không phải mặt đất, chỉ một chút khinh suất thôi thì họ sẽ rơi tõm ngay xuống dưới nước.

Long Cơ bà bà nghiến răng, dồn nội lực vào cước pháp, để giữ thân không bị chìm xuống. Mặc dù vậy, chân của Long Cơ bà bà vẫn chìm qua mặt nước đến mắt cá bởi vì nội lực còn phải phân tán để thủ ngọn thiền trượng nặng trên năm trăm cân.

Bên kia Tuấn Luận chỉ hơi chao mình đã phiêu bồng lướt trên mặt nước. Xem chừng chàng không có chút khó khăn gì khi phải vận dụng thuật khinh công trụ thân đứng trên sóng nước.

Long Cơ bà bà thấy đối phương có phần hơn mình khi giao thủ trên mặt nước, liền hiểu ra ngay ý đồ của đối thủ. Chẳng nói một tiếng, Long Cơ bà bà lạng bộ, ôm theo ngọn thiền trượng lướt vào trong bờ.

Tất nhiên Tuấn Luận đã có chủ đích trước, đâu để cho Long Cơ bà bà có cơ hội quay vào trong bờ sông. Chàng lắc vai đạp trên sóng nước lướt qua đầu Long Cơ bà bà, rồi dụng song thủ tạo ra một màn ảnh thủ dầy đặc tập kích trực diện đối phương.

Tình thế chẳng đặng đừng, Long Cơ bà bà dù muốn hay không muốn cũng phải phân tán nội lực để dựng trượng đón thẳng lấy bóng ảnh thủ của Tuấn Luận.

Chát...

Chỉ một âm thanh khô khốc đó thôi, nhưng đầu thiền trượng đã nằm gọn trong hữu thủ của Tuấn Luận rồi.

Tuấn Luận thét lên một tiếng, đẩy nội lực dồn lên đầu thiền trượng. Cả hai đều chẳng có điểm tựa dưới chân ngoài những con sóng Dương Tử thì sự phân định thắng bại được định đoạt bằng khinh công của hai người.

Long Cơ bà bà đâu muốn mất thiền trượng vào tay Tuấn Luận buộc phải ghìm giữ, nhưng khốn nỗi lại phải phân chia nội lực nếu không muốn chìm xuống nước.

Sắc diện Long Cơ bà bà lộ rõ những nét bối rối và lúng túng.

Tuấn Luận nói:

- Tại hạ mạo phạm đắc tội vôi bà bà.

Chàng vừa nói vừa buông thiền trượng, nhưng lại cất mình lên cao để chân đạp xuống đầu trượng. Đầu trượng bị chúc xuống mặt nước, trong khi Long Cơ bà bà vừa dồn nội lực phản kháng lại đối phương. Sự biến quá ư đột ngột khiến Long Cơ bà bà không thể nào làm chủ được mình trong tình huống đó.

Long Cơ bà bà không thể nào có phản xạ kịp trong khi Tuấn Luận lại lợi dụng thần trượng làm điểm tựa ra chiêu công. Trảo pháp của chàng chớp động chụp đến yết hầu Long Cơ bà bà trong khi mụ đang lúng túng.

Thế công của Tuấn Luận buộc Long Cơ bà bà phân tán tâm thức. Vừa phân tán nội lực, giờ lại phải phân tán thần trí để đối phó, vô hình trung Long Cơ bà bà lại càng bị động.

Sự biến diễn ra thật nhanh, cứ như ngọn thiền trượng quá nặng kéo tuột Long Cơ bà bà xuống mặt nước Dương Tử. Thể pháp của Long Cơ bà bà vừa mất hút xuống mặt nước thì trảo công của Tuấn Luận cũng thộp tới chụp vào cổ áo mụ kéo lên.

Tay vẫn nắm cứng thiền trượng nhưng Long Cơ bà bà chẳng khác nào gà bị rơi xuống nước, mặt mày tái mét ho sặc sụa. Tuấn Luận nắm cổ áo Long Cơ bà bà như xách một con gà rù, lướt vào trong bờ. Chàng đặt Long Cơ bà bà xuống ghềnh đá trong khi mụ vẫn không ngừng ho sằng sặc.

Khi Long Cơ bà bà cắt được những cơn ho sặc thì sắc diện đã tái nhờn, tái nhợt. Mụ nhìn Tuấn Luận nói:

- Ngươi... Ngươi đã có chủ đích.

Nhìn thẳng vào mặt Long Cơ bà bà. Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Phàm như tại hạ muốn giết bà bà thì thử hỏi bà bà có còn giữ được mạng mình không.

Long Cơ bà bà mím môi. Buông một tiếng thở dài, Long Cơ bà bà lắc đầu:

- Ta thua ngươi.

- Cuộc khảo chứng võ công nào cũng phải có kẻ bại người thắng.

Long Cơ bà bà lại ho sặc một tiếng. Mụ gắt giọng nói:

- Ta thua nhưng ta không phục. Nếu như cuộc giảo chứng này được tái đấu trên mặt đất thì chưa chắc mụ đã thua ngươi đâu.

- Bà bà đã nói vậy thì tại hạ sẽ cho bà bà một cơ hội khác để lấy lại danh dự. Nhưng hôm nay...

- Ta không phải là đối thủ của ngươi chứ gì.

Tuấn Luận gật đầu:

- Có lẽ vậy.

- Ngươi không nói ta cũng tự biết điều đó.

Long Cơ bà bà nói dứt lời, tháo "Minh Chỉ thần châu" đính trên đầu thiền trượng, đặt vào tay Tuấn Luận:

- Ta sẽ đoạt lại hạt Thần châu này.

Chàng nhìn Long Cơ bà bà nói:

- Hóa ra Minh Chỉ thần châu có tới hai hạt ư... Một hạt ở trong tay Trang chủ Mạc Thiên Vân, còn một hạt thì bà bà giữ. Lạ thật đó.

Long Cơ bà bà cướp lời Tuấn Luận:

- Minh Chỉ thần châu làm gì có hai, chỉ có một thôi.

- Vậy chắc chắn hạt Minh Chỉ thần châu của Mạc Thiên Vân Trang chủ là hạt giả.

- Đúng như vậy đó.

Tuấn Luận cười khẩy:

- Bà bà không nói ra, tại hạ cũng đoán được.

Nói dứt câu Tuấn Luận quay bước rời ghềnh đá. Long Cơ bà bà chống trượng gượng đứng lên gọi theo chàng:

- Hê... Nếu ta muốn gặp ngươi thì gặp ở đâu?

Tuấn Luận dừng bước, quay lại nói:

- Tại hạ chẳng có một chỗ hẹn cho bà.

Chàng ôm quyền:

- Cáo từ.

Tuấn Luận quay lưng thi triển khinh công lướt đi, chỉ trong chớp mắt bóng chàng đã mất hút ngoài tầm mắt của Long Cơ bà bà.

Tuấn Luận đi rồi, Long Cơ bà bà mới thất thểu bỏ đi quay về gian lầu bát giác. Đứng dưới những bậc tam cấp, Long Cơ bà bà lưỡng lự không muốn bước vào. Cổ họng bà ta như thể bị nghẹn cứng không rít nổi một luồng chân khí khi nghĩ sẽ phải đối mặt với Lâm Qui.

Chợt trong đại sảnh tiếng cười khanh khách của Lâm Qui cất lên. Tràng tiếu ngạo của gã nghe thật sảng khoái và phấn khích. Nghe tiếng cười của Lâm Qui, Long Cơ bà bà không thể dằn lòng được khi nghĩ đến Nhị nương và Tam nương. Khuôn mặt đầy vết nhăn của Long Cơ bà bà càng nhăn hơn khi tưởng tượng đến những hoạt cảnh đang diễn ra trong đại sảnh giữa Lâm Qui với Nhị nương và Tam nương.

Nghĩ đến những hoạt cảnh đó, lòng dạ Long Cơ bà bà rối như tơ vò và lại nao nao sự giận hờn, rồi biến thành cơn phẫn nộ. Không nghĩ đến tình trạng của mình hiện tại, Long Cơ bà bà tung chưởng vỗ vào cửa đại sảnh.

Ầm…

Cửa đại sánh bật tung ra, Long Cơ bà bà lướt vào. Long Cơ bà bà chẳng thấy Nhị nương hay Tam nương đâu, và cũng chẳng có hoạt cảnh nào theo sự tưởng tượng của mụ, ngoại trừ Lâm Qui đang ngồi đối ẩm với lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Long Cơ bà bà. Không như mình tưởng tượng, mặt Long Cơ bà bà sượng chín, đứng thừ ra như thể bị chôn chân xuống sàn gạch.

Lâm Qui cứ nhìn bà mà không chớp mắt.

Long Cơ bà bà gượng nói:

- Đệ đệ có ý gì mà nhìn ta bằng ánh mắt đó.

Lầm Qui đứng lên:

- Lâm Qui đã hiểu ra mọi sự rồi.

Nghe gã nói sắc diện Long Cơ bà bà đỏ bừng vì thẹn. Buông một tiếng thờ dài, Long Cơ bà bà nói:

- Ta đã thua Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

Lâm Qui bước đến trước mặt Long Cơ bà bà. Y lắc đầu nói:

- Tỷ tỷ không nói ra nhưng thấy bộ dạng của tỷ tỷ giống như gà mắc nước chứng tỏ tên thư sinh Hạ Tuấn Luận đó đã cho tỷ một bài học nhớ đời.

Long Cơ bà bà gượng đáp lời gã:

- Ta thua Hạ Tuấn Luận nhưng không phục... Một ngày nào đó ta đem cái thủ cấp của gã về dâng cho đệ đệ.

Mụ nói xong, chống thiền trượng bỏ đi vào điện. Lâm Qui nhìn theo sau lưng Long Cơ bà bà lẩm nhẩm nói:

- Thua thì cứ chịu thua cho rồi. Còn giả vờ nói thua mà không phục. Chờ tỷ đem được đầu của Bách Thủ thư sinh đến dâng nạp thì Lâm Qui chắc đã về chầu Tiên Tổ.

Xem tiếp hồi 20 Nghiệt tình nợ duyên

Chương 20: Nghiệt Tình Nợ Duyên

Diệp Hoàn vừa thấy Sử Thứ Dân bước vào liền lên tiếng:

D

- Sử huynh hắn không tìm được người của Hương cung.

Sử Thứ Dân bẽn lẽn bước đến bên Diệp Hoàn:

- Huynh đúng là kẻ vô dụng có một không hai trên đời này.

Diệp Hoàn mỉm cười.

- Muội không trách huynh đâu... Bởi vì huynh không phải là người của võ lâm nên khó nhận biết người của Hương cung. Với lại huynh ngại kẻ tiểu nhân lợi dụng cơ hội này mà bức hại muội.

Thứ Dân được Diệp Hoàn đỡ lời, vô cùng phấn khích:

- Huynh vô cùng cảm kích lời nói của muội. Nhưng huynh đúng là kẻ vô dụng mà.

- Huynh đừng tự trách mình. Cho dù người của võ lâm cũng chưa hẳn đã giải khai được huyệt của muội.

Thứ Dân ngồi xuống bên nàng:

- Diệp Hoàn... Huynh có mua ít cái bánh bao về để cho muội dùng tạm.

Nàng nhìn Thứ Dân:

- Huynh tốt quá.

Thứ Dân mỉm cười:

- Muội cứ khen huynh hoài. Nhưng huynh thì chẳng làm được gì giúp cho muội cả.

- Huynh giúp cho muội nhiều lắm... Nếu mấy ngày qua không có huynh muội chẳng biết mình như biết nào.

Thứ Dân nhìn nàng:

- Để huynh đút bánh bao cho muội ăn nhé.

- Muội sẽ dùng bánh bao của huynh, nhưng trước khi ăn, muội có một ý như thế này.

Thứ Dân hỏi nàng:

- Muội có ý gì. Nói đi... Huynh sẵn sàng làm tất cả mọi việc vì muội.

Nghe Thứ Dân nói câu đó, mặt hoa của Diệp Hoàn bừng đỏ ửng vì e lệ.

Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài:

- Muội đã quyết định rồi... Huynh không cần phải tìm người giải khai huyệt đạo cho muội nữa...

Nghe nàng thốt ra câu đó, Thứ Dân buột miệng cướp lời Diệp Hoàn:

- Nếu không tìm được người giải khai huyệt đạo cho muội thì thật là bất tiện. Muội sẽ trở thành phế nhân... Tội nghiệp cho muội lắm.

Diệp Hoàn lắc đầu:

- Muội không cần người giải khai huyệt đạo vì đã quyết định huynh sẽ giải huyệt cho muội.

Thứ Dân nhướng mày nói:

- Huynh ư...

Diệp Hoàn gật đầu.

Thứ Dân ngơ ngác nói:

- Ơ... Huynh sao có thể giải khai được huyệt đạo của muội. Bộ muội nằm mơ tưởng tượng huynh là một cao thủ võ lâm à. Huynh có thể đặt thơ tặng muội, nhưng chuyện này quả là ngoài sức của huynh đó.

Diệp Hoàn mỉm cười nhìn thẳng vào mặt Sử Thứ Dân:

- Chuyện này huynh làm được, miễn...

Thứ Dân lắc đầu:

- Huynh muốn giải khai huyệt đạo cho muội lắm chứ, nhưng rất tiếc huynh lại chẳng biết gì cả.

- Huynh sẽ biết cách giải khai huyệt đạo cho muội, chỉ cần huynh đừng xem thường muội là được rồi.

Thứ Dân gật đầu như tế sao:

- Huynh nào dám xem thường muội đâu nào… Huynh không bao giờ có ý niệm xem thường muội cả.

- Muội biết huynh không bao giờ xem thường Mộng Diệp Hoàn, nhưng còn một điều nữa…

- Muội nói đi.

- Huynh hứa sẽ mãi mãi đối xử tốt với muội. Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nàng nguýt chàng:

- Quân tử bất hí ngôn.

Thứ Dân khẳng khái gật đầu:

- Quần tử bất hí ngôn. Nếu như huynh bất tín, bất ngôn thì sẽ gặp tai họa chết người.

Diệp Hoàn lắc đầu:

- Muội hổng muốn huynh thề đâu.

- Huynh chì muốn chứng minh sự thật tâm của mình với muội thôi.

- Muội tin huynh rồi.

Thứ Dân mỉm cười với nàng. Y từ tốn nói:

- Thế muội muốn huynh phải làm gì để giải khai những bế huyệt của muội đây.

Diệp Hoàn nhìn Sử Thứ Dân bằng ánh mất ngượng ngùng. Những nét bẽn lẽn hiện lên mặt nàng.

Thứ Dân nói:

- Muội nói đi… Huynh phải làm gì?

- Huynh cứ theo lời của muội mà làm tự khắc những bế huyệt của muội sẽ được giải khai mà chẳng cần đến người khác. Chỉ cần huynh giữ lời hứa với muội là được rồi.

- Nếu huynh giữ lời hứa mà những huyệt đạo của Diệp Hoàn được giải tỏa, thì còn gì hơn nữa.

Chẳng lẽ muội không tin Sử huynh sao.

Diệp Hoàn nghiêm giọng nói:

- Muội tin huynh.

Nàng nghiêm mặt, mím môi một lúc như thể suy nghĩ rồi quyết định nói:

- Huynh hãy cởi xiêm y của muội.

Đôi mắt Sử Thứ Dân mở to hết cỡ những tưởng như vừa nghe một tin sét đánh thẳng vào thính nhĩ y. Y ngập ngừng hỏi:

- Sao huynh lại cởi xiêm y của muội?

Diệp Hoàn nhìn thẳng vào mặt Thứ Dân:

- Cứ làm theo lời muội...

- Nhưng... Nhưng... Huynh và muội...

- Huynh chỉ cần giữ những lời đã hứa với muội là được rồi.

- Huynh ngại lắm...

- Tâm của huynh trong sáng kia mà... Chẳng lẽ một chuyện nhỏ như thế mà Sử huynh cũng làm không được...

- Tất nhiên là...

Diệp Hoàn cướp lời Thứ Dân:

- Làm được thì sao huynh còn chưa làm? Ngại ngùng gì chứ? Hay tâm của huynh không được anh minh?

- Ơ... Huynh chẳng có ý nghĩ xằng bậy gì đâu.

- Không có mà sao còn chưa cởi xiêm y của muội?

- Huynh...

Nàng chau mày:

- Muội tin ở huynh mà.

Thứ Dân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực để tự chủ lấy mình nhưng sao y vẫn cảm thấy tim mình cứ đập rộn trong lồng ngực. Cảm giác mơ hồ nao nao khi hắn nhận được nụ hôn cháy bỏng của Diệp Hoàn lúc hai người trốn chạy Lâm Qui lại trỗi lên, khiến cho cổ họng đắng gắt chẳng khác nào có khối mật chẹn ngang, khiến gã không thở được nữa.

Hắn phải mím chặt hai cánh môi để nén cảm giác nao nao đang trỗi dậy trong lòng.

Bằng tất cả nghị lực của mình, Thứ Dân đặt tay lên bờ bờ vai Diệp Hoàn. Không biết trong đầu y nghĩ gì nhưng mồ hôi lại tuôn ra ướt đẫm trán và đôi tay cứ run bần bật. Đây không phải lần đầu Thứ Dân đụng chạm với nữ nhân, mà y đã từng yêu Tô Băng Lệ, nhưng lần đụng chạm này khiến tim gã cứ rộn rịp và hồi hộp.

Diệp Hoàn nói:

- Huynh là kẻ quân tử hay là kẻ tiểu nhân chính là lúc này đây.

- Huynh hiểu muội định nói gì?

Thứ Dân thốt dứt câu, liền cởi bỏ xiêm y của Diệp Hoàn. Ngoại y được cởi trút ra phơi chiếc yếm hồng bên trong. Nhìn chiếc yếm đó nó chỉ đủ che hờ những phần kín trên cơ thể Diệp Hoàn, và làm nền tạo làn da trắng hồng, chính điều đó làm cho trái tim Thứ Dân càng rộn rịp hơn.

Làn da trắng của Diệp Hoàn đập vào mắt Thứ Dân khiến gã phải lắc đầu như thể muốn xua những hình ảnh đang đập vào mắt mình ra khỏi tâm tưởng.

Rít một luồng chân khí để trấn tĩnh cũng như kiềm lại nhịp đập rộn rã của con tim, Thứ Dân đặt tay cởi nốt chiếc yếm hồng trên người Diệp Hoàn. Những đường cong tuyệt mỹ thật hoàn hảo của cơ thể nàng phơi ra đập vào mắt Thứ Dân. Y phải nhắm mắt lại để tránh phải thâu tóm đôi nhũ hoa căng tròn đầy sức sống của Diệp Hoàn lọt vào mắt mình. Nhưng vừa nhắm mắt Thứ Dân đã lại mở mắt ra ngay. Y không thể nào bỏ qua vẽ đẹp tuyệt mỹ của tạo hóa đã ban tặng cho nàng. Y sợ mình chẳng còn cơ hội nào nữa để được chiêm ngưỡng vẽ đẹp tuyệt hảo kia.

Hơi thở Thứ Dân bất giác trở nên nóng bỏng như thể trong nội đan của gã bổng xuất hiện một ngọn hỏa diệm sơn đang bừng nổ dồn hỏa khí qua hơi thở của hắn.

Diệp Hoàn nhắm mắt, lí nhí nói:

- Huynh thấy gì không?

Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trán Thứ Dân. Y lắp bắp nói:

- Tất nhiên... Tất nhiên huynh phải thấy... Thấy...

Nghe gã nói sắc diện Diệp Hoàn càng bừng đỏ hơn. Nàng thở hắt ra rồi nói tiếp:

- Huynh đã thấy cơ thể muội.

Thứ Dân lí nhí nói:

- Huynh thấy... Nhưng huynh không có tâm ý gì đâu.

- Muội biết huynh là một trang nam tử đỉnh thiên lập địa mà.

Thứ Dân hỏi:

- Bây giờ huynh phái làm gì?

- Giờ thì huynh phải làm theo lời muội... Chỉ một chút phân tâm hay sơ suất của huynh thì tai họa sẽ đến với muội ngay lập tức. Khi tai họa đã xảy ra rồi thì chẳng có cách nào sửa chữa được nữa.

Thứ Dân gật đầu:

- Huynh hiểu.

Diệp Hoàn nghiêm giọng nói:

- Huynh thả lỏng cơ thể, tịnh tâm xóa tất cả tạp niệm trong đầu mình rồi từ từ rít chân khí thật sâu. Hãy làm theo lời của muội.

- Huynh làm đây.

Thứ Dân nhắm mắt thả lỏng toàn bộ cơ thể, đầu xóa tạp niệm. Mặc dù y đã có ý như vậy, nhưng trong tâm tưởng vẫn không sao xóa được hình ảnh đôi nhũ hoa đầy sức sống của Mộng Diệp Hoàn.

Thứ Dân lắc đầu nghĩ thầm:

“Yểu điệu thục nữ quân tử hảo cầu... Nhưng lúc này Diệp Hoàn đang gặp nạn, ta phải chứng minh cho nàng biết mình là một trang nam nhi đỉnh thiên lập địa”.

Y vừa nghĩ vừa lắc đầu xua những ý niệm tạp nhạp ra khỏi tâm tưởng mình rồi từ từ rít chân khí vào Đan Điền.

Diệp Hoàn nói:

- Huynh tập trung tinh thần chuyển lưu chân khí vào hữu thủ.

Thứ Dân gật đầu.

Y theo lời Diệp Hoàn dẫn lưu chân khí vào hữu thủ. Tay phải của gã gồng cứng như thể phải mang một vật nặng ngàn cân. Những thớ thịt và gân nổi lên.

Diệp Hoàn lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu... Huynh thả lỏng toàn thân mà chỉ vận chuyển chân khí bằng tâm thức của mình thôi.

Thứ Dân nheo mày:

- Huynh không làm được như vậy đâu.

- Huynh sẽ làm được... Huynh phải tự tin... Hãy nghĩ đó là chuyện tầm thường mà bất cứ người nào cũng có thể làm được. Bất cứ người nào cùng có thể làm được.

Thứ Dân thở ra. Y lại tiếp tục rít một luồng chân khí dồn vào Đan Điền, nhắm mắt tập trung theo lời chỉ huấn của Mộng Diệp Hoàn.

Diệp Hoàn hỏi:

- Huynh cảm thấy hữu thủ như thế nào? Có cảm giác gì không?

Thứ Dân gật đầu:

- Hình như tay phải của huynh có cảm giác lạ lắm. Nó tê rần như thể có lũ kiến bò trong gân vậy.

- Tốt lắm... Huynh thật là thông minh. Muội chưa từng thấy có ai hội đủ những căn cơ như huynh cả. Chỉ mới chỉ qua mà huynh đã làm được. Phàm những người có căn cơ như huynh thường được các vị trưởng tôn đánh giá rất cao, nếu không nói là kỳ hoa của võ lâm.

- Muội hãy nói huynh làm gì tiếp đi.

Diệp Hoàn nhìn Thứ Dân:

- Bên ngực trái của muội của huyệt “Thiếu Hóa”, ngay nách là Thành Khôn. Huynh hãy dùng ngón tay điểm ngay vào những vùng đó. Phải điểm thật chính xác, rồi tập trung tinh thần dồn chân khí vào đại huyệt của muội.

Thứ Dân lộ rõ nét bối rối. Hắn làm sao không bối rối cho được. Mới chỉ thấy vùng nhũ hoa của Diệp Hoàn thôi mà hắn đã bấn loạn tâm thức, tim đập như trống trận, giờ lại đúng vào vùng kín gợi cảm của Diệp Hoàn thì hắn sao có thể giữ được tịnh tâm của mình. Tim Thứ Dân bất giác đập còn nhanh hơn cả trống xung trận, còn trong lòng thì nao nao thứ cảm giác khó tả vô cùng.

Diệp Hoàn đỏ bừng mặt khi thấy vẻ bối rối hiện lên trên khuôn mặt của Sử Thứ Dân. Nàng ôn nhu nói:

- Sử huynh nghĩ gì vậy?

Nghe nàng hỏi Thứ Dân càng lúng túng hơn:

- Ơ... Huynh không nghĩ gì cả...

- Huynh hãy giải huyệt cho muội đi nào. Còn chờ gì nữa.

- Huynh sợ mình làm không được.

- Hãy tâm niệm, huynh làm được... Làm không được cũng phải làm được.

Nàng nói ra câu đó bằng chất giọng đầy khích lệ, khiến Thứ Dân bất giác tự nhủ thầm:

“Mình phải tự tin vào mình chứ”.

Y vừa nghĩ vừa tập trung tâm tưởng vào hữu thủ, điểm chỉ tới vùng đại huyệt Thiếu Hóa của Diệp Hoàn. Y sợ mình không điểm trúng đại huyệt Thiếu Hóa của nàng mà giương mắt trao tráo nhìn chằm chằm. Nhưng hắn càng tập trung bao nhiêu thì càng lúng túng bấy nhiêu. Làm sao Thứ Dân không lúng túng được khi thấy nhụy hoa đỏ ừng ngập tràn nhựa sống đập ngay vào mắt gã.

Chỉ phép của gã cứ tê rắn và vô tình lại chạm nhẹ vào đầu nhũ hoa của Diệp Hoàn. Cái chạm nhẹ của gã thôi nhưng Diệp Hoàn lại rùng mình. Cái rùng mình của nàng cùng với cảm giác tê buốt chạy dọc theo cột sống.

Thứ Dân giật mình khi Diệp Hoàn rùng mình.

Y lắp bắp nói:

- Diệp Hoàn... Huynh không cố ý... Muội có sao không?

Diệp Hoàn thở hắt ra một tiếng rồi bất ngờ ôm chầm lấy Thứ Dân. Vùng thượng đẳng của nàng áp chặt vào người gã. Diệp Hoàn phấn khích nói:

- Huynh đã giúp được muội rồi.

Nghe nàng nói câu này Thứ Dân càng sững sờ hơn. Y hỏi lại Diệp Hoàn:

- Huynh đã giúp được muội rồi ư?

Diệp Hoàn gật đầu:

- Huynh đã hóa giải được bế huyệt của muội rồi.

- Sao... Sao lạ vậy...

- Thật mà...

- Vậy đại huyệt Thiếu Hóa nằm ở...

Sắc diện Diệp Hoàn thẹn chín đỏ hồng. Nàng vội đẩy Thứ Dân ra:

- Muội cũng hổng biết nữa.

Nàng vận lại y trang của mình.

Thứ Dân phấn khích nói:

- Muội được giải huyệt rồi, huynh mừng quá.

Nàng nhìn Thứ Dân:

- Muội được huynh giải huyệt... không biết muội trả ân huynh bằng gì đây.

Thứ Dân khoát tay:

- Không không... Muội nghĩ vậy...

Nàng nắm tay Thứ Dân:

- Muội không bao giờ quên Sử huynh đâu.

- Huynh cũng vậy.

Buông một tiếng thở dài Diệp Hoàn nói:

- Khi muội được giải huyệt thì chúng ta sắp phải xa nhau... Muội sẽ gặp huynh ở đâu?

Thứ Dân lúng túng:

- Huynh chỉ là một hàn sinh, lưu mình tại gian nhà thô sơ của Tuyết Nhi và Đình Khang... Nơi đó không tiện cho muội đến đâu. Có thể huynh sẽ đến thăm muội.

Diệp Hoàn mỉm cười:

- Huynh biết muội ở đâu mà tìm đến thăm.

- Trời đất mênh mông nhưng nếu có duyên thì chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại nhau mà. Mong rằng huynh sẽ có cơ hội được gặp lại muội, nhưng rất tiếc không thể cho huynh biết nơi ngụ của muội được.

Nàng nắm tay Sử Thứ Dân:

- Muội sẽ không bao giờ quên Sử huynh.

Nàng nói dứt câu nép đầu vào vai Thứ Dân:

- Sẽ không có một nam nhân nào xen vào tâm tư của muội. Vì muội đã ghi tạc hình ảnh của huynh rồi.

Nàng nói dứt câu, buông Thứ Dân ra, rồi đứng lên khỏi tràng kỷ. Nhìn lại Thứ Dân Diệp Hoàn nói:

- Muội yêu huynh...

- Diệp Hoàn... Huynh cũng... Huynh cũng yêu muội.

Nụ cười hé nở trên hai cánh môi của Diệp Hoàn. Nàng nhìn Thứ Dân:

- Huynh bảo trọng... Muội phải chia tay với huynh đây.

- Muội đi ngay à?

Nàng gật đầu.

Thứ Dân bịn rịn nói:

- Muội bảo trọng.

Nàng gật đầu:

- Thế nào rồi muội cũng sẽ tìm ra Sử huynh mà.

Khi Diệp Hoàn bỏ đi rồi, Sử Thứ Dân mới cảm nhận một nỗi buồn tràn ngập cả tâm tưởng mình. Hoặc bất giác trở thành một kẻ thất thần lơ ngơ láo ngáo, chỉ vơ vân tơ tưởng đến những khoảng thời gian ở bên cạnh Diệp Hoàn mà thôi. Nỗi buồn đó có lẽ còn nặng hơn cả nỗi buồn hôm nào mà Tô Băng Lệ đã gieo vào tâm của gã.

Rời gian nhà hoang, Thứ Dân thất thểu rảo bước quanh các nẻo đường trong Dương Châu thành. Hắn như một kẻ lưu lạc chẳng nhà chẳng cửa đi tìm Diệp Hoàn.

Khi Thứ Dân đi ngang qua tửu điếm. Y dừng bước nhìn vào rồi tạt luôn vào tửu điếm. Gã điếm chủ hối hả bước ra tiếp:

- Hóa ra là Sử công tử... Mời vào... Mời vào...

Thứ Dân giũ hai ống tay áo ôm quyền xá lão quán chủ:

- Tại hạ muốn uống rượu, không biết quán chủ có cho tại hạ không.

- Với ai thì không nhưng với Sử công tử lão phu xin được bồi tiếp một cân hảo tửu "Nữ nhi hồng".

- Tiểu sinh vô cùng cảm kích lão quán chủ.

- Sử công tử khách sáo... Khách sáo quá... Chỉ cần Sử công tử uống rượu rồi nhớ đến tửu quán của lão mà thỉnh mời Tô cô nương đến đây cho vài khúc tấu là đủ rồi.

Sử Thử Dân cau mày nói:

- Lão quán chủ muốn tại hạ thỉnh mời Tô muội đến tửu quán của lão để giúp vui cho khách nhân.

Lão điểm chủ giả lả cười rồi nói:

- Lão phu có lý đó.

- Thế sao quán chủ không đi mời Tô Băng Lệ mà nhờ đến tiểu sinh?

- Lão phu thì sao có thể mời được trang giai nhân tuyệt sắc của đất Dương Châu. Tửu quán của lão phu sánh sao được với Tụ Hiền trang nên phải cần tới Sử công tử. Chỉ cẩn Sử cồng tử nói một tiếng thỉnh mời Tô cô nương, nhất định cô ấy sẽ đến.

Sử Thứ Dân lắc đầu:

- Tiểu sinh những tưởng lão quán chủ thết đãi cho tiểu sinh một bầu hảo tửu rồi tiểu sinh sẽ tặng lại lão quán chủ một bài thi phú.

Lão quán chủ khoát tay:

- Không không... Lão phu đâu cần những bài thi phú đó để làm gì. Mà chỉ cần Tô cô nương quá vãng đến tửu quán của lão là đủ rồi. ấy chỉ cần Tô cô nương hẹn đến tửu quán của lão một ngày thôi thì lão xem như được thần tài gõ cửa đó.

Mặt Sử Thứ Dân đanh hẳn lại:

- Tiểu sinh không thể chiều theo ý của lão quán chủ được. Cáo từ.

Thứ Dân ôm quyền xá trở bước toan bỏ đi, nhưng lão quán chủ đã nắm ống tay áo gã kéo ghịt lại:

- Sử công tử! Lão phu biết Sử công tử đang rất muốn uống rượu sao lại vội vã bỏ đi như vầy. Công tử giận lão phu à?

- Tiểu sinh không điều gì giận lão quán chủ cả, nhưng đòi hỏi của quán chủ tiểu sinh không đáp ứng được.

Y nói dứt cây giật tay lại, nghiêm giọng nói tiếp:

- Tô tiểu thư và tại hạ chẳng còn quan hệ gì nữa. Nếu lão quán chủ cần Tô Băng Lệ đến tửu quán của lão thì cứ đến thỉnh mời nàng. Còn tiểu sinh thì không thể mời nàng được. Cáo từ.

Sử Thứ Dân quay bước bỏ đi. Lão quán chủ nhìn theo gã hừ nhạt một tiếng lẩm bẩm nói:

- Hàn sinh mà làm mày làm mặt... Nếu không có trang giai nhân tuyệt sắc Tô Băng Lệ thì ngươi đừng có bước đến cửa tửu điếm của lão. Mấy bài thi phú của ngươi có đáng gì để lão phải tốn một cân rượu chứ.

Lão lớn tiếng nói theo Sử Thứ Dân:

- Sử thư tài nghe lão phu nói đây... Nếu như ngươi không thỉnh được Tô tiểu thư đến tửu quán của lão thì ngươi đừng có vác mặt đến đây đó nhe. Lần sau ngươi đến một mình lão phu sẽ tống khứ ngươi lập tức.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi quay vào trong.

Sử Thứ Dân lầm lủi bỏ đi nhưng những câu nói của lão quán chủ tửu điếm vẫn đọng trong tâm tưởng gã. Y buông tiếng thở dài khẽ lắc đầu nhẩm nói:

- “Thiên hạ cần nhan sắc của nữ nhân hơn những bài thi phú của mình. Thảo nào mà Tô muội không hủy chỉ ước giao hôn với Sử Thứ Dân. Mình đúng là một gã thư sinh vô dụng”.

Với ý niệm đó, Thứ Dân càng thấy bực tức Băng Lệ hơn. Y nghĩ thầm:

“Băng Lệ là trang giai nhân tuyệt sắc của Dương Châu thành, còn mình chỉ là một hàn sinh không xứng đáng nàng đâu. Thứ Dân ơi, hãy quên Băng Lệ đi. Nàng đã hủy chỉ ước giao hôn với ngươi rồi. Ngươi cần gì con người bội bạc đó”.

Với ý niệm đó, Thứ Dân rảo bước đi nhanh hơn. Y đi thẳng đến gian nhà đơn sơ của Băng Lệ. Chẳng cần gõ cửa Thứ Dân đẩy cửa bước vào. Y gọi lớn:

- Băng Lệ... Nàng có nhà không?

Tuyết Nhi và Đình Khang thấy Thứ Dân reo lên:

- Sử đại ca đã về rồi. Tỷ tỷ Sử đại ca đã về rồi.

Băng Lệ từ nhà sau bước lên. Nàng nhìn Thứ Dân. Thứ Dân nhìn nàng gần như không chớp mắt:

- Ta tưởng đâu chẳng bao giờ còn được gặp lại trang giai nhân tuyệt sắc của thành Dương Châu.

Giọng nói của Thứ Dân gắt gỏng khiến Băng Lệ phải chau mày. Nàng quay lại nói với Tuyết Nhi và Đình Khang:

- Tuyết Nhi, Đình Khan! Hai em ra sau nhà để tỷ và Sử đại ca nói chuyện.

Tuyết Nhi và Đình Khang lấm lét nhìn Thứ Dân rồi lẫn ra sau nhà. Khi Tuyết Nhi và Đình Khang đi rồi, Băng Lệ mới nhìn Thứ Dân hỏi:

- Mấy ngày qua Sử huynh đi đâu mà không đến nhà muội?

Thứ Dân nạt ngang:

- Ta đi đâu nàng không cần quan tâm hỏi đến làm gì?

Băng Lệ nhíu mày, mặt sa sầm xuống:

- Thôi được. Muội không hỏi huynh nữa.

Nàng bước lại bàn bưng bầu trà chuốc ra chén:

- Muội vừa mới pha trà... Mời huynh.

Thứ Dân khoát tay:

- Ta không dùng trà của nàng đâu. Thứ Dân đến tìm nâng để nói một chuyện rồi sẽ đi ngay.

Băng Lệ nhìn gã:

- Huynh muốn nói gì với muội?

Bước đến bàn, Thứ Dân ngồi gác chân chữ ngũ nhìn Băng Lệ bằng ánh mắt hậm hực, bất nhẫn. Thấy Thứ Dân nhìn mình bằng ánh mắt cay độc đó, tim Băng Lệ bất giác đau nhói.

Nàng từ tốn nói:

- Huynh có điều muốn chỉ giáo Băng Lệ?

Thứ Dân nghiêm giọng nói:

- Trước đây nàng đã muốn hủy chỉ ước giao hôn với ta có đúng không?

Băng Lệ gật đầu:

- Băng Lệ có nói điều đó.

- Ta thì không bao giờ quên nên hôm nay ta mới quay lại nhà của nàng. Lần quay lại này là lần cuối cùng. Vì ta sẽ báo cho nàng biết ta đồng ý hủy chỉ ước giao hôn với nàng. Hãy đem tất cả những di thư của ta và nàng ra đây.

Đôi chân mày lá liễu của Băng Lệ thoạt nhíu lại. Nàng buông tiếng thở dài nhưng vẫn giữ giọng ôn nhu từ tốn nói:

- Huynh thật lòng muốn hủy chỉ ước giao hôn với Băng Lệ ư?

- Đúng! Ta đã suy nghĩ kỹ rồi. Phận hàn sinh như Sử Thứ Dân thì sao sánh được với trang giai nhân tuyệt sắc của Dương Châu thành.

Băng Lệ lắc đầu:

- Huynh không hiểu muội.

- Tại sao ta không hiểu. Ta hiểu lắm chứ. Không có ai hiểu nàng hơn Sử Thứ Dân đâu... Cả đất Dương Châu này tất cả chỉ biết đến mỗi một Tô Băng Lệ trang giai nhân tuyệt sắc mà thôi chứ đâu ai nghĩ đến gã hàn sinh Sử Thứ Dân. Chính vì điều đó mà nàng mới hủy chỉ ước giao hôn với ta.

Thứ Dân cười khẩy một tiếng:

- Ta và nàng xem như hai người xa lạ... Chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Điều cuối cùng ta muốn nói là chúc nàng mau sớm có được một ý trung nhân theo đúng chức phận mà tạo hóa đã ban cho nàng.

Nói dứt cầu Thứ Dân đứng lên.

Nghe Thứ Dân nói mà Băng Lệ nghẹn lời. Một nỗi đau buốt nhói chợt trỗi lên trong lồng ngực nàng. Nước mắt bất giác trào ra khóe, nhưng nàng lại nghẹn cứng không thốt được thành lời.

Băng Lệ miễn cưỡng nói:

- Sử huynh không bao giờ hiểu muội.

Cười khẩy với vẻ khinh thị, Thứ Dân nói:

- Ta sao có thể hiểu được một trang giai nhân như nàng. Thôi thì đành chấp nhận thân phận hàn sinh của mình vậy. Hãy đốt bỏ những chỉ ước giao hôn đi... Và đừng bao giờ nghĩ đến gã hàn sinh này nữa. Ta sẽ không bao giờ gặp lại nàng đâu. Cáo từ...

Hắn xâm xấp bước ra cửa không cần biết Băng Lệ đang nghĩ gì, và muốn nói gì với hắn. Toàn thân Băng Lệ run rẩy cứ như cành liễu đang hứng chịu những cơn gió đông lạnh giá. Nàng nhìn theo Thứ Dân mà lệ cứ tuôn trào ra khóe mắt, hai cánh môi mím lại không thể mở được lời nói nào.

Rời khỏi nhà Băng Lệ, Thứ Dân vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Không có nàng thì ta cũng vẫn là ta... Không có nàng Thứ Dân vẫn có thể ngẩng cao đầu nhìn thiên hạ. Băng Lệ... Thứ Dân này không phải là hạng tiểu nhân như nàng nghĩ đâu. Một ngày nào đó ta chứng minh cho nàng thấy, Sử Thứ Dân còn trên cả Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân”.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng tâm Thứ Dân nặng trĩu một nổi buồn. Y cần đắm mình trong men rượu, nhưng khốn nỗi lại chẳng còn một nén bạc vụn để ghé chân vào tửu quán. Y thất thểu rảo bước qua những nẻo đường Dương Châu trấn mà chẳng biết mình đi tới đâu.

Chát...

Bờ vai phải Thứ Dân rát bỏng khiến giật mình. Y chưa kịp biết gì thì lại hứng thêm một nhát roi nữa vào vùng thượng đẳng khiến y chúi té vào ven lộ.

Khi y ngẩng lên thì thấy một gã võ phu lực lưỡng đứng dạng chân tay cầm roi da, sắc diện hầm hầm định nhãn nhìn y.

Gã võ phu gằn giọng nói:

- Thư sinh thúi có mắt mà đui sao không tránh đường cho kiệu của Tuần phủ đại nhân.

Nghe gã võ phu nói vậy, mặt Thứ Dân biến sắc xanh rờn. Y nhìn lại mới thấy chiếc kiệu sơn son thếp vàng của Tuần phủ Dương Châu Mạo Dương Can chỉ cách mình có mươi trượng. Thứ Dân vội quỳ xuống sụp hành đại lễ:

- Tiểu sinh lơ đễnh không biết kiệu của Tuần phủ đại nhân đi qua xin miễn thứ.

Gã võ phu hừ nhạt một tiếng:

- Còn quỳ ở đó nữa? Mau tránh đường.

Không cần gã võ phu nói tiếng thứ hai, Sử Thứ Dân vội nép mình vào ven đường, phủ phục. Trông gã thật tội nghiệp. Chiếc kiệu sơn son thếp vàng của Tuần phủ đại nhân do bốn gã phu kiệu lực lưỡng khiên đi qua, nhưng bất ngờ lại dừng ngay trước mặt Thứ Dân. Rèm bên hồng kiệu được vén lên, bộ mặt vị Tuần phủ Dương Châu hướng nhìn Thứ Dân.

Chiếc mũi quặp của Mạc Dương Can trông như mỏ chim, chỉ với chiếc mũi đó thôi đã có thể biểu lộ cho người đối diện biết sự cứng rắn và tàn bạo của vị quan phụ mẫu.

Dương Can cất tiếng eo éo nghe chói cả thính nhĩ:

- Ngươi có phải là Sử Thứ Dân hàn sĩ có những bài thi phú được treo ở Bách Hoa lâu?

Sử Thứ Dân vội sụp lạy:

- Đại nhân. Tiểu sinh chính là Sử Thứ Dân.

Mạc Dương Can gật đầu:

- Tốt lắm! Bổn phủ đang cần ngươi. Hãy đi theo bổn phủ.

- Dạ... Tiểu nhân tuân lịnh đại nhân.

Rèm kiệu lại được buông xuống. Bốn gã phu kiệu nhấc kiệu lên rảo bước đi tiếp. Thứ Dân lẽo đẽo theo sau như một gã nô tài thân tín của Tuần phủ Dương Châu Mạc Dương Can.

Tuần phủ Mạc Dương Can cùng với đoàn hộ kiệu đi thẳng đến Bách Hoa lâu.

Từ trong Bách Hoa lâu, những nàng kỹ nữ trong những bộ xiêm y sặc sỡ hối hả chạy ra đón.

Một người vén rèm kiệu, Mạc Dương Can bệ vệ bước xuống.

Dương Can nhìn ả kiều nữ vén rèm kiệu, lấy giọng quan trường hỏi:

- Cung chủ Hương cung đợi Bổn phủ ở đâu. Đưa bổn phủ đến đó.

- Tiểu nữ đến đón đại nhân theo chỉ ý của Cung chủ.

- Tốt lắm.

Ả kỹ nữ khép người, nhún nhường rồi quay bước tiến thẳng vào trong Bách Hoa lâu. Thứ Dân cũng lẽo đẽo theo sau Mạc Dương Can. Ả kỹ nữ đưa Tuần phủ Mạc Dương Can đến gian biệt lầu tọa lạc trên một ngọn đồi, nằm giữa hoa viên của Bách Hoa lâu. Vây quanh tòa biệt lầu đó là muôn vàn những sắc hoa đang khoe hương khoe sắc. Có thể nó đây là một khu vườn bách hoa đúng nghĩa. Tất

cả những loài hoa quí như thể đều có trong khu vườn hoa này.

Sửa lại bộ quan phục, Tuần phủ Mạc Dương Can đủng đỉnh bước lên những bậc tam cấp. Khi đã đứng trước cửa biệt lầu lão mới quay lại nói với Thứ Dân:

- Ngươi chờ ta ở đây. Khi nào cần bổn phủ sẽ cho gọi ngươi.

- Tiểu sinh tuân lịnh.

Tuần phủ Dương Can khẽ gật đầu nói:

- Nếu ngươi hữu sự, bổn phủ sẽ trọng thưởng cho ngươi. Còn như chẳng được tích sự gì thì mãi mãi ngươi sẽ là hàn sinh của Dương Châu trấn.

- Tiểu sinh sẽ hết lòng phục vụ đại nhân.

- Bổn phủ chờ đợi ở ngươi.

Cửa biệt lầu dịch mở, trong khi Tuần phủ đại nhân Mạc Dương Can chấp tay sau lưng thong dong bước vào thì Sử Thứ Dân cũng tò mò nhìn qua vai lão. Y sửng sốt và miệng há hốc khi thấy người đứng đợi Tuần phủ Mạc Dương Can vận xiêm y màu hồng, nhưng y không phải lạ lùng vì bộ xiêm y kia mà ngạc nhiên vì Cung chủ Hương cung lại là Mộng Diệp Hoàn.

Sử Thứ Dân toan bước luôn vào gian chính sảnh nhưng ả kỹ nữ đã chận y lại. Thứ Dân muốn gọi tên Mộng Diệp Hoàn nhưng cổ y như thể bị chẹn cứng bởi một hòn đá tảng khi thấy Diệp Hoàn giang rộng hai tay ôm chầm lấy họ Mạc.

Đôi mắt Thứ Dân tưởng chừng tét cả mí mắt. Y không thể tin được vào mắt mình.

Y lẩm nhẩm buột miệng nói:

- Không thể nào như vậy được... Không thể nào như vậy được. Diệp Hoàn nhất định phải nhận ra Thứ Dân nhưng sao nàng lại thờ ơ chẳng nhận ra ta... Không thể nào như vậy được... Không thể nào như vậy được...

Ả kỹ nữ bước đến bên Thứ Dân:

- Mời công tử theo nô nữ đến thư phòng nghỉ ngơi.

Thứ Dân lắc đầu:

- Ta không đi đâu cả... Cô nương... Phải chăng Mộng...

Ả kỹ nữ từ tốn nói:

- Công tử không nên lưu lại đây.

- Ta muốn biết Cung chủ có phải là Mộng muội muội của tại hạ không.

Đôi chân mày lá liễu của nàng nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra. Nàng nghiêm giọng nói:

- Nếu Cung chủ nghe được câu nói này đầu của công tử e khó ở yên trên cổ người. Mời công tử đi theo nô nữ.

Thứ Dân lắc đầu. Y buột miệng nói:

- Nhứt định Cung chủ của cô nương sẽ nhận ra tại hạ. Nàng sẽ nhận ra tại hạ...

Mặt ả kỹ nữ nhíu lại:

- Công tử điên rồ rồi sao?

Thứ Dân cúi mặt nhìn xuống:

- Tại hạ sẽ không đi đâu cả... Tuần phủ đại nhân đã có lịnh để tại hạ ở lại đây đặng người sai khiến.

Thứ Dân vừa thốt dứt câu thì nghe tiếng cười khanh khách từ trong tiền sánh phát ra. Tiếng cười nghe thật tao nhã. Tiếng cười đó chỉ có thể từ cửa miệng của Mộng Diệp Hoàn phát ra mà thôi. Nhưng nghe tiếng cười của Diệp Hoàn, Thứ Dân không phấn chấn mà lại ủ dột.

Hắn cau mặt nghĩ thầm:

“Diệp Hoãn! Tại sao nàng hẹn với Tuần phủ đại nhân ở đây? Muội cũng khác gì Tô Băng Lệ”.

Như thể quá sức chịu đựng của mình, Thứ Dân từ từ khuỵ gối ngồi bệt ngay xuống những bậc tam cấp. Hắn cảm tưởng mình đang bị kẻ khác lừa gạt tước đi tất cả sinh khí trong người gã.

Thứ Dân thều thào gọi tên Diệp Hoàn:

- Diệp Hoàn... Tại sao như vậy được? Không thể nào như vậy được...

Ả kỹ nữ lại bước đến sau lưng Thứ Dân:

- Sử công tử...

Thứ Dân nhìn lên:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo cho tại hạ.

- Tuần phủ đại nhân cho mời Sử công tử.

Thứ Dân đứng sững lên. Tim gã đập rộn rã trong lồng ngực với nỗi hồi hộp vì đoán chắc Diệp Hoàn sẽ nhận ra y. Y nhìn nàng kỹ nữ:

- Cô nương! Tại hạ sẽ vào trong đó ngay.

Thứ Dân sửa lại y phục thư sinh của mình rồi theo bước nàng hầu tiến vào tiền sảnh. Y bước đi mà vẫn nghe tiếng tim của mình đập liên hồi cùng với nỗi hồi hộp đang nghẹn ngang cuống họng.

Thứ Dân phải nhắm mắt lại khi thấy người hắn đặt tình đang nằm sóng soài trên tràng kỷ trong tư thế thật gợi mời. Ngồi ngay dưới chân nàng chính là lão Tuần phủ Mạc Dương Can. Thà Thứ Dân tưởng tượng để hoài nghi còn hơn là chứng kiến cảnh tượng này. Hắn lại càng tức giận hơn khi thấy Diệp Hoàn nhìn mình bằng ánh mắt thật thờ ơ và xa lạ.

Thật ra Thứ Dân đâu biết được người nằm duỗi dài trên tràng kỷ đâu phải là Diệp Hoàn của hắn, mà chính là Mộng Diệp Tình, Cung chủ Hương cung.

Diệp Tình ngắm nhìn Thứ Dân, miệng điểm nụ cười mỉm, khẽ gật đầu thay nàng cười, Thứ Dân những tưởng nàng đã nhận ra mình toan lên tiếng nhưng Diệp Tình đã nói trước:

- Công tử lả Sử Thứ Dân, thi nhân nổi tiếng Dương Châu thành?

Thứ Dân nhìn Diệp Tình gần như không chớp mắt.

Y nghĩ thầm:

“Diệp Hoàn sao nàng lại thờ ơ với huynh như hai người xa lạ vậy. Những lời muội nói với huynh đều là giả dối sao?”.

Nghĩ như vậy nhưng trước mặt Tuần phủ Mạc Dương Can, Thứ Dân lại không dám bộc lộ suy nghĩ của mình.

Y miễn cưỡng nói:

- Tiểu sinh là Sử Thứ Dân...

Tuần phủ Mạc Dương Can vuốt râu. Lão lấy một nén bạc thẩy xuống trước mặt Thứ Dân:

- Sử công tử! Bổn phủ muốn ngươi phát bút đề một bài thơ ca ngợi nhan sắc của Cung chủ đây.

Thứ Dân nhìn Diệp Tình. Hai cánh môi của gã cứ mấp máy nhưng không thể thốt ra lời nào được mà thay vào đó là những âm thanh ậm ừ như người đang nấc cục.

Mạc Dương Can cau mày:

- Sử công tử! Ngươi sao vậy?

Diệp Tình mỉm cười. Nàng nhìn Tuần phủ Mạc Dương Can nói:

- Có lẽ lần đầu tiên Sử công tử thấy một nhan sắc bất phàm như bổn cung nên ngây người ra mà mất cả tứ thi.

Nàng nhìn lại Thứ Dân:

- Bổn cung nói có đúng không?

Chẳng biết Thứ Dân đang nghĩ gì nhưng lại gật đầu.

Thấy y gật đầu, Diệp Tình ngửa mặt cười. Tràng tiếu ngạo của nàng cất lên nghe tợ tiếng ngọc lưu ly thanh tao va vào nhau phát ra làm say đắm lòng người.

Trong khi Diệp Tình cười thì sắc mặt của Mạc Dương Can sa sầm xuống. Lão tằng hắng, nói:

- Sử công tử! Bổn phủ truyền ngươi đến đây để ngươi phát thi bút chứ không phải dẫn ngươi đến đây để chiêm ngưỡng nhan sắc bất phàm của Mộng cung chủ.

Lão Tuần phủ hừ nhạt một tiếng:

- Ngươi đã được chiêm ngưỡng nhan sắc bất phàm của Mộng cung chủ mà không viết được một bài thi ca ngợi nhan sắc đó thì ngươi mất đầu đó đó.

Thứ Dân lắp bắp nói:

- Tiểu sinh xin được lưu bút.

- Tốt lắm! Cái đầu của ngươi còn dính trên cổ hay không là do quyết định bài thi tứ này.

Tuần phủ Mạc Dương Can vỗ tay ba cái, miệng thì nói:

- Đem văn phòng tứ bửu ra đây.

Văn phòng tứ bửu được bày ra cùng với ẩn thư. Trong khi Thứ Dân tìm tứ thư để phóng bút thì Dương Can lại bưng rượu mời Diệp Tình. Khi Diệp Tình đón lấy chén rượu, lão Tuần phủ lại nắm hai bàn tay thanh mảnh của nàng. Diệp Tình chẳng có phản kháng gì thậm chí còn mỉm cười khích lệ Mạc

Dương Can.

Tuần phủ đại nhân cười khẩy nói:

- Giai nhân. Nếu bổn phủ có nàng đêm nay thì ta sẽ dâng cả thành Dương Châu cho nàng.

Nghe Mạc Dương Can thốt ra câu này, trái tim Thứ Dân nhói buốt. Hai cánh môi gã bặm lại với ý nghĩ:

“Diệp Hoàn! Nàng đã phản bội ta”.

Cùng với ý nghĩ đó, Thứ Dân chấm bút vào đĩa mực phát tự đề thư.

Sắc giai nhân khiến hoa nhờn nguyệt thẹn.

Người quân tử ngơ ngẩn phải dừng chân

Cõi trần đâu thiếu bóng giai nhân

Nhưng chẳng tìm đâu một dáng người

Liễu kém xa phải rủ mình soi bóng

Mai dỗi hờn rũ cảnh tiễn mùa xuân.

Thứ Dân viết xong cầm tờ giấy hồng điều vừa phóng bút trịnh trọng dâng lên Diệp Tình. Y nhìn thẳng vào mắt nàng. Ánh mắt của gã lộ rõ nét trách móc ghen hờn.

Khi ánh mắt của Thứ Dân đập vào thu nhãn của Diệp Tình khiến nàng chau mày.

Thứ Dân lẩm nhẩm nói:

- Ta đã lầm.

Xem tiếp hồi 21 Chỉ Đao Vô Thường

Chương 21: Chỉ Đao Vô Thường

-K inh mỗ đã chờ túc hạ ở đây quá một canh giờ.

- K

Tuấn Luận ôm quyền từ tốn nói:

- Sự nhiệt thành của túc hạ, tại hạ xin ghi tạc trong tâm mình.

Vô Thường đặt bầu rượu xuống bàn. Y ngẩng mặt nhìn Tuấn Luận. Cặp mắt cá chết của gã thật là vô hồn và vô cảm. Sát thần uy quang ẩn tàng ngay trong ánh mắt của gã.

Y chậm rãi nói như một người chỉ chực bức hơi, đột tử mà ngã lăn ra chết nên tiếc từng lời nói:

- Chỉ có Bách Thủ thư sinh mới khiến cho Kinh mỗ mất thời gian mà thôi.

Tuấn Luận khách sáo đáp lời:

- Tại hạ rất cảm kích vì huynh đã xem trọng.

Kinh Vô Thường lắc đầu:

- Kinh mỗ không biết xem trọng ai. Nhưng Kinh mỗ biết một điều khi túc hạ hẹn ta thì hẳn ta sẽ có lợi.

- Không sai! Huynh chấp nhận cuộc phó hội này tất huynh đã gặp lợi.

- Nếu biết mình gặp lợi lộc mà không tiếp nhận cơ hội đó thì Kinh mỗ đúng là một gã hồ đồ.

Tuấn Luận ôn nhu tiếp lời Kinh Vô Thường:

- Nếu không có lợi hẳn Kinh túc hạ không nhận cuộc phó hội này với Tuấn Luận.

- Tất nhiên.

Y nhướng mày định nhãn nhìn thẳng vào mặt Tuấn Luận:

- Các hạ sẽ cho Kinh mỗ món lợi gì?

- Có cái lợi và cũng có cái hại. Thế Kinh túc hạ muốn cái lợi trước hay cái hại trước?

- Rất hay! Không bao giờ chỉ có lợi mà không có hại. Ngược lại cũng thế thôi. Kinh mỗ muốn nghe các hạ phân giải, Kinh mỗ được lợi gì và nhận lại cái hại gì?

Tuấn Luận chấp tay sau lưng bước đến ngồi đối mặt với Kinh Vô Thường. Chàng từ tốn ôn nhu nói:

- Tại hạ xin thỉnh giáo Kinh túc hạ một điều.

- Nếu điều đó không ngoài tầm hiểu biết của Kinh mỗ.

Tuấn Luận khẽ gật đầu. Chàng chậm rãi nói:

- Kinh tôn giá nghĩ sao về quyển Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

Đôi chân mày rậm rịt của họ Kinh thoạt cau hẳn lại. Y tò mò nhìn Tuấn Luận như thể muốn đọc những ý nghĩ mà chàng chưa thổ lộ.

Suy nghĩ một lúc Kinh Vô Thường mới chậm rãi nói:

- Thế túc hạ nghĩ sao về Vạn Sự Thông?

- Một sư gia về kiếm phổ.

Kinh Vô Thường khẽ gật đầu:

- Không sai. Nếu túc hạ cho Vạn Sự Thông là sư gia về Binh Khí phổ thì Kinh mỗ xin hỏi túc hạ, Kinh mỗ được xếp vào hạng thứ mấy.

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Kinh Vô Thường:

- Thứ ba.

- Nhứt điếu, nhị hoàn, tam đao, tứ kiếm. Đúng rồi, Kinh mỗ được xếp vào hàng thứ ba trong Binh Khí phổ.

Cầm lấy bầu rượu, không đợi Kinh Vô Thường có mời mình hay không, chàng chuốc rượu ra chén. Dốc cạn số rượu đó vào miệng, Tuấn Luận mới nói:

- Tại hạ mạo phạm muốn sửa lại Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

Bộ mặt ngựa của Kinh Vô Thường tưởng chừng như dài hẳn ra khi lời nói này của Hạ Tuấn Luận đập vào thính nhĩ gã. Y khe khắt hỏi lại chàng:

- Các hạ muốn sửa lại Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông?

Thản nhiên gật đầu, Tuấn Luận nói:

- Mặc dù Vạn Sự Thông là sư gia về Binh Khí phổ nhưng cái thời của Vạn Sự Thông tiên sinh đã qua rồi. Nay đã đến thời của người khác mà người đó thì kiến văn chẳng kém Vạn Sự Thông, thậm chí có phần hơn nữa.

- Kinh mỗ muốn biết tục danh của người đó.

- Tại hạ mạn pháp không đáp lời túc hạ, nhưng có thể nói đó là người khiến tại hạ đi sửa lại quyển Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

Đôi chân mày của Kinh Vô Thường nhíu hẳn lại. Y gằn giọng nói:

- Thế theo túc hạ, Kinh mỗ đứng hạng thứ mấy?

Tuấn Luận chấp tay sau lưng:

- Trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông, túc hạ đứng hàng thứ ba, nhưng nếu như túc hạ lại thua tại hạ thì người sẽ đứng hàng thứ tư.

- Các hạ dụng binh khí gì.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Chẳng có binh khí gì cả.

- Không có binh khí. Trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông không lưu bút xếp hạng những người không dụng binh khí.

- Chính vì thế mà mới có người muốn cải biên Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

Mặt Vô Thường chảy xệ xuống:

- Các hạ có nghĩ đó là một việc làm hồ đồ thiển cận không?

Khẽ lắc đầu, Tuấn Luận nói:

- Không! Chẳng có việc làm nào hồ đồ cả, chỉ có những kẻ không biết suy nghĩ mà thôi.

Kinh Vô Thường từ từ đứng lên:

- Vậy Kinh mỗ sẽ được gì trong cuộc giao thủ này.

- Ý của túc hạ...

Hai cánh môi của Kinh Vô Thường thoạt nhếch lên rồi mím lại. Trầm ngâm một lúc gã mới từ tốn nói:

- Kinh mỗ giờ đã có thể hiểu ý của túc hạ rồi. Nếu như Kinh mỗ thắng trong cuộc giảo chứng cải biên Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông thì ta vẫn đứng ở hạng thứ ba nhưng ngược lại ta sẽ tuột xuống hàng thứ tư?

- Phần thiệt thòi của túc hạ.

- Để bù lại phần thiệt thòi đó, Kinh mỗ muốn lấy thứ mà ngươi đã có được ở Thiên Ma cổ bảo.

- Tại hạ biết túc hạ sẽ đòi vật đó.

Tuấn Luận gật đầu.

- Được! Xem như chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi.

- Rất khẳng khái, Kinh mỗ phục các hạ đó.

- Ai cũng có thể nói ra những câu như túc hạ.

- Kinh mỗ sẽ minh chứng.

Vô Thường cầm cả bầu rượu dốc vào miệng mình, rồi quay lưng tiến ra cửa thảo xá. Y đi thẳng đến một bãi đất trống cách thảo xá hai mươi trượng, ghim ngọn khoái đao xuống đất rồi vòng tay trước ngực nhìn lại Tuấn Luận.

Đối mặt với Kinh Vô Thường, Tuấn Luận vẫn không đánh mất vẻ khoan thai tự tại của mình. Hai tay vẫn chấp ra sau lưng nhưng mắt thì đóng đinh vào họ Kinh.

Kinh Vô Thường nhạt nhẽo nói:

- Các hạ có thể chết bởi một chiêu đao của Kinh mỗ.

- Tại hạ biết. Tại hạ có thể chết bởi một chiêu đao của túc hạ nhưng ngược lại có thể cải sửa thứ vị của túc hạ trong Binh Khí phổ.

- Nếu cái sửa được quyển Binh Khí phổ danh bất hư truyền của Vạn Sự Thông, các hạ đặt tên cho quyển kinh thư đó là gì?

- Bách Điển tàng thư.

- Nghe hay đấy, chỉ sợ lực bất tòng tâm.

- Bất cứ việc gì trên đời này cũng đều có cái giá của nó cả.

- Cái giá mà các hạ đặt cược cho việc này lớn lắm đó.

- Cũng chỉ bằng một cái mạng của Tuấn Luận thôi. Nhưng có những chuyện mà giá phải trả còn cao hơn. Có thể bằng cả sự sinh tồn của bách tính.

- Mỗi người sinh ra đều đã có số phận rồi, chẳng có gì khiến cho các hạ phải quan tâm và suy nghĩ.

- Tại hạ không đặt mình vào hai chữ “số phận”.

- Nhưng cải biến số phận không phải là một việc dễ làm.

- Càng khó thì việc làm của mình càng có giá trị. Cái giá đó đáng được định bằng cái mạng của tại hạ chứ.

Kinh Vô Thường gật đầu:

- Cũng đáng giá lắm.

Kinh Vô Thường đặt tay vào đốc đao. Tay gã vừa chạm vào đốc ngọn khoái đao thì ngay lập tức lưỡi đao đã tỏa ra sát khí rần rật. Hình như gã đã luyện đao pháp đến cảnh giới “Vô chiêu sát tử”, chính vì thế mà sát đao mới tỏa ra khiến Tuấn Luận cảm nhận được.

Chỉ mới cảm nhận được luồng sát đao từ ngọn khoái đao kia thôi mà bất cứ ai cùng phải liên tưởng đến một cõi chết cho mình. Không phải là một cái chết bình thường mà là một cái chết thảm thiết, một cái chết mà nghĩ đến cũng đã chùng ý không dám đối đầu với họ Kinh.

Hai tay vẫn chấp sau lưng, Tuấn Luận cũng như những người khác. Chàng cảm nhận rõ mồn một sát đao của đối phương chẻ dọc theo thể pháp mình. Mặc dù đao của Kinh Vô Thường vẫn còn ghim dưới đất nhưng sát đao phát ra lại là một lưỡi đao vô hình chực bổ đôi thể pháp của Tuấn Luận. Chính cảm nhận đó khiến cho mặt Tuấn Luận đanh hẳn lại.

Vô Thường chậm rãi nói:

- Bách Thủ thư sinh các hạ chết không hối tiếc chứ?

Vẫn định nhãn nhìn Kinh Vô Thường, Tuấn Luận chậm rãi nói:

- Không hối tiếc. Nếu có chết thì ít ra cũng còn được may mắn là chết bởi đao pháp tối thượng của huynh.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Đao pháp của túc hạ quả là siêu thần đoạt phách. Không biết tại hạ sẽ được chôn bằng một cỗ áo quan hay hai cỗ áo quan.

Mặt Vô Thường nhíu lại:

- Các hạ đã biết ta sử đao cắt đôi thể pháp các hạ từ trên xuống dưới.

- Đó chì là sự cảm nhận.

Vô Thường từ từ rút lưỡi khoái đao lên khỏi mặt đất. Y múa ngọn đao tạo ra một màn ảnh đao vây bọc lấy thân pháp rồi định mũi dao hướng thẳng đến tam tinh Tuấn Luận.

Mắt Vô Thường những tưởng như muốn chọc thủng tam tinh đối phương. Nếu một người không đủ bản lĩnh tịnh tâm khi đối nhãn với đôi mắt cú vọ của họ Kinh hẳn chẳng còn hồn phách nào để giữ định tâm chứ đừng nói đến chuyện giao thủ với gã, Tuấn Luận nhìn Vô Thường, hai tay vẫn chấp sau lưng không hề đánh mất phong thái thư thả tự tin.

Hai người đối nhãn với nhau.

Vô Thường chậm rãi nói:

- Các hạ có sợ không?

Tuấn Luận buông một câu cụt lủn:

- Sợ, nhưng không đánh mất mình.

- Các hạ đòi tỷ thí với Kinh mỗ mà lại sợ à?

- Phải biết sợ vì mạng của tại hạ rất lớn. Nếu không biết sợ thì chẳng khác nào những con thiêu thân, chỉ biết chết mà không biết sợ.

- Kinh mỗ đã từng ao ước có được một đối thủ nay thì đã gặp... ông trời không phụ lòng Kinh Vô Thường.

Lời vừa dứt trên cửa miệng, Kinh Vô Thường thét lên một tiếng thật lớn. Thân pháp của gã như thể hòa nhập với ngọn khoái đao làm một để phát tác sát chiêu.

Khi đao pháp của Kinh Vô Thường khởi phát, cả bầu trời lẫn mặt đất phải rung chuyển và chuyển sắc màu. Có thể nói cả càn khôn đều biến chuyển bởi đao pháp tối thượng của họ Kinh. Tất cả như thể nhuộm kín ảnh đao mà đối thủ chỉ còn mỗi một cách duy nhất để chống lại vùng sát đao trùng điệp kia, đó là đứng yên chấp nhận cái chết thảm sẽ đến với mình.

Khi đao đã đạt đến cảnh giới tử vong thì cũng là lúc nó chùng lại. Kinh Vô Thường đâu có ý chùng đao. Đao cùng gã chỉ chùng xuống và thu lại khi đối phương đã biến thành một miếng thịt bầy nhầy, nhưng lần này tự thân đao của gã chùng xuống không theo ý của gã nữa, vì đối thủ của Kinh Vô Thường là Bách Thủ thư sinh. Đao hắn chùng xuống bởi thần quang của y chớp động thấy bóng hình "Long hổ" đồng loạt xuất hiện, vươn những chiếc vuốt thần kỳ chụp thẳng đến lưỡi khoái đao. Chính hiện tượng kỳ dị và quái lạ đó khiến đao của hắn phái chùng lại.

Giao thủ với một cao thủ như Tuấn Luận thì đao pháp của Kinh Vô Thường lại bất ngờ mất sát đao, mất đi cái thần của gã chẳng khác nào gã đã tự sát hay tự mình kết thúc mình.

Cạch...

Khoảnh khắc kia diễn ra chỉ trong khoảng khắc chưa đầy một cái chớp mắt nhưng tất cả đã được định đoạt. Cuộc giao thủ đã được định đoạt bằng một chiêu đao, một sự biến hóa, và cuối cùng là sự phân định kẻ thắng người bại.

Tả thủ Tuấn Luận kẹp mũi khoái đao, trong khi hữu thủ thì đã khống chế đốc đao của Kinh Vô Thường. Hai người trông như đang giành giật một ngọn đao, nhưng rõ ràng lưỡi đao lại áp vào yết hầu Vô Thường trong khi gã lại nắm cứng đốc đao.

Kinh Vô Thường cứ ngây mặt nhìn Tuấn Luận. Mãi một lúc gã mới nói:

- Các hạ đã thắng.. Đúng là Vạn Sự Thông đã viết sai... Viết rất sai...

- Thế từ hôm nay túc hạ đã xuống hạng thứ tư.

- Không có hạng cho Kinh Vô Thường nữa.

Gã nói dứt câu bất thình lình áp mạnh cổ vào lưỡi đao để tự kết liễu mình. Nhưng ý của họ Kinh, Tuấn Luận như thể đã đọc được từ trước khi gã thực hiện ý định đó thì lưỡi đao bất ngờ gãy đôi.

Cắc...

Kinh Vô Thường một lần nữa lại trơ mặt nhìn Tuấn Luận:

- Tại sao các hạ lại làm vậy?

- Bách Điển tàng thư chưa tái xuất võ lâm, mà kẻ chứng nghiệm tàng thư đó đã chết thì không còn giá trị gì nữa. Túc hạ hẳn không muốn tại hạ cải biên Binh Khí phổ Vạn Sự Thông chỉ bằng những bút văn chẳng có chứng lý chứ.

- Cái chết của Kinh mỗ đủ minh chứng cho sự cải biên của túc hạ.

- Người chết thì chẳng thể nào minh chứng được. Tại hạ không thể bắt một xác chết làm chứng cho những bút văn của mình.

Tuấn Luận rút tay lại nhìn thẳng vào mắt Kinh Vô Thường:

- Nếu túc hạ đi tìm cái chết thì không phải là một anh hùng hảo hán như tại hạ đã từng nghĩ về túc hạ. Chạy trốn bằng một cái chết đó chỉ là biểu hiện của sự hèn nhát. Sự hèn nhát kia chỉ có thể ở những gã tiểu nhân.

Buông một tiếng thở dài, Kinh Vô Thường cúi mặt nhìn xuống. Y nhẩm nói:

- Nhứt điếu, Nhị hoàn, Tam thủ, Tứ đao, Ngũ kiếm.

Tuấn Luận khẽ gật đầu:

- Tại hạ cáo từ.

Tuấn Luận vừa quay lưng thì Kinh Vô Thường gọi giật lại:

- Bách Thủ thư sinh...

- Túc hạ còn điều chi chỉ giáo?

- Nếu sau này Kinh mỗ muốn cải biên Bách Điển tàng thư thì sao?

Tuấn Luận buông một câu cụt lủn:

- Ai cũng có quyền cải biên “Bách Điển tàng thư”. Chỉ mong sao máu không nhuộm võ lâm bằng những cuộc cải biên đó.

Thốt dứt câu, Tuấn Luận lắc vai thi triển khinh công băng mình đi để Kinh Vô Thường ở lại một mình với ngọn khoái đao bị gãy đôi. Y nhìn ngọn khoái đao nằm chỏng chơ dưới đất.

Y nhẩm nói:

- Hắn không chỉ đứng ở hạng thứ ba trong Binh Khí phổ mà nhất định phải là thứ hạng đầu tiên. Trên võ lâm còn ai có thể cải biên được “Bách Điển tàng thư”.

Xem tiếp hồi 22 Gieo quả yêu hưởng lộc tình

Chương 22: Gieo Quả Yêu Hưởng Lộc Tình

-S ử công tử sao lại buồn vậy?

- S

Thứ Dân vừa áp miệng chén vào môi mình nhưng rồi lại đặt xuống bàn. Y vẫn hậm hực khi nghĩ đến hoạt cảnh giữa Diệp Tình và Tuần phủ đại nhân Dương Can. Nhưng khi y nghe được giọng nói tao nhã của Diệp Tình thì bất giác những muộn phiền bỗng dưng tan biến như bong bóng trời mưa. Mặc dù vậy, Sử Thứ Dân vẫn không nhìn lại nàng, cho dù mũi y đã ngửi được mùi xạ hương thơm nồng của ý trung nhân.

Y gắt giọng nói:

- Nàng còn quan tâm đến ta làm gì nữa?

Nghe Sử Thứ Dân hỏi câu này, Diệp Tình quá đỗi ngạc nhiên đến độ phải tròn mắt nhìn hắn. Nàng có cảm tưởng Thứ Dân đang trách móc mình, mà nàng thì chẳng biết hắn dựa vào đâu mà tránh móc. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Diệp Tình vẫn ôn nhu:

- Sử công tử nghĩ gì mà nói với bổn cung như thế?

Sử Thứ Dân quay ngoắt lại nhìn thẳng vào mắt Diệp Tình Y gắt gỏng nói:

- Đúng rồi... Muội bây giờ đã là Cung chủ Hương cung chứ đâu còn là Diệp Hoàn của huynh nữa

Y lắc đầu:

- Không ngờ... Ta lầm nàng rồi... Mới đây thôi nàng còn là Diệp Hoàn muội muội, ôn nhu bên cạnh ta, thế mà chỉ trong chốc lát nàng đã thay đổi để trở thành Cung chủ Hương cung, đâu màng gì đến gã hàn sinh vô dụng này.

Đôi chân mày Diệp Tình nheo lại. Nàng nghĩ thầm:

“Ủa! Hóa ra Sử công tử đã lầm lẫn giữa ta và Diệp Hoàn”.

Nàng mỉm cười với ý nghĩ đã phát hiện ra vì sao Sử Thứ Dân có bộ mặt như đưa đám thế này. Diệp Tình bắt ghế ngồi xuống cạnh Thứ Dân nhu mì nói:

- Huynh giận muội đó à?

- Nàng còn nghĩ đến Sử Thứ Dân này sao?... Sử Thứ Dân thì sao có thể sánh bằng Tuần phủ đại nhân Mạc Dương Can... Bản thân ta chỉ mà một hàn sinh vô dụng thôi.

Diệp Tình dùng tay bịt miệng Thứ Dân:

- Muội có bao giờ nói huynh vô dụng đâu?

Thứ Dân gục đầu nhìn xuống, thuận tay cầm lấy chén rượu chực trút vào miệng, nhưng Diệp Tình đã cản lại. Thứ Dân nói:

- Ta không vô dụng... Thế ta được gì nào... Ta làm được gì nào. Ta chỉ là một hàn sinh chẳng làm được tích sự gì cả nên mới bị nàng xem thường ta... Nàng lừa tình của ta.

Y quay lại nhìn thẳng vào mắt Diệp Tình:

- Tại sao nàng không yêu ta mà lại lừa tình ta, để rồi khiến cho tim ta đau khổ như thế này... Thà nàng giết ta đi còn hơn giày xéo trái tim gã thư sinh tội nghiệp này.

Diệp Tình mỉm cười. Nàng vuốt mắt Thứ Dân:

- Coi kìa... Xem kìa... Sử huynh như một đứa trẻ nít tội nghiệp vậy. Muội lừa tình huynh hồi nào... Tại sao huynh lại nói muội lừa tình huynh?

Thứ Dân gạt tay Diệp Tình ra khỏi mặt mình:

- Muội không lừa tình hành hạ ta sao... Chẳng lẽ muội nghĩ ta vô cùng sung sướng khi thấy muội tay trong tay với Tuần phủ đại nhân ư?

Y đặt tay lên bờ ngực trái:

- Muội cô biết trái tim Sử Thứ Dân này tan nát như thế nào không khi phải tận mắt chứng kiến nàng và Tuần phủ đại nhân.

Y lắc đầu:

- Diệp Hoàn muội muội... Huynh đã trao tình cho muội... Huynh đau khổ lắm muội biết không. Sao muội lại có thể bỡn cợt tình của huynh?

Diệp Tình quay mặt nhìn ra cửa để giấu nụ cười mỉm thoạt hiện lên hai cánh môi xinh xắn của nàng.

Thứ Dân dằn vai Diệp Tình:

- Muội hãy nhìn huynh đây nè.

Diệp Tình nhìn lại Sử Thứ Dân:

- Muội không lừa tình huynh đâu.

- Muội không lừa ta ư?

Diệp Tình gật đầu:

- Muội nói thật tâm của mình đó.

- Muội không lừa tình của huynh sao nói yêu huynh rồi lại...

Diệp Tình lại bịt miệng không cho Thử Dân nói:

- Huynh ngây thơ quá.

Chân mày Thứ Dân nhường cao lộ sự ngạc nhiên ngớ ngẩn.

- Huynh ngây thơ ư?

Diệp Tình gật đầu:

- Có lẽ trên đời này, người ngây thơ nhất là huynh đó.

- Chẳng lẽ huynh ngây thơ khi thấy nàng...

Diệp Tình nâng cằm Thứ Dân:

- Huynh không hiểu muội...

Thứ Dân lắc đầu:

- Diệp Hoàn... Làm sao huynh lại không hiểu nàng chứ... Nếu không hiểu nàng thì sao huynh lại gởi trọn tình cảm cho muội. Muội đừng làm khổ huynh nữa... Muội muốn gì... Huynh sẽ làm bất cứ cho muội. Diệp Hoàn... Huynh chỉ mong muội đừng làm cho tim huynh đau khổ và tan nát.

Diệp Tình vuốt má Thứ Dân:

- Muội sẽ không bao giờ làm cho huynh đau khổ đâu.

- Huynh sợ lắm... Huynh sợ lắm khi phải chứng kiến cảnh muội tay trong tay cùng đối ẩm với Tuần phủ đại nhân... Tuần phủ đại nhân có chức có quyền, có quan lộ, một lời nói ra người người phải cúi đầu vâng vâng dạ dạ, còn huynh chì là một hán sinh... Huynh sẽ mất muội... Nhưng điều đó huynh không muốn...

Huynh sẽ mất muội vào tay Tuần phủ đại nhân...

Y vòng tay ôm chặt lấy vòng tiểu yêu của Diệp Tình:

- Huynh không muốn điếu đó đâu... Huynh không muốn mất muội nữa đâu.

Y thổn thức nói:

- Muội còn nhớ nụ hôn hôm nào huynh và muội đã trao cho nhau dưới làn nước Dương Tử giang không... Nụ hôn đó huynh sẽ mãi mãi chẳng bao giờ quên... Chẳng bao giờ muốn mất...

Thứ Dân vừa nói vừa dựa hẳn đầu vào người Diệp Tình. Trông gã cứ như đang muốn giữ lấy thể pháp của Diệp Tình vì sợ nàng có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Diệp Tình nhìn xuống đầu Thứ Dân. Hai cánh môi của nàng tạo một nụ cười đầy ẩn ý. Nàng nghĩ thầm:

“Những tưởng đầu xá muội Mộng Diệp Hoàn là một trinh nữ trong trắng không ngờ ả lại chung đụng với Sử công tử. Hừ... Thế mà lúc nào cũng mở miệng can ngăn bổn Cung”.

Nàng vuốt búi tóc Thứ Dân:

- Sử huynh...

Thứ Dân nhìn lên. Hai người đối nhãn với nhau. Đôi thu nhãn tròn xoe, lấp lánh của Diệp Tình tạo ra trong tâm tưởng Thứ Dân cảm xúc nao nao khó tả.

Nàng vuốt má hắn từ tốn nói:

- Muội có điều khó xử... Huynh phải hiểu cho muội. Nếu huynh không hiểu thì làm sao muội và huynh giữ được tình của mình.

- Diệp Hoàn... Huynh hiểu muội mà.

Diệp Tình nâng cằm Thứ Dân:

- Huynh hiểu gì ở muội?

Mặt Thứ Dân sượng sùng khi nghe Diệp Tình hỏi câu này. Quả thật y cũng không biết mình sẽ nói điều gì để minh chứng cho nàng biết y hiểu nàng. Chính vì không tìm được lời nói để minh chứng cho suy nghĩ của gã nên bất giác Thứ Dân bối rối vô cùng.

Y miễn cưỡng nói:

- Huynh chắc... Huynh hiểu muội à?

- Huynh nói vậy nhưng huynh có hiểu muội đâu.

Thứ Dân vùng vằng:

- Muội hãy tin vào huynh đi... Trên thế gian này không một gã nam nhân nào yêu muội bằng huynh... Không một gã nam nhân dâng trọn trái tim cho muội bằng Thứ Dân.

Diệp Tình vuốt ve hai má Thứ Dân. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tình của huynh muội biết, nhưng huynh chỉ yêu mà không bao giờ hiểu muội.

- Đã yêu thì phải hiểu nhau chứ... Sao không hiểu được.

Huynh nói huynh hiểu muội ư? Thế huynh có biết vì sao muội phải cắn răng cúi lòn Tuần phủ đại nhân không?

Thứ Dân thừ người nhìn nàng:

- Huynh... Huynh...

Diệp Tình cướp lời Thứ Dân:

- Huynh không biết

- Huynh không hiểu được... Hay tại vì Tuần phủ đại nhân...

Diệp Tình tròn mắt nhìn Thứ Dân. Chạm vào hai luồng uy quang phát ra từ đôi thu nhãn của Diệp Tình, bất giác Thứ Dân không dám nhìn thẳng nữa mà lại cúi mặt nhìn xuống.

Diệp Tình nói:

- Sử huynh đừng nói với muội Tuần phủ đại nhân mà người có chức có quyền... Có danh có lợi nhé... Nếu nói Tuần phủ đại nhân Mạc Dương Can có chức có quyền, có danh có lợi thì Hương cung của muội cũng không thua biệt phủ của Tuần phủ đại nhân đâu, nếu không muốn nói là hơn nữa.

Thứ Dân mím môi:

- Muội hơn Tuần phủ đại nhân nhưng còn huynh, huynh chỉ là một hàn sinh vô dụng.

Nàng nâng cằm Thứ Dân lên, nhìn gã từ tốn nói:

- Những bài thi phú của Sử huynh đối với muội còn đáng giá hơn cả chức vị Tuần phủ của Mạc Dương Can.

Nàng mỉm cười, nhẩn nha đọc lại bài thơ mà Thứ Dân đã lưu bút đề tặng.

Sắc giai nhân khiến hoa nhường nguyệt thẹn

Người quân tử ngơ ngẩn phải dừng chân

Cõi trần đâu thiếu bóng giai nhân

Nhưng chẳng tìm đâu một dáng người

Liễu kém xa phải rủ minh soi bóng

Mai dỗi hờn rủ cảnh tiễn mùa xuân

Nàng nhìn Thứ Dân nhu hòa nói:

- Huynh, thi phú này huynh tặng cho muội thứ?

- Huynh luôn nghĩ đến muội... Và chỉ có muội mà thôi. Nhưng sao huynh có cảm giác hồi hộp, chẳng biết lúc nào huynh sẽ mất muội. Huynh không muốn điều đó đâu. Phải chi huynh là Thượng thư hay Tuần phủ gì đó.

Nàng chau mày nghiêm giọng nói:

- Nếu huynh là Thượng thư hay Tuần phủ chưa hẳn muội đã yêu huynh như là một thi nhân, muội càng yêu huynh hơn nữa đấy.

Nàng cầm chén rượu đặt vào tay Thứ Dân:

- Bây giờ huynh có thể uống rượu được rồi đó.

Thứ Dân miễn cưỡng lắc đầu:

- Muội giận huynh à...

- Không... Huynh đâu có làm gì khiến cho muội đau, nhưng muội muốn huynh phải hiểu muội hơn

nữa.

Thứ Dân gật đầu:

- Huynh sẽ không bao giờ làm cho muội phiền lòng nữa đâu...

- Cho dù huynh có thấy muội như thế nào thì cũng phải nghĩ trong tâm của muội chỉ có mỗi một mình Sử Thứ Dân huynh mà thôi.

Sử Thứ Dân im lặng nhìn xuống chân mình.

Y ngập ngừng nói:

- Huynh... Huynh không muốn thấy muội vai kề vai, má kề má với bất cứ người nào như vừa rồi.

Diệp Tình mỉm cười:

- Nếu huynh muốn như vậy thì phải đoạt cho được Thập nhị thần châu của Thiên Ma cổ bảo.

Thứ Dân nhíu mày:

- Thập nhị thần châu, Thiên Ma cổ bảo là gì... Huynh đâu có biết.

- Muội nói thế thôi nhưng biết chắc huynh sẽ chẳng bao giờ làm được chuyện trọng đại đó.

Thứ Dân lắc đầu:

- Huynh sẽ làm được.

Diệp Tình cười khẩy rồi nói:

- Huynh đừng có nói bừa. Ngay cả những vị trưởng tôn võ lâm như Tuệ Tỉnh đại sư Phương trượng Thiếu Lâm, Nam Cung Linh Bang chủ Kim Tiền bang và cả Khấu Mục cũng không thể có được Thập nhị thần châu, huống chi huynh chỉ là một hàn sinh trói gà không chặt.

Thứ Dân ngập ngừng nói:

- Những người đó có thể không làm được nhưng biết đâu Sử huynh lại thâu tóm được Thập nhị thần châu thì sao?

Y quệt hai vành môi khô khốc, rồi nói tiếp:

- Nhưng vì sao muội lại cần đến Thập nhị thần châu vậy?

Diệp Tình nhìn gã cười mỉm. Nàng nắm tay Sử Thứ Dân:

- Huynh đi theo muội...

Nàng dẫn Thứ Dân vào biệt phòng rồi khép cửa lại. Khép cửa cài then cẩn thận, Diệp Tình mới nói trút bỏ xiêm y khoát vào bộ cánh bằng ngọc trai. Ánh sáng từ những viên ngọc trai từ chiếc áo phát ra tôn tạo thể pháp của Diệp Tình chẳng khác gì Hằng Nga giáng thế. Nàng vốn đã đẹp giờ càng đẹp hơn, nhưng đối với Thứ Dân thì có lẽ ngay cả Tô Băng Lệ cho dù là Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ của Dương Châu thành cung không thể nào sánh với Mộng Diệp Tình.

Y cứ đứng ngây ra ngẩng nhìn tình nhân như thể đã bị hóa thành tượng.

Diệp Tình từ từ quay lại nhìn gã.

Tim Thứ Dân những tưởng ngừng đập. Y không thể nào tưởng tượng được khoảng tuyệt đẹp này. Y ngắm Diệp Tinh như thể chàng Từ Thức đang bước vào cõi tiên trong bước liêu trai mà không bao giờ muốn trở lại cõi trần phàm tục nữa.

Hai cánh môi Thứ Dân mấp máy mãi nhưng khốn nỗi cổ họng như thể bị sắc đẹp huyền diệu thoát phàm của Mộng Diệp Tình chặn ngang khiến gã không thể nào thốt ra được một lời nào. Gã cứ mấp máy mãi và cuối cùng mới thốt được mỗi một từ duy nhất nhưng phải bằng tất cả khí lực đã dồn ra qua ngôn từ đó.

- Đẹp...

Diệp Tình nhìn Thứ Dân... Nàng biết được gã hàn sinh kia đang nghĩ gì. Đang mộng tưởng đến những điều gì. Nàng thả bước, di dời gót sen, đong đưa vòng tiểu yêu thân mình quyến rũ như những cành liễu đang rũ reo vui gió thu đến trước mặt họ Sử.

Sử Thứ Dân gần như muốn nghẹn thở, hoặc tim ngừng đập bởi vẻ đẹp kiêu sa đài các của Diệp Tình. Hai mắt gã đứng tròng như thể đã chết tự bao giờ.

Diệp Tình phải đánh thức thần trí Thứ Dân:

- Sử huynh thấy muội thế nào?

- Muội đẹp quá... Huynh không thể nào tưởng tượng được. Muội đẹp quá.

- Bất cứ mỹ nữ nào cũng có vẻ đẹp như muội cả.

Thứ Dân lắc đầu:

- Không đâu... Nhứt định không có ai đẹp hơn muội đâu.

Diệp Tình mỉm cười nói:

- Cổ nhân nói mỹ nữ đẹp nhờ lụa. Muội có chiếc áo này nên mới có vẻ đẹp như huynh thấy, nhưng chỉ tiếc chiếc áo ngọc trai của muội còn thiếu Thập nhị thần châu. Nếu có Thập nhị thần châu đính vào thì có lẽ muội là người đẹp nhất Trung Nguyên.

Thứ Dân gật đầu:

- Muội nói rất đúng... Nếu có Thập nhị thần châu thì muội sẽ là trang giai nhân tuyệt sắc nhất trên thế gian này.

- Chính vì thế mà muội cần có Thập nhị thần châu.

Thứ Dân liền hỏi:

- Muội hãy nói cho huynh biết đi... Thập nhị thần châu đang ở đâu?

Diệp Tình nhìn Thứ Dân:

- Có nói ra thì với khả năng của một thư sinh trói gà không chặt huynh cũng không làm gì được.

Thứ Dân lắc đầu:

- Không... Với tình yêu mà huynh đã dâng trọn cho muội thì bất cứ việc gì huynh cũng có thể làm được.

- Đó là lời nói?

- Không... Huynh sẽ hành động, cho dù huynh có phải chết.

- Huynh đã nói vậy rồi, muội sẽ nói cho huynh biết Thập nhị thần châu đang ở đâu.

Thứ Dân hối thúc nàng:

- Hãy nói cho huynh biết. Thập nhị thần châu đang ở đâu... Huynh sẽ đi lấy nó đem về cho muội.

Mộng Diệp Tình lưỡng lự một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Mười hai viên Thần châu danh bất hư truyền đang ở trong tay Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

Thứ Dân lập lại lời nói của nàng:

- Hạ Tuấn Luận... Hắn đang ở đâu?

- Giang hồ mênh mông, Tuấn Luận lại tợ như tiểu long lúc ẩn lúc hiện chẳng thể nào biết được, nên huynh phải tự tìm lấy mà thôi.

Thứ Dân nói:

- Phải chăng vì Hạ Tuấn Luận quá ư lợi hại nên muội mới cần nhờ vả đến Tuần phủ đại nhân Mạc Dương Can?

- Bây giờ xem ra huynh đã hiểu muội hơn rồi đó.

- Muội không cần nhờ đến Tuần phủ đại nhân Mạc Dương Can nữa... Bằng mọi cách huynh sẽ đoạt Thập thị Thần châu cho muội. Cho dù Sử huynh có mất mạng.

- Huynh quả là khí khái và yêu thương muội.

- Diệp Hoàn... Làm sao huynh không yêu muội được...

Diệp Tình nhìn Thứ Dân nghĩ thầm:

“Sức ngươi trói mà không chặt thế mà đòi đoạt Thập nhị thần châu trong tay Bách Thủ thư sinh. Chuyện này ngươi làm được chẳng khác nào làm chuyện mò kim đáy biển, vớt trăng dưới hồ. Nhưng ngươi muốn chết thì bổn cung cũng sẽ cho người được toại nguyện”.

Mộng Diệp Tình vừa nghĩ vừa cởi túi gấm đeo bên hông. Nàng đặt túi phấn vào tay Sử Thứ Dân, từ tốn nói:

- Muội có thứ này dành cho huynh.

Thứ Dân cầm túi phần toan đưa lên mũi ngửi nhưng Diệp Tình đã dằn lại:

- Không được.

Thứ Dân tò mò hỏi:

- Trong túi gấm của muội là thứ gì vậy?

- Phiên hồn tán... Muội trao cho Huynh Phiên Hồn tán chỉ để dùng với Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận mà thôi. Chỉ cần huynh cho y ngửi tất cả số Thiên Hồn Tán này thì nhất định y phải tự tay trao Thập nhị thần châu cho huynh Thứ Dân gật đầu:

- Diệp Hoàn... Huynh sẽ làm được.

- Muội hy vọng đó là sự thật chứ không phải chỉ mà một lời nói?

Nàng lại đặt túi gấm Phiên Hồn Tán vào tay Sử Thứ Dân:

- Chiếc áo ngọc trai sau khi được đính Thập nhị thần châu, muội sẽ chính thức vận nó trong ngày song hỷ của muội và huynh.

Thứ Dân vô cùng phấn khích:

- Huynh thích lắm... Nhứt định nó phải được đính mười viên thần châu danh bất hư truyền.

Diệp Tình mỉm cười. Nàng quay lưng lại Thứ Dân, nhỏ nhẽ nói:

- Huynh thay xiêm y lại cho muội đi.

Thứ Dân gật đầu như thể một tên thái giám quá ư sùng bái vị quốc mẫu. Gã từ từ đặt tay vào hai bờ vai của Diệp Tình rồi lột bỏ chiếc áo ngọc trai. Thân thể nàng hiện ra trong ánh hào quang ngũ sắc tỏa ra càng khiến cho Thứ Dân ngây ngất. Hắn đứng lặng ngắm nhìn thể pháp Diệp Tình từ phía sau. Hắn như kẻ bị thôi miên bởi sắc đẹp kiêu sa của giai nhân mà không còn giữ được thần trí muốn chiếm hữu thể pháp kia nhưng lại sợ hãi vì nỗi hồi hộp mình sẽ làm mất cái đẹp si mê mà y đã tôn sùng.

Hắn thều thào nói:

- Muội muội...

Nghe giọng nói của Thứ Dân. Diệp Tình nghĩ ngay hắn đang trong trạng thái nào. Phàm những nam nhân trong trạng thái khích động trước thể pháp của giai nhân thì Diệp Tình đã quá ư biết. Thậm chí nàng còn có thể đọc được những cảm xúc của Thứ Dân như thế nào.

Nàng biết Sử Thứ Dân đang giương mắt đóng đinh vào thân thể mình với tất cả sự nôn nao muốn chiếm hữu. Bất thình lình, Diệp Tình quay lại đứng đối mặt với Thứ Dân.

Trong ánh sáng nhờ nhạt, huyền ảo do chiếc áo ngọc trai phát ra tôn tạo cơ thể Diệp Tình, Thứ Dân những tưởng tim gã đập mạnh đến độ muốn vỡ tung cả lồng ngực.

Y nhìn nàng:

- Diệp Hoàn...

Diệp Tình mỉm cười khi thấy rõ niềm đam mê hiện trong ánh mắt của Thứ Dân.

Nàng từ tốn nói:

- Muội sẽ thuộc về huynh... Nhưng không phải lúc này mà là thời khắc muội vận chiếc áo ngọc trai

có đính Thập nhị thần châu.

Thứ Dân gật đầu như một đứa trẻ ngây ngô biết vâng lời song đường:

- Huynh biết.. Huynh sẽ lấy Thập nhị thần châu cho muội. Thập nhị thần châu sẽ là sính lễ của huynh dâng lên muội.

- Còn việc bây giờ của huynh thì sao.

Thứ Dân vội vã nhặt xiêm y của Diệp Tình vận lại cho nàng. Hắn cảm thấy nuối tiếc và mất mát khi không còn được nhìn ngắm thể trạng của người hắn yêu.

Vận xong xiêm y Diệp Tình, Thứ Dân mới lấy lại bình tâm. Hắn phấn khích nói:

- Bây giờ huynh chì muốn đi tìm Bách Thủ thư sinh thôi.

- Huynh đâu biết hắn là ai mà tìm. Chẳng lẽ huynh đi tìm Bách Thủ thư sinh mà không biết chân diện của người ta thì có tìm đến bạc đầu răng long cũng không tìm thấy được. Cho dù huynh có tìm được Bách Thủ thư sinh thì muội cũng đã là một bà lão, chiếc áo kia chẳng còn tác dụng gì với muội nữa.

Thứ Dân bối rối:

- Nhưng biết làm sao bây giờ. Huynh chỉ còn chờ vào sự sắp xếp của tạo hóa.

- Chẳng có tạo hỏa nào giúp cho Sử huynh đâu ngoài muội ra.

- Muội giúp huynh tìm được Bách Thủ thư sinh?

Diệp Tình gật đầu.

Thứ Dân hỏi:

- Y đang ở đâu?

Diệp Tình mỉm cười:

- Có một người mà huynh không thể nào ngờ được... Người đó biết Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận đang ở đâu.

- Muội nói đi... Ai biết Bách Thủ thư sinh?

- Tô Băng Lệ.

Câu nói này của Diệp Tình khiếp Thứ Dân ngây người, hắn buột miệng lập lại lời của nàng:

- Tô Băng Lệ.

Diệp Tình gật đầu:

- Sử huynh hắn không ngờ vị hôn nương của huynh lại biết Bách Thủ thư sinh.

Thứ Dân lắc đầu:

- Băng Lệ không còn là hôn nương của huynh nữa... Huynh và Băng Lệ đã hủy chỉ ước giao hôn.

Diệp Tình vùng vằng:

- Muội không thèm biết đến điếu đó. Nhưng nếu huynh muốn đoạt Thập nhị thần châu thì phải tìm đến Băng Lệ để biết chân diện Hạ Tuấn Luận là ai

Nàng vùng vằng, giẫy nẫy bước đến tràng kỷ. Ngồi xuống tràng kỷ, Diệp Tình ngã người trong tư thế nửa ngồi nửa nằm trong thật khiêu gợi. Tư thế này Thứ Dân đã được thấy nàng phô diễn khi bồi tiếp Tuần phủ Mạc Dương Can. Y bước đến bên tràng kỷ, nhỏ nhẹ nói:

- Diệp Hoàn... Huynh nói thật đó... Giữa huynh và Băng Lệ chẳng còn gì nữa.

Diệp Tình quay mặt vào trong tràng kỷ:

- Mặc kệ huynh... Muội đã nói rồi... Muội không cần biết điều đó. Nếu huynh thật tâm yêu muội, thượng muội thì phải lấy cho được Thập nhị thần châu trong tay Bách Thủ thư sinh đem về đính lên chiếc áo ngọc trai của muội.

- Huynh sẽ lấy nó.

Thứ Dân vừa nói vừa sà xuống ôm ghì lấy tiểu yêu của Diệp Tình. Nàng mỉm cười để cho Thứ Dân được hưởng phần đam mê mà hắn đã tôn sùng lẫn thèm khát.

Diệp Tình không phản kháng cũng không phản đối trong khi niềm đam mê càng lúc càng trỗi dậy trong tâm tưởng Thứ Dân. Hắn bị niềm đam mê kia lôi tuột tất cả những suy nghĩ lẫn thần thức mà chỉ muốn giữ chặt lấy tấm thân gã đã si mê, tôn sùng. Gã si mê ôm cứng lấy vòng tiểu yêu của Diệp Tình như sợ nàng sẽ biến mất cõi trần này.

Hắn thều thào nói:

- Diệp Hoàn muội muội... Diệp Hoàn muội muội...

Tiếng nói của gã khiến mặt hoa của Diệp Tình chau lại. Nàng nghĩ thầm:

“Bổn cung không phải là ả nha đầu khờ khệch Diệp Hoàn của ngươi đâu”...

Cùng với ý nghĩ đó, nàng trở mình đẩy hắn ra. Nhìn Thứ Dân, Diệp Tình nói:

- Huynh... Muội muốn đến ngày vận áo ngọc trai.

Thứ Dân bẽn lẽn nhìn nàng:

- Muội thứ lỗi cho huynh.

Hắn đứng lên quay bước chạy vội đến mở cửa rồi lủi nhanh ra ngoài chẳng khác nào một kẻ đang trốn chạy. Diệp Tình mỉm cười bước ra cửa nhìn theo sau lưng Thứ Dân cho đến khi gã mất hút. Nàng ngửa mặt cất lên tràng tiếu ngạo khành khạch.

Cười mãi vì nghĩ đến sự sùng bái của Thứ Dân đối với mình, nhưng rồi nàng cũng cắt được trang tiếu ngạo quay trở lại tràng kỷ. Diệp Tình vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức ba gã mỹ nam tử mà chủ nhân Địa Tuyệt cung ban tặng cho nàng xuất hiện. Cả ba gã đó biết Diệp Tình muốn gì khi nàng ngả người nằm duỗi dài xuống tràng kỷ.

Xem tiếp hồi 23 Bách Điển tàng thư

Chương 23: Bách Điển Tàng Thư

Ánh trăng lưỡi liềm treo trên bầu trời đêm không đủ sáng để khỏa lấp màn đêm âm u mà lại tôn tạo khung cảnh về đêm của tòa thảo trang càng âm u lươn. Thà là bóng tối dầy đặc bao trùm còn hơn không gian nhập nhòe giữa sáng và tối. Trong khung cảnh đó chỉ có ánh bạch lập lòe từ phía ngôi thảo xá hắt ra. Nó trông tợ như con mắt đêm duy nhất muốn xuyên thấu qua cảnh quang nhờn nhợt không sáng cũng không tối này.

Á

Tuấn Luận ngồi trên tràng kỷ. Chàng chấm bút vào đĩa mực, đề tứ:

- Nhị điếu.

Chàng vừa đặt bút xuống thì một tấm cà sa cũng xuất hiện ngoài cửa thảo trang. Vị hòa thượng có chòm râu bạc trắng kia thong dong tiến về phía cửa thảo xá. Khi lão hòa thượng dừng bước niệm Phật hiệu thì Tuấn Luận đã bước ra nghinh tiếp:

- Vãn bối Hạ Tuấn Luận tham kiến đại sư.

- A di đà Phật... Bần tăng phải nói tham kiến Hạ thí chủ mới đúng.

- Tại hạ là hậu sinh, không dám thất lễ với trưởng tôn.

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai.

Tuệ Tỉnh đại sư lần chuỗi hạt nhìn Tuấn Luận từ đầu đến chân, rồi niệm Phật hiệu nói:

- A di đà Phật... Hẳn Hạ thí chủ đã hiểu vì sao lão nạp rời Thiếu Lâm tự đến thảo xá của Hạ thí chủ?

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận hỏi ngược lại Tuệ Tỉnh đại sư:

- Nếu đại sư đến thảo xá của vãn sinh trong cương vị một trụ trì Thiếu Lâm thì hẳn cho vãn sinh một lời khuyên về ngạo danh duy ngã độc tôn, nếu đại sư đến thảo xá của vãn sinh trong cương vị "nhứt điếu" thì chắc có ý khác.

Tuệ Tỉnh đại sư nghe chàng nói liền niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Có thể lão nạp đến thảo xá của Hạ thi chỗ bằng cả hai cương vị.

Tuấn Luận ôm quyền xá từ tốn hỏi:

- Nếu đại sư đến thảo xá của vãn sinh bằng cương vị của một cao tăng Thiếu Lâm tự thì sẽ cho vãn sinh lời vàng gì?

- A di đà Phật.. Bần tăng không dám cho lời vàng đối với Hạ thí chủ, mà chỉ nói với thí chủ rằng. Lúc Thượng Quan Nghi tiên sinh còn sinh thời, người cũng không bao giờ để tự Duy ngã độc tôn.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ đại sư đã cho vãn sinh lời khuyên này. Vãn bối đề tự Duy ngã độc tôn cũng vì ân sư mà thôi.

- Núi cao còn có núi cao hơn. Đệ tự như vậy Hạ thi chủ không nghĩ mình là kẻ tự kiêu sao? Lão nạp đã từng xuôi ngược khắp chôn võ lâm, nhưng cuối cùng mới nghiệm ra đâu mà lẽ đạo và quyết định nương thân vào cửa Phật môn.

- Nếu có thể, vãn bối sẽ theo gương của đại sư. Nhưng rất tiếc khi đại sư qui thân vào cửa Phật thì danh đã được ghi vào quyển Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

- A di đà Phật... Lão nạp không nghĩ gì đến cái danh “Nhứt điếu”.

- Đại sư không nghĩ đến nhưng chẳng một ai mà xóa được cái danh trong Binh Khí phổ cả. Ngoài trừ một người.

- Hạ thí chủ.

- Vãn sinh có ý đó. Nếu như đại sư đến thảo xá của vãn sinh trong cương vị “Nhứt điếu”.

- Lão nạp ngoài ý đến đây với cương vị của một cao tăng Thiếu Lâm còn đến với cương vị của nhứt điếu

- Vãn sinh cũng muốn điều đó. Nếu với cương vị Nhứt điếu thi đại sư sẽ cho vãn sinh lời nào?

Tuệ Tỉnh đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Trong cương vị “Nhứt điếu” thì bần tăng sẽ không để cho Hạ thí chủ sửa đối thứ tự trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

- Vãn sinh không sửa được thứ tự trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông là có tội với ân sư. Nếu quyển Binh khí phế kia trở thành kinh thư bất di bất dịch thì chẳng bao giờ còn có sự chuyển đổi của càn khôn. Chính vì lý do đó mà Tuấn Luận sẽ thỉnh giáo võ công của đại sư trong cương vị “Nhứt

điếu” đặng cải biên lại bộ Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông..

- A di đà Phật... Bần tăng có một điều muốn thỉnh giáo Hạ thí chủ.

- Đại sư cứ nói.

- Trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông xếp theo thứ tự gồm có, Nhứt điếu, Nhị hoàn, Tam đao, Tứ kiếm.. Nếu như Hạ thí chủ trở thành người giữ ngôi vị thứ nhất thay lão nạp, thí chủ sẽ làm gì với ngôi vị đó.

- Đối với Tuấn Luận thì chẳng có ngôi vị. Còn đại sư hỏi Tuấn Luận sẽ làm gì sau khi đã trở thành người đứng đầu trong bảng xếp hạng pho Bách Điển tàng thư thì xin đại sư miễn thứ... Tại hạ không thể thố lộ vào lúc này.

- A di đà Phật. Nếu Hạ thí chủ không thay đổi được ngôi vị đã được Vạn Sự Thông sắp xếp, có thổ lộ với bần tăng không?

- Không thay đổi được thứ tự đã được Vạn Sự Thông sắp xếp từ trước, vãn sinh không còn gì để mất cả...

- A di đà Phật... Bần tăng buộc phải biết mục đích của Hạ thí chủ.

- Vãn sinh cũng phải vì chức phận của mình.

- Lão nạp cũng những muốn ai cải biên thứ tự trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

Tuệ Tỉnh đại sư vừa nói vừa cỡi tăng bào. Vị cao tăng Thiếu Lâm trịnh trọng đặt tấm tăng bào lên một nhánh cây cùng với xâu chuỗi bồ đề rồi quay lại đối mặt với Hạ Tuấn Luận:

- Hạ thí chủ... Bây giờ ta đã là Nhứt Điếu.

- Vãn bối thất lễ.

Tuệ Tỉnh lòn tay ra sau lưng rút ống điếu phía chuôi có bọc một lớp bạc. Lão tăng Thiếu Lâm chậm rãi nhón lấy một dúm thuốc vừa bằng đầu ngón tay cái rồi mồi lửa ngay trên dọc tẩu để châm vào dúm thuốc. Tuệ Tỉnh đại sư vừa châm lửa vào dúm thuốc vừa định nhãn nhìn Tuấn Luận. Lão tăng Thiếu Lâm tự hỏi thầm:

“Bản lĩnh của Tuấn Luận đã đạt đến cảnh giới nào mà lại dám mở cuộc giao thủ với mình. Nếu như y không phải là một thiên sứ có thiên chức khởi phát quang môn”.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Thần quang của Tuệ Tỉnh đại sư lúc này hoàn toàn khác hẳn lúc người vận tăng bào. Trong cương vị Phương trượng Thiếu Lâm, Tuệ Tỉnh đại sư trông rết điềm đạm

nhu hòa. Ngay cả ánh mắt cũng toát ra hai luồng uy quang của Phật gia vừa nghiêm khắc và từ bi, bác ái, nhưng bây giờ thì khác hẳn. Thay vào ánh mắt Phật môn của vị cao tăng Thiếu Lãm là đôi thần nhãn lừng lững sắc máu của một đại sát thủ có thể lấy mạng người trong chớp mắt.

Nhìn thẳng vào đôi uy quang hừng hực của vị cao tăng Thiếu Lâm Tuấn Luận phải nghĩ thầm:

“Cái thiện và cái ác chỉ khác nhau trong mỗi một ánh mắt. Ánh mắt đó chính là uy quang của cao tăng Thiếu Lâm”.

Tuệ Tỉnh đại sư bập một hơi thuốc khá dài. Những ngón tay của lão nhịp đều trên thân dọc tẩu, mắt thì đóng đinh vào mặt Tuấn Luận. Lão từ từ nhả khói. Trông dáng cách của Tuệ Tỉnh lúc này không một ai nghĩ được người là mà vị thánh tăng của Thiếu Lâm tự.

Khói thuốc từ trong dọc tẩu từ tỏa ra. Nó không bốc lên bình thường như những làn khói khác mà lại kết thành một đường chỉ thẳng tắp hướng về phía Hạ Tuấn Luận. Chẳng biết làn khói mỏng như kẻ chỉ kia có tác dụng gì nhưng rõ ràng Tuấn Luận cũng lộ phần căng thẳng. Làn khói mỏng đó từ từ di chuyển một cách chậm chạp, điểm đến của nó chính là tử huyệt “Tam Tinh” ngay giữa đôi chân mày lưỡi kiếm của chàng.

Nhìn cảnh tượng đó có thể hình dung ra, làn khói của Tuệ Tỉnh đại sư tạo thành tợ một con rắn vô hình đã hóa thân đang chập chờn hướng đến con mồi.

Tuấn Luận vẫn đứng bất động. Không chỉ đứng bất động mà hình như ba mươi sáu tử huyệt của chàng đều để lộ ra chờ đợi tuyệt kỹ của Tuệ Tỉnh đại sư. Trên giang hồ ai mà không biết đến “Nhứt điếu” khi Vạn Sự Thông đã xếp Nhứt Điếu vào vị trí thứ nhất trong Binh Khí phổ thì hẳn phải biết rành về bản lĩnh của con người này. Binh khí của Tuệ Tỉnh đại sư lại là dọc tẩu, tất thủ pháp của đại sư chuyên về điểm huyệt. Muốn trở thành đệ nhất cao thủ trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông thì hẳn tuyệt pháp của Tuệ Tỉnh đại sư đã đạt đến cảnh giới vô tiền khoáng hậu.

Tuấn Luận hẳn thừa biết mình đang đối mặt với một đại cao chủ chuyên thuật điểm huyệt bằng dọc tẩu. Không phải là chuyện nữa mà thuật đó đã cao siêu đến cảnh giới chuyển hóa qua nghệ thuật. Nhưng tại sao Tuấn Luận vẫn đứng bất động. Không chỉ đứng bất động còn phơi cả ba mươi sáu tử huyệt của mình ra trước mắt đối phương.

Trong khi Tuấn Luận đứng bất động, phơi ba mươi sáu đại huyệt ra trước mặt Tuệ Tỉnh đại sư, mà chỉ một đại huyệt kia thôi nếu trúng chiêu của Tuệ Tỉnh đại sự thì mạng của Tuấn Luận cung sẽ tuyệt diệt.

Nhưng không... Nếu như Tuấn Luận thản nhiên chấp tay sau lưng chờ đợi trong tư thế ung dung tự tại, cứ như một người biết mình sẽ phải chết bởi tuyệt kỹ võ công của đối phương. Cái chết đó sẽ đến khiến chàng chẳng một chút biểu lộ điều gì thì ngược lại sắc diện của Tuệ Tỉnh đại sư không ngừng

biến đổi. Lúc đầu vẻ nghiêm nghị còn hiện trên ánh mắt vị cao tăng Thiếu Lâm nhưng luồng uy quang dịu dần, dịu dần mãi, cho đến khi sát thần biến mất.

Đôi chân mày rậm bạc phếch của Tuệ Tỉnh đại sư từ từ nhíu lại. Sát thần trong uy quang thoạt biến mất và ngay lập tức những nét lúng túng hiện lên trên mặt.

Sợi khói mỏng từ dọc tẩu bất thần bị cắt ngang, và nó tan nhanh ra trong không gian lạnh lẽo. Tuệ Tỉnh đại sư lại rít tiếp hơi thuốc thứ hai từ từ nhả ra. Lần này lão tăng Thiếu Lầm tự nhả ra hai làn khói mỏng tan, thẳng tắp hướng đến hai đại huyệt Đan Điền và Thiếu Hóa của Tuấn Luận.

Tuấn Luận vẫn chấp tay sau lưng đứng bất động chờ đợi hai làn khói mỏng đó. Đầu hai làn khói mỏng nhuyễn như hai sợ chỉ vừa chạm đến y trang của chàng thì Tuấn Luận chớp động thân pháp.

Đôi bản thủ của chàng nhanh hơn chiếc dọc tẩu của Tuệ Tỉnh đại sư. Có thể nói nếu thủ pháp của Tuấn Luận không nhanh, không chính xác thì mũi dọc tẩu chẳng khác nào mũi kiếm đã điểm vào đúng tâm huyệt chàng. Nhưng Tuấn Luận đã tiên thủ đi trước, đi trước mà lại nhanh nên Tuệ Tỉnh đại sư vừa phóng dọc tẩu chưa biến thành sát chiêu thì mũi dọc tẩu đã nằm gọn trong hai bàn tay của Hạ Tuấn Luận.

Dọc tẩu dính cứng trong hai bàn tay Tuấn Luận, tất Tuệ Tỉnh đại sư xem như đã mất binh khí. Lão tăng Thiếu Lâm có thể buông dọc tẩu dụng đến những tuyệt chiêu của Phật môn nhưng lại không, mà rút tay về chấp tay trước ngực:

- A di đà Phật...

Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Đa tạ đại sư đã nương tay.

- Đa tạ Hạ thí chủ đã cho lời nói đó.

Vị cao tăng Thiếu Lâm bước đến khoác lại tăng bào, cầm chuỗi bồ đề, rồi quay lại nói với Tuấn Luận:

- Nhứt điếu đã trở thành người thứ hai trong Bách Điển tàng thư của Hạ thí chủ. Xem như bần tăng đã chính thức lột xác từ nay trở thành hòa thượng Thiếu Lâm tự... Đa tạ Hạ thí chủ đã giải nghiệp oan cho bần tăng trong cõi hồng trần này.

Lão tăng Thiếu Lâm nói dứt câu niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...

Lão vừa nói vừa quay bước chậm rãi như một cao tăng đi khất thực thả bước rời trang viên thảo xá của Hạ xá Luận. Cầm dọc tẩu của Tuệ Tỉnh đại sư, Tuấn Luận nhìn theo bóng vị hòa thượng Thiếu Lâm cho đến khi người mắt hẳn ngoài cửa.

Đặt dọc tấu của Tuệ Tỉnh đại sư lên án văn thư, Tuấn Luận cẩn trọng chấm mực gạch ngang dòng chữ.

- Nhứt điếu.

Chàng ngồi trở lại án thư, đặt tay trước mặt nhìn qua cửa hướng lên vầng trăng khuyết. Thời khắc cứ chầm chậm trôi. Tiếng gió vi vu của đêm vắng thổi qua các cành cây tạo ra thứ âm thanh rì rì. Trong khung cảnh im lìm và vắng lặng đó những âm thanh rì rì kia chẳng khác nào những tiếng xù xì bán tán của các oan hồn.

Chợt trong bóng tối nhờn nhợt đó hai đốùm sáng vàng xuất hiện. Chúng lặp là lặp lửng như đôi mắt ma trơi, khi vút lên cao, khi hạ xuống thấp, khi là đà lướt về phía thảo xá.

Tuấn Luận vẫn đặt tay vòng trên bàn chờ cho hai đốm sáng vàng kia biến mất thay vào đó là một người vận áo thụng đen.

Nhìn ra cửa, đập vào mắt Tuấn Luận là khuôn mặt đã được đeo mặt nạ dát vàng trông thật vô hồn vô cảm. Duy có đôi mắt thì sáng ngời toát hung quang rờn rợn.

Tuấn Luận chấm bút vào đĩa mực đặt lên án thư rồi trịnh trọng ôm quyền nói:

- Tuấn Luận mời tôn giá.

Người vận thụng y lưỡng lự một lúc rồi bước vào thảo xá cầm lấy bút đã được Tuấn Luận chấm mực. Y phóng bút viết ngay lên tờ giấy hồng điều có bọc lớp da dê để giữ cho thẳng tấp.

- Ma Hoàn Đoạt Mạng.

Nét chữ của người đó phóng ra với những nét sắc xảo như rồng bay phụng múa, mà nếu có bất cứ một gã Họa nhân nào thấy hẳn cũng phải ganh ty.

Sau khi phóng bút xong, người đó thối lui bắn ra bên ngoài. Tuyệt nhiên chẳng hề thốt nửa lời. Y như thể chỉ biết hành động mà không bao giờ biết nói. Hay sợ khi thốt lời sẽ hao tổn nguyên khí sắp phải giao thủ với một Bách Thủ thư sinh ngạo mạn muốn cải biên Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

Tuấn Luận rời án thư sách, bước ra cửa thảo xá. Ma Hoàn Đoạt Mạng nhìn Tuấn Luận từ đầu đến chân. Thần nhãn khẽ chớp một cái. Cùng với cái chớp mắt đó, một vệt sáng vàng thoát ra khỏi tay y cắt một đường vòng cung thẳng đến Hạ Tuấn Luận. Vệt vàng kia chớp động đã đến tới yết hầu của

Tuấn Luận rồi.

Hữu thủ của Tuấn Luận vươn ra ngỡ như sẽ chộp vào chiếc Ma hoàn đó. Những tưởng đâu thủ pháp của Tuấn Luận đã chộp vào lưỡi Ma hoàn mà không biết tay chàng sẽ đứt lìa hay lưỡi Ma hoàn sẽ lại nằm gọn trong tay Tuấn Luận. Nhưng khoảng khắc cuối cùng bỗng dưng lưỡi Ma hoàn tách làm hai. Chính lưỡi thứ hai mới là sát chiêu lấy mạng đối thủ.

Trảo công của Tuấn Luận biến hóa ngoài sức tưởng tượng. Nó không thộp vào lưỡi ma hoãn thứ nhất mà lại chụp lấy lưỡi Ma hoàn vừa tách ra đó rồi dùng chính lưỡi Ma hoàn thứ hai chém xả lên lưỡi Ma hoàn thứ nhất.

Chát...

Lưỡi Ma hoàn thứ nhất vụt bắn lên cao ba thượng, tự nó đồng loạt tách ra thành bốn chiếc Ma hoàn. Cùng với sự biến hóa tách rời đó, thì Ma Hoàn Đoạt Mạng với khinh thuật thần kỳ lướt vụt lên cao, song thủ không ngừng vỗ vào những chiếc Ma hoàn.

Bốn lưỡi Ma hoàn tái sinh chia thành bốn đường thẳng tấp lia xuống Tuấn Luận. Không hề tránh né, Tuấn Luận vũ lộng song thủ tạo ra cả một vùng bản tay ngời ngời đón thẳng đỡ thẳng láy bốn chiếc Ma hoàn công chứng tới chàng.

Chát... Chát... Chát... Chát...

Bốn chiếc Ma hoàn nằm gọn trong tay Tuấn Luận, nhưng còn chiếc thứ năm thì đang ở đâu. Bởi vì khi Tuấn Luận phát tác Bách thủ đón lấy bốn chiếc Ma hoàn thần kỳ thì trên tay chàng còn chiếc thứ năm.

Khi cuộc đấu tạm ngừng thì mới phát hiện ra chiếc Ma hoàn thứ năm. Nó nằm ngay trước mũi giày của Ma Hoàn Đoạt Mạng. Không chỉ nằm ngay trước mũi giày của y thôi mà một múi răng cưa còn ghim vào đúng đầu mũi giày y.

Ma Hoàn Đoạt Mạng ôm quyền.

Y kính cẩn xá Tuấn Luận với vẻ rất thành kính, rồi giũ khẽ hai ống tay áo thụng quay bước thi triển khinh công thượng thừa vụt cái đã mất bóng ngoài cửa trang viên thảo xá.

Sự biến diễn ra nhanh đến độ khi vầng trăng khuyết vừa chui vào mây thì Ma Hoàn Đoạt Mạng xuất hiện khi nó xuất hiện trở lại thì cuộc giảo chứng đã kết thúc rồi.

Tuấn Luận quay trở vào. Chàng châm bút gạch luôn dòng chữ thảo mà Ma Hoàn Đoạt Mạng để lại.

Tuấn Luận ngồi trở lại án thư sách. Hai tay khoanh tròn để trên mặt bàn. Chàng chờ đợi như thế

trong sự tĩnh lặng. Vầng trăng khuyết hết chui vào mây rồi lại lộ ra. Thời gian chầm chậm trôi cho đến khi màn sương đêm giá lạnh từ từ tan biến. Không gian ấm áp dần lên cùng với bình minh le lói cuối chân trời.

Vầng nhựt quang từ từ đó dạng, cũng là lúc Tuấn Luận khẽ buông một tiếng thở dài. Chàng bước ra ngoài hiên thảo xá chấp tay hướng nhìn về phía vầng nhật quang. Tuấn Luận nhìn vầng nhật quang đang từ từ trồi lên khỏi đường chân trời để xua đi cái giá lạnh của bóng tối. Ánh bình minh thật đẹp và hùng vĩ. Chính vầng nhật quang hùng vĩ kia khiến Tuấn Luận liên tưởng lại quá khứ.

Chàng lắc đầu tự nhủ:

“Quá khứ của mình chỉ là một dấu hỏi. Ai là phụ thân? Người đó giờ ở đâu? Hiện tại của mình là Thiên chức phải đền nghĩa tôn sư”.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận hướng mắt nhìn ra cửa trang viên. Bỗng dưng chàng cảm nhận tòa trang viên của ân sư để lại sao quá ư xa lạ đối với chàng.

Ý nghĩ mông lung cứ dẫn Tuấn Luận miên man đi mãi trong những hoang tưởng mà chàng không thể nào thoát ra được để quay về với thực tại.

Một tiếng tằng hắng từ trong thảo xá phát ra. Tiếng tằng hắng đó như giật Tuấn Luận quay trở lại với thực tại. Chàng nhìn vào thảo xá, Bách Điển tiên sinh đang ngồi vòng tay trên án thư từ lúc nào mà chàng chẳng hề phát hiện ra.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Vãn sinh không biết tiên sinh đến.

- Nếu lão phu đến mà ngươi biết thì lão phu khó mà trở thành Bách Điển tiên sinh.

Lão vuốt râu nhìn lại những thứ đề trên án thư rồi khẽ gật đầu:

- Lão phu phải công nhận người đúng là một sư đồ độc nhất vô nhị tiên thế gian này. Xem như lão phu đã phải chịu thua ngươi. Xem như ngươi đã cải sửa được Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông. Ngươi sẽ được biết Thập nhị thần châu ở đâu.

Tuấn Luận nghe Bách Điển tiên sinh nói, mặt căng thẳng ra với nỗi hồi hộp.

Chàng ôm quyền nói:

- Vãn sinh mong tiên sinh chỉ huấn cho điều bí mật đó.

Bách Điển tiên sinh nghiêm giọng nói:

- Một khi ngươi đã hợp tập Thập nhị thần châu thì ngươi sẽ phải chịu oan nghiệt nhất mà từ trước đến nay chưa một kẻ nào chịu đựng được. Đó là cái giá mà ngươi phải trả cho hành động nghĩa hiệp. Nước mắt và máu của ngươi sẽ chảy, thậm chí da thịt xương cốt của ngươi cũng sẽ tan ra thành nước mà không giải được oan nghiệt này.

Toàn thân Tuấn Luận rúng động khi lời nói của Bách Điển tiên sinh đập vào tai Tuấn Luận. Chàng có cảm giác lời nói vừa rồi của Bách Điển tiên sinh tợ một lời tiên tri mà thượng đế đã khoát lên số phận mình.

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Tuấn Luận, Bách Điển tiên sinh vuốt râu nói:

- Ngươi được quyền lựa chọn. Giữa bá tính và chỉ huấn của Tôn sư với cái oan nghiệt mà ngươi sắp nhận lãnh. Nếu ngươi từ bỏ ý niệm hợp nhất Thập nhị thần châu thì cái gì đến cũng sẽ đến, họa máu chảy đầu rơi cũng sẽ chảy đến cho bá tính. Bằng như ngươi làm theo ý của Thượng Quan Nghi thì mãi mãi ngươi sống chẳng bao giờ yên. Thậm chí chết còn hơn là sống nữa.

Vuốt chòm râu bạc, Bách Điển tiên sinh từ tốn nói tiếp:

- Lão phu nói như thế tùy ngươi chọn.

Tuấn Luận khẳng khái đáp lời lão:

- Xương tan thịt nát vãn bối không ngại... Chỉ mong sau vãn sinh đừng làm kẻ bất nhân, bất nghĩa và bất đạo.

Buông một tiếng thở dài, Bách Điển tiên sinh chống tay đứng lên. Lão rút trong ống tay áo một bức di thư đã ố vàng đặt lên bàn, rồi gom tất cả những thứ mà Tuấn Luận đã lấy được của những người kia cho vào túi nải. Lão nhìn chàng lần nữa khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài rồi rảo bước tiến ra thảo xá.

Bách Điển tiên sinh vừa đi vừa nói:

- Thượng Quan Nghi ơi Thượng Quan Nghi... Ngươi có biết ngươi gieo gì cho hậu nhân của ngươi không...

Lão nói xong nhìn lên bầu trời ngửa mặt cất tràng cười. Tiếng cười của Bách Điển tiên sinh nghe như một lời oán trách thì đúng hơn, nhưng Tuấn Luận chẳng biết lão đang muốn oán trách ai.

Xem tiếp hồi 24 Mạc phổ

Chương 24: Mạc Phổ

Nghe những bước chân sầm sập nện ngoài cửa, Xám y nhân nhìn lại Băng Lệ:

N

- Nàng phục tùng ta hay phục tùng sự uỷ mị của nàng?

Băng Lệ dập đầu xuống sàn nhà:

- Băng Lệ phục tùng chủ nhân. Chỉ mong Tuyết Nhi và Đình Khang…

- Nàng không cần nhắc đến Tuyết Nhi và Đình Khang, bổn tọa tự có phán quyết để bù đắp cho nàng.

Tiếng của Sử Thứ Dân rống lên ngoài cửa:

- Băng Lệ… Băng Lệ… Ta muốn gặp nàng.

Nghe tiếng Sử Thứ Dân, mặt Xám y nhân đanh hắn lại. Y nhìn Băng Lệ bằng ánh mắt khe khắc và cay độc. Vừa lắc đầu, Xám y nhân vừa nói:

- Bổn tọa không muốn nàng giữ mối quan hệ với gã thư sinh vô dụng đó. Người mà bổn tọa muốn nàng gắn bó là Hạ Tuấn Luận. Nàng phải nghe lời bổn tọa.

- Băng Lệ sẽ tuân theo chỉ huấn của chủ nhân.

Hừ nhạt một tiếng, rồi Xám y nhân bước đi thẳng vào trong. Bên ngoài, Thứ Dân vẫn đập cửa rống lên lồng lộng:

- Băng Lệ… Mở cửa ra… Ta không phải đến đây để van xin nàng đâu mà có chuyện quan trọng cần thỉnh giáo nàng.

Băng Lệ nhìn theo Xám y nhân khi đã biết chắc y đã rời nhà của mình mới bước ra mở cửa. Nàng nghiêm mặt nhìn Thứ Dân:

- Giữa Băng Lệ và Sử huynh chẳng còn gì nữa… Sử huynh tìm đến đây để làm gì?

Thứ Dân nắm tay Băng Lệ kéo vào nhà. Y vừa đi vừa nói:

- Ta có chuyện quan trọng muốn hỏi nàng.

Giữ ép Băng Lệ ngồi xuống ghế. Thấy hành động của Thứ Dân khác hẳn hồi trước, Băng Lệ phải cau mày. Nàng buột miệng nói:

- Phong thái của Sử huynh bây giờ khác trước quá. Chẳng còn giống một nho sinh nhu nhã và độ lượng.

Thứ Dân đáp lời nàng bằng chất giọng săng sẵn:

- Ta không quan tâm đến chuyện đó.

Nghe gã thốt ra câu này, mặt hoa của Băng Lệ đanh hẳn lại. Nàng gay gắt hỏi gã:

- Huynh đến đây để làm gì?

Thứ Dân lấy trong thắt lưng ra một nén vàng đặt lên mặt bàn. Hành động của gã càng khiến Băng Lệ sững sờ hơn. Nàng nhíu mày nhìn Thứ Dân.

Thứ Dân chỉ nén vàng:

- Ta có kim lượng.

Băng Lệ cáu kỉnh hỏi gã:

- Huynh muốn gì khi đặt nén kim ngân kia lên bàn. Huynh coi thường muội như vậy ư?

- Ta không dám coi thường một trang giai nhân tuyệt sắc của Dương Châu thành đâu.

Băng Lệ cướp lời gã:

- Không coi thường sao Sử huynh lại đem kim lượng ra để trước mặt Băng Lệ?

Hai cánh môi của nàng mím lại biểu lộ sự bất nhẫn. Buông một tiếng thở dài, Băng Lệ nói:

- Huynh xem Băng Lệ như hạng kỹ nữ lầu xanh phải không?

Thứ Dân há hốc miệng. Lưỡi gã những tưởng bị thụt vào trong không sao thốt được lời để đáp lại câu hỏi của Tô Băng Lệ.

Băng Lệ nghiêm giọng nhìn Thứ Dân hỏi tiếp:

- Băng Lệ nói có đúng không?

Thứ Dân cúi mặt nhìn xuống, từ tốn nói:

- Quả thật Sử huynh không có ý đó.

- Huynh không có ý đó sao lại đem kim lượng ra đặt trước mặt muội?

- Ta nghĩ khác nàng.

- Muội muốn nghe huynh nói ra suy nghĩ của huynh.

Ngẩng mặt nhìn Băng Lệ, Thứ Dân ôn nhu nói:

- Băng Lệ... Quả thật ta không có ý nghĩ khinh thường nàng mà ta nghĩ nàng hẳn cần ngân lượng hơn ta mà thôi. Chính vì thế mà ta mới đặt thỏi vàng này để trả công cho nàng về những điều ta muốn biết.

Mặt của Băng Lệ đanh lại, nhưng nụ cười gượng lại hiện lên hai cánh môi. Nàng thở hắt ra rồi từ tốn nói:

- Huynh cần ngân lượng hơn Băng Lệ... Huynh hãy cất nén vàng đó vào dành khi hữu dụng. Tại Dương Châu trấn, Sử huynh là một hàn sinh không dễ gì tìm được một khoản kim ngân nhiều như vậy đâu. Biết đâu chừng với khoản ngân lượng đó sẽ giúp cho huynh cơ hội công thành danh toại. Còn Sử huynh muốn hỏi Băng Lệ điều gì thì cứ nói, Băng Lệ sẽ trả lời cho huynh biết.

Thứ Dân ngượng ngùng nhìn nàng:

- Băng Lệ... ta muốn nàng giữ lượng vàng này.

Nàng lắc đầu:

- Không... Nếu Sử huynh không cất thỏi ngân lượng kia vào thì Băng Lệ buộc phải tiễn khách. Bất kể huynh là ai.

Giọng nói của nàng lạnh lùng đến độ Thứ Dân phải ngây người, ngơ ngẩn. Y thò tay cầm lấy nén vàng cho vào thắt lưng. Rồi nhìn Băng Lệ:

- Muội miễn thứ cho huynh.

Nàng cất giọng nhạt nhẽo đáp lời gã:

- Không có gì để huynh phải thốt ra câu đó. Giờ huynh muốn hỏi gì nơi Băng Lệ?

Thứ Dân ngập ngừng một lúc rồi nhìn Băng Lệ nói:

- Băng Lệ... Ta muốn biết Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận là ai?

Nghe gã hỏi câu này Băng Lệ phải tròn mắt ngơ ngác nhìn Thứ Dân. Nàng không thể nào tin được Sử Thứ Dân lại hỏi về Hạ Tuấn Luận. Băng Lệ nghiêm giọng hỏi lại gã:

- Sử huynh hôm nay khác thường quá.

- Ta đâu có gì khác thường nào?

- Có đấy Huynh thật là lạ lùng. Phàm những nho sinh như huynh thì chuyên tâm đến chuyện sách đèn, khoa cử, chứ đâu lại đi hỏi một người thuộc giới võ lâm giang hồ.

Thứ Dân miễn cưỡng đáp lời nàng:

- Huynh có lý do riêng của huynh, nên muốn biết Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

- Chẳng có lý do gì để huynh hỏi đến Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

- Ai cũng có lý do cả mà... Không có thì ta đâu cần biết đến Bách Thủ thư sinh làm gì.

Buông một tiếng thở dài, Băng Lệ nghiêm giọng hỏi:

- Hẳn huynh nghĩ vì Hạ Tuấn Luận mà Băng Lệ hủy chỉ ước giao hôn với huynh. Nếu huynh nghĩ vậy quả là sai lắm rồi. Hạ Tuấn Luận đại ca mà một ân nhân của Băng Lệ thì đúng hơn. Người không có liên quan gì đến chuyện hủy chỉ ước giao hôn của muội cả.

Thứ Dân khoát tay:

- Ta không màn đến chuyện đó.

Nghe gã thốt ra câu này, mặt Băng Lệ sa sầm xuống:

- Thế huynh vì lý do gì?

Thứ Dân lúng túng khi Băng Lệ hỏi gã câu này. Gã sao có thể nói ra sự thật cho nàng biết. Nhưng từ trước đến nay, Thứ Dân chưa từng xảo ngôn với bất cứ người nào. Chính vì lẽ đó mà hắn bỗng dưng bối rối không sao tìm được lời đáp trả nàng. Y suy nghĩ mãi cuối cùng lắc đầu:

- Ta không thể nói rõ lý do với nàng... Nhưng ta chỉ muốn Bách Thủ thư sinh là người như thế nào thôi.

- Huynh chỉ muốn biết Hạ huynh là người như thế nào thôi ư?

Thứ Dân gật đầu:

- Đúng.

- Nếu Băng Lệ không nói thì sao?

Thứ Dân trố mắt nhìn nàng:

- Nàng phải nói.

- Tại sao Băng Lệ phải nói?

Thứ Dân gắt gỏng đáp lời nàng:

- Bởi vì ta muốn gặp Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Bất kể hắn là người như thế nào.

- Sử huynh muốn gặp huynh ấy?

Thứ Dân gật đầu:

- Đúng.

- Có lẽ đây là chuyện lạ nhất mà Băng Lệ phải nghe đó.

- Lạ hay không thì nàng cũng không cần biết... Ta đến đây chỉ có moiã một chuyện cần nàng cho biết Bách Thủ thư sinh là ai thôi.

Nhìn Thứ Dân, Băng Lệ khẽ lắc đầu:

- Thôi được...Nếu huynh muốn biết muội sẽ cho huynh biết.

Thứ Dân như thể muốn nhỏm đứng lên. Y hối thúc Băng Lệ:

- Nói đi... Bách Thủ thư sinh là người thế nào?

- Hạ huynh là một nam tử hán đại trượng phu...Đầu đội trời chân đạp đất. Muội chỉ biết về Hạ huynh như vậy đó.

Thứ Dân trừng mắt nhìn Băng Lệ. Y đay nghiến nói:

- Sử Thứ Dân không phải đến đây để nghe lời ca tụng của nàng dành cho Hạ Tuấn Luận.

Hắn nói xong đứng xổng lên:

- Nàng không muốn nói ra Hạ Tuấn Luận là ai, thì ta sẽ tự tìm y vậy.

Thứ Dân lườm Băng Lệ rồi sầm sập bỏ đi thẳng ra ngoài cửa. Băng Lệ nhìn theo sau lưng y khẽ lắc đầu. Tất cả những gì trước đây Băng Lệ dành cho Thứ Dân bỗng chốc tan vỡ như bong bóng trời mưa. Nàng cảm thấy thất vọng về con người đó, sự thất vọng nhanh chóng biến thành nỗi chán chường, ngao ngán.

Băng Lệ buông tiếng thở dài nhẩm nói:

- Sử huynh... Huynh đã tự đánh mất những gì tốt dẹp nhất mà muội muốn dành cho huynh.

Băng Lệ dời bước ra để đóng cửa lại thì ngẩn ngơ khi chạm mặt với Hạ Tuấn Luận. Nàng đứng sững sờ nhìn chàng mãi một lúc mới nói:

- Hạ huynh.

- Tại hạ có thể vào trong nhà được chứ?

- Mời huynh...

Tuấn Luận bước vào nhà. Khi Tuấn Luận vừa yên vị, Băng Lệ liền hỏi:

- Hạ huynh hẳn đã nghe tất cả rồi?

Tuấn Luận gật đầu:

- Tại hạ đã nghe tất cả những gì Băng Lệ đối đáp với Sử công tử.

Băng Lệ luống cuống nói:

- Băng Lệ nghĩ Sử huynh có lẽ hiểu.

Tuấn Luận gật đầu:

- Nàng yên tâm... Tại hạ sẽ gặp Sử Thứ Dân công tử để nói cho y biết Băng Lệ là người như thế nào. Y hẳn không ngờ mình được may mắn như vậy đâu.

Băng Lệ lắc đầu:

- Không cần đâu... Huynh không cần phải biện minh cho muội.

Nàng nhìn Tuấn Luận rồi cúi mặt nhìn xuống mũi hài:

- Đúng là trước đây Băng Lệ luôn nghĩ đến Sử huynh như bây giờ thì khác rồi... Sử huynh không

còn làm cho Băng Lệ kính trọng huynh ấy nữa. Băng Lệ không còn dành cho huynh ấy những tình cảm của mình nữa đâu.

- Tại hạ không muốn tình yêu của hai người rạn nứt vì một sự hiểu lầm nho nhỏ.

Tuấn Luận vừa nói vừa nhìn Băng Lệ:

- Nàng hiểu ý của tại hạ chứ?

- Băng Lệ hiểu huynh, nhưng chuyện này Băng Lệ đã quyết định rồi.

Nàng định nhãn nhìn thẳng vào mắt Tuấn Luận, khảng khái cương quyết nói:

- Giữa Sử huynh và Băng Lệ xem như chẳng còn gì nữa. Băng Lệ chẳng còn ràng buộc gì với Sử huynh. Tất cả những gì huynh ấy hành động trong ngày hôm nay khiến cho Băng Lệ thất vọng.

Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Tùy nàng vậy... Tại hạ đến gặp nàng lần này có một lời đề nghị.

- Huynh đề nghị gì với Băng Lệ?

Tuấn Luận chấp tay sau lưng đứng lên bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Băng Lệ thấy chàng có vẻ trang trọng tự đoán biết Tuấn Luận đang suy nghĩ một chuyện rất hệ trọng. Nàng bước đến sau lưng Tuấn Luận.

Tuấn Luận vẫn dõi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ chậm rãi nói:

- Băng Lệ...

- Muội đang nghe huynh nói đây.

- Đề nghị của tại hạ là vì nàng... Vì Tuyết Nhi và Đình Khang.

Băng Lệ mím môi nén nỗi xúc động khi nghe Tuấn Luận thốt ra câu nói đó.

Nàng ôn nhu nói:

- Hạ huynh muốn Băng Lệ làm gì?

Tuấn Luận quay lại đối mặt với nàng:

- Khi tại hạ đến đây lần đầu mới hiểu Tuyết Nhi và Đình Khang là những người như thế nào trong tâm tưởng của Băng Lệ. Ta rất khâm phục nàng.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Băng Lệ... Tại hạ muốn nàng rời khỏi Dương Châu trấn đi thật xa.

- Rời Dương Châu trấn?

Tuấn Luận gật đầu:

- Nàng và Tuyết Nhi cùng với Đình Khang phải rời Dương Châu thành đi thật xa. Tại hạ đã sắp xếp nơi đến cho nàng. Nếu nàng cần thì tại hạ sẽ nói với Sử công tử cùng đi với nàng. Tất cả mọi người sẽ có một cuộc sống khác tốt đẹp hơn tại nơi này.

Băng Lệ miễn cưỡng hỏi Tuấn Luận:

- Tại sao Băng Lệ phải rời bỏ Dương Châu?

- Vì Tuyết Nhi và Đình Khang. Và hơn tất cả vì nàng. Có những điều tại hạ không thể nói ra được nhưng nàng nên biết một điều duy nhất để quyết định.

- Hạ huynh muốn nói với muội điều gì?

- Giang hồ hiểm ác nên người võ lâm phải ác hiểm. Có như thế họ mới tồn tại trên chốn giang hồ. Nàng càng tránh xa võ lâm chừng nào thì tốt chừng nấy.

Băng Lệ lắc đầu:

- Hạ huynh.. Muội... Muội không thể rời Dương Châu thành được.

- Tại hạ biết tâm sự của nàng. Nhưng nếu nàng không rời Dương Châu thì tai họa bất cứ lúc nào cũng ập đến với nàng.

- Hạ huynh... Băng Lệ.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Hẳn nàng cần những hoàn giải dược cho Tuyết Nhi và Đình Khang, đúng không?

Băng Lệ ngây người nhìn Tuấn Luận:

- Hạ huynh biết?

- Lần trước Lâm Qui đã đoạt hai hoàn giải dược của Tuyết Nhi và Đình Khang. Y dùng những hoàn dược đó bức ép nàng. Chính vì thế ta biết nàng cần những hoàn dược đó.

Băng Lệ khẽ gật đầu:

- Đúng... Hạ huynh nói đúng... Tuyết Nhi và Đình Khang cần những hoàn dược thảo đó. Nếu không có chúng, Băng Lệ sẽ mất Tuyết Nhi và Đình Khang chỉ trong một con trăng.

- Chẳng lẽ nàng cứ mãi vì những hoàn giải dược mà bất kể đến sinh mạng của mình.

- Nhưng tại sao Băng Lệ lại phải rời Dương Châu?

- Nếu nàng là người của võ lâm thì ta chẳng quan tâm đến nàng. Nhưng ta quan tâm đến nàng vì nàng khác những người trong võ lâm. Với lại trên vai nàng còn có Tuyết Nhi và Đình Khang... Những cô nhi...

Buông một tràng thở dài, Tuấn Luận nói tiếp:

- Những cô nhi như ta hồi đó...

Tuấn Luận quay lại chỗ ngồi của mình. Chàng chuốc một chén trà uống rồi nói:

- Băng Lệ... Tại hạ sẽ chỉ cho nàng một nơi đến... Nơi đó có thể giúp nàng rất nhiều để trị những căn bệnh hiểm nghèo của Tuyết Nhi và Đình Khang mà không cần đến những hoàn dược thảo kia.

- Băng Lệ đã cho Tuyết Nhi và Đình Khang đến các đại phu danh tiếng, nhưng...

- Nàng chưa tìm đúng đại thần y thôi.

Băng Lệ miễn cưỡng nói:

- Băng Lệ vô cùng cảm kích đề nghị của Hạ huynh... Nhưng đề nghị của huynh, huynh hãy cho Băng Lệ một thời gian để suy nghĩ.

Tuấn Luận gật đầu:

- Ta mong nàng có quyết định sáng suốt. Ai cũng đều có số phận cả. Nếu Tuyết Nhi và Đình Khang đã phải khoát số phận nghiệt ngã thì cho dù nàng có dùng bao công sức cũng khó mà giải được số phận cho họ.

Tuấn Luận nói dứt câu đứng lên. Chàng nhìn Băng Lệ:

- Canh ba đêm nay, tại hạ hẹn nàng tại cổng phía đông. Có thể nói đây là cơ hội duy nhất để dành cho nàng. Một cơ hội mà đời người chỉ xảy đến một lần thôi.

Băng Lệ xúc động bồi hồi khi nghe Tuấn Luận thốt ra lời đó, mặc dù giọng nói của Tuấn Luận

vừa lạnh lùng, vừa nghiêm khắc.

Băng Lệ nhún nhường nói:

- Băng Lệ vô cùng cảm kích Hạ huynh.

Nhìn Băng Lệ, Tuấn Luận bất giác buông một tiếng thở dài. Chàng khẽ lắc đầu rồi rảo bước hướng ra cửa. Tuấn Luận vừa bước đến cửa thì từ bên ngoài bọn nha sai sầm sập xông vào.

Thấy bọn nha sai xông vào nhà mình, Băng Lệ hốt hoảng nép vào góc nhà. Sắc diện nàng biến sắc trông thật tội nghiệp. Tuấn Luận liếc nhìn Băng Lệ. Chàng nhận ra ngay vẻ sợ sệt hiện lên mặt hoa của Tô Băng Lệ.

Tuấn Luận quay lại đối mặt với bốn gã nha sai của Tuần phủ Dương Châu Mạc Can:

- Chư vị quan nha đến nhà của Tô cô nương chắc không phải tìm Tô cô nương mà chủ đích là bắt tại hạ.

Gã vận sắc phục Giáo đầu, cầm đại đao gằn giọng nói:

- Ngươi họ Hạ tục danh Tuấn Luận ngoại hiệu Bách Thủ thư sinh.

- Không sai.

Gã giáo đầu gằn giọng nói tiếp:

- Hạ Tuấn Luận... Ngươi có trát của Tuần phủ đại nhân gọi vào công đường. Mau theo bọn ta đến công đường theo trát của Tuần phủ đại nhân.

Tuấn Luận nhướng mày:

- Xin hỏi huynh đài. Nếu tại hạ tuân theo trát đòi của Tuần phủ đại nhân thì Tô cô nương và những người trong ngôi nhà này chẳng liên can gì chứ?

- Trát đòi chỉ có ngươi mà thôi.

Tuấn Luận cười khẩy nói:

- Xét ra Tuần phủ đại nhân đã biết chắc tại hạ sẽ đến ngôi nhà này nên để chư vị quan nha đợi sẵn.

Gã giáo đầu gằn giọng nói:

- Ngươi có tuân theo trát đòi của Tuần phủ đại nhân không?

- Tại hạ là người của võ lâm vốn chẳng có gì kiềm chế tại hạ cả. Tại hạ tuân theo trát đòi của Tuần phủ đại nhân chẳng qua không muốn gieo phiền lụy cho người khác mà thôi. Nhất là Tô cô nương đây. Nhưng nếu chư vị đã dẫn độ tại hạ đi rồi mà vẫn còn gieo phiền lụy cho người khác thì Tuần phủ đại nhân sẽ có cách phán quyết khác đấy.

Lời còn đọng trên môi Tuấn Luận thì thân pháp chàng chỉ lắc nhẹ, song thủ chớp động đã tước ngọn đại đao trên tay gã giáo đầu. Mặc dù bị Tuấn Luận tước mất binh khí nhưng khốn nỗi gã giáo đầu vẫn không hề hay biết gì.

Hữu thủ của gã vẫn nắm cứng như thể đang nắm đốc một ngọn đao vô hình.

Đến khi y nhận ra ngọn đao của mình đang nằm trong tay Tuấn Luận mới ngớ ngẩn nhìn lại thốt lên.

- Ơ...

Tuấn Luận thấy vẻ ngơ ngẩn của gã cũng phải lắc đầu nén cười. Chàng trả lại cây đao cho gã giáo đầu:

- Giáo đầu hẳn đã hiểu lời nói của tại hạ chứ. Ngọn đại đầu đao của giáo đầu tại hạ còn có thể trả lại được, nhưng nếu đổi ngọn đao này bằng thủ cấp của giáo đầu.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ chẳng có cách chi khả dĩ trả lại được.

Mặt gã giáo đầu tái nhợt, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trán. Hắn cứ trơ người ngây dại, giương mắt nhìn Tuấn Luận như thể nhìn một quái nhân quá ư dị kỳ.

Tuấn Luận nhìn lại Băng Lệ:

- Tại hạ chờ Tô cô nương.

Chàng nói xong chấp tay sau lưng ung dung tự tại rảo bước qua ngang trước mặt bọn nha sai để đi thẳng ra ngoài cửa. Bốn gã nha sai tự biết mình không phải là đối thủ của Tuấn Luận, nên đành rảo bước theo sau chàng.

Xem tiếp hồi 25 Kiếm gãy đao rơi

Chương 25: Kiếm Gãy Đao Rơi

Khi Tuấn Luận bước vào công đường thì hai hàng nha sai đồng loạt nện gậy xuống sàn gạch rồi xướng lên:

K

- Vu vu...

Tuấn Luận nheo mày khi nghe tiếng xướng âm của bọn nha sai trong công đường. Chàng có cảm tưởng mình đang là tội phạm của vị đại nhân họ Mạc này.

Tuấn Luận vẫn ung dung chấp tay sau lưng không một chút e dè gì trước sự uy nghiêm của chốn công đường. Gã giáo đầu đứng bên nhìn chàng.

Tuần phủ Mạc Dương Can trong bộ quan phục bước ra án thư. Lão đĩnh đạc ngồi xuống, hướng mắt nhìn Tuấn Luận. Hai người đối mặt nhìn nhau.

Bất thình lình, Tuần phủ Mạc Dương Can vỗ mạnh khối sắt thị oai.

Rầm...

Thao tác của Tuần phủ Mạc Dương Can thuần thục đến độ tưởng như lão đã từng vỗ bàn thị oai nên biến thành thói quen. Vỗ bàn xong, lão gằn giọng nói:

- Đã đến công đường sao không quỳ xuống?

Ngay lập tức bọn nha sai đồng loạt xướng lên:

- Uy vũ...

Phàm những ai bước lên công đường chứng kiến sự uy nghi đã sờn lòng hãi hùng chứ đừng nói giữ được tịnh tâm, nhưng Tuấn Luận thì không. Chàng vẫn điềm nhiên đứng nhìn Mạc Dương Can.

Thấy chàng vẫn dửng dưng, Mạc Dương Can cáu gắt quát:

- Ngươi đứng dưới công đường sao lại không quỳ xuống trước mặt bổn phủ?

Tuấn Luận điềm nhiên đáp lời Mạc tuần phủ:

- Nếu tại hạ là tội nhân sẽ quỳ xuống trước công đường để đại nhân phán xử. Nhưng rất tiếc tại hạ chẳng thấy mình có tội gì cả. Mà tại hạ chỉ đến công đường theo lời thỉnh mời của đại nhân. Tại sao lại bắt tại hạ quì được?

Tuấn Luận chau mày nhìn Mạc tuần phủ nói:

- Nếu đại nhân không cho người đem ghế cho tại hạ ngồi thì tại hạ cáo từ đây.

Mạc tuần phủ trừng mắt nhìn Tuấn Luận:

- Hỗn láo hồ đồ. Bất cứ ai lên công đường cũng phải quì cả.

Chàng lắc đầu nói:

- Riêng tại hạ thì không.

- Ngươi khác người à?

- Đúng. Khi nào tại hạ tự thấy mình có tội thì tất sẽ qui án không cần Tuần phủ đại nhân phải thị uy.

Tuấn Luận khoanh tay trước ngực, nghiêm giọng nói tiếp:

- Tại hạ xin nói điều này cho Tuần phủ đại nhân biết.

Mạc tuần phủ rít giọng nói như thét:

- Ngươi muốn nói gì?

Nhìn thẳng vào mắt Tuần phủ đại nhân, Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Thượng bất chính, hạ tất loạn đấy.

Thở hắt ra một tiếng:

- Tại hạ nói như thế đại nhân là người của quan trường hẳn hiểu thầm ý của tại hạ.

Mạc tuần phủ trừng mắt rít giọng nói:

- Hồ đồ. Chỉ là một thứ dân chẳng khác gì cỏ rác mà vọng ngôn răn đe bổn phủ.

Rầm...

Lời vừa dứt thì Tuần phủ đại nhân Mạc Dương Can lại đập trát xuống bàn.

Lão đập trát thị uy xong, rít giọng nói:

- Người đâu, bắt gã kia quỳ xuống cho bổn phủ.

Bốn gã nha sai nghe lịnh Mạc Dương Can nhưng lại cứ đứng đực ra chẳng một ai nhích động. Họ đã biết bản lĩnh võ công của Tuấn Luận như thế nào rồi.

Tuấn Luận đanh mặt nhìn Dương Can nói:

- Đại nhân đừng ép thảo dân, nếu không muốn công đường đại loạn.

- Ngươi nói thế là xem thường bổn phủ rồi. Không cho ngươi thấy uy vũ của bổn phủ thì ngươi chẳng còn coi công đường ra gì cả.

Tuần phủ đại nhân nhìn lại gã giáo đầu:

- Tổng giáo đầu... Bắt gã quỳ xuống cho ta.

Lần này thì gã tổng giáo đầu không thể kháng lịnh được nữa, bởi Mạc tuần phủ đã gọi ngay đúng chức phận của y. Gã buộc phải rút đại đao mà chẳng muốn chút nào.

Gã giáo đầu thét lên:

- Hạ Tuấn Luận mau quỳ xuống.

Miệng thì thét nhưng y lại cứ cầm đốc đao khư khư mà chẳng dám xông đến.

Tuấn Luận cười khẩy rồi nói:

- Đại nhân đã buộc tại hạ phải mở mắt cho đại nhân rồi.

Chỉ một cái lắc vai nhẹ nhàng, Tuấn Luận đã thi triển tuyệt pháp “Mê Tông bộ” chớp động đã lướt qua bàn án thư, trảo công của chàng đặt ngay vào yết hầu Tuần phủ Mạc Dương Can mà lão Tuần phủ không thể nào có phản ứng gì kịp.

Lão tròn mắt nhìn Tuấn Luận:

- Tuấn Luân ngươi... Ngươi dám hỗn láo xem thường quan nhân của triều đình ư?

- Tại hạ đã nói rồi... Thượng bất chính hạ tất loạn. Đại nhân đã xem thường vương pháp thì sao dùng vương pháp để phán xử thảo dân?

Chàng vừa nói vừa bóp chặt trảo công mình lại. Năm ngón chỉ cứng như sắp thép của Hạ Tuấn Luận bóp chặt lại. Mạc tuần phủ cảm nhận ngay cái chết chập chờ đến với mình mà sắc diện biến qua màu tái nhợt tái nhạt:

- Ngươi...

Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Tại hạ có thể lầy mạng Tuần phủ đại nhân mà tuyệt nhiên chẳng có chút ân hận nào đó.

- Tại sao ngươi muốn lấy mạng ta. Ngươi xem thường triều đình ư?

- Không phải xem thường triều đình mà xem thường những quan nhân như đại nhân thôi. Một Tuần phủ cai quản trăm họ của đất Dương Châu lại xem thường quốc pháp thì đại nhân sẽ còn tạo ra bao nhiêu oan nghiệt nữa chứ. Đại nhân nên chết là được rồi.

Mồ hôi tuôn dài ra trán Tuần phủ Dương Châu Mạc Dương Can. Lão gượng nói:

- Ngươi không được giết ta.

- Được! Tại hạ nhất thời để lại cái mạng cho đại nhân, nhưng ngược lại đại nhân đối xử với tại ha như thế nào khi cho thỉnh tại hạ lên công đường.

Mạc Dương Can gật đầu, nói:

- Được rồi! Bổn phủ sẽ xem ngươi như thượng khách.

- Nếu Tuần phủ sai lời thì sao?

- Bổn phủ sẽ rủ bỏ áo quan bào trở về làm thảo dân giống như ngươi.

- Được lắm. Tại hạ chỉ sợ đại nhân xảo ngôn thì sẽ mất thủ cấp chẳng còn chỗ nào để đội chiếc mũ quan nữa đấy.

Tuấn Luận thu hồi trảo công, thản nhiên bước xuống công đường. Trong khi đó Mạc tuần phủ vẫn còn cảm nhận cổ họng mình nghẹt cứng phải dùng tay xoa nắn. Lão xoa nắn một lúc mới quay lại sửa thế ngồi nhìn Tuấn Luận. Mặt lão giờ không còn vẻ uy nghi nữa. Lão từ tốn nói:

- Tổng giáo đầu đem ghế mời Hạ công tử.

Lần này thì gã giáo đầu săn sái bưng ghế ra mời Hạ Tuấn Luận. Chàng nhún nhường ôm quyền xá:

- Đa tạ đại nhân.

Sau khi yên vị Tuấn Luận mới từ tốn hỏi Mạc Dương Can:

- Đại nhân cho mời thảo dân đến công đường có điều chi chỉ huấn?

Mạc Dương Can không còn đập trát thị uy mà từ tốn hơn với Tuấn Luận:

- Tuấn Luận! Bổn phủ muốn hỏi ngươi.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Tại hạ đang nghe đại nhân nói.

Tuần phủ Mạc Dương Can tằng hắng rồi nói:

- Ngươi đã đoạt báu vật Thiên Ma cổ bảo của người khác có đúng vậy không?

Tuấn Luận đứng lên:

- Bây giờ thì tại hạ đã hiểu vì sao Tuần phủ đại nhân cho mời tại hạ lên công đường.

Mạc Dương Can gằn giọng nói:

- Bổn phủ hỏi sao ngươi không trả lời?

- Tại hạ không có gì đề trả lời với đại nhân cả. Nếu có trả lời thì câu trả lời của tại hạ là như thế này.

- Bổn phủ muốn nghe câu trả lời của ngươi.

Nhìn thẳng vào mắt Tuần phủ Mạc Dương Can, Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Những chuyện của võ lâm đại nhân không hề biết. Nếu có biết mà muốn xen vào thì phải giữ sự công bằng liêm minh. Nếu như đại nhân chen vào theo ý của đệ tam nhân thì đại nhân sớm mang họa vào thân thôi.

Chàng ôm quyền nói tiếp:

- Mấy lời tại hạ nói, mong đại nhân suy xét kẻo quá trễ thì khó chuộc lại sai lầm của mình được. Cáo từ.

Tuấn Luận quay bước tiến thẳng ra cửa công đường. Mạc Dương Can tức giận chỏi tay đứng lên quát:

- Tuấn Luận đứng lại. Bổn phủ chưa hỏi hết ngươi mà.

Tuấn Luận khoát tay:

- Đại nhân không hỏi, Tuấn Luận cũng biết, chẳng cần gì để tại hạ lưu lại công đường cả.

- Ngươi...

Mặc dù tức giận nhưng Mạc Dương Can cũng chỉ thốt được mốt câu cụt lủn như thế mà thôi. Lão đã chứng nghiệm Tuấn Luận là một cao thủ như thế nào rồi. Lão rất muốn phán lịnh cho bọn nha sai cản bước chàng nhưng lại ngại tai họa sẽ lại ập đến mình như vừa rồi. Nhưng chẳng lẽ lại cứ im như thóc khi thấy Tuấn Luận rời công đường. Càng nghĩ Mạc tuần phủ càng lúng túng không biết phải làm gì.

Chợt Tuấn Luận dừng bước ngay ngưỡng cửa công đường vì chạm mặt với Độc Cô Nhân Dương Tùng và Tử Kiếm Nghị Bất Vọng.

Hai người đó như thể đã chờ sẵn Tuấn Luận ngay ngoài cửa công đường.

Tuấn Luận nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng.

- Nhi vị huynh đài thừa lịnh Cung chủ Mộng Diệp Tình đến công đường thỉnh mời tại hạ.

Dương Tùng lắc đầu.

Nghị Bất Vọng nói:

- Cung chủ không có nhã ý mời các hạ mà có ý khác.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Cung chủ có ý gì tại hạ xin được nhị vị tôn giá chỉ giáo.

Nghị Bất Vọng nói:

- Hạ túc hạ sẽ được rời khỏi công đường và Dương Châu trấn một khi trao lại vật đã lấy của Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên tại Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Rất tiếc tại hạ không thể trao vật đó cho Cung chủ Hương cung.

Tuấn Luận chấp tay sau lưng nhìn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng. Chàng từ tốn nói:

- Nhị vị tôn giá hẳn phải nhận biết đây là chốn công đường của Tuần phủ đại nhân, cớ sao lại chặn tại hạ giữa ban ngày ban mặt mà đòi báu vật. Nhị vị tôn giá hẳn không sợ oai của Tuần phủ đại nhân

ư?

Dương Tùng sẵng giọng đáp lời Tuấn Luận:

- Trên thế gian này chẳng có gì khiến cho Độc Cô Nhân Dương Tùng sợ hãi cả.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Tôn giá đã là Độc Cô Nhân rồi thì đâu còn gì khiến cho tôn giá sợ nữa. Nhưng một khi tôn giá biến thành si tình nhân hẳn phải khác Độc Cô Nhân đó.

- Dương mỗ là Độc Cô Nhân thì phải là Độc Cô Nhân chứ sao lại là Si Tình Nhân?

- Hậy... Lúc sống tôn giá sẽ là Độc Cô Nhân, nhưng biết đâu chừng khi chết, biến thành oan hồn vất vưởng sẽ trở thành Si Tình Nhân.

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Tôn giá sẽ chết khi rút đao ra để lấy mạng tại hạ. Khi Dương huynh đã chết rồi thì tất nhiên kẻ sống sẽ được lợi. Kẻ sống đó chính là Nghị huynh đây.

Chàng nhìn qua Nghị Bất Vọng:

- Dương huynh chết hẳn Nghị huynh rất vin vẻ chứ. Từ nay chẳng còn ai quấy rầy Nghị huynh nữa phải không?

Nghị Bất Vọng sa sầm mặt:

- Nghị mỗ đâu muốn mất Dương Tùng. Mặc dù ta và y cùng yêu chung một người.

Tuấn Luận gật đầu.

Chàng ôm quyền xá Nghị Bất Vọng:

- Khâm phục! Tại hạ khâm phục Dương huynh và Nghị huynh. Mặc dù hai người cùng yêu chung một người là Mộng Diệp Tình cung chủ, phàm những kẻ yêu chung một người thì hay cấu xé lẫn nhau nhưng nhị vị thì lại lạ thường hơn. Tại hạ khâm phục tình bằng hữu của Dương huynh và Nghị huynh...

Dương Tùng khoát tay:

- Không cần ngươi khen. Hay nhất là ngươi hãy trao vật đã lấy từ tay Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên cho Dương mỗ.

Tuấn Luận nhướng mày:

- Bất công.

Dương Tùng buột miệng hỏi Tuấn Luận:

- Bất công thế nào chứ?

- Sao không bất công được. Vậy tại hạ lấy từ tay Vô Ảnh Thần Thủ Đằng đại thúc chỉ có một mà ở đây những tới hai người. Nếu Tuấn Luận trao vật đó cho Dương huynh thì đã hại Nghị huynh. Bởi vì khi Dương huynh đem báu vật của tại hạ trao dâng tặng cho Mộng cung chủ thì chẳng khác nào đã hại Nghi huynh, biến huynh ấy thành kẻ thất tình và ngược lại.

Nghị Bất Vọng nói:

- Nhưng ngươi cũng phải quyết định trao cho một trong hai chúng ta.

- Chẳng lẽ Tuấn Luận phải bổ vật đó ra làm hai để trao cho hai người sao. Rất tiếc vật đó không bẻ được.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Đây không phải là lúc nhị vị tranh đoạt báu vật lập công với Mộng cung chủ để được đáp tình. Đó mà một lời khuyên thành thật của Hạ Tuấn Luận.

Dương Tùng sẵn giọng nói:

- Không được, Dương mỗ đã chờ đợi lâu quá rồi.

Nghị Bất Vọng nói tiếp ngay khi Dương Tùng vừa thốt dứt câu:

- Đúng như vậy. Không thể nào đợi lâu thêm được nữa.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Đây không phải là lúc nhị vị chọn thời cơ đâu.

Dương Tùng gằn giọng nói:

- Ngươi phải trao vật đó cho Dương mỗ rồi tự Dương mỗ vã Nghị Bất Vọng sẽ phần xử với nhau.

Dương Tùng vừa nói vừa đặt tay vào đốc đao.

Nhìn Dương Từng, Tuấn Luận nghiêm giọng cảnh báo:

- Nếu như Dương huynh động thủ đao pháp thì huynh sẽ chết.

- Hạ Tuấn Luận! Các hạ hù dọa ta đó à?

Lời còn đọng trên môi Dương Tùng thì giọng nói the thé cất lên ngay sau lưng gã:

- Hạ Tuấn Luận nói chẳng bao giờ sai đâu.

Nghe giọng nói the thé đó Dương Tùng phải quay lại. Đập ngay vào mắt gã là bộ mặt khó coi bởi chiếc mũi quặp như mỏ quạ của Kinh Vô Thường.

Dương Tùng nheo mày:

- Kinh Vô Thường.

- Dương Tùng! Ngươi hẳn phải nhận biết những lời nói của Hạ Tuấn Luận chứ.

- Hắn nói mặc hắn. Ta muốn là ý của ta. Hay Kinh Vô Thường ngươi muốn cản trở Dương mỗ.

Nghe Độc Cô Nhân thốt ra câu này, Tuấn Luận chỉ còn biết lắc đầu. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu như Dương các hạ có bản lĩnh hơn Kinh Vô Thường về đao pháp thì trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông đã có tên các hạ rồi. Dương các hạ sẽ chết. Mình không tin Vạn Sự Thông xếp hạng sai những nhân vật trên võ lâm”.

Trong khi Tuấn Luận nghĩ thầm như vậy thì Dương Tùng đã lên tiếng nói với Kinh Vô Thường:

- Ngươi có dám cười bộ mặt quái gở của ta không?

Kinh Vô Thường lắc đầu:

- Bộ mặt quái dị của ngươi không đáng cho Kinh mỗ cười.

Dương Tùng sa sầm mặt, bịt mũi tạo nét diễu cợt buộc Kinh Vô Thường phải cười. Nhưng Kinh Vô Thường vẫn cứ trơ trơ nhìn Dương Tùng.

Dương Tùng cáu gắt nói:

- Ngươi không dám cười ư? Hãy cười cho ta thấy nào.

Vô Thường đanh mắt nhìn Dương Tùng. Đôi thần nhãn của gã sát ra luồng uy quang rừng rực. Gã từ tốn nói:

- Mặt ngươi không đáng cười mà lại đáng giết.

- Ta đáng giết ư...

Kinh Vô Thường thản nhiên gật đầu.

- Kinh mỗ chưa bao giờ nói sai cả. Mặt của ngươi chỉ đáng giết nhưng chẳng đáng cười chút nào. Nhưng ngươi vốn là một đao thủ nổi tiếng trong võ lâm Trung Nguyên, ta cho ngươi một cơ hội được sống.

Dương Tùng gằn giọng nói:

- Dương mỗ chẳng cần cơ hội của ngươi đâu. Mà chính Dương mỗ sẽ tặng lại cho ngươi cơ hội đó.

Vô Thường lắc đầu:

- Dương Tùng! Kinh mỗ cho ngươi xuất đao trước. Đó chính là cơ hội ta ban tặng cho người đó. Nếu như ta chết ngươi sẽ được xếp vào hàng thứ tư trong “Bách Điển tàng thư”.

Nghe hai người đối đáp, Tuấn Luận biết chắc sẽ có một cuộc giảo đao mà chắc chắn kẻ phải chết chính là Dương Tùng.

Dương Từng nói:

- Ta không cần ngươi cho ta xuất thủ đao pháp trước mà chỉ muốn ngươi cười khuôn mặt của ta mà thôi.

Kinh Vô Thường nói xong ngửa mặt cười sằng sặc:

- Ha... Ha... Ha... Ha... Ha...

Tiếng cười của gã nghe thật kiêu hùng, ngay lập tức ảnh đao của Dương Tùng phát ra nhanh không thể tưởng, cất một đường vòng cung. Nhưng vòng cung ảnh đao của Dương Tùng chưa đến được cổ của Kinh Vô Thường thì vụt tắt mà tiếng cười kiêu ngạo của họ Kinh vẫn không ngừng phát ra.

Tiếng cười của Kinh Vô Thường như tiếng cười của những kẻ cuồng tâm loạn trí. Tất cả cục trường nghẹt thở bởi tiếng cười của Kinh Vô Thường, trong khi tay đao của Dương Tùng đã lìa ra khỏi bờ vai hắn.

Mặt Dương Tùng đã dị dạng trông thật nực cười giờ nhăn nhó càng nực cười hơn. Chính bộ mặt của họ Dương khiến cho bọn nha sai không thể nín được cười mà đồng loạt cất tiếng cười khằn khặc. Đến ngay cả Nghị Bất Vọng, bằng hữu tri kỷ của gã cũng phì cười bởi nét nhăn nhó đau đớn của Dương Tùng.

Máu tiếp tục trào ra từ bờ vai phải, nhưng Dương Tùng vẫn đứng bất động. Y có cảm giác như

đang phải hứng chịu muôn vàn mũi kiếm, mũi đao vô tình chém xả vào tim gã. Những mũi kiếm mũi đao vô tình đó chính là những tràng cười ồn ào của bọn nha sai.

Dương Tùng lắc đầu thều thào nói:

- Ta không chết vì đao của Kinh Vô Thường mà chết vì sự nhẫn tâm của các ngươi.

Dương Tùng nói dứt câu hộc máu đổ sập tới trước. Máu tiếp tục trào ra từ vết thương bên bờ vai phải của gã nhưng tim thì đã vỡ nát rồi.

Khi Dương Tùng chết bọn nha sai mới không cười được nữa. Sự im lặng nhanh chóng bao trùm lên không khí quanh tòa công đường. Sự im lặng nặng nề đó buộc mọi người phải chú nhãn đến Kinh Vô Thường. Khi chú nhân đến họ Kinh bọn nha sai Tuần phủ mới giật mình vì đập vào mắt họ là hai luồng hung quang rừng rực với sắc mặt thần chết.

Chẳng người nào bảo người nào, tất cả tự tháo lui vào trong công đường để tránh ngọn đao của thần chết.

Nghị Bất Vọng nhìn Kinh Vô Thường:

- Ngươi đã giết Dương Tùng.

- Kinh mỗ chỉ chặt tay đao của hắn... Ngươi đã nghe hắn nói rồi chứ.

- Nghị mỗ đã mất đi một đối thủ tranh tình. Người sẽ thế vào chỗ của hắn chứ?

Kinh Vô Thường lắc đầu:

- Chỗ của họ Dương không đáng để cho ta thế vào.

- Vậy sao này Nghị mỗ sẽ tranh tình với ai?

- Ngươi chẳng có gì để tranh cả.

Nghị Bất Vọng mím môi:

- Ta chẳng còn gì để tranh ư?

Kinh Vô Thường gật đầu:

- Đúng...

- Ta không tranh tình với Dương Tình thì chẳng còn thiết gì với thế gian này.

Nghị Bất Vọng chỉ Kinh Vô Thường:

- Ngươi phải thế vào chỗ của Dương Tùng để tranh với ta. Đao Dương Tùng mất thì đao của ngươi phải thế vào chỗ của gã thôi.

Kinh Vô Thường cau mày gằn giọng nói:

- Đao của Kinh mỗ không phải để tranh tình như đao của họ Dương.

Bất Vọng ngơ ngẩn hỏi Vô Thường:

- Thế đao của ngươi để làm gì?

- Đao của ta để xếp hạng trong tàng thư Bách Điển của Hạ Tuấn Luận.

- Nếu vậy thì ngươi phải bẻ kiếm của Nghị Bất Vọng.

- Kiếm phải đi cùng với đao. Đao và kiếm tranh tình với nhau, đao đã không còn kiếm thật là vô dụng. Kinh mỗ sẽ tiễn kiếm của ngươi theo với đao xuất thủ đi.

- Nghị mỗ không khách sáo.

Tử Kiếm Nghị Bất Vọng liền phóng chiêu đâm thẳng đến vùng chấn tâm của Kinh Vô Thường.

Vốn là một đao thủ được Vạn Sự Thông xếp vào Binh Khí phổ của mình thì Kinh Vô Thường đâu cần phải tránh né chiêu kiếm của họ Nghị. Y chờ cho kiếm đến mới xuất đao. Ngọn khoái đao của Kinh Vô Thường tợ một lưỡi tầm sét khủng bố nện thẳng vào sáng kiếm của Nghị Bất Vọng.

Choang...

Trường kiếm của Nghị Bất Vọng gãy đôi, đốc kiếm tuột luôn khỏi tay gã nhưng lưỡi đao của Kinh Vô Thường vẫn không dừng lại. Nó cắt tiếp một dường dài chẻ dọc thể pháp của Nghị Bất Vọng làm hai mảnh.

Cái chết khủng bố của Tử Kiếm Nghị Bất Vọng khiến cho bọn nha sai như bầy ong vỡ tổ túa chạy vào trong cổng nha môn đóng sập lại. Cục trường ồn ào giờ chỉ còn có hai người. Hai người đó chính là Hạ Tuấn Luận và Kinh Vô Thường.

Vô Thường bước đến Hạ Tuấn Luận:

- Đao chết, kiếm phải theo để cùng nhau tranh tình dưới Âm phủ. Kinh mỗ xử như vậy được chứ?

- Tại hạ cũng không biết tôn giá xử như vậy có đúng không. Nhưng họ là bóng với hình. Có như

vậy họ sẽ an ủi hơn vì không phải lo sợ mình sẽ là bóng ma thất tình vô vọng.

Vô Thường nói:

- Thế các hạ có biết vì sao Kinh mỗ giết họ không?

Nhìn thẳng vào mắt Kinh Vô Thường, Tuấn Luận ôn nhu nói:

- Vì sự xếp hạng trong Bách điển tân thư.

Kinh Vô Thường gật đầu:

- Đúng! Sau khi đao của Kinh mỗ cảm thấy có thể vượt qua vô ảnh thủ của túc hạ sẽ tái đầu để lập lại thứ tự trong Bách Điển tàng thư.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài. Chàng nghĩ thầm:

“Tôn giá được gì với sự xếp hạng đó”.

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu Tuấn Luận thì Kinh Vô Thường nói:

- Ta biết túc hạ đang nghĩ gì.

Y quay bước vừa đi vừa nói:

- Kinh mỗ chẳng có lợi gì trong sự xếp hạng đó cả, nhưng Kinh mỗ muốn đao của mình đứng trên tất cả. Cũng như túc hạ đã cải biên Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông. Từ đây đến lúc đó Kinh mỗ sẽ là cái bóng của Hạ Tuấn Luận.

Gã nói dứt câu thì đã đi xa được mười trượng nhưng âm vực vẫn còn đọng trong thính nhĩ của Tuấn Luận. Hai cánh môi Tuấn Luận bặm lại. Chàng đã ngấm ngầm nhận ra lưỡi hái tử thần đâu đó quanh quẩn chung quanh mình.

Nhìn lại xác của Dương Tùng và Nghị Bất Vọng Tuấn Luận thở dài rồi nhẩm nói:

- Hai người có thể là tri kỷ dưới A tỳ, còn Tuấn Luận chẳng biết có tìm được bằng hữu trên cõi đời này không.

Chàng lắc đầu rồi chậm rãi bỏ đi.

Xem tiếp hồi 26 Tàn Kiếm

Chương 26: Tàn Kiếm

Hà Cẩm Tú chậm rãi bước đến trước mặt Tuấn Luận. Nàng nhún nhường xá chàng rồi nói:

H

- Hạ công tử, Cung chủ thỉnh mời công tử đến “Bách Hoa lâu”.

Dốc chén rượu trút vào miệng, Tuấn Luận nhướng mày nhìn nàng. Chàng từ tốn nói:

- Cô nương về báo lại với Cung chủ, Hạ Tuấn Luận không có cái thú đến Kỹ viện “Bách Hoa lâu”.

- Hạ công tử được Cung chủ thỉnh mời không thể không nhận lời.

Đặt chén rượu xuống bàn, Tuấn Luận nhìn Cẩm Tú hỏi:

- Tại sao Cung chủ của cô nương lại thích áp đặt người khác vậy chứ. Cái người ta không muốn thì bắt buộc người khác phải chịu theo ý mình. Tại hạ đã đến công đường Mạc đại nhân đã quá đủ rồi. Về nói với chủ của cô nương, Tuấn Luận không nhận lời. Khi nào có nhã hứng tự tại hạ sẽ tìm đến Hương cung.

Cẩm Tú vẫn không bỏ đi khi Tuấn Luận nói dứt câu. Chàng cau mày nhìn:

- Sao… cô nương còn đứng đó. Cô nương có thể rời bỏ Hương cung kia mà nếu như sợ Cung chủ hành xử, cõi giang hồ mênh mông đâu thiếu chỗ cho cô nương trú chân.

Cẩm Tú lắc đầu:

- Cẩm Tú rất cảm kích Hạ công tử đã cho lời khuyên này. Và cũng không bao giờ quên Hạ công tử đã cứu mạng Cẩm Tú một lần, nhưng Cẩm Tú không thể rời Hương cung.

- Cô nương cần gì ở Hương cung chứ?

- Là một nô nữ, Cẩm Tú không có quyền phản bội lại chủ nhân của mình.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Cô nương quá trung thành. Sự trung thành của cô nương có khi lại biến cô nương thành một kẻ

ngu ngốc và thiển cận.

- Cẩm Tú chấp nhận.

Tuấn Luận khoát tay:

- Tại hạ đã hết lời cô nương có thể ra về.

Tuấn Luận vừa nói vừa dưng bầu rượu chuốc ra chén. Cẩm Tú chờ chàng chuốc rượu xong mới nói:

- Nếu công tử không nhận lời thỉnh mời của Cung chủ thì Cẩm Tú sẽ bị hành xử. Nhưng Cẩm Tú có bị gì thì cũng không sao nhưng chỉ sợ Cung chủ sẽ không bỏ qua cho Băng Lệ cô nương.

Mặt Tuấn Luận đanh lại. Chàng nhìn lên Cẩm Tú:

- Thôi được, tại hạ sẽ đến “Bách Hoa lâu”. Nhưng tại hạ thật không thích kiểu thỉnh mời quái gở của chủ nhân Hương cung đâu?

- Cẩm Tú không dám bàn luận.

- Cô nương về đi. Tại hạ sẽ đến.

- Cẩm Tú chờ Hạ công tử bên ngoài.

Tuấn Luận khoát tay:

- Không phải chờ tại hạ.

Cẩm Tú nhạt nhẽo đáp lời Tuấn Luận:

- Đó là lịnh của Cung chủ. Cẩm Tú không được trái lịnh người.

Tuấn Luận nhìn lên Cẩm Tú gắt giọng nói:

- Cả cuộc đời của bà cô nương chỉ có mỗi một Cung chủ Hương cung thôi sao, chứ không còn điều gì khác.

Cẩm Tú buông tiếng thở dài rồi gật đầu:

- Đúng...

- Nếu Hương cung chủ biểu Hà cô nương chết thì cô nương có chết không?

Những tưởng đâu Cẩm Tú sẽ lắc đầu nhưng không nàng lại khảng khái gật đầu:

- Nếu chết vì Hương cung chủ Cẩm Tú sẽ sẵn sàng chết.

Mặt Tuấn Luận đanh hắn lại.

Chàng lập lại lời nói của Cẩm Tú:

- Hà cô nương sẵn sàng chết vì Hương cung chủ.

- Điều đó cũng thưa thể trả được cái ân của Cung chủ.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài. Chàng từ ngồi xuống bưng lấy chén rượu dốc vào miệng. Đặt chén rượu xuống bàn Tuấn Luận nhìn Cẩm Tú nói:

- Tại hạ chưa từng thấy một nô nữ nào trung thành như Hà cô nương, nhưng sự trung thành của Hà cô nương lại trở thành hành động mù quáng, hồ đồ.

Cẩm Tú miễn cưỡng đáp lời Tuấn Luận:

- Hạ công tử muốn nói sao cũng được. Miễn Cung chủ được toại nguyện bất cứ việc gì Hà Cẩm Tú này có thịt nát xương tan cũng không oán trách.

Tuấn Luận mím môi chau mày nhìn Cẩm Tú Chàng lắc đầu hỏi:

- Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình đã ban phát cho Hà cô nương những gì mà cô nương lại cố giữ lòng trung thành như vậy.

Hà Cẩm Tú lắc đầu:

- Cung chủ chẳng ban phát gì cho Cẩm Tú cả.

- Thế sao cô nương lại quá trung thành với Mộng Diệp Tình.

Cẩm Tú nhìn xuống Nàng từ tốn nói:

- Trước đây song đường của Cẩm Tú đã thọ ân sâu của Chủ nhân Hương cung. Nếu không có chủ nhân Hương cung thì cha mẹ của Cẩm Tú đã chết từ lâu rồi. Đâu còn có Cẩm Tú trên cõi đời này. Trước khi song đường viên mãn đã di huấn lại phải phò trợ Hương cung đến hơi thở cuối cùng.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Đời trước thọ ân đời sau phải trả.

Chàng bưng bầu rượu tu luôn một hơi dài rồi nói:

- Được. Tại hạ sẽ theo cô nương.

Tuấn Luận rời bàn cùng với Cẩm Tú bước ra ngoài tửu điếm. Chàng nhìn cỗ kiệu sơn son thếp vàng đặt sẵn bên ngoài. Chỉ cỗ kiệu, Tuấn Luận nói:

- Cỗ kiệu đó, Mộng cung chủ đưa đến đến đón tại hạ?

Cẩm Tú gật đầu:

- Mời công tử.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không! Tại hạ không thích đi kiệu... Cô nương hãy lên kiệu mà đi.

- Thôi được. Hạ công tử không đi thì Cẩm Tú sẽ đi cùng với công tử. Từ nơi này đến “Bách Hoa lâu” cũng không bao xa.

Nàng nói xong cùng với Tuấn Luận song hành bước đi. Chiếc kiệu sơn son thếp vàng do sáu gã đại lực phu kiệu khiên đì theo sau Tuấn Luận và Cẩm Tú.

Cẩm Tú nói:

- Cẩm Tú ngờ ngợ Hạ công tử không thích Cung chủ của Cẩm Tú.

- Không thích cũng không đúng. Thích thì cũng sai.

Nàng chau mày:

- Thế công tử đối với Cung chủ như thế nào?

- Hai kẻ xa lạ. Cung cách của Cung chủ của cô nương không hợp với tại hạ.

Nhìn qua Cẩm Tú, Tuấn Luận nói:

- Song đường của Hà cô nương đã thọ ân gì với Mộng Diệp Tình.

Cẩm Tú lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Song thân của Cẩm Tú chẳng thọ ân vì với Mộng Diệp Tình cung chủ cả nhưng lại thọ ân với nhị vị lão nhân gia.

- Hóa ra là vậy. Ân nghĩa của đời trước sao cô nương buộc phải trả cho đời sau. Di huấn của nhị vị bá bá không cái sửa được à.

- Song thân di huấn, Cẩm Tú phận làm con không được để song đường oán trách nơi suối vàng.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Ân nghĩa không phân minh thường kéo theo đầy oan nghiệt. Nếu như sau này Hà cô nương lập gia thất có hậu nhân đừng để di huấn lại như song thân của cô nương.

Chàng nói dứt câu lầm lủi bước đi chẳng màng nói chuyện đến Hà Cẩm Tú. Sự im lặng nhanh chóng trở thành khoảng cách phân đôi giữa hai người.

Bất thình lình từ hướng đối diện Bang chủ Cái bang Khấu Mục cùng năm vị trưởng lão Cái bang bước đến chặn đường Tuấn Luận và Hà Cẩm Tú.

Cái bang Bang chủ nhìn Tuấn Luận dõng dạc nói:

- Hạ công tử... Hãy trao báu vật mà Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên cho bổn Bang chủ.

Tuấn Luận nheo mày:

- Khẩu Bang chủ từ bỏ môn qui Cái bang từ lúc nào mà chuyển qua nghề cướp cạn vậy?

- Đừng nói nhiều lời. Nếu như ngươi không trao thì đừng hòng đi được.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Bang chủ nói thì hay nhưng không biết có làm được không?

Tuấn Luận dấn đến một bộ từ tốn nói:

- Tại hạ cảnh báo cho Bang chủ biết, sau lưng Hạ Tuấn Luận lúc nào cũng có quái nhân phò trợ đấy. Mà vị quái nhân này được Vạn Sự Thông xếp vào hàng thứ ba trong Binh Khí phổ.

Mặt của Khấu Mục sa sầm:

- Ngươi nói đến Kinh Vô Thường.

- Hóa ra Bang chủ cũng biết Kinh Vô Thường. Đúng Kinh Vô Thường chính là quái nhân phò trợ tại hạ đó. Tại hạ không bao giờ muốn nhúng tay vào máu của đồng loại nhưng với Kinh Vô Thường thì khác. Không biết những tuyệt chiêu Đả Cẩu bổng của Khấu bang chủ có nhanh bằng ngọn khoái đao vô ảnh của Kinh huynh không?

Tuấn Luận quay sang Cẩm Tú:

- Hà cô nương! Chúng ta đi tiếp thôi.

Tuấn Luận dợm bước thì Khấu Mục và năm vị trưởng lão đồng loạt giáng gậy chặn ngang đường. Khấu Mục toan lên tiếng thì nghe tiếng tằng hắng khô khốc sau lưng mình.

Tiếng tằng hắng đó buộc lão phải quay đầu nhìn lại. Tất nhiên Khấu Mục nhận ra ngay bộ mặt băng giá của Kinh Vô Thường.

Họ Khấu ra tay hiệu cho các vị trưởng lão đồng loạt thu hồi Đả Cẩu bổng. Y nhìn Kinh Vô Thường như thể một tên thuộc hạ đang đợi lịnh của chủ nhân.

Vô Thường nói:

- Không một ai dược đụng đến Hạ Tuấn Luận một khi chưa bước qua ngọn khoái đao hay xác chết của Kinh Vớ Thường.

Khấu Mục ngơ ngác trước câu nói khẳng khái của Kinh Vô Thường. Y buột miệng hỏi:

- Kinh tôn giá sao lại binh vực cho Hạ Tuấn Luận. Gã đâu có quan hệ gì với tôn giá. Hiện tại y lại đang giữ báu vật Thiên Ma cổ bảo.

- Kinh mỗ không cần biết gì cả... Tuấn Luận là của Kinh mỗ. Ta chỉ biết có bấy nhiêu thôi. Khấu bang chủ muốn giết Tuấn Luận phải bước qua xác Kinh Vô Thường.

Khấu Mục sa sầm mặt nhưng chẳng thốt được lời nào.

Tuấn Luận ôm quyền xá Kinh Vô Thường:

- Đa tạ Kinh huynh.

- Ngươi chẳng cần phải đa tạ Kinh mỗ. Bởi ta hiện tại là cái bóng phía sau ngươi nhưng một ngày nào đó chiếc bóng Kinh Vô Thường sẽ trùm lên đầu Hạ Tuấn Luận.

- Tại hạ mong đến ngày đó.

Tuấn Luận nói dứt câu tiếp tục rảo bước đi. Khi chàng đi ngang qua Khấu Mục Bang chủ và năm vị trưởng lão Cái bang, những người đó cứ như đã biến thành phỗng chẳng có phản ứng gì mặc dù mới đây họ còn hăm hở đòi lấy mạng chàng để đoạt vật báu Thiên Ma cổ bảo.

Cẩm Tú nhìn qua Tuấn Luận hỏi:

- Kinh Vô Thường là một đao thủ có máu lạnh, một khi y xuất thủ đao pháp tối thượng thì chưa một ai thoát chết khỏi đao pháp của y cả. Y lại chưa từng giúp ai.

Tuấn Luận cướp lời nàng:

- Hà cô nương nghĩ và thắc mắc sao Kinh Vô Thường lại phò trợ tại hạ. Đúng không?

Cẩm Tú gật đầu:

- Điều đó quá là chuyện lạ trên võ lâm. Chuyện này nếu lan ra ngoài hắn không một người nào tin được.

- Nhưng rồi chẳng bao lâu nữa thiên hạ sẽ biết tin này thôi. Cái bang sẽ phao tin này ra khắp bốn phương tám hướng.

- Hắn có lẽ Kinh Vô Thường đội ân công tử nên mới âm thầm phò trợ.

Nhìn sang Cẩm Tú, Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ và Kinh Vô Thường chẳng có ân nghĩa gì cả.

- Thế sao y lại chẳng lẽ...

Tuấn Luận cướp lời nàng:

- Đừng nghĩ Kinh Vô Thường cũng giống như cô nương. Trên đời chẳng có người nào giống người nào đâu. Có thể sau này tại hạ sẽ là vật tế thần cho ngọn khoái đao của Kinh Vô Thường.

Nói xong Tuấn Luận lại im lặng lầm lủi đi. Hai người đến tòa Bách Hoa lầu thì từ trong có hai ả cung nữ hối hả bước ra nghinh tiếp. Tuấn Luận cau mày nói với họ:

- Hai cô nương không cần phải nghinh đón trọng lễ. Hãy đưa tại hạ đến gặp Cung chủ của nhị vị.

Hai ả cung nữ nhìn Cẩm Tú.

Cẩm Tú khẽ gật đầu.

Nàng quay lại nói với Tuấn Luận:

- Hạ công tử. Phàm Bách Hoa lâu không bao giờ vắng lặng như thế này. Nhưng hôm này để nghinh tiếp Hạ công tử, Cung chủ đã lịnh cho Bách Hoa lâu đóng cửa để nghinh tiếp người. Hạ công tử sẽ được thết đãi như một bậc công hầu tại Bách Hoa lâu.

- Hà cô nương không nói ra thì tại hạ cũng biết. Cung chủ Mộng Diệp Tinh sẽ tiếp đãi trọng hậu tại

hạ. Nhưng rất tiếc, sở thích của tại hạ lại không phải là Bách Hoa lâu.

Chàng nhìn lại hai nàng cung nữ:

- Mau đưa tại hạ đến tham kiến Cung chủ của nhị vị cô nương.

Cẩm Tú nhìn hai người đó khẽ gật đầu.

Hai ả cung nữ nhún nhường nói:

- Mời công tử theo chúng tôi.

Tuấn Luận nhìn lại Cẩm Tú:

- Hẳn Cung chủ của cô nương sẽ đón tại hạ tại Hương cung chứ không phải trong Bách Hoa lâu.

- Cung chủ sẽ đón công tử tại Hương cung.

Tuấn Luận rảo bước theo hai nàng cung nữ. Họ đưa Tuấn Luận vào Bách Hoa lâu.

Tuấn Luận có cảm tưởng như mình lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh với những bầy tiên nữ trong những bộ cách trắng toát phơi hai bờ vai nõn nà như muốn khoe trước mắt chàng. Tuấn Luận chấp tay sau lưng, chẳng màng đến khung cảnh bồng lai đó. Vẻ mặt phẳng thật lạnh lùng và trơ ra như trét sáp. Chính bộ mặt lạnh lùng như trét sáp của Tuấn Luận bất giác khiến các nàng cung nữ của Bách Hoa lâu phải ngượng nghịu. Họ không ngượng sao được khi muốn phơi bày vẻ đẹp mà tạo hóa đã ban tặng nhưng chỉ nhận được sự thờ ơ. Họ bất giác ngượng ngùng khi Tuấn Luận bước ngang qua mặt họ.

Hai ả cung nữ đưa chàng đến gian biệt lầu nằm giữa khu hoa viên, rồi dừng bước, nói:

- Cung chủ đang chờ công tử trong biệt lầu.

Tuấn Luận khẽ gật đầu:

- Tại hạ sẽ vào tham kiến Cung chủ, đa tạ nhị vị cô nương đã dẫn đường.

Tuấn Luận vừa đẩy cửa thì mùi xạ hương thơm ngào ngạt từ trong biệt lầu phả ra xông vào mũi chàng. Mùi xạ hương thơm nồng nặc nhưng đối với nam nhân đỏ là thứ mùi thơm quyến rũ, gợi tình mà bất cứ ai bắt gặp cũng khó giữ được tâm mình trong sạch. Đứng tần ngần một lúc ngay ngưỡng cửa biệt lâu, như thể để quen với mùi thơm ngào ngạt của biệt lầu, Tuấn Luận mới chậm rãi tiến vào.

Trong biệt lầu vắng lạnh chỉ có những chân đèn bằng đồng vô tri vô giác đứng dọc hai bên hành lang.

Tiếng của Mộng Diệp Tình thỏ thẻ cất lên từ phía dãy rèm lụa trắng xõa xuống như một chiếc lều:

- Diệp Tình chỉ sợ Hạ huynh không đến.

Tuấn Luận đứng lại nhìn vế phía lều lụa. Chàng từ tốn đáp lời Diệp Tình:

- Tại hạ đến theo ý của Cung chủ.

- Theo ý của Diệp Tình chứ tuyệt nhiên huynh không có ý đến sao?

Lắc đầu Tuấn Luận buông một câu thật lạnh lùng:

- Không.

Sau câu trả lời của Tuấn Luận không gian biệt lầu những tưởng như bị cô đặc lại bởi sự im lặng.

Mãi một lúc sau, Diệp Tình mới nói:

- Huynh đúng là một nam nhân kỳ lạ.

- Tại hạ không lạ như Cung chủ nghĩ đâu.

- Không lạ ư.

- Với Cung chủ tại hạ là kẻ kỳ lạ nhưng với người khác tại hạ là kẻ rất bình thường.

Tuấn Luận thả bước tiến thẳng đến lều lụa. Chàng chỉ dừng bước khi thấy bóng người trong lều lụa. Tất nhiên bóng người đó thính là Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình. Tuấn Luận đã biết Diệp Tình nhưng phải dừng bước bởi vì nhận ra nàng nằm duỗi dài trong lều lụa mà trên người không có lấy một mảnh vải che thân. Mặc dù đã có những mành lụa mỏng phủ xuống, nhưng dưới ánh sáng của những chân đèn vẫn có thể nhìn thấy thân thể nàng. Đúng ra, chiếc bóng của nàng hiện qua làn lụa mỏng là một cách gọi mời bất cứ ai chiêm ngưỡng nó, cho dù đã từng chiếm hữu được nó rồi. Làm sao người nào lại có thể dằn được dục tình khi thấy những đường nét lúc ẩn, lúc hiện vừa sinh động vừa bí ẩn. Sự sinh động và bí ẩn khiến người ta phải tò mò và một khi tò mò thì phải chiếm hữu nó chứ đừng nói đến bản chất của nam nhân là sự chiếm đoạt nữ nhân.

Tuấn Luận vẫn đứng chấp tay sau lưng trong khi trong lều lụa. Diệp Tình chỏi tay hơi ngồi lên trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, bộ dáng của nàng càng khiêu khích hơn.

Nàng chậm rãi nói:

- Hạ công tử có biết vì sao Diệp Tình cho huynh là người kỳ lạ không?

Tuấn Luận thản nhiên đáp lời nàng:

- Mỗi người có một ý mà tại hạ thì không phải là kẻ đi lùng những ý niệm thầm kín trong đầu người khác.

Nàng bật ra tiếng cười thật trong rồi nói:

- Đúng! Huynh nói rất đúng, nhưng phải tự biết nhìn thấy nơi bản thân mình chứ. Cũng như Diệp Tình biết nhìn thấy nơi mình có những gì đó.

- Tại hạ thì khác nàng.

- Tất nhiên huynh khác Diệp Tình rất nhiều.

- Hẳn nàng thấy Tuấn Luận kỳ lạ không giống như những gã nam nhân khác đã từng được chiêm ngưỡng vẻ đẹp kiêu sa đài các của nàng.

- Huynh cứ như đọc được ý của Diệp Tình vậy. Theo huynh thì Mộng Diệp Tình có đẹp không? Đẹp như Tô Băng Lệ hay hơn Tô Băng Lệ hoặc kém nàng ta.

Tuấn Luận nhếch môi cười mỉm:

- Cung chủ và Tô Băng Lệ đều là những trang giai nhân tuyệt sắc của Trung thổ, nhưng mỗi người đều có vẻ đẹp riêng. Nếu hai người đẹp như nhau thì e rằng không thể có chuyện đó được. Hoặc chỉ có tiếng giấc mơ hoang đường mà thôi.Tại hạ không dám mạo phạm so sánh vẻ đẹp của hai người.

- Nhưng trong mỗi người phải có cái đẹp riêng chứ. Đối với giai nhân thì Diệp Tình đẹp hơn Tô Băng Lệ hay Tô Băng Lệ đẹp hơn Diệp Tình.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Theo ý của tại hạ, đối với nam nhân có lẽ nàng có sức quyến rũ hơn Tô Băng Lệ đó. Nếu không có sức quyến rũ thì hẳn Dương Tùng và Nghị Bất Vọng không bán mạng cho nàng vì chữ tình. Và Tuần phủ Dương châu Mạc Dương Can cũng không bán vương pháp cho sắc đẹp kiêu sa đài các.

Lời còn đọng trên miệng Tuấn Luận thì Diệp Tình cất tràng cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe thật thanh tao khiến người khác phải nghỉ đến tiếng cười của mỹ nhân “Bao Tự” chỉ cười để ban tặng cho đấng quân vương.

Nghe nàng cất lên tiếng cười đó, Tuấn Luận phải cau mày.

Tuấn Luận buột miệng hỏi:

- Tại hạ nói sai sao Cung chủ cười.

Nàng nghe chàng hỏi câu này lại cười tiếp sau khi vừa cất dứt tràng tiếu ngạo thứ nhất.

Tuấn Luận buông tiếng thở ra lắc đầu:

- Nếu Cung chủ thấy Tuấn Luận đáng cười như vậy, thì tại hạ mạn phép cáo từ.

Nghe Tuấn Luận thật ra câu này, Diệp Tình liền cắt ngay tràng tiếu ngạo thanh tao của mình. Sự im lặng nhanh chóng phủ trùm lên hai người Diệp Tình lên tiếng:

- Lạ thường thật.

Cánh tay trần của nàng thò ra từ từ vén rèm lụa rồi lại rút vào, rèm lụa lại buông xuống. Diệp Tình nói tiếp:

- Huynh vẫn nhìn về phía Diệp Tình đấy ư?

- Chẳng có gì để tại hạ ngại ngùng cả.

- Diệp Tình lấy làm lạ, sao Tử địa Thiên Ma cổ báo không làm huynh e sợ, thế mà tiếng cười của Diệp Tình lại khiến huynh hốt hoảng. Huynh sợ Diệp Tình ư?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Nếu sợ Cung chủ thì tại hạ chẳng đến đây. Tại hạ ra về bởi vì không thích nghe tiếng cười của Cung chủ thôi.

- Thế thì Diệp Tình sẽ không cười nữa.

Tuấn Luận buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Có gì mà người ta không thích Cung chủ đừng bức ép người ta phải chịu theo ý của người.

Chàng quay mặt nhìn về phía chân đèn đặt bên hông lều lụa. Tuấn Luận nghiệm giọng nói:

- Những lời khách sáo tại hạ và Cung chủ đã đối đáp rồi. Giờ hãy nói lời thật, Cung chủ cho dời tại hạ đến đây với mục đích gì. Hẳn Cung chủ muốn tại hạ trao lại báu vật Thiên Ma cổ bảo mà Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên đã trao cho tại hạ. Nếu Cung chủ dời tại hạ đến với mục đích đó thì Cung chủ hãy tập cho mình sự thất vọng đi.

- Không chỉ riêng Diệp Tình muốn lấy báu vật của Vô Ảnh Thần Thủ Đằng Ngạo Thiên đâu. Tất cả võ lâm ai cũng muốn có báu vật Thập nhị thần châu cả. Diệp Tình không phủ nhận mục đích của

mình. Và mục đích của Diệp Tình thì hắn huynh đã biết rồi.

- Tại hạ đã biết.

- Diệp Tình thỉnh mời huynh đến đây với một mục đích khác nữa.

Tuấn Luận cướp lời nàng:

- Mục đích của Cung chủ hắn cũng là báu vật của Đằng Ngạo Thiên.

- Sẽ không phải là báu vật Thiên Ma cổ bảo nếu như huynh chứng minh được huynh là người có bản lĩnh đứng hàng thứ nhất trong Bách Điển tàng thư.

Đôi chân mày Tuấn Luận cau lại:

- Tại sao nàng biết điều đó?

- Cải biên Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Hiện tại huynh đã minh chứng mình là kẻ đứng hàng thứ nhất trong Bách Điển tàng thư trên cả Nhứt điếu, Nhị hoàn, Tam đao, nhưng còn thiếu nhân vật thứ tư.

- Tứ kiếm.

- Đúng. Khi Tứ kiếm chứng nghiệm bản lĩnh của huynh thì huynh mới có thể tự cho mình cái quyền đứng trên bốn người đó.

- Tứ kiếm đã không đến.

- Tứ kiếm sẽ đến, nếu như Huynh bước qua cửa ải Mộng Diệp Tình.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Cửa ải đó như thế nào?

- Thể xác và nhan sắc của Mộng Diệp Tình. Nếu huynh sợ hãi nhan sắc và thể pháp của Diệp Tình thì đâu đáng gặp mặt Tứ kiếm.

- Ta không muốn mình trở thành kẻ dung tục thôi.

- Dung tục ư? Thế nào là dung tục, và thế nào là không dung tục. Chỉ có sự tồn tại hay sự diệt vong mà thôi chứ chẳng có thứ gì dung tục cả. Chỉ có cái xấu và cái đẹp luôn ở bên nhau chứ chẳng có gì dung tục cả.

Tuấn Luận suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ chấp nhận cửa ải của nàng

- Kiếm rất vô tình đó.

- Nếu không vô tình thì Vạn Sự Thông hắn không xếp kiếm đứng hàng thứ tư trong Binh Khí phổ.

- Chàng hãy bước đến nhìn xem Diệp Tình đẹp như thế nào. Còn nếu như chàng sợ hãi thì có thể rời khỏi đây và đừng bao giờ nghĩ rằng mình hơn Tứ kiếm.

Mặt Tuấn Luận đanh lại. Chàng chậm rãi bước đến lều lụa thản nhiên vén rèm lụa. Rèm lụa được vén lên, ánh sáng từ các chân đến soi rõ thể pháp của Mộng Diệp Tình. Mặc dù Tuấn Luận đã biết Diệp Tình chẳng hề vận trang phục và đang ngồi trong một tư thế khiêu gợi dục tình nơi mình, nhưng khi vén rèm lụa nhìn vào cơ thể nàng, tim của Tuấn Luận vẫn đập như trống trận.

Không có bút mực nào, hay một họa nhân nào có thể tả hết sức quyến rũ mê hồn từ cơ thể của Cung chủ Hương cung tỏa ra. Trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, nàng phơi toàn bộ thân mình ra dưới mắt Tuấn Luận. Trong khi mặt lại điểm xuyến những nét thật nhu hòa quyến rũ.

Nếu tượng đá bắt gặp thể xác của giai nhân trong tư thế này hẳn cũng phải chảy thành nước để được khỏa lấp lên tấm thân ngà ngọc kia. Tất cả đập vào mắt Tuấn Luận để kết tạo thành một đợt sóng thần có thể dìm bất cứ đi vào vực xoáy dục tình.

Tuấn Luận đứng nhìn Diệp Tình. Nàng không hề e thẹn như những thiếu nữ lõa thể trước mặt nam nhân mà lại rất tự tin vào sức đẹp quyến rũ của mình.

Nàng đã biết mình có sức quyến rũ như thế nào. Nàng biết nam nhẫn phải rơi vào trạng thái gì khi chiêm ngưỡng vẻ đẹp bất phàm siêu tục của nàng.

Đôi nhũ hoa như hai ngọn hỏa diệm sơn đang tuôn trào hơi nóng hầm hập sức nóng của sự quyến rũ để mời chào kẻ chinh phục và chiếm hữu. Lần xuống dưới là vùng bình nguyên phẳng lỳ đầy sức sống gợi mời mà người chiêm ngưỡng nó hẳn sẽ phải gục đầu tôn sùng và thành bái nếu được sở hữu. Theo làn da trắng ngần là đến khoảng đài sen bí ấn. Nơi mà tất cả mọi gã nam nhân đều muốn đến cho dù có phải bỏ cả sinh mạng mình để được chiếm hữu nó.

Diệp Tình nhìn Tuấn Luận:

- Diệp Tình đẹp chứ?

Tuấn Luận nhìn nàng:

- Đẹp lắm...

- Tất cả đều thuộc về chàng đó.

- Tại hạ được quyền sỡ hữu những nét đẹp bất phàm của tạo hóa ư?

Nàng gật đầu:

- Nhưng huynh sẽ không sở hữu nó, nếu huynh là kẻ nhút nhát và sợ hãi. Hoặc hơn thế nữa huynh chỉ có thể mà một nam nhân đã biến thái.

Tuấn Luận nheo mày:

- Cung chủ muốn ta phải làm gì để chứng minh ta không phải là kẻ nhút nhát hay là gã biến thái trong mắt nàng?

- Thân thể Diệp Tình đã trao hiến sao huynh không thử đặt tay vào để biết sự trao tặng đó như thế nào.

Tuấn Luận chau mày:

- Nàng biết chinh phục nam nhân.

- Nhưng không phải nam nhân nào cùng được Diệp Tình trao gởi, ngoại trừ Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Nhưng Diệp Tình sẽ phải thất vọng khi kiểm chứng người mình tâm phục khẩu phục.

- Tại hạ không làm nàng thất vọng đâu.

Tuấn Luận nói xong thản nhiên ngồi xuống tràng kỹ. Chàng đặt tay lên đôi nhũ hoa của Diệp Tình. Nàng từ tử khép hờ hai mí mắt với vẻ mời gọi chàng hãy làm chủ thể xác của nàng.

Thần quang của Tuấn Luận vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Diệp Tình cứ như muốn thâu tóm lấy những nét gợi mời hiện ra trên khuôn mặt trái xoan gợi tình.

Diệp Tình thều thào nói:

- Chàng hãy đi tìm những vùng thuộc về chàng.

Tuấn Luận nghiêm mặt. Bàn tay của chàng chậm chạp lần từ vùng đồi hoa xuống vùng bình nguyên phẳng lì. Diệp Tình như thể cảm thận được cảm giác diệu tuyệt mà bấy lâu nay phải đi tìm miệt mài. Khi cảm giác đó đến thì cơ thể nàng bất giác nóng bừng như đang bị nung trên bếp than hồng. Cùng với hơi nóng hầm hập đó, thể pháp Diệp Tình run nhẹ theo bàn tay của Tuấn Luận.

Hai cánh môi của nàng hé mở như một nụ hoa anh đào đang xòe cánh để chực đón chú ong mật mà nó đã thèm khát lâu ngày. Nàng nhỏ nhẻ nói:

- Tất cả phải đều thuộc về chàng.

Lời nói kia vừa dứt trên môi Diệp Tình thì Tuấn Luận cũng rút tay lại. Chàng lấy tấm chăn đắp lên người Diệp Tình:

- Tại hạ không muốn sở hữu những gì nàng trao tặng mà chỉ muốn gặp Tàn Kiếm.

Diệp Tình mở to hai mắt hết cỡ tưởng chừng như đôi con ngươi có thể lọt ra ngoài. Tất cả sự ngỡ ngàng đều hiện lên mặt nàng.

Nàng buột miệng hỏi:

- Tại sao?

- Đừng nghĩ tại hạ là kẻ biến thái, chỉ vì trong mắt của tại hạ, Cung chủ không phải là người tại hạ chinh phục và chiếm hữu.

Diệp Tình chói tay nhỏm lên:

- Tuấn Luận... Chàng...

- Hãy cho tại hạ biết Tàn Kiếm đang ở đâu?

Diệp Tình vỗ tay một tiếng.

Ngay lập tức một gã kiếm thủ vận võ phục bước vào. Nàng nhìn Tuấn Luận rồi chỉ gã kiếm thủ đó:

- Hạ huynh biết người kiếm thủ đó chứ?

Tuấn Luận nhìn gã kiếm thủ kia. Chàng nheo mày:

- Phải chăng y là Trung Nguyên Nhất Kiếm Tào Án Phi?

- Ngoài cái danh Trung Nguyên Nhất Kiếm ra Tào Án Phi còn chiếm luôn cả bảng Thám Hoa kiếm đạo nữa đó.

Diệp Tình nhìn Tào Án Phi nói:

- Tào huynh sẽ được đấu với Tàn Kiếm. Người mà Vạn Sự Thông xếp hàng thứ tư trong Binh Khí phổ của y. Huynh có hứng thú không?

Án Phi gật đầu:

- Rất hứng thú.

Hắn vừa nói vừa định nhãn nhìn Tuấn Luận ngỡ như đã nhận ra chàng chính là Tàn Kiếm.

Tuấn Luận lắc đầu nói:

- Tại hạ không phải là Tàn Kiếm.

Diệp Tình mỉm cười liếc Tuấn Luận. Nàng vỗ tay một cái nữa.

Hai ả a hoàn khiêng ra giá kiếm. Trên giá kiếm là một thanh trường kiếm có chiếc chuôi năm ngọn. Tuấn Luận thấy thanh trường kiếm đó buột miệng nói:

- Đây là vật bất ly thân của Thiên Kiếm Nhạc Quân Vĩ.

- Kiến văn của huynh quả là quảng bác, thảo nào lại cố ý cải sửa Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông.

Nàng nói dứt câu nhìn lại Tào Án Phi:

- Tào huynh... Nếu huynh xuất thủ mà Tàn Kiếm không xuất hiện xem như huynh sẽ được sở hữu thể pháp của Mộng Diệp Tình và Hương cung.

Án Phi nhìn Diệp Tình:

- Nàng chắc như vậy chứ?

Diệp Tình mở chiếc chăn mà Tuấn Luận đắp lên người nàng.

Thấy nàng hành động như vậy Tuấn Luận phải cau mày. Chàng nghĩ thầm:

“Mộng Diệp Tình không biết hổ thẹn khi phơi thân thể trước mặt nam nhân sao”.

Án Phỉ như thể bị thể pháp của Diệp Tình hút lấy tầm mắt. Hắn cứ ngây người ra chiêm ngưỡng. Diệp Tình mỉm cười:

- Diệp Tình sẽ thuộc về huynh nếu như huynh đánh rơi thanh trường kiếm kia khỏi giá kiếm. Ngược lại, huynh sẽ chết... Mà không được hối tiếc hay căm hận Hương cung.

- Án Phi hành sự không bao giờ biết hối tiếc.

Y nhìn lại Tuấn Luận lần nữa.

Chạm vào ánh mắt của Tào Án Phi, Tuấn Luận phải lắc đầu:

- Tại hạ không phải là Tàn Kiếm.

- Tàn Kiếm hành tung bất định xuất quỷ nhập thần, nghe tiếng nhưng không bao giờ thấy mặt. Nhưng phong thái của ngươi đúng là Tàn Kiếm. Ngươi phải lộ chân diện trước Tào mỗ thôi, vì Tào mỗ là người đi tìm ngươi. Nếu người không lộ diện chân tướng thì Diệp Tinh sẽ thuộc về Tào Án Phi.

Tào Án Phi vừa nói vừa đặt tay vào đốc kiếm. Mắt y định nhãn nhìn Tuấn Luận. Y thét lớn một tiếng. Một tia chớp bạc vụt thoát ra chém xá đến giá kiếm.

Ánh chớp bạc đó nhanh, nhưng vẫn chậm hơn so với khinh pháp của Mộng Diệp Tình. Nàng từ trong lều vải, cất mình lướt ra như cánh chim sắc, khi tay chạm vào đốc thanh kiếm của Nhạc Quân Vĩ rồi mà chiêu kiếm của Tào Án Phi mới đi được nửa. Lưỡi kiếm được rút ra thì kiếm của Tào Án Phi còn cách nàng nửa giang tay. Khi mũi lưỡi kiếm của Án Phi trọn chiêu chém xuống giá kiếm thì lại tra vào đúng vỏ kiếm của nàng, còn lưỡi kiếm của Diệp Tình thì xuyên qua vùng chấn tâm của họ Tào.

Tào Án Phi đứng phổng ra giương mắt nhìn Diệp Tình. Đôi mắt của gã thất thần dần cho đến khi chẳng còn chút uy quang trong ánh mắt mà đọng trong đó là thể pháp lõa lồ của Diệp Tình thôi.

Tào Án Phi rùng mình thều thào nói:

- Nàng chính là Tàn Kiếm.

Hắn nói dứt câu ngã ngửa ra sau đập ót xuống sàn gạch. Tứ chi nẩy lên vài cái như thể muốn xua chút hồn si mê khỏi cái xác không còn sức giữ được hồn.

Diệp Tình giật mạnh trường kiếm về. Lưỡi kiếm của nàng mặc dù đâm xuyên qua trái tim của Tào Án Phi nhưng khi rút về lại chẳng đọng chút máu nào.

Nàng trút thanh kiếm của Án Phi ra khỏi võ kiếm của mình, rồi tra kiếm lại, cẩn thận đặt lên giá kiếm, quay lại tràng kỷ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Diệp Tình nằm duỗi dãi trên tràng kỹ giống như tư thế ban đầu. Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Giờ thì Hạ huynh đã biết Tứ kiếm là ai.

Tuấn Luận nhìn nàng

- Tại hạ quá bất ngờ.

- Kiếm của Diệp Tình như thế nào?

- Ý kiếm để đạt được ý kiếm thì không phải kiếm thủ nào cũng đạt được.

Nàng buông một tiếng thở dài:

- Mặc dù Diệp Tình đã luyện đến cảnh giới kiếm ý có thể khiển được kiếm, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Hạ huynh.

- Sao nàng biết?

- Tàn Kiếm còn không vượt được qua Hạ huynh thì ý kiếm sao có thể thắng được đôi bản thủ của Bách Thủ thư sinh.

Nàng nhìn chàng.

Tuấn Luận từ tốn đáp lời nàng:

- Bây giờ tại hạ mới hiểu được sự nguy hiểm của Tàn Kiếm như thế nào. Đã có lúc Tuấn Luận có cảm tưởng kiếm đã đặt vào yết hầu tại hạ.

Nàng chỏi tay ngồi nhỏm lên:

- Mặc dù chàng thắng Diệp Tình nhưng chưa thể đi đến đích của chàng đâu.

- Tại hạ tự biết điều đó. Với sức quyến rũ của nhan sắc nàng chính là Tàn Kiếm, thì sự quyến rũ của Thập nhị thần châu còn như thế nào nữa.

Xem tiếp hồi 27 Vị nghĩa vị thân

Chương 27: Vị Nghĩa Vị Thân

Lâm Tứ vừa bưng bầu rượu năm cân vừa hí hửng bước chân sáo về phía cửa đông. Y thấy cỗ xe độc mã, mặt càng phấn khích hơn vội vội vàng vàng bước đến cỗ xe đó. Nhìn lên ghế xà ích, Lâm Tứ nói với Tuấn Luận:

L

- Hạ đại ca xem Lâm đệ đem thứ gì về đây?

Y vừa nói vừa giơ cao bầu rượu năm cân, cao hứng nói:

- Trung Nguyên nhất tửu, Thiện nữ nhi hồng đó.

Lâm Tứ vừa nói leo lên ghế xà ích. Y nhướng mày nói:

- Đại ca biết Lâm Tứ sao có ngân lượng mua được vò rượu đặc biệt này không?

Nhìn sang Lâm Tứ, Tuấn Luận từ tốn nói:

- Nếu huynh đoán không lầm thì đệ đã đến gian thủy xá bên dòng Dương Tử.

Y tròn mắt nhìn Tuấn Luận:

- Sao huynh biết?

- Bởi vì Lâm đệ dám mua vò rượu Trung Nguyên nhất tửu Thiện nữ nhi hồng hẳn phải có rất nhiều ngân lượng. Một khi Lâm đệ muốn khoản đãi huynh vò rượu này thì hẳn viên Thần châu Minh chỉ đã không còn trong túi Lâm đệ.

Lâm Tứ reo lên:

- Ha... Phải nói người sinh Lâm Tứ ra là song đường, nhưng người hiểu ruột gan, tâm tưởng Lâm Tứ lại chính là Hạ đại ca.

Tuấn Luận mỉm cười trong khi Lâm Tứ khui nấp vô rượu. Chàng hỏi Lâm Tứ:

- Song đường của Lâm đệ là ai?

Lâm Tứ nghe Tuấn Luận hỏi, quay sang trố mắt nhìn chàng:

- Ô... Huynh giờ còn hỏi Lâm đệ nữa. Nói song đường thì song đường chứ, đệ từ trước đến giờ nào có biết song đường của mình là ai đâu.

- Thế Lâm đệ không có ý đi tìm thân thế và lai lịch của mình à?

Lâm Tứ ngượng ngập một lúc rồi lắc đầu:

- Quả thật đệ không có ý đó.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nhướng mày:

- Huynh uống trước nhé.

- Tất nhiên rồi. Đệ đâu dám uống trước khi có mặt Hạ huynh.

Tuấn Luận cười khẩy, rồi dốc bầu rượu tu luôn một hơi dài. Chàng trao lại vò rượu qua tay Lâm Tứ:

- Đến lượt đệ.

Lâm Tứ giả lả cười rồi tu luôn một ngụm. Y vội đặt bầu rượu xuống bên quay ngang ho sặc một tiếng.

Y nhăn nhó quay lại nhìn Tuấn Luận gượng gạo nói:

- Huynh biết vì sao Lâm đệ ho không?

- Vì sao?

- Vì Hạ đại ca hỏi Lâm đệ một câu không thể trả lời được. Câu hỏi của huynh cứ như chen ngang cuống họng Lâm đệ, nên khi đệ uống rượu thì phải ho sặc đó.

Tuấn Luận nheo mày:

- Câu hỏi của huynh sao lại chẹn ngang cổ họng để được chứ? Hay huynh đã xúc phạm Lâm đệ?

Lâm Tứ lắc đầu, khoát tay như thể có bầy ruồi đêm vô hình bất ngờ xuất hiện bâu vào mặt y:

- Không không Hạ đại ca đầu có xúc phạm gì đệ. Không có xúc phạm gì đệ cả. Thật ra Lâm đệ cũng chẳng biết tìm song thân của mình từ đâu nữa. Với lại khi đệ sinh ra thì đã bị bỏ rơi ngoài cửa kỹ lầu rồi.

Y gãi đầu:

- Cha mẹ sinh ra đã không muốn nhìn lại bỏ rơi, nếu như đệ cố công tìm kiếm lai lịch thân thế của mình thì không chừng chỉ làm phiền cho song đường mà thôi.

Nghe Lâm Tứ nói câu này, lòng Tuấn Luận bất giác nặng trĩu một nỗi ưu hoài.

Chàng nghĩ thầm:

“Nếu ta còn có mẫu thân thì Lâm đệ đúng là cô nhi bất hạnh. Tại sao lại có những đấng sinh thành lại nỡ đem con quẳng đi. Họ không nghĩ đến cất nhục thâm tình sao”.

Ý niệm đó khiến Tuấn Luận nhìn sang Lâm Tứ.

Lâm Tứ nhìn Tuấn Luận:

- Ơ... Đệ chỉ nói theo ý của mình thôi.

- Đệ nói đúng.

Chàng khẽ gật đầu:

- Đệ nói đúng... Tại sao chúng ta phải đi tìm nguồn cội đã bị chối bỏ?

Tuấn Luận bưng bầu rượu dốc vào miệng tu ừng ực. Thấy chàng uống rượu, Lâm Tứ phải nhăn mặt. Khi Tuấn Luận đặt bầu rượu xuống bên cạnh thì mặt chàng đã khoác vẻ ưu hoài nhưng chai lì pha trộn sự bất nhẫn lạnh lùng.

Thấy vẻ mặt của Tuấn Luận bất giác Lâm Tứ cũng chạnh lòng. Y cầm lấy bầu rượu nhỏ nhẻ nói:

- Đại ca uống thêm đi.

Nhìn Lâm Tứ, Tuấn Luận nói:

- Đệ sẽ không đi tìm thân thế và lai lịch của mình nữa à?

Lâm Tứ gật đầu:

- Không. Đệ đã chấp nhận mình là một cô nhi. Cô nhi là có gì tội đâu.

Tuấn Luận choàng tay qua vai Lâm Tứ:

- Ta và đệ là hai gã cô nhi. Chúng ta mãi mãi là những cô nhi trên cõi nhân sinh này.

Tuấn Luận đặt bầu rượu vào tay Lâm Tứ:

- Uống mừng cho những gã cô nhi không cần đến nguồn cội.

Lâm Tứ phấn khích bưng bầu rượu dốc một hơi dài. Lần này xem ra gã uống rất ngon không phải bị sặc như lần trước. Gã nhìn lại Tuấn Luận hí hửng nói:

- Đại ca biết đệ bán viên ngọc đó được bao nhiêu không?

Tuấn Luận lắc đầu mỉm cười:

- Huynh không cần biết.

Rặn nụ cười giả lả, Lâm Tứ nói:

- Viên thần châu đó đệ bán dược tới trăm lạng đây.

Y tháo chiếc túi gấm đeo bên hông:

- Số ngân lượng đó đây. Đại ca cứ lấy mà dùng.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không! Đệ hãy giữ lấy để làm lộ phí trong cuộc hành trình này.

Lâm Tứ tròn mắt nhìn Tuấn Luận:

- Đệ phải rời Dương Châu ư?

- Đúng Đệ sẽ phải rời Dương Châu cùng với mỹ nữ Tô Băng Lệ.

- Ơ... Sao lại là đệ mà không phải là huynh?

- Bởi vì huynh tin vào đệ.

Lâm Tứ vuốt má:

- Hê... Đệ hỏi huynh điều này nhé.

- Đệ cứ hỏi.

- Tại sao huynh lo lắng cho Tô Băng Lệ? Phải chăng huynh đã...

Tuấn Luận cướp lời Lâm Tứ:

- Sai rồi...Chắc chắn đệ đã hiểu sai về huynh. Vì sao huynh lo cho Tô cô nương ư... Chẳng qua Tô cô nương đáng được thương hơn những người khác.

Lâm Tứ tủm tỉm cười.

Tuấn Luận cau mày khi nụ cười của gã đập vào mắt chàng. Chàng khẽ lắc đầu:

- Đệ hãy tin vào huynh đi. Tất cả huynh làm đối với Tô cô nương chỉ là sự thương hại. Hay đúng hơn là vì Tuyết Nghi và Đình Khang.

- Cứ cho là như vậy. Nhưng huynh có biết không, chính vì sự thương hại của huynh mà đã gây ra sự đau khổ cho người khác. Đệ biết huynh chẳng bao giờ muốn đem đau khổ cho một người nào.

- Đệ muốn nói đến ai?

- Sử Thứ Dân.

- Huynh biết người này.

Lâm Tứ nhướng mày nhìn Tuấn Luận. Y chậm rãi thuật lại chuyện tình cờ mình biết Sử Thứ Dân. Nhún vai, Lâm Tứ nói:

- Y là một thư sinh yếu đuối và nhu nhược.

- Kẻ nặng tình thường yếu đuối như vậy đó. Nhưng huynh sẽ gặp y nói cho y hiểu về Tô Băng Lệ.

- Được vậy thì hay quá.

Lâm Tứ nói xong bưng bầu rượu tu một hơi dài. Y trao lại bầu rượu nho Tuấn Luận:

- Đại ca... Đệ sẽ đưa Tô Băng Lệ đi đâu?

Tuấn Luận lấy trong thắt lưng ra một miếng mộc bài đặt vào tay Lâm Tứ:

- Đệ tạm thời đưa Tô cô nương đến thảo trang của “Ngự thần y” tọa lạc trên Ngũ Đài sơn. Đưa miếng Mộc bài này ra thì Ngự thần y tự khắc biết phải làm gì để giúp Tô Băng Lệ cô nương.

Lâm Tứ gật đầu. Y nhìn Tuấn Luận nói:

- Hình như huynh không đi cùng với Lâm Tứ và Tô cô nương?

- Đệ quên rồi sao? Huynh phải ở lại để gặp Sử công tử. Nếu y hiểu ra mọi nhẽ thì sẽ lên đường đến Ngũ Đài sơn sau.

Nói đến đây thì Tuấn Luận thấy Băng Lệ và Tuyết Nhi, Đình Khang từ trong Dương Châu trấn tiến ra. Chàng vỗ vai Lâm Tứ:

- Đệ bảo trọng... anh hùng cứu mỹ nhân đó.

- Ơ...

Lâm Tứ quay mặt nhìn về phía Tô Băng Lệ đang rảo bước tiến về cỗ xe. Khi Băng Lệ đến, y ôm quyền:

- Tiểu đệ họ Lâm. Tục danh là Tứ, thay mặt Hạ đại ca đón cô nương. Phải không Hạ huynh?

Không nghe tiếng Tuấn Luận đáp lời mình, Lâm Tứ bất giác quay lại nhưng chẳng còn thấy Tuấn Luận đâu cả, mặc dù mới đây Tuấn Luận còn ngồi bên cạnh y.

Y buột miệng thốt:

- Y...

Y lúng túng nhìn lại Băng Lệ, Tuyết Nhi và Đình Khang nói:

- Hạ đại ca để Lâm Tứ tiểu đệ chờ ở đây đón tỷ tỷ. Đệ sẽ đưa tỷ tỷ và Tuyết Nhi cùng với Đình Khang đến gặp Ngự thần y trên Ngũ Đài sơn.

Y chìa miếng mộc bài ra trước mặt Băng Lệ:

- Tín vật của Hạ huynh đây.

Băng Lệ nhìn Lâm Tứ:

- Hạ đại ca không đi cùng vôi Băng Lệ và Lâm Tứ ư?

Lâm Tứ lắc đầu:

- Không... Hạ đại ca có chuyện không đi cùng với Lâm tỷ tỷ và Tô tỷ tỷ.

Nàng bâng quơ nói:

- Hạ đại ca không đi cùng...

Lâm Tứ gật đầu. Y giả lả cười rồi nói:

- Đại ca ở lại đây để phân giải hiểu lầm giữa Sử công tử và Tô tỷ tỷ.

Mặt hoa của Băng Lệ bất giác sa sầm khi nghe Lâm Tứ thốt ra câu nói này. Nàng buông tiếng thở dài miễn cưỡng nói:

- Hạ huynh gặp Sử Thứ Dân để làm gì?

Lâm Tứ vừa cười vừa nói:

- Ậy... Chuyện đó chỉ có Hạ đại ca và Tô tỷ tỷ biết thôi chứ Lâm Tứ làm sao biết được. Tỷ tỷ! Chúng ta lên đường thôi.

Băng Lệ nghiêm mặt. Nàng nói với Lâm Tứ:

- Lâm Tứ. Băng Lệ sẽ không đi cùng với Lâm Tứ... Mà sẽ gởi Tuyết Nhi và Đình Khang đi.

Lâm Tứ tròn mắt nhìn nàng:

- Chỉ có... Chỉ có Tuyết Nhi và Đình Khang đi với Lâm Tứ thôi sao?

Băng Lệ gật đầu:

- Nhưng Hạ huynh nói phải đưa Tô tỷ tỷ cùng đi đến Ngũ Đài sơn.

- Không cần thiết đâu... Với lại chuyện giữa Băng Lệ và Thứ Dân chưa minh bạch Băng Lệ không muốn rời Dương Châu trong sự âm thầm.

Lâm Tứ lắc đầu:

- Ấy... Nếu Tô tỷ tỷ không đi thì Lâm Tứ này kẹt quá. Chẳng biết nói sao với Hạ đại ca.

- Băng Lệ sẽ nói dùm Lâm Tứ.

- Thật là khó cho đệ.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Lâm Tứ... Thật ra Hạ huynh vì Tuyết Nhi và Đình Khang nên mới nghĩ đến Tô Băng Lệ. Tuyết Nhi và Đình Khang quan trọng hơn Băng Lệ rất nhiều.

Nàng quay lại Tuyết Nhi, Đình Khang:

- Tuyết Nhi, Đình Khang. Hai em sẽ đi theo Lâm Tứ tiểu ca. Nhớ ngoan ngoãn vâng lời tiểu ca.

Tuyết Nhi bịn rịn nói:

- Tỷ Tỷ không đi cùng với Tuyết Nhi sao?

Nàng vuốt tóc Tuyết Nhi:

- Rồi tỷ sẽ gặp hai em sau.

Quay sang Đình Khang nói:

- Đình Khang phải ngoan ngoãn đó.

Đình Khang nhìn Tuyết Nhi rồi ngẩng lên nhìn Lâm Tứ đang ngồi trên ghế xà ích. Y khẳng khái hỏi:

- Đi với Lâm đại ca có gì vui hông?

Lâm Tứ nhướng mày gật đầu:

- Tất nhiên là vui rồi. Nếu đi với Lâm Tứ mà Đình Khang đệ đệ không vui thì chẳng còn đi đâu vui hơn nữa. Lâm tiểu ca có nhiều trò vui cho Đình Khang.

Y toét miệng cười gật đầu, rồi nói:

- Tiểu ca có thể cho Đình Khang giữ dây cương ngựa chứ?

- Nếu Đình Khang làm được vậy thì hay quá. Nào lên đi.

Đình Khang leo lên ngồi vào ghế xà ích, trong khi Tuyết Nhi vẫn không muốn rời Băng Lệ.

Lâm Tứ nhìn xuống Tuyết Nhi:

- Muội muội lên đi chứ? Hai người sẽ cùng ta làm một chuyến du sơn đến Ngũ Đài sơn. Lâm tiểu ca hứa sẽ không để cho Đình Khang và Tuyết Nhi thất vọng đâu. Riu ríu sống trong sự bảo bọc của Tô tỷ tỷ mãi thì biết bao giờ mới đủ lông đủ cánh. Bắt chước Tiểu ca nè...

Đình Khang nhìn Lâm Tứ cười.

Tuyết Nhi ôm chầm lấy Băng Lệ:

- Tỷ sẽ đến tìm muội nhé.

Băng Lệ gật đầu:

- Tỷ sẽ tìm muội và Đình Khang.

Nàng đỡ Tuyết Nhi lên cỗ xe Lâm Tứ nói:

- Lúc lọt lòng huynh đã không có cha lẫn mẹ, thế mà bây giờ đây có thể tự mình bươn chảy trên chốn giang hồ rồi.

Y vỗ vai Tuyết Nhi:

- Bắt chước Tiểu ca nè.

Y nhìn xuống Băng Lệ:

- Tô tỷ tỷ ở lại bảo trọng.

Băng Lệ gật đầu, rồi nói:

- Lâm đệ và tuyết Nhi cùng Đình Khang lên đường may mắn.

- Nhất định sẽ may mắn rồi.

Lâm Tứ khẽ gật đầu rồi ra roi đánh vào mông con Hắc Long câu. Nó rùng mình, trổ nước kiệu kéo cỗ xe băng đi. Băng Lệ nhìn theo cỗ xe cho đến khi bóng tối nuốt chửng lấy nó. Nàng buông tiếng thở dài nói:

- Tuyết Nhi. Đình Khang, tỷ mong hai em sẽ mãi mãi được bình an.

Xem tiếp hồi 28 Long trảo

Chương 28: Long Trảo

Nàng quay bước trở vào Dương Châu. Đi chưa được bao xa chợt Băng Lệ nghe tiếng tằng hắng ngay sau lưng mình. Tiếng tằng hắng trong đêm vắng khiến lòng dạ nàng bồi hồi lo lắng. Nàng dừng bước quay lại.

N

- Mỹ nhân đi đâu mà giữa đêm khuya vậy?

Hai gã đại hán vận học y như thể từ dưới đất chui lên. Bộ mặt giảo hoạt của hai gã đó càng khiến Băng Lệ hồi hộp sợ hãi hơn nữa. Nàng miễn cưỡng nói:

- Băng Lệ vì có chuyện phải ra khỏi nhà trong đêm. Nhị vị đại ca...

Hai gã kia cười khẩy nói:

- Lão Tam và Lão tứ biết nàng có chuyện gì rồi.

Gã đứng bên phải có dáng người dong dỏng cao, lại gầy đét trông như cây tre miễu dấn đến nửa bộ.

- Phải mỹ nhân có chuyện muốn đi tìm lão Tam ta không?

- Không phải riêng lão Tam đâu mà cả lão Tứ này nữa chứ.

Nghe lão Tam và lão Tứ nói, Băng Lệ biết ngay hai người này định giở trò gì đối với nàng. Mặt đanh lại, Băng Lệ nghiêm giọng nói:

- Các người đừng làm càn giữa chốn thanh thiên bạch nhật đấy nhé.

Lão Tam và lão Tứ đồng cười khẩy. Lão Tam nói:

- Đây đâu phải là chốn thanh thiên bạch nhật, mà là đêm tình thanh vắng. Nàng cứ xem như hôm nay trời đãi lão Tam và lão Tứ ta vậy... Mỹ nữ Tô Băng Lệ thì cả đất Dương Châu này bất cứ gã nam nhân nào cũng thèm khát... Xem ra trời đãi ngộ lão Tam ta đây.

Gã nói xong dấn bước đến toan ôm chầm lấy Băng Lệ. Nàng hốt hoảng thối lùi về sau:

- Các ngươi định làm càn ư?

Lão Tam trơ tráo đáp lời nàng.

- Trời cho thì phải hưởng, thế nào là làm càn chứ. Đêm nay trời đãi lão Tam giai nhân, nếu lão Tam không hưởng thụ hóa ra lãng phí của trời.

Lão Tứ nhanh miệng nói tiếp theo lão Tam:

- Hê... Lão Tứ này cũng có phần nữa.

Lão Tứ vừa dứt câu thì một giọng nói ồm ồm cất lên ngay sau lưng Tô Băng Lệ:

- Cả hai người đều có phần cả.

Nghe giọng nói ồm ồm pha trộn âm thanh nhão nhè nhẹt, Băng Lệ quay lại. Nàng toan quỳ xuống hành lễ nhưng Xám y nhân đã cản lại:

- Không cần đa lễ.

Lão Tam và Lão Tứ nhìn Xám y nhân.

Lão Tam nói:

- Lão này hẳn muốn chết rồi nên cản việc của Song Xà Hoạt Sát.

- Bổn tọa có nghe tiếng Song Xà Hoạt Sát nhưng rất tiếc lại không có ý muốn trưng dụng hai người. Bởi vì hai người là người của bộ tộc man di. Không trưng dụng được thì bổn tọa đành phải giết hai ngươi vậy.

Lời vừa dứt trên cửa miệng thì Xám y nhân giũ hai ống tay áo rộng thùng thình. Hai đạo bạch quang sáng ngời từ trong tay áo lão thoát ra tợ hai lưỡi tầm sét lia ngang qua yết hầu lão Tam và lão Tứ rồi đảo một vòng quay trở lại ống tay áo rộng.

Khi hai đạo bạch quang kia mất hút trong hai ống tay áo của Xám y nhân thì đầu của lão Tam và lão Tứ mới rụng ra khỏi cổ rơi xuống đất lăn lông lốc.

Xám y nhân nhìn lại Băng Lệ:

- Hạ Tuấn Luận đang ở tại gian thủy xá bên dòng Dương Tử. Nàng biết mình phải làm gì rồi.

Băng Lệ miễn cưỡng nói:

- Chủ nhân.. Băng Lệ biết.

Xám y nhân gật đầu:

- Hãy thực hiện những gì mà bổn tọa đã căn dặn:

Tuyết Nhi vã Đình Khang sẽ đến nơi chúng đến.

- Băng Lệ mong chủ nhân gia ân cho Tuyết Nhi và Đình Khang.

- Bổn tọa sẽ gia ân cho chúng.

Xám y nhân chấp tay sau lưng, quay bước lắc vai. Thân pháp phiêu bồng như thể lướt trên mặt đất mà đôi cước pháp chẳng cần phải dịch chuyển.

Xám y nhân đi rồi, Băng Lệ mới buông tiếng thở dài. Nàng nhìn lên bầu trời đêm, nhẩm nói:

- Hạ huynh... Để chọn lựa thì Băng Lệ sẽ chọn Tuyết Nhi và Đình Khang vì họ là lẽ sống của muội.

Băng Lệ đi thẳng đến ngôi Thủy xá. Quả nhiên bắt gặp Tuấn Luận đang chấp tay sau lưng dõi mắt nhìn ra ngoài dòng Dương Tử.

Băng Lệ rón rén bước vào. Nàng lên tiếng nhỏ nhẽ nói:

- Hạ huynh.

Tuấn Luận quay lại. Hai người đối mắt nhìn nhau. Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tuấn Luận thoạt cau lại:

- Nàng chưa rời khỏi Dương Châu ư?

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội không thể rời Dương Châu được nếu chuyến đi này không có huynh.

- Tại hạ không thể đi cùng với nàng.

- Tại sao huynh bắt muội rời Dương châu mà huynh lưu lại Dương Châu? Huynh không nói, muội cũng biết.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Ta muốn lấy lại chiếc tráp của Đằng Ngạo Thiện.

- Muội biết.

Tuấn Luận nheo mày:

- Tuyết Nhi và Đình Khang đã rời Dương Châu rồi chứ?

- Xá muội và xá đệ theo Lâm Tứ rời Dương Châu.

- Vậy cũng được. Tại sao nàng biết ta ở đây?

- Muội biết huynh sẽ đến gian thủy xá này... Bởi vì nơi đầy đã từng là nơi huynh hẹn với Cát Bội Hương.

Tuấn Luận chấp tay sau lưng nhìn ra ngoài dòng Dương Tử:

- Tại hạ không muốn nhắc đến chuyện đó.

Tuấn Luận gắt giọng nói:

- Những gì tại hạ đã làm cho cô nương, tại hạ đã làm... Giờ Tuấn Luận chẳng còn gì để phải lo lắng cả.

Băng Lệ bước đến sau lưng Tuấn Luận:

- Ha huynh. Huynh không lo lắng cho muội, nhưng ngược lại, muội lo lắng cho huynh.

Tuấn Luận chau mày, từ tốn nói:

- Nàng lo lắng cho ta ư?... Nếu nàng lo lắng cho Tuấn Luận thì đã theo Lâm Tứ rồi.

- Băng Lệ không thể ra đi bỏ mặc Hạ đại ca ở lại Dương Châu dấn thân vào đầm rồng hổ huyệt. Nhất định huynh sẽ đến Tụ Hiền trang để lấy lại chiếc tráp của Đằng Ngạo Thiên.

- Tại hạ trao chiếc tráp kia cho nàng giờ phải lấy lại.

- Mạc Thiên Vân trang chủ không để cho chàng lấy lại chiếc tráp đó đâu.

Băng Lệ khẩn thiết nói:

- Hạ huynh.. Chàng đến Tụ Hiền trang là tự dấn mình nạp mạng cho Mạc trang chủ... Bởi...

Băng Lệ ngập ngừng. Mãi một lúc nàng mới nói:

- Mọi hành tung của chàng. Mạc trang chủ đều biết.

Tuấn Luận quay lại nhìn thẳng vào mắt Băng Lệ:

- Cái gì tại hạ muốn thì không bao giờ dừng bước cho dù phải bước vào đầm rồng hay hổ huyệt.

Băng Lệ bặm môi một lúc sau mới ngập ngừng lên tiếng:

- Hạ huynh... Băng Lệ...

Nàng nói đến đây chợt cúi đầu nhìn xuống mũi hài mình.

Tuấn Luận đặt tay lên vai Băng Lệ.

Nàng ngẩng mặt nhìn chàng. Trong ánh mắt là tất cả những nỗi niềm u uẩn nhưng không nào thốt ra được.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Ta hiểu Tô cô nương mà. Tại hạ mong nàng tự bảo trọng. Tất cả những gì nàng làm vì Tuyết Nhi và Đình Khang. Chính vì điều đó mà tại hạ không bao giờ phiền trách nàng đâu. Điều ta muốn ở nàng là hãy đến Ngũ Đài sơn.

Lệ trào ra khóe mắt Băng Lệ. Nàng ngập ngừng nói:

- Hạ huynh hiểu Băng Lệ ư?

Tuấn Luận gật đầu

- Ta hiểu nàng đến đây vì mục đích gì nữa.

Băng Lệ cúi đầu nhìn xuống.

- Huynh nói cho muội biết... Mục đích gì muội đến tìm huynh.

- Trả tình...

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội không hiểu.

- Nàng không hiểu ư? Hay thật ra nàng muốn lẩn tránh nó?

Chớp mắt như thể muốn chạy trốn cái nhìn sắc như bảo đao bảo kiếm từ Tuấn Luận đang rọi lên mặt mình, Băng Lệ khẽ gật đầu:

- Huynh biết mục đích của Băng Lệ. Phải. Muội đến để trả tình cho huynh.

Nàng mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Nhưng muội còn biết hơn nữa là Hạ huynh sẽ chẳng bao giờ đón nhận hành động của muội. Nhưng muội vẫn phải đến vì Tuyết Nhi và Đình Khang.

Đôi chân mày của Tuấn Luận nhíu lại:

- Sự ra đi của Tuyết Nhi và Đình Khang nàng đã lộ cho đệ tam nhân biết.

Băng Lệ miễn cưỡng gật đầu.

Nàng nhìn Tuấn Luận:

- Muội có lỗi với huynh.

- Nàng đã phạm sai lầm rồi.

Cùng với lời nói đó, mặt Tuấn Luận đanh lại.

Khẽ lắc đầu, Tuấn Luận nói:

- Nàng đang tự biến mình thành một con mồi trước hàm răng sắc của sói dữ.

Nghe Tuấn Luận thốt ra câu này, Băng Lệ càng bối rối hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Băng Lệ không tự chủ được mình.

Quay mặt nhìn lại dòng Dương Tử, Tuấn Luận buông tiếng thở dài. Chàng chậm rãi nói:

- Nếu nàng không đạt được mục đích mà người ta trao cho nàng thì nàng sẽ chết.

- Băng Lệ không sợ chết. Nếu ngay bây giờ Băng Lệ chết mà Hạ huynh được bình an... Băng Lệ cũng không một chút tiếc nuối.

Tuấn Luận quay lại. Chàng đặt lên mặt Băng Lệ ánh mắt lạnh lùng và quyết đoán:

- Nàng chết... Đó chỉ là một cái chết vô nghĩa. Nhưng người chết đáng thương chính là Tuyết Nhi và Đình Khang kìa.

Nghe câu nói này, mặt Băng Lệ biến sắc. Nàng lắp bắp những tưởng không thể thốt nổi thành lời nữa.

Hai cánh môi Băng Lệ mấp máy mãi mãi một lúc rồi mới thốt thành lời:

- Hạ huynh... Tuyết Nhi và Đình Khang... Tại sao?

Tuấn Luận nắm lấy tay Băng Lệ. Chàng mở ngửa lòng bàn tay nàng lên.

- Nàng có thấy gì không?

Băng Lệ nhìn vào lòng bàn tay mình. Giữa lòng bàn tay có một nốt ruồi son, mà từ trước đến nay nàng không thấy nó hiện hữu trên lòng bàn tay mình.

Băng Lệ miễn cưỡng hỏi:

- Hạ huynh... Sao huynh lại biết lòng bàn tay của Băng Lệ có nốt ruồi son này?

- Bởi vì tại hạ biết đệ tam nhân muốn giăng bẫy tình đối với tại hạ. Và mục đích của nàng đến thủy xá đêm nay cũng theo sự sắp xếp của đệ tam nhân. Nếu nốt ruồi son trên tay nàng mất đi thì bẫy tình sập lại. Rằng như nó không biến mất thì nàng sẽ chết...

Tuấn Luận nặng lời, miễn cưỡng nói:

- Không chỉ nàng chết thôi... Mà cả Tuyết Nhi, Đình Khang lẫn Lâm Tứ cũng khó bảo toàn mạng sống. Những người đó hẳn đang ở trong vòng kiểm soát của đệ tam nhân.

Nhìn thẳng vào mắt Băng Lệ. Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Nàng hẳn biết đệ tam nhân đang ở đâu?

Sắc diện Băng Lệ tái nhợt:

- Băng Lệ...

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Bằng Lệ:

- Hãy đưa tại hạ đến đó. Chỉ có Đệ tam nhân mới có thể gỡ nàng ra khỏi cuộc tranh đoạt Thập nhị thần châu.

- Nhưng...

Nàng cúi đầu nhìn xuống rồi nói tiếp:

- Chủ nhân sẽ trừng phạt Băng Lệ nếu như để lộ hình tích của người. Không chỉ mình Băng Lệ mà Tuyết Nhi, Đình Khang cũng sẽ chịu chung số phận.

- Nếu không gặp người đó thì kết cuộc càng nghiêm trọng hơn.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ không thể để mình sập vào bẫy tình. Cô nương không còn có sự lựa chọn nào cả.

Băng Lệ mím môi rồi nói:

- Ha huynh.

Tuấn Luận cướp lời nàng:

- Nếu nàng muốn Tuyết Nhi và Đình Khang đến Ngũ Đài sơn an toàn.

- Băng Lệ sẽ đưa Hạ huynh đi...

Tuấn Luận và Băng Lệ bước vào tòa tháp lạnh lẽo. Nếu không có những chân đèn gắn trên tường soi sáng xua bớt đi khí lạnh băng hàn có lẽ hai người sẽ có cảm giác mình đang bước vào chốn thập diêm la. Nhờ ánh sáng và sức nóng từ những chân đèn khiến Tuấn Luận và Băng Lệ bớt đi cái cảm giác âm u lạnh lùng. Nhưng khi hai người đặt chân vào gian đại sảnh kết tạo bằng đá hoa cương khoát một màu đen u tối thì lại càng cảm thấy rờn rợn hơn bởi sự giá băng âm u này vì đặt ngay giữa đại sảnh là một cỗ quan tài bằng đá. Tuấn Luận và Băng Lệ đứng trước cỗ áo quan kia. Cả hai cùng một cảm nhận sẽ đối mặt vào quỷ vô thường đang từ từ trỗi dậy từ cõi A tỳ thông qua cổ thạch quan này.

Còn đang tần ngần nhìn cỗ áo quan thì bất chợt cỗ áo quan kia dịch chuyển tạo ra những âm thanh rì rì. Nấp áo quan chuyển động từ từ trượt về phía trên. Từ trong áo quan mùi tử khí thoát lên càng tạo ra cảm giác rùng rợn vốn đã cố sẵn trong gian đại sảnh tòa tháp này.

Tuấn Luận liếc qua Băng Lệ.

Mặt nàng căng thẳng cực độ với những hạt mồ hôi lấm tấm li ti đọng trên trán. Nàng như thể không làm chủ được nỗi sợ hãi đang dâng tràn mà nắm lấy tay Tuấn Luận xiết mạnh. Băng Lệ lí nhí nói:

- Hạ huynh... Muội sợ...

Tuấn Luận nhìn lại nàng:

- Băng Lệ sợ ư?

Nàng gật đầu.

Hai cánh môi của Tuấn Luận thoạt nhếch lên:

- Khi chết thì chúng ta sẽ đi đâu?

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội cũng không biết khi chết mình sẽ đi đâu.

Tuấn Luận nhếch môi cười mỉm:

- Nếu không biết thì đừng sợ. Bởi khi chết người ta chỉ có hai con đường để hiệu hữu. Một là chui tọt xuống A tỳ tham kiến Thập điện Diêm vương. Hai là sẽ hóa thân thành một người khác. Chỉ có thế thôi. Nếu Tuấn Luận chết, nếu có thành quỷ thì cũng sẽ từ dưới địa phủ trở lại dương thế qua cổ thạch quan này.

Chàng mỉm cười:

- Người ta có thể đi qua cổ thạch quan này thì sao Tuấn Luận không đi qua chứ?

Tuấn Luận vừa nói vừa bước đến bên cỗ thạch quan nhìn vào trong. Mặt chàng đanh lại với những nét nghiêm khắc. Đôi thần nhãn của chàng tưởng chừng đứng tròng chằm chằm nhìn vào cỗ thạch quan.

Tuấn Luận không ngỡ ngàng sao được khi trong cổ thạch quan chính là thể pháp của Bách Điển tiên sinh. Bách Điển tiên sinh nằm trong cổ thạch quan, hai tay đặt lên bụng như thể đang ngủ nhưng sắc da thì lại tái nhờn tái nhợt.

Tuấn Luận quan sát thi thể Bách Điển tiên sinh. Chàng chẳng hề phát giác ra một vết thương nào. Thậm chí có cảm tưởng Bách Điển tiên sinh viên tịch bởi vì bị một thứ quái vật nào đó hút cạn máu trong kinh mạch.

Một tiếng động khẽ, rồi những âm thanh rì rì phát lên. Nắp thạch quan dịch chuyển từ từ đóng lại.

Tuấn Luận nhìn về phía bệ thờ. Tấm rèm bằng lụa từ từ vén về hai bên. Ngồi trên bệ thờ là Xám y nhân. Vẫn chiếc mặt nạ dát vàng che chân diện mục, ánh mắt của Xám y nhân chằm chằm nhìn Hạ Tuấn Luận.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Tay Xám y nhân vẫn đặt trên tay cầm chiếc ngai sơn son thếp vàng. Những ngón tay như thể những móng vuốt báu cứng vào tay cầm của chiếc ngai.

Vừa chạm vào thần quang của Xám y nhân bất giác tim Tuấn Luận đập rộn rã như tiếng trống trận. Trong lòng chàng nổi lên cảm giác nao nao khó tả vô cùng.

Xám y nhân chậm rãi từ tốn nói:

- Bổn tọa biết túc hạ sẽ đến một khi Băng Lệ tìm đến túc hạ.

- Mục đích của tôn giá là muốn tại hạ đến đây.

- Không sai.

- Bây giờ tại hạ đã đến, tôn giá có điều gì chỉ huấn?

Xám y nhân giở đôi song thủ khoanh tròn trước ngực.

- Bách Điển tàng thư của túc hạ hẳn đã hoàn thành rồi chứ?

Tuấn Luận nghiêm mặt, nhưng vẫn giữ giọng từ tồn:

- Khi Vạn Sự Thông viết xong quyển Binh khí phổ thì tự kết liễu cuộc sống của mình. Tại hạ thiết nghĩ Bách Điển tiên sinh cũng đã theo chân Vạn Sự Thông.

Xám y nhân gật đầu:

- Không sai. Bách Điển tiên sinh đã cải biên Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông nên theo bước Vạn Sự Thông. Nếu có ai muốn cải biên lại quyển Bách Điển tàng thư, hẳn phải chờ đến trăm năm sau, may ra mới có được một Hạ Tuấn Luận thứ hai.

Xám y nhân đẩy quyển Kinh thư có bìa bằng da dê để bên cạnh. Lão chỉ khẽ lắc cổ tay, quyển kinh thư bằng da dê là đà như một cánh bướm thoát ra khỏi tay y, đáp xuống đầu cỗ thạch quan.

- Túc hạ nhìn qua xem.

Tuấn Luận cầm lấy quyển sách bọc bằng da dê. Chàng mở ra xem. Đập ngay vào mắt Tuấn Luận là những dòng bút tự với nét như rồng bay phượng múa. Nhưng những dòng bút tự đó không phải viết bằng thứ mực bình thường mà lại nhuộm màu đỏ ối. Chính màu đỏ phảng phất mùi tanh khiến chân mày Tuấn Luận phải cau lại.

Chàng gấp lại quyển Bách Điển tàng thư nhìn lên Xám y nhân:

- Bách Điển tiên sinh viết lại quyển Bách Điển tàng thư bằng máu của người.

- Bách Điển tàng thư đáng được hậu nhân lưu truyền lắm chứ. Bởi nó được viết ra bằng máu của Bách Điển tiên sinh.

Buông một tiếng thở dài Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Phàm chữ danh khiến cho người ta mù quáng. Đến ngay cả Bách Điển tiên sinh cũng không vượt ra khỏi tầm thường mặc dù người là một kiến gia uyên bác.

- Chẳng có mấy ai được chết như Bách Điển tiên sinh khi chết pháp thân sẽ biến thành tro bụi, nhưng cái tên Bách Điển tiên sinh mãi mãi lưu truyền đến muôn đời sau, chọn một cõi chết như Bách Điển tiên sinh hẳn không có gì hối tiếc cả.

- Tôn giá sẽ chọn cái chết như Bách Điển tiên sinh chứ?

- Nếu có thể được. Nhưng rất tiếc bổn tọa không phải là Bách Điển tiên sinh nên phải tự chọn cho mình một cái chết khác.

Xám y nhân chống tay lên tay cầm chiếc ngai. Hơi khom người đến trước, y chậm rãi nói:

- Còn túc hạ sẽ chọn cho mình cái chết như thế nào?

Ngẩng mặt nhìn thẳng vào mặt Xám y nhân, Tuấn Luận từ tốn nói:

- Giống như tôn giá.

- Tại sao lại giống bổn tọa? Chẳng lẽ giữa bổn tọa và túc hạ lại có điểm tương đồng.

Tuấn Luận gật đầu:

- Có điểm tương đồng.

Thần quang của Xám y nhân chợt ngầu đục hẳn lại. Y lập lại lời nói của Tuấn Luận:

- Có điểm tương đồng. Thế mà bổn tọa lại không biết chứ?

Chàng mỉm cười lắc đầu:

- Tôn giá biết, nhưng giá vờ không biết.

- Thế túc hạ có thể nói cho bổn tọa biết giữa bổn tọa và tôn giá có điểm tương đồng gì nào?

- Tôn giá chẳng có sự cảm nhận linh ứng nào giữa tại hạ và tôn giá sao?

Xám y nhân lắc đầu:

- Bổn tọa chẳng có linh cảm gì cả?

- Tại hạ thì lại có linh cảm giữa chúng ta có sự tương đồng.

Xám y nhân từ từ đứng lên

- Sự tương đồng đó là gì?

Tuấn Luận nghiêm giọng đáp lời Xám y nhân:

- Cùng một mục đích là Thập nhị thần châu và có thể tại hạ và tôn giá sẽ cùng chết vì Thập nhị thần châu.

Lời còn đọng trên miệng Tuấn Luận thì Xám y nhân ngửa mặt cười. Tràng tiếu ngạo của y nghe vang động cả tòa thạch tháp. Tiếng cười thỉnh thoảng lại xem vào những âm thanh eo éo, nghe tợ như tiếng quỷ tru tréo phát ra từ dưới Âm ty.

Cất ngang tràng tiếu ngạo kiêu hãnh, Xám y nhân nói:

- Túc hạ khiến cho bổn tọa vô cùng cao hứng. Đúng. Nếu túc hạ không nói ra điều đó thì bổn tọa đây cũng không thể cảm nhận được điểm tương đồng đó.

Lão chớp mắt khẽ gật đầu nói tiếp:

- Giữa bổn tọa và túc hạ có chung một mục đích. Mà mục đích đó có thể dẫn cả hai chúng ta đến một cái chết bất tử. Chúng ta sẽ cùng chết vì Thập nhị thần châu.

Xám y nhân đứng lên:

- Thế túc hạ có muốn bổn tọa chết vì Thập nhị thần châu không?

- Ai có Thập nhị thần châu kẻ đó sẽ chết hoặc trở thành bất tử. Tôn giá muốn mình bất tử hay sẽ chết.

Đôi thần quang của Xám y nhân chớp động. Lão nghiêm giọng nói:

- Đó là truyền thuyết về Thập nhị thần châu.

- Nhưng truyền thuyết đó đã trở thành khao khát của tôn giá.

- Đúng.. Ta muốn truyền thuyết kia là sự thật. Nếu nó là sự thật thì túc hạ muốn ta chết hay trở thành bất tử.

- Trên cõi nhân sinh này chẳng có sự bất tử vĩnh hằng. Mà chỉ có cái chết và cái sống. Chỉ có sống hay là chết mà thôi.

Xám y nhân từ từ ngồi xuống. Y tằng hắng rồi hỏi Tuấn Luận:

- Thượng Quan Nghi dạy cho túc hạ điều đó à?

- Tại hạ được rèn đúc qua tay ân sư.

Xám y nhân đánh hai luồng uy quang rồi gằn giọng nói:

- Thượng Quan Nghi và Bách Điển tiên sinh hẳn đã nhận ra phẩm chất tôn sư trong túc hạ.

- Đó là suy nghĩ của tôn giá.

- Suy nghĩ của bổn tọa đúng. Nhứt định đúng chứ không thể nào sai được.

- Tôn giá nghĩ sao cũng được.

Khoanh tay trước ngực, Xám y nhân nhìn qua Băng Lệ rồi đối mặt Tuấn Luận:

- Túc hạ đã đến đây thật hẳn đã chấp nhận lời thỉnh cầu của bổn tọa.

- Sự bình an của Băng Lệ và những người kia chính là sự thỉnh cầu của tôn giá đối với tại hạ.

Xám y nhân gật đầu:

- Đúng... Không chỉ mình Băng Lệ cô nương, Tuyết Nhi, Đình Khang và cả Lâm Tứ tiểu tử đâu, mà còn một người nữa.

- Tôn giá muốn nói đến Cát Bội Hương?

Xám y nhân buông một câu cụt lủn bằng chất giọng thật chắc nịch như thể đoán chắc mình luôn là kẻ thắng trong cuộc đối đầu đầy cân não này:

- Đúng. Bổn tọa muốn nói đến Cát Bội Hương.

Tuấn Luận nghiêng giọng nói:

- Tôn giá đặt điều kiện gì nơi Hạ Tuấn Luận?

- Bổn tọa muốn biết túc hạ có vì Cát Bội Hương hay những người kia không?

- Tôn giá đoán xem tại hạ vị thân hay vị nhân?

Cười khẩy một tiếng, Xám y nhân nói:

- Chắc chắn Thượng Quan Nghi đã dạy cho túc hạ điều làm người là phải vị nhân chứ không được vị thân.

- Ân sư dạy đúng hay sai?

- Bổn tọa không thể trả lời câu hỏi này của Hạ công tử. Vị nhân mà không vị thân thì cũng không

phải là người vị nhân. Có biết quí mình thì mới biết vị người.

- Tôn giá và ân sư có lẽ rất hiểu về nhau.

- Rất tiếc Thượng Quang Nghi không nói cho Hạ công tử biết muốn quan hệ thâm giao giữa bổn tọa và y. Bổn tọa chỉ có thể nói nếu bổn tọa là hình thì ân sư của công tử là bóng, và ngược lại.

- Nhưng giữa tôn giá và ân sư hoàn toàn khác nhau.

- Cũng như cái thiện và ác lúc nào cũng tồn tại bên nhau. Thượng Quan Nghi biết mình chết nên mới đào luyện ra một Hạ Tuấn Luận để tiếp tục cùng tồn tại với bổn tọa.

Tuấn Luận mím môi gằn giọng nói:

- Sự tồn tại giữa tại hạ vã tôn giá chỉ kết thúc bằng mười hai hạt Thần châu.

- Đúng... Tất cả những gì Bách thư Tiên Sinh muốn lưu lại đều đã lưu lại trên Bách Điển tàng thư rồi, nhưng có một điều lão không lưu lại trên Bách Điển tàng thư. Mà điều đó thì bổn tọa lại rất muốn biết.

Xám y nhân từ từ đứng lên:

- Hãy cho bổn tọa biết Bách Điển tiên sinh đã lưu lại điều gì với công tử.

Nhìn thẳng vào mắt Xám y nhân, Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Chỉ có tại hạ và tôn giá.

- Bổn tọa đã nói sự hiện hữu của bổn tọa và công tử luôn song hành với nhau.

Tuấn Luận mím môi:

- Được tại hạ chấp nhận.

Xám y nhân lộ vẻ căng thẳng qua ánh mắt cú vọ sáng ngời:

- Đó là gì?

Hai người đối nhãn với nhau. Xem họ như thể đang muốn cùng ánh mắt mà triệt hạ, hay nuốt chửng nhau.

Tuấn Luận mím môi. Mặt chàng lộ vẻ căng thẳng tột cùng:

- Nội cung.

Xám y nhân ngửa mặt cười vang dội. Lão vừa cười vừa nói:

- Cuối cùng bổn tọa cùng đã biết... Bổn tọa sẽ là kẻ duy nhất làm chủ cõi nhân sinh này.

Nhìn lại Tuấn Luận:

- Bổn tọa rất khâm phục công tử đó. Xem như bổn tọa đáp lại sự khẳng khái của công tử bằng sự bình an của những người kia và tặng thêm cho công tử vật này nữa.

Lão lắc cổ tay. Một vệt sảng xanh thoát ra từ ống tay áo Xám y nhân là đà tợ cánh bướm đậu xuống pho Tàng thư Bách Điển. Tuấn Luận nhặt lấy miếng ngọc bội lanh óng ánh.

Xám y nhân nói:

- Nó có thể giúp công tử tìm ra bổn tọa đó.

Lời vừa dứt, thì tấm rèm lụp xụp xuống. Tuấn Luận khẽ lắc đầu bước đến giật mạnh tấm rèm lụa. Xám y nhân không còn ở đó nữa mà chỉ còn chiếc ngai trống rỗng.

Nhưng có một thứ mà Tuấn Luận phải để mắt đến. Đó là những dấu chỉ pháp của Xám y nhân để lại trên tay cầm chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Chàng cau mày nhẩm nói:

- Long trảo.

Xem tiếp hồi 29 Kim Tiền nhuộm máu

Chương 29: Kim Tiền Nhuộm Máu

Kim Tiền Bang.

K

Tấm bảng sơn son thếp vàng nhưng nổi bật nhất vẫn là ba chữ Kim Tiền Bang được chạm khắc bằng vàng ròng phản chiếu ánh mặt trời chỉ với tấm bảng với dòng chữ Kim Tiền Bang bằng vàng ròng cũng đủ minh chứng thực lực Kim ngân của Kim Tiền bang như thế nào rồi.

Bất cứ người nào đi ngang qua Kim Tiền bang, hắn cũng phải dừng bước đứng lại để ngẩng mặt nhìn ba chữ bằng vàng ròng đó. Họ nhìn để rồi tơ tưởng mình có được lột khối nghìn lượng như những bút tự kia. Ai mà không thèm muốn có được nhiều ngân lượng nhưng đâu ai dám tơ tưởng đến ba khối vàng ròng treo trên tấm băng kia. Dù có thêm thuồng đến mấy cũng chẳng dám có ý đoạt nhưng khối vàng khắc đúc thành chữ đó. vì họ chỉ có một cái mạng. Mà Kim Tiền bang thì có thể đổ ngân lượng ra mua những vài vạn mạng người mà vẫn chưa hết kim ngân trong kho.

Kim Tiền bang chủ Nam Cung Linh thì ít khi bước ra ngoài. Lão như một thương gia ẩn dật trong tòa trang viên nguy nga tráng lệ, mà lúc nào cũng có hàng lớp cao thủ phòng vệ. Mặc dù đã có hàng lớp cao thủ bao bọc nhưng Kim Tiền bang chủ Nam Cung Linh vẫn như bóng quỷ lúc ẩn lúc hiện, chẳng một ai biết đích xác Bang chủ ngụ nơi nào trong tòa trang việc rộng lớn trên trăm mẫu này.

Chu Thành Văn với bộ tạng vừa mập vừa lùn từ ngoại bước vào chính sảnh. Gã ngồi xuống ghế bắt chân chữ ngũ mặt hầm hầm vì không thấy ai ra nghinh tiếp mình.

Chờ một lúc không có ai, Chu Thành Vân quắc mắt, thét lớn:

- Người đâu.

Ả nô nữ từ cửa hầu vội vã bước lên. Nàng nhún nhường nói:

- Thiếu gia sai bảo nô nữ.

Chu Thành Văn trừng mắt nhìn ả nô nữ:

- Người của Kim Tiền bang bộ chết tất cả rồi hay sao mà bổn thiếu gia về chẳng một ai ra đón vậy.

- Dạ... Nô nữ không biết thiếu gia về... Mong thiếu gia thứ tội.

Hừ nhạt một tiếng Thanh Văn gằn giọng nói:

- Thứ tội với chả thứ tội. Các ngươi chỉ là một lũ ăn hại.

Y lườm ả nô nữ, gằn giọng nói tiếp:

- Cha của Bổn thiếu gia đâu?

Ả nô nữ bối rối nói:

- Bẩm thiếu gia. Nô nữ không biết lão nhân gia ở đâu.

Mặt Thành Văn sa sầm xuống:

- Lại không biết, tất cả mọi chuyện trong Tổng đàn Kim Tiền bang các người đều không biết ư. Hừ... Chỉ biết mỗi một chuyện là xòe tay đếm bạc.

Ả nô nữ cúi xuống:

- Thiếu gia miễn thứ. Đây là lịnh của Lão nhân gia. Người trong Tổng đàn không được tò mò, tọc mạch. Phận sự ai người nấy làm không được xen vào chuyện của người khác. Tuyệt đối không được để lộ hành tung của lão nhân gia.

Thành Văn vùng vằng đứng lên:

- Lúc nào cũng bí ẩn, bí ẩn. Đến ngay cả bổn thiếu gia cũng giữ bí mật. Thật bổn thiếu gia biết nói thế nào nữa.

Gã nhìn ả a hoàn:

- Theo bổn thiếu gia.

Gã nói dứt câu xăm xăm đi theo hành lang về thư phòng mình. Ả nô nữ theo sau Thảnh Văn. Khi gã bước vào phòng thì nàng ta đứng ngoài cửa. Thành Văn quay lại:

- Sao nàng lại đứng đây... Theo bổn thiếu gia.

- Dạ...

Gã bước vào phòng ngồi ngay xuống tràng kỷ, chìa hai chân đến trước hất mặt nói:

- Cởi giầy cho bổn thiếu gia.

- Dạ...

Nàng nô nữ cẩn thận tháo đôi giày của Thành Văn để xuống bên cạnh. Gã nhìn nàng.

Y buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Nàng nghe ta hỏi đây.

- Tại Dương Châu trấn thì nữ nhân nào đẹp hơn Tô Băng Lệ tiểu thư.

Ả nô nữ cúi mặt nhìn xuống:

- Nô nữ không bước ra ngoài nên không biết nhan sắc của Tô tiểu thư như thế nào. Nhưng chỉ nghe mọi người đồn đãi thôi đủ biết tại Dương Châu trấn chẳng có mỹ nữ nào có thể sánh bằng với Tô Băng Lệ tiểu thư.

- Nàng đoán chắc như vậy chứ.

Ả nô nữ gật đầu.

Thành Văn ngả người nằm dài xuống tràng kỷ. Thấy gã nằm xuống tràng kỷ.

Tiểu Thanh liền khúm núm nói:

- Thiếu gia không có gì sai bảo nữa, Tiểu Thanh xin cáo từ lui ra ngoài.

- Hê... Bổn thiếu gia chưa cho nàng đi sao nàng lại bỏ đi Nàng không sợ bổn thiếu gia phẫn nộ à?

Tiểu Thanh cúi đầu.

- Nô nữ không dám làm thiếu gia phẫn nộ.

- Thế thì tốt. Bổn thiếu gia còn muốn hỏi nàng ít câu nữa.

- Xin thiếu gia chỉ huấn.

Thành Văn gác tay lên trán băng quơ hồi:

- Nàng thấy bổn thiếu gia thế nào? Ta có phải là một trang hảo hán phong lưu anh tuấn không.

Nghe gã hỏi, Tiểu thanh sượng mặt. Nàng ngậm hai cánh môi mà không thể nào thốt ra được lời đáp trả họ Chu. Thành Văn chỏi tay đứng lên. Y nhìn Tiểu Thanh:

- Sao nàng không trả lời ta... Hay nàng dám xem thường không muốn trả lời bổn thiếu gia.

- Tiểu Thanh không dám xem thường thiếu gia nhưng Tiểu Thanh không tìm được câu trả lời thôi.

Thành Văn trừng mắt nhìn nàng:

- Một câu hỏi dễ như thế mà nàng không trả lời được à. Hay ta không phải là một trang hảo hán phong lưu trong mắt nữ nhân cửa Dương Châu trấn này.

Tiểu Thanh lí nhí trả lời Thành Văn:

- Thiếu gia nghĩ sai rồi. Phàm những trang nam tử phong lưu cũng không thể nào sánh bằng thiếu gia. Cho dù họ có là bậc mỹ nam tử như Phan An, Tống Ngọc.

- Thế ư?

Tiểu Thanh gật đầu:

- Thiếu gia là hậu nhân duy nhất của lão nhân gia. Sau này nhứt định sẽ thay lão nhân gia. Với ngân lượng của Kim Tiền bang thì thiếu gia muốn gì không được. Một lời nói của thiếu gia đáng giá nghìn vàng, bất cứ nữ nhân nào cũng đều muốn nâng khăn sửa túi cho người.

Thành Văn tròn mắt:

- Hay lắm... ý của nàng là ta chỉ cần có nhiều ngân lượng thì tất cả những gì ta muốn đều có phải không?

Tiểu Thanh gật đầu:

- Dạ, đúng ạ.

Gã xoa trán ra vẻ suy nghĩ rồi hỏi Tiểu Thanh:

- Nếu như bổn thiếu gia đem ngân lượng đến cho Tô Băng Lệ tiểu thư thì sao? Nàng có đồng ý nâng khăn sửa túi cho ta không?

Tiểu Thanh lúng túng.. Thành Văn gằn giọng hỏi:

- Sao nàng không trả lời ta.

- Ơ... Tiểu Thanh không biết Tô tiểu thư là người như thế nào nên không thể trả lời với thiếu gia được.

Thành Văn hừ nhạt nói:

- Nàng vừa mới nói có nhiều ngân lượng thì muốn gì cũng được mà.

Thành Văn vừa dứt lời thì giọng nói ồm ồm pha chút âm vực eo éo cất lên ngay ngoài cửa thư

sảnh:

- Ngươi có đem cả Kim Tiền bang cho Tô Băng Lệ thì nàng cũng không màng đến người đâu.

Thành Văn nghe giọng nói đó, giật mình. Mặt y tái nhờn nhợt khi nhặt ra giọng nói của Xám y nhân đeo mặt nạ dát vàng. Nhưng đứng ngoài cửa không phải là Xám y nhân đeo mặt nạ dát vàng mà lại là một lão giã râu tóc bạc phết.

Lão nhìn Thành Văn từ tốn nói:

- Có người sai lão phu đến trao dược thảo cho công tử.

Thành Văn giật mình sực hớ lại đã đến ngày y phải dùng giải dược. Y vội xua tay đuổi Tiểu Thanh ra ngoài.

- Ra ngoài đi... Ra ngoài nhanh lên.

Tiểu Thanh vội vã lui bước. Khi Tiểu Thanh ra ngoài rồi, Thành Văn vội vã đóng cửa lại. Cài then cẩn thận y mới nhìn lại lão trượng:

- Lão phải do... do...

Lão trượng vuốt râu:

- Chủ nhân của ngươi sai ta đến.

- Phải lão đến trao giải dược cho bổn thiếu gia không?

- Không sai... Lão đến để trao giải dược cho ngươi. Nhưng trước khi nhận hoàn thảo dược giải độc đó, ngươi phải làm một chuyện.

Thành Văn gật đầu:

- Được rồi... Được rồi... Lão nói đi.

Lão trượng nhìn Thành Văn nghiêm giọng nói:

- Hãy lấy vật gia bảo của Kim Tiền bang trao cho lão phu.

Bộ mặt nung núc mỡ của Thành Văn chảy xệ xuống.

Y gãi đầu lúng túng nói:

- Bổn thiếu gia... Bổn thiếu gia thú thật, mặc dù là thiếu gia của Kim Tiền bang nhưng Thành Văn

chẳng biết vật gia bảo của Kim Tiền bang là thứ gì cả.

Y nhăn nhó nói tiếp:

- Gia phụ rất kín đáo, không cho một ai biết vật gia bảo của Kim Tiền bang.

Lão trượng lấy trong ống tay áo ra một hoàn dược đưa đến trước mặt Thành Văn.

Lão gằn giọng nói:

- Nếu ngươi không biết vật gia bảo của Kim Tiền bang xem như ngươi đã tới số rồi đó. Nếu lão phu hủy hoàn dược này thì nhục cốt của ngươi sẽ tan thành nước một khi trăng lên tới thiên đỉnh.

Thành Văn đã sợ lại càng sợ hơn khi nghe lão trượng thốt ra câu nói này. Y vội quỳ mọp xuống:

- Tiền bối ơi, xin đừng giết Thảnh Văn... Nếu như Thành Văn biết vật gia bảo của tổ tiên sẽ trao ngay cho tiền bối mà chẳng có chút hối tiếc gì.

Lão trượng bỏ hoàn dược trở lại ống tay áo rồi thản nhiên nói:

- Thân phụ của ngươi thường ở đâu trong Kim Tiền bang?

Thành Văn nhăn nhó:

- Chuyện đó vãn bối cũng không biết. Thân phụ chẳng bao giờ thổ lộ hành tung của mình cho ai.

Đôi chân mày của lão trượng nhíu lại:

- Chuyện gì ngươi cung không biết sao?

Thành Văn xoa trán:

- Trong Kim Tiền bang rộng lớn này, trong một ngày cũng chưa đi thăm hết... Nhưng... Nhưng...

Lão trượng cướp lời Thành Văn:

- Nhưng sao...

- Ơ... Vãn bối hình như có nghe phụ thân nhắc đến một chỗ.

- Chỗ đó ở đâu?

- Ơ... Ơ... Hình như thân phụ có nói đến...

Gã vỗ trán:

- Thân phụ có nói đến Lăng Cẩm... gì đó...

Chân mày của lão trượng lại cau hẳn vào với nhau:

- Trong Kim Tiền bang không có Lăng Cẩm.

- Nhưng cái gì đó có liên quan đến Lăng Cẩm.

Đôi mắt của vị trưởng lão sáng vút lên:

- Lão phu biết rồi. Thế ngươi biết vật liên quan đó được thân phụ ngươi cất ở đâu không?

- Ơ... Vãn bối không biết... Nhưng nếu là bảo vật thì nhứt định phải cất trong Thạch Thất trời linh vị tổ tiên.

Lão trượng vuốt râu:

- Được lắm... Đưa lão phu đến đó.

Thành Văn bối rối nói:

- Trưởng lão... Nếu thân phụ biết được sẽ giết vãn bối.

Lão nhìn Thành Văn:

- Nếu ngươi không dẫn lão phu đến, e rằng thân phụ ngươi chưa giết ngươi, thì ngươi đã chết trước rồi. Còn nếu như người có số may mắn thì sẽ được hưởng phúc lộc của lão Tổng quản thái giám tổ tiên ngươi để lại.

- Vãn bối dẫn trưởng lão đi ngay.

Thành Văn đi trước, lão Trương theo sau. Có mặt Chu Thành Văn đường đường là một thiếu gia của Kim Tiền bang nên bọn võ phu không để ý đến. Thậm chí có người còn khúm núm xá gã khi y và lão Trương kia bước ngang qua.

Nhưng khi Thành Văn đến khu vực cấm của Kim Tiền bang thì bị hai vị trưởng lão Kim Tiền bang chặn lại.

Thành Văn trừng mắt nạt:

- Hai người không thấy bổn thiếu gia là ai mà dám chặn đường há?

Vị trưởng tôn đứng bên phải kính cẩn nói:

- Công tử... Bang chủ chỉ huấn cho chúng tôi không được cho bất cứ ai vào vùng Thạch thất thiêng liêng của tổ tiên, nếu không có Kim Tiền lệnh của người.

Thành Văn cáu gắt quát:

- Chẳng lẽ ngay cả bổn thiếu gia cũng phải cần có Kim Tiền lệnh của lão nhân gia mới được vào Thạch thất bái kiến tổ tiên sao. Thật là hồ đồ. Tránh ra.

Mặc cho Thành Văn quát nhưng hai vị trưởng lão vẫn không cho y bước vào khu cấm địa. Người đứng bên trái từ tốn nói:

- Công tử. Lão phu không dám trái ý công tử nhưng lại càng không dám trái nghi lịnh của lão nhân gia.

Vị trưởng lão đứng bên phải tiếp lời:

- Phiền công tử lui bước.

Thành Văn giận dữ đáp:

- Hai người dám đuổi bổn thiếu gia à?

Cả hai vị trưởng lão cùng nói:

- Đây là lịnh của Bang chủ... Thiếu gia đừng bức ép chúng tôi.

Thành Văn vừa ngượng vừa giận nhưng không biết phải làm gì với sự cương quyết của nhị vị trưởng lão trong Kim Tiền bang. Y hậm hực nói:

- Nếu bổn thiếu gia sau này thế phụ thân thì hai người là những kẻ đầu tiên ta hành xử để tế cờ chấp chưởng chức vị Bang chủ của thân phụ.

Mặc cho gã nói, nhưng hai vị trưởng tôn của Kim Tiền bang vẫn cương quyết ngăn cản gã với bộ mặt lạnh lùng. Thành Văn nhìn lại vị trưởng lão đi sau lưng mình. Y lắc đầu nói:

- Ngay cả Thành Văn cũng đành chịu thua thôi.

Lão Trương giờ mới lên tiếng:

- Công tử có muốn lão phu mở đường cho công tử không?

Thành Văn cau mày:

- Lão đừng có làm càn... Hai vị trưởng lão này không phải hạng cao thủ tầm thường đâu. Một khi gia phụ đã xếp họ vào đây canh giữ tử cấm địa của Kim Tiền bang.

Lão Trương kia vuốt râu bước đến ngang với Thành Văn. Lão nhân đôi mày bạc nhìn hai người đó.

- Lão phu đã nhận ra nhị vị đây chính là Song Tà, một thời từng hùng cứ cõi phương Nam. Thế sao lại ở đây?

Hai vị trưởng lão Kim Tiền bang nhìn chằm chằm lão trượng với cặp mắt lạ lùng.

Người đứng bên phải hỏi:

- Lão nhận ra Song Tà à?

- Nhị vị thì sao lão phu không nhận ra được. Lão phu nghe nói Song Tà đã qui ẩn giang hồ, không ngờ lại trở thành trưởng lão của Kim Tiền bang.

- Trước khi qui ẩn giang hồ Song Tà phải làm nô bộc để canh gác cho thi hài của Lão công công.

- Hóa ra là vậy. Chẳng hay nhị vị tiên sinh có thể cho lão thăm qua thi hài của Lão công công không.

Song Tà lắc đầu:

- Không ai được vào Thạch thất để thi hài của Lão công công Chu Tần cả.

- Lão phu muốn vào không biết Song Tà có cản được hay không?

Song Tà trừng mắt nhìn vị trưởng lão:

- Nếu muốn vào trong Thạch thất để thi hài của Lão công công Chu Tần lão phải bước qua xác chết của Song Tà.

Lão trượng vuốt râu lắc đầu:

- Tiếc thật.

Lời còn đọng trên miệng lão thì song thủ chớp động. Lão xuất thủ nhanh đến độ Song Tà mặc dù đã có sự chuẩn bị trước để ứng phó, nhưng tay họ chưa kịp chạm vào binh khí thì trảo công của vị trưởng lão đã bắt lấy yết hầu hai người rồi.

Bộp... bộp...

Hai âm thanh khô khốc phát ra trên khuôn mặt méo xệch của Song Tà là do đôi con ngươi vỡ tung bởi trảo công quái dị của vị trưởng lão.

Vị trưởng lão chợt đổi giọng eo éo nghe như tiếng nữ nhân đã xế chiều:

- Lão phu đã muốn thì các ngươi không được cản.

Khi lão thả tay ra thì Song Tà chỉ còn lại là hai xác chết với đôi hốc mắt bầy nhầy. Thấy vị trưởng lão sát tử hai vị trưởng lão của Kim Tiền bang chỉ bằng một động tác xuất thủ trảo công khiến cho Chu Thành Văn hồn xiêu phách lạc. Tứ chi gã bỗng chốc rã rời chẳng còn nhấc lên nổi. Gã có cảm giác cổ họng mình đang nghẹn lại bởi trảo công của vị trưởng lão kia mà không thở được nữa.

Mồ hôi bất giác túa ra ướt đầm mặt Thành Văn. Vị trưởng lão kỳ bí quay lại nói với gã:

- Chúng ta đi tiếp chứ?

Thành Văn miễn cưỡng nói:

- Lão tiền bối... Vào tử địa Kim Tiền bang không phải dễ đâu. Chúng ta quay trở ra thôi.

Vuốt chòm râu bạc, vị trưởng lão cười khẩy nói:

- Ngươi tưởng rằng Kim Tiền bang của ngươi là thánh địa võ lâm ư. Lão phu sẽ quay trở ra khi lấy được thứ cần lấy.

Lão nói xong quay lưng tiếp tục tiến vào vùng cấm địa của Kim Tiền bang. Thành Văn ríu rít theo sau lão mà tuyệt nhiên lặng câm như hến không dám thốt ra đến nửa lời.

Một giọng nói khản đặc cất lên từ phía gian nhà cây trước mặt:

- Kim Tiền lệnh.

Liền ngay sau giọng quát tháo khàn đặc có một đội cung thủ vận giáp y xuất hiện. Họ dàn thành hàng ngang cung nỏ sẵn sàng bất cứ lúc lão cũng có thể nhả tên kết liễu người xâm nhập.

Thành Văn rối rít nói:

- Tiền bối... Họ đều là những cung thủ thượng thặng. Một con ruồi bay ngang họ vẫn bắn trúng đích chứ đừng nói là con người như vãn bối với tiền bối.

Lão nhìn lại Nhân Văn:

- Có lẽ ngươi nói đúng đấy. Thế thì chúng ta phải làm sao đối với bọn cung thủ này?

- Còn làm sao nữa... Quay trở ra thôi.

- Nghe lạ tai lắm. Kim Tiền bang mà có thể cản bước bổn tọa nghĩ cũng nực cười đấy. Chắc Vạn Sự Thông còn sống thì phải ghi lại thứ tự đưa Kim Tiền bang chủ Nam Cung Linh lên đầu bảng danh sách những đại cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm Trung Nguyên.

Lão nói dứt lời chợt vươn trảo chộp lấy hữu thủ của Chu Thành Văn. Thành Văn biến sắc:

- Tiền bối định làm gì vãn bối?

- Để bổn tọa thử xem lòng trung thành của bọn cung thủ này đối với vị thiếu gia Kim Tiền bang như thế nào?

Thành Văn biến sắc toan giật tay lại nhưng y kịp nhận ra hồ khẩu của mình rã rượi chẳng còn lực gì cả. Thậm chí tứ chi của gã nhũn ra như những sợi mì.

Vị trưởng lão mỉm cười nói:

- Ngươi đừng trái ý lão phu.

Lão kéo Thành Văn đến trước:

- Các ngươi nghe đây... Các ngươi hẳn nhận ra vị thiếu gia Chu Thành Văn của các ngươi chứ?

Từ trong gian nhà cây, một đại hán vận giáp y bước ra. Y thìn lão và Chu Thành Văn, gằn giọng nói:

- Bốn thị vệ đã nhận ra Chu thiếu công tử... Nhưng cho dù Chu công tử đó đến đây thì cũng phải trình Kim Tiền lệnh. Không có Kim Tiền lệnh xem như Chu công tử đã phạm vào giới quy của Bang chủ rồi.

Lão gật đầu:

- Các hạ nói hay lắm.. Thế lão phu có thể mượn Chu thiếu gia làm Kim Tiền lệnh được không?

Mặt gã thị vệ sa sầm:

- Chu thiếu gia là Chu thiếu gia, cớ sao Chu thiếu gia là Kim Tiền lệnh?

- Ấy... Chu thiếu gia thỉnh mời lão phu đến quá lãm di thân của Lão công công Chu Tần. Tất Chu thiếu gia là Kim Tiền lệnh của lão phu rồi. Đâu cần gì Kim Tiền lệnh thứ hai nữa.

Gã thị vệ quắc mắt thét lớn:

- Lão muốn khiêu khích.

Lão Trương cướp lời gã:

- Không chỉ khiêu khích mà còn muốn lấy mạng ngươi nữa.

Gã thị vệ thét lớn:

- Xạ tiễn.

Tiếng quát phát lệnh ban ra, bọn cung thủ liền buông tên. Dàn mưa tên ào ào trút thẳng đến vị trưởng lão và Chu Thành Văn. Vị trưởng lão rất điềm nhiên dùng Chu Thành Văn như một tấm mộc hứng thẳng lấy làn mưa tên đó.

Phập... Phập... Phập...

Chu Thành Văn rống lên những tiếng kêu lồng lộng. Gã chỉ không rống nữa khi một mũi tên xuyên thẳng, vào miệng gã. Bọn cung thủ buông tên xong chưa kịp lắp mũi tên thứ hai thì bóng trường bào nhoang nhoáng cùng với đôi vòng sáng vàng nghệ, cất thành những đường vòng cung.

Tiếng la, tiếng thét kêu lên ơi ới làm náo loạn cả vùng cấm địa. Khi lão trượng thu hồi vùng ảnh chết chóc của tử thần thì bọn cung thủ đã biến thành những xác chết không hồn. Tất cả đều bị chết bằng một thứ binh khí cực kỳ bén vào đúng một chỗ duy nhất đó là yết hầu.

Lão trượng quẳng xác Chu Thành Văn xuống đất:

- Ngươi đã hoàn thành chức trách những gì mà bổn tọa trao.

Lão nói xong chậm rãi chấp tay sau lưng tiến thừng về phía tòa Thạch thất phía trước như thể đi vào chỗ không người. Lão đứng trước của Thạch thất.

Cửa Thạch thất bỗng dịch chuyện rồi Bang chủ Kim Tiền bang Nam Cung Linh từ trong Thạch thất bước ra. Bộ mặt núc ních của vị Bang chủ Kim Tiền chợt chảy xệ xuống khi chạm mặt với lão.

Bang chủ Nam Cung Linh cau mày, gằn giọng nói:

- Lão là ai?

- Lão phu rất tiếc tổ phụ của ngươi, Lão công công Chu Tần đã chết không nói cho ngươi biết lão phu là ai.

Nam Cung Linh đã cau mày lộ những nét ngạc nhiên, giờ càng ngạc nhiên hơn khi nghe lão nói

câu này.

- Lão đến đây làm gì?

- Đưa di thể Lão công công đi.

- Đưa di thể của Tổ phụ bổn Bang chủ đi ư?

Lão thản nhiên gật đầu:

- Nếu ngươi ngoan ngoãn chịu theo ý của lão phu thì hắn được sống bằng như ngược lại, ngươi tự biết cái gì sẽ đến với ngươi rồi.

Bang chủ Nam Cung Linh lắc đầu.

- Bổn Bang chủ lạ lùng lắm đó.

- Có gì mà ngươi thấy lạ.

- Một lão già vô danh tiểu tốt lại có thể bắt nạt được Bang chủ Kim Tiền bang.

- Ngươi thì lạ chứ bổn tọa không lạ chút nào. Thậm chí bổn tọa biết rõ về ngươi nữa. Thật ra ngươi chỉ là một kẻ vô dụng theo đóm ăn tàn mà thôi.

Câu nói này thốt ra khiến cho những thớ thịt trên mặt Nam Cung Linh giần giật.

Sắc diện lão từ chỗ bình thường chuyển qua màu đỏ, rồi tím dần vì sự phẫn nộ.

Lão gằn giọng nói:

- Lão quỷ biết gì về ta chứ?

Vẫn trong tư thế chấp tay sau lưng, rất ung dung tự tại và ngạo mạn, vị lão trưởng từ tốn nói:

- Nếu không có Lão công công Chu Tần thì đến giờ ngươi cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt đâu phải là Bang chủ Kim Tiền bang. Chẳng qua Lão công công Chu Tần vì nghĩa thượng mẫu thân ngươi, vốn chỉ là một nô nữ tầm thường, nhưng biết lễ nghĩa, còn cha ngươi là một con sâu rượu vô dụng và thối nát.

Lão vuốt râu nhướng mắt nhìn Nam Cung Linh:

- Ngươi có số may mắn được Lão công công đưa về làm nghĩa tử. Rồi sau đó được hưởng những gì Lão công công để lại.

Nam Cung Linh hất mặt:

- Lão quỷ nói ra điều đó để làm gì?

- Để cho ngươi nhìn lại thân phận của ngươi. Thật ra cái sự nghiệp Kim tiền của Lão công công Chu Tần, ngươi không đáng được thửa hưởng. Mà kẻ thừa hưởng chính là lão phu đây.

- Thật là hồ đồ và vô lý... Thế lão có gì mà đòi thừa hưởng sự nghiệp Kim tiền cửa tổ phụ.

- Thân phận của bổn tọa đáng được thừa hưởng cái sự nghiệp của Lão công công Chu Tần chứ không phải là ngươi. Nhưng bổn tọa không màn đến sự nghiệp Kim Tiền đó và vẫn để lại cho ngươi, nhưng bổn tọa phải đưa thi hài Lão công công đi.

Nam Cung Linh lắc đầu:

- Bổn Bang chủ không cho lão đưa đi đâu.

- Vậy là ngươi đã bỏ qua cơ hội được thừa hưởng nghiệp Kim tài của Lão công công Chu Tần rồi.

- Thừa hưởng hay không thừa hưởng thì lão quỷ đâu có quyền chen vào. Nhưng di hài của Lão công công tổ phụ thì không ai được mạng đi đâu cả.

Bang chủ Kim Tiền bang Nam Cung Linh nói dứt câu, liền xoay người nghiêng một chút qua trái, hữu thủ vung mạch về phía lão Trương kia.

Một dúm tiền kẽm từ trong tay áo lão thoát ra tựa như mưa sa chụp đến lão trượng nọ.

Không một chút e dè hay khẩn trương, lão chỉ vung tròn đôi song thủ. Đôi ống tay áo của lão tựa như hai bầu hồ lô đón lấy tắt cả những đồng tiền kẽm chẳng có chút gì khó khăn cả. Sau khi thâu tóm tất cả những đồng tiền kia, lão mới lắc đầu nhìn Bang chủ Nam Cung Linh nói:

- Kẻ vô dụng thường sinh ra hậu sinh vô dụng. Bao nhiêu năm nay ngươi cũng chỉ có mỗi một chiêu Mạn Vũ Kim Ngân. Mà đến chiêu đó cũng chẳng ra hồn gì cả. Thật là tiếc... Được sống bên cạnh Lão công công Chu Tần lại là một gã thật vô dụng.

Mặt Nam Cung Linh biến sắc tái nhợt. Lão có cảm tưởng lão quỷ kia biết rõ về lão như những vân tay trong tay lão.

Lão Trương hướng về phía Thạch thất ôm quyền xá:

- Lão công công... Nếu bổn tọa không giết tên hậu sinh nghĩa tử của người thì danh chất Thiết Thủ Độc Vương của Lão công công không sớm thì chầy cũng bị gã hậu nhân nghĩa tử này đem ra làm trò cười cho thiên hạ. Bổn tọa xin được mạo phạm thất lễ với Lão công công.

Lão nhìn lại Bang chủ Kim Tiền bang Nam Cung Linh. Vừa chạm vào ánh mắt lạnh lùng của lão Trượng, Bang chủ Nam Cung Linh lòn tay ra sau lưng.

Những tưởng đâu lão rút binh khí hộ thân nhưng không ngờ lại rút hỏa pháo.

Lão giật mạnh sợi dây tơ khai hỏa hỏa pháo. Chiếc pháo bắn vụt lên bầu trời, rồi tủa ra biến thành một đóa bông khổng lồ. Cùng với động tác khai hỏa hỏa pháo, Bang chủ Nam Cung Linh toan lẩn vào trong Thạch thất.

Nhưng ý của vị Bang chủ Kim Tiền bang như thế đã bị lão Trương kia đọc được.

Lão lắc đầu nói:

- Ngươi thật là hồ đồ.

Cùng với lời nói đó, chỉ một cái lắc vai thân pháp đã chớp động lướt đến. Một lần nữa Bang chủ Nam Cung Linh lại dụng đến chiêu Mạn Vũ Kim Tiền để cản bước lão Trương.

Lần này lão Trương không thâu tóm những đồng tiền kẽm trút vào mình như mưa, mà lại phủi mạnh hai ống tay áo trường y. Tất cả những đồng tiền của Bang chủ Nam Cung Linh như thể bị một hấp lực vô hình gom gọn lại thành một quá cầu rồi bắn ngược trở lại y.

Quả cầu Kim ngân từ phía lão Trương bắn vụt lại Nam Cung Linh nhanh không thể tưởng. Chớp thấy quả cầu kim bảng đó Nam Cung Linh tròn mắt thét lên:

- Tiểu Thuận...

Bang chủ Nam Cung Linh chỉ thốt lên được hai tiếng đó thì quả cầu Kim bảng tựa ngọn búa ngàn cân đập nát thủ cấp của lão rồi. Thấy Nam Cung Linh chết bởi quả cầu Kim bảng thì người ta mới hiểu lão sống trên đống nghìn lượng ra sao giờ thì chết bởi chính Kim lượng. Sẽ chẳng có một người nào nhìn ra được chân diện dung của vị Kim Tiền bang chủ mà ngân lượng có thể nói chẳng một ai sánh bằng.

Xem tiếp hồi 30 Tử nhân độ nhân sinh

Chương 30: Tử Nhân Độ Nhân Sinh

Khi lão Trương mở nắp áo quan quan bằng ngọc thạch tỏa hơi lạnh như hàn băng mới trố mắt nhìn. Lão vốn rất lạnh lùng cương nghị, nhưng lần này khi thấy di hài của Lão công công Chu Tần trong áo quan phải chau mày, biến sắc.

K

Trong áo quan là thi hài của Lão công công Chu Tẩn, nhưng thi hài không có được một mành lụa che lại mà phơi cả lớp da thịt nhăn nheo, khô đét. Lão công công Chu Tần lúc sinh thời là một Tổng quản thái giám, lúc nào cũng bên cạnh tiên đế hoặc hoàng hậu, nhưng lão Trương nhớ rất rõ. Mặc dù sống trong nhung lụa, lầu son nhưng Lão công công Chu Tần lại có dáng người nhỏ nhắn, gầy đét. Nay lão chết, mặc dù được liệm trong cỗ áo quan ngọc thạch, thể pháp không bị hủy nhưng lại nhăn nheo, khô đét tựa bộ xương lâu ngày.

Nhưng sự biến dạng của thể pháp không làm lão Trương Tiểu Thuận phải ngạc nhiên như vậy. Lão ngạc nhiên và bất ngờ vì di thể của Lão công công Chu Tần bị xẻ dọc, xẻ xuôi. Thậm chí cả lục phủ ngũ tạng cùng bị mổ xẻ ra từng mảnh vụn cứ như ai đó đang đào bới tìm kiếm vật gì trong thi hài lão. Hai con ngươi của Lão công công thậm chí đến đôi tinh hoàn vốn đã bị cắt bỏ, chỉ còn lại mảng da nhỏ xíu như hai chiếc lá khô cũng bị lật ngược lại.

Lão Trương Tiểu Thuận nhăn mặt, rít giọng nói:

- Đạo hiếu tử của Nam Cung Linh đây. Hắn chỉ biết Lão công công có báu vật Thập nhị thần châu, nhưng chẳng biết làm gì để tìm ra Thập nhị thần châu mà lại nghĩ những viên thần châu kia nằm trong nội thể của lão.

Lão Trương Tiểu Thuận đay nghiến nói:

- Nam Cung Linh... Bổn tọa xử ngươi là đáng lắm.

Lão nói xong dùng tấm áo trường bào ngoại y gói lấy thi hài của Lão công công Chu Tần. Cột lại cẩn thận, lão Trương Tiểu Thuận vác thi hài của Lão công công lên vai, thản nhiên bước ra ngoài. Lão vừa bước ra khỏi Thạch thất thì chạm mặt với quần hùng võ lâm. Những người đã được Bang chủ Kim Tiền bang Nam Cung Linh bỏ kim lượng ra thuê mướn làm võ sĩ bảo hộ cho lão.

Lão Trương Tiểu Thuận nhìn những người đó. Lão khoát tay nói:

- Tên súc sinh Nam Cung Linh, chủ nhân của các ngươi không đáng giữ di thể của Lão công công Chu Tần... Bổn tọa phải đưa lão rời khỏi đây tìm chỗ mai táng. Các ngươi không có gì phải cản đường bổn tọa cả. Còn nếu ai muốn theo gã Nam Cung Linh súc sinh kia thì bổn tọa đây cũng sẵn lòng.

Lão nói xong vác xác Lão công công Chu Tần đi thẳng đến trước. Thấy bộ mặt già nua của lão Trương Tiểu Thuận, lại đang vác thi hài của Lão công công Chu Tần thì ai mà sợ lão chứ. Với sự xuất hiện của lão, xâm nhập vào Thạch chất, dám lấy mạng cả Chu Thành Văn lẫn Bang chủ Kim Tiền Nam Cung Linh thì quần hùng đã ngấm ngầm hiểu ra xác của Lão công công Chu Tần phải có gì đó. Tất nhiên họ nghĩ ngay đến Thập nhị thần châu.

Từ trong quần hùng một đại hán vận huỳnh y võ phục bước ra. Gã từ tốn nói:

- Lão tiên sinh mạn phép cho tại hạ hỏi một điều. Tại hạ sẽ cùng với lão tiên sinh rời khỏi đây.

Lão Trương Tiểu Thuận nhìn gã nói:

- Ngươi cứ hỏi.

- Xin hỏi lão tiên sinh... Hắn di thể của Lão công công Chu Tần có ẩn giấu bí mật gì đó rất hệ trọng nên lão tiên sinh đến đây cướp di thể của người?

Lão Trương Tiểu Thuận khẽ gật đầu:

- Ngươi đã hỏi một câu khá thông minh đó. Ngươi hắn đã lờ mờ nghi ngờ rồi, giờ muốn kiểm chứng lại phải không?

- Tại hạ chỉ tò mò và thắc mắc thôi.

- Nếu ngươi đã tò mò thì hắn tất cả những người đang có mặt ở đây cũng đều tò mò cả. Thôi được, bổn tọa sẽ nói để các ngươi khỏi tò mò thắc mắc nữa.

Lão vuốt râu lia mắt nhìn qua quần hùng.

- Bổn tọa công khai cho các ngươi biết di thể của Lão công công Chu Tần có liên quan đến Thập nhị thần châu.

- Xin hỏi tiên sinh.. Vậy phải chăng ai có di thể của Lão công công Chu Tần tất sẽ có Thập nhị thần châu.

- Có di thể của Lão công công Chu Tần rồi còn phải tính đến duyên phần nữa. Nhưng nếu không có đặng thi hài của Lão công công thì không bao giờ có được Thập nhị thần châu.

Gã đại hán liền cười, ôm quyền xá lão Tiểu Thuận:

- Đa tạ tiên sinh đã chỉ giáo. Còn bây giờ bổn Trại chủ Dự Minh xin được thay tiên sinh chôn cất thi hài của Lão công công Chu Tần.

Lão Trương Tiều Thuận vuốt râu:

- Ngươi không cần phải thốt ra điều đó bổn tọa biết ngươi phải hành xử như vậy mà. Thì đây... bổn tọa giao di thể của Lão công công cho ngươi.

Lão nói dứt câu, thẩy luôn di thể của Lão công công Chu Tần về phía gã Trại chủ Dự Minh.

Dự Minh vươn trảo thụp lấy di thể Lão công công miệng nói:

- Đa tạ...

Lão chưa kịp nói hết câu thì chớp thấy năm ngón chỉ pháp của lão Trương Tiểu Thuận che kín cả mặt mình mà chẳng hề có chút phản ứng nào. Có thể nói khi gã Trại chủ Dư Minh vừa thấy bóng ánh thủ thì mắt đã tối sầm.

Cả trời đất những tưởng đâu đều sụp xuống ngay trước mặt gã. Gã không còn nghĩ đến di thể của Lão công công nữa, nhưng cho dù không nghĩ đến mà muốn tìm cách cứu sống mình cũng đã quá muộn.

Bộp...

Chiếc đầu của gã Trại chủ Dự Minh vỡ toang ra như quả dưa hấu chẳng còn nhận được nhân diện. Xốc lại thi hài của Lão công công lên vai, lão Trương Tiểu Thuận nói:

- Các ngươi thấy rồi đó. Gã hồ đồ này muốn chôn xác Lão công công nhưng khốn nỗi y chết yểu quá không thể chôn được. Giờ lão phu lại phải làm chức trách của mình.

Lão lừ mắt nhìn qua quần hùng.

Mọi người đã nhận ra thân thủ của lão quá ư siêu phàm xuất chúng cùng với thủ pháp tàn độc vô nhân, bất giác e dè. Thấy mọi người đứng phỗng ra như tượng, lão Trương Tiểu Thuận thản nhiên quay bước thong dong bỏ đi. Từ trong quần chúng, bốn người vận võ phục Hắc Y bang lướt ra chặn đường lão.

Người cao niên nhất trừng mắt nói:

- Lão phải để di thể của Lão công công Chu Tần cho Tứ tướng Ma Da.

Lão Trương Tiểu Thuận cau mày:

- Bổn tọa mới nghe các danh Tứ tướng Ma Da. Hẳn cái danh này của các ngươi có thể hù dọa được lũ con nít đầu chưa mọi tóc đó. Còn giờ thì bổn tọa sẽ hù dọa lại các ngươi.

Lão Trượng Tiểu Thuận vuốt râu một cái. Cùng với cái vuốt râu đó của lão thì một âm thanh khô khốc phát ra.

Cách...

Sau âm thanh đó, lão rống lên một tiếng thật lớn, hữu thủ phạt ngang như thể chém vào không khí. Trên tay lão chẳng có lấy một thứ binh khí gì, như âm thanh xé gió lại cất lên như một tiếng diều sáo vụt lướt lên cao.

Cùng với âm thanh xé gió, buốt lạnh xương sống đó thì bốn chiếc thủ cấp của Tứ tướng Ma Da đồng loạt tung lên cao đến nửa bộ rồi rơi xuống đất lăn lông lốc như những quả cầu. Bốn gã đó đứng phỗng ra với thế pháp không còn đầu. Họ đúng là những pho tượng không đầu đứng bất động, phải cho đến khi máu phun ra từ cổ mới chịu đổ sập đến trước.

Cái chết của Tứ tướng Ma Da càng tạo thêm sự khủng bố từ lão Trương Tiểu Thuận.

Bây giờ thì quần hào đã biết chắc rằng mình đang đối mặt với một đại cao thủ kỳ tuyệt mà từ trước đến nay võ lâm, chưa từng có. Nhưng khốn nỗi lại chẳng có ai nhận được ra lão là ai.

Lão Trương Tiểu Thuận nhìn lại quần hùng:

- Sao... ở đây còn vị nào muốn tỏ bày công trạng với Bang chủ Nam Cung Linh không?

Quần hùng im lặng.

Lão Trương Tiểu Thuận nói tiếp:

- Nếu không có ai thì lão đi vậy.

Lão vừa nói dứt câu thì từ trong quần hùng, một gã Cái bang với bộ mặt nhem nhuốc bước ra.

- Vãn sinh muốn chôn cất thi hài của Lão công công Chu Tần.

Lão trượng Tiểu Thuận quắc mắt:

- Quần hùng ở đây đều là những anh hùng hảo hán thế mà chẳng có ai đứng ra lo chôn cất thi hài của Lão công công Chu Tần, thế mà ngươi, một gã Cái bang thúi lại muốn lo hậu sự cho Lão công công.

Gã Cái bang từ tốn đáp lời lão Trương Tiểu Thuận:

- Lo hậu sự cho người quá cố có lòng là được. Cũng như tiên sinh đầy Cũng là một lão Trương vô danh chẳng có tiếng tăm gì trong võ lâm nhưng lại đứng ra lo đại sự cho Lão công công đó thôi.

- Bổn tọa có duyên phận với Lão công công.

- Vãn sinh cũng có duyên phận với Lão công công. Thậm chí không chỉ một mình vãn bối mà tất cả mọi người ở đây ai có lòng cũng đều được đứng ra lo hậu sự cho Lão công công.

- Ngươi tốt quá nhỉ. Ngươi lo hậu sự cho Lão công công hay vì di thể của Lão công công có liên quan đến Thập nhị thần châu.

- Thì tiên sinh biết điều đó nên mới đến Kim Tiền bang cướp di thể của Lão công công Chu Tần.

- Tên Cái bang thúi... Bổn tọa cướp di thể của Lão công công Chu Tần vốn để tìm ra Thập nhị thần châu đó. Ngươi có bản lĩnh thì cướp di thể của Lão công công đi. Đừng có nhiều lời... Những gã đã chết kia hẳn đã mở mắt cho ngươi đó.

- Vãn sinh đã thấy họ chết như thế nào. Lão công công Chu Tần đã chết rồi lại kéo theo người sống về với mình. Hẳn Lão công công Chu Tần thấy anh hùng hào kiệt chết nhiều chừng nào thích thú chừng này chắc.

- Tên Cái bang thúi... Ngươi nói nhiều quá. Hẳn ngươi muốn xuống Âm ty Địa phủ để hầu Lão cóng công Chu Tần, bổn tọa đưa ngươi về A tỳ đây. Này... Giữ lấy thi hài của Lão công công Chu Tần mà xuống Âm ty hầu hạ lão.

Lão Trương Tiểu Thuận nói dứt câu, quẳng thi thể của Lão công công Chu Tần về phía gã Cái bang. Lão Trương Tiểu Thuận lập lại sát chiêu như đã từng thi triển với Dự Minh.

Quần hùng bất giác thét lên khi thấy gã Cái bang có bộ mặt nhem nhuốc đón lấy thi thể của Lão công công Chu Tần.

- Cẩn thật... coi chừng...

Quần hùng không thét lên như vậy sao được khi tất cả đã chứng kiến cái chết của Trại chủ Dự Minh. Nhưng lần nây tất cả ngược lại với những ý tưởng của quần hùng. Hữu thủ của gã Cái bang vươn ra đón lấy thi hài của Lão công công Chu Tần, còn tả thủ thì dựng đứng đón thẳng lấy trảo công của lão Trương Tiểu Thuận.

Quần hào giật mình khi chớp thấy có bóng ảnh đầu rồng xuất hiện từ trong lòng bàn tay của gã Cái bang. Nếu quần hùng giật mình, ngạc nhiên bởi hiện tượng đó thì lão Trương Tiểu Thuận lại càng ngạc nhiên, sờ sững hơn.

Lão rống lớn:

- Hóa ra ngươi là...

Cùng với tiếng rống đó, lão gia tăng thêm công lực dồn vào trảo công. Cả hai thế trảo cùng chạm thẳng vào nhau. Người chứng cuộc giao trảo đó những tưởng gã Cái bang lẫn vị tiên sình thần bí cùng xuất thủ có một chiêu, một thức hoàn toàn giống nhau. Có khác chăng là bên gã Cái bang thì có bóng ảnh đầu đồng, còn bên kia là dư kình di sơn đảo hải.

Ầm...

Lão Trương Tiểu Thuận trượt dài về sau những bốn trượng, bên này gã Cái bang cũng thối bộ hai bước.

Vừa trụ chân gã Cái bang nhìn lão Trương Tiểu Thuận:

- Tiên sinh hẳn đã nhận ra vãn sinh là ai?

Y nói dứt câu, lắc vai vác luôn thi hài của Lão công công Chu Tần thi triển Mê Tông bộ. Vai vác Lão công công Chu Tần nhưng bộ pháp của gã quá là thần kỳ. Chỉ hai lần chạm chân xuống đất, y đã vượt qua lão Trương Tiểu Thuận và quần hào băng về phía cửa Kim Tiền bang.

Lão Trương Tiểu Thuận thét lớn:

- Hạ Tuấn Luận... Bổn tọa không để cho ngươi cướp tay trên ta đâu.

Lão Trượng Tiểu Thuận vừa nói vừa giũ mạnh hai ống tay áo trường bào, thân pháp phiêu bồng lướt ngay qua trên đầu quần hùng rượt theo Tuấn Luận.

Giờ thì quần hùng mới biết gã Cái bang có bộ mặt nhem nhuốc kia chính là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Có người buột miệng nói:

- Đích thị là hắn rồi. Mau rượt theo.

Chẳng ai bảo ai, người người như ong vỡ tổ ùa chạy theo lão Trương Tiểu Thuận và Hạ Tuấn Luận cho dù họ biết lão Trương kia và Hạ Tuấn Luận đều là những đại cao thủ kỳ tuyệt trên chốn võ lâm giang hồ.

Xem tiếp hồi 31 Tơ yêu lưới nhện

Chương 31: Tơ Yêu Lưới Nhện

Lâm Qui thả những bước chăn sáo trông rất phấn khích bước vào Bách Hoa lầu.

L

Hai gã kỹ nữ bước ra tiếp gã. Chẳng một chút ngượng ngùng hay e dè, họ Lâm choàng tay qua vòng tiểu yêu của hai người đó. Gã chìa mặt qua ả kỹ nữ đứng bên phải hôn vào mà nàng, rồi lại quay qua ả bên trái lặp lại nụ hôn đó.

Ả đứng bên phải gã nũng nịu nói:

- Chàng tham quá hà.

Lâm Qui trừng mắt nhìn ả, rồi giả lả cười nói:

- Nam nhân mà thấy nữ nhân nếu không động lòng tham thì người đó xem như chẳng phải là nam nhân nữa. Còn tại hạ là nam nhân đích thực nên một khi thấy nữ nhân thì không thể nào băng giá.

Y nói xong cười hà hà, ôm hai nàng kỹ nữ bước vào Bách Hoa lầu. Khi đã vào trong Bách Hoa lầu rồi Lâm Qui mới nhận ra trong này chẳng có vị khách nhân nào cả. Y lạ lùng nói:

- Hê. Sao lạ thế này. Phàm bình nhật Bách Hoa lầu đông vui lắm, sao hôm nay lại vắng tanh, vắng ngắt như thế này. Bộ tất cả những đóa hoa biết nói đều đã bị các lữ khách tìm hoa chinh phục hết rồi nên chẳng còn gì lôi kéo người ta nữa ư?

Ả đi bên trái bá vai Lâm Qui:

- Hổng phải như chàng nói đâu. Hôm nay Bách Hoa lầu dành riêng cho chàng đó.

Lâm Qui chỉ vào ngực mình:

- Dành riêng chỉ một mình Lâm thiếu gì ư?

Nàng kỹ nữ gật đầu:

- Lâm thiếu gia hổng tin à?

- Hê... Tất nhiên. Lâm thiếu gia pháp tin chứ.

Nàng đi bên phải hối gã:

- Lâm thiếu gia sao tin lời của Ngọc Diệp?

Y nhìn lại nàng:

- Ngọc Diệp nói đúng thì Lâm thiếu gia phải tin. Ngọc Diệp nhìn lướt qua đã biết ngay là một kỹ nữ thông minh. Có thông minh mới nhận biết Lâm thiếu gia.

- Thế Lâm thiếu gia có tin vào lời của Ngọc Vân không?

- Tất nhiên Lâm thiếu gia cũng tin nàng.

Gã dừng bước, ôm chịt hai năng vào sát người mình. Vừa ôm Lâm Qui vừa chặc lưỡi:

- Có như vậy chứ.. Phải như vậy chứ.

Lâm Qui xiếc mạnh đến độ Ngọc Diệp và Ngọc Vân phải vặn người rú lên:

- Ơ... Thiếp gãy xương sống rối nè... Buông ra.

Ngọc Vân nhăn mặt nũng nịu khi vòng tay của Lâm Qui nới lỏng:

- Chàng làm cho thiếp nghẹn thở.

Hai nàng lườm Lâm Qui.

Ngọc Diệp nói:

- Chàng hào hứng quá coi chừng Ngọc Diệp vã Ngọc Vân bị người ta quở phạt đấy.

- Lúc này thì chàng còn nghĩ đến tỷ muội chúng thiếp nhưng khi gặp người ta rồi, sợ rằng chàng không còn nhớ Ngọc Diệp và Ngọc Vân là ai nữa.

Lâm Qui giả lả nói:

- Ậy... Lâm thiếu gia không quên hai nàng đâu. Nhất định ta sẽ không quên mà.

Ngọc Diệp và Ngọc Vân đưa Lâm Qui đến gian biệt phòng cửa đóng im ỉm.

Đứng trước cửa gian biệt phòng đó, bất giác tim Lâm Qui đập thình thịch. Mặc dù y đã được phó hẹn đến đây nhưng sao y vẫn cảm thấy bồi hồi lo lắng, cho dù trong bức thiệp báo là những dòng chữ

thật ướt lệ, trao tình.

Ngọc Diệp và Ngọc Vân nhìn Lâm Qui bằng ánh mắt trao tình, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Chàng nhớ đó... Ngọc Diệp và muội muội Ngọc Vân lúc nào cũng chờ chàng.

Lâm Qui gật đầu giả lả nói:

- Bổn thiếu gia sẽ đến ngay. Hai nàng cứ chờ sẵn ta. Ha... nếu như bổn thiếu gia muốn gặp hai nàng thì gặp ở đâu nhỉ?

Ngọc Vân mỉm cười đáp lời gã:

- Chàng chỉ cần rời khỏi được gian biệt phòng nãy thì sẽ gặp Ngọc Diệp và Ngọc Vân ngay. Chỉ sợ khi chàng bước vào rồi thì lại chẳng muốn trở ra nữa.

- Hậy... Bộ trong gian biệt phòng là cạm bẫy chết người sao mà hai nàng nói như vậy. Nếu thật sự là cạm bẫy thì Lâm thiếu gia không vào đâu.

Ngọc Diệp nhướng đôi chân mày mỏng đã được kẻ đậm. Nàng từ tốn nói:

- Ậy, chàng phải vào thôi... Trong đó là cạm bẫy nhưng lại là bẫy tình đấy. Ai mà vướng vào bẫy tình thì khó mà thả chân bước ra lắm.

Lâm Qui rặn tiếng cười giả lả rồi nói:

- Nếu là bẫy tình thì Lâm thiếu gia sẽ vào.

Gã nuối tiếc ôm vòng qua tiểu yêu của hai nàng nhỏ nhẹ nói:

- Để xem ta là bẫy tình hay người trong phòng này là bẫy tình.

Gã buông Ngọc Diệp và Ngọc Vân ra. Hai nàng nhún nhường nói:

- Ngọc Diệp và Ngọc Vân chờ chàng.

- Ta sẽ xuống gặp hai người.

Ngọc Diệp và Ngọc Vân khẽ gật đầu rồi lui bước. Nhìn lại cánh cửa biệt phòng đóng im ỉm, bất giác tim của Lâm Qui lại đập mạnh thình thình. Gã rít một luồng chân khí thật sáu để tự trấn tỉnh mình rồi nhủ thầm:

- Kẻ đi tìm hoa như mình thì chẳng có gì phải sợ một đóa hoa tuyệt sắc cả.

Gã nghĩ xong đưa tay gõ cửa.

Những âm thanh khô khốc từ cánh cửa phát ra khiến cho Lâm Qui bồn chồn.

Giọng nói thanh tao cất lên trong biệt phòng:

- Người ngoài cửa có phải là Lâm công tử không?

Lâm Qui nhỏ nhẹ đáp lời:

- Chính tại hạ.

- Mời Lâm công tử vào.

Lâm Qui sửa lại y trang, mặc dù gã biết đó là động tác thừa. Bởi y trang của gã đã thẳng nếp ngay ngắn và đây cũng là bộ trang phục đẹp nhất theo ý gã.

Lâm Qui đẩy cửa biệt phòng. Y đứng ngây ra ngay ngưỡng cửa khi mùi xạ hương dìu dịu, thơm ngát từ phía trong phả ra xông vào khứu giác. Chỉ với mùi xạ hương mà y ngửi thôi đã thấy tâm thần lâng lâng một cảm giác kỳ diệu và liên tưởng đến mình gặp được ai.

Y hít thật sâu chân khí như thể muốn dùng mũi thâu tóm lấy toàn bộ mùi xạ hương trong gian biệt phòng này.

Lâm Qui vẫn đứng ngay ngưỡng cửa biệt phòng như thể chân đã bị chôn xuống sản gạch không sao nhấc lên được. Chân gã đứng thừ ra trong khi mũi lại phập phà phập phồng những tưởng muốn hít lấy tất cả mùi xạ hương trong gian biệt phòng này. Đến khi Lâm Qui nhìn đến chiếc lều lụa hàn châu mỏng tanh. Thể pháp lúc ẩn, lúc hiện của mỹ nữ nằm duỗi dài trên tràng kỹ trong tư thế thật gợi cảm khiến cổ họng gã khản đặc không thể nào thốt ra thành lời được nữa.

Chỉ mới nhìn bóng người qua màn lụa mỏng, mặc dù chẳng thấy rõ được tất cả những đường nét cơ thể nhưng Lâm Qui đủ biết người trên tràng kỹ kia phải là một trang giai nhân tuyệt sắc mà bấy lâu nay gã chưa từng gặp bao giờ.

Lâm Qui đứng thộn mặt ra nhìn. Mãi một lúc sau y mới lê được chân chậm rãi bước về phía tràng kỷ.. Giọng nói ngọt ngào thanh tao lại cất lên:

- Lâm công tử sao lại quên đóng cửa?

Lâm Qui bối rối ôm quyền nói:

- Tại hạ quên mất. Thật là thất trách quá... Thất trách quá...

Gã vội vã quay lại đóng cửa biệt phòng. Khi y nhìn lại thì tấm rèm như thể bị kéo dịch ra để lộ đôi bàn chân. Chỉ mới thấy đôi bàn chân của mỹ nữ thôi nhưng trái tim của Lâm Qui đã muốn nhảy nhót ra ngoài lồng ngực. Y đứng thở dốc từng hơi một với tất cả sự rạo rực đang trào trong huyết quản.

Gã mím môi từ lúc nào mà không biết. Gã cũng không ngờ mình lại có được những khoảnh khắc hồi hộp trong nỗi rạo rực khôn tả này. Lâm Qui rón rén bước về phía tràng kỷ. Đôi mắt gã những tưởng không muốn dời đi nơi khác ngoài một điểm là đôi bàn chân thon dài, gợi cảm.

Lấy một luồng châu khí căng phồng lồng ngực, Lâm Qui mới nén được nỗi rạo rực đang dâng tràn trong huyết quản. Gã dừng bước khi đôi bàn chân kia đã lọt thỏm vào ánh mắt háo hức của gã.

Lâm Qui từ tốn nói:

- Cô nương thỉnh mời tại hạ đến hắn có chuyện rất hệ trọng.

- Công tử có thích gian biệt phòng này không?

Nghe nàng hỏi, Lâm Qui rối rít hắn lên:

- Thích chứ... Rất thích nữa. Tại hạ là một nam nhân thì sao lại không thích gian biệt phòng của tiểu thư?

Nàng nhỏ nhẹ cất giọng ngọt ngào hỏi tiếp:

- Trong gian biệt phòng còn có Lữ Toàn Khôn... Không biết công tử có thích Diệp Tình không?

- Nêu không có Diệp Tình tiểu thư thì gian biệt phông này có đẹp thế nào Lâm thiếu gia cũng không màng đến.

Diệp Tình cất tiếng cười thánh thót thanh tao, ngọt lịm. Tiếng cười khiến cho tim Lâm Qui càng rạo rực hơn nữa. Y những tưởng sẽ chết lặng bởi tiếng cười của Diệp Tình.

Gã lắp bắp nói:

- Tiểu thư... Hắn hiểu tại hạ.

- Diệp Tình hiểu huynh chứ... Nếu không hiểu thì sao mời huynh đèn gian biệt phòng để khoản đãi riêng huynh.

- Nàng muốn đã tại hạ những gì nào?

- Tất cả những gì huynh muốn.

Đôi mắt Lâm Qui những tưởng lọt ra khỏi hốc mắt, còn chiếc mũi phồng to ngỡ sắp nổ tung bởi câu nói của Diệp mình Nhưng y lại nghĩ sao lại buột miệng hỏi:

- Nàng muốn thết đãi ta tất cả những gì ta muốn. Tạ sao ta lại có diễm phúc như vậy?

- Rất đơn giản thôi... Bởi vì Diệp Tình hiểu công tử.

- Tại hạ và nàng... Nàng chưa từng biết nhau sao nàng lại nói là hiểu ta?

Y cườm khẩy một tiếng:

- Tại hạ biết nàng. mời tại hạ đến đây hẳn có mục đích. Thôi... hãy nói rõ mục đích của nàng ra đi... Tại hạ tự khắc biết mình phải làm gì để được tận hưởng những khoảnh khắc thần tiên này.

Đôi tay trắng nõn chợt nhú ra ngoài vén rèm lụa. Rèm lụa được vén lên vừa đủ cho Lâm Qui nhận diện được vẻ mặt và thần hình gợi cảm của nàng. Nhưng chỉ bấy nhiêu thôi, cũng đủ cho Lâm Qui xao xuyến tận đáy lòng Mặc dù y chưa thể nhận rõ chân diện của Diệp Tình nhưng với những nét chung nhất gã cũng đã nảy sinh ý niệm phải chiếm hữu thể xác kia.

Y nghĩ thầm:

“Hôm nay hẳn mình đã gặp may rồi”.

Diệp Tình hơi nhỏm lên. Thế ngồi của nàng càng khiêu khích hơn qua cặp mắt của Lâm Qui. Hắn không dằn được liền dấn đến hai bộ. Y lắp bắp nói:

- Tiểu thư muốn gì nơi tại hạ?

Diệp Tình thỏ thẻ đáp lời gã:

- Lâm công tử hẳn nhớ Long Cơ bà bà rồi, sao gấp như vậy?

Mặt Lâm Quì sượng sùng, thậm chí đỏ bừng vì thẹn. Y gắt gỏng nói:

- Tiểu thư đừng nhắc đến mụ đó có được không.

- Ý... Diệp Tình xúc phạm công tử sao?

- Không phải tiểu thư xúc phạm tại hạ nhưng tại hạ không muốn nhắc đến mụ già đó thôi.

- Lâm công tử không thích Long Cơ bà bà?

- Làm sao tại hạ thích được... Tại hạ đã phải chịu đựng như thế tiểu thư có biết không?

- Làm sao Diệp Tình biết được. Nhưng Lâm công tử thường hay đi cùng vời Long Cơ bà bà. Diệp Tình những tưởng công tử và Long Cơ bà bà là hình với bóng.

Lâm Qui trợn mắt nhăn mày. Y thốt lên:

- Trời ơi... Thế mà tiểu thư nói hiểu Lâm Qui này. Tiểu thư có biết đâu tại hạ đau khổ như thế nào khi đi cùng với mụ già đó. Tại hạ chẳng khác nào bị cực hình lóc da xẻ thịt khi ở bên cạnh con mụ da nhăn thịt nhão đó.

Diệp Tình bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng đập vào thính nhĩ của Lâm Qui càng khiến cho gã thẹn thùng, ngượng ngùng hơn.

Y buộc miệng nói:

- Tại sao nàng cười... Tại hạ đáng cười lắm ư?

Rèm lụa lại hơi vén lên một chút. Lâm Qui toan dấn đến một bộ nhưng Diệp Tình đã khoát tay ngăn y lại:

- Lâm công tử sẽ được tất cả nhưng trước hết phải trả lời cho Diệp Tình một câu hỏi.

Lâm Qui rối rít hỏi:

- Nàng hỏi gì... Nói nhanh lên đi... Lâm thiếu gia không thể chịu được nữa rồi.

Diệp Tình cất một tiếng cười khẩy rồi hỏi:

- Lâm công tử biết vì sao Diệp Tình cười không?

- Tại hạ đang muốn biết đây.

- Diệp Tình cười là vì Lâm công tử không thích Long Cơ bà bà nhưng lại lúc nào cũng đi cạnh Long Cơ bà bà... Không biết công tử có mục đích gì không... Diệp Tình tự hỏi, không biết Long Cơ bà bà có ma lực gì mà khiến một trang nam tử như Lâm công tử phải trở thành tình lang trung thành của người. Chuyện này quả là hiếm có đó.

Lâm Qui lắc đầu:

- Diệp Tình tiểu thư không hiểu gì cả.

- Thế Lâm công tử muốn Diệp Tình hiểu sao đây?

Lâm Qui ve cằm cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Thế mà nàng nói hiểu Lâm Qui này. Nàng có biết vì sao Lâm Qui chấp nhận làm nô tình của mụ gia Long Cơ không. Bởi vì mụ già Long Cơ đó là Lão Thái quân, và võ công thì vô cùng cao siêu kỳ tuyệt. Long Cơ bà bà hứa với ta sẽ tạo cho ta một chỗ đứng trên giang hồ Trung Nguyên chẳng thua kém gì Phương trượng Thiếu Lâm, hay Kim Tiền bang chủ của Nam Cung Linh.

- Hóa ra mục đích của công tử là vậy... Thế Long Cơ bà bà có làm được không?

Lâm Qui ậm ừ không thốt được lời đáp trả cho Diệp Tình. Y suy nghĩ một lát rồi mới trả lời nàng:

- Long Cơ bà bà nói cái gì cũng phải có thời gian. Dục tốc bất đạt.

- Thế Lâm công tử đợi đến lúc Long Cơ bà bà chống trượng không nổi. Ruồi đậu lỗ mũi, hỷ mũi ruồi không bay lúc đó mới lo đến tương lai của Lâm công tử sao?

Lâm Qui sượng sùng, ngây mặt nhìn nàng:

- Thế nàng muốn ta phải làm sao đây?

Diệp Tình chỏi tay hơi nhỏm lên. Bóng ánh thể pháp của nàng được hai giá bạch lạc từ phía sau lầu lục rọi đến in lên rèm lụa. Nó trở thành một bức tranh với tất cả những đường nốt sinh động, gợi mời khiến tim Lâm Qui muốn nghẹt thở.

Gã nói:

- Diệp Tình cô nương... Tại hạ quá chẳng bao giờ muốn làm gã nô tình cho mụ già da nhăn, thịt nhão đó đâu... Tiểu thư... Lâm Qui sẽ làm gì... Còn tiểu thư muốn gì.. Chẳng lẽ tiểu thư mới tại hạ đến để chỉ thốt những lời trách móc đó thôi sao?

Y lắc đầu:

- Lâm Qui những muốn làm nô tình của mụ Long Cơ nữa đâu.

- Nếu Diệp Tình nói, Diệp Tình muốn thay vào chỗ của Long Cơ thần nữ, công tử có tin không?

Lâm Qui nhìn chằm chằm chiếc lều lụa, y thều thào nói:

- Lâm Qui này có nghe nhầm không?

- Tất nhiên công tử không nghe nhầm đâu.

- Thế là sao... Tiểu thư có bỡn cợt ta không... Nếu như phải trở thành một nô tình của nàng.. Thì Lâm Qui sẽ mãn nguyện biết chừng nào. Một mụ già da nhăn thịt nhão mà cứ buộc ta phải... Phải...

Diệp Tình cười khanh khách:

- Nếu Diệp Tình buộc chàng thì sao?

- Tại hạ chỉ còn một cách quỳ xuống tạ ơn trời đất.

- Công tử chưa thấy chân diện của Diệp Tình sao lại thốt ra lời đó. Rủi Diệp Tình lại chẳng bằng được Long Cơ bà bà thì công tử thất vọng sao.

Lâm Qui lắc đầu:

- Không.. Nhứt định nàng không thể giống như Long Cơ bà bà... Nàng phải là tiên nữ nơi thượng giới. Nàng không thể nào giống cái mụ da nhăn thịt nhão Long Cơ.

- Diệp Tình chỉ sợ khi thấy Diệp Tình rồi, công tử thất vọng thôi. Nếu như công tử không thất vọng thì phải hứa với Diệp Tình.

- Nàng muốn gì ta cũng làm cả.

- Chỉ cần công tử nghe lời Diệp Tình thì không cần tới Long Cơ bà bà nữa nhưng vẫn có thể công thành danh toại. Còn có cả Diệp Tình bên cạnh nữa. Nào... Hãy đến xem Diệp Tình như thế nào?

Không đợi nàng nói lần nữa, Lâm Qui hối hả bước lại bên tràng kỷ. Đôi chân trần của càng vẫn không rời đôi mắt háo hức của Lâm Qui. Mặc dù gã rất nôn nao nhưng lại cảm nhận nổi hồi hộp vô cùng. Tay y đặt vào rèm lụa từ từ vén lên.

Hắn chớp mắt liên tục với tất cả nỗi ngạc nhiên ngơ ngẩn nói:

- Nàng đó ự. Ta không thể tin được. Nàng... Nàng lại đón ta...

Diệp Tình nheo mày. Nhưng nàng hiểu ra ngay vì sao Lâm Qui ngơ ngẩn như vậy.

Diệp Tình nghĩ thầm:

“Hắn gã đang lẫn lộn mình với Diệp Hoàn đây”.

- Sao chàng lạ lùng và sửng sốt như vậy. Diệp Tình không thể sánh với Long Cơ thần nữ sao?

Lâm Qui lắc đầu:

- Không phải ta nghĩ như vậy đâu... Những vì.. Nhưng vì ta không ngờ đến mà thôi... Ta không ngờ mỹ nhân lại là nàng. Nhưng ta đã biết nàng rồi ta càng muốn trở thành một gã nô bộc trung thành của nàng.

Gã sà xuống ôm chầm lấy bờ vai Diệp Tình. Y ập mặt vào vùng thượng đẳng của Diệp Tình, để tận hưởng mùi hương da thịt mà gã không thể nào tưởng được mình lại có khoảng khắc này.

Gã ôm ghì lấy vai Diệp Tình, áp môi vào cổ nàng một cách ngấu nghiến thèm thuồng. Gã vừa hưởng thụ vừa chiếm đoạt vừa quỳ lụy.

- Lâm Qui sẽ là nô tình của nàng... Ta sẽ là nô tình của nàng...

Diệp Tình hơi ưỡn người cứ như muốn phơi vùng đôi nhũ hoa đầy đặn căng tròn nhựa sống để cho và trao cho tình lang. Động tác của nàng càng khiến Lâm Qui ngộp thở với cảm giác rạo rực tưởng chừng muốn phá vỡ cả thế pháp của gã.

Y gục đầu vào giữa hai đôi nhũ hoa căng tròn của nàng rồi theo phản xạ của một tên đại đạo hái hoa truy tìm sự thèm khát của dục vọng để lần hai cánh môi, tọc mạch, tò mò và khát khao chiếm hẳn trên lớp da trắng như bông bưởi của Diệp Tình. Y những tưởng đâu mình sẽ trở thành chủ nhân của tấm thân kiều nữ, nhưng không, gã càng khao khát chiếm hữu và tận hưởng bao nhiêu thì bỗng cảm thấy mình đang trở thành kẻ nô bộc trung thành với tấm thân kiểu diễm kia bấy nhiêu.

Cuối cùng thì Lâm Qui quỳ hẳn xuống tràng kỹ, nâng đôi chân trần của Mộng Diệp Tình lên mặt. Hắn trịnh trọng và sùng kính đặt nụ hôn nồng cháy vào hai bàn chân của nàng rồi từ từ dời lên đầu.

Gã nói:

- Diệp Tình... Lâm Qui sẽ là nô tình của nàng Nàng đừng bao giờ bỏ ta... Ta sẽ làm tất cả mọi thứ vì nàng.. Hãy yêu thương ta... Ta thề sẽ không còn bóng nữ nhân nào tồn tại trong tâm trí ta nữa. Tất cả cuộc đời ta chỉ có một mình nàng.

Diệp Tình bất ngờ ngồi nhỏm lên. Nàng nâng cằm Lâm Qui:

- Không... Không phải như chàng nghĩ đâu... Mà trong cuộc sống của chàng phải có Long Cơ bà bà.. Nhưng Long Cơ bà bà phải nghe theo ý của thiếp

Lâm Qui gật đầu:

- Ta sẽ buộc mụ già da nhăn thịt nhão đó phải chịu theo ý của nàng.

Lâm Qui vừa nói vừa trườn lên tràng kỷ. Hắn đặt cả hai bàn tay vào vùng nhũ hoa của Diệp Tình. Y cảm thấy nổi rạo rực dâng tràn tưởng chừng như có lửa đỏ đang nung chín huyết mạch mình. Chính vào thời khắc Lâm Qui toan ngụp lặn vào vùng khoái lạc thần tiên thì tiếng cửa thình thịch khiến những cảm giác rạo rực của gã bị tan biết.

Rầm... Rầm.. Rầm...

Tiếng của Sử Thứ Dân gào lên:

- Diệp Hoàn.. Sử ca ca muốn gặp nàng... Ta muốn gặp nàng.

Lâm Qui nhìn Diệp Tình:

- Cũng lại gã công tử thúi đó ư?

Diệp Tình mỉm cười nói:

- Chàng đừng nghĩ đến hắn làm gì... Hãy ra tống khứ gã dùm thiếp đi. Rồi vào đây thiếp sẽ cho chàng biết vì sao Sử công tử lại đến gian biệt phòng này.

Lâm Qui gật đầu:

- Để ta ra đuổi hắn đi vậy. Nhưng nàng có đau lòng không?

Diệp Tình lắc đầu:

- Sử công tử không là gì đối với thiếp cả... Có chăng là y đã tự nguyện hạ độc Tán Hồn Hương vào Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận mà thôi.

- Y không thể nào làm được chuyện đó đâu.

- Thiếp đâu có tình ý... Mà chỉ bỡn cợt với gã chút thôi mà.

Lâm Qui nhướng mày, cười khẩy:

- Ta mong nàng đừng có bỡn cợt với ta.

- Tất nhiên là không rồi.

Sử Thứ Dân lại đập cửa gào lên:

- Diệp Hoàn! Sao nàng lại đóng cửa không cho huynh vào với nàng?

Diệp Tình nghe Thứ Dân gào thét nhìn Lâm Qui mỉm cười, nheo mắt. Hiểu được cái nheo mắt của nàng, Lâm Qui rời tràng kỷ bước ra mở cửa. Vừa chạm mặt với Lâm Qui, Sử Thứ Dân đã há hốc miệng thốt lên:

- Ý... Ngươi sao lại có mặt ở đây?

Lâm Qui gằn giọng nói:

- Ngươi làm ta mất cả hứng thú vui vẻ với giai nhân. Thật đáng bị trừng phạt.

Liền ngay sau lời nói, Lâm Qui bất thần xuất thủ. Sử Thứ Dân chỉ là một nho sinh của Dương Châu trấn thì sao đỡ được những ngọn chưởng tàn bạo của Lâm Qui, một đại đạo hái hoa trên chốn giang hồ. Y hứng luôn một lúc mười ngọn chưởng vào hai bên mặt, mắt nẩy đom đóm. Khi Lâm Qui thu hồi chưởng thì Sử Thứ Dân chỉ còn là bị thịt nằm dài dưới sàn gạch, máu mũi, máu miệng ra trông thật tội nghiệp.

Mặc dù vậy hắn vẫn gượng nói:

- Ngươi giết ta đi.

Lâm Qui co giò đạp vào vai Sử Thứ Dân. Gã ngã chỏng ra đất, co mình như một con tôm.

Hứ nhẹ một tiếng Lâm Qui nói:

- Lâm thiếu gia giết ngươi chỉ bẩn tay thôi. Tay của bổn thiếu gia còn phải vào nâng niu thể pháp của mỹ nhân.

Y phủi tay, phun một bãi nước bọt xuống mặt Sử Thứ Dân:

- Giai nhân đang chờ ta.

Xem tiếp hồi 32 Vì nghĩa lụy thân

Chương 32: Vì Nghĩa Lụy Thân

-T a hận... ta hận.

- T

Sử Thứ Dân vừa thét vừa đập đầu xuống mặt bàn. Khi y ngẩng lên thì với tay bưng lấy bầu rượu tu ừng ực. Khi ho sặc một tiếng đặt bầu rượu xuống bàn lại thều thào nói:

- Ta hận... Ta hận.

Cả tửu điếm gần như đều chú ý đến bởi Thứ Dân với hành động quái dị của gã.

Nhìn bầu rượu Thứ Dân vừa chỉ vừa nói:

- Ta hận ngươi... Nếu có thể giết được ngươi thì ta sẽ giết ngay lập tức. Ngươi biết ta hận ngươi chứ?

Nghe gã nói, thực khách trong tửu điếm càng ngạc nhiên hơn. Người ta có cảm tưởng Thứ Dân là một kẻ cuồng tâm loạn trí. Chỉ có những kẻ cuồng tâm loạn trí mới có những hành động như Sử Thứ Dân. Y lại bưng bầu rượu dốc vào miệng tu ừng ực. Thấy gã uống rượu người khác phải nhăn mặt. Họ có cảm tưởng y đang khát nước mà trong bầu là nước chứ không phải rượu.

Thứ Dân uống hết bầu rượu đó, ngửa mặt cười. Y như kẻ loạn thần vừa cười vừa ngâm thơ.

Ta say trời đất lăn quay

Người say người đã bội tình với ta

Y đập tay xuống bàn.

Rầm...

Bầu rượu nhảy tưng lên rồi rơi xuống sàn gạch. Rượu trong bầu bắn ra, lan đầy mặt tửu điếm. Y nhìn vết rượu đang loang trên sàn gạch nhướng mày nói tiếp:

- Kẻ vì tình, thân tàn, theo chữ hận.

Người vô tính, lạnh giá với thời gian.

Gã lại đập tay xuống bàn, thều thào nói:

- Ta hận... Ta hận.

Gã điếm chủ cau mày bước đến bàn Sử Thứ Dân. Y chống tay lau bàn nhìn Thứ Dân nói:

- Sử công tử. Ngươi say quá rồi đó...Về nhà mà rên lại những dòng thơ của ngươi đi.

Thứ Dân nhìn gã điếm chủ bằng ánh mắt đục ngầu:

- Thơ của Sử công tử có hay không?

- Tất nhiên là hay rồi... Nhưng không thể nào đổi được kim lượng.

Thứ Dân trợn mày cau mặt gằn giọng nói:

- Thơ của Sử Thứ Dân không đổi được ngân lượng, nhưng có thể đổi vài cân rượu chứ.

Gã điếm chủ cau mày:

- Không không... Rượu của gã Chư Nghiệp điếm chủ phải đổi bằng ngân lượng chứ không phải đổi bằng thơ...

Chư Nghiệp thộp lấy cổ áo của Thứ Dân. Y chìa bộ mặt đầy gốc cạnh đến mặt họ Sử:

- Ngươi phải trả cho Chư Nghiệp bằng ngân lượng, nếu không thì trả mạng cho họ Chư này.

Chư Nghiệp vừa nói, vừa dụng cao hữu chưởng to bè, tưởng chừng sẽ vỗ thẳng xuống đầu Thứ Dân. Gã vừa hăm dọa vừa nói:

- Họ Chư ta đâu có cần thơ với tứ của ngươi chứ. Sao... có ngân lượng bỏ ra không?

Khi Chư Nghiệp chực bổ hữu thủ xuống đỉnh đầu Thứ Dân thì hồ khẩu đã bị khống chế. Cùng với sự khống chế là một giọng nói thật ôn nhã từ tốn cất lên.

- Chư điếm chủ. Hãy để cho Sử công tử được uống. Đừng cản Sử công tử làm gì. Phàm khi người ta có tâm sự buồn mà không thổ lộ cùng ai được thì ắt sẽ cần đến rượu. Điếm chủ bán rượu hẳn biết điều đó mà.

Gã điếm chủ quay lại:

- Chư mỗ biết mà. Nhưng gã công tử thúi này thì chẳng thể nào có ngân lượng trả cho Chư mỗ.

- Y không có ngân lượng thì tại hạ sẽ trả cho y.

Chư Nghiệp chau mày nhìn Tuấn Luận:

- Khách quan trả cho Sử công tử?

- Những bài thơ của Sử công tử đây cũng đáng giá lắm chứ.

Tuấn Luận vừa nói vừa lấy một nén bạc đặt vào tay Chư Nghiệp:

- Lấy cho tại hạ vò rượu năm cân.

Chư Nghiệp đưa nén bạc lên miệng cắn. Cứ như gã là kẻ rất thích nếm vàng và bạc. Gã giả lả cười rồi nói:

- Có ngay... Có ngay...

Chư Nghiệp vội vã bước vào trong một lúc sau bưng ra bầu rượu năm căn. Y đặt bầu rượu xuống bàn khúm núm nói:

- Công tử thật là hào phóng..

- Tại hạ và Sử huynh đây là bằng hữu với nhau.

Khi gã điếm chủ Chư Nghiệp đi rồi, Tuấn Luận mới nhìn lại Sử Thứ Dân.

- Sử huynh uống rượu với tại hạ thứ?

Thứ Dân nhướng mày, nhìn Tuấn Luận bằng ánh mắt của một người say. Y lều thều nói:

- Ta không biết các hạ.

- Hằn huynh có nghe đến tên tại hạ... Hạ Tuấn Luận.

Thứ Dân nghiêng đầu nhìn Tuấn Luận:

- Hạ Tuấn Luận... Hạ Tuấn Luận... Các hạ đây là... là Bách Thủ thư sinh?

Tuấn Luận gật đầu:

- Bách Thủ thư sinh là ngoại danh mà bằng hữu trên chốn giang hồ tặng cho tại hạ. Nó chỉ là một cái danh trong giới võ làm giang hồ mà thôi.

Tuấn Luận vừa nói vừa chuốc rượu vào chén của Thứ Dân và của mình. Chàng bưng chén:

- Mời Sử huynh.

Bưng chén rượu Thứ Dân nhìn Tuấn Luận hỏi bằng giọng lè nhè:

- Tại sao Hạ huynh lại mời Sử mỗ uống rượu? Hẳn Hạ huynh phải có mục đích gì chứ? Hay Hạ huynh thích... Thích những bài thi phú của tại hạ.

Tuấn Luận mỉm cười từ tốn nói:

- Tại hạ rất thích những bài thi phú của Sử huynh nhưng đầy không phải là lúc tại hạ muốn huynh nặn óc tặng những bài thơ cho tại hạ.

Tuấn Luận tiếp tục chuốc rượu vào chén của mình và của Thứ Dân. Chàng vừa chuốc rượu vừa nói:

- Tại hạ muốn phân giải với Sử huynh một chuyện.

Đôi chân mày của Thứ Dân thoạt chau lại:

- Sử mỗ và các hạ chẳng có chuyện gì để phân giải cả.

Buông một tiếng thở dài khi nghe Thứ Dân nói câu này, Tuấn Luận nghĩ thầm:

“Nếu như Tuấn Luận cồ ý đoạt Băng Lệ của túc hạ thì không có cơ may túc hạ có thể giữ được nàng”.

Vừa nghi Tuấn Luận vừa nói:

- Sử huynh là bằng hữu của tại hạ.

Sử Thứ Dân lắc đầu:

- Ta không phải là bằng hữu của túc hạ.

- Tại sao chúng ta không là bằng hữu của nhau. Phải chăng chỉ vì sự hiểu lầm mà chúng ta không là bằng hữu của nhau.

Chàng đổi giọng lạnh lùng nghiêm khắc:

- Tại hạ và Tô Băng Lệ cô nương chẳng có mối quan hệ gì cả.

Hai mí mắt Thứ Dân từ từ khép lại. Mặc dù đầu óc đang say men rượu nặng trĩu nhưng hắn đã lờ ngờ hiểu ra Tuấn Luận định nói gì. Hắn nhướng đôi chân mày muốn rũ xuống, lều thều hỏi:

- Hạ huynh muốn giãi bày mối quan hệ giữa huynh với Tô Băng Lệ.

Tuấn Luận gật đầu.

Thứ Dân bưng bầu rượu chuốc vào chén của gã và của Tuấn Luận:

- Sử mỗ mời Hạ huynh.

Tuấn Luận gật đầu:

- Tại hạ mời huynh.

Uống cạn chén rượu đó, Thứ Dân nhướng mày nhìn Tuấn Luận:

- Hẳn Hạ huynh nghi Sử mỗ đang đau khổ vì bị Băng Lệ từ chối hôn phối, xóa chỉ ước giao hôn.

- Đúng. Băng Lệ cô nương lúc nào cũng nghĩ đến huynh.

Cười khẩy một tiếng, Thứ Dân nói:

- Sử mỗ không tin.

Gã lắc đầu:

- Nhưng Sử mỗ cũng đâu có đau khổ vì nàng. Đúng ra Sử mỗ hận Băng Lệ thì đúng.

- Chữ hận càng kéo Sử huynh rời xa nàng. Tại hạ có thể khẳng định trong tâm tư của Tô cô nương có ba người mà nàng luôn để tâm đến. Những người đó là Tuyết Nhi, Đình Khang và Sử Thứ Dân huynh.

Thứ Dân mỉm hai vành môi, nhạt nhẽo nói:

- Nghĩ đến Thứ Dân?

- Một khi Sử huynh bị Tô cô nương hủy chỉ ước giao hôn thì nghĩ nàng không còn thương yêu huynh nữa... Nhưng chắc chắn Băng Lệ có một nỗi lòng mà huynh không thể nào hiểu được nàng. Một khi huynh không hiểu thì tình yêu của huynh và nàng càng lúc càng phai nhạt. Huynh đừng để cho tình yêu của hai người càng lúc càng nhạt phai theo sự hiểu lầm của huynh.

Thứ Dân nhìn thẳng vào mắt Tuấn Luận:

- Sử mỗ không hiểu lầm nàng đâu.

Y nói dứt câu thì lại bưng bầu rượu chuốc ra chén. Tuấn Luận nhìn gã chuốc rượu mà khẽ lắc đầu.

Chàng từ tốn nói:

- Tại hạ chỉ muốn nói lời thật với huynh mà thôi. Tâm của tại ha cũng muốn huynh và Tô cô nương gắn bó keo sơn để sớm trở thành hiền khang lệ.

Thứ Dân rót đầy chén rượu rồi bưng lên dốc vào miệng. Gã đặt chén xuống bàn:

- Sử Thứ Dân và Tô Băng Lệ trở thành một đôi hiền khang lệ chứ không phải là Hạ Tuấn Luận và Tô Băng Lệ sao?

- Tuấn Luận và Băng Lệ chỉ là tình huynh muội. Mong huynh luôn nghĩ như vậy?

Thứ Dân lừ mắt nhìn Tuấn Luận:

- Băng Lệ muốn huynh đến nói với Sử mỗ điều đó?

- Tại hạ tự đến.

Mặt Thứ Dân sa sầm:

- Lạ lùng thật... Túc hạ... Túc hạ không thấy Tô Băng Lệ là trang giai nhân tuyệt sắc của Dương Châu trấn này ư?

Y cười khẩy nói tiếp:

- Cả thành Dương Châu đều biết Băng Lệ là giai nhân đó. Không chì có mỗi một mình Hạ Tuấn Luận yêu nàng ta đâu... Mà có biết bao nam nhân anh hùng, hảo hán tơ tưởng đến nàng.

- Nhưng Băng Lệ chỉ nghĩ đến mỗi một mình Thứ Dân thôi. Sử huynh hãy tin vào lời cửa Tuấn Luận đi.

Thứ Dân lắc đầu:

- Nếu Sử mỗ không tin thì sao?

- Sử huynh không tin thì tại hạ không còn gì để nói nữa.

Thứ Dân chói tay xuống bàn gượng đứng lên. Gã nhìn Tuấn Luận bằng ánh mắt ủ dột, lê nhè nói:

- Tại sao túc hạ đến phần giải dùm Băng Lệ? Phải chăng túc hạ đả chán Băng Lệ rồi?

Câu nói này khiến cho mặt Tuấn Luận bất giác đanh lại. Giọng chàng bất giác đanh lại:

- Sử huynh đừng nghĩ thiển cận như vậy Tại hạ sinh ra không phải để đoạt tình của người khác.

Tuấn Luận vừa dứt câu thì Sử Thứ Dân ngửa mặt cười khánh khách. Hắn vừa cười vừa nói:

- Hạ huynh sinh ra không phải để đoạt tình của người khác.. Không phải để đoạt tình của người khác.. Không phải để đoạt tình của người khác... Ha ha... Ha ha... Ha ha... Nghe Thứ Dăn nói và cười mặt Tuấn Luận đỏ bửng vì thẹn. Chàng lắc đầu nói:

- Sử huynh... Huynh say quá rồi.

Thứ Dân lắc đầu:

- Sử mỗ không say đâu... Ta không say đâu... Nếu ta say thì ta đâu có biết người đối ẩm với ta là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Con người mà bất cứ ai cũng phải nể mặt, kiêng dè và nữ nhân thì lúc nào cũng tơ tưởng được cận kề lo lắng. Trong đó có cả... Có cả...

Tuấn Luận đay nghiến cướp lời gã:

- Sử huynh càng nói càng trở thành kẻ hồ đồ.

Y chồm mặt đến, rít giọng nói:

- Bách Thủ thư sinh... Ta là kẻ hồ đồ đó.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ không còn gì để nói với Sử huynh nữa... Mong rằng sau này huynh sẽ hiểu tại hạ hơn.

Tuấn Luận lắc đầu buông tiếng thở dài toan bỏ đi nhưng Thứ Dân gọi chàng lại:

- Tuấn Luận...

Chàng nhìn gã:

- Huynh muốn nói gì với Hạ Tuấn Luận?

- Hãy bỏ chuyện đó đi... Bây giờ Sử mỗ trả lại cho túc hạ những cân rượu người đã thết đãi Thứ Dân.

Đôi chân mày Tuấn Luận cau lại:

- Tại hạ bỗng chốc mất đi sự hứng thú đối ẩm với huynh.

- Dù có mất hứng thì túc hạ cũng phải uống lại những cân rượu của Thứ Dân, bản thân Thứ Dân không bao giờ muốn mình mắc nợ ai. Dù chỉ là một cân rượu khi người kia không phải là bằng hữu của mình.

- Sử huynh không nhận Hạ Tuấn Luận này là bằng hữu.

- Tại sao Sử mỗ phải nhận Bách Thủ thư sinh là bằng hữu thứ. Sử mỗ nhận Hạ Tuấn Luận là bằng hữu không chừng bị thiên hạ cười vào mũi đấy. Đom đóm mà dám sánh cùng vầng nhật nguyệt ư? Có khi Sử mỗ lại bị thiên hạ chế nhạo là kẻ đem hôn nương trao cho người đặng tìm lấy chút bã danh mà người chuốc lại.

Câu nói cay độc của Thứ Dăn khiến cho Tuấn Luận phải đanh lại. Trong lòng chàng thoạt có ngọn lửa phẫn nộ bùng cháy. Thở hắt ra một tiếng đè nén sự phẫn nộ, Tuấn Luận từ tốn nói:

- Huynh nói đúng. Nếu huynh đã muốn trả những cân rượu cho tại hạ thì tại hạ xin được nhận lại.

Thứ Dân thả bước vào trong quầy. Y lấy một bầu rượu một cân và nhanh chóng bỏ luôn hoàn dược mà Diệp Tình đã trao cho gã vào trong rượu. Y ôm bầu rượu trở ra đặt xuống bàn.

Y đổi giọng từ tốn nhưng vẫn đượm chất lều thều của một người quá chén:

- Rượu nào dù ngon hay dở thì uống cũng say... Sử mỗ hy vọng đây là can rượu ngon nhất đối với túc hạ Nếu như túc hạ dùng hết cân rượu này xem như Sử mỗ đã trả lại những can rượu mà túc hạ đã mời ta. Cũng như ta đã trao Tô Băng Lệ lại cho túc hạ... Và một lời chúc tốt lành cho hai người.

- Nguyên cớ gì, suy nghĩ gì mà Sử huynh lại thốt ra điều đó?

- Bởi con tim của Sử Thứ Dân đã băng giá với nữ nhân. Một khi con tim đã băng giá thì Sử mỗ chẳng còn gì để phải giữ, hay tranh đoạt một tình yêu đã mất.

Gã dứt câu thì Tuấn Luận cầm lấy bầu rượu:

- Được. Đây là suy nghĩ của huynh, tại hạ xin nhận nó.

Tuấn Luận cầm lấy bầu rượu một cân. Chàng chưa kịp mở nấp bầu rượu thì Băng Lệ từ ngoài bước vào. Sự xuất hiện của nàng khiến cho tất cả thực khách đang hiện diện tại tụ điểm phải ngơ ngẩng nhìn. Vốn thực khách đang hiện diện ở tửu quán này đã có men rượu, nay được thấy nàng càng như bị say hơn bởi sắc đẹp mê hồn nhưng thoát tục của nàng.

Thứ Dân và Tuấn Luận cũng dời mắt nhìn Băng Lệ. Nàng rảo bước tiến thẳng đến bàn hai người.

Tuấn Luận nhẹ buông một tiếng thở dài.

Thứ Dân thì lại lên tiếng hỏi:

- Tại sao nàng biết ta ở đây mà tìm?

- Thành Dương Châu không quá lớn để tìm một hàn sinh luôn chúc đầu vào men rượu và men tình.

Thứ Dân đanh mặt.

Băng Lệ nhìn sang Tuấn Luận:

- Hạ huynh đi tìm Sử huynh...

- Trước khi rời Dương Châu Tuấn Luận muốn làm nốt tất cả những gì còn tồn động tại đây. Bởi trong chuyến đi này không biết tại hạ có còn quay về được không.

Nàng lắc đầu:

- Đúng ra Hạ huynh không nên làm như vậy.

- Tuấn Luận muốn Sử Thứ Dân hiểu về mình. Tình yêu đâu thể cắt bỏ một cách dễ dàng được.

- Huynh nói đúng. Nhưng nếu không có tình yêu thì lấy gì mà cắt mà bỏ.

Nàng nhìn lại Thứ Dân:

- Muội và Sử huynh chỉ là sự ngộ nhận... Đúng không Sử đại ca.

Thứ Dân cúi mặt nhìn xuống, lè nhè nói:

- Ta không biết nữa.

Hắn thốt ra câu nói này mà lòng dạ nặng trĩu, bồi hồi. Thật ra lúc này tâm hắn đang xáo trộn dữ dội. Hắn đang đứng giữa sự hằn thù nữ nhân và những tình yêu mà hắn đã trao tàng. Trái tim hắn như thể bị hóa băng khi nhớ lại chuyện Băng Lệ hủy chỉ ước giao hôn, hay Diệp Hoàn mà hắn lầm lẫn với Diệp Tình. Thứ Dân lò mò đưa tay xoa má mình. Y ngẩng nhìn Băng Lệ:

- Đúng... Sử Thứ Dân và nàng chỉ có sự ngộ nhận. Còn giữa chúng ta chẳng có gì cả. Có chăng chỉ là chút hận thù của sự ích kỳ. Một hàn sinh như Thứ Dân thì sao có thể đi cùng đường với những trang giai nhân tuyệt sắc.

Băng Lệ chau mày, nhìn Thứ Dân:

- Huynh đã nhận ra điều đó sao lại tự đày đọa thể xác mình trong men rượu.

Thứ Dân rít giọng đáp lời nàng:

- Ta chẳng là gì để nàng phải quan tâm.

Y ôm quyền nói:

- Hàn sinh Sử Thứ Dân đa tạ tấm lòng rộng lượng lo lắng của Tô có nương... Ta thật lòng đa tạ nàng đó... Rất đa tạ.

Băng Lệ nhìn Thứ Dân bằng ánh mắt khe khắt:

- Băng Lệ không cần huynh phải đa tạ. Cho dù Băng Lệ có thành thân với huynh thì cũng không bao giờ có được những khoảnh khắc ý hợp tâm đầu. Đã không có khoảnh khắc đó thì mãi mãi chẳng bao giờ có tình có nghĩa. Băng Lệ chẳng còn gì để nói với huynh nữa. Mong rằng huynh đừng đến tìm Băng Lệ nữa. Giữa chúng ta đã là hai kẻ xa lạ.

Tuấn Luận cau mày nhìn nàng nói:

- Băng Lệ...

Băng Lệ khoát tay:

- Hạ đại ca. Đây là chuyện riêng của Băng Lệ. Muội biết đại ca lo lắng và không muốn Băng Lệ phải bị rã đàn, tan nghé nhưng sự cắt đứt này là sự giải thoát của Băng Lệ với Sử huynh đây.

Nàng nhìn Thứ Dân:

- Nếu huynh đã chúc tốt lành thì Băng Lệ cũng xin chúc lại Sử huynh điều đó.

Nàng nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ huynh.. Băng Lệ muốn đi cùng với huynh.

Nàng nói ra điều này càng khiến Tuấn Luận bối rối và lúng túng hơn. Thấy Tuấn Luận bối rối, lúng túng, Băng Lệ nói:

- Muội còn có những chuyện rất hệ trọng muốn nói với huynh... Chỉ có thể nói với huynh mà thôi. Hãy đi theo muội.

Tuấn Luận lưỡng lự Băng Lệ nghiêm giọng nói:

- Huynh... Đừng nghi đến những chuyện cỏn con của những người say trong khi gánh nặng vẫn oằn vai huynh.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài khẽ gật đầu:

- Thôi được... Tại hạ sẽ đi với cô nương.

Chàng nhìn lại Thứ Dân:

- Tại hạ cáo từ.

Thứ Dân trừng mắt nhìn Tuấn Luận:

- Hai ngươi cứ đi, nhưng trước khi đi, túc hạ hãy uống cạn bầu rượu mà Sử mỗ trao trả... Ta những muốn mắc nợ tình địch của mình.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài:

- Được...

Chàng mở nấp bầu rượu dốc vào miệng mình trong khi Thứ Dân nhìn chằm chằm... Khi Tuấn Luận đặt bầu rượu xuống bàn, Thứ Dân ngửa mặt cười sằng sặc. Nghe tiếng cười của gã mặt Tuấn Luận cau lại.

Băng Lệ thì thoáng lộ vẻ bồi hồi. Nàng nghĩ thầm:

“Tại sao Thứ Dân lại cười khi Tuấn Luận uống cạn số rượu của hắn. Hắn phải có gì đó trong bầu rượu trả ân trả nghĩa kia”.

Ý nghĩa đó thôi thúc khiến nàng buột miệng hỏi:

- Sử huynh... Tại sao huynh cười?

Thứ Dân nhướng mày nhìn nàng bằng cặp mắt ngầu đục và oán hờn:

- Sử mỗ cười nàng cũng không cho nữa à. Bây giờ Sử mỗ... Sử mỗ vã nàng sẽ là hai kẻ xa lạ... Nàng đâu có quyền bắt ta không được cười chứ.

- Không... Băng Lệ muốn hỏi huynh trong bầu rượu mà Hạ đại ca uống có độc phải không?

Thứ Dân nhướng mày nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ huynh... à quên... Bách Thủ thư sinh chứ... Rượu của Sử mỗ trả lại, huynh uống có ngon không?

Tuấn Luận nhìn gã gật đầu:

- Rất ngon... Nó có mùi của dị thảo và nhiều loài hoa kết hợp lại.

- A... Huynh ngửi được cả mùi hảo tửu ư?

Gã ngồi xuống phóng tay lên cằm, nhạt nhẽo nói:

- Giờ thì Hạ huynh có thể giết ta được rồi đó... Bởi vì trong bầu rượu kia có độc. Một thứ độc rất mạnh do chính tay Diệp Hoàn trao cho để hạ dốc Bách Thủ thư sinh.

Băng Lệ biến sắc. Nàng lắc vai Thứ Dân:

- Tại sao huynh lại làm vậy?

Băng Lệ vừa lắc vai Thứ Dân vừa đay nghiến nói tiếp:

- Thuốc giải đâu?

Tuấn Luận phải giữ tay Băng Lệ.

Chàng từ tốn hỏi:

- Diệp Hoàn là ai?

- Là người mà ta yêu. Nhưng cũng là người mà ta hận và cũng là người đã phản bội ta như chính Tô Băng Lệ.

Băng Lệ đay nghiến nói:

- Huynh điên rồi... Vì những mối tình lơ ngơ mà huynh hành xử như một đứa trẻ nít. Mau trao thuốc giải ra đi.

Thứ Dân cười khẩy:

- Sử Thứ Dân chỉ có độc dược mà chẳng có thuốc giải đâu.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài.

Thứ Dân nhìn chàng:

- Hạ công tử mau lấy mạng Sử mỗ đi. Rồi sẽ cùng với ta qua bên kia tiếp tụ đối ẩm.

Tuấn Luận mím môi. Chàng ngấm ngầm vận công để gom độc tửu vào Đan Điền đặng trút ra ngoài. Nhưng Tuấn Luận nhăn mặt bởi kịp nhận ra độc tửu nãy rất lạ lùng. Chàng có cảm tượng đầu óc mình xây xẩm như thể đã uống trên trăm cân rượu khi vừa vận công. Thậm chí mắt Tuấn Luận nẩy đom đóm cùng với những tiếng sấm ầm ỳ trong đầu Chàng nhìn sang Băng Lệ:

- Tô cô nương... Chúng ta đi thôi.

Thứ Dân chồm lên nói:

- Hạ công tử không phát lạc cho Sử mỗ một chưởng à?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không... Điều mà túc hạ làm, túc hạ tự suy nghĩ mà quyết định lấy. Có khi túc hạ sẽ hối hận bởi những việc hồ đồ của mình.

Tuấn Luận miễn cưỡng nói:

- Cáo từ...

Chàng nhìn lại Băng Lệ:

- Chúng ta đi...

Hai người vừa quay bước thì tất cả thực khách trong tửu điếm đều đứng lên. Tất nhiên vì sao họ đang uống rượu lại bỏ ngang mà đồng loạt đứng lên như vậy. Bởi vì tất cả đã nhận ra Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận, và lại nghe cả những lời đối đáp của Tuấn Luận với Thứ Dân.

Ngoài những người không phải là người võ lâm còn bất cứ ai là người cùng võ lâm thì đâu thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này. Đây là cơ hội để họ có thể làm chủ báu vật Thiên Ma cổ bảo. Và chỉ có cơ hội này họ mới có thể đoạt được báu vật kia từ tay Bách Thủ thư sinh. Cờ đến tay người nào người đó phất, không ai đủ nghị lực để dằn lòng tham đang trỗi dậy trong lòng.

Tất cả mọi cặp mắt đều dồn vào Tuấn Luận và Băng Lệ. Khi Tuấn Luận nhận ra những cặp mắt đó. Khi chạm vào những ánh mắt hao háo rọi vào mình và Băng Lệ, Tuấn Luận nhận ra ngay những người kia muốn gì.. Chàng quay sang Băng Lệ, ôn nhã nói:

- Nếu có chuyện xảy ra, Tô cô nương cứ rời khỏi đây. Đừng bao giờ nghĩ đến tại hạ.

Băng Lệ lắc đầu:

- Muội sẽ không đi một mình. Nếu có đi thì sẽ đi cùng với huynh.

- Có thể nàng sẽ chết đó.

- Băng Lệ chấp nhận.

Xem tiếp hồi 33 Hoa trêu đượm tội

Chương 33: Hoa Trêu Đượm Tội

Cục trường bất giác trở nên căng thẳng cực kỳ. Trong tình huống căng thẳng đó, bất giác Thứ Dân cũng chột dạ. Gã vội nép vào góc tửu điếm hồi hộp nhìn Tuấn Luận và Băng Lệ.

C

Tuấn Luận nhìn qua quần hùng:

- Chư vị hẳn muốn đoạt báu vật Thiên Ma cổ bảo trong tay của tại hạ.

Một gã đại hán lực lưỡng bước ra. Y đặt tay vào đốc ngọn Lang Nha bổng. Chỉ nhìn qua binh khí của y thôi đã có thể đoán y là một thần lực khó có ai bì kịp.

Y từ tốn nói:

- Hạ công tử chắc nhận ra Tôn Hầu này?

- Tôn Hầu túc hạ là Thiên Lôi Thần. Lưu danh chấn khắp tỉnh Hồ Bắc mà bất cứ người của võ lâm ai nghe đến tên cũng đều nể mặt.

- Không ngờ Bách Thủ thư sinh cũng biết Tôn mỗ. Tôn mỗ những tưởng đâu Hạ tôn giá với danh tiếng lẫy lừng trên chốn võ lâm rồi chẳng còn biết đến những kẻ như Tôn mỗ nữa.

- Nghe tiếng Tôn túc hạ nhưng hôm nay tại hạ mới được diện kiến. Hạnh ngộ... Hạnh ngộ...

Tuấn Luận vừa nói vừa ôm quyền xá:

- Tôn túc hạ có điều chi chỉ giáo tại hạ trong lần giao kiến này.

Tôn Hầu Thiên lôi thần lực đưa ngọn Lang Nha bổng vác lên vai:

- Binh khí của Tôn mỗ nặng đến năm trăm cân, không biết với hai bàn tay thịt của Hạ túc hạ, thì có đỡ được ngọn binh khí của tại hạ không?

Tuấn Luận nghiêm mặt:

- Tại sao đến bây giờ Tôn túc hạ mới đặt ra điều kiện đó với tại hạ.

Thiên Lôi Thần Lực Tôn Hầu sa sầm mặt:

- Đã là người của võ lâm thì lúc nào cũng là thời lúc để ấn chứng võ công mà.

Tuấn Luận nhếch môi cười khẩy:

- Tại hạ nghĩ Tôn các hạ đã chọn đúng thời điểm ấn chứng võ công với tại hạ rồi đó. Hắn Tôn túc hạ đã nghe Sử huynh kia nói đã đầu độc tại hạ ư. Nếu Tôn túc hạ nghĩ tại hạ bị trúng độc thì xin cứ ra tay. Nhưng lần này đến ấn chứng võ công với Tôn túc hạ thì Tuấn Luận không chơi đoạt binh khí, mà sẽ dụng đến sát chiêu đó.

Chàng chìa hai tay đến trước:

- Tay của tại hạ chưa từng nhuốm máu, nhưng giờ có lẽ sẽ phải nhuốm máu đồng loại.

Tôn Hầu chau mày:

- Tôn mỗ nghe thiên hạ kháo với nhau, Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận võ công siêu tuyệt, xuất thần nhập thánh nhưng tuyệt nhiên không bao giờ giết người. Sao bây giờ lại đổi ý?

Tuấn Luận mỉm cười:

- Bởi lẽ đơn giản thôi.

Tôn Hầu cướp lời chàng:

- Lẽ gì khiến cho Hạ công tử đổi ý?

- Vì tại hạ đã trúng độc công của Sử huynh kia... Đã trúng độc công tất tại hạ luôn phải phân tán nội lực. Một để không cho chất độc phát tán nhập vào nội thể, và còn phải đối kháng với Tôn túc hạ nữa. Nếu không sử dụng sát chiêu thì khó mà thủ thắng được.

Lời nói thẳng của Tuấn Luận khiến cho quần hùng có mặt tại tửu điếm phải sờ sững. Họ không ngờ Tuấn Luận lại thẳng thắn nói sự thật đó. Nhưng chính vì chàng nói ra sự thật của bản thân mình nên quần hùng phai e dè.

Tôn Hầu buột miệng hỏi:

- Tại sao túc hạ lại nói ra điều đó? Nếu là Tôn mỗ thì ta sẽ không nói ra sự thật đó đâu.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Tại hạ không có gì để giấu các vị bằng hữu cả... Thà nói ra sự thật để chư vị bằng hữu định đoạt

còn hơn đánh lừa các vị. Ngay bây giờ chư vị bằng hữu đang có mặt ở đây hắn rất muốn lợi dụng cơ hội hiếm hoi này để làm chủ báu vật Thiên Ma cổ bảo. Đã muốn thì phải biết cái giá chứ.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Cái giá mà chư vị muốn có được báu vật Thiên Ma cổ bảo lớn lắm đấy.

Tôn Hầu nói:

- Giá đó mắc như thế nào?

Hai cánh môi Tuấn Luận nhếch lên:

- Cái giá mà Tôn túc hạ phải trả bằng chính cái mạng của túc hạ đó.

- Tôn mỗ đã từng tâm nguyện, ta thà đứng trên thiên hạ chứ không bao giờ ngồi dưới chân kẻ khác.

Nghe gã nói câu này Tuấn Luận buông một tiếng thở dài. Chàng tự nghĩ thầm, thần lực của Thiên Lôi Tôn Hầu nhứt định sẽ dụng sát chiêu để đoạt báu vật. Một khi hắn dụng đến sát chiêu thì rõ ràng chàng đã rơi vào tình thế vô cùng bất lợi nếu không muốn nói là chỉ mành treo chuông. Huống chi ngoài thần lực Thiên lôi ra còn có những cao thủ khác đang chăm chăm muốn đoạt báu vật Thiên Ma cổ bảo bằng sự thèm thuồng bất kể giới quy của võ lâm.

Tuấn Luận ngấm ngầm vận công, nhưng khổ nỗi độc dược mà Thứ Dân hạ độc vào rượu lại rất quái dị.Chúng như nhưng làn khói vô hình, luôn vượt ra ngoài bí thuật gom độc của Tuấn Luận.

Chàng thầm nói với Băng Lệ:

- Tô cô nương. Tại hạ có thể chết đó. Hãy đi đi.

Băng Lệ lắc đầu:

- Không.

- Nàng đừng bướng bỉnh.

Băng Lệ gạt ngang:

- Chẳng có gì bắt Băng Lệ rời khỏi đây cả.

Nàng vừa nói vừa liếc Thứ Dân. Trong ánh mắt nàng biểu lộ tất cả sự hằn học và căm phẫn.

Chạm vào ánh mắt sắc sảo và khe khắt của nàng bất giác Thứ Dân phải co rúm người lại.

Thiên Lôi Thần Lực Tôn Hầu gằn giọng nói:

- Hạ túc hạ đã nói thật thì Tôn mỗ cũng nói thật. Tôn mỗ cần cái báu vật Thiên Ma cổ bảo. Không chỉ riêng một mình Tôn mỗ đâu mà tất cả mọi người trên võ lâm đều muốn. Nếu túc hạ trao báu vật Thiên Ma cổ bảo cho Tôn mỗ thì Tôn mỗ sẽ nhận lãnh số phận của túc hạ. Bằng như không giao Túc hạ biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi chứ?

Tuấn Luận khoát tay:

- Tôn Hầu không cần nói điều đó.

Băng Lệ chen vào:

- Các người muốn lấy báu vật Thiên Ma cổ bảo phải không. Chính Tô Băng Lệ đang giữ nó chứ không phải Hạ đại ca.

Tôn Háu nhìn nàng:

- Tô cô nương chỉ là trang giai nhân tuyệt sắc đất Dương Châu, tay yếu chân mềm sao có được báu vật Thiên Ma cổ bảo. Cho dù Tô cô nương có là trang giai nhân đẹp nhất võ lâm Trung Nguyên thì cùng không ai đưa Thập nhị thần châu cho cô nương để đổi lấy một chút tình.

Băng Lệ lắc đầu:

- Báu vật Thiên Ma cổ bảo không phải là Thập nhị thần châu... mà nó là một chiếc tráp của...

Tôn Hầu cướp lời nàng:

- Đúng rồi. Một chiếc tráp trong đó có những viên thần châu huyền thoại.

Gã nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ Tuấn Luận công tử. Công tử quyết định rồi chứ?

- Tại hạ không có gì để quyết định.

- Thế thì Tôn mỗ sẽ quyết định dùm túc hạ vậy.

Gã vừa nói vừa múa tít ngọn Lang Nha bổng, rồi nện thẳng xuống chiếc bàn đặt ngay trước mặt Tuấn Luận.

ầm...

Với sức nặng năm trăm cân của ngọn Lang Nha bổng phối hợp với thần lực của Tôn Hầu thì chiếc bàn kia chỉ nhận đúng một ngọn Lang Nha bổng của gã đá tan nát thành những mảnh vụn.

Tôn Hầu thu ngọn Lang Nha bổng lại, nhìn Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Nếu Hạ túc hạ không trao báu vật Thiên Ma cổ bảo cho Tôn mỗ thì thân pháp của người cũng sẽ như chiếc bàn này.

Gã nói dứt câu thì giọng nói khàn khàn cất lên ngoài cửa tửu điếm:

- Ngươi nói sai rồi.

Tôn Hầu nghe giọng nói khàn khàn đó không thể kiềm chế được mình ma phải quay đầu nhìn lại. Đứng ngay ngưỡng cửa tửu điếm là Kinh Vô Thường với bộ mặt như trét sáp, trơ trơ nhìn gã. Ngoài sắc mặt như sáp thì chiếc mũi mỏ quạ cũng khiến cho kẻ đối diện nao lòng. Tất cả những nét trên khuôn mặt của Kinh Vô Thường đều toát lên sự chết chóc rờn rợn.

Chính sắc diện rờn rợn của họ Kinh, buộc Thần Lực Thiên Lôi Tôn Hầu nói:

- Tôn mỗ nói sai cái gì chứ... Mà ngươi là ai mà dám nói Tôn mỗ nói sai chứ?

Kinh Vô Thường vác ngọn khoái đao bước đến bên Tuấn Luận Y nhìn Tuấn Luận nói:

- Ta luôn luôn là chiếc bóng của ngươi. Chỉ khi nào ta biến thành hình của ngươi và ngược lại ngươi biến thành bóng của ta thì mới kết thúc sự đeo bám của Kinh Vô Thường.

Nghe ba chữ Kinh Vô Thường, Thần Lực Tôn Hầu ló mắt nhìn họ Kinh. Y buột miệng lặp lại.

- Các hạ là Kinh Vô Thường. Chỉ Đao Kinh Vô Thường.

Nhìn lại Tôn Hầu, Kinh Vô Thường thản nhiên buông một câu thật nhạt nhẽo lạnh lùng:

- Nếu ta là Kinh Vô Thường thì ngươi định liệu sao với Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận?

Thần Lực Thiên Lôi Tôn Hầu lưỡng lự. Gã ngập ngừng hỏi:

- Kinh Tôn giá cũng muốn đoạt báu vật Thiên Ma Cổ Báo của Hạ Tuấn Luận?

Vô Thường nhướng mày:

- Chuyên Kinh mỗ làm Tôn túc hạ không cần thiết hỏi làm gì.

- Tôn mỗ không đáng biết sao?

Vó Thường buông một câu lạnh lùng:

- Ngươi không cần biết Tôn Hầu đanh giọng nói:

- Tôn giá không nói ra nhưng tất cả mọi người ở đây đều biết Tôn giá sẽ đoạt báu vật Thập nhị thần châu của Thiên Ma cổ bảo trong tay Hạ Tuấn Luận.

Kinh Vô Thường chau mày:

- Ta muốn đoạt thì sao nào?

Tôn Hầu miễn cưỡng nói:

- Tôn giá đã được Vạn Sự Thông vấp vào hàng thứ ba trong Binh Khí phổ, chỉ dưới có Nhứt điểu, Nhị hoàn. Vai vế lớn như vậy, tôn giá chẳng lẽ lợi dụng vào lúc Tuấn Luận Bách Thủ thư sinh... Một ngươi chẳng có thứ hạng gì trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông, lại đang bị trúng độc mà đoạt báu vật của y sao? Nếu Kinh tôn giá làm như vậy thì đã tự hủy danh dự của mình.

Vô Thường trừng mắt nhìn Tôn Hầu:

- Ngươi nói hết rồi chứ?

Thần Lực Thiên Lôi Tôn Hầu nghe Kinh Vô Thường thốt ra câu đó, bất giác tay nắm chặt đốc ngọn Lang Nha bổng. Y ngập ngừng nói:

- Tôn mỗ đã nói hết rồi.

- Nói hết thì đến lượt ta. Thứ nhứt ta không còn đứng hàng thứ ba trong Binh Khí phổ nữa, mà đã là hàng thứ tư. Nhưng có lẽ vẫn còn hơn ngươi rất nhiều. Thứ hai. Ta không có ý lấy báu vật Thiên Ma Cổ Báo, mà lại muốn chiếm hữu của Hạ Tuấn Luận. Hắn thuộc về Kinh mỗ và chỉ có Kinh mỗ quyết định sự sống hay chết của Bách Thủ thư sinh mà thôi. Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ. Hiểu rồi thì mau cút đi đừng để đao của ta tống tiễn ngươi đi. Không hay đâu. Với một người như ngươi, quả thật Kinh mỗ chẳng muốn động đến đao pháp của mình.

Tôn Hầu nghe Kinh Vô Thường nói bất giác cau lại vừa giận vừa thẹn:

- Tôn giá khinh người quá.

- Kinh mỗ không khinh người mà khinh ngươi thì có đấy.

- Kinh tôn giá khinh Tôn Hầu này à?

- Chẳng lẽ Kinh Vô Thường lại trọng ngươi.

Lời nói này của Kinh Vô Thường chẳng khác nào dầu đổ thêm vào lửa khiến cho Tôn Hầu phẫn nộ đến biến sắc. Y gầm lên:

- Kinh Vô Thường! Ngươi tưởng Tôn mỗ sợ ngươi chắc.

Tôn Hầu vừa nói vừa vung Lang Nha bổng toang bổ thẳng vào đầu Chỉ Đao Kinh Vô Thường. Nhưng ngọn Lang Nha bổng vừa đưa ra khỏi đầu gã thì ánh đao của Kinh Vô Thường đã chớp động. Khi đao thu về thì đôi tay thần lực của Tôn Hầu bị tiện đứt rồi, và ngọn Lang Nha bổng nặng trên năm trăm cân vô hình tung bổ thẳng xuống đỉnh đầu y.

Bộp!

Với sức nặng trên năm trăm cân, ngọn Lang Nha bổng của Tôn Hầu chẳng khác nào chiếc búa nặng tựa Thái Sơn khiến cho thủ cấp của Thiên Lôi Thần Lực Tôn Hầu thủng luôn xuống cổ. Thân thể lực lưỡng của Thiên Lôi Thần Lực đổ sầm đến trước.

Rầm..

Cái chết chớp nhoáng của Thiên Lôi Thần Lực Tôn Hầu khiến cho những người động có mặt tại tửu điếm phải biến sắc. Họ đã chứng nghiệm ra đao pháp tối thượng sát nhân của Kinh Vô Thường, tất cả chẳng ai bảo ai đồng loạt thối hẳn về sau một bộ.

Kinh Vô Thường lia cặp mắt cú vọ, lạnh lùng lướt qua tất cả những khuôn mặt đang chăm chăm nhìn gã. Y nói:

- Còn ai muốn đòi mạng của Hạ Tuấn Luận, Bách Thủ thư sinh không?

Không một nói nào lên tiếng trả lời gã. Vô Thường nhìn lại Tuấn Luận:

- Các hạ luôn thuộc về Kinh mỗ, chỉ khi nào sự sắp xếp lại được tiến hành, thì người mới thuộc về người.

Y nhìn lại những người khác:

- Các ngươi có thể đi được rồi...

Những cao thủ kia lưỡng lự rồi lặng lẽ rời tửu điếm.

Tuấn Luận quay lại Kinh Vô Thường:

- Đa tạ Kinh huynh.. Vô Thường khoát tay:

- Không cần các hạ đa lễ Kinh mỗ hành sự vì mục đích của Kinh mỗ.

Vô Thường liếc nhìn Thứ Dân. Thấy gã nép người trong góc tửu điếm run rẩy, nên lắc đầu tỏ lộ thái độ khinh bỉ. Y gằn giọng nói:

- Hôm nay Tuấn Luận chết thì đầu ngươi sẽ được tế cho Bách Thủ thư sinh rồi đó.

Gã nói xong thì từ ngoài tửu điếm giọng nói oang oang của Bang chủ Hắc Y bang Lữ Toàn Khôn cất lên:

- Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận chết còn có thủ cấp của Sử Thứ Dân công tử tế cho y. Nhưng nếu Kinh Vô Thường chết chẳng biết ai sẽ đồng ý dâng thủ cấp tế cho ngươi đây.

Kinh Vô Thường nhìn Lữ Toàn Khôn, Bang chủ Hắc Y bang.

Gã nhạt nhẽo nói:

- Lũ tiện nhân bắt đầu xuất hiện để tranh phần ăn đấy.

Toàn Khôn quắc mắt gằn giọng nói:

- Kinh Vô Thường. Ngươi nói ai là tiện nhân đấy?

- Kinh mỗ đang nói ngươi chứ nói ai.

- Ai sợ chỉ đao của họ Kinh chứ Hắc Y bang thì chẳng sợ ngươi đâu.

Kinh Vô Thường cười khẩy rồi nói:

- Kinh mỗ thấy chữ sợ đang hiện rõ trong ánh mắt của Lữ bang chủ kìa. Nếu Lữ bang chủ không sợ thì sao còn chưa xuất chiêu tiếp đao pháp của Kinh mỗ.

Bang chủ Hắc Y bang Lữ Toàn Khôn đanh giọng nói:

- Hừ. Có gì mà Lữ mỗ ngại chứ. Mời ngươi ra ngoài.

Lão nói xong quay lưng bước thẳng ra ngoài cửa tửu điếm. Tuấn Luận chau mày nói với Kinh Vô Thường:

- Kinh huynh.. Bên ngoài hắn đã có bẫy để chờ huynh. Huynh sẽ rơi vào chiếc bẫy mà Lữ Toàn Khôn bang chủ giăng sẵn.

Vô Thường nhếch môi nói:

- Có chuyện bẫy nào khá dĩ cản được Chỉ Đao Kinh Vô Thường.

Y nói xong vác ngọn khoái dao như vác một thanh sắc ung dung tiến thẳng ra cửa. Vô Thường vừa bước ra khỏi tửu điếm thì ngay lập tức hai bên ngưỡng cửa, bốn gã cao thủ Hắc Y bang cầm một chiếc lưới lướt ra. Họ dụng lưới thật tài tình, chụp thẳng xuống đầu Kinh Vô Thường.

Kinh Vô Thường bị bốn gã cao thủ Hắc Y bang tập kích bất ngờ, trong khi Bang chủ Lữ Toàn Khôn thì đứng chấp tay sau lưng nhìn thuộc hạ của mình. Những tưởng đâu tấm võng lưới kia sẽ phủ xuống đầu Kinh Vô Thường nên Lữ Toàn Khôn buông một tiếng cười đắc ý và cao hứng nói:

- Lời nói của bổn Bang chủ thì không bao giờ sai cả.

Lời vừa dứt trên miệng gã thì võng lưới đã bị chỉ đao của Kinh Vô Thường rọc thành bốn mảnh chỉ trong một chiêu. Đến chiêu đao thứ hai thì bốn gã cao thủ Hắc Y bang biến thành bón cái xác không đầu, mà tay thì vẫn nắm khư khư một góc lưới.

Vô Thường định nhãn nhìn Lữ Toàn Khôn, mũi đao chúc xuống đất. Y nhếch môi nói:

- Lữ bang chủ còn trò gì nữa không. Kinh mỗ nghe nói Hắc Y bang có rất nhiêu trò trẻ con để dụng khi gặp cao thủ võ lâm.

Toàn Khôn hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Hắc Y bang không thiếu trò để tiếp Kinh Vô Thường các hạ đâu. Lữ mỗ chỉ rút khỏi đây khi các hạ phải tọa thị nhìn bổn Bang chủ lấy báu vật Thiên Ma cổ bảo.

- Lữ tặc nói hay lắm. Nếu như lão bước qua được lưỡi đao của mỗ thì mới có thể đụng đến Hạ Tuấn Luận.

Kinh Vô Thường vừa toan nhích động đao pháp thì một bóng người vận xiêm y thêu kim tuyến lướt đến chặn ngang trước mắt gã. Người đến chính là Long Cơ bà bà.

Long Cơ bà bà nện thiền trượng xuống đất:

- Mụ đây muốn lấy báu vật Thiên Ma cổ bảo của Hạ Tuấn Luận.. Ngươi có dám cản tay mụ không?

Kinh Vô Thường lạnh nhạt nói:

- Không một người nào được phép đụng đến Hạ Tuấn Luận, bởi vì gã đã là của Kinh Vô Thường. Ngay cả mụ cũng vậy thôi.

- Tên tiểu tử này hẳn không biết người đứng trước mặt ngươi là Long Cơ bà bà.

Vô Thường đáp lại bằng một câu xấc xược và kiêu hãnh:

- Long Cơ bà bà thì đã sao nào?

Long Cơ bà bà nghe câu nói này, liền phẫn nộ, rít giọng nói:

- Long Cơ bà bà thì đã sao ư? Ngươi có thể đỡ được bao nhiêu trượng của Long Cơ bà bà?

- Ta sợ mụ không đỡ được một chiêu đao của Kinh mỗ.

- Hóa ra đây là tên tiểu tử với ngoại hiệu Chỉ Đao Kinh Vô Thường. Được lắm. Để mụ xem đao pháp của ngươi thế nào mà lại được người ta ca tụng thái quá.

Long Cơ bà bà nói dứt câu hoành trượng múa vun vút. Trông vẻ bề ngoài già nua của Long Cơ bà bà không ai tưởng tượng được mụ ta lại cơ nội lực siêu phàm như vậy. Gần như Long Cơ bà bà múa trượng mà chẳng hề tổn hao một chút nội lực nào.

Đôi chân mày của Vô Thường nhíu lại. Y đã kịp nhận ra trượng pháp của Long Cơ bà bà. Hai tay nắm chặt đốc đao thần quang rọi thẳng vào vùng ảnh trượng của Long Cơ bà bà.

Cả hai cùng thét lên một tiếng. Tiếng thét của họ khiến cho Bang chủ Hắc Y bang Lữ Toàn Khôn phải giật mình. Cùng với tiếng thét đó, Long Cơ bà bà và Kinh Vô Thường như cùng một lúc xuất chiêu. Chiêu thức của họ nhanh cực kỳ nhanh đến độ chẳng một ai kịp nhìn thấy thức chiêu như thế nào. Những cao thủ chỉ kịp nhận biết dư kình khủng khiếp tỏa ra vây bọc lấy họ thì cuộc so chiêu đã chấm dứt rồi.

Kinh Vô Thường đứng dạng háng chân tay đao chúc xuống đất. Hổ khẩu của tay đao rách nát, máu nhỏ xuống ròng ròng. Mặc dù vậy, sắc mặt của gã vẫn chẳng một chút biểu cảm gì. Nó cứ trơ trơ như thể đã được trét một lớp sáp.

Bên kia Long Cơ bà bà đừng chống trượng, mắt nhìn Kinh Vô Thường. Ống tay áo bên trái của bà ta máu đổ ướt đẫm. Long Cơ bà bà rùng mình một cái lắc mạnh bờ vai trái. Ngay lập tức cánh tay của Long Cơ bà bà rơi xuống đất.

Cánh tay nhăn nheo của Long Cơ bà bà rơi xuống đất khiến cho mặt của quần hùng lẫn Bang chủ Lữ Toàn Khôn phải xám ngoét. Long Cơ bà bà gằn giọng nói:

- Người dám chặt tay Long Cơ bà bà?

Thêm hàng loạt những bóng người lướt đến. Và người đầu tiên lướt đến bên Long Cơ bà bà là Trang chủ Tụ Hiền trang Mạc Thiên Vân.

Mạc Thiên Vân lo lắng hối Long Cơ bà bà:

- Bá mẫu.

Long Cơ bà bà rít giọng nói:

- Ta chỉ bị đứt một cánh tay thôi. Nhưng gã kia thì chẳng còn là Chỉ Đao Kinh Vô Thường nữa.

Mạc Thiên Vân trừng mắt nhìn Kinh Vô Thường. Lão đay nghiến nói:

- Chỉ Đao Kinh Vô Thường. Ngươi chẳng nể mặt bổn Trang chủ và lão bá mẫu đã đáng bậc trưởng tôn của ngươi... Ngươi thật đáng chết lắm.

Mạc Thiên Văn gầm lên:

- Người đâu... Bằm xác Kinh Vô Thường cho bổn Bang chủ.

Vô Thường gào lên:

- Ai dám.

Mặc cho gã gào lên với tất cả sự phẫn uất của mình, bọn gia nhân Tụ Hiền trang như bầy ong lao vào để cướp mang Kinh Vô Thường. Đao lan tỏa cả một vùng rộng trên năm trượng vuông.

Càn khôn chuyển đổi sắc màu.

Đất run rẩy bởi thây người đố xuống.

Không khí nhuộm mùi máu tanh.

Quỷ thần phải trốn chạy.

Thây người đua nhau đổ xuống bởi màn ảnh đao của Kinh Vô Thường. Tất cả những cái chết, những kiểu chết, những tư thế chết đều tái hiện qua màn sát kiếp của bọn gia nhân Tụ Hiền trang.

Xem tiếp hồi 34 Gió lay cành rũ

Chương 34: Gió Lay Cành Rũ

Khi Vô Thường rút ngọn khoái đao lại thì chung quanh hắn là cả một gò xác người nằm chồng chất lên nhau trong mọi tư thế chết. Vô Thường buông lỏng hữu thủ, máu tiếp tục trào ra từ hồ khẩu. Y đổi ngọn giáo đao qua tay trái.

K

Cái chết của bọn gia nhân Tụ Hiền trang càng khiến cho cục trường đã căng thẳng càng căng thẳng hơn. Bang chủ Hắc Y bang Lữ Toàn Khôn rút trong người ra một chiếc hộp đen đem đến trước mặt Kinh Vô Thường.

Họ Lữ rít giọng nói:

- Sát Nhân Đao Vương.. Đến lượt Lữ mỗ cho ngươi nếm mùi đau khổ đây.

Vô Thường gằn giọng rít từng tiếng:

- Ngươi dám...

Lữ Toàn Khôn cười khẩy rồi nói:

- Sao lại không chứ. Cho dù ngươi có là Chỉ Đao Kinh Vô Thường còn đủ hai tay thì cũng chưa chắc thoát khỏi “Bạo Vũ Lê Hoa châm” binh khí tàn độc của Hắc Y bang, chứ đừng nói bây giờ ngươi đã bị họa tổn chấn thương và mất một cánh tay.

Vô Thường đanh giọng nói:

- Bạo Vũ Lê Hoa châm... Ta có nghe nói đến.. Nó tàn độc thật nhưng chưa chắc đã độc thủ được ta.

Lữ Toàn Khôn cười khẩy:

- Để xem có đắc dụng không.

Bang chủ Hắc Y bang Lữ Toàn Khôn toan khởi phát Bạo Vũ Lê Hoa châm nhưng Tuấn Luận đã thốt lên:

- Dừng tay...

Kinh Vô Thường cau mày:

- Ngươi không được chen vào...

Tuấn Luận lắc đầu:

- Họ đến vì Tuấn Luận chứ không phải vì Kinh huynh.

- Kinh mỗ bất cần.

Vô Thường nhìn lại Lữ Toàn Khôn, gằn giọng nói:

- Kinh mỗ không chết bởi Bạo Vũ Lê Hoa châm thì Hắc Y bang của ngươi xem như tiêu diệt bởi đao pháp của Kinh mỗ.

Lời vừa dứt gã rống lên một tiếng thật lớn. Thân pháp lướt phắt đến Lữ Toàn Khôn. Tuấn Luận tròn mắt rống lên:

- Đừng...

Cùng với tiếng rống của Hạ Tuấn Luận thì tay của Lữ Toàn Khôn đã khởi động Bạo Vũ Lê Hoa châm. Một màn mây chậm đen kịt với uy lực di sơn đảo hải đón thẳng lấy thể pháp của Kinh Vô Thường.

Ầm...

Một tiếng nổ khủng khiếp cất lên.

Kinh Vô Thường như một cánh diều đứt dây bị hất ngược về sau, ngã nằm sóng xoài trên mặt đất. Hắn chỏi tay ngồi nhỏm lên để chứng kiến ngọn khoái đao của mình như lưỡi tầm sét bổ dọc thân ảnh của Lữ Toàn Khôn làm hai phần bằng nhau.

Vô Thường từ từ đứng lên. Toàn thân gã chi chít kim châm đen ngòm mà chỉ một mũi châm thôi đã có thể lấy mạng được gã rồi.

Kinh Vô Thường nhìn Hạ Tuấn Luận. Y gượng nói:

- Tuấn Luận... Ta chưa cải biên được Bách Điển tàng thư thì chưa mãn nguyện.. Nếu ta có ra đi thì cũng sẽ đợi ngươi ở bên cảnh giới này... Ngươi đồng ý với Kinh mỗ chứ?

Tuấn Luận bước đến. Chàng chưa kịp nói tiếng nào thì Vô Thường quỳ hai chân xuống đất. Tuấn Luận vội đỡ lấy Kinh Vô Thường.

- Kinh huynh...

Vô Thường nhướng mày nhìn Tuấn Luận Sắc diện của y chuyển dần qua màu tái nhợt tái nhạt. Những nét lạnh lùng vô cảm được thay bằng những nét đôn hậu trìu cảm.

Y nắm tay Tuấn Luận:

- Ngươi hứa với ta chứ?... Ngươi hứa với ta sẽ gặp lại nhau bên kia chứ?

Tuấn Luận gật đầu:

- Tuấn Luận hứa.

Hai cánh môi khô khốc, nứt né của Kinh Vô Thường nhếch lên rặn một nụ cười gượng. Y thều thào nói:

- Kinh mỗ sẽ đợi ngươi... Ta sẽ đợi ngươi bên kia để cải biên lại Bách Điển tàng thư... Ta hứa với ngươi như vậy đó... Ta sẽ...

Kinh Vô Thường chỉ nói được bấy nhiêu ngã đầu vào vai Tuấn Luận để trút linh hồn ra khỏi thân xác phàm tục của gã. Cái chết của Kinh Vô Thường khiến cho tâm Tuấn Luận nặng trĩu. Chàng có cảm tưởng đang bị đè nặng dưới một ngọn Thái sơn khổng lồ mà không thể nào nói hay thét được một tiếng nào.

Ôm lấy thể pháp của Kinh Vô Thường, Tuấn Luận chẳng biết chỉ đao chết vì mình hay chết vì hão danh mà hắn đã theo đuổi. Nhưng cái chết nào cũng là chết. Hắn chết nhưng để lại một màn kiếp sát vô tiền khoáng hậu... Hắn ra đi mà đem theo biết bao nhiêu nhân mạng cùng hắn chối bỏ cuộc sống này.

Đặt vô Thường nằm xuống đất, Tuấn Luận đứng lên nhìn lại Mạc Thiên Vân, Long Cơ bà bà và quần hùng đang chăm chăm định nhãn nhìn mình.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Hắn các ngươi đã toại nguyện rồi chứ?.. Bấy nhiêu xác chết, bấy nhiêu oan hồn chỉ vì sự thêm muốn Thập nhị thần châu... Quá đủ rồi chứ?

Long Cơ bà bà gằn giọng nói:

- Ngươi phải theo mụ.

- Long Cơ bà bà đặt cho mình cái quyền bắt người khác phải theo sao?

Lời còn đọng trên miệng Tuấn Luận thì Mộng Diệp Tình trong bộ cánh trắng là đà lướt đến. Cùng đi với nàng có Hà Cẩm Tú và bốn ả a hoàn khiêng giá kiếm.

Nàng hạ thân xuống ngay trước mặt Tuấn Luận...

Thứ Dân thấy Diệp Tình lại ngỡ là Diệp Hoàn, thốt lên:

- Diệp Hoàn...

Diệp Tình cau mày:

- Diệp Tình mời Hạ công tử đi theo về Hương cung được chứ? Chỉ có theo Diệp Tình, Hạ huynh mới tránh được võ lâm tiếp tục máu chảy đầu rơi.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài:

- Được. Tại hạ đi theo nàng, nhưng hãy cho tại hạ ẵm theo xác của Kinh Vô Thường huynh..

- Tùy công tử.

Tuấn Luận xốc xác Kinh Vô Thường lên vai. Băng Lệ bước đến bên chàng.

- Hạ huynh... Băng Lệ đi theo huynh.

Diệp Tình nhìn Băng Lệ:

- Bổn Cung chủ chỉ có thể đưa nàng đến gặp Diêm chúa mà thôi.

Tuấn Luận nghiêm mặt nhìn Diệp Tình gằn giọng nói:

- Cung chủ... Tại hạ không muốn thấy người chết nữa.

Nhìn lại Băng Lệ, Tuấn Luận nói:

- Tô cô nương hãy tự bảo trọng.

Thứ Dân hối hả bước đến trước mặt Diệp Tình:

- Diệp Hoàn. Sử huynh... Chính Sử huynh đã hạ độc Hạ Tuấn Luận đó.

Diệp Tình mỉm cười với Thứ Dân:

- Đây là một chuyện rất bất ngờ và quá đổi ngạc nhiên với bổn cung đó Một hàn sinh thúi trói gà không chặt mà lại có thể hạ độc được Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Chuyện này quả là ngoài dự

kiến của bổn cung. Sử công tử đáng được thưởng.

Nàng nói dứt câu thẳng tay tát vào mặt Sử Thứ Dân:

Bốp... bốp...

Hứng trọn hai cái tát nẩy lửa của Mộng Diệp Tình, Sử Thứ Dân ngã chúi đầu xuống đất. Gã ngẩng lên thì bên khóe miệng đã có hai vết máu tươi chảy dài xuống:

Thứ Dân chỏi tay xuống đất ngẩng mặt nhìn Diệp Tình:

- Nàng lừa ta... Nàng không yêu ta... Nàng không yêu gã hàn sinh tội nghiệp này.

Diệp Tình cau mày, hừ lạnh một tiếng:

- Nếu bổn cung không nghĩ đến công trạng của ngươi thì bổn cung đã ban tặng cho ngươi một chiêu kiếm rồi.

Thứ Dân đập đầu xuống đất:

- Diệp Hoàn... Sao nàng đối xử với ta như vậy?

Tuấn Luận khẽ lắc đầu nhìn Thứ Dân. Bây giờ thì chàng đã hiểu ra tất cả những suy nghĩ trong đầu Thứ Dân. Nhìn lại Băng Lệ:

- Băng Lệ... Thế nào rồi huynh cũng sẽ quay lại với muội, hãy bảo trọng.

Như thể nghe được câu nói này của Tuấn Luận, Diệp Tình quay ngoắt nhìn chàng và Băng Lệ. Sắc mặt nàng lộ rõ từng nét đanh ác và tàn nhẫn. Nàng đay nghiến nói:

- Tô cô nương sẽ theo cùng với Hạ công tử.

Tuấn Luận biến sắc:

- Cung chủ... Băng Lệ không can dự vào chuyện võ lâm.

- Nhưng ả có quan hệ với Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

Diệp Tình nói xong ra dấu. Bốn ả cung nữ cùng bước đến tròng những sợi dây lên trói ghịt Tuấn Luận và Băng Lệ.

Diệp Tình nhìn lại Mạc Thiên Vân và Long Cơ bà bà:

- Hẹn ngày tái kiến.

Long Cơ bà bà giờ muốn cản Diệp Tình cũng không được, bới giờ đây chân lực đã mất quá nhiều trọng thương. Bà chỉ còn đủ nội lực để kiềm chế huyết lưu không cho mất thêm nữa, chứ đâu còn đủ lực đối kháng với Cung chủ Hương cung.

Diệp Tình mỉm cười rời bước ung dung bỏ đi. Nàng chưa đi được xa thì nghe tiếng khánh chuông vang lên. Cùng với tiếng khánh chuông đó, Tuệ Giác và Tuệ Minh đồng loạt xuất hiện chặn trước mặt nàng.

Hai vị cao tăng Thiếu Lâm niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật...

Trước mặt là nhị vị cao tăng Thiếu Lâm, hai trong những đại cao thủ của Phật gia. Phía sau Diệp Tình là quần hùng võ lâm. Tất cả đều lăm lăm binh khí, chỉ chực chờ cơ hội là tước lấy Tuấn Luận trong tay nàng.

Bang chủ Cái bang Khâu Mục lớn tiếng nói:

- Hạ công tử... Nếu bổn Bang chủ cứu ngươi thì ngươi có đồng ý trao Thập nhị thần châu cho Khâu mỗ không?

Tuấn Luận biết Mộng Diệp Tình là ai nên nghe Khâu Mục nói ra câu này chỉ biết lắc đầu. Chàng đâu muốn thấy người chết thêm bởi kiếm pháp tối thượng của vị Cung chủ Hương cung.

Tuệ Giác đại sư ôm quyền lần chuỗi hạt, từ tốn nói:

- A di đà Phật... Bần tăng thừa lịnh Tuệ Tỉnh phương trượng đến đây thỉnh mời Hạ công tử. Mong Cung chủ vị nể Thiếu Lâm cổ tự mà cho bần tăng được rước Hạ công tử về chùa.

Hai cánh môi xinh xắn của Diệp Tình nhẹ điểm một nụ cười. Nàng ôn nhu nói:

- Nể lời Thiếu Lâm cổ tự, bổn cung xin nhượng Hạ công tử lại cho nhị vị cao tăng.. Cùng với lời nói đó, nàng nhẹ đặt tay vào đốc kiếm mà thân thì che mắt Tuệ Giác và Tuệ Minh đại sư. Hành động của Diệp Tình không qua được mắt của Tuấn Luận. Khi tay nàng vừa chạm vào đốc kiếm, Tuấn Luận thét lên:

- Nhị vị đại sư...

Tiếng thét của Tuấn Luận cất lên cũng là lúc ảnh kiếm vũ liệt cắt đến Tuệ Giác và Tuệ Minh trong khi hai vị hòa thượng vẫn ôn nhu ôm quyền chực xá nàng.

Lưỡi kiếm nhanh không thể tưởng. Chỉ trong một chiêu mà cắt đứt một lúc yết hầu của hai vị cao

tăng Thiếu Lâm tự, trong khi hai vị cao tăng vẫn còn kịp buông hết câu Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Mạc Thiên Vân quá đổi sững sờ bởi chiêu kiếm tàn khốc của Mộng Diệp Tình. Vị Trang chủ Tụ Hiền trang tròn mắt buột miệng thốt:

- Tàn Kiếm...

Diệp Tình chùi lưỡi kiếm sắc vào tăng bào của hai vị cao tăng. rồi lại tra vào vỏ, trịnh trọng đặt lên giá kiếm. Chiêu kiếm của nàng vừa rồi dùng để hạ sát tử Tuệ giác và Tuệ Minh đại sư khiến cho toàn quần hùng hồn siêu phách lạc. Từ trước đến nay họ chỉ được nghe đến Tàn Kiếm, nhưng không biết Tàn Kiếm là ai.

Nay được chứng nghiệm kiếm pháp tối thượng của Diệp Tình mới nhận ra phía sau nhan sắc tuyệt trần kia là một kiếm thủ vô tình.

Diệp Tinh mỉm cười từ tốn nói:

- Bổn cung đi được chứ?

Nàng mỉm cười như để muốn trao tặng nụ cười như hoa tươi nở đón tiết xuân cho mọi người, rồi lắc vai thi triển khinh công lướt đi. Ngay lập tức Hà Cẩm Tú quẳng luôn một lúc bốn chiếc hỏa pháo về phía quần hùng.

Ầm... Ầm...

Những chiếc hỏa pháo nổ vang trời làm rung chuyển cả một vùng không gian non mươi trượng vuông. Cùng với dư chấn phát từ những chiếc hỏa pháo là khói độc lan tỏa mù mịt. Quần hùng thế là biến thành một bầy ong vỡ tổ mạnh ai nấy bỏ chạy để tránh làn khối độc đa. Khi khói độc tan biến, thì Tuấn Luận và Băng Lệ đã được bốn ả cung nữ Hương cung dẫn đi rồi.

Khi làn khói độc đã tan rồi thì người còn lại duy nhất tại cục trường là Sử Thứ Dân. Hắn đập đầu xuống đất rên rỉ:

- Ta đáng chết lắm... Ta đáng chết lắm... Tại sao nàng lại hất hủi Thứ Dân này chứ... Nàng lừa trình của ta... Ta hận nàng... Ta hận nàng.

Y vừa gào thét mặc nhiên với làn khói độc đang tan dần. Khi y khản tiếng thì cũng phủ phục, nằm gọn xuống đất. Nội thể của gã nóng ran từng cơn một như thể có muôn ngàn những mũi kim vô hình chi chít xẻ dọc xẻ ngang lục phủ ngũ tạng của Thứ Dân.

Y thều thào nói:

- Ta chết... Ta chết mất...

Gã ôm lấy Đan Điền lăn lộn trên mặt đất với cái đau xuất hạn mồ hôi. Thứ Dân chỉ muốn rống lên một tiếng thật lớn để khỏa lấp cái đau khủng khiếp đang hành hạ gã.

Gã lịm phần với những tiếng lên ư ử phát ra từ cuống họng, nhưng gã càng rên thì càng nhận được cảm giác đau đớn tột cùng. Và cuối cùng gã chỉ quên đi cái đau khi nhận thức không còn biết gì nữa.

Đầu nặng như búa bổ, khi Thứ Dân mở được hai mí mắt nặng trĩu. Y những tưởng mình sẽ đối diện với Diêm chúa nơi cõi A tỳ, nhưng hắn không thể nào ngờ được đập vào mắt hắn là khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của Diệp Hoàn.

Thứ Dân gần như không tin vào mắt mình nữa. Hắn thều thảo nói:

- Ta chết rồi ư?... Đây là đâu? Phải chăng đây là chốn Diêm cung?

Y toan chỏi tay ngồi lên, nhưng Diệp Hoàn đã ấn vai y nằm xuống. Nàng từ tốn nói:

- Huynh chưa được khỏe đâu.

Thứ Dân nhìn Diệp Hoàn gần như không chớp mắt. Tất cả những nét ngạc nhiên lẫn sự nghi ngờ đều hiện lên trong ánh mắt của gã. Lấy một luồng chân ngươn căng phồng ngực, Thứ Dân không còn cảm thấy đau đớn trong nội thể. Y ngập ngừng

- Nàng đó ư?

Diệp Hoàn khẽ gật đầu:

- Muội của huynh đấy.

- Nàng đó ư?

- Huynh không nhận ra muội nữa à?

Vẻ từ tốn của Diệp Hoàn khác hẳn với những gì trước đây Thứ Dân đã thấy nơi nàng. Y đảo mắt thìn quanh. Đó là một gian thảo xá rất tươm tất sạch sẽ.

Thứ Dân hỏi:

- Diệp Hoàn nàng đó ư?

Diệp Hoàn gật đầu. Nàng ngồi xuống tràng kỷ:

- Muội đến trễ, thấy huynh bị trúng độc Tàn Hồn hương, nằm bất động trước tửu điếm, đưa huynh về đây. Bây giờ mọi nguy hiểm đã qua rồi.

Thứ Dân lắc đầu, xua những cảm giác nặng trĩu trong đầu mình. Y miễn cưỡng nói:

- Nàng đưa ta về gian thảo xá này à?

- Chính muội đưa huynh về đây. Nếu muội đến trễ một chút thì huynh đã chết bởi Tàn Hồn hương rồi.

Thứ Dân nắm tay Diệp Hoàn. Y nắm bàn tay nhỏ nhắn của nàng, ngập ngừng nói:

- Sao nàng lại tàn nhẫn với huynh như vậy. Huynh yêu nàng mà.

Diệp Hoàn lắc đầu:

- Muội không hiểu huynh định nói gì... Muội nào có tàn nhẫn với huynh. Muội yêu huynh mà.

Thứ Dân mím môi nhìn Diệp:

- Nàng lừa tình ta... Ta biết nàng không yêu ta.

Thứ Dân dằn tay Diệp Hoàn:

- Nàng không bao giờ yêu kẻ hàn sinh tội nghiệp này cả. Những người mà nàng để tình là gã đại đạo hái hoa Lâm Qui.

Hắn chồm lên bóp lấy hai bờ vai Diệp Hoàn:

- Diệp Hoàn. Ta biết nàng đang lừa tình yêu của ta.

Diệp Hoàn sững sờ trước hành động của Thứ Dân. Nàng cau mày đanh mặt gằn giọng nói:

- Muội không hiểu huynh nói gì cả... Muội lừa huynh ư? Huynh nói gì thế?

Thứ Dân lắc đầu:

- Nàng đừng giả vờ để làm ta đau khổ hơn nữa...

Hắn lắc vai Diệp Hoàn:

- Hết gã Lâm Qui Đại Đạo Hái hoa đã từng muốn cưỡng hiếp nàng tát tai ta rồi đến nàng. Nàng tàn nhẫn đánh ta trước mặt bao nhiêu người trong khi ta vì nàng mà hạ độc Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn

Luận.

Diệp hoàn ngớ người nhìn Thứ Dân:

- Phải huynh?... Phải huynh đã gặp một người giống muội như hai giọt nước?

Đôi chân mày của Thứ Dân chau lại:

- Nàng nói gì nghe lạ vậy... Thế nào là hai giọt nước?

Diệp Hoàn nghiêm mặt:

- Muội hiểu ra rồi... Nhứt định huynh đã gặp tỷ tỷ của muội. Mộng Diệp Tình Cung chủ Hương cung.

Thứ Dân sững sờ nhìn nàng. Y lắc đầu:

- Cái gì? Nàng nói gì vậy?... Nàng chính là Cung chủ Hương cung mà.

Diệp Hoàn lắc đầu:

- Nếu là Hương chủ Hương cung thì muội đâu có phải sống trung gian thảo xá này. Muội không phải là Cung chủ Hương cung đâu. mà muội chỉ là muội muội của Cung chủ Hương cung mà thôi.

Thứ Dân lắc đầu:

- Ta không tin... Diệp Hoàn... Nàng đang dự tính lợi dụng ta gì nữa? Hãy nói đi.

Y ghì vai Diệp Hoàn.

Nàng cau mày hất tay Thứ Dân ra gắt gỏng nói:

- Huynh làm muội đau.

Thứ Dân buông hai bờ vai của Diệp Hoàn. Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, lắc đầu nhỏ giọng nói:

- Diệp Hoàn ta không tin.

- Sự thật vẫn là sự thật chẳng có gì mà phải giấu huynh cả. Diệp Tình tỷ tỷ và muội hoàn toàn khác nhau mặc dù giữa tỷ và muội lại có ngoại hình giống nhau như hai giọt nước.

- Trên đời này lại có chuyện người giống người như hai giọt nước sao? Làm sao có chuyện đó được.

- Nếu huynh không tên thì muội chẳng còn gì để giải thích với huynh cả. Trước đây muội đã định nói với huynh rồi.

- Nàng muốn nói với huynh điều gì?

Diệp Hoàn ngần ngừ một lát rồi nói:

- Muội muốn cảnh bảo huynh phải tránh xa con người đó… Con người đó chính là tỷ tỷ của muội. Tỷ tỷ của muội không giống muội chút nào cả.

Diệp Hoàn nhìn Thứ Dân. Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng, ngượng ngùng. Buông một tiếng thở dài, Diệp Hoàn mới nói được:

- Tỷ ấy là một dâm nữ… Tỷ ấy là kẻ băng giá lạnh lùng… và hơn thế nữa còn là một kiếm thủ vô địch, tàn nhẫn và vì bản thân mình.

Thứ Dân nhíu mày. Y cười khẩy một tiếng bâng quơ nói:

- Tỷ tỷ của muội là một dâm nữ ư?

- Đó là sự thật mà muội không bao giờ dám nghĩ đến.

Thứ Dân ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Diệp Hoàn:

- Những điều nàng nói là sự thật phải không?

Diệp Hoàn gật đầu:

- Cuộc sống của muội và Diệp Tình tỷ tỷ hoãn toàn khác nhau. Có thể ví như mặt trăng với mặt trời. Nếu tỷ ấy là Cung chủ Hương cung với tất cả những thủ đoạn tàn nhẫn, thậm chí dùng cả nhan sắc trời ban cho mình để thực hiện những tham vọng chiếm đoạt Thập nhị Thần thâu thì muội lại khác.

Thứ Dân cướp lời nàng:

- Nàng không có tham vọng như Diệp Tình.

- Muội không có tham vọng như Diệp Tình tỷ tỷ.

Thứ Dân thả chân xuống tràng kỷ. Y gượng đứng lên. Diệp Hoàn lo lắng nhìn gã.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Sử huynh… Huynh chưa được khỏe lắm đâu… Hãy nằm nghỉ đi để muội đi nấu cháo cho huynh dùng..

Thứ Dân nhìn nàng khẽ gật đầu.

Diệp Hoàn hớn hở nói:

- Huynh đợi muội một chút thôi... Muội sẽ đem cháo vào cho huynh dùng.

Khi Diệp Hoàn rời thảo xá, Thứ Dân ngồi lại chiếc chõng tre. Hắn suy nghĩ về những hành động của nàng mà chẳng tìm ra được một lời lý giải nào. Càng suy nghĩ, Thứ Dân càng cảm thấy rối như tơ vò. Y suy nghĩ mông lung, hết nằm rồi lại ngồi. Thứ Dân đứng lên bước đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài khu vườn có những hàng liễu. Gã nhẩm nói:

- Diệp Hoàn... Nàng còn muốn gì ở gã hàn sinh tội nghiệp này nữa?

Y lắc đầu để qua đi ý niệm vừa nảy sinh trong đầu mình, nhưng gã càng chối bỏ thì những ý niệm xấu về Diệp Hoàn càng đọng đầy trong tâm tưởng Thứ Dân.

Buông một tiếng thở dài, Thứ Dân nhẩm nói:

- Diệp Hoàn... Ta phải biết nàng là ai. Diệp Hoàn hay Diệp Tình.

Miệng thì nói, sắc mặt của Thứ Dân đanh lại như thể quyết định xong một hành động cực kỳ quan trọng. Hắn với tay rút sợi dây lụa thắt lưng. Bóp sợi dây lụa đó trong tay mình. Ánh mắt chằm chằm nhìn vào một điểm hư vô như thể đắm chìm trong những miền hoang tưởng của riêng hắn.

Tiếng bước chân nhè nhẹ của Diệp Hoàn đến trước cửa thảo xá. Nàng nhu mì nói:

- Sử huynh... Mở cửa cho muội. Muội đem cháo vào cho huynh đây nè.

Thứ Dân bước lại mở cửa. Sắc mặt của gã căng thẳng cực độ. Khi Diệp Hoàn bước vào nàng nhận ngay ra bộ mặt căng thẳng của Thứ Dân.

Diệp Hoàn buột miệng hỏi:

- Sử huynh sao vậy?

Thứ Dân giả lả đáp lời nàng:

- Huynh cảm thấy khỏe nhiều rồi.

- Huynh nói vậy nhưng sắc mặt của huynh chẳng có khỏe chút nào cả.

Diệp Hoàn vừa nói vừa bước vào phòng. Nàng đặt chén cháo xuống bàn thì từ phía sau, Thứ Dân dùng sợi dây lụa thắt lưng lòn qua người Diệp Hoàn trói nghịt nàng lại.

Diệp Hoàn hoảng hốt thét lên:

- Huynh làm gì vậy?

Thứ Dân như thể không nghe đến lời nói của nàng mà mạnh tay trói chặt Diệp Hoàn hơn nữa. Hành động của gã càng cho Diệp Hoàn hoảng hốt sợ hãi.

- Sử huynh.

Trói cứng Diệp Hoàn, Thứ Dân mới nhìn nàng bằng ánh mắt hoài nghi. Gã gằn giọng nói:

- Nàng nói nàng là ai... Diệp Hoàn hay Diệp Tình?

- Huynh vẫn chưa tin lời nói của muội sao?

Thứ Dân lắc đầu:.

- Làm sao ta có thể tin được trên đời này lại có kẻ giống như hai giọt nước. Thật ra ta đã đoán biết nàng đã có chủ đích lợi dụng ta nữa mà.

Y hừ nhạt một tiếng đay nghiến nói:

- Trước đây ta yêu Tô Băng Lê, nhưng khi gặp nàng...

Thở hắt ra một tiếng Thứ Dân nói tiếp:

- Trái tim ta trao tất cả cho nàng... Nhưng ta nhận được gì ở nàng. Ta chỉ nhận được sự nhục nhã và cái đau xé tim ta. Nàng biết chứ. Bây giờ thì nàng lại khoát bộ mặt giả nhân, giả nghĩa, giả tình... Thật ra nàng muốn gì nơi gã hàn sinh tội nghiệp này nữa.

Diệp Hoàn nhăn mặt:

- Trời ơi... Thì ra muội có phân giải thế nào thì Sử huynh vẫn không tin muội. Nếu huynh không tin vào những lời của muội nói thì hãy cởi trói muội ra đi...

- Rồi muội sẽ đi ngay... Chẳng bao giờ còn dám gặp mặt Sử huynh nữa.

Thứ Dân nhíu mày nhìn Diệp Hoàn:

- Nàng đi ư?

Nàng gật đầu:

- Diệp Hoàn sẽ đi để huynh không phải đay nghiến lòng mình. Xem như giữa muội và huynh chưa từng quen biết nhau.

Thứ Dân lắc đầu:

- Ta đâu cho nàng đi dễ như vậy được.

Hắn vừa nói vừa bế xốc Diệp Hoàn đưa đến đặt nằm dài trên chiếc chõng tre. Diệp Hoãn trừng mắt gằn giọng nói:

- Sử huynh làm sao vậy? Huynh định làm gì muội?

Thứ Dân từ từ đặt tay vào xiêm y của Diệp Hoàn. Hành động của gã khiến cho Diệp Hoàn bối rối hơn nữa. Nàng vùng vẫy:

- Huynh phải tin muội. Đừng làm vậy.

Thứ Dân chìa mặt đến:

- Không, ta đã quyết định rồi. Nếu nàng đích thị là một dâm nữ thì Thứ Dân sẽ giết nàng. Bằng như không phải, Thứ Dân ta sẽ quỳ xuống để nàng hành xử muốn làm gì cũng được. Đối với ta, tất cả những gì trên cõi đời này đều là oan nghiệt.

Gã nói dứt câu giật mạnh xiêm y của Diệp Hoàn.

Xoạt...

Diệp Hoàn mở to mắt hết cỡ khi bị Thứ Dân xé xiêm y mình. Nàng bối rối nói:

- Sử huynh! Muội lúc nào cũng tôn trọng huynh, lúc nào cũng xem huynh như một đấng nam tử đại trượng phu. Huynh làm vậy thì tất cả những cái đẹp của huynh trong tâm tưởng muội sẽ tan biến hết. Muội sẽ coi thường huynh và tình yêu của muội cũng...

Thứ Dân cướp lời nàng:

- Ta không cần gì cả... Không cần gì hết mà chỉ muốn biết nàng là Diệp Hoàn hay Diệp Tình. Người ta yêu hay một dâm nữ đê tiện đã lăng nhục Sử Thứ Dân.

Thứ Dân vừa nói vừa tiếp tục xé xiêm y Diệp Hoàn. Dưới cơn phẫn nộ hoang tưởng của Thứ Dân chẳng mấy chốc Diệp Hoàn xiêm đã rách toang, chẳng thể nào che đậy được những vùng kín của cơ thể.

Mặt nàng biến sắc tái nhợt. Nàng vừa tức vừa thẹn lại vừa oán hận đến độ lệ trào ra khóe mắt.

Nhưng những biểu hiện của Diệp Hoàn chẳng làm cho tâm Thứ Dân chao lòng, mà ngược lại hắn nghĩ nàng đang khoát một bộ mặt tội nghiệp để đánh động lòng thương hại của gã.

Thứ Dân nuốt nước bọt đang trào ra miệng. Y thều thào nói:

- Diệp Hoàn... Ta chấp nhận sự tan rã của tình yêu... Ta chấp nhận.

Gã nói dứt câu vùi đầu vào vùng nhũ hoa của nàng để tàn phá thì đúng hơn. Và cuối cùng cái chuyện mà hắn đã có chủ đích phải thực hiện thì hắn cũng thực hiện chẳng một chút e dè hay ngần ngại.

Diệp Hoàn rú lên trong sự đau đớn tuyệt vọng. Nàng như lịm đi trong sự tàn phá và chiếm hữu của Sử Thứ Dân. Thứ Dân nghe nàng rú lên bằng chất giọng đau đớn, nhưng y đâu còn suy nghĩ gì đến hành động của mình nữa ngoài một ý niệm chiếm hữu thể xác kia để thỏa mãn cho sự uất hận lẫn sự tò mò muốn phân định nàng là ai.

Trong khi Thứ Dân như con mãnh thú ngấu nghiến lấy miếng mồi ngon thì Diệp Hoàn lại chới với với nỗi đau ê chề và uất nghẹn. Nàng muốn thét lên một tiếng để khỏa lấp nỗi đau đó, nhưng chỉ còn biết bặm hai môi biến nỗi đau của mình thành những dòng lệ căm phẫn và khinh bỉ.

Xem tiếp hồi 35 Sắc tàn hoa rụng

Chương 35: Sắc Tàn Hoa Rụng

Như đã thành thói quen, Diệp Tình nằm duỗi dài trên tràng kỷ trong một tư thế vừa khêu gợi, nhưng nhãn quang thì toát ra sắc ma lạnh lùng. Hai bên nàng là bốn gã mỹ nam tử đứng hầu phục. Phía trước nàng là Hạ Tuấn Luận cùng với Tô Băng Lệ.

N

Nàng nhón tay bức một quá dâu chín đưa lên miệng nhai một cách chầm chậm như thể muốn tận hưởng hết vị chua và ngọt của quả dâu đó.

Nàng nhả xác dâu xuống chiếc tô bằng vàng trong tay gã mỹ nam tử đứng hầu hai bên tràng kỷ, nhìn Tuấn Luận nói:

- Hạ công tử thấy Tô cô nương như thế nào?

Tuấn Luận buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Một mỹ nữ.

- Mỹ nữ tất là một cô gái đẹp Mà đã là một giai nhân đẹp thì ắt phải có rất nhiều trang nam nhi để mắt đến nàng và vọng tưởng một ngày nào đó sẽ chiếm hữu trang giai nhân kia làm của riêng cho mình. Bổn cung nói như thế có đúng không?

- Cung thủ nói rất đúng, nhưng vẫn còn thiếu...

Diệp Tình chỏi tay nhỏm lên. Bộ cánh bằng lụa Hàng Châu trắng toát không đủ dày để che đôi nhũ hoa của nàng trước ánh sáng những chiếc chân đèn.

Nàng mỉm cười từ tốn nói:

- Bổn cung nói thiếu gì?

- Trên thế gian này không phải chỉ có Tô Băng Lệ cô nương là mỹ nữ duy nhất. Còn bao nhiêu trang giai nhân tuyệt sắc nữa.

Giọng nói của Tuấn Luận chợt đổi qua chất giọng nhạt nhẽo và lạnh lùng:

- Ví như Cung chủ cũng là một mỹ nữ.

Diệp Tình khẳng khái thừa nhận:

- Đúng.. Bổn cung cũng là một mỹ nữ.

- Tất Cung chủ cũng có nhiều nam tử hán để mắt đến.

- Không sai. Nhưng tại sao Hạ công tử không chú nhãn đến ta mà chỉ nghĩ đến Tô cô nương thôi Tuấn Luận nhếch môi, rồi từ tốn nói:

- Tại hạ cũng không phủ nhận, mình có quan tâm đến Tô tiểu thư.

- Vậy trong ánh mắt của Hạ công tử, Tô Băng Lệ đẹp hơn Mộng Diệp Tình này.

Tuấn Luận lắc đầu

- Sắc đẹp của mỹ nữ là do trời ban, tại hạ đâu dám so sánh. Đã thuộc về tạo hóa thì mỗi vẻ đẹp có cái riêng của nó.

Mặt Diệp Tình sa sầm lại:

- Nhưng trong mắt công tử... Tô Băng Lệ tiểu thư hẳn đẹp hơn Mộng Diệp Tình, nên lúc nào cũng được Hạ Tuấn Luận quan tâm đến. Có đúng như vậy không?

- Tại hạ đã nói rồi... Cung chủ và Tô Băng Lệ đều là mỹ nhân nên mỗi người có vẻ đẹp riêng của mình. Nhưng...

Diệp Tình hơi chồm đến một chút, mắt như thề đóng đinh vào mặt Tuấn Luận:

- Nhưng gì?... Hãy nói thật cho cho bổn cung biết tâm tưởng của Hạ công tử.

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Diệp Tình:

- Tại sao Cung chủ lại muốn tìm hiểu rõ như vậy?

- Bổn cung muốn biết sự so sánh của Công tử...

- Tại hạ không so sánh.

- Không so sánh sao công tử có thể biết được ai đẹp hơn ai.

- Tại hạ đã nói rồi... Nhan sắc thuộc về tạo hóa.. Còn cái đẹp mới thuộc về con người. Tô Băng Lệ đẹp hơn Cung chủ bởi vì bên cạnh nàng còn có Tuyết Nhi và Đình Khang.

Diệp Tình gắt giọng hỏi:

- Tuyết Nhi và Đình Khang là ai?

- Đó là những người làm tôn tạo thêm vẻ đẹp vốn có của Băng Lệ.

Diệp Tình gằn giọng:

- Bổn cung muốn biết Tuyết Nhi và Đình Khang là ai?

- Họ chỉ là hai cô nhi đáng thương thôi chứ không phải là những tiên đồng ngọc nữ.

Nghe Tuấn Luận nói câu này, Diệp Tình ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Bổn cung nghe lạ tai quá... Hai cô nhi mà lại có thể làm tôn tạo vẻ đẹp của Tô Băng Lệ khiến cho Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận phải để tâm đến.

Chuyện thật là lạ lùng đó.

- Mỗi người một suy nghĩ... Không ai giống ai... Tất nhiên suy nghĩ của tại hạ hoàn toàn không giống với Cung chủ.

Diệp Tình thả lỏng người tựa lưng vào thành tràng kỷ. Nàng từ tốn nói:

- Với bổn cung thì khác đó. Bổn cung có suy nghĩ khác hẳn với công tử.

- Tại hạ đã nói rồi.

- Bổn cung nghĩ Tô Băng Lệ cô nương hẳn đẹp hơn bổn cung vì nhãn quan của Hạ công tử mà thôi.

Nàng lại chỏi tay hơi nhỏm lên.

- Bổn cung muốn thấy Tô cô nương đẹp như thế nào.

Tuấn Luận còn chưa hiểu câu nói của Diệp Tình. thì nàng vỗ tay hai tiếng.

Ngay lập tức hai ả cung nữ khiêng chiếc hòm chứa chiếc áo ngọc trai bước ra. Hai người đó đặt chiếc áo ngọc trai xuống trước mặt Diệp Tình.

Diệp Tình chỉ Tô Băng Lệ:

- Hai người thử xem với chiếc áo ngọc trai này, thì Tô giai nhân đẹp đến độ nào.

Hai ả cung nữ khúm núm từ tốn nói:

- Tuân lịnh Cung chủ.

Hai người mở hòm lấy chiếc áo ngọc trai rồi đi thẳng đến bên Băng Lệ.

Diệp Tình mỉm cười, trong khi Băng Lệ bối rối vô cùng. Nhưng nàng không nói một lời nào. Nàng không thốt được ra lời nào vì đã bị điểm vào á huyệt. Nàng chỉ phản kháng lại bằng những cái lắc đầu lẫn những nét cáu gắt hiện lên mặt.

Hai ả cung nữ thản nhiên cởi bỏ y phục Băng Lệ. Hành động của hai ả đó khiến cho Băng Lệ tròn mắt nhưng lại bất động. Lệ trào ra khóe mắt nàng.

Mặc nhiên với sự bất mãn của Tô Băng Lệ, hai ả cung nữ vẫn tiếp tục làm phận sự của mình. Thân thể Băng Lệ lõa lồ chẳng còn mảnh vải phơi ra ngay trước mặt mọi người mà nàng thì bất lực chỉ biết nhắm mắt, để lệ tuôn trào ra khóe mắt.

Hai ả cung nữ vận chiếc áo ngọc trai vào người nào. Ánh sáng xanh lực từ chiếc áo ngọc trai tỏa ra không che đậy những đường nét trên người Băng Lệ, mà còn lại tôn tạo nó. Băng Lệ vốn đã là một mỹ nữ của Dương Châu, nay được tôn tạo bằng chiếc áo ngọc trai này nàng càng lộng lẫy, xinh đẹp hơn nữa. Nếu bất cứ gã nam nhân nào nhìn thấy Băng Lệ trong tình cảnh này hắn không thể nào quên được nhan sắc tuyệt phàm đó, không quên thì phải nhớ, mà đã nhớ thì hắn phải mơ, và tất nhiên giấc mơ đó là muốn chiếm hữu nhan sắc kia phải thuộc riêng về họ.

Hai ả cung nữ lui bước. Diệp Tình ngắm Băng Lệ, khẽ gật đầu:

- Đúng như bổn cung nghĩ.. Quý cô nương đây quả là có nhan sắc xuất phàm, siêu tuyệt. Có thể nói trên thế gian không thể nào tìm được một người thứ hai.

Nàng mỉm cười nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ công tử hãy ngắm nhìn ý trung nhân của công tử xem.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài:

- Nếu đó là ý của Cung chủ.

- Bổn cung mong công tử sẽ chịu theo ý của bổn cung.

Tuấn Luận gật đầu.

Chàng quay lại nhìn thẳng vào mặt Tô Băng Lệ. Hai người đối mặt nhìn nhau Khi chạm vào ánh mắt của Hạ Tuấn Luận, bất giác sự bất mãn khi bị người ta lột trần ra trước cặp mắt của bao nhiêu

người ta biến mất mà thay vào đó là sự ấm áp, khích lệ, thậm chí còn có cảm xúc đáng tràn trong tâm tưởng nàng.

Tuấn Luận Nhìn Băng Lệ rồi từ từ quay lại đối mặt với Diệp Tình:

- Cung chủ cô con mắt tinh tường... Quả nhiên Tô cô nương đẹp tuyệt phàm thật.

- Giờ thì công tử có thể khẳng định nàng ấy đẹp hơn bổn nương chứ.

- Tự bản thân nàng đã đẹp hơn Cung chủ.

Sắc diện Diệp Tình đỏ bừng khi câu nói đó của Tuấn Luận đập vào thính nhĩ nàng.

Nàng chỏi tay từ từ ngồi nhỏm lên:

- Hạ công tử... Nếu trên chiếc áo ngọc trai kia đính thêm mười hai hạt thần châu thì Tô tiểu thư đẹp biết chừng nào. Công tử có thích chiếc áo lụa được đính thần châu để Tô tiểu thư vận trong ngày song hỷ với người không?

- Tại hạ biết Cung chủ sẽ nói ra điều này.

- Thế công tử chấp nhận lời thỉnh cầu của bổn chung chứ?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Rất tiếc... Nếu tại hạ có Thập nhị thần châu cũng không dùng những hạt thần châu đó đính lên chiếc áo ngọc trai của Cung chủ. Bởi vì Thập nhị thần châu không phải dùng để làm đẹp cho một trang giai nhân nào cả.

Mặt Diệp Tình đanh lại:

- Hạ công tử sợ sau khi đính mười hai viên thần châu lên chiếc áo ngọc trai kia rồi bổn cung sẽ chiếm hữu nó chứ gì?

- Đó là suy nghĩ của Cung chủ... Tại hạ chỉ nói Thập nhị thần châu không phải dùng để làm đẹp cho chiếc áo ngọc trai của Cung chủ. Huống chi ngay bây giờ tại hạ không có nó.

Diệp Tình chau mày lạnh nhạt nói:

- Bổn cung không tin.

- Tin hay không tin là quyền của Cung chủ.

- Hê... Bổn cung không tin thì công tử phải làm sao cho bổn cung tin mới được chứ.

Tuấn Luận suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ phải làm sao cho Cung chủ tin đây. Chắc chắn Cung chủ nghĩ rằng tại hạ đã có Thập nhị thần châu của Thiên Ma cổ bảo.

- Chẳng lẽ đến Thiên Ma cổ bảo mà chẳng thu lượm được gì sao?

Nàng gằn giọng nói:

- Nếu như Hạ công tử không nói ra sự thật thì bổn cung sẽ hủy diệt nhan sắc của Tô cô nương. Ái chà... Cho dù chiếc áo ngọc trai của bổn cung có đính toàn bộ Thập nhị thần châu nhưng nhan sắc trời cho của Tô cô nương không còn thì hắn cũng chẳng có ích gì.

Nàng vỗ tay một tiếng.

Hai ả cung nữ khi nãy lại bước ra.

Diệp Tình chỉ Tô Băng Lệ:

- Nếu bổn cung không muốn nhìn thấy bộ mặt kia, các ngươi phải làm gì?

Hai ả cung nữ đồng loạt nói:

- Cắt bỏ nó.. Diệp Tình gật đầu:

- Được lắm...

Nàng quay lại Hạ Tuấn Luận:

- Hạ công tử hắn không muốn Tô cô nương bị bổn cung cắt bỏ sắc đẹp của nàng chứ?

Tuấn Luận nheo mày nhìn nàng:

- Cung chủ cần Thập nhị thần châu hay cần sự hủy hoại nhan sắc của Băng Lệ?

- Nếu có Thập nhị thần châu thì bổn cung sẽ nhường sắc đẹp kia lại cho công tử. Còn bằng không thì bổn cung đành lấy tạm nhan sắc kia của công tử vậy.

Lời nói của nàng được phát ra bằng chất giọng thật lạnh lùng và chai sạn. Chỉ nghe Diệp Tình nói thôi, Tuấn Luận đủ đoán biết nàng ta sẽ hành sự mà bất cần đến hậu quả như thế nào. Bất giác Tuấn Luận hơi nao lòng vì sự tàn nhẫn của Diệp Tình.

Chàng liếc về phía Băng Lệ. Nước mắt vẫn còn đong trên hai khóe mắt nàng. Nhìn lại Diệp Tình,

Tuấn Luận nói:

- Cung chủ... Hiện tại Tuấn Luận chưa có đủ Thập nhị thần châu, nhưng có một viên Minh Chỉ thần châu có thể đổi được nhan sắc của Tô cô nương chứ?

Diệp Tình mỉm cười với chàng:

- Hạ huynh đã trở nên yếu mềm rồi đó. Nếu Hạ huynh chỉ có một viên Minh Chỉ thần châu thì bổn cung muốn hạ huynh làm một chuyện này nữa.

- Cung chủ muốn tại hạ làm gì?

Diệp Tình ngoắc Tuấn Luận bước đến bên tràng kỷ. Chàng buông tiếng thở dài miễn cưỡng đến bên tràng kỷ đứng cạnh nàng. Diệp Tình điểm một nụ cười mỉm. Nụ cười của nàng thật là tươi nhưng đọng trong đó là những ẩn tàn sự sâu độc và lạnh lùng.

Nàng chợt co người lại, để lớp lụa trắng che hai bờ vai tuột xuống phơi làn da trắng như bông bưởi.

- Công tử thấy ta cũng đẹp chứ?

- Tại hạ đã được thấy rồi.

- Bổn cung muốn công tử biến thành nô tình của bổn cung.

- Rất tiếc...

Nàng cướp lời của Tuấn Luận:

- Chỉ có làm nô tình cho ta thì huynh mới giữ được nhan sắc của Tô Băng Lệ. Hắn huynh đã biết rồi... Giai nhân thì thường quý nhan sắc mình hơn cả tính mạng. Họ thà mất mạng còn hơn bị hủy dung nhan. Huynh chắc chắn không muốn Tô Băng Lệ tiểu thư đau khổ.

Diệp Tình thốt ra câu nói này vừa đủ lớn cho Băng Lệ nghe. Tất nhiên khi nghe Diệp Tình nói sắc diện của Băng Lệ đã xanh nhợt càng xanh hơn. Nàng có cảm tưởng tim mình đang đập loạn trong lồng ngực mà chỉ chút nữa thôi nó sẽ vỡ tan thành từng mảnh vụn. Sự uất ức dâng tràn chen ngang cuống họng, nhưng nàng không thể nào nói hay có cử động gì được. Sự uất nghẹn đó khiến đầu óc nàng tối sầm, và thể pháp run lên từng cơn một.

Nàng cố nói như chỉ phát ra những âm thanh ậm ừ chẳng biết nàng muốn nói gì.

Tuấn Luận nhìn Diệp Tình:

- Tại sao Cung chủ muốn tại hạ phải là nô tình của Cung chủ?

- Ồ... Không được sao?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Một gã nô tình thì không bao giờ có tình yêu.

Diệp Tình khoát tay:

- Bổn cung không cần tình yêu... Mà chỉ cần một gã nô tình đệ nhất trong Bách Điển tàng thư.

- Tại hạ biết mục đích của Cung chủ, nhưng hiện tại gã nô tình của Cung chủ lại không phải là đệ nhất cao thủ trong Bách Điển tàng thư của Bách Điển tiên sinh. Cung chủ sẽ thất vọng.

Nàng cười khẩy một tiếng:

- Huynh muốn nhắc ta. Huynh đang bị trúng độc Tàn Hồn hương ư?

- Tại hạ không nhắc..Cung chủ cũng tự biết mà.

- Ta có cách hóa giải Tàn Hồn hương cho huynh.. Nhưng huynh phải là nô tình của Hương cung.

Nàng dùng tay kéo lớp lụa trong dưới chân mình. Diệp Tình từ từ kéo lớp lụa trong đó lên vừa nhìn Tuấn Luận.

Tuấn Luận nói với nàng:

- Tại hạ đã từng thấy thân thể của Cung chủ rồi... Không cần phải chiêm ngưỡng nữa.

Nàng lạnh nhạt nói:

- Không... Lần này thì công tử phải thấy và còn phải tôn sùng nó nữa đó.

Diệp Tình dời mắt nhìn qua hai ả cung nữ:

- Hai người chuẩn bị phận sự của mình đi.

- Tuân lịnh Cung chủ.

Hai ả cung nữ bước đến bên Tô Băng Lệ, hượm sẵn một ngọn trủy thủ sáng ngời và một chiếc mâm đồng.

Diệp Tình nhìn Tuấn Luận:

- Hạ huynh có thể nhận được sự hoan hỷ của bổn cung và cũng có thể nhận được bộ mặt xinh đẹp của Tô cô nương trên chiếc mâm đồng kia.

Diệp Tình vừa nói vừa từ từ nâng cao chân phải của mình lên miệng điểm một nụ cười mỉm rồi từ tốn nói:

- Chân của thiếp đẹp chứ...

Tuấn Luận nhìn nàng. Chàng biết Diệp Tình đang muốn mình phải làm gì, mà nghĩ thầm:

“Diệp Tình đang muốn chứng minh cho Băng Lệ biết nàng ta có quyền lực như thế nào. Nếu mình không cúi đầu trước nhan sắc của nàng thì phải khuất phục trước ý chí và quyền lực của Hương cung”.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Tại hạ trở thành nô tỉnh của Cung chủ thì sẽ được gì?

- Cả võ lâm...

- Một ý nghĩ hay, nhưng không biết có làm được không.

- Một khi bổn cung đã muốn thì không có gì không được cả.

Tuấn Luận đặt tay vào cổ chân Diệp Tình. Nàng nhìn chàng mỉm cười. Một nụ cười vừa thỏa mãn vừa tự đắc.

Chợt Băng Lệ gào.lên:

- Không.

Cùng với tiếng thốt đó, tịnh huyệt của Băng Lệ cũng được giải khai với Á huyệt mà nàng không thể nào ngờ tới được. Băng Lệ tự hóa giải huyệt đạo của mình khiến cho Diệp Tình và Tuấn Luận cũng phải ngạc nhiên không ngờ tới được. Phàm một kẻ có võ công muốn tự hóa giải đại huyệt khi bị phong bế cũng là khó rồi, huống chi Băng Lệ lại chẳng hề biết võ công. Điều này xảy ra hoàn toàn ngoài sự tưởng tượng của Diệp Tình lẫn Tuấn Luận.

Hai người có biết đâu. chính sự bức ép của Diệp Tình đã khiến cho sự phẫn uất trong Băng Lệ biến thành cơn cuồng nộ tự hóa giải các đại huyệt đã bị phong bế. Huyệt đạo vừa được giải, nàng đã gào lên tiếng không để ngăn Tuấn Luận.

Băng Lệ đâu muốn Hạ Tuấn Luận biến thành nô tình của Mộng Diệp Tình. Nhứt định nàng không bao giờ muốn điều đó xảy ra.

Băng Lệ vừa thét vừa giựt lấy ngay ngọn trủy thủ trên tay ả a hoàn đứng bên phải nàng.

Chớp thấy Băng Lệ tước ngọn truỵ thủ trên tay ả a hoàn, đanh mặt rít giọng nói:

- Cung chủ muốn lấy ta để đổi chác với Hạ huynh... Băng Lệ không cho Cung chủ thực hiện được ý đó đâu. Cái đẹp của con người thì Cung chủ đâu thể nào biết được đó là cái đẹp gì, nhưng Hạ huynh thì biết... Cái đẹp đó mới là cái đẹp vĩnh hằng, còn nhan sắc chỉ là nụ tầm xuân sớm nở tối tàn theo năm tháng trôi. Nếu Cung chủ cần thì Băng Lệ xin nhường nhan sắc đó lại cho Cung chủ.

Băng Lệ nói dứt câu, thản nhiên vung lưỡi trủy thủ trong tay rọc thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng mà không chút hối tiếc. Tuấn Luận muốn chộp tay nàng lại nhưng Băng Lệ đã khoát tay không cho chàng ngăn cản hành động của nàng.

Khi Băng Lệ buông lưỡi truỵ thủ rơi xuống sàn gạch thì bộ mặt xinh đẹp của nàng không còn nữa. Mà thay vào đó là một lớp máu đỏ thắm che kín chẳng còn nhận được nhân dạng.

Nàng nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ huynh...

Nàng chỉ thốt được bấy nhiêu thì từ từ quị xuống, ngất lịm.

Hành động tự hủy hoại nhan sắc của Băng Lệ khiến cho Diệp Tình sờ sững. Nàng ta không thể nào ngờ được một trang giai nhân tuyệt sắc như Băng Lệ lại có đủ can đảm tự hủy dung nhan mình. Chính vì sự ngạc nhiên đó. Diệp Tình bất giác tức giận. Nàng tức giận đến độ biến cả sắc diện với những nét căm phẫn hiện lên mặt.

Nàng thét lên:

- Đưa ả đi...

Hai ả cung nữ vội vã khiêng Băng Lệ ra ngoài.

Trong khi Diệp Tình phẫn nộ thì Tuấn Luận lại không khỏi chạnh lòng nghĩ đến Băng Lệ. Lòng chàng nao nao một cảm giác khó tả chẳng biết phải làm gì trong tình huống này.

Diệp Tình nhìn lại Tuấn Luận:

- Huynh nghĩ sao?

Tuấn Luận buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Cung chủ chẳng còn gì để trao đổi với tại hạ.

Diệp Tình đứng phắt lên. Toàn bộ thân thể nàng được rơi ra dưới ánh sáng nhập nhoạng phát ra từ chiếc chân đèn.

Nàng gằn giọng nói:

- Không còn gì ư?

- Không còn gì?

- Hạ công tử còn cái mạng của mình nữa chi.

- Nếu Cung chủ thấy cần.

Tuấn Luận nói dứt câu quay bước trở bỏ đi. Thấy chàng bỏ đi mà không nói tiếng nào, Diệp Tình lại càng uất hận hơn. Nàng thét lên một tiếng thật lớn lắc vai vươn trảo công thộp ngay vào đốc thanh kiếm đặt trên giá kiếm. Ảnh kiếm cắt một đường vòng cung chém xả đến sau gáy của Hạ Tuấn Luận. Những tưởng đâu chiêu kiếm đầy sự phẫn nộ của Diệp Tình sẽ cắt đứt thủ cấp Tuấn Luận phải rơi xuống sàn biệt sảnh Hương cung, nhưng lưỡi kiếm của nàng vừa chạm nhẹ đến Tuấn Luận thì dừng lại.

Tuấn Luận đứng phỗng ra không nhìn lại Diệp Tình.

Diệp Tình rít giọng nói:

- Bổn cung giết ngươi.

- Cung chủ cứ tự nhiên.

Nàng thở hắt ra một tiếng phả cả luồng hơi nóng bỏng vào gáy Tuấn Luận:

- Ngươi không sợ sao?

- Tại hạ không phải là cây hay là đá, nhưng ít ra thì cũng biết mình chết bởi kiếm thủ như thế nào. Nếu có xuống A tỳ gặp lại Vạn Sự Thông mà nói với lão rằng. Lão đã sai. Sai không thể nào sửa chữa được.

- Ngươi nói câu gì?

- Tiên Kiếm Nhạc Quân Vĩ không đáng xếp vào Binh Khí phổ của lão.

Lời nói của Hạ Tuấn Luận khiến cho mặt hoa của Mộng Diệp Tình nhăn nhúm hắn lại cứ như nàng vừa trúng phải một chiêu chí mạng không gượng nổi nữa.

Mộng Diệp Tình quẳng trường kiếm xuống sàn gạch. Nàng thở hắt ra một tiếng:

- Ngươi đi đi... Nhưng muốn có Tàn Hồn hương giải dược thì ngươi phải bước qua xác chết của Mộng Diệp Tình.

Tuấn Luận ngửa mặt cười. Chàng quay lại nhìn Diệp Tình:

- Tại hạ phải thừa nhận kẻ có độc tâm sâu nhất chính là Hương chủ Hương cung Mộng Diệp Tình.

Tuấn Luận nói xong thản nhiên rảo bước tiến ra ngoài cửa mà không màng đến sắc mặt tàn nhẫn và căm phẫn của Mộng Diệp Tình.

Xem tiếp hồi 36 Đoạt dục tối độc tâm

Chương 36: Đoạt Dục Tối Độc Tâm

Nghe tiếng rên rỉ của Long Cơ bà bà, Lâm Qui càng bực bội hơn, gã làu nhàu nói:

N

- Hừ... Vậy mà cũng tự cho mình là Thiên Ma vô địch. Bị người ta chặt gãy mất một tay giờ nằm đó mà rên.

Gã làu nhàu nhưng không dám nói lớn, sợ Long Cơ bà bà nghe được. Để khỏi nghe tiếng rên của Long Cơ bà bà, Lâm Qui bước ra ngoài hàng hiên chắp tay sau lưng nhìn những cánh bướm chập chờn bay lượn trên những đóa hoa đang khoe hương khoe sắc. Chợt Lâm Qui thấy Nhị nương và Tam nương đang hái hoa ngoài khu vườn. Mắt y như vụt sáng hơn. Y chấp tay sau lưng rảo bước về phía hai nàng đang chọn những đóa hoa tươi nhạt, đẹp nhất đặng đem vào phòng Long Cơ bà bà để chưng.

Lâm Qui bước đến bên hai nàng. Gã rặn nụ cười giả lả rồi nói:

- Nhị vị cô nương làm gì vậy?

Nhị nương quay lại nhìn Lâm Qui:

- Lâm công tử...

Cả hai người toan bỏ giỏ hoa xuống để ôm quyện xá Lâm Qui, nhưng gã khoát tay:

- Không cần đa lễ... Không cần đa lễ.

Nhị nương từ tốn đáp:

- Công tử... Nhị nương và Tam nương đang chọn bông để đem vào thư phòng của lão Long Cơ bà bà thần nữ cắm chưng.

- Hậy... Sao hai nàng cứ phải lo cho lão Long Cơ mà không lo cho hai nàng?

- Nhị nương và Tam nương phải hầu hạ Long Cơ bà bà trong lúc người đang trị thương. Nếu không làm tròn trách nhiệm thì hắn sẽ bị Trang chủ quở trách.

Lâm Qui vỗ ngực mình:

- Hai nàng không còn gì phải sợ Mạc Thiên Văn trang chủ cả. Đã có Lâm thiếu gia đứng sau lưng hai nàng rồi. Hai nàng không thấy ư... Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Văn thấy Lâm thiếu gia cũng phải nể mặt. Can gì phải nhờ đến mụ Long Cơ thần nữ đó chứ.

Tam nương và Nhị nương nghe Lâm Qui nói không khỏi bối rối, lúng túng. Nhị nương nói:

- Lâm công tử... Mạc trang chủ kính trọng công tử chẳng qua vì nể mặt Long Cơ thần nữ mà thôi.

Lâm Qui nhíu mày:

- Nàng nói vậy bỉ mặt ta quá... Chẳng lẽ Lâm thiếu gia của hai nàng chỉ đáng là cái váy của mụ Long Cơ thần nữ đó thôi sao. Ta không đáng cho hai nàng nể mặt à?

Nghe gã nói Nhị nương và Tam nương càng lúng túng hơn. Hai nàng bối rối nói:

- Nhị nương và Tam nương không dám có suy nghĩ xem thường Lâm công tử.

Lâm Qui cười khẩy:

- Hai nàng không có ý xem thường ta ư...

Nhị nương và Tam nương nhún nhường nói:

- Dạ... Nhị nương và Tam nương đều là hạng nô nữ trong Tụ Hiền trang. Thân phận thấp kém thì nào dám xem thường Lâm công tử.

Khẽ gật đầu, Lâm Qui thộp tay nắm lấy hồ khẩu của Nhị nương và Tam nương:

- Nếu hai nàng không xem thường Lâm thiếu gia thì hãy đi theo Lâm thiếu gia.

Nhị nương và Tam nương bối rối hơn khi Lâm Qui buộc hai người phải theo gã.

Nhị nương nói:

- Lâm công tử... Nhị nương và Tam nương còn bận hái hoa..

Lâm Qui khoát tay:

- Ấy... Không cần hái hoa nữa... Cứ theo ta...

Gã không cho hai nàng có thêm lời phân trần nào, mà kéo lại xồng xộc về phía gian biệt lầu. Khi đưa hai nàng vào gian biệt phòng nằm cạnh tòa lầu bát giác mà Long Cơ bà bà đang an dưỡng, Lâm Qui đóng sầm cửa lại.

Hành động của gã càng khiến cho Nhị nương và Tam nương hốt hoảng. Nhị nương nói:

- Lâm công tử định sai bảo chúng nô nữ làm gì ạ?

Lâm Qui nhướng mày:

- Còn làm gì nữa bấy giờ?

Tam nương lúng túng nói:

- Lâm công tử định sai gì chúng nô nữ?

- Ấy... Bổn công tử mấy ngày qua đã hầu hạ mụ già Long Cơ mệt lắm rồi.

Giờ thì Lâm thiếu gia muốn hai nàng hầu hạ lại cho Lâm thiếu gia... Chỉ có thế thôi.

Nhị nương nói:

- Lâm thiếu gia định sai Nhị nương và Tam nương hầu hạ gì ạ?

- Còn hầu hạ gì nữa.

Gã vừa nói vừa kéo Nhị nương và Tam nương về phía tràng kỷ. Hành động của Lâm Qui càng làm cho hai nàng nô nữ Tụ Hiền trang hoảng hốt. Nhị nương và Tam nương dằn tay, nhưng không sao rút ra khỏi tay của Lâm Qui. Lâm Qui trừng mắt:

- Hai người dám cãi lại ý muốn của bổn công tử à? Muốn chết sao?

Nhị nương và Tam nương cúi mặt nhìn xuống.

Lâm Qui lườm mắt nhìn qua hai người. Gã gằn giọng nói:

- Khi bốn thiếu gia đến Tụ Hiền trang đã ban phát kim lượng cho hai người. Hai người đã nhận kim lượng của bổn thiếu gia và hứa sẽ hầu hạ thiếu gia chu đáo. Bây giờ là lúc bổn thiếu gia muốn hai nàng tỏ lộ sự ngoan ngoãn của mình.

Nhị nương bối rối nói:

- Thì Lâm công tử muốn sai bảo gì chúng nô nữ.. Chúng nô nữ sẽ theo lời người.

Nhị nương và Tam nương cúi mặt khi Nhị nương thốt dứt câu.

Lâm Qui gật đầu:

- Thế mới ngoan chứ.

Gã kéo hai nàng đến tràng kỷ.

Nhị nương và Tam nương miễn cưỡng bước theo Lâm Qui. Y choàng tay qua vai Nhị nương và Tam nương. nhỏ nhẹ nói:

- Thơm lắm... Thơm lắm... Bây giờ ta muốn hai nàng hầu rượu cho bồn thiếu gia.

Nhị nương và Tam nương khúm núm tuân lời gã. Hai người vừa dợm bước đi lấy rượu thì Lâm Qui kéo lại:

- Hậy... Không cần... để ta đi lấy cho hai nàng cứ ngồi yên ở đây.

Gã nói dứt câu bước đến kệ lấy vò rượu hai cần bưng đến, rồi ngồi vào giữa Nhị nương và Tam nương.

Lâm Qui đặt bầu rượu vào tay Nhị nương. Nhị nương vừa đón lầy bầu rượu thì tay của Lâm Qui đã lòn qua ôm chụp lấy vòng tiểu yêu của nàng và Tam nương.

Hắn há miệng to hoang hoác:

- Chuốc rượu cho Lâm thiếu gia đi.

Nhị nương bối rối... Nàng chưa từng biết cách hầu rượu như thế này. Nhị nương lúng túng thế nào lại đổ cả rượu vào miệng Lâm Qui. Hắn so sặc sụa, mắt trợn trừng.

Nhị nương thấy gã nhìn mình như ư vậy càng hốt hoảng hơn.

- Nhị nương không có ý đó...

Lâm Qui thở hắt ra một tiếng. Hắn gằn giọng nói:

- Thôi được... Lâm thiếu gia bỏ qua lần này.

Gã vừa nói vừa giằng lấy bầu rượu. tự uống một mình. Dốc rượu tu một ngụm dài, Lâm Qui mới đặt xuống bên cạnh. Gã chợt quay sang Nhị nương kéo nàng vào sát mình. Cùng với động tác đó, hai cánh môi giảo hoạt của gã chìa ra áp vào mặt Nhị nương.

Nàng đỏ bừng mặt toan vùng dậy nhưng không sao thoát khỏi vòng tay chắc nịch đang bấu cứng lấy Đan Điền nàng. Nhị nương hoảng sợ thét lên:

- Công tử...

Lâm Qui trừng mắt:

- Nàng ngoan ngoãn đi nào... Bộ nàng không thích Lâm thiếu gia sao?

Nhị nương cúi đầu lí nhí đáp lời gã:

- Lâm thiếu gia... Nhị nương chỉ là nô nữ trong Tụ Hiến trang của Mạc trang chủ chứ không phải là kỹ nữ lầu xanh... Mong Lâm thiếu gia hiểu cho Nhị nương.

- Hê... Nếu Lâm thiếu gia xem nàng là kỹ nữ thì không đối xử tốt như vậy đâu. Nàng được Lâm thiếu gia để mắt đến là may mắn lắm rồi đó.

Y vừa nói vừa ghì Nhị nương vào sát hơn.

Lâm Qui lừ mắt lườm Nhị nương rồi quay sang Tam nương:

- Còn Tam nương... Nàng hẳn ngoan ngoãn hơn Nhị nương của nàng chứ?

Tam nương bối rối nhưng không trả lời gã. Nàng có vẻ như an phận và chịu đựng.

Lâm Qui kéo nàng sát vào người gã rồi nói:

- Tốt lắm... Tốt lắm... Ta thích nàng rồi đó... Này Lâm thiếu gia nói cho nàng biết nhé... Không phải Lâm thiếu gia không có những trang giai nhân tuyệt sắc để mắt đến đâu. Ngay cả Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình còn lụy vì ta nữa đấy. Nhưng vì ta luôn thích trao tình... Nàng được Lâm thiếu gia để mắt đến là phúc đức cho nàng đó.

Gã nói xong, lòn tay vào trong cởi bỏ dây lụa thắt lưng của Tam nương. Đến lúc này Tam nương mới mở miệng.

- Lâm công tử...

Lâm Qui toét miệng cười hề hề. Hắn vừa cười vừa nói:

- Lâm thiếu gia biết nàng đang rạo rực phải không?... Ta biết mà đừng e lệ. Với ta thì nàng đừng e lệ.

Y quay lại Nhị nương:

- Nàng cũng vậy nữa... Chỉ cần hai nàng chịu theo sở thích của Lâm thiếu gia thì sau này tha hồ mà hưởng vinh hoa phú quí. Lâm thiếu gia sẽ làm chủ cả tòa “Bách Hoa lầu”, bậy giờ các nàng tha hồ mà ăn sung mặc sướng, thoát cảnh nô nữ tội nghiệp này.

Lâm Qui vừa nói vừa lòn tay cởi nốt dây lụa thắt lưng của Nhị nương.

Nhị nương lắc đầu:

- Lâm công tử... Nhị nương không thể...

Lâm Qui trừng mắt:

- Sao lại không thể... Chẳng lẽ Lâm thiếu gia không đáng để cho người hầu hạ ư?

- Nhị nương không dám có ý nghĩ đó, nhưng Nhị nương đã...

Lâm Qui trừng mắt nhìn nàng:

- Đã gì nào?..

- Nhị nương vốn đã có ý trung nhân.

Lâm Qui khoát tay:

- Hê... Chuyện đó Lâm thiếu gia không quan tâm lắm đâu... Nếu cần thì Lâm thiếu gia sẽ thỉnh cầu Long Cơ bà bà tống tiễn ý trung nhân của nàng về dưới Âm phủ.

Nghe gã thốt ra câu này, sắc mặt Nhị nương tái ngắt, căng thẳng nàng khẩn thiết nói:

- Lâm thiếu gia xin đừng làm vậy...

Lâm Qui nhanh chóng nhận ra ngay vẻ căng thẳng trên mặt Nhị nương gã cười khẩy nói:

- Nếu nàng không muốn thì phải chìu theo ý thích của Lâm công tử đã, nàng tư biết phải làm gì chứ.

Hắn nói xong rút ngay sợi dây lụa thắt lưng của Nhị nương rồi quay lại Tam nương:

- Còn nàng nữa... Hắn. nàng cũng có ý trung nhân?

Tam nương lắc đầu:

- Tam nương không có yêu ai cả...

Lâm Qui tròn mắt nhìn Tam nương:

- Nàng chưa có ý trung nhân như Nhị nương à?

- Tam nương chưa có… Tam nương chưa có…

- Thế thì tốt quá. Tốt quá… Nàng tất sẽ được Lâm thiếu gia ưu ái hơn Nhị nương đó… Chỉ cần nàng biết hầu hạ Lâm thiếu gia mà thôi.

Y nói xong giật sợi dây lụa thắt lưng của Tam nương, rồi chìa hai cánh môi giảo hoạt áp vào má nàng. Tam nương nhăn mặt chịu đựng nụ hôn trơ trẽn của họ Lâm.

Lâm Qui vừa hôn Tam nương vừa nói.

- Thơm lắm… Thơm lắm… Lâm thiếu gia rất thích mùi thơm da thịt của nàng Gã nói xong quay lại Nhị nương:

- Nàng đã có ý trung nhân rồi nhưng nếu ngoan ngoãn như Tam nương nương thì Lâm thiếu gia đây cũng không đối xử tệ với nàng đâu.

Cùng với lời nói đó, Lâm Qui lòn tay toan cởi bỏ y trang của Nhị nương, nhưng khi tay vừa thọc vào ngoại y của nàng thì Nhị nương vùng đứng lên.

Nàng lắc đầu:

- Không…

Hành động của nàng khiến cho mặt Lâm Qui cau hẳn lại. Gã rít giọng nói:

- Y… Lâm thiếu gia muốn mà dám chống lại ư?

Cùng với lời nói đó, Lâm Qui bất ngờ buông Tam nương lắc vai lướt lướt đến, vươn trảo công thộp vào xiêm y của Nhị nương.

Xoạt…

Hắn thẳng tay xé toang xiêm của Nhị nương như lột con thú hung tợn xé xác con mồi. Thấy gã hung tợn xé rách xiêm y của Nhị nương, Tam nương run bật bật.

Nàng co cả thân mình lại như thế muốn lấy tay làm giáp y che chắn mình.

Lâm Qui chỉ với ba lần giương trảo đã lột phắt ngoại y của Nhị nương, chỉ còn chừa lại mồi chiếc yếm hồng cùng cái váy rách nát trên người nàng.

Nhị nương ngồi thụp xuống đất, vòng tay che ngực như thế muốn lấp những phần thân thể đã để lộ ra dưới mắt Lâm Qui.

Gã thộp lấy tóc nàng.

Lâm Qui ghịt đầu Nhị nương lên. Y nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Đã nhận ngân lượng của Lâm thiếu gia còn muốn kháng cự với Lâm thiếu gia à. Nàng có ngoan ngoãn không, hay muốn Lâm thiếu gia phải dạy cho nàng cách ngoan ngoãn.

Hắn vừa nói vừa dựng song chỉ từ từ điểm tới đôi thu nhãn của Nhị nương. Lâm Qui nói:

- Thà nàng về với Lâm thiếu gia còn tốt hơn là làm kẻ tàn phế. Không chừng khi nàng đã mù rồi thì gã tình lang của nàng không còn đoái hoài đến. Lúc đó nàng có hối hận cũng không kịp... Chi bằng theo Lâm thiếu gia có tốt hơn không?

Lệ trào ra khoe mắt Nhị nương. Nàng thổn thức nói:

- Công tử hãy tha cho Nhị nương.

Lâm Qui cười khẩy một tiếng.

Lâm Qui lấy tay Nhị nương kéo lên, dẫn đến tràng kỷ. Nàng cúi gục mặt với tất cả sự nhẫn nhục đứng bên gã. Lâm Qui mỉm cười nhìn Nhị nương nói:

- Bây giờ nàng biết làm gì rồi.

Hắn lòn tay cởi nốt chiếc váy rách tươm trên người Nhị nương.

Rầm...

Xem tiếp hồi 37 Dấu tích hoa huệ

Chương 37: Dấu Tích Hoa Huệ

Cánh cửa biệt phòng không thể chịu đựng nổi dư kình khủng khiếp đập vào nó, bật tung ra. Lâm Qui đang cao hứng với sự khuất phục của Nhị nương và Tam nương thì bỗng cụt hứng. Bao nhiêu sự phấn khích của gã bỗng dưng tan biến như bong bóng trời mưa mà thay vào đó là sự sửng sốt khi thấy Long Cơ bà bà lừng lững tiến vào. Tay trái cầm thiết trượng, Long Cơ bà bà lê từng bước tiến đến tràng kỷ. Sắc mặt hằn những nét sát nhân khủng bố.

C

Nhìn vẻ mặt của Long Cơ bà bà, Nhị nương và Tam nương phải rùng mình bởi sắc mặt hung tợn hiện rõ trên ánh mắt của mụ. Long Cơ bà bà dừng bước, chống thiền trượng nhìn Lâm Qui, Nhị nương và Tam nương.

Lâm Qui lúng túng, giả lả nói:

- Tỷ tỷ... Sao không nghỉ ngơi? Lúc này tỷ tỷ còn đang dưỡng thương mà.

Long Cơ bà bà gằn giọng nói:

- Long Cơ thần nữ có thể nghỉ ngơi dưỡng thương được hay không chứ?

Vừa thốt ra câu nói đầy chất uất hận đó Long Cơ bà bà vừa chống trượng dấn bước tới Lâm Qui. Thấy sắc diện đầy chất khủng bố của Long Cơ bà bà, Lâm Qui đoán biết cả vì nguyên cớ gì mà Long Cơ lại phẫn nộ như vậy.

Lâm Qui vội đứng lên sửa lại y phục, quỳ xuống trước chân Long Cơ bà bà. Long Cơ bà bà nhìn Lâm Qui mà nước mắt tuôn ra. Không chỉ có nước mắt thôi mà ngay cả vết thương bên bờ vai phải của mụ cũng rịn máu tươi vì uất nghẹn. Mụ rít giọng nói:

- Lâm đệ đệ... Ngươi đã hứa với ta như thế nào. Lâm đệ đệ muốn gì thì Long Cơ này cũng chịu ý đệ. Thậm chí vì đệ mà ta đã mất một cánh tay bởi đao pháp của Kinh Vô Thường. Chẳng lẽ bây giờ ta biến thành phế nhân rồi, Lâm đệ định bỏ rơi tỷ hay sao?

Mụ nện thiền trượng xuống sàn gạch.

Chát...

Sàn gạch rạn nứt bởi trượng pháp của Long Cơ bà bà. Mặc dù bị ngoại thương trầm trọng, nhưng với nội lực tu vi của mình, Long Cơ bà bà vẫn thừa khả năng lấy mạng Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui dễ như trở bàn tay.

Thấy sàn gạch rạn nứt bởi trượng pháp của Long Cơ bà bà, Lâm Qui biến sắc mặt.

Gã dập đầu xuống sàn gạch:

- Tỷ tỷ... Lâm đệ biết lỗi của mình... Nhưng khi tỷ sát tử đệ thì trước xin tỷ minh xét lại cho Lâm đệ của tỷ.

Long Cơ bà bà nghiến răng rít giọng nói:

- Lâm đệ đệ muốn ta minh xét điều gì nào?

Lâm Qui ngang mặt nhìn lên Long Cơ bà bà:

- Tỷ nghĩ lại cho đệ xem... Tâm của đệ lúc nào cũng nghĩ đến một mình tỷ mà thôi. Nhưng... Nhưng chỉ vì hai ả nô nữ này...

Hắn chỉ Nhị nương vã Tam nương:

- Chỉ vì hai ả nó nữ này đã khuyến dụ đệ. Họ lợi dụng lúc tỷ đang thời kỳ dưỡng thương mà... mà dụ dỗ Lâm Qui... Trong nhất thời hồ đồ... Đệ... đệ mới không kìm chế dược mình. Tội này đáng ra phải trừng phạt Nhị nương và Tam nương.

Long Cơ bà bà trừng mắt nhìn Lâm Qui:

- Lâm đệ. Thật như vậy sao?

- Nếu đệ có ngoa ngôn, xảo quyệt thì trời tru đất diệt Lâm Qui này đi... Tỷ... Tỷ tỷ muốn đệ phải làm gì đây để cho tỷ tin?

Nghe Lâm Qui thốt ra những lời nói trơ trẽn này, Nhị nương và Tam nương rúng động thần trí. Hai nàng gần như không giữ được bình tĩnh nữa mà quì sụp xuống.

Nhị nương nói:

- Long Cơ thần nữ... Nô nữ không có ý...

Long Cơ bà bà nhìn lại Nhị nương và Tam nương. Bà đay nghiến nói:

- Hai ngươi thị vào nhan sắc còn trẻ trung toan cướp Lâm đệ của ta...

Nhị nương và Tam nương nghe Long Cơ nói càng sợ đến hồn siêu phách lạc. Cả hai sụp lạy như tế sao trên trời.

Tam nương sụt sùi vừa khóc vừa nói:

- Nô nữ không dám như vậy đâu... Xin bà bà mình xét cho nô nữ.

Long Cơ Bà. Bà nghe Tam nương gọi mình bằng hai chữ bà bà, đã căm phẫn càng căm phẫn hơn. Mụ ta chỉ Tam nương thét lớn:

- Im miệng...

Tam nương gục đầu sát sàn gạch phủ phục.

Lâm Qui liếc thìn Nhị nương Và Tam nương rồi ngẩng lên nói với Long Cơ bà bà:

- Tỷ tỷ... Lâm đệ một mực.yêu thương tỷ mà... Chẳng lẽ thời gian qua tỷ không nhận thấy tình yêu của.đệ đối với tỷ.

Long Cơ bà bà buông một tiếng thở dài, gằn giọng nói:

- Ngươi đứng lên đi.

Lâm Qui đứng lên, phủi hai vạt áo. Gã từ tốn nói:

- Đa tạ tỷ tỷ... Để đệ đưa tỷ về thư phòng nghỉ ngơi và hầu hạ tỷ.

Long Cơ bà bà nhìn Lâm Qui lắc đầu:

- Không... Bây giờ ta không muốn nghỉ ngơi gì nữa cả... Chỉ khi nào ta thấy đệ chứng minh tình yêu của đệ đối với ta thì ta mới mãn nguyện.

Buông một tiếng thở dài. Long Cơ nói:

- Lâm đệ đã biết Long Cơ này đối xử với đệ như thế nào rồi... và bây giờ ta muốn đệ phải chứng minh cho ta thấy tình yêu của đệ.

Lâm Qui gật đầu:

- Được rồi... được rồi... tỷ muốn gì thì đệ cũng sẽ làm theo ý của tỷ mà.

Long Cơ bà bà chỉ Tam nương và Nhị nương hỏi:

- Chuyện vừa rồi giữa Lâm đệ đệ và hai ả nô nữ này thật sự do chính hai ả đó khuyến dụ đệ?

Lâm Qui gật đầu:

- Không sai... Không sai... Đúng như vậy đó à.

- Nếu đúng nhưng đệ nói thì tỷ muốn đệ thay mặt tỷ hành xử hai ả nô nữ đê tiện này cho tỷ... Hãy làm đi.

Giọng nói của Long Cơ bà bà vô cùng cương liệt khi đập vào vai Lâm Qui, bất giác xương sống của gã phải gai lạnh, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Trong khi Lâm Qui sởn người, nổi đầy gai ốc thì Nhị nương lẫn Tam nương quỳ chết lặng dưới sân gạch. Cả hai người không thể nào thốt được một lời phân giải mặc dù họ rất muốn nói nhưng cổ họng như có khối chì chẹn ngang không sao thốt được thành lời.

Lâm Qui nhìn Long Cơ bà bà khẽ gật đầu.

Gã quay lại bước đến trước mặt Nhị nương và Tam nương. Thấy gã bước đến trước mặt mình, Nhị nương và Tam nương chỉ còn biết lắc đầu.

Tam nương ngẩng lên:

- Lâm thiếu gia... Thiếu gia tha mạng cho Tam nương.

Mặt Lâm Qui sa sầm xuống. Y nhỏ giọng nói:

- Ta không muốn đâu, nhưng... hai người phải hiểu cho ta.

Tam nương toan mở lời thì chưởng ảnh của Lâm Qui đã dựng lên vồ thẳng xuống đỉnh đầu nàng.

Bộp...

Nhận trọn một chưởng của Lâm Qui, Tam nương chúi người đến trước, tứ chi giẫy lên vài lần thì hồn lìa khỏi xác, nhưng mắt vẫn trợn đứng. Trong khóe mắt là hai giọt máu lệ trẹo ra khóe, nàng nhận một cái chết tức tưởi mà tuyệt nhiên chẳng thể thốt được một lời phân biện nào. Nàng đúng là đang nhìn Lâm Qui bằng đôi mắt uất hận của người chết.

Nhị nương bật đứng lên chỉ Lâm Qui:

- Ngươi... Ngươi là kẻ mặt người dạ thú... Ngươi đê tiện... Ngươi bỉ ổi... Kẻ tiểu nhân đê tiện nhất bỉ ổi nhất chính là ngươi.

Lâm Qui cau mày.

Nhị nương gào lên:

- Lâm Qui... Nhị nương này có chết cũng sẽ biến thành quỷ dữ theo ám ngươi suốt cuộc đời này, nhưng ta thề không chết bởi tay ngươi đâu... Không chết bởi tay ngươi đâu.

Nhị nương nhìn lại Long Cơ bà bà:

- Mụ già... rồi mụ cũng sẽ nhận một kết cục còn đau đớn hơn cả Nhị nương và Tam nương này nữa.

Nghe Nhị nương nói, mặt Long Cơ bà bà đanh lại. Bà buột miệng thốt:

- Nha đầu...

Lời của Long Cơ bà bà chưa trọn câu thì Nhị nương lao đầu thẳng vào cáy cột đá.

Bộp...

Nàng ôm lấy cây cột từ từ quị xuống, nhưng mắt thì đóng đinh vào mắt Lâm Qui và Long Cơ bà bà như thể muốn thâu tóm nhân dạng của hai người vào hai con ngươi đặng có chết thì cũng theo hình ảnh đó mà ám họ suốt đời.

Hai ánh mắt của Tam nương và Nhị nương đập vào nhãn quang của Lâm Qui khiến xương sống gã gai lạnh từng cơn một. Gã cảm thấy hồi hộp, sợ hãi khi nghĩ đến hằng đêm sẽ phải đối mặt với hai đôi mắt đầy chất man rợ và chết chóc kia. Bất giác gã rùng mình.

Long Cơ bà bà buông một tràng thở dài nói:

- Không biết hai người chết oan hay bị người ta vu oan giá họa nữa?

Nghe Long Cơ bà bà nói cau mày, tứ chi Lâm Qui bủn rủn hẳn ra. Mặc dù vậy hắn vẫn có giữ bình tĩnh bước đến trước mặt Long Cơ bà bà từ tin nói:

- Giờ tỷ đã tin đệ chưa?

Buông một tiếng thở dài, Long Cơ bà bà nói:

- Tỷ đã tin đệ rồi, nhưng tỷ sợ sẽ còn nhiều người con gái chết oan nữa.

Lâm Qui cau mày nói:

- Tỷ nói vậy có ý gì?

Nhìn Lâm Qui, Long Cơ bà bà nói:

- Khi nhìn thấy ánh mắt của Nhị nương và Tam nương, ta biết hai người đó chết oan. Thật ra tỷ biết đệ không bao giờ yêu thương tỷ, dù cho Long Cơ này có làm tất cả vì đệ... Nhưng ta tự lừa dối mình bởi vì ta quá yêu đệ.

Bà nhướng đôi mắt đã chảy xệ. Sắc mặt già nua của Long Cơ đã gần hằn với những nếp nhăn thời gian giờ lại càng hằn sâu hơn nữa.

Mụ thở ra một tiếng như thể muốn trút những nỗi muộn phiền đang âm ĩ đốt cháy nội tâm mụ, rồi nói:

- Tỷ biết một ngày nào đó, thì Lâm đệ đệ cũng bỏ ta mà thôi. Cái ngày đó cũng không bao xa nữa... Long Cơ này sợ đến cái ngày đó lắm. Trước đây ta chưa tàn phế thì đệ cũng chẳng nghĩ gì đến ta, ngoại trừ muốn ta gầy dựng một tương lai cho đệ, nay thì...

Long Cơ bà bà nhẹ lắc đầu:

- Ta sao còn có thể giữ được Lâm đệ đệ nữa.

Long Cơ nhìn lại Lâm Qui:

- Lâm đệ... Đệ còn nhớ lời thề hôm nào giữa tỷ và đệ không?

Miệng Lâm Qui ngậm lại. Y như muốn nói nhưng lại chẳng thề nào nói được.

Long Cơ bà bà lắc đầu. từ tốn nói:

- Làm sao Lâm đệ nhớ được. Có lẽ đệ đã quên rồi.

- Đệ... Đệ...

Long Cơ bà bà nghiêm mặt:

- Hôm đó vào tiết nguyên đán... Ta gặp đệ trên Vu Sơn... Thế là ta và đệ kết tình tỷ đệ... Phải chi cái tình đó đừng xen vào tình yêu thì hay biết mấy. Bây giờ ta đâu có đau khổ và đệ cũng không phải gượng ép vì vui ngoài mặt nhưng tâm thì chẳng muốn gần ta bao giờ.

Long Cơ bà bà chợt nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui:

- Đệ hãy nói cho tỷ biết... Tại sao hồi đố đệ đệ lại trao tình cho tỷ và lại còn thề sống cùng sống, chết cùng chết?... Tại sao chứ?... phải chăng Lâm đệ chỉ muốn bỡn cợt tỷ mà thôi?

Lâm Qui nhìn Long Cơ. Nước mắt của gã từ từ tuôn dài xuống khóe mắt. Gã từ từ quì xuống dưới chân của Long Cơ bà bà. Thấy những giọt nước mắt của Lâm Qui, lòng Long Cơ bà bà đau quặn từng

cơn một, nhưng con tim già nua của bà thì lại thổn thức bởi những giọt nước mắt của gã.

Lâm Qui ôm lấy hai chân Long Cơ bà bà.:

- Tỷ tỷ... Đệ yêu tỷ mà... Đệ nói thật đó. Bây giờ tỷ đã hoài nghi đệ rồi thì tỷ hãy giết đệ đi.

Long Cơ bùi ngùi nói:

- Lâm đệ đệ... Tỷ cũng có ý đó... Tỷ nghĩ kiếp này ta và Lâm đệ có duyên phận với nhau, nhưng ông trời tạo oan nghiệt khiến ta lại sớm tàn trong khi bướm vừa đến. Có lẽ chỉ có chết chung với nhau, kiếp sau tỷ và đệ mới xứng đôi vừa lứa... Đệ... hiểu lời nói của tỷ không?

Lâm Qui buông tiếng thở dài. khẽ nói:

- Đệ hiểu.

- Đệ hiểu tỷ thì hẳn không oán trách tỷ chứ?

- Đệ không bao giờ oán trách tỷ và tỷ cũng không bao giờ hờn trách đệ.

Lâm Qui nói xong từ từ đứng lên. Khi hai chân gã đứng.thẳng thì cũng là lúc ống tay áo xuất hiện ngọn trủy thủ. Gã nghiến răng đâm mạnh ngọn trủy thủ đó vào đúng Đan Điền của Long Cơ bà bà.

Long Cơ bà bà tròn mắt dựng ngược, toàn thân run rẩy, buông thiền trượng, vươn trảo chụp lấy yết hầu của Lâm Qui. Lâm Qui bị trảo của Long Cơ bà bà bóp chặt lại.

Miệng gã há hốc trong khi tay cầm trủy thủ cố nhấn sâu hơn vào Đan Điền của Long Cơ. Miệng thì khèn khét nói:

- Mụ chết đi... Chết nhanh lên... Mụ chết đi... chết ngay đi.

Vốn đã bị ngoại thương trầm trọng làm hao tổn nguyên ngươn, giờ lại hứng thêm một đao chí mạng của Lâm Qui vào đúng Đan Điền, cho dù nội lực của tu vi của Long Cơ bà bà có đạt đến cảnh giới cao siêu thế nào thì cũng là người phàm mắt thịt đâu thể giữ được sức lực vốn có, tất cả điều gộp lại khiến cho mụ không thể nào thực hiện được ý định bắt Lâm Qui phải theo chầu mình về cảnh giới hư vô.

Hữu trảo của Long Cơ bà bà nới lỏng ra trong khi Lâm Qui càng cố nhấn sâu hơn mũi trủy thủ vào Đan Điền mụ... Long Cơ bà bà quy hai chân, ngã dài xuống sàn gạch.

Bà nhìn Lâm Qui nói:

- Ta biết sẽ có kết cục này.

Rút ngọn truỵ thủ khỏi Đan Điền Long Cơ bà bà. Lâm Qui nói:

- Mụ tưởng bắt Lâm thiếu gia chết theo mụ dễ lắm à?

Gã ngồi xuống bên Long Cơ bà bà, rít giọng nói:

- Mụ có chết thì chết một mình, chứ đừng bắt Lâm thiếu gia theo mụ.

Hừ nhạt một tiếng Lâm Qui nói tiếp:

- Mụ biết Lâm thiếu gia kinh tởm mụ như thế nào không? Lâm thiếu gia chỉ muốn mụ chết ngay lập tức mà thôi.

Lệ trào ra khóe mắt Long Cơ bà bà. Bà đang bị thương với cảm giác đau đớn tột cùng, nhưng những lời nói của gã càng khiến mụ đau đớn hơn.

Lâm Qui đay nghiến nói:

- Mụ còn khóc nữa... Già nua như mụ mà được hưởng mật ngọt như thế vẫn chưa đủ sao. Thôi để Lâm thiếu gia tiễn mụ đi.

Long Cơ bà bà gượng lắc đầu nói:

- Lâm đệ... Đừng tàn nhẫn với tỷ...

Long Cơ bà bà nói được bấy nhiêu thì miệng rướm máu. Người mụ gồng cứng lên, chân duỗi mạnh một cái như một đứa bé giãy nãy giận hờn rồi tắt thở.

Lâm Qui phủi hai ống tay áo nhìn xác Long Cơ bà bà dè bỉu nói:

- Nếu mụ không xuất hiện ở đây thì đâu có đến nỗi nhận một cái chết đau đớn như thế này. Cũng vì mụ ghen quá má không biết chỗ đứng của mình trong tâm Lâm thiếu gia nên mới bị như vậy đó.

Y hừ nhạt một tiếng, phủi hai bàn tay:

- Tại mụ mà ta không còn dịp vui vẻ với Nhị nương và Tam nương...

Hắn nhìn ra ngoài cửa. Như thể biết được hậu quả sẽ xảy đến với mình, Lâm Qui vội vã sửa lại y phục để rời Tụ Hiền trang. Gã vừa đi được ba bước liền quay lại giật luôn miếng ngọc bội đeo bên hông Long Cơ bà bà. Y nhìn miếng ngọc bội nhẩm nói:

- Với miếng ngọc bội này, bổn thiếu gia có thể làm lộ tìm đến với Mộng Diệp Tình cung chủ.

Y nói xong liền trở bước. Nhưng Lâm Qui thừ người khi đập vào mắt gã là nhân dạng của lão

Tổng quản Trửu Khả Hỷ. Trừu Khả Hỷ đứng ngay ngưỡng cửa biệt phòng rọi ánh mắt cá chết nhìn Lâm Qui. Lão chắp tay sau lưng, từ từ bước đi. Ánh mắt cá chết tiềm ẩn sắc giết người của lão rọi vào Lâm Qui, nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn xác của Long Cơ bà bà.

Trừu Khả Hỷ gằn giọng nói:

- Lâm công tử... Ai đã giết Long Cơ bà bà thái quân?

Lâm Qui lúng túng:

- Ơ...

Trừu Khả Hỷ nhìn gã:

- Lâm công tử đã giết lão thái quân?

Nghe Trừu Khả Hỷ nói câu này, Lâm Qui càng lúng túng hơn nữa. Y ngượng ngập một lúc rồi bất ngờ sàng bộ lướt đến, vừa vung trủy thủ vừa nói:

- Lâm thiếu gia giết thì sao nào?

Đi cùng với lời nói đó, Lâm Qui chớp động song chưởng vồ thẳng đến vùng thượng đẳng của lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ. Gã vừa xuất chưởng vừa nói:

- Thân phận quản gia của lão thì đâu thể làm gì được Lâm thiếu gia mà chỉ sớm nhận được cái chết mà thôi.

Lâm Qui đoán chắc chưởng ảnh của mình sẽ đánh vỡ nát vùng ngực của lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ, nhưng sự biến lại diễn ra hoàn toàn ngược lại ý niệm của gã.

Lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ chờ cho chưởng ảnh của Lâm Qui chụp tới lại thản nhiên vươn trảo ra bắt lấy mà chẳng một chút e dè. Thế trảo của lão trông thật đơn giản nhưng lại đắc dụng cực kỳ. Chưởng chưa chạm được đến thân pháp của lão Trừu thì hổ khẩu chưởng công của Lâm Qui đã nằm gọn trong đôi trảo công của lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ rồi.

Lão nhìn Lâm Qui:

- Ngươi chỉ là hạng hậu sanh khả ố sao có thể đối đầu với lão phu được.

Lão vừa nói vừa vận công bóp đôi trảo công mình lại. Lâm Qui những tưởng hổ khẩu mình bị nát bét, đau đớn rống lên:

- Ối cha...

Gã đau quá đến nỗi đứng không vững phải quì mọp xuống.

- Lão tiền bối, tha cho vãn bối...

Nhìn Lâm Qui, lão Tổng quản chậm rãi nói:

- Bây giờ thì ngươi có còn xem thường lão phu nữa hay không?

Lâm Qui vừa lắc đầu vừa nói:

- Lâm Qui không dám... không dám xem thường lão tiền bối.

- Lời của ngươi như gió thoảng mây bay... Nếu ngươi muốn lão phu tin và tha mạng cho ngươi thì mau nói ra, Minh Chỉ thần châu mụ Long Cơ để ở đâu... hoặc ngươi giấu ở đâu?

Lâm Qui lắc đầu nguầy nguậy:

- Vãn bối không giữ viên Minh Chỉ thần châu đó. Kẻ giữ viên Minh Chỉ thần châu của Long Cơ bà bà chính là Hạ Tuấn Luận.

Trừu Khả Hỷ quắc mắt rít lên:

- Hồ đồ... sao có chuyện đó được. Long Cơ bà bà yêu ngươi chứ đâu nghĩ gì đến Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận.

- Không như tiền bối nghĩ đâu... Long Cơ bà bà đã giao thủ với Hạ Tuấn Luận và thua gã, nên phải giao hạt Minh Chỉ thần châu.

- Hóa ra là vậy.

Lão hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói:

- Không có Minh Chỉ thần châu thì số ngươi đã tận rồi.

Lão nói dứt câu ghịt Lâm Qui đứng lên, rồi thuận tay thộp trảo đến vùng chân tâm của gã. Thủ pháp của lão quái dị đến độ Lâm Qui chỉ thấy bóng trảo công thì trang y đã bị xé toát ra rồi. Y đoán chắc mình sẽ chết.

Nhưng khi trang phục bị xé toang phơi vùng ngực ra trước mặt lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ thì lão lại đứng sững ra chằm chằm nhìn vào vùng ngực phẳng phiu của họ Lâm.

Toàn thân Lâm Qui nổi đầy gai ốc, xương sống lạnh ngắt, rờn rợn bởi tưởng tượng chỉ chốc lát nữa thôi lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ sẽ dùng trảo công moi tim mình. Ý niệm đó khiến lâm Qui rùng

mình không dám nghĩ đến nữa mà lại hổn hển nói:

- Tiền bối tha mạng... tiền bối tha mạng... tiền bối có bắt Lâm Qui làm thân trâu chó, ngựa bò, Lâm Qui cũng sẽ làm, nhưng xin đừng sát tử Lâm Qui tội nghiệp...

Hắn bật khóc. Vừa khóc Lâm Qui vừa nói:

- Vãn bối vốn chỉ là một cô nhi đau khổ nhiều quá rồi... chẳng lẽ giờ lại chết bởi tay tiền bối sao. Kính xin tiền bối giũ lòng từ tâm mà tha cho Lâm Qui.

Mặc cho gã van xin nhưng lão Tổng quản Trừu Khề Hỷ vẫn định nhăn chằm chằm nhìn vào ngực Lâm Qui mà không nói tiếng nào. Thấy hành động và thái độ của lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ như vậy, Lâm Qui càng sợ hãi hơn. Y không biết lão Trừu kia đang nghĩ gì nhưng chỉ với ánh mắt như thể đang muốn xói vào tim gã thì gã đã hồn siêu phách lạc.

Mãi một lúc thật lâu, như thể đã nghiệm ra điều gì đó, lão tổng quàn mới từ tốn nói:

- Ngươi phải trả lời thật cho lão phu. Nếu ngươi ngoa ngôn thì lão phu sẽ moi tim ngươi ngay lập tức. Thậm chí moi tim ngươi rồi ta còn ăn tươi nuốt sống nữa.

Lần này lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ thốt ra câu đó thỉnh thoáng lại có pha chút chất giọng éo éo nghe mà lợm giọng. Nhưng với Lâm Qui thì khác. Y đâu còn phân biệt được sự khác biệt đó, mà được lời của lão Tổng quản chẳng khác nào người đang chết đuối bám được vào gốc cây hay mảnh ván để bảo tồn sự sống. Y rối rít nói:

- Vãn bối sẽ thành thật... vãn bối sẽ thành thật, không dám xảo ngôn bừa bãi để tiền bối tức giận giết chết vãn bối.

- Nghĩ như vậy thì tốt. Nghe ta hỏi đây.

Lão chỉ vào ngực xăm hình hoa huệ được xăm ngay giữa vùng tâm huyệt của Lâm Qui:

- Vết xăm này từ đâu ngươi có?

Lâm Qui quì thọp xuống:

- Vãn bối không dám giấu tiền bối... Vết xăm trên ngực vãn bối do chính tay thân mẫu xăm cho vãn bối.

Mặt lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ đanh lại:

- Thân mẫu ngươi là ai?

Lâm Quỉ nhăn nhó:

- Dạ... thân mẫu của Lâm Qui chỉ là... chỉ là một kỹ nữ lầu xanh.

Nghe Lâm Qui nói câu này, lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ chợt biết đổi sắc mặt xanh tái. Lão rít lên:

- Hồ đồ.

Lão vừa nói vừa toan dựng trảo công xuống đầu Lâm Qui, nhưng gã đã rống lên:

- Vãn bối nói thật... Vãn bối không dám nói ngoa.

Lão từ từ rút trảo công lại:

- Ngươi không xảo ngôn với lão phu chứ?

- Vãn bối không dám ngoa ngôn.

Lão nhìn thẳng vào mặt Lâm Qui như thể muốn kiểm chứng ý nghĩ trong đầu gã.

Buông một tiếng thở dài, lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ từ từ hạ trảo công mình xuống. Lão từ tốn ôn nhu nói:

- Thân mẫu ngươi là kỹ nữ, nhưng hẳn phải có xuất thân khác thường chứ?

Lâm Qui lúng túng một lúc rồi nói:

- Vãn bối cũng chẳng biết xuất thân của thân mẫu... nhưng trước khi thân mẫu vào lầu xanh làm kỹ nữ thì người đã bị người ta cưỡng hiếp... Chính vì bị cưỡng hiếp mà thân mẫu đã chấp nhận làm thân kỹ nữ lầu xanh.

- Bị cưỡng hiếp Lâm Qui gật đầu.

- Dạ... Không biết gã nào cưỡng hiếp thân mẫu nên người phải sinh ra Lâm Qui này.

- Sinh ra ngươi?

- Mẫu thân của ngươi tục danh là gì?

- Dạ... tục danh của mẫu thân là Lâm Cát Ngọc.

Đôi chân mày của lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ nhíu lại. Lão nhẩm nói như thể muốn lục lạo trong trí nhớ của mình xem có ai là Lâm Cát Ngọc hay không?

Thấy lão im lặng, Lâm Qui lên tiếng van xin:

- Lão tiền bối... Lâm Qui biết tội của mình, nhưng nếu được tiền bối tha mạng lần này thì Lâm Qui nguyện sẽ kết cỏ ngậm vành, mãi.mãi ghi tạc ân sâu.

- Lão phu không cần ngươi thi ân của lão phu... mà chỉ muốn biết thực hư thân thế của ngươi thôi.

Lão lại nhẩm nói:

- Lâm Cát Ngọc.

Buông một tiếng thở dài, lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ lấy luôn một miếng kim bài bằng ngọc thạch đặt vào tay Lâm Qui:

- Tiểu tử... cầm lấy tấm kim bài này... ngươi hãy đến tòa khách điếm "Dạ Dĩ" trao cho lão điếm chủ. Đợi lão phu ở đó.

Lâm Qui được mở sinh lộ, sụp lạy lão Tổng quản như tế sao:

- Vãn bối đa tạ lão Tổng quản.

- Đi đi...

Lâm Qui rối rít đứng lên, giả lả nói:

- Nếu sau này lão Tổng quản có cần gì đến Lâm Qui xin cứ sai khiến ạ.

- Lão phu chỉ muốn ngươi nhất nhất phải nghe theo lịnh của lão.

- Vãn bối không bao giờ dám cái lịnh của lão Tổng quản.

- Ngươi đi được rồi đó... đừng nhiều lời nữa, kẻo không kịp đâu.

- Vãn bối xin cáo từ... tiền bối bảo trọng.

- Không cần ngươi phải lo cho lão phu. Nhưng nếu lão phu đến khách điếm Dạ Dĩ mà không gặp ngươi ở đó thì cho dù ngươi có trốn xuống đất, hay thăng thiên lên trời thi lão cũng sẽ tìm ra ngươi đó.

- Dạ... vãn bối sẽ đến khách điếm Dạ Dĩ chờ lão tiền bối.

Lâm Qui vừa nói vừa hối hả bước ra cửa của biệt phòng như thể muốn chạy trốn sát thủ đang rượt đuổi sau lưng mình. Nhìn theo sau lưng Lâm Qui, lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ nhẩm nói:

- Lâm Cát Ngọc... chẳng lẽ...

Xem tiếp hồi 38 Trút bụi hồng trần

Chương 38: Trút Bụi Hồng Trần

-M uội có sao không?

- M

Tuấn Luận đỡ Băng Lệ ngồi xuống ghềnh đá.

- Muội hãy ngồi xuống đầy nghỉ ngơi đi... rồi chúng ta sẽ đi tiếp.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận:

- Hạ huynh không cần phải lo cho muội... hiện tại đại họa lúc nào cũng có thể đổ xuống đầu huynh. Huynh hãy mau cao chạy xa bay, Băng Lệ tự lo liệu được cho mình.

Tuấn Luận lắc đầu

- Huynh không nỡ bỏ muội trong lúc này.

- Bây giờ thì nhan sắc của muội đã không còn nữa... mất đi khuôn mặt xinh đẹp đó xem như muội đã trút được những điều phiền não. Hắn sẽ không có ai muốn làm phiền muội nữa đâu.

Tuấn Luận thở dài:

- Muội đã vì ta.

- Không phải đâu... tại vì muội không muốn làm huynh khó xử thôi. Phàm nữ nhân dù rộng lượng đến mấy nhưng tự bản thân họ đã ích kỷ, nhất là ích kỷ với những ai đẹp hơn họ. Giờ thì Băng Lệ không thể nào so sánh với Hương cung chủ... Tất người chẳng còn so đo nhan sắc với muội nữa.

Tuấn Luận khẽ gật đầu. Chàng từ tốn nói:

- Nhưng Băng Lệ có biết vì sao Diệp Tình để cho huynh và muội được ung dung rời Hương cung không?

Nàng gật đầu:

- Diệp Tình không muốn nhìn mặt huynh.

Tuấn Luận mỉm cười, lắc đầu:

- Không phải như muội nghĩ đâu... Huynh biết Diệp Tình cho huynh và muội ung dung rời Hương cung chỉ vì nàng đã có Minh Chỉ thần châu. Huynh chẳng còn gì để nàng ta lợi dụng cả. Và điều cốt lõi...

Tuấn Luận ngập ngừng.

Băng Lệ tiếp lời chàng:

- Diệp Tình muốn gì?

Tuấn Luận thở dài:

- Huynh sẽ chết bởi tay một người khác. Đó là ý của Diệp Tình.

Băng Lệ nhướng mày nhìn Tuấn Luận:

- Huynh sẽ chết bởi tay ai?

- Bất cứ người nào... nhưng tất nhiên Diệp Tình muốn huynh phải chết bởi tay một người vô danh tiểu tốt, thậm chí đó là kẻ tiểu nhân bỉ ổi nữa.

Băng Lệ lắc đầu:

- Diệp Tình tàn nhẫn quá.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Một khi nữ nhân có dự tính thì tất nhiên họ sẽ thâm hiểm hơn nam nhân. Diệp Tình là người đa mưu, thông minh lại có tham vọng tất nhiên hành động của nàng độc không thể nào ngờ đến được.

Băng Lệ nắm tay Tuấn Luận:

- Huynh hãy bỏ muội ở lại đây mà cao chạy xa bay đi...

- Huynh chạy đi đâu nhỉ... khi Tán Hồn hương của Hương cung đã lan tỏa khắp nội thể của huynh.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài nói:

- Tuấn Luận có chết cũng không sao, nhưng sẽ chẳng có ai tiếp tục thiên chức mà ân sư đã trao cho huynh.

Băng Lệ nhìn chàng ngập ngừng hỏi:

- Hội nhập Thập nhị thần châu?

Tuấn Luận gật đầu.

Những bước chân dồn dập vang tới. Tuấn Luận nhìn Băng Lệ:

- Tô muội, bất cứ chuyện gì xảy ra với huynh thì muội cũng là người đứng ngoài cuộc. Bởi vì muội không phải là người của võ lâm. Hãy nhớ lời huynh nói.

- Hạ huynh... nếu có chết thì Băng Lệ sẽ cùng chết với huynh. Hai người chết dù sao cũng có đôi có bạn... Cũng tại vì Băng Lệ mà huynh mới bị hại... Chỉ vì Băng Lệ mà Sử Thứ Dân mới có thể hạ độc Tàn Hồn hương vào nội thể huynh. Băng Lệ sẽ không để huynh ra đi một mình đâu.

Buông một tiếng thở dài. Tuấn Luận nói:

- Nhưng hai người chết thì được ích gì. Nếu như huynh chết mà muội ở lại có thể tiếp tục thiên chức của huynh thì hay biết mấy.

Chàng đặt tay lên vai Băng Lệ:

- Điều muội ở lại cần thiết hơn. Bởi vì Tuấn Luận có ra đi thì cũng còn chút hy vọng để lại nơi cõi nhân thế này.

Tuấn Luận nói xong rút luôn mới mảnh da nhăn nheo, mà trên mảnh da có những đường chỉ đỏ mỏng và nhuyễn như chỉ máu. Chàng đặt mảnh da kia vào tay Băng Lệ:

- Đây là họa đồ, có thể dẫn muội đến nơi để mười một hạt Thần châu còn lại. Muội có thể nhờ đến Lâm Tứ đệ đệ. Y có thể giúp muội nếu như huynh không còn hiện hữu trên cõi nhân sinh này nữa.

Băng Lệ mím môi, rồi ôm chầm lấy Tuấn Luận:

- Hạ huynh ai đã tạo cho huynh tình cảnh này?

Gỡ tay Băng Lệ, Tuấn Luận nói:

- Ai cũng có số phận cả nhưng huynh sẽ cãi lại số phận của mình. Hồi huynh chưa là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận mà chỉ là một Tiểu Cẩu tử thì đã biết cãi lại số phận của mình rồi.

Tuấn Luận đứng lên.

Chàng rời ghềnh đá trong khi Băng Lệ vẫn thổn thức khóc. Rời ghềnh đá Tuấn Luận tiến ra đứng giữa một khoảng đất trống, chắp tay sau lưng. Từ bốn phương những bóng người ào ào lướt đến. Người đầu tiễn xuất hiện là Bang chủ Cái bang Khâu Mục. Kế đến là Võ Đang đao trưởng Thuật Hư,

rồi tới Song Tà Dạ Điệp, liền theo sau Song Tà Dạ Điệp là những cao thủ của Liệt Hỏa giáo. Tất cả những cao thủ đó đều lăm lăm cầm “Phục Hỏa Hổ” thứ binh khí tàn độc cực kỳ nguy hiểm, có thể đốt cháy bất cứ thứ gì khi lửa độc chạm đến.

Tuấn Luận lia mắt nhìn qua mọi người.

Chàng từ tốn nói:

- Hẳn các vị ở đây nhận được tín hiệu của Cung chủ Hương cung.

Song Tà Dạ Điệp chậm rãi bước ra. Họ là một đôi phu phụ như bóng với hình, không bao giờ tách rời nhau.

Hoạt Nhẫn nói:

- Chúng ta đã gặp nhau một lần tại Thạch Môn dẫn vào Thiên Ma cổ bảo. Hoạt mỗ rất khâm phục “Quy Nạp thần công” của Hạ công tử... Từ sự khâm phục đó Hoạt mỗ không muốn thấy Hạ huynh chết oan phí. Nhưng Hoạt mỗ cũng không muốn mình ra tay mà chẳng được lợi ích gì.

Miễn Tố Như tiếp lời Hoạt Nhẫn:

- Tướng công của Miễn Tố Như không muốn nối gót Kinh Vô Thường đâu. Đường môn của chúng tôi lại rất cần những người như Hạ huynh đây. Nếu Hạ huynh chỉ cần nói một tiếng...

Miễn Tố Như thè lưỡi liếm hai vành môi mọng đỏ, cứ như trên môi nàng đã có mật ngọt được thấm trong hai vành môi đó. Nàng nói tiếp:

- Chỉ cần Hạ huynh nói một tiếng đầu nhập “Đường môn” thì...

Miễn Tố Như không nói dứt câu mà chỉ giũ nhẹ tay phải. Cánh diều ngũ sắc xuất hiện ngay trên tay nàng. Nàng giật lần thứ hai thì cánh diều bay vút lên cao.

Nàng nhìn cánh diều ngũ sắc nói:

- Với cánh diều ưu vật của Đường môn thì chẳng một ai còn dám đụng đến Hạ huynh.

Tuấn Luận nhìn Miễn Tế Như:

- Một cánh diều của cô nương có thể ngăn trở được lòng tham của mọi người sao? Tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều biết tại hạ đang giữ thứ gì trong người mà.

Miễn Tố Như nhướng đôi mày kẽ mỏng như chỉ, rồi nói:

- Điều mà Hạ huynh lo âu đã được minh chứng tại Thạch môn Thiên Ma cổ bảo rồi. Với lại bây giờ Hạ huynh chẳng còn sự lựa chọn nào khác là phải đầu nhập “Đường môn”.

- Nếu tại hạ không đầu nhập Đường môn của nhị vị thì sao?

Mặt Miễn Tố Như đanh lại:

- Hạ Huynh thừa biết chuyện gì sẽ xảy đến với huynh. Chẳng lẽ trong tình huống này, Hạ huynh ương ngạnh không nhận ra hoàn cảnh của mình à?

Tuấn Luận buông tiếng thở dài.

Chàng còn đang tìm lời đáp trả Miễn Tố Như thì Lâm Tứ hối hả chạy đến. Gã vừa thở dốc vừa nói:

- Ha huynh... Tiểu đệ đến kịp rồi... đến kịp rồi.

Tuấn Luận cau mày:

- Đệ đến đây làm gì?

Lâm Tứ vừa thở vừa nói:

- Đến để giúp Hạ đại ca trả lời chư vị quần hùng đây chứ sao.

Tuấn Luận nghiêm mặt:

- Lâm Tứ... đệ đừng hồ đồ. Hãy đứng qua bên và đừng chen vào chuyện này.

- Ấy, đệ không thể không chen vào được. Vì đây cũng là phần của đệ mà.

Y nhìn Song Tà Dạ Điệp, nhe răng cười giả lá rồi nói:

- Khi vừa đến đây, Lâm Tứ nghe nhị vị nói, nếu như Hạ đại ca của tiểu đệ đầu nhập Đường môn thì nhị vị sẽ giúp đại ca khỏi đại họa này phải không?

Miễn Tố Như gật đầu:

- Không sai.

Lâm Tứ vừa nghe Miễn Tố Như nói dứt câu liền ôm quyền:

- Tiểu đệ thay mặt Hạ đại ca xin đầu phục “Đường môn” của nhị vị.

Hoạt Nhẫn cau mày.

- Tiểu tử hồ đồ... Ngươi mà có thể thay mặt Bách Thủ thư sinh được sao?

Lâm Tứ gãi đầu nói:

- Tại sao không chứ... Lâm Tứ không chỉ thay mặt Hạ đại ca không thôi đâu mà còn là ông thần giữ cửa của Hạ huynh nữa đấy.

Khâu Mục, Cái bang chủ cáu gắt lên tiếng:

- Ngươi nói nhăng, nói cuội gì thế?

Lâm Tứ nhìn Khâu Mạc Bang chủ:

- Hề... Bang chủ sao lại nói Lâm Tứ nói nhăng nói cuội chứ? Một khi Lâm Tứ nói thì tất phải có mách, mách phải có chứng. Nếu hồ đồ nói bừa thì Lâm Tứ sao dám ngang nhiên nói chứ?

Y cười khẩy nói với Khẩu Mục Bang chủ:

- Hay Bang chủ cũng muốn Hạ đại ca của Lâm Tứ đầu nhập Cái bang.

Khâu Mục tròn mắt nhìn Lâm Tứ.

Thấy gã nhìn mình, Lâm Tứ giả lả cười nói tiếp:

- Bang chủ đừng ngại... Lâm Tứ biết mà... mục đích của các vị chỉ muốn bức ép Hạ huynh của Lâm Tứ trao Thập nhị thần châu mà thôi. Đúng vầy không? Chính vì mục đích đó mà trong các vị ai cũng muốn Hạ đại ca của Lâm Tứ đầu nhập thôn phái mình. Khi đầu nhập rồi thì phải cống nạp Thập thị Thần châu.

Cũng được không sao.

Lâm Tứ vừa nói dứt câu liền thò tay vào chiếc túi da dê đeo bên hông. Y lấy một hạt ngọc xanh rờn đưa lên cao:

- Đây là hạt Minh Chỉ thần châu... Các vị đã từng biết rồi đó. Nhưng để trao hạt Minh Chỉ thần châu thì Lâm Tứ sẽ thay đại ca đầu nhập chứ không phải Hạ đại ca.

Miễn Tố Như lên tiếng:

- Tiểu tử... Đường môn luôn rộng mở chờ ngươi.

Lâm Tứ mỉm cười:

- Được rồi... Đường môn là một, còn vị nào nữa không?

Khâu Mục nói:

- Cái bang là thiên hạ đệ nhất bang... Hẳn ngươi không chê chứ?

Lâm Tứ chắc lưỡi:

- Ái chà... Xem chừng tiểu tử Lâm Tứ có giá trị quá đấy.

Y nhìn lại Thuật Hư đạo trưởng:

- Đạo trưởng có nhận Lâm Tứ vào làm đạo sĩ không?

- Nếu như Lâm tiểu huynh đệ giao những viên Thần châu kia cho bần đạo.

Nghe Lâm Tứ và những người kia đối đáp Tuấn Luật chỉ còn biết lắc đầu.

Lâm Tứ gãi đầu, từ từ thả hạt Mình chỉ Thần châu vào trong túi da dê đeo bên hông:

- Hay thật đấy... Thích thú thật đấy. Tất cả các vị đều.muốn Lâm Tứ đầu nhập môn phái mình, mà khốn nỗi tại hạ chỉ có một mình.

Y khoát tay:

- Không sao... không sao... Mặc dù chỉ có một mình nhưng Lâm Tứ cũng sẽ sẵn sàng đầu nhập tất cả các môn phái có trong võ lâm Trung Nguyên, miễn sao...

Hoạt Nhẫn cáu gắt nạt Lâm Tứ:

- Tiểu tử muốn nói gì?

Lâm Tứ gãi đầu nhìn Bang chủ Cái bang Khâu Mục:

- Nếu như Lâm Tứ đầu nhập Cái bang thì được gì, xin Bang chủ có thể cho Lâm Tứ biết.được không?

Khâu Mục nghiêm giọng đáp lời gã:

- Ngươi hẳn biết Cái bang là thiên hạ đệ nhất bang... Đầu nhập Cái bang ngươi có cơ may phát dương quang đại đó.

Lâm Tứ chu mỏ lắc đầu:

- Bang chủ nói chung chung quá... Phải chi Bang chủ nói nếu Lâm Tứ đầu nhập Cái bang thì sẽ

được Bang chủ giao cho chức vị Bang chủ thì đầy sẵn sàng ngay. Còn đầu nhập Cái bang mà lại chống gậy, quảy bị dầm sương dãi nắng, đi khất thực tìm cái ăn về hầu phục Khâu Bang chủ. Lâm Tứ xin chừa.

- Ngươi...

Hoạt Nhẫn nhìn Khâu Mục:

- Tiểu tử đó nói đúng đây chứ.. Đầu nhập Cái bang thì chì có nước chống gậy quảy bị đi ăn mày. Thế mà lại phải trao Thập nhị thần châu cho Bang chủ... Thiệt thòi cho gã lắm đấy.

Nghe Hoạt Nhẫn nói, Lâm Tứ ôm quyền phấn khích nói:

- Tôn giá quá là cao minh, tiểu tử Lâm Tứ chỉ nói xa thôi đã hiểu ngay lời lẽ của Lâm Tứ.

Y chắc lưỡi:

- Cảm kích sự khí khái của Hoạt tôn giá, Lâm Tứ xin được dâng cống Minh Chỉ thần châu.

Miễn Tố Như gật đầu:

- Lâm tiểu tử... Hay lắm, hãy trao những hạt Thần châu cho chúng ta.

Lâm Tứ hào hứng nói:

- Lâm Tứ xin được giao ngay... giao ngay.

Y tháo túi da dê cầm trên tay nhưng không vội thẩy qua tay Song Tà Dạ Điệp mà giả lả cười rồi chỉ lên cánh diều.

Miễn Tố Như gật đầu:

- Ta hiểu ngươi.

Miễn Tố Như vừa nói vừa thảy về phía Lâm Tứ chiếc lọ sành nhỏ bằng ngón tay cái. Nàng từ tốn nói:

- Ngươi cứ giữ đó mà dùng.

Lâm Tứ ôm quyền xá.:

- Đa tạ... đa tạ... Cô nương hãy giữ lấy ngọc thần của Lâm Tứ.

Lâm Tứ dùng hết sức, quẳng túi da dê lên thật cao nhưng hướng về phía Song Tà Dạ Điệp. Chiếc

túi da dê của Lâm Tứ nhanh chóng trở thành một miếng mồi ngon trong sự thèm khát của quần hùng.

Chẳng ai bảo ai, tất cả đồng loạt lao về phía chiếc túi da dê. Tất nhiên người có tiên cơ hơn hẳn chính là Song Tà Dạ Điệp.

Miễn Tố Như giật sợi dây tơ điều khiển cánh diều, trong khi Hoạt Nhẫn vươn trảo thộp lấy chiếc túi da của Lâm Tứ. Cánh diều trên không trung chao nghiêng thả ra lớp bụi phấn dày đặc, còn Hoạt Nhẫn thì đã thộp được vào chiếc túi da dê của Lâm Tứ. Hữu trảo vừa nắm được túi da dê thì Hoạt Nhẫn cảm nhận ngay áp lực như thái sơn đè tới sau lưng. Tả thủ của gã hoành ra sau vận công phát tác một đạo Phách Không chưởng.

Ầm...

Ngọn Phách Không chưởng của Hoạt Nhẫn đón thẳng đỡ thẳng vào ngọn Lưỡng nghi bát quái chưởng của Thuật Hư đạo trưởng. Vị Chưởng môn Võ Đang phái đâu phải là cao thủ tầm thường, nên khi đạo Phách Không chưởng của Hoạt Nhẫn đón thẳng đỡ thẳng lấy đạo Lưỡng nghi bát quái chưởng thì y phải chúi người đến trước.

Hoạt Nhẫn không gượng được buộc phải buông chiếc túi da dê của Lâm Tứ.

Hoạt Nhẫn và Miễn Tố Như thường dựa vào độc công, nay phải đối thẳng chưởng giành với vị Chưởng môn Võ Đang phái thì tất nhiên Hoạt Nhẫn đâu phải là đối thủ của Thuật Hư đạo trưởng. Miễn Tố Như thấy Hoạt Nhẫn thất thế, chúi người đến trước, để chiếc túi tuột ra khỏi tay, nên bỏ luôn sợi dây khiển cánh diều mà lướt bay qua. Nàng vừa chộp chiếc túi da vừa dựng hữu chưởng phóng độc khí.

Từ trong ống tay áo của nàng một màn khói độc cuồn cuộn trút ra. Tay Tố Như vừa chạm vào chiếc túi da dê thì ngọn đả cẩu bổn pháp của Khâu Mục cũng phạt đến.

Chát...

Ngọn đả cẩu bổn pháp của họ Khâu đánh thẳng vào cánh tay trảo công của Miễn Tố Như khiến nàng phải nhăn mặt thốt lên:

- Ôi...

Chiếc túi da rơi bịch xuống đất. loạt Minh Chỉ thần châu rớt ra ngoài phát ánh hào quang xanh biếc. Không để mất thời cơ Bang chủ Cái bang Khâu Mục lướt đến vươn tay thộp lấy hạt ngọc. Lão vừa chụp được hạt ngọc thì cảm thấy đầu óc choáng váng mắt hoa, tay chân bủn rủn cứ như chẳng còn chút chân ngươn nội lực. Với kinh nghiệm giang hồ, Bang chủ Cái bang Khâu Mục biết ngay mình đã bị trúng độc công của Song Tà Dạ Điệp.

Mặc dù biết mình bị trúng độc công nhưng Khâu Mục vẫn nghiến răng nắm cứng hạt Minh Chỉ thần châu lê bước về phía Lâm Tứ. Gã chìm tay về phía Lâm Tứ:

- Mau đưa giải dược cho ta.

Lâm Tứ nhướng mày.

- Hê... Lâm Tứ chưa đầu nhập Cái bang mà Bang chủ lại lịnh cho Lâm Tứ rồi. Bất công... bất công không được đâu.

Bên kia ngay cả Thuật Hư đạo trưởng cũng cảm nhận như Khâu Mục, liền miễn cưỡng lắc mình lướt ra ngoài.

Khâu Mục cố gượng đứng đưa tay đến trước mặt Lâm Tứ. Lão khẩn trương nói:

- Tiểu huynh đệ... Mau trao giải dược cho bổn Bang chủ... Bổn Bang chủ sẽ trao chiếc gậy chưởng bang cho ngươi.

Lâm Tứ nhăn mặt, gãi đầu:

- Chức vị Chưởng bang Cái bang cũng được lắm, nhưng rất tiếc Lâm Tứ không muốn trở thành ăn mày chúa. Bang chủ cứ giữ lấy ngọn Đả Cẩu bổng đó mà dùng.

Y quay lại Hạ Tuấn Luận. Mở nắp tịnh bình cho chàng ngửi rồi nói:

- Hạ huynh... Mình chẳng còn gì ở đây nữa... rồi... Không ngờ chỉ một Lâm đệ cũng được việc đấy chứ?

Gã vừa dứt câu thì nghe tiếng thây người đổ xuống đất.

Huỵch...

Lâm Tứ nhìn lại đã thấy thể pháp của Bang chủ Cái bang Khâu Mục bị chém ngang thất lưng. Phần trên đổ xuống đất mà phần dưới vẫn đứng sừng sững.

Lâm Tứ giật mình bởi cái chết đỗ buột miệng thốt:

- Y...

Y còn chưa hết ngạc nhiên thì nhận ra một người vận chiếc áo thụng như bóng ma thần chết lừng lững tiến đến bên xác Khâu Mục. Người nọ chẳng màng gì đến độc công của Song Tà Dạ Điệp. Y thản nhiên cúi xuống nhặt lấy hạt Minh chỉ Thân châu rồi thả vào chiếc tráp ngọc.

Hạt Minh chỉ vừa được đặt vào chiếc tráp ngọc thì Xám y nhân lại trút ra. Lão nhìn Lâm Tứ từ tốn nói:

- Tiểu tử... đây không phải là Minh Chỉ thần châu.

Lâm Tứ tròn mắt

- Hề... Tôn giá sao nói vậy chứ?

Lâm Tứ muốn biết người kia là ai nhưng y không thể nào nhận biết được bởi chiếc mặt nạ dát vàng che chắn diện mạo.

Xám y nhân gằn giọng nói:

- Minh Chỉ thần châu đang ở đâu? Ngoài Minh chì Thần châu ra, Tuấn Luận còn phải giao cho bổn tọa cả bức mật đồ của Lão công công Chu Tần.

Tuấn Luận miễn cưỡng lên tiếng:

- Tôn giá là ai?

- Trong tình huống này thì ngươi không được quyền biết chân diện của bổn tọa.

Lâm Tứ nhìn Xám y nhân, khi chạm vào ánh mắt của Xám y nhân, bất giác gã phải thối bộ về sau, đứng bên Tuấn Luận. Y nhỏ giọng nói:

- Hạ đại ca... Đừng sợ... Sẽ có người đến hỗ trợ cho chúng ta.

Tuấn Luận không màng đến lời của Lâm Tứ. mà chậm rãi dấn đến hai bước. Chàng đối mặt với Xám y nhân:

- Tôn giá hẳn không phải là kẻ vô danh tiểu tốt cũng không phải là kẻ tiểu nhân bỉ ổi để lợi dụng thời cơ tại hạ bị trúng Tàn Hồn hương của Diệp Tình.

Xám y nhân rùng mình.

- Ngươi bị trúng Tàn Hồn hương của Hương cung?

Băng Lệ bất ngờ xuất hiện. Đôi thần nhãn của Xám y nhân thoát hiện nét ngầu đục khi thấy khuôn mặt của nàng.

Băng Lệ nói:

- Chủ nhân...

Xám y nhân khoát tay:

- Đừng gọi bổn tọa là chủ nhân nữa.

Xám y nhẫn nhìn lại Tuấn Luận.

- Lần trước, ngươi đã đoạt phạn công của bổn tọa tại Kim Tiền bang, giờ bổn tọa muốn lấy lại phạn công đó. Đó mới là sự công bằng.

Tuấn Luận nhạt nhẽo đáp lời Xám y nhân:

- Nếu tại hạ không trao mật đồ Kim lăng cho tôn giá thì sao?

- Một khi bổn tọa ra tay thì bất kể hậu quả như thế nào.

- Tôn giá sẽ dùng Long trảo đối phó với tại hạ?

- Trong tình trạng của ngươi bổn tọa không cần dùng đến Long trảo công.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Chỉ cần tôn giá cho tại hạ biết một điều, tại hạ sẽ trao lại bức mật đồ Kim lăng cho tôn giá.

- Ngươi hỏi đi.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Tôn giá hẳn phải có mối quan hệ với ân sư nên biết tuyệt học Long trảo.

Xám y nhân ngửa mặt cười khanh khách. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo, lạnh lùng nói:

- Không sai... Thượng Quan Nghi và bổn tọa đều xuất thần từ “Vô Vi phái”. Giờ thì ngươi đã biết rồi chứ? Và ngươi chỉ được hỏi một câu thôi.

- Tại hạ cũng chì cần biết có bấy nhiêu đó thôi.

Tuấn Luận nhìn lại Băng Lệ.

Nàng hiểu ngay cái nhìn của chàng liền lấy bức mật đồ đặt vào tay Tuấn Luận.

Cầm bức họa đố, Tuấn Luận tiến thẳng đến Xám y nhân. Chàng chìa bức họa đồ đến trước mặt hắn:

- Tại hạ và tôn giá sẽ gặp nhau tại Kim lăng.

- Bổn tọa cũng rất muốn điều đó.

Song Tà Dạ Điệp thấy Tuấn Luận trao đồ cho Xám y nhân, đồng thanh lên tiếng:

- Vật đó của Song Tà Dạ Điệp.

Hai người vừa nói vừa toan lướt đến tập kích nhưng Xám y nhân quay lại định nhãn nhìn họ:

- Trong Binh Khí phổ của Vạn Sự Thông và ngay cả Bách Điển tàng thư không có tên Song Tà Dạ Điệp. Hãy nhớ lấy điều đó.

Xám y nhát trừng mắt khi thốt dứt câu.

Song Tà Dạ Điệp vừa toan hợp sức tập kích, nghe Xám y nhân nói bất giác phải dừng bộ. Hai người nhìn lại xác của Khâu Mục tự biết lời nói của Xám y nhân chẳng ngoa chút nào. Họ miễn cưỡng nhìn Xám y nhân quan sát xem độc công có xâm nhập vào nội thể của y được không. Nhưng cả hai phải thất vọng khi kiểm chứng vì thấy thần sắc của lẫn uy quang của Xám y nhân chẳng hề có biểu hiện gì là trúng độc.

Xám y nhân khẽ vung tay một cái. Ánh chớp vàng nghệ thoát ra từ tay Xám y nhân cắt một đường cầu vòng. Ánh chớp kia lướt sạt qua đầu Song Tà Dạ Điệp rồi nhanh chóng rút ngay vào ống tay áo trường bào xám xịt.

Song Tà Dạ Điệp buột miệng nói:

- Vô địch song hoàn.

Cả hai vừa nói vừa thối bộ, rồi quay lưng thi triển khinh công thoát đi.

Tuấn Luận nhìn Xám y nhân:

- Thì ra là túc hạ.

Nhìn lại Tuấn Luận, Xám y nhân trầm trọng nói:

- Bổn tọa và ngươi còn có cơ hội gặp lại.

Lão vừa nói vừa cho miếng da dê vào áo ngực:

- Thần châu hợp nhất... Chẳng biết lúc đó ngươi sẽ như thế nào. Thượng Quan Nghi sẽ chẳng bao giờ ngăn cản được ta cho dù y có dày công đào luyện ra ngươi.

Xám y nhân nói xong quay lưng thi triển khinh công bỏ đi.

Tuấn Luận nhìn theo Xám y nhân khẽ lắc đầu. Lòng chàng nặng trĩu khi nghĩ đến thời khắc Thần châu hợp nhất.

Lâm Tứ giãy nảy:

- Cái lão hòa thượng đó...

Gã chưa nói lết câu thì Tuệ Tỉnh đại sư xuất hiện, cùng với tiếng Phật hiệu.

- A di đà Phật...

Lâm Tứ nhảy đỏng lên nói:

- Đại sư... Sao ông lại đến trễ vậy?

- A di đà Phật... Bần tăng đã đến cùng với Vô Địch Song Hoàn.

Lâm Tứ tròn mắt:

- Đại sư đến cùng với lão ma đó sao không xuất hiện lại để cho lão ma kia lấy được Họa đồ Kim Lăng của Hạ đại ca.

- A di đà Phật... Bần tăng có điều khó nói, nhưng tựu chung không muốn cổ tự Thiếu Lâm rơi vào kiếp họa trùng trùng sau này.

Lâm Tứ lườm Tuệ Tỉnh đại sư:

- A... Hóa ra lão vị chùa hơn là vị người.

- A di đà Phật. Dù sao Hạ thí chủ cũng đã biết đối thủ của người là ai. Còn bần tăng thì đã là kẻ xuất gia... Không còn là Nhất Điếu nữa.

Tuệ Tỉnh đại sư nhìn lại Tuấn Luận

- Hạ thí chủ... Mong rằng thí chủ sẽ theo bước Thượng Quan tiên sinh vị nhân hơn vị mình.

Băng Lệ nói:

- Đại sư! Hạ huynh của tiện nữ đã bị trúng độc Tàn Hồn hương của Cung chủ Hương cung.. Nhất thời chẳng làm gì được. Bây giờ đại sư có cách chi để trục Tàn Hồn hương ra khỏi nội thể của người.

- A di đà Phật.. Bần tăng vì nghe tin Hạ thí chủ trúng Tàn Hồn hương của Hương cung chủ mà phải rời cổ tự Thiếu Lâm.

Lâm Tứ phấn kích nói:

- Vậy là đại sư có cách trục Tàn Hồn hương ra khỏi nội thể của Hạ đại ca.

Tuệ Tinh đại sư nhìn lại Tuấn Luận, tay lần xâu chuỗi bồ đề, từ tốn nói:

- Hạ thí chủ cho phép bần tăng chứ? Hạ thí chủ đừng nghĩ bần tăng là Nhứt Điếu. Mà hãy nghĩ bần tăng là Tuệ Tỉnh hòa thượng là được rồi.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đa tạ đại sư ân...

- A di đà Phật...

Tuệ Tỉnh đại sư rảo bước tiến về ghềnh đá. Theo lão tăng Thiếu Lâm là Hạ Tuấn Luận. Chàng ngồi kiết đà hướng mắt nhìn ra ngoài dòng Dương tử. Lão tăng Thiếu Lâm khép hờ hai mí mắt, vận chuyển công phu rồi áp đôi bản thủ vào hai đại huyệt sinh tử huyền quan của Hạ Tuấn Luận.

Đại sư từ từ vận công chuyền qua chàng. Một làn khói đen bốc lên từ đỉnh đầu Hạ Tuấn Luận trong khi thể pháp của Tuệ Tỉnh đại sư thì tuôn mồ hôi dầm dề.

Một khắc... hai khắc, rồi ba khắc. Khi lão tăng rút bản thủ lại thì sắc diện tái nhợt, tái nhạt.

Tuấn Luận thở phào một tiếng. Chàng quay lại nhận ra sắc diện của vị cao tăng Thiếu Lâm, hốt hoảng hỏi:

- Đại sư có sao không?

- A di đà Phật. Chân ngươn của bần tăng đã truyền tất cả qua thí chủ rồi.

Tuấn Luận sửng sốt:

- Đại sư.

Tuệ Tỉnh đại sư nhìn Tuấn Luận từ tốn nói:

- Bần tăng đã quyết định bế môn tham thiền nhập định, không cần đến nội lực nguyên ngươn mà một thời phiêu bạc với cái danh Nhứt Điếu. Sau này, nếu Thiếu Lâm có gặp kiếp họa mong Hạ thí chủ để mắt đến.

Tuấn Luận xúc động gật đầu:

- Đại sư, Tuấn Luận sẽ để mắt đến Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật. Thiện tai... Thiện tai...

Tuệ Tỉnh đại sư đứng lên:

- Bần tăng xin cáo từ.

Tuấn Luận hối hả nói:

- Đại sư! Vãn bối sẽ đưa đại sư đến Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật... Bần tăng từ Thiếu Lâm tự ra đi thì có thể quay về Thiếu Lâm tự. Với lại bây giờ Hạ thí chủ còn nhiều việc phải làm mà những người khác không thể nào làm được...

Tuệ Tỉnh đại sư nhìn Tuấn Luận. một lần nữa:

- Mong rằng có ngày sẽ được tái kiến Hạ thí chủ trên Thiếu Lâm tự.

- Vãn bối sẽ đến tham kiến đại sư.

- A di đà Phật... thí chủ bảo trọng.

Tuệ Tỉnh đại sư nói xong quay bước chậm rãi bỏ đi. Bóng cà sa của người khuất dần trong tầm mắt của Hạ Tuấn Luận và mọi người.

Khi đại sư đi rồi, Băng Lệ mới hỏi Lâm Tứ:

- Lâm đệ đệ! Tuyết Nhi và Đình Khang ra sao?

Nghe nàng hỏi mà Lâm Tứ cứ nghệt mặt ra nhìn Băng Lệ. Gã làm sao không nhìn nàng bằng ánh mắt đó khi thấy bộ mặt đầy những vết cắt chẳng còn nhân dạng như hôm nào nữa.

Tuấn Luận nói:

- Lâm đệ đệ dừng nhìn Tô muội muội như vậy.

Lâm Tứ giả lời nhìn nơi khác, đáp lời Băng Lệ:

- Tuyết Nhi và Đình Khang đang ở trên Ngũ Đài sơn với lão thần y. Họ đã được lão thần y Âu Trí Hạo thay da đổi thịt không còn cần đến độc thảo nữa.

Băng Lệ ôm quyền:

- Đa tạ Lâm đệ đã giúp cho Tuyết Nhi và Đình Khang.

Lâm Tứ nhìn lại Tuấn Luận:

- Đại ca... Giờ thì chúng ta phải làm gì?

- Đệ hãy đưa Tô muội lên Ngũ đại sơn...

Băng Lệ hỏi:

- Còn huynh?

- Tô muội không cần lo cho huynh. Nếu làm xong việc tự khắc huynh sẽ tìm đến các người.

Băng Lệ bịn rịn:

- Hạ huynh...

Tuấn Luận mỉm cười:

- Muội nên đến gặp lão huynh Âu Trí Hạo... Hy vọng lão huynh sẽ giúp được nhiều cho muội.

Lâm Tứ gãi đầu:

- Chừng nào đệ mới được gặp lại huynh?

- Sẽ gặp.

Tuấn Luận vỗ vai Lâm Tứ, rồi nhìn lại Băng Lệ:

- Hai người bảo trọng.

Khi Tuấn Luận bỏ đi rồi, Lâm Tứ mới nhìn Băng Lệ. Y chợt nhận ra nét u uẩn, ủ dột, cùng với hai hàng lệ rịn trên khóe mắt Băng Lệ.

Lâm Tứ buột miệng hỏi:

- Y... Sao Tô tỷ tỷ lại khóc... có chuyện gì vậy?

Băng Lệ vội quay mặt chỗ khác, dùng ống tay áo thấm những giọt nước mắt đọng trên khóe mắt mình. Nàng ngập ngừng

- Tỷ tỷ đâu có gì đâu?

Lâm Tứ cười giả lả rồi nói:

- Tô tỷ tỷ còn giấu Lâm Tứ này làm gì? Cái gì giấu dược Lâm Tứ chứ có những điều không thể nào giấu được tiểu thần thâu Lâm Tứ. Thứ nhất là Kim lượng, thứ nhì là tình cảm. Hề... Tỷ không nói ra nhưng Lâm Tứ cũng biết tỷ đã yêu Hạ đại ca rồi.

Băng Lệ im lặng chấp nhận lời Lâm Tứ vừa thốt ra.

Lâm Tứ hỏi gần lại nàng:

- Lâm Tứ nói có đúng không?

Băng Lệ nhìn lại gã. Nàng khẽ gật đầu nhỏ giọng nói:

- Bây giờ Băng Lệ không còn là giai nhân nữa... Hắn đại ca chẳng bao giờ...

- Hề. Tô tỷ tỷ đừng nghĩ Hạ đại ca giống như Sử huynh đấy. Sử Thứ Dân vị tình bề ngoài thôi nhưng bên trong lại vị mình hơn. Còn Hạ huynh thì khác đó.

Y nheo mắt nói với nàng:

- Hạ huynh nói với đệ... Có vị người thì mới có tình người. Hạ đại ca là kẻ đa tình chứ?

Xem tiếp hồi 39 Hành thực bóng xa

Chương 39: Hành Thực Bóng Xa

Lâm Qui không thể nào ngờ được mình lại được sự tiếp đãi nồng hậu mà hắn nghĩ mình lầm mơ cũng không thể nào tưởng được. Nằm duỗi đài trên tràng kỳ. Lâm Qui ngắm nghía miếng ngọc bội của lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ. Hắn ngửa mặt cười khanh khách. Vừa cười Lâm Qui vừa nói:

L

- Ta đã phát tài rồi... Gặp thời vận rồi.

Hắn quá đắc chí đến nỗi quên bắn đi những gì mà hắn đã gây ra tại Tụ Hiền trang. Hắn thẩy miếng ngọc bội lên cao rồi bắt lại. Nhìn miếng ngọc bội Lâm Qui nói:

- Lâm thiếu gia đã đổi đời rồi... Bây giờ ta chẳng cần phải lệ thuộc vào con mụ chết tiệt Long Cơ bà bà nữa.

Y bật ngồi lên, tiến thẳng ra ngoại cửa gian thượng khách phòng, lớn tiếng:

- Điếm chủ đâu... Điếm chủ đâu?

Gã điếm chủ với bộ tạng như một tên đao phủ thủ, bệ vệ hối há chạy lên:

- Công tử cần chi xin cứ nói.

Lâm Qui chìa miếng ngọc bội hỏi gã điếm chủ:

- Ngươi nhìn xem miếng ngọc bội của Lâm thiếu gia đáng giá bao nhiêu?

Nghe gã nói, gã điếm chủ biến sắc lắp bắp nói:

- Nô tài không dám định giá... Không dám định giá ngọc phù của... của...

Y lắc đầu:

- Nô tài không dám... không dám. Xin Lâm công tử đừng bắt chẹt nô tài.

Lâm Qui gật đầu:

- Ngươi không dám định giá miếng ngọc bội này, vậy Lâm thiêu gia hỏi ngươi...

- Dạ Lâm công tử cứ hỏi... Lâm công tử cứ hỏi.

- Lâm thiếu gia thấy ngươi sợ miếng ngọc bội này như sợ cọp vậy. Ngươi sợ miếng ngọc bội này vậy có sợ Lâm thiếu gia không?

Gã điếm chủ quỳ sụp xuống:

- Nô tài sợ chứ à?... Lâm thiếu gia có miếng ngọc bội kia thì là chủ nhân của nô tài rồi.

Lâm Qui cười khẩy gật đầu:

- Có thế chứ. Nhưng Lâm thiếu gia muốn biết ngươi sao ngươi lại sợ miếng ngọc bội này như vậy?

Gã điếm chủ bối rối nói:

- Lâm công tử đang giữ ngọc phù của... Dạ chuyện này nô tài không thể nói được.

Lâm Qui gật đầu:

- Thôi được... Ngươi không muốn nói thì Lâm thiếu gia cũng không hỏi. Ta chỉ muốn biết ngươi có chịu khuất phục Lâm thiếu gia không thôi.

- Lâm công tử có ngọc phù thì sai gì nô tài cũng phải nghe ạ.

Lâm Qui mỉm cười hỏi:

- Thế ngươi tên gì?

- Nô tài họ Lục, tục danh là Ngao Hớn.

- Lục Ngao Hớn Lâm Qui lắc đầu:

- Tên của ngươi nghe lạ quá.

Ngao Hớn nhìn Lâm Qui nói:

- Tên của nô tài do chủ nhân đặt cho ạ.

- Hề... Chủ nhân của ngơi là ai?

Lục Ngao Hớn bối rối:

- Công tử miễn thứ.

- Vậy là bổn công tử không được quyền biết tục danh của chủ nhân ngươi?

Ngao Hớn im lặng. Lâm Qui nhìn gã cười khẩy rồi nói:

- Lục Ngao Hớn... Nếu như bây giờ bổn công tử bắt ngươi đập đầu vào cột, ngươi có chịu thực hiện lịnh của bổn công tử không?

- Nô tài không dám cãi lịnh.

Gã hất mặt:

- Thế ngươi làm đi nào.

Lục Ngao Hớn bước thẳng đến cầy cột, đập mạnh đầu vào thần cột.

Bộp...

Trán gã những tưởng bể ra bởi cái đập đó nhưng tuyệt nhiên chẳng hề thốt một tiếng than nào. Lâm Qui khoát tay nói:

- Thôi... thôi được rồi.

Lục Ngao Hớn nhìn Lâm Qui. Y dùng ống tay áo chùi máu ra ra từ vết thương rồi kính cẩn nói:

- Công tử cần sai nô tài gì nữa không?

Lâm Qui xoa tay, tủm tỉm cười nói:

- Ngươi còn phải hỏi nữa... Tất nhiên là cần rồi.

Lục Ngao Hớn cúi đầu trịnh trọng nói:

- Nô tài nghe công tử chỉ huấn.

Chấp tay sau lưng, Lâm Qui khinh khỉnh nói:

- Bổn công tử ở đây buồn quá... Ta cần vài nàng a hoàn xinh đẹp hầu hạ... Ngươi có giúp được cho bổn công tử không?

Lục Ngao Hớn ôm quyền khúm núm nói:

- Nếu công tử cần, Ngao Hớn cho những thiếu nữ đến ngay để hầu hạ công tử.

Gã nhướng đôi chân mày, châu hai cánh môi nói:

- Tốt quá... Bổn công tử chờ lão đưa các nàng hầu xinh đẹp đến đó.

Y bước vào biệt phòng, đóng sầm cửa lại rồi đến tráng kỹ nằm duỗi dài chờ đợi. Chân này vắt qua chân kia, Lâm Qui ngắm nghía miếng ngọc bội mà cảm thấy thích thú vô cùng. Hắn không ngờ với miếng ngọc bội này vẻ bề ngoài chẳng có gì là đặc biệt cả thế mà lại biến hắn từ một gã đại đạo hái hoa sống dưới bóng Long Cơ bà bà nay được người khác tuân phục.

Lâm Qui không dằn được, đưa miếng ngọc bội lên hôn. Hắn chặc lưỡi xuýt xoa nói:

- Ngươi đừng bao giờ bỏ Lâm thiếu gia nhé. Lâm thiếu gia còn quí ngươi cả sinh mạng mình nữa.

Gã nói xong lại hôn miếng ngọc bội.

Có ai đó bước đến đầu giường gã. Lâm Qui vẫn nhìn miếng ngọc bội nghiêm giọng nói:

- Các nàng đến lâu thế? Còn chờ gì nữa mà chưa đến đây vui vẻ với bổn công tử?

Hắn vừa nói vừa chìa tay ra chờ đợi những bàn tay nữ nhân đặt vào tay gã.

Nhưng chẳng có bàn tay mỹ nữ nào đặt vào tay của gã ngoài một bãi nước. Lâm Qui cáu gắt chỏi tay đứng lên. Đập ngay vào mắt gã là bộ mặt nhẵn thín chẳng có lấy một sợi râu. Đôi mắt sáng ngời mà Lâm Qui ngờ ngợ đã bắt gặp ở đâu đó.

Lâm Qui nheo mày rồi nói:

- Ngươi là ai... Sao bổn công tử thấy quen quen?

Lâm Qui ngắm người đó từ đầu đến chân. Y nheo mày nghĩ thầm:

“Cái gã này, nếu bỏ đi bộ trường y thêu rồng thêu phụng thì đúng là một tên hoạn quan trong nội cung”.

Lâm Qui ngẩng lên nhìn người nọ một lúc rồi dè bỉu nói:

- Ngươi là ai sao không trả lời bổn công tử?

Người đó cất giọng ồn tồn, thỉnh thoảng lại pha trộn những âm vực éo éo nghe chát chói tai:

- Ngươi đoán xem ta là ai?

Đôi chân mày nhạt phết của Lâm Qui nhíu lại. Hắn gằn giọng nói:

- Bổn công tử có quyền hỏi ngươi chứ ngươi đâu có quyền hỏi bổn công tử.

Gã vừa dứt lời người nọ ngửa mặt cất tiếng cười the thé. Tiếng cười của y khiến Lâm Qui phải nhăn mặt bởi âm vực của tiếng cười đó đập vào thính nhĩ gã tạo ra cảm giác rát bỏng, tê buốt cả toàn thân.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, người nọ từ tốn nói:

- Ta là Tiểu Thuận... Được rồi chứ?

Lâm Qui reo lên:

- A bổn công tử biết rồi... Hóa ra ngươi là một hoạn quan của nội cung được phái đến đây để hầu hạ bổn công tử...

Gã khoát tay:

- Bổn công tử không cần đâu.

Chưa nói hết câu thì đã bị Tiểu Thuận khống chế hổ khẩu, rồi tát thẳng một cái vào mặt Lâm Qui. Gã vừa tát vừa gằn giọng nói:.

- Im miệng...

Mặt Lâm Qui đỗ bừng. Hắn lặp bặp nói:

- Ngươi dám. Chỉ là một hoạn quan mà dám...

Bốp...

Nhận cái tát thứ hai, mắt Lâm Qui nảy đom đóm. Gã té sấp lên tiếng kỹ. Khi ngẩng đầu lên thì máu từ hai cánh mũi nhỏ xuống ròng ròng. Lâm Qui tức uất đưa cao miếng ngọc bội:

- Ngươi... ngươi nhận ra ngọc bội này chứ?

Tiểu Thuận thộp lấy y miếng ngọc bội. Lâm Qui bối rối:

- Không được.. không được... Trả lại cho bổn công tử.

Tiểu Thuận gằn giọng nói:

- Ngươi biết miếng ngọc bội đó là gì không mà bắt ta trao lại cho ngươi?

Lâm Qui nghe Tiểu Thuận hỏi cứng họng chẳng biết trả lời thế nào. Gã cứ ậm ừ mỗi một lúc rồi mới nói:

- Miếng ngọc bội đó do lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ ban tặng cho ta. Nếu ngươi ăn hiếp ta thì ngươi sẽ bị lão Tổng quản...

Tiểu Thuận rít giọng nói:

- Im...

Giọng nói the thé của Tiểu Thuận như có uy lực buộc hai vành môi của Lâm Qui bặm lại như hạt thóc, không nói được nửa lời. Nhìn Lâm Qui bằng ánh mắt đầy uy quang, Tiểu Thuận nói:

- Miếng ngọc phù này là biểu tượng quyền lực của Cửu Thiên Tuế. Mà Cửu Thiên Tuế lại chính là người đang đứng trước mặt ngươi đó...

Lâm Qui há hốc miệng. Hắn những tưởng như mình nghe lầm, lập bập nói:

- Tôn... Tôn giá là Cửu Thiên Tuế.

Thở hắt ra một tiếng, Cửu Thiên Tuế nhìn Lâm Qui:

- Bốn tọa trao cho ngươi miếng ngọc phù của bổn tọa không phải là để ngươi dùng một cách bừa bãi... Ngươi biết tội của mình chưa?

Đôi mắt của Lâm Qui mở to hết cỡ. Tưởng chừng như gã nghe mà cứ ngỡ như nghe nhầm. Gã lắc đầu nhìn Cửu Thiên Tuế:

- Chẳng lẽ...

- Ngươi còn chưa tin nữa à?

Cửu Thiên Tuế vừa nói vừa lấy mái tóc bạc lẫn chòm râu bạc quẳng xuống chân Lâm Qui:

- Bây giờ hắn nhận ra bổn tọa rồi chứ?

Sắc mặt Lâm Qui biến đổi xanh nhờn xanh nhạt. Gã từ từ quỳ xuống.

- Vãn bối không biết... Vãn bối không biết.

Lâm Qui vừa nói vừa sụp lạy như tế sao trên trời. Chờ cho gã lạy một lúc, Cửu Thiên Tuế mới gằn giọng nói:

- Đứng lên đi.

- Vãn bối tạ ân Cửu Thiên Tuế.

- Bổn tọa không cần những lời khách sáo đó của ngươi. Lời nói của ngươi chẳng khác gió thổi mây trôi.

- Vãn bối không dám xảo ngôn với Cửu Thiên Tuế.

- Ngươi dám hay không thì bổn tọa không cần biết.

Buông một tiếng thở dài, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận nói:

- Bổn tọa muốn nhìn lại hình xăm trên người ngươi.

Lâm Qui khúm núm:

- Dạ dạ... Vãn bối xin được hầu phục Cửu Thiên Tuế... Hình xăm hoa huệ này do chính tay mẫu thân vãn bối xăm cho vãn bối.

Lâm Qui vừa cởi áo vừa nói:

- Vãn bối không dám ngoa ngôn với Cửu Thiên Tuế, mẫu thân của vãn bối trước đây là một trang tuyệt sắc giai nhân. Nếu như người còn sống nhất định vãn bối sẽ đưa mẫu thân đến hầu hạ Cửu Thiên Tuế.

Nghe gã thốt lên câu này, sắc mặt của Cửu Thiên Tuế không vui mà còn đanh lại với những nét bất nhẫn. Buông một tràng thở dài Cửu Thiên Tuế nhìn Lâm Qui nói:

- Ngươi có thể đem bán cả mẫu thân của ngươi ư?

Lâm Qui lắc đầu:

- Vãn bối đâu đám bán mẫu thân của mình... Nhưng mẫu thân được hầu hạ Cửu Thiên Tuế là phúc đức cho mẫu thân rồi.

Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Ta không muốn nghe ngươi nói nữa.

Lâm Qui phanh áo phơi bộ ngực với hình xăm hoa huệ. Ngắm nhìn hình xăm trên ngực Lâm Qui một lúc thật lâu, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận bất giác buông một tiếng thở dài.

Lâm Qui hỏi:

- Tôn giá thấy sao à?

Vẻ mặt của Cửu Thiên Tuế thoạt lộ những nét bất nhẫn. Lão lại buông tiếp một tiếng thở dài ảo

não, rồi trả lại cho Lâm Qui miếng ngọc phù.

Nhìn Lâm Qui, Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

- Ngọc phù là tín vật của bổn tọa giao cho ngươi... Ngươi không được dùng nó bừa bãi.

Nhận lại miếng ngọc phù, Lâm Qui chẳng khác nào bắt được báu vật, hắn quỳ thụp xuống:

- Vãn bối sẽ xem tín vật của tôn giá như chính bản thân mình. Xem tín vật của tôn giá như song đường tái sinh không bao giờ dám để cho nó ô uế.

Cửu Thiên Tuế gằn giọng nói:

- Ngươi nói nhiều quá.

Khẽ lắc đầu, Cửu Thiên Tuế nói tiếp:

- Lâm Qui... Nếu ngươi muốn phát dương quang đại, đỉnh thiên lập địa, đứng giữa trời giữa đất không hổ thẹn với tông đường. Một lời nói ra bá tánh phải nghe thì trước hết ngươi phải sửa lại phong thái của mình. Có như vậy bổn tọa đây mới hy vọng vào ngươi.

Lâm Qui sụp lạy:

- Lâm Qui xin ghi nhận huấn thị của tôn giá... Nguyện làm theo chỉ huấn của người.

Cửu Thiên Tuế khẽ gật đầu nhưng lại buông tiếng thở dài ảo não. Lão rút sau lưng quyển kinh thư đặt vào tay Lâm Qui, nghiêm giọng nói:

- Nam tử hán đỉnh thiên lập địa trước hết phải biết kinh văn. Bổn tọa muốn ngươi đọc bộ kinh văn này.

Lâm Qui đón bộ kinh thư bằng hai tay, khúm núm nói:

- Dạ... Vãn bối sẽ đọc thuộc lòng nó ngay. Chuyện này không khó với vãn bối.

Nhìn lại Lâm Qui một lần nữa rồi Cửu Thiên Tuế mới quay lưng bước ra ngoài. Cửu Thiên Tuế khẽ lắc đầu. bâng quơ nhìn về phía trước. Lão bước đến chậu hoa vừa mới nẩy mầm. Nhìn những nụ hoa chưa tụ sẽ để nở thành bông, lão với tay ngắt lấy một nụ hoa, vò trong tay mình rồi nói:

- Hậu duệ của Lương Trung Liệt lại như vầy sao?

Lão nhìn qua ô cửa sổ hình vòm đứng lên những tảng mây đang lãng đãng trôi lẩm nhẩm nói:

- Hổ phụ lại chẳng sinh được hổ tử. Hắn chẳng là rồng là hổ mà lại là con dê non quái gở.

Cửu Thiên Tuế có biết đâu bấy giờ trong biệt phòng, Lâm Qui đang dằn dật quyển kinh thư. Gã quẳng quyển kinh thư lên tràng kỷ, nhìn quyển kinh thư nói:

- Phải chi lão đưa nàng hầu đến cho ta... Không ngờ lại quẳng cái của ôn dịch này.

Y ngồi xuống tràng kỷ, vò đầu bứt tai lẩm nhẩm than thở:

- Diệp Tình ơi... Nàng có biết Lâm công tử của nàng khổ như thế nào không?

Xem tiếp hồi 40 Tôm rồng lồng bóng

Chương 40: Tôm Rồng Lồng Bóng

Thành Hàm Dương.

T

Sự sung túc của Hàm Dương được biểu lộ qua những dãy nhà san sát với những mái vòm cong vút. Hàm Dương đúng là chốn hội tụ của những thương nhân nên nó vừa sầm uất vừa huyên náo. Đã nơi chốn sầm uất thì lại không thiếu khách vãng lai.

Cổng thành Hàm Dương lúc nào cũng có kẻ người vào thật tấp nập. Mọi người tìm đến Hàm Dương để cần một cơ hội phát tài.

Nếu so với Dương Châu thì Hàm Dương không có phong cảnh hữu tình, nhưng sự sầm uất trù phú thì Dương Châu có lẽ chẳng thể nào sánh bằng Hàm Dương. Có một nơi ở Hàm Dương mà mọi người đều muốn đến đó chính là tòa Kim Lăng.

Tòa Kim Lăng được dựng lên bang những khối đá hoa cương khổng lồ, vô cùng kiên cố, tọa lạc giữa một khu rừng tòng bát ngát. Chỉ có một con đường duy nhất dẫn đến Kim Lăng, hai bên là những hàng tùng cao vút, trông tợ những ngọn giáo muốn đâm thủng cả trời xanh. Con đường được trải sỏi nhưng chẳng khi nào được khách thập phương dẫn bước đi qua ngoại trừ ngày Tết Đoan Ngọ.

Đã đến ngày đoan ngọ, Hàm Dương tấp nập hẳn lên. Phàm mọi năm đúng ngày này thì Hàm Dương đã tấp nập, nhưng năm nay xem chừng cả trấn Hàm Dương huyên náo hẳn lên với không khí náo nức chờ đợi ngày đoan ngọ đến. Tất cả mọi khách điếm trong Hàm Dương đều chật ních khách phương xa. Nhưng người đến Hàm Dương nhiều nhất không phải là những thương nhân mà lại là những người thuộc giới võ lâm.

Họ đến với nỗi háo hức.

Ngay cả Cái bang, mặc dù đang trong thời kỳ các bang chúng phải thọ tang Bang chủ nhưng cũng kéo về Hàm Dương. Họ dựng cả lều trại ngay bên ngoài trấn Hàm Dương, cứ như chuẩn bị một cuộc đại hội bầu chọn Bang chủ.

Năm vị trưởng lão chấp pháp Cái bang là:

Trương Phụ, Giãn Bá Cương, Huỳnh Càn, Cửu Thiên Nhậm và Lạc Dương lúc nào cũng có mặt tại

gian trong lầu.

Chính sự xuất hiện của các bang chúng Cái bang mà người ta phải bên tưởng đến một cuộc biến động võ lâm. Nếu Cái bang đã có mặt ở Hàm Dương thì những môn phái khác cũng chẳng thể nào thiếu được. Sự xuất hiện của các môn phái võ lâm buộc người dân Hàm Dương phải hỏi, vì nguyên cớ nào mà người võ lâm lại tụ hội về Hàm Dương Hắn là phải có một nguyên do gì đó.

Bá tánh Hàm Dương đâu biết được võ lâm đang sôi sục bởi Thập nhị thần châu.

Mười hai viên Thần châu trong truyền thuyết có thể tạo ra một con người bất tử. Chính vì mười hai hạt Thần châu mà người của võ lâm đã kéo về Hàm Dương.

Nếu ở khu lều trại của Cái bang tấp nập với những gã bang chúng thám tử ra vào ngược xuôi thì bên khu lều trại của Tụ Hiền trang chủ càng tấp nập hơn nữa. Có lẽ nói tất cả những cao thủ võ lâm thường ngày là thượng khách của Tụ Hiền trang đều đã có mặt ở đây Trong đó có cả những người đã gác kiếm Qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ.

Nếu tất cả mọi người thuộc giới võ lâm đều háo hức chờ đợi đến thời khắc ghi trong truyền thuyết mới đến Kim Lăng để được chứng kiến sự hội nhập của Thập nhị thần châu, thì có một người rất bàng quan ung dung, tự tại. Người đó chính là Lâm Qui. Trong bộ cánh thanh y nho nhã, y rảo bước thăm thú vui của đất Hàm Dương. Tất nhiên, Lâm Qui biết chỗ vào hắn sẽ đến mà không phải đắn đo suy nghĩ gì.

Cầm theo chiếc quạt bằng gỗ trầm hương, Lâm Qui rảo bước đến thẳng tòa kỹ lâu Dạ Nguyệt Mộng. Y không vội và bước vào kỹ lâu, mà đứng ngay dưới các bậc tam cấp, phe phẩy quạt với vẻ rất nhàn nhã ung dung như thể đang chờ người nào đó.

Từ trong Dạ Nguyệt Mộng, Hà Cẩm Tú cùng hai ả a hoàn bước ra. Hà Cẩm Tú nhún nhường xá Lâm Qui:

- Mời công tử vào trong.

Lâm Qui nhìn nàng bằng ánh mắt háo hức như thể muốn lột trần nàng ra. Chạm vào ánh mắt của Lâm Qui, Cẩm Tú phải cau mày.

Gã giả lả cười rồi nói:

- Cô nương hẳn biết Lâm thiếu gia đến đây để tìm ai?

Cẩm Tú cất tiếng nhu hòa đáp lời gã:

- Cung chủ đang ở bên trong, mời công tử vào.

Phủi hai ống tay áo như thể có lớp bụi dính vào, nhưng thật ra đó chì là động tác thừa của Lâm Qui, bởi bộ cánh của gã chẳng hề dính một hạt bụi nào nếu không muốn nói là cực mới và lại phẳng phiu nữa. Hắn khẽ lắc đầu.

- Có thế chứ.

Lâm Qui chấp tay sau lưng làm dáng một bậc công tử phong lưu nho nhã rồi mới theo bước Hà Cẩm Tú vào trong Dạ Mộng Tình kỹ lâu Cẩm Tú đưa chứng y lên gian biệt phòng của Diệp Tình.

Cẩm Tú vừa đẩy cửa gian biệt phòng đó thì mũi của Lâm Qui đã ngập mùi xạ hương quyến rũ. Chỉ mới ngửi mùi xạ hương kia thôi mà lòng dạ gã đã rạo rực xuân tình.

Gã toan bước vào phòng thì Cẩm Tú cản lại:

- Lâm công tử chờ Cẩm Tú một chút.

Đôi chân mày của Họ Lâm nhíu lại:

- Tại sao Lâm thiếu gia phải chờ nàng chứ?

- Cẩm Tú phải vào tham kiến Cung chủ.

Lâm Qui khoát tay:

- Không cần... không cần... Tự khắc Cung chủ của nàng sẽ tiếp Lâm thiếu gia thôi. Lâm thiếu gia và Cung chủ của nàng thì đâu còn xa lạ gì nữa.

Gã cười khẩy một tiếng, rồi đẩy Cẩm Tú qua bên tự bước vào biệt phòng của Diệp Tình. Y toan tiến vế phía chiếc tràng kỷ phủ rèm lụa mỏng thì tấm rèm đó vén lên.

Diệp Tình ngồi trước giá kiệm quay lưng lại Lâm Qui. Nàng khe khẽ nói.

- Chưa có sự đồng ý của ta sao Lâm công tử lại tự tiện bước vào phòng của bổn cung?

Lâm Qui phấn khích nói:

- Diệp Tình... Ta nhớ nàng.. Ta nhớ nàng lắm.

Diệp Tình buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Nhớ là chuyện của người. Nhưng với bổn cung thì khác. Bất cứ một người nào nếu chưa thỉnh ý bổn cung thì người đó tự tìm đến cái chết đó.

Diệp Tình từ từ đặt tay lên đốc kiếm:

- Lâm công tử sẽ chết...

Lâm Qui chau mày. Khi thấy tay nàng đặt vào đốc kiếm, gã bỗng hồi hộp hẳn lên.

Sự hồi hộp đó thôi thúc buộc y phải lên tiếng:

- Diệp Tình. Ta có chuyện rất hệ trọng muốn nói với nàng đây. Nếu nàng nghe chuyện này hẳn không thể nào tin được. Ngay ta cũng không tin nữa đó.

Gã vừa nói vừa lấy miếng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận:

- Nàng nhìn lại xem, trên tay ta là thứ gì?

Diệp Tình từ từ quay lại.

Lâm Qui muốn ngộp thở bởi sự khêu gợi của Diệp Tình. Bộ cánh bạch y bằng lụa mỏng của nàng mở toát phần trên để phơi đôi nhủ hoa ngồn ngộn chất nhựa tình mà gã đã từng nằm mơ hàng đêm.

Diệp Tình định nhãn vào miếng ngọc bội trên tay Lâm Qui Bộ mặt lạnh lùng của nàng thoạt thay đổi ngay bằng những nét thùy mị và chào mời.

Diệp Tình khẽ gật đầu.

Hà Cẩm Tú liền đóng sập cửa lại. Diệp Tình thả chân xuống sàn gạch di dời gót sen uyển chuyển. Dáng đi của nàng tợ cành liễu buồng cành đong đưa theo gió thu, tiến thẳng đến trước mặt Lâm Qui. Nàng dừng bước khi cách gã chừng nửa giang tay. Bây giờ thì Lâm Qui đã có thể thâu tóm mọi đường cong của cơ thể Diệp Tình vào mắt mình. Gã vừa gặp Diệp Tình đã rạo rực, giờ càng rạo rực hơn.

Y đặt tay lên vai Diệp Tình:

- Tại sao nàng lại muốn giết ta?

Nụ cười tình duyên dáng hiện lên hai cánh môi mọng đỏ của Diệp Tình. Nàng nhìn gã hỏi ngược lại:

- Thế chàng có tin thiếp sẽ giết chàng không?

Lâm Qui lưỡng lự một lúc rồi lắc đầu:

- Không.

- Thiếp có thể giết chàng đó... Giết bằng cách khác.

- Nàng giết ta không phải bằng kiếm, bằng đao và bằng chưởng công hay độc công chứ?

- Không.. Thiếp sao nỡ giết chàng bằng những thứ đó.

- Thế nàng sẽ lấy mạng ta bằng gì nào?

Diệp Tình thoạt quay lưng lại Lâm Qui, càng từ tốn nói:

- Thiếp sẽ giết chàng bằng chính nhan sắc của thiếp.

Lâm Qui nghe Diệp Tình thốt ra câu này ngửa mặt cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng không nói ra thì Lâm công tử cũng sẽ biết ngay nàng sẽ giết ta bằng nhan sắc diễm trần của nàng.

Y bá lấy cổ Diệp Tình, ghé miệng vào tai nàng thủ thỉ:

- Diệp Tinh. Thật ra Lâm Qui đã chết từ lần trước. Lần mà ta ân ái với nàng... Ta làm sao quên được những khoảnh khắc ái ân đó. Nó đã biến ta thành gã nô tình của nàng. Lâm Qui đã chết rồi, cần gì nàng phải giết ta nữa...

Hắn nói dứt câu châu hai cánh môi dày áp vào gáy Mộng Diệp Tình. Lâm Qui vừa hôn Diệp Tình vừa từ từ ra hai bàn tay dọc theo hai bên hông nàng.

Diệp Tình mặc nhiên với hành động của Lâm Qui, mặc cho gã được tận hưởng những khoảng khắc sùng bái tấm thân kiều diềm của nàng. Vòng tay Lâm Qui chợt ôm thịt lấy chiếc tiểu yêu của Diệp Tình, thì nàng mới gỡ ra.

Diệp Tình quay lại đối mặt với Lâm Qui:

- Chàng tìm đến dây vì thiếp?

- Đúng... Ta tìm đến Mộng Dạ Nguyệt chỉ vì nàng mà thôi. Nếu kỹ lầu Dạ Nguyệt Mộng không có Cung chủ Hương cung thì Lâm thiếu gia chẳng màng đến làm gì.

Diệp Tình vòng tay qua cổ Lâm Qui:

- Thế chàng mang đến cho thiếp những gì nào?

- Rất nhiều thứ, mà nàng không thể nào tin được.

- Chàng không nói ra, thiếp cũng biết. Chàng mang đến cho Cung chủ Hương cung cái họa sát nhân Long Cơ bà bà.

Diệp Tình thốt dứt câu quay lại tràng kỷ ngồi. Lâm Qui bối rối theo nàng. Y quì xuống dưới chân Diệp Tình ngập ngừng nói:

- Diệp Tình... Lâm Qui sát tử Long Cơ bà bà cũng vì bắt buộc thôi.

Diệp Tình nâng cằm Lâm Qui:

- Trước đây chàng đã nói sẽ làm tất cả mọi việc theo ý của Diệp Tình. Thế sao giết Long Cơ bà bà chàng lại không hỏi qua Diệp Tình?

Mặt Lâm Qui nhăn nhó:

- Diệp Tình... Chẳng đã nàng muốn ta phải sống với con mụ già thối tha ấy à? Mụ chết cũng đáng đời lắm. Nàng có biết sao không?

Diệp Tình vuốt búi tóc của Lâm Qui:

- Diệp Tình biết chàng rất đau khổ khi phải cận kề với mụ già đó nhưng đó không phải là lý do để chàng sát tử lão thái quân.

- Ấy. Ta có lý do khó xử của ta.

- Lý do gì?

Lâm Qui nhăn nhó gục mặt xuống chân Diệp Tình thổn thức nói:

- Nàng không biết đâu. Sau khi mụ bị đứt tay bởi đao pháp của Kinh Vô Thường thì mụ chỉ muốn Lâm huynh của nàng cùng chết theo mụ thôi.

Diệp Tình mỉm cười, nâng mặt Lâm Qui:

- Tại sao mụ lại muốn huynh chết cùng với mụ?

- Tại mụ ghen. Và mụ muốn huynh mãi mãi ở bên cạnh mụ dù có đổi thay qua kiếp khác.

- Thế sau này huynh có bắt Diệp Tình giống như Long Cơ bà bà đã buộc huynh không?

- Diệp tình. Nếu Long Cơ bà bà phải buộc ta chết vì mụ thì huynh có thể chết vì nàng. Mà...

Diệp Tình mỉm cười, nắm lấy tay Lâm Qui kéo gã lên. Nàng ép gã ngồi xuống bên cạnh mình. Vòng tay qua cổ Lâm Qui, Diệp Tình thỏ thẻ nói:

- Lâm huynh.

Vòng tay của Lâm Qui đã vòng qua chiếc tiểu yêu thon nhỏ của Diệp Tình. Hắn nói vào tai nàng:

- Huynh còn rất nhiều chuyện muốn nói với nàng... Rất nhiều chuyện mà huynh có nói ra, thì Diệp Tình cũng không thể nào tin được.

Diệp Tình mỉm cười:

- Phải huynh muốn nói với muội về chiếc ngọc phù này?

Mắt Lâm Qui sáng hẳn lên:

- Đúng.. chính miếng ngọc phù đó đó. Nó chính là tín vật của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Mà Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận lại là lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ.

Diệp Tình nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui:

- Sao Lâm huynh lại có miếng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận?

- Chính Tiểu Thuận cho huynh đó.

Mắt Diệp Tình cau lại.

- Một vật quí như thế này không ngang nhiên mà Cửu Thiên Tuế trao cho huynh. Chắc chắn phải có một nguyên nhân gì khác hơn nữa. Có lẽ Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế muốn lợi dụng huynh.

Lâm Qui lắc đầu:

- Không đâu... Huynh chẳng có gì để cho Cửu Thiên Tuế lợi dụng cả ngoại trừ...

Nàng nhướng mày hỏi gã:

- Ngoại trừ gì?

Lâm Qui cởi ngay trang phục mình chỉ vào cành hoa huệ xăm ngay vùng tâm huyệt.

- Khi lão quỷ kia thấy cành hoa huệ của Lâm Qui thì y bỗng dưng đổi hẳn thái độ còn trao cho huynh tín vật của y nữa.

Gã giả lả cười:

- Với tín vật của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận, Lâm huynh như thể được đổi đời vậy.

Diệp Tình ngắm nhìn hình xăm đóa hoa huệ trên ngực Lâm Qui. Nàng đặt ngón tay vào hình xăm đó mân mê như thể vuốt ve một báu vật. Mặt Diệp Tình căng ra với sự suy nghĩ.

Nàng từ từ áp môi đặt vào chiếc hình xăm hoa huệ trên ngực Lâm Qui.

Lâm Qui vòng tay áp vào gáy nàng. Tay hắn từ từ vuốt dọc theo cột sống Diệp Tình lần cởi xiêm y của nàng. Chẳng mấy chốc xiêm y của Diệp Tình được biến đổi chỉ còn lại làn da trắng hồng, mịn màng êm như nhung.

Nàng từ từ kéo gã nằm lên người mình, vừa nói:

- Diệp Tình biết chàng sẽ đến nhưng không ngờ chàng đã mang đến cho thiếp sự hy vọng... Rồi chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau. Một đôi hiền khang lệ.

Lâm Qui gật đầu:

- Diệp Tình... Huynh muốn như vậy... Huynh muốn như vậy. Đối với huynh, nàng quí hơn tất cả những gì trên đời này.

Hắn nói dứt câu thì bắt đầu cuộc chiếm đoạt thể pháp của Diệp Tình bằng tất cả sự háo hức nhất. Hắn lịm đi và rên rỉ trong cảm giác khoái lạc để hòa nhập vào sự trao thân của nàng.

Lâm Qui hí hửng rời gian biệt phòng của Mộng Diệp Tình. Cảm giác khoái lạc mà Diệp Tình đem lại cho hắn vẫn còn ngồn ngộn trong tâm tưởng. Gã rặn một nụ cười mỉm với ý nghĩ thầm:

“Rồi đây Lâm Qui và Diệp Tình sẽ là những người làm chủ võ lâm này. Đâu có ai biết được một ngày nào đó, Lâm Qui sẽ trở thành anh hùng cái thế chứ”.

Hắn rời gian biệt phòng của Diệp Tình trước khi nhìn lại gian biệt phòng một lần nữa. Y bước những bước chân sáo, nhún nhảy quay trở ra gian đại sảnh. Y sững bước khi khi nhận ra Hạ Tuấn Luận đang ngồi bưng chén rượu nhìn hắn.

Mặt Lâm Qui đanh lại. Chạm vào ánh mắt của chàng, Lâm Qui cảm thấy bồn chồn. Y không thể đi được khi chạm vào ánh mắt của chàng. Trong tâm y cảm thấy ray rứt với sự hờn ghen do y tưởng tượng ra.

Lâm Qui rảo bước đến bàn Tuấn Luận:

- Sao ngươi cũng có mặt ở đây?

- Tại hạ đến kỹ lâu này uống rượu không được à?

Lâm Qui cau mày:

- Không được.. Ta không muốn ngươi vào đây.

- Chỉ có các hạ mới được đến dây sao?

- Đúng. Chỉ có một mình bổn thiếu gia thôi.

Lâm Qui chỏi tay lên mặt bàn:

- Lâm thiếu gia nghĩ ngươi không nên đến đây thì đúng hơn đấy. Nhưng lỡ ngươi đã đến rồi thì mau cút xéo đi nơi khác. Lâm thiếu gia bây giờ không phải như Lâm thiếu gia hồi đó đâu.

- Các hạ có thể đuổi được Tuấn Luận đi sao?

- Sao lại không chứ?

Lâm Qui rút mảnh ngọc phù chìa đến trước.

- Ngươi biết tiếng ngọc phù này chứ?

Mặt Tuấn Luận đanh lại. Chàng gằn giọng nói:

- Ở đâu mà các hạ có được miệng ngọc phù đó?

- Không cần ta giải thích với ngươi. Nhưng nếu như chống lại ý của Lâm thiếu gia thì xem như ngươi đã chống lại ý của Cửu Thiên Tuế.

Tuấn Luận cười khẩy:

- Không nghe lời của Lâm công tử hẳn cũng chống lại ý của Cửu Thiên Tuế

- Không sai.

Tuấn Luận đứng lên nhìn Lâm Qui mỉm cười:

- Thôi được, nể mặt Cửu Thiên Tuế, tại hạ phải rời khỏi đây thôi.

Chàng đặt một nén bạc vụn lên bàn toan đứng lên rời bước, nhưng Lâm Qui lại dang tay cản đường.

Tuấn Luận nhướng mày.

- Sao? Các hạ lại cản đường tại hạ?

Lâm Qui chìa mặt tới:

- Bây giờ thì ta chẳng muốn ngươi đi nữa.

Cười khẩy một tiếng, Tuấn Luận nói:

- Các hạ đổi ý nhanh quá. Tại hạ không đi thì ở lại đây làm gì nhỉ?

Lâm Qui gác chân lên chiếc ghế cạnh Tuấn Luận.

- Ngươi còn nhớ lần trước không, cái lần mà ngươi bắt chẹt Lâm thiếu gia đó.

Lâm Qui vừa nói vừa nghĩ thầm:

“Hắn là cái gã này chẳng dám đụng đến mình nữa đâu, sau khi đã thấy miệng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế. Ta phải bắt Bách Thủ thư sinh trả lại món nợ đã vay với ta”.

Tuấn Luận chớp mắt, gật đầu:

- Tại hạ làm bất cứ chuyện gì cùng không bao giờ quên. Vậy các hạ giờ muốn Tuấn Luận phải làm gì?

- Lâm thiếu gia muốn ngươi phải quỳ xuống, thành kính tạ lỗi Lâm thiếu gia. Có như thế ngươi mới không xúc phạm đến Cửu Thiên Tuế.

- Lần này thì coi bộ Lâm thiếu gia muốn bức ép tại hạ đây.

- Lâm thiếu gia không bức ép, mà chỉ muốn ngươi thành kính với Lâm thiếu gia mà thôi.

Y lia miếng ngọc phù qua lại trước mặt Tuấn Luận:

- Ngươi hắn không muốn làm kinh động đến Cửu Thiên Tuế?

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui. Chạm vào ánh mắt khắc khe của chàng, bất giác Lâm Qui cảm thấy lòng nao nao.

Tuấn Luận từ tốn nói:

- Tại hạ không chỉ làm kinh động đến Cửu Thiên Tuế mà còn muốn hơn thế nữa.

Lời cứ như còn đọng trên cả miệng Tuấn Luận thì trảo công của chàng đã vươn ra thộp lấy cổ áo của Lâm Qui. Lâm Qui giật thót ruột, hốt hoảng nói:

- Tuấn Luận... Ngươi dám kính động đến Cửu Thiên Tuế sao? Lục Ngao Hớn... đâu?...

Tử ngoài cửa Lục Ngao Hớn xông thẳng đến Tuấn Luận để giải vây cho Lâm Qui.

Hắn dựng đứng hữu quyền. Thoi quyền to bè của gã chực thẳng vào đại huyệt thiên linh cái của Hạ

Tuấn Luận.

Chẳng nhìn lại thoi quyền của Lục Ngao Hớn đánh vào đầu trên cơ thể mình, Tuấn Luận vòng hữu thủ ra sau, vươn trảo như đôi vuốt hổ đón thẳng lấy thoi quyền của họ Lục.

Chát...

Quyền lực của Lục Ngao Hớn nện thẳng vào hổ trảo của Hạ Tuấn Luận, những tưởng đâu hổ khẩu trảo công của Tuấn Luận đã nát bét bởi thần lực siêu phàm của họ Lục. Nhưng hoàn toàn trái ngược, thoi quyền của gã nằm gọn trong hổ trảo của Tuấn Luận.

Tuấn Luận lườm Lục Ngao Hớn:

- Túc hạ ra tay mạnh quá.

Chàng vừa nói vừa lắc nhẹ cổ tay hổ trảo. Một âm thanh khô khốc cất lên từ hổ khẩu của họ Lục.

Cách...

Gã rống lên một tiếng.

Mồ hôi tuôn ra trên Lục Ngao Hớn. Khi Tuấn Luận rút hổ trao lại thì gã phải thối về sau ba bộ, giữ hữu thủ như thể có bầy kiến lửa đang bấu vào đấy. Gã vừa giũ hữu thủ vừa xuýt xoa:

- Cha ơi... đau quá... đau quá...

Lục Ngao Hớn vừa rên rỉ vừa thả lỏng cả song thủ, mặt mày tái nhợt tái nhạt.

Tuấn Luận nhìn lại Lâm Qui.

- Lâm công tử hẳn không muốn như gã hộ pháp kia chứ?

Lâm Qui biến sắc lắc đầu:

- Không... Lâm thiếu gia không muốn như vậy đâu.

- Không muốn thì Lâm công tử đừng bắt chẹt người khác. Nếu không cho dù Lâm công tử có thêm vài miếng ngọc phù nữa thì e có ngày cũng gặp kiếp họa đó.

Tuấn Luận vừa nói vừa ghịt mạnh một cái xé toạc y trang của Lâm Qui Chàng nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Ai cũng chỉ có một cái mạng thôi... Lâm công tử cũng chỉ có một cái mạng, và không phải ai cũng như tại hạ...

Tuấn Luận chợt bỏ ngang lời nói của mình mà nhìn sững vào ngực Lâm Qui. Hình xăm đóa hoa huệ đập vào mắt chàng như thể có hấp lực hút lấy thần nhãn Tuấn Luận. Đôi chân mày chàng nheo lại nhìn chằm chằm vào hình xăm đó.

Trong khi đó thì Đai Đạo Hái Hoa Lâm Qui run bần bật. Hắn những tưởng đâu Tuấn Luận sẽ moi tim gã, mà rên lên:

- Hạ huynh. Xin tha cho tiểu đệ... Xin tha cho tiểu đệ.

Tuấn Luận thả tay khỏi trang phục Lâm Qui Chàng nhìn hắn:

- Có cơ hội tại hạ và Lâm công tử sẽ gặp lại.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài, đẩy Lâm Qui rồi rảo bước đi luôn ra ngoài cửa Dạ Nguyệt Mộng, trong đầu chàng hình hoa huệ xăm trên ngực Lâm Qui lởn vởn.

Tuấn Luận vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Y là ai... Tại sao trên người lại có xăm đóa hoa huệ giống như mình. Hắn có mối quan hệ gì với mình. Y là ai?

Buông một tiếng thở dài Tuấn Luận lầm lủi đi.

Hình xăm đóa hoa huệ trên ngực Lâm Qui khiến lòng Tuấn Luận trỗi dậy một nỗi niềm bâng khuâng mà chàng không thể nào giải thích được, Tuấn Luận dừng bước, như có gì đó thôi thúc trong tâm không. Tuấn Luận quay lại Dạ Nguyệt Mộng lầu...

Cùng lúc đó thi Lâm Qui với Hà Cẩm Tú bước ra. Y vừa đi vừa khoa chân khoa tay, oang oang nói:

- Lâm thiếu gia không thể bỏ qua cho gã Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận này đâu. Nếu có cơ hội, Lâm thiếu gia sẽ lột xác gã mới hả giận.

Cẩm Tú nhún nhường nói:

- Lâm công tử Hạ công tử dù sao cũng chưa làm hại đến Lâm công tử... Công tử hãy bỏ qua cho Hạ công tử.

Lâm Qui dằn tay:

- Không... Nhứt định không. Một khi gã đã chạm đến Lâm thiếu gia thì gã phải trả lại bằng cái mạng của gã, Lâm thiếu gia mới há dạ. Ta buộc hắn phải trả oan nợ cho ta.

Cẩm Tú miễn cưỡng nói:

- Võ công của Lâm công tử quá xoàng xĩnh, sao có thể đối đầu lại Hạ công tử? Chống lại Hạ công tử, Lâm thiếu gia chỉ chuốc họa vào thân thôi.

Lâm Qui trừng mắt:

- Nàng coi thường bổn công tử như vậy ư? Được rồi... Nàng hãy chờ xem, Lâm thiếu gia bắt gã Hạ Tuấn Luận kia phải trả nợ như thế nào. Hắn sống cũng không được chết cũng không yên, có như vậy bổn công tử mới mãn nguyện.

Hắn nói xong quay bước hầm hầm bỏ đi cùng với Lục Ngao Hớn. Hắn vừa đi vừa càu nhàu:

- Hạ Tuấn Luận... Hạ Tuấn Luận... Ngươi tưởng ngươi là ai chứ? Lâm thiếu gia không phanh thây xẻ thịt ngươi thề không đứng trong trời đất này nữa.

Lâm Qui nói dứt câu thở hắt một tiếng. Y quay lại Lục Ngao Hớn:

- Lục nô tài... Ngươi biết Hạ công tử đang ở đâu không?

Lục Ngao Hớn bối rối nói:

- Dạ... Lâm thiếu gia miễn thứ. Hành tung của gã đó bất định rất khó tìm... nhưng nếu Lâm thiếu gia muốn thì nô tài sẽ tìm ra nơi ngụ của hắn.

Lục Ngao Hớn vừa thốt dứt câu thì Tuấn Luận bước ra chận đường hai người. Chạm mặt với Tuấn Luận. Lâm Qui biến sắc vẻ sừng sộ, phẫn nộ của gã biến mất mà thay vào đó là những nét khốn khổ tội nghiệp. Gã lắp bắp nói:

- Ơ... Hạ huynh đã đi rồi, sao còn quay lại?

Tuấn Luận nhìn Lâm Qui:

- Tại hạ đã đi rồi nhưng phải quay lại vì những lời mắng nhiếc của Lâm công tử.

Nghe chàng nói câu này, sắc diện Lâm Qui càng tái xanh hơn. Gã ríu rít đính chính:

- Không không... Hạ huynh đừng nghĩ đến những lời bâng quơ của Lâm mỗ... Chẳng qua Lâm mỗ vì bực bội quá đấy thôi... Ta bực bội vì không được vui đấy mà.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Ngoài những lời của Lâm thiếu gia tại hạ quay lại còn những chuyện khác nữa, tại hạ muốn hỏi

Lâm thiếu gia. Nếu Lâm thiếu gia nể mặt xin đi theo tại hạ.

- Chúng ta đi đâu... Hạ huynh hẳn không có ý...

- Tại hạ chẳng bao giờ có ý hại Lâm thiếu gia cả... Bởi xúc phạm đến Lâm thiếu gia thì gián tiếp Tuấn Luận đã công khai ra mặt đối chọi với Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Tuấn Luận:

- Sao Hạ huynh biết điều đó?

Tuấn Luận mỉm cười:

- Trong tay Lâm thiếu gia là miếng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế. Miếng ngọc phù tín vật đó, Cửu Thiên Tuế chẳng bao giờ đưa cho ai, mà người đã trao cho Lâm huynh, hẳn chắc chắn Lâm Qui rất được Cửu Thiên Tuế ưu ái.

- Thế Hạ huynh định đưa Lâm mỗ đi đâu nào?

Tuấn Luận nghiêm trọng nôi:

- Bất cứ nơi nào Lâm công tử thích... Tại hạ cũng chiều.

Lâm Qui cau mày nhìn Tuấn Luận bằng vẻ mặt hoài nghi:

- Sao... Lâm huynh...

Tuấn Luận cướp lời gã:

- Hãy tin vào tại hạ.

- Vậy sao chúng ta không quay về Dạ Nguyệt Mộng kỹ lâu?

Thốt ra câu nói này, Lâm Qui chằm chằm nhìn vào mắt Tuấn Luận với vẻ mặt nghi ngại.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Bất cứ nơi nào Lâm công tử đến Tuấn Luận cũng sẽ theo người, nhưng ngoại trừ Dạ Nguyệt Mộng.

Lâm Qui trừng mắt:

- Tại sao Hạ huynh lại không đến Dạ Nguyệt Mộng?

- Nơi đó có một người mà tại hạ không bao giờ muốn gặp.

- Hạ công tử muốn nói ai?

- Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình.

Lâm Qui há hốc miệng:

- Hạ huynh cũng biết nàng?

Tuấn Luận gật đầu:

- Biết cả kẻ nô tình của Cung chủ Hương cung.

Câu nói này của Tuấn Luận khiến Lâm Qui phải thối về sau một bộ. Y nhìn Tuấn Luận. Hai người đối mặt nhìn nhau một lúc thật lâu rồi Lâm Qui nói:

- Thôi được rồi... Chúng ta sẽ không đến Mộng Nguyệt Dạ lầu của Mộng Diệp Tình nữa nhưng phải đến nơi ngụ của Lâm mỗ.

Tuấn Luận gật đầu:

- Tuấn Luận đồng ý... Nhưng chỉ sợ đến đó Tuấn Luận không được khoản đãi Lâm thiếu gia.

Lâm Qui khoát tay lắc đầu:

- Chuyện đó thì hạ huynh không cần phải lo.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Hy vọng tại hạ không làm phiền Lâm thiếu gia.

- Nếu Như Hạ huynh có lòng thành.

Tuấn Luận gật đầu.

Hai người song hành rảo bước đi. Vừa mới đi được qua hai mươi trưa trượng, chợt một gã Cái bang sấn bước đến chặn đường Tuấn Luận và Lâm Qui. Với sắc mặt đằng đằng sát khí, gã chỉ mặt Lâm Qui:

- Ngươi có phải là Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui không?

Sắc diện Lâm Qui đỏ bừng khi nghe gã Cái bang thốt ra câu đó. Gã đanh giọng nói:

- Ngươi đừng có hồ đồ.

Gã Cái bang rít lên:.

- Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui, đích thị là ngươi rồi. Gã vừa nói vừa vung kiếm bổ thẳng đến Lâm Qui, nhưng Tuấn Luận đã nhanh hơn gã. Thủ pháp của chàng nhanh ngoài tầm mắt của Lâm Qui, chớp động đã thộp lấy hổ khẩu của ga Cái bang, và bằng một động tác thứ hai thì đã trở ngược lưỡi kiếm đặt vào yết hầu gã ăn mày.

Tuấn Luận nói:

- Huynh không được hồ đồ... Lâm công tử đây không phải là đại đạo hái hoa như huynh nói mà là một Lâm thiếu gia dưới trướng Cửu Thiên Tuế. Nếu huynh muốn mất mạng thì tự chuốc họa vào thân đó. Thậm chí cả gia quyến của huynh cũng khó bảo toàn tính mạng.

Gã Cái bang nhìn Tuấn Luận:

- Ngươi...

- Tại hạ tục danh là Hạ Tuấn Luận.

- Bách Thủ... thư sinh...

- Huynh hẳn sẽ để yên cho Lâm thiếu gia?

Gã Cái bang thu kiếm, rồi lườm Lâm Qui. Y quắc mắt nhìn lại Tuấn Luận:

- Không ngờ... không ngờ.

Gã chỉ nói mấy từ không có nghĩa gì hết, rồi quay bước bỏ chạy, không thèm nhìn lại.

Lâm Qui nhìn sang Tuấn Luận, ôm quyền xá rồi nói:

- Đa tạ Hạ huynh... Những gã Cái bang đều là những kẻ hồ đồ chẳng phân biệt được đâu là kẻ quân tử, đâu là người tiểu nhân. Nếu không có Hạ huynh thì hắn đáng bị trừng phạt.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận bâng quơ nói:

- Chắc người kia cũng có nỗi oan ức gì mà không thể nói cùng ai được nên mới trút sự căm phẫn lên Lâm công tử.

Chàng nói xong thì im lặng.

Hai người rảo bước đến tòa lầu lục giác tọa lạc trong một hoa viên, có những dãy tường bao bọc.

Khi Lâm Qui bước vào thì những gia nhân vận võ phục huyết y kính cẩn ôm quyền xá gã.

Điểm nụ cười kiêu hãnh, Lâm Qui nhìn sang Tuấn Luận. Gã nhạt nhẽo nói:

- Lâm huynh có nghe người ta nói khi hổ về rừng thì như thế nào không?

- Hổ về rừng thì có thể biến thành chúa sơn lâm vẫy vùng trong sự kiêu hãnh của mình.

Tuấn Luận nhìn quanh rồi quay lại Lâm Qui:

- Nhưng ở đây thì lại chắc chẳng giống một khu rừng, mà lại giống một chiếc lồng son hơn. Mà hổ về lồng thì chẳng khác nào chim trong rọ thôi.

Hai cánh môi của Lâm Qui mím lại.

Gã miễn cưỡng im lặng, cùng với Tuấn Luận tiến vào gian tiền sảnh. Làm vẻ bệ vệ trưởng thượng, Lâm Qui ngồi xuống chiếc ngai có thành tựa chạm khắc Long Phụng. Gã nhìn Tuấn Luận hỏi:

- Hạ huynh dùng hảo tửu gì?

- Bất cứ thứ gì nhưng không phải rượu độc..

- Huynh có thể biết được rượu độc và rượu không độc à?

Tuấn Luận gật đầu.

Lâm Qui mỉm cười:

- Lâm mỗ muốn chứng kiến tài nghệ của Hạ huynh.

- Nếu giàu có khiến Lâm thiếu gia thích thú. Tại hạ cũng kỳ vọng Lâm thiếu gia cũng sẽ khiến cho tại hạ thích thú.

- Ô Lâm mỗ càng lúc càng thấy thích Hạ huynh rồi đó... Vẻ khẳng khái của Hạ huynh ít có người nào bì kịp.

Tuấn Luận khách sáo đáp lời Lâm Qui:

- Sự hào phóng của Lâm công tử cũng khó có ai sánh bằng.

Lâm Qui khẽ gật đầu.

Gã vỗ tay hai tiếng. Ngay lập tức hai mươi tên võ phu đồng xuất hiện quanh bàn Tuấn Luận và y.

Tuấn Luận nhìn gã:

- Rượu của Lâm huynh đây à?

Lâm Qui khoát tay:

- Lâm mỗ chỉ muốn một chút thị uy với Hạ công tử trước khi đối ẩm với người đấy mà.

Gã nhìn lại làng võ phu đứng chung quanh, gần giọng nói:

- Ở đây có ai minh chứng cho Hạ công tử thấy sức mạnh của mình không? Lâm thiếu gia nói trước, Hạ huynh đây là Hạ Tuấn Luận, Bách Thủ thư sinh.

Tất cả mọi ánh mắt của bọn võ phu đều dồn vào Tuấn Luận.

Lâm Qui cũng nhìn chàng mỉm cười.

Từ trong hàng võ phu một gã gầy nhắt cầm trường kiếm bước ra. Gã ôm quyền xá Tuấn Luận rồi trang trọng nói:

- Giã Hồ thỉnh giáo cao minh võ công của Hạ huynh đệ.

Tuấn Luận nhìn lại gã khoát tay.

- Tại hạ không dám nhận lời của Giã huynh đệ. Tại hạ đến đây để đối ẩm với Lâm thiếu gia chứ không phải để lãnh giáo kiếm tông của các hạ.

Giã Hồ lạnh nhạt nói:

- Hạ huynh đệ xem thường kiếm pháp của Giã mỗ.

Tuấn Luận khoát tay, lắc đầu một câu cụt ngủn:

- Không.

- Thế tại sao Hạ huynh đệ...

Tuấn Luận cướp lời gã:

- Tại hạ đã nói rồi... Giã các hạ đã nghe tại hạ nói chứ. Đến trang viên của Lâm thiếu gia tại hạ chỉ muốn đối ấm với Lâm thiếu gia mà thôi. Còn nếu như các vị muốn ấn chứng võ công của Tuấn Luận thì phải biết chờ, biết đợi khi nào Lâm thiếu gia đã đối ẩm xong với tại hạ.

Lâm Qui khẽ gật đầu.

Gã võ phu liền lại về chỗ cũ.

Lâm Qui khoát tay:

- Cho các ngươi lui ra.

Bọn võ phu nhanh chóng lui ra ngoài.

Tuấn Luận nhìn lại Lâm Qui.

- Có như vậy Tuấn Luận và Lâm công tử mới dễ dàng nói chuyện với nhau.

Lâm Qui nhếch môi cười mỉm:

- Lâm mỗ chỉ sợ mình lại mất thêm một bộ trang phục nữa vào tay Tuấn Luận.

- Có khi Lâm thiếu giá mất bộ trang phục đẹp mà được thứ khác còn hơn thế nữa.

Đôi chân mày của Lâm Qui chau lại rồi giãn ra, nhưng mặt hắn thì lộ vẻ hoài nghi. Hắn ngập ngừng hỏi:

- Thế Hạ huynh nói thử coi, Lâm mỗ được gì nào?

- Nếu tại hạ trao Thập nhị thần châu cho Lâm huynh. Huynh nghĩ sao?

- Lâm mỗ không nghe nhầm đấy chứ?

- Ai cũng có thể có mười viên thần châu đó mà.

Lâm Qui gật đầu:

- Lâm mỗ hy vọng cái thiên hạ muốn đều thuộc về Lâm mỗ đó.

Gã lại vỗ tay ba tiếng. Lần này thì hai ả cung nữ xuất hiện mang ra bầu rượu bốn cân và một đĩa thức ăn còn bốc khói tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Lâm Qui chỉ đĩa thức ăn, chậm rãi nói:

- Kẻ lãng tử như Hạ huynh đây hẳn không có mấy khi được thưởng thức một đĩa bào ngư ngon như thế này?

- Tại hạ kham khổ đã quen rồi, không được may mắn như Lâm công tử.

Lâm Qui cười khẩy, mở nắp bầu rượu. Y đưa lên mũi ngửi:

- Rượu của Lâm thiếu gia cũng là thứ hảo tửu có một không có hai đấy. Bầu rượu này có tên là Mãn Đình Hồng, một loài hoa quí hắn Hạ huynh biết.

- Hạ Tuấn Luận rất may mắn được huynh khoản đãi bầu rượu này.

Lâm Qui giả vờ khách sáo nói:

- Không dám... không dám... Được Hạ huynh giá cố đối ẩm với Lâm Qui là hạnh ngộ cho Lâm Qui lắm rồi.

Gã vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Hắn trong rượu Man Đình Hồng không có độc.

Tuấn Luận mỉm cười nhìn Lâm Qui từ tốn nói:

- Tại hạ chắc chắn một điều Lâm thiếu gia chẳng bao giờ dám bỏ độc vào rượu lẫn thức ăn.

- Tại sao Lâm mỗ lại không đám?

- Nếu tại hạ trúng độc, chờ đến khi độc công giết được Tuấn Luận thì cũng đủ thời gian để lấy mạng Lâm thiếu gia rồi. Cuộc sống của Lâm thiếu gia như thế này thì chẳng bao giờ thiếu gia muốn mình chết yểu cả.

Mồ hôi rịn ra trán Lâm Qui. Hắn lắc đầu dùng ống tay áo lau mồ hôi trán. Y miễn cưỡng nhìn lại hai ả cung nữ

- Dọn xuống... dọn những thứ khác lên.

Tuấn Luận mỉm cười.

Hai ả cung nữ ngoan ngoãn dọn bầu rượu và đĩa thức ăn xuống rồi bày những đĩa thức án cùng bầu rượu khác lên.

Tuấn Luận mở nắp bầu rượu đưa lên mùi ngửi. Chàng gật đầu:

- Mãn Đình Hồng mà có mùi lạ thì không phải là Mãn Đình Hồng nữa, bầu rượu này mới đúng là Mãn Đình Hồng.

Tuấn Luận chuốc rượu vào hai chiếc chén ngọc, rồi bưng lên:

- Tại hạ mạn pháp thỉnh mời Lâm thiếu gia.

- Mời Hạ huynh.

Uống cạn số rượu trong chén, Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt của Lâm Qui.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Lâm công tử có biết vì sao Hạ Tuấn Luận quay lại đón công tử không?

- Lâm mỗ nghĩ Hạ huynh là kẻ rộng lượng... Nhất định không phải vì những lời chửi đổng của Lâm Qui.

Y vừa nói vừa giả lả cười.

Tuấn Luận gật đầu, bưng bầu rượu chuốc vào chén của chàng và của Lâm Qui:

- Đúng như Lâm huynh nói. Tại hạ chẳng màng đến những lời nói đó đâu. Nhưng có một điều khiến tại hạ phải quay lại tìm huynh.

Lâm Qui bưng chén rượu. Mặt y căng thẳng cực độ:

- Hạ huynh tìm gì nơi Lâm mỗ?

Tuấn Luận đưa chân rượu đến trước:

- Mời Lâm huynh.

Gã miễn cưỡng đóng rượu với chàng. Đặt chân rượu xuống bàn, Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Hạ Tuấn Luận muốn biết về hình xăm đóa hoa huệ trên ngực Lâm huynh.

Nghe Tuấn Luận hỏi câu này, Lâm Qui cứ trố mắt nhìn chàng. Những nét ngạc nhiên ngớ ngẩn đều hiện ra trong ánh mắt của gã Tuấn Luận từ tốn nói:

- Hẳn Lâm huynh không giấu Hạ Tuấn Luận chứ?

Y nheo mắt nhìn Tuấn Luận:

- Tại sao Hạ huynh lại hỏi Lâm thiếu gia về hình xăm đó? Ta cũng lấy làm lạ đó.

Tuấn Luận suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ sẽ nói sau với Lâm huynh.

- Ơ... Chuyện này Lâm mỗ cũng lấy làm lạ đó... ơ...

Y lắc đấu như thể xua ý niệm vừa nảy sinh trong đầu mình ra khỏi, suy nghĩ rồi giả lả cười nói:

- Thôi được rồi. Lâm mỗ sẽ nói.

- Tại hạ đang rất muốn nghe.

Lâm Qui cười mỉm bưng chén rượu đã vơi một phần trút vào miệng Gã từ tốn nói:

- Hình đóa huệ xăm trên ngực của Lâm Qui do chính mẫu thân ta xăm cho ta khi mới chào đời. Lâm mỗ cũng chẳng biết nó có ý nghĩa gì nữa. Nhưng mẫu thân Lâm mỗ nói, nó có vận may đối với ta đó.

Mặt Tuấn Luận đanh lại.

Thấy vẻ mặt của Tuấn Luận bất giác Lâm Qui chột dạ, hồi hộp. Y miễn cưỡng hỏi:

- Hình xăm hoa huệ có gợi gì cho Hạ huynh đệ không... Chắc chắn nó không cho Hạ huynh chút oán hờn nào chứ?

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài lắc đầu:

- Không.

- Tại sao Hạ huynh đệ muốn biết về hình xăm trên ngực Lâm Qui?

Tuấn Luận nhìn Lâm Qui:

- Hạ Tuấn Luận có một vị bằng hữu tình thâm như thủ túc. Y cũng có hình xăm hoa huệ như Lâm thiếu gia.

Lâm Qui gật đầu:

- Ai mà chẳng có hình xăm... Tại Hạ huynh đệ quan trọng quá đấy thôi.

Tuấn Luận gượng cười nói:

- Hạ Tuấn Luận mạn phép hỏi Lâm công tử... Lão nhân gia hiện đang ở đâu?

Lâm Qui nhướng to thần nhãn hất cỡ. Y lắc đầu nói:

- Lâm mỗ sinh ra đã không có lão nhân gia rồi. Ta nào có biết...

Mặt Tuấn Luận sa sầm. Hai cánh môi của chàng thoạt mím lại đè nén sự bất nhẫn đang dâng tràn tâm tưởng mình.

Tuấn Luận bưng chén rượu:

- Tuấn Luận giờ đã hiểu ra vì sao Lâm huynh có hình xăm kia trên ngực, chắc chắn Lâm huynh cũng có chung một cảnh ngộ với vị huynh đệ của Tuấn Luận.

Chàng chìa chén rượu đến trước mặt Lâm Qui:

- Mời.

- Mời.

Uống cạn số rượu đó. Tuấn Luận đứng lên:

- Tiểu Mai Tuấn Luận cáo từ...

Lâm Qui đứng lên nhìn chàng. Y khoát tay nói:

- Hây... Hạ huynh chưa cho bọn võ phu của Lâm gia biết bản lĩnh võ công của Hạ huynh như thế nào mà.

Tuấn Luận mỉm cười. Chàng khẽ gật đầu:

- Nếu Tuấn Luận có thể làm cho Lâm thiếu gia vui vẻ đặng bù đắp lại số rượu mà thiếu gia đã khoản đãi.

Chẳng cần chàng nói lời thứ hai, Lâm Qui lại vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức hai mươi gã võ phu đồng xuất hiện. Lâm Qui nói:

- Hạ huynh đây muốn cho các ngươi thấy bản lĩnh của người rồi đó. Nếu ai thắng được Hạ huynh thì Lâm thiếu gia sẽ trọng thưởng.

Gã vừa nói vừa nghĩ thầm:

“Tuấn Luận... ngươi đâu thể một mình thắng hai mươi võ phu của Cửu Thiên Tuế. Cơ hội Lâm thiếu gia trả hận đến rồi mà ngươi thì chẳng bao giờ biết được ý của ta”.

Ý nghĩ kia còn đang trong trí của Lâm Qui thì Tuấn Luận đã lắc vai lướt thẳng vào bọn võ phu. Thân pháp của chàng như bóng quế vô hình chỉ loáng qua một cái đã tước tất cả binh khí của hai mươi gã võ phu quẳng xuống sàn gạch.

Chàng nhìn Lâm Quì từ tốn nói:

- Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận cũng phải nể mặt Bách Thủ thư sinh đó. Cáo từ.

Tuấn Luận quay bước trở ra trong khi hai mươi gã võ phu vẫn đứng bất động như thể bị chôn chân dưới sàn gạch. Thật ra họ vừa bị Tuấn Luận tước binh khí vừa bị điểm huyệt không sao nhúc nhích được.

Lâm Qui thấy bọn võ phu cử đứng sững ra nhưng vậy, liền quát hỏi:

- Các ngươi làm sao vậy?

Tiếng của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận cất lên ngay sau lưng Lâm Qui mà y tuyệt thiên không thể nào phát hiện được Cửu Thiên Tuế xuất hiện từ lúc nào.

Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận trầm giọng nói nhưng trong đó vẫn pha trộn những âm vực eo éo nghe thật là chói tai:

- Tất cả bọn chúng đều bị điểm huyệt rồi. Thủ pháp của Bách Thủ thư sinh đáng được liệt vào hàng thứ nhất trong Bách Điển tàng thư.

Lão buông một tiếng thở dãi:

- Các ngươi đúng là đồ vô dụng... Làm mất mặt của phủ Thiên Tuế của bổn tọa.

Cùng với lời nói đó, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận giũ lông hai ống tay áo trường bào thêu gấm, thêu hoa. Hai vệt sáng vàng nghệ thoát ra nhanh không tưởng, cắt một đường vòng cung, lia ngang qua yết hầu của bọn võ phu.

Hai mươi chiếc thủ cấp tựa những quả dừa rụng xuống bồm bộp.

Chứng kiến cảnh Cửu Thiên Tuế hành xử hai mươi gã võ phu dưới trướng lão, hồn vía Lâm Qui tản mạn. Y không thể nào đứng vững trên hai chân mà từ từ quị xuống.

Gã quị chân, quì trước mũi giày của Cửu Thiên Tuế mà tuyệt nhiên không thể thốt nói nửa lời. Những tưởng như sau cái chết của hai mươi gã võ phu thì chiếc lưỡi của Lâm Qui cũng thọt hẳn vào trong. Gã nhìn len lén Cửu Thiên Tuế, mà sắc diện chẳng còn sức sống, mắt đứng tròng với tất cả nỗi sợ hãi, hốt hoảng.

Cửu Thiên Tuế gằn giọng nói:

- Lâm Qui...

Nghe Cửu Thiên Tuế gọi đến tên mình Lâm Qui mới giật mình đập đầu xuống mũi giày lão:

- Có vãn bối có... có Lâm Qui.

Cửu Thiên Tuế nhìn xuống gã, buông một tiếng thở dài. Gã nghiêm giọng nói:

- Bách Thủ thư sinh tìm đến đây để làm gì vậy?

Lâm Qui lắp bắp nói:

- Thiên Tuế tha tội... Thiến Tuế tha tội.

Nghe gã van xin, mặt Cửu Thiên Tuế càng đanh lại hơn nữa. Lão gay gắt nói:

- Ngươi dừng nói bừa. Hãy trả lời thẳng vào câu hỏi của ta.

Lâm Qui ngước nhìn lên:

- Thiên Tuế... Vãn bối đã làm hết cách để trừ khử Bách Thủ thư sinh khi gã tìm đến đây đòi lấy mạng tiền bối... nhưng... nhưng... Thiên Tuế thấy rồi đó... Võ công của hắn.

Cửu Thiên Tuế khoác tay:

- Im đi... Bổn tọa tự biết sẽ hành xử y như thế nào.

Lâm Qui úp mặt xuống mùi giày Cửu Thiên Tuế như thể con chó trung thành ngửi chân chủ. Nhìn xuống Lâm Qui, Tiểu Thuận khẽ buông tiếng dài lắc đầu:

- Bổn tọa không trách gì ngươi đâu. Ngươi đã làm hết sức của ngươi rồi.

Nghe Cửu Thiên Tuế thốt ra lời nói này, Lâm Qui như thể bắt được vàng. Gã dập đầu xuống múi giày của Tiều Thuận:

- Vãn bối đội ân Cửu Thiên Tuế.

Thở dài một tiếng, Tiểu Thuận quay bước chấp tay sau lưng ung dung tiến vào hậu cung. Lão vừa đi vừa nói:

- Bách Thủ thư sinh... Bách Thủ thư sinh.

Lâm Qui ngẩng mặt nhìn theo sau lưng Cửu Thiên Tuế. Những giọt mồ hôi trán rịn xuống làm mờ mắt gã. Bóng dáng của Cửu Thiên Tuế nhòa dần qua ánh mắt Lâm Qui cho đến khi mất hút, lúc bấy giờ gã mới đứng lên dùng tay áo chùi mồi hôi trán, thở hắt ra một tiếng rồi điểm một nụ cười nhiều ẩn ý.

Xem tiếp hồi 41 Đăng đàn Minh chủ

Chương 41: Đăng Đàn Minh Chủ

Tất cả quần hùng võ lâm đến đứng trước cửa Kim Lăng chờ đợi.

T

Vầng trăng lưỡi liềm càng lúc càng lên cao dần. Quần hùng dõi theo ánh trăng chờ đợi thời khắc cửa Kim Lãng mở ra. Với nỗi hồi hộp căng thẳng cực độ. Vầng trăng lưỡi liềm cứ như dừng lại hoặc nó chỉ nhích dần một cách chậm chạp. Bóng trăng in trên tấm gương đồng sáng ngời dựng ngay ngoài trước cửa đại điện. Vầng trăng càng lúc càng lên cao dần, nó kéo theo hình của nó chạy ngược lên phía trên tấm gương đồng. Sự chậm chạp của vầng trăng khuyết cuối cùng cũng đến cái đích của nó. Cái đích đến được đặt ngay trên tấm gương đồng bóng lộng in bóng trăng khuyết.

Khi bóng trăng vừa in lên chỗ khuyết trên tấm gương đồng thì cửa Kim Lăng dịch chuyển. Quần hùng căng thẳng cực độ thì thấy cánh cửa đá khổng lồ của tòa Kim Lăng từ từ nhích động dần.

Khi cánh cửa Kim Lăng đã mở rộng, mọi người dồn về phía cửa. Ai nấy cùng đều mang một cảm giác háo hức, chỉ chực xông vào Kim Lăng để đoạt phần của mình trước.

Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân liếm mép. Y lia nhanh mắt đảo qua tất cả những vị bằng hữu đứng quanh y mà đã có lúc y tiếp như thượng khách.

Mạc Thiên Vân nói:

- Các vị còn chờ gì nữa?

Không chờ Tụ Hiền trang chủ nói thêm tiếng nào, ngay lập tức những cao thủ của Tụ Hiến trang như bầy ong vỡ tổ lao về phía cửa Kim Lăng. Họ chưa đến được cánh cửa đá khổng lồ thì hai vệt sáng vàng nghệ từ trong Kim Lăng lướt ra.

Hai vệt sáng vàng nghệ đó trông như hai vầng trăng lưỡi liềm cắt chéo ngang qua bọn cao thủ thượng khách của Tụ Hiền trang.

Ánh sáng của hai vệt vàng mà hoàn toàn làm lóa mắt quần chúng. Cùng với những tiếng thét khản đặc làm rúng động cả tòa Kim Lăng hùng vĩ, Mọi người định thần nhìn lại thì mới nhận ra hơn mươi xác người nằm rải rác ngay dưới các bậc tam cấp.

Cái chết của những người đó tợ một lời cảnh báo của tử thần buộc quần hùng phải thối lùi lại. Từ trong Kim Lăng tiếng nhạc trỗi lên và hai hàng cung nữ tiến ra. Trên tay những nàng cung nữ là đôi chân đàn với ngọn lửa cháy bùng.

Họ đứng xếp hai bên cửa Kim Lăng. Sự xuất hiện của hàng cung nữ khiến cho quần hùng không thể nào kiềm chế được sự ngạc nhiên. Họ không ngạc nhiên sao được khi hàng cung nữ kia tiến từ trong Kim Lăng ra mà họ thì những tưởng tòa lăng này là chốn hoa cương không dấu chân người.

Kim Lăng đã hùng vĩ, nay càng hùng vĩ hơn và hoành tráng hơn với hàng cung nữ nọ. Tiếp sau hàng cung nữ là một đoàn người vận võ phục lần lượt tiến ra.

Sự xuất hiện của hàng người này, càng khiến cho quần hùng thêm sững sờ không tin được vào mắt mình. Người đầu tiên xuất hiện là Mộng Diện thiền sư. Vị cao tăng đời trước của Thiếu Lâm tự, mà tất cả mọi người tôn thờ như thánh tăng.

Mộng Diện thiền sư vốn đã phát thiệp bế môn diện bích, điều đó thì ai cũng biết, thế mà hôm nay lại xuất hiện tại Kim Lăng. Sự xuất hiện của vị thánh tăng Thiếu Lâm làm cho quần hùng cứ trố mắt ra nhìn mà không biết giải thích như thế nào.

Đi ngay theo phía sau Mộng Diện thiền sư như là Huyền Không đạo trưởng. Vị đạo trưởng đã phát dương quang đại Võ Đang. Huyền Không đạo trưởng dù không sáng lập ra Võ Đang, nhưng công đức của người đối với Võ Đang thì lại chẳng thua gì tổ sư. Chính vì lẽ đó mà các đạo sĩ Võ Đang đều xem Huyền Không đạo trưởng như vị tổ sư thứ hai của môn phái mình.

Ngoài hai vị trưởng tôn Mộng Diện thiền sư và Huyền Không đạo trưởng ra còn có một loạt những người khác mà xuất hiện của họ khiến cho tất cả mới người đang hiện hữu tại Kim Lăng phải ngơ ngác chẳng thể tin vào mắt mình được.

Hai vị trưởng lão Cái bang là Lã Ngươn Nhi với ngoại hiệu Thần Cái và Mạc Can với ngoại hiệu Chính Cái. Chỉ thấy hai người đó thôi, các bang chúng Cái bang đã đồng loạt reo lên:

- Nhị vị Bang chủ... Nhị vị Bang chủ...

Bọn bang chúng Cái bang ồn ào nhất, cứ như thấy hai vị trưởng tôn của mình là có thể khởi phát lại thời kỳ hưng thịnh của Cái bang. Làm sao bọn Bang chúng Cái bang không phấn khích sao được, vì trong thời kỳ của lão Ngươn Nhi và Mạc Hành, hai vị này như rồng thiêng lúc ẩn lúc hiện, tạo ra sự hùng mạnh của Cái bang khiến cho võ lâm phải xưng tụng Cái bang là thiên hạ đệ nhất bang. Có người nhẩm tính nhị vị trưởng tôn của Cái bang năm nay cũng đã ngoài trăm tuổi thế mà sắc diện của họ chẳng có chút gì già nua cả.

Sau hai vì trưởng tôn Cái bang là Nhất Trung Ngạn, người được võ lâm ban tặng cho ngoại hiệu

Thiên Hiệp. Cái danh Thiên Hiệp được giới võ lâm ban tặng cho Nhất Trung Ngạn bởi vì người đã là một trang đại hiệp xuất quỷ nhập thần mà bọn hắc đạo tiểu nhân nghe đến danh đã hồn siêu phách lạc.

Sau Thiên Hiệp Nhất Trung Ngạn đều là những đại cao thủ mà danh tiếng đã chấn động võ lâm Trung Nguyên.

Trung Nguyên Nhất Kiếm Triệu Nguyên Khôi.

Phong Thần Bảng Đàm Chấn Dư.

Hỏa Thần Liệt Hỏa giáo chủ Ngôn Hồng.

Toàn Chân Tử Vô Ngã Đạo Trưởng.

Di Hành Cước Tảng Bất Hoại.

Thiên Tân Đao Nam Hiệp Vũ Tịnh.

Chỉ với bấy nhiêu cao thủ đó thôi đủ khiến cho quần hùng phải khấu đầu bái phục, chứ đừng nói đến thân phận của họ là bậc trưởng tôn của các đại phái đang có mặt ở đây.

Trong quần hùng, người có lẽ ngạc nhiên nhất chính là Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân. Y không sao tưởng tượng được sự biến thần kỳ diễn ra tại tòa Kim Lăng hùng vĩ này. Thiên Văn còn đang ngơ ngác ngẩn ngẩn với hiện tượng đó thì tiếng nhạc trỗi lên. Cùng với tiếng nhạc đó tám gã đại lực phu kiệu vận trường y nô tài khiên một chiếc ngai từ trong Kim Lăng tiến ta. Đi sau chiếc ngai sơn son thiếp vàng là hai nàng cung nữ với trang phục lộng lẫy, tay cầm chăn đèn theo hầu.

Ngồi trên chiếc ngai sơn son thiếp vàng chính là Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Trong bộ trường bào thêu rồng, thêu phụng, tay cầm vương trượng, óng ánh những viên thần châu phản chiếu ánh đèn từ những chân đèn rọi lên chúng.

Tám gã phu kiệu đặt chiếc ngai xuống ngay giữa cửa Kim Lăng. Cửu Thiên Tuế vẫn chễm chệ ngồi trên chiếc ngai sơn son thiếp vàng đó y lia cặp mắt sáng ngời rọi xuống quần hùng.

Sự im lặng bao trùm lên cục trường khi Cửu Thiên Tuế xuất hiện. Sự im lặng kia có lẽ cũng do bởi hấp lực của chiếc thiền trượng có đính những hạt thần châu truyền thuyết.

Tiếng tù và trỗi lên. Tiếng tù và đó phá tan sự im lặng vừa mới bao trùm lên không gian trước tòa Kim Lăng. nhưng nó cùng khiến cho quần hùng phải lặng người, nặng trĩu bởi âm vực tù và đè xuống tâm tưởng họ. Họ cảm nhận chung quanh là một sức mạnh huyền bí, siêu thần, đoạt thánh có thể lấy mạng họ bất cứ lúc nào, nếu họ có hành động trái với ý người ngồi trên kiệu.

Quần hùng kéo đến Kim Lăng lần này cốt để nuôi hy vọng chờ cơ hội làm chủ Thập nhị thần châu. Hoặc chỉ ít cũng tìm dịp may lấy được một nhưng vô hình trung lại biến thành những chứng nhận của võ lâm.

Tiếng tù và ngưng bặt thì giọng nói tao nhã cất lên:

- Minh chủ vạn thọ vô cương... Minh chủ vạn thọ vô cương.

Liền ngay sau tiếng xướng âm đó thì hàng loạt những tiếng xướng nối tiếp theo phát ra từ trang Kim Lăng lẫn bao quanh Kim Lăng, và cả phía sau quần hùng.

- Minh chủ vạn thọ vô cương... Minh chủ vạn thọ vô cương.

Cùng với những tiếng xướng ca tung kia thì những ánh đuốc được thấp lên soi sáng cả một vùng không gian rộng lớn quanh Kim Lăng.

Quần hùng võ lâm nghe tiếng xướng kia biết ngay mình đang rơi vào tình thế gì. Nhưng tất cả cùng một cảm nhận cái chết kinh khủng nhất. Chính sự bất lực đó họ dồn mắt nhìn về những vị trưởng tôn kỳ hiệp của võ lâm.

Quần hùng giờ mới nhận ra, đến cả các vị trưởng tôn võ lâm cũng đã quỳ xuống hành bái Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Sự khủng bố nhanh chóng lan ra khớp cả cục trường.

Mạc Thiên Vân nhìn qua những vị bằng hữu thượng khách của mình. Y thấy mặt họ như đang chảy dài xuống với những nét khuất phục hiện rõ trên mặt.

Mạc Thiên Vân mím môi. Y nhẹ lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được.

Lời còn đọng trên miệng Mạc Thiên Vân thì cứ như lời cửa gã Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nghe được, liền dời đôi mục quang sắc xảo, sáng ngời hướng về phía gã. Chạm vào ánh mắt của Cửu Thiên Tuế, Mạc Thiên Vân bất giác bồi hồi, và rờn rợn cả cột sống.

Giữa lúc quần hùng còn không biết phải làm gì thì bỗng tiếng sáo diều vi vu cất lên trên không trung. Nghe tiếng sáo diều đó, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế chợt đanh mặt lại.

Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận nhẹ lắc đầu.

Ngay lập tức Di Hành Cước Tang Bất Hoại lắc mình, thân pháp phiêu bồng như tơ hồng lướt qua đầu quần hùng rồi vút một cái hai chân như đạp trong không khí băng về phía sợi dây tơ cánh diều của Song Tà Dạ Điệp.

Chân gã nhẹ điểm vào sợi dây tơ, chạy vùn vụt lên cao. Với khinh pháp siêu phàm như vậy, thì chẳng một ai có thể nói Di Hành Cước Tang Bát Hoại mới khả dĩ có được khinh thuật xuất quỷ nhập thần như vậy.

Đạp chân trên sợi dây tơ mỏng mảnh, nhưng Di Hành Cước Tang Bất Hoại thi triển khinh công như thể đang bước đi trên một cây cầu thì đúng hơn. Vụt một cái lão đã lướt lên đến cánh diều, ngắt lấy cánh diều, rồi dang rộng hai tay. Thân ảnh của lão phiêu bồng băng xuống đất, rồi nhẹ nhàng hạ xuống ngay trước mặt Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế.

Di Hành Cước Tang Bất Hoại trịnh trọng dâng cánh diều lên Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Nhận lấy cánh diều, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận đưa nó ra sau lưng. Một ả nô nữ đón lấy, đem đến châm vào lửa. Cánh diều bùng cháy chẳng mấy chốc đã biến thành tro.

Định nhãn nhìn xuống quần hung, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế chậm rãi nói:

- Bổn tọa có đúng là Minh chủ của các ngươi không?

Mặt Mạc Thiên Vân sa sầm lại. Y nghĩ thầm:

“Y có công trạng gì tự dưng phong mình làm Minh chủ Võ lâm. Quả thật là lố bịch”.

Quần hùng im lặng, chẳng một ai đáp lời Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Thấy quần hùng im lặng, mặt Tiểu Thuận bất giác đanh lại.

Mạc Thiên Vân không thể nào nhịn được nữa... Trong tâm y như thể có ngọn lửa phẫn nộ bùng cháy. Thiên Vân từ trong quần hùng bước ra tiến thẳng đến trước chiếc ngai của Tiểu Thuận.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nhìn thẳng vào mặt Thiên Vân:

- Tụ Hiền trang chủ không phục bổn tọa?

Mạc Thiên Vân nghiêm mặt, nhạt nhẽo hỏi:

- Bổn Trang chủ muốn biết tôn giá đây có công đức gì mà muốn đứng trên võ lâm bằng hữu chứ?

Tiểu Thuận ve cằm, khẽ nói:

- Một câu hỏi hay. Nhưng bổn tọa có thể giải trình với Trang chủ nếu đúng Trang chủ phát hành đại lễ tâm phục khẩu phục. Nếu như Trang chủ hiểu ý của bổn tọa thì ngươi sẽ bị thiêu sống trên những chiếc chân đèn này.

Thiên Vân nghe Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận nói, trong lòng bồn chồn vô cùng:

- Tôn giá nói cho ta nghe thử xem... Nếu đúng thì Mạc Thiên Vân sẽ hành đại lễ tâm phục khẩu phục.

Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận ve cằm nhìn Mạc Thiên Vân:

- Trang chủ có biết vì sao ngươi lấy được Cát Bội Hương không?

Thiên Vân mím môi. Y nghĩ thầm:

“Lão thái giám này muốn gì mà hỏi mình câu đó”.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng ưng Mạc Thiên Vân vẫn gượng trả lời:

- Tất nhiên tôn giá chẳng có giúp Mạc mỗ rồi. Cát Bội Hương trở thành nương tử của Mạc mỗ chẳng dính gì đến tôn giá cả.

Tiểu Thuận lắc đầu:

- Ngươi sai rồi.

Thiên Vân cau mày:

- Mạc mỗ sai chỗ nào?

- Bổn tọa chính là người gần gũi ngươi nhất đó. Thậm chí tạo cho ngươi tiếng tăm lừng lẫy của một vị chủ chiêu hàn đãi sĩ. Nếu không có bổn tọa thì ngươi cùng chỉ là một gã họ Mạc chẳng có danh tiếng gì với võ lâm đâu.

Mạc Thiên Vân tròn mắt nhìn Cửu Thiên Tuế:

- Tôn giá nói vậy có ý gì?

- Ngươi vẫn còn chưa hiểu ý của bổn tọa à? Bổn tọa là trưởng tôn của ngươi đó. Và chính bổn tọa đã chăm chút từng bữa cơm cho ngươi. Trong những bữa cơm ngon đó thì được bổn tọa chuẩn bị cho ngày hôm nay rồi.

Thiên Vân cứ trố mắt nhìn Tiểu Thuận:

- Tôn giá chính là... chính là...

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế cướp lời Mạc Thiên Vân:

- Ngươi đã có thể dập đầu hành lễ bổn tọa chưa?

Thiên Vân lắp bắp nói

- Trừu... Trừu... trưởng bối.

Tiểu Thuận khẽ gật đầu.

Mạc Thiên Vân thở hắt ra một tiếng, rồi từ từ quì xuống.

- Trang chủ Mạc Thiên Vân bái kiến Minh chủ.

Gã nói xong liền nện mạnh đầu mình xuống bậc tam cấp.

Cộp.. cộp... cộp...

Sau ba cái nện thật mạnh, Mạc Thiên Vân mới ngẩng lên, ngay giữa trán gã đã rớm máu. Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận cười khẩy rồi khẽ gật đầu:

- Khá lắm... Xem ra bổn tọa cũng chẳng nhìn lầm người.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế bước xuống đỡ lấy Mạc Thiên Vân:

- Đứng lên đi.

Thiên Vân kính cẩn ôm quyền:

- Đa tạ Minh chủ...

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế ngửa mặt cười đắc chí rồi nói:

- Kể từ bây giờ bổn tọa tấn phong cho Mạc trang chủ danh hiệu Thiên hạ đệ nhất trang. Mong rằng Trang chủ sẽ làm cho bổn tọa rạng mặt, rạng mày với bằng hữu gần xa trên chốn giang hồ.

Thiên Vân ôm quyền xá:

- Đa tạ Minh chủ...

Hai ả a hoàn bắt luôn một chiếc ghế để Thiên Vân ngồi ngay sau hàng ghế các vị trưởng tôn võ lâm.

Quần hùng thấy Mạc Thiên Vân, người nổi tiếng phóng đạt, rộng lượng khuất phục vị Minh chủ xa lạ kia thì chẳng còn gì để thắc mắc hay phân bì nữa. Thế là tất cả đồng loạt quỳ xuống tung hô:

- Minh chủ vạn thọ vô cương. Minh chủ vạn thọ vô cương.

Tất cả đều hành lễ duy nhất Thuận Hư đạo trưởng, và năm vị trưởng lão Cái bang là cứ đứng phỗng ra như pho tượng. Ngoài Thuật Hư đạo trưởng và năm vị trưởng lão Cái bang còn có cả Song Tà Dạ Điệp. Hai người đứng bên nhau, lại trong tay định nhãn nhìn Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Tiểu Thuận đứng lên nhìn tất cả những người còn lại đó. Lão chậm rãi cố lấy giọng trầm trầm, nhưng vẫn không sao giấu được những âm vực the thé thỉnh thoảng lại chen vào:

- Các ngươi không phục bổn tọa?

Song Tà Dạ Điệp nắm tay nhau, dấn đến ba bộ. Miễn Tố Như từ tốn nói:

- Nếu tôn giá muốn cho Song Tà Dạ Điệp tâm phục khẩu phục, tôn giá phải có gì gởi cho phu phụ chúng tôi chứ? Đường môn đâu phải dễ khuất phục đúng không nào?

Tiểu Thuận cười khẩy nói:

- À... Đường môn không dễ khuất phục, thế hai người định liệu bổn tọa sẽ tặng gì cho hai người để hai người khuất phục bổn tọa?

Hoạt Nhẫn nghiêm giọng nói:

- Chỉ khi nào tôn giá tặng cho phu phụ chúng tôi hạt thần châu kỵ độc thì Đường môn sẽ thần phục tôn giá.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế gật đầu:

- Được... Bổn tọa tặng cho hai ngươi.

Lão nhón tay lấy hạt Thần châu đính trên thiền trượng đặt lên chiếc ngai sơn son thiếp vàng của mình:

- Hai ngươi có thể đến lấy.

Song Tà Dạ Điệp lưỡng lự.

Nhìn thấy hai người lưỡng lự, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận bỗng cất tràng tiếu ngạo kiêu hãnh.

Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo đó nói:

- Song Tà Dạ Điệp sao lại không đến lấy. Đừng sợ bổn tọa... Bổn tọa đã hứa tặng cho hai ngươi thì tặng, các ngươi sao lại sợ hãi như vậy. Đừng nhụt nhuệ khí của Đồng môn trước bao nhiêu bằng hữu trên chốn võ lâm này.

Hoạt Nhẫn nhìn sang Miễn Tố Như. Cả hai cùng ra dấu bằng mắt rồi đồng loạt phi thân lên cao ba trượng. Họ vừa lướt lên thì cùng vỗ mạnh song chưởng về phía cửa Kim Lăng. Bốn đạo Phách Không chưởng của Song Tà Dạ Điệp tống ra cùng với khí độc cuồn cuộn tới.

Chẳng một chút e dè, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận giũ mạnh hai ống tay áo trường bào. Hai đạo khí kình uy vũ đánh ra đẩy bạt hai luồng khí độc ngược về phía Song Tà Dạ Điệp.

Luồng khói độc phủ trùm lên Song Tà Dạ Điệp, nhưng rồi nhanh chóng được hai người hóa giải.

Cửu Thiên Tuế nhìn Song Tà Dạ Điệp, nhạt nhẽo nói:

- Bổn tọa đã cho hai người cơ hội nhưng sao hai người lại không nhận, còn ngang nhiên khiêu chiến với bổn tọa. Hai ngươi quả là muốn chuốc họa vào thân.

Lão hừ một tiếng, nói tiếp:

- Rượu mời không uống, hai ngươi lại uống rượu phạt. Bổn tọa sẽ cho hai ngươi được thưởng thức rượu phạt của bổn tọa.

Lão nhìn lại hàng ghế trưởng lão đang ngồi yên vị, rít giọng nói:

- Thu nạp hai người này cho bổn nhân.

Chẳng cần chờ Cửu Thiên Tuế phát lệnh lần thứ hai, Phong Thần Bảng Đàm Châu Dự, cùng với Trung Nguyễn Nhất Kiếm Triệu Nguyên Khôi lướt ra.

Cả hai chẳng nói một lời, đồng loạt xuất chiêu công đánh tới Song Tà Dạ Điệp. Kiếm ảnh của Triệu Nguyên Khôi trùng trùng chụp tới Song Tà Dạ Điệp, trong khi Phong Thần Bảng Đàm Châu Dự thì dùng Thần bảng phạt ngang dưới chân họ. Cả hai cao thủ cùng ra chiêu một lúc khiến cho Song Tà Dạ Điệp không khỏi lúng túng.

Miễn Tố Như thét lên một tiếng, lắc người lần qua lưng Hoạt Nhẫn, đồng thời điểm tiêu kiếm hứng thẳng lấy lưới trường kiếm của Trung Nguyên Nhất Kiếm Triệu Nguyên Khôi.

Chát...

Kiếm và kiếm chạm nhau, trong khi Hoạt Nhẫn bước dài về sau hai bộ tránh chiếc Thần bảng của Đâm Châu Dự. Thế công của hai người này mặc dù biến hóa trông vô cùng kỳ ảo nhưng khi đối mặt với Song Tà Dạ Điệp thì sát chiêu lại không có. Điều đó khiến cho quần hùng không khỏi ngạc nhiên. Trước đây, Trung Nguyên Nhất Kiếm Triệu Nguyên Khôi và Đàm Châu Dự đều là những hảo thủ của võ lâm, họ chưa từng phát chiêu lần thứ hai. Thế mà nay kiếm pháp, lẫn bảng pháp lại có gì đó rất khó biết, mặc dù vẻ bề ngoài thì quả là huyền ảo khó lường.

Đỡ được chiêu công của Triệu Nguyên Khôi và Đàm Châu Dự, Song Tà Dạ Điệp phấn khích hẳn lên.

Miễn Tố Như buột miệng nói:

- Trung Nguyên Nhất Kiếm và Phong Thần Bảng bản lãnh chỉ có bấy nhiêu đó thôi ư?

Cùng với lời nói đó, Miễn Tố Như, chống tả thủ vào vai Hoạt Nhẫn làm điểm tựa, lộn vòng về sau đồng thời tung ra một lúc ba chiêu kiếm công đến Phong Thần Bảng, trong khi Hoạt Nhẫn nương theo cái đẩy của Miễn Tố Như, vồ luôn đến Trung Nguyên Nhất Kiếm hai đạo Phách Không chưởng. Sự biến hóa của hai người khiến cho Triệu Nguyên Khôi lẫn Đàm Châu Dự không thể nào phán đoán kịp. Triệu Nguyên Khôi thì tập trung giao đấu với Miễn Tố Như rồi. Nhưng còn Phong Thần Bảng thì chú trọng công kích Hoạt Nhẫn, bất thình lình đối phương của hai người thay đổi chiến thuật khiến cho cả hai phải sững sờ. Chỉ một chút sững sờ đó thôi cũng đủ thời khắc để Song Tà Dạ Điệp chiếm tiên cơ.

Lưỡi tiểu kiếm của Miễn Tố Như không ngừng tung ra những độc chiêu nhứt nhứt công vào những vùng đại kỵ của Đàm Châu Dự, trong khi Hoạt Nhẫn dụng Phách Không chưởng đẩy bật lưỡi trường kiếm của Triệu Nguyên Khôi qua một bên.

Chủ động tập kích Song Tà Dạ Điệp những rồi lại bị mất thế chủ độ vào tay đối phương, khiến cho Triệu Nguyên lẫn Đàm Châu Dự lúng túng. Trong chi hai người kia còn lúng túng bởi những chiêu công thì Song Tà Dạ Điệp bất ngờ phát tán ám khí. Hai cánh bướm từ tay hai người phát ra cắt một đường thẳng lao thẳng đến tam tinh của hai vị trưởng tôn.

Đối phó với chưởng ảnh và kiếm ảnh của Song Tà Dạ Điệp, cả hai vị trưởng tôn đời trước của võ lâm còn lúng túng thì họ đâu thể nào kịp phát hiện ám khí dị hoặc của Song Tà Dạ Điệp. Khi hai người đó phát hiện ra đôi cánh bướm ám khí của Song Tà Dạ Điệp thì đã quá ư muộn màng rồi.

Bộp... bộp...

Đôi ám tiền của Song Tà Dạ Điệp ghim thẳng vào tam tinh Trung Nguyên Nhất Kiếm Triệu Nguyên Khôi và Phong Thần Bảng Đàm Châu Dự. Cả hai cùng nẩy đầu ra sau, rồi té ngửa xuống sàn đá hoa cương, chết mà chẳng kịp trối trăng nào.

Song Tà Dạ Điệp Miễn Tố Như và Hoạt Nhẫn hạ được Trung Nguyên Nhất Kiếm Triệu Nguyên Khôi và Phong Thần Bảng Đàm Châu Dự, đã phấn khích lại càng phấn khích hơn. Miễn Tố Như cười khẩy nói:

- Minh chủ... Người còn phái cao thủ nào ra giao đấu với phu phụ chúng ta không? Hay đến lượt ngài?

Tiểu Thuận khẽ gật đầu. Y ve cằm ngắm Miễn Tố Như và Hoạt Nhẫn từ tốn nói:

- Đến lượt bổn tọa.

Hoạt Nhẫn buột miệng hỏi:

- Nếu ngài chết bởi phu phụ của ta thì sao?

Nghe Hoạt Nhẫn hỏi câu này, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế đã không giận còn ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận nghe eo éo thật là chói tai. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Song Tà Dạ Điệp:

- Hai người tưởng đã đắc thủ được Trung Nguyên Nhất Kiếm Triệu Nguyên và Phong Thần Bảng Đàm Châu Dự rồi thì có thể cho mình là thiên hạ đệ nhất sao? Nếu vậy thì quá sớm đó. Giá như hai người thắng tiếp được bổn tọa thì có thể độc tôn võ lâm rồi đó. Cứ xem như bổn tọa dọn cỗ mà chẳng được ăn phải nhường cho Song Tà Dạ Điệp.

Miễn Tố Như cười mỉm nói:

- Song Tà Dạ Điệp không khách sáo.

Cùng với lời nói đó, nàng và Hoạt Nhẫn lại liên thủ phát tác chiêu công. Người dụng kiếm người dụng chưởng. Kiếm và chưởng phối hợp nhịp nhàng như thể mây với gió, chụp tới Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế.

Đứng trước chiêu công lẫn thủ của Song Tả Dạ Điệp, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế chẳng một chút e dè. Y chờ cho kiếm của Miễn Tố Như điểm tới huyệt thì dựng hữu thủ. Bóng ảnh thủ trùng trùng điệp điệp không biết đâu là hư, đâu là thực.

Hiện tượng quái dị đó khiến cho Tố Như phải lúng túng, chẳng biết công vào phần nào trên người đối phương. Chỉ trong một khoảng khắc lúng túng của nàng thôi thì hổ khẩu thủ kiếm đã bị Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế khống chế. Đồng với thủ pháp xuất thần đó thì tá thủ của lão với một thế ưng trảo đón thẳng lấy chưởng ảnh của Hoạt Nhẫn.

Chát...

Chạm thẳng vào chưởng ảnh của Hoạt Nhẫn, trảo công của Tiểu Thuận không bật ra mà lại bấu cứng vào chưởng công của họ Hoạt.

Lão cười khẩy:

- Hai ngươi giờ đã biết số phận của mình rồi chứ?

Miễn Tố Như toan buông đốc kiếm, để lòn người qua Hoạt Nhẫn, điểm vào Đan Điền đối phương, nhưng nàng chậm hơn Tiểu Thuận một chớp mắt. Chiếc đốc kiếm của nàng đã bật ngược lại điểm vào tịnh huyệt.

Bộp...

Tố Như buột miệng thét:

- Ôi cha.

Tiếng thét của nàng cùng với tiếng rú của Hoạt Nhẫn.:

- Ôi...

Hoạt Nhẫn rú lên như vậy bởi bị trảo công của Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế bẻ gãy hổ khẩu. Cửu Thiên Tuế bước qua trái nửa bộ điểm luôn vào tỉnh huyệt của Hoạt Nhẫn. Chỉ trong một khoáng khắc chưa rót đầy hai chén trà mà Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế khống chế Song Tà Dạ Điệp dễ như trở bàn tay điều đó càng khiếp cho quần hùng phải khuất phục.

Tất cả đồng loạt xướng lên:

- Minh chủ vạn thọ vô cương. Minh chủ vạn thọ vô cương.

Tiểu Thuận chắp tay sau lưng, ngồi vào chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Định nhãn nhìn Song Tà Dạ Điệp.

Y từ tốn nói:

- Đến lượt bốn tọa cho các ngươi uống rượu phạt.

Miễn Tố Như nói:

- Rượu độc thì làm gì hại được Song Tà Dạ Điệp.

Tiểu Thuận cười khẩy nói:

- Miễn cô nương biết thiên hạ dùng gì để giết bướm không?

Sắc diện Tố Như từ từ đổi qua màu xanh nhợt:

- Ngươi định dùng cực hình gì để giết phu phụ ta?

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế buông một tiếng cộc lốc:

- Lửa...

Mắt Tố Như mở to hết cỡ những tưởng như nghe tiếng sét bổ thẳng vào thính nhĩ của nàng.

- Người định thiêu sống phu phụ chúng ta sao?

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế thản nhiên gật đầu. Lão vỗ tay một tiếng, ngay lập tức hàng cung nữ tiến ra. Họ dựng cột gỗ khớp vào nhau làm thành một đài lửa khổng lồ. Thấy bọn cung nữ xếp đài lửa Hoạt Nhẫn và Miễn Tố Như thốt lên:

- Lão không được làm vậy... không được làm vậy.

Mặc cho họ thét, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế vẫn phán lịnh:

- Tế sống họ.

Chẳng chờ Cửu Thiên Tuế phán lịnh lần thứ hai, bốn gã đại lực phu kiệu bước ra. Hai người khiên Miễn Tố Như, còn hai người kia khiên Hoạt Nhẫn.

Miễn Tố Như gào lên:

- Ngươi đừng... đừng...

Mặc cho nàng thét, bốn gã đại lực vẫn đưa Miễn Tố Như và Hoạt Nhẫn đặt vào đài hỏa khổng lồ. Cả hai đã bị điểm huyệt, phàm bị hành hình thế này thì họ phải đau đớn biết chừng nào, ắt có thể tự giải khai huyệt đạo, nhưng chẳng biết Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế dùng bí thuật điểm huyệt gì mà Song Tà Dạ Điệp chẳng thể nào giẫy giụa được. Cả hai chỉ biết gào biết thét trong sự tuyệt vọng cho đến khi biến thành hai bó đuốc cháy đỏ.

Cái chết của Song Tà Dạ Điệp khiến cho quần hùng hồn siêu phách lạc, chẳng một ai còn dám nghĩ đến chuyện chống lại Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế.

Thuật Hư đạo trưởng lẫn năm vị trưởng lão Cái bang, và những người đang đứng sững ra kia từ từ quỳ xuống. Họ đồng loạt nói:

- Chúng tôi thần phục Minh chủ.

Tiểu Thuận nhìn lướt qua những người đó. Lão khẽ hừ nhạt một tiếng.

Lia ánh mắt sắc như đao kiếm qua mọi người Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế chậm rãi nói:

- Còn ai không phục bổn tọa?

Quần hùng im lặng.

Chờ một lúc, Cửu Thiên Tuế mới đanh giọng nói tiếp:

- Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận... Ngươi có ở đây không?

Chẳng có tiếng của Tuấn Luận cũng không có bóng của chàng. Tất cả chỉ là sự im lặng đáp lời Cửu Thiên Tuế. Tiểu Thuận chờ một lúc thật lâu nhưng vẫn không nghe Tuấn Luận đáp hay xuất hiện. Bộ mặt nhẫn thín của Tiểu Thuận cau lại.

Y đứng lên, nhìn bao quát rồi nói:

- Hạ Tuấn Luận... Hạ Tuấn Luận... Sao người còn chưa xuất đầu lộ diện. Ngươi đã sợ hãi rồi phải không. Mau xuất đầu lộ diện đi. Thượng Quan Nghi hắn đã giao cho ngươi thiên chức hội nhập Thập nhị Thần thâu... Thập nhị thần châu ở đây chẳng lẽ ngươi sợ hãi mà không thực hiện thiên thức của mình sao?

Tuấn Luận vẫn không xuất hiện mặc dù Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế đã gào thét đến độ đổi qua giọng eo éo.

Xem tiếp hồi 42 Tằm nhã tơ bướm khoe sắc

Chương 42: Tằm Nhã Tơ Bướm Khoe Sắc

Chấp sau lưng bước vào gian biệt phòng dành riêng cho Lâm Qui, Cửu Thiên Tuế đặt chiếc tráp trên bàn. Lâm Qui thấy Cửu Thiên Tuế liền phủ phục quỳ dưới chân lão:

C

- Tiên sinh...

Nhìn Lâm Qui, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đừng gọi ta bằng tiên sinh hay tiền bối gì cả. Trước khi ta hoàn thành mục đích của mình, ta muốn cho ngươi biết một sự thật.

Lâm Qui căng mặt ngẩng lên:

- Dạ... Vãn bối đang nghe Minh chủ chỉ huấn.

Cửu Thiên Tuế buông một tiếng thở dài, ngồi xuống chiếc đôn. Lão đặt tay lên chiếc tráp chứa Thập nhị thần châu, ôn nhu nói:

- Ngươi hãy đứng lên.

Lâm Qui ríu rít đứng lên, mà mặt thì cúi gầm xuống.

Tiểu Thuận nói:

- Hãy nhìn ta đây.

Lâm Qui từ từ nhìn lên.

Cửu Thiên Tuế mở nạp chiếc tráp. Vạn hào quang ngũ sắc từ trong tráp phát ra khiến cho Lâm Qui phải lóa mắt. Hắn không thể nào ngờ được sức quyến rũ tuyệt đẹp của Thập nhị thần châu. Nhìn vầng hào quang tuyệt sắc từ trong chiếc trập ngọc tỏa ra, Lâm Qui phải nghĩ thầm:

“Với sức quyến rũ của Thập nhị thần châu như vậy thì thảo nào ai lại chẳng muốn chiếm hữu về riêng mình”.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nhìn Lâm Qui từ tốn nói:

- Ngươi thấy những viên thần châu này có đẹp không?

Lâm Qui khúm núm nói:

- Dạ rất đẹp à.. Chúng đúng là những báu vật vô giá, chẳng có báu vật nào khả dĩ sánh bằng.

- Đúng... Chẳng có thứ báu vật nào trên đời này khả dĩ sánh bằng. Ngoài vẻ đẹp tuyệt phàm của chúng, thì chúng còn có thể đem đến cho chủ nhân của chúng những sức mạnh siêu phàm không ai sánh kịp.

- Minh chủ đang là chủ nhân của những viên Thần châu này?

Cửu Thiên Tuế nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui:

- Đúng. Hiện tại ta đang là chủ nhân của những viên thần châu nhưng ta muốn trao lại cho hậu thế. Người ta chọn chính là ngươi.

Đôi mắt của Lâm Qui trợn tròng. Gã những tưởng như mình nghe lầm và không thể nào tin được. Lâm Qui cuống quít quỳ mọp xuống chân Cửu Thiên Tuế:

- Minh chủ... Lâm Qui... Lâm Qui...

Tiểu Thuận khẽ gật đầu:

- Ngươi đừng hốt hoảng như vậy... Ta quyết định chọn ngươi bởi vì căn cơ của nó, nhưng rất tiếc...

Tiểu Thuận bỏ lửng câu nói giữa chừng, trong khi lòng dạ Lâm Qui lại chùng xuống như thể có vật gì đó đè nặng trĩu lục phủ ngũ tạng của gã. Gã ngẩng lên nhìn Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế, khẽ nói:

- Lâm Qui là kẻ bất tài...

- Có thể cho là như vậy. Ngươi vừa là kẻ bất tài vừa lại là kẻ không có căn cơ lẫn tâm định.

Buông một tiếng thở dài nữa, Tiểu Thuận lắc đầu nói:

- Nhưng ta không còn sự lựa chọn nào khác.

- Vãn bối thông hiểu ý của Minh chủ.

Tiểu Thuận đỡ Lâm Qui đứng lên:

- Đứng lên đi.

- Vãn bối chỉ biết quỳ dưới chân Minh chủ thôi à.

Tiểu Thuận cáu gắt nói:

- Ta nói ngươi đứng lên thì cứ đứng lên.

- Dạ...

Lâm Qui miễn cưỡng đứng lên. Tiểu Thuận nhìn gã chậm rãi nói:

- Ngươi biết vì sao ta chọn ngươi không?

Lâm Qui lắc đầu.

- Vãn bối nghe Minh chủ nói mà không thể nào ngờ tới được, thì làm sao biết được nguyên nhân.

Tiểu Thuận bưng bầu rượu chuốc ra chén. Gã bưng chén dốc cả bầu rượu nào miệng mình, rồi gằn giọng nói:

- Lâm Qui... Một khi ngươi biết sự vật này, ngươi mà phản bội lại ta, thì hậu quả đến với ngươi thật không thể lão tưởng tượng được đâu.

Nghe Tiểu Thuận nói câu này, Lâm Qui lại quỳ mọp xuống:

- Minh chủ... Lâm Qui không bao giờ dám phản bội người. Cả kiếp này Lâm Qui sẽ làm thân trâu chó đen đáp công ơn của Minh chủ.

Tiểu Thuận thở ra:

- Thôi được rồi... Ngươi hãy đứng lên đi...

Được phép của Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế, Lâm Qui mới dám đứng lên. Nhưng khi nhìn vào mắt Tiểu Thuận thì Lâm Qui chỉ chực quỳ xuống phủ phục.

Tiểu Thuận nói:

- Ta chọn ngươi làm kẻ kế thừa, bởi vì ngươi có được đóa hoa huệ xăm trên ngực ngươi.

Lâm Qui bất giác nhìn trộm Tiểu Thuận. Gã nghĩ thầm:

“Tại sao chỉ với hình xăm hoa huệ thôi mà lại có nhiều biến đổi trong cuộc đời mình. Nhất định hình xăm này phải có liên quan gì đến mình”.

Nghĩ đến đây, Lâm Qui sực liên tưởng đến Tuấn Luận:

“Gã cũng có một người bằng hữu có hình xăm hoa huệ giống như mình. Nếu đúng như gã nói thì bằng mọi giá mình phải giết gã. Không để gã cho Tiểu Thuận công công biết trên đời này còn có người thứ có dấu hoa huệ như mình”.

Thấy mặt Lâm Qui trầm tư, Tiểu Thuận hỏi:

- Lâm Qui... Ngươi đang nghĩ gì?

Nghe Tiểu Thuận hỏi mình. Lâm Qui giật nẩy một cái. Hắn rối rít nói:

- Ơ... Lâm Qui đang nghĩ về chiếc hoa huệ trên người mình. Mà tự hỏi, sao nó lại quá hệ trọng với Minh chủ vậy?

- Ta đang muốn nói cho ngươi biết đây.

Lâm Qui nhìn Tiểu Thuận:

- Minh chủ... Thật sự thế nào à?

Tiểu Thuận với tay bưng bầu rượu thì Lâm Qui đã đón lấy. Gã miễn cưỡng nói:

- Minh chủ hãy để cho vãn bối hầu phục người.

Tiểu Thuận gật đầu. Lão chờ Lâm Qui rót đầy chén rượu mới nhìn gã chậm rãi nói:

- Ta trước đây là Vô Địch Song Hoàn Lương Trung Liệt. Kẻ dụng Ma hoàn hay nhất trong võ lâm. Nhưng để phân định ai là người có võ công cao nhất, nên có cuộc hội tại Đoạn Hồn nhai. Trước khi đến phó hội tại Đoạn Hồn nhai, ta đã chu du khắp thiên hạ để tìm một nữ nhân có tiên cơ hơn người gieo hậu nhân của mình. Và ta đã gặp mẹ ngươi, Lâm Cát Ngọc. Khi ta chia tay với mẹ ngươi có để lại một dấu tích, buộc nàng phải xăm lên người đứa hài nhi nếu có con với ta. Dấu tích đó chính là hình xăm hoa huệ trên ngực ngươi.

Lâm Qui mở to mắt hết cỡ. Lời thổ lộ này của Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế khiến gã không thể nào tưởng tượng tới được. Gã quỳ thụp xuống, dập đầu nói:

- Gia gia... Lâm nhi không ngờ... không ngờ... không ngờ...

Gã ngẩng mặt lên Tiểu Thuận:

- Gia gia...

Cùng với những lời khẩn thiết đó thì nước mắt trào ra. Lâm Qui thổn thức nói:

- Lâm nhi những tưởng phong bao giờ gặp được cha của mình nữa.

- Đúng ra chuyện này, ta không nói với ngươi... nhưng cuối cùng ta không thể giấu nó được.

Tiểu Thuận buông một tiếng thở dài.

Lão nhìn vào chén rượu rỗng không, từ tốn nói tiếp:

- Cùng với đôi Ma hoàn vô địch, ta đã tìm đến Đoạn Hồn nhai để phân định ai là Thiên hạ đệ nhất nhân.

Lâm Qui cướp lời Tiểu Thuận:

- Gia gia đã là Thiên hạ đệ nhất nhân.

Tiểu Thuận nạt ngang:

- Ngươi đừng nói bừa. Tại Đoạn Hồn nhai, thì ta đã để ngôi vị Thiên hạ đệ nhất nhân cho Nhứt Điếu, mà sau này y chính là Phương trượng Thiếu lâm Tuệ Tỉnh đại sư.

- Nhưng bây giờ gia gia vẫn là Thiên hạ đệ nhất nhân.

- Đúng... Nếu như ta không chấp nhận một sự thật đau lòng thì chẳng bao giờ trở thành Cửu Thiên Tuế. Sau khi phó hội tại Đoạn Hồn nhai ta thề sẽ thâu tóm võ lâm thiên hạ. Ta quyết định đi tìm sức mạnh trong truyền thuyết.

Lâm Qui liếc nhanh về phía chiếc tráp Thập nhị thần châu.

Tiểu Thuận chỉ chiếc tráp:

- Đó chính là sức mạnh của Thập nhị thần châu.

- Bảy giờ gia gia đã có nó rồi.

- Bầy giờ ta đã có Thập nhị thần châu nhưng cũng đã tự cung hình mình.

Lâm Qui cúi mặt nhìn xuống hắn muốn che giấu nụ cười mỉm khi nghe Tiểu Thuận thốt ra câu này.

Tiểu Thuận nói:

- Tiểu Thuận chính là cái tên Lão công công Chu Tần đặt cho ta. Kể từ đó ta quên mất đi cái tên

Lương Trung Liệt. Ta đi tìm sức mạnh của Thập nhị thần châu để buộc thiên hạ phải trở thành nô tài của ta, và trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân. Và chống lại một người. Người đó chính là Bách Thủ Thần Quân Thượng Quan Nghi.

- Gã đã gieo thù chuốc oán với gia gia?

Buông một tiếng thở dài, Tiểu Thuận nói tiếp:

- Ngươi không cần biết chuyện này. Điều ta muốn ở ngươi là phải trở thành Long và Hổ. Chỉ có trở thành Long Và Hổ thì ngươi mới không phụ lòng ta.

Tiểu Thuận đặt chân xuống bàn, đứng lên đặt tay lên vai Lâm Qui:

- Lâm Qui... Bây giờ ta chỉ có ngươi là giọt máu duy nhất. ta không còn sự lựa chọn nào cả.. Ta không còn sự lựa chọn nào cả... Vậy ngươi có dám hứa với ta ngươi sẽ là Long và Hổ không?

Lâm Qui quỳ xuống, ngẩng mặt nhìn lên Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế:

- Gia gia... Cả một đời gia gia khốn khó vì Lâm Qui, thì Lâm Qui phải báo đền ân sâu của gia gia Nếu Lâm Qui không là Long và Hổ thì chỉ đáng là cỏ rác ven đường chẳng đáng để đứng trong trời đất, hay nhìn mặt gia gia.

Tiểu Thuận mím môi:

- Lâm nhi... Gia gia tin ngươi... Ta tin ngươi.

Lâm Qui dập đầu xuống trước mũi giày của Tiểu Thuận:

- Gia gia... Lâm Qui thề sẽ không phụ lòng của gia gia.

- Nếu ngươi phụ lòng gia gia thì sao?

Lâm Qui dập đầu xuống đất:

- Nếu Lâm Qui phụ lòng gia gia thì con thể chẳng sống trên cõi đời này nữa. Lâm Qui thà để cho gia gia trừng phạt còn hơn phụ lòng người.

Tiểu Thuận ngửa mặt cười.

Tiếng cười của Tiểu Thuận khiến lòng dạ Lâm Qui bồi hồi khôn cùng. Gã lấm lét liếc trộm Tiểu Thuận.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế cắt ngang tràng cười đó, nghiêm giọng nói với Lâm Qui:

- Lâm Qui... Nếu ngươi không phụ lòng của ta thì nhất định mai này ngươi sẽ là một kẻ đứng trên thiên hạ. Mọi người sẽ quỳ mọp dưới chân ngươi. Còn bằng không như ngược lại thì ngươi tự biết... Số phận của ngươi như thế nào rồi.

- Lâm Qui nhất định sẽ làm tròn bốn phận hài tử để lão nhân gia không hổ thẹn.

- Ngươi chắc như vậy chứ?

Lâm Qui khẳng khái gật đầu:

- Nếu Lâm Qui sai lời, xin cho đầu rơi xuống đất mà không hề hối tiếc.

- Được lắm...

Tiểu Thuận đỡ Lâm Qui đứng lên.

Lão vỗ vào vai Lâm Qui:

- Ngươi hẳn không ngờ có một tiểu thái giám lại là cha ngươi?

Lâm Qui gật đầu:

- Dạ. Lâm nhi không ngờ à, nhưng nghe được bí mật của gia gia Lâm nhi những tưởng mình vừa lột xác biến thành con người khác.

- Ta muốn ngươi lột xác càng nhanh càng tốt đó.

Tiểu Thuận mỉm cười. Y chỉ chiếc tráp ngọc Thập nhị thần châu:

- Ngươi hãy giữ chiếc tráp ngọc Thần châu này... Ngươi giữ được chứ?

- Dạ... Lão nhân gia yên tâm... Chiếc tráp Thập nhị thần châu Lâm nhi sẽ xem như bổn mạng của mình.

Tiểu Thuận mỉm cười, đưa tay ve cằm. Động tác ve cằm của lão cứ như đã trở thành thói quen mà lão không thể nào quên được mỗi khi phải suy nghĩ điều gì...

Lão vỗ vai Lâm Qui:

- Gia gia tin vào Lâm nhi. Đừng để gia gia phải thất vọng về ngươi đó. Cho dù ngươi là giọt máu duy nhất của ta nhưng ta vẫn có thể quẳng nó đi đấy.

Tiểu Thuận nói xong quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Còn lại một mình trong biệt phòng. Lâm Qui ngồi thừ ra nhìn chiếc tráp Thập nhị thần châu. Hắn gần như tưởng mình đang nằm mơ thì đúng hơn.

Gã xoa trán, như người đang muốn xua những cơn ác mộng sau khi tỉnh giấc, lẩm nhẩm nói:

- Có đúng như vậy không nhỉ? Có đúng như vậy không nhỉ? Từ một gã cô nhi sống trong kỹ lầu thế mà bỗng chốc mình trở thành thiếu gia của phủ Cửu Thiên Tuế. Ta không thể nào tin được, hay lão Tiểu Thuận đang có dự tính gì với mình đây.

Gã đưa tay áp vào vùng tâm huyệt nơi có bình xăm đóa hoa huệ.

- Mình cứ như là đang nằm mơ vậy.

Gã nói đến đây sực nhớ đến Hạ Tuấn Luận. Lâm Qui buột miệng thét tên Tuấn Luận:

- Hạ Tuấn Luận... Hắn là ngươi phải cho ta biết gã bằng hữu của ngươi là ai... nếu như ta biết người bằng hữu đó của ngươi...

Lâm Qui bỏ lửng câu nói giữa chừng, cầm lấy chiếc chén. Miệng điểm một nụ cười giả lả rồi quẳng chén rượu xuống sàn gạch.

Xoảng...

Chiếc chén ngọc vỡ toan, Lâm Qui nhìn những mảnh vỡ nhẩm nói:

- Cửu Thiên Tuế chỉ có mỗi một mình Lâm thiếu gia là giọt máu duy nhất của người thôi... Chỉ có một mình Lâm thiếu gia là giọt máu duy nhất của người mà thôi.

Lâm Qui đứng lên, định nhãn ngắm nhìn những hạt Thần châu đang óng ánh phát hào quang ngũ sắc. Y cười phá lên:

- Ông trời Lâm Qui này đã trở thành kẻ khác rồi. Lâm Qui sẽ có sức mạnh, có quyền lực và bắt tất cả mọi người phải trở thành nô tài của Lâm Qui.

Y đậy chiếc tráp, ngửa mặt cười lên khanh khách. Tràng tiếu ngạo của gã thật đắc ý thật tự mãn.

Lâm Qui sực nhớ đến Diệp Tình. Y đậy chiếc tráp lại nhìn nó nói:

- Diệp Tình... Hắn nàng chẳng bao giờ ngờ được chuyện này. Nàng chẳng bao giờ ngờ được chuyện Lâm Qui là giọt máu duy nhất của Vô Địch Song Hoàn Lương Trung Liệt.

Xem tiếp hồi 43 Uy quyền của Lâm Qui

Chương 43: Uy Quyền Của Lâm Qui

Ôm túi bên bánh bao nóng hổi, Lâm Tứ vừa định bỏ đi thì ai đó ghịt vai y lại. Bị người thịt vai, buộc Lâm Tứ phải quay ngoắc lại. Y nhận ra ngay bộ mặt đằng đằng sát khí của Lâm Qui.

Lâm Tứ reo lên:

- Ô... Lâm thiếu gia... Tưởng đâu ai xa lạ, hóa ra lại là huynh.

- Gặp lại Lâm thiếu gia ngươi đang mừng hay ngươi đang sợ.

Lâm Tứ nhìn Lâm Qui. Y giả lả nói:

- Tất nhiên là mừng rồi. Sao lại sợ dược chứ?

Mặt Lâm Qui đanh lại:

- Thế ngươi có thể cho bổn thiếu gia biết vì sao ngươi mừng không?

Lâm Qui vừa nói vừa vỗ tay một cái. Ngay lập tức hơn mười gã võ phu vây quanh Lâm Tứ. Thấy bọn võ phu vây quanh mình, người nào cũng đằng đằng sát khí những tưởng như Lâm Tú là kẻ thù bất đội trời chung với họ. Trong vòng vây của bọn võ phu, trước mặt là Lâm Qui, Lâm Tứ tự biết giờ có muốn chạy cũng không được. Y giả lả cười nói:

- Có rất nhiều nguyên nhân để tiểu đệ mừng khi gặp lại huynh. Nhưng ở đây tiểu đệ nói ra chẳng tiện chút nào. Chúng ta đi tìm một chỗ nào tâm sự chứ?

- Bổn thiếu gia chẳng muốn mất thời gian với tiểu tử thúi như ngươi đâu. Bổn thiếu gia chỉ muốn nghe chút chuyện mà ngươi nói xong sau đó ngươi biết thiếu gia sẽ làm gì ngươi không

Lâm Tứ xoa tay, giả lả lắc đầu:

- Làm sao tiểu đệ biết được huynh định làm gì tiểu đệ.

- Bổn thiếu gia sẽ dùng cực hình tàn khốc nhất để hành xử ngươi đó. Ngươi nghĩ ra xem, cực hình nào sẽ khiến ngươi đau khổ nhất?

Lâm Tứ tròn mắt nhìn Lâm Qui:

- Cực hình đau đớn nhất thì gồm có lóc thịt lóc da. Cạo xương, tứ mã phanh thây, lăng trì, bá đao đoạt sát, thiêu sống, quẳng xuống bàn chông... rất nhiều... Nhưng tiểu đệ thấy mình đâu có tội gì mà huynh lại muốn dùng cực hình với tiểu đệ.

Lâm Qui trừng mắt giương thẳng tay phải chực tát vào mặt Lâm Tứ, nhưng Lâm Tứ thét lớn:

- Không phục... không phục.

Lâm Qui nghe gã nói câu này buộc phải hạ tay xuống:

- Tại sao ngươi không phục?

- Huynh nghĩ xem... tiểu đệ chưa biết mình đã làm gì mạo phạm đến huynh, thế mà huynh đã đánh tiểu đệ rồi. Huynh đường đường là một đại cao thủ của võ lâm, ai nghe đến tên cũng phải sợ mất hồn, mất vía, chung quanh lại có thuộc hạ nữa, lại ngang nhiên đánh tiểu đệ, một gã tiểu tử Cái bang chẳng có chút bản lĩnh gì cả thì hỏi sao phục được. Tiểu đệ đã không phục thì tất nhiên thiên hạ cũng sẽ không phục huynh.

Lâm Qui thở hắt ra một tiếng:

- Thế ngươi có biết ngươi phạm tội gì với Lâm thiếu gia không?

Lâm Tứ giả lả cười, lắc đầu:

- Quả thật tiểu đệ không biết à.

- Nếu ngươi không biết thì Lâm thiếu gia sẽ nhắc lại cho ngươi biết.

Lâm Tứ khom người ôm quyền khúm núm nói:

- Tiểu đệ xin được rửa tai để nghe Lâm huynh chỉ huấn.

Hừ nhạt một tiếng, Lâm Qui nói:

- Ngươi hẳn còn nhớ chuyện tại cổ miếu chứ?

Lâm Tứ reo lên:

- Tiểu đệ nhớ ra rồi... Tiểu đệ nhớ ra rồi

Lâm Qui cướp lời Lâm Tứ:

- Ngươi đã nhớ ra giờ thì không còn gì để ngăn được Lâm thiếu gia hành xử ngươi.

Lâm Tứ khoát tay:

- Không không... Chính vì chuyện đó mà tiểu đệ rất vui mừng khi gặp lại huynh.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Lâm Tứ:

- Ngươi nói nhăng nói cuội gì chứ? Chẳng lẽ vì chuyện tại cổ miếu thì ngươi phải sợ khi gặp Lâm thiếu gia, nhưng sao lại gặp ta ngươi mừng chứ?

Lâm Tứ ôm chiếc bánh bao, cười khẩy rồi nói:

- Huynh chắc chắn đã hiểu lầm tiểu đệ rồi.

Lâm Qui quắc mắt nhìn nhìn Lâm Tứ:

- Hiểu lầm ngươi... Đúng ta hiểu lầm ngươi đó. Chính vì hiểu lầm nên bổn thiếu gia quyết định băm thây ngươi.

Lâm Qui toan vỗ tay để bọn võ phu xông vào Lâm Tứ, nhưng gã đã thét lên:

- Khoan.

- Ngươi còn có điều gì muốn nói nữa?

Lâm Tứ mỉm cười nói:

- Tiểu đệ có rất nhiều điều muốn nói với Lâm huynh. Nếu tiểu đệ nói gian thì đất chỗ tiểu đệ đứng sẽ nứt toát ra làm hai, cho đệ chui xuống dưới đi.

Lâm Qui gằn giọng nói:

- Ngươi có điều gì muốn nói với Lâm thiếu gia thì mau nói nhanh lên rồi bổn thiếu gia sẽ tống tiễn ngươi về dưới Địa phủ.

Lâm Tứ buông một tiếng thở dài nói:

- Lâm huynh... Trước nhứt tiểu đệ muốn hỏi huynh... Tiểu đệ và huynh có phải là cùng một họ Lâm không?

Lâm Qui chau mày rồi gật đầu:

- Đúng... Bổn thiếu gia và ngươi cùng một họ. Cùng một họ thì có thì nói ra chứ... Chẳng lẽ ngươi muốn nhận bừa bổn thiếu gia.

- Tiểu đệ chưa nói ra mà huynh đã nói thay tiểu đệ. Phàm những người cùng một họ thì có quan hệ với nhau đấy. Khác họ đã họ đã có quan hệ huống chi cùng họ. Có lẽ đệ và huynh có quan hệ rất gần gũi nhau. Nếu không muốn nói là ruột thịt đấy.

Lâm Tứ nói xong. Lâm Qui ngửa mặt cười ngặt nghẽo. Hắn vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử... Nghe ngươi phát ngôn nhận bừa ta là người dòng tộc của ngươi... Ta không thể nào nhịn cười được đấy.

Hắn nói xong cười lên khanh khách.

Lâm Tứ chờ cho Lâm Qui cười dứt mới nói:

- Hắn huynh đã nhận ra Lâm Tứ là người cùng dòng tộc nên đắc chí cười phải không?

Lâm Qui trừng mắt nạt:

- Tiểu tử thúi hồ đồ... Ngươi còn nói một lần nữa cái ý nghĩ điên rồ đó thì đừng trách sao bổn thiếu gia nóng gan phát lạc ngươi mà không cho ngươi giãi bày.

Lâm Tứ sụ mặt xuống:

- Huynh không nhận đệ thì thôi. Thật làm oan ức cho Lâm Tứ này.

Hắn gãi đầu nói:

- Khi đệ nghĩ đến huynh mà huynh lại không bao giờ nghĩ đến tiểu đệ cả.

Lâm Qui nạt ngang:

- Ngươi nghĩ đến thiếu gia mà lại phá bĩnh vào chuyện của ta ư?

Lâm Tứ khoát tay

- Tiểu đệ nào dám phản bội huynh. Tiểu đệ không giúp người dòng tộc thì giúp ai chứ?

Lâm Qui nạt ngang:

- Lâm thiếu gia đường đường là người của phủ Cửu Thiên Tuế mà lại có quan hệ dòng tộc với một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi à? Những lời sàm ngôn hồ đồ của ngươi chỉ đáng để cho Lâm thiếu gia hành xử thôi.

Lâm Tứ buông tiếng thở dài nói:

- Nếu Lâm huynh đã nói vậy rời thì Lâm Tứ chẳng còn gì để nói nữa.

Lâm Qui gàn giọng nói:

- Vậy là ngươi nói hết rồi chứ?

Lâm Tứ tròn mắt, lắc đầu:

- Chưa...

- Thế ngươi còn gì để nói nữa nào?

- Lâm tiểu đệ còn biết bao nhiêu chuyện để nói với huynh... Tỷ như chuyện hôm đó... Thật ra hôm đó...

Gã buông một tiếng thở dài rồi ngồi thụp xuống bật khóc tức tưởi. Gã cứ khóc mãi mà không nói câu nào. Thấy Lâm Tứ khóc, Lâm Qui gằn giọng nói:

- Tiểu tử. Ngươi sợ chết mà khóc phải không?

Lâm Tứ ngẩng mặt nhìn Lâm Qui:

- Lâm Tứ không phải sợ chết mà khóc đâu. Tại vì Lâm Tứ ấm ức quá mà khóc thôi.

Lâm Tứ nói dứt câu rống to lên. Tiếng khóc rống của gã khiến cho mọi người chung quanh tò mò bâu lấy.

Lâm Tứ thấy mọi người bâu lấy vì tò mò, cau mày gắt giọng quát:

- Các ngươi bâu đến để làm gì... có đi không. Mau đi đi, rời khỏi đây.

Mọi người ồ lên.

Nghe tiếng ồ của những người tò mò đó, Lâm Tứ càng rống to hơn nữa. Gã vừa rống vừa nói:

- Các vị trưởng tôn ơi. Lâm Tứ này bị hàm oan mà chẳng thể nào nói được Tức chết đi thôi. Tức chết đi thôi.

Gã nói xong rống to lên.

Từ trong đám đông một lão trượng bước ra nói:

- Tiểu tử... Ngươi có oan ức gì nói. Nếu thật sự tiểu tử bị oan thì ở đây mọi người sẽ không bỏ ngươi đâu...

Lâm Tứ nhìn Lâm Qui:

- Huynh cho đệ giãi bày chứ?

Lâm Qui gắt giọng:

- Được Ngươi cứ nói.

Lâm Tứ từ từ đứng lên. Y ôm quyền xá mọi người rồi từ tốn nói:

- Tiểu tử là Lâm Tứ còn đây là Lâm Qui đương kim thiếu gia của phủ Thiên Tuế.

Nghe Lâm Tứ nói mọi người đổ dồn mắt nhìn Lâm Qui. Họ không phải nhìn y bằng sự ngưỡng mộ mà chẳng qua mới biết y là người của phủ Thiên Tuế. Trong vòng người đó có kẻ vội vã ôm quyền xá Lâm Qui.

- Tham kiến Lâm thiếu gia.

Lâm Qui khẽ gật đầu:

- Tại hạ là Lâm Qui đương kim thiếu gia của phủ Thiên Tuế và Tổng đàn võ lâm Minh chủ. Gã tiểu tử kia và tại hạ chẳng có quan hệ gì cả.

Lão trượng lên tiếng:

- Nếu vì lẽ đó mà Lâm thiếu gia mới hành xử gã?

Lâm Qui gật đầu:

- Không sai.

Lão trượng thở dài.

Lâm Tứ vội khoát tay:

- Không phải Lâm Tứ này nhận bừa nhận bãi gì đâu.

Y gãi đầu mếu máo nói:

- Cũng chỉ cái họ Lâm chết tiệt, ôn dịch mà Lâm Tứ đây mới mắc kiếp họa. Nếu không có họ Lâm chết tiệt này thì Lâm Tứ đâu có đến nỗi khóc ròng trước mặt chư vị bá bá và bá mẫu.

Nghe gã nói câu đó, mọi người bật cười dòn dã. Y chửi nhưng lại không có tục danh phía sau vô hình trung chẳng biết Lâm Tứ tự chửi mình hay chửi Lâm Qui, chính vì thế mà người ta mới bật cười.

Lâm Qui nghe mọi người cười ngặt nghẽo tức giận:

- Im...

Những người váy quanh chợt im lặng. Lâm Qui nhìn Lâm Tứ:

- Lâm Tứ... Ngươi chửi ai thế?

Lâm Tứ khúm núm ôm quyền:

- Tất nhiên tiểu đệ chửi tiểu đệ rồi. Chỉ tại vì tiểu đệ hồ đồ nên mới gặp kiếp họa này.

Gã tự vỗ đầu mình rồi nói tiếp:

- Chỉ vì tiểu đệ hồ đồ nghĩ mình và huynh có quan hệ dòng tộc cùng một họ Lâm, nên tiểu đệ mới tương kế tựu kế giúp huynh, không ngờ huynh lại hiểu lầm tiểu đệ.

Gã thở hắt một tiếng rồi nói:

- Các vị bá bá, bá mẫu... Trước đây vì tiểu tử Lâm Tứ này nghĩ hồ đồ, lại thấy Lâm Qui tướng mạo khôi ngô, anh tuấn, chắc chắn là người đỉnh thiên lập địa nên nhận bừa mà giúp huynh ấy.

- Ngươi giúp gì ta chứ?

Lâm Tứ nhăn nhó:

- Thì lần đó Lâm huynh định cưỡng hiếp Diệp Hoàn cô nương, nhưng thử hỏi cưỡng hiếp thì đâu có thú vị gì. Chính vì thế mà đệ tương kế tựu kế khiến cho Diệp Hoàn cô nương yêu thương huynh. Nay huynh đã có Diệp Hoàn. Ơ... quên... Diệp Tình cung chủ chứ... Thì nay huynh đã có Diệp Tình cung chủ... Gặp lại huynh đáng ra huynh phải đền ơn tiểu đệ. không ngờ gặp huynh đã muộn giết tiểu đệ...

Lâm Tứ đưa tay lên trời rống to lên:

- Các bá bá... bá mẫu... Lâm Tứ này có oan không chứ... có oan không chứ?

Lâm Qui nghe Lâm Tứ nói đến tức đỏ mặt. Y gầm lên:

- Lâm tiểu tử... sàm ngôn...

Lâm Tứ nhìn lại Lâm Qui:

- Không phải sàm ngôn mà đó là sự thật. Nếu không phải sự thật huynh có dám thề không... Huynh phải đã từng định cưỡng hiếp Diệp Tình Cung chủ Hương cung, nếu không có đệ thì hắn bây giờ Diệp

Tình đâu có đoái hoài gì đến huynh. Thậm chí nàng còn ghét huynh nữa.

Gã hất mặt:

- Huynh dám thề không?

Hai hàm răng Lâm Qui nghiến lại phát ra những tiếng két két nghe buốt cả cột sống.

Lâm Tứ cao giọng nói tiếp:

- Đệ có chết cũng nói ra sự thật. Nếu huynh lối không dúng thì huynh hãy thề đi cho mọi người tin. Nếu huynh nói điều đệ nói không đúng thì cả phủ Thiên Tuế của huynh...

Lâm Tứ bỏ lửng câu nói giữa chừng. Lâm Qui rít giọng:

- Tiểu tử thúi... Lâm thiếu gia sẽ cắt lưỡi ngươi.

Mặt Lâm Tứ méo mó:

- Huynh cắt lưỡi Lâm Tứ ư? Cắt lưỡi thì Lâm Tứ không thể nói được chứ gì?

Lâm Tứ chợt đanh mặt lại:

- Lâm huynh... Nếu huynh giết Lâm Tứ rồi không biết huynh có sống được bao nhiêu năm nữa.

Lâm Qui dấn bước đến một bộ:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Lâm Tứ mím môi rồi nói:

- Tiểu đệ báo cho huynh biết, Diệp Tình cung chủ đã xem Lâm Tứ này như tiểu đệ kết tình thủ túc rồi. Huynh giết đệ xem như đã cắt đứt tơ tình với Cung chủ đó.

Lâm Tứ đôi co qua lại với Lâm Tứ, chẳng mấy chốc đã kéo cả một số đông người vầy quanh. Họ nhốn nháo bàn tán về những điều Lâm Tứ nói thật là hỗn độn. Sự hỗn độn càng lúc càng dâng cao dần. Người thì bênh vực cho Lâm Tứ kẻ thì theo hùa với Lâm Qui bởi biết gã là thiếu gia của phủ Thiên Tuế.

Lâm Tứ nghe mọi người đối kịch càng lúc càng tăng liền lớn tiếng quát nhóm người theo hùa với Lâm Qui:

- Lâm Tứ nhìn mặt các người là biết ngay một lũ chẳng biết thị phi, chỉ biết theo đám ăn tàn thôi. Hôm nay các ngươi theo Lâm huynh của ta, ngày mai thì lại theo Lâm Tứ này... Chẳng cần nghe các vị

nói nữa.

Nhóm người đó như bị Lâm Tứ chế thêm dầu vào lửa gào lên:

- Lâm tặc đáng chết.

Họ ùa đến Lâm Tứ thì những người theo Lâm Tứ cũng gầm lên.

- Ỷ đông hiếp người đâu có anh hùng.

Thế là hai nhóm người ào ào lao vào nhau ẩu đả. Nhân cơ hội hỗn độn đó, Lâm Tứ lòn lén như một con lươn qua chốn hỗn độn để đào thoát.

Y vừa mới chuồn qua khỏi đám đông toan đứng lên bỏ chạy thì cổ bị đạp dí xuống đất.

Lâm Tứ trợn mắt, lè lưỡi, rống lên:

- Lâm thiếu gia không muốn chết... Lâm Tứ không muốn chết đâu.

Lâm Tứ vừa nói vừa cố ngẩng mặt nhìn lên. Đứng sừng sững ngay trên đầu Lâm Tứ là vị Chưởng môn phái Tuyết Sơn Ngô Tất Nhiên. Lão vận trường bào trắng toát như lớp tuyết, râu tóc thì đen mượt.

Ngô Tất Nhiên nói:

- Tiểu tử đâu thể trốn được.

Lâm Tứ nằm dài dưới đất nhăn nhó nói:

- Tiền bối tha mạng cho vãn bối... Tha mạng cho vãn bối.

- Lão phu không có quyền tha mạng cho ngươi... Mà chỉ có Lâm thiếu gia mới có thể tha mạng cho ngươi được mà thôi.

Nghe Ngô Tất Nhiên nói câu này, tứ chi Lâm Tứ bủn rủn. Y nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ mình tới số thật rồi hay sao? Biết như thế này thì trước đây mình chẳng chọc ghẹo gã Lâm tặc này làm gì”.

Trong khi Lâm Tứ nghĩ thì cuộc ấu đả đã chấm dứt. Tất nhiên phần thắng thuộc về nhóm người theo về với Lâm Qui vì họ được sự hỗ trợ của những cao thủ vận hắc y.

Tất cả ùa đến vầy quanh Lâm Tứ, đồng loạt xướng lên:

- Giết tên gã tiểu tử thúi... Giết tên gã tiểu tử thúi.

Lâm Qui chặm rãi chấp tay sau lưng tiến đến bên Lâm Tứ:

- Ngươi quả là xảo quyệt. Muốn lợi dụng mọi người để kiếm đường đào tẩu ư? Nhưng số ngươi đã tận rồi... Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi, năm sau đúng ngày nay sẽ là ngày cúng tế vong hồn ngươi.

Mồ hôi rịn ra trên trán Lâm Tứ. Gã miễn cưỡng nói:

- Lâm huynh à...

Lâm Qui gắt giọng quát:

- Tiểu tử muốn nói nữa à? Đợi Lâm thiếu gia cắt lưỡi ngươi rồi sẽ cho ngươi nói.

Lâm Tứ nhăn nhó, thều thào nói:

- Cắt lưỡi rồi Lâm Tứ làm sao nói được nữa... Lâm thiếu gia đừng cắt lưỡi Lâm Tứ... Tội nghiệp Lâm Tứ lắm... Nếu Lâm thiếu gia cắt lưỡi Lâm Tứ thì biến thành ma. Lâm Tứ chứng còn lưỡi để nói nữa. Không nói thì là ma câm rồi.

- Ngươi nói nhiều quá thì cũng nên biến thành ma câm đặng không còn nói nữa.

Lâm Qui nhìn lại Chưởng môn phái Tuyết Sơn Ngô Tất Nhiên. Gã ôm quyền giả lả nói:

- Lâm thiếu gia đa tạ sự hỗ trợ của Ngô chưởng môn.

Tất Nhiên ôm quyền đáp lễ:

- Ngô mỗ chỉ mong Lâm thiếu gia nói với Cửu Thiên Tuế một tiếng là được rồi.

Lâm Qui gật đầu cất tiếng cười khanh khách. Lời nói của Chưởng môn Ngô Tất Nhiên đủ minh chứng cho mọi người biết thân phận cao quí của gã hiện nay như thế nào.

Gã đắc ý nói:

- Được.. Bổn thiếu gia sẽ bẩm báo công lớn của Ngô chưởng môn với lão nhân gia.

- Đa tạ thiếu gia...

Lâm Qui chìa tay đến:

- Ngô chưởng môn cho ta mượn thanh kiếm của người.

Chưởng môn phái Tuyết Sơn rút ngay trường kiếm đặt vào tay Lâm Qui. Lâm Qui hoành kiếm cao giọng nói:

- Các ngươi hãy nhìn đây... Với những kẻ dám xúc phạm đến bổn thiếu gia thì phải chịu gia hình như thế này. Hôm nay gã tiểu tử này sẽ là bài học để mọi người nhớ mãi sau này.

Lâm Qui hoành kiếm trở mũi nhắm thẳng vào gáy Lâm Tứ. Sinh mạng của Lâm Tứ giờ còn trong khoảnh khắc, tất cả đều tùy thuộc vào lưỡi kiếm thẳng tay Lâm Qui. Lâm Tứ rống lên đến khản cả tiếng:

- Ta không muốn chết.

Xem tiếp hồi 44 Chân diện cố nhân

Chương 44: Chân Diện Cố Nhân

Lâm Qui thét lên một tiếng:

L

- Ngươi phải chết.

Cùng với tiếng thét như thể gã đang trút cơn cuồng nộ vào Lâm Tứ, lưỡi kiếm trong tay gã nhắm chiếc gáy đâm thẳng xuống. Cái chết chỉ dừng lại cách Lâm Tứ đúng một sợi tóc mà gã có thể cảm nhận rõ mồn một khí lạnh từ mũi liếm tỏ ra làm gai cả cột sống.

Không phải Lâm Qui tha Lâm Tứ, hay không dám giết gã tiểu thần thâu tội nghiệp mà chỉ vì lưỡi kiếm bị chặn lại bởi thủ pháp của Hạ Tuấn Luận. Sự xuất hiện của Tuấn Luận quá ư đột ngột vô cùng, cực kỳ đúng lúc đến độ Lâm Qui chẳng biết chàng đến từ lúc nào. Mặc dù bị Tuấn Luận giữ chặt lưỡi kiếm trong tay rồi mà Lâm Qui vẫn cố sức nhận nó xuống, nhưng không làm sao nhích được mũi kiếm chết chóc kia chạm được tới cổ Lâm Tứ

Cạch...

Lưỡi kiếm bị bẻ ngang ngay tận đốc kiếm, mặc dù thanh kiếm của Chưởng môn phái Tuyết Sơn là một thanh báu kiếm.

Đến lúc này Lâm Qui mới sờ sững nhận ra chuyện gì đã xảy ra với mình. Y bất giác hỏi:

- Ngươi đó à?

Không màng đến lời nói của Lâm Qui, Tuấn Luận từ từ đỡ Lâm Tứ đứng lên. Bộ mặt Lâm Tứ méo xệch trông thảm hại và tội nghiệp. Thậm chí y phải bật khóc như thể vừa được tái sinh lần thứ hai.

Tuấn Luận hỏi Lâm Tứ:

- Lâm đệ có sao không?

Lâm Tứ vẫn chưa hoàn hồn lập bập nói:

- Hắn đệ vẫn còn sống?

- Vẫn còn sống. Nếu đệ chết thì huynh sẽ nhúng tay vào máu. Và người đầu tiên tay huynh nhuộm máu chính là Lâm thiếu gia của phủ Cửu Thiên Tuế.

Tuấn Luận nhìn lại Lâm Qui. Ánh mắt của chàng khe khắt đến độ khi Lâm Qui vừa chạm đến thì thân gã đã nổi đầy gai ốc.

Lâm Qui rụt rè nói:

- Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận. Các hạ dám xen vào chuyện của Lâm thiếu gia?

Thần nhãn đầy uy quang của Tuấn Luận ánh lên cái nhìn tàn nhẫn chém xả vào mặt Lâm Qui. Chàng từ tốn nhưng cất lời đáp trả bằng chất giọng lạnh như băng giá:

- Nếu tại hạ đến trễ thì Lâm Tứ đệ của tại hạ sẽ chết bởi sự tàn nhẫn của Lâm công tử.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Lâm công tử có biết Lâm Tứ chết thì điều gì sẽ xảy ra không?

Lâm Qui cười khẩy một tiếng:

- Thì ngày này năm sau là ngày tế vong hồn tên tiểu tử thúi đó.

Lời còn đọng trên miệng Lâm Qui thì trảo công của Tuấn Luận với bóng long trảo chụp tới. Lâm Qui chớp thấy đầu rồng thì trảo của Tuấn Luận đã đặt vào yết hầu gã rồi. Gã cảm thấy nghẹt thở tưởng chừng không thể thở được nữa.

Tuấn Luận chậm rãi nói:

- Lâm Tứ chết, Lâm công tử biết chuyện sẽ đến với Lâm công tử chứ? Chắc chắn một điều, Lâm thiếu gia sẽ cùng đi với Lâm Tứ đệ của tại hạ, mặc dù điều đó tại hạ không bao giờ muốn.

Mặt Lâm Qui biến sắc:

- Các hạ định giết bổn thiếu gia sao? Ngươi biết làm như vậy thì ngươi đã phạm một sai lầm lớn đó.

- Tại hạ chẳng sợ một sai lầm nào một khi mình hành động. Nhưng đã quyết định thì tại hạ chấp nhận tất cả những hậu quá trút lên đầu mình.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói tiếp:

- Lâm thiếu gia có đồng ý bỏ qua lọi chuyện cũ với Lâm đệ của tại hạ không?

Lâm Qui gật đầu:

- Lâm thiếu gia xem như chẳng bàn đến nữa, nếu như ngươi chịu buông trảo công của ngươi khỏi yết hầu Lâm thiếu gia.

Tuấn Luận mỉm cười, từ tốn nói:

- Quân tử đại trượng phu, và tại hạ không muốn một lần nữa phải khống chế Lâm thiếu gia.

Chàng nói dứt lời thì thu hồi trào công, quay bước trở lại bên Lâm Tứ. Đặt tay lên vai Lâm Tứ, Tuấn Luận nói:

- Lâm đệ. Chúng ta đi thôi.

Lâm Tứ lườm Lâm Qui. Y lắc đầu thở hắt một tiếng nghểnh mặt nói:

- Lâm Tứ và Lâm Qui chẳng có dòng tộc gì hết. Mai này gặp nhau Lâm công tử đừng nhìn mặt Lâm Tứ này đó.

Tuấn Luận và Lâm Tứ dợm bước thì Lâm Qui thét lớn:

- Bắt cả hai gã đó cho bốn thiếu gia.

Gã rống lên tiếp:

- Không bắt được thì giết gã... Bất cứ ai làm được điều đó, bổn thiếu gia sẽ trọng thưởng hậu hỉ.

Nghe Lâm Qui nói, Lâm Tứ phẫn uất thét lớn:

- Ngươi đúng là thứ tiểu nhân bỉ ổi. Thứ không biết giữ lời, hạng ngoa ngôn xảo trá.

Trong khi Lâm Tứ thét lên như vậy thì bọn võ phu theo hầu Lâm Qui đồng loạt rút binh khí lao vào tập kích Tuấn Luận. Kiếm ảnh như rừng đồng loạt chụp xuống Tuấn Luận và Lâm Tứ. Một tay Tuấn Luận chụp lấy thắt lưng của Lâm Tứ quẳng lên cao ba trượng còn hữu thủ thì phối hợp với bộ pháp thần kỳ, loáng cái đã tước hết những thanh kiếm trong tay bọn võ phu của Lâm Qui. Chàng xoay một vòng những lưỡi kiếm đó thoát ra, như những ngọn phi tiễn.

Phập... phập... phập.

Kiếm của gã nào được trả về gã đó nhưng không phải trả vào tay họ mà lại ghim thẳng vào tâm trung bản thủ, rồi cắm phập xuống đất. Cùng với thủ pháp trả kiếm thần kỳ, Tuấn Luận lướt lên thộp lấy Lâm Tứ nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Chàng đứng dạng chân nhìn Lâm Qui.

Lần này đối mặt với Tuấn Luận. Lâm Qui biến sắc, chẳng còn dám vọng động nữa, thậm chí thối lui luôn ba bốn bộ.

Lâm Tứ thét lớn vừa chỉ vào mặt Lâm Qui:

- Ngươi đáng chết lắm... Ngươi đáng chết lắm.

Lâm Qui không màng đến lời của Lâm Tứ mà cứ thối bộ. Y lùi mà quên cả những gã thuộc nhân đang bò dưới đất rên rỉ bởi lưỡi kiếm như đã khóa chặt chúng xuống mặt đất.

Lâm Qui vụt quay lưng bỏ chạy. Y có nằm mơ cũng không thể nào tưởng tượng được thủ pháp siêu phàm của Hạ Tuấn Luận.

Lâm Tứ nhìn lại vị Chưởng môn phái Tuyết Sơn nói:

- Lão Chưởng môn này thấy người bị hiếp đáp không ra tay cứu giúp mà còn theo đóm ăn tàn hùa với Lâm thiếu gia nữa.

Mặt Ngô Tất Nhiên đỏ bừng.

Tuấn Luận đặt tay lên vai Lâm Tứ:

- Thôi đi... Tự khắc Ngô chưởng môn sẽ hổ thẹn với hành động của mình. Chính vì những vị Chưởng môn như Ngô tiền bối mà Tuyết Sơn phái chưa bao giờ đạt được danh tiếng trên chốn giang hồ khiến bằng hữu nể phục.

Lâm Tứ lườm Ngồ Tất Nhiên, khinh khỉnh nói:

- Lão về mà hàn thanh kiếm khác đem cho Lâm thiếu gia mượn nữa nhé. Nhìn mặt lão, Lâm Tứ này chán chết đi được.

Lâm Tứ đi cùng với Tuấn Luận bước ngang qua trước mặt Ngô Tất Nhiên. Bất ngờ y như thể bị vấp té, nhào vào người Tất Nhiên, nhưng lão chẳng dám làm gì Lâm Tứ.

Lâm Tứ phủi hai ống tay áo:

- Cáo lỗi... Cáo lỗi...

Vì Chưởng môn phái Tuyết Sơn chỉ biết nhìn Lâm Tứ mà chẳng nói nửa lời. Lão im lặng, nhưng trong ánh mắt đã thoắt hiện những luồng hung quang rờn rợn.

Khi Tuấn Luận và Lâm Tứ vừa bước qua mặt Chưởng môn phái Tuyết Sơn thì bất ngờ, lão vung Hàn Băng chưởng đánh vào lưng hai người.

Chưởng ảnh của họ Ngô đánh từ phía sau Tuấn Luận và Lâm Tứ. Với thân phận một Chưởng môn nhân mà Ngô Tất Nhiên công kích Lâm Tứ và Tuấn Luận từ phía sau thì lão đã chẳng còn xem danh dự và uy nghi của Tuyết Sơn phái, mục đích của Ngô Tất Nhiên là chỉ muốn đắc lợi trong một chưởng Hàn Băng đấy thôi.

Những tưởng đâu Hàn Băng chưởng của họ Ngô đã ném trúng lưng Tuấn Luận lần Lâm Tứ nhưng sự biến bất ngờ lại xảy ra khi lão vừa nhả kình thì chưởng ảnh lại bị thủ pháp bách biến của Tuấn Luận khiến cho đáo ngược lại đánh vào ngay tâm huyệt.

Bốp...

Ngô Tất Nhiên dụng Hàn Băng chưởng công Tuấn Luận và Lâm Tứ thì sự biến lão lại công chính lão mà lão cũng không thể nào ngờ tới được. Hứng trọn một chưởng Hàn Băng của chính mình, Ngô Tất Nhiên phải thối luôn hai bộ, thân lão như thể đóng băng bởi khi chưởng lạnh giá. Lão cứ rùng mình liên tục, hai hàm răng thì nghiến chặt vào nhau phát ra những âm thanh ken két.

Ngô Tất Nhiên lập bập nói:

- Sao... Sao?

Lão muốn nói câu gì đó nhưng hàn khí khiến cho lão không thể nào nói được. Lão phải ngồi bệt xuống đất để vận công điều tức nếu không muốn mất mạng bởi Hàn Băng chưởng của chính lão.

Tuấn Luận nhìn Ngô Tất Nhiên khẽ lắc đầu Lâm Tứ thì chỉ trỏ nói:

- Không sai mà... Người tiểu nhân thì đi cùng với kẻ tiểu nhân không sai mà... Đường đường là một Chưởng môn mà chẳng có phong độ tí nào. Lão chẳng đáng là Chưởng môn nữa.

Lâm Tứ vừa nói vừa sấn tới, nhưng Tuấn Luận đã nắm tay y lại:

- Lâm đệ.

Lâm Tứ vùng vằng:

- Hạ đại ca, để cho đệ dạy cho lão Chưởng môn này bài học về danh phái chứ.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không cần đâu, Ngô chưởng môn đã bị nội thương rồi. Bấy nhiêu đó Ngô chưởng môn cũng đủ biết và suy nghĩ lại những gì Chưởng môn đã làm.

Chàng vỗ vai Lâm Tứ:

- Chúng ta đi thôi... kẻo sẽ có thêm những chuyện phiền phức đó.

Lâm Tuấn và Tuấn Luận rảo bước bỏ đi. Lâm Tứ vừa đi vừa nói:

- Hạ đại ca...

Tuấn Luận nhìn sang Lâm Tứ. Gã hỏi:

- Sao đại ca biết đệ gặp nạn mà cứu vậy?

Tuấn Luận mỉm cười:

- Huynh theo chân Lâm Qui đấy mà.

Lâm Tứ tròn mắt:

- Gã đại đạo Lâm tặc đó giờ đã là thiếu gia của phủ Thiên Tuế. Nghĩ cũng lạ thật. Trước đây gã theo chân Long Cơ bà bà hết gây chuyện quái ác này đến chuyện quái ác khác, nay lại được làm nghĩa tử của Cửu Thiên Tuế thì hắn còn khuấy động như thế nào nữa. Ông trời thật là bất công.

Y nhìn lên mặt Tuấn Luận:

- Hạ huynh không trừ khử tên Lâm tặc nọ thì có ngày hắn còn gieo họa nữa.

Mặt Tuấn Luận sa sầm xuống:

- Huynh tự biết. Nhưng huynh có điều khó xử đối với Lâm thiếu gia. Hay nhất là từ nay Lâm đệ nên tránh xa gã họ Lâm đó.

Lâm Tứ nheo mày.

- Lâm tặc có gì mà khiến huynh khó xử?

- Ờ... thì khó là khó xử.

Lâm Tứ chợt kéo Tuấn Luận vào một tửu điếm. Hắn đi thẳng đến quầy tiểu nhị gọi luôn vô rượu năm cân cùng những thức ăn ngon nhất, rồi lấy trong ống tay áo ra chiếc túi gấm thêu một ngọn sơn phủ đầy băng tuyết, lấy trong đó một nén vàng trả cho gã tiểu nhị.

Y ôm gói thức ăn và bầu rượu quay trở ra. Tuấn Luận nhìn Lâm Tứ:

- Đệ lại trổ nghề thần thâu.

- Hây... Đệ đâu có muốn nhưng tại cái lão Chưởng môn Tuyết Sơn phái buộc tay đệ ngứa ngáy, lấy hầu bao của lão để bỏ ghét thôi mà.

- Nhưng huynh không muốn đệ tiếp tục trổ nghề thần thâu của mình nữa.

Lâm Tứ giả lả cười:

- Lần nầy thôi... Lần nầy thôi.

Lâm Tứ vừa nói vừa bẽn lẽn nhìn nơi khác.

Tuấn Luận hỏi:

- Lâm đệ đến đây làm gì?

Lâm Tứ miễn cưỡng nhìn lại Tuấn Luận. Y e dè nói:

- Đến Hàm Dương lần này không phải ý của đệ đâu.

Vẻ mặt Tuấn Luận lộ rõ những nét cáu gắt:

- Không phải ý của đệ thì hẳn là ý của Tô Băng Lệ.

- Thì chính Tô tỷ tỷ đưa ra ý này.

Lâm Tứ dừng bước nhăn nhó nói:

- Tô tỷ tỷ đến Hàm Dương chủ đích muốn gặp lại Hạ đại ca.

Y tạo một nụ cười giả lả rồi nói tiếp:

- Hạ đại ca... Xem ra lần này Tô tỷ tỷ đã yêu đại ca thật rồi đó.

Lâm Tứ quan sát dung diện của Tuấn Luận xem có sự thay đổi gì không khi nghe gã thốt ra câu nói này. Đập vào mắt y là vẻ mặt không một chút biểu cảm, cứ như Tuấn Luận chẳng hề nghe gã nói gì.

Lâm Tứ lí nhí nói tiếp:

- Huynh nghĩ sao?

- Nghĩ gì?

Buông một tiếng thở dài:

- Huynh không yêu Tô tỷ tỷ à?

- Đệ hỏi điều đó để làm gì?

Lâm Tứ im lặng. Y tiếp tục bước, nhưng rồi lại dừng bước quay sang Tuấn Luận:

- Hạ huynh... Đệ thấy Tô tỷ tỷ tội nghiệp lắm.

- Nếu huynh tội nghiệp Tô Băng Lệ thì đó chỉ là lòng thương hại mà thôi.

- Nhưng Tô tỷ tỷ không còn như ngày xưa nữa.

- Huynh biết. Ngay từ lúc Băng Lệ còn là một trang giai nhân thì Tuấn Luận vẫn là Tuấn Luận. Hiện tại, huynh cũng có nghĩ đến Tô Băng Lệ, nhưng đó không phải là tình yêu.

- Phải chăng chỉ vì Tô tỷ tỷ không còn nhan sắc thanh xuân như hôm nào nữa.

- Huynh không phải là người trọng nhan sắc. Đừng nói đến chuyện đó nữa. Băng Lệ đang ở đâu?

- Đệ đưa dẫn huynh đến với tỷ tỷ đây.

Tuấn Luận nhìn Lâm Tứ:

- Nếu huynh muốn mọi người mau rời khỏi Hàm Dương...

Lâm Tứ lúng túng:

- Đệ thì lúc nào cũng nghe lời huynh, nhưng còn Tô tỷ tỷ...

- Huynh muốn đệ cùng đi với Tô Băng Lệ. Đất Hàm Dương bây giờ không tiện cho hai người lưu ngụ đâu.

Lâm Tứ dừng chân trước một gian khách điếm. Y nói:

- Băng Lệ và... Tuyết Nhi, Đình Khang lẫn Ngự thần y ở trong đó đó.

Mặt Tuấn Luận cau có với những nét căng thẳng:

- Huynh không ngờ Băng Lệ và đệ lại dẫn cả Tuyết Nhi, Đình Khang đến Hàm Dương. Sao lại có thể hồ đồ như vậy chứ? Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế và ta lúc này như thế não hẳn đệ và Băng Lệ phải hiểu ra chứ. Hai người thôi đã là chuyện khó xử cho huynh rồi, giờ lại thêm cả Tuyết Nhi, Đình Khang thì nếu như Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế phát hiện được, chuyện sẽ như thế nào không?

- Ngự thần y muốn gặp huynh. Mà Ngự thần y đi thì không lẽ để Tuyết Nhi, Đình Khang một mình

tại Ngũ Đài sơn.

Buông một tràng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Thôi được rồi... Huynh sẽ vào gặp Ngự thần y, rồi tất cả mọi người mau rời Hàm Dương. Huynh cũng không lưu lại đây đâu. Huynh sẽ đến nơi huynh đến.

Lâm Tứ buột miệng hỏi:

- Huynh đi đâu nữa...

- Huynh không thể nói bây giờ với Lâm đệ được.

Lâm Tứ miễn cưỡng không hỏi Tuấn Luận nữa Hai người vào khách điếm, đi thẳng đến phòng trọ của Băng Lệ, Tuyết Nhi, Đình Khang và Ngự thần y.

Vừa thấy Tuấn Luận, Ngự thần y đã hối hả bước ra đón:

- Hạ lão đệ.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Ngự huynh...

Ngự thần y phấn khích nói:

- Lão huynh phải cất công đến đây tìm Hạ lão đệ đấy. Nhất định lão đệ phải thết đãi hảo tửu cho lão huynh mới được.

Lâm Tứ nhanh miệng nói:

- Có sẵn rượu và thức ăn đây... Lâm Tứ này sao giỏi quá, lúc nào cũng có sự chuẩn bị chu toàn.

Y vừa nói vừa bày thức ăn ra bàn. Tuấn Luận nhìn về phía Băng Lệ. Nàng vẫn đứng nép góc phòng, mặt che vuông lụa trắng với Tuyết Nhi và Đình Khang.

Chàng bước đến trước mặt Băng Lệ:

- Muội...

Băng Lệ cúi mặt nhìn xuống:

- Huynh...

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Gặp lại muội huynh rất mừng.

Nghe Tuấn Luận nói câu này, bất giác nước mắt trào ra khoé, Băng Lệ khẽ lắc đầu như thể muốn chối bỏ lời nói của Tuấn Luận.

Ngự thần y bước đến bên Tuấn Luận:

- Nào… Chúng ta lại đối ẩm với nhau thôi.

Tuấn Luận mỉm cười với Tuyết Nhi và Đình Khang rồi quay lại bàn thức ăn đã được Lâm tứ bày ra sẵn. Lâm Tứ chọn chỗ ngồi cạnh Ngự thần y.

Y nói với Băng Lệ và hai đứa trẻ:

- Nào… Mọi người đến đây đi… Chẳng lẽ đợi Lâm Tứ thỉnh Tuyết Nhi và Đình Khang ả? Những thứ này, Lâm đại ca suýt phải trả bằng cái mạng của mình đó.

Chờ cho mọi người ngồi vào bàn, Lâm Tứ mới chuốc rượu vào bốn chiếc chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Tô tỷ tỷ hôm nay hẳn phải uống một chén rượu để mừng ngày sum hợp đó.

Y bưng chén:

- Mời tất cả mọi người.

Tất cả cùng nâng chén, uống cạn số rượu Lâm Tứ chuốc ra chén. Tuấn Luận mới nhìn Ngự thần y hỏi:

- Ngự lão huynh rời Ngũ Đài sơn tìm Tuấn Luận hẳn để đòi nợ đã gởi Tuyết Nhi và Đình Khang.

- Hê… Lão đệ nói sai rồi. Lão huynh có một chuyện hệ trọng muốn nói với lão đệ đây.

Tuấn Luận nghiêm mặt hỏi:

- Lão huynh định nói chuyện gì? Xin đừng nói cho Tuấn Luận về những truyền thuyết của mười hai hạt thần châu mà hiện tại Tuấn Luận chẳng giữ một hạt nào cả.

- Chuyện đó thì lão huynh đây biết… Mười hai hạt thần châu hiện đã ở trong tay Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế rồi.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu... Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế thì chỉ giữ mười một viên thần châu. Còn Minh Chỉ thần châu thì Tuấn Luận buộc phải trao cho Diệp Tình Hương cung chủ rồi

- Vậy là Thần châu chưa hợp nhất.

Tuấn Luận gật đầu:

- Hiện tại thì chưa hợp nhất, nhưng chuyện hợp nhất Thập nhị thần châu cùng chỉ trong nay mai thôi. Thế lão huynh đến đây vì chuyện đó à?

Ngự thần y lắc đầu:

- Lão đệ đã nói rồi... Lão huynh tìm lão đệ không phải vì chuyện Thập nhị thần châu đâu, mà vì chuyện khác.

Lão chỉ Tuyết Nhi và Đình Khang:

- Chính Tuyết Nhi và Đình Khang buộc lão huynh phải đi tìm lão đệ đó.

Đôi chân mày của Tuấn Luận nhướng lên. Chàng cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Chưa một ai có thể dời bước Ngự thần y khỏi Ngũ Đài sơn, thế mà hai đứa trẻ chưa đến tuổi trưởng thành lại có thể dời được lão huynh sao? Chuyện này quả là lạ lắm đó.

- Tất nhiên là lạ rồi, nhưng nếu Tuyết Nhi và Đình Khang không đến thì Ngự thần y chẳng bao giờ rời Ngũ Đài sơn cả.

Lão nói xong bưng chén rượu vừa được Băng Lệ chuốc đầy nói.

- Lão đệ uống cạn chén rượu này đi, lão huynh sẽ nói.

- Mời Ngự lão huynh.

Lâm Tứ cũng chen vào:

- Mời Ngự lão huynh và Hạ đại ca.

Ba người dốc chén rượu trút vào miệng. Lâm Tứ phùng má trợn mắt vội vã quay ngang ho sặc một tiếng. Rượu trong miệng gã phún ra tung tóe.

Ngự thần y nhìn gã nói:

- Uống không được thì đừng bắt chước lão phu và Hạ Tuấn Luận. Nếu ngươi muốn uống rượu như

Hạ Tuấn Luận và Ngự thần y thì phải... ra công diện bích hai mươi năm mời được đó.

Ngự thần y nhìn lại Tuấn Luận nói:

- Lần này lão huynh tìm đến Hạ lão đệ vì chất độc hạ vào nội thể của Tuyết Nhi và Đình Khang.

- Chuyện đó có gì liên quan đến huynh mà huynh phải thân hành tìm đến Tuấn Luận.

- Tất nhiên không liên quan đến ta rồi, nhưng có liên quan đến vận mệnh võ lâm.

Mặt Tuấn Luận đanh lại:

- Lão huynh nói cho Tuấn Luận biết được không?

- Tất nhiên lão huynh tìm lão đệ để nói đây.

Ngự thần y vuốt chòm râu bạc phếch rồi chậm rãi nói:

- Võ lâm trước đây đã từng biến động với Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc. Bất cứ ai trúng phải Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc xem như là người tàn phế, nếu không nghe theo chỉ dụ của Địa Linh Tôn Giả. Ngay cả lão huynh là một Ngự thần y cũng phải bó tay. Chỉ vì Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc mà lão huynh đến Ngũ Đài sơn quyết tâm bào chế giải dược đó.

Tuấn Luận hỏi:

- Vậy Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc có liên quan gì đến võ lâm?

- Ờ... Thì lão huynh đang kể đây... Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc có công năng rất lạ lùng. Phàm những ai đã trúng phải nó rồi thì đến đúng ngày trăng khuyết. Nếu không có giải được, đầu đau như búa bổ, có thể nói sống không được, chết cũng không xong. Nên kẻ trúng độc nhất nhất phải nghe theo chỉ huấn của người hạ độc là Địa Linh Tôn Giả. Mà hồi đó Địa Linh Tôn Giả lại có chủ đích độc bá võ lâm. Y chỉ thất bại sau khi gặp Thượng Quan Nghi, sư phụ của lão đệ.

Ngự thần y nghiêm giọng nói:

- Tuyết Nhi và Đình Khang đã bị người ta hạ Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc. Chính vì lẽ đó mà lúc nào hai đứa bé này cũng cần đến thuốc giải.

Tuấn Luận nhìn sang Băng Lệ:

- Tô muội... Vậy hẳn Tô muội biết Địa Linh Tôn giả là ai. Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân, đúng không?

- Muội cũng không biết... Vì mỗi khi giao nhiệm vụ cho muội, người trao giải dược đều vận trường y, che mặt bằng chiếc mặt nạ dát vàng.

Tuấn Luận nhìn lại Ngự thần y:

- Lão huynh nghi ngờ, tất cả mọi cao thủ của võ lâm, kể cả những vị Chưởng môn hắn đều đã trúng phải Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc.

Ngự thần y gật đầu:

- Lão huynh nghĩ như vậy đó. Lão đệ suy ra thì tự khắc biết ngay thôi. Nếu Địa Linh Tôn Giả là Tụ Hiền trang chủ Mạc Thiên Vân thì với tòa Dịch quán của Tụ Hiền trang, hắn y đã âm thầm hạ Can Tâm thảo vào nội thể của mọi người rồi.

- Đệ quả là ngạc nhiên đó... Mạc Thiên Vân có tham vọng lớn như vậy ư? Quả là khó tin.

Ngự thần y nheo mày hỏi:

- Chuyện sờ sờ ra như thế sao lão đệ lại không tin nhỉ?

- Đệ biết con người của Tụ Hiền trang chủ. Mặc dù y có tâm cơ hợp nhất Thập nhị thần châu, nhưng sâu độc thì y chẳng có đâu.

Lâm Tứ chớp mắt, nhăn mặt nhìn Tuấn Luận:

- Đệ hiểu rồi... Huynh không cho Mạc Thiên Vân là người có tâm địa sâu độc, chỉ vì...

Tuấn Luận đanh mặt, cướp lời Lâm Tứ:

- Đệ đừng nói càn. Thật ra huynh biết Mạc Thiên Vân... Y cũng là một người hào phóng.

Lâm Tứ khoác tay:

- Đệ nghĩ khác Hạ đại ca. Chúng ta thử suy xét thì sẽ thấy ngay Mạc Thiên Vân như thế nào nhé. Mạc trang chủ bề ngoài giả vờ hào phóng lập Dịch quán tại Tụ Hiền trang. Lập Dịch quán tất y muốn quần hùng võ lâm phải đến Dịch quán chứ. Một khi anh hùng hào biết đến Dịch quán thì y mới dễ bề kéo lưới mà chẳng chút khó khăn mệt nhọc gì. Nhưng để tạo được sự chú ý của quần hùng thì...

Lâm Tứ nhìn qua Băng Lệ:

- Họ Mạc phải cần đến Tô tỷ tỷ... Có đúng vậy không? Muốn bắt Tô tỷ tỷ làm theo ý của mình thì Mạc Thiên Vân phải hạ độc vào Tuyết Nhi và Đình Khang.

Tuấn Luận nhìn sang Băng Lệ:

- Muội, muội Hãy cho huynh biết một điều.

Băng Lệ gật đầu.

Tuấn Luận hỏi:

- Ai đã dạy cho muội tấu khúc “Đoạn trường ly biệt”.

- Cát Bội Hương tỷ tỷ... Sau khi Cát Bội Hương tỷ tỷ truyền cho muội khúc Đoạn trường ly biệt thì người chẳng bao giờ còn gặp muội nữa.

Lâm Tứ vỗ trán nói:

- Vậy đích thị là Mạc Thiên Vân đang có ý đồ làm chủ võ lâm rồi. Y nhờ Cát Bội Hương...

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không đâu. Nhất định Bội Hương không phải là người đó. Nếu như Bội Hương truyền thụ khúc Đoạn trường ly biệt thì hắn có mục đích.

Lâm Tứ nhún vai:

- Làm sao biết được Cát tỷ tỷ có mục đích gì? Hay lại nghe theo lời của Mạc Thiên Vân?

Ngự thần y chen vào:

- Lão đệ... dù muốn hay không muốn thì lão đệ cùng phải bắt Mạc Thiên Vân nói ra sự thật. Nếu đúng như Lâm tiểu tử đây nói thì hắn phải trao giải dược cho mọi người.

Ngự thần y lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình. Lão đặt tịnh bình lên bàn:

- Lão đệ... Trong tịnh binh này là giải dược Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ cần một hoàn pha với nước đủ dùng cho trăm người. Với bấy nhiều giải dược này, lão huynh nghĩ có thể hóa giải độc Can Tâm.

Tuấn Luận gật đầu. Chàng lấy tịnh bình cho vào áo ngực:

- Tuấn Luận sẽ đi tìm Mạc Thiên Vân. Còn Ngự lão huynh và mọi người hay quay về Ngũ Đài sơn. Trên Ngũ Đài sơn hắn chẳng có một ai có thể tìm được nơi ngụ của mọi người.

Băng Lệ nhìn Tuấn Luận:

- Muội có thể đi cùng huynh chứ?

Nhìn nàng một lúc, Tuấn Luận rồi lắc đầu:

- Muội không nên đi theo huynh...

- Đại ca...

- Rồi huynh sẽ đến Ngũ Đài sơn.

Chàng vừa nói dứt câu thì cửa phòng bật tung ra, một giọng nói ồm ồm cất lên:

- Ngươi đâu còn cơ hội đến Ngũ Đài sơn nữa.

Lời đó vừa dứt thì lưỡi đao chụp đến Tuấn Luận, nhưng Tuấn Luận còn nhanh hơn lưỡi đao nọ. Đao chưa biến thành chiêu thì đã nằm gọn trong tay chàng.

Tuấn Luận nhìn thẳng người đó.

Ngự thần y reo lên:

- Ỷ Thiên Rèn Đao Nam Hiệp Vũ Tịnh, Nam Hiệp nhận ra lão phu chứ?

Xem tiếp hồi 45 Sát thần

Chương 45: Sát Thần

Vũ Tịnh ngơ ngẩn nhìn Ngự thần y trong khi đao của gã đã bị Tuấn Luận tước lấy quẳng xuống sàn gạch. Thấy vẻ ngơ ngác của Vũ Tịnh, Ngự thần y nhíu mày:

V

- Nam Hiệp không nhận ra lão phu à?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Y không thể nào nhận được lão huynh đâu.

Tuấn Luận vừa nói vừa điểm vào tịnh huyệt của Vũ Tịnh rồi lòn tay xuống cằm gã gỡ luôn chiếc mặt nạ da người.

Ngự thần y trố mắt nhìn khuôn mặt lạ hoắc mà lão chẳng thể nào nhận ra.

- Y... Sao lại như vậy chứ?

Tuấn Luận hỏi:

- Các hạ nghe lệnh ai đến đây vậy?

Gã nhìn Tuấn Luận rồi nhăn mặt há miệng cắn mạnh vào lưỡi mình. Máu phún ra từ cửa miệng gã. Y ngoẻo đầu qua bên trong tư thế chết đứng.

Lâm Tứ nói:

- Hạ huynh... Chúng ta phải rời khỏi đây thôi.

Ngự thần y vuốt râu, cau mày nhăn mặt nói:

- Lạ quá... Gã này không phải là Nam Hiệp sao lại có thanh đao của Nam Hiệp Vũ Tịnh nhỉ?

Tuấn Luận nói với Ngự thần y:

- Ngự huynh không cần suy nghĩ nữa... Thế nào cũng có lời giải trình thôi. Người này không phải là Nam Hiệp thì tốt lắm rồi. Tuấn Luận không tin tất cả những đại hiệp trên chốn võ lâm một khắc,

một thời lại tự bán mình.

Băng Lệ bước đến nói với Tuấn Luận:

- Hạ huynh... Muội...

Lâm Tứ nhìn Băng Lệ buông tiếng thở dài. Y nhăn nhó nói với Tuấn Luận:

- Hạ đại ca...

Tuấn Luận khoát tay:

- Huynh biết đệ định nói gì.

Chàng quay lại Băng Lệ:

- Huynh sẽ tìm đến muội.

Chàng quay lại khẽ gật đầu với Ngự thần y. Lão vuốt râu đáp lời Tuấn Luận cung bằng một cái gật đầu.

Tuấn Luận nói:

- Tuấn Luận thỉnh nhờ lão huynh đưa mọi người về Ngũ Đài sơn.

- Lão đệ cứ yên tâm... Ngự thần y lão huynh không phải là tay xoàng trong giới võ lâm đâu

- Lão huynh và mọi người bảo trọng.

Tuấn Luận quay bước bỏ ra cửa. Băng Lệ gọi theo:

- Hạ đại ca...

Chàng dừng bước nhìn lại nàng, miệng điểm một nụ cười khích lệ rồi lắc vai thi triển khinh công thoát qua cửa sổ. Băng Lệ bật khóc. Lâm Tứ đến bên nàng:

- Tô tỷ tỷ đùng khóc... Khóc hoài thế này thì chẳng bao lâu đôi mắt đẹp của tỷ cung không còn. Nhan sắc của tỷ giờ chỉ còn có mỗi đôi mắt đẹp đó thôi.

Băng Lệ chẳng nghe Lâm Tứ nói gì. Nàng mơ hồ để tâm tưởng mình dõi theo Tuấn Luận, mặc nhiên cho những dòng lệ tuôn trào ra khóe mắt.

Ngự thần y bước đến bên nàng:

- Tô cô nương hãy tin lão phu. Hạ lão đệ của lão đệ không phải là người bội nghĩa vong tình. Chúng ta mau thu xếp rời khỏi đây. Nhất định lão phu tin hạ lão đệ sẽ đến Ngũ Đài sơn. Nhất định y sẽ đến Ngũ Đài sơn.

- Băng Lệ linh cảm... linh cảm..

Lâm Tứ nhăn nhó nói:

- Hây... Phàm nhưng người đang yêu thì hay có linh cảm gở... Tỷ tỷ đừng bao giờ linh cảm nữa có được không?

Mặc dù nói vậy nhưng ngay cả Lâm Tứ cũng có sự linh cảm bất ổn khi nghĩ đến Hạ Tuấn Luận.

* * * * *

Lâm Qui háo hức bước vào "Dạ Nguyệt Mộng lâu". Y không háo hức sao được khi biết mình sắp gặp Mộng Diệp Tình. Trang giai nhân mà gã tơ tưởng trong giấc mộng mỗi khi chợp mắt.

Vẫn Hà Cẩm Tú bước ra đón Lâm Qui. Hắn cười khẩy với nàng, với vẻ mặt khinh khỉnh. Y kiêu hãnh nói:

- Diệp Tình đâu?

Cẩm Tú nhìn gã nói:

- Cung chủ không có ở đây.

Lâm Qui gắt giọng nạt ngang:

- Sao lại không có ở đây chứ?... Lâm thiếu gia đây mà lại không có nàng ở đây sao?

- Cung chủ ra lệnh cho Cẩm Tú tiếp Lâm công tử.

Lâm Qui cau mày gay gắt nói:

- Nàng mà tiếp Lâm thiếu gia được ư?

Cẩm Tú vẫn giữ giọng từ từ ôn nhu, chẳng màng đến thái độ trường thượng kẻ cả của Lâm Qui.

- Đây là lệnh của Cung chủ... Nếu như Lâm công tử cảm thấy Cẩm Tú không xứng đáng bồi tiếp người thì lui bước. Cẩm Tú tuyệt nhiên không dám ép công tử.

Lâm Qui gắt giọng nói:

- Nàng thật là chẳng biết gì cả... Lúc này nàng biết ta là ai không?

Cẩm Tú nhún nhường Lâm Qui đáp:

- Cẩm Tú biết Lâm công tử giờ đã là nghĩa tử của Cửu Thiên Tuế. Đã là nghĩa tử của Cửu Thiên Tuế tất Lâm công tử đã có danh có chức có quyền.

Lâm Qui cướp lời Cẩm Tú:

- Bổn thiếu gia giờ còn hơn những gì nàng vừa nói nữa. Mau cho ta biết Mộng Diệp Tình đang ở đâu... Ta muốn cho nàng ấy biết những tin vui.

Cẩm Tú miễn cưỡng lắc đầu:

- Cung chủ không tiếp công tử đâu.

Lâm Qui hừ nhạt một tiếng:

- Sao lại không tiếp bổn thiếu gia chứ?

Cẩm Tú ôn nhu đáp lời gã:

- Nếu Lâm công tử trước đây thì Cung chủ sẵn sàng bồi tiếp người. Nhưng bây giờ Lâm công tử đã Lâm thiếu gia của phủ Thiên Tuế, chính vì thế mà Cung chủ không muốn tiếp người.

Lâm Qui hừ nhạt một tiếng:

- Đáng ra Diệp Tình nghe bổn thiếu gia được ân sủng của Cửu Thiên Tuế phải mừng mới đúng. Chứ sao lại không bồi tiếp Lâm Qui chứ? Nàng hãy đưa Lâm thiếu gia gặp Diệp Tình đi, rồi nàng sẽ thấy Diệp Tình vui như thế nào.

Cẩm Tú lắc đầu:

- Cẩm Tú không dám cãi lệnh Cung chủ.

Lâm Qui thét lên:

- Ngươi dám cản Lâm Qui nầy ư? Nàng biết bổn thiếu gia đem đến cho Diệp Tình thứ gì không?

Khẽ lắc đầu, Cẩm Tú nói:

- Cẩm Tú không cần biết đến chuyện đó.

Hừ nhạt một tiếng, Lâm Qui lòn tay vào áo ngực lấy chiếc tráp đựng Thập nhị thần châu. Y chìa

chiếc tráp ngọc đến trước mặt Cẩm Tú, mở nắp ra. Ánh hào quang trong tráp loá lên làm chói mắt Cẩm Tú, buộc nàng phải nhíu mày.

Lâm Qui đóng nấp chiếc tráp ngọc châu khinh khỉnh nói:

- Nàng thấy rồi chứ?

Cẩm Tú nhìn Lâm Qui. Nàng lắc đầu:

- Cho dù Lâm công tử có đem đến ngọc tỷ của đương kim Hoàng thượng thì Cẩm Tú cũng không thể đưa công tử đến gặp Cung chủ. Chỉ khi nào có lệnh của người Cẩm Tú mới cho công tử đi gặp Cung chủ.

- Đến ngay cả Thần châu, báu vật mà cả võ lâm này ai cũng thèm khát thế mà nàng vẫn dửng dưng ư?

- Phần của Cẩm Tú là nô nữ của Cung chủ. Nô nữ thì phải biết giữ phận mình, không thể nào vượt qua phận mà Cung chủ đã ban.

Lâm Qui giận đến tím mặt. Y xuống giọng từ tốn, ôn nhu nói:

- Cẩm Tú... Nàng hẳn biết Lâm thiếu gia của nàng mấy ngày qua rất nhớ Cung thủ của nàng chứ? Nàng đang làm ta phát điên, phát cuồng lên đây.

Cẩm Tú nhìn Lâm Qui.

Gã giả lả nói:

- Lâm thiếu gia của nàng còn rất nhiều điều hệ trọng muốn nói với Cung chủ nữa. Mau đưa ta đi gặp Cung chủ.

Cẩm Tú miễn cưỡng nói:

- Thôi được... Cẩm Tú mời Lâm công tử.

Lâm Qui phấn khích, cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Nàng biết điều với Lâm thiếu gia, sau này ta sẽ ban thưởng trọng hậu cho nàng.

Y nói dứt câu sửa lại trang phục, cho dù bộ trang phục của hắn đã rất thẳng nếp vừa vặn. Y mỉm cười, chấp tay sau lưng rảo bước theo Cẩm Tú. Lâm Qui vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Sau khi nàng nghe được thân phận thật của Lâm Qui thì hẳn nàng còn giật mình ngơ ngác nữa

đấy”.

Cẩm Tú dẫn Lâm Qui vào gian biệt phòng mà chẳng có Diệp Tình trong đó.

Gã ngơ ngác nói:

- Sao nàng dẫn Lâm thiếu gia đến đây? Lâm thiếu gia muốn gặp Diệp Tình kìa.

Cẩm Tú bưng bầu rượu chuốc ra chiếc chén ngọc:

- Cẩm Tú phải thực hiện chức trách của một nô nữ trước đã.

Lâm Qui sụ mặt xuống, lắc đầu nói:

- Ta chỉ muốn gặp Diệp Tình thôi... Nàng chẳng hiểu ý ta gì cả.

- Rượu này là của Cung chủ tự tay chưng cất để tiếp đãi Lâm công tử. Nếu như Lâm công tử không dùng thì đã không để tâm đến sự khó nhọc của Cung chủ.

Lâm Qui ngồi xuống ghế nhìn Cẩm Tú:

- Nàng nói thật đấy chứ?

- Tại sao công tử lại hỏi câu đó? Hay công tử hoài nghi Cung chủ của Cẩm Tú. Nếu như công tử hoài nghi Cung chủ thì đừng nên gặp người hay hơn.

Lâm Qui lắc đầu khoát tay:

- Không... không... Lâm thiếu gia làm gì có ý hoài nghi tình của Mộng Diệp Tình. Lâm Qui chỉ nôn nao quá đấy thôi.

Bưng chén rượu đầy, Cẩm Tú từ tốn nói:

- Cẩm Tú thay Cung chủ mời Lâm thiếu gia.

Đón lấy chén rượu đầy từ tay nàng, Lâm Qui nói:

- Ta uống cạn số rượu này, nàng sẽ dẫn ta đi gặp Diệp Tình chứ?

Cẩm Tú nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui:

- Gặp được Cung chủ hay không là do Lâm công tử quyết định.

- Tất nhiên Lâm thiết gia đến đây cốt để gặp Diệp Tình mà... Nếu không muốn gặp Diệp Tình thì

Lâm thiếu gia đến đây làm gì.

Gã nói dứt câu, dốc chén trút rượu vào miệng mình. Gã đặt chén xuống bàn, chắt lưỡi nói:

- Đúng là hảo tửu của Diệp Tình. Chỉ có Diệp Tình mới có thể cất được những thứ hảo tửu ngon như thế này.

Cẩm Tú lại chuốc rượu vào chén Lâm Qui...

- Mời Lâm công tử.

Bưng chén rượu, Lâm Qui hỏi:

- Nàng không uống với Lâm thiếu gia ư?

Cẩm Tú lắc đầu, buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Không...

- Tại sao?

- Hảo tửu của Cung chủ chưng cất chỉ dành riêng cho Lâm thiếu gia mà thôi. Không một người nào được thưởng thức hảo tửu mà Cung chủ dành riêng cho Lâm công tử.

Lâm Qui dốc chén đổ rượu vào miệng. Hắn chép lưỡi rồi vỗ đùi:

- Hay... Rất hay... Rượu của Diệp Tình tự tay chưng cất thì chỉ có Lâm Qui mới uống được mà thôi. Không một người thứ hai được uống thứ hảo tửu này. Hay... Rất là hay.

Gã gật đầu nhìn lén Cẩm Tú.

- Chuốc nữa cho bổn thiếu gia.

- Bây giờ công tử hẳn đã vui vẻ rồi chứ?

Cẩm Tú vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Lâm Qui nhìn rượu trong chén:

- Nghe nàng nói Lâm ai thiếu gia vui vẻ rồi, nhưng sự vui vẻ của ta chưa trọn vẹn nếu như không gặp được Diệp Tình.

Cẩm Tú mỉm cười:

- Thiếu gia sẽ gặp được Cung chủ sau khi dùng hết số rượu này.

- Ta sẽ sớm dùng hết số rượu do chính tay Diệp Tình chưng cất mà.

Cẩm Tú lại chuốc rượu vào chén Lâm Qui Nàng vừa rót đầy chén thì gã lại uống cạn rồi nói:

- Chuốc chén rượu cho ta nữa.

- Công tử đã bắt đầu cao hứng rồi đó.

- Lâm thiếu gia rất cao hứng và còn nôn nóng nữa.

Cẩm Tú chuốc rượu vào chén Lâm Qui. Nàng vừa chuốc rượu vừa hỏi:

- Lâm thiếu gia cao hứng và nôn nóng gì?

- Cao hứng vì Lâm thiếu gia của nàng đang được uống hảo tửu của Mộng Diệp Tình tự tay chưng cất cho ta. Nôn nóng vì ta muốn mau sớm gặp lại nàng.

- Nàng là ai?

Lâm Qui nhướng mày nhìn Cẩm Tú:

- Còn ai nữa ngoài Mộng Diệp Tình.

Y nói xong bưng chén rượu dốc vào miệng mình. Đến chén rượu này thì Lâm Qui cảm thấy nóng bừng trong đan điền. Cùng với cảm giác đó, y cảm thấy trong lòng mình có sự nao nao diệu kỳ. Mắt Lâm Qui đang mờ dần mà y tưởng là do men rượu tạo ra.

Y lè nhè nói:

- Cẩm Tú... Giờ thì Lâm thiếu gia muốn gặp ngay Diệp Tình rồi đó. Mau đưa Lâm thiếu gia đi gặp nàng... Ta không thể nào chờ đợi lâu hơn nữa.

Cẩm Tú từ tốn nói:

- Cung chủ muốn bồi tiếp công tử thật chu đáo trước khi người gặp Cung chủ.

Cẩm Tú vỗ tay một cái.

Hai ả a hoàn bình nhật hàng ngày bước vào. Lâm Qui nhìn hai nàng đó lè nhè nói:

- Diệp Tình Cung chủ đâu?

Hai ả a hoàn khúm núm nói:

- Chúng nô tỳ được phép Cung chủ đến hầu tiếp Lâm thiếu gia.

Lâm Qui khoát tay, lè nhè nói:

- Lâm thiếu gia đâu cần hai nàng... Ta chỉ cần Diệp Tình thôi.

Mặc cho Lâm Qui nói, nhưng hai ả cung nữ vẫn bước đến hai bên gã áp người vào gã. Nàng đứng bên phải Lâm Qui nói:

- Lâm công tử... Tiểu Bạch không phải nữ nhân sao?

Nàng đứng bên trái, áp sát người vào vai Lâm Qui:

- Sương Sương cũng là nữ nhân vậy?... Chàng không thích sao?

Lâm Qui nheo mày. Y gằn giọng nói:

- Hai nàng muốn gì nơi Lâm thiếu gia?

Tiểu Bạch và Sương Sương đồng bá lấy cổ Lâm Qui. Cả hai cùng nói:

- Chàng biết chúng thiếp muốn gì nơi chàng mà.

Cả Tiểu Bạch lẫn Sương Sương vừa nói vừa dùng tay ve vuốt Lâm Qui. Gã bưng chén rượu đưa lên miệng uống mà chẳng hề có hành động phản ứng gì trước hành động của hai người đó. Lâm Qui đặt chén xuống bàn thì Cẩm Tú lại chuốc rượu vào chén hắn.

Mặc dù không có biểu lộ gì ra mặt nhưng trong lòng Lâm Qui vẫn trồi lên cảm giác nao nao bởi sự vuốt ve, âu yếm của Tiểu Bạch và Sương Sương. Gã giang rộng hai tay, nhìn lên Cẩm Tú bằng ánh mắt đục ngầu với những đường gân máu đỏ ửng bởi lửa dục đã bắt đầu bừng cháy.

Y hỏi Cẩm Tú:

- Cẩm Tú... Nàng buộc Lâm thiếu gia phải rơi vào tình cảnh này, nếu như Diệp Tình biết được thì sao? Nàng sẽ nói với Diệp Tình như thế nào?

Cẩm Tú nhìn vào mắt Lâm Qui từ tốn nói:

- Chắc chắn Cung chủ sẽ không nói gì đâu. Nhưng Cẩm Tú muốn hỏi Lâm thiếu gia, chỉ xin Thiếu gia trả lời thật lòng cho Cẩm Tú biết. Thiếu gia trả lời xong, Cẩm Tú Sẽ bẩm báo ngay với Cung chủ.

Lâm Qui hất mặt nói:

- Nàng cứ hỏi... Lâm Qui sẽ trả lời nàng ngay thôi.

Cẩm Tú nghiệm giọng nói:

- Nếu như Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế biết thì Lâm thiếu gia sẽ tính sao.

Lâm Qui buông luôn một câu:

- Lão làm sao mà biết được chứ?

- Cửu Thiên Tuế sẽ biết Lâm công tử lấy Thập nhị thần châu đem trao cho Hương chủ Hương cung.

- Đợi đến khi lão biết thì Lâm thiếu gia và Diệp Tình đã đi xa rồi. Với Thập nhị thần châu, một khi Diệp Tình phát hiện được bí mật trong đó thì không còn sợ gì Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nữa.

- Công tử không sợ Cửu Thiên Tuế à?

- Sợ thì ta có sợ nhưng ta không nghĩ lão có thể lấy mạng Lâm Qui này.

- Cửu Thiên Tuế sẽ nổi trận lôi đình khi biết Lâm công tử phản bội người. Mà người lại đang đối xử rất hậu hĩ với công tử.

Lâm Qui chỉ bầu rượu:

- Chuốc rượu... Chuốc rượu cho bổn công tử.

Cẩm Tú chuốc rượu vào chén gã. Trong khi nàng chuốc rượu thì Tiểu Bạch và Sương Sương vẫn vuốt ve mơn trớn y. Trong vòng tay của hai nàng, Lâm Qui cảm thấy sảng khoái tột cùng bởi sự mơn trớn của họ.

Gã dốc chén rượu vào miệng rồi nói:

- Diệp Tình quả là hiểu ý của bổn thiếu gia.

Y nhìn lại Cẩm Tú nhướng mày hỏi:

- Nàng còn muốn hỏi gì nữa không?

Cẩm Tú nhìn gã, mỉm cười nói:

- Sao Lâm công tử lại không sợ Lão Thiên Tuế phẫn nộ?

Y cười khẩy nói:

- Nàng có biết người ta phạm tội bất hiếu nhất là tội gì không?

- Vô ngã vô tự.

- Đúng... Không có con nối dõi đấy. Cửu Thiên Tuế là một thái giám thì làm gì có con nữa. Lão chỉ còn mỗi một giọt máu duy nhất là Lâm Qui thôi... Cho dù lão có giận đến mấy thì cũng chẳng dám làm gì Lâm thiếu gia đâu... Bởi vì thiếu gia là giọt máu duy nhất của lão... Giọt máu duy nhất của lão... Sau này lão chết thì cả cơ nghiệp của lão sẽ thuộc về Lâm thiếu gia.

Lâm Qui nói xong dựa lưng vào người Tiểu Bạch và Sương Sương, ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo đắc ý vô cùng. Gã cười dứt tràng tiếu ngạo đó thì hai mí mắt cũng nặng trĩu xuống không thể nào nhướng lên nổi nữa.

Hắn dựa luôn vào vùng đan điền của Tiểu Bạch, nhìn Cẩm Tú cố nhướng mày nói:

- Cẩm Tú... Trong rượu có gì?

Cẩm Tú mỉm cười nói:

- Trong rượu là mê hồn hương dùng để đưa Lâm thiếu gia đến gặp Mộng Diệp Tình cung chủ.

- Vậy ư... Diệp Tình bày nhiều trò hay quá.

Hắn mỉm cười rồi chui tọt vào giấc mộng sớm gặp lại Diệp Tình.

* * * * *

Cửa gian biệt phòng của Diệp Tình từ từ dịch mở.

Đang nằm duỗi dài trên tràng kỷ cho bốn gã mỹ nam tử xoa bóp, Diệp Tình phải nhổm người ngồi lên. Nàng chưa biết vì sao cửa biệt lại tự dưng mở ra như vậy thì bỗng bốn gã mỹ nam tử đồng loạt thối bộ về sau mà chẳng đợi lệnh của Diệp Tình.

Diệp Tình cau mày:

- Các ngươi làm gì vậy?

Nàng còn thắc mắc bởi hành động của bốn gã đó thì Tiểu Thuần Cửu Thiên Tuế trong bộ trường bào, tay cầm chiếc tráp bước vào.

Chạm mặt Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế, Diệp Tình ngồi bật lên. Nàng buột miệng nói:

- Hóa ra là lão.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nhìn Diệp Tình. Gã thản nhiên đặt chiếc tráp lên án thư rồi mở nấp. Hào quang từ trong tráp phát ra soi sáng cả gian biệt phòng. Ánh hào quang kia lấn át cả bốn chiếc chân đèn.

Diệp Tình nhìn vầng hào quang từ trong chiếc tráp tỏa ra đằng ánh mắt thèm thuồng. Diệp Tình từ từ ngồi thẳng lên. Tiểu Thuận nhìn nàng. Hai người đối mặt với nhau.

Diệp Tình từ tốn nói:

- Cửu Thiên Tuế đến đây làm gì?

Tiểu Thuận buông một câu thật lạnh lùng:

- Hợp nhất Thập nhị thần châu.

Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận vừa nói vừa lột bỏ trường bào chức phận quan triều. Bên trong là bộ trường y xám xịt vốn là y trang của Vô Địch Song Hoàn Lương Trung Liệt.

Diệp Tình đứng lên. Nàng khoanh tay trước ngực định nhãn nhìn thẳng vào mặt Cửu Thiên Tuế.

- Cửu Thiên Tuế đã biết Diệp Tình là ai?

Tiểu Thuận gật đầu. Y lấy trong ống tay áo trường bão xám xịt ra tấm lịnh bài thẩy đến dưới chân Diệp Tình. Nhìn tấm lịnh bài đó, đôi chân này của Diệp Tình thoạt nhíu lại:

- Cung chủ Địa Tuyệt cung cũng là tôn giá.

- Không sai.

- Thì ra tôn giá cho bốn gã mỹ nam tử này theo hầu Diệp Tình để biết Diệp Tình là ai. Tôn giá hẳn biết rất rành về Diệp Tình.

- Còn hơn thế nữa.

Cửu Thiên Tuế nói xong, đưa tay vuốt mặt mình. Ngay lập tức lão đã đổi thành bộ mặt của lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ.

Một lần nữa Diệp Tình lại không khỏi sững sờ trước sự thay đổi dung diện của Cửu Thiên Tuế. Nàng buột miệng nói:

- Tôn giá lại là người khác... Thảo nào tôn giá lại biết rành từng cá tính của những cao thủ trong võ lâm giang hồ.

Diệp Tình bước đến một bộ.

Cửu Thiên Tuế khẽ giũ tay áo. Ngay lập tức Tiểu Bạch và Sương Sương xuất hiện. Hai người đó bưng giá kiếm vào đặt trước mặt Diệp Tình.

Diệp Tình nhíu mày:

- Hai người...

Cửu Thiên Tuế nói:

- Họ là người của bổn tọa.

Tiểu Bạch và Sương Sương lui bước đứng sau lưng Cửu Thiên Tuế.

Diệp Tình buông tiếng thở dài. Nàng cười khẩy một tiếng:

- Hay lắm. Xem như tôn giá đã đi trước bổn cung một bước. Bổn cung không phải là kẻ tranh đoạt với tôn giá.

- Nhưng bổn tọa vẫn chờ nàng như bổn tọa đã từng chờ Thiên Kiếm Nhạc Quân Vĩ.

- Tôn giá đã từng chờ thân phụ.

Cửu Thiên Tuế gật đầu:

- Đúng. Trên đỉnh Thiên Sơn bổn tọa đã chờ Nhạc Quân Vĩ, nhưng y đã không đến mà người đến lại là Thượng Quan Nghi.

Diệp Tình mỉm cười nói:

- Điều đó không liên can đến Diệp Tình.

- Sai rồi... Quân Vĩ để lại di huấn cho cô nương.

Thốt ra câu nói này, giọng của Cửu Thiên Tuế đi qua âm vực the thé nghe thật chói tai.

Diệp Tình nghe giọng nói của Cửu Thiên Tuế, mặt bất giác sa sầm.

- Tôn giá biết nhiều quá.

- Cô nương sẽ thực hiện di huấn đó của Nhạc Quân Vĩ chứ?

- Đúng...

Chỉ chiếc tráp trên án thư, Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

- Trong chiếc tráp kia là mười một viên thần châu truyền thuyết, cô nương có một viên. Nếu... tất cả thuộc về cô nương và ngược lại. Với bổn tọa thì Diệp Tình cô nương hẳn không nên sử dụng đến "Tàn kiếm" mà phải dùng đến kiếm pháp đích thực của họ Nhạc.

Diệp Tình cười khanh khách:

- Tôn giá không cần cảnh báo Diệp Tình điều đó... khi tôn giá xuất hiện ở đây thì Diệp Tình đã biết mình chẳng thể nào dùng đến Tàn kiếm với một người như Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Phàm nghe bất cứ ai ám chỉ mình là thái giám thì Cửu Thiên Tuế sẽ nổi trận lôi đình phẫn nộ nhưng nghe Diệp Tình buông ra câu nói đó thì mặt Cửu Thiên Tuế vẫn trơ trơ như đá lạnh:

- Tất cả những gì của bổn tọa hẳn cô nương đã biết.

- Đã biết và rất rành nữa.

- Thế cô nương có đồng ý với cuộc phó hội này không? Bổn tọa luôn luôn để dành sự công bằng cho Tứ Kiếm Nhạc Quân Vĩ.

- Đã là sự công bằng thì Diệp Tình phải nhận lời tôn giá thôi. Có muốn không nhận cũng không được

- Cô nương là người có chí khí không như thân phụ của cô trước kia.

Buông một tiếng thở dài:

- Tôn giá bây giờ đứng hàng thứ mấy trong Bách Điển tàng thư của Hạ Tuấn Luận?

Câu nói này của nàng khiến mặt Tiểu Thuận ngỡ như chảy dài xuống với những nét bất nhẫn. Gã ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Thứ ba.

Diệp Tình ngửa mặt cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thứ ba ư... Trên đời này bất cứ thứ gì cũng có thể thay đổi cả.

Nàng mỉm cười nhìn lại Tiểu Thuận:

- Nếu có sự thay đổi thì một ngày nào đó kiếm cũng có thể độc tôn mà.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Thuận

- Tôn giá chờ Diệp Tình một chút

- Bổn tọa chờ.

Diệp Tình quay bước lại tràng kỷ. Nàng thả những tấm rèm lụa xuống.

Khi những tắm rèm được vén lên thì Diệp Tình đã vận thêm vào người chiếc áo ngọc trai, phát những ánh hào quang rực rỡ, tô điểm thêm cho nhan sắc và cơ thể nàng.

Xuất hiện trở lại trong bộ cánh lộng lẫy đó thì ngay cả Cửu Thiên Tuế cũng phải buột miệng thốt:

- Quả là tuyệt sắc giai nhân. Thảo nào những danh kiếm không chết dưới tay cô nương.

- Trong những danh kiếm đó có một người mà Diệp Tình phải trao tình.

- Bổn tọa biết người đó là ai.

Diệp Tình mỉm cười:

- Rất tiếc tôn giá không dụng kiếm.

- Bổn tọa dùng hoàn. Cho dù bổn tọa có dùng kiếm thì cũng không bao giờ giống với Trung Nguyên Nhất Kiếm Triệu Nguyên Khôi.

Diệp Tình gằn giọng nói:

- Chắc chắn trên đời này chẳng một nam nhân nào giống với dâm tặc Lương Trung Liệt.

Những thớ thịt trên mặt Cửu Thiên Tuế giật nẩy hẳn lên khi lời nói của Diệp Tình đập vào thính nhĩ lão. Lời nói đó của nàng cứ như có mũi kiếm vô hình đâm thẳng vào tim lão.

Cửu Thiên Tuế thét lên một tiếng eo éo. Ngay lập tức đôi Ma hoàn xuất hiện trên tay lão.

Rét...

Âm thanh xé gió nghe buốt cả cột sống phát ra. Cặp Ma hoàn kết thành một lưỡi kéo hướng thẳng đến vùng yết hầu của Diệp Tình. Nàng hơi chao người lòn qua đôi Ma hoàn đó. Thanh trường kiếm của Nhạc Quân Vĩ đặt trên giá kiếm đã nằm gọn trong ngọc thủ của nàng.

Những bông hoa kiếm xuất hiện rồi một đường thẳng tấp như kẻ chỉ thoát ra từ vùng hoa kiếm đó điểm tới yết hầu Cửu Thiên Tuế. Vừa xuất thủ chiêu kiếm đó, Diệp Tình vừa nói:

- Chiêu kiếm này Diệp Tình dành cho lão đây.

Sự biến nhanh không thể tưởng. Cuộc đấu của hai người có lẽ chỉ có thể diễn tả nói một câu “Nhanh như chớp giật”.

Cạch..

Mũi kiếm của Diệp Tình điểm trúng yết hầu Cửu Thiên Tuế những tưởng đâu nó sẽ xuyên thủng qua cổ gã, nhưng lại không ngờ nó oằn hằn lại như thể đâm vào một khối đá.

Diệp Tình sững sờ bởi hiện tượng quá lạ đó. Nàng buột tiếng nói:

- Lão đã luyện thành Kim càng bất hoại.

Lời còn đọng trên miệng Diệp Tình thì Cửu Thiên Tuế đã bẻ gãy lưỡi kiếm của nàng, rồi nhanh chóng điểm vào tịnh huyệt. Diệp Tình đứng sững ra như thể trời trồng.

Lắc hữu thủ, Cửu Thiên Tuế đã thu hồi đôi Ma hoàn:

- Kiếm của nàng đã vượt hơn cả Thiên Kiếm Nhạc Quân Vĩ, người mà Vạn Sự Thông xếp vào hàng thứ tư trong Binh Khí phổ. Có được một ái nữ như nàng, Nhạc Quân Vĩ đúng là có phúc nhưng rất tiếc cái phúc của gã không còn.

Diệp Tình mím môi rồi mỉm cười nói:

- Lão dâm tặc định hành xử ta như thế nào?

Cửu Thiên Tuế ve cằm nhìn Diệp Tình:

- Bẻ gãy Tàn kiếm.

Diệp Tình biến sắc:

- Không! Lão không được làm vậy... Thà lão dâm tặc giết ta còn hơn.

- Trưởng tôn như bổn tọa thì chẳng bao giờ giết hậu nhân. Chỉ cần bẻ gãy Tàn kiếm của cô nương là đủ rồi.

Diễm Tình biến sắc rống lên:

- Ta không muốn như vậy... Ta không muốn như vậy... Ta thà chết chứ không thể để mất nhan sắc của ta đâu.

Nàng nói dứt câu dồn công lực công phá bế huyệt.

Đôi mắt tuyệt đẹp của Diệp Tình đứng tròng, rồi máu từ hai cánh mũi rịn ra. Nàng từ từ quị hai

chân rồi gục xuống trước mũi giầy Cửu Thiên Tuế.

Nhìn xác Diệp Tình, Cửu Thiên Tuế nói:

- Bổn tọa khâm phục ngươi đó... Một kiếm thủ chân chính.

Lão cúi xuống nhặt lấy viên thần châu trên chiếc áo ngọc trai của Diệp Tình bỏ vào trong tráp. Rồi mới nhả từ trong miệng ra viên thần châu khác cho luôn vào tráp ngọc. Nhìn tráp ngọc, Cửu Thiên Tuế nói:

- Nhạc Quân Vĩ.. Ngươi đã vì tráp ngọc này mà bất kể thủ đoạn với ta. Nay con gái của ngươi cũng chết bởi tráp ngọc Thần châu.

Y cười khẩy một tiếng rồi nhìn lại Tiểu Bạch và Sương Sương gằn giọng nói:

- Hãy cho tên súc sinh vô đạo kia được thưởng lãm trang giai nhân tuyệt sắc mà hắn tôn thờ.

Đầu nặng chình chịch, nhưng khứu giác của Lâm Qui vẫn ngửi được mùi xạ hương quen thuộc của Mộng Diệp Tình. Gã cố nhướng hai mi mắt nặng chình chịch như thể có hai quả thái sơn kéo ghì xuống. Cuối cùng rồi Lâm Qui vẫn mở được mắt.

Đập ngay vào mắt gã là làn da trắng ngần như bông bưởi, làn da mà hắn đã từng đêm mộng tưởng được ve vuốt, âu yếm. Làn da của Mộng Diệp Tình. Mặc dù đầu vẫn nặng chình chịch nhưng Lâm Qui vẫn nhận ra thân thể với tất cả những đường cong gợi cảm mà hắn thèm khát đến độ phải tưởng tượng hàng đêm và mộng tưởng về nó.

Lâm Qui trở mình, từ từ đặt tay lên vùng nhũ hoa của Diệp Tình. Hắn khẽ nói:

- Diệp Tình... Nàng cứ hay bỡn cợt với huynh.

Hắn thốt dứt câu thì cảm nhận bàn tay mình lạnh giá. Thân thể kia thường ngày rất êm, rất ấm mà y luôn ngỡ đó là tấm màn nhung êm ả. Thế nhưng y chẳng nhận được ra sự ấm áp hôm nào, mà thay vào đó là thứ cảm giác giá băng. Thứ cảm giác rờn rợn, hơi lạnh toát ra từ những xác chết.

Lâm Qui khẽ gọi:

- Diệp Tình.

Diệp Tình vẫn nằm bất động.

Lâm Qui lại nói:

- Nàng đừng bỡn cợt ta mà... Đừng bỡn cợt ta mà.

Lâm Qui vừa nói vừa chỏi tay nhỏm ngồi lên. Bây giờ đến khuôn mặt của Diệp Tình đập vào mắt gã. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng hôm nào chẳng còn nữa, mà thay vào đó là một lớp da xanh tái, nhờn nhợt khiến gã phát hốt hoảng thét lên:

- A...

Gã lăn xuống tràng kỷ và chỉ chực muốn đào thoát nhưng một giọng nói trầm trầm cất lên thỉnh thoảng lại pha âm vực the thé. Giọng nói mà mỗi lần Lâm Qui nghe đến thì hồn siêu phách lạc:

- Ngươi sợ ư?

Lâm Qui nhìn lại nơi phát ra giọng nói kia. Và con người mà hắn chẳng bao giờ muốn gặp đang ngồi chễm chệ trên chiếc ngai Minh chủ sơn son thếp vàng.

Hồn vía tản mát, Lâm Qui quì móp xuống hành lễ.

- Lâm nhi bái kiến lão nhân gia.

- Lời nói đó của ngươi ư?

- Dạ... Con không biết gia gia đến đây.

- Một gã thái giám như bổn tọa thì sao có được một đứa con như ngươi.

Lâm Qui đập đầu xuống sân gạch:

- Gia gia... Lâm nhi chẳng bao giờ nghĩ như vậy đâu.

Gã vừa nói vừa khóc ròng.

Cửu Thiên Tuế từ tốn chậm rãi nói:

- Bổn tọa tin ngươi.

- Gia gia... Xin gia gia hãy tin con.

- Bổn toa tin ngươi... Nhưng ngươi phải trả lời cho bổn tọa mấy câu hỏi sau đây.

- Lâm nhi sẽ trả lời thành thật.

- Ngươi phải nhớ hai chữ thành thật. Bất cứ sự xảo trá trong cuộc đời cuối cùng cũng không tồn tại. Còn chăng là sự thành thật của ngươi mà thôi.

- Dạ Lâm nhi biết.

Tiểu Thuận chậm rãi đứng lên. Lão chấp tay sau lưng. Tiến đến đứng ngay trên đầu Lâm Qui... Mồ hôi tuôn dầm ra ướt đẫm cả trang phục Lâm Qui, tim lại đập thình thịch tưởng chừng như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Mặc dù quỳ dưới sàn biệt phòng trên cả tay và chân nhưng tứ chi của Lâm Qui cứ nhũn ra và chỉ chực quỵ xuống mà thôi

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế chậm rãi hỏi:

- Phải chăng con đã chấp nhận biến thành nô tình cho Hương cung chủ Mộng Diệp Tình?

Lâm Qui ngẩng mặt nhìn lên. Chạm áo đôi mắt đầy uy quang của Cửu Thiên Tuế hồn vía hắn càng bấn loạn hơn nữa, gã vừa khóc vừa gật đầu.

- Đúng à... Con đã nhận làm nô tình cho Diệp Tình.

- Đã là nô tình sao con còn sợ thể pháp của Diệp Tình?

Lâm Qui bối rối nói:

- Lúc này, Diệp Tình đã chết... Nàng đã chết rồi...

- Đúng... Cô ta chết bởi tay bổn tọa đó.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế trở bộ chấp tay sau lưng, quay lưng lại Lâm Qui. Y nghiêm giọng nói:

- Trong tâm ngươi có thật xem ta là cha của ngươi không?

Lâm Qui nghe Tiểu Thuận hỏi câu này, thật sự bối rối vô cùng. Y cứ ấm ứ trong miệng một lúc mới tìm được câu đáp lời:

- Lâm nhi quá đột ngột chưa quen lắm, nhưng... nhưng sau này Lâm Qui sẽ không dám vi phạm nữa... Nhất nhất Lâm Qui sẽ xem gia gia như cha ạ.

Tiểu Thuận ngửa mặt cười khanh khách.

Nghe Cửu Thiên Tuế cười, Lâm Qui những tưởng màng nhĩ mình rách toạc bởi một mũi kiếm vô hình đang châm sâu vào tận óc. Y muốn ôm thính nhĩ, nhưng lại chẳng dám, vì hành động đó có thể khiến Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế phẫn nộ.

Lâm Qui nhăn mặt chịu đựng, lí nhí nói:

- Gia gia... Lâm nhi biết tội của mình.

Vờ như chẳng nghe gã nói gì, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế chậm rãi nói:

- Hồi đó, khi mới nhập nội để nuôi hoài bão đoạt Thập nhị thần châu, thì bổn tọa cũng đã từng giống như ngươi dập đầu trước mũi giầy Lão công công Chu Tần. Ngươi cũng có chút nào giống bổn tọa đó chứ?

Lâm Qui nghe lão nói càng dập đầu mạnh hơn nữa.

Tiểu Thuận hỏi tiếp:

- Ngươi mang chiếc tráp Thập nhị thần châu mà bổn tọa giao cho ngươi giữ đến đây làm gì?

- Dạ... dạ... Lâm Qui có tội với gia gia.

- Trả lời bổn tọa bằng sự thành thật đi nào.

- Dạ... Lâm Qui đem đến tặng lại cho Mộng Diệp Tình.

- Ngươi đúng là một đứa trẻ ngoan rất thành thật.

Buông một tiếng thờ dài, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận nói tiếp:

- Ngươi có biết trong những tội trọng mà kẻ làm người khi chết phải mang là gì không?

- Dạ... Không có người nối dõi tông đường.

Tiểu Thuận từ từ quay lại nhìn xuống Lâm Qui:

- Nói rất đúng. Nhưng nếu có con mà đứa con ấy làm ô uế thanh danh, làm nhục chí dòng tộc thì có lẽ không nên còn hơn.

Lời nói này của Cửu Thiên Tuế được thốt ra bằng chất giọng lạnh như băng hà, và tiềm ẩn sự chết chóc khiến xương sống Lâm Qui lạnh ngắt. Lưỡi gã như thụt vào trong không thể nói được lời nào nữa.

Cửu Thiên Tuế nhìn gã hỏi:

- Ngươi đã nói với bổn tọa không gì nhỉ?

- Nếu Lâm Qui phản bội thì chết không thấy mặt trời, sống không chốn dung thây.

- Hay lắm... Ngươi vẫn còn nhớ... và lại rất ư thành thật nữa.

- Gia gia. Xin gia gia tha cho Lâm nhi lần này

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Bổn tọa cũng có ý tha cho ngươi đó.

Lâm Qui cuống quít nói:

- Lâm nhi dập đầu đội ân gia gia.

Gã vừa toan hành lễ thì Tiểu Thuận cản lại:

- Ngươi đừng vội vã... Bổn tọa đúng là sẽ giữ lại người, bởi vì ngươi là giọt máu duy nhất của bổn tọa, nhưng bổn tọa nghĩ không nên giữ ngươi nữa.

Lâm Qui mở to mắt hết cỡ nhìn Cửu Thiên Tuế:

- Gia gia...

- Bổn tọa phải giết ngươi vì ngươi quá thành thật... Sự thành thật của ngươi khiến tâm của bổn tọa như thể đang bị hình xử bởi muôn vàn cực hình khủng khiếp nhất. Và để không bị những cực hình kia đầy đọa thì bổn tọa chỉ còn mỗi một chuyện phải làm với ngươi.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Cửu Thiên Tuế gằn giọng nói:

- Bổn tọa phải giết ngươi.

Lời phán này của Cửu Thiên Tuế chẳng khác nào sét đánh vào thính nhĩ Lâm Qui. Lời nói kia của Cửu Thiên Tuế chẳng khác nào phán quyết sau cùng đối với Lâm Qui.

Mặt gã biến sắc tái nhợt, Lâm Qui nói:

- Gia gia nỡ xuống tay sát tử Lâm Qui sao?... Lâm Qui là giọt máu duy nhất của gia gia mà...

Tiểu Thuận ve cằm nhìn xuống Lâm Qui. Hai người đời nhãn với nhau. Nước mắt trào ra tuôn xuống ướt đẫm má Lâm Qui. Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Bổn tọa không có giọt máu nào giống ngươi cả. Nếu người có là giọt máu của bổn tọa thì bổn tọa cũng sẽ tự hủy nó.

- Gia gia... xin đừng giết Lâm Qui mà... Gia gia biết rồi đó. Hãy để Lâm Qui sống đặng còn nối dõi cho gia gia... Nếu con mất đi thì còn ai nối dõi cho gia gia nữa.

Gã nói xong thì bật khóc thổn thức.

Cửu Thiên Tuế nhìn gã rồi chợt ngửa mặt cười khùng khục. Tràng tiếng ngạo của lão nghe như

tiếng nấc cục liên hồi mà không thể nào kìm chế được.

Cắt ngang tràng cười quái gở. Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nhướng mày nói:

- Bổn tọa chẳng hề có giọt máu nào rơi rớt trên đường để tụ lại qua thể xác của ngươi cả... Đúng là... Ngươi là đứa con của kỹ lâu nên đâu thể mang vóc dáng của một mãnh long vẫy vùng trong chốn trời đất. Chính vì lẽ đó bổn tọa buộc ngươi chết.

- Gia gia... Cái tội vô hậu vô tự nặng lắm gia gia biết không?

- Ta chẳng còn nghĩ đến chuyện đó nữa.

Cửu Thiên Tuế nói dứt câu quay lưng chậm rãi bước ra cửa. Lâm Qui bò dưới sàn gạch nói với theo y:

- Gia gia... Nếu gia gia giết Lâm Qui thì người sẽ ân hận cả cuộc đời này, cho dù người có là võ lâm Minh chủ hay cái gì nữa. Tất cả những đứa con của gia gia sẽ chết bởi tay gia gia.

- Ta thà như vậy còn hơn có đứa con như ngươi.

Không nhìn lại Lâm Qui nhưng Cửu Thiên Tuế giũ mạnh đôi song thủ. Lão vừa xuất thủ vừa nói:

- Kẻ nô tình phải đi với tình.

Lâm Qui rống lên một tiếng:

- Ngươi sẽ hối hận

Gã đổ sầm tới trước đầu ném xuống sàn gạch, trong khi đôi Ma hoàn quay vòng lại nhẹ nhàng đáp vào tay Cửu Thiên Tuế. Lão chỉ hơi dừng chân ngay ngưỡng cửa rồi lại tiếp tục bỏ đi.

Xem tiếp hồi 46 Vong thân báo nghĩa

Chương 46: Vong Thân Báo Nghĩa

Mạc Thiên Vân bưng cả bầu rượu tu ừng ực rồi dần bầu rượu xuống bàn. Gã hậm hực nói:

M

- Sao ta không nghĩ đến lão ta?... Sao ta không nghĩ đến lão ta?

Thiên Vân bực bội, rít lên:

- Ta bị người lợi dụng mà những tưởng mình lợi dụng người, cuối cùng thì Mạc mỗ vẫn là con cờ trong tay lão mà thôi.

Thiên Vân thộp bầu rượu toan dốc tiếp vào miệng thì nghe giọng nói của Tuấn Luận cất lên ngay sau lưng gã:

- Những kẻ độc ẩm thường có tâm sự, nhưng độc ẩm để tỏ bày tâm sự thì tâm sự lại càng nặng nề hơn.

Thiên Vân nhìn bầu rượu nói:

- Ngươi đó à?

Tuấn Luận bước đến ngồi đối diện với Thiên Vân.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

- Mạc mỗ tưởng đâu chẳng bao giờ gặp lại ngươi nữa. Và ngươi hẳn phải chui xuống chốn thâm sơn cùng cốc nào đó để ẩn thân tránh đại họa sắp giáng xuống ngươi.

- Trước khi khỏi võ lâm thì Tuấn Luận cũng phải tìm đến Mạc huynh để uống một chén rượu tiễn biệt chứ.

- Trong Tụ Hiền trang của Mạc mỗ không thiếu rượu để tiễn Hạ Tuấn Luận Bách Thủ thư sinh.

Mạc Thiên Vân vừa nói dứt câu liền sai gia nô bưng rượu ra tiếp Tuấn Luận. Ả a hoàn bưng ra một vò rượu mười cân đặt lên bàn.

Thiên Vân nói:

- Đủ rượu cho Hạ huynh đệ uống chứ?

- Bao nhiêu đây quá đủ, nhưng chỉ sợ rượu của Mạc huynh Tuấn Luận không uống được thôi.

Mặt Thiên Vân sa sầm xuống:

- Rượu của Tụ Hiền trang không dám nói là hảo tửu bậc nhất của võ lâm Trung Nguyên, nhưng nếu so với hảo tửu hiện có trên giang hồ thì cũng không có ai nào bì kịp đâu.

Tuấn Luận lấy bầu tịnh bình một cân trong ngực áo mình, đặt lên bàn.

Chàng nhìn Thiên Vân nói:

- Tuấn Luận đâu dám xem thường hảo tửu của Mạc huynh. Ngược lại còn rất trân trọng nữa. Nhưng Tuấn Luận không dám uống dù rất muốn uống.

Thiên Vân gắt giọng hỏi Tuấn Luận:

- Tại sao... Hạ huynh đệ xem thường Mạc Thiên Vân hay xem thường rượu của Tụ Hiền trang?

- Không uống rượu không phải coi thường huynh.

Chàng trịnh trọng chuốc rượu từ tịnh bình ra chén của mình và Thiên Vân. Mạc Thiên Vân khoát tay:

- Mạc mỗ không uống rượu của người ngoài.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Nếu Tuấn Luận đoán không lầm hôm nay đã là ngày trăng khuyết.

- Mạc mỗ không chiều ý của Hạ huynh đệ.

Bưng chén rượu lên Tuấn Luận nói:

- Trong Tụ Hiền trang của Mạc trang chủ, rượu rất ngon, nhưng khốn nỗi khi uống vào thì cứ đến ngày trăng khuyết, đầu nhức như búa bổ nên buộc...buộc phải tìm đến đây để uống rượu cho đầu hết nhức. Chẳng hay Trang chủ có bị như vậy không?

Thiên Vân chỏi tay lên mặt bàn từ từ đứng lên. Y nhìn Tuấn Luận như đứng tròng cả hai con ngươi.

Tuấn Luận nhìn Thiên Vân với chủ đích quan sát nhân diện của gã. Chàng nói:

- Vì sợ nhức đầu nên Tuấn Luận dù rất thèm hảo tửu của Mạc huynh nhưng đành phải nén lại mà dùng đỡ rượu của mình. Mặc dù rượu của Tuấn Luận thì không thể bì với hảo tửu của Mạc huynh rồi.

Thiên Vân chau mày nghiêm giọng nói:

- Hạ huynh đệ... Sao ngươi lại biết bệnh tình của bổn Trang chủ?

Tuấn Luận bưng chén rượu của mình đưa đến trước mặt Mạc Thiên Vân:

- Nếu Mạc huynh có chứng bịnh đó thì Tuấn Luận xin được mạn phép mời Mạc huynh chén rượu này.

Thiên Vân đón lấy chén rượu trên tay Tuấn Luận:

- Bổn Trang chủ muốn biết vì sao Hạ huynh biết được bệnh tình của Mạc mỗ.

- Huynh uống rồi Tuấn Luận sẽ nói.

Thiên Vân mím môi, khẽ gật đầu:

- Được.

Y dốc chén trút rượu vào miệng rồi từ từ đặt xuống bàn. Thiên Vân vẫn định nhãn nhìn thẳng vào mắt Tuấn Luận:

- Hạ huynh đệ...

Tuấn Luận buông tiếng thở dài:

- Mạc huynh không phải là chủ nhân của Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc?

- Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc... Mạc mỗ chưa từng nghe đến cái tên độc công này.

- Hạ Tuấn Luận hy vọng rằng huynh không biết. Vậy xin hỏi Mạc huynh... Dịch quán của Tụ Hiền trang do ai cai quản?

Sắc mặt Thiên Văn tái nhợt.

Y vuốt râu, như thể đang phải suy nghĩ một chuyện rất hệ trọng mà không thể nào nói được. Từ từ ngồi trở lại ghế, Thiên Vân nói:

- Hóa ra... ngươi đã biết tất cả rồi.

- Mạc huynh không giấu Tuấn Luận điều gì chứ?

- Chẳng còn gì để Mạc mỗ giấu. Nếu có giấu thì chính ta cũng sẽ hổ thẹn với ta mà thôi.

- Thế chuyện gì đã xảy ra.

Thiên Vân với tay lấy bầu rượu toan uống nhưng Tuấn Luận đã cản lại:

- Huynh đừng uống rượu của Tụ Hiền trang nữa... Bởi trong rượu của huynh đây có Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc.

Buông một tiếng thở dài. Mạc Thiên Vân đặt bầu rượu trở lại. Nhìn Tuấn Luận, Thiên Vân chậm rãi nói:

- Khởi đầu từ Cát Bội Hương... Ta yêu Cát Bội Hương, nhưng... tình yêu của ta thì không được thân phụ của nàng chấp nhận. Bởi vì ta chỉ là một kẻ vô danh trên chốn giang hồ.

- Thế tại sao huynh lại có được Cát Bội Hương.

- Mạc mỗ có được Bội Hương do lão Tổng quản Trừu Khả Hỷ giúp. Thật ra bản thân Mạc mỗ chẳng có gì cả... Mà ta chỉ là bộ mặt của lão Tổng quản thôi.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Giờ thì Tuấn Luận đã ngầm hiểu rồi. Dịch quán hẳn cũng do Trừu tổng quản lập ra.

Thiên Vân gật đầu:

- Không sai... Trừu tổng quản nhận Mạc mỗ làm nghĩa tử, nhưng chuyện đó lão không muốn ai biết. Với lại... sự nhiệt tình của lão Tổng quản mà ta có được những ngày như thế này thì sao Mạc mỗ từ chối được.

Tuấn Luận hỏi:

- Trừu tổng quản đang ở đâu?

- Nếu Mạc mỗ nói ra điều này... Ta e...

- Huynh chẳng còn gì để giấu Tuấn Luận cả.

Buông một tiếng thở dài:

- Trừu tổng quản chính là Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Mặt Tuấn Luận đanh lại. Những nếp nhăn trên trán chàng chợt xuất hiện ngay sau câu nói của Mạc Thiên Vân:

- Tất cả đã được Trừu tổng quản sắp xếp từ trước rồi. Bầy giờ thì Tuấn Luận cũng có thể biết Trừu tổng quản còn là một người nữa.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Mạc huynh... Cát Bội Hương...

Mạc Thiên Vân lắc đầu:

- Nàng đã chết... Trước khi chết nàng truyền lại khúc Đoạn trường ly biệt cho Tô Băng Lệ.

- Trừu tổng quản biết chuyện này không?

- Sau này Trừu tổng quản mới biết.

- Chính vì biết Cát Bội Hương đã truyền tấu khúc Đoạn trường ly biệt cho Tô Băng Lệ mà lão đã dụng Can Tâm thảo đầu độc Tuyết Nhi và Đình Khang để khống chế Băng Lệ.

- Mạc mỗ hoàn toàn không ngờ Trừu tổng quản lại là Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Nếu ta biết...

Tuấn Luận cướp lời Mạc Thiện Vân:

- Nếu lúc bấy giờ Mạc huynh biết Trừu tổng quản là Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận, thì bây giờ Hạ Tuấn Luận hẳn không còn dịp để đối ấm với huynh.

Tuấn Luận đứng lên. Chàng lấy chiếc tịnh bình mà Ngự thần y đã trao đặt ngay trước mặt Mạc Thiên Vân.

- Mạc huynh bây giờ đã được Minh chủ phong tặng là thiên hạ đệ nhất trang... Chắc chắn phải mở đại yến khoản đãi quần hùng. Tuấn Luận nhờ huynh lấy tịnh bình giải dược Can Tâm Thảo Vô Ảnh Chi Độc giải độc cho mọi người. Mong rằng huynh không từ chối.

Mặt Thiên Vân căng thẳng cực độ:

- Tuấn Luận... Nếu chuyện này đổ bể...

- Huynh sẽ chết.

Thiên Văn gật đầu:

- Đúng... Mạc mỗ khó mà bảo toàn tính mạng.

- Huynh sợ chết không?

Mạc Thiên Vân lắc đầu:

- Ta không sợ chết, nhưng chỉ sợ mình không chịu nổi những cực hình của Cửu Thiên Tuế. Lão đã là thái giám của cung nội tất biết được tất cả những cực hình tàn khốc của bọn thái giám bày ra.

Buông một tràng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Huynh sẽ không còn sợ những cực hình đó nữa nếu như huynh mở pho tượng của Cát Bội Hương.

- Pho tượng đó do lão tặng quản tự chế tác tặng cho ta trong ngày song hỷ với Bội Hương.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Huynh hãy cho đập pho tượng đó tất sẽ biết.

Tuấn Luận đứng lên:

- Tuấn Luận hy vọng sẽ gặp lại Mạc huynh.

Chàng quay lưng rời bước ra khỏi gian biệt phòng của Mạc Thiên Vân. Còn lại một mình, Thiên Vân suy nghĩ mông lung về những lời nói của Hạ Tuấn Luận. Y cầm chiếc bình giải dược lên, lẳng lặng bỏ đi xuống gian thạch thất để pho tượng của Cát Bội Hương.

Ngắm pho tượng của Bội Hương, Thiên Vân cảm thấy nao lòng.

Gã nhìn pho tượng nói:

- Nương tử... Nàng đã đi rồi, chỉ còn lại mỗi pho tượng vô tri vô giác này để ta tưởng nhớ đến nàng thôi. Giờ Mạc Thiên Vân lại phải hủy nốt những gì còn lại của nàng sao. Ta có thể nhẫn tâm làm như vậy được hay sao?

Thiên Vân quỳ xuồng trước mũi chân pho tượng ngọc thạch. Khi hắn ngẩng lên thấy hai bên khóe mắt pho tượng có hai giọt lệ trào ra từ lúc nào mà hắn không thể nào giải thích được.

Thiên Vân bật đứng lên:

- Nương tử...

Gã chậm những giọt nước mắt đọng hai bên khóe pho tượng ngọc thạch:

- Nương tử. Nàng khóc đó ư?

Gã thốt ra câu đó bằng tất cả nỗi niềm đau đớn.

Nắm lấy bàn tay của pho tượng ngọc thạch, Thiên Vân thốn thức nói:

- Ta yêu nàng... Có lẽ trên đời này chẳng một người nào yêu nàng hơn Mạc Thiên Vân.

Thiên Vân nói dứt câu thì chợt nghe tiếng chân người nhè nhẹ dừng trước cửa thạch thất. Gã vội lẩn nhanh vào phía sau pho tượng ngọc thạch. Từ ngoài cửa Hà Cẩm Tú bước vào.

Nàng nhìn pho tượng ngọc thạch, gằn giọng nói:

- Cát Bội Hương... Hôm nay bổn cô nương đến đây để tống tiễn nàng khỏi cực hình mà bấy lâu nay nàng phải chịu đựng. Nàng sẽ được ra đi trong sự tĩnh lặng mà chẳng một ai biết được...

Nghe Cẩm Tú nói, Thiên Vân quá đỗi ngơ ngác mà nghĩ thầm:

“Tại sao vị cô nương xa lạ này lại nói chuyện với pho tượng ngọc thạch như nói chuyện với người sống?”

Trong khi Thiên Vân nghĩ thì Cẩm Tú từ từ rút ngọn trủy thủ giấu trong ống tay áo. Nàng bước đến trước mặt pho tượng ngọc thạch:

- Cái chết là sự giải thoát cho nàng.

Cẩm Tú vừa nói vừa vung trủy thủ nhắm ngay chần tâm của pho tượng đám thẳng đến. Từ phía sau pho tượng ngọc thạch Thiên Vân lắc mình bước qua. Hữu thủ của gã nhặt mạnh xuống cánh tay cầm trủy thủ của Cẩm Tú.

Bốp...

Lưỡi trủy thủ rơi xuống sàn đá lăn lông lốc. Cẩm Tú giật mình nhìn lại:

- Mạc trang chủ...

Thiên Vân gằn giọng nói:

- Sao nàng dám hủy pho tượng quý của bổn Trang chủ?

Cẩm Tú cau mày, gằn giọng nói:

- Có gì mà không dám hủy chứ? Mạc trang chớ không cho Cẩm Tú hủy pho tượng này là có ý chống đối lại Cửu Thiên Tuế... Không biết Trang chủ có được bao nhiêu cái mạng để chống lại Cửu Thiên Tuế?

Nghiêm giọng Thiên Vân chậm chạp đáp lời nàng:

- Bổn Trang chủ không chống lại Cửu Thiên Tuế nhưng muốn biết vì sao nàng muốn hủy pho tượng của ta mà thôi. Pho tượng này chính tay Cửu Thiên Tuế chế tác tặng riêng cho ta trong ngày song hỷ với Bội Hương.

- Thiên Tuế tặng nó cho Trang chủ thì bây giờ Thiên Tuế lấy lại không có gì để Trang chủ phải thắc mắc cả. Cả võ lâm còn thuộc về Cửu Thiên Tuế thì pho tượng ngọc thạch này có đáng gì.

Thiên Vân lắc đầu:

- Ta xem pho tượng này như chính Bội Hương nương tử, và sẽ không cho ai hủy nó cả.

- Vậy là Trang chủ đã chống lại ý muốn của Cửu Thiên Tuế rồi.

- Nếu Cửu Thiên Tuế muốn hủy pho tượng của ta thì ta phải chống lại thôi. Không một ai được đụng đến báu vật của ta cả.

- Trang chủ không cho hủy nhưng Cẩm Tú thì lại phải hủy nó. Vì đó là lệnh mà Cẩm Tú phải thực hiện...

Nàng vừa nói vừa cúi xuống toan nhặt lấy ngọn truy thủ, nhưng Thiên Vân nhanh hơn phát động chưởng ảnh vỗ thẳng đến Cẩm Tú, áp lực chưởng kình từ Thiên Vân trút xuống buộc Cẩm Tử phải dựng đứng đôi ngọc thủ đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Hai người đối chưởng thẳng vào nhau. Cẩm Tú trượt dài về sau hai bộ trong khi Thiên Vân thì chỉ rùng mình. Đối thẳng một chưởng với Mạc Thiên Vân mà Cẩm Tú chỉ trượt có hai bộ trong khi Tụ Hiền trang chủ phải dụng đến mười thành hỏa hầu, điều đó ngoài sức tưởng tượng của Mạc Thiên Vân.

Vừa trụ thân, Cẩm Tú thét lớn một tiếng. Nàng vung mạnh đôi song thủ. Từ trong ống tay áo của nàng xuất hiện đôi mành lụa bắn xẹt ra công thẳng vào hai điểm tử huyệt trên thể pháp của họ Mạc.

Thiên Văn lòn người lách qua đôi mành lụa đó.

Công hụt Thiên Vân, đôi mành lụa đánh thẳng vào vách thạch thất.

Ầm...

Sức công phá của hai mảnh lụa kia khiến cho vách thạch thất rạn nứt. Bấy nhiêu đó chứng tỏ Cẩm Tú đã quyết chí lấy mạng Thiên Vân cho kỳ được.

Vừa lách tránh được đôi mành lụa, Thiên Vân áp đến, tả thủ dụng chưởng, hữu thủ dụng quyền chia

làm hai đánh thẳng tới Cẩm Tú. Thế công của Thiên Vân tiềm ẩn sức mạnh di sơn đảo hải và buộc Cẩm Tú phải đón đỡ không để cho nàng lách tránh.

Vừa mới công hụt đối phương, Cẩm Tú phải thu hồi nội lực, nhưng chưa kịp làm điều đó thì áp lực khổng lồ của đối phương đã chụp đến. Nàng không còn cách nào khác mà phải dựng ngọc thủ đỡ thẳng lấy chiêu công của Thiên Vân.

Ầm...

Cẩm Tú bị nhấc lên khối sàn đá lạnh ngắt, quẳng về phía sau va lưng vào vách thạch thất.

Bộp...

Nàng như thể không còn lực gượng đứng được, mà ngồi bệt luôn xuống sàn thạch thất, nhìn Thiên Vân gượng nói:

- Thất Thương quyền của người.

Thiên Vân chau mày:

- Sao cô nương nhận ra Thất Thương quyền của ta?

Cẩm Tú mỉm cười:

- Thất Thương quyền là tuyệt học độc môn của nhà họ Hà... Sao Trang chủ lại biết?...

- Cô nương sao lại quan tâm đến chuyện đó?

- Bởi kẻ dụng Thất Thương quyền chính là đại ca của Cẩm Tú. Vì đại ca đã thất lạc mà song đường có kể lại. Vì trên lưng người có xâm khẩu quyết Thất Thương quyền.

Thiên Vân tròn mắt nhìn Cẩm Tú:

- Thì ra... Nàng là xá muội của ta.

Cẩm Tú rướm lệ:

- Đại ca...

- Xá muội...

Hai người ôm chặt lấy nhau. Cẩm Tú thốn thức khóc.

Sau một hồi xúc động, Thiên Vân hỏi:

- Xá muội... Cha mẹ giờ đang ở đâu?

- Chết cả rồi... Nhưng trước khi chết, thân phụ và thân mẫu di huấn lại... phải nhất nhất tuân theo chỉ dụ của Cửu Thiên Tuế. Bởi vì người là ân nhân của gia đình mình.

Thiên Vân cau mày:

- Sao... Cửu Thiên Tuế là ân nhân của chúng ta?

Cẩm Tú gật đầu:

- Trước đây cha là một vị quan trong triều, nhưng đã phạm tội khi quân bị khép vào tội tru di cửu tộc. Nếu không có Cửu Thiên Tuế thì cả dòng tộc chúng ta phải chết. Chính vì mang trọng tội như vậy mà cha đã để huynh lên một cỗ xe ngựa cho huynh đào tẩu. Hy vọng huynh sẽ là người duy nhất nối dõi tông đường.

Thiên Vân nghe xong từ từ quị xuống. Y ôm đầu, thổn thức nói:

- Trời ơi... Bây giờ thì huynh phải làm sao đây?

Y nhìn lại Cẩm Tú..

- Cẩm Tú... Tại sao Thiên Tuế lại muốn hủy pho tượng ngọc thạch của huynh?

Cẩm Tú lưỡng lự nhìn Thiên Vân một lúc rồi nói:

- Trong pho tượng ngọc thạch này là Cát Bội Hương.

Thiên Vân nhăn mặt:

- Cát Bội Hương?

Cẩm Tú gật đầu.

Thiên Vân biến sắc. Gã gượng nói:

- Huynh xin muội. Hãy để cho ta được cứu Cát Bội Hương rồi ra sẽ cùng với nàng bôn tẩu giang hồ tìm chốn thâm sơn cùng cốc mà ẩn mình như những kẻ chạy trốn tội tru di cửu tộc.

Cẩm Tú mím môi:

- Làm như vậy thì muội và huynh đã cãi lời song đường rồi. Và ngang nhiên chúng ta trở thành những kẻ bất nhân, bất nghĩa và bất hiếu nữa.

- Huynh van xin muội.

Cẩm Tú nhìn Thiên Vân. Lệ trào ra khóe mắt nàng. Nàng gật đầu:

- Thôi được rồi... Muội đã có cách.

Nàng nhặt ngọn trủy thủ. Thấy Cẩm Tú nhặt ngọn trủy thủ, Thiên Vân như thể có lửa đốt trong tâm mình. Y lo lắng nhìn Cẩm Tú nhỏ giọng nói:

- Cẩm Tú... Muội...

Cẩm Tú mỉm cười nói:

- Chỉ có ngọn truy thủ này mới có thể cứu được Cát tỷ tỷ. Huynh dùng nó rọc đôi pho tượng ngọc thạch đưa Cát tỷ tỷ ra. Sau đó hai người hãy đi thật xa, đừng bao giờ cho Cửu Thiên Tuế thấy mặt.

Thiên Vân gật đầu:

- Huynh vô cùng cảm kích sự độ lượng của xá muội.

Nụ cười lại hiện trên hai cánh môi cương liệt của Hà Cẩm Tú. Nàng từ tốn nói:

- Riêng muội sẽ thay huynh và song đường đền đáp lại công ơn của Cửu Thiên Tuế.

- Muội định làm gì?

- Muội chỉ có mỗi một cách làm như vậy mới không để cha mẹ trở thành những người bất nghĩa nơi chốn suối vàng. Huynh và Cát tỷ tỷ bảo trọng, sớm rời khỏi nơi này.

Cẩm Tú nói dứt câu vung mạnh lưỡi truy thủ đâm vào yết hầu mình. Thiên Vân hốt hoảng nhào đến toan chụp tay nàng lại nhưng đã quá muộn. Gã ôm lấy Cẩm Tú:

- Xá muội...

- Đại ca... Chết cho cha mẹ, muội mãn nguyện lắm.. Xem như huynh chẳng còn mắc nợ Lão công công Tiểu Thuận nữa... Muội... Muội hội ngộ với song đường... nơi... nơi chín suối sẽ nói... sẽ nói...

Nàng ngả đầu tựa vào vai Mạc Thiên Vân:

- Sẽ nói... Huynh... còn sống.

Nói được hết câu, Cẩm Tú lịm người hai mi mắt khép lại để giã biệt Thiên Vân.

Thiên Vân ôm chặt lấy Hà Cẩm Tú:

- Xá muội... Xá muội... Xá muội...

Hắn gục đầu lên người Cẩm Tú:

- Ông trời ơi... Sao ông trời sớm cho Thiên Vân gặp lại muội rồi lại cướp muội khỏi cuộc sống này... ông trời ơi... ông trời ơi... Sao ông nhẫn tâm quá như vậy...

Xem tiếp hồi 47 Kẻ hình người bóng

Chương 47: Kẻ Hình Người Bóng

Tuấn Luận chậm rãi rảo bước từ từ tiến vào gian đại sảnh của phủ Cửu Thiên Tuế. Tất cả mọi cao thủ võ lâm lẫn bọn nha sai của phủ Thiên Tuế đều định nhãn hướng về phía Tuấn Luận.

T

Ngồi trên chiết ngai sơn son thếp vàng, Cửu Thiên Tuế nhìn chàng. Ánh mắt ma lão sáng ngời, nhưng ẩn tàng trong đó là nỗi muộn phiền mà chỉ có lão mới biết được mà thôi.

Tuấn Luận tiến thẳng đến cỗ quan tài của Lâm Qui. Chàng đứng trước cỗ áo quan tưởng niệm.

Chàng nhẩm nói:

- Lâm đệ đệ. Lúc sống huynh và đệ chẳng nhìn mặt nhau. Nhưng đệ chết rồi thì huynh lại nhìn mặt đệ. Nghĩa tử là nghĩa tận... Huynh đến đây lần này để tiễn đưa đệ...

Khấn xong, Tuấn Luận đốt ba nén nhang thắp lên chiếc lư đồng sáng ngời. Chàng đứng thêm một lúc nữa để tưởng niệm Lâm Qui rồi mới quay bước tiến đến trước mặt Cửu Thiên Tuế.

Tuấn Luận ôm quyền xá Cửu Thiên Tuế:

- Vãn bối chia buồn với tôn giá.

Khi hai người chạm mắt với nhau bất giác tim Tuấn Luận đập mạnh một cách hồi hộp. Đôi chân mày của Cửu Thiên Tuế nhíu lại. Ngay cả lão cũng có cảm giác hồi hộp lạ kỳ.

Lão chẳng biết vì sao mình lại có sự hồi hộp lạ thường như vậy. Phải chăng chỉ có Tuấn Luận mới chính là đối thủ ngang tài ngang sức với lão nên khi họ chạm mắt vào nhau thì tâm lão mới có sự hồi hộp lo lắng như vậy.

Cửu Thiên Tuế rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực mới từ tốn nói:

- Bổn tọa mạn phép hỏi Hạ công tử một câu được không?

- Tôn giá hỏi, tại hạ sẽ trả lời.

Buông một tiếng thở dài, Cửu Thiên Tuế trầm giọng nói:

- Lâm Qui chỉ là một gã vô danh tiểu tốt chẳng có gì đáng để cho Bách Thủ thư sinh đến viếng thăm đưa tiễn... Vậy nguyên cớ gì mà Hạ công tử lại hạ mình đến đưa tiễn hắn?

Tuấn Luận nhìn thẳng vào quắt Cửu Thiên Tuế:

- Chắc chắn một điều tại hạ đến viếng thăm Lâm công tử, tiễn công tử đi không phải vì Cửu Thiên Tuế.

Lão ve cằm từ tốn nói:

- Tất cả mọi người đến viếng tiểu tử Lâm Qui trước hết là vì bổn tọa là chính, nhưng sao Hạ công tử lại không vì bổn tọa. Chẳng lẽ Lâm tiểu tử kia lại có ân với Hạ công tử ư?

Tuấn Luận lắc đầu:

- Chỉ vì nghĩa tử là nghĩa tận mà thôi. Tất cả những người khác đến đưa tiễn Lâm thiếu gia vì sau lưng Lâm thiếu gia có Cửu Thiên Tuế, và nhất là vì vị chủ nhân của độc thảo Can Tâm.

Những thớ thịt trên mặt Cửu Thiên Tuế giật nhẹ một cái:

- Cho dù vậy thì họ cũng không đến nỗi kính cẩn như Hạ công tử.

- Tại hạ tiễn một người đi không giống với chuyện đón một người sống.

- Tốt... Tốt lắm... Rất khí khái.

Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng:

- Hạ công tử đã đến tiễn đưa linh hồn của tiểu tử Lâm Qui đi, cái nghĩa này bổn tọa sẽ trả... Nhưng bổn tọa muốn hỏi công tử định xin thứ gì nơi bổn tọa?

Tuấn Luận ôm quyền hướng lên Cửu Thiên Tuế:

- Thứ tại hạ xin sợ tôn giá không cho.

- Thập nhị thần châu

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không... Đối với Thập nhị thần châu thì Tuấn Luận chỉ muốn đoạt chứ không muốn xin. Đó đã là cuộc phân tranh giữa Tuấn Luận và tôn giá.

- Bổn tọa rất thích nghe những lời nói như thế này... Và càng thích hơn khi người nói ra câu đó là Hạ công tử.

Lão đứng lên bước chậm chạp xuống những bệ tam cấp đến trước mặt Tuấn Luận:

- Hạ công tử... Ngoài Thập nhị thần châu, báu vật minh chứng cuộc tranh đoạt giữa bổn tọa với công tử thì bất cứ thứ gì bổn tọa cũng có thể cho ngươi.

Tuấn Luận nghiêm giọng hỏi lại:

- Bất cứ thứ gì?

Cửu Thiên Tuế gật đầu:

- Bất cứ thứ gì...

Đôi chân mày của Tuấn Luận khẽ nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra. Chàng chậm rãi nói:

- Tuấn Luận là một kẻ tò mò, nên muốn biết về cái chết của Lâm công tử. Chắc chắn tôn giá sẽ cho tại hạ biết chứ?

Nghe chàng hỏi câu này mặt Cửu Thiên Tuế chợt đỏ bừng. Chẳng biết giận hay thẹn mà mặt lại biến sắc như vậy. Sắc diện của lão từ màu đỏ chuyển sang màu tái nhợt. Sự biến đổi sắc diện đó chứng tỏ trong tâm Cửu Thiên Tuế đang dậy lên một cơn bão lòng dữ dội. Lão cứ giương đôi thần nhãn đầy uy quang nhìn chằm chằm Tuấn Luận.

Buông một tràng thở dài, Cửu Thiên Tuế chậm rãi nói:

- Chưa có một ai dám hỏi bổn tọa câu hỏi đó.

- Nhưng tại hạ lại hỏi.

- Chính vì thế mà bổn tọa phải ngạc nhiên. Bổn tọa muốn Hạ công tử cho biết vì sao công tử muốn biết về cái chết của Lâm Qui tiểu tử?

Nhếch môi, Tuấn Luận từ tốn nói:

- Bởi tại hạ là một kẻ tò mò.

- Tò mò đến cái chết của một người chẳng có quan hệ gì?

Tuấn Luận cười mỉm rồi nói:

- Tôn giá đến tiễn một người chết thì hẳn muốn biết người chết kia vì sao chết... Tại hạ đang tiễn Lâm Qui thiếu gia... Chắc chắn tôn giá biết vì sao y chết.

Buông một tiếng thở dài:

- Được. Bổn tọa sẽ nói, vì đã hứa với công tử, nhưng bổn tọa yêu cầu công tử một điều.

Tuấn Luận gật đầu:

- Được. Tại hạ hứa.

- Không một người thứ ba nào được biết về cái chết của Lâm Qui.

- Tôn giá tin tại hạ chứ?

- Đối thủ của bổn tọa thì bổn tọa phải tin.

- Đa tạ tôn giá.

- Mời Hạ công tử theo bổn tọa.

Hai người rời gian đại sảnh phủ Thiên Tuế, nơi cử hành hậu sự cho Lâm Qui, đến một gian thượng khách phòng phía hậu viên phủ Thiên Tuế.

Chờ cho Tuấn Luận yên vị rồi, Cửu Thiên Tuế mới bước đến bên cửa sổ.

Lão gằn giọng nói:

- Hạ công tử biết gì về bổn tọa?

- Tôn giá hỏi tại hạ câu đó, chẳng hay muốn tại hạ trả lời như thế nào?

- Bằng sự thành thật.

- Được. Tại hạ xin đáp lại bằng sự thành thật để đổi lại sự thành thật nơi tôn giá.

Cửu Thiên Tuế quay lại nhìn chàng.

Hai người lại đối nhãn nhìn nhau. Tuấn Luận từ tốn nói:

- Một Địa Tuyệt cung chủ hành tung xuất quỷ nhập thần, một Vô Địch Song Hoàn danh chấn khắp võ lâm, một lão Tổng quản thông minh và thủ đoạn và sau cùng là một Cửu Thiên Tuế với tham vọng độc bá thiên hạ... Tại hạ biết về tôn giá như thế đó.

Tuấn Luận nói dứt câu thì Cửu Thiên Tuế ngửa mặt cười khanh khách, tràng tiếu ngạo của lão nghe thật chói thính nhĩ bởi thỉnh thoảng lại pha vào những âm vực the thé.

Lão nhìn Tuấn Luận vừa cười vừa lắc đầu:

- Hạ công tử biết nhiều quá, nhưng lại không biết gì nhiều cả.

Chắp tay sau lưng, Cửu Thiên Tuế nói:

- Địa Tuyệt cung chủ, Vô Địch Song Hoàn, lão Tổng quản Trừu Khả Kỷ cũng đều là bổn tọa cả. Nhưng ta có một nỗi lòng chẳng một ai biết được.

- Tại hạ không có ý nghe nỗi lòng của tôn giá.

Mặt Cửu Thiên Tuế đanh hẳn lại sau khi câu nói của Tuấn Luận thốt ra:

- Đúng... Chẳng một ai biết được. Và với ngươi bổn tọa cũng không bao giờ nói. Điều ngươi tò mò, bổn tọa sẽ nói cho ngươi biết. Biết cả nguyên nhân vì sao bổn tọa phải làm như vầy.

Tuấn Luận chau mày nhìn Cửu Thiên Tuế. Chàng gằn giọng nói:

- Tôn giá giết Lâm công tử.

Cửu Thiên Tuế ve cằm, cười khẩy một tiếng:

- Không sai... Chính tay bổn tọa phát động Ma hoàn giết gã đó.

Mặt Tuấn Luận tái nhợt:

- Tôn giá đã nhận y làm nghĩa tử sao lại giết gã chứ? Nhận Lâm Qui làm nghĩa tử chỉ để giết hắn thôi ư? Với Lâm Qui thì tôn giá lấy mạng lúc nào không được. Thậm chỉ dễ còn hơn trở bàn tay của tôn giá.

- Ngươi nói đúng.

Lão dựa lưng vào tường thượng khách phòng ve cằm nói:

- Ngươi nói rất đúng... Lấy cái mạng của Lâm Qui đối với bổn tọa quả còn dễ hơn trở bàn tay... Nhưng trước khi bổn tọa giết gã thì ta đau khổ như thế nào ngươi biết không?

- Đau khổ... Bao nhiêu người đã chết dưới tay tôn giá rồi, chẳng lẽ giết Lâm Qui tôn giá lại đau khổ sao? Lạ lùng thật đó.

Thở hắt ra một tiếng, Cửu Thiên Tuế nói:

- Hạ công tử... Ngươi biết khi nhắc đến điều này khiến lòng ta căm phẫn không?

Lão đay nghiến nói tiếp:

- Ta căm phẫn chỉ vì ta là thái giám không thể nào có hậu nhân nữa, nhưng Lâm Qui lại không giống ta, không giống khí chất của một kẻ đỉnh thiên lập địa... Mặc dù... Mặc dù...

Cửu Thiên Tuế nhìn Tuấn Luận. Lão vừa rít giọng vừa nói:

- Hắn đã là nô tình của Mộng Diệp Tình... Nô tình của Diệp Mộng Tình... Vì chữ tình hắn đã xem ta là một thái giám, và còn trao cả mạng của ta cho Diệp Tình nữa... Mặc dù... Mặc dù...

Cửu Thiên Tuế rống lên một tiếng.

Cùng với tiếng rống đó, bất ngờ Cửu Thiên Tuế phát động Ma hoàn. Đôi Ma hoàn thoát ra khỏi tay lão, tợ như lưỡi kéo hướng thẳng đến Tuấn Luận.

Cùng với chiêu Ma hoàn sát tử cuồng nộ đó, Cửu Thiên Tuế buông một câu lạnh lùng:

- Bổn tọa là cha ruột của hắn.

Tuấn Luận chớp thấy Ma hoàn toan thi triển Bách Thủ Di Biến để chống trả nhưng lời của Cửu Thiên Tuế đập vào thính nhĩ chàng thì chàng lại đứng thừ ra như một pho tượng chờ đợi cái chết đến với mình. Đôi Ma hoàn tợ một lưỡi kéo khổng lồ chớp động chực cắt lìa thủ cấp của Tuấn Luận, nhưng đến khoảnh khắc sau cùng thì hai đạo chỉ kim cang phát ra từ tay Cửu Thiên Tuế đánh bật chúng đổi hướng.

Đôi Ma hoàn đảo một đường vòng cung nhanh chóng quay lại đôi tay của Cửu Thiên Tuế, trong khi Tuấn Luận vẫn đứng sững sờ không có chút phản xạ gì.

Cửu Thiên Tuế nhìn chàng:

- Tuấn Luận... Ngươi sao vậy?... Sao không dụng Bách Thủ Di Biến cản phá Ma hoàn của bổn tọa?... Ngươi thừa sức làm được chuyện đó mà.

Tuấn Luận như chẳng nghe gì đến lời nói của Cửu Thiên Tuế mà cứ giương mắt nhìn lão.

Thấy Tuấn Luận nhìn mình, Cửu Thiên Tuế cũng phải chau mày nhăn mặt. Lão gằn giọng nói:

- Bổn tọa không muốn thấy ánh mắt của ngươi nhìn bổn tọa như vậy.

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài. Giờ thần sắc của chàng đã trở lại bình thường. Tuấn Luận nghiêm giọng hỏi:

- Tôn giá là cha ruột của Lâm công tử?

Khẽ gật đầu, Cửu Thiên Tuế nói:

- Đúng... Bổn tọa chính là cha ruột của Lâm Qui... Nhưng bổn tọa không ngờ Lâm Qui chỉ là đứa con lộn giòng của bổn tọa mà thôi.

Lão rít giọng nói:

- Hắn không có một cá tính nào thuộc về bổn tọa ngoại trừ sự phóng đãng dâm ô và nhục tình. Bổn tọa là rồng nhưng tại sao lại có một đứa con như gã. Hắn đáng chết để bổn tọa không phải hổ thẹn với liệt tổ liệt tông.

Nghe Cửu Thiên Tuế nói mà mặt Tuấn Luận cứ xanh dần cho đến khi mồ hôi rịn ra trên trán chàng.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận nói:

- Hùm dữ còn không ăn thịt con, mà tôn giá thi lại sẵn sàng cắt đứt khúc ruột duy nhất của mình. Tôn giá đúng là một người chẳng còn tâm.

- Khi Lâm Qui chết, ta chẳng còn tâm.

Tuấn Luận mím môi suy nghĩ về lời nói của Cửu Thiên Tuế. Mãi một lúc chàng mới nói:

- Tôn giá... Cuộc tranh đoạt của tại hạ và tôn giá cuối cùng cũng phải đến hồi kết thúc. Nó không thể kéo dài được nữa.

- Vậy Hạ công tử muốn gì?

Tuấn Luận trở lại sự bình thản như lúc ban đầu. Chàng nghiêm giọng nói:

- Đúng ngày trăng rằm... Tại hạ hẹn với tôn giá trên Kim Đỉnh tự để kết thúc cuộc tranh đoạt giữa tại hạ và tôn giá. Nếu tại hạ thắng tôn giá thì tôn giá phải tự hủy võ công của mình. Còn nếu tại hạ thua chỉ xin tôn giá một điều.

- Điều gì?

- Trả lại mười hai hạt Thần châu lên mười hai pho tượng Bồ Tát trên Kim Đỉnh tự.

- Phải chăng đó là ý của Thượng Quan Nghi?

Tuấn Luận gật đầu:

- Đúng Đó là di huấn của ân sư.

Cửu Thiên Tuế cười gằn một tiếng:

- Tuấn Luận... Trước đây ngươi có thể dùng Bách Thủ Di Biến chống chọi với bổn tọa... Nhưng bây giờ thì thủ pháp tuyệt công của Vô Vi pháp mà Thượng Quan Nghi truyền thụ cho ngươi không thể làm gì được bổn tọa cả. Trong thời gian một con trăng, bổn tọa còn có cơ hội hợp nhất Thập nhị thần châu trên Thiên Ma cổ bảo... Ngươi hẳn biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ?

- Tôn giá sẽ trở thành người đầu tiên có được uy lực càn khôn Kim cương bất hoại.

- Đúng... Khi bổn tọa có được uy lực đó thì ngươi đâu còn là đối thủ của ta nữa. Ngươi đang tự đào huyệt chôn ngươi đó.

- Vãn bối sẽ có cách buộc tôn giá phải trả lại mười hai hạt thần châu vào đúng nơi của nó.

- Hạ công tử đang buộc bổn tọa hay thỉnh cầu bổn tọa?

- Vừa thỉnh cầu vừa bắt buộc.

Cửu Thiên Tuế khẽ gật đầu:

- Bổn tọa cảm thấy thích thú với ngươi đó.

Lão bước đến quầy rượu, nhón tay lấy hai bầu rượu thượng thặng. Đưa hai bầu rượu lên trước mặt, Cửu Thiên Tuế nói:

- Trong hai bầu rượu này, chẳng có bầu nào có Can Tâm thảo cả. Hạ công tử tin bổn tọa chứ?

Tuấn Luận gật đầu:

- Vãn bối tin.

- Thế thì bổn tọa xin được mời Hạ công tử một bầu.

- Đa tạ Thiên Tuế.

Cửu Thiên Tuế thẩy bầu rượu qua Tuấn Luận... Chàng đưa tay bắt lấy bầu rượu.

Hai người nhìn nhau, rồi cùng một lượt mở nắp bầu rượu tu ừng ực. Tất cả nỗi lòng mà Tuấn Luân muốn nói ra với Cửu Thiên Tuế, được chàng dồn vào cả bầu rượu này, nên uống như một kẻ đang khát cháy cổ cần nước.

Uống cạn bầu rượu ba cân, trong khi Cửu Thiên Tuế chỉ dùng được một cân. Tuấn Luận nói:

- Vãn bối chưa lần nào được thưởng lãm hảo tửu ngon như thế này. Có lẽ đây là những cân rượu

ngon nhất trong cuộc đời của vãn bối.

- Bổn tọa cũng mong như vậy.

Tuấn Luận đặt bầu rượu rỗng tuếch lên bàn. Chàng nhìn Cửu Thiên Tuế bằng ánh mắt trìu cảm. Chàng đang nén lòng để không phải thốt lên tiếng cha mà từ lâu Tuấn Luận từng ao ước sẽ gặp lại người cha bạc tình vô đạo đó.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận ôm quyền nói:

- Cáo từ. Vãn bối hy vọng sẽ gặp lại Cửu Thiên Tuế trên Kim Đỉnh tự.

Chàng lưỡng lự một lúc rồi mới quay bước chậm rãi tiến ra cửa gian thượng khách phòng. Cửu Thiên Tuế nhìn theo sau lưng Tuấn Luận. Tâm trạng lão thật là bồi hồi với những cảm xúc lạ kỳ. Lão buột miệng gọi Tuấn Luận lại:

- Hạ công tử...

Tuấn Luận dừng bước quay lại nhìn Cửu Thiên Tuế.

Cửu Thiên Tuế ngập ngừng hỏi:

- Thượng Quan Nghi có nói gì với ngươi không?

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Cửu Thiên Tuế. Chàng chậm chạp nói:

- Tôn sư trọng đạo là nguyên căn của kẻ muốn thành người.

Chàng nói xong quay bước đi thẳng mà không đám nhìn lại. Tuấn Luận sợ rằng khi đối mặt lại với Cửu Thiên Tuế thì chàng khó mà giữ được tịnh tâm mà không kìm chế được những xúc cảm đang dâng tràn trong huyết quản.

Tuấn Luận vừa đi vừa nhủ thầm:

“Không... Ha Tuấn Luận... Ngươi không bao giờ có một người cha như vậy... Không bao giờ... Không bao giờ”.

Xem tiếp hồi 48 Thay nhân đổi dạng

Chương 48: Thay Nhân Đổi Dạng

Thứ Dân vừa đi vừa nhìn trời như một kẻ cuồng tâm loạn trí. Y tự vỗ vào đầu mình:

T

- Ta là kẻ hồ đồ... Một gã đê tiện bỉ ổi. Đúng rồi... Ta học thánh hiền nhưng bản thân ta là tên bỉ ổi tiểu nhân. Diệp Hoàn ơi... Hãy tha tội cho huynh... Hãy tha tội cho huynh.

Hắn dừng bước trước con đường bậc thang dẫn lên Thiếu Lâm tự.

Boong...

Tiếng khánh chuông trỗi lên từ trên đỉnh trung sơn, phát ra từ ngôi cổ tự Thiếu Lâm vang động trong không gian rồi đến tai Thứ Dân. Gã dừng bước ngước mặt nhìn lên tòa cổ tự trên cao, thỉnh thoảng lại che khuất bởi những táng mây lững lờ trôi.

Thứ Dân đứng thừ ra một lúc rồi như bị tiếng khánh chuông kia thu hút lấy thần trí gã hưởng lên có tự Thiếu Lâm từ từ bước lên những bậc tam cấp.

Đi lần đến cổng tam quan thì mặt Thứ Dân đã xám ngoét, tái nhợt tái nhạt. Y vốn chỉ là một hàn sinh không có võ công thì việc lội từ dưới phân núi lên đến tòa cổ tự đã lấy mất đi gần như toàn bộ thể lực của gã.

Đứng thở dốc trước tòa cổ tự Thiếu Lâm, Thứ Dân nhìn vào ngồi Đại Hồng bảo điện nguy nga hùng vĩ mà nghĩ thầm:

“Diệp Hoàn... Huynh sẽ chuộc lại những lỗi lầm với muội. Chỉ có mỗi một cách duy nhất, Thứ Dân qui y cửa Phật mới có thể chuộc lại những gì đã gây ra cho muội mà thôi”.

Với ý nghĩ đó, Thứ Dân từ từ tiến vào tòa cổ tự thiêng liêng của võ lâm Trung Nguyên. Chẳng một chút e dè hay ngại ngùng, Sử Thứ Dân tiến thẳng đến ngôi “Đại Hồng bảo điện”. Hắn ngước mặt nhìn lên tòa tháp có chóp nhọn hoắt, rồi nhẩm nói:

- Diệp Hoàn... Khi muội biết huynh đầu cửa Phật môn chuộc tội với muội. Mong muội tha tội cho huynh.

Thứ Dân buông một tiếng thở dài bước lên những bậc tam cấp mà tâm gã nặng trĩu một nỗi lòng.

Y tiến đến trước cả Đại Hồng bảo điện mà chẳng biết phải làm gì, cứ lúng ta lúng túng như gà mắc tóc. Cửa Đại Hồng bảo điện dịch mở một vị cao tăng bước ra:

- A di đà Phật... Thí chủ cần gì nơi Thiếu Lâm tự?

Thứ Dân lúng túng buột miệng niệm Phật hiệu theo vị cao tăng Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật...

Vị cao tăng tròn mắt nhìn gã:

- A di đà Phật... Thí chủ cần gì nơi Thiếu Lâm tự?

Thứ Dân bối rối nói luôn:

- Đại sư... Vãn bối... Vãn bối đã chán cảnh hồng trần, nên muốn xuất gia đầu Phật.

Nghe Thứ Dân thốt ra câu đó, vị cao tăng Thiếu Lâm tròn mắt nhìn Thứ Dân:

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai... Nhưng chuyện này rất hệ trọng, bần tăng sẽ bẩm báo với Tuệ Tỉnh sư huynh Phương trượng.

Thứ Dân ôm quyền xá:

- Mong đại sư giúp cho vãn sinh.

- A di đà Phật... Nếu thí chủ thật tâm có lòng qui y cửa Phật thì bần tăng sẽ nói một lời giúp thí chủ. Cửa Phật môn lúc nào cũng rộng mở đón chúng sinh về với cảnh giới thanh tịnh để thoát vòng sinh tử luân hồi, đến chầu Phật tổ Như Lai.

Thứ Dân ôm quyền xá:

- Vãn sinh thành tâm kính cẩn đa tạ đại sư.

- Thiện tai... Thiện tai... Mời thí chủ theo bần tăng về Dịch quán của Thiếu Lâm tự để nghỉ ngơi.

Đưa Thứ Dân về Dịch quán, vị cao tăng nọ mời bỏ đi. Còn lại một mình, Thứ Dân nhìn qua cửa sổ ngắm những tảng mây trôi bồng bềnh. Hắn nhìn mây mà thả hồn tơ tưởng nghĩ đến Mộng Diệp Hoàn.

Hình bóng của Diệp Hoàn hiện lên trong tâm trí Thứ Dân. Gã buông một tiếng thở dài nhẩm nói:

- Diệp Hoàn. Huynh xuất gia đầu Phật vì muội đó. Muội có hiểu cho huynh không. Huynh trở thành hòa thượng vì muốn chứng minh cho muội biết trong tâm của huynh chỉ có mỗi một mình Mộng Diệp Hoàn muội muội mà thôi.

Y chống tay lên cằm lơ đãng thả hồn theo những tảng mây lượn lờ trôi qua tầm mắt mình mà hồn cứ miên man suy nghĩ về Mộng Diệp Hoàn. Trong sự tịch mịch của Thiếu Lâm tự khiến Cho Thứ Dân càng mộng tưởng hơn đến Diệp Hoàn. Hắn cảm thấy lòng mình nặng trĩu khi nghĩ đến ngày mai chẳng còn cơ hội nào để hàn gắn những rạn nứt tình yêu giữa hắn với Diệp Hoàn. Nghĩ đến đây Thứ Dân chợt buông một tiếng thở dài nghe thật não nề.

- A di đã Phật...

Tiếng Phật hiệu cất lên ngay sau lưng Thứ Dân khiến gã giật mình, đứng sững lên như người ngồi trên lửa đỏ. Tuệ Tỉnh đại sư bước vào đứng sau lưng từ lúc nào mà Thứ Dân vẫn không hay bởi vì mãi dõi tâm tưởng của mình về với Mộng Diệp Hoàn.

Thứ Dân hối hả ôm quyền lúng túng nói:

- Vãn sinh bái kiến đại sư.

- A di đà Phật... Thí chủ cứ tự nhiên.

- Đa tạ đại sư.

Thứ Dân ngồi xuống chiếc đôn bằng cây, Tuệ Tỉnh đại sư quan sát dung diện của Thứ Dân rồi vuốt râu khẽ buông một tiếng thở dài.

Đại sư niệm Phật hiệu rồi nói:

- A di đà Phật... Bần tăng là Phương trượng Thiếu Lâm Tuệ Tỉnh, còn thí chủ đây hẳn là Sử công tử... Thi nhân nổi tiếng của thành Dương Châu?

Thứ Dân ôm quyền xá:

- Sử Thứ Dân chính là vãn sinh.

- Thiện tai... Thiện tai... Sử công tử đã có ý định xuất gia đầu Phật?

Thứ Dân ôm quyền nói:

- Dạ... Vãn sinh có ý đầu Phật môn, kính mong cao tăng tế độ cho vãn sinh.

Nhìn Thứ Dân, Tuệ Tỉnh đại sư nói:

- Phàm kẻ xuất gia đầu Phật thì phải có duyên với Phật môn, may ra mới tu thành chánh quả thoát kiếp sinh tử luân hồi và chầu Phật tổ Như Lai. Đó là những hành giả có duyên với Phật môn. Còn

những ai xuất gia đầu Phật vì chán cảnh hồng trần, cửa tử bi vẫn rộng mở nhưng phải có duyên tiền kiếp mới có cơ hội thoát cả tái sinh khốn khổ của chúng sinh. Bần tăng muốn biết Sử thí chủ đây thuộc hạng hành giá nào mà muốn xuất gia đầu Phật?

Thứ Dân cúi đầu nhìn xuống mũi giầy. Y lí nhí nói:

- Vãn sinh không dám giấu Phương trượng đại sư... Vãn sinh thuộc hàng hành giả thứ hai. Vãn sinh chán cảnh hồng trần nên muốn xuất gia đầu Phật.

Tuệ Tỉnh đại sư lần chuỗi hạt niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Sử thí chủ chán cảnh hồng trần nên muốn quy y đầu Phật?

Ôm quyền, khẽ gật đầu, Thứ Dân nói:

- Chốn hồng trần không còn gì để vãn sinh quyến luyến nên muốn đầu nhập Phật môn rửa tâm mình cho thanh tịnh.

- A di đà Phật... Phật tổ Như Lai đã trải qua bao nhiêu kiếp trong chốn nhân sinh mới trở thành bậc chánh đẳng, chánh giác, tìm ra đạo lý niết bàn. Vậy thí chủ có thể cho bần tăng biết vì sao thí chủ lại chán cõi nhân sinh mà tìm đến Phật môn?

Sử Thứ Dân lắc đầu:

- Đại sư vãn sinh không có ham muốn gì với cõi phù du bên kia nữa.

- Sử công tử là một thi nhân nổi tiếng Dương Châu trấn sao lại bi quan như vậy?

- Vãn sinh nói thật đó... Số phận của vãn sinh ngoài kia chỉ là sự phù phiếm, và chỉ muộn phiền thôi, nên vãn sinh quyết định xuất gia đầu Phật.

- A di đà Phật... Có chuyện gì thì thí chủ hãy nói với lão nạp. Nếu như chuyện thí chủ nói cũng là phần duyên của thí chủ đối với Phật môn, bần tăng sẽ chủ trì xuất gia cho Sử thí chủ.

Thứ Dân ôm quyền nói:

- Đại sư. Vãn sinh nói tất cả cho đại sư biết. Nếu đây đúng là duyên phận của vãn sinh, xin đại sư xuống tóc cho vãn sinh để bụi trần không còn vướng bận tâm của Thứ Dân này nữa.

- A di đà Phật... Bần tăng xin được nghe những gì Sử thí chủ nói.

Thứ Dân nhìn Tuệ Tĩnh đại sư, rồi chậm rãi thuật lại tất cả những sự biến xảy ra trong cuộc đời mình. Y không bỏ sót bất cứ một tình tiết nào.

Kể dứt câu chuyện, Thứ Dân gục đầu vào hài bàn tay:

- Đại sư. Đó là tất cả những gì vãn sinh đã trải qua. Cuối cùng vãn sinh đã phạm vào đại tội vô đạo, và chỉ có cửa Phật mới có thề gội rửa những gì mà văn sinh đã gây ra cho Mộng Diệp Hoàn.

- A di đà Phật... Sự tình của Sử thí chủ kể lại bần tăng nghe xong rồi. Quả là oan trái âu đây cũng là cái duyên để Sử thí chủ đến với Phật môn.

Tuệ Tỉnh đại sư nhìn lại vị cao tăng Tri Tần Đường:

- Giác Huệ sư đệ, chuẩn bị nhang đến để sư huynh xuống tóc cho Sử công tử.

Giác Huệ quay lại tòa Đại Hồng bảo điện. Tuệ Tỉnh đại sư nhìn Thứ Dân nói:

- Thí chủ đã suy nghĩ kỹ rồi chứ? Hành giả xuất gia đầu Phật là những người có duyên với Phật môn, đã vãn nợ cõi ta bà phù phiếm. Còn như Sử thí chủ đây, mặc dù quyết chí tìm đến Phật môn, nhưng để trốn tránh tội lỗi trong tình trường. Âu đó cũng là số phận. Nếu thí chủ đã quyết định thì lão nạp sẽ xuống tóc cho thí chủ.

Thứ Dân ôm quyền:

- Đại sư. Vãn sinh đã quyết lòng xuống tóc quy y cửa Phật.

- Bần tăng xem như thí chủ có lòng thành với Phật môn.

Tuệ Tỉnh đại sư đưa Sử Thứ Dân lên tòa Đại Hồng bảo điện. Không gian uy nghi trong tòa Đại Hồng bảo điện khiến Thứ Dân thẫn thờ. Gã nhìn bao quát chung quanh thấy đâu đâu cũng có những pho tượng Bồ Tát uy nghi, với thần phách thoát phàm khiến tâm y phải sờn lòng.

Tuệ Tỉnh đại sư đưa Thứ Dân đến quỳ trước đoàn Kim thân Phật tổ. Nhìn lên pho tượng khổng lồ, Thứ Dân càng bối rối hơn. Gã nhắm mắt nghĩ thầm:

“Diệp Hoàn. Kể từ bây giờ huynh và muội là người hai cảnh giới khác nhau. Mong rằng muội tha thứ tội lỗi cho huynh”.

Tuệ Tỉnh đại sư buông một tiếng thở dài, niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Thí chủ đã quyết chí từ bỏ những oan trái trong cõi nhân sinh?

Thứ Dân cúi đầu nhìn xuống. Gã còn lưỡng lự thì Tuấn Luận từ ngoài Đại Hồng bảo điện bước vào:

- Vãn bối nghĩ Sử công tử không thể trốn chạy như vậy được đâu.

Tuệ Tỉnh đại sư quay lại chấp tay nhìn chàng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật... Hạ thí chủ...

Thứ Dân nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ huynh. Thứ Dân có lời với huynh.. Mong huynh miễn thứ cho những gì Thứ Dân đã gây ra cho huynh.

Tuấn Luận nhìn Tuệ Tỉnh đại sư:

- Đại sư. Vãn bối muốn nói với Sử công tử một vài lời trước khi Sử công tử quyết xuống tóc qui y cửa Phật.

- A di đà Phật... Hạ thí chủ cứ nói.

Tuấn Luận bước đến trước mặt Thứ Dân. Chàng nhìn gã tử tốn nói:

- Tất cả những gì huynh nói với Tuệ Tỉnh đại sư, Tuấn Luận đã nghe được cả rồi.

Chàng mỉm cười:

- Huynh có tâm trong sạch thì tất được Phật tổ Như Lai cứu độ cho huynh thôi. Đâu cần đến chuyện phải xuất gia đầu Phật rủ bỏ chốn hồng trần mà huynh còn nợ quá nhiều.

Thứ Dân nói:

- Hạ huynh... Thứ Dân này hổ thẹn lắm, chỉ muốn xuất gia đầu Phật để chuộc lại những lỗi lầm của mình với Diệp Hoàn.

Thứ Dân nhìn Tuấn Luận như thể muốn đóng đinh vào mặt chàng:

- Hạ huynh... Huynh có cách gì?

- Nếu huynh theo cách của tại hạ thì xem như huynh đã chuộc lại tất cả những tội lỗi của mình. Thậm chí Mộng Diệp Hoàn sẽ tha thứ mọi chuyện mà huynh đã gây ra cho nàng.

- Hạ huynh... Thứ Dân phải làm gì đây?

Tuấn Luận nhìn Thứ Dân:

- Nhưng trước khi tại hạ nói với Sử huynh cách đó thì trước Kim thân Phật tổ Như Lai, Sử huynh phải hứa không được cho người nào biết ngoài trừ tại hạ và Tuệ Tỉnh phương trượng đại sư.

Sử Thứ Dân gật đầu:

- Thứ Dân xin hứa.

Tuấn Luận nhìn lại Tuệ Tỉnh đại sư. Chàng buông tiếng thở dài từ tốn nói:

- Đại sư. Những gì Tuấn Luận nói với đại sư thì đại sư đã hiểu cả rồi. Đại sư... Tuấn Luận cầu mong đại sư theo ý của vãn bối mà hành sự.

Chàng từ từ quì xuống, thành khẩn nói với Tuệ Tỉnh đại sư:

- Vãn bối sẽ thay thân phụ chuộc lại những gì người đã làm. Mong rằng đại sư hiểu và độ lượng cho thân phụ của vãn bối.

Tuệ Tỉnh đại sư nhắm mắt chắp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Lão tăng Thiếu Lâm buông một tiếng thở dài:

- Bần tăng giờ có muốn chuyển đổi ý nghĩ của Hạ thí chủ cũng không được.

Tuấn Luận hành đại lễ trước mũi hài Phật môn, kính cẩn nói:

- Vãn bối khấu đầu cảm tạ ân trời biển của đại sư đã giúp vãn bối trọn đạo làm người.

- A di đã Phật... Rồi đây võ lâm sẽ chẳng còn ai nhắc đến Hạ thí chủ. Họ đâu biết được trong cõi đời này có một Hạ Tuấn Luận đỉnh thiên lập địa, vị nhân vị nghĩa. Ngay cả bần tăng, không biết mai này còn có thể tịnh tâm hướng đến nẻo Niết Bàn khi nhớ đến Hạ thí chủ hay không.

Buông một tiếng thở dài nữa, Tuệ Tỉnh đại sư niệm Phật hiệu nói:

- A di đà Phật. Phật tổ từ bi hẳn sẽ mở rộng cửa Niết Bàn đón Hạ thí chủ.

Lão tăng nói đến đây thì nước mắt lăn dài xuống khóe mắt.

Lão nhìn Thứ Dân:

- Sử thí chủ hãy theo bần tăng.

Đêm trên Thiếu Lâm thật yên ắng và tĩnh mịch. Thế nhưng sự tĩnh mịch đó bỗng chốc bị phá vỡ bởi những đoàn nha sai cầm vũ khí hướng lên Thiếu Lâm tự. Hòa chung dòng nha sai giáp y như thể người xông trận là những cao thủ của võ lâm bất kể Hắc đạo hay Bạch đạo.

Cả khuôn viên trước Thiếu Lâm tự bỗng chốc náo loạn bởi tiếng chân rầm rập. Từ phía võ tăng đường, những võ tăng hộ tam bảo cũng ào ào lướt ra. Trong tay họ là những cây trường côn lăm lăm sẵn sàng xung trận một khi ngôi tam bảo bị xúc phạm.

Hơn trăm gã nha sai đứng thành hàng ngang trước tòa Đại Hồng bảo điện. Kế đến là những cao thủ hắc bạch trên chốn giang hồ. Trước hàng nha sai là chiếc ngai sơn son thếp vàng của Cửu Thiên Tuế Tiếu Thuận. Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận ngồi chễm chệ trên chiếc ngai đó, hai tay đặt lên thành tay cầm, định nhãn hướng về phía Tuệ Tỉnh đại sư.

Đại sư bước xuống những bậc tam cấp ôm quyền niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật...

Cửu Thiên Tuế hừ nhạt một tiếng rồi đứng lên:

- Nhứt Điếu Tống Thành Bảo, nhận ra bổn tọa chứ?

Tuệ Tỉnh đại sư từ tốn nói:

- A di đà Phật.. Tống Thành Bảo Nhứt Điều từ lâu đã không còn. Bần tăng không biết người đó là ai. Kính mong Cửu Thiên Tuế đừng nhắc đến cái tên đó.

- Tống Thành Bảo Nhứt Điếu là Nhứt Điếu có gì mà bổn tọa phải ngại ngùng không nhắc đến chứ?

Cửu Thiên Tuế chắp tay ra sau lưng, khinh khỉnh nhìn Tuệ Tỉnh đại sư:

- Đến Thiếu Lâm lần này, mục đích của bổn tọa là phải minh chứng võ công với Nhứt Điếu Tống Thành Bảo. Lão đại sư Thiếu Lâm đồng ý chứ?

- A di đà Phật... Trong Thiếu Lâm không có ai tên là Nhứt Điếu Tống Thành Bảo cả Cửu Thiên Tuế hẳn đã lầm người rồi.

- Bổn tọa không lầm. Nhứt Điếu Tống Thành Bảo chính là Phương trượng Thiếu Lâm Tuệ Tỉnh. Nếu như lão thắng bổn tọa thì lão phu sẽ giao ngay Thập nhi Thần châu để cho lão làm báu vật trấn chùa. Bằng như ngược lại, bổn tọa sẽ cho nha sai san bằng Thiếu Lâm tự. Mãi mãi trong võ lâm không còn ngôi cổ tự đó nữa. Điều thứ ba, nếu như lão hòa thượng không ưng ý san bằng Thiếu Lâm tự, thì bổn đạo sẽ tự tay đổi lại tên ngôi cổ tự này.

- Tất cả ba điều kiện Cửu Thiên Tuế đưa ra, không có điều kiện nào bần tăng chấp nhận được.

Tuấn Luận từ trong Đai hồng bảo điện bước ra:

- Thiên Tuế sao lại lấy oán trả ân thế nhỉ?

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế quay ngoắt lại nhìn Tuấn Luận. Mặt lão cau hằn lại:

- Hạ công tử... Bổn tọa và Hạ công tử đã hẹn nhau tại Kim Đỉnh tự cớ sao ngươi lại ở đây và còn chen vào chuyện của bổn tọa nữa?

Tuần phủ Mạc Dương Can bước ra. Lão gắt giọng quát:

- Tên súc sinh hồ đồ dám chen vào.

Lão Tuần phủ Mạc Dương Can chưa kịp nói hết câu thì đã nhận trọn hai cái tát tai nẩy lửa của Tuấn Luận đến nỗi mắt hoa, miệng há mà chẳng thể nào nói tiếp được.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế rít giọng nói:

- Hạ Tuấn Luận... Ngươi dám hành xử mệnh quan của triều đình sao?

Tuấn Luận ôm quyền xá Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận:

- Trong kinh lễ có câu Thượng bất chính hạ tất loạn... Vãn bối chỉ muốn cảnh cáo cho Mạc đại nhân biết ở đây ai là người có chức phận để sự tôn nghiêm. Chẳng lẽ Thiên Tuế để cho một lão Tuần phủ thay người muốn nói gì thì nói sao? Như thế thì đâu còn chức phận nữa?

Tiểu Thuận nhíu mày, mặt đanh lại, hiện rõ vẽ bất nhẫn. Lão rít giọng the thé:

- Nhưng y là mệnh quan của triều đình con ngươi chỉ là hàng thảo dân.

- Ở đây còn có Thiên Tuế kia mà... Chẳng lẽ một mệnh quan triều đình bất tuân cương kỷ, dân không được phép dạy cho hắn à? Nếu Thiên Tuế bênh vực cho Mạc đại nhân thì kỷ cương phép nước này đâu còn ra thể thống gì nữa. Mà điều đó thì đương kim Hoàng thượng không bao giờ muốn.

Thở hắt ra một tiếng, Cửu Thiên Tuế nói:

- Thế ngươi nói bổn tọa lấy oán trả ân là sao chứ?

Tuấn Luận cười mỉm rồi nói:

- Nếu không có Thiếu Lâm thì Cửu Thiên Tuế đâu bao giờ còn giữ lại giọt máu cuối cùng của mình.

Những thớ thịt nong trên mặt Tiểu Thuận như thể giật nẩy lên:

- Ngươi nói sao. Ta không muốn nghe những lời sàm ngôn vớ vẩn của ngươi đâu. Những lời ngươi nói ra nếu làm sự nhục mạ bổn tọa thì xem đây.

Lão nói dứt câu, khẽ lắc hai cổ tay Ngay lập tức đôi Ma hoàn xuất hiện cắt luôn một đường vòng cung chém thẳng vào đôi kỳ lân bằng đá hắc thạch dựng ngay dưới chân bậc tam cấp dẫn vào Đại Hồng bảo điện.

Chát...

Đôi kỳ lân đá bị chặt đứt làm hai khúc, còn cặp Ma hoàn chẳng khác gì những con vật trung thành từ từ bay lại đôi tay thịt của Cửu Thiên Tuế như đã được huấn luyện từ trước, những binh khí vô tri vô giác.

Nhìn Tuấn Luận Cửu Thiên Tuế nói:

- Ngươi thấy rồi chứ?

- Quả thật là bất phàm.

Tuấn Luận nhìn Cửu Thiên Tuế. Chàng từ tốn nói:

- Nói ra điều này, hắn Cửu Thiên Tuế thông tin, nhưng vãn bối vẫn phải nói.

Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

- Ngươi sắp nói ra điều gì?

Tuấn Luận mỉm cười xua tay rồi chậm rãi:

- Vãn bối chỉ muốn nói cho tôn giá và Tuệ Tỉnh đại sư nghe mà thôi. Ngoài ra chẳng ai được quyền nghe câu chuyện này nữa.

Cửu Thiên Tuế chau mày:

- Được. Sau khi nghe xong, bổn tọa sẽ có quyết định thanh toán Thiếu Lâm hay không.

- Vãn sinh rất muốn nghe lời nói này của Thiên Tuế.

Cửu Thiên Tuế khoát tay ra hiệu.

Ngay lập tức hàng nha sai lẫn bọn cao thủ võ lâm đồng loạt thôi bộ ba ngoài ngọ môn. Bên này các vị võ tăng cũng thối lùi về phía cửa Đại Hồng bảo điện.

Chờ cho mọi người lui hẳn ra xa rồi. Tuấn Luận mới chậm rãi nói:

- Hắn Thiên Tuế còn nhớ một mỹ nữ của trấn Vĩnh Xương chứ?

Mặt của Cửu Thiên Tuế nhíu lại, nhăn nhúm. Lão dè chừng hỏi:

- Công tử nhắc đến Vĩnh Xương trấn để làm gì?

- Vãn bối biết điều Thiên Tuế làm. Thiên Tuế hy vọng sẽ tìm được một Lâm thiếu gia thứ hai.

- Ngươi đã tìm ra được Tiểu Cẩu Tử?

- Tiểu Cẩu Tử là bằng hữu của vãn bối, có gì mà tìm chứ?

Thiên Tuế dợm bước tiếp về phía Tuấn Luận. Gã như thể khẩn trương cực độ:

- Tiểu Cẩu Tử đang ở đâu?

- Vãn bối sẽ nói chỉ khi nào Thiên Tuế chấp nhận điều kiện.

- Bổn tọa chẳng có điều kiện gì để chấp nhận cả.

- Điều kiện của vãn bối cũng rất đơn giản thôi... Không có gì mà tôn giá không làm được cả. Huống chi đây còn là dịp để Thiên Tuế trả nghĩa cho Thiếu lâm.

Thiên Tuế gằn giọng nói:

- Hãy nói rõ cho bổn tọa biết những gì ngươi biết.

Tuấn Luận thay mặt Thiên Tuế quá ư khẩn trương mỉm cười nói:

- Trên đời này luôn có những sự bất ngờ đến với tôn giá.

- Bổn tọa muốn gặp Tiểu Cầu tử.

Tuấn Luận ôm quyền nói với Tuệ Tỉnh đại sư:

- Mời đại sư.

- A di đà Phật...

Đại sư nhìn lại Giác Huệ Tri Tăng đường:

- Hãy đưa Tuệ Thức ra.

Giác Huệ đại sư quay vào Đại Hồng bảo điện một lúc sau đi cùng với Thứ Dân bước ra.

Trong bộ trang phục của giới tử, đầu cạo trọc, Sử Thứ Dân trông vừa nho nhã, vừa thoát tục với

những nét anh tuấn. Nhìn Thứ Dân mà mặt Cửu Thiên Tuế chau hẳn lại. Lão lắc đầu như thể chẳng muốn tin vào mắt mình.

Lão dấn đến ba bộ nhìn Sử Thứ Dân chằm chằm rồi gằn giọng nói:

- Tiểu tăng kia... Ngươi có phải là tên thư sinh họ Sử không?

Thứ Dân nhìn Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Tuấn Luận hơi bối rối khi nghe Cửu Thiên Tuế nói ra điều này. Chàng không ngờ Cửu Thiên Tuế lại biết được Thứ Dân.

Tuấn Luận miễn cưỡng hỏi:

- Tôn giá biết Sử Thứ Dân à?

- Sao bổn tọa lại không biết. Y là một gã hàn sinh yếu đuối nhu nhược, và lụy vì tình. Cả đất Dương Châu ai cũng biết hắn si mê Tô Băng Lệ. Bổn tọa không tin hắn là Tiểu Cẩu Tử.

Tuấn Luận nhún vai, cười mỉm nói:

- Tôn giá không tin Thứ Dân là Tiểu Cẩu Tử ư? Nhưng tại hạ thì tin đó, bởi trước đay Lâm thiếu gia đã từng muốn truy sát Sử bằng hữu của tại hạ. Y truy sát Sử bằng hữu của tại hạ vị trên người Sử Thứ Dân có một vết tích, mà Lâm công tử không muốn cho tôn giá biết. Điều thứ hai, chính ân sư Thượng Quan Nghi đã phái tại hạ đi tìm Sử công tử...

Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Bổn tọa không cần biết gì cả... Hãy cho ta xem vết tích kia.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Trước khi tôn giá xem dấu tích trên người Sử bằng hữu thì hãy hứa với tại hạ, phải rút ngay khỏi Thiếu Lâm tự... Tất cả cuộc phân định hơn thấp giữa tôn giá và Thiếu Lâm chỉ có thể khởi đầu sau ngày phó hội với Tuấn Luận trên Kim Đỉnh tự.

Cữu Thiên Tuế gật đầu:

- Được. Bổn tọa đồng ý.

Tuấn Luận bước đến trước mặt Thứ Dân. Chàng quan sát chân diện của Thứ Dân rồi nhỏ giọng nói:

- Sử huynh... Nếu Cửu Thiên Tuế phát hiện ra sự giả mạo này thì huynh có thể chết đó.

- Cái chết này có ý nghĩa nên Thứ Dân đâu có ngại.

Thốt ra lời đó, dung diện của Thứ Dân chẳng có chút biểu hiện gì tỏ ra lo lắng hay đắn đo cả. Trong tâm gã chỉ có mỗi một ý nghĩ trả nợ tình cho Diệp Hoàn, cho dù y phải chết để chứng minh với nàng sự trong sạch của y.

Tuấn Luận khẽ gật đầu nói:

- Phiền Sử huynh đệ hãy cởi áo cho tôn giá xem.

Thứ Dân thản nhiên cởi áo giới tử. Hình xăm đóa hoa huệ trên vùng chấn tâm lại đập vào mắt của Cửu Thiên Tuế. Đôi thần nhãn đầy uy quang của Tiểu Thuận cứ như đóng đinh vào hình xâm đó. Thấy luồng uy quang của lão mà mọi người những tưởng lão đang xoi mói tìm kiếm cái gì đó trên ngực Thứ Dân.

Cửu Thiên Tuế nói:

- Sử công tử... Bước qua đây.

Thứ Dân bước thẳng đến trước mặt Cửu Thiên Tuế. Lão nhìn Thứ Dân từ đầu đến chân rồi lại định nhãn chằm chằm hướng vào hình xăm đóa hoa huệ.

Cửu Thiên Tuế từ tốn hỏi:

- Trên người ngươi có hình xăm hoa huệ... ai xăm cho ngươi?

Thứ Dân buông một câu cụt lủn:

- Mẫu thân.

Đôi chân mây Cửu Thiên Tuế nhíu lại.

Lão bất ngờ vén ống tay áo trường bào. Trên cánh tay phải của lão có dấu hình xăm hoa huệ giống như tạc với hình xăm trên người Thứ Dân.

Lão nhìn Thứ Dân nghiêm giọng nói:

- Bổn tọa là cha của ngươi... Ngươi gặp bổn tọa có cảm xúc gì không?

Mọi người căng thẳng chờ đợi câu trả lời của Thứ Dân. Thứ Dân nhìn thẳng vào mặt Cửu Thiên Tuế, khẽ lắc đầu:

- Không một cảm xúc gì cả.

Câu trả lời này của Thứ Dân đáp trả Cửu Thiên Tuế khiến mọi người nghĩ ngay đến một cuộc huyết đấu, máu chảy lan khắp tòa cổ tự Thiếu Lâm.

Cửu Thiên Tuế hỏi:

- Ngươi chẳng có cảm xúc gì à?

Thứ Dân gật đầu.

Cửu Thiên Tuế nói tiếp:

- Biết bổn tọa là cha ruột của ngươi, sao ngươi chẳng có cảm xúc gì?

- Vãn sinh và tôn giá quá xa lạ... Cho dù người có là cha ruột thì sự xa lạ kia cũng khiến cho vãn sinh chẳng có chút cảm xúc gì. Đây là lời thật.

Cửu Thiên Tuế nhìn lại Thứ Dân từ đầu đến chân.

Lão ngắm y một lúc rồi chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Tuệ Tỉnh đại sư:

- Tuệ Tỉnh hòa thượng. Nếu bổn tọa muốn đưa Thứ Dân đi, lão có đồng ý không?

- Đi hay không là quyết định của Tuệ Thức.

Tiểu Thuận gắt giọng nói:

- Dù muốn hay không muốn thì y cũng phải đi theo bổn tọa.

- A di đà Phật. Bần tăng không muốn ép Tuệ Thức... Cửa Phật môn động mở đón Tuệ Thức thì Tuệ Thức ra đi cửa Phật cũng không níu lại.

- Nếu lão hòa thượng cho Tuệ Thức theo lão phu... Xem như lão đã chính thức gác điếu qui ẩn giang hồ. Bổn tọa chẳng bao giờ màng đến cái danh “Nhứt Điếu” hôm nào nữa.

- A di đà Phật.

Niệm xong câu Phật hiệu đó, Tuệ Tỉnh đại sư quay bước ung dung tiến vào lại Hồng bảo điện. Những vị cao tăng theo hầu cũng dời bước theo chân Tuệ Tỉnh.

Thiên Tuế nhìn lại Tuấn Luận:

- Tuấn Luận... Bổn tọa có điều muốn hỏi ngươi.

- Tôn giá cứ hỏi.

- Ngươi đến Thiếu Lâm tự vì bổn tọa?

Tuấn Luận suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Không sai.

Chàng khoanh tay trước ngực để nén tiếng tim đập thình thịch trong ngực mình, từ tốn nói:

- Tất cả những việc làm của tôn giá chỉ vì muốn chối bỏ một quá khứ bần hàn, nhưng nếu quá khứ bần hàn được tôn giá xua tan rồi đổi lại là sự cô độc, hiu quạnh.

Tuấn Luận khẽ lắc đầu:

- Thật là vô nghĩa.

- Ngươi nghiệm ra điều đó từ lúc nào vây?

- Từ lúc đối mặt và uống rượu không có Can Tâm thảo của tôn giá.

Cửu Thiên Tuế buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Có lẽ người hiểu bổn tọa chính là ngươi đó

Lão liếc trộm nhìn Thứ Dân rồi nói:

- Bổn tọa vô cùng cảm kích hành động của ngươi. Phải chi bổn tọa và ngươi...

Thiên Tuế bỏ lửng câu nói giữa chừng rồi quay bước chậm rãi đi vế phía cửa ngọ môn.

Lão vừa đi vừa nói:

- Thứ Dân... Hãy theo ta.

Thứ Dân nhìn lại Tuấn Luận.

Chàng khẽ gật đầu, y mới chậm rãi khẽ bước theo Cửu Thiên Tuế. Nhìn theo sau lưng Thiên Tuế và Thứ Dân đang đi lần ra ngọ môn. Tuấn Luận điềm một nụ cười mỉm. Chàng nhẩm nói:

- Mong rằng có Thứ Dân bên cạnh, người sẽ không còn chịu nỗi cô quạnh muộn phiền và mất đi tham vọng đang đốt cháy tâm can người.

Xem tiếp hồi 49 Bách Thủ Di Biến

Chương 49: Bách Thủ Di Biến

Cầm bầu rượu năm cân đã cạn quá nửa, Tuấn Luận dõi mắt nhíu ra dòng sông Dương Tử. Nỗi cô đơn muộn phiền cứ càng lúc càng dâng tràn trong tâm tưởng chàng Giờ đây Tuấn Luận cảm thấy mình thật trơ trọi và cô quạnh. Muốn dùng rượu để xua đi cảm giác cô quạnh đó, nhưng chàng càng uống cảng thấy mình trơ trọi và hiu quạnh hơn.

C

Tuấn Luận khẽ đọc hai câu trong bài phú “Hoàng Hạc Lâu”.

Nhật mộ hương quan hà xứ thị

Yên ba giang thượng xử nhân sầu.

(Giáng chiếu tìm bóng quê hương.

Khói sóng trên sông khiến người buồn).

Chàng dốc bầu rượu tu ừng ực cho đến khi trong bầu chẳng chồn giọt nào cả. Mặc dù đã uống cạn năm cân rượu nhưng Tuấn Luận chẳng vơi đi nỗi muộn phiền trong tâm tưởng mình, và rượu cũng chẳng làm chàng say để quên đi thân phận mà tạo hóa đã khoác lên hai vai Tuấn Luận.

Thả bầu rượu xuống dòng Dương tử. Những lượn sóng nhấp nhô vỗ vào ghềnh đá từ từ cuốn bầu rượu ra khơi. Nó bập bềnh trên sóng nước như thể đang nhảy múa, rồi từ từ trôi xa dần cho đến khi khuất hẳn trong tầm mắt của Tuấn Luận.

Có tiếng chân dừng trước lối vào gian thủy xá. Vẫn dõi nhất nhìn ra ngoài dòng Dương Tử, nhưng Tuấn Luận đã biết những bước chân kia là của những cao thủ dày dặn kinh nghiệm trên chốn võ lâm.

Chàng từ từ quay lại.

Đứng ngay ngoài thái hiên thủy xá là ba vị Lạt ma bên Tây Vực. Cả ba người đều vận y bào đỏ ối, đầu đội Kim mão, tay cầm Thiền trượng. Ba người đó định nhãn nhìn Tuấn Luận.

Người đứng giữa từ tốn ôm quyền xá rồi nói:

- Tam giới Lạt ma mạn phép hỏi thí chủ. Người đây có phải là Bách Thủ thư sinh Hạ Tuấn Luận?

Chàng ôm quyền xá:

- Vãn sinh chính là Hạ Tuấn Luận. Còn ba vị cao tăng đây hẳn chính là Thiên Tăng, Nhân Tăng và Địa Tăng, ba vị tam giới tăng của Mật tông Tây Vực?

Thiên Tăng đứng giữa từ tốn nói:

- Danh bất hư truyền... Quả là không ngoa. Bần tăng chưa tự nói mà Hạ công tử đã biết...

Tuấn Luận ôm quyền:

- Đại sư quá khen. Hẳn ba vị đại sư đến Trung Nguyên để tìm tại hạ có điều chi chỉ giáo?

Địa Tăng đứng bên trái Thiên Tăng từ tốn nói:

- Chúng tăng từ Tây Vực đến Trung Nguyên tìm Hạ công tử không phải để chỉ giáo mà để liên kết.

Đôi chân mày của Tuấn Luận nhướng lên. Chàng hạ tay chắp sau lưng nhìn ba vị cao tăng Tây Vực từ tốn hỏi:

- Vãn bối không biết vãn bối có gì để ba vị thánh tăng tận Tây Vực đến Trung Nguyên để liên kết. Chuyện này nghe mà tại hạ không thể nào ngờ tới được.

Nhân Tăng giờ mới lên tiếng:

- Từ Trung Nguyên lan đến Tây Vực, Hạ công tử là người duy nhất dám đối đầu với Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận, đương kim Minh chủ võ lâm, thậm chí ngày rằm tới đây hai người sẽ giao thủ trên Kim Đỉnh sơn.

- Chuyện đó đúng là có thật đấy. Vậy chuyện đó có gì liên can đến ba vị đại sư mà khiến ba vị phải lặn lội từ Tây Vực đến Trung Nguyên không nệ hà đường xá xa xôi?

Thiên Tăng đáp lời Tuấn Luận:

- Tất cả thiên hạ đều biết chuyện công tử với Cửu Thiên Tuế đương kim Minh chủ. Mật tông Tây Vực cảm cái nghĩa khí của công tử mà phái chúng tăng đến Trung Nguyên liên kết với công tử chống lại Thiên Tuế.

Tuấn Luận cười mỉm. Chàng nhạt nhẽo hỏi ba vị cao tăng Tây Vực:

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tâm của Mặt Tông phái và ba vị Thánh tăng. Nhưng đây là chuyện của võ lâm Trung Nguyên, không liên can gì đến Mật tông Tây Vực. Tại hạ nói ra điều đó ba vị đã có thể rời Trung Nguyên được rồi.

Mặt của ba vị cao tăng Tây Vực sa sầm lại. Địa Tăng hỏi:

- Hạ công tử không cần đến sự hỗ trợ của Mật tông Tây Vực sao?

Tuấn Luận lắc đầu buông một câu thật lạnh lùng:

- Không.

Nhân Tăng cau mày:

- Hẳn công tử phải nhận biết, một mình công tử thì không thể nào đối phó với Thiên Tuế một khi lão có được chân nguyên của Thiên Ma cổ bảo.

- Tại hạ tự có cách đối phó không dám làm phiền đến tam giới đại sư.

Địa Tăng cau mày:

- Công tử ngại.

Tuấn Luận mỉm cười nói:

- Đại sư đã bắt đầu hiểu ý tại hạ rồi đó. Thật ra trên đời này chẳng có thứ gì giúp không bao giờ.

Thiên Tăng lườm Tuấn Luận:

- Hạ công tử đã nói thế rồi bần tăng chẳng còn gì quanh co nữa. Mà muốn nói thẳng vào vấn đề.

Tuấn Luận cười mỉm, khoanh tay thước ngực nhìn tam giới hòa thượng:

- Tại hạ xin được rửa tai để nghe tam giới đại sư chỉ giáo

Thiên Tăng nhìn thẳng vào mặt Tuấn Luận:

- Mật tông muốn liên kết với Hạ công tử giúp công tử đánh bại Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận, lão ấy cũng chính là Lương Trung Liệt Vô Địch Song Hoàn.

Tuấn Luận cướp lời Thiên Tăng:

- Điều đó vãn bối biết

Thiên Tăng nói tiếp:

- Một khi Hạ công tử thắng Thiên Tuế thì đương nhiên công tử sẽ trở thành võ lâm Minh chủ của Trung Nguyên.

Tuấn Luận gật đầu:

- Tại hạ cũng nghĩ đến điều đó.

Địa Tăng tiếp lời Thiên Tăng:

- Một vị Minh chủ như công tử đây, tuổi chưa đến ba mươi thì võ lâm chưa từng có bao giờ lịch sử võ lâm sẽ phải ghi lại kỳ tích độc nhất vô nhị này.

- Nếu tại hạ là Minh chủ.

Nhân Tăng nói:

- Hạ công tử sẽ là Minh chủ chỉ cần công tử liên kết với chúng tôi.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Tại hạ sẽ liên kết với ba vị như thế nào?

Thiên Tăng nhìn Tuấn Luận nói:

- Công tử đồng ý liên kết với chúng tôi chứ?

- Ít nhất thì tại hạ cũng muốn được biết mình liên kết với các vị như thế nào mới được.

Thiên Tăng nhìn sang Địa Tăng và Nhân Tăng. Ba người đối đáp với nhau bằng thổ ngữ Mật tông nên Tuấn Luận chẳng thể nào hiểu được. Cả ba người đối đáp một lúc rồi cùng gật đầu, thống nhất với nhau.

Thiên Tăng nhìn lại Tuấn Luận. Lão lấy trong cái nải đeo sau lưng ra mười hai chiếc gương nhỏ bằng mười hai hạt Thập nhị thần châu bước vào thủy xá đặt xuống trước mặt Tuấn Luận.

Thiên Tăng nhìn Tuấn Luận nói:

- Đây là mười hai chiếc gương lưu ly, báu vật khắc chế huyền công của Thiên Tuế. Chỉ cần Hạ công tử đưa mười hai chiếc gương lưu ly này lên đỉnh đầu mười hai pho tượng Bồ Tát thì tự khắc sẽ thấy được công năng vô vi của chúng. Cho dù Thiên Tuế có luyện thành Huyền công trong Thiên Ma cổ bảo thì cũng chẳng thế nào phát huy được Huyền công đó. Với võ công của công tử thì đả bại Thiên Tuế như trở bàn tay nếu như không phát huy được Huyền công trong Thiên Ma cổ bảo.

Tuấn Luận nhìn mười hai chiếc gương lưu ly của tam giới hòa thượng rồi từ tốn nói:

- Tại hạ đả bại được Thiên Tuế rồi chuyện gì sẽ xảy ra?

Thiên Tăng ôm quyền nói:

- Chẳng hề có chuyện gì cả, sau khi hạ được Thiên Tuế rồi, chúng tăng sẽ đến phối hợp cùng Hạ công tử.

Tuấn Luận mỉm cười hỏi:

- Phối hợp làm gì?

Nhân Tăng nói:

- Tam giới hòa thượng sẽ chính thức suy tôn Hạ công tử lên chức vị Minh chủ Trung Nguyên thay thế Lương Trung Liệt.

Tuấn Luận cướp lời Nhân Tăng:

- Còn chư vị hòa thượng thì sẽ được gì?

- Chư tăng chỉ xin Hạ công tử cho lấy Thập nhị thần châu đưa về Tây Vực.

Tuấn Luận ôm quyền nói:

- Tại hạ có điều này muốn hỏi ba vị đại sư.

Thiên Tăng đáp lời chàng:

- Hạ công tử cứ nói:

- Mật tông Tây Vực sao lại cần Thập nhị thần châu như vậy? Thập nhị thần châu căn nguyên thuộc về Mật tông hay Trung thổ?

Dung diện của ba bị cao tăng thoạt sa sầm. Suy nghĩ một lúc Thiên Tăng mới nói:

- Thập nhị thần châu vốn của một vị Thánh tăng bên Thiên Trúc hộ tống qua Trung Nguyên. Vị Thánh tăng đó có ghé đến Tây Vực. Ơ... và...

Tuấn Luận khoát tay:

- Thôi được rồi. Đại sư không cần nói nữa, tại hạ đã hiểu rồi. Xét cho cùng thì Thập nhị thần châu thuộc về Trung thổ. Nhưng bí mật của nó thì hẳn chưa một ai biết, ngoại trừ võ công khắc trên Thập nhị thần châu, nó có thể thu nạp chân khí trong Thiên Ma cổ bảo.

- Cho đến bây giờ chỉ có vị thánh tăng kia mới biết được mà thôi những bí mật thần châu chắc chắn có liên quan rất lớn đến Mật tông.

Địa Tăng tiếp lời Nhân Tăng.

- Chính vì thế mà chúng tăng mới thân hành đến đây.

Tuấn Luận cúi xuống nhặt mười hai chiếc gương lưu ly. Chàng cầm cả mười hai chiếc gương lưu ly lên xem. Chúng trong suốt như những mảng thủy tinh, có thể phản chiếu cả ánh sáng nhật quang.

Tuấn Luận nhìn lại tam giới hòa thượng:

- Ba vị đại sư đến Trung Nguyên chuyện này xem như vô ích rồi. Tại hạ không có ý liên kết với ba vị đại sư đâu, mà ngược lại còn muốn ba vị quay về Tây Vực. Còn những thứ này ba vị đã đem đến đây tại hạ mạn phép gởi nó xuống dòng Dương Tử để chờ đợi người có duyên.

Thiên Tăng, Địa Tăng, Nhân Tăng hốt hoảng. Thiên Tăng quát:

- Hạ Tuấn Luận... ngươi...

Mặc cho Thiên Tăng nói, Tuấn Luận quẳng mạnh mười hai chiếc gương lưu ly xuống dòng Dương Tử.

Địa Tăng rít lên:

- Hạ công tử... Sao ngươi lại làm vậy?

- Bởi vì ba vị đại sư đã tìm sai người liên kết rồi. Cổ nhân nói sai một ly đi một dặm. Ba vị hẳn không ngờ Tuấn Luận lại là người của Cửu Thiên Tuế.

Thiên Tăng rít giọng:

- Ngươi phải chết để trả cho hành động này.

Lão cao tăng Tây Vực vừa nói vừa vận chuyển võ công Mật tông. Ngay lập tức tấm áo cà sa của lão như phình trướng lên chẳng khác nào quả bóng khổng lồ. Nhân Tăng, Địa Tăng cũng vừa vận công với Thiên Tăng Cả ba thoáng chốc đã biến thành những quả bóng căng phồng, rồi đồng hét lên một tiếng. Ba người chia làm ba hướng, lướt thân hình phì nộn lao thẳng đến Tuấn Luận.

Trước thế công phối hợp của ba vị cao thăng Tây Vực, Tuấn Luận điểm chân lướt lên cao ba bộ tránh né.

Ầm...

Thiên Tăng, Địa Tăng, Nhân Tăng chạm thẳng vào nhau. Dư kình do cú va chạm đó phát tán ra

bốn phía chung quanh nhấc cả gian thủy xá lên cao năm trượng quẳng cả ra ngoài dòng Dương tử.

Cả ba không vì cú va chạm đó mà bị nội thương, mà còn liên kết lại như một quả núi bám theo Tuấn Luận. Vừa lướt lên cao ba trượng Tuấn Luận lộn ngược trở xuống. Song thủ của chàng vỗ thẳng đến ba vị cao tăng Tây Vực hai đạo Phách Không chưởng với chân thân nội lực.

Bóng Rồng và Hổ hiện ra ngay trong hai luồng khí kình của Tuấn Luận.

Ầm…

Hứng trọn lấy lai dạo khí kình mãnh liệt của Tuấn Luận, ba quả cầu vừa kết lại thì bật tung ra mỗi quả cầu bay về một hướng.

Tuấn Luận hạ thân chân nhẹ nhàng đáp xuống sàn gạch thủy xá giờ chỉ còn bốn cây cột xiêu vẹo.

Chân Tuấn Luận vừa chạm đất thì Thiên Tăng với tuyệt công Mật tông lại lao thẳng đến chàng. Quả cầu được chế tác bằng chính thể pháp của lão có thể phá vỡ tất cả chướng ngại vật mà nó lướt qua.

Tuấn Luận chờ cho quả cầu đó đến liền dụng đến Bách Thủ Di Biến. Đôi bản thủ của chàng như thể chạm nhẹ vào quả cầu, rồi chuyển hướng công kích của nó qua quả cầu Địa Tăng còn cách mình độ bốn mươi trượng.

Quả cầu Thiên Tăng không thể nào ngờ được thủ pháp thần kỳ quái gở của Tuấn Luận nên không thể nào kịp hóa giải tuyệt công Mật tông, một lần nữa Thiên Tăng và Địa Tăng lại chạm thẳng vào nhau.

Ầm…

Cả hai bắn dội ra hai phía.

Nhân Tâng cũng vừa lao đến Tuấn Luận thì gã cũng lại trở thành binh khí của chàng, công đến Thiên Tăng và Địa Tăng…

Ầm…

Ba quả cầu lăn lông lốc trên mặt đất.

Tuấn Luận thét một tiếng thật lớn. Lần này chàng dụng đến Kim Cang thần chỉ, tuyệt học của Tuệ Tỉnh đại sư đã truyền qua cho mình điểm thẳng đến ba quả cầu. Nếu Tuệ Tỉnh đại sư dụng Kim Cang thần chỉ chỉ có thể công một mục tiêu thì ngược lại với thủ pháp biến hóa thần kỳ thì chỉ pháp của Tuấn Luận điểm luôn một lúc vào ba mục tiêu.

Chát... chát... chát...

Tam giới hòa thượng vốn đã bị hao tổn chân nguyên sau những lần va chạm thẳng với nhau, nay hứng tiếp những đạo Kim Cang chỉ thì nội lực của họ chẳng thể nào giữ được cho các đại huyệt không bị tổn thương nên vừa trúng tiếp đạo chỉ Kim Cang của Tuấn Luận, họ chẳng khác nào những quả cầu bị đâm, nhanh chóng xẹp hơi, ngồi thừ trên mặt đất.

Tam giới hòa thượng sững sờ trước những chiêu công thần kỳ của Tuấn Luận, mà giờ đây sự sống và cái chết của họ do chính Tuấn Luận định đoạt.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Ba vị có thể quay về Tây Vực. Cáo từ.

Tuấn Luận nói xong, quay bước thi triển Mê Tông bộ, vụt cái đã đạp trên sóng nước Dương Tử băng qua phía bờ bên kia, để mặc ba vị cao tăng Tây Vực ở lại trong cảm giác sững sờ.

Buông tiếng thở dài, Thiên Tăng đứng lên trước, rồi đến Địa Tăng và Nhân Tăng. Thiên Tăng nhìn Địa Tăng và Nhân Tăng từ tốn nói:

- Chúng ta không còn cơ hội đoạt Thập nhị thần châu.

Xem tiếp hồi 50 Cảnh giới cao minh

Chương 50: Cảnh Giới Cao Minh

Kim Đỉnh tự.

K

Tòa cổ tự đã tồn tại trên đỉnh Kim Đỉnh từ mấy trăm năm, nhưng không phải người nào cũng có thể lên được Kim Đỉnh sơn. Bởi bốn vách núi dựng đứng cao chót vót, mà tòa Kim Đỉnh tự thì được dựng ngay đỉnh Kim Đỉnh sơn.

Chỉ ngước nhìn lên Kim Đỉnh sơn thôi thì người ta cũng đã cảm thấy chao lòng bởi những vách đá thẳng đứng và như những vách thành kiên cố ngăn bước những ai muốn lên tiến đó.

Mặc dù biết khó mà đặt chân đến được Kim Đỉnh sơn, nhưng quần hùng võ lâm vẫn tụ về dưới chân ngọn Kim Đỉnh. Họ tụ về đây không phải muốn tranh đoạt Thập nhị thần châu, mà chờ đợi kết cục của cuộc phó hội giữa Hạ Tuấn Luận vã Cửu Thiên Tuế.

Ai có thể bỏ qua cuộc hội kiến giữa Tuấn Luận và Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế được chứ. Trong võ lâm, hai người ngang nhiên trở thành những bộ kỳ tài độc nhất vô nhị trên chốn võ lâm giang hồ. Chính vì lẽ đó mà người nào cũng muốn mình trở thành nhân chứng trong ngày giảo chứng võ công của Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế.

Mặc dù chưa đến ngày trăng rằm, nhưng quanh chân Kim Đỉnh đã lố nhố người võ lâm. Phàm võ lâm đã hoạt náo thì những cơ hội như thế này càng hoạt náo hơn nữa.

Tiếng tù và trỗi lên khi vầng trăng tròn xuất hiện, treo chênh chếch lưng chừng Kim Đỉnh sơn. Cùng với tiếng tù và đó, chiếc kiệu sơn son thếp vàng của Cửu Thiên Tuế do tám gã phu đại lực khiêng xuất hiện chậm rãi hướng về phía chân núi.

Theo sau chiếc kiệu là hai hàng cung nữ. Tất nhiên không thể thiếu được Sử Thứ Dân. Dung diện Thứ Dân khoát một vẻ mặt muộn phiền trông như thể người đang đưa đám.

Hai gã đại lực võ sĩ khiêng chiếc ngai Minh chủ đặt lên mảnh lụa gấm được hai ả cung nữ trải sẵn. Hàng cung nữ bước lên rắc hoa từ cửa liệu đến chiếc ngai sơn son thếp vàng. Ả khác thì vén rèm kiệu. Mọi việc cứ như được sắp xếp rất cẩn thận ai làm việc nấy chẳng có chút thừa thãi.

Mọi việc chuẩn bị xong, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế mới từ trong kiệu bước ra. Lão chậm rãi

bước lên những lớp hoa tươi do những nàng cung nữ rắc dài đến tận chiếc ngai.

Theo những bước chân của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận, thì quần hùng đồng loạt xướng lên:

- Minh chủ vạn thọ vô cương... Minh chủ vạn thọ vô cương.

Trong tiếng tung hô kia cùng với sự sùng bái của quần hùng, nhưng mặt của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận vẫn đăm đăm. Lão như đăm chiêu suy nghĩ mông lung. Chân vẫn rảo bước theo con đường rải hoa tươi Tiểu Thuận bước đến chiếc kiệu Minh chủ. Lão yên vị, đặt tay lên cằm. hướng mặt nhìn lên đỉnh Kim Đỉnh tự.

Một vầng mây trôi lờ lững che khuất vầng trăng đầy. Khi áng mây đó trôi qua thì Tuấn Luận xuất hiện. Trong bộ trường y nho sinh trắng toát trông chàng thật ung dung, tự tại và thư nhàn. Tất cả mọi cặp mắt của quần hùng đều hướng về Tuấn Luận.

Chàng tiến thẳng đến trước mặt Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Tuấn Luận ôm quyền xá:

- Vãn bối không đến trễ hẹn.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nhìn chàng từ đầu đến chân. Lão khẽ gật đầu, từ tốn nói:

- Ngươi không đến trễ.

Mặc dù Cửu Thiên Tuế đã lấy giọng trầm ấm, nhưng khi cất lên giọng của lão bỗng trở nên eo éo, như thể không làm chủ được mình.

Tiểu Thuận nói:

- Ngươi đã chuẩn bị tất cả cho cuộc hội kiến này rồi chứ?

- Tất cả những gì cần làm thì vãn bối đã làm xong. Chỉ còn chờ đến thời khắc giảo chứng võ công với tôn giá mà thôi.

Buông một tiếng thở dài, Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế nói:

- Bổn tọa có một đề nghị với ngươi.

- Văn bối xin được nghe chỉ huấn của tôn giá.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế ve cằm, nhìn Tuấn Luận:

- Tuấn Luận... Thật ra bổn tọa rất cảm kích và phục ngươi. Bổn tọa muốn ngươi về cùng với bổn tọa.

Tuấn Luận ôm quyền, mỉm cười, lắc đầu nói:

- Vãn bối vô cùng cảm kích trước lời giáo huấn này của tôn giá nhưng không thể chấp nhận được. Chuyện phải đến giữa tôn giá và vãn bối đã được ông trời sắp đặt rồi, không thể nào cưỡng lại được, không thể nào thay đổi lại được ư?

Tuấn Luận gật đầu:

- Cho dù Thiên Tuế có đổi Thập nhị thần châu với vãn bối để vãn bối trở thành thộc hạ của tôn giả cũng không được.

Buông một tiếng thở dài, Tiểu Thuận lắc đầu nói:

- Đã là sự sấp xếp của tạo hóa thì bổn tọa phản chấp nhận thôi Không thể nào cãi lại được.

Buông một tiếng thở dài, Cửu Thiên Tuế nói:

- Ngươi chết. bổn tọa rất đau lòng, nhưng nếu bổn tọa chết ngươi có đau lòng không?

Tuấn Luận im lặng một lúc rồi gật đầu.

Chàng cúi mặt nhìn xuống, mãi một lúc sau mới lên tiếng:

- Mong rằng cõi chết của vãn bối không làm tôn giá đau lòng.

- Sao không đau được?

- Vì sao...

- Bổn tọa mất đi... Mất đi một đối thủ ngang tài ngang sức.

Tiểu Thuận cười khẩy một tràng rồi hỏi ngược lại Tuấn Luận:

- Hạ được bổn tọa là mục đích của Thượng Quan Nghi muốn ngươi làm, có gì mà ngươi đau lòng chứ?

- Vãn bối cũng giống như tôn giá.

Tiểu Thuận ve cằm gật đầu.

- Xem ra bổn tọa và ngươi cùng một ý nghĩ, cùng một tâm tưởng. Bổn tọa không ngờ được điệu đó đó.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Nghe tôn giá nói câu này cho dù Tuấn Luận có phải chết dưới tay tôn giá cũng chẳng một phút hối tiếc vã hối hận.

Chàng nhìn Tiểu Thuận bằng ánh mắt trìu cảm rồi hỏi:

- Tôn giá có vui không, sau khi đã tìm được Sử công tử.

- Y rất tốt, nhưng giữa bổn tọa và y vẫn có một khoảng cách vời vợi không sao khỏa lấp được.

- Đó là sự xa cách. Thế nào Sử huynh cũng sẽ quen với những gì thuộc về y.

Tiểu Thuận cau mày buông một câu bằng chất giọng thật lạnh lùng:

- Bổn tọa thấy người còn gần gũi hơn Sử Thứ Dân đó.

- Vì vãn bối và tôn giá cùng một ý chí, ý nghĩ và cả mục đích để tồn tại. Sự tồn tại tương đối kháng một mất một còn. Người này còn phải tiễn người kia đi và ngược lại. Chính điều đó làm ra sự nối tiếc nơi vãn bối và tôn giá.

Tiểu Thuốn Cửu Thiên Tuế nhạt nhẽo hỏi:

- Bổn tọa đi hay ngươi đi?

Tuấn Luận chỉ vầng trăng đầy đang từ từ dâng lên cao:

- Vầng trăng kia sẽ chứng minh cho võ lâm biết ai là người phải ra đi.

Cửu Thiên Tuế gật đầu:

- Một ý hay. Ta đi hay ngươi đi thì cũng chỉ có vầng trăng kia biết mà thôi

Cửu Thiên Tuế dời thần nhãn nhìn lên vầng trăng đầy:

- Trăng đã gần đến thời điểm bổn tọa tiễn ngươi đi, hoặc ngươi tiễn bổn tọa.

Nhìn lại Tuấn Luận, Cửu Thiên Tuế bùi ngùi nói:

- Biết bao giờ bổn tọa và ngươi mới có dịp gặp lại?

- Có duyên thì sẽ gặp.

Tuấn Luận nói xong lùi lại một bộ. Chàng nhìn Cửu Thiên Tuế nghiêm trọng nói:

- Tôn giá là bậc trưởng tôn của Tuấn Luận. Tôn giá từng đánh ngang với ân sư Thượng Quan

Nghi... Vãn bối xin được kính người ba lạy trước khi bước vào cuộc giảo chứng có kẻ đi người ở.

Nghe Tuấn Luận thốt ra câu nói này, thần nhãn của Cửu Thiên Tuế sáng quắc lên. Gã bật đứng lên nhưng rồi lại từ từ ngồi xuống.

Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Cửu Thiên Tuế ve cằm nói:

- Hạ công tử không sợ Thượng Quan Nghi ân sư của ngươi buồn khi ngươi hành đại lễ với bổn tọa à?

- Không.

Cửu Thiên Tuế nghiêm giọng nói:

- Bổn tọa và ân sư Thượng Quan Nghi của ngươi cùng xuất thân từ Vô Vi phái, nhưng sau khi Thượng Quan Nghi chấp chức Chưởng môn Vô Vi, Vô Vi phái đã đuổi ta khỏi sư môn.

- Tôn giá có tội thì phải đuổi.

Mặt Cửu Thiên Tuế biến sắc:

- Ngươi...

- Nếu không đuổi tôn giá khỏi sư môn, thì đại họa sẽ còn lớn hơn nữa. Nhưng vãn bối thiết nghĩ ân sư không buồn.

- Tại sao không buồn?

- Bởi người đã dạy cho vãn bối những điều tiếng đạo, trọng nghĩa của cõi nhân sinh này.

- Thượng Quan Nghi dạy ngươi ư?

Tuấn Luận gật đầu:

- Ân sư dạy vãn bối vì không muốn vãn bối bước theo lối mòn của vị sư đệ Lương Trung Liệt.

Câu nói này như một mũi dao vô hình đâm thấu vào tim Tiểu Thuận khiến trán lão toát mồ hôi lạnh.

- Con đường của bổn tọa không đúng sao?

- Không đúng. Con đường của tôn giá có tất cả mọi thứ mà kẻ tầm thường đều muốn. Danh, quyền,

ngân lượng, tất cả những thứ thấp hèn của kẻ tầm thường tôn giá đều có được, nhưng những thứ cao minh của những bậc thánh nhân thì vĩnh viễn tôn giá chẳng bao giờ có được. Chính vì lẽ đó mà trở thành kẻ cô độc. Dù sao tôn giá vẫn còn sự may mắn hơn người.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận từ từ quỳ xuống:

- Vãn bối thành kính bái tôn giá.

Chàng kính cẩn hành lễ, vừa khấn thầm:

“Lạy thứ nhất thầy mẹ bái cha. Lạy thứ hai Tiểu Cẩu Tử bái thân phụ, mong người miễn cho Tiểu Cẩu Tử chữ bất hiếu. Lạy thứ ba, Tiểu Cẩu Tử xin được thay cha đền lại những oan nợ mà cha đã tao ra”.

Trong khi Tuấn Luận hành đại lễ thì quần hùng đồng loạt xướng lên trong sự phấn khích tột cùng.

- Minh chủ vạn thọ vô cương.

- Minh chủ vạn thọ vô cương

- Minh chủ vạn thọ vô cương.

Tuấn Luận hành xong ba đại lễ trước Cửu Thiên Tuế rồi từ từ đứng lên.

Cửu Thiên Tuế nhìn chàng:

- Ngươi có cần bổn tọa hành lễ lại không?

Tim Tuấn Luận nhói đau như thể vừa có một nhát kiếm khủng khiếp xé toát cả thể pháp xuy qua quả tim đang đập thổn thức.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Không.

Chàng chỉ lên vầng trăng đã đến thiên đỉnh ngọn Kim Đỉnh sơn:

- Tôn giá... Thời khắc đã đến.

- Thời khắc đã đến

Hai người nói dứt câu, đồng loạt thi triển khinh thuật siêu phàm lướt lên trên ngôi cổ tự Kim Đỉnh. Vách Kim Đỉnh sơn dựng đứng, leo lên đã khó rồi, nhưng Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế như thế chạy trên vách đá đó mà không có một chút khó khăn gì.

Hai người thi triển thành công thần kỳ khiến cho quần hùng thị nhãn phải tròn mắt ngơ ngẩn nhìn.

Bọn võ phu của phủ Thiên Tuế xướng lên lớn hơn như thể muốn báo cho mọi người biết thần uy vô địch bất diệt của chủ nhân.

- Minh chủ uy vũ.

- Lão Thiên Tuế uy vũ.

- Lão Thiên Tuế vạn thọ vô cương.

Thân pháp của Tuấn Luận và Cửu Thiên Tuế với khinh công bất phàm chàng mấy chốc đã mất hút trong tầm mắt của quần hùng.

Cả hai cùng hạ thân xuống trước khoảng sân trống trải đá hoa cương trước ngôi mộ Kim Đỉnh. Ngôi cổ tự Kim Đỉnh sơn không nguy nga hùng vĩ như tòa Thiếu Lâm tự, nó chỉ vẻn vẹn chiếm một khoảng đất chỉ non mười trượng vuông. Chung quanh không có vách, mà chỉ có mười hai cậy cột đá sừng sững chạm khắc tứ linh. Mười hai cây cột đá đó như thể đang đỡ lấy mười hai pho tượng bồ tát đứng trong mọi tư thế, với vẻ mặt trầm trầm, hướng vào cảnh giới hư vô huyền ảo.

Tuấn Luận và Cửu Thuê Tuế đồng loạt lướt vào trong Kim Đỉnh tự. Chân vừa chạm đến mặt gạch đá hoa, Cửu Thiên Tuế vung mạnh hữu thủ. Thập nhị thần châu tử trong tay lão thoát ra chia thành mười hai hướng và lấp luôn vào đúng chỗ của chúng. Đó là những hốc cây vừa vặn được khoét trên tam tinh những pho tượng Bồ Tát.

Ánh hào quang rực rỡ từ những hạt Dạ Minh châu chiếu thẳng xuống giữa tâm ngôi Kim Đỉnh tự. Chiếc tráp ngọc thì Cửu Thiên Tuế đặt ngay vào đúng chỗ trũng, nơi hội tụ những luồng hào quang của Thập nhị thần châu.

Hành động của Cửu Thiên Tuế khiến Tuấn Luận không khỏi ngạc nhiên. Chàng định lên tiếng hỏi thì Cửu Thiên Tuế đã nói trước:

- Bổn tọa làm theo lời hứa với ngươi.

Tuấn Luận không khỏi xúc động trước hành động của Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế.

Lão ve cằm:

- Tuấn Luận đỡ chiêu.

Cùng với lời nói đó, Cửu Thiên Tuế phát động đôi ma hoãn một thời đã làm thành danh tự vô định thiên hoàn của lão.

Chiếc Ma hoàn thứ nhất cắt một đường vòng cung chém xả đến yết hầu Tuấn Luận. Lão vừa phóng Ma hoàn vừa nói:

- Nếu ngươi nhân nhượng bổn tọa thì Thập nhị thần châu sẽ quay về Thiên Ma cổ bảo... Lúc đó ngươi có ân hận cũng đã muộn.

- Vãn bối không nhân nhượng.

Tuấn Luận vừa nói vừa dụng Bách Thủ Di Biến chụp lấy chiếc Ma hoàn, cổ tay chàng khẽ vuốt lưỡi Ma hoàn, lập tức nó chuyển hướng nhắm ngay vào lưỡi Ma hoàn thứ hai đang lướt đến.

Chát...

Đôi Ma hoàn chạm thẳng vào nhau, bật về hai hướng, nhưng rồi chúng nhanh chóng hội tụ lại vào hai bàn tay của Thiên Tuế.

- Bách Thủ Di Biến của ngươi đúng là tuyệt công của Vô Vi phái mà bổn tọa đã từng ao ước luyện thành.

- Đó là sở học của ân sư đã tận tâm truyền cho vãn bối.

- Hay lắm. Còn đây là tuyệt thức Vô Địch Sát Hoàn của bổn tọa kỳ vọng ngươi đỡ được.

Lão vừa nói vừa vận công xoay tít đôi Ma hoàn trên hai đầu ngón tay. Cửu Thiên Tuế hất mạnh đôi Ma hoàn kia về phía Tuấn Luận, đồng thời chấp bản thủ lại với nhau.

Một đạo xoáy kình từ đôi bản thủ của lão cuốn ra, trong khi cặp Ma hoàn xoay tít quyện tròn lấy nhau, chỉ còn thấy ánh vàng chói của chúng thôi.

Rét...

Tuấn Luận vừa toan chụp đến chiếc Ma hoàn lướt đến mình thì lưỡi thứ hai bất ngờ ập tới trước nhanh không thể tưởng. Tuấn Luận bỏ ngay ý định đó, ngã người ra sau. Lưỡi Ma hoàn lướt sát ngay trên ngực chàng.

Lưỡi kia vừa công hụt thì lưỡi nọ lại đến nhanh hơn chớp mắt cắt một đường ngang chực lia đứt thủ cấp Tuấn Luận. Lăn người một vòng, thủ pháp dựng đứng.

Bóng ảnh rồng xuất hiện vỗ tới chiếc Ma hoàn sát thủ đó.

Ầm...

Lực kình lia trảo của Tuấn Luận đẩy bật chiếc Ma hoàn về sau thì luồng xoáy kình đã chụp đến thể

pháp Tuấn Luận. Chàng bị cuốn ngay vào vòng xoáy kình đó mà không làm chủ được bản thân mình.

Tuấn Luận khi rơi vào vùng xoáy kình của Cửu Thiên Tuế không thể làm chủ được mình nữa thì đôi Ma hoàn kia lại chụp đến tợ một lưỡi kéo chia làm hai hướng, công thẳng đến chàng.

Trong vòng xoáy kình như thể bị trói cả tứ chi, Tuấn Luận không thể nào có phản ứng linh hoạt để chống lại cặp Ma hoàn chết người. Chàng đoán chắc đôi Ma hoàn kia sẽ cắt tiện ngang thể pháp mình, nhưng quả là lạ lùng, đôi Ma hoàn chỉ lướt qua tiện lấy hai chéo áo Tuấn Luận rồi quay về tay Cửu Thiên Tuế.

Cặp Ma hoàn vừa đáp xuống lòng bàn tay Thiên Tuế Tiểu Thuận thì vòng xoáy kình cũng tự tan biến mất. Tuấn Luận sững sờ nhìn lão:

- Tôn giá...

Thiên Tuế Tiểu Thuận ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Tuấn Luận... Bây giờ ai là người đứng nhứt trong Bách Điển tàng thư?

Tuấn Luận gượng nói:

- Đôi Ma hoàn của tôn giá.

- Ai có thể dụng được Ma hoàn như bổn tọa?

- Chỉ có mỗi một người duy nhất đó là Lương Trung Liệt tôn giá thôi.

Nghe chàng thốt câu này Cửu Thiên Tuế đắc ý vô cùng. Lão ngửa mặt cười vang dội. Tiếng cười của lão những tưởng làm rung chuyển cả ngọn Kim Đỉnh sơn. Tiếng cười của lão lan xuống tận chân núi Kim Đỉnh.

Nghe tiếng cười của Thiên Tuế, bọn võ sĩ phủ Thiên Tuế đồng loạt quì xuống xướng lên:

- Thiên Tuế vạn thọ vô cương...

- Thiên Tuế vạn thọ vô cương...

Trong quần hùng, kẻ đau lòng nhất chính là Sử Thứ Dân. Nỗi đau dâng tràn huyết mạch. Gã không kìm chế được nữa, lao đến vách đá Kim Đỉnh sơn đưa tay lên trời gào thét:

- Lão đã giết con lão rồi. Lão đã giết con lão rồi.

Trên Kim Đỉnh tự, Cửu Thiên Tuế cắt ngang tràng tiếu ngạo, nhìn Tuấn Luận nói:

- Tuấn Luận... Chiêu vừa rồi do ta lắp Thập nhị Thần chần mà hấp thụ chân ngươn trong Thiên Ma cổ bảo chế tác thành. Chiêu thức đó bổn tọa chỉ dùng để đối phó với Thượng Quan Nghi. Cuối cùng bổn tọa đã thắng Thượng Quan Nghi qua con...

Lão ngửa mặt cười tiếp.

Tuấn Luận căng thẳng nhìn lão:

- Tôn giá đã thắng. Vậy kẻ đi là Tuấn Luận.

Cửu Thiên Tuế thét lên:

- Không... Kẻ đi phải là bổn tọa... Kẻ ra đi phải là bổn tọa. Ta đã có tất cả những thứ tầm thường thì ra phải đi tìm thứ cao minh. Nhưng trước hết ta phải tìm Thượng Quan Nghi để nói với y rằng Lương Trung Liệt đã thắng Bách Thủ Di Biến.

Thiên Tuế nói dứt câu tự trở song thủ vỗ vào ngực mình:

Bình...

Lão vẫn đứng sững, chân giang rộng tay ôm ngực, mắt nhìn Tuấn Luận.

Sững sờ không thể nào nghĩ được Thiên Tuế lại lâm như vậy, Tuấn Luận như thể bị trời trồng. Mãi một lúc chàng mới nhào đến đỡ lấy Cửu Thiên Tuế.

- Phụ thân.

Cửu Thiên Tuế mỉm cười nhìn Tuấn Luận:

- Tuấn Luận. Phụ thân từ lâu muốn nghe câu nói này... Muốn nghe câu nói này.

Tuấn Luận ôm lấy Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế:

- Cha... sao cha lại làm vậy?... Người ra đi phải chính là Tuấn Luận. Chúng ta đã giao ước với nhau rồi, kẻ bại phải ra đi... Mà người bại chính là con.

Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế lắc đầu:

- Không... Kẻ bại chính là cha.

Tuấn Luận bật khóc, ôm chặt lấy thể pháp của Thiên Tuế. Lão lấy hơi thật sâu gượng nói:

- Con đã thắng cha trước khi cuộc giao đấu này diễn ra. Đúng. Cha đã có được tất cả mọi thứ tầm thường trong cõi đời này nhưng không bao giờ cha có được những thứ cao minh, thánh thiện cho dù

cha có phải bỏ cả đời để đi tìm. Chỉ có cái chết như thế này cha mới có được thứ cao minh mà con nói.

Thiên Tuế bấu lấy vai Tuấn Luận:

- Thứ cao minh đó chính là con.

Lão nhoẻn miệng cười thật tươi, rồi cố giở ngực áo Tuấn Luận. Đóa hoa huệ hình xăm trên ngực chàng đập vào mắt Cửu Thiên Tuế. Lão cười:

- Ta đã đi tìm nó... Đóa hoa huệ... Tuấn Luận... Chính con là báu vật cao minh mà cha đi tìm.

Nói dứt câu Thiên Tuế dựa đầu vào vai Tuấn Luận từ từ trút hơi thở sau cùng. Ôm chặt lấy thi thể Cửu Thiên Tuế, Tuấn Luận gào lên:

Chàng gục đầu xuống ngực Thiên Tuế mà nước mắt trào ra ướt đẫm ngực áo trường bào của lão.

Xem tiếp Đoạn kết

Đoạn kết

Tuấn Luận quì trước hai ngôi mộ đất đầu chít khăn tang, sau lưng chàng là Băng Lệ, Ngự thần y, Tuyết Nhi, Đình Khan, Thứ Dân và cả Tuệ Tĩnh đại sư.

Đốt tới vàng mã cuối cùng, Tuấn Luận nói:

- Cha... Mẹ... Cuối cùng rồi Tuấn Luận cũng đưa được hai người lại gần nhau.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận sụp lạy.

Chờ chàng hành lễ xong, Tuệ Tĩnh đại sư mới bước đến. Người trầm ngâm đứng trước mộ phần của Cửu Thiên Tuế. Nó chỉ là một nắm đất đắp bên cạnh ngôi mộ của mẫu thân Tuấn Luận, lại sư niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật. Cuối cùng Lương thí chủ cũng tìm được sự cao minh của mình xứng đáng với cái danh Vô Địch Ma Hoàn. Bần tăng nghiêng mình tế Lương thí chủ.

Băng Lệ bước đến bên Tuệ tĩnh đại sư. Nàng quỳ xuống hành đại lễ:

- Chủ nhân... Băng Lệ sẽ ở đây để chăm sóc mộ phần cho chủ nhân.

Tuyết Nhi và Đình Khan đến quì bên nàng. Cả hai cùng nói:

- Tỷ tỷ ở lại chúng em cũng sẽ ở lại cùng với tỷ.

Lâm Tứ cũng bước đến quì cạnh Tuấn Luận:

- Huynh cho đệ ở lại chứ?

Tuấn Luận nhìn Lâm Tứ:

- Có lẽ Lâm đệ cũng nên ở gần huynh.

Lâm Tứ nhăn mặt, lè lưỡi:

- Đệ...

Tuấn Luận đặt tay lên vai Lâm Tứ:

- Quân tử bất hí ngôn. Đã nói ra rồi thì chẳng thể nào sửa lại lời huống chi ngoài kia còn rất nhiều những cám dỗ tầm thường luôn rình rập đệ.

Tuệ Tỉnh đại sư nhìn lại Tuấn Luận:

- Hạ thí chủ... Xá lợi Phật của Kim Đỉnh tự, bần tăng đã đưa về Thiếu Lâm tự để thờ phượng cúng bái.

- Vãn bối nghĩ cũng nên chuyển Xá lợi Phật từ Kim Đỉnh tự về Thiếu Lâm tự. Điều đó hợp lẽ hơn.

- A di đà Phật...Bần tăng thay mặt Phật môn đa tạ Hạ thí chủ.

Tuấn Luận ôm quyền:

- Công đức đó vãn bối xin nhường lại cho thân phụ...

- A di đà Phật.

Thứ Dân hỏi Tuệ Tỉnh:

- Đại sư. Giờ vãn sinh phải quay về Thiếu Lâm tự chứ?

Băng Lệ lắc đầu:

- Không đâu... Sử huynh hãy đến gian thảo xá của Diệp Hoàn tỷ tỷ. Tỷ ấy đang chờ huynh đó.

- Diệp Hoàn đang chờ huynh ư?

Băng Lệ gật đầu.

Thứ Dân mỉm cười:

- Vậy tại hạ xin cáo từ... Hẹn sau này sẽ gặp lại.

Thứ Dân hối hả quay bước bỏ đi. Mọi người nhìn theo gã.

Băng Lệ buông tiếng thở dài:

- Cuối cùng huynh ấy cũng tìm được tình yêu.

Nàng giật mình khi tay Tuấn Luận nắm lấy tay nàng. Băng Lệ nhìn lại chàng. Nàng nhận ra nụ cười rất tươi trên khuôn mặt vốn thường ngày đượm những nét u phiền của Hạ Tuấn Luận.

HẾT

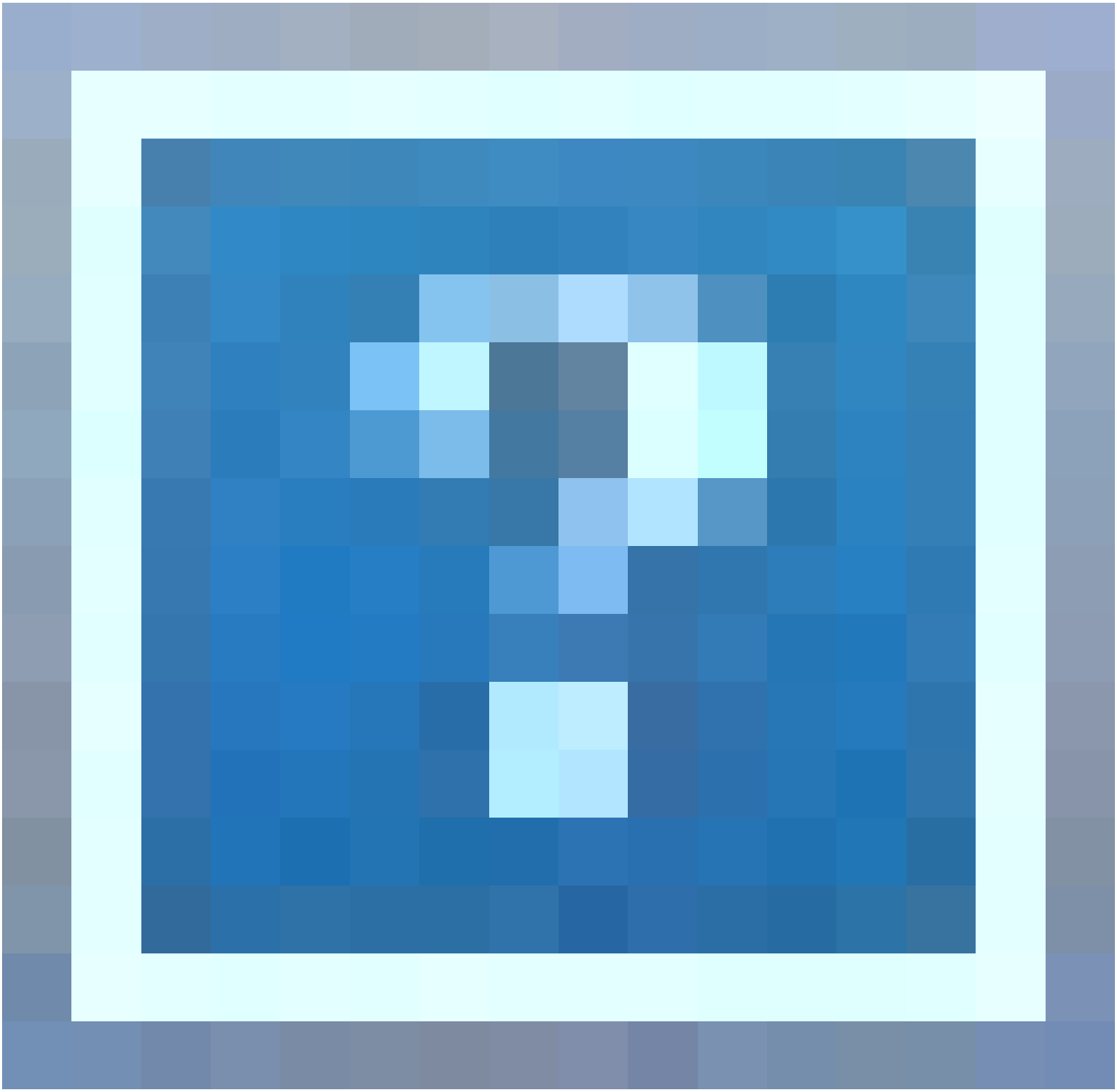

CHIẾN YÊN HÙNG CÁI

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Giang Hồ Quái Sự

Ngọn núi Thiếu Thất tỉnh Hà Nam, xa xa có thể trông thấy kiến trúc hoành tráng, tường vàng ngói xanh, một ngôi tự viện thật lớn. Đó là Thiếu Lâm Tự, Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm.

N

Lúc chiều tà, Thiếu Lâm Tự như lệ thường đổ một hồi chuông truyền vang tám hướng, dư âm vấn vít theo gió chiều truyền ra xa mấy dặm, tiêu trừ hết những ưu lo buồn khổ của mọi người.

Ai ngờ sau hồi chuông đó, lại vẳng ra ba tiếng "Keng! Keng! Keng!", thanh âm này so với tiếng chuông tám hướng kia còn ngân vang hơn, chói tai hơn, rung chuyển núi non, chấn động lòng người, hiển nhiên Thiếu Lâm Tự đã phát sinh sự cố rất khác thường.

Trên quảng trường Tàng Kinh Các, bóng người dày đặc, mấy trăm vị hòa thượng đứng sừng sững xung quanh, miệng lầm rầm tụng kinh.

Âm thanh trầm trầm, xa xôi, gợi mở thần tư của con người. Ở giữa đường đứng sững một vị thiếu niên mặc áo vải thô màu xám tro, với quần áo và đầu tóc của chàng, biết ngay chàng là một tục gia đệ tử, thiếu niên áo xám này hóa ra là một gã hỏa phu, chuyên môn nhóm củi, đốt lò trong Hương Tích Trù của Thiếu Lâm Tự.

Người hỏa phu mặt còn dính đầy lọ nghẹ muội chảo này, đôi lông mày và con mắt để lộ anh khí và trí tuệ, giờ đây hai tay chàng đầy máu tươi, đôi mắt mang thần sắc khẩn trương, hoảng sợ, chàng lặng nhìn vào bốn cái xác bị vỡ sọ, vung máu tươi ra ngoài, hàm răng há hốc, con mắt trợn trừng, mặt mũi nhăn nhúm trên mặt đất trước mặt đến xuất thần.

Đột nhiên một tăng nhân gầy gò vẹt mọi người ra chạy vội tới. Người này chính là thủ tọa Đạt Ma Đường, Thiên Ma thiền sư.

Đôi mắt như điện của Thiên Ma thiền sư khẽ lướt qua xác chết trên mặt đất, ônh "hừ!" lên một tiếng, trong ánh mắt như muốn tóe lửa giận dữ nhìn vào thiếu niên áo xám, đôi mắt chứa đầy vẻ phẫn nộ.

Thiếu niên áo xám vừa chạm vào nhãn quang của Thiên Ma thiền sư liền sợ hãi lùi lại một bước.

Bỗng Thiên Ma thiền sư cười nhạt nói:

- Đại Lực Kim Cương chưởng của mi là do ai truyền cho?

Giọng nói của ông ta cực kỳ sắc bén, tựa như tiếng kêu của loài ác điểu trong đêm lạnh, làm cho người nghe bất giác rùng mình. Thiên Ma thiền sư thấy thiếu niên áo xám đứng lặng không nói, lại quát: - Đại Lực Kim Cương chưởng do ai truyền dạy?

Thiếu niên áo xám run rẩy nói:

- Đệ tử... Đệ tử... Không có người dạy, tự mình học... Đệ tử... lỡ tay giết chết bốn vị sư huynh, xin...

Thiên Ma thiền sư dấn lên một bước, giọng đột nhiên buông nhẹ, nói: - Ngươi nói lại lần nữa cho rõ ràng, Đại Lực Kim Cương chưởng của ngươi không phải do vị sư phó nào của bản tự truyền dạy mà là tự ngươi lén học lấy phải không?

Giọng nói của ông ta tuy thấp nhưng trong khẩu khí vẫn có ý uy hiếp. Thiếu niên áo xám không quen nói dối, tuy chàng biết học lén võ công thì phải chịu sự trừng trị rất nghiêm khắc, nhưng chàng trả lời không chút giấu diếm: - Đệ tử tự mình lén học võ, không có vị sư phó nào truyền dạy.

Lúc này hơn mười chiếc chuông trong chùa đều đổ, những tiếng keng keng làm chấn động núi non vang rền.

Chỉ thấy trên con đường rợp bóng tùng xanh xuất hiện ra mười tám tăng nhân, nhất loạt đều mặc áo xám, bên ngoài khoác áo cà sa màu vàng nhạt, tuổi tác chừng lớn hơn các đệ tử La Hán Đường, đứng ở xung quanh họ là Đạt Ma đệ tử cao hơn La Hán Đường một bậc. Theo sau mười tám hòa thượng Đạt Ma Đường là bốn vị tiểu sa di mi thanh mục tú vây lấy một vị tăng nhân thân người khôi vĩ, sắc mặt hồng nhuận, tư thái uy nghiêm, vị tăng này là chưởng môn phương trượng của Thiếu Lâm Tự Thiên Minh thiền sư.

Thiên Ma thiền sư trông thấy chưởng môn phương trượng tới lập tức quay qua nói: - Chưởng môn phương trượng đại giá quang lâm, xin thứ cho Thiên Ma này không thể thân đón từ xa.

Thiên Minh thiền sư khẽ giơ tay nói:

- Sư đệ, miễn lễ, vị đệ tử này là do vị sư phó nào quản giáo? Thiên Ma thiền sư nói:

- Bẩm cáo sư huynh, tên phản đồ này là do Thiết Minh sư điệt, đầu bếp trong Hương Tích Trù sơ quản. Thiết Minh sư điệt đã bị tên phản đồ này đánh trọng thương phải cấp cứu.

Thiên Minh chưởng môn nghe qua, thần sắc trên mặt hơi biến, con mắt như hai luồng điện quét vàomặt thiếu niên áo xám.

Thiếu niên áo xám trông thấy đích thân chưởng môn thiền sư đến, lập tức trong lòng chấn động,

cảm thấy sự việc quá nghiêm trọng, chàng vốn nghĩ mình lỡ tay giết chết bốn vị sư huynh và Thiết Minh hòa thượng, cao lắm là bị giam lỏng mấy năm, bởi vì đêm nay là đêm Trung Thu mở cuộc đại thi đấu khảo duyệt cho toàn tăng nhân tham dự, cứ ba năm một độ, mỗi lần khao duyệt đều có chuyện lỡ tay làm đổ máu, huống chi mình không hề có ý dùng độc thủ, mà do bốn vị sư huynh cứ hung hăng bức bách người, muốn đem mình vào chỗ chết, Thiếu niên áo xám nghĩ đến đây, lấy lại can đảm, nói rằng: - Chưởng môn đại sư minh giám, đệ tử Âu Dương Hải... Thiên Ma thiền sư đột nhiên nói với Thiên Minh:

- Chưởng môn sư huynh, võ công tên phản đồ này do học lén mà thành, tội này đã vi phạm vào luật lệ của bổn tự, phàm là những ai không được thầy truyền cho mà lén tự học võ công, nặng thì xử tử, nhẹ thì bứt đứt gân mạch toàn thân, làm cho hắn trở thành suốt đời tàn phế, rồi trục xuất ra khỏi chùa...

Âu Dương Hải nghe những lời này, đầu óc kêu ong ong, như sét nổ giữa trời quang, thần trí kinh hoàng, từ đôi mắt chảy ra hai giọt lệ. Lúc này trong đầu chàng hiện lên một đoạn thân thế thê lương của mình. Từ nhỏ đã mất cha, không huynh đệ, chỉ có một mẹ già, nhà nghèo xác xơ, bảy năm trước muốn ra ngoài buôn bán, nhưng không biết tại sao mẫu thân lại rưng rưng nước mắt bảo mình đến Thiếu Lâm Tự học chút võ công, bà nói: - Cha con là người hiền lành, không có võ công, đi buôn bán ở ngoài bị bọn lưu manh đánh chết...

Cho nên mẫu thân muốn mình học chút võ nghệ phòng thân, về sau ra ngoài mưu sinh, gặp phải bọn cường đạo hoặc côn đồ lưu manh cũng không đến nỗi bị thiệt thòi.

Do đó mới đến Thiếu Lâm Tự rồi lén học võ? ai dè lại xảy ra đại họa tại đây...

Thiên Ma thiền sư ngưng một chút rồi nói:

- Tên phản đồ này, rõ ràng đã lén học tuyệt kỷ Thiếu Lâm Tự. "Đại Lực Kim Cương chưởng", thuộc vào tội nặng phải xử tử không thể tha thứ, huống chi hắn còn thương hại đến bốn mạng người, lại phạm vào tội khi sư diệt tổ, nghiêm khắc xử tử thì vẫn còn dư tội, kính xin chưởng môn sư huynh phán quyết.

Âu Dương Hải đột nhiên hét lớn:

- Đệ tử không thể chết, đệ tử không thể chết! Đại sư, các người từ bi... Hai đầu gối chàng quì xuống đất, nước mắt như mưa, miệng vẫn kêu la không ngừng.

Thiên Minh thiền sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bản tự trước đến giờ môn qui thâm nghiêm, người này phạm liền mấy tội lớn, khó tránh khỏi được hình phạt.

Âu Dương Hải kêu lớn:

- Đại sư ơi, các người hãy thương cho đệ tử trong nhà còn có mẹ già, sau khi đệtử chết đi, gia mẫu nhất định đau buồn không muốn sống nữa, mọi người đừng nên xử tử, mọi người đừng nên xử tử đệ tử...

Chỉ nghe Thiên Ma thiền sư quát rằng:

- Chúng đệ tử Đạt Ma Đường xông lên bắt lấy hắn.

Mười tám người đệ tử Đạt Ma được tập luyện đã có căn cơ, vừa nghe Thiên Ma hạ lệnh lập tức xông ra, bốn phương tám hướng vây chặt lấy Âu Dương Hải vào giữa.

Âu Dương Hải vừa khóc vừa nói:

- Dược y bất tử bệnh, Phật độ hữu duyên nhân, nhân thục vô thác, trí quá năng cải, thiên mạc đại yên, đại sư ơi, các ngươi là các đấng có đạo, xin tha thứ lỗi lầm đệ tử.

Nhưng nghe Thiên Ma thiền sư quát rằng: - Hãy còn chưa động thủ, đợi đến lúc nào?

Mười tám đệ tử Đạt Ma Đường cùng niệm Phật dấn bước xông lên. Lúc này Âu Dương Hải cảm thấy thương tâm vô cùng, cao giọng nói lớn: - Mẫu thân! Người tha thứ cho đứa con bất hiếu này, con không còn có cách nào để hầu hạ suốt năm suốt tháng được nữa rồi.

Mỗi âm vận trong một chữ đều kéo ra rất dài, giống như tiếng đàn ai oán trong đêm trường tịch mịch, làm rung động tâm can của người, khiến người nghe cơ hồ nhỏ lệ, nó thê lương buồn khổ làm sao.

Mười tám đệ tử Đạt Ma Đường tuy chấp pháp như sơn, lòng gang dạ thép, bây giờ cũng thấy bùi ngùi, thân mình hơi ngừng lại một lúc, nhưng sau khi họ hơi ngừng thì lập tức lại xông lên.

Đột nhiên đôi mắt Âu Dương Hải bắn ra tia sáng kinh người, các cơ thịt trên mặt nhăn nhúm đau khổ, quát lớn: - Đứng lại!

Tiếng quát này lớn như sét đánh làm lùng bùng lỗ tai mọi người, thật kỳ lạ, quả nhiên mười tám tên đệ tử lại đứng yên như trời trồng.

Thiên Minh, Thiên Ma, hai vị cao thủ Thiếu Lâm đương thời, nghe tiếng hét của chàng sắc mặt đại biến, họ vụt cảm thấy thanh âm sang sảng này có mang một sức mạnh kinh động tâm thần con người, giống như loại võ công ngoại gia thượng thừa Sư Tử Hống.

Nhưng sắc mặt của họ lập tức trở lại bình thường, bởi vì họ biết môn Sư Tử Hống này nếu không

có mấy mươi năm công lực thì không cách nào tập luyện thành, ngay cả người từ nhỏ đã nhập tự, được thất lão trong Tâm Thiền Đường, võ công tối cao truyền thụ cũng không cách nào luyện được môn nội công thâm hậu này, họ lại hoài nghi lỗ tai của mình có phải nghe lầm chăng?

Âu Dương Hải quát xong giận dữ nói:

- Âu Dương Hải ta khổ cầu bi ai muốn thổ huyết ra như vậy các người vẫn không hề động lòng dù rằng ta tự biết tất phải chết nhưng sẽ không dễ dàng cho các người xử tử.

Chàng lại nghiếng răng nói tiếp: - Ai tránh ra thì sống, ngăn ta thì chết!

Một tiếng thét cao vút tận trời, rung động cả một khoảng không bao la...

Âu Dương Hải như con mãnh hổ vừa xổng chuồng, đột nhiên lắc mình nhanh như tên bắn xông đến mười tám đệ tử Đạt Ma Đường.

Các đệ tử Đạt Ma Đường hét:

- Âu Dương Hải, ngươi còn dám chống ư?

Cùng lúc ba đệ tử Đạt Ma Đường xuất thủ như gió nhất tề chụp lấy vai Âu Dương Hải.

Đôi mắt Âu Dương Hải chói ngời tinh quang, vung tay chém ra một chưởng.

Một luồng chưởng phong xé toạc khoảng không đập vào một đệ tử Đạt Ma Đường.

Mười tám tay đệ tử Đạt Ma Đường đều là cao thủ vào hàng chữ Thiết trong Thiếu Lâm Tự, ai nấy đều tự phụ, làm sao họ lại sợ một tên làm bếp được. Cho nên người đệ tử kia lật cổ tay tiếp chưởng, nhưng cảm thấy một luồng nội lực rung núi lở non áp thẳng đến, lúc này hắn muốn tránh thì đã không kịp nữa rồi, hự lên một tiếng, cả thân người bị văng lên hơn một trượng.

Cũng đồng thời lúc đó hai người đệ tử ở bên trái phải chụp tới bị Âu Dương Hải búng một chỉ, đá một cước, cả hai té lăn ngay, Âu Dương Hải trong thoáng chốc đánh ngã liền ba tay cao thủ, lập tức lao ra khỏi vòng vây của đệ tử Đạt Ma Đường.

Tình hình này thật sự làm mọi người đều bất ngờ, ra khỏi ngoài dự liệu, một tên làm công nhà bếp mà chỉ vừa nhấc tay một cái đã đánh ngã ba tay cao thủ.

Một chưởng, một chỉ, một cước của chàng làm cho Thiên Minh, Thiên Ma, hai vị cao tăng trông thấy chợt tái mặt. Chẳng những mấy chiêu đó bao hàm tuyệt kỷ Thiếu Lâm Tự mà chiêu thức và sự biến hóa đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Một tiếng niệm Phật vang lên, đệ tử La Hán Đường vây vòng ngoài đã tiếp xúc với Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải như con mãnh thú, đôi mắt bắn ra tia hàn quang đầy vẻ oán độc, tay phải vừa tiếp cận đã dùng một chưởng súc tích toàn lực đánh thẳng vào sáu vị La Hán tăng trước mặt chàng.

Sáu đệ tử La Hán Đường nghe thấy tiếng thinh phong kêu rít, giật mình hoảng kinh, thầm nghĩ: - Công lực người này thật thâm hậu kinh người...

Sáu người đồng thời xoay cổ tay vỗ ra một chưởng nghinh tiếp.

Đôi bên chưởng lực vừa va chạm, chấn động đến nỗi Âu Dương Hải hét lên một tiếng, vọt lên cao.

Nhưng chàng ngay lúc tung mình lên không liền bay xéo qua đỉnh đầu các đệ tử La Hán bên cạnh bất ngờ vượt khỏi vòng vây.

Thân thủ của chàng làm chúng tăng hả miệng trợn mắt đứng nhìn.

Hai chân Âu Dương Hải vừa chạm đất liền co giò chạy thật nhanh, không chậm trễ...

Chàng chạy ra ngoài mười mấy trượng, chợt nghe tiếng quát lớn: - Phản đồ, ngươi chạy được ư?

Trong bóng cây rậm rạp phóng ra một vị tăng nhân, nhanh chóng phi ra một cước đá vào bụng dưới của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải vội vã lách người tránh được một cước đá tới của vị tăng nhân kia, đồng thời thi triển "Xuyên Tâm Quyền" từ trước ngực đấm ra. Quyền phong mạnh mẽ kỳ lạ, như dời non lấp bể.

Tăng nhân nọ là cao thủ hàng chữ Thiết, biết là lợi hại nên hừ một tiếng nhanh chóng nhảy lùi lại năm thước. Âu Dương Hải lúc nàykhông thể suy nghĩ gì khác, chàng quyết ý đào tẩu cho nên chàng liền triển khai thân người, loang loáng vùn vụt phóng người chạy đi như bay biến. Chàng ở Thiếu Lâm đã được bảy năm, rất thông thuộc những đường ngang ngõ tắt trong chùa cho nên với tốc độ chạy trốn cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã chạy đến bức tường vây bọc xung quanh Thiếu Lâm Tự không xa mấy. "Keng keng keng keng... " Một hồi chuông dồn dập vang lên.

Một tòa viện thất nho nhỏ bên tường phía tây phóng ra một bóng người áo xám cực nhanh, vụt cái đã tới nơi.

Âu Dương Hải trông thấy thân pháp phóng tới của vị tăng nhân này nhang chóng cùng cực, không khỏi giật mình, liền mượn một thế "Bôn Bao Đài Thoái" phi trở ngược lại một cước vào bụng dưới của vị tăng, tay trái câu lại như cái kéo điểm vào "Tỏa Tâm" huyệt của đối phương.

Tăng nhân này võ công cực cao, vừa trầm cổ tay đồng thời lách người đã tránh được một chưởng một cước của Âu Dương Hải, chỉ thấy tay y vừa chạm tới đã cấu trúng gân mạch cổ tay trái của Âu Dương Hải.

Môn Tỏa Long Thủ kỳ ảo tinh diệu này làm Âu Dương Hải giật thót, nói thầm: - Mạng ta thôi rồi!

Đột nhiên vị tăng này kêu lên một tiếng nói: - Âu Dương Hải phải không?

Âu Dương Hải nghe tiếng nhìn ra tăng nhân trước mặt là một lão tăng từ mi, thiện mục, râu trắng dài quá ngực, Âu Dương Hải nước mắt rưng rưng, run giọng cầu khẩn: - Lão thiền sư, xin người hãy tha đệ tử...

Lão tăng râu bạc này là sư huynh của đương kim chưởng môn Thiếu Lâm Tự - Thiên Sơn tăng, ông là một vị thần tăng võ công cao nhất trong hàng chữ Thiên của phái Thiếu Lâm, người này đạm bạc danh lợi, không muốn đảm nhận chức vị quan trọng của Thiếu Lâm, đơn độc ở tại một tiểu viện, bình thời Âu Dương Hải thường đến đây đánh cờ với ông, cho nên Thiên Sơn tăng rất có thiện cảm với Âu Dương Hải, thậm chí giữa họ còn có một bí mật mà người ngoài không thể biết.

Thiên Sơn tăng nghe tiếng chuông cho đến tiếng hô hoán phía sau, khuôn mặt hiền từ hơi thay đổi, trầm giọng hỏi: - Âu Dương Hải, ngươi đã phạm vào tội gì?

Âu Dương Hải thê lương nói:

- Lão thiền sư, đệ tử... đã lỡ tay giết chết sư huynh, đệ tử cầu xin lão thiền sư hãy cho đệ tử một con đường sống, đệ tử nguyện khắc cốt ghi tâm cả đời không quên.

Dòng lệ chảy tuôn như mưa, giọng nói thê lương của chàng làm cảm động lòng người.

Thiên Sơn tăng đột nhiên quát lớn: - Nghiệt chướng! Phải chết!

Âu Dương Hải cảm thấy một luồng tiềm lực đẩy thân mình của chàng bay qua tường cao. Đột nhiên một tiếng cười trầm trầm vọng tới, trước mặt chàng đã đứng sững một tăng nhân gầy gò, chính là Thủ Tọa Đạt Ma Đường Thiên Ma thiền sư.

Âu Dương Hải vừa trông thấy liền kinh hãi. Thiên Ma thiền sư lạnh lùng quát: - Phản đồ, ngươi có thể chạy được chăng?

Cùng với tiếng quát, Thiên Ma phát ra một chưởng đánh tới Âu Dương Hải. Chưởng phong mạnh ghê gớm, vạch không trung phát ra tiếng gió kinh người.

Âu Dương Hải nhảy ngang vung chưởng đón đánh.

Nội công của Thiên Ma thiền sư thâm hậu phi thường, Âu Dương Hải tuy tiếp được một chưởng nhưng người bị chấn động đến dộ xáo trộn cả lục phủ ngũ tạng, thân mình bất giác lùi ra sau năm bước.

Đa lên một tiếng, chàng phun ra một bụm máu tươi, rồi ngồi bệt xuống đất.

Một chưởng vừa rồi của Thiên Ma thiền sư bao hàm sáu thành công lực, đã tưởng một chưởng lập tức có thể đánh chết chàng, nào ngờ Âu Dương Hải vẫn không bị đánh chết, lão tăng không khỏi kinh thầm. Âu Dương Hải bị chấn động khí huyết muốn trào lên, nội phủ đã bị thương, chàng nghĩ: "Hết rồi! Hết rồi! Ân nghĩa Thiên Sơn tăng giúp đỡ cũng không làm mình thoát nạn..." Thiên Ma thiền sư sau khi sững lại, trên mặt lập tức xuất hiện sát khí, quát: - Phản đồ, ngươi phải nói cho thật, võ công của ngươi do người nào truyền thụ cho?

Hiển nhiên ông không tin một gã tiểu tử không thầy lại có thể lén học được thứ võ công kinh người, nên biết đạo lý võ công phải hội đủ ba điều kiện: "Thiên tư, thầy giỏi, thời gian". Dù rằng người đó trời sinh đã khác người, tư chất thông minh nhưng không có lương sư chỉ dẫn thì khó nắm được sự ảo diệu võ công, lại nói người đó có lương sư dạy bảo nhưng với tuổi đời quá trẻ, coi như vừa lọt lòng đã học võ, thời gian hai mươi năm cũng khó có võ công như thế này được.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Ta học lén đấy, ông bất tất phải phí lời nói nhiều.

Thiên Ma thiền sư sắc mạt biến đổi ghê gớm, hai mắt trợn tròn lập tức phi ra một cước đá vào yết hầu Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải khẽ nghiêng đầu tránh được một cước, tay vung ra điểm liên tiếp vào ba đại huyệt trên chân của Thiên Ma thiền sư.

Thiên Ma thiền sư thoáng giật mình, không ngờ chàng biết chiêu Trảm Long Thủ này, cứ như vậy mà nói, chàng đã học được toàn bộ tuyệt kỷ Thiếu Lâm Tự, chẳng lẽ chàng là phần tử của phái khác được sai đến Thiếu Lâm học nghệ?

Vừa nghĩ đến đây, sát khí nổi lên, dùng một thức "Ngưỡng Quan Thiên Trượng" đảo người ra sau.

Âu Dương Hải chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ nổi lên bên người, Thiên Ma thiền sư đã xoay vòng sang bên trái nhanh như xé gió, Âu Dương Hải vụt đứng lên lật cánh tay vỗ một chưởng.

Thiên Ma thiền sư cười nhạt, liền trầm cổ tay phải xuống điểm vào đại huyệt bên hông Âu Dương Hải.

Vốn Thiên Ma thiền sư muốn đem Âu Dương Hải vào chỗ chết nhưng lúc này ông thay đổi ý định, muốn bắt sống chàng, áp bức hỏi cho ra phái nào sai đến Thiếu Lâm Tự học nghệ. Ông nghĩ: "Người này nếu không phải đã học võ trước, rồi đến Thiếu Lâm Tự trộm lấy tuyệt kỷ, nhất định sẽ không có công lực nhường ấy.

Thân hình Âu Dương Hải lắc liền ba cái tránh khỏi một cú điểm huyệt này.

Đột nhiên có một thanh âm nhu hòa nói bên tai Âu Dương Hải:

- Âu Dương Hải, ngươi mau lùi đến vách tường, ta giúp ngươi chạy trốn, nếu không thì chưa đến mười chiêu nhất định ngươi sẽ bị bại.

Âu Dương Hải nghe xong giật mình quay đầu ngó xung quanh nhưng chẳng hề có một ai.

Lúc này Thiên Ma thiền sư tung ra vù vù hai chưởng mãnh liệt áp đến, đẩy lùi chàng bốn bước.

Âu Dương Hải biết thanh âm kia là của Thiên Sơn tăng phát ra, Thiên Ma không phát giác, bụng nghĩ chắc là thiền sư dùng môn huyền công tối thượng "Truyền Âm Nhập Mật" để nói, thế là chàng lại lùi một bước, dán chặt cả thân người vào vách tường.

Đột nhiên lại vẳng đến thanh âm "Truyền Âm Nhập Mật" của Thiên Sơn tăng nói: - Ngươi không nên di động thân mình, ta giúp ngươi đánh lùi ông ta. Thiên Ma thiền sư thấy chàng lùi đến vách tường, ngầm vận công lực, một chưởng vỗ ra chầm chậm!

Âu Dương Hải biết phía sau không đường chạy, một chưởng này của ông ta đánh xuống mình không thể nào không chết, chàng muốn di động thân mình tránh né, nhưng lại nghĩ đến lời nhắc nhở của Thiên Sơn thiền sư. Chỉ trong tích tắc của một tia chớp...

Âu Dương Hải bỗng cảm thấy huyệt "Minh Môn" phía sau lưng có một luồng chảy ấm nóng từ bên tường truyền thẳng vào trong thân thể, bất giác tinh thần vô cùng phấn chấn.

Một tiếng hét lớn, Âu Dương Hải vung song chưởng mãnh liệt đẩy ra. Kình lực ngọn chưởng của Thiên Ma thiền sư thật ra không muốn đánh Âu Dương Hải mà chỉ muốn dụ Âu Dương Hải tránh qua bên để biến đổi chiêu thức cầm nã bắt lấy chàng, cho nên kình lực không đến nhanh mà từ từ áp đến. Ai dè đâu Âu Dương Hải lại chẳng thèm di động thân mình, Thiên Ma định biến chưởng thành trả để cầm nã thì song chưởng của Âu Dương Hải phóng ra như gió.

Thiên Ma thiền sư trông thấy kình lực vững mạnh cùng cực áp lên thân người, hoảng hồn vội vã vận đều chân khí vào toàn tay phải đưa ra tiếp chiêu.

"Chát" một tiếng!

Thiên Ma thiền sư hự một tiếng, hai vai rung lên, lùi lại một bước... Trong nháy mắt, thần quang trong đôi mắt ông ta trở nên tán bạc. Ông đứng yên lặng ở đó, hai mắt nhìn Âu Dương Hải không chớp.

Đó là kinh hãi hay là căm hận? Âu Dương Hải nhìn chưởng lực vừa qua của ông, rồi thái độ nhìn

mình đăm đăm, trong lòng cũng hơi sợ.

Đột nhiên bên người lại v»ng đến giọng nói Truyền Âm Nhập Mật của Thiên Sơn tăng: - Ngươi không chạy đi thì còn lúc nào nữa! Ôi, hôm nay lão tăng làm trái qui phép, giúp đỡ ngươi là đã phạm vào trọng tội của Thiếu Lâm Tự, nhưng nếu bần tăng không mến đã không ngầm giải thích võ công tuyệt kỷ cho ngươi thì đâu có xảy ra chuyện này. Từ nay về sau ngươi phải cẩn thận giữ mình, đệ tử Thiếu Lâm phủ khắp thiên hạ, hành tung của ngươi phải che dấu một chút, đi đi!

Âu Dương Hải trong lòng cảm kích vạn phần. Nghĩ đến mỗi lúc mình trộm học một môn võ công không hiểu rõ, lúc đánh cờ liền thuận mồm thỉnh giáo Thiên Sơn tăng... ý nghĩ còn chưa hết thì...

Đột nhiên một tiềm lực bên tường xuyên vào, Âu Dương Hải mượn tiềm lực đó tung mình nhảy lên bay vọt đi.

Chàng mượn thế đề khí bay cao hai trượng, lộn mấy vòng trên không lọt ra ngoài bốn trượng, nhanh chóng thi triễn khinh công chạy đi như bay như biến...

Thiên Ma thiền sư trông thấy khinh công tuyệt diệu của chàng trong lòng đau đớn vô cùng.

Ông ụa một tiếng, phun ra một bụm máu tươi, thân hình lắc lư nhè nhẹ, hiển nhiên bị thương rất nặng, cơ hồ muốn té bỗ nhào.

Âu Dương Hải chạy bán sống bán chết, tuy chàng đã bị thương trong phủ tạng nhưng vẫn chạy rất nhanh, chàng biết nếu không được Thiên Sơn thiền sư tương cứu thì sớm muộn cũng táng mạng trong tay Thiên Ma thiền sư, nếu mà khi bị bắt về Thiếu Lâm Tự nhất định sẽ bị xử tử theo pháp qui.

Nghĩ đến đây, người thiếu niên thân thế thê lương này lại đau đớn gạt nước mắt.

Chàng không hề sợ chết, mà cảm thấy sau khi mình chết thì những năm đoạn thân tàn dài lê thê lấy ai phụng dưỡng mẹ già?

Trong đầu chàng hiện lên giọng nói hiền từ:

"Con, sau khi con đến Thiếu Lâm Tự, vô luận chuyện khó nào con cũng phải nhẫn nhịn, Âu Dương gia chỉ dựa vào con tiếp tục khói hương thôi, cho nên mạng con trọng yếu hơn tất cả, thực ra gia mẫu không muốn để cho con cực khổ, ôi... nhưng mà..." Âu Dương Hải đột nhiên nói lớn: - Mẫu thân ơi! Con không thể chết, con không thể chết, con phải trở về phụng dưỡng tuổi già cho mẫu thân...

* * * Đêm khuya núi rừng hoang vu, cây cối thổi xào xạc, tiếng thú kêu vượn hú văng vẳng, thật là cảnh tượng âm u, khủng bố...

Vì chạy trốn nên Âu Dương Hải nào có để ý đến sự âm u khủng bố của hoang sơn, cứ nhắm đường

tắt mà đi thật nhanh, ngày đêm đi suốt không nghĩ, qua ba ngày chàng đã đi ra khỏi dãy núi trùng điệp.

Sao thưa trăng tàn, đêm khuya đã hết, Âu Dương Hải trông thấy trước mắt có một thị trấn nhỏ, hơn nữa trong bụng cảm thấy đói vô cùng, chàng chợt nghĩ đến mình chẳng có một xu dính túi, bất giác cứ đứng ngẩn ngơ. Lúc chàng chạy trốn khỏi Thiếu Lâm Tự, trừ bộ áo vải thô trên người, ngoài ra không có thứ gì khác, lại thêm bốn đêm đi gấp, cái áo vốn đã cũ rồi giờ lại thêm rách nát tơi tả.

Âu Dương Hải nghĩ đến thân thế thê lương của mình, bất giác nước mắt lại tuôn rơi.

"Ôi chao!" Chàng khẽ than thở, trông thấy trước mặt không xa lắm có làn khói mỏng vấn vít bay lên, thế là bèn nhắm làn khói đi đến, chàng nghĩ chuyện đã đến mức này rồi thì đành phải đánh liều đi xin cơm người ta để lót lòng rồi hãy tính.

Chàng nhắm con đường nhỏ, vượt qua một cái gò, rồi xuyên qua một đám rừng, bên ngoài rừng là một dòng suối nhỏ, cầu đá bắt ngang, nước suối trong xanh chảy róc rách.

Bờ bên kia thấp thoáng trong bóng tre có một trang viện.

Khí phái của tòa trang viện này không phải nhỏ, cửa lớn màu đỏ chu hồng, trên cửa là một cặp đầu hổ bằng đồng, miệng ngậm dây xích cửa, ở hai bên hùng cứ một đôi sư tử đá, như tăng thêm vào đó mấy phần oai nghiêm, cổ thụ xanh tươi um tùm, thấp thoáng một trang viện to lớn.

Nhưng có điều quái lạ, chỉ thấy trang môn đóng chặt, vắng hoe không một bóng người.

Âu Dương Hải bồi hồi đứng trước cổng trang viện, hơi sợ cái không khí này nên không dám đường đột gõ cửa.

Ai ngờ đợi mãi đến lúc mặt trời đã lên cao, đã sắp trưa rồi mà vẫn không thấy có người ra, Âu Dương Hải cứ đứng ngẩn ngơ suy nghĩ, chẳng lẽ đây là ngôi nhà không người ở, nhưng làn khói buổi sáng kia rõ ràng ở trong trang viện này.

Âu Dương Hải ngước nhìn lên thấy tấm biển trên cửa có ghi bốn chữ đồng lớn "Lý gia đại viện", lại thêm bức tường cao vây bọc trang viện màu đen, gợi ra bầu không khí âm u làm cho người xem có đôi phần mất tự chủ. Âu Dương Hải đợi đã khá lâu, bụng thì sôi lên lụp bụp, ra đi thì không nỡ, thế là giơ tay gõ cửa nhè nhẹ, bên trong không có người lên tiếng.

Một lát sau lại gõ hai cái nữa, vẫn không có phản ứng gì, chàng bất giác giơ gay đẩy một cái, không ngờ cửa trang viện không khóa. Cửa viện vừa mở ra, bỗng có một bà lão lom khom xuất hiện ngay trước mắt chàng.

Âu Dương Hải vừa nhìn bất giác giật mình, chỉ thấy bà lão này quái gỡ không thể tả, thân người

cao to nhưng chân thọt lưng gù, mặt nổi đầy mụn nhọt, gân xanh nổi lộ, mũi tẹt môi dầy, hàm dưới nhô ra, hai gò má gồ cao, tóc trên đầu thì đỏ quạch rồi bù xõa xuống vai.

Trong tay bà già tóc đỏ cầm một cây gậy đỏ, Thiếu trang 33, 34, 35, 36, 37, 38 mặc chiếc áo dài màu lam nhạt, kiều diễm vô cùng.

Mỷ phụ áo lam vẫn y như hai phụ nhân trước, chẳng nói chẳng rằng quan sát Âu Dương Hải từ đầu đến chân, rồi lại nhìn từ dưới lên trên, nhìn đến nỗi làm cho hai má chàng đỏ bừng, trong bụng cảm thấy bất an.

Lam y mỷ phụ quan sát chàng một hồi, xong rồi quay ra nói với người thiếu nữ phía sau: - Truyền chuẩn bị tửu yến!

Nói xong tự tay trịnh trọng rót trà, ba người phụ nhân ai nấy đều không nói, sáu con mắt dán chặt vào người Âu Dương Hải, làm cho Âu Dương Hải đứng ngồi không yên, đối diện với ba người phụ nữ phong vận thần bí diễm lệ thì quả thực con tim không cách nào an định được.

Lúc này chàng nghĩ chắc họ lầm người, coi mình như người mà họ chờ đợi.

Một tòa trang viện to như thế, những người xuất hiện hết thảy đều là phụ nữ, không thấy một nam nhân nào.

Mà mấy người phụ nữ này đều lạnh lùng, xinh đẹp lộng lẫy mà lại thần bí khó lường, hành động kỳ dị, Âu Dương Hải vừa mới xuất đạo, tâm thần còn bất định, người ta im lặng không nói, chàng cũng không có gì để nói, quả thực chàng cũng không biết nói về cái gì.

Một lát sau, một bàn sơn hào hải vị đã bày xong, chén đũa chỉ có một đôi, ba người phụ nữ dẫn chàng đến ngồi chính giữa, rót rượu ra rồi ai nấy lui trở về nguyên vị, rượu thịt thịnh soạn bày trên bàn rõ ràng chỉ dành cho một mình chàng.

Âu Dương Hải đang đói ngấu, lúc này chẳng hề khách sáo chi, cứ cắm đầu cắm cổ ăn hết chén cơm này đến đĩa thịt khác, ăn uống như rồng nuốt cọp nhai, chỉ một loáng đã sạch sẽ, làm cho ba người phụ nữ phải bật cười. Âu Dương Hải tuy quần áo rách rưới nhưng mi thanh mục trong sáng, diện mạo tuấn dật, thân thể khôi vĩ. Chàng vừa mỉm cười làm cho ba người phụ nữ xinh đẹp hơi rung động.

Âu Dương Hải nói:

- Được các đại tẩu chiêu đãi, tại hạ cảm kích vô ngần, thực ha tại hạ có việc phải đi gấp, không tiện lưu lại đây quấy rầy, thôi xin vô cùng cảm tạ. Âu Dương Hải đã ăn no, tính rời khỏi đây lên đường về nhà, chỉ còn sợ người ta biết được mà ngăn trở thôi.

Lam y phụ nhân nghe xong khẽ cau mày, nhưng lập tức cười lên khanh khách, nói: - Đường tướng

công lời nói văn nhã, xuất khẩu thành chương, thật là một vị anh hào niên thiếu hữu thành, danh mãn giang hồ võ lâm. Nhưng Đường tướng công lâu lắm mới cókhởi từ Đông Bắc đến Trung Nguyên, sao chưa gặp qua chủ nhân chúng tôi mà đã đi?

Âu Dương Hải ngây ra buột miệng kêu lên: - Chủ nhân các người là ai?

Chàng vốn cho rằng lam y mỷ phụ chính là chủ nhân nhà họ Lý. Không ngờ nàng vẫn không phải, thế thì chủ nhân của nàng không biết là nhân vật như thế nào? Họ đã ngộ nhận mình là Đường tướng công gì gì đó, thôi thì dứt khoát, ráng giả mạo cho xong, nhiều lắm là đợi đến lúc Đường tướng công kia đến thì mình đi cũng được.

Âu Dương Hải nghĩ ngợi, rồi nói:

- Đã như thế thì xin các đại tẩu dẫn tại hạ đi gặp quí viện chủ nhân, để bái tạ ân tình chiêu đãi.

Lam y mỷ phụ mỉm cười nói:

- Các hạ chắc đường xa mệt nhọc, phong trần đầy mặt, vậy hãy theo các tiện nữ vào trong rửa mặt thay áo, sớm mai lại tái ngộ chủ nhân chúng tôi. Âu Dương Hải ngó bộ y phục trên người của mình, má bỗng đỏ lên, thầm nghị chủ nhân người ta cao quí đến nhường nào, còn mình dáng hình như ăn mày vậy, làm sao có thể bái kiến chủ nhân người ta? Hơn nữa mình lại muốn lên đường cho mau...

Trong lúc chàng chưa quyết định, lam y mỷ phụ nói với tỳ nữ bên trái: - Xuân Hồng, muội đi thu xếp Tịch Hồng Hiên, Đường tướng công đêm nay sẽ ở lại đó.

Tỳ nữ tên gọi là Xuân Hồng trả lời: - Vâng.

Âu Dương Hải vội đáp: - Được lắm! Được lắm! Xuân Hồng nói:

- Chắc tướng công đi nhiều đã mệt rồi, xin hãy nghĩ ngơi một lát đi. Tiểu tỳ bên ngoài sảnh, có chuyện gì cứ gọi.

Âu Dương Hải thấy nàng ăn nói văn nhã, giọng nói trong trẻo dịu dàng, bèn trộm nhìn nàng thử xem, Xuân Hồng tuổi chừng mười lăm mười sáu, rất xinh xắn đáng yêu, mặt mũi thông tuệ, chàng buột miệng khen: - Trịnh Gia thơ tỳ, khởi hoàng đa hương?

Nguồn gốc của câu nói này là của nhà đại nho thời Đông Hán Trịnh Huyền Gia. Những người tỳ nữ của ông đều có học, hậu thế xưng là thơ tỳ. Chỉ thấy Xuân Hồng nhoẻn cười nói: - Tiểu tỳ sao dám sánh với tỳ nữ của Trịnh Huyền Gia?

Âu Dương Hải kinh ngạc, một cô tỳ nữ nhỏ bé này lại có thể hiểu được lời của mình nói, từ đó có thể biết chủ nhân của nàng ra sao.

Âu Dương Hải nhìn nàng như dò hỏi nói:

- Xuân Hồng thư thư, không biết chủ nhân của cô xưng hô như thế nào? Xuân Hồng hơi biến sắc, nàng ngước đôi mắt nhìn Âu Dương Hải, muốn nói rồi lại thôi, khẽ thở dài một tiếng rồi lập tức đi ra.

Âu Dương Hải thấy hành động của nàng kỳ lạ như vậy, chàng đứng lặng yên thở dài, tự nhủ lấy làm đáng tiếc.

Tuy Âu Dương Hải cảm thấy Lý gia đại viện này có hơi khác thường, nhưng chàng cũng liều ở lại ngủ một đêm, đợi đến ngày mai thì khe khẽ chuồn đi là xong, dính đến chuyện nhà người ta làm gì cho thêm mệt. Bỗng cô nữ tỳ Xuân Hồng bước nhanh đến nói nhỏ: - Tướng công, tại sao ông lại lặn lội đến nơi nguy hiểm này? Chẳng lẽ ông không biết Lý gia đại viện này đã không phải là "Nhất cung, nhị viện, tam bang" lừng danh thiên hạ ngày nào hay sao?

Âu Dương Hải nghe xong ngẩn ngơ, nhất thời không nói được gì cả. Xuân Hồng lại nói:

- Tướng công, tuy ông võ công cái thế, nhưng tuyệt không cách nào địch nỗi tiểu thư nhà ta đâu...

Nàng nói đến đây chợt im bặt, lại quay mình đi ra ngoài sảnh.

Âu Dương Hải muốn kêu nàng hỏi cho rõ nhưng thấy nàng đi ra, mặt có vẻ khẩn trương nên lại thôi. Một bầu không khí âm u, khủng bố đè nặng lên người Âu Dương Hải.

Người trẻ tuổi luôn là người đầy dẫy sự hiếu kỳ, tuy biết rõ sự tình không phải đơn thuần, nhưng chàng lại muốn nán lại một đêm xem thử tiểu thư nhà này là ai, là nhân vật gì.

Xuân Hồng đi ra xong, tuy lại trở vào một lần nữa nhưng trừ lúc nàng đưa cơm tối nói mấy câu ra thì không nói gì thêm nữa.

Âu Dương Hải thấy mặt nàng có vẻ bất an cũng không tiện hỏi nàng chuyện trong nhà họ Lý, chàng ở tại Tịch Hồng Hiên chỉ có Xuân Hồng ở bên cạnh, ngoài ra ba người tỳ nữ và ba người phụ nữ xinh đẹp căn bản không thấy đâu cả, cả một khu viện âm u tịch mịch đáng sợ.

Trời chiều ngã bóng về tây, màn đêm dần buông, các ngọn đèn vừa thắp sáng.

Đột nhiên có tiếng bước chân nhẹ nhàng. Âu Dương Hải thầm nghĩ chắc là cô tỳ nữ Xuân Hồng lại đến, nào ngờ bóng người vụt hiện, một thanh âm êm dịu cất lên: - Đường công tử, hãy còn chưa ngủ ư?

Người mỹ phụ áo lam xinh đẹp đó đã ở trước mặt chàng.

Âu Dương Hải đang ngồi trầm tư trước cửa sổ, nghe tiếng lập tức nghinh thân đứng dậy, nói: - Phu

nhân có điều chi dạy bảo?

Lá y mỷ phụ đột nhiên trầm sắc mặt nói: - Đường tướng công, ta có lời muốn nói. Giọng nói hơi ngừng rồi lại tiếp:

- Đường tướng công, ông là người có danh vọng trong võ lâm thiên hạ. Đường phủ đại viện thiếu viện chủ "Nhất cung, nhị viện,.....

thiếu trang 49, 50 hiếu kỳ lại nổi lên, muốn ở lại đây xem xét ra sao, đương lúc chàng nghĩ ngợi lung tung chưa đi vào giấc ngủ thì...

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang ra...

Đêm khuya thanh vắng, tiếng kêu thảm thiết này vô cùng chói tai, kinh tâm.

Âu Dương Hải giật mình, xuống giường khe khẽ đến trước cửa sổ, màn đêm lặng như nước ao tù, tiếng kêu thảm thiết đi qua không gian lại hồi phục sự yên tĩnh vốn có của nó. Nhưng một bầu không khí âm u ghê rợn lại cứ áp lên người Âu Dương Hải, bởi tiếng kêu đó rõ ràng là tiếng kêu của một người sắp rơi vào cái chết khủng khiếp.

Hiển nhiên trong đại viện âm u quái dị của Lý gia đã có một người chết, nhưng không biết người đó là ai? Bởi vì chàng biết trong đại viện của Lý gia không có một nam nhân nào, mà phân tích tiếng kêu thì người chết là một nam nhân.

Âu Dương Hải đứng lặng yên suy nghĩ một hồi lâu rồi đột nhiên dùng Long Phi Thức vọt ra cửa sổ, chàng lộn người một cái rất nhanh bay lên mái nhà, ngón khinh công thi triển này của chàng đích xác gọn gàng, lanh lẹ không thể tả, cao thủ bậc nhất trong giang hồ bất quá cũng như vầy. Âu Dương Hải lên mái nhà rồi lập tức nằm phục xuống không nhúc nhích, hai mắt quét ra xung quanh như điện, điều kỳ quái là đại viện Lý gia vẫn yên tĩnh, dường như trong viện không có ai nghe thấy tiếng kêu...

Thông minh cơ trí như Âu Dương Hải vừa nhìn qua lập tức cảm thấy những bí hiểm trên giang hồ chập chùng đầy dẫy như mây như sóng, thần bí khó lường ghê gớm, ở tình cảnh này làm sao chàng không cảm thấy kinh khủng cho được.

Bỗng, một bóng người từ cái sân đối diện bay qua không một tiếng động, khinh công tuyệt diệu, người đó chợt dừng lại trước Tịch Hồng Hiên. Âu Dương Hải quan sát người đó, tuổi chừng trên dưới hai mươi bốn, mình mặc áo dài màu lam, thắt đai lưng trắng bỏ rũ, chân đi phấn hài, lưng hổ eo vượn, mặt như trăng tròn, răng trắng môi đỏ, tay cầm cây quạt Cương Cốt Chiết Phiến, anh khí bực người, bất giác khen thầm: "Thật là một nhân vật anh tuấn".

Lam y thiếu niên nọ chăm chú nhìn vào trong Tịch Hồng Hiên, đột nhiên chuyển thân một vòng, cây quạt Cương Cốt Chiếc Phiến trong tay vẫy ra ba bốn cái rồi lại trở về nguyên vị.

Âu Dương Hải khẽ cau mày, không biết vì sao hắn lại xuất ra động tác đó, vừa nghĩ xong...

Bịch, bịch, bịch... trong bóng tối của cây cột góc nhà, đột nhiên có mấy bóng người té lăn ra.

Âu Dương Hải vô cùng kinh ngạc, hóa ra trong cây quạt của lam y thiếu niên có giấu vô số ám khí kịch độc, chính trong lúc chàng ta xoay vòng bắn ám khí đã nhẹ nhàng giết chết bốn người.

Chỉ một thủ pháp kinh người vừa tung ra đã bao hàm công lực, kinh nghiệm, bịp bợm, tàn độc, Âu Dương Hải đủ thấy lam y thiếu niên này có tâm hồn đáng sợ vô cùng.

Một tiếng "hừ" lạnh như băng đá, trong bóng cây chầm chậm đi ra một người áo đen, trừ hai con mắt loang loáng, toàn thân đều là một màu đen sì.

Lam y thiếu niên nhìn người áo đen, khi người đó còn cách ngoài một trượng...

Lam y thiếu niên cười nhạt, cây Cương Cốt Thiết Phiến trong tay phất ra nhanh chóng.

Lúc này Âu Dương Hải trông thấy rất rõ, chàng thấy lam y thiếu niên phất quạt, ba đạo kim quang mảnh như sợi lông vụt bắn ra. Người áo đen như đã đề phòng, thấy cây quạt của lam y thiếu niên vừa động liền hoành bộ tránh qua, thuận thế đảo người, bàn tay phải chụp lấy cổ tay thiếu niên áo lam như chớp.

Lam y thiếu niên trầm cổ tay phải, tay trái thò vô bụng lấy ra một thanh đoản kiếm tinh quang lạng lẽo chợt đâm thẳng ra.

Dường như gã biết đây là một đường kiếm thông thường, khó mà làm bị thương được người áo đen, do đó thanh đoản kiếm đâm ra nửa đường liền đổi thế kiếm. Người áo đen rõ là một người thân thủ cực kỳ lanh lẹ, vừa trông thấy thế kiếm đâm, lập tức lùi ra sau né tránh.

Lam y thiếu niên cười nhạt, nói: - Ngươi né giỏi lắm a!

Người áo đen nói lạnh lùng:

- Các hạ tự vào trong đại viện Lý gia, vừa giơ tay đã giết hơn mấy mạng người, nhất định là nhân vật tên tuổi.

Hiển nhiên người áo đen cảm thấy kinh ngạc vô cùng, không ngờ lại có một cao thủ võ công trác tuyệt như thế.

Âu Dương Hải thấy kinh nghi vạn phần, lúc này trông rõ thân phận hai người, không ngờ trong Lý gia đại viện trông ra chẳng có lấy một nửa nam nhân nào, không chút phòng bị, kỳ thực cảnh vệ nghiêm mật, cao thủ bàng bạc như mây, mà họ sớm đã bày bố phục kích, ngầm giám thị mọi hành

động của mình tại Tịch Hồng Hiên.

Lam y thiếu niên cười nói:

- Ngươi muốn biết danh tánh của ta thì đến điện Diêm La lật sổ sinh tử ra xem đi.

Miệng vừa nói, đoản kiếm đâm nhanh ra, nhắm vào trước ngực của người áo đen.

Người áo đen thấy gã tấn công, tay phải vung lên chém tới một chưởng, người thì vọt sang trái.

Ai ngờ chân chạm đất chưa kịp vững, đoản kiếm của lam y thiếu niên lại đâm tới trước ngực, người áo đen bất giác giật mình, thân mình chuyển động liền liền, song chưởng giao nhau đánh ra.

Lam y thiếu niên dưới chưởng phong của đối phương vẫn khéo léo di bộ chuyển vị, đoản kiếm trong tay như nam châm hút sắt, thủy chung vẫn chỉ ngay ngực người áo đen khít khao.

Người áo đen vừa kinh ngạc vừa giận dữ, song chưởng liên hoàn trong chốc lát đánh ra mười hai chưởng, biến đổi mười bảy vị trí nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi chiêu kiếm quái dị của thiếu niên áo lam.

Âu Dương Hải thấy vậy sợ thầm, cảm thấy thanh kiếm của lam y thiếu niên mềm mại như vật không xương, tùy hành chi ảnh, huy chi bất khứ, chàng tự đánh giá nếu thiếu niên áo lam dùng chiêu kiếm này đối phó với mình, thì chỉ có thức "Đông Hải Bác Long" của phái Thiếu Lâm mới có thể trị được thế kiếm đối phương.

Rồi trong chớp mắt, cây quạt nãy giờ không động của thiếu niên áo đam đã từ từ nâng lên nhắm thẳng vào người áo đen, lạnh lùng nói: - Dù ngươi có thể tránh được thanh kiếm phụ cốt của ta, nhưng người khó mà tránh được mười mấy món ám khí của cây Đoạt Hồn Phiến này. Người áo đen dường như biết mình khó thoát khỏi nên thân hình bất động. Đột nhiên một giọng nói lạnh như băng giá cất lên: - Thế nhưng các hạ đang trong vòng vây tần tầng lớp lớp như vầy, lại tự tin có thể rời khỏi Lý gia đại viện sao?

Âu Dương Hải ngó ra, giật mình khi thấy xung quanh Tịch Hồng Hiên đã có mười mấy người áo đen đứng đó, trong tay mỗi người đều cầm một cây "Tam Giác Xoa" hình chim ưng, ai nấy đều chít vải đen che mặt.

Đoản kiếm và cây quạt của thiếu niên aáo lam vẫn không rời khỏi trước ngực người áo đen, khẽ đảo mắt nhìn xung quanh cười nhạt nói: - Những người này chắc là Hắc Ưng đội, vậy thì ngươi là Hắc Ưng phu nhân rồi.

Một phụ nhân áo đen trong đám vụt bước tới nhẹ nhàng, hừ một tiếng, nói: - Các hạ đã nói ra được thân phận của bọn ta, vậy các hạ có biết điều qui của tổ chức bọn ta không?

Thiếu niên áo lam cười ha hả nói:

- Hễ võ lâm nhân sĩ nào trên giang hồ muốn hiểu rõ thân phận các ngươi tất phải chết, trước giơ không ai chạy thoát.

Mỷ phụ áo đen lạnh lùng nói:

- Ngươi đã biết như thế sao không sớm chết đi cho rồi?

Thiếu niên áo lam gầm lên giận dữ, đảo người tay vung quạt tấn công, một tiếng "hự" vang lên, người áo đen đã lăn ra đất chết tốt.

Phụ nhân áo đen nhướng đôi mày liễu, quát to một tiếng, lắc mình lướt tới, động tác nhanh không thể tả, tay trái vỗ thẳng lên vai thiếu niên áo lam.

Thiếu niên áo lam khẽ đảo vai, đoản kiếm vạch ra một luồng hàn quang điểm nhanh vào yếu huyệt "Hương Kiên" của phụ nhân áo đen.

Phụ nhân áo đen co tay lại, không tránh không né, năm ngón tay như câu móc chụp lấy huyệt mạch cổ tay của thiếu niên áo lam.

Âu Dương Hải trên nóc nhà trông thấy kinh hãi dị thường, không ngờ phụ nhân áo đen lại là một cao thủ võ công cực cao, thì thấy nàng ta không quay đầu, thân không chuyển động nhưng chỉ dựa vào thính giác tấn công, nhận huyệt cầm nã chuẩn xác vô cùng. Thiếu niên áo lam dạt kiếm trầm cổ tay thoáng chốc lùi ra sau năm thước, gầm gừ nói: - Vài chiêu giao thủ, quả nhiên võ công Hắc Ưng phu nhân thật là bất phàm, ngày sau sẽ lại xin lĩnh giáo…

Phụ nhân áo đen tấn công không trúng, bình bộ bước nhanh tới, lam y thiếu niên không để cho nàng xuất thủ, cười ha hả nói: - Lý gia đại viện ở Chu Tiên trấn đây quần hùng tụ tập, long bàn hổ cứ, sát cơ đầy dẫy, chậm thì bảy ngày, sớm thì ba ngày tại hạ sẽ lại bái phỏng chủ nhân.

Nói xong hắn vụt xông vào Tịch Hồng Hiên. Bốn người áo đen trấn giữ ở đây vung xoa đâm tới.

Thiếu niên áo lam vung chân phóng tới, chiếc quạt liên tiếp vẫy ra, phập, phập, phập, bốn người áo đen đã liên tiếp trúng độc châm chết tươi không kêu một tiếng.

Thiếu niên áo lam quạt mạnh đôi tay người đã bay thẳng lên mái nhà, xông thẳng đến chỗ Âu Dương Hải ẩn nấp.

Âu Dương Hải náu mình không kịp, chỉ trong nháy mắt gió nhẹ vi vu, ba mũi độc châm vàng chóe lao thẳng vào mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải biết rằng độc châm lợi hại vô cùng, tay trái chàng tiếp nhẹ vào mái ngói, bay xéo ra ba thước.

Thiếu niên áo lam kêu "ý" một tiếng, người đã vọt tới, tay trái đâm nhanh một kiếm nhưng không đâm trúng, tay phải vung quạt vỗ ra liền.

Hắn đã biết người trước mặt này võ công cao cường, cho nên có ý muốn giết chết đi, cây quạt của hắn tung ra bảu thành công lực.

Âu Dương Hải tránh được một kiếm, thấy cây quạt kình lực dữ dội, vội phất tay, trảo tiếp liền cây quạt của thiếu niên áo lam.

Hai người đối kháng một chiêu, Âu Dương Hải cảm thấy thân người chấn động, thiếu niên áo lam bất giác cũng lùi ra sau một bước.

Mấy chiêu động thủ vừa rồi của hai người mau như điện xẹt.

Những phụ nhân áo đen đưa mắt nhìn trận đấu mau lẹ này, tuy chỉ giao tiếp hai chiêu nhưng đã làm cho người ta hoa mắt.

Bỗng nghe phụ nhân ắo đen kêu lên: - Đường tướng công giữ hắn lại!

Thiếu niên áo lam nghe thấy giật mình, đôi mắt nhìn Âu Dương Hải từ trên xuống dưới một lượt rất nhanh, đột nhiên ngẩng mặt nhìn lên trời cười ha hả một tràng, cây quạt trong tay phát ra hai tiếng vù vù, tung ra hai đạo kình phong dữ dội nhắm vào phụ nhân áo đen nhảy lên nóc nhà. Phụ nhân áo đen đầu ngón chân còn chưa đứng vững, kình phong của cây quạt đã tới nơi, chỉ thấy nàng lắc vai tung cả người bay lên ba thước tránh khỏi hai đạo kình lực. Thiếu niên áo lam nhân lúc ấy tung mình bay qua mái nhà khác, thân hình đã mất húy trong đêm tối.

Âu Dương Hải đưa tay trái đỡ tay phải đau tê dại, ngẩng nhìn trời đêm đầy sao lấp lánh, thở dài một tiếng, miệng tuy không nói gì nhưng trong lòng lại cảm khái vô cùng.

Âu Dương Hải im lặng hồi lâu, đến khi chàng quay lại nhìn, phụ nhân áo đen và những người áo đen khác đã đi khỏi từ lúc nào rồi.

Chàng khẽ nhảy xuống, đi vào trong hiên, sắc trời đa sang canh tư. Trong bụng Âu Dương Hải luôn nghĩ đến người chuyện vừa rồi, nhưng cảm thấy trong đó rối rắm phức tạp, không mò ra được điểm nào, bất giác than thầm: "Trên giang hồ thật là quái lạ khó lường".

Chàng thiêm thiếp ngủ đi lúc nào không hay, mãi cho đến mặt trời sáng bạch mới dậy, trên bàn đã có bày s»n đồ ăn và nước rửa mặt. Âu Dương Hải chớp mắt nhìn, những thức ăn này cực kỳ thịnh soạn, một tô miến gà, một đĩa thịt đùi chim câu quay, bình nhỏ màu xanh đựng nước tương. Mùi thơm

của thịt và miếng xông thẳng vào mũi. Âu Dương Hải cũng không khách sáo, rửa mặt xong xuôi lập tức ngồi ăn một mình, kỳ lạ là đã nửa ngày rồi mà vẫn không có một tỳ nữ nào tới.

Lúc này bóng mặt trời hơi dịch về tây, Âu Dương Hải chậm bước ra khỏi hiên, đứng dưới cây cối hoa cỏ bồi hồi một lúc, tuy những cây hoa đó đều đã rơi rụng không còn sinh khí nhưng vẫn có thể khơi dậy dòng suy nghĩ vô bờ bến của con người.

Chàng đang thơ thẫn, bỗng tỳ nữ Xuân Hồng vội vã đi tới, kêu rằng: - Tướng công, phu nhân chúng tôi có lời nói với ông.

Một lát sau, một tiếng vòng keư leng keng, trong hành lang đi ra một người phụ nhân áo lam dung nhan kiều diễm, nàng khoan thai đi tới, mỉm cười với Âu Dương Hải, nói: - Tướng công, đợi đã lâu nhỉ?

Âu Dương Hải mời nàng vào sảnh, lam y mỷ phụ vẫy tay bảo Xuân Hồng lui ra.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Không biết phu nhân có điều chi chỉ dạy, tại hạ xin cung kính lắng nghe. Lam y phụ nhân bỗng đứng lên, chầm chậm đưa tay vuốt tóc mai, yểu điệu nói: - Tối qua xảy ra chuyện đó làm kinh động tướng công, thiếp đến đây xin lỗi.

Âu Dương Hải thấy nàng cung thân kính trọng, thất kinh vội đáp: - Đâu có... đâu có...

Câu nói còn chưa dứt, Âu Dương Hải đã thấy một ngón tay trắng nuốt như bạch ngọc điểm thẳng vào mình.

Âu Dương Hải giật mình thất kinh vội vã dùng tay trái xử ra tuyệt kỷ Thiếu Lâm Trảm Long Thủ đánh vào mạch môn cổ tay nàng.

Lam y mỷ phụ khẽ dời gót sen, lách mình tránh qua, tiếp đó khẽ cười nhạt, nói:

- Đây là Thiếu Lâm tuyệt kỷ Trảm Long Thủ.

Tiếng cười đó như hoàng oanh lúi lo, châu rơi ngọc chuyển, càng thêm mấy phần xinh đẹp thướt tha. Âu Dương Hải cứ ngây ra nhìn.

Nhưng lam y mỷ phụ đã lật tay phất tay áo muốn chụp lấy cổ tay của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hết hồn, cảm thấy một luồng nhu kình lạnh lẽo từ trong tay áo nàng xông qua mãnh liệt. Vội vã trầm chân khí tại đan điền, vận kình lực lật cổ tay lùi lại một bước, trầm giọng quát: - Phu nhân nếu không dừng tay, xin tha thứ cho tại hạ vô lễ.

Lam y mỷ phụ cười nói:

- Quả nhiên lại là võ công của Thiếu Lâm, chưởng lực cương mãnh lắm. Đột nhiên, bóng lam vụt chớp, nàng lại lướt đến bên người Âu Dương Hải, tay phải tung ra ngũ chỉ trảo, chân trái co lên, da thịt trắng ngần, đá ra một cước.

Âu Dương Hải chuyển ngang sang nửa bước tránh khỏi một trảo, ánh mắt trông thấy đôi chân trắng như tuyết bạch, mày khẽ cau lại, vận chân khí, hai ngón tay trỏ và giữa chập lại dùng chiêu "Họa Long Điểm Nhãn" điểm vào "Ưng Trung" huyệt trên chân của thiếu phụ.

Lam y mỷ phụ né người, một cánh tay nhanh chóng tung ra điểm vào bụng dưới của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhăn đôi lông mày lưỡi kiếm, xuất ra một chiêu "Bình Huy Ngũ Huyền".

Lam y mỷ phụ đã xoay eo dịch chuyển ea năm bước, thân pháp kỳ lạ, phiêu hốt khinh linh, chẳng những tránh khỏi thế công của Âu Dương Hải mà người đã áp sát bên mình.

Đây là trận đấu kinh tâm động phách, tại tiểu sảnh chật hẹp này cận chiến, tuy Âu Dương Hải thi triển hết sỡ học, lúc chưởng lúc chỉ, điểm huyệt, chặt chém, phòng thủ môn hộ mười phần nghiêm cẩn, nhưng kinh nghiệm đối địch của chàng không đủ, dần dần bị bức rơi vào thế hạ phong. Trong chốc lát, hai người đã giao đấu hơn ba mươi chiêu.

Lam y mỷ phụ càng đánh càng ngạc nhiên, nàng không ngờ giang hồ võ lâm lại nảy ra một vị cao thủ như vầy mà trông thấy chưởng thế của chàng ta rất hùng hậu, càng đánh càng dũng mãnh.

Bình sinh nàng hiếm khi gặp kình địch, lần này nàng thật sự giận dữ, song chưởng mềm mại triển khai môn Âm Phong Chương bộ giang hồ.

Âu Dương Hải chỉ cảm thấy mỗi lần nàng phát ra một chưởng, chủ vị xung quanh càng lạnh lẽo thêm, sau mấy mươi chiêu, người nàng như đặt trong hàn quang băng tuyết lạnh.

Một mặt chàng phải vận công kháng cự cái lạnh buốt, một mặt phá giải chiêu thức kỳ quái của lam y mỷ phụ, sự vận dụng chưởng chỉ hơi chậm lại, không dũng mãnh như hồi nảy nữa.

Âu Dương Hải tung ra một luồng chưởng cương mãnh, lùi ra sau ba bước quát rằng: - Dừng tay, ta có lời muốn nói.

Lam y mỷ phụ quả nhiên dừng h»n lại, cất giọng cười nói: - Sao, ông chịu thua rồi?

Trong đầu Âu Dương Hải nóng bừng bừng, cười nhạt một tiếng nói: - Ta vẫn chưa bại dưới tay của phu nhân làm sao mà chịu thua, nếu muốn tư thí, chúng ta hãy ra ngoài đấu ba trăm hiệp.

Lam y mỷ phụ nghe xong cười khanh khách nói:

- Thật là người háo thắng, chúng ta không phải thư thí nữa, ta hỏi ông, ông phải thành thực trả lời.

Âu Dương Hải nói:

- Phu nhân có gì cứ nói hết ra đi.

Lam y mỷ phụ nhẹ chuyển gót sen đến bên chiếc ghế, nhẹ nhàng ngồi xuống, khẽ sửa sang lại mái tóc, cười hỏi: - Tướng công, tôn tính đại danh thế nào?

Âu Dương Hải giật mình, quả nhiên nàng đã thấy được mình không phải là thiếu viện chủ của Đông Bắc Đường gia gì gì đó, thực ra mình cũng không hề mạo xưng người khác, nói ra thì có ngại gì, thế là cất giọng nói: - Tại hạ phúc tính Âu Dương, đơn danh Hải.

Lam y mỷ phụ cau mày, bởi vì cái tên này chưa hề nghe thấy trong chốn giang hồ võ lâm, nàng lại hỏi rằng: - Âu Dương tướng công, chắc ông mới xuất đạo không lâu nhỉ? Có thể nói cho biết lai lịch của sư phụ thế nào?

Âu Dương Hải lạnh nhạt nói:

- Không phải phu nhân đã thấy được lai lịch võ công của tại hạ rồi sao? Hà tất phải nói nhiều, thực ra nói cho phu nhân nghe cũng chẳng hề gì, tại hạ là phản đồ của Thiếu Lâm.

Lam y mỷ phụ nghe xong nghĩ bụng:

"Người này thân thủ bất phàm, lúc này mình đang muốn xử dụng hắn, võ công của hắn trong tương lai nhất định là hảo thủ võ lâm, nếu như thu phục đước hắn thì thật là may mắn".

Cuối cùng, nàng làm bộ kinh ngạc nói: - Thiếu Lâm phản đồ, ta nghĩ là không phải! Miệng nàng tuy nói vậy, nhưng ngữ âm lại nhu hòa. Âu Dương Hải lại hừ một tiếng, nói:

- Tại hạ vốn không biết Lý gia đại viện, Đường gia đại viện gì hết, các ngươi lại có mưu mô gì? Hừ, nói thực với phu nhân, tính tại hạ vốn không muốn dính vào chuyện thị phi của giang hồ võ lâm.

Lam y mỷ phụ cười nói:

- Ta không tin sự việc đâu có tình cờ như vậy được. Ta hỏi ông: Oâng có mưu kế gì với bổn viện, chỉ cần nói thực ra, tiểu thư chúng tôi nhất định sẽkhoan thứ cho ông.

Âu Dương Hải bỗng ngẩng đầu lên cười sằng sặc, nói:

- Khoan thứ! Sao ta lại phải để cho người khoan thứ? Hư, hừ! Nói ra cũng không sợ phu nhân

cười, hôm qua ta đến chỗ này của các ngươi, định bụng xin cơm để ăn, không ngờ các người nhận lầm ta là thiếu viện chủ Đường gia đại viện. Ha ha, buồn cười ơi là buồn cười, ta thật sự phải đa tạ sự chiêu đãi của các người.

Lam y mỷ phụ nói thầm:

"Hóa ra là một tên khố rách áo ôm, cùng đường mạt lộ, người này nếu không có cách nào thâu được hắn thì thật vô cùng đáng tiếc".

Thế là nàng bèn nói:

- Âu Dương tướng công, tiện thiếp có... chuyện muốn nói với ông, không biết nói có được không?

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Có phải phu nhân muốn lưu giữ ta lại, hoặc là bảo ta gia nhập vào... Lam y mỷ phụ giật mình, nghĩ: "Thật là người thông minh, hắn lại biết được tâm ý của mình". Nghĩ xong nàng cười nói: - Âu Dương tướng công thông minh vô cùng, thật là chỉ nghe nói, nhìn mặt mà biết được gan ruột người ta.

Âu Dương Hải bỗng trầm sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ không màng chuyện thị phi giang hồ, dù cho bạc vàng lễ lộc, tại hạ cũng không giúp sức cho chủ nhân các người.

Lam y mỷ phụ nghe xong hơi thất vọng, nhưng vẫn cười nói:

- Âu Dương tướng công, không phải là ta khen ông, nhưng với trình độ võ công của ông, không đến ba năm trong giang hồ ông nhất định là một chưởng môn võ lâm, nếu ông cứ "Đạm bạc danh lợi" xem thường lời nói của chúng tôi thì thật là đáng tiếc, đáng tiếc.

Âu Dương Hải nói lớn:

- Đáng tiếc cái gì? Chẳng lẽ không đi lại xông pha trên giang hồ tạo danh lập lợi thì phí cả một đời sao? Theo sự suy nghĩ cúa các ngươi, lộ vẻ anh hùng, giết người phóng hỏa thì mới là đúng đắn hả?

Lam y mỷ phụ cười nói:

- Người ta thường nói: Nam nhi chí tại bốn phương, hùng tâm vạn trượng, bàng trình vạn lý, cái người chí khí bạc nhược như ông may mà được ơn dưỡng dục của cha mẹ, tú tài nằm mơ chờ đợi bảng vàng đề tên, đỗ trúng trạng nguyên...

Âu Dương Hải nhướng mày, giận dữ nói: - Phu nhân nói ta chí khí bạc nhược? Lam y mỷ phụ nói cố ý:

- Không sai, với cách nghĩ như ông, đời nào sẽ chịy nổi danh được! Âu Dương Hải quát: - Với cách cầm giữ người của các ngươi mới là nổi danh hay sao? Lam y mỷ phụ nghe xong biến sắc, mày liễu cau lại, sát khí hiện ra. Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy mình hơi quá đáng, khẽ than rằng: - Xin lỗi, xin tha thứ cho tại hạ nhất thời xung động, nói không lựa lời, ôi... cảm tình khoản đải chi ân, ngày sau Âu Dương Hải này phải báo đáp, vì tại hạ còn có việc khác phải rời khỏi đây ngay, xin phụ nữ chuyển lời càm ơn của tại hạ tới quí chủ nhân.

Lam y mỷ phụ khẽ nói:

- Ông đã không muốn gia nhập, ta cũng không cưỡng ép, nhưng bèo nước tương phùng chắc là có duyên, nếu phải đi thì bất tất ngay lúc này, nếu ông không ngại, canh ba đêm nay bày rượu tiễn hành, chủ nhân bọn ta rất muốn gặp ông.

Âu Dương Hải giật mình nói thầm:

"Mình đã lưu lại một đêm rồi, lưu lại thêm một đêm nữa cũng không sao. Không biết chủ nhân của cô ta là nhân vật gì mà có thể chỉ huy nhiều cao thủ như vậy?" Lam y mỷ phụ đã biết chàng đã muốn lưu lại, thế là đứng lên nói: - Một lời đã định rồi, canh ba với tiếng đàn cầm làm chuẩn, chúng ta tương kiến, tiện thiếp tạm thời cáo từ đây.

Nói xong, thong thả ra khỏi sảnh, Âu Dương Hải ngẩn ngơ ngó theo nàng, bên tai lại nổi lên tiếng nói của nàng: "Nam nhi chí tại bốn phương... Người chí khí bạc nhược như vậy... " Đột nhiên chàng lẩm bẩm nói: - Phải rồi, từ nhỏ ta sinh trưởng trong một gia đình nghèo khổ, cho nên tất cả những gì trong tương lai thực sự không dám mơ ước cao xa, chỉ nguyện cả đời sống một cách bình thường, phụng dưỡng mẹ già, lấy vợ nuôi con là đủ rồi. Ôi...

Chàng khẽ than thở một mình.

Thực ra, Âu Dương Hải đâu biết thân thế của mình. Nếu biết thì chàng sẽ không có sự suy nghĩ bi quan như thế, mà chàng sẽ đau khổ không muốn sống thêm nữa.

* * * Trăng thu, sao mờ ảo, ánh sao lờ mờ chiếu rọi, đêm đầy dẫy thần bí. Lý gia đại viện vẫn âm u, ghê rợn.

Bỗng một tiếng đàn cầm xa xăm từ khoảng không theo gió bay tới Tịch Hồng Hiên.

Tiếng đàn mê ly vô cùng.

Thân hình Âu Dương Hải phi nhanh ra ngoài cửa sổ, tiếng đàn cầm đầy sức quyến rũ như đang kêu gọi.

Chàng theo một hành lang dài, băng qua một tòa viện, nhưng không ai ngăn trở chàng!

Đi ước chừng qua ba bốn tòa viện thì đến một cái sân nhỏ, hiển nhiên tiếng đàn cầm từ trong sân truyền ra. Trong cái sân này đầy là kỳ hoa dị thảo ngũ sắc chen nhau rực rỡ, mùi thơm nức mũi, hai bên tiểu viện trúc xanh xinh tươi, Âu Dương Hải không ngờ đại trang viện cũ kỷ này lại có một nơi u mỷ như thế, chàng bị cảnh sắc u nhã trong tiểu viện thu hút, cất bước đi vào trong!

Tiếng đàn cầm như cao sơn lưu thủy, xa xăm uyển chuyển, người nghe như có cảm giác lâng lâng, tâm hồn phiêu dật, tự hoài nghi rằng thân này vốn không ở phàm trần.

Âu Dương Hải lâm vào tình cảnh này, tai nghe tiếng đàn cầm bất giác chàng cảm thấy kính ngưỡng người chơi đàn.

Chàng đang bị tiếng đàn u nhã mê hoặc nghe đến nhập thần, bỗng một tiếng rít xé tai, Âu Dương Hải bất giác run người, đây chỉ là lhoảnh khắc l1e lên rồi qua đi, chàng cũng không chú ý mấy.

Tiếp đó, phực một tiếng! Tiếng đàn ngừng lại.

Âu Dương Hải lúc này cảm thấy bối rối, mình trộm nghe người ta đánh đàn đến nỗi dây đàn đứt, tiếng đàn ngừng, làm cụt mất nhã hứng của người.

Âu Dương Hải đang bối rối thì một tiếng nói trong trẻo cất lên: - Tướng công giá lâm, thất lễ nghinh hầu!

Tiếng vừa dứt, từ trong cửa tiểu viện một thiếu nữ mảnh mai, dáng người liễu yếu đào tơ khoan thai bước ra.

Âu Dương Hải quan sát nàng, không khỏi ngạc nhiên.

Nàng xinh đẹp, xinh đẹp đến không thể tin được, nhân gian lẽ nào lại có được một mỷ nhân đẹp nhường ấy, thật là thiên kiều bá mị, quốc sắc thiên hương, xem ra tuổi chừng không quá hai mươi, mình mặc áo lụa dài màu lục nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo đoạn màu lục đậm, eo nhỏ lưng thon, mặt sáng như ngọc, mi đen như vẽ, mắt như nước hồ thu, mũi thẳng môi anh đào. Nhưng điều đáng quí là tuy nàng xinh đẹp nhưng không phải là vẻ đẹp yêu tà, mà tác phong đoan trang thục nhã, dung nhan tuyệt thế, giai nhân như thế lại có thể đàn được tiếng đàn say người, thật là...

Âu Dương Hải đâu dám chận trễ, tiến lên phía trước cung kính thi lễ, nói: - Tại hạ Âu Dương Hải đã kinh động phương giá tiểu thư, thực cảm thấy có lỗi vạn phần, cúi mong lượng thứ cho!

Người đẹp áo lục nghiêng mình khẽ thi lễ, nói: - Đâu dám, tướng công vào dùng trà.

Không đợi chàng trả lời, nàng yểu điệu bước vào trong.

Âu Dương Hải bất giác cũng theu sau mà vào. Đây là một gian tiểu sảnh, nàng đi vào phòng bên

trái, vừa vén rèm châu vừa nói: - Mời tướng công!

Âu Dương Hải thấy trong viện không có tỳ nữ. Cũng không thấy mỷ phụ áo lam kia, chàng lặng im một lúc rồi mới bước nhẹ vào trong. Đây là một thư phòng cổ xưa tinh nhã, trên vách treo chữ và tranh của danh nhân, bàn ghế bằng gỗ Hồng Mộc không dính một hạt bụi, dựa cửa sổ là một chiếc bàn lớn bằng gỡ Tử Đàn, chính giữa để một chiếc cổ cầm (đàn cổ), lư hương bằng đồng, khói hương vương vấn, kinh văn thư điễn, văn phòng tứ bảo các thứ đều là cổ sắc cô hương.

Người đẹp áo lục mời Âu Dương Hải ngồi xuống ghế xong, tự thân đưa một chén trà thơm nói: - Tướng công, nghe nói tướng công xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, thế không biết tướng công thọ giáo vị đại sư nào?

Âu Dương Hải không đợi nàng nói xong, tiếp liền: - Tại hạ là một đồ đệ lén học võ nghệ, không có sư phụ. Người đẹp áo lục nói: - Hiếm có, hiếm có!

Kỳ quái là giọng nói người đẹp áo lục tuy lạnh nhạt nhưng không yếu đuối, lúc này mặt nàng không hiện một vẻ gì, giống như sự vật gì cũng khó làm nàng hứng thú.

Âu Dương Hải hỏi:

- Không biết quí chủ nhân xưng hô ra sao? Người đẹp áo lục nói:

- Tên họ sớm đã mất theo năm tháng, hỏi mà làm gì?

Âu Dương Hải biết nàng không muốn nói ra tên họ, bèn thấy không tiện hỏi nữa, mục đích của chàng chỉ là hiếu kỳ, muốn trông thấy mặt mũi chủ nhân Lý gia đại viện này, đã thấy qua rồi thì không tiện ngồi lâu, hàn huyên một lúc, hớp một ngụm trà thơm rồi đứng lên cáo từ, người đẹp áo lục cũng không giữ lại.

Âu Dương Hải đi ra khỏi tiểu viện xong, đột nhiên ở nơi tâm linh cảm thấy hư không trống rỗng vô hạn, không hiểu sao trong đầu lưu lại một hình bóng, vương vấn mãi không đi.

Chàng trở về Tịch Hồng Hiên, nằm lên giường, trong đầu lại hiện lên hình bóng người đẹp áo lục rõ mồn một; chàng vốn là một quân tử chí thành, đương lúc nghĩ đến nàng, bất giác cảm thấy tư tưởng của mình thật là không phải.

Lập tức nhiếp tâm định thần, trong đầu không suy nghĩ, vận khí điều tức. Đây hiển nhiên là một chuyện lạ, chàng càng muốn khống chế tư tưởng của mình mà dòng tư tưởng đó lại càng như ngựa sút dây cương, nhất cử nhứt động gì của người đẹp áo lục không ngừng hiện lên trước mắt, hình dáng cao quí đó, thần thái ung dung, vẻ đẹp kiều diễm, thân người ẻo lả, da thịt, ngón tay đánh đàn, tất cả đều in sâu và hiện lên trong đầu chàng. Âu Dương Hải phát ra tiếng thở dài, chàng biết rõ mình từ trước đến giờ chưa từng có một tia tà niệm, cũng không nghĩ đến phải yêu một cô gái nào đó, ai ngờ đêm nay

trông thấy người đẹp áo lục thì lại hồn bay phách tán như vậy.

Chàng thực sự hồn bay phách lạc rồi, con tim lắc lư dao động, tinh thần bồn chồn hoảng hốt, hai má đỏ bừng, lòng bàn tay bàn chân toát mồ hôi lạnh, chàng bất giác thấy lo sợ.

Hình bóng của người đẹp áo lục không ngừng hiện lên trong óc chàng. "Tinh tinh tinh... tưng tưng tưng... " đột nhiên tiếng đàn từ không trung bay đến.

Tiếng đàn đó, ai oán thê lương, tựa như kêu gọi một người.

Âu Dương Hải như phong cuồng ma nhập, triển khai khinh công phóng nhanh đến tiểu việ!

Tiếng đàn ngưng rồi, Âu Dương Hải xông cửa mà vào, chỉ thấy lam y mỷ phụ đang chống cằm trên bàn trầm tư suy nghĩ, nhưng không trông thấy bóng dáng người đẹp áo lục đâu.

Âu Dương Hải cất tiếng hỏi:

- Phu nhân, người đẹp áo lục đâu? Nàng đi đâu rồi?

Đúng lúc đó bên ngoài cửa sổ có một bóng đen vụt qua, Âu Dương Hải cảm thấy kỳ quái, lập tức lùi ra khỏi phòng, trong nháy mắt chỉ thấy sau lưng một luồng nội kình đánh tới, huyệt linh đài nhói lên rồi hôn mê ngã lăn xuống.

Trong bóng tối chập chờn có thể trông thấy một nữ nhân dung nhan tú lệ, mình mặc áo dài xanh, đứng bên cạnh nàng là một thiếu nữ, huyệt Linh Đài của Âu Dương Hải bị khống chế nhưng vẫn chưa lịm đi, đầu óc chàng lúc này rất bình tĩnh, cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Chàng biết cô gái áo xanh này không phải là người đẹp áo lục.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân nhẹ hẫng truyền tới...

Trong bóng tối! Rèm cửa tiểu sảnh vén lên, hai người áo đen tay cầm cây Tam Giác Xoa hình chim ưng mau lẹ xông vào.

Thân hình nữ nhân áo xanh bỗng phóng ra, hai người áo đen thoáng phân ra trái phải hai bên.

Nhưng nữ nhân áo xanh là nhân vật không phải tầm thường, thân hình của nàng chuyển nhanh, tay vung nhẹ. Một chưởng đánh vào cổ tay phải của người áo đen bên trái.

Cây Tam Giác Xoa mà người áo đen đó nắm trong tay rớt xuống, nữ nhân áo xanh đá mũi chân một cái, cây cương xoa đã vào tay phải của mình, nàng đâm xéo ra, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, nàng vừa giơ tay đã liên tiếp hạ được hai người, đủ thấy võ công đã siêu quần bạt tụy.

Nhưng bên ngoài bỗng vang lên tiếng còi chói tai.

Nữ nhân áo xanh liền phóng ra ngoài, trong sân một người áo đen đang dùng tay thổi còi.

Cây Tam Giác Xoa trong tay nữ nhân áo xanh bỗng vụt đi.

Một tiếng kêu thảm, người áo đen đó đã bị cây Tam Giác Xoa đâm xuyên qua đầu, chết tươi tức khắc.

Nữ nhân áo xanh khẽ quát:

- Xuân Hồng, hành tung chúng ta đã bại lộ, muội không cần phải tiềm phục ở đây nữa, mau chạy nhanh đi.

Vừa dứt lời thì tỳ nữ Xuân Hồng ôm xốc Âu Dương Hải lên.

Nào ngờ lúc đó xung quanh sân đã xuất hiện mười mấy người áo đen, phía sau là một người áo trắng.

Nữ nhân áo xanh không để cho mười mấy người áo đen đến gần, khẽ lắc mình phóng tới, vung tay liên tiếp.

Hự hự mấy tiếng, đã có bốn người áo đen té lăn xuống. Chợt nghe người áo trắng nọ trầm giọng quát: - Huynh đệ Hắc Ưng đội lui ra, bố vây xung quanh!

Người áo trắng miệng đang nói đã rút từ trong mình ra một cây quạt sấn tới cản đường nữ nhân áo xanh. Cây quạt xòe ra, hai bên mặt quạt có vẻ một con uyên ương trắng hiển nhiên đây là đội Bạch Uyên Ương do Bạch Uyên Ương phu nhân quản lý.

Nữ nhân áo xanh kiến thức rộng rãi, vừa trông thấy thế xuất quạt xuất thủ của người đó biết ngay là một cao thủ, nhưng nàng cười nhạt một tiếng, lật cổ tay điểm vào huyệt mạch cổ tay người áo trắng.

Người áo trắng hạ cánh tay tránh khỏi, rồi vỗ ra một chưởng nghênh đón. Nữ nhân áo xanh khẽ cau mày, thầm nghĩ: "Không ngờ một nhân vật địa vị không mấy cao đã có được võ công nhường ấy..." Vừa nghĩ, tả chưởng phóng ra đánh liền ba chưởng.

Ba chưởng này vừa lẹ vừa độc, người áo trắng bị đánh lùi nửa bước. Nữ nhân áo xanh tay trái cự địch, tay phải cực kỳ nhanh chóng, búng ngón tay điểm vào trủy huyệt mạch cổ tay của người áo trắng, ngầm gia tăng kình lực quát: - Buông ra!

Ai dè cổ tay người áo trắng trơn tuột như mỡ. Nữ nhân áo xanh kêu "ý" một tiếng, hữu chưởng lại biến thành trảo chụp lấy...Người áo trắng kinh hãi la lên: - Khiên Thủ bang chủ...

Câu nói trên còn chưa dứt hẳn thì cổ tay đã bị nữ nhân áo xanh cầm giữ. Nữ nhân áo xanh nói: - Đã

biết thân phận của ta thì không thể tha mạng sống cho mi rồi.

Chương 2: Khiên Thủ Giai Nhân

Vừa dứt tiếng, nàng khẽ vung tay, người áo trắng bụng trúng một chưởng, lùi ra sau một bước phun máu tươi chết liền.

V

Công lực kinh người của nàng làm cho những người áo đen bao vây xung quanh trợn mắt há mồm kinh sợ, nữ nhân áo xanh giết người áo trắng xong, khẽ lắc mình tay ngọc liên tiếp vung ra, hự hự liên tiếp, trong chốc lát mười mấy tên áo đen đều táng mạng bởi tay của nàng.

Âu Dương Hải được Xuân Hồng ôm trong lòng, chàng đã trông thấy cuộc giết chóc tàn khốc này, bất giác đưa mắt ngó nữ nhân áo xanh một cái. Lúc này sao tàn hết sạch, cảnh vật đang tối tăm nhất, tuy Âu Dương Hải không trông thấy rõ dung mạo nhưng cảm thấy nữ nhân áo xanh ấy rất đẹp.

Lúc này chỉ còn nghe tiếng nói lạnh lùng của nữ nhân áo xanh: - Xuân Hồng, chúng ta đi mau.

Nữ nhân áo xanh cất bước thong thả nhưng người đã như mũi tên rời nỏ bắn ra ngoài mười trượng. Xuân Hồng ôm Âu Dương Hải theo sát sau người nữ nhân áo xanh.

Chớp mắt hai người đã vượt qua sáu bảy ngôi viện, lúc này bên tường góc Đông Nam của Lý gia đại viện bỗng có một tiếng quát: - Người nào đó hãy dừng bước, báo rõ thân phận.

Hiển nhiên trong bóng tối, người đó không cách nào phân biệt được, địch hay ta, một tay Xuân Hồng khẽ vỗ vào vai trái nữ nhân áo xanh, cất giọng nói: - Lam Tinh Tinh phu nhân thị tỳ xuất hiện phụng mệnh truyền lệnh. Người nọ dường như nghi hoặc, cười nhạt nói: - Các người tiến gần thêm một bước thì cung tên sẽ bắn dó. Hừ! Lam Tinh Tinh phu nhân dù là có lệnh sao lại nhờ cô nương tự thân truyền đạt. Nữ nhân áo xanh trong chớp mắt đảo mắt thật nhanh đến từng cây bạch dương trước mặt, nàng nghĩ địch trong bóng tối ta ở chỗ sáng, nếu nhất cử nhất động nào làm cho họ bắn tên ra thì thực sự khó tránh khỏi.

Nhưng chợt nghe tiếng cười của Xuân Hồng nói:

- Phu nhân truyền lệnh cường địch xâm nhập, đã giết chết mười mấy vị huynh đệ Hắc Ưng đội, muốn các ngươi phải tiếp tục kéo dài phòng thủ, ai rời chỗ phục kích sẽ bị xử tử.

Nữ nhân áo xanh bèn ngay lúc đó xông lên phía trước, tay trái vung lên bắn ra mấy đạo ám khí

loang loáng.

Nhãn lực của nàng quả kinh người, ám khí hình như có mắt, bốp bốp... phập, phập...

Từ trên ba cây bạch dương rớt xuống ba bóng người. Nữ nhân áo xanh vừa xuất thủ, Xuân Hồng ôm Âu Dương Hải chạy nhanh như gió lao đến dưới một cái cây.

Một loạt mũi tên vạch không trung kêu vù vù bay thẳng đến chỗ nữ nhân áo xanh.

Nữ nhân áo xanh như u linh quỉ mỵ, thân mình vụt chuyển động liền liền, chỗ nào thân mình nàng vừa qua thì bóng người từ trên cây rớt xuống rầm rầm, không kịp kêu lên một tiếng "hự" nữa!

Ám khí của nàng tuyệt độc, nhất định đều đã bắn trúng tử huyệt của địch nhân, với thân thủ của nàng, ngày nay võ lâm e rằng khó kiếm được người thứ hai.

Nữ nhân áo xanh cười nhạt, người đã nhảy lên bức tường cao vây bọc xung quanh viện. Xuân Hồng cũng nhảy theo, hai người nhân lúc trời còn chưa sáng, nhanh chóng chạy biến vào bóng đêm yên tịnh.

Âu Dương Hải lo sợ, không biết họ muốn đem mình đi đâu? Chàng lấy làm khổ vì huyệt đạo bị điểm không thể mở miệng ra hỏi được, lúc này đang ở trong lòng người ngọc, mùi hương thanh khiết của người xử nữ bay xộc vào mũi.

Ước chừng qua thời gian độ một bữa cơm, lúc này vang lên giọng nói của Xuân Hồng: - Xong rồi còn nhắm mắt làm gì?

Âu Dương Hải cảm thấy mình được đặt lên một cái giường, chàng mở mắt ra ngó thử xung quanh, đây vốn là một căn phòng ngủ, đứng trước mặt chàng là Xuân Hồng, nhưng không thấy bóng dáng của nữ nhân áo xanh đâu cả. Âu Dương Hải bị điểm trúng huyệt "Linh Đài" đến bây giờ vẫn chưa được giải khai, miệng nói không được, thân không thể nhúc nhích, nhưng nghe Xuân Hồng nói nhỏ: - Tướng công, bây giờ ta sẽ giải huyệt đạo cho ông, đợi đến khi bang chủ của chúng ta hỏi ông, ông phải trả lời cho tốt.

Nói xong nàng dùng ngón tay điểm vào "Huyền Cơ" huyệt của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải vươn vai để cho khí huyết từ từ lưu thông, ngay lúc đó trong đầu chàng lại hiện lên hình bóng của người đẹp áo lục, chàng hoảng sợ không biết tại sao mình cứ luôn nghĩ đến, giống như trong lòng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Xuân Hồng chăm chú nhìn thần sắc trên mặt chàng, bất giác buồn bả than khổ, nói: - Tướng công, trong đầu ông lại hiện lên hình ảnh con yêu nữ đó ư? Âu Dương Hải đỏ bừng mặt, bởi vì chàng cảm thấy đây là một chuyện tế nhị, thấy tâm sự của mình bị cô ta điểm trúng, chàng Xuân Hồng nói:

- Tướng công, ông hãy nghĩ ngơi một tí, hãy vứt bỏ hình bóng ma quái ấy đi.

Âu Dương Hải biết mình không cách nào vứt bỏ được hình bóng người đẹp trong tim, lúc ở Lý gia đại viện chàng đã tìm hết cách muốn bài trừ hình bóng của người đẹp áo lục nhưng kết quả chỉ làm chàng thêm đau khổ, không biết tại sao, trong đầu chàng lúc này lại thích bóng dáng đó, vĩnh viễn lưu lại trong trái tim.

Đây là một chuyện vô cùng thần bí, nếu không trải qua cảnh đó thì ai lại có thể tin được trên thế gian lại có loại nhiếp hồn kỳ diệu này.

Âu Dương Hải khẽ hỏi: - Cô nương, đây là đâu? Xuân Hồng nói:

Thiếu trang 93, 94 Lý Xuân Hồng nghe vậy bật cười khanh khách.

Âu Dương Hải thấy nàng cười càng thêm mơ hồ không hiểu gì cả. Lý Xuân Hồng nói: - Ngươi như ông lại ít biết chuyện võ lâm thật đáng tiếc thay, Khiên Thủ bang vốn không có một nam nhân nào, lấy đâu ra quần hùng?

Âu Dương Hải ngạc nhiên, nói:

- Sao, Khiên Thủ bang đều là nữ nhân à? Lý Xuân Hồng khẽ trợn đôi mắt đẹp, nói:

- Ông xem thường nữ nhân chúng ta ư? Khiên Thủ bang dưới sự lãnh đạo của gia tư, trong võ lâm giang hồ hiện nay bất kỳ môn phái nào cũng đều không dám khinh thị.

Âu Dương Hải nghe vậy cảm thấy kinh ngạc vô cùng, nghĩ thầm: "Con gái yếu không cản nổi gió thế mà lại tạo bang lập hội". Lúc này Lý Xuân Hồng đã dẫn Âu Dương Hải đến cửa một tòa sảnh, bên cửa sổ có hai thiếu nữ quấn khăn xanh trên đầu, cúi người thi lễ.

Âu Dương Hải vào đại sảnh, đảo mắt xung quanh chỉ thấy mười hai cô gái áo xanh sắp thành hàng, bọn họ tuổi tác cở chừng đôi mươi, dung mạo xinh tươi, linh hoạt, nhưng thần sắc trên mặt mỗi người đều lạnh lùng. Lý Xuân Hồng chỉ một cái ghế tre nói: - Mời tướng công ngồi giây lát, bang chủ tức thời sẽ đến. Nói xong nàng đi vào nội thất. Âu Dương Hải ngồi tại đại sảnh, ngó xung quanh, cảm thấy không yên, đại sảnh này giống như một ngôi nhà cổ hoang lương từ lâu không người ở, vách tường đều đã bong hết, nhưng trên mặt đất được quét tước rất sạch sẽ.

Chừng độ một tuần trà, rèm vải vén lên, Lý Xuân Hồng đã cùng hai cô gái khác đi ra, một cô đó là nữ nhân áo xanh vẻ người kiều mỵ, mặt nở nụ cười, ánh mắt Âu Dương Hải vừa tiếp xúc bất giác giật mình.

Nữ nhân này có thể xưng là phong hoa tuyệt đại, tú dật tuyệt luân, thân thể thướt tha xinh xắn, diện mạo tựa như Lý Xuân Hồng, có điều đôi mắt đẹp của nàng bắn ra tia sáng làm cho người không dám

xâm phạm, sắc mặt uy nghiêm khiến không cần phải nói cũng làm cho người ta khâm phục được. Âu Dương Hải bỗng nghĩ đến lúc mình ở Tịch Hồng Hiên đã đụng phải nàng, lập tức cúi đầu không dám nhìn nữa, chàng biết nữ nhân này chính là bang chủ Khiên Thủ bang danh trấn giang hồ. Chợt nghe giọng nói của Lý Xuân Hồng: - Tướng công, vị này là gia tư Lý Xuân Hoa, Lý bang chủ.

Nàng chỉ cô gái bên cạnh rồi nói:

- Tư tư ấy là hộ pháp Ngọc Tiêu Tiên Tử Liên Mị của bổn bang. Lý Xuân Hồng nói tiếp:

- Bang chủ, lời ông ta nói không phải là giả, muội nghĩ ông ta nói không được nguyên nhân.

Bỗng nhiên một cô gái áo xanh, lưng đeo trường kiếm từ ngoài sảnh đi nhanh vào, từ xa đã chắp tay quì gối làm lễ, nói: - Bẩm cáo bang chủ, ngoài viện có Đông Bắc Đường gia thiếu viện chủ đến bái kiến bang chủ.

Lý Xuân Hoa bang chủ lạnh lùng nói: - Mời ông ta vào trong.

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:

"Đường gia thiếu viện chủ? Có phải vị Đường tướng công mà mình đã mạo xưng? " Lý Xuân Hoa chăm chú nhìn Âu Dương Hải chậm rãi nói: - Tướng công đã không biết tại sao trúng "Nhiếp Hồn Thuật" ư? Thế thì ông đem những lời nói của họ nói với ông nói hết ra, một câu không được giấu, một chữ không được sai.

Âu Dương Hải nghe xong lại giật mình, trong đầu chàng thấp thoáng nhớ lại Lam Tinh Tinh phu nhân đã nói tất nhiều với mình, nhưng hiện giờ không nhớ nổi một câu.

Đây là một chuyện thật lạnh lùng, Âu Dương Hải biết trí nhớ của mình từ trước tới giờ rất tốt, nhưng hiện giờ trong đầu chỉ có thể nhớ được người đẹp áo lục kia ra, còn kỳ dư những cái khác trải qua trong óc đều trống rỗng.

Âu Dương Hải ngẩn đầu trầm tư, chàng giống như người đang hồi ức, lục tìm dĩ vãng thần thái mơ hồ.

Lý Xuân Hoa, Liên Mị và Lý Xuân Hồng là sáu con mắt đều chăm chú nhìn lên mặt của chàng.

Bỗng ngoài sảnh vang lên một tràng cười ha hả, nói:

- Đường Hải Minh mạo muội bái kiến bang chủ, có điều chi thất lễ mong bang chủ bỏ qua.

Vừa nói xong, ngoài cửa xuất hiện một thiếu niên vận áo dài màu lam tay phe phẩy cây quạt Cương Cổ Thiết Phiến, mày kiếm mắt sao, lưng hổ eo gấu, tư thái anh tuấn trác tuyệt.

Sau thiếu niên áo lam, một đạo nhân vận hoàng bào, dáng người thanh phong đạo cốt, mặt như cô nguyệt, vai đeo cổ kiếm đi cùng với bốn vị thanh niên đạo sĩ nữa.

Sau cùng chầm chậm đi vào một nho sĩ mặc áo dài trắng tướng mạo hiền hòa, khuôn mặt gầy mà sáng, tuổi chừng trên dưới bốn mươi.

Lý Xuân Hoa vừa trông thấy mọi người lập tức nghinh thân đứng dậy, cười nói: - Không ngờ tòa hoang lương phế viện này nhất thời lại có quí khách giáng lâm, xin thứ cho không thể nghinh tiếp từ xa, các vị đừng lấy làm lạ. Thiếu niên áo lam trông thấy Lý Xuân Hoa hơi giật mình, nhưng vẫn tươi cười hơ hơ một tiếng, vội bước lên một bước cung thân thi lễ, nói: - Võ lâm truyền tụng Khiên Thủ bang Lý Xuân Hoa thống suất quần hùng, dương danh thiên hạ, oai trấn Trung Nguyên, hôm nay lại có thể gặp được phương giá thật là không lỡ chuyến này.

Lý Xuân Hoa cười nhạt nói:

- Đường thiếu viện chủ từ trước tới giờ tọa trấn Đông Bắc, hiếm khi giá lâm Trung Nguyên, hôm nay lại hành hiệp Trung Nguyên chắc có chuyện gì đây?

Đường Hải Minh mỉm cười, nói:

- Khách sáo, khách sáo, hành động của tại hạ làm sao có thể qua mắt Lý bang chủ.

Lý Xuân Hoa quay người thi lễ với hoàng bào đạo nhân, nói rằng:

- Không ngờ Thanh Thành Cổ Mộc đạo trưởng cũng đến đây, thật là một chuyện may.

Hoàng bào đạo nhân khẽ niệm Vô Lượng Thọ Phật rồi nói:

- Lý bang chủ chớ nói đùa, bần đạo từ nơi xa xôi gấp gáp tới Trung Nguyên đây đương nhiên là có đại sự.

Lý Xuân Hoa mỉm cười, quay qua bạch y nho sĩ thi lễ, nói:

- Nếu bổn bang đoán không lầm, đại giá chắc là Quan Đông đại hiệp danh mãn giang hồ, Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp?

Nho sĩ trung niên cười, nói:

- Chỉ là hư danh, sao dám nhận mỷ danh đại hiệp. Lý Xuân Hoa nói: - Xin chư vị ngồi.

Lúc này đã có ba thiếu nữ áo xanh mang vào phòng ba cái ghế, Truy Phong Tú sĩ Công Tôn Lạp, Thanh Thành chưởng môn Cổ Mộc đạo trưởng, Đường Hải Minh, ai nấy đều ngồi xuống, bốn đạo sĩ trẻ tuổi đứng bên cạnh Cổ Mộc.

Bỗng Đường Hải Minh vừa trông thấy Âu Dương Hải, khẽ kêu một tiếng, nói: - Xin hỏi Lý bang chủ, vị huynh đài đây xưng hô thế nào?

Lúc này Âu Dương Hải vẫn cúi đầu trầm tư, mấy người kia tiến vào chàng dường như cũng không thấy, rồi bỗng nhiên Âu Dương Hải mở bừng đôi mắt hổ, khẽ lắc đầu than thở nói: - Một câu ta cũng không nhớ nổi nữa.

Chàng nhìn một lượt mấy người trong phòng, người làm chàng chú ý nhất là Đường Hải Minh, Âu Dương Hải khẽ gật đầu mỉm cười.

Đường Hải Minh chắp tay nói:

- Thỉnh giáo huynh đài cao tánh đại danh, có phải đã có một lần có duyên gặp mặt ở Lý gia đại viện rồi không?

Âu Dương Hải cất giọng nói:

- Chính là tại hạ, thế thì huynh đài là Đường gia thiếu viện chủ rồi. Đường Hải Minh thấy chàng vẫn chưa nói ra tên họ, bất giác cau mày gật đầu nói: - Không dám, kẻ hèn Đường Hải Minh đây ngày sau hãy còn xin chỉ giáo thêm.

Chàng ta vừa nói xong, một thiếu nữ áo xanh đi nhanh đến bên Lý Xuân Hoa nói nhỏ mấy câu rồi lập tức lui ra.

Mặt Lý Xuân Hoa lạnh lẽo như băng, quay sang Đường Hải Minh:

- Đường thiếu viện chủ, không biết các hạ đến đây có mang theo gia nhân chứ?

Đường Hải Minh thấy nàng biến đổi sắc mặt đã biết rằng xảy ra sự cố, nói: - Kẻ hèn này đến bái phỏng bang chủ, không hề mang theo gia nhân. Lý Xuân Hoa nói: - Treo lời đệ tử bổn bang nói bên ngoài gần trang viện phát hiện một đại hán áo lam hành tung khả nghi, trong lúc đệ tử bổn bang tra xét, đại hán nọ chợt xuất thủ đánh trọng thương ba vị hộ pháp của bổn bang, bây giờ đã bị tứ đại đàn chủ của bổn bang bắt được, y là người của Đông Bắc Đường gia đại viện.

Đường Hải Minh biến sắc, hỏi rằng:

- Không biết trên ngực áo của đại hán áo lam nọ có ký hiệu của bổn viện không?

Bỗng bên ngoài vang lên tiếng quát tháo, rồi lại một giọng nói khẩu âm thô hào, Đường Hải Minh vội vã đứng phắt dậy.

Trước cửa có bóng người, một đại hán mặc áo lam gọn gàng bước vào, phía sau có bốn thiếu phụ

phong tư bất phàm, tóc dài đến lưng đi sát theo. Đường Hải Minh vừa trông thấy đại hán này cảm thấy mặit mũi vô cùng xa lạ, nhưng phục trang trên mình hắn ta thì lại chính là của gia nhân mình, người cơ trí lão luyện như Đường Hải Minh vừa trông thấy đã biết rằng sau khi mình rời khỏi Đông Bắc, nhân gia nhất định đã xảy ra biến cố.

Công phu hàm dưỡng của Đường Hải Minh cực cao, dù gặp phải chuyện trọng đại cũng vẫn trấn tỉnh như thường, chàng đi tới chắp tay hỏi: - Các hạ là...

Đột nhiên chàng xuất thủ, chụp lấy đại hán áo lam nhanh không thể tả. Thân thủ đại hán nọ thật lanh lẹ, dù rằng Đường Hải Minh hạ thủ trong lúc xuất kỳ bất ý hắn vẫn tránh được, co chân đá vào huyệt Khí Hải ngay bụng dưới của Đường Hải Minh.

Đại hán áo lam đã biết người trước mặt là Đường gia thiếu viện chủ, mỉm cười lạnh lùng lật cánh tay đánh vào ngực Đường Hải Minh một chưởng. Đường Hải Minh "hừ" một tiếng, chân phải bước xéo qua nửa bước tránh đòn đá của đối phương, tay phải nhanh chóng truy chưởng, tay trái triển pháp Đại Cầm Nã thủ pháp bấu vào cổ tay đại hán áo lam.

Ai dè người áo lam võ công cũng chẳng vừa, thân mình lắc nhẹ đã tránh được hữu chưởng đánh ra và đòn cầm nã tay tả của Đường Hải Minh. Đường Hải Minh hơi sững lại, nói: - Hảo tiểu tử, võ công khá lắm.

Vừa dứt tiếng, một chưởng đánh ra cực nhanh.

Đường Hải Minh danh dự rất cao trong võ công, cái tên "Thiết Phiến Thần Kiếm" lừng danh nam bắc, cũng vì trong bụng đã phẩn nộ, chưởng này đủ cả mười thành công lực, uy thế mạnh mẽ tuyệt luân.

Đại hán áo lam vừa tiếp chưởng liền bị chấn động thối lui ba nước. Đường Hải Minh đắc thủ, tức thời tung mình vung hữu chưởng công liền ba chiêu.

Ba chiêu này xuất thủ mau như điện chớp, đại hán nọ bị bức đến nỗi bấn loạn cả tay chân.

Hai bên tai vang lên tiếng cười của Đường Hải Minh tay trái liên tục vỗ ra hai chưởng, tay phải lại ra chiêu Kinh Hồng Ly Vĩ nhắm ngay ngực đánh tới.

Đại hán áo lam trông thấy thế chưởng hiểm ác khó bề tránh khỏi, chỉ còn biết giơ tay chống đỡ.

Ai ngờ chưởng thế của Đường Hải Minh đột nhiên thay đởi từ đánh sang cầm nã, năm ngón tay bấu trúng vào mạch môn của hắn, quát rằng: - Bộ áo trên người mi mặc lấy ở đâu?

Đại hán áo lam tuy huyệt đạo bị khống chế không cựa quậy được nhưng mồm vẫn cứng cỏi, giận dữ quát: - Đệ tử Bạch Hoàng Giáo nào có phải là hạng tham sống sợ chết, ngươi chớ nên hỏi làm gì

chỉ thêm phí lời.

Đường Hải Minh lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi không muốn thưởng thức sự đau đớn của Ngũ Tuyệt Mạch Thác Cốt Pháp thì hãy thành thực trả lời câu hỏi của ta.

Đại hán áo lam quát:

- Ngươi có thủ đoạn gì ác độc cứ thi triển ra hết đi, nếu muốn hỏi gì ở ta hả? Thì ngươi chỉ nằm mộng giữa ban ngày.

Đường Hải Minh cười nhạt, nói:

- Hảo tiểu tử, thật là ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Tay phải chàng nhanh như chớp điểm vào ba nơi huyệt đạo của người nọ.

Các cao thủ trong phòng đều biết đó là thủ pháp làm cho người ta đau đớn cùng cực, thực không một ai có thể chịu nổi, ai ngờ đại hán áo lam bỗng ngẩn đầu cười sằng sặc...

Tiếng cười mang vẻ đau đớn, thảm thương khiến người nghe không khỏi kinh tâm động phách không rét mà run. Đại hán áo lam thôi cười, nói lớn: - Các ngươi nghe đây, hể ai dám đối đầu với Bạch Hoàng Giáo của ta thì tất phải chết, trước mắt thì những cao thủ đến Châu Tiên Trấn không quá mười ngày tất phải chết.

Lý Xuân Hồng đứng bên cạnh Lý Xuân Hoa chợt lên tiếng: - Mau điểm vào huyệt Nha Tai và huyệt Nhĩ Dung của gã!

Bỗng nhiên thấy các thớ thịt toàn thân đại hán áo lam co giật, Đường Hải Minh không kịp nghĩ ngợi lẹ tay điểm vào huyệt đạo của hắn.

Lý Xuân Hồng khẽ thở dài nói: - Đã quá trễ rồi!

Nàng vừa nói xong, sắc mặt đại hán áo lam biến đổi, chết liền tức khắc. Mọi người đều sửng sờ, nói thầm: - Không biết là chất độc gì mà phát tác thật là nhanh.

Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp và Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng chậm rãi bước tới chăm chú nhìn xác chết một hồi, rồi lại đưa mắt nhìn Lý Xuân Hồng, hiển nhiên ai nấy đều hoài nghi là không thấy người áo lam uống thuốc thì làm sao lại trúng độc chết đi.

Lý Xuân Hồng thở dài nói:

- Người trong Bạch Hoàng Giáo trong mình có giấu độc châm, thật là làm cho người ta khó mà

lường được, mọi người hãy nhìn phía sau gót giày của hắn.

Mọi người bèn nhìn vào gót chân của xác chết, nơi gót chân phải của hắn có găm một cây kim bạc mảnh như lông trâu, lập lòe màu xanh biếc lạnh lẽo, hiển nhiên đã được tẩm chất độc cực mạnh.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp mỉm cười nói:

- Trên giang hồ đồn rằng Khiên Thủ bang Chủ có một người bào muội cơ trí tuyệt vời, xem ra chính là cô nương rồi. Âu Dương Hải nghe vậy bất giác cũng quay đầu ngó Lý Xuân Hồng một cái, chỉ thấy nàng khẽ cúi đầu e lệ nói:

- Tiểu nữ làm gì có đức ấy, sao dám nhận lời khen ngợi của Công Tôn đại hiệp.

Đường Hải Minh nói:

- Các huynh đệ, có một chuyện không được rõ, xin hỏi Lý cô nương, tại sao cô nương biết người này dùng độc châm tự sát?

Lý Xuân Hồng nói:

- Chuyện này rất đơn giản, bất cứ ai chỉ cần lưu ý một chút thì có thể thấu. Đường Hải Minh nói: - Xin cô nương dạy bảo cho.

Lý Xuân Hồng nói: - Chuyện tuy giản đơn Trong lúc đang nói thì Bỗng nhiên vang lên tiếng đàn réo rắt...

Tiếng đàn dường như rất xa xăm, xa xăm như từ nơi chân trời góc bể truyền lại, như có như không rất là nhỏ bé, nhưng người trong phòng đều nghe thấy rất rõ ràng, âm điệu khinh tựa như đang gọi một người nào. Âu Dương Hải nghe tiếng đàn, cả người chàng run lên bần bật, trong đôi mắt bỗng xuất hiện màu u ám.

Lý Xuân Hồng biến sắc, vội nói:

- Tư tư! Mau điểm huyệt đạo của Âu Dương tướng công! Lý Xuân Hoa ngồi bên trái Âu Dương Hải lập tức phất chỉ.

Ai dè cả người Âu Dương Hải nhảy lên như bị điện giật, tránh khỏi cú điểm huyệt cực nhanh của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hồng la lên:

- Tư tư, tốt nhất trong ba chiêu phải điểm trúng huyệt đạo của hắn, nhưng không được làm bị thương, muốn cứu lấy vận mệnh võ lâm chỉ có hắn mới biết được bí mật của "Lạc Phách Cầm Nhiếp

Hồn Thuật", mới có thể... Xuân Hồng lời chưa dứt, Lý Xuân Hoa nhanh như điện, vỗ ra hai chưởng, lại đảo tay điểm ra một chỉ.

Ai ngờ ba chiêu như vũ bảo này cũng bị Âu Dương Hải tránh được nốt. Quần hào hiện diện đều kinh hãi, ngay cả người bình thường rất tự phụ như Lý Xuân Hoa cũng ngạc nhiên, nên biết trên giang hồ võ lâm người có thể tránh được bốn chiêu tuyệt nhanh như thế thì không có nhiều, lại không ngờ rằng một người vô danh như Âu Dương Hải lại là người thân hoài tuyệt kỷ.

Lúc này, Âu Dương Hải như con mãnh thú mất hết lý trí, xông vào Đường Hải Minh.

Bởi vì trong đầu chàng hiện giờ đã quên sạch bản tính của mình, chỉ biết đến lời nhắc nhở của Lam Tinh phu nhân đêm nào: - Giết chết Đường Hải Minh!

Âu Dương Hải xông vào Đường Hải Minh đánh ra một chiêu "Tấn Lôi Hạ Kích".

Thế đánh của chàng mạnh mẽ hiểm ác mà lại mau lẹ tuyệt luân khiến cho Đường Hải Minh chẳng kịp tránh, đành vung hữu chưởng đón đỡ. Chưởng lực hai người tiếp nhau, Âu Dương Hải bị chấn động bay lên không cao đến tám, chín thước, nhưng lúc rơi xuống đất vẫn đứng vững vàng. Còn Đường Hải Minh hai vai lắc lư, liên tiếp thoái lùi ra sau ba, bốn bước.

Qua một chưởng tiếp chạm nầy, Đường Hải Minh bị chấn động trong người khó chịu vô cùng, trong lòng vô cùng giận dữ.

Nhưng Âu Dương Hải lúc này như gã cuồng điên rồi, lao vút đến Đường Hải Minh như điện xẹt.

Trong lúc chàng phát chưởng, Đường Hải Minh đột ngột tung mình lên khéo léo tránh cú đánh, đồng thời thân mình lao bổ xuống, hữu chưởng đánh thẳng vào ngực, còn tay trái thủ giữ bên sườn.

Không biết Lý Xuân Hồng có quan tâm đến an nguy của Âu Dương Hải hay không, chỉ nghe thấy nàng hô lên: - Đường gia thiếu viện chủ, hắn đã mất cả lý trí rồi, xin hạ thủ... Âu Dương Hải thần khí công dũng mãnh của đối phương không hề tránh né, song thủ nhập một xuất chiêu "Đồng Tử Bái Phật" phá tung hai chưởng tả hữu hợp bích của Đường Hải Minh.

Tình thế bức bách Đường Hải Minh không thể không thoát lùi hai bước, để tránh khỏi thế trả đòn của Âu Dương Hải.

Rõ ràng dưới mắt mọi người Đường Hải Minh đã bị ép rơi vào thế hạ phong, trong bụng vô cùng giận dữ, nói thầm; "Hôm nay không đả thương được hắn thì làm trò cười cho Khiên Thủ bang mất thôi".

Nên biết họ Đường là một thiếu niên đắc chí thành danh trong võ lâm, bình nhật rất tự phụ, huống chi đang đứng trước mặt bao nhiêu cao thủ võ lâm như vầy, làm sao y chịu mất mặt?

Vừa nghĩ thế, sát cơ nổi lên, tay chân đạp dấn tới, tay trái thi triển thuật cầm nã, chộp lấy yếu huyệt nơi khớp xương của Âu Dương Hải, tay phải nắm quyền vận kình đấm mạnh.

Hai tay của họ Đường thi triển hai loại võ công khác nhau, vừa khéo vừa mạnh, đây là thuật võ công phân nhị dụng, khiến cho mọi người có mặt tấm tắc khen ngợi, chả trách y đã thành danh tại Giang Băéc. Nhưng Âu Dương Hải với thân pháp kỳ ảo dị thường đã tránh được cả hai chiêu của Đường Hải Minh, nhanh chóng thi triển quyền cước phản kích trả lại. Chàng vừa xuất thủ, cũng nhanh như sấm chớp, trong nháy mắt đã đánh ra năm quyền ba cước hai chỉ.

Trong đại sảnh đã diễn ra một trậc ác chiến hiếm thấy trong võ lâm, tiếng gió rít vù vù, trận đánh trở nên kịch liệt dị thường. Lý Xuân Hoa, xuất hiện, Quan Đông Đại Hiệp, Thanh Thành chưởng môn, Ngọc Diện Tiên Tử, Liên Mị cho đến bốn vị đàn chủ võ thuật tuyệt cao của Khiên Thủ bang đều kinh hồn võ công của Âu Dương Hải, không ngờ một người vô danh trên giang hồ lại có thể giao đấu với Đường Hải Minh danh chấn một phương mà không hề tỏ ra kém sút chút nào.

Lúc này tiếng đàn vẫn tiếp tục vang lên, cũng chính bị tiếng đàn này tác động Âu Dương Hải mới điên cuồng đánh nhau ác liệt với Đường Hải Minh.

Lý Xuân Hồng đi đến bên cạnh Lý Xuân Hoa, mặt lộ vẻ bất an, nói: - Tư tư, Âu Dương tướng công đã trúng phải thuật nhiếp hồn của cổ cầm, ký trí của chàng đã mất hết...

Lý Xuân Hoa nhìn Lý Xuân Hồng rồi nói: - Lý Xuân Hồng, tư tư thấy võ công của Thiếu trang 116, 117..... dê con đi lạc, tiếng đàn vô cùng ai oán bi thương!

Âu Dương Hải nghe thấy tiếng đàn chuyển biến, gầm lên một tiếng giận dữ, hữu chưởng của chàng tung ra luồng kình lực mãnh liệt vô biên, người như mũi tên bắn nhanh ra cửa đại sảnh.

Lý Xuân Hoa biến sắc vội la lên: - Công Tôn đại hiệp bắt lấy chàng ta.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đứng cạnh cửa đại sảnh, mắt trông thấy Âu Dương Hải xông đến, cười ha hả nói: - Các hạ chớ đi, huynh đệ xin lãnh giáo một chút tuyệt học.

Âu Dương Hải đôi mắt hổ bắn tia hung quang, gầm lên một tiếng, tay phải liên tiếp điểm ra ba chỉ.

Ba luồng chỉ phong bén nhọn xé toang không khí lao thẳng đến. Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng vội vả la lớn: - Đây là Thiếu Lâm Nhất Chỉ Thiền, không nên đón lấy, mau tránh khỏi đi.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp chỉ thấy chỉ phong điểm tới như kiếm, nghe tiếng quát liền nhảy qua bên cạnh tránh khỏi chỉ lực. Âu Dương Hải điểm ra ba chỉ, người đã nhanh như tên rời khỏi dây, áo quần lướt gió phần phật, lao thẳng ra ngoài sảnh.

Hai thiếu nữ áo xanh ngoài sảnh cũng tung mình xông tới.

Lúc này trong đầu Âu Dương Hải chỉ biết trở về ngay bên cạnh người đẹp áo lục, chàng xuất thủ nào có e dè nữa? Thế là hai tay đều đánh ra... Hai thiếu nữ áo xanh không kịp kêu một tiếng nào, thân mình bị đánh bay đi ngoài một trượng.

Lý Xuân Hoa nghiến rănggiận dữ nói: - Thật là người hung ác.

Lý Xuân Hồng kêu lại: - Tư tư xin đừng...

Thân pháp Âu Dương Hải như điện, trong chớp mắt đã ra xa ngoài ba bốn trượng. Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng, Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp, Đường Hải Minh tức tốc đuổi theo.

Chỉ thấy bóng người vun vút, trong chớp mắt đã đuổi đến ngoài tòa viện, trừ Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp còn mọi người đều bị bỏ rơi hơn mười trượng.

Lý Xuân Hoa ở sau chót, bỗng hét lên một tiếng, mạnh mẽ tung mình nhanh như sao sa. Chỉ vài bước chân trong chớp mắt đã vượt qua người ở trước hết là Công Tôn Lạp.

Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp kiến thức rộng rãi, vừa thấy Lý Xuân Hoa triển khai thân pháp, không khỏi giật mình.

Cất giọng kêu lớn:

- Tuyệt kỷ thần công "Lăng Không Hư Độ", tại hạ hôm nay như mở rộng được tầm mắt!

Ông vừa kêu lên, chúng cao thủ bất giác định thần nhìn kỷ, chỉ một chút phân tâm Lý Xuân Hoa đã đuổi đến sau lưng Âu Dương Hải, nàng giơ tay đánh ra một chưởng.

Tuy Âu Dương Hải cất bước chạy như điên cuồng, nhưng thế chưởng của Lý Xuân Hoa đánh ra chàng cũng cảm, chàng quay đầu lại, tay phải nắm quyền, tay trái giơ chưởng nhất tề phản kích đánh trả.

Lý Xuân Hoa vận chân khí, đứng vẫn vững vàng, hữu chưởng thâu lại, biến thành chỉ, điểm vào lưng bàn tay nắm quyền của Âu Dương Hải, tả chưởng dùng một chiêu "Vân Phong Vụ Tỏa" chặn đứng tả chưởng của Âu Dương Hải đánh tới.

Âu Dương Hải gầm gừ, thuận thế xoay chuyển luôn thế chưởng, tay trái xuất thủ nhanh như điện điểm ngay vào khớp xương cùi chỏ cánh tay phải của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa cau mày, thâu tay phải lại, điểm ngược vào mạch môn của Âu Dương Hải, tả chưởng tung ra đánh mạnh vào mạng sườn của chàng. Chỉ nghe Âu Dương Hải rên lên một tiếng, té lăn xuống đất, nhưng tay phải của chàng vẫn còn tiếp hờ trên cùi chỏ của Lý Xuân Hoa, biến thế cầm nã thành thế đâm, nhắm trước ngực Lý Xuân Hoa đâm tới cực kỳ mãnh liệt.

Mấy chiêu giao thủ này của hai người toàn là những thủ pháp chưa từng thấy trên võ lâm, những đòn đánh nhanh như chớp của hai người đều là tuyệt kỷ võ lâm, tất cả đều kinh hiểm vạn phần, sống chết chỉ cách nhau gang tấc.

Vốn một chưởng của Lý Xuân Hoa trúng vào mạng sườn Âu Dương Hải có thể giết chết chàng, nhưng vì lời nói của Lý Xuân Hồng cho nên nàng không muốn đánh chết, chỉ đánh trọng thương, ai ngờ Âu Dương Hải người đã bị trọng thương nhưng vẫn dũng mãnh tuyệt luân, biến thức, ngón tay điểm vào giữa hai ngọn nhủ phong của nàng.

Lý Xuân Hoa sát cơ nổi lên dùng đùng, giận dữ quát: - Ngươi thật muốn chết!

Hít vào một luồng chân khí, nàng lùi nhanh lại hai bước vận chỉ cách không điểm vào các yếu huyệt "Thiên Trì", Truy Phủ" của Âu Dương Hải, chỉ phong nhanh mạnh vô cùng. Bỗng lúc đó chợt nghe thấy một tiếng sáo vi vút từ xa đưa tới.

Tiếng sáo vừa thổi lên, tiếng đàn liền tắt...

Fđây quả là một chuyện quái lạ, tiếng sáo đó truyền đến tai của Âu Dương Hải, ngón tay điểm vào Lý Xuân Hoa của chàng đột ngột dừng lại.

Chỉ lực cách không điểm huyệt của Lý Xuân Hoa dường như Âu Dương Hải không hề cảm thấy.

Ở bên tai chàng vang lên tiếng la của Lý Xuân Hồng: - Tư tư, hạ thủ lưu tình...

Giọng nói thật thê lương, động lòng người nhưng chỉ phong của Lý Xuân Hoa nhanh như điện làm sao có thể thu hồi lại được nữa, xem ra Âu Dương Hải phải chết dưới tay của nàng.

Bỗng Lý Xuân Hoa quét chân phải ra...

Âu Dương Hải đang ngẩn ngơ quì trên mặt đất bị đòn đá của nàng nên ngã lăn ra, "phịch!" một tiếng...

Âu Dương Hải tránh được chỉ kình điểm vào tử huyệt Thiên Trì, nhưng chỉ kình điểm vào "Truy Phủ" huyệt đã đánh trúng vào vai trái, chàng rên lên một tiếng...

Âu Dương Hải thân người nằm sóng soài trên mặt đất, mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích gì hết.

Lý Xuân Hồng kinh hãi kêu lên "úi chao" vội vã xông đến, hai mắt nhìn Lý Xuân Hoa cho đến xuất thần.

Lý Xuân Hoa run lên nói nhỏ: - Muội muội, ta lỡ tay rồi sao?

Lúc này tiếng sáo thần bí cũng dừng hẳn trong màn trời bao la. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp cảm khái thở dài, nói:

- Lý cô nương, tư tư của cô đã không dùng hết sức lực, đây thực sự là một chuyện ngoài ý muốn!

Phải, Âu Dương Hải nếu như không nghe thấy tiếng sáo huyền diệu kia thì chàng chưa chắc đã bị chỉ kình bắn trúng, cho dù tránh nó không kịp chàng cũng vận khí hộ thân.

Bỗng nghe một tiếng "Vô Lượng Thọ Phật", Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng bên cânh Âu Dương Hải từ từ đứng lên, nói: - Tuy hắn bị thương rất nặng, nhưng mạch của hắn vẫn đập bình thường, nếu bần đạo không lầm, người này tử nhỏ đã tập được một môn nội công kỳ dị, nội phủ trong người chắc chắn, tinh khí sung mãn, chắc cũng không tới nỗi phải chết đâu.

Lý Xuân Hoa nghe vậy liền bước qua đưa tay siờ thử, xem xét mạch của chàng, nét mặt xinh đẹp của nàng lộ vẻ kinh dị.

Lúc này hai thiếu nữ áo xanh cùng đi tới, Lý Xuân Hoa vẩy tay gọi: - Các ngươi đem hắn vào trong phòng.

Hai thiếu nữ áo xanh đồng thanh nói! - Vâng! Thưa bang chủ.

Lý Xuân Hoa quay qua ngó Lý Xuân Hồng nói:

- Muội muội, muội tinh thông y thuật, chắc có thể làm cho hắn phục hồi được.

Lý Xuân Hồng nói:

- Chỉ cần mạch của chàng vẫn bình thường thì nhất định có thể cứu được. Nói xong nàng cùng hai thiếu nữ áo xanh bước đi.

Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Chư vị đến đây chắc có chuyện cần, xin mời vào sảnh nói chuyện. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp và Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng, Đường Hải Minh tuy đều là tôn sư của một phái, là cao thủ danh chấn một phương nhưng họ tận mắt thấy thân thủ của Lý Xuân Hoa, trong bụng không khỏi kinh thầm.

Danh tiếng của Khiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa tuy sớm đã vang xa, nhưng người trên giang hồ trong bụng đều có một kiến giải, một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp kia thì có làm được trò gì? Hôm nay tận mắt trông thấy võ công của nàng, mọi người đều dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Họ cảm thấy Lý Xuân Hoa như con phụng hoàng giữa nhân gian, thân hoài tuyệt nghệ, thống xuất

cả một Khiên Thủ bang thế lực đáng kể trong võ lâm, đại khái khoảng trăm năm nay võ lâm mới có một cô gái như vậy. Các cao thủ đi theo Lý Xuân Hoa vào đại sảnh vừa ngồi xuống, bên ngoài cửa vụt tiến vào bốn thiếu phụ xinh đẹp, nhưng trên mặt họ cho đến quần áo đều nhuốm đầy máu tươi, đầu tóc rối bù.

Lý Xuân Hoa thất kinh, hiển nhiên bốn người này vừa trải qua một trận đánh nhau khốc liệt, mà có thể mười hai vị hương chủ đều đã một đi không trở lại.

Công Tôn Lạp, Cổ Mộc Đạo Trưởng gương mặt ai nấy đều biến sắc, nhưng bọn họ không người nào dám lên tiếng.

Chốc lát, từ trong đại sảnh lại đi đến sáu thiếu nữ áo xanh toàn thân nhuốm đầy máu tươi, trên mình các cô đều bị thương.

Người trong sảnh đều không lên tiếng, nhưng tâm tình của mọi người rất khẩn trương! Lo lắng! Nghi hoặc!

Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa trong bốn thiếu phụ, thân hình run rẩy, đau đớn nói: - Bẩm báo bang chủ, bọn thuộc hạ không tròn nhiệm vụ, mười hai hương chủ đã chết sáu người...

Sắc mặt Lý Xuân Hoa trầm giọng hỏi:

- Vậy chứ bọn họ là ai?

Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa nói:

- Bốn tên áo đỏ, mười hai tên áo lam, mười tám tên áo trắng, bốn tên áo đỏ chính là hung thủ giết sáu vị hương chủ, bốn người này võ công cao nhất, một người trong đó chính là một hào kiệt Giang Nam tên là Hoàng Phổ Kỳ.

Đường Hải Minh kinh hãi kêu lên: - Hoàng Phổ Kỳ!

Hiển nhiên mọi người đều kinh ngạc trước việc một cao thủ võ công lại đầu thân cho Bạch Hoàng Giáo.

Lý Xuân Hoa khẽ phất tay:

- Các ngươi đã cực khổ rồi, hãy mau đi chữa thương điều dưỡng.

Bôn Châu Ngọc Hoa đều biết bang chủ tính cách cương nghị, nàng nghe hung tin tuy sắc mặt không biến đổi nhưng trong bụng dạ còn đau xót hơn tất cả mọi người, họ không muốn đứng ở dây thêm phút nào nữa để làm cho bang chủ thêm đau lòng, thế là họ mau chúng cung thân lui ra. Lý Xuân

Hoa trầm tư một hồi, đột nhiên nói: - Công Tôn đại hiệp, Cổ Mộc chân nhân, Đường thiếu viện chủ, các vị có ai biết lai lịch và thân phận của bốn vị đàn chủ bổn bang không?

Ba người đều ngây ra, không biết nàng hỏi chuyện này là có ý gì, Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp nói: - Bang chủ, tuy chúng tôi không biết lai lịch tứ đại đàn chủ của quí bang, nhưng theo chúng tôi đoán, nhất định họ là những nữ hiệp thành danh trong võ lâm.

Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:

- Danh vọng của bốn vị đàn chủ tệ bang trên giang hồ không hề thua kém ba người các hạ.

Nàng nói câu này ra tuy trong bụng ba người hơi bất phục nhưng không dám nói gì. Lý Xuân Hoa ngừng lâu một chút rồi hỏi: - Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa, nàng ta là một ma nữ thủ đoạn tàn ác trứ danh vùng Tây Bắc, Tây Phương đàn chủ Cố Thanh là Tây Vực Ngọc Nữ Kiếm, Nam Phương đàn chủ Hàn Tinh Kiều là Nam Hải Nữ Hiệp, đồ đệ của Nam Hải Cửu Chỉ Thần Ni, Bắc Phương đàn chủ Dương Tĩnh Dung là một tay diệu thủ đoạt hồn về môn ám khí lừng danh thiên hạ. Lý Xuân Hoa chậm rãi kể ra lai lịch địa vị của tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang, bọn ba người Công Tôn Lạp đều bất giác buột miệng kêu lên, họ nằm mơ cũng không ngờ tới, bốn thiếu phụ xinh đẹp tuyệt luân kia lạ là những người lừng danh trong hai đạo hắc bạch mà võ lâm phải kiêng nể, hèn nào Khiên Thủ bang mới nổi lên mà thanh danh còn vượt qua cả hai đại bang phái Thiên Kiếm, Thiết Kỵ.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Các vị sau khi biết địa vị của tứ đại đàn chủ trong tệ bang thì cảm thấy võ công của họ như thế nào.

Công Tôn Lạp nghiêm nét mặt nói:

- Họ là cao thủ hạng nhất mà giang hồ hiện nay không có nhiều mấy. Lý Xuân Hoa nói: - Nhưng họ và mười hai hương chủ lại thất bại dưới tay của thủ hạ Bạch Hoàng Giáo.

Đường Hải Minh mỉm cười nói:

- Lý bang chủ có cao kiến gì xin cứ nói hết, chúng tôi hôm nay bái kiến quí bang chủ cũng là chuyện thương thảo để đối phó với Bạch Hoàng Giáo. Lý Xuân Hoa bỗng thở dài nhè nhẹ, nói: - Bổn giáo vốn không xem trọng Bạch Hoàng Giáo, cho rằng với sức của Khiên Thủ bang bang có thể tranh đua cao thấp với họ, nhưng từ khi muội muội của ta lọt vào được Lý gia đại viện dọ thám được kết quả, cho đến thảm bại hôm nay của bổn bang, rõ ràng thế lực của Bạch Hoàng Giáo thì với các đại môn phái Trung Nguyên, nhất cung nhị viện tam bang của võ lâm, bất cứ một môn phái đơn độc nào cũng khó có thể đối kháng nổi. Công Tôn Lạp, Cổ Mộc đạo trưởng nghe vậy đều gật đầu, Đường Hải Minh nói tiếp: - Lý bang chủ cao kiến, khiến lòng người bội phục, chúng tôi đều có cảm giác như vậy,

hôm nay...

Lý Xuân Hoa ngó Đường Hải Minh một cái rồi nói:

- Chư vị đã có sự suy nghĩ như vậy nhưng lại chậm trễ không có hành động, đến nỗi võ lâm cao thủ từng người một bị ám toán hoặc là quay về đầu hàng Bạch Hoàng Giáo.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp nhẹ thở dài nói:

- Lý bang chủ trách móc là phải chuyện Bạch Hoàng Giáo là cái họa cho võ lâm, bảy năm trước, khi Bạch Hoàng Giáo mới xuất hiện. Nếu lúc đó mà có người như bang chủ xuất hiện thì tiêu diệt giáo phái đó không khó, nhưng hôm nay Bạch Hoàng Giáo lông cánh đã đầy đủ, huống chi lại không có ai biết rõ được tổ chức của giáo phái này.

Lý Xuân Hoa trầm tư một hồi rồi nói:

- Cứ theo sự chạm trán ngày hôm nay, tứ đại đàn chủ của tệ bang với anh hùng Giang Nam Hoàng Phổ Kỳ thì thấy, đại khái trong Bạch Hoàng Giáo đã có thêm nhiều anh hùng danh chấn một phương giúp sức cho, điều làm cho người ta hoài nghi là những nhân vật võ lâm cực kỳ tự phụ cao ngạo này vì sao lại cam tâm để cho người ta điều khiển.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp than rằng:

- Như hôm nay nhìn Âu Dương Hải thì thấy, dường như hắn đã bị người ta ám toán, bị tiếng đàn kia thao túng.

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Hắn đã trúng phải Lạc Phách Nhiếp Hồn Thuật của Bạch Hoàng Giáo, thần trí hoàn toàn bị người chế ngự.

Cổ Mộc đạo trưởng niệm một tiếng "Vô Lượng Thọ Phật" rồi nói:

- Nếu như có người khám phá được nguồn gốc của "Nhiếp Hồn Thuật" thì phá giải không khó, đồng thời cũng có thể cứu được những cao thủ võ lâm trúng phải thuật này.

Lý Xuân Hoa nói:

- Nếu như muốn phá giải "Nhiếp Hồn Thuật" cũng chỉ truy xét trên mình người này, kỳ quái là người bị trúng phải thuật này một khi nghe tiếng đàn thì lập tức thần trí mất hết, bị tiếng đàn thao túng.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đột nhiên hỏi:

- Chư vị có cảm thấy trong tiếng đàn kia có một tiếng sáo ngân lên, lúc đó Âu Dương Hải vừa nghe thấy lập tưúc đứng lặng đi, không thấy được hai chỉ của bang chủ đánh hắn.

Công Tôn Lạp vừa nhắc đến, mọi người đều nhớ lại có tiếng sáo mờ ảo kia, ngươi mọi người đều không biết nguyên nhân từ đâu.

Lý Xuân Hoa bỗng cúi đầu trầm tư, dường như nàng nghĩ đến một chuyện rất quan trọng.

Rất lâu, Lý Xuân Hoa kêu lên: - Chẳng lẽ lại là ông ta?

Trên mặt Lý Xuân Hoa xuất hiện nụ cười thần bí, nói:

- Các vị có nhớ bốn mươi bảy năm trước, trên giang hồ xuất hiện một người hiệp sĩ trẻ tuổi cực kỳ lợi hại, tay cầm một ống sáo bằng sắt... Công Tôn Lạp nói: - Đó chính là người được xưng là Thiết Địch Thanh Cân quái hiệp. Hồi Long Chưởng nói: - Phải! Chính là người đó!

Công Tôn Lạp nói:

- Nhưng Thiết Địch Thanh Cân quái hiệp xuất hiện trên giang hồ cực kỳ ngắn ngủi. Như hoa sớm nở tối tàn, như con thần long chỉ thấy đuôi mà chẳng thấy đầu, nghe truyền lại rằng lúc đó hắn bị người tình giết chết, nếu người còn sống trên đời thì làm sao trong hơn bốn mươi năm trở lại đều không thấy xuất hiện trên giang hồ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta cũng có nghe sư phụ nói qua người có tao ngộ với Thiết Địch Thanh Cân quái hiệp, nhưng sự tình thực sự như thế nào thì ai nấy đều mơ hồ, không tường tận gì cả.

Đường Hải Minh bỗng hỏi:

- Lệnh sư của Lý bang chủ là ai? Có thể cho biết được không?

Chàng vừa nói ra, mọi người đều rất muốn biết vị bang chủ Khiên Thủ bang xinh đẹp diễm kiều này được cao nhân nào dạy dỗ, mấy cặp mắt đều đổ dồn lên mặt nàng.

Chỉ nghe thấy Lý Xuân Hoa ảm đạm nói:

- Lệnh sư của tại hạ là một người không chút tên tuổi, hôm nay xin tha thứ cho ta không tiện nói ra danh hiệu của lão nhân gia.

Đường Hải Minh thấy nàng không muốn nói đành phải mỉm cười nói: - Lý bang chủ, tại hạ chịu mệnh của gia phụ, từ nơi xa xôi đến Trung Nguyên dò tìm tung tích của Lý Thiên Phát uy chấn tám phương có phải hành tung mờ ám như người ta nói hay không. Hôm trước tại hạ vào trong Lý gia đại

viện quả nhiên hoàn toàn không phải, cả một Lý gia đại viện đã bị Bạch Hoàng Giáo khống chế...

Lý Xuân Hoa nói tiếp:

- Viện chủ Lý gia đại viện Lý Thiên Phát thuộc giòng tôn phủ thế gia. Đường thiếu viện chủ sau khi dò ra sự thật không biết ngày sau có dự định gì, hành động ra sao?

Đường Hải Minh trầm ngâm một hồi, nói:

- Điều này thì tại hạ cũng không thể quyết định được, đành phải viết thư bẩm cáo sự tình cho gia phụ, nhưng nếu Lý bang chủ muốn thì người của Đường gia cũng rất muốn hợp tác với quí bang, phải điều tra cho rõ ràng chuyện này.

Thanh Thành Cổ Mộc Đạo Trưởng niệm "Vô Lượng Thọ Phật" nói: - Viện chủ Lý gia đại viện Lý Thiên Phát đột nhiên mất tích, ngay chính hai vị sư đệ Cảnh Mộc, Khô Mộc của ta cũng thất tung giang hồ ba năm, không còn tin tức, cứ như vậy mà nghĩ, cảnh ngộ của hai vị sư đệ cũng giống y như Lý Thiên Phát. Lý bang chủ tài ba hơn người là tiên phong ở nhân gian, có thể cứu được vận mệnh võ lâm, bần đạo nguyện đem đệ tử toàn phái s»n sàng để cho bang chủ sai khiến, cùng quyết một trận tử chiến với Bạch Hoàng Giáo.

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Tiện nữ làm gì có đức ấy, đâu dám lãnh sự yêu quí của võ lâm, Cổ Mộc chân nhân đừng làm khó tiểu nữ nữa, chẳng qua tệ bang đã dò thám được hành tung của Bạch Hoàng Giáo đang tiềm phục ở Lý gia đại viện, tuy hãy còn chưa biết được giáo chủ Bạch Hoàng Giáo, nhưng cũng biết rằng âm mưu của Bạch Hoàng Giáo là thôn tính cửu đại môn phái võ lâm Trung Nguyên, nếu chúng ta có thể dùng toàn lực thì tiêu diệt được chúng, chí ít cũng có thể tiêu diệt một chút thực lực của Bạch Hoàng Giáo. Binh quí ở thần tốc, nếu các vị nguyện ý cùng tệ bang chống lại cái họa Bạch Hoàng Giáo thì hãy cho người đến đây cùng tính kế sách.

Cổ Mộc đạo trưởng đứng dậy nói:

- Lý bang chủ kiến giải cực phải, bần đạo xin cáo từ đây.

Đường Hải Minh cũng đứng dậy cáo biệt, Lý Xuân Hoa đột nhiên nói: - Tệ bang vào trung tuần tháng sau sẽ rại tòa viện hoang này bày tiệc khoản đãi thiên hạ anh hùng.

Lý Xuân Hoa đưa tiễn Cổ Mộc đạo trưởng và Đường Hải Minh xong rảo bước vào sảnh, Công Tôn Lạp đứng dậy nói: - Không biết Lý bang chủ có điều chi sai khiến không, nếu không cần thì tại hạ xin được phép cáo từ.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Công Tôn đại hiệp hãy ngồi lại một chút, ta đang có một chuyện muốn thỉnh giáo đại hiệp.

Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp mỉm cười nói: - Lý bang chủ có chuyện gì xin cứ dặn dò.

Lý Xuân Hoa ngó ra đám mây trôi ngoài cửa sổ khẽ thở dài nói:

- Thời gian tuế nguyệt như mây trôi, một đi không trở lại, ôi, bốn năm trước Khiên Thủ bang được sáng lập trên giang hồ, chính là lúc Bạch Hoàng Giáo bộc phát nguy cơ, nếu vài năm sau vận may có thể xua tan cơn nguy hiểm cho võ lâm, với tấm thân nhi nữ của chúng tôi làm sao có thể trường cửu với giang hồ.

Công Tôn Lạp nghe vậy cười nói rằng:

- Nhưng Khiên Thủ bang danh mãn thiên hạ, oai chấn giang hồ, nếu như không trường cửu với võ lâm, há chẳng phải phụ đi nguyện ý của bậc sáng lập quí bang.

Lý Xuân Hoa nhìn ông một cái, nói:

- Nhưng với thân nhi nữ như chúng tôi làm sao có thể vĩnh viễn tồn tại ở võ lâm?

Tuy tiểu nữ đã phát thệ, suốt đời cống hiến cho Khiên Thủ bang, nhưng tiểu nữ lại không thể làm làm trái sự bó buộc của luân thường, các đệ tử trong bang vĩnh viễn cũng giống như tiểu nữ, cho nên tiểu nữ sớm đã có ý tụ hội võ lâm hào kiệt để ngày sau thay thế bổn bang.

Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp đột nhiên ngẩng đầu cười sang sảng nói: - Công Tôn Lạp nửa đời sống trong võ lâm, không nơi dừng chân, không bị câu thúc, nếu như Lý bang chủ không chê, ta nguyện chịu mệnh của Lý bang chủ, có điều...

Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng lắm, ý của nàng hãy còn chưa nói hết, không ngờ Công Tôn Lạp đã tự biểu thị ra, lòng mừng thầm, nói: - Công tôn đại hiệp, với tấm lòng nhiệt tâm hào hiệp này làm cho tiểu nữ kính phục, từ này về sau Khiên Thủ bang có thêm một người chẳng những là điều may mắn với bổn bang, cũng là phúc cho võ lâm ngày nay.

Thế là, danh chấn Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp là người nam thứ nhất gia nhập Khiên Thủ bang.

Công Tôn Lạp bỗng quay sang Lý Xuân Hoa cúi mình thi lễ, nói: - Bang chủ xem trọng tại hạ như vầy, làm tại hạ áy náy vô cùng.

Bỗng Lý Xuân Hồng từ trong phòng đi ra, mặt đầy vẻ lo lắng, Lý Xuân Hoa tới một bước hỏi:

- Muội muội, thương thế của Âu Dương tướng công thế nào? Lý Xuân Hoa đáp:

- Mạch của chàng khác với người thường, tuy bị thương, nhưng mạch và hơi thở vẫn bình thường, làm cho tiểu muội không biết cách nào chữa trị. Nội tâm của Lý Xuân Hoa rất bất an, nàng hỏi: - Thế thì có gì đáng lo cho sinh mạng của hắn không?

Lý Xuân Hồng nói:

- Tiểu muội đã giở hết những sách về y học mà gia sư lưu lại vẫn không tìm ra căn nguyên và cách chữa loại bệnh quái dị này.

Lý Xuân Hoa run người, nói:

- Muội muôi, thật ra lỗi lầm đều do ta cả... Công Tôn Lạp than rằng:

- Bang chủn hộ pháp, đây là một việc ngoài ý muốn, mọi người không nên vì chuyện này mà...

Lý Xuân Hồng nhìn Công Tôn Lạp rồi nói:

- Khiên Thủ bang có phước, được Công Tôn Lạp đại hiệp gia nhập bổn bang, Lý Xuân Hồng xin cúi mình hoan nghinh.

Nói xong nàng bái Công Tôn Lạp một bái, Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp cúi mình đáp lễ.

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Công Tôn đại hiệp, xin hãy thứ lỗi cho tệ bang, vì đang đứng trước cơn đại loạn của võ lâm nên chưa có một chức vị nào phù hợp, hễ là hào kiệt gia nhập bổn bang, tạm thời là hộ pháp của bổn bang. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp mỉm cười nói: - Bang chủ đối đãi với tại hạ như thế, tại hạ vĩnh viễn không quên. Lý Xuân Hồng nói: - Tư tư, muội thấy Âu Dương tướng công dường như từ nhỏ đã tập một môn nội công điều tức rất kỳ lạ, hy vọng chàng có thể tỉnh lại, sau đó hỏi xem chàng luyện môn nội công gì thì sẽ tùy bệnh bốc thuốc không khó. Bỗng một thiếu nữ áo xanh vội vã di tới, nói: - Lý hộ pháp, Âu Dương tướng công đã tỉnh rồi.

Lý Xuân Hồng nghe vậy thì mừng thầm, nói:

- Tư tư, Công Tôn hộ pháp, chúng ta cùng đi xem thử ra sao?

Thế là ba người đi nhanh qua một hành lang đến một tiểu viện, trong tiểu viện bày biện rất đơn giản, trên sảnh thư phòng treo bức tranh sơn thủy, sát cửa sổ là hai chậu thủy cúc, một cái giường nhỏ kê ngay dưới cửa sổ. Âu Dương Hải vừa nghe tiếng bước chân, mở bừng đôi mắt, muốn cựa quậy ngồi dậy.

Lý Xuân Hồng bước vội lên trước ôn nhu nói:

- Âu Dương tướng công thương thế của tướng công chưa bình phục, không nên cựa quậy.

Âu Dương Hải khẽ mở mắt nhìn nàng, than rằng:

- Âu Dương Hải này vốn không quen biết, nhưng cô nương lại thi ân khoảng đãi, tấm lòng này thật khó quên. Lý Xuân Hoa đột nhiên bước lên một bước nói nhỏ: - Âu Dương tướng công, ta lỡ tay làm các hạ bị thương, xin tha thứ cho. Âu Dương Hải than rằng: - Thật không ngờ tại hạchạy trốn khỏi sự truy sát của chư tăng Thiếu Lâm Tự, vì kiếm miếng ăn mà vào lầm Lý gia đại viện, lại gặp phải chuyện bất ngờ, ôi Chị em Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp không biết thân thế lai lịch của Âu Dương Hải, nghe chàng nói cảm thấy lạ, không biết nguyên nhân chàng chạy trốn sự truy sát của chư tăng Thiếu Lâm Tự là vì sao?

Công Tôn Lạp khẽ hỏi:

- Âu Dương huynh, xem võ công của tiểu huynh nhất định học tự Thiếu Lâm, sao lại...

Âu Dương Hải nhìn Công Tôn Lạp cười thảm não:

- Tại hạ vốn không muốn nói ra thân thế của mình, nhưng hôm nay đã đến bờ vực của cái chết, thực tình không dám giấu, tại hạ vốn là con của một gia đình nghèo khổ, từ nhỏ đã mất cha, được gia mẫu nuôi dưỡng cho đến khôn lớn, năm tại hạmười bốn tuổi thì đến Thiéu Lâm tự làm một người làm công trong bếp. Mười ngày trước là lúc Trung Thu đại hiệu ba năm có một lần của Thiếu Lâm Tự, vì tại hạ nhất thời không chịu nổi những lời nói áp bức của vài vị sư huynh, bèn tư thí võ nghệ với họ, ai dè trong một chiêu lở tay giết chết bốn năm người, tại hạ nguyện không co thầy truyền dạy võ nghệ, chỉ là học trộm võ công do đó lâm vào đại họa... trải qua một cuộc chạy trốn, hôm trước đến Châu Tiên Trấn, tại hạ không có đến một đồng xu, rồi đi xin cơm đỡ đói, không ngờ lại bị người của Lý gia đại viện ám hại Nghe chàng nói, bọn ba người Lý Xuân Hoa đều nhíu mày, họ thật không tin một người làm công trong bếp mà trình độ võ công của y những người bình thường trên giang hồ đừng hòng sánh nổi. Âu Dương Hải lướt nhìn họ nói: - Có phải mọi người cảm thấy tại hạ nói chưa được tường tận? Ôi! Tại hạ tự biết mình sắp chết, còn giấu các người làm gì, phải mà, với võ công trên người bất cứ ai cũng không tin lời tại hạ nói, tuy tại hạ không có thầy truyền dạy võ công, nhưng ngấm ngầm được một vị Thiếu Lâm thần tăng truyền cho tuyệt kỷ, thực ra vị thần tăng đó chẳng qua chỉ là giải đáp những nghi nan về võ công khi tại hạ hỏi mà thôi, ông không thừa nhận là người dạy võ công cho tại hạ, bởi vì mỗi lần ông trả lời câu hỏi về từng chiêu từng thức, thì đó là khi tại hạ đánh thắng ông một ván cờ.

Bọn Lý Xuân Hoa nghe vậy rất ngạc nhiên. Lý Xuân Hồng đột nhiên hỏi:

- Âu Dương tướng công, theo lời nói của huynh, trước khi huynh vào Thiếu Lâm, có phải có người đã dạy cho huynh một cách tu luyện nội công rất kỳ dị phải không?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Thân mẫu tại hạ là người không biết chút võ công nào, đến lúc tại hạ hơi lớn càng không có bất kỳ ai đến thăm nhà. Thực ra lúc tại hạ học trộm võ nghệ ở Thiếu Lâm Tự chẳng qua là muốn học lấy chút thuật phòng thân mà thôi, căn bản là không có học qua môn nội công nào vì Thiếu Lâm thần tăng nọ cũng không dạy cho tại hạ một phép nội công nào cả. Thật là kỳ lạ, một người có được chưởng lực trầm hùng như thế, lại chưa học qua nội công, chuyện này thì bất cứ ai trong võ lâm khó mà tin được? Nhưng quan sát vẻ mặt và lời nói, những lời chàng nói không hề có một chút gì giả dối.

Lý Xuân Hoa và mọi người càng nghe càng lấy làm lạ, đối với võ công của chàng càng thêm mơ hồ, Lý Xuân Hoa thấy thất vọng trong lòng.

Âu Dương Hải lại nói:

- Tự bản thân cũng cảm thấy lạ, tại hạ sao mà lại có được võ công nhường ấy!... Không ngờ tại hạ lại phải chết vì môn võ nghệ kỳ dị đó. Lý cô nương...

Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương tướng công, huynh có điều chi căn dặn? Đôi mắt Âu Dương Hải bỗng rơi ra hai giọt lệ nói:

- Tại hạ có một việc muốn nhờ Lý cô nương... Tại hạ tự biết không lâu sẽ chết, nhưng xin cô hãy an táng qua loa, sau đó xin...

Lý Xuân Hồng run giọng nói:

- Sau đó thế nào? Huynh nói đi chớ ngại, dẫu thế nào ta cũng đáp ứng yêu cầu của huynh.

Âu Dương Hải xúc động một hồi, trong đôi mắt tuôn ra dòng lệ cảm kích, nói: - Sau đó, xin cô nương đến Võ Thắng Quan tỉnh Hồ bắc, dưới chân núi có một mái nhà tranh tìm gặp từ mẫu của tại hạ, đem bà đến quí bang làm chút việc vặt vãnh, để cho bà có thể sống những năm cuối đời mà không phải chết đói, tại hạ chết xong mới yên dạ. Ân đức của cô xin để Âu Dương Hải kiếp sau báo đáp.

Nghe lời chàng nói đủ thấy chàng là một người chí hiếu, bọn Lý Xuân Hoa trong lòng thấy cảm thương vô cùng.

Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương tướng công, ta sẽ mời tất cả danh y trong thiên hạ để chữa thương thế cho tướng công, vạn nhất... lời dặn dò hôm nay của tướng công, chúng tôi nhất định sẽ đi Võ Thắng Quan nghinh tiếp lệnh đường... Lý Xuân Hồng nói đến đây thì nghẹ ngào không nói được, nàng bỗng quay mình lui

khỏi thư phòng. Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp cũng lui ra.

Lý Xuân Hoa trông thấy em gái nước mắt lưng tròng, trong lòng cảm thấy thương xót không thôi, buồn bả nói: - Muội muội, chàng ta...

Lý Xuân Hồng lau khô nước mắt, nói:

- Xem chừng tối đa chàng chỉ có thể sống trong ba hôm.

Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp đều yên lặng cúi đầu, một thanh niên thân mang võ công thần bí khó lường, chỉ ba hôm sau là phải xuống suối vàng, một đống đất phủ lên xương tàn, đây quả là chuyện làm cho người ta phải bi thương.

Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:

- Muội muội, chúng ta có thể kéo dài thêm sinh mệnh cho chàng ta được không?

Lý Xuân Hồng gật đầu nói:

- Nếu như tư tư có thể đem chân khí giúp đỡ cho chàng, chắc có thể kéo dài đến sáu ngày, nhưng khắp gầm trời này thì còn có ai có thể chữa được vết thương trên người chàng nữa, trừ khi gia sư sống lại.

Lý Xuân Hoa buồn bã nói:

- Muội muội... tư tư hận mình ra tay quá độc... Lý Xuân Hồng nói:

- Chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tư tư trách mình làm gì, đây là ý trời, ôi... đợi ba ngày sau xem biến hóa thế nào, nếu thật cần, xin tư tư giúp kéo dài thêm tính mạng cho chàng...

Vừa nói hết câu, đột nhiên có một thiếu nữ áo xanh chạy vội đến, nói: - Bẩm báo cáo bang chủ, có cao tăng Thiếu Lâm đến viếng.

Mấy người Lý Xuân Hoa nghe vậy đều giật mình, Lý Xuân Hoa vội nói: - Muội tiếp rước họ vào đại sảnh, ta sẽ ra ngay, nhất thiết không để cho họ xông vào...

Câu nói chưa hết, bỗng nghe một tiếng niệm "A Di Đà Phật" oang oang: - Lý thí chủ còn nhớ lão nạp là Thiên tuệ không?

Từ hành lang đã có bảy vị hòa thượng Thiếu Lâm chầm chậm bước tới, đi đầu là một vị lão tăng mặc áo cà sa màu vàng nhạt, người hơi mập, thọ mi Phật nhãn, ông chính là thủ tọa La Hán Đường của Thiếu Lâm, Thiên Tuệ thiền sư.

Phía sau bên trái là mộtlão tăng gầy còm, người này là thủ tọa Đạt Ma Đường, Thiên Ma thiền sư, phía sau là năm đại đệ tử của La Hán Đường. Lý Xuân Hoahơi biến sắc, lạnh lùngnói: - Thiên Ma thiền sư, các vị xông vào nhà trong như thế này thực là thất lễ, chắc là không coi bổn bang ra gì?

Thủ tọa La Hán Đường Thiên Tuệ thiền sư cúi đầu niệm Phật, nói: - Tội xông bừa vào nội viện xin Lý bang chủ khoan lượng, chúng tôi mạo muội như vậy thực là không phải, chẳng qua...

Công Tôn Lạp cười ha hả rồi nói tiếp:

- Đại sư mới đến nếu như có chuyện mupn bàn xin mời đến khách sảnh trước mặt dùng trà.

Vừa nói xong liền chắp tay thi lễ, Thiên Tuệ ngó Công Tôn Lạp rồi nói: - Xin thứ cho lão tăng mắt kém, không biết đại danh của thí chủ. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp khẽ cười nói: - Tại hạ là Quan Đông Công Tôn Lạp, được lời mời của Lý bang chủ, đã gia nhập Khiên Thủ bang.

Thiên Tuệ đại sư khẽ kêu lên:

- Hóa ra là Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp thí chủ, lão nạp xin có lễ... Nói xong chắp tay thi lễ, Công Tôn Lạp cười nói: - Chỉ là hư danh mà thôi, ở đây không phải nơi nói chuyện, xin đến khách sảnh đàm đạo.

Công Tôn Lạp liền chắp tay mời khách, ai ngờ bảy vị Thiếu Lâm tăng vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thiên Ma đại sư cười nhạt bước lên nói: - Hôm nay lão nạp và sư huynh xông vào đây thực ra là muốn bắt đứa phản đồ của bổn phái mà đến, chỉ sợ bị ngăn trở ở ngoài nên cái tội không mời mà đến xin Lý bang chủ và Công Tôn đại hiệp hiểu cho.

Câu này vừa thốt ra mọi ngươi đều biến sắc, không ngờ tai mắt Thiếu Lâm Tự lại linh thông như vậy. Âu Dương Hải đến đây làm sao mà họ cũng biết được, Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói: - Nghe ý đại sư nói có phải là ám chỉ chúng tôi che dấu phản đồ của quí phái phải không, Thiên Ma đại sư cười khan, nói: - Không dám! Không dám! Nhưng không biết tại sao người của quí bang lại biến sắc mặt, mà còn...

Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, nói:

- Im đi! Đường đường là cao tăng Thiếu Lâm lãnh tụ võ lâm mà lại dẫn người xông vào nội các khuê phòng người ta, một khi truyền ra tới giang hồ, không biết các đại sư nghĩ sao?

Thiên Ma tăng nổi giận, chợt nghe Thiên Tuệ đại sư nói nhỏ:

- Lý thí chủ, xin chớ giận dữ, tên phản đồ này là người hung tàn ác độc, khi sư diệt tổ, không biết tại sao thí chủ lại muốn giữ loại người này, xin thí chủ suy nghĩ kỷ, giao lại phản đồ để lão nạp trở về phục mệnh với sư huynh.

Bỗng nghe một giọng nói rất thê lương từ trong tiểu viện vẳng ra:

thiếu trang 155, 156.....

Âu Dương Hải đột nhiên ngẩng đầu cười đau khổ...

Tiếng cười chợt cắt ngang, thân mình đổ nhào xuống ngất lịm đi. Lý Xuân Hồng thất kinh gọi:

- Âu Dương tướng công! Âu Dương tướng công... Nàng ôm lấy Âu Dương Hải, lấy giọng quát lớn:

- Chàng dù có tội lỗi gì nhưng cũng phải nhìn xem chàng ta ốm đau tàn tật, các người bức hại một người bệnh, sức trói gà không chặt thì đó đâu phải hành vi của người niệm kinh bái Phật.

Thiên Ma thiền sư cười nhạt, nói:

- Cho dù hắn chết thì thi thể cũng phải mang về Thiếu Lâm Tự, nếu các ngươi muốn kết thù oán với Thiếu Lâm Tự thì...

Câu nói chưa dứt thì nghe Lý Xuân Hồng giận dữ nói:

- Cái đám lừa ngu ngốc, các người trên một câu Thiếu Lâm, dưới một câu Thiếu lâm, chẳng lẽ Khiên Thủ bang bọn ta lại sợ Thiếu Lâm các người sao?

Thiên Ma tăng tức giận đến tái mặt, hừ một tiếng, chiếc áo lay động, xông thẳng đến trước mặt Lý Xuân Hồng quát: - Quỉ nha đầu, nói mà không lựa lời, ta...

Lời chưa dứt, lão đã giơ tay nhắm ngay mặt Lý Xuân Hồng mà tát... Công Tôn Lạp buông một tiếng cười lớn, vung tay một chưởng đánh tới Thiên Ma tăng!

Thế chưởng chưa đến, nhưng một luồng kình phong mãnh liệt đã cuốn đến trước mặt Thiên Ma tăng đánh lại một chưởng, trực tiếp đón thế chưởng của Công Tôn Lạp.

Trong chiêu này ông ta đã dùng đến tám thành chân lực, muốn đánh lùi Công Tôn Lạp.

Ai ngờ Công Tôn Lạp thuận thế tiến công biến chưởng thành chỉ, điểm vào Thiên Ma tăng.

Thiên Ma tăng quá bất ngờ, buộc phải lui lại. Công Tôn Lạp không đuổi theo, bật cười ha hả ói:

- Đường đường là một cao tăng Thiếu Lâm lại ra tay đánh một cô gái, ngày sau truyền ra giang hồ chắc người ta cười cho đến rụng cả răng mất thôi. Thiên Ma tăng tức quá hai mắt trợn tròn nói: - Nghe truyền Quan Đông Truy Phong Tú Sĩ võ công tuyệt luân, hôm nay bần đạo xin được lãnh giáo tuyệt học.

Công Tôn Lạp cười nói:

- Nói hay lắm, lão thiền sư nếu không sợ tiêu tan danh dự thì cứ ra tay. Công Tôn Lạp nói câu này hiển nhiên là nói Thiên ma không phải là địch thủ của ông, hể chỉ giơ tay một cái thi Thiên Ma tăng tất phải thua ngay. Thiên Ma tăng vốn nóng tính, làm sai chịu được sự diễu cợt này bè tung mình đến đánh ra một quyền.

Cú đấm thật mạnh và nhanh xé gió, quả nhiên không phải tầm thường. Công Tôn Lạp sao mà không biết Thiên Ma tăng là sư đệ của đương kim chưởng môn Thiêu Lâm võ công cực cao, vừa thấy cú đấm liền khéo léo lách mình tránh được, rồi chuyền ra phía sau Thiên Ma tăng, cười nói:

- Thiếu Lâm tăng, đỡ đây.

Quyền chưởng đánh ra như mưa sa gió giật linh lẹ tuyệt luân.

Thiên Ma tăng cảm thấy áp lực quá lớn, Công Tôn Lạp dĩ nhiên đã đoạt được tiên cơ.

Thiên Ma tăng dùng hết sức chống chọi, hai lần phản kích lại hòng đoạt lại tiên cơ đã mất.

Thiên Ma bây giờ mới biết gặp phải kẻ địch cả đời chưa bao giờ gặp phải, nên không dám khinh thường chút nào, thi triển Thập Bát La Hán chưởng vang danh võ lâm để đánh lại.

Cục diện trận đấu lúc này thay đổi, quả nhiên Thập Bát La Hán chưởng không phải tầm thường, mỗi chiêu xuất thủ thế mạnh như chém đá xẻ non, với chiêu chưởng hùng dũng mạnh mẽ này, Thiên Ma lập tức đã chiếm lại được tiên cơ.

Nhưng Công Tôn Lạp có nhiều kinh nghiệm đối địch, vẫn bình tĩnh thâm trầm vô cùng, tuy uy lực thế chưởng của đối phương rất ghê gớm, ông vẫn không bối rối mảy may, thi triển quyền cước phòng thủ môn hộ kín như bưng.

Thiên Tuệ đại sư thấy hai người động thủ, hai đạo thọ mi khẽ nhíu lại, trong bụng nghĩ thầm: "Hôm nay nếu dùng sức mạnh bắt đứa phản đồ thì chắc không thể không xảy ra một trận đấu đẫm máu, nếu như vậy phái Thiếu Lâm và Khiên Thủ bang sẽ kết mối thù không giải, tình thế trên võ lâm hiện nay, Bạch Hoàng Giáo nổi lên thế mạnh như chẻ tre làm hại các môn phái Trung Nguyên, nhìn khắp nhất cung nhị viện tam bang trong võ lâm chỉ có Khiên Thủ bang dưới sự lãnh đạo của Lý Xuân Hoa là ra mặt chống lại Bạch Hoàng Giáo, vị nữ anh hùng có một không hai này thật không thể trở thành thù oán với nàng được, nhưng môn qui của Thiếu Lâm phái thâm nghiêm, làm sao có thể để cho một đứa phản đồ tiêu dao tại ngoại...? " Thế là Thiên Tuệ đại sư cao giọng cất tiếng niệm Phật.

Tiếng niệm Phật của ông cao như trống đánh chuông kêu, hàm chứa sức lực cương mãnh ở trong, làm chấn động mọi người.

Lý Xuân Hoa bỗng cau mày, nàng nghĩ ngợi rất nhiều, nhưng nàng đã nguyện dù sao đi nữa cũng không để cho người Thiếu Lâm Tự bắt Âu Dương Hải trở về.

Thiên Tuệ đưa ánh mắt nhìn lên mặt Lý Xuân Hoa trầm giọng nói: - Lý thí chủ, nếu có tâm sự gì khó nói thì hãy thương lượng với lão nạp, chúng ta hà tất phải vì một đứa phản đồ mà kết thù oán, để cho Bạch Hoàng Giáo nhân cơ hội lấn lướt.

Lý Xuân Hoa nói:

- Bất luận thế nào bổn bang cũng không thể để Âu Dương Hải cho đại sư đem trở về Thiếu Lậm Tự, hắn đã trúng phải "Lạc Phách Cầm Nhiếp Hồn Thuật" của Bạch Hoàng Giáo, chỉ cần khi thần trí hắn tỉnh lại nói ra đã trúng thuật như thế nào, việc này giúp cho võ lâm rất nhiều. Hơn nữa hắn giết người của quí bang cũng là điều khổ tâm, huống chi hắn đã là một người đang hấp hối đang chờ chết...

Thiên Tuệ đột nhiên nhìn trận đấu của Công Tôn Lạp và Thiên Ma tăng, trầm giọng quát: - Mọi người dừng tay...

Tiếng quát chưa dứt, chỉ nghe hai tiếng "hự hự", bóng người tách ra. Đôi vai của Thiên Ma tăng run bần bật, liên tiếp lùi lại năm bước, phun ra một bụm máu tươi.

Công Tôn Lạp đứng nguyên tại chỗ, mặt tái nhợt, lồng ngực phập phồng, mặt vẫn nở một nụ cười.

Hiển nhiên hai người ai nấy đều đã bị thương nghiêm trọng. Lý Xuân Hoa xông đến bên Công Tôn Lạp hỏi: - Công Tôn đại hiệp bị thương ra sao?

Công Tôn Lạp mỉm cười nói:

- Không nặng cũng không nhẹ, nhưng ông ta bị nặng hơn tại hạ một chút... Bỗng la lên một tiếng, Công Tôn Lạp cũng phun ra một bụm máu tươi.

Lý Xuân Hoara tay nhanh như chớp, vỗ vào huyệt "Mệnh Môn" của Công Tôn Lạp nói rằng: - Công Tôn đại hiệp, hãy vào trong viện nghĩ ngơi, để ta ở đây ứng phó là được rồi.

Công Tôn Lạp lộ vẻ cười, nói:

- Bang chủ, tại hạ hãy còn có thể chịu đựng được.

Mặt Thiên Ma tăng dầy vẻ oán độc, nhưng thân mình ông ta lại cứ run lên không ngớt, hai đệ tử La Hán Đường lập tức lại dìu ông ta.

Vẻ mặt Thiên Tuệ đại sư vẫn ôn hòa, trầm giọng nói:

- Uy danh của Thiếu Lâm Tự luôn luôn là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên không thể để cho thiên hạ

khinh thường được, hôm nay quí bang bao che cho phản đồ bổn phái, vô lý làm to chuyện, rõ ràng là có bụng muốn đối kháng với bổn phái.

Lý Xuân Hoa mặt lạnh như băng giá, lạnh lùng nói:

- Đã giải thích cho đại sư rõ rồi, là bạn hay là địch hoàn toàn do đại sư quyết định.

Thiên Tuệ đại sư khẽ niệm Phật, nói:

- Vấn đề to lớn như thế, lão nạp cũng không dám có ý kiến, ba ngày sau bổn phái sẽ trở lại nói chuyện với thí chủ.

Nói xong đại sư dẫn quần tăng đi khỏi.

Lý Xuân Hoa nhìn bảy vị tăng đi khỏi, sắc mặt càng thêm trầm ngâm, nàng không biết mình làm thế là đúng hay không đúng?

Bỗng nghe Công Tôn Lạp nói:

- Bang chủ, chúng ta đã có rắc rối với Phái Thiếu Lâm rồi.

Chợt thấy Lý Xuân Hồng từ trong tiểu viện đi ra, Lý Xuân Hoa hỏi: - Hắn ra sao rồi?

Lý Xuân Hoa cũng không hiểu tại sao mình càng lúc càng quan tâm đến an nguy của Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hồng nói:

- Hôn mê bất tỉnh, răng cắn chặt, mặt đầy vẻ uất ức, phiền muộn, ôi... Lý Xuân Hoa bỗng nói với Lý Xuân Hồng: - Muội muội, tư có chuyện muốn nói với muội.

Lý Xuân Hồng buồn bã thốt:

- Muội biết tư tư muốn nói cái gì, dẫu sao thương thế của chàng, muội cung không có cách chữa cho thuyên giảm. Lý Xuân Hoa than rằng: - Muội muội, muội hiểu lầm ý ta rồi, trước lúc hắn ta chưa chết ta tuyệt đối sẽ không giao hắn ta cho Thiếu Lâm Tự, thì trong lúc hắn ta còn sống, ta phải tận lực cứu giúp.

Lý Xuân Hoa kêu lên nho nhỏ:

- Tư tư! Nàng xông vào lòng Lý Xuân Hoa thổn thức khóc. Lý Xuân Hoa an ủi:

- Sống chết có mạng, phú quí tại trời, không nhất định rằng hắn ta sẽ chết! Muội đã mệt cả ngày

rồi chúng ta hãy đi nghỉ ngơi một lát.

Mặt trời đã ngã về tây, một áng mây chiều bao trùm vạn vật, vạch ra một màu sắc thê lương. Đêm tối bao giờ cũng thần bí kỳ lạ. Bỗng một tiếng kêu phá vỡ màn đêm: - Âu Dương tướng công! Âu Dương tướng công... chàng đi đâu... Đó là tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, dưới ánh trăng, chỉ thấy nàng đang đứng trong sân phát ra tiếng kêu gọi động tâm...

Một bóng người nhanh như tên bắn phi tới, kêu lên: - Muội muội, Âu Dương tướng công làm sao rồi?

Tiếp đó trong tiểu viện lại phi đến mấy bóng người, họ là tứ đại đàn chủ và Công Tôn Lạp, Ngọc Tiêu Tiên Tử Liên Mị.

Lý Xuân Hồng hốy hoảng nói:

- Âu Dương tướng công không thấy đâu cả. Lý Xuân Hoa hỏi: - Các đệ tử trông coi hắn ta đâu?

Hai thiếu nữ áo xanh lảo đảo đi đến, cung kính nói: - Bang chủ, chúng tôi ở đây.

Lý Xuân Hoa trầm giọng hỏi:

- Các ngươi làm sao mà để Âu Dương tướng công rời khỏi? Thiếu nữ áo xanh bên trái nói:

- Chúng tôi nghe tiếng kêu của Lý hộ pháp mới biết Âu Dương Hải đã rời khỏi!

Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:

- Xem thần sắc trên mặt hai người, tuyệt đối không phải bị người điểm huyệt đạo, nhưng hắn ta bệnh tật như thể sắp chết đến nơi, nếu không phải có người bắt hắn ta đi thì chả lẽ tự rời khỏi, huống chi lúc này đã là sang canh ba...

Lý Xuân Hoa bớt vẻ bi thương, nói:

- Tư tư, có phải chàng đã bị phái Thiếu Lâm bắt đi? Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Bạch Hoàng Giáo cũng có khả năng. Tứ đại đàn chủ, các ngươi hãy dẫn những hương chủ không bị thương đuổi đến hướng đông, nếu gặp phải người của Bạch Hoàng Giáo, lập tức bắn tín hiệu cho bổn bang. Công Tôn đại hiệp và Ngọc Tiêu Tiên Tử Liên Mị, giữ vững trong viện, phòng khi biến cố, muội muội, muội và ta truy tầm ở phía tây, mọi người nếu đến canh tư mà không phát hiện thì phải lập tức quay về.

Nàng phát ra mệnh lệnh, mọi người lập tức lên đường.

Vốn vào lúc canh hai, mọi người trong tòa phế viện của Khiên Thủ bang đều đã chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ có một số thiếu nữ áo xanh thay phiên nhau canh gác, đi khắp xung quanh viện.

Lúc này trong nội viện, Âu Dương Hải ở trong một căn phòng nhỏ, vẳng ra tiếng thở nặng nề, kế tiếp trong lúc đó, một bóng người từ trong căn phòng chàng ở bước ra rất nhanh, chốc lát đã biến mất.

Khoảng chừng một tuần trà, Âu Dương Hải đang bệnh nặng bỗng xuất hiện ở cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng thu vằng vặc đến xuất thần. Chính lúc chàng muốn lên giường, đột nhiên có tiếng sáo vi vu trong gió…

Âu Dương Hải khẽ nhíu mày, nói thầm:

"Tiếng sáo này đã từng nghe qua hai lần rồi, mỗi lần mình mất hết lý trí thì nghe tiếng sáo này, lập tức tỉnh lại.

Nhưng tiếng sáo như gọi mời, văng vẳng bay vào tai Âu Dương Hải. Đây quả là chuyện hi hữu, sau khi tiếng sáo nọ truyền vào tai Âu Dương Hải, chàng cảm thấy tâm thần chấn động, hình như bệnh tình đả đở nhiều.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng chầm chậm đi ra khỏi phòng, bước lần tới tiếng sáo…

Nếu thân thể chàng hoàn toàn khỏe mạnh, khi nghe tiếng sáo kỳ diệu này cũng cảm thấy hiếu kỳ, huống chi thân thể bệnh tật sắp chết nằm trên giường, biết thêm một bí mật vẫn là một chuyện sung sướng.

Mà tiếng sáo này giống như có sức mạnh chữa khỏi bệnh tật bản thân. Âu Dương Hải trong đêm đen, như ma đưa lối quỉ đưa đường đi ra khỏi tòa phế viện, chàng cảm thấy tiếng sáo rất gần không xa lắm. Nhưng chàng đi mãi vẫn nghe tiếng sáo ở phía trước.

Chàng mơ hồ bước đi trong cả một canh, tự mình cũng không biết có được sức mạnh từ đâu ra mà đi được đoạn đường dài như vậy.

Bỗng nhiên, tiếng sáo mất hẳn…

Âu Dương Hải đã đến một ngôi chùa Phật tổ, tiếng sáo im bặt, chàng không khỏi hoảng hốt.

Chợt nghe bên tai chàng một giọng nói quen thuộc:

- Ha ha! Ta xem cái bộ dạng con khỉ ốm đói của ngươi thì làm gì có khả năng thông thiên kích địa.

Âu Dương Hải nghe tiếng nhìn ra, chàng giật mình một cái, dùng tay dụi mắt nhìn kỷ, chàng cho rằng mình hoa mắt hoặc đang nằm mơ.

Hóa ra trên nóc lầu chuông cao ngất của ngôi chùa cổ, có hai bóng người đang ngồi.

Nóc lầu chuông nghiêng như chảy xuống mặt đất, mà lại không hiểu tại sao hai người nọ làm cách nào ngồi lên trên đó được.

CHIẾN YÊN HÙNG CÁI

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3:

Đột nhiên một giọng nói kêu gọi: - Âu Dương tướng công!

Đ

Âu Dương Hải giật mình nhìn ra, chỉ thấy dưới ánh trăng thu có hai bóng người mãnh khảnh phóng tới, họ là Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng.

Hai nàng trông thấy Âu Dương Hải đứng ngẫn ngơ ở đó, cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Lý Xuân Hồng giơ tay nắm lấy cổ tay chàng hỏi:

- Âu Dương tướng công, huynh bị ai dẫn đến đây vậy?

Nàng biết Âu Dương Hải đang trọng thương sắp chết, nếu không bị người bắt đi thì tuyệt đối không thể nào tự mình đến đây được.

Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói: - Ta tự mình đến đây.

Lý Xuân Hồng cau mày nói:

- Huynh đến nới chùa hoang này để làm gì?

Lý Xuân Hồng cho rằng thần trí chàng không tỉnh táo, nàng ngó mãi vào mặt chàng, lại thấy trên mặt chàng chả hề có chút bệnh tật nào, đôi mắt hơi loang loáng, thần quang phụ tàng.

Vừa trông thấy vậy, người thông minh tuyệt đỉnh như Lý Xuân Hồng cũng vừa mừng, vừa sợ! Muốn hỏi xem tình hình hồi nãy thế nào.

Âu Dương Hải bổng kêu lên "Các vị nhìn....

Chàng chỉ tay lên nóc lầu chuông, nhưng khi ánh mắt chàng quét lên, hai bóng người trên nóc lầu chông trong chớp mắt đã mất tiêu rồi, Âu Dương Hải sững sốt lạnh cả sống lưng, bất giác run cầm cập. Cho rằng hai người mới nãy mà chàng trông thấy là quỉ hiện hình.

Chị em Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nhìn theo tay chàng chỉ, không thấy gì cả. Lý Xuân Hồng nói nhỏ: - Âu Dương tướng công, huynh bảo chúng tôi nhìn cái gì? Âu Dương Hải run run nói: - Tại hạ vừa rồi trông thấy ma!

Lý Xuân Hồng cười lên khanh khách nói:

- Âu Dương tướng công huynh đừng có hù dọa người ta nữa, trên đời này làm gì có ma?

Âu Dương Hải vẫn kinh nghi không thôi nói:

- Lý bang chủ, các vị nghĩ coi, một người khinh công có cao đến mấy làm sao có thể ngồi ở trên nóc cái gác chuông ấy?

Lý Xuân Hoa đứng kế bên theo dõi từng cử chỉ của chàng, nàng cảm thấy Âu Dương Hải không bệnh chút nào, có điều thần trí chưa được yên tĩnh, nói năng hơi thất thường.

Nàng chăm chú nhìn kỷ cái gác chuông nọ, cái gác chuông này cao có hơn mười trượng, trên đỉnh nghiêng dài nếu với khinh công của mình thì cũng cố gắng lên được nóc gác chuông đó, nhưng bảo mình ngồi lâu trên đó thì không thể được, bèn nói với Âu Dương Hải: - Âu Dương tướng công, huynh đã trông thấy có người ngồi trên nóc gác chuông ư?

Âu Dương Hải nói:

- Vào khoảng một khắc trước khi hai vị vừa tới đây.

Rồi nói tiếp:

- Một người khinh công đạt đến mức tuyệt diệu, đương nhiên có thể ngồi đó, nhưng lúc họ rời khỏi như tên bay biến, không thấy một động tĩnh gì, huống chi võ công của Lý bang chủ đã đạt đến mức hoả hầu cũng không nhìn thấy, thật là tuyệt vời!

Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc, hỏi:

- Huynh đã thấy người trên nóc gác chuông và họ đã rời khỏi nơi đó? Âu Dương Hải nói: - Chính lúc các vị đang nói, tại hạ chợt thấy bóng người trên gác chuông lây động rồi biến mất trong chớp mắt.

Lý Xuân Hoa nghe vậy nghĩ thầm:

"Người này đích thực khing công phi phàm"

Nàng bất giác ngẩng đầu chăm chú nhìn gác chuông. Lý Xuân Hồng khẽ nói:

- Âu Dương tướng công, huynh chỉ cần nói cho chúng ta biết làm thế nào mà huynh đến trước ngôi chùa cổ này, nhất định ta có thể tìm ra chút manh mối.

Âu Dương Hải nói:

- Đại khái khoảng canh hai, tại hạ đang hôn mê bỗng tĩnh lại, nghe tiếng sáo văng v»ng truyền đến. Lòng hiếu kỳ tại hạ theo tiếng sáo tìm đến đây, lúc ấy tiếng sáo chợt dừng, tại hạ cố gắng lắng nghe, chỉ nghe thấy có tiếng người thì thầm nói chuyện trên nóc gác chuông, ngước nhìn lên thì thấy có hai bóng người ngồi đối diện trên đó.

Lý Xuân Hồng nghe nói vậy cũng cảm thấy thần kỳ lạ lùng, ngàng hỏi: - Nếu nói như vậy, thương thế của tướng công đã được tiếng sao kia chữa khỏi ư?

Âu Dương Hải mừng rỡ nói: - Thương thế của ta đã khỏi à?

Lý Xuân Hồng nói:

- Nhìn thần sắc của huynh thì biết không co bệnh, huynh thử vận khí xem? Nhưng ta nghi ngờ tiếng sáo đó chỉ chữa được ám tật, nếu ta đoán không lầm thì cao nhân kia nhất định đã vào trong phòng ra tay chữa vết thương trong người của huynh.

Âu Dương Hải thử vận khí, quả nhiên bách mạch điều thông suốt chân khí đầy đủ. Chàng ngẫng đầu chăm chú nhìn lên không trung, suy nghĩ rằng không biết có vị cao nhân nào đã ngầm giúp đỡ mình, nếu nói là Thiếu Lâm Thien Sơn tăng thì thần tăng từ đó đến giờ có biết thổi sáo đâu, thế thì người nào giúp đỡ?

Lý Xuân Hồng dịu dàng nói:

- Vị cao nhân đó đã có thể chữa khỏi thương thế của huynh, ta nghĩ ông ta tất nhiên phải biết huynh tập luyện môn nội công nào, ta không tin trên thế gian lại có một người nào đó giỏi y thuật hơn gia sư. Âu Dương tướng công huynh thữ nghĩ lại xem, huynh có thể nhớ lại vị cao nhân nào ngầm giúp đỡ huynh không?

Âu Dương Hải lắc đầu. Lý Xuân Hoa bỗng nói:

- Ta thấy trên gác chuông hơi kỳ quái, mọi người ở đây đợi một lát, ta lên xem thử.

Đột nhiên một giọng nói thâm trầm truyền vài tai Âu Dương Hải: - Âu Dương Hải, ngươi ngăn cản nàng ta không nên đi, nếu không nàng ta sẽ chết!

Âu Dương Hải nghe vậy kinh hãi, vội vã nói với Lý Xuân Hoa: - Lý bang chủ, cô...

Lý Xuân Hoa quay qua hỏi: - Chuyện gì?

Trong đầu Âu Dương Hải loé qua giọng nói truyền âm nhập mật kia, khẽthở dài nói: - Lý bang chủ, tại hạ nghĩ, cô nương bất tất phải xông pha vào nơi nguy hiểm, hai người họ là bạn hay là thù không rõ ràng, một khi đối phương ẩn nấp lén ra tay đã thương, thì...

Lý Xuân Hồng quan sát mặt của người rất giỏi, đã trông thấy Âu Dương Hải nói không hết được ý, liền nói tiếp: - Tư tư, cao nhân kia đã không xâm phạm đến chúng ta, hà tất quấy rầy họ. Chúng ta đã tìm được Âu Dương tướng công rồi, bây giờ nên đi thôi.

Đột nhiên, thanh âm kỳ dị kia lại truyền vào tai Âu Dương Hải, nói: - Vào lúc sơ canh đêm mai ngươi hãy trở lại đây, trên gác chuông có một ván cờ đang ở thế tàn cuộc, nếu ngươi nhìn ra cách phá giải, thì hãy nói cho lão hầu tử quaí dị kia, người này hung tàn tánh tình cổ quái, tàn khốc, quen giết người nếu làm hắn thích thì có thể cứu mạng sống cho ngươi. Người của Bạch Hoàng giáo đang bao vây ngôi phế viện kia, ngươi tạm thời hãy giúp đỡ các cô gái đó Bất thình lình, trên bầu trời phía đông bắc bắn vọt lên một đạo pháo hoả tiễn màu lam, bay thẳng lên tận mây xanh, nổ đùng một tiếng, toé ra những tia ngũ sắc tuyệt đẹp.

Lý Xuân Hoa trông thấy tín hiệu, mặt biến sắc, vội nói: - Muội muội, phân viện của chúng ta đã gặp cường địch.

Nói chưa hết nàng đã phóng vọt đi. Lý Xuân Hồng cũng lộ vẻ khẩn trương nói:

- Âu Dương tướng công, nếu huynh chưa khỏi bệnh thì hãy từ từ, ta đi trước đây.

Âu Dương Hải đã được chỉ thị của cao nhân, khẽ lắc mình phóng lên ngang hàng với Lý Xuân Hồng. Lúc này Lý Xuân Hoa đã chìm mất hút vào trong đêm tối.

Âu Dương Hải thi triển khinh công, thân hình nhanh như chớpchỉ trong thoáng chốc đã xa đến một hai trượng, thân pháp không kém gì Lý Xuân Hồng.

Lý Xuân Hồng trồng thấy công lực của Âu Dương Hải đã phục hồi, mừng thầm, tận lưc phóng đi.

Trong chớp mắt, nàng gia tăng tốc độ phóng nhanh lên phía trước, chỉ vừa tung mình đã xa hơn mười trượng. Âu Dương Hải thấy nàng muốn đọ cước trình với mình, bèn mĩm cười cùng vận chân khí gấp rút đuổi theo.

Bỗng nhiên một tiếng kêu thét, chỉ thấy Lý Xuân Hồng ở phía trước tung mình trên không theo một thức "Thương ưng hồi tuyền" rồi đáp xuống đất vững vàng.

Âu Dương Hải biết có biến liền vọt tới rất mau, mắt trợn trừng, có hai người áo đỏ diện mạo khủng bố, đứng như trời trồng ở phía trước xa chừng một trượng, hiển nhiên hai người áo đỏ này đột ngột xuất hiện làm cho Lý Xuân Hồng sợ hãi thét lên. Âu Dương Hải cảm thấy hai người áo đỏ này lộ vẻ kỳ quái bất thiện.

Bên trái là một đại hán cao gầy, xương gò má nổi cao, mũi ửng, mắt sắc, bên hàm có mấy sợi râu bạc, trong tay cầm một thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi võ sáng loà.

Còn người bên phải, thần sắc khuôn mặt âm u, nét mặt xấu xa quái gỡ, ở giữa hai gò má cao là cái mũi thấp tẹt, người này mỗi khi chớp mắt, thần quang như diện, cánh tay trái đã đứt lìa, trong tay phải cầm một thanh đoản kiếm tinh quang lấp lánh.

Lý Xuân Hồng quan sát kỷ hai người này, càng thêm kinh hãi. Nàng hơi trấn tĩnh hỏi: - Trông thấy Thất tinh thiên kiếm xuất hiện, chắc các hạ là Thiên Kiếm bang chủ Quách Dộc Phiêu danh chấn võ lâm Trung Nguyên? Vị bên trái chắc là tổng hộ pháp Thiên Kiếm bang. Hoàng Thiên nhất kiếm Bắc đẩu Hàn Mạc Bá Thiên?

Tuy Lý Xuân Hồng đã nói ra được lai lịch của hai người áo đỏ, nhưng trong lòng vẫn thắc mắc, bởi vì hai người đó kiếm thuật cao cường, vang danh thiên hạ mà lại gia nhập vào Bạch Hoàng giáo, e rằng võ lâm tất sẽ nổi sóng.

Nàng vừa nói xong, đại hán cao gầy bên trái bổng giơ tay, thanh trường kiếm trong tay lập tức biến thành luồng kiếm phong ào ạt như sao sa đâm thẳng vào mặt hai người.

Lý Xuân Hồng trông thấy thế kiếm này cả kinh, nhưng nàng vẫn mĩm cười trấn tĩnh chậm rãi nói: - Quả nhiên là Hòng Thiên nhất kiếm Bắc đâu Hàn, cùng thất tinh thiên kiếm Quách Độc Phiêu đại giá giang lâm, Khiên Thủ bang Lý Xuân Hồng xin có lễ Nói xong nàng hướng về phía hai người áo đỏ nghiêng mình thi lễ.

Người một tay áo đỏ mặt âm u vẫn không có biểu lộ tình cảm gì, mà đại hán cao gầy kia lại ngẩng đầu lên trời cười điên cuồng nói: - Hai con nha đầu Khiên Thủ bang quả nhiên khác với người ta, mặt mũi xinh đẹp cơ trí hơn người, giảo hoạt có tiếng, thật danh bất hư truyền.

Âu Dương Hải nghe vậy, mặt lộ vẻ giận dữ nhưng Lý Xuân Hồng mĩm cười, nói: - Mạc đại hiệp quá khen, tiểu nữ e không dám?

Nàng hơi ngừng lại rồi nói:

- Hai vị là nhân vật anh hùng của Thiên Kiếm bang lừng lẫy giang hồ, sao hôm nay lại bỏ địa vị lãnh tụ, mà đầu nhập vào cửa? Bạch Hoàng? giáo việc này làm cho tiểu nữ có phần không hiểu.

Hoàng Thiên nhất kiếm Bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên cười rú lên nói: - Mi không hiểu? Ta nói cho mi biết, ngày nay đã đến lúc thế cuộc giang hồ võ lâm thay đổi lớn, Mạc mỗ muốn thống nhất hào kiệt võ lâm, xưng bá giang hồ Lý Xuân Hồng nghe vậy kinh thầm, hoá ra người này tâm địa bất chánh, muốn xưng hùng võ lâm. Mới cam nguyện làm tay sai cho Bạch Hoàng giáo. Thế rồi Lý Xuân Hồng thản nhiên nói: - Đó là thâm ý của các hạ, tiếc rằng phía trên hãy còn giáo chủ? Bạch Hoàng giáo? các hạ quyết không thể độc tôn võ lâm được, nhưng không biết các hạ có chức vụ gì trong Bạch Hoàng giáo?

Hoàng Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên cười gằn:

- Quư nha đầu, thật là uổng phí tâm cơ, mi đã muốn hỏi triệt để thì ta nói thực cho mi biết, nhưng mi có chắc sống qua đêm nay không?

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Phải rồi! một người sắp chết, nếu không rõ được chân tướng mà hồ đồ chết đi thì thật là chết không nhắm mắt, xin mời các hạ cứ nói!

Hoàng Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên cười nói:

- Ta là người Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật trong Bạch Hoàng giáo, hiện xưng là Lạc Phách Nhân?

Lý Xuân Hồng bất giác quay đầu ngó Âu Dương Hải một cái, nhưng trên mặt chàng vẫn lãnh đạm, tưa như không biết cái tên Lạc Phách Nhân này.

Lại nghe Mạc Bá Thiên cười nói:

- Quư nha đầu, mi có biết câu này không?? Diêm vương đã chỉ định canh ba phải chết, thì không để ngươi sống đến canh năm?, mi hãy yên tâm mà chờ chết đi!

Gả vừa nói xong, Lý Xuân Hồng bổng cảm thấy ánh kiếm loé lên trước mặt, khí lạnh ào tới, không biết từ lúc nào Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên đã lướt tới, thanh Thất Tinh đoản kiếm trong tay đâm vút vào giữa đôi lông mày của nàng.

Kiếm khí lạnh lẽo, hàn quang chói mắt, mơ hồ làm cho người ta khó mà mở mắt ra được.

Âu Dương Hải đứng bên cạnh Lý Xuân Hồng trông thấy nhát kiếm bay tới quá nhanh, sợ nàng không đở nổi Thất Tinh đoản kiếm của Quách Độc Phiêu, thế là quát to một tiếng, chàng xoay người phi ra một cước mãnh liệt vào cổ tay cầm kiếm của Thiên Kiếm bang chủ.

Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên không phải là người dễ coi thường. Ông ta không tránh cũng không né, kiếm quang bỗng chúc xuống, điểm vào đầu gối của Âu Dương Hải.

Ông takhông nhúc nhích, cánh tay không gập, kiếm chiêu đã biến, chẳng những biến đổi kiếm chiêu nhanh như chớp, mà kiếm chiêu tấn công Âu Dương Hải đến chí mạng, thật không hổ danh là chúa một bang.

Âu Dương Hải xoay người nhảy lên, dĩ công chế công, vận song chưởng đánh thẳng vào ngực Quách Độc Phiên.

Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên xoay cổ tay đâm xéo lên, kiếm quang loang loáng liên tiếp điểm vào khuưu tay trái, phải của Âu Dương Hải.

Chiêu thức của hai người đều mãnh liệt, mau chóng, lấy công làm thủ, không để cho đối phương lấy một cơ hội nhỏ nhoi nào để thở.

Hoàng Thiên Nhất Kiếm bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên vốntưởng triệt hạ hai người này không tốn tí sức nào, ai dè Quách Bá Thiên liên tiếp tung ra mấy chiêu mà cũng không làm gì được gã thiếu niên áo xanh này, bất giác cả kinh. Lý Xuân Hồng trông thấy Âu Dương Hải chiến đấu dũng mãnh, đã yên tâm nhiều, biết rằng chàng thắng không nổi Thiên Kiếm bang chủ nhưng cũng chưa rơi vào thế hạ phong hẳn. Chỉ cần kéo thời gian thêm một chút, mình sẽ phát tín hiệu cầu cứu.

Bỗng nghe Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng, nói: - Quỉ nha đầu, tiểu tử đó là ai?

Lý Xuân Hồng mĩm cười nói:

- Các ngươi chết chắc rồi, còn dám hỏi hắn là ai? Hề hề! Hắn ta là? Nàng chợt dừng lại không nói tiếp, nên biết Lý Xuân Hồng vốn thông minh nhanh nhạy, nâng biết nếu cho hắn ta một câu đố thần bí làm cho đối phương mãi suy nghĩ về lai lịch của Âu Dương Hải thì tạm thời hắn sẽ không xuất thủ liên công.

Hoàng Tiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên, gian xảo, cơ trí, làm sao mà gã không biết tâm ý của Lý Xuân Hồng được, nhưng thiên tính của một con người là vậy, đối với một chuyện không được rõ ràng, vẫn cứ muốn giải đáp cho ra, thế là gã cười nhạt nói: - Quỉ nha đầu, hắn là ai? Mi cứ cương quyết không nói thì mi sẽ nếm mùi đau khổ đấy!

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Nói với các hạ thì không khó, nhưng ta hãy còn vài chuyện không rõ, các hạ nói cho ta biết trước đi.

Mạc Bá Thiên nói:

- Mi chết đến nơi rồi, hãy còn dám đôi co trả giá nữa ư?

Lý Xuân Hồng trầm giọng hỏi:

- Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên, xem ra thần trí ngô nghê như vậy, không biết ông ta có phải đã uống mê hồn dược của Bạch Hoàng giáo hay chăng?

Mạc Bá Thiên giật mình, con nha đầu này nhăn quang quả nhiên lợi hại, nếu không giết quách nó đi thì di luỵ về sau, nhưng tính gã vốn tự phụ, đương nhiên không sợ Lý Xuân Hồng chạy thoát khỏi

tay mình, bèn nói: - Quách Độc Phiên ngày trước tuy là Thiền Kiếm bang chủ chỉ huy bọn ta, nhưng nay đã khác rồi, hiện giờ ông ta là thuộc hạ của ta, ha ha ha?

Gã nói xong, ngẫng mặt lên trời cười lên. Lý Xuân Hồng mắng thầm:

? Thân tôi tớ cho người mà còn làm như vui lắm, ba hoa khoác lác, thật là vô liêm sỉ?.

Lý Xuân Hồng biết Quách Độc Phiên nếu không phải đã trúng mê hồn dược của Bạch Hoàng giáo thì ông ta tuyệt đối sẽ không để cho bất kỳ người nào sai khiến, huống chi người đó lại là thuộc hạ của ông ta ngày trước.

Lý Xuân Hồng đột nhiên nói:

-Mạc Bá Thiên giáo chủ Bạch Hoàng giáo là ai?

Hoàng Thiên bắc đẩu Mạc Bá Thiên bỗng biến sắc, gầm gừ nói:

- Quỉ nha đầu, mi không sợ hỏi quá nhiều thì xuống âm ty sẽ bị cắt lưỡi hay sao?

Lý Xuân Hồng thấy sắc mặt của gã như thế biết rằng sẽ không nói ra tên của giáo chủ Bạch Hoàng giáo, thế là nàng ngẩng đầu lên cười khanh khách, nói: - Mạc Bá Thiên, ngươi đã chết đến nơi rồi mà còn không biết ư?

Mạc Bá Thiên bị nàng đột ngột nói như thế bất giác hoảng hốt, đảo mắt nhìn xung quanh. Ngay tức khắc, Xuân Hồng nhanh chóng rút trong bụng ta một cây tín hiệu tiễn, giật điểm hỏa, lậy tức một tiếng? Xì? vang lên, bay vút lên tận trời xanh tóe ra muôn vàn tia lửamàu sắc?

Mạc Bá Thiên rú lên: - Quỉ nha đầu!

Thanh trường kiếm trong tay nhắmđầu Lý Xuân Hồng xà mạnh xuống.

Âu Dương Hải đương kịch đấu với Quách Độc Phiên lập tức nhảy tới đánh một chưởng vào Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên cười gằn một tiếng, tả chưởng đưa lên nghênh tiếp. Ai dè ngọn chưởng này của Âu Dương Hải mãnh liệt vô song, nội công thâm hậu.

Trong lúc kịch đấu, Âu Dương Hải ngầm vận chân khí, đột nhiên hét to một tiếng, dốc hết toàn lực tung ra một chưởng.

Lực đạo đòn chưởng này ghê gớm quá, một luồng kinh khí mãnh liệt tuyệt luân xuyên qua không khí phóng thẳng vào Quách Dộc Phiên, làm cho cát sỏi tung mù.

Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên trông thấy uy thế của ngọn chưởng nhưng vẫn đứng vững trên mặt đất không nhúc nhích, trong nháy mắt lóe lên tia sáng hung ác ghê người, thanh Thất Tinh đoản kiếm nâng lên từ từ đâm tới chưởng kình bạt sơn đảo hải kia!

Đột ngột nghe Lý Xuân Hồng thét lên:

- Đừng đối đòn trực tiếp với lảo, người của chúng ta sẽ đến ngay thôi.

Lý Xuân Hồng biết nhát kiếm của Quách Độc Phiên chứa kình lực và sát khí vô biên, nàng sợ Âu Dương Hải bị thương dưới nhát kiếm đó nên lập tức kêu tiếng ngăn lại.

Đồng thời nàng biết Mạc Bá Thiên cũng đã có ý rút lui, gã mệnh cho Quách Độc Phiên trong bốn chiêu phải lập tức sát thương Âu Dương Hải, rõ ràng ám thị ông ta rằng sau bốn chiêu thì phải rút.

Âu Dương Hải trông thấy nhát kiếm của Quách Độc Phiên đâm tới, một luồng kiếm khí lạnh buốt thâm nhập vào da thịt, kiếm khí ẩn chứa sát cơ vô cùng, lúc này nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, chàng lập tức né mình lui lại. Ai ngờ thế kiếm của Tiên Kiếm bang chủ vẫn không thay đổi, hai chân dấn tời kiếm thức độc chiêu giết người cũng lao theo. Bỗng nghe Mạc Bá Thiên kêu lớn: - Lạc Phách Nhân số bảy, chúng ta đi thôi!

Thiên Kiếm bang chủ không mấy chống lại, nghe thế lập tức thâu mình lại, ngưng hẳn chiêu kiếm, nhìn Mạc Bá Thiên một cái rồi cúi đầu ủ rũ, mà đi.

Trường kiếm của Mạc Bá Thiên rung lên, người nhanh chóng phóng về phía đông nam, Quách Độc Phiên cũng phóng theo sau Mạc Bá Thiên.

Lý Xuân Hồng thầm kêu lên:

- Nguy hiểm quá! Nàng biết nếu Mạc Bá Thiên ngăn ông ta lại chậm hơn một chút thì Âu Dương Hải chắc phải chết dưới chiêu kiếm thứ hai. Kỳ thực Mạc Bá Thiên dưới tình huống ấy, kêu Quách Độc Phiên nhanh chóng rút lui là vì canh ba đêm nay gã dẫn toàn bộ huynh đệ Hắc ưng đội và Bạch Lộ ty đội năm vị Lạc Phách Nhân đột kích Khiên Thủ bang, đến hiên giờ đã gần canh năm mà lại không thấy một người nào đến đây hội hợp, hiển nhiên là bị tiêu diệt hết rồi, mà Lý Xuân Hồng đã phát tín hiệu tiễn, nếu còn không đi thì vây cánh của Khiên Thu bang sẽ đến, chắc táng mạng như chơi. Âu Dương Hải cũng biết chiêu xuất thủ thứ hai của Quách Độc Phiên mình không cách gì có thể địch nổi. Lúc đó trông thấy hai người hoảng hốt rút đi, bất giác thở phào nói: - Trình độ võ công của người đó cao thâm, quả thật khó lường? Cứ thế xem ra những tay đáng gờm trong giang hồ thật nhiều, Lý Xuân Hồng mĩm cười nói: - Âu Dương tướng công, tiểu nữ thật sự bội phục công lực của huynh, nên biết giang hồ võ lâm hiện nay, người có thể đấu liền năm, sáu mươi hiệp với Thiên Kiếm bang chủ, rằng không tìm đâu ra.

Âu Dương Hải than rằng:

- Lý cô nương, xin đừng chế giễu tại hạ.

Lý Xuân Hồng nghiêm nét mặt nói:

- Từ trước đến nay chưa người nào giao đấu với Thiên Kiếm bang chủ qua nổi ba mươi chiêu, làm sao ta lại chọc huynh chứ? Âu Dương Hải nghe nàng nói đành im bặt, kỳ thực trong lòng chàng đang nghĩ:? Đêm mai, lúc sơ canh, phải gặp kỳ nhân trên gác chuông, không biết là phúc hay hoạ??. Lý Xuân Hồng cho rằng chàng nghĩ đến cuộc chiến vừa rồi bèn nói: - Âu Dương tướng công, huynh tuổi còn trẻ mà đã có võ công cao thâm như vậy, nếu tập luyện nhiều thêm nữa thì chẳng đến mười năm sau tất sẽ là một tay cự phách bậc nhất võ lâm.

Đột nhiên nghe thấy Âu Dương Hải trầm giọng quát: - Ai?

Một giọng nói lạnh lùng trả lời: - Ta đây.

Từ trong lùm cỏ ngoài mười trượng, từ từ đi ra một thiếu nữ áo xanh, mặt như phủ sương giá, trên áo nàng vết máu loang lỗ còn chưa lâu, chính là Thiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa.

Rõ ràng nàng đã đến từ lâu rồi, nhưng lắng nghe mọi người nói chuyện, cho nên nhất thời không tiện xuất hiện.

Âu Dương Hải trông thấy vết máu trên áo nàng, thầm nghĩ:

? Với máu nhuộm trên người nàng như thế chắc là nàng đã giết nhiều người?. Lý Xuân Hồng thất kinh hỏi: - Tư tư, tình hình Khiên Thủ bang chúng ta ra sao? Các tư muội thế nào? Lý Xuân Hoa buồn rầu nói: - Trong bang đã gặp phải cường địch tập kích, số người chết không phải là ít, nhưng may mà đánh lui được địch nhân.

Lý Xuân Hồng nghe vậy hơi an tâm, thở hắt ra một hơi nói:

- May mà cả hai cao thủ bọn họ chưa gia nhập vào cuộc chiến.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Các người đã gặp người nào?

Lý Xuân Hồng nói:

- Là Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phiên và Hoàng Thiên bắc đẩu Mạc Bá Thiên, họ đã gia nhập? Bạch Hoàng giáo?. Quách Độc Phiên dường như đã trúng mê hồn dược của bọn chúng.

Lý Xuân Hoa nghe vậy lộ vẻ lo lắng, trên mặt càng thêm vẻ sầu, nhưng nàng lại trầm mặc không nói gì.

Lý Xuân Hoa đảo mắt nhìn lên người Âu Dương Hải, chậm rãi nói: - Muội muội, người của phái Thiếu Lâm lại đến bang viện của chúng ta. Lý Xuân Hồng biến sắc, nói: - Phải họ đến thăm Âu Dương tướng công không?

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Đêm nay nếu không có mười ba vị cao thủ Thiếu Lâm đến bang chúng ta, thì e rằng Khiên Thủ bang chắc toàn bộ bị tiêu diệt hết! Lý Xuân Hồng nghe thế, đã biết hết tình thế gian nan, Âu Dương Hải lặng lẽ không nói, lòng đau đớn vô hạn.

Lý Xuân Hoa nói:

- Muội muội, muội nghĩ thử coi có cách nào vẹn toàn cả hai hay không?

Lý Xuân Hồng chăm chú nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa rồi hỏi: - Tư tư, tư có nói hành tung của Âu Dương tướng công cho người phái Thiếu Lâm biết không?

Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:

- Thiếu Lâm Thiên Minh chưởng môn nói: Chỉ cần chuyện này giải quyết xong, thì ông ta sẽ đem những người tinh nhuệ trong Thiếu Lâm dốc toàn lực cùng Khiên Thủ bang chúng ta đối phó với Bạch Hoàng giáo.

Lý Xuân Hồng biến sắc run run nói: - Tư tư?tư đã nói cho họ biết rồi ư?

Lý Xuân Hoa không trả lời, tiếp tục nói:

- Cục thế võ lâm hiện nay, nếu đối phó với Bạch Hoàng giáo thì phải mượn lực lượng của Thiêu Lâm tự.

Lý Xuân Hồng khẽ lau mắt than rằng:

- Tư tư đã nghĩ như vậy, muội cũng không có kế nào vẹn toàn cả hai nữa.

Bỗng Âu Dương Hải lạnh lùng nói tiếp:

- Kế vẹn toàn cả hai thì sớm đã không có rồi, Thiếu Lâm quần tăng kiến nghị cương cường, họ nguyện dù cho cả chùa bị phá nát chứ không thể phản bội qui luật, huống chi quí bang đang trong cơn động loạn của võ lâm, lại không thể đắc tội với Thiếu Lâm, mà mất đi thế lực môn phái? Thực ra tại hạ và quí bang không hề có mối giao tình sâu đậm, các vị hà tất phải vì tại hạ mà khó xử? Chuyện này

là án oan của tại hạ với Thiếu Lâm tự, không can thiệp đến quí bang. Âu Dương Hải ngày nay được nhận đại ân tình của quí bang, nếu tại hạ may mắn có thể sống thêm nữa, ngày sau sẽ hết sức giúp đỡ quí bang đối phó Bạch Hoàng giáo để báo đáp ân huệ của quí bang đối với tại hạ.

Nói xong, chàng quay minh bước đi, Lý Xuân Hồngvội kêu lên: - Âu Dương tướng công hãy dừng bước, ta?

Âu Dương Hải không để ý đến lời kêu gọi thê lương của Lý Xuân Hồng, chàng triển khai khinh công lao đi.

Chàng chạy một mạch ra đến ba bốn dặm.

Vừng hồng dần dần ló dạng ở phương đông, ánh dương quang chói lọi, đẹp đẽ lạ kỳ.

Âu Dương Hải tạm dừng bước, hít một hơi thật sâu. Thình lình, phía sau có người quát: - Âu Dương Hải!

Chàng giật mình quay lại.

Chỉ thấy Lý Xuân Hoa đứng phía sau mình ba trượng trong ánh mặt trời chiếu rọi trông nàng xinh đẹp tuyệt thế. Nhưng lộ vẻ dử tợn khủng khiếp.

Âu Dương Hải hoảng hốt, hỏi:

- Lý bang chủ, hkông biết có chuyện gì sai bảo?

Lý Xuân Hoa mặt lạnh như sương giá noi: - Ngươi nên biết mục đích của ta truy đuổi!

Âu Dương Hải thất kinh, buột miêng nói: - Là vì muốn giết tại hạ?

Lý Xuân Hoa cười nhạt nói:

- Ngươi là kẻ giao hoạt nhất, là gã nam tử thông minh nhất mà ta đã từng gặp, suýt chút nữa ta bị ngươi lừa, khiến cho cả đời ôm hận!

Âu Dương Hải kinh ngạc nói: - Tại hạ không hiểu ý của cô nương?

Mặt Lý Xuân Hoa càng thêm lạnh lùng, xuất hiên sát khí quát: - Ngươi nói thực đi, ngươi có phải là người của Bạch Hoàng giáo không?

Âu Dương Hải nặng nề đáp:

- Ta biết, cô nương muốn giết ta từ lâu rồi, như thế thì trăm điều lợi mà không có hại, dù ta không

phải là Bạch Hoàng giáo cô cũng sẽ không tha đâu.

Lý Xuân Hoa kinh nạgc nói:

- Làm sao ngươi biết được tâm ý của ta?

Âu Dương Hải ngẩng đầu cười một hơi, nói:

- Cô nương ở trong Lý gia đại viện cửu ta ra, thứ nhất là kh6ong muốn Bạch Hoàng giáo có thêm một cao thủ, thứ hai là muốn nghiên cứu trên mình ta để biết bí quyết của Lạc Phách cầm nhiếp hồn thuật. Nhưng như cô nương biết không có cách nào lấy được bí mật này thì kiên quyết giết ta, để người trong Bạch Hoàng giáo khỏi đến cứu ta trở về để cho chúng điều khiển, huống chi trước mắt đang lâm vào cảnh xung đột với phái Thiếu Lâm, cô nương không giết ta thì không được mà sau khi giết ta, nhất định sẽ bày ra hiện trường mê ly, nói rằng ta bị người của Bạch Hoàng giáo giết chết, để có thể tránh khỏi sự oán hận của tiểu muội đối với cô nương, ta nói thế đúng không?

Lý Xuân Hoa nghe chàng nói xong một lượt, mặt lúc đỏ lúc xanh. Bình sinh nàng làm việc quả quyết, cơ trí thông minh, có khi khái của nam tử anh hùng, bây giờ lại yếu đuối do dự không quyết như vậy, nàng biết rõ giết chết Âu Dương Hải thì đúng như điều chàng nói:? chỉ có trăm điều lợi mà không có một điều hại? nhưng lại không biết tại sao nàng không hạ độcthủ nổi.

Lúc này Âu Dương Hải suy nghĩ rất lung, chàng biếtchỉ cần Lý Xuân Hoa vừa ra tay thì mình khó bề thoát khỏi độc thủ. Nhưng phải nghĩ cách phá mở cục diện tìm cho được đừng sống.

Lý Xuân Hoa hằn học nói:

- Vì nguy cơ của võ lâm dù ta có giết lầm người thì cũng hkông sao! - Cô nương ra tay đi!

Lý Xuân Hoa nói:

- Với võ công hiện nay của ngươi khó mà tránh khỏi mười chiêu của ta, thế này vậy. Nếu ngươi có thể tiếp nổi mười chiêu của ta thì cho ngươi sống.

Âu Dương Hải kiên nghị đáp:

- Tốt! tốt! Vì mạng sống quí báu của ta, đành phải chịu sự khinh khi nhục mạ này, nhưng ta phải nói cho cô biết, có một ngày ta cũng sẽ nhục mạ lại cô nương y như thế.

Lý Xuân Hoa lạnh lúng nói:

- Nếu thật sự có một ngày như thế, ta nhất định sẽ tự sát.

Âu Dương Hải nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, bụng nghĩ.? Chẳng lẽ mình không địch nổi mười

chiêu của cô ta?? Lý Xuân Hoa quát: - Ngươi bảo trong lấy thân!

Nàng nhẹ nhàng đảo người, hữu chưởng dùng một chiêu? Tố thủ đoạt hồn? vồ tới thật nhanh.

Âu Dương Hải biết cái vung tay nhẹ nhàng của nàng ẩn chưa nội công ghê gớm, chàng không dám trực tiếp đón chưởng, thân mình khẽ di chuyển, tay phải vung ra chém vào vai nàng.

Lý Xuân Hồng lắc vai tránh khỏi đòn đánh.

Âu Dương Hải như đã vào cửa chết, không đếm xỉa gì hết, lao mình tới thình lình phóng ra bốn chưởng.

Chưởng phóng vù vù, tiềm lực mạnh mẽ, chặn đứng đường lùi của nàng.

Nào hay Lý Xuân Hoa vẫn đứng nguyên chỗ cũ như không thấy chưởng lưc đánh ra của Âu Dương Hải, nàng đứng im không động.

Âu Dương Hải Sững sốt, nhưng chàng biết rằng nàng tất sẽ tung cú sát thủ? vừa nghĩ đến đây chỉ thấy Lý Xuân Hoa chân vẫn thẳng, thân người hkông đảo, nhưng người đã đến trước mặt Âu Dương Hải, nàng duổi tay trái lẹ làng chụp lấy cánh tay phải của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải trông thấy nàng duỗi tay trái đã sắp chạm đến cổ tay mình vội quát lớn?

Cổ tay phải của Âu Dương Hải vừa xoay vừa giật, đã tranh khỏi tay trái của Lý Xuân Hoa đồng thời phát ra kình lực mạnhkhông thể tả đánh ngược lại Lý Xuân Hoa.

Nội công thế chưởng này của Âu Dương Hải mạnh nhưng lại quá nhiều sơ hở. Tay trái của Lý Xuân Hoa vừa co lại vừa búng ra, vận đủ chân khí vào năm đầu ngón tay phải chập vào ngực Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải kêu? hự? một tiếng, y phục toàn thân của chàng rung lên phần phật, hai gối khuỵu xuống, cơ hồ té lăng xuống đất, rõ ràng đã bị trọng thương.

Lần giao đấu dử dội này của hai người đã trải qua một lần sinh tử. Lý Xuân Hoa gật gù nói: - Võ công của ngươi thật là phi phàm, hãy còn bốn chiêu nữa.

Nói xong, thân mình của nàng lao tới mãnh liệt như giông bão, hai bàn tay không liên tiếp vung lên?

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!?.

Âu Dương Hải đỡ không kịp, ngực, bụng, vai trái, xương sườn, mỗi nơi đều trúng một chưởng.

Âu Dương Hải? hự? lên một tiếng nữa, đổ nhào xuống đất.

Lý Xuân Hoa đánh ra bốn chưởng xong, không nói một lời, quay mình phóng đi.

Âu Dương Hải sắc mặt tái mét, mồ hôi va ra như hạt đậu, nén nhịn đau đớn, gắng gượng muốn đứng dậy nhưng rồi lại ngã xuống.

Những dòng suy nghĩ lộn xộn cứ hiện ra trong đầu Âu Dương Hải? Lý Xuân Hoa vì sao không thừa lúc mình bị thương không còn sức phản kháng mà giết chết ta?

Chẳng lẽ nàng không muốn mang cái tiếng giết ta có ý để cho ta từ từ chết trong đau đớn chăng?

Một người mỷ nữ diễm lệ như nàng mà lại tàn khốc, nham hiểm, độc ác như vậy, quả thực khó làm người ta tin được!

Ta với nàng vốn không có oán thu vì sao nàng hạ độc thủ với ta? Giả như nói rằng Lý Xuân Hoa chưa giết chết ta là vì hãy còn tấm lòng nhân từ, thương hại đối với ta, nhưng ta lại cho rằng đó vẫn là một sự sĩ nhục vô cùng lớn!

Từ Thiếu Lâm tự trốn ra, chỉ mấy ngày ngắn ngủi đã trãi qua hai lần bị cái chết uy hiếp, hơn nữa lại còn bị cuốn vào vòng ân oán của võ lâm.

Sau cùng, Âu Dương Hải nghiến răng căm hận tự nói:

- Ta sẽ trả lại mối thù này cho ngươi!

o O o

Mặt trời đã lên cao, bầu trời không gió không mây, mặt đất cả vùng oi bức, trên cánh đồng bao la không thấy một bóng người.

Trong đám cỏ rậm rạp vang ra những tiếng rên: - Nước, nước, khát quá? nước?

Người này chính là Âu Dương Hải, mặt chàng vàng khè, hai mắt đỏ ngầu, khẽ nhúc nhích thân hình, chầm chậm từ trong đám cỏ bò ra.

Trong một thời gian dài chàng đã liên tục năm lần, mỗi lần chàng tỉnh lại thì ý niệm cầu sống lại nổi lên, ý chí quyết tâm phục thù càng thêm mạnh mẽ.

Lúc này, chàng nghĩ:

? Vào trước lúc sơ canh mình phải bò đến ngôi chùa cổ hoang vu ấy, cầu cứu sự trợ giúp của vị cao nhân nọ?.

Bỗng, trên đồng cỏ vang lên những tiếng kêu gọi: - Âu Dương tướng công? Âu Dương tướng công?

Đó là tiếng gọi của Lý Xuân Hồng?

Chàng nhanh chóng bò vào một lùm cỏ rậm rạp, giấu mình trong đó. Gió nhẹ hây hây, hai bóng người xinh đẹp kề vai lướt đi như gió thổi, đó là Lý Xuân Hồng và Lý Xuân Hoa.

Hai người bọn họ đã có đến ba lần đi sát qua nơi Âu Dương Hải nấp, nhưng không có một tiếng động nào nên họ không phát giác ra chàng.

Âu Dương Hải kêu thầm trong bụng:

Lý Xuân Hoa à Lý Xuan Hoa, ngươi đừng có giả cách không biết gì, ngươi biết đó, ngươi càng giả vờ thì ta càng thêm hận ngươi?.

Lý Xuân Hoa và Ly Xuân Hồng bốn đạo mục quang rà quét xung quanh một hồi rồi triển khai khinh công phóng về phía tây.

Âu Dương Hải đợi khi hai người đã đi xa mới cố gắng ngồi dậy, ngưng thần vận khí điều hoà hơi thở, mãi cho đến lúc mặt trời lặn chàng mới lao đao đi đến ngôi chùa cổ.

Chàng đến dưới một cây bạch dương, phóng mắt nhìn cái chuông nọ đến xuất thần, bụng nghĩ làm sao có thể lên trên đó được?

Âu Dương Hải khẽ thở dài một tiếng, cất bước nặng nề loạng choạng, cố gắng leo lên gác.

Bỗng nhiên trong đầu như mê muội, chàng lại ngã xuống đất lịm đi? Sương khuya thấm ướt người, gió se se lạnh?

Âu Dương Hải từ từ mở mắt ra, trước mắt tối om, đêm đã khuya rồi. Thình lình một tiếng hú choáng người từ trên nóc lầu chuông vọng xuống. Tiếng hú vừa dức từ trên lầu chuông có một bóng người bay vụt xuống như sao sa.

Âu Dương Hải dõi mắt nhìn. Thấy khoảng bốn thước phía trước mặt có một quái nhân hình dạng lạ lùng, đôi cánh tay và bộ mặt của hắn lông đen mộc xồm xoàm, hình trạng mười phần giống như một con vượn hay con khỉ, ghê người nhất là đôi mắt của hắn bắn ra hai tia sáng màu vàng sáng rực, chiếu thẳng vào người Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hoảng hốt, chàng nghĩ:

? Người này chắc là Hầu nhân mà kỳ nhân nọ đã nói?? Vị tiền bối kia ơi, xin hãy cứu tôi, mạng

vãn bối! Quái nhân nghe vậy đột ngột há miệng cười quát to, nói:

Hê hê những người mà cả đời ta đã gặp chắc chỉ có ngươi to gan như vậy?

Âu Dương Hải lặng đi một lúc, không hiểu lảo quái nói vậy là có ý gì, quái nhân lại nói: - Chỉ với phần đảm lượng này của mi thì ta phải nên cứu rồi.

Âu Dương Hải giờ mới hiểu ý, hoá ra là hắn tán thưởng sự can đảm của chàng, bởi vì với hình dạng xấu xa như quư của hắn thì vào ban ngày cũng làm cho người ta vừa gặp đãkinh sợ rét run, làm sao còn dám nói chuyện với hắn nữa?

Âu Dương Hải cung kính nói:

- Lão tiền bối ra tay tương cứu, vãn bối cả đời khó quên.

Quái nhân cười hềnh hệch lạnh lùng:

- Mi quên hay không quên, ta không cần biết đến?

Quái nhân vừa dức lời, Âu Dương Hải cảm thấy toàn thân chấn động, cánh tay của mình đã bị bàn tay to lớn của quái nhân chụp lấy, thân mình bắn vút lên không trung.

Chớp mắt, Âu Dương Hải đã trở nên hốc hác chuông cao hơn mười trượng, chàng kính thầm, không thể ngờ khinh công của quái nhân cao cường như thế, thật là cái thế cổ kim.

Chàng đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy phía tây của gác chuông này có bày hai cái ghế dài nhỏ, nhính giữa quả nhiên có một bàn cờ đang ở thế tàn cục.

Quái nhân kêu ủa một tiếng, nói rằng: - Thương thế của ngươi thật là hiếm thấy?

Âu Dương Hải nghe giọng nói của lão liền biết mình bị tróng thương rất nặng.

Chàng thởi dài thê lương, nói:

- Lão tiền bối, vết thương của vãn bối không cứu được ư?

Đôi mắt dài của quái nhân trợn lên, giận dữ nói:

- Thiên hạ võ lâm không có thứ võ công nào mà ta không biết, mi bị võ công của phái Tâm Đạo môn vùng Tây Vực đánh bị thương. Có điều Tâm Đạo môn từ sau khi Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông chết đi, trong võ lâm thất truyền môn võ công này đã có hơn trăm năm rồi, nhưng thương thế trên người của mi rõ ràng là bị Tố Nữ thất âm chỉ của Tâm Đạo môn đánh bị thương?

Âu Dương Hải lúc tại Thiếu Lâm tự đã từng nghe Thiên Sơn tăng nói qua, các môn võ công hiểm độc ghê gớm trong thiên hạ đều không vượt qua nổi chân khí vô hình của Tố Nữ thất âm chỉ. Một khi? Thất âm chỉ? đánh ra đều khắp tâm mạch thì trúng bảy nơi trong người, cực kỳ lợi hại.

Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi: - Sao? Đó chính là Tố Nữ thất âm chỉ?

Quái nhân cười nhạt nói:

- Mi cũng cũng biết môn võ công này?

Âu Dương Hải khẽ gật đầu nói:

- Người trúng phải loại?chỉ? này, tâm mạch nổi ửng đỏ, hai mươi bốn khắc sau huyết khí ngưng hết, dù là thần tiên la hán cũng không chữa khỏi.

Đột nhiên quái nhân kêu lên một tiếng lạ lùng, đôi bàn tay to lớn lông lá xồm xoàm của lão ta vỗ vào huyệt đạo của Âu Dương Hải nhanh nhu chớp.

Hoá ra ngay lúc Âu Dương Hải vừa nói hết câu mắt bỗng trắng dã, cổ họng phát ra những tiếng hơ hơ quái lạ, bởi vì chàng đã trúng thương gần hai mươi bốn khắc rồi.

Nếu không phải quái nhân tức thời phát giác, chỉ hơi chậm một khắc thì dù có Hoa Đà tái thế, Biên Thước sống lại thì Âu Dương Hải khó mà bảo trì được tánh mạng.

Khí ấm của ban mai làm Âu Dương Hải từ trong cơn hôn mê tỉnh lại? Chàng nhắm đôi mắt, tiến hít lấy hai ngụm không khí trong lành, tức khắc cảm thấy không khí tràn ngập trong phổi, tinh thần sảng khoái vô cùng, thình lình chàng mở mắt ra?

Quái nhân lông lá xồm xoàm nọ đang ngoác cái mồm nhọn mĩm cười với chàng.

Âu Dương Hải đứng dậy cúi mình nói:

- Nếu không có lão tiền bối ra tay tương cứu thì vãn bối đã xuống suối vàng, công ơn trời bể này khó mà quên được.

Quái nhân cười hơ hớ một tràng chói tai nói: - Tiểu tử, ngươi tên gì?

Âu Dương Hải nói rõ:

- vãn bối họ là Âu Dương, tên Hải.

Quái nhân lại hỏi: - Sư phụ của ngươi?

Âu Dương Hải nói:

- Vãn bối xuất thân là một đứa làm công ở Hương Tích trù của Thiếu Lâm tự, hiện tại là phản đồ bị phái Thiếu Lâm truy sát, ôi? nói ra thì rất dài dòng?

Quái nhân nghe thế cười nói:

- Âu Dương Hải, ngươi không nên nói ta, tuy ta cứu ngươi nhưng trong mắt ta cũng có thể lấy đi cái mạng của ngươi.

Âu Dương Hải vội nói:

- Lão tiền bối, những lời vãn bối nói đều là thực, tuyệt đối không giã dối chút nào.

Quái nhân nói: - Ngươi biết ta là ai chứ?

Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không biết!

Đội mắt quái nhân đột nhiên bắn ra một tia hung quang nói: - Thế tại sao ngươi lại đến ngôi chùa cổ này?

Âu Dương Hải hoảng hốt, càng biết người này cực kỳ hung tàn quái gở, có thể một lời nói sai sẽ làm lão ta nổi sát khí, nghĩ ngợi một hồi, Âu Dương Hải nói: - Vãn bối?

Bỗng nhiên có một giọng nói nhỏ như muỗi kêu bay vào trong tai chàng:

- Ngươi không nên nói ra chân tướng, hắn là Cô Thiên Nhân Viên danh trấn thiên hạ võ lâm bốn mươi năm trước, là một quái vật cực kỳ quái dị hung tàn, hắn đã có hảo cảm với ngươi, sẽ không giết ngươi đâu, ngươi đừng ngại ngần hãy đặt cược điều kiện trao đổi với hắn?

Âu Dương Hải nghe vậy tâm trí liền sáng tỏ, nói: - Vãn bối? vãn bối không muốn nói.

Quái nhân ấy chính là Cô Thiên Nhân Viên mà măn nào danh chấn thiên hạ, người ta nghe cái tên đó cũng đủ kinh hồn táng đởm, lúc này lão ta thấy Âu Dương Hải to gan cự tuyệt trả lời câu hỏi của lão, không khỏi ngạc nhiên, nói: - Vì sao ngươi không muốn nói?

Âu Dương Hải mĩm cười nói:

- Vãn bối không muốn nói thì không muốn nói chứ còn sao nữa.

Cô Thiên Nhân Viên cười mấy tiếng nói:

- Tiểu tử, ngươi thật to gan. Chỉ cần ngươi nói ra người nào kêu ngươi đến ngôi chùa cổ này ta sẽ

đáp ứng làm cho ngươi một chuyện.

Âu Dương Hải đã được cao nhân ngầm chỉ bảo, trong bụng đã có tính toán, bèn cười nói: - Đa tạ lão tiền bối, ủa? lão tiền bối, người đánh cờ với ai vậy?

Chàng giả bộ ngạc nhiên chỉ bàn cờ trước mặt.

Cô Thiên Nhân Viên ham thích cờ tướng, nghe Âu Dương Hải nhắc đến, lão bèn nhớ ngay đến ván cờ tàn này mà đến khi mặt trời lặn lão cũng không tìm ra cách phá giải, định bụng thua chắc rồi.

Cô Thiên Nhân Viên nói: - Ngươi cũng biết đánh cờ ư?

Âu Dương Hải nhìn chăm chú ván cờ tàn, nói: - Không biết vị cao nhân nào đã đi được nước cờ hay này?

Cô Thiên Nhân Viên ngạc nhiên nói: - Sao? Ngươi thấy sự lợi hại của nước cờ này à?

Âu Dương Hải mĩm cười nói:

- Vãn bối lâu lắm chưa đánh cờ, lão tiền bối, chúng ta đánh thử một ván được không?

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Không được không được, ván cờ này là ta với một người bằng hữu đánh cá đó. Âu Dương Hải nói: - Không biết các vị cá độ gì?

Cô Thiên Nhân Viên nói: - Tính cá mạng người.

Âu Dương Hải sửng sốt, nói:

- Các vị lấy tánh mạng của mình ra cá độ sao?

Cô Thiên Nhan Vien ngoác miệng cười, nói:

Không phải cá độ mạng chúng ta, mà là mạng của người khác. Âu Dương Hải nghe vậy càng thêm mờmịt, khẽ nhíu mày hỏi: - Là mạng của người nào?

Cô Thiên Nhân Viên cười nói:

- Võ lâm giang hồ trong thiên hạ mỗi người một mạng.

Âu Dương Hải càng nghe càng kỳ lạ, nói như thế ván cờ này có liên quang đến vận mệnh giang hồ võ lâm thiên hạ, làm sao mình có thể nhúng tay vào??

Chàng nghĩ chưa xong, Cô Thiên Nhân Viên cười ha hả nói: - Thằng nhỏ Âu Dương, ngươi có muốn biết câu chuyện này không? Âu Dương Hải nói: - Câu chuyện gì?

Cô Thiên Nhan Viên nói:

- Vào bốn mươi năm trước, có một quái nhân cực kỳ hunh ác, tính gã vốn hiếu sát, lúc đó giết người khó mà đếm hết được, mà vì võ công của gã quá cao, nên mãi vẫn không có ai là đối thủ của gã, tuy các phái trong thiên hạ đều muốn giết gã nhưng khó mà toại nguyện được?

Âu Dương Hải vừa nghe đã biết người mà lão ta nói có thể chính là lão, nhưng Âu Dương Hải vẫn giả vời không biết, hỏi: - Lão tiền bối, không biết người đó là ai?

Cô Thiên Nhan Viên đột nhiên ngững đầu hú lên một tiếng? Thân người như mũi tên vừa rời khỏi dây cung bay vút ra? Âu Dương Hải thấy lão từ trên không trung cao mười trượng tung mình nhảy thẳng xuống, rất lấy làm khâm phục, chàng cũng cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy thân ảnh của Co Thien Nhân Viên như ánh chớp rơi xuống đất.

Hoá ra trước ngôi chùa còn có ba người áo đen đứng đó từ lúc nào, chỉ nghe Cổ Thiên Nhân Viên lại hú lên một tiếng kinh tâm động phách, tiếp liền sau đó là ba tiếng kêu thảm khốc?

Ba người áo đen, tất cả đều ngã xuống!

Âu Dương Hải trông thấy thủ pháp giết người nhanh như chớp của lão, kinh hãi vô cùng. Một tiếng cười vang lên?

Vù một tiếng, Cô Thiên Nhân Viên lại từ mặt đất bay lên nóc chuông lầu.

Âu Dương Hải trông thấy vậy chàng mơ hồ không tin rằng võ lâm lại có thứ thân pháp tuyệt nhanh như thế, chàng không khỏi nhìn quái nhân ngẩn ngơ.

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Tiểu tử, ba tên đó là người của Bạch Hoàng giáo cho nên ta giết chúng liền không do dự.

Âu Dương Hải ủa một tiếng:

- Nếu không phải vãn bối tận mắt nhìn thấy, thì vãn bối cũng không tin lão tiền bối lại có võ công tinh tuyệt như vậy.

Cô Thiên Nhân Viên đắc ý cười nói:

- Thiên hạ chỉ có võ công một người làm lão phu bội phục, ngoài ra? hề hề?

Sự thực, võ lâm hiện nay người có võ công cao cường giống như Cô Thiên Nhân Viên thật hiếm thấy.

Co Thiên Nhân Viên cười một trận, nói:

- Thằng Âu Dương, lão phu nói cho ngươi biết, quái nhân mà ta nói đó chính là ta.

Âu Dương Hải đã biết trước chính là lão, giả bộ ủa một tiếng, nói: - Không ngờ cả đời vãn bối lại có dịp hạnh ngộ lão tiền bối.

Cô Thiên Nhan Viên nói tiếp:

- Nếu như bốn mươi năm trước ngươi gặp ta thì coi như ngươi gặp vận xui rồi.

Âu Dương Hải hỏi:

- Lão tiền bối, tiền bối nói từng có một người võ công làm tiền bối bội phục, không biết là người nào? Co Thiên Nhân Viên không trả lời câu hỏi của chàng, nói: - Năm đó, lão phu cơ hồ làm điên đảo cả giang hồ võ lâm, có một hôm, chợt có một người thanh niên bảo ta không nên giết người, lúc đó ta cảm thấy người thanh niên này thật cả gan.

Âu Dương Hải nói:

- Lão tiền bối có thử sức với người đó không?

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Ta đã xuất thủ đánh gã ba chiêu nhưng gã đều khéo léo tránh được, đột nhiên gã móc ra một cây sáo thổi lên một khúc, thật kỳ quái, tiếng sáo đó làm cho tâm thần của ta hơi phủ động, không suất thủ đánh hắn nữa, thế là thanh niên đó cất cây sáo, nói với ta rằng tuy võ công gã không bằng ta nhưng có thể dúng tiếng sáo điều khiển được tâm thần của ta.

Âu Dương Hải than rằng:

- Vạn vật trên thế gian này thật lắm điều kỳ lạ, người thổi sáo mà lão tiền bối nói không biết xưng hiệu là gì?

Cô Thiên Nhân Viên vẫn không trả lời câu hỏi của chàng, tiếp tục nói: - Từ hôm đó về sau, bọn ta trở thành bạn hữu, nữa bước không rời, mỗi lần lão phu không nhịn được muốn giết người, gã bèn cá độ cờ tướng với ta, gã nói: - Nếu ta chơi cờ thắng gã, gã sẽ không ước thúc ta đi giết người nữa, thế rồi bốn mươi năm qua, cờ tướng của ta vẫn luôn luôn thua gã?

Âu Dương Hải nghe vậy bỗng tỉnh ngộ, hoá ra lúc nảy Cô Thiên Nhân Viên nói:? Ván cờ này cá

độ tính mạng của người trong võ lâm giang hồ?, nguyên do của nó chính là đây. Quả nhiên với tuyệt kỷ thân thủ giết người của Cô Thiên Nhân Viên mới rồi, cứ mặc nhiên tha sức tung hoành trên giang hồ thì đích thực là mối hoạ lớn, không biết có bao nhiêu người trong võ lâm phải chết dưới tay lão. Âu Dương Hải nghĩ ngợi, khẽ hít một ngụm không khí trong lành, nói: - Lão tiền bối, có phải người tính trở lại giang hồ để giết người?

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Nhưng cờ thức của ta thủy chung vẫn thua gã.

Âu Dương Hải nói:

- Nếu có một ngày tiền bối đánh cờ thắng người đó, tiền bối có muốn làm theo lời ước. Trở lại giang hồ để giết người chứ? Cô Thiên Nhân Viên cười nói: - Bốn mươi năm nay hung tính của ta đã bị đức tính của gã cảm hoá không ít, nếu không thì ngươi đời nào còn sống nữa! Hề hề? nhưng giang sơn dể đổi, bản tánh khó dời, mới rồi hung tính của ta lại nhen nhóm lên, giết ba người của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải nghe lời nói của lão đầy dẫy mâu thuẫn, cảm thấy tính cách người này kỳ lạ, khó mà đoán bắt được, giống như loài cầm thú tính hoang dã khó thuần.

Kỳ thực chàng đâu có biết Cô Thiên Nhân Viên vốn là sự kết tinh hỗn hợp giữa người và thú!

Bổng nhiên?

Từ nơi xa xăm bay đến một luồng ngư âm rõ ràng, bay vào trong tai Âu Dương Hải: - Âu Dương Hải, hiện tại tuy vết thương của người đã khỏi rồi, nhưng ngươi vẫn chưa thoát khỏi? Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật?. Nếu không mau chóng giải trừ, tiếng? Lạc phách cầm? vừa nổi lên thì thần trí của ngươi bị khống chế, trên thế gian này người có thể giải trừ? Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật? chỉ có một mình Cô Thiên Nhân Viên, ngươi không nên cho hắn là ngu ngốc, kỳ thực Cô Thiên Nhân Viên rất thông minh linh tri, hơn nữa lão lại có mối quan hệ với giáo chủ Bạch Hoàng giáo rất không bình thường, ngươi tuyệt đối phải đem cách phá giải thế cờ ra tương ước, để lão chưa khỏi bệnh cho ngươi.

Âu Dương Hải nghe thấy giọng nói truyền âm nhập mật này liền biết là giọng nói của người thổi sáo đêm qua, nhưng chàng nghĩ không ra kỳ nhân này là nhân vật nào?

Dường như người thổi sao biết rất rõ tất cả thình hình của mình, với mấy lần ngầm tương trợ, đương nhiên sẽ không làm hại mình.

Nhưng lời nói của ông ta lại làm cho chàng cảm thấy kỳ lạ vô cùng?

Cô Thiên Nhân Viên rõ ràng mới giết chết người của Bạch Hoàng giáo, vì sao người ấy, ta lại nói Cô Thiên Nhân Viên và Bạch Hoàng giáo chủ có quan hệ không bình thường?

Đột nhiên, Âu Dương Hải trông thấy đôi mắt của Cô Thiên Nhân Viên bắn ra môt luồng phảng quang rợn người, chăm chú nhìn Âu Dương Hải, chàng kinh thầm, cảnh giác.

Chỉ nghe Cô Thiên Nhân Viên cười mấy tiếng quái gỡ, nói: - Thằng nhỏ Âu Dương, người có thể nhìn ra cách phá giải ván cờ này không?

Âu Dương Hải nhìn thần sắc đầy vẽ hung dữ của lão, không biết lúc này trong bụng lão đang mưu tính gì, trả lời: - Để vãn bối xem kỷ Chàng chăm chú nhìn vám cờ. Rất lâu! Rất lâu sau?

Âu Dương Hải ủa lên một tiếng, chàng nhớ lại đã từng thấy thế cờ này lúc nào rồi, có điều không nhớ ra thấy nó ở đâu và ai đánh.

Cô Thiên Nhân Viên sốt ruột quá hỏi: - Sao? Ngươi nghĩ ra chưa?

Âu Dương Hải mĩm cười, nói: - Thế cờ này vãn bối có thể phá.

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Nếu như ngươi có thể đem cờ của quân đỏ chuyển nguy thành an ta sẽ cho người một thứ.

Âu Dương Hải cười nói:

- Không biết lão tiền bối muốn cho vãn bối cái gì?

Cô Thiên Nhân Viên móc từ trong người ra một cái hộp bằng ngọc,? tách? một tiếng, nắp hộp bật mở.

Ngay lúc đó Âu Dương Hải cảm thấy một luồng khí lạnh xông lên, bên trong hộp phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, thêm ánh sáng mặt trời chiếu vào làm cho Âu Dương Hải không nhìn rõ là vật gì.

Chàng xê dịch vị trí, lại mở mắt nhìn vào?

Đó là tám thanh tiểu kiếm chỉ dài chừng ba tấc, bề rồng ước chừng nửa tấc, trắng phau như ngọc, nhỏ nhắn tinh xảo, khiến người vừa nhìn là biết ngay vật báu. Âu Dương Hải sững sờ hồi lâu. Từ trước đến giờ chàng chưa từng thấy thứ tiểu kiếm tân kỳ này. Cô Thiên Nhân Viên cười nói: - Tám thanh tiểu kiếm này, ta được nó vào bốn mươi năm trước, lưỡi kiếm bén nhọn vô cùng, luyện được nó ắt là đoạt cả công phu của trời đất, sau khi ta thấy được đó là thứ quí giá, luôn luôn mang theo bên mình, chỉ cần người nói ra cách phá giải ván cờ này ta sẽ tặng ngươi kiếm.

- Tám thanh tiểu kiếm này tuy rằng vãn bối yêu thích, nhưng?

Bỗng giọng nói truyền âm nhập mật lại văng vẳng:

- Âu Dương Hải, tám thanh kiếm này bất luận thế nào ngươi cũng phải có. -?Nhưng người quân tử bắt cá không thể hai tay.

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Cái gì mà bắt cá hai tay, ngươi hãy còn muốn thứ gì của ta?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Không phải muốn thứ gì của tiền bối, mà là muốn xin tiền bối giúp cho vãn bối một chuyện. Nhưng tám thanh tiểu kiếm này vãn bối yêu thích vô cùng, không nỡ bỏ qua cơ hội này. Cô Thiên Nhân Viên mắng: - Người có thể phá giải được thế cờ này hay không còn chưa biết, mà lại còn trả giá với ta.

Âu Dương Hải nói:

- Nói như vậy thì lão tiền bối đáp ứng yêu cầu của vãn bối rồi! Cô Thiên Nhân Viên nói: - Không biết ngươi muốn thỉnh ta giúp chuyện gì?

Âu Dương Hải nói:

- Chữa cho vãn bối một thứ bệnh khác Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Ta cứ tưởng chuyện gì khó, được! Ta đáp ứng.

Âu Dương Hải không ngờ lão lại dễ dàng đáp ứng yêu cầu của mình, mừng thầm trong bụng, thế rồi nói: - Thế cờ này rõ ràng bên đen thua, nhưng lợi hại nhất là nghi trận mà bên đen bày ra, làm cho người ta không thể thấy là bên đen thua. Lão tiền bối thấy thế nào?

Cô Thiên Nhân Viên trầm ngâm một hồi vẫn nghĩ không ra. Âu Dương Hải cười nói: - Nhưng tuy bên đỏ biết rõ nghi trận của bên đen nhưng lại do dự không quyết bởi vì đi sai một nước cờ thì bên đen chiếu tướng, quân đỏ thua ngay. Cho nên làm cho bên đen không có cơ hội để triển khai thế công.

Cô Thiên Nhân Viên nhìn Âu Dương Hải hỏi: - ö của ngươi là quân đỏ phải điều xe giữ tướng?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Đương nhiên là lấy công làm thủ, hư thủ thực công.

Cô Thiên Nhân Viên vẫn không hiểu, hỏi: - Thế nào là hư thủ thực công?

Âu Dương Hải cười nói:

- Quân đỏ điều xe, giữ tướng, tuy giống như thế thủ, nhưng thật sự chính là kế hoạch tấn công địch ghê gớm nhất.

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Ta vẫn không biết cách đi thế cờ bày của ngươi, nhưng theo lời ngươi nói, hai con xe, pháo của bên đỏ sẽ bị mất, sau đó thì làm sao ngăn chặn quân lực hùng hậu của bên đen được.

Âu Dương Hải cười ha ha, nói:

- Bên đỏ thí hai con xe và pháo chính dụ cho xe đen và mã đen rơi vào gốc chết, sau đó bên đỏ có thể tiến mã giả vờ công dụ xe địch hồi trân, rồi tiến chế, hợp pháo chiếu tướng?

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Không ngờ ngươi tuổi còn trẻ mà kỳ nghệ lại cao minh như thế, vừa nhìn đã có thể thấy được cuộc thế toàn bàn, hiếm có hiếm có. Ha! Ha! ha ha ha ha? Cô Thiên Nhân Viên ta đã ẩn cư giang hồ hơn bốn mươi năm, nhưng hôm nay lại sẽ tái xuất giang hồ, thiên hạ phải lại một phen đảo điên hỗn loạn rồi?

Âu Dương Hải nghe nói giật mình, thầm mắng mình vì lợi ích cá nhân lại tạo cơ hội cho tên hỗn thiên ma vương giết hại sinh linh này trở lại võ lâm, như thế sao có thể ăn nói với người trong võ lâm đây?

Mà kỳ nhân ẩn thân truyền ngữ tự nhiên biết rõ tình hình này, vì sao lại kêu mình làm như thế? Chẳng lẽ trong đó còn có nguyên nhân khác? Âu Dương Hải? Ngươi vốn là một người bình thường, không thể ngờ trong một vài ngày ngắn ngủi này, khắp xung quanh ngươi đầy dẫy ân oán giang hồ, thù sát nhuộm máu?

Trong đầu chàng nhất thời hỗn loạn, đột nhiên giọng nói thần bí kia lại văng vẳng truyền đến: - Âu Dương Hải, chúc mừng ngươi, chẳng những đây là vận may của ngươi mà cũng là dịp may của thiên hạ. Bây giờ ngươi có thể nhận tiểu kiếm của lão ta, sau đó nói cho lão ta biết tình hình trúng độc? Nhiếp hồn thuật? của mình. Đọi tối nay canh ba ngươi trở lại nơi này gặp ta.

Giọng nói vừa dứt, xung quanh im ắng tịch mịch. Bỗng nghe Cô Thiên Nhân Viên cười nói:

- Tám thanh kiếm này đã là của ngươi. Trên mình ngươi có bệnh tật gì nói ra đi, ta sẽ lập tức chữa cho ngươi.

Nói xong, lão lấy chiếc hộp ngọc đưa cho Âu Dương Hải. Âu Dương Hải đem chiếc hộp cất vào

người, nói:

- Vãn bối đã trúng? Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật? của Bạch Hoàng giáo.

Co Thiên Nhân Viên trầm sắc mặt hỏi: - Sau ngươi biết ta có thể giải được tà thuật này?

Âu Dương Hải thấy vẽ mặt khá lạ của lão, trong bụng hơi sợ, vội vã đáp: - Vãn bối thấy lão tiền bối là kỳ nhân cái thế, thứ tà thuật này nhất định có thể giải được, kỳ thực vãn bối cũng không dám đoán định lão có thể chữa được bệnh này hay không.

Cô Thiên Nhân Viên cười nói:

- Hảo tiểu tử, ta đã vào tròng của ngươi rồi.

Nói xong tay trái cũa Cô Thiên Nhân Viên nhanh nhẹn chụp lấy uyển mạch của Âu Dương Hải. Âu Dương Hải cảm thấy cái bấu chụp tay này của lão ẩn chứa thủ phát vô cùng tinh vi ảo diệu. Làm cho chàng không cách nào tránh khỏi, chỉ cảm thấy mạch môn cổ tay phải đã bị chụp trúng.

Đột nhiên một giọng nói lanh lãnh quát lên. - Lão chớ hại hắn ta!

Chỉ thấy trên nóc gác chuông một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân đứng đó, nàng là Khiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa.

Âu Dương Hải trông thấy nàng máu nóng bốc lên hừng hực, chàng quên hết sự đau đớn của uyển mạch cổ tay bị bấu, phần Cô Thiên Nhân Viên lại vô cùng kinh ngạc, lão không ngờ thiếu nữ xinh đẹp này lại cũng có thể lên được nóc chuông mà lão không hề phát giác ra!

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Lão tiền bối, lão có chữa hay không chữa cho vãn bối hoàn toàn tuỳ lão, lão bỏ tay ta ra?

Cô Thiên Nhân Viên nới tay ra hỏi: - Nha đầu ấy là ai?

Âu Dương Hải nói:

- Là người Tố Nữ thất âm chỉ đả thương vãn bối.

Lý Xuân Hoa nghe thế vô cùng kinh ngạc, không ngờ chàng lại nói trúng võ công sư môn của mình, nhưng nàng thấy Âu Dương Hải với ánh mắt phẫn hận nhìn mình, lòng không khỏi lo lắng.

Cô Thi6en Nhân Viên lạnh lùng nói:

- Thằng nhỏ Âu Dương, ta nói thực với ngươi, cả gầm trời này, người có thể giải được Lạc phách

cầm nhiếp hồn thuật chỉ có ta và bằng hữu của ta liên thủ mới có thể giải được, như thế thì xem ra ngươi được người bằng hữu đó của ta sai khiến đến đây, kỳ nghệ của ta hơi kém một chút nên bị mắc mưu hắn, thôi cũng đành theo lời ước mà chữa cho ngươi.

Âu Dương Hải thảnh nhiên nói:

- Lão chữa hay không chữa không can hệ gì mấy!

Cổ Thiên Nhân Viên cười một hồi rồi nói:

- Đó chính là nhược điểm của ta, cho nên hắn mới thừa cơ hội lừa gạt ta, để cho ta vào tròng, ha ha? nhưng lão phu nầy khi đã hứa thì không bao giờ nuốt lời.

Cô Thiên Nhân Viên móc ra một viên thuốc màu đen, nói:

- Hoàn thuốc này, năm trước Bạch Hoàng giáo chủ tặng riêng mình ta ba viên, bây giờ còn lại một viên, ngươi giữ lấy, chúng ta sau sẽ còn gặp lại.

Nói xong, lão lắc mình nhảy xuống nhanh như tên bắn. Lúc đó chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên: - Xin tạm thời dừng bước!

Lý Xuân Hoa cũng bay vụt xuống.

Thế rơi của Cô Thiên Nhân Viên rất mau nhưng Lý Xuân Hoa cũng bay theo nhanh như sao xẹt. Cô Thiên Nhân Viên thình lình đảo người lộn một cái, tay áo phất lên một trận kình phong cuốn ra? Lý Xuân Hoa biết lợi hại, tà áo xanh phiêu động, lưỡng chưởng tả hữu tung ra.

Hai đạo ám kình vừa va chạm, tiếng thét vang trời.

Lý Xuân Hoa bị chấn động bay lên ba trượng rồi khẽ rơi xuống.

Cô Thiên Nhân Viên thấy nàng tiếp được một đạo chưởng lực của mình mà vẫn an nhiên không sao cả, sắc mặt lão trầm xuống, hai mắt nhìn Lý Xuân Hoa chằm chằm hỏi: - Mi là đồ đệ của ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Gia sư đã tạ thế, xin thứ cho tội không nói đến tên người, tiểu nữ có chút chuyện muốn thỉnh giáo lão tiền bối.

Cô Thiên Nhân Viên cười nhạt, nói: - Có chuyện gì cứ nói.

Lý Xuân Hoa nói:

- Trước tiên xin thỉnh giáo tôn tánh đại danh của lão tiền bối?

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Lão phu không bao giờ nói ra danh tánh.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Thứ hai là xin hỏi lão tiền bối và Bạch Hoàng giáo chủ không biết quan hệ ra sao?

Cô Thiên Nhân Viên lạnh lùng mói:

- Chuyện này thì lại càng không thể trả lời được, bởi vì ta và hắn có ước hẹn trước kia.

Lý Xuân Hoa cau mày nói:

- Thứ ba là xin hỏi lão tiền bối? Thất hồn đàn? của Bạch Hoàng giáo và cả thuốc giải? Lạc Phách cầm nhiếp hồn thuật? điều chế thế nào?

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Cách điều chế, ta không biết, cho nên không cách nào trả lời được.

Lý Xuân Hoa thở dài một tiếng, nói:

- Lão tiền bối, xin lão hãy vì chúng sanh mà tạo phúc, nói ra cách phá giải thuốc mê.

Cô Thiên Nhân Viên ngửa cổ cười the thé một hồi rồi nói:

- Ngươi có biết lão phu là ai không? Ta nói cho ngươi rõ! Ta chính là Cô Thiên Nhân Viên, bốn mươi năm về trước từng giết người không chớp mắt.

Lý Xuân Hoa hoảng kinh, nói:

- Cô Thiên Nhân Viên?? Không ngờ lão lại? ở nhân gian.

Cô Thiên Nhân Viên lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Mi còn gì để nói nữa?

Lý Xuân Hoa biết được lão là hỗn thiên ma vương của bốn mươi năm trước, trong bụng kinh hãi vô cùng. Nàng vốn được nghe rằng Cô Thiên Nhân Viên là hung thần ngày trước, người này hôm nay nếu lại tung hoành võ lâm đại loạn mất, mới nãy vừa nghe nói lão và Bạch Hoàng giáo chủ rất thân quen, nếu lão gia nhận Bạch Hoàng giáo, thì hậu quả càng thêm khó lường.

Lý Xuân Hoa biến động thanh sắc, cất tếing hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối hôm nay muốn đi đâu?

Cô Thiên Nhân Viên trầm sắc mặt gằn giọng nói:

- Cái đó con nít như mi mà cũng lắm làm gì mà lãi nhải hoài không chịu thôi?

Lý Xuân Hoa nói:

- Xin hỏi lão tiền bối, người đã ẩn cư giang hồ mấy mươi năm, có phải lại muốn tái xuất võ lâm không?

Cô Thiên Nhân Viên cười rú lên, nói:

- Đã lâu rồi ta lại phải đại khai sát giới, dương oai võ lâm.

Lý Xuân Hoa nghe vậy, biến sắc, nghĩ thầm:

- Có thể thấy được tánh nết hung hãn độc ác của Cô Thiên Nhân Viên vẫn còn, võ lâm chúng sanh khó tránh khỏi lao lung lần này, Lý Xuân Hoa ta thân đà ở trong giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, lần này đâu thể để lão ma đầu này rời khỏi đây?

Nghĩ xong nàng nói khẽ:

- Thứ cho vãn bối thất lễ mạn phép khuyên ngăn lão tiền bối, nên theo chính nghĩa. Thế thiên hành đạo làm việc thiện chớ đừng có giết người bừa bãi nữa.

Cô Thiên Nhân Viên trầm nét mặt nói: - Con nha đầu này cả gan dám giáo huấn lão phu?

Lý Xuân Hoa nói:

- Nếu lão tiền bối còn chấp mê bất ngộ thì e sau này hối hận đã trể!

Cô Thiên Nhân Viên lửa giận ngùn ngụt, quát lớn: - Mi còn nói hồ đồ nữa đừng trách ta lấy cái mạng của mi!

Lý Xuân Hoa cười nhật nói:

- Nếu như lão tiền bối không muốn qui ẩn giang hồ, hôm nay tiểu nữ phải xin lãnh giáo!

Cô Thiên Nhân Viên buông tiếng cười đinh tai nhức óc, nói:

- Không ngờ lão phu mấy năm nay không đi lại trên giang hồ, ngay cả con nhỏ này cũng dám chọc giận!

Lý Xuân Hoa nói:

- Nếu lão không tin thì hãy thử một chiêu của ta xem sao!

Vừa nói xong nàng đã búng ra một chưởng!? Soạt!? một tiếng khẽ!

Cô Thiên Nhân Viên nhún vai, lùi sau ba bước sắc mặt đột biến. Không ngờ một chỉ này của Lý Xuân Hoa bên trong có kình lực cực mạnh, công lực bá đạo, Cô Thiên Nhân Viên trúng qua chiêu này hơi bị thương nhẹ.

Lý Xuân Hoa tung ra chiêu này chỉ thấy Cô Thiên Nhân Viên khẽ lùi ba bước, nàng cũng cảm thấy kinh hãi.

Song chưởng của Cô Thiên Nhân Viên chấp lại, mắt bắn ra tia hung quang trừng trừng nhìn Lý Xuân Hoa.

Lúc này Âu Dương Hải từ trên nóc gác chuông leo xuống, chàng thấy Cô Thiên Nhân Viên đang tập trung vận công lực, muốn dùng độc chiêu hạ thủ giết chết Lý Xuân Hoa?

Lý Xuân Hoa mặt lạnh như sương giá, ngầm điều khí chuẩn bị đề phòng.

Bổng nhiên Cô Thiên Nhân Viên quát lớn một tiếng? Hữu chưởng giơ lên đánh thốc tới!

Một luồng khí âm hàn sát khí mãnh liệt ập vào người của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa tay cũng đưa lên, kéo vèo đánh ra bốn chưởng.

Chân lực nội công của hai bên đều thi triển. Chương kình của Lý Xuân Hoa vừa tiếp xúc nội công cương kình của Cô Thiên Nhân Viên, tâm thần nàng lập tức bị xáo động!?

Nàng vội vã tung người nhảy lên, tay hữu lẹ làng rút từ vai ra một thanh trường kiếm?

Cô Thiên Nhân Viên quát:

Lão tung người lên cao ba trượng, thi triển tuyệt kỷ khinh công? Bình Bộ đăng không? nhắm Lý Xuân Hoa xông tới.

Ngay lúc Cô Thiên Nhân Viên tung người lên, Lý Xuân Hoa chuyển vận chân khí nhẹ nhàng đáp xuống đất, Cô Thiên Nhân Viên thuận thế hồi chưởng rơi theo.

Lý Xuân Hoa trường kiếm vung lên một đao ngân quang, Lướng vào thân mình rơi xuống của Cô Thiên Nhân Viên đâm tới! Đây là kỷ thuật tối cao trong kiếm pháp, nếu đạt được công lực? thuần thanh thì dùng chiêu kiếm tâm hợp nhất? này có thể đả thương người ở ngoài hai mươi trượng, nhưng

công lực của Lý Xuân Hoa đối với kỷ thuật này hãy còn thấp, tuy nhiên có thể ráng sức thi triển được nó, uy lực cũng không kém phần lợi hại.

Cô Thiên Nhân Viên bất giác hoảng kinh, tay phải đánh thốc xuống hai luồng chưởng phong mạnh mẽ ngăn chặn kiếm khí phóng lên, mượn thế trầm chân khí tại đan điền thủ lại xung kình, chân vừa chạm đất liền nhảy búng ra sau hơn hai trượng.

Kình lực của Lý Xuân Hoa kém hơn, bị thế đánh xuống ngăn chặn đầy uy lực của Cô Thiên Nhân Viên, không thể nào sử kiếm đâm theo người vừa rơi xuống đất, kiếm quang vụt thu về.

Bởi vì thuật?ngự kiếm? này rất tiên hao nguyên khí, sau khi Lý Xuân Hoa rơi xuống thì thấy choáng váng, vội vã ngưng thần hành công, vân khí điều tức.

Con mắt vàng của Cô Thiên Nhân Viên bắn ra tia sáng rợn người, nói: - Con nhỏ này lợi hại thật, hôm nay nếu mi không chết, không đến mười năm sau, trên giang hồ sẽ không ai thắng nổi mi.

Lý Xuân Hoa cười ngượng nói:

- Cũng như vậy, nếu hôm nay ông rời khỏi đây thì giang hồ võ lâm sẽ phải một phen gian khổ.

Cô Thiên Nhân Viên cười nhạt, nói:

- Nếu mi còn có vận may thì hãy tiếp lão phu một chiêu nữa!

Nói xong, Cô Thiên Nhân Viên đánh thốc một chưởng.

Lý Xuân Hoa cảm thấy một luồng khí lạnh xâm nhập vào người, vội vã vận khí giữ lấy tạng phủ, phong bế yếu huyệt.

Tiếp đó nàng thét lên, thanh trường kiếm chém ra một luồng sáng bạc!

Nhưng kiếm quang vừa cất lên thì kiếm khí đã hoàn toàn tắt ngấm? Hai vai Lý Xuân Hoa lắc lư liên tục, mắt trắng bệch như giấy, loạng choạng lùi lại phun ra một búng máu tươi rồi té nhào xuống đất, thanh trường khiếm trong tay văng ra một bên.

Một tiếng hú quái dị xé toang mây mù Cô Thiên Nhân Viên quay mình phóng đi?

Ngôi chùa cổ hoang tàn trở lại yên tĩnh!

CHIẾN YÊN HÙNG CÁI

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Âm Dương Tái Hiện

Lúc này, chính vào giờ ngọ.

L

Bầu trời xanh thẳm, từng đám mây tráng trôi qua... Thình lình...

Một tiếng rên yếu ớt... Xé toang bầu không khí tịch mịch của ngôi chùa cổ. Âu Dương Hải chầm chậm đi đến trước Lý Xuân Hoa.

Chỉ thấy Lý Xuân Hoa mặt trắng bệch, mắt khép lại, đôi lông mày đen nhíu,vẫn còn khe khẽ thoi thóp, bên góc miệng chảy một dòng máu tươi, hiển nhiên nàng bị thương rất nặng, bất tri bất giác! Âu Dương Hải tuy hận nàng, nhưng bây giờ thấy nàng nằm thoi thóp, bất giác cảm thấy tiếc thương, nhất là sau khi chàng vừa trông thấy tuyệt thế võ công của nàng đấu với Cô Thiên Nhân Viên.

Âu Dương Hải cúi xuống nhặt thanh trường kiếm cắm vào bao rồi khe khẽ ôm lấy mình nàng chậm chạp đi đến hành lang đại điện, đặt nàng nằm xuống một nơi tương đối sạch sẽ.

Âu Dương Hải khẽ thở dài ngẩng đầu lên nhìn trời, những dòng tư tưởng trongđầu như quấn lại với nhau nổi hiện, lướt qua?

Chàng vốn không phải là người trong võ lâm, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi trốn chạy tìm mạng sống đã trải qua những kỳ ngộ, bí mật, kinh nghiệm, phân tranh? Liên tục không ngớt, làm cho chàng bất giác bị cuốn nhập vào ân oán giang hồ, tựa như vĩnh viễn không lúc nào ngơi nghỉ? tuy chàng muống chạy trốn khỏi mối hoạ thị phi này, quay trở về quê nhà khai khẩn ruộng nương trồng trọt cày cấy, sống an tĩnh làm niềm vui vô biên, nhưng, vận mệnh sao trớ trêu, nó như từng đợt sóng cồn liên tiếp phủ ập vào người chàng làm chàng lúng túng, hỗn loạn, chìm đắm, trôi dạt đi?

Trước mắt, làm sao chàng có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của Thiếu Lâm Tự?

Và Lý Xuân Hoa trước mặt chàng đây cũng có lúc giành giật tính mạng của chàng?

Nghĩ đến Lý Xuân Hoa, chàng bất giác quay đầu ngó nàng một cái. Lúc này nàng vẫn hôn mê bất tỉnh?

Âu Dương Hải Lị nghĩ đêm nay gặp kỳ nhân nọ xong. Tương lai sẽ ra sao?

Tương lai? Tương lai thật tựa như là giấc mộng, tựa như là ca7u đố!? Bỗng một tiếng hú dài xé bầu không khí bay đến! Một bóng người màu trắng phi nhanh đến ngôi cổ tự.

Âu Dương Hải giật mình, nhìn thân pháp của người đó biết ngay là người võ công không phải tầm thường.

Người áo trắng khẽ dừng bước, nhìn khắp xung quanh rồi từ từ đi thẳng vào trong đại điện.

Âu Dương Hải nhìn kỷ người này, mình mặc áo trường bào màu trắng, thân hình thấp nhỏ, gầy gò như que củi, tuổi độ lục tuần trở lên, đôi mắt lập loáng ánh thần quang nhìn thẳng vào Âu Dương Hải?

Bất chợt, ánh mắt của người áo bào trắng chuyện sang nhìn vào người Lý Xuân Hoa, lão ta giật mình sửng sốt rồi đưa mắt nhìn Âu Dương Hải từ trên xuống dưới, quan sát kỷ lưỡng một lượt.

Sau đó đằng hắng một tiếng quát: - Ngươi là ai?

Âu Dương Hải thấy lão ta xuất ngôn vô lễ, thản nhiên hỏi lại: - Các hạ là ai?

Người áo trắng nghe vậy hơi biến sắc, hỏi khô khốc: - Nàng ta bị ai đã thương?

Lão ta lấy tay chỉ Lý Xuân Hoa đang nằm bên cạnh, hiển nhiên người áo bào trắng này biết không phải bị Âu Dương Hải đả thương.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Nói người đó ra các hạ cũng không biết, ông hà tất phải hỏi nhiều.

Người áo bào trắng là một cao thủ danh chấn võ lâm, những cao thủ thành danh đối đãi với lão ta không ai là không kính nể ba phần, không ngờ hôm nay lão ta đụng phải Âu Dương Hải, không khỏi phẫn nộ trong lòng, đột nhiên trừng mắt giận dữ nhìn Âu Dương Hải cười nhạt mấy tiếng, nói: Huynh đài, lá gan của huynh đài thật không phải nhỏ!

Âu Dương Hải nhướng mày, giận dữ nói:

- Các hạ mở miệng mắng người, gan còn lớn hơn nhiều!

Tình huống này làm cho người áo bào trắng vừa tức giận vừa buồn cười, lão ta đứng sửng một lúc mới nói: - Ngươi có quen biết nàng ấy không?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- thế thì các hạ là người quen của nàng rồi.

Người áo bào trắng biến sắc, nói:

- Ngươi không quen biết nàng thì đích thị là kẻ địch rồi, hoặc ngươi al2 tặc đạo? hái hoa?

Vừa nói đột nhiên áo bào phất lên, không thấy lão ta chuyển bước, đã xông đến sát trước mặt Âu Dương Hải, hai tay tả hữu đánh thốc tới, một đánh vào ngực một chụp lấy uyển mạch tay trái Âu Dương Hải.

Thân pháp của lão ta quá nhanh không thể tả.

Âu Dương Hải chuyển chân di động ra ba bước tránh khỏi đòn đánh. Người áo bào trắng thấy thân thủ của chàng lanh lẹ kỳ ảo, trong bụng cũng kinh thầm.

Lúc này Âu Dương Hải đột ngột chuyển thân, khí tụ đan điền vận công ra tả chưởng, đánh vụt tới mãnh liệt vào sau lưng người áo bào trắng, tay pahỉ điểm nhanh vào huyệt? não hộ?.

Bạch bào nhân hừ một tiếng, tay phải dùng chiêu?Cân trần thanh đàm?, chặn đứng hữu chiêu của Âu Dương Hải, ta chưởng dùng chiêu Thần Long hiện trảo? chụp xuống, uy lực mãnh liệt vô biên.

Âu Dương Hải trông thấy thế đánh, không tiếp không nhảy lùi lại ra sau nhường một chiêu, bởi vì chàng chưa muốn quyết đấu với người áo bào trắng, cho nên tay trái súc tích một lực, thủ lại không phát ra.

Người áo bào trắng cũng không truy bước nữa, bởi vì ông ta thấy mặt mũi Âu Dương Hải nghiêm chánh, thái độ quết không giống như kẻ xấu, do đó lão dừng tay, thảnh nhiên nhìn Âu Dương Hải cười nhạt, nói: - Một chiêu giao tiếp, thân thủ các hạ thật bất phàm, nhưng với công lực của các hạ thì không thể nào đã thương Khiên Thủ bang chủ được?

Âu Dương Hải hừ một tiếng nói:

- Trước mắt thì võ công của nàng hơn ta một bậc, nhưng cuối cùng cũng sẽ có một ngày nàng thất bại dưới tay ta.

Người áo bào trắng nghe thế sắc mặt đột biến nói: Nói như vậy thì người có sự thù hận với Lý bang chủ. Âu Dương Hải nói: - Đương nhiên là có sự thù hận rất sâu sắc với nàng.

Bach bào nhân nghe nói thế, lập tức liền phán đoán người trước mặt nhất định tập trung sức mạnh nhiều người tìm Lý Xuân Hoa báo thù, đánh nàng bị thương, lúc này nhân lúc nàng hôn mê, động tà niệm muốn?

Nghĩ xong lão ta nổi sát khí, xông tới mấy bước đồng thời giận dữ quát lên: - Ngươi đừng mong báo thù nữa!

Không đợi cho Âu Dương Hải mở miệng, Người áo bào trắng dùng một chưởng rất độc đánh thẳng vào chàng.

Âu Dương Hải vội đưa chân phải nhanh lên nửa bước, thân người chuyển xéo qua, hoành chưởng chém qua.

Thân hình người áo bào trắng linh hoạt vô cùng, xoay chân trái nhanh lại, song chưởng liên tiếp tung ra, chớp mắt đã đánh ra bốn chưởng mà lực đạo mỗi chưởng mỗi lúc thêm uy mãnh hơn.

Âu Dương Hải nhất thời bị lão ta đoạt mất tiên cơ, phải lùi ra sau liền liền.

Hai người xoay vòng với nhau, chớp mắt đã giao đấu được mấy chiêu. Người áo bào trắng thầm kinh hãi:

- Gã thiếu niên này không biết là ai? Võ công lại thâm hậu như thế, nếu không xuất độc chiêu e rằng khó sát thương được gã?

Bỗng chưởng thế của người áo trắng biến đổi, kình lực trở nên vô cùng thâm hậu, hàm ẩn trong đó 1 lực hút, phù trầm biến hoá, từng lúc từng lúc tinh vi như nhện giăng tơ.

Cao thủ tư võ, đôi bên phải dành tiên cơ, không được có một chút sơ suất nào, tuy Âu Dương Hải thân hoài tuyệt kỷ nhưng kinh nghiệm đối địch không nhiều, mỗi khi xuất thủ biến chiêu đều bị người áo trắng dùng chưởng truy ra liên miên ngăn đỡ, dù mang một thân bản lĩnh cũng khó mà thi triển.

Lúc này Âu Dương Hải bị chưởng kinh âm nhu của đối phương bức lùi lại phía sau liên tiếp. Không đánh trả lại được.

Người áo bào trắng thừa thế cứ đánh tới, làm Âu Dương Hải nổi điên, hú một tiếng dài, chân tay đấm, chép, chặt, điểm tất cả đánh ra mười chiêu mãnh liệt.

Người áo bào trắng hét lên, đưa song chưởng ra tấn công rất nhanh. Trong khoảng khắc, chưởng ảnh tung hoành, kình phong đầy trời, người áo bào trắng bị Âu Dương Hải đánh một trân điên cuồng, khó mà tiến lên một bước nào.

Hai người quyết đấu một hồi lâu. Âu Dương Hải càng đấu càng thâm dũng mãnh, từ từ thế trận trở nên cân bằng.

Người áo bào trắng tựa như không kiên nhẫn đánh lâu được nữa, phóng ra hai chưởng vèo vèo rồi nhảy lùi ra sau năm thước, đứng im vận khí hành công.

Âu Dương Hải nghĩ:

- Nếu để đối phương vận công phát chưởng tất nhiên chống lại không dễ ta phải tiên phát chế nhân mới được.

Vừa nghĩ, lập tức tụ chân khí giơ tay quát lớn: - Hãy nếm thử một chưởng của ta!

Chàng phát chưởng đánh vù ra một luồng kình lực nóng bỏng ập đến người áo bào trắng.

Người áo bào trắng đã biết công lực thâm hậu của Âu Dương Hải, không dám khinh thường, hơi dịch sang bên trái nửa bước, song chưởng cùng đánh ra.

Hai luồng tiềm lực vừa tiếp chạm, tức thì nổi lên một trận gió dữ dội. Dường như công lực của người áo bào trắng kém một chút, chưởng lực của lão ta bị chưởng lực mạnh mẽ vô bờ của Âu Dương Hải tiếp chạm đánh tiêu tan hết.

Ai ngờ Người áo bào trắng trong lúc đó, song chưởng lại bung trở lại! Đột nhiên một tiếng quát lớn: - Âu Dương Hải lão đệ mau lùi lại, đó là chưởng lực âm độc?

Một bóng người vùn vụt chạy đến, cổ tay lắc mạnh kình phong ào ạt tuôn ra!

Mấy luồng tiềm lực vừa tiếp chạm, lập tức cuốn tung đá sỏi trên mặt đất, tung bay lên mù mịt.

Chỉ thấy ba bóng người ở ba nơi, Âu Dương Hải, Người áo bào trắng và người mới đến, ai nấy đều lùi ra ssau ba bốn bước.

Người áo bào trắng đưa mắt quan sát người mới đến, lạnh lùng nói: - Các hạ là ai? Công lực thật thâm hậu!

Lúc này Âu Dương Hải nhìn thấy rõ người mới đến, chính là Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp.

Truy phing tú sĩ Công Tôn Lạp cười ha ha, nói:

- Đâu dám, đâu dám, các hạ đúng là Bách độc Tẩu Lang Dật đạo huynh, ha ha đệ Công Tôn Lạp đã lâu được nghe đại danh của Tôn huynh, mấy lần muốn bái kiến, chỉ vì trưởng huynh như mây bay, khi chỗ này khi chỗ khác, hôm nay được gặp thật là may mắn vô cùng. Bỗng nghe một giọng nói quen thuộc kêu lên: - Âu Dương tướng công?

Hoá ra là Lý Xuân Hồng cũng tới, nàng vừa thấy Âu Dương Hải thì vui mừng khôn xiếc đang lúc muốn chạy đến tái chợt thấy Lý Xuân Hoa nằm trong điện, lập tức xông tới thất kinh gọi lớn: - Tư tư?

Công Tôn Lạp nghe thấy tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, quay người alị nhìn cũng hoảng hốt chạy đến.

Âu Dương Hải nói:

- Lý cô nương, tư tư của cô bị người ta đánh trọng thương, nàng hôn mê bất tỉnh đã nấy khắc rồi!

Lý Xuân Hồng quá đau xót vội vã xem xét kỷ trên người Lý Xuân Hoa, nắm lấy uyển mạch cổ tay của nàng xem thử Lát sau, nước mắt của Lý Xuân Hồng tuôn rơi lả chả, từng giọt từng giọt tựa trân châu.

Công Tôn Lạp thấy thế bất giác hoảng kinh, ông vốn biết Lý Xuân Hồng rất tinh tường y thuật, nếu không phải bị thương nặng thì làm sao nàng lại rơi nước mắt, thế là vội vã hỏi: - Lý họ pháp, bang chủ làm sao rồi?

Lý Xuân Hồng run run nói:

- Tư tư bị thương rất nặng, thật không ngờ tư tư lại bị người đánh trọng thương như thế?

Phải, với trình độ võ thuật của Lý Xuân Hoa, võ lâm hiện nay lại có mấy người làm bị thương nàng nổi?

Công Tôn Lạp quay đầu nhìn Âu Dương Hải nói: - Âu Dương lão đệ, tình huống này xảy ra thế nào?

Bách Độc Tẩu vốn cho rằng Âu Dương Hải dùng nhiều người họp lại đánh bị thương Lý Xuân Hoa, nhưng bây giờ trông thấy họ đều là người thân, nhất thời không dám chỉ ra hung thủ là Âu Dương Hải, kỳ thực lão ta cũng hoang mang không biết được chân tướng sự việc ra sao.

Âu Dương Hải nói:

- Nàng bị Cô Thiên Nhân Viên đánh bị thương.

Mọi người tại đó nghe đến cái tên Cô Thiên Nhân Viên đều kinh hãi, Công Tôn Lạp trầm giọng nói: - Cô Thiên Nhân Viên là hầu nhân quái dị điên cuồng, giết hại vô số người trong giang hồ năm xưa.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Trừ lão ta ra, ai lại có thể đã thương được Lý cô nương?

Lý Xuân Hồng than rằng:

- Tư tư của tôi bị thương nặng như thế này. Âu Dương tướng công có phải huynh còn hận tư tư?

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

- Bây giờ thì mọi người đã đến đây rồi, ta không cần phải ở lại đây nữa, chúng ta sau này sẽ gặp

lại.

Nói xong, Âu Dương Hải quay mình bước đi. Bách Độc Tẩu Lang Dật quát: - Tạm dừng bước!

Lão phóng đến cản trước mặt Âu Dương Hải nói: - Chuyện của chúng ta còn đã xong đâu?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ nhất định muốn quyết một trận thắng phụ thì còn chần chờ gì nữa.

Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp biết rõ trình độ võ công của Bách Độc Tẩu, lão là nhân vật bạch đạo trong võ lâm, nhưng không biết lão và Âu Dương Hải có xung đột gì? Công Tôn Lạp nói to: - Lang huynh, Âu Dương Hải lão đệ, hai vị có nể mặt của ta mà ngưng ngay chuyện xung đột này không?

Bách Độc Tẩu lang Dật cười nhạt nói:

- Nói hay lắm. Dù là chuyện lớn như trời, nhưng trước mặt Công Tôn huynh cũng nên dẹp bỏ, có điều người này ngạo mạn khinh người, không biết sư phụ của hắn là ai?

Công Tôn Lạp nói:

- Tất cả hãy để đệ giải thích cho Lang huynh sau, không biết Lang huynh vội vã đến đây là có chuyện gì?

Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo cười, nói tiếp:

- Ngày trước tại Lạc Dương gặp Thanh Thành Cô Mộc đạo trưởng, được biết những chuyện có liên quan đến Khiên Thủ bang, nên đến đây bái hội Lý bang chủ, không ngờ trên đường lại gặp quí bang chủ đang hôn mê và thanh niên này?

Lúc này Âu Dương Hải lặng lẽ bỏ đi hơn mười bước, bỗng nghe thanh âm của Lý Xuân Hồng kêu gọi: - Âu Dương tướng công?

Âu Dương Hải bất giác dừng lại, Lý Xuân Hồng ôm lấy Lý Xuân Hoa trên tay, chầm chậm đi đến, đôi mắt ngấn lệ, nói: - Âu Dương tướng công, dù tư tư có đối xử với huynh không phải, nhưng tiểu nữ lại?

Âu Dương Hải trông thấy dòng lệ đáng thương của nàng, bất giác thở dài, nói: - Tư tư của cô hầu như là đánh chết ta, cô nương có biết không? Lý Xuân Hồng khe khẽ gật đầu, nói: - Tư tư rất hối hận, hai cúng ta đã tìm huynh cả ngày.

Âu Dương Hải nói:

- Cô nương là người lương thiện, nhưng tư tư của cô cực kỳ độc ác thâm hiểm, nàng có ý biểu thị hối hận, để nhận được sự lượng thứ của cô nương. Lý Xuân Hồng thấy mặt Âu Dương Hải lộ vẻ giận dữ, nội tâm càng thêm đau khổ, nước mắt tuôn rơi lả chả, buồn bã nói: - Hiền huynh không thể quá kích động, đem sự tình nghĩ xấu như vậy. Kỳ thực Lý tư tư không hề có tâm tính như thế.

Âu Dương Hải nói:

- Được, vậy tại hạ tin cô nương.

Lý Xuân Hồng nói:

- Nếu tư tư còn có thể sống sót, nhất định sẽ xin lỗi hiền huynh. Âu Dương Hải kinh hãi hỏi: - Sao? Nàng thật sự bị thương ghê gớm vậy ư?

Lý Xuân Hồng gật đầu bi thương nói:

- Tư tư bị một thứ chưởng âm độc rất lợi hại đã thương, hàn độc đã xâm nhập vào sáu mạch tam dương tam âm, nếu không có nội lực thâm hậu, e rằng đã chết, nhưng?

Nàng nói đến đây lại nứa nở, Công Tôn Lạp đứng bên cạnh cũng hiện vẻ ảm đạm, Âu Dương Hải sửng sốt kêu lên: - Lý cô nương, y thuật của cô như thần, chẳng lẽ?

Lý Xuân Hồng lắc đầu than rằng:

- Chưởng lực âm độc mà tư tư bị trúng thứ chân lực nội gia của Cô Thiên Nhân Viên, mượn sức mà đem chất hàn độc xâm nhập vào trong huyết mạch, loại nội thương này với công lực của tiểu nữ thì không cách nào chữa được.

Âu Dương Hải đột nhiên nhớ đến lời nói của Cô Thiên Nhân Viên nói lúc đánh Lý Xuân Hoa:

- Nếu hôm nay ngươi có thể sống sót thì không đến mười năm sao thiên hạ sẽ không có ai thắng nổi ngươi?

Nói như thế thì Cô Thiên Nhân Viên nhất định đã hạ độc thủ. Lý Xuân Hoa buồn bã nói: - Nều muốn chữa khỏi thương thế này phải có loại thuốc hồi sinh công hiệu như Tuyết liên, Tuyệt sâm, Thiên niên hà thu ô các loại kỳ trán dược? Nhưng những loại thuốc đó trong lúc nhất thời thì kiếm ở đâu ra? Huống chi thương thế của tư tư e rằng khó qua nổi bay ngày? nếu sư phụ của tiểu nữ hãy còn tạ thế, thì có thể với nội công độc đáo tinh thâm của người có thể đã thông sáu mạch tam dương, tam âm cho tư tư, theo tiểu nữ biết từ khi ân sư chết đi, trong võ lâm chưa thấy có cao nhân nào có công lực kư tuyệt như vậy?

Đột nhiên một âm thanh lạnh lẽo vang lên:

- Ta không tin trong thiên hạ lại có chứng bệnh khó trị nào có thể làm khó ta!

Tiếp theo đó, một người thân hình cao gầy mặt xương xương, từ trong điện chậm rãi bước ra, người đó mặc chiếc áo dài màu xám.

Lão nhân áo xám này vừa xuất hiện, mọi người đều kinh hãi, nên biết mọi người ở đây đều là cao thủ, nhưng không một ai hay biết người này vào trong điện từ lúc nào, Công Tôn Lạp và Lang Dật Đạo quan sát kỷ lưỡng người này nhưng thấy không quen biết.

Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp mĩm cươio chắp tay nói:

Công Tôn Lạp thỉnh giáo các quí tánh đại danh?

Lão nhân áo xám trên mặt không lộ vẻ gì, hừ một tiếng, nói:

- Ta biết ngươi tên Công Tôn Lạp, bất tất phải nói tên với ta.

Quan Đông đại hiệp công phu tu dưỡngkhá cao nhưng cũng không chịu nổi sự khinh thị này của lão, nhưng Âu Dương Hải và Bách Độc Tẩu đã giận dữ.

Lý Xuân Hồng vội vã hỏi:

- Tiền bối muốn thứ gì?

Lão nhân áo xám chậm rải nói: - Chỉ là tám thanh tiểu kiếm thôi.

Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Lang Dật Đạo ba người nghe nói đều nhíu mày, còn Âu Dương Hải thì kinh hải vô cùng, thầm nghĩ? Tám thanh tiểu kiếm? Đó không phải là tám thanh tiểu kiếm của Cô Thiên Nhân Viên cho mình hay sao??.

Lý Xuân Hồng hỏi:

- Không biết tiểu kiếm đó ra sao?

Lão nhân áo xám chỉ Âu Dương Hải, nói: - Ngươi bảo hắn cho ngươi xem!

Âu Dương Hải thất kinh, lùi lại một bước, quả nhiên lão ta chỉ tám thanh bảo kiếm trong hộp ngọc của mình, trừ Cô Thiên Nhân Viên và người thổi sáo ra, làm sao lão ta biết mình có thứ này?

Nếu nói lão nhân áo xám chính là người thổi sáo, thế tại sao ông ta mấy lần giúp đỡ mình? Huống chi thanh âm của người này không hề giống với người thổi sáo. Như thế thì chỉ có một khả năng, chính là lão ta trông thấy Cô Thiên Nhân Viên tặng kiếm cho mình.

Nói như vậy, lão nhân áo xám này đã có thể thoát khỏi tai mắt của Cô Thiên Nhân Viên và người thổi sáo, suy ra võ công của lão cao cường ra sao thì cũng có thể biết rồi.

Lý Xuân Hồng chăm chú nhìn Âu Dương Hải, hỏi: - Huynh có thứ ấy không?

Kỳ thực chẳng cần nói, với bộ dạng của Âu Dương Hải, ai nấy đều thấy rõ trên mình chàng tất nhiên có tiểu kiếm, nhưng lại không biết đó là vật báu ra sao.

Âu Dương Hải khẻ gật đầu, nói:

- Đó là vật mà Cô Thiên Nhân Viên cho tại hạ.

Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo cười nhạt nói:

- Giỏi a! Hoá ra ngươi và tên ma vương đó có tình bạn thắm thiết Âu Dương Hải và Công Tôn Lạp nghe vậy đều biến sắc? Âu Dương Hải bỗng ngửa đầu cười sằng sặc, nói:

- Cô Thiên Nhân Viên đối với ta rất tốt, chẳng những lão chửa trị bệnh cho ta mà còn đem tiểu kiếm yêu quí của mình tặng ta. Hừ hừ, chẳng lẽ lão đỏ mắt rôì ư?

Công Tôn Lạp trầm ngâm, trầm giọng nói:

- Âu Dương lão đệ, đệ nên biết Cô Thiên Nhân Viên là kẻ hung tợn, tàn khốc?

Âu Dương Hải không để ông nói hết, nói tiếp:

- Tại hạ chỉ biết lão đối với ta rất tốt, mà một số người tự xưng mình là người hiệp nghĩa thì lại đối với ta thâm hiểm, ác độc.

Chàng nói đến đây, giọng nói vừa nhanh vừa run run, hiển nhiên trong lòng chàng kích động vô cùng.

Quan đông đại hiệp Công Tôn Lạp than rằng:

- Âu Dương lão đệ, ta thật sự tiếc cho một lão đệ kiệt nhân tài như đệ? bây giờtạm thời bình tĩnh một chút rồi suy nghĩ một lát xem sao, chẳng lẽ trên thế gian này không có ai thật sự yêu mến đệ?

Thực sự, trong lòng Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp là bạn hữu rất tốt với mình, đặc biệt là mấy ngày trước lúc Thiếu Lâm thiền sư Thiên Tuệ xuất linh môn đồ muốn tróc bắt chàng. Công Tôn Lạp lúc nào cũng bảo hộ chàng. Khiếng cho Âu Dương Hải kính phục cảm kích vô ngần, lúc này nghe ông nói như thế, bất giác chàng cảm thấy vừa rồi mình thực quá khích, cho nên bối rối vô cùng.

Lý Xuân Hồng quay qua hỏi lão nhân áo xám: - Tiền bối tự tin mình có thể trị được vết thương này

ư?

Lão nhân áo xám cười nói: - Thì ngươi có tiểu kiếm đó không?

Lý Xuân Hồng nói:

- Trừ thứ ấy ra, không biết còn thứ gì có thể thù lao được?

Lão nhân áo xám lắc đầu: - Không có.

Âu Dương Hải bổng thở dài, nói - Được rồi, nếu lão có thể chữa khỏi thương thế cho Lý bang chủ, ta sẽ đưa tiểu kiếm cho lão. Lý Xuân Hồng và mọi người không ngờ Âu Dương Hải lại khẳng khái như vậy. Hai mắt Lý Xuân Hồng rơi ra giọt nước mắt cảm kích nói: - Âu Dương tướng công, huynh? huynh quá tốt, tiểu nữ không biết phải báo đáp cho huynh thế nào?

Âu Dương Hải cho tay vào ngươiù lấy ra cái hộp đưc cho Lý Xuân Hồng xem, nói: - Đây là vật của Cô Thiên Nhân Viên, ông ta đả thương lệnh tư, bây giờ lại do vật của ông ta cứu lại tánh mạng của cô ấy, mọi thứ đều có nhân kiếp trước.

Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương tướng công, huynh tạm thời giữ lấy, hãy còn không biết tiền bối kia có thể chữa khỏi vất thương này không?

Lão nhân áo xám khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng duổi tay nắm lấy mạch môn của Lý Xuân Hoa, chăm chú chẩn đoán, đột nhiên mặt lão nhân biến sắc? Mọi người trông thấy vẻ mặt ông ta như vậy, ai nấy đều kinh hãi, mấy đạo mục quang đều chăm chú nhìn vào người lão.

Không biết phải mất bao lâu lão nhân áo xám lắc đầu, phát ra tiếng thở dài, nói: - Không ngờ linh đan dị dược trên mình Vân Trung Nhạc ta lại không có tý bổ ích gì cho thương thế này!

Công Tôn Lạp, Lang Dật Đạo nghe lão nhân nói đột nhiên nhớ đến một người, đó là câu nói mà bốn mươi mấy năm trước thiên hạ võ lâm có truyền: Thiên Viên, Vân Nhạc, Đông Hậu, Nam Cơ, Bắc Hiệp, để biểu thị năm vị kỳ nhân dị sĩ trong giang hồ, trừ Cô Thiên Nhân Viên thường tung hoành trong giang hồ, cho nên người ta quen mặt, còn bốn người: Văn Nhạc, Đông Hâu, Nam Cơ, Bắc Hiệp có thể nói là chưa có ai thấy qua mặt mũi thật sự của họ, huống chi họ đều là nhân vật có từ hơn bốn mươi năm trước.

Lão nhân áo xám tự nói là Vân Trung Nhạc, Công Tôn Lạp chợt nghĩ đến Vân Trung Nhạc trong? Võ lâm ngũ kỳ?,chẳng lẽ lão nhân áo xám trước mặt chính là Vân Trung Nhạc trong ngũ kỳ sao?

Lý Xuân Hồng trợn mắt nhình lão nhân áo xám, chậm rãi hỏi: - Xin hỏi lão tiền bối, người là Vân

Trung Nhạc trong?Võ lâm ngũ kỳ? phải không? lão nhân áo xám không trả lời câu hỏi, ảm đạm nói: - Ta không còn cách nào chữa trị vết thương này được, các người đi tìm người cao minh đi!

Lão nhân nói xong quay mình bước đi. Lý Xuân Hồng vội vã gọi:

- Vân lão tiền bối, xin dừng lại một lát, vãn bối có lời?

Lão nhân áo xám quả nhiên dừng lại, quay đầu nói:

- Nghe những lời ngươi vừa mới nói, về y thuật ngươi nhất định có trình độ cũng tương đối, không sai, tư tư của ngươi bị Hỗn thiên đồng âm công của Cô Thiên Nhân Viên đánh bị thương, tuy ta đã vận dụng chân nguyên đả thông tam dương tam âm lục mạch của nàng, nhưng vẫn không thể trị được, trừ phi bây giờ có một loại thuốc ở trong tay mới có thể hoàn toàn chữa khỏi vất thương của nàng.

Lão nhân nói như vậy làm mọi người đều hoảng hốt. Lý Xuân Hồng vừa kinh lại vừa mừng, nói:

- Vân lão tiền bối, người đã đả thông tam âm tam dương lục mạch của tư tư tiểu nữ rồi ư?

Bởi vì đây là một việc khó tin, không ngờ trong khoảng khắc lão nhân áo xám vừa bắt mạch đã dùng chân nguyên bản thân đả thông tam ân tam dương lục mạch của Lý Xuân Hoa, với nội công thâm hậu kình người này e rằng chỉ thuộc vào trong năm vị kỳ nhân.

Lão nhân áo xám nói:

- Lục mạch của nàng tuy thông, nhưng trong vòng trăm ngày nếu không dùng thuốc chữa trị thì võ công của nàng sẽ bị phế hết.

Âu Dương Hải đột nhiên móc từ trong người ra cái hộp ngọc, nói: - Tiền bối đã đả thông lục mạch cho nàng ấy, vật trong chiếc hộp như lời ước sẽ tặng cho tiền bối.

Lão nhân áo xám lạnh lùng hừ lên một tiếng, nói:

- Lão phu tuy rất yêu thích vật này, nhưng cũng sẽ không làm loại người thất tín. Lục mạch của nàng tuy đã thông, nhưng ta vẫn chưa hoàng toàn chữa trị hết thương thế của cô ta.

Sau đó lão nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Ngươi cất vật này chớ để lộ cho người ngoài biết, nếu không thì khó tránh khỏi cái hoạ sát thân, lúc đó có hối hận thì đã trễ.

Nói dức, lão nhân áo xám khẽ tung mình người bay vào đêm tối nhanh như làn khói.

Lý Xuân Hồng vội gọi lớn:

- Vân lão tiền bối, xin tiền bối chỉ thật ở đâu có loại linh dược chữa trị thương thế cho tư tư tiểu nữ?

Xa xa văng vãng tới giọng nói của lão nhân áo xám:

- Aâm Dương cốc Vạn niên linh xà, Vạn niên linh xà?

Bách Độc Tẩu, Lang Dật Đạo thất kinh kêu lên: - Âm Dương cốc!

Công Tôn Lạp nhìn vẻ kinh hoàng của Lang Dật Đạo, buột miệng hỏi: - Lang huynh, xảy ra chuyện gì?

Bách Độc Tẩu mặt tái mét, vội nói: - Không có, không có!

Lý Xuân Hồng khẽ hỏi:

- Lang bá bá, có phải bá bá biết rõ chuyện ở Âm Dương cốc đó? - Không biết, không biết. Lão phu phải cáo từ đây!

Công Tôn Lạp gọi:

- Lang huynh, huynh dừng lại một chút?

Nhưng Bách Độc Tẩu như tên rời khỏi đây, lao đi như tên bắn? bỗng một tiếng rên từ miệng Lý Xuân Hoa phát ra.

Lý Xuân Hồng vừa mừng vừa sợ, gọi: - Tư tư, tư tỉnh rồi ư?

Lý Xuân Hoa nhăn nhó nói:

- Muội muội, lại đây ta có một số chuyện quan trong nói cho muội rõ. Lý Xuân Hồng khẽ nói: - Tư tư, hiện giờ trong người tư tư có biến hoá gì không?

Lý Xuân Hoa cười khổ, nói:

- Muội muội, không phải tư tư coi thường y thuật của muội. Oâi, nhưng ta biết vết thương này không cách nào khỏi được.

Lý Xuân Hồng thê lương nói: - Tư tư? vết thương của tư có thể khỏi.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Muội muội có biết ta bị ai đả thương không? Oâi, dường như Cô Thiên Nhân Viên biết rõ môn Ngọc Nữ thất âm chỉ của ta cho nên hắn dùng một môn võ công cực kỳ lợi hại đả thương kỳ minh bát

mạch của ta?

Lý Xuân Hồng vội nói tiếp:

- Tư tư hãy an tâm nghỉ ngơi đi, vết thương của tư t3y đã được một cao nhân giúp đỡ chữa trị, trong vòng một trăm ngày nếu được chữa trị bằng thuốc thì có thể khỏi hẳn.

Lý Xuân Hoa nghe vậy vội hỏi: - Là cao nhân nào?

Nàng vừa nói vừa run rẩy, thân người hư nhược của nàng run lên như sắp ngã, Lý Xuân Hồng vội vã vực nàng dậy, trả lời: - Là Vân Trung Nhạc một trong? Võ lâm ngũ kỳ? đồng danh Cô Thiên Nhân Viên.

Lý Xuân Hoa thất kinh nói: - Vân Trung Nhạc?

Lý Xuân Hồng tóm tắc mọi chuyện xảy ra kể một lượt.

Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:

- Còn Âu Dương tướng công đâu, có phải đã đi rồi không?

Nàng hỏi câu này, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp quay nhìn ra sau, trong bóng đêm mịt mờ nào có thấy bóng dáng của Âu Dương Hải ở đâu, không biết từ lúc nào, chàng đã âm thầm bỏ đi rồi.

Lý Xuân Hoa than rằng:

- Muội muội, ta thật không phải với Âu Dương Hải. Ôi! Trước mắt thì thế cuộc giang hồ võ lâm hiện nay, có quan hệ rất nhiều với Âu Dương Hải, hân một điều là ta đã đả thương huynh ấy vô cớ, làm hắn ôm h6ạn trong lòng, không muốn họp tác cùng với chúng ta. Nếu mà anh ta được Bạch Hoàng giáo thu phục thì thật là tổn thất trọng đại cho chúng ta.

Lý Xuân Hồng không hiểu, nói: - Tư tư, tư nói thế là có ý gì?

Lý Xuân Hoa nói:

- Trên mình Âu Dương Hải có một viên thuốc giải mê dược của Bạch Hoàng giáo, nếu chúng ta nghiên cứu ra cách cấu tạo, thế thì chúng ta có thể giải cứu võ lâm đồng đạo bị trúng thuốc mê của Bạch Hoàng giáo.

Lý Xuân Hồng ủa một tiếng, hỏi:

- Làm sao mà Âu Dương huynh lại có loại thuốc ấy?

Lý Xuân Hoa khẽ thở dài nói:

- Cô Thiên Nhân Viên cho hắn, Ôi! Ta vốn hoài nghi hắn là người của Bạch Hoàng giáo, nhưng thấy hắn và Cô Thiên Nhân Viên đặt cược với nhau, ta cảm thấy ta sai rồi, nhưng Âu Dương Hải người này thật sự rất quái dị, hắn có những chỗ làm ta mê hoặc khó hiểu.

Lý Xuân Hồng nói:

- Chúng ta quay về nghỉ ngơi đi, sau khi đưa tư tư về, muội sẽ lại phải tìm liếm Âu Dương huynh.

Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:

- Muội muội, muội nói có loại thuốc gì có thể chữa khỏi thương tật của ta?

Lý Xuân Hồng nghe nàng nhắc đến, chợt nhớ đến tình hình Bách Độc Tẩu nghe cái tên Âm Dương cốc mà kinh hoàng vội vã đi mất, nàng quay qua hỏi Công Tôn Lạp: - Công Tôn hộ pháp, ông thường đi lại trên giang hồ, có hiểu biết về Âm Dương cốc không?

Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp không nói một lời, trong đầu ông nhớ đến một chuyện, tức là Âm Dương cốc, một địa danh thần bí.

Công Tôn Lạp lắc đầu cười nói:

- Cái tên này mười năm trước tại hạ đã từng nghe qua, nhưng ba người nói ra địa danh này vào một đêm nọ đều phơi xác trong một khách đếim, lúc đó ta cảm thấy kinh ngạc vô cùng, rồi bí mật điều tra trong ba năm, vẫn không có kết quả, lại không còn nghe nói đến cái tên Âm Dương cốc nữa, thật khộng ngờ hôm nay Vân Trung Nhạc lại nhắc đến Âm Dương cốc, lại khiến cho một người đỉnh đỉnh đại danh như Bách Độc Tẩu kinh hoàng đi mất, tình hình này thực làm cho người ta khó giải đáp.

Oâng hơi ngừng lại, nói tiếp:

- Nếu ta đoán không nhầm, Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo nhất định rất quen thuộc nơi Âm Dương cốc này, tiếc rằng lão đã vội vã bỏ đi mất không thể hỏi lão ta cho rõ.

Lý Xuân Hồng nói:

- Xem vẻ kinh hãi của ông ta, dù có hỏi ông ta cũng sẽ không nói.

Công Tôn Lạp nói:

- Không sai. Âm Dương cốc này chắc có liên quan đến một chuyện bí mật gì đây.

Lý Xuân Hồng nói:

- Vân Trung Nhạc nói muốn chữa khỏi bệnh cho bang chủ phải có Vạn niên linh xà của Âm Dương cốc, nhưng chúng ta không biết Âm Dương cốc ở chỗ nào, làm sao tìm kiếm được đây?

Công Tôn Lạp sắc mặt trầm trọng, nói:

- Tại hạ sẽ nghĩ cách thám tra nơi Âm Dương cốc này, nhưng ngoài ra chẳng lẽ không còn loại thuốc nào có thể chữa khỏi bệnh cho bang chủ sao?

Lý Xuân Hồng nói:

- Đã biết bang chủ bị loại võ công nào đả thương rồi, đợi tiểu nữ trở về điều tra xem sách thuốc tiên sư để lại thì mới biết.

Lý Xuân Hồng dìu Lý Xuân Hoa cùng Quan Đông đại hiệp rời khỏi nơi này.

* * * Khi mọi người vừa đi khỏi. Trong sương đêm mờ mịt, có bóng của một người đi chậm chạp đến. Người đó chính là Âu Dương Hải.

Chàng ngửa đầu nhìn lên trời, đã đến lúc sơ canh? còn hai canh nữa mới đến lúc hẹn với người thổi sáo, thế là Âu Dương Hải đứng bồi hồi bên cạnh ngôi chùa cổ thỉnh thoảng lấy hoàn thuốc ra ngữi, rồi cho vào miệng nuốt xuống.

Chàng cảm thấy hoàn thuốc này chẳng có mùi vị chi cả, giống như một cục đất vậy.

Gió thổi cỏ bay, Âu Dương Hải chợi cảm thấy xung quanh ngôi chùa cổ này âm u ghê rợn, nếu lúc bình thường Âu Dương Hải thật không dám đến đây.

Đột nhiên một tiếng tiêu vang lên, văng vẳng vọng đến. Âu Dương Hải giật mình tự hỏi:

? Có phải ông ta đến rồi chăng? Nhưng kỳ nhân nọ thổi sáo, chứ không phải thổi tiêu? Mà bây giờ còn lâu mới tới canh ba? Trăng thu tròn vành vạch, sương khuya phủ đầy đất.

Âu Dương Hải từ từ cất bước, đột nhiên tiếng tiêu ngừng lại. Âu Dương Hải nói thầm: Chắc là một cao nhân nào khác chăng?.

Vừa nghĩ xong, tiếng tiêu dìu dặt lại cất lên? Âm điệu dịu dàng ôn nhu, văng vẳng bay tới. Âm lượng thanh âm này không lớn, nhưng nghe rõ dị thường. Mới nghe âm thanh vận thì thấy nhu mì uyển chuyển, rất là hay. Nhưng càng nghe càng cảm thấy không đúng, tiếng tiêu đó như lời ca ai oán của thiếu nữ phòng khuê, như tiếng hót của con chim phụng lẻ loi, từng tiếng như rung động lòng người. Âu Dương Hải giật mình?

Lúc chàng cảm thấy kỳ dị thì đã trễ.

Tâm thần của chàng đã bị tiếng tiêu đó nhiếp hồn.

Trong lúc nhất thời lục thần không ổn định được, ảo giác phát sinh, cảnh vật trước mắt thay đổi.

Bỗng thấy Lý Xuân Hồng mặt mày khóc lóc sầu não, hu hu? hu hu? Như trong nháy mắt lại biến thành khuông mặt của Lam Tinh Tinh phu nhân đang cười cợt với chàng.

Chớp mắt lại biến thành Lý Xuân Hoa, mặt nàng lạnh lùng băng giá, mắt đầy sát khí?

Sau cùng lại biến thành mỷ nhân áo lục xinh đẹp kiều diễm vô cùng mỉm cười với chàng, Âu Dương Hải trong lúc đó trái tim như xáo động.

Thình lình tiếng tiêu dừng lại, ảo giác tan biến. Âu Dương Hải cảm thấy đau đầu, mê muội? Lúc chàng còn chưa tỉnh, tiếng tiêu lại vang lên?

Lần này tiếng tiêu khác lạ, quan quan bách chuyển, réo rắt như hót. Âu Dương Hải thấy không tự chủ được nữa, dần dần thần hồn phiêu động, chàng vội vã ngồi xuống tĩnh toa vận công, bắt đầu phương pháp hít thở điều tức, nhưng khôn làm thế nào ngăn chặn được tiếng tiêu réo rắt bay lọt vào tai.

Với công lực hiện nay của Âu Dương Hải, chống lại tiếng tiêu này khôgn khó, hiềm một nỗi chàng đã trúng Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật vẫn chưa khỏi, lại thêm vào đó là sức cảm nhiệm của tiếng tiêu đầy dẫy ma lực, càng dễ làm mất lý trí bản thân, thế rồi công lực của chàng càng lúc càng giảm đi.

Lát sau?

Âu Dương Hải không tự chủ được nữa, trên đầu vã mồ hôi đầm đìa, mơ hờ muốn bật lên múa loạn theo tiếng tiêu.

May mà đang lúc nguy cấp, tiếng tiêu đó lại ngừng.

Trải qua một hồi giày vò, Âu Dương Hải không chiu nổi nữa, đứng dậy đi mấy bước, nhưng lại ngã lăn ra.

Nên biết tiếng tiêu di đó có một sức mạnh nhiếp hồn phách của người, Âu Dương Hải dùng nội công tu luyện của bản thân kháng cự qua lại với ma lực của tiếng tiêu, tiếng tiêu đó vào lúc Âu Dương Hải không chịu nổi nữa thì nó dừng lại, làm tiêu hao chân lực toàn thân của chàng.

Chuyện này đối với chàng còn ghê gớm hơn là trải qua một trận ác đấu, sau khi ngã vật xuống, chàng cảm thấy tứ chi vô lực, toàn thân tê dại, tựa như mới qua cơn chết chóc, chàng thử vận khí, nhưng ở tứ chi không còn theo ý muốn được nữa, chân khí ởđan điền vận lên đến ngực thì tan đi

không tụ lại được.

Chàng thử liền mấy lần, đếu vô ích.

Thế rồi chàng dứt khoát cứ nằm lăn trên đất, nhìn mây trắng trôi trên trời, khẽ thở dài thê lương?

Đột nhiên tiếng tiêu lại vang lên.

Một bóng người áo đỏ phóng nhanh tới, theo sát phía sau là mấy người áo đen. Âu Dương Hải giật mình, chàng biết người áo đỏ là người của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải gắng gượng giãy giụa, nhưng không còn sức nữa, bóng đỏ vụt đến, một người mặt mũi âm u lạnh lẽo đứng trước mặt chàng.

Âu Dương Hải nhìn thấy người này chợt kêu lên kinh hãi, gã chính là người đêm nọ đã chỉ huy Thiên Kiếm bang chủ ác đấu với chàng, không ai xa lạ chính là Mạc Bá Thiên.

Soạt soạt? bốn gã đại hán áo đen đều đã đến.

Hoàng Thiên bắc đẩu Hàn Mạc Bá Thiên, trên mặt nở một nụ cười lạnh lẽo, nhìn Âu Dương Hải nói: - Chúng ta thật hữu duyên, hề hề! Nghe nói ngươi tên là Âu Dương Hải phải không?

Âu Dương Hải vẫn nằm trên đất, nói: - Phải thì sao?

Mạc Bá Thiên cười nói:

- Nghe nói ngươi là Lạc Phách Nhân số mười tám?

Âu Dương Hải giật mình hỏi: - Lạc Phách Nhân là gì?

Mạc Bá Thiên cười ha hả nói:

- Đương nhiên bây giờ ngươi không biết, đợi khi uống hoàn thuốc này xong thì sẽ hiểu ngay.

Nói xong gã móc ra một hoàng thuốc màu đỏ. Âu Dương Hải cười ngạo nghễ nói:

- Chuyện sống chết là cái quái gì, Âu Dương Hải ta không bận tâm. Nhưng nếu ngươi muốn sĩ nhục ta. Hừ! Làm ma ta cũng phải lấy mạng của ngươi Bỗng một tiếng nữ nhân thét lên, tiếp lời:

- Chuyện sống chết là chuyện lớn, người kỳ quái như ngươi làm sao lại không bận tâm?

Mạc Bá Thiên thất kinh, quay người lại nhìn, không biết từ lúc nào, phía sau họ có thêm một thiếu nữ áo đỏ.

Thiếu nữ này trang sức lạ lùng, mặt cho một miếng sa đỏ dài đến mấy tấc, toàn thân trừ hai ban tay trắng ngần, ngoài ra không thấy một màu gì khác.

Thân hình nàng mảnh mai dị thường, ta phải cầm ống ngọc tiêu phau như bạc ngọc, bộ áo đỏ và vải che mặt của nàng khẽ phiêu đông trước gió đêm, hồng ảnh rực rỡ như cõi u minh làm cho người ta cảm thấy vô cùng ghê rợn.

Mạc Bá Thiên vẫn là một bá chủ ngang tàng một đời, tuy gã hơi cảm thấy kinh hãi, nhưng không lộ vẻ gì, lạnh lùng quát: Ngươi là ai? Nói mau, nếu còn giả bộ hù doạ người thì ta phải ra tay đó.

Lúc này bốn người áo đen đã vậy chặt xung quanh thiếu nữ áo đỏ. Nữ nhân áo đỏ khẽ huơ cây ngọc tiêu, từ trong tấm lụa che mặt phát ra tiếng cười khanh khách, nói: - Ngươi muốn động thì động thủ thử coi?

Nói đến đây, thanh âm của nàng bỗng từ hoà hoàn trả gay gắt, quát: - Mạc Bá Thiên, kiếmbang gia nhập Bạch Hoàng giáo hiện nay ở chức vị nào?

Mạc Bá Thiên nghe cảm thấy lạnh mình, thiếu nữ biết mình quá rõ. Gả cười hề hề mấy tiếng, nói: - Ngươi hót ngóc ngách như vậy không biết có dụng ý gì?

Thiếu nữ áo đỏ cười khanh khách, nói: - Không có dụng ý gì, chẳng qua?

Câu nói vừa thốt ra, chỉ thấy nàng lắc mình. Ngọc tiêu quét bên trái đánh bên phải. Chớp mắt đã đánh mỗi đại hán áo đen mỗi người một chiêu.

Hoá ra bốn gả đại hán áo đen được ám thị của Mạc Bá Thiên, muốn chuyên thân xông đến đánh Âu Dương Hải, cho nên thiếu nữ áo đỏ lẹ làng phát công động kích.

Thiếu nữ áo đỏ xuất thủ như điện, thế công mỗi một chiêu như có mấy lần biến hoá, vừa đánh vừa điểm, như chém như quét, làm cho người khó mà đỡ gạt Bốn đại hán áo đen võ công rất cao, họ vừa thấy chiêu thức của Thiếu nữ áo đỏ cảm thấy chiêu thuật của đối phương kỳ ảo không lường, bốn người đồng thời lùi lại sáu, bảy bước.

Hoàng Thiên bắc đẩu Hàn Mạc Bá Thiên thấy chiêu thức ngọc tiêu của nàng bất giác giật mình, gả đột nhiên nghĩ đến một người, lập tức hỏi: - Xem ra một tiêu của cô nương chỉ lên trời, thì sông Hán cũng phải đổi màu, e rằng phượng giá chắc là Nam Quốc Tiên Cơ?

Nữ nhân áo đỏ cười khanh khách, nói:

- Ta là Nam Quốc Tiên Cơ ư? Ha ha, không ngờ Mạc Bá Thiên danh chấn giang hồ lại đoán thanh sắc cũng nhầm, thật là buồn cười quá.

Thực ra Mạc Bá Thiên nào có phải không nghe được giọng nói của nàng, là một thiểu nữ trẻ tuổi, có điều gả cảm thấy tiêu thức của nàng kỳ ảo vô cùng, theo lời truyền,trong võ lâm có một nữ lang kỳ tài là Nam Quốc Tiên Cơ, tay cầm một cây ngọc tiêu, biến hoá như thần, có thể làm sông Hán biến sắc, nhật nguyệt thất quang. Thế là gả thuận mồm hỏi luôn, định thám thính lai lịch của nàng.

Chợt nghe một tiếng quát: - Đứng yên.

Hoá ra đột nhiêu Mạc Bá Thiên đưa mũi chân đá vào Âu Dương Hải đang nằm dưới đất.

Thiếu nữ áo đỏ quát một tiếng, phóng mình tới, ngọc tiêu đã điểm vào đầu gối Mạc Bá Thiên, Mạc Bá Thiên thất kinh nhanh chóng thu chân lùi lại?

Thiếu nữ áo đỏ cười nói:

- Nếu chiêu này của ta muốn sát thương ngươi thì ngươi có thể lùi lại được không? Ta nghĩ tốt nhất ngươi mau chóng rút đi thôi.

Mạc Bá Thiên tránh được ngọn tiêu, người lạnh toát, gã không ngờ trên giang hồ lại xuất hiện một cô gái võ công tuyệt cao như vậy.

Mạc Bá Thiên cười nhạt, nói: - Thế thì coi không được.

Đột nhiên thiếu nữ áo đỏ rút từ trong người ra một cây cờ nhỏ có thiêu một cây cổ cầm và một cây ngọc tiêu, nàng khẽ giơ lên nói: - Các ngươi khôgn rút đi thì còn đợi lúc nào?

Mạc Bá Thiên một nhân vật ngang tàng ngạo nghễ là thế, vừa trông thấy cây cờ xem biến sắc, gã và bốn đại hán áo đen nhất tề cùng thân thi lễ, xoay mình phóng đi Thiếu nữ áo đỏ trông thấy năm người đã đi xa mới cười lên khanh khách, thanh âm rất trong trẻo, có điều âm thanh phát ra sau tấm sa che mặt, làm cho người ta cảm giác vị lạnh lẽo, Âu Dương Hải nằm nghiêng trên mặt đất bất giác cũng thấy run.

Thiếu nữ áo đỏ từ từ bước đến bên cạnh Âu Dương Hải hỏi: - Ngươi từ đâu tới? Vì sao lại sinh chuyện với Bạch Hoàng giáo?

Thanh âm của nàng rất nhu hoà, tựa hồ không có chút ác ý gì.

Âu Dương Hải nhìn qua tấm sa che mặt, thấp thoáng thấy đôi môi anh đào đỏ mộng của đối phương hé mở, trên mặt như có vẻ cười, chàng lấy lại can đảm, lật mình ngồi dậy, trả lời: - Tại hạ mới rồi nghe tiếng tiêu, trong bụng hiếu kỳ, muốn theo tiếng tìm người, nhưng lại không khống chế nỗi uy lực hàm ẩn trong tiếng tiêu nên bị thụ thương ở đây.

Thiếu nữ áo đỏ cười nói:

- Thế thì bây giờ muốn chết ư? Hay muốn sống?

Âu Dương Hải nghe thế sững sốt, nói:

- Muốn chết là sao? Muốn sống là thế nào? Xin hãy chỉ thị để tại hạ được hiểu. Thiếu nữ áo đỏ khẽ cười nói: - Từ lúc ta xuất đạo ra giang hồ, gặpo phải không ít người van xin cầu sống, nhưng ta từ trước giờ không hề đưa tay cứu người, đương nhiên ngươi cũng không ngoại lệ.

Âu Dương Hải nói:

- Tại hạ vốn không có cầu cô nương cứu, điều đó không quan hệ gì.

Thiếu nữ áo đỏ cươì nói:

- Ngươi nghĩ tuyệt lắm, nghĩ ta sẽ cho ngươi sống mà đi?

Âu Dương Hải thở dài thê lương, nói:

- Chúng ta không oán không thù, vì sao cô nương không để cho tại hạ sống?

Thiếu nữ áo đỏ như ngạc nhiên lặng im một hồi rôì bật cười nói: - Mới rồi ta cứu mạng ngươi, bây giờ ta muốn thu lại cái mạng đó, chẳng lẽ lại cần gì đến oán thù?

Âu Dương Hải thở dài, nói:

- Nếu tại hạ muốn sống thì cô nương sẽ sai khiến tại hạ làm việc gì?

Thiếu nữ áo đỏ cười nói: - Ta muốn ngươi đi gặp một người.

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm: Có phải cô ta do người thổi sáo gọi đến tiếp ta??.

Chàng hỏi:

- Muốn đi gặp người nào?

Thiếu nữ áo đỏ nói:

- Người này không cần phải hỏi, tóm lại là ngươi quen biết.

Nói xong thiếu nữ áo đỏ đi đến phía Đông của ngôi chùa cổ. Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời, đúng lúc canh ba? Chàng nghĩ:? Có lẽ người thổi sáo bảo nàng ta đến đây trước để dẫn mình?. Thế rồi chàng chậm chạp bước theo sau cô gái.

Chỉ nghe thấy gió núi xào xạc, từng cơn từng cơn thổi qua, chung quanh yên lặng như tờ, Âu

Dương Hải nghe thấy cả tiếng thở của mình.

Lúc này thiếu nữ áo đỏ đã leo lên mặt dốc núi, hướng vào núi sâu đi tới.

Âu Dương Hải như u mê cứ bước theo nàng, trong đầu không ngớt suy nghĩ, mấy lần chàng không nhịn được muốn hỏi, nhưng nén được.

Thiếu nữ áo đỏ đi đến một vách núi cao, quay đầu lại nói: - Đã đến rồi.

Thế núi trước mặt kỳ lại độc đáo, hai bên đều là đỉnh núi cao ngất, một ngọn đột như nhơ lên giữa hai ngọn núi, tựa người ta khéo mượn hình thế thiên nhiên mà đắp núi được, sâu vào mấy trượng một dòng suối xuống một khe núi, hình thế hiểm yếu lạ thường. Ở ven núi, khói sương toả mờ mịt, thấp thoáng có một người đang ngồi.

Âu Dương Hải chăm chú nhìn? Người đó là một nữ nhân.

Trên chiếc bàn tròn thấp có đặt một cây cở cầm.

Lại đi vào mấy bước nữa, một khuôn mặt cực kỳ mỷ lệ hiện ra trước mắt.

Đáng sợ là nàng chính là mỷ nhân đẹp áo lục, cô nương gảy đàn ở Lý gia đại viện.

Thiếu nữ áo đỏ chạy lên mấy bước, nói: - Sư tư, để tư đợi lâu quá.

Người đẹp áo lục nói: - Sư muội, muội vất vả quá.

Âu Dương Hải không thể ngờ thiếu nữ áo đỏ lại là sư muội của mỷ nhân áo lục, trong lòng chàng bắt đầu cảm thấy bất an.

Thiếu nữ áo đỏ gặp người đẹp áo lục thì nàng chầm chậm gỡ tấm sa che mặt ra, để lộ khuông mặt của mình, nàng nói với Âu Dương Hải: - Ngươi đừng sợ, chúng ta không hại ngươi đâu.

Âu Dương Hải thấy thiếu nữ áo đỏ này tuổi độ mười bảy, nhưng đẹp đẽ đầy đặn vô cùng, da trắng như tuyết, môi mộng anh đào mày như vẽ, mắt sáng long lanh, miệng lúc nào cũng nở nụ cười, thái độ kiều mỵ mọi người chẳng dám ngó, Âu Dương Hải bất giác quay mặt đi.

Mỷ nhân áo lục lấy ra một viên thuốc màu trắng, nói: - Người uống viên thuốc này đi.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói: - Vì sao ta phải uống nó chứ?

Thiếu nữ áo đỏ mĩm cười nói:

- Ngươi đã trúng Lạc phách cầm nhiếp hồn thuật của sư tư ta, uống viên thuốc này xong lập tức có

thể giải trừ được thuật này.

Âu Dương Hải hoảng hốt, sao họ lại biết mình trúng phải bệnh đó? Nếu nói nàng muốn hại ta thế thì Mạc Bá Thiên bắt ta uống Thất hồn đan, vì sao thiếu nữ áo đỏ lại?, họ có dụng ý gì? Âu Dương Hải nhất thời nghi hoặc không quyết, đứng ngây ra đó.

Mỷ nhân áo lục nói:

- Sao ngươi kỳ quái vậy? Thực ra ta chữa khỏi ngươi thuật này là muốn mặc cả trao đổi với ngươi câu chuyện.

Âu Dương Hải tò mò hỏi:

- Muốn trao đổi gì? Cô nương nói nghe thử?

Mỷ nhân áo lục nói:

- Có phải ngươi là phản đồ của phái Thiếu Lâm?

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói: - Thế thì có liên quan gì tới các vị?

Mỷ nhân áo lục nói:

- Trong lòng ngươi vô cùng phẩn hận người của Thiếu Lâm tụ chứ?

Âu Dương Hải cười ha hả, nói:

- Cô nương đoán sai rồi, tại hạ không hận họ đâu.

Mỷ nhân áo lục lại nói:

- Ngươi hận hay không hận bọ họ không liên quan đến ta nhưngta có một chuyện nói cho ngươi rõ, Thiếu Lâm tự luôn luôn không tha muôn đồ phản loạn.

Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời, suy nghĩ mãi lời nàng, rồi nói: - Phải Thiếu Lâm tự nhất định sẽ không tha, với sức của một mình tại hạ đương nhiên không thể nào đối chọi với Thiếu Lâm được sớm muộn gì tại hạ cũng là tù phạm của Thiếu Lâm tự.

Mỷ nhân áo lục lai nói:

- Ngươi là người rất thông minh, đương nhiên biết được hậu quả, quả nhiên người này khí ngất trời, không sợ cái chết, nhưng người nhân tài như ngươi mà chết đi thì không đáng, quả là tiếc?

Âu Dương Hải nghe vậy liền hỏi: - Thế các vị muốn ta phải làm gì?

Mỷ nhân áo lục và chàng nói chuyện đều quay nghiêng mặt, lúc này đột nhiên nàgn quay lại, hai mắt chăm chú nhìn vào mặt Âu Dương Hải, mỉm cười, chậm rãi nói: - Gia nhập vào Bạch Hoàng giáo của bọn ta.

Nụ cười của nàng như đoá hoa mấy trăm màu sắc bất đồng nhất tề nở rộ, kết hợp nên vẻ quyến rũ không gì tả nổi, thật là nghiêng nước nghiên thành, như hớp hồn người khác.

Âu Dương Hải cảm thấy trong nụ cười của nàng có hàm ẩn sức câu hồn đoạt phách, chàng chỉ nhìn thôi tim cũng đập thình thịch, hoang mang, bèn quay đầu đi tránh nụ cười của nàng.

Đôi môi mọng đỏ của mỷ nhân áo lục lại hé mở, một thanh âm trong trẻo uyển chuyển vang lên: - Nếu ngươi gia nhập vào bổn giáo chúng ta, ta sẽ không phụ đãi ngươi đâu, nếu Thiếu Lâm tự muốn tìm người gây phiền phức, trừ phi chỉ phá sạch Bạch Hoàng giáo mới có thể bắt ngươi được. ö ngươi muốn thế nào, suy nghĩ kỷ rồi hãy trả lời.

Âu Dương Hải định thần lại, lạnh lùng nói:

- Thịnh tình của cô nương Âu Dương Hải xin tâm lãnh, vô luận thế nào tại hạ cũng sẽ không gia nhập Bạch Hoàng giáo, xin các vị hiểu cho.

Chàng quay đầu bước đi, kỳ quái là Mỷ nhân áo lục và Thiếu nữ áo đỏ cũng không ngăn trở chàng, Âu Dương Hải đi vài bước bỗng lại quay lại, hỏi: - Cô nương, tại hạ có vài chuyện muốn hỏi.

Mỷ nhân áo lục nói:

- Ngươi có chỗ nào nghi nan không hiểu cứ hỏi ta là xong.

Giọng nói của nàng chợt trở nên lạnh lùng, Âu Dương Hải khẽ hít một hơi mới nói: - Cô nương, có phải cô là giáo chủ Bạch Hoàng giáo?

Mỷ nhân áo lục cười nhạt một tiếng, nói: - Không phải, có phải ngươi muốn biết tên giáo chủ?

Âu Dương Hải nói:

- Diều này tại hạ nghĩ các vị sẽ không nói. Tại hạ chỉ muốn biết phương danh của nàng và vị cô nương đây. Mỷ nhân áo lục hơi trầm ngâm, nói: - Họ của ta là Đông Phương, tên Ngọc. Sư muợi của ta họ Lục tên Thiên Mai.

Âu Dương Hải nói:

- Nói như thế, Đông Phương cô nương và Lục cô nương quyết không phải là người của Lý gia đại viện rồi, nhưng không biết chủ nhân của Lý gia đại viên danh chấn tám phương Lý Thiên Phát hiện

còn sống hay đã chết?

Mỷ nhân áo lục nói: - Oâng ta còn sống.

Âu Dương Hải nói:

- Không biết Lý gia chủ hiện tại ở đâu?

Đông Phương Ngọc nói: - Ở Âm Dương cốc.

Âu Dương Hải nghe xong giật mình, cái tên Âm Dương cốc lần thứ hai chàng lại được nghe.

Âu Dương Hải hỏi:

- Không biết Âm Dương cốc ở đâu?

Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói:

- Người trong giang hồ võ lâm nghe đến tên Âm Dương cốc đều phải chết hết, chẳng lẽ ngươi không sợ chết?

Âu Dương Hải nói:

- Thế thì các vị nghe cái tên Âm Dương cốc sao không chết?

Chàng hỏi câu này thật buồn cười. Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Ngươi hỏi hết chưa?

Âu Dương Hải nói:

- Chỉ cần các người nói Âm Dương cốc ở đâu thì ta không còn câu hỏi nào nữa.

Đông Phương Ngọc nói:

- Thật là chưa xuống suối vàng thì chưa chịu chết, Âm Dương cốc tại núi Cửu Cung sơn ở giữa ngọn núi Đông Vân phong và Tây Vân phong.

Âu Dương Hải lẩm bẩm:

- Cửu Cung sơn ở giữa Đông Vân phong và Tây Vân phong, Cửu Cung sơn?

Đông Phương Ngọc cắt ngang:

- Ngươi nói đã hết, bây giờ để cho ngươi chọn một cách chết.

Âu Dương Hải hỏi:

- Ngoài cái chết ra, còn có cách nào nữa?

Từ nãy đến giờ thiếu nữ áo đỏ Lục Thiên Mai vẫn trầm ngâm chợt cười khanh khách, nói: - Sư tư, tư nói với hắn quá nhiều rồi, nếu sư phụ quở trách thì hai chúng ta chịu không nổi đâu.

Đông Phương Ngọc lại nói:

- Sư phụ kêu muội đến Hà Nam chắc là thay thế chức vị của ta?

Lục Thiên Mai nói:

- Không dám, sư phụ phái muội và đại sư huynh hạ sơn, trừ đại sư huynh chấp hành một nhiệm vụ khác, còn thì giúp đỡ tất cả mọi việc cho sư tư.

Đông Phương Ngọc nói:

- Nhân tiện giám thị hành động của ta phải không?

Lục Thiên Mai cười nói: - Đó là sư tư tụ nghĩ đấy thôi.

Âu Dương Hải nghe hai tư muội bọn họ nói chuyện một hồi, chàng cảm thấy tuy họ là sư tư muội chí thân nhưng đôi bên vẫn khôgn tính nhiệm nhau.

Thiếu nữ áo đỏ xem ra thì tươi cười luôn miệng nhưng tâm cơ của cô ta vô cùng độc địa thâm trầm.

Đông Phương Ngọc nói:

- Sư muội võ công hơn ta đến mấy lần, nếu muội muốn đả thương ta thì như trở bàn tay?

Lục Thiên Mai cười nói:

- Nhưng sư tư đã được hết tuyệt học của sư phụ, nếu muốn ám toán muội thì muội thật sự không cách chi phòng bị.

Đông Phương Ngọc bỗng thở dài, nói:

- Thiên Mai sư muội, chúng ta bên nhau đã mười năm, chẳng lẽ không có chút tình nghĩa tay chân hay sao?

Lục Thiên Mai cười nói:

- Sư phụ đã từng nói, giữa sư huynh muội chúng ta, không thể tồn tại một chút tình nghĩa nào, dù là sư tư có phạm lỗi, cũng phải trừng phạt không tha.

Đông Phương Ngọc khẽ rùng mình, nói: - Sư muội, phải muội nói ta có chỗ sai?

Lục Thiên Mai nói:

- Chỉ cần giết gã này diệt khẩu, tư tư sẽ không sai.

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, thầm nghĩ:

- Quả nhiên Lục Thiên Mai đối với người thật âm hiểm tàn khốc, thật không thể ngờ một cô gái xinh đep quyến rũ như thế mà tâm địa tàn độc không cùng.

Âu Dương Hải nghĩ đến đây, lẳng lặng quay mình bước đi. Chợt nghe tiếng quát: - Đứng lại!

Âu Dương Hải ngẩng đầu cười ha hả một hồi rồi đột nhiên quay mình lại, bởi vì chàng biết không thể nào thoát khỏi bọn họ, chỉ bằng quyết liều một trận rồi tính sau.

Chỉ thấy chiếc áo đỏ của Lục Thiên Mai lay động, tiếng lại phía chàng. Đông Phương Ngọc đứng phắt dậy, nói: - Sư muội, sư phụ đã nói với muội rồi, nhiện vụ lật đổ chín đại môn phái của Trung Nguyên là do ai chủ trì?

Lục Thiên Mai quay lai cười nói: - Tất cả đều do một mình sư tư chủ trì.

Đông Phương Ngọc nói:

- Thế thì đúng rồi, muội biết dụng ý ta thả hắn ra chứ?

Lục Thiên Mai cười nói:

- Nhưng tư tư đã phạm vào đại kỵ của Bạch Hoàng giáo.

Đông Phương Ngọc đột nhiên rút ra một cây cờ nhỏ màu trắng, hai bên mặt đều có thêu một chiếc cổ cầm, nàng phất cờ lên nói: - Sư muội, hãy lùi lại.

Lục Thiên Mai khẽ mỉm cười, cũng rút từ trong người ra một cây cờ nhỏ màu trắng, trên đó một mặt thiêu đàn, một mặt kia thiêu tiêu, nàng cười nói: - Sư tỷ lùi lại và sư tư phải tuân mệnh muội. Đông Phương Ngọc vừa nhìn thấy cây tiêu bạch kỳ mặt liền biến sắc, nói: - Không ngờ sư muội đã có được? Tiêu cầm tiên tiên kỳ? vô thượng tối cao của sư phụ.

Lục Thiên Mai cất cây cờ, nhìn Âu Dương Hải nói:

- Vốn ngươi có thể sống lâu hơn một chút nữa, có điều ngươi lắm mồm quá.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Ngươi nghĩ sao quá dễ dàng, chẳng lẽ ta lại bó tay chờ chết hay sao?

Nói xong, tay phải của Âu Dương Hải đưa ngang trước ngực đánh vụt ra một chưởng.

Giưa hai vách núi rộng khôgn đến hai trượng mà động thủ, chỉ trừ cách đánh liều lĩnh đối đòn trực tiếp, còn rất khó thi triển thuật bay nhảy né tránh.

Âu Dương Hải đánh ra một chưởng mãnh liệt, tiềm lực chưởng phong ào ào trong không khí.

Lục Thiên Mai cười nói:

- Công lực của ngươi dường như rất thâm hậu.

Tai nghe tiếng tay áo phần phật, một bóng đỏ lao sát đến bên chàng nhanh chóng vô cùng.

Âu Dương Hải cảm thấy toàn thân bên trái bên phải dao động, bình bình mấy tiếng chát chúa, mỗi bên má đều trúng hai chưởng.

Bốn cái bạt tay nãy lửa này chẳng những đánh rất nhanh mà thủ pháp cũng cực kỳ trầm trọng đến nổi Âu Dương Hải tóe máu mồm thần trí tán loạn, đầu óc xay xẩm.

Chàng định thần lại, thấy Lục Thiên Mai tươi cười đứng ngay trước mặt.

Âu Dương Hải bị một phen nhục nhã, lửa giận của chàng đùng nổi lên, tay trái ra chiêu? Huyền điểu hoạch sa? đánh xéo tới, tay phải cũng vương ra lẹ như sao sa.

Lục Thiên Mai thấy chiêu này giật mình một cái, tả chưởng cùa Âu Dương Hải lại thình lình biến chuyển, năm ngón tay rất khéo léo chộp trúng vào uyển mạch môm tay phải của nàng.

Thủ pháp kỳ ảo thượng thừa này quả là tuyệt học trên giang hồ chưa nghe thấy bao giờ. Lục Thiên Mai lùi nhanh lại. Hoang mang hỏi: - Đây gọi là võ công gì?

Âu Dương Hải cười nhạt, nói: - Đây gọi là? trả lại cái bạt tai?

Hữu chưởng của chàng nhắm ngay không mặt đầy đặn nõn nà của Lục Thiên Mai tát mạnh.

Ai ngờ Âu Dương Hải cảm thấy năm ngón tay trái chợt lỏng ra, Lục Thiên Mai đã giật tay ra được ngón tay của nàng dùng một chiêu? Chỉ Vân chỉ nguyệt? đâm vào yếu huyêt?huyền cơ? của Âu Dương Hải.

Trong nháy mắt, Âu Dương Hải cảm thấy công lực của thiếu nữ này siêu tuyệt vô luân, chàng quát lên một tiếng.

Tay phải đánh một chiêu?Ngũ ngục tỏa long? chân trái sấn lên một bước, năm ngón tay nhắm cổ tay Lục Thiên Mai chợp xuống, cùi chỏ thúc vào huyệt?Huyền cơ? trước ngực nàng.

Thế công thúc cùi chỏ này là một công phu tài tình, bức Lục Thiên Mai phải thu chiêu lùi lại.

Mấy chiêu giao tiếp đã hiện rõ vô kỳ của hai bên tuyệt cao.

Lục Thiên Mai nằm mơ cũng khôgn ngờ tới Âu Dương Hải lại có võ công cao cường như vậy, trên mặt nàng thủy chung vẫn giữ nụ cười như gió xuân bây giờ đã trở nên đanh lại.

Bỗng nghe Đông Phương Ngọc nói:

- Sư muội, chắc muội biết dụng tâm của tư không giết hắn chứ? và cả lý do vì sao bổn giáo vẫn còn trù trừ chưa dám tiến quân tới Thiếu Lâm tự chứ?

Lục Thiên Mai nói:

- Sư tư, hắn ở Thiếu Lâm có chức vụ gì?

Đông Phương Ngọc nói:

- Chẳng qua chỉ là một người làm công trong hương trù, chức vị đê tiện.

Đột nhiên Lục Thiên Mai phát ra tiếng cười lanh lảnh? Tiếng cười liên tiếp không dứt, chấn động vang rền trong hang núi.

Đông Phương Ngọc biến sắc, kêu lên: - Sư tư, muội?

Giọng nói chưa dứt, đã thấy Lục Thiên Mai phóng người lao đến. Âu Dương Hải biết nàng muốn hạ độc thủ, trông thấy thế lao tới của Lục Thiên Mai nhanh như điện chớp, chàng lập tức tung người nhảy tránh sang bên cạnh, ngầm vận công lực vào hữu chưởng đợi hai chân nàng vừa đứng vững liền vung lên đánh thốc tới?

Một luồng tiềm lực mạnh mẽ xé không khí vút đến như sóng trào. Lục Thiên Mai khẽ cười, tả chưởng vừa kéo lại vừa xoay?

Trong nháy mắt một trân cuồng phong xé không gian theo cái bật cổ tay của Lục Thiên Mai vút ra ngược trở lại Âu Dương Hải, kình lực cách khôgn mãnh liệt, tiếng rít gió vù vù.

Âu Dương Hải chưa từng thấy loại võ học tinh kỳ ảo diệu này bao giờ, không khỏi thất kinh.

Chàng không kịp dời bộ được, vội vã trầm chân khí xuống đan diền, hai cánh tay gồng lại đâm thẳng lên nhanh như cung rời khỏi đây. Nhưng trận cuồng phong đã tới rồi.

Bên tai chàng văng vẳng tiếng cười xao động lồng ngực của Lục Thiên Mai, thấy tay phải nàng hơi giơ lên.

Phía ngực của Âu Dương Hải giống như bị người đánh mạnh, hự một tiếng?

Thân mình chàng bay lên không, bị luồng tiềm lực va chạm thật nhanh, làm chàng bắn vọt đi thẳng lên trời như con ngựa sổng dây cương, không còn năng lực tự chủ được nữa!

Ở nơi ranh giới của sự sống và cái chết này, tình thế như ngàn cân treo sợ tóc?

Một tiếng hét lo9ng trời lở đất vang lên?

Một bóng người bắn tới nhanh nhơ chớp, đã ôm được thân người của Âu Dương Hải.

Lục Thiên Mai vừa liếc thấy, đã biết người này vô công cao thâm khó lường.

Lục Thiên Mai quát lên, thi triển thân pháp?Lưu tinh cản nguyệt? bay vèo tới chặn đứng trước mặt người mới đến.

Nàng đã thấy người mới đến thân pháp rất nhanh cho nên tung mình nhảy đến vượt qua cự ly mấy thước, song chường cũng đồng thời vận lực cùng xuất kích.

Nhưng chỉ thấy tay áo rộng của người mới đến phất lên?

Lực đạo của Lục Thiên Mai đánh ra đã bị ngăn chặn, bay ngược trở lại. Lục Thiên Mai biết đây là môn khí công lợi hại, muốn thu chưởng nhảy lùi lại nhưng đã không kịp nữa rồi. Cảm thấy sức đàn hồi đến như sóng vỗ bờ.

Lục Thiên Mai biết rõ nếu miễn cưỡng vận công tiếp chống đỡ tức thì nội phủ tất bị chấn thương. Đành phải trầm chân khí tại đan điền, vận công toả ra tứ chi, hai cánh tay duỗi ra, ráng sức ngăn chặn thế đánh xông tới, vừa lúc đó nàng trượt xuống bên mép vách núi.

Ai dè lực đạo phân kích của người mới đến may sao lại dừng.

Trong hoáng chốc, người đó đã thu chiêu. Đột nhiêu tiếng đàn?Tình tang? vang lên. Nên biết một người tu luyện nội công đến tột đỉnh, lực đạo thu phát đều có thể như ý muốn. Người mới đến dường như cũng không sợ ma lực tiếng đàn đầy sát khí của Đông Phương Ngọc.

Lục Thiên Mai tung mình tiến công, tuy chưa thể chặn người mới đến lại được, nhưng thế ngăn chặn của nàng cũng làm trì hoãng tốc độ của người mới đến không ít.

Đông Phương Ngọc lại đàn lên mấy tiếng đàn vô hiệu, tinh tính tình tang?

Tiếgn đàn bay đi văng vẳng?

Người mới đến vốn muốn đi, nghe tiếng đàn bên chầm chậm quay lại, nói: - Không ngờ Nam Quốc Tiên Cơ lại dạy được đệ tử như vầy, chả trách khí thế ma quái vang xa ngàn trượng!

Người mới đến che mặt bằng một tấm khăn xanh, làn tóc mai bay theo gió, chỉ lộ ra đội mắt có ánh thần quang bức người, tay trái ôm lấy Âu Dương Hải.

Trong lúc người đó nói thì Lục Thiên Mai đã công tới! Áo đỏ bay phất phới, thế chưởng như gió bảo tới tấp, toàn là chiêu số công kích, nhanh đến mức hoa mắt.

Người mới đến tay trái ơm Âu Dương Hải, một chưởng tay phải truy ra đối phó thế công như vũ bao của Lục Thiên Mai, tựa như có ý thử xem thành tựu võ công của nàng.

Hai người giao thủ mười chiêu, Lục Thiên Mai đã liên tiếp sử dụng mười loại chiêu thức khôgn giống nhau, dùng hết tuyệt học của bản thân, chiêu nào chiêu nấy kỳ ảo vô cùng.

Tuy Lục Thiên Mai xuất chiêu liên tiếp nhưng thuư chung vẫn không chiếm được ưu thế nào.

Người che mặt tuy chỉ dùng mỗi hữu chưởng nhưng vẫn cướp được tiên cơ, dù cho thế công của Lục Thiên Mai có thiên biến vạn hoá đều nó thể đối phó dể dàng.

Lúc này tiếng đàn của Đông Phương Ngọc càng lúc càng nhanh? Đột nhiên người che mặt cười lớn nói: - Võ công các ngươi đều giỏi lắm, ha ha?

Tiếng cười của người đó xé toang bầu trời? Chớp mắt thân hình đã mất hẳn trong đêm.

Lục Thiên Mai như mệt mỏi rã rời, ngồi phệt xuống đất vận công điều tức.

Đông Phương Ngọc cũng thu Cổ cầm, buồn bã nói:

- Võ lâm giang hồ ngày nay mà lại có người võ công cao cường nhường ấy.

Lục Thiên Mai vốn nội công thâm hậu, nàng điều tức hít thở một hồi đã đứng dậy nói: - Sư tư, tư biết hắn là ai không?

Đông Phương Ngọc lắc đầu nói:

- Ta đã hạ sơn bốn năm, người này là lần đầu tiên được gặp.

Lục Thiên Mai nói:

- Sư tư, muội phải lập tức trở về báo cáo với sư phụ, nếu người này có ý đối địch với chúng ta thì đại sự của chúng ta nhất định gặp phải trở ngại to lớn.

Đông Phương Ngọc nói:

- Muội đi đi! Thay mặt ta vấn an sư phụ.

Lục Thiên Mai cười nói:

- Sư tư, muội có một điều muốn nói, tuy sư phụ rất yêu thương chúng ta, nhưng nếu chúng ta làm sai, sư phụ sẽ trừng phạt nghiêm khắc, sẽ khôgn khoang thứ đâu.

Đông Phương Ngọc nói:

- Cám ơn sư muội nhắc nhở, phần muội cũng nên cảnh giác nhiều hơn.

Lục Thiên Mai cười khanh khách, bóng áo đỏ vụt chớp, người đã biến mất.

Đông Phương Ngọc thấy nàng đã đi rồi, ngón tay như ngọc khẽ gảy dây đàn, tình tính tang tang, vang lên một khúc nhạc thê lương.

Đôi mắt đẹp của nàng lập tức long lanh những giọt nước mắt? Nàng là cô gái cực kỳ mỷ lệ, đoan trang, trong võ lâm ai trông thấy nàng đều hồn xiêu phách lạc, nhưng nào có ai biết được sự buồn khổ trong nội tâm nàng.

Nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ, hai mươi năm nay nàng lớn dưới sự đào luyện dạy dỗ tàn khốc cay nghiệt của sư phụ nàng, nhưng bản tính thiên lương của nàng làm cho nàng cảm thấy sợ hãi tác phong của sư phụ.

Đương nhiên nàng không dám phản kháng sư phụ nàng, chỉ vì đêm khuya tinh lặng nơi núi sâu nàng mới dùng tiếng đàn tấu lên tiếng ai oán sâu xa trong lòng mình.

Hãy nói lúc ấy Âu Dương Hải nghe thấy tiếng đàn cầm như kêu như gọi trong lúc hôn mê, chàng muốn vùng vẫy mà dậy, nhưng người che mặt đã điểm vào huyệt đạo của chàng.

Chàng lại mơ hồ thấy chiêu thức tấn công như điên cuồng của Lục Thiên Mai. Sau đó chàng ngất lịm đi, hoàn toàn mất hết tri giác đến lúc chàng tỉnh lại.

Chỉ thấy mình đang ở trên một ngọn núi cao, nằm dài trên một phiến đá, ngoài một trượng trước thấp thoáng có một người đang ngồi xếp bằng. Miệng người đó đang thổi một cây sáo bằng sắt, tiếgn sáo véo von vang lên như chim hót.

Lúc này Âu Dương Hải trong lòng bình tỉnh vô cùng, tuy chàng không thể thấy được mặt mũi

người thổi sáo, nhưng chàng biết người đó chính là Thiết Dịch Quái khách đã mấy lần giải cứu mình.

CHIẾN YÊN HÙNG CÁI

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Chín Chiêu Võ Công

Âu Dương Hải không dám cắt ngang nhã hứng của người thổi sáo, chàng tĩnh tọa ngồi một bên, khép hờ đôi mắt, thư thả lắng nghe...

Â

Những âm thanh trong vắt cứ miên man róc rách, nghe hay vô cùng. Không biết từ lúc nào chàng đã ngủ thiếp đi...

Sao trời nhấp nháy.

Gió sớm vi vu. Phương đông đã lộ ra ánh quang minh rực rỡ.

Âu Dương Hải thức giấc. Phát giác mình đang ngủ trong động núi, xung quanh thân người chất đầy cỏ mềm mại dị thường, không biết người thổi sáo phủ lên người chàng từ lúc nào.

Chàng trở lại phóng mắt nhìn khắp nơi, nhưng không thấy người thổi sáo đâu, chỉ thấy trên bàn đá bày đầy các loại đồ ăn gồm hoa quả lương khô, bên cạnh là một tờ giấy có dằn lên một cục đá, trên giấy viết mấy chữ...

"Cứ tạm thời ở đây tập luyện kỳ thuật võ công, trong quyển sách nhỏ này có ghi chép các tinh hoa võ học của danh phái võ lâm thiên hạ, ta mỗi ngày đêm đều đến thọ giải cho ngươi một chiêu, ngươi phải tận lực học cho thuộc khẩu quyết biến hóa chiêu thức, không được lười biếng, chín ngày sau ta không truyền dạy nữa, nhớ lấy, nhớ lấy!" Bên dưới không có đề tên, Âu Dương Hải cầm tờ giấy lên, đó là mấy tờ giấy quyển mỏng đóng lại mà thành...

Âu Dương Hải ngắm nghía, trong lòng dâng lên một niềm cảm khái khôn tả Đây thật là một sự kỳ ngộ cả đời khó gặp, bất cứ ai trong tình huống này nhất định sẽ mừng rỡ như điên, mừng như được báu vật, nhưng chàng lúc này phân vân, bối rối vô cùng...

Bởi vì Chàng không phải là người cuồng nhiệt với võ công, chàng không muốn đặt mình vào ân oán giang hồ. Chàng càng căm ghét sự giết chóc của võ lâm!

Chàng... Nhưng...

Hoàn cảnh mấy ngày rày của chàng giống như từng nút thắt buột chặt bên mình chàng!

Thật là không hiểu được, lý lẽ càng thêm loạn, nút kết chưa giải, từng nút lại buột thêm!

Tựa như chàng không cách nào giải thoát khỏi ân oán thị phi trên giang hồ, sự ràng buột của giết chóc.

Cuối cùng...

Vì sự an toàn bảo toàn tính mạng, chàng quyết tâm đối mặt với hiện thực, kiên cường phấn đấu!

Vì chống lại sự xâm hại từ bên ngoài, chàng quyết tâm chuyên cần học tập khổ luyện, thu được tuyệt k... cao siêu!

Vì đem tấn công chế ngự tấn công, chế thắng địch nhân, chàng quyết tâm xông vào dòng xoáy võ lâm giang hồ!

Đây là... ö trời? Số mạng? Con người?

Tuy nhiên, quyết không phải là nơi tâm chàng sở nguyện, nhưng chuyện đời luôn luôn là thứ khó mà như tâm sở nguyện!

Không sai! Sau khi Âu Dương Hải trầm tư, tạm thời trong lòng chàng nhẹ nhỏm rất nhiều, chàng vươn tay chợp lấy thức ăn ăn cho kỳ no, sau đó cầm quyển sách nọ rảo bước ra khỏi động.

Phóng tầm mắt nhìn cảnh vật xung quanh, hóa ra cái động này đặt trong một u cốc, dưới đáy một vách núi sừng sững, trong cốc nở rộ những loại hoa núi màu sắc rực rỡ, róc rách dòng nước chảy, cỏ tươi xanh ngắt, thân tùng cao lớn chọc trời, lác đác lá rơi, thật là một nơi quá tốt để học tập võ công.

Âu Dương Hải đứng dưới một cây tùng già xanh ngắt, lật giở quyển sách nhỏ ra, bên trong ghi chép toàn là kinh văn, câu chữ huyền ảo sâu xa, làm người phải tốn công suy nghĩ tham cứu.

Âu Dương Hải cau mày, chàng lật sang tờ thú hai cũng vẫn là một đoạn kinh văn, ý chữ hình như càng thêm thâm ảo, chàng giở luôn đến tờ thứ chín, bên trong vẫn không có bất cứ một bức hình chú giải nào, mà toàn là kinh văn hàm ý thâm ảo.

Chàng càng xem đầu óc càng mụ mẫm, cảm thấy khô khốc vô vị. Thình lình, Âu Dương Hải nghĩ đến lúc Thiên Sơn tăng thọ giải võ thuật cho mình có nói: - Một người học võ chủ tại luyện khí, khí bình, thần sẽ ngưng, khí phù (nổi) thần sẽ loạn...

Chàng kêu thầm lên:

- Phải rồi! Ta hiện giờ tâm trí phù động, làm sao có thể ngộ giải đoạn kinh văn võ công tinh thâm này.

Nghĩ vậy, Âu Dương Hải lập tức ngồi tỉnh tọa dưới gốc cây ngưng khí điều tức.

Không lâu sau, khí bình tâm tịnh.

Chàng lại lật tờ thứ nhất, miệng tụng đoạn kinh văn:

- Tế tôn đại ý, vị học Phật thừa giả sơ cơ hữu nhị, nhất viết thanh hư, nhất viết dũng vãng, thanh hư vô chướng, dũng vãng vô tòng, bất tiên biện thử, tiến thoái vô cơ. Thanh tử vi hà? Huyết tủy thị dã. Dũng vãng thị dã? Dịch cân thị dã, dịch dã biến dã, cân tịnh dã...

Âu Dương Hải xem hết một đoạn này, nghĩ ngợi một lúc, bất giác khoan khoái gật gù, tiếp tục xem tiếp đoạn sau, tụng rằng: - Nhân chi nhược biến vi cường, biến phan trường, biến nhu vi cương, cân tinh giả nhu, cân động giả cương. Thức nhất xuất, tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hoãn hư, hư hóa ngũ hoa tụ đỉnh, thị vi vô thượng đại lực, lực dục ý hội biến hóa tùy tâm, thị vi tiểu thừa.

Đoạn kinh văn này, giải thích khó vô cùng, Âu Dương Hải xem đi xem lại mấy lần đều nhíu mày, tuy chàng biết thủ pháp chiêu thức ở trong ý chữ đoạn kinh văn, nhưng lý giải cả một giờ, dù có đem hai đoạn kinh văn của tờ thứ nhất đọc thuộc lòng như cháo chảy, chàng vẫn khó ngộ giải thâm ý của nó.

Sau giờ ngọ, Âu Dương Hải đứng bồi hồi bên ngoài động, trong đầu vẫn nghĩ ngợi động tác của chiêu thức này.

Bỗng chàng mừng rỡ kêu lên:

- Phải rồi, học phật thừa giả sơ cơ hữu nhị, nhất viết thanh hư... Chàng lập tức đứng ngay ngắn trên mặt đất, hai tay chắp lại, hốt nhiên hít mạnh một luồng không khí xuống đan điền, song chưởng án phía trước, chân đứng theo thế hình chữ đinh.

Âu Dương Hải vừa làm thức này, thần sắc trên mặt lập tức trầm ngưng, thần quang lấp loáng của đôi mắt dần dần thu lại, tư thế như một lão tăng nhập định.

Ước chừng một tuần trà, Âu Dương Hải vẫn không nhúc nhích.... Dường như chàng đã ngủ say...

Lúc này....

Đột nhiên ba con chim nhạn bay lướt qua trước mắt Âu Dương Hải...Chợt nghe Âu Dương Hải quát lên một tiếng. Mắt chàng vẫn nhắm, nhưng người nhanh như tên bắn, dương ngón tay búng một phát.

Oác, một tiếng chim kêu...

Một con chim nhỏ từ trên không rơi phịch xuống đất. Âu Dương Hải khẽ mở mắt, cất tiếng cười ha

hả.

Trong tiếng cười, cả niềm vui và hưng phấn lẫn lộn. Chàng chỉ một thức thành công, đương nhiên trong lòng vui mừng khôn tả, nhưng quí hơn nữa là chàng chỉ thấy một chiêu võ công này biết bao nhiêu là xuất kỳ, tuyệt diệu!

Chàng cảm thấy thức... Bảo nguyên thủ... này, bất kỳ ngoại địch nào xâm nhập đều có thể biến hóa đánh được, nhanh như chớp mắt, lẹ như tên bay làm cho người không cánh khó mà tránh khỏi.

Thật là một tuyệt chiêu chí mạng! Mặt trời lặn....

Đêm tới...

Âu Dương Hải bồi hồi ngoài động. Lúc này đã là giờ tý Âu Dương Hải ôm ấp niềm vui sướng mong đợi được thấy vị kỳ nhân mấy lần tương cứu mình.

Chàng mở mắt nhìn xung quanh... Gió thổi cỏ lay, bóng cây nghiêng ngả.

Bất chợt tại u cốc này giọng nói rành rọt vang lên:

- Âu Dương Hải, ngươi ngộ giải tờ kinh văn thứ nhất chưa?

Âu Dương Hải nghe thế thì trông ra, chỉ thấy ngoài sáu bảy trượng, trên một phiến đá có một bóng người ngồi trên đó, chẳng hỏi cũng biết, người ấy chính là kỳ nhân thổi sáo.

Âu Dương Hải mừng rỡ đáp: - Sư phụ con đã ngộ giải rồi.

Nói xong chàng rảo bước đi tới phiến đá... Chỉ nghe kỳ nhân thổi sáo cất tiếng:

- Ngươi nhận ta làm sư phụ cũng được, không nhận ta là sư phụ cũng xong, nhưng hiện giờ ngươi hãy đứng đó, không được tiếp cận bên ta.

Âu Dương Hải nghe vậy lập tức ngưng bước, sau khi ngạc nhiên, chàng nói: - Người dạy võ k... cho con đều là sư phụ của con, đương nhiên thầy là sư phụ của con.

Kỳ nhân thổi sáo nói:

- Nhưng ngươi lại phải hành lễ bái sư, mà bắt ta nhận lễ bái sư thì rất phiền phức, vậy đợi để sau này lập đàn dựa theo qui củ mà hành lễ, hiện tại coi như ngươi là ký danh đệ tử.

Âu Dương Hải nói:

- Không biết sư phụ xưng hiệu gì? Kỳ nhân thổi sáo nói:

- Ta có hai đệ tử, sống chung bảy năm cũng không biết xưng hiệu của ta, điều này thì ngươi hà tất phải hỏi, nhưng hơn bốn mươi năm trước trong giang hồ họ gọi ta là: Thiết Địch quái hiệp.... Âu Dương Hải nói: - Xin sư phụ có thể chỉ thị sư huynh của đệ tử là ai?

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Họ là phận nữ nhi, chứ không phải là nam đệ tử, để cho ngươi có thể chuyên tâm nhất ý tập võ, tạm thời ta không nói cho ngươi biết hai vị đồng môn sư tư muội là ai? Nhưng họ đều cho rằng ta đã chết rồi.

Âu Dương Hải lặng yên không nói, nhưng trong đầu chàng lại nghĩ: - Những gì mình hỏi, ông ta đều không trả lời rõ ràng, không biết là có ý gì?

Thiết Địch quái hiệp lại nói:

- Ngươi nói chiêu thứ nhất đã ngộ giải rồi, ngươi tập luyện cho ta xem thử xem.

Âu Dương Hải đáp: - Đệ tử tuân mạng!

Nói xong Âu Dương Hải đứng nghiêm trên mặt đất, hít vào mấy hơi thật sâu xong lập tức ra thế... Bảo nguyên... điều tức trong chốc lát, chàng đã điều vận khí bình hòa, sau đó trầm ngưng tại đan điền.

Dần dần chàng đã tiến vào cảnh giới...Vật ngã lưỡng vong (vật và ta đều quên hết) Chợt nghe Thiết Địch quái hiệp cất tiếng: - Chiêu này tên gọi là... Phản phác qui chân..., chủ yếu là tĩnh..., càng tĩnh càng có thể phát huy uy lực uyên thâm, ngươi mới bắt đầu khơi thức mà đã làm rất khá. Bây giờ ta thử xem ngươi đã ngộ giải công phu biến hóa trong đó chưa?

Thiết Địch quái hiệp vẫn ngồi trên phiến đá, đột nhiên ông ta búng ngón tay bắn ra một viên Phi Hoàng thạch nhanh như điện chớp, phóng vút đến huyệt trên vai trái Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hé mắt nhìn thấy viên Phi Hoàng thạch sắp đánh tới rồi, bèn vung tay đánh vào viên Phi Hoàng thạch.

Chớp mắt, chỉ thấy thân hình Âu Dương Hải khẽ lay động, người chàng đã tránh ra xa bốn thước, vút một tiếng, viên đá Phi Hoàng thạch đã bắn trúng tảng đá phía sau.

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Ngươi đã biết được yếu quyết trong đó, nhưng hãy còn chưa thuần thục, cho nên cú đánh của ngươi không đánh trúng viên Phi Hoàng thạch, cũng có thể nói, ngươi phản kích đã không đánh trúng kẻ địch. Chiêu...Phản phác qui chân... này huyền diệu vô cùng, chính là cơ sở luyện tập võ công thượng thừa, nếu như ngươi có thể luyện tập chiêu này đến mức tuyệt đỉnh, nội công của ngươi cũng vô hình

trung tăng tiến một bậc, công phu của ngươi trong một ngày mà lại có thành tựu như vậy thật là hiếm có, ta vốn tính rằng phải thời gian chín đêm để thọ giáo cho ngươi chín chiêu võ công này. Nhưng nay thì xem ra đại khái mất chừng bảy đêm thì ngươi có thể luyện thành.

Trong lòng Âu Dương Hải cảm thấy xấu hổ vô cùng, không ngờ cú vừa rồi của mình lại không đánh trúng viên Phi Hoàng thạch, tuy Thiết Địch quái hiệp nói như vậy nhưng trong lòng chàng cảm thấy buồn bã không vui.

Thiết Địch quái hiệp lại nói:

- Trí tuệ của ngươi cực cao, yếu quyết biến hóa của chiêu...Phản phác qui chân... này ngươi đã lãnh ngộ rồi, tiến độ của ngươi là chiêu thứ hai thứ ba, nhưng nếu như ngươi không tự tin lãnh ngộ dự ảo diệu trong đó thì không nên tự ép mình tập luyện, nếu không thì sẽ đưa đến chỗ nguy hiểm, tẩu hỏa nhập ma, ngươi nhớ lấy!

Âu Dương Hải nói:

- Đệ tử tuân mạng, chiếu theo chỉ thị của sư phụ mà hành sự... Thiết Địch quái hiệp nói: - Đêm nay đến đây thì ngừng, ta phải đi đây.

Âu Dương Hải vội nói:

- Sư phụ! Kính hỏi chín chiêu võ công này có tên gọi thế nào? Thiết Địch quái hiệp nói:

- Chín chiêu võ công này là phần còn sót lại trong...Hải lưu chân kinh... đã từng làm điên cuồng nhân tâm người võ lâm mấy trăm năm nay, niên đại của kỳ thư này lưu truyền rất lâu, từng vì nó mà phát sinh biết bao sự kiện lưu huyết, tranh qua đoạt lại, và cuối cùng đã đem bộ Hải Lưu chân kinh hoàn chỉnh xé tan ra, phần ta được là một bộ phận rất nhỏ, do đó không biết danh xưng của chiêu võ học này là gì...

Thiết Địch quái hiệp hơi ngừng lại, nói tiếp:

- Chín chiêu võ học này là một loại tuyệt chiêu cực kỳ uy lực, một trăm năm trước đây Tâm đạo chưởng môn giáo Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông học xong chín thức võ học này cơ hồ trong thiên hạ khó tìm địch thủ...

Thiết Địch quái hiệp nói đến đây, đôi mục quang lạnh lẽo từ ngoài bảy trượng chiếu tới, Âu Dương Hải vừa đụng phải ánh mắt đó của ông ta bất giác run người.

Chàng cảm thấy nhãn thần của Thiết Địch quái hiệp vô cùng oai nghiêm.

Thiết Địch quái hiệp trầm mặc một hồi nói:

- Ngươi học tuyệt k... này xong nếu hành sự bừa bãi, dựa vào võ thuật để làm chuyện gian tà thì nhất định sẽ giống Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông năm xưa, đi vào con đường chết.

Nguyên Vô Tâm đạo trưởng Quan Thiên Thông, một trăm năm trước bị cao thủ võ lâm các phái vây đánh chết tại ngọn núi Hồng Hà thuộc dãy Hoàng Sơn.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Sư phụ, đệ tử tuyệt đối sẽ không ư võ hại người. Thiết Địch quái hiệp khẽ gật gù, nói:

- Rất tốt! Ta biết ngươi là một nhân tài có thể dạy bảo được, không đến nỗi phải uổng phí lời thề mà tự hủy bỏ.

Thiết Địch quái hiệp nói xong, khẽ thở dài.

Âu Dương Hải nghe thế thất kinh, chàng cảm thấy tiếng thở dài này đầy rẫy những thê lương bi phẫn khôn tả xiết. Cảm thấy kỳ nhân này trong lòng nhất định ẩn dấu nhiều tâm sự ưu sầu không cho người biết.

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Âu Dương Hải, ngươi vào động nghỉ đi, mai ta lại đến.

Chỉ thấy ông ta chầm chậm đứng lên, đi xuống phiến đá, biến mất dần vào trong đêm tối.

Bảy ngày sau, Âu Dương Hải đã học thành công toàn bộ chín chiêu võ học trong phần sót lại của...Hải Lưu chân kinh....

Đêm nay, chàng vẫn đứng xa xa ngó Thiết Địch quái hiệp.

Bảy đêm truyền thụ tuyệt k..., Âu Dương Hải thủy chung vẫn đứng cách ông ta bảy trượng! Chàng vẫn không thấy mặt mũi thật của con người thần bí này, ngay cả thân ảnh của ông ta cũng chỉ mơ hồ, nhưng ân nghĩa dạy võ bảy đêm thì vĩnh viễn khắc sâu trong tâm khảm Âu Dương Hải.

Đêm nay, Âu Dương Hải không cảm thấy buồn ngủ tí nào, đứng bồi hồi trong cốc.

Trong đầu chàng nổi lên bóng dáng thần bí của Thiết Địch quái hiệp! Giọng nói thần bí, tiếng sáo thần bí, hành tung thần bí....

Ông ta...Thiết Địch quái hiệp thật sự là một kỳ nhân thần bí khó lường! Càng kỳ quái hơn là dường như ông ta biết rõ thân thế của Âu Dương Hải!

Đêm khuya cũng thần bí!

Ngọn núi phía đông xuất hiện ánh thái dương, Thiết Địch quái hiệp cũng biến mất ba giờ. Tâm lý Âu Dương Hải hỗn loạn, cùng theo bóng đêm từ từ tan hết, trầm tư mặc tưởng một hồi, hốt nhiên nghĩ đến Thiết Địch quái hiệp giải thích đoạn kinh văn chiêu thức thứ chín...Vạn vật thiện hư....

Âu Dương Hải đem tâm trí bình tĩnh trở lại, tay trái hoành ngang trước ngực, người đứng thẳng, hữu chưởng từ từ đẩy lên....

Một luồng chân khí theo chưởng đi lên, kình lực mạnh mẽ xé không trung, thanh thế kinh người, đột nhiên một tiếng hét lớn, tay phải Âu Dương Hải bỗng nhẹ nhàng thu về.

Kỳ lạ thay, chàng vừa thu tay về thì luồng kình khí mạnh mẽ chợt dừng, giống như cả một lực đạo được chàng thu về hết.

Ai ngờ trong lúc ấy.

Một cây tùng thân to bằng miệng bát không gió lại đổ. Nhưng thân cây tùng đổ xuống hoàn toàn không bị gì hết ngay cả vỏ cũng liền.

Đây quả là chuyện hiển nhiên không bàn cãi gì nữa!

Hóa ra Âu Dương Hải dung chân khí hữu hình vận chuyển thành vô hình, đã đánh tan nát phần thân cây sau lớp vỏ.

Âu Dương Hải thử nghiệm thành công trong bụng vừa mừng vừa sợ, không ngờ mình học được tuyệt k... chiêu thứ chín này, nội công lại có được thành tựu cao như thế, sự tiến triển thần bí đó làm chàng khó biết được nguyên nhân.

Chàng nhớ đến hồi còn ở Thiếu Lâm tự, tuy từng được Thiên Sơn tăng ngầm truyền võ, nhưng nội công thì trước đến giờ chàng chưa học tập, sao mình lại có được công lực thâm hậu dường ấy? Chẳng lẽ thật sự là thiên tư kỳ trí, thông tuệ siêu phàm?

Thiết Địch quái hiệp mà Âu Dương Hải được gặp gỡ là một người thần kỳ!

Nhưng bản thân chàng cũng chẳng là người vô cùng thần kỳ sao?.....

Âu Dương Hải ở thêm trong u cốc nọ đã qua ba ngày... Trong thời gian ấy, chàng tập đi tập lại chín chiêu tuyệt k....

Tự nhiên, chàng từ trong...Hải Lưu chân kinh... thể nghiệm ra càng thêm nhiều yếu quyết, mà còn tiến triển thần tốc, công lực gia tăng mạnh mẽ, thật là ngày đi ngàn dặm, thiên hạ vô địch!.

Từ đó cũng làm nổi lên sự hứng thú vô bờ của chàng đối với võ nghệ, không ngừng tìm tòi nghiên

cứu, không ngừng rèn luyện, không ngừng tiến bộ....

Ngày nọ, lúc hoàng hôn, Âu Dương Hải rời khỏi u cốc.

Vốn chàng dự tính trở về gặp mẫu thân trước hết, nhưng bỗng nhớ đến thương thế của Khiên Thủ bang chủ Lý Xuân Hoa không biết đã khỏi hẳn chưa?

Tuy Lý Xuân Hoa đối với chàng không được thân thiện lắm, nhưng chàng cảm thấy công đức cứu độ thế nhân của nàng cũng đáng để kính phục. Mà Âu Dương Hải đã dò ra vị thế Âm Dương cốc từ lời nói của Đông Phương Ngọc, thì cũng nên đem tin tức này nói cho họ biết.

Không quá một giờ, Âu Dương Hải đã đến bên tòa phế viện của Khiên Thủ bang.

Trong màn đêm mông lung, chỉ thấy mái nhà liền san sát nhau, bóng đêm bao trùm tòa viện hoang lương này yên tĩnh không tìm ra dấu vết con người!. Nhưng Âu Dương Hải lại biết xung quanh trang viện bí mật bố trí cao thủ của Khiên Thủ bang luân phiên canh giữ, đây cũng chính là nơi đầm rồng huyệt hổ.

Âu Dương Hải đi đến cửa trang viện, kỳ lạ thay, trên cả con đường chàng lại không gặp một đệ tử tuần đêm nào của Khiên Thủ bang ngăn chàng xét hỏi, việc này làm chàng bất giác phải cau mày.

Hóa ra cửa lớn của trang viện lại mở toang, Âu Dương Hải cảm thấy ngạc nhiên sinh nghi, nói thầm:

...Lý Xuân Hồng là người thông minh, cơ trí chẳng lẽ nàng có dụng ý khác Chàng chậm rãi đi vào cửa lớn trang viện, đi thẳng vào đại sảnh...

Trong bóng đêm, Âu Dương Hải trông thấy cánh cửa đại sảnh đóng chặt. Ngay lúc đó....

Âu Dương Hải bỗng nghe tiếng gió nhẹ nổi ngay sau người. Âu Dương Hải lanh lẹ xoay mình, một bàn tay bất ngờ đã chụp vào áo chàng.

Người này xuất thủ rất nhanh, vô thanh vô tức.

Âu Dương Hải trong lúc cấp bách, lập tức nghĩ ngay đến tuyệt k... đã luyện trong u cốc, ý vừa nghĩ đến thì chiêu đã xuất ra...

Chỉ thấy vai Âu Dương Hải khẽ nghiêng, bàn tay trái chuyển nhanh, năm ngón tay búng trúng vào cổ tay của người nọ. Thật là chiêu thế xảo diệu vô cùng, bạn hay địch không biết, do đó Âu Dương Hải không dùng sức tận lực.

Người đánh chàng có nằm mơ cũng không ngờ trên giang hồ lại có một thủ pháp thượng thừa kỳ

ảo không thể tả này, nhưng người này võ công cực cao, cơ trí ứng biến cũng rất nhanh, hắn ta thừa lúc Âu Dương Hải không dụng kình lực, cổ tay hắn vận sức giật ra, đầu gối chân phải hắn thúc mạnh vào bụng dưới Âu Dương Hải.

Cái thúc này nhanh như điện xẹt, người nào trúng phải nếu không chết thì cũng bị thương.

Nhưng nên biết võ công của Âu Dương Hải đã trải qua khổ luyện, đã đạt đến mức cao cường, huống hồ chín chiêu võ công Hải Lưu chân kinh chàng vừa luyện tập đều là võ học thượng thừa thân tùy ý xuất.

Do đó đối phương vừa thúc đầu gối, Âu Dương Hải tự nhiên lùi lại một bước tránh khỏi.

Lúc này Âu Dương Hải đã thấy rõ đối phương là một người áo lam, mặt mũi xanh xao lạnh lùng, đôi mắt lộ tia sáng kinh dị, ngẩn ngơ nhìn Âu Dương Hải hồi lâu rồi nói: - Ngươi là ai?

Âu Dương Hải thản nhiên nói:

- Ta muốn tìm Lý Xuân Hồng tiểu thư.

Chưa nói xong, người áo lam đột nhiên rút trong người ra một ngọn chủy thủ sáng loáng, sấn tới một bước, một chiêu...Phất Vân chỉ nguyệt... đâm nhanh vào yếu huyệt của Âu Dương Hải.

Người áo lam chỉ một thế đâm mà trong đó ẩn giấu ba lần biến hóa, cực kỳ nhanh chóng và lợi hại.

Âu Dương Hải thấy thế đâm tới, mười phần quái dị, thế đâm tuy nhanh nhưng làm như có kình lực ẩn chìm chưa phát.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Các hạ cứ kiểu ra tay truy bức người thế này thì đừng trách ta vô lễ.

Tay phải chàng một chiêu...Ngũ nhạc tọa long... chân trái sấn lên một bước, cùi chỏ đánh thốc vào yếu huyệt...Huyền cơ... trước ngực người áo lam.

Người áo lam bị bất ngờ, lưỡi chủy thủ đang thế công phải bị chế ngự, làm hắn từ công thành thủ, lùi nhanh lại phía sau.

...Một chiêu thất cơ, toàn bàn thọ chết....

Người áo lam cảm thấy cổ tay phải nhón lên, ngọn chủy thủ đã bị đoạt mất, đồng thời...Huyền cơ huyệt... cũng bị cùi chỏ Âu Dương Hải điểm nhẹ vào. Chỉ cần Âu Dương Hải gia lực thêm một chút, người áo lam lập tức sẽ bị thương dưới tay của chàng.

Người áo lam bình sinh đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh, ngày hôm nay bị người nhẹ nhàng dùng một chiêu đã đoạt được binh khí, điểm trúng huyệt, bất giác kinh hãi đứng trơ ra nhìn Âu Dương Hải...

Đột nhiên, trong đại sảnh vang ra một giọng nói quát mắng:

- Bạch Hoàng giáo chủ các ngươi là ai? Sao lại không ra đây, đợi đến khi hắn ra đây ta phải chửi đến tổ tông ba đời nhà hắn.

Chỉ nghe một tiếng cười lạnh lùng nham hiểm vang lên, rối tiếng nói: - Cái đồ thối tha như ngươi mà cũng muốn gặp mặt giáo chủ của chúng ta....

Tiếng người cuồng bạo kia giận dữ gầm lên...

Rồi dường như đánh ra một quyền mạnh đến long nhà đổ cửa. Chợt nghe một tiếng...A di đà Phật..., nói: - Vu thí chủ, xin hãy bình tĩnh lại.

Âu Dương Hải nghe những giọng nói này chàng biết Khiên Thủ bang đã xảy ra biến cố lớn.

Chàng bỗng vận lực cấu chặt vào mạch môn của người áo lam, trầm giọng hỏi: - Ngươi là người của Bạch Hoàng giáo?

Người áo lam bị Âu Dương Hải dùng kình lực cấu mạnh xương cốt đau muốn gãy lìa, khẽ rên một tiếng nói: - Ngươi đã biết ta là người của Bạch Hoàng giáo sao không ra tay giết ta đi.

Âu Dương Hải cười nhạt, tay trái điểm vào huyệt đạo của người áo lam, trầm giọng quát:

- Bọn Bạch Hoàng giáo bên trong nghe đây, đồng bọn của các ngươi đã bị ta chế ngự rồi.

Giọng nói chưa dứt bên ngoài vang vào một giọng nói lảnh lót: - Phải Âu Dương tướng công không?

Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau ngoài bảy trượng, có ba người phụ nữ xinh đẹp chậm rãi đi đến, họ là Lam Tinh Tinh phu nhân, Hắc Ưng phu nhân, Bạch Lộ Ty phu nhân, theo sát phía sau là một mụ già tóc đỏ tay chống gậy trúc, tất cả đều xúm xít theo Lục y m... nhân Đông Phương Ngọc, trong tay nàng vẫn ôm cây cổ cầm.

Âu Dương Hải trông thấy họ, không khỏi sửng sốt...

Thiếu phụ áo lam đi thẳng đến trước mặt Âu Dương Hải, cười nói: - Không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhau ở đây.

Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi:

- Người của Khiên Thủ bang đã bị các người chinh phục rồi ư? Thiếu phụ áo lam cười nói:

- Không chỉ là người của Khiên Thủ bang mà bao gồm cả những người trong võ lâm thiên hạ.

Chợt nghe thiếu phụ áo đen kêu lớn:

- Tiêu cầm lệnh chủ giá lâm, hãy mau mở cửa nghênh tiếp.

Âu Dương Hải biết Tiêu Cầm lệnh chủ là chỉ Lục y m... nhân Đông Phương Ngọc.

Bỗng cửa đại sảnh mở toang, vụt ra mười hai người áo lam, trong tay mỗi người đều cầm lăm lăm một lưỡi dao chủy thủ sáng lòa.

Tiếp đó từ trong sảnh một người áo đỏ đi ra, gã chính là Hoành Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên.

Lúc này trong đại sảnh đột nhiên thắp sáng lên mấy mươi ngọn nến, ánh sáng rực rỡ chỉ thấy bên trong một đám người ngồi đầy nghẹt, Âu Dương Hải thấy vậy ngạc nhiên vô cùng....

Thiếu phụ áo trắng, thiếu phụ áo đen và mụ già tóc đỏ đi theo sát Đông Phương Ngọc tiến vào đại sảnh.

Âu Dương Hải cũng bèn theo sau thiếu phụ áo lam tiến vào! Đảo mắt nhìn một lượt....

Âu Dương Hải giật mình, không ngờ trong đại sảnh này cơ hồ tụ tập đủ anh hùng hào kiệt trong võ lâm tại đây.

Trong đại sảnh rộng lớn bày đủ bàn ghế, bên phía đông có mười vị hòa thượng ngồi, họ chính là người của phái Thiếu Lâm, Âu Dương Hải đương nhiên nhận ra người cầm đầu là thủ tọa La Hán đường, Thiên Tuệ thiền sư, và kế đó là chín vị đệ tử La Hán đường, phía sau là sáu vị đạo sĩ áo vàng, Âu Dương Hải cũng nhận ra họ là đồng bọn của Cổ Mộc đạo trưởng phái Thanh Thành.

Hơn hai mươi lão nhân, và những đại hán ngồi ở mé Tây, cứ nhìn thần quang trong mắt họ thì biết họ đều là cao thủ thành danh nội công thượng thừa.

Phía Nam là đệ tử Khiên Thủ bang, Hộ pháp Liên Mị và Đông Tây Nam Bắc tứ đại đàn chủ đều ở đó, không thấy có Lý Xuân Hồng và Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lạp.

Đứng xung quanh mọi người thì có chín người áo đỏ cao thấp mập lùn đều có, họ đứng yên như xác chết, hiển nhiên đám người này là...Lạc Phách nhân....

Lúc Âu Dương Hải đảo mắt nhìn mọi người trong sảnh thì mấy chục đạo mục quang đều đổ dồn vào người Đông Phương Ngọc, chỉ có chín vị đệ tử La Hán đường phái Thiếu Lâm thấy nàng mà vẫn không động dung.

Âu Dương Hải sấn tới trước mặt nhị đại hộ pháp Khiên Thủ bang là Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị.

Mặt Liên Mị dàu dàu, nói:

- Âu Dương tướng công, sao tướng công cũng đến đây? Âu Dương Hải nói:

- Liên cô nương, Lý Xuân Hồng cô nương và Công Tôn đại hiệp đâu? Liên Mị trầm giọng nói: - Họ bị Bạch Hoàng giáo bắt giữ.

Âu Dương Hải nói: - Các người ở đây làm gì? Liên Mị than rằng:

- Chúng tôi muốn tìm kiếm tin tức của Lý bang chủ.

Hoá ra trước khi Lý Xuân Hoa bị thương đã bắn thơ hẹn anh hùng hào kiệt thiên hạ các lộ đến tòa phế viện này tụ yến, để cùng thương thảo kế sách đối phó Bạch Hoàng giáo, ai ngờ Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp mất tích một cách bí mật, tòa phế viện này đồng thời bị Bạch Hoàng giáo công kích và khống chế.

Âu Dương Hải lúc này đã hơi hiểu được tình hình. Bỗng nghe một tiếng cuồng bạo kêu rằng: - Mạc Bá Thiên, người nào là giáo chủ của các ngươi?

Âu Dương Hải đưa mắt nhìn thì chỉ thấy người đó là một đại hán mặt đen râu xồm, thân hình rất khôi ngô, nhìn bên ngoài hiển nhiên người này là cao thủ.

Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng nói:

- Vu Bàng, ngươi còn hàm hồ lớn lối nữa thì đừng mong ta nhẹ tay đâu nhé!

Hóa ra người này là Hồng Sa Thủ Vu Bàng, vốn là cầm đầu bọn lục lâm bảy tỉnh Giang Nam, tính tình thô bạo nhưng lại là một người chính nghĩa, ông ta nghe Mạc Bá Thiên nói bèn giận dữ quát lớn: - Mạc Bá Thiên, đã lâu nghe nói kiếm pháp của ngươi cực kỳ tàn độc, Vu Bàng ta muốn lãnh giáo ngươi vài cao chiêu!

Mạc Bá Thiên thấy họ Vu nắm tay thành quyền, lăm lăm muốn đánh, cười nhạt một tiếng nói: - Tốt lắm, tốt lắm, muốn lãnh giáo thì qua đây.

Hồng Sa Thủ Vu Bàng đột nhiên từ trên ghế sộc tới, tay phải vù một chưởng từ ngực đánh thẳng ra.

Mạc Bá Thiên cười nham hiểm nói:

- Đây là ngươi tự tìm đường chết đấy nhé, không trách ta được đâu.

Lời nói chưa dứt, Mạc Bá Thiên xoay cổ tay rút trường kiếm, hàn quang sáng lòa!

Hồng Sa Thủ Vu Bàng thấy kiếm thế của gã, vội giật mình tung mình lùi lại.

Mạc Bá Thiên lạnh lùng nói:

- Ngươi trốn khỏi thanh kiếm này thì ta không xứng là Hoành Thiên nhất kiếm bắc đẩu hàn nữa.

Vừa buông lời, Vu Bàng cảm thấy trước mắt bạch quang vụt chớp, không khỏi thất kinh, gia tăng kình lực xuống chân lùi nhanh lại phía sau.

Nhưng cảm thấy cánh tay lạnh toát, một cái đau nhói tim, cánh tay phải bị trường kiếm của Mạc Bá Thiên chặt đứt đến cùi chỏ.

Mạc Bá Thiên cười lạnh lùng, nói: - Vu Bàng ngươi nên rút khỏi giang hồ đi.

Nói xong thanh kiếm trong tay chuyển hướng đâm ra...

Âu Dương Hải thấy Vu Bàng bị hại dưới lưỡi kiếm của Mạc Bá Thiên, lập tức quát lên: - Dừng tay lại!

Nội công chàng thâm hậu, tiếng quát này lớn như tiếng chuông đồng, chấn động ù ù lỗ tai của quần hùng hào kiệt trong đại sảnh, Âu Dương Hải quát xong người lao đến như thiên mã hành không (ngựa trời bay trên không trung).

Tiếng quát của chàng chưa dứt, người đã nhảy đến, một ngón tay điểm ra.

Trong một thoáng mà nhanh chóng vô cùng.

Mạc Bá Thiên kinh hãi nâng vội trường kiếm, một chiêu...Bạch vân xuất tụ..., múa kiếm như mưa sa phòng giữ yếu huyệt, rồi lùi nhanh ra xa ba bước.

Tay trái gã thuận thế chợp lấy, mạch môn cổ tay trái của Vu Bàng. Sự việc diễn ra trong chớp mắt, đợi đến khi Âu Dương Hải xông đến cứu thì Mạc Bá Thiên đã đắc thủ.

Âu Dương Hải lao đến nhanh chóng vô cùng, Mạc Bá Thiên vừa cầm nã được mạch môn tay trái Vu Bàng thì chỉ phong của Âu Dương Hải đã đến sau lưng.

Mạc Bá Thiên rất nham hiểm, gã vốn biết rõ người lao đến cứu sẽ rất nhanh cho nên khi cầm nã cổ tay Vu Bàng gã lập tức nhảy vút sang bên.

Tuy gã ứng biến rất nhanh nhưng phía sau lưng vẫn bị chỉ phong của Âu Dương Hải quét trúng...soạt... một tiếng, áo sau lưng gã rách tung để lại một lỗ dài mấy tấc.

Âu Dương Hải một chiêu chưa đắc thủ, Mạc Bá Thiên đã nhanh tay gia tăng kình lực kéo Vu Bàng

thân đến ngay trước mặt. Lúc này chiêu thứ hai của Âu Dương Hải vừa vặn tung ra, tay trái Mạc Bá Thiên vận nội lực đẩy Vu Bàng một cái bay thẳng đến đầu ngọn chưởng của Âu Dương Hải.

Đến khi Âu Dương Hải phát giác thì chưởng phong đã đến trước ngực Vu Bàng. Vu Bàng không kịp mở miệng kêu tiếng nào chỉ nhắm nghiền đôi mắt chờ chết.

Ngón tay của Âu Dương Hải đã chạm y phục của Vu Bàng rồi. Trong lúc sinh tử đó chàng đột nhiên thâu kịp thế công.

Võ công Âu Dương Hải quả làm cho quần hào có mặt đều kinh hãi, nhất là Thiên Tuệ đại sư của phái Thiếu Lâm, đại sư đương nhiên thấy rõ đấy là võ học thượng thừa thu phát tùy tâm, không ngờ một gã xuất thân làm công trong bếp ở Thiếu Lâm tự lại có được môn võ học nội gia tuyệt luân như vậy.

Cổ Mộc đạo trưởng ở phía sau hỏi nhỏ: - Thiên Tuệ huynh, hắn là đệ tử của quí phái? Thiên Tuệ đại sư trầm giọng nói: - Hắn là phản đồ của bổn phái đang tróc nã. Chợt nghe Mạc Bá Thiên cười nhạt nói: - Hóa ra là ngươi, thật không ngờ!

Âu Dương Hải lạnh lùng nói: - Ngươi thả ngay Vu Bàng ra!

Nguyên tay Vu Bàng bị kiếm chặt đứt máu tuôn như suối, lúc này mặt ông ta đã trở nên tím ngắt, nếu không kịp thời cầm máu thì sẽ chảy quá nhiều máu mà chết.

Đây là một chuyện cực kỳ tàn nhẫn... Thiên Tuệ đại sư đã đứng lên, nói: - Mạc thí chủ xin hãy bỏ Vu thí chủ ra.

Mạc Bá Thiên thấy thân mình Âu Dương Hải khẽ động, vội quát lên: - Ngươi còn dám động một bước nữa trường kiếm của ta chỉ khẽ đưa lên cũng chém chết hắn ngay tại trận.

Âu Dương Hải trợn mắt, nói:

- Ngươi cho rằng như thế có thể giải thoát được mình hay sao? Chàng thấy tay Vu Bàng chảy máu không ngừng, thì không còn do dự nữa, cất tiếng cười nhạt tung mình tiến lên, tả chưởng quét một chiêu...Huy trần thanh đàn..., tay phải dùng hai ngón thực chỉ và trung chỉ điểm nhanh vào yếu huyệt...Khí môn... của Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên khẽ lắc vai, mang theo cả Vu Bàng lùi lại tám bước cổ tay vận trường kiếm vung lên múa vù vù chém xuống.

Âu Dương Hải không tránh né kiếm, xoay người lao thẳng đến sát bên người Mạc Bá Thiên.

Đây là chiêu dĩ công khắc công, vừa mới xuất thủ thân người đã tiến tới, kinh hiểm vô cùng!

Mũi kiếm của Mạc Bá Thiên suýt còn chút nữa thì đâm trúng, nhưng kỳ diệu thay trong khoảng cách nhỏ bé đó, thân thủ của Âu Dương Hải đã đoạt được vị trí an toàn, nếu quá một chút thì máu đã đổ. Mạc Bá Thiên tuy trải qua nhiều trận, gặp vô số cao nhân, nhưng với thân pháp xoay người quái dị của Âu Dương Hải thì gã mới gặp lần đầu, bất giác hơi sửng sốt.

Ngay trong lúc gã hơi sửng sốt đó...

Âu Dương Hải đã tiến sát đến bên cạnh tay phải đánh ngược lại một chiêu...Băng phong thủy hà..., tiềm lực theo cánh tay phát ra đánh lại trường kiếm của Mạc Bá Thiên.

Tả chưởng liên tiếp đánh thốc ra ba chưởng.

Ba chưởng này tuy trước sau nối tiếp đánh tới nhưng vì tốc độ quá nhanh, giống như ba chưởng nhất tề xuất thù, làm mắt người hỗn loạn, không còn thấy đường tránh né.

Mạc Bá Thiên thất kinh, toàn thân đột nhiên ngã ra sau, đến khi xương sống cách đất chừng ba tấc, gót chân khẽ dùng lực đẩy mạnh, cả người bắn lùi sát mặt đất ra xa tám chín thước.

Choang... một tiếng, trường kiếm của Mạc Bá Thiên đã bị Âu Dương Hải đánh rơi.

Lúc này Thiên Tuệ đại sư xông tới đón lấy Vu Bàng, ngón tay điểm lẹ yếu huyệt cầm máu cho họ Vu.

Mạc Bá Thiên và Âu Dương Hải qua mấy chiêu giao thủ, ai nấy đều thấy rõ võ công tuyệt học giang hồ hiếm thấy của Âu Dương Hải, quần hào ngồi một bên quan sát ai cũng kinh ngạc.

Đồng thời, trong bụng mọi người đều nghĩ:

Mạc Bá Thiên sở dĩ được danh hiệu nhất kiếm Hoành Thiên bắc đẩu hàn quả nhiên danh bất hư truyền....

Nên biết Âu Dương Hải vừa mới tránh đòn, xông tới, bức kiếm, thi triển tấn công tất cả đều là một chiêu tuyệt học của Hải Lưu chân kinh, mọi người trong sảnh đều cảm thấy với võ công của mình nhất định khó mà an toàn tránh khỏi chiêu này, mà Mạc Bá Thiên lại có thể tránh được, với trình độ võ công cao thâm như vậy của Mạc Bá Thiên, mọi người đều cảm thấy kinh dị biết chừng nào.

Hơn nữa, một người trẻ tuổi như Âu Dương Hải chưa hề nghe danh, mà võ công tuyệt cao như thế làm sao không làm cho người ta kinh hãi vạn phần, mấy mươi đạo mục quang đều đổ dồn nhìn vào chàng.

Ngay cả người đã gặp Âu Dương Hải rồi cũng cảm thấy kinh ngạc, nhất là Đông Phương Ngọc, Lam Tinh Tinh phu nhân, càng thêm kinh ngạc, bởi vì họ đã thấy qua võ công của Âu Dương Hải

không hề có cao siêu như hồi nay, tuy nhiên, toàn sảnh chỉ có mình Đông Phương Ngọc biết Âu Dương Hải từng được người khăn xanh che mặt cứu đi, nàng nghĩ thầm: Chẳng lẽ trong hơn mười ngày qua hắn được cao nhân chỉ điểm?...

Sau khi Mạc Bá Thiên tránh khỏi thức đánh của Âu Dương Hải xong, lửa giận nổi lên đùng đùng, nên biết tính gã vốn thâm trầm, võ công thường là dấu k... không để lộ, người trong giang hồ tuy biết võ công gã cực cao nhưng không một ai biết công phu chân chính của gã ra sao, hôm nay, gã bị đánh rơi kiếm dưới chưởng của Âu Dương Hải làm sao gã không nổi giận cho được.

Mạc Bá Thiên trên mặt lộ sát khí, cười nhạt một tiếng, nói:

- Võ học của các hạ thực xứng đáng là kình địch, cả đời Mạc mỗ chưa gặp qua, thật là không ngờ tại cái thị trấn nhỏ bé này lại có thể gặp phải một cao nhân....

Gã ngẩng đầu buông tiếng cười lạnh lùng. lại nói:

- Nhưng, Mạc mỗ nghĩ không ra võ công của phái nào trong thiên hạ lại kỳ ảo như vậy, không biết vị kỳ nhân dị sĩ nào lại dạy được một đệ tử tuyệt vời như thế?

Mạc Bá Thiên đi khắp thiên hạ, kiến văn rộng rãi, biết rõ võ học các phái trong võ lâm tuy không tinh thông, nhưng chỉ cần đối phương vừa xuất thủ là có thể thấy được họ thuộc phái nào.

Nhưng gã lại nhìn không ra nguồn gốc võ công của Âu Dương Hải. Mọi người tại đương trường cũng đều muốn biết sư thừa, môn phái của người trẻ tuổi này, mà trong võ lâm lại có vị cao nhân nào dạy được một đệ tử võ nghệ cao cường, thân hoài tuyệt k... như thế.

Chợt nghe La Hán đường thủ tọa đệ tử Thiết Trí tăng kêu lên: - Hắn là phản đồ của phái Thiếu Lâm chúng ta!

Tiếng nói vừa cất lên, mọi người lại thêm kinh ngạc, đảo mắt nhìn vào người Thiên Tuệ thiền sư, quần hào biết Thiên Tuệ là cao tăng Thiếu Lâm nhất định sẽ không trả lời giả dối.

Thiên Tuệ thiền sư lầm rầm niệm phật, nói:

- Hắn là một tên làm công trong bếp của bổn tự. Vì phạm phải môn qui bản phái bây giờ lão nạp đang muốn tróc nã hắn luận qui xử trị.

Những người trong quần hào khinh thị Thiếu Lâm tự, lúc này nghe nói thế cũng không khỏi biến sắc, nghĩ thầm:...Chỉ một gã làm công nhà bếp thôi mà đã có võ công kinh nhân hãi thế rồi, từ đó có thể thấy nhân vật của Thiếu Lâm thật không phải tầm thường!....

Mạc Bá Thiên tuy không tin trong đám hòa thượng Thiếu Lâm lại có cao nhân dạy được một cao

đồ này, nhưng trong trí nhớ của gã lần thứ nhất gặp Âu Dương Hải cùng giao thủ với Thiên kiếm bang chủ, quả nhiên toàn là tuyệt k... của phái Thiếu Lâm, trong bụng không khỏi bán tín bán nghi, gã cười nhạt nói với Thiên Tuệ thiền sư: - Nói thế thì chiêu mới vừa rồi là tuyệt học Thiếu Lâm.

Thiên Tuệ thiền sư lắc đầu nói:

- Theo lão nạp biết, phái Thiếu Lâm không có chiêu thức như thế. Âu Dương Hải trong lúc họ đang nói chuyện, cất bước đi lại phía Đông Phương Ngọc.

Thiên Tuệ thiền sư cho rằng chàng muốn bỏ đi, trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải, ngươi chớ đi, xin hãy theo lão nạp cùng trở về Thiếu Lâm.

Vừa dứt lời, chín vị La Hán cao đệ đồng lúc bật dậy bao vây Âu Dương Hải.

Thần quang đôi mắt Âu Dương Hải lóe sáng như điện, đôi lông mày cau lại lộ vẻ giận dữ lạnh lùng nói: - Ta không phải là đệ tử Thiếu Lâm, chỉ vì muốn no cái bụng nên phải vào Thiếu Lâm tự làm công nhà bếp mà thôi, các người nếu cứ nhì nhằng như vậy thì đừng trách ta xuất thủ không nể người.

Thiên Tuệ thiền sư chấp song chưởng nói:

- Âu Dương Hải, ngươi chưa hề hành lễ bái sư của bổn phái, đương nhiên không phải là đệ tử Thiếu Lâm, nhưng lão nạp muốn nói một câu, ngươi là người của phái nào sai tới Thiếu Lâm tự?

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Ta đã nói không biết bao nhiêu lần, ta không môn không phái, cũng không bị ai sai khiến đến nằm vùng ở Thiếu Lâm, tin hay không tin tùy ở các người.

Thiên Tuệ thiền sư nghe vậy khẽ nhướng đôi mi, chậm rãi nói: - Ngươi đã không phải được người khác sai đến mà lại phạm tội giết người, bổn phái qui luật nghiêm minh, nhất định phải theo công bằng mà luận tội, ngươi phen này phải theo lão nạp trở về chùa Thiếu Lâm.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

- Các người nếu muốn ta trở về Thiếu Lâm, trừ phi giết chết ta đi. Cổ Mộc đạo trưởng từ từ đứng dậy nói: - Vô lượng thọ phật! Thiên Tuệ thiền sư xin hãy tạm thời bỏ việc tư mà vì việc công.

Thiên Tuệ nghe vậy chợt nhớ đến mục đích đêm nay đến đây...Khẽ niệm...A di đà phật... một tiếng, giơ tay phẩy một cái, chín vị La Hán đệ tử lập tức lùi lại.

Bầu không khí lúc đó vô cùng căng thẳng, nhờ một tiếng nói của Cổ Mộc đạo trưởng mà tiêu trừ.

Mạc Bá Thiên phẫn nộ cùng cực, cười nhạt nói:

- Đồ mũi trâu, các ngươi hôm nay lại muốn rời khỏi đây an toàn sao? Cổ Mộc đạo trưởng nói: - Chúng ta đã dám đến đây, thì sớm đã bỏ ngoài chuyện sống chết ra ngoài. Mạc Bá Thiên, ngươi là một danh gia võ lâm, tất sẽ thủ tín, bây giờ, có thể nói ra tin tức của Khiên Thủ bang chủ được không?

Lúc này Âu Dương Hải đưa ánh mắt dò hỏi nhìn Đông Phương Ngọc như đang hỏi nàng rằng:...Cô cầm giữ Lý Xuân Hoa và mọi người ở đâu?...

Mặt Đông Phương Ngọc không có phản ứng.

Đột nhiên Lam Tinh Tinh phu nhân dùng tay vẫy khẽ, Mạc Bá Thiên lập tức đến cạnh nàng, hai người kề tai to nhỏ một hồi.

Mạc Bá Thiên ha hả cười lớn nói:

- Đương nhiên có thể nói cho biết tin tức của bọn Khiên Thủ bang rồi, có điều Tiên Cầm lệnh chủ giáo ta hỏi trong các người, ai có đảm lượng đi gặp Khiên Thủ bang chủ?

Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị vội vã nói:

- Bây giờ ta muốn gặp bang chủ của chúng ta. Phiền dẫn đường! Mạc Bá Thiên nói: - Được lắm, được lắm, Liên hộ pháp nàng cùng đi với lệnh chủ của ta! Lúc này, Đông Phương Ngọc, Lam, Hắc, Bạch phu nhân và mụ già tóc đỏ, năm người chậm rãi đi vào trong một viện.

Liên Mị hơi kinh nghi một lúc rồi lập tức cất bước đi theo. Đột nhiên Âu Dương Hải kêu lớn: - Khoan đã Liên hộ pháp, tại hạ cùng đi với hộ pháp. Mạc Bá Thiên vụt rút kiếm nhảy tới quát lớn: - Các hạ muốn đi, xin đợi một lát.

Âu Dương Hải vung tay phóng một chưởng thẳng vào gã, kêu lên: - Liên hộ pháp, cô không nên đi!

Mạc Bá Thiên tránh đòn tấn công của Âu Dương Hải, cười nhạt nói: - Chốc nữa thì các ngươi sẽ không thể nào sống sót!

Liên Mị nghe tiếng kêu gọi của Âu Dương Hải bèn dừng bước quay đầu lại....

Ngay lúc đó, bọn Đông Phương Ngọc đã ra khỏi đại sảnh, đồng thời ở viên môn xuất hiện sáu người áo lam, trong tay mỗi người đều cầm một lưỡi chủy thủ.

Nến trong đại sảnh đồng loạt tắt phụt, xung quanh một màn tối đen. Trong bóng tối vang lên tiếng cười nham hiểm của Mạc Bá Thiên, nói: - Bây giờ các người đã là chim lồng cá chậu cả rồi, trước

mắt chỉ còn hai con đường để đi, một là mỗi người uống một viên thuốc của lệnh chủ chúng ta ban cho, còn một con đường kia là từng người một đi gặp Khiên Thủ bang chủ.

Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi: - Mạc Bá Thiên, ngươi ở đâu?

Nên biết trong đại sảnh một màn tối om mọi người tuy đều võ công thâm hậu nhưng không thể lập tức nhìn được mọi vật trong bóng tối. Mạc Bá Thiên không trả lời câu hỏi của Âu Dương Hải, tiếp tục nói: - Trên cái bàn phía tây có bảy mươi ba viên thuốc, mỗi người các ngươi đi lấy một viên... Âu Dương Hải quay đầu nhìn sang phía tây, chỉ thấy một bóng đen đặt trên bàn một vật, Âu Dương Hải quát to một tiếng tung người qua, song chưởng một trước một sau đánh ra....

Lực đạo mãnh liệt từ thế chưởng bay thẳng đến bóng đen cạnh bàn. Bóng đen phát giác Âu Dương Hải xông đến cười nhạt một tiếng, tả chưởng vận kình lực đẩy ra, tay phải rút ra một lưỡi chủy thủ.

Hắn chưa kịp xuất thủ thì đã trễ, chỉ nghe một tiếng kêu rú, thân mình gã như ngựa vuột dây cương lao vào tường đánh sầm, miệng hộc máu tươi chết ngay tại chỗ.

Hóa ra lực đạo của Âu Dương Hải đánh tới phân thành hai luồng, trước là hư sau là thực, bóng đen hãy còn chưa tiếp xúc kình lực hư nhược trước mặt thì ngực đã bị lực đạo êm ru phía sau đánh trúng. Nên biết một chiêu này là một chiêu rút từ chiêu thứ chín...Vạn vật thực hư... trong phần sót lại của Hải Lưu chân kinh.

Âu Dương Hải vừa ra tay đã đánh chết người đó, mọi người trong sảnh không khỏi thất kinh. Mạc Bá Thiên vì sợ oai một chưởng của Âu Dương Hải nên không dám lên tiếng.

Âu Dương Hải quát lớn:

- Mạc Bá Thiên, nếu ngươi không gọi Đông Phương Ngọc ra đây thì ta không còn khách sáo nữa.

Lại nghe một tiếng cười nhạt, nói:

- Dù ngươi có dũng khí của trượng phu nhưng e rằng ngươi cũng khó mà chống nổi chín người Lạc Phách nhân vây đánh.

Trong bóng tối, Âu Dương Hải trông thấy chín cái bóng áo đỏ từ từ ép lại phía chàng.

Âu Dương Hải biết Lạc Phách nhân ai nấy đều là cao thủ thành danh trong võ lâm bị Bạch Hoàng giáo đầu độc trở thành mất đi lý trí, võ công của họ cực kỳ lợi hại.

Âu Dương Hải lập tức thủ thế, sử ra chiêu...Phản phác qui chân.... Chàng nghĩ, chỉ cần chín người vừa xuất thủ, mình sẽ ra tay dùng độc thủ.

Chợt nghe một tiếng...Vô lượng thọ phật... trầm trọng vang lên, nói: - Âu Dương Hải thiếu hiệp, xin hạ thủ lưu tình, những người này đều là anh hùng hào kiệt võ lâm lúc trước, chỉ vì trúng mê dược của Bạch Hoàng giáo mới mất đi lý trí.

Hóa ra Cổ Mộc đạo trưởng trong bóng tối thấy Âu Dương Hải thủ thế hàm ẩn sát khí cực kỳ lợi hại, nên lên tiếng nhắc nhở Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, nói thầm:...Phải à! Nếu Nhiếp hồn thuật mà ta bị chưa giải trừ được, thì cùng là một bọn với những người đáng thương kia....

Vừa nghĩ chưa xong thì thấy một Lạc Phách nhân đã xuất thủ, người xuất thủ là Thiên Kiếm bang chủ, cây Thất tinh kiếm trong tay bắn ra luồng hàn quang lạnh buốt đánh tới...

Âu Dương Hải tai mắt tỉnh táo, chàng lách người tránh khỏi một kiếm nhưng chưa xuất thủ.

Chợt nghe một tiếng kêu rú vang cả đại sảnh. Đồng thời nghe giọng cười nham hiểm của Mạc Bá Thiên kêu lên: - Các người không uống thất hồn đan thì chỉ có chết ở trong tay Lạc Phách nhân ha ha ha ha....

Hóa ra Lạc Phách nhân khác đã hạ độc thủ giết một người trong sảnh. Lại một tiếng rú thê lương...

Quần hào và Lạc Phách nhân, và bọn áo lam trong sảnh triển khai một trận đấu đá hung mãnh kịch liệt.

Kiếm ảnh chưởng phong vun vút giao thoa lẫn nhau. Máu đổ thịt rơi, tiếng la hét vang rền!

Bỗng...

Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, một chưởng đánh lùi Thiên Kiếm bang chủ Quách Độc Phong, tránh mình sang bên cao giọng hô lớn: - Ai có mồi lửa!

Chợt nghe một tiếng nữ nhân cất lên: - Âu Dương tướng công, tiểu nữ có.

Âu Dương Hải xông tới, đánh ra vù vù hai chưởng đẩy lui hai Lạc Phách nhân trước mặt.

Lúc này bên người chàng bay lên một mùi hương kỳ dị, lập tức cảm thấy váng đầu mở mắt, Âu Dương Hải vội vã tung chưởng đánh mãnh liệt.

-...i chao! Một tiếng kêu đau đớn.

Âu Dương Hải vội xông lại chụp trúng cổ tay người đó quát lớn: - Mau đưa thuốc giải ra đây. Ýa! Là cô nương?

Âu Dương Hải trông rõ người này lại là Khiên Thủ bang hộ pháp Ngọc Tiêu tiên tử Liên Mị, không ngờ nàng lại là người của Bạch Hoàng giáo phái đến nằm vùng. Liên Mị thều thào: - Ngươi ra

đòn dữ quá....

Âu Dương Hải cảm thấy đầu óc càng lúc càng choáng váng hôn trầm, chàng một mặt vận công chế ngự sức tấn công của mê dược, một mặt vội hỏi: - Bang chủ đang ở đâu? Nói mau, nếu không thì đừng mong sống sót.

Liên Mị khẽ hé mở đôi môi nói:

- Là ta hại họ...nhưng ta không thể không nghe sự sai khiến của bọn họ, thuốc giải...trong...người ta...một...cái bình...bên trong có...

Đột nhiên nàng phun ra một bụm máu tươi ngả vào trong lòng Âu Dương Hải tắt thở mà chết!

Âu Dương Hải không hiềm kỵ nam nữ phân biệt, đưa tay vào người nàng lấy ra một cái bình nhỏ. Chàng vội vã đổ ra một viên thuốc rồi nuốt xuống.

Trong giây lát, đầu óc của chàng đã tỉnh táo, đặt thi thể Liên Mị xuống, đang muốn xông lên tiếp tục cuộc chiến...

Đột nhiên trong đại sảnh sáng sủa trở lại, rõ ràng đã có người châm lửa đốt nến...

Âu Dương Hải liếc thấy ba người áo lam xông lại phía chàng, vù vù vù, chàng liên tiếp phóng ra ba đợt kình phong hùng hậu...

Ba người áo lam đồng thời trúng chưởng hự lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Mạc Bá Thiên quát lớn:

- Mọi người lùi lại! Thủ giữ hai cửa.

Chín lạc phách nhân và những người áo lam nọ nhanh chóng tản ra lùi lại giữ vững bên cánh cửa.

Trận đấu ác liệt bây giờ đã đình chỉ. Trong sảnh máu tươi, thi thể đầy đất, thê thảm vô cùng.

Trận đấu này, Bạch Hoàng giáo bốn người bỏ mạng, quần hào có gần nửa số bị thương vong.

Mọi người tựa hồ như trải qua một cơn ác mộng, mà lúc tỉnh lại vẫn còn bàng hoàng...

Đông Phương đàn chủ Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa của Khiên Thủ bang đột nhiên phát hiện thi thể của Liên Mị, kinh hoàng kêu lên một tiếng xông lại.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Nàng ta là người của Bạch Hoàng giáo. Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa thất kinh nói:

- Sao ngươi dám nói Liên hộ pháp là người của Bạch Hoàng giáo, có phải ngươi giết nàng không?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Vừa rồi Liên Mị đã dùng thuốc mê ám toán tại hạ... Châu Ngọc Hoa biến sắc, quát: - Ngươi nói bậy, ngươi mới là người của Bạch Hoàng giáo. Âu Dương Hải khẽ nhướng mày, nói: - Không tin thì cô nương hãy hỏi Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên cười hề hề, nói:

- Các đại môn phái trong thiên hạ hiện nay đều có người của Bạch Hoàng giáo, có gì là lạ đâu.

Châu Ngọc Hoa nghe vậy kinh ngạc vạn phần, vì nàng và Liên Mị có cảm tình rất mật thiết, Liên Mị lại là người của Bạch Hoàng giáo sao nàng không hề biết gì cả.

Thiên Tuệ thiền sư đưa mắt nhìn những thi thể trong đại sảnh, luôn mồm niệm phật.

Đột nhiên đôi mắt ông bộc lộ một tia sáng, nói:

- Cổ Mộc đạo trưởng, đêm nay chúng ta phải đại khai sát giới rồi. Mạc Bá Thiên cười nhạt nói: - Nếu các ngươi không chịu uống Thất hồn đan kia phát động lần tần công thứ hai xem thử các người còn có mấy người có thể sống sót.

Vừa nói xong, có mấy người sợ chết đi thẳng đến cái bàn ở phía đông...

Âu Dương Hải quát: - Đứng lại!

Tiếng quát này của chàng vang rên như tiếng đại hồng chung, chấn tỉnh đầu óc mấy người kia, vội vàng lùi lại.

Thiên Tuệ thiền sư chắp tay nói:

- Mạc thí chủ, nếu người còn bày ra những việc tàn nhẫn vô nhân đạo như thế này, thì hãy thứ cho ngã Phật không từ bi nữa.

Mạc Bá Thiên mỉm cười nói: - Đại sư muốn tế thiên hành đạo ư?

Đôi mắt Thiên Tuệ thiền sư phóng ra tia sáng kỳ dị, nói:

- Mạc thí chủ, ta muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của thí chủ. Chợt Thiết Minh tăng vẹt mọi người đi ra, nói: - Xin sư phụ lùi lại để đệ tử thu phục tên hung thủ này.

Mạc Bá Thiên thản nhiên nói:

- Chết trước hay sau chẳng qua chỉ cách nhau một tý thời gian, vậy mà... Gã vừa nói xong, đột nhiên Âu Dương Hải lao đến.

Mạc Bá Thiên giơ tả chưởng đánh ra một luồng kình lực.

Âu Dương Hải dường như không kịp phòng bị, bị lực đạo nọ va chấn, toàn thân bay lên rơi xuống ngoài ba trượng đứng vững như không có chuyện gì.

Mạc Bá Thiên thất kinh, nghĩ thầm:

...Võ công người này thật khó mà lường được, làm sao bị nội kình của ta đánh trúng mà vẫn không tổn hại gì?...

Âu Dương Hải lao nhanh tới cửa đại sảnh, đồng thời kêu lên: - Các vị lui nhanh, thế lực kẻ địch hùng hậu...

Vù vù! Âu Dương Hải đánh hai chưởng vào hai người áo lam.

Tiếng quát này của chàng làm bừng tỉnh quần hào, liên tiếp những tiếng la hét vang lên.

Âu Dương Hải đánh ra hai chưởng, rồi phi thân nhảy lên lao vào Mạc Bá Thiên.

Mạc Bá Thiên thấy chàng phi thân đánh xuống biết là lợi hại, không dám đối đòn trực tiếp, phẩy tay áo một cái, nhảy ngang sang trái chín thước.

Hóa ra Âu Dương Hải biết chín người Lạc Phách nhân trên đương trường hoàn toàn nghe theo lệnh chỉ huy của Mạc Bá Thiên, nếu như có thể đánh được hắn, hoặc là trói được, thế thì chín người Lạc Phách nhân võ công cao cường kia cũng là đồ vô dụng ngu ngốc.

Âu Dương Hải vặn mình lộn một vòng trên không trung, nhanh như sao sa phóng thẳng theo Mạc Bá Thiên, chưởng phong như kiếm quét, đánh vào vai sau. Hai chân của Mạc Bá Thiên còn chưa đứng vững thì chỉ phong của Âu Dương Hải đã sát bên người.

Mạc Bá Thiên kinh sợ vội nằm rạp xuống, tay đánh ngược lại một chưởng...Hồi đầu vọng nguyệt..., kiếm trong tay phải cũng đâm nhanh ra.

Gã biết rõ không thể tránh khỏi thế truy kích như điện xẹt của Âu Dương Hải, cho nên quyết liền tận dụng hết sức bình sinh đánh ngược trở lại.

Âu Dương Hải tuy thân hoài tuyệt k... võ học nhưng với kinh nghiệm đối địch thì chàng còn thiếu, Mạc Bá Thiên lại liều lĩnh dùng cách đánh lưỡng bại câu thương không đếm xỉa đến nguy hiểm tánh mạng, quả nhiên Âu Dương Hải phải thu chiêu, chàng khẽ vặn mình, thân người đang xông tới đột

ngột dừng lại, tiện thể mượn luôn tiềm lực của đối phương bay lùi trở lại sáu bảy thước.

Mạc Bá Thiên mạo hiểm hóa giải được một chiêu nguy cấp, sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

Chín Lạc Phách nhân trong lúc Mạc Bá Thiên chưa phát hiệu lệnh, họ đều đứng trờ trờ trên mặt đất, chỉ còn lại hơn mười người áo lam thủ giữ cửa đại sảnh.

Mười mấy người áo lam võ công tuy cao nhưng khó mà chống nổi, bị quần hào vây đánh, trong chớp mắt bên bọn áo lam đã bị thương sáu, bảy người chỉ còn lại sáu người đang cố chết chiến đấu.

Mạc Bá Thiên thấy vậy càng thêm giận dữ, tay trái đưa nhanh vào người Âu Dương Hải tung mình tới vung tay đánh xuống một chưởng.

Mạc Bá Thiên đã biết sự lợi hại của Âu Dương Hải, thấy chàng đến cực kỳ nhanh, không cách nào rút vật trong người ra được, tay phải kiếm tay trái chưởng nhất tề tấn công trở lại.

Một kiếm một chưởng này của gã kỳ ảo, lanh lợi vô cùng.

Âu Dương Hải chưa hiểu ra chiêu này, đành phải tạm thời thâu chưởng lùi lại.

Chợt nghe một giọng lanh lảnh quát lên:

- Lệnh chủ truyền lệnh, lam y đồ sĩ hãy lùi xuống.

Lúc này sáu người áo lam lại bị thương thêm một người nữa, còn lại năm người nghe thấy vậy như trút được gánh nặng, nhanh chóng lùi ra, quần hào lũ lượt ra khỏi sảnh.

Âu Dương Hải đang nghi hoặc lệnh thoái lùi của lam y phu nhân...bỗng nhiên Một tiếng đàn vang lên.

Tang tang...

Âu Dương Hải thất kinh quát lớn:

- Chư vị mau tránh khỏi nơi đây, rời khỏi càng xa càng tốt...

Tuy nhiên, quần hào nghe tiếng đàn, ai nấy đều dừng bước đứng sững lại. Tiếng đàn như khóc. Âm điệu cực kì thê lương...

Trong chớp mắt, thần sắc trên mặt quần hào đều lộ ra vẻ bi thương vô hạn. Âu Dương Hải và Mạc Bá Thiên với chín người Lạc phách nhân trên mặt cũng lộ vẻ kích động.

Tiếng đàn tưng tưng tang tang... Lúc cao lúc thấp, lúc chậm lúc nhanh!

Giống như tiếng châu ngọc chạm nhau, phát tiếng lanh canh thật hay! Giống như vạn trượng phi lão, rung chuyển tâm hồn. Sự biến hóa của tiếng đàn nhanh như chớp mắt, bứt đứt tơ lòng. Hiển nhiên, tâm thần của mọi người bị tiếng đàn kỳ dị này dẫn dụ đến cảnh giớ làm quên đi bản thân mình. Trong đầu óc, chỉ là trống rỗng...Không nhớ gì nữa, không nghĩ gì, không cầu mong gì.

Âu Dương Hải thấy hiện trạng ấy thì giật mình, trong đầu chàng hiện lên chiêu thức Phản phác quy chân thu thần tĩnh trí trong Hải Lưu chân kinh, Âu Dương Hải lập tức bão nguyên thủ khí, đứng yên vận nội công.

Trong chốc lát, Âu Dương Hải đã thoát khỏi ma lực tiếng đàn, chàng từ từ bước vào cảnh giới ngã vật lưỡng vong. Lúc này quần hùng ai ai cũng như mất hồn, mục quang vô thần, đứng ngây ra không nhúc nhích...

Đột nhiên...

Bên ngoài có tiếng người than - Châu nhi, đừng đàn nữa, nếu đàn nữa thì cả lão lão đây cũng không chịu nổi nữa.

Thanh âm chợt dừng lại.

Từ ngoài cửa viện thất, Đông Phương Ngọc chầm chậm đi đến, mụ già tóc đỏ và Lam, Bạch, Hắc ba người cũng bước theo. Chỉ nghe Lam y phu nhân cười nói: - Ngươi xem kìa, ai ai cũng như pho tượng gỗ Bạch y phu nhân hỏi: - Tiểu thư, những người này xử trí ra sao?

Đông Phương Ngọc nói:

- Những người khác nội công đều yếu hơn Mạc tổng quản và Lạc phách nhân đợi đến khi Mạc tổng quản tỉnh lại tự sẽ có cách xử trí bọn chúng. Còn người này chúng ta bắt hắn về Lý gia đại viện!

Nàng lấy tay chỉ vào Âu Dương Hải. Đột nhiên Âu Dương Hải mở mắt, cười nhạt nói: - Ngươi nghĩ thật chu đáo, nhưng ta tỉnh lại nhanh hơn họ.

Bọn Đông Phương Ngọc nghe chàng nói đều thất kinh. Họ thấy đôi mắt Âu Dương Hải thần quang sáng rực, không hề giống như người bị tiếng đàn mê hoặc, nói như thế thì chàng không bị cảm nhiễm tiếng đàn hay sao?

Đông Phương Ngọc hỏi nhỏ:

- Lão lão, lão cho rằng tiếng đàn ta mới đàn hồi nãy thế nào? Mụ già tóc đỏ nói:

- Thật là quái lạ, chẳng nhẽ trong thiên hạ có người không bị cảm nhiễm tiếng đàn này ư?

Đông Phương Ngọc nói:

- Ta đã từng thấy qua một người và giờ đây hắn là người thứ hai. Mụ già tóc đỏ hỏi: - Châu nhi, người đó là ai?

Đông Phương Ngọc lắc đầu nói: - Ta không biết hắn.

Âu Dương Hải khẽ hừ một tiếng, nói - Ta hỏi ngươi, tư muội Khiên Thủ bang chủ và Công tôn đại hiệp đang ở đâu?

Đông Phương Ngọc thản nhiên nói: - Ngươi muốn gặp những người đó làm gì?

Âu Dương Hải bị nàng hỏi đứng sững người một lúc mới nói: - Ta muốn biết vì họ bị các ngươi làm hại?

Đông Phương Ngọc nói:

- Họ hãy còn chưa chết, ngươi không cần phải đi gặp nữa! Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Nếu ngươi không nói ra họ bị giam cầm ở đâu, đêm nay các ngươi đừng mong rời hỏi đây.

Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Ngươi tự tin vậy sao?

Âu Dương Hải nói:

- Không tin thì hãy thử xem!

Đông Phương Ngọc quay lại nói với lam y phu nhân: - Cô đi tiếp hắn vài chiêu xem sao?

Lam Tinh Tinh phu nhân mỉm cười với Âu Dương Hải nói: - Xem ra Âu Dương võ nghệ đại tiến, tiện thiếp xin mạo muội. Âu Dương Hải khẽ khép hờ đôi mắt, bảo nguyên thủ thế, vẽ như không để đến bên ngoài.

Lam y phu nhân thấy Âu Dương Hải đứng yên thu thần, trong lòng chột dạ nói thầm:...Võ công của hắn thật là tinh tiên ghê gớm, chả trách ý lệnh chủ muốn thâu phục hắn, nếu hắn thật sự có thể hiếu trung với lệnh chủ thì thế lực của Tiêu Cầm hội càng thêm lớn mạnh....

Nàng tính thầm như vậy, tay trái đột nhiên móc từ trong người ra một viên thuốc màu đỏ hồng kẹp chặt trong tay.

Nên biết lúc này Âu Dương Hải khí bình tâm tịnh, tuy bề ngoài chàng khép hờ đôi mắt, nhưng kỳ thực mỗi cử động nào của kẻ địch đều không lọt khỏi tầm mắt của chàng.

Âu Dương Hải mở bừng mắt, phát ra một luồng hàn quang, chăm chú nhìn vào ngón tay lam y phu nhân, lạnh lùng nói:

- Ta khuyên phu nhân không nên dùng thử thủ pháp ma qui huyền này, nếu không thì hãy coi chừng tính mạng.

Nhất cử nhất động của lam y phu nhân đều bị chàng trông rõ, trong lòng rất kinh hãi, nàng cười khanh khách, nói: - Đây cũng là một loại vũ khí, ngươi đã biết rồi thì càng phải nên cẩn thận.

Lam y phu nhân nói xong thì tung người tới. Thân người Âu Dương Hải khẽ tránh sang, năm ngón tay vồ lấy khuưu tay của lam y phu nhân, chiêu này biến hóa thần bí khó lường. Lam y phu nhân khẽ kêu lên, vặn người đá nhanh ra một cước. Âu Dương Hải bị cú đá...Câu Hoàn Ngọc thoái... của nàng phải lùi lại năm bước...

Lam y phu nhân cười khanh khách, tay áo bay phấp phới, đánh ra ba chưởng nhanh như chớp. Âu Dương Hải bị một chiêu này của nàng cướp được tiên cơ, nổi giận khẽ hừ một tiếng song thủ liên hoàn đánh ra, cũng tấn công ba chiêu.

Hai bên đánh nhau dần dần trở nên khốc liệt. Quyền bay cước phóng biến hóa vạn phần, thu hút tâm thần người xem. Chả mấy chốc hai người đã đấu được hai mươi chiêu. Trong lúc kịch đấu, lam y phu nhân nghiêng người tránh một chưởng của Âu Dương Hải, bật người khẽ bung ngón tay diểm nhanh vào huệt Khúc trì của chàng.

Âu Dương Hải chuyển người xuất chưởng, bỗng nghe tiếng cười của lam y phu nhân nói:

- - Cẩn thận.

Rồi chụp vào uyển mạch huyệt bên hữu của chàng. Âu Dương Hải cho rằng nàng muốn búng viên thuốc kia ra, lại không ngờ rằng nàng lại chộp lấy uyển mạch của mình, chàng thất cơ một nước, lạnh lùng hừ một tiếng. Bèn chuyển năm ngón tay quật trúng trở lại uyển mạch của nàng.

Lam y phu nhân không ngờ Âu Dương Hải lại có chiêu thức tuyệt luân như vậy, nàng cảm thấy uyển mạch nhói lên, thế tấn công lập tức chậm lại.

Nhưng lập tức lam y phu nhân đột ngột phi cước đá vào bụng dưới của chàng. Âu Dương Hải cau mày, tay trái chém xuống. Lam y phu nhân lại bị bức, phải thu chân lùi lại. Âu Dương Hải không để nàng cướp tiên cơ nữa, tay phải giơ lên đánh thốc vào ngực...Chiêu thế của chàng kỳ ảo tuyệt luân thế đánh như điểm như chém. Lam y phu nhân nhấc tay phải muốn đem viên mê hồn dược ra bắn. Nhưng thấy trước mắt hoa lên, cổ tay trái bị chộp cứng, phía sau lưng bị Âu Dương Hải chặn một chưởng, lam y phu nhân tuy quý tính mạng nhưng vẫn cười ngạo nghễ, nói: -Ta võ công thừa nhận thua ngươi, nhưng còn bao nhiêu người đứng đó, ngươi nắm tay ta làm gì?

Đến lúc này Mạc Bá Thiên, Lạc phách nhân, Thiên Tuệ thiền sư, Cổ Mộc đạo trưởng, tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang đều đã tỉnh lại, mọi người đang nhìn cuộc đấu của hai người. Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại thấy mấy mươi cặp mắt đang nhìn mình, chàng hơi đỏ mặt bỏ tay xuống thả lam y phu nhân. Chợt nghe lam y phu nhân cười khanh khách một tràng...Trước mắt Âu Dương Hải xuất hiện một luồng khói màu hồng. Hoá lam y phu nhân, ngay lúc Âu Dương Hải buông tay liền búng viên mê hồn dược.

Âu Dương Hải không những nội công thâm hậu mà còn thông minh cơ trí, lúc chàng buông cổ tay lam y phu nhân ra thì đã nín thở ngưng hô hấp, thấy làn khói vừa toả ra, chàng liền loạng choạng cố ý giả vờ bị trúng thuốc mê rồi ngã vật xuống đất. Tiếng Đông Phương Ngọc vang lên: - Mạc tổng quản, những người đó tuỳ ngươi xử trí.

Nói xong nàng chậm rãi đi tới lấy từ trong người ra một lọ thuốc, đổ ra một hoàn thuốc màu trắng nói: - Lam phu nhân, viên thất hồn đan này phu nhân để cho hắn uống.

Ai ngờ lúc này lam y phu nhân tiếp lấy viên thất hồn đơn, Âu Dương Hải ở dưới đất đột nhiên dùng chân quét một cái nhắm vào hai chân Đông Phương Ngọc. Chiêu này quả thực bất ngờ. Đông Phương Ngọc đương nhiên không thể nào tránh khỏi, bị đòn đá của chàng ngã lăn xuống đất. Âu Dương Hải lăn người đến sát bên Đông Phương Ngọc, tay trái chụp cùi chỏ của nàng bẻ lại rồi đứng lên.

Một tiếng hét vang lên, lam y phu nhân đánh ra ba chưởng. Âu Dương Hải khẽ vung tay phải chặn ba chưởng của lam y phu nhân, chàng cảm thấy sau lưng có một chưởng lực đánh tới.

Kình phong xé gió ào ạt...

Âu Dương Hải Xoay người kéo theo Đông Phương Ngọc tránh xa ba bước...

Quay đầu lại nhìn chỉ thấy mục già tóc đỏ hai tay cầm ngang cây trượng trúc, đảo bước như gió sấn tới đâm một trượng. Âu Dương Hải thất kinh, không ngờ bà già răng muốn rụng này lại đi bước nhanh nhẹn như vậy, vút một cái, trượng trúc đã đâm tới trước ngực.

Âu Dương Hải thấy thế truợng của mụ điểm tới kỳ ảo lạ lùng, trước thế trượng biến hoá mờ ám này, Âu Dương Hải đành phải lui một bước. Ai ngờ mụ già đó giữ nguyên chiêu thức không thay đổ trượng trúc lại đâm tới.

Cứ thế ba lần, Âu Dương Hải lại bị bức phải kéo Đông Phương Ngọc liên tiếp lùi lại bẩy tám bước. Mụ già tóc đỏ lần thứ tư đâm tới...Âu Dương Hải cau mày, đánh ra một chưởng. Kình phong ào ạt, uy thế bức người. Quả nhiên lúc một chưởng của Âu Dương Hải đánh ra, mụ già tóc đỏ nhanh nhẹn vứt trượng xông lên, dùng trảo chụp tới, tốc độ nhanh đến hoa mắt.

Âu Dương Hải biến sắc, vung tay phải đành liền ba quyền bốn chưởng, thế công mãnh liệt. Bảy

chiêu cấp công này quả thực là tuyệt chiêu võ lâm hiếm thấy một lần, mỗi một quyền một chưởng Âu Dương Hải đánh ra đều là sở học chưa từng nghe chưa từng thấy. Thế xông tới của mụ già tóc đỏ bị ngăn trở mặt.

Mụ già lùi lại nhưng hai tay liên tiếp thi triển những chiêu thức điểm huyệt bắt gân rất lạ lùng. Chớp mắt, Âu Dương Hải đã đánh hết bảy chiêu. Mụ già áo đỏ múa lộng hai tay liên tục, kình lực kêu vù vù...

Mụ lại đánh ra bảy chiêu. Bảy chiêu, chưởng pháp này rất quái dị, Âu Dương Hải phải lùi bảy bước. Cao thủ giao đấu, tốc độ như điện, một chút sơ hở cũng có thể dẫn đến cái chết, lúc này hai bên đã đánh nhau đến mức độ sống chết.

Đôi mắt Âu Dương Hải bắn hàn quang, quát to một tiếng, tả chưởng đẩy ra từ từ...Mụ già tóc đỏ quả nhiên không phải tầm thường, mụ thấy thế chưởng của Âu Dương Hải đánh ra có tiếng gió nhưng không dám coi thường, bèn thoái bộ né tránh.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu rú thê thảm... Chín người lạc hồn phách nhân chầm chậm đi tới, một người trong đó ộc máu chết tươi, thân mình nhũ ra ngã nhoài xuống, người như bị hút sạch máu, tan nát thịt xương, chỉ còn lại một lớp da. Mụ già tóc đỏ nghe tiếng rú... Chợt nghe Đông Phuơng Ngọc kêu: - Lão lão! Dừng tay!

Thân mình của mụ già tóc đỏ quả nhiên dừng lại. Đông Phương Ngọc bị Âu Dương Hải bẻ tay mặt vẫn không biến sắc, nhưng nàng trông thấy thảm trạng của Lạc phách nhân, khuôn mặt xinh đẹp liền biến sắc, nàng lạnh lùng hỏi Âu Dương Hải: - Hắn bị ngươi giết chết phải không?

Ngón tay nàng chỉ Lạc phách nhân phía dưới. Lúc này chợt thấy bọn Thiên Tuệ thiền sư đều vây lại. Mạc Bá Thiên phất tay muốn kêu Lạc phách nhân xuất kích. Nhưng Đông Phương Ngọc đã lên tiếng: - Trận chiến hôm nay dừng lại ở đây, Mạc tổng quản, ngươi bãi chiến được rồi.

Chợt thấy Cổ Mộc đạo trưởng bước đến bên cạnh cái xác Lạc phách nhân, thê lương nói: - Khô Mộc sư đệ, sư đệ chết sao quá thảm thương!

Cổ Mộc đạo trưởng nói mấy câu này, nước mắt lưng tròng, thì ra Lạc phách nhân này là Khô Mộc đạo trưởng trong Thanh Thành tam kiếm. Âu Dương Hải thấy tình cảnh như vậy, trong lòng vô cùng bồi hồi, người chàng run lên, buông rời cánh tay của Đông Phương Ngọc. Mụ già tóc đỏ vụt một cái đã lao đến giữa chàng và Đông Phương Ngọc.

Thiếu 2 trang - Hắn là đệ tử của bổn giáo, chuyện hậu sự của hắn, tự khắc có người của bổn giáo an bài.

Cổ Mộc mặt nổi sát khí, từ từ đi tới Mạc Bá Thiên..Nhưng chợt nghe Đông Phương Ngọc quát: - Ta

đã nói rồi, không được động can qua nữa, Mạc tổng quản ngươi lui ra, thi thể của Lạc phách nhân số mười hai để họ thu liệm cho xong.

Mạc Bá Thiên không dám làm trái lệnh, đáp: - Vâng.

Rồi cúi mình đi ra. Âu Dương Hải từ từ đi đến trước Cổ Mộc, cung thân thi lễ, nói: - Vãn bối rất là hối tiếc...

Cổ Mộc đạo trưởng biết sự khó xử trong lòng của Âu Dương Hải, ông khẽ nghiêng nét mặt nói: - Âu Dương thiếu hiệp, đừng vì chuyện này mà dằn vặt mình, ôi...

Ông thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Sư đệ của bần đạo đã trúng sự ám toán của Bạch Hoàng giáo sớm muộn gì thì cũng chết, hôm nay y có thể sớm thoát ly khỏi bể khổ, bần đạo phải cám ơn Âu Dương thiếu hiệp.

Âu Dương Hải nghe xong ngửa đầu nhìn trời nói:

- Tại hạ Âu Dương Hải một ngày còn ở trên đời, thề phải có cách giải cứu bọn họ.

Chàng nói xong, quay đầu lại nói với Đông Phương Ngọc: - Ngươi phải dẫn chúng ta đi gặp Khiên Thủ bang chủ.... Đông Phương Ngọc thản nhiên nói: - Các ngươi hãy đi theo ta.

Dưới bóng trăng sắp tàn rải rác, Đông Phương Ngọc dẫn đầu chầm chậm đi ra khỏi toà thế viện. Âu Dương Hải và quần hào võ lâm đi sau. Đột nhiên Đông Phương Ngọc dừng lại, quay đầu nói:

- Trước tiên ta phải cảnh cáo các người, nếu gặp Khiên Thủ bang chủ xong, các người không một ai có thể sống sót, nếu còn muốn bảo lưu tính mạng thì không nên đi.

Nàng vừa nói xong, có rất nhiều ngườiquay đầu đi ra, còn lại hai mươi bảy người. Âu Dương Hải đã biết nơi này hung hiểm khó tránh, nên nói lớn: - Các chư vị, nếu không có liên quan đến Khiên Thủ bang thì bất tất phải mạo hiểm. Thế là trong hai mươi bảy người còn lại có sáu người ra đi.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ thở dài mói với bốn đạo sĩ sau lưng rằng: - Thanh Phong, Ninh Hạc, Trùng Dương, Đoan Huy, bốn người các ngươi hãy an táng thi thể sư thúc xong thì cũng nên chôn những cái xác này cho tốt.

Thiếu Lâm Thiên Tuệ thiền sư miệng niệm một tiếng A di đà Phật, nói:

- Thiết Minh, chín người các ngươi cũng giúp họ chôn cất cho những người chết. Lúc này chỉ còn lại Âu Dương Hải, Thiên Tuệ thiền sư, Cổ Mộc đạo trưởng, Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ tổng cộng bảy người. Đông Phương Ngọc đưa đôi mắt xinh đẹp lướt nhìn qua bảy người, trên môi hé một nụ

cười, nói: - Chư vị xem thường cái chết quả thật làm người ta khâm phục. Mời!.

Nói xong nàng liền cất bước, mọi người đều đi theo sau.

Chương 6: Kỳ Ngộ Đệ Nhất Chiêu

Trên trời tối đen.

T

Gió đêm lướt qua những tàn cây phát ra tiếng rì rào.

Côn trùng xung quanh cất tiếng gáy u oán, như khóc than kể lể. Mọi người im lặng không nói, sắc mặt trầm trọng, tâm tình trầm trọng, bước chân trầm trọng, tất cả theo sau Đông Phương Ngọc đến trước một tòa cổ lầu đại viện. Âu Dương Hải bất giác giật mình, hóa ra đây là Lý gia đại viện, căn cứ địa của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải bước vọt lên, trầm trọng hỏi:

- Khiên Thủ bang chủ ở đây ư?

Đông Phương Ngọc thản nhiên nói:

- Các ngươi nếu sợ hãi thì hãy nhân lúc này mà đi đi, còn chưa muộn đâu.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Tốt, ngươi cứ dẫn đường đi!

Lúc này trước mặt, bốn người áo lam đã mở cửa viện, Đông Phương Ngọc nói: - Mạc tổng quản, hãy dẫn lạc phách nhân lui ra.

Mạc Bá Thiên và tám người lạc phách nhân bước vào đại sảnh của ngôi viện thứ nhất, Đông Phương Ngọc đi đầu dẫn mọi người đến cái cửa bên cạnh.

Hiện ra trước mắt họ là một cái vườn hoang, cây khô cỏ dại um tùm, lá rụng đầy đất, vách tường đổ nát, dây leo cây dại mọc bám trong vách, phất phơ trong gió.

Trong vườn là cả một cảnh hoang lương. Âm u!

Ghê rợn!

Oác! Một tiếng, một con chim đêm từ chạc cây nhảy ra, đập cách vọt qua đầu mọi người bay trên không?Mọi người bất giác lạnh xương sống.

Mọi người ngầm ngưng chân khí, giữ thế phòng bị trong đêm tối mờ mịt, từ từ đi tới...

Trừ tiếng chân đạp lên lá khô còn không hề có một âm thanh gì! Yên lặng, tịch mịch, tựa hồ làm tim mọi người ngừng đập. Ước chừng cạn một tách trà, Âu Dương Hải không nhịn được cất giọng hỏi: - Đến chưa?

Chỉ nghe phía trước chừng một trượng tiếng Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Ngươi yên tâm, ta sẽ không chạy mất đâu.

Quần hào nghe thấy Đông Phương Ngọc vẫn còn ở phía trước, trong dạ hơi yên. Chợt trước mắt bỗng sáng lên, mọi người đã đi vào một ngõ hẽm nhỏ âm u, trước mặt là một ngôi lầu cổ sừng sững, xung quanh phòng viện san sát, kiến trúc hùng vĩ tráng lệ. Âu Dương Hải đã từng đến Lý gia đại viện, với cảnh vật trước mắt cũng không lạ mấy, nhưng bọn Thiên Tuệ đại sư sáu người thì há hốc cả mồm, khẽ nghĩ thầm: "Chả trách Lý gia đại viện là một viện trong Nhất cung nhị viện tam bằng nổi tiếng võ lâm thiên hạ!".

Mọi người đi đến trước lầu, lúc này Đông Phương Ngọc nói: - Khiên Thủ bang chủ ở ngôi nhà dưới cổ lầu.

Âu Dươnh Hải lạnh lùng nói: - Phiền ngươi dẫn chúng ta tới.

Đông Phương Ngọc cười nhạt, dẫn mụ già tóc đỏ, hắc bạch lam ba người thiếu phụ đi lên bậc cấp bằng đá trước cửa lầu, rồi đứng tại đó.

Bọn bảy người Âu Dương Hải trông thấy cửa lầu đóng chặt, lòng chợt sinh nghi, chợt nghe Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói: - Các người đứng ngây ra đó làm gì? Cánh cửa cổ lầu này là giả, thông lộ tại nơi bậc đá này, các ngươi lần lượt hãy đứng trên bậc đá.

Âu Dương Hải đi trước đứng lên bậc cấp, Thiên Tuệ, Cổ Mộc và tứ đại đàn chủ Khiên Thủ bang thấy thế cũng làm theo. Chỉ thấy bậc cấp trên cùng, lam y phụ nhấc mũi chân đạp vào một tấm đá thò ra...

Đột nhiên mười hai bậc tam cấp bằng đá ngay lập tức sụt xuống. Trong nháy mắt, ước chừng sụt xuống sâu ba bốn trượng thì tự nhiên dừng lại. Đây là một con đường lớn tối om, nhiều ngã rẽ quanh co, ước chừng hơn mười trượng, trên vách cắm một cây đuốc tỏa ra ánh sánh yếu ớt màu vàng.

Đông Phương Ngọc nói:

- Đã vào đến đây rồi, các người đã cách cái chết không xa nữa.

Khiên Thủ bang Đông Phương đàn chủ Lạt thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa lạnh lùng nói: - Chúng ta đã dám đến đây thì cũng dám nhận sự khiêu chiến của cái chết, các ngươi cứ dẫn đường đi!

Bảy người bọn họ đều là cao thủ võ lâm vô cùng tự phụ, tuy ở nơi đầm rồng huyệt hổ này vẫn không mảy may khiếp nhược hay sợ hãi. Họ vẫn tay không đi theo sau bọn Đông Phương Ngọc, Âu Dương Hải nghĩ thầm: "Chỉ cần bọn họ hơi có cử động mình lập tức sẽ ra tay trước".

Đi hết con đường thông đạo, hai bên trái phải lại có một thông đạo nữa, Đông Phương Ngọc dẫn mọi người đi về phía con đường tối om không một ánh sáng.

Qua một ngã rẽ, con đường thông đạo dài dằng dặc này vốn không ánh sáng nào, lúc này lại le lói ánh sánh màu lục. Bọn Âu Dương Hải đi vào thận trọng từng bước một ở đầu mút thông đạo có một bức rèm châu (thiếu 2 trang) Tây Vực Ngọc nữ kiếm Như Thanh là một nữ kiệt lừng danh giang hồ, trường kiếm xuất thủ, kình lực như gió, chợt nghe một tiếng kim loại va chạm mạnh, trường kiếm bị hắc y phụ nhân lao tới dùng cây Ưng hình tam giác xoa gạt ra. Như Thanh co cổ tay thu kiếm, chiêu thứ hai hãy còn chưa đánh ra, tam giác xoa của hắc y phụ nhân đã đánh tới. Như Thanh vội đề chân khí đan điền, nội lực thấu ra mũi kiếm, dùng một chiêu "Bảo Long dẫn phụng? hóa giải chiêu tam giác xoa đâm tới mãnh liệt kia.

Nàng hét một tiếng, triển khai Ngọc Nữ kiếm pháp.

Trong khoảng khắc, kiếm phong mờ mịt, hào quang loang loáng, Tây Vực Ngọc Nữ kiếm pháp vốn lấy nhanh nhẹn khéo léo làm chủ, thích nghi với tấn công, lại thêm nội lực thâm hậu của nàng, thế công càng thêm phần lanh lợi.

Các cao thủ ở bên cạnh quan sát cuộc chiến trông thấy lưỡi kiếm của Như Thanh giống như rồng giỡn nước, xuyên qua bay lại trên cây tam giác xoa của hắc y phụ nhân, điểm, đâm, chém, chặt linh hoạt vô cùng, bất giác nghĩ thầm: "Chả trách Khiên Thủ bang chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba năm mà có thể nổi trội trong giang hồ võ lâm, hóa ra tứ đại đàn chủ tuy toàn là hạng nữ lưu nhưng lại có trình độ võ công xứng đáng làm tông chủ một phái?

Từ trước đến giờ Âu Dương Hải chưa từng thấy qua võ công của họ, hôm nay vừa nhìn thấy kiếm pháp của Như Thanh đã thầm kinh phục, chàng nghĩ: "Nếu với sức lực của bảy người chúng ta thì đủ chống lại sự ám toán của bọn chúng..." Âu Dương Hải từ khi học xong chín chiêu tuyệt kỷ trong phần sót lại của "Hải Lưu chân kinh" đã dần dần hứng thú với võ học, lúc này thấy hai người đấu nhau kịch liệt, chàng ngưng chú tinh thần, im lặng quan sát những biến hóa của các chiêu thức, trong đầu thì nghĩ ngợi những đoạn kinh văm uyên thâm, sâu sắc, nghĩ đến những chiêu thức võ công của chín chiêu tuyệt học kia. Chàng vừa nhìn họ giao đấu vừa nghiên cứu kỷ lưỡng, với thành tựu võ công của chàng càng thêm ích lợi vô cùng.

Kiếm khí của Như Thanh tung hoành ngang dọc, liên tiếp tấn công mấy mươi chiêu. Nhưng thủy chung vẫn không thể nào bức hắc y phụ nhân lùi lại một bước, đột nhiên thế kiếm của nàng biến chuyển, tay phải kiếm, tay trái chưởng cùng đánh xéo ra.

Kiếm quanh như sao bạc lấp lánh đầy trời, chưởng phong như song dữ cao vạn trượng cuốn lên, kiếm được đánh ra rất khéo léo ánh sánh lóa mắt, nội lực của chưởng phát ra uy thế bức người.

Quả nhiên hắc y phụ nhân đã rơi vào thế hạ phong, đột nhiên nghe lam y phụ nhân nói: - Hắc Ưng phu nhân, chúng ta bất tất phải hao phí sức lực với hắn.

Nói xong, Lam y phụ nhân vung tay đánh ra một luồng tiềm lực ép Như Thanh phải thâu kiếm lùi lại. Trong lúc Như Thanh lùi lại, Đông Phương Ngọc, mụ già tóc đỏ, lam, bạch, hắc phụ nhân quay mình đi vào sau tấm vải màn linh đường…

Âu Dương Hải quát: - Các ngươi chậm lại!

Chàng tung mình đuổi theo…

Chợt nghe một tràng cười quái dị hơ hớ của mụ già tóc đỏ, trong tay áo của mụ đánh hất ra một luồng khói trắng dày đặc bay thẳng vào mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải sợ là loại thuốc mê hồn dược nên vội thu mình lùi lại. Một tiếng hét vang. Khiên Thủ bang Bắc Phương đàn chủ Diệu thủ thôi hồn Đường Thanh Dung vung tay bắn ra một loạt ám khí Phong Vĩ châm của Đường gia Tứ Xuyên nổi danh thiên hạ.

(Thiếu 2 trang) "lẹ cùng cực, một chưởng này của Âu Dương Hải lạc không. Người áo trắng tránh né xong thì không thấy xuất hiện trở lại.

Âu Dương Hải và mọi người đi vội đến trước hàng rào, không ngờ hàng rào thép này là do loại thép cứng rắn luyện thành, dù lực khí có lớn mạnh đến đâu cũng không làm suy suyễn được nó.

Thiên Tuệ thiền sư khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Không ngờ chúng ta thật sự thành chim trong lồng của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải nghiến răng nói:

- Bọn Bạch Hoàng giáo giảo huyệt này, Âu Dương Hải nếu còn sống trở về nhất định giết chúng bay từng đứa một không tha.

Một giọng lảnh lót vang lên:

- Nếu ngươi có thể còn sống thì đã trở thành người của Bạch Hoàng giáo rồi, chứ đâu lại làm chuyện ngược đời như ngươi nói?

Không biết từ lúc nào, xa ba trượng bên ngoài hàng rào, lam y phụ nhân đã đứng đó.

Âu Dương Hải hừ một tiếng giận dữ nói:

- Chúng ta dù có nhảy vào vạc dầu cũng sẽ không gia nhập Bạch Hoàng giáo.

Lam y phụ nhân bật cười khanh khách nói:

- Các ngươi không chịu gia nhập bổn giáo, nhưng chúng ta đã có cách khiến các ngươi tự động gia nhập, ha ha ha...

Nàng lại phát ra giọng cười đắc ý rồi nói tiếp:

- Ở đây có bảy viên Thất hồn đơn, các ngươi mỗi người uống một viên tự sẽ quên mất hết lý trí và ký ức, cảm thấy kỳ thú tuyệt luân. Nói xong, nàng từ từ lại gần hàng rào thép?

Vụt thấy Diệu Thủ thôi hồn Đường Thanh Dung khẽ vung tay, bắn ra một loạt độc châm nhanh như chớp, lam y phụ nhân biết ám khí này lợi hại, nàng ném bình thuốc trong tay ra, còn người lao đến sát vách tường, leng keng leng keng mấy tiếng, nhưng cây Phong vĩ chạm đến rơi xuống.

Lam y phụ nhân cười nói:

- Tốt nhất thì các người nên tự động uống Thất hồn đơn, nếu không thì chúng ta sẽ có cách làm các ngươi trúng thuốc mê rồi sẽ phải bị ép uống Thất hồn đơn. Chư vị đều là người thông minh vì sao rượu mừng không muốn nâng mà lại muốn uống rượu phạt?

Nói xong có tiếng bước chân nhè nhẹ vang lên, chắc nàng đã bỏ đi. Cổ Mộc đạo trưởng khẽ thở dài, đi lại nhặt bình thuốc đó lên? Âu Dương Hải vội nhảy tới kêu lên: - Lão tiền bối...

Hóa ra Âu Dương Hải lầm tưởng Cổ Mộc đạo trưởng muốn uống Thất Hồn đơn. Cổ Mộc đạo trưởng nghiêng đầu mỉm cười với Âu Dương Hải, nói: - Nếu đây quả thật là Thất Hồn đơn, bần đạo sẽ mang thuốc này về để cho những bọn tinh thông y thuật trên giang hồ nghiên cứu thành phần của thuốc, sẽ tìm ra phương thuốc giải không khó?

Âu Dương Hải nghe xong giật mình, hỏi:

- Chẳng lẽ lọ thuốc này không phải là Thất Hồn đơn ư? Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Nếu đây thật sự là Thất Hồn đơn thì nước cờ đi sai này của Bạch Hoàng giáo sẽ dẫn đến thua cuộc toàn bàn.

Khiên Thủ bang nam phương đàn chủ Hàn Tịnh Kiều nói:

- Chúng ta bị khốn ở căn phòng này, điều đầu tiên phải tìm cách thoát khỏi nơi đây.

Đột nhiên Cổ Môc đạo trưởng khẽ vẫy tay kề tai nói nhỏ với Âu Dương Hải:

- Âu Dương thiếu hiệp, võ công của ngươi khá cao, thử nghe xem gần nơi đây có người hay không?

Âu Dương Hải nghe vậy liền lập tức ngưng thần tịnh khí?

Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ và Thiên Tuệ đại sư thấy cử động có vẻ thần bí của hai người đều nghi hoặc. Đông Phương đàn chủ Châu Ngọc Hoa mở miệng định nói.

Cổ Mộc đạo trưởng lập tức giơ tay ngăn lại, đột nhiên Âu Dương Hải hơi biến sắc!

Chàng chầm chậm ghé sát vào bên cạnh hàng rào sắt. Thình lình tung người lên đánh vụt ra một chưởng vào phía bên phải ở bên ngoài hàng rào sắt.

Một tiếng hự vang lên sau đó. Rầm một tiếng!

Bên ngoài hàng rào sắt có một người ngã lăn xuống, chính là người áo trắng ban nãy.

Mọi người trông thấy đều kinh hãi! Cổ Mộc đạo trưởng mỉm cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, công lực thật là cao. Âu Dương Hải nói:

- Lão tiền bối, người đã thấu triệt được tiên cơ, vãn bối kém cỏi không hiểu, kính thỉnh tiền bối có thể giải trừ sự thắc mắc này cho vãn bối được không?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Nếu Lý cô nương đi thắng nước cờ này thì giang hồ sóng gió sẽ có thể dẹp yên.

Thiên Tuệ đại sư nói:

- Cổ Mộc đạo huynh, huynh nói chị em họ Lý của Khiên Thủ bang? Họ không?

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn ba cỗ quan tài. Cổ Mộc đạo trưởng thở dài nói:

- Ba cỗ quan tài đó không phải chứa tư muội Lý Xuân Hoa, đây là mưu kế của Bạch Hoàng giáo.

Lạc thủ ma nữ Châu Ngọc Hoa hỏi:

- Nếu nói như thế, bang chủ, hộ pháp của chúng tôi đều không bị nguy hiểm ư?

Cổ Mộc đạo trưởng lắc đầu nói:

- Tin tức của bang chủ hiện tại thì không rõ, nhưng Lý Xuân Hồng cô nương và Công Tôn Lạp tiên sinh thì yên ổn không việc gì.

Tây vực Ngọc nữ Kiếm Như Thanh vội nói: - Thế thì Lý hộ pháp và Công Tôn Lạp đang ở đâu? Cổ Mộc đạo trưởng nói: - Hành tung của họ làm sao bần đạo có thể biết được. Ngừng một lát Cổ Mộc lại trầm ngâm tiếp:

- Thiên hạ võ lâm giang hồ xuất hiện một kỳ nữ này thật là điều may mắn lớn cho võ lâm.

Âu Dương Hải cau mày nói:

- Lão tiền bối, tiền bối càng nói càng làm tăng thêm sự thắc mắc của vãn bối!

Cổ Môc đạo trưởng cười nói:

- Võ lâm thiên hạ hiện nay có hai nàng nữ tử, liên hiệp đối kháng Bạch Hoàng giáo, các người nói là ai?

Lạt thủ ma nữ nói:

- Là bang chủ và Lý hộ pháp của chúng tôi Cổ Mộc gật đầu nói:

- Lý Xuân Hoa dùng võ lực đối kháng Bạch Hoàng giáo, nàng ấy kết minh anh hùng hào kiệt các nơi. Lý Xuân Hồng thì dùng trí lực bày trí đại sự hỗ trợ cho tư tư cô ấy.

Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói tiếp:

- Võ công của Lý Xuân Hoa có thể nói là người tài giỏi trên thiên hạ, nhưng trong Bạch Hoàng giáo không chỉ có một. Trí lực của Lý Xuân Hồng tuy siêu nhân bất phàm nhưng trong Bạch Hoàng giáo cũng có người ngang ngửa với cô ấy. Không phải tại hạ làm cụt hứng các vị, so sánh Khiên Thủ bang với thế lực của Bạch Hoàng giáo, có thể nói Khiên Thủ bang kém hơn rất nhiều.

Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ nghe thế rất khó chịu, nhưng họ vẫn không mở miệng chỉ trích.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ mỉm cười, gật gù nói:

- Âu Dương thiếu hiệp thấy rất phải, đúng là người tài, hèn nào hai phái chánh tà đều cố sức tranh lấy thiếu hiệp.

Ông nói đến đây làm Âu Dương Hải bối rối, mà cũng cảm thấy mê hoặc. Thiền Tuệ thiền sư cũng cảm thấy gã phụ bếp trước đây ba tháng chẳng những công lực hơn người mà còn vô cùng thông minh. Nếu bắt gã về chùa Thiếu Lâm xử tội thực là đáng tiếc nhưng khi ông nghĩ đến những qui củ nghiêm khắc của bản quy? bất giác thở dài.

Âu Dương Hải hỏi:

- Lão tiền bối nói chánh tà hai phái tranh lấy vãn bối, sao lại nói như vậy được?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Ngày trước, lúc bần đạo gặp Lý Xuân Hồng cô nương, cô ấy ba bốn lần dặn bần đạo nếu gặp Âu Dương đại hiệp thì phải dẫn dắt thiếu hiệp theo con đường chánh nghĩa. Vì Lý cô nương sợ Âu Dương thiếu hiệp mới ra giang hồ rất dễ đi lầm vào con đường bất chánh. Hiện nay Bạch Hoàng giáo cũng rất xem trọng ngươi, theo bần đạo thấy tất cả mọi hành sự của Tiên Cầm lệnh chủ đêm nay thể hiện thực sự có ý muốn dùng ngươi.

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Được Lý cô nương yêu quí như vậy thật làm cho vãn bối e thẹn, nhưng vãn bối không có ý ở lâu trên giang hồ võ lâm.

Cổ Mộc đạo trưởng cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp nói như vậy thì làm sao mà bần đạo an tâm. Ông hơi ngừng lại rồi nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp nói Bạch Hoàng giáo có người gồm đủ mưu trí như Lý Xuân Hồng là chị Tiêu Cầm lệnh chủ? Nhưng không biết có mấy người nào võ công lại hơn Lý Xuân Hoa?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Vãn bối thấy Đông Phương Ngọc trí mưu bách xuất, không thể xem thường, còn nói về võ công thì có một vị sư muội đồng môn của Đông Phương Ngọc tên gọi là Lục Thiên Mai, cô gái này võ công không kém Lý Xuân Hoa, ngoài ra còn có một người chính là Bạch Hoàng giáo chủ, người này là sư phụ của Đông Phương Ngọc, hãy còn có một người nữa chưa lộ diện, là một nam đệ tử nữa của Bạch Hoàng giáo chủ, võ công của hắn vãn bối nghĩ là hơn hẳn Lục Thiên Mai. Theo những tin tức hữu quan của Bạch Hoàng giáo mà vãn bối nghe được, tổ chức và thế lực của Bạch Hoàng giáo chủ to lớn hơn tưởng tượng của chúng ta nhiều.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ mỉm cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp cho rằng chị em họ Lý chỉ có một tổ chức Khiên Thủ bang này ngoài ra không còn một tổ chức nào khác ư?

Lạt ma nữ Châu Ngọc Hoa ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ bang chủ của chúng ta ngoài ra còn có căn cứ địa bí mật nào khác hay sao?

Cổ Mộc đạo trưởng nói:

- Lý gia tư muội thành lập bang ba năm trời, ngoài Khiên Thủ bang ra, nàng còn xếp đạt một loạt các cao thủ tại nơi bí mật do Quan Đông đại hiệp Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lập làm chủ trì, căn cứ địa bí mật đó bao gồm các cao thủ về y thuật các nơi trong thiên hạ, chuyên nghiên cứu thuốc giải của loại thuốc Bạch Hoàng giáo dùng để khống chế võ lâm cao thủ?

Âu Dương Hải và mọi người nghe xong đều thốt lên kinh ngạc, không ngờ Công Tôn Lạp mới gia nhập Khiên Thủ bang ba tháng trước mà đã là người của Khiên Thủ bang từ lâu rồi.

Âu Dương Hải cảm thấy giang hồ võ lâm thật là kỳ bí vô cùng, nếu Cổ Mộc đạo trưởng không nói ra những bí mật ấy thì có ai biết được Công Tôn Lạp đã là người của Khiên Thủ bang ba năm trước.

Cổ Mộc đạo trưởng cảm khái than rằng:

- Tư muội họ Lý làm việc này bí mật như vậy hoàn toàn đều nghĩ đến đại cuộc của thiên hạ võ lâm. Người võ lâm có nhiệt huyết đều theo Lý Xuân Hoa và tôn Lý Xuân Hoa làm minh chủ, mọi người không nên trách họ. Ông vừa nói vừa đưa mắt nhìn Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ, tứ đại đàn chủ đồng thanh nói: - Bang chủ và Lý hộ pháp làm việc luôn luôn ẩn hành huyền cơ?cách làm thế này của họ là có dụng ý làm sao ai dám trách.

Diệu Thủ thôi hồn Đường Thanh Dung hỏi tiếp:

- Cổ Mộc chưởng môn, ngài nói hành tung của bang chủ đến nay không được rõ, có phải là bị Bạch Hoàng giáo bắt đi không?

Cổ Mộc đạo trưởng lắc đầu nói:

- Tông tích của Lý bang chủ, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp đã phái nhiều cao thủ điều tra nhưng vẫn không tìm ra manh mối.

Thiên Tuệ thiền sư cúi đầu niệm Phật, rồi nói:

- Lý bang chủ có thể nói là cây cột trụ võ lâm hiện nay, nếu nàng xảy ra chuyện gì có thể gây ra sự náo loạn thảm khốc.

Ông ta khẽ thở dài rồi nói tiếp:

- Bạch Hoàng giáo dẫn chúng ta đến xem ba cỗ quan tài này nói là tư muội họ Lý đã chết. Kỳ thực là để làm tiêu tan ý chí phấn đấu của chúng ta, sau đó thì họ sẽ chỉ giơ tay một cái là phá tan các phái trong võ lâm.

?ột nhiên, Âu Dương Hải nghe thấy một tiếng động khẽ...Chàng bất động thanh sắc, ngưng thần lắng nghe, sắc mặt hơi biến. Từ từ đi thẳng đến một cỗ tài....Thình lình chàng tung người, vươn tay bật nắp quan tài lên...

Ai ngờ thân hình của chàng vừa động trong quan tài một thanh trường kiếm lạnh toát đâm vút ra. Âu Dương Hải nghiêng người tránh khỏi...

Rắc! Rắc! Rắc! Ba nắp quan tài đều bật tung, từ bên trong ba người áo lục nhảy ra!

Âu Dương Hải hừ một tiếng lao mình tới điểm huyệt.

Ngay lúc Âu Dương Hải xuất chỉ điểm huyệt một người áo lục, một người áo lục trong số ba người có khuôn mặt xương xương đột nhiên đảo tay vung kiếm chém vào một người áo lục khác.

Sự biến hóa lạ lùng này làm người áo lục kia nằm mơ cũng không thấy, một tiếng rú lên, đã bị trường kiếm chém ngang thành hai đoạn máu tươi rồi đổ nhào xuống đất.

Người áo lục còn lại tránh được Âu Dương Hải điểm huyệt quay lại thấy tình cảnh như vậy thầm kinh ngạc kêu lên: - Trương Vân, ngươi....

Người áo lục khuôn mặt xương xương chẳng nói chẳng rằng nhảy tới chém soạt một chiêu kiếm "Nghiệp phong cuồng khiếu?, kiếm quang từ đỉnh đầu người áo lục kia xả xuống. Người áo lục khuôn mặt xương xương chém một kiếm không trúng, hét lên một tiếng, huy động trường kiếm liên tiếp đánh ra ba chiêu tuyệt học.

Trong phút chốc, kiếm trở nên dày đặc như mưa sa, người áo lục kia phải lùi ba bước, người có khuôn mặt xương xương phi thân lên vọt tới theo thế "Cô nhạn hoành phi? bay xa hơn một trượng.

Thân mình hãy còn chưa chạm đất thì kiếm trong tay đã đánh vút đến! Chiêu này vừa nhanh vừa độc!

Một tiếng rú lên, người áo lục kia bị đâm trúng huyệt "Thiên Linh" chết ngay tức khắc. Người áo lục mặt xương xương nhanh như chớp giết chết hai người xong lau vết máu trên kiếm tra kiếm vào vỏ, vội nói: - Mọi người hãy theo ta.

Cổ Mộc đạo trưởng khẽ hỏi: - Các hạ là ai?

Người đó nói:

- Việc không nên để chậm, để lát sau hãy nói, mọi người nhanh lên theo ta. Nói xong người áo lục vội chạy vào sau tấm màn, chợt nghe tiếng ken két, người áo lục vội vã chạy ra nói: - Mọi người mau lên! Nếu chậm thì chạy không thoát.

Hóa ra mọi người đều đứng nguyên ở đó, còn nghi ngờ không quyết. Âu Dương Hải cảm thấy giọng nói người này rất quen thuộc, giống như nghe qua ở đâu rồi, chỉ thấy khuôn mặt xương xương của người áo lục trắng bệch như không có chút huyết sắc.

Mọi người bị người áo lục này thôi thúc một lần nữa đành phải theo người đó. Không biết từ lúc nào, bức tường sau tấm màn vải đã lộ ra một cánh cửa tròn, người áo lục dần dần bước vào!

?ây là một con đường hẹp cao sáu thước, chỉ có thể một người đi lọt. Âu Dương Hải theo sau người áo lục, mọi người đi sau, liên tiếp chuyển qua mười ngã rẽ, người áo lục như rất quen thuộc con đường này nên đi mau như gió.

Trong chớp mắt mọi người đã đi ước chừng ba trăm trượng, đột nhiên đường dần dần rộng rãi. Rồi trước mặt xuất hiện ánh mặt trời...

Vừa rồi trong lúc mọi người hành tẩu, ai cũng ngưng thần phòng bị, lúc này chợt thấy ánh dương quang thì biết đã đi khỏi căn nhà giam dưới đất bất giác ai cũng thở một hơi dài khoan khoái. Lúc này ánh mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi.

Người áo lục khẽ đưa tay bóc lớp mặt nạ da người ra, thì ra y chính là Đường gia thiếu viện chủ Đường Hải Ninh. Âu Dương Hải mừng rỡ nói: - Hóa ra là Đường thiếu viện chủ.

Đường Hải Ninh cười ha hả một tràng, nói:

- Âu Dương huynh, chúng ta tạm biệt hai tháng đã có dư, huynh gần đây khỏe chứ?

Âu Dương Hải nói:

- Hôm nay nếu không được Đường huynh ra tay cứu giúp chắc bọn này phải chết trong căn phòng dưới đất kia.

Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ ai nấy đều qua bái tạ. Đường Hải Ninh mỉm cười nhìn Âu Dương Hải:

- Xem ra võ công của Âu Dương huynh tiến triển thật thần tốc. Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Không biết Đường huynh tiềm phục trong Lý gia đại viện này bao giờ?

Đường Hải Ninh nói:

- Mười ngày trước, tại hạ được Lý Xuân Hồng tiểu thư chỉ thị phải tiềm phục trong Bạch Hoàng giáo để dò la tông tích của Lý bang chủ, người chủ trì Lý gia đại viện chủ Bạch Hoàng giáo??ông Phương Ngọc, người này cơ trí thật cao hơn người một bậc, hễ một động hướng nào trong giang hồ

võ lâm hiện nay hoàn toàn được thao toán trong bàn tay cô ta.

Cổ Mộc đạo trưởng hỏi:

- Đường gia thiếu viện chủ ở tại Lý gia đại viện mười mấy ngày không biết đã tìm ra tung tích của Lý bang chủ chưa?

Trên mặt Đường Hải Ninh lộ vẻ buồn, nói:

-Thật vô cùng mắc cỡ, trong mười ngày nay, tại hạ sớm tối tiềm phục Bạch Hoàng giáo nhưng lại không tìm ra chút tin tức nào có lien quan đến Lý bang chủ.

Âu Dương Hải đột nhiên hỏi:

- Đường huynh, mười ngày trước huynh gặp Lý Xuân Hồng, vậy có biết hành tung của nàng ấy chứ?

Đường Hải Ninh đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói:

- Nơi đây tiếp cận Lý gia đại viện, chúng ta tìm một nơi kín đáo rồi hãy nói.

Nói xong đi thẳng vào sơn cốc.?ến dưới một dốc núi, Đường Hải Ninh dừng bước quay đầu lại nói: - Âu Dương huynh, tuy tại hạ gặp được Lý Xuân Hồng tiểu thư nhưng lại không biết được hành tung cố định của nàng, nàng cũng không thấu lộ cho tại hạ biết nơi ẩn thân của nàng, không biết huynh có chuyện gì, nếu tại hạ gặp được sẽ chuyển báo.

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, nói:

- Chuyện này có quan hệ đến tánh mạng của Lý bang chủ, nếu chưa tường được tung tích của Lý bang chủ thì nói lại với Lý Xuân Hồng cô nương cũng vô dụng.

Đường Hải Ninh biến sắc nói:

- Chuyện gì mà có quan hệ đến tánh mạng của Lý bang chủ. Âu Dương Hải thấy mọi người đều muốn biết đành phải nói: - Lý bang chủ nửa tháng trước trúng phải độc chưởng của Cổ Thiên Nhân Viên tính mạng nguy hiểm cần phải có Vạn Niên linh xà dược vật chữa trị. Tại hạ hiện giờ biết được chỗ hái thuốc, nhưng Lý bang chủ tung tích biền biệt. Hôm nay được Đường huynh tương cứu, ơn này tiểu đệ nguyện không quên, hiện tại vì còn chuyện riêng phải cáo từ đi trước.

Cổ Mộc đạo trưởng thấy Âu Dương Hải muốn đi vội nói: - Âu Dương thiếu hiệp, xin tạm dừng bước!

Âu Dương Hải quay đầu lại nói: - Không biết tiền bối có gì chỉ thị?

Cổ Mộc đạo trưởng đi nhanh lên mấy bước ghé vào tai chàng nói nhỏ:

- Âu Dương thiếu hiệp ta nhận lời dặn dò của Lý Xuân Hồng cô nương, không thể không nói cho thiếu hiệp biết. Nếu thiếu hiệp muốn tìm Lý Xuân Hồng, đêm nay canh ba đến bờ hồ Chu Tiên, huýt sáo ba cái...

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Xin đa tạ, lão tiền bối hãy tự bảo trọng.

Chàng chắp tay chào mọi người rồi quay mình ra đi.

Từ đêm qua tới giờ, Âu Dương Hải chưa có nửa hột cơm vào bụng, đói muốn hoa mắt, chàng rảo bước phóng về phía Chu Tiên trấn.

Mặt trời gay gắt nóng như thiêu đốt, người đi trên đường thưa thớt. Âu Dương Hải vào một tiểu điếm nhỏ, gọi cơm và ăn ngấu nghiến hết sạch. Cơm nước xong xuôi thì những dòng suy nghĩ cứ lũ lượt hiện lên...

Ba tháng lại đây thân mình như trong mộng ảo, cả một chuỗi kỳ ngộ kinh hiểm lại hiện lên rõ mồn một trong đầu chàng...

Từ nay về sau biết làm thế nào?

Chẳng lẽ dựa vào vận mệnh đã an bài mà bước vào giang hồ võ lâm? Chàng trong cơn mê loạn, cảm thấy mệt mỏi rã rời.?ột nhiên sau lưng phát ra tiếng thở dài khe khẽ nói: - Huynh đang nghĩ gì mà nhập thần vậy? Người ta đứng sau lưng huynh nửa ngày rồi à!

Âu Dương Hải như tỉnh giấc mộng, quay đầu nhìn lại...

?ứng sau lưng chàng là một cô gái áo trắng, nghi thái kiều mị nhàn tịnh, trong sáng như hoa sen trắng mới nở.

Nàng chính là Lý Xuân Hồng. Âu Dương Hải mừng rỡ kêu "a" lên một tiếng, đang muốn nói thì Lý Xuân Hồng cướp lời: - Ta đã trả tiền ăn ở cho huynh rồi, chúng ta đi.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói: - Phải đi đâu?

Lý Xuân Hồng nói:

- Huynh gặp tứ đại đàn chủ của bổn bang vào lúc nào?

Âu Dương Hải thấy mặt nàng lộ vẻ thê lương thì giật mình hỏi: - Vào mấy giờ trước, họ làm sao

rồi?

Lý Xuân Hồng rơi lệ, buồn bã nói:

- Tứ đại đàn chủ đều đã chết rồi, mà chết vô cùng thảm khốc. Âu Dương Hải kinh ngần vô ngần, vội vã hỏi: - Làm sao họ chết?

Lý Xuân Hồng thở dài nặng nề, bi ai nói: - Huynh đi xem với ta sẽ rõ.

Âu Dương Hải cảm thấy chuyện đã xảy ra quá nghiêm trọng vội vã bước theo Lý Xuân Hồng ra khỏi tửu điếm.

Lúc này trước cửa có đậu một chiếc xe ngựa, Lý Xuân Hồng ngồi vào trong khoang xe, Âu Dương Hải ngồi cạnh người xa phu. Chỉ thấy người xa phu vung cây roi da trong tay, xe ngựa phóng vút về con đường lớn phía tây. Bánh xe lăn lộc cộc bắn tung bụi mù...

Âu Dương Hải trong lòng suy nghĩ, có phải tứ đại đàn chủ chết vì độc thủ của Bạch Hoàng giáo?

?ột nhiên có tiếng ngựa hí vang...Xa phu thất kinh kêu lớn: - Lý cô nương coi chừng!

Tiếng còn chưa dứt, hai con tuấn mã trước xe ngã khuỵu xuống, xe đang chạy có trớn cho nên thân xe lật nghiêng! Người xa phu dùng tay ấn nhẹ càng xe người đã tung mình lên không! Âu Dương Hải muốn phi thân lên, đột nhiên chàng nghĩ đến Lý Xuân Hồng trong xe. Thế là chàng nhảy xuống đất, tay phải vận chân lực nắm giữ càng xe rắc rắc một tiếng...Càng xe lập tức gãy đôi do đó ngăn cản được trớn xe đổ về phía trước, Lý Xuân Hồng trong xe thừa cơ tung mình nhảy ra. Người xa phu còn ở trên không vươn tay nắm cánh tay của Lý Xuân Hồng từ từ rơi xuống đất. Lúc đó, ầm ầm một tiếng cực lớn? Cả chiếc xe ngựa tông vào một vách đá bên tường, thân xe tan nát.

Ba người đều la thầm: - Thật may!

Sau phút kinh hồn trấn định lại, Âu Dương Hải cau mày lạnh lung quát: - Hãy xuất hiện ra đây cho ta, hà tất phải co đầu rụt cổ.

Bởi vì hai con tuấn mã vô duyên ngã khuỵu, hiển nhiên là có người ám toán. Lý Xuân Hồng nghe tiếng quát của Âu Dương Hải, đảo mắt nhìn hình thế xung quanh, thấy bên đường là núi đá và rừng, cây cỏ âm u um tùm, nơi như thế này thì bất cứ chỗ nào cũng có thể có người ẩn núp, nhưng sau tiếng quát của Âu Dương Hải, chung quanh vẫn không có một chút phản ứng nào.

Lý Xuân Hồng hỏi người xa phu:

- Trịnh Hổ, ngươi có nghe tiếng người không?

Người xa phu khẽ lắc đầu. Lý Xuân Hồng biết võ công của Trịnh Hổ không kém Âu Dương Hải cho nên nàng nghe tiếng hô của Âu Dương Hải thì cảm thấy rất hoài nghi, kỳ thực nàng đâu có biết mới cách biệt bao ngày mà võ công của Âu Dương Hải đã thăng tiến vô kể.

Lúc này, xung quanh im phăng phắc, Xuân Hồng thấy Âu Dương Hải đứng yên chỗ cũ, vững như sơn nhạc, không nhúc nhích, trong bụng đã biết chàng đang vận một thứ nội công thượng thừa để đối phó với địch nhân hữu thực vô hình, không ngờ võ công của Âu Dương Hải đã bước sang giai đoạn mới!

Hồi lâu!...Vẫn không thấy đông tĩnh gì! Người xa phu Trịnh Hổ và Lý Xuân Hồng hơi mất kiên nhẫn, đồng thời phát sinh hoài nghi. Họ hoài nghi Âu Dương Hải có phải thực sự đã phát giác ra có địch nhân hay chưa?

Quả thật như thế, từ khoảng thời gian không thể coi là ngắn, hai bên cùng chờ đợi, nếu có thể biết địch nhân dấu mặt, tất có thành tựu võ công cực cao!?ột nhiên Âu Dương Hải cất tiếng: - Ta đã phát hiện ngươi nấp trên cây bạch dương bên phải ngoài bảy trượng.

Chàng vừa nói xong, một giọng cười lạnh lẽo như băng vang lên?Quả nhiên trên cây bạch dương ngoài bảy trượng có một bóng người bay xuống. Lý Xuân Hồng dõi mắt trông ra chỉ thấy người này toàn thân khoác áo Hoàng kim trường bào, sắc mặt tái nhợt như ván gỗ, trên vai có một thanh trường kiếm.

Nhìn cước bộ của gã nhanh như hành vân lưu thủy đủ biết người này võ công cực cao. Lý Xuân Hông thấy người mặc kim hoàng trường bào đi tới trước Âu Dương Hải, giật mình quay đầu nói với người xa phu: - Trịnh Hổ, ngươi hãy cản người đó lại.

Người xa phu tung người phi đến trước mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải từ lúc lên xe ở tiểu điếm trong trấn đến bây giờ không hề quan sát kỷ người xa phu này, trong ấn tượng của chàng chỉ cảm thấy người xa phu này rất khôi vĩ to lớn. Bây giờ trông thấy thân pháp người xa phu nhanh nhẹn cực kỳ, không khỏi ngạc nhiên, quan sát hắn ta từ đầu đến chân. Chỉ thấy Trịnh Hổ thân hình cao lớn, hai cánh tay cường tráng, trên mặt mọc lông dài, mặt tròn đầu hổ, mày rậm mắt to, tuổi chừng hai mươi sáu hai mươi bảy, uy vũ hữu lực. Người Kim hoàng trường bào nhìn thấy Trịnh Hổ đã tới, khuôn mặt âm u của gã chẳng hề có một chút biểu tình gì, chỉ có đôi mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ.

Lý Xuân Hồng kêu lên:

- Âu Dương tướng công, tướng công tạm thời lùi lại một bên.

Âu Dương Hải nghe thế lùi lại đến bên cạnh nàng, một mặt có ý bảo vệ nàng. Trịnh Hổ quát: - Hai

con ngựa của chúng ta có phải ngươi làm hại không?

Người mặc Kim hoàng trường bào lạnh lùng cười hề hề hai tiếng nói: - Là ta đánh chết đó, ngươi muốn làm gì?

Trịnh Hổ giận dữ quát:

- Chúng ta và ngươi không quen biết, không oán không thù ngươi vô duyên vô cớ đánh chết ngựa, phá hủy xe của ta, ý muốn gì?

Âu Dương Hải nghe Trịnh Hổ nói một lượt, bất giác cau mày, từ những từ cực ngắn gọn này đã biết họ Trịnh là người không có chút tâm cơ. Vì sao Lý Xuân Hồng lại chọn dùng người này? Âu Dương Hải bất giác nhìn nàng một cái, Lý Xuân Hồng mỉm cười nói: - Hắn ta tên là Trịnh Hổ. Tuy bất tác tâm cơ nhưng lại rất thông minh, có thể nói là một viên ngọc chưa mài dũa, hiện nay là thị vệ của ta.

Người mặt Kim hoàng trường bào nghe Trịnh Hổ chỉ trích cười nhạt nói:

- Ta muốn giết người tên là Âu Dương Hải, còn đối với các ngươi không có chút ý muốn gia hại, nếu ngươi có thể phân biệt (thiếu 10 trang)...một ngón tay một bàn chân cũng đủ làm chết người, mà Trịnh Hổ trúng liền ba chiêu mà vẫn không chết.?iều này khiến chàng nghĩ mãi không ra, Lý Xuân Hồng vội lao tới kêu lên: - Sao ngươi quay lại làm chi hả?

Trịnh Hổ nhìn Lý Xuân Hồng hung quang thu lại, lắc đầu nói: - Lý tiểu thư, tiện nhân có thể chịu đựng được.

Hắn ta nói xong thì vùng đứng dậy nhưng hai vai liên liếp run rẩy. Lý Xuân Hồng vội nói: - Ngươi mau ngồi xuống vận khí điều tức, để ta và Âu Dương công tử đối phó với hắn.

Trịnh Hổ y lời ngồi xuống điều tức chân khí. Âu Dương Hải hỏi: - Thương thế của Trịnh huynh?

Lý Xuân Hồng nói:

- Hắn ta dã luyện qua công phu Kim chung trạo, Thiết bố sam đao kiếm đâm không thủng, hai chưởng một cước này không làm hại đến tính mạng hắn ta đâu.

Âu Dương Hải nói:

- Lý cô nương, nàng hãy chăm sóc vết thương cho Trịnh huynh. Lý Xuân Hồng hơi ấp úng. Âu Dương Hải nói xong tiến lên phía trước mấy bước, nói: - Các hạ võ công tuyệt cao, xuất thủ lại vừa hiểm vừa độc.

Người mặc Kim hoàng trường bào lạnh lùng nói tiếp theo:

- Khách sáo khách sáo, xem cách ngươi động thủ với thần nội thị pháp lúc nãy cũng đủ biết??

Âu Dương Hải trầm sắc mặt lạnh lùng nói:

(thiếu 2 trang)?động vị trí thì biết ngay là chân đạp huyền cơ, bộ thái bát đẩu, muốn tìm vị trí có lợi.

Lý Xuân Hồng tinh tường về Kỳ môn đạo thuật, nàng vừa trông thấy bộ thế của hai người thì cả kinh, nhất là cách thức mà Âu Dương Hải bày ra thật là kỳ ảo huyền bí khó lường! Mà dù có người từ bất cứ góc độ nào đánh tới đều cũng không cách nào đánh được mà phải bị chàng phản kích.

Rõ ràng người mặc kim hoàng trường bào nhìn thấy ngay sự ảo diệu trong đó, cho nên liên tục thay đổi vị trí cố ý làm rối loạn tâm thần của Âu Dương Hải.

Nhưng Âu Dương Hải tâm vẫn tĩnh, cả mi mắt cũng không động, chàng đã tiến nhập vào cảnh giới vật ngã luỡng vong!

Người mặc kim hoàng truờng bào đứng đối diện với Âu Dương Hải, không nhúc nhích, đôi mắt chăm chú nhìn Âu Dương Hải không chớp. Rất lâu sau! Xung quanh đều tĩnh lặng. Trong sự tĩnh lặng đó, đầy dẫy khẩn trương, kinh hiểm ghê sợ! Đây tất là một trận quyết đấu sinh tử tồn vong! Lý Xuân Hồng ngưng thở yên lặng quan sát?

Trong lòng nàng tim đang đập thình thịch??ột nhiên?

Tay phải của người mặc Kim hoàng trường bào chầm chậm di động về phía sau, "Xoảng" một tiếng tựa như tiếng long ngâm năm ngón tay của gã nắm chặt chuôi kiếm từ từ rút ra một thanh trường kiếm hàn quang lạnh buốt. Tay phải gã cầm kiếm chỉ thẳng vào mi tâm của Âu Dương Hải, tay trái bắt kiếm quyết. Qua thời gian chừng cạn chén trà?

Hai người đều giữ vững vị trí không một cử động. Lý Xuân Hồng có cảm giác rằng nếu người mặc kim hoàng trường bào tranh tiên xuất chiêu trước, Âu Dương Hải tất sẽ trúng độc thủ, nàng cơ hồ muốn mở miệng nhắc nhở chàng chú ý? Nhưng nàng sợ làm phân tán tâm thần của Âu Dương Hải nên không dám mở lời. Đột nhiên, người mặc kim hoàng trường bào từ từ thu kiếm về, xoảng một tiếng, trường kiếm đã vào vỏ.

Sau đó gã dần dần di động bước chân lùi lại?

Gã lùi lại mười mấy bước, sau đó quay đầu phóng vụt đi như tên bắn, thoáng chốc đã biến mất trong rừng cây bóng lá hoang lương.

Nguyên người mặc kim hoàng trường bào là một người vô cùng cẩn trọng, lại có tính nhẫn nại vượt hẳn người thường, đối với việc mình không nắm chắc thì chưa từng khinh xuất vọng động bao giờ!

Bởi vì gã thanh niên vừa rồi với chiêu phản phát qui chân của Âu Dương Hải, tự biết võ công của mình khó mà phá giải được, không muốn mạo hiểm thí mạng, cho nên mới thu chiêu chạy đi!

Đây quả thật đáng gọi là?biết người biết ta?...

Sau khi người mặc Kim hoàng bào đi rồi. Âu Dương Hải mới mở mắt ra, khẽ thở ra một hơi dài nói: - Người không động, ta không động. Người động ta chủ động. Ôi! Nếu người ta biết mà lui đi thì ta không cách nào hạ được địch thủ, thiên hạ đệ nhất kỳ chiêu này của ta cũng có khiếm khuyết.

Xuân Hồng nghe vậy mừng rỡ kêu: - Âu Dương tướng công!

Nàng vội chạy đến, đôi mắt lấp lánh lệ quang, hỏi: - Chiêu võ công huynh vừa sử dụng tên gọi là gì?

Âu Dương Hải thấy nàng có vẻ xúc động như vậy không khỏi ngạc nhiên, trả lời:

- Tên goi là Phản pháp qui chân. Lý Xuân Hồng hỏi:

- Tịnh giả hằng tĩnh, động tác chủ động, thiên hạ chỉ có một chiêu này của huynh đáng được nói như vậy, vừa rồi ta sợ lắm.

Âu Dương Hải nói: - Tiểu thơ sợ gì?

Lý Xuân Hồng mỉm cười nói: - Ta sợ huynh bị hại dưới tay người. Âu Dương Hải khẽ than một tiếng,nói:

- Đa tạ Lý cô nương! Võ công của người đó thật là lợi hại. Chợt nghe Trịnh Hổ chửi:

- Con bà nó, sau này còn gặp lại hắn, nhất định phải trả mối thù này. Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn, bỗng giật mình hoá ra Trịnh Hổ đã đứng dậy, thần quang đôi mắt sáng rực, tinh thần hoán phát giống như là chưa hề bị người khác đánh trọng thương. Nên biết là Trịnh Hổ mới rồi bị trọng thương, nếu không có linh dược chữa thì không thể trong một thời gian mau chóng hồi phục trở lại thế lực, Âu Dương Hải hoài nghi hỏi: - Trịnh huynh, thương thế của huynh đỡ chưa?

Thịnh Hổ cười ha ha một tiếng, nói:

- Cảm ơn Âu Dương tướng công lo lắng, thương thế của tiểu nhân khỏi rồi, mà lại còn thêm mạnh mẽ hơn nữa.

Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Bình sinh ta gặp được hai nhân vật thần kỳ Trịnh Hổ hỏi: -Lý tiểu thư, hai người đó là ai?

Lý Xuân Hồng nói:

- Một người là Âu Dương tướng công, người kia chính là ngươi. Trịnh Hổ Trịnh Hổ vô cùng bối rối, lắp bắp nói: - Tiểu? tiểu nhân sao dám nhận là người thần kỳ. Lý tiểu thư đừng nói đùa nữa. Tiểu thư và Âu Dương tướng công mới là người thần kỳ trong thiên hạ Âu Dương Hải cười một tiếng, nói: - Trịnh huynh, đệ có muốn thỉnh cầu huynh.

Trịnh Hồ nói:

- Chuyện gì? Âu Dương tướng công. Âu Dương Hải cười nói:

- Trịnh huynh, đệ muốn huynh đừng gọi đệ là Âu Dương tướng công, chúng ta xưng danh là được rồi.

Trịnh Hổ nói:

- Không được, không được. Tướng công là ân nhân của Lý tiểu thư, tiện nhân là thị vệ của Lý tiểu thư nếu không xưng hô như thế thì e không phân được cao thấp tiện nhân phải gọi người là Âu Dương tướng công.

Âu Dương Hải quay đầu ngó Lý Xuân Hồng một cái, nói: - Lý cô nương, mọi người xưng hô Trịnh huynh thế nào? Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Trịnh Hổ là thị vệ của ta, vẫn là xuất phát bởi giới tâm thành ý của hắn nguyện suốt đời bảo vệ cho ta.

Âu Dương Hải ủa một tiếng?

Lý Xuân Hồng thấy thế chợt nghĩ ra mình nói lỡ lời, vội nói:

- Tướng công đùng hiểu lầm, hắn ta chỉ bảo vệ cho ta đến khi ta lấy... Trịnh Hổ cười ha hả, nói: - Âu Dương tướng công, Lý tiểu thư là một kỳ nữ trong thiên hạ võ lâm đối kháng lại với Bạch Hoàng giáo, sớm tối đều có người muốn giết tiểu thư ấy cho nên tiện nhân tự động bảo vệ sự an toàn của nàng.

Âu Dương Hải cau mày nói:

- Trịnh huynh xin đừng gọi tôi là Âu Dương tướng công nữa có được không, xưng hô như vậy có vẻ xa cách quá.

Lý Xuân Hồng nói với Trịnh Hổ:

- Ngươi nên tuân theo ý của Âu Dương huynh đi! Trịnh Hổ lập tức đáp: - Vâng!

Âu Dương Hải khẽ cười nói:

- Trịnh huynh, nếu hôm nay ta và huynh được kết làm bằmg hữu nhỉ! Trịnh Hổ ngửa mặt cười lớn,nói - Trịnh Hổ cả đời này từ nay chỉ nghe lời có hai người, một là Lý tiểu thư, hai là Âu Dương huynh.

Nên biết Trịnh Hổ tính tình bộc trực, một khi có người tôn kính hắn thế thì hắn cũng kính ái lại người đó đến chết thôi. Hắn đã đồng ý cùng Âu Dương Hải kết làm tri kư. Lý Xuân Hồng như chợt nhớ ra điều gì, à lên một tiếng nói: - Hỏng bét!

Âu Dương Hải nói:

- Lý cô nương có chuyện gì? Lý Xuân Hồng nói:

- Chúng ta bị sự ngăn trở của Bạch Hoàng giáo nơi đây thật bất ngờ, kỳ thực là trúng vào quư kế của Bạch Hoàng giáo, ôi... hết rồi, chắc bọn họ lại phải chết dưới tay Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải nói - Nhưng sự tình không đến nỗi tồi tệ như vậy, chúng ta mau đi ngay. Trịnh Hổ, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải lập tức triển khai khinh công phóng về phía nam!

Một lát sau, ba người đã đến bên ngoài một khu rừng âm u. Trịnh Hổ đi đầu cùng Âu Dương Hải tiến vào.

Vào rừng hơn mười trượng, trước mặt là một gò đá, vượt qua gò đá, một tòa mao ốc thỏa lư ẩn hiện thấp thoáng trong rừng cây.

Trừ tiếng gió thổi vi vu, bên trong ngôi nhà tranh ấy rất tĩnh lặng. Lý Xuân Hồng run người, sự ước đoán của nàng đã thành sự thật. Âu Dương Hải và Trịnh Hổ xông vào đẩy cánh cửa bằng tre ra, một mùi máu xộc vào mũi?

Kinh hãi, một xác chết đầm đìa máu nằm ngang trước cửa đại sảnh. Lý Xuân Hồng kêu lên: - Giang Phong trại chủ! Giang Phong trại chủ?

Nàng xông đến nâng xác chết dậy, người chết là một ông lão tóc râu đều bạc, đôi mắt bị móc đi, thân người trúng ba nhát kiếm bẩy nhát đao, chân trái bị chặt đứt tới đầu gối, tử trạng cực kì thảm khốc.

Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hồng bi ai đau đớn, chàng khẽ vỗ vai nàng thở dài nói: - Lý cô

nương, xin đừng vì đau thương mà có hại đến thân thể.

Lý Xuân Hồng loạng choạng đứng dậy, đang muốn đi ra vườn sau, thì thấy Trịnh Hổ cản trước mặt, nói rằng: - Tiểu thư không nên qua đó.

Lý Xuân Hồng rưng rưng nước mắt, ảm đạm nói: - Đều chết hết rồi ư?

Trịnh Hổ gật đầu nói:

- Mười bảy người, không một ai sống sót Âu Dương Hải đưa mắt nhìn ra sau vườn, cảnh nhìn thấy làm nhiệt huyết chàng bừng bừng choáng váng?

Chỉ thấy vườn sau rộng dài chừng bốn trượng, một xác chết nằm đứt đầu đứt chân, bị chém đứt ngang hông ruột gan đẻ lòng thòng, máu tươi tung toé thê thảm vô cùng.

Lý Xuân Hồng nép vào vai Âu Dương Hải khóc nức nở, nói:

- Những anh hùng hào kiệt này vì tiêu diệt ma đạo mà đều rời bỏ quê hương, đồng phất cờ nghĩa, không ngờ tráng chí chưa thành thì thân đã...

Nàng khóc lên không nói thành lời.

Quả thực hơn mười ngày nay, nàng luôn gặp phải thất bại, thân xác Khiên Thủ bang tứ đại đàn chủ chưa lạnh thì tiếp những người này lại chết trong vũng máu.

Nàng tuy là một kỳ nữ, nhưng trong thất bại này quả thật đã làm nàng thối chí.

Âu Dương Hải khẽ vỗ vai nàng nói:

- Lý cô nương, xin đừng quá buồn khổ. Họ đều đã chết rồi, chúng ta chỉ có báo thù rửa hận cho họ mà thôi!

Lý Xuân Hồng chợt nghĩ đến Trịnh Hổ đang ở bên cạnh vội vã lùi lại một bước lau nước mắt nói: - Âu Dương tướng công, tướng công hãy đến xem thi thể của tứ đại đàn chủ.

Nói xong, nàng dẫn Âu Dương Hải đi vào một gian nhà cỏ, vừa vào cửa đã thấy cỗ quan tài đỏ xếp thành hàng, hãy còn đậy nắp.

Âu Dương Hải đưa mắt nhìn vào trong quan tài thứ nhất, một khuôn mặt máu me hiện ra trước mắt chàng, người chết này chính là Đông phương đàn chủ quyền thủ ma nữ Hà Ngọc Hoa, chỉ thấy trên khuôn mặt của nàng và ở chính giữa ngực, ở trước bụng đều găm một cây phi tiêu bạc, ngoài ra thân thể không có thương tích gì khác. Âu Dương Hải chăm chú nhìn ba cây phi tiêu nhỏ trên xác chết, buột miệng kêu lên: - Thiếu Lâm tuyệt hồn tiêu!

Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương tướng công xem kỷ đi có phải thật sự là Thiếu Lâm tuyệt hồn tiêu hay không?

Âu Dương Hải gật đầu trầm giọng nói:

- Tuyệt hồn tiêu là một trong bảy mươi hai tuyệt kỷ của Thiếu Lâm, cũng là ám khí độc nhất vô nhị của Thiếu Lâm, cây tiêu này cấu tạo rất linh xảo kỳ dị. Thiếu Lâm tự vì thấy tiêu này quá ư tịch độc, đã trăm năm không truyền, mà loại tiêu pháp này rất khó luyện, hiện tại Thiếu Lâm quần tăng đệ tử đời thứ hai không có một ai biết sử dụng, Thiên Tuệ đại sư thuộc hàng chữ Thiên là truyền nhân duy nhất Thiếu Lâm tự hàng chữ Thiên học được tiêu pháp này.

Lý Xuân Hồng nói:

- Cách nói của huynh và điều Đường Hải Nình nói không sai mảy may. Nàng lại nói tiếp: - Âu Dương tướng công xin xem thử thi thể khác.

Âu Dương Hải lại dòm vào ba cỗ quan tài, người nằm trong đó chính là Tây phương đàn chủ Ngọc nữ kiếm Như Thanh, Nam phương đàn chủ Nam Hải nữ hiệp Hàn Tịnh Kiều, Bắc phương đàn chủ Diệu thủ thôi hồn Đường Thanh Dung ba người.

Nhưng họ chết cực kỳ an lành, trên mặt không có vẻ nào đau khổ, trên người cũng hoàn toàn không thương tích, không biết nguyên nhân nào làm họ phải chết?

Âu Dương Hải nhìn thi thể bốn người con gái, nghĩ đến mới sáng nay họ vẫn còn sống và nói chuyện với mình, chàng bất giác thở dài!?ây thật là một cơn ác mộng?

Lý Xuân Hồng hỏi:

- Ba người này làm sao mà chết? Huynh nhìn có ra không? Âu Dương Hải lắc đầu: - Lý cô nương, nàng đã khám nghiệm qua thi thể của họ chưa?

Lý Xuân Hồng nói:

-?ã khám qua rồi, trên người không một vết thương. Âu Dương Hải đột nhiên nói: - Làm thế nào mà nàng biết tin về cái chết của họ? Lý Xuân Hồng hỏi trở lại:

- Sáng nay trừ tứ đại đàn chủ và huynh ở một nơi còn có ai nữa? Âu Dương Hải nói: - Sau khi tại hạ rời khỏi bọn họ, tứ đại đàn chủ và Cổ Mộc đạo trưởng, Đường gia thiếu viện chủ, và cả Thiếu Lâm thiền sư Thiên Tuệ đều ở một nơi.

Lý Xuân Hồng gật đầu nói: - Không sai một điểm nào.

Âu Dương Hải biết nàng muốn coi sự quan sát phán đoán của mình để truy ra nguyên nhân vụ án này. Âu Dương Hải than: - Không biết mấy người này có ai may mắn sống sót?

Lý Xuân Hồng nói:

- Chỉ còn Âu Dương tướng công và Đường Hải Ninh, Thiên Tuệ đại sư hãy còn chưa biết sống hay chết. Cổ Mộc đạo trưởng hãy còn lại tánh mạng nhưng đã trở thành phế nhân, hai tai đã bị điếc, mắt trái cũng bị mù, lưỡi đã bị cắt đứt, gân mạch tứ chi đều bị bứt đứt, khớp xương bị bẻ sai khớp, huyệt Thiên Nhai nơi hàm bị điểm, tuy thần trí ông ta vẫn còn tỉnh táo, nhưng không có sức lực nào đem chuyện cực kỳ cơ mật nói cho chúng ta biết, bởi vì bất cứ khí quan nào có thể thông đạt với người khác đều bị phá hủy hết, điều hung thủ làm thật là tàn khốc triệt để!

Âu Dương Hải nghe vậy đầu nóng bừng, căm hận nói: - Hung thủ quá ư tàn khốc!

Lý Xuân Hồng lại nói:

- Theo như Đường Hải Ninh nói, có hai người có khả năng rất lớn là hung thủ, một là Thiên Tuệ đại sư vì ông rời khỏi sau huynh, hai là Âu Dương tướng công người rời khỏi đầu tiên? Âu Dương Hải trợn mắt trầm giọng nói: - Âu Dương Hải xin thề với trời...

Lý Xuân Hồng cắt ngang lời chàng, nói:

-?ó là phán đoán của Đường Hải Ninh bởi vì huynh là người phái Thiếu Lâm mà Tuyệt hồn tiêu trên người Hà Ngọc Hoa lại là vật của Thiếu Lâm cho nên Đường thiếu chủ khó tránh khỏi hoài nghi.

Âu Dương Hải than thở nói:

- Duy chỉ có ba người còn sống, đương nhiên khó tránh khỏi nghi ngờ, nhưng tại hạ hỏi tiểu thư, thi thể Tứ đại đường chủ được phát hiện ở đâu?

Lý Xuân Hồng nói:

- Phát hiện trong phân đà đại viện của bổn bang. Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Có khả năng Cổ Mộc đạo trưởng và tứ đại đàn chủ trở về nơi đó là muốn đi gặp bốn đệ tử phái Thanh Thành lưu lại đó mai táng xác chết, do đó mà tham ngộ độc thủ.

Lý Xuân Hồng trầm ngâm một hồi nói:

- Căn cứ các hiện tượng quan sát được mà phán đoán, hung thủ là người trong Bạch Hoàng giáo. Đường Hải Ninh và Thiên Tuệ đại sư trong đó có một người, hoặc...là cả hai người chính là người của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi: -?iều này không thể có được. Lý Xuân Hồng lại nói:

- Nếu ta phán đoán không sai thế thì võ công của hai người đó nhất định cao siêu tuyệt vời.

Âu Dương Hải nói:

- Tiểu thư nói thế nghĩa là sao? Lý Xuân Hồng nói:

- Với cái chết của Tứ đại đàn chủ và vết thương của Cổ Mộc đạo trưởng, chỉ có dấu tích hai thủ pháp không giống nhau. Cái chết của Như Thanh, Hàn Tịnh Kiều, Đường Thanh Dung giống như trúng độc uống phải một loại biệt tính xuân dược? vì hạ thể ba người đều chảy máu, hiển nhiên là bị người cưỡng hiếp?

Lý Xuân Hồng nói đến đây mặt ửng đỏ. Âu Dương Hải nghĩ thầm: - Không ngờ nàng lại xem xét tường tận như vậy.

Lý Xuân Hồng ngừng lại một lúc, rồi lại nói:

- Mà cái chết của Hà Ngọc Hoa, giống như trong lúc bị người cưỡng hiếp, cô ấy cố gắng kháng cự lại vì vậy có dấu máu lưu lại ở móng tay nàng, có thể? có thể là? cào bị thương đối phương? mà khiến cho hung thủ giận dữ điểm huyệt đạo của nàng, dùng Tuyệt hồn tiêu đâm vào ngực, bụng, sau đó còn chưa hả cơn giận lại hủy luôn bộ mặt của nàng ấy. Hơn nữa, thủ pháp làm cho Cổ Mộc đạo trưởng bị trở thành tàn phế cũng y hệt thủ pháp điểm huyệt Hà Ngọc Hoa, cho nên cách làm những người này chết chỉ có hai thủ pháp, cũng có thể nói là do một người ra tay vậy.

Âu Dương Hải nghe lời phán đoán lý giải của nàng thì rất khâm phục, không ngờ cách phân giải của nàng lại tường tận tư mư như vậy cứ như là tận trông thấy.

Lý Xuân Hồng lại tiếp tục nói:

- Căn cứ Đường Hải Ninh tự nói, Đường thiếu chủ ngay lúc Thiên Tuệ đại sư rời khỏi thì từ biệt năm người mà đi, nhưng không lâu sau quay trở lại và trông thấy vụ án thảm khốc này mới vội vã thông báo cho ta biết ngay. Với con người như Đường Hải Ninh, ta cảm thấy tính tình thâm trầm khó hiểu với hành tung đáng ngờ của họ Đường trong ba ngày nay thì khả năng Đường thiếu chủ là hung thủ rất cao. Nhưng tựa hồ như có thể không phải vì tuyệt đối Đường Hải Ninh không có món ám khí duy nhất của Thiếu Lâm là Tuyệt hồn tiêu, còn một hung thủ có khả năng nữa chính là Thiên Tuệ đại sư vì ông ta là truyền nhân duy nhất Thiếu Lâm tuyệt tiêu. Nhưng với đạo hạnh của Thiên Tuệ và cả môn qui của Thiếu Lâm tự thì bất kỳ ai cũng không Thiên Tuệ đại sư gây ra vụ án mạng xấu xa ghê tởm này.

Âu Dương Hải nghe thấy nàng nói có lý, nhưng chàng cho rằng Đường Hải Ninh không phải là hung thủ, vì chàng đã tận mắt thấy Đường Hải Ninh ban đêm đột nhập vào Lý gia đại viện, liên tiếp

đánh hạ mấy mươi mạng người của Bạch Hoàng giáo, lại nữa chàng ta đã từng cứu mình và mấy người thoát khỏi sự gian cầm dưới tầng ngầm, thì sao chàng ta lại làm chuyện này được? Nếu nói là Thiên Tuệ đại sư, mình ở Thiếu Lâm bảy năm đương nhiên biết rõ phẩm hạnh của Thiếu Lâm cao tăng Thiên Tuệ đại sư, và đại sư cũng tuyệt đối không thể phản bội môn qui đi theo Bạch Hoàng giáo.

Lý Xuân Hồng hỏi:

- Không biết Âu Dương tướng công có kiến giải gì khác? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Tại hạ thấy hai người này không phải là hung thủ.

Thực ra với tài trí hơn người của Lý Xuân Hồng, nàng cũng không dám võ đoán chỉ rõ Đường Hải Ninh và Thiên Tuệ đại sư là hung thủ, những lời nàng nói ban nãy chỉ là một giả thiết, suy đoán.

Quả thực vụ án mờ ám phức tạp này đã làm nàng đau đầu không ít. Lý Xuân Hồng khẽ thở dài buồn bã, nói: - Ta cũng không dám nói là họ.

Âu Dương Hải hỏi:

- Lý tiểu thơ, sao tiểu thơ không nghi ngờ tại hạ?

Lý Xuân Hồng chăm chú nhìn chàng với đôi mắt tình cảm, chậm rãi nói: - Ta tin là huynh không gây ra vụ án thảm khốc này.

Âu Dương Hải nhìn ánh mắt của nàng bất giác giật mình. Lý Xuân Hồng than rằng: - Âu Dương tướng công, ta cảm thấy mình không còn ý chí phấn đấu kiên nghị nữa!

Âu Dương Hải thất kinh hỏi: - Sao vậy?

Lý Xuân Hồng buồn bã nói:

- Nếu tìm không ra tung tích của tư tư, ta sẽ rời bỏ giang hồ võ lâm. Âu Dương Hải thấy nàng gặp phải bao nhiêu sự công kích ác liệt mà phải thối lòng, bèn nói: - Lý cô nương, hãy nghỉ ngơi một chút đi, chúng ta từ từ rồi hãy nói chuyện sau.

Âu Dương Hải không muốn nàng vì câu chuyện mà cảm thương nữa, bèn dìu dắt tay nàng bước ra khỏi nhà.

Gió nhẹ nhàng phảng phất, từ người Lý Xuân Hồng bay ra mùi hương thơm ngát xao xuyến cả tâm thần. Âu Dương Hải nhìn qua, thấy Lý Xuân Hồng giống như thứ hoa lan nơi u cốc làm cho lòng người có cảm giác thanh thản, nhàn nhã.

Mà với tâm tính thiện lương, cử chỉ thuần phác trí tuệ tuyệt thế của nàng, quả thực làm cho người

kính phục.

Âu Dương Hải chăm chú nhìn nàng, trong lòng bất giác dâng lên tình cảm ái mộ. Lúc này Lý Xuân Hồng tựa hồ như nhận ra thần thái kỳ lạ trong ánh mắt của Âu Dương Hải, bất giác cũng chăm chú nhìn chàng...

Bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu không nói??ột nhiên Lý Xuân Hồng khẽ nói: - Âu Dương tướng công, ta đã quyết định rút ra khỏi ân oán thị phi trên giang hồ, ta cũng giống nguyện vọng của huynh, tìm một nơi tựa núi kề sông yên tĩnh, náu mình quy ẩn.

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, nói:

- Tiểu thư có thể bỏ hết sự nghiệp bao năm tâm huyết dựng nên ư? Tiểu thư không vì cái chết của những anh hùng hào kiệt mà báo thù ư? Lý Xuân Hồng bề ngoài điềm tĩnh yếu đuối, kỳ thực nội tâm nàng kiên nghị, cương cường không kém Lý Xuân Hoa, cái chết của tứ đại đàn chủ tuy nàng rất bi ai thương xót nhưng hãy còn chưa đến nỗi làm cho nàng khuất phục, nàng nói những lời như thế với Âu Dương Hải là để quan sát tâm tính của chàng, bởi vì nàng hy vọng Âu Dương Hải có thể có thể gia nhập vào hàng lối của, vĩnh viễn làm bạn cùng nàng. Lúc này nàng vừa nghe Âu Dương Hải nói bụng đã mừng thầm. Vì trong những câu nói ấy đã chứng tỏ Âu Dương Hải là một người có lòng hiệp cốt nhiệt trường.

Lý Xuân Hồng thở hắt ra, nói:

- Sự nghiệp trước mắt đã bị phá hủy hết sạch, nếu bọn chúng cứ tiếp tục ra tay như trước cuối cùng cũng có một ngày chúng ta gặp phải cảnh tượng thảm khốc như tứ đại đàn chủ, không bằng bây giờ bỏ chuyện đó đi, giải tán chư vị anh hùng hào kiệt. Ôi, người chết thì cũng đã chết rồi, với thân nữ nhi như tiểu nữ thì có sức mạnh nào để bao thù cho họ?

Âu Dương Hải thầm nghĩ:

Phải à! Nàng là một nữ nhân, làm sao có đủ sức báo thù cho họ?

Âu Dương Hải nhìn mặt trời sắp lặn về tây đến xuất thần. Đột nhiên Âu Dương Hải lẩm bẩm nói:

- Mặt trời lặn rồi, nhưng ngày mai mặt trời lại mọc, sinh mệnh con người một đi không trở lại, trong chớp mắt chỉ còn là nắm xương trắng vùi trong đất cát?

Chàng nói đến đây thì thở dài, quay qua nói với Lý Xuân Hồng: - Lý cô nương, nếu nàng cần đến, tại hạ nguyện đem sinh mạng có hạn của mình cùng kề vai chiến đấu với cô nương diệt trừ yêu ma, phấn đấu chấn chỉnh đạo nghĩa võ lâm.

Lý Xuân Hồng mừng rỡ kêu lên:

- Âu Dương ca, ca ca thật sự sẽ cùng ta chiến đấu chứ?

Nàng nói xong đưa tay nắm bàn tay của Âu Dương Hải, mặt tươi cười rạng rỡ. Tiếng?Âu Dương ca?này làm Âu Dương Hải xao xuyến cả tâm thần, khi tay nàng vừa nắm lấy, Âu Dương Hải bất giác giật mình?

Lý Xuân Hồng thấy vẻ măt của Âu Dương Hải chợt cảm thấy mình quên giữ ý, vội vã rút hai tay lại.

Âu Dương Hải hỏi nhỏ:

- Xuân Hồng muội muội, muội thật sự vui mừng ư?

Tiếng?Âu Dương ca? vô hình trung đã thay đổi cách xưng hô của hai người. Lý Xuân Hồng nghe thấy chàng gọi ngọt ngào vô cùng, nàng đột nhiên sà vào lòng Âu Dương Hải, phục vào đôi vai rộng của chàng, nàng nói: - Muội rất vui mừng, vui mừng hơn tất cả mọi thứ, có ca ca cùng kề vai chiến đấu sẽ làm tăng thêm dũng khí vô cùng cho muội.

Âu Dương Hải như ngất ngây trong giọng nói ngọt ngào của nàng, đôi mắt Lý Xuân Hồng khẽ ngước lên nhìn chàng. Âu Dương Hải nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, bất giác cúi xuống hôn một cái?Lý Xuân Hồng ứ một tiếng, thân mình khẽ run rẩy, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng được hôn cho nên vô cùng nhạy cảm…

Một mùi vị ngọt ngào vô cùng dâng trào trong lòng nàng?Âu Dương Hải cũng cảm thấy như máu chảy mạnh hơn, đôi tay chàng khẽ ôm siết lấy nàng?Lúc đó, đột nhiên?Trong căn nhà tranh vang ra tiếng kêu của Trịnh Hổ: - Lý cô nương, chim câu đưa thơ đến rồi.

Lý Xuân Hồng cựa thoát ra vòng tay của chàng, mỉm cười nói: -Chúng ta đi mau, chắc có chuyện khẩn cấp.

Hai người đến căn nhà tranh, Trịnh Hổ đã đứng bên cửa, trong tay có một con chim bồ câu, dưới chân nó có buộc một bức thư cuộn lại, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng đi nhanh vào đại sảnh.

Xác chết trong đại sảnh và sau vườn, Trịnh Hổ đã mai táng hết, cả vết máu trên đất cũng được lau chùi sạch sẽ.?êm đã tới. Trong sảnh, Trịnh Hổ thắp một ngọn đèn dầu, Lý Xuân Hồng lấy cuộn giấy nhỏ dưới chân con chim câu, tay trái nàng thả ra, con câu trắng lập tức bay vút lên trời. Lý Xuân Hồng mở cuộn giấy nhỏ ra, trên tờ giấy có viết một hàng chữ:?Lúc hoàng hôn, phát hiên một người một ngựa lướt qua, người kỵ sĩ ôm một người cô gái tựa như Lý minh chủ, xin mau phái người truy đuổi, ta đã thuận đường đuổi theo đến Hà Bắc. Kiếm Dã chân nhân?.

Âu Dương Hải hỏi:

- Vị Kiếm Dã chân nhân này là ai? Lý Xuân Hồng nói:

- Là người đứng đầu Côn Luân tam chân, theo lời ông ta nói trong thơ, địch nhân đi về hướng bắc.

Âu Dương Hải kinh thầm không ngờ tổ chức của chị em Lý Xuân Hồng thật là to lớn, ngay cả Côn Luân phái trong chín đại môn phái cũng gia nhập vào hệ thống của họ.

Lý Xuân Hồng trầm ngâm một hồi, mặt biến sắc, chậm rãi nói:

- Với võ công của Côn Luân tam chân, nếu muốn chặn đường kỵ mã đó lại, nhất định không khó khăn gì, nhưng Kiếm Dã chân nhân vội vã viết thư cầu viện như vậy hiển nhiên địch nhân cực mạnh.

Âu Dương Hải nói:

- Chúng ta không nên chậm nữa, mau lên đường truy đuổi ngay!

Chương 7: Thần Câu Tầm Chủ

Lý Xuân Hồng nói:

L

- Trịnh Hổ, mau chuẩn bị ngựa! Trịnh Hổ đáp: - Vâng!

Lập tức vào vườn sau, Âu Dương Hải theo Lý Xuân Hồng ra khỏi nhà, hỏi: - Chúng ta dùng ngựa?

Lý Xuân Hồng mỉm cười nói: - Có ba con thần câu...

Nàng chưa nói hết, Trịnh Hổ đem ra ba cái yên ngựa ra, đồng thời chu miệng huýt một tiếng...Tiếng huýt lanh lảnh, vang xa trong không trung.

Lát sau, xa xa vang vang tiếng vó ngựa. Một bóng ngựa lao tới như bay!

Âu Dương Hải nhìn vó ngựa không khỏi buột miệng kêu lên:

- Thật là một con thần câu hùng tuấn!

Hóa ra bóng ngựa đó chính là một con ngựa ô cao to hùng tráng, toàn thân đen tuyền, lông bờm dài, mục quang lấp lánh thần lý.

Lát sau, lại thấy hai con thần câu một trắng một vàng phi tới, sắc lông của nó cũng trắng bóng thần khí vạn trượng. Lý Xuân Hồng chỉ ba con người nói: - Bạch mã thì Xuân Hồng này cưỡi, vàng mã thì tư tư cưỡi, còn con Ô Vân cái tuyết (mây đen che phủ) là di vật của ân sư.

Âu Dương Hải cảm khái than rằng:

- Chỉ nhìn con thần câu đủ biết tôn sư là vị kỳ nhân của võ lâm. Lý Xuân Hồng buồn bã nói: - Sư phụ đã tạ thế, đến nay con thần câu Ô Vân cái tuyết vẫn chưa có chủ.

Âu Dương Hải nói:

- Sao? Con thần câu này không ai có thể cưỡi à được ư? Lý Xuân Hồng nói:

- Con Ô Vân cái tuyết tính tình kỳ quặc, linh mẫn cực kỳ, hiểu được ý người, chỉ để cho sư phụ

cưỡi, nhưng hai chị em muội nếu gặp phải chuyện cần kíp nó như hiểu được và tạm cho cưỡi. Năm trước không biết nó ở đâu dẫn đến hai con ngựa trắng và vàng tặng chị em muội, do đó có thể cưỡi biết nó không muốn để cho người khác cưỡi.

Âu Dương Hải nghe vậy lấy làm tò mò, bất giác quay mặt ngó con ngựa ô một cái. Chỉ thấy nó khẽ hí lên một tiếng, gật đầu, vẫy đuôi với Âu Dương Hải.

Lúc này Trịnh Hổ đem ba bộ yên cương lắp lên ngựa xong xuôi. Âu Dương Hải thấy con ngựa ô gật đầu chàng, trong lòng mừng rõ đi tới khẽ vỗ vào cổ ngựa, nói: - Ô Vân, có chịu cho ta cưỡi không?

Thật kỳ lạ, con ngựa ô nghe nói vậy thì gật đầu liền liền, nó đưa mõm đến trước mặt Âu Dương Hải ngửi ngửi, hí lên không ngớt, làm như thân quen lắm vậy.

Trịnh Hổ và Lý Xuân Hồng thấy vậy đều ngẩn ngơ, họ biết con Ô Vân, trừ chị em Lý Xuân Hồng cưỡi nó một hai lần ra, đến bất cứ người nào chỉ cần tiếp cận nó thì nó lồng lên đá lung tung, đừng hòng mà cưỡi được.

Lý Xuân Hồng thấy vậy rất mừng, nói:

- Câu nói? Linh câu tầm chủ? không ngờ đêm nay lại ứng nghiệm. Âu Dương ca. Ô Vân đã thuộc về ca ca rồi.

Âu Dương Hải vội nói:

- Như thế sao được, Ô Vân là di vật của tôn sư, là sao Âu Dương Hải này dám xứng?

Lý Xuân Hồng cười nói:

(thiếu 2 trang)...Lý Xuân Hồng bỗng nói:

- Địch nhân từ Châu Tiên trấn theo hướng Bắc mà đi, trạm thứ nhất là Đào Hoa cư, với bồ câu đưa thư mà nói, chúng ta còn cách địch nhân ước chừng một giờ, nếu quả đi đúng đường, thì bốn giờ sau chúng ta sẽ đuổi kịp kẻ địch.

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Theo thơ của Kiếm Dã chân nhân, địch nhân đi về phía Hà Bắc, nhưng từ trấn này đến Hà Bắc có đường thủy, đường núi, đường lớn bằng phẳng, ba đường đều có thể đi được, không biết đối phương đi đường nào?

Lý Xuân Hồng nói:

Theo muội phán đoán, địch nhân nhất định đi tắt theo đường núi, bởi vì đối phương có mang theo người, đi trên đường núi có thể ẩn giấu mình, tránh khỏi sự chú ý của người khác.

Âu Dương Hải nói:

- Tốt nhất chúng ta chia ba đường truy đuổi, nếu không lỡ tính nhầm đường thì hỏng hết.

Lập tức, ba con thần câu đã phi đến ngã ba Đào Hoa cư, đột nhiên từ trong bóng cây đào vang ra giọng nói yếu ớt: - Có phải Lý tiểu thư không? Côn Luân Kiếm Dã ở đây.

Ba người nghe thấy vội ghìm ngựa lại tung mình nhảy xuống, thấy một vị đạo sĩ ngồi xếp bằng dưới bóng cây, ở dưới gốc cây có hai người một nam một nữ nằm vật ra đó.

Lý Xuân Hồng trố mắt hỏi:

- Mọi người đều đã bị trọng thương rồi sao? Đạo sĩ râu trắng thở dài một tiếng nói:

- Địch nhân võ công cao kinh người, sư đệ sư muội của bần đạo đều bị trọng thương, ôi, chân ta cũng bị trúng một chưởng, cử động khó khăn, do đó không thể truy đuổi theo kẻ địch, Lý cô nương hãy lượng thứ cho.

Lý Xuân Hồng bước đến thấy hai người nằm dưới gốc cây, máu tươi vẫn còn rỉ ra từ vết thương, nàng vội quay lại nói với Trịnh Hổ: - Trịnh Hổ, mau lấy hòm thuốc lại đây.

Kiếm Dã chân nhân trầm giọng nói:

- Lý cô nương, đừng để lỡ thời gian nữa, trước đây một giờ địch nhân bắt theo minh chủ chạy lên đường núi, mọi người mau gấp...

Câu nói chưa hết, ông ta đưa mắt nhìn người Âu Dương Hải và Trịnh Hổ mặt lộ vẻ lo lắng vì chỉ thấy Lý Xuân Hồng bất quá mang theo có hai người, kẻ địch võ công cao cường như thế dù là đuổi kịp cũng khó mà kiềm chế nổi hắn.

Chợt nghe Âu Dương Hải nói:

- Mọi người ở lại chăm sóc người bị thương.Tại hạ đi truy kích địch nhân.

Nói xong chàng đã tung người lên ngựa. Lý Xuân Hồng thấy Côn Luân tam chân bị đánh trọng thương, thì biết võ công của kẻ địch rất cao cường cho nên vội kêu: - Trịnh Hổ, hãy cùng đi với Âu Dương huynh!

Âu Dương Hải quay đầu ngựa lại nói:

- Trịnh huynh, hãy bảo vệ Lý cô nương phòng bị địch nhân vòng trở lại. Ô Vân thần câu hí dài một tiếng, phóng đi hơn hai mươi trượng như tên bắn, tốc độ nhanh vô cùng.

Trịnh Hổ nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Hải, ngơ ngẩn xuất thần. Kiếm Dã chân nhân trông thấy thân pháp tung mình lên ngựa của Âu Dương Hải thì ngạc nhiên hỏi: - Xin hỏi Lý cô nương, thanh niên nọ là ai? Xem ra võ công không phải tầm thường.

Lý Xuân Hồng nói:

- Người ấy là Âu Dương Hải.

Kiếm Dã chân nhân ồ lên một tiếng, nói:

- Người này đêm qua độc chiến mười mấy cao thủ Bạch Hoàng giáo, chỉ một đêm danh dương thiên hạ giang hồ võ lâm.

Lý Xuân Hồng có thoáng nghe thấy chuyện đêm qua của Âu Dương Hải, lúc này nghe Côn Luân chưởng môn Kiếm Dã chân nhân xưng tụng chàng như thế thì hả dạ, cười nói: - Âu Dương Hải, hiện giờ đã là người của chúng ta.

Kiếm Dã chân nhân than rằng:

- Kẻ địch đêm nay võ công rất cao, thủ đoạn thâm độc, Âu Dương thiếu hiệp võ công không phải tầm thường, nhưng chỉ sợ…

Lý Xuân Hồng nghe vậy thầm lo, hỏi:

- Không biết địch nhân đó ăn mặc ra sao? Là người của phái nào? Kiếm Dã chân nhân nói: - Người đó mặc kim hoàng trường bào…

Lý Xuân Hồng biến sắc thất kinh nói:

- Đó là Tiên Cầm Ngọc tiêu mỷ nhân lệnh chủ của Bạch Hoàng giáo. Kiếm Dã chân nhân kinh nghi hỏi: - Lý cô nương đã gặp qua người này ư?

Lý Xuân Hồng nói:

- Đã gặp qua, người này võ công quái lạ, Âu Dương thiếu hiệp muốn thắng gã thì cực kỳ khó, Trịnh Hổ mau đuổi theo trợ lực!

Trịnh Hổ nghe nói đến kẻ thù đã đánh mình bị thương liền đáp: - Vâng tiện nhân đi.

Dứt lời Trịnh Hổ tung người lên ngựa và phóng đi.

* * * Ô Vân thần câu phóng như bay trong đêm!

Âu Dương Hải điều khiển ngự phi như đằng vân giá vũ, tốc độ càng lúc càng nhanh vó ngựa dồn dập vang cả sơn cốc! Một lát sau, Âu Dương Hải đã phóng qua ba mươi mấy dặm, thân mình đang ở giữa núi non trùng điệp tầng tầng. Thình lình hẻm núi trước mặt có tiếng ngựa hí. Â u Dương Hải liền đoán định ngay rằng địch nhân nhất định nghe tiếng vó ngữa mà rẽ đường khác lẩn trốn. Chàng quát to một tiếng. Ô Vân thần câu phóng tới chỗ tiếng ngựa hí như sấm sét. Âu Dương Hải phi thân xuống ngựa, triển khai khinh công lao vào hẻm núi.

Quả nhiên trước mặt hiện ra một kỵ sĩ đang ôm một người trước ngựa. Kỵ sĩ nọ vừa thấy bóng người đuổi đến, hoang mang bay xuống ngựa chạy nhanh như tên bắn vào đám rừng rậm phía trước.

Âu Dương Hải quát: - Hãy đứng lại đó cho ta!

Miệng vừa quát thân hình như sao sa vọt tới đuổi theo. Khinh công người trước mặt cũng thật là nhanh, tuy gã cắp một người nhưng thân người nhẹ như chim én, loáng một cái thân mình đã tung ra xa ba bốn trượng, Âu Dương Hải khó mà tiếp cận được.

Âu Dương Hải thấy thế càng nóng lòng. Đột nhiên có tiếng vó ngựa, Ô Vân thần câu chạy tới như gió cuốn. Âu Dương Hải vừa kinh vừa mừng, chàng phi thân lên lưng ngựa.

Ô Vân thần câu là một con ngựa thiên lý lương câu, ở con đường núi nhỏ hẹp này mà vẫn phi như trên đất bằng, trong chớp mắt đã đuổi đến sau lưng người nọ.

Âu Dương Hải hú lên một tiếng, quẫy người tung mình lên không vung tay đánh xuống... Đồng thời Âu Dương Hải thấy rõ đối phương toàn thân kim hoàng trường bào, chàng giật mình, thế chưởng đánh ra gia tăng ba thành kình lực.

Người mặc kim hoàng trường bào nhận biết Âu Dương Hải vung chưởng, gã cảnh giác quay đầu lại, tay phải vận chỉ thình lình đánh lại.

Âu Dương Hải trầm chân khí, chân vừa chạm đất, hữu chưởng thâu nhanh bàn tay trái mãnh liệt phất vào uyển mạch của đối phương, hữu chưởng chứa hàm kình tống ra nhanh như điện.

Chiêu thức của người mặc kim hoàng trường bào thật quái dị mau lẹ, tuy tay trái gã cắp một người, nhưng tay phải linh hoạt phi thường, chỉ thấy gã biến thế dùng chiêu? Vân phong vụ tỏa? chặn đứng được thế công của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải cảm thấy lực đạo hữu chưởng của mình đánh ra bị thủ pháp người mặc kim hoàng trường bào khéo léo đưa vào chỗ không, đánh trúng vào cây tùng thấp ngoài mấy thước, cây tùng bị chấn động lá rơi ào ào thân cây gãy lìa.

Hữu chưởng của Âu Dương Hải hoảng kinh hơi bị khựng lại, người mặc kim hoàng trường bào đã thuận thế đánh thốc một chưởng đến, tốc độ mau kinh người. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên nương theo thế chưởng đảo người qua một bên, hít hơi chân khí, lực tỏa đều khắp lòng bàn chân, thân mình còn cách đất cỡ một thước bỗng vùng mạnh xoay người tiến sát bên lưng người mặc kim hoàng trường bào, năm ngón tay đã chém lên khớp xương cùi chỏ cánh tay của người mặc kim hoàng trường bào.

Đây là một chiêu trong? Hải lưu chân kinh?, người mặc kim hoàng trường bào có nằm mơ cũng không thể ngờ Âu Dương Hải có được chiêu thức ảo diệu này, trong lúc sửng sốt thì khớp xương đã bị cấu trúng.

Nhưng gã là người cực kỳ trầm tĩnh, tuy rơi vào cảnh nguy hiểm, vẫn trầm tĩnh như thường. Gã lạnh lùng cười một tiếng, hữu cước phi ra như điện, đá vào huyệt khí hải của Âu Dương Hải.

Nếu Âu Dương Hải muốn tăng kình lực bóp gãy khớp xương cùi chỏ của người mặc kim hoàng trường bào, thì chàng cũng không thể tránh khỏi một cước chí mạng của đối phương. Âu Dương Hải giận dữ hừ một tiếng dịch ra nửa bước, nhưng bàn tay phải chàng nắm khớp xương của người mặc kim hoàng trường bào biến cầm nã thành thế đâm, chỉ lực nhắm trước ngực của người mặc kim hoàng trường bào đâm tới. Người mặc kim hoàng trường bào lạnh lùng mỉm cười, vội lùi về hơn trượng.

Đồng thời nhanh chóng để người đang ôm xuống đất. Hai người giao thủ mấy chiêu, không chiêu nào không phải là thủ pháp chưa từng thấy trên giang hồ. Âu Dương Hải quét mắt nhìn người trên mặt đất, chỉ thấy toàn thân người này bị một tấm khăn trải giường quấn chặt, nhưng hơi lộ ra mái tóc dài, không trông thấy mặt.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Các hạ lại là hạng xúc phạm nữ lưu!

Âu Dương Hải, ngươi đâu đâu cũng đối chọi với ta, tự cho là võ công cao cường mà tự đại ngông cuồng. Hôm nay ngươi phải biết thế nào là trời cao đất rộng.

Mới rồi, hai người giao tiếp mấy chiêu đều cảm thấy hoang mang vì võ công kinh nhân của đối phương, cho nên lúc này hai bên chưa dám xuất thủ công kích, bởi vì kỳ phùng địch thủ hơi sơ suất một chút thì sẽ gặp thất bại, nhất là người mặc kim hoàng trường bào còn có âm mưu khác, gã giả vờ nói chuyện bất thình lình xuất thủ cướp tiên cơ.

Âu Dương Hải quát: - Cô gái này là ai?

Người mặc kim hoàng trường bào cười nói: - Ngươi nghĩ cô ta là ai?

Âu Dương Hải giật mình nghĩ:

Nếu cô gái này không phải là Lý Xuân Hoa thì ta cố sức đuổi tới đây chỉ là công cốc?.

Kim hoàng trường bào nhân nói tiếp:

- Cô ta là người nào ư? Ngươi có thể xem qua thử!.

Gã nói xong liền cúi xuống vươn tay mở tấm vải che mặt, Âu Dương Hải ngưng thần mục nhìn, ai ngờ trong lúc đó...

Người mặc kim hoàng trường bào đột nhiên bật người bắn tới, thi triển chỉ kình cách không điểm vào huyệt? Thiên trì?,? Trung phủ? của Âu Dương Hải, chỉ phong mạnh mẽ tuyệt luân.

Nên biết Âu Dương Hải sau khi luyện thành chín chiêu võ học thượng thừa trong Hải lưu chân kinh thì nội công đã tiến nhập vào cảnh giới? ý niệm do tâm? đương lúc chỉ phong của người mặc kim hoàng trường bào dính sát bên người thì chàng đã bay vọt lên như cánh chim hồng.

Âu Dương Hải tung mình lên không bay thẳng ra xa hơn ba trượng, khinh công hiếm có này làm cho người mặc kim hoàng trường bào đứng sững ra đó.

Âu Dương Hải thân vừa rơi xuống, lạnh lùng hừ một tiếng từ từ đi lại. Đột nhiên chàng thấy người mặc kim hoàng trường bào sắc mặt cứng đơ không biểu cảm gì, liền nói: - Vì sao các hạ không lộ chân diện mục ra đi?

Kim hoàng trường bào nhân nghe thấy vậy lấy làm sửng sốt, tức thì cười hề hề nói: - Mắt ngươi thật sắc sảo, đã thấy được đây không phải là mặt thật của ta.

Trong đầu Âu Dương Hải vụt lóe lên một tia sáng, chàng quát hỏi: - Ta hỏi ngươi, ngươi có phải hung thủ giết tứ đại đàn chủ của Khiên Thủ bang không?

Người mặc kim hoàn trường bào cười nói:

- Không sai, mười mấy nhân mạng của bọn giang Phong trại chủ cũng đều là kiệt tác của ta, ngươi muốn gì nào?

Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng vừa căm hận vừa kinh sợ, căm hận là vì gã độc ác, tàn khốc, kinh sợ là võ công của gã quả thực cao cường không thể tả.

Âu Dương Hải quát lớn:

- Ngươi là hung thủ tàn khốc độc ác, đêm nay ta phải báo thù cho họ. Người mặc kim hoàng trường bào cười nói: - Đêm nay ngươi tất phải chết dưới kiếm của ta.

Soạt một tiếng, người mặc kim hoàng trường bào đã rút thanh trường kiếm sau lưng ra, cổ tay rung động, một chiêu? Hạnh hoa xuân vũ? tung ra, kiếm quang đầy trời.

Gã vừa ra một chiêu kiếm thuật mà uy thế vô cùng to lớn, Âu Dương Hải giật mình nghĩ thầm:

Kiếm pháp thật lợi hại?.

Âu Dương Hải trông thấy kiếm quang đến gần ngầm vận chân khí, chân không co, vai không động, người đột nhiên lùi nhanh lại năm thước, thoát khỏi làn kiếm quang ào ạt đổ xuống.

Người mặc kim hoàng trường bào vừa trông thấy thân pháp né tránh kiếm thế của Âu Dương Hải, gã cũng không khỏi kinh thầm, gã lại tung ra chiêu Xuyên vân trích nguyệt, người và kiếm nhất tề xông tới.

Lần này Âu Dương Hải không lùi lại né tránh nữa, tay phải của chàng ngăn trường kiếm đối phương, tay trái tiện thể chụp vào cổ tay của người mặc kim hoàng trường bào.

Tay phải của Âu Dương Hải đã ngăn chặn được kiếm thế của đối phương, và tấn công luôn vào phía trái của gã, Âu Dương Hải nghĩ người mặc kim hoàng trường bào chỉ còn đường lùi lại phía sau.

Ai ngờ, kiếm quang của đối phương thu lại thật nhanh, chẳng những chiêu cầm nã của Âu Dương Hải bị hụt mà còn bị kiếm khí lạnh lẽo của đối phươg bay vèo đến trước ngực, Âu Dương Hải thất kinh vội vã lùi lại sáu bảy thước. Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:

- Thân pháp tránh né của ngươi nhanh thật!

Tiếp đó soạt soạt soạt gã chém liền ba nhát kiếm. Ba kiếm này rất lạ rất nhanh, Âu Dương Hải không biết là thủ pháp gì, bèn đưa tay ngăn chặn ba kiếm. Đôi mắt người mặc kim hoàng trường bào lộ ra một tia sát khí, nói: - Ta không tin ngươi lại có thể tránh được kiếm pháp này của ta.

Gã thi triển tuyệt học, quẫy động song chưởng cũng đánh ra muôn vàn chưởng ảnh, thân người di động liền liền.

Người mặc kim hoàng trường bào đã sử dụng kiếm thành một đạo cầu vồng dài quấn lấy Âu Dương Hải. Chính trong chiêu kiếm này hai người đã tạo một cuộc chiến đấu sinh tử tồn vong vô cùng ác liệt.

Kiếm khí lạnh buốt, chưởng lực trùng trùng, nhưng không nghe một tiếng động nào. Điều này chứng minh hai người đã dùng nội công thượng thừa giao đấu, ai nấy đều thi triển sở học, tận lực ra sức muốn đem chiêu thuật kỳ diệu để chế phục đối phương.

Đây là một trận ác chiến kinh tâm động phách. Trong lúc kịch đấu, chợt nghe một tiếng hự. Thân hình Âu Dương Hải thoát khỏi vòng vây kiếm khí, thân mình chàng không tự chủ phải liên tiếp lùi lại ba bốn bước.

Mặt chàng tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa, cánh tay trái thõng xuống, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Hóa ra Âu Dương Hải dưới vòng vây kiếm của đối phương, song chưởng đánh ra hơn bảy mươi chiêu, thủy chung vẫn không phá được thế kiếm nọ, chợt chàng nghĩ đến một chiêu thức trong Hải lưu chân kinh có thể phá vòng vây.

Ai ngờ lúc Âu Dương Hải thi triển ra chiêu thức đó, tuy xông ra khỏi bức màn kiếm nhưng vai trái lại bị thanh kiếm của người mặc kim hoàng trường bào đánh trúng.

Người mặc kim hoàng trường bào bật ra tiếng cười quái gở, nói:

- Âu Dương Hải, nử nhân mà ngươi muốn tìm có phải là Lý Xuân Hoa đã từng đánh ngươi bị trọng thương không? Hề hề... không ngờ hôm nay nàng lại ở trước mặt ngươi chờ chết...

Âu Dương Hải trong lòng kinh dị khôn xiết, chàng không biết người mặc kim hoàng trường bào làm sao biết được chuyện chàng từng bị Lý Xuân Hoa đánh bị thương?

Người mặc kim hoàng trường bào lại nói:

- Ngươi biết nữ nhân này là ai chứ? Hề hề... Lý Xuân Hồng tự nhận mình là cơ trí tuyệt đỉnh, liệu sự như thần, nhưng mấy ngày nay bất cứ hành động nào của nàng cũng hoàn toàn nằm trong sự tính toán của ta, cuối cùng cũng có một ngày ta phải làm nàng phát điên lên, mất hết ý chí mà lui khỏi giang hồ võ lâm.

Trong lúc gã đang nói, Âu Dương Hải đã nhanh chóng vận chân khí chữa trị vết thương trên vai, nhưng xương vai đau đớn như vỡ vụn, vai trái không thể thi triển sức lực được chút nào.

Đột nhiên người mặc kim hoàng trường bào tiến tới hai bước, nói: - Giờ ngươi chỉ còn có đợi chết nữa mà thôi, ngươi có trăn trối lại gì không?

Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, không chút nào e sợ hoang mang, chàng ngẩng đầu hỏi: - Ngươi tin rằng có thể làm hại được ta sao?

Người mặc kim hoàng trường bào thầm ngạc nhiên, đôi mắt nghi ngờ nhìn Âu Dương Hải, cười nói: - Ta không tin dưới một tuyệt chiêu nữa của ta lại có người sống sót.

Âu Dương Hải cười nói:

- Trịnh Hổ trúng liền ba chiêu của ngươi nhưng không chết, mà ngược lại còn thấy khỏe thêm, không tin thì ngươi cứ đánh đi, thử xem chưởng kình vô hình của ta.

Ngay lúc đó, Âu Dương Hải đã ngưng vận một luồng chân khí đưa vào hữu chưởng, chân đứng vững như núi trên mặt đất.

Người mặc kim hoàng trường bào đã nghe qua chuyện Âu Dương Hải dùng một chưởng giết chết Lạc phách nhân, gã bất giác lùi lại ba bước.

Kỳ thực Âu Dương Hải lúc này không thể nào vận dụng được chiêu? vạn vật thực hư?. Dù có miễn cưỡng thi triển chiêu này cũng không cách nào đủ lực đả thương được người mặc kim hoàng trường bào.

Người mặc kim hoàng trường bào đột nhiên thu trường kiếm lại, tay trái tung một cú phách không chưởng bay thẳng vào Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải xoay chân nửa bộ, hữu chưởng từ từ đẩy ra... Người mặc kim hoàng trường bào mỉm cười, thân mình gã di động nhanh như loài vượn đột nhiên xoay người phi thân thẳng lên trời, gã đã kiếm đường tháo lui.

Âu Dương Hải nhìn theo bóng gã mất dần thở dài một tiếng... Chân chàng nhũn ra, ngồi bệt xuống đất mồ hôi tuôn ròng ròng...

Bỗng sau lưng chàng có một giọng nói vang lên:

- Một kẻ hiểm độc tàn khốc, tâm cơ thâm trầm, giảo hoạt gian tà, một vị đại hiệp tâm trường, tính tình trung hậu, nếu biết vận dụng trí não thì thắng địch nhân không khó!

Âu Dương Hải nghe nói giật mình quay đầu lại nhìn. Chàng nhìn thấy một lão nhân áo xám vóc người gầy gò đứng đằng sau mình ngoài ba trượng.

Âu Dương Hải lướt mắt qua thất kinh nói:

- Hóa ra là Vân lão tiền bối... Lão tiền bối có điều chi dạy Âu Dương Hải xin nguyện nghe theo.

Người áo xám không phải ai xa lạ mà chính là Vân Trung Nhạc. Vân Trung Nhạc đi đến nói:

- Vai của ngươi đã trật khớp sao ngươi còn vận khí, điều này khiến ngươi không làm sao hết đau được. Nói xong Vân Trung Nhạc cúi người, tay trái nắm vai Âu Dương Hải, tay phải khẽ nâng cánh tay, chỉ thấy lão nhân khẽ vặn một cái...

? Rắc!? một tiếng nhỏ...

Lập tức Âu Dương Hải cảm thấy bớt đau, chàng khẽ xoay chuyển tay trái vài lần là có thể hoạt động bình thường. Chàng mừng rỡ cúi mình thi lễ nói: Đa tạ Vân lão tiền bối ra tay chữa trị vết

thương, nếu lão tiền bối có dặn dò điều gì thì vãn bối có chết cũng không dám từ!

Vân Trung Nhạc cười nhạt một tiếng, nói:

- Ngươi thật lợi hại, lại biết được cả tâm sự của ta, ta hỏi ngươi, điều ước khi trước của chúng ta đến nay có còn hiệu lực không? Âu Dương Hải ngạc nhiên, hỏi: - Chuyện gì, xin lão tiền bối nói rõ hơn một chút.

Vân Trung Nhạc nói:

- Ngày trước tại ngôi chùa cổ ngươi nói chỉ cần lão phu có thể chữa khỏi thương thế của Lý Xuân Hoa thì ngươi sẽ đem tiểu kiếm cho ta, không biết lời nói đó có còn hiệu lực đến hôm nay không?

Âu Dương Hải nghe vậy rất ngạc nhiên nghĩ thầm:

?Ông ta là một vị tuyệt đại kỳ nhân, đối với các loại báu vật đều coi như bùn đất, hôm nay ông ta cứ nhắc đi nhắc lại mấy thanh tiểu kiếm của mình chắc tám thanh kiếm nhỏ đó nhất định là vật có giá trị hoặc là vô cùng quan trọng đối với ông ta...?

Vân Trung Nhạc lại nói:

- Ngươi đem tám thanh tiểu kiếm tặng cho ta, nói ra thì ngươi cũng thiệt thòi, nhưng nếu như ngươi đồng ý, ta có thể cho ngươi một thanh kiếm khác nhân tiện sẽ dạy luôn cho ngươi mấy chiêu kiếm pháp.

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, nói:

- Đương nhiên những lời nói với lão tiền bối khi trước vẫn còn có giá trị, nhưng...

Vân Trung Nhạc nghe vậy khuôn mặt lạnh như băng của ông ta hé lộ vẻ vui mừng, nói: - Nhưng như thế nào?

Âu Dương Hải đưa mắt nhìn cô gái ở trên mặt đất ngoài một trượng, muốn nói lại thôi, nguyên là chàng thấy người mặc kim hoàng trường bào bỏ đi thì biết người nằm đó tuyệt đối không phải Lý Xuân Hoa, nếu không thì người mặc kim hoàng trường bào đâu dễ dàng bỏ nàng lại.

Vân Trung Nhạc mỉm cười nói:

- Trong cái bọc đó chẳng qua chỉ là hình nhân ngụy trang bằng tóc giả! Âu Dương Hải nghe vậy kinh thầm, chàng đi đến đưa tay xé lớp vải, quả nhiên bên trong là một cuộn chăn bông, Âu Dương Hải đứng ngây ra tại đó.

Âu Dương Hải nói:

-Lão tiền bối, có phải lão tiền bối đã tìm thấy Lý Xuân Hoa? Vân Trung Nhạc gật đầu:

- Gã tiểu tử Bạch Hoàng giáo đó từ ba ngày trước đã cho mộ chiếc xe ngựa đưa Lý Xuân Hoa đi, sau đo gã tráo người giả để dụ các người đuổi theo.

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Giang hồ võ lâm toàn là những chuyện quái dị làm người khó mà ngờ được.

Vân Trung Nhạc mỉm cười nói:

- Nhưng người của Bạch Hoàng giáo đâu có biết sau khi lão phu tím được linh dược xong thì bí mật khám phá tung tích của Lý Xuân Hoa. Cho nên hành động của gã tiểu tử đó thủy chung vẫn nằm trong sự giám sát của lão phu.

Âu Dương Hải rất mừng nói:

- Nói vậy là lão tiền bối đã tìm ra được Lý cô nương, chữa khỏi vết thương cho nàng rồi?

Vân Trung Nhạc nói:

- Vết thương của Xuân Hoa không đáng lo ngại mấy, chỉ cần điều dưỡng vài ngày thì có thể phục hồi.

Âu Dương Hải hỏi: - Nàng ở đâu?

Vân Trung Nhạc đưa tay chỉ phía Đông Bắc nói: - Tại một ngọn núi cách đây ngoài tám mươi dặm. Âu Dương Hải rút chiếc hộp ngọc trong người ra nói:

- Lão tiền bối, xin tiền bối hãy dẫn vãn bối đi gặp nàng, vật này xin báo đáp.

Vân Trung Nhạc đưa tay tiếp lấy cái hộp ngọc,?tách? một tiếng, nắp hộp mở ra, tám luồng hàn quang kiếm khí lạnh tỏa ra chừng ba trượng.

Âu Dương Hải thất kinh than thầm:

- Chỉ với kiếm quang như thế cũng đủ biết đấy là một báu vật giá trị liên thành.

Vân Trung Nhạc ngó qua một cái, nói: - Không sai, chính là vật này.

Nói xong ông ta đậy nắp hộp lại nhét vào trong người, cười nói:

- Lời hứa cho và truyền thụ kiếm thuật, đợi đến nơi xong lão phu sẽ thực hiện. Chúng ta đi thôi.

Âu Dương Hải chu miệng huýt một tiếng vang động cả hẻm núi... Tiếng huýt chưa dứt đã nghe tiếng vó ngựa gõ dồn dập...

Ô Vân thần câu phóng như gió đến hẻm núi.

Vân Trung Nhạn nhìn con ngựa quí tán thưởng liền miệng:

- Thật là một con thần câu, thật là một con bảo mã ngày đi ngàn dặm. Âu Dương Hải đưa tay khẽ vỗ lên lưng ngưa nói:

- Ô Vân có chuyện cần gấp, ngươi có thể chở hai người đi được không? Ô Vân thần câu hí nhỏ một tiếng, lắc đầu dậm chân.

Vân Trung Nhạc cười ha hả nói:

- Tám mươi mấy dặm đường, chỉ hai khắc lão phu đã tới, Âu Dương Hải ngươi cưỡi ngựa lão phu đi bộ cũng được.

Âu Dương Hải nói:

- Như thế coi sai được, vãn bối cùng đi với tiền bối. Vân Trung Nhạc nói: - Ngươi tự tin là đi kịp ta sao?

Nói xong, Vân Trung Nhạc đã phóng đi ngoài bảy tám trượng. Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh biết không thể theo kịp, đành phải nhảy lên ngựa.

Ô Vân thần câu hí dài một tiếng, từ phía sau phóng vọt lên,...

Nội công của Vân Trung Nhạc đã đến bậc thượng thừa, ông ta đi như bay chân không chấm đất một cái tung mình đã lướt qua năm sáu trượng!

Con ngựa Ô Vân thần câu như con thần long ở trong mây chạy sát theo Vân Trung Nhạc không nhanh không chậm.

Âu Dương Hải ngồi vững trên yên ngựa, gió thổi ào ào bên tai, cảnh vật xung quanh lùi lại như bay.

Quả nhiên không đến hai giờ họ đã đến trước một ngọn núi, Vân Trung Nhạc quay lại nói: - Đã đến nơi rồi!

Ô Vân thần câu khẽ hí một tiếng, đang chạy nhanh đột ngột dừng lại! Vân Trung Nhạc ca ngợi: - Con bảo mã này xứng đáng là thiên hạ đệ nhất thần câu.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Cái danh ấy kể cũng xứng với nó, nhưng nó muốn so cước trình với tiền bối thì còn kém xa.

Nói xong chàng nhảy xuống yên ngựa, theo Vân Trung Nhạc bước vào trong cốc, chỉ thấy trong cốc các loài hoa núi muôn màu nở rộ, cỏ mọc xanh rờn, mùi hương hoa lan tỏa bốn bề. Một dòng nước róc rách chảy qua một chiếc cầu gỗ, trước mặt bảy tám trượng có một cây tùng thấp rườm rà tươm tất, cánh cây duỗi thẳng lên không, gió thổi cây reo, khu rừng phía sau thấp thoáng một gian nhà cỏ.

Vân Trung Nhạc và Âu Dương Hải đi qua chiếc cầu, từ trong nhà một hán tử râu rậm đi ra, từ xa đã cúi mình nói: - Sư phụ, người đã về!

Âu Dương Hải nhìn trung niên hán tử. thấy y trên người mặc quần áo nhà nông, thần quanh của đôi mắt thu tang không lộ, hiển nhiên là một tay cao thủ. Vân Trung Nhạc khẽ hất hàm với hán tử râu rậm nói: - Vị này là Âu Dương Hải.

Hán tử râu rậm nhìn Âu Dương Hải cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp gần đây danh chấn giang hồ, hôm nay lại được gặp mặt thật là có phước, tại hạ Chấn Sơn Dân xin có lễ.

Nói xong đưa tay vào trong.

Lúc này trong nhà có một người nữ phụ đi ra, cười nói:

- Vị nào là Âu Dương thiếu hiệp? Lý cô nương muốn gặp ngay. Âu Dương Hải nói: - Kẻ hèn này là Âu Dương Hải, xin đại tẩu dẫn đi gặp Lý cô nương. Nói xong chàng đưa mắt quan sát người nữ phụ này, chỉ thấy phụ nhân cũng mặc y phục và trang sức như phụ nữ nhà nông, nhưng dù trang phục thô bằng vải thô cũng không che được nhan sắc của nàng. Nữ phụ trang sức kiểu nhà nông này nhìn Âu Dương Hải nói: - Công tử hãy theo ta vào!

Trong một gian phòng nhỏ bày trí giản đơn, trên cái giường sát vách, một nữ nhân đầu tóc rối tung, sắc mặt tiều tụy đang ngồi, nàng mở đôi mắt phụng mông lung suy nghĩ...

Chợt thấy Âu Dương Hải và người nữ phụ nông dân tiến vào, nàng thật sự buồn bã nói: - Âu Dương tướng công, người thật sự đã đến rồi. Nhưng ta trước sau vẫn không tin, vì... ta... vô cùng xin lỗi tướng công... Âu Dương Hải không ngờ nàng trong lòng quả nhiên hối hận, lòng mừng thầm đi đến hỏi nhỏ: - Lý minh chủ, thương thế của Minh chủ tốt rồi chứ?

Người phụ nữ nông dân nọ cười nói:

- Anh yên tâm, Lý cô nương đã hoàn toàn khỏi vết thương, bất quá chỉ cần nghĩ ngơi vài ngày.

Lý Xuân Hoa nghe Âu Dương Hải gọi mình là minh chủ thì ngạc nhiên, hỏi: - Tướng công...Người đã là...

Âu Dương Hải nói tiếp:

- Tại hạ đã là người của Thanh?ạo Minh dưới quyền bang chủ. Lý Xuân Hoa lộ vẻ vui mừng trong ánh mắt, nàng run run nói: - Muội muội của ta khỏe chứ. Tình hình Khiên Thủ bang ra sao? Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm: - Chuyện Khiên Thủ bang thảm bại và bị hủy diệt không nên nói với nàng...

Trên mặt lộ một nụ cười, nói:

- Lý hộ pháp rất khỏe, chỉ có điều ngày đêm lo lắng cho minh chủ. Lý Xuân Hoa thở dài nói: - Nếu không được Vân lão tiền bối tương cứu, mệnh ta sớm đã xuống suối vàng, vĩnh viễn không thể gặp lại muội muội được nữa...

?ột nhiên, một thanh âm lạnh lùng cất lên, nói:

- Lý cô nương là Âu Dương thiếu hiệp cứu mạng, lão phu từ trước đến giờ vẫn là người thấy chết không cứu đã nổi danh giang hồ, trừ phi có một cái gì xứng đáng.

Vân Trung Nhạc từ bên ngoài chầm chậm đi vào, trong tay ông cầm một thanh cổ kiếm.

Lý Xuân Hoa nghe vậy đưa mắt nhìn Âu Dương Hải, trong ánh mắt đầy vẻ hồ nghi, hỏi: - Âu Dương tướng công, thế này là thế nào?

Lý Xuân Hoa đương nhiên hiểu rõ vị võ nhân cái thế kỳ nhân Vân Trung Nhạc này chẳng những tính tình cô độc, lạnh lùng cao ngạo mà còn rất ít tình cảm, ông ta binh sinh không thụ ơn người khác mà cũng không thi ơn với người khác, cho nên Vân Trung Nhạc giải cứu nàng làm cho nàng cứ mãi hồ nghi không hiểu nổi vì sao một lão nhân cực kì ích kư này lại cứu mình?

Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Vân Lão tiền bối nói đùa mà!

Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Lão phu xưa nay ân oán phân minh, hiện tại lão phu thi hành điều ước của chúng ta, thanh kiếm này tên là?Thanh qui kiếm? là do lão phu chữa trị cho một người bệnh mà được. Lão phu từ trước tới giờ chưa từng dùng thanh kiếm này, căn cứ theo kiếm phổ ghi lại, Thanh Qui kiếm có vào thời Xuân Thu Chiến quốc, là một trong mười hai thanh kiếm mà? Luyện kiếm danh thần? Công Ôn Dã đã luyện, thanh kiếm này vì chôn vùi dưới đất đã lâu năm lắm rồi, nên trên võ lâm giang hồ người biết

tên thanh kiếm này rất ít, hiện giờ thanh kiếm này thuộc về ngươi.

Âu Dương Hải tiếp nhận thanh cổ kiếm không khách sáo, tay cầm chuôi kiếm khẽ rút ra tách một tiếng nhỏ, kiếm đã rời khỏi vỏ, ánh khí sáng ngời, sáng đến nỗi che lấp ánh đèn trong nhà.

Âu Dương Hải quan sát kỷ lưỡng thanh kiếm chỉ thấy toàn thanh kiếm có những đường vân mai rùa màu xanh tinh xảo, chỉ xem những vân mai rùa khéo léo này cũng đủ biết đây là một thanh danh kiếm.

Chỗ rất kì lạ là những vân mai rùa tinh xảo đó đã bị màu trắng của hai thanh lưỡi kiếm ánh vào thì kiếm khí hơi động, những đường vân mai rùa chạy lăn tăn thật sống động, ánh sáng xanh loé chớp chói mắt người xem...

Lý Xuân Hoa buột miệng khen:

- Thật là một danh kiếm! Âu Dương tướng công. Tướng công có thanh kiếm này thì như được giúp thêm sức không ít!

Hàm ý trong câu nói của nàng là ám thị Âu Dương Hải chớ có từ chối thanh kỳ trân bảo kiếm này.

Đột nhiên đèn trong nhà sáng lên, thanh Qui Kiếm đã vào vỏ. Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Vân lão tiền bối tặng vãn bối thanh kiếm quí giá này không biết có bị thiệt thòi không?

Vâm Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Không hề, không hề. Nhưng lão phu muốn nói cho ngươi rõ, đương kim thiên hạ bảo kiếm đã vào tay ngươi, đối với sự an nguy của bản thân phải thêm chú ý.

Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Cảm ơn lão tiền bối đã nhắc nhở Vân Trung Nhạc nói:

- Lão phu vì có chuyện cần, sang sớm mai sẽ đi nơi khác, từ giờ đến sáng sớm hãy còn hai canh nữa, ta sẽ dùng thời gian ngắn ngủi này thực hiện lời hứa sau cùng của ta, truyền dạy ngươi một chiêu kiếm thuật. Không biết ngươi cảm thấy thời gian có đủ không? Nếu không đợi để lần khác ta sẽ dạy.

Âu Dương Hải nói: - Tôi cứ thử xem sao!

Vân Trung Nhạc gật đầu nói:

Tốt! Việc này không nên chậm trễ, ngươi đi theo ta. Âu Dương Hải cáo biệt Lý Xuân Hoa cùng với Vân Trung Nhạc đi lên chóp núi.

Vân Trung Hạc nhặt từ dưới đất một cành cây khô, nói:

- Kiếm thuật ta dạy cho ngươi tuy chỉ là một chiêu, nhưng trong đó có sự biến hoá vô cùng, nếu ngươi lãnh hội được ảo diệu thì có thể tận dụng như ước muốn, phát huy công hiệu chí cao!

Vân Trung Nhạc ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Điều tối thượng trong kiếm đạo là ngự kiếm, cái bây giờ ta muốn dạy cho ngươi chính là muốn tiếp nhận vào bát môn kiếm thuật của kiếm đạo thượng thừa, ngươi hãy quan sát động tác của ta.

Chỉ thấy Vân Trung Hạc ngầm vận khí, tay cầm cành cây khô đứng yên, thần tình trên mặt ông ta trang nghiêm, đôi mắt nhìn vào đỉnh chóp của cành cây khô.

Âu Dương Hải nhìn ông ta không chớp, đột nhiên Vân Trung Hạc lui lại một bước, rồi lại tiến tới, biến thành cung hữu tiền bộ thức, cả một thân người phục xuống, nhưng cành cây vẫn nắm trong tay, liên tiếp dao động phải trái cực nhanh, phát ra những tiếng vun vút...

Bỗng nhiên tiếng vun vút ngừng lại.

Cả người Vân Trung Nhạc bật trở lại nhanh như chớp, lại cầm cành cây khô đứng vững, sau đó thu chiêu thở ra mấy hơi dài nói: - Chiêu Vạn Lưu qui tông này tuy là một chiêu nhưng lại hàm chứa ba thức.

Thức thứ nhất là luyện khí, thức thứ hai là phòng thủ,thức thứ ba là tấn công. Các phái võ thuật trên giang hồ ngày nay, không có một chiêu kiếm nào có thể tấn công nổi thế kiếm phòng thủ này...? Trong lúc Vân Trung Nhạc nói, mồ hôi từ trên đầu chảy xuống ròng ròng. Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh, nghĩ thầm:? Chẳng lẽ một chiêu kiếm thuật của ông ta diễn qua sơ sài, lại khiến người phí công lực đến vậy? Trong đó chẳng qua lúc cành cây khô quẫy động phát ra tiếng vù vù là có công lực, còn dư hai thức khác căn bản không thấy xuất lực, với công lực của Vân Trung Nhạc sao lai chảy mồ hôi??.

Mục quang lạnh băng của Vân Trung Nhạc quét vào mặt Âu Dương Hải, nói: -Mới rồi ngươi thấy ta thi triển kiếm thuật này, bí quyết của thức thứ hai nằm ở đâu? Ngươi hãy nói những gì ngươi thấy được cho ta nghe.

Âu Dương Hải đáp:

- Thức thứ hai phòng thủ, lùi lại trầm mình xuống thấp tránh kiếm của kẻ địch song chưởng ôm kiếm, đó là chủ yếu nhất của tấn công địch trong phòng thủ, nhưng vãn bối...

Vân Trung Nhạc lạnh lùng tiếp:

- Ngươi có thể nhận ra được thức giản đơn này, phòng thủ sự tấn công của kẻ địch như thế nào không?

Vân Trung Nhạc nói xong, hít vài hơi bước tới nói: -Cho ta mượn tạm Thanh Qui kiếm của ngươi!

Ông ta rút kiếm theo nguyên thức thi triển một hồi. Âu Dương Hải lần này trông rất rõ ràng chính xác, chàng trợn mắt nhìn Vân Trung Nhạc đến xuất thần.

Chàng thấy rõ lúc Vân Trung Nhạc ôm kiếm ngồi gập xuống, thanh kiếm kẹp giữa hai lòng bàn tay, có lúc vạch ra một vòng tròn. Bởi vì tốc độ quá nhanh, nhãn lực không nhìn rõ, chỉ có thể nghe mũi kiếm rung động phát ra tiếng vùn vụt, còn thanh kiếm thì không thể nào trông thấy di động và chuyển biến thế nào.

Vân Trung Nhạc hỏi:

- Ngươi đã trông rõ biến hoá trong thức thứ hai chưa? Âu Dương Hải nói:

- Chỉ thấy một cách khái quát, khó hiểu hết sự biến ảo kỳ diệu trong đó. Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói: - Nếu kiếm pháp dễ ngộ được như vậy thì làm sao có thể nói là chiêu kiếm thuật đệ nhất thiên hạ, ngươi thử nói xem, thức thứ ba chính là chiêu sát địch, ảo diệu trong đó ở chỗ nào?

Âu Dương Hải đáp:

- Thức này không giống với kiếm pháp các phái trong võ lâm, là nắm ngược chuôi kiếm. Biến hoá cuối cùng là dùng tay phải thi triển kiếm rồi chuyển sang tay trái đâm kẻ địch.

Vân trung Nhạc nghe vậy kinh hãi nghĩ:

- Ngộ lực của người này thật là siêu tuyệt, nếu ta dốc sức truyền thụ e rằng hắn sẽ khám phá ra nhiều kỳ thức nữa! Vốn Vân Trung Nhạc truyền cho chàng chiêu kiếm pháp này không hề tận tâm, ông ta chẳng qua không muốn làm trái lại lời hứa của mình.Vì ông ta nghĩ Âu Dương Hải dù rất thông minh cũng khó mà học hết được tuyệt chiêu này trong hai canh, vốn ông ta muốn thi triển mấy lần nữa cho Âu Dương Hải xem nhưng bây giờ chàng lại thấy được bí quyết của thức thứ ba cho nên ông ta đột nhiên thay đổi thâm ý.

Vân Trung Nhạc ngẩng đầu nhìn trời khẽ thở ra một tiếng rồi tự nói: - Thời gian đã gần canh tư,lão phu phải đi đây...

Ông ta thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Bây giờ ta thi triển một lần nữa, ngươi phải xem cho kĩ lưỡng, nhớ kĩ những ảo diệu trong đó, rồi phải chuyên cần luyện tập thì sẽ ngộ đươc bí quyết chiêu này không khó.

Ông ta nói xong rút thanh kiếm Thanh Qui rồi đặt vỏ kiếm ở một bên, rồi lại nói: - Lần này ta dùng kiếm thật để phân giải, kiếm khí có thể toả ra ngoài bốn trượng tốt nhất thì ngươi đứng ở xa để

khỏi bị kiếm khí làm bị thương.

Âu Dương Hải nhìn kĩ Vân Trung Nhạc thi triển lại lần thứ hai chiêu Vạn Lưu qui tông chàng cảm thấy chiêu kiếm pháp này vô cùng lạ lùng Chàng cũng biết tâm ý của Vân Trung Nhạc không muốn truyền tuyệt kĩ này cho chàng lắm. Âu Dương Hải y lời lùi ra ngoài bốn trượng nhưng chàng lập tức thi triển chiêu thức Phản thác quy chân trong Hải lưu chân kinh, ngưng thần tập trung.

Vân Trung Nhạc đổi tay nâng kiếm đứng ngoài bốn trượng. Thình lình...

Kiếm quang loé chớp Soạt soạt... soat soạt... tiếng kiếm khí cất lên xé gió...

Vân Trung Nhạc đã nâng kiếm đứng nghiêm, phục hồi nguyên trạng. Một chiêu gồm ba thức này thì lúc bắt đầu cho đến hoàn tất đều có tia lửa xẹt ra như điện chớp, nhanh đến nỗi làm người ta chỉ thấy quang kiếm liên tục lóe sang mà thôi.

Âu Dương Hải đứng ngoài bốn trượng cảm thấy kiếm khí lạnh buốt da thịt, chỉ xem một lần, Âu Dương Hải đã thấy toàn bộ biến hoá của chiêu Vạn Lưu qui tông này.

Hoá ra trong kiếm chiêu như sấm sét này lại ẩn thức mười hai thức biến hoá.

Chợt nghe thấy Vân Trung Nhạc khẽ bước tới nói:

- Chiêu kiếm pháp này đã truyền giải xong rồi. Ân oán giữa hai chúng ta đã sạch, không ai còn nợ ai nữa. Sau khi lão phu và đồ đệ rời khỏi đây, ngươi cứ ở lại đây thêm vài ngày nữa, tập luyện cho thuần thục, với trí lực của ngươi kì ngộ giải bí quyết trong chiêu kiếm này không khó, lão phu xin cáo từ đây.

Âu Dương Hải nhận lại Thanh Qui kiếm, cúi chào Vân Trung Nhạc nói: - Ân tình lão tiền bối truyền thụ tuyệt học vãn bối xin khắc cốt ghi lòng vĩnh viễn không quên, lão tiền bối có việc phải đi, thứ cho vãn bối không đưa tiễn xa được.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Hôm nay truyền tuyệt kĩ cho ngươi cũng chỉ là sự trao đổi, không dám nhận tiếng cám ơn.

Nói xong ông ta tung mình phóng đi... Lão nhân này thật là người lạnh nhạt, cô độc, dường như trên thế gian này không một ai có thể lưu lại trong tim ông ta một chút tình cảm.

Âu Dương Hải nhìn theo bóng dáng ông ta khuất dần, lắc đầu thở dài cảm khái. Qua một lúc lâu tự mình diễn luyện chiêu Vạn Lưu qui tông.

Đầu tiên chàng cảm thấy mấy thức này đơn giản, nhưng lúc diễn luyện thì rất khó thuận theo tâm ý

mình, qua hai lần biểu diễn, Âu Dương Hải chợt phát giác ra bộ pháp của chiêu kiếm này giống như mỗi bước đều hàm ẩn huyền cơ, kiếm thức cũng vô cùng kì lạ, hoàn toàn không giống với kiếm của các môn phái trong võ lâm.

Trong khoảnh khắc ấy, Âu Dương Hải cảm thấy chiêu kiếm thuật này quả có chỗ độc đáo của nó, do vậy mà khó có thể nhất thời tập luyện thuần thục được.

Phương đông xuất hiện ánh mặt trời, Âu Dương Hải đành phải thâu kiếm trở về ngôi nhà cỏ.

Lý Xuân Hoa đã đứng ở trước cửa. Âu Dương Hải vội đi tới hai bước, hỏi: - Lý Minh chủ, họ đã đi rồi ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta không biết vì sao họ lại vội vã ra đi, nhưng như vậy thì cũng rất yên tĩnh.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Nơi này thật có ích để cho Minh chủ điều dưỡng viết thương. Lý Xuân Hoa cau mày nói:

- Âu Dương tướng công, tướng công có thể đổi cách xưng hô với ta được không? Trên môt câu minh chủ, dưới câu minh chủ, cảm thấy phiền chết đi được.

Âu Dương Hải cười ha hả nói:

- Thế thì còn nàng, trái một câu tướng công, phải cũng một câu tướng công, không biết dành cho người cảm tưởng nào?

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Cơm đã nấu chín rồi, huynh đói chưa? Âu Dương Hải than một tiếng,nói: - Sao? Nàng đã khoẻ hẳn rồi ư?

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Tóm lại chết không nổi, đợi huynh luyện kiếm thuật xong chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây.

Âu Dương Hải sáng sớm tối khuya mỗi ngày tiêu phí rất nhiều thời gian tập luyện chiêu kiếm thuật nọ, mỗi khi chàng luyện xong, Lý Xuân Hoa đều đã nấu cơm xong đợi chàng cùng ăn.

Trong thoáng chốc đã bẩy ngày.Một người lạnh lùng cương nghị như Lý Xuân Hoa trong mấy ngày này lại tỏ ra cực kỳ dịu dàng, tuy nàng cư xử với Âu Dương Hải rất hoà hợp nhưng giữa đôi lông mày của nàng lại ẩn chứa lo buồn. Nỗi lo buồn đó theo thời gian càng ngày càng thêm sâu. Âu

Dương Hải cả ngày chìm đắm trong võ công cho nên vẫn không phát hiện được nỗi lo buồn trong lòng nàng.

Chàng chỉ cảm thấy Lý Xuân Hoa không hề lạnh lùng cao ngạo như trước kia khi chàng mới gặp, nàng lại là một nữ ân nhân rất dễ hoà hợp, mà cũng ôn nhu hiền hòa vô cùng.Tối hôm nay Âu Dương Hải luyện xong chiêu kiếm pháp, một mình ngồi trên mỏm núi ngẩng đầu nhìn trăng sao tinh tú trên trời...

Một tiếng nói trong trẻo từ sau lưng cất lên: - Đã luyện thuần thục kiếm pháp chưa?

Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại, Lý Xuân Hoa đã đi đến cạnh sau lưng.

Âu Dương Hải cười nói:

- Thời gian còn nhiều, ở gần bên Xuân Hoa tư tư ta cảm thấy rất vui, ở đây luyện tập thêm vài ngày nữa có ngại gì?

Lý Xuân Hoa nghe vậy biến sắc, thần quang trong đôi mắt phụng loé chớp.

Âu Dương Hải thấy khí độ uy nghi bức người của nàng thì cúi xuống khẽnói: - Xuân Hoa tư tư, xin tư tư không nên có ý nghi ngờ, thứ cho tội nhất thời tại hạ nói không lựa lời.

Giọng nói của chàng rất nhỏ, dường như rất hoảng hốt. Lý Xuân Hoa thấy chàng cúi đầu giống như cảm thấy có lỗi, trong lòng cũng thấy bất an cười nói: - Sao thế? Ta có nói gì đâu?

Âu Dương Hải nói:

-Với thần thái uy nghi của tư tư làm cho người ta vô cùng bất an.

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Sao ta lại không cảm thấy nhỉ? Âu Dương Hải nói:

- Tại hạ lần đầu tiên gặp mặt Xuân Hoa tư tư liền cảm thấy tư tư không giống người thường. Lý Xuân Hoa hỏi: - Âu Dương thiếu hiệp, huynh còn hận ta không?

Âu Dương Hải ngạc nhiên,trả lời: - Vì sao tôi phải hận tư tư?

Lý Xuân Hoa bỗng cúi xuống ngồi bên cạnh Âu Dương Hải, khẽ nói: - Âu Dương thiếu hiệp, lần đầu gặp huynh ta tưởng huynh là tay chân của Bạch hoàng giáo cho nên mới xuất thủ đả thương huynh. Ôi! Tuy huynh đã không hận ta nhưng trong lòng ta vẫn thấy không yên. Âu Dương thiếu hiệp, huynh đánh ta mấy cái đi được không? Như thế ta mới an tâm. Âu Dương Hải nói: - Khi trước thái độ của tư tư đối với ta thật sự không tốt, Nhưng Âu Dương Hải này nhất quyết không hề có như thế, chỉ vì

ngẫu nhiên tình cờ mà hiểu lầm thôi.

Lý Xuân Hoa nghe vậy lòng mừng rỡ...

Lúc này Lý Xuân Hoa hình như hoàn toàn thay đổi thành một người khác, vẻ kiêm cốt cao ngạo đã hoá thành ôn nhu dịu dàng, nàng ngồi sát bên người Âu Dương Hải, thần thái kiều mỵ mê người.

Từ người nàng tỏa ra hương thơm kỳ dị, như chi như lan, hương bay xộc vào mũi làm người đê mê...

Âu Dương Hải bị hương thơm đó làm tâm hồn chàng xao động, chàng không tự chủ được nắm lấy đôi bàn tay mềm mại của nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, ẩn chứa tình cảm dạt dào, cả hai im lặng không nói.Kỳ thực, lúc này nên biết nói gì? Ánh mắt thay cho lời nói tất cả, hơn ngàn vạn lần những lời nói.

Lý Xuân Hoa từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên được một người con trai nắm lấy đôi tay của mình.

Trái tim nàng hơi dao động,khuôn mặt áp vào ngực Âu Dương Hải, thân mình từ từ nhích sát vào người chàng.

Đối diện với người ngọc, Âu Dương Hải chẳng phải là Liễu Hạ Huệ, không tự chủ được, đang muốn dang tay...

Đột nhiên thân mình Lý Xuân Hoa run rẩy,nàng từ từ xích ra, đứng dậy lùi ra một bước, quay mình ngắm nhìn trăng sao trên trời đến xuất thần.

Âu Dương Hải ngạc nhiên thầm nghĩ, vì sao nàng đột nhiên vùng ra? Chẳng lẽ ngộ nhận ta có cử chỉ không phải với nàng.

Âu Dương Hải lặng đi một hồi mới kêu lên nho nhỏ: - Tư tư!

Lý Xuân Hoa chợt quay đầu lại, đôi mắt trong xanh đầy nước mắt, thần sắc trên mặt buồn bã.

Âu Dương Hải vội nói:

- Tư tư... ta đã làm tư tư thương tâm?

Trong mắt Lý Xuân Hoa lộ ra muôn ý như tình, nói nhỏ - Không phải, vì ta nghĩ đến một chuyện mà bất giác chảy nước mắt Kỳ thực Âu Dương Hải đâu biết nỗi ưu phiền trong đáy lòng nàng... Vốn qua mấy ngày cùng ở chung trong nơi núi sâu này.Lý Xuân Hoa bất giác nảy sinh tình cảm ái mộ đối với Âu Dương Hải, nàng tuy là kỳ nữ, nhưng dẫu xao nàng cũng là người! Đương nhiên, nàng và nữ

nhân thông thường đều có nhiều tình cảm như nhau, chẳng qua trước đây, nàng đem phần tình cảm nóng bỏng đó chôn dấu tại nơi sâu xa của tâm hồn, nhưng bây giờ cánh cửa ái tình của nàng đã được Âu Dương Hải mở ra.

Nhưng nàng biết ý trung nhân của nàng chính là người mà muội muội của mình yêu. Theo tình hình lúc trước muội muội đối đãi với chàng và cả việc đem Ô vân thần câu tặng chàng thì có thể biết Xuân Hồng muội muội yêu chàng quá sâu sắc rồi.

Lý Xuân Hoa là ngươi chị ruột, có thể nào đoạt người yêu của muội muội được?

Nhưng ái tình quả thực có một ma lực kỳ diệu không thể tả. Lý Xuân Hoa biết rõ mình không thể yêu chàng, nhưng không hiểu sao đã không khống chế nỗi tình cảm của bản thân.

Tuy nhiên trong lúc khẩn yếu đó, trong đầu nàng xuất hiện nụ cười của Xuân Hồng muội muội..., nàng như lại bị dội một gáo nước lạnh, lòng nhiệt hứng giảm xuống, con tim lại trở lại lạnh lùng, thần chí tỉnh táo.

Âu Dương Hải khẽ than một tiếng, nói:

- Sanh tồn ở chốn trần giang này, ai cũng khó tránh khỏi những chuyện cay đắng.

Lý Xuân Hoa chuyển câu chuyện:

- Âu Dương thiếu hiệp, huynh dùng bảo vật gì mà để cho lão Vân Trung Nhạc chữa vết thương cho ta và truyền cả kiếm thuật cho huynh?

Âu Dương Hải cười nói:

- Chắc tư tư cũng biết, đó là tám cây tiểu kiếm Cổ Thiên nhân niên cho Âu Dương Hải này. Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Tiểu kiếm đó ta chưa thấy qua, lúc đó ta chỉ đứng từ xa trông thấy nóc gác chuông bắn ra tám đạo kiếm quang tỏa lên trời, mấy thanh kiếm đó nhất định quí báu vô cùng.

Âu Dương Hải nói:

- Lão nhân Vân Trung Nhạc tuy tánh tình cô độc bất cận nhân tình, nhưng ông ta lại biết giữ tín nghĩa, nếu ông ta ư có võ công cao, cưỡng đoạt lấy tám cây tiểu kiếm thì có thể nói chẳng tốn chút hơi sức nào.

Đôi mắt phụng của Lý Xuân Hoa nhìn vào mặt Âu Dương Hải nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, nếu ta đoán không lầm, gần đây nhất định huynh có nhiều kỳ ngộ, đặc biệt

về võ công, huynh tiến bộ rất nhanh, có phải không?

Âu Dương Hải cười, nói:

- Hơi có tiến bộ nhưng với võ nghệ bé mọn hiện có thì chưa đủ. Lý Xuân Hoa nói: - Ta ở trước nhà cỏ, trông lên mỏm núi thấy kiếm quang loang loáng, kiếm khí xung thiên, nghĩ chắc kiếm thuật của huynh đã tập luyện thành công rồi.

Âu Dương Hải chợt nhớ lại mục đích truy tìm tung tích, kẻ địch của mình, chẳng than một tiếng: - Mấy ngày nay tại hạ chỉ lo luyện kiếm mà lại quên đi chính sự.

Lý Xuân Hoa cau mày thở dài:

- Muội muội của ta chắc chờ đợi nóng ruột lắm.

Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời đêm, trăng sáng vằng vặc, lúc này đã là canh ba...

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói: - Chúng ta nên trở về đi.

Lý Xuân Hoa than thầm trong bụng:

- Ở đây thêm một phần quyến luyến, sẽ tăng thêm ngàn vạn sầu khô... Âu Dương Hải chợt quay đầu lại hỏi: - Xuân Hoa tư tư, hình như tư tư có tâm sự nặng nề.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Ta hiện giờ chỉ nhớ đến Xuân Hồng muội muội và cả an nguy của các anh hùng hào kiệt võ lâm.

Âu Dương Hải trong lòng cảm khái vạn phần nghĩ:

- Nàng thật là một vị cân quắc anh hùng, lúc nào cũng lo lắng cho chính nghĩa võ lâm và sự an nguy của người khác.

Hai người vừa đi vừa nói, bất giác đã vào hang núi.?ột nhiên Lý Xuân Hoa đưa tay kéo Âu Dương Hải, tung mình lướt đến bóng cây tùng.

Âu Dương Hải lập tức cảnh giác, chàng vụt thấy một bóng người lướt đến trước ngôi nhà thật nhanh.

Chương 8: Người Che Mặt

Lúc này, từ trong nhà có một người đi ra, người đó đưa mắt chăm chú nhìn vào một tảng đá to ngoài mấy trượng, cất giọng quát: - Người nào! Lén lén lút lút ẩn nấp không ra đây thì đừng có trách Chấn mỗ phải ra tay!

L

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy người từ trong nhà đi ra lại là đồ đệ của Vân Trung Nhạc là Chấn Sơn Dân, không biết sau khi Chấn Sơn Dân rời khỏi đây đã hai ngày vì sao lại trở lại đây. Sau phiến đá to, vang lên một tiếng cười sằng sặc, vụt một cái, một đại hán mình mặc chiếc áo sợi gai vàng dài trên đầu gối, chân mang giày thảo lưu, trên mặt hằn vết bơ phờ mệt mỏi tung người nhảy ra.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy Chấn Sơn Dân tai mắt tinh tường như vậy, không khỏi thầm bội phục, nghĩ: Võ công của y như vậy làm sao không thấy đi lại trên giang hồ?

Chấn Sơn Dân thấy rõ bóng người này rồi, dường như giật mình, lập tức cười nói: - Ta tưởng là ai? Hoá ra là Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử huynh.

Lý Xuân Hoa nghe cái tên này thì kinh thầm.

Hoá ra Tróc Quỉ thần sứ này mười mấy năm trước là một cao thủ võ lâm hắc đạo tung hoành Tây Bắc, gần đây đã ít nghe thấy nói đến, không ngờ hôm nay lại xuất hiện.

Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử cười lạnh lùng nói:

- Hơn mười năm nay được nhận sự quan tâm của vợ chồng Chấn huynh, Địch Thiên Sử cả đời khó quên!

Chấn Sơn Dân biến sắc, hỏi:

- Địch huynh, đêm nay chắc đến đây tầm thù phải không? Tróc Quỉ thần sứ đột nhiên cười lên the thé:

- Hay lắm hay lắm, Sử mỗ đêm nay đến đây tính sổ món nợ với Chấn huynh.

Chấn Sơn Dân đáp:

- Đã như thế thì tại hạ liều mạng phụng bồi.

Âu Dương Hải nghe những lời nói cuồng ngạo của Địch Thiên Sử trong bụng thất kinh.

Tróc Quỉ thần sứ đột nhiên ngẩng đầu cất một tràng cười quái gỡ, tiếng cười đó như quỉ khóc sói tru, khó nghe vô cùng.

Chợt trong hẻm núi cũng cất lên một tràng cười dài, cùng tương ứng với tiếng cười của Địch Thiên Sử.

Tiếng cười tuy xa mà lại gần, như tiếng sấm rền. Chấn Sơn Dân nghe thấy tiếng cười đó thì biến sắc.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải cũng đông thời cảm thấy tràng cười này xé toang mây mù mà còn sang sảng kéo dài, hiển nhiên người phát ra tiếng cười này có nội công cực tinh thâm!

Ngay lúc đó có một người đã đứng ngoài mười trượng! Địch Thiên Sử nhướng mày, nói:

- Khi xưa vợ chồng Chấn huynh hai người đả thương một mình ta, hà hà, đêm nay ta cũng chỉ cần một người giúp sức là đủ rồi.

Thình lình, người đứng ở đằng xa mười trượng lạnh lùng nói:

- Chấn Sơn Dân, ngươi ám phục hai người giúp sức, nên mời họ ra đây. Câu này vừa nói ra, Chấn Sơn Dân và Địch Thiên Sử đều ngơ ngác. Nhưng Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa lại kinh ngạc vô cùng. Không ngờ người đó vừa hiện thân đã phát giác ra hai người mình, nhãn quang quá sắc sảo thật đáng khâm phục.

Hành tung đã bị người phát giác rồi, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đành phải đi ra.

Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử vừa trông thấy hai người bè cười ré lên, nói: - Hoá ra là hai đứa oắt con, ha ha, Chấn huynh mà cũng thâu được đồ đệ.

Chấn Sơn Dân thấy hai người thì mừng thầm ông ta vội bước tới nói: - Lý cô nương, tại hạ cho là các vị đã đi rồi.

Âu Dương Hải quay đầu nhìn người đứng ở xa nói:

- Vị cao nhân này đã đến đây, thì tại sao không đến trước mặt nói chuyện.

Người đó cười ha ha hai tiếng, nói:

- Lão đây há tuỳ tiện để cho người thấy mặt sao?

Người đó nói xong, rút ra một dải lụa nhanh chóng bịt mặt lại, chầm chậm đi tới.

Chỉ thấy trong đêm tối người này râu bạc dài quá ngực, thân mặc chiếc áo bằng vải đoạn màu lam, thân hình bình thường, không ốm không mập, chỉ vì lão ta che mặt bằng dải lụa cho nên không trông thấy rỏ mặt mũi như thế nào.

Chấn Sơn Dân, Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều cau mày.

Chấn Sơn Dân lúc này đã biết người che mặt võ công cực cao, nhưng không biết là ai lòng thầm nghĩ:?Tróc Quỉ thần sứ làm sao lại lại mời được một cao thủ thế này??

Mặt Chấn Dân Sơn biến sắc, hỏi:

- Địch huynh, hình như không phải vì tầm thù mà tới? Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử cười nhạt nói:

- Hảo hán không để hạt cát trong mắt, lai lịch xuất thân của Chấn Sơn Dân ngươi thì người khác không biết, nhưng lại không dấu nổi Địch Thiên Sử này, ha ha, người đã ẩn tức giang hồ mười tám năm là vì cái gì? Chẳng lẽ ngươi có thể dấu ta được sao?

Chấn Dân Sơn nghe vậy chấn động, nhưng lập tức khôi phục lại như thường, thản nhiên nói: - Địch Thiên Sử, ngươi muốn báo mối thù năm xưa thì hãy ra tay đi.

Tróc Quỉ thần sứ nói:

- Ngươi đừng vội, đợi lát nữa ta sẻ tính sổ với ngươi, ha ha? Chấn huynh nghe ta hỏi, vào bốn mươi năm trước, giang hồ võ lâm xuất hiện một vị kiến trúc sư thần uy, tên gọi Chấn Thổ Công, dám hỏi người này có phải lệnh tôn của Chấn huynh?

Thần sắc của Chấn Sơn Dân trở nên cực kỳ khẩn trương, hoảng hốt, giống như một bí mật trọng đại đã bị người ta bóc trần, tình cảnh này của Chấn sơn Dân mọi người tại đó đều trông thấy hết.

Tróc Quỉ thần sứ Địch Thiên Sử mỉm cười đắc ý, lại nói:

- Lệnh tôn Chấn Thổ Công thật là một vị kiến trúc kỳ tài, lão đã xây dựng rất nhiều công trình kiến trúc vĩ đại trong thiên hạ, đặc biệt nhất là Âm Dương cốc là kiến trúc mà cả đời lão khó quên nhất. Ngoài ra lão cũng đã phát hiện một đại bí mật của thiên hạ trong Âm Dương cốc? do đó mà lão đã đem kiến trúc tất cả của Âm Dương cốc vẽ lại một tấm bản đồ.

Cái tên Âm Dương cốc lại một lần nữa đến tai Âu Dương Hải, làm chàng cảm thấy kỳ bí vô cùng. Lý Xuân Hoa nghe cái tên?Âm Dương cốc? cũng biến sắc, nàng vốn đã nghe qua những truyền thuyết về tử cốc thần bí này.

Lúc này Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều chăm chú lăăngnghe Tróc Quỉ thần sứ nói tiếp, nhưng gã lại không nói nữa.

Tróc Quỉ thần sứ ngừng một lát, sau đó mỉm cười gian xảo, nói: - Sự việc đã nói rỏ rồi, Chấn huynh đương nhiên biết đêm nay bọn ta đến đây là muốn vật gì? Ha ha? nếu Chấn huynh có thể dâng tấm bản đồ bí mật đó, cùng hợp tác với chúng ta thì thù hận khi xưa đều giải trừ hết, ý muốn thế nào? Xin Chấn huynh nghĩ kỷ.

Gã vừa nói xong, Chấn Sơn Dân lập tức tung mình nhảy lên, đánh thốc song chưởng ra, một luồng kình lực lật núi nghiêng sóng bay thẳng vào ngực Tróc Quỉ thần sứ.

Chấn Sơn Dân đánh ra thế này, vận dụng hết công lực toàn thân, vì ông ta đã thấy người che mặt có võ công tuyệt thế, nếu để bọn họ ra tay trước thì chỉ sợ địch không nổi, tình cảnh hiểm ác dị thường, chi bằng sớm hạ độc thủ diệt trừ đi một người.

Ai ngờ Tróc Quỉ thần sứ lại là một tên cực kỳ giảo hoạt, hắn đã liệu Chấn Sơn Dân sẽ bất ngờ đột kích, cho nên song chưởng Chấn Sơn Dân vừa đánh ra hắn đã nhảy lui, cười lên the thé:

- Chúng ta đã mười mấy năm không gặp, chưa thương lượng gì thì đã ra tay, không biết như thế có kỳ lắm không?

Một chiêu của Chấn Sơn Dân rơi vào chỗ không, bèn lắc vai một cái đã áp sát bên người Tróc Quỉ thần sứ, tốc độ mau vô cùng.

Chỉ thấy hai tay áo Chấn Sơn Dân bay phần phật, thân người nhảy tới như tên rời khỏi cung thốc ra ba chưởng.

Tróc Quỉ thần sứ kinh hãi, không ngờ võ công của Chấn Sơn Dân tiến bộ hơn trước đến mấy lần, may mà còn có vị cao thủ kia trợ giúp, chứ nếu đơn độc một mình chắc là đã uổng mạng.

Chợt nghe lão già che mặt nói:

- Địch Thiên Sử, võ công của ngươi không bằng hắn, mau lùi lại? Lão già che mặt thân hình bất động, giơ tay phải nhẹ nhàng đánh ra một chưởng cách không.

Âu Dương Hải thấy thế chưởng của ông già che mặt đánh ra không có một chút lực đạo nào, bất giác thầm nghĩ: - Chưởng này nếu không có ám kình ngầm chứa trong đó, thì nhất định có biến hoá lạ lùng gì đây.

Mấy tháng nay, liên tiếp trải qua đại biến, nhiềud lần gặp cường địch, Âu Dương Hải đã tăng thêm nhiều kinh nghiệm lịch duyệt, cho nên trông thấy một chưởng của lão già che mặt thầm biết trong đó tất có ẩn dấu sát cơ vô tận! Vừa nghĩ đến đây?

Chỉ thấy Chấn Sơn Dân lộn người bay nhanh ra phía sau.

Lão già che mặt cười ha hả một tràng, vụt một cái đã đến sát bên người Chấn Sơn Dân, năm ngón tay khẽ búng ra.

Chấn Sơn Dân lại la lên một tiếng lảo đảo ngã xuống. Lão già che mặt đắc ý bật cười, nói: - Địch Thiên Sử, ngươi bắt lấy nó.

Lý Xuân Hoa phóng người tới quát: - Lùi lại!

Nàng vung tay đánh ra một đạo phách không chưởng lực nhằm vào Tróc Quỉ thần sứ.

Tróc Quỉ thần sứ cười hề hề lạnh lùng nói: - Nhãi con! Cả ta mà mi cũng dám ra tay!

Nói xong hắn vung chưởng lên đón đỡ, tự đắc cho rằng một chưởng của mình có thể đánh chết nàng.

Chưởng kình của đôi bên chạm nhau?

Tróc Quỉ thần sứ ụa lên một tiếng, từ trong miệng phun ra một bụm máu tươi, cả người loạng choạng lùi lại phía sau, mặt tái mét, da thịt co rúm.

Lúc đó, Âu Dương Hải cũng xông đến bên cạnh Chấn Sơn Dân, thình lình lão già che mặt lao vút tới.

Lý Xuân Hoa sợ Âu Dương Hải thọ thương, nàng quát lên một tiếng, thân hình bay nhanh như hành vân lưu thuư cản ngay lão già che mặt lại.

Lão già che mặt nhướng mày, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Mi muốn chết?

Tả chưởng tung một chiêu đánh thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Thế chưởng này trông thì có vẻ không dụng lực tí nào, chỉ là tiện tay đánh ra mà thôi, nhưng thực ra lão ta đã ngầm vận nội gia phách không cương lực.

Lý Xuân Hoa võ công cao thâm, kiến thức phong phú, nghe thấy tiếng gió hơi khác, nàng đột ngột trầm mình khẽ đánh xéo hai chưởng.

Lão già che mặt nghĩ:

?Con nhãi ranh, dù mi có võ công cao cũng khó tiếp nổi chưởng này của ta.?

Ai ngờ luồng lực đạo ập tới, lão già che mặt cảm thấy nội kình cương lực đánh ra của mình bị

luồng tiềm lực đánh xéo tới đó dẫn trật qua một bên, lão không khỏi thất kinh.

Lão già che mặt đột nhiên quát lớn một tiếng, hữu chưởng tung ra tả chưởng rút về liền?

Luồng kình lực liên miên ào ạt đánh vào Tróc Quỉ thần sứ bị lão ta đánh tan.

Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên: - Thu phát do tâm, ý tuỳ niệm phát?

Âu Dương Hải cũng cảm thấy chiêu đó của lão già che mặt chính là võ học nội công thượng thừa.

Lão già che mặt sau khi lộ ra một chiêu thức nội công thượng thừa đó, đưa mắt nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa, nói: - Lão không đã thương ngươi, chuyện này không có liên quan gì với các ngươi, hai người bọn ngươi bất tất nhiều chuyện.

Lý Xuân Hoa lạnh lùng đáp:

- Chúng ta đã từng nhận ân huệ của người, làm sao có thể thấy ân nhân gặp nguy mà không cứu?

Lão già che mặt nghe Lý Xuân Hoa nói, đôi mắt loé lên một tia sáng lạnh lẽo, lạnh lùng cười nói: - Lão biết hai ngươi với chút võ nghệ bé mọn ấy thì chẳng phải là địch thủ của lão, thức thời mau tránh qua một bên sẻ khỏi chết uổng mạng.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải nghe lão nói biết mình, không khỏi ngạc nhiên?

Âu Dương Hải lạnh lùng tiếp:

- Lão tiền bối võ công cao như vậy, là người có danh trên giang hồ. Vì sao lại học những trò quỉ mị mờ ám của hạng tiểu bối, giấu đầu giấu đuôi, chẳng lẽ không thấy hổ thẹn với người đời hay sao?

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải châm biếm lão ta như thế thì biết hỏng rồi?

Quả nhiên dự đoán không sai, lão già che mặt lạnh lùng hừ một tiếng vung hữu chưởng ngang ngực đánh tới.

Lý Xuân Hoa vội kêu lên: - Mau lùi lại.

Nàng biết chưởng này của lão già che mặt có kình lực mạnh khôn tả. Ai ngờ Âu Dương Hải đã phòng bị sẵn vừa thấy chưởng lão già đánh tới, chàng bỗng hét lớn một tiếng, vung tay trái ra đón đánh.

Lý Xuân Hoa không ngờ chàng đối chưởng trực tiếp với lão, nàng thấy vậy thất kinh, ngưng vận mười thành công lực đưa ra ngọn chưởng đánh vào chưởng kình của lão gia che mặt.

Chưởng Lý Xuân Hoa phát ra trong tình thế khẩn cấp, uy thế vũ bão, luồng tiềm lực trong tay đánh ra như bạt sơn đảo hải.

Lão già che mặt lạnh lùng cười ha hả hai tiếng, quát lên: - Khá lắm!

Hữu chưởng phát ra của lão chợt rút về rồi lại đột ngột phóng ra. Tại một thế rút về và đánh ra này, lực đạo tăng mạnh hơn gấp bội. Ba luồng kình lực va chạm nhau.

Bùng! Một tiếng nổ lớn như sấm sét xé tan mây mù.

Ba người đều đứng nguyên chỗ cũ, đôi vai của họ đều lắc lư không ngớt? Chợt Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, hữu chưởng tức thì phóng vút ra. Chưởng thế vừa đánh ra không tiếng động, không có gió, vô ảnh vô hình?

Đôi mắt của lão già che mặt lộ ra vẻ kinh hãi, lão không dám tiếp chưởng, thân mình bay vèo đi ngoài bảy tám thước nhanh như tia chớp. Rắc rắc rắc một tràng vang lên liên tiếp. Cây tùng phía sau không gió mà đổ, nhưng cây tùng này đổ thật quái dị, bên trong thân cây nát bét, vỏ cây vẫn liền.

Lão già che mặt đưa mắt xem kỷ cây tùng đổ xuống, nhãn quang lộ tia sát khí lạnh lùng hỏi: - Chưởng lực này của ngươi do ai dạy?

Với thanh âm lạnh lùng này, cách hỏi này, làm Âu Dương Hải nhớ đến hồi ở Thiếu Lâm bị Thiên Ma Thiền Sư hỏi lai lịch võ công của mình vậy.

Âu Dương Hải đột nhiên phát ra một trận cười ha hả không ngớt, thanh âm bi tráng cùng cực.

Lý Xuân Hoa thấy uy phong một chưởng của Âu Dương Hải nàng cũng thấy kinh hãi vô cùng, nàng chợt nhớ đến một loại chưởng lực năm xưa ân sư đã nói qua.

Âu Dương Hải vừa ngừng tiếng cười, lùi sa sau ba bước, lạnh lùng nói: - Lão mà cũng xứng hỏi lai lịch võ công của ta sao?

Sự cuồng ngạo cùng cực này làm lão già che mặt vừa kinh hãi vừa giận dữ, cả đời lão thì trên giang hồ chỉ có người sợ lão chứ nào có ai dám ngang nhiên khiêu khích lão?

Hữu chưởng của lão già che mặt vừa mới giơ lên? Ai dè động tác của Âu Dương Hải còn nhanh hơn.

Thanh quỉ kiếm sau lưng Âu Dương Hải rời khỏi vỏ, chém một kiếm như sấm sét.

Lão già che mặt lắc vai một cái, thân người né ra ba thước tránh khỏi nhát kiếm.

Thủ pháp rút kiếm của chàng nhanh cực, tuyệt diệu thiên hạ. Âu Dương Hải không tiếp tục xuất

kích, chàng đứng yên hai tay cầm kiếm, sắc mặt ngưng trầm.

Lão già che mặt và Lý Xuân Hoa làm sao biết được kiếm thức đó của Âu Dương Hải chính là khởi thủ thức ngự kiếm thuật thượng thừa.

Lý Xuân Hoa mừng rỡ, Âu Dương Hải bảy ngày luyện kiếm nàng không trực tiếp xem, không ngờ chàng lại luyện thành môn kiếm pháp thượng thừa này.

Lý Xuân Hoa cũng là một tay kiếm thủ tuyệt học, lúc này thấy tư thức cầm kiếm của chàng, vững như núi, đối với kiếm đạo đường như đã có mấy mươi năm hoả hầu, do đó nàng cảm thấy kinh nghi vô cùng, nàng không thẻ ngờ vì sao trong bảy ngày ngắn ngủi Âu Dương Hải lại có thể luyện thành hoả hầu kiếm pháp này?

Nên biết trong võ công, chỉ cần yếu quyết được tỏ thì vạn sự đều thông. Lão già che mặt thấy kiếm thức của Âu Dương Hải, lão đứng sững không xuất thủ.

Đột nhiên Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Lão tiền bối, người hảy lùi đi, vãn bối không muốn thấy tiền bối phải đổ máu dưới kiếm.

Thình lình một tiếng thét vang lên? Lão già che mặt lướt tới?

Âu Dương Hải đột nhiên trầm người xuống, thanh quỉ kiếm đâm bên tả quét bên hữu.

Tức khắc, hàn quang lưu động, kiếm khí đầy trời.

Kiếm trên tay của Âu Dương Hải đổi sang tay trái, chém ra? Kiếm quang loé chớp?

Lão già che mặt thất kinh kêu lên một tiếng, tấm lụa che mặt đã bị Âu Dương Hải dùng kiếm đánh rớt.

Lý Xuân Hoa kêu lên: - Đường bá bá, là ông?

Tấm vải che mặt đã bị khều rớt nhưng tay áo lão già đã đánh trúng vào thân thanh quỉ kiếm.

Âu Dương Hải kêu lên một tiếng, thanh quỉ kiếm lập tức rớt xuống. Lúc lão già che mặt đánh rớt thanh quỉ kiếm của Âu Dương Hải, nghe Lý Xuân Hoa kêu lên lão liền quay mặt vội vã phóng đi liền.

Tróc Quỉ thần sứ Đich Thiên Sử cũng quay mình vọt đi.

Lý Xuân Hoa thấy trường kiếm của Âu Dương Hải rơi xuống, đi tới hỏi: - Âu Dương huynh, huynh có bị thương không?

Âu Dương Hải mỉm cười, nói: - Chỉ bị đau hộ khẩu mà thôi.

Nói xong chàng lượm thanh quỉ kiếm cho vào vỏ. Âu Dương Hải nói tiếp: - Xuân Hoa tư tư, tư tư thấy rỏ mặt lão già đó không?

Lý Xuân Hoa gật đàu, nói:

- Mày dài, mắt hổ, miệng rộng, mặt tròn, da dẻ hồng hào, thật là một khuôn mặt phúc tướng.

Âu Dương Hải khen rằng:

- Nhãn quang của tư tư thật là sắc sảo. Xuân Hoa tư tư, vì sao tư tư gọi ông ta là Đường bá bá? Tư tư quen biết ông ta sao?

Lý Xuân Hoa than:

- Mong rằng không phải là ông ấy.

Âu Dương Hải quay lại đến gần Chấn Sơn Dân. Chấn Sơn Dân vội vã đứng thẳng người, nói: - Hôm nay được hai vị giúp đỡ, thật vô cùng cảm kích? Lý Xuân Hoa cũng đi đến hỏi: - Chấn tướng công, các hạ bị trọng thương ư?

Chấn Sơn Dân lắc đầu nói:

- Không có quan hệ gì, tại hạ có thể chịu được vết thương này. Lý Xuân Hoa khẽ nói:

- Chấn tướng công, không biết các hạ có thể giải thích vài mối nghi nan cho chúng ta được không?

Chấn Sơn Dân nghe vậy biến sắc, hỏi:

- Cô nương dù có chuyện nghi nan gì, hãy tha thứ cho Chấn mỗ khó mà giải thích cho được.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe vậy bất giác cau mày. Lý Xuân Hoa nói:

- Bí mật của Chấn tướng công tuyệt đối chúng ta không hỏi, nhưng ta muốn biết Âm Dương cốc ở chỗ nào, ở đó có những nhân vật gì?

Chấn Sơn Dân vòng tay nói:

- Lý cô nương, xin hãy tha thứ, Chấn mỗ không thể nói, nếu cô không chuyện gì thêm hãy ở lại đây mấy ngày đừng ngại, Chấn mỗ có mấy chuyện lặt vặt phải xin cáo từ đây.

Chấn Sơn Dân vừa nhỏm mình định đi. Hốt nhiên?

Trong đêm tối loé lên một tia sáng? Tiếp theo đó?

Một tiếng sấm nổ vang trời.

Tiếng sấm này thật bất ngờ, ba người không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một đám mây đen từ phía tây bắc ập tới rất nhanh, chốc lát đã che phủ hết ánh sáng trăng sao.

Hiển nhiên chỉ chốc lát nữa mưa to sẽ trút xuống. Âu Dương Hải nói:

- Chấn huynh, trời sắp đổ mưa rồi. Chúng ta vào nhà nói chuyện. Chấn Sơn Dân chắp tay nói: - Âu Dương huynh, xin hãy thứ lỗi, tại hạ thụ mệnh sư phụ không thể ở lâu nơi đây, xin phép hai vị.

Nói xong, Chấn Sơn Dân lao mình vào đêm tối. Lý Xuân Hoa lắc đầu than rằng: - Nếu y không có việc gấp thì cũng tuyệt đối không nên đội mưa mà đi.

Âu Dương Hải nói:

- Chấn Sơn Dân rời khỏi đây bảy ngày, hôm nay bỗng trở lại, không biết vì cái gì?

Lý Xuân Hoa khẽ ừ một tiếng, nói: - Chắc là đến để tìm đồ vật. Âu Dương Hải tò mò hỏi: - Đến tìm cái gì?

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Mới rồi Tróc Quỉ thần sứ không phải đã bảo Chấn Sơn Dân lấy tấm bản đồ Âm Dương cốc ra hay sao, nên ta đoán không lầm, Chấn Sơn Dân bảy ngày trước vội vã ra đi có thể quên lấy tấm bản đồ ấy đi, đêm nay trở lại để lấy. Ôi? cái nơi Âm Dương cốc thần bí ta nghe đã lâu rồi, nhưng vẫn không thể tìm ra chân tướng của cái cốc thần bí đó, bởi vì hễ người nào đàm luận về Âm Dương cốc đều chỉ trong khoảnh khắc bị chết một cách thần bí.

Âu Dương Hải mỉm cười, nói:

- Tại hạ biết Âm Dương cốc ở nơi nào. Lý Xuân Hoa kinh ngạc hỏi: - Sao? Huynh biết chỗ Âm Dương cốc ư?

Âu Dương Hải gật đầu, từ từ kể lại Vân Trung Nhạn đã nói ra tên Âm Dương cốc, rồi Vạn Niên Linh Xà? và mình gặp Đông Phương Ngọc như thế nào, vân vân? kể qua cho Lý Xuân Hoa nghe một lượt.

Lý Xuân Hoa khẽ cau mày, nói:

- Nếu như vậy thì Âm Dương cốc và Bạch Hoàng Giáo có quan hệ rất lớn.

Âu Dương Hải nói:

- Theo tại hạ đoán căn cứ địa của Bạch Hoàng Giáo có thể ở tại Âm Dương cốc.

Đột nhiên?

Lại một tia chớp loé lên, sấm nổ điếc tai.

Lúc này gió núi chuyển sang thổi mạnh, vù vù thổi qua, cát bay đá chạy.

Chớp sáng liên tiếp, sấm nổ ầm ầm. Lý Xuân Hoa cười nói:

- Đêm nay chúng ta không thể nào rời khỏi nơi đây, mưa to lát nữa sẽ ập xuống, chúng ta hãy vào trong?

Nàng nói chưa hết, thình lình?

Vài tiếng la hét cùng với tiếng sấm và tiếng gió vi vút vang lên. Ngay sau đó?

Tiếng cười lớn?

Tiếng giận dữ chửi mắng?

Liên tiếp những tiếng vang lên văng vẳng.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều ngạc nhiên, Âu Dương Hải nói: - Chấn Sơn Dân có thể bị người bắt, chúng ta đến đó xem sao? Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói: - Những thanh âm này hình như ở tại một nơi, Chấn Sơn Dân chạy sang hướng tây bắc sao?

Âu Dương Hải nói:

- Đêm khuya thế này chẳng lẽ lại có người nào khác của giang hồ võ lâm cũng đến nơi này?

Đột nhiên, một tiếng rú thê thảm vang lên? ¨m ầm ầm ầm?

Dư âm của tiếng rú đó bị tiếng sấm che lấp. Âu Dương Hải nói: - Xuân Hoa tư tư, chúng ta đi mau!

Lý Xuân Hoa nói:

- Không nên vội, hình như họ đang đến đây.

Quả nhiên thanh âm những tiếng hỗn tạp đó càng lúc càng gần. Trong chớp mắt đã đến trước Tây Phong cốc.

Đột nhiên một luồng điện quang loé lên mãnh liệt?

Ngoài bốn mươi trượng chỉ thấy bóng người chập chờn, một chiếc kiệu trúc được bốn người khiêng chạy ở phía trước.

Lý Xuân Hoa vội nói:

- Chúng ta mau tìm chỗ kín đáo ẩn thân. Âu Dương Hải nói tiếp: - Tốt nhất là chỗ có thể tránh được mưa gió. Lý Xuân Hoa tung người nhảy về bên trái? Âu Dương Hải cũng nhảy theo.

Nơi đây là một hang đá cạn, Lý Xuân Hoa đã ở đây bảy ngày, cảnh vật nhà cửa xung quanh nàng biết rất rỏ, cho nên nàng dẫn Âu Dương Hải đến đây ẩn nấp.

Sấm sét vang lên, chớp giật ngang trời.

Âu Dương Hải nhân ánh chớp nhìn ra, chỉ thấy chiếc kiệu lúc đó đã đến ngoài mười trượng, đủ thấy cước bộ của người khiêng kiệu nhanh như thế nào cũng có thể biết được.

Bốn người khiêng kiệu thân hình thấp nhỏ, mình mặc áo gai trắng, lưng thắt dây đai đỏ, để bộ râu sơn dương bạc trắng.

Người ngồi trong kiệu cũng mặc áo trắng.

Tia chớp trong sáng làm chói mắt, soi rõ khắp ngọn núi, nhưng vừa loé lên rồi tắt.

Trong khoảnh khắc lại trở về đêm tối, Âu Dương Hải trông rỏ bốn người khiêng kiệu ra còn thoáng thấy phía sau có bóng người vụt tới.

Chợt nghe ầm một tiếng lớn, chấn động núi non bốn bề.

Lúc tiếng sấm mới nổi lên, bỗng Lý Xuân Hoa đưa bàn tay mềm mại khẻ nắm lấy cổ tay Âu Dương Hải, nói: - Âu Dương thiếu hiệp, chúng ta tạm thời không nên lên tiếng, hiện tại không biết có bao nhiêu cao thủ võ lâm tập trung tại đây, chúng ta ở đây yên lặng xem thử nhiệt náo, người trong kiệu huynh đã thấy rỏ chưa?

Âu Dương Hải lắc đầu nói nhỏ: - Chưa!

Lý Xuân Hoa nói:

- Đó là một người tàn phế, hai tay và hai chân đều cụt. Vừa nói xong, chợt nghe một giọng nói quát lên: - Không để chúng nó chạy vào nhà, mau chận lại.

Chỉ nghe những tiếng cười điên cuồng, tiếng hô hét tạp loạn đan xen lẫn nhau. Tiếp đó lại vang lên

mấy tiếng rú thê thảm, hiển nhiên có người đã bị trọng thương.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải nội công tinh thâm, tuy trong bóng tối, nhưng cảnh vật xung quanh bảy trượng cũng thấy rõ.

Lúc này chiếc kiệu trúc đã ở ngoài năm trượng, thình lình?

Mấy bóng người bay tới như chim đáp xuống bên cạnh cản đường đi của chiếc kiệu trúc.

Ở chính giữa có một người mặt đỏ râu dài như Quan Vân Trường, ha hả cười lớn, nói: - Hải lão nhi, đêm nay ngươi đã rơi vào trùng vây rồi, nếu muốn rút lui an toàn, e rằng còn khó hơn đi lên trời, ta nghĩ đến thân phận địa vị của ngươi trên chốn giang hồ, cho ngươi được toàn thây, mau hãy tự sát đi.

Lý Xuân Hoa nói nhỏ với Âu Dương Hải:

- Người nói đó là đương kim chưởng môn nhân Hoa Sơn, Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc, nghe nói Hoa Sơn chưởng môn gần đây ra mặt liên kết chín đại môn phái ở Trung Nguyên, đảm trách cuộc thế võ lâm giang hồ hiện nay, nhưng cùng liên kết với ông ta chỉ có hai phái Điểm Thương và Chung Nam. Hai người đứng bên tả hữu xem ra chính là chưởng môn phái Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương và chưởng môn Chung Nam phái Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung.

Âu Dương Hải nghe xong vô cùng khâm phục kiến thức rộng rãi của Lý Xuân Hoa.

Chỉ nghe thấy người áo trắng trên kiệu cười nhạt, lát sau mới nói: - Ngươi cho rằng chút âm mưu thủ đoạn của các ngươi mà làm kinh hãi được lão phu hay sao? Ha ha?

Trong tiếng cười lạnh lùng đó?

Bỗng hự một tiếng và một tiếng rú vang lên? Âu Dương Hải thất kinh nói:

- Chiếc kiệu trúc đó hình như giấu đầy ám khí kịch độc.

Hoá ra lúc người áo trắng trong kiệu cười, trong cán kiệu đột nhiên bắn ra ba đạo lục quang vào chưởng môn nhân ba phái trước mặt.

Chưởng môn phái Điểm Thương Bất Tý Đồng Vũ Chính Cương gầm lên: - Hải Lão Nhi, ngươi thật độc ác vô cùng.

Lão nhân tàn phế áo trắng trong kiệu lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ chưởng môn Điểm Thương phái hôm nay mới biết sự độc ác của Hải Hồn Quỉ.

Lý Xuân Hoa đột nhiên kêu lên kinh hãi? Âu Dương Hải hỏi nhỏ: - Lão già đó có lợi hại không?

Lý Xuân Hoa nói:

- Lão già đó chính là một kỳ nhân, hiệu xưng?Tàn Độc? trong ngũ kỳ võ lâm, người này trời sinh đã tàn tật, tứ chi đều bị cụt tới khuưu, nhưng trí lực của lão hơn hẳn bất kỳ ai, nhất là lão giỏi dùng độc, bốn mươi năm trước, lão vang danh hắc bạch hai đạo trong võ lâm thiên hạ, nhưng nghe nói lão Tàn độc Kỳ Tẩu này đã chết rồi, không ngờ lúc này lại xuất hiện?

Lý Xuân Hoa nói đến đây, một tia sáng loé lên trong đầu, nàng khẽ kêu lên: - Hỏng rồi!

Âu Dương Hải hỏi: - Chuyện gì? Lý Xuân Hoa nói:

- Trông thấy lão Tàn độc Kỳ Tẩu này làm ta nghĩ đến lời nói của một người trong võ lâm lúc sắp chết nói với ta. Ông ta nói Bạch Hoàng Giáo có hai vị thống soái, ba vị lệnh chủ, một vị thống soái trong đó là Tàn độc. Người chết vừa nói đến hai chữ?Tàn độc? thì chết, lúc đó ta nghĩ không ra?Tàn độc? là chỉ người nào, không ngờ đêm nay lại gặp lão độc quư này, nghĩ lại?Tàn độc? chắc là chỉ lão tàn tật Hải Hồn Quỉ này, nếu người này đúng là thống soái của Bạch Hoàng Giáo thì thật là đau đầu cho mọi người.

Âu Dương Hải nói:

- Xuân Hoa tư tư, chúng ta đi ra dốc toàn lực giết lão già đó. Lý Xuân Hoa nói:

- Khoan đã, lão già này trí lực hơn người, giảo hoạt vô cùng, đêm nay lão một mình đến đây có thể hoàn toàn không phải bị đám Hoa Sơn Thiết Quải Tử đuổi đến? Chúng ta chờ một chút nữa xem sao?

Lúc này chớp giật đầy trời, sấm sét vang lừng? Gió thổi điên cuồng, cây lá xào xạc?

Những hạt mưa to như hạt đậu ập xuống như trút, Lý Xuân Hoa đột nhiên xích lại gần Âu Dương Hải, hoá ra chỗ nàng đứng là ngay dòng nước chảy xuống, lúc này khoảng cách hai người rất gần, từ người Lý Xuân Hoa toả ra mùi hương xử nữ.

Âu Dương Hải thình lình quay đầu lại?

Ai ngờ mặt Lý Xuân Hoa sát bên vai chàng, vừa quay qua, Âu Dương Hải cảm thấy môi mình chạm ngay vào đôi môi đỏ mọng của nàng.

Lý Xuân Hoa run lên như bị điện giật? Âu Dương Hải hỏi nhỏ: - Tư tư lạnh không?

Đêm khuya mưa gió, không khí mang theo chút hơi lạnh. Lý Xuân Hoa ừ một tiếng, nói: - Trong

gió lớn có hơi lạnh.

Kỳ thực với nội công cao thâm của Lý Xuân Hoa thì có trong trời đông băng tuyết nàng cũng không cảm thấy lạnh.

Âu Dương Hải nói:

- Tư tư không nên để bị mưa làm ướt. Lý Xuân Hoa lại ừ?

Nàng nhích sát vào Âu Dương Hải, hai ngươi đã tựa sát vào nhau. Âu Dương Hải cảm thấy bên người thơm mùi hoa lan, một hương vị ngọt ngào dâng lên trong lòng hai người, họ đều cám ơn trời đã cho cơn mưa này.

Trận mưa kéo dài suốt một giờ, làm cho đất xung quanh như cái chậu nhỏ ở đâu cũng tích nước.

Trong một tiếng đồng hồ đó không nghe thấy tiếng hò hét của hai bên. Bỗng nhiên mưa tạnh mây tan, thế gió mạnh giảm dần.

Mặt trăng lại xuất hiện trên trời cao, trong sáng như nước, soi rọi quần sơn.

¨m? một tiếng pháo nổ?

Làm kinh tỉnh hai người, Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đang chìm đắm trong giấc mộng ngọt ngào, họ định thần nhìn ra?

Chỉ thấy hướng tây bắc một hoả tiễn bắn vọt lên trời, nổ bùng trên không.

Lý Xuân Hoa nói:

- Chẳng lẽ người của Khiên Thủ Bang chúng ta cũng đến ư?

Nguyên tín hiệu hoả tiễn xung thiên đó là loại lân quang hoả pháo độc nhất vô nhị của Khiên Thủ Bang, Âu Dương Hải đã từng thấy Lý Xuân Hoa sử dụng loại hoả tiễn này rồi, chàng mừng rỡ nói: - Có lẽ là Lý Xuân Hồng và mọi người đã đến.

Lúc này ngoài bốn năm trượng đã đứng đầy người, thì ra trong lúc mưa to như trút, môn hạ đệ tử của đôi bên đều đuổi đến.

Đệ tử Hoa Sơn, Điểm Thương, Chung Nam đã vây dày đặc xung quanh Tàn Độc Kỳ Tẩu.

Chiếc kiệu đã đặt trên một nơi đất cao không có nước, Hải Hồn Quỉ vẫn ngồi trên chiếc kiệu, bốn người áo trắng khiêng chiếc kiệu đứng thủ trước và sau.

Quần hào trông thấy hảo pháo xung thiên phía tây bắc họ đều không hề kinh dị.

Hoa Sơn Thiết Quải Tự Khấu Thời Cuộc cười ha ha một tràng, nói: - Hải Lão Nhi, trận mưa to vừa rồi đó chính là trời giúp cho ngươi cơ hội chạy trốn, không ngờ ngươi lại bỏ qua cơ hội tốt đó, gió ngừng mưa tạnh mây tan trăng hiện trở lại rồi, e rằng những thủ đoạn của ngươi cũng không đủ bảo vệ lấy thân ngươi đâu.

Chung Nam Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung liếc nhìn Điểm Thương Vũ Chính Cương một cái rồi nói: - Không ngờ lão độc vật này lại đầu nhập Bạch Hoàng Giáo, đêm nay nếu không hợp lực diệt trừ hắn đi thì sẽ để lại hậu quả vô cùng.

Điểm Thương Bát Tý đồng mỉm cười, nói:

- Khấu huynh, xin ra tay trước, đệ sẽ đảm nhận trận thứ hai. Hoa Sơn Thiết Quái Tử nói:

- Đối phó với tên độc vật Hải Hồn Quỉ tội danh của thiên hạ này bất tất phải nói qui luật giang hồ với hắn, chúng ta cùng tiến lên đi!

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ trong lúc họ đang nói, lão vẫn ung dung ngồi trên kiệu, mỉm cười lạnh lùng không ngớt, dường như trong lòng lão không hề e sợ, mà vô cùng trấn tĩnh.

Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương cười nói:

- Đương nhiên rồi. Bất quá chúng ta xem lão độc vật như? như? hà hà hà?

Tàn Độc Kỳ Tẩu ngồi trên kiệu đột nhiên lạnh lùng nói tiếp:

- Đêm nay lão phu thật sự thấu rõ được các ngươi đường đường chính chính là chưởng môn danh phái mà ai ai cũng tham sống sợ chết. Ha ha? Nếu Bạch Hoàng Giáo phát động tấn công thì chỉ trong nữa tháng là đã có thể nắm được giang hồ võ lâm trong tay.

Chung Nam Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung quát lên giận dữ, phi thân nhảy lên, phóng một chưởng vào Tàn Độc Kỳ Tẩu trong kiệu.

Chưởng phong cương mãnh hung hiểm vô cùng.

Chưởng kình đã sát bên người, đột nhiên hai người áo trắng phía sau vung lên bốn chưởng.

Từ trong tay bắn ra một luồng lực đạo ghe gớm đánh thẳng vào Bàng Chung đang bay trên không? Chung Nam Phiên Thiên Bàng Chung lạnh lùng hừ một tiếng lộn người rơi xuống đất, đưa tay rút kiếm?

Ai ngờ trong lúc Bàng Chung vừa rút kiếm? thì thân hình run rẩy, đôi vai lắc lư sém té xuống.

Các đệ tử phái Chung Nam thấy hình như chưởng môn của mình trúng phải ám toán, có hai người vội vã phóng ra.

Chợt nghe Bàng Chung run rẩy kêu lên: - Các ngươi đừng đến, trong nước có độc?

Tiếng kêu chưa dứt, hai đệ tử Chung Nam phái chạy đến đó đều loạng choạng ngã nhào.

Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc thấy tình hình này mặt mày biến sắc, đề khí phi thân lên không muốn cứu Chung Nam Phiên Thiên Kiếm.

Ai ngờ một luồng gió tạt tới dữ dội.

Khấu Thời Cuộc đành trầm mình xuống phía dưới nhưng không dám đưa chân chạm đất, cây thiết quải trong tay khẽ điểm lên mặt đất, người lại bắn lộn ra sau.

Trong khoảnh khắc đó, hai tên đệ tử phái Chung Nam ngã xuống đất miệng rên rỉ thê thảm, cả người lăn lộn trong vũng nước như cực kỳ đau đớn.

Thân hình Phiên Thiên Kiếm lúc này lảo đảo liên tiếp.

Chợt nghe một tiếng hú dài, một bóng người bay đến như phi mã hành không. Chỉ thấy người này vụt một cái đã bay trên đầu Bàng Chung, một tay nắm lấy cánh tay của Phiên Thiên Kiếm.

Lúc đó bốn người áo trắng đứng trước sau chiếc kiệu, đều đánh ra vù vù mỗi người hai luồng chưởng lực?

Tám đạo chưởng kình cương mãnh vô song cuộn đến thế nhanh như bạt sơn đảo hải.

Chợt nghe một tiếng hét lên:

- Huynh cứ cứu Chung Nam chưởng môn, ta ngăn cản chưởng kình! Âu Dương Hải một tay nắm trúng cánh tay Bàng Chung, hít mạnh chân khí, đảo người một cái, chàng chẳng cần điểm tựa, mang luôn cả người Bàng Chung ra ngoài ba trượng.

Còn Lý Xuân Hoa tay không liên tiếp đánh ra ba chưởng, vận dụng xảo kình đánh tám luồng chưởng lực kia.

?Vèo? một tiếng?

Trong kiệu đột nhiên bắn ra bốn đạo lục quang, phân làm ba hướng thượng trung hạ đâm vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa biết những ám khí đó đều là những thứ cực độc, nàng không dám đụng đến nó, chân

khẽ búng nhẹ, thân hình khéo léo lông một vòng bay ra ngoài ba trượng.

Bốn tiếng pháo nổ?

Bốn đạo lục quang đó nổ tung trong không trung, bắn ra những vạt lửa màu lục, khi rơi xuống đất thì bùng cháy lên sáng rực cả một vùng xung quanh.

Quần hào đều kinh hãi toát mồ hôi.

Lý Xuân Hoa thấy oai liệt của ám khí đó, buộc miệng kêu lên: - Nguy hiểm thật!

Nếu như nàng không kịp bay trở lại thì nhất định bị những tia lửa kia thiêu cháy mất rồi.

Âu Dương Hải cứu Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung trở về, chỉ thấy mặt ông ta đổ mồ hôi dầm dề ngồi bệt xuống đất, dường như đang vận dụng công lực mấy mươi năm của bản thân để chống lại độc khí.

Âu Dương Hải xoay mình định cứu hai đệ tử phái Chung Nam, chàng vừa nhìn thì giật mình?

Hai người đều bị tia lửa màu lục thiêu cháy. Đột nhiên kiếm quang loé lên?

Một tiếng rên?

Chung Nam chưởng môn Bàng Chung rút trường kiếm trên vai chặt đứt chân phải từ gối trở xuống, máu phọt ra như suối.

Máu chảy ra toàn một màu đen sậm.

Bàng Chung cắn răng chịu đau, để cho sắc máu trở lại màu đỏ mới vận chỉ phong bế mạch máu, ông ta lúc này đã sức cùng lực kiệt, hơi thở dồn dập.

Rõ ràng Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ nhan lúc mưa to đã lén dời lên chỗ cao, sau đó phóng độc vào những chỗ đọng nước xung quanh.

Không biết chất độc gì mà lợi hại như vậy.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy thảm trạng này đều kinh hãi. Hề, hề, hề?

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ ngồi trên kiệu trúc phát ra tiếng cười gian xảo thâm độc lạ lùng, lão nói: - Đây là một sự giáo huấn, hề hề? lão phu bốn mươi mấy năm nay không xuất hiện trên giang hồ võ lâm, đã có rất nhiều người quên sự lợi hại của lão phu rồi.

Người của ba phái Chung Nam, Hoa Sơn, Điểm Thương đều tức giận nghiến răng nghiến lợi,

nhưng không một ai dám phát động tiến công, nên biết vũng nước xung quanh chỗ đất cao đó ước chừng hai trượng, người khinh công hơi kém thì không thể nào nhảy qua, làm sao có thể động thủ với người ta được?

Ngay cả Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải cũng cảm thấy chỗ đất cao nơi đặt chiếc kiệu của Tàn Độc nguy hiểm vô cùng, làm người phải chùn bước.

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ lại cười nói:

- Lão phu đến đây là có ước hẹn với một người, chứ không có ý muốn gặp đám các người. Hà hà? các ngươi nếu biết lợi hại thì hãy mau rời khỏi đây, chớ nhúng vô chuyện người khác.

Hải Hồn Quỉ nói như vậy là có ý như cảnh cáo Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải. Thực ra Tàn Độc Kỳ Tẩu thực sự lợi hại, lão vừa trông thấy thân pháp khinh công cứu người của Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải thì đã biết hai người này võ công cực cao, lão không biết hai người thuộc phái nào, do đó lão vừa thẩm tra lai lịch thân phận của hai người vừa đe doạ hai người.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, cất bước định đi tới, chợt thấy Lý Xuân Hoa đưa tay nắm chàng lại, nói nhỏ: - Lão này quỉ kế đa đoan, không nên xem thường, lão chỉ ngồi bất động trong kiệu kỳ thực chỉ chỗ đất nhỏ xíu vuông tròn chừng bốn trượng lão đứng đó, thật chẳng khác nơi đầm rồng huyệt hổ, sát khí tầng tầng lớp lớp.

Âu Dương Hải nghe vậy đành phải dừng lại, nhưng trong bụng chàng rất không phục.

Âu Dương Hải khẽ nói:

- Chẳng lẽ chúng ta đứng trơ ra ở đây? Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Lão nói muốn ước hẹn một người, chúng ta đứng im xem người lão đợi là ai, xem người đó đối phó với lão thế nào, chúng ta quan sát tình thế ra sao rồi hãy hạ thủ.

Tiếng hai người nói chuyện cực nhỏ cho nên người bên cạnh không nghe thấy gì. Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc đột nhiên đi đến chắp tay nói: - Xin hỏi vị cô nương.

Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:

- Không biết Khấu chưởng môn có việc gì? Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc ngạc nhiên nói: - Khấu mỗ nếu đoán không sai, cô nương nhất định là?

Lý Xuân Hoa đột nhiên nháy mắt, Khấu Thời Cuộc là người rất cơ trí thấy vậy liền im bặt, ông ta phát ra tràng cười lớn để thay cho mấy câu nói sau.

Chợt nghe Tàn Độc Kỳ Tẩu ngồi trên kiệu mỉm cười lạnh lùng, tự nói cho mình nghe: - Lão phu kại lỡ hẹn rồi, hà hà, chẳng lẽ hắn cũng sợ sự lợi hại của lão phu mà rụt cổ quay về?

Thình lình? một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Hải lão quỉ, lão đừng nhân trời tối mà lật thuyền, người mà lão đợi đã đi mất tăm rồi.

Câu nói vừa dứt, ngoài bảy trượng đột nhiên xuất hiện một lão già áo lam che mặt, ông ta chính là lão già che mặt mới rồi dùng chưởng đánh Chấn Sơn Dân. Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải thấy lão già che mặt lại xuất hiện, không khỏi ngạc nhiên?

Nhất là Lý Xuân Hoa, nàng đã thấy qua khuôn mặt của lão già này lúc thanh quỉ kiếm của Âu Dương Hải đánh rớt tấm khăn che mặt.

Khuôn mặt của lão nhân rất quen thuộc xuất hiện trong mắt nàng, cho nên nàng buột miệng kêu: - Đường bá bá!

Nàng đã cho rằng lão già che mặt chính là viện chủ Đường gia đại viện. Nhật Nguyệt Luân Đường Tông Chủ.

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ trông thấy ông ta, đột nhiên hừ một tiếng, nói: - Hữu thống soái, lão phu thấy giáo chủ thường thường lễ nhượng ngươi, mà ngươi lại chuyên làm cho lão phu xúi quẩy.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đều biến sắc. Nói như vậy lão già bịt mặt lại là hữu thống soái, nhân vật cực cao của Bạch Hoàng Giáo.

Lão già bịt mặt lạnh lùng cười nói:

- Hải Hồn Quỉ, lão là quân sư duy nhất của bổn giáo, lão phu mỗi lần gặp chuyện khó đều phải thỉnh giáo Hải huynh, làm sao dám đắc tội với lão, hơ hơ?

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ cười nham hiểm:

- Hữu thống soái, nếu ngươi không phục lão phu chỉ huy, thì chúng ta hãy làm một cuộc so tài cao thấp.

Lão già bịt mặt cười nói:

- Hay lắm, hay lắm. Chúng ta tiếp xúc với nhau mấy năm rồi, nhưng trước sau vẫn ngầm thử nhau, ai cũng không phục ai, khó lắm chúng ta mới được ngày hôm nay so tài cao thấp như ý muốn, nhưng?

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ nói tiếp: - Nhưng làm sao? Ngươi nói ra đi? Lão già bịt mặt cười

khan một tiếng, nói:

- Hôm nay chúng ta giao đấu, nếu lão thua thì làm sao? Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ lạnh lùng cười nói:

- Lão phu nếu bại dưới tay ngươi, thì sẽ lập tức rút lui khỏi Bạch Hoàng Giáo.

Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng thầm, không ngờ đại thống soái Bạch Hoàng Giáo lại cùng nhau tranh quyền, như thế chỉ có lợi cho phe mình chứ không có hại.

Lão già bịt mặt cười nói:

_Hải huynh, một khi lão đã rút khỏi bổn giáo thì tổn thất sẽ rất lớn. Hơ hơ? ngay cả giáo chủ cũng không để cho lão rút khỏi bổn giáo. Huống chi ý muốn của ta cũng không phải đẩy lão ra khỏi bổn giáo, mà là chỉ muốn lão nghe lời chỉ huy của ta thôi.

Tàn Độc Kỳ Tẩu lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu ngươi bại thì thế nào? Lão già bịt mặt đáp nhanh:

- Vĩnh viễn phục tùng sự chỉ huy của lão.

Ông ta vừa nói xong, phía tây bắc đột nhiên có một đạo hào quang bắn vọt lên trời.

Lúc này đã canh năm, trăng sao đã lặn mặt đất tối mò, cho nên luồng hoả qung đó vô cùng rõ ràng sáng sủa, trong ánh hào quang thấp thoáng có tiếng la hét.

Lão già bịt mặt đột nhiên nói:

- Hải huynh, cuộc tư võ của chúng ta tại đây đổi sang ngày khác đi. Xem tình hình thế này người của bổn giáo đã trúng quỉ kế của địch nhân, bị bao vây trong biển lửa rồi.

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ cười hề hề hai tiếng, nói:

- Có phải là gã tiểu tử cuồng điên thuộc hạ của Bạch Hoàng Giáo chủ không?

Lão già bịt mặt vội nói:

- Hải huynh, nếu lão không mau đi cứu thì thương vong của bổn giáo lão hoàn toàn phải chịu trách nhiệm.

Tàn Độc Kỳ Tẩu cười lạnh lùng nói:

- Gã tiểu tử đó được giáo chủ nuông chiều quá mức rồi, để cho gã nếm mùi đau khổ một phen đi.

Đột nhiên lão già bịt mặt rút từ trong người một ngọn hoàng kỳ, nói: - Tả thống soái tiếp Bạch Hoàng Lệnh Kỳ.

Tàn Độc Kỳ Tẩu và bốn người áo trắng thấy Lệnh Kỳ đột nhiên rập mình thi lễ, yên lặng đợi mệnh lệnh.

Lão già bịt mặt trầm giọng nói:

- Bây giờ mệnh lệnh cho tả thống soái lập tức đi giúp sức Bạch Hoàng Lệnh Chủ.

Tàn Độc Kỳ Tẩu Hải Hồn Quỉ lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Món nợ của hữu thống soái ngày hôm nay ngươi nhớ lấy.

Bốn người áo trắng đột nhiên nâng kiệu tung mình nhảy qua vũng nước xung quanh.

Âu Dương Hải hét lớn một tiếng vội vã xông đến phóng một chưởng cách không.

Lão già bịt mặt vọt tới, tả chỉ điểm ra mãnh liệt.

Lý Xuân Hoa cũng biết đây là thời cơ tốt nhất nếu có thể cản hai người bọn họ lại một khắc thì chiến sự bên kia phần thất bại nặng nề sẽ thuộc về Bạch Hoàng Giáo.

Tuy nàng vẫn không biết phe nào đối địch với Bạch Hoàng Giáo, nhưng hảo pháo mới rồi xuất hiện là của Khiên Thủ Bang thì có thể Lý Xuân Hồng muội muội đã xuất lĩnh huynh đệ trong Khiên Thủ Bang truy kích địch nhân. Lý Xuân Hoa quát lớn: - Khấu chưởng môn, chúng ta tận lực ngăn chúng lại.

Lý Xuân Hoa như một cánh én lướt đến tấn công Tàn Độc Kỳ Tẩu. Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc đắc ý cười ha hả, nói: - Lý bang chủ, chúng ta đã nhận lệnh của Lý Xuân Hông cô nương truy kích lão độc vật này. Ha ha? Lý Xuân Hồng cô nương thật là người mưu trí hơn người, làm địch nhân phải trúng kế.

Người bịt mặt trông thấy Lý Xuân Hoa xuất thủ liền quát lớn một tiếng, tả chưởng tống ra một luồng kình phong ào ạt đánh tới..

Lý Xuân Hoa không tiếp chưởng, lách mình nhảy tránh, nói: - Khấu chưởng môn, muội muội của ta đã đến đây rồi ư? Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc cười nói: - Hảo thư của Thanh Đạo Minh, đại bộ phận đều đã tập trung ở đây. Lý Xuân Hoa nghe vậy mừng rỡ vô cùng, hỏi: - Xin hỏi Khấu chưởng môn, các vị có phải đã gia nhập vào Thanh Đạo Minh?

Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc nói:

- Ba phải Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương mấy ngày trước nhận được sự hậu ái của Lý Xuân Hồng cô nương và đã gia nhập Thanh Đạo Minh. Cuộc chiến hôm nay rất khẩn yếu, hai bên đều tung hết chủ lực?

Chợt Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng, thân người vụt xông tới dùng một chiêu?Hoàng Tảo Ngũ Nhạc? vỗ vào yếu huyệt?Huyền Cơ? của lão già bịt mặt.

Lúc này đệ tử ba đại phái đều đã vây chặt chiếc kiệu của Hải Hồn Quỉ. Lão già che mặt thấy Lý Xuân Hoa xuất thủ, cười nhạt một tiếng, thân hình đột nhiên lướt ra mấy bước tránh một chiêu của Lý Xuân Hoa, đồng thời bay thẳng đến sát bên người Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải giận dữ hét lên, tả chưởng từ trước ngực tống nhanh ra. Một luồng lực đạo ghê gớm từ ngọn chưởng đánh thẳng vào lão già che mặt.

Thân người lão già che mặt vẫn còn chưa chấm đất hữu chưởng cất lên nghênh đón cương lực nội gia của Âu Dương Hải, chỉ một cái quạt tay, thân người đã chạm xuống đất.

Âu Dương Hải cảm thấy cương lực nội gia đánh ra của mình bị một lực âm nhu hút qua một bên, bất giác thất kinh vội trầm khí tại đơn điền, đảo người di động sang trái ba thước.

Lão già che mặt mỉm cười lạnh lùng, nói:

- Công lực của ngươi khá lắm, tiếp một chưởng nữa của lão phu xem sao? Tay phải lão giơ lên, một chưởng phiêu diêu bay thẳng tới.

Thế chưởng của lão đánh ra không có một chút tiếng gió nào, cứ như tiện tay đánh ra vậy.

Chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên: - Không nên tiếp chưởng lực của lão. Soạt, soạt, soạt?

Lý Xuân Hoa đã rút trường kiếm, liên tục đánh ra năm nhát kiếm. Năm nhát kiếm này đều là chiêu thức cực kỳ tinh diệu.

Chỉ thấy kiếm quang lưu động, kiếm ảnh tung hoành biến hoá ra một bức màn kiếm, ngăn chặn thế công của lão già bịt mặt.

Âu Dương Hải trông thấy kiếm chiêu của Lý Xuân Hoa, cười nói: - Xuân Hoa tư tư, trình độ kiếm pháp của tư tư cao thâm vô cùng. Chàng nói xong cũng liền đánh ra một chưởng thẳng vào lão già bịt mặt. Uy thế đòn chưởng này của Âu Dương Hải rất ghê gớm. Chưởng phong vù vù mãnh liệt âm chưởng dữ va đập vào vách đá.

Lý Xuân Hoa nghe lời khen của Âu Dương Hải lòng dạ hoan hỉ, cổ tay lắc một cái, kiếm ảnh đang lưu động chợt hợp lại làm một, đâm thẳng vào ngực lão già bịt mặt.

Lão già bịt mặt trước sau đều thọ địch mà hai người trẻ tuổi này lại là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, lúc này chưởng phong và mũi kiếm sắp trúng người ông ta rồi.

Chợt lão toàn thân nằm rạp xuống đất.

Lý Xuân Hoa hét lên vội trầm cổ tay, một chiêu?Khu Châm Địch Hải? đâm vào huyền cơ huyệt của lão già bịt mặt.

Âu Dương Hải đánh một chưởng vào lưng lão già bịt mặt, nhưng lão lại đột ngột nằm rạp xuống, thế chưởng bay vào không trung, một luồng tiềm lực bay thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa vận khí vào tay trái chuẩn bị hoá giải chưởng kình mãnh liệt của Âu Dương Hải, trường kiếm ở tay phải vẫn đâm vào yếu huyệt của lão già bịt mặt.

Ngay lúc đó lão già bịt mặt đã dán mình sát xuống đất, bay ra ngoài một trượng rồi nhảy thẳng dậy.

Âu Dương Hải quát lớn một tiếng, người như cung tên bắn vọt theo. Bỗng nghe lão già bịt mặt buông tiếng cười quái gỡ?

Tay trái cất lên, chưởng phong bay vút vào Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa thấy lão già che mặt xuất chưởng, trong tiếng hơi gió có mùi lạ, giật mình hét lên: -Lùi lại mau lên, chưởng phong có độc.

Hốt nhiên, một tia sáng loé lên.

Một đạo bạch quang phi thẳng vào lão già che mặt.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, hít mạnh chân khí đan điền, phi thân bay lên cao ba trượng, lôn người một cái biến thành thân pháp?Thương Ưng Tróc Yến? rút kiếm bổ xuống đầu lão già che mặt.

Chưởng thế của lão già che mặt đánh ra thì luồng hàn quang đã đến sát bên người, ai ngờ lão không hề loạng choạng, rút tay lại, một thanh đoản kiếm đã cầm ở tay, thù pháp xảo diệu cực kỳ.

Lão vừa cầm đoản kiếm, thanh quỉ kiếm của Âu Dương Hải đã xé gió xoay tít.

Lão già che mặt mỉm cười nham hiểm, thanh đoản kiếm trong tay lão chia ra đón chưởng Âu Dương Hải đánh tới, liền đó?

Lão lắc vai, đột nhiên vọt ra xa chín thước, cánh tay phải vận chỉ tung ra cương khí nội gia theo thế?Thiệt Tụ Thần Công?, cách không quét ngay vào hạ bộ của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hít một hơi chân khí tại đơn điền, xoay mình trên không trung vọt thẳng tới trước đến sát bên lão già bịt mặt.

Cú xoay người trên không này hoàn toàn nhờ vào một hơi chân khí tại đơn điền vận chuyển, nếu không có khinh công thượng thừa và nội công thâm hậu thì khó mà làm được.

Thình lình?

Kiếm trong tay phải Âu Dương Hải đảo qua tay trái cầm ngược chuôi kiếm, thúc ngược mũi kiếm lại.

Chiêu này có thể nói mau lẹ tuyệt luân, kỳ bí vô cùng.

Lúc lão già bịt mặt cảnh giác thì thanh quỉ kiếm đã đến sát người. Ngay lúc khẩn cấp đó?

Lão già che mặt lạnh lùng hừ một tiếng, ống tay áo trái phất mạnh vào thân kiếm, lập tức có một luồng tiềm lực đánh bạt thanh kiếm ra, tay phải vung tới bấu vào cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.

Nhưng Âu Dương Hải đột nhiên biến thức, tay trái cầm ngược chuôi kiếm lại chuyền qua tay phải cầm kiếm quét xéo ra.

Ánh sáng xanh loé chớp nhanh như điện. Một tiếng hự?

Vạt áo lão già bịt mặt bị kiếm chém đứt tung.

Tuy chưa chạm đến da thịt lão già che mặt, nhưng chiêu kiếm thuật này cũng làm cho lão cảm thấy kinh hãi vô cùng, và lão cũng cực kỳ phẫn nộ?

Nhát kiếm của Âu Dương Hải không sát thương được lão chàng cũng hết hồn. Lúc này mắt chàng tiếp xúc mục quang ghê rợn của đối phương, chàng không khỏi sững lại?

Âu Dương Hải vội cầm kiếm đứng vững, rút lại thủ thế. Chợt nghe mấy tiếng rú thê thảm, liên tục vang lên. Lý Xuân Hoa quay đầu lại nhìn?

Chỉ thấy Tàn Độc Kỳ Tẩu bị các đệ tử phái Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương vây bọc trùng trùng, đột nhiên lão triển khai thế kiệu cùng cực kỳ dị. Bốn người áo trắng đồng loạt khiêng kiệu xoay vòng tròn xông thẳng vào đám người.

Nơi chiếc kiệu lập tức có ba bốn người đệ tử rú lên ngã xuống. Lý Xuân Hoa thấy vậy thất kinh lắc mình phi thân lên không?

Nhưng thân hình của lão già che mặt còn nhanh hơn, bay vọt lên phóng ra một đạo kình lực trầm hùng bay thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Âu Dương Hải vung kiếm thành một đạo cầu vồng, cả người và kiếm đuổi theo rất nhanh.

Ba người xuất thủ tuy có trước có sau nhưng tốc độ rất nhanh làm người xem tưởng ba người đồng loạt phát chiêu?

Mấy tiếng hự vang lên?

Ba bóng người từ trên không bay xuống.

Chỉ thấy đôi mắt Lý Xuân Hoa loé sáng giận dữ nhìn lão già che mặt. Còn Âu Dương Hải mặt mày tái nhợt, thanh quỉ kiếm rơi xuống, chàng cúi xuống nhặt lên. Lão già che mặt đứng yên trên mặt đất cực kỳ ung dung, cười nhạt nói: - Lão phu mấy mươi năm nay chưa gặp cường địch, không ngờ hôm nay lại đụng phải hai kẻ địch trẻ trung như các ngươi, võ công cao cường của các ngươi làm lão phu kinh ngạc.

Chính trong lúc này kiệu trúc của Tàn Độc Kỳ Tẩu đã xông ra khỏi trùng vây, nhắm hướng mặt trời mọc lao đi.

Bốn người áo trắng cước bộ thật nhanh, ngay cả chưởng môn nhân hai phái Hoa Sơn, Điểm Thương đuổi theo cũng không kịp họ.

Lão già bịt mặt hơi ngừng lại rồi nói:

- Nhưng lão phu không rõ trên đời này trừ Bạch Hoàng Giáo ra lại còn có ai có thể dạy được đệ tử như vầy?

Lý Xuân Hoa thấy trong lúc lão nói, đôi mắt lấp loáng hung quang? Nàng kinh hãi vội hét lên: - Âu Dương thiếu hiệp, chú ý?

Vừa mới buông lời.

Chỉ nghe lão già bịt mặt cười ha hả một tràng? Tay phải điểm ra hai chỉ?

Hai đạo bạch quang bắn thẳng vào Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa. Chỉ phong rít lên, xé gió.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải trường kiếm trong tay mỗi người múa tít thành một bức màn kiếm, người nhanh chóng lùi lại.

Âu Dương Hải vì phát giác hơi trễ, cảm thấy cổ tay tê dại, trường kiếm rơi xuống đất, còn người cũng ngã nhào.

Lão già bịt mặt dánh ra hai chỉ xong thì đã tung mình lên không đi mất. Lý Xuân Hoa vội tiến lại xem, thấy cổ tay Âu Dương Hải trầy sát mạch môn máu đang tuôn chảy, nàng bất giác cau mày.

Lúc này Hoa Sơn Thiết Quải cũng đến gần, nói:

- Nếu không bị thương đến mạch môn, có thể dùng Kim Thương được cầm máu.

Nói xong, ông ta lấy ra một bao thuốc, Lý Xuân Hoa rắc thuốc lên vết thương ở cổ tay Âu Dương Hải, xé một miếng vải băng vết thương lại.

Âu Dương Hải thở ra một hơi nói:

- Chỉ lực của người đó lợi hại vô cùng, nếu phát giác chậm thì nhất định không tránh kịp.

Lý Xuân Hoa ngẩng đầu nhìn ra, nàng thấ ngoài bảy tám trượng xác chết đầy đất, nàng buồn bã thở dài, nói: - Dù bị thương nhiều người như thế này nhưng có thể cũng có ích lớn lao.

Thiết Quải Khấu Thời Cuộc cười mếu, nói:

- Chiến sự phía bên kia của Lý Xuân Hồng cô nương chắc đã thu được thắng lợi hoàn toàn.

Âu Dương Hải đứng dậy nói: Bị mờ 1 dòng không đọc được?

Lý Xuân Hoa quay nói với Khấu Thời Cuộc: - Chúng tôi có ngựa cưỡi, phải đi trước đây! Khấu Thời Cuộc gật đầu nói: - Việc rất gấp, tiểu thư cứ đi trước đi! Âu Dương Hải che miệng huýt một tiếng?

Chàng và Lý Xuân Hoa phóng thẳng đến hướng Tây Bắc.

Vừa đến miệng cốc, phía sau đã vọng lên tiếng vó ngựa, Ô Vân Thần Câu đã đuổi đến.

Lý Xuân Hoa hơi đỏ mặt, nói:

- Chúng ta chỉ có một con ngựa mà hai người cùng cưỡi, huynh lên trước đi. Âu Dương Hải nhìn nàng một cái, tung mình lên ngựa.

Lý Xuân Hoa nhẹ nhàng nhảy lên sau?

Một tiếng ngựa hí, Ô Vân Thần Câu đã tung bốn vó phi ra khỏi hẻm núi. Chợt nghe Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói: - Âu Dương huynh, huynh có biết thân thế của chị em chúng tôi không? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không biết.

Lý Xuân Hoa nói:

- Huynh có cảm thấy lạ rằng ta gọi lão già che mặt là Đường bá bá không?

Âu Dương Hải khẽ ừ một tiếng nói:

- Tư tư không nhắc đến thì ta cũng quên hỏi. Lý Xuân Hoa thở dài:

- Lão già che mặt đó cực giống viện chủ Đường Gia Đại Viện Nhật Nguyệt Luân Đường Tông Chủ.

Âu Dương Hải thất kinh hỏi:

- Thế tại sao tư tư lại gọi ông ta là Đường bá bá? Lý Xuân Hoa nói:

- Đường Gia Đại Viện mười mấy năm trước và phụ thân của ta giao tình rất thắm thiết.

Âu Dương Hải hỏi:

- Không biết Xuân Hoa tư tư lênh tôn xưng hô thế nào? Lý Xuân Hoa nói:

- Phụ thân của ta chính là Lý gia đại viện chủ, Uy Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát.

Âu Dương Hải kinh ngạc ồ lên một tiếng quay đầu lại, trông thấy mắt Lý Xuân Hoa ngấn lệ.

Lý Xuân Hoa chớp mắt, hai giọt nước mắt rơi xuống bị gió thổi đi thật xa, nàng cười buồn bã nói: - Lúc phụ thân ta còn tại thế, Đường gia đại viện Đường Tông Chủ thường đến nhà ta, cho nên mặt mũi ông ta rất quen thuộc với ta.

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, hỏi:

- Tư tư nói hữu thống soái của Bạch Hoàng Giáo là Đường Gia Đại Viện Chủ?

Lý Xuân Hoa than rằng:

- Đây là chuyện không thể có, mới rồi lão già bịt mặt giao thủ rất lâu mà ta vẫn không thấy chiêu thức của lão ta là võ công của Đường Gia.

Bị mờ 2 dòng?

Lý Xuân Hoa ừ một tiếng, không đáp lại. Ô Vân Thần Câu phóng vun vút như bay.

Đột nhiên phong cốc trước mặt có một cụm khói đen, hai người phi ngựa đến?

Tiến vào phong cốc, nghe thấy mùi hôi theo gió đập vào mũi. Lúc này chung quanh rất tĩnh lặng, không có dấu tích của cuộc chém giết nào.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều xuống ngựa đi đến một hẻm núi, trước mắt là một bải cỏ rộng lớn.

Trên bãi cỏ này bị cháy ba bốn khoảnh đất, trên chỗ cháy có một cái xác đen thui như than, đao thương kiếm gãy vất bừa trên đất. Vài nowi hãy còn bốc khói đen.

Đây là một cảnh tượng cực kỳ thê lương.

Từ đó có thể tưởng tượng rằng chiến sự nơi đây thật kịch liệt.

Nhưng không biết tại sao xung quanh lại không có một người nào, hình như người của đôi bên tham chiến đều chết sạch cả rồi.

Mặt Âu Dương Hải vẽ bi thương?

Rõ ràng chàng thấy cảnh tượng thảm khốc này mà lòng cảm thấy buồn thương.

Chàng nghĩ:

- Vì sao nhân loại cứ phải tàn sát lẫn nhau??

Sự suy nghĩ của Lý Xuân Hoa thì lại khác, nàng chỉ nghĩ:

-?Không biết bên mình chết bao nhiêu người? Thắng hay là thua? Hiện giờ Hồng muội muội đang ở đâu??

Hai người đứng rất lâu tại cánh đồng này? Đột nhiên?

Lý Xuân Hoa nghe thấy phía sau có tiếng chân bước? Hai người bất giác vội quay lại?

Bốn đạo mục quang tiếp xúc?

Chỉ thấy phía sau hiện ra ba mươi mấy đại hán vạm vỡ, trong tay họ đều nắm chặt một cây cung đã lắp tên, nhắm thẳng vào hai người.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều kinh hãi.

Hiển nhiên hai người đã đứng trong tầm bắn khoảng ngoài bảy trượng, đã là mục tiêu của cung tên, bất cứ khinh công cao đến đâu cũng không thể thoát được.

Chợt Lý Xuân Hoa hạ giọng:

- Âu Dương huynh, nếu họ vừa buông tên, chúng ta đồng thời rút kiếm, huynh yểm hộ cho ta, dùng tốc độ cực nhanh xông vào trận địa địch, thì có thể giảm trừ được uy hiếp của cung tên.

Lúc này những đại hán vạm vỡ kia từ từ di động bước chân, bao vây thành hình vòng cung.

Với những cử động nhẹ nhàng của họ đủ biết ba mươi sáu tay cung thủ này đều có sở lực nội công cực thâm hậu.

Lý Xuân Hoa kinh thầm, không ngờ kẻ địch lại có đám cung thủ này. Âu Dương Hải cũng cảm thấy ba mươi sáu tay cung thủ này vô cùng đáng sợ?

Vòng này chặt chẽ đến đáng sợ? Đây là phút làm người ta ngừng thở? Thình lình?

Một tiếng huýt vang lên lanh lảnh? Một bóng người màu xám lao tới như bay.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy tiếng huýt này đều giật mình. Sau khi thấy rõ mặt người mới đến, trên mặt hai người lộ vẻ mừng rỡ.

Người mới đến cũng thấy rõ Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, ngạc nhiên rồi mừng rỡ kêu lên: - Âu Dương huynh, Lý minh chủ.

Thanh âm chưa dứt, người đó đã xông vào trận cung tên.

Ba mươi sáu tay cung thủ nghe thấy tiếng kêu?Lý Minh Chủ? dây cung nhất tề thu lại, đồng loạt kêu lên?Minh chủ về rồi, Minh chủ về rồi!?

Hoá ra những người này toàn là người của Thanh Đạo Minh, chỉ vì những cung thủ này sau khi Lý Xuân Hoa mất tích, gần đây mới được Lý Xuân Hồng tổ chức, cho nên Lý Xuân Hoa không nhận ra họ.

Âu Dương Hải đi lên hai bước để đón, nói:

- Trịnh huynh, lâu quá không gặp, Lý Xuân Hồng cô nương khoẻ chứ? Người mới đến chính là Trình Hổ.

Trịnh Hổ cúi mình chào Lý Xuân Hoa xong, cười với Âu Dương Hải: - Âu Dương huynh, ta và Lý tiểu thư tìm các người muốn chết! Âu Dương Hải khẽ siết tay Trịnh Hổ, nói: - Trịnh hổ, huynh cực khổ quá!

Với cử chỉ thăm hỏi đơn giản ngắn gọn của hai người đã bộc lộ tình cảm bằng hữu rất sâu sắc.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Trịnh Hổ, sau khi ta mất tích, tình hình xảy ra thế nào? Trịnh Hổ khẽ thở dài nói:

- Từ khi minh chủ mất tích, người trong toàn bang phân toả ra các nơi tìm kiếm thăm dò? tứ đại đàn chủ Khiên Thủ Bang đã thảm tử và những biến cố liên tiếp xảy ra, đã làm Lý Xuân Hồng tiểu thư rất bi phẫn?

Lý Xuân Hoa không đợi Trịnh Hổ nói hết, thất kinh hỏi: - Sao? Ngươi nói tứ đại đàn chủ thảm tử?

Âu Dương Hải buồn bã thở dài nói:

- Phải đó, Khiên Thủ Bang đã bị huư diệt toàn bộ, tứ đại đàn chủ thảm tử, Liên Mị hộ pháp lại là người của Bạch Hoàng Giáo, và chết dưới tay Âu Dương Hải này?

Lý Xuân Hoa nghe vậy tái mặt, thân người run rẩy, đôi mắt nàng nhìn chăm chú vào mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nói tiếp:

- Lúc tại hạ gặp minh chủ, vì sợ làm minh chủ đau lòng cho nên không nói ra tin dữ này?

Chàng thở dài một tiếng, kể lại tường tận tất cả những chuyện xảy ra cho Lý Xuân Hoa nghe.

Lý Xuân Hoa nghe xong hừ một tiếng, nói:

- Ta, Lý Xuân Hoa thề báo thù cho các huynh đệ tư muội đã chết. Toàn thân nàng run rẩy, răng cắn chặt, tức giận đến tái mặt. Trịnh Hổ nói: - Hôm nay cùng với kế sách thần cơ diệu toán của Lý Xuân Hồng cô nương, đã giết được hơn một trăm tên Bạch Hoàng Giáo?

Trịnh Hổ hơi ngừng lại, kể qua vắn tắt:

- Tám ngày trước, vì Âu Dương huynh vội tìm kiếm tông tích của minh chủ rồi thất tung luôn.

Lý Xuân Hồng cô nương lo lắng vô cùng. Lúc đó chúng tôi truy đến Hà Bắc vẫn không thấy hành tung của Âu Dương huynh? Ở tại Hà Bắc, chúng tôi nghe được một tin rằng Bạch Hoàng Giáo muốn phát động một cuộc tấn công tàn khốc, thế là Lý Xuân Hồng tiến thủ nhanh chóng điều động một loạt nhân thủ theo kế giương đông kích tây dụ địch đuổi theo, cuối cùng với sự bố trí như thần của Lý Xuân Hồng tiểu thư, bên ta với bốn mươi mấy người đánh bại bên địch thu được thắng lợi lớn, tên mặc Kim hoàng trường bào cũng bị trúng tên phải chạy trốn.

Trịnh hổ nói đến người mặc kim bảo trường bào trên mặt lộ vẻ rất kích động, Âu Dương Hải đương nhiên biết Trịnh Hổ đã từng bị người mặc Kim hoàng trường bào đánh bại, hôm nay thấy đối phương bỏ chạy nhục nhã nên vui mừng khó tả xiết.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Muội muội của ta hiện giở ở đâu? Trịnh Hổ nói:

- Lý tiểu thư hiện giờ đang ở tại hang núi chữa thương cho những người bị thương. Tiểu nhân dẫn các vị đi đến đó ngay.

Lúc này ba mươi sáu tay cung thủ đã xếp thành hai hàng cung kính hầu một bên, thấy Lý Xuân Hoa đi đến, nhất tề cúi mình nói: - Thanh Đạo Minh tam thập lục xuyên tâm tiễn bái kiến Lý minh chủ.

Lý Xuân Hoa mỉm cười, gật đầu nói:

- Chư vị khổ cực quá, mọi người xin hãy lui về nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải nghe đến cai tên?Tam thập lục xuyên tâm tiễn? nghĩ thầm: -?Họ dùng hiệu đặt tên như vậy, chẳng lẽ ai ai cũng có tài thần tiễn xuyên tâm??

Trịnh Hổ cười, nói:

- Lý minh chủ, hôm nay đại chiến thắng lợi, toàn đều nhờ vào ba mươi sáu Xuyên tâm tiễn thủ, mỗi một người bọn họ đề đáng xưng là thần tiễn, bá phát bá trúng, mũi tên nào cũng bắn trúng tim kẻ địch.

Lý Xuân Hồng biết Trịnh Hổ không hề khoa trương, nàng bất giác ngó bọn cung thủ một cái?

Chỉ thấy bọn họ ai ai thân thể cũng cường tráng khoẻ mạnh, lưng hổ tay vượn, đặc biệt nhất là thần quang hai mắt lấp lánh như điện, nàng bất giác khen thầm: -?Thật đúng là vóc dáng của tay thần tiễn!?

Trịnh Hổ dẫn mọi người đến một khe núi, băng qua một khu rừng tùng rậm rạp, đến một thâm cốc mọc đầy tùng xanh, cỏ xanh tươi tốt, đối diện với vách núi.

Thâm cốc này quanh co ngoằn ngoèo, đi chừng nửa dặm, chuyển qua một góc núi, cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy xung quanh vách núi sừng sững rừng cây trước mặt lộ ra vài căn nhà tranh mới xây dựng lên.

Âu Dương Hải thấy hình thế xung quanh phải khen thầm:

- Lý Xuân Hồng thật có tài điều quân bố trận, nàng chọn lấy khe núi này chỉ cần giữ được con đường thông đạo kia thì có thể cự lại quân địch đông ngàn vạn người.

Đột nhiên một tiếng kêu mừng rỡ từ trong căn nhà tranh vọng ra: - Tư tư, tư tư?

Tiếp đó một cô gái áo trắng chạy ra? nàng như mọt con Yến bay khỏi tổ, lao thẳng vào ôm lấy Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa giang đôi tay, hai người ôm nhau thật chặt?

Họ không nói một câu nào, nhưng đôi mắt hai người đều ràn rụa nước mắt.

Hồi lâu?

Lý Xuân Hoa mới nói một câu: - Muội muội, muội thật là được việc! Lý Xuân Hồng thổ thức nói:

- Tư tư, muội nhớ tư tư chết được, nếu tư tư không về chắc muội đau lòng chết mất. Lúc này trong nhà tranh có mười mấy người đi đến, trên vai, cánh tay, đùi họ đều quấn bằng vải trắng, trên áo dấu máu hãy còn, họ dều tươi cười.

Lý Xuân Hoa vừa trông thấy họ vội bước tới cười nói:

- Chư vị anh hùng hào kiệt, các vị đã đến đây, Lý Xuân Hoa này cảm kích vô ngần?

Nàng thấy người trong bản minh đối với thân hữu ái như vậy, cảm động đến rơi lệ.

Côn Luân chưởng môn Kiếm Dã Chân Nhân trong số đó vuốt râu cười nói: - Minh chủ bình an trở về, xin thứ lỗi cho chúng tôi không ra nghinh đón được.

Trong mười mấy người của phái Côn Luân, có người là đẹ tử tục gia. Đột nhiên trên con đường trong khe núi vang lên tràng cười ha ha rất lớn: - Kiếm Dã đạo trưởng, các vị khổ cực quá.

Chỉ thấy miệng cốc xuất hiện hai mươi mấy người, họ chính là bọn Hoa Sơn Thiên Quải Tử Khấu Thời Cuộc, Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương và Chung Nam Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung.

Lý Xuân Hồng vừa trông thấy Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung được mọi người dìu tới thì vội vã chạy tới hỏi: - Bàng chưởng môn, người?

Phiên Thiên Kiếm Bàng Chung cười ha hả nói:

- Chúng tôi tổn thất mười mấy người đệ tử và ta mất một chân, nhưng đổi lại là một trận thắng. Lý cô nương, cô naói chúng tôi có bị thiệt không?

Lý Xuân Hồng buồn bã than rằng:

- Nếu không có mọi người và Bàng Chưởng môn dẫn dụ Tàn Độc Kỳ Tẩu thì chúng ta chắc phải mất mát, cho nên nói công lao trận này Bàng Chưởng môn đứng đầu.

Điểm Thương Bát Tý Đồng Vũ Chính Cương mỉm cười:

- Một lũ võ phục bọn chúng tôi nếu không có Lý cô nương dụng quân như thần, quyết thắng ngàn dặm thì có thể tranh nổi cao thấp với bọn ma đầu Bạch Hoàng Giáo được. Hoa Sơn Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc khẽ than một tiếng, nói tiếp: Vũ huynh nói rất phải, ngày trước chúng ta cho rằng Bạch Hoàng Giáo chỉ là một lũ tà ma ngoại đạo, thân phận nhỏ bé, không đáng đánh, nhưng qua mấy

trận kịch đấu chúng ta cảm thấy thực hổ thẹn, chẳng nhứng Bạch Hoàng Giáo thế lực mạnh mẽ mà còn có những tên ma đầu đủ làm mọi người kinh khiếp. Dù chín đại môn phái trong Trung Nguyên liên minh đối kháng Bạch Hoàng Giáo, nhưng nếu không có người mưu trí tuyệt thế như Lý cô nương đến điều hành thông suốt thì e rằng chỉ mấy ngày là giang hồ võ lâm thiên hạ bị huư diệt.

Lý Xuân Hồng đột nhiên nghiêm mặt, thi lễ nói với Lý Xuân Hoa: - Minh chủ đã trở về, mọi việc từ nay về sau hoàn toàn do minh chủ chủ định, không biết minh chủ có mệnh lệnh gì?

Lý Xuân Hoa khẽ đưa tay, nói:

- Mọi người tạm thời vào trong nghĩ ngơi, có lời thiết yếu gì từ từ hãy nói.

Quần hào nghe lời, cung thân lui bước.

Trịnh Hổ, Âu Dương Hải, Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quải Tử, Vũ Chính Cường, Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa bảy người chậm rãi bước vào một căn nhà tranh.

Bên ngoài có mấy phiến đá, Lý Xuân Hoa đợi mọi người ngồi xuống xong, còn mình bước đến ngồi bên trái Âu Dương Hải, nói: - Đầu tiên ta giới thiệu cho chư vị, vị này là Âu Đương thiếu hiệp, tên chỉ một chữ?Hải?.

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Minh chủ, Âu Dương thiếu hiệp gần đây danh chấn thiên hạ võ lâm, mọi người ở đây đều đã biết đại danh của chàng. Nói xong, nàng mỉm cười với Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải đứng dậy, chắp tay thi lễ với mọi người, nói:

- Âu Dương Hải này là lạc phách nhân của giang hồ võ lâm, mà lại được Lý tiểu thư khen thưởng thật làm cho tại hạ mắc cỡ vô cùng.

Kiếm Dã Chân Nhân cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, tính cách khiêm tốn, thật là phong độ của một đại hiệp, chúng tôi rất khâm phục.

Lý Xuân Hoa từ khi thụ thương mất tích, chuyện Âu Dương Hải trổ tài ở ngôi phế viện ngày trước nàng không biết tý gì cho nên hiệp danh của chàng gần đây chấn động giang hồ nàng căn bản không biết. Nàng chăm chú nhìn thẳng vào Âu Dương Hải tỏ ý ngạc nhiên.

Lát sau nàng cười nói:

- Lý Xuân Hoa ly biệt chư vị gần một tháng, không ngờ võ lâm lại có biến đổi to lớn.

Lý Xuân Hồng buồn bã than: - Bẩm cáo minh chủ, Khiên Thủ?

Thiếu 2 trang 37 và 38?

- Sa mạc thất tiễn! Họ nổi danh một vùng Mông Cổ, Tân Cương, Thanh Đảo?

Lý Xuân Hồng nói:

- Họ đã thu lại tính hung hãn vốn có, thề sống chết với Thanh Đạo Minh.

Lý Xuân Hoa gật gù nói:

- Sa mạc thất tiễn, thuật xạ tiễn sớm đã nổi danh toàn quốc, Thanh Đạo Minh may mắn có được họ thật là một chủ lực lớn.

Lý Xuân Hồng nói:

- Hôm nay đại thắng Bạch Hoàng Giáo, theo tiểu nữ suy đoán, đã làm cho bọn chúng thu bớt sự hung hãn, đại khái trong nữa tháng, bọn chúng sẽ không tiến công chúng ta. Tiểu nữ nghĩ, chúng ta nên nhân lúc này chỉnh đốn lại tổ chức bản minh để chuẩn bị cho thắng lợi lần đại chiến sau.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Ta vốn đã muốn nơi phân đà Khiên Thủ Bang triệu tập võ lâm đại hội cùng thương lượng đại sự, nhưng vì sau khi ta thọ thương thì phải bỏ. Hôm nay, quần hào thiên hạ liên tiếp gia nhập Thanh Đạo Minh, điều này có thể chính thức dương danh Thanh Đạo Minh được rồi.

Nàng dừng lại một chút, đổi giọng nói:

- Thanh Đạo Minh từ lúc trù bị đến nay đã hai năm, được sự yêu mến của chư vị anh hùng, chọn tiểu nữ làm minh chủ, nhưng lại chưa qua tuyển cử chính thức, và đối với tổ chức của bản minh chưa có sự an bày thoả đáng, cho nên tiểu nữ muốn dịp gần đây triệu tập người trong toàn minh tuyển chọn minh chủ mới.

Kiếm Dã Chân Nhân trầm giọng nói:

- Thanh danh của Lý minh chủ trên giang hồ võ lâm có thể nói là người được chọn xứng đáng nhất hiện nay của bản minh, bần đạo nghĩ chuyện chọn minh chủ có thể miễn đi.

Thiết Quải Tử Khấu Thời Cuộc đêm qua đã tận mắt thấy võ công của Lý Xuân Hoa, ông ta nói tiếp:

- Theo lão phu thấy, thiên hạ giang hồ võ lâm trừ Lý minh chủ ra không có một người nào khác có

thể vinh đăng ngôi vị Thanh Đạo Minh chủ.

Lý Xuân Hoa nghiêm mặt nói:

- Thanh Đạo Minh nhân tài đầy dẫy, bất cứ một vị nào đều có thể vinh đăng ngôi vị Thanh Đạo Minh chủ, ví dụ như Quan Đông đại hiệp Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp, ông ta có thể nói là người được tuyển chọn tốt nhất cho chức vị Thanh Đạo Minh chủ.

Mọi người nghe vậy đều nghĩ thầm:

_Phải rồi! Công Tôn Lạp có thể đảm nhiệm vị trí trọng yếu này. Lý Xuân Hoa lại nói: - Ngoài ra hãy còn những người mới nổi danh trên giang hồ cũng có thể tuyên nhậm chức vị minh chủ.

Mọi người đều biết nàng đang ám chỉ Âu Dương Hải.

Tuy thanh danh của Âu Dương Hải trên giang hồ không bằng Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nhưng mọi người đều biết chàng là nhân tài mới nổi trong võ lâm, tiền đồ còn thênh thang vô hạn lượng.

Âu Dương Hải trông thấy ánh mắt của Lý Xuân Hoa thì biết tâm ý của nàng, chàng đứng dậy cười ha hả nói: - Lý minh chủ giữ chức đã hai năm, tài năng xuất chúng, không ai có ý kiến gì khác, nếu Thanh Đạo Minh thay đổi minh chủ, một khi xảy ra bất cứ tranh chấp nào thì thực là cơ hội tốt cho kẻ địch thừa cơ tấn công, với ý nghĩ của tại hạ, chức vụ Minh chủ tuyệt đối không thể thay đổi, không biết các chư vị tại đây nghĩ thế nào?

Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quải Tử, Bát Tý Đồng, đồng thanh nói: - Âu Dương thiếu hiệp nói rất phải, mong Lý Minh chủ hãy nghĩ đến đại cuộc võ lâm.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Tiểu nữ lui khỏi chức vụ Minh chủ chứ không hề lui khỏi Thanh Đạo Minh.

Nàng thở dài nói:

- Chư vị đều biết Lý Xuân Hoa vốn là một thân nhi nữ, làm sao có thể sống lâu dài trên võ lâm giang hồ được, cho nên tiểu nữ muốn tuyển một người vĩnh viễn giữ chức vị Minh chủ, làm cho Thanh Đạo Minh vĩnh cửu với võ lâm, vì người trong giang hồ thiên hạ hoà giải nhưng tranh chấp, giương cao chính nghĩa.

Âu Dương Hải cười khẽ nói:

- Lý Minh chủ tuy thân nhi nữ, nhưng chúng ta ngày nay phát thệ đoàn kết tiêu diệt ma đạo, tiêu

diệt Bạch Hoàng Giáo, tại hạ nghĩ Bạch Hoàng Giáo cũng không tồn tại lâu mà không bị tiêu diệt, Lý Minh chủ có thể công thành thân thoái.

Chàng nói rất có lý làm Lý Xuân Hoa không thể biện giải được nữa. Nàng trầm ngâm một hồi mới nói:

- Các chư vị tuy suy tôn tiểu nữ làm Minh chủ, nhưng Thanh Đạo Minh cơ hồ tụ tập anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ, không chắc mỗi vị đều có sự ủng hộ giống nhau, do đó tiểu nữ quyết định vào ngày hai mươi bảy tháng mười một triệu tập người trong toàn bản minh, tự do tuyển cử Minh chủ. Lý Xuân Hoa nếu được tuyển đương nhiên sẽ không nói lời nào khác nữa.

Nàng vừa nói xong, Trịnh Hổ lên tiếng:

- Ai dám không phục Lý Minh chủ, Trịnh Hổ sẽ giết chết người đó. Lý Xuân Hoa quát lên: - Trịnh Hổ, ngươi nói gì?

Trịnh Hổ thấy mục quang uy nghiêm của nàng,cúi đầu nói: - Trịnh Hổ nhất thời lỡ lời. Xin Minh chủ thứ tội.

Lý Xuân Hoa thấy vậy, mỉm cười nói:

- Thanh Đạo Minh do các anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ tập hợp lại mà thành, tuy nhiên trong tổ chức trên hình thức phải có chức vị, nhưng người trong cùng một minh nên tôn trọng lẫn nhau, tuyệt đối không thể tồn tại tâm lý bá đạo.

Mọi người nghe vậy thầm phục mỷ đức của Lý Xuân Hoa, nên biết bọn Kiếm Dã Chân Nhân, Thiết Quải tử, Bát Tý Đồng đều là thân phận tông chủ của một phái, họ một khi gia nhập minh, lại bị người khu sử, đây chẳng phải là một chuyện rất hiếm có hay sao?

Lý Xuân Hoa quay lại hỏi Lý Xuân Hồng:

- Hồng muội, không biết muội có ý kiến gì với lời ta vừa nói? Lý Xuân Hồng nói:

- Cách nhìn của tư tư giống với muội. Thanh Đạo Minh nên chính thức tuyển ra một vị Minh chủ mới.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Không biết muội muội định chọn nơi nào để tổ chức buổi lễ hội thề với bản minh?

Lý Xuân Hồng nói:

- Chúng ta đặt mình ở nơi sơn cốc này. Xung quanh vách núi cao vút, địa thế hiểm trở, chỉ có một

thông đạo, người của Bạch Hoàng Giáo nếu trong buổi lễ hội thề của chúng ta bất ngờ đột kích, thì nơi này quả thật dễ thủ.

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Tốt! Chúng ta chọn u cốc này làm tổng đàn của Thanh Đạo Minh. Lý Xuân Hồng nói: - Ngày hai mươi bảy tháng mười một, hãy còn mười lăm ngày nữa, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút. Trịnh Hổ, ngươi cưỡi ngựa đến ba căn cứ địa của bản minh đi thông báo.

Trịnh Hổ gật đầu đáp:

- Vâng! Tiểu nhân lập tức đi ngay. Âu Dương Hải đột nhiên đứng dậy, nói:

- Trịnh huynh, khoan đã! Lý Xuân Hoa hỏi:

- Âu Dương huynh, huynh có chuyện gì? Âu Dương Hải nói:

- Lý Minh chủ, tại hạ đã ba năm chưa về nhà, trong lòng luôn mong nhớ gia mẫu, tại hạ muốn nhân mấy ngày này trở về cố hương thăm lão mẫu, tuyệt đối sẽ trở lại đây trước ngày hai mươi, tham gia buổi lễ hội thề.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp là người rất chí hiếu, thật làm mọi người phải kính. Thiếu hiệp nên mau trở về thăm lão nhân gia. Xin Âu Dương thiếu hiệp chuyển giùm lời thăm hỏi gia mẫu của chúng tôi.

Đôi mắt của Lý Xuân Hồng trong xanh như thu thuư, nhìn Âu Dương Hải cười nói: - Nếu không bận rộn nhiều việc, chị em chúng tôi sẽ cùng đi với huynh đài bái kiến bá mẫu.

Lý Xuân Hoa thấy ánh mắt của muội muội, trong lòng khẽ thở dài?

* * * Âu Dương Hải và Trịnh Hổ lên ngựa phóng đi. Trời chiều lặn về Tây, ráng đỏ ngập trời.

Một con thiên lý thần câu, người cưỡi là một vị thiếu niên phong thái như ngọc.

Đó là Âu Dương Hải, chàng cưỡi ngựa chậm rải đi vào trấn Võ Thắng Quan đôi nhãn thần của chàng quét vào lầu phòng phố tiệm tấp nập phồn vinh trong trấn, trên mặt lộ một nụ cười vui sướng.

Thì ra đây là cố cư của chàng, khi nãy thấy sự phát đạt của cố cư chàng đương nhiên mừng vui. Người trong trấn đều đưa ánh mắt kỳ dị nhìn chàng.

Bởi vì chàng cưỡi thần câu, trông rất cao lớn hùng tráng, thu hút cái nhìn của mọi người.

Kỳ Vân Sơn là một ngọn núi duy nhất trong trấn, cách trung tâm trấn chừng nửa dặm.

Âu Dương Hải khẽ xuống ngựa, chạy thẳng vào Kỳ Vân Sơn.

Thần sắc vốn cực vui mừng của chàng đột nhiên lộ vẻ kỳ dị, kinh hoàng. Ba năm trước, chàng có về thăm nhà, lúc ấy chàng còn ở Thiếu Lâm Tự, chàng nhớ dưới chân núi Kỳ Vân Sơn trừ căn nhà tranh của nhà mình ra hãy còn bốn hộ dân cư khác, nhưng hôm nay dãy nhà tranh đó ở đâu? Âu Dương Hải chạy nhanh đến, chỉ thấy mảnh đất này hiện ra tàn tích của lửa cháy.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng ngẩn ngơ nhìn mảnh đất đen ngòm này đến xuất thần.

Tịch dương đã qua đầu núi, màn đêm từ từ buông xuống? nơi này trở nên cực kỳ âm u, thê lương.

Đột nhiên, một người tiều phu gánh một gánh củi từ trong núi đi ra. Tiều phu nọ ngẩng đầu lên thấy Âu Dương Hải không nhúc nhích, kinh hãi kêu lên: -?i ma? ma ma ma lại xuất hiện.

Tiếng kêu này làm kinh tỉnh Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải đột nhiên tung mình xuống ngựa đuổi theo.

Tiều phu nọ thấy bóng người vụt một cái, Âu Dương Hải đã đứng ngang ngay trước mặt, tiều phu kêu lớn một tiếng quay mình toan chạy.

Tiều phu nọ cả người run cầm cập, run run nói:

- Ma oan, ma oán? tiện dân với các vị không oán không thù, xin đừng bắt tôi? Nam mô a di đà Phật! Nam mô a di đà Phật! Thượng Đế!... Diêm La Vương?

Tiều phu như quá sợ ma, lẩm bẩm tụng những tên thần không ngớt. Âu Dương Hải trầm giọng nói:
- Vị lão huynh này, hãy quay đầu qua xem thử coi, ta là người hay là ma?

Chương 9: Thiếu Lâm Tranh Hùng

Tiều phu sợ qúa kinh hãi tuy nghe thất đấy là tiếng người, nhưng vẫn không dán quay lại nhìn, gã nói: - Tiện dân không tin, người là oan hồn mà hoá thân, xin hãy thương cho tôi, tôi có nội tôi chín mươi tuổi, cả đời tôi chưa làm chuyện xấu bao giờ, chưa từng hại một ai?

T

Âu Dương Hải nói:

- Ta có là quỷ dữ cũng không hại ngươi, hãy quay đầu lại ta có điều muốn nói.

Tiều phu nghe vậy mới từ từ quay mình lại nhưng ánh mắt của gã vẫn mang vẻ hãi hùng, đứng ngây ra nhìn Âu Dương Hải, hai chân run lẩy bẩy.

Âu Dương Hải khẽ nói:

- Xin hỏi lão huynh những nhà ở đây chuyển đi đâu rồi?

Tiều phu nghe vậy biết chàng đích thực là người rồi, gã vẫn còn e sợ hỏi: - Ông là...? Công tử là người ngoài đến phải không?

Trong lòng Âu Dương Hải ngầm lo lắng, lúc này chàng cảm thấy sự tình có hơi bất bình thường bèn nói: - Trước đây ta ở nơi này, hôm nay trở lại tìm một người.

Tiều phu đưa ánh mắt hoài nghi nhìn Âu Dương Hải hỏi: - Công tử nói thật không?

Âu Dương Hải nói:

-Ta nói thật!

- Công tử không phải tìm nữa, người ở tại đây toàn bộ đều chết hết rồi. Âu Dương Hải nghe vậy đưa tay chụp vào vai tiều phu, quát lên: - Ngươi nói láo.

Chỉ nghe thấy gã tiều phu rống lên như heo bị thọc tiết. Hoá ra Âu Dương Hải chợp một cái, cơ hồ làm vai gã nát vụn.

Â dương Hải biết mình hơi qúa đáng, bèn nới lỏng tay, chỉ thấy tiều phu mồ hôi đổ dầm dề, rên rỉ

không ngớt.

Âu Dương Hải rút trong người ra một thỏi bạc nói:

- Xin lỗi lão huynh, ta vì nhất thời làm bị thương lão huynh, chút bạc này lão huynh cầm lấy mà uống trà.

Tiều phu thấy bạc lập tức thôi rên, nhưng vẫn nhăn nhó mặt mày, rõ ràng vai của gã hãy còn đau.

Âu Dương Hải nhét bạc vào tay gã nói:

- Lão huynh, huynh nói người ở đây toàn bộ chết hết rồi có phải không? Tiều phu nói: - Tiện dân tận mắt thấy, làm sao mà không thật. Tin tức về cái chết của người ta mà dám nói láo hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh vội hỏi:

- Lão huynh thấy thế nào xin kể lại kỷ cho ta nghe.

Tiều phu thấy chàng kinh hãi, đột nhiên làm gã nhớ đến một chuyện, đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Âu Dương Hải, chợt hỏi: - Xin hỏi công tử có phải họ Âu Dương?

Âu Dương Hải ngạc nhiên, nói: - Sao huynh biết được họ của ta? Tiều phu khẽ thở dài nói: - Cuối cùng công tữ đã đến? Âu Dương Hải biến sắc, hỏi:

- Huynh nói gì? mau kể những gì xảy ra cho ta nghe. Tiều phu nhìn Âu Dương Hải nói:

- Đây là câu chuyện đáng sợ, là một vu án giết người vô nhận đạo?? Vào hai tháng trước, tiện dân đốn củi ở trong núi, chợt nghe tiếng kêu cứu vang lên??

Lúc này tuy trời đã tối, trong lòng tiện dân rất sợ sệt, nhưng cứu một mạng người còn hơn xây đắp bảy bức phù đồ. Thế là tiên dân tìm theo tiếng kêu mà tới đến chân núi, nhưng tiếng kêu không còn nữa, đột nhiên trước mặt sáng lên, nhà của bốn năm hộ gia dình bị lửa thiêu cháy rừng rực. Tiện dân chay mau qua, dưới ánh lửa chỉ thấy các người đầy đất, trẻ nhỏ phụ nữ không biết bị người nào giết chết, máu tươi ngập tràn, cực kỳ ghê rợn kinh người.

Lúc đó tiện dân sợ qúa ngây ra, ngay lúc đó một tiếng kêu vang lên, từ trước cửa căn nhà ở mạn nam, có một người phụ nữ đứng nhưng rồi lại ngã xuống.

Âu Dương Hải không đợi gã nói hết, vội hỏi:

- Có phải người phụ nữ đó trên bốn mươi tuổi không? Sau đó thế nào? Tiều phu nhìn Âu Dương Hải buồn bã nói: - Lúc người phụ nữ đó chưa ngã xuống, hình như huơ tay gọi tiện dân, cho nên tiện dân chay nhanh đến, chỉ thấy người phụ nữ này máu tươi đầy mặt, quần áo rách bươm, máu tươi v»n

chảy ròng ròng trên người.

Lúc đó bà ta hãy còn chưa chết, thấy tiện dân chay tới, lại vùng vẫy ngồi dậy, nhưng bà ta bị thương qúa nặng, chỉ nghe bà ta nói một câu, mở mồm phun ra một bụm máu tươi rồi ngã xuống đất chết?

Âu Dương Hải vội hỏi:

- Bà ta nói gì?

Tiều phu nói:

- Bà ta nói, Âu Dương hai chữ rồi chết.

Âu Dương Hải tái nhợt, cả mặt mày, toàn thân run rẩy.

Tiều phu thở ra một hơi, lại nói:

- Lúc tiện dân đưa tay dìu bà ta dậy, đột nhiên thấy đôi tay đầy máu của bà ta nắm chặt một cái khăn tay màu trắng, trên mặt khăn viết mấy hàng chữ, tiện dân là người không biết chữ, đương nhiên không biết bên trong viết gì!

Nhưng theo tiện dân nghĩ, người phụ nữ này lúc sắp chết nói ra hai chữ Âu Dương hình như là họ người, cho nên có thể đó là lời bà ta nhờ tiện dân truyền đạt lại cho người thân của bà ta?

Âu Dương Hải đối mắt trợn trừng, hỏi:

- Sau đó làm sao?

Tiều phu nói:

- Tiễn dân lấy chiến khăn đó, nếu bà ta muốn tiện dân truyền đạt lời nói thì cuối cùng cũng có một ngày thân nhân của bà ta đến đây. Sự việc đã phát sinh đến nay cũng hai tháng, công tử là người đầu tiên đến nơi này, cho nên tiện dân mới hỏi ông có phải họ?Âu Dương? không..

Tiện dân thấy người phụ nữ đó có thể là thân nhân của công tử, mảnh khăn tay tiện dân hãy còn cất giữ trong nhà, công tử đi với tiễn dân xem có phải là người công tử quen hay không. Ngưng một chút tiều phu nói tiếp:

- Còn một việc này tiện dân suýt nữa quên. Trước khi sự việc xảy ra mấy ngày tiện dân thấy có một vị hoà thượng lạ mặt lai vãng trong tiểu trấn này. Âu Dương Hải lúc này trong lòng bi thương khôn tả, bởi vì người phụ nữ nói giống y như mẫu thân của mình, nhưng chàng không tin là mẫu thân gặp thảm họa.

Bởi vì mẫu thân của chàng không thù không oán với người ta, đương nhiên sẽ không có thù địch. Nếu là đạo tặc, mà những hộ ở đây đều rất nghèo, đạo tặc làm sao mà đến?

Âu Dương Hải hỏi:

- Nhà lão huynh ở đâu, chúng ta đi nhanh lên!

Tiều phu xốc gánh củi lên, đột nhiên kêu một tiếng ngã lăn xuống đất.

Âu Dương Hải cau mày, biết rằng vai gã hãy còn đau, thế là tay trái chàng nhẹ nhàng nhấc gánh củi lên vai, nói:

- Huynh hãy dẫn đường.

Tiều phu thấy Âu Dương Hải nhẹ nhàng nhấc gánh củi hơn trăm cân lên vai, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên khôn tả, vì bề ngoài của Âu Dương Hải giống như một thư sinh yếu đuối, làm sao có được lực khí như vậy.

Tiều phu đi trước dẫn đường, Âu Dương Hải đi theo sau. Ô vân thần câu cũng khẽ bước đi theo.

Đẹm khuya tĩnh mịch, tiếng vó của Ô vân Thần câu như tiếng nhạc bi ai, nặng nề đơn điệu.

Tâm tình Âu Dương Hải lúc này vô cùng trầm trọng, chàng thầm hy vọng với trời cao rằng tấm khăn tay đó không phải để lại cho mình.

Hai người đi chừng một tuần trà, tại một dãy nhà cổ đơn sơ ngoài trấn, tiều phu lấy tay chỉ vào một căn nhà rách nát nói:

- Ở đây!

Âu Dương Hải khẽ bỏ gách củi xuống, tiều phu đẩy cửa, bên trong có tiếng người già hỏi:

- A Cát con đã về ư? Hôm nay sao con về muộn vậy?

Chỉ thấy trong phòng có một ngọn đèn dầu, soi chiếu lên dường một bà lão nằm trên đó. Tiều phu chạy nhanh tới, nói:

- Bà bà, điệt tôn ở dưới núi gặp một vị công tử, công tử họ Âu Dương?

Lão bà đó đưa tay vào người, hỏi:

- Có phải con muốn lấy mảnh khăn tay cho người ấy xem không?

Nói xong, bà lão rút ra một khăn tay màu trắng.

Âu Dương Hải đi tới khẽ nói:

- Xin chào lão bà bà, cho tiểu điệt mượn tấm khăn tay.

Lão bà khẽ?ho? một tiếng nói:

- Mời vị tướng công này ngồi, ta là người già tàn phế, không thể ngồi dây nghinh khách.

Đôi tay Âu Dương Hải run run nhận lấy khăn tay.

Dưới ánh đèn dầu, chỉ thấy tấm khăn dính máu tươi loang lổ, trến đó viết mấy chữ lớn, dùng máu tươi viết nên.

Âu Dương Hải đôi mắt nhận ra nét chữ, khi thấy ba chữ đầu tiên đập vào mắt chàng, lá người chàng bất giác lảo đảo mấy lần, hóa ra trên đó viết?Âu Dương Hải, con không phải là con trai ta, tiếc là ta không thể nói cho con nguyên do trong đó?.

Mấy chữ cực kỳ giản đơn này đã chứng minh cái chết của mẫu thân Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải xem xong, đôi vai run rẩy mắt tối xầm, lạong choạng ngã lăn trên mặt đất.

Tiều phu vội bước tới dìu chang dậy, kêi lên:

- Tướng công? tướng công.

Âu Dương Hải đứng thẳng người dậy, lẳng lặng đi ra khỏi nhà, gió đêm vừa thổi, chàng không nén nổi đau thương cực độ trong lòng, bất giác bật khóc lên đau đớn.

Ai nói anh hùng không rơi lệ, chỉ vì chưa đến lúc thương tâm. Nước mắt chảy hết rồi, cái thay thế là máu.

Âu Dương Hải ngắm nhìn sao lạnh trời đêm, trong đầu chàng không ngừng suy nghĩ đến hai câu:? Âu Dương Hải con không phải là con ta, tiếc rằng ta không thể nói cho con nguyên do trong đó?

Âu Dương Hải tự nói:

Thế thì ta là con ai? Ta là con ai? Con của ai? Còn nữa, ai đã giết mẫu thân của ta?

Đột nhiên chàng kêu lên:

- Mẫu thân à! Vì sao người không nói rõ cho con biết!

Chàng không ngớt hồi ức lại bao sự tình lúc trước, nhưng không có một chuyện khả nghi nào có

thể chứng minh mình không phải là con của người.

Nhưng vì sao lúc lâm tử, lại vô cớ lưu lại lá huyết thư này?

Chẳng lẽ lại đem đứa con tự mình sanh ra nói rằng không phải con mình ư?

Âu Dương Hải như mê chàng không cách nào giải thích cho mình được.

Chợt Âu Dương Hải nghĩ đến một chuyện, hai tháng trước chàng bị Lý Xuân Hoa dùng thiên cang chỉ đả thương, ngọa bệnh nằm trong phân đà của Khiên Thủ bang, Lý Xuân Hoa nói mình lúc ấu thơ luyện một môn nội công huyền diệu, chẳng lẽ chàng thực sự từ nhỏ đã luyện nội công ư?

Nhưng mình nhớ lại thì đâu có người nào dạy nội công tâm pháp cho mình?

Âu Dương Hải chợt nhớ lại Thiếu Lâm sơn Thần tăng nói qua cách hô hấp của một môn nội công kỳ diệu, ông ta nói:

- Cách hô hấp của môn nội công này, cần phải luyện trong thai người mẹ, là nói trong lúc mang thai người mẹ phải tập luyện cách hô hấp này, suốt cho đến khi đứa bé ra đời là một giai đoại cơ bản sơ bộ. Sau đó, vừa rời khỏi thân thể người mẹ, phải bắt đầu nhờ sức người dẫn đạo hô hấp cho đứa bé, dùng cách hô hấp kỳ đặc này của đứa trẻ luyện tập nội công, nhưng môn?Anh nhi nội công tâm pháp? này rất khó luyện thành, bởi vì bản thân người mẹ cần phải là một người có nội công cực kỳ tinh thâm, và thứ giai đoạn luyện công thứ hai, lúc hướng dẫn đức trẻ hô hấp, người truyề thụ hoàn toàn dùng trân khí bản thân dẫn đạo cơ quan hô hấp của đứa bé, trong đó nếu có một sai sót nhỏ thì đứa bé lập tức huyết khí chảy ngược, ngừng thở mà chết.

Âu Dương Hải nhớ đến câu nói ấy, lâm bâm tự nói:

- Thiếu Lâm tự Thiên Sơn Tăng chưa từng dạy mình cách tu luyện nội công, mà ta cũng chưa luyện tập qua, một người luyện võ nếu không có nội công thì không thể vận chân khí đến tứ chi, nếu ta không học qua nội công thì sao lại vận chuyển được, chân khí lưu thông bách mạch? Lại có thể đề khí phi than nhảy lên, vì sao ta học và luyện võ công lại có thể vượt hẳn người thường?

Chẳng lẽ ta thật sự từ nhỏ đã luyện thành?Anh nhi nội công tâm pháp? ư?

Mà cha mẹ sinh ra ta là cao thủ tuyệt thế võ lâm.

Thế thì họ là ai?

Họ đang ở đâu? Ở đâu?

Âu Dương Hải lúc này như phong cuồng, rú lên thật lớn.

Bao nhiêu suy nghĩ, suy đoán, chàng vẫn không nghĩ ra nguyên do. Với câu đố về thân thế của chàng, chàng đã không cách nào hiểu rõ. Tiếp theo là bí mật cái chết của mẫu thân chàng nghĩ:?Chẳng lẽ là một chuyện sảy ra trùng hợp??

Nếu thế càng không có thể, nếu là tình cờ ngoài ý thì sẽ không đến nỗi những người lân cư đều bị giết sạch, đó hiển nhiên, là thủ phạm tàn khốc giết người diệt khẩu.

Thù hận ư?

Đương nhiên mẫu thân của mình không có thù hận với người, như vậy sự tình trong đó có hai khả năng.

Thứ nhất: là thù địch của cha mẹ không rõ của mình tìm đến đây giết người diệt khẩu.

Thứ hai: là thù địch của mình, nổi lên tâm lý báo thù, tàn sát gia mẫu cho hả giận.

Thù địch của mình thì có những người nào?

Người của Bạch Hoàng giáo??

Nhưng, người của Bạch Hoàng giáo không có một người nào biết gia thế của mình, như vậy đương nhiên không phải là người của Bạch Hoàng giáo giết.

?Hay là hoà thượng Thiếu Lâm tự??

Nghĩ đến Thiếu Lâm tự, Âu Dương Hải chợt bùng lên ngọn lửa thù hận kinh người.

Chàng nghĩ:

? Khả năng là người trong Thiếu Lâm tự rất cao.?

Một người của Thiếu Lâm tự biết nhà mình ở đâu, hai là quần tăng Thiếu Lâm không thể bắt được mình, họ mới hạ độc thủ giết hại mẫu thân ta, bức ta lên Thiếu Lâm tự tầm thù.

Thế thì quần tăng Thiếu Lâm tự vì sao phải giết cả những người hàng xóm trông thấy, sợ mốt lúc nào đó sẽ đến tai giang hồ võ lâm, tổn hại đến danh dự Thiếu Lâm tự cho nên mới giết sạch diệt khẩu.

Âu Dương Hải càng nghĩ càng thấy đúng, ngay lúc đó, thù hận dâng trào trong tim, chàng kêu lớn:

- Thiếu Lâm quần tăng ạ! thiếu lâm quần tăng! Ta Âu Dương Hải nếu không moi tim bụng các ngươi tế mẫu thân thì thề không làm người. Nói đến đây, chàng giận dữ gầm lên một tiếng, phi thân lên ngựa.

Tiếng vó ngựa dồn dập xé ta màn đêm yên tĩnh.

Âu Dương Hải ra roi thúc ngựa, phóng nhanh đến đỉnh Thiếu Thất tịnh Hà Nam.

Đông nguyệt như móc câu, hàn tinh vạn điểm.

Trong ánh trăng sao sương chưa xuống, có thể lờ mờ thấy một quần thể kiến trúc luên miên trên đỉnh núi Thiếu Thất, vách màng ngói xanh màu bích lục. Đó là Thiếu Lâm tự.

Lúc này đã sơ canh, các hoà thượng đã tụng xong kinh tối, chìm vào giấc mộng.

Một thiếu niên áo xanh đứng trước cửa lớn tự viên, đôi mắt lộ ra ánh hàn quang ghê người, góc miệng của chàng hé ra nụ cười lạnh lùng.

Nụ cười đó chứa đầy phẫn hận, bi thương? Và có hơi mang theo một vẻ tàn khốc. Chàng cất bước đi thẳng đến cửa tự viện.

Rầm rầm rầm, chàng đưa tay đập cánh cửa. Chàng chính là Âu Dương Hải, một thiếu niên mang trong người mối thù hận sục sôi. Thanh âm này vang lên trong đêm, hòa thượng giữ cửa bị tiếng gõ cửa làm kinh tỉnh, mắt nhắm mắt mở từ cái cửa nhỏ bên cạnh đi ra.

Âu Dương Hải lại đưa tay gõ cửa lớn rầm rầm, hoà thượng áo xám nọ quát hỏi:

- Sao ngươi gõ cửa, lại cứ gõ cửa lớn làm gì?

Âu Dương Hải như không nghe thấy, rầm rầm rầm? tiếp tục gõ cửa lớn tự viện.

Hòa thượng mở cửa xong phóng bước chạy ra đưa tay chộp lấy Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái khẽ đưa lên, vận nội kình tống ra một cái?

Hòa thượng kêu lên?úi chao? một tiếng.

Cổ tay phải xương như muốn thoát khớp, đau đớn vô cùng.

Nhưng hòa thượng này vùng nhấc chân phải lên, hung hãn đá vào huyệt hạ âm của Âu Dương Hải. Âu Dương Hải trừng mắt, dùng chân phải cản đòn đá của đối phương rồi đá bật trở lại.

Hòa thượng rú lên một tiếng xương chân bị va chạm gẫy rời, bắn ra hơn một trượng ngã ngồi xuống không dậy nổi.

Lúc này từ cửa bên cạnh ba vị hòa thượng vội vã chạy ra, họ xông đến xem xét thương thế của hòa thượng nọ, một người trong bọn ngẩng đầu nhìn Âu Dương Hải, trầm giọng nói:

- Vị thí chủ đêm khuya lên Thiếu Lâm tự dùng độc thủ đả thương người, không biết định làm gì?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Các người mau mở cửa lớn tự viện nghênh tiếp sát thần.

Hòa thượng nọ ngạc nhiên, liền cười một tiếng, nói:

- Hoá ra thí chủ định đến Thiếu Thất này để tầm thù? Hừ hừ! Thiếu Lâm tự mấy mươi năm nay không ai dám đến gây náo loạn, các hạ thật gan to hơn trời, xin báo danh tính.

Hòa thượng nọ cơ trí thâm trầm, ông biết người này này đến đây có tâm thiện bất, huống chi sư đệ của mình trong chớp mắt bị hắn đánh nát xương tay, đánh gãy xương chân, hiển nhiên cả một thân đầy tuyệt kỷ.

Âu Dương Hải lạnh lùng hỏi: - Các người có mở cửa lớn không? Hòa thượng trầm giọng nói:

- Cửa lớn đại viên trừ phi có chuyện cấp kỳ, cấp bách, ngoài ra tuyệt đối không mở, thí chủ đã đến đây tầm thù, xin theo cửa nhỏ mà vào, đợi ta thông báo sư phụ định đoạt.

Cửa lớn Thiếu Lâm tự đối với hương khách hoặc là người của võ lâm bài phỏng thì trước giờ không mở, trừ phi là cao nhân cực kỳ danh vọng, hoặc là tự viện có đại lễ mới mở cửa lớn này. Âu Dương Hải ở Thiếu Lâm tự bảy năm làm sao chàng jkhông biết quy củ, chỉ vì đêm nay chàng đến tầm thù, đương nhiên cố ý làm khó bọn họ.

Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, nói:

- Các người không mở cửa lớn nghênh tiếp tự mình ta sẽ vào.

Nói xong, chàng nhẹ nhàng đề khí nhày lên cửa lớn, tung bước mà vào.

Cử chỉ này đã phạm vào đại kỵ củ Thiếu Lâm tự, nên biết nhảy vào cửa lớn chính là miệt thị Thiếu Lâm vô cùng, những hoà thượng nọ thấy vậy biến sắc.

Họ chạy nhanh vào cửa bên cạnh cản Âu Dương Hải lại, quát:

- Thí chủ đã khinh miệt sự tôn nghiêm của bổn tự, thứ cho những người xuất gia chúng ta khồng còn khách sáo nữa.

Mắt Âu Dương Hải quét vào mặt ba người lạnh lùng nói:

- Các người muốn cản đường ta, đừng trách ta hạ độc thủ? Vị hoà thượng gầy gò nọ nói với hòa thượng bên trái:

- Sư đệ, ngươi mau gióng chuông (x) cảnh Ông ta nói xong đột nhiên xông lên, một chiêu?Hắc long du tâm? đáng thẳng vào người Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Võ công của ngươi còn chưa đủ hạ hầu, hãy kêu Thiên Minh ra đây, ta có lời hỏi với ông ta.

Vị hòa thương này thất kinh, nên biết với võ công của mình, trong Thiếu Lâm tự đã được các vị sư phó khen ngợi.

Âu Dương Hảo?i đột nhiên dùng tay trái khua một cái, đem vị hòa thượng này ném ra ngoài một trượng, quanh người rảo bước đi vào!

Keng keng keng? keng?

Chuông canh báo hiệu của Thiếu Lâm tự đã vang lên.

Tiếng chuông, ba tiếng ngăn một tiếng dài.

Âu Dương Hải biết đây là tín hiệu khẩn cấp khi Thiếu Lâm tự gặp phải sự cố nghiêm trọng, chàng cười thầm, nói:

- Ha ha? một gã làm công trong bếp mấy tháng sau trở lại Thiếu Lâm tự lại làm cho họ kinh hãi trọng thể, ha ha ha ha?

Chàng đột nhiên ngẩng đầu cười sằng sặc?

Nội công của chàng cực cao, tràng cười đó sang sảng còn hơn cả tiếng chuông.

Âu Dương Hải vừa cười, thân mình cũng đã xông vào tự viện.

Thiếu Lâm tự trăm ngàn con đường lớn nhỏ chàng đã thuộc lòng, cho nên chàng phóng đi không có gi ngăn trở.

Chàng vừa bay vèo qua một nóc nhà, đột nhiên một tiếng niệm Phật vang lên.

Mấy luồng kình phong mang theo tiếng gió vù vù đánh ập vào người Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải cười ha ha, song chưởng cách không đánh ra.

Kình đạo chàng đánh ra uy mãnh kinh người, tiềm lực chưởng phong bức thẳng ngoài mấy trượng. Trong bóng tối vang ra mấy tiếng rên đau đớn?

Bốn hòa thượng mặc cà sa màu xám lảo đảo lùi lại ba bốn bước.

Âu Dương Hải không đánh họ nữa, thân mình bay vút sát qua mình họ, bay qua một viện lạc khác.

Chàng giống như xông vào chỗ không người.

Trong chốc lát Âu Dương Hải lần ngăn chặn đột kích, nhưng tất cả đều bị chưởng lực hùng hậu của chàng đánh bị thương.

Âu Dương Hải có ý muốn làm láo loạn nghiêng ngửa Thiếu Lâm tự một phen, cho nên đi không có mục tiêu, chàng phóng đi vô mục đích trong các viện lạc trùng trùng điệp điệp của Thiếu Lâm tự, gặp phải hòa thượng nào ngăn trở hoặc đột kích chàng bèn ra tay đả thương họ.

bởi vì lúc chàng động thủ cực kỳ ngắn ngủi mau lẹ, cho nên các hòa thượng chùa Thiếu Lâm đều không nhận ra chàng.

Lúc này tiếng chuông chùa Thiếu lâm vang lên còn dồn cập hơn.

Âu Dương Hải biết trận loạn náo này đã làm kinh động người trong toàn chùa, chàng ngửa đầu phát ra tiếng rú rùng rợn, bi thương.

Người chàng như tên bắn, bay thẳng đến quảng trường Tàng Kinh Các của chùa Thiếu Lâm.

Đột nhiên mấy bóng người đuổi theo nhanh như chớp.

Ngươi đi đầu chính là thủ tọa Đạt Ma Đường Thiếu Lâm tự. Thiên Ma thiền sư, hãy còn có bốn vị cao đệ Đạt Ma Đường.

Thiên Ma thiền sư vừa trông rõ Âu Dương Hải, trong lòng ông ta chấn động, sau đó cười lạnh lùng, nói:

- Hóa ra là đức phản đồ. Thiên Đàng có đương ngươi không đi, địa ngục không có cửa mà ngươi tự nhảy xuống, hôm nay ngươi chớ mong sống sót rời khỏi Thiếu Lâm tự nữa.

Âu Dương Hải nghe vậy đôi mắt bắn ra tia lửa căm thù, nhìn chằm vào người Thiên Ma.

Thiên Ma thiền sư thấy đôi mắt sắc bén của chàng, trong lòng hơi chấn động? Âu Dương Hải nhếch mép phát ra giọng cười lạnh như băng giá, nói: - Thiên Ma đại sư đã lâu không gặp, hôm nay ta phải giáo huấn ông một phen.

Bốn đại đệ tự Đạt Ma Đường bên cạnh gầm lên, nói:

- Phản đồ! Ngươi thật là vô pháp vô thiện, trông thấy trưởng tôn còn dám hỗn?

Trong tiếng quát, bốn đại đệ tử Đạt Ma Đường lao mình tới.

Â Dương Hải cười nhạt nói:

- Ta không hề là người của thiếu Lâm tự, nói cái gì là phản đồ? Tôn trưởng? Ha ha? Các người không phải là đối thủ của ta hãy còn không cút đi sớm.

Nói xong chàng lắc đôi vai lướt qua vòng vậy của bốn vị tăng, lao thẳng vào Thiên Ma tăng.

Thiên Ma tăng quát lớn:

- Thiết Hoàn, các ngươi lui lại.

Đôi tay ông ta đã nắm quyền thủ trước ngực nghênh đón Âu Dương Hải lao đến.

Âu Dương Hải thấy trong thế thủ của Thiên Ma tất có biến hoá quái qủy gì đây, đột nhiên chàng tung mình lên không hít một luồng chân khí xuống đan điền rồi chuyển người.

Cao thủ đến bậc này xuất thủ giao đấu nhanh như điện, Âu Dương Hải vừa rồi chuyển mình, Thiên Ma đại sư đánh đến bên người, không một tiếng động.

Âu Dương Hải xoay mình qua, Thiên Ma đại sư đã đến sát chàng trong vòng hai thước.

Thiên Ma đại sư cử song quyền vung ra với cú đánh này uy thế to lớn vô cùng một luồng kình phong tựa như núi băng nồ tung.

Âu Dương Hải cười nhạt, tay phải vỗ ra một chưởng, người lập tức tung mình nhảy ra sau.

Chợt nghe một tiếng quát trầm trầm:

- Sư đệ, đừng tiếp chưởng của hắn.

Thân mình Thiên Ma đại sư từ phía trước xông tới, đột nhiên như bị lực đạo nào đó ngăn cản, vội rơi xuống, chân đứng vững trên mặt đất, thân mình hãy còn lắc lư không ngừng.

Một bóng người áo xám nhảy tới, ông ta chính là Thiên Tuệ thiền sư của La Hán Đường.

Thiên Tuệ đại sư đi đến bên cạnh Thiên Ma hỏi:

- Sư đệ! có phải bị thương không?

Chiếc áo dài trên người Thiên Ma thiền sư không ngừng rung động, cả một thân thể mềm nhũn.

Thiên Tuệ vội đưa tay dìu lấy mình Thiên Ma, đột nhiên một luồng nhiệt khí từ trên người Thiên

Ma thiền sư truyền qua.

Thiên tuệ đại sư trong lòng thất kinh, tay trái khẽ rờ vào chán Thiên Ma thiền sư, cảm thấy da thịt nóng như lửa.

Bốn vị cao đệ Đạt Ma Đường thấy sư phụ bị thương dưới tay Âu Dương Hải, đồng giận dữ gầm lên, lao thẳng vào Âu Dương Hải Thiên tuệ đại sư quát lớn:

- Thiết Hoàn, bốn người các ngươi mau khiêng sư phụ về Tâm Thiền Đường.

Bốn người đệ tử Đạt Ma Đường nghe lời lập tức ngừng lại thế công, xoay lại díu thân mình mềm nhũn của Thiên Ma thiền sư vộ vã bước đi.

Thiên Tuệ thiền sư niệm phật nho nhỏ, nói:

- Âu Dương thí chủ, xin thí chủ hãy nghĩ đến lúc chúng ta cùng tương xư, hãy nói ra dụng tâm của thí chủ.

Âu Dương Hải ảm đạm nói:

- Đêm nay ta có ý lên Thiếu Lâm tự tầm thù, ra tay quyết không lưu tình, thiên Ma bị nội kình của ta đáng bị thương?tiêu tâm mạch? trong kỳ Kinh Bát Mạch, phong tỏa huyết khí toàn thân.

Thiên Tuệ đại sư nghe vậy lập tức nói với tăng nhân phía sau:

- Mau đi đến Tâm Thiền Đường nói là Thiên Ma sư thúc bị người đánh bị thương tiêu tâm mạch.

Thiên tuệ thiền sư nói xong, sắc mặt đột nhiên trầm lại quay đầu đối diện với Âu Dương hải, hỏi:

- Đêm nay Âu Dương thí chủ xông bừa vào thiếu thất, liên tiếp đả thương hơn sáu mươi đệ tử, có thể nói là sự việc mấy trăm năm nay Thiếu Lâm chưa hề xảy ra, tuy lão nạp cảm niệm đến tình chúng ta đã từng cùng liên thủ đối phó với Bạch Hoàng giáo, nhưng cũng không thể bỏ qua tỗi lỗi của thí chủ đêm nay.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Nhưng nếu đại sư là kẻ thù giết chết mẫu thân của ta thì ta cũng sẽ không tha ông.

Thiên Tuệ đại sư nghe vậy thất kinh, hỏi:

- Thí chủ, thí chủ nói gì?

Âu Dương Hải nói:

- Thiếu Lâm phái các người giết chết mẫu thân của ta và hơn hai mươi mạng người hàng xóm.

Lời chàng vừa dứt, đột nhiên? Một tiếng quát lớn: - Chưởng môn đến.

Bốn vị tiểu sa di hòa thượng mi thanh mục tú dẫn trước một vị tăng nhân thân hình khôi vĩ, đoan chính tiêu sài, đi thẳng đến, vị tăng này chính là đương kim trưởng môn Thiếu Lâm tự - Thiên Minh thiền sư.

Thiện Tuệ đại sư quay đầu hành lễ với Thiên Minh thiền sư, nói:

- Người đêm nay loạn xông vào Thiếu Lâm chính là Âu Dương Hải, bốn tháng trước chay trốn khỏi Thiếu Lâm.

Đôi mắt Thiên Minh quét một vòng xung quanh nói:

- Chúng đệ tử lập tức bố trí trận La Hán một trăm linh tám người, đêm nay tuyệt đối không để cho tên cuồng đồ này tiêu dao ngoài nghiêm luật.

Âu Dương Hải nghe vậy nhướng mày, chàng ứng tiếng quát lớn:

- Thiên Minh chưởng môn, ông đã sai khiến những người vừa đến Võ Thắng quan vâ Kỳ Vân sơn sát hại mẫu thân của ta, nếu ông không giao hung thủ ra đây, đêm nay tả phải dùng máu rửa Thiếu Lâm tự. Thiên Tuệ đại sư nghe vậy chấn động trong lòng, thầm nghĩ:

?Chẳng lẽ Thiếu Lâm tự đêm nay gặp phải một trường máu đổ hay sao??. Thiên Minh chưởng môn quát lớn:

- Cuồng đồ, đêm nay ngươi đã sát thương sáu mươi đệ tử bổn tự, tạo thành một sự sỉ nhục cho chùa Thiếu Lâm mấy trăm năm nay, nếu không đem ngươi trừng phạt theo chính pháp thì đệ tử Thiếu Lâm vĩnh viễn không thể đi lại trên giang hồ võ lâm được. Chúng đệ tử tiến lên bắt lấy tên cuồng đồ này.

Thiên Minh vừa nói xong, trên quảng trườn tiếng niệm phật vang lên rầm trời.

La Hán trận đã phát động rồi, một trăm lẻ tám vị hòa thượng xung quanh, giống như một xe lớn từ từ lăn tới, dần dần khép chặt vòng vây.

La Hán trận này là một đại tuyệt nghệ của chùa Thiếu Lâm, La Hán trân có một trận Tiêu La Hán do ba mươi sáu người tổ chức thành, trân này có uy lực vô cùng, mấy trăm năm nay, phái Thiếu Lâm rất ít khi dúng đến đại La Hán trận.

Đêm nay Thiền Minh thiền sư vì thấy Thiên Ma sư đệ đã bị thương dưới tay chàng, biết Âu Dương

Hải thân hoài tuyệt mỷ, mình cũng không chắc có thể bắt được chàng, cho nên vận dụng đến đại La Hán trận.

Âu Dương Hải tuy biết rõ sự lợi hại của La Hán trận, nhưng chàng có ý muốn thử La Hán trận nổi danh võ lâm này một tý xem có những ảo diệu gì.

Trận La Hán này vừa mới phát động, nếu từ ngoài nhìn chỉ thấy quần hùng tăng di động, ngang có tám người một hàng, công tám hàng, phân chia đứng bốn phái đông tây nam bắc, thẳng là bốn người một hàng, cộng mười hàng, cắm xuyên qua vị trí tăng nhân hàng ngang trừ những bước chân, thân pháp ra, không thấy chỗ nào kỳ lạ.

Nhưng Âu Dương Hải đứng ngay chính giữa thì không cảm thấy như vậy.

Tiếng quần tăng niệm phật vang trời, đầy dẫy một oai lực uy hiếp hồn phách của người.

Những tăng nhân đó lui tới giao thoa lẫn nhau, thay đổi cước bộ, tăng y bay phần phật làm người hoa cả mắt Âu Dương Hải xem một hồi, chợt cảm thấy bóng người trước mắt biến ảo, đầu óc hôn mê, chàng trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:

Quả nhiên La Hán trận này lợi hại vô cùng, hỏng rồi, ta phải phá trận này thế nào đây??

Chàng vừa hoảng loạn, huyết khí phù động, thân hình như muốn di động theo cước bộ của những tăng nhân kia.

Thiên Minh thiền sư bên ngoài thấy sắc mặt khủng hoản của Âu Dương Hải trong bụng mừng rỡ, ông ta hô lên:

- Lập tức phát động thế công.

Thiên Tuệ đại sư xem xong, than thầm:

Vị thiếu niên nhân tài võ lâm này đêm nay ắt phải táng mạng trong La Hán trận rồi.

Thình lình?

Âu Dương Hải giận dữ gầm lên, song chưởng đánh ra mãnh liệt.

Hóa ra một dãy tăng nhân phía bắc áp tới chàng.

Nào ngơ Âu Dương Hải vừa đánh chưởng ra dãy tăng nhân này đột nhiên lui lại.

Một dãy tăng nhân phái tây lao đến sát bên người nhanh như hành vân lưu thủy, một tăng nhân trước mặt đã đánh ra một chưởng ra.

Tốc độ biến hóa nhanh cùng cực, thật đáng kinh người.

Âu Dương Hải thất kinh, chàng vung mạnh tả chưởng ra đón đánh?

Nhưng tăng nhân này vừa thấy Âu Dương Hải giơ chưởng ra, thì lại thu chưởng lùi lại.

Tiếp theo?

Dãy tăng nhân phía đông lại áp đến.

Trong chốc lát?

Trên mình Âu Dương Hải liên tiếp bị trúng bảy chưởng, may mà nội công của chàng tuyệt cao, vân cương khí hộ thân, tuy là như vậy chàng cũng bị đánh cho khí huyết nhộn nhào, hai vai lắc lư.

Thiên Minh và Thiên Tuệ đại sư bên ngoài thấy vậy rấy kinh ngạc, họ rõ ràng trông thấy trên mình Âu Dương Hải bị trúng bảy chưởng sao lại còn có thể cầm cự được nữa?

Đạôt nhiên Âu Dương Hải vụt nghĩ đến chiêu?Phan nguyên Qui chần? trong hai lưu chân kinh.

Cháng quát to một tiếng, song chưởng vung lên trong nháy mắt đánh ra mười ba đạo chưởng lực hùng mạnh vô biên, làm cho tăng nhân bốn phía đông tây nam bắc phải lùi lại ngoài hai trượng.

Âu Dương Hải đột nhiên ra thế bảo nguyên thủ nhất.? Bảo nguyên thủ nhất? là gì? là đứng yên một chỗ bất động, người không động ta không động, người động ta động trước. Chàng vừa mới ra thế, hít thở vài lần xong. lập tức não trí rõ ràng sáng tỏ, tiếng niệm chú nhiếp tâm thần của quần tăng đã không thể cảm nhiễm được chàng.

Âu Dương Hải thấy một tăng nhân hàng ngang đã xông tới, tức khắc Âu Dương Hải thân nhanh như ma qủy ập sát vào người tăng nhân này.

Vị tăng nhân này miệng phún máu tươi ngã lăn xuống đất mà chết.

Âu Dương Hải chợt lại đứng nguyên vị, đôi mắt khẽ khép lại, Thiên Minh Thiện Tuệ bên ngoài biên sắc, họ không nhìn ra Âu Dương Hải dùng thủ pháp nào đáng trúng vị đệ tử La Hán đó.

Tiếp theo đó, mất tiếng hư hự liện tiếp vang lên?

Bốn vị tăng nhân đều đổ xuống.

Trong chớp mắt, tăng nhân trong La Hán trận đã có bảy vị bị đánh chết, bốn vị bị trọng thương, tuy lập tức có người xông lên, trận thức chưa loạn, nhưng chúng tăng nhân đã không dám áp đến nữa.

Đột nhiên một thanh âm sang sảng vang lên nói:

- Người này đã ngộ thấu được tinh hoa võ công, tinh lặng như nước, không gì có thể làm xáo động, La Hán trận tuy rằng uy lực cực lớn nhưng không thể đả thương được hắn ta, chưởng môn Thiên Minh đời thứ ba mươi bảy, ngươi mau phát lệnh cho La Hán trận lui lại để tránh khỏi thương vong thêm nữa.

Thiên Minh chưởng môn nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia vui mừng, nói lớn:

- La Hán trận, lập tức lui lại, chúng đệ tử thủ ngoài hai mươi trượng, đứng im chờ lệnh.

Mệnh lệnh của Thiên Minh vừa xuất, chúng đệ tử La Hán trận mồm niệm phật, từ từ lùi lại hai mươi trượng.

Tiến niệm phật vừa dứt, hơn một trăm vị tăng nhân nhưng thần đứng im tại chỗ, thần thái rất là trang nghiêm tiêu sái.

Âu Dương Hải lúc này vẫn?bảo nguyên thủ nhất? đứng nguyên chỗ cũ.

Thiên Minh chưởng môn phát lệnh lui La Hán trận xong, cúi mình nói:

- Chưởng môn Thiên Minh đời thứ ba mươi bảy xin bái kiến bảy vị sư thúc bá Tâm Thiền Đường.

Âu Dương Hải nghe vậy đôi mắt đột nhiên mở bừng, chỉ thấy trên bậc đá Tàng Kinh các không biết từ lúc nào đã có bảy vị cổ tăng già nua đang ngồi xếp bằng.

Bảy người này chính là thất lão Thiếu Lâm, xưa nay chân không rời khỏi Tâm Thiền đường một bước.

Nên biết thất lão Tâm Thiền đường này chính là cao thủ thiếu Lâm trước một đời, tuổi tác mỗi vị bọn họ đều đã bảy tám mươi tuổi, võ công của thất lão có cao không, không ai biết, họ vô luận Thiếu Lâm tự xảy ra chuyện gì cũng đều không muốn nhúng vào, năm này qua năm khác tham thiền trong Tâm thiền đường.

Â u Dương Hải thấy thất lão Tâm Thiền đường trong bụng kinh hãi, nghĩ:

Nếu bảy tăng này xuất thủ bắt ta, thì nhất định ta không thể nào trốn thoát?.

Thất lão Tâm Thiền đường ngồi xếp bằng trên bực đá, đôi mắt nhắm nghiền, Thiên Minh với quần tăng cúi mình thi lễ với thất lão xong, Thiên Minh cất giọng nói:

- Bẩm cáo bảy vị sư thúc bá, người này chính là một tên làm công nhà bếp của bổn tự, vào bốn ngày trước lễ Trung thu đại hiệu, hắn đã giết chết bốn vị đệ tử, đêm nay tìm đến Thiếu Lâm, trong

một đêm đã làm hại bảy mươi mấy đệ tử bản phái. Người này liên tiếp mấy lần đánh giết đã có mối thù như biển với Thiêu Lâm ta, đêm nay nếu không bắt hắn lại, án theo môn quy xử tử, để tử Thiếu Lâm phái ta nay về sau không còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa, kính thỉnh bảy vị sư thúc bá định đoạt.

Thất lão Tâm Thiền đường nghe xong vẫn không động tĩnh gì, hình như họ đều đã nhập định rồi v à kh ông nghe thấy lời của Thiên Minh.

Kỳ thực bọn Thiên Minh đâu biết thất lão Tâm Thiền đường đang dùng Mã Nghị Thần Công (công phu của kiến) để cùng nhau thương lượng vấn đền trọng đại này.

Sự quyết định vấn đề này, liến quan đến đại cuộc giang hồ võ lâm nay về sau.

Âu Dương Hải cũng biết thất lão Thiếu Lâm này nếu ra tay mình khó tránh khỏi cái chết.

Âu Dương Hải đột nhiên hét lớn:

- Thiên Minh chưởng môn, ông không giao trả hung thủ giết người ra ư?

Thiện Tuệ đại sư khẽ niệm A di đà phật, nói:

- Âu Dương thí chủ, vì sao thí chủ chỉ chích người trong bản phái giết gia nhân của thí chủ?

Âu Dương Hải quát:

- Chẳng lẽ ta ngậm máu phun người ư? Thiên Tuệ đại sư, ông hỏi Thiên Minh thì biết, ông ta phái người đến nhà ta bắt ta như thế nào? Hừ. Các người bái phật tụng kinh để che lấp hung thủ, thật không còn nhân tính, giết gia mẫu ta không kể, còn giết luôn bốn nhà hàng xóm bất hạnh, phụ nữ trẻ thơ già trẻ đều giết sạch, thủ đoạn vô nhân đạo này làm người trong thiên hạ bi phẫn giận dữ, các người cho rằng giết người phóng hỏa như vậy sẽ hủy đi chứng cứ, nhưng lưới trời lồng lộng, thưa mà không lọt, đã bị một người tiều phu trông thấy những gì xảy ra. Thiên Minh chưởng môn, nếu ông không giao hung thủ ra, Âu Dương Hải ta đêm nay dùng bao kiếm chém sạch thiếu Lâm tự từng cọng cỏ ngọn cây.

Âu Dương Hải đối với Thiếu Lâm tự vốn không có hảo cảm, cho nên với vụ án này chàng chỉ dựa vào một điểm nhỏ nhặt, mà cho rằng hung thủ đích xác là người của Thiếu Lâm không sai. Bởi vì chàng thám thính trong trấn, nghe người nói đêm trước khi vụ án xảy ra có mấy vị tăng nhân đi đến nhà mình.

Thiện Tuệ đột nhiên dùng ánh mắt nhìn vào mặt Thiên Minh, khẽ hỏi: - Chưởng môn sư huynh, có thật người trong phái đến nhà hắn? Thiên Minh khẽ gật đầu, nói:

- Hai tháng trước thật sự có Thiên Ma sư đệ và bốn vị đệ tử hàng chữ thiết đến nhà hắn, tróc nã hắn. Sư đệ có tin bốn vị đệ tử lại làm ra chuyện thảo khốc này không?

Thiên Tuệ đại sư hơi biến sắc hỏi:

- Bốn vị đệ tử đó hiện nay ở đâu?

Thiên Minh chưởng môn trầm giọng nói:

- Họ ra khỏi nhà đến hôm nay hãy còn chưa trở về, ta định một hai ngày nữa sẽ phái người đi tìm kiếm.

Thiên Tuệ nghe vậy biến sắc, than một tiếng nói:

- Thế thì chúng ta không thể biện hộ nữa rồi!

Thiên Minh trầm giọng nói:

- Tên cuồng đồ này liên tiếp gia hại biết bao nhiêu là đệ tử phái ta, chẳng lẽhãy còn muốn hắngiảng đạo lý nữa ư?

Thiên Tuệ nói:

- Chưởng môn sư huynh, danh hiệu thiếu Lâm trên giang hồ luôn luôn là lãnh tụ các phái trên thiên hạ, nếu đệ tử phái ta thực sự làm ra chuyện rợn người ấy, thì một khi truyền ra thì danh dự Thiếu Lâm lập tức tiêu tan mất hết, bị võ lâm thiên hạ nguyền rủa suốt đời.

Mặt Thiên Minh phủ một lớp băng sương nói:

- Chúng ta chỉ cần đem tên cuồng đồ này giết đi thì chẳng lẽ nhân sĩ giang hồ biết chuyện đó được hay sao?

Thiên Tuệ đại sư nghe vậy nội tâm đau xót vô cùng, ông không ngờ sư huynh của mình lại tàn ác như vậy.

Thiên Minh khẽ thở dài:

- Vi danh dự của bổn phái, chúng ta không thể không làm như vậy. Thiên Tuệ ngao ngán nói: - Sư huynh là chưởng môn đời thú ba mươi bảy của bản phái, nhất thiết đều do sư huynh chủ định.

Chỉ nghe Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, quát lớn:

- Thiên Minh chưởng môn, ông không muốn giao hung thủ ra đây hay sao?

Thiên Minh trầm giọng quát:

- Cuồng phu, ngươi liên tục giết hại đệ tử của bổn phái, lại còn ngậm máu phun người.

Âu Dương Hải giận dữ quát:

- Chứng cứ rõ rành rành, chẳng lẽ ta lại nghi oan người tốt?

Thiên Minh quát:

- Im mồm! ngươi xúc phạm đến mấy đại tội của bản phái, sắp chết đên nơi hãy còn không khoanh tay chịu trói thì còn đợi đến lúc nào?

Âu Dương Hải ngẩng đầu phát ra tràng cười bi tráng, thê lương.

Tay phải rút kiếm, soạt một tiếng rồng hú hổ gầm, thanh qui kiếm đã ra khỏi vỏ, một luồng hàn quang màu xanhchiếu lên mặt chàng, lộ ra vẻ sát khí rợn người.

Thiên Tuệ miệng niệm A di đà phật, nhẹ bước đi thẳng tới Âu Dương Hải nói:

- Âu Dương thí chủ, thí chủ muốn gia hại người khác, đầu tiên phải giêết lão nạp này.

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Thiên Tuệ đại sư, ta biết ông nhân từ, rộng rãi, oan có đầu, trái có chủ, Âu Dương Hải chỉ muốn giết hung thủ giết người, nếu các người có thể giao ra đây thì tuyệt đối ta không gia hại bất cứ ai.

Thiên Tuệ đại sư nói:

- Không biết Âu Dương thí chủ có chứng cớ gì, nói đệ tử bản phái là hung thủ giết người? Â Dương Hải lạnh lùng nói:

- Chứng cứ? Đã đủ lắm rồi, thứ nhất Âu Dương Hải ta bình sinh chỉ có dây mơ rễ má với phài Thiếu Lâm, thứ hai cố cư của ta chỉ có phài Thiếu Lâm các người biết, thứ ba Thiếu Lâm tự đã thực sự phái ra bốn đệ tử đến nhà ta, tổng hợp các lý do ấy lại thì đích xác đệ tử Thiếu Lâm làm ra chuyện này.

Thiên Tuệ niệm phật một tiếng, nói:

- Âu Dương thí chủ, thí chủ có thể đợi lão nạp điều tra vụ án này cho ra chân tướng rồi hãy quyết định được chứ?

Chợt nghe Thiên Minh chưởng môn nói to:

- Thiên Tuệ đại sư đời thứ ba mươi bảy tiếp lệnh, lập tức bắt lấy tên phản đồ này.

Thiên Tuệ nghe vậy quay mình hướng Thiên Minh thi lễ nói:

- Thiên Tuệ tiếp lênh.

Sau đó quay lại nói với Âu Dương Hải:

- Lão nạp không thể không lãnh giáo thí chủ vài chiêu tuyệt học. Âu Dương Hải đột nhiên nâng kiếm đứng thẳng thản nhiên nói: - Binh khí không có mắt, đại sư phải chú ý.

Thiên Tuệ đại sư võ công tuyệt cao, ông nhìn Âu Dương Hải nâng kiếm đứng thẳng, than thầm:? Thiên Tuệ đêm nay chết mà không hận rồi??

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy?

Chột nghe thất lão Tâm thiền đường trên bực đá người ngoài cùng bên phải lên tiếng:

- Tư thế cầm kiếm của người này chính là?ngư kiếm thuật khởi thủ thức? cực kỳ thượng thừa, hàm chứa trong đó biến hóa vô cùng, sát khí ghê gớm kỳ dị, Thiên Tuệ ngươi không phải là địch thủ của hắn, mau lùi lại.

Thiên Tuệ đại sư đã từng thấy qua võ công của Âu Dương Hải, ông thừa biết mình không phải là địch thủ của chàng, sự việc ông ra giao đấu là bất đắc dĩ vì không dám kháng lại mệnh lệnh.

Thiê Minh chưởng môn nói:

- Sao bảy vị sư thúc bá không ra tay, các đệ tử đành phải liều thôi.

Tâm Thiền đường thất lão đột nhiên mở bừng mắt, mười bốn đạo thần quang sắc như lưỡi dao nhìn chằm chằm người Âu Dương Hải họ từ từ đứng dậy.

Thiên Minh thấy vậy đã biết thất lão sắp xuất thủ, kêu lên:

- Thiên Tuệ lùi lại.

Thiên Tuệ đại sư hư trút được gánh nặng lùi lại.

Âu Dương Hải cầm kiếm đứng thẳng, bất giác quay mình lại đối diện với thất lão trên bực đá thầm nghĩ:

?Dù rằng địch không nổi Thiếu Lâm thất lão nhưng cũng phải liều mạng một phen, nếu mình không cách nào báo thù được thì có chết ở đây?

Ngay lúc đó?

Âu Dương Hải bỗng nghe trong tai một thanh âm rõ ràng, kêu rằng:

- Âu Dương Hải thất lão đã nhìn ra lai lịch chiêu thức của ngươi, họ sắp kêu Thiên Minh chưởng môn, hiệu lênh Thiên Sơn tăng xuất thủ bắt ngươi?

Thanh âm vừa dứt, chợt nghe lão tăng bên phải trong thất lão từ từ nói:

- Thiên Minh, võ công của người này rất kỳ dị, trong bổn tự đại phái chỉ có một người có thể phá được chiêu thức của hắn.

Thiên Minh nói to: - Kính xin đại sư bá chỉ thị.

Tinh thiền lão tăng nói:

- Người đó chính là Thiên Sơn tăng sư huynh của ngươi, ba mươi mấy năm nay thi6en Sơn đã học được tinh tuý của võ học, ngươi mau dùng Lục ngọc trượng chí cao vô thượng của bổn môn truyền lệnh Thiên Sơn sư điệt đến đây.

Thiên Minh nghe lời cất bước đi ngay.

Âu Dương Hải nghe thấy giọng nói truyền âm nhập mật kia biết ngay là giọng nói của Thiết Địch quái hiệp, chàng kinh thầm, làm sao mà lão nhân gia cũng xuất hiện ở Thíâu Lâm tự?

Lúc này lại vang lên giọng nói của Thiết Địch quái hiệp:

- Âu Dương Hải, ngươi không đi còn đợi lúc nào, Thiên Sơn tăng là bạn chí giao hảo hữa của ta, ông ta mà tới đây thì ngươi toi mạng.

Âu Dương Hải nghe vậy, hú lên một tiếng phi thân lên không.

Đột nhiên một vị lão tăng cuối cúng trong thất lão là Tĩnh Thổ cười nhạt nói:

- Tâm Thiền thất lão ở đậy, ngươi có thể chạy được ư?

Nói xong, Tĩnh Thổ lão tăng đã phi thân tới chém xuống một chưởng.

Thiếu Lâm đời thứ ba mươi sáu đều dùng thứ bậu chữ?Tĩnh?, người chưởng môn đời này là Tĩnh Công đại sư, còn thất lão này là: Tĩnh Thiền, Tĩnh Tâm, Tĩnh Kim,Tĩnh Mộc, Tĩnh Thuư, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thổ.

Thân mình Âu Dương Hải bay lên không chợt cảm thấy chưởng phong réo sau lưng, giật mình đảo

người, thanh qui kiếm một chiêu?Nghinh Phong đoạn thảo? chém ngược lại sau, còn thân người bay xuống ngoài ba trượng.

Chỉ nghe thấy Tĩnh Thổ lão tăng nói:

- Kiếm thuật của ngươi khá lắm, tiếp thêm mấy chưởng của lão tăng thử Nói xong, chân khẽ đạp xuống tưng người bay tới.

Âu Dương Hải thấy thân hình của Tĩnh Thổ lão tăng nhanh như ma qủi, trong lòng kinh hãi, tung kiếm đánh xéo ra một chiêu?Phi bảo lưu truyền?, mũi kiếm đâm thẳng vào ngực trái của kẻ địch, ngầm giấu sự biến hóa của một chiêu?Đảo chuyển âm dương?, chỉ cần Tĩnh thổ lão tăng nhượng một chiêu lập tức sẽ biến đâm thành quét ép địch phải lùi.

Ai ngờ tĩnh thổ lão tăng không tránh chiêu thế, tả chưởng chụp lấy cổ tay chàng uy thế mãnh liệt bức dừng ngay thế kiếm, hữa chưởng một chiêu?Trực khấu thiên môn?, chém thẳng xuống. Chưởng này uy mãnh tuyệt luân, áo của các hòa thượng xung quanh đều bay phần phật.

Trong tai Âu Dương Hải nghe giọng nói của Thiết Địch quái hiệp, nói:

- Âu Dương Hải, thất lão nếu đồng thời ra tay thì cả ta cũng khó địch nổi. Sao ngươi còn dám đánh lâu? Mau rút vào phía Tàng Kinh Các.

Âu Dương Hải nghe lời, thân mình vùng mạnh bay ra sau.

Đột nhiên hai đệ tử La Hán đường bộ tới.

Tà áo xanh của Âu Dương Hải phiêu động tả chưởng duỗi ra rồi rút lại, rồi nghe hai tiếng kêu rú, hai đệ tử La Hán đường mỗi người đều trúng một chỉ, ngã oạch xuống đất.

Thất lão Tĩnh Hỏa lão tăng quát to một tiếng, phất tay áo, một luồng kình phong từ tay áo cuốn ra?

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, cả người và kiếm hóa thành một đạo thanh quang bay vút về phía hai lão tăng.

Đây là thuật ngự kiếm tối cao trong kiếm pháp, lúc công lực tới mức hỏa hầu thuần thanh thì có thể sát thương người ngoài mười trượng, nhưng công lực hỏa hầu của Âu Dương Hải hãy còn nông cạn, chỉ có thể miễn cưỡng sử được thân kiếm hợp nhất.

Dù không đủ hỏa hầu nhưng thần công chí cao của thuật ngự kiếm này của chàng uy thế cũng to tát vô cùng. Tĩnh thổ, Tĩnh Hỏa hai lão tăng chỉ cảm thấy một luồng hàn quang cuộn theo gió kiếm ập đến, không thể nào xuất thủ chống đỡ được, bất giác tâm thần chấn động?

Hai lão tăng đồng thời tung ra hai luồng chưởng phong cương mãnh vội vã cản lại kiếm khí đang đánh tới, muợn thế trầm chân khí xuống đan điền, thâu kình đạo lại, chân rơi xuống đất nhảy lùi lại phía sau một trượng xa.

Âu Dương Hải một kiếm bức lùi hai lão tăng, liền chuyển người lướt đi mấy trượng, chạy nhanh đến phía Tàng Kinh Các.

Tĩnh Thổ, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thuư, Tâm Thiền đường thất lão, đã có ba lão xuất thủ đuồi theo.

Lúc này tám người đệ tử La Hán đường đứng thành hàng ngang cản đường đi của Âu Dương Hải. Â u Dương Hải gầm lên một tiếng, cả người và kiếm hóa thành một đạo cầu vồng phóng vọt ra.

Tám vị tăng này là cao đệ đời thứ ba mươi tám nhưng họ làm sao cản được thế kiếm này, hai vị tăng tránh né hơi chậm, hai cánh tay đứt lìa, kêu lên thê thảm, máu phun tung téo.

Nhờ một thế ngăn cản này, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thuư đã đuổi tới.

Tĩnh Hỏa vận công phóng thẳng một chưởng vào lưng Âu Dương Hải. Tĩnh Thủy lại dùng chiêu? Phi Ưng bắt Thỏ? cách không ập xuống. Âu Dương Hải nhảy lẹ sang bên phải, Âu Dương Hải không dám đối đòn, tung mình nhảy vọt lên?

Một chân cuồng phong cuốn vèo qua thân chàng trong gang tấc, may mà không đánh trúng.

Vừa mới tránh khỏi chưởng lực của Tĩnh Thổ thì tĩnh Thủy, Tĩnh Hỏa lại bổ tới sau lưng, một tả chưởng?Thần long thám trảo? bổ uống đầu, một hữa chưởng?Phán quan phiến bạc? chộp vào cổ tay.

Âu Dương Hải lắc cổ tay, kỳ chiêu đột nhiên xuất ra?

Thanh qui kiếm như đâm như chém, hoa ra chiêu này chính là chiêu chưởng thức trong Hải lưu chân kinh, chàng đột ngột biến thành kiếm thực thi triển ra. Chỉ thấy hàn quang lưu động, đâm nhanh vào ba đại yếu huyệt?Huyền cơ?,?Đường môn?,?Tương đài? của Tĩnh Hỏa tăng.

Chiêu này kỳ ảo không thể tả, dù là Tĩnh Hỏa thân hoài tuyệt học cũng không giải được, lão tăng vội thu thế công, gấp rút nhảy lùi lại ba bước.

Âu Dương Hải tuy đánh lùi được Tĩnh Hỏa lão tăng, nhưng không cách nào tránh khỏi một đòn cấu vào uyển mạch cổ tay trái của Tĩnh Thủy lão tăng.

Chính ngay lúc đó, Âu Dương Hải chợt cảm thấy một luồng khí lực mềm mại đẩy thân mình nhảy ra ba bước, may mắn tránh được đòn của Tĩnh thũy lão tăng.

Âu Dương Hải biêết là Thiết Địch quái hiệp ngầm giúp đỡ, trong lúc gấp rút chàng nảy ra ý, nhân

tiên chém vút ra một kiếm rồi hảy lên mược lực kiếm phong thi triển tuyệt học?Lăng không hư độ? bay véo ra ngoài bảy tám trượng. Tĩnh Thổ, Tĩnh Hỏa, Tĩnh Thủy, tam lão muốn xông lên truy đuổi, đột nhiên một luồng tiềm lực mềm mại cản ngăn trước người họ, ba người kinh nghi thầm, ai nấy đếu phóng chưởng đánh tan tiềm lực kỳ dị kia xong, thì chỉ thấy Âu Dương Hải liên tiếp tung mình mấy cái, thân hình mất hút trong ánh trăng.

Chương 10: Thanh Đạo Minh Tuyển Chủ

Tam lão hãy còn muốn đuổi theo, chợt thấy bọn tứ lão Tĩnh Thiền chạy lên, nói: - Người này một thân võ học, thế gian hiếm thấy nhưng công lực hãy còn chưa đến hoả hầu, qua vài năm nữa chúng ta chúng ta khó mà bì nổi hắn. Nghe nói hắn và Thên Sơn sư điệt tương xử với nhau rất thân, có thể Thiên Sơn sư điệt biết lai lịch người này.

T

Đột nhiên sắc mặt của Tĩnh Thiền lão tăng vụt biến đổi mười phần âm trầm, ngửa mặt nhìn lên mặt trăng trên trời, ngẩn ngơ đến xuất thần.

Sự chuyển biến thái độ này làm cho sáu lão kia ngạc nhiên, họ đều biết sư huynh đã luyện được tâm hồn như nước lặng, hỉ nộ ai lạc trước giờ không hề hiện lộ ra ngoài.

Qua một khắc, Tĩnh Thiền lão tăng can dặn rằng:

- Tĩnh Hoả sư đệ, đệ nói lại với Thiên Minh sư điệt xuất hết đệ tử Thiếu Lâm hàng chữ Thiết, nội trong vài ngày phải tìm được Âu Dương Hải, bắt sống là tốt nhất, đánh chết cũng được. Tĩnh Tâm, Tĩnh Kim, Tĩnh Mộc, Tĩnh Thuư, Tĩnh Thổ năm vị sư đệ, chúng ta chia nhau đuổi theo.

Ông ta vừa phát lệnh, cả Thiếu Lâm Tự đã s»n sàng lên đường. Lại nói, Âu Dương Hải chạy như bay ra khỏi chùa, nhắm hướng con thần câu của mình chạy đến.

Chàng phi thân nhảy lên Ô Vân Thần Câu, nhắm thẳng hướng núi mà chạy?

Con ngựa thiên lý thần câu này phóng bước dồn dập, thật như con thần long chơi giỡn trên không, trong nháy mắt đã phi qua mấy ngọn núi.

Trong lúc chạy như giông như gió, Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy phía sau yên ngựa hình như có một người?

Chàng kinh hãi ghê gớm, tay trái đánh mạnh ra một chưởng? Ai ngờ chưởng vừa đánh ra, phía sau chẳng có tiếng gì cả.

Lúc thế chưởng của chàng đánh ra, chàng đưa mắt lẹ làng liếc ra sau một cái?

Chàng vừa liếc thấy liền vô cùng kinh hãi?

Hoá ra đuôi con ngựa Ô Vân Thần Câu một người đang nắm lấy. Âu Dương Hải muốn lên tiếng quát hỏi?

Chợt nghe người ấy nói:

- Ngươi cứ phi ngựa về phía trước, Thiếu Lâm Thất Lão đã chia đường đuổi theo rồi.

Âu Dương Hải nghe vậy vừa kinh vừa mừng?

Mừng là vì giọng nói của người này là Thiết Địch Quái Hiệp.

Kinh là vì ngựa đã chạy nhanh như thế mà Thiết Địch Quái Hiệp lại có thể nắm được đuôi ngựa, dựa vào lực của lông đuôi mà phi hành chân không chấm đất, khinh công tuyệt cao này trên đời chỉ có một.

Âu Dương Hải đã từng thấy qua Vân Trung Nhạc, Cổ Thiên nhân viên, khinh công của hai người này tuy có thể nói là thiên hạ khó kiếm, nhưng nếu so sánh với Thiết Địch Quái Hiệp thì hãy còn kém một bực.

Ô Vân Thần Câu phi một giờ, đã chạy được hơn bốn mươi dặm Âu Dương Hải chọn một khe núi xa khuất, mới dừng ngựa lại Chàng tung mình xuống ngựa, đảo mắt nhìn phía sau đuôi ngựa không còn thấy Thiết Địch Quái Hiệp nữa.

Đột nhiên Ô Vân Thần Câu khẽ hí lên một tiếng, bốn vó khẽ giơ lên, đầu ngựa gật gật liên tục, đi thẳng tới một phiến đá bên trái.

Âu Dương Hải quay đầu nhìn.

Trên phiến đá nọ có một người ngồi xếp bằng, ông ta bịt mặt bằng khăn xanh, râu dài quá ngực, trong tay cầm một cây sáo bằng thép đen bóng.

Ông ta chính là Bắc hiệp trong Ngũ Kỳ, Thanh Cân Thiết Địch Quái Hiệp.

Ô Vân Thần Câu chạy đến bên cạnh Thiết Địch Quái Hiệp, hí lên khe khẽ, dùng đầu chuyển qua chuyển lại trên người ông ta, coi bộ rất thân.

Âu Dương Hải thấy vậy kinh nghi không ngớt, nên biết Ô Vân Thần Câu linh thông tính người, đối với người lạ xưa nay không dễ gì gần gũi, con ngựa này đối với Thiết Địch Quái Hiệp tốt như thế, chẳng lẽ bảo mã cũng biết được đại hiệp?

Chỉ thấy Thiết Địch Quái Hiệp đưa tay khẽ vuốt lên mặt ngựa:

- Ô Vân, ngươi đã chọn chủ khác rồi, không nên thân thiết như vầy để chủ ngươi khỏi ghen ghét,

hãy mau qua bên kia ăn cỏ, ta có lời muốn nói với chủ ngươi.

Ô Vân Thần Câu nghe vậy nhẹ nhàng sải bốn vó chạy đi. Âu Dương Hải đứng ngẩn ngơ tại đó?

Trong đầu chàng loé lên một tia sáng, chàng buột miệng nói: - Sư phụ, sư phụ là?

Thiết Địch Quái Hiệp lắc tay ngăn trở câu nói của Âu Dương Hải, trầm giọng quát: - Âu Dương Hải!

Tiếng quát này của ông ta oai nghiêm, tiêu sái khôn tả. Âu Dương Hải nghe thấy, giật mình ngước nhìn lên?

Mục quang của chàng và đôi mắt sắc bén của Thiết Địch Quái Hiệp vừa tiếp xúc, bất giác chàng vội cúi đầu xuống. Trong lòng Âu Dương Hải thấp thỏm không yên, chẳng lẽ mình đã làm sai chuyện gì?

Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Sư phụ, người khoẻ chứ?

Nói xong cung kính thi lễ với Thiết Địch Quái Hiệp. Thiết Địch Quái Hiệp chậm rãi nói:

- Ngươi đã đả thương bao nhiêu người của chùa Thiếu Lâm?

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, hoá ra ông ta đến đây là để chỉ trích mình giết hại người của Thiếu Lâm Tự.

Âu Dương Hải run run nói:

- Gia mẫu đệ tử bị người của Thiếu Lâm Tự giết? Thiết Địch Quái Hiệp đột nhiên thở dài nói: - Máu đổ đêm nay là do sai sót của lão. Ôi? Ông ta ngẩng đầu thở dài.

Trong tiếng thở dài này?

Đầy dẫy những thống khổ, bi thương, thê lương khôn xiết. Âu Dương Hải nghe vậy lại giật mình, nói thầm:

?Vì sao sư phụ nói máu đổ đêm nay là sai sót của người, đây là ý gì??. Đôi mắt Thiết Địch Quái Hiệp nhìn vào mặt Âu Dương Hải, chậm rãi nói: - Người đàn bà dưới chân núi Kỳ Vân Sơn tại Võ Thắng Quan, không phải là mẫu thân sinh ra ngươi, mà là người thị tỳ thân thiết của mẫu thân ngươi.

Âu Dương Hải thất kinh lắp bắp nói:

- Bà? bà ấy không phải là mẫu thân của đệ tử, có? thật không? Kỳ thực Âu Dương Hải hiện tại đã biết đích xác mình có một bí mật về thân thế lạ lùng mà không thể nói cho người khác, vốn chàng thấy lời di ngôn được viết từ máu tươi, trong bụng vẫn không tin, nhưng giờ nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói, chàng hoàn toàn tin rồi.

Trong nháy mắt?

Chàng nhớ lại những bí mật khó giải thích trước kia, bây giờ đều rõ rồi. Như Lý Xuân Hồng nói: - Mình từ nhỏ đã luyện qua một môn nội công thần bí.

Như vị Thiết Địch Quái Hiệp này, vì sao bao lần giải cứu mình, giúp đỡ mình, hiển nhiên ông ta biết rõ thân thế của mình.

Thiết Địch Quái Hiệp khẽ thở dài, nói:

- Ngươi từ nhỏ đã được ta giải cứu, giao cho người thị tỳ của mẫu thân ngươi nuôi dưỡng cho đến lớn, đây là sự việc hoàn toàn có thực, làm sao mà giả được?

Âu Dương Hải buồn bã nói:

- Thế thì phụ mẫu thân sinh của đệ tử là ai? Họ hãy còn sống trên đời này không?

Thiết Địch Quái Hiệp than rằng:

- Điều này thì bây giờ ta không thể nói cho ngươi rõ. Nhưng ta có một túi gấm, bên trong có một tờ giấy, viết tên của cha mẹ ngươi và một số chuyện?

Ông ta nói xong, đột nhiên rút tử trong người ra một túi gấm, ném nhẹ cho Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải đưa tay đón lấy túi gấm, chỉ nghe Thiết Địch Quái Hiệp dặn: - Cái túi gấm này bây giờ ngươi không được mở ra, phải đợi đến lúc có người muốn lấy kim tiền này, mới có thể mở ra, hoặc là?

Đột nhiên Thiết Địch Quái Hiệp vung tay trái, một tia sáng bắn qua. Âu Dương Hải đưa tay tiếp lấy, đó là một đồng tiền vàng chế từ vàng nguyên chất, to nhỏ y như đồng tiền bình thường khác, nhưng trên chính diện có khắc bốn chữ?Minh Âm Kim Tiền?. Mặt sau khắc bốn chữ?Thiết Địch Quái Hiệp?.

Âu Dương Hải bị những sự việc kỳ diệu này làm cho ngẩn ngơ.

Vì sao muốn biết cha mẹ mình là ai thì phải phiền phức như thế này, đây là ý gỉ?

Nhưng sự việc mà Âu Dương Hải bình sinh đã gặp, tất cả đều là một bí mật vô cùng?

Lúc chàng giải được một bí mật trước? Một bí mật mới lại len vào đầu óc chàng. Thiết Địch Quái Hiệp nhìn chàng một cái nói:

- Có phải ngươi cảm thấy chuyện này quá kỳ quái phải không? Âu Dương Hải gật đầu nói: - Đệ tử không thể hiểu được nguyên nhân trong đó, kính thỉnh sư phụ giải thích cho.

Thiết Địch Quái Hiệp than rằng:

- Âu Dương Hải, ta nói cho ngươi rõ, cha mẹ của ngươi là danh nhân võ lâm giang hồ khi xưa, bởi vì trong đó có nhiều ân oán liên miên không dứt, cho nên hôm nay ngươi mới khổ cực như vậy. Ôi?

Ông ta thở dài buồn bã, nói:

- Nếu không phải lão và cha mẹ ngươi kết nghĩa kim lan thì hôm nay ngươi vẫn là một người bình thường, cungc không có khổ não như vầy. À, lão làm như vầy không biết là thương ngươi hay là hại ngươi?

Âu Dương Hải rơi nước mắt, quì xuống nói:

- Ơn sư phụ bồi đắp, cả đời Âu Dương Hải khó quên.

Tay trái Thiết Địch Quái Hiệp khẽ phất, một luồng tiềm lực mềm mại tuôn ra nâng Âu Dương Hải dậy, nói: - Hài nhi, ngươi cứ làm theo lời của ta, đợi có người đòi Minh Âm Kim Tiền, ngươi mới có thể mở túi gấm trước mặt người đó, nếu không thì vĩnh viễn ngươi không thể biết bí mật của cha mẹ ngươi.

Âu Dương Hải nghe vậy liền hỏi:

- Vì sao đệ tử mở túi gấm trước thì không thể biết được bí mật của cha mẹ?

Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Với bí mật ân oán trên giang hồ của cha mẹ ngươi cực kỳ phức tạp lạ lùng, lão cũng không được tường tận lắm. Chuyện trong thiên hạ không chuyện kỳ lạ nào không có, nhưng không có chuyện nào ly kỳ, phức tạp hơn chuyện này.

Âu Dương Hải vốn muốn tự mở túi gấm ra, nghe vậy giật mình, nghĩ:

Nếu là như vậy ta tuyệt đối không thể mở túi gấm ra trước. Nhưng?

Âu Dương Hải lại hỏi Thiết Địch Quái Hiệp:

- Sư phụ, đệ tử còn một chuyện không hiểu, nếu không có ai đòi Minh Âm Kim Tiền thế thì vĩnh

viễn không thể mở túi gấm ư?

Thiết Địch Quái Hiệp ngẩng đầu nhìn trời không, chậm rãi nói:

- Đã hai mươi năm rồi, ta đã đúng lời ước hẹn, trong năm nay giao chongươi túi gấm?

Câu nói sau vì quá nhỏ, Âu Dương Hải không nghe thấy, chàng muốn vận nội công để nghe trọn, đột nhiên Thiết Địch Quái Hiệp nói: - Nếu đến tiết đoan ngọ năm sau, vẫn chưa gặp người đòi Minh Âm Kim Tiền thì ngươi hãy mở ra vào giờ tý, sau đó theo trong đó đi tìm người. Nhưng ta muốn nói với ngươi trong thời gian này ngươi phải nỗ lực luyện tập võ công, tương lai sẽ có chỗ dùng.

Âu Dương Hải biết mình có cha mẹ thân sinh khác, trong lòng chàng đã thấp thoáng cảm thấy cha mẹ có thể đã chết rồi, và mang theo cả huyết thù phức tạp.

Chàng nghe lời của Thiết Địch Quái Hiệp nói, âm thầm quyết định:?Từ nay về sau ta nhất định phải nỗ lực luyện tập võ công?.

Thiết Địch Quái Hiệp than rằng:

- Bởi vì ta trước đây không nói cho ngươi rõ những chuyện này, làm cho ngươi nộ nhận người trong phái Thiếu Lâm giết hại mẫu thân nuôi dưỡng ngươi, tạo thành mối thù hận không thể giải giữa ngươi và phái Thiếu Lâm. Ôi?

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh hỏi:

- Sư phụ, người sát hại nghĩa mẫu của đệ tử không phải là người của phái Thiếu Lâm ư?

Thiết Địch Quái Hiệp lắc đầu nói: - Không phải.

Âu Dương Hải nói:

- Xin sư phụ có thể chỉ rõ hung thủ giết nhũ mẫu, để đệ tử báo thù, trả lại phần nào ơn nuôi nấng của lão nhân gia?

Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng nói:

- Hung thủ về sau ngươi sẽ biết, bây giờ ngươi không cần hỏi. Âu Dương Hải nói:

- Đệ tử hãy còn nhiều chuyện không hiểu, không biết sư phụ có thể giải đáp không?

Thiết Địch Quái Hiệp chậm rãi nói:

- Trong thiên hạ không có một chuyện nào mà người ta không hiểu, chuyện hiện nay ngươi không

hiểu, chỉ cần qua một thời gian chờ đợi thì sẽ rõ, cũng có thể nói thiên hạ không có chữ?bí mật?.

Âu Dương Hải hỏi:

- Sư phụ trước kia có nói, đệ tử có hai sư tư đồng môn, không biết là vị nào?

Thiết Địch Quái Hiệp đột nhiên cười ha hả nói:

- Họ nói ta đã chết rồi, nhưng ta vẫn còn sống trên trần gian. Đã như thế thì ngươi bất tất phải nói cho họ rằng ta vẫn còn sống.

Âu Dương Hải than:

- Không ngờ sư tư muội của đệ tử lại là hai vị kỳ nữ Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng?

Thì ra Âu Dương Hải thấy tình cảm giữa con Ô Vân Thần Câu và Thiết Địch Quái Hiệp chàng đã ngầm đoán ra vị Thiết Địch Quái Hiệp này có thể là ân sư của chị em nhà họ Lý.

Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Tình hình hiện nay ba người các ngươi bay nhảy trên giang hồ lão rất mừng, mong ba người các ngươi đừng phụ tấm lòng tài bồi của ta.

Quái Hiệp trả lời như vậy, hiển nhiên Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng là đẹ tử của ông ta. Âu Dương Hải nói: - Sư phụ yên tâm, ba người bọn đệ tử tuyệt đối không phụ ân đức dạy dỗ của sư phụ.

Nói xong, Âu Dương Hải quì xuống nói:

- Xin sư phụ tha thứ, Hải nhi biết trước đây đã sai lầm. Thiết Địch Quái Hiệp gật đầu nói:

- Biết sai thì có thể sửa, phải nên làm điều thiện. Ngươi đứng dậy, từ nay về sau ngươi lúc nào cũng phải bảo vệ người của Thiếu Lâm, mối thù hôm nay từ từ giải được.

Âu Dương Hải hỏi:

- Sư phụ, đại nghiệp đối kháng Bạch Hoàng Giáo của các đệ tử không biết sư phụ có thể chỉ thị thêm không?

Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Nhất thiết do các ngươi chủ định, ta không can thiệp chuyện của các ngươi, nếu Bạch Hoàng Giáo Chủ xuất hiện ở giang hồ, ta sẽ tự xuất hiện. Hải nhi, ngươi mau trở về hiểm cốc, ta đi đây.

Nói xong, Thiết Địch Quái Hiệp từ từ đứng dậy, thân hình vừa nhích động đã đi biệt tăm.

Âu Dương Hải thấy ông rời khỏi, trong lòng cảm khái khôn xiết?

Chàng cảm thấy tuy sư phụ đi khỏi, nhưng kỳ thực ông ta vẫn ở bên mình, bởi vì nhất cử nhất động của mình ở trên giang hồ, hình như đều không thoát khỏi tai mắt của ông.

Ông thật là thiên hạ đệ nhất kỳ nhân, luôn luôn thần bí. Âu Dương Hải cầm trong tay đồng Minh Âm Kim Tiền và cái túi gấm, lật qua lật lại khi nhìn ngắm, trong đầu nhớ lại những lời nói của Thiết Địch Quái Hiệp.

Hồi lâu?

Chàng mới đem những vật đó cất kỷ vào trong người, ngẩng đầu thở dài buồn bã?

* * * Tiếng vó ngựa dồn dập đã mang chàng ra khỏi khe núi này.

Một đêm trước ngày hai mươi bảy tháng mười một, Âu Dương Hải mới cưỡi ngựa phi đến hiểm cốc nọ.

Trong thời gian nhàn rỗi bảy ngày, chàng chọn một khe núi đem võ công của bản thân nghiên cứu tập luyện trở lại mấy lần, trong khoàng thời gian này, Âu Dương Hải lãnh ngộ được rất nhiều điều lạ trong võ công.

Buổi trưa hôm ấy, mặt trời bao giờ cũng làm người ta cảm thấy nóng bức khó chịu, Âu Dương Hải cưỡi ngựa Ô Vân Thần Câu từ từ đi qua thảo nguyên.

Thình lình từ trong bụi cỏ có hai hán tử mặc áo màu xanh gọn gàng nhảy ra, tay cầm trường kiếm cùng đứng chắn ngang đường, quát: - Các hạ là người nào? Có giấy thông hành không?

Âu Dương Hải dừng ngựa lại hơi ngạc nhiên, liền hỏi: - Hai vị có phải là người của Thanh Đạo Minh?

Hai hán tử cầm kiếm nhìn chăm chú Âu Dương Hải một hồi, hỏi: - Không biết các hạ là người của phái nào?

Âu Dương Hải cười đáp:

- Tại hạ Âu Dương Hải, là thị vệ của Lý Minh Chủ. Hán tử bên phải nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, nổi danh thiên hạ võ lâm giang hồ, nhưng các hạ không có giấy thông hành, lại không có người biết các hạ ở bên cạnh, vậy mời các hạ chờ đợi giây lát để chúng ta xin ý kiến cấp trên thì mới có thể đi tiếp.

Vị đại hán này nói xong, quay qua nói với người đại hán bên trái: - Lý huynh, huynh đứng đây với Âu Dương thiếu hiệp, đệ đi sẽ về ngay. Chỉ thấy hán tử áo xanh vội vã chạy lên phía trước.

Còn hán tử kia tay phải bỏ trường kiếm xuống, đứng tránh qua một bên.

Âu Dương Hải thấy vậy thầm kinh dị, không ngờ chị em Lý Xuân Hoa đã bố trí ở quanh đây?

Chưa nghĩ xong, vút một tiếng, một mũi tên bay vọt lên không. Vị hán tử này lập tức cúi mình thi lễ, cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp có thể đi tiếp được rồi, tha cho chúng tôi ngăn trở trong giây lát.

Âu Dương Hải nghĩ thấm:

Họ không biết liên hệ như thế nào mà lại tuyền ngôn nhanh đến vậy Chàng mỉm cười nói: - Làm phiền hai vị quá!

Âu Dương Hải vừa qua một vách núi, đã có thể thấy con đường cốc đạo ở trước mặt, chỉ thấy miệng cốc đạo đã làm một bức hàng rào gỗ cao ba trượng, sắp hàng sáu hán tử lưng đeo trường kiếm, hai người đeo cung tên, Âu Dương Hải vừa liếc mắt đã nhận ra hai vị cung tiễn thủ chính là hai vị trong ba mươi sáu tay xuyên tâm cung thủ, chàng chắp tay mỉm cười với họ, nói: - Chư vị tận trung với chức vụ, quả thực là điều may cho bản minh chúng ta.

Hai vị cung tiễn thủ cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp ra khỏi đây mười mấy ngày trời. Hôm nay trở lại nhất định thiếu hiệp sẽ cảm thấy lạ.

Âu Dương Hải khẽ gật đầu mỉm cười, cưỡi ngựa đi vào, ai ngờ con đường thâm cốc này đã bố trí bảy bức tường rào, mỗi hàng rào đều có người thủ giữ trùng trùng điệp điệp rất chặt chẽ, nếu địch nhân muốn xông qua từng hàng rào này thật không phải chuyện dễ.

Âu Dương Hải đi qua bức tường rào cuối cùng, ngước đầu nhìn lên, chàng ngẩn người.

Một tiếng cười lanh lãnh vang lên?

Lý Xuân Hồng đã chạy đến trước mặt chàng, cười nói: - Hải huynh, sao huynh tới chậm thế?

Âu Dương Hải đưa mắt lướt nhìn cảnh vật chung quanh luôn mồm khen ngợi: - Kiến trúc nơi đây quá đẹp, quá u mỷ! Làmcho tại hạ cảm thấy lạ. Vốn thung lũng này đâu có đầm nước, vì sao đột nhiên lại có đầm nước lớn này, chẳng lẽ người của Thanh Đạo Minh chúng ta biết phép di sơn dẫn hải ư?

Hoá ra cái thung lũng này đã biến thành một toà trang viện cảnh vật u mỷ, như bước vào tiên cảnh.

Chỉ thấy ở giữa thung lũng có hai đầm nước rộng chừng hai mẫu, làn nước xanh biếc ánh nước chọi rọi lên trời, bên bờ đầm cũng có vài ba con chim bói cá, xung quanh đều có trăm ngàn cây cối hoa cỏ, trên mặt đất cỏ mọc xanh rờn, trên gò đất gần vách núi lại xây một toà viện phòng bằng gỗ, trên mặt đều quét sơn trắng, xem ra như một phiến mây trắng - đẹp vô cùng.

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Hải huynh, đây có thể nói trời đã cho Thanh Đạo Minh chúng ta một chỗ tốt, sau khi huynh rời khỏi, muội và tư tư vào giờ tý bỗng nghe tiếng nước chảy ầm ầm, đi ra khỏi nhà tranh xem, cái thung lũng này nào có nước chảy, nhưng tiếng nước chảy ầm ầm vẫn không dừng, thế là, muội phát hiện tiếng nước chảy ở tại vách núi góc tây bắc, mà vách núi cao ngất đó hình như có một mạch nước, không biết bị người ta lấp đi từ lúc nào, lúc đó muội lại phát hiện mạch nước này hình như có một con đường chạy thẳng vào chỗ đất lõm của thung lũng? và muội mở cửa dẫn nước cho chảy vào đầm, và thường thường có một bầy chim bói cá bay đến giỡn nước. Huynh thấy có ngộ không?

Âu Dương Hải hỏi:

- Nhưng tại hạ nghĩ không ra vì sao ở một nơi thần tiên ấm áp như mùa xuân, hàn đông không có tuyết này, lại làm cho người ở trước đây huư đi tất cả mà chuyển đi nơi khác?

Vừa đi vừa nói, đã qua đầm nước, trong viên lạc ra nghênh đón có Lý Xuân Hoa, Công Tôn lạp, Trịnh Hổ và các chưởng môn các phái Côn Luân, Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương còn cả những anh hùng hào kiệt các nơi trong thiên hạ mà Âu Dương Hải không biết.

Những người mỉm cười chắp tay thi lễ với chàng.

Mặt trời lặn về tây, màn đêm buông xuống, người của Thanh Đạo Minh trong u cốc đều bận rộn đến nửa đêm, rồi ai nấy mới vào viện lạc nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải ngủ trên lầu trong nội viện, dưới lầu là phòng ngủ của chị em Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải nằm trên giường, trong đầu suy nghĩ về thân thế bí mật của mình.

Vậy cha mẹ thân sinh của mình là ai? Họ còn sống hay đã chết rồi? Vì sao nhũ mẫu của mình nuôi mình cho đến lớn, trong hai mươi năm dài ấy lại không nói rõ chân tướng của mình, chẳng lẽ như sư phụ nói mình có thân thế không thể nói cho người nghe?

Âu Dương Hải càng nghĩ càng thêm mê loạn. Lúc này đã canh ba, chàng nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được.

Thình lình?

Âu Dương Hải thấy một bóng nử nhân từ lan can bay vào không tiếng động.

Khinh công tuyệt cao đó trong u côc này chắc chỉ có một mình Lý Xuân Hoa mới có, cho nên Âu Dương Hải cho là Lý Xuân Hoa đến đây tìm mình nói chuyện.

Trong lúc Âu Dương Hải muốn ngồi dậy chào hỏi thì chàng phát giác bóng người này lại không phải là Lý Xuân Hoa, chàng giật mình, muốn xem thử người này có ý đồ gì với mình?

Âu Dương Hải lại cảm thấy võ công người này cao hơn Lý Xuân Hoa, lại còn cao hơn bất kỳ người nào mà chàng đã từng thấy qua, đương nhiên bao gồm cả Cổ Thiên Nhân Viên, Vân Trung Nhạc. Bởi vì Âu Dương Hải trông thấy đôi mắt người mới đến trong bóng đêm phát ra một luồng ánh sáng màu lục, giống như mắt mèo phát sáng trong đêm vậy, người đó hiển nhiên nội công đã đến mức độ cao không thể bì được nên mới xuất hiện thần quang như thế.

Lúc đó Âu Dương Hải kinh hãi ghê gớm, tim chàng bỗng đập bình bình. Đột nhiên người đó lạnh lùng hỏi: - Ngươi hãy còn chưa ngủ?

Âu Dương Hải thất kinh:?Người này vẫn ở ngoài cửa sổ, mà đã thấy mình vẫn còn chưa ngủ?!

Âu Dương Hải vừa nghe là giọng nữ bèn trầm giọng hỏi: - Cô nương là ai?

Chàng vừa lên tiếng, lập tức đánh lên một qua diêm. Nữ nhân nọ lạnh lùng hừ một tiếng lập tức quay mặt đi.

Trong lúc que diêm sáng lên, Âu Dương Hải thấy rõ người đó quả nhiên là một nữ nhân, mình mặc bộ quần áo trắng như tuyết, da thịt của nàng hình như còn trắng hơn cả bộ quần áo. Thần thái cực kỳ mĩ lệ, đầy đặn, tiếc rằng không thấy được khuôn mặt của nàng.

Âu Dương Hải trong lúc ánh diêm quẹt loé lên đột nhiên vặn mình xông đến nhanh như chớp!

Nhưng võ công của nữ nhân tuyệt cao, như quỉ mị u linh không thấy nàng cử động nhưng cả một thân người đã lộn xuống lầu. Một tiếng quát hỏi vang lên: - Ai?

Hoá ra Lý Xuân Hoa ở dưới lầu đã tỉnh, nàng nhanh như chớp xông đến nữ nhân áo trắng, trường kiếm trong tay, trái đâm phải quét kiếm thế quái dị như điểm như cắt.

Chỉ thấy hàn quang lưu động, đánh lên mười mấy nơi huyệt đạo trên người nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân áo trắng trông thấy thế kiếm lạ kỳ ảo diệu, hét lên một tiếng? Không biết nàng tránh né thế nào, ba nhát kiếm tuyệt chiêu của Lý Xuân Hoa đều rơi vào chỗ không.

Âu Dương Hải đã nhảy xuống lầu, chỉ thấy nữ nhân áo trắng vừa mới chuyển thân, trên mặt của nàng đã được che bằng một tấm lụa trắng.

Lý Xuân Hoa biết đã gặp phải kình địch chưa bao giờ thấy qua, nàng nghĩ:

- Đối phương tránh khỏi nhát kiếm này đến tài tình, quỉ không hay thần không biết, võ công quả cao cường thật.

Lý Xuân Hoa chém hụt ba kiếm, chuyển xéo người, cầm kiếm đâm tới. Nhát kiếm này kỳ ảo khôn xiết, trong đó hàn âm biến hoá và sát cơ vô cùng?

Nữ nhân áo trắng che mặt cười nhạt một tiếng, vung mạnh cổ tay phất lên thân kiếm, lập tức một luồng tiềm lực đánh bạt lưỡi kiếm, tay trái nhẹ nhàng đưa ra bấu vào cổ tay cầm kiếm của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa giật mình lùi nhanh lại ba bước, kiếm thế bất ngờ thay đổi? Lại nghe một loạt những tiếng soạt soạt.

Hàn quang loé chớp, thế như cuồng phong gió táp cuốn đến.

Nữ nhân áo trắng tà áo bay phần phật, búng người nhảy vào màn kiếm của Lý Xuân Hoa, tay trái đỡ kiếm, tay phải công địch.

Nháy mắt?

Hai người đã tiếp năm chiêu?

Âu Dương Hải chỉ thấy mắt hoa lên, với võ công cao cường như chàng mà cũng không nhìn thấy được thân pháp kiếm chiêu của nữ nhân áo trắng và Lý Xuân Hoa.

Chợt nghe tiếng kiếm gãy.

Lý Xuân Hoa trong tay cầm nửa đoạn kiếm, mặt tái nhợt, lùi lại hơn một trượng.

Nữ nhân áo trắng đứng nguyên chỗ cũ, trông cực kỳ nhàn nhã, nàng phát ra tiếng cười uyển chuyển như oanh vàng, nói: - Võ công của ngươi quả nhiên không tồi.

Âu Dương Hải sợ nàng lại đột kích Lý Xuân Hoa, vụt nhảy tới, tay trái nhắm nữ nhân áo trắng tân công luôn ba quyền một chỉ.

Nữ nhân áo trắng khẽ đảo đôi vai, Âu Dương Hải cảm thấy bốn chiêu đánh ra của mình đều lạc không.

Nữ nhân che mặt cười lạnh lùng, một bàn tay như bạch ngọc đã vươn đến trước ngực của Âu Dương Hải, một luồng khí lạnh từ trong tay nàng toả ra.

Âu Dương Hải đã luyện đến mức ý khí do tâm, chàng khẽ hừ một tiếng, né qua một bên, tay phải đánh ra một chưởng vào nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân áo trắng che mặt không ngờ Âu Dương Hải vừa tránh né vừa đánh trả, đành phải lùi lại một bước.

Âu Dương Hải thuận thế xông lên tấn công, chân phải phi một cú đá vào bụng nữ nhân áo trắng, tay trái vươn ra chụp vào cổ tay nàng nhanh như chớp.

Nữ nhân áo trắng bật lên tiếng cười nhạt.

Âu Dương Hải hãy còn chưa đánh trúng thì thế chưởng của đối phương đã đến, chàng kinh hãi xoay cước bộ, ai ngờ nữ nhân áo trắng đảo người một cái, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên lưng Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa hét lên, nửa đoạn kiếm trong tay bay vụt đến như mộ dải cầu vồng.

Nữ nhân áo trắng tung mình né tránh, lạnh lùng nói:

- Đêm nay ta không đả thương các ngươi, mà đến để lấy Minh Âm Kim Tiền.

Đoạn kiếm gãy của Lý Xuân Hoa bắn ra thì người của nàng cũng nhảy tới.

Âu Dương Hải nghe nói: Lấy?Minh Âm Kim Tiền? trong đầu chàng như sét nổ.

Chàng vội vã kêu:

- Sư tư, tạm thời dừng tay lại.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải, vội ghìm mình lại, nói: - Âu Dương huynh không bị thương chứ?

Âu Dương Hải nói: - Không có!

Lúc này nữ nhân áo trắng rút bàn tay lại lùi về một bước nói:

- Ngươi mau lấy Minh Âm Kim Tiền ra đây, túi gấm cũng đem ra cho ta xem.

Trên mặt Âu Dương Hải lộ ra nụ cười vui vẻ, nói:

- Minh Âm Kim Tiền! Minh Âm Kim Tiền! Tại hạ sẽ đưa cho cô nương, sao cô nương không nói sớm. Âu Dương Hải nói lắp ba lắp bắp?

Tay phải chàng vội vã rút từ trong người ra một túi gấm và Minh Âm Kim Tiền, đưa ra lại nói: -

Cô nương xem, tại hạ hãy còn chưa mở nó ra.

Nữ nhân áo trắng cầm lấy Minh Âm Kim Tiền lập tức cất vào người, cầm túi gấm xem xét một hồi rồi nói: - Ngươi có thể mở túi gấm này rồi, ngoài ra còn một túi gấm khác và một Minh Âm Kim Tiền, ngươi phải đợi có người đến lấy mới có thể mở ra.

Nữ nhân áo trắng, tay trái đưa ra một túi gấm xinh xắn khác và một đồng Minh Âm Kim Tiền y hệt như đồng tiền trước, Âu Dương Hải nhận túi gấm và Minh Âm Kim Tiền, không khỏi ngẩn ngơ.

Lý Xuân Hoa thấy những hành động lạ lùng của họ cũng ngẩn ra? Nữ nhân áo trắng giao túi gấm và Minh Âm Kim Tiền xong, thân người vụt một cái đã bay đi mất.

Âu Dương Hải như vừa tỉnh mộng, kêu lớn: - Cô nương? tạm dừng lại để tại hạ có lời? Chàng vội đuổi theo sau!

Lý Xuân Hoa cũng đuổi theo!

Nhưng khinh công của nữ nhân áo trắng cao siêu như hồn ma bóng quỉ. Chỉ thấy thân hình của nàng bay vèo lên vách núi cao nghìn trượng?

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy khinh công không thể tưởng tượng được đó, bất giác ngẩn ngơ.

Trong nháy mắt, thân ảnh của nữ nhân áo trắng đã chìm xa tắp trong sương trắng mờ mờ.

Lúc này một giọng nói phía sau vang lên: - Sư tư, Âu Dương huynh, mọi người gặp địch ư? Lý Xuân Hồng đã nghe tiếng chạy đến, tiếp đó? Quần hào nghe tiếng cũng rầm rập chạy lại. Lý Xuân Hoa quay lại phía quần hào nói: - Cường địch đã đi rồi, mọi người hãy vào trong an giấc. Mọi người nghe vậy, ai nấy đều về phòng ngủ của mình.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đi vào khách sảnh của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nói: - Nữ nhân này võ công cao tuyệt, bình sanh cả đời ta mới thấy, không biết nàng ta là ai?

Đôi mắt nàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải, như muốn hỏi chàng. Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Sư tư, tại hạ không quen biết nàng.

Lý Xuân Hoa nhướng mày, nói: - Sao huynh gọi ta là sư tư?

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, lắp bắp trả lời: - Ta? gọi sai rồi.

Âu Dương Hải từ khi nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng là sư tư muội đồng môn của mình xong, trong đầu chàng trước sau vẫn nhớ mãi chuyện đó, chàng nhất thời quên đi

lời dặn của Thiết Địch Quái Hiệp, nên kêu lên như vậy.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Thế thì huynh có một người sư tư nào không? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Ta? ta không có.

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, vậy huynh có thể nói ra chúng ta biết Minh Âm Kim Tiền và túi gấm kia là thứ gì không?

Âu Dương Hải lắc đầu thở dài nói:

- Đây là chuyện riêng của tại hạ, các vị bất tất phải biết làm gì.

Đôi mắt Lý Xuân Hồng hàm chứa vẻ dịu dàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải nói: - Âu Dương ca, hình như huynh rời khỏi nơi đây mới mười mấy ngày mà có hơi thay đổi. Tuy huynh trước mặt chúng tôi có nói có cười, nhưng thực ra giữa hàng mi của huynh có vẽ bi thương, muội vốn định vào ban ngày muốn hỏi, nhưng cho rằng huynh không được khoẻ, nhưng bây giờ nhìn ra hình như huynh có tâm sự lớn lắm, không biết sau khi huynh trở về nhà, mẫu thân an khang chứ? Nếu huynh không muốn cứ cách xa bá mẫu, chị em muội sẽ đón tiếp lão nhân gia về đây ở một ngày gần nhất.

Âu Dương Hải nghe nàng vừa nhắc đến mẫu thân, thở dài một tiếng cực kỳ thê lương, đôi mắt chảy ra hai dòng lệ.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng thấy vậy đều giật mình, thầm nghĩ: - Chẳng lẽ mẫu thân của chàng gặp chuyện bất ngờ gì chăng? Nếu không tại sao chàng lại rơi nước mắt?

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, chẳng lẽ huynh không rõ chị em chúng ta đối đãi với huynh một dạ chân thành, huynh có gì uẩn khúc khó nói cứ nói ra đi, huynh tự đau khổ như vậy trong lòng chúng ta càng khó chịu thương tâm hơn, Âu Dương Hải, huynh nói đi, nói nhanh lên!

Nàng tuy là một cô gái rất kiên nghị, nhưng lúc này trở nên cực kỳ ôn nhu, yếu đuối.

Âu Dương Hải nghe vậy cảm động vô cùng, nước mắt tuôn ròng ròng, nói: - Sư tư, sư tư, ta?

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đều ngạc nhiên, bốn mắt chăm chú nhìn chàng đến xuất thần.

Âu Dương Hải đưa tay lau nước mắt, rồi cười, nói:

- Sư tư, sư muội, các vị không phải thắc mắc nữa, ta sẽ đem toàn bộ những gì xảy ra trong mười

mấy ngày kể cho các vị nghe, các vị nhất định phải cảm thấy lạ lùng. Làm sao ta lại gọi các vị là sư tư, sư muội, thực ra hai vị và ta là đồng môn sư huynh sư đệ, ôi? đây là sự thực, ta cũng gần đây mới biết được.

Lý Xuân Hồng thất kinh nói:

- Huynh? huynh là đồng môn sư huynh đệ với chúng ta, huynh không phải là đồ đệ Thiếu? Âu Dương Hải cắt ngang lời nàng đem những sự việc chàng đã gặp trong mười mấy ngày qua từ đầu đến cuối nhất nhất kể ra tường tận.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nghe vậy đều kinh ngạc vô cùng, không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Âu Dương Hải lại gặp bao nhiêu chuyện kinh người.

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Nói như vậy, sư phụ hãy còn tại thế? Âu Dương Hải chậm rải nói:

- Thật giống như cơn mộng, nhưng lại là một sự thực? Lý Xuân Hồng nhìn Âu Dương Hải nói:

- Âu Dương ca, bây giờ sao không mở túi gấm của sư phụ đưa cho huynh, xem thử thân thế bí mật của huynh có dính dáng đến sự việc trọng đại như thế nào.

Âu Dương Hải buồn bả nói:

- Ta vốn cho rằng người đến lấy Minh Âm Kim Tiền này không biết đến ngày nào mới đến, không ngờ lại đến nhanh như vậy, do đó trong lòng cảm thấy càng khủng hoảng? Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:

- Âu Dương Hải, huynh xem thử phía sau Minh Âm Kim Tiền có khắc danh hiệu gì không?

Âu Dương Hải nghe vậy vội vã lấy ra đồng Minh Âm Kim Tiền mà nữ nhân áo trắng đưa cho mình, lật lại xem, phía trên có khắc bốn chữ:? Bắc Quốc Thiên Cơ?.

Lý Xuân Hoa biến sắc nói:

- Không ngờ nàng là một trong ngũ kỳ danh chấn thiên hạ giang hồ võ lâm hơn bốn mươi năm trước. Bắc Quốc Tiên Di, hèn nào võ công của nàng lại cao siêu như vậy.

Âu Dương Hải cũng cảm thấy chấn kinh vô cùng, nói như vậy phụ mẫu thân sinh của mình thật sự là người có tiếng trong giang hồ.

Chàng cầm túi gấm của Thiệt Địch Quái Hiệp giao cho chàng,? roẹt? một tiếng, miệng túi đã được xé ra.

Một tờ giấy màu vàng hiện ra trước mắt chàng? Đôi tay Âu Dương Hải run run cầm tờ giấy đó mở ra?

Chỉ thấy nét chữ trên mặt giấy bay bướm như rồng bay phượng múa, viết rằng: - Âu Dương Hải, cha mẹ của ngươi chính là danh chấn giang hồ võ lâm, Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt và Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc?

Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng thấy vậy tròn xoe mắt, họ dường như nằm mơ cũng không ngờ tới phụ thân của Âu Dương Hải lại là Đế Vương Cung Chủ danh chấn thiên hạ võ lâm, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, mẹ chàng lại là Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc xếp trong ngũ kỳ võ lâm.

Âu Dương Hải biết tên cha mẹ mình rồi, đôi mắt chàng hoang manh nhìn Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng hai người, hoá ra cái tên này đối với chàng rất lạ lẫm, bởi vì những chuyện chàng biết về nhân vật võ lâm giang hồ không nhiêu.

Âu Dương Hải khẽ niệm lẩm bẩm trong miệng:

- Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc, Ngọc Tu La?

Sau đó chàng lại xem tiếp:

- Với những ân oán giang hồ mà cha mẹ ngươi dính vào, sự tình cực kỳ lạ lùng, nhân vật cực kỳ phức tạp mà mối quan hệ rất trọng đại, ta vì chuyện này đi khắp chân trời góc bể mười tám năm, ai phải ai trái bất quá chỉ biết hơi đại khái mà thôi, nhưng vì chuyện này có liên can rất nhiều, ta cũng không thể vô căn cứ đem chuyyẹn này tuỳ tiện nói cho ngươi.

Tức là để hiểu được cúng giống như tìm theo bóng chim tăm cá, vì cha mẹ ngươi trong giang hồ tuy được hưởng danh dự to lớn, nhưng lại rất ít người biết họ. Ngươi muốn biết được đầu đuôi nguyên nhân của sự việc, tốt nhất hãy y theo lời chỉ bảo cuả người ta, từng bước từng bước thăm hỏi, cuối cùng cũng có một ngày có thể làm rõ được sự thật, còn trái lại thì sẽ nguy đến tính mạng của ngươi, nhớ kỷ, nhớ kỷ?

Âu Dương Hải xem xong bức thơ này, thở dài một tiếng nói:

- Tuy được biết tên của cha mẹ, nhưng chỉ càng làm tăng thêm nỗi đau khổ trong lòng.

Chàng cầm bức thư đó chầm chậm đi đến cửa sổ, ngước mắt nhìn trăng lạnh ngoài song.

Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng đứng dậy đi đến bên cạnh chàng, nói: - Âu Dương Hải, trên trần thế này đâu cũng có người thương tâm, chị em ta từ nhỏ mất mẹ, còn phụ thân thì hành tung không rõ. Ôi! Xem ra cũng dính dáng đến một chuyện ân oán giang hồ. Khi huynh bỗng nghe được thân thế của mình thì trong lòng khó tránh khỏi bi thương chua xót, nhưng anh bất tất phải bi thương quá mức mà

làm hại đến thân thể, sư phụ đã nói là hy vọng huynh có thể từng bước điều tra thân thế, lúc này huynh chỉ có chờ đợi thời gian.

Âu Dương Hải quay lại hỏi:

- Hoa tư tư, thanh danh của phụ mẫu Âu Dương Hải này trước kia trên giang hồ rất lớn phải không?

Lý Xuân Hoa nói:

- Trước kia hùng bá thiên hạ chính là võ lâm ngũ kỳ. Thiên Viên, Vân Nhạc, Đông Hải, Nam Cơ, Bắc Hiệp thanh danh lớn nhất, lại thêm nhất cung, nhị viện, tam bang. Trừ Khiên Thủ Bang do tư muội chúng ta sáng lập ba năm trước ra. Thiên Kiếm,Thiết Kỵ hai bang đều có danh vọng giang hồ hơn mười năm. Cha của huynh là Đế Vương Cung Chủ, mẫu thân của huynh là Đông Hậu trong ngũ kỳ, quả nhiên là người danh chấn thiên hạ.

Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng rất tự hào, rõ ràng cha mẹ của mình là cao nhân trong võ lâm.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Ngũ Kỳ và Đế Vương Cung Chủ năm xưa tuy danh dự rất lớn, nhưng vì võ công của họ quá cao, thiên hạ võ lâm căn bản có thể nói là chỉ nghe tên của họ mà không thấy được họ. Đến nay, ngũ kỳ lại xuất hiện, trừ song thân của anh ra, Thiên Viên, Vân Nhạc, Nam Cơ, Bắc Hiệp chúng ta đều thấy qua rồi.

Âu Dương Hải than rằng:

- Nói như vậy, sư tư cũng đã rõ sự tích của cha mẹ ta rồi ư? Lý Xuân Hoa nói:

- Về cái tên?Nhất Cung? này tuy bốn mươi mấy năm trước đã có, nhưng thật ra Đế Vương Cung ở chỗ nào, căn bản không có ai biết.

Lý Xuân Hồng đột nhiên nói:

- Muội nhớ đến một người, người đó hình như biết đến cái tên Đế Vương Cung.

Âu Dương Hải vội hỏi: - Hồng muội, người đó là ai?

Lý Xuân Hồng đột nhiên xoay người đi xuống lầu, nói: - Mọi người ở đây đợi một chút, muội đi gọi người đó đến. Lý Xuân Hoa nghĩ thầm: - Không biết muội muội muốn đi gọi ai?

Lý Xuân Hoa thấy Lý Xuân Hồng đi xuống lầu rồi, nàng thở dài nói: - Âu Dương Hải, không ngờ chúng ta là người đồng sư đồng môn, nếu sớm biết được chuyện này thì trước đây sẽ không xảy ra

những hiểu lầm đáng tiếc.

Âu Dương Hải cười nói:

- Hoa tư tư, sao sư tư lại nhắc đến chuyện cũ làm gì? Lý Xuân Hoa nói:

- Chúng ta từ nay về sau hiến thân cho Thanh Đạo Minh, quên đi chuyện cũ giữa ta và huynh.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, không hiểu hàm ý của câu nói này là gì? Lý Xuân Hoa chợt nhìn Âu Dương Hải, nói: - Âu Dương Hải, ta có một câu hỏi huynh, xin huynh hãy thẳng thắng nói ra?

Âu Dương Hải nói:

- Không biết Hoa tư tư có lời gì muốn nói? Lý Xuân Hoa nói:

- Từ khi cha mẹ của ta chết đi, ta là người lớn trong Lý gia, cho nên ta có trách nhiệm của người lớn, bây giờ ta có một tâm sự trước sau vẫn không thể giải quyết, nhưng từ khi gặp huynh xong ta đã?

Âu Dương Hải tròn mắt hỏi:

- Tư tư, ngươi muốn nói gì xin nói thẳng ra đừng ngại. Lý Xuân Hoa nói: - Chính là chuyện chung thân đại sự của muội muội? Âu Dương Hải nghe vậy giật mình?

Lý Xuân Hoa ngừng một lát, rồi nói tiếp:

- Quan sát mười mấy ngày nay, ta biết Hồng muội đã yêu huynh sâu sắc, muội muội từ nhỏ đã mất đi sự yêu thương của cha mẹ, ta chỉ mong muốn rằng trong tương lại muội muội có một mái ấm tốt đẹp, hưởng được thú vui trời ban, Âu Dương Hải, ta hỏi huynh, ta muốn đem Hồng muội chung thân uư thác cho huynh không biết?

Âu Dương Hải nghe vậy đưa mắt nhìn chăm chú vào mặt của nàng, chỉ thấy ánh mắt Lý Xuân Hoa ẩn một vẻ nhu tình u oán, tuy sắc mặt của nàng rất là bình tĩnh, không biểu lộ vẻ vui buồn gì ra ngoài, nhưng Âu Dương Hải biết trong nội tâm của nàng có một tình cảm oán hờn, khó quyết?

Phải, lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa cực kỳ đau khổ, nên biết hình ảnh Âu Dương Hải lờ mờ trong tim của nàng, bởi vì nàng không muốn đoạt người yêu của muội muội, cho nên nguyện ý hy sinh thình yêu của mình cho muội muội.

Tuy lúc đầu Âu Dương Hải nảy sinh tình cảm với Lý Xuân Hồng, nhưng chàng và Lý Xuân Hoa bảy tám ngày đêm sống bên nhau, chàng cảm thấy Lý Xuân Hoa quả đoán, dũng cảm kiên nghị mà lại có sự ôn nhu của người con gái, có thể nói là thiên hạ khó kiếm, nên biết rằng trong thiên hạ không có nữ nhân nào thập toàn thập mỷ, nhưng chàng cảm thấy Lý Xuân Hoa thực sự là một người thập

toàn thập mỷ.

Còn Lý Xuân Hồng tuy thông minh hơn người, mỷ lệ thuần khiết, dịu dàng, nhưng khuyết điểm của nàng chính là vẻ ngoài của nàng quá yếu đuối. Âu Dương Hải không hề muốn chuyển đổi tình cảm sang yêu Ký Xuân Hoa, mà chàng lại có tâm lý nhất tiễn song điểu (một mũi tên trúng hai con chim). Lúc ở trong núi hoang chàng đã nghĩ nếu mình có thể thành hôn với cả hai chị em nàng thì đúng là hạnh phúc mỷ mãn.

Chàng khẽ thở dài nói:

- Hoa tư tư, rất cảm tạ tư tư đã xem trọng, nhưng? Lý Xuân Hoa hơn ngạc nhiên nói: - Huynh? huynh không yêu muội muội? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không phải.

Lý Xuân Hoa chợt nhìn thấy trong mắt Âu Dương Hải lộ ra một tia tình cảm nhìn mình, nàng giật mình, nói thầm: - Hỏng rồi! Không ngờ chàng đã có tình cảm với mình, nếu ta không mau chóng nghĩ ra biện pháp thì nhất định ta sẽ rơi vào tội danh đoạt người yêu của muội muội?

Lý Xuân Hoa vội quay đầu đi nơi khác, lạnh lùng nói: - Đã không phải thì là nguyên nhân gì?

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Chúng ta lúc này nói chuyện đó thì quá sớm, huống chi gần đây Âu Dương Hải này biết được bí mật thân thế của mình, trong lòng rất phiền muộn, cho nên xin tư tư đem chuyện này đợi đến ngày sau hãy nói cũng chưa muộn.

Vừa nói xong, dưới lầu vang lên tiếng bước chân, Lý Xuân Hoa thở dài, xoay mình đi đến cửa sảnh.

Chỉ nghe thấy tiếng cười ha hả, khe khẽ có tiếng nói:

- Nghe nói Âu Dương lão đệ có chuyện quan trọng muốn bàn? Âu Dương Hải nghe tiếng biết là Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lập, chàng vội bước ra đón, cười nói:

- Đêm hôm khuya khoắt làm quấy rầy giấc mộng điệp của Công Tôn Đại Hiệp, thật là không phải, Âu Dương Hải trước hết xin lỗi huynh.

Nói xong chàng cúi mình thi lễ với Công Tôn Lập.

Công Tôn Lập cười ha hả, nắm lấy bàn tay của Âu Dương Hải, nói: - Làm sao nói quấy rầy giấc mộng đẹp của ta được, thực ra ta nằm trên giường mà vẫn không chợp mắt! Nếu không phải Lý bang chủ đã cấm trò chuyện đêm, trước hôm đại tuyển thì ta chắc phải nói chuyện suốt đêm với lão đệ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Công Tôn Đại Hiệp vì chuyện lớn của bản minh, thường xuyên nghĩ ngợi đến đêm khuya, thật làm cho người bội phục, bội phục.

Tiếp đó, Lý Xuân Hoa nói:

- Công Tôn Đại Hiệp, sư đệ của ta có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài. Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập nghe vậy, tròn mắt hỏi: - Sao? Các ngươi đều là môn đồ của Thiết Địch Quái Hiệp lão tiền bối ư? Lý Xuân Hoa nói: - Vô cùng xấu hổ, đêm nay ta mới biết Âu Dương Hải và chị em chúng ta cùng một ân sư.

Truy Phong Tú Sĩ CCông Tôn Lập cười nói:

- Trừ Thiết Địch Quái Hiệp ra, trong thiên hạ còn có vị cao nhân nào có thể dạy được một nhân tài xuất chúng như Âu Dương lão đệ đây.

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Công Tôn Đại Hiệp, huynh đừng làm khó đệ mà. Truy Phong Tú Sĩ nghiêm nét mặt lại nói:

- Âu Dương lão đệ, không phải ta quá khen, từ lúc mới gặp Âu Dương lão đệ, ta đã cảm thấy đệ là một thanh niên kiệt xuất.

Lý Xuân Hồng cười nói:

- Bây giờ mọi người nói vô đề đi. Công Tôn Đại Hiệp, tiểu nữ từng nghe đại hiệp nói qua về chuyện Đế Vương Cung, đêm nay sư huynh của tiểu nữ muốn hỏi ông một số chuyện về Đế Vương Cung.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lập nghe vậy lập tức nhíu mày trầm giọng hỏi: - Lý cô nương, người đã nghe ta kể về chuyện Đế Vương Cung lúc nào?

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải trông thấy sắc mặt Công Tôn Lạp biến đổi, ai nấy đều giật mình.

Lý Xuân Hồng nói:

- Công Tôn đại hiệp, từng tại một đêm gió dữ, đứng bồi hồi một mình dưới bóng cây, thở ngắn than dài lẩm bẩm tự nói một mình? xin tha cho tiểu nữ đã trộm nghe những lời nói ấy.

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đột nhiên ngẩng đầu thở dài, nói: - Âu Dương lão đệ muốn hỏi chuyện gì? Ta sẽ nói hết những gì ta biết. Âu Dương Hải trong lòng xúc động, nói:

- Công Tôn đại hiệp, điều đệ muốn hỏi rất quan trọng đối với bản thân, xin huynh có thể nói rõ, Âu Dương Hải này nhật định ghi nhớ trong lòng không quên.

Công Tôn Lạp thấy vậy ngạc nhiên hỏi: - Đế Vương Cung và đệ có quan hệ ư? Âu Dương Hải gật đầu, nói:

- Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt là phụ thân của ta, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc là mẫu thân?

Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp đột nhiên đứng dậy, xông vào Âu Dương Hải?

Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng thấy vậy thất kinh cũng đồng thời đứng dậy?

Chỉ thấy Công Tôn Lạp hai ta ôm lấy Âu Dương Hải, xúc động nói: - Đệ? đệ là con của sư phụ? Có thật không? Thật sự phải không? Tư muội Lý Xuân Hoa nghe vậy vừa kinh ngạc vừa mừng, không ngờ Công Tôn Lạp lại là đồ đệ của Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, nên biết người trong võ lâm hiện nay không một ai biết Công Tôn Lạp là người của phái nào, mà ông cũng chưa hề nói qua sư môn của mình.

Âu Dương Hải cũng lặng người đi, chàng nình chăm chăm vào những nước mắt xúc động của Côn Tôn Lạp từng giọt lăn xuống!

Công Tôn Lạp khẽ lau nước mắt, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nói: - Không ngờ sư phụ đã có hậu nhân, tiếp tục hương hoả, ha, ha, ha?

Công Tôn Lạp này quá đỗi vui mừng.

Âu Dương Hải a lên một tiếng, kêu lên:

- Công Tôn đại hiệp, không sư huynh, huynh thật sự là đồ đệ của phụ thân ta ư?

Lý Xuân hoa và Lý Xuân Hồng cũng cảm thấy nội tình trong đó phức tạp, Công Tôn Lạp là đồ đệ của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt tại sao lại không biết sư phụ có đứa con trai này?

Công Tôn Lạp lại thở dài một tiếng, nói:

- Tuy ta là đồ đệ duy nhất của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, nhưng ta lại là người bị sư phụ đuổi khỏi sư môn.

Âu Dương Hải kinh nghi hỏi:

- Phụ thân tôi tại làm sao đuổi huynh ra khỏi sư môn? Đôi mắt Công Tôn Lạp nhìn lên trần nhà đến xuất thần? Hồi lâu sau ông mới thở hắt ra nói:

- Đó là lỗi lầm của ta, ta không hề oán trách sư phụ, chỉ có trong lòng mình cảm thấy thẹn với công ơn dạy dỗ của sư phụ. Ôi! Chuyện này nói ra dài lắm.

Âu Dương hải nói:

- Công Tôn sư huynh, nếu huynh không ngại, có thể nói nguyên nhân bị phụ thân đuổi khỏi sư môn không?

Công Tôn Lạp trầm ngâm một hồi, nói:

- Ta phạm vào tội phản sư khi tổ? Sau khi ta theo sư phụ được ba năm, vào một buổi hoàng hôn, ta ở tại một khe núi cứu lấy một thiếu nữ muốn nhảy xuống núi tử tự, cô gái này xinh đẹp mê người. Lúc đó ta hỏi cô ta vì sao muốn tìm lấy cái chết? Cô ấy khóc thút thít nói, cả nhà cô trên đường gặp phải cường đạo, già trẻ lớn bé ba mươi người đều bị giết sạch, chỉ còn cô ấy trốn thoát, cô cảm thấy trên cõi trần thế bao la này không còn ai để nương tựa, do đó mà muốn tìm cái chết. Lúc đó ta cảm thấy cô gái trẻ trung thế kia, lại gặp phải thảm biến này thực là đáng thương? ôi!

Công Tôn Lạp lại thở dài, nói tiếp:

- Lúc đó ta nói với cô ấy muốn đem cô gửi đến một nhà bà con xa. Mà cô ấy cứ lắc đầu cự tuyệt, đôi mắt lộ vẻ buồn bã ai oán nhìn ta khẩn cầu.

Thực là mắc cỡ, ta lại bị ánh mắt hàm chứa vẻ nhu tình u oán đó của nàng làm mềm lòng?

Ta liền dấu sư phụ đem nàng vào trong phòng ta hai tháng, một buổi xế chiều nọ ta từ chỗ sư phụ trở về, cô gái này đã đi biệt tăm.

Cô gái đay đi ba hôm, sư phụ phát hiện một bộ bí kíp võ lâm bị mất, và cả một bản nhật ký bình thường của sư mẫu cũng bị mất, lúc đó sư phụ sư mẫu rất lo lắng, hiển nhiên bộ bí kíp võ lâm và quyển nhật ký đó đối với sư phụ mẫu rất quan trọng, ta thấy sư phụ sư mẫu khủng hoảng lo lắng, thì trong lòng rất sợ, bèn kể cho sư phụ rõ mình cứu cô gái nọ và lưu cô ta lại ra sao, sư phụ truy vấn hỏi ta hình trạng của thiếu nữ đó, sư phụ sư mẫu nghe xong biến sắc, và giận dữ vô cùng? Ta không ngờ người con gái yếu đuối đáng thương kia lại là tên diễm tặc nổi danh giang hồ Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội?

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, năm xưa thực sự là nổi danh hai đạo hắc bạch trên giang hồ võ lâm, nhưng tên của nàng hình như không còn nghe có người nói đến nữa, không biết?

Công Tôn Lạp than rằng:

- Sư phụ sư mẫu lúc đó tự thân đi khắp chân trời góc bể truy tìm nhưng hình bóng của Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không biết đã ở nơi nào? Lúc đó sư phụ muốn xử tử ta, nhưng dưới sự khẩn cầu của sư mẫu người, chị đuổi ta ra khỏi sư môn cắt ssứt mọi quan hệ? Công Tôn Lạp nói đến đây, giọng nói lộ vẻ đau đớn. Âu Dương Hải khe khẽ thở dài nói: - Sự gặp gỡ đó bất cứ ai cũng sẽ phạm sai lầm, sư huynh, huynh bất tất phải tự trách mình làm chi.

Công Tôn Lạp xúc động, nói:

- Lúc đó ta cảm thấy mình đã gây nên tội lớn, ai ngờ một năm sau nghe nói sư phụ sư mẫu xảy ra thảm biến? Ta mới biết bộ bí kíp và nhật ký đó có quan hệ đến thảm biến này. Ta? thật có lỗi với sư phụ và sư mẫu?

Công Tôn Lạp lại để rơi ra vài giọt lệ?

Âu Dương Hải run run hỏi: - Phụ mẫu đệ? đã chết rồi ư? Công Tôn Lạp lắc đầu nói:

- Không biết, mười mấy năm nay ta dò la khắp nơi những chuyện có liên quan đến sư phụ sư mẫu, nhưng thuư chung vẫn không có một đầu mối, đó là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, nàng ta như đá chìm biển lớn vậy, nhưng ta biết có thể sư phụ sư mẫu gặp có thể bị thọ hại rồi! Bởi vì hễ một người nào có duyên thấy mặt hoặc có quan hệ với sư phụ sư mẫu trước kia toàn bộ đều bị sát hại, tổng cộng có hơn ba trăm mạng người, mà đều chết một cách thần bí.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng nghe vậy đều kinh hãi, không ngờ chuyện này lại can hệ rộng đến vậy.

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Sư huynh, huynh có thể hình dung ra khuôn mặt của gia phụ gia mẫu để đệ có thể biết được hình dáng của họ như thế nào chăng?

Công Tôn Lạp nói:

- Phụ thân của đệ hiệu là Ngọc Tu La, bởi vì cực kỳ anh tuấn, ung dung tiêu sái, có thể nói là đương thời cư thể mỷ nam tử, gia mẫu người được thiên hạ võ lâm xưng là Đông Phương Hậu, bà xinh đẹp thông minh như thế nào thì có thể biết, người và Bắc Quốc Tiên Cơ được người ta suy tôn là hai mỷ nhân trong thiên hạ.

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Công Tôn huynh nói không sai, tuy Bắc Quốc Tiên Cơ đêm nay che mặt băng vuông lụa trắng, nhưng thể thái, da dẻ, hình dạng của bà người ta khỏi nhìn cũng biết là một người rất đẹp.

Công Tôn Lạp mỉm cười hỏi:

- Sao? Mới rồi địch nhân lại là Bắc Quốc Tiên Cơ à? Âu Dương Hải gật đầu, đem tình hình xảy ra lúc nãy kể lại. Công Tôn Lập than một tiếng nói: - Bức thơ Thiết Địch Quái Hiệp để cho đệ, đưa đây ta xem thử.

Âu Dương Hải rút từ trong người ra lá thư đó, Công Tôn Lạp xem xong đôi mắt nhìn lên trần nhà đến xuất thần, thực ra trong đầu Công Tôn lạp đang nghĩ đến bao nhiêu nguyên nhân của sự việc này. Vừa đủ thời gian cạn một ấm trà nóng?

Công Tôn Lạp mới nói:

- Sư đệ, từ đây có thể thấy phụ mẫu của đệ thực sự dính dáng đến một bí mật trọng đại trong võ lâm, đệ không nên vội, cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta dò ra chân tướng, cả đời Công Tôn Lạp này bất luận thế nào cũng phải bôn ba vì chuyện này, đến chết cũng không từ.

Âu Dương Hải than rằng:

- Vì chuyện này mà làm phiền các vị cả đêm, bây giờ đã sắp đến canh năm rồi, không biết Hoa sư tư có gì chỉ dụ để làm?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta và muội muội thương lượng rất lâu, vấn đề tuyển chọn minh chủ nhất thiết không được tuyển chị em ta, vì chúng ta là phận nhi nữ cuối cùng sẽ có một ngày từ bỏ giang hồ không thể gắn bó mãi được.

Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Sư tư, sao lại làm thế được? Lý Xuân Hoa nói:

- Nếu huynh tuyển ta đương nhiên ta và huynh rất khó xử. Âu Dương Hải cười nói:

- Tư tư lại uy hiếp ta rồi, ha ha? Âu Dương Hải này tuy không có thuật tiên tri nhưng sớm biết chức Minh Chủ Thanh Đạo Minh sớm đã thuộc về tư tư rồi.

Lý Xuân Hoa nói:

- Tổ chức Thanh Đạo Minh chúng ta trừ Minh Chủ ra còn có Phó Minh Chủ, phụ cho chức Phó Minh Chủ còn có nhị Đàn, dưới Đàn thì lập Đường, dưới Đường thì có chức vị Hương Chủ.

Công Tôn Lạp gật đầu nói:

- Lý cô nương sắp xếp như vậy cực kỳ thích hợp. Lý Xuân Hoa nhìn lướt ra bầu trời ngoài cửa sổ, nói: - Bây giờ chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị công tác tuyển cử.

Hoá ra lúc này dưới sườn núi đã vang lên tiếng người, hiển nhiên đệ tử Thanh Đạo Minh đã bắt đầu làm việc rồi.

U cốc này bốn bề vách núi cao sừng sững, trừ mấy giờ trước và sau chính ngọ ra, trong cốc đầy bóng tối như hoàng hôn.

Lúc chính ngọ, trời xanh trong vắt, ánh thái dương toả chiếu trong không trung.

Trên bãi cỏ rộng ba bốn mẫu trong u cốc đã bày đầy bàn ghế, bóng người xung quanh ước chừng năm sáu trăm người, những người này đều là tinh hoa của Thanh Đạo Minh, bao gồm nhân vật võ lâm giang hồ khắp nơi trong thiên hạ.

Họ vào lúc giờ ngọ, tổ chức nghi thức cắt máu ăn thề vì bản minh, trên cánh tay mỗi người đều rạch một đường, để máu tươi của mình nhỏ vào một thùng lớn đầy rượu.

Sau đó mỗi người múc đầy một ly rượu pha máu, chỉ thấy Lý Xuân Hoa nâng cao ly rượu nói lớn:
- Cạn ly!

Một tiếng?Cạn ly? lặp lại rền vang.

Lúc đó, đệ tử Thanh Đạo Minh trong cốc toàn bộ đều tụ tập tại nơi đây để làm nghi thức cắt máu ăn thề, một số cửa không có người thủ giữ.

Đột nhiên ba lão tăng áo xám dưới ánh mặt trời bay vút đến như ma quỉ trước chiếu rượu.

Một người trong đó mau như điện chộp lấy cổ tay của Âu Dương Hải đang nâng ly rượu uống. Điều này xảy ra quá bất ngờ, dù là người võ công cao đến mấy cũng không phòng bị nổi, huống chi người đột kích lại là một trong thất lão của phái Thiếu Lâm võ công cao tuyệt.

Âu Dương Hải vừa thấy bóng người lao đến bên mình thì mạch môn trên cổ tay đã bị ngón tay của người cấu trúng, chàng thất kinh, ly rượu nắm trong tay vội búng ra, năm ngón tay lật lại và cũng cấu trúng mạch môn người đó.

Một tiếng hừ lạnh lùng vang lên, hai người đều vận nội công chọi lẫn nhau nhưng không ai thoát nổi năm ngón tay rắn như sắt thép của đối phương.

Âu Dương Hải thấy rõ người đánh lén, chợt biến sắc?

Hoá ra ba vị lão tăng này chính là Tĩnh Thuư, Tĩnh Hoả, Tĩnh Thổ trong thất lão Tâm Thiên Đường mà Âu Dương Hải đã từng đấu quá, người bấu chặt lấy chàng là Tĩnh Thuư lão tăng.

Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng, Trịnh Hổ? đều bay đến. Chợt nghe Âu Dương Hải

quát: - Mọi người dừng chân, đây là ba vị trong Thiếu Lâm thất lão tăng. Người trong chín đại môn phái của võ lâm, nghe thấy ba vị tăng là Thiếu Lâm thất lão vô luận là đời nào, thông thường đều không bước ra khỏi Thiếu lâm một bước, mà hôm nay thất lão lại hạ thủ với Âu Dương Hải hiển nhiên giữa họ đã có chuyện cực kỳ trọng đại.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp sớm biết chuyện Âu Dương Hải hiểu lầm đại náo chùa Thiếu Lâm, lúc này nghe nói là Thiếu Lâm Thất Lão Tăng, sắc mặt họ đều biến, họ đều biết chuyện đã phiền phức rồi đây.

Tính Thuý lão tăng thấy nội công của mình không thể nào khống chế nổi mạch môn ở cổ tay phải của Âu Dương Hải, tay trái dùng một chiêu?Đàn Trần Thanh Đàn"?chém vào ngực Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhanh nhẹn tránh chưởng này, tay trái cuộn lại thành quyền đánh vào Tĩnh Thuư lão tăng.

Tĩnh Thuư lão tăng không ngờ Âu Dương Hải vừa tránh vừa đồng thời trả đòn, chưởng của Âu Dương Hải ép thân người lão tăng đổ bật ra phía sau, bàn tay của hai người đang bấu chặt lẫn nhau vẫn chưa chịu buông ra.

Thân người Tĩnh Thuư lão tăng đổ bật ra sau đột nhiên bật dậy, tay trái dùng chiêu?Triều Phiếm Nam Hải? đánh tới.

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:

- Thiếu Lâm Thất Lão quả thực là khó đấu.

Tả chưởng của chàng dùng chiêu?Nghinh phong Đoạn Thảo? quét vào mạch môn đối phương.

Tĩnh Thuư lão tăng liền trầm thế chưởng tránh đòn đánh, tay trái thi triển Thập Bát La Hán Quyền vù vù tấn công ba chiêu như sấm chớp.

Âu Dương Hải tránh khỏi ba quyền xong lập tức trả miếng, tay trái chàng nhanh như điện trả lại ba chỉ. Hai người tay vẫn bấu chặt không buông, thân mình cách nhau không quá một thước, mỗi người đều dùng tay trái đánh xáp la cà.

Cánh tay tung ra tức thì đã đến yếu huyệt chết người của đối phương, chỉ hơi không để ý một chút thì không chết cũng bị thương.

Lối đánh xáp la cà này, bao gồm cả cơ trí võ công, kinh nghiệm đối địch vân vân, cuộc đấu rất kịch liệt, khẩn trương ghê hồn.

Quần hào xem thảy đều kinh hãi, người của chín đại môn phái đều cho rằng Âu Dương Hải dù võ

công cao đến đâu cũng khó mà địch nổi bảy quyền của Tĩnh Thuư Lão Tăng đánh ra.

Ai ngờ trong chốc lát, hai người đã trao đổi hơn hai mươi chiêu. Trong hai mươi chiêu này Âu Dương Hải dùng chiêu thức kỳ lạ để bù đáp phần kinh nghiêm không đủ của mình.

Tĩnh Hoả, Tĩnh Thổ hai lão tăng, muốn xuất thủ nhưng bị các cao thủ Thanh Đạo Minh ngăn cản lại, Lý Xuân Hoa biết võ công của Âu Dương Hải cao cường, nhất định có thể cự nổi Tĩnh Thuư lão tăng, trong lòng hơi yên tâm.

Giữa lúc kịch đấu, một tiếng hừ vang lên.

Thân hình hai người chợt tách ra, chỉ thấy Âu Dương Hải thần trí bình tĩnh lướt ra ngoài sáu thước, nói lớn: - Tĩnh Thuư lão thiền sư, tạm thời dừng tay, để cho tại hạ nói vài câu.

Chỉ thấy trên mặt Tĩnh Thuư lão tăng hiện lên sát khí, trầm giọng quát: - Cuồng đồ, ngươi còn gì để nói, bổn phái đã có mối thù với ngươi sâu tợ biển, ngươi không theo bọn ta lên Thiếu Lâm Tự còn đợi đến lúc nào.

Công Tôn Lạp cười ha hả bước tới, chắp tay thi lễ với Tĩnh Thuư lão tăng, nói: - Lão thiền sư, xin các vị nghe ta giải thích, chuyện hôm đó hoàn toàn đều do hiểu lầm?

Tĩnh Thổ lão tăng cười nhạt, quát:

- Hiểu lầm cái gì? Người trong phái Thiếu lâm lại nói dễ như vậy sao? Âu Dương Hải nói lớn: - Lão thiền sư, xin các vị tha thứ cho tại hạ lúc bấy giờ không rõ nguyên nhân?

Tĩnh Thổ lão tăng quát:

- Cuồng đồ, ngươi có nói sao cũng không tránh khỏi phải chết, hãy khôn hồn mau đưa tay chịu trói.

Lý Xuân Hoa từ từ đi đến trước mặt ba vị tăng Tĩnh Thuư, Tĩnh Thổ, Tĩnh Hoả lạnh lùng hỏi: - Ba vị đắc đạo cao tăng, các vị biết bản minh hôm nay làm lễ cắt máu ăn thề chứ?

Tĩnh Hoả lão tăng khẽ hừ một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ Thanh Đạo Minh các người muốn đỡ đầu cho tên cuồng đồ kia?

Lý Xuân Hoa quát:

- Dù người trong bản minh của ta có thù hận gì với quí phái thì hành động nhập môn đàn bắt người của các vị có phải là làm trái qui cũ của Thiếu Lâm không?

Lý Xuân Hoa vừa nổi giận, đôi mắt phượng của nàng hàm ân tia anh khí bức người, khuôn mặt tuyệt đẹp lộ ra thần sắc khiến người bất khả xâm phạm.

Ba vị tăng nhân nghe nàng nói như vậy, ai nấy đều sửng sờ. Lý Xuân Hoa tiếp tục nói tiếp:

- Các vị xông bừa vào tổng đàn là đã có ý miệt thị bản minh, lại còn đảo loạn nghi thức cắt máu ăn thề, hiển nhiên là muốn phá hoại sự đoàn kết của bản minh.

Câu nói của Lý Xuân Hoa vừa dứt, trong quần hào có một tiếng chửi cất lên: - Đuổi cổ ba con lừa ngu ngốc này đi! Hừ! Cả đời ta ghét nhất cái bọn hoà thượng giả nhân giả nghĩa, làm bộ làm tịch?

Quần hào người này một câu, người kia một câu, trong chốc lát đã rầm rầm hẳn lên.

Chợt nghe ba vị tăngThiếu lâm gầm lên một tiếng?

Mỗi người đều tung ra hai luồng kình phách không nhắm quần hào đánh tới.

Nên biết công lực của ba vị lão tăng tuyệt cao, sáu chưởng này lại do họ giận dữ điểm phát ra, chưởng thế như dời non dốc biển, chưởng kình vừa xuất?

Một loạt tiếng rú vang lên, bốn người đệ tử của Thanh Đạo Minh bị trúng chưởng chết tại trận, người hộc máu mồm, thân người bắn lên cao mấy trượng.

Tĩnh Thổ lão tăng cười lanh lùng, nói:

- Nếu các ngươi không giao tên cuồng đồ đó, thì ba chúng ta sẽ đại khai sát giới đây.

Chợt nghe một tiếng cười vang lên, có tiếng quát: - Đồ lừa ngu xuẩn, các ngươi lại còn dám hại người.

Trong quần hào một người thân hình thấp nhỏ đi ra, đó là một lão già thân người khô đét, người đó là tên tướng cướp lừng lẫy vùng Hắc Long Giang, Vũ Tan Hiệp Liễu Phiêu Dương.

Liễu Phiêu Dương nói xong, nhanh như chớp mắt, cái ô trong tay rít gió ào ào đâm về phía ba vị tăng Thiếu Lâm, phựt phựt phựt?

Cái ô trong tay Liễu Phiêu Dương bán ra ba luồng sáng màu đen, cùng thuận theo chiêu thức bắn ra.

Chiêu này kịch độc cùng cực, ba vị tăng không ngờ trong cái ô của lão ta lại bắn ra ám khí, nhất thời lùi lại không kịp, trên áo cà sa ba người bị ba tia sáng đen rạch đứt một lỗ to, máu tươi rịn ướt.

Liễu Phiêu Dương vừa tấn công, quát to một tiếng phi thân lên trời huy động cái ô, hoá ra bóng ô

rợp trời, cả người và ô lao nhanh xuống ba vị tăng.

Chiêu này chính là chiêu?Thiên Hà Đảo Quái? kỳ ảo nhất trong Phục Ma tâm pháp của Liễu Phiêu Dương.

Ba vị tăng Thiếu Lâm đột nhiên gầm lên một tiếng, thân hình ba người hơi khuỵu xuống, sáu chưởng đều phất lên.

Chỉ nghe Liễu Phiêu Dương khẽ hự một tiếng, bóng ô đang đánh nhanh xuống thình lình rút lại, người trong không trung bay ra ngoài hai trượng, mặt xanh lè như chàm đổ, không nói một lời.

Một lão nhân mảnh khảnh, tướng mạo hiền lành từ trong quần hào nhảy ra, đưa tay vào người lấy một hoàn thuốc, nói: - Liễu huynh nhận lấy, thử xem Tuyết Liên Hoàn của đệ công hiệu như thế nào?

Liễu Phiêu Dương đón lấy hoàn thuốc xong liền bỏ vào miệng nuốt, cảm thấy một chất nước mát hơi đắng trôi xuống cổ họng, lập tức trong bụng mát lạnh, thoải mái vô cùng, liền cười nói: - Gặp được Mệnh Bất Tuyệt tặng cho linh đơn, lão đây chắc chết không nổi.

Hoá ra lão nhân nọ chính là thần y vang danh thiên hạ, Mênh Bất Tuyệt Niên Long Hồi, tiên sinh.

Chỗ bị trúng ám khí của ba vị tăng Thiếu Lâm đột nhiên hơi phát nhiệt, trong bụng kinh hãi, biết rằng trong ám khí có chất độc, ba vị lão tăng giận dữ vô cùng, hét lên một tiếng, ba người xông vào quần hùng, sáu cánh tay vung múa loạn xạ, chém, chặt, đâm triển khai những chiêu thức sát thủ như điên cuồng.

Trong chớp mắt, nhưng tiếng rú liên tiếp vang lên.

Đã có sáu người đệ tử của Thanh Đạo Minh bị chưởng lực đánh chết. Chợt nghe Lý Xuân Hoa hét lớn: - Mọi người mau tránh ra.

Nàng tuy đẹp như hoa mùa xuân, nhưng lại có khí độ hơn người, nàng vừa mới cất tiếng, quần hào đang muốn xông lại ba vị tăng đều bất giác thu cước bộ lại.

Lý Xuân Hoa vừa hét xong, Âu Dương Hải đứng bên trái đã rút thanh Quỉ Kiếm ra, lắc mạnh cổ tay một cái, thân kiếm cách không bay thẳng đến.

Hoá ra, Âu Dương Hải trông thấy sự tàn sát của ba vị tăng Thiếu Lâm, chàng đã không thể nhịn được nữa, chàng muốn dùng ngự kiếm thuật để ngăn cản cuộc tàn sát của họ.

Nên biết rằng ngự kiếm thuật là một loại công phu tối cao trong kiếm thuật, Âu Dương Hải tuy chưa luyện đến tuyệt đỉnh, nhưng uy thế đã kinh người.

Chỉ thấy một làn sáng xanh nhanh như chớp bổ xuống ba vị tăng. Trong quần hào, có những người thường say sưa đắm chìm trong kiếm thuật, họ đều muốn theo lên đỉnh cao của thuật ngự kiếm, nhưng đều không được yếu quyết, cho nên không ai thành tựu, lúc này trông thấy thuật ngự kiếm phi không, đều kinh hãi, lớn tiếng khen ngợi: - Hảo kiếm pháp, hôm nay coi như mở được tầm mắt!

Ba vị tăng thấy một làn sáng xanh cuồn cuộn theo gió kiếm ghê gớm ập tới mà không trông thấy bóng của đối phương đâu, không biết ra tay chống đỡ thế nào, ai nấy đều kinh hãi?

Họ tung mình nhảy lùi lại, đều vươn tay tóm lấy một người ném mạnh vào làn ánh sáng xanh, tiếp đó lại đánh ra ba luồng chưởng lực phách không. Âu Dương Hải sợ bị tổn thương đến đệ tử của Thanh Đạo Minh, đành phải làm tan chân khí ngự kiếm, ánh sáng xanh vừa thu lại bóng người liền hiện ra.

Nhưng ba người đệ tử bị ném ra không trung lại bị chưởng lực của ba vị tăng đánh ra làm tứ chi gãy rời, tâm mạch bị đứt tung, hự lên một tiếng rồi chết.

Ba cái xác rơi bịch xuống đất, máu tươi dầm dề, thê thảm vô cùng. Chợt thấy bóng ba vị tăng bay thẳng ra ngoài cốc?

Vèo một cái, Lý Xuân Hoa đã phi thân nhanh như tia chớp tung mình xuống trước mặt ba vị tăng cản đường lại, nói: - Ba người các vị đi dễ vậy sao?

Tĩnh Thuư lão tăng giận dữ gầm lên vung tay đánh ra một chưởng. Lý Xuân Hoa đảo người tránh né, ngón tay khẽ búng một luồng chỉ phong đánh thẳng vào mạch môn của Tĩnh Thuư lão tăng.

Tinhy Thuư kinh hãi nhảy lùi lại năm thước, ngẩn người nhìn Lý Xuân Hoa.

Lão biết một chỉ này của Lý Xuân Hoa chính là thần công?Đàn Chỉ Đả Huyệt? rất khó luyện của Phật gia, đơn thuần chỉ một môn công phu này phải cần thời gian tập luyện ba mươi năm mà Lý Xuân Hoa xem ra bất quá chỉ là hai mươi tuổi đổ lại.

Lý Xuân Hoa lắc vai tung mình tới tung ra ba chưởng xẹt lửa.

Ba vị tăng thi triển thân pháp tuyệt kư Thiếu Lâm?Di Hình Hoán Vị?, tránh khỏi ba chưởng lanh lẹ này, liền đó phản kích trở lại, triển khai tấn công nhanh. Trong chốc lát đã đánh ra liên tiếp hơn hai mươi chưởng.

Chợt nghe Âu Dương Hải quát: - Sư tư, hãy tránh ra!

Quát xong, Âu Dương Hải cầm kiếm xông đến.

Thanh Quỉ Kiếm chuyển động vun vút, như điểm, như chém, như quét, như đâm? khí lạnh rợn người.

Một tiếng hự vang lên, kiếm quang thu lại? Ba vị tăng loạng choạng lùi lại mấy bước?

Chỉ thấy máu tươi trên cánh tay họ tuôn rơi trên mặt đất, họ xoay minh tung người nhảy đi rất nhanh biến mất.

Âu Dương Hải quay ngược múi kiếm, đứng nhìn theo hướng ba vị lão tăng vừa đi, buồn bã than rằng: - Sư phụ bảo ta nhượng cho họ mấy phần, không ngờ hôm nay huyết thù với hộ càng thêm sâu.

Lý Xuân Hoa đưa mắt nhìn Âu Dương Hải đầy vẻ kinh ngạc. Nàng thấy chiêu kiếm sau cùng của Âu Dương Hải quả là thần sầu. Quần hào không thấy Âu Dương Hải xuất kiếm thế nào mà đã thương được ba vị tăng Thiếu Lâm, ngay cả nhãn quang sắc sảo của Lý Xuân Hoa cũng không thể nào nhìn ra kiếm thức của chàng.

Nên biết chiêu kiếm này của Âu Dương hải chính là chiêu kiếm thuật kỳ ảo cử thế vô song mà Vân Trung Nhạc đã truyền thụ cho chàng, chiêu Vạn Lưu Qui Tông?. Dù rằng ba vị lão tăng Thiếu Lâm nội ngoại công lực đều đã đến mức hoả hầu thuần thanh, nhưng cũng không cách nào phá giải được chiêu kiếm cái thế cổ kim này, do đó bị kiếm chém trọng thương phải bỏ đi.

Trên mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ giận dữ, hừ một tiếng nói: - Hôm nay để cho họ đột nhập vào đây thật quá dễ dàng. Âu Dương Hải quay đầu nhìn mấy cái xác trên mặt đất, thở dài: - Đây là lỗi lầm của ta đã hại chết những huynh đệ này, tôi thực đắc tội vô cùng.

Lý Xuân Hoa biết trong lòng chàng bị dằn vặt, bèn cười nói:

- Huynh đừng nên tự làm khổ mình, Thiếu Lâm tam lão cũng thật quá hung hăng tàn bạo. Chúng ta tức khắc cử hành cuộc tuyển chọn trong bang thôi!

Âu Dương Hải từ từ tra kiếm vảo vỏ, cùng Lý Xuân Hoa đi đến vị trí cao nhấnt của buổi lễ.

Lý Xuân Hoa đứng trước quần hào, hơi chỉnh lại mái tóc, lớn tiếng nói: - Những huynh đệ chết đi, sau khi bản minh đại tuyển xong sẽ long trọng cử hành lễ an táng để an ủi vong linh, bây giờ chúng ta tuyển chọn Minh Chủ ngay, xin mọi người giơ tay chỉ tên.

Nàng vừa nói xong, tiếng hô vang lên ầm ầm, nói:

- Chúng tôi chọn Lý Xuân Hoa tiểu thư làm Thanh Đạo Minh Chủ, chúng tôi chọn?

Tiếng hô vang lên như sấm, chấn động không gian.

Lý Xuân Hoa thấy mọi người nhiệt liệt ủng hộ mình, khiến cho nàng sững sờ.

Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng đều vỗ tay hoan hô. Lý Xuân Hoa khẽ đưa tay, tiếng

hô của mọi người mới ngớt, nàng xúc động nói: - Tiểu nữ Lý Xuân Hoa có tài đức gì đâu mà dám được hưởng sự yêu mến của chư vị, thật làm cho tiểu nữ vô cùng cảm động? không biết dùng ngôn từ nào để cám ơn các vị nữa?

Một người khi bi thương cực độ hoặc khi vui mừng quá mức thì ngon ngữ đều bị vấp váp, trong lòng Lý Xuân Hoa hiện tại có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lại nói không ra, chỉ có thần sắc trên mặt và đôi mắt của nàng thay thế cho lời nói.

Lúc lâu sau, Lý Xuân Hoa mới nói:

- Thanh Đạo Minh Minh Chủ đã tuyển chọn rồi, bây giờ tuyển vị Phó Minh Chủ.

Đột nhiên trong quần hào có người nói:

- Việc tuyển Phó Minh Chủ và những người khác xin Lý Minh Chủ quyết định, bởi vì chúng tôi không quen thuộc những vị anh hùng hào kiệt kia mấy.

Vừa nói xong, quần hào đồng thanh tán thành để Lý Xuân Hoa cử người. Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi rồi nói: - Chư vị đã tín nhiệm ta, ta sẽ chỉ tên người được tuyển, sau đó lại để cho các vị tuyển lại, nếu các vị đối với người mà tôi nêu tên có ý kiến gì xin lên tiếng. Thanh Đạo Minh là của anh hùng hào kiệt thiên hạ vì tiêu diệt tà ác, nêu cao chính nghĩa võ lâm hợp lại mà thành, người ta tuyển làm lãnh đạo chính là tuyển hiền đức và năng lực. Bây giờ ta chỉ danh Phó Minh Chủ là Quan Đông Đại Hiệp Truy Phong Tú Sĩ Công Tôn Lạp tiên sinh rất quen thuộc, không cần ta phải giới thiệu nhiều, không biết ý kiến của chư vị thế nào?

Quần hào vỗ tay hoan hô nói:

- Người Lý Minh Chủ cử ra chính là người trong bụng chúng tôi muốn chọn, mọi người đều ủng hộ Công Tôn đại hiệp làm Phó Minh Chủ.

Quan Đông Đại Hiệp Công Tôn Lạp đứng dậy, cúi mình thi lễ với Lý Xuân Hoa: Công Tôn Lạp cảm ơn Minh Chủ chỉ danh.

Nói xong quay lại chắp tay thi lễ với quần hùng. Lý Xuân Hoa nhìn quần hùng, nói:

- Bản minh ngoài chính phó Minh Chủ ra còn lập hai đàn, dưới đàn lập?

Thiếu 2 trang?

Lý Xuân Hoa quay lại mỉm cười với Âu Dương Hải:

- Hồng Võ Đàn là chủ lực của bản minh, dưới Đàn thiết lập Nội Nhất Đường và Ngoại Ngũ Đường,

ba mươi sáu vị Hương Chủ, tất cả sẽ đợi Âu Dương Hải Đàn Chủ bố trí?

Âu Dương Hải lắp bắp nói:

- Ta? ta? ta? làm sao có thể làm Đàn Chủ?

Lý Xuân Hoa đưa cặp mắt hàm uy, nhìn Âu Dương Hải nói:

- Quần Hào tuyển chọn huynh đảm nhiệm chức vụ trọng yếu này chẳng lẽ huynh lại mượn cớ từ chối hay sao?

Âu Dương hải nói:

- Hồng Võ đàn chủ xin tuân theo lệnh của Minh Chủ. Lý Xuân Hoa mỉm cười, quay lại nói với quần hào:

- Bản minh được năm phải trong Trung Nguyên là Côn Luân, Thanh Thành, Hoa Sơn, Chung Nam, Điểm Thương gia nhập, thật là điều vinh hạnh. Côn Luân Kiếm Dã Chân Nhân, Hoa Sơn Khấu Thời Cuộc, Điểm Thương Vũ Chính Cương, Chung Nam Bàng Chung chư vị chưởng môn và cả Bách Độc Tẩu Lang Dật Đạo tiên sinh, Trịnh Hổ huynh tất cả đều biên nhập vào Khúc Tinh, đảm nhiệm chức vị hộ pháp.

Nên biết những người này đều là tông chủ một đời của giang hồ võ lâm, họ gia nhập vảo Thanh Đạo Minh tuy rất khâm phục Lý Xuân Hoa nhưng trong nội tâm lại nghĩ:? Nếu Lý Xuân Hoa kêu những người chúng ta đảm nhận những nhiệm vụ không xứng đáng thì làm sao đây??.

Lúc này nghe thấy Lý Xuân Hoa phân phái họ làm hộ pháp dưới Khúc Tinh Đàn, không khỏi mừng thầm, họ ngầm cảm kích Lý Xuân Hoa tuổi còn trẻ mà hiểu được ý người.

Lý Xuân Hoa quay sang hỏi Công Tôn Lạp:

- Cao thủ ba nơi trọng yếu của bản minh có phải đã đi đến đây hết? Công Tôn Lạp đáp: - Ngoài những đại quốc thủ vẫn còn ở chỗ cũ, những người còn lại toàn bộ đã đến.

Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:

- Hồng Võ Đàn nội nhất đường chính là Chính Đạo Đường duy trì kư luật của bản minh, đường chủ do Liễu Phiêu Dương tiên sinh đảm nhiệm, không biết ý kiến của Hồng Võ Đàn Chủ thế nào?

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Minh Chủ nói rất phải, Liễu Phiêu Dương đại hiệp võ công tuyệt cao, nếu thay đổi chức khác e không thích hợp.

Tân hiệp Liễu Phiêu Dương cười lớn, nói:

- Liễu Phiêu Dương ngày xưa là đạo tặc, không ngờ hôm nay lại đảm nhiệm Chính Đạo Đường Chủ duy trì kư luật của Thanh Đạo Minh.

Lý Xuân Hoa lại nói:

- Thập nhị sát thủ biên nhập vào Chính Đạo Đường.

Chỉ thấy mười hai vị trung niên áo lam ứng tiếng bước ra, mười hai người này ai nấy mặt lạnh như băng, làm người vừa nhìn thôi cũng thấy phát sợ.

Âu Dương Hải thầm nghĩ: Chị em của họ thật biết dùng nhân tài, bề ngoài mười hai người này trông đến sợ, dùng họ vào Chính Đạo Đường thì không gì tốt hơn nữa?.

Lý Xuân Hoa nói với Lý Xuân Hồng:

- Khúc Tinh Đàn Chủ, Hồng Võ Đàn ngoại ngũ đường do Đàn Chủ và Âu Dương Hải Đàn Chủ bố trí.

Lý Xuân Hồng từ từ đứng dậy, nói _ - Hồng Võ đàn ngoại ngũ đường là Tiên Y Đường, Thần Xạ Đường, Độc Kiếm Đường, Huyết Đao Đường, Tản Hoa Đường.

Tiên Y Đường do Mệnh Bất Tuyệt Kiên Lang Hồi tiên sinh đảm nhiệm, thống soái đại quốc thủ các nơi trong thiên hạ, hành hiệp trượng nghĩa, tế thế cứu nhân, bởi vì những đại quốc thủ này đại bộ phận đều không có võ công, cho nên phải phái mười hai vị chuyên gia ám khí của Tản Hoa Đường gia dĩ bảo vệ, đây là mười hai vị được liệt vào Tiên Y Đường.

Thần Xạ Đường là ba mươi sáu vị Xuyên Tâm Tiễn, Đường Chủ do Sa Mạc Thất Tiễn đứng đầu, Nhất Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hô đảm nhiệm.

Độc Kiếm Đường là ba mươi hai Độc Long Kiếm của Thanh Đạo Minh. Đường Chủ là Phi Hồn Độc Kiếm nổi danh Tây Vực Tây Môn Dương.

Huyết Đao Đường là chín mươi chín cây Huyết Quang Đao của bản minh. Đường chủ là Song Đao Lục Tâm nổi danh giang hồ Dã Lương Anh.

Tản Hoa Đường là một trăm lẽ tám vị cao thủ về ám khí trong thiên hạ, hiện giờ phân ra mười hai vị liệt nhập vào Tiên Y Đường, chỉ còn lại chín mươi sáu vị. Đường chủ là Cách Quang Sa Cừu Ưng của Phái Cổ Mộ.

Còn lại những người chưa xếp vào Hồng Võ Đường tạm thời quản lý sự vụ của tổng đàn trong bản

minh và trách nhiêm phòng thủ kẻ địch bên ngoài xâm nhập vào trong cốc. Các vị trí Đường Hương chủ do các Đàn chủ và các Đường chủ phân phó.

Lý Xuân Hồng xếp đặt an bải hoàn tất, quần hào đều biểu lộ tán thành. Lý Xuân Hoa đứng dậy nói:
- Thanh Đạo Minh đã chính thức thành lập ngày hôm nay, hễ là người đã gia nhập vào bản minh đều phải tuân thủ qui cũ, ai vi phạm thì tuyệt đối không khoan dung. Nội qui của bản minh hôm sau công bố. Đêm nay bày rượu đặt yến chúc mừng sự thành lập của bản minh, để làm tăng thêm cảm tình các huynh đệ đồng minh. Bây giờ đã là giờ mùi, mọi người hãy mau chóng chuẩn bị tiệc rượu đêm nay.

Âu Dương Hải đột nhiên đứng dậy nói lớn:

- Các Đường chủ thuộc Hồng Võ Đàn đêm nay xin chuyển lên đồng chỗ ngồi với tại hạ.

Âu Dương Hải đối với sáu vị Đường chủ dưới Đàn mình có người hãy còn chưa thấy mặt, cho nên chàng muốn nhân cơ hội này để tụ hợp làm quen với họ.

Trăng lưỡi liềm treo trên không, ngàn vạn ngôi sao nhấp nháy.

Trong rừng cây tại u cốc đèn đuốc sáng trưng, dưới mỗi gốc cây đều bày một chiếu rượu, tiếng trò chuyện, cười nói uống rượu đan xen lẫn nhau.

Trên chiếc chiếu cao nhất phía đông có người nam người nữ, chính là chị em Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Âu Dương Hải và sáu vị Đường chủ, họ vừa uống rượu vừa đàm luận đại sự võ lâm.

Âu Dương Hải nhân lúc này nói đến Đế Vương Cung Ngọc Tu La, nhưng kỳ lạ là đối với cái tên Âu Dương Kiệt, quần hào đều có nghe thấy, nhưng mỗi người khi nghe đến cái tên này đều hơi biến sắc.

Vành trăng trên bầu trời đã ngả về tây, bởi vì là trăng hạ huyền cho nên chỉ là giờ tý mà mặt trăng đã bắt đầu di chuyển về phía tây.

* * * Tiệc rượu chúc mừng tuy đã tàn từ rất lâu, nhưng huynh đệ trong Thanh Đạo Minh vẫn bận rộn chỉnh lý mọi thứ. Lý Xuân Hoa và các quần hào đều đã say sưa đi vào giấc mộng mà Âu Dương Hải mãi vẫn không ngủ được, bởi vì trong đầu chàng thuư chung vẫn ngĩ đến thân thế bí mật của mình và cả cha mẹ chưa hề thấy mặt của mình.

Chàng nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ, từ từ đi ra quãng trường. Đôi mắt chàng lướt nhìn vào màn đêm trong cốc, thật biết bao nhiêu là thanh tân u nhã, đặc biệt nhất là ánh trăng sao chiếu xuống mặt đầm, hiện lên trong vắt lung linh như là một tấm gương sáng, hiện ra cả vạn vật chung quanh.

Âu Dương Hải nhìn bóng mình trong đầm nước, bất giác thở dài, nghĩ: Nếu ta có một tấm gương thần như trong thần thoại thì có thể bảo nó chiếu lên hình bóng của cha mẹ mình??

Đêm khuya tĩnh lặng rất dễ dẫn con ngườdễ đến chỗ suy nghĩ mông lung.

Còn Âu Dương hải bây giờ cũng trầm tư mải miết không dứt. Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên: - Đêm khuya như vầy, huynh hãy còn chưa ngủ sao?

Âu Dương Hải hơi quay đầu lại, thấy Lý Xuân Hồng đứng ngay sau lưng mình. Âu Dương Hải mỉm cười nói: - Hơi uống có chút rượu làm ta ngủ không được. Hồng muội, sao muội không đi ngủ?

Lý Xuân Hồng nói:

- Muội ngủ vừa tỉnh dậy, chợt nghĩ đến lễ thành lập minh ngày hôm nay, toàn bộ huynh đệ đều uống say khướt, sợ rằng người thủ giữ cửa cũng ngủ mất, cho nên muốn ra đi tuần đêm.

Tiếp đó Lý Xuân Hồng mỉm cười, nói:

- Hải ca, nếu huynh không ngủ chúng ta cùng đi tuần đêm chứ? Âu Dương Hải gật đầu nói: - Được, chúng ta cùng đi.

Hai người kề vai nhau thong thả đi dưới trăng. Lý Xuân Hồng khẽ nói:

- U cốc này địa thế hiểm yếu, nếu như chúng ta bố trí thêm nữa nhất định là một chốt chặn bất khả xâm phạm.

Âu Dương Hải ừ một tiếng nói:

- Điều này hoàn toàn phải xem tài lực của muội đó. Đột nhiên ngoài bảy trượng có người lên tiếng hỏi: - Ai đó? Xin báo tên ra?

Â u Dương Hải hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm: Huynh đệ của Thanh Đạo Minh thật có trách nhiệm, trong lúc vui vẻ thế mà vẫn không bỏ trễ công việc?.

Lý Xuân Hồng đáp:

- Là Hồng Võ, Khúc Tinh Đàn Chủ đi tuần đêm. Nói xong hai người cùng cất bước đi qua. Chỉ thấy hai đại hán vạm vỡ xuôi tay cúi mình nói:

- Bọn thuộc hạ uống chút rượu mà lại phiền đến các Đàn Chủ phải chưa ngủ.

Âu Dương Hải vẫy tay nói:

- Hai vị huynh đệ rất xứng đáng với nhiệm vụ.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng đi thẳng qua bảy cửa phòng thủ, không có một ai bê trễ công

việc, trong lòng rất vui.

Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Thanh Đạo Minh huynh đệ ở ba căn cứ địa, từng được huấn luyện nghiêm khắc, họ ai ai cũng biết rõ là vì tập thể nên đương nhiên không bê trễ công việc.

Âu Dương Hải nhìn nàng một cái, cười nói: - Thế sao vừa rồi muội lo rằng họ ngủ đi? Lý Xuân Hồng cười khanh khách nói: - Huynh làm sao vậy, thật là khờ à!

Âu Dương Hải nói:

- Đúng, tiểu huynh rất khờ. Lý Xuân Hồng vùng vằng nói:

- Huynh thật là? muội không đi với huynh nữa. Âu Dương Hải thấy vậy hơi ngạc nhiên hỏi: - Hồng muội, huynh đối xử không phải với muội ư?

Lý Xuân Hồng nói:

- Huynh cho rằng muội thật sự ra để đi tuần đêm ư? Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, mỉm cười nói: - Thế thì cám ơn Hồng muội cùng đi với ta ra đây chơi! Lý Xuân Hồng hừ lên một tiếng nói: - Huynh biết rằng muội nhớ huynh biết bao.

Âu Dương Hải thấy vẻ mặt u oán của nàng, vội nói:

- Tiểu huynh cũng rất nhớ muội, có điều? có điều không có thời gian để thổ lộ điều ấy với muội.

Hai người cùng tựa vào nhau mà đi, múi hương trên mình nàng làm Âu Dương Hải cảm thấy rất dễ chịu.

Lý Xuân Hồng chỉ một bãi cỏ ở góc núi nói: - Chúng ta ra đó ngồi một lát.

Âu Dương Hải đột nhiên đưa tay ôm lấy tấm lưng mảnh mai của nàng, nói: - Hồng muội, huynh có lời nói với muội?

Lý Xuân Hồng quay người lại đối diện với chàng, hỏi: - Sư huynh nói với muội điều gì?

Dưới ánh trăng sao, chỉ thấy đôi mắt của nàng long lanh trong vắt, ẩn hiện tia dịu dàng đến mê người, trên khuôn mặt xinh xắn của nàng lộ ra một nụ cười, gió đêm thổi những sợi tóc trên trán nàng éo vào hai bên thái dương, nàng đẹp đẽ, thuần khiết biết bao, như đoá hoa sen có những giọt sương trên đó.

Âu Dương Hải trìu mến nhìn nàng nói: - Muội rất đẹp!

Nói xong, ngón tay của chàng khẽ gạt mấy sợi tóc bị gío ép vào môi nàng rồi nhẹ nhàng hôn lên môi nàng một cái.

Lý Xuân Hồng hứ lên một tiếng, nói: - Huynh thật hư! Muội không chịu đâu.

Nàng nói xong, chuyển người ngã lên mặt cỏ mềm mại. Âu Dương Hải cũng khẽ nằm xuống bên cạnh nàng, hỏi nhỏ: - Hồng muội, huynh hư chỗ nào?

Cặp môi Lý Xuân Hồng muốn mở ra, nhưng? Môi của Âu Dương Hải đã áp lên môi nàng? Nụ hôn này?

Huyết mạch của hai người như tăng tốc?

Có hơi rượu trợ lực, nhiệt tình của thiếu nữ lập tức bùng lên. Đôi tay ngọc của Lý Xuân Hồng khẽ đưa lên cổ chàng. Ngực của nàng phập phòng đều đặn.

Hai người đắm chìm trong nụ hôn tình yêu nóng bỏng mà ngọt ngào. Đột nhiên bên khe núi vang lên một tiếng ca?

Tiếng ca này tuy rất nhỏ nhưng đã làm thức tỉnh đôi nam nữ đang say sưa trong hạnh phúc.

Âu Dương Hải lật mình ngồi dậy, lắng tai nghe? Tiếng ca này rất là bi thương, thê lương. Lý Xuân Hồng vẻ mặt kinh dị, nói:

- Người nào đó? Lại ca nơi hoang sơn khuya khoắt này? Âu Dương Hải nói nhỏ: - Người đó ở khe núi trước mặt.

Lý Xuân Hồng chợt ý lên một tiếng nói:

- Tiếng ca người đó hát rất là quái dị, giống như kêu gọi tên của ai đó vậy?

Âu Dương Hải hơi biến sắc, nói:

- Tiếng ca của người đó hình như là đối thẳng vào chúng ta mà hát. Hồng muội, muội đi ra phía nam khoảng mười trượng xem có nghe thấy tiếng ca hay không?

Lý Xuân Hồng y lời chạy ra ngoài mười trượng, ai ngờ tiếng ca im bặt. Nàng chạy về chỗ cũ, tiếng ca vẫn còn y nguyên.

Nàng cảm thấy kỳ lạ vô cùng, Âu Dương Hải nói: - Chúng ta qua đó xem thử.

Hai người triển khai khinh công nhảy qua một sườn núi, đến một con dốc nhỏ, dưới bóng tùng lưa thưa có một bóng người áo đen ngồi im lìm.

Người đó đang ngưa cổ ca hát, vận âm buồn bã thê lương. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng từ từ đi đến.

Người áo đen thấy hai người đi đến thì chẳng có chút cử động nào, vẫn tiếp tục ngửa cổ hát?

Âu Dương Hải khẽ nhíu mày, quan sát kỷ lưỡng người áo đen này, chàng thấy mặt mũi người đó đã già, tóc bạc trắng, thân người thấp nhỏ, mặc một cái áo dài đen.

Tiếng ca cao vút ngân dài bay thẳng lên tận mây, vương vấn không dứt. Lão già áo đen khẽ lướt mắt nhìn hai người, quay người định đi?

Âu Dương Hải thấy ông ta muốn đi, vội kêu: - Xin tiền bối dừng bước.

Hắc y lão nhân dường như không nge thấy tiếng nói của Âu Dương Hải, vẫn đi về phía trước.

Âu Dương Hải đi nhanh lên hai bước, nói: - Tiền bối đi chậm lại đã.

Đột nhiên Hắc y lão nhân quay mình lại không nói không rằng nhảy bổ lại phía Âu Dương Hải. Vù một tiếng, tay phải phóng ra một chưởng mãnh liệt vào huyệt? Kỳ môn? của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, không ngờ lão nhân này chẳng nói một câu lại ra tay đánh liền, mà chưởng này hàm ẩn nội kình cực kỳ lợi hại.

Âu Dương Hải khẽ đảo người, nhảy xéo ra bốn bước, quát hỏi: - Tiền bối ra tay hung hăng như vậy, vì sao??

Hắc y lão nhân không để cho chàng nói hết câu, búng người nhảy tới thật nhanh, đưa tay chụp lấy Âu Dương Hải.

Lão ta xuất thủ tốc độ cực nhanh, chiêu thức kỳ lạ vô cùng. Âu Dương Hải giật mình, nhảy ra sau hơn một trượng.

Ai ngờ hắc y lão nhân như bóng với hình phi đến, song chưởng một trước một sau liên tiếp phóng ra.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Các hạ hung hăng như vậy đừng trách ta vô lễ. Nói xong chàng tung chưởng tấn công.

Nội kình của Âu Dương Hải và đối phương tiếp chạm? bùng? một tiếng?

Cả người Âu Dương Hải bị tiềm lực của đối phương chấn động làm khí huyết nhộn nhạo lùi ra sau ba bốn bước?

Lý Xuân Hồng thất kinh kêu lên, bổ tới.

Lúc này thân người của hắc y lão nhân vừa rơi xuống đất, hữu chưởng từ từ đẩy ra?

Một luồng tiềm lực mang theo tiếng gió rít ấp đến. Âu Dương Hải hét lên: - Hồng muội, lùi ra.

Tay trái của Âu Dương Hải vươn ra thật nhanh kéo Lý Xuân Hồng lại. nội kình của Hắc y lão nhân đẩy ra đã gần đến người, hữu chưởng của Âu Dương Hải lật nhanh lại tiếp chạm kình đạo lợi hại tuyệt luân của đối phương.

Nội kình của hai bên vừa va chạm, Âu Dương Hải hơi biến sắt, thân hình lắc lư tà áo lay động. Hắc y lão nhân thấy Âu Dương Hải liên tiếp đối liền hai chưởng của mình, hơi giật mình.

Lão lại nghiến răng gia tăng kình lực mạnh thêm, trùng trùng điệp điệp áp thẳng đến Âu Dương Hải cảm thấy luồng kình lực trùng điệp ập đến này mỗi lúc một mạnh hơn, ghê gớm hơn, lại còn liên miên không dứt.

Chàng bất giác sợ hãi, không ngờ lão già thấp nhỏ này chưởng lực lại hùng hậu như vậy.

Trong chốc lát, Âu Dương Hải đổ mồ hôi như tắm.

Lý Xuân Hồng cũng cảm thấy công lực của Hắc y lão nhân này còn hùng hậu hơn so với bất kỳ một người nào trong Thiếu Lâm tam lão, không biết người này là ai?

Lý Xuân Hồng biết Âu Dương Hải đã tư thí nội lực với đối phương, đã khó di động một bước, lại không thể thâu chưởng lùi lại được.

Trong lòng nàng rất lo, nói:

- Âu Dương ca, muội đi gọi tư tư đến.

Tuy nàng nói như thế, nhưng vẫn không chịu rời khỏi, vì nàng sợ hễ vừa rời khỏi thì Âu Dương Hải có bề nào thì biết làm sao. Luồng kình đạo trùng điệp áp tới đó liên miên như sóng trào, mỗi lúc một gay gắt hơn.

Âu Dương Hải tiến đã không được, lùi cũng không xong, bối rối vô cùng?

Lý Xuân Hồng lúc này vô cùng hoang manh, nàng kêu lên: - Hải ca, hãy ráng chống đỡ, muội bắn tín hiệu tiễn.

? Xoẹt? một tiếng, Lý Xuân Hồng đã đốt cháy một cây hoả pháo thăng thiên, xé không trung bay vút đi?

Đùng một tiếng, hoả pháo nổ tung trêng không. Lúc này Hắc y lão nhân co tay lại rồi vung tay ra.

Âu Dương hải bỗng cảm thấy tiềm lực áp trên người của mình vừa giảm đi rồi lại tăng lên, chàng bị chấn động bật lùi ra sau ba bước, nhưng chàng vẫn tiếp được chưởng lực của Hắc y lão nhân.

Hắc y lão nhân thấy Âu Dương Hải không bị luồng tiềm lực này đánh bị thương, trong bụng không khỏi kinh hãi, lão ta nhớ trong thiên hạ không có một ai thoát khỏi ngọn chưởng của lão mà sống sót.

Ngay cả Ngũ kỳ trong võ lâm ngang hàng với lão cũng không có một ai dám tiếp chạm chưởng lực trực tiếp với lão.

Không ngờ một đứa tiểu tử hậu bối này lại có thể tư thí chưởng lực với mình, chống chọi lại lâu như vậy.

Âu Dương Hải lúc này đã mệt mỏi rã rời, chàng than thầm:

Không ngờ Âu Dương Hải này lại phải chết trong tay một lão già không biết tên họ!?

Chàng không biết lão già này vì sao khi vừa thấy mặt đã muốn cho mình chết?

Âu Dương Hải ta thật sự lại phải chết dưới ta của lão ư?

Lúc này thân mình của Âu Dương Hải đã từ từ đổ nghiêng về phía sau, hiển nhiên chàng đã không thể chống chọi lại được nữa.

Đôi mắt của Hắc y lão nhân lộ ra tia sát khí?

Lý Xuân Hồng kêu lên một tiếng, nàng lao lại phía sau Âu Dương Hải. Đột nhiên nàng hự lên một tiếng, cả người bắn ra hơn một trượng? Hoá ra Hắc y lão nhân và Âu Dương Hải tư thí chưởng lực, không gian xung quanh họ toả đầy cương khí mạnh mẽ vô song, làm cho người ta không thể nào tiếp xúc bên người họ được.

Âu Dương Hải nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hồng, trong lòng rất lo? Trong lúc nguy nan, chợt sinh trí?

Trong nháy mắt, Âu Dương Hải hét to một tiếng song chưởng của chàng đang trực diện với Hắc y lão nhân chợt thu về đánh trắc diện bên hông? Thân mình chàng phi thân vọt lên, rồi như con diều đứt dây lôn vài vòng trên không rồi mới rơi xuống. Tuy vậy chàng lại không hề bị một vết thương nào.

Trong lúc Âu Dương Hải phi thân lên.

Hắc Y lão nhân thâu hồi chưởng lực không kịp, cả thân gnười bị bắn ra bảy tám trượng?

Rắc rắc! Một tiếng, luồng chưởng kình của lão đã đánh đổ ba cây tùng ngoài bảy trượng.

Hắc y lão nhân dừng thân người lại, không tiếp tục ra tay đánh Âu Dương Hải nữa, lão ta ngẩng đầu phát ra tiếng thở dài vô cùng thê lương buồn bã?

Dường như Hắc y lão nhân vì Âu Dương Hải thoát ra khỏi chưởng lực của lão mà phải thở dài?

Lý Xuân Hồng vội hỏi Âu Dương Hải: - Huynh? huynh bị thương rồi ư? Âu Dương Hải lắc đầu nói: - Không có, còn muội thì sao?

Lý Xuân Hồng đứng dậy, nở nụ cười vui vẻ nói: - Huynh đừng lo. Muội không có sao cả.

Âu Dương Hải hít thở vài hơi, đột nhiên vươn ta rút thanh Quỉ Kiếm ra. Chợt nghe Hắc y lão nhân cười lạnh lùng nói: - Ngươi đem Minh Âm Kim Tiền và túi gấm của Bắc Quốc Tiên Cơ đwa ra đây.

Câu nói này như tiếng sấm nổ giữa trời quang. Âu Dương Hải mừng rỡ nói:

- Tiền bối, tiền bối đến lấy Minh Âm Kim Tiền phải không?

Chương 11: Bí Mật Thiên Kiếm Đàm

-N gươi mau đem Minh Âm kim tiền và túi gấm ra đây.

- N

Âu Dương Hải là người thông minh, trong lúc mừng rỡ chàng chợt nghĩ lại rõ ràng, Hắc y lão nhân đến để lấy Minh Âm kim tiền, vì sao lão ta lại hạ độc thủ mình?

Âu Dương Hải nắm chặt thanh qui kiếm cười nhạt, nói:

- Dám hỏi lão tiền bối tôn tính đại danh là gì?

Hắc y lão nhân giận dữ hừ một tiếng, nói:

- Ngươi muốn hay không muốn đem Minh Âm kim tiền và túi gấm ra? giọng nói của lão lần này đầy vẻ uy hiếp.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Tại hạ và tiền bối vốn không quen biết, làm sao có thể dễ dàng đưa Minh Âm kim tiền và túi gấm cho tiền bối được?

Hắc y lão nhân nói:

- Ta hỏi lại ngươi lần nữa, ngươi muốn hay không muốn đưa Minh Âm kim tiền và túi gấm của Nam Quốc Tiên Cơ ra đây?

Âu Dương Hải thấy lão ta trước sau chỉ nói mỗi một câu này, chàng ngạc nhiên nói:

- Tiền bối, nếu không nói ra thân phận lai lịch, thì vãn bối không thể lấy ra. Hắc y lão nhân nghe vậy chẳng nói chẳng rằng quay mình định đi.

Chợt nghe có tiếng quát ở hơn mười trượng vọng lên:

- Ngươi đã nằm trong tầm cung tên rồi, nếu còn đi tiếp một bước nữa thì e không toàn mạng.

Hắc y lão nhân kông nghe lời cảnh cáo vẫn cứ đi lên phía trước?

Véo véo véo? tiếng vũ tiễn xé gió bay đến.

Ba mũi tên nhanh như chớp tới ba (x-x) thượng, trung, hạ trên mình của hắc y lão nhân.

Tốc đọ ba mũi tên này nhanh cực kỳ như một tia chớp vậy.

Hắc y lão nhân nghe tiếng tên xé gió, sắc mặt hơi biến, hiển nhiên lão ta đã (x-x) Ba mũi tên đó tuy bị lão ta phá đi, nhưng kình lực vẫn chưa suy yếu, vẫn rít gió bay ra ngoài bảy tám trượng.

Âu Dương Hải trông thấy Hắc y lão nhân một hơi phá liền ba mũi tên, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:

? Võ công lão gí này cao ghê gớm?.

Chỉ nghe ngoài mười trượng, vang lên tiếng hỏi của thần cung xạ nhật Chấn Thiện Hổ, nói:

- Thủ pháp của các hạ kỳ diệu lắm, xin tiếm ba mũi tên nữa của ta xem sao?

Vừa nói xong, ba mũi tên dài bay đến không một tiếng động.

Tốc độ rất nhanh, so với ba mũi tên trước còn kinh người hơn.

Điều kỳ lạ là ba mũi tên này không phát ra một tiếng gió nào.

Lão già áo đen như biết được sự lợi hại của ba mũi tên này, hừ một tiếng, thân người bay ra ba bước.

Vèo vèo vèo? tiếng rít cực lớn.

Ba mũi tên nọ đột nhiên lại trở nên phát ra tiếng, bắn nhanh qua bên người của Hắc y lão nhân.

Âu Dương Hải chưa thấy qua tiễn pháp của Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ, lúc này vừa mục kích thấy thì thất kinh, không ngờ tiễn pháp của Chấn Thiên Hổ lại tinh xảo cao minh như vậy.

Lúc đó ngoài mười trượng có bảy bóng người từ từ đi tới. Bảy người này chính là Sa Mạc thất tiễn của thần xạ đường. Lão già áo đen trông thấy Sa Mạc thất tiễn lạnh lùng hỏi: - Sáu mũi tên vừa rồi do ai bắn ra vậy?

Một người mặt có râu là Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ lạnh lùng nói:

- Là ta bắn đó, thì làm sao?

Vừa nói xong thì sa Mạc thất tiễn đã nhanh chóng bao vây xung quanh Hắc y nhân. Thấ cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ từ đằng xa cúi mình thi lễ với Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng nói: - Thần xạ

đường Sa Mạc thất tiễn tiếp tín hiệu đã nhanh chóng đến đây, xin Âu Dương Hải đàn chủ phát lệnh.

Âu Dương Hải nói to:

- Chấn đường chủ, các vị đừng để cho lão chạy thoát là được rồi.

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói:

- các ngươi có tăng thêm người gấp mười lần cũng khó mà ngăn được lão phu!

Nhất cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ cười nhạt nói: - Các hạ tự tin có thể chạy thoát thì cứ thử xem? Nói xong Sa Mạc thất tiễn đã lắp tên.

Hắc y lão nhân hừ một tiếng thân người phi thân bay lên?

Vút vút? tên bay một loạt như mưa bắn tới trước mặt hắc y lão nhân. Hắc y lão nhân quạt cánh tay, thân mình của lão đã dừng trên không trung.

Ai ngờ loạt tên đó mũi này tiếp đuôi mũi kia liên tiếp không dừng, hắc y lão nhân dù khinh công độc bộ thiên hạ cũng khó treo mình lâu trên không trung.

Lão bị bức phải rơi xuống, khẽ hít một luồng chân khí rồi thân mình chuyển sang hướng tây bắc lao đi.

Vút? tên đã bay đến.

hắc y lão nhân thất kinh, lão không ngờ tiễn pháp của bảy người bọn họ cực nhanh, nên biết một mũi bắn ra là một mũi khác bay theo không hề có một khẽ hở nào.

Hắc y lão nhân trong lòng ngầm tính toán mình biến hướng bay nhảy như vậy phải nhanh hơn cung tên của họ, ai ngờ cung tên vẫn nhanh hơn lão một mức.

Kỳ thực lão đâu biết Sa Mạc thất tiễn, tiễn pháp cao siêu khó tả, mỗi người bọn họ có thể một phát cùng bắn ra ba mũi tên, Thần cung xạ nhật Chấn Thiên Hổ một phát có thể lên sáu mũi.

Họ tuy ba mũi tên cùng lên dây, nhưng lại từng mũi từng mũi liên tiếp bắn ra như thể một người có thể chống lại ba người, cho nên nói bảy người bọn họ chia làm ba tốp bắn tên, ba người trước bắn tên ra, tốp ba người thứ hai đã chờ s»n, và người cuối cùng tiếp ứng tốp thứ nhất đổi tên, như thế họ tự nhiên không có phí thời gian đổi tên.

Âu Dương Hải vừa thấy tuyệt kỷ bắn tên của Sa Mạc thần tiễn thì mừng rỡ vô cùng.

Hắc y lão nhân liên tiếp đổi hướng bay nhảy ba bốn lần mà vẫn bị mưa tên cản lại.

Lần này lão lại nhảy vọt đến chỗ Lý Xuân Hồng và Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải vung tay trái phóng ra một đạo chưởng kình, Thanh qui kiếm trong tay phải ra chiêu?Phân vân phụng nguyệt? quét vào người lão. Âu Dương Hải vừa ngăn thân mình nhảy tới của hắc y lão nhân, vừa nói:

- Lão tiền bối, người hà tất phải cố chấp như vậy.

Miêng vừa nói thanh qui kiếm vẫn không dừng trái đâm phải điểm, liên tiếp tấn công bốn chiêu.

Bốn nhát kiếm này đều biến hóa từ chín chiêu tuyệt học trong Hải Lưu chân kinh mà ra, chiêu nào chiêu nếy kỳ dị khó lường, bốn nhát kiếm liên công, bức hắc y lão nhân lùi lại ba bước.

Âu Dương Hải đánh ra bốn nhát kiếm xong, lùi lại một bước, mỉm cười nói:

- lão tiền bối, vãn bối chẳng qua chỉ muốn biết danh hiệu của ông? Hắc y lão nhân bị bốn nhát kiếm của Âu Dương Hải đánh lùi, mặt hầm hầm, hai mắt nhìn vào mặt của Âu Dương Hải bốc lửa.

Chợt nghe một giọng nói vang lên - Âu Dương đàn chủ bất tất phải hỏi lão, lão là người danh vang thiên hạ võ lâm, Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần.

Hắc y lão nhân nghe vậy giật mình, đôi mắt quét nhanh như điện.

Lúc này dưới bóng cây ngoài bảy trượng, một người nam một người nữ từ từ đi ra, họ chính là chánh phó minh chủ của Thanh Đạo Minh, Lý Xuân Hoa và Quản Đông đại hiệp Cống Tôn Lạp Âu Dương Hảo thấy hai người đi đến trong bụng hơi yên tâm, Lý Xuân Hồng ra đón.

Lý Xuân Hoa liếc nhìn muội muội, chỉ thấy đầu tóc Xuân Hồng bù xù, đôi mắt còn ngấn ánh nước mắt, nành biết có thể vừa rồi Âu Dương Hải gặp tai biến. Nhưng nàng quay sang nhìn Âu Dương Hải thì thấy chàng vẫn bình thường, nàng hỏi:

- Hồng muội, muội bị thương ư? Chuyện này xảy ra như thế nào?

Lý Xuân Hồng nghe vậy nghĩ lại chuyện mình và Âu Dương Hải đ6em hôm khuya khoắt ra đây tản bộ, mặt nàng lập tức đỏ lên, ấp úng không nói nên lời, Lý Xuân Hoa hơi biết tâm ý của muội muội nên cũng không hỏi nữa.

Hắc y lão nhân trông thấy Công Tôn Lạp liền hỏi:

- Ngươi là người nào? sao lại biết lão phu?

Công tôn Lạp cười khẽ, nói:

- Dương lão tiền bối là người cao quí, đương nhiên không nhận ra tại hạ!

Công Tôn Lạp vẫn chưa nói ra vì sao ông lại biết hắc y lão nhân. Tàn Kim CHưởng Dương Đổng Thần nghe xong đột nhiên giơ cao tay ra chỉ thấy năm ngón tay trái của lão thiếu mất một ngón trỏ và ngón vô danh.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng vô cùng kinh ngạc, mới rồi năm ngón tay trái của lão hoàn toàn đầy đủ, sao bây giờ thiếu đi hai ngón, vậy đây là chuyện gì?

Công Tôn Lạp mỉm cười nói:

- Hay lắm hay lắm, nếu Dương lão tiền bối cho rằng tại hạ vô lý đoán ra thì cũng được.

Tàn Kim Chưởng Dương Đổng Thần dường như rất sợ người ta nhận ra lão, lão lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Ngươi là ai? Trước đây đã gặp ta ở đâu?

Công Tôn Lạp mỉm cười nói:

- Dương lão tiền bối danh tiếng lừng lẫy, có ai mà không biết. Ha ha! tại hạ cũng quên là đã gặp tiền bối ở đâu?

Công Tôn Lạp hơi ngừng lại ở một tiếng rồi nói:

- Tại hạ nhớ ra rồi, lão tiền bối có phải đã từng đến đế vương cung?

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần hơi biến sắc, nhưng trong chốc lát đã hồi phục lại trạng thái bình thường.

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm: Lão già này đã từng quen biết với phụ mẫu mình ư? Nếu vậy thì từ lão ta có thể biết được những chuyện về phụ mẫu mình đây!?

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần cười gằn, nói:

- Đến Vương cung chủ Âu Dương Kiệt ư? Hề hề hề? hôm nay ta đến chính vì chuyện của họ đấy.

Âu Dương Hải nói lớn:

- Dương lão tiền bối, nói như thế nghĩa là tiền bối đã biết rõ phụ mẫu vãn bối ư? Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần hừ một tiếng, nói:

- Ngươi đưa Minh Âm kim tiền cho ta, ta có thể trả lời ba câu hỏi của ngươi.

Âu Dương Hải vội thò tay lấy ra Minh Âm kim tiền và túi gấm của Nam Quốc Tiên Cơ đưa cho lão.

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần cất Minh Âm kim tiền vào trong người, cầm túi gấm nói:

- Ngươi có thể mở bức thư trong túi gấm được rồi đấy.

Âu Dương Hải nhận lại túi gấm hỏi:

- Lão tiền bối, người có túi gấm và Minh Âm kim tiền giao cho tại hạ không?

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lạnh lùng nói:

- Không có, ta chỉ có thể tra lời ngươi ba câu hỏi quan hệ đến phụ mẫu ngươi, ngươi hãy suy nghĩ cho kỷ đi rồi hỏi, Âu Dương Hải nghe vậy, tâm trí lập tức trầm tĩnh lại, chàng muốn từ ba câu hỏi này phải thâu được những chuyện quan trọng về phụ mẫu mình năm xưa, chàng trầm ngân một lát, rồi nói lớn:

- Xin hỏi lão tiền bối, phụ mẫu của vãn bối hiện nay ở nơi nào?

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lạnh lùng cười nói:

- Ngọc Tu La, Đông Phương Hậu hiện nay ở đâu ư? trong thiên hạ không có ai biết được.

Âu Dương Hải biến sắc, nói:

- Dương lão tiền bối trả lời như vậy có tính là một câu hỏi không? Tàn Kim chưởng thản nhiên nói:

- Sao mà không tính?

Âu Dương Hải nói:

- Như thế với không trả lời có khác gì đâu! Tàn Kim chưởng lạnh lùng nói:

- Thế thì người phải bao ta cách trả lời như thế nào? Âu Dương Hải hỏi: - Tiền bối phải nói ra nguyên nhân phụ mẫu ta mất tích? Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần nói: - Thế thì nó lại là một vấn đề khác.

Âu Dương Hải nói:

- Như thế làm sao có thể nói là một chuyện khác được?

Tàn Kim chưởng hừ một tiếng, nói:

- Đã nói rõ rồi, có phải ngươi muốn hỏi câu hỏi thứ hai không? Âu Dương Hải thở dài, nói: - Được, tiền bối hãi nói nguyên nhân mất tích của phụ mẫu ta.

Tàn Kim chưởng ngẩng đấu nhìn lên trời nghĩ ngợi một lúc rồi từ từ nói:

- Mười chín năm trước, Đông Phương Hậu Lâm Đại Ngọc, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt bị người vây đánh tại Thiên Kiếm đàm ở núi Cửu Cung, qua một trận huyết chiến ba ngày ba đêm kinh thiên động địa, Lâm Đại Ngọc bị người đánh rơi xuống Thi6en Kiếm Đàm, Âu Dương Kiệt mang thương thế trầm trọng nhảy xuống theo. Mười chín năm nay thi thể của họ không ai thấy, cho nên ngày nay họ sống chết ra sao thì không ai trong thiên hạ có thể khẳng định.

Âu Dương Hải nghe đến đây, thần sắc trên mặt lộ vẻ phẫn oán và xúc động vô cùng, chàng hét lên:

- Gia phụ, gia mẫu ta vì sao bị người vây đánh? nhưng hung thủ là ai? Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Ta nói là trả lời câu hỏi của ngươi, đã nói hai rồi, chỉ còn lại một câu hỏi, vì sao cha mẹ ngươi bị nguời vây đánh hay là những người tham dự? Đó là hai câu hỏi ngươi muốn ta trả lời câu nào?

Âu Dương Hải giật mình nghĩ: Dương Đổng Thần nói trả lời ba câu hỏi của ta, đương nhiên lão ta sẽ không nói nhiều thêm một chuyện nào, bậy giờ đã biết đích thực rằng phụ mẫu có dính dáng đến một cừu hận rất to lớn, tuy nhiên đầu đuôi của mối ân cừu này ra sao vẫn chưa rõ, nhưng cái quan trọng nhất là mình phải hỏi cho ra kẻ thù là ai? Để đến mai sau trả thù??

Âu Dương Hải nói lớn:

- Vãn bối muốn biết hung thủ mười chín năm trước vây đánh phụ mẫu tại Thiên Kiếm đàm. Tàn Kim chưởng lạnh lùng nói:

- Ta sớm biết ngươi sẽ phải hỏi chuyện này, nhưng ta nói với ngươi bằng sự thực, về những cao thủ võ lâm vây đánh cha mẹ ngươi tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung, ta không rõ lắm.

Âu Dương Hải giận dữ nói:

- Hiển nhiên là lão cố ý không muốn thổ lộ, nên biết trong giang hồ trọng nhất là lời hứa, lão nói trả lời ta ba câu hỏi. Vì sao cứ úp úp mở mở, ch8ảng lẽ lão là hung thủ can dự vào lần đó hay sao?

Tàn Kim chưởng biến sắc, quát lên:

- Im đi! ngươi còn nói một câu nữa ta sẽ không tha cho ngươi đâu. Lý Xuân Hoa từ từ đi tới, nói:

- Nếu ngài động thủ thì đêm nay đừng có mong rời khỏi đây.

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần nghe vậy đột nhiên ngửa cổ cười sằng sặc, nói:

- Lão phu mười mấy năm không đi lại trên giang hồ, không ngờ con nhãi a đầu này cũng đâm ra khinh thường?

Lý Xuân Hoa tung mình xông đến, hỏi:

- Lão mắng ai?

Nói xong một ngón tay búng ra.

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần thấy Lý Xuân Hoa lao đến cực nhanh và chỉ kình lợi hại, lão giật mình đảo người né tránh qua được một chỉ.

?ng tay áo của lão khẽ phất, một đạo kình phong đã ập đến Lý Xuân Hoa.

Tay áo của Tàn Kim chưởng vừa phất ra thì thân mình của lão đã áp sát đến bên trái Lý Xuân Hoa.

Lão hơi khụy người xuống, tả chưởng đánh vào bụng Lý Xuân Hoa mãnh liệt.

Lý Xuân Hoa thấy vậy kinh thầm không ngờ lão ta tránh chiêu và xuất chiêu nhanh cực kỳ, cơ hồ đồng thời chỉ trong một thời gian, hơn nữa trong chưởng hàm ẩn tiềm lực rất lớn.

Nành khẽ nhướng mày, mặt lộ sát khí, thân mình khéo léo bay lên, đôi chân đá cực nhanh vù vù hai cước vào mắt và yết hầu của Tàn Kim chưởng.

Hai cước này nàng đá rất khéo, kình lực ghe gớm, tốc độ cực nhanh.

Tàn Kim chưởng là cao thủ hạng nhất võ lâm, tuy rằng hai cước của Lý Xuân Hoa rất ác nghiệt nhưng vẫn không đá ngã được lão.

Chỉ thấy thân người của Tàn Kim chưởng lách một cái, hữa chưởng giống như một cây đoản kiếm sắc nhọn đâm vào chân trái của nàng.

Lý Xuân Hoa trống thấy chưởng của lão vừa phóng ra, một luồng kình phong bén nhọn đã tới, thân mình treo trên không vùng mạnh một cái, hai chân đột nhiên co xếp lại.

Hữa chưởng của Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần đã bay vèo qua gót chân nàng.

Nàng búng người lên không trung cao đến năm thước.

Nàng dùng thế chim ưng vồ mồi bổ xuống, đôi bàn tay trắng như ngọc ép một đạo kình phong mạnh mẽ chụp thẳng xuống đỉnh đầu Tàn Kim chưởng.

Sự biến hóa của chiêu này thực sự là kỳ diệu xuất thần. Mọi người và Âu Dương Hải đều kêu thầm:?Tuyệt!?

Kình lực mà Lý Xuân Hoa phát xuất đã theo thế chưởng đổ ra ào ào như sông Hoàng Hà, uy mãnh siêu phàm, thế như dời non dốc biển, từ trên trời đổ ụp xuống.

Một chiêu của Dương Đổng Thần rơi vào hư không, liền biết là hỏng rồi, nhưng lão ta nằm mơ cũng không ngờ được Lý Xuân Hoa biến chiêu công kích lại nhanh như vậy.

Bởi vì bất cư một cao thủ nào trong lúc ra chiêu hụt đều còn có một khoảng thời gian biến chiêu ứng phó.

Dương Đổng Thần đã nghĩ như vậy, mình vừa đánh không trúng hãy còn thời gian để ứng phó đối phương đánh xuống.

Nhưng ngay khoảnh khắc lão ta muốn biến chiêu?

Một luồng kình khí lạnh toát tới xương đã từ góc quỉ quái nào không biết đã đánh xuống như sấm sét.

Đôi mắt của Tàn Kim chưởng bắn ra một tia thần quang ghê người, hai cánh tay múa tít vù vù kín như bưng, hình thành một bức tường kình khí tầng tầng lớp lớp, tia sáng lạnh buốt bắn ra ngoài.

Chợt nghe Công Tôn Lạp la lớn:

- Minh chủ, chú ý ngón tay của lão bay ra! Âu Dương Hải cũng kêu lên: - Đừng tiến chưởng lực với lão.

Thân Hình của Âu Dương Hải đã bay ra nhanh như một mũi tên.

?Bốp!? một tiếng nổ như sét đánh, lùng bùng lỗ tai.

Tiếp đó, một tiếng hự vang lên?

Thân hình của Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần lắc lư liên tục, lùi lại ba bốn bước.

Khí huyết của lão dội cả lên đầu, nhưng lão cố nén chân khí, áp chế không để nôn ẹo ra ngoài.

Thân mình của Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải bị va chấn văng ra ngoài một trượng rồi từ từ rơi xuống đất.

Trên cổ tay hai người đều hiên ra một vết máu đỏ, máu tươi nhỏ giọt rơi xuống.

Lý Xuân Hồng, CÔng Tôn Lạp vội vã chạy đến?

Lý Xuân Hoa không đợi họ hỏi, đã nói:

- May nhờ Hồng võ đàn chủ giúp đõ, bất quá chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần đứng nguyên tại chỗ, trong mắt lộ tia bi phẫn vô cùng.

Đó là sự phẫn hận, bi thương bất tận?

Bởi vì lão tung hoành giang hồ mấy mươi năm, Tàn Kim chưởng chậm rãi nói:

- Người đó là sư thẩm của mẹ ngươi, là sư tư của ta. Bà ta từ mười chín năm trước đã ở riết tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung, ngươi muốn biết tất cả các nguyên nhân thì hãy đi hỏi bà ấy. Nhưng lão phu nói cho ngươi biết trước, lúc ngươi còn chưa đến chỗ ở của bà ấy, thì ngươi có thể đã bị bà ấy giết chết.

Âu Dương Hải nói:

- Đa tạ Dương Lão tiền bối chỉ bảo, chẳng cần Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung nguy hiểm ra sao, vì mốt huyết thù của phụ mẫu, vãn bối dù có tan xương nát thịt cũng thề phải báo cho được mối thù này. Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần cười lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi đến Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung thì ngay cả có mười cái mạng cũng khó bề bảo toàn hề hề hề?

Lão phát ra một tràng cười gian xảo, xong quay người bỏ đi? Sa Mạc thất tiễn đột nhiên dương cung ngắm thẳng vào lão. Âu Dương Hải khoát tay nói: - Thần Kiếm Đường chủ, các huynh để lão đi đi!

Sa Mạc thất tiễn nghe vậy đồng thời tránh mình lui lại một bên.

Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần đi thẳng vào màn đêm không thèm ngoái đầu lại.

Âu Dương Hải nói:

- Đêm nay vì việc của tại hạ mà làm phiền đến minh chủ và mọi người, A?u Dương Hải thật là có lỗi Lý Xuân Hoa nói:

- Lão già này võ công cực cao, nhất là trưởng lực rất trầm hùng.

Công Tôn Lạp tiếp lời:

- Mấy mươi năm trước ông ta với uy mãnh của chưởng lực đã nổi danh võ lâm thiên hạ, nhưng hôm nay lại bại dưới tay Lý minh chủ và Âu Dương đàn chủ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Công Tôn đại hiệp, sao huynh lại nói lão bại dưới tay chúng tôi?

Công Tôn Lạp cười nói:

- Mới rồi hiển nhiên lão đã bị nội thương hơn nữa thương thế rất nghiêm trọng. Hoặc là?

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, nói:

- Ta thấy lão ta không hề bị thương, Thế thì tại sao đại hiệp lại nói lão bị thương rất nặng? Công Tôn Lạp nói:

- Theo cách nghĩ của ta, nếu không phải lão bị trọng thương thì tuyệt đối đêm nay không dễ bỏ qua Âu Dương Hải đàn chủ.

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Công Tôn huynh, huynh đã gặp qua lão bao nhiêu lần rồi?

Công Tôn Lạp khẽ thở dài, nói:

- Lão Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần này đã từng đến Đế Vương cung mấy chục lần, khi nãy lão ta nói sư thẩm của mẫu thân đệ lại là sư tư của lão, nhưng theo kết qủa giả thiết suy đoán về nhiều phương diện của ta hiện nay, đoạn ân cừu thảm khốc của sư phụ, sư mẫu Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần ắt có dính dáng đến.

Âu Dương Hải nói:

- Sư huynh có phải huynh nói lão chính là một trong những hung thủ tại Thiên Kiếm đàm?

Công Tâo Lạp gật đầu nói:

- Tuy ta không biết đích xác nhân vật trong vụ án xảy ra tại Thiên Kiếm đàm này, nhưng đêm nay ta trông thấy Tàn Kim chưởng và tổng hợp dữ liệu dò la trong mười mấy năm, có thể khẳng định Dương Đổng Thần là người can dự vào vụ đó.

Âu Dương Hải biến sắc nói:

- Sư huynh, sao huynh không nói sớm, bây giờ đệ phải truy đuổi lão ta. Vừa nói xong chàng quay

mình định đi, chợt nghe Lý Xuân Hoa kêu lên: - Âu Dương đàn chủ hãy tạm dừng lại.

Công Tôn Lạp nói:

- Sư đệ, đệ phải biết chuyện báo thù không nên nôn nóng, huống chi nội tình mối thù còn chưa tường tận được, hà lại lỗ mãng hành sự. Mối thù bất cộng đới thiên này của phụ mẫu sư đệ cũng làm cho ta ngày đêm không quên lập trí báo thù. Nỗi lòng ai thương bi phẫn mười mấy năm của ta đã nhịn đến ngày hôm nay, chẳng lẽ sư đệ không thể nhất thời nhịn được hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy không còn nôn nóng nữa, nhìn thẳng Công Tôn Lạp nói:

- Về nội tình mối thù của song thân và những vấn đề khác, xin sư huynh hãy chỉ lại cho.

Công Tôn Lạp nói:

- Chúng ta quay về cùng xem túi gấm của bắc Quốc Tiên Cơ viết những chuyện gì rồi hãy suy đoán nghiên cứu thêm nữa.

Thế rồi họ cũng trở về trong cốc.

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Âu Dương Hải bốn người đi đến đại sảnh lầu.

Âu Dương Hải dưới ánh đèn từ từ mở túi gấm ra, thấy bên trong có một lá thư viết đầy những chữ mềm mại uyển chuyển, hiển nhiên là thủ bút của Bắc Quốc Tiên Cơ.

Chỉ thấy trên tờ giấy viết:

?Đây là một biến cố lớn kinh động giang hồ võ lâm, sự sống hay chết của Đế Vương cung chủ Âu Dương Kiệt quan hệ đến cả một vận mệnh võ lâm thiên hạ. Sự sống và chết của Đế Vương là tốt? Là xấu? vào lúc nào đó những người can dự vào vụ Thiên Kiếm đàm đếu muốn Đế Vương chết. Nhưng, ngày hôm nay mười chín năm sau, Ngọc tu La Âu Dương Kiệt đã không còn trong giang hồ võ lâm nữa, mà giang hồ võ lâm hiện nay không có chuyển biến mối nguy cơ ẩn tàng năm xưa??

Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Âu Dương Hải ba người xem đoạn văn khó hiểu như câu đố này bất giác nhìn nhau, họ không thể thấy được ý những lời nói này chỉ những gì?

Chỉ có Công Tôn Lạp lại chìm đắm trong sự trầm tư mải miết. Âu Dương Hải tiếp tục xem tiếp, trong ấy nói rằng: Cho nên nói, những người tham dự vào vụ Thiên Kiếm đàm năm xưa, đến giờ đều đầy dẫy những mâu thuẫn. Họ mười chín năm nay đều buồn rầu suy nghĩ, mình đã làm đúng, hay là sai? Thực ra đúng và sai, thiên và ác, chẳng qua chỉ trong ý niệm của một cá nhân. Nếu với tội ác của Đến Vương cung Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt năm xưa và cả kế hoạch hung hăng diên cuồng muốn đảo lộn hủy diệt cả giang hồ của Đế Vương, thế thì ông ta thực đáng bị giết chết??Âu Dương Hải xem

đến đây, bất giác giận dữ hừ một tiếng.

Lý Xuân Hoa quay đầu lại nhìn Công Tôn Lạp, nói:

- Công Tôn đại ca, điều mà Bắc Quốc Tiên Cơ nói có thật không?

Sắc mặt của Công Tôn Lạp trầm ngưng, lắc đầu nói:

- Tại hạ theo thầy ba năm, với những sự việc của sư phụ, ta không hề hỏi tới, và ta cũng chưa hề cảm thấy sư phụ có những kế hoạch gì. Nhưng?

Ông đột nhiên dừng lại không nói nữa, đưa mắt nhìn Âu Dương Hải. Âu Dương Hải thấy ánh mắt của Công Tôn lạp, hơi ngạc nhiên, nói - Sư huynh, huynh cứ nói ra đi, bất tất phải kiêng kỵ gì Công Tôn Lạp khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng mà, căn cứ theo tư liệu ta có được, năm xưa đích thực su phụ có một mưu toan lớn?

Âu Dương Hải nghe vậy run rảy cả người, nói: - Nói như thế, phụ mẫu của ta là người xấu ư? Công Tôn đại hiệp trầm giọng nói:

- Đã là con, có thù phải báo, ta là đồ đệ vì công ơn to lớn của thầy, mối huyết thù này đương nhiêu không báo không được, huống chi những nội tình trong đó còn rất kỳ bí. Nhìn trước mắt Bắc Quốc Tiên Cơ cũng là người tham gia vào vụ Thiên Kiếm đàm, lời của bà ta chẳng lẽ lại là thât ư?

Âu Dương Hải vốn luôn mang nhiệt huyết báo thù rửa hận, nhưng bâh giờ có hơi nguôi đi phần nào, sợ rằng cha mẹ mình lại là người làm điều gian trá, giết hại sinh linh.

Bởi vì chàng là người chính nghĩa, đối với thiện và ác, có một cách nhìn chính xác, cho nên nói, nếu cha mẹ chàng là người ác thì mối thù lớn như thế mà chàng muốn báo sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều.

Âu Dương Hải lại tiếp tục xem tiếp: về tội ác của vợ chổng Ngọc Tu La A?u Dương Kiệt, trong thiên hạ chỉ có một người căn cứ sự thật nói ra chân tướng, bởi vì bà ta yêu Âu Dương Kiệt ghê gớm. từ sau khi Âu Dương Kiệt chết ở Thiên Kiếm đàm, mười chín năm nay bà ta ở luôn bên hồ Thiên Kiếm đàm mà tưởng nhớ Âu Dương Kiệt. Nhưng, ta nói cho ngươi rõ, nữ nhân này võ công cực cao, vì cái chết của Âu Dương Kiệt đã đau buồn và trở thành điên. thấy người thì giết, cho nên Thiên Kiếm đàm đã không còn ai dám tới. Nếu ngươi muốn vì song thân mà báo thù thì hãy đi hỏi bà ta đi!?

Âu Duơng Hải và mọi người xem những lời cuối của bức thu xong, thần sắc trên mặt họ đều khác nhau, nhưng bốn người đều không nói một câu nào mà chỉ trầm tu suy nghĩ?

Qua một lúc lâu?

Âu Dương Hải nói như trong mơ:

- Ta phải đi tìm bà ta, bất luận thế nào ta cũng phải hỏi cho ra đầu đuôi đoạn huyết thù này.

Chợt nghe Công Tôn Lạp trầm giọng nói:

- Đê không thể đi tìm bà ta được, đây chính là kế mược đao giết người của Bắc Quốc Tiên Cơ và Tàn Kim chưởng Dương Đổng Thần?

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Nếu nói là âm mưu của họ chẳng lẽ sư thẩm của mẩu thân ta ở mãi tại Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung là chuyện giả hay sao?

Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp nói:

- Có thể người đàn bà ấy cứ ở riết bên hồ Thiên Kiếm đàm là chuyện thực, nhưng mà Bắc Quốc Tiên Cơ muốn mượn người đàn bà điên đó giết đệ.

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Bất luận chuyến này hung hiểm ra sao, ta vẫn không thể nói là không đi!

Lý Xuân Hồng nói:

- Âu Dương ca, Công Tôn đại ca nói rất đúng, Tàn Kim chưởng và huynh tư thí chưởng lực, chẳng phải là lão ta đã có ý muốn cho huynh chết hay sao? Từ đó có thể thấy, hình như họ không buông tha huynh, Âu Dương Hải nói:

- Nếu họ muốn giết hại ta, vì sao lại phải nói cho ta biết dấu vết của mối huyết thù này?

Lý Xuân Hồng nói:

- Tuy muôi không hiểu ẩn tình trong đó, nhưng từ chỗ thấy được mà muội suy đoán ra, họ vốn không muốn nói cho huynh những chuyện này, nhưng bị bức bách không thể không nói ra?

Âu Dương Hải hỏi:

- Nói như thế thì người nào đã bức bách họ? Lý Xuân Hồng khẽ thở dài nói: - Người đó có thể chính là ân sư của chúng ta.

Âu Dương Hải chợt ừ một tiếng, lúc này chàng chợt nhớ lại rất nhiều chuyện.

Những chuyện này đều làm cho chàng sinh nghi không hiểu.

Chàng nghĩ, sư phụ có thể biết chân tướng mối huyết thù của mình, nhưng vì sao ông không nói cho mình biết?

Hãy còn một điểm nữa là, Nam Quốc Tiên Cơ, Tàn Kim chưởng sao lại tình cờ như vậy, đồng thời đến đây đòi mình Minh Âm kim tiền, nếu không phải sư phụ thông báo cho họ biết thì chắc đã ước định từ trước rằng mười chín (x-x) (x-x) Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng đều biết chàng đang quyết định một việc, mọi người đều im lặng, chờ đợi quyết định của chàng.

Nên biết mối huyết thù ân oán này của Âu Dương Hải có thể dính dáng đến cuộc thế của giang hồ võ lâm từ nay về sau, một khi chàng rõ kẻ thù là ai thì cả một Thanh Đạo Minh cũng bĩ dính vào trong đó.

Vì thế Lý Xuân Hồng cũng không thể không quan tâm đến mối huyết thù của người yêu.

Chợt Âu Dương Hải dừng bước, đảo mắt nhìn lý Xuân hoa trầm giọng nói:

- Sư tư, ta phải đi đến Thiên Kiếm đàm một chuyến.

Lý Xuân Hoa nói:

- Huynh thật sự quyết định phải đi ư?

Trong ánh mắt Âu Dương Hải lộ ra thần sắc cực kỳ bi thương nói:

- Tại hạ thường nghĩ mình vốn là một người vô danh tiểu tốt, không ngời nay lại có biết bao những chuyện phiền phức như vậy. Tại hạ giờ đã biết một chút về mối thù của phụ mẫu, đương nhiên tại hạ phải cố hiểu rõ được đầu đuôi sự tình. Tuy nhiên chuyến đi đến Thiên Kiếm đàm lần này nguy hiểm vô cùng, nhưng phận làm con, vì báo huyết thù, dù có tan xương nát thịt chết cũng không sao. Thật là không phải, vì từ khi tại hạ gia nhập Thanh Đạo Minh tới nay, trước sau cũng vì chuyện của mình. Ôi!?

Chàng thở dài một tiếng?

Lý Xuân Hoa nói:

- Huyết thù của huynh cũng có thể nói là mối thù của chị em chúng ta, vốn ta muốn cùng đi với huynh, nhưng vì Thanh Đạo Minh mới vừa sáng lập, nhiều chuyện vụn vặt phải đợi ta giải quyết, nhưng, chuyến đi này của huynh đến Thiên Kiếm đàm núi Cửu Cung nếu gặp phải vấn đề trọng đại gì phải cần gấp người hỗ trợ thì lập tức thả chim câu đưa thư về.

Sa Mạc thất tiễn của Thần Xạ Đường cùng đi với huynh, tiễn pháp của bảy người này độc đáo, bảy

người thần tiển có thể đương cự nổi ngàn người.

Âu Dương Hải nói:

- Được sự Chiếu cố của Minh chủ, tại hạ cảm kích vô ngần, tại hạ muốn ngày mai lên đường.

Lý Xuân Hoa biết tâm tình hiện tại của Âu Dương Hải biết bao nhiêu là bức thiết, nôn nóng.

Còn trong mắt Lý Xuân Hồng lộ ra vẻ như tình u oán, giống như một thiếu phụ mới cưới, nghe tin chồng phải đi xa chinh chiến mà vô cùng luyến tiếc nhớ thương?

* * * Trời không trăng không sao, gió lạnh vi vu, mặt đất một màu hôn ám.

Đây là lúc tối tăm nhất trước khi trời sáng?

Trên con đường núi tối om. Chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập phá tan sự im lặng tĩnh mịch.

Dần dần phương đông hiện ra một vừng hồng, đêm đem biến trở nên sắc trắng mờ mịt.

Trong sương khói mờ mịt, thấp thoáng thấy một thiếu niên anh tuấn cưỡi một con ngựa ô cao lớn bay vút qua như đằng vân giá vũ.

Chàng là Âu Dương Hải, bời ví không muốn để cho người khác nhúng vào trong mối huyết thù của song thân chàng, cho nên chàng khẽ rời khỏi u cốc, không mang theo người nào khác, cung không nói cho Lý Xuân Hoa và mọi người biết.

Âu Dương Hải biết chuyện đi đến Thiên Kiếm Đàm này nguy hiểm vô cùng, bản thân vì báo thù thì dù có bị thương vong thì cũng làm hết đạo hiếu, nhưng chàng không muốn làm cho những anh hùng hào sĩ khác vì chuyện riêng của chàng mà táng mạng! Trong lòng chàng vô cùng cảm kích sự quan tâm của Lý Xuân Hồng và Lý Xuân Hoa, cũng vì thế chàng càng không thể để cho họ vì mình phải vất vả, lo lắng bời vì chàng đã mang nợ họ qúa nhiều rồi.

Điều chủ yếu nhất chính là chàng đã hơi cảm thấy hành vi của song thân mình năm xưa có thể là hạng người xấu xa làm nhiều điều tôi ác, thương thiên bại lý, đương nhiên chàng không muốn sự việc này để cho người ta biết.

Cho nên chàng muốn một mình đi điều tra nguyên nhân mối oan thù của song thân, một tay gánh vác huyết thù của mình, khôngn cần bất cứ người nào giúp sức.

Qua ba ngày bốn đêm phóng ngựa thât nhanh, Âu Dương Hải đã đến thành Hán Dương tỉnh Hồ Bắc. Vượt qua sông trường giang, bất qúa chỉ còn đi qua địa phận hai huyện Cảm Ninh, Thông Sơn nữa thì đến núi Cửu Cung tỉnh Giang Tây.

Lúc ở Vũ Hương, Âu Dương Hải bỗng cảm thấy có người bám theo, nhưng chàng vẫn giả vờ không hay biết, cứ vội vã đi tiếp.

Đến thành Hán Dương thì đã chiều rồi?

Hán Dương, Vũ Hương, Hán Khẩu xưng là Vũ hán tam trấn, thành Hán Dương này khí phái bất phàm, đường đi rộng rãi, ngựa xe tấp nập, lầu cao, nhà cửa san sát.

Âu Dương Hải thấy trời sắp tối nếu băng qua Trương Giá thì nhất định không thể tìm được chỗ trọ, nên chàng quyết định ở lại Hán Dương một đêm, ngày mai có thể kịp đến núi Cửa Cung.

Thế là chàng trọ ở?Triệu Dương khách đếim? phía Đông thành.

Âu Dương Hải ăn cơm tối xong, đang muốn chỉnh lý lại đầu óc rồi đi ra phía ngoài dạo chơi thì trước mái hiên một bóng người bay xuống nhẹ như một chiếc lá rơi.

Dù khinh công người này rất cao, nhưng vẫn bị Âu Dương Hải phát giác, chàng giật mình trầm giọng quát: - Ai? Xông bừa vào nội viên làm gì?

Một tiếng cười nho nhỏ, người đó đã bước vào trong nhà. Chỉ thấy đó là một lão già mặc trường bào xanh, ong ta chấp tay chào Âu Dương Hải, nói:

- Dám hỏi các hạ là Hồng Võ đàn chủ Âu Dương Hải của Thanh Đạo Minh?

Âu Dương Hải giật mình nghĩ:

- Tại sao ông ta lại biết mình, người này là ai?

Thanh bào lão giả cười, nói:

- Không biết Âu Dương Hải đàn chủ đơn độc đi một mình hay là có mang người theo?

Âu Dương Hải biết người này bất thiện, mình há lại nói thực với ông ta, thế là chàng trầm sắc mặt, nói:

- Các hạ xưng hô thế nào? hỏi điền đó làm chi?

Thanh bào lão giả cười, nói:

- Các hạ nghĩ thật ngây thơ, buồn cười! chúng ta chưa hề biết nhau chẳng lẽ Thanh Đạo Minh lại giúp các hạ sao?

Thanh bào lão giả thản nhiên nói:

- Đạo võ lâm ra tay cứu giúp, chính là lẽ thường tình, sao lại nói là buồn cười. Hừ! Âu Dương Hải đàn chủ, nếu người giúp lão phu đánh lùi địch nhân thì lão phu nhất định sẽ thù lao hậu tạ.

Âu Dương Hải thấy lão này nhân quang di động không ngừng, lộ rõ là người xảo quyệt, nên chàng thấy không có hảo cảm, huống chi mình lại có chuyện cần, cho nên nói:

- Các vị có bảo vật gì hậu tạ, tại hạ cũng không thể rỗi hơi giúp được, xin thứ cho tại hạ khỏi đưa tiễn.

Nói xong Âu Dương Hải cháp tay chào.

Thanh bào lão giả lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu bước đi?

Âu Dương Hải thấy lão già áo xanh đi ra, trong lònh cảm thấy kinh dị vô cùng, không ngờ nhân vật giang hồ võ lâm hiện nay toàn là hạng kỳ quái, hành động thần bí khó lường, hành tung của mình đã bị người phát giác rồi, chàng thầm tính:

Nếu lão già áo xanh này vì mình mà đến, thì lão ta hơi có cử động gì khác, E rằng mình phải hạ độc thủ giết chết lão??

Âu Dương Hải bỏ ý định ra ngoải dạo chơi, chàng biết nhất định đêm nay địch nhân sẽ tìm đến, thế là nhân thời gian rỗi rãi, chàng ngồi tĩnh tọa luyện khí dưỡng thần.

Tung tung!

Trong đêm khuya tĩnh lặng vang lên hai tiếng trống canh?

Ngay trong tiếng trống canh, Âu Dương Hải nghe thấy trong khách điếm, cách phòng của mình không xa, vang lên mấy tiếng hự hự?

Vốn những thanh âm này rất nhỏ, nhưng Âu Dương Hải ngồi tĩnh tọa đến nhập vào cảnh giới vật ngã lưỡng vong, ngay cả tiếng lá rơi ngoài mười mấy trượng, chàng cũng có thể nghe thấy.

Âu Dương Hải chợt mở bừng mắt, trong đầu lướt qua lời nói của ông già áo xanh?

Lão nói, muốn ta giúp đỡ lão chống lại kẻ địch, chẳng lẽ lão ta thật sự cần sự giúp đỡ của ta?

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải bay vụt ra ngoài cửa sổ phóng lên trên nóc nhà.

Đêm nay mây đen phủ đầy trời, gió lạnh se sắt, không trang không sao.

Trong bóng đêm dày đặc, Âu Dương Hải chợt trông thấy bảy tám bóng đen từ phía tây khách sạn vượt tường qua. Â u Dương Hải thấy vậy bèn cau mày, bởi vì thấp thoáng trông thấy bảy, tám người

này phục sức thật là kỳ hình quái dạng.

Âu Dương Hải hít một hơi, triển khai công phu khinh thân khe khẽ đuổi theo.

Trong chớp mắt, nhóm người này đã chạy ra ngoài thành, chạy thẳng một mạch đến bến tàu?

Sóng của dòng sông vỗ đập vào vách đá ầm ầm không dứt.

Chính lúc đó chợt nghe tiếng người đi đầu tiên huýt nhỏ một tiếng, mọi người đều dừng chân, người dẫn đầu quát hỏi:

- Ai?

Trong bóng đêm có một thanh âm khàn khàn nói:

- Phải bang chủ đó không? tất cả đều bố trí xong rồi, đang đợi bang chủ khởi hành.

Trong tám người vang lên một dọng nói:

- Trần đường chủ, thuyền buồm đã chuẩn bị xong rồi ư?

Âu Dương Hải nghe dọng nói này rất quen, chính là lão già mặc áo bào xanh nọ, không ngờ lão ta đã cải trang thành ngư phủ, trà trộn vào trong tám người, nhưng điều làm Âu Dương Hải hoài nghi là họ thuộc bang hội nào? Nên biết trong võ lâm trừ ba bàng Thần Kiếm, Thiết Kiếm, Khiên Thủ nổi danh ra, giang hồ võ lâm không có một bang hội nào khác nội tiếng trong võ lâm hiện nay, chẳng lẽ lão già áo bào xanh lại là Thiết Kỵ bang chủ?

Trong lúc suy nghĩ, chỉ thấy bọn họ đã phóng nhanh tới một bãi cát?

Qủa nhiên bên đó có một chiếc thuyền buồn lớn, ba lá buồn đón gió bay phần phật, chỉ cần rút mỏ neo là đi ngay.

Bỗng nhiên, mấy người phía trước bước chân loạng choạng rồi ngã vụt ra rú lên một tiếng, tực hồ như thân bị trọng thương.

Chỉ nghe thanh bào lão nhân quát mắng:

- Trần đường chủ, ngươi đã phản bội lão phu?

Trần đường chủ đứng trên cùng cười? hề hề hề? ba tiếng quay mình lại nói:

- Trừ bảy người trước mặt ra, toàn bộ người ở Thiết Kỵ bang đều đã phản lại ngươi.

Thanh bào lão giả giận dữ gầm lên một tiếng, lắc mình một cái, tay trái đột ngột tung ra, thò

những ngón tay vừa gầy vừa nhọn chộp vào mặt Trần đường chủ.

Trần đưởng chủ lắc mình né chánh ngọn trảo, cười nhạt nói:

- Ngươi đã trúng độc Kỵ Đinh, chẳng lẽ?

Gã nói chưa xong, thanh bào lão giả bất ngờ quạt đôi tay, người bay vụt lên ngón tay quập như vuốt gà tấn công rất nhanh Trần đường chủ. Một tiếng rú vang lên?

Trân đường chủ đã trúng ngọn trảo ngã lăn xuống đất, mà thân mình của thanh bào lão gia cũng lảo đảo lùi lại ba bốn bước rồi ngồi phịch xuống bãi cát.

Thình lình, trong không trung bỗng vang lên tiếng huýt sáo?

Thanh bào lão giả té ngồi trên mặt cát nghe thấy tiếng huýt sáo, vội vã vừa bò vừa lăn tới phía trước?

Thần sắc của lão lộ vẻ kinh khủng, sợ hãi cùng cực?

Âu Dương Hải phi thân tới, một tay xốc lão già áo xanh, chạy vù đi mấy chục trượng trong đêm tối.

Âu Dương Hải chạy một hồi, bên tai chỉ nghe tóêng sóng triều vỗ ì oạp, phía sau không có người đuổi theo, chàn hỏi:

- Các hạ làm sao rồi?

Lão già áo xanh hừ một tiếng, không hề trả lời, chỉ có rên rỉ.

Lúc này thanh âm tuy không vang, nhưng nghe tiếng rên của lão giống như con thú bị thương, hiển nhiên là lão đau đớn khổ sở vô cùng, Âu Dương Hải xốn lão chạy lên một gò đất nhỏ, ngó nhìn bốn xung quanh chỉ thấy trên sườn núi phía tây bắc có một gian nhà.

Thế là chàng ôm lão già áo xanh chạy đến?

Hóa ra nơi đó là một nghĩa địa, xung quanh những một bia mọc tua tủa, âm khí vượng vấn, còn cái nhà kia lại là một ngôi mộ lớn.

Âu Dương Hải xốc lão già áo xanh vào trong mộ, đưa tay đánh một mồi lửa, chỉ thấy mặt lão già áo xanh tái ngắt, rõ ràng đã trúng độc rất nặng.

Lúc này đôi mắt lão già áo xanh lộ ra ánh mắt cực kỳ ghê rợn, ngây ra nhìn Âu Dương Hải?

Thình lình thanh bào lão giả nhảy lên đứng dậy gằn giọng quát:

- Ngươi muốn chìa khóa Âm Dương của ta thế thì ngàn vạn lần không thể được.

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình nghĩ thầm: Chìa khóa âm dương là vật gì vậy??

Nghĩ xong, Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Tính mạng của các hạ gặp nguy hiểm, dù có bảo vật bên người thì có ích gì!

Thanh bào lãi giả run giọng nói:

- Ta nguyện có thể không cần tính mạng, nhưng mà chìa khóa âm dương vẫn là của ta, Ê! ngươi là ai?

Lão ta nói xong lùi lại ba bước, cự ly cách xa, hai tay ôm lấy bụng, hình như sợ rằng vật cất trước bụng bị Âu Dương Hải cướp đi.

Điều càng làm cho Âu Dương Hải buồn cười là lão ta lại không biết mình là ai? Thực ra chàng đâu có biết lão già áo xanh trong một thời gian ngắn ngủi này, thần trí của lão ta đã bị loạn rồi, những điều ghê rợn vừa xảy ra lúc nãy đã làm cho lãi hồn phi phách tán.

Âu Dương Hải nảy tính hiếu kỳ, muốn hỏi xem chìa khóa Âm Dương có tác dụng gì.

Nhưng lúc này thấy trong đôi mắt của lão chứa đầy vẻ hung hãn, chàng bất giác cảm thấy chán ghét quay đầu bước đi.

Chợt nghe thanh bào lão giả quát:

- Đứng lại! ngươi muốn đi đâu!

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Ta đi đâu thì các hạ quan tâm làm gì?

Nói xong bèn bỏ đi.

Đi chưa được mấy bước, chợt nghe lão già áo xanh khóc lớn.

Lão khóc rất là đau đớn, thê lương?

Giống như con thú bị thương tru trong đêm, đầy dẫy những tuyệt vọng, buồn khổ.

Tiếng khóc này xúc động tấm lòng hiệp nghĩa của Âu Dương Hải, chàng quay đầu lại hỏi:

- Vì sao các hạ khóc?

Thanh bào lão giả nói:

- Ngày trước lão phu là thống soái cả một bang, hôm nay toàn bộ người trong bang phản lại ta, mà tính mạng của ta chỉ trong chốc lát nữa là phải chết, chìa khóa âm dương này còn có ích gì nữa?

Âu Dương Hải?ủa? lên một tiếng, trong lòng ngầm kinh hãi, không ngờ lão già này qủa nhiên là Thiết Kỵ bang chủ Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức.

Thiết Kỵ bang chủ khóc nói:

- Nếu ta phải đem chìa khóa âm dương này tặng cho người ta thì ta không nỡ a.!ta không nỡ a!

Trông thần thái của lão ta thật là hài hước.

Âu Dương Hải muốn cười, nhưng cười không nổi, bởi vì chàng tôn trọng lão là chúa của một bang, một lác sau mới chậm rãi nói:

- Kim tiền, bảo vật chính là vật ngoài thân, được cũng không đủ vui, mất cũng không đủ buồn, Thành bang chủ vì sao lại phiền não như vậy? Chủ yếu nhất là làm thế nào đển cứu tính mạng của bang chủ.

Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức giận dữ quát lên:

- Ngươi có biết chìa khóa Âm dương là bảo vật quí giá thế nào không? Người trong giang hồ không ai là không xem trọng nó hơn tính mạng của mình. Âu Dương Hải khẽ hỏi: - Thế chì khóa Âm Dương là vật gì? bang chủ có thể cho tại hạ muợn ngó qua xem có gì; ạ không? Ưng Trảo Vương thành Thanh Đức vội vã ôm chặt lấy bụng cười nhạt nói: - Ngươi tưởng ta là con nít ba tuổi ư? muốn lừa ta mà lất chìa khóa Âm Dương hả?

Lão nói một hơi rồi đột nhiên rên rỉ, rõ ràng lão ta trúng độc rất nặng. Âu Dương Hải cười nhạt, nói: - Không cho ta xem thì không xem.

Thành Thanh Đức trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Lão đệ, ta đính ước với ngươi, ngươi cứu tính mạng ta, ta đem công dụng của chìa khóa Âm Dương phân một nửa cho ngươi, không biết ý ngươi thế nào?

Âu Dương Hải ngẩng đầu cười lớn, nói:

- Cứu nguy giải khốn để rồi được báo đáp đâu phải là chuyện của ta? Lão trúng độc gì ta cũng không biết, xin tha thứ cho, tính mạng cửa các hạ chắc là khó cứu.

Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời.

Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức biết chàng muốn bỏ đi, nếu không dùng đến mối lợi lớn thì không cầu được chàng ra tay cứu mạng, bèn nói:

- Lão đệ, ta sẽ đưa chìa khóa âm dương cho ngươi coi?

Lão nói đến đây chợt hạ thấp giọng, nói:

- Lạo đệ có biết rằng có chiếc chìa khóa Âm Dương này thì có được toàn bộ báu vật dấu trong Âm Dương cốc không?

Âu Dương Hải nghe đến cái tên Âm Dương cốc liền biến sắc.

Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức lúc này từ trong người lấy ra một cái hộp ngọc. Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, đưa tay đón lấy cái hộp ngọc. Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức vội vã đưa tay nắm chặt lấy cổ tay của chàng, run giọng nói:

- Ngươi không nên cướp chìa khóa Âm Dương của ta, không nên cướp..

Hóa ra Âu Dương Hải trông thấy chiếc hộp ngọc này trong lòng thất kinh, chiếc hộp ngọc này chính là chiếc hộp ngọc đựng tám thanh tiểu kiếm, chàng muốn cầm lấy xem thử.

Âu Dương Hải cảm thấy năm ngón tay của lão ta lạnh toát như băng siết chặt lấy cổ tay của mình.

Âu Dương Hải lật cổ tay, xoay một vòng, lập tức thoát khỏi năm ngón tay của lão.

Xương ngón tay của Ưng Trảo Vương đau như muốn gãy lìa, nhưng để cho vật chí bảo của võ lâm này dễ dàng bị Âu Dương Hải cướp đi như vậy thì còn khó chịu hơn là cắt một miếng thịt của lão, lão bèn giang hai tay ôm siết lấy hông của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thất kinh, đánh mạnh vào hai tay của lão muốn thoát ra.

Ai ngờ Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức như một người sắp chết đuối vớ được một vật gì cứu mạng, nói gì lão cũng không buông tay, chỉ nghe thấy gân cốt kêu lục cục?

Âu Dương Hải đành phải tăng thêm kình lực muốn bẻ gãy hai tay của lão. Nhưng chàng trong lòng không nỡ, không vận lực nữa, quát lên: - Các hạ còn không buông tay?

Vừa nói xong thì ở trong nghĩa địa có tiếng chân bước, bóng người thấp thoáng.

Vút vút? một loại ám khí xé gió bay đến.

Âu Dương Hải biến sắc, thu mình lại, khéo léo sử dụng kình lực trôi tuột khỏi vòng tay của Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức như một con lươn.

Thân pháp của chàng cực nhanh, xông lên trước loạt ám khí này, tung mình lên cái cây bên cạnh ngôi mộ.

Chợt nghe Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức gầm lên một tiếng, múa xong trảo lao nhanh về phía những người từ bốn phía ap đến?

Chợt?

Từ ngoài xa vang lên một tiếng hú?

Tiếng hú này vừa cất lên, dài dằng dặc, the thé chói tai, chấn động tâm hồn của người nghe.

Âu Dương Hải sững người?

Trong chốc lát, tiếng hú đã đến dưới gò hoang.

Thật là nhanh chóng, lúc mời nghe tiếng rõ ràng hãy còn ở ngoài một dặm, nhưng trong chớp mắt, tiếng hú đã đến trước mặt, trong thiên hạ trừ phi là con chim bay nhanh nhất mới có thể trong chốc lát đã bay được một đoạn đường dài như vậy, nếu không thì dù là ngựa thiên lý cũng không thể đến ngay được.

Mà tiếng hú này rõ ràng là của người chứ không phải của chim.

Âu Dương Hải nghe tiếng hú đến cực nhanh giật mình nép người vào bóng cây. Trong chốc lát chợt nghe Ưng Trảo Vương Thành Thanh Đức thất thanh la lên, thanh âm sợ hãi vô cùng nói:

- Ngươi? ngươi là Bạch Hoàng? giáo chủ?

Câu nói chưa hết thì giọng nói chợt ngừng lại.

Kỳ quái là những người đứng đầy xung quanh nghĩa địa cũng không thốt một lời.

Bốn bề im phăng phắc.

Tựa hồ như ai ai cũng đột nhiên biến thành đá hết, lại giống như trông thấy một (x-x).

Âu Dương Hải cảm thấy quái dị vô cùng, từ trên cây khẽ dòm qua khe hở?

Bởi vì đêm không trăng không sao, nghĩa địa lại qúa tối tăm, mờ mịt, chỉ thấy có một bóng đen đứng sừng sững nư hồn ma bóng quư.

Bóng đen này giống như một ảo ảnh khiến người ta không thể nào nhân ra hình dạng người.

Lại một bóng màu đỏ nữa đã đến sát bên cạnh bóng đen êm như ru.

Chợt nghe ầm một tiếng, đột nhiên nghẹn lại.

Âu Dương Hải nghe thấy bốn chữ Bạch Hoàng giáo chủ, giật mình một cái?

Chàng cảm thấy Bạch Hoàng giáo chủ cực kỳ lợi hại, mới làm cho những người này sợ đến như vậy?

Chợt nghe một giọng nói trong trẻo lạnh như băng:

- Giáo chủ hỏi các ngươi, chìa khóa Âm Dương ở đâu mau đem ra đây, giáo chủ đại phát từ bi, tính mạng của các người đều có thể được tha.

Âu Dương Hải nghe giọng nói này, giật mình nghĩ - Nữ nhân này không phải là hồng y thiếu nữ Lục Thiên Mai hay sao?

Chỉ nghe thấy trong đám người có người nói:

- Bang chủ của chúng tiểu nhân cầm đi rồi, chúng tiểu nhân đang muốn cướp lại. Giáo chủ, giáo chủ?

Thanh âm lạnh như băng ấy nói:

- Ê! Thành Thanh Đức, thế chìa khóa Âm Dương đâu? Ai ngờ nghe?huỵch? một tiếng, có người té xuống đất. Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Hỏng bét, Thiết Kỵ bang chủ đã trúng độc thủ của họ rồi!

Chàng biế rõ kẻ địch quá lợi hại, mình cô thân có một mình chỉ sợ không phải là đối thủ của kẻ địch, nhưng đã trót nhúng tay vào thì tuyệt đối không thể đứng ngoài nhìn. Bụng nghĩ:

- Lâm sự mà sợ hãi co rúm thì không phải là trượng phu. Đang muốn nhảy ra thì chợt nghe một người lạnh lùng nói: - Người này đã sợ hãi mà chết rồi, khám trong người hắn. Âu Dương Hải thất kinh, nghĩ thầm: - Tại sao sợ hãi mà chết?

Chỉ nghe thấy tiếng quần áo kêu sột soạt, tiếng thân người lăn chuyển. Giọng nói lạnh như băng của Lục Thiên Mai cất lên: - bẩm cáo giáo chủ, trên mình của người này không có vật khác lạ nào. Qua một lúc, trong đám người có một người run rẩy nói:

- Giáo? giáo chủ, rõ ràng là lão lấy đi chúng tiểu nhân quyết không dám giấu. Nghe giọng nói của

gã cũng biết dưới ánh mắt uy hiếp của Bạch Hoàng giáo chủ, gã đã sợ đến vỡ mật.

Thanh âm hãi hùng này trong đêm tối bay vào tai Âu Dương Hải, thuy chàng nghệ cao đảm đại nhưng cũng không khỏi phát run:

Chỉ nghe thấy Lục Thiên Mai cất tiếng hỏi:

- Các ngươi nói là chìa khóa Âm Dương do Thành Thanh Đức lấy đi sao lại không thấy? Nhất định là các ngươi đã cất dấu nó. Thôi thì thế này, ai đem sự thật nói ra trước, ta sẽ xin giáo chủ tha thứ cho ngừơi đó khỏi chết. Trong đám người các ngươi chỉ chừa lại một người không chết, ai nói trước người đó sẽ sống.

Nghĩa địa im ắng phăng phắc, một lúc có người nói:

- Khải bẩm giáo chủ, chúng tiểu nhân thật sự không biết, nhưng chúng tiểu nhân nhất định điều tra sự thật?

Bóng đen của Bạch Hoàng giáo chủ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng vẫng không nói:

Nghe tiếng Lục Thiên Mai nói:

- Ai bẩm báo sự thật trước thì sẽ để người đó sống.

Qua một lát, chợt có người kêu lên:

- Hôm nay bọn ta phản bội bang chủ nghe các người khú sử, hoàn toàn tưởng rằng Bạch Hoàng giáo chủ có thể ưu đãi thuộc hạ, không ngờ các người lại độc ác xảo quyệt như vậy, bây giờ trước sau gì cũng chết, chỉ có liều mạng với các người?

Câu nó còn chưa hết, thình lình im?

Chẳng có một tiếng động nào, thế là xong một mạng.

Âu Dương Hải thất kinh, chàng ở trong cây mà không sao thấy được họ giết người như thế nào.

Chỉ nghe một người khác nói:

- Mới rồi tiểu nhân ở trên thuyền trông thấy Trần Đường chủ bị Thành thanh Đức giết chết, xong một bóng người bay vụt tới, như chớp chụp lất Thành Thanh Đức phóng chạy đến đây, chúng tiểu nhân đến đây thì chỉ thấy Thành Thanh Đức, mà không thấy người kia. Chắc chìa khóa Âm Dương nhất định do người kia cvướp đi.

Bóng đen giáo chủ?ừ? một tiếng.

Chỉ nghe thất tiếng gió phiêu động.

Bóng đen giáo chủ và Hồng y thiếu nữ Lục Thiên Mai đã bay xuống gò hoang.

Lúc này bốn bề im lặng như tờ, tực như không còn một tiếng người nào. Âu Dương Hải từ trên cây từ từ tuột xuống, chỉ thấy mọi người còn đứng ở đó, có điều không nhúc nhích gì cả, hiệ ra vẻ âm u lạ lùng Âu Dương Hải khẽ đi đến, đưa mắt nhìn vào mặt họ, không nhịc được kêu à lên một tiếng.

Hóa ra những người này đứng đó rõ ràng là bị người điểm trúng huyệt đạo, sắc mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh khủng.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Bạch Hoàng giáo chủ này thật là một nhân vật hung tàn quán thế, những người này trông ra ai nấy cũng đều là những tay dũng sĩ khỏe mạnh, nhưng vừa trông thấy Bạch Hoàng giáo chủ thì kinh hãi đến độ như vậy.

Thế là, chàng đưa tay ấn vào huyệt?hoa cái? của người bên cạnh, muốn gỉa khai huyệt đạo cho hắn.

Ai ngờ người đó chẳng nhúc nhích gì hết Lại thoa mũi hắn, thấy đã ngừng thở tự bao giờ, hóa ra hắn đã bị điểm trúng tử huyệt.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, đưa mắt nhìn hai mươi mấy người xung quanh, họ đứng rải rác trong nghĩa địa, chàng lại không thấy Bạch Hoàng giáo chủ hoặc Lục Thiên Mai xuất thủ, hai mươi mấy người này đều bị chết, thật là một chuyên thần bí không thể tưởng tượng nổi.

Trên nghĩa địa chỉ có một người đứng ngây ra không dám thở mạnh, đó là người lên tiếng sau cùng, được Bạch Hoàng giáo chủ lưu lại mạng sống.

Âu Dương Hải kinh nghi bất định, nên biết khoảng cách chàng xuất hiện và Bạch Hoàng giáo chủ rời đi thời gian chỉ là một cái chớp mắt, nhưng đối phương lại có thể hạ thủ độc thủ cả hai mươi mấy người này, thủ pháp cực nhanh qủa là hiếm thấy.

Chàng hỏi người chưa chết này:

- Ê! ngươi làm sao vậy?

Hỏi liền mấy câu mà đại hán này chỉ chợn mắt trắng dã, thần sắc ngơ ngơ ngắc ngắc.

Âu Dương Hải bắt mạch của hắn liền phát giác nhịp mạch của hắn rối loạn, xem ra tính mạng tuy còn nhưng đã bị người ra tay làm đứt mấy nơi kinh mạch, biến thành một gã khờ không biết nói

chuyện, không biết suy nghĩ.

Lúc này Âu Dương Hải trở nên giận dữ, bụng nghĩ:

- Bạhc Hoàng giáo chủ lại độc ác tàn khốc như vậy!

Nghĩ đến võ công cao cường của đối phương, mà minh đơn phương độc mã, qủa thật không phải là đối thủ.

Âu Dương Hải cảm thấy võ công của mình biết bao là bé nhỏ, nếu mà so sánh với Bạch Hoàng giáo chủ thì thật là ngọn đồi so với núi cao, dòng sông so với biển lớn!

Chàng buồn bã thở dài một tiếng.

Chợt phía sau lại vang lên một tiếng than thở khe khẽ.

Âu Dương Hải thất kinh, quay phắt người lại.

Trong nghĩa địa ghê rợn, lổn nhổn mô bia, khung cảnh mờ mịt, âm u nào có thấy bóng người.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, nghĩ:

- Rõ ràng phía sau có tiếng than thở, sao quay lại thì không thấy bóng người, chẳng lẽ mình nghe lầm chăng?

Âu Dương Hải không tin lỗ tai mình nghe lầm, mà là có ngươờ nấp ở nơi nào đó trong ngôi mộ cho nên mình không thấy.

Âu Dương Hải đưa tay rút kiếm, lạnh lùng quát:

- Ai? Sao không ra mặt tương kiến.

Chỉ nghe thấy sau một ngôi mộ ngoài mười mấy trượng vang lên một giọng nói:

- Ta đã sắp chết đến nơi rồi, sao còn có thể tương kiến với ngươi được.

Âu Dương Hải cau mày, hỏi:

- Sao ngươi nói là sắp chết, ngươi là ai?

Người đó thở dài nói:

- Ngươi là Thanh Đạo Minh hồn Võ đàn chủ gần đây mà nổi danh trên giang hồ phải không? Ôi! ngươi có thể cứu mạng ta chứ?

Âu Dương Hải kinh dị vô cùng, chàng cảm thấy giọng nói này hơi quen, nhưng lại không nhớ ra là ai?

Âu Dương Hải đi lên trước vài bước, quát lên:

- Ta có thể cứu ngươi, nhưng trừ phi người có thể đứng dậy để ta xem thử. Người đó than thở nói: - Nếu ta có thể đứng dậy thì sao lại muốn ngươi cứu.

Âu Dương Hải hỏi: - Ngươi bị thương ra sao? Người đó nói: - Bị thương rất nghiêm trọng?

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng quay mình bước đi.

Chợt nghe người ấy than rằng:

- Ngươi mà đi thì đại bí mật kinh động giang hồ võ lâm kia sẽ không ai biết nữa.

Âu Dương Hải nghe vậy quay trở lại, hỏi:

- Bí mật gì?

Người đó nói:

- Bí mật của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương Hải nói:

- Ngươi biết Bạch Hoàng giáo chủ là ai à? Người đó nói: - Ngươi qua đây, ta nói cho ngươi biết.

Âu Dương Hải bất giác bước lên bốn năm bước, bỗng lại dừng lại hỏi:

- Vậy thế các hạ là ai? Hãy hiện thân ra đi.

Người đó chậm rãi nói:

- Ngươi bước lên ba bước nữa thì có thể trống thấy ta.

Âu Dương Hải biết trên giang hồ võ lâm đâu đâu cũng đầy dẫy những âm mưu qủi kế, người này nghe tiếng hơi quen, nhưng chàng lại không đoán ra là ai, thầm nghĩ:?Hắn bị thương rất nặng, nhưng giọng nói lại không yếu ớt như người bị thương, mình không thể trúng qủi kế của hắn??

Vừa nghĩ đến đó thì chợt người đó nói:

- Bạch Hoàng giáo chủ là?

Người đó nói vài câu nữa tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, Âu Dương Hải nghe không rõ, bất giác đi lên một bước, hỏi:

- Ngươi nói gì?

Người đó nói mấy câu nho nhỏ thanh âm lại càng thêm nhỏ nữa, Âu Dương Hải chỉ nghe thấy cái gì?Âm Dương cốc Bạch Hoàng giáo chủ?? mấy chữ.

Âu Dương Hải lại bước lên mấy bước, hỏi:

- Ngươi nói gì?

Bất chợt Âu Dương Hải cảm thấy trên bụng và trên đùi đồng thời muỗi cắn phải.

Lúc này là mùa đông, gió lạnh sé da, làm gì có muỗi, Âu Dương Hải cũng không để ý, thậun tay vỗ lên chỗ bị cắn hai cái.

Bỗng Âu Dương Hảo ngẩng đầu lên?

Chỉ thấy sau một ngôi mộ cách hai trượng trước mắt, có một người mặc hoàng kim trường bào đứng đó.

Âu Dương Hải kinh hãi lùi lại ba bốn bước, giận dữ quát lên:

- Hóa ra là thứ gian đồ nhà ngươi!

Người mặc hoàng kim trường bào chính là một trong tam kỳ lệnh chủ mà Âu Dương Hải đã gặp qua hai lần. Gã cười hề hề hề? một tràng gian xảo, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đem chìa khoá Âm Dương để lại, ta sẽ dâng thuốc giải Văn Tu Châm (Kim râu muỗi) cho ngươi.

Âu Dương Hải nghe thấy ba chữ?Văn tu châm? liền giật mình, vội đưa tay rờ vào chỗ bị muỗi chích ở bụng hồi nãy.

Chỉ cảm thấy hơi buốt, rõ ràng là cảm giác sau khi bị muỗi cắn, nhưng cáng nghĩ cáng thấy không đúng, lúc này làm gì có muỗi? Mà muỗi làm gì có thể cắn vào bụng xuyên qua áo được.

Vừa nghĩ đến đây liền hiểu! vừa rồi gã cố ý nói nhỏ để dụ ta đến gần, thế là bắn lạot ám khí nhỏ xíu này vào người ta.

Âu Dương Hải không khỏi giận dữ, hừ một tiếng?

Tả chưởng che mặt, hữu chưởng che ngực, tung người xông đến.

Người chưa chạm đất, người mặc kim hoàng trường cười nhạt một tiếng, phóng ra một chưởng.

Âu Dương Hải trong lúc thịnh nộ đã vận đến mười thành công lực vào ngọn chưởng.

Song chưởng của hai người gieo tiếp?bình? một tiếng, mỗi người đều bị chấn động lùi lại mấy bước.

Âu Dương Hải cùng với gã đấu chưởng, cảm thấy bàn ta đau đớn kịch liệt.

Hóa ra chưởng này trong lòng bàn tay đối phương lén dấu vũ khí sắn nhọn, song chưởng vừa tiếp chạm thì bảy mũi nhọn đồng thời xuyên vào lòng bàn tay của chàng.

Ngườ mặc kim hoàng trường bào và Âu Dương Hải đối một chưởng, hai vai lắc lư, lùi lại ba bốn bước, ựa lên một tiếng, trong miệng phun một bụm máu tươi.

Nhưng người mặc Kim hoàng trường bào cười lạnh nói:

- Thất Tinh Đinh trong chưởng của ta độc tính không vừa. CHưởng lực kinh người của người qủa thật bất phàm, bội phục bội phục.

Âu Dương Hải giận dữ điên cuồng rút thanh Qui Kiếm chém mạnh xuống.

Người mặc kim hoàng trường bào né người tránh khỏi nhát kiếm, phập một tiếng, trường kiếm đã chém tấm bia mộ sau lưng gã làm đôi như cắt miếng đậu hũ.

Â u Dương Hải vung cổ tay, soạt, soạt! lại chém ra hai nhát. Ánh sánh xanh lòe chớp, kiếm phong buốt tới tận xương Người mặc Kim hoàng trường bào trông thấy kiếm thức dũng mãnh như vậy, nhảy lùi lại một trượng, kêu lên:

- Ngươi trúng liền hai thứ độc, lại còn ra oai được nữa sao?

Âu Dương Hải hét lên một tiếng, chân bước theo thế cung tiễn bộ, trường kiếm đâm xéo ra?

Nhát kiếm này nhanh như chớp, mà góc độ chém ra cực kỳ quái dị.

?Phực? một tiếng, tay áo của người mặc kim hoàng trường bào bị chém rách, bay phất phơ trong gió.

Người mặc kim hoàng trường bào thất kinh, quát lên:

- Ngươi muốn tính mạng hay là muốn chìa khóa Âm Dương?

Âu Dương Hải nói:

- Được! Ngươi đưa ra thuốc giải, ta đưa ngươi chìa khóa Âm Dương.

Nguyên là bị trúng Văn Tu Châm trên đùi của Âu Dương Hải dần dần tê dại, biết rằng độc tính đã phát tác, người này võ công cực cao, chàng cũng không tin rằng trước khi độc tính phát tác lại có thể đánh bại được gã.

Chàng trên người mang mối huyết hải thâm cừu, há lại chết như vậy, mà chìa khóa Âm Dương này nói ra cũng là do chàng lấy được từ trong tay Thành Thanh Đức.

Thế là chàng rút từ trong người ra chiếc hộp ngọc, ném trên mặt đất.

Cạch một tiếng, nắp hộp mở ra để lộ tám đạo kiếm quang chói lọi.

Âu Dương Hải thấy vậy trợn mắt há mồm qủa nhiên là tám thanh tiểu kiếm đó, mà vật này chàng đã tặng cho Vân Trung Nhạc, sao Thành thanh Đức lại có?

Người mặc kim hoàng trường bào mừng rỡ, cúi mình nhặt lên, ngắm nghía mải mê, khen ngợi:

- Hảo kiếm! hảo kiếm! chỉ vậy thôi mà giá trị liên thành?

Âu Dương Hải thấy gã ngắm nghía tám thanh kiếm mà không lấy thuốc giải ra, lúc này Âu Dương Hải cảm thấy bàn tay đau đớn dữ dội, bất giác kêu lên:

- Ta dùng chìa khóa Âm Dương đổi thuốc giải, thế thuốc giải đâu? Người mặc áo kim hoàng trường bào lớn tiếng cười ha ha không ngớt. Âu Dương Hải giận dữ nói: - Ta đòi ngươi thuốc giải, có gì mà buồn cười?

Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:

- Sao ngươi ngu vậy, không đợi ta đưa thuốc giải mà lại đưa chìa khóa Âm Dương cho ta trước?

Âu Dương Hải giận dữ nói:

- Nhất ngôn ứng xuất, tứ mã nan truy, ta đồng ý lất chìa khóa. Âm Dương đổi thuốc giải chẳng lẽ lại còn trì hoãn hay sao? đưa trước đưa sau cũng đều như nhau chứ?

Người mặc kim hoàng trường bào cười khẽ nói:

- Ta biết võ công của ngươi rất cao, ta vẫn phải kém ngươi ba phần, ngay cản ngươi đánh không lại ta phải chay trốn thì ta cũng không giám chắc là bắt được ngươi, như thế thì ta làm sao mà được chìa khóa Âm Dương. Bây giờ chìa khóa Âm Dương đã vào tay ta rồi thì ngươ hay còn muốn ta dùng

thuốc giải cứu ngươi ư?

Âu Dương Hải nghe vậy một luồng khí lạnh từ đáy lòng bốc thẳng lên.

Người mặc kim hoàng trường bào lại nói:

- Âu Dương Hải, có một chuyện này mà ngươi không thể không biết, Văn Tu CHâm của tại hạ thật hãy cònh không hơn nổi Thâm tinh đinh độc tính trong Thất tinh đinh này mới qủa thực là lợi hại đấy. Trong vòng hai mươi bốn giờ, cơ nhục toàn thân của ngươi sẽ rơi vô hình? Vạn vật thực hư? trong Hải Lưu Trân Kinh.

Uy lực mạnh mẽ của loại chưởng vô hình này đã có người thấy qua, nhưng Âu Dương Hải không phải lúc nào cũng có thể tung ra loại chưởng lực này mà phải trong lúc bất ngờ mới vận ra được.

Đường Hải Ninh thấy nhát kiếm bên tay phải của Âu Dương Hải hung ác ghê gớm, tránh người né qua rất nhanh nhưng lúc này soạt một tiếng chiếc khăn bịt mặt của người kim bào đã bị Âu Dương Hải kéo xuống Chàng sửng sốt kêu lên!

- Là ngươi?

thì ra người áo vàng cũng chẳng phải ai xa lạ chính là Đường Hải Ninh, trong một sát na Âu Dương hải bỗng thấy tay hữu đường hải ninh khẽ vung lên mũi chàng liền ngửi thấy một mùi hương khác lạ. Gầm lên một tiếng chàng dồn hết chân lực bản thân vào một thức vô hình chưởng phóng sang Đường Hải Ninh, chỉ nghe thấy Đường Hải Ninh hự lên một tiếng, thân người đã ngã xuống.

Mà Âu Dương Hải cũng vì vận phát ra kình lực cực lớn nên làm cho độc khí phát tác mau lẹ.

Trong cơn hôn mê chàng vụt thấy một người đi đến như một bóng ma, giống như là Bạch Hoàng giáo chủ.

Sau đó?

Chàng đã bất tỉnh nhân sự, hôn mê đi.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu?

Lúc chàng tỉnh lại phát giác mình nằm trên một cái nền cưng cứng, chàng cảm thấy toàn thân vô lực, cả mí mắt cũng không mở nổi.

Chỉ có não trí là tỉnh táo.

Đột nhiên chàng nghe một giọng rất quen thuộc nói:

- Bắc Quốc Tiên Cơ, nội tâm của ngươi rất rõ, công lực của ngươi luôn kém ta một bậc, nếu như ta vận động nội lực thì tuy ta phải mất đi ba bốn mươi năm công lực, nhưng còn ngươi thì bỏ mạng tại đây, cho nên, ta xin ngươi giao hắn cho ta.

Âu Dương Hải nghe vậy rất mừng, hóa ra người đang nói này chính là sư phụ Thiết Địch quái hiệp của mình, thế thì đối phương là Bắc Quốc Tiên Cơ.

Chỉ hận mình không thể mở mắt được để trông thấy hai vị tuyệt đại cao thủ này giao đấu võ công, nghe họ nói chuyện, hình như là đang tỉ thí nội lực.

Chỉ nghe giọng nói trong trẻo của Bắc Quốc tiên Cơ, nói:

- Bây giờ tuy ta yếu thế nhưng viên binh của bổn giáo lát nữa sẽ đến.

Âu Dương Hải kinh hãi vô cùng, nói như vậy Bạch Hoàng giáo chủ lại là Bắc Quốc Tiên Cơ.

Chỉ nghe thấy Thiết Địch quái hiệp nói:

- Hiện giờ ta và ngươi ở tại lòng sông mênh mông, chẳng lẽ người của ngươi sẽ đến ngay ư?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Thiết Địch quái hiệp, ngươi luôn luôn nhân từ, cho nên thất bại hoàn toàn đều tại khuyết điểm này. mời rồi ngươi thả tên phu thuyền, kỳ thực tên phu thuyền này là người của bổn giáo, hắn ở trong võ lâm có một trác hiệu?Phiên giang thủ quỉ? có thể lăn trong nước một ngày một đêm, thuư tĩnh rất thành thạo, tính ra hắn đã bơi qua sông, chỉ lát nữa thôi thì viện binh của bổn giáo sẽ tới.

Chương 12: Gặp Viên Thần Học Được Kiếm Ma

Thiết Địch quái hiệp hỏi:

T

- Viện binh của ngươi chắc chừng nào tới?

Bắc Quốc Tiên cơ nói: - Mau thì một khắc, chậm thì ba khắc.

Thiết Địch quái hiệp nói:

-Trong thời gian đó đủ cho ta diệt trừ ngươi rồi Bắc Quốc Tiên Cơ cười nói:

- Ta tính toán sẽ không ngu ngốc như vậy đâu, chết dưới chưởng của ngươi nhưng trong khi phần công lực của ngươi chưa hồi phục, viện binh của ta sẽ đến, ngươi khó lòng mà sống sót.

Một chiếc thuyền nhỏ đang trôi dạt giữa dòng sông. Trong chiếc thuyền có một người nằm như chết, và hai người nữ đều che mặt bằng khăn xanh và lụa trắng, bốn bàn tay của họ đan vào nhau, vẫn đứng nói chuyện, thần thái cực kỳ nhàn nhã.

Người ngoài cuộc đâu biết hai người này đang dùng nội lực tuyệt đỉnh, cùng nhau giao đấu một mất một còn, sự sống hay chết, hoàn toàn quyết định chỉ trong khoảnh khắc; Thiết Địch quái hiệp nói: - Lão phu tuy chết đi nhưng Bạch Hoàng giáo cũng bị huư theo cái chết của ngươi.

Bắc Quốc Tiên Cơ cười khanh khách nói:

- Thiết Địch quái hiệp, ngươi cho rằng ta là người chỉ cao vô thương của Bạch Hoàng giáo ư?

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Giáo chủ của một giáo thì là chí cao vô thượng, trừ phi người không phải là giá chủ. Ngươi nằm là Âu Dương Hải nghe vậy giật mình? Chàng nghĩ đến bóng đen mà chàng đã gặp tại nghiă địa ở Hán Dương, chàng đã từng thấy qua một lần, tuy không có thấy rơ diện mạo của người đó, nhưng từ bóng người mà nhìn thì bóng đen trên nghĩa địa tuyệt đối không giống Bắc Quốc Tiên Cơ, hơn nữa chàng cảm thấy bóng đen trên nghĩa địa võ công so với Bắc Quốc Tiên cơ cho đến Thiết Địch quái hiệp, Văn Trung Nhạc, Cổ Thiên nhân viên còn cao hơn một bậc, như vậy thì chẳng lẽ Bạch Hoàng giáo chủ là một người khác.

Bắc Quốc Tiên Cơ cười nói:

- Người trong giang hồ võ lâm đều cho rằng ta là Bạch Hoàng giáo chủ, kỳ thực họ đều sai cả.

Thiết Địch quái hiệp nghe vậy hình như kinh ngạc vô cùng, nói: - Sao? Thế thì Đông Phương Ngọc, Đường Hải Ninh, Lục Thiên Mai không phải là đồ đệ của ngươi?

Bắc Quốc Tiên cơ nói:

- Ngươi cho răng công phu của ba người bọn họ người nào cao nhất? Thiết Địch quái hiệp nói: - Phải kể là Lục Thiên Mai.

Bắc Quốc tiên cơ lại nỏi:

- Người đă từng tiếp qua mấy chiêu của Lục Thiên Mai, cảm thấy võ công của cô gái này so với ta thế nào?

Thiết Địch quái hiệp nói: - Hãy còn kém ngươi rất nhiều. Bắc Quốc Tiên Cơ thở dài nói:

- Ngươi sai rồi, võ công của cô gái này hình như cao thâm hơn ta, Lục Thiên Mai vốn là đồ đẹ của ta, nhưng bời vì tính cách lạnh lùng tàn khốc của cô ta cho nên đặc biệt được Bạch Hoàng giáo chủ sủng ái, truyền thụ thêm tuyệt kỷ, hiện giờ Lục Thiên Mai đã là mối lo trong lòng ta.

Bà ta nói xong, chẳng những Âu Dương Hải nghe thấy ù ù cạc cạc mà ngay cả Thiết Địch quái hiệp cũng cảm thấy hoài nghi vô cùng.

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Người không phải la Bạch Hoàng giáo chủ, thế thì Bạch Hoàng giáo chủ là ai? Trong thiên hạ lại có người nào có thể sai khiến đựoc Bắc Quốc Tiên cơ?

Bắc Quốc tiên cơ nói:

- Nói ra cũng thật buồn cười, Bạch Hoàng giáo chủ thật ta vẫn không biết là ai?

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Cuộc nói chuyện hôm nay làm cho suy nghĩ của ta đối với Bạch Hoàng giáo chủ càng cảm thấy đáng sợ rồi đấy.

Bắc Quốc tiên cơ cười nói:

- Chảng những ngươi thấy sợ mà ngay như ta nghĩ đến Bạch Hoàng giáo chủ cũng ngay đêm

không thể ngon giấc.

Thiết Địch quái hiệp nói:

- Với một câu nói của ngươi cũng đã chứng minh rằng ngươi không trọn vẹn với Bạch Hoàng Giáo, vì sao ngoài mặt vẫn làm Bạch Hoàng giáo chủ? Bắc Quốc Tiên cơ ảm đạm nói: - Ta bị người ta khống chế.

Thiết Địch quái hiệp ngạc nhiên nói:

- Chuyện gì của ngươi mà bị người ta khống chế? Bắc Quốc tiên cơ cười nhạt nói:

- Điều này người bất tất phải hỏi, chúng ta hiện nay văn ở thế đối địch. Trong lòng Thiết Địch quái hiệp lúc này cảm thấy chấn kinh, hoài nghi khôn tả. Mọi sự của Bắc Quốc tiên cơ, ông đều biết rất rõ, ông không ngờ với danh vọng của Bắc Quốc Tiên cơ mà lại cam chịu làm thuộc hạ dưới chân người, chịu sự sai khiến, trong thiên hạ lại có một ai có thể sai khiến khống chế được bà ta? Trừ phi Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt mới có thể trên tình cảm mà khống chế được bà ta, nhưng vợ chồng Âu Dương Kiệt thật sự đã bỏ mạng lại Thiên Kiếm Đàm.

Vốn Thiết Địch quái hiệp cho rằng Bắc Quốc tiên cơ là người chí cao vô thượng của Bạch Hoàng giáo, ai ngờ sau bức màn lại còn có người chủ trì, thật là một chuyện biết bao lạ lùng.

Thiết Địch quái hiệp trầm tư suy nghĩ như vậy, tâm thần phân tán, một luông kình lực cực mạnh từ bàn tay của Bắc Quốc tiên cơ ập tới, ông giật mình vội vã ngưng tụ tâm thần, hóa giải luông nội lực đánh tới đó, hỏi: - Thế ngươi chuẩn bị đem hắn đi đâu?

Bắc Quốc tiên cơ noi:

Chủ nhân của ta hạ lệnh đưa hắn đến một căn cứ địa bí mật của Bạch Hoàng giáo.

Âu Dương hải biết là đang chỉ mình. Thiết Địch quái hiệp nói:

- Người sau bức màn sai khiến người ư?

Bắc Quốc tiên cơ nói:

- Hắn ta trúng Văn tu châm và Thất Tinh đinh của Đường Hải Ninh, loại ám khí có chứa chất độc này chính là do giáo chủ của bổn giáo chế tạo ra, hiện nay trong thiên hạ không có ai có thể giải được độc này. Nếu người cướp hắn từ trong tay ta thì hắn cũng chỉ có chết, bổn giáo chủ đã có lệnh đưa hắn đi, biết đâu có thể sống sót không chừng.

Thiết Địch Quái hiệp nói:

- Ta sợ lúc hắn được cứu sống lại thì lại trở nên một con người mất hết bản tính, thành người của Bạch Hoàng giáo. Lúc đó hắn tàn hại sinh linh, gây nên tội ác vô cùng, chi bằng bây giờ ta đánh chết hắn đi.

Âu Dương Hải nghe vậy hồn phi thiên lý, không ngờ vận mệnh của mình lại bấp bênh như vậy.

Chàng nghĩ đến mối huyết thù xưa kia? Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa, hai người tâm ái của mình?

Nhưng khoảnh khắc đó lại như khói mây bây qua trước mắt, đã tiêu tan mất hết.

Một giọt nước mắt từ trong khoé mắt của chàng chảy ra.

Âu Dương Hải không còn nghe thấy giọng nói của Thiết Địch quái hiệp và Bắc Quốc tiên cơ nữa, chàng đã hôn mê đi không biết từ lúc nào.

Lúc chàng tỉnh lại lần thứ hai?.

Mắt chàng đã có thể mở ra, nhưng toàn thân vẫn vô lực, không thể cất tiếng.

Vật đầu tiên chàng thấy là một lá tiêu kì, trên lá cờ có thêu một con hổ bay.

Âu Dương Hải nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, vẫn trông thấy lá tiêu kỳ nhỏ đó.

Chiếc tiêu kỳ này cắm trong một lọ hoa, con hổ bay trên lá cờ, đang bay nhảy trong mây, trông rất uy vũ.

Âu Dương Hải nghĩ: Sao ta lại ở trong tiêu cục vậy?

Chàng phát giác là mình đang nằm trên một cái cáng, trước sau có người khiêng, mà nơi ở hình như là một toà đại sảnh.

Chàng muốn quay đầu dòm sang trái, sang phải, nào hay cái cổ cứng ngắc, không thê chuyển động được.

Âu Dương Hải than thầm: Chẳng lẽ toàn than mình bị tàn phế rồi ư?

Chỉ nghe thấy hai người nói chuyện, một thanh âm nói oang oang: - Xni hỏi quí tánh của cô nương.

Một thanh âm nữ nhân nói:

- Ngươi không cần phải hỏi danh tánh của ta làm gì, ta chỉ hỏi ngươi Hắc Phi Hổ Du Cầm Bang hãy còn bảo tiêu hay không?

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, giọng nói đó chính là của Lục Thiên Mai.

Người có giọng nói oang oang giận dữ nói:

- Phụ than ta sớm đã qui ẩn giang hồ võ lâm, cô nương nếu cần bảo thiêu thì nói danh tánh ra, nếu không xin hã sang tiêu cục khác đi.

Chỉ nghe Lục Thiên Mai cười nhạt, nói:

- Món tiêu này, trừ Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng ra, các tiêu cục khác tiếp không được người mau đi gọi Du Cầm Bàng ra đay, ta có lời muốn nói với ông ta.

Nàng nói giọng điệu xấc xược, rât không lịch sự.

Chỉ nghe thấy?bình? một tiếng, chắc là tiêu đầu đó giơ tay vỗ bàn, quát lên: - Ngươi muốn kiếm người tiêu khiển cũng không thể tìm đến Phi Hổ tiêu cục của ta, nếu ta không coi ngươi là nữ nhi thì hôm nay ngươi phải nếm mùi đau khổ. Lục Thiên Mai cười ha hả hai tiếng?.

Chợt nghe vù vù mấy tiếng, mười mấy cay kim bạc nhỏ xíu phóng vút ra, đâm vào cái bình gốm đựng lá tiêu kì, choang một tiếng, bình vỡ làm chục mảnh bay toé ra bốn phía.

Công phu phóng ám khí này quả thực rợn người. Tiêu đầu nọ?ối? lên một tiếng kinh hãi?

Âu Dương Hai cũng lạnh người.

Nêu biết bình gốm rất là trơn láng, thể mà từng cây kim bạc giống như mũi dùi thép xuyen vào trong bình, loại thủ kinh này thật là ghê gớm. Chợt nhà sau vang lên một giọng đã già nua, nói: - Hoả thủ kinh! Hảo thủ kính!

Tiếp đó từ nhà sau đi ra một lão hán than thể vạm vỡ, mày rậm mắt to, mặt đen sì như đít nồi, không cần hỏi cũng biết người này chính là danh chấn bảy tỉnh Giang Nam, Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng.

Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng bước ra, đôi mắt to có thần nhanh chóng quét vào mặt Lục Thiên Mai và cả Âu Dương Hải đang nằm trên cáng. Dù ông ta lão luyện trên giang hồ đến đâu, nhưng cũng không thể đoán ra chuyện này thế nào.

Lục Thiên Mai mỉm cười nói:

- Vậy các hạ chính là danh chấn bảy tỉnh Giang Nam Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng rồi!

Nguyên Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng là đệ tử tục gia của phái Thiếu lâm, quyền chưởng đơn đao đều đến trình độ độc đáo, đặc biệt chất là nghề Liên hoàn cương tiêu, có thể phóng bốn chin mũi cương

tiêu liên tục không ngừng, bách phát bách trúng. Hai mươi mấy năm trước ông ta lãnh đạo việc bảo tiêu của bảy tỉnh Giang Nam, thanh danh lừng lẫy, thong thường người trong võ lâm đối với ông ta đều xưng hô một tiếng lão tiền bối, hoặc là Du lão anh hung, lúc nãy Lục Thiên Mai lại gọi thẳng tên ông ta, trong long hơi tức, Du Cầm Bàng cười ha ha một tiếng sang sảng nói: - Quí tánh của cô nương là chi? Không biết môn phái nào dạy được một nữ đệ tử xuất sắc như vây a!

Lúc ông ta nói, âm dưới kéo ra rất dài có hàm ý giễu cợt. Lục Thiên Mai cười nhạt nói:

- Các hạ đừng hỏi danh tánh của ta, cũng đừng hỏi sư thừa môn phái của ta, ta chỉ hỏi các hạ có nhận biết lá cờ này không?

Nói xong nàng rút ra một lá cờ trên mặt thêu một vết tay màu đỏ máu. Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng trông thấy lá cờ đỏ liền biến sắc, tiểu đầu kia cũng tái mặt mày kêu lên: - Bạch Hoàng giáo huyết ma lênh kỳ.

Lục Thiên Mai thâu lá cờ nhỏ đó lại, lạnh lung nói:

- Các ngươi đừng có sợ, chỉ cần Hắc Phi Hổ hãy ngoan ngoãn nhận món tiêu này thì có thể cứu được mấy chục mạng người.

Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng mặt biến sắc cực kỳ khó coi, đôi mắt nhìn Lục thiên Mai chậm chập hồi lâu không nói.

Đầu và cổ của Âu Dương Hải không thể chuyển động mắt thì có thể nhìn về phía có bình hoa bị vỡ, luc này trong sảnh im phăng phắc, chỉ thấy có con nhặng xanh vù vù bay qua.

Một lúc sau nghe tiếng Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng hỏi: - Cô nương muốn ta bảo tiêu gì?

Lục Thiên Mai nói:

- Món tiêu muốn các hạ bảo vệ chính là người nằm trên cáng.

Vừa nói ương, Du Cầm Bangf khẽ kêu lên một tiếng vô cùng kinh ngạc. Âu Dương Hải càng kinh ngạc hơn, không biết cô gái lạnh lung tàn khốc này muốn làm gì mình, chàng không nén được kêu lên: - Um?

Ai ngờ chàng mở to miệng, nhưng lại không phát ra tiếng giống như đang nằm mơ vậy, bất luận dùng sức thế nào nhưng vẫn không nghe thấy tiếng kêu của mình. Lúc này mới biết chất độc của Thất Tình đinh ác nghiệt vô cùng, chẳng những tứ chi thân thể tê liệt mà cả giọng nói cũng bị độc mà câm luôn, nhưng cũng may bây giờ mắt còn chưa mù, tai còn chưa điếc. Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng hỏi: - Là? là vị huynh đài này ư?

Lục Thiên Mai thản nhiên nói:

- Không sai, nhất định người pahỉ đích thân đi hộ tống dù có thay xe ngựa cũng không thay người, ngày đêm đi gấp, trong ba ngày phải đưa đến núi Võ Đang tỉnh Hồ Bắc và đem theo phong thư này giao cho Thiếu lâm chương môn.

Nói xong nàng rút ra một phong thư còn lấm lem vết máu. Nàng ngừng một lát, trầm giọng nói:

- Bức thư này nếu ngươi lén mở ra coi hoặc trong ba ngày không thể đưa người này lên núi Thiếu Lâm thì Phi Hổ tiêu cục của các người già trẻ lớn bé một trăm hai mươi bảy mạng sẽ bị giết sạch.

Nói xong, nàng bỏ phong thư xuống, quát lên: - Bốn người các ngươi có thể đi được rồi.

Bốn đại hán to lớn vạm vỡ nghe xong như trút được gánh nặng, hạ cáng xuống rồi đi ra, Lục Thiên Mai cũng bước đi. Qua một lúc, vị tiêu đầu tuổi trung nên kia mới nói: - Gia gia! chúng ta phải chấp nhận món tiêu này ư?

Vị tiêu đầu trung niên kia chính là con trai độc nhất của Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng, trác hiệu là Du Tý Hùng Du Đại Võ.

Hắc Phi Hổ sắc mặt trầm trọng đi đến trước mặt Âu Dương Hải hỏi: - Vị lão đệ này cao tính đại danh là gì? Là người của phái Thiêu Lâm ư? Âu Dương Hải đưa mắt nhìn ông ta, không thể nào trả lời được. Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng cau mặt lại hỏi: - Thế thì ngươi là người của Bạch Hoàng giáo rồi.

Ông ta hỏi liền mấy tiếng. Âu Dương Hải nhắm mắt lại, không để ý đến ông ta nói:

Lúc này tâm tính của Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng thật nặng nề.

Đa Tý Hùng Du Đại Võ thấy phụ thân trầm trọng sắc mặt, bất giác giận dữ nói:

- Phi Hổ tiêu cục của chúng ta không có đắc tội với người của Bạch Hoàng giáo không ngờ bọn chúng lại tìm đến chúng ta.

Hắc Phi Hổ Du Cầm Bàng nói:

- Đai Võ, con tính thử xem toàn bộ Phi Hổ tiêu cục này tất cả có bao nhiêu người?

Du Đai Võ nói:

- Không nhiều, không ít, vừa vặn có một trănm hai mươi bảy người. Mặt gã biến sắc, ngó Du Cầm Bàng, Hắc Phi Hổ thở dài một tiếng nói: - Dăn mọi người mau chuẩn bị xe ngựa hôm nay lên đường ngay. Du Đại Võ nói: - Gia gia! Sao chúng ta không cầu viện phái Thiếu Lâm?

Du Cầm Bàng thở dài buồn bã nói:

- Sự lớn mạnh của Bạch Hoàng giáo ngày nay con đã biết rồi đấy, dù tất cả cao thủ Thiêu Lâm đến cũng không tin chắc có thể thắng được Bạch Hoàng giáo, huống chi kỳ hạn ba ngày chỉ khoảnh khắc là tới, nước xa không cứu được lửa gần, nếu không có sự cố gì khác thì chúng ta có thể trong ba ngày đưa người này bình an đến Thiếu thất sơn. Du Đại Võ giọng oán trách nói: - Chúng ta và Bạch Hoàng giáo không oán thù, chẳng lẽ chúng lại độc ác với chúng ta?

Du Cầm Bàng nói:

- Giang hồ võ lâm tuy chú trọng đến ân oán phân minh, nhưng Bạch Hoàng giáo từ trước tới nay luôn không từ mọi thủ đoạn, chỉ cần đạt được mục đích. Mấy ngay trước bên bờ song Hán Dương, hai mươi mấy người củ Thiết Kỵ bang tất cả đêu bị chết thảm, con không có nghe ư? Cô gái vừa rồi đưa ra sát huyết thu lệnh kỳ của Bạch Hoàng giáo là đã nói rõ bọn họ muốn tiến hành một cuộc chem. giết tàn khốc.

Du Đại Võ lăn lộn trong giang hồ võ lâm rất lâu đương nhiên hiểu sự nghiêm trọng của sự việc.

Thần trí tỉnh táo của Âu Dương Hải vừa rồi chẳng qua hcỉ là mọt thời gian ngắn ngủi, trong lúc cha con họ nói chuyện thì chàng ngáp liền mấy cái rồi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy lần thứ ba?. Chỉ nghe thấy?.

Gió hú vi vút, xe lăn lộc cộc?.

Mình nằm trong một chiếc xe ngựa, trừ tiếng bánh xe nghiến đá mà tai nghe thấy, chàng không thể nao trông thây cảnh sắc bên ngoài, cũng không nghe thấy tiếng hò hét dẹp đường.

Thật giống như một chiếc xe tang, còn Âu Dương Hải giống như một người chết đem đi chon.

Tâm tình của chàng buồn bã.

Bởi vì tình hình của chàng hiện tái so với một người chêt càng thê thảm, bi ai hơn?

Người chết, đã là chết rồi, thì không có trí giác, không còn sướng vui buồn khổ, tất cả những gì bình thường của đời người nữa.

Mà Âu Dương Hai lại là một người sống dở chết dở, cả một thân người giống như đã chết rồi, nhưng trí giác của chàng lại không. chết và cũng chính vì thần trí chưa chết này làm chàng buồn bã đau thương. Nhưng sự buồn bã đau thương này lại là vấn đề nan giải cho nên chàng cố gắng khống chế tình cảm tự đáy lòng. Mà tình cảm của con người cũng kì quái nếu ta muốn khống chế nó thì nó lại càng trỗi lên gớm.

Sau mí mắt của Âu Dương Hải lại xuất hiện lên từng chuyện cũ? Sướng vui buồn khổ của nay trước lại lướt qua đầu chàng, cuối cùng, chàng lại hôn mê ngủ thiếp đi?

Một tiếng ngựa hí lanh lảnh. Âu Dương Hải tỉnh lại lần thứ tư?

Chàng hãy còn chưa mở mắt, mũi đã ngửi thấy một mùi máu tanh tưởi? Trong lòng chấn động?

Chàng từ từ mở mắt ra?

Gió lạnh thấu xương, sao trời nhấp nháy? Đây là một đêm mùa đông.

Âu Dương Hải lại ở dưới một gốc cây, bốn phía xung quanh thân người chàng la liệt những xác chết đẫm máu.

Âu Dương Hải cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Chàng nhắm mắt, chuyển động nhãn cầu mấy lần rồi lại mở ra. Chỉ thấy bên những xác người đó, dưới một cái cây thấp thoáng có một bóng người màu đen, trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm ánh sáng xanh lập loè.

Âu Dương Hải giật mình, thanh kiếm đó khổng phải là Thanh Quỉ kiếm của mình hay sao? Mà bóng người áo đen không phải là bóng đen giáo chủ Bạch Hoàng giáo mình đã gặp ở nghĩa địa Hán Dương ư?

Đột nhiên bên sơn cốc vang lên tiếng vó ngựa lộp cộp? Một con ngựa ô cao lớn từ từ đi tới.

Đó chính là con Ô Vân thần câu mà Âu Dương Hải đã lạc mất ở Triệu Dương khách điếm.

Trên yên ngựa, ngồi một người áo xanh râu bạc phất phơ, tay cầm một cây sáo bằng thép, mặt che một tấm khăn xanh.

Âu Dương Hải mừng rỡ?

Người này chính là sư phụ của chàng- Thanh Cần Thiết Địch quái hiệp. Ô Vân thần câu từ từ đi đến bên những xác chết thì dừng lại.

Thiết Địch quái hiệp ngồi trên ngựa đảo mắt nhìn qua các xác chết, sau đó nhãn quang chuyên qua Âu Dương Hải dưới gốc cây ngoài bảy trượng.

Ông ngẩng đầu thở dài? Trong miệng khẽ nói:

- Đây là một cuộc chém giết thảm khốc lão phu mới thấy trong đời, cúng có thể nói phái Thiếu Lâm từ khi khai sơn lập phái đến nay, đây là một lần tử thương thảm khốc nhất?một trăm hai mươi bảy

vị, không một ai may mắn sống sót. Âu Dương Hải nghe xong thất kinh, nói:

- Như thế thì những người chết ở đây toàn là người của phái thiếu lâm.

Chàng chăm chú nhìn vào những xác chết tất cả đều là nhưng tục gia đệ tử của Thiếu Lâm. Bảo vệ tiêu phu xa lẫn với những tăng nhân mặc huýnh y lẫn lộn. Thiết Địch quái hiệp hơi ngừng lại một hồi rồi nói: - Nhưng điều làm lão phu kinh ngạc khó hiểu là nguyên nhân về cai chết của một trăm hai mươi bảy vị đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm này. Lời ông nói chính là nói với tên hung thủ tàn khốc dưới bóng cây.

Nhưng bóng người màu đen vẫn đứng đó không lên tiếng, chỉ có Thanh Quỉ kiếm vẫn lấp lánh ánh sang xanh chói mắt.

Người này giống như một bóng ma.

Điều làm cho người kỳ quái là Âu Dương Hải căng hết cả mắt vẫn không thể thấy rõ được bóng người màu đen.

Người này giống như một cái bóng có hình thế mà không có thực chất. Chỉ nghe Thiết Địch quái hiệp thở dài rồi nói: - Các hạ có thể hoá thân thể của mình thành hư vô, võ học cao thâm như vậy thật kinh người.

Bỗng bóng người áo đen thở ra khe khẽ?? xì? một tiếng?

Một đạo kiếm khí màu xanh bắn vọt tới Thiết Địch quái hiệp trên yên ngựa?

Luồng kiếm khí vô hình này quả đã làm Thiết Địch quái hiệp giật mình? Đạo kiếm khí màu xanh ấy bắn nhanh qua?

Chỉ thấy thân hình của Thiết Địch quái hiệp bay lên không trung bảy thước, đơi kiếm khí qua rồi, ông lại từ từ rơi xuống trên yên ngựa. Âu Dương Hải thấy võ công điêu luyện như vậy thì kích động vô cùng. Chàng cảm thấy võ học thật là vô cùng vô tận, mênh mông như biển, nếu đem võ kư.. (chuyện rách) Ngươi có thể nói cho lão phu biết vì sao ngươi biết ta?

Bóng người ao đen cười khẽ nói:

- Khách sào! Cô Lân Thiên, đây chảng qua là?Thiên Cự thần quang? của ngươi thua?Ảo Ma hư ảnh?. Ta là ai? Bạch Hoàng giáo chủ chính là ta. Cái tên mà Thiết Địch quái hiệp muốn hỏi, thì bây giờ người đó đã nói như thế ông biết bà ta không muốn thổ lộ ra, hỏi nhiều cũng vô ích, cho nên ông bắt đầu suy đoán...

Thiết Địch quái hiệp biết người đó là người mà mình rất quen biết.

Bởi vì trong thiên hạ hiếm có ai mà minh không quen biết lại biết được danh tính thật của mình, còn một điểm nữa, người đó trước sau vẫn thi triển? Ảo ma hư ảnh? chính là sợ bị mình nhận ra diện mục. Mà trong những người mà mình quen biết trước mắt chỉ có một Bắc Quốc Tiên Cơ.

Nhưng theo mình biết, Bắc Quốc Tiên Cơ không có công lực như vậy mà công phu? Thiên cự thần quang? mới vừa rồi có hơi thấy được thân hình của người đó, thân hình này không hải là thân hình của Bắc Quốc Tiên Cơ.

Không nghi ngờ gì nữa, bà ta là một người khác? Thế thì bà ta là ai?

Thiết Địch quái hiệp Cổ Lão Thiên trong lúc này đầu óc hiện ra những gương mặt của những cao thủ trong võ lâm, nhưng ông vẫn không tìm được bà ta là ai?

Thiết Địch quái hiệp hỏi khẽ:

- Ngươi là người thần bí nhất mà lão phu bình sinh được thấy, cũng là người quỉ quyệt tàn ác nhất.

Bạch Hoàng giáo chủ khẽ cười một tiếng nói:

- Cổ Lão Thiên, ngươi trong giang hồ không phải cũng cực kỳ thần bí sao? Nói cho cùng thì đôi bên cũng như nhau cả thôi.

Thiết Địch quái hiệp trầm giọng nói:

- Giáo chủ, ngươi có thể đáp phúc cho ta vài chuyện chưa hiểu rõ được chăng?

Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Chỉ cần không vượt quá phạm vi quyền hạn thì ta đều có thể đáp được, ngươi nói đi.

Thiết Địch quái hiệp hỏi:

- Xin hỏi tôn chỉ của Bạch Hoàng giáo do giáo chủ sáng lập ra như thế nào?

Bạch Hoàng giáo chủ cười nói: - Huyết tẩy thiên hạ giang hồ võ lâm. Thiết Địch quái hiệp nghe vậy thất kinh nói:

- Với kỳ tài quân thế của giáo chủ nếu theo chính đạo thì đạt tới đại thừa vô vi, vì sau giáo chủ lại ra tay giết người miệt thị trời xanh, nên biết một người sinh ra không phải dễ, trời xanh có đức hiếu sinh, mong giáo chủ suy nghĩ kỷ hãy làm?

Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Cổ Lão Thiên, ngươi khổ công khuyên nhủ như vậy, có thể nói là chọn nhầm đối tượng rồi.

Thiết Địch quái hiệp thở dài nói:

- Ta tự biết cũng không thể nào khuyên được ngươi cải tà qui chính, nhưng xưa nay không có ai có thể chinh phục được thiên hạ võ lâm, hễ là yêu ma tất phải diệt, chính khí tất phải thịnh.

Bạch Hoàng giáo chủ cười nói:

- Ngươi nói như thế hình như có ý hù doạ? Dù ngươi nói thế nào yêu ma tất diệt chính khí tất thịnh. Nhưng ta cũng phải là cho võ lâm một cơn chao đảo thì chết mới nhắm mắt.

Thiết Địch quái hiệp than rằng:

- Giáo chủ, tại sao ngwoi lại thủ hận giang hồ võ lâm? Bạch Hoàng giáo chủ nói: - Bởi vì oán thù.

Thiết Địch quái hiệp kêu lên:

- Oán thù! Chẳng nhẽ những người chết này đều có oán thù to lớn với ngươi?

Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Bọn chúng phá hoại hành động của ta, đương nhiên phải chết. Kỳ thực phái Thiếu lâm cũng có oán thù với ta, ngay cả những người trong võ lâm tự cho là nhân nghiă hiệp đạo cũng có huyết thù với ta!

Người đó nói xong làm cho Thiết Địch quái hiệp kinh hãi. Ông nghĩ bụng:? Toàn bộ giang hồ võ lâm đều có ân oán huyết thù với ma đầu này, chẳng lẽ là thật ư? Thiết Địch quái hiệp ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: - Còn một chuyện nữa, ngươi sắp sửa là gì đồ đệ của ta?

Bạch Hoang giáo chủ nói:

- Chuyện này ta hãy còn chưa quyết định, không thể nói với ngươi. Thiết Địch quái hiệp nói: - Lão phu bình sinh không cầu ở người nhưng đêm nay lão phu thỉnh cầu với Bạch Hoàng giáo chủ, ngươi có thể để ta mang Âu Dương Hải đi không?

Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Vô luận thế nào ngươi cũng không thể mang hắn đi. Thiết Địch quái hiệp trầm giọng nói:

- Giáo chủ nếu ta chấp ý không chịu thì đêm nay chúng ta chỉ có thể giải quyết bằng võ lực. Bạch Hoàng giáo chủ cười nói: - Ngươi không thể thắng nổi ta?

Bạch Hoàng giáo chủ nói chưa xong chợt nghe Thiết Địch quái hiệp hú lớn một tiếng xé tai?

Thân hình của ông từ trên mình ngựa bắn vụt tới bóng người màu đen. Cung trong lúc ấy con Ô Vân thần câu nhảy tung đến bên ngoài Âu Dương Hải, cúi đầu xuống ngoạm vào ngực ào của Âu Dương Hải, hât đầu một cái, ném Âu Dương Hải lên lưng ngựa.

Bạch Hoàng giáo chủ không ngờ con vật này lại có linh tính như vậy, vừa tránh khỏi đòn đánh của Thiết Địch quái hiệp thì Ô Vân thần câu đã phóng đi như bay.

Bạch Hoàng giáo chủ giận dữ gầm lên?

Thân hình như cánh chim bay vút đi như chớp? Thiết Địch quái hiệp trầm giọng quát: - Giáo chủ, hãy tiếp một chiêu của ta.

Quát xong, tay trái của ông phất ra?

Một đạo kình khí vô hình đã bay đến sau người của Bạch Hoàng giáo chủ. Bức Bạch Hoàng giáo chủ xoay người bay xéo ra năm trượng.

Ngay trong một chút chậm trễ đó, Ô Vân thần câu đã biến mất trong bóng đêm.

Trong đêm tối tĩnh mịch chỉ truyền lai tiếng vó ngựa phóng về hướng đông nam?

Thiết Địch quái hiệp biết Bạch Hoàng giáo chủ khinh công rất cao, dù Ô Vân thần câu đã rời khỏi nhưng bà ta vấn có thể đuổi theo cho nên ông ta lại tung ra một chưởng?

Cây sáo bằng thếp trên tay phải đưa lên môi thổi? Một tiếng sáo vi vu bay ra.

Uy lực tiếng sáo của ông cực kỳ lợi hại.

Bạch Hoàng giáo chủ vốn đã đô khí muốn phóng đi lần nữa, nhưng nghe tiếng sáo, đôi vai bà ta lắc lư liên tục, lùi lại một bước?

Thiết Địch quái hiệp thổi liền ba tiếng sáo dài nghe xé tai. Chỉ thấy Bạch Hoàng giáo chủ liên tục lùi lại ba bước. Đột nhiên ba ta phá lên cười thê lương?

Bà ta cười xong, gằn giọng nói:

- Cổ Lão Thiên hôm nay ngươi muốn cứu hắn nhưng lại là hại chết nó, bởi vì thiên hạ không còn có ai có thể chữa được độc tren mình hắn. Thiết Địch quái hiệp sau khi thổi xong ba tiếng?Thiên Địa tiên âm? cực thương thừa xong đã bị tổn thương nhiều đến chân khí, lúc này ông biết Ô Vân thần câu đã chạy xa ngoài mười dặm dù khinh công của Bạch Hoàng giáo chủ có cao mấy đi nữa cũng không đuổi kịp.

Thế rôi, tay phải cầm sáo của ông khẽ bỏ xuống - Dù hắn bị chết như thế cũng còn tốt hơn bị ngươi độc sat lính hồn của hắn.

Bạch Hoàng giáo chủ nghe xong chẳng nói một câu, thân người đă bay đi ngoài bảy trượng.

Thiết Địch quái hiệp thấy thân pháp mau lẹ của bà ta, chỉ than thầm, ông cũng không truy đuổi theo nữa, đứng nguyên tại chỗ, mắt nhì vào hư không đến xuất thần.

Không biết ông đang nghĩ gì?

Nhưng mà qua thần quang đôi mắt, khiến người ta biết rằng trong lòng ông biết bao nhiêu là đau khổ buồn thương?.

Bớ suối? Ngay đông.. Ngựa hí? Sói tru?

Một thiếu niên giông như đã chết rồi thân mình khẽ nhúc nhích. Chàng từ từ mở đôi mắt?

Chỉ thấy đây là một khe suối chảy, Ô Vân thần câu đang đánh nhau với hai con sói đói, có hai con sói đói khác thịt xương tan nát nằm gục một bên, chắc là bị Ô Vân Thần câu đá chết.

Âu Dương Hải thấy vậy than thầm:

- Nếu không có ngựa tinh khôn này thì ta sớm đã bị bốn con sói đói ăn thịt rồi. Âu Dương Hải ta hôm nay sống dở chết dở, ngay cả một con vật cũng có thể cứu tính mạng của ta?

Chỉ nghe thấy một tiếng hí của Ô Vân thần câu, tunh vô đá hậu một cái lại đá chết một con sói đói, còn lại một con tự biết không đánh lại, giận dữ tru lên một tiếng co giò bỏ chạy.

Ô Vân thần câu đứng sừng sững dưới ánh mặt trời, bướm bay theo gió, trông ung dung vô cùng.

Con ngựa tính không đuổi theo chó sói, lùi lại bên mình chủ, cúi xuống hí lên nho nhỏ.

Âu Dương Hải lúc này thần trí tỉnh táo, nhưng lại không thể nói năng, không thê cử động.

Linh mã tựa như biết chủ nhân bị thương nặng hí lên khe khẽ rồi ngoạm lấy ngực áo Âu Dương Hải ném chàng lên yên ngựa, ngay lúc đó? Một loạt tiếng sói tru vang lên?

Âu Dương Hải thất kinh, biết con soi vừa rồi đã đi gọi đồng loại, cả bầy sói kéo đến, dù là Ô Vân thần câu có linh thông đến đâu cũng không thể đánh lại, tình thế tất phải bị chó sói ăn thịt.

Một tiếng sói tru, một loạt tiếng tru từ khắp nơi đáp lại, không biết có bao nhiêu con sói lớn đuổi tới.

Linh mã ngẩng đầu hí lên một tiếng tung vó chạy đi?

Âu Dương Hải nằm phục trên yên ngựa, nằm thấy ngựa nhanh như sao sa, chỉ một khác là không còn nghe tiếng bầy sói tru nữa, toàn thân Âu Dương Hải không thể cử động, may mà con thần câu phóng chạy rất bình ổn, nếu không thì chàng đã rơi xuống.

Chàng nằm trên lưng ngựa, hôn mê trầm trầm, nghĩ đến một đời cô khổ, hiếm khi, có một nay vui, lúc này tính mạng lâm nguy cái chết gần kề. Nghĩ đến đây, bất giác rơi nước mắt.

Ô Vân thần câu phóng chạy trong núi hoang hiểm trở.

Đến khi chàng tỉnh lại, sắc trời đã quá lúc sở canh, chỉ thấy ánh trăng rực rỡ, toả ánh trăng khắp núi, còn minh nằm dưới một góc núi!

Ô vân thần câu đứng dưới một cây tùng cách chàng không xa. Đêm trắng tuyệt đẹp, càng làm tăng thêm cảm giác thê lương của Âu Dương Hải gấp lên.

Chàng trông lên mây nổi trên trời, than thầm:

- Chẳng lẽ Âu Dương Hải này lại chế lặng lẽ thế này sao?.. Chợt Âu Dương Hải nghĩ đến một điều. Chàng nghĩ:

- Mình từ khi trúnh ám toán ở Hán Dương đến bây giờ đã có bảy tám ngay, tai sao bụng vẫn không cảm thấy đói, mà chât độc không phát tác ra rồi chết?

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải bất giác ngầm vận khí? Nhưng chàng thất vọng..

Cả thân người của chàng hình như là của người khác, toàn thân không một chút khí lực nào, đừng nói di lai mà cả nói năng cũng không thể được.

Âu Dương Hải than thầm, nhìn thế núi liên miên hùng vĩ, nghĩ rằng: Không biết còn có thể sống được bao lâu, đã sống mà chịu cơ khổ như vậy không bằng chết quách đi cho xong? Bỗng lúc đó?

Âu Dương Hải chợt nghe thấy phía đông nam vang lên một tiếng kêu lánh lót, uyển chuyển, không biết đó là tiếng gì, nhưng khi nghe cảm thấy hay vô cùng.

Chợt Ô Vân thần câu hí lên một tiếng nhỏ?

Vó trước cât lên, nhanh chóng phi đến thanh âm nọ. Âu Dương Hải giật mình, không biết linh mã đi đâu? Tiếng kêu đó tựa như liên tục không dứt?

Âu Dương Hải lăng im nghe một lúc, nghĩ không ra đấy là tiếng kêu gì mà cât lên lại dễ nghe như vậy, nếu mf thân chàng không thể cựa quậy được thì chắc chắn phải đi xem thử thế nào?

Chỉ nghe tiếng kêu đo lúc cao lúc thấp lúc mau lúc chậm, thật giống như một vị nhạc sư đánh đàn thổi sáo.

Ước chừng thời gian, uống cạn một ấm trà?

Tiếng kêu ấy mới dừng, từ xa xa, vang lên một tiếng ngựa hí?

Trong nháy mắt Âu Dương Hải trông thấy Ô Vân thần câu phóng nhanh tới.

Ngồi trên yên ngựa có một quái vật toàn thân lấp lánh lông vàng. Lốc cốc! hai tiếng, Ô Vân thần câu đã dừng lại trước mặt Âu Dương Hải. Lúc đó Âu Dương Hải, trông rõ quái vật trên yên ngựa là một con vượn nhỏ, lông dai trên mình nó có mầu vàng óng, mặt nó trắng ửng hồng, rất là mịn màng đẹp đẽ, không có một nếp nhăn nào, hai mắt đen láy không phải màu vàng như loài khỉ vượn.

Âu Dương Hải thấy vậy kinh thầm, chàng thủơ nhỏ ở Thiếu lâm Tự trông thấy khỉ vượn, mặt nó đều có nếp nhăn, chứ không trơn láng, đẹp đẽ như mặt người.

Nhưngcon vượn nhỏ này chẳng những trên mặt không có nếp nhăn, mà mầu da cũng mềm mại, xinh đẹp, giống như khuôn mặt có làn da mịn màng của một cô gái đẹp.

Nếu trên người nó không có lông dài màu vàng và hình dạng khuôn mặt của loài vượn, thì người ta nhất định sẽ ngỡ ngàng nó là một cô gái nhỏ. Âu Dương Hải ngẩn ngơ nhìn con vượn nào đến xuất thần.

Bỗng con vượn kêu lên mấy tiếng?. Con ngựa Ô Vân thần câu gật đầu liên tiếp.

Âu Dương Hải không hiểu tiếng của loài thú, đương nhieen không biết chúng nó đang nói nhưng gì?

Nhưng chàng cảm thấy rất kỳ lạ, không biết linh mã mang con vượn cỏh này lại làm gi?

Đột nhiên chàng thấy trước mắt vụt chớp ánh sáng vàng. Con vương nhỏ đẹp đẽ đã đáp xuông trước mặt chàng.

Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh, nên biết rằng con vượn nhỏ đó đáp xuống thân hình rất nhanh lẹ, ngay cả Cổ Thiên nhân viên bất quá cũng như vậy.

Chỉ thấy con vượn nhỏ đi một vòng trước sau người Âu Dương Hải, sau đó, hai con mắt đen dừng lại trên mặt chàng, hình như đang quan sát kỷ lưỡng.

Thình lình, con vượn nhỏ đưa tay ra nắm lấy vai và hông của Âu Dương Hải khẽ nhấc lên. Âu Dương Hải đã bị đưa lên yên ngựa.

Con vượn nhỏ cao không đầy hai thước, mà lại có sức lực nâng chàng lên mạnh như vậy, đây quả thực là chuyện lạ lùng.

Con vượn như ngồi trên cổ ngựa, nó khẽ kêu mấy tiếng?

Ô Vân thần câu sải bốn vó, phóng thẳng tới trước. Âu Dương Hải ngồi trên yên ngựa, trong đầu suy nghĩ thật nhanh:

- Con vượn nhỏ này nhất định là do một vị kỳ nhân nuôi dưỡng, có thể nó muốn mang mình đi gặp kỳ nhân đó?

Trong lúc suy nghĩ, linh mã đã phi qua một hẻm núi?

Đột nhiên, trong mũi Âu Dương Hải ngửi thấy mùi máu tanh. Chàng dõi mắt nhìn ra, khẽ giật mình?

Chỉ thấy dưới ánh trăng trên đám cỏ và đá ở mặt đất, mười mấy con mãng xà vằn vện loang lổ đầu phun máu tươi nằm tê liệt không động đậy trên mặt đất, hiển nhiên đã chết rồi.

Â u Dương Hải kinh thầm, nghĩ: Vị cao nhân nào lại có năng lực lớn như vậy, đánh chết mười mấy con mãng xà??.

Nên biết mười mấy con măng xà này con nhỏ nhất cũng dài bảy tám trượng, thân nó to như cái thùng nước loại nhỏ, hiển nhiên đây là hung vật kỳ độc không thể tả, nếu giết sạch được chúng nó thật là một chuyện không dễ dàng.

Chỉ nghe con vượn nhỏ trên cổ ngựa khẽ kêu mấy tiếng?

Con vượn nhỏ nhảy xuống mặt đất, từ từ đi đến một cái cây cổ thụ to lớn? Cây đại thụ này to lớn vô cùng, cành cây duỗi lên trời, lá cây toả rợp đến phạm vi mười tám trượng, dưới ánh trăng chỉ thấy một mầu tối om om, nhìn cái cây này e rằng có tuổi từ một nghìn năm trở lên.

Chỉ thấy con vượn nhỏ ở dưới bóng cây bỗng cất tiếng kêu như hát? Hoá ra tiếng nhạc vừa rồi mà Âu Dương Hải nghe chính là tiếng kêu của con vượn nhỏ này.

Âu Dương Hải càng nhìn càng thấy lạ, không ngờ tạo vật của trời đất lại thần diệu đến như vậy.

Nhưng không biết sao con vượn nhỏ lại nhằm vào cái cây mà kêu cái gì? Bỗng?

Âu Dương Hải ngửi thấy mùi tanh tưởi thổi ra nồng nặc? Linh mã khé hí một tiếng, lùi lại ngoài ba trượng?

Âu Dương Hải biết trên cái cây to đó nhất định có ẩn nấp một con mãng xà to lớn, trông thấy tình

hình con linh mã lùi lại, thì độc khí của con mãng xà nhất định rất ghê gớm.

Con vượn nhỏ kêu lên oác oác ba tiếng tựa như khiêu chiến với kẻ địch. Chỉ nghe thấy vù một tiếng khẽ.

Trên cây đại thụ to lớn âm u bắn ra một con m»ng xà mâu đỏ như máu. Con rắn to này dài ước chừng một trượng to chừng bắp tay, đầu hình tam giác, con rắn này có thể nói là to, nhưng so với những con mãng xà nằm chết trên mặt đất thì chỉ là một con rắn nhỏ.

Nhưng con rắn này hoàn toàn thân đỏ máu, làm cho người ta vừa nhìn thấy biết rằng nó không hể là một con rắn bình thường, hiển nhiên độc tính của nó ghê gớm bất cứ con mãng xà nào.

Đương nhiên Âu Dương Hải không hiểu được con rắn đó chính là vua trong các loài rắn ở trên đời.

Tên là Vạn niên Linh xà vì loài rắn này có tuổi thọ rất cao. Trên mình loài rắn này không lớn, số năm của nó càng lâu thì thân mình càng lớn, nghe nói loài rắn này mười năm dài một tấc, trăm năm dài một thước, do đó nhìn thân mình con rắn này có thể biết nó đã có hơn một ngàn năm rồi. Vạn Niên linh xà vừa há mồm, một luồng khí độc lấm tấm đỏ phun thẳng vào con vượn nhỏ.

Con vượn nhỏ không hề lùi lại, ngược lại còn tiến lên trước, há mồm nuốt khói độc vào bụng.

Vạn Niên linh xà liên tiếp phun ra ba lần khói đó, đều bị con vượn nhỏ nuốt sạch. Đây quả là một chuyện bất khả tư nghị nên biết Vạn Niên linh xà kỳ độc vô cùng, động vật thông thường chỉ cần hớp phải hơi độc lập tức trúng độc chết tươi, mà con vượn nhỏ này lại không sợ khí độc.

Vạn Niên linh xà hình như biết có chuyện bất ổn, hơi có ý sợ.

Ngay lúc đó, hai tay con vượn nhỏ nhanh như chớp lấy cai đuôi của Vạn Niên linh xà.

Con Vạn Niên linh xà toàn thân gươm đao đâm không thủng, ngay vả cái đuôi cũng cứng chắc vô cùng nhưng nó tựa như rất sợ đôi tay của con vượn nhỏ.

Cái đuôi bị tóm thân mình chợt quàng vào cổ con vượn nhỏ năm vòng, dần dần siết lại.

Âu Dương Hải thất kinh, chàng bao cảm với con vượn nhỏ, nếu không phải toàn thân chàng không thể động đậy được thì chàng sớm đã ra tay giúp đỡ. Lúc đó, vượn và rắn đều khống chế yếu điểm lẫn nhau. Con Vạn Nien linh xà càng lúc càng siết chặt, con vượn nhỏ dựng đứng lông vàng cơ hổ kháng cự, hai tay nắm chặt đuôi con Vạn Niên linh xà.

Âu Dương Hải thầm lo, trông thấy con vượn nhỏ phải chết. Chợt nghe con vượn nhỏ rít lên một tiếng.

Rồi một bóng đỏ bay quanh qua.

Âu Dương Hải cảm thấy một mùi tanh tưởi xộc vào mũi, và cánh tay đau đớn kịch liệt, cả người chàng run lên như bị điện giật lập tức thần trí mê man...

Đợi đến khi chàng tỉnh lại, cảm thây toàn thân nóng sốt, miệng khát vô cùng. Cựa quậy một hồi, miệng rên rỉ: - Nước, nước! Ta khát nước.

Chàng vẫn hôn mê trầm trầm, cho nên chàng không biêt mình đã có thể lên tiếng nói được.

Âu Dương Hải kêu lên mấy tiếng, cảm thấy trong miệng thơm tho, môi răng còn dư vị ngọt, tựa hồ như trong lúc hôn mê có người đút cho gì vào miệng của mình. Chàng mở bừng mắt, chỉ thấy con vượn nhỏ cầm trái gì đỏ tươi đút vào miệng chàng. Â u Dương Hải nuốt xuống, mùi vị của nó giống như dư vị trong miệng, chàng bất giác cắn thêm mấy miếng nữa.

Lúc này Âu Dương Hải cảm thấy cơn sốt, đã lùi, sự hô hấp đã được dễ dàng.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, hoá ra mình đang nằm trên một phiến đá, m»ng xà chết đầy đất trong bụi cỏ trước mặt, nhưng lại không có xác con rắn đỏ, hiên nhiên nó đã chạy trốn rồi.

Ô Vân thần câu và con vượn nằm ở bên người. Â u Dương Hải từ từ nhớ lại sự việc lúc nãy, trong hôn mê chàng nhớ rằng con rắn đỏ phun vào mình một luồng khói độc, cắn vào tay mình một cái. Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải bất giác nhìn vào cánh tay phải.

Chỉ thấy tay áo bị rách, trong tay lộ ra hai vết rắn cắn, nhưng lạ thay da thịt lại không bị sưng lên.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ, chợt phát giác rằng cánh tay mình cử động được, chàng ngầm lấy làm kỳ quái, nghĩ:? chẳng nhẽ mình bị con rắn đó cắn một cái mà lại tốt lên ư? Hay là từ quả cây màu đỏ tươi kia chữa khỏi vết thương của mình?

Nghĩ xong chàng bất giác ngồi dậy, vừa đưa tay duỗi chân đã ngồi ngay dậy được như ý muốn, không cảm thấy bị gò bó rằng buộc chút nào. Âu Dương Hải nhìn linh mã và c on vượn nhỏ.

Tuy chúng nó có linh tính dị thường nhưng lai là loài vật hỏi không biết nói, Âu Dương Hải chỉ thấy thần thái chúng nó rất là vui sướng mà thôi. Hoá ra thương tật trên ngươi Âu Dương Hải hoàn toàn nhờ vào tuyệt độc của Vạn Niên linh xà chữa khỏi.

Trên sách thuốc có nói: phương pháp trị độc công hiệu nhất là dĩ độc công độc.

Nên biết Âu Dương Hải trúng Thất tình đinh, Văn tu châm của Đường Hải Ninh chính là chất độc lợi hại nhất trên thế gian, chỉ có tuyệt độc của Vạn Niên Linh xà mới có thể áp dụng môn dĩ độc công độc.

Nhưng vì chất độc ám khí mà trên mình Âu Dương Hải bị trúng còn thua kỳ độc của Vạn Niên linh xà cho nên Âu Dương Hải mới hôn mê đi, toàn thân phát nóng, nêu không có loại quả tươi kia giải chât độc còn dư lại thì Âu Dương Hải khó tránh khỏi cái chết. Điều đáng tiếc nhất là con Vạn Niên Linh Xà đã chạy trốn mất.

Nếu không, Âu Dương Hải chỉ cần uống máu con ứăn đó thì có thể chữa được vết thương trên người, mà lại còn rất bổ dưỡng cho thân thể.

Âu Dương Hải khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Tiểu Viên huynh, hôm nay huynh đã cứu tính mạng của ta, đến chết ta cũng không quên ân huệ to lớn này, bây giờ xin huynh nhận nơi ta một lạy Nói xong Âu Dương Hải lạy con vượn nhỏ một lạy.

Con vượn nhỏ không biết có hiểu được lời nói của chànghay không, kêu lên mấy tiếng nhỏ, tay nâng Âu Dương Hải dậy.

Âu Dương Hải chỉ cảm htấy trong tay con vượn toả ra một lực rất lớn nâng mình dậy không thể kháng lại được.

Chàng kinh thầm, không ngờ con vượn nhỏ này thần lực lại kinh người như vậy.

Tay trái con vượn nhỏ giật giật chéo áo của chàng mấy cái rồi bỏ ra, quay đi Âu Dương Hải từ lúc thấy quái bệnh của mình đã khỏi, trong lòng vui vẻ vô cùng, chàng biết con vượn nhỏ tất có hàm ý, thể là đi theo sau. Linh mã chầm chậm di bên cạnh Âu Dương Hải khẽ hí lên liên tục.

Bước chân của con vượn nhỏ nhanh vô cùng nhầm hướng bụi cỏ, dá núi mà đi nhânh như ngựa chạy. Âu Dương Hải tận lực thi triển công phu khinh thân, vẫn đuổi theo không kịp. Chàng quyết định nhảy lên Ô Vân thần câu đuổi theo.

Với cước trình của Ô Vân thần câu, phi nhanh nữa thời thần thì đến một toà sơn động rất lớn.

Con vượn nhỏ đứng trước sơn động kêu lên ba tiếng, lạy ba lạy,quay đầu ngó Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhảy xuống ngựa chỉ thấy linh mã đi nhanh lên ba bước, vó trước quì xuốngba lần, miệng hí không ngớt, Âu Dương Hải thấy chúng nó đều hướng vào trong động mà thi lễ, bụng nghĩ: - Trong động này nhất định là có cao nhân dị sĩ tiền bối nào đó, con vượn nhỏ này chắc là được ông ta nuôi dưỡng, mình không thể thiếu lễ được! Thế là, Âu Dương Hải cũng quì trước động lạy vài lạy nói: - Đệ tử Ậu Dương Hải ngưỡng kiến lão tiền bối, xin thứ cho tôi đường đột đến trước động.

Đợi hồi lâu, trong độn không hề có tiếng trả lời. Con vượn nhỏ kéo vạt áo của chàng bước vào.

Trong động tối om om, thấp thoáng có dáng một ngôi mộ cổ, con vượn nhỏ kéo Âu Dương Hải

tới rất gần, chàng thấy trên mộ bia có khắc mấy chữ?Độc Kiếm Ma Thiên hạ Vô địch kiếm chí mộ? Con vượn nhỏ kêu lên hai tiếng, tay trái nắm lấy tay phải của Âu Dương Hải, tay phải của nó nắm vào tảng đá của nấm mộ.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ nói:

- Mộ này chính là nơi vùi xương côt của Độc Kiếm Ma, sao viên huynh lại phá hoại nó. Con vượn nhỏ lắc đầu, kêu lên mấy tiếng, hait ay lấy đi hai phiến đá chất trên mộ.

Â u Dương Hải đứng một bên, nghĩ bụng:

- Có thê trong mộ có bao vật lưu lại của Độc Kiếm Ma tiền bối, hoặc là võ học kỳ thư?

Một lát, con vượn nhỏ đã lấy ra hết những phiến đá trên mộ, ai ngờ trong mộ trống không chẳng có vật gì, làm gì có xương cốt của Độc Kiếm Ma. Con vượn nhỏ nhảy vào mộ huyệt, tách một tiếng, phất một tiếng của kim loại?

Hoá ra trong mộ huyệt là một tấm thép lớớ, chỉ thấy con vượn nhỏ đưa tay đẩy qua, lộ ra một động huyệt rộng chừng ba thước.

Âu Dương Hải đứng bên mộ, cảm thấy trong động huyệt tối mò, xông lên một luồng gió lạnh lẽo, hiển nhiên động này còn có một cửa khác. Con vượn như quay đầu kêu lên với Âu Dương Hải.

Lúc này Âu Dương Hải cảm thấy rất kinh ngạc, xem ra xương cốt của Độc Kiếm Ma có thể chôn bên trong, chàng quay đầu nhìn Ô Vân thần câu nói:

- Ô Vân, ta và Viên huynh vào trong bái vọng di cốt của Độc Kiếm Ma tiền bối rồi ra ngay.

Linh mã gật đầu, quay mình đi ra ngoài động:

Âu Dương Hải nói:

- Viên huynh, xin đi đầu dẫn đường.

Nói xong chàng khẽ nhảy vào trong mộ huyệt.

Âu Dương Hải bước vào trong động, ai ngờ bên dưới lại có bậc đá, đi xuống một mạch luôn ba bốn trượng, Âu Dương Hải bật lửa lên. Chỉ thấy con đường này bên trong không khí lưu thông, khôngchút ẩm ướt nào, có điều không biết địa đạo này thông đến nơi nào?

Con vượn nhỏ kéo tay Âu Dương Hải, rảo bước đi nhanh về phía trước. Âu Dương Hải biết con vượn nhỏ linh dị võ công, dù bên trong có độc vật gì cũng không sợ, thế là chàng triển khai khinh công chạy nhanh theo về phía trước.

Địa đạo này hình như là xông thẳng đến đỉnh núi, Âu Dương Hải cảm tháy mình đã chạy năm sáu mươi trượng mà vẫn không đến nơi, càng chạy lên trên, khí lạnh càng trầm trọng.

Ước chừng đi được trăm trượng, trước mặt hiện ra một tia sáng. Con vượn nhỏ cũng chạy nhanh như tên bắn?

Âu Dương Hải theo sau ra khỏi địa đạo, mắt nhìn cảnh tượng phía trước, chàng bất giác ngẩn ngơ.

Hồi lâu, Âu Dương Hải mới thở dài nói:

- Thật là một nơi nhân gian tiên cảnh. Âu Dương Hải nếu có thể sống mãi ở đây thì sinh ra cũng không uổng. Chỉ thấy phương Đông một vừng thái dương ló ra khỏi đỉnh núi, ánh sáng chiểu rọi cảnh vật khắp xung quanh.

Đấy là một cai nhà mái bằng rộng ước chừng hai mươi trượng, mọc lên ngang vách núi, khói mây vần vít tựa như treo ở nơi hư không vậy. Chóp đỉnh của nhà mái bằng là một vách núi cao ngất trời, xuyên thẳng vào mấy mù, không biết cao bao nhiêu, đoéi diện nhà mái bằng là một ngọn núi cao vút, từ trên đỉnh núi một thác nước đổ xuống ầm ầm. Mặt trời mới mọc chiếu vào thác nước, bụi nước văng tung toé như muôn vàn châu ngọc khiến người vừa thấy là muốn ở luôn lại nơi thần tiên diệu cảnh này.

Âu Dương Hải chăm chú nhìn cảnh sắc xung quanh, càng nhìn càng thêm xuất thần.

Bỗng chàng trông thấy phía tây của nhà mái bằng có hai lấm mộ lớn, đầu của ngôi mộ đều hướng về phía đông.

Âu Dương Hải thấy hai ngôi mộ thì thầm ngạc nhiên, tự hỏi:

- Hoà ra Độc Kiếm Ma tiền bối mai táng ở đây, còn ngôi mộ kia thì chôn ai?

Chàng từ từ bước quả, chỉ thấy con vượn nhỏ đã quì lạy trước ngôi mộ đ, bia mộ có khắc năm chữ:? Độc Kiếm Ma chi mộ?.

Bên phải có hai hàng chữ viết:

Võ công cái thế thiên hạ, độc tôn võ lâm một đời, Thiên nhai vô tri kư, đại hạn vừa đến, tự chết trong mô.

Hai câu này vô cùng cuồng ngạo, nhưng lại rất bi thương thảm thiết. Âu Dương Hải quì gối xuống, lạy bốn lạy, đứng dậy quay sang ngôi mộ kia, chỉ thấy bia mộ khắc hai chữ lớn:?Kiếm mộ?.

Âu Dương Hải giật mình nghĩ:

- Sao kiếm cũng có mộ, chẳng lẽ Độc Kiếm Ma tiền bối chặt gãy cây kiếm yêu quí chôn trong mộ ư?

Chỉ thấy bên cạnh hai chữ? Kiếm mộ? hãy còn có hai chữ khác nữa, khắc rằng:

Độc Kiếm Ma sinh bình vô địch trong thiên hạ nên chôn kiếm ở đây Ô bớ quần hùng độc thủ, trường kiếm sắc bén hư không bất diệt phù Â u Dương Hải thấy vậy vừa kinh vừa hâm mộ Cảm thấy vị tiền bối này ngạo nghễ, độc vãng độc lai, cùng với tiính tình của mình thật có nhiều chỗ giống nhau, nhưng nói đến đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, mình làm sao bì kịp?

Âu Dương Hải nhìn hàng chữ trên bia đá đến xuất thần. Bụng nghĩ:

- Đừng nói bản thân Độc Kiếm Ma anh hùng như thế nào, chỉ nhìn hai cổ mộ này lưng hướng cốc, tư thế rộng rãi phóng khoàng, nhìn hình thế đủ biết người này văn võ toàn tài.? Nhưng trong lịch sử và truyền thuyết võ lâm chưa từng nói qua tên họ và sự tích của ông ta, chon nên làm cho người ta khó mà hiểu rõ.?

Âu Dương Hải đứng bên ngôi mộ ngẩng đầu hú lên? Tức khắc hồì âm vang vọng lại không ngớt.

Bụng nghĩ:

? Người xưa nói: Phủi áo qua nghìn ngọn núi, vung chân qua vạn dăm đường, là đã vui rồi?

Chàng có ý muốn dòm thử binh khí trong mộ xem thử hình dạng thế nào, nhưng vẫn không dám mạo phạm tiền nhân, thế là khoanh gối ngồi xuống, đón hướng gió mà hô hấp. Cảm thấy không khí trong lành đầy bụng, lâng lâng như muốn cưỡi gió bay di.

Con vượn nhỏ đến bên Âu Dương Hải, kêu lên mấy tiếng. Âu Dương Hải nói:

- Viên huynh, tiếc rằng ta không hiểu lời của huynh, nếu không thì chắc huynh kể lại cuộc đời của Độc Kiếm Ma tiền bối cho ta biết rồi.

Con vượn nho kêu lên vài tiếng, tay chỉ vào tấm bia Kiếm Mộ Âu Dương Hải tâm cơ chợt động nghĩ:

? Vị Độc Kiếm ma tiền bối này thân hoài tuyệt kỷ võ công, chẳng lẽ không lưu lài những gì đại loại như kiếm kinh quyền phô đê cho người sau ngưỡng mộ một chút uy phong của người xưa hay sao??

Con vượn nhỏ bỗng lên trước một bước, hai ngón trỏ và giữa của tay phải ấn vào hai chữ?Ô hô!? của hàng chữ nhỏ thứ hai trên tấm bia mộ. ¨m một tiếng, tấm bia mộ kiếm từ từ sụt xuống.

Lúc tấm bia mộ sụt xuống, một tấm bia mộ khác lai xuất hiện ở phía sau. Âu Dương Hải mừng thầm:

?Độc Kiếm Ma tiền bối thật sự có lưu lại kiếm phổ?? nghĩ chưa xong con vượn như đã kéo chàng đi tới hai bước, chỉ vào tấm bia mộ.

Âu Dương Hải nhìn kỷ tấm bia này, to nhỏ tương đương với tấm bia thứ nhất, trên mặt khắc mấy hàng chữ, chỉ thấy viết rằng:?Ô hô, ai tai?

? Người đời nếu biết ta chôn ở đây, nhất định sẽ gây nên thù địch, hoặc là đạo tặc sẽ tới đây đào trộm mộ phần, ngày nay ta tuy không còn ở nhân gian nữa, nhưng cũng không thể để cho người ta miệt thị hùng uy của ta năm xưa, cho nên tại hai ngôi mộ của ta đều chế tạo cơ quan, chỉ cần di động mộ của ta lập tức cơ quan sẽ phát động và phải chết ngay trước mộ.? Người đã đến được đây, mở ra tấm bia mộ này, nếu không phải là vượn thần chỉ dẫn cho dù có hữu duyên, ắt cũng khó toàn mạng.? Thế gian vạn sư, minh minh chí trung, đều có nhân quả kiếp trước đã định?

Ngươi trên chử? định? ở hàng thứ sáu, dùng tay khẽ di động một lần, từ trái sang phải?.

Âu Dương Hải xem xong chữ trên bia mộ, sống lưng vã mồ hôi lạnh. Chàng thầm kêu lên:

? May phước! Mình không có ý cướp di vật của ông ta, nếu không thì đã vong mạng trước bia mộ, như thế mà nói, Độc Kiếm Ma tiền bối đã chết rồi, nhưng xem xong chữ của ông ta trên bia mộ thì hình như đang còn sống nói chuyện với mình?.

Âu Dương Hải cung kính hương bia mộ xa dai một cái, bước lên một bước, đưa ngón tay ấn vào chữ?định? trong câu?nhân quả kiếp trước đã đình? từ từ di động sang phải.

Quả nhiên chữ?định? này chuyển một vòng? hiện ra tấm bia mộ thứ ba. Một đạo kim quang chói mắt?

Hoá ra trên tấm bia mộ thứ ba có cai máng bằng đá, trong máng để một thanh kiếm lấp lánh ánh vàng và một vỏ kiếm màu kim hoàng, ánh mặt trời chiếu vào làm chói lọi muôn vàn tia sáng vàng rực rỡ.

Giữa thanh kiếm vàng và vỏ kiếm có khắc một hàng chữ nói:

- Dương Quang Kiếm, sắc phong cương mãnh, vỏ kiếm bất thời. Nhược quán tiền di chi dử Hà Sóc quần hùng tranh phong.

Âu Dương Hải đưa tay cầm Dương Quang Kiếm lên, chỉ thấy thanh kiếm này dài ước chừng bốn thước, sắc vàng lấp lánh, hơi có một luồng khí ấm. Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, đại phần là bảo kiếm đều có khí lạnh buốt, mà thanh Dương Quang Kiếm này lại khác kiếm thường có một luồng

nhiệt khí thật là xứng với cái tên Dương Quang Kiếm.

Âu Dương Hải cầm kiếm ngắm nghía một hồi, cảm thấy thanh kiếm này quí báu vô cùng, nhưng đây là vật của Độc Kiếm Ma, mình cũng không thể tham lam lấy thanh kiếm làm của riêng cho mình.

Nghĩ xong, chàng đem Dương Quang Kiếm và cả vỏ kiếm bỏ vào máng trong bia mộ.

Ai ngờ kiếm và vỏ vừa đặt vào chỗ cũ, tấm bia mộ này lập tức sụt xuống. Rõ ràng đây là khởi động cơ quan, tấm bia mộ thứ tư. Âu Dương Hải ủa một tiếng, nghĩ: Nếu minh nhất thời tham lam thì sẽ không thể nào biết được bí mật của Độc Kiếm Ma tiền bối nữa??

nghĩ chưa xong, tấm bia mộ thứ tư đã hiện lên trước mặt.

Chỉ thấy tấm bia mộ này, trong máng phía bên trái cũng có một thanh kiếm màu đen, không có vỏ kiếm, bên phải khắc mấy hành chữ, một chữ đầu tiên là:? Ha? ha ha Tiểu tử có thể dạy được, xem cái chuyện không tham lam của người, ngươi chính là một vị chính nhân quân tử, thần binh lợi khí trong thiên hạ chọn chủ, đương nhiên là tìm người như ngươi, cho nên, thanh Dương Quang Kiếm sẽ tặng cho ngươi?.

Âu Dương Hải xem xong tim đập thình thình, ngờ Độc Kiếm Ma suy tính chu đáo như vậy, mới rội mình mà tham lam lấy Dương Quang Kiếm đi, lại còn muốn khởi động bịa mộ thứ tư thì cơ quan sẽ phát động và mình sẽ chết.

Con vượn nhỏ trước san vẫn đứng canh Âu Dương Hải, lúc này nó trông thấy thanh kiếm đen của bia mộ thứ tư, huơ tay huơ chân kêu lên không ngớt. Âu Dương Hải hiểu dấu hiệu con vượn nhỏ là kêu mình lấy thanh kiếm đen Ai ngờ chằng nắm lấy thanh kiếm mà không dùng đủ sức nhấc lên, leng keng một tiếng, thanh kiếm đen lập tức rơi xuống đá, tia lửa bắn lên bốn phía, làm chàng giật mình.

Hoá ra thanh kiếm đen này trong không có gì lạ thương nhưng lại nặng nề vô cùng, một thanh kiếm dài hơn ba thước nhưng trọng lượng đến hơn trăm cân.

So sanh với nhưng vũ khí nặng nhất trên chiến trường như Kim đao, đai xích còn nặng hơn mấy lần. Lúc Âu Dương Hải nhấc lên không đề phòng nên nắm không nổi làm rớt xuông đất. Chàng chăm hcú nhìn một lúc, vận kinh lực vào tay cầm thanh kiếm đen lên.

Thanh Kiếm này tuy nặng hơn trăm cân, nhưng chàng đã có chuẩn bị, với công lực của chàng, vật nặng hơn trăm cân cũng nhấc lên dễ dàng. Chỉ thấy thanh kiếm đen này, hai bên lưỡi kiếm đều dẹt, mũi kiếm lại tròn tròn như một nửa trái cầu.

Bụng nghĩ rằng:

? Thanh kiếm này nặng nề như vậy thì làm sao có thể sử dụng cho linh hoạt? Huống chi mũi kiếm

và lưỡi kiếm đều không bén cũng thật là kì?? Chợt? ngước đầu lên?

Âu Dương Hải trông thấy chỗ lõm của cái máng đặt thanh kiếm đen có một hàng chữ nhỏ nói:? Trọng kiếm vô phong, đại xáo bất công với nó trước ba mươi tuổi có thể tung hoanh trong thiên hạ mà không có địch thủ?.

Âu Dương Hải lẩm bẩm đọc đến?Kiếm nặng không bán, đại xảo bất công? tám chữ, trong lòng tựa như ngộ được.

Nhưng Âu Dương Hải nghĩ, kiếm thuật trên thế gian, bất luận môn phái nào biến hoá cũng không giống nhau, nhưng lại đều coi nhẹ nhàng lanh lẹ làm đầu.

Mà thanh kiếm này nặng như vây, thì không biết cách sử dụng nó như thế nào.

Chợt nghe âm một tiếng, bia mộ thứ tư tự động sụt xuống?

Mà lạ thay bia mộ thứ nắm lại là bia mộ thư ba, trong máng là Dương Quang Kiếm và vỏ kiếm.

Âu Dương Hải bất giác quay đầu nhìn phía sau, trên nền đá xanh rất bằng phẳng, thật không biết bia mộ thứ ba di động đến phía trước như thế nào. Chàng than thầm.. Cảm thấy Độc Kiếm Ma là một vị kư tài cái thế. Âu Dương Hải khẽ bỏ thanh kiếm đen xuống, cẩm thanh Dương Quang Kiếm và vỏ kiếm lên.

Bởi vì Độc Kiếm Ma có di ngôn đem thanh kiếm này tặng cho chàng, nên chàng cầm lấy không hề khách khí.

Lúc Âu Dương Hải muốn đem thanh kiếm nặng bỏ vào máng của Dương Quang Kiếm thì...

Ai ngờ bia mộ thứ năm nhanh chóng sụt xuống. Tiếp tục là...

Phía sau xuât hiện bia mộ thứ sáu.

Trên bia mộ có treo một thanh bạch kiếm.

Âu Dương Hải khẽ bỏ Dương Quang Kiếm bên cạnh thanh kiếm nặng, đi lấy thanh bạch kiếm, chàng biết thanh kiếm này nhất định nặng hơn thanh kiếm đen, do đó lúc nhấc kiếm lên lực dồn vào tay phải.

Ai ngờ thanh kiếm trong tay lại nhẹ hầu như chẳng có vật chi cả. Hoá ra đây chỉ là một thanh kiếm gỗ, ở chuôi có khắc một hàng chữ:

- Sau ba mươi sáu tuổi bất tiết ư vật, cây có tre trúc đều có thể làm kiếm, từ đây mà tu luyện thì dần dần đạt đến cõi vô kiếm thắng hữu kiếm Chợt con vượn nhỏ kêu mấy tiếng.

Tay trái của nó mang theo một luông kình phong, đánh vào Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, ai ngờ con vượn nhỏ lại rụt tay về, luồng kình phong lập tức tiêu tan mất. Âu Dương Hải cười nói:

- Viên huynh, huynh muốn thử võ công của ta ư? Không ngại gì, ta sẽ thử với nhau.

Chàng cầm Dương Quang Kiếm lên, ai ngờ con vượn nhỏ đưa tay can lại, kêu lên mấy tiếng, tay chỉ thanh kiếm đen.

Âu Dương Hải hiểu ngay con vượn nhỏ muốn chàng dùng thanh kiếm nặng.

Chàng cũng nghĩ:

? Nếu mình muốn biết đường lối võ công của Độc Kiếm Ma tiền bối thì đại khái phải biết một chút về thanh kiếm đó...?.

Thế là Âu Dương Hải nâng thanh kiếm đen lên, vận khí vào đơn điền. Lực quán cổ tay, từ từ đâm ra một nhát.

Con vượn nhỏ không tránh né, mãnh liệt, tử thân kiếm truyền qua, chàng kinh hãi vận lực kháng lại...

Hự? một tiếng, thân kiếm lắc lư. Âu Dương Hải thấy mặt tối sầm, lập tức lịm đi.

Cũng không biết qua bao lâu. Âu Dương Hải ngồi thẳng dậy, trong long kinh hãi, hiển nhiên vừa rồi mình bị nội lực của con vượn nhỏ va chấn làm ngất đi.

Chàng không ngờ với công lực của mình lại địch không nổi con vượn nhỏ, chẳng nhẽ sau khi mình trúng độc thì công lực đã mất hết ư?

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải ngầm vận chân khí, tay phải cách không đánh một chưởng vào vách đá ngoài bảy trượng.

? ¨m? một tiếng cực lớn, bụi đá bay tứ tung, vách đá bị cách không chưởng của Âu Dương Hải đánh khuyết một lỗ, ngay ca nền đất cung hơi rung rinh.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ, với kình lực một chưởng vừa rồi, chẳng những võ công của mình không mất đi mà hình như còn manh hơn xưa, hùng hậu hơn một chút.

Lúc này, Âu Dương Hải mới biết công lực của con vượn nhỏ vượt xa mình cho nên mới bị thần lực của nó va chấn làm ngất đi.

Với công lực kinh người của con vượn nhỏ, từ đó có thể biết công lực của Độc Kiếm Ma năm xưa.

Âu Dương Hải từ kinh hãi chuyển sang tôn kính, chàng đi đến trước mộ kiếm, cung kính lạy mấy lạy, vừa ngẩng đầu lên...

Âu Dương Hải thấy bia mộ thứ sáu vẫn không sụt xuống. Chàng nghĩ:

- Hình như sau bia mộ này lại có một bia mộ nữa, nhưng biết bia mộ thứ bảy có lưu lại di vật của Đôc Kiếm Ma thủơ sinh tiền hay không?

Âu Dương Hải xem xét lâu, vốn không thể nào biết bí mật bia mộ thứ bảy, con vượn nhỏ cũng nhìn tấm bia mộ thứ sau đến xuất thần! Trên mặt lộ vẻ hoang mang.

Một sự hiếu kì sai khiến Âu Dương Hải, chàng nghĩ vô luận thế nào mình cũng phải biết được Độc Kiếm Ma có lưu lại kiếm phổ hay không.

Thế là chàng bất giác đưa tay ấn vào tấm bia mộ. Chàng nghĩ chỉ có phương pháp này mới làm cho tấm bia mộ thứ sau sụt xuống. Quả nhiên, tấm bia mộ thứ sau lập tức từ từ sụt xuống...

Tấm bia mộ thứ bảy dần dần hiện ra trước mặt chàng...

Chương 13: Bái Viên Phi Sư

Chỉ thấy chính giữa bia mộ thứ bảy treo một thanh trường kiếm, vỏ kiếm long lanh trắng ngần, giống như được chế từ bạch ngọc. Chỗ đáng quí là dưới ánh mặt trời soi rọi, không có ánh sáng chói mắt người, chỉ phát ra một thứ ánh sáng trắng rất dịu, chàng nhìn vỏ kiếm, Âu Dương Hải đã cảm thấy thanh kiếm này quí báu dị thường, hơn cả Dương Quang kiếm, hắc kiếm và thanh kiếm gỗ. Hai bên bia mộ đều khắc đầy chữ.

C

Âu Dương Hải đi tới một bước, con vượn nhỏ bỗng kéo chàng quì xuống lạy thanh kiếm đó.

Âu Dương Hải đọc kỷ sự tích trên bia, chỉ thấy viết:

Tử Vi kiếm, vô ý làm bị thương người tình Tử Vi của ta. Là vật bất tường, vốn muốn đem nó ném vào thâm cốc, nhưng lại yêu kiếm như mạng mình, đành phải gọi thanh kiếm này là?Tử Vi? để nhớ đến người tình Tử Vi. Cũng có thể nói, thanh kiếm này là hiền thê...?.

Âu Dương Hải xem xong, trong lòng cảm khái vô ngần, khẽ thở dài một tiếng rồi lại xem tiếp...

Độc Kiếm Ma một đời võ công cái thế thiên hạ, muốn truyền ở hậu thế, nhưng tấm lòng đã nguội lạnh, ý chết đã quyết, cho nên đem một loại kiếm thuật huyền ảo nhất, hóa phức tạp thành đơn giản, ngõ hầu truyền cho người có duyên.

Người muốn được võ công của ta không phải là bậc cái thế đệ nhất kỳ tài thì không thể được kiếm thuật huyền ảo này, cho nên ta cũng không chỉ thị lưu ngôn. Lời dặn sau cũng cho người có duyên, người nếu sau khi ngộ được sự huyền ảo của kiếm thuật, xin hãy mở mộ phần của ta ra?.

Âu Dương Hải xem xong chữ lưu trên bia mộ khẽ nói:

- Độc Kiếm Ma tiền bối, vãn bối mượn Tử Vi kiếm của tiền bối xem thử. Nói xong chàng đưa tay lấy Tử Vi kiếm ra khỏi bia mộ, bỗng chàng trông thấy trong máng kiếm có chín chữ lớn màu đỏ:?Cơ quan đã phá, mau lui khỏi kiếm mộ?.

Lúc này, một loạt những tiếng ầm ầm vang lên... Mặt đất khẽ rung rinh, bảy tấm bia mộ đã sụt xuống.

Âu Dương Hải ngơ ngác, cầm Tử Vi kiếm nhảy ra khỏi kiếm mộ. Con vượn nhỏ cũng phóng ra...

Ngay trong lúc đó... Ầm một tiếng như sét nổ...?Kiếm mộ? đã trở thành bình địa.

Những phiến đá, gạch xanh, không biết đã tan biến đi nơi nào.

Tử Vi kiếm và thanh kiếm đen đều ở trong tay Âu Dương Hải và con vượn nhỏ, mà thanh Dương Quang kiếm đã biến mất, Âu Dương Hải rất kinh ngạc, không biết mộ kiếm biến mất như thế nào?

Chàng kinh hãi cho sự thần bí của cơ quan này, nếu mình nhảy chậm ra một bước, có thể cũng mất tích luôn?

Một luồng khí lạnh xông lên cánh tay Âu Dương Hải, chàng chợt tỉnh ngộ mình đang cầm thanh Tử Vi kiếm.

Âu Dương Hải buột miệng kêu lên một tiếng...

Hóa ra thanh Tử Vi kiếm cả kiếm lẫn vỏ, trọng lượng cực nhẹ, nhẹ đến nỗi so với kiếm làm bằng tre còn nhẹ hơn gấp bội.

Âu Dương Hải chăm chú nhìn vào vỏ kiếm, trơn láng trắng phau, giống như được chế từ ngọc lạnh ngàn năm, nhưng tại sao lại nhẹ như thế, chàng cảm thấy rất kỳ quái.

Chàng từ từ rút Tử Vi kiếm ra, chỉ thấy dưới ánh mặt trời, thân kiếm tỏa ra tử khí như mây mù, cách lưỡi kiếm chừng ba tấc trên mình Âu Dương Hải đã cảm thấy lạnh.

Tử Vi kiếm vừa rút ra khỏi vỏ. Làn khí màu tím tăng thêm lên, lạnh thấu xương. Thanh kiếm này dài ba tấc, trên dốc kiếm có hai chữ vàng chóe, chính là hai chữ?Tử Vi?.

Âu Dương Hải cầm thanh kiếm mà cảm thấy kiếm nhẹ như không có vật gì, chàng khẽ lắc, thanh kiếm lập tức rung động, phát ra tiếng vu vu. Hoá ra thân kiếm nhu nhuyễn vô cùng. Âu Dương Hải cầm kiếm đi đến, trước vách núi khẽ vung tay,phóng kiếm vào vách núi?

Thanh Tử Vi kiếm như một đạo cầu vồng màu tím bay tới.

Phập một tiếng, vách đá rắn như thép giờ giống như tàu hủ, thanh Tử Vi kiếm dài ba thước đâm lút vào vách núi đến tận cán, thật quả là thứ vũ khí sắc nhọn vô cùng, cả đời chưa hề thấy qua.

Nếu nói Thanh Quỉ kiếm sắc nhọn, thế thì thanh Tử Vi kiếm này càng sắc nhọn hơn, đặc biệt thanh kiếm này nhẹ tựa lông chim hồng, khác với loại kiếm khác, thật là một bảo kiếm hiếm thấy trong thiên hạ.

Âu Dương Hải khẽ rút Tử Vi kiếm từ vách đá ra, chợt nghe con vượn nhỏ kêu chí choé?

Con vượn nhỏ chỉ vào thanh kiếm đen, sau đó chỉ vào thanh Tử Vi kiếm.

Âu Dương hải tâm cơ chợt động chàng nhớ lại sự tích của Độc Kiếm Ma:

Trọng kiếm vô song, đại náo bất công.Và chữ lưu lại trên thanh kiếm gỗ:

Sau ba mươi sáu tuổi, bất tiết ư vật, cỏ cây trúc lá đều có thể làm kiếm, từ đây tu luyện dần tiến vào cảnh giới vô kiếm thắng hữu kiếm?.

Âu Dương Hải trong khoảnh khắc. Chàng ý thức được hai câu nói này, hàm chứa tuyệt học võ công rất uyên thâm, nhưng mình nhất thời không thể nào ngộ thấu được tuyệt học tinh thâm trong đó.

Con vượn chỉ vào trọng kiếm (kiếm nặng), sau lại chỉ Tử Vi kiếm ý là muốn nói: trước tiên luyện trọng kiếm, sau tập Tử Vi kiếm, bởi vì kiếm này nhẹ như lông hồng, tuy là kiếm hữu hình, nhưng lại như không có kiếm, thế thì không phải là phù hợp với câu nói lưu lại của Độc Kiếm Ma hay sao?

Âu Dương Hải tra Tử Vi kiếm vào vỏ cười nói:

- Viên huynh, có phải huynh muốn dạy ta kiếm chiêu?

Chàng nói xong, đưa tay tiếp trọng kiếm trong tay thần viên, hãy còn chưa đứng cho vững, con vượn nhỏ đã đưa tay trái đánh tới.

Âu Dương Hải đã từng nếm mùi đau khổ cho nên không dám đánh tiếp, tránh người né qua. Thần viên dấn lên một bước, hay tay cùng áp tới, thế đánh rất uy mãnh.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ, chàng không ngờ thần viên sấn mình tới nhanh như vậy, đặc biệt nhất là cách thức ra chiêu của nó trông tuy rất bình thường nhưng lại thành kỳ quái dị không thể tả.

Lúc này hai tay thần viên đã đến, Âu Dương Hải vội lùi lại hai bước. Ai ngờ thần viên cúi người, hai tay nhập lại đâm vút vào Âu Dương Hải. Âu Dương Hải thất kinh bèn đưa kiếm ra đỡ. Chát một tiếng, tay thần viên và trọng kiếm đã tiếp xúc Âu Dương Hải cảm thấy cánh tay bị chấn động, trọng kiếm như muốn rời khỏi tay, thần viên chẳng chút lưu tình, tay phải quét vào hạ bàn, lướt qua chân của chàng. Âu Dương Hải hết hồn, tung người nhảy lên bay qua đầu thần viên. Chàng sợ Thần viên thuận thế đánh theo nên vung kiếm chém lại, chát một tiếng, trọng kiếm lại tiếp xúc với thủ chưởng của Thần viên.

Âu Dương Hải hổ khẩu chấn động, sợ vã mồ hôi, kêu lên:

-Viên huynh, huynh không thể xem ta như Độc Kiếm Ma tiền bối đâu à? Con vượn nhỏ nhếch mép cười, không truy kích nữa.

Âu Dương Hải và Thần viên động thủ vài chiêu, thấy cách của nó nhảy tới nhảy lui hàm ẩn chiêu thức võ học uyên thâm, thầm nghĩ:?Hài cốt của Độc Kiếm Ma tiền bối đã rữa nát, tuyệt thế võ công từ đây mai một. Nhưng hôm nay có thể nói mình có thể từ Thần viên mà tìm được phong thái, diện hình của vị tiền bối này?.

Chàng nghĩ đến đây, bụng mừng rỡ, kêu lên: -Viên huynh, kiếm chiêu của ta lại đến đây!

Một nhát kiếm rất nhanh đâm thẳng vào ngực thần viên. Tay trái thần viên đưa ngang, tay phải đâm mạnh ra.

*** Từ giữa trưa mãi cho đến chiều tối, Âu Dương Hải thủy chung vẫn chiến đấu với Thần viên. Có điều Thần viên nội lực quá mạnh, một lần đánh ra, kình lực rít gió, tựa như chưởng lực của mười mấy tay cao thủ nhất tề phóng ra, võ công vốn có của Âu Dương Hải không có một chiêu nào dùng được, chỉ có phòng thủ tránh né.

Đến chiều tối, Âu Dương Hải ngủ ở trước mộ Độc Kiếm Ma. Âu Dương Hải bệnh tật mới khỏi lại thêm lao lực cả ngày, nhưng thật lạ, không hề cảm thấy mệt mỏi, thần thái sảng khoái, trái lại còn dễ chịu hơn ngày thường có thể là công hiệu của quả cây nọ.

Sớm hôm sau?

Thần viên đem tới bảy tám quả màu đỏ tươi đặt bên mình của chàng. Âu Dương Hải ăn xong từng quả rồi ngồi tĩnh toạ điều tức vốn lúc bình thường các nơi quan mạch khí tức không dễ đi đến, lúc này đột nhiên lưu thông không trở ngại.

Âu Dương Hải mừng thầm cho là công hiệu.Người tĩnh tọa tu tập nội công rất kị là tâm không tập trung. Cứ như quá buồn hay quá vui càng là hung hiểm, nhưng lúc này Âu Dương Hải quá mừng kêu lên, chân khí lưu thông khắp người vẫn lưu chuyển liên miên, không hề bị trở ngại.

Chàng đứng dậy cầm lấy trọng kiếm cùng thần viên lại luyện kiếm. Ngày hôm qua chàng cầm trọng kiếm đã cảm thấy rất mệt, nhưng hôm nay cầm kiếm lên lại thấy nhẹ đi nhiều.

Chàng biết trong một ngày, công lực của mình lại tăng tiến, thế rồi trong lúc tiếp chiêu với Thần viên, chàng đã bớt sợ đi mấy phần, lại còn có thể nhìn rõ được thủ pháp của Thần viên tung ra.

Tuy nhiên dưới chiêu thức của Thần viên thi triển ra, chàng vẫn tránh né nhiều hơn chống đỡ, nhưng thỉnh thoảng vẫn thừa cơ trả chiêu.

Luyện kiếm như vậy mấy hôm Âu Dương Hải cầm trọng kiếm nâng lên như bỡn, từng nhát từng nhát dần dần cảm thấy được như ý, mỗi ngày chàng cầm trọng kiếm qua chiêu với Thần viên, mỗi lúc cảm thấy so với kiếm thuật đã học trước kia biến hoá phức tạp hơn nhiều, kỷ xảo cũng lắm, nghĩ đến câu nói của Độc Kiếm Ma tiền bối:?Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công?

Tám chữ, thật là ứng dụng vô cùng.

Chàng một mặt đấu với Thần viên, một mặt suy nghĩ thế kiếm, cảm thấy kiếm chiêu càng bình thường thì kình nhân càng kháng cự khó khăn.

Tư như một kiếm đâm thẳng trước ngực, chỉ cần kình lực mạnh mẽ thì uy lực còn lớn hơn so với kiếm chiêu biến ảo.

Trong mấy ngày này, sáng sớm mỗi ngày chàng ăn loại quả tươi mà không biết Thần viên hái ở đâu đem về, dần dần nội lực tăng ra thấy rõ.

Sau mười ngày?

Âu Dương Hải đã có thể cố gắng tương kháng lại kình lực kinh người của con vượn nhỏ. Một kiếm đâm ra, kiếm phong mãnh liệt, trong lòng không khỏi cảm thấy vừa ý. Võ công của chàng đến cảnh giới này như trèo lên Thái Sơn mà nhìn thiên hạ, hồi tưởng lại võ công đã học lúc xưa, cảm thấy thật non nớt.

Nhưng lại nghĩ, nếu không có căn bản võ học trước kia thì tuy hôm nay gặp kỳ ngộ nhưng quyết không thể đạt tới trình độ này, vì Thần viên vẫn là loài vật không biết nói, nếu muốn nó dậy từ đầu thì không thể được, huống chi Thần viên không thể nói võ công gì, bất quá nó tiếp xúc với Độc Kiếm Mã lâu ngày, cùng ông ta động thủ tiếp chiêu, cho nên nhớ được những phương pháp tiến thoái chiến đấu mà thôi.

Sáng sớm một ngày vừa thức dậy, mây đen đầy trời, mưa to như trút. Âu Dương Hải nói với Thần viên: -Viên huynh, mưa to thế này, chúng ta luyện hay không luyện? Thần viên tay chỉ thác nước cao vút trước mặt kêu chí choé.

Âu Dương Hải nghĩ:

Chẳng lẽ thác nước đó có sự vật gì kỳ quái?

Thế là, chàng cầm trọng kiếm đội mưa mà đi. Đi mấy dặm, vượt qua bảy tám toà phong cốc.

Thấp thoáng nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên không dứt, càng đi thì thanh âm càng vang rõ, rõ ràng là tiếng nước cực lớn. Âu Dương Hải nghĩ bụng:?Nước to thế này, lũ ở trên núi bộc phát, phải cẩn thận một chút!?

Qua một khe suối hẹp giữa hai ngọn núi, tiếng nước vang lên muốn điếc tai. Chỉ thấy giữa hai ngọn núi, một thác nước như con rồng trắng tuôn xuống trắng xoá, thác nước cao ngất đến tận mây, thế nước chảy mạnh dị thường. Dòng nước cuốn theo cành cây và sỏi đá từ trên đỉnh núi xuống, chớp

mắt đã trôi đi mất hút.

Lúc này mưa càng to hơn?

Quần áo của Âu Dương Hải ướt sũng xung quanh hơi nước mịt mù, tạo nên khung cảnh kỳ ảo. Chàng nhìn thế chảy của thác nước quá mãnh liệt, trong lòng cũng hơi sợ.

Thần viên kéo vạt áo của Âu Dương Hải, đi đến bên khe suối, tựa như muốn chàng nhảy xuống.

Âu Dương Hải lấy làm lạ hỏi:

-Xuống làm gì? Thế nước chảy mạnh, chỉ sợ không đứng vững.

Thần viên buông vạt áo của Âu Dương Hải, khẽ hú một tiếng, nhảy vào trong khe suối, hai chân đứng vững trên một tảng đá lớn giữa dòng suối, tay trái phất tới trước một cái, đánh một tảng đá trôi tới văng trở lại.

Đợi tảng đá đó bị nước cuốn ào đến một lần nữa, lại đánh bật trở lại. Thế là đánh năm sáu lần, tảng đá thuư chung vẫn trôi không qua được bên người nó. Lần thứ bảy theo dòng nước trôi tới, hai tay trái phải của Thần viên liên tiếp đánh ra, tảng đá to vọt lên khỏi mặt nước, rớt trên bờ phải, Thần viên lập tức nhảy trở về bên cạnh Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hiểu ý, biết rằng Độc Kiếm Ma khi xưa hễ gặp trời mưa to thì đến thác nước luyện kiếm, mình lại không có công lực như vậy, không dám thử.

Trong lòng đang do dự? Thần viên tung ra một chưởng?

Thân mình Âu Dương Hải rơi thẳng xuống thác nước. Chàng cắn răng, sử dụng thân pháp?Thiên cân truỵ? rơi xuống trên tảng đá lớn mà Thần viên đã đứng vững. Hai chân vừa nhập nước, dòng thác nước ào đến làm chàng lảo đảo, khó mà đứng nguyên vị được. Hùng khí bừng lên Âu Dương Hải nghĩ:?Độc Kiếm Ma tiền bối có thể luyện đến tuyệt cảnh này, chẳng lẽ ta không thể ư??

Thế là vận khí, dùng sức chống lại dòng nước, nhưng muốn dùng kiếm đâm vào những tảng đá từ trên núi theo dòng thác trôi xuống thì lại không đủ lực. Đứng chống chọi một hồi, Âu Dương Hải mệt mỏi rã rời, đành chống kiếm vào tảng đá bên phải nhảy lên bờ. Chàng còn chưa kịp thở thì Thần viên lại vung tay.

?Vị viên huynh này thật là nghiêm khắc, bức mình luyện công. Không cho nghỉ ngơi một tí nào, nó đã có mỷ ý như vậy chẳng lẽ mình lại không cố gắng??

Chàng vội trầm khí xuống hạ bàn, đứng vững. Thời gian khá lâu. Âu Dương Hải dần dần ngộ được pháp môn ngưng khí dùng lực. Suối nước tuy càng lúc càng mạnh, ngập lên đến hông chàng, nhưng

chàng chống chọi lại không còn khó khăn như trước.

Lại qua một lát, suối nước dâng lên đến ngực rồi từ từ lên đến miệng, bụng nghĩ:?Tuy ta đã đứng đứng vững, nhưng không thể tránh khỏi nước dìm chết?

Thế rồi chàng nhảy lên bờ.

Ai dè Thần viên đứng ở trên bờ, nhưng lại bị nó đánh cho văng trở xuống lòng suối,?tõm? một cái, thân người rơi vào trong suối nước.

Hai chân chàng đứng trên tảng đá dưới khe suối, nước còn chưa ngập đầu, một luồng nước ào vào miệng.

Nếu chàng vận khí phun nước ra thì khí ở đơn điền cũng dâng lên theo, gót chân tất bị hững, chàng bèn ngưng khí lại, hai chân bình ổn chắc chắn, không hô hấp nữa.

Qua một lúc, chống chân nhảy lên không một ngụm nước từ trong miệng bắn ra, rồi lập tức lại chìm vào lòng suối, để cho suối nước ngập qua đầu, thân mình đóng chắc như cột trụ dưới lòng suối không nhúc nhích.

Chàng từ từ định thần lại, chợt ồ lên một tiếng, bởi vì lúc này,nghĩ đến cách tu luyện nội công huyền ảo này, hoá ra là Độc Kiếm Ma tiền bối kêu Thần viên mượn dòng suối này truyền lại nội công của ông ta năm xưa.

Nên biết rằng những nội công kinh vận chính là một thứ câu chữ hành ý cực kỳ uyên thâm, nếu như ở trên sách thì dù thông minh cái thế cũng khó mà lãnh hội mà Độc Kiếm Ma lại mượn nước của dòng suối để cho người ta tự thể hội lấy, cách truyền thụ nội công này có thể nói là công minh hơn một bậc.

Âu Dương Hải say sưa luyện tập môn nội công này chàng ở trong nước vừa thấy cành cây hay sỏi đá liền dùng kiếm đâm, đánh ngược trở lên trên. Chàng luyện tập đến khi sức cùng lực kiệt, chân run thì mới nhảy lên bờ.

Âu Dương Hải sợ Thần viên lại đuổi chàng xuống nước, lúc này chân không còn sức nữa nếu không nghỉ ngơi chút ít thì khó mà chống?

Nhưng thần viên không nói gì, để yên cho chàng nghỉ ngơi, sáng hôm sau khi chàng tỉnh dậy đã thấy mấy trái cây Đỏ tươi để bên cạnh chàng bèn ăn cùng với Thần viên, ăn hết xong lại nhảy xuống suối luyện kiếm. Luyện đến nửa đêm, cũng thật kỳ lạ, càng luyện tinh thần càng mạnh mẽ, dòng nước lũ đã giảm sức nước dần dần yếu đi.

Tối đó Âu Dương Hải không thể ngủ ngon, ở trong dòng nước, chàng ngộ được rất nhiều kiếm lý

tuyệt kỳ và trong chín chiêu võ học trong Hải Lưu chân kinh, trước kia chàng chưa hiểu nguyên nhân tại sao mà mình không thể tức khắc vận khí phát chưởng ra chiêu?Vô ảnh chưởng? được.

Lúc này chàng mới đại ngộ, hiểu ra hàm ý tám chữ?Trọng kiếm vô phong, đại xảo bất công?.

Lúc này mưa to bắt đầu tạnh, mây xanh xuất hiện?

Một vầng trăng non tỏ ánh sáng bạc, khắp rừng cây khe suối.

Âu Dương Hải nhìn thấy dòng nước lũ suy giảm, tâm đã thông được đạo lý của nó, tuy đã tinh thụ kỷ thuật của nó, nhưng chàng...

Thiếu 2 trang... nó hiện về quyến luyến, khẽ kêu mấy tiếng nhận lại thanh trọng kiếm, còn thanh Tử Vi kiếm thì bỏ vào tay Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải biết nó muốn tặng thanh Tử Vi kiếm cho mình, bèn nói: - Đa tạ viên huynh, đệ sẽ mượn dùng Tử Vi kiếm.

Nói xong, cúi mình chào, rồi chàng lạy mấy lạy trước mộ Độc Kiếm Ma. Tuy Độc Kiếm Ma đã từng dặn lại trên tấm bia mộ kiếm thứ bẩy rằng:?Mở ngôi mộ của ông ta?.

Nhưng thời gian ở lại ở đây ba tháng. Âu Dương Hải nghĩ ngợi mấy ngày nhưng nghĩ không ra cách mở ngôi mộ này, nếu muốn dùng Tử Vi kiếm phá mộ thì chàng lại sợ phá hoại sự tôn nghiêm của bậc tiền bối.

Thế rồi chàng bỏ đi không nghĩ cách mở mộ nữa. Trời đã về chiều. Đường sơn đạo xa xôi tít tắp. Dưới núi Cửu Cung vang lên tiếng la hét?

Một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp, tay cầm một thanh kiếm dài ra sức đánh với mười mấy người,trên mình nàng đã bị thương, toàn thân đầy vết máu.

Người thiếu nữ này tuy ống tay áo trái trống không nhưng một cánh tay duy nhất của nàng sử dụng trường kiếm cũng rất mãnh liệt, mười mấy người áo đỏ không thể nào vượt qua được làn kiếm của nàng, nhất là người thiếu nữ này nét mặt uy phong lẫm liệt, làm người ta không dám nhìn lâu.

Một giọng cười sằng sặc vang lên, một người áo đỏ tay cầm trường kiếm lướt đến nói: - Lý minh chủ. Hôm nay một mình lẻ loi chọi với số nhiều, chẳng lẽ còn muốn ngoan cố chống cự hả?

Hoá ra thiếu nữ một tay lại là Thanh Đạo minh chủ Lý Xuân Hoa danh chấn giang hồ, không biết vì sao nàng lại cụt một cánh tay.

Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, tay phải vung kiếm đâm tới. Miệng quát: - Mạc Bá Thiên, người có bản

lĩnh thì tiếp ta một kiếm này.

Mười ba người áo đỏ nọ chính là Lạc phách nhân của Bạch Hoàng Giáo, người cao gầy sử dụng trường kiếm chính là cầm đầu Lạc phách nhân, Hoành Thiên bắc đẩu hàn Mạc Bá Thiên. Mạc Bá Thiên biết Lý Xuân Hoa kiếm thuật cao minh dù nàng đã bị thương, nhưng hắn vẫn không dám tiếp kiếm chiêu của nàng, bèn tránh ra năm bước.

Lý Xuân Hoa cười nhạt, trường kiếm khẽ rung chuyển, kiếm đã bay vút vào người của một lạc phách nhân phía sau.

Người lạc phách nhân này nằm mơ cũng không ngờ thanh kiếm trong tay Lý Xuân Hoa lại bay ra.

Một tiếng rú thê thẩm?

Máu văng tung toé, ngực của người lạc phách nhân này đã bị phi kiếm đâm trúng. Trường kiếm Lý Xuân Hoa bay ra thì bong người vụt lao theo, tay nắm lấy đốc kiếm tung chân trái đá vào thi thể của người lạc phách nhân ngã xuống.

Ngay lúc đó, bên tai nàng vang lên tiếng cười lạnh lùng?Tay trái Mạc Bá Thiên phất lên cổ tay của nàng còn kiếm tay phải đâm vào tay của nàng. Mạc Bá Thiên thống suất lạc phách nhân, võ nghệ tinh thâm, cơ trí gian xảo, gã vừa tung đòn cay độc?

Cổ tay của Lý Xuân Hoa bị gã phất trúng trường kiếm nắm không vững, rời khỏi tay rơi xuống, nhưng Lý Xuân Hoa đá hất lên, keng một tiếng?

Nhát kiếm này đã gạt được thế đâm của đối phương, làm cho Mạc Bá Thiên kinh hãi lùi lại một bước.

Cao thủ đấu võ, mỗi một chiêu đều là sinh tử. Lý Xuân Hoa vươn tay ra, đã nắm được kiếm, soạt soạt hai kiếm nàng đã gạt đỡ được chiêu thức của hai người lạc phách nhân.

Chợt lúc đó?

Trên đường núi vang lên tiếng cười oang oang?

Một lão nhân râu dài, bịt mặt bằng khăn đen từ từ đi tới.

Mạc Bá Thiên trông thấy người này, vội lùi lại ba bước, cung kính nói: - Hữu thống soái giá lâm, không tiếp rước từ xa, xin tha thứ tội.

Lý Xuân Hoa trông thấy lão nhân che mặt xuất hiện, trong lòng hoảng kinh, sức lực của mình đã khó địch nổi những người lạc phách nhân, giờ lại thêm một tuyệt thế cao thủ nữa thì mình làm sao có

thể địch nổi?

Lão nhân che mặt cười ha hả nói:

- Mạc Bá Thiên, lão phu hỏi ngươi một câu, ngươi là người của Hữu thống soái hay là người của Tả thống soái?

Mạc Bá Thiên cười nói:

- Không biết Hữu thống soái hỏi như thế làm chi? Chúng ta đều là người trong Bạch Hoàng giáo thì có gì khác nhau đâu?

Lão nhân bịt mặt cười nhạt, nói:

- Phải?chúng ta đều là người trong Bạch Hoàng giáo, nhưng?nhưng người của bổn giáo thường là xâu xé lẫn nhau.

Mạc Bá Thiên cười nói:

- Lời của Hữu thống soái, tại hạ thật không hiểu. Lão nhân che mặt nói:

- Hừ, ta hỏi ngươi Mạc Bá Thiên, Ngọc Tiêu Cầm mỷ nhân lệnh chủ của bổn giáo nửa tháng trước bị hại về tay ai?

Lý Xuân Hoa biết Ngọc Tiêu Cầm mỷ nhân lệnh chủ mà ông ta nói là chỉ người mặc kim hoàng trường bào.

Mạc Bá Thiên chỉ vào Lý Xuân Hoa nói:

- Ngọc Tiêu Cầm mỷ nhân lệnh chủ bị hại về tay nha đầu này, người của bổn giáo đều trông thấy.

Lão già che mặt hừ một tiếng, nói: - Lời của ngươi nói thật chứ? Mạc Bá Thiên nói:

- Không tin thì ngài gặp Lục Thiên Mai cô nương mà hỏi. Lý Xuân Hoa chợt cất tiếng:

- Các hạ bất tất phải hỏi nữa, người đó do ta hại đó thì làm sao? Nhưng trước khi hắn trúng kiếm của ta thì hình như trước đó hắn đã bị thương rất nặng bởi chưởng lực.

Lão nhân che mặt gật gù nói:

- Ngươi rất thẳng thắn, điều lão phu muốn hỏi là chưởng thương mà mỷ nhân lệnh chủ của bổn giáo trúng phải là chưởng thương gì? Ngươi có biết chứ?

Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:

- Đương nhiên là ta biết là chưởng thương gì, nhưng ta không thể nói cho các hạ biết, trừ phi ngươi lộ mặt thật ra đây.

Lão nhân che mặt lạnh lùng nói:

- Ngươi sát hại mỷ nhân lệnh chủ của bổn giáo, bây giờ lão phu muốn ngươi đền mạng.

Lý Xuân Hoa hừ một tiếng, nói:

- Dù các ngươi thế lực đông đảo, nhưng ta vẫn không hề khiếp sợ.

Mạc Bá Thiên cười hề hề, nói:

- Hữu thống soái, chúng ta phải ra tay mới được.

Nói xong, Mạc Bá Thiên vung kiếm chém xuống Lý Xuân Hoa.

Ai ngờ kiếm chiêu mới xuất nửa chừng bỗng nghe Mạc Bá Thiên hự lên một tiếng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, miệng phun bụm máu tươi, lùi lại ba bước. Lý Xuân Hoa kinh ngạc quay đầu nhìn ra, nàng xúc động kêu lên: - Âu Dương Hải, có thật là huynh không?

Lão nhân che mặt cũng bất giác quay đầu nhìn lại. Vừa mới quay đầu, lão thấy một bóng người từ trên cây tùng bay ra, một tay giơ ra đón lấy Lý Xuân Hoa.

Người đó chính là Âu Dương Hải. Lý Xuân Hoa mỉm cười, một giọt lệ trong mắt chảy ra, nói: - Âu Dương Hải, đây có phải ta đang nằm mơ không?

Âu Dương Hải cúi đầu xuống khẽ nói:

- Không phải nằm mơ, tư tư không thấy ta đang ôm tư tư đấy ư? Nhìn trên áo nàng vết máu loang lổ, toàn thân là máu, kinh hãi nói: - Tư tư bị thương nặng ư?

Lý Xuân Hoa buồn bã nói: - Ta?ta?

Âu Dương Hải thấy vẻ mặt nàng buồn khổ, tiếc rằng không gánh nỗi khổ thay cho nàng được, nói: - Hoa tư tư, ta dến đây chậm một bước.

Lý Xuân Hoa nói:

- Không, huynh đến rất đúng lúc, ta đã cho rằng trên đời này không còn nhìn thấy huynh được nữa!

Trong lòng Âu Dương Hải trăm thứ tình cảm lẫn lộn, hai tay xiết chặt lại, bỗng chàng phát hiện tay trái Lý Xuân Hoa trống không, chàng thất kinh kêu lên: - Hoa tư tư, tả thủ tư tư đâu?

Lý Xuân Hoa cười thảm não nói: - Huynh chê ta thiếu một cánh tay ư? Âu Dương Hải vội nói:

- Không, không?cánh tay trái của tư tư đâu? Sao lại mất rồi? Sao lại mất rồi? Chàng nói xong, đưa tay khẽ giơ ống tay áo. Quả nhiên trong tay áo không có cánh tay, chàng buồn bã nói: - Thật đáng thương, tại sao thế này? Tại sao thế này? Tư tư có còn đau không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói:

- Không đau nữa, chỉ cần biết huynh còn bình yên trên cõi đời này thì dù có chết ta cũng yên lòng, thiếu một cánh tay kể đến làm gì?

Âu Dương Hải khẽ ôm nàng trước ngực, nước mắt lăn xuống rơi trên mặt nàng nói: - Ta biết từ sau khi ta rời khỏi mọi người, đã làm cho tư tư chịu khổ biết bao! Ta? ta?

Sự cương nghị, cứng cỏi của Lý Xuân Hoa biến mất, nàg trở nên yếu đuối, buồn rầu, nàng khóc thút thít trong vòng tay Âu Dương Hải. Lão nhân che mặt, Mạc Bá Thiên và cả những người lạc phách nhân mọi người đều im phăng phắc, đứng sững nhìn Lý Xuân Hoa va Âu Dương Hải. Trong lúc đó ai cũng không muốn động thủ. Cũng có thể nói rằng không ai dám động thủ với họ. Bởi vì sự trúng thương ói máu vừa rồi của Mạc Bá Thiên làm cho họ quá kinh hãi.

Xưa đã có câu:?Xung quanh như chỗ đông người? Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa quyến luyến bên nhau trước đám cao thủ, coi họ như chẳng là vật gì cả, đó mới thật là coi xung quanh như chỗ không người.

Nên biết khi yêu đến cùng cực, chẳng những công danh chức tước, phú quý vinh hoa trong thiên hạ, hoàn toàn không để vào lòng. Thậm chí chuyện sống chết cũng xem như không.

Âu Dương Hải không nén được lòng hỏi rằng:

- Hoa tư tư, cánh tay của tư tư làm sao mà bị cụt? Mau nói ra đi! Bởi vì trong lòng Âu Dương Hải, một cánh tay của Lý Xuân Hoa còn quan trọng hơn nhiều so với bất kỳ thứ gì của mình, vì chàng đã thầm yêu nàng mất rồi.

Với tình yêu của chàng đối với Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng, chàng cảm thấy mình yêu Lý Xuân Hoa nhiều hơn.

Lý Xuân Hoa cười khẽ nói:

- Tay ta bị cụt, đương nhiên là bị người chém.

Âu Dương Hải buồn bã nhìn nàng, trong lòng không buồn hỏi xem ai đã hạ độc thủ. Đã gặp điều

bất hạnh, thế thì ai hạ độc thủ cũng như nhau Lý Xuân Hoa bỗng khẽ nói: - Ta muốn thỉnh cầu huynh một việc.

Âu Dương Hải nói:

- Tư tư muốn ta làm việc gì? Bất luận thế nào ta cũng đáp ứng cho tư tư. Lý Xuân Hoa nói: - Ta mong cầu huynh gánh vác chức vị Thanh Đạo minh chủ, và thành thân với Xuân Hồng muội muội.

Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi; - Thế còn tư?

Lý Xuân Hoa cười buồn nói: - Ta đã sắp chết rồi Âu Dương Hải nhìn thương thế trên mình nàng, tuy không nhẹ, nhưng không đến nỗi làm nàng phải chết, tại sao nàng lại nói rằng sắp chết?

Âu Dương Hải nói:

- Tư tư sẽ không chết, ta có thể chữa vết thương cho tư, trước mắt thì ta có thể đánh lui được những người này.

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Ta biết huynh trong mấy tháng này nhất định gặp kỳ ngộ, võ công vượt hơn ta rất nhiều, nhưng võ công của huynh có cao đến mấy cũng không thể cứu ta.

Nàng buồn bã thở dài?

Tiếng thở dài này bi thương buồn khổ vô cùng Âu Dương Hải vội nói:

- Hoa tư tư, làm sao vậy? Vì sao không nói rõ hơn một chút? Chợt nghe lão nhân che mặt lạnh lùng nói: - Các ngươi nói hết chưa? Lão phu đã hết nhẫn nại chờ đợi rồi đó. Âu Dương Hải vụt đứng thẳng người, đôi mắt lấp lánh như điện chăm chú nhìn vào người lão nhân che mặt, lạnh lùng nói: - Ta đã biết ngươi là ai rồi, sao lại còn không chịu lộ mặt thật ra đây?

Lão già che mặt cười khẽ nói:

- Ta không tin rằng ngươi biết lão phu là ai, đừng nói nhiều lời, ngươi hãy tiếp lão phu một chiêu.

Lão nhân che mặt phóng một chưởng đến? Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Các hạ chính là Viện chủ của Đường gia đại viện Nhật nguyệt Luân Đường tông chủ.

Vừa nói, tay trái Âu Dương Hải khẽ hất một luồng tiềm lực bắn trở ra? Lão nhân che mặt đột ngột lùi lại ba bước, rõ ràng lão kinh hãi vô cùng, đó không phải là thân phận lão bị tiết lộ mà là luồng tiềm lực mà Âu Dương Hải đánh ra. Hoá ra một đạo chưởng kình của lão này vừa phóng ra lại bị

luồng kình lực của đối phương đánh ngược lại.

Âu Dương hải nói:

- Thật không ngờ đường đường là Đường gia đại viện chủ danh chấn giang hồ lại đầu thân cho Bạch Hoàng giáo, nếu trước kia đứa con trai quý báu của ngươi không tự lộ chân tướng thì bí mật này ai mà biết được.

Lý Xuân Hoa nghe xong, mặt nàng chẳng hề kinh hãi chút nào, hình như nàng đã sớm biết chuyện này rồi.

Nhật nguyệt luân Đường Tông Chủ phát ra tràng cười sằng sặc? Lão đưa tay tháo tấm khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt tròn béo hồng hào, lão cười vang. Đưa mắt nhìn vào Lý Xuân Hoa nói: - Hoa nhi, lão phu hỏi ngươi, có phải là ngươi hại Đường Hải Ninh không?

Lý Xuân Hoa nghe lão gọi là?Hoa nhi? nước mắt tuôn rơi. Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi: - Hoa tư tư, người sao vậy?

Lý Xuân Hoa vội lau nước mắt nói:

- Không có Nàng nghiêm mặt lại nói:

- Đường bá bá, ông đi theo ác ma, mỗi người đếu đứng ở thế đối lập. Ông bất tất phải nhận ta nữa, bây giờ ta thay phụ thân cắt đứt quan hệ với Đường gia các ngươi.

Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nghe vậy, mặt biến sắc trở nên xanh lè, quát: - Cẩu trệ, ngươi dám hại phu quân, phỉ báng gia phụ, loại con gái phản lại luân thương như vậy, há để cho ngươi sống trên đời?

Lý Xuân Hoa nghe vậy thì run lẩy bẩy, mặt tái nhợt lảo đảo muốn ngã, Â u Dương Hải vội đưa tay đỡ lấy người nàng, kêu lên:

- Hoa tư tư, Hoa tư tư?

Lý Xuân Hoa ngã vào lòng Âu Dương Hải, nước mắt tuôn như suối. Âu Dương Hải nhìn Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ đến toé lửa. Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nói: - Người mà ngươi ôm ấp chính là hiền túc của ta, hiện bây giờ lão phu muốn tự lo liệu sự việc, chỉ cần ngươi đừng nhiều chuyện, lão phu sẽ không làm khó dễ ngươi.

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, quát lên: - Ngươi nói láo!

Chợt nghe giọng nói yếu ớt của Lý Xuân Hoa:

- Điều ông ta nói là? sự thật, ta từ nhỏ đã hứa gả cho Đường gia? Nàng nói đến đây thì không thể nói tiếp được nữa.

Âu Dương Hải nhìn nàng, run run nói:

- Tư tư?tư tư?Thiểm Điện kim tiền Đường Hải Ninh là phu quân của tư? Nguyên là Đường Hải Ninh là phu quân của tư? Nguyên là Đường gia đại viện và Lý gia đại viện đã thề giao chi gia, Lý Xuân Hoa ra đời không lâu, cha nàng là Lý Thiên Phát đã hứa gả cho Đường gia thiếu viện chủ Đường Hải Ninh, lúc nàng bảy tuổi, Đường gia đón nàng về, chỉ vì lúc đó mẫu thân của nàng bị bệnh mà chết nên lúc đó chỉ để hai đứa trẻ tiên bái thiên địa, cho nên tuy Lý Xuân Hoa và Đường Hải Ninh vẫn chưa kết thành phu phụ, nhưng đã là danh nghĩa vợ chồng rồi.

Lý Xuân Hoa gật đầu, cười buồn nói: - Nhưng gã đã không thể sống được nữa.

Minh nguyệt luân Đường Tông Chủ nghe vậy bèn cười như điên, nói: - Ngươi là con tặc phụ làm bại hoại môn phong của Đường gia và Lý gia, lão phu hôm nay không giết ngươi không được.

Lý Xuân Hoa quát lên:

- Im đi? Tiểu nữ tuy tôn chiếu phụ mẫu hứa gả cho Đường gia, nhưng hãy còn chưa qua cửa Đường gia, chẳng lẽ ta?

Minh Nguyệt Luân Đường Tông Chủ cười lạnh lùng, nói:

- Ngươi hãy còn chưa qua cửa Đường gia, nhưng đã bái thiên địa rồi, thì trở thành người của Đường gia, chẳng lẽ ngươi còn cố cãi hay sao? Con ta tuy là chết rồi, ngươi cũng phải chịu tang, thửa còn sống nó không thể cưới ngươi, chết đi ta cũng muốn cho các ngươi thành thân, bây giờ ngươi không tự sát đi còn đợi đến lúc nào?

Lý Xuân Hoa nghe những lời như vậy, mặt biến sắc...

Nàng là người thông hiểu xự việc, đương nhiên không thể phủ nhận chuyện hôn nhân này, nàng chỉ căm hận vận mệnh của mình. Lúc này nàng hiểu được sự việc, nàng trước sau vẫn phản đối chuyện hôn nhân, nàng từng nghe phụ thân nói với mình:? Hoa nhi, con không nên thương tâm, nếu con cho rằng Đường Hải Ninh là người không tốt thì phụ thân nhất định sẽ thủ tiêu cuộc hôn nhân??

Nhưng...

Ngày nay phụ thân sống chết thế nào không rõ, ta làm sao có thể biện bạch cuộc hôn nhân này?

Ôi...

Chết, chỉ có cái chết mới giải được đau khổ trong lòng ta.

Lý Xuân Hoa ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt của Âu Dương Hải đang nhìn nàng u oán. Nàng biết hiện giờ trong lòng chàng cực kỳ khó chịu.

Bởi vì chàng yêu mình, khi chàng ngẫu nhiên nghe được câu chuyện này, trong lòng khó tránh khỏi thất vọng, cầu mong chàng có thể dưới sự yêu thương của muội muội mà dần quên mình đi.

Chỉ có ta... người con gái đau thương này, vết thương trong lòng vĩnh viễn không thể bù đắp, mãi cho đến chết cũng không giảm đi.

Chợt nghe Âu Dương Hải thở dài nói:

- Hoa tư tư đừng buồn nữa, thứ người như Đường Hải Ninh không đáng cho tư lưu luyến?

Âu Dương Hải hơi ngừng một lát rồi tiếp:

- Hoa tư tư, tư có biết tứ đại đàn chủ của Khiên Thủ bang bị ai giết không? Nếu không phải chính miệng Đường Hải Ninh nói ra thì ta nằm mơ cũng không ngờ được cái việc tồi bại ấy là do hắn làm ra. Tư tư nghĩ coi, thứ người xảo quyệt, tàn khốc ấy có thể thành thân với tư được ư? Nếu giết hắn rồi thì với trời đất, tư cũng không có gì hổ thẹn.

Nhật Nguyệt luân Đường tông chủ không để cho Âu Dương Hải nói tiếp, vung tay điểm vào ngực của Âu Dương Hải, lão chính là nhất đại tôn sư, lúc giận dữ xuất thủ, chỉ thế mãnh liệt như sấm sét.

Âu Dương Hải khẽ phất tay áo đón chỉ thế.

Soạt soạt soạt... Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ liên tiếp lùi lại ba bước.

Thần sắc trên mặt lão thập phần kinh dị, tay phải rũ xuống, tựa như là bị thương.

Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ chỉ trong một chiêu liền bị thương dưới chưởng của Âu Dương Hải điều này làm Lý Xuân Hoa ngạc nhiên vô cùng, nàng không biết Âu Dương Hải xuất thủ đả thương lão như thế nào, chẳng lẽ thủ chưởng của Âu Dương Hải vừa xuất thì kình khí cách không đã đánh trúng đối phương?

Thần sắc trên mặt Âu Dương Hải bình tĩnh vô cùng, chàng lạnh lùng nói: - Cuộc hôn nhân của Lý Xuân Hoa với Đường Gia các ông, đêm nay ta tuyên bố phế trừ, nếu ngươi còn cưỡng bách chuyện hôn nhân thì trừ phi ta không còn sống nữa.

Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ thần sắc trầm trọng, lão khẽ hít một hơi chân khí, tay phải móc từ trong người ra một đôi vòng vàng, nói: - Ngươi đã muốn tham dự vào chuyện riêng của

chúng ta, mọi việc bất thành hoàn toàn đều do ngươi, đôi vòng vàng này đã ba mươi năm chưa hề đụng đến, hôm nay ta phải phá lệ đem ra dùng đây.

Âu Dương Hải mỉm cười, nói:

- Đa tạ ngài đã xem trọng Âu Dương Hải này, Thanh?ạo Minh và Bạch Hoàng giáo trước sau thề không đội trời chung, ta không giết ngươi, ngươi cũng sẽ giết ta, hôm nay ta phải dùng hết toàn lực rồi đây.

Nói xong, Âu Dương Hải đưa tay ra sau vai rút Tử Vi kiếm ra. Trong đêm tối, một vầng sáng màu tím tỏa chiếu ra ngoài sáu trượng. Đường Tông chủ, Mạc Bá Thiên, Lý Xuân Hoa nhìn thanh kiếm trong tay Âu Dương Hải, ai nấy đều biến sắc...?ột nhiên Đường Tông chủ nói:

- Kiếm trên tay ngươi tên gọi là gì?

Âu Dương Hải đáp gọn:

- Tử Vi kiếm!

Thiếu 2 trang?... chàng bị cuốn vào đôi vòng của Đường Tông chủ.

Nên biết rằng đôi vòng của Đường Tông chủ có giấu lò xo bí mật, nếu đôi vòng vừa tiếp cận Âu Dương Hải thì khẽ ấn cơ quan, dù Âu Dương Hải võ công cao đến đâu cũng khó tránh khỏi bị ám toán.

Nhưng Âu Dương Hải đã khéo kéo sử dụng Thiên Tàng kiếm, tình huống đã khác.

Tuy Thiên Tàng kiếm chỉ là một chiêu, nhưng biến hóa không ngừng, ảo diệu tuyệt luân.

Chỉ thấy trong ánh sáng màu tím vun vút tầng tầng lớp lớp, đột nhiên phóng vọt ra ba đạo kiếm khí lao thẳng đến Đường Tông chủ.

?ôi vòng vàng của Đường Tông chủ cùng đánh ra, keng một tiếng, vòng vàng đã tỏa ra vô số ánh hào quang hình mặt trăng bảo vệ lấy thân thể.

Kiếm quang xoắn xuýt lấy Minh Nguyệt luân, kiếm ánh tỏa ra như một lớp khí mù bao bọc lấy Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ.

Mạc Bá Thiên và lạc phách nhân đều bị cuộc ác đấu này lội cuốn tâm thần.

Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, nàng lén đi ra ngoài, bởi vì nàng trông thấy kiếm thuật của Âu Dương Hải cực kỳ cao siêu, Đường Tông chủ sớm muộn gì cũng bại dưới kiếm của chàng, mình bất tất phải lo gì nữa.

Kiếm khí lạnh buốt, vòng vàng loáng loáng nhưng lại không nghe thấy tiếng hít thở nào.

Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một tiếng hự... kiếm quang thu lại, kiếm ảnh tan biến hết.

Đường Tông chủ tay cầm đôi vòng, thân mình lùi lại ba bước.

Âu Dương Hải mỉm cười, tay cầm Tử Vi kiếm đứng yên chỗ cũ. Thình lình...

Thân hình của Âu Dương Hải từ từ bay lên, Tử Vi kiếm nhắm chính xác vào Đường Tông chủ phóng tới...

Một chiêu này của chàng làm cho Đường Tông chủ kinh hãi vô cùng, thầm kêu lên: - Hết rồi, một đời thanh danh của lão phu đêm nay trôi theo dòng nước.

Chiêu kiếm thuật này của Âu Dương Hải chính là kỷ thuật ngự kiếm thượng thừa trong kiếm đạo, vốn lúc Âu Dương Hải được Vân Trung Nhạc thụ giải chiêu Vạn Lưu qui tông, kiếm thuật thượng thừa tuy đã nhập môn nhưng có thể nói là hãy còn nông cạn, gần đây Âu Dương Hải ngộ hiểu được kiếm thuật uyên thâm của Độc Kiếm Ma xong đối với thuật ngự kiếm có thể nói đã tới giai đoạn tột bậc, tất cả đều ở võ công vận khí của Độc Kiếm Ma, nội lực gia tăng thêm gấp nhiều lần.

Minh Nguyệt luân Đường Tông chủ là anh hùng một đời, lão thấy mình không thể thắng Âu Dương Hải, trong lòng vụt hiện sát cơ...

Lão búng đôi vòng vàng bay thẳng vào kiếm quang của Tử Vi kiếm. Còn lão cũng chẳng kể chiêu có trúng hay không ngửa đầu cười vang, tung mình vọt đi.

Chỉ nghe chát chát hai tiếng?

Hai chiếc vòng vàng đều bị xẻ làm hai nửa, rơi xuống đất, đổ ra một thứ nước màu đỏ.

Mấy tiếng rú từ bên cạnh vang lên...

Âu Dương Hải thâu Tử Vi kiếm lại, quay đầu nhìn ra, ba người lạc phách nhân ngã xuống đất chết một cách thần bí.

Chỉ thấy Mạc Bá Thiên tay cắp trường kiếm vọt chạy, tám người lạc phách nhân còn lại nhanh chóng chạy theo gã...

Lúc này Đường Tông chủ đã biến mất trong đêm tối.

Âu Dương Hải vì cái chết lạ lùng của ba người lạc phách nhân nên đứng sững người, quên truy sát bọn Mạc Bá Thiên.

Âu Dương Hải chợt thấy chiếc áo đỏ trên mình ba người lạc phách nhân mau chóng biến thành màu đen, mặt ba người cũng trở nên tím đen.

Âu Dương Hải thất kinh lùi lại bốn năm bước, kêu lên: - Hoa tư tư, đây là chất độc gì mà ghê gớm như vậy.

Hóa ra trong đôi vòng nhật nguyệt của Đường Tông chủ đã được chế đặc biệt, bêb trong rỗng, chứa đầy chất nước độc màu đỏ, có giấu lò xo cực mạnh, khi đánh nhau, chỉ làm lò xo phát động thì nước độc giấu bên trong chiếc vòng sẽ bắn ra ngoài theo những cái lỗ cực nhỏ, bắn được rất xa, phun như hơi sương, rất khó phát giác, vừa trúng người thì lập tức người đó rữa ra chết ngay, độc địa vô cùng.

Lúc Đường Tông chủ phóng đôi vòng ra đã phát động lò xo bắn ra chất nước độc, nhưng lão đâu ngờ với chiêu kiếm của Âu Dương Hải, kiếm khí tỏa ra hơn một thước, hai tia nước độc bị kiếm khí đánh bạt ra, ba người lạc phách nhân đứng gần bên cạnh Âu Dương Hải bị trúng vài giọt nước độc chết ngay lập tức.

Âu Dương Hải gọi hai tiếng, không nghe Lý Xuân Hoa trả lời, giật mình nhìn quanh, chẳng thấy bóng Lý Xuân Hoa đâu cả.

Chàng đâu biết Lý Xuân Hoa đã lén bỏ đi rồi.

* * * Một vầng trăng sáng chiếu chênh chếc trên đầu núi, hương thơm vô cùng nồng nàn lan tỏa, đây là tiết xuân vạn vật tràn đầy sức sống.

Nhưng một thiếu nữ tình sầu, trong lòng chỉ nghĩ đến cái chết.

Nàng đứng trên một vách núi cao, gió xuân lay động tay áo bên trái của nàng, trên không một đám mây trắng bay qua, chỉ có khu rừng bên vách núi là tràn đầy sức sống, hoa dại xung quanh toả hương thơm thanh khiết.

Lý Xuân Hoa nhìn trời chảy nước mắt nói:

- Âu Dương Hải, muội đi đây, muội không thể bầu bạn cùng huynh, huynh nhớ bảo trọng!

Tiếng than chưa dứt Lý Xuân Hoa lao mình xuống.Ngay lúc đó,bên kia núi đối diện vụt hiện ra một bóng đen, hét lên, hét lên: - Cô nương dừng bước.

Bóng đen, lướt đến nhanh kinh người, nắm lấy Lý Xuân Hoa giữ lại, lúc đó Lý Xuân Hoa trong lúc đau buồn nhất đã mất đi tri giác.

Lý Xuân Hoa tỉnh lại, cảm thấy vô cùng sợ hãi, thế này là thế nào đây? Đây là âm gian hay là giấc

mơ,nàng nhìn thấy một người phụ nhân đứng trước mặt, nàng hiểu ra, mình đã được cứu. Nàng vô cùng xúc động gùi xuống lạy phụ nhân trước mặt Lý Xuân Hoa nói: - Dám hỏi ân nhân cứu mạng là ai?

Nữ nhân nói:

- Ngươi đừng sợ ta, ta là Bạch Hoàng giáo chủ Lý Xuân Hoa vừa nghe, dù nàg đã tận lực khống chế tình cảm xúc động cũng không khỏi thất kinh kêu lên một tiếng.

- Bà là Bạch Hoàng giáo chủ?

Nàng không tin ở tai của mình nữa, không tin tất cả mọi sự bây giờ là sự thật.

Cho nên nàng từ từ đưa tay phải lên mồm cắn mạnh một cái, cảm thấy vô cùng đau đớn, rõ ràng đây không phải là nằm mơ, cũng không phải là dưới âm phủ.

Nhưng nàng không tin người giải cứu mình lại là Bạch Hoàng giáo chủ, mà nàng từng đối chọi lại thề không đội trời chung.

Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Phải ta là Bạch Hoàng giáo chủ, người mà võ lâm chính phái đều căm ghét, thống hận.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Nhưng ta không tin, bà đã cứu một người đối chọi lại với bà, thế này là thế nào? Chẳng lẽ ta?

Bạch Hoàng giáo chủ lẩm bẩm tự nói cho mình nghe:

- Trong thiên hạ có ai biết được tâm tình của ta, có ai đủ hiểu được thù hận của ta, có ai có thể biết được âm mưu của ta?

Lý Xuân Hoa nghe vậy ngạc nhiên, nàng vận thị lực cố gắng nhìn Bạch Hoàng giáo chủ như một bóng ma đứng trước mặt.

Nhưng dù nàng cố gắng đến đâu cũng không nhìn rõ thân hình của bà ta.

Lý Xuân Hoa thất kinh, từ từ bước lại gần bà ta.

Mới vừa đi một bước, nghe thầy Bạch Hoàng giáo chủ nói:

- Ngươi đừng bước lại, Lý Xuân Hoa, chẳng qua đêm nay ta để cho ngươi hiểu rằng mình không gặp cường bạo, trong lòng ngươi đừng nghĩ ngợi vì sao ta làm như vậy, ngươi cũng đừng cảm kích

ân huệ này, từ nay về sau ngươi cứ hành động theo cách giải quyết xưa của ngươi, vì chính nghĩa võ lâm mà phấn đấu, thề giệt Bạch Hoàng giáo mà nỗ lực. Người yêu ngươi đã sắp đến rồi, ta phải đi đây.

Lý Xuân Hoa vội kêu: - Bà đừng?

Chỉ thấy Bạch Hoàng giáo chủ lắc người một cái, bóng người đã mất hút, nhưng còn vẳng lại một giọng nói: - Ngươi đừng phát sinh thêm nghi vấn nào nữa, chuyện ngày hôm nay hãy quên hết đi!

Lúc này từ xa có tiếng gọi to: - Hoa tư tư?

Đó là tiếng kêu của Âu Dương Hải Trong nháy mắt, bên vách núi hiện ra một bóng người Lý Xuân Hoa run run kêu lên: - Ta?ta ở đây Âu Dương Hải chạy tới mừng rỡ kêu lên: - Hoa tư tư, tư?bình an vô sự đệ thật vui mừng.

Hai người gặp nhau vô cùng thú vị. Lý Xuân Hoa như con dê lạc bầy tìm được mẹ, lao vào lòng Âu Dương Hải, nước mắt nàng rưng rưng.

Đôi tay cứng cáp của Âu Dương Hải ôm xiết lấy thân hình nàng, khẽ nói: - Hoa tư tư, sao tư lại nghĩ không ra chứ, cái chuyện hôn nhân đấy đáng cho tư dùng tính mạng để báo đáp hay sao?

Lý Xuân Hoa ngước lên, nở lộ nụ cười, nói:

- Âu Dương Hải, ta đã nghĩ ra rồi, ta? ta sẽ sống, vĩnh viễn sống? Âu Dương Hải đưa tay lấy một tấm khăn, khẽ lau nước mắt cho nàng nói.: - Hoa tư tư, tư thật đẹp! Tư cười rất đẹp.

Lý Xuân Hoa vùng tay khỏi vòng tay của chàng nói: - Ngươi càng lúc càng to gan.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ nói:

- Đệ khen ngợi tư đẹp không được ư? Lý Xuân Hoa nói:

- Thế sao huynh đưa cái miệng càng lúc càng gần? Âu Dương Hải mỉm cười, nói: - Hoá ra tư hiểu lầm rằng đệ khinh bạc ư? Ha ha ha? Chàng nói xong cất tiếng cười vang.

Lý Xuân Hoa cũng cười khanh khách?

Tiếng cười của hai người cùng cất lên. Tâm tình trong lòng hai người cùng hiểu ý. Lúc này họ vô cùng cao hứng, vô cùng hạnh phúc thoải mái.

Bỗng ngọn núi trước mặt cũng vang lên tiếng cười ha hả, văng vẳng tiếp ứng lấy tiếng cười của hai người.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều giật mình, ai nấy đều thôi cười? Chỉ nghe tiếng cười nọ vang vang ngân dài. Âm vận hơi run run, bồng bềnh, có một sức mạnh vô hình làm chấn động lòng người.

Âu Dương Hải mặt biến sắc nói:

- Tiếng cười này hình như phát ra từ ngoài mười mấy dặm Lý Xuân Hoa nói: - Ta cũng cảm thấy như vậy, người này nội lực rất thâm hậu. Âu Dương Hải chợt hỏi: - Đây là nơi nào?

Lý Xuân Hoa nói:

- Là dãy núi thuộc mạch núi Cửu Cung sơn. Âu Dương Hải lại hỏi: - Cách Thiên Kiếm đàm bao xa?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta không biết Thiên Kiếm đàm ở đâu? Âu Dương Hải nói:

- Ta hình thấy như người phát ra tiếng cười này là người đàn bà điên ở bên bờ Thiên Kiếm đàm.

Lúc này tiếng cười oang oang kia đã dừng lại. Mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ lo lắng, hỏi: - Huynh muốn đi gặp bà ta ư?

Âu Dương Hải khẽ thở dài:

- Bí mật thân thế của song thân, cho đến ân oán huyết thù, trong thiên hạ chỉ có người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm đàm biết. Đệ không hỏi bà thì mối ân oán huyết thù này vĩnh viễn chìm dưới đáy biển.

Lý Xuân Hoa bỗng nói:

- Âu Dương Hải, ta có chuyện muốn nói với huynh. Âu Dương Hải nói: - Chuyện gì? Tư tư nói đi!

Lý Xuân Hoa nói:

- Về mối huyết thù của song thân huynh, ta cảm thấy có liên quan đến vận mệnh của cả giang hồ võ lâm.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi: - Vì sao?

Lý Xuân Hoa than rằng:

- Từ sau khi huynh mất tích trong giang hồ, mấy tháng nay ta phái toàn bộ cao thủ trong Thanh Đạo Minh đi dò la khắp nơi dò xét thấy một số những cao thủ có danh vọng ngày nay, thanh sắc sợ

sệt, hình như đang trù hoạch một vụ mưu sát?

Âu Dương Hải nhíu mày hỏi: - Muốn mưu sát ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Người mà họ muốn mưu sát chính là người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Nói như vậy, những cao thủ muốn mưu sát người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm nhất định có liên quan đến mối huyết thù của song thân. Hoa tư tư, tư nói cho ta biết những cao thủ đó là ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta chỉ biết người bày kế hoạch là Tân Kim chưởng Dương Đống thần. Âu Dương Hải nói: - Đệ biết Dương Đống thần là một trong những hung thủ của vụ Thiên Kiếm?àm, quả nhiên sở liệu không sai.

Cặp mắt của Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải nói: - Ta ở Lạc Dương gặp được ân sư.

Âu Dương Hải nói:

- Sư phụ nói với tư tư những gì? Lý Xuân Hoa nói:

- Lúc sư phụ gặp ta, nói rằng tính mạng của huynh lâm nguy, chắc không còn hy vọng nữa. Sau cùng người nói người phát hiện một bí mật lớn trong võ lâm, mà bí mật này liên quan đến tính mạng của ngàn vạn đồng đạo võ lâm giang hồ.

Âu Dương Hải nói:

- Sư phụ có nói bí mật ấy là gì không? Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Không có, nhưng người đã có dặn dò, nếu vạn nhất huynh chưa chết, thì kêu ta truyền lời cho huynh: người không ngăn cản huynh điều tra thân thế của mình, nhưng tốt nhất là có thể bỏ đi mối huyết thù ân oán của bản thân này.

Âu Dương Hải than rằng:

- Sư phụ chính là rồng giữa loài người, cách làm việc xử thế của sư phụ luôn suy tính cho chúng sanh thiên hạ, sư phụ truyền lời cho tư, chẳng qua kêu đệ đừng nên giết hại sinh linh. Ôi...

Âu Dương Hải thở dài thê lương, đưa mắt nhìn lên trời đến xuất thần. Lý Xuân Hoa biết lúc này nội

tâm của chàng đau khổ vô cùng, theo lời nói của sư phụ, hiển nhiên người kêu Âu Dương Hải bỏ cuộc điều tra mối huyết thù, do đó làm cho Âu Dương Hải còn bối rối hơn!

Chợt Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Tuy đệ hãy còn chưa quyết định báo thù hay không nhưng bí mật về mối huyết thù của phụ mẫu, vô luận thế nào đệ cũng phải điều tra cho rõ. Hoa tư tư, tư hãy tha thứ cho sự đau khổ nội tâm của đệ, ta biết tư cũng muốn khuyên ta vứt bỏ mối ân oán huyến thù này, nhưng làm sao ta lại có thể như vậy được!

Lý Xuân Hoa dịu dàng nói:

- Âu Dương Hải vô luận huynh quyết định thế nào, ta cũng đứng bên huynh, ta sẽ dốc sức lực của mình giúp huynh hoàn thành tâm nguyện.

Âu Dương Hải cảm động cầm lấy tay nàng nói:

- Hoa tư tư, đệ rất cảm ơn tư, tư tư là người mà đệ tin nhất đời. Lý Xuân Hoa khẽ nói: - Hãy còn muội muội của ta.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

-?ệ lại quên Lý Xuân Hồng, nàng hiện giờ thế nào? Lý Xuân Hoa thở dài, nói:

- Muội muội rất lo lắng cho huynh, chỉ có điều đã một tháng rồi mà ta chưa gặp mặt muội.

Âu Dương Hải bỗng nhìn cánh tay trái bị cụt của nàng than thở nói:

- Xuân Hồng muội nếu biết tư cụt một cánh tay, nhất định nàng sẽ rất thương tâm. Hoa tư tư, tư hãy còn chưa nói cánh tay do ai chặt gãy.

Lý Xuân Hoa nghe vậy mắt bỗng đỏ lên, một giọt lệ long lanh lăn xuống, nàng nghẹn ngào nói: - Là tự ta chặt gãy.

Âu Dương Hải thất kinh nói: - Là tư chặt gãy? Sao tư lại tự...

Bỗng chàng nhớ đến vẻ thê lương của Lý Xuân Hoa sau khi gặp mình, chàng nghĩ:? Trong mấy tháng ngắn ngủi này, không biết nàng gặp phải chuyện gì trọng đại!?

Lý Xuân Hoa run rẩy nói:

- Huynh đừng hỏi vì sao ta tự chặt cách tay, ta van xin huynh... Hai tay Âu Dương Hải ôm lấy vai nàng, nói:

- Hoa tư tư, dù sao đi nữa ta cũng yêu tư tư, tư hãy quên đi những chuyện đau lòng của mình đi! Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải ta... ta sẽ không làm những việc không phải với huynh...

Thình lình...

Một tràng cười xé toang không trung...

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vội buông nhau ra. Tiếng cười đó giống như chạy băng băng đến đây.

Nhanh như điện chớp, ngựa phi, trong nháy mắt đã đến dưới chân núi.

Âu Dương Hải giật mình, trong đời chàng chỉ qua một lần nghe tốc độ tiếng cười nhanh vô cùng, đó là tốc độ khinh công tuyệt nhanh của Bạch Hoàng giáo chủ trên nghĩa địa thành Hán Dương.

Nhưng tiếng cười này không hề do Bạch Hoàng giáo chủ phát ra, vì tiếng cười này và tiếng cười vừa nghe ban nảy mang vẻ thê lương, bồng bênh.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hẹn mà cùng nhảy lên một cây tùng?

Vừa mới ẩn thân xong, một bóng người từ dưới chân núi lao vút lên rất nhanh.

Nhưng theo sát bóng người đó là một bóng đỏ như ma quỉ. Một tiếng kêu rú vang lên?

Bóng đỏ vọt qua bên ngoài của bóng người nọ. Bóng người đó ngã xuống...

Bóng đỏ cũng đáp xuống đất, điều khiến cho người kinh hãi là bóng người màu đỏ này không biết làm thế nào mà trong thế phi hành tốc độ cực nhanh lại dừng lại ngay được.

Dưới ánh trăng sao, chỉ thấy bóng người màu đỏ ấy là một phụ nhân đầu tóc bù xù, mình mặc quần áo màu đỏ, từ xa có thể thấy đầu tóc bà ta bạc trắng, trên mái tóc lấp lánh phát ngân quang, hình như cắm đầy những đóa hoa rừng màu trắng.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa kinh ngạc là bà ta làm thế nào mà đánh một cái đã giết chết người trước mặt? Với mục quang sắc bén của họ vẫn không thể nhìn rõ cú đánh tuyệt nhanh này.

Lúc này phụ nhân tóc bạc áo đỏ cúi nhìn xác chết dưới đất, bà ta bỗng cười vang...

Tiếng cười đó đầy bi thương, thê lương khôn tả?nhưng cũng có một ma lực nhiếp tâm hồn làm người ta không thể kháng cự lại.

Trong bóng tối, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều run rẩy. May mà tiếng cười này không dài, phụ nhân tóc bạc cười xong, bỗng than thở rất buồn bã...

Tiếng than thở này tựa như ma cười quỉ khóc, làm người nghe dựng tóc gáy.

Phụ nhân tóc bạc nói lẩm bẩm như mê:

- Thật đánh thương, vì sao ngươi đến Thiên Kiếm?àm làm gì? Ngươi không biết ra muốn giết sạch những người đến Thiên Kiếm?àm ư?

Chỉ với câu nói ngắn ngủi này. Đã chứng minh thần trí của phụ nhân này không bình thường, bà ta là một người điên. Phụ nhân tóc bạc nói xong, chợt thấy bà ta rút một đóa hoa ở trên đầu xuống, cắm vào miện người chết, tiếp đó phát ra tiếng cười lộng óc.

Phụ nhân tóc bạc đã biến mất dưới triền núi.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa từ từ đứng dậy, hai người đi đến bên cạnh xác chết, Lý Xuân Hoa nhìn kỷ xác này.

Chỉ thấy người này mình mặc áo đen, là một người ngoài năm mươi tuổi, trên người không có một vết thương nào, thất khiếu đều không chảy máu.

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, nếu phụ nhân tóc bạc dùng cương khí nội gia chấn động đứt tâm mạch của người áo đen thì thất khiếu của hắn phải chảy máu mới phải, mà người này thất khiếu lại không chảy máu.

Vậy cú đánh mới rồi của phụ nhân tóc bạc là thủ pháp gì? Bỗng nghe Âu Dương Hải than rằng:

- Khí đạt chân cảnh, huyền ngưng hóa hư, hư trung hữu thực, cương trung hữu nhu, nhu phong sát nhân, trong vòng bảy trượng vạn vật đều khó tránh khỏi bị khống chế.

Võ công tu dưỡng của Lý Xuân Hoa rất cao, nghe thấy đoạn kinh văn này, bỗng giật mình tỉnh ngộ, nói: - Cú đánh vừa rồi của bà ta là lăng hư kìch khí võ học?

Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Võ công tối cao tuyệt cảnh chính là lăng hư kích khí võ học, với cú đánh vừa rồi của phụ nhân tóc bạc, hiển nhiên bàn tay của bà ta không động đậy, thân không tác sự, một luồng kình khí vô hình mạnh mẽ vô cùng đã làm đứt toàn bộ khí mạch của người này. Nhưng mà nội mạch của một người bị đứt bao giờ thất khiếu cùng chảy máu, còn người này thì lại không, rõ ràng phụ nhân tóc bạc luyện đến mức cao siêu của thuật ngưng khí đông huyết, do đó vô hình chân khí vừa xuất ra, hóa thành một dòng khí lạnh lẽo vô cùng, làm cho máu toàn thân người này đông cứng lại, cho nên mới không chảy

máu ra, không tin tư tư thử sờ thi thể hắn xem.

Lý Xuân Hoa đưa tay sờ vào xác chết, quả nhiên một luồng khí lạnh xông lên cánh tay, nàng kinh ngạc, đứng ngẩn ngơ nhìn Âu Dương Hải.

Nàng kinh ngạc là vì sao Âu Dương Hải chỉ trong vài tháng mà kiến thức võ công của chàng đã tăng tiến vô cùng.

Âu Dương Hải lại nói:

- Loại võ học lăng hư kích khí này đệ đã hơi nắm được qui tắc, nhưng muốn đạt đến tuyệt cảnh thì vẫn còn khoảng cách. Nếu so sánh với trình độ đến ngưng khí đông huyết của phụ nhân tóc bạc thì cũng như múa rìu qua mắt thợ.

Nói xong Âu Dương Hải thở dài. Lý Xuân Hoa mừng rỡ nói:

- Âu Dương Hải, huynh đã học được võ học lăng hư kích khí rồi ư? Âu Dương Hải gật đầu nói: - Nửa năm trước sư phụ truyền lại cho đệ một chiêu Vạn Vật thực hư trong Hải Lưu chân kinh, đó chính là võ học?Lăng hư kích khí?, lúc đó tuy đệ có thể xuất chưởng vô ảnh vô hình, nhưng lại không thể tùy ý mà phát, vào tháng trước, đệ ngộ kiến được võ học uyên thâm của Độc Kiếm Ma, từ đó đã có thể tùy ý phát ra loại chưởng lực này?

Lý Xuân Hoa vẻ mặt hoang mang, hỏi:

- Độc Kiếm Ma là ai? Huynh có thể đem những kỳ ngộ trong mấy tháng nói cho ta nghe được không?

Âu Dương Hải than:

- Độc Kiếm Ma là ai ta vẫn còn không biết?

Thế là Âu Dương Hải kể làm thế nào gặp được Thiết Kỵ bang chủ tại thành Lạc Dương... cho đến được thần duyên truyền thụ bí kỷ cũa Độc Kiếm Ma toàn bộ kể ra.

Lý Xuân Hoa mừng rỡ nói:

- Huynh thật là hồng phước tề thiên?ta vui quá! Âu Dương Hải nói:

- Hoa tư tư, tuy phụ nhân tóc bạc võ công cao như vậy, nhưng dù sao đi nữa đệ cũng phải đi đến Thiên Kiếm?àm xem thử!

Lý Xuân Hoa nói:

- Phụ nhân ấy xem ra thần trí mê loạn, không phân biệt được bạn hay thù, bà ta cấm chỉ tất cả những ai đến Thiên Kiếm?àm, nếu...

Âu Dương Hải nói:

- Tư tư, với võ công của tư và đệ, đệ nghĩ có thể cự nổi bà ta.

Lý Xuân Hoa biết dù thế nào chàng cũng phải đến Thiên Kiếm?àm, nên nàng trả lời: - Thôi được!? ã là phận con vẫn phải đi bái kiến nơi tàng cốt của phụ mẫu. È, ta quên mang theo những đồ tiền giấy hương khói đi cúng rồi!

Âu Dương Hải cười nói:

- Những thứ này đệ đã chuẩn bị cả rồi, tất cả đều có trong gói hành lý trên lưng Ô Vân thần câu.

Qua một lúc, trong khe núi vang lên tiếng vó ngựa, hai người đi xuống triền núi, Ô Vân thần câu chạy đến ngay trước mặt họ, khẽ hí lên một tiếng.

Nguyên lúc chàng luyện kiếm trong huyệt mộ trở ra, thì Ô Vân thần câu Linh Mã vẫn còn chờ chàng ở ngoài hang động, chàng đã cùng Linh Mã dự tính đến Thiên Kiếm?àm, nửa đường gặp Lý Xuân Hoa đang giao đấu cùng Lạc Phách Nhân chàng ra tay tiếp trợ. Thần câu vẫn quanh quẩn không rời xa chàng.

Chương 14: Người Điên Tóc Bạc

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa lấy từ trên ngựa xuống một gói hành lý nhỏ, triển khai khinh công nhằm ngọn núi hướng Đông Nam phóng đi!

Â

Vượt qua bảy tám dãy núi, trước mặt bỗng xuất hiện một ngọn núi cao. Ngọn núi cao này so với ngọn núi khác rất khác nhau, ngọn núi này không những rất cao mà còn rất hùng vĩ thô tráng, chóp núi không nhọn, đỉnh núi tựa như bằng phẳng rộng rãi, trên núi tùng bách xanh tươi, u nhã lạ thường.

Âu Dương Hải thấy vậy ngạc nhiên hỏi nhỏ:

- Chẳng nhẽ Thiên Kiếm Đàm chính là ở trên ngọn núi cao này? Lý Xuân Hoa nói: - Chín mươi phần trăm là Thiên Kiếm Đàm ở trên ngọn núi cao này, nhưng chỉ mong lúc chúng ta lên Thiên Kiếm Đàm thì người đàn bà điên đừng có phát hiện.

Âu Dương Hải nói:

- Một ngọn núi to ngần này với hành tung của chúng ta chẳng lẽ lại bị bà ta bắt gặp.

Hai người vừa nói vừa lên núi, chẳng mấy chốc đã lên đến sườn núi, chợt nghe Lý Xuân Hoa nói: - Huynh lạnh không?

Âu Dương Hải nhíu mày nói:

- Bây giờ là tháng ba, dù trên núi cao không khí cũng ấm áp, nhưng tại sao ngọn núi này nhất định lạnh thấu xương như vậy?

Hoá ra hai người lên tới sườn núi, cảm thấy nơi đây âm u lạnh lẽo vô cùng. Chừng một giờ, hai người mới lên tới đỉnh núi.

Vừa tới đỉnh, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều bị cảnh vật trước mắt thu hút.

Địa thế đỉnh núi rộng rải, bằng phẳng, xung quanh tùng bách xanh tươi, vây quanh cỏ xanh phủ đầy, hoa núi đỏ trắng rực rỡ, thoang thoảng hương thơm.

Mà đỉnh núi u mỷ này ngoài phía xa có một dải cao trăm trượng, tựa như một toà núi nhỏ.

Đài cao vách đá này xung quanh trơ trọi, trên đỉnh trắng phau phau một màu.

Lúc này Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa cảm thấy trên đỉnh núi lạnh buốt, nghĩ bụng:

- Trên ngọn núi đó trắng phau một màu, nhất định là tuyết trắng quanh năm.

Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Thiên Kiếm Đàm ở trên đài cao đó ư?

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Không còn nghi ngờ gì nữa đài cao này chính là Thiên Kiếm Đàm.

Hai người kề vai phóng lên đỉnh núi.

Lên trên đài cao?

Đầu tiên là làm cho ngườI ta cảm thấy như mình vào nơi băng giá lạnh lẽo, nhưng trong không khí giá lạnh này lại có mùi hương hoa thơm ngát. Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải ngước nhìn...

Trong lòng họ thầm kêu lên: - Cảnh vật nơi đây đẹp quá!

Hoá ra ngọn núi trên đỉnh, một đài trắng phau ấy lại là cả ngàn vạn cây hoa mai đang nở rộ, đẹp như cẩm tú, cảnh vật u mỷ vô cùng, trên mặt đất không có chút tuyết nào.

Mai trắng nở rộ, mùi thơm thoang thoảng.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hề biết được trên đài cao này còn có chỗ đất trống nào không? Cũng không biết chu vi của ngọn núi nhỏ trên đỉnh núi cao này là bao nhiêu? Đôi mắt nhìn ra chỉ thấy cây mai dày đặc.

Âu Dương Hải lấy làm lạ hỏi:

- Bây giờ chính là tháng ba, mùa xuân, đã gần sang hạ, làm sao mai trắng lại nở rộ?

Lý Xuân Hoa nói:

- Bây giờ tuy là tiết xuân, nhưng ở đây lại lạnh lẽo như mùa đông, nếu ta đoán không nhầm, hoa mai ở nơi đây là loại bốn mùa không tàn.

Âu Dương Hải khẽ than rằng:

- Chúng ta muốn tìm chỗ của Thiên Kiếm Đàm, không ngờ lại chẳng thấy.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Thiên Kiếm Đàm chính ở trong rừng mai.

Âu Dương Hải nói:

- Sao Tỉ tỉ lại đoán định Thiên Kiếm Đàm ở trên này?

Lý Xuân Hoa nói:

- Vạn vật trong thiên hạ không có thứ gì kỳ lạ mà không có. Ở đây tuy lạnh lẽo khác thường, nhưng không phải là không có nguyên nhân, cho nên ở đây nhất định có một nơi phát hàn khí, đương nhiên là nước trong Thiên Kiếm Đàm rồi.

Âu Dương Hải thoát nhiên đại ngộ, nói:

- Tỉ tỉ suy nghĩ chín chắn hơn người, đệ thật không bằng.

Thế rồi Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa tiến vào rừng mai ngàn vạn cây trước mặt.

Quả nhiên qua mấy chục trượng trong rừng mai, cảnh vật trước mắt bỗng thay đổi.

Chỉ thấy địa thế sáng sủa, hình thành một khoảng đất trống, xung quanh khoảng đất trống này là hoa mai.

Ở giữa khoảng đất đó có một cái đầm to.

Hình dạng cái đầm này như hình cây kiếm dài, phía cực tây đầm, trái phải lồi ra một dặm, giống như phần bảo hộ đốc kiếm của một thanh kiếm, phía cực đông hơi nhọn, đó chính là mũi kiếm.

Khoảng cách giữa đông và tây của cái đầm ước chừng dài mấy dặm, rộng gần một dặm, mặt nước đầm màu xanh biếc phẳng lặng, mặt nước phản chiếu ánh sáng lên trời, thật là một cái đầm lạ.

Hoa mai Tùng thấp... Cỏ xanh Hương núi...

Đầm biếc...mây khói.

Tất cả những thứ trên trần điểm xuyết cho nơi đây trở lên u mỷ tuyệt lệ, nơi như tiên cảnh.

Đầm này ở trên núi cao, phóng mắt nhìn xuống thấy núi non trập trùng, thật cứ như ở trên trời, Thiên Kiếm Đàm, chỉ nghe tên mà hình dung được hình dạng.

Âu Dương Hải nhìn thấy Thiên Kiếm Đàm nhiệt huyết trong người lập tức nổi lên bừng bừng.

Chàng nghĩ đến song thân mình mười tám năm trước đã chết ở đây. Lý Xuân Hoa biết Âu Dương Hải đau khổ, nàng từ từ cầm gói hành lý đi đến bên bờ đầm, bày ra trên mặt đất một tấm khăn lông, đem trái cây, rượu ly, giấy tiền, nhang bày lên trên.

Nàng rút chín que nhang, bật lửa.

Âu Dương Hải nói khẽ:

- Tỉ tỉ, cám ơn tỉ tỉ.

Chàng nhận nhang, quì xuống đất khóc lạy.

Không biết chàng lạy bao nhiêu lạy, chỉ thấy Lý Xuân Hoa đưa tay, cầm những que nhang của chàng cắm vào đất.

Âu Dương Hải quì trên mặt đất, đôi mắt lặng nhìn vào mặt nước xanh biếc của Thiên Kiếm Đàm.

Nước mắt của chàng tuôn rơi lã chã.

Lý Xuân Hoa cũng đốt ba que nhang, quì lạy ba lạy, sau đó cắm nhang lên mặt đất. Khói nhang lan toả, lượn vòng bay lên không.

Trong đầu nàng tưởng tượng mười tám năm trước, bên bờ đầm này đã xảy ra câu chuyện thảm khốc.

Nàng nghĩ:

- Nhất định có nhiều cao thủ võ lâm giang hồ chết ở nơi đây, đó nhất định là cuộc thảm sát đổ máu kinh động lòng người.

Trong lúc hai người đang suy nghĩ mông lung?

Trong rừng mai một bóng đen của một phụ nhân từ từ đi ra, đôi mắt bà ta chăm chú nhìn vào Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa.

Không biết từ lúc nào, trong mắt phụ nhân này lấp lánh những giọt lệ. Bỗng bà ta khẽ thở dài vô cùng thê lương.

Lý Xuân Hoa quay phắt lại.

Vụt một cái, bóng người sau lưng biến mất.

Nàng ngạc nhiên, ai lại có thân pháp cực nhanh như vậy, có thể thoát khỏi ánh mắt của mình bởi vì

rõ ràng nàng nghe thấy tiếng thở dài, lúc quay lại liếc thấy một bóng người, chứ không hề là ma quỉ, mà nếu là người sao lại có thân pháp nhanh đến nỗi vụt biến mất?

Lý Xuân Hoa chợt kêu? ý? một tiếng?

Nàng nghĩ đến bóng người này chín mươi phần trăm là Bạch Hoàng Giáo Chủ mà mình đã gặp.

Bạch Hoàng Giáo Chủ vì sao lại đến đây? Vì sao bà ta lại than thở thê lương?

Lý Xuân Hoa nghĩ ngợi tìm tòi câu trả lời cho chuyện kỳ lạ này, nhưng nàng nghĩ rất lâu vẫn không hiểu ra một điểm nào.

Một làn khói nhang bay qua.

Lý Xuân Hoa quay đầu lại, mới biết Âu Dương Hải đã đốt giấy tiền, vàng bạc, nàng cúi mình xuống lấy từng tờ giấy tiền thiêu cháy.

Bỗng nghe thấy Âu Dương Hải kêu to một tiếng nói:

- Gia phụ, mẫu thân? nếu có linh thiêng xin bảo vệ cho hài tử giết chết kẻ thù?

Tay phải của Lý Xuân Hoa khẽ phất lên vai chàng, dịu dàng khuyên: - Âu Dương Hải, người chết đã không thể sống lại được, huynh không nên quá bi thương mà làm tổn hại đến bản thân, bá phụ mẫu ở dưới cửu tuyền có linh thiêng cũng khó an lòng.

Âu Dương Hải lau nước mắt, từ từ đứng dậy. Lý Xuân Hoa lại nói:

- Hiện tại huynh không nên quá vội báo thù, luật nhân quả trên đời đã tuần hoàn, sẽ có một ngày chuyện báo thù sẽ được đền đáp như ý nguyện, trước mắt ta linh cảm rằng quanh chúng ta kẻ địch đã bổ vây.

Âu Dương Hải nghe vậy trợn mắt, hỏi nhỏ:

- Sao? Tỉ tỉ đã phát hiện dấu vết của kẻ địch?

Lý Xuân Hoa gập đầu nói:

- Vừa rồi, ta phát hiện một bóng người vụt qua, sau lưng.

Âu Dương Hải thất kinh nói:

- Thật không?

Chợt Âu Dương Hải nghĩ đến người đàn bà điên.

- Huynh phát hiện ra người ư?

Âu Dương Hải chợt quay đầu lại chỉ thấy một bóng đen như luồng khói bay vụi vào rừng mai, chàng kinh hãi quát lên: - Các hạ dừng bước...

Chàng triển khai khinh công đuổi theo.

Nhưng không quá mười trượng, bóng đen trước mặt đã biến mất. Lý Xuân Hoa từ phía sau nhảy tới khẽ than rằng: - Thân pháp người này quá nhanh, nhất định chúng ta đuổi theo không kịp.

Trong mắt Âu Dương Hải loé lên tia sáng kỳ dị, nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa tránh khỏi mục quang của Âu Dương Hải. Chợt nghe Âu Dương Hải than thở:

- Trong giang hồ võ lâm, kỳ nhân dị sĩ thật vô cùng, khinh công của người này có thể nói là người nhanh nhất trong số những võ lâm cao thủ mà đệ đã từng thấy.

Lý Xuân Hoa nghe vậy cảm thấy bối rối, nàng biết Âu Dương Hải phát hiện chuyện mình dấu diếm, nhưng chàng cố ý không hỏi mình. Lý Xuân Hoa nói: - Âu Dương Hải, huynh đừng hiểu lầm ta...

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Hoa Tỉ tỉ, đệ hiểu lầm tư cái gì?

Lý Xuân Hoa chợt hỏi:

- Âu Dương Hải ta hỏi huynh một chuyện, huynh biết Bạch Hoàng Giáo Chủ là ai không?

Âu Dương Hải nói:

- Tỉ tỉ gặp bà ta rồi ư? Bà ta là ai?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói: - Ta không biết mới hỏi huynh.

Âu Dương Hải chợt nghiến răng căm hận nói:

- Bạch Hoàng Giáo Chủ, người này và ta thề không đội trời chung, phụ nhân này tàn ác thâm độc vô cùng, xem mạng người như cỏ rác, một trăm hai mươi bảy người của Phi Hổ tiêu cục vì hộ tống đệ đến Thiếu Thất, toàn bộ bị sát hại, chỉ còn lại Hắc Phi Hổ Du Cầm, đang không biết chạy về phương nào, tung tích không rõ.

Hoá ra sau khi Âu Dương Hải ly biệt Thần Viên, trên đường qua Khai Phong thuận tiện đến Phi Hổ

tiêu cục, ai ngờ Phi Hổ tiêu cục lừng lẫy Giang Nam đã đóng cửa, nghe người ta nói lại: - Vào một đêm bốn tháng trước toàn bộ người của Phi Hổ tiêu cục bị chết một cách bí mật.

Lý Xuân Hoa thất kinh nói:

- Phi Hổ tiêu cục một trăm hai mươi bảy người đều do Bạch Hoàng Giáo giết hại ư?

Bỗng một giọng nói vang lên rành rành, nói tiếp:

- Phải, hơn một trăm mạng người của Phi Hổ tiêu cục là do Bạch Hoàng Giáo sát hại. Hắc Phi Hổ Du Cầm bị Bạch Hoàng Giáo Chủ làm cho thần trí mê muội, tham gia vào Bạch Hoàng Giáo.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe xong đều giật mình, đảo mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Đầu tiên Âu Dương Hải kêu lên: - Sư phụ!

Chỉ thấy ngoài mấy trượng ở phía nam có một bóng người cao cao đứng ở đó, ông ta chậm rãi đi tới gần hai người chừng bảy trượng, mặt ông ta che bằng một tấm khăn xanh, râu bạc quá ngực.

Lý Xuân Hoa nghe giọng nói liền biết ngay là ân sư Thiết Đich Quái Hiệp đã từng truyền thụ mười năm võ công cho mình.

Hai người vái lạy Thiết Địch Quái Hiệp. Chợt nghe Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Các con miễn lễ. Hoa nhi, sao con? cánh tay của con đâu? Lý Xuân Hoa buồn bã kêu lên: - Sư phụ...

Nàng chạy bổ tới Thiết Địch Quái Hiệp... Đó là hiện tượng rất tự nhiên, như đứa con gái gặp phải điểu ưu khúc, trông thấy mẹ hiền liền muốn thổ lộ tâm tình vậy!

Ai ngờ Thiết Địch Quái Hiệp vụt một cái đã rời xa sau bảy trượng, trầm giọng nói: - Hoa nhi, con đã quên qui củ của ta rồi ư? Bất luận thế nào cũng không được tiếp cận bên người sư phụ, sao con lại quên đi.

Lý Xuân Hoa bổ vào chỗ trống, lập tức dừng thân người lại, đứng ngẩn ngơ.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, chàng không hiểu sao sư phụ lại định ra cái qui củ không hợp tình hợp lý này, mình được sư phụ truyền thụ tuyệt kĩ cũng thuư chung cách ông mấy trượng.

Vì sao sư phụ không muốn để cho đệ tử dứng gần bên người ông? Vì sao? Vì sao?

Dù là Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều là người thông minh, nhưng họ vẫn không thể nghĩ ra một nguyên nhân nào, chỉ tự nói chắc là tính tình sư phụ cô độc cổ quái chăng?

Lý Xuân Hoa buồn bã nói:

- Sư phụ, con nhớ sư phụ quá cho nên nhất thời quên đi chuyện này. Thiết Địch Quái Hiệp bỗng thở dài một tiếng, nói:

- Hoa nhi, ta biết con gặp chuyên vô cùng bi thương, không nói cũng được! Với cả những việc làm mấy năm qua của con trên giang hồ, cũng không mất đi tâm huyết bồi dưỡng của sư phụ.

Ông ngừng lại, bỗng gọi:

- Hải nhi...

Âu Dương Hải đáp:

- Sư phụ...

Thiết Địch Quái Hiệp chậm rãi nói:

- Con có biết việc làm của con đã gây ra rất nhiều chuyên hay không? Âu Dương Hải ngạc nhiên, chàng không biết sư phụ chỉ trích mình đã gây chuyện gì? Nhớ lại từ khi mình ly biệt Thần Viên đến nay, không qua bảy ngày, mình có làm chuyện gì đâu.

Nội tâm của Âu Dương Hải tuy nghĩ như vậy nhưng miệng vẫn cung kính nói: - Sư phụ, đệ tử ngu muội, tội đáng chết ngàn lần, xin sư phụ tha thứ. Thiết Địch Quái Hiệp khẽ nói: - Biết sai có thể sửa được là điều rất tốt...

Âu Dương Hải nghe vậy nghĩ:

- Mình đã gây ra chuyện gì? Vì sao sư phụ không nói rõ?

Chỉ nghe Thiết Địch Quái Hiệp lại nói:

- Hải nhi, ta hỏi con một câu, với mối thù của phụ mẫu con, con báo hay không báo?

Âu Dương Hải nghe vậy lại ngạc nhiên trầm ngâm một lát rồi kêu lên:

- Sư phụ, đã là phận làm con, có thù sao không báo?

Thiết Địch Quái Hiệp cắt ngang:

- Con đă muốn rửa mối thù bất cộng đới thiên, vì sao con lại đến đây? Chẳng lẽ con không cần tính mạng ư?

Lý Xuân Hoa biết Ân sư sợ Âu Dương Hải sát hại mọi người, cho nên mới chỉ trích như vậy, thế là

nàng nói: - Sư phụ, sư đệ vì mong nhớ song thân đã mất cho nên đến đây cúng bái, để thể hiện tấm lòng hiếu thảo.

Thiết Địch Quái Hiệp khẽ thở dài một tiếng nói:

- Hải nhi, đương nhiên ta biết tâm ý của con, nhưng con đến Thiên Kiếm Đàm như vậy vô hình trung gây nên rất nhiều chuyện trong đời, các con rời Thiên Kiếm Đàm ngay bây giờ.

Câu nói sau của ông như một mệnh lệnh uy nghiêm.

Âu Dương Hải nói:

- Sư phụ, con...con...

Chàng muốn nói với Thiết Địch Quái Hiệp rằng chàng muốn gặp người đàn bà điên, hỏi cho rõ những chuyện liên quan tới bí mật cha mẹ mình, và cả kẻ thù đã giết hại song thân.

Nhưng Thiết Địch Quái Hiệp nói xong người đã quay mình bỏ đi. Âu Dương Hải nói mấy tiếng: - Đệ tử?

Bóng người của Thiết Địch Quái Hiệp biến mất.

Âu Dương Hải cảm thấy bi thương trong lòng hình như sư phụ giận dữ vô cùng, theo ý của sư phụ là muốn mình thôi truy tìm chân tướng kẻ thù hay sao? Hoặc là thật sự quan tâm đến tình trạng của mình?

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Âu Dương Hải, ta biết tâm tính của huynh, nhưng người đàn bà tóc bạc thật sự điên rồi.

Ta nghĩ:

- Chúng ta không cần lưu lại đây gặp bà ta, hay là chúng ta đi đi!

Lý Xuân Hoa đã được lời cảnh cáo truyền âm nhập mặt của Bạch Hoàng Giáo Chủ, lúc nãy lại nghe mệnh lệnh của sư phụ, thế là nàng lên tiếng khuyên Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải im lặng trầm tư không nói?

Chợt Lý Xuân Hoa cảm thấy sau thân mình có một luồng gió nhẹ.

Nàng quay phắt lại? Chỉ thấy phía sau ba trượng, một phụ nhân tóc bạc áo đỏ đầu tóc bù xù đứng đối diện cười hi hi.

Nành kinh hãi lùi lại hai bước, đến sát bên người Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thấy người đàn bà điên này đến sát sau người như bóng ma, trong lòng cũng kinh hãi thuật khinh công tuyệt thế của bà ta.

Chàng đột nhiên cúi mình thi lễ với người đàn bà điên, cung kính nói: - Xin hỏi phương giá, người có phải là chủ nhân của Thiên Kiếm Đàm? Người đàn bà điên nghe xong lại cười hi hi?

Âu Dương Hải thấy vậy than thầmn:

- Xem ra người này đã điên thật rồi, làm sao mình biết được ân oán ngày xưa của phụ mẫu nữa?

Âu Dương Hải lại cung kính nói:

- Xin chủ nhân Thiên Kiếm Đàm tha cho tội đường đột, vì chúng tiểu bối có một chuyện không được rõ, muốn đến đây thỉnh giáo bà. Bỗng người đàn bà điên cất giọng cười sằng sặc?

Tiếng cười rất lớn và kéo dài.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa biến sắc mặt, họ biết người đàn bà điên này cười xong sẽ hạ độc thủ sát hại hai người.

Âu Dương Hải bỗng rút thanh kiếm. Một ánh sáng chói rọi ra ngoài một trượng?

Lý Xuân Hoa cũng nhanh chóng rút trường kiếm, trong khoảng khắc.. Nơi đầm Thiên Kiếm vắng lặng tịch mịch này bị người đàn bà điên lại chăm chú nhìn vào Âu Dương Hải.

Hoá ra Âu Dương Hải thủ một chiêu kiếm thuật rất kỳ lạ, chiêu kiếm thức tinh thần này dù cho thế công của đối thủ có lợi hại đến đâu cũng bị phá bởi chiêu kiếm thức này.

Hiển nhiên người đàn bà chưa thi triển cũng thế, chính là do kiếm thức của Âu Dương Hải thu hút sự chú ý. Lúc này Tử Vi Kiếm của Âu Dương Hải chỉ lên sao trời, kiếm quyết tay trái, chính giữa hai mắt của, chân trái hơi kiễng lên, ngón chân hơi co lại, đôi mắt nhìn thẳng vào người đàn bà điên.

Kiếm thức này chính là Âu Dương Hải ngộ được từ trong võ công uyên thâm của Độc Kiếm Ma, cho nên chàng cũng không biết chiêu kiếm này tên là gì?

Đột nhiên, tay phải của người đàn bà điên từ từ nâng lên? Lộ ra một cánh tay trắng như tuyết?

Thân mình của bà ta khẽ di động?

Tử Vi Kiếm thượng chỉ thiên tinh của Âu Dương Hải từ từ hạ xuống chỉ ngang?

Trong chớp mắt, Tử Vi Kiếm đã chỉ ngay trước mặt?

Người đàn bà điên hình như ngạc nhiên giơ thủ chưởng lên rồi thu nhanh về?

Lý Xuân Hoa đứng bên cạnh thấy những cử động của hai người nàng kinh hãi vô cùng, nàng biết trong khoảng khắc, Âu Dương Hải và người đàn bà điên đã tư thí chiêu thức vô cùng lợi hại, nguy hiểm.

Người đàn bà điên lại cười lên điên cuồng? Chợt nghe Âu Dương Hải trầm giong nói:

- Hoa Tỉ tỉ, chúng ta mau lùi lại, người nay sắp phát động tấn công! Câu nói chưa dứt...Tiếng cười đã dừng. Âu Dương Hải chợt cảm thấy một làn gió lạnh âm hàn thổi tới?

Âu Dương Hải trợn mắt quát lớn một tiếng Tử Vi Kiếm trong tay loé chớp?

Một tiếng hự?

Mặt Âu Dương Hải tái nhợt lùi lại ba bước.. Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên: - Âu Dương huynh?

Âu Dương Hải vội nói:

- Tỉ tỉ, tỉ mau đi đi? võ công phụ nhân này quá lợi hại, đệ có thể đỡ được đợt tấn công thứ nhất của bà ta, nhưng không thể nào cự với lần thứ hai? Lý Xuân Hoa nói: - Còn huynh? Ta không đi, chúng ta nếu chết thì cùng chết!

Âu Dương Hải vội nói:

- Tỉ tỉ, hà tất phải như thế, tư mau đi trước đi đệ tiếp lần tấn công thứ hai của bà ta xong lập tức chạy ngay.

Lúc này, đòn ngọc chưởng của người đàn bà điên đang xoay chuyển.

Âu Dương Hải lại nói:

- Bà ta sắp phát ra nội gia cang khí, Tỉ tỉ mau chay đi...

Nói chưa dưt lời, chợt thấy người đàn bà điên lao tới trước mặt... Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng vung kiếm đâm tới...

Kiếm quang như mây mù xoay chuyển loá mắt, làm cho người không thể biết mũi kiếm của chiêu kiếm này ở đâu.

Lý Xuân Hoa bụng nghĩ thế kiếm này uy lực tuyệt luân, dù người đàn bà điên võ công tuyệt cao

cũng phải bị chiêu kiếm này bức lùi lại.

Ai ngờ chiêu kiếm vừa đâm ra, bóng người trước mặt vọt tránh, Lý Xuân Hoa lập tức cảm thấy một luồng chí phong bay tới huyệt? huyền cơ? trước ngực mình.

Chỉ nghe một tiếng rít...

Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải đã hoá thành một đạo cầu vồng, thể như sao băng sa xuống đất, điểm thẳng vào người đàn bà điên.

Chát một tiếng... Và hự một tiếng...

Người đàn bà điên đã bay lùi lại bảy trượng...

Tay phải của Lý Xuân Hoa đã rủ xuống trường kiếm rơi xuống dưới đất... Âu Dương Hải tay cầm Tử Vi Kiếm, ánh mắt hàm ẩn uy nghiêm, sắc mặt trầm ngâm, chàng nói nhỏ: - Tỉ tỉ, tỉ bị thương ư?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Đừng lo, may mà ta kịp thời buông rơi trường kiếm. Lúc đang nói...

Chợt thấy người đàn bà điên từ ngoài trượng lao tới trước mặt... Tay trái Âu Dương Hải dùng chiêu?Tản Lôi Bôn Phát? chém ra mãnh liệt, hữu kiếm loang loáng, như điểm như đâm, đánh tới.

Tay phải Lý Xuân Hoa ngầm vận chân khí thi triển?Đàn Chỉ Thần Công? tung ra, ống tay áo trái phất lên...

Lý Xuân Hoa tuy tàn phế một cánh tay nhưng công lực vẫn còn, nàng và Âu Dương Hải liên thủ tấn công lần này, uy thế to lớn vô cùng.

Người đàn bà điên dù là một cao thủ nhưng vẫn không thể xông vào luồng cang khí toả ra từ chiêu thức của hai người.

Một tiếng cười thê lương... Người đàn bà thê lương...

Người đàn bà điên lại lùi lại bảy trượng. Bà ta đến không một tiếng động lùi cũng mau lẹ vô cùng, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều kinh hãi...

Âu Dương Hải vội nói:

- Tỉ tỉ, chúng ta cùng lùi.

Âu Dương Hải biết với sức lực của hai người liên thủ cũng không thể thắng người đàn bà này, nếu

không nghĩ cách thoái lui thì sẽ chết dưới tay bà ta.

Lý Xuân Hoa nghe vậy đã hất trường kiếm dưới đất lên, giơ tay tiếp lấy. Bỗng thấy thân mình của người đàn bà điên lắc một cái phi thân bay tới... Âu Dương Hải không dám khinh thường, tả chưởng vạch nửa vòng tròn, mang theo tiếng gió mãnh liệt, vù một tiếng, một chiêu?Di Sơn Đảo Hải? vận phát kình lực toàn thân hay thẳng lên người đàn bà điên.

Chưởng này do Âu Dương Hải ngưng tụ công lực toàn thân, uy thế vô cùng ghê gớm, kình khí tràn ngập không trung, thế như dời non dốc biển bổ thẳng tới.

Ai ngờ luồng kình khí hùng hậu này đánh trúng người đàn bà điên, bất quá chỉ đánh bà ta bay lên mấy trượng, bà ta vẫn đáp xuống đất vững vàng.

Chỉ nghe Âu Dương Hải hự một tiếng.

Thân hình của chàng bỗng bắn lùi ra phía sau, ngã xuống, mặt tái ngắt, mồ hôi vã ra như mưa.

Hoá ra cú đánh dốc toàn lực của chàng bị nội lực của người đàn bà điên chấn động đàn hồi trở lại nên...

Lực phản chấn này và công lực của chàng đánh ra cùng tiếp chạm. Chiêu Di Sơn Đảo Hải của chàng dùng đủ chín thành công lực trở lên, kình đạo trên ngàn cân, sau khi đánh trúng lực phản chấn của người đàn bà điên, cũng gần ngàn cân.

Âu Dương Hải bị chấn động, khí huyết ngũ tạng nhộn nhạo, xương cổ tay trái đau như muốn gãy.

Lý Xuân Hoa chạy vội đến, kêu lên: - Âu Dương Hải.

Chợt Âu Dương Hải hét lên: - Tỉ tỉ mau tránh ra...

Hoá ra người đàn bà điên lại đang lao tới.

Âu Dương Hải đang ngồi trên mặt đất phóng vọt lên như mũi tên. Tử Vi Kiếm trên tay phải phát ra kiếm khí vù vù...

Kiếm quang lấp loáng...

Biến hoá rất nhanh thành thế chém...

Nhưng người đàn bà điên trông kiếm khí của chàng né trái né phải, đôi mắt bà ta lộ ra một tia sáng kinh dị.

Soạt một tiếng... Tử Vi Kiếm thâu lại...

Âu Dương Hải đổi kiếm từ tay phải sang tay trái...

Người đàn bà điên hình như ngạc nhiên đứng nguyên chỗ cũ.

Hoá ra trong chớp mắt Âu Dương Hải đã thi triển chiêu kiếm?Vạn Lưu Qui Tông?

Ngưòi đàn bà điên thật là lợi hại, chỉ thấy bà ta tả hữu trên dưới mau chóng tránh khỏi lưỡi kiếm của Âu Dương Hải. Chợt bà ta hú lên một tiếng, hữu chưởng phóng ra, một luồng chân khí ép vào ngực Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, thân hình lảo đảo, một bụm máu tươi trào ra khỏi miệng.

Lý Xuân Hoa thất kinh, vội kêu lên:

- Mau tránh ra, tiếp đó nàng tung người nhảy tới tung tuyệt chiêu?Lê Mẫu Phách Sơn? đánh vào người đàn bà điên.

Người đàn bà điên vừa đánh hạ được Âu Dương Hải, nhất thời sơ hở, nên bị tuyệt chiêu của Lý Xuân Hoa đánh cho tay phải tê dại, chiêu số của bà ta cũng chậm đi rất nhiều.

Lý Xuân Hoa nhân cơ hội này yểm hộ Âu Dương Hải triển khai khinh công chạy ra khỏi Thiên Kiếm Đàm, chạy đến một ngọn núi cao ngất. Người phụ nhân tóc bạc nhìn theo cất tràng cười man dại...

Núi cao vút, động đá cheo leo, cổ tùng xanh tốt.

Lý Xuân Hoa ở lại đây cùng Âu Dương Hải dưỡng thương mấy ngày. Lúc đầu Âu Dương Hải ngồi trên phiến đá, nhớ lại tình cảnh xảy ra liên tiếp mấy ngày qua, thầm cảm kích may mà được Lý Xuân Hoa không tiếc mạng tương cứu chăm sóc cẩn thận, cho nên hôm nay mới khỏi, trong lòng càng thêm yêu thương kính mộ Lý Xuân Hoa nhiều hơn. Chàng bản tính trung thực, yêu thì sâu sắc, làm chàng bất giác than thở. Chàng biết mình bị trọng thương trầm trọng, Xuân Hoa dù công lực tuyệt cao nhưng cũng không thể nào chữa khỏi nội thương cho mình được, hiện tại chàng thấy trong người khoẻ khoắn như xưa, lòng không tránh khỏi kỳ quái. Chỉ nghe Lý Xuân Hoa nói: - Huynh than thở cái gì?

Âu Dương Hải nói:

- Đệ cảm thấy tỉ quá khả ái!

Nói xong, khẽ nâng tay phải của nàng bàn tay nàng mềm mại vô cùng. Lý Xuân Hoa bĩu môi nói: - Huynh càng ngày càng to gan.

Thiếu hay sao?

Lý Xuân Hoa mỉm cười, nói:

- Mong rằng huynh đem đại ân đó để lên muội muội, vĩnh viễn yêu muội muội, được như vậy Xuân Hoa này đã mãn nguyện lắm rồi.

Nàng mỉm cười mà nói nhưng lúc nói đến Đây cũng thiếu hay sao?

Kỳ thực nàng đâu biết trong lòng Âu Dương Hải đã có một dự định, nên biết rằng hiện giờ chàng yêu Lý Xuân Hoa hơn cả Lý Xuân Hồng. Chàng biết Lý Xuân Hoa không muốn đoạt tình yêu của tiểu muội, cho nên nàng cự tuyệt tình yêu của mình, không phải là nàng không yêu mình. Nếu lúc này mà mình khuyên giải thêm thì có thể sẽ làm cho Lý Xuân Hoa vĩnh viễn tránh xa mình, để cho mình chuyên tâm yêu một mình Lý Xuân Hồng, cho nên chàng vội chuyển đề tài nói chuyên.

Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Ta nói theo sự thực, vết thương của huynh không phải do ta chữa khỏi.

Âu Dương Hải ngạc nhiên kêu lên:

- Sao? Thế thì ai?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta cũng không trông rõ bộ mặt của bà ta, đây thật là một chuyên vô cùng thần bí...

Lý Xuân Hoa hơi ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Lúc huynh lại thổ huyết nữa, ta kinh hãi vô cùng, bởi vì trong khi hôn mê, trong miệng huynh máu vẫn rỉ ra, vào lúc đó, ngoài động vang lên tiếng gió nhẹ, ta tưởng là người đàn bà điên, muốn quay người lại thì hông tê dại đi, lập tức bị người đó điểm trúng huyệt đạo, cho đến lúc tỉnh lại, ta và huynh ở trong động đá này. Âu Dương Hải nhíu mày hỏi: - Tỉ tỉ không nhìn thấy mặt người đến cứu đệ ư?

Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói:

- Không phải ta tự khoe, với võ công của ta, trong võ lâm ngày nay có thể xem là cao thủ hạng nhất xưa nay chưa có thất bại, nhưng mười mấy ngày nay, ta gặp phải một số kỳ nhân dị sĩ, mới biết võ công của mình hãy còn rất kém cỏi.

Âu Dương Hải cũng nói:

- Đạo võ học mênh mang như trời bể, không bến không bờ, người cao còn có người cao hơn, ví như võ công của người đàn bà điên, thật kinh người.

Lý Xuân Hoa nói:

- Lúc ta tỉnh lại, chợt nghe bên ngoài động vang lên giọng nói của một phụ nhân. Vết thương của Âu Dương Hải rất nặng, những mạch máu nhỏ khắp cơ thể bị một môn công âm độc, lợi hại làm tổn thương, khí huyết lưu thông ngược, hiện giờ đã được ta ngăn chặn thế chạy ngược của huyết dịch, nhưng muốn chữa khỏi vết thương này phải phí rất nhiêu công sức. Lý Xuân Hoa, nếu ngươi tin ta, mỗi đêm vào giờ tý, ta cần hai giờ để chữa trị vết thương này.

Âu Dương Hải càng nghe càng thấy kỳ, bất giác hỏi:

- Người đó là ai? Sao lại biết tên của tư? Sau đó thế nào?

Lý Xuân Hoa nói:

- Lúc đó ta nghe xong cảm thấy kinh ngạc, đứng dậy muốn đi ra ngoài động, chợt nghe giọng nói của phụ nhân ấy cất lên:

- Ngươi không nên đi ra, cũng đừng hỏi ta là ai? Ta chỉ hỏi ngươi có tín nhiệm ta không?

Âu Dương Hải nói:

- Sau đó Tỉ tỉ tín nhiệm bà ta phải không?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta nghe xong lại ngạc nhiên, trở lại bên cạnh huynh xem xét kỷ lưỡng thương thế trên người huynh, chỉ thấy hơi thở của huynh yếu ớt, hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái mét như người chết, tôi xem một lúc vẫn không nhìn ra huynh trúng loại âm công gì? Đương nhiên không thể nào chữa khỏi vết thương cho huynh, mà phụ nhân đó bạn hay thù không rõ, không thể tin tưởng người đó ngay, trong lúc trù trừ không quyết định, thì giọng nói bên ngoài động cất lên: - Bây giờ đã đến lúc ta tạm thời ngăn chặn huyết khí đảo lộn của hắn, nếu ngươi trù trừ không quyết định, chỉ có hại chết hắn thôi.

Đôi mắt Lý Xuân Hoa loé lên một tia sáng dịu dàng nói:

- Âu Dương Hải, huynh biết tính mạng của huynh đối với ta quan trọng như thế nào không?

Thế là ta đáp ứng người đó.

Âu Dương Hải khẽ nói:

- Cám ơn Tỉ tỉ, nhưng tính mạng của Tỉ tỉ, đệ cũng xem quí hơn bất cứ người nào, không biết Tỉ tỉ có thấy rõ tình hình người đó chữa thương cho đệ không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Không có, người đó thần bí vô cùng, nghe ta đáp ứng, lập tức nói: - Lý Xuân Hoa, trong hai giờ chữa vết thương cho Âu Dương Hải, bất luận thế nào ngươi cũng không được nhìn trộm, phải rời xa khỏi động ba mươi trượng, nếu ngươi có hành động dòm ngó thì đừng trách ta ra tay hại luôn cả ngươi và mạng của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nói:

- Thế thì Tỉ tỉ thật sự không trông rõ người đó rồi.

Lý Xuân Hoa nói:

- Sau đêm đầu huynh được người đó chữa trị, sắc mặt tái mét của huynh dần dần hồng nhuận, hô hấp cũng có hơi, thế là lòng hoài nghi của ta lập tức tiêu tan. Trong ba đêm đều vào giờ tý, người đó đến chữa thương cho huynh. Sau cùng khi sắp đi người đó nói: - Hoàng hôn hôm nay hắn sẽ tỉnh lại, quả nhiên huynh thật sự tỉnh lại. Âu Dương Hải nghe xong câu chuyên ly kỳ, lông mày nhíu lại...

Chàng ngầm vận một hơi chân khí, cảm thấy trong ngực chân khí tràn đầy, tay chân nhẹ nhõm, không giống như lúc bệnh vừa khỏi, sự việc này làm cho Âu Dương Hải nghĩ ngợi rất nhiều. Lý Xuân Hoa lúc này đang cũng trầm tư suy nghĩ...

Kỳ thực nàng biết phụ nhân đó là ai.

Tuy Lý Xuân Hoa không nhìn thấy khuôn mặt của bà ta, nhưng với giọng nói hiền hoà của bà ta và bóng người mà nàng nhìn thấy, nàng biết người này là Bạch Hoàng Giáo Chủ.

Chuyện này không hiểu là vì sao Bạch Hoàng Giáo Chủ lại mấy lần giúp đỡ mình? Vì sao bà ta cứ ép mình phải thề không được nói chuyện gặp bà ta cho người khác?

Trong hang động im lặng, tĩnh mịch. Nhưng trong đầu hai người như sóng trào. Thình lình?

Từ sơn cốc vang lên một tiếng quỉ gào, làm đứt dòng suy nghĩ của hai người.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng nhảy ra ngoài động.

Mặt trời lặn về Tây, ráng chiều bao phủ.

Trong cảnh hoàng hôn, mặt trời dần dần lặn sau đỉnh núi xa. Ở nơi ngàn vạn núi non trùng điệp.

Trừ tiếng hú vừa rồi, cảnh chiều tối tịch mịch vô cùng. Bỗng Âu Dương Hải trầm giọng nói: - Ở bên kia.

Lý Xuân Hoa nhìn ngón tay của Âu Dương Hải chỉ ra?

Sườn núi trước mắt xuất hiên một bóng người, hướng về phía đông bắc mà chạy.

Tốc độ chạy của người đó, cực nhanh, trong chớp mắt đã chạy xuống sườn núi.

Âu Dương Hải nói:

- Tỉ tỉ, người đó hiển nhiên là hung thủ, chúng ta truy đuổi xem là người của môn phái nào?

Lý Xuân Hoa gật đầu, hai người truy đuổi theo nhanh như chớp. Bỗng người trước mặt đã phát hiện phía sau có người đuổi theo, bèn gia tốc độ.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc:

- Khinh công của đối phương cao thật, hình như vượt xa chúng ta.

Âu Dương Hải khẽ mỉm cườI:

- Chúng ta đã đuổi hắn thì dù cho hắn đến chân trời góc bể, chúng ta cũng phải đuổi.

Lý Xuân Hoa biết chàng ngứa nghề, liền mỉm cười, hai người đã vận dụng tốc độ khinh công lên cao nhất.

Ba người đều là cao thủ hiếm có trên giang hồ hiện nay, khinh công nhanh như sấm chớp, gió cứ vùn vụt bên tai.

Thung lũng rộng trong núi bị ba người chạy qua làm cát bụi, lá khô bay mù mịt.

Rồi thung lũng thảo nguyên cũng hết, tiếp đó là đồi núi nhấp nhô.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đuổi qua mấy ngọn núi, bóng người trước mặt biến mất vào màn đêm.

Hai người ngơ ngác, dừng chân đứng lại.

Âu Dương Hải hỏI:

- Tỉ tỉ, người đó đã biến đi mất rồi?

Lý Xuân Hoa phì cười nói:

- Không ngờ chúng ta để cho người vừa rồi mất tích.

Â u Dương Hải trầm giọng nói:

- Tỉ tỉ, hình như đệ cảm thấy bất thường.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc hỏi: - Cái gì bất thường?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Rất là kỳ quái, đệ cũng không thể nói ra là điểm bất thường gì.

Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:

- Chúng ta chỉ lo truy đuổi người này mà lại quên đi tìm nguyên nhân của tiếng hú kia.

Âu Dương Hải nói:

- Tiếng hú đó vang lên rồi lại dừng ngay, hiển nhiên nạn nhân đã bị hạ độc thủ, chúng ta qua đó bất quá chỉ phát hiện một cái xác đầy máu me mà thôi.

Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Huynh nói không sai, nhưng chúng ta cứ chạy mãi thế này, chẳng lẽ? Câu nói chưa dứt? Từ xa vang lên tiếng,?Tưng, tưng?. Tang, tang..? Trong đêm khuya vắng lặng, bỗng có tiếng đàn vang lên réo rắt. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều biến sắc, ngưng thần chú ý lắng nghe. Âm vận của tiếng đàn tuyệt diệu, êm ái, ai oán, thê lương.

Nhưng lại có một ma lực làm xao xuyến tâm hồn. Đôi mắt Âu Dương Hải bỗng lóe sáng trầm giọng nói: - Đó là tiếng đàn lạc phách.

Lý Xuân Hoa nói:

- Nói như vậy, người vừa rồi là người của Bạch Hoàng Giáo?

Âu Dương Hải nói:

- Trừ Bạch Hoàng Giáo ra còn có môn phái nào lại tàn độc như vậy đâu!

Với tiếng đàn này, người gẩy đàn chính là lục y nữ Đông Phương Ngọc, nữ nhân này là người cơ trí thâm trầm nhất trong Bạch Hoàng Giáo, nàng ta đã xuất hiện ở núi Cửu Cung này thì chắc chắn rằng Bạch Hoàng Giáo có mưu mô gì ở nơi đây.

Lý Xuân Hoa nói:

- Từ khi huynh rời khỏi tổng đàn của Thanh Đạo Minh, mấy tháng trở lại đây, Bạch Hoàng Giáo hình như đình chỉ tất cả hành động, trong bọn mình cũng không có ai tiếp xúc qua với Bạch Hoàng Giáo, thật không ngờ lúc này Bạch Hoàng Giáo đã chuyển phương hướng hoạt động sang núi Cửu Cung, ta nghĩ bọn chúng muốn tiêu diệt cao thủ võ lâm trong thiên hạ đến núi Cửu Cung.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Tỉ tỉ nói như vậy, khiến đệ chợt nghĩ ra một chuyện.

Lý Xuân Hoa hỏi: - Là chuyện gì?

Âu Dương Hải nói:

- Sáu tháng trước, đệ ở Bạch Thủy trấn gặp lục y nữ Đông Phương Ngọc, nàng ta từng trả lời đệ một câu hỏi, nói rằng Âm Dương Cốc tức ở giữa ngọn Đông Vân Phong và ngọn Tây Vân Phong của núi Cửu Cung. Mấy tháng trước, Bạch Hoàng Giáo được chìa khoá Âm Dương từ trong tay đệ, nếu đệ đoán không sai, người của Bạch Hoàng Giáo vì Âm Dương Cốc mà đến.

Lý Xuân Hoa hơi cau mày hỏi:

- Lúc trước huynh đã nói chìa khoá Âm Dương chính là tám thanh tiểu kiếm mà huynh đã tặng cho Vân Trung Nhạc, thế thì Vân Trung Nhạc võ công tuyệt luân tại sao lại bị người cướp đi vật mà ông ta yêu thích? Đấy thực là chuyện làm cho người ta khó hiểu!

Âu Dương Hải nói:

- Mấy tháng này Tỉ tỉ có phát hiện tung tích của thầy trò Vân Trung Nhạc không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Không có, ngay cả Cổ Thiên Nhân Viên cũng không có chút tin tức gì. Lúc này, tiếng đàn tuyệt diệu lại vang lên?

Lý Xuân Hoa nói: - Chúng ta đi xem thử!

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Tiếng đàn lạc phách kỳ ảo quái dị tuy chúng ta nghe được tiếng của nó nhưng lại không thể tìm được chỗ của người gảy đàn bởi vì đây là thủ pháp? Nhật Nguyệt Lưu Âm? được tấu lên.

Lý Xuân Hoa nói:

- -! Quả nhiên âm ba của tiếng đàn, dài ngắn, mạnh yếu, biến đổi luôn luôn.

Âu Dương Hải đột nhiên nói:

- Bây giờ đệ đã đoán ra tiếng đàn phát xuất ngoài ba dặm, nếu không phải là góc đông nam thì là hướng tây bắc, chúng ta chạy đến góc đông nam trước.

Nói xong, hai người triển khai khinh công phóng đi.

Chạy qua một ngọn núi, chợt thấy dưới một chân núi không xa có một toà tự viện cao ngất, trong tự viện đó có bảy ngọn tháp, ngói tía tường đỏ, huy hoàng tráng lệ, giống như cổ lập trong vòng các dãy núi, xung quanh bức tường đó, vây bọc xung quanh là tùng trúc mười phần sum xuê xanh tốt.

Âu Dương Hai và Lý Xuân Hoa thấy vậy đều giật mình.

Không ngờ ở nơi thâm sơn cùng cốc này lại có tháp cao hùng vĩ như thế. Xa xa chỉ thấy tháp cao tự viện, xung quanh một mầu tối om, bây giờ mới đêm xuống không lâu, tự viện đó có người ở thì nhất định phải có đèn đuốc sáng rực, sao lại tối om thế này?

Hai người đi xuống núi, đi thẳng đến toà cao tháp tự viện đó...

Vừa đi tới gần, chỉ thấy bảy ngọn tháp của toà tự viện này, cái cao nhất có mười hai tầng, thấp nhất là bảy tầng, hùng vĩ vô cùng. Nhưng hình như lâu năm không có người tu bổ, mặt đất xung quanh mọc đầy hoa cỏ dại, hành lang mục nát, vách tường gãy đổ, trông thê lương vô cùng.

Trong đêm tối càng cảm thấy âm u kinh khủng. Gió nhẹ thổi qua, khiến cho người hơi cảm thấy lạnh. Đột nhiên....

Âu Dương Hải trông thấy một bóng người chạy như tên bắn vụt một cái đã biến mất.

Chàng ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn kỷ lần nữa. Đêm tối âm u, làm gì có bóng người nào. Lý Xuân Hoa hỏi khẽ: - Huynh có trông thấy bóng người lướt qua không?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Chúng ta đi lên xem thử. Đệ cảm thấy ngọn tháp này đầy dẫy những bí mật. Tỉ tỉ, tư từ phía Bắc lên tháp, đệ từ phía Nam mà đi, hội hợp ở ngọn tháp cao nhất.

Nói xong, thân hình bay vút như chim ưng...

Hai cú nhảy, Âu Dương Hải đã đến trước ngọn tháp phía nam.

Âu Dương Hải ngước nhìn lên đỉnh, chàng thấy bảy ngọn cao này cấu tạo đặc dị, bảy ngọn tháp

cũng liên tiếp với nhau, tháp hai mặt nam bắc có bảy tầng, dần dần cao lên, tháp cao ở giữa đạt đến mười hai tầng.

Âu Dương Hải đảo mắt nhìn phía bắc, thấy Lý Xuân Hoa đã bay qua. Chàng hít mạnh một hơi chân khí, thân mình bật mạnh như tên rời khỏi dây, bay thẳng lên cao năm sáu trượng.

Lúc bắn mình lên đến tầng bảo tháp thứ tư, chàng vươn tay ấn nhẹ vào tháp, mượn lực đẩy thân hình bay lên cao hơn một trượng.

Vài lần đổi chân khí, chàng đã bay lên mái tháp tầng thứ bảy của ngọn tháp thứ nhất hướng nam.

Âu Dương Hải thở vài hơi. Bất chợt, một tiếng cười lạnh lùng vang lên. Một luồng kình phong bay thẳng vào người Âu Dương Hải Âu Dương Hải lúc này mới đổi một hơi chân khí đan điền, thân hình hãy còn chưa di động nửa bước, gót chân chỉ vừa đặt lên góc tháp, sau lưng là khoảng không.

Cho nên, chàng không thể vận chưởng tiếp chiêu, chỉ có cách tránh né.

Kình phong lạnh thấu xương đã áp sát lên người, chàng không còn chần chờ nữa, mũi chân liền dùng lực thân hình lập tức nhảy sang góc thấp hướng đông.

Nhưng khi ngọn chân của chàng vừa chạm mặt tháp thì một luồng kình khí ào ạt tạt thẳng đến.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, hai cánh tay quành mạnh, cả thân người lại chuyên sang góc phía tây.

Nhưng vừa lúc chân chạm lên mặt tháp. Hai luồng gió mạnh như sóng trào lại nhanh chóng cuộn đến.

Lúc này trong lòng Âu Dương Hải vừa kinh hãi vừa giận dữ? Kinh hãi là không biết đối phương nấp ở đâu, mấy lần đánh lén, bức không cho mình một giây để quan sát hình thế xung quanh.

Giận là mấy lần bị đối phương hạ độc thủ đánh lén.

Chàng trông thấy kình phong ào tới, lông mày dựng ngược, không tránh né nữa, trầm giọng quát một tiếng?

Song chưởng vung ra tiếp chạm chưởng lực của đối phương.

Chát! Hai luồng chưởng lực vừa tiếp chạm xao động không khí, tạo thành gió cuốn.

Thân người của Âu Dương Hải cheo leo trên mái tháp lảo đảo vài cái nguy hiểm cực kỳ, nhưng thân mình chàng bỗng xông thẳng lên.

Một giọng cười lạnh lẽo vang lên, nói:

- Hoá ra người là Huyền Võ Đàn Chủ của Thanh Đạo Minh.

Trong bóng tối ngọn tháp cao vụt xuất hiện một bóng người, tay trái nhanh như điện xẹt chộp thẳng vào Âu Dương Hải, đối phương nhận vị trí rất chính xác, vụt một cái đã tới nơi.

Âu Dương Hải kinh thầm, lúc này chàng đã trông thấy bóng người này chính là người mới nãy mình truy đuổi, chàng vung cước né người tránh thế cầm nã của đối phương nói: - Chúng ta không oán không thù thì bất tất phải liều mạng.

Người đó khẽ hừ một tiếng nói:

-Nước sông không đụng tới nước giếng, chúng ta không oán không thù thế sao ngươi cứ truy đuổi ta?

Soạt một tiếng, người đó vận chưởng đánh lại.

Hai bên xuất thủ tránh né nhanh như chớp, mà lại chiếu đấu trên mái tháp có độ nghiêng rất lớn, có thể nói là nguy hiểm vạn phần, chỉ hơi sơ hở là có thể trượt chân rơi xuống đất.

Với địa thế của hai người mà nói, chỗ đứng của Âu Dương Hải bất lợi sau hai chiêu giao thủ, Âu Dương Hải đã thấy võ công đối phương rất cao, cho nên không dám khinh thường chút nào.

Chàng trông thấy thế chưởng của đối phương đánh ra kỳ dị không thể tả, vội hít một hơi chân khí xuống bụng, lùi lại phía sau ba thước.

Nhưng đối phương mượn thế xông lên song chưởng liên hoàn phóng ra.

Chưởng ánh loang loáng, kình phong vù vù...

Chiêu nào chiêu nấy đều nằm vào tử huyệt của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải bị sáu chưởng độc địa của đối phương đánh liên tiếp, ép lùi ra đến ngoài rìa mái tháp.

Âu Dương Hải nghiến răng, nhân lúc đối phương chưa đổi chiêu... song chưởng cùng giương lên, hai chân bay lên. Liên tiếp tung ra bốn chưởng, đá hai cước, xỉa ra ba chỉ...

Chín chiêu khoái kích này đánh liền một hơi, so với thế công của đối phương còn độc địa hơn.

Âu Dương Hải vùng xoay người, vòng chuyển ra sau lưng đối phương và chiếm luôn ưu thế.

Chợt nghe tiếng tay áo bay phần phật người đó đã tung mình nhảy xuống tháp.

Âu Dương Hải thất kinh chợt tỉnh ngộ mục đích của đối phương là muốn thoát khỏi sự truy đuổi của mình, chàng trầm giọng quát: - Các hạ đừng chạy!

Âu Dương Hải khom người phóng nhanh tới, giơ tay ra chộp trúng vào cổ tay trái đối phương.

Đây là chiêu Cầm Long Thủ, nhanh nhẹn tinh thâm vô cùng cho nên người đó bị chụp ngay.

Uyển mạch cổ tay trái của người đó bị chụp, vùng lật người lại, dùng vai huých vào khuưu tay của Âu Dương Hải.

Lối biến thức của hắn vượt hẳn lối bình thường trong võ lâm, Âu Dương Hải không ngờ đối phương lại tiến công, chàng cảm thấy khuưu tay đau nhói, kình lực nơi tay trái tiêu tan.

Nhưng Âu Dương Hải không muốn để cho hắn chạy khỏi, tay phải lại nhanh chóng vươn ra chộp.

Xoạc một tiếng, Âu Dương Hải chỉ nắm trong tay một ống tay áo của đối phương, còn hắn đã tuột xuống tháp mất.

Trong bóng tối, chỉ thấy người này nhảy vài cái, đã biến mất. Âu Dương Hải biết đuổi không kịp hắn đứng lặng trên tháp...

Đột nhiên chàng cảm thấy trong ống tay áo mà mình tóm được hình như có dấu một vật, chàng cúi đầu xuống nhìn...

Đây là một sợi dây chuyền bạc, có buộc một tấm ngân bài hình tròn dưới ánh trăng nó phát ra tia sáng trắng yếu ớt, chính diện ngân bài khắc một cái đầu lâu.

Âu Dương Hải mừng thầm, có tấm ngân bài này còn lo gì không tìm ra lai lịch của đối phương, chàng lật mặt sau ra coi, hiện ra mấy chữ đỏ tươi, khắc rằng:? Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ?.

Mười hai chữ này làm Âu Dương Hải đứng ngây người ra, chàng lẩm bẩm:? Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ...?

Chàng nghĩ không ra mười hai chữ này đại biểu cho cái gì? Nếu nhìn ý chữ mà nói thì là một tổ chức nêu cao chính nghĩa, vì giang hồ võ lâm trừ hại. Nhưng tổ chức này sao chưa nghe nói qua, chẳng nhẽ mới xuất hiện trên giang hổ ư?

Âu Dương Hải thầm nghĩ:

- Lý Xuân Hoa kiến thức rộng rãi, có thể nàng biết tổ chức này...

Chàng nghĩ xong, cất tấm ngân bài vào người hai lần bay nhảy tiếp theo đã đến đỉnh ngọn tháp thứ

hai, hai lần bay nhảy đã đến ngọn tháp thứ ba. Tháp thứ tư chính là ngọn tháp cao nhất trong bảy ngọn tháp.

Âu Dương Hải đang muốn ngẩng đầu lên nhìn mười hai tầng tháp cao này, bỗng có một bóng người từ cửa sổ tầng tháp thứ mười xông ra nhanh chóng phóng tới.

Âu Dương Hải giật mình, nhảy né qua một bên.

Động tác tránh né của chàng cực nhanh, nhưng một luồng chỉ phong âm hàn lại phất tới, một bóng ngươi nhanh như cắt lao bổ xuống chàng, liên tiếp đánh ra ba chiêu.

Âu Dương Hải thấy chiêu thức của người này, trong lòng kinh hãi, bởi vì ba chiêu của đối phương đều hung hãn, mãnh liệt.

Chàng bèn nhảy lùi lại bảy tám bước, không đợi đối phương xuât chiêu, quát to một tiếng giơ tay chụp lấy người đó.

Người này khéo léo lộn người sang một bên.

Người đó lại đánh trả một đòn cầm nã kỳ dị, mãnh liệt chụp vào cổ tay Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thất kinh, co tay thu chưởng về, phi một cước, tay trái cũng đồng thời phóng ra.

Người đó là một nữ nhân, thấy chiêu này của Âu Dương Hải, kêu lên một tiếng, thân mình khéo léo dạt qua một bên tránh một cú đá, một chưởng của Âu Dương Hải.

Chỉ thấy chiêu ác đấu nhanh như chớp của hai người cũng đủ làm cho người ta kinh hãi!

Đôi mắt Âu Dương Hải quét vào người đó, chàng lạnh lùng hừ một tiếng nói: - Hoá ra là người thật không ngờ chúng ta lại hội ngộ.

Dưới ánh trăng, đúng là một thiếu nữ mình mặc áo lụa đỏ, mặt mày xinh đẹp, da dẻ trắng ngần, nàng chính là Ngọc Tiêu Lệnh Chủ Lục Thiên Mai của Bạch Hoàng Giáo.

Mặt Lục Thiên Mai như phủ sương, không hề lộ chút tình cảm nào, lạnh như băng.

Bỗng nàng phát ra một giọng cười như gió lạnh, cặp môi anh đào hé mở, phát ra giọng nói lạnh lẽo: - Mấy tháng không gặp, võ công của người hình như tinh tiến rất nhiều, thật bội phục.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Hôm nay gặp ngươi, trước tiên ta muốn hỏi ngươi bốn chuyện.

Đôi mắt của Lục Thiên Mai trước sau vẫn nhìn thẳng vào mặt của Âu Dương Hải, nàng nói: - Người đừng hao hơi phí lời, chuyện mà người muốn hỏi, ta đều không thể trả lời được cho ngươi.

Nói xong nàng xoay người muốn phi thân bay xuống. Bỗng một tiếng quát to: - Sát nhân hung thủ, đứng lại cho ta.

Từ tầng tháp cao thứ mười hai, môt bóng người bay thẳng xuống, nhanh chóng chặn Lục Thiên Mai lại.

Người này là Lý Xuân Hoa, nhưng lúc này trên mặt nàng lộ vẻ ưu uất, đau thương vô cùng, trong mắt loé lên tia lửa căm hận.

Lý Xuân Hoa vừa bay xuống, năm ngón tay xỉa vào mạch môn của Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai khẽ đảo vai, cả một thân hình khéo léo di chuyển ra hai thước trầm giọng nói: - Lý Thiên Phát không phải do ta giết?

Lý Xuân Mai hình như kích động, phẫn nộ vô cùng, nàng hét lớn, hữu chưởng biến thế đâm xỉa tới.

Âu Dương Hải trông thấy vẻ xúc động của Lý Xuân Hoa, trong lúc nhất thời nghĩ không ra điều gì cả.

Lục Thiên Mai biết rõ Lý Xuân Hoa chính là Thanh Đạo Minh minh chủ, không dám xem thường, chân nàng quét nửa vòng tròn, thân người lạng theo tránh khỏi thế đâm của Lý Xuân Hoa.

Tay trái nàng lật lại, ngón tay như lưỡi dao điểm vào hai yếu huyệt?U môn?,?Thông cốc? của Lý Xuân Hoa.

Chiêu phản kích này của Lục Thiên Mai thi triển mau lẹ, hiểm độc, quái dị vô cùng.

Lúc này trong thần trí của Lý Xuân Hoa tuy kích động nhưng cũng biết lợi hại, nàng đảo người tránh né.

Lục Thiên Mai cười nhạt, tung người lên song chưởng vung lên đập xuống.

Chưởng thế như gió thu quét lá khô, kình phong cuốn lên liên miên không dứt.

Lý Xuân Hoa hét một tiếng hữu chưởng rung một cái, một đạo kình lực ngấm ngầm lao vút vào ngực Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai cúi người xuống, chưởng của Lý Xuân Hoa bay vụt qua người. Tả chưởng của Lục Thiên Mai đập vào huyệt Khí Hải ngay bụng của Lý Xuân Hoa.

Chiêu này ảo diệu vô cùng, làm cho đối phương không thể dự liệu trước được.

Âu Dương Hải bỗng quát lên:

- Lục Thiên Mai xem kiếm!

Phựt, phựt, một luồng kiếm thế dao động.

Lục Thiên Mai cảm thấy toàn bộ yếu huyệt phía sau người hình như bị mấy mươi đạo kiếm quang chụp xuống, nàng trong lúc kinh hãi, không thể thu hồi tả chưởng, lộn người bay ra ba bốn thước.

Soạt, soạt, soạt! Một đạo cầu vồng bắn vọt tới.

Âu Dương Hải nhanh chóng chém ra ba kiếm, xuất thủ ba chiêu kiếm phong ào ạt, đều nhằm đánh toàn thân Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai bị kiếm chiêu quái dị của Âu Dương Hải bức lùi lại. Âu Dương Hải xoay người như gió lốc hoành kiếm đâm ra.

Lục Thiên Mai phất tay áo lên song kiếm. Lập tức một luồng kình lực đánh bạt kiếm ra, nhanh như chớp nắm chặt cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải giật mình, vội lùi lại ba bước, kiếm thế bỗng thay đổi, chỉ nghe tiếng kiếm rung động, ánh sáng màu tím loang loáng thế như cuồng phong cuộn lên.

Lúc Âu Dương Hải ở trong chiếc thuyền giữa dòng sông, chàng đã từng nghe Bắc Quốc Tiên Cơ và sư phụ nói chuyện, với một thiếu nữ trẻ trung như Lục Thiên Mai lại có thể làm cho Bắc Quốc Tiên Cơ uý kỵ, hôm nay xem ra Lục Thiên Mai thật sự có võ công hơn người, nhất là các chiêu thức của nàng vô cùng quái dị.

Lục Thiên Mai phất phới tà áo, nhảy vào trong làn kiếm của Âu Dương Hải, tay trái gạt kiếm, tay phải tấn công kẻ địch, trong thoáng chốc, hai người đã giao đấu năm chiêu.

Bất chợt...

Chỉ nghe một tiếng hự khẽ.

Thân hình của Lục Thiên Mai bắn ra như mũi tên... Mấy giọt máu tươi dính vào mặt Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa muốn truy cản, chợt nghe Âu Dương Hải khẽ thở dài nói: - Tỉ tỉ, tư đừng truy đuổi, đệ...

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải buông thõng tay kiếm, nàng giật mình vội nói: - Huynh bị

thương ư?

Âu Dương Hải thở dài buồn bã:

- Không ngờ võ công của Lục Thiên Mai lại ghê gớm như vậy, nguyên là vừa rồi nàng ta có thể đả thương cánh tay của đệ, nhưng không hiểu sao nàng ta lại không hạ độc thủ, nàng ta đã nhường đệ nửa chiêu nên đệ cũng tha nàng ta một mạng. Lý Xuân Hoa chăm chú nhìn Âu Dương Hải, bỗng nhiên đôi mắt nàng long lanh những giọt lệ...

Â u Dương Hải tra kiếm vào vỏ khẽ hỏi:

- Tỉ tỉ, tư sao vậy?

Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, lao vào người Âu Dương Hải, nghẹn ngào bật khóc.

Âu Dương Hải vốn biết Lý Xuân Hoa tính cách rất cương cường, nếu không phải có sự bi thương to lớn, xưa nay nàng không bao giờ rơi lệ, hai tay Âu Dương Hải cầm lấy vai nàng, hỏi: - Tỉ tỉ, tư phát hiện chuyện gì bất ngờ chăng?

Lý Xuân Hoa khóc nói: - Gia gia, gia phụ của ta....

Âu Dương Hải thất kinh hỏI:

- Phụ thân của tư, người ở đâu?

Lý Xuân Hoa rơi lệ nói:

- Người? người? thật thê thảm?

Ngón tay nàng chỉ lên tầng tháp mười hai. Bỗng trên tháp cao vang lên tiếng xích sắt? Lý Xuân Hoa biến sắc, phi thân nhảy lên. Âu Dương Hải nhảy theo sau?

Lên tới lan can, chỉ thấy bên trong tối om.

Âu Dương Hải bật một mồi lửa chiếu xung quanh phía trong tháp, chàng thấy ngọn tháp cao rộng chừng hai mươi trượng này có một chiếc giường đá, một lão già râu tóc rất dài nằm trên giường đá, quần áo trên người lão rách rưới để lộ da và xương gầy guộc.

Lý Xuân Hoa bổ đến chiếc giường, khóc lóc kêu: - Gia gia, gia?

Âu Dương Hải lại gần xem, chàng thấy khuôn mặt tái nhợt của ông lão đó quả có mấy phần giống chị em Lý Xuân Hoa, trên người và đôi cánh tay có một sợi dây xích sắt buộc chặt vào chiếc giường đá.

Lúc này đôi mắt lão nhân nhắm nhiền khoé miệng rỉ máu tươi, lão nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hoa, thân mình run rẩy.

Âu Dương Hải vội vọt đến, vận khí đan điền vào hữu chưởng, áp nhanh vào bụng lão nhân, chỗ huyệt?Khí Hải?.

Lão nhân được chân khí của Âu Dương Hải trợ lực, mí mắt khẽ động mấy cái rồi chợt mở mắt ra, lão nhân hoang mang nhìn Âu Dương Hải, mục quang lập tức lộ vẻ cảm kích.

Lý Xuân Hoa đưa mắt lại trước mắt ông già, kêu lên:

- Gia gia? con là Hoa nhi! Con là Hoa nhi! Gia gia... người còn nhớ con không?... Ông già nghe vậy, đôi mắt vô thần nhìn rất lâu vào mặt Lý Xuân Hoa, chợt trong mắt lão nhân chảy ra vài giọt lệ, toàn thân run rấy, khoé miệng giật giật, phát ra một âm thanh yếu ớt nói: - Con?con là Hoa nhi ư? Đây là âm cảnh hay dương gian?

Lý Xuân Hoa trào nước mắt, nhưng nàng biết chút thời gian này sẽ không kéo dài, nàng miễn cưỡng ngăn lại tình cảm đau thương, nói:

- Gia gia, con tìm người khổ quá! Không ngờ đêm nay trong lúc vô ý tìm thấy được gia gia, nhưng gia gia đã bị người ám toán. Lão nhân nghe xong, trên mặt nở nụ cười mừng rỡ nói: - Ta vui quá, ta quá sung sướng, không ngờ tâm nguyện trong bảy năm lại có thể thực hiện, dù ta có chết cũng được nhắm mắt.

Với mấy câu ngắn ngủi này, đã chứng minh lão bị giam ở đây bảy năm, và trong bảy năm này, lúc nào cũng nhớ con gái của ông.

Ông ngày đêm cầu mong có thể gặp mặt con gái một lần.

Âu Dương Hải vốn hoài nghi Lý Xuân Hoa nhận lầm người, lúc này chàng thấy cảnh tượng thương tâm ấy, liền biết lão nhân này là Lý Gia Đại Viện Chủ danh chấn giang hồ, Lý Thiên Phát.

Âu Dương Hải ngồi xếp bằng ở góc giường, chàng vận huyền công, đem chân khí bản thân nạp vào huyệt Khí Hải của Lý Thiên Phát, chàng biết Lý Thiên Phát có nhiều điều muốn nói với con gái, bất luận thế nào mình cũng phải kéo dài sinh mệnh của lão.

Oai chấn bát hoang Lý Thiên Phát nhận thấy Âu Dương Hải chân khí hùng hậu, lão run run nói: - Hoa nhi?vị? vị thiếu hiệp này là ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Gia gia, huynh ấy tên gọi là Âu Dương Hải, là?

Âu Dương Hải nói tiếp:

- Bá bá, Xuân Hoa, Xuân Hồng là đồng sư tư muội của tiểu điệt.

Lý Thiên Phát lại phun một bụm máu tươi, thân mình run bần bật nói: - Ta? ta không xong rồi, ngươi? ngươi đừng uổng phí chân khí nữa. Hoa nhi, con và chuyện hôn nhân với Dương Gia, chuyện ấy hãy xoá bỏ, con tự làm chủ. Giọng nói của Lý Thiên Phát mỗi lúc mỗi yếu sau cùng không thể nghe thấy được.

Lý Xuân Hoa vội nói:

- Gia gia, người bị ai hảm hại vậy! Hãy nói, nói mau đi!

Lúc này mắt của Lý Thiên Phát đã khép lại rồi khoé miệng của lão khẽ động đậy, nhưng không phát ra một âm thanh nào.

Lý Xuân Hoa vội nói:

- Có phải là người của Bạch Hoàng Giáo giam gia gia ở đây? Nếu là như vậy thì gia gia hãy biểu hiện bằng sự động đậy cho con biết!

Thân mình Lý Thiên Phát không động, nhưng trong cổ ú ớ một hồi, rồi phát ra tiếng nói: - Ân oán huyết thù, một lời khó nói hết, vì ta là một trong Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ, những việc làm khi xưa của ta, chết có báo ứng, con không nên bi thương? bởi vì ta cắn rứt lương tâm, muốn tiết lộ bí mật tổ chức này, mới bị?.

Chương 15: Quái Nhân

Nói đến chữ "bị" câu nói phía sau trở nên mơ hồ không rõ.

N

Mấy câu trước, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy rất rõ. Âu Dương Hải nghe đến mười hai chữ?Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ?, trong lòng kinh hãi.

Chỉ nghe Lý Xuân Hoa kêu khóc: - Gia gia?gia?

Oai Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát đã lìa trần. Sao trời nhấp nháy, sương đêm lành lạnh?

Tiếng khóc lóc của Lý Xuân Hoa và tiếng gáy của gà rừng giao kết lại thành một khúc nhạc buồn vô cùng thê lương.

Sinh ly tử biệt là một chuyện thê lương nhất của đời người.

Trong lòng Âu Dương Hải cũng cảm thương khôn xiết, chàng khẽ thở dài một tiếng, chầm chậm bước ra lan can, ngắm nhìn núi non trùng trùng đến xuất thần.

Chàng nghĩ đến những lời nói của Lý Thiên Phát trước khi chết?

Thật không thể ngờ "Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ cô lâu hung thủ" lại là một bang hội được tổ chức rất sớm, theo những lời nói của Lý Thiên Phát có thể thấy tổ chức này là một tổ chức ngụy thiện gia nhân gian nghĩa đạo thế khi danh.

Lý Thiên Phát nói, lão lương tâm cắn rứt muốn vạch trần bộ mặt của Cô Lâu hung thủ cho nên bị giam ở đây, xem ra Lý Thiên Phát nhất định biết rất nhiều bí mật của tổ chức này, tiếc rằng lão không thể nói ra những bí mật đó và đã chết rồi, cái chết của ông hôm nay hiển nhiên là do người áo xám lúc nãy giết hại.

Thế thì tại sao Lục Thiên Mai lại đến đây!

Chẳng lẽ Bạch Hoàng Giáo có quan hệ với tổ chức "Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cô lâu hung thủ" ư?

Âu Dương Hải lặng lẽ trầm tư rất lâu. Chàng từ từ đi đến bên cạnh Lý Xuân Hoa dìu nàng dậy nói:

- Hoa tỉ tỉ, Lý bá bá đã mất rồi, buồn thương cũng chỉ vô dụng! Chúng ta là lớp người sau, chỉ cần báo thù cho người cũng là báo được hiếu.

Lý Xuân Hoa làm sao không hiểu đạo lý, nàng bèn lau nước mắt, nói: - Âu Dương Hải, theo lời nói của gia gia tôi trước lúc mất, người đã bị Võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu hung thủ gia hại, nhưng không biết Võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu sát thủ là tổ chức gì?

Âu Dương Hải than:

- Đệ cũng không biết. Cô Lâu hung thủ là một tổ chức thế nào, nhưng ở đây đệ có một vật có thể làm manh mối, không biết tỉ tỉ đã thấy qua vật này chưa?

Nói xong chàng lấy từ trong người ra sợi dây chuyền có ngân bài. Lý Xuân Hoa xem kỷ tấm ngân bài, mặt biến sắc, thốt lên: - Mười hai năm trước, ta đã từng thấy gia gia có một tấm ngân bài như vậy.

Nói xong nàng lục soát trên người Lý Thiên Phát nhưng không thấy trên người ông có vật này.

Âu Dương Hải ngay lúc đó chợt hiểu rằng tấm ngân bài này có thể là của Lý Thiên Phát và bị người áo xám lúc nãy lấy đi.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Sao huynh lại có tấm ngân bài Cô Lâu hung thủ này?

Âu Dương Hải liền đem chuyện gặp người áo xám và đánh nhau với hắn kể lại một lượt.

Võ lâm giang hồ hiện nay thật là hỗn loạn, trừ Bạch Hoàng Giáo ra lại có một tổ chức kỳ quái bí mật này.

Lý Xuân Hoa là người thông minh nhưng nàng vẫn không biết được Cô Lâu Hung Thủ là bang hội như thế nào? Theo lời của gia gia, người là người của tổ chức này. Nàng nghĩ, Võ lâm giang hồ không có một ai có thể biết chuyện này, cứ nhiên với một người có danh vọng như phụ thân mà lại là người của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, thế thì những người khác trong tổ chức này chắc là những tay lục lâm cự phách hùng bá một phương, vang danh một thời.

Lý Xuân Hoa buồn bã nói:

- Âu Dương Hải, gia gia bị giam ở tháp này bảy năm, thi thể sau khi mất ta muốn mang về quê cũ an táng?

Nàng nói chưa xong, chợt ở dưới tháp có tiếng chân bước khe khẽ? Âu Dương Hải phát hiện bảy ngọn tháp cao này, tháp cao ở hai đầu phía Bắc và phía Nam, có tiếng người phi hành, chàng biết rằng

mình đã bị người ta bao vây. Lý Xuân Hoa biến sắc, nói nhỏ: - Xem tình hình chúng ta đã bị bao vây!

Âu Dương Hải mắt loé tinh quang, khẽ nói:

- Hiển nhiên bọn chúng vì tấm ngân bài Cô Lâu Hung Thủ này mà đến?

Vừa nói xong, chợt nghe trên bậc đá của tầng thứ mười một vang lên tiếng cười nói: - Ngươi đã biết như vậy thì mau đem tấm ngân bài giao ra đây.

Âu Dương Hải sấn bước tới bậc thang nhìn xuống có một bóng người đứng dưới bậc thang mắt lấp loé phát quang.

Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:

- Nghe ngươi nói có thể biết ngươi là người của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ. Người dưới cầu thang lạnh lùng quát:

- Đừng nhiều lời, mau đưa ngân bài ra đây.

Âu Dương Hải cười ha hả, nói:

- Không biết các hạ lấy ngân bài xong, còn muốn xử trí bọn ta thế nào đây?

Bóng đen dưới cầu thang nói:

- Các ngươi thật tinh minh, ngươi đã biết khó tránh khỏi cái chết, thì mau tự sát cho được toàn thây.

Âu Dương Hải nói:

- Ta chết cũng không quan hệ gì mấy, có điều không muốn chết môt cách vô ích.

Bỗng người nói:

- Thế các ngươi muốn chết thế nào cho khỏi vô ích?

Âu Dương Hải nói:

- Bọn ta muốn biết vì sao mà chết, chết trong tay người nào?

Bóng đen cười lạnh lùng nói:

- Các ngươi chết vì tấm ngân bài kia, chết trong tay Cô Lâu hung thủ.

Âu Dương Hải ồ một tiếng, nói:

- Nhưng lại không biết Cổ Lâu hung thủ là nhân vật gì?

Bóng đen cười nói:

- Hảo tiểu tử, ngươi cuối cùng cũng đã hỏi, các ngươi nhìn xung quanh xem thử, bảy toà tháp mỗi góc đều đã bố trí đầy người, dù ngươi có cánh bay cũng không thoát.

Nói xong, hắn bật cười hể hả...

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa liếc nhìn các toà tháp xung quanh, quả nhiên thấp thoáng bóng người, đang triển khai thế bao vây.

Âu Dương Hải kinh thầm, nghĩ:

- Những người đến đây nếu ai ai cũng võ công như người áo xám thì tình thế hôm nay thật nguy hiểm.

Hoá ra vào lúc này, ngoài tháp sáng lên mấy ngọn lửa chiếu rọi khắp xung quanh là những người áo đen, ai nấy vai đeo cung tên.

Vài người đã lên dây cung lắp tên, đầu mũi tên vừa thô lại vừa tròn, rõ ràng được quấn vải dầu bắt lửa.

Bóng đen bật cười lớn, nói:

- Nếu ta hạ lệnh một cái, hai người các ngươi lập tức sẽ chết dưới hoả tiễn, dù không chết vì cung tên thì cũng chết vì bị thiêu cháy.

Bóng đen nói chưa hết, chợt một tiếng rú cực kỳ thê lương vang lên. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều giật mình, tiếng rú này phát ra từ xung quanh bảy ngôi tháp cao, tiếng rú đó không phải ngừng ngay mà vang vang không dứt.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa phi ra ngoài cửa sổ, một cú xoay mình khéo léo, hai người đã chạm tay tới đỉnh tháp tầng thứ mười hai.

Bốn ánh mắt sáng quắc nhìn lướt xung quanh trên đỉnh tháp cao nhất này, nhưng tình hình trước mắt thấy rất rõ ràng.

Trên mái tháp phía Nam có một bóng người và một ánh sáng màu lam, bay tới thật mau lẹ, làm cho hai người cho rằng không phải là kỷ năng mà con người có.

Tiếng rú ở phía sau ánh sáng màu lam không ngừng vang lên.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều biết ánh sáng lam đó là một thanh trường kiếm sắc bén, có điều thân pháp của người này quá nhanh cho nên người ta không thể biết đó là thanh kiếm.

Trong khoảnh khắc đó, từ bóng tối xung quanh tháp nhanh chóng vọt ra mười mấy người áo đen, tiếp đó, sau người áo đen ngay bên trong tháp mà Âu Dương Hải đứng, nhảy ra sáu người lụa áo đen dài. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa giật mình, hoá ra vừa rồi trong tháp đã mai phục sáu người mà chỉ có một người nói chuyện, nếu vừa rồi quan sát không kỷ mà động thủ với họ thì có thể bị ám toán.

Sáu người mặc áo lụa đen dài xuất hiện.

Chỉ nghe một tiếng cười lạnh vang lên như xé lỗ tai.

Tiếng cười quái dị vừa vang lên, một bóng người từ trên mặt tháp đáp xuống rất mau, đáp xuống đỉnh tháp cao chín tầng không một tiếng động. Người này đến thật nhanh, quả thực xưa nay hiếm thấy.

Người đáp lên mái ngói, tay trái khẽ đưa lên lập tức phát ra một tiếng gió nhẹ.

Trong tiếng gió có mang theo một mùi hương dìu dịu.

Âu Dương Hải ở trên cao chăm chú nhìn người vừa đến, chỉ thấy người đó là một thân hình to lớn, tay cầm một thanh cổ kiếm, toả ánh sáng mầu lam lập loè, kiếm quang ánh xạ lên người hắn thành màu..... và bộ râu trước ngực hắn cũng là màu....

Tiếc rằng người đó dấu mặt bằng một chiếc mặt nạ đầu lâu vô cùng ghê rợn.

Mười mấy người áo đen và sáu người áo dài lụa đen không biết tại sao lại đứng tại chỗ không động đậy.

Người mặt nạ đầu lâu thân hình di chuyển không hề dừng lại, chỉ một loáng, đã đến chỗ sáu người áo dài lụa đen, kiếm quang bắn vút ra. Người mặc áo dài đen như bừng tỉnh muốn nhảy lùi lại...

Nhưng mũi kiếm lạnh lẽo đã đâm vào chỗ hiểm của hắn, một tiếng rú vang lên, chết ngay trên đỉnh tháp.

Năm người áo dài còn lại như bừng tỉnh cơn mê, đồng loạt nhảy lùi lại. Người mặt nạ đầu lâu thân pháp nhanh vô cùng, đâm chết người kia xong, thân người nhảy lại, trường kiếm trong tay loé lên.

Hai người áo dài đen kêu rú lên, đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi tung toé.

Người mặt nạ đầu lâu lại vụt đến bên một người áo dài đen, trường kiếm sắc bén đã đâm thẳng ra.

Kỳ quái là những người áo dài đen này xem ra võ công đều rất cao diệu, nhưng lúc này lại như mất hết cả hồn phách, động tác chậm chạp và người áo dài đen này lại chết dưới lưỡi kiếm của quái

nhân. Một tiếng hét:

- Ngươi là ai?

Hai người áo dài đen còn lại đều rút một thanh trường kiếm trên vai xuống tấn công quái nhân.

Người mặt nạ đầu lâu không nói một lời chỉ thấy thanh kiếm của hắn rung lên, hai tiếng kêu rú xé không gian, hai người áo dài đen đã xuống âm ty. Người mặt nạ đầu lâu trong một lúc đã giết liền sáu vị cao thủ, trong lòng cảm thấy vui sướng liền cất tiếng cười lớn.

Tiếng cười như ngàn vạn con ngựa phi chạy âm vang khiến người nghe hốt đảm kinh hồn. Những người áo đen xung quanh bị trận cười này uy hiếp sợ hãi, có người co chân muốn chạy.

Kiếm quang loé chớp? Tiếng rú vang lên liên tiếp?

Người mặt nạ đầu lâu thật tàn ác, xem mạng người mỏng như giấy, thanh kiếm màu làm trong tay hắn vung lên xông nhập vào đám người, bắt đầu cuộc chém giết hiếm thấy trong võ lâm.

Bảo kiếm vung lên tới đâu, máu tươi phun lên tới đó. Chỉ thấy đầu người lăn lóc, máu phọt như suối? Một cuộc chém giết tàn khốc?

Làm cho người sống trông thấy phải kinh hồn.

Người chết, thi thể la liệt, máu tươi ướt đẫm mặt ngói, giống như nước mưa thấm chảy.

Một tiếng cười quái dị như quỉ khóc sói gào vang lên?

Tay hung thủ giết người như ngoé này biến mất vào trong bóng đêm. Chợt trên không trung lại vang lên tiếng hú, một bóng người bay nhanh tới.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nín thở nấp vào chỗ tối trên đỉnh tháp. Người mới tới là một người mặt mày như con khỉ, toàn thân là lông dài rậm rạp, Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải ai nấy trong lòng thầm kêu lên: - Cổ Thiên Nhân Viên.

Đôi mắt vàng khè của Cổ Thiên Nhân Viên quét qua những xác chết, không nói không rằng lao vút theo hướng người mặt nạ đầu lâu đã đi. Trên mặt ngói ba toà tháp phía Nam la liệt cả gần trăm cái các chết, máu tanh ngập ngụa, thê thảm vô cùng.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải từ từ xuống tháp đâu đâu cũng nghe gió lạnh căm căm, huyết tích loang lổ.

Âm u! Ghê rợn!

Thê lương!

Dưới ánh trăng sao lạnh lùng, vết máu trên mái ngói ánh lên đỏ tía. Lý Xuân Hoa than thở: - Ta không ngờ được trên thế gian lại có một hung thủ tàn khốc, ác độc như vậy quả thật không còn chút nhân tính nào nữa nhưng võ công của hắn ta lại quá cao siêu, cơ hồ trên đời này khó kiếm ra một người như vậy. Âu Dương Hải buột miệng nói: - Hắn là ai?

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên nói: - Làm sao ta biết hắn là ai?

Âu Dương Hải nói:

- Hoa tỉ tỉ, chuyện này là thế nào, đệ cũng mơ hồ không hiểu nổi.

Lý Xuân Hoa hỏi:

- Huynh có cảm thấy trong đó có nhiều điều quái dị, nghi hoặc không? Vì sao hắn lại phải giết hết những người này?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Chẳng nhẽ đây là thù hận ư?

Nhưng những người chết này lại là ai?

Vốn Âu Dương Hải cho rằng những người chết này là người của Võ Lâm Nghĩa Vụ Cô Lâu Hung Thủ, nhưng khi trông thấy cuộc chém giết kỳ lạ này, chàng lại cảm thấy hoài nghi, người chết không hề là người của Cô Lâu Hung Thủ.

Còn người đầu lâu kia mới giống là Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ. Bởi vì kiếm của hắn là Cô Lâu Kiếm và hắn mang mặt nạ đầu lâu. Lý Xuân Hoa cũng không đoán nổi bí mật trong đó!

Nàng lắc đầu hỏi:

- Huynh có thấy Cổ Thiên Nhân Viên không? Âu Dương Hải nói:

-Không sai, người đến sau chính là Cổ Thiên Nhân Viên, nhìn biến hoá nơi mặt của ông ta khi nhìn những người chết, có thể biết Cổ Thiên Nhân Viên là người đứng phía những người chết. Từ lúc trước gặp mặt ông ta tới nay, vừa rồi mới tái kiến bóng dáng ông ta.

Lý Xuân Hoa ồ lên một tiếng hỏi:

- Huynh có thấy rõ bóng dáng của người đeo mặt nạ đầu lâu chứ? Hắn giống ai?

Âu Dương Hải ngẫm nghĩ rồi hỏi lại:

- Hắn giống ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta cảm thấy thân hình của người đeo mặt nạ đầu lâu có hơi hao hao giống sư phụ.

Âu Dương Hải biến sắc, lắc đầu nói:

- Sư phụ từ bi hiền lành, người đầu lâu tuyệt đối không phải là sư phụ cải trang.

Lý Xuân Hoa thở dai nói:

- Ta không hề ám chỉ là sư phụ, mà hình dáng người này có mấy phần giống như sư phụ.

Âu Dương Hải nói:

- Đệ từng thấy qua một lần cuộc chém giết tàn khốc như vậy, đó là cảnh tượng Bạch Hoàng Giáo Chủ giết người của Thiết Kỵ Bang tại nghĩa địa thành Lạc Dương, màn giết chóc điên cuồng vừa rồi có mấy phần tương tự, nếu đệ đoán không sai, người mặt nạ đầu lâu có thể có quan hệ với Bạch Hoàng giáo...

Chàng vừa dứt lời, bỗng phía sau lưng có người hừ một tiếng nói: - Ngươi ngu ngốc như heo, bất cứ chuyện gì cũng chỉ dựa vào ấn tượng hay dở của mình mà luận đoán...

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vội quay lại nhìn...

Chỉ thấy đứng tại một cái đình không xa có một bóng người vóc dáng yểu điệu, mình mặc áo lụa, nàng ôm một cây đàn cổ, uyển chuyển bước tới. Lý Xuân Hoa thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân áo lụa, khẽ than rằng: - Nhân gian lại có người con gái xinh đẹp đến nhường này, chắc nàng ta là Lạc Phách Cầm lệnh chủ của Bạch Hoàng giáo!

Lục y nữ nhân kiều diễm như một đoá hồng mới nở, mắt sáng môi đỏ, mũi cao, răng trắng, da thịt mịn màng, vóc dáng thanh tú, thật là nhan sắc chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Nàng chính là Lạc Phách Cầm lệnh chủ Đông Phương Ngọc.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Đông Phương cô nương, cô chửi người nào?

Đôi mắt Đông Phương Ngọc lướt nhìn đánh giá khắp người Lý Xuân Hoa, mỉm cười nói: - Dám

hỏi ngươi có phải là Thanh Đạo Minh minh chủ Lý Xuân Hoa không?

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Ta chính là Lý Xuân Hoa, không biết ngươi có chuyện chi cần đến? Âu Dương Hải thấy Đông Phương Ngọc không ngó ngàng gì đến mình, trong lòng rất bực bội, nhưng chàng thấy Lý Xuân Hoa và nàng nói chuyện thì không dám phát tác, đành phải miễn cưỡng nuốt giận. Đông Phương Ngọc nói: - Ta có mấy chuyện muốn nói với cô nương.

Lý Xuân Hoa nói:

- Lý Xuân Hoa xin lắng nghe, Đông Phương Ngọc, ngươi nói đi! Đông Phương Ngọc nói:

- Hung hiểm trước mặt đã qua, chúng ta ngại gì mà không vào trong nói chuyện.

Nói xong, nàng quay mình đi vào trong Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải đi theo sau?

Âu Dương Hải đi vào trong, đầu tiên lướt nhìn xung quanh, xem có gì khác thường không.

Đông Phương Ngọc cười nói:

- Ngươi cứ yên tâm, nếu ta muốn hại ngươi thì nửa năm trước đã ra tay rồi, huống chi võ công của ngươi hiện nay thì ta không phải là đối thủ. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng bèn ngồi lên một phiến đá. Đông Phương Ngọc ngồi xuống xong, chậm rãi nói: - Lý cô nương, trước tiên ta có lời xin lỗi, bởi vì ta bảo vệ không được chu đáo khiến cho lệnh tôn phải chết.

Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, nghe vậy đều giật mình. Trên mặt Lý Xuân Hoa lộ vẻ kinh dị, hỏi: - Đông Phương cô nương, nàng nói thế là thế nào? Đông Phương Ngọc chợt nói:

- Có phải cô nương đã biết lệnh tôn là một người trong Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ chứ?

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trong lúc này cảm thấy những chuyện mà mình không biết quá nhiều, họ chăm chú lắng nghe.

Đông Phương Ngọc ngừng lại một lúc, mắt nhìn vào mặt Lý Xuân Hoa, lại nói: - Không biết trước khi lệnh tôn chết có nói với cô nương những gì? Lý Xuân Hoa kinh thầm, nàng ta thật lợi hại, chỉ nhìn đã biết mình biết gia gia là một phần tử trong Cô Lâu Hung Thủ. Năng lực quan sát nét mặt và lời nói mà đoán ý thật là cao minh.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Có phải ngươi muốn chúng ta tiết lộ bí mật mà chúng ta được biết. Đông Phương Ngọc hơi biến sắc, nhưng lập tức khôi phục lại ngay, nói: - Nếu ta không đem sự tình nói rõ ra trước, các ngươi nhất

định sẽ cho rằng Bạch Hoàng Giáo có quan hệ với võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ. Mặt Âu Dương Hải đầy vẻ hoài nghi, nói: - Bạch Hoàng Giáo và Võ Lâm hung thủ không hề có dây mơ rễ má với nhau ư?

Đông Phương Ngọc trầm giọng nói:

- Các ngươi chắc cũng không thể ngờ rằng sáu mươi mấy mạng người đêm nạy bị chết dưới kiếm của người đầu lâu chính là đệ tử của Bạch Hoàng giáo!

Lý Xuân Hoa thất kinh nói:

- Những người chết là đệ tử của quí giáo ư? Âu Dương Hải nói:

- Với hàm nghĩa của mười hai chữ Thiên Hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cổ Lâu Hung Thủ, chẳng lẽ tổ chức này thật sự là một tổ chức vì chính nghĩa võ lâm sao?

Đông Phương Ngọc đưa mắt nhìn Âu Dương Hải nói:

- Với cái tên Thiên Hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cổ Lâu Hung Thủ làm cho người ta hiểu lầm là một tổ chức chính nghĩa, thực ra bản chất tổ chức đó tàn khốc thâm độc vô cùng, chúng khống chế các môn phái trong giang hồ, võ lâm môn phái nào cường thịnh sẽ gặp tai hoạ ngay?

Lý Xuân Hoa nghe xong, lúc này mới nghĩ ra một chút nguyên do bên trong?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Cho nên Bạch Hoàng Giáo các ngươi cảm thấy khiếp sợ Cô Lâu Hung Thủ phải không?

Đông Phương Ngọc thản nhiên nói:

- Ngươi đừng vui với tai hoạ, nếu Bạch Hoàng Giáo bị huư diệt thì Thanh Đạo Minh của các người sẽ là mục tiêu thứ hai của Cô Lâu Hung Thủ. Cô Lâu Hung Thủ chỉ ra tay chống lại những người có danh vọng lớn, bất luận là người của chính phái hay tà phái. Thanh Đạo Minh của các ngươi tự xưng là vì chính nghĩa, thế thiên hành đạo, nhưng vẫn chạy không thoát bàn tay của Cô Lâu Hung thủ đâu.

Âu Dương Hải bật cười nói:

- Thật là chuyện hoang đường.

Thình lình một giọng nói vang lên:

- Âu Dương đàn chủ, nàng ta nói không sai, lão huynh đệ cũng nghe thấy điều ấy.

Lý Xuân Hoa kêu lên:

- Phải Công Tôn Tiên sinh không?

Trong lùm cỏ ngoài mười trượng vụt đứng lên tám người, người đầu tiên là Thanh Đạo Minh phó minh chủ Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lạp, bảy người phía sau là sa mạc thất tiễn của Thần Xạ Đường.

Âu Dương Hải mừng rỡ kêu lớn:

- Sư huynh, chúng ta xa nhau thật lâu.

Công Tôn Lạp, bước nhanh đến, nắm lấy tay của Âu Dương Hải, nói: - Sư đệ, sau khi đệ mất tích, ngu huynh ngày đêm mong nhớ, mấy tháng ngắn ngủi thế mà như năm tháng dài dằng dặc?

Sa Mạc Thất Tiễn đồng loạt đến chào Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải. Bỗng Công Tôn Lạp trông thấy tay trái trống không của Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải lập tức nháy mắt ra hiệu, Công Tôn Lạp bèn im lặng không hỏi.

Lý Xuân Hoa quay qua nói với Đông Phương Ngọc:

- Đông Phương cô nương, nếu cô nương không ngại thì cứ nói ra, chúng tôi xin lắng nghe.

Đông Phương Ngọc bỗng đứng dậy, nói:

- Chẳng qua ta muốn biết lệnh tôn trước khi mất đã nói những gì với Xuân Hoa ngươi.

Lý Xuân Hoa trầm ngâm một lát, nói:

- Những lời nói mà gia phụ đã nói trước khi mất chình là chuyện riêng của tiểu nữ, ta biết ngươì muốn nói với ta nhiều bí mật, tiếc rằng thời gian để nói quá ngắn ngủi.

Đông Phương Ngọc thở dài nói:

- Ta ở đây vốn là do bổn giáo chủ sai đến, muốn hỏi xem lệnh tôn về bộ mặt thật của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, không ngờ đêm nay đến chậm một bước, lệnh tôn đã gặp đối phương hạ độc thủ.

Nhưng ta có một chuyện muốn nói với các ngươi, tấm ngân bài Cô Lâu Hung Thủ kia chính là tiêu chí dấu hiệu của Cô Lâu Hung Thủ, trong đó quan hệ đến rất nhiều sự việc quan trọng, Cô Lâu Hung Thủ nhất định sẽ đến lấy nó, nếu các vị cảm thấy vật này không cần lắm thì hãy tặng cho ta, không biết ý kiến các vị như thế nào?

Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi nói:

- Sau khi gia phụ mất, chẳng qua chỉ lưu lại một di vật này, ta muốn giữ nó bên người cho nên không thể tặng cho cô nương được.

Đông Phương Ngọc cười nói: - Đã như thế thì ta cáo từ đây.

Nói xong nàng đứng dậy bước đi, đi được mấy bước, nàng quay lại nói: - Lý cô nương, những lời nói chuyện của ta hôm nay đều là sự thực, kẻ thù chung của quí minh và bổn giáo chính là Cô Lâu Hung Thủ, quí minh và bổn giáo đối địch nhau chính là sở nguyện của Cô Lâu Hung Thủ, các vị hãy suy nghĩ thêm.

Nói xong, Lục y nữ nhân xinh đẹp thông minh nay, từ từ biến mất vào màn đêm.

Đông Phương Ngọc đi khỏi, Âu Dương Hải trầm giọng nói: - Minh chủ, người có tin lời của cô ta không?

Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Cuộc thế võ lâm hiện nay thay đổi liền liền, thật nằm ngoài sở liệu của mọi người. Bạch Hoàng Giáo tàn ác, thâm độc, mọi người đều đã sớm thấy, Thanh Đạo Minh chúng ta thành lập là để tiêu diệt Bạch Hoàng Giáo, vô luận thế nào chúng ta cũng sẽ không hợp tác với Bạch Hoàng Giáo. Nhưng chúng ta cũng phải điều tra ra võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ là một tổ chức thế nào. Công Tôn tiên sinh, có phải huynh đã hơi biết về Cổ Lâu Hung Thủ?

Công Tôn Lạp nói:

- Về tổ chức Cô Lâu Hung Thủ này, hai mươi mấy năm trước tại hạ đã nghe gia sư nói qua một chút? Âu Dương Hải vội nói: - Người đã nói những gì?

Công Tôn Lạp nói:

- Gia sư không hề nói Cô Lâu Hung Thủ là tổ chức gì, nhưng lại nghe sư mẫu nói: Cổ Lâu Hung Thủ là một tổ chức nhằm hạ thủ những người có danh vọng cao trong võ lâm.

Đêm nay vì nghe đến tên của Cô Lâu Hung Thủ, cho nên làm cho ta nghĩ đến lời nói chuyện của sư phụ mẫu hai mươi mấy năm trước.

Âu Dương Hải bỗng biến sắc mặt?.

Bởi vì chàng nghĩ đến một chuyên, chuyện này rất quan trọng với mối huyết thù của song thân.

Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải nói:

- Dù rằng Cô Lâu Hung Thủ tánh ác đa đoan như thế nào, nhưng gia phụ đã mất, mà người đã hối

hận vì chuyện đã làm xưa kia cho đến lúc chết, ta nghĩ trời cao nhất định thông cảm.

Công Tôn Lạp lên tiếng nói:

- Minh chủ Lý Thiên Phát lão tiền bối qua đời như thế nào?

Âu Dương Hải than thở:

- Đã là người ai mà chẳng sai lầm, biết sai mà sửa thì tốt lành vô cùng rồi?

Chàng thở dài buồn bã, thế rồi đem sự tình vừa rồi ra thuật lại cho Công Tôn Lạp biết.

Công Tôn Lạp chợt hỏi:

- Về việc hậu sự, không biết minh chủ muốn lo liệu ra sao? Lý Xuân Hoa nói:

- Vốn ta muốn chuyển thi thể của gia phụ về quê nhà, nhưng xem ra tình thế ở đây rất khẩn cấp, cho nên ta muốn an táng là xong.

Công Tôn Lạp nói:

- nếu minh chủ, muốn vận chuyển về quê mai táng, tại hạ lập tức lo liệu ngay, tất cả mọi chuyện minh chủ bất tất phải bận tâm.

Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:

- Khúc Tỉnh đàn chủ hiện giờ ở đâu? Công Tôn Lạp nói:

- Khúc Tỉnh đàn chủ đã lên đường đi Cửu Cung Sơn, chắc còn đang ở nửa đường hiện nay người của bản mình chúng ta đến Cửu Cung Sơn chỉ có Thần Xạ Đường Sa Mạc Thất Tiễn mà thôi. Nhìn cuộc thế hiện nay, sẽ khó tránh khỏi một trận đại chiến kinh thiên động địa gần núi Cửu Cung Sơn, các huynh đệ Thanh Đạo Minh chúng ta đông đảo túc trực để ứng phó với trận đại chiến này, đành phải tạm thời cư thủ tại phụ cận núi Cửu Cung Sơn, bọn tại hạ đang tìm kiếm nơi ở thì may mắn gặp được minh chủ và Âu Dương đàn chủ, bảy toà tháp cao kia địa thế rất hiểm yếu, tại hạ định lập ngay nơi đây, làm phân đà lâm thời của bản minh, không biết ý kiến của minh chủ thế nào?

Lý xuân Hoa nghe vậy gật đầu nói:

- Công Tôn tiên sinh nói rất phải, chẳng qua nơi đây vừa xảy ra cuộc tàn sát lớn, phải nên chỉnh lại.

Công Tông Lạp cười nói:

- Sau khi người đã chết, thây cốt phơi ra cùng sương gió, khó tránh khỏi thái quá thê lương, chúng ta chỉnh lý phân đà, thuận tiện mai táng người chết luôn thể, cố gắng tạo được một chuyện công đức, để cho linh hồn đệ tử của Bạch Hoàng Giáo đã chết cảm thấy nhẹ nhõm siêu thoát.

Âu Dương Hải, Lý xuân Hoa và Sa Mạc Thất Tiễn đều phá lên cười. Trong tiếng cười sang sảng, Công Tôn Lập và Sa Mạc Thất Tiễn phóng chạy đến các ngọn tháp.

Trong sân chỉ còn lại hai người là Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, hai người trầm mặt không nói, trong lòng mỗi người đều có những ưu tư khác nhau.

Bỗng Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Âu Dương Hải, huynh đã cảm thấy có đầu mối gì mới về hung thủ trong vụ Thiên Kiếm Đàm không?

Âu Dương Hải ừ một tiếng nói:

- Với sự suy đoán của đệ thì không nghi ngờ gì nữa tổ chức Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ là nghi nhất. Tiếc rằng lệnh tôn mất quá sớm, không thể kịp hỏi những chuyện có liên quan đến tổ chức này.

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta hỏi huynh một câu, nếu như phụ thân của ta là một người tham dự vào vụ Thiên Kiếm Đàm? không biết huynh có tha thứ cho ta không?

Âu Dương Hải khẽ thở dài:

- Người đã chết rồi tất cả đều như mây khói tiêu tan, Huống chi lúc Lý bá bá lâm tử người đã hối hận vô cùng. Từ đó mà nhìn, để biết năm xưa nhất định lệnh tôn có tham dự vào vụ Thiên Kiếm Đàm, bởi vì người cảm thấy hối hận, hoặc là nguyên nhân nào khác, để lộ ra hành vi phản bội lại tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, cho nên bị giam trên tháp, đến như việc thảm tử ngày hôm nay của lệnh tôn, chắc là Cô Lâu Hung thủ giết người để diệt khẩu, không muốn bí mật của chúng bị Bạch Hoàng Giáo biết được? Âu Dương Hải suy đoán rất có lý, Lý xuân Hoa nghe vậy cũng gật đầu. Lý xuân Hoa nói: - Âu Dương Hải, với mỷ đức nhân từ rộng lượng của huynh, ta và muội muội vĩnh viễn không quên sự khoan thứ của huynh đối với phụ thân ta? Bỗng Lý Xuân Hoa ngừng lại.

Trên mặt Âu Dương Hải cũng lộ vẻ trầm ngưng mê hoặc. Chỉ nghe Lý Xuân Hoa nói: - Âu Dương Hải, huynh có nghe thấy tiếng đàn không?

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Chính là tiếng đàn Lạc Phách Cầm của Đông Phương Ngọc.

Lý Xuân Hoa nói:

- Tiếng đàn của nàng rất khẩn trương cầu cứu.

Âu Dương Hải nói:

- Với tiếng? Thiên Lý Truyền Ma Âm Cảm? này chính là cầu cứu chúng ta, nhưng Đông Phương Ngọc là kẻ địch của chúng ta, Hoa tỉ tỉ, phải làm thế nào, xin người ra lệnh.

Lý Xuân Hoa là minh chủ Thanh Đạo Minh, cho nên Âu Dương Hải hỏi ý kiến của nàng.

Lý Xuân Hoa nói: - Chúng ta đi xem thử!

Âu Dương Hải đoán chính xác hướng phát ra tiếng đàn rồi, chàng cùng Lý Xuân Hoa tăng tốc chạy vụt đi.

Trong lúc chạy, tiếng đàn đã ngừng. Nhưng từ đằng xa vang lên một tiếng kêu? Và một tiếng cười ha ha điên cuồng?

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy tiếng cười đấy, ai nấy đều biến sắc, gia tăng tốc độ phóng đi!

Dưới bóng cây tại một sườn núi. Đông Phương Ngọc ôm cây đàn cổ cầm nằm trên một phiến đá, dừng bước trước mặt nàng là người mặt nạ đầu lâu vô cùng tàn khốc.

Âu Dương Hải hét lên một tiếng, phi thân đến như rồng bay!

Người mặt nạ đầu lâu thấy Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đến, tiến một bước đưa tay ôm lấy thân người của Đông Phương Ngọc.

Chợt Lý Xuân Hoa quát lớn:

- Chú ý đề phòng hắn phóng độc dược.

Nguyên lúc Lý Xuân Hoa ở trên tháp nàng đã trông thấy người mặt nạ đầu lâu thảm sát sáu bảy mươi cao thủ của Bạch Hoàng Giáo, hình như đã phóng độc dược trước, nếu không thì những cao thủ, Bạch Hoàng Giáo đó đâu có thể bị chết sạch. Lúc này nàng thấy Âu Dương Hải xông tới người mặt nạ đầu lâu, chợt nhớ lại sự việc khả nghi đó.

Âu Dương Hải xông tới, trong lúc còn treo mình trên không, chàng đã rút Tử Vi Kiếm ra, múa tít thành một vòng tròn che kín thân mình, cho nên dù cho người đầu lâu đột kích thể nào cũng sẽ bị

kiếm quang kiếm khí dày đặc đánh bạt đi.

Người mặt nạ đầu lâu hình như không muốn đụng Âu Dương Hải, hắn ôm lấy Đông Phương Ngọc xong lập tức quay mình bỏ đi.

Âu Dương Hải quát:

- Đừng chạy!

Kiếm quang hộ thân bỗng ngừng lại, kiếm ảnh nhất thời làm một, biến thành chiêu?Thần long xuất vân? một tia sáng tím bắn vọt ra.

Nhất kiếm này uy mãnh bất ngờ, lưỡi kiếm như gió cuốn đâm thẳng vào ngực.

Người mặt nạ đầu lâu trông thấy kiếm thế của chiêu này ghê gớm, thần quang trong mắt lộ ra vẻ kinh dị, hắn hừ một tiếng, vung cổ tay vỗ vào thân Tử Vi Kiếm.

Âu Dương Hải thất kinh, chàng nằm mơ cũng không ngờ người mặt nạ đầu lâu lại xuất chiêu này.

Chát một tiếng?

Cổ tay Âu Dương Hải đau đớn vô cùng, Tử Vi Kiếm trong tay bị đánh bật khỏi tay.

Chàng kinh hãi bay ra ngoài bảy trượng.

Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng, tung mình xông lên thế chỗ Âu Dương Hải. Một ngón tay điểm ra.

Người mặt nạ đầu lâu đảo mình né tránh liên tiếp tránh khỏi ba chỉ mãnh liệt của Lý Xuân Hoa.

Người mặt nạ đầu lâu tuy không xuất thủ, nhưng thân pháp tránh né của hắn, đã lộ rõ thân thủ biến hoá kỳ ảo phi thân.

Lúc này Âu Dương Hải đã cúi người nhặt kiếm, nhanh chóng nhảy tới, nhưng chàng chưa xuất thủ đứng nguyên tại chỗ, kỳ thực chàng đã vận chuyển Vô Ảnh Chưởng vào tay trái.

Hình như người mặt nạ đầu lâu biết tất cả tình hình, hắn tránh ba chỉ của Lý Xuân Hoa xong, lạnh lùng cười nói: - Hễ người nào biết bí mật của Cô Lâu Hung Thủ thì lập tức phải chết, hai người các ngươi cũng không ngoại lệ, nhưng bây giờ ta không muốn giết các ngươi, nếu các ngươi chán sống thì đừng trách ta hạ sát thủ.

Lý Xuân Hoa đánh ra ba chiêu xong, trong lòng kinh hãi vô cùng, tay phải cuộn lại tung ra một chiêu? Tây Lai Chú Âm? vào ngực đối phương. Chiêu này kỳ ảo tuyệt luân, chưởng thế như điểm như đâm.

Ai ngờ khi chiêu chưởng của nàng đánh ra, người mặt nạ đầu lâu đã tránh khỏi, phương vị mà hắn tránh né, toàn là phương vị mà Lý Xuân Hoa không hề thi triển được một chiêu sát thủ nào.

Lý Xuân Hoa phẫn nộ quát lên: - Các hạ là ai vì sao không lộ mặt ra. Người mặt nạ đầu lâu nói:

- Bất thức Sư sơn chân diện mục, chi duyên thân tại thử sơn trung, ha ha....

Nói xong, người mặt nạ đâu lâu phát ra giọng cười điên cuồng như muốn nổ tung lỗ tai...

Trong tiếng cười, thân mình của hắn đột nhiên phóng đi như chớp. Âu Dương Hải hét lên một tiếng, kình lực Vô Ảnh Chưởng đã đánh vụt ra, nhưng lại không sao đánh trúng người hắn được, trong nháy mắt, người mặt nạ đầu lâu thần bí đã biến mất trong sương núi mù mịt.

Âu Dương Hải hừ một tiếng mắng:

- Xảo quyệt thật, ghê gớm thật! Không ngờ hắn đã biết ta sắp phát ra Vô Ảnh Chưởng Lực.

Lý Xuân Hoa thở dài:

- Người này rất hiểu rõ võ công của chúng ta.

Âu Dương Hải hoang mang hỏi:

- Hoa tỉ tỉ, tư cho rằng người đó là ai?

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta không tài nào đoán ra hắn là ai nhưng ta dám quyết định người này là người mà chúng ta quen biết.

Lúc này trong đầu Âu Dương Hải hiện lên những người mà mình đã quen biết, nhưng chàng thuư chung vẫn không tìm ra một người nào có khả năng là người mặt nạ đầu lâu.

Âu Dương Hải thở dài:

- Chỉ có vén được mặt nạ của hắn mới có thể biết hắn là ai!...

Lý Xuân Hoa cũng cùng một cảm tính như vậy.

o O o

Trước một ngôi đền cũ kỷ, một người đeo mặt nạ đầu lâu chầm chậm bước tới, Trong góc miếu Đông phương Ngọc Hoa dung tơi tả ngồi vạ vật tựa lưng vào bức tường, đôi mắt như bắn ra hai mũi tên căm hờn nhìn vào cô lâu hung thủ.

Cô lâu hung thủ cất tiếng:

-Đông phương Ngọc ta sẽ trả cho ngươi ngàn vạn lần cái mà ta vừa lấy của ngươi Đông phương ngọc căm hờn nghĩ: hắn không thể mua được trinh tiết của ta. Hừ! Đồ ác tặc khốn khiếp.

Nàng cất tiếng hỏi: - Ngươi muốn thế nào?

Người mặt nạ đầu lâu nói:

- Ta muốn truyền thụ võ công kỳ tuyệt nhất thiên hạ cho ngươi, để báo đáp trinh tiết của ngươi. Đông Phương Ngọc bỗng trở nên vô cùng yêu đuối, sầu khổ, buồn bã nói:

- Ngươi...ngươi nhẫn tâm, không lo đến ta nữa ư?

Người mặt nạ đầu lâu hừ một tiếng nói: - Ngươi muốn ta lo cho ngươi thế nào? Đông Phương Ngọc nói:

- Ngươi đã làm ô uế thân thể ta, khiến cho ta kiếp này mặt mũi nào mà gặp người khác? Huống chi giáo phái ta qui luật nghiêm khắc, nếu biết được chuyện này ta còn có thể sống được ư?

Dù rằng ngươi đã làm ô uế thân thể ta, nhưng ta không oán hận ngươi, xưa có câu gạo sống thổi cơm chín. Cho nên ta muốn đi theo ngươi vĩnh viễn. Người mặt nạ đầu lâu lạnh lùng nói: - Ta nói thật với ngươi, hôm nay ta làm điều xấu xa đó, hoàn toàn là do ảo tưởng gây lên, nguyên ta bắt ngươi về là muốn thâu ngươi làm đệ tử, để quấy rối Bạch Hoàng Giáo, nhưng vì ta nhớ đến mối hận tình vĩnh viễn không quên kia, trông ngươi thành ra người mà ta yêu năm xưa, cho nên không ngăn được, lửa dục làm mờ lý trí.

Với tính cách của ta, giết hại một người là chuyện dễ dàng, nhưng ta quyết định không giết ngươi, mà muốn bồi thường tổn hại cho ngươi. Nói đã rõ ràng rồi ngươi muốn thế nào tuỳ ngươi lựa chọn.

Thứ nhất người tự vẫn tại đây. Nhưng ta sẽ xây cho ngươi một ngôi mộ đẹp nhất thế gian này cho ngươi.

Thứ hai....

Hắn hơi ngừng lại một chút, chợt rút từ trong người ra một cuộn giấy đặt trên bục thờ thần nói: - Đây là tinh hoa võ học các môn phái trong thiên hạ mà cả đời ta thu thập được, chỉ cần cố luyện được thì cả đời dùng không hết, xưng bá giang hồ, vẫy vùng võ lâm, hiệu quả không thể tưởng tượng được. Đặc biệt trong đó có một đoạn võ học là một loại tuyệt môn bí kíp, đoạn võ công đó chính ta cũng chưa luyện qua, uy lực như thế nào ta cũng không rõ... nhưng ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi có thể ngộ thấu được pho võ công này, trong thiên ha không còn ai là địch thủ của người nữa.

Đông Phương Ngọc nghe vậy mừng thầm, nghĩ:

- Nếu là như vậy, cuối cùng ta sẽ có một ngày có thể báo thù được mối nhục này...

Nên biết rằng Đông Phương Ngọc cố ý muốn theo hắn, chính là tồn tâm báo thù.

Thứ quí báu nhất của nữ nhân chính là trinh nữ, một khi trinh tiết bị cưỡng đoạt, mà người cưỡng đoạt trinh tiết của nàng là người mà nàng căm ghét nhất, thế thì người đó nàng vĩnh viễn căm hận.

Đông Phương Ngọc từ nhỏ đã lớn lên trong sự giáo dưỡng mà nàng thù ghét, cho nên một khi nàng bị kích động, thì sự thù ghét còn mạnh hơn bất cứ người nào.

Người mặt nạ đầu lâu lại nói:

- Với não lực cơ trí của ngươi, trong võ lâm hiện nay, phải kể người là người thứ nhất, dù Lý Xuân Hoa có tài, nhưng vẫn kém ngươi một bậc, Bắc Quốc Tiên Cơ và Bạch Hoàng Giáo Chủ vì sao không dạy ngươi trở thành một cao thủ võ công, đó là có nguyên do lớn của nó, bởi vì trí lực của ngươi quá cao, sợ rằng về sau võ nghệ của ngươi vượt hơn bọn họ, cho nên mới làm uổng đi viên ngọc quí này. Ở đây có ba hoàn thuốc, uống xong có thể giúp sức công lực để luyện công. Bây giờ ngươi chọn điều nào tuỳ ngươi, ta phải đi đây.

Nói xong, người mặt nạ đầu lâu lấy ra ba hoàn thuốc, đặt lên cuộn giấy rồi rời khỏi đại điện.

Đông Phương Ngọc nhìn lên thần đài, từng giọt lệ trong mắt nàng rơi ra, vật hắn để lại đó là cái giá cho trinh tiết của nàng. Thân thể thuần khiết của mình, lại có thể bán được ư?

Vì sao số mạng của ta lại bi thảm như vậy?

Nghĩ đến đây, nàng không nén nỗi xót xa trong lòng, bật khóc khe khẽ. Nàng khóc một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tượng thần phía trên. Nàng quì xuống đất lạy mấy lạy, cất giọng nói thê lương:

- Thần ơi! Những chuyện này ngài đã trông thấy, từ nay về sau Đông Phương Ngọc này phải dùng tấm lòng căm hận báo thù tất cả nam nhân trên đời này.

Ta muốn nam nhân trên thế gian này đều phải gặp số mạng thảm khốc. Đông Phương Ngọc bái lạy và thề trước tượng thần...

Bên ngoài có một người nam cười lạnh lùng, hắn nói nhỏ:

- Hai mươi năm sau, chắc ta sẽ chết rồi thì lại có một ma nữ trên thế gian, năng lực tàn hại nhân loại trên giang hồ võ lâm của ma nữ này vượt xa hắn ta. Ha ha ha ha... Ta phải làm cho võ lâm vĩnh

viễn không có lấy một phút giây yên tĩnh, một tên khốn kiếp chết rồi.

Dưới ánh mặt trời, một người đeo mặt nạ đầu lâu vụt chạy đi.... Đông Phương Ngọc từ trong đại điện từ từ bước ra...

Bỗng có một thanh niên áo xanh từ đằng xa đi tới.

Đông Phương Ngọc trông thấy thiếu niên áo xanh này, liền cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thiếu niên áo xanh bước tới trước mặt Đông Phương Ngọc, thần sắc trên mặt chàng vô cùng lạnh lùng nói: - Đông Phương cô nương, nàng đã thoát nguy rồi, cung hỉ, cung hỉ. Đông Phương Ngọc cảm thấy lòng đau quặn, thân nàng lảo đảo bổ nhào xuống đất.

Thiếu niên áo xanh vụt bước lên dìu lấy người nàng, lạnh lùng nói: - Cô nương đã trúng thương của người mặt nạ đầu lâu ư?

Hai hàng nước mắt của Đông Phương Ngọc chảy xuống gò má, buồn bã nói: - Vì sao người không đến sớm?

Thiếu niên áo xanh ngạc nhiên nói:

- Vì sao ta phải đến sớm? Đông Phương cô nương, nàng biết ta và nàng là cừu địch không đội trời chung... Đông Phương Ngọc bỗng giang tay đánh vào mặt thiếu niên áo xanh hét lên: - Thế vì sao ngươi đến đây tìm ta?

Thiếu niên áo xanh đưa tay chụp lấy cổ tay của nàng, lạnh lùng nói: - Ta quyết không phải đến tìm ngươi mà là truy đuổi người mặt nạ đầu lâu.

Đông Phương Ngọc lại hỏi: - Thế vì sao ngươi lại dìu ta?

Mặt thiếu niên áo xanh ửng đỏ, hừ một tiếng buông tay lùi lại! Đông Phuơng Ngọc bỗng kêu lên: - Âu Dương Hải!

Tiếng kêu của nàng đầy nhưng bi thương đau khổ.

Thiêu niên áo xanh chính là Âu Dương Hải, chàng từ từ xích lại, thản nhiên nói: - Ngươi muốn nói gì?

Đông Phương Ngọc buồn bã nói:

- Ta muốn hỏi ngươi mấy câu, hy vọng ngươi trả lời đừng giấu diếm.

Âu Dương Hải nói:

- Ta nghe!

Đông Phương Ngọc nói:

- Đầu tiên ta hỏi ngươi, có phải trước sau ngươi vẫn thù hận ta phải không?

Âu Dương Hải nói:

- Như thế có gì phải hỏi.

Đông Phương Ngọc kêu lên:

- Ta cầu xin ngươi, ngươi hãy trả lời ta theo ý nghĩ từ đáy lòng.

Âu Dương Hải ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Sao cô ta lại buồn bã bi thương như vậy? Câu hỏi cô ta kêu mình trả lời có dụng ý gì?

Âu Dương Hải thản nhiên nói:

- Đúng tự ngươi biết đấy, ngươi từng hại ta đương nhiên ta hận ngươi.

Đông Phương Ngọc nghe vậy biến sắc, nhưng nàng lại hỏi:

- Ngươi nói đến đây tìm kiếm người mặt nạ đầu lâu đó là vì ta bị hắn bắt đi hay là đơn thuần chỉ vì tìm hắn mà thôi?

Âu Dương Hải nói:

- Ta thật sự là vi tìm kiếm người mặt nạ đầu lâu mà tới.

Đông Phương Ngọc lại hỏi:

- Ta vừa ngã xuống, ngươi đến dìu ta, đó là tâm ý gì?

Âu Dương Hải ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Chẳng nhẽ mình dìu cô ta, cô ta không vui hay sao?

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc, trả lời:

- Ta cũng không biết đó là tâm ý gì, đó chỉ là một hiện tượng tự nhiên của nhân tình, giống như một đứa bé ngã bên vệ đường và người đi đường dìu nó dậy mà thôi.

Đông Phương Ngọc nghe xong, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy. Âu Dương Hải ngạc nhiên, chàng không biết vì sao mình đã làm nàng xúc động.

Âu Dương Hải kêu lên:

- Đông Phương cô nương, Đông Phương cô nương…

Đông Phương Ngọc đưa tay bưng mặt, buồn bã nói:

- Ngươi đi đi! Chúng ta là kẻ đối địch, ngươi cũng đừng quan tâm đến ta. Âu Dương Hải khẽ thở dài quay mình bước đi.

Đông Phương Ngọc giống như một người bịnh nặng mới bớt, lảo đảo đi trên con đường núi, gió núi thổi rối tung tóc nàng, thổi bay phần phật chiếc áo đơn bạc của nàng.

Nàng thật vô cùng sầu thảm, đáng thương. Tưng! Tưng! Tưng!

Ngón tay không sức lực của nàng khẽ phất lên dây đàn, tấu lên nỗi buồn thảm trong lòng nàng.

Gió núi vi vu, như chuyện trò to nhỏ, nàng thầm kêu lên:

- Đông Phương Ngọc! Người mà trong thiên hạ ngươi tự nhận là có hảo cảm, đã không hề thông cảm, tiếc thương ngươi chút nào, ngươi hãy còn ôm hi vọng gì?

Người đó sẽ không yêu ngươi, sẽ không lấy ngươi, càng không tiếc thương ngươi…

Đột nhiên Đông Phương Ngọc bật cười khanh khách. Tiếng cười của nàng thật thê lương.

Nhưng lại phóng túng, miệt thị, khinh khỉnh biết bao. Cười xong, Đông Phương Ngọc lấy lại tinh thần. Khuôn mặt trắng bệch của nàng loé lên tia sát khí ghê người. Nàng lạnh lùng hừ một tiếng nói: - Được, để rồi thời gian đi qua xem thử!

Do một quyết định này của nàng, từ đây, một ma nữ không tiền tuyệt hậu bắt đầu được hình thành.

Đáng tiếc là, nếu Âu Dương Hải có thể cho nàng lời an ủi, hoặc có thái độ tiếc thương cho nàng, thì ma nữ này sẽ không trưởng thành.

Ở một bên hẻm núi, Âu Dương Hải chầm chậm bước đi.

Chàng vừa đi vừa nghĩ đến tình huống gặp gỡ Đông Phương Ngọc vừa rồi. Chàng nghĩ đến ngày trước bị trúng thuật nhiếp hồn của Lạc Phách Cầm, trong mắt chàng hiện lên hình bóng tuyệt đẹp của Lục y nữ nhân trong tim bất giác xao xuyến… Bỗng Âu Dương Hải như nghĩ đến chuyện gì? Quay mình lại tới ngôi miêu cổ.

Chàng tiến vào đại điện, chợt nhiên thấy trong góc điện có những giọt máu đỏ.

Trong lòng chợt đại ngộ, Đông Phương Ngọc vì sao buồn khổ, đau thương như vậy, chàng nhất thiết đều rõ cả.

Âu Dương Hải khẽ thở dài...

Tiếp thở dài này đầy dẫy sự thông cảm và tiếc thương.

Chàng nghĩ, Đông Phương Ngọc dù khả ố như thế nào nhưng cũng không đáng chịu sự báo ứng như thế, huống chi trong đám Bạch Hoàng Giáo, chàng cảm thấy Đông Phương Ngọc là người lương thiện nhất.

Nghĩ đến đây Âu Dương Hải triển khai khinh công chạy đi.

Chàng muốn tìm Đông Phương Ngọc, khuyên nàng đi theo chính nghĩa. Nhưng chàng chạy qua mấy ngọn núi mà vẫn không thấy bóng dáng của Đông Phương Ngọc.

Đang lúc chạy nhanh, Âu Dương Hải chợt nghe thấy rừng cây phía trước có tiếng người đi.

Chàng ngạc nhiên, rảo bước khe khẽ vọt đến.

Âu Dương Hải ẩn thân trong đám cỏ gần một cây tùng, một lát, chàng bỗng trông thấy trong rừng có một người đi ra.

Đó là một người râu dài quá ngực, khăn xanh che mặt.

Âu Dương Hải giật mình, cơ hồ muốn hiện ra bái kiến sư phụ. Nguyên người quấn khăn che mặt chính là Thanh Can Thiết Địch Quái Hiệp. Lúc Thiết Địch quái hiệp đi ra khỏi rừng cây, bỗng dừng lại khẽ quát: - Ai?

Âu Dương Hải kinh thầm, nhĩ lực của sư phụ thật là tinh nhạy, phát giác ngay là có người.

Nhưng chàng nghe một tiếng cười khẹc khẹc quái gở, từ sườn núi phía nam, một người mặc áo đen, mồm nhọn gò má cao, toàn thân mọc lông lá xồm xoàm.

Quái nhân đó chính là Cô Thiên Nhân Viên trong võ lâm ngũ kỳ. Cô Thiên Nhân Viên vọt đến ngay trước mặt Thiết Địch Quái Hiệp, cười nói: - Cổ Lão huynh, đã lâu không gặp khẹc khẹc khẹc...

Lão lại cười một hồi.

Thiết Địch Quái Hiệp cười ha hả nói: - Hoá ra là lão khỉ này, lão tưởng ai chứ?

Từ khi ở cái gác chuông kia đến nay, không biết Viên huynh đã đi những đâu?

Cô Thiên Nhân Viên cười nói:

- Cổ huynh, hôm nay ta đến tìm ngươi chắc ngươi đã biết tâm ý của ta rồi đó! Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng nói: - Viên huynh, vì sao lại muốn hoành hành trở lại giang hồ?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Lời nói của chúng ta đã huỷ, ta nghĩ rằng ngươi đã không thể ước thúc ta được nữa.

Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Viên huynh thế này nói nghe được à, ván cờ đó chính là do người khác phá giùm cho ngươi.

Âu Dương Hải nghe vậy kinh thầm, chàng nhớ lại chuyện nửa năm trước, trên nóc lầu chuông mình đã chỉ Cô Thiên Nhân Viên phá giải thế cờ. Cổ Thiên Nhân Viên cười nhạt nói: - Không sai, cờ không phải do ta phá giải, nhưng lại là do ngươi chỉ thị đồ đệ của ngươi đến phá giải thế cờ đó, thâm tâm của người là muốn được tám thanh tiểu kiếm của ta. Hề hề hề... Không ngờ tám thanh tiểu kiếm đó là chìa khoá Âm Dương... Cổ huynh, ngươi đã chỉ thị đồ đệ của ngươi đến phá thế cờ, chẳng lẽ điều này không kể đến hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy kinh hãi, chàng không hiểu vì sao Cổ Thiên Nhân Viên lại biết những nguyên do này?

Thiết Địch Quái Hiệp còn kinh hãi hơn Âu Dương Hải gấp nhiều lần.

Thiết Địch Quái Hiệp khẽ cười, nói:

- Chuyện này chẳng lẽ là do tên đồ đệ của ta nói cho ngươi biết? Âu Dương Hải nghe vậy rất đau lòng, vì sao sư phụ lại không tin mình. Cô Thiên Nhân Viên cười nhạt nói: - Cổ huynh xưa nay đoán việc như thần, nhưng lần này lại đoán sai rồi, hề hề. Cổ huynh, hai mươi năm trước ngươi từng ước thúc ta không ra giang hồ, chắc là người cũng có dụng tâm đó!

Thiết Địch Quái Hiệp hình như nổi giận, lạnh lùng nói:

- Viên huynh, chúng ta quen biết nhau hai mươi mấy năm chẳng lẽ huynh lại hoài nghi dụng tâm cảm hoá huynh của ta?

Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Không dám không dám. Nhưng ta lại có nhiều chuyện không được tỏ tường cho lắm.

Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Huynh có chuyện gì không được tỏ tường cứ nói ra đi. Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Cổ huynh, chúng ta quen nhau đã lâu, nhưng có một chuyện thuư chung ta vẫn không biết, vì sao khi ngươi hành sự vẫn luôn che mặt... Thiết Địch Quái Hiệp ngẩng đầu cười lớn nói: - Ta từ khi ra giang hồ võ lâm, thuư chung không để cho người trông thấy mặt thật, đây chính là tính tình kỳ quặc, xin Viên huynh thứ cho.

Cổ Thiên Nhân Viên nghe xong cười hề hề hai tiếng, nói:

- Cổ huynh, chắc biết ta có một số đệ tử đồng môn chứ! Mà người với sư đệ ta cũng có bái huynh đệ chi giao mà!

Thiết Địch Quái Hiệp dường như kinh dị vô cùng nói:

- Viên huynh, sư đệ của huynh là Đế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt?

Âu Dương Hải trong bụi cây nghe vậy, trong lòng xúc động vô cùng, không ngờ phụ thân và Cổ Thiên Nhân Viên chính là sư huynh đệ cùng học một thầy.

Cổ Thiên Nhân Viên lạnh lùng nói:

- Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt chính là sư đệ của ta, từ hai mươi mấy năm trước đã bị ngươi ước thúc qui ẩn võ lâm giang hồ, mãi cho đến khi cùng sư đệ mất đi liên lạc, nhưng ngày hôm sau mười mấy năm, ta mới nghe được sư đệ và hiền phụ của hắn đã bị hại ở Thiên Kiếm Đàm mười tám năm trước.

Thiết Địch Quái Hiệp thở dài nói:

- Cái chết của phu phụ Âu Dương Kiệt huynh, lão phu cũng rất bi thương... Mười mấy năm nay, lúc nào cũng tìm kiếm chân tướng của đoạn huyết thù này.

Cổ Thiên Nhân Viên nói vẻ xúc động:

- Cổ huynh, mười mấy năm điều tra chắc ngươi đã hiểu ra chân tướng vụ huyết thù này rồi, nhưng vì sao ngươi lại không đem sự thực nói cho nam tử của Âu Dương Kiệt là Âu Dương Hải biết?

Thiết Địch Quái Hiệp lặng im rất lâu mới nói:

- Chân tướng về mối huyết thù của phu phụ Âu Dương Kiệt tuy đệ đã hơi tỏ tường nhưng không thể nói với Âu Dương Hải bây giờ, huynh biết đấy, khi Âu Dương Hải biết được chuyện này xong thì hắn sẽ không thể luyện võ công trở lên cao siêu được.

Cổ Thiên Nhân Viên lạnh lùng hừ một tiếng nói: - Người giải thích hay lắm.

Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng hỏi: - Viên huynh, huynh nói thế có ý gì? Cổ Thiên Nhân Viên cười hề hề nói:

- Hôm nay ta đến là để nói rõ với ngươi lời ước của chúng ta đã huư bỏ, từ nay về sau lão phu sẽ xuất hiện trên giang hồ trở lại, điều tra cho ra chân tướng cái chết của phu phụ sư đệ của ta.

Thiết Địch Quái Hiệp giận dữ nói:

- Với thiên tính bạo tàn của ngươi, chẳng những không thể tìm ra chân tướng mối huyết thù mà ngược lại còn thảm sát nhiều người vô tội, lão phu còn ở trên đời này một ngày thì ngươi vĩnh viễn không thể xuất hiện trên võ lâm.

Cổ Thiên Nhân Viên cười nhạt nói:

- Lão phu tâm ý đã quyết, chẳng lẽ ngươi còn có thể ước thúc được ta hay sao?

Âu Dương Hải thất kinh, biết rằng hai người này đã trở mặt thành thù. Trong lúc nhất thời, chàng không nghĩ ra một cách nào để can ngăn hai người.

Thiết Địch Quái Hiệp nói:

- Viên huynh nếu ra giang hồ, thì sẽ trở thành kẻ địch của ta. Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Ta nói đã rõ ràng rồi, xin cáo từ đây.

Nói xong, Cổ Thiên Nhân Viên quay mình định đi. Chợt nghe Thiết Địch Quái Hiệp trầm giọng quát: - Viên huynh, xin lỗi, ta phải hạ độc thủ với huynh đây.

Cổ Thiên Nhân Viên quay phắt lại, hai chưởng liên tiếp tung ra bốn lần. Chát chát chát... liên miên như pháo nổ.

Chỉ thấy Thiết Địch Quái Hiệp và Cổ Thiên Nhân Viên, áo của hai người rung lên phần phật.

Thình lình, Thiết Địch quái hiệp di chuyển ra bốn bước, miệng thốt? bội phục, bội phục? Nói xong, Thiết Địch Quái Hiệp bỏ đi.

Cổ Thiên Nhân Viên vẫn còn đứng chỗ cũ, sắc mặt Cổ Thiên Nhân Viên mồ hôi nhỏ từng giọt, từ xa có thể nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề của Cổ Thiên Nhân Viên.

Âu Dương Hải thất kinh, không ngờ một chiêu vừa rồi, Cổ Thiên Nhân viên đã bị trọng thương, chàng không biết sư phụ làm thế nào mà đánh bị thương được Cổ Thiên Nhân Viên.

Mặt trời lên cao, dương quang toả chiếu.

Toà phong cốc trước mặt bắn ra một bóng đen như điện.

Trong chớp mắt, bóng đen đó đã dừng trước mặt Cổ Thiên Nhân Viên. Đó là một nữ nhân áo đen che mặt. Âu Dương Hải thấy nữ nhân này, thầm kêu lên: - Bạch Hoàng Giáo Chủ!

Chàng nghĩ Cổ Thiên Nhân Viên thân bị trong thương, đương tự vận công chữa thương làm sao có thể địch nổi Bạch Hoàng Giáo Chủ, chàng lo lắng, muốn hiện thân ra.

Trong lúc đó...

Chỉ nghe Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Không ngờ hắn lại là một tay giỏi dùng độc, may mà ta đã đề phòng, nếu không thì ta táng mạng với chất độc của hắn.

Âu Dương Hải nghe vậy kinh ngạc, mới vừa rồi sư phụ đã dùng độc đánh bị thương Cổ Thiên Nhân Viên ư?

Bạch Hoàng Giáo Chủ nói:

- Huynh đã đẩy chất độc còn lại ra khỏi chưa? Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói: - Không còn trở ngại nữa.

Bạch Hoàng Giáo Chủ nói:

- Việc không nên chậm trễ, chúng ta mau chia đường đuổi theo hắn. Nói xong, Cổ Thiên Nhân Viên và Bạch Hoàng Giáo Chủ mau chóng phóng mình rời khỏi.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ...

Chàng không đoán được đây là chuyện gì?

Với lời nói vừa rồi của Cổ Thiên Nhân Viên và sự biểu lộ tình cảm của ông ta, ông ta đích thực xót xa cho cái chết của gia phụ gia mẫu, nhưng tại sao Cổ Thiên Nhân Viên lại cấu kết với Bạch Hoàng Giáo Chủ?

Trầm tư hồi lâu...

Âu Dương Hải khẽ thở dài:

- Người trong võ lâm giang hồ tâm địa khó lường, nếu không tận mắt thấy chuyện này chắc ta cho

Cổ Thiên Nhân Viên là người tốt, quả nhiên tính ác của Cổ Thiên Nhân Viên vĩnh viễn khó cải...

Nghĩ xong ngẩng đầu lên.

Chàng chợt thấy ngay chỗ Cổ Thiên Nhân viên và sư phụ nói chuyện lúc nãy, người đeo mặt nạ đầu lâu đứng im như một bóng ma, không hề cử động. Không biết hắn xuất hiện từ lúc nào.

Nhân vật huyền bí này liên tục xuất hiện làm cho Âu Dương Hải phát sợ. Bỗng người mặt nạ đầu lâu cười lạnh lùng...

Thân mình của hắn lướt về phía đông bắc như một làn khói!

Âu Dương Hải choàng tỉnh,? mình phải truy tìm người mặt nạ đầu lâu này mới được? Âu Dương Hải triển khai khinh công đuổi theo hướng đông bắc...

Chạy qua bảy tám ngọn núi vẫn không thấy bóng dáng của người mặt nạ đầu lâu đâu.

Âu Dương Hải thầm kinh dị, mình ngay khi người mang mặt nạ đầu lâu rời khỏi liền truy đuổi ngay, tại sao đuổi không kịp hắn, chẳng nhẽ khinh công của người mặt nạ đầu lâu đã đạt đến cảnh giới thần xuất quỉ nhập hay sao?

Lúc này Âu Dương Hải chạy thẳng đến một khe núi sâu, chỉ thấy núi non xung quanh cao ngất, vách núi sừng sững, hình thế rất là hiểm trở, chàng lại chạy đi một lúc nữa...

Âu Dương Hải thình lình ngừng bước, hai mắt chăm chú nhìn vào trong lùm cỏ rậm bên trái vách núi.

Chàng thấy bên cạnh lùm cỏ, có một người áo lam nằm phủ phục, bên cạnh người cách mấy thước để một ngọn roi bạch cốt, cái cán của ngọn roi khắc một hình đầu lâu.

Âu Dương Hải tung người nhảy đến...

Lật người áo lam nằm dưới đất ngửa lên, đưa tay rờ thử, người này đã ngừng thở từ lâu rồi. Xem ra đã chết từ đời nào, Âu Dương Hải nghĩ thầm: - Người chết này là ai? Cô Lâu Hung Thủ?

Chàng xem kỷ người áo lam, toàn thân không thấy một vết thương, tai mũi miệng mắt đều không có chảy máu, nếu không phải trúng binh khí quyền chưởng, thì cũng không phải bị nội lực đánh chết.

Không biết bị người ta dùng thủ pháp gì đánh chết, vứt xác vào bụi cỏ. Âu Dương Hải xem xét xong, giơ bàn chân đá hất xác bay vào bụi. Lúc này Âu Dương Hải đã cảm thấy xung quanh ẩn phục sát cơ, chàng không khỏi cảnh giác đưa mắt nhìn bốn phía.

Chàng đi qua khe núi sâu này, đến một ngọn núi mọc đầy tùng xanh, cước bộ chợt dừng lại không

tiến lên nữa.

Hoá ra trên mấy cây tùng mỗi cây treo bảy xác chết, đung đưa qua lại. Âu Dương Hải bước tới ngẩng đầu nhìn kỷ xác chết, cái xác nào cũng thè lưỡi lồi mắt, hình dạng ghê rợn, dù là ban ngày nhưng Âu Dương Hải bất giác cũng rùng mình.

Đang nhìn thì Âu Dương Hải bỗng nghe phía sau có tiếng động khẽ... Chàng vừa muốn quay lại phía sau một giong nói lạnh lùng cất lên:

- Không được nhúc nhích, nếu người động đậy coi chừng độc sa của ta. Âu Dương Hải thầm đoán người này độ ngoài ba mươi mấy trượng, chàng nghĩ dù hắn công lực hơn người cũng không thể bắn độc sa ra mười trượng để hại người được.

Âu Dương Hải bất ngờ phi thân nhảy vọt lên không. Vù một tiếng, trăm ngàn hạt độc sa bắn vụt tới.

Âu Dương Hải hết hồn, hữu chưởng tung ra một luồng lực phách không đánh bật độc sa, thân mình đáp xuống đất.

Phía xa ngoài bảy trương có một người áo lam, hai tay bốc từ trong túi ra hai nắm độc sa, nắm độc đầu tiên, vì kình lực xuất ra không đủ, cho nên bay di bảy trượng đã yếu, bị chưởng phong Âu dương Hải đánh tung tứ phía.

Âu Dương Hải mỉm cười, cất bước đi thẳng tới người áo lam.

Người áo lam dường như kinh hoảng vô cùng, lập tức lùi lại mấy bước, quát lớn: - Ngươi còn bước thêm bước nữa thì hãy nếm thứ Thất Bộ truy hồn của ta xem thử mùi vị thế nào?

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Độc sa của các hạ tuy lợi hại, nhưng không thể bắn ra ngoài bảy trượng, các hạ sợ hãi lùi lại như vậy, khoảng cách giữa chúng ta luôn luôn giữ bảy trượng không thay đổi.

Người áo lam hoảng sợ hỏi: - Ngươi là ai?

Âu Dương Hải nói:

- Ta họ Âu tên Dương Hải.

Vừa nói Âu Dương Hải lao tới trước mặt người áo lam nhanh như cắt. Người áo lam vung tay phải, muốn bắn độc sa ra!

Âu Dương Hải cười nhạt, một chiêu Huy Trần Thanh Đàm quét vào cánh tay phải của người áo lam.

Người áo lam thân thủ chẳng phải xoàng trong nháy mắt đã lùi lại ba bước tránh khỏi đòn đánh của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hơi ngạc nhiên, sấn thẳng đến, bất thình lình đá ra bốn cước phóng ra ba chưởng.

Bảy chiêu này nhanh nhẹn tuyệt luân.

Bình bình.. người áo lam bị trúng đòn ngã lăn xuống đất không kêu được tiếng nào.

Âu Dương Hải đứng ngẩn người, chàng đưa tay sờ mũi má người áo lam, nhưng hắn đã tắt thở chết rồi.

Chàng cứ cho rằng người áo lam có thể tránh khỏi bảy chiêu này, ai ngờ hắn không chống nổi một chiêu.

Âu Dương Hải vốn muốn bắt người áo lam để thầm vấn hắn mấy câu, bây giờ trông thấy người này đã chết, bất giác thở dài, cất bước đi vào rừng tùng...

Ngọn núi này không cao lắm, nhưng tùng xanh rậm rạp, cành lá che rợp trời, đi sâu vào trong rừng không thấy một chút ánh sáng mặt trời trên mặt đất cỏ mọc um tùm.

Đi hồi lâu mới tới đỉnh núi, chợt thấy ánh mặt trời chói lọi, hoá ra ở trên đỉnh núi trọc lốc, cỏ cây lại không mọc, bên đỉnh núi là một cái cốc nghiêng xuống dưới mà ở đó lại là rừng cây âm u.

Đi sâu vào cốc đạo trăm trượng cảnh vật lại thay đổi, chỉ thấy khắp nơi đều là màu xanh, hoa cỏ rườm rà, hai vách núi cao kẹp lấy u cốc.

Ở tận đầu u cốc, một phiến đá to chắn đường.

Sau phiến đá là một vách núi nh»n thín như gương, Âu Dương Hải nhảy lên phiến đá trông thấy giữa vách đá hiện ra một sơn động, Âu Dương Hải nghĩ ngợi một lúc rồi tung mình nhảy vào sơn động.

Âu Dương Hải từ khi xuống Thiếu Lâm Tự, trải qua không ít những sự việc hiểm nguy và cũng có thêm nhiều kinh nghiệm, chàng biết rằng trong ngọn núi sâu này có rất nhiều thạch động tự nhiên, sâu đến mấy trăm dặm, thường xuyên qua bụng núi, cho nên chàng thử đi một đoạn rồi dần dần tăng tốc độ, ước đi chừng hai dặm thì bỗng thấy trước mặt hiện ra ánh sáng thiên nhiên.

Quả nhiên thạch động này xuyên qua bụng núi, thông đến một sơn cốc khác.

Trong lòng mừng rỡ, chân bước nhanh hơn, bỗng Âu dương Hải nghe tiếng nước chảy ầm ầm...

Âu Dương Hải vụt nhớ lại những người chết mình gặp trên đường, không khỏi đề phòng, chàng

đứng nguyên một chỗ, vận nội công hit thở? Phản Phác Qui Chân?

Sắc mặt Âu Dương Hải chợt biến...

Chàng nghe thấy ba bốn trượng ngoài động có một thác nước, trước thác nước ấy có rất nhiều võ lâm cao thủ võ công rất cao.

Sự phán đoán này, Âu Dương Hải không tin chắc lắm, nhưng cũng không khỏi hoang mang...

Thế là chàng khe khẽ nhích ra cửa động...

Thân người vừa đến của động, ánh mắt liền trông thấy...

Âu Dương Hải thầm kêu lên:

- Nguy thật!

CHIẾN YÊN HÙNG CÁI

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tụ Hội

Chỗ Âu Dương Hải đứng ngay miệng hang là một phiến đá, cách mặt đất cao chừng sáu bảy trượng, bên ngoài miệng hang là một sơn cốc.

C

Trong sơn cốc hoa cỏ xanh tươi, xéo chỗ Âu Dương Hải đứng là một vực núi treo trên đỉnh bờ vực cao mấy mươi trượng có một thác nước chảy tuôn xuống.

Trên bãi cỏ trước mặt thác nước, có hơn bốn mươi người áo lam, trên người họ đều mang binh khí đứng im phăng phắc.

Âu Dương Hải thấy vậy kinh thầm, chàng biết những người áo lam này nhất định là người của tổ chức Thiên Hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ, có thể họ muốn hội kiến người mang mặt nạ đầu lâu.

Bất chợt...

Âu Dương Hải nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ, phát ra từ trong cái hang mà mình đang đứng.

Chàng giật mình, ngầm vận toàn thân chân khí thủ thế chờ đợi. Từ từ, bóng người phía sau đã đến sau lưng hai mươi trượng. Âu Dương Hải lúc này khẩn trương vô cùng, nếu mình quay người lại đánh mà không đánh trúng kẻ địch, hoặc là phát ra bất cứ tiếng động nào, bị những người trước mặt nghe thấy được, thì việc nhìn trộm sẽ bị bại lộ. Âu Dương Hải tính toán rất nhanh, nếu chỉ đánh một cái giết chết đối phương, không phát ra bất cứ tiếng động nào là hay nhất, chàng nhớ đến "Vô Ảnh Chưởng" cực kỳ lợi hại.

Thế là chàng đã vận Vô Ảnh Chưởng Lực, ngưng tụ vào tay trái. Nhanh như điện chớp...

Chàng xoay người vung tay trái...

Ánh mắt chàng vừa liếc thấy người phía sau là một nữ nhân.

Chàng muốn thu hồi lực đạo nhưng đã không kịp. Vô Ảnh chưởng lực rời khỏi tay...

Âu Dương Hải hết hồn, bởi vì chàng đoán nữ nhân này có thể là Lý Xuân Hoa, hoặc là người mà mình quen biết, vì hình dáng đó rất quen thuộc. Âu Dương Hải cơ hồ muốn kêu to lên!

Trong nháy mắt!

Người kia ngã xuống không kêu một tiếng nào. Âu Dương Hải bổ nhanh tới...

Vừa nhìn thấy...

Nước mắt của Âu Dương Hải đã trào ra... Nữ nhân này là Đông Phương Ngọc.

Chỉ thấy đôi mắt nàng mở nhìn Âu Dương Hải, khóe miệng chảy máu tươi, khuôn mặt trắng bệch không một chút huyết sắc.

Âu Dương Hải cúi người xuống vận chân khí nắm lấy bàn tay giá lạnh của nàng.

Đông Phương Ngọc nhìn thấy Âu Dương Hải, đôi mắt nàng lộ vẻ cực kỳ ai oán, thê lương, trong miệng thốt ra giọng nói yếu ớt: - Ngươi... ngươi thật sự căm ghét ta thế này sao?

Âu Dương Hải vội nói:

- Ta... ta... không biết là ngươi...

Đông Phương cô nương, Đông Phương cô nương... cô... cô...

Đông Phương Ngọc thốt lên mấy câu xong, mắt nhắm nghiền, hôn mê đi. Âu Dương Hải trong lòng đau đớn bi thương vô cùng, vì sao mình lại lỗ mãng như vậy. Chàng đưa tay chẩn đoán mạch và hơi thở của nàng. Mạch và hơi thở đều yếu, cách cái chết không còn xa nữa.

Âu Dương Hải lại rơi nước mắt...

Chàng đối với Đông Phương Ngọc không có chút tình nghĩa nào, nhưng giờ này lại không có ý muốn sát hại nàng, ngược lại còn thông cảm với nàng, nhưng nàng lại vô duyên vô cớ chết đi dưới Vô Ảnh Chưởng của chàng.

Điều đó làm cho Âu Dương Hải tự cảm thấy bi thương vô cùng. Bỗng trong hang động lại xuất hiện một nữ nhân, nữ nhân này chính là Lý Xuân Hoa. Nàng vừa nhận ra Âu Dương Hải liền xông tới, kêu lên khe khẽ: - Âu Dương Hải...

Nàng bỗng thấy Đông Phương Ngọc nằm dưới đất, và khuôn mặt đau khổ của Âu Dương Hải, nàng đã hơi hiểu là chuyện gì.

Âu Dương Hải ngẩng đầu lên nhìn nàng, nói: - Hoa tỉ tỉ, đệ... giết lầm cô ấy!

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, thở dài: - Còn có thể cứu được không?

Nói xong, nàng cúi xuống bắt mạch cho Đông Phương Ngọc. Lúc này, toàn thân Đông Phương Ngọc đã dần dần băng lạnh. Lý Xuân Hoa nói: - Cô ta không thể cứu được nữa.

Âu Dương Hải kêu lên:

- Hoa tỉ tỉ, ta phải làm thế nào đây! Lý Xuân Hoa hơi ngạc nhiên, nói: - Cô ta... và huynh...

ö của Lý Xuân Hoa là muốn nói, cô ta và huynh không hề có cảm tình riêng tư, mà còn đứng ở thế đối địch, dù huynh không có bụng dạ giết cô ta nhưng đã giết rồi thì có hề gì?

Âu Dương Hải nói:

- Tỉ tỉ, đệ không có ý muốn giết nàng! Hơn nữa nàng gặp phải thảm cảnh...

Lý Xuân Hoa nói:

- Tuy huynh không giết người ta, nhưng bây giờ người ta đã táng mạng dưới tay huynh, sự sơ xuất vô ý, cô ấy chết đi cũng sẽ không oán hờn huynh. Đông Phương Ngọc ở Bạch Hoàng Giáo tuy không phải là cầm đầu, nhưng cô ta mấy năm nay ở trong Bạch Hoàng Giáo đã gây ra nhiều vụ giết chóc, dùng tiếng đàn Lạc Phách Cầm hại rất nhiều cao thủ võ lâm giang hồ.

Âu Dương Hải nói:

- Tôi thống hận sự lỗ mãng này của tôi, nếu như chị lại đến trước chứ không phải cô ấy thì tôi biết phải làm sao!

Lý Xuân Hoa nghe vậy giật mình, nghĩ:

- Vừa rồi mình ở bên u cốc kia trông thấy Đông Phương Ngọc tiến nhập vào trong hang động, thế là đi theo sau, nếu như mình không phát giác Đông Phương Ngọc mà đi vào hang động trước thì... tình huống này thật không thể tưởng tượng nổi...

Lý Xuân Hoa nghĩ xong bèn hỏi:

- Bên ngoài động có sự vật gì mà để cho huynh gây ra sự việc này? Âu Dương Hải chợt quì xuống bên người Đông Phương Ngọc, lẩm bẩm cầu nguyện: - Đông Phương cô nương, cô an tâm mà ra đi! Tôi đã lỡ tay làm hại cô, nhưng tôi thề sẽ báo thù mối nhục cho cô, giết chết người đầu lâu cho cô. Âu Dương Hải cầu khấn xong, trong lòng chàng hơi an định, tuy nhiên trong nội tâm của chàng rất xấu hổ, nhưng không còn bi thương như hồi nãy.

Tiếc thay Đông Phương Ngọc lúc này đã hôn mê rồi, không nghe thấy lời cầu khẩn của chàng.

Lý Xuân Hoa khẽ nắm lấy cổ tay của Âu Dương Hải, nói nhỏ: - Chúng ta đi thôi!

Âu Dương Hải theo Lý Xuân Hoa đi ra cửa hang...

Âu Dương Hải liếc mắt nhìn ra sơn cốc, ngoài sơn cốc đã có sự biến động lớn.

Bốn mươi mấy người áo lam đã đi khỏi từ lúc nào.

Thay vào đó là bảy người đầu lâu mặc áo xám, trắng, lam, vàng, bảy người này cao thấp béo gầy không như nhau, trên mặt họ là cái mặt nạ đầu lâu hung tợn, nhìn quần áo của họ, Âu Dương Hải thấy trong bảy người này không có người đầu lâu gian ác xảo quyệt mà mình đã từng gặp qua mấy lần.

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải vừa nhìn thấy, lập tức cảm thấy bảy người đầu lâu này có trình độ võ công rất cao thâm, mà nhất định danh vọng của họ trên võ lâm giang hồ cũng thật rực rỡ.

Lý Xuân Hoa bất chợt trông thấy bảy người đầu lâu này, có một người giống như hòa thượng, nhìn kỷ lần nữa, một người mặc áo màu vàng, lại giống như một vị đạo sĩ.

Lý Xuân Hoa kinh thầm.

Chẳng lẽ trong bảy người đầu lâu này cũng có nhân vật của chín đại môn phái Trung Nguyên hay sao? Âu Dương Hải kề tai nàng nói nhỏ: - Bảy người này không có ai tôi quen biết, không biết chị có biết họ không?

Lý Xuân Hoa lắc đầu, nói nhỏ:

- Xem ra bảy người này võ công rất cao, chúng ta chỉ nên ngầm quan sát, tuyệt đối không được hiện thân ra, mãnh hổ nan địch quần hồ.

Âu Dương Hải cũng biết hai người bên mình một khi bị đối phương phát hiện, họ nhất định giết để diệt khẩu. Với sức của hai người cũng không dám tin có thể chống nổi bảy người đầu lâu này.

Âu Dương Hải nói:

- Bảy người này chắc đang chờ đợi thủ lãnh của họ, nếu tôi đoán không lầm, thủ lãnh của võ lâm nghĩa vụ Hung Thủ nhất định là người đã xuất hiện ở ngôi tháp cao chém giết người của Bạch Hoàng Giáo.

Lý Xuân Hoa nói:

- Không sai, thủ lãnh của họ chính là người đó. Âu Dương Hải nói:

- Tôi đã từng truy đuổi người đó, nghĩ rằng hắn đã đến đây lâu rồi, không biết tại sao lại chậm trễ chưa xuất hiện...

Chưa nói xong, trong hẻm núi bỗng vang lên một giọng nói rin rít: - Cô Lâu Thiên Tôn giá lâm.

Giọng nói này rin rít chói tai, làm người nghe muốn sởn gai ốc.

Thanh âm chấm dứt đã lâu, nhưng trong hẻm núi vẫn không có nhân vật nào khác xuất hiện.

Nhưng bảy người đầu lâu nọ bỗng cúi mình hướng tới thác nước thi lễ, nói: - Nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ Truyền Sứ, bái kiến Cô Lâu Thiên Tôn. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều cau mày, nghĩ: - Cô Lâu Thiên Tôn ở đâu vậy?

Chẳng lẽ là ở bên trong thác nước kia?

Hai người kinh nghiệm từng trải, biết rằng phía sau những thác nước thường hay có hang động.

Quả nhiên sau thác nước vang lên một giọng nói rành rọt, nói:

- Cô Lâu Truyền Sứ miễn lễ, xin các ngươi hãy đưa truyền sứ lệnh bài ra.

Bảy người đầu lâu nghe nói, đồng loạt giơ tay trái lên, cổ tay mỗi người đều có một sợi dây xích buộc ngân bài, giống y như tấm ngân bài Âu Dương Hải cất trong người, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lấp loáng. Sau thác nước lại vang lên giọng nói: - Mười hai Cô Lâu Truyền Sứ, từ khi tạm biệt ở Thiên Kiếm Đàm mười tám năm trước tới nay lại được tụ hội, bản Thiên Tôn cảm vui lòng, điều làm ta cảm thấy đáng tiếc là ngày hôm nay sau mười tám năm, mười hai vị lại trở thành bảy vị, trong đó từ Uy Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát bội phản tổ chức chúng ta ra, hãy còn ba vị truyền sứ ngoài quan ngoại còn chưa tới...

Thình lình...

Trong rừng cây ở hẻm núi vang lên một giọng nói:

- Khải bẩm Cô Lâu Thiên Tôn, ba vị Cô Lâu Truyền Sứ ở quan ngoại đã tới...

Tiếp đó, một người đầu lâu lảo đảo từ trong rừng tùng đi ra.

Người đầu lâu này áo quần rách nát, toàn thân đầy máu, lảo đảo đi tới. Bỗng nhiên ngã nhoài xuống trước thác nước, run rẩy nói: - Ba vị Cô Lâu Truyền Sứ quan ngoại đã bị Bạch Hoàng Giáo Chủ và Cổ Thiên Nhân Viên sát hại.

Chữ "hại" vừa thốt lên, người đầu lâu này đã gục xuống không nhúc nhích, rõ ràng người đầu lâu này đã bị trọng thương mà chết.

Biến cố bất ngờ này hình như làm cho mọi người rất kinh ngạc, bất ngờ mãi mãi vẫn không lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước thở dài một tiếng, nói: - Thật không ngờ Bạch Hoàng Giáo đã tiên hạ thủ vi cường, đây chính là chỗ thất sách của tổ chức chúng ta, bản Thiên Tôn phải chịu trách nhiệm này, ôi...

Một tiếng thở dài thê lương từ sau thác nước vọng ra.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều cảm thấy kinh dị vô cùng, tiếng thở dài này rất quen thuộc, hai người đưa mắt nhìn nhau, lại nghe Cô Lâu Thiên Tôn hừ một tiếng nói: - Thiên hạ giang hồ Võ Lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ chính là tổ chức đề cao chính nghĩa võ lâm, chúng ta một khi bị tiêu diệt thì giang hồ võ lâm còn có chính nghĩa nào tồn tại được.

Bản Thiên Tôn gửi thư mời các chư vị, là muốn chỉnh đốn lại nghĩa quân võ lâm, tiêu diệt Bạch Hoàng Giáo là vì đạo nghĩa võ lâm mà trừ hại, bảo vệ cơ nghiệp bao đời của chúng ta, không biết ý kiến các vị như thế nào? Bảy người Cô Lâu Truyền Sứ nghe xong không nói một tiếng.

Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước lại nói:

- Ta nhớ lại bản Thiên Tôn mười tám năm trước cùng với các vị đã có lời ước hẹn là sau vụ Thiên Kiếm Đàm đường ai nấy đi, không được tụ họp, nhưng hôm nay phá lệ, cùng mời mọi người, chính là sự bất đồng của thời cuộc, các vị có biết rằng vợ chồng Âu Dương Kiệt mười tám năm trước chết ở Thiên Kiếm Đàm có đứa con trai đã trưởng thành, bây giờ chính là Huyền võ đàn chủ của Thanh Đạo Minh, hắn ôm đầy mối thù hận, muốn trả nợ máu mười tám năm trước. Đương nhiên, với danh vọng võ công của chư vị, không sợ một đứa hậu sinh trả thù, nhưng bản Thiên Tôn nói cho các vị, con của Âu Dương Kiệt võ công hiện nay không thua bất cứ vị nào, nếu thêm thời gian nữa, người này nhất định là mối lo lớn của chúng ta. Bỗng trong bảy người đầu lâu có một người áo xám nói: - Âu Dương Hải người này đã từng đại náo Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm Tâm Thiền Đường tam lão lại bị thương dưới tay hắn, võ công thật không phải tầm thường.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Thiếu Lâm Truyền Sứ nói không sai, võ công gã tiểu tử đó thâm hậu đến không ngờ, mấy ngày gần đây hắn xông lên Thiên Kiếm Đàm mà lại có thể chạy trốn thoát khỏi tay Dao Trì Ma Nữ, xin hỏi các chư vị, có người nào dám tự tin thoát khỏi tay Dao Trì Ma Nữ hay không?

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh.

Cô Lâu Thiên Tôn gọi người áo xám là Thiếu Lâm Truyền Sứ, thế thì người đó tất phải là người của phái Thiếu Lâm rồi, nghe giọng nói đó rất là già nua, chẳng lẽ người đó là một người trong thất lão của Thiếu Lâm Tâm Thiền Đường? Điều làm người ta kinh ngạc là một vị lão tăng Thiếu Lâm tâm lặng như nước, võ công danh vọng cực cao mà cũng gia nhập vào tổ chức này.

Lập tức Âu Dương Hải cảm thấy sự việc này rất là nghiêm trọng. Còn điều làm cho Lý Xuân Hoa kinh ngạc là người đàn bà điên ở Thiên Kiếm Đàm lại là Dao Trì Ma Nữ mấy mươi năm về trước, nghe đồn rằng người đàn bà này đã từ trần, không ngờ bà ta lại là sư phụ của mẫu thân Âu Dương Hải!

Cô Lâu Thiên Tôn lại nói:

- Với tình hình như trên, bổn nhân muốn chư vị lại làm Cô Lâu Truyền Sứ chính là muốn hoàn thành việc mười tám năm trước chưa xong, bởi vì mọi người đều không ngờ Âu Dương Kiệt lại còn hậu nhân ở trên đời.

Một người áo trắng trong bảy người đầu lâu lạnh lùng hỏi:

- Xin hỏi Thiên Tôn, con trai của Âu Dương Kiệt có phải học nghệ ở Thiếu Lâm?

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Không sai, Tuyết Sơn Truyền Sứ hỏi điều này làm gì?

Âu Dương Hải biết ngay người áo trắng này nhất định là người của phái Tuyết Sơn.

Tuyết Sơn Truyền Sứ nói:

- Ta có một điểm nghi vấn, có phải Thiếu Lâm Truyền Sứ cũng biết Âu Dương Hải chính là con của Âu Dương Kiệt?

Chợt nghe Thiếu Lâm Truyền Sứ nói:

- Tuyết Sơn Truyền Sứ không nên nghi ngờ, Thiếu Lâm phái nếu biết hắn là con của Âu Dương Kiệt thì đã giết quách hắn từ lâu rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước nói tiếp:

- Chắc là Thiếu Lâm Truyền Sứ không dưỡng hổ di hoạn đâu. Một người đầu lâu áo vàng nói lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, nhớ lại lúc mười tám năm trước chúng ta liên hợp tiêu diệt vợ chồng Âu Dương Kiệt, ngài chính là lấy cương vị chủ nhân chiêu tập chúng tôi, có thể nói là những người chúng ta nếu rời bỏ mặt nạ thì ai cũng không biết là ai? Thân phận của chúng ta chỉ dựa vào dấu hiệu của một tấm ngân bài...

Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước hỏi: - Võ Đang Truyền Sứ, ý của ngài là gì? Âu Dương Hải thầm ngạc nhiên:

- Không ngờ phái võ Đang cũng có phần, xem ra những người giết hại song thân của mình bao gồm người của các đại môn phái trong thiên hạ, hèn nào sư phụ đã nói mối thù của ta rất phức tạp, dính dáng đến người trong toàn giang hồ võ lâm, khiến cho lão nhân gia không dám chỉ ra. Võ Đang Cô Lâu Truyền Sứ nói: - ö của ta là chúng ta nên nhìn thấy mặt thật của nhau.

Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước nói:

- Với địa vị danh vọng của Võ Đang Truyền Sứ, chẳng lẽ ngài cam nguyện để cho mọi người trong giang hồ biết ngài tham dự vào tổ chức Cô Lâu Hung Thủ hay sao?

Võ Đang Truyền Sứ nói:

- Tổ chức Cô Lâu Hung Thủ vì chính nghĩa mà phấn đấu, sao lại sợ người khác biết?

Bỗng Cô Lâu Hung Thủ sau thác nước trầm giọng nói:

- Võ Đang Truyền Sứ, ta cảm thấy sự ức đoán của mình không lầm, các hạ không phải là Võ Đang Truyền Sứ của mười tám năm trước, các hạ nhận lệnh của người nào đến đây hội ước?

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đều thầm kinh hãi, không ngờ Cô Lâu Thiên Tôn lợi hại như vậy, hắn ở sau thác nước mà nhận ngay ra Võ Đang Truyền Sứ không phải là Cô Lâu sứ giả mười tám năm trước. Võ Đang Truyền Sứ nghe vậy cười ha hả nói: - Ta vốn hoài nghi gia sư vì sao chịu để cho tôn giá sai khiến, hôm nay xem ra quả nhiên Cô Lâu Thiên Tôn thật có năng lực bá vương anh hùng một đời, bội phục, bội phục.

Gia sư bởi vì tọa quan ba mươi năm, đến nay hãy còn mười hai năm nữa mới có thể xuất quan, cho nên lão nhân gia đem thân phận Cô Lâu Truyền Sứ này giao phó cho ta, không biết ý của Cô Lâu Thiên Tôn thế nào?

Võ Đang Truyền Sứ vừa nói ra, sáu người Cô Lâu sứ giả kia đều biến sắc, mười hai con mắt sắc bén xoáy thẳng vào người Võ Đang Truyền Sứ.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều cảm thấy vị Võ Đang Truyền Sứ này đang tìm phiền phức, có thể là...

Chưa nghĩ xong, chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn sau thác nước nói: - Võ Đang Cô Lâu Truyền Sứ mười tám năm trước, dù là đang tọa quan nhưng hễ nhận được thư của ta cũng phải tự động xuất quan, đến bây giờ, Võ Đang Truyền Sứ đã phá hoại lời ước năm xưa, lại còn đem sứ mệnh Cô Lâu Truyền Sứ giao phó cho đệ tử, càng là phá hoại lời ước, quy luật của Cô Lâu Hung Thủ, ngươi đã biết rồi chứ?

Võ Đang Cô Lâu Truyền Sứ cười nhạt, nói:

- Chuyện gia sư giao phó sứ mệnh Cô Lâu Truyền Sứ và những chuyện có liên quan trong đó, đương nhiên ta chưa từng hay, không biết quy luật của Cô Lâu Hung Thủ như thế nào?

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Ngươi lộ mặt thật của ngươi trước đi, sau đó để cho các thủ vị truyền sứ phán xử.

Võ Đang Truyền Sứ lạnh lùng nói:

- Cô Lâu Truyền Sứ có quyền lợi che đi mặt thật của mình, vì sao chỉ một mình ta lộ mặt thật ra?

Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh lùng từ sau thác nước vang lên...

Hai bóng người từ sau phía làn nước phóng vụt ra nhanh như chớp. Trên mặt hai người này đều che mặt nạ đầu lâu, một người mặc áo đen, thân hình nhỏ thó, một người mặc áo gai trắng, cao gầy lêu đêu.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy người đầu lâu áo đen, lập tức cảm thấy thân hình người này rất quen thuộc.

Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Ta nghĩ ra rồi, người áo đen là Tàn Kim Độc Chưởng Dương Đống Thần. Lý Xuân Hoa cũng đã thấy trên ngón tay trái của người áo đen có một chiếc nhẫn vàng lấp lánh, quả nhiên đó là Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần, lão ma đầu lại đã gia nhập vào hàng ngũ Cô Lâu Hung Thủ rồi, từ đó có thể tưởng tượng được thế lực của tổ chức này to lớn, kỳ bí như thế nào...

Âu Dương Hải biết Dương Đống Thần và người áo trắng cao lêu nghều kia không phải là Cô Lâu Thiên Tôn mà là hai sứ giả theo hầu bên cạnh Cô Lâu Thiên Tôn mà thôi.

Quả nhiên sau thác nước lại vang lên một giọng nói:

- Võ Đang Truyền Sứ, nếu ngươi không tự lộ mặt ra thì đừng trách ta hạ lệnh bắt ngươi đó.

Võ Đang Truyền Sứ vẫn không sợ hãi chút nào, lạnh lùng nói: - Xem ra hai vị này chính là Cô Lâu Pháp Sứ rồi.

Dương Đống Thần cười nói:

- Các hạ thật to gan, dám đến đây lén dọ thám bí mật của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ! Ngươi là ai? Mau nói ra đi.

Đôi mắt Võ Đang Truyền Sứ lộ ra một tia hàn quang, nói:

- Ta là Cô Lâu sứ giả, chẳng lẽ các ngươi dám hạ độc thủ Cô Lâu sứ giả hay sao?

Người mặc áo trắng quát lên chói tai:

- Hễ người nào dám phản bội tổ chức Cô Lâu Hung Thủ thì giết ngay khỏi suy nghĩ. Dù ngươi đại biểu cho Võ Đang sứ giả đến đây tụ hội, nhưng đã phá hủy hiệp định của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, ngươi còn không giở mặt nạ ra thì chúng ta phải chấp pháp đây.

Võ Đang sứ giả khẽ cười nói:

- Hay, hay lắm, các ngươi đừng động thủ, ta giở mặt nạ ra là được. Vừa nói xong, Võ Đang sứ giả như cơn gió cuốn, vụt một cái, bay dạt ra năm sáu trượng.

Lúc này Lý Xuân Hoa khẽ ý lên một tiếng, nói: - Ông ta giống như Công Tôn Lạp tiên sinh! Âu Dương Hải vội nói: - Vậy thì chúng ta xuất hiện đi.

Lúc này Dương Đống Thần và người áo gai trắng từ hai phía tả hữu xông tới.

Võ Đang sứ giả hét to một tiếng, hữu chưởng rít gió vù vù bay tới Dương Đống Thần, xoay mạnh người một cái, bay dạt ra ba trượng.

Chỉ thấy bóng trắng nháng lên, người áo gai trắng đã phi thân lên như một tia chớp bay thẳng qua đầu của Võ Đang Truyền Sứ, lắc người một cái chặn lấy đường quát lên: - Ngươi còn muốn chạy ư?

Nói xong, một chưởng mãnh liệt phóng tới.

Thân người của Võ Đang Truyền Sứ xoay nửa vòng, công lực vận vào tả chưởng, đợi khi bàn tay của người áo trắng tới gần, tay trái bèn phóng ra một luồng kình như sấm chớp, quát to một tiếng, tiếp chạm đối phương một chưởng.

Chát! Một tiếng đinh tai!

Võ Đang Truyền Sứ lùi lại bốn năm bước mới đứng vững lại được. Lý Xuân Hoa đứng trong hang thấy vậy thất kinh, nói: - Võ công người áo trắng thật cao, chúng ta ra nào...

Ngay lúc đó...

Dương Đống Thần đã hét to một tiếng xông tới, tay phải vung lên một chiêu "Thủ Hung Tì Bà" nhắm đánh ngay ngực Võ Đang Truyền Sứ, vì Dương Đống Thần là một cao thủ cực lợi hại nên chỉ một cái vung tay, một đạo cuồng phong đã cuốn lên ghê gớm.

Một tiếng cười the thé...

Người áo trắng đã xông tới sau lưng Võ Đang Truyền Sứ, năm ngón tay như vuốt chim ưng chộp ra!

Bỗng nghe một tiếng kêu:

- Công Tôn tiên sinh, huynh lùi mau vào trong hang...

Lý Xuân Hoa đã từ trên cao nhảy xuống, tới ngay sau lưng người áo trắng. Người áo trắng thật là lợi hại, hắn đã sớm phát hiện ra Lý Xuân Hoa xông tới, thế tay phải chộp vào Võ Đang Truyền Sứ không đổi, hừ một tiếng, tay trái đánh ngược một chưởng lại!

Võ Đang Truyền Sứ nghe thấy tiếng kêu, khẽ cười ha ha một tiếng, người chợt co rụt lại né tránh, cách né tránh rất xảo diệu, tránh khỏi một chưởng của Dương Đống Thần và hữu trảo của người mặc áo trắng, lúc đó chưởng kình của Dương Đống Thần lại bay thẳng đến người áo trắng, may mà Dương Đống Thần vội thu kịp chưởng kình mới không làm bị thương người áo trắng.

Lý Xuân Hoa khẽ búng ngón tay, một luồng chỉ phong bắn vào mạch môn người áo trắng.

Người áo trắng kinh hãi nhảy lùi năm thước, đôi mắt tam giác trợn trừng nhìn Lý Xuân Hoa, nên biết một chỉ này của Lý Xuân Hoa chính là công phu "Đàn Chỉ Đả Huyệt", loại công phu võ học thượng thừa này mà cô gái trẻ tuổi này lại có, làm sao không làm hắn kinh dị, hoài nghi cho được? Võ Đang Truyền Sứ rướn người phi thân lên mỏm đá.

Dương Đống Thần bay đuổi theo như hình với bóng.

Đột nhiên, trên mỏm đá một đạo chưởng kình mạnh như dời non dốc bể đánh thẳng vào Dương Đống Thần.

Dương Đống Thần trông thấy chưởng kình quá mãnh liệt, đành lộn trở xuống. Võ Đang Truyền Sứ đã bay lên mỏm đá, Âu Dương Hải từ trong hang đi ra, nói lớn: - Sư huynh, không ngờ huynh lại đến đây.

Võ Đang Truyền Sứ nói:

- Tất cả đợi lát nữa hãy nói, bây giờ chúng ta mau rời khỏi nơi đây.

Khi đó, Lý Xuân Hoa bên dưới mỏm đá cùng người áo trắng triển khai một trận ác đấu.

Người áo trắng hét:

- Con nhãi, ngươi là ai, sao dám to gan xem trộm tổ chức của ta tụ họp. Nói xong hắn lại xông tới nhanh như chớp đánh ra ba chưởng. Lý Xuân Hoa vặn người tránh ba chưởng của địch, nàng khoa

chưởng phản công trở lại. Vùn vụt như bánh xe lăn, trong chớp mắt đã đánh ra hai mươi mấy chưởng.

Những chiêu này đánh cho người áo trắng chân tay rối rít cả lên.

Lý Xuân Hoa không muốn đánh lâu, đánh xong một chiêu cuối cùng bèn bay lên mỏm đá.

Người áo gai trắng là một ma đầu hung hăng cuồng ngạo, hắn bị hơn hai mươi chiêu tấn công của Lý Xuân Hoa làm cho nổi giận xung thiên, thấy Lý Xuân Hoa nhảy lên, bèn quát lớn: - Tiện nữ, mi còn chạy được ư?

Thân hình đã song song với Lý Xuân Hoa nhảy lên mỏm đá.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, vọt tới giáng xuống một chưởng. "Bịch" một tiếng cực lớn...

Thân hình người áo trắng ngã lộn xuống mấy vòng... Âu Dương Hải cảm thấy cổ tay mỏi nhừ, lùi lại hai bước. Ngay lúc ấy Giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn vang lên sau thác nước:

- Chư vị Cô Lâu Truyền Sứ, mau chặn chúng lại, nữ lang cụt tay chính là Minh chủ Thanh Đạo Minh, thiếu niên áo xanh là hậu nhân của Âu Dương Kiệt Vừa nói xong, sáu vị Cô Lâu sứ giả từ ngoài mười trượng chạy như bay đến. Lý Xuân Hoa nói: - Chúng ta mau vào trong hang.

Cùng lúc đó Võ Đang Truyền Sứ, Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đã vọt vào hang.

Bỗng phía sau có tiếng tay áo phần phật...

Người áo trắng và Dương Đống Thần đã đuổi đến sau lưng.

Âu Dương Hải giận dữ hét lên, xoay người phóng ra hai chưởng, hai người kia bèn dạt sang hai bên để tránh.

Thấy dưới mỏm đá sáu vị Cô Lâu sứ giả đã bay lên.

Âu Dương Hải kinh hãi, biết rằng đám người này võ công rất lợi hại. Võ Đang sứ giả và Lý Xuân Hoa đã vào hang, trông thấy Âu Dương Hải vẫn còn ở ngoài động. Lý Xuân Hoa lại nhảy vụt ra, kêu lên: - Âu Dương đàn chủ mau lùi lại!

Âu Dương Hải nhảy tới trước ba bước, chặn cửa hang, đưa tay ra sau vai rút Tử Vi Kiếm, nói: - Minh chủ và phó minh chủ lùi trước đi, ta ở đây chống địch.

Lúc này Âu Dương Hải đã biết tám người trước mặt đều là kẻ thù sát hại song thân, tuy chàng hãy còn chưa biết chân tướng mối huyết thù, nhưng khi nhìn thấy kẻ thù, mắt chàng đỏ ngầu lên, máu nóng hừng hực, muốn lợi dụng địa thế cửa hang, dùng kiếm đánh bại tám người đầu lâu.

Thực ra chàng dẫu biết tám người đầu lâu này, bất cứ một ai võ công cũng đều không kém hơn chàng, nhưng với tâm niệm trả thù cho song thân làm cho chàng quên đi sự an nguy của tính mạng.

Lý Xuân Hoa thấy vậy thất kinh, vội vã kêu lên:

- Âu Dương Hải... huynh không lùi, ta cũng không lùi, chúng ta đều chết tại đây!

Âu Dương Hải ngạc nhiên, cầm kiếm lùi vào trong hang một bước.

Lúc đó người áo trắng xông vào trước. Lý Xuân Hoa kêu lên: - Âu Dương huynh, chú ý.

Cái hang rộng ước chừng hơn trượng, chỉ có thể vừa một người thi triển kiếm pháp, cho nên Lý Xuân Hoa không dám chạy qua, để tránh cho Âu Dương Hải khỏi bị cản trở tay chân.

Âu Dương Hải trông thấy người áo trắng xông tới hừ một tiếng, đột nhiên vặn người lao ra, Tử Vi Kiếm trái đâm phải quét, đánh liền ba chiêu. Trong bảy vị Cô Lâu Truyền Sứ, Thiếu Lâm Cô Lâu Truyền Sứ mặc áo xám khẽ gầm lên, tung mình nhảy lên lao bổ xuống Âu Dương Hải.

Người áo trắng bị thế kiếm quái dị của Âu Dương Hải đánh cho luống cuống tay chân.

Thiếu Lâm Truyền Sứ phi thân đáp xuống. Âu Dương Hải cười nhạt, vung kiếm đâm ra.

Thiếu Lâm Truyền Sứ khẽ phất tay trái, lập tức một luồng tiềm lực đánh bạt kiếm, tay phải một chiêu Thiếu Lâm Đoạt Long Thủ bấu vào cổ tay cầm kiếm của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thất kinh, nhảy lùi vào động ba bước! Kiếm thế bỗng thay đổi...

Tử Vi Kiếm phát tiếng gió vù vù, kiếm quay loay loáy, thế như bão tố bốc lên.

Thiếu Lâm Truyền Sứ hừ một tiếng, người đã bay ra ngoài hang. Âu Dương Hải hoành kiếm đứng yên, mắt nhìn các cao thủ ngoài hang, trong lòng cảm khái vạn phần, chỉ vài chiêu giao thủ, chàng cảm thấy tám người này, ai nấy võ công cũng không kém hơn mình, nếu mình không đứng ở thế có lợi thì tám người kia vây đánh liệu có sống nổi không? Nên biết rằng trong hang chật hẹp, người bên ngoài tuy đông nhưng Âu Dương Hải thủ ở trong thì họ nhiều nhất cũng chỉ có một người vào, mấy chiêu kiếm thuật vừa rồi của Âu Dương Hải đã làm họ kinh hãi vô cùng. Cho nên sau khi Thiếu Lâm Truyền Sứ bị kiếm thức của Âu Dương Hải đánh lùi, trong lúc nhất thời, không có một người nào dám ra tay nữa. Trong hang vang ra tiếng kinh ngạc của Võ Đang Truyền Sứ: - Nàng ấy sao lại ở đây?

Hóa ra Công Tôn Lạp chỉ Đông Phương Ngọc đang nằm trong hang. Lý Xuân Hoa quay đầu lại nói: - Cô ta bị Âu Dương đàn chủ đánh lầm đấy.

Ngoài hang có tiếng Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Chư vị sứ giả, các vị mau bao vây lấy cửa ra bên kia, bản Thiên Tôn ở đây truy cản bọn chúng.

Lý Xuân Hoa nghe vậy thất kinh, cánh tay duy nhất của nàng nắm tay áo của Âu Dương Hải nói: - Chúng ta mau đi ngay!

Âu Dương Hải cũng thấy nếu bọn mình trước sau đều bị người bao vây, nhất định phải gặp nguy.

Thế là, chàng thu kiếm chạy vội sang lối ra bên kia.

Kỳ lạ thay, cửa hang bên đó không có động tĩnh gì của tám người đầu lâu. Kỳ thực tám người đầu lâu đó, có bảy người đã chạy sang lối ra phía bắc của hẻm núi, cửa hang bên này chỉ có một mình Dương Đống Thần. Dương Đống Thần trông thấy Âu Dương Hải chuyển thân chạy như bay, hắn vừa đuổi theo ba bước!

Phía sau vang lên tiếng gió lộng... Dương Đống Thần liền dừng bước, nói:

- Thiên Tôn khinh công diệu tuyệt thiên hạ, nhất định có thể đuổi kịp bọn chúng.

Trong hang động tối om, Cô Lâu Thiên Tôn bỗng xuất hiện, chính là người đã làm điều xấu xa với Đông Phương Ngọc.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Dương pháp sứ, ngươi với ta tiếp xúc đã mấy mươi năm rồi, chẳng lẽ không biết tình cách của ta ư?

Dương Đống Thần hừ một tiếng, nói:

- Ta thật không biết ý tứ của ngài, hạ lệnh phải giết bọn chúng nhưng cố ý tha bọn chúng chạy mất cũng là ngài, thật không biết Thiên Tôn có dụng ý gì?

Thiên Tôn không sợ thằng tiểu tử Âu Dương Hải tầm thù, nhưng ta lại sợ hắn ngày sau lớn mạnh thêm, hôm nay ngài không giết hắn, nhưng ta lại muốn giết hắn, để mai sau khỏi nằm mơ thấy ác mộng.

Nói xong cất bước đi liền. Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Dương pháp sứ, ngươi đã không đuổi kịp hắn rồi.

Chợt nghe Dương Đống Thần hừ một tiếng nói, thân người loạng choạng. Hóa ra chân của hắn va phải người của Đông Phương Ngọc nằm dưới đất. Ánh mắt của Cô Lâu Thiên Tôn ở phía sau rất sắc bén, hắn liền nhìn ra ngay người nằm trong hang là Đông Phương Ngọc, khẽ kêu lên ngạc nhiên, thân mình lướt tới.

Dương Đống Thần quay lại nhìn Đông Phương Ngọc, hỏi: - Nữ nhân đó là ai?

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn truy đuổi Âu Dương Hải thì mau đi đi! Hà tất phải nhiều chuyện.

Dương Đống Thần chẳng nói chẳng rằng phóng chạy đi.

Trong hang chỉ còn Cô Lâu Thiên Tôn đứng lặng im như bóng ma và Đông Phương Ngọc, trong bóng tối.

Cô Lâu Thiên Tôn đưa tay bắt mạch Đông Phương Ngọc, rồi áp tai nghe nhịp tim của nàng, hắn thốt lên tiếng kêu kinh ngạc.

Hóa ra mạch nơi cổ tay Đông Phương Ngọc lúc này đã đập nhè nhẹ, tim cũng đã đập.

Tình hình bất ngờ này là điều mà Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không thể tưởng tượng nổi.

Cô Lâu Thiên Tôn trầm ngâm một lúc, đột nhiên kêu ồ lên một tiếng... Hai tay hắn nhanh như chớp vỗ lên ba mươi sáu đại huyệt toàn thân Đông Phương Ngọc.

Sau đó hắn lẩm bẩm tự nói:

- Thật là ý trời, dù mi có tồn tâm muốn tạo thành một ma nữ cũng không thể được như ý.

Hắn lẩm bẩm như vậy, làm cho người ta thật khó hiểu. Cô Lâu Thiên Tôn trầm ngâm một hồi lại nói: - Vốn ta đã cảm thấy rất hoài nghi...

Đông Phương Ngọc tư chất thông tuệ chính là bậc kỳ tài luyện võ, vì sao Bạch Hoàng Giáo Chủ, Bắc Quốc Tiên cơ, không nuôi dưỡng nàng đến nơi đến chốn, hiểu lầm là họ sợ cô gái này thông minh quá người, về sau còn giỏi hơn thầy, cho nên không dám truyền thụ võ nghệ cho nàng.

Không ngờ trong đó lại có bí mật lớn, cô ta từ nhỏ đã mắc phải tuyệt chứng "Hàn Âm Lãnh Huyết", không thể luyện tập võ công.

Nguyên là người bị phải chứng bệnh "Hàn Âm Lãnh Huyết" cấm kỵ luyện tập võ công, nếu như tập luyện võ thì tuổi thọ của người đó sẽ không sống tới ba mươi mùa nóng lạnh. Võ công càng cao, tuổi thọ càng ngắn. Đông Phương Ngọc hồng nhan bạc phận, tuy nàng thông tuệ cử thế, nhưng lại mắc phải tuyệt chứng Hàn Âm Lãnh Huyết, Bạch Hoàng Giáo Chủ, Bắc Quốc Tiên Cơ biết được nội tình, cho nên không truyền thụ tuyệt kỷ cho nàng.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Nhưng mà trời giúp lòng ta, tuyệt chứng "Hàn Âm Lãnh Huyết" của nàng lại được người ta trong lúc vô ý chữa khỏi, ha ha... như thế này ma nữ đã thành rồi...

Cô Lâu Thiên Tôn cười như điên cuồng... Thân người hắn đã biến mất.

Đương nhiên người giải phá tuyệt chứng "Hàn Âm Lãnh Huyết" của Đông Phương Ngọc chẳng phải ai khác chính là Âu Dương Hải với một chiêu Vô Ảnh Chưởng gây nên.

Trên đời này vạn vật vạn sự đều ra khỏi ý liệu của con người. Một miếng ăn một hớp nước...

Đều do tiền định....

* * * Trời đã chiều tà.

Trên một ngọn núi cao, một thiếu niên áo xanh, một nữ lang một tay, một người áo vàng che mặt nạ đầu lâu chậm rãi rảo bước, họ là Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải và Võ Đang Truyền Sứ.

Lý Xuân Hoa đảo nhìn các dãy núi khắp xung quanh, cất giọng nói: - Công Tôn tiên sinh, huynh thật là con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, không biết huynh biến trở thành người đầu lâu lúc nào?

Võ Đang Truyền Sứ cười khẽ!

Ông ta đưa tay lấy mặt nạ đầu lâu xuống để lộ khuôn mặt tiêu sái tuấn dật, chính là Quan Đông đại hiệp Truy Phong tú sĩ Công Tôn Lạp.

Âu Dương Hải nhìn Công Tôn Lạp, thở dài nói:

- Sư huynh, vì mối huyết thù của song thân mà không nề hà gian khổ, đơn thân vào nơi nguy hiểm, linh hồn song thân dưới cửu tuyền có biết, nhất định rất là cảm khái.

Công Tôn Lạp nghe vậy mặt buồn u uất, nói:

- Thật không ngờ ta bao gian khổ mới biết được sự việc Cô Lâu Hung Thủ tụ hội, nhưng rồi lại tan thành mây khói, do thám bí mật không thành, còn suýt nữa mất mạng!

Ông thở dài buồn bã... cảm thấy việc mình muốn bức Cô Lâu Thiên Tôn tiết lộ thân phận, rõ ràng là việc ngu xuẩn, vô cùng hối hận.

Lý Xuân Hoa biết tâm ý của Công Tôn Lạp, nói:

- Ta thấy Cô Lâu Thiên Tôn cực kỳ xảo quyệt gian hiểm, huynh không lên tiếng thì hắn cũng đã nhìn rõ thân phận đáng ngờ của huynh rồi.

Công Tôn Lạp nói:

- Lý minh chủ, Cô Lâu Thiên Tôn đã sớm biết thân phận khả nghi của ta rồi ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn chẳng những sớm biết thân phận của huynh mà hình như hắn còn cố ý thả huynh và bọn ta chạy thoát, với công lực cơ trí của người đó, nếu muốn chặn bắt chúng ta thật không phải là chuyện khó. Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói: - Thế tại sao Cô Lâu Thiên Tôn lại để chúng ta chạy thoát.

Lý Xuân Hoa nói:

- Nguyên nhân vì sao hắn để chúng ta chạy thoát, điều này cũng khó có thể biết được.

Công Tôn Lạp ồ lên một tiếng, nói:

- Lý minh chủ nói không sai, ta nghĩ ra rồi... Âu Dương Hải nói: - Không biết sư huynh nghĩ ra chuyện gì? Công Tôn Lạp trầm ngâm một hồi, rồi nói:

- Trên đường tới nơi tụ hội trong hẻm núi ta đã gặp một người áo lam đeo mặt nạ đầu lâu, khi đó ta gật đầu với hắn, hắn nhìn ta cười nói: - Mười tám năm sau gặp lại, chúng ta mặt mũi đã hoàn toàn khác hắn.

Lúc đó ta chỉ ậm ừ vài câu rồi chia tay.

Đến hẻm núi ta không còn thấy người đầu lâu áo lam nữa, thế thì Cô Lâu Thiên Tôn chính là người mà ta nói chuyện trên đường.

Âu Dương Hải gật đầu nói: - Không sai, chính là người đó.

Không biết sư huynh có nhìn rõ hình dáng của hắn có giống một ai trong võ lâm không?

Công Tôn Lạp dường như đang nhớ lại hình dạng của người áo lam. Hồi lâu...

Công Tôn Lạp lắc đầu nói:

- Ta đoán không ra người này là ai? Lý Xuân Hoa nói:

- Tôi thấy Cô Lâu Thiên Tôn hình như thường đi lại trên võ lâm giang hồ...

Âu Dương Hải không đợi nàng nói hết, nói:

- Hắn thường xuyên đi lại trên giang hồ thế tại sao không có ai biết rõ... Lý Xuân Hoa nói: - Mà

hắn đã dùng rất nhiều khuôn mặt để đi lại trên giang hồ, dường như với mọi chuyện trên giang hồ hắn đều rõ như lòng bàn tay, không một chuyện gì có thể bịp được hắn, nếu ta đoán không lầm, người này thường giám thị bên người chúng ta.

Âu Dương Hải nghe vậy bất giác dòm khắp xung quanh. Lý Xuân Hoa thấy vậy phá lên cười, nói: - Huynh lo gì vậy?

Âu Dương Hải nói: - Sao tỉ tỉ lại dọa người ta?

Lý Xuân Hoa nghiêm nét mặt, nói:

- Suy đoán của ta không phải là vô căn cứ, thực ra Cô Lâu Thiên Tôn nếu muốn sát hại huynh thì còn dễ hơn lấy đồ trong túi.

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Sao hôm nay tỉ tỉ toàn nói những chuyện xui xẻo, làm tăng thêm uy phong của người khác.

Sắc mặt Công Tôn Lạp rất trầm trọng, nói tiếp:

- Lý minh chủ nói không sai, nhưng nguyên nhân tại sao người đó không ám hại chúng ta thì thật là khó đoán.

Lý Xuân Hoa nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn lòng dạ bí ẩn, ai mà biết được tâm ý của hắn như thế nào, ôi...

Lý Xuân Hoa nói đến đây, buông tiếng thở dài... Nàng nhớ lại một chuyện!

Chuyện này chính là chuyện có liên quan đến Cô Lâu Thiên Tôn.

Bởi vì nàng đã hơi đoán ra thân phận lai lịch của nhân vật thần bí này, nàng cảm thấy hiện nay trên đời này chỉ có người đó có đủ mười phần là Cô Lâu Thiên Tôn.

Nàng còn chưa xác định được sự thực nên không thể nói cho Âu Dương Hải biết người đó là ai.

Người mà nàng cho rằng là Cô Lâu Thiên Tôn có rất nhiều chuyện làm nàng hoài nghi, khó hiểu, nhưng tất cả chỉ là những ý niệm nghi ngờ, nàng không dám thổ lộ ra.

Nàng phải ngầm đề phòng, để thời gian biến lộ chiếc mặt nạ của Cô Lâu Thiên Tôn.

Màn đêm buông xuống, trái đất tối sầm. Lý Xuân Hoa đứng lên khẽ nói: - Chúng ta đi thôi!

Ba người trên đường trở lại, Âu Dương Hải hỏi chuyện làm thế nào mà Công Tôn Lạp có được

mặt nạ đầu lâu.

Công Tôn Lạp nói:

- Nói ra chuyện này quả thực có hơi thần kỳ, làm cho người không thể nào tin. Vào lúc sáng sớm, sau khi ta và Sa Mạc Thất Tiễn của thần xạ đường quét dọn ngọn tháp xong, phát giác minh chủ và Âu Dương sư đệ không còn ở đó nữa, thế là tìm kiếm xung quanh. Ta phát hiện một xác chết, chính là một người áo vàng đeo mặt nạ đầu lâu.

Người này hình như mới bị đánh chết, thân thể còn hơi ấm, lúc đó ta cảm thấy vô cùng kinh dị, thình lình có một giọng nói vang lên sau lưng ta: - Nếu ngươi muốn biết bí mật của Cô Lâu Hung Thủ thì mặc quần áo và mặt nạ của người này vào đi, mang danh là Võ Đang Truyền Sứ đến một phong cốc cách đây bảy dặm mà tìm kiếm một phen thử xem.

Ta nghe xong rất kinh hãi quay đầu nhìn bốn phía, nhưng không thấy người nói ở đâu.

Âu Dương Hải nhíu mày, chàng có hơi không tin sự việc kỳ quái này, nhưng xưa nay Công Tôn Lạp không nói dối bao giờ.

Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:

"Người ngầm chỉ thị này chắc là Bạch Hoàng Giáo Chủ, hành tung của người này thần xuất quư nhập, thường giúp đỡ mình, thật không biết là bạn hay là thù?".

Công Tôn Lạp lại nói tiếp:

- Lúc đó ta quát hỏi đối phương là ai? Qua một lúc lâu, xa xa có một giọng nói:

- Tổ chức Cô Lâu Hung Thủ là một hung thủ giết hại sư phụ của ngươi. Người đầu lâu áo vàng này là một đệ tử của phái Võ Đang, hắn thay sư phụ đi ước hội, bị ta ra tay giết chết, đây là một cơ hội ngàn năm một thuở, ngươi đừng nên bỏ lỡ.

Ta nghe xong, tuy trong lòng kinh dị vạn phần, nhưng không thể truy vấn người đó rõ hơn, bởi vì người đó đã bỏ đi.

Âu Dương Hải trợn mắt hỏi: - Chuyện này có thật không? Công Tôn Lạp thở dài:

- Đây là một sự thật như một giấc mộng! Âu Dương Hải nghe xong, trầm mặc không nói.

Tối hôm nay màn đen đầy trời, che phủ cả ánh sáng trăng sao mới mọc. Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp ba người đi nhanh trong đêm tối.

Trong lúc đi nhanh, Âu Dương Hải bất chợt đưa tay kéo Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa và Công Tôn

Lạp đều là những người có kinh nghiệm nhiều trên giang hồ, hai người lập tức dừng thân hình lại.

Chỉ nghe Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Khe núi trước mặt có người trong võ lâm.

Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp lắng nghe một hồi, nhưng không nghe thấy tiếng động nào.

Âu Dương Hải lại nói:

- Họ đi tới phía này, chúng ta mau tìm một nơi để ẩn nấp.

Nói xong, Âu Dương Hải nhảy lên một cây tùng cao bên sườn núi. Lý Xuân Hoa nhảy theo Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp nấp sau một tảng đá.

Quả nhiên một lúc sau, dưới sườn núi vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ. Lý Xuân Hoa và Công Tôn Lạp ngầm kinh dị, không ngờ nhĩ lực của Âu Dương Hải lại tịnh mãn đến vậy.

Tiếp đó, dưới sườn núi đi lên sáu người.

Trên trời không trăng không sao, nhưng mục quang của bọn ba người Âu Dương Hải là hơn hẳn sức nhìn của người thường, họ thấy sáu người này là sáu người đầu lâu.

Họ chính là sáu vị Cô Lâu sứ giả hội họp ở thác nước. Âu Dương Hải nghĩ thầm: - Không biết sáu người đầu lâu này đến đây làm gì?

Lúc này sáu vị Cô Lâu sứ giả đi nhẹ như mèo đêm, đến ngay chỗ ba người Âu Dương Hải chừng mấy trượng.

Bỗng một người trong bọn họ cười nói:

- Chư vị sứ giả, chúng ta ở đây nói chuyện chút vậy. Nói xong sáu vị Cô Lâu sứ giả ngồi xuống đất.

Âu Dương Hải nhớ giọng nói của người vừa rồi chính là giọng nói của Tuyết Sơn Cô Lâu sứ giả, Âu Dương Hải sau khi được biết sáu người này là hung thủ sát hại song thân, chàng đã nhớ rất rõ giọng nói, dáng hình của sáu người, vì họ đều che mặt nạ đầu lâu, che lấp đi mặt thật nên Âu Dương Hải càng lưu ý đặc tính của sáu người bọn họ để sau này tìm kiếm.

Một Cô Lâu sứ giả giọng hơi khàn, cười ha hả nói:

- Từ mười tám năm trước, sau khi chúng ta tụ họp ở Thiên Kiếm Đàm, chư vị ai nấy đều quy ẩn, rất ít đi lại trên giang hồ, hôm nay lại được tái ngộ, quả thực hiếm có, chỉ tiếc rằng nơi thâm sơn cùng

cốc này không thể nào bày yến tiệc được để chén mừng một phen, thật đáng tiếc.

Một giọng nói già nua của một người, thở dài nói:

- Hoa Sơn sứ giả, bây giờ chúng ta mượn nơi này để thương lượng đại sự, còn bụng dạ nào mà uống rượu chúc mừng.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

- Trong sáu vị Cô Lâu sứ giả này, một là Tuyết Sơn, một là Thiếu Lâm, một là Hoa Sơn, hãy còn ba người nữa...

Hà hà... đêm nay biết được lai lịch môn hộ những kẻ thù này thật không khó.

Còn Lý Xuân Hoa thì không ngờ mối huyết thù của cha mẹ Âu Dương Hải lại liên quan đến Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Tuyết Sơn, các đại môn đại phái, chắc là những người tham dự vụ Thiên Kiếm Đàm năm xưa bao gồm hết cả cao thủ võ lâm các nơi trong thiên hạ, nhưng điều làm cho người ta kinh dị là cha mẹ của Âu Dương Hải vì chuyện gì mà làm cho những cao thủ này căm thù, sát hại họ, ngay cả phụ thân của mình cũng là một trong những hung thủ, giết hại cha mẹ Âu Dương Hải.

Hoa Sơn sứ giả cười khô khốc, nói:

- Chúng ta phải thương lượng chuyện gì? Chuyện đã đến thế này còn có gì để mà thương lượng.

Tuyết Sơn sứ giả nói:

- Hoa Sơn sứ giả nói không sai, sự việc đến hôm nay, chúng ta chỉ bị người sai khiến, lợi dụng sau đó từng người một bị sát hại, ngấm ngầm, hừ hừ... chư vị sứ giả, tuy chúng ta không dùng mặt thật tương kiến, nhưng chư vị đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, thật không ngờ là người có danh vọng như chư vị lại cam nguyện quì gối trước người khác, bị thụ chế bởi một người mà chúng ta chưa hề quen biết.

Nghe Tuyết Sơn sứ giả nói xong, Âu Dương Hải và mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Thật không ngờ những Cô Lâu sứ giả này, mỗi người đều chưa từng thấy mặt thật của Cô Lâu sứ giả khác, có thể nói không ai quen biết ai. Càng ngạc nhiên hơn, những Cô Lâu sứ giả này cũng không quen biết Cô Lâu Thiên Tôn.

Như vậy, Cô Lâu sứ giả chính là những du hồn vô chủ, toàn bộ bị khống chế bởi Cô Lâu Thiên Tôn.

Sự việc này thật là chuyện lạ từ xưa tới nay giang hồ võ lâm chỉ có một. Hoa Sơn sứ giả cười nhạt

nói:

- Mọi người đều bị người ta chế ngự, còn ra cái gì nữa? Hề hề, thế mà các ngươi lại chịu đựng được những mười tám năm, nhưng Hoa Sơn phái của ta đã có dự định.

Bỗng một Cô Lâu sứ giả áo đỏ lạnh lùng nói tiếp:

- Một cây không làm nổi cái nhà, hai tay không địch nổi bốn tay. Hoa Sơn sứ giả nghe vậy hừ một tiếng, nói: - Không Động sứ giả, không hẳn là ông hơn ta bao nhiêu. Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, nghĩ: - Lại là một phái lớn, ha ha! Hãy còn hai vị.

Cô Lâu sứ giả áo đỏ đằng hắng, nói:

- Nói hay lắm, Hoa Sơn Thiên Thủ Chưởng sớm đã vang danh thiên hạ, đương nhiên là phái Không Động địch không nổi rồi.

Hoa Sơn sứ giả cười nhạt nói:

- Không Động sứ giả, không biết mười tám năm nay, tuyệt kỷ Thất Thương Quyền, Phi Lăng Kiếm của quí phái đã luyện thành chưa? Không Động sứ giả nghe xong hình như chấn kinh vô cùng, đứng dậy nói: - Không ngờ tin tức của Hoa Sơn phái lại linh thông như vậy, xem ra quí phái đã khổ công lo toan cho bản phái rồi đấy!

Tuyết Sơn sứ giả cười lớn, nói:

- Mời hai vị ngồi xuống, nghe đệ trình bày, việc Không Động sứ giả bế sơn tập luyện Thất Thương Quyền, Phi Lăng Kiếm, chư vị ở đây đều đã sớm biết, ha ha. Đây hoàn toàn trúng phải thủ pháp khiêu khích ly gián của Cô Lâu Thiên Tôn.

Hoa Sơn sứ giả vuốt râu cười nói:

- Mười tám năm trước, đệ đã cảm thấy Cô Lâu Thiên Tôn lợi dụng chúng ta, quả nhiên sau vụ Thiên Kiếm Đàm ta khám phá ra Cô Lâu Thiên Tôn lúc nào cũng nghĩ phương pháp hại từng người chúng ta, hơn nữa phương pháp rất thâm độc, khiêu khích, ly gián, không điều gì không làm... hắn hoàn toàn không đếm xỉa đến qui củ và tín nghĩa giang hồ... Nói đến đây, ông ta cố ý giả vờ ho, im lặng không nói nữa.

Không Động sứ giả dường như hoài nghi vô cùng, nói: - Huynh đệ, vì sao ta không biết.

Tuyết Sơn sứ giả nói:

- Không Động đã lâu đời ở non cao biên thùy, rất ít khi vào Trung Nguyên, mà tại hạ thường đi lại

vùng đại giang nam bắc, đương nhiên với những hành vi của Cô Lâu Thiên Tôn thì ta hiểu rõ như lòng bàn tay.

Hoa Sơn sứ giả khàn khàn nói:

- Tuyết Sơn sứ giả với những chuyện Cô Lâu Thiên Tôn chắc là am tường, tại hạ nguyện nghe cao kiến.

Tuyết Sơn sứ giả cười ha ha, nói:

- Huynh đệ đã cùng Thiếu Lâm sứ giả thương lượng chuyện này, thấy rằng lúc này chúng ta bất tất phải nói nhân nghĩa đạo đức với hắn nữa, và cả lời ước khi xưa...

Tuyết Sơn sứ giả ngừng lại, quay đầu nhìn hai vị Cô Lâu sứ giả mặc áo màu bạc và màu tím, mà từ đầu đến giờ vẫn không lên tiếng, hỏi: - Không biết Thiên Sơn, Chung Nam hai vị sứ giả, với sự việc này có cách nhìn như thế nào?

Âu Dương Hải nghe vậy mừng thầm, tự nhủ:

- Không ngờ sáu người này đều là người các đại môn phái trong thiên hạ. Thình lình.

Nơi sườn núi vang lên tiếng bước chân... Tuyết Sơn sứ giả quát lớn: - Người nào...

Hai chữ này vừa nói thốt ra, đã nghe tiếng cười ha ha vang lừng... Một bóng đen như bóng ma đi đến.

Người này chính là Cô Lâu Thiên Tôn, hành tung đầy kỳ bí. Sáu vị Cô Lâu sứ giả trông thấy hắn đều nhất tề đứng dậy.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp trong lòng đều kinh ngạc, Cô Lâu Thiên Tôn đến đây từ lúc nào sao bọn mình không hay biết.

Cô Lâu Thiên Tôn cười xong, vuốt râu nói:

- Không ngờ chư vị sứ giả tụ họp ở đây bàn chuyện đại sự, thật là một cuộc họp lớn, ha ha ha...

Nói xong, người này lại cười vang, thanh âm vang rền khắp núi. Tuyết Sơn sứ giả khẽ cười, nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngài tự đến đây thật là tốt quá, chúng ta khỏi phải đi tìm ngài.

Tuyết Sơn sứ giả lúc này đã ngầm phòng bị, ông ta biết Cô Lâu Thiên Tôn xuất hiện, có thể sẽ hạ độc thủ với mình, ông ta liếc nhìn năm vị Cô Lâu sứ giả kia nói: - Phải, đám du hồn vô chủ của chúng ta có rất nhiều sự việc không được rõ muốn ngài giải thích cho.

Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải nghe vậy mắng thầm:

- Thật là người xảo quyệt, hắn sợ một mình cô thế, cho nên dùng lời nói lôi kéo thêm năm người khác.

Âu Dương Hải ngầm cảm thấy người trong giang hồ thật không đơn giản, ai ai cũng xảo quyệt gian hiểm như hồ ly.

Cô Lâu Thiên Tôn gật đầu nói:

- Được! Các ngươi đã hỏi thì ta nói những điều ta biết cho các ngươi. Tuyết Sơn sứ giả trầm ngâm một hồi rồi hạ giọng: - Về việc Không Động sứ giả bế môn luyện tập Thất Thương Quyền, Phi Lăng Kiếm, có phải ngài đã nhờ người nói cho chúng ta biết?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:

- Ta tưởng rằng ngươi muốn hỏi chuyện gì, chẳng ngờ cũng chỉ vì tính mạng của ngươi mà thôi.

Tuyết Sơn sứ giả hừ một tiếng, nói:

- Chưa chắc là ngài đã có thể làm thế nào được ta. Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói: - Có phải ngươi muốn thử võ công của ta? Tuyết Sơn sứ giả nói:

- Ngài hãy còn chưa trả lời câu hỏi của ta, còn muốn giao đấu e cũng chưa muộn.

Cô Lâu Thiên Tôn nói: - Ngươi vừa đánh, vừa hỏi.

Tuyết Sơn sứ giả bị Cô Lâu Thiên Tôn ép bức trở nên giận dữ... Chợt nghe giọng của Hoa Sơn sứ giả quát lên:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ta tiếp mấy chiêu của ngươi xem thử. Tuyết Sơn sứ giả, huynh cứ hỏi hắn những chuyện mà huynh muốn hỏi.

Nói xong, Hoa Sơn sứ giả nhảy tới, tay phải đánh thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói:

- Sáu người các ngươi, ai muốn thì hãy vào đây.

Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn di chuyển mấy thước, đã tránh khỏi một chưởng của Hoa Sơn sứ giả.

Hoa Sơn sứ giả gầm lên, tả chưởng trước ngực phóng nhanh ra. Lực đạo mãnh liệt từ ngọn chưởng áp thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn thản nhiên nói: - Ngươi cứ dốc toàn lực dùng Hoa

Sơn Thiên Thủ chưởng đi xem nào! Tay áo của hắn khẽ phất lên rồi thu lại, người đã di chuyển ra ba bước. Hoa Sơn sứ giả bỗng cảm thấy cương lực nội gia của mình đánh ra bị một lực âm nhu thu hút qua một bên, không khỏi thất kinh.

Ông ta vội trầm khí đan điền, giữ vững thân người rồi di chuyển nhanh sang trái ba bước.

Mấy chiêu giao thủ, mọi người ở đó đã thấy Cô Lâu Thiên Tôn võ công cao thâm khó lường.

Tuyết Sơn sứ giả quát lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi là người nào? Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:

- Ta là ai ư? Nói ra thì các ngươi cũng không biết. Hoa Sơn sứ giả lại tung mình tiến lên, nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi hãy tiếp một chưởng nữa của ta xem nào? Tay phải đưa ra, khẽ đánh thẳng đến.

Chưởng thế lần này của Hoa Sơn sứ giả đánh ra không có một tiếng gió nào.

Cô Lâu Thiên Tôn nhấc chân trái, năm ngón tay khẽ búng, thân người vọt đi năm thước, nói: - Dù là mười chưởng cũng được, ngươi cứ việc ra tay đi.

Hoa Sơn sứ giả hừ một tiếng, hai vai lảo đảo lùi lại hai bước. Tuyết Sơn sứ giả hét:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi trả lời câu hỏi như vậy, nào có như lời ngươi đã hứa.

Bỗng Thiếu Lâm sứ giả đánh vù một chưởng vào lưng Cô Lâu Thiên Tôn nói: - Ngươi cũng tiếp thử một chưởng của ta xem sao?

Thiếu Lâm sứ giả công lực rất hùng hậu, một chưởng đánh ra uy lực ghê gớm, chỉ nghe chưởng phong ào ào như sóng vỗ bờ đá.

Tuyết Sơn sứ giả nhìn thấy Thiếu Lâm sứ giả ra tay, trong bụng mừng thầm, cao giọng nói: - Sứ giả các phái, Cô Lâu Thiên Tôn đã nói trước rồi, các ngươi cứ việc ra tay đi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười sằng sặc, cả một thân mình của hắn bay vọt lên cao, rồi khéo léo lộn một vòng đáp xuống ngoài tám thước, nói: - Ta họ Khô, tên Thủy. Ha ha, các ngươi biết tên này không? Cho nên nói ra các ngươi cũng đâu có biết được.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe vậy mắng thầm: - Thật là một người đê tiện vô liêm sỉ...

Cô Lâu Thiên Tôn vừa dứt tiếng...

Chợt nghe tiếng cười quái dị của Không Động sứ giả vang lên, nói: - Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi tiếp Phi Lăng Kiếm của ta thử xem! Thình lình, hàn quang rợn người...

Một đạo bạch quang bay vút thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn cười đáp:

- Phi Lăng Kiếm chính là tuyệt kỷ thất truyền của phái Không Động đã vang danh võ lâm, không biết Phi Lăng Kiếm mà ngươi luyện có phải thật sự là tuyệt kỷ chính truyền không?

Nói chưa xong, đạo hàn quang đã tới sát người, nhưng Cô Lâu Thiên Tôn vẫn không hoang mang, vừa nói vừa vung tay phải ra phía sau chộp một cái.

Trong tay hắn đã nắm được một thanh đoản kiếm bay tới, thủ pháp xảo diệu vô cùng. Cô Lâu Thiên Tôn vừa tiếp được đoản kiếm, lại có thêm hai đạo bạch quang nữa xé gió bay vù tới.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha, nói:

- Hai kiếm này, đường bắn tới có hơi không giống nhau, trong đó nhất định có giấu bí mật.

Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn phất tay một cái, thi triển "Thiết tụ thần công" dùng nội gia cang khí chặn đứng thế lực bắn tới của hai thanh kiếm nọ.

Điều kỳ quái là Cô Lâu Thiên Tôn phất tay một cái, hai thanh kiếm cách nhau mấy thước trong không gian bỗng nhập lại.

Bất chợt...

Cô Lâu Thiên Tôn hất cổ tay phải, thanh đoản kiếm tiếp rời khỏi tay bay đi nhanh như sao sa, đánh trúng vào hai thanh kiếm trên không trung. Keng keng mấy tiếng, ba thanh kiếm bay tung lên cao ba trượng.

Đột nhiên ba thanh kiếm trên không trung biến thành mười mấy đạo bạch quang bắn xuống sáu người phía dưới.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Đây là sự lợi hại của Phi Lăng Kiếm, mọi người chú ý, đừng để bị tiểu kiếm đâm trúng.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, ẩn thân trong lá cây rậm rạp trong thấy mấy chiêu thi triển của mấy người, trong lòng đều tán thán.

Cô Lâu Thiên Tôn trong lúc mười mấy đạo bạch quang bắn xuống, thân người phi lên không...

Chỉ thấy thân mình của hắn bay trong không trung, từng đạo bạch quang đều bị đánh rơi. Tốc độ,

thủ pháp của hắn nhanh như sấm sét.

Cô Lâu Thiên Tôn đánh rơi đạo bạch quang cuối cùng... Hắn ngẩng đầu cất một tràng cười ha ha đắc ý.

Sáu vị Cô Lâu sứ giả trong lòng đều chấn động. Tuyết Sơn sứ giả quát lên: - Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi đắc ý cái gì? Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Ta cười sáu người các ngươi quá ngu ngốc, đã dám phản bội lại ta! Không Động sứ giả lạnh lùng nói: - Ngươi không phải ba đầu sáu tay, tại sao chúng ta phải phục ngươi cơ chứ?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Nhưng sự đã đến hôm nay, các ngươi không phục ta thì cũng phải phục. Hoa Sơn sứ giả cười nhạt nói: - Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi đừng quá khoa trương, chúng ta cùng nhau ba trăm hiệp quyết phân thắng phụ.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Khỏi phải đánh nữa, trước mắt thì sáu người các ngươi không sống quá hai giờ nữa.

Thiên Sơn sứ giả lạnh lùng nói:

- Ta không tin trên đời này lại có quỉ, ngươi đứng đây với bọn ta hai giờ xem chúng ta có chết không.

Vị sứ giả của phái Thiên Sơn này lại là một người nữ, giọng nói trong trẻo, cao vút.

Cô Lâu Thiên Tôn quay đầu nhìn Thiên Sơn sứ giả nói:

- Nói thực cho các ngươi biết, vừa rồi sáu người các ngươi đã trúng phải "Mai hương kịch độc" của ta, nếu không tin thì các ngươi hít vài hơi chân khí vận công thử coi!

Sáu người Cô Lâu sứ giả nghe vậy thất kinh... Họ bất giác hít vài hơi dài.

Ngay trong lúc sáu người hít hơi, trên sườn núi thoang thoảng một mùi hương hoa mai.

Bỗng Cô Lâu Thiên Tôn cười như điên cuồng, nói:

- Ai thuận với ta thì sống, trái ta thì chết, bây giờ các ngươi đều trúng "Mai hoa kịch độc" của ta rồi, trong bảy ngày độc tính phát tác, bọn ngươi nếu còn muốn sống thì phải cúi đầu nghe lệnh của ta, ha ha ha...

Tiếng cười xé toang khoảng không, bóng Cô Lâu Thiên Tôn đã mất hút. Lý Xuân Hoa nói: - Đi mau lên, chúng ta đừng để trúng độc.

Nàng và Âu Dương Hải nhảy xuống đất, Công Tôn Lạp từ sau phiến đá chạy ra...

Ba người chạy xuống sườn núi nhanh như điện.

Sự đột biến này làm cho sáu vị Cô Lâu sứ giả đều trợn mắt há mồm. Bởi vì chẳng qua chỉ trong một tích tắc, dù rằng ai ai cũng cơ trí tuyệt luân, kinh nghiệm phong phú, nhưng cũng không biết phải ứng phó với sự việc đột biến này như thế nào.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp chạy liền một mạch ba bốn dặm mới ngừng thân hình lại.

Công Tôn Lạp thở dài, nói:

- Cả đời ta cũng chưa thấy qua người nào thâm hiểm như vậy, dù có cơ cảnh đến mấy cũng khó tránh khỏi bị trúng độc thuật của Cô Lâu Thiên Tôn.

Nguyên là trong lúc sáu vị Cô Lâu sứ giả hít không khí vô, Cô Lâu Thiên Tôn mới phóng "Mai Hương độc" ra, sáu vị Cô Lâu sứ giả bất giác đều bị trúng độc.

Sự xảo quyệt, thâm hiểm này quả thực làm cho người ta kinh hãi. Đột nhiên phía sau có tiếng bước chân...

Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp đồng loạt quay lại nhìn... Vừa mới nhìn, ba người đều giật mình.

Chỉ thấy ngoài bảy trượng có một người từ từ đi lến, người đó chính là Cô Lâu Thiên Tôn. Âu Dương Hải đưa tay rút phắt thanh Tử Vi kiếm sau vai. Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp cũng đều rút binh khí, bước chân ba người khẽ di động, đứng thành một thế công thủ đều có lợi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, nói:

- Sóng Trường giang lớp mới thay lớp cũ, võ lâm giang hồ thật sự có hậu sinh khả úy.

Hắn nói xong chợt quay mình định đi. Âu Dương Hải quát lên: - Cô Lâu Thiên Tôn dừng bước.

Âu Dương Hải tay cầm Tử Vi kiếm, tung mình nhảy một cái, cản đường đi của hắn.

Trường kiếm trong tay khẽ vung lên, trong thoáng chốc... Liên tục đánh ra năm kiếm.

Kiếm phong ào ạt, lạnh thấu xương.

Cô Lâu Thiên Tôn cười cuồng ngạo, liên tục di động năm vị trí, ung dung tránh khỏi năm kiếm nói: - Kiếm thuật của ngươi khá lắm, tiếc rằng hãy còn chưa phải là đối thủ của ta.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

- Âu Dương Hải ta ngày hôm nay vì báo mối cừu song thân, dù rằng võ công kém hơn ngươi, chết cũng không hận! Ngươi phát chiêu đi, ta không quen nhìn thái độ giả nhân giả nghĩa của ngươi.

Quát xong, Âu Dương Hải dùng một chiêu kiếm "Tiếu Chỉ Thiên Nam" đâm nhanh tới.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ đảo người tránh khỏi.

Hai người đều xông tới, chiến đấu liền mười hiệp. Cô Lâu Thiên Tôn chợt biến chiêu, lật tay trái chộp lấy cổ tay phải của Âu Dương Hải, tay phải hắn vỗ một chưởng vào ngực trái Âu Dương Hải. Âu Dương Hải không thể né kịp. Đang lúc nguy cấp, Lý Xuân Hoa từ một bên xông tới phóng chưởng đánh tạt vào chưởng lực của Cô Lâu Thiên Tôn, Âu Dương Hải mới tránh khỏi chiêu này.

Cô Lâu Thiên Tôn hình như không muốn chiến đấu, thế là hắn liên tiếp tung ra mấy chiêu khoái công.

Bỗng Âu Dương Hải hét lớn: - Hoa tỉ tỉ, tránh ra.

Lý Xuân Hoa đang đánh ra mười tám chiêu, chợt nghe Âu Dương Hải hét bèn nhớ ra Vô Ảnh Chưởng cực kỳ lợi hại của Âu Dương Hải.

Nàng vội lùi lại phía sau...

Quả nhiên cùng với tiếng hét của Âu Dương Hải, tả chưởng đã đánh thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Vô Ảnh Chưởng của Âu Dương Hải từ tay trái của đánh ra... Tử Vi Kiếm bên tay phải lại triển khai một chiêu kiếm pháp "Vạn Lưi Qui Tông" nhanh như điện chớp.

Vút vút vút...

Tử quang loang loáng! Kiếm khí xung thiên!

Bóng của Cô Lâu Thiên Tôn chập chờn như bóng ma. Đột nhiên...

Kiếm quang bỗng thu lại... Một tiếng cười ha hả vang lừng...

Thân hình của Cô Lâu Thiên Tôn bay vọt lên không cao bảy trượng rồi bay vụt đi.

Âu Dương Hải đứng thế cung tiễn bộ, tay phải cầm kiếm, ánh mắt đầy vẻ bâng khuâng nhìn mũi

Tử Vi Kiếm máu tươi nhỏ xuống từng giọt, mừng rỡ nói: - Hắn đã bị thương dưới kiếm

Chương 17: Thần Thánh Mẫu Thân

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp triển khai khinh công, truy đuổi thật nhanh theo hướng Cô Lâu Thiên Tôn đã mất hút!

Â

Ba người chạy một hồi, đã thể hiện rõ kình lực của ba người ai mạnh ai yếu.

Lý Xuân Hoa vẫn còn theo sát bên người Âu Dương Hải, nhưng Công Tôn Lạp đã rơi lại mấy trượng.

Lý Xuân Hoa ngầm kinh ngạc, nàng thấy võ công Âu Dương Hải gần đây tăng tiến vượt bậc.

Từ khi chàng bị Dao Trì Ma Nữ đánh bị thương tại bên bờ Thiên Kiếm Đàm, sau khi được Bạch Hoàng Giáo Chủ chữa trị, hình như võ công của chàng nay lại tăng tiến.

Tuy võ công khi xưa của Âu Dương Hải đã có tiến bộ xuất kỳ, nhưng đặc biệt nhất là trong thời gian gần đây, mức tiến bộ mỗi ngày nhanh hơn, giống như ngàn dặm mỗi ngày.

Sự tiến bộ này tự Âu Dương Hải cũng không biết.

Bỗng Âu Dương Hải dừng lại, quay qua nói với Lý Xuân Hoa:

- Hoa tỉ tỉ, hai người hãy quay trở về ngọn tháp, một mình đệ đuổi theo Cô Lâu Thiên Tôn là được rồi!

Chàng không đợi Lý Xuân Hoa trả lời, đột nhiên phóng vụt đi như một làn khói.

Lý Xuân Hoa vội kêu lên:

- Âu Dương Hải, huynh dừng lại đã?

Âu Dương Hải không để ý tới tiếng kêu của Lý Xuân Hoa, bóng người chàng đã mất hút.

Lý Xuân Hoa vội nói với Công Tôn Lạp:

- Công Tôn tiên sinh, huynh trở về ngọn tháp tụ tập Sa Mạc Thất Tiễn đi tuần thị núi Cửu Cung

Sơn, chờ đợi tiếp ứng?

Nói chưa dứt lời, thân người Lý Xuân Hoa như chim én bay, chỉ vài cú nhảy, đã không còn tăm dạng.

Âu Dương Hải thấy rõ ràng viết máu trên mũi kiếm, chàng biết Cô Lâu Thiên Tôn đă bị thương dưới kiếm, nhưng chàng không biết Cô Lâu Thiên Tôn bị thương có nặng không?

Âu Dương Hải chạy một mạch sáu bảy dặm, nhưng bóng ma của Cô Lâu Thiên Tôn như chim én vào biển cả, không tìm thấy một vết tích nào.

Âu Dương Hải đột nhiên giảm tốc độ chạy, chàng bước chậm rải.

Trong đầu chàng tái hiện lại trận đánh hung hiểm khi nãy, chàng bất giác vả mồ hôi, nếu không phải Lý Xuân Hoa liều mạng tiếp cứu thì khuư tay của mình bị kẹp gãy rồi, hậu quả khó mà lường được.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải tự nhiên thấy sợ cho võ công của Cô Lâu Thiên Tôn, nhưng khi chàng nghĩ tới thù hận thì nỗi sợ bị áp chế. Chàng cứ vừa đi vừa suy nghĩ vậy. Bỗng nhiên? một giọng nói từ phía sau vang lên: - Âu Dương Hải?

Giọng nói nặng nề, kéo dài? Giống như một ngươì đang than thở. Lại giống như, tiếng ma qủi đang gọi. Âu Dương Hải giật nảy mình. Chàng quay lại, ngầm vận chân khí đến hai cánh tay, sau đó quay hẳn lại, đôi mắt chàng quét nhanh về phía trước?

Chỉ thấy trên một phiến đá ngoài bảy trượng, có một bóng người ngồi xếp bằng.

Âu Dương Hải cho rằng người đó là sư phụ của mình, bởi vì thói quen của Thiết Địch Quái Hiệp là ngồi xếp bằng trên một phiến đá.

Nhưng khi chàng nhìn rõ bộ mặt nạ đầu lâu trên mặt người kia thì chàng biết không phải.

Cô Lâu Thiên Tôn mà lúc nãy chàng trực đuổi, bây giờ đang ngồi trên phiến đá, nhưng Âu Dương Hải lại trù trừ không dám tiến lên. Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói: - Âu Dương Hải, ngươi qua đây.

Âu Dương Hải khẽ hừ một tiếng? chàng không trả lời, cũng không cất bước đi tới. Chỉ dương mắt nhìn chằm chằm vào Cô Lâu Thiên Tôn. Chỉ thấy hắn ngồi xếp bằng trên phiến đá, hai mắt khép lại. Âu Dương Hải không nhận thấy trên mình Cô Lâu Thiên Tôn bị thương ở chỗ nào. Lại nghe Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói: - Âu Dương Hải ngươi sợ à?

Âu Dương Hải khịt mũi một cái rồi cất bước đi tới. Đi được ba bước, Âu Dương Hải bỗng nhớ ra một chuyên? Chàng vội dừng bước.

Âu Dương Hải nhớ lúc mình ở nghĩa địa Hán Dương thành, bị Đường Hải Ninh ám toán, chàng không dám đi tiếp nữa.

Có câu nói rằng: Một ngày bị rắn cắn, bảy ngày sợ dây thừng.

Huống chi chàng cảm thấy Cô Lâu Thiên Tôn xảo quyệt, thâm hiểm còn hơn Đường Hải Ninh rất nhiều, không biết hôm nay Cô Lâu Thiên Tôn muốn dùng cách gì để ám toán mình.

Co Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải, sao ngươi không dám bước tới ba bước nữa?

Âu Dương Hải nghe vậy, lại hừ một tiếng? Chàng ngầm vận công lực lên đến mức cao nhất, rồi bước tới ba bước.

Bởi vì Âu Dương Hải cảm thấy khoảng cách giữa mình với hắn còn rất xa, làm sao có thể giết hắn được? Làm sao có thể trả được mối thù?

Nhưng Âu Dương Hải đi lên ba bước xong thì không dám đến gần hơn nữa.

Lúc này khoảng cách giữa Âu Dương Hải và Cô Lâu Thiên Tôn từ bảy trượng thu ngắn còn năm trượng.

Cô Lâu Thiên Tôn chậm rãi nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đi tới ba bước nữa đi! Tiếng nói của hắn y như tiếng quỉ câu hồn. Âu Dương Hải bất giác đưa chân?

Ngay khi đó?

Âu Dương Hải tỉnh ngộ rằng đó là một âm mưu, chàng muốn rút chân lại, nhưng chân trái đã đạp xuống.

Xa xa trong phong cốc vang lên tiếng quát: - Mau dừng bước không nên tiếp cận hắn Âu Dương Hải nghe thấy tiếng quát này thì giật mình, chàng đẩy chân trái muốn lùi lại ngay.

Ai ngờ dưới chân Âu Dương Hải chợt cảm thấy một vật sắc nhọn xuyên thủng đế giày, rồi cảm thấy một cơn đau thấy xương, mắt lập tức tối sầm, đầu óc hôn mê.

Âu Dương Hải la thầm:?Hỏng rồi! Đây là độc khí gì??. Lúc đó, Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả điên cuồng? Hắn nói:

- Lăng Hình Đinh bên trong nội chứa hàng trăm thứ độc trên thế gian! Ha ha? Trong thiên hạ còn

có ai có thể giải được độc này?

Cô Lâu Thiên Tôn nói xong tung mình đi mất.

Âu Dương Hải chỉ nghe ba chữ?Lăng Hình Đinh? còn những lời khác chàng đã không thể nào nghe rõ được, hai vai run lẩy bẩy, người Âu Dương Hải ngã nhào xuống.

Cô Lâu Thiên Tôn bay đi, Âu Dương Hải ngã xuống và đồng thời một bóng đen bay tới cực nhanh.

Người đó phi thân tới chộp lấy thân người Âu Dương Hải.

Tốc độ nhanh như sấm chớp, có thể nói là Cổ Lâu Thiên Tôn vừa mới bay khỏi phiến đá thì tiếp đó là một phu nhân đáp xuống phiến đá.

Phu nhân không hề truy kích Cô Lâu Thiên Tôn, đem Âu Dương Hải đặt lên phiến đá, hai tay điểm cách không liên tiếp huyệt đạo toàn thân Âu Dương Hải.

Thủ pháp cách không điểm huyệt của bà ta thật là hiếm thấy trên võ lâm. Lúc này, bên ngoài cốc vang lên một tiếng hú dài?

Một bóng người trong chốc lát đã bay xuống. Phu nhân trên phiến đá đột nhiên nói:

- Sáu trượng xung quanh phiến đá đầy độc dính, sư huynh chú ý.

Người bay tới nghe vậy khẽ đảo người hai cái, thân người vừa đáp xuống lại phi lên phiến đá.

Người này mà hộp mõm dài y như con khỉ, ông ta chính là Cổ Thiên Nhân Viên.

Hai tay phu nhân vẫn vỗ liên tiếp lên huyệt mạch của Âu Dương Hải, miệng nói: - Sư huynh, huynh mau xem?Lăng Hình Đinh? rơi đầy trên mặt đất xem có chứa độc chất gì?

Cổ Thiên Nhân viên nhìn Âu Dương Hải nằm trên phiến đá, ông ta đã biết Âu Dương Hải trúng kịch độc, trông thấy vẻ hoang mang của phu nhân, ông ta cũng thất kinh. Cổ Thiên Nhân Viên không nói tiếng nào, từ trên phiến đá khẽ nhảy ra ngoài bảy trượng.

Quay mình nhìn lại, chỉ thấy khắp xung quanh, phiến đá trong vòng năm trượng, vương vãi cả trăm cây đinh nhỏ sắc cạnh, những cây đinh nhỏ bé này bén nhọn, màu đen tuyền, cho nên trong đêm tối dù cho ánh mắt có tinh đến đâu cũng không thể phát giác những cây Lăng Hình Tiểu Đinh này vương vãi trên mặt đất.

Cổ Thiên Nhân Viên đưa tay nhặt một cây đinh, đưa trước mắt ngửi mấy cái.

Ông ta khẽ kêu lên một tiếng, cầm cây đinh nhỏ nhảy lên phiến đá nói:

- Đại Ngọc, ta đến thay muội đây, muội thử xem thứ đấy là độc gì?

Phụ Nhân nói:

- Sư huynh muội vừa điểm huyệt?Thần Đại? của nó, huynh mau dùng Thiên Lang Chỉ Kình điểm vào huyệt?Khí Trụ?, thuận theo mạch mà xuống, không được ngừng lại.

Vừa trong lúc đó, phụ nhân đã điểm lên huyệt?Thần Đại? của Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên tay phải khẽ điểm tiếp vào huyệt?Khí Trụ?. Nữ nhân cầm lấy?Lăng Hình Đinh? quan sát? Một lúc lâu! Đôi mắt sau tấm lụa đen che mặt bà ta bắn ra tia sáng kinh sợ. Thân người bà ta run lên.?Tách? một tiếng, mũi ám khí Lăng Hình Đinh rơi trên phiến đá.

Đôi mắt phụ nhân đã long lanh nước mắt. Tình huống này rõ ràng tính mạng của Âu Dương Hải bị trúng độc cực kỳ nghiêm trọng.

Lúc này bàn tay Cô Thiên Nhân Viên đặt lên huyệt?Khí Hải? ngay bụng Âu Dương Hải, lên tiếng nói:

-Đại Ngọc, chất độc toàn thân nó đã bị ép ra đến chân trái. Không biết?

Phụ nhân buồn bã nói:

- Độc của Lăng Hình Đinh là tổng hợp ba loại độc làm chủ là Miêu Cương Độc Cổ, Thiên Niên Chiêu Khí, Thanh Hải Độc Thủ, còn có loại độc làm phó là rết, rắn độc, nhện độc, bò cạp và thêm mấy mươi loại cỏ độc phụ thêm, tất cả chế thành chất kịch độc?Đích Trường Hồng?. Cổ Thiên Nhân Viên kinh hãi nói: - Nó trúng phải chất độc?Đích Trường Hồng? ư?

Phụ nhân thở dài nói:

- Chất độc Đích Trường Hồng này là một loại độc lợi hại nhất trên đời, được ghi trong? Hải Lưu Chân Kinh?, không ngờ tên khốn khiếp kia cướp được bộ chân kinh này xong, thì những kỳ môn dị học kia lại giúp cho hắn càng hung hăng hơn.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Đại Ngọc, muội đã biết hắn là ai hay sao? Phụ nhan nói: - Không, chỉ là hoài nghi.

Bởi vì chất độc?Đích Trường Hồng? chỉ có ghi trong?Hải Lưu Chân Kinh??. Người đó biết chế chất độc này đương nhiên là căn cứ những điều ghi trong sách. Khi xưa?Hải Lưu Chân Kinh? ở trong tay ta, phần bị rơi vào tay Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội. Chính là phần sau có ghi chép?Đích Trường Hồng?.

Cổ Thiên Nhân Viên lên tiếng:

- Thế thì chất độc trên người nó không thể tiêu trừ được ư? Nữ nhân thở dài:

- Sư huynh, huynh biết đấy, nếu nó có mệnh hệ gì thì muội biết đối xử thế nào với Kiệt ca ca dưới chín suối? Dù sao đi nữa, ta cũng không thể để nó chết đi, dù ta có mất mạng ở đây cũng không tiếc, ta muốn nó sống mãi. Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy chăm chú nhìn phụ nhân che mặt, tuy ông ta không thể thấy được sự biểu lộ tình cảm trên khuôn mặt của bà, nhưng với thần thái lộ ra đôi mắt, Cổ Thiên Nhân Viên đã biết tâm ý của bà. Cổ Thiên Nhân Viên biết rõ nếu trúng phải chất độc Đích Trường Hồng thì không thuốc nào có thể chữa được, ông ta không biết phụ nhân che mặt muốn dùng cách nào để cứu tính mạng Âu Dương Hải.

Cổ Thiên Nhân Viên im lặng một chập rồi hỏi:

- Đại Ngọc, chẳng lẽ trong Hải Lưu Chân Kinh không có ghi cách giải trừ chất độc?Địch Trường Hồng? hay sao?

Nữ nhân lắc đầu nói: - Không có! Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Thế thì muội muội cứu nó như thế nào? Phụ nhân buồn rầu nói:

- Sư huynh, huynh có biết ngàn vạn chất độc trong thiên hạ, trong lúc bức bách không biết phải làm sao, cách giải duy nhất là gì không? Cổ Thiên Nhân Viên đáp: - Dĩ độc công độc Phụ nhân gật đầu nói: - Sư huynh, có lúc nào huynh cảm thấy võ công của muội tiến triển quá nhanh không?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Nhớ lại khi xưa, sau khi tiểu muội đã thoát ly môn hạ Dao Trì Ma Nữ, cùng Kiệt sư đệ học tập võ công trở lại, đại bộ phận võ nghệ là do ngũ huynh thay nhau truyền thụ, ta biết muội và Kiệt sư đệ trí tuệ rất cao, ngày qua tháng lại nhất định sẽ vượt cả ta, và từ hai mươi mấy năm trước, lúc ta đến Đế Vương cung thăm Kiệt sư đệ, liền tcảm thấy võ công của Kiệt sư đệ hình như đã vượt ta rất xa, lúc đó ta hoài nghi vô cùng, nhưng vẫn không nghĩ ra gì cả. Chẳng nhẽ trong đó có nguyên nhân to lớn.

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn sao trời, hình như nhớ lại chuyện xưa? Đột nhiên bà thở dài, lẩm bẩm tự nói: - Chuyên xưa như giấc mộng, một giấc mộng đẹp biết bao?

Nhưng mộng đẹp chưa dứt, đôi én đã phân ly, âm dương cách biệt? Kiệt ca ơi?

Phụ nhân bỗng kêu lên bi ai vô cùng? Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Đại Ngọc, muội đưng bi thương quá. Phụ nhân nói:

- Sư huynh, huynh có biết rõ tình yêu của ta và Kiệt ca, huynh biết muội và Kiệt ca một nay không

thể phân ly không? Nhưng nay Kiệt ca đã rời bỏ muội mà ra đi mười tám năm dài đằng đ»ng rồi, nhất định sư huynh sẻ hỏi vì sao muội không cùng với Kiệt ca chết dưới đáy đầm Thiên Kiếm? Vốn lúc đó muội đã tính cùng Kiệt ca vùi thân xuống đáy đầm, nhưng khi vừa nhảy xuống Thiên Kiếm Đầm thì nước đầm lạnh buốt đã làm muội nhớ lại mối huyết thù này không ai báo?

Cho nên, mười tám năm nay muội thời khắc nào cũng sống trong sự căm hận, do đó muội sáng lập một Bạch Hoàng Giáo để hại thiên hạ giang hồ võ lâm, tụ tập những kẻ thù năm xưa tham dự vào vụ Thiên Kiếm Đầm làm thuộc hạ cho muội, sau đó muội ở sau bức màn điều khiển họ làm việc xấu xa hung ác, để cho người đời nguyền rủa họ, thống hận họ?

Cô Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Đại Ngọc, hôm trước gặp muội, ta liền hoài nghi một nữ nhân nhân từ như muội tại sao lại trở nên tàn khốc như vậy, thì ra? Ông ta nặng lẽ thở dài, không nói nữa!

Phụ nhân đột nhiên ảm đạm nói:

- Ta tự biết những việc đã làm từ mười mấy năm qua là quá đáng, nhưng ta không sợ sự trừng phạt của trời, chỉ cần báo được mối thù năm xưa thì dù ta có chết đi bị thế nhân nguyền rủa, ta cũng không hối hận.

Nhưng từ khi muội biết được mảnh cốt nhục này vẫn còn trên nhân gian, muội dần dần cảm thấy hối hận. Nói đến đây, đôi mắt phụ nhân đăm đắm nhìn vào khuôn mặt tái nhợt như người chết của Âu Dương Hải, lúc lâu sau bà trầm giọng nói: - Sư huynh, khi xưa võ công của Kiệt ca tăng tiến thần tốc như vậy, đương nhiên có nguyên nhân trong đó.

Đạo võ học bao la như bể, muốn luyện đến tuyệt cảnh, vẫn không thể rời khỏi yếu tố thời gian, nhưng trên trần thế lại có một loại võ công, chuyên đi theo con đường tà đạo, thu ngắn sự lâu dài của thời gian.

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu và nói:

-Lúc ân sư còn tại thế, từng nói qua loại võ học mau chóng thành tựu này, nhưng người nói: Muốn học tập loại võ học tốc thành này đầu tiên nhất phải có dược vật, tương bổ, hoặc là những loại thuốc tương khắc với sinh lý của con người, nhưng loại võ này có nhiều điểm tinh thâm kỳ bí hơn võ học chính tông, chỉ một sự sai sót thì người tập luyện lập tức mất mạng, do đó người luyện võ thà rằng tiêu phí năm dài tháng rộng cả đời để học võ công chính tông, mà không muốn mạo hiểm tập môn võ học kia.

Phụ nhân nói:

- Người luyện võ không muốn nguy hiểm tính mạng để nghiên cứu loại võ học tà môn tốc thành

này, tuy là một nguyên nhân, nhưng chủ yếu vẫn là không hiểu cách luyện môn võ công này mà thôi.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Không sai, môn võ học này rất là khó hiểu, không biết Kiệt sư đệ? Phụ nhân khẽ thở dài, nói: - Bộ kỳ thư?Hải Lưu Chân Kinh? chính là chuyên môn ghi chép loại võ công tà môn tốc hành này.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Bộ kỳ thư đó ngu huynh sớm đã nghe qua, là một bộ võ học bảo bối tinh diệu huyền ảo nhất thiên hạ. Nhưng không biết trong đó có ghi chép những võ học kỳ lạ gì, khiến cho hàng ngàn hàng vạn người trong giang hồ phát điên phát cuồng lên.

Phụ nhân nói:

- Nghe nói?Hải Lưu Chân Kinh? phân làm ba phần thượng, trung, hạ ba bộ chân kinh. Thượng bộ chân kinh ghi chép võ công luyện khí, nghe nói người ta chỉ cần bộ chân kinh tinh tuý này thì có thể luyện được một thân kim cương bất hoại, trường sinh bất lão.

Phần trung thì ghi chép võ học quyền kiếm, đương nhiên học xong những võ kỷ này rồi thì thiên hạ vô địch.

Phần hạ của chân kinh ghi chép tuy có ít chiêu thức võ công, nhưng nó chủ yếu là những tạp kỷ độc thuật, ám khí, vân vân. Năm đó Kiệt ca ca với muội được?Hải Lưu chân kin? chính là phần ba. Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy kinh ngạc vô cùng nói: - Thật sự có một bộ sách như vậy ư?

Phụ thân nói:

- Kiệt ca được bộ chân kinh phần hạ, chỉ đơn luyện có vài loại võ công, chiêu thức ghi chép trong đó cũng đã khó tìm được địch thủ điều đó đủ chứng minh lời nói lưu truyền là có thật.

Cổ Thiên Nhân Viên liền hỏi:

- Đại Ngọc, muội còn muốn dùng cách dĩ độc công độc trị liệu chất độc?Đích Trường Hồng? của nó, không biết trong thiên hạ còn có độc vật nào có thể đề kháng chất độc?Đích Trường Hồng? được không?

Phụ nhân nói:

-?Đích Trường Hồng? dùng các loại kỳ độc trong thiên hạ chế thành, không có một loại độc vật nào có thể kháng cự được?Đích Trường Hồng?. Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Lời nói của muội ta càng cảm thấy mơ hồ.

Phụ nhân nói:

- Năm xưa muội và Kiệt ca vì luyện tập tuyệt kỷ tốc hành này, đã từng uống một loại chất độc mạnh đặc biệt, muội muốn vận chất kỳ độc của bản thân ra để khắc chế độc trên người nó!

Cổ Thiên Nhân Viên thất kinh kêu lớn:

- Như thế sao được, độc khí hộ nguyên trên ngườì, một khi mất đi thì chẳng phải là hại đến tính mạng của muội ư?

Phụ nhân lặng lẽ gật đầu nói:

- Sau khi ta chữa chất độc trên người nó xong, độc khí hộ nguyên của ta sẽ dần dần tiêu trừ hết, trăm ngày sau sẽ hư hao mà chết, nhưng trong thời gian một trăm ngày đó, võ công của ta sẽ không có ảnh hưởng gì, trong thời gian ba tháng, đủ có thể cho ta làm nốt những việc còn chưa xong. Cổ Thiên Nhân Viên vội nói: - Đại Ngọc, muội không thể tự hại mình như vậy được, nếu như Kiệt đệ có biết thì nhất định không để cho muội làm như vậy đâu.

Phụ nhân buồn bã trả lời:

- Sư huynh, huynh muốn bảo ta nhìn đứa con của mình chết như thế này sao?

Hoá ra phụ nhân chính là đương kim Bạch Hoàng Giáo Chủ.

Người trong võ lâm dù là thông minh, cơ trí đến đâu, nhưng họ cũng không thể ngờ được Bạch Hoàng Giáo Chủ chính là Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nổi danh trung nguyên khi xưa.

Âu Dương Hải đương nhiên không biết Bạch Hoàng Giáo Chủ người mà làm chàng thù hận lại chính là mẫu thân Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thân sinh ra chàng, trên cõi trần thế mờ mịt này thật có nhiều chuyện khiến cho người ta nằm mơ cũng không thấy được.

Bởi vì tạo hoá đùa cợt con người nên cũng tạo nên rất nhiều mối hận thiên cổ bi thảm khôn nguôi.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hiện giờ đại bộ phận độc khí trên người Âu Dương Hải đã bị ép chế đến chân trái, chỉ cần chặt đứt cái chân này của nó sau đó uống thêm những thuốc quí trong thiên hạ thì ta cũng hơi tin là có thể chữa khỏi dư độc trên người nó.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc buồn bã trả lời:

- Sư huynh, huynh biết rằng Hải nhi không phải là của một mình muội, nó là kết hợp giữa muội và Kiệt ca, dù sao chăng nữa cũng không thể hại nó. Nó từ nhỏ đã mất đi nơi nương tựa, chịu bao đau

khổ, tấm lòng người làm cha mẹ của muội cũng đã thấy không an tâm, muội còn có thể chặt chân của nó nữa hay sao?

Qua lời nói của bà, đủ làm người ta cảm thấy sự vĩ đại của người từ mẫu trong thiên hạ, bà cam nguyện nhận lấy sự khổ sở vô cùng cho mình, mà không muốn cho đứa con của mình phải chịu sự đau khổ tàn phế. Đông Hậu Lâm Đại Ngọc ngừng một lát lại nói: - Huống chi ba loại chất độc Miêu Cương Độc Cốt, Thiên Niên Chiêu Khí, Thanh Hải Độc Thụ như trong?Đích Trương Hồng? có tính tiềm phục rất lợi hại, hễ một khi lưu truyền thì tử tôn về sau sinh ra toàn những người khờ ngốc, điên khùng, vì một nhà họ Âu Dương chẳng nhẽ muội còn tiếc chi cái tính mạng hà tiện này?

Cổ Thiên Nhân Viên biết tính cách của vị sư muội này, sự tình một khi đã được bà quyết định thì dù thế nào đi nữa cũng không thay đổi được, ông ta biết sự việc thê lương này đã thành cuộc thế chắc chắn rồi có nói cũng vô dụng.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Hài điệt nhi nếu biết chuyện này thì không biết nó đau đến đâu. Đông Hậu Lâm Đại Ngọc bỗng trầm giọng nói: - Sư huynh, khi muội còn chưa chết, huynh tuyệt đối không được để cho nó biết thân thế của muội.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Sao? Muội không muốn nó biết muội là mẹ của nó? Đông Hậu Lâm Đại Ngọc gật đầu nói:

- Vì muội để cho nó căm hận kẻ thù muội muốn Hải nhi hận Bạch Hoàng Giáo để sau khi muội chết nó biết được chân tướng thì sẽ vĩnh viễn biết ơn sự vĩ đại của tấm lòng người mẹ.

Cổ Thiên Nhân Viên ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì cả, hỏi: - Thế cuối cùng muội muốn làm như thế nào? Đông Hâu Lâm Đại Ngoc thở dài nói: - Đêm nay thứ cho muội không thể nói cho huynh biết. Cổ Thiên Nhân Viên im lặng trầm tư.

Đông Hậu Đông Phương Ngọc đột nhiên trầm giọng nói:

- Sư huynh, huynh có thể hứa rằng trước khi muội chết không nói rõ chân tướng cho nó biết được không?

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Đại Ngọc, muội biết rằng ngu huynh đối với muội và Kiệt đệ rất là yêu mến, dù hai người khi xưa làm những chuyên gì, trước đến giờ ta vẫn chưa hỏi qua hai người. Ôi... Kiệt sư đệ, trẻ trung là thế, không ngờ đã ly biệt, nhân gian mười tám năm rồi mà muội lại phải sắp rời khỏi nhân thế!

Nghĩ ngợi lại chuyện xưa làm Cổ Thiên Nhân Viên cảm thấy thê lương buồn bã vô cùng...

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Sư huynh, muội và Kiệt ca hưởng được đại ân vô cùng của huynh, chưa có thể báo đáp, mà ngày nay lại muốn phiền huynh nhiều việc, coi sóc giùm Hải nhi.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Đại Ngọc, muội yên tâm, ngu huynh nhất định sẽ chăm sóc nó, ta sẽ coi nó như đứa con của mình vậy!

Hồi lâu Đại Ngọc nói:

- Công ơn của huynh như trời bể, muội và Âu Dương Hải nguyện kiếp sau xe rơm kết cỏ báo đáp.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Sư muội đã trả một giá quá đắt, nhưng có tự tin trừ hết độc trong người nó không?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Muội có thể, muội trong thời gian cực ngắn ngủi, công lực đã vượt qua hơn huynh. Chất độc rất mạnh, nếu chậm trễ lâu e có biến hoá, chúng ta đi thôi!

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc ôm lấy thân mình Âu Dương Hải phóng đi?

* * * Lý Xuân Hoa triển khai khinh công chạy như giông gió vượt qua mấy ngọn núi, nhưng nàng và Âu Dương Hải lại lạc phương hướng, cho nên không đuổi kịp được Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa không biết rằng mình đuổi sai phương hướng, tưởng lầm rằng khinh công của mình yếu hơn Âu Dương Hải rất nhiều, do đó nàng càng chạy nhanh, đem khinh công nâng tới mức cao nhất mà nàng có thể đạt tới.

Thân hình của nàng như một luồng khói lướt qua vùn vụt trên mặt cỏ, ngọn cây.

Trong thoáng chốc nàng đã đuổi đến một dãy núi trùng trùng điệp điệp. Trước mặt là một thảo nguyên bao la rộng lớn.

Lý Xuân Hoa ngẩn ngơ, dừng thân hình lại, ngắm nhìn thảo nguyên bao la đến xuất thần.

Nàng biết rằng mình đã đuổi sai phương hướng, nhưng bốn phía đông tây nam bắc mênh mông không biết Âu Dương Hải ở phương nào?

Lý Xuân Hoa tính rằng mình đã chạy mười bảy mười tám dặm, nếu Âu Dương Hải đã gặp Cô Lâu Thiên Tôn thì có thể đã phát sinh trận đấu ác liệt?

Đang nghĩ ngợi, phía đông bắc của thảo nguyên bỗng hiện ra một bóng người, chạy đến phía này rất nhanh.

Lý Xuân Hoa đảo người nấp vào trong bụi cỏ gần đó.

Vù một tiếng bóng người đó như một luồng khí chạy qua trước mặt nàng. Lý Xuân Hoa vừa liếc thấy, trong lòng kinh hãi.

Chị thấy người này mặc áo dài mầu tím, râu dài tới ngực, khăn xanh che mặt, trên vai có một thanh cổ kiếm, người đó là Thiết Địch Quái Hiệp. Lý Xuân Hoa bỗng loé lên một ý nghĩ đáng sợ.

Chẳng lẽ đó chính là sư phụ ư?

Nhìn thân hình của ông và cả thanh kiếm sau vai nữa... Lý Xuân Hoa đuổi theo.

Nàng vốn đã hoài nghi hình trạng của Co Lâu Thiên Tôn rất giống với ân sư Thiết Địch Quái Hiệp.

Mười năm đi theo thầy, nàng rất rành dáng hình của Thiết Địch quái hiệp, dù sao đi nữa, Lý Xuân Hoa cũng đều có thể nhận ra ân sư, nhưng bởi vì nhiều mối nguyên nhân làm nàng không dám khẳng định chính xác. Đứng về lý lẽ mà nói, đây là một chuyện không thể có.

Ân sư Thiết Địch Quái Hiệp nhân từ, hiệp nghĩa như thế?

Nhưng Lý Xuân Hoa lại suy nghĩ thêm, trong giang hồ võ lâm, lai lịch của Thiêt Địch Quái Hiệp vẫn là một bí mật, rất ít người biết được tên tuổi lai lịch và cả mặt thật của ông nữa.

Lý Xuân Hoa càng nghĩ càng thấy mình phán đoán không sai.

Đang đi, Lý Xuân Hoa bỗng ngẩng đầu, một bóng người đứng trước mặt nàng ba bốn thước!

Lý Xuân Hoa thất kinh kêu lên một tiếng vội lùi lại ba bốn bước. Chỉ thấy bóng người mà mình suýt đụng phải chính là Thiết Địch Quái Hiệp.

Lý Xuân Hoa trong lòng kinh hãi lo sợ vô cùng! Nàng buột mồm kêu lên: - Sư phụ!

Chi nghe Thiết Địch Quái Hiệp cười hỏi: - Hoa nhi phải không, sao con sợ ta như vậy?

Lý Xuân Hoa là một người cơ trí, lanh lợi, nhưng những sự việc cực kỳ bí ẩn này liên tục làm nhiễu loạn thần trí của nàng, mà nàng không biết xử trí ra sao cả.

Lý Xuân Hoa ráng trấn tĩnh, nói: - Con...con...con...

Nói liên tục ba chữ?con?, nàng không biết nói tiếp làm sao nữa. Qua một lúc lâu, Lý Xuân Hoa dần dần bình tĩnh lại.

Nàng nghĩ:

?Âu Dương Hải thật sự gặp phải ám toán hay sao? Thiết Địch Quái Hiệp có thể nào là Cô Lâu Thiên Tôn ư? Nếu là như thế thì lời của sư phụ lại là thật ư??

Lý Xuân Hoa lặng lẽ bước đi như hồn ma vật vờ. Trong đầu nàng chỉ nghĩ những câu hỏi này.

Nên biết rằng trong tim nàng Âu Dương Hải đã chiếm một vị trí rất quan trọng, nàng nguyện có thể không cần tính mạng của mình, nhưng không muốn tình lang gặp bất cứ sự không may nào.

Nghe hung tin về tình lang, nàng khó tránh khỏi trạng thái mất hồn. Bỗng một tiếng kêu của chim đêm làm bừng tỉnh thần trí hôn trầm của Lý Xuân Hoa.

?Quác! Quác!? Hai tiếng chim đêm lại cất lên điếc tai...

Lý Xuân Hoa quay đầu xem xét xung quanh, bất giác cảm thấy lạnh người. Không biết từ lúc nào mình đã đi đến một nơi âm u lạnh lẽo như vậy. Chỉ thấy đây là một nghĩa địa, dưới bóng đen của các loại cây bạch dương, tùng ngoài đồng.

Mộ bia rải rác khắp nơi, thật là âm u thê lương rùng rợn.

Trừ tiếng gió, tiếng côn trùng, tiếng chim đêm ra, còn xung quanh thì vắng lặng, tĩnh mịch.

Lý Xuân Hoa đi đến nghĩa địa này, đột nhiên cảm thấy điềm gở.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh phát giác trong rừng cây xa xa nơi nghĩa địa này, hình như có một toà trang viện, nàng nghĩ:?Ở nơi âm u lạnh lẽo thế này sao lại có người ở??

Lý Xuân Hoa tập trung mục lực quan sát kỷ lại một lần nữa, ai ngờ những nhà cửa trông thấy hồi nãy, bây giờ không thấy nữa.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc, nói thầm: - Chẳng nhẽ mắt ta hoa hay sao?

Bỗng một tiếng hú bay qua nghĩa địa, bóng cây nghiêng ngả...

Lý Xuân Hoa lại nhìn vào lùm cây, xa xa trong nghĩa địa, quả nhiên xuất hiện một ánh đèn, nhưng ngay lập tức lại bị rừng cây dày đặc che lấp đi. Hoá ra xung quanh toà trang viện đó là rừng cây, cho nên từ nơi xa thế này nhìn ra thì thật không dễ dàng gì phát hiện ra một toà trang viện.

Ngay lập tức, trong đầu Lý Xuân Hoa nảy ra một ý niệm.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, lúc này mây trên không trung đã tan, chỉ thấy sao đêm nhấp nháy, bây giờ đã là đêm khuya.

Lý Xuân Hoa, đột nhiên cất bước đi tới!

Đột nhiên, Lý Xuân Hoa tung mình lướt qua ba ngôi mộ nhảy ra sau một ngôi mộ.

Lúc nàng vừa núp xuống, bỗng nghe tiếng gió ào ào.

Chỉ thấy một người áo dài đen từ sâu trong nghĩa địa chạy tới.

Lý Xuân Hoa trông thấy người mặc áo đen này thân hình vừa phải, sắc mặt lạnh lẽo như không có huyết sắc, nàng nghĩ đến thân hình người nảy rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ ra.

Người áo đen mặt tái nhợt này có ánh mắt âm u, hắn từ từ di động khắp xung quanh nghĩa địa, rõ ràng là hắn đang tìm kiếm một chỗ nào đó. Đột nhiên người áo đen huýt sáo ba tiếng dài ngắn không đều nhau. Tiếp đó?

Trong nghĩa địa ngoài mấy mươi trượng vang lên tiếng hú như quỉ khóc ma gào.

Tiếng hú liên tục vang lên, vây phủ bốn phương tám hướng.

Lý Xuân Hoa kinh hãi, nghe tiếng hú này, nàng không ngờ rằng ở nơi hoang vu không người này lại có phục kích, từ đó có thể thấy toà trang viện kia nhất định có tiềm phục võ lâm cao thủ.

Tiếng hú sau cùng hình như phát ra ở ngoài một dặm. Xung quanh lại trở nên im lặng như tờ.

Lý Xuân Hoa kinh thầm, nếu không phải là tình cờ mình vừa mới đi, thì nhất định bị họ phát hiện hành tung.

Người áo đen nghe tiếng hú cuối cùng xong, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra vẻ đắc ý tựa cười nhưng không phải cười, thình lình lại có hai bóng người chạy nhanh tới.

Hai người này đến trước mặt người áo đen, cúi mình thi lễ. Chỉ nghe người áo đen nói với hai đại hán:

- Vương Cửu, Lý Lục, hôm nay các ngươi giữ ở đây thay cho Trần Ngưu, Dương Thành Chí đã chết, chỉ cần các ngươi tiềm phục trong mộ tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ nguy hiểm nào. Nhưng các ngươi nến ngủ gục, lơ là nhiệm vụ thì nên nhớ rằng qui luật của tổ chức rất nghiêm khắc, sẽ không dung thứ đâu.

Hai đai hán áo đen gật đầu lia lịa nói?Dạ?. Người áo dài đen cười hề hề hai tiếng nói:

- Nếu các ngươi làm tốt thì sẽ có ngày ta bẩm lên trên đưa các ngươi làm thị vệ trong nội các.

Lý Lục đại hán đứng ở bên trái cười:

- Ân đức của Tiền gia, Vương Cửu, Lý Lục mãi cảm kích không quên, nhất thiết đều nhờ Tiền gia đề bạt cả.

Người áo đen cười lạnh lùng, quay đầu chạy vào sâu trong nghĩa địa. Lý Xuân Hoa kinh thầm, tổ chức mà họ nói là gì? Lại còn có danh xưng nội các nữa.

Người áo đen đi rồi, người tên là Vương Cửu đắc ý cười nói:

- Lý Lục, vị họ Tiền này là thị vệ trưởng trong nội các phải không? Lý Lục cười nhạt nói: - Vương Cửu, nhà ngươi thật là có mắt mà không trông thấy núi Thái Sơn, vị họ Tiền này là một trong tám đại huyết ma của tổ chức chúng ta, quyền lợi và địa vị của người ấy trong tổ chức chỉ thấp hơn có mấy người mà thôi. Chỉ cần chúng ta được người ấy để mắt hà hà, cuối cùng sẽ có một ngày họ Lý ta sẽ gặp vận hên được điều vào nội viện, khỏi phải ở nơi đây làm bạn với người chết!

Lý Xuân Hoa nghe mấy câu nói chuyện ngắn ngủi giữa họ với nhau, đã biết tổ chức mà họ nói to lớn vô cùng, với thành tựu khinh công của người áo dài đen kia thì hẳn là tông sư của một phái. Mà người áo dài đen là một trong tám đại huyết ma vậy thì người có võ công như người áo đen quyết không phải chỉ có vài người mà thôi.

Lý Xuân Hoa càng nghĩ càng thêm ngạc nhiên, không biết tổ chức này mới nổi trên giang hồ hay là tổ chức thế lực của Cô Lâu Hung Thủ. Nghĩ đến đây, chỉ thấy Lý Lục từ từ đi đến phía nàng.

Lý Xuân Hoa im phăng phắc, nhắm kỷ Lý Lục đến còn cách một trượng, nàng lao vọt ra nhanh như bóng ma, tay phải bấu vào uyển mạch của Lý Lục.

Ai dè võ công của Lý Lục không phải xoàng, hắn nhìn thấy bóng người xông ra, vội vã vặn người lùi lại ba bước, hét lên: - Ai đó?

Cùng lúc đó Lý Lục đã rút thanh quỉ đầu đao ra.

Lý Xuân Hoa trông thấy Lý Lục tránh khỏi một chiêu cầm nã của mình, trong lòng hơi ngạc nhiên, nàng không ngờ nhân vật hạ đẳng như thế này lại có được võ công nhường ấy.

Vương Cửu trông thấy kẻ địch, đột nhiên rút từ trong người ra một thanh tre đưa lên miêng thổi?

Te? te..te?

Một loạt những thanh âm rin rít lập tức bay ra.

Lý Xuân Hoa thất kinh, quát lên một tiếng giơ tay bắn ra mấy mũi kim châm vào Vương Cửu.

Nàng lắc mình xông tới vung tay phóng ra ba chưởng.

Một tiếng hự vang lên, nhưng chỗ nguy hiểm trên người Lý Lục đều bị trúng thương, lăn ra chết ngay.

Vương Cửu cũng bị kim châm nhỏ xíu bắn trúng, không kịp kêu lên tiếng nào cũng chết nốt.

Lý Xuân Hoa hạ độc thủ như vậy là vì sợ người của đối phương tới và mình bị bại lộ, vốn nàng muốn bắt sống một tên để hỏi xem tổ chức ấy là gì? Lý Xuân Hoa trong tích tắc giết chết Vương Cửu, Lý Lục, bèn triển khai thân hình lướt đi trong bóng đêm thẳng tới toà trang viện nguy nga trong rừng kia.

Lý Xuan Hoa là cao thủ đệ nhất trong giang hồ, chỉ thấy nàng nhảy lên đáp xuống vài cái, người đã ra xa đến sáu bảy trượng hơn nữa rơi xuống rất êm, ống tay áo quạt gió không nghe thấy một tiếng nào.

Trong lúc phi hành, chỉ thấy Lý Xuân Hoa lộn người mấy vòng đáp xuống một cây tùng rậm rạp.

Vù vù vù? trong rừng cây bao vây ngoài trang viện phi ra bốn bóng người. Họ đột nhiên chia ra nhằm hướng mà Lý Xuân Hoa vừa tới chạy chạy vụt đi.

Chỉ thấy bốn bóng người thấp thoáng rồi mất hút trong đêm đen. Lý Xuân Hoa mỉm cười từ trên cây khẽ đáp xuống.

Nàng nhảy qua vài lùm cây, trong đêm tối chỉ thấy ngoài mười tám trượng, ẩn hiện một toà trang viện cực lớn, thình lình có một tiếng cung tên xé gió.

Cách chỗ Lý Xuân Hoa đứng mấy bước, trên một cây ngô đồng rậm rạp, một mũi tên bay ra, nhằm hướng trang viện bắn vọt lên không.

Lý Xuân Hoa kinh thầm, không ngờ xung quanh cảnh giới nghiêm ngặt như vậy.

Lý Xuân Hoa vung tay phải bắn kim châm ra. Đột nhiên một bóng đen từ trên cây ngô đồng cao hơn bốn trượng rơi thẳng xuống.

Lý Xuân Hoa hạ xong kẻ phục kích, vận chân khí, như con én liệng phi thẳng tới dưới chân tường của toà trang viện, tung mình nhảy vào. Trong toà trang viện rộng lớn này, trừ phòng ốc hàng lầu cao gác lớn ra, còn đều là tre trúc xanh rờn, hoa lan thơm ngát.

Khắp xung quanh không thấy một ánh lửa nào, âm khí lạnh lẽo.

Lý Xuân Hoa đã thấy sự canh gác nghiêm ngặt bên ngoài nên không dám khinh suất, rón rén bước đi. Nào ngờ nàng đi qua mấy toà viện lạc mà xung quanh vẫn không thấy bóng người.

Điều kỳ lạ là trong trang viên này hình như không có chủ nhân, ở đâu cũng có lá rơi đầy đất, cỏ dại um tùm, cửa phòng ốc đã mục nát, cũ kỷ. Sư im lặng bất thường này, làm cho người ta càng thấy ghê rợn. Lý Xuân Hoa là người có kinh nghiệm giang hồ phong phú, nàng biết rằng trên giang hồ có lắm điều xảo trá lường gạt, bên ngoài làm có vẻ yên lặng bình thường thì ngầm bên trong là đầm rồng hang hổ. Cho nên, Lý Xuân Hoa càng không dám lộ hành tung.

Đi như vậy chừng một khắc, vòng khắp cả trang viện, Lý Xuân Hoa vẫn không phát hiện một bóng người khả nghi nào.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời. Lúc này đã là canh năm, phương đông hơi xuất hiện sắc trắng.

Lý Xuân Hoa biết không thể ở đây lâu được nữa, thế là nàng quay mình chạy tới viện lạc hướng đông!

Ai ngờ vừa tung mình lên một nóc nhà, Lý Xuân Hoa thầm kêu?ý? một tiếng: Nguyên là ở hai hàng viện lạc trước mặt, trên một lầu gác có treo bốn cái đèn lồng mầu đỏ.

Bốn cái đèn lồng này, ánh nến toả chiếu xung quanh toà lầu đó, trên đèn lồng có bốn chữ lớn viết bằng mực đen:?Có vào không ra? (Hữu nhập vô xuất).

Lý Xuân Hoa kinh thầm nàng biết bốn cái đèn lồng này nhất định là mới treo lên, nêu không thì sao hồi nãy mình không trông thấy ngọn đèn? Không còn nghi ngờ gì nữa, hành tung của mình đã bị người ta phát giác, không ngờ toà trang viện hoang phế lạnh lẽo này lại là một nơi đầm rồng hang hổ. Mọi sự đều đã có sắp xếp, nơi nơi đều có ám phục.

Lý Xuân Hoa biết mình đã đặt thân vào nơi nguy hiểm. Nàng nghĩ:?Mình phải mau chóng rút khỏi nơi này hay là tiếp tục do thám thêm nữa?? Chưa nghĩ xong, bỗng một tiếng cười lạnh lùng vang lên, nói: - Ta tưởng là ai? Lại có gan đột nhập vào trang viện của người ta, hoá ra là Thanh Đạo Minh Chủ Lý Xuân Hoa Đại Minh Chủ đỉnh đỉnh đại danh! Lý Xuân Hoa thất kinh quay đầu lại nơi phát ra tiếng nói.

Lúc đó từ phía trước mặt có bốn người áo đen nhảy ra nhẹ nhàng, bốn người này thân thủ mẫn tiệp trong chớp mắt bốn người đã chắn đường bốn phía xung quanh Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa trông thấy thân hình bốn người, đã biết bốn người áo đen này chính là bốn bóng đen nhảy ra lúc mình muốn vào trong trang viện. Nàng thấy bốn người này đều là trung niên hán tử, hông đeo một thanh trường kiếm. Lý Xuân Hoa biết rõ người vừa nói không phải là bốn hán tử áo đen đeo

kiếm, nàng cười nhạt nói:

- Các hạ đã biết tên của ta, vì sao không xuất hiện để cùng tương kiến?

Hà hà hà... một tràng cười lạnh lẽo vang lên.

Trên mái nhà hiên căn nhà phía bắc có một người áo đen bay ra. Lý Xuân Hoa nhìn rõ mặt người áo đen này, khẽ ồ lên một tiếng nói: - Lại là ngươi!

Hoá ra người áo đen này chính là người họ Tiền mặt tái nhợt, đã xuất hiện ở trên nghĩa địa.

Người áo đen nghe vậy hình như lặng người, hoá ra câu nói?lại là ngươi? của Lý Xuân Hoa dường như nói rằng nàng rất quen thuộc người áo đen. Người ao đen sau lúc sững sờ, cười nhạt nói: - Lý minh chủ nhận được lão phu là ai à?

Lý Xuân Hoa cười nhạt nói:

- Các hạ là một trong tám đại huyết ma, thật không thẹn là cao thủ, bội phục bội phục.

Người áo đen họ Tiền nghe xong giật mình, nên biết rằng trong võ lâm giang hồ hiện nay rất ít người biết được lai lịch của hắn không ngờ Lý Xuân Hoa lại biết được.

Người áo đen cười sằng sặc, nói:

- Hay lắm, Thanh Đạo Minh chủ thật không phải là tầm thường. Hề hề! Lý Minh chủ đã đến thăm thì chủ nhân của bọn ta cũng rất là hiếu khách, lão phu mời Lý minh chủ đi uống ly trà thơm, gặp gỡ chủ nhân của bọn ta. Lý Xuân Hoa hỏi: - Không biết quí chủ nhân của các hạ xưng hô thế nào?

Người áo đen họ Tiền cười nói:

- Cái này thì phải gặp chủ nhân bọn ta mới biết. Lý Xuân Hoa cau mày nói:

- Hôm nay ta vội vã qua đây, nếu tương kiến với chủ nhân e rằng ảnh hưởng đến tôn nhan chủ nhân của các hạ, hay là để hôm khác đến bái phỏng cũng được.

Người áo đen họ Tiền nghe vậy cười nói:

- Lý minh chủ cự tuyệt lời mời như vậy, thì quá phụ lòng hiếu khách của chủ nhân.

Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:

- Tại hạ nói đã rõ rồi, xin các hạ tránh đường cho. Người áo đen họ Tiền nói:

- Nếu Lý minh chủ không gặp chủ nhân của bọn ta thì không thể nào rời khỏi đây được đâu.

Lý Xuân Hoa cười nhạt, nói:

- Các hạ tin rằng có thể giữ ta lại được ư? Người áo đen họ Tiền cười hề hề nói:

- Một tấc đất của trang viện này đều có bố trí phục kích, dù võ công của minh chủ có cao đến đâu cũng khó mà qua ba hàng viện lạc. Lý Xuân Hoa giận dữ nói: - Nếu các ngươi không tránh đường thì đừng trách ta vô lễ.

Người áo đen họ Tiền cười nói:

- Lý minh chủ giữ ý muốn đi, cũng đừng trách lão phu ép ở lại. Lý Xuân Hoa đột nhiên bước lên!

Một hán tử áo đen trước mặt nhảy ngang hai bước chặn đường Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa vung cánh tay duy nhất tung chưởng ra quát: - Tránh ra.

Ai ngờ hán tử áo đen đeo kiếm không hề tránh ra, tay trái dùng một chiêu?Phân Hoa phất liễu? muốn ngăn đỡ thế chưởng của Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa nhìn thấy hán tử nọ vừa xuất thủ, thủ kình trầm hùng, nội lực ngấm ngầm, nàng kinh ngạc nghĩ:?Xem ra người của trang viện này đều là cao thủ có võ công giỏi, nếu mà mình không nhanh chóng hạ độc thủ thì có thể bị tổn hại trong trang viện này??

Lý Xuân Hoa chưa nghĩ xong, thủ kình của hán tử áo đen đeo kiếm đã chạm mạch môn cổ tay của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa lạnh lùng quát lên một tiếng, lật cổ tay, hai ngón trỏ và giữa co lại rồi búng nhanh ra!

Người áo đen họ Tiền quát lớn:

- Tạ Cương mau lùi lại, đó là Thiên Cang Chỉ.

Hự một tiếng, đại hán áo đen đeo kiếm mặt tái nhợt đi, tay ôm bụng khuỵu xuống.

Lý Xuân Hoa vận Thiên Cang Chỉ hạ xong một người, lắc mình một cái đã qua sát bên cạnh một đại hán đeo kiếm khác.

Soạt một tiếng, đại hán áo đen nọ đã rút trường kiếm ra đâm thật mạnh. Lý Xuân Hoa thấy kiếm thế mau lẹ, khẽ cau mày, giơ tay phóng một chưởng.

Một luồng tiềm lực bay thẳng đến.

Đại hán áo đen nọ đột nhiên đảo ngang sang bốn bước tránh chưởng lực, rồi lao nhanh tới trước mặt Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa kinh thầm, nàng biết rằng hôm nay nếu không dùng độc thủ thì không thể thoát được khỏi đây.

Lý Xuân Hoa trông thấy kiếm thế của đối phương đã sát tới người, nàng thét lên một tiếng, ống tay áo bên trái cuốn lên vù vù, tiềm lực nội kình đánh bạt thế kiếm của đối phương, hữu chưởng phóng ra thật mạnh? Một đạo chưởng lực mạnh mẽ tuyệt luân xông thẳng tới.

Đại hán áo đen không ngờ tay áo trống không của Lý Xuân Hoa lại thi triển được tuyệt chiêu đánh bạt trường kiếm, hắn kinh hãi, muốn tránh chưởng lực của Lý Xuân Hoa nhưng nào có kịp nữa?

Chỉ cảm thấy ngực nhói lên, bị trúng một luồng kinh khí phách không, bay thẳng lên trời rồi bịch một tiếng hắn từ trên nóc nhà cao sáu bảy thước lăn thẳng xuông đất.

Lý Xuân Hoa trong chớp mắt hạ liền hai đại hán áo đen đeo kiếm võ công cao cường làm cho người họ Tiền bất giác biến sắc mặt.

Lý Xuân Hoa một chưởng đánh trúng kẻ địch xong, thân mình như én liệng, bay thẳng từ trên mái nhà xuống.

Chỉ nghe một tiếng hét lên giận dữ....

Một bóng người ở góc nhà cao ra cản đường Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa lúc này sát cơ đã lộ, cười nhạt một tiếng, tay phải đánh ra mãnh liệt một chưởng.

Chưởng này của nàng chính là vận đủ phách không cang khí mà phát, uy thế ghê gớm, chưởng phóng đến đâu thì tiếng rú vang lên đến đó.

Một người áo đen bị chưởng phóng mãnh liệt đánh trúng vào ngực, miệng phun mấy ngụm máu tươi, ngã gục xuống đất.

Nhưng một chưởng này đã làm thân pháp của nàng chậm trễ, người áo đen họ Tiền và hai đại hán áo đen đeo trường kiếm đã nhảy xuống.

Lý Xuân Hoa không đợi cho họ sấn tới nàng lao ngược trở lên, hữu chưởng huy động vù vù! Nhắm thẳng vào hai đại hán áo đen mang kiếm đánh ra hai chưởng.

Hai chưởng này của nàng hàm ấn phách không cang khí cực kỳ mạnh mẽ, tốc độ rất nhanh. Hai người áo đen họ không ngờ rằng Lý Xuân Hoa lại quay mình lao trở lại.

- Bình bình! Hai tiếng khẽ.

Hai đại hán áo đen đeo kiếm không kịp kêu tiếng nào, thân người tung lên rồi rớt xuống, tâm mạch của cả hai đều bị thoát khỏi ngay tức khắc. Lý Xuân Hoa dùng độc thủ hạ luôn năm người làm cho người họ Tiền vô cùng tức giận, một tiếng cười sằng sặc, người họ Tiền vung tay đánh tới. Lý Xuân Hoa đưa tay đánh bật chưởng thế của hắn, ra chiêu trả đũa tức khắc.

Lúc này hai người đều giận dữ, chiêu thức vô cùng hiểm độc.

Người áo đen họ Tiền quả nhiên là một cao thủ võ lâm, trong trận giao đấu này, quyền chưởng như mưa sa gió táp, kình lực toả ra đến một trượng. Lý Xuân Hoa dưới quyền chưởng cương mãnh của hắn, nàng thi triển thủ pháp bắt gân đả huyệt, cánh tay phi đạo liên tục ép chiêu thức và kinh lực của người họ Tiền nửa đường bị tan hết.

Người áo đen họ Tiền đánh liền hai mươi mấy chiêu xong, đột nhiên dừng tay lại nhảy lùi lạnh lùng nói: - Lý cô nương võ công cao cường, hãy nhận mấy chiêu?Quư Lân Chưởng? của ta xem sao!

Lý Xuân Hoa nghe thấy ba chữ?Quư Lân Chưởng? sắc mặt biến đổi... Bởi vì nàng nhớ lại năm xưa phái Cổ Mộ có một vị tên là?Cổ Mộ Quư Lân? chuyên luyện một loại tuyệt kỷ tà môn là?Quư Lân Chưởng? độc địa vô cùng.

Nếu người ta và lão động thủ thì chỉ cần lão thi triển ra?Quư Lân Chưởng? xong, bèn thu chưởng lùi lại không đánh với đối phương nữa, bởi vì đối phương đã bị hạ dưới chưởng phong độc địa?Quư Lân Chưởng? của lão rồi. Nên biết rằng?Quư Lân Chưởng? vừa phát ra thì độc khí tự nhiên toả ra không khí trong phạm vi bảy thước, đối phương và lão động thủ bảy chiêu đã hít vào rất nhiều khí độc, tự nhiên mà trúng độc, thật là lợi hại vô cùng.

Lý Xuân Hoa thản nhiên hỏi:

-?Cổ Mộ Quư Lân? là người gì của ngươi?

Người áo đen họ Tiền nghe vậy kinh thầm, nghĩ bụng:?Con nhãi này thật là lợi hại, tuy mi biết rõ sự ghê gớm của?Quư Lân chưởng?, nhưng cũng không thể nào thoát khỏi chưởng của ta, trừ phi mi lập tức trốn khỏi nơi này?...?

Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:

- Thế thì ngươi là Quư Lân Kiếm Tiền Mộng Sinh rồi...

Người áo đen họ Tiền lạnh lùng cười, nói:

- Ha ha, lợi hại lợi hại! Lão phu cả đời đánh nhau, hôm nay sém chút nữa bị nhạn mổ mắt. Hiện giờ

danh hiệu của lão phu đổi thành?Quư Lân huyết ma?.

Lúc này Quư Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh đã ngầm vận công lực, lão chuẩn bị trong bảy chiêu dùng Quư Lân Chưởng hạ ngay Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa thấy lão trong lúc nói, mặt vốn trắng nhợt, đột nhiên biến thành xanh lè, hai mắt cũng loé lên tia sáng.

Nàng vội vận chân khí chuyển đến toàn thân, ngầm phòng bị.

Quư Lân Huyết Ma sau khi vận đủ Quư Lân chưởng xong, mỉm cười nham hiểm, nói: - Lý cô nương, có thể ngươi hãy còn không biết lão phu là người sát hại phụ thân ngươi đó!

Lý Xuân Hoa thất kinh, quát lớn: - Ngươi nói gi?

Quư Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh thấy tình hình Lý Xuân Hoa kích động như vậy trong bụng mừng thầm, bởi vì lão sợ Lý Xuân Hoa uý kỵ sự lợi hại của Quư Lân Chưởng mà không đánh thì lão không thể làm hại cho nàng được nên lão muốn đem mối huyết thù mà nói ra.

Tiền Mộng Sinh cười nói:

- Uy chấn Bát Hoàng Lý Thiên Phát bội phản Cô Lâu điện, điện chủ phái lão phu giết chết hắn.

Lý Xuân Hoa nghe xong máu nóng hừng hực.

Lúc mình ở nghĩa địa trông thấy lão ta cảm thấy thân hình rất là quen thuộc, không ngờ lão ta chính là hung thủ áo xám mà mình và Âu Dương Hải dượt đuổi hôm trước.

Trong lửa giận hận thù, Lý Xuân Hoa vẫn giữ được bình tĩnh, lạnh lùng nói: - Hoá ra tổ chức Cô Lâu Thiên Tôn hành tung kì bí.

Ngươi đã để lộ thân phận lai lịch ra như vậy chẳng lẽ ngươi không hối hận sao?

Chữ? sao? vừa ra khỏi mồm. Tay phải Lý Xuân Hoa vung lên, năm ngón tay nửa co nửa duỗi búng mạnh tới Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh, tốc độ cực nhanh, nhưng không hề có tiếng động nào, tựa như không có chút xíu kình lực.

Quỉ Lân Huyết Ma như biết sự lợi hại của chiêu này, hắn tung mình qua một bên né tránh cười nhạt một tiếng, tay phải đã chộp tới!

Nhưng vừa chộp ra thì Lý Xuân Hoa đã di chuyển phương hướng, năm ngón tay lại búng ra.

Quỉ Lân Huyết Ma cũng không dám tiếp chỉ lực của nàng, lại lui ra! Thế là hai lần, mỗi người đều đánh ra ba chiêu.

Khoảng cách giữa hai người vẫn giữ ngoài một trượng xa.

Đột nhiên một tiếng cười vang lên!

Hai tay Quỉ Lân Huyết Ma múa lên, chưởng ảnh đầy trời, kèm theo gió lạnh phủ xuống.

Lý Xuân Hoa ý thức được rằng gập phải loại võ công tuyệt độc hiếm thấy này, đừng nói là bốn phương tám hướng, chưởng ánh dầy đặc, có phòng bị cũng không được, chỉ đơn độc luồng khí lạnh lẽo kia cũng đã có cảm giác khó mà chống cự nổi rồi.

Lý Xuân Hoa biết rõ sự lợi hại của Quỉ Lân Chưởng, nhưng nàng không muốn lùi lại né tránh, bởi vì người này là kẻ thù đã sát hại cha mình. Chỉ thấy Lý Xuân Hoa phi thân lên không ước chừng cao năm sáu thước, thình lình lộn trở xuống, một tia cầu vồng trắng xoá bắn tới nhanh như chớp.

Hoá ra Lý Xuân Hoa trên không trung đã rút ra một thanh đoản kiếm. Lý Xuân Hoa vốn hay đeo trường kiếm bởi vì đêm trước kiếm bị Cô Lâu Thiên Tôn đánh gẫy, thanh đoản kiếm này là bảo khí thiết thân bên người nàng rút kiếm từ trong người ra tốc độ cực nhanh, khiến người ta không thể nào biết trong tay nàng sao lại có một thanh kiếm.

Kiếm quang và luồng kình khí âm hàn tiếp chạm nhau. Kiếm quang bỗng thu lai....

Lý Xuân Hoa mặt tái nhợt đứng nguyên chỗ cũ trên mặt đất.

Vai trái Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh rướm máu, mặt xanh lè, hai mắt lộ tia sát khi ghê người.

Trong chiêu này, vai của Quỉ Lân Huyết Ma bị thương, nhưng Lý Xuân Hoa lại bị khí độc âm hàn xâm nhập vào da thịt, lúc sau này hai người đều chuẩn bị, lại làm một đòn đánh chí mạng.

Trong viện lạc im ắng lúc này vang lên tiếng giày rầm rập chạy đến. Lý Xuân Hoa liếc nhìn, chỉ thấy bốn phương tám hướng xung quanh xuất hiện mấy chục người.

Đó là một đoàn người áo đen, hông đeo kiếm. Lý Xuân Hoa thầm kêu lên: - Khó rồi!

Một mình Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh cũng đủ làm mình ứng phó khó khăn huống hồ chi còn thêm những người áo đen này nữa.

Mấy chục người áo đen kia tiến tới và tất cả đều dừng lại ngoài mười trượng.

Thình lình....

Sau cánh cửa của một viện lạc phía tây bắc mở toang, từ trong đó đi ra tám tiểu đồng mình mặc áo trắng tay cầm đoản kiếm.

Tám tiểu đồng áo trắng tuổi chừng mười ba, mười bốn, trong đó có một tiểu đồng tuổi hơi nhỏ hơn, ước chừng mười tuổi.

Bọn chúng đều mi thanh mục tú, làm cho người ta thấy thích, có điều chúng hiện giờ tay đang cầm đoản kiếm, sắc mặt trang nghiêm thần thái lẫm liệt.

Một tiểu đồng áo trắng đi thẳng tới.

Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh trông thấy tám tiểu đồng áo trắng đột nhiên nhảy lùi lại mấy bước, quay mình lại gật đầu với các tiểu đồng hỏi: - Chẳng hay Thiên Tôn điện chủ giá lâm phải không?

Chỉ thấy tiểu đồng tuổi nhỏ nhất, giọng nói trong trẻo, nói rằng: - Tiền thúc thúc, Thiên Tôn có lệnh Lý Xuân Hoa cô nương giao cho huynh đệ chúng tôi xử trí.

Giọng nói của tiểu đồng này tuy rất là trong trẻo nhưng lại mang hơi hướng lạnh lùng.

Lý Xuân Hoa ngầm kinh dị cho cùng khí sắc khá lẫm liệt của tám tiểu đồng này, khi nghe xong liền tránh lùi ra, nói: - Cố Xuân, không biết Thiên Tôn còn có lời dặn dò nào nữa không? Tiểu đồng nhỏ nhất tên là Cố Xuân, nói: - Thiên Tôn gọi thúc thúc lập tức đến chỗ của người ngay!

Tiền Mộng Sinh đáp: - Vâng!

Bèn quay mình định đi, nhưng...

Thân mình Lý Xuân Hoa như tên bắn nhảy tới Quỉ Lân Huyết Ma. Ngay lúc đó tám đồng tử áo trắng tay cầm đoản kiếm cũng nhất tề nhảy tới.

Chỉ thấy kiếm quang ngợp trời chói mắt, thân hình đang phi của Lý Xuân Hoa dừng lại đột ngột.

Chỉ chậm một thế, Quỉ Lân Huyết Ma Tiền Mộng Sinh đã đi được hơn bảy trượng.

Tám đồng tử áo trắng vây bọc lấy Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa liếc nhìn qua tám đồng tử áo trắng, trong lòng cảm thấy kỳ dị, không ngờ thân ảnh của tám đồng tử này lại nhanh đến mức trong tích tắc đã có thể cản được mình.

Với người võ công như Lý Xuân Hoa thật sự vừa rồi nàng không trông rõ tám đồng tử nhảy tới như thế nào.

Đồng tử Cố Xuân nhỏ nhất tay cầm đoản kiếm, cúi mình thi lễ Lý Xuân Hoa, nói: - Lý thư thư, xin thư thư hãy đến gặp Thiên Tôn điện chủ của chúng tôi.

Lý Xuân Hoa nhìn thấy tám đồng tử này, ai ai cũng mày thanh mắt sáng, xinh đẹp, trẻ trung, trong lòng đã có hảo cảm, lại thấy tiểu đồng nhỏ tuổi nhất lại thi lễ với mình, thì dù nàng có giận dữ đến mấy cũng không nổi giận được.

Lý Xuân Hoa nhìn tiểu đồng Cố Xuân hỏi:

- Tiểu đệ, tám người đây có phải là huynh đệ không? Cổ Xuân tiểu đồng nói:

- Tám người chúng tôi tên xếp theo các chữ: Xuân Hạ Thu Đông Mai Lan Cúc Trúc.

Thiên tôn điện chủ là nghĩa phụ của chúng tôi. Lý Xuân Hoa đột nhiên cúi đầu trầm tư nghĩ ngợi. Lúc lâu sau, nàng mới trầm giong nói:

- Tiểu đệ, ta thấy tám người các đệ trời sinh tuệ lan tư chất, những đứa trẻ trên thế gian này không có được nhiều, thật không hiểu tại sao các đệ lại nhận giặc làm cha, học những điều xấu...

Tám đồng tử nghe vậy, thần sắc trên mặt sa sầm, chợt nghe Cố Xuân quát: - Im đi!

Lý Xuân Hoa nghe quát, giật mình, im lặng. Cố Xuân đồng tử lạnh lùng nói:

- Lý thư thư, tám huynh đệ chúng tôi nói chuyện khách khí với thư thư, không ngờ thư thư lại mắng chửi nghĩa phụ của chúng tôi, nếu người còn vô lễ như vậy nữa thì đừng trách huynh đệ chúng tôi ra tay giáo huấn đấy.

Lý Xuân Hoa nghe nó nói xong, thật là vừa tức vừa buồn cười. Lý Xuân Hoa cười nói: - Tiểu huynh đệ, bởi vì ta tiếc rẻ cho các ngươi nên mới nói thế. Cố Xuân tiểu đồng tay vung đoản kiếm, hét: - Huynh đệ chúng ta bắt lấy minh chủ Thanh Đạo Minh Nói xong, tám đồng tử liền di động, chọn một thế bao vây lấy Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa trông thấy tám người tay lăm lăm đoản kiếm, ánh sáng loang loáng, vừa nhìn một cái biết ngay không phải là binh khí bình thường. Lý Xuân Hoa kinh thầm, nghĩ:?Chẳng nhẽ tám cậu bé còn hôi sữa này lại có võ công??

Chưa nghĩ xong, chỉ thấy tám đồng tử tay cầm đoản kiếm từ từ chuyển động, ánh mắt nhìn vào mũi kiếm, thần sắc trên mặt nghiêm trang, thành kính.

Lý Xuân Hoa vội vã đề chân khí thu lại đan điền, ngưng thần vận kình, thu thế đứng nguyên một chỗ. Nguyên là nàng đã phát hiện tám đồng tử ai ai cũng có võ công kiếm thuật thượng thừa.

Nên biết rằng lúc tay nâng bảo kiếm, thái độ nghiêm trang không nói cười, thấn sắc thành kính chính là tư thế chuẩn bị xuất thủ của kiếm thuật thượng thừa.

Lý Xuân Hoa biết rõ những cậu bé này thật là ngây thơ trong sáng, nhưng lại không ngờ rằng bị gian tặc lợi dụng, làm hại cả đời chúng nó thật là đáng tiếc.

Cho nên, nàng muốn nói cho chúng biết những chuyện về Cô Lâu Thiên Tôn, để cho chúng biết hiểu bộ mặt gian ác của nghĩa phụ chúng nó. Thực ra Lý Xuân Hoa đã quá ngây thơ. Bọn đồng nhi tuy rất dễ bị người xấu lừa gạt, nhưng những cậu bé này là những người trung thực nhất! Chỉ cần chúng nó được một chút lợi nhỏ của người chỉ huy thì đến chết cũng trung thành với chủ nhân dù cho Lý Xuân Hoa có nói đến khuya thì tám đồng tử này cũng không dễ gì quay lưng lại với nghĩa phụ mà chúng nó cho là thần thánh Cô Lâu Thiên Tôn.

Lý Xuân Hoa nghĩ đến lúc này, nàng đã biết rất rõ lai lịch của Cô Lâu Thiên Tôn, nàng cảm thấy người này là người nham hiểm xảo quyệt nhất trên đời.

Chợt nghe Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:

- Tiểu đệ đệ, hay là ta đi theo các ngươi gặp Thiên Tôn điện chủ, các ngươi không cần phải động thủ nữa.

Cố Xuân tiểu đồng nghe vậy, trên mặt lộ một nụ cười, nói: - Tốt! Bãi bỏ kiếm trận.

Hoá ra Cố Xuân tiểu đồng chính là kẻ cầm đầu tám đồng tử, nó vừa hạ lệnh, bảy đồng tử khác mau chóng lùi lại vài bước, tay cầm kiếm đứng một bên.

Lý Xuân Hoa nói:

- Thiên Tôn điện chủ ở đâu, các ngươi hãy đi trước dẫn đường Cố Xuân đồng tử cúi mình thi lễ với Lý Xuân Hoa, nói: - Lý thư thư, xin đi theo ta.

Lý Xuân Hoa thấy tám đồng tử này, thần sắc vụi giận đổi thay như chớp, trong bụng thầm nghĩ: - Tám người này nếu được ô Lâu Thiên Tôn huấn luyện lâu ngày thì nhất định sẽ trở thành tám tên hỗn thế ma đầu, ngày sau làm hại giang hồ võ lâm, giết hại chúng sanh, chắc còn hơn cả Cô Lâu Thiên Tôn.

Chỉ thấy Cố Xuân tiểu đồng cất bước đi trước dẫn đường, còn bảy tiểu đồng còn lại đi theo sau Lý Xuân Hoa.

Tám đồng tử đi ngang qua những người áo đen, ai ai cũng cúi đầu hành lễ với chúng, rõ ràng tám đồng tử này có vị trí quan trọng trong Cô Lâu ma đầu.

Lúc này mặt trời đã lên cao, đã là giờ Tỵ.

Xuân Hoa theo sau Cố Xuân đồng tử đi qua mấy hàng viện lạc, đến một toà dinh viện rất thanh

nhã.

Lý Xuân Hoa quan sát kỷ toà dinh viện này chỉ thấy trong viện cúc thu nở rộ. Đan Quế đưa hương thơm ngát, đến đâu cũng một màu xanh, con đường nhỏ lát gạch xanh dưới đất được quét rất sạch sẽ, không có một chiếc lá rơi.

Nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, nàng nhận ra nơi dinh viện này đêm qua mình chưa tới.

Đi qua dinh viện xuyên qua một cửa tròn nhỏ, trừ những cây hoa trân quí ra, còn có một hòn giả sơn do người chế thành, dưới hòn giả sơn có một cái ao rộng sáu bảy trượng.

Vườn hoa này tuy không phải là to, nhưng xinh xắn tinh xảo vô cùng. Phía tây của vườn hoa, phòng ốc liên tiếp, ở giữa có ba toà lầu dứng đối góc với nhau.

Cố Xuân đồng tử chợt quay đầu lại nói với Lý Xuân Hoa: - Lý thư thư, ta vào thông báo với nghĩa phụ rồi ra ngay!

Nói xong, thân người của nó vụt đi vào một đại sảnh, không lâu sau qủa nhiên thấy Cố Xuân mặt mũi tươi cười đi ra nói: - Nghĩa phụ đã đợi Lý tiểu thư rất lâu rồi. Mời Lý tiểu thư vào trong uống trà.

Lý Xuân Hoa đi lên bậc đá, vào trong đại sảnh, trong sảnh này, bàn ghế bày biện chỉnh tề, bố trí trang nhã.

Đi qua đại sảnh này, hiện ra một hành lang bằng gỗ đàn, đi thông qua ba chính sảnh sạch sẽ không nhuốm chút bụi, hai bên hành lang bày những chậu bạch cúc, u lan, hương hoa lan tỏa khắp xung quanh, thật là cực kỳ u nhã thanh tịnh.

Lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa cực kỳ trầm trọng, nàng rảo bước đi vào đại sảnh của ngôi lầu kia, không ngờ đại sảnh này lại rất lớn, mà sự bầy biện xung quanh hoa lệ đến vượt sức tưởng tượng của người ta.

Trên mặt đất được phủ bởi tấm thảm lông cừu thuần màu trắng, những bức hoạ sơn thuư nổi tiếng treo khắp trên vách, lại còn có bốn thanh cổ kiếm trên vỏ có khảm một viên ngọc ngũ sắc to bằng mắt rồng, lấp lánh phát quang, ngay cả hai bên cửa sổ trong sảnh cũng khảm những chữ như?Ngũ Phúc Bàn Thọ?,?Vạn Thọ Vô Cương?.

Lý Xuân Hoa quan sát một vòng trong sảnh, chính giữa ngoài một cái bàn thấp hình chữ nhật bằng gỗ đàn và bốn chiếc ghế chạm trổ tinh xảo hình rồng ra, còn thì không có một bóng người.

Cố Xuân dẫn Lý Xuân Hoa đi đến bên chiếc bàn lớn nói: - Lý thư thư mời ngồi dùng trà, nghĩa phụ chúng tôi ra ngay. Lý Xuân Hoa khẽ gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế chạm rồng phía đông. Khi nàng vừa mới ngồi xuống, ở bức vách phía tây ngoài bảy trượng đột nhiên tự động hiện ra một cái bục

rộng chừng ba trượng, trên bục là một chiếc ghế rồng vàng, có một người áo lam che mặt nạ đầu lâu ngồi đó. Lúc này tám đồng tử áo trắng chia làm hai, Cố Xuân, Cố Hạ, Cố Thu, Cố Đông bốn người đứng phía sau Lý Xuân Hoa; Cố Mai, Cố Trúc, Cố Cúc, Cố Lan bốn người đứng phía trước bên phải Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa trông thấy Cô Lâu Thiên Tôn xuất hiện, liền đứng phắt dậy. Đột nhiên Cố Xuân đồng tử ở phía sau quát: - Lý thư thư, xin ngồi yên chớ loạn động.

Lý Xuân Hoa quay lại nhìn Cố Xuân, lạnh lùng nói:

- Tiểu huynh đệ, đừng có gọi bừa.

Cố Xuân đồng tử lạnh lùng hừ một tiếng, quát:

- Thư thư còn không nghe cảnh cáo thì đừng có trách chúng tôi vô lễ. Chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn trên bục nói: - Xuân nhi, các con không được vô lễ với quí khách.

Lý Xuân Hoa bỗng cười nói:

- Không phải là quí khách mà là sư tư.

Câu nói này của nàng làm cho tám đồng tử hoang mang không hiểu. Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói: - Lý Xuân Hoa, ngươi biết ta gặp ngươi có chuyện gì không? Lý Xuân Hoa đột nhiên nghiêm nét mặt, cung kính nói: - Sư phụ! Đệ tử đã biết tất cả rồi. Hôm nay Xuân Hoa đến yết kiến sư phụ, không phải vì trách móc sư phụ mà đến, mà là muốn báo ân dạy dỗ mười năm của sư phụ.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe xong, chẳng nói chẳng rằng vẫn ngồi đó. Lý Xuân Hoa nói: - Tất cả mọi chuyện trên đời đều giống như giấc mộng nam kha, sau khi tỉnh lại tất cả đều là hư không, dù khi xưa sư phụ có làm chuyện gì, nhưng cũng là quá khứ đã qua rồi, đệ tử tuyệt đối không oán hận sư phụ, chỉ cần sư phụ hảy vì nhân loại, tạo phúc cho người dân như sư phụ đã dạy tư muội chúng con khi xưa.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe xong, đột nhiên ngửa cổ, cười sằng sặc.

Tiếng cười làm chấn động rung chuyển vách tường, tai nghe ù ù, hồi lâu không dứt. Tiếng cười đó có mang theo vẻ điên cuồng. - Lý Xuân Hoa nghe tiếng cười liền biến sắc.

Nàng không biết là lo hay mừng, hay là buồn? Đột nhiên tiếng cười thâu lại.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Lý Xuân Hoa, ngươi biết rằng sự sống hay chết của ngươi đều do ta quyết định hay không?

Lý Xuân Hoa nói:

- Chuyện sống chết, khi xưa sư phụ dạy rằng sự sống của con người, hay là chết cũng là một chuyện, sống sao không khổ? Chết sao không buồn? Mấy năm nay, Xuân Hoa cùng muội muội theo lời dạy của sư phụ. Vượt qua vô số nguy hiểm, mà vẫn bình an vô sự, cho nên nói, Xuân Hoa đối với chuyên sống chết, từ lâu đã xem thường rồi.

Nàng nói mấy câu này hào khí xung thiên, đại nghĩa ngút trời.

Cô Lâu Thiên Tôn trên bục, đôi mắt hình như hơi có sững sờ, nhưng trong chốc lát liền hồi phục lại thấn sắc bình tĩnh. Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên hỏi: - Ngươi cho rằng ta là sư phụ của ngươi hoá thân ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Mười năm kề cận, giọng nói và tất cả những cử động của sư phụ, đều khắc sâu trong đầu con. Vì sao sư phụ không lộ mặt thật ra?

Cổ Lâu Thiên Tôn lại bình thản nói: - Ngươi nhận được mặt thật của ta ư? Lý Xuân Hoa nói:

- Đệ tử chỉ cần sư phụ hiện ra diện mạo thật của Thiết Địch Quái Hiệp mà vạn người kính ngưỡng Cô Lâu Thiên Tôn lại nói: - Thiết Dịch Quái Hiệp là ai? Mặt mũi của hắn như thế nào?

Lý Xuân Hoa sững người, thầm nghĩ:

? Chẳng lẽ ông ta không phải là sư phụ? Mình nhận lầm rồi ư? Không, không? ông ta quá xảo quyệt, gián trá, trong thiên hạ ngoài ông ta ra còn có ai có thể làm một ma vương như thế này??.

Bỗng Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, nói:

- Sư phụ đã từng mấy lần tha đệ tử và Âu Dương Hải sư đệ, nhưng không biết hôm qua sư phụ đã làm gì Âu Dương Hải rồi?

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Âu Dương Hải trúng độc?Đích Trường Hồng? trong Lăng Hình Đinh của ta, độc này trong thiên hạ không có thuốc nào có thể cứu giải, đương nhiên hắn ta chết rồi.

Lý Xuân Hoa nghe vậy người run bần bật, nước mắt tuôn trào, bi ai kêu lên: - Sư phụ! Sao sư phụ lại giết sư đệ.

Âu Dương Hải do một tay sư phụ khổ cực bồi dưỡng mà thành, làm sao sư phụ lại giết sư đệ đi! Ông? Ông tên ma đầu?

Cô Lâu Thiên Tôn lại cười ha ha nói:

- Lý Xuân Hoa, bây giờ lão phu nói với ngươi, nếu ngươi muốn chết, bây giờ ta sẽ ban cho ngươi một viên thuốc độc cực mạnh, uống xong sẽ chết liền không đau đớn gì cả. Ngươi muốn sống lão phu sẽ để cho ngươi sống lâu trên đời này.

Nhưng khi sống, thì lão phu phải nói trước cho ngươi rõ, trước tiên ta phải phá huư đi lý trí và trí nhớ của người xưa kia, sau đó dùng thủ thuật, chuyền đạt đại nghĩa vào trong đầu ngươi, để cho ngươi vĩnh viễn vì chính nghĩa mà chiến đấu, nhận được sự khen ngợi kính ngưỡng của người đời. Trước đó lão phu đă bồi dưỡng được một ma nữ tàn bạo vô song, bây giờ ta lại muốn tạo ra một nữ hiệp vì chính nghĩa mà chiến đấu.

Ta muốn thiên hạ giang hồ võ lâm, chính và tà, thiện và ác, vĩnh viễn tranh đấu với nhau, để cho người trên đời này đều bíêt con ma nữ hại người và vị nữ hiệp tế thế cứu người này đều do một tay ta bồi dưỡng mà thành.

Ta muốn người đời không biết phải phê bình phán đoán ta như thế nào.

Để cho người đời vĩnh viễn đối với thiện và ác tồn tại một mâu thuẫn khó chọn lựa.

Giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn vô cùng từ tốn, bình thản. Mà ngôn ngữ của hắn thì thật là điên khùng.

Lý Xuân Hoa nghe vậy thầm kinh hãi, nàng không biết hắn làm như thế là có ý gì, mà lời của hắn có thật không?

Cô Lâu Thiên Tôn lấy ra hai hoàn thuốc nói:

- Hoàn thuốc màu đỏ là thuốc độc, màu trắng là hoàn thuốc làm mất trí nhớ, nếu ngươi không thể chọn được hoàn thuốc nào thì để ta giúp cho ngươi quyết định.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ đưa tay phải, hai hoàn thuốc đỏ và trắng bay lên trên chiếc bàn trước mặt Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa đưa tay lấy thuốc trắng nói:

- Sau khi đệ tử uống hoàn thuốc trắng này, trí nhớ trước kia sẽ mất hết, nhưng trước khi mất trí nhớ, đệ tử muốn thấy mặt thật của sư phụ một lần, không biết sư phụ có thể để đệ tử nhìn mặt thật của sư phụ không?

Chương 18: Tương Kiến Bất Tương Thức

Cô lâu Thiên Tôn cười ha ha, nói:

C

- Sau khi ngươi uống hoàng thuốc trắng, hễ những nhân vật nào mà qúa khứ ngươi quen biết và những chuyện cũ, tất cả đều quên lãng, bây giờ người đòi thấy mặt ta thì có tác dụng gì? Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói:

- Bởi vì đệ tử muốn chứng thực sự quan sát của mình có chính xác hay không?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Có phải ngươi muốn hỏi, ta có phải là Thiết Địch quái hiệp sư phụ của ngươi không, ha ha ha?

Đúng, Lý Xuân Hoa tuy cho rằng Cô Lâu Thiên Tôn chính là Thiết Địch quái hiệp nhưng lúc này nàng không tự tin rằng mình đoán chính xác, bời vì ông ta biết bao là xảo quyệt, trong lúc nói chuyện ông ta vẫn thuư chung không lộ một chút gì khả nghi để có thể quyết định ông ta là Thiết Địch quái hiệp.

Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:

- Ta không tin là ta lại phán đoán lầm.

Cô Lâu Thiên Tôn cười xong, đột nhiên dừng giọng nói trầm trầm lạnh lẽ nói:

- Trước khi ngươi uống hoàn thuốc màu đỏ màu trắng, bởi vì ta muốn làm thay cho ngươi một việc vô luận chuyện đại sự nào trong thiên hạ ta d8ều muốn làm cho ngươi, nếu ngươi muốn giữ ý thấy mặt ta thì quyền lợi của việc đó sẽ hỏng, sao ngươi lại không chọn một việc cần thiết nhất.

Lý Xuân Hoa nói:

- Việc này mà cũng có giá ư?

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Thiết Địch quái hiệp hành sự một đời, chưa từng để lộ mặt cho người đời trông thấy, mà dù cho

rằng những người đã thấy mặt thì cũng đều chết cả rồi.

Mà bản thân, Cô Lâu Thiên Tôn, cũng không có người nào thấy được mặt thật của ta, nếu như sau khi ta giở mặt nạ này ra thì ngươi cho rằng ta giống ai? Đó chỉ là người mà cả đời ngươi chưa từng thấy qua.

Thiết Địch quái hiệp ư? Cô Lâu Thiên Tôn ư?

Vĩnh viễn ngươi sẽ không quyết định được hắn là ai? Lý Xuân Hoa nghe nói xong nghĩ thầm:

"Phải rồi! Mặt của sư phụ ta chưa hề thấy qua, nếu như Cô Lâu Thiên Tôn để cho ta thấy mặt thật thì ta làm sao có thể quyết định được ông ta là người nào!?

Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói:

- Lão phu biết ngươi uống hoàn thuốc trắng chỉ là giả vờ, nhất định ngươi sẽ không uống. Bây giờ ta cảnh cáo ngươi, ta đã quyết định tiêu diệt linh hồn hiện hữa của ngươi., tạo nên một con người khác, dù ngươi có phản kháng như thế nào ta cũng phải đạt được mục đích.

Lý Xuân Hoa nghe vậy kinh hãi, một khi mình không chạy thoát khỏi đây thì coi như số mạng thảm khốc sẽ không thể tưởng tượng được? nghĩ đến đây?

Lý Xuân Hoa đột nhiên đưa tay cầm lấy hoàn thuốc độc màu đỏ. Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói: - Bây giờ người muốn kiếm đường chết ư? Hà hà?

Hai hoàn thuốc đỏ chỉ khác có màu đỏ và trắng mà thôi, còn phần bên trong vẫn là thuốc huư diệt trí nhớ.

Lý Xuân Hoa giận dữ hét lên:

- Ngươi là ai? đồ ma quỉ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Ngươi cho rằng ta là ai thì ta là người đó!

Lý Xuân Hoa vụt suy nghĩ, mình làm thê nào để thoát khỏi đây? Âu Dương Hải thật như hắn nói, đã chết rồi ư? Thi thể chàng ở đâu? Chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói:

- Lý Xuân Hoa ngươi đừng mắc công suy nghĩ tìm cách trốn, nội với tám tiểu đồng này thôi thì ngươi cũng không thể chay khỏi? Thất Tinh bát quái? kiếm trận của chúng nó.

Lý Xuân Hoa vôi đưa mắt nhìn nhanh trước sau, tám đồng tử áo trắng đứng hai bên trước sau đã di

động thân hình, mỗi người đứng một góc trong bốn phương tám hướng xung quanh mình.

Trong tay chúng cầm kiếm, ngưng thần động kình khí vận đan điền, đứng im thủ thế, Lý Xuân Hoa kinh thầm, nghĩ:

?Tám đồng tử cao chưa đầy ba thước này qủa nhiên không thể khinh thường?.

Lý Xuân Hoa biết tám đồng tử áo trắng này võ công nhất định không xoàng, nếu mình không hạ độc thủ thì không thể thoát khỏi nơi đây, sự việc cấp bách, mình đành phải thi triển độc thủ.

Bỗng Lýa Xuân Hoa tung người lên, trái phải một chiêu?Nữu chuyển đông nhạc? đánh nhanh tới Cổ Mai phía chính bắc.

Chưởng này Lý Xuân Hoa vận dụng tám thành công lực, bụng nghĩ:

- Cổ Mai đồng tử cho dù võ công rất cao cũng khó tránh khỏi chường này.

Ai ngờ sự đã đổi khác.

Đồng thời với lúc Lý Xuân Hoa nhảy lên phát động thế công, kiếm trận? Thất Tinh bát quái? do tám đồng tử bày thành cũng đồng thời phát động.

Chỉ thấy Cổ Mai đồng tử tránh qua một bên, bên trái, phải của nó là Cổ Thu, Cổ Lan đồng tử lại nhanh chóng xông lên, đoản kiếm trong tay thành hai đạo hàn quang đâm thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa kinh thầm, miệng quát:

- Tám đứa con nít các ngươi mà cũng đòi vây ta sao?

Cùng lúc, người nhỏ nhất là Cổ Xuân đồng tử đã tung kiếm đâm tới, kiếm khí lạnh buốt phả vào mặt.

Lý Xuân Hoa nhướng mày, ống tay áo trái trống không mau chóng phi cuộn lên.

Nhưng Cổ Xuân đồng tử rất tinh ranh, nó biết được lợi hại, không để cho tay áo của nàng cuốn lấy kiếm, đoản kiếm trong tay đổi hướng, thân đi theo kiếm bay xéo qua một bên.

Lúc này phía sau, Cổ Mai đồng tử nhảy tới êm ru, đâm một nhát kiếm.

Nhát kiếm này hướng về Lý Xuân Hoa, thế đâm cực nhanh, vụt một cái đã tới.

Do sự biến hóa qúa nhanh của kiếm trận, Lý Xuân Hoa đã ý thức được Cổ Xuân, Hạ, Thu, Đông, Mai, Lan, Cúc, Trúc tám tên đồng tử võ công thật là ghê gớm.

Trong nháy mắt, kiếm quang của Cổ Mai đã tới sát người, Lý Xuân Hoa vội lùi một bước.

Lý Xuân Hoa ứng biến tuy có thể là nhanh nhưng nàng không nắm hết biến hóa của thế kiếm Cổ Mai.

?Xoẹt? một tiếng, ống tay áo bên trái của Lý Xuân Hoa đã bị chém đứt.

Nhát kiếm này làm Lý Xuân Hoa giật mình.

Nếu như cánh tay trái của mình không phải đã cụt từ trước thì hôm nay chắc phải bị đoạn ở đây. Lý Xuân Hoa giận dữ hét lên, hữa chưởng đánh thốc ra.

Một đạo âm kình trầm hùng tuyệt luân bay thẳng tới.

Ai ngờ thân pháp của Cổ Mai đồng tử cực nhanh, sau khi nó chém đứt ống tay áo của lö Xuân Hoa xong thì đã lùi nhanh lại, Cổ Lan, Cổ Cúc, Cổ Trúc ở bên cạnh lanh lẹ tấn công tới.

Nên biết rằng?Thất Tinh bát quái? kiếm trận này kỳ ảo vô cùng, nếu như không biết được bí mật biến hóa của kiếm trận thì dù võ công có cao đến đâu củng khó thoát khỏi kiếm trận.

Lúc này cả người Lý Xuân Hoa đã rơi vào thế công biến hóa ảo diệu của thế trận.

Trong chốc lát, nàng bị tám đồng tử áo trắng dùng kiếm thế liên tục ép nàng vào thế hạ phong.

Chỉ thấy kiếm quang loang loáng đầy trời ép đánh Lý Xuân Hoa phải trợn mắt vã mồ hôi.

Còn Cô Lâu Thiên Tôn vẫn ngồi ung dung xem cuộc đấu.

Nhưng Lý Xuân Hoa vẫn là người có võ công trác tuyệt cơ trí linh mẫn.

Lúc này nàng bỗng nhớ ra cách đối phó kiế trận kỳ diệu này, cần phải giữ bình tĩnh, trầm trọng, quan sát đối phương kỷ lưỡng rồi mới toàn lực xuất thủ, còn nếu không thì chỉ tấn công.

Sau khi Lý Xuân Hoa bình tĩnh lại, cuộc thế đã trở nên ổn định.

Tám tiểu đồng lúc này cũng trầm tĩnh, không còn vung kiếm tiến đánh nữa, chỉ dùnh kiếm trận biến hóa kỳ dị của chúng vậy lấy Xuân Hoa.

Hà hà? một tràng cười lạnh lẽo vang lên, Cô Lâu Thiên Tôn trên bục xoay qua nói:

- Lý Xuân Hoa, võ công của ngươi khá lắm! Hà hà?

Nhưng ngươi cho rằng công lực và kiếm trân của tám cậu bé này như thế nào?

Lý Xuân Hoa đối với lời nói của Cô Lâu Thiên Tôn không nghe không hỏi, toàn thân chủ ý cự địch.

Chợt Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:

Kiếm trận thất tinh bát quái này do tám đồng tử phân làm ba tổ liên hoàn bổ khuyết cho nhau, trong hai tổ, là do Cổ Xuân và Cổ Mai cầm đầu, cũng có thể nói, Bát quái là do Cổ Xuân toàn bộ phát động chỉ huy, chỉ đợi lúc Cổ Xuân lùi ra ngoài trận thì thế trận lập tức biến thành Thất Tinh, mà Thất Tinh thì do Cổ Mai nắm toàn trận, hai người yếu nhất trong toàn trận là Cổ Đông và Cổ Trúc, mạnh nhất là Cổ Xuân và Cổ Mai, lúc lùi ra ngoài trận thì bổ khuyết cho Cổ Đông, Cổ Trúc??

Lý Xuân Hoa vừa thấy được sự bí mật của kiếm trận liền mừng thầm, nhưng vẫn không động thanh sắc, nàng từ từ rút đoản kiếm từ trong người ra, ngầm vận trân khí.

Chợt thấy thân người Cổ Xuân luồn qua bên cạnh Cổ Động, đâm một nhát kiếm vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa cười nhạt, đoản kiếm trong tay nàng vung lên, một chiêu? Tà Phích thất tinh? gạt phăng kiếm của Cổ Xuân, lúc này ba thanh kiếm của Cổ Đông, Cổ Mai, Cổ Trúc đâm tới như chớp.

Lý Xuân Hoa không để ý kiếm quang cuốn lên của ba người, hét một tiếng, đoãn kiếm trong tay bắn vọt thẳng vào Cổ Xuân lúc đang lùi nhanh lại.

Cổ Mai, Cổ Trúc, Cổ Đông trông thấy Lý Xuân Hoa truy kích Cổ Xuân, trong bụng kinh thầm, ba người đồng thời thâu kiếm nhảy lùi lại, ngay lúc đó, Cổ Lan, Cổ Hạ, Cổ Thu, Cổ Cúc từ kiếm trận phân thành hai tổ vòng tới Lý Xuân Hoa.

Ai ngờ Lý Xuân Hoa ngay khi họ thay đổi phương vị, thân mình như mũi tên bắn lao ra khỏi vòng vây tấn công của Cổ Hạ, Cổ Lan, Cổ Thu, Cổ Cúc, áp thẳng tới Cổ Mai, Cổ Trúc, Cổ Đông ba người.

Lúc này Lý Xuân Hoa không còn chút cố kỵ gì nữa, đoản kiếm trong tay nàng lóe lên một tia hàn quang, soạt soạt soạt, chém ra ba kiếm.

Kiếm thế như chém, như đâm, như quét?

Biến hóa kỳ ảo lanh lợi cực kỳ.

Từng nhát kiếm đều đánh vào nơi nguy hiểm.

Hàn quang vừa léo lên chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng quát:

- Lý Xuân Hoa chớ có hại chúng nó Chỉ nghe mấy tiếng kêu kinh hãi?

Cổ Trúc, Cổ Đông hai đồng tử đã bị thương ngã xuống đất.

Chiêu kiếm thức của Lý Xuân Hoa đắc thủ, nàng đảo người một cái bắn vọt ra cửa.

Cô Lâu Thiên Tôn từ trên bực mau lẹ lướt tới bên cạnh hai đồng tử Cổ Trúc, Cổ Đông liếc nhìn hai cái.

Chỉ thấy ngực của hai đồng tử chảy máu, bốn con mắt lộ tia sáng đáng thương ngước nhìn Cô Lâu Thiên Tôn.

Bỗng Cô Lâu Thiên Tôn cười vang một tràng điếc lỗ tai?

Lúc này Lý Xuân Hoa đã lướt ra đến hành lang của đại sảnh, nghe thấy tiếng cười thì không khỏi quay đầu lại nhìn.

Vụt thấy thân hình của Cô Lâu Thiên Tôn lao ra đại sảnh như gió lốc. Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói: - Ngươi còn chạy được hay sao?

Lão tung mình nhảy tới đuổi theo sát như bóng với hình.

Một chiêu?Ô Long thám trảo? tả chưởng của hắn chợp vào vai phải của Lý Xuân Hoa.

Cô Lâu Thiên Tôn từ khi phóng ra khỏi và xuất thủ chợp lấy vai phải của Lý Xuân Hoa như đồng thời một lúc, tốc độ mau lẹ không thể tả.

Lý Xuân Hoa nghe chưởng phóng đã đến sát bên người, lật tay lại dùng một chiêu?Hoành gia kim lương? gạt tay trái của Cô Lâu Thiên Tôn ra, hai chân dùng liên hoàn cước đá mạnh.

Cô Lâu Thiên Tôn dường như biết rõ Lý Xuân Hoa sẽ ra một chiêu chí mạng này, hắn đột nhiên chuyển người tránh khỏi hai cước rồi xông thẳng tới sát người, tay trái vung lên đấm chéo xuống.

Lý Xuân Hoa thất kinh, vội nhảy ra sau lùi lại bốn bước, tuy tránh được một chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn, nhưng vì trong lòng hoảng hốt nên lưng đụng phải lan can.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Ngươi có thể thoát khỏi thủ chưởng của ta điều này thật là một kỳ tích trong thiên hạ.

Tay phải Lý Xuân Hoa nắm đoản kiếm, hai mắt nhìn toàn thân Cô Lâu Thiên Tôn, nàng kinh ngạc, người này không phải là Thiết Địch quái hiệp thì là ai?

Thân hình của hắn và bộ râu dài bạc trắng?

Cô Lâu Thiên Tôn cười khanh khách, nói:

- Ngươi có bản lãnh gì thì cứ thi triển ra đi, hôm nay nếu muốn ra khỏi nơi này thì khó hơn lên trời.

Lý Xuân Hoa bất chợt vung kiếm, hữa chưởng thủ thế chờ đợi, Lý Xuân Hoa vừa bước tới một bước thì phóng chưởng ra, lại ép Lý Xuân Hoa lùi vào lan can.

Lý Xuân Hoa rất nóng ruột, soạt soạt soạt, chém liền ba kiếm.

Ba kiếm này có thể nói là độc địa vô cùng.

Cô Lâu Thiên Tôn bị ba nhát kiếm này đánh phải né trái né phải rồi lùi hai bước.

Nguyên là ba chiêu kiếm thuật này là của Lý Xuân Hoa tự nghiên cứu ra, ngay lập tức Lý Xuân Hoa đã hiểu, Cô Lâu Thiên Tôn qủa nhiên là Thiết Địch quái hiệp!

Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:

- Ông không còn dấu nổi đuôi hồ ly nữa rồi.. Hừ! Ba kiếm này đủ để chứng thực thân phận của ông, không ngờ một người mẫu mực vì nhân loại, thế mà?

Cô Lâu thiên Tôn hình như nổi giận, cười nhạt một tiếng hét lên:

- Ngươi rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, thế thì chớ trách ta.

Nói xong vung chưởng đánh thốc ra một chiêu?Lực Phách hoa sơn? xéo xuống vai.

Lý Xuân Hoa thi triển thế kiếm:

-?Nghinh phong đoạn thảo? chém ngang vào cánh tay của Cô Lâu Thiên Tôn.

Ai ngờ tả chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên vừa thu lại, mà phát ra một nguồn tiềm lực đánh bại đoản kiếm, chân phải sấn lên nửa bước, đột nhập vào trung cung, tay phải đánh ra như chớp?

Thật kỳ dị, ngay tức khắc tóm ngay được cổ tay cầm kiếm của Lý Xuân Hoa, khẽ gia tăng kình lực, đoản kiếm của Lý Xuân Hoa đã rời khỏi tay.

Cô Lâu Thiên Tôn dùng chiêu biến hóa này kỳ diệu tinh thâm vô cùng, Lý Xuân Hoa nào có thể phòng thủ được, hơi chậm một chút đoản kiếm đã rơi xuống đất.

Ngay lúc đó Lý Xuân Hoa đã biết vận mạng bi thảm của mình.

Nàng hét lên một tiếng muốn vũng vẫy chống cự lần chót.

Chân phải ra chiêu, thúc mạnh đầu gối vào huyệt?Hạ âm? của Cô Lâu Thiên Tôn.

Chiêu này rất là độc địa và không được quang minh chính đại cho lắm.

Lý Xuân Hoa lâm vào đến mức này mới tung một chiêu ấy.

Chân nàng còn cách hắn ba tấc thì bỗng cảm thấy sức lực toàn thân mất hết, mặt tối sầm, đầu nặng trịch, thân mình mềm nhũn xuống.

Sau đó nàng chẳng còn biết gì cả.

* * * Cửu Cung Sơn, bên một khe suối hẻo lánh, u nhã?

Từ một cánh cửa tròn của một tiểu viện nho nhỏ, một người phụ nữ áo đen chầm chậm đi ra.

Bà ta đi đến bên bờ suối, cúi đầu nhìn xuống dòng suối, hiện lên khuôn mặt của bà ta, trắng bệch, không còn một chút huyết sắc.

Khuôn mặt và ngữ quan của người nữ phụ này thật đúng là một khuôn mặt mỷ nhân chim sa cá lặn, cử thế giai lệ, quốc sắc thiên hương.

Có điều lúc này trên mặt bà trắng bệch, dường như vừa mới ốm dậy.

Người phụ nữ áo đen nhìn khuôn mặt của mình trước nước suối đến xuất thần, hồi lâu thì lắc đầu than thở:

- Xinh đẹp tuyệt thế nhân gian, đến sau cùng cũng chỉ là một nắm xương tàn mà thôi!? Ôi?

Bà ta thở dài cực kỳ thê lương, buồn bã, rồi lại lẩm bẩm nói:

- Không ngờ hộ nguyên độc khí vừa tiêu trừ, thể chất của ta lại biến đổi nhiều như vậy, chẳng lã ta còn có thể bảo trì công lực cho đến sáu trăm ngày ư?

Bà ta lắc đầu lại nói:

- Trông thấy mức thương tổn này, ta biết mình đã không làm được gì nữa, ta sao không đem trách nhiệm báo thù này đặt lên người con trai ta. Sao ta không đem chân nguyên tàn dư còn lại của bản thân mà đả thông huyết mạch toàn thân cho nó, để nó trong những ngày ngắn ngủi này hấp thụ được công lực của bản thân ta.

Người đàn bà áo đen tự nói một mình như vậy, rồi lại đi vào trong tiểu viện.

Cho đến khi mặt trời lặn?

Từ cửa tiểu viện lại đi ra người đàn bà áo đen.

Điều quái dị lạ lùng là, người phụ nữ áo đen này chỉ trong một ngày mà lại dường như già đi mười năm.

Lúc sớm mai khi bà ra đây thì là một nữ phụ ba bốn mươi tuổi xinh đẹp, mà bây giờ khi bước ra đã như năm mươi tuổi rồi.

Người phụ nữ áo đen đi đến bên dòng suối cúi đầu soi khuôn mặt của mình.

Trên mặt bà lộ vẻ kinh dị?

Bà ta đưa tay vuốt làn tóc mai bạc trắng, và những nếp nhăn trên trán, hồi lâu không nói.

Hình như bà ta không nghĩ đến trong một ngày này mình đã già đi gần hai mươi năm, tóc từ đen biến thành trắng.

Đột nhiên bà ta cười lớn? Tiếng cười bi thương, cùng cực? Bà ta cười xong ảm đạm nói:

- Lâm Đại Ngọc, Lâm Đại Ngọc? trong thiên hạ có ai nhận ra ngươi là Đông Hậu xinh đẹp nhất trần thế khi xưa! Ha ha ha ha? Kiệt ca ơi! Nếu muội gặp huynh ở cõi âm cảnh thì huynh còn nhận ra muội không??. Người đàn bà áo đen này chính là Bạch Hoàng giáo chủ danh chấn thiên hạ, cũng là hồng phấn giai nhân đẹp nhất võ lâm năm xưa. Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đột nhiên trầm tư suy nghĩ?

Chợt, dường như bà đã nghĩ ra cái gì, trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

- Hôm nay ta đã biến đổi dung nhan thế này, Hải nhi có còn nhận ra ta là Bạch Hoàng giáo chủ hay không?

Bà nói xong, ngẩng đầu nhìn lên trời? Đông Hậu Đại Ngọc lẩm bẩm nói:

- Hải nhi chắc đã tỉnh rồi.

Bà từ từ quay lại, đi vào tiểu viện Bóng một vị thiếu niên áo xanh khẽ bước đi ra.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nhìn thiếu niên áo xanh này, trên mặt nở một nụ cười hiền từ, nói:

- Tướng công người đã khỏe rồi ư?

Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn vào mặt Lâm Đại Ngọc hồi lâu, kinh ngạc hỏi:

- Sao ta lại ở đây?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ đưa tay trái, nói:

- Âu Dương tướng công, chúng ta tạm vào trong nói chuyện Đương nhiên vị thiến niên áo xanh này là Âu Dương Hải. Hai người đi vào phòng khách ngồi xuống.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đi đến vách tường, thắp hai ngọn nến, chiếu sáng khắp xung quanh phòng.

Lâm Đại Ngọc thắp nến xong, ngồi xuống trước mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải ngỡ ngàng nhìn ngắm sự bố trí trang nhã trong phòng khách, hỏi:

- Vị lão phu nhân đây, vì sao bà lại biết ta?

Câu hỏi đấy qủa là một chuyện làm cho người phải xót xa, làm sao Lâm Đại Ngọc lại không biết con trai của mình được?

Còn Âu Dương Hải lại không ý thức được người trước mặt lại chính là người mẹ thân sinh yêu quí của mình?

Ôi!

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc còn sinh tồn trên thế gian này thì thiên hạ còn có ai biết được?

Huống chi Âu Dương Hải từ khi sinh ra đến giờ đã có lúc nào trông thấy cha mẹ của mình đâu?

Chàng có nằm mơ cũng không thể ngờ được người phụ nhân trước mặt lại là mẫu thân của chàng?

Nếu vào lúc sáng sớm thì Âu Dương Hải có thể nghĩ ra những chỗ khả nghi.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc mỉm cười nói:

- Gần đây trên giang hồ võ lâm xuất hiện một vi anh hùng hiệp sĩ, tên là Âu Dương Hải, trong lúc công tử hôn mê ta nghe thấy công tử kếu tên Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, ta đã đoán ra cậu là Âu Dương Hải?

Âu Dương Hải ồ lênmột tiếng nói:

- Hóa ra lão phu nhân là người trong võ lâm giang hồ ư? Thất lễ thất lễ.

Vì Âu Dương Hải thấy ánh mắt vô thần và vẻ đau nặng nề của bà ta cho nên không nghĩ rằng bà ta là một cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc cười nói:

- Năm xưa ta là một cao thủ võ lâm, nhưng bây giờ đã không phải nữa.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói:

- Không biết lão tiền bối nói thế là nghĩa gì?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thở dài thê lương, nói:

- Nói ra thì dài, bởi vì hiện nay võ công toàn thân của ta đã phế, cho nên không thể tung hoành trên giang hồ võ lâm được nữa.

Âu Dương Hải lại ồ lên, nói:

- Không biết tiền bối xưng hô thế nào?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thở dài, nói:

- Ta chính là một người bi thương đoạn trường, mấy chục năm nay, ta đã không muốn nhác d9ến tên ta nữa.

Đến đây Lâm Đại Ngọc ngầm thương xót, nước mắt tuôn rơi.

Âu Dương Hải cho là mình đã làm cho bà đau lòng, vội nói:

- Xin lỗi lão tiền bối, trong lúc vô ý vãn bối đã chạm đến nỗi đau của người.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lau nước mắt, nói:

- Lão phụ vì không khống chế được nỗi đau thương của mình, làm cho công tử phải bối rối.

Âu Dương Hải vội nói:

- Không! Không! Không!...

Chàng nói liền mấy tiếng?không? nhưng trong đầu lại suy nghĩ nhanh những tình hình vừa qua.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thấy chàng có vẻ cau mày, liền nói:

- Công tử có chuyện gì nghi nan thì cứ hỏi ta, dù cho chuyện đại sự võ lâm hiện nay hoặc là nhân vật võ lâm năm xưa, ta đều có thể nói cho công tử biết, chỉ có thân phận lai lịch của ta thì không thể nói cho bất cứ một người nào biết, bởi vì sẽ đụng đến những chuyện bi thương khi xưa thì không muốn sống nữa.

Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh dị, bà ta ở một nơi hẻo lánh thế này, chẳng lẽ lại rõ những chuyện trong võ lâm?

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Vãn bối nhớ lại là bị người ta ám toán, không biết tại sao lại đến được đây?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Công tử chính là bị Cô Lâu Thiên Tôn ám toán, phải không nào?

Âu Dương Hải nghe vậy kinh hãi nhìn bà, hỏi:

- Sao lão tiền bối lại biết?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Lúc đó ta ở chỗ tối trông thấy công tư đi đến gần Cô Lâu Thiên Tôn? Ôi? đáng tiếc rằng võ công của ta đã phế không thể lên tiếng cảnh cáo công tử, cho nên mới để cho công tử chịu nỗi đau khổ này.

Âu Dương Hải nghe xong liền hiểu tất cả, biết rằng mình được vị lão phu này cứu.

Thế là Âu Dương Hải qùi xuống đất nói:

- Lão tiền bối, tiền bối là ân nhân tái tạo mạng sống Âu Dương Hải, hãy xin nhận ba lạy của Âu Dương Hải này.

Nói xong, Âu Dương Hải liền bái lạy Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Thân mình Lâm Đại Ngọc run run, nói thầm:

- Con ta ơi! Con lạy mẫu thân là nên lắm! Mẹ rất vui mừng, có chết cũng không tiếc.

Lâu Đại Ngọc đợi Âu Dương Hải lạy ba lạy xong, đưa tay đỡ chàng dậy.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc dìu hai vai Âu Dương Hải, thở dài nói:

- Con trai của ta nếu như không chết thì cũng lớn như công tử rồi. Ôi! Âu Dương tướng công, ta có một thỉnh cầu vô lễ, không biết công tử có đáp ứng không?

Âu Dương Hải nói:

- Lão tiền bối thỉnh cầu việc gì, tiểu bối sẽ đáp ứng ngay không nghĩ ngợi.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Lão phu muốn nhận công tử làm nghĩa tử để an ủi những năm còn lại.

Âu Dương Hải xúc động, nói:

- Tình này nghĩa này, Âu Dương Hải khắc sâu trong tâm kham, vậy thì giờ đây trước mặt là nghĩa mẫu, xin nhận của đứa con bất hiếu này tám lạy.

Nguyên là từ khi Âu Dương Hải trông thấy khuôn mặt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, không biết là hai mẹ con có công hưởng của luân thường, hay là thế nào trước sau chàng vẫn thấy vô cùng thân thiết đối với bà. Cho nên, Âu Dương Hải mau chóng đáp ứng sự việc này.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nước mắt tuôn rơi, nhận Âu Dương Hải tám lạy.

Âu Dương Hải lạy xong đứng dậy nói:

- Nhũ mẫu ới, hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu, huyết thù vẫn còn trên thân người, không thể nào ở đây phụng dưỡng cho lão nhân gia được?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đợi chàng nói xong, bèn cố ý giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Sao? Hải nhi, con có mối huyết thù ư?

Âu Dương Hải bùi ngùi nói:

- Con chính là con trai của Đế vương cung chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt và Đông Hậu Lâm Đại Ngọc năm xưa.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nghe vậy, mặt tở nên tái nhợt run run nói:

- Thật không ngờ, thật không ngờ, con là con trai của Đại Ngọc tỉ tỉ?

Âu Dương Hải kinh ngạc nói:

- Sao? Nhũ mẫu là di mẫu của con ư?

Âu Dương Hải rất mờ mịt về thân thế lai lịch của mẫu thân, cho nên Lâm Đại Ngọc liền nói bừa rằng bà là em gái của mẹ chàng.

Lâm Đại Ngọc rơi lệ nói:

- Hải nhi ơi, sự việc trên thế gian chẳng lẽ lại tình cờ như thế sao? Hay là tỉ tỉ chết đi anh linh của tư phu có biết, đệ cho di mẫu gặp được điệt nhi.

Âu Dương Hải kêu lên:

- Di mẫu?

Chàng nhào vào lòng Lâm Đại Ngọc, đau khổ bật khóc.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hai tay nâng đầu chàng, nước mắt tuôn rơi lả chả.

Nhìn mẹ con họ bên nhau, ai cũng bùi ngùi cay sống mũi.

Âu Dương Hải khẽ nói:

- Di mẫu ơi! Cha mẹ của con thật là bi thảm biết bao!

Lâm Đại Ngọc lẩm bẩm nói:

- Đứa con đáng thương, người bi thảm là con, ta không biết hai mươi mấy năm nay con lại lớn như thế! Ôi ta qủa thật không phải?

Âu Dương Hải đương nhiên không hiểu được tiếng lòng của câu nói này.

Âu Dương Hải bỗng đứng dậy, hỏi:

- Di mẫu! Nhất định người biết sự thật về sự thảm tử của cha mẹ cháu?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Trong thiên hạ trừ ta biết rõ vụ huyết án này ra, thì không còn có ai biết nữa. Hai mắt Âu Dương Hải mở tròn xoe, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nói:

- Trời ơi! Không ngờ trong đêm tối lại có công đạo để cho tiểu diệt gặp được di nương, ha ha. Ta phải thay cha mẹ rửa sạch huyết thù, Lâm Đại Ngọc đột nhiên nói:

- Diệt nhi có biết Cô Lâu Thiên Tôn là ai không?

Âu Dương Hải nói:

- Thưa di mẫu, với sự điều tra gần đây nhất của tiển diệt. Cha mẹ cháu thảm tử bên bờ Thiên Kiếm Đàm là bị Cô Lâu Hung Thu vây đánh.

Lâm Đại Ngọc căm hận nói:

- Sao chỉ một Cô Lâu Hung Thủ, có thể nói là cả giang hồ võ lâm đều có tham dự, nhưng đứng

đầu tội ác là Cô Lâu Thiên Tôn và Hồng Yến Tử Diệu Huân Muội.

Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, nói:

- Di mẫu, Cô Lâu Thiên Tôn là ai?

Lâm Đại Ngọc thở dài, nói:

- Người này dù cho cháu có nằm mơ cũng không thể ngờ được, Cô Lâu Thiên Tôn chính là ân sư đã dạy cho nhi diệt Thiết Địch Quái Hiệp.

Âu Dương Hải nghe xong ngẩn ngơ, hồi lâu không nói: Chàng nghĩ thầm:?Chuyện này có thể chăng? Hắn lại là sư phụ sao?? Lâm Đại Ngọc trầm giọng nói:

- Hiền diệt mới nghe tin này đương nhiên tránh khỏi hoài nghi, bây giờ hãy nhớ lại kỷ xem. Thiết Địch Quái Hiệp đã dạy võ công cho con trong tình hình như thế nào. Ôi! nếu ta chậm phát giác ra những chuyện này, con phải?

Đột nhiên, Lâm Đại Ngọc cản thấy mình lỡ lời, vội im lặng không nói.

Âu DƯơng Hải nhìn vào mặt Lâm Đại Ngọc hỏi:

- Người thật sư là di nương của tiểi diệt chứ?

Lâm Đại Ngọc không trả lời câu hỏi của chàng nói:

- Theo ta thấy, nhất định Lý Xuân Hoa đã phát giác ra Cô Lâu Thiên Tôn là Thiết Địch Quái Hiệp.

Âu DƯơng Hải bỗng nhớ lại Lý Xuân Hoa đã từng nói một câu:

- Ngoại hình của Cô Lâu Thiên Tôn rất giống sư phụ? chẳng lẽ hắn thật sự là sư phụ ư?

Âu Dương Hải nói:

- Hồng Yếu Tử Diêu Huân Muội còn sống trên đời này không?

Lâm Đại Ngọc gật đầu nói:

- Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội hãy còn sống, nhưng người này nếu ta không nói ra thì hiền diệt không thể đoán được?

Âu Dương Hải đột nhiên nói:

- Điệt nhi đoán được rồi.

Lâm Đại Ngọc hỏi:

- Hiền điệt đoán xem mụ ta là người nào?

Âu DƯơng Hải nói:

- Di mẫu! tên tặc nhân đó là đương kim Bạch Hoàng Giáo chủ phải không? trừ nó ra điệt nhi nghĩ không có một nữ nhân nào tàn ác âm hiểm như thế.

Trong đầu Lâm Đại Ngọc lóe lên một tia sáng, gật đầu nói:

- Chính là mụ ấy.

Âu Dương Hải nói:

- Di mẫu ơi, tham gia vào vụ Thiên Kiếm Đàm còn có ai?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Vụ Thiên Kiếm Đàm mười tám năm trước, người tham dự có hầu hết các môn các phái trong thiên hạ, ta cũng không thể nói được tường tận, vì có người đến chỉ để xem nhiệt náo. Bây giờ ta đem những nhân vật chủ yếu nhất nói ra cho hiền điệt biết, hiền điệt phải nhớ kỷ. Lửa hận trong người Âu Dương Hải bừng bừng, xâm chiếm cả đầu óc chàng.

Chàng khẽ gật đầu, nói:

- Di mẫu nói mau đi, cháu sẽ nhớ kỷ vào tim óc.

Lâm Đại Ngọc thở một hơi dài, chậm rãi nói:

- Trong chín đại môn phái, có mười hai vị Cô Lâu Hung Thủ, chia đều Võ Đang, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn, Hoa Sơn, Không Động, Chung Nam, Thiên Sơn bảy phái, hãy còn ba người ở quan ngoại, viên chủ Lý gia đại viện cũng là một trong Cô Lâu Hung Thủ, nhưng năm ấy Lý Thiên Phát không tham chiến quá đáng?

Âu Dương Hải hỏi:

- Cô Lâu Hung Thủ trong bảy đại phái không biết là bảy vị nào?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Bảy vị Cô Lâu Hung Thủ này, đến nay ta vẫn không biết là bảy vị nào, nhưng ta nói cho hiền điệt nghe, bảy người này là trưởng lão cõ công cao nhất trong các phái của họ quyết không phải là những

trưởng môn.

Â u Dương Hải hù một tiếng nói:

- Thân hình bảy người đó tiểu điệt đã nhớ rõ, sau này tìm trong phái của họ không khó, giết người đền mạng, Âu Dương Hải nhất định phải để cho họ được báo ứng.

Lâm Đại Ngọc thấy Âu Dương Hải lộ vẻ sát khí, trong lòng mừng thầm.

Bà nói:

- Ngoài mười hai Cô Lâu Hung Thủ ra, hãy còn có Tàn Kim Chưởng Dương Đổng Thần, Đương gia đại nguyệt chu Nhật Nguyệt Lâu Đường Tông Chủ, Tàn Độc Tấu Hải Hồn Qui, giang nam bảy tỉnh? tổng tiêu đầu Phi Hổ tiêu cục Du Cẩm Bàng?

Âu Dương Hải thất kinh nói:

- Hắc Phi Hổ Du Cẩm Bàng cũng có ư? Những người này di mẫu đều không lầm chứ?

Lâm Đại Ngọc nói:

- Ta nói những người này không có người nào là không có phần tham gia giết cha mẹ của hiền điệt, họ đều dùng chưởng hoặc kiếm đánh lên thân mình cha mẹ của hiền điệt.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, bởi vì toàn gia hơn trăm mạng người của Hắc Phi Hổ bị Bạch Hoàng giáo chủ giết sạch, cho nên chàng đối với thảm ngộ của toàn gia Hắc Phi Hổ có sự cảm thông vô cùng.

Lâm Đại Ngọc nói:

- Trừ những người này ra, hãy còn có mấy vị ác bá trong hai đạo hắc bạch, những người đó đều đã chết cả rồi, ta cũng không nói ra tính danh của họ. Dương nhiên trong vụ Thiên Kiếm Đàm, cha mẹ của cháu đã tỏ rõ uy phong, triển khai một trận tham đấu trong mất trăm năm nay võ lâm chưa hề có. Người trong giang hồ võ lâm tử thương trong vụ Thiên Kiếm đàm khó mà đếm hết được. Vì cha mẹ của cháu bị thương rất nặng cho nênmột số người võ lâm đứng xem nhiệt náo cũng tham gia, nhưng những người đó không phải là hung thủ chính, cho nên ta không biết tên của họ.

Âu Dương Hải mắt lộ vẻ giận dữ, hỏi:

- Chỉ có những người ấy thôi ư?

Lâm Đại Ngọc cúi đầu suy nghĩ một hồi nói:

- Hãy còn ba tên ma đầu võ công và danh vọng rất cao.

Âu Dương Hải hỏi:

- Chúng là ai?

Lâm Đại Ngọc nói:

- Ba người này võ công cực cao, nhất là có hai người, cha mẹ hiền điệt vẫng không phải là đối thủ của họ, ôi, nếu hiền điệt muốn tìm kiếm ba người thì tốt nhất nên đợi thời gian.

Âu Dương Hải nghe vậy thầm kinh hãi, không biết ba người đó là ai?

Lâm Đại ngọc nói:

- Ba người đó chính là Dao Trì Ma Nữ, là người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm hiện tại. Còn một người nữa đến nay vô ảnh vô tung, là Hỗn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt. Người này võ công tuổi tác còn hơn cả Dao Trì Ma Nữ, ngày nay không biết đã chết hay chưa. Cñn một người nữa tức là Vân Trung Nhạc, một trong võ lâm ngũ kỳ.

Âu Dương Hải nói:

- Ba người này là kẻ cầm đầu ư?

Lâm Đại Ngọc nói:

- Ba người này không phải là kẻ cầm đầu, nhưng cái chết của song thân hiền điệt hoàn toàn là do ba người này gây nên? Với công lực của Âu Dương huynh lúc đó, dù có bị các cao thủ vây đánh nhưng tư phu muốn thoát vòng vây, nhất định không phải là chuyện khó, nhưng ta biết khi xảy ra cuôc đấu, Cô Lâu Thiên Tôn dùng lời nói khích Hỗn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt và tư phu tỉ thí một chiêu chưởng lực, lúc đó mẹ hiền điệt bị chưởng của Uất Thiên Nguyệt làm bị thương nhẹ? Tiếp đó là Vân Trung Nhạc dùng một chiêu kiếm pháp?Vạn Lưu Qui Tông? tỉ thí với phụ thân hiền điệt, làm cho người tiêu hao rất nhiều sức lực.

Âu Dương Hải nghe xong máu nóng bừng bừng, căm hận nói:

- Cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ kiếm được hai người này, cũng dùng một chiêu sát thương họ.

Lâm Đại Ngọc trầm giọng nói:

- Hải nhi, Hỗn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt võ công rất cao, ngày sau hiền điệt gặp hắn tốt nhất là dừng nói thân thế của mình ra, để tránh khỏi họa sát thân. Võ công của hiền điệt muốn thắng hắn chắn còn phải cần thời gian dài.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

Chắc di mẫu không biết công lực của mình hiện nay như thế nào, cho nên mới lo lắng như vậy?

Thưc ra Âu Dương Hải đâu hay biết võ công của chàng một nửa là do mẫu thân của chàng truyền sang cho, đương nhiên Lâm Đại Ngọc rất biết rõ công phu của Âu Dương Hải nông sâu thế nào.

Âu Dương Hài nói:

- Thế còn Dao Trì Ma Nữ? Nghe người ta nói, bà ta yêu thầm phụ thân, không biết bà ta có ra tay đánh phụ thân tiểu điệt không?

Lâm Đại Ngọc nghe vậy thầm phì cười nói:

?Không ngờ chuyện tình năm xưa ngay cả con ta cũng biết, ôi??. Lâm Đại Ngọc thở dài nói:

- Đương nhiên là Dao Trì Ma Nữ không ra tay, nhưng một chiêu của bà ta lại làm bị thương mẹ của hiền điệt.

Â u Dương Hải nói:

- Thật là ngườ đàn bà vô liêm sỉ, bà ta muốn cướp đoạt tình yêu của đệ tử mình, rồi ra tay đánh bị thương đệ tử, hừ, nữ nhân này thật là mặt dày.

Lâm Đại Ngọc buồn cười, bỗng bà nghiêm nét mặt lại nói:

- Dao Trì Ma Nữ là sư phụ của mẫu thân hiền điệt, võ công bà ta cao thấp thế nào không ai biết, hiền điệt phải tự cảnh giác trong các kẻ thù ai ai cũng là ma đầu ghe gớm trong võ lâm, hiền điệt muốn báo thù tuyệt đối không được hành sự sơ suất.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Tiểi diệt biết. Thưa di mẫu, có một chuyện điệt nhi không rõ, vì sao những cao thủ võ lâm lại muốn sát hại gia phụ gia mẫu? nghe nói trong đó có dính dáng đến một bí mật lớn của võ lâm, chẳng hay di mẫu biết ngọn nguồn nguyên nhân của nó không?

Lâm Đại Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Ngọc nguồn nguyên do những chuyện này ta quyết định vào tối ngày mùng bảy tháng bảy thì trở lại đây gặp ta, dắt theo Lý Xuân Hoa về đây cũng được, ta sẽ kể nguồn gốc câu chuyện này.

Âu Dương Hải bấm đốt tay tính toán, nói:

- Dêm mồng bảy tháng bảy cách hôm nay còn chín mươi bảy ngày, vì sao phải đợi lâu như vậy?

Lâm Đại Ngọc thở dài nói:

- Điều này? đến lúc đó hiền điệt sẽ biết Trầm ngâm một lúc, Lâm Đại Ngọc lại nói:

- Hải nhi, vết thương trúng độc của hiền điệt vừa mới khỏi, cũng nên nghỉ ngơi một lúc đã.

Âu Dương Hải nói:

- Di mẫu, hình như người không được khỏe lắm, để Hải nhi đỡ di mẫu vào trong nghỉ ngơi. Lâm Đại Ngọc nở nụ cười an ủi, nói:

- Gần đây ta có hoi không khỏe, ôi! Chắc ta không còn sống lâu nữa.

Âu Dương Hải dìu Lâm Đại Ngọc vào phòng hỏi:

- Di mẫu nói võ công của di mẫu bị phế rồi, không biết kẻ thù là ai?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Hải nhi, hãy đi ngủ đi! Mồng bảy tháng bảy, ta mới nói cho con biết.

Âu Dương Hải đêm nay được biết rất nhiều về bí mật mối huyết thù của song thân, nhưng nguyên nhân chủ yếu của mối huyết thù thì chàng vẫn không biết.

Chàng không biết vì sao di mẫu lại muốn để đến mồng bảy tháng bảy mới nói cho chàng biết?

Chẳng lẽ trong đó có bí ẩn khó nói?

Sáng sớm.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thân tiễn Âu Dương Hải rời khỏi nơi u cốc này, mắt bà nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Hải đã khuất rồi, nước mắt rơi ướt cả vạt áo, bà chậm chạp trở về tiển viện, hiện rõ vẻ già nua, trong hai ngày trước, bà vẫn là một Bạch Hoàng giáo chủ làm cho người ta phải run sợ, là một cao thủ đệ nhất võ lâm xuất thiên nhập địa, nhưng hôm nay lại biến trở thành suy nhược như vậy.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc than thầm:

Ta có thể cầm cự đến mồng bảy tháng bảy được không?

Sự đau đớn do ngoại độc tấn công thân thể trong chín mươi bảy ngày, ta có thể cầm cự được không?

Mười mấy năm lại đây, ta vì mối huyết hải thâm thù này, tổ chức nên Bạch Hoàng giáo tàn hại sinh linh rất nhiều, ta nghĩ đây chắc là báo ứng!?

Hai dòng lệ nóng của Lâm Đại Ngọc chảy dài trên gò má nhăn nheo.

* * * Lại nói Âu Dương Hải sau khi li biệt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, trong lòng chàng dường như mất một bảo vật qúi giá, cảm thấy trống rỗng rất là khó chịu. Trong đầu chàng bỗng nhớ thiết tha Đông Hậu Lâm Đại Ngọc?

Chàng cũng không biết nguyên nhân ra sao? Có lẻ là tình cảm mẹ con gây nên?

Âu Dương Hải ra khỏi u cốc, triển khai khinh công chạy đi.

Chạy đủ hơn hai giờ, đã đến một miệng cốc.

Xa xa có thể thấy đỉnh của mười hai ngôi tháp cao bay phất phới một ngọn cờ Thanh Đạo Minh.

Đột nhiên sau vách núi, hai bên miệng cốc, hán từ áo xanh gọn gàng nhảy ra.

Âu Dương Hải nhận ngay ra là Độc Kiếm Thủ của Độc Kiếm Đường, tám vị đệ tử Độc Kiếm Đường trông thấy Âu Dương Hải lập tức cúi mình thi lễ, tránh qua một bên cùng hô:

- Âu Dương đàn chủ trở về rồi? rồi?!

Âu Dương đàn chủ về rồi?

Thanh âm sung sướng vui vẻ vô cùng, tang váng động khắp sung quanh cốc.

Trong nháy mắt, từ trong tháp rất nhiều người rầm rập chạy ra.

Âu Dương Hải trong lòng rất mừng, không ngờ đệ tử của bản minh đều đã đến Cửu Cung sơn rồi.

Chàng ngẩng đầu buống tiếng cười dòn dã, thân người lao tới đón tiếp.

Bỗng Âu Dương Hải giật mình, chàng không trông thấy Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp và Lý Xuân Hồng.

Trong phút chốc, A?u Dương Hải đã ở trước mặt quần hào đang chạy đến.

Người đầu tiên đến là Hộ pháp Trịnh Hổ thuộc Khúc Tinh đàn, tiếp theo là Độc Kiếm đường chủ Phi Hồn Kiếm Tây Môn Đường, Huyết Đao đường chủ Song Đao Lụ Trị Lãng Anh, chính Đạo Đường chủ Tán Hiệp Liễu Phiên Dương.

Trịnh Hổ vừa trông thấy Âu Dương Hải bèn kêu lên:

- Âu Dương đàn chủ đã lâu mới trở về, bọn chúng tôi rất là mong nhớ.

Âu Dương Hải cười ha hả, nói:

- Trịnh huynh, chư vị Đường chủ, mọi người mạnh giỏi a.!

Chàng dấn bước đi đến từng người cháp tay thi lễ.

Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy các đường chủ và Trịnh Hổ, trên mặt hình như phủ lớp ưu sầu, giật mình hỏi:

- Trịnh huynh, có phải bản minh xảy ra chuyện gì chăng?

Chính Đạo đường chủ Tân Hiệp Liễu Phiêu Dương trầm giọng nói:

- Bẩm cáo đàn chủ, chúng tôi đều không làm tròn trách nhiệm bảo vệ minh chủ, xin đàn chủ trách phạt.

Âu Dương Hải cau mày, hỏi vội:

- Liễu Đường chủ, minh chủ sao rồi?

Trịnh Hổ khẽ lắc đầu, nói:

- Lý minh chủ, Công Tôn phó minh chủ. Lý đàn chủ và Sa Mạc thất tiễn đã mất tích ba hôm rồi.

Âu Dương Hải nghe vậy hơi nhẹ nhõm, vốn chàng cho rằng bạo Lý Xuân Hoa đã gặp bất trắc.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Có phải họ cùng lúc mất tích không?

Chính Đạo Đường chủ Liễu Phiêu Dương nói:

Vào lúc canh tư ba hôm trước, Công Tôn phó minh chủ trở về nói đàn chủ truy đuổi theo kẻ địch, cần kíp tăng thêm trợ thủ, trước hết dẫn Lý Xuân Hồng và Sa Mạc thất tiễn ra đi trước.

Nhóm cao thủ thứ hai bôn chúng tôi ra đi sau đó, tức tốc tìm kiếm trên đỉnh Cửu Cung sơn nhưng lại không thấy hành tung của Công Tôn phó minh chủ, cả Lý đàn chủ cũng không thấy tung tích, đến hôm nay thì Âu Dương đàn chủ trở về, không biết?

Âu Dương Hải ngh vậy biến sắc, chàng sợ rằng bọn Lý Xuân Hoa có thể bị Cô Lâu Thiên Tôn tiêu diệt, bởi vì mình nếu không phải được di mẫu cứu giúp thì chắc đã phơi thây ngoài đồng rồi.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải hỏi:

- Trong ba ngày này các vị có ai tìm được manh mối khả nghi nào không?

Tản Hiệp Liểu Phiêu Dương nói:

- Ba ngày nay, chúng tôi hầu như đi khắp hết mấy mươi dặm xung qunh núi Cửu Long, nhưng lại không thấy bất kỳ tin tức nào, bây giờ chúng tôi muốn bắt đầu triển khai tìm kiếm ở đồng cỏ gò đồi quanh núi.

Âu Dương Hải trầm ngâm hồi lâu, hỏi:

- Có phải tất cả cao thủ bản minh đều đến Cữu Cung sơn phải không?

Trịnh Hổ đáp:

- Ước khoảng chừng hai phần ba.

Âu Dương Hải nói:

- Bây giờ tứ đãi đàn chủ và Trịnh huynh, mỗi người dẫn theo nhân thủ, chia làm năm đường tìm kiếm hướng đông tây nam bắc và chính giữa của núi Cử Cung và luôn cả trong vòng mười dặm của núi Cửu Cung, nếu có chuyện gì thì phải báo hiệu tiễn liên lạc, bây giờ ta đi trước, các vị hia người lập tức hành động ngay.

?Năm lộ binh mã tạm thời đi chính Đạo Đường chủ Liễu Đại Hiệp hiệu lệnh.?

Nói xong, Âu Dương Hải không đợi họ trả lời, chàng xoay mình chạy nhanh ra khỏi cốc.

Âu Dương Hải cảm thấy bọn Lý Xuân Hoa nhất định là bị Cô Lâu Thiên Tôn ám toán, hoặc là bị bắt.

Âu Dương Hải ngầm cảm thấy sào huyệt của Cô Lâu Thiên Tôn cũng nhất định cũng ở gần núi Cửu Cung Âu Dương Hải nhắm hướng u cốc mà Cô Lâu Hung Thủ tụ hội chạy đi.

Lát sau, Âu Dương Hải đã đến trước miệng cốc.

Đột nhiên một bóng người từ trong rừng cây phóng qua.

Âu Dương Hải lập tức triển khai khinh công?Nhiếp ảnh truy phong?đuổi theo.

Đó là một người áo dài xám, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, người đó phóng đi thoát ẩn thoát hiện trong rừng cây.Nhanh như điện chớp, mau như khỉ vượn.

Âu Dương Hải đuổi một lúc, vẫn còn cách xa đối phương mười mất trượng, chàng kinh thầm, hơn nữa Âu Dương Hải cảm thấy bóng dáng người này rất quen thuộc.

Lúc này người áo xám đã chạy xuyên qua một ngọn núi đến hướng đông bắc.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, lập tức nâng khinh công lên đến mức cao nhất, truy theo sát thủ?

Người áo xám trước mặt hình như đã biết có người đuổi theo, Âu Dương Hải gia tăng tốc độ khinh công, người đó chạy cũng càng nhanh hơn, trong chớp mắt liên tiếpvượt qua mấy ngọn núi.

Tuy Âu Dương Hải biết người này cố ý để cho mình đuổi theo, nhưng tính của chàng quật cường, bụng nghĩ;?Mình phải xem cho được người này là ai??

Lập tức chàng hít một hơi chân khí, trong chớp mắt chàng cảm thấytoàn thần mình nhẹ nhõm, giống như đằng vân giá vũ, cỏ cây hai bên vùn vụt chạy qua.

Âu Dương Hải kinh thầm, khinh công của mình sao lại lên tới tuyệt cảnh Lăng Không phi hành Mấy ngày trước, công lực của chàng căn bản hãy còn kém môn khinh công thượng thừa kia mấy năm, tại sao trong lúc này khing công lại tăng nhanh chóng thế này? Trong lúc nghi ngờ, Âu Dương Hải đã đuổi đến cách người kia bãy tám trượng.

Người áo xám như phát hiện Âu Dương Hải đuổi đến gần, trong lòng rất kinh ngạc, người đó cũng triển khai loại khing công tuyệ đỉnh?Ngự Khí phi hành?

Cự ly của hai người lại từ từ kéo dài ra như trước.

Tóm lại là khing công của người áo xám hơi cao hơn một bậc.

Âu Dương Hải trong lònh kinh hãi vô cùng, chàng không ngờ trong thiên hạ lại có ngừôi có khing công tuyệt cao thế này.

Âu Dương Hải vận một hơi chân khí, quát lên:

- Lão tiền bối trước mặt, xin dừng bước, vãn bối thừa nhận khing công của mình còn kém, chúng ta đừng tỉ thí nữa. Lúc đáo hai người chạy vào một u cốc. Đột nhiên người áo xám trước măt mất hút.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, lập tức dừng lại, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người áo xám, chàng nhíu mày nghĩ thầm:

?Lã nào trong chớp mắt người đó đã chạy qua u cốc mấy trăm trượng này ư??

Đang nghĩ, bên tai Âu Dương Hải nghe tiếng thở ra.

Chàng quay mắt nhìn, bên một phiến đá ngoài mấy trượng lộ ramột góc đá.

Âu Dương Hải từ từ đi đến, nói:

- Khinh công của tiền bối thật là bao trùm thiên hạ, vãn bối khâm phục vô cùng.

Bên phiến đá có tiếng thở dài, nói:

- Không được rồi, ta đã già rồi! Ôi? Một vì kỳ nữ chết rồi, lại tạo ra một vị cao thủ không tiền tuyệt hậu!

bỗng nghe Âu Dương Hải kêu lên một tiếng, gọi:

- Lão tiền bối, là người!

Hoá ra người áo xám này chính là Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên lưng dựa vào phiến đá, thở ra chầm chậm hai hơi, nói:

- Hải diệt nhi, là ta đây, là Viên báb bá của người đây.

Chuyện Cổ Thiên Nhân Viên là su huynh của Âu Dương Kiệt cha của Âu Dương Hải. Âu Dương Hải đã biết, nhưng chàng vẫn hoài nghi chuyện này.

Bởi vì chàng thấy Cổ Thiên Nhân Viên cùng đi với Bạch Hoàng Giáo chủ, chàng cho rằng Cổ Thiên Nhân Viên cũng là người tà ác.

Âu Dương Hải nghe vậy, làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao? Ông? người là bá bá của ta ư?

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài thê lương, nói:

- Nội tình trong đó nói ra thì dài, ôi? Hải diệt nhi, ta nằm mơ cũng không ngờ rằng Âu Dương Kiệt sư đệ lại có đứa con này.

Âu Dương Hải xúc động, run run hỏi:

- Viên bá bá, chẳng lẽ? cha cháu và bá bá cùng học ở một thầy hay sao?

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Ngươi bất tất hoài nghi, ta chính là bá bá thật sự của người.

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Viên bá bá, thế sao bá bá lại đi cùng Bạch Hoàng giáo chủ?

Cổ Thiên Nhân Viên giật mình, thầm nói:

Mình đã có hứa với Đại Ngọc, mình cần phải nói ra sự thật cho nó không? Mà Đại Ngọc lại dặn dò chuyện này rất là trịnh trọng??

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Điều này về sau ngươi sẽ hiểu.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ lẩm bẩm nói:

- Về sau tôi mới biết?...

Cổ Thiên Nhân Viên bỗng nói:

- Điệt nhi, ta nói với ngươi một chuyện, ngươi có biết lai lịch của sư phụ ngươi không?

Âu Dương Hải nghe vậy biến sắc, trầm giọng nói:

- Chuyện gì?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Tên Thiết Địch Quái Hiệp đó chính là kẻ thù giết phụ thân của ngươi. Cô Lâu Thiên Tôn. Âu Dương Hải nghe vậy, đầu óc ù ù?

Ân sư lại là kẻ thù sát hại phụ thân của mình ư??

Cỗng trước mắt chàng hiện lên một hình ảnh hiền từ của sư phụ, giọng nói nhu hòa, điềm đạm Âu Dương Hải hừ một tiếng, kêu lên:

- Không phải, không phải, ta không tin, ông nói láo.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Cũng khó trách ngươi không tin, ôi! Bá bá cũng bị lừa gạt hai mươi mấy năm rồi.

Âu Dương Hải thấy vẻ mặt thành khẩn, u uất của Cổ Thiên Nhân Viên tuyệt không có chút nào là không thật, chàng bất giác ngẩn người, hỏi:

- Thế đây lại là thật ư?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải nhi, sao ngươi không tin lời của ta?

Âu Dương Hải nghĩ bụng:

Nếu sư phụ là kẻ thù giết hại cha mẹ ta, sao lại dạy võ công cho mình. Mà lại là tuyệt kỷ võ lâm!?

Âu Dương Hải nhìn lên trời, nghĩ ngợi, suy tính?

Bất chợt chàng khẽ thở dài, nói:

- Viên bá bá có chứng cớ gì mà chỉ trích sư phụ điệt nhi là kẻ thù sát hại song thân.

Cổ Thiên Nhân Viên mặt biến sắc nói:

- Không biết gã đó có bất chợt hạ độc thủ không?

Â u Dương Hải chẳng hiểu làm sao cả, lại trầm giọng hỏi:

- Viên bá bá có chứng cứ?

Cổ Thiên Nhân Viên không đợi chàng nói hết, liền nói:

- Có có! ta dẫn ngươi đi xem chứng cứ liền.

Âu Dương Hải lại ngơ ngác, hỏi:

- Xem chứng cớ gì?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Ngưới có phải muốn tìm kiếm chị em Lý Xuân Hoa?

Âu Dương Hải vội nói:

- Bá bá đã biết họ ở đâu?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Họ đều bị Thiết Địch Quái Hiệp bắt đi, nhốt trong một thuư lao, hạn kỳ ba ngày đã đến tối hôm nay. Chúng ta mau chuẩn bị đi cứu họ.

Âu Dương Hải nói:

- Viên bá bá họ bị nhốt chỗ nào? Cổ Thiên Nhân Viên đứng dậy nói: - Ngươi đi theo ta.

Nói xong người lão phóng vụt đi như tên bắn.

Âu Dương Hải theo sau Cổ Thiên Nhân Viên, chạy qua tầng tầng lớp lớp ngọn núi Cửu Cung Sơn, rồi chạy trên cánh đồng hoang đã một hồi, đến một cái gò đồi hoang.

Cổ Thiên Nhân Viên chợt dừng lại, ngó lên trời, nói:

- Giờ này còn sớm lắm, chúng ta nghỉ một lát rồi vô đó cứu họ cũng không muộn.

Nói xong, ông ta ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Âu Dương Hải ở trên gò đồi nhìn ra xa, xung quang trừ góc tây nam là một nơi nghĩa địa ra, ba mặt đều là thảo nguyên hoang dã, nghĩa địa kia cũng xa chừng nửa dặm.

Lúc này Âu Dương Hải lo cho sự an nguy của bọn Lý Xuân Hoa, lên tiếng nói:

- Viên bá bá, sào huyệt của Cô Lâu Thiên Tôn ở đâu? Cổ Thiên Nhân Viên cười nói: - Thì ở chỗ nghĩa địa góc tây nam đó.

Âu Dương Hải nói:

- Bây giờ đến xế chiều còn hơn bốn tiếng nữa, tiểu điệt muốn trở về điều thêm người tới.

Cổ Thiên Nhân Viên lắc đầu nói:

- không đưỡc Thiết Địch Quái hiệp giỏi nghề dùng độc, nếu thêm đông người cũng chẳng ăn nhằm gì, huống hồ đêm nay hành tung của chúng ta nhất định phải giữ bí mật để trong lúc xuất kỳ bất ý thì hạ thủ, nếu không thì cứu người không xong mà còn làm hại cả bọn Lý Xuân Hoa nữa?

Nói đến đây, Cổ Thiên Nhân Viên khẽ thở dài, rồi nói tiếp:

- Không phải là ta ca ngợi chí khí của người ta, tên Thiết Địch Quái Hiệp này võ công rất cao, hơn nữa cơ trí trắc tuyệt, xưa nay hiếm thấy, không phải là hạng tầm thường dễ đối phó đâu.

Âu Dương Hải nói:

- Viên bá bá, Cô Lâu Thiên Tôn thật sự là sư phụ của tiểu điệt hóa thân à?

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Cái tên Thiết Địch Quái Hiệphai mưới mấy năm trước đã được toàn giang hồ võ lâm truyền tụng, vô luận các đại môn phái, hắc bạch lưỡng đạo trong thiên hạ đều kính ngưởng hắn vạn phần, tuy nhiên trong võ lâm có rất ít người thấy qua hắn, nhưng mọi người đều tôn kính hắn là một người đại trung đại nghĩa, chính khí lẫm liệt.

Ôi Lão phu hai mưới mấy năm trước cũng chính vì kính ngưỡng hắn cho nên nhận sự ước thúc của hắn, không ngờ hắn ước thúc ta không ra giang hồ chính là để bố chí kế hoạch giệt hại cha mẹ của ngươi, hứ? nếu mà lão phu không bị sự ước thúc của hắn thì chắc song thân của ngươi không chết thảm vậy đâu.

Bởi vì Thiết Địch Quái Hiệp vẫn úy kỵ ta ba phần.

Âu Dương Hải nghe đến chuyện song thân của mình thảm tử, máu nóng bốc lên phừng phừng, trong lúc xúc động, buột miệng kêu lên.

- Vì sao hắn muốn giết hại phụ mẫu của điệt nhi chứ? Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp: - Vì là chữ tình.

Âu Dương Hải ngây người, hỏi:

- Sao? Là chữ tình?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- CHữ?Tình? này, từ xưa đến nay, không biết đã hại bao nhiêu anh hùng tuấn kiệt, họ có thể xem châu báu bạc vàng như cỏ rác, nhưng mãi mãi không thể chiến thắng được tình trường.

- Huống chi thân mẫu của ngươi là một tuyệt đại mỷ nhân, bất kỳ ai trông thấy cũng không thể cầm lòng được? Âu Dương Hải thầm nghĩ:

?Mẫu thân thật sự đẹp đến thế sao??

Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp:

- Năm xưa mẫu thân của ngươi là Lâm Đại Ngọc và Thiết Địch Quái Hiệp quen thân nhau từ thuở nhỏ, khi ấy gia phụ của ngươi đi xuống giang nam lo một số việc, sau khi gặp gỡ Lâm Đại Ngọc, khong ngờ thân mẫu của ngươi đối với gia phụ ngươi một dạ chung tình? Khi đó tuy Thiết Địch Quái Hiệp đã có danh trên giang hồ nhưng võ công của hắn đương nhiên không phải là địch thủ của gia phụ ngươi, cho nên hắn ngầm hờn, kết bái làm huynh đệ với gia phụ ngươi, thực ra trong thâm tâm hắn thống hận gia phụ ngươi vô cùng, lúc nàu cũng muốn hạ thủ, tuy phụ mẫu ngươi biết mưu mô của hắn, nhưng vì thề niệm tình ngày trước nên làm như không biết.

Thiết Địch Quái Hiệp là một người cực kỳ nham hiểm, hắn tự biết võ công không địch nổi gia phụ ngươi, đành bỏ đi ngầm tự học nghệ?

Với qúa khứ đó, đương nhiên Thiết Địch Quái Hiệp sát hại gia phụ ngươi ở Thiên Kiếm đàm chủ yếu là vì chữ?Tình?. Kế đến là vì một bộ kỳ thư, cho nến hắn mới dẫn cả người trong giang hồ võ lâm vây đánh song thân ngươi.

Âu Dương Hải nói:

- Đó là bộ sách gì?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải Lưu chân kinh.

Âu Dương Hải nghe thấy?Hải Lưu Chân Kinh?, nghĩ đến chính chiêu tuyệt học mà Thiết Địch Quái hiệp truyền thụ cho mình, vốn chàng hãy còn hoài nghi chuyện này, nhưng nghĩ kỷ lại những chuyện sư phụ đối với mình năm xưa thực sự có rất nhiều điểm khả nghi, chàng bỗng nghiến răng nói:

- Thiết Địch Quái Hiệp thât sự là Cô Lâu Thiên Tôn thì Âu Dương Hải này không còn chút tình nghĩa thầy trò nào với hắn nữa, ta phải báo thù rửa hận cho song thân.

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Đương nhiên là các ngươi không còn tồn tại tình nghĩa thầy trò nữa, có thể là hắn truyền thụ võ công cho ngươi là có âm mưu gì khác, không biết hắn dạy những võ công gì cho ngươi.

Âu Dương Hải nói:

- Chủ yếu là chín chiêu trong Hải Lưu CHân Kinh.

Cô Thiên Nhân Viên nhíu mày trầm tư hồi lâu, nói:

- Bộ?Hải Lưu Chân Kinh? ấy ta chưa thấy qua, đương nhiên ta không biết hắn có truyền thụ có chính xác hay không, nhưng theo sự suy đoán của ta, Thiêt Địch Quái Hiệp nhất định trong chín chiêu đó đã có dụng ý.

Âu Dương Hải lắc đầu:

- Từ trước đến giờ tiểu điệt không thấy chín chiêu đó có chỗ nào khả nghi đâu.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải lưu Chân kinh nghe nói là một bộ kỳ thư rất thâm thúy, có ba phần thượng, trung, hạ, song thân của ngươi năm xưa được chính là phần hạ.

Âu Dương Hải ồ lên một tiếng.

Cổ Thiên Nhân Viên bỗng móc từ trong người ra một cuộn giấy trắng, nói:

- Hải nhi, chăn trong lòng ngươi rất muốn biết được dung mạo của cha mẹ ngươi phải không?

Âu Dương Hải trợn tròn mắt nhìn cuộn trắng gật đầu.

Cổ thiên Nhân Viên nói:

- Bức họa này khi xưa ta vẽ cho cha mẹ ngươi, không ngờ vẽ xong rồi lại chưa kịp đưa cho cha ngươi đã tạ tuyệt trần thế, ôi?

Âu Dương Hải run run nói:

- Viên bá bá, bức họa này phụ thân của tiển điệt nhờ bá bá vẽ ư? Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Gia phụ ngươi đã mất, bức vẽ này tặng cho ngươi đó.

Âu Dương Hải đột nhiên nước mắt tuôn trào nói:

- Viên bá bá, tiển điệt qúa vui sướng, không ngờ tiểu điệt lại có thể trông thấy dung mạo của song thân, việc này Âu Dương Hài không dám quên.

Chàng run run đưa tay nhận lấy cuộn giấy khẽ mở ra.

Trên mặt giấy láng bóng có vẽ một đôi tình nhân.

Người nam anh tuấn ngang tàng, cao lớn hiên ngang, mình mặc chiếc áo dài màu vàng. Vai đeo trường kiếm, đặc biệt nhất là đôi mắt ần chứa thần uy khôn tả, sống động như thực.

Người nữ thì mội đỏ mũi cao, mày liễu đen láy, mặt mày cân đối sáng sủa, sinh đẹp tuyệt luân.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ, gương mặt của nữ nhân này mìng đã thấy qua ở đâu rồi.

Cổ Thiên Nhân Viên than thở:

- Song thân người xưa kia xứng đôi vô cùng, không biết bao người trong thiên hạ phải hâm mộ.

Âu Dương Hải nhìn vào bức họa hồi lâu, nói:

- Qúa giống, chị em họ qúa giống nhau. Cổ Thiên Nhân Viên hỏi: - Ngưới nói gì?

Âu Dương Hải nói:

- Mẫu thân của điệt nhi qúa giống muội muội của người.

Cổ Thiên Nhân Viên ngơ ngác, nghĩ bụng:

Chẳng lẽ Lâm Đại Ngọc gạt nó, nói là di nương của nó chăng??

Âu Dương Hải bụon bức họa lại, nói:

- Nếu di mẫu trông thấy bức họa này, nhất định cũng rất vui sướng. Ta nhất định phải đi gặp di mẫu, ta tuyết đôi không đợi đến mồng bảy tháng bảy nữa.

Cổ Thiên Nhân Viên giật mình, nghĩ thầm:

Lâm Đại Ngọc thật sự đã ước hẹn với Hải nhi một trăm ngày sau sẽ hội kiến. Ôi, thằng bé thật đáng thương, ngươi đâu biết rằng người đó lại chính là mẫu thân sinh ra ngươi Cô Thiên Nhân Viên nói:

- Hải nhi, cuộc chiến đêm nay chắc sẽ hung hiểm vô cùng, ngươi tạm thời nhắm mắt hít thở, dưỡng đủ tinh thần.

Nói xong, ông ta liền nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Âu Dương Hải cũng nhắm mắt, nhưng được một hồi chàng mở mắt lại nhìn bức vẽ cha mẹ mình, đủ hai giờ, chàng đã quen thuôc nét mặt của họ.

Mặt trời mới bắt đầu lặn, cả trái đất phủ lên một màu vàng thê lương.

Trong thoáng chốc, màn đêm bao trùm.

Cổ Thiên Nhân Viên mở mắt, nói:

- Hải nhi, chúng ta phải bắt đầu hành động, chúng ta phải vào trang viên âm u nằm giữa nghĩa địa, xung quanh cái nghĩa địa rộng lớn này đều có phục kích, chúng ta từ bất cứ một phương hướng nào cũng khó tránh khỏi bị phục kích của bọn chúng phát hiện.

Âu Dương Hải hỏi rằng:

Thế thì chúng ta tiềm nhập vào bằng cách nào đây?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Chỗ phục kích, canh gác của bọn chúng bố tr1i trong động, tuy là rất bí mật, không dễ bị người phát giác, nhưng có một khuyết điểm là tầm nhìn hẹp, cho nên nếu gặp phải người có khinh công tuyệt đỉnh thì chỉ cần dùng tốc độ cực nhanh phi qua thì chúng nó sẽ cho rằng bị hoa mắt. Bây giờ ta và ngươi chia hai đường đột nhập vào trong trang viện, sau khi ngươi vào trong trang viện rồi thì hãy hiện hình, phóng hỏa đốt nhà và chém giết bọn chúng, để dẫn dụ Cô Lâu Thiên Tôn ra. Lão phu sẽ thừa cơ giải cứu bọn Lý Xuân Hoa, vì lão phu tính rằng Thiết Địch Quái Hiệp ở ngay trong thuư lao, cho nên ngươi chớ từ thủ đoạn nào để dụ hắn ra.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Viên bá bá, tiểu điệt biết rồi.

Cổ Thiên Nhân Viên đứng dậy, lại nói:

Trong trang viện, xem ra không có chút động tĩnh gì nhưng thực ra bên trong còn nguy hiểm hơn ở bên ngoài, ngươi phải cẩn thận lắm mới được, nếu như ngươi gặp phải Cô Lâu Thiên Tôn thì phải kéo dài thời gian để ta và bọn Lý Xuân Hoa kịp đến.

Nói xong, Cổ Thiên Nhân Viên lao vút đi như tên bắn, chỉ thấy bóng xám vụt một cái đã biến mất tăm, Âu Dương Hải thấy khing công tuyệt đỉnh của bá bá như vậy, không khỏi bội phục.

Âu Dương Hải vận khí nhảy lên không, lộn vài vòng trên không rồi đáp xuống bốn năm mươi trượng, đột nhiên chàng nghĩ đến những ổ phục kích chính là ở trong ngôi mộ, nếu mình bay qua nghĩa địa mà chân không chạm đất thì sẽ không bị bọn chúng phát hiện.

Nghĩ đến đây, lại tung người, lần này đáp xuống ngoài sáu bãy trượng, khing công của chàng đủ để làm người trong vỏ lâm kinh hãi.

Trong nháy mắt đã đến gần sát nghĩa địa, khing công của Âu Dương Hải lúc này đã lên tới mức tối đa, thân hình như một luồng khói đen bay qua không một tiếng động.

Nếu ban ngày mà dùng tốc độ tuyệt nhanh này lào qua bên thân ngườithì người bình thường bất qúa chỉ hoa mắt lên mà thôi, huống chi lúc này đã tối, chăng sao còn chưa xuất hiện.

Không tới nửa khắc, Âu Dương Hải đã đến trước tòa trang viện.

Âu Dương hải bay vào trong trang viện luôn không chần chờ, liên tục chay qua ba bốn dãy viện lạc, sau đó đứng trên nóc nhà phóng mắt nhìn xung quanh.

Qủa nhiên trong tòa trang viện rộng lớn này trừ những phòng ốc liên tiếp, lầu cao sừng sững ra, còn lại đều là những cây cối to cao như ngô đồng, bạch dương, tre, cổ tùng, quì thụ?

Xung quanh tối om om, không thấy một ánh đèn.

Gió đêm khẽ thổi qua cành lá trên cây, càng làm tăng thêm bầu không khí lạnh lẽo âm u cho tòa trang viện hoang lương này, Âu Dương Hải ở trên nóc nhà lưỡng lự một hồi, không biết phải đi hướng nào.

Nghĩ ngợi rất lâu, Âu Dương Hải cảm thấy phải dùng cách phóng hỏa đốt nhà theo lời của Cổ Thiên Nhân Viên chỉ bảo thì mới có thể bức họ ra ngoài.

Âu Dương Hải thầm suy nghĩ, đưa mắt nhìn dãy nhà trước mặt, chàng tung mình nhảy lên nóc điện trước ngôi nhà cỏ.

Âu Dương Hải đang muốn đưa tay móc mồi lửa ra, bỗng nghe thấy tiếng gió nhẹ nổi lên phía sau lưng, Âu Dương Hải cảnh giác quay mình lại nhìn?

Bởi vì luồng gió này rất êm, chứng tỏ khing công của người này rất cao.

Âu Dương Hải vừa nhìn đã hết hồn, người đó đã đứng ngoài bảy tám thước, hai đạo mục quang loang loáng đang nhìn thẳng vào mình.

Người đó là một lão nhân mặt như cổ nguyệt lạnh như băng giá, râu tóc bạc phơ, vai đeo một thanh cổ kiếm.

Âu Dương Hải nhìn rõ gương mặt của lão nhân, giật mình nói:

- Là ông, Vân Trung Nhạc.

Lão nhân này chính là Vân Trung Nhạc, một trong võ lâm ngũ kỳ. Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói: - Ta đây, ngươi muốn phóng hỏa hay sao?

Âu Dương Hải trông thấy ông ta, trong đầu bất chợt hiện lên những lời di mẫu của chàng nói về mối huyết thù song thân, chàng đột nhiên bừng cơn lửa hận, hừ một tiếng, nói:

- Ngài là người của Cô Lâu Thiên Tôn phải không?

Đôi mắt Vân Trung Nhạc bắn ra tia sáng kỳ dị, lạnh lùng quát:

- Tiểu tử, ngươi nó tầm bậy cái gì?

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Đã không phải là người của Cô Lâu Thiên Tôn, thế sao ngài lại ngăn ta phóng hỏa làm gì? Vân Trung Nhạc trầm giọng quát:

Hễ ngươi vừa phóng hỏa thì ta lập tức giết ngươi liền.

Âu Dương Hải nghe vậy nổi giận nói:

- Thì ta sẽ đốt cho lão xem?

Nói xong, Âu Dương Hải quẹt một mồi lửa.

Vân Trung Nhạc lao tới, một chỉ điểm ra thật nhanh.

Âu Dương Hải xoại tay bỏ mồi lửa, cất một tiếng cười như tiếng chuông đồng, chấn động đến nỗi khắp xung quanh viện lạc nghe ù ù điếc tai.

Vân Trung Nhạc kinh thầm nghĩ:

?Sao nội công của nó lại tinh thâm đến thế??

Nghĩ chưa xong, đã thấy song chưởng của Âu Dương Hải liên hoàn đánh xéo ra.

Vốn Âu Dương Hải trong bụng biết Vân Trung Nhạc cũng là một trong những kẻ thù giết hại song thân, lần quẹt lửa này chẳng qua là thế để dụ lão xuống tới mà thôi.

Đương lúc Vân Trung Nhạc xông đến, chàng đã ngầm ngưng tụ Vô ảnh chưởng kình vào tả chưởng, thình lìbnh đánh ra nhanh như chớp hữu chưởng kình phong ào ạt, lực đạo bức người, còn tả chưởng không có tiếng gió, nội kình thu vào trong.

Vân Trung nhạc thất kinh, xoay eo thu thế nhảy lùi tám thước.

Ai ngờ một đạo ám kình đánh sát theo lão không một tiếng động.

Vân Trung Nhạc khẽ hự lên một tiếng thân mình bạt ra phía sau, mặt thở nên trắng bệch, hai mắt léo ra ngọn lửa ghê người.

Âu Dương Hải núm cười nói:

- Vân Trung Nhạc, mười tám năm trước bên bờ Thiên Kiếm Đàm. Lão đã bức bách Âu Dương Kiệt tiếp lão một kiếm, hôm nay Âu Dương Hải trả lại lão chiêu Vạn lưu qui tông kiếm pháp.

Nói xong Âu Dương Hải rút phát tử vi kiếm xông lên. Vân Trung Nhạc kinh hãi quát lên: - khoan đã!

Âu Dương Hải thét:

- Lão tiếp ta một kiếm rồi hãy nói.

Ánh sáng của tử vi kiếm như sấm chớp bổ xuống. Cơ thịt trên mặt Vân trung Nhạc co rúm lại, thân hình lão thoát ẩn thóat hiện như bóng ma, vụt một cái, cả người lão đã lùi ra ngoài ba bốn trượng.

Vạn Lưu Qui tông kiếm pháp của Âu Dương Hải đã thi triển ra hết, tay trái nắm kiếm chi, thân hình nghiêng ra trước, ra thế cung tiễn thức.

Trên mặt Vân Trung Nhạc lộ vẻ kinh hãi, lão không ngờ Âu Dương Hải này lại là con của Âu Dương Kiệt, mà võ công của chàng lại tiến bộ thần tốc. Lão thầm nghĩ:

?Người này nếu không giết hôm nay thì ngày sau không thể nào giết hại được nj74a.

Nhưng mình đã trúng một chưởng ám toán của hắn, bụng đau như xé, không biết bị trúng chưởng lực gì??

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Lão có gí muốn nói?

Một Vân Trung Nhạc nhanh nhúm, không nói nửa lời, quay mình bước đi.

Bỗng trong một góc viện lạc vang lên tiếng cười sang sảng, nói:

- Vân huynh, huynh đài trúng Vô ảnh chưởng kình của hắn rồi. Ta có thuốc ở đây, nếu Vân huynh tin ta thì mời theo ta vào nhà trong một lát.

Âu Dương Hải nghe giọng nói này chính là giọng của Cô Lâu Thiên Tôn, chàng king hãi quát lên:

- Cô Lâu Thiên Tôn, chớ đi?

Đột nhiên, Âu Dương Hải nhớ lại Cô Lâu thiên Tôn là mộ người cực kỳ xảo quyệt, thân hình vừa mới bay xuống đã vội quạt tay bay ngược lên cao hai trượng.

Chỉ nghe một tiếng cười khẽ:

- Hảo tiểu tử, sáng sớm bị rắn cắn, cả ngày sợ dây thừng, ha ha?

Chương 19: Thù Sát Sư Tôn

Cùng lúc với tiếng cười, trong bóng tối hiện ra một bóng người, nói:

C

- Xin đi theo ta.

Thân mình Âu Dương Hải trên không cảm thấy một mùi hương thoang thoảng đưa đến, chàng kinh hãi ngưng thở, bay dạt ra ba bốn trượng. Ngước mặt lên nhìn, Vân Trung Hạc và bóng ma Cô Lâu Thiên Tôn đã mất tăm.

Thay vào đó trước mặt chàng là một hàng mười ba đại hán mặc áo đen, trong tay cánh cung dài đã lắp tên, Âu Dương Hải giật mình lùi lại mấy bước.

Phía sau lại vang lên mấy tiếng sàn sạt. Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn, đó là mười tám người áo trắng, trong tay mỗi người đều cầm một cây đạn cung, mười tám người áo trắng này vừa xuất hiện lập tức đã tản ra vây phủ tất cả bốn phương tám hướng. Sau khi những người áo trắng bày thành trận thế rồi, một người áo đen mặt tái nhợt từ từ bước tới, hắn chính là một trong tám đại huyết ma Cô Lâu Ma Điện, Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh. Âu Dương Hải trông thấy Tiền Mộng Sinh lập tức nhận ra hắn là người động thủ với mình trên đỉnh tháp cũng chính là hung thủ sát hại Uy Chấn Bát Hoàng Lý Thiên Phát.

Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh cười hề hề nói:

- Hay lắm, hay lắm, chúng ta thật là có duyên gặp nhau. Âu Dương Hải nghe vậy, lạnh lùng nói:

- Các hạ phải là người áo đen đêm nọ ở trên đỉnh tháp phải không? Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh cười nhạt nói:

- Chính phải, ta tên là Tiền Mộng Sinh, hề hề. Ta hỏi ngươi, đêm nay ngươi đến viện lạc này là muốn làm quí khách của bọn ta hay muốn làm kẻ địch?

Âu Dương Hải đáp:

- Như thế là thế nào?

Tiền Mộng Sinh mỉm cười nói: - Làm quí khách thì xin hãy theo bọn ta vào trong nội viện, sau đó

bái yết Thiên Tôn Điện Chủ, nếu như làm kẻ địch của chúng ta, Thiên Tôn có lệnh giết ngay khỏi nói nhiều.

Âu Dương Hải nói:

- Thiên Tôn Điện chủ của các ngươi là ai?

Tiền Mộng Sinh nói: - Thiên hạ võ lâm chí cao vô thượng, duy chỉ cao nhất là Cô Lâu Ma Điện Thiên Tôn của chúng ta. Thiên Tôn Điện Chủ của chúng ta đã có lời truyền, nếu ngươi giữ ý hòa thuận thì nhất định sẽ lấy hảo ý khoản đãi ngươi, ý của ngươi ra sao, hoàn toàn trong một ý niệm. Ngươi đừng xem thường những tay cung thủ này, nếu ngươi muốn chống lại thì mười tám cây cung sẽ bắn ra, ngươi sẽ chết bỏ thây nơi đây. Âu Dương HảI nghĩ ngợi rất lâu, mặt nở nụ cười nói:

- Ta đến quí trang viện, tuy giận điện chủ của ngươi ám toán, nhưng chỉ cần chủ nhân của các ngươi có thể ra mặt giải thích, tại hạ quyết không cần? Âu Dương Hải vừa nói vừa buớc tới gần Tiền Mộng Sinh. Chợt nghe Tiền Mộng Sinh quát:

- Đứng lại! Ngươi còn bước một bước nữa thì cung tên sẽ phát động. Âu Dương Hải thấy bộ dạng của hắn như thế, cười nhạt một tiếng nói:

- Những tay cung thủ này có gì thần bí đâu, ha ha? người sợ không đến, người đến không sợ!

Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh đột nhiên lùi lại mấy bước, quát lên: - Động thủ!

Nguyên là Âu Dương Hải muốn đến gần Tiền Mộng Sinh, sau đó dùng Vô ảnh Chưởng đánh chết hắn, không ngờ Tiền Mộng Sinh rất cơ trí không dám để cho Âu Dương Hải đến gần. Vù vù, đột nhiên hai mũi tiễn thủ bắn tới. Âu Dương Hải cười nhạt, lắc vai đảo người, hai mũi tiễn thủ đã bay vào khoảng không, nhưng thân người của chàng lại xông thẳng đến trước mặt một người áo trắng, vung chưởng phóng ra. Một luồng chưởng lực rung núi, đổ cây ập đến. Người áo trắng này không ngờ Âu Dương Hải lại có thể trong lúc tránh tên từ ngoài bốn trượng lao đến trước mặt, hắn muốn tránh nhưng đời nào còn kịp nữa? Chỉ cảm thấy ngực nhói lên, trúng phải một luồng kình khí phách không, chấn động đến nỗi tâm mạch như muốn đứt rời, thân mình bay lên sáu bảy trượng.

Một chưởng sát nhân này làm cho tất cả mọi người tại đương trường đều kinh hãi?

Lúc này Âu Dương Hải đã máy động sát cơ, lúc chàng dùng chưởng đánh chết người áo trắng, Tử Vi Kiếm trong tay phải vung lên, vạch ra một đạo cầu vồng bắn vọt tới những người áo trắng. Phựt phựt? hai tiếng vang lên.

Hai viên thiết đạn từ cây đạn cung của người áo trắng bắn ra. Hai viên đạn này từ hai phía đông và tây bắn tới, mà hình như nhắm trật, không bay tới Âu Dương Hải mà cự ly cách đỉnh đầu Âu Dương Hải ba thước.

Tai Âu Dương Hải nghe tiếng viên đạn xé không trung, ngước mắt liếc nhìn, trông thế bay của viên đạn giật mình nghĩ:

- "Chẳng lẽ viên đạn này có gì ảo diệu?" Trong lúc nhất thời chàng không phóng kíếm đánh người áo trắng nữa, tung mình nhảy ra ngoài một trượng. Chỉ thấy hai viên đạn đó mang theo tia lửa xẹt, cả hai viên đụng nhau trên không. Một tiếng nổ nhỏ vang lên, hai viên đạn đồng thời nổ tung, hai bựng màu lửa màu lửa tím to như bánh xe từ trên không chụp xuống, rơi xuống đất bùng cháy lên.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

"Nếu mình không nhảy ra ngoài một trượng thì bựng lửa kia đổ ụp lên thân người chết cháy như chơi".

Lại một tiếng đạn cung bay vút.

Nhưng viên đạn màu lam bay trong không trung tạo nên một màu sắc tuyêt đẹp. Âu Dương Hải thất kinh, quạt tay nhảy lên mái nhà tranh nhanh như tên bắn.

Vù vù? mười mấy tia sáng màu lam bắn nhanh theo. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng bị bức bách phải xoay người bay trở xuống.

Một loạt tiếng nổ vang lên?

Trong chớp mắt cả một vùng bốc cháy dữ dội, khói lam mù mịt. Âu Dương Hải bị hoàn đạn bức phải nhảy đông nhảy tây, phi lên cao hạ xuống thấp?mấy lần chàng xuýt bị lửa liếm trúng. Các cung thủ vẫn bắn đạn ra, lúc này Âu Dương Hải càng thêm nguy hiểm, trong giây lát, cả một chỗ đất rộng chừng mười mấy trượng cơ hồ đều bốc cháy.

Nếu kéo dài nửa khắc nữa, Âu Dương Hải sẽ không có chỗ trống để đặt chân nữa. Âu Dương Hải vừa kinh vừa giận? Kinh là mình đã khinh thường sự lợi hại của những tay cung thủ này, có thể nói đây là ám khí kịch độc nhất thiên hạ, giận là mình đã chưa gặp được nhân vật chủ yếu bên địch đã bị người vây khốn tại đây.

Chợt nghe một tiếng hú dài, từ ngoài vòng vây một bóng người áo xám bắn vụt tới.

Mấy tiếng kêu rú vang lên?

Bảy tay cung tiễn thủ đã ngã xuống đất? Âu Dương Hải nghe thấy tiếng hú sang sảng, trong lòng mừng rỡ, đó là Cổ Thiên Nhân Viên. Âu Dương Hải nhân lúc đó thân mình bay đến bên một người áo trắng, quát lớn một tiếng, tả chuởng vung ra một luồng kình lực Vô Ảnh Chưởng.

Người áo trắng hự lên một tiếng rồi gục xuống.

Một tiếng hét lớn vang lên, Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải loé lên, thêm hai người áo trắng nữa gục trước kiếm. Lúc này bóng người áo xám lại hú lên rồi mất dạng. Âu Dương Hải kinh thầm, chẳng lẽ Cổ Thiên Nhân Viên hãy còn chưa cứu bọn Lý Xuân Hoa hay sao? Âu Dương Hải phục xuống lăn sát đất, mười mấy mũi lục châm mảnh như sợi tóc bay vụt qua. Âu Dương Hải vùng dậy, thấy ngoài một trượng có một nữ lang áo xanh một tay.

Nàng không phải Lý Xuân Hoa thì còn ai? Âu Dương Hải mừng rỡ kêu lên:

- Hoa tỷ tỷ?

Đột nhiên..

Một tiếng gió rít lên, mười mấy điểm sáng bắn vụt tới. Âu Dương Hải giật mình, hóa ra lúc này những tay đạn cung thủ và tiễn thủ áo trắng đã thay tốp người khác, ám khí bắn ra cũng không giống nhau. Âu Dương Hải đề khí đan điền, chém vút Tử Vi Kiếm ra, thân kiếm vạch ra một luồng kiếm khí.

Một loạt những tiếng keng keng vang lên. Những viên ngân hoàn bay tới đều bị kiếm quang xung quanh chàng đánh rớt hết.

Lý Xuân Hoa người không một tấc sắt, nàng chỉ nhảy qua nhảy lại tránh ám khí dày đặc như mưa.

Âu Dương Hải cất tiếng kêu lên:

- Hoa tỷ tỷ nhận lấy kiếm. Âu Dương Hải rút thanh Tử Vi Kiếm khỏi vỏ rồi ném cho Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải phóng mắt tìm kiếm, hóa ra những ám khí đó từ ở trên nóc nhà, khắp bốn phương tám hướng xung quanh phóng ra. Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải ném thanh kiếm cho mình, trong lòng cảm kích vô cùng, nàng kêu lên:

- Âu Dương Hải, huynh?huynh không có kiếm?

Âu Dương Hải nói:

- Ta có vỏ kiếm phòng thân, tỷ tỷ không cần lo cho ta. Bỗng nghe Âu Dương Hải hú một tiếng, thân mình bay vọt lên nóc viện phía bắc.

Vù vù? một loạt ám khí xé không gian bay đến trước mặt. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, khụy chân búng người lên cao một trượng, lộn hai vòng rồi đáp lên mái nhà. Khinh công kỳ diệu siêu tuyệt giang hồ bao trùm thiên hạ này làm cho Lý Xuân Hoa trông thấy cũng ngây người, nàng thầm nghĩ:

"Võ công của chàng sao lại tăng tiến ghê gớm đến vậy, đôi lúc lại thấy chàng tỏ ra kỳ công tuyệt kỷ chưa từng thấy trong võ lâm thật làm cho người phải kinh dị"

Thực ra, nàng đâu có biết những võ công của Âu Dương Hải đại bộ phận là do ngộ ra kiếm pháp bí ảo của Độc Kiếm Ma, thuật khinh công vừa rồi là học được cách nhào lộn của con vượn nhỏ. Sự sáng tạo võ công thời cổ cũng đại bộ phận lấy từ động tác của loài cầm thú, nội công thì rút tỉa từ cách hô hấp của các loài cầm thú như hạc, qui, tượng, hùng (gấu), hổ, xà, vân vân?? Âu Dương Hải ở trên mái nhà thấy bóng người loang loáng, chàng hét lớn một tiếng tay trái đánh thốc ra một luồng kình phong bạt sơn đảo hải. Rắc rắc rắc? mái ngói vỡ tung bay tứ phía. Có mấy người rớt xuống đất, vỏ kiếm trong tay Âu Dương Hải vung tới. Mấy tiếng rú vang lên, có bốn người áo đen bị vỏ kiếm đánh cho ngã lộn cổ xuống đất.

Nên biết rằng công lực của Âu Dương Hải lúc này rất thâm hậu, dù chỉ là một thanh kiếm gỗ trong tay cũng thắng những người thường dùng kiếm bén, cho nên vỏ kiếm của chàng đi tới đâu là máu rơi đến đó. Âu Dương Hải đã nổi hung, chưởng đánh, tay đấm, chân đá, vỏ kiếm đánh vút ra?

Chàng như nhảy vào chỗ không người, những tiếng rú thảm thiết vang lên không ngớt.

Trong chốc lát, trên nóc nhà có mười mấy người bỏ mạng dưới tay chàng. Chợt nghe một tiếng quát:

- Âu Dương Hải, ngươi tiếp lão phu một chiêu. Một ngọn roi bạch cốt lân quang vung ngay quất dọc xé gió rin rít. Âu Dương Hải ngước nhìn ra thì Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh, hắn cười nói:

- Ngươi sắp chết tới nơi rồi. Âu Dương Hải vung tay áo đánh bật cây roi Bạch Cốt Lân Quang của Tiền Mộng Sinh, thuận thế vung chưởng đánh vào trước ngực Tiền Mộng Sinh. Chiêu này vừa thủ vừa công, thi triển ra rất là tuyệt diệu. Nhưng Tiền Mộng Sinh không phải tay tầm thường. Cây roi Bạch Cốt Lân Quang của hắn chuyển một vòng, đánh bật một chưởng của Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, đêm nay ngươi đừng hòng ra khỏi nơi đây. Trong lúc nói, ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang trái đâm phải vụt đánh liền bốn chiêu. Âu Dương HảI thấy chiêu thức ngọn roi của hắn kỳ dị lạ lùng, chàng kinh thầm:

"Không ngờ võ công của người này không hề yếu hơn Dương Đống Thần hay là người áo gai trắng"

Tay phải Âu Dương Hải dùng vỏ kiếm đánh ra ba chiêu lạ, làm tiêu tan bốn chiêu thức ngọn roi của Tiền Mộng Sinh, nói:

- Nếu ta có chết ở nơi đây thì ngươi cũng phải đi theo theo ta đến chỗ chết. Vỏ kiếm của chàng điểm mạnh ra, vù vù vù? liên tiếp tấn công năm chiêu. Năm chiêu kỳ ảo tân kỳ mặc dù cùng xuất bằng

vỏ kiếm, nhưng bức Tiên Mộng Sinh phải múa thành một bức màn che kín thân người, lùi lại liền hai bước.

Bỗng nghe một âm thanh trong trẻo bay tới, nói: - Âu Dương huynh, hãy để ta tới báo thù. Lý Xuân Hoa bay vọt lên nóc nhà. Âu Dương Hải nghe vậy liền tung người lùi ra. Lý Xuân Hoa vốn biết Tiền Mộng Sinh võ công rất cao, nàng đã có Tử Vi Kiếm trong tay, trong nháy mắt đánh ra liền ba nhát kiếm nhanh không thể tả.

Tiền Mộng Sinh cười nhạt, thi triển cây roi Bạch Cốt Lân Quang vun vút, tung ra liền ba sát chiêu Bạch Xà Thổ Tín, Thương Ưng Lợi Trảo, Độc Long Xuất Vân. Tả chưởng của hắn cũng đồng thời ra chiêu tấn công mãnh liệt.

Trong nháy mắt hai người đã đấu mười mấy chiêu. Quỉ Lân Huyết Ma với ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang trong tay, kỳ chiêu xuất ra uy lực mỗi lúc một lớn, thoắt vụt thoắt điểm, tất cả đều nhắm đánh vào các yếu huyệt chết người, làm cho Lý Xuân Hoa nhất thời không cướp được một chút tiên cơ nào, điều thiệt thòi là Lý Xuân Hoa bị mất một cánh tay nên không phát huy được hết uy lực. Âu Dương Hải lo cho an nguy của Lý Xuân Hoa chàng vẫn đứng ở bên cạnh, lúc này những tay cao thủ ám khí ở khắp xung quanh cũng đã ngưng phát ám khí.

Tuy Lý Xuân Hoa chưa chiếm đươc ưu thế, nhưng kiếm pháp của nàng ảo diệu lại được thêm thanh kiếm sắc bén vô cùng, thật sự cũng làm cho Tiền Mộng Sinh chột dạ. Đây là một trận ác chiến không tiền khoáng hậu, mỗi bên đánh qua đánh lại, không chiêu nào là không công thủ kiêm phòng bị, là những chiêu sát thủ chết người, đầy rẫy hiểm hóc cay độc. Trong lúc đấu, bên ngoài vang lên một loạt tiếng rú thê thảm. Âu Dương Hải kinh ngạc quay đầu nhìn lại bốn phía, chỉ thấy trên nóc nhà phía tây, nam, đông từng bóng từng bóng người lăn xuống, nhưng lại không thấy có đánh nhau. Âu Dương Hải vốn cho rằng Cổ Thiên Nhân Viên đến, nhưng không trông thấy bóng dáng của ông ta đâu, chàng không khỏi cảm thấy kinh dị. Thình lình?

Một loạt tiếng nổ tiễn vang lên xé không khí.

Tiếng hự, tiếng rú, tiếng la hét vang lên liên tiếp như ma đêm kêu gào.

Âu Dương Hải mừng thầm, lên tiếng: - Sa Mạc Thất Tiễn!

Quỉ Lâu Huyết Ma Tiền Mộng Sinh nghe thấy những tiếng kêu kêu rú trước khi chết ấy, trong bụng hắn không khỏi hoang mang. Bỗng nghe Lý Xuân Hoa hét lên:

- Tiền Mộng Sinh hãy mau nạp mạng. Nàng vung Tử Vi Kiếm đâm nhanh tới Tiền Mộng Sinh. Quỉ Lâu Huyết Ma phát hoảng, quên đi trong tay Lý Xuân Hoa là thanh cổ kiếm chém sắt như chém bùn, ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang với một chiêu Hoành Quyền Thiên Quân quật vụt tới. Kiếm quang, lân quang cùng lóe chớp.

Phựt lên một tiếng kêu khẽ?

Lân quang thu lại, ngọn roi Bạch Cốt Lân Quang trong tay Tiền Mộng Sinh đã đứt làm bốn đoạn.

Lúc này Tiền Mộng Sinh nào dám đánh tiếp nữa, hắn kinh hãi lùi lại mấy bước, xoay người bay đi. Một tiếng quát lớn:

- Quay lại! ã mái hiên căn phòng phía đông bắc bắn ra ba mũi tên, phóng thẳng đến tới mặt Tiền Mộng Sinh.

Tiền Mộng Sinh kinh hãi, xoay chưởng đánh ra một luồng phách không chân khí, đánh tới ba mũi tên.

Ba mũi tên bị chưởng lực của hắn đánh phải, bất quá chỉ nghiêng đi một chút, vèo vèo vèo? vẫn bay nhanh đến. Tiền Mộng Sinh kinh sợ vô cùng vùng nhảy xéo đi. Nhưng đã quá chậm rồi, hai mũi tên bắn trúng vai hắn sâu vào thịt hơn một tấc, Tiền Mộng Sinh đau quá rú lên, thân mình lảo đảo. Lúc này Lý Xuân Hoa hét lên một tiếng, cả người và kiếm lao vút tới. Tiền Mộng Sinh trong lúc cùng đường tuyệt lộ gầm lên đánh thốc song chưởng ra?

Nhưng chưởng lực này của hắn làm sao ngăn được một mũi kiếm của Lý Xuân Hoa.

Một tiếng rú vang lên, máu rơi tung tóe.

Hai cánh tay và thân mình của Tiền Mộng Sinh bị kiếm chém làm mấy đoạn.

Lý Xuân Hoa giết Tiền Mộng Sinh rồi, đột nhiên quì gối xuống đất, cất tiếng kêu thê lương:

- Gia phụ ơi, con đã vì gia phụ giết được một kẻ thù? Thanh âm chưa dứt, chợt nghe Âu Dương Hải quát to một tiếng, vỏ kiếm trong tay múa tít.

Bên tai Lý Xuân Hoa nghe thấy chát chát mấy tiếng nhỏ, vài mũi ngân châm mảnh như sợi tóc rơi xuống đất. Âu Dương Hải lướt đến, kêu lên:

- Hoa tỷ tỷ, chú ý?

Tay trái chàng kéo Lý Xuân Hoa nằm phục xuống mái ngói, mấy mươi ngân hoàn đạn bay vù qua người, có mấy hạt bay xẹt qua đầu tai và da thịt. Thật là hung hiểm vạn phần, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đứng dậy, hai người đều ướt mồ hôi lạnh.

Lúc đó phía tây bắc có bóng một người, vù vù vù?bốn mũi tên nhọn đã bắn vụt tới như chớp.?i ối, mấy tiếng rú vang lên, trên cây dương liễu, ngô đồng gần bên ngôi nhà có ba bốn bóng người lăn xuống. Vù vù?lại một loạt tiếng nỗ tiễn xé gió bay đi. Lại có mấy người từ trên cây lăn xuống. Âu

Dương Hải mừng rỡ kêu lên:

- Chấn Đường Chủ!

Hóa ra người đó chính là thủ lĩnh của Sa Mạc Thất Tiễn, Thanh Đạo Minh Thần Xạ đường Chủ Thần Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hồ, tuyệt kỷ thần tiễn của ông ta quả là thiên hạ hiếm có. Bắn một phát ra bốn mũi tên, không rơi không sai mũi nào.

Trong nháy mắt những tay phóng ám khí trên cây bị ChấnThiên Hồ dùng tên bắn rớt xuống mười mấy người. Đột nhiên một tiếng hú chói tai vạch không trung bay tới.

Một bóng trắng từ trên trời ập xuống, vừa chạm đất liền vung chưởng đánh Chấn Thiên Hồ lùi lại năm thước. Âu Dương Hải trông thấy bóng người áo trắng, lập tức biết ngay là người mặc áo gai trắng mà mình đã gặp qua ở u cốc, là một trong hai đại Cô Lâu Pháp Sư của Thiên Ma Điện.

Người này võ công rất cao, Âu Dương Hải sợ Chấn Thiên Hồ có điều chi sơ sót, lập tức xông tới, vung một ngọn chưởng phách không đánh qua, miệng hét:

- Chấn đường chủ lùi qua một bên, để ta tới tiếp hắn. Chấn Thiên Hồ bị người đánh trúng ngực khí huyết nhộn nhạo, biết ngay là võ công đối phương cao hơn mình, nghe lời Âu Dương Hải bèn lùi lại mấy bước, ai ngờ người áo trắng vẫn sấn tới. Âu Dương Hải thấy vậy vô cùng giận dữ, vung tay đánh ra một chưởng mãnh liệt.

Cô Lâu Pháp Sư bạch y nhân võ công thật là cao, tay phải dùng một chiêu Huy Trần Thanh Đàn ngăn chặn chưởng lực của Âu Dương Hải, tả chưởng thì dùng chiêu Thành Ưng Hiện Trảo nhắm Chấn Thiên Hồ mà chộp.

Tiềm lực trong tay tuôn ra, uy lực mạnh mẽ tuyệt luân. Âu Dương Hải mắt tóe hào quang, hét lớn một tiếng, hữu chưởng lại phóng ra.

Kình phong cuốn lên ào ạt, cương mãnh vô cùng.

Cô Lâu Pháp Sứ bạch y nhân dường như biết được lợi hại, hắn cười nhạt một tiếng, người như bóng ma dạt ra, đạo tiềm lực cương mãnh của Âu Dương Hải lúc này nhắm đánh thẳng vào Chấn Thiên Hồ. Chợt nghe Âu Dương Hải quát lớn một tiếng, thu chưởng đang đánh ra chợt rút phắt lại? Luồng nội kình đã đánh ra kia mà lại bị chàng thu lại được.

Chấn Thiên Hồ ở ngoài ở ngoài một trượng cảm thấy một hấp lực hút thân người của mình nghiêng về phía trước. Loại công lực chí cao vô thượng này làm Chấn Thiên Hồ kinh hãi vô cùng, không ngờ công lực của Âu Dương Hải lại thâm hậu đến thế, đã đạt đến cảnh giới thượng thừa Lăng Không Trảo Vật. Ông ta không ngờ một thiếu nên chừng hai mươi mấy tuổi lại tu luyện được loại công lực này.

Pháp Sứ bạch y nhân hình như cũng bị thần công của Âu Dương Hải làm cho sợ hãi, làm tiêu tan sự cuồng ngạo của hắn đi rất nhiều, chỉ thấy mắt hắn trợn nhìn Âu Dương Hải, cười gằn mấy tiếng, nói:

- Thân thủ của các hạ thật bất phàm, chỉ trong khoảng khắc đã liên tiếp hạ luôn bốn mươi mấy đệ tử của bổn ma điện. Nói xong, chợt tay áo phất lên, không thấy hắn ra thế di động bước chân mà ập đến gần Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, hai cánh tay dài vung ra, một chụp Lý Xuân Hoa, một đánh Âu Dương Hải. Thân pháp thật mau lẹ, chiêu thức cay độc tuyệt luân. Âu Dương Hải quát to một tiếng, không thèm lùi, đánh ra vù vù hai chưởng, thân mình tiến đến sát bên Lý Xuân Hoa đỡ đòn trảo của đối phương nhắm vào Lý Xuân Hoa.

Cô Lâu Pháp Sứ bạch y nhân bị Âu Dương Hải đánh phải lùi lại năm thước, ngưng thần đứng yên, vận khí hành công. Âu Dương Hải hiểu là lần vận công này của hắn, đánh ra nhất định sẽ là chưởng lực rất lợi hại, chàng liền không để cho đối phương cơ hội vận công, lao mình tới, tả chưởng hữu chưởng cũng đánh ra. Âu Dương Hải đánh rất hung mãnh, mỗi một quyền một chưởng đánh ra đều là võ học hiếm thấy, kình phong rít gió uy hiếp tâm thần đối thủ. Cô Lâu Pháp Sư dưới quyền chưởng của Âu Dương Hải, hắn nhảy tránh thoát hiện như bóng ma, mỗi một quyền một chưởng của Âu Dương Hải đều đánh vào chỗ không.

Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một tiếng hú vang đến rồi tiếng quát:

- Mau lùi lại! Trong Quỉ Lân Độc Chưởng của hắn có hàm ẩn lân phong kỳ độc.

Lý Xuân Hoa nghe thấy tiếng nhắc nhở, chợt nhớ lại lai lịch thân phận của tên Cô Lâu Pháp Sứ này??..

Nàng kinh hãi kêu lên: - Âu Dương Hải, mau lùi lại, hắn là Cổ Mộ Quỉ Lân!

Cùng lúc đó, một bóng người màu xám từ trên không đáp xuống. Âu Dương Hải nghe tiếng quát, ngẩng đầu lên trông thấy trong đôi mắt người áo trắng lóe lên một tia sáng như lửa lân tinh, trông vô cùng hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống người.

Chàng giật mình vội lùi lại.

Người áo trắng cười lạnh lùng, song chưởng đã tung ra. Lúc đó người áo xám trên không đáp xuống hú một tiếng, tay áo phất lên. Hai luồng tiềm lực tiếp chạm, lập tức cuồng phong nổi dữ dội. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Chấn Thiên Hồ, đều cảm thấy một luồng gió lạnh âm hàn thấu xương ập thẳng đến. Mọi người thất kinh, nhớ lại lời cảnh cáo của Cổ Thiên NhânViên là âm độc có thể xâm nhập vào thân thể trong vòng bảy trượng, ai nấy bất giác vận cương khí phủ khắp bách huyệt nơi chân thân, nhanh chóng lùi ra ngoài bảy tám trượng.

Chỉ nghe ầm một tiếng kinh thiên động địa.

Tiếp đó là một loạt tiếng răng rắc vang lên. Tòa lạc viện bị những luồng kình khí vô hình đến đến nỗi mái nhà đổ sụp xuống.

Hai bóng người quấn lấy nhau lên không trung rồi cùng lúc rơi xuống đất. Người áo xám chính là Cổ Thiên Nhân Viên. Lúc này trong mắt ngườì áo trắng bắn ra tia sáng oán độc, trợn trừng nhìn Cổ Thiên Nhân Viên, lạnh lùng nói:

- Con khỉ già, coi bộ Quang Thiên Cung Khí của ngươi đã tăng tiến nhiều rồi đó.

Cổ Thiên Nhân Viên cất giọng cười quái gở nói: - Hay lắm, không ngờ Cổ Mộ Quỉ Lân hãy còn sống trên đời này, ta vốn cho rằng ngươi đã chết trong Tần Hoàng mộ đất Kim Lăng rồi. Hà hà, khẹc khẹc?

Nói xong Cổ Thiên Nhân Viên lại ngẩng đầu cất giọng cười kỳ quái. Âu Dương Hải nhìn uy lực ngọn chưởng của người áo trắng, trong bụng hơi kinh, quay đầu lại hỏi:

- Hoa tỷ tỷ, hắn là ai vậy?

Lý Xuân Hoa nói: - Người này là sư bá của Tiền Mộng Sinh, là một lão ma vương phái Cổ Mộ, Cổ Mộ Quỉ Lân, hắn luyện thành một thứ Quỉ Lân Độc Trảo, âm độc vô cùng, trong vòng bảy trượng, người bị trúng âm phong kịch độc thì hết thuốc chữa, vừa rồi nếu không có Cổ Thiên Nhân Viên lão tiền bối ra tay cứu ứng thì chắc chắn chúng ta phải chết dưới độc chưởng của hắn rồi. Âu Dương Hải đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

- Hoa tỷ tỷ, Tân hoa đàn chủ Lân Quang Sa Cửu Ưng trong Thanh Đạo Minh của chúng ta cũng là người của phái Cổ Mộ hay sao? Lý Xuân Hoa khẽ mỉm cười, nói:

- Huynh yên tâm, Lân Quang Sa Củu Ưng cũng là ngừơi của phái Cổ Mộ, nhưng ông ta là một nhánh khác, là người vì chính nghĩa võ lâm mà phấn đấu, trước khi Công Tôn tiên sinh thu nạp, đã điều tra qua hết rồi. Nói xong, Lý Xuân Hoa tay phải nàng đưa kiếm cho Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, bảo kiếm trả lại cho huynh. Đa tạ huynh cho mượn kiếm giết chết kẻ thù giết phụ thân.

Âu Dương Hải nói:

- Hoa tỷ tỷ, kiếm này tỷ tỷ tạm thời dùng để phòng thân. Lý Xuân Hoa mỉm cười, nói:

- Âu Dương Hải, bọn họ đã mang bảo kiếm của ta đến rồi. Nói chưa dứt thì một tiếng gọi vang lên lanh lảnh:

- Hải ca?

Từ phía đông nam của lạc viện chạy tới tám người, họ là Công Tôn Lạp, Lý Xuân Hồng và sáu vị phiên chủ trong Sa Mạc Thất Tiễn, Âu Dương Hải nhìn thấy quần họ họ rách rưới, biết họ đã bị hành hạ nhiều, chàng nói lớn:

- Xuân Hồng muội muội, Công Tôn sư huynh, mọi người khổ cực quá. Công Tôn Lạp cười nói:

- Không ngờ bọn ta từ bên cầu Âm Dương lại trở về gặp mặt nhau. Câu nói ngắn ngủi này thể hiện rõ họ đã trải qua biết bao nhiêu hiểm nguy tàn khốc.

Âu Dương Hải nói:

- Tất cả đều do ta mà mà mọi người phải khổ. Lý Xuân Hồng đã mấy tháng không gặp mặt Âu Dương Hải, lần này vui mừng khôn xiết được đến bên cạnh Âu Dương Hải, nàng nhìn vào mặt Âu Dương Hải một hồi rồi cười nói:

- Hải ca, dạo này huynh ốm quá.

Âu Dương Hải khẽ cười nói:

- Xuân Hồng muội, muội cũng ốm đi nhiều.

Lý Xuân Hoa nói tiếp: - Bao nhiêu chuyện xảy ra làm sao người ta không ốm cho được. Ôi?muội muội!

Lý Xuân Hồng bỗng quay sang ngó Lý Xuân Hoa, kinh dị:

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ làm sao nên nông nỗi này?. Âu Dương Hải ngẩng mặt lên nhìn mặt nàng, quả nhiên trong ba ngày này Lý Xuân Hoa hình như ốm đi nhiều, hơn nữa mặt tái xanh, hình dung tiều tụy. Lý Xuân Hồng lại kinh hãi kêu lên:

- Tỷ tỷ, cánh tay của tỷ sao lại không có??. Lúc này nàng mới phát hiện Lý Xuân Hoa bị mất một cánh tay trái. Âu Dương Hải biết rằng câu hỏi này của nàng lại sẽ làm cho Lý Xuân Hoa thương tâm, bèn nói:

- Xuân Hồng muội muội, bây giờ chúng ta hãy còn chưa thoát khỏi nơi nguy hiểm, đợi sau đó chúng ta hãy nói chuyện tiếp. Chàng nói xong, đưa mắt nhìn Lý Xuân Hoa, trong ánh mắt lộ vẻ yêu thương vô cùng.

Thình lình một tiếng cười lớn vang lên, nói: - Cung hỉ, cung hỉ, các vị đều thoát hiểm rồi. Cùng với tiếng cười, một người áo lam che mặt nạ màu đầu lâu rảo bước đi đến, theo sau hắn là một lão già

đen dáng người thấp nhỏ, chính là Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần, phía sau rốt là tám đồng tử áo trắng, chúng chính là tám đứa nghĩa tử của Cô Lâu Thiên Tôn điện chủ, Cố Xuân Hạ Thu Đông Mai Lan Cúc Trúc. Âu Dương Hải trông thấy Cô Lâu Thiên Tôn thì chợt biến sắc, quay lại hỏi nhỏ Lý Xuân Hoa:

- Hoa tỷ tỷ, hắn?..hắn là Thanh cân Thiết Địch Quái Hiệp? Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Thật là hổ thẹn, người mà chúng ta hằng kính ái lại là kẻ thù của chúng ta.

Lý Xuân Hồng hãy còn chưa biết ngọn nguồn, nghe vậy thất kinh hỏi:

- Các người nói gì?

Lý Xuân Hoa hạ giọng: - Muội muội, sức quan sát của muội còn hơn cả bọn ta, bây giờ muội nhìn kỷ thử xem, Cô Lâu Thiên Tôn này có giống với sư phụ của chúng ta không?

Lúc đó Cô Lâu Thiên Tôn đưa mắt nhìn Cổ Thiên Nhân Viên cười nói: - Không ngờ, không ngờ, danh trấn thiên hạ võ lâm Cổ Thiên Nhân Viên cũng giá lâm tòa cổ viện hoang phế này. Ha ha, nếu các vị không sợ ta hại các vị thì xin mời các anh hùng vào trong sảnh thưởng chút trà thơm rồi đàm đạo.

Cổ Thiên Nhân Viên cười khẹc khẹc mấy tiếng, rồi nói:

- Người khác không biết gốc gác của ngươi, nhưng bọn lão phu lại biết ngươi quá rồi, khẹc khẹc? Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi dám một mình đấu với lão phu chín trăm hiệp không?

Nếu ngươi bất phục khiêu chiến thì giớ tý đêm mai ở bên hồ Thiên Kiếm dám xin chờ lãnh giáo.

Cổ Lâu Thiên Tôn cười sằng sặc, nói: - Đêm nay mấy vị còn muốn rời khỏi tòa viện hoang phế này ư? Âu Dương Hải cười nhạt, nói:?Ngươi cho rằng chúng ta không thể vượt khỏi đây hay sao? Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:

- Ngươi không tin thì cứ thử đi xem sao? Âu Dương Hải trầm sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Ngươi sao không dám lộ bộ mặt thật của ngươi ra?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp bảo ta phải lộ mặt như thế nào? Bỗng nhiên nghe Lý Xuân Hồng kêu "ý" một tiếng, kề tai nói nhỏ mấy câu với Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa hơi biến sắc, đi đến bên người Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Căn cứ theo sự quan sát của muội muội, hắn chính xác là sư phụ. Âu Dương Hải nghe xong, sắc mặt đột biến, tuy chàng đã cho rằng tin này rất có thể là thật, nhưng vẫn còn một chút hoài nghi, bây giờ nghe thấy lời phúc đáp chắc chắn như vậy, trong lòng khó tránh khỏi phát sinh tình cảm vừa kinh dị vừa bi thương.

Âu Dương Hải quát lớn:

- Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi?ngươi là đồ xảo trá gian hiểm, Âu Dương Hải hận ngươi rằng không thể chẻ xương ngươi ra?.. Nói xong Âu Dương Hải đi tới từng bước thẳng tới Cô Lâu Thiên Tôn. Giọng nói của chàng chưa dứt, hai đồng tử Cô Xuân, Cô Mai song song nhảy lên, đâm bổ tới Âu Dương Hải.

Lúc này Âu Dương Hải lửa giận bừng bừng, thấy hai đồng tử xông tới, song chưởng tả hữu đột nhiên đánh thốc ra.

Hai tiếng kêu xé tai?

Hai đồng tử Cô Xuân, Cô Mai mỗi người trúng một chưởng, bị bắn lùi lại mấy bước.

Công lực của hai đồng tử không phải xoàng, sau khi trúng một chưởng của Âu Dương Hải, chúng không ngã xuống, nhưng khóe miệng đã chảy máu, từ từ lùi đến bên cạnh Cô Lâu Thiên Tôn. Rồi bất chợt hai đồng tử ụa ra một tiếng, phun ra một bụm máu tươi, cả hai té xuống. Cô Lâu Thiên Tôn rất thương yêu tám người nghĩa tử này, nhất là Cô Xuân, Cô Mai, hai đồng tử này được hắn yêu quí hơn, lúc này trông thấy chúng bị thương dưới tay Âu Dương Hải, trong lòng phẫn nộ cực điểm. Hắn cười cười lạnh lùng, cặp mắt hung quang chiếu thẳng vào mặt Âu Dương Hải.

Cô Lâu Thiên Tôn vẫn tiếp tục cười mãi?.

Lúc đầu mọi người nghe chẳng cảm thấy gì cả, sau một lúc, chợt cảm thấy tâm thần đảo lộn, khí huyết nhộn nhạo, có một cảm giác vô cùng khó chịu.

Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa vừa nhìn thấy thần thái của Cô Lâu Thiên Tôn đã biết rằng hắn đang vận công lực, sợ rằng Âu Dương Hải đỡ không nổi một đòn đánh của hắn, vội vàng bước đến sát bên người chàng. Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần cũng ngầm vận công, lúc này đều đã vận đủ công lực, nhưng vẫn chờ đợi Cô Lâu Thiên Tôn ra tay trước.

Bỗng nhiên Cô Lâu Thiên Tôn hét lớn.

Cúng lúc đó Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn, Dương Đống Thần, Cổ Mộ Quỉ Lân đồng thời xuất chưởng, cùng nhau nghênh kích, mấy luồng tiềm lực chạm nhau? Lập tức cuộn lên một cơn gió lốc.

Bỗng Cổ Thiên Nhân Viên hét to:

- Mau lùi lại?? Đột nhiên Âu Dương Hải lật cổ tay rút phắt Tử Vi Kiếm ra, kêu lớn:

- Lý minh chủ, hãy dẫn mọi người mau lùi lại, ta và Viên bá bá cự địch. Lý Xuân Hoa lúc đó cũng rút một thanh trường kiếm thanh quang lạnh buốt, kêu lên:

- Công Tôn phó minh chủ, Sa Mạc Thất Tiễn, Xuân Hồng muội muội, các ngươi rút lui trước đi.

Hóa ra trận giao tiếp vừa rồi, Cổ Thiên Nhân Viên, Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa dường như ai nấy cũng đều bị thương nhẹ, bởi vì họ thấy trong người họ có một luồng âm phong rất kỳ dị, lại có thể xung phá được cương khí của bản thân, làm xao động huyết khí của bản thân đến ba bốn lần. Thứ kình lực này làm cho họ cảm thấy điềm không tốt lành của ngày hôm nay.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn ha hả hét lớn, nói: - Các ngươi hãy còn muốn chạy ư?

Lý Xuân Hoa đột nhiên liếc thấy bốn phương tám hướng xung quanh đều thấp thoáng có kẻ địch bao vây, nàng cau mày nói:

- Cuộc thế hôm nay nguy hiểm vạn phần, Công Tôn phó minh chủ hãy dẫn họ quay về, bây giờ ta mở đường cho họ xông ra. Lời nói của nàng tuy chậm rãi, nhưng thần thái lại có sức mạnh không thể kháng cự lại.

Lý Xuân Hồng run rẩy nói: - Tỷ tỷ, muội theo các người.

Lý Xuân Hoa vội nói:

- Muội muội, nếu cácngươi mau ra khỏi được đây đi gọi viện binh thì bọn ta hãy còn có hy vọng, nếu không thì ắt phải chết ở đây, tính mạng của ta và Âu Dương Hải hoàn toàn dựa vào cứu binh của muội muội đến cứu. Câu này quả nhiên hữu hiệu, Công Tôn Lạp than thở một tiếng, đi đầu huy động mở đường máu, Sa Mạc Thất Tiễn cùng phát động thần uy, dùng liên châu tiễn mở vòng vây.

Bỗng nghe Lý Xuân Hồng lên tiếng hỏi: - Trên người vị nào có mang pháo tín hiệu của bản mình? Âu Dương Hải nghe vậy vội nói:

- Ta có.

Chàng lấy trong người ra mấy viên hình tròn ném cho Lý Xuân Hồng. Lý Xuân Hồng nhìn lướt xung quanh, mỉm cười ung dung, nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta không cần phải lùi nữa, mọi người mau theo ta. Nói xong nàng đi đầu nhằm lạc viện hướng tây nam mà đi. Lý Xuân Hoa vốn biết muội muội thông minh cái thế, tất nhiên thông thạo

bài binh bố trận, nghe vậy liền hỏi:

- Viên bá bá, mọi người không cần phải lùi, ý kiến của lão nhân gia thế nào?

Cổ Thiên Nhân Viên cười lớn, nói: - Không lùi thì không lùi, ta không tin tên súc sinh đó lại có thể làm gì được chúng ta?

Lý Xuân Hồng cất tiếng quát: - Sa Mạc Thất Tiễn bắn tên,Viên bá bá, Hải ca, Hoa tỷ tỷ, Công Tôn tiên sinh ở giữa tiếp ứng Sa Mạc Thất Tiễn, chúng ta mau gấp rút xông ra khỏi đây thì vô sự.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Con tiểu a đầu, nhãn quang thật là khá, nhưng ngươi chớ coi thường sự lợi hại của lão phu.

Quần hào nghe lời Lý Xuân Hồng, lập tức xông chạy ra hướng tây nam. Cổ Mộ Quỉ lân, Dương Đống Thần đồng thời hét to một tiếng, tung mình nhảy lên cao ba trượng, khai triển tuyệt kỷ khinh công Bạt Bộ Đăng Không truy đuổi theo bọn Lý Xuân Hồng. Âu Dương Hải đi sau thấy hai người nhảy tới, bèn vung kiếm đón đánh hai người, nhát kiến của Âu Dương Hải mang theo kiếm khí lạnh buốt đổ ụp xuống, làm cho hai người không thể nào xuất thủ ngăn đỡ. Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần đồng thời phóng ra hai đạo chưởng phong mãnh liệt để ngăn chặn kiếm khí đánh tới, rồi trầm khí tại đan điền rút lui lại hơn một trượng xa. Cô Lâu Thiên Tôn ở sau cùng trông thấy nhát kiếm này của Âu Dương Hải, lập tức kêu lớn:

- Hai vị pháp sứ, người khác thì có thể thả, nhưng người này muôn vàn không thể để cho hắn chạy thoát.

Lúc này Lý Xuân Hồng, Cổ Thiên Nhân Viên, Công Tôn Lạp, Sa Mạc Thất Tiễn xông ra ngoài vòng vây, chỉ còn Lý Xuân Hoa vẫn còn đứng ngoài bảy trượng, quay lại gọi Âu Dương Hải:

- Mau chạy nhanh lên. Âu Dương Hải ngăn chặn hai người truy kích xong, cười nhạt một tiếng, xoay người lướt đi mấy trượng, cùng Lý Xuân Hoa đồng thời chạy vào ngỏ hẻm nhỏ phía tây nam.

Nhưng Cổ Mộ Quỉ Lân và Dương Đống Thần lại truy kích theo. Đột nhiên Âu Dương Hải nhìn thấy sáu người áo đỏ, trong tay họ cầm một tấm thiết bài, đứng xếp thành hàng chữ nhất cản mất lối ra ngõ hẻm. Lý Xuân Hoa thét lớn vung kiếm vung tới.

Sáu người áo đỏ đồng loạt giơ thiết bài, hóa thành một bức tường thép chắc chắn vô cùng.

Nhưng họ đâu có hay thanh kiếm trong tay Lý Xuân Hoa là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, kiếm phong vừa cuốn tới, sáu tấm thiết bài đồng loạt bị chém đứt, mấy tiếng rú vang lên, máu rơi tung toé, ba người áo đỏ lập tức bỏ mạng dưới kiếm của Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải thấy bảo kiếm của Lý Xuân Hoa thật sắc bén, bất giác liếc nhìn thanh kiếm trong tay nàng, trong bụng cảm thấy kinh ngạc cất tiếng kêu lên:

- Đó có phải là Thanh Qui Kiếm?

Lý Xuân hoa gật đầu cười nói: - Thanh kiếm này chính là Thanh Qui Kiếm của huynh, do Viên bá bá tặng cho. Âu Dương Hải biết Thanh Qui Kiếm bị Bạch Hoàng giáo chủ cướp mất, không ngờ Bạch Hoàng Giáo Chủ lại đưa kiếm cho Cổ Thiên Nhân Viên trả về chủ cũ.

Khi sáu người áo đỏ bày thành thế trận thì Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng đã đuổi đến.

Cổ Mộ Quỉ Lân thi triển chiêu Phi Ưng Cầm Thố, từ trên không bổ xuống chụp mắt Âu Dương Hải.

Tàn Kim Chưởng Dương ĐốngThần phóng ra một chưởng đánh thẳng vào sau lưng Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải cười nhạt, nhảy sang bên phải tránh khỏi thế xông đánh của Cổ Mộ Quỉ Lân, đảo người vung kiếm, một chiêu Hải Thị Thần Lâu, lóe chớp đâm thẳng vào Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần. Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần thét lớn một tiếng, song chưởng liên hoàn phóng ra.

Hai luồng kình đạo thế như bạt sơn đảo hải, xông thẳng vào Âu Dương Hải. Âu Dương Hải tung mình nhảy lên không, một trận cuồng phong thổi lướt qua chân, Âu Dương Hải từ trên cao biến thức đánh xuống. Kiếm quang trong tay chàng lưu động, liên tiếp đâm vào ba đại huyệt Huyền cơ, U môn, Tương đài của Dương Đống Thần. Chiêu này kỳ ảo vô song, dù cho Dương Đống Thần thân hoài tuyệt học cũng không thể phá giải, chỉ đành lùi nhanh ba bước. Ai ngờ Âu Dương Hải quát lên:

- Trúng!

"Vù!"một tiếng, một tia sáng như điện chớp bay đến Dương Đống Thần. Công lực Âu Dương Hải thật kinh người, đã luyện đến mức bắn ra kiếm khí, tuy nhiên kiếm khí này bất qua chỉ dài một thước, nhưng đủ để làm cho cao thủ võ lâm cảm thấy kinh hồn.

Dương Đống Thần nằm mơ cũng không ngờ Âu Dương Hải lại có thể vận xuất ra được kiếm khí, lão ta trong lúc kinh hãi dùng hết sức bình sinh dạt sang trái.

Nhưng phải biết rằng tốc độ của kiếm khí thật không thể nghĩ bàn, chỉ cần vừa nghe thấy tiếng thì trên người đã trúng kiếm khí rồi, Dương Đống Thần hự lên một tiếng.

Ngực của lão phọt máu?

May mà kiếm khí của Âu Dương Hải tung ra công lực hãy còn thấp, bất quá chỉ dài một thước, cho nên Dương Đống Thần chỉ bị thương vào trong thân thể chừng nửa tấc, không có tổn thương đến nội tạng bên trong. Nhưng chiêu kiếm thuật thượng thừa này đã làm cho Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần kinh hãi vạn phần. Trong lúc hai người vừa chần chờ, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đã ra xa mười mấy trượng rồi, tiếp theo vài cú nhảy nữa, thân hình họ biến mất trong

ánh trăng. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa triển khai tuyệt đỉnh khinh công, bay vượt qua sáu bảy dãy viện lạc, đã đuổi kịp bọn Lý Xuân Hồng, Cổ Thiên Nhân Viên.

Bọn Cổ Thiên Nhân Viên thấy hai người chạy đến không dám lưu lại lâu, trong chớp mắt, một hàng mười một người đã đã xông đến bức tường vây quanh trang viện.

Chợt nghe một tiếng cười chói tai, nói: - Ta đã ở đây đợi các ngươi lâu rồi.

Từ trong bóng tối, Cô Lâu Thiên Tôn chậm rãi bước ra. Âu Dương Hải đảo mắt nhìn xung quanh rất là quái dị, lúc này lại khôngcó một ai khác.

Mọi người thấy Cô Lâu Thiên Tôn xuất hiện, đều sững người. Vút vút vút?Sa mạc thất tiễn đồng loạt bao vây và phát tên bắn vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn đưa tay rút cổ kiếm ra sau lưng, lam quang lóe chớp, mấy mươi mũi tên bén đầu đều bị chém gãy, rớt tứ tung trên mặt đất. Lý Xuân Hoa nói:

- Sa Mạc Thất Tiễn, không nên lãng phí thần tiễn. Cô Lâu Thiên Tôn cho lam kiếm vào vỏ, cười ha hả nói:

- Quả nhiên vị Thanh Đạo Minh minh chủ này thức thời hơn người, các người chạy đến đây chắc đã ý thức được rằng cùng đường mạt lộ rồi. Ha ha?.

Hắn ngẩng đầu lên cười sằng sặc vang động không trung?.. Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên đi tới Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn dường như có mấy phần úy kỵ Cổ Thiên Nhân Viên lập tức ngưng cười mắt nhìn chằm chằm vào Cổ Thiên Nhân Viên, nói:

- Hôm nay ngươi chết chắc không có gì để nói hả?

Cổ Thiên Nhân Viên cười nhạt, nói: - Thiết Địch Quái Hiệp, lão phu sợ nhất là tiếng sáo của ngươi, sao ngươi không dùng tiếng sáo để hại bọn ta?

Cô Lâu Thiên Tôn cười khẽ, nói:

- Thế thuật dùng độc của ta ngươi cho là thế nào? Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy giật mình vội ngừng thân người lại, đôi mắt nhìn lướt xung quanh, lạnh lùng nói:

- Độc thuật của ngươi tuy cao minh, nhưng không thể nào hại được ta. Cô Lâu thiên Tôn ung dung nói:

- Cổ Thiên Nhân Viên, ngươi đã trúng độc thuật của ta rồi, không tin à? Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy giật mình, nói:

- Những quỉ kế giảo quyệt của ngươi có thể hù họa con nít ba tuổi, chớ đừng gạt nổi lão phu, Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi có gan thì đấu với ta mấy trăm chiêu.

Cô Lâu Thiên Tôn thản nhiên nói: - Nếu ngươi không tin thì thử cuốn tay áo của ngươi lên xem. Bỗng nhiên Lý Xuân Hoa kêu lên một tiếng ngạc nhiên, đi đến trước mặt Cổ Thiên Nhân Viên.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe tiếng kêu kinh ngạc của Lý Xuân Hoa, lập tức biết ngay có điều gì đó bất thường, ông ta vội vén tay áo lên nhìn, bất giác kinh hãi.

Hóa ra trên cánh tay của Lý Xuân Hoa va Cổ Thiên Nhân Viên, xuất hiện những chấm lốm đốm đỏ. Âu Dương Hải cúi đầu nhìn cánh tay của mình, nhưng không có một đốm đỏ nào, Lý Xuân Hoa thấy vậy kinh hãi vô cùng, nói:

- Âu Dương huynh, huynh không có ư?

Âu Dương Hải lắc đầu, hỏi:

- Bây giờ trên người tỷ tỷ có cảm giác gì không? Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Vừa rồi ba người các ngươi tiếp chưởng lực của ta, và đã trúng độc của ta. Ha ha?loại độc này, lúc đầu chẳng có hiện tượng gì, bất quá trên da chỉ nổi đốm đỏ mà không đau ngứa gì, nhưng qua hai ngày sau thì khác đấy, đốm đỏ sẽ biến thành đen, rồi nếu như từ màu đen biến trở lại thành màu da lúc trước thì thần tiên giáng thế cũng không có thuốc cứu chữa đâu, ta nói thật đấy, tin hay không tin là do các ngươi. Cổ Thiên Nhân Viên và Lý Xuân Hoa nghe vậy đều ngẩn ngơ. Âu Dương Hải lại cảm thấy hoài nghi vô cùng, vì sao mình lại không bị nổi vết ban đỏ, kỳ thực Âu Dương Hải đâu có biết rằng thân thể của mình vạn độc bất khả xâm phạm.

Bởi vì huyết khí bản thân chàng đã được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc chữa thương, đã tạo nên cho chàng thành một người kháng độc khác hẳn người thường.

Cô Lâu Thiên Tôn nhìn thần sắc của Âu Dương Hải, trong bụng kinh thầm:

?Chẳng lẽ hắn lại không trúng độc hay sao?? Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Đến như trên tay không có hiện tượng nổi đốm đỏ, người ấy cũng sẽ trúng độc rất nặng, hai giờ sau sẽ chết. Âu Dương Hải nghe xong lời của hắn không hề cảm thấy kinh hoàng, nhưng Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa lại biến sắc, bốn con mắt đổ dồn vào vào mặt Âu Dương Hải?.

Đó là sự kinh sợ, là niềm bi thương?

Bỗng nghe Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói:

- Bây giờ huynh thấy thế nào?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, nói: - ö của ngươi là không tiếc bản thân của mình với bất kỳ cái giá nào cũng phải cứu tánh mạng của Âu Dương Hải phải không? Lý Xuân Hoa gật đầu nói:

- Chỉ cần ngươi có thể giải có thể giải trừ chất độc trên người Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hồng kêu lên: - Tỷ tỷ??..

Nàng đột nhiên lao vào lòng Lý Xuân Hoa khóc thổn thức. Một cánh tay của Lý Xuân Hoa ôm lấy vai Lý Xuân Hồng, nàng không nó nửa lời, nhưng trong lòng lại thầm nói:?Muội mụội, muội muội đáng thương, muội có biết tỷ tỷ yêu chàng cũng như em không?

Do hai tỷ muội cùng yêu một người, cho nên hai người chúng ta phải có một người chết mới có thể làm cho người kia được sung sướng, đương nhiên là tỷ tỷ phải chết. Bởi vì ta yêu muội muội không kém gì Âu Duơng Hải. Ta chết rồi, để cho muội được sung sướng, chiếc cầu vui sướng đó ta dùng tánh mạng của ta xây dựng lên cho hai người, ta chỉ cần hai người vĩnh viễn sung sướng hạnh phúc bên nhau. Tình yêu! chính là sự hy sinh, không phải là cái gì cả. Muội muội, chỉ cần Cô Lâu Thiên Tôn chữa khỏi chất độc trên mình của muội và Hải lang, ta chết ngay cũng không tiếc?. Lý Xuân Hoa nghĩ đến đây, trên mặt nở nụ cười, giống như một đóa hoa hải đường trong mưa bão.

Đột nhiên Âu Dương Hải quát lớn:

- Thiết Địch Quái Hiệp, ngươi tiếp một chiêu của ta xem sao?

Nói xong, tay phải chàng đánh vù một chiêu Thần Long Xuất Động thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Ngươi vận chân khí như vậy càng làm chất độc của ngươi mau phát tác. Lý Xuân Hoa kinh hãi kêu lên:

- Âu Dương Hải?.

Nàng tung mình xông đến.

Tay trái Âu Dương Hải đột nhiên đưa ra ngăn Lý Xuân Hoa lại,nói: - Dù hai giờ sau ta bị chất độc phát tác mà chết, cũng phải giết được hắn. Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha nói:

- Ngươi vừa dùng lực thì sinh mạng đã thu lại thu lại còn một giờ. Âu Dương Hải đột nhiên cười lớn, nói:

- Nửa giờ cũng đủ rồi.

Tả chưởng của chàng vung lên, một đạo Vô Ảnh Chưởng kình đã ập đến. Cô Lâu Thiên Tôn khẽ

lách mình, thân người phi ra sáu bảy thước. Rắc rắc rắc?một cây bạch dương cổ thụ ngoài mấy trượng đổ xuống. Mắt Âu Dương Hải ló tia hung quang, quát lên:

- Cô Lâu Thiên Tôn, sao ngươi không dám tiếp chưởng lực của ta? Lý Xuân Hoa nhìn thấy sát thế của Âu dương Hải, lại muốn ra căn ngăn? Bỗng nghe Cổ Thiên Nhân Viên kêu lên:

- Lý cô nương không chắc Hải nhi sẽ chết trong hai giờ như tên Thiết Địch Quái Hiệp nói đâu.

Lý Xuân Hoa ngạc nhiên: - Vì sao?

Cổ Thiên Nhân Viên mỉm cười nói: - Ngươi không tin thì đợi một tiếng nữa xem sao? Bỗng một âm thanh lạnh như băng giá vang lên, nói: - Âu Dương Hải, ta đến tiếp chưởng lực của ngươi. Một bóng người lao ra nhanh như chớp, người đó chính là Vân Trung Nhạc.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói: - Vân huynh thức thời đến đây cứu ứng, ta rất cảm kích, nếu không thì ta lại phải mãnh hổ nan địch quần hồ đấy. Vân Trung Nhạc hừ một tiếng nói:

- Cổ Lão Thiên, bộ mắt xảo quyệt của ngươi đã lộ, vì sao lại còn giả vờ giả vịt nữa?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói: - Vân huynh, công lực của hắn phi phàm, huynh phải hơi chú ý mới được, nếu như trúng một chưởng của hắn thì ta không có thiên niên linh chi kỳ trân dược để cứu chữa cho huynh đâu. Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Cổ Lão thiên, ngươi đợi ta giáo huấn hắn xong thì ta sẽ tính sổ với ngươi. Âu Dương Hải thấy Vân Trung Nhạc đứng cản trước mặt, giận dữ quát:

- Vân Trung Nhạc, lão tránh ra!

Vân Trung Nhạc đột nhiên vung ngón tay điểm vào yếu huyệt Huyền cơ của Âu Dương Hải nhanh như gió lốc. Âu Dương Hải gầm lên một tiếng, song chưởng liên tiếp phóng ra.

Trong nháy mắt hai người đã triển khai trận quyết đấu sanh tử. Hai người càng đánh càng nhanh, đôi bên đều nôn nóng cướp tiên cơ. Vốn hai người trong lòng đều căm hận nhau cho nên đánh rất kịch liệt. Vân Trung Nhạc tuy đã từng truyền thụ kiếm pháp cho Âu Dương Hải nhưng võ công của Âu Dương Hải tiến bộ vượt bực làm lão cảm thấy kinh hãi vô cùng, vừa nãy lão cho rằng mình đã bi Vô Ảnh Chưởng kình của chàng đánh trúng chỉ là do khinh xuất gây nên. Mà trận đấu này diễn ra hai mươi mấy hiệp làm cho lão cảm thấy võ công của Âu Dương Hải thực sự đã tăng tiến đến mức không tưởng tượng nữa, đặc biệt nhất là hỏa hầu không mảy may kém mình một chút nào. Thực ra chẳng những Vân Trung Nhạc kinh hãi mà cả bọn Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy kinh ngạc vạn phần, ngay cả Cô Lâu Thiên Tôn cũng lộ vẻ bất ngờ.

Lý Xuân Hồng mừng rỡ nói nhỏ: - Tỷ tỷ thấy võ công của Hải ca thế nào? Lý Xuân Hoa khẽ thở

dài, nói:

- Võ công của chàng bao la tợ bể, vô cùng vô tận, không ai biết được nông sâu thế nào, mỗi một lần chiến đấu, ta đều cảm thấy công lực của chàng cao hơn trước gấp bội, nhưng lần này võ công của chàng như không chỉ cao hơn trước gấp bội nhiều lần mà vừa rồi chàng lại có thể vận được kiếm khí xuất ra đánh người.

Công phu vận xuất kiếm khí đả thương người chính là kiếm thuật thượng thừa cao thâm, cho dù hiểu được yếu quyết, nhưng nếu không có hỏa hầu công lực mấy mươi năm thì cũng khó mà luyện thành. Nhưng chàng còn trẻ tuổi, lại có được thành tựu này thật là làm cho ta cảm thấy hoài nghi về sự hạn chế của thời gian. Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp:

- Thành tựu võ công càng cao, về sau tiểu tử ấy sẽ càng thương tâm? Lý Xuân Hoa nghe vậy cau mày, hỏi:

- Viên bá bá, thế là thế nào?

Cổ Thiên Nhân Viên nói: - Thành tựu võ công của tiểu tử ấy chính là do một vị cao thủ võ lâm vất bỏ tính mạng của mình mà xây đắp cho.

Lý Xuân Hoa lập tức hỏi: - Viên bá bá, người đó là ai?

Lý Xuân Hồng nói tiếp:

- Âu Dương hải có biết chuyện này không? Cổ Thiên Nhân Viên lắc đầu nói:

- Hắn không biết một chút nào cả. Ôi! vận mệnh tàn khốc không biết lúc nào sẽ xảy ra?..

Lý Xuân Hoa vội nói: - Viên bá bá, ngươi có thể nói rõ hơn một chút được không?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Ta đã nhận lời hứa với người ta, nên không thể nói rõ chuyện này được, chẳng qua rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ biết được chân tướng sự việc. Lý Xuân Hồng buồn bã nói:

- Viên bá bá, vận mệnh tàn khốc đó, bá bá có thể ngăn chặn được không? Cổ Thiên Nhân Viên lắc đầu thở dài:

- Chuyện này không thể nào ngăn trở được, chỉ có thể theo thiên mệnh mà làm theo lẽ tự nhiên?..

Cổ Thiên Nhân Viên nhìn chị em Lý Xuân Hoa, nói:

- Các ngươi đừng ghi nhớ chuyện này làm gì, có thể nó sẽ không xảy ra đâu, bởi vì lão phu quá

quan tâm cho Âu Dương Hải nên cứ nghĩ đến những việc không hay mà thôi.

Bây giờ ta nói cho các ngươi biết, Thiết Địch Quái Hiệp nói Âu Dương Hải đã trúng độc chất rất nặng nhưng thực ra hắn không có trúng độc, bất kỳ chất độc nào trên đời này cũng không thể nào làm hại hắn đựơc. Lý Xuân Hoa nhíu mày hỏi:

- Vì sao?

Cổ Thiên Nân Viên nói: - Bởi vì trong đan điền của hắn đã có một loại độc khí hộ nguyên kỳ diệu, có thể hóa giải bất cứ chất độc nào từ bên ngoài xâm nhập vào làm cho hắn trở thành người vạn độc bất xâm.

Lý Xuân Hoa đột nhiên ủa một tiếng, lẩm bẩm nói:

- Ta nghĩ ra vị cao nhân đó rồi?

Cổ Thiên Nhân Viên lập tức nói: - Cho là ngươi đoán đúng, ngươi cũng không được nói ra. Lý Xuân Hoa khẽ than thở:

- Thiên hạ vạn sự biên ảo khó lường, tiểu nữ nghĩ không chắc là vị cao nhân kia, nhưng?.người đó và Âu Dương Hải có quan hệ như thế nào? Hoá ra người mà Lý Xuân Hoa nghĩ đến là Bạch Hoàng Giáo Chủ, bởi vì nàng biết Bạch Hoàng giáo chủ đã từng nhiều lần cứu mình và Âu Dương Hải.

Nhưng dù thế nào đi nữa Lý Xuân Hoa vẫn không ngờ rằng Bạch Hoàng Giáo Chủ lại là mẫu thân của Âu Dương Hải đã chết từ mười tám năm trước là Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Nên biết rằng đầm nước Thiên Kiếm lạnh lẽo thấu xương, lông ngỗng cũng không nổi được, lại thêm trong nước có một dòng xoáy có lực hút rất mạnh, bất kỳ ai rơi xuống đầm thì không ai còn sống. Cho nên người trong giang hồ không có một vị nào lại tin rằng Đông Hậu Lâm Đại Ngọc với thương thế đầy mình lại còn sống trên nhân gian. Bỗng nghe Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, nói:

- Vân Trung Nhạc, quả thật không phải là hư danh, thử với ta mấy chiêu nữa xem sao?

Vân Trung Nhạc lạnh lùng đáp: - Ngươi có bản lãnh gì cứ đem ra hết đi. Nói xong chưởng thế của Vân Trung Nhạc đột biến, năm ngón tay như vuốt rồng khép lại thành kiếm, tay phải dùng kiếm pháp Hoành Kiếm Tinh Đẩu.

Hai chiêu kiếm chưởng, một cái hàm ẩn ám kình mạnh mẽ, còn một cái mãnh liệt dữ dội. Âu Dương Hải bỗng giật mình, chàng sực nhớ trên kiếm mộ của Độc Kiếm Ma có khắc một đoạn kinh văn nói rằng: Hữu kiếm thắng vô kiếm, vô kiếm thắng hữu kiếm?.

Chẳng lẽ công lực của Vân Trung Nhạc đã tới được trình độ thượng thừa này?

Trong lúc suy nghĩ, tay trái Âu Dương Hải chầm chậm đưa ra ba chưởng ngăn chặn chiêu Hoành Kiếm Tinh Đẩu, hai ngón trỏ và giữa tay phải điểm vào uyển mạch cổ tay của Vân Trung Nhạc. Nguyên là Âu Dương Hải đã nhìn ra tay trái của Vân Trung Nhạc đánh ra một chiêu Tây Thiên Lôi Âm, trong đó ngầm dấu nội kình, sợ rằng trong chưởng thế còn ẩn giấu biến hóa lợi hại, cho nên chàng đột xuất dùng một chiêu Họa Long Điểm Nhãn điểm vào uyển mạch cổ tay Vân Trung Nhạc, muốn cướp được bảy phần tiên cơ.

Nào ngờ Vân Trung Nhạc dẫu sao cũng là người trong Võ Lâm Ngũ Kỳ, dù cho hai chiêu của Âu Dương hải biến hóa đến bực nào chẳng lẽ lão lại không đoán được?

Vân Trung Nhạc trông thấy ngón tay Âu Dương Hải điểm tới, lập tức khẽ trầm cổ tay, hữu chưởng bất chợt thu lại rồi mượn thế trầm cổ tay, lão ngầm phóng kình lực giấu trong thế chưởng ra. Một luồng tiềm lực êm ru không tiếng động phóng thẳng đến. Âu Dương Hải cảm giác được ám kình đánh tới, trong bụng thất kinh, vội vận tập nội công kháng cự lại ám kình đánh tới. Lần vận công kháng cự này chàng lập tức cảm thấy toàn thân chấn động, bất giác không làm chủ được lùi lại sau ba bốn bước. Lý Xuân Hoa kinh hãi, cho là Âu Dương Hải đã bị thương dưới chưởng lực của Vân Trung Nhạc.

Bỗng nghe Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, chân lùi lại đến bước thứ tư, thân mình gập xuống rồi bất thình lình lao tới Vân Trung Nhạc, song chưởng vươn tới trước điểm thẳng vào ngực Vân Trung Nhạc. Biến thế này chẳng những rất bất ngờ mà còn cao thâm khó lường. Nói chi với thế lao tới của chàng cũng làm cho người khó mà trống đỡ nổi. Vân Trung Nhạc thất kinh, tay phải biến chiêu Băng Hà Khai Đông chưởng thế đánh xéo vào hai cánh tay của Âu Dương Hải. Đột nhiên vang lên tiếng rẹt rẹt?.

Ngực và vai trái của Vân Trung Nhạc bị rách hai mảng lớn. Vân Trung Nhạc trước tình hình này sắc mặt đột biến. Lúc này nghe Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Vân huynh đã dùng chưởng lực đánh trúng, theo như qui củ tỷ võ trên giang hồ mà luận thì Âu Dương Hải đã thua từ lâu rồi. Nhưng hai chiêu ứng biến không kịp đó là chuyện thường có trong võ lâm. Vân Trung Nhạc nghe vậy im lặng không nói, quay đầu bỏ đi. Âu Dương Hải cao giọng nói:

- Vân Trung Nhạc, lão đã từng có ơn truyền thụ võ cho ta, tối nay ta không muốn quyết chiến đến cùng với lão, ngày sau nếu có gặp lại, ta sẽ rửa sạch mối thù cho phụ thân.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Hôm nay ngươi đã khó sống, vậy mà còn đòi tái ngộ lại.. ha..ha.. Âu Dương Hải giận dữ hừ một tiếng, phóng vù một chưởng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Bỗng nghe Cổ Thiên Nhân Viên hét: - Hải nhi, ngươi hãy nghỉ ngơi một lát, đợi ta tiếp hắn mấy chiêu. Cô Lâu Thiên Tôn dạt sang một bên tránh né, đánh lại một chiêu Vân Hải Vụ Hi cười nói:

- Sự sống sót của các ngươi cũng không quá canh năm đêm nay, hà tất phải tranh giành trước sau

làm gì.

Âu Dương Hải kêu lên:

- Viên bá bá, người lùi lại dẫn mọi người chạy ra khỏi đây trước đi. Nói xong tay trái chàng dùng chiêu Long Đàng Vân Cổn đánh thẳng vào thân Cô Lâu Thiên Tôn. Cô Lâu Thiên Tôn dùng chiêu Cửu Long Kích Vân biến thành chưởng ảnh ngăn cản thân mình xông lên của Âu Dương Hải, sau đó dùng Thiên Lang Chỉ đâm ra. Nào ngờ thân pháp của Âu Dương Hải kỳ ảo không tả, hai vai khẽ đảo một cái đã tránh khỏi chưởng ảnh hộ thân của Cô Lâu Thiên Tôn rồi chàng xông thẳng lên.

Thân pháp kỳ ảo này chẳng những làm cho Cô Lâu Thiên Tôn vô cùng kinh hãi mà Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa đứng bên xem đấu cũng chấn động tâm thần.

Họ cảm thấy một cái đảo người khéo léo ấy của Âu Dương Hải bất cứ một chiêu nào cũng không thể ngăn cản được. Âu Dương Hải xông lên, hai tay đều tung ra, tả chưởng hữu chỉ cùng tấn công.

Trong thoáng chốc, phóng ra năm chưởng điểm ra bốn chỉ.

Năm chưởng bốn chỉ này chẳng những mau lẹ tuyệt luân mà còn độc địa vô cùng.

Chỉ đâm vào đại huyệt, chưởng thì nhắm đánh chỗ hiểm, mỗi một chiêu đủ để đưa người vào chỗ chết. Cô Lâu Thiên Tôn bị đánh liền một hơi bức phải lùi liền liền để tránh khỏi chín chiêu, người hắn cũng vừa vặn lùi lại chín bước. Hắn cười ha hả nói:

- Quả nhiên võ công của ngươi không chỉ có một kiểu. Âu Dương Hải hét lên:

- Ngươi nếm thử một chưởng nữa của ta. Cô Lâu Thiên Tôn lại cười lớn nói:

- Phóng mắt tìm kiếm nhữna anh hùng trong thiên hạ cũng chỉ có ngươi về sau có thể cùng lão phu tranh ngôi thứ, đáng tiếc là đêm nay ngươi phải bỏ mạng ở đây. Âu Dương Hải dùng chiêu Khởi Phụng Đằng Giao phóng thẳng ra. Chân trái Cô Lâu Thiên Tôn bước ngang một bộ đã tránh khỏi, lật tay điểm ra ba chỉ, ép Âu Dương Hải đang xông lên phải thụt lùi hai bước. Âu Dương Hải kinh thầm, nghĩ bụng: "Võ công của hắn thật là cao cường, chẳng lẽ mình không địch nổi hắn sao? Ba chỉ điểm tới này của hắn không một đòn nào không có hàm chứa thủ pháp điểm huyệt bắt mạch".

Chàng lập tức đề chân khí, đánh trả lại năm chưởng. Âu Dương Hải đã biết Cô Lâu Thiên Tôn chính là Thiết Địch Quái Hiệp, cho nên chàng không dám thi triển công phu mà hắn đã dạy hoặc là tuyệt kỷ Thiếu Lâm nữa.

Năm chỉ này do một chiêu thức của Độc Kiếm Ma Phổ và con vượn nhỏ dạy cho chàng từ đó biến hóa ra, mỗi chiêu đều ngầm chứa nội kình, bức Cô Lâu Thiên Tôn lùi lại hai bước.

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng hỏi: - Năm chưởng này của ngươi học ở đâu ra vậy? Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Ngươi đoán thử xem?

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Ta không tin rằng có bất cứ môn võ công nào trong thiên hạ mà ta chưa học qua.

Câu nói này lộ rõ hắn đã học hết các môn tuyệt học cường dị trong thiên hạ.

Nói xong, tả chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn quét ngang, hữu chưởng đánh thẳng, tung mình xông tới. Âu Dương Hải thấy trong một quyền sau của hắn không biết có hàm ẩn bao nhiêu là biến hóa kỳ dị trong đó.

Chàng không dám tiếp chiêu với hắn, tung mình tránh sang một bên. Lướt ra ngoài bốn thước, cười nhạt, tay phải chập hai ngón tay tù từ đâm tới ngang ngực.

Cô Lâu Thiên Tôn dường như sửng sốt, hắn thấy hai ngón tay đó ẩn tàng chiêu sát thủ cực lợi hại, hắn dường như chưa nghe thấy môn phái nào có loại võ công mà ngón cái và ngón vô danh chập lại như vậy. Cô Lâu Thiên Tôn vội lùi lại năm thước, cười ha hả:

- Chiêu này của ngươi danh xưng là gì vậy? Âu Dương Hải lạnh lùng quát:

- Câu mạng ngươi, bắt hồn ngươi.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói: - Giỏi cho chiêu "Câu Mạng Tróc Hồn" của ngươi đó. Âu Dương Hải tung mình nhảy thẳng tới, chưởng thế ngang ngực phóng thẳng ra, nói:

- Chiêu này của ta gọi là Tam Canh Nhiếp Mệnh Hồn. Âu Dương Hải vung tay phải lên đánh thẳng vào chưởng thế của Cô Lâu Thiên Tôn đẩy ra.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, thế chưởng chợt trầm xuống, năm ngón tay xòe ra, từ thế vỗ biến thành cầm nã. Âu Dương Hải xoay chưởng, hai ngón tay trỏ và giữa đột nhiên câu lại rồi búng ra rất mau.

Hai người từ khi xuất chưởng và tiếp chưởng trong đó đã có mấy lần biến hóa, trong mỗi một lần biến hóa đều ẩn chứa võ công sát thủ rất lợi hại. Bỗng nghe Âu Dương Hải hự một tiếng, mặt tái nhợt lùi lại ba bốn bước. Cô Lâu Thiên Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, hắn mỉm cười nham hiểm nho nhỏ?

Bởi vì hắn được che bởi mặt nạ đầu lâu cho nên không ai biết được hắn có bị thương hay không?

Với nhãn lực của Cổ Thiên Nhân Viên và Lý Xuân Hoa cũng đều không nhìn thấy hai người tiếp

chưởng như thế nào, bởi vì không nghe thấy tiếng động của chưởng tiếp chạm nhau. Lý Xuân Hoa vội vã chạy tới, khẽ hỏi Âu Dương Hải:

- Huynh bị thương ư?

Âu Dương Hải mở bừng mắt, gật đầu nói:

- -!

Lý Xuân Hoa hỏi: - Vết thương có nặng không? Âu Dương Hải lắc đầu:

- Ta không biết.

Bỗng nghe Lý Xuân Hồng nói: - Thế là rất nặng rồi đó.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Âu Dương Hải xuất hiện một nụ cười, nói: - Chắc không nhẹ không nặng, nhưng ta ý thức được rằng mình đã gần kề cái chết.

Cổ Thiên Nhân Viên lao tới kêu lên: - Hải nhi! Ngươi thật sự đã bị thương rất nặng ư?

Bởi vì qua câu trả lời của chàng làm cho hai cô gái không đoán ra ý chính xác của chàng. Âu Dương Hải ngước nhìn Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Viên bá bá, độc thương của tiểu điệt lại phát tác rồi. Lý Xuân Hoa kêu lên một tiếng, nói:

- Viên bá bá, người đã nói chàng vạn độc bất khả xâm phạm??. Trên mặt Cổ Thiên Nhân Viên như phủ một lớp sương giá nói:

- Hải nhi, hiện tại trong cơ thể của ngươi cảm thấy thế nào? Âu Dương Hải nó:

- Bụng đau như xé, trong người nôn nao như muốn ói mà lại ói không được.

Cổ thiên Nhân Viên cau mày nói: - Hãy còn cảm giác gì khác không? Âu Dương Hải nói:

- Tâm mạch đập nhanh, huyết dịch như cuộn chảy ào ạt. Lý Xuân Hoa vội nói:

- Muội muội, mau chẩn đoán cho chàng?? Lý Xuân Hồng khẽ bắt mạch môn cổ tay trái của Âu Dương Hải, cẩn thận xét đoán một hồi, vẻ ưu sầu trên mặt biến mất hết, vui mừng kêu lên:

- Sao lại kỳ quái thế này, toàn thân của chàng tinh khí xung mãn, không hề có hiện tượng bệnh gì.

Âu Dương Hải thở dài thê lương:

- Tinh thần của ta rất tốt, nhưng tứ chi lại vô lực. Đột nhiên trông thấy Cô Lâu Thiên Tôn giơ tay

khẽ vỗ một cái. Tiếng vỗ vang đi rất xa trong tòa viện lạc im lặng tịch mịch này. Tiếng vỗ vừa phát, xung quanh viện lạc xuất hiện bóng người, có sáu người đầu lâu từ từ đi tới, đó là các vị Cô Lâu Truyền Sứ. Sau lưng sáu vị Cô Lâu Truyền Sứ này bay ra hai người là Cổ Mộ Quỉ Lân và Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần.

Lý Xuân Hoa trông thấy sáu vị Cô Lâu hung thủ xuất hiện, thầm nghĩ không biết lần này kiết hung ra sao?.

Nguyên vừa rồi trong chiêu giao thủ với Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn đã bị thương nhẹ, Cô Lâu Thiên Tôn biết rằng đêm nay nếu không giết Âu Dương Hải thì nhất định về sau sẽ hối hận vô cùng. Vù vù vù?Sa Mạc Thất Tiễn đã nhất tề phát tên nhắm bắn thẳng vào những người đầu lâu đang bước tới như bóng ma. Nhưng tám người này chính là cao thủ nhất nhì trong võ lâm giang hồ, làm sao họ để cho loạn tiễn bắn trúng được, chỉ thấy bóng người vụt chớp?.

Tám người đã lướt đến, mấy tiếng hự vang lên??

Trong Sa Mạc Thất Tiễn có ba người ngã xuống. Lý Xuân Hoa kinh hãi, quát lên:

- Mọi người mau rời khỏi nơi đây.

Thần Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hồ trông thấy ba vị huynh đệ bị người đả thương, trong lòng rất phẫn nộ, ông gầm lên, giương cung bắn một phát bay ra liên tiếp bảy mũi tên phóng thẳng vào tám người. Thuật thần tiễn kinh người này của Thần Cung Xạ Nhật không khỏi làm cho tám người đầu lâu chấn động tâm thần. Bóng tám người lướt đến, nhất tề xông thẳng vào Thần Cung Xạ Nhật Chấn Thiên Hồ. Lý Xuân Hoa quát lên:

- Chấn đường chủ lùi lại.

Lý Xuân Hoa vừa quát tay vung Thanh Qui Kiếm thành một bức màn che chở cho Chấn Thiên Hồ lùi đến sau lưng Âu Dương Hải và Cổ thiên Nhân viên.

Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp và bốn vị còn lại của Sa Mạc Thất Tiễn đứng thành một trận thế xảo diệu, bảo vệ Âu Dương Hải ở giữa đang ngồi trên mặt đất. Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói:

- Viên Huynh, có câu là hổ lớn thì ăn thịt tiều phu, nhân từ dưỡng họa, thứ cho ta đêm nay phải giết sạch các ngươi mới nghe. Cổ thiên Nhân Viên cười khẹc khẹc, nói:

- Người đã sớm biết câu đó rồi sao lại phải đích thân tự truyền thụ võ công cho Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng? Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, thầm nghĩ: "Phải rồi, vì sao hắn lại mấy lần cứu tính mạng của mình, lại còn truyền thụ võ công tuyệt đỉnh cho bọn mình nữa?". Cô Lâu Thiên Tôn cười quái gở, không trả lời câu hỏi:

- Bây giờ các ngươi phải chết không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng chết cũng có nhiều cách chết, ta đây luôn luôn nhân từ hòa ái, không muốn các ngươi chết đi mà máu me đầy người, hiện tại có mấy viên thuốc độc?Hắn nói chưa dứt, trên không vang lên tiếng cười đinh tai nhức óc?. Tiếng cười đó là tiếng cười của một nữ nhân, có mang theo khí vị man dại khùng điên.

Bọn Cô Lâu Thiên Tôn nghe tiếng cười từ trên không trung vang tới, ai nấy đều giật mình.

Tiếng cười đó lúc đầu hình như xa ngoài ba bốn dặm, nhưng trong nháy mắt đã đến trong nghĩa địa, tốc độ thần sầu quỉ khốc này làm cho ai cũng cảm thấy hoang vía. Âu Dương Hải ủa một tiếng,chàng đột nhiên nghĩ ra tiếng cười này do ai phát ra.

Thình lình?.

Trong nghĩa địa vang lên một loạt tiếng rú thê thảm. Bỗng nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Hai vị Cô Lâu Pháp Sứ các người hãy tận lực ngăn cản con mụ điên ấy đến đây??..

Tiếng nói chưa dứt thì tiếng cười khanh khách đã đến ngoài trang viện? Bỗng thấy ngoài trang viện, bóng người lấp loáng những tay tiềm phục bên ngoài đồng thời đâm bổ ra??

Bóng người loang loáng.

Tiếng kêu rú thê thảm.

Tiếng hự.

Tiếng kêu tiếng quát thét, tiếng chửi mắng liên tục vang lên. Cổ Mộ Quỉ Lân hú lên một tiếng, tung người bay lên không. Khi ấy bên ngoài tường một bóng đỏ bay thẳng vào Cổ Mộ Quỉ Lân. Một tiếng thét lạnh lùng, chỉ thấy Cổ Mộ Quỉ Lân lộn ba bốn vòng trong không trung.

Chương 20: Ma Nữ Tái Hiện

Lúc Cổ Mộ Quỉ Lân vừa đáp xuống đất, bóng áo đỏ nháng lên.

L

Trên đương trường xuất hiện thêm một nữ nhân áo đỏ, đầu tóc rối bù, có cắm một đóa hoa mai trắng, nữ nhân này chính là Dao Trì Ma Nữ trên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Người đàn bà điên vừa xuất hiện, mọi người có mặt đều kinh hãi trợn mắt há mồm, kinh sợ cho thân pháp thần tốc như ma qủi của bà ta.

Sau khi Dao Trì Ma Nữ đáp xuống đất, đôi mắt theo thân người bà ta chuyển một vòng, đột nhiên ngẩng đầu phát ra giọng cười sằng sặc như tiếng chuông bạc, nghe the thé chói tai?

Cổ Mộ Quỉ Lân bị Dao Trì Ma Nữ đâm rơi xuống đất, trong lòng giận dữ, từ từ hướng về phía bà ta.

Đột nhiên Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng kêu lên:

- Cô Lâu Pháp Sứ, hãy lùi qua một bên.

Cổ Mộ Quỉ Lân muốn nhân lúc Dao Trì Ma Nữ đang cười, thì sử dụng độc chiêu đánh bà ta, nghe vậy bèn thu bước chân, nhảy sang một bên bảy thước.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên cất bước đến Dao Trì Ma Nữ, cười ha hả nói:

- Dám hỏi trước mắt có phải là Lâm Nguyệt Hồng nữ sĩ không?

Tên của Dao Trì Ma Nử trong giang hồ rất ít người biết tới, trong mười tám năm căn bản bà ta chưa hề nghe người ta gọi tên của mình, nghe lời của Cô Lâu Thiên Tôn, bà ta chợt ngưng tiếng cười, đôi mắt nhìn chằm chằm vào người Cô Lâu Thiên Tôn rất lâu, rồi lại ngẩng đầu ngó trăng sao ở trên trời.

Đột nhiên, bà ta dường như nhớ ra gì đó, toàn thân run rẩy nói:

- Ngươi.. ngươi? ngươi là Cô Lâu Thiên Tôn?

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Lâm nữ sĩ, từ khi ly biệt từ mười tám năm trước, người mạnh giỏi chứ? Âu Dương Hải ngồi xếp bằng nhắm mắt, lúc này đột nhiên mở bừng mắt ra.

Lý Xuân Hoa hỏi nhỏ:

- Âu Dương Hải, bây giờ huynh thấy thế nào?

Âu Dương Hải nói:

- Rất tốt, nếu ta đoán không lầm, hình như công lực của ta lại tăng tiến rất nhiều.

Lý Xuân Hoa nghe vậy nhíu mày, tại sao mỗi lần chàng bị thương thì đều là họa mà đắc phúc, tăng trưởng công lực, chăng lẽ cấu tạo thân người chàng không giống với bất cứ người nào ư?

Cổ Thiên Nhân Viên nghe nói, thở dài nói:

- Không sai, Hải nhi, công lực của ngươi lại tăng tiến gấp bội.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Viên bá bá, tại sao người lại biết?

Cổ Thiên Nhân Viên giật mình nghĩ thầm:

"Hỏng rồi, sao mình cứ không dằn được tình cảm, làm sao mình lại có thể đem chân tướng chuyện này nói cho nó nghe"

Cổ Thiên Nhân Viên than rằng:

- Đây bất quá chỉ nhìn mặt ngươi mà biết.

Cổ Thiên Nhân Viên tuy không nói ra nguyên do, nhưng đã làm cho Âu Dương Hải hoài nghi vô cùng, bởi vì chàng biết mình vẫn là một người bình thường tuyệt đối không có chổ nào khác mọi người, trong đó nhất định có nhiều điều lạ lùng, nhưng nghĩ đến những việc quá khứ của mình, hoàn toàn là những chuyện khó hiểu, cho mình mơ hồ nan giải.

Đột nhiên một tiếng cười lớn từ trong miệng Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng phát ra làm Âu Dương Hải bừng tỉnh, chàng đột nhiên đứng dậy.

Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng cười xong, hét lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi là ai?

Mọi người có mặt đều biết người ma nữ này thần kinh không được bình thường, mà khi xuất hiện ở đây chỉ vài câu nói, dường như đã tỉnh lại.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, quay lại nói vớI Lý Xuân Hoa:

- Hoa tỷ tỷ, chúng ta bị bà ta lừa gạt ư?

Lý Xuân Hoa không hiêu ý câu nói của chàng, hỏi lại:

- Chúng ta bị ai gạt?

Âu Dương Hải nói:

- Xem ra nữ nhân này đâu có điên? Hừ! Ta nghĩ bà ta cố ý giả bộ điên khùng ngơ ngác.

Âu Dương Hải bởi vì căm hận bà ta năm xưa đánh bị thương mẫu thân của mình, lúc này trông thấy vẻ tỉnh táo của bà ta, cho nên hiêu lầm bà ta là giả bộ điên.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Ta xem ra không phải như vậy.

Âu Dương Hải nói:

- Ta không tin rằng có nữ nhân trong thiên hạ lại có thể si tình như vậy, phụ thân của ta chết rồi bà ta trở thành điên?

Lý Xuân Hồng thở dài buồn bã nói:

- Hải ca?

Âu Dương Hãi nghe tiếng của nàng, chàng nghĩ lại câu nói của mình hơi thất thố, Âu Dương Hải quay sang nhìn ánh mắt của Lý Xuân Hồng. Dường như con mắt của Lý Xuân Hồng nói:

- Hải ca, nếu huynh chết rồi, muội nhất định cũng trở thành điên, hoặc tự tử.

Lúc này Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn chính là Cô Lâu Thiên Tôn, chứ còn là ai nữa?

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đột nhiên thân mình như không thấy cất bước lao ngay đến trước mặt Cô Lâu Thiên Tôn. Thân pháp kinh người này làm cho mọi người đều thất kinh biến sắc.

Cô Lâu Thiên Tôn dường như không sợ bà ta chút nào, khẽ cười nói:

- Thân pháp Ma Ảnh Phiêu Hương này trừ Lâm Nguyệt Hồng ra, trong thiên hạ đâu có thân pháp khinh công chấn kinh võ lâm này.

Dao Trì Ma Nữ vốn muốn tung chưởng, nghe thấy câu nói ấy lại lùi hai bước, quát lên:

- Nếu như ngươi không lộ mặt thật ra thì hôm nay ta phải xé mặt của ngươi mới nghe.

Âu Dương Hải chợt nghe Cổ Thiên Nhân Viên bên cạnh nói:

- Lần giao thủ này của họ thật là kỳ phùng địch thủ, ai cũng không đánh hơn ai. Nếu mà mạo hiểm đánh thì cả hai sẽ là lưỡng bại câu thương, ma nữ này thật là một vị cao nhân.

Lý Xuân Hồng, Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Chấn Thiên Hồ, nghe vậy đều không hiểu Cô Lâu Thiên Tôn và Dao Trì Ma Nữ chẳng lẽ trong khoảnh khắc đã giao đấu một chiêu rồi hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, đưa mắt nhìn kỷ, chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, bàn tay phải thỏng xuống, ngón tay khẽ giương lên, tay trái vuốt râu, ngón vô danh câu lại.

Chàng nhìn thấy chiêu thức của hắn kỳ diệu tinh thâm vô cùng, nếu như Cổ Thiên Nhân Viên không nói thì mình thật không biết Cô Lâu Thiên Tôn trong lúc cười nói lại xuất ra chiêu tuyệt học này.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Lợi hại, lợi hại, Viên huynh có biết chiêu thức của ta danh xưng là gì không?

Cổ Thiên Nhân Viên lạnh lùng nói:

- Đại Chu Thiên Cửu Hồi chuyển thu, tiêu chu thiên ta, thập lục hồi chuyển thủ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lớn nói:

- Quả nhiên kiến văn ngươi cũng có hạng.

Trong lúc Cô Lâu Thiên Tôn nói, đôi mắt Dao Trì Ma Nữ đột nhiên bắn ra một đạo lục quang, thân mình xoay ba vòng xông thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Nhãn quang Cô Lâu Thiên Tôn vụt thay đổi tay phải thõng xuống đột nhiên vũ động, ngón vô danh tay trái cũng chuyển động.

Xa xa chỉ thấy hai bánh xe lớn nhỏ xoay chuyển trước thân người hắn.

Môn võ công này nếu quần hào không tận mắt thấy thì họ cũng không tin một ngón vô danh lại có thể chuyển động xuất ra một đạo luân ảnh hình vòng tròn, quả là không thể tưởng được.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng dường như không công phá nổi hai đạo thủ chỉ luân ảnh kia, bà ta lại lùi về phía sau, đưa mắt chăm chú nhìn Cô Lâu Thiên Tôn.

Hai vòng bánh xe to nhỏ của Cô Lâu Thiên Tôn đã thu lại, hắn chậm rãi nói:

- Lâm Nguyệt Hồng, chúng ta vừa gặp mặt nhau bà tất phải đánh nhau sống chết làm gì, nàng muốn thấy mặt thật của ta. Ta có thể vào trong viện nói chuyện được không?

Đột nhiên Âu Dương Hải nói nhỏ với Lý Xuân Hoa:

- Hoa tỷ tỷ và Viên bá bá rời chỗ này trước đi, ta phải đấu với con ma nữ này một trận.

Nói xong Âu Dương Hải cất bước định đi ra.

Chợt Lý Xuân Hoa nắm cổ tay chàng lại nói:

- Âu Dương Hải, Sa Mạc Thất Tiễn đã chết ba người, chúng ta người đơn thế cô không thể phân tán lực lượng thêm nữa, bây giờ chúng ta cùng lùi ra khỏi tòa trang viện này.

Âu Dương Hải nghe vậy, đảo mắt nhìn xung quanh, bên địch Cô Lâu Thiên Tôn, Tàn Kim Độc Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân và sáu vị Cô Lâu nhân, ai ai cũng là cao thủ tuyệt thế, bên mình trừ Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp, Cổ Thiên Nhân Viên có thể chống lại bên địch, còn Lý Xuân Hồng và bốn người còn lại của Sa Mạc Thất Tiễn thì còn kém xa bên địch, huống chi bây giờ lại thêm kẻ giết người không chớp mắt là Dao Trì Ma Nữ nữa.

Sau khi Âu Dương Hãi đánh giá lực lượng hai bên xong, chàng gật đầu nói:

- Được, chúng ta cùng đi.

Một tiếng cười lạnh lẽo từ trong mồm Tàn Kim Độc Chưởng Dương Đống Thần phát ra, nói:

- Các ngươi hãy còn muốn thoát khỏi đây ư?

Lúc này sáu vị Cô Lâu nhân chia ra đứng thủ bốn phương tám hướng, đôi mắt mỗi ngườI bắn ra một đạo hào quang lạnh lẽo, chăm chú nhìn Âu Dương Hải, hiển nhiên họ đều quyết định giết chết Âu Dương Hải, để tránh khỏi hậu hoạn về sau.

Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên ngẩng đầu cười khèn khẹc, nói:

- Hải nhi, các ngươi đi mau đi.

Nói xong, thân hình Cổ Thiên Nhân Viên lao vút tới sáu vị Cô Lâu nhân.

Người mặc áo đỏ, Không Động Cô Lâu truyền sứ nói:

- Nhất định các hạ là Cổ Thiên Nhân Viên danh chấn thiên hạ rồi, hãy tiếp mấy chiêu Thất Thương Quyền của ta thử xem.

Thất Thương Quyền là một trong những tuyệt kỳ trấn sơn của Không Động, Cổ Thiên Nhân Viên nghe vậy thế xông lên chậm lại, cười gằn nói:

- Ngươi có bản lảnh gì cứ trổ ra đi, ta không muốn nói nhiều với ngươi.

Nói xong, song chưởng của Cổ Thiên Nhân Viên đồng loạt vung lên.

Một đạo ám kình mãnh liệt bay thẳng đến Không Động Truyền Sứ.

Không Động Cô Lâu truyền sứ không nói một lời, hữu chưởng từ từ đánh ra.

Lực đạo Thất Thương Quyền không một tiếng động phóng vút ra.

Ai ngờ Cổ Thiên Nhân Viên không thèm tiếp ngọn chưởng lực ấy, một tiếng cười lớn, một luồng kình khí ào ạt từ trên không đánh dử dội vào Cô Lâu Truyền Sứ.

Sự biến hóa này của Cổ Thiên Nhân Viên làm cho mọi ngườI bất ngờ, hơn nữa tốc độ nhanh cực kỳ.

Chỉ nghe một tiếng hự, Không Động Cô Lâu truyền sứ bị kình lực của Cổ Thiên Nhân Viên đánh lùi mấy bước.

Lý Xuân Hoa thấy vậy bèn kêu lên:

- Chúng ta đi mau.

Nàng dẫn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp đi đầu xông qua chỗ hở.

Hoa Sơn Cô Lâu truyền sứ, Chung Nam Cô Lâu truyền sứ ở bên cạnh song song lao tới vây cản.

Âu Dương Hải hét lên một tiếng, song chưởng tả hữu vù vù đánh ra.

Chàng thuận tay đánh liền hai chưởng. Kình đạo lớn mạnh kinh người, kình phong ào ạt như sóng vỗ bờ, Hoa sơn, Chung Nam hai vị Cô Lâu Truyền Sứ bị chưởng lực của chàng ép bật trở lại.

Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên cũng triển khai thế công, đánh đông kích tây mau như sấm chớp, thân mình của ông ta nhảy tung lên không trung bổ xuống đánh những đầu lâu ngăn chặn bọn Lý Xuân Hoa, phối hợp cùng chưởng lực của Âu Dương Hải trên mặt đất, đánh riết làm cho sáu vị Cô Lâu Nhân đều là cao thủ có hạng trong võ lâm cũng không thể truy cản bọn Lý Xuân Hoa được.

Trong nháy mắt, Lý Xuân Hoa đã dẫn bọn Công Tôn Lạp bảy người xông qua tường bao quanh trang viện.

Âu Dương Hải trông thấy bọn Lý Xuân Hoa đã rút rồi, cất giọng kêu lên:

- Viên bá bá, chúng ta cũng đi thôi Cổ Thiên Nhân Viên cười lớn, thân mình đã đáp xuống bên người Âu Dương Hải.

Hai người song song phi thân lên sáu, bảy trượng cao, nhắm thẳng bức tường của trang viện phóng qua.

Chợt nghe một tiếng cười khanh khách vang lên?

Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên đồng thời cảm thấy sau lưng một luồng khí lạnh đánh tới, hai người đều kinh hãi, duỗi chân lộn một vòng bay dạt ra hai hướng, một tiếng vù khẽ vang lên.

Bóng của Dao Trì Ma Nữ cực nhanh, bay vút qua chính giữa hai người.

Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên đáp xuống đất, thân người đã ở ngoài bức tường trang viện.

Hai người một lần nữa lại tung mình bay lên nhưng trước mặt họ, Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đã đứng sừng sững từ bao giờ, đôi mắt bà ta nhìn Âu Dương Hải đến xuất thần.

Cổ Thiên Nhân Viên kinh thầm, không ngờ thân pháp của Dao Trì Ma Nữ lại cao hơn mình một bậc, thấy bà ta trên không bay qua, nhưng lại đáp xuống đồng thời.

Khinh công siêu tuyệt này thật là vượt xa khinh công vô địch thiên hạ của mình.

Cổ Thiên Nhân Viên thầm nghi hoặc, bởi vì khinh công của ông ta từ trước đến giờ trong thiên hạ vô địch thủ, lúc này ông ta thấy thân pháp cực mau lẹ của Dao Trì Ma Nữ thì không khỏi thầm thán phục.

Âu Dương Hải thấy Dao Trì Ma Nữ trợn mắt nhìn mình, mặt chàng đanh lại, đôi mắt tóe ra tia lửa kinh người, ha ha? chàng phát ra một tràng cười vang lên nhức óc.

Trong tiếng cười đầy dẫy những bi thương. Thê lương khôn tả?

Tiếng cười này vừa lọt vào tai Dao Trì Ma Nữ?

Lại làm cho Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng toàn thân run rẫy. Đôi mắt bà ta bắn ra tia sáng kinh hãi hoang mang.

Không phải bà ta sợ sức mạnh tiếng cười của Âu Dương Hải.

Mặc dù công lực trong tiếng cười của Âu Dương Hải đã làm cho mọi người khí huyết đảo lộn, nhưng chàng vẫn không thể nào làm cho khí huyết của vị ma nữ này đảo lộn.

Thế thì Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng nghe tiếng cười của Âu Dương Hải sao lại kinh hãi, sợ sệt?

Bởi vì khuôn mặt giận dữ của Âu Dương Hải và cả tiếng cười sằng sặc bị khốc kia quá giống tiếng cười bi khốc của Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt trước khi lâm tử mười tám năm về trước tại Thiên Kiếm Đàm?

?ặc biệt nhất là nét mặt cau lại?

Cái miệng đầy vẻ oán hờn.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng run rẩy kêu lên:

- Ngươi... ngươi? ngươi là Âu Dương Kiệt?

Bà ta tưởng lầm Âu Dương Hải là Âu Dương Kiệt tái sinh.

Âu Dương Hải đột nhiên thâu lại tiếng cười, mặt lạnh lùng như băng giá, trầm giọng kêu lên:

- Lâm Nguyệt Hồng a Lâm Nguyệt Hồng? Mười tám năm trước ngươi thảm sát đôi phu phụ Âu Dương Kiệt, Lâm Đại Ngọc! Hôm nay con trai họ là Âu Dương Hải muốn đòi lại món nợ máu này, ngươi hãy còn không nạp mạng ra đây.

Cùng lúc đó, Âu Dương Hải xông tới, tả chưởng phóng thẳng ra, hữu chưởng xung kích. Một thế tấn công hai chiêu cùng xuất, kình phong lạnh đến thấu xương.

Nhưng Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng vẫn đứng ngẫn ngơ tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên trời, bà ta hình như đang nhớ lại một chuyện đã làm bà ta quên đi.

Luồng cang khí của Âu Dương Hải đã phóng đến, bà ta vẫn không hay biết.

Bình! Một tiếng khẽ vang lên.

Người Lâm Nguyệt Hồng đã trúng kình khí của Âu Dương Hải.

Dao Trì ma nữ kêu lên một tiếng?

Miệng bà ta phun ra một bụm máu tươi, dường như vô cùng kinh hãi lùi lại ba bốn bước, thân mình lảo đảo, nhưng vẫn không ngã xuống.

Bà ta không hề kinh hãi vì chưỡng lực của Âu Dương Hải.

Mà hình như trước mắt bà ta như nhìn thấy chuyện mười tám năm trước.

Chuyện đó đã kích thích đầu óc bà ta, làm lý trí bà ta tỉnh táo lại.

Mười tám năm điên loạn mê cuồng, cũng trong chớp mắt đã tỉnh lại.

Âu Dương Hải đánh trúng Dao Trì Ma Nữ, chàng cho là vô cùng may mắn.

Với võ công của bà ta, Âu Dương Hải mãi mãi không thể đánh trúng Lâm Nguyệt Hồng được.

Âu Dương Hãi ngạc nhiên sửng sốt, vì sao bà ta không tránh né?

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng, lại xông tới? Đột nhiên một đạo hàn quang lạnh ngắt từ bên trái đánh tới.

Rồi tiếng hét của Cổ Thiên Nhân Viên:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi tiếp ta một chưởng.

Một luồng tiềm lực mạnh mẽ vô biên ập thẳng đến luồng kình phong lạnh lẽo kia.

Âu Dương Hải ngẩng đầu lên nhìn?

Chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn cười nham hiểm nói:

- Âu Dương Hải, bà ta đã nhường một chưởng, ngươi lại đắc thế không nhường người, thật không biết tiến thoái chút nào.

Cổ Thiên Nhân Viên đánh bạt luồng kình phong của Cô Lâu Thiên Tôn xong, lạnh lùng nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn, hai người chúng ta phải tranh cao thấp mới được, mười mấy năm nay, lão phu bị ngươi xỏ mũi, thủy chung vẫn chưa giao đấu với ngươi, dù cái mạng già này có hề gì cũng không hận.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe xong ngẫng mặt cười sằng sặc?Tiếng cười như tiếng rồng kêu hổ rống đinh tai nhức óc.

Cổ Thiên Nhân Viên và Âu Dương Hải ai nấy đều thất kinh, thầm nghĩ:

"Nội công của hắn tinh thâm thế này, thật không thể khinh địch, xem ra hắn vẫn còn giấu bản lãnh không lộ".

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Hay lắm, hay lắm. Thật là cơ hội tốt để ta trừ ngươi đi, bởi vì ngươi thủy chung vẫn là cái gai trước mắt ta. Một ngày ngươi còn chưa chết thì trong lòng ta không yên.

Giọng nói vừa dứt, song chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn chập lại phóng thẳng vào Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên là nhân vật bực nào, đâu có dễ để hắn đánh trúng.

Ngọn chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn vừa phóng ra, Cổ Thiên Nhân Viên cùng đồng thời xuất thủ đánh trả, tay trái ông ta quét ngang chém vào đôi tay của Cô Lâu Thiên Tôn, tiềm lực bức người.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên thu thế, lùi nhanh lại tám thước, lạnh lùng cười nói:

- Cổ Thiên Nhân Viên, võ công của ngươi không thẹn là cao thủ hiếm thấy trong võ lâm. Đáng tiếc là ngươi đêm nay phải đem mấy mươi năm tuyệt học đưa hết vào tay ta.

Cổ Thiên Nhân Viên hú một tiếng, hữu chưởng đột nhiên phóng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn đảo người, ngón vô danh tay phải nhanh như điện điểm vào chưởng lực đánh tới của Cổ Thiên Nhân Viên, chiêu này ảo diệu tuyệt luân.

Chợt nghe Cô Thiên Nhân Viên kêu lên một tiếng kinh hãi?

Thân mình ông ta vội nhảy lên cao hơn ba trượng.

Uỵch một tiếng, ông ta ngã lăn xuống đất, mặt mày phẫn nộ đến tái xanh lại.

Cô Lâu Thiên Tôn cười hề hề, nói:

- Cổ Thiên Nhân Viên, ngươi không ngờ được Băng Tâm Chỉ này của ta đã chờ đợi được từ lâu rồi. Ha ha? Thái Ất Tiềm Nguyên Khí của ngươi bất cứ võ công nào trong thiên hạ cũng không phá được, nhưng Băng Tâm Chỉ này lại làm được, bây giờ ngươi cảm thấy thế nào? Ha ha ha ha?

Một đời danh tiếng anh hùng lại để trôi theo dòng nước?

Bỗng nhiên Âu Dương Hải hét to một tiếng?

Tả chưởng một chiêu Nginh Môn Kích Thoái phóng mạnh vào Cô Lâu Thiên Tôn, tay hữu duỗi ngón ra điểm vào hai huyệt Cự cốt, Thiên trụ của Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên khuôn mặt tái nhưng được Âu Dương Hải điểm vào huyệt kịp, la một tiếng, thân mình run rẫy lập tức ngưng lại.

Tả chưởng Âu Dương Hải phóng vào Cô Lâu Thiên Tôn, chưởng thế rất mãnh liệt nhưng Cô Lâu Thiên Tôn lại không tránh né một chiêu Nginh Môn Kích Thoái đã đánh thẳng vào sườn của hắn.

Nhưng Âu Dương Hải cảm thấy xương và bắp thịt ở hông của Cô Lâu Thiên Tôn mềm nhũn, như ấn trên bông vậy, chàng bất giác kinh hãi, tình huống này thật quá bất ngờ.

Trong lúc Âu Dương Hải phân tán tâm thần Cô lâu Thiên Tôn bước ngang ra mấy bước nhanh như chớp, xông đến bên người Cổ Thiên Nhân Viên, một chiêu Tam Dương Khai Thái, ba ngón tay duỗi ra điểm vào ba nơi yếu huyệt của Cổ Thiên Nhân Viên.

Chưởng thế chưa đến, ba luồng chỉ phong đã làm rung chuyển không khí xung quanh. Âu Dương Hải giật mình kinh hãi, hiễn nhiên Cô Lâu Thiên Tôn muốn đặt Cổ Thiên Nhân Viên vào chỗ chết.

Nên biết rằng vừa rồi Cổ Thiên Nhân Viên bị Cô Lâu Thiên Tôn dùng một chiêu Băng Tâm Chỉ đánh cho khí huyết lưu thông ngược trở lại, chân khí bị tắc nghẽn, nếu không có Âu Dương Hải nhanh chóng nhận ra tình hình, xuất thủ điểm vào hai huyệt Cự cốt và Thiên trụ của Cổ Thiên Nhân Viên, đả thông huyết khí bị bế tắc thì Cổ Thiên Nhân Viên trong chốc lát sẽ bị khí huyết tắc nghẽn mà chết.

Cô Lâu Thiên Tôn nham hiểm độc ác hắn biết rõ võ công của Cổ Thiên Nhân Viên đã từng được người trong võ lâm úy kỵ, hắn đã đánh trúng một đòn chí mạng này có thể nói là một chuyện không dễ dàng gì, hôm nay nếu không đưa Cổ Thiên Nhân Viên vào chổ chết thì còn lúc nào mới lấy được tính mạng ông ta nữa.

Cho nên Cô Lâu Thiên Tôn lập tức xông lên tấn công. Cô Lâu Thiên Tôn tung chỉ phong cực nhanh, Âu Dương Hải giật mình, chỉ phong của hắn đã bay đến sáu đại huyệt trước ngực Cổ Thiên Nhân Viên, xem ra quái kiệt này sẽ phải chết ở đây.

Bỗng một luồng kiếm phong bắn tới.

Kiếm phong u hàn lạnh lẽo, nhưng không có một tiếng động.

Cô Lâu Thiên Tôn hình như không ngờ đột nhiên lại có luồng kiếm phong quái dị này, nếu hắn muốn bức hại Cổ Thiên Nhân Viên thì sau lưng sẽ lãnh trọn một kiếm.

Dù sao đi nữa, thân thể con người vẫn không phải là đao thương bất nhập.

Đột nhiên hắn hừ một tiếng, ba luồng chỉ phong quét về phía Cổ Thiên Nhân Viên chưa biến đổi, thì cả người đã rời đất bốc lên rồi hình thành thế lao xuống đánh đầu dưới chân trên.

Thân pháp xảo diệu này vừa may tránh khỏi kiếm phong từ phía sau đánh tới.

Trong nháy mắt Âu Dương Hải đánh thốc ra chưởng kình phách không như chớp vào thân mình đang treo trên không của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn thất kinh, nghĩ thầm:

"Chưởng lực mạnh dữ a!".

Thân mình của hắn khẽ chạm đất lập tức thu lại chỉ kình phóng về phía Cổ Thiên Nhân Viên.

Hắn cười nhạt nói:

-?êm nay ngươi chớ có mong chạy thoát.

Nói xong, tay trái sử chiêu?ảo Chuyển Âm Dương, đánh ngang qua trong đó hàm ẩn thủ pháp cầm nã, bấu vào mạch môn của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải nhìn thấy chiêu cầm nả thủ này, buột miệng nói:

- Đây là Thiếu Lâm cầm nã thủ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng đã từng thấy qua rồi, đáng tiếc rằng ngươi chưa ngộ được ảo bí trong đó.

Cô Lâu Thiên Tôn vừa nói, tả hữu song thủ phất lên, ngón tay xoay chuyển, từ góc độ rất khéo léo chụp trúng cổ tay Âu Dương Hải.

Cao thủ giao đấu, ưu thì thắng, thất thế thì thua, ch»ng qua chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc.

Âu Dương Hãi không hổ danh là nhân tài kiệt xuất võ lâm, chàng lâm nguy không loạn, trong đầu tái hiện lại đoạn kinh văn võ học kỳ ảo của?ộc Kiếm Ma.

Chàng lạnh lùng hừ một tiếng, năm ngón tay trái lật lên trên, cũng bấu trúng uyển mạch cổ tay của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn vừa kinh hãi vừa giận dữ, hắn không ngờ võ nghệ của Âu Dương Hải thật cao cường, còn tinh diệu hơn môn Cầm Long Thủ độc bộ thiên hạ của phái Thiếu Lâm.

Hắn vội vã vận khí đến năm ngón tay tăng thêm lực bấu.

Âu Dương Hải biết rõ sự lợi hại của Cô Lâu Thiên Tôn, nghĩ thầm:

"Mình đã để mất tiên cơ, không thể để cho hắn dùng nội lực nữa".

Chàng lập tức phát ra nội kình.

Sự suy nghĩ của hai người tuy không giống nhau, nhưng nội lực thì đồng thời xuất thủ, đôi bên đều cảm thấy cổ tay cứng ngắc, như bị một kềm sắt kẹp lấy.

Thiếu?

Người vừa phát kiếm vừa rồi chính là Lý Xuân Hoa.

Vốn nàng dẫn bọn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, xông ra khỏi nghĩa địa, thấy Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên chưa đến, lập tức vòng trở lại, vừa đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này Lý Xuân Hoa đã lướt đến trước Cổ Thiên Nhân Viên, đưa tay vung kiếm nhanh chóng đâm vào lưng Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn tay trái chợt quạt ra sau, thân mình đột nhiên chuyển nửa vòng, hữu chưởng một chiêu Hành Vân Yểm Nguyệt biến thành một bức màn chưởng ảnh bảo vệ thân mình.

Lý Xuân Hoa thấy chưởng thế vung ra kiếm trong tay mình lập tức bị đánh bay ra, một luồng ám kình đánh thẳng vào ngực.

Nàng kinh thầm, biến đổi kiếm thế lùi nhanh lại hai bước.

Âu Dương Hải vừa vận lực bấu chặt mạch cổ tay của Cô Lâu Thiên Tôn, và nói nhỏ:

- Hoa tỷ tỷ, mau dẫn Viên bá bá rời khỏi đây ngay.

Một giọng cười lạnh lẽo vang lên, nói:

- Bây giờ muốn lùi cũng đã quá trễ rồi.

Tiếp đó, sáu người đầu lâu xuất hiện như bóng ma, và cả Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàm Kim?ộc Chưởng Dương Đống Thần cũng từ từ bước tới.

Lý Xuân Hoa trông thấy họ xuất hiện đã thấy lo, thực ra trong lòng nàng cũng không muốn để cho một mình Âu Dương Hải ở lại, nàng trước sau vẫn giữ tâm lý "thà cho ngọc nát chứ không để ngói lành".

Nàng vung kiếm đánh ra ba tuyệt chiêu, tấn công Cô Lâu Thiên Tôn.

Kiếm thế như xé tầng mây, hàn quang lan tỏa tứ phía.

Cổ Mộ Quỉ Lân đột nhiên nhảy tới, song chưởng tung ra chia ra đánh vào thượng hạ bàn của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa vung kiếm biến thế "Hồng Nhạn Thư Dực" chém vào hông Cổ Mộ Quỉ Lân.

Trường kiếm của nàng thi triễn rất nhanh, ép cho Cổ Mộ Quỉ Lân phải lùi lại phía sau, hắn giận dữ gầm lên rồi lại xông tới, một quyền "Phi Bảo Lưu Tuyền" đánh thẳng qua.

Bỗng nghe Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Thuận với ta thì sống, trái ta thì chết. Cô Lâu sứ giả, các ngươi đừng chú ý đến hậu quả, cứ giết sạch bọn chúng đi.

Câu nói vừa dứt, sáu vị Cô Lâu nhân đã áp đến gần một trượng.

Bỗng thấy bóng người vụt chớp, Dao Trì Ma Nữ đang trầm tư ở bên ngoài bỗng nhảy vào, không thấy bà ta xuất thủ ra sao.

Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn chợt cảm thấy huyệt "Phúc cốt" tê dại, hai người buông kình lực, thân hình lập tức tách ra.

Dao Trì Ma Nữ hét lên:

- Hai người các ngươi dừng ngay cho ta.

Lý Xuân Hoa và Cổ Mộ Quỉ Lân giao đấu, đột nhiên một trận nhu phong phất đến. hai người không tự chủ được lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

Lý Xuân Hoa, Cô Mộ Quỉ Lân thấy võ công kỳ lạ của Dao Trì Ma Nữ, bất giác kinh hãi.

Mái tóc vốn rối bù của Dao Trì Ma Nữ bây giờ đã được cột lại thẳng thớm bỏ sau và bông hoa mai trắng trên đầu cũng đã vất đi, để lộ ra một khuôn mặt trái xoan trắng trẻo mềm mại như ngọc.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa từ trước tới giờ chưa từng thấy rõ mặt thật của Dao Trì Ma Nữ, không ngờ bà lại là một mỷ nhân.

?ặc biệt nhất là với tuổi tác của Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng, tính ra đã hơn bảy mươi tuổi rồi, nhưng vẫn giữ được dung nhan trường xuân bất lão, thật là một chuyện quá ư lạ lùng.

Hình như thần trí của Dao Trì Ma Nữ đã hoàn toàn hồi phục. Lúc này sắc mặt bà lạnh lùng, đôi mắt

chăm chú nhìn vào mặt Âu Dương Hải, nghĩ ngợi hồi lâu?

Bà buồn bã phát ra tiếng thở dài thê lương?

Sau đó chậm rãi hỏi Âu Dương Hải:

- Ngươi là là con của?ế Vương Cung Chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt phải không?

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Ta là con của người ấy, bà muốn gì?

Dao Trì Ma Nữ lắc đầu than rằng:

- Chẳng qua ta chỉ cảm thấy kỳ quái, Âu Dương Kiệt có đứa con này sao ta chẳng biết.

Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng giận dữ, quát:

- Lâm Nguyệt Hồng, ta hỏi bà một câu,?ông Hậu Lâm Đại Ngọc có phải là đệ tử của bà không?

Dao Trì Ma Nữ nói:

- Phải! Ngươi hỏi làm gì?

Âu Dương Hải căm hận nói:

- Mẫu thân của ta đã là đồ đệ tâm ái của bà, nhưng tại sao mười tám năm trước ở Thiên Kiếm?àm bà lại sát hại mẫu thân của ta? Bà nói đi! Mẫu thân của ta đã phạm trọng tội gì mà bà hạ thủ sát hại mẫu thân ta.

Dao Trì Ma Nữ nghe vậy mặt biến sắc, lạnh lùng nói:

- Mẫu thân của ngươi đã phạm tội bội sư khi tổ, cưỡng tình đoạt lý, năm đó ta có thể giết chết nó để thanh lý môn hộ, nhưng nghĩ đến tình xưa ta đã tha cho nó.

Âu Dương Hải giận dữ quát:

- Bà nói láo! Hừ, ai mà không biết câu chuyện đáng sỉ nhục năm xưa của bà?

Âu Dương Hải tính đem chuyện mối tình tay ba của song thân và Lâm Nguyệt Hồng ra kể, nhưng chàng cảm thấy không tiện nói ra, đành ngừng lại không nói.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng nhướng mày liễu, hỏi:

- Ngươi đã gặp qua phụ mẫu của ngươi chưa? Song thân ngươi còn sống ở trên đời này ư?

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Họ đã bị các ngươi gia hại, ngươi đã biết rồi lại còn hỏi.

"Hừ! Lâm Nguyệt Hồng, ta nói thẳng ra cho bà biết, sẽ có một ngày ta phải rửa hận cho song thân ta, hễ người nào có tham dự vào vụ Thiên Kiếm?àm, Âu Dương Hải này thề không dung thứ."

Dao Trì Ma Nữ đột nhiên lẫm bẫm nói như trong mơ:

- Chàng? chàng thật sự đã chết rồi ư? Ôi?

Mười tám năm, tháng năm dài đằng đ»ng, chẳng lẽ không khoan dung cho ta sao?

Kiệt đệ? kiệt đệ? ngươi tha thứ cho ta!

Những câu nói sau của bà ta, ngay cả chính bản thân bà ta cũng không thể nghe rõ.

Với nhĩ lực của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa đứng kế bên, mọi người chỉ có thể nghe tiếng bà ta khẽ gọi Kiệt đệ, Kiệt đệ.

Âu Dương Hải nghe câu "Mười tám năm, tháng năm dài đằng đ»ng?," chàng nghĩ thầm:

"Nếu bà ta thật sự có lòng hối hận thì mười tám năm này quả là quá thê lương?".

Lý Xuân Hoa trong lòng cảm thấy thương cho sự si tình của vị ma nữ này.

Bỗng nhiên một tiếng hú dài, Cổ Thiên Nhân Viên từ trên mặt đất vụt bật dậy, song chưởng phóng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Chỉ nghe một tiếng hự! Hai vai của Cô Lâu Thiên Tôn lắc lư, lùi lại liên tiếp bốn năm bước.

Soạt! Một tiếng ngân vang?

Cô Lâu Thiên Tôn đưa tay rút thanh trường kiếm, lam quang lấp loáng, hai mắt bắn ra tia sáng kinh người.

Âu Dương Hải cũng rút Tử Vi Kiếm. Trong nháy mắt, trong không gian tĩnh lặng này lại nổi lên sát khí.

Chỉ nghe thấy Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải, với sức của ba người các ngươi, tuyệt không phải là địch thủ của hắn, các ngươi

mau rời khỏi đây gấp.

Nói xong, bà ta quay đầu nói với Cô Lâu Thiên Tôn:

- Không phải ngươi đã nói muốn nói chuyện với ta ư?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Nếu Lâm Nguyệt Hồng muốn vào trong nhà nói chuyện, ta sẽ tạm thả chúng nó một lát.

Nói xong hắn đi thẳng vào trang viện.

Âu Dương Hải nhìn theo bóng của họ biến mất dần, bất giác thở dài, ba người không nói một câu nào, lập tức phóng ra khỏi nghĩa địa.

Một tiếng than thở thê lương từ miệng Cổ Thiên Nhân Viên phát ra, nói: -?ịch mạnh ta yếu, từ nay về sau cũng không thể nào phát dương được nữa.

Lý Xuân Hoa nghe vậy cũng có đôi phần đồng cảm, sự thực ma đạo đang hoành hành đạo nghĩa thì suy yếu.

Phóng tầm mắt ra võ lâm giang hồ hiện nay lại còn có thế lực tổ chức chính nghĩa nào có thể lớn mạnh hơn Cô Lâu Ma?iện, chẳng lẽ võ lâm lại suy sụp như thế này sao?

Lý Xuân Hoa than thở nói:

- Dao Trì Ma Nữ nếu liên kết với Cô Lâu Thiên Tôn thì vận mệnh võ lâm này về sau thật không sao tưởng tượng được nữa.

Âu Dương Hải trong lúc hai người nói, thủy chung lặng yên không nói.

Bỗng nghe Cổ Thiên Nhân Viên gọi:

- Hải nhi chúng ta lại xem thử Cô Lâu Thiên Tôn dùng âm mưu quỉ kế gì để hại Dao Trì Ma Nữ.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói:

- Viên bá bá, sao bá bá biết Cô Lâu Thiên Tôn muốn ám hại bà ta?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Ngươi biết đấy, tại sao thằng giặc Cô Thiên lại dễ dàng thả chúng ta? Hiển nhiên là âm mưu của hắn đối vớI Dao Trì Ma Nữ còn hơn cả đối với chúng ta, nếu ta đoán không lầm, Cô Lâu Thiên Tôn có ý muốn ám hại Lâm Nguyệt Hồng.

"Mà Lâm Nguyệt Hồng dường như cũng biết âm mưu của Cổ Lão Thiên".

Lý Xuân Hoa nói:

- Lâm Nguyệt Hồng mười tám năm nay thần trí hôn mê, nếu bà ta gặp phải kích động thì rất dễ trúng kế của ngươi khác.

Cổ Thiên Nhân Viên gật gù biểu thị đồng ý.

Âu Dương Hải nói:

- Sao? Các người cho rằng Dao Trì Ma Nữ mười tám năm trở lại đây thực sự điên loạn ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Âu Dương Hải, sự tỉnh táo của Lâm Nguyệt Hồng hoàn toàn do huynh kích động mà hồi phục. Ta tin rằng mười tám năm nay bà ta thần trí mê loạn không tỉnh.

Âu Dương Hãi lắc đầu nói:

- Người trong giang hồ võ lâm âm mưu khó lường, có thể Lâm Nguyệt Hồng và Cô Lâu Thiên Tôn âm mưu liên kết với nhau, giả bộ làm điên khùng để che mắt đồng đạo võ lâm trong thiên hạ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Cho là như vậy, chúng ta cũng phải dò xét xem sao, để đề phòng bất trắc, bây giờ chúng ta lén trở lại trang viện, bọn chúng nhất định sẽ không ngờ đâu.

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Việc không nên chậm trễ, chúng ta đi mau.

Âu Dương Hải hỏi:

- Mọi người với Công Tôn huynh đâu?

Lý Xuân Hoa đáp:

- Họ đã trở về Thanh Phong tháp, địch nhân võ công quá cao, nói thực rõ ràng có thêm bọn họ ở bên cạnh càng làm chúng ta phân tâm chiếu cố cho họ.

Ba người nói xong, quay người trở lại phóng đi tới hướng trang viện?

Quả nhiên lúc này tòa trang viện vắng tanh, không một bóng người nào.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Cổ Thiên Nhân Viên vẫn không dám khinh suất, nhón chân phi qua các đại sảnh.

Nhưng trên lầu của tòa đại sảnh kiến trúc độc đáo kia chỉ tối om.

Bọn ba người Âu Dương Hải đều ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Nếu nói Lâm Nguyệt Hồng và Cô Lâu Thiên Tôn ở đây sao không thấy một ánh đèn, chẳng lẽ Lâm Nguyệt Hồng đã bị ám toán.

Bỗng một giọng nói vang lên quát hỏi:

- Ai đó?

Lý Xuân Hoa thất kinh, cho rằng bên mình đã bị bạI lộ.

Chưa nghĩ xong thì một giọng nói trong trẻo tiếp:

- Ta đây.

Trên mái hiên phía trước một bóng người màu trắng bay xuống.

Lúc này từ trong đại sảnh tối om, một ngườI bước ra, chính là Cô Lâu Thiên Tôn, hắn khẽ cười nói:

- Hóa ra là?

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa thấy thân pháp của nữ nhân áo trắng, ai nấy đều kinh thầm, họ đã biết nữ nhân này là ai rồi ư?

NgườI đó chính là đương kim giáo chủ trên danh nghĩa của Bạch Hoàng Giáo - Bắc Quốc Tiên Cơ.

Cổ Thiên Nhân Viên không biết Bắc Quốc Tiên Cơ, khi ông ta thấy đối phương từ trên lầu bay xuống, ông ta không khỏi ngạc nhiên, vô cùng kinh hãi cho khinh công tuyệt cao của nữ nhân này.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn lại cười ha hả, nói:

- Người đến thật đúng lúc, ta đã đợi ngươi từ lâu rồi, kính thỉnh hạ giá vào trong sảnh.

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Ta có thể đem hành tung của nàng nói cho ngươi biết, nhưng lời hứa của ngươi?

Cô Lâu Thiên Tôn nghe câu nói đó, hình như xúc động vô cùng, run run nói:

- Chẳng lẽ thật sự là nàng? Nàng? nàng hãy còn sống ở trên đời?

Âu Dương Hãi và Lý Xuân Hoa nghe vậy không khỏi nhíu mày, họ không biết đó là người nào mà lại có thể làm cho Cô Lâu Thiên Tôn xúc động như thế?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Hừ! Ngươi vừa nghe đến tin tức của ả ta thì cứ như mất hồn vậy, hừ hừ?

Âu Dương Hải thầm nghĩ:

"Bắc Quốc Tiên Cơ nói nàng là chỉ ai? Nhi nữ trên giang hồ ngày nay có vị nữ nhân nào đáng làm cho Cô Lâu Thiên Tôn nghe đến người đó lập tức như mất hồn?".

Nghĩ đến đây, trong đầu Âu Dương Hải nghĩ đến một chuyện?

Sắc mặt của chàng biến đổi.

Lúc này Lý Xuân Hoa cũng đồng một ý nghĩ như vậy, trong đầu đầy dẫy những hoài nghi, suy đoán.

Chỉ có Cổ Thiên Nhân Viên sắc mặt trầm ngưng, hình như ông ta đang tập trung lắng nghe.

Cô Lâu Thiên Tôn sau khi bị Bắc Quốc Tiên Cơ chế giễu, lập tức thu lại vẻ ngơ ngẫn mất hồn, hắn cười lớn nói:

- Bắc Quốc Tiên Cơ, ngươi biết rằng ta hận nàng đến mức nào, một ngày nàng không chết thì ta không ngủ ngon giấc, cho nên thoạt nghe nàng còn sống trên đời này, ta khó tránh khỏi chấn kinh trong lòng? Ha ha? ch»ng lẽ ngươi không cảm thấy kinh hãi hay sao?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Người khác không biết lòng dạ của ngươi, riêng ta lại biết rõ. Nhưng, ta cũng cảm thấy rất hoài nghi bao nhiêu năm như thế, ngươi đối với nàng vẫn không phai nhạt lòng! Ha ha ha?

Bắc Quốc Tiên Cơ nói xong, ngẩng đầu phát ra tiếng cười khanh khách?

Tiếng cười của bà ta lúc đầu giòn tan dễ nghe nhưng lúc sau thì trở nên the thé, mang theo ý vị bi thương, thất vọng.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe tiếng cười của Tiên Cơ, hơi lộ vẽ ngạc nhiên, đột nhiên cất bước đi tới.

Bỗng nghe Bắc Quốc Tiên Cơ quát lên:

- Ngươi không được bước tới.

Cô Lâu Thiên Tôn dừng lại, nhỏ nhẹ nói:

- Ta không ngờ ngươi lại đối với ta như vậy, sao ngươi không?

Bắc Quốc Tiên Cơ đột nhiên cắt ngang lời của hắn, nói:

- Phải, ta đã từng thầm yêu ngươi, nhưng tất cả chỉ là chuyện rất lâu, rất lâu rồi. Mười mấy năm nay, thời gian đã làm nguội lạnh lòng ta rồi.

Ngươi đùng hòng lấy được cảm tình của ta, ta không còn tình cảm yếu đuối như vậy đâu.

Hôm nay ta lợi dụng ngươi, ngươi lợi dụng ta, bởi vì trong đó có nhiều mối quan hệ qua lại, cho nên ta mới đến tìm ngươi. Ngươi phải nhớ lấy lời hứa giữa hai chúng ta, đem "Hải Lưu Chân Kinh" giao cho ta.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe xong kinh dị vạn phần, không ngờ Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ lại có một đoạn tình yêu ân oán, hai người than thầm:

"Chuyện ái tình xưa nay quả thực bất khả tư nghị."

Cô Lâu Thiên Tôn thở dài nói:

-?ó là chỗ ngu ngốc của ta, đã không thấy được chân tình của ngươi, có thể nói là một chuyện đáng tiếc nhất đời ta, ôi?

Chẳng lẽ thật sự trong khoảng thời gian này tấm lòng của ngươi đã nguội lạnh rồi ư?

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng nói:

- Mười mấy năm nay lãnh đạo Bạch Hoàng Giáo, ta đã có mưu đồ bá nghiệp võ lâm, chỉ cần nàng chết đi, cuộc thế thiên võ lâm tai biến, sẽ không còn sự tranh đấu giữa chính và tà nữa mà là sự đối lập giữa ngươi và ta cho nên giữa chúng ta vĩnh viễn không thể cùng tồn tại!

Cô Lâu Thiên Tôn cắt ngang hỏi:

- Ngươi nói gì? Nàng ta?

Bắc Quốc Tiên Cơ cười nhạt nói:

- Ta nói nàng sắp chết rồi.

Cổ Thiên Nhân Viên đang nghe lén, dường như chợt nhớ ra chuyện gì trọng đại, sắc mặt đại biến, kêu "ồ" một tiếng!

Cô Lâu Thiên Tôn quát lên:

- Ai?

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa biết chuyện đã bại lộ, quay sang nhìn Cổ Thiên Nhân Viên, thì ông ta vội nói nhỏ:

- Chúng ta vội rút lui mau Cổ Thiên Nhân Viên từ trước tới giờ là người rất quật cường hiếu thắng, nếu không phải có sự việc trọng đại thì ông ta tuyệt đối không rút lui. Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghe lời, không dám chần chừ, triển khai khinh công phóng đi?

Một tiếng quát lớn:

-?ứng lại!

Một bóng người lao vút theo.

Âu Dương Hải ở sau cùng, chàng biết ngưòi đuổi theo là Cô Lâu Thiên Tôn, chàng liền xoay người lại, hữu chưởng một chiêu "Phi Bạt Chàng Chung", nhắm thẳng trước ngực Cô Lâu Thiên Tôn đánh tới?

Tay tả thì lại đánh ra một luồng kình lực vô hình mau như chớp.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt một tiếng, nói:

- Các ngươi thật to gan, lần này đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Hắn vừa nói, tay trái ngang ngực phóng một chiêu "Lực Triễn Thiên Nam" vào thẳng chưởng thế của Âu Dương Hải, cổ tay hữu trầm xuống, ngón tay nhất tề bung ra, năm luồng chí phong đều hướng vào chưởng kình vô ảnh của Âu Dương Hải.

Chỉ nghe "phựt" một tiếng, chưởng lực của họ đã tiếp chạm nhau.

Âu Dương Hải cảm thấy thân mình bị chấn động bay lùi ra phía sau?

Cô Lâu Thiên Tôn lùi lại ra sau một bước.

Ngay lúc Âu Dương Hải và Cô Lâu Thiên Tôn tỷ chí, Bắc Quốc Tiên Cơ và Lý Xuân Hoa đã giao

thủ một chiêu.

Âu Dương Hải mượn thế dạt ra ngoài sáu trượng, Cổ Thiên Nhân Viên khẽ quát lớn:

- Chúng ta đi mau! Chậm trễ sẽ hối hận đấy.

Nhưng Lý Xuân Hoa vẫn ở ngoài bốn trượng.

Lúc này Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

- Các ngươi có thể chạy được ư?

Lúc đó hắn đã xông tới.

Cổ Thiên Nhân Viên vận kình lực, một chiêu "La Hán Phi Xoa" phóng ra một chưởng cương mãnh tuyệt luân ập thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

NộI kình của Cổ Thiên Nhân Viên thâm hậu, kình phong phóng ra mạnh mẽ không kém Cô Lâu Thiên Tôn, ám kình ào ạt, bức Cô Lâu Thiên Tôn dạt sang trái ba bước.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, nói:

- Chưởng lực của Viên huynh hùng hậu thật!

Hắn nói xong, ngón vô danh chỉ tay hữu, đã vận chiêu "Băng Tâm Chỉ Kình" chuẩn bị điểm ra.

Bỗng vụt thấy kiếm khí lóe lên rồi chụp xuống.

Âu Dương Hải cả người và kiếm xông thẳng tới.

Hai người đêm nay động thủ giao tranh, Cô Lâu Thiên Tôn đã không dám khinh thị Âu Dương Hải nữa, cổ tay hữu của hắn hất lên, tay áo phất ra một luồng tiềm lực bảo vệ thân mình.

Bỗng thấy kiếm quang thấp thoáng, Âu Dương Hải lộn một vòng trong không trung, chân vừa chạm đất, thân hình đột nhiên xoay chuyển, xông thẳng về hướng Lý Xuân Hoa và Bắc Quốc Tiên Cơ.

Vốn lúc này Lý Xuân Hoa đã bị chưởng ảnh liên miên của Bắc Quốc Tiên Cơ ép lùi lại liền liền.

Bắc Quốc Tiên Cơ trong thấy Âu Dương Hải, lạnh lùng quát lên, đánh ngược một chưởng, tay áo phất qua.

Âu Dương Hải trợn mắt, hữu kiếm phóng ra mau như chớp.

Kiếm vừa đâm ra, tử quang chói lòa, kiếm khí như cầu vồng.

Bắc Quốc Tiên Cơ hết hồn, bay người né tránh liên tục xuất ra, thật là oai phong lẫm liệt.

Chỉ nghe chàng cao giọng kêu lên:

- Viên bá bá, Hoa tỷ tỷ, hai người đi trước đi!

Lúc này Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa đã phóng ra ngoài sáu bảy trượng.

Âu Dương Hải mang kiếm truy kích Cô Lâu Thiên Tôn đang đuổi theo Lý Xuân Hoa.

Vút vút? Kiếm quang loang loáng, kiếm khí xung thiên.

Âu Dương Hải đơn kiếm lại ngăn cản được Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn quát lớn một tiếng, ngón vô danh tay trái xỉa nhanh vào Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải biết chiêu "Băng Tâm Chỉ" của hắn lợi hại vô cùng, đảo người tránh né, chuyển thân dùng một chiêu "Thôn Vân Thố Nguyệt". Một luồng kiếm khí từ mũi kiếm bắn ra.

Luồng kiếm khí màu tím mờ mờ, dài cả hai thước.

Luồng kiếm khí làm Cô Lâu Thiên Tôn kinh hãi vô cùng, hắn nằm mơ cũng không thể ngờ công lực của Âu Dương Hải đã đến cảnh giới tinh thâm tuyệt diệu, hôm nay nếu không giết chàng thì thật sự sau này sẽ không kịp hối.

Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy thần kỳ, mấy giờ trước, kiếm khí của Âu Dương Hải đả thương Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần bất quá chỉ dài một thước mà thôi, mà trong thời gian ngắn ngũi này, công lực của chàng lại tiến triển gấp bội, sự tăng tiến võ công không tiền khoáng hậu này làm sao không làm cho mọi người kinh hãi cho được.

Kiếm khí đả thương người, là cảnh giới tối cao của kiếm thuật, Cô Lâu Thiên Tôn cũng không dám liều, tung mình lùi lại.

Âu Dương Hải yểm hộ Lý Xuân Hoa, Cổ Thiên Nhân Viên rút lui, Cô Lâu Thiên Tôn vừa tránh né Âu Dương Hải đã tung mình phóng ra ngoài sáu bảy trượng, nhập cùng Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa, ba người phóng vút như tên bay, biến mất vào màn đêm trước khi trời hững sáng.

Cô Lâu Thiên Tôn ngẫn ngơ nhìn theo, lặng im không nói.

Chỉ nghe Bắc Quốc Tiên Cơ chậm rãi nói: - Đây là đứa đệ tử giỏi do ngươi dạy nên.

Cô Lâu Thiên Tôn thản nhiên nói:

- Một thân võ học của nó, thế gian hiếm có, nhưng công lực hãy còn chưa đến hỏa hầu, nếu qua vài năm nữa, chúng ta khó mà vượt khỏi nó. Nhưng võ công của nó càng cao, tính mạng của nó càng thâu ngắn lại, ta đã ngầm đảo lộn cách vận chuyển khí huyết trong chín chiêu tuyệt học của "Hải Lưu Chân Kinh", tương lai không lâu sau hắn sẽ chết ta chưa thể làm cho hắn hoàn toàn nghe ta sai khiến được.

Nói xong, thở dài một tiếng, giống như cảm thán vô hạn. Đột nhiên hắn lại ngẩng đầu lên ngước nhìn sao mọc lưa thưa trên trời, cười to một hồi, nói:

- Cuối cùng nó cũng phải bỏ mạng dưới âm mưu của ta, dù có một thân tuyệt thế võ công cũng phỏng có ích gì? Thiên hạ giang hồ võ lâm duy chỉ có Cổ Lão Thiên là độc tôn.

Nói xong hắn cười lên điên cuồng không ngớt.

Tựa hồ như hắn cho rằng Âu Dương Hải cuối cùng tất phải chết, kết cục sau cùng hắn phải chinh phục thiên hạ võ lâm, hắn là duy ngã độc tôn. Nhưng trong nháy mắt? Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên thôi cười, nét mặt hắn ngẫn ngơ đến xuất thần.

Sự thay đổi tình cảm liên tiếp này cũng làm cho Bắc Quốc Tiên Cơ đồng thời sững sốt.

Qua một lúc, Cô Lâu Thiên Tôn nhìn Bắc Quốc Tiên Cơ, hỏi:

- Ngươi cho rằng công lực tiềm kình của Âu Dương Hải như thế nào?

Bắc Quốc Tiên Cơ thản nhiên nói:

- Hình như cao hơn chúng ta.

Cô Lâu Thiên Tôn lại hỏi:

- Ngươi có thể nhìn ra lai lịch võ công của tiểu tử đó không?

Bắc Quốc Tiên Cơ khẽ hừ một tiếng, nói:

- Võ công của hắn bao la vạn tượng, làm sao có thể nói hết.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Ta hỏi ngươi, võ công của hắn có giống với võ công của Lâm Đại Ngọc không?

Bắc Quốc Tiên Cơ lắc đầu đáp:

- Không giống.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Nhưng ta cảm thấy sự tăng tiến về võ công mau chóng của hắn giống như Âu Dương Kiệt năm xưa.

Âu Dương Kiệt đã tập luyện một môn "Huyền Âm?ộc Khí Tâm Pháp" giúp sự tăng triển võ công, mà tên tiểu tử này đã từng tránh khỏi hai lần ta phóng độc, hiển nhiên hắn cũng luyện "Huyền Âm Độc Khí Tâm Pháp?"

Bắc Quốc Tiên Cơ kêu lên ngạc nhiên, nói:

- Ch»ng lẽ là như vậy ư? Nếu không thì nàng ta sao lại ngã bệnh??

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Nếu ngươi không muốn tương lai sẽ có thêm một kình địch, chúng ta nên hợp lại diệt trừ Âu Dương Hải đi!

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng cười, nói:

- Ngươi hãy còn chưa giao cho ta "Hải Lưu Chân Kinh" như trong giao ước, bởi vì ta không muốn sau này trúng ám toán bằng chất độc của ngươi, cho nên ta phải biết bí quyết cách dùng độc trong sách đó.

Cô Lâu Thiên Tôn cười, nói:

- Được lắm! Ngươi vẫn cứ cho rằng ta là kẻ địch.

Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn lấy từ trong người ra một quyển sách nhỏ, lại nói:

- Người nói Lâm Đại Ngọc còn ở trên đời, bây giờ nàng ở đâu?

Bắc Quốc Tiên Cơ dùng tay tiếp cuốn sách, nói:

- Dưới một vách núi ở ngọn núi phía đông Cửu Cung sơn.

Nói xong, Bắc Quốc Tiên Cơ xoay mình định đi.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn cười nói: - Lời của ngươi có thể tin được chứ?

Bắc Quốc Tiên Cơ nói:

- Hoàn toàn có thể tin được, nhưng khi ngươi đến đó, chìa khóa Âm Dương đã bị ta nhanh chân lấy mất rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

-?ã vậy, ngươi hà tất phải đi vội như thế.

Bắc Quốc Tiên Cơ quay đầu lại nói:

- Ta rất sợ bị ngươi ám toán.

Cô Lâu Thiên Tôn bỗng thở dài thê lương nói:

- Hình như lúc nào ngươi cũng đề phòng ta? Ta nói cho ngươi biết một tin không hay, Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng đã tỉnh táo lại không điên cuồng như trước nữa, nhưng bà ta lại đứng về phía đối địch với chúng ta, nếu hai người chúng ta không tồn tâm đối địch, ngươi thử nghĩ coi, với sức của Âu Dương Hải và Lâm Nguyệt Hồng, ngươi có thể đối phó được không?

Bắc Quốc Tiên Cơ ngạc nhiên hỏi:

- Lời nói của ngươi là thật hay giả?

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Chỉ cần chúng ta liên hợp đứng về một phía trừ đi hai kẻ cường địch này, từ nay về sau võ lâm thiên hạ sẽ là của chúng ta.

Bắc Quốc Tiên Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Ta có thể liên thủ hợp tác với ngươi một lần nữa, có điều ta mãi mãi vẫn không tin ngươi.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Chỉ cần ngươi muốn, mọi việc sẽ tốt hơn nhiều, nếu ngươi không chê thì xin hãy vào sảnh đàm đạo, dù ngươi có đề ra yêu cầu gì ta vẫn có thể tiếp nhận.

Bắc Quốc Tiên Cơ gật đầu nói:

- Được, ta cũng không sợ ngươi giở trò gì.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, cất bước đi vào đại sảnh?

Lại nói Âu Dương Hải, Cổ Thiên Nhân Viên, Lý Xuân Hoa ba người chạy như bay ra khỏi tòa trang viện, nhắm hướng thảo nguyên chạy thẳng một hồi. Âu Dương Hải quay đầu lại nhìn thấy không có ai truy đuổi, ngừng lại nói:

- Viên bá bá, bây giờ chúng ta phải đi đâu?

Cổ Thiên Nhân Viên ngừng lại, thở dài một tiếng, nói:

- Ta cũng không biết nàng bây giờ ở đâu.

Âu Dương Hải như nhớ ra chuyện gì, thở dài thê lương, nói:

- Viên bá bá, tiểu điệt có nhiều chuyện không được rõ muốn hỏi bá bá.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Ngươi có chuyện gì muốn hỏi? Hỏi đi!

Âu Dương Hải nói:

- Từ khi tiểu điệt và Viên bá bá gặp mặt đến nay, tiểu điệt cảm thấy trong lòng Viên bá bá như có một chuyện ưu sầu, mà chuyện này lại có liên quan rất mật thiết đến tiểu điệt, có phải vậy không?

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Phải, đó là chuyện liên quan đến mẫu thân ngươi.

Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:

- Mẫu thân của tiểu điệt thật sự còn sống ở trên đời này ư?

Cổ Thiên Nhân Viên than thở:

- Mẫu thân của ngươi?ông Hậu Lâm Đại Ngọc hiện nay vẫn còn sống. Âu Dương Hải vừa nghe tin này, nhất thời muôn vàn cảm xúc dâng lên, nước mắt tuôn trào.

Lý Xuân Hoa đột nhiên hỏi:

- Viên bá bá, người mà Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ đàm luận chắc là Lâm bá mẫu rồi. Không biết Viên bá bá trong lúc họ nói chuyện đã nghĩ ra một chuyện trọng đại gì?

Lý Xuân Hoa nói chưa hết, Cổ Thiên Nhân Viên đột nhiên tỉnh lại, mặt biến sắc nói:

- Hải nhi, ngươi mau đi gặp mẫu thân, bọn chúng hình như đã biết mẫu thân ngươi ở đâu mà còn có ý đồ tấn công mẫu thân của ngươi, ngươi đi mau.

Cổ Thiên Nhân Viên tính tình bao thái, mỗi lần ông ta gặp phải chuyện hệ trọng thì có thái độ hoang mang vội vã, bây giờ ông ta cứ kêu Âu Dương Hải đi tìm mẫu thân, mà Âu Dương Hải còn chưa biết mẫu thân của chàng là ai.

Âu Dương Hải kêu lên:

- Viên bá bá, mẫu thân của tiểu điệt là ai, bây giờ người ở đâu?

Cổ Thiên Nhân Viên ngây ra, nói:

- Ta cũng không biết bây giờ đệ muội ở đâu. Hải nhi, người trị liệu vết độc thương cho ngươi chính là mẫu thân của ngươi?ông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:

- Bà ta? di nương của ta, chính là mẫu thân yêu quí của ta! Bà ấy quả thật là?

Chương 21: Giấc Mộng Nam Kha

Trong đầu Âu Dương Hải lập tức hiện lên dung mạo hiền từ của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, và cả những lời trò chuyện hôm trước với mình.

T

Âu Dương Hải a lên một tiếng, nói:

-Sao ta hồ đồ như vậy, sao ta không phát giác chuyện này! Mẫu thân ơi! Sao không nói cho con biết sự thật?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

-Mẫu thân của ngươi tạm thời không nói cho ngươi biết, đương nhiên là có dụng ý của bà ta. Nhưng bây giờ sự tình diễn biến vô cùng nguy cấp, mẫu thân của ngươi trong lúc chữa thương cho ngươi đã đem công lực bản thân truyền thụ cho ngươi...

Âu Dương Hải nói:

-Sao? Mâu thân đã truyền hết công lực cho tiểu điệt?

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

-Hiện tại, đệ muội từ một tuyệt đại cao nhân biến thành một phàm nhân, hành tung của đệ muội bị Bắc Quốc Tiên Cơ phát hiện, tính mạng cực kỳ nguy hiểm, ngươi và Lý Xuân Hoa mau đi gặp bà ấy, ta đi đến bảy ngọn tháp để triệu tập nhân thủ, chuẩn bị phản công.

Âu Dương Hải vội nói:

-Viên bá bá, tiểu điệt đi ngay, mẫu thân tiểu điệt đang ở tại phía bắc một ngọn núi, cách đây trăm dặm tại một u cốc...

Âu Dương Hải chưa nói xong đã tung mình lao đi.

Thật là một chuyện đáng buồn, đáng hận lúc này Cổ Thiên Nhân Viên lại quên nói cho Âu Dương Hải biết là mẫu thân của chàng chính là Bạch Hoàng Giáo Chủ.

Âu Dương Hải vì muốn gặp mặt mẫu thân ngay, nên thân mình hướng về hướng đông nhanh như tên bắn, Lý Xuân Hoa chạy theo sau vã cả mồ hôi.

Âu Dương Hải vừa chạy như điên, vừa suy nghĩ...

Chàng nghĩ... mẫu thân hẹn với mình một trăm ngày, lúc này xem ra có thể mẫu thân vì công lực đã hết, có thể trước trăm ngày thì vận mạng chấm dứt...

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải nước mắt tuôn rơi, nước mắt nhỏ xuống từng giọt bị gió thổi đi rất xa.

Chạy miết hơn hai giờ, Âu dương Hải đã đến ngọn núi phía đông của Cửu Cung Sơn.

Thình lình...

Trong khe núi tịch mịch, vang lên tiếng kêu xé tai...

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ:

"Chẳng lẽ họ đã phái người đến chỗ mẫu thân?".

Trong lòng Âu Dương Hải rất sốt ruột quay đầu lại nói:

-Hoa tỷ tỷ, ta đi trước một bước đây.Nói xong, Âu Dương Hải tung mình như cách chim bay thẳng xuống khe núi, lòng chàng lo lắng cho an nguy của mẫu thân nên vượt cả mọi nguy hiểm mà đi.

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải từ trên vách núi cao mấy chục trượng bay xuống nàng kinh hãi kêu lên:

-Âu Dương Hải, nguy hiểm...

Nhưng Âu Dương Hải đã bay xuống khỏi núi, lao thẳng xuống khe suối....

Từ khi tiếng kêu kia đã tắt, không còn nghe thấy một âm thanh nào nữa.

Âu Dương Hải lòng nóng như lửa đốt trong nháy mắt, chàng đã trông thấy ngôi đình viện nho nhỏ.

Gió sớm vi vu, Âu Dương Hải nghe trong gió một mùi máu tanh.

Chàng đã trong thấy trên chiếc cầu nhỏ và xung quanh đình viện, xác chết nằm la liệt rõ ràng một trận ác đấu thảm khốc vừa diễn ra.

Chàng không biết mẫu thân mình còn sống không?

Âu Dương Hải còn chưa tới đã kêu lớn:

-Mẫu thân ơi, con đã về đây...

Thanh âm bi thương, thê lương.

Hoang mang, lo lắng.

Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy từ cửa viện một người áo đen đi ra.

Âu Dương Hải thất thanh la lên:

-Bạch Hoàng giáo chủ ngươi là hung thần...

Đáng thương thay cho Âu Dương Hải, chàng tưởng lầm chính là người đến sát hại mẫu thân của mình, mà Bạch Hoàng Giáo Chủ xuất hiện như vậy, hiển nhiên là mẫu thân bỏ mạng dưới tay hắn Âu Dương Hải kinh hãi phẫn nộ, thật khó nói hết bằng lời.

Chàng hét lớn như điên khùng, thân mình như mãnh hổ xuất chuồng, lao thẳng đến người áo đen vung chưởng phóng ra.

Từ trong cửa tiểu viện vụt xuất hiện một cô gái áo đỏ, cô ta xông tới trước mặt người áo đen, kêu lên:

-Âu Dương Hải, không được động thủ Nhưng luồng kình khí phách không của Âu Dương Hải đã trúng đích rồi.

Cô gái áo đỏ vung tay phóng ra hai luồng ám kình tiềm lực...

Một tiếng nổ rung chuyển không trung...

Cô gái áo đỏ hự lên một tiếng, cả người bị chấn động bay vào tường tiểu viện, rồi rớt xuống đất.

Cô gái áo đỏ vùng dậy kêu lên:

Bà ấy là mẫu thân của ngươi, ngươi... ngươi...

Miệng cô gái áo đỏ phun ra một búng máu tươi, lại ngã vật xuống!

Lúc này Âu Dương Hải đang định phóng chưởng thứ hai đánh ra, nghe vậy vội vã thâu lại.

Phía sau vang lên tiếng thét của Lý Xuân Hoa:

-Âu Dương huynh, đừng động thủ.

Âu Dương Hải sửng sốt ngây ra Hình như chàng bị một việc cực kì ghê rợn làm cho chàng sợ hãi.

Lúc này nữ nhân áo đen nằm trên mặt đất bỗng đưa tay tháo bỏ miếng lụa đen che mặt, lộ ra một mái tóc bạc, một khuôn mặt hiền từ đang mỉm cười.

Âu Dương Hải thất kinh la lên:

-Mẫu thân...

Chàng bổ tới, ôm lấy vị lão phụ nhân áo đen này.

Phụ nhân áo đen khẽ gật đầu, gượng cười nói:

-Con trai ta đã không lảm cho ta thất vọng, công lực con đã tăng nhanh như vậy. Ôi! Lục Thiên Mai là cô gái tốt con hãy mau cứu trị nó...

Lúc này Âu Dương Hải đau buồn không muốn sống nữa, kêu lên:

-Mẫu thân, mẫu thân ơi! Con...con...! Con giết thân mẫu rồi... Giọng chàng run rẩy, khổ sở, buồn thương.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ lắc đầu nói:

-Không! Con ơi, con không có sát hại mẫu thân.

Âu Dương Hải nước mắt ràn rụa, khóc lóc nói:

-Mẫu thân! Vì sao người không nói cho con biết, sao thân mẫu không sớm nói cho con biết!

Đông Hậu Lâm Ngọc, tay trái vò đầu Âu Dương Hải, khẽ nói:

-Con trai! Con đến thật đúng lúc, ôi! Nếu đúng hạn kỳ trăm ngày nữa con mới tới, ta sẽ không thể gặp mặt con lần chót ta rất vui mừng, con biết rằng bây giờ ta vui mừng biết bao nhiêu! Giọng nói của bà từng câu từng chữ đều đầy huyết lệ. Âu Dương Hải nghe mà đau khổ không muốn sống nữa, kêu lên một tiếng:

-Mẫu thân ơi! Nước mắt chàng ràn rụa, cơ hồ muốn ngất đi.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải, trong lòng kinh hãi vội chạy đến đưa ngón tay điểm vào yếu huyệt "Huyền cơ? của Âu Dương Hải, nàng nói:

-Bá mẫu còn nhiều lời muốn nói với huynh, huynh đừng để lỡ cơ hội này mà cuộc đời nuối tiếc.

Lý Xuân Hoa biết lúc này Lâm Đại Ngọc đang gắng chút sức tàn để cầm cự, một khi chân khí đã tuyệt thì bà sẽ tắt thở.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hiện một nụ cười vui sướng, nói nhỏ:

-Xuân Hoa, ta rất vui là con cũng tới, ôi... Đứa con trai đáng thương của ta nếu có thể được một vị tài nữ như con chiếu cố thì trong tâm ta thấy an lòng.

Bà nói mấy câu này, hai mắt vô thần nhìn Lý Xuân Hoa, như muốn đợi câu trả lời của nàng. Lý Xuân Hoa đương nhiên biết tâm ý của Lâm Đại Ngọc:

-Bá mẫu! Người yên tâm con sẽ chiếu cố Âu Dương Hải. Đáng hận là điệt nữ không ngờ bá mẫu, lại là mẫu thân của Âu Dương Hải. Con thật là ngốc, nếu không thì hôm nay đâu xảy ra chuyện đáng tiếc này.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ mỉm cười, nói:

-Xuân Hoa! Ta rất vui mừng. Không biết thương thế của Thiên Mai như thế nào.

Lý Xuân Hoa nói:

-Thương thế của Lục cô nương con đã xem qua rồi, đã cho nàng uống thuốc rồi. Tuy bị thương rất nặng nhưng công lực của nàng rất thâm hậu. Con nghĩ không có gì đáng lo đến tính mạng đâu. Bây giờ nàng ta đang vận khí điều tức tĩnh dưỡng, chỉ có bá mẫu không biết chúng con phải làm thế nào để cứu đây?

Âu Dương Hải nghe nói như tỉnh cơn mơ, bây giờ chàng mới nghĩ đến tính mạng của mẫu thân nguy ngập, Âu Dương Hải vội vã bồng mẫu thân vào trong viện thất đặt lên ghế dài.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, cười nói:

-Con ơi, đừng cứu ta nữa, nếu con vọng động dùng chân khi truyền sang cho ta thì con sẽ làm ta chết mau đó.

Âu Dương Hải kinh hãi kêu lên:

-Mẫu thân! Người thật sự phải chết ư? Sau khi mẫu thân chết rồi, biết bảo con làm thế nào đây!

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ nói:

-Con, vốn ta phải chết từ lâu rồi, nhưng trời xanh còn cho ta sống để gặp mặt con, ta đã mãn nguyện rồi. Con, con người trước sau gì cũng phải chết, đời người đâu có cảnh mãi đoàn tụ mà không

chia ly, không phải là ta không có lòng trách nhiệm, con đã trưởng thành đến thế này rồi, ta ra đi cũng yên lòng, ta đi tìm hồn của phụ thân con dưới âm gian.

Hai tay Âu Dương Hải ôm lấy Lâm Đại Ngọc, kêu gọi:

-Mẫu thân! Số mạng của người và phụ thân sao lại thê thảm thế này?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc chậm rãi nói:

-Con ơi, số của con mới là khổ. Ôi! Chỉ cầu mong trời xanh ban cho con hạnh phúc, sung sướng, những ngày tháng hưởng phúc yên lành, phú quí, thế thì ta có làm trâu ngựa nơi âm cảnh cũng cam nguyện.

Âu Dương Hải nghe xong ruột gan như đứt từng đoạn, thổn thức kêu lên:

-Thân mẫu! Con... con....

Trong lòng chàng bị thương cực độ, làm cho tiếng nói của chàng tắt nghẹn.

Đột nhiên Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ phát ra tiếng rên.

Trên mặt bà tái nhợt, cơ thịt trên mặt co rúm lại đau đớn.

Lý Xuân Hoa cầm tay phải bắt mạch cho Lâm Đại Ngọc, nói:

-Bá mẫu! Người có cần điệt nữ giúp không?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hình như cố gắng nén nhịn sự đau đớn trong người lắc đầu nói:

-Xuân Hoa bây giờ khí huyết của ta đã tận rồi, chắc chắng còn bao lâu nữa thì ta lìa bỏ cõi trần, trong thời gian ngắn ngủi này, ta muốn nói với con một số chuyện và muốn tận mắt nhìn con và Hải nhi giao bái thiên địa Câu nói này của bà làm cho Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa ai nấy đều kinh ngạc, họ cho rằng lúc này thần trí không tỉnh táo, nói năng lung tung, cho nên hai người không nói năng gì cả Nhưng Đông Hậu Lâm Đai Ngọc lại nói:

-Hai người các con nhất định sẽ cảm thấy kỳ quái. Thật ra đây là môt tâm sự lớn nhất cả đời ta, ta muốn thấy con trai ta thành thân, ta chết mới nhắm mắt.

Xuân Hoa! Bây giờ ta hỏi con, có phải con và Hải nhi yêu nhau phải không?

Trong mắt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc bắn ra tia sáng lạnh lùng, hình như ám thị một việc gì với Lý Xuân Hoa.

Còn Lý Xuân Hoa nàng không thể nào hiểu được tâm ý của Lâm Đại Ngọc.

Lúc này Lý Xuân Hoa không thẹn thùng nhi nữ nữa nàng gật đầu nói:

-Bá mẫu, phải, con...

Đông Hậu Lâm Đại Ngoc chậm rãi nói:

-Ta muốn Hải nhi và Hoa nhi lập tức kết làm phu phụ, con đồng ý không?

Lý Xuân Hoa nói:

-Bá mẫu, con không muốn lúc này, bởi vì bá mẫu...

Nàng muốn nói rằng trước lúc bá mẫu lâm tử, nếu hai người kết duyên, hợp chúc thì còn ra thể thống gì nữa.

Đột nhiên Âu Dương Hải kêu lớn:

-Mẫu thân ơi! Mẫu thân chết đi. Hải nhi không muốn sống nữa...

Lý Xuân Hoa nghe vậy, giật mình, bỗng nghĩ ra Lâm Đại Ngọc muốn mình và Âu Dương Hải giao bái thiên địa là hàm ý gì.

Hoá ra bà biết Âu Dương Hải là một người ý chí rất kiên cường, hôm nay chàng nhất định sơ suất, gây nên kết quả là cái chết của mẫu thân, Âu Dương Hải cho rằng mình là hung thủ giết chết mẫu thân.

Lâm Đại Ngọc nhìn ra điểm này của Âu Dương Hải, cho nên bà muốn Lý Xuân Hoa lập tức cùng chàng kết làm phu phụ, để Lý Xuân Hoa với ân tình ôn tồn nhu thuận của nàng khuyên giải ý không muốn sống của Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa nghĩ đến đây, gật đầu nói:

-Bá mẫu, con... con đồng ý...

Âu Dương Hải hét lên:

-Không! Không được, con... con sát hại mẫu thân, trên đời này không thể để cho đứa con nghịch tử này sống...

Âu Dương Hải đột nhiên đưa tay phải ra sau lưng nắm lấy thanh Tứ Vi Kiếm.

Lý Xuân Hoa kêu lên:

-Âu Dương Hải, huynh không được chết...

Âu Dương Hải đã rút kiếm ra một nửa, cổ tay bị Lý Xuân Hoa nắm chặt, đôi mắt chàng nhìn mẫu thân, nước mắt tuôn trào.

Lý Xuân Hoa cũng rưng rưng nước mắt.

Cổ tay Âu Dương Hải lỏng ra, kêu lên:

-Mẫu thân! Hải nhi làm sao sống đây! Trừ phi mẫu thân có thể sống lại, con...

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đột nhiên phun ra một búng máu tươi, phát ra giọng nói cực kỳ bi thảm thê lương, ai oán:

-Hải nhi, con không thể chết, nếu con chết đi, ta và phụ thân của con dưới cửu tuyền sẽ vĩnh viễn hận đứa con bất hiếu này. Hải nhi, không phải con giết mẫu thân đâu, bởi vì trong lúc trị độc thương cho con, nhất thời không biết sự lợi hại võ công đã luyện của bản thân đã tự làm tổn thương kinh mạch, mấy ngày này có thể nói là đã đối diện với bờ vực của cái chết, hôm nay lại gặp phải cường địch vây đánh, nếu không có đồ đệ là Lục Thiên Mai gắng sức chống địch thì bản thân đã chết từ lâu rồi, một chưởng của con chỉ là đánh trúng Lục Thiên Mai mà thôi. Hải nhi nếu con biết mười tám năm trước, ta và phụ thân của con chịu sự hành hạ tàn khốc của Thiên Kiếm Đàm, thì con sẽ cương quyết sống ở trên đời này, rửa nhục phục thù cho cha mẹ Huống chi hương hỏa của nhà họ Âu Dương là phải do con tiếp tục, "bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại". Hải nhi, con hãy đáp ứng cho lời ta, con không được chết. Hãy nghe lời ta, lập tức cùng Lý Xuân Hoa giao bái thiên địa, để lòng ta thanh thản ra đi.

Âu Dương Hải sắc mặt đau khổ lặng lẽ nhìn Đông Hậu Lâm Đại Ngọc Lúc này Lý Xuân Hoa cũng đầy vơi sầu muộn hiện lên giữa lông mày.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ thở dài một hơi... giọng nói rất thống khổ bi ai:

-Hải nhi ch»ng lẽ con nhẫn tâm không đáp ứng nhu cầu của mẫu thân ư?

Âu Dương Hải bật khóc kêu:

-Mẫu thân! Con đồng ý... con...

Âu Dương Hải đến gần Lý Xuân Hoa, hai người song bái thiên địa và bái mẫu thân xong, lại bái nhau một bái xong rồi đứng dậy.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc yếu ớt nói:

-Con yêu quí, ta rất vui mừng. Con ơi, chắc phụ thân của con cũng vui mừng lắm đấy.

Âu Dương Hải nghe vậy, trong lòng thêm đau khổ vạn phần.

Lý Xuân Hoa nhìn Âu Dương Hải, định nói nhưng lại thôi, khẽ thở dài ai oán thê lương...

Đông Hậu Lâm Ngọc lại nói:

-Hải nhi, hình như ta cố gắng không còn bao lâu nữa, con đừng oán trách, ta... phải rời bỏ các con rồi... Hải nhi, ta nói cho con biết, Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội chính là Bắc Quốc Tiên Cơ...

Sự bi thương, sầu thảm lúc này của Âu Dương Hải khó mà hình dung được.

Cả núi Cửu Cung Sơn bao trùm một tầng mây sầu thảm.

Rất lâu sau...

Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:

-Âu Dương huynh, đây là sự an bài sắp xếp của trời, người chết thì không thể sống lại, chàng đừng khóc mà có hại cho thân thể...

Âu Dương Hải vẫn thổn thức nói:

-Chẳng lẽ số mạng của Âu Dương Hải lại khổ như vậy sao? Từ nhỏ phụ mẫu đã lìa xa, mất đi tình thương của mẹ, người dưỡng mẫu duy nhất nương tựa lại bị thảm sát, mà bây giờ mới biết người mẹ thân sinh mình còn sống, thì thần chết không dung tình cướp đi sinh mạng của người, sinh tử ly biệt... đây... đây chẳng lẽ chính là số mạng của Âu Dương Hải ư? Trời ơi... ông quá không công bằng... Xuân Hoa... nàng bảo ta phải làm gì bây giờ...

Âu Dương Hải chẳng đợi nói xong đã khóc không thành tiếng Lúc này Âu Dương Hải thực như đứt rời ruột gan từng đoạn Lý Xuân Hoa nói:

-Âu Dương huynh, đừng khóc nữa, nên nghĩ cách báo mối huyết hải thâm cừu này mới là...

Âu Dương Hải trong lúc bi ai nghe vậy đôi mắt loé lên tia sáng kinh người đầy vẻ oán hận, tàn độc.

Chàng tự nói như nằm mơ. Phải... phải... ta phải báo thù... ta phải báo thù... ta muốn giết hết những người trong thiên hạ có thù với ta... ta phải giết sạch những kẻ giả nhân giả nghĩa... ha ha ha ha... ta tàn sát những kẻ ngăn cản ta báo thù... ha ha ha ha...

Nói xong ngẩng đầu cất một tràng cười sằng sặc...

Tiếng cười cực kỳ thê thảm, đau đớn tuyệt vọng...

Lý Xuân Hoa thấy chàng cười như điên cuồng,không khỏi kinh hãi, vội điểm vào hai huyệt đạo

"Khí hải", "Thiên linh" của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hự lên một tiếng, cả thân người hôn mê ngất lịm đi.

Lý Xuân Hoa lo lắng cúi đấu nhìn chàng, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuấn của Âu Dương Hải cặp lông mày hơi nhíu lại, giữa ấn đường hiện lên sát khí dày đặc.

Nàng nghĩ thầm:

"E rằng từ nay về sau võ lâm phải vì chàng mà dẫn đến một cuộc tàn sát lớn. A! Mình không nghĩ cách cảm hóa chàng để cứu chàng ra khỏi cuộc chém giết này thì không được"

Âu Dương Hải đột nhiên mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Lý Xuân Hoa đến xuất thần.

Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải bị mình điểm trúng hai nguyệt "Khí hải", "Thiên linh" mà có thể tạm thời tỉnh lại như vậy, nàng không khỏi kinh ngạc.

Lý Xuân Hoa hỏi:

-Âu Dương huynh hiện thời chàng cảm thấy thế nào?

Nguyên là Âu Dương Hải từ khi được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đem công lực chân nguyên toàn thân truyền cho chàng từ đó thể trạng chàng lúc nào cũng đang biến hoá, công lực dần dần gia tăng, hai huyệt "Nhâm Đốc" sớm đã được đả thông, mỗi một lần chiến đấu nội lực gia tăng lên rất nhiều, khi Lý Xuân Hoa điểm trúng hai nguyệt "Khí hải", "Thiên linh" của chàng, nhất thời vì bị thương quá độ, khí quyết bị ngăn trở mà hôn mê đi, nhưng nội lực vô cùng tiềm phục ở đan điền lập tức hóa thành luồng nhiệt khí từ từ bốc lên, làm phá tan những khí huyết bế tắc, cho nên Âu Dương Hải mới trong thời gian ngắn đã lập tức tỉnh lại.

Trong sơn động phủ đầy mây sầu mù thảm, hai người đứng lặng im không nói.

Tĩnh lặng.

Tất cả đều yên lặng tĩnh mịch.

Thình lình.

Một tiếng chim đêm kêu quang quác, làm thức tỉnh con người.

Thiếu một đoạn, cần check với truyện Lý Xuân Hồng giật mình, hét lên một tiếng, tay phải trầm xuống vỗ vào huyệt "mệnh môn" của Lục Thiên Mai.

Lục Thiên Mai kinh ngạc Lý Xuân Hồng trong khi thụ chế lại có thể phản kích nhanh, nàng lắc vai

lùi lại bốn, năm thước.

Lý Xuân Hồng đánh ra liên hoàn ảnh chưởng, chưởng ảnh phiêu phiêu, trong nháy mắt đánh ra chín chưởng.

Lục Thiên Mai mấy lần bị đánh cho phải né trên né dưới, trong lòng giận dữ cao độ, mày liễu dựng ngược, nên không tránh né nữa, trầm giọng quát lên một tiếng.

Song chưởng đánh thốc ra thẳng vào ngay giữa chưởng ảnh của Lý Xuân Hồng.

Hai luồng cường kình chưởng lực tiếp chạm, không khí lay động rồi cuốn lên thành gió.

Lý Xuân Hồng té lùi năm, sáu bước mặt tái xanh. Lục Thiên Mai đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích miệng phun ra một bụm máu tươi rồi ngồi bệt xuống đất.

Luận công lực mà nói thì Lý Xuân Hồng hãy Thiếu trị vết độc thương cho ngươi mà không tiếc rẻ truyền hết nội lực cho ngươi, vì ngươi mà bà ta đã hi sinh tính mạng quí báu, ngày hôm nay mới chết thi thể hãy còn chưa lạnh, ngươi lại còn dám ra đây... ngươi nói, ngươi nói, ngươi hãy còn là người không? Ngươi thật sự không bằng chó heo...

Những tiếng nói phía sau trở thành tiếng nghẹn ngào xúc động.

Lúc này Âu Dương Hải xấu hổ quá, chỉ mong trên mặt đất có lỗ để mà chui xuống.

Lý Xuân Hồng đã rơi rơi nước mắt thảm thiết nói:

-Âu Dương Hải, huynh có biết lúc huynh đi khỏi thì huynh đệ Thanh Đạo Minh chúng ta đã gặp những tai hoạ nào không... chết... chết, mà huynh và tỷ tỷ ta lại ở đây.

Nói đến đây, nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng.

Lý Xuân Hồng lúc này ruột gan đau thắt, nên biết rằng nàng đối với Âu Dương Hải kính mộ sâu sắc đến cỡ nào, mà bây giờ giấc mộng đẹp của nàng đã như khói mây tiêu tan mất hết...

Âu Dương Hải nói:

-Ta... ta... nàng nghe ta...

Lý Xuân Hồng lạnh lùng nói:

-Hừ! Có chuyện gì đáng nói nữa...

Lục Thiên Mai nói:

-Chẳng lẽ chuyện này còn cho ngươi biện giải hay sao? Hừ, may mà ngươi hãy còn tự xưng là người hiệp nghĩa!

Âu Dương Hải lúc này như có hàng vạn mũi kim đâm vào lòng, mặt trở nên tái nhợt, không dám nói tiếng nào, chỉ hận không độn thổ quách cho rồi.

Toàn thân Âu Dương Hải run rẩy, cúi đầu xuống hai mắt tuôn trào hai hàng lệ.

Lý Xuân Hồng thấy vẻ đau buồn của chàng, vô cùng đáng thương, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, miệng lạnh lùng nói:

-Khóc! Hừ, nam tử khóc có thể giải quyết được sự việc không?

Không biết Lý Xuân Hoa đã tỉnh dậy từ lúc nào, nàng vụt xuất hiện, quì gối xuống đất, vừa khóc vừa nói:

-Lục cô nương, Hồng muội, tất cả do ta không tốt, xin mọi người đừng trách móc chàng nữa... Chàng không có tội gì... do ta đã hại chàng... do ta không tốt... các ngươi giết ta đi... các ngươi giết ta đi...

Âu Dương Hải nghẹn ngào nói:

-Xuân Hoa... nàng không có lỗi... nàng không có lỗi... tất cả là do ta. Lý Xuân Hồng và Lục Thiên Mai thấy tình cảnh như vậy, dù là lòng dạ sắt đá, cũng nguôi đi một nửa, ai nấy đều cất tiếng thở dài buồn bã.

Đột nhiên Âu Dương Hải đẩy Lý Xuân Hoa ra đưa tay lau vết máu trên khoé miệng, cắm đầu chạy về phía đông.

Lý Xuân Hoa kêu lớn một tiếng, cũng vội vã đuổi theo.

Trong nháy mắt, bóng hai người đã biến mất trong màn đêm.

Lý Xuân Hồng và Lục Thiên Mai đưa mắt nhìn theo bóng hai người biến mất dần nơi góc núi, rồi lại nhìn nhau, ai nấy đều thở dài một tiếng rồi mỗi người đi mỗt ngả.

Một lát sau Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa quay trở lại thần thái thẫn thờ. Gió lạnh sao tàn. Lúc này trên đỉnh Cửu Cung Sơn lại trở về sự im lặng tĩnh mịch vốn có...

Trái đất trở nên hoang vu lạnh lẽo...

* * * Qua một ngày, ánh tàn dương phủ chiếu khắp mặt đất, ánh xạ lên một thế giới hoàng kim.

Tại Cửu Cung Sơn bên bờ Thiên Kiếm Đàm. Trời không chút gió, trăm hoa nở im lìm, một không gian lặng lẽ.

Mặt đầm Thiên Kiếm Đàm mấy mươi dặm, nước xanh ngắt phẳng lẳng, thuỷ quang trong vắt, phản chiếu ánh tà dương như trăm ngàn dải lụa vàng, xa xa nơi chân trời những cánh chim tung cánh bay lượn.

Yên tĩnh.

Tất cả đều im lìm, tĩnh lặng.

Bên bờ đầm lạnh lẽo, có một nam và nữ đang đứng, sau lưng hai người, trên mặt đất là một cỗ quan tài sơn màu đỏ sậm, phía trước linh tiền có bày một ít đồ cúng, lư hương đồng có cắm một nén nhang.

Hương khói thoang thoảng bốc lên không.

Họ chính là Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, lúc này ruột gan rối bời vì vừa mới mất mẹ, trong quan tài chính là vị hào hùng võ lâm giang hồ Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Lúc này họ đứng trầm tư nhớ lại chuyện cũ.

Đột nhiên, trong rừng hoa mai có một bóng đen bay ra, bắn vút tới trước linh cửu Lâm Đại Ngọc, đầu tiên là sửng sốt, sau đó là toàn thân run lẩy bẩy, trong hai khoé mắt tuôn rơi những giọt lệ to bằng hạt đậu, khoé miệng khẽ giật giật, hiển nhiên nội tâm cực kỳ xúc động.

Âu Dương Hải vụt ngẩng đầu lên chàng nhoáng trông thấy người vừa đến. Trong lòng kinh hãi vô cùng. Với khinh công vừa đến ngay sau lưng mình, mà mình không hề phát giác ra này.Võ lâm khó tìm người thứ hai.

Khi chàng thấy rõ người này, lòng càng thêm kinh hãi, liên tưởng đến, mối huyết hải thâm thù, huyết mạch như muốn đứt tung, chàng quát lớn:

-Cô Lâu Thiên Tôn đừng có giả bộ từ bi nữa.Âu Dương Hải đợi ngươi đã lâu, hãy còn không mau nộp mạng ra đây...

Song chưởng vung lên hai luồng chỉ phong mạnh mẽ tuyệt luân, chưởng kình rít gió như sấm rền, đánh thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn không dám xem thường Âu Dương Hải, hai tay áo phất ra một luồng chưởng lực bảo vệ thân mình, né vội sang bên tay tránh khỏi một đòn đánh trực diện.

Chưởng lực của họ vừa tiếp chạm, chỉ nghe bùng một tiếng, chu vi khoảnh ba trượng xung quanh cát sỏi bay tứ tung.

Âu Dương Hải gầm lên một tiếng song chưởng biến hóa thành chưởng ảnh đầy trời nhắm Cô Lâu Thiên Tôn liên tiếp đánh ra tám chưởng, điểm ra ba chỉ phóng một đá, chiêu nào chiêu nấy nhằm nơi hiểm yếu mà đánh.

Chân chưa chạm đất mà Tử Vi Kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Một chiêu "Phân Quang Tróc Ảnh", kiếm quang đầy trời, bóng kiếm loang loáng như điện, đâm thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn bị Âu Dương Hải đánh một trận ào ạt, làm hắn nổi xung lên, hú lên một tiếng, ngón vô danh tay tả xỉa vào Âu Dương Hải.

Lý Xuân Hoa đứng bên ngoài hô lên:

-Cẩn thận "Băng Tâm Chỉ"...

Âu Dương Hải biết "Băng Tâm Chỉ" của hắn vô cùng lợi hại, chàng lách người né thế đánh, Tử Vi Kiếm sử dụng một chiêu "Lãng Dũng Thiên Lý" kiếm quang như sóng lớn vỗ bờ chém tới cổ tay địch thủ Một chiêu kiếm này cũng là chiêu từ trong Độc Kiếm Ma võ công bí kíp lãnh ngộ ra, chính trong lúc xuất kiếm, ngay cả chàng cũng không biết có bao nhiêu uy lực trong đó.

Kiếm khí như cầu vòng bắn vọt đi, một bức màn kiếm vây kín thân mình của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn vô cùng kinh hãi, hắn không ngờ chỉ sau một ngày mà võ công của Âu Dương Hải tăng tiến rất nhiều, có thể xuất ra chiêu kiếm kỳ dị này.

Thân mình Cô Lâu Thiên Tôn thoăn thoắt ẩn hiện liên tục, chỉ nghe "soạt" một tiếng thân mình hắn tuy đã đã xuyên qua kiếm ảnh đầy trời, nhưng bộ áo khinh trang đã bị Tử Vi Kiếm vạch một lổ rách dài.

Đột nhiên Cô Lâu Thiên Tôn ngẩng đầu cười sằng sặc.

Tiếng cười oang oang điếc tai, hiển nhiên là do trong lúc giận dữ cực điểm mà phát ra.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa thấy vậy mặt biến sắc, họ ngầm hiểu Cô Lâu Thiên Tôn sau tràng cười này sẽ có cái gì nữa đây.

Tiếng cười đột nhiên ngưng lại...

Hai con mắt của Cô Lâu Thiên Tôn bắn ra tia hung quang tàn khốc, cay độc, gian hiểm, chăm chú

nhìn thẳng vào Âu Dương Hải Âu Dương Hải hai mắt nhìn mũi kiếm, sử dụng thế "Vạn Lưu Qui Tông" kiếm thức, tay bắt kiếm quyết, thân và kiếm hợp nhất đối diện thẳng với Cô Lâu Thiên Tôn.

Trong chớp mắt, kiếm khí bắn vụt ra năm thước, kiếm quang toả sáng khắp xung quanh.

Lý Xuân Hoa cũng lẹ làng rút trường kiếm.

Chỉ chốc lát, bên bờ Thiên Kiếm Đàm này vốn bình thường yên tĩnh, bỗng chốc phủ lên một bầu không khí khẩn trương, ghê rợn...

Cô Lâu Thiên Tôn nhìn Âu Dương Hài thủ thế, trong mắt ánh lên tia sáng kỳ dị, lùi lại một bước, rồi bước sang bên hữu hai bước. Hắn nhìn Âu Dương Hải chăm chú một hồi, lại di chuyển thân mình.

Cô Lâu Thiên Tôn trù trừ mà vẫn chưa phát động thế công như vậy hiển nhiên là hắn bị một chiêu thức một vị của Âu Dương Hải làm cho hắn bị e dè.

Âu Dương Hải cũng thấy hắn liên tiếp di động vị trí, nhưng mỗi bước chân đều hàm ẩn huyền cơ vô cùng, đó là hắn chọn vị trí có lợi nhất.

Âu Dương Hài kinh thầm, bước chân cũng từ từ di động phía sau, sau cùng đứng xéo trước mặt Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn đứng nguyên chỗ cũ, không nhúc nhích, hai mắt bất động nhìn chàng chăm chú.

Lý Xuân Hoa ngừng thở, im lặng quan sát cuộc đấu sinh tử lập tức sẽ xảy ra!

Tim nàng đập thình thịch.

Hồi lâu...

Qua thời gian uống cạn một ấm trà, hai người vẫn giữ nguyên vị trí, không có một động tác nào.

Một hồi lâu nữa...

Cô Lâu Thiên Tôn phát ra tràng cười sằng sặc.

Nhưng lòng Âu Dương Hải vẫn lặng như nước, không hề chớp mắt lần nào, không hề có một cử động.

Cô Lâu Thiên Tôn cười và nói:

-Âu Dương Hải lúc này ngươi đã trúng "Huyền Âm Độc Khí" của lão phu rồi... Không đến ba khắc nữa thì huyết mạch toàn thân của ngươi sẽ đông lại hết, thân thể bị lạnh mà chết... ha ha ha...

Thanh âm chứa dứt...

Âu Dương Hải nghe nói thoáng kinh ngạc chợt cảm thấy một luồng gió lạnh cực kỳ âm hàn ập đến...

Âu Dương Hải trợn mắt, gầm lên một tiếng Tử Vi Kiếm trong tay hoá thành ngàn lưỡi kiếm, kiếm khí như sóng vỗ bờ, thế mạnh bất khả đương, cuộn thẳng đến Cô Lâu Thiên Tôn.

Lý Xuân Hoa đồng thời hét một tiếng, đâm ra một kiếm như chớp giật...

Nhất thời tại đương trường kiếm khí bắn vọt ra như cầu vồng, đan xéo nhau như những tia lửa điện trong không trung loang loáng chói mắt, uy trấn sơn hà.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, song chưởng hoá thành chưởng ảnh đầy trời, một chưởng lực mạnh mẽ kèm theo luồng kình đạo âm nhu, đón kiếm quang lao thẳng tới, Trong nháy mắt ba người trên đương trường đã đấu sáu mươi mấy chiêu, Cô Lâu Thiên Tôn không muốn kéo dài cuộc chiến nên mỗi lúc một cay độc hiểm ác hơn.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa hai người kiệt lực ứng phó, dần dần trở thành thế bằng nhau.

Lúc này ngoài rừng mai đột nhiên vang lên một tiếng hú dài dằng dặc, nội khí cực kỳ sung mãn. Cô Lâu Thiên Tôn cười hà hà nói:

-Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, hôm nay các ngươi đừng hòng thoát khỏi đây một bước... ha ha...

Lý Xuân Hoa vừa nghe tiếng hú, thầm ngạc nhiên, nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói như vậy, trong bụng rất lo lắng, điều này làm cho tâm khí phù động, bộ pháp đã hơi loạn.

Nên biết rằng Cô Lâu Thiên Tôn rất xảo quyệt, vừa nghe tiếng hú, không biết là bạn hay là thù, nhưng tóm lại là một cao thủ tuyệt đỉnh, do đánh lâu mà vẫn không hạ được địch nhân nên lập tức sinh kế độc, thầm biết rằng hạ một trong hai người không phải chuyện dễ nên dùng kế khích tướng. Lý Xuân Hoa nào có biết, trong lòng đã lo, kiếm pháp hơi loạn.

Cô Lâu Thiên Tôn đâu chịu bỏ qua cơ hội tốt, mỉm cười nham hiểm song chưởng khẽ giương lên, từ trên không phất xuống một cái.

Chỉ nghe tiếng hự, thân mình lắc lư một chập, lùi lại ba bước.

Cánh tay phải của Lý Xuân Hoa xụi xuống trường kiếm rớt xuống đất, mặt trắng bệt như giấy, không một chút huyết sắc nào.

Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hoa bị trọng thương vừa lo lắng vừa giận dữ lẫn lộn, gầm lên một

tiếng dốc hết sức lực toàn thân lao vào tấn công Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn độc chưởng phóng ra, kình phong như sóng dữ trào bờ, lực đạo lớn mạnh tuyệt luân nghinh đón kiếm khí đầy trời.

Một chưởng được tung ra, một chưởng khác tiếp tục phóng ra mấy luồng kình khí, giống như dòng suối, hình thành dòng khí lưu cực lớn.

Âu Dương Hải hừ lên một tiếng, tay tả một chiêu "Hải Để Trầm Lôi" phóng ra, hữu kiếm chấn xuất cả ngàn đợt kiếm khí, kiếm quang lưu động loang loáng.

Tiếng "Chát", "Chát" vang lên như tiếng pháo nổ liên châu.

Âu Dương Hải hự một tiếng...

Thân hình của chàng bay về phía sau, té lăn ra ngoài hai trượng, trường kiếm rơi xuống đất, mặt tái xanh, trên đầu vã mồ hôi. Nguyên là chàng dốc toàn bộ lực tấn công lần này hình như bị phản chấn trở lại, kình đạo cú đánh của chàng nặng đến mấy ngàn cân, sức phản chấn còn hơn cả ngàn cân, Âu Dương Hải bị chấn động đến nỗi khí huyết nhộn nhạo khớp xương cổ tay đau như muốn gãy.

Cô Lâu Thiên Tôn cũng té lùi năm sáu bước hình như đã bị nội thương không phải là nhẹ, toàn thân khẽ run lên.

Đột nhiên một tiếng hú vang tới, chỗ tiếng hú cất lên còn ở ngoài nửa dặm và truyền tới thẳng một mạch.

Cô Lâu Thiên Tôn tung mình tới, cười lạnh lùng nói:

-Âu Dương Hải lần này ngươi chết chắc rồi! Hê hê...

Âu Dương Hải lượm Tử Vi Kiếm lên quát lớn:

-Lão thất phu xem thử ngươi có bao nhiêu vây đảng, hôm nay ta phải lấy mạng ngươi trong Thiên Kiếm Đàm này.

Tử Vi Kiếm tay phải phát ra luồng kiếm khí tím ngát...

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhẹ, song chưởng múa lên nửa vòng,từ từ đẩy ra tựa hồ như không có một âm thanh nào phát ra.

"¨m" một tiếng cực lớn thân mình Cô Lâu Thiên Tôn lắc lư. Âu Dương Hải loạng choạng lùi lại ba bước.

Cánh tay cầm kiếm thùng xuống khoé miệng rỉ máu tươi.

Đột nhiên trên không trung vang lên tiếng cười khanh khách như chuông kêu lanh lanh.

Bóng đỏ vụt chớp... trên đương trường xuất hiện thêm một nữ nhân áo đỏ.

Cô Lâu Thiên Tôn thấy người này thất kinh lùi lại một bước.

Người này chính là Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng, cười khanh khách nói:

-Một chiêu "Lưỡng Cực Huyền Nghi" giỏi thật. Xem ra so với mười tám năm trước còn tinh tiến hơn nhiều, không ngờ mười tám năm sau ngươi lại cố ý dùng để đánh một thiếu niên hậu bối! Ha Ha Ha...

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

-Đâu dám! Đâu dám! Chắc Dao Trì nữ hiệp cũng nên thử một chút xem sao...

Trong lúc nói hai mắt bắn ra một đạo hung quang, song chưởng không ngừng xoay chuyển vũ động, hai đạo vô hình chưởng kình phóng ra như điện.

Thân hình Dao Trì Nữ như bóng ma, không thấy bất cứ sự ra thế cử bộ nào, mà đã chuyển đến bên người Cô Lâu Thiên Tôn, thủ chỉ xoay chuyển từ một góc độ cực kỳ ảo diệu đã bấu trúng cổ tay của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn hơi bất thần, hắn cảm thấy uyển mạch có vẻ tê dại, huyện môn đã bị Dao Trì bấu trúng rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn hừ lên một tiếng năm ngón tay lật lại, cũng chụp được uyển mạch môn, tay hữu của Dao Trì Ma Nữ.

Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng cười khanh khách nói:

-Cô Lâu Thiên Tôn Ta chỉ cần vận dụng nội công là có thể bứt đứt tâm mạch của ngươi!

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

-Ngươi khoan hãy vội đắc ý, chắc ngươi cũng biết uy lực của chất độc "Địa Âm Huyền Quán Quân" rồi chứ! Chỉ cần ta khẽ búng ngón tay một cái thi ngươi đừng có mong sống sót!

Âu Dương Hải đứng một bên thấy vậy cũng run người, thầm nghĩ, võ lâm ngày nay ai cũng xảo huyệt gian trá, võ công càng cao thì người đó càng hung hãn tàn độc.

Dao Trì Ma Nữ phát ra giọng nói lạnh lẽo:

-Cô Lâu Thiên Tôn giả sử ta muốn lấy cái mạng già của ngươi, trừ một mối hoạ lớn cho thiên hạ thì sao?

Cô Lâu Thiên Tôn cười hề hề nói:

-Hôm nay Cô Lâu Thiên Tôn này có thể đường đường đổi một mạng với Dao Trì nữ hiệp cũng đáng... Chỉ sợ ngươi không dám.

Dao Trì Ma Nữ hừ một tiếng, nói:

-Ngươi dám khẳng định ta không dám ư?

Nói xong liền vận kình lực bấu chặt Cô Lâu Thiên Tôn đâu chịu để mất tiên cơ, cũng lập túc phát xuất nội kình.

Hai người không hẹn mà nội lực đồng thời xuất thủ, đôi bên đều cảm thấy mệnh môn bị siết chặt như bị kẹp bằng kìm sắt, cả hai đều cố gắng không cho đối phương nắm chặt mệnh môn.

Dao Trì Ma Nữ hừ một tiếng, một ngón tay mang theo kình phong điểm nhanh vào huyệt "Khí hải", "Huyền cơ" của Cô Lâu Thiên Tôn.

Năm ngón tay của Cô Lâu Thiên Tôn như móc câu lật lại ngăn thế phản công, năm ngón tay đánh nhanh liên hoàn đánh ra chín chiêu...

Trong chốc lát hai người đã triển khai trận quyết đấu sinh tử...

Hai người càng đánh càng mau, họ vội vã cướp lấy tiên cơ.

Chỉ thấy chưởng ảnh phiêu phiêu, chỉ phong rít gió.

Chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào yếu huyệt của đối phương.

Nên biết rằng đánh xáp la cà ở vị trí gần thì nguy hiểm tăng lên rất nhiều, chỉ trong khoảng cách một ly thôi cũng có thể chết như chơi, Âu Dương Hải đứng xem cũng thấy kinh hãi vạn phần.

Bỗng nghe "Bốp" một tiếng chưởng ảnh thâu lại.

Dao Trì Ma Nữ và Cô Lâu Thiên Tôn vẫn bấu chặt mạch môn của đối phương, và còn một tay thì dán chặt, không một cử động nào. Từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy họ cùng nhau giao thủ mà thần thái rất ung dung, thực ra lúc này họ dùng nội lực thiệt cao để phân thắng bại, sinh tử tồn vong, tất cả chỉ trong nháy mắt.

Dao Trì Ma Nữ cười nói:

-Cô Lâu Thiên Tôn nếu lúc này có một người khác tới cho ngươi một kiếm thì sao? Ngươi nghĩ thế nào?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt nói:

-Ta chỉ có một câu... hà hà... hà hà, ngươi có chắc là ngươi sống nổi không? Hà hà... Dao Trì Ma Nữ nghe ngạc nhiên, vốn bà ta nói câu đó vốn nhắc Âu Dương Hải hoặc Lý Xuân Hoa ở bên cạnh không nên bỏ qua cơ hội này, chỉ cần một nhát kiếm là Cô Lâu Thiên Tôn bỏ mạng, ai ngờ hắn hỏi lại câu này có dụng ý gì.

Dao Trì Ma Nữ hỏi:

-Chẳng lẽ ngươi hãy còn có trợ thủ?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

-Tuy ta không có trợ thủ nhưng Âu Dương Hải sau khi giết ta rồi hắn lại thả nguyên hung Dao Trì Ma Nữ giết hại phụ thân hắn là Âu Dương Kiệt hay sao?

Dao Trì Ma Nữ mắng thầm:

" Đúng là thủ đoạn đê tiện! "

Đoạn quát lớn:

-Cô Lâu Thiên Tôn ngươi đừng mong gắp than bỏ lửa tay người, nợ máu mười tám năm trước tự nhiên sẽ có người thanh toán với ngươi.

Tự nhiên đôi mắt Cô Lâu Thiên Tôn loé lên tia oán độc nói:

-Dao Trì Ma Nữ những việc ngươi làm thì tự ngươi biết lấy, hà tất phải nói nhiều với ta làm gì?

Dao Trì Ma Nữ cười nhạt nói:

-Chắc ngươi cũng không dám nhận cái nhục đó.

Âu Dương Hải nhìn hai người, nói:

-Cô Lâu Thiên Tôn nghe đây, cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ giết chết ngươi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

-Hay lắm! Âu Dương Hải, ta và Dao Trì Ma Nữ đang đợi ngươi đấy. Âu Dương Hải thầm nghĩ:

"Thật là xảo quyệt, hắn lại còn lôi cả Dao Trì Ma Nữ vào nữa".

Chàng lạnh lùng nói:

-Cô Lâu Thiên Tôn ta chỉ nói với ngươi.

Bỗng nghe giọng nói của Dao Trì Ma Nữ:

-Cô Lâu Thiên Tôn, có nghe không, người ta chỉ nói với ngươi đó.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

-Được! Được! Được, Cô Lâu Thiên Tôn này ngày khác sẽ nhất định phục bồi.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

-Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng bà khoan vội đắc ý, sẽ có lúc ta tính sổ với bà.

Bỗng nhiên lúc đó một tiếng hú vang lên.

Tiếp đó, một tràng cười khanh khách và một giọng nói:

-Cô Lâu Thiên Tôn, tưởng đi đâu, hoá ra lại ở đây.

Tiếng xuất người hiện, một bóng áo trắng lướt tới như sao sa.

Lý Xuân Hoa kinh hãi kêu lên:

-Bắc Quốc Tiên Cơ.

Bắc Quốc Tiên Cơ đảo mắt nhìn mọi người một vòng cười nói:

-Ái chà! Sao các ngươi thân mật thế này!

Bỗng nghe tiếng quát lại:

-Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, nộp mạng ra đây...

Kiếm khí trên không trung xé gió bổ xuống đầu.

Âu Dương Hải cả người và kiếm lao nhanh đến.

Bắc Quốc Thiên Cơ thấy Âu Dương Hải không dám khinh địch, tay áo phất lên hai luồng kình lực

bay thẳng đến Âu Dương Hải. Trong làn kiếm quang, Âu Dương Hải từ không trung bay lên bảy thước tránh khỏi chưởng kình đánh tới, kiếm hoá thành muôn ngàn chấm sao đổ xuống.

Mọi người trên đương trường đều kêu lên tuyệt diệu.

Bắc Quốc Thiên Cơ thất kinh, vội đảo người sang một bên để tránh né.

Âu Dương Hải hú một tiếng, chân không chạm đất thân mình đã phóng mình tới sát Tiên Cơ.

Bắc Quốc Tiên Cơ kinh hãi vô cùng không ngờ Âu Dương Hải nhanh lẹ đến vậy.

Lúc đó kiếm khí từ bốn thước đã phóng tới.

Bắc Quốc Tiên Cơ không thể tránh né, vận tập công lực toàn phần, song chưởng vung lên, hai cuồng đạo kình phong cực kỳ mãnh liệt hướng thẳng tới kiếm khí.

"Chát chát chát" liên tiếp vang như tiếng pháo nổ.

Bắc Quốc Tiên Cơ hự một tiếng, thân mình lắc lư lùi lại năm sáu bước, trước ngực phun máu đỏ, hổ khẩu hai bàn tay toạc ra mặt trắng bệt như giấy.

Thân hình của Âu Dương Hải cũng lảo đảo lùi lại ba bước rồi phun ra một bụm máu tươi, ngồi bệt xuống đất.

Lý Xuân Hoa kinh ngạc lao đến dìu Âu Dương Hải và, nói:

-Âu Dương Hải... huynh sao vậy?

Âu Dương Hải dựa vào người Lý Xuân Hoa, khẽ lau vết máu trên khoé miệng, và nói:

-Xuân Hoa, đừng lo...

Miệng tuy nói đừng lo, nhưng lại phun ra thêm một bụm máu tươi nữa.

Bỗng nghe Âu Dương Hải hét lên một tiếng,nói:

-Diêu Huân Muội... chạy đi đâu! Để cái mạng lại đây...

Thân mình Âu Dương Hải lao như mũi tên bắn...

Hóa ra Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lúc Lý Xuân Hoa khẽ nói, khẽ lắc vai, tung người đi ra ngoài mười mấy trượng thật nhanh. Âu Dương Hải tung mình nhảy lên không người và kiếm hợp nhất, chỉ thấy kiếm quang lưu động, Tử Vi Kiếm phát ra tia sáng chói lạ như con linh xà quẫy lộn quấn lấy các yếu huyệt trên người Hồng Yến Tử.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cảm thấy một luồng hàn khí đang áp đến, vô cùng kinh hãi thân mình nhảy ngoài ba trượng.

Đôi mắt HồngYến Tử loé lên tia hung quang tàn khốc, giận dữ nói:

-Âu Dương Hải ngươi bức ngươi như vậy chẳng lẻ Hồng Yến Tử này lại sợ người hay sao? Bổn Tiên Cơ hôm nay phải phân thây ngươi làm muôn mãnh mới hả dạ.

Âu Dương Hải quát lớn:

-Hôm nay ta không giết được ngươi bên bờ Thiên Đàm Kiếm này thì ta không phải họ Âu Dương.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đột nhiên ngẩng đầu phát ra tiếng cười quái dị...

Cùng lúc đó bà ta lao đến bên người Âu Dương Hải mười ngón tay như mười luồng chỉ phong mau lẹ tuyệt luân bay vụt tới, trông như thiên la địa võng, phân kích yếu huyệt toàn thân của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải liền tung ra chiêu "Phản Phác Qui Chân" trong "Hải lưu Chân Kinh" tả chưởng múa lên một đạo kình khí dày đặc, Tử Vi Kiếm thượng thừa của Độc Kiếm Ma, trường kiếm hoá thành bốn năm lưỡi kiếm nhất tề đâm vào chỉ kình phóng tới.

Lập tức mười luồng chỉ của Diêu Huân Muội bắn ra đều tan biến.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đánh không trúng, lắc vai một cái, tung mình lao lao tới như hình với bóng, một trận cuồng phong từ song chưởng phóng ra, đánh vào Âu Dương Hải.

Bắc Quốc Tiên Cơ dốc sức toàn thân tấn công vào kình lực rít gió như sấm nổ, mạnh như núi băng tan vỡ, như nước sông phá bờ đê. Uy lực đến nỗi đủ làm phong vân biến sắc.

Âu Dương Hải hơi biến sắc quát lớn một tiếng Tử Vi Kiếm quay tít trên không trung, kiếm ảnh quét xuống như mưa rào, uy chấn sơn hà. Thế như lấp sông lấp biển, huy kiếm tựa như cầu vồng, kiếm phong như điện chớp, một mặt yểm trợ thân mình, một mặt khéo léo chui lách vào giữa chưởng phong.

Trong chớp mắt, chưởng phong của Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội phát ra hình như bị chìm ngợp vào luồng kình khí liên miên, biến mất không còn tung tích gì, thật là ảo diệu vô cùng.

Âu Dương Hải không đợi đối phương biến thế, Tử Vi Kiếm cuốn thành một luồng sấm, đâm thẳng đến.

Cao thủ giao đấu chỉ trong cái giơ tay nhấc nhân cũng đều ngấp nghé bờ vực cái chết.

Nhát kiếm này xuất ra cực kỳ nhanh, kỳ dị, biến hoá, cay độc vô cùng.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đâu dám đương, chân trái khẽ huơ một vòng, cả thân hình khéo léo dạt đi sáu thước.

Âu Dương Hải cướp được tiên cơ, lạnh lùng quát một tiếng, một chiêu "Câu Mạng Nhiếp Hồn" cả người và kiếm thành một đạo cầu vồng bay lên không trung rồi bắn tới.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đã thất thế một lần, liền biết rằng lợi hại, đầu hơi nghiêng, tả chưởng đánh thốc ra, hữu chưởng vung lên, hai luồng kình phong rít gió, như sấm chớp cuộn đến, thân mình mượn thế bay ra ngoài một trượng.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội và Âu Dương Hải thật là một cặp kình địch, mỗi người đều hò hét vang lừng, đồng thời tung mình tiến lên, tuyệt chiêu hiểm ác được tung ra liên miên.

Chỉ đâm, chưởng phóng, cước đá, kiếm chém!

Thân hình hai ngươi phiêu động, kỳ chiêu như cuồng phong mưa bão tấn công ào ạt.

Hai ngươi đều là cao thủ hạng nhất đương thời một người đã học nửa bộ "Hải Lưu Chân Kinh", một người đã học kiếm pháp vô địch của Độc Ma Kiếm, mỗi người có một sở trường sở đoản riêng, thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.

Công lực của họ hơn kém nhau chẳng bao nhiêu, trận đấu toàn lực này, có thể nói là trận thảm đấu kinh tâm động phách, nhất thời khó phân kẻ thắng người bại.

Âu Dương Hải từ khi biết Bắc Quốc Tiên Cơ chính là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội, lại nghe Công Tôn Lạp nói Hồng Yến Tử là đầu mối tai hại dẫn đến các phái mười tám năm trước vây đánh vợ chồng Âu Dương Kiệt, chàng thề báo mối huyết thù, hôm nay gặp được kẻ thù nào có dễ bỏ qua, kiếm thuật đánh ra nhằm đưa Diêu Huân Muội vào chỗ chết.

Về mặt công lực, Âu Dương Hải tuy gặp kỳ duyên, tập được tuyệt kỷ kiếm thuật, nhưng bất quá trongthời gian ngắn ngủi, đương nhiên những tuyệt học cực kỳ thâm bát thì không thể ứng dụng thuần thục khéo léo được, mà đối thủ lại là người vang danh võ lâm từ mấy mươi năm trước, danh liệt vào một trong võ lâm ngũ kỳ, cho nên tuy Âu Dương Hải có binh khí tuyệt thế là Tử Vi Kiếm tương trợ, nhưng trong lúc nhất thời chỉ có thể đấu ngang ngửa.

Nhưng Âu Dương Hải càng đấu càng hăng, đột nhiên chàng phát ra tiếng hú dài chói tai, chấn động tầng mây.

Tử Vi Kiếm trong tay phóng ra hai đạo kiếm khí, rít lên tiếng lạ chói tai bay thẳng đến Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Thế kiếm nhanh cực kỳ, thật là thiên cổ hiếm thấy.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội kinh hãi, không ngờ thế kiếm của Âu Dương Hải lại đột ngột bất ngờ bắn tới như vậy, song chưởng bà ta cùng vung lên, ngưng vận công lực toàn thân liên tục phất ra sáu luồng kinh khí.

Môt loạt tiếng "Chát! Chát! Chát" vang lên.

Hai luồng kình khí của Âu Dương Hải bị chưởng kình thâm hậu của Hồng Yến Tử Diêu HHuân Muội đánh lùi.

Một tiếng hú làm chấn động lòng người... Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải lại hoa lên trùng trùng điệp điệp, như nước sông trút xuống, liên miên không dứt.

Trong kiếm ảnh mênh mang, Tử Vi Kiếm bắn ra sáu luồng khí sắc bén khôn tả, mang theo hơi gió lạnh buốt tới xương.

Khắp quanh người Âu Dương Hải được vây bọc kiếm quang loang loáng, hàn quang nhấp nháy như tia lửa điện, từ bốn phía bắn tới, kỳ ảo khó lường tất cả đều nhắm vào thân người Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội biết rõ chiêu này lợi hại, song chưởng phóng ra liên hồi, cuộn lực thành từng đợt sóng ào ạt như biển, thân người bay vụt lên, cười nhạt một tiếng đã chuyển người ra phía sau.

Âu Dương Hải cười nhẹ thân mình phi lên không lộn ba vòng trong không trung, kiếm quang lóe sáng, kiếm như con thần long từ trên không lao bổ xuống.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không biết chiêu đó phía sau ngầm chứa chiêu sát thủ, hú lên một tiếng đánh ra một đạo kình phong, mang theo luồng khí lưu mãnh liệt xông thẳng lên luồng kiếm khí trên không trung.

Đột nhiên, kình khí như sóng lớn bài không đã tiếp xúc với kiếm khí.

Một loạt tiếng nổ như sấm sét.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cảm thấy trong tim đau nhói lên, miệng phun ra một bụm máu tươi, thớ thịt trên mặt bà ta co rúm lại, trong mắt bắn ra tia oán độc ghê người.

Tiếp đó là tiếng rên, thân mình treo trên không của Âu Dương Hải đột nhiên rớt xuống đất, thân người lảo đảo loạng choạng lùi lại bảy tám thước, sắc mặt tái nhợt lại càng tái nhợt thêm.

Lý Xuân Hoa thấy vậy hét lên một tiếng tay phải cầm trường kiếm biến thành kiếm khí đâm thốc vào Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lòng rất kinh hãi, lúc này cảm thấy châu thân đau đớn vô cùng, sức lực không theo ý muốn mình nữa, thở dài một tiếng, hai mắt nhắm nghiền, bó tay chịu chết.

Trong chớp nhoáng ngàn cân treo sợ tóc đột nhiên một tiếng hú dài cùng với một bóng người từ trên không cao mười mấy trượng của đỉnh núi Cửu Cung Sơn bay xuống đương trường nhanh như tên bắn, trong tay hình như cầm một vật màu đỏ đánh thẳng vào kiếm khí, kình lực nặng ngàn cân, làm Lý Xuân Hoa phải bật lùi mấy thước. Tiếp theo một tiếng cười quái gỡ như ma khóc sói tru vang lên...

Trên đỉnh núi lao xuống năm bóng người mau như điện chớp.

Trong nháy mắt năm người đã lướt đến nhanh vô cùng.

Hai bóng người đi đầu phi đến trước, một là Tàn Kim Chưởng, một là Cổ Mộ Qui Lân, có điều họ không có che mặt nạ đầu lâu mà thôi.

Ba người phía sau đều che mặt nạ đầu lâu, Âu Dương Hải thấy vậy kinh thầm, chàng nhận ra là Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn Cô Lâu truyền sứ của tổ chức "Thiên hạ giang hồ võ lâm nghĩa vụ Cô Lâu Hung Thủ".

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy những người đến, trong lòng nặng trĩu, họ cảm thấy hôm nay lành ít dữ nhiều, nhưng họ vẫn không lộ thanh sắc, đứng vững như núi trên mặt đất.

Năm người đã đến đương trường đưa mắt quét nhìn mọi người, mười đạo nhãn quang dừng lại trên người đến đầu tiên, chỉ thấy người áo đỏ thân hình cao gầy, trên đầu đã thấy hai màu tóc, mình mặc đạo bào màu xám, tay cầm một cây phất trần màu đỏ, lưng đeo một thanh kỳ cổ trường kiếm, mặt che miếng lụa đen, tựa như một đạo nhân.

Lúc này người đó nhìn quan tài linh vị của Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, ngẩn ngơ xuât thần, hình như chẳng hề coi năm người vừa rồi tới đây là cái gì cả.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

"Chẳng lẻ họ không phải đến cùng một đường ư?"

Bọn năm người Tàn Kim Chưởng đều là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, đâu chịu nổi thái độ mục trung vô nhân của người kia, năm người đều lộ vẻ giận dữ.

Cổ Mộ Qui Lân cười một tràng, trợn mắt quát:

-Đồ tạp chủng, ngươi là nhân vật ở đâu tới, mau báo danh ra đây, lão phu từ trước đến giờ không giết những người vô danh...

Đạo nhân mặc áo bào xám tựa hồ như không nghe thấy, không có một cử động nào.

Hồi lâu, mới quay đầu từ từ lại, hai mắt bắn ra hai đạo hàn quang, quét nhìn mọi người.

Mục quang Âu Dương Hải vừa tiếp xúc ánh mắt của đạo nhân, bỗng giật mình, như nhìn thấy hai ngọn lửa nóng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Bỗng nghe đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

-Ai là Âu Dương Hải?

Âu Dương Hải thoạt nghe đã giật mình, đang định trả lời...

Cổ Mộ Quỉ Lân đã nói lớn:

-Đồ thối tha ngươi có nghe lão phu hỏi ngươi cái gì không?

Tia sáng trong mắt đạo nhân áo xám chợt lóe lên lạnh lùng nói:

-Cổ Mộ Qui Lân ngươi muốn chết?

Cổ Mộ Quỉ Lân ngẩng đầu lên cười sằng sặc, Qui Lân Độc Trảo cuốn lên luồng gió lạnh thấu xương, chụp vào đạo nhân áo xám.

Cũng không thấy đạo nhân áo xám cử động thế nào, người đã lướt ra sau lưng Cổ Mộ Qui Lân như bóng ma, tay áo phất lên, một đạo vô hình cang khí bắn ra.

Quỉ Lân Độc Trảo của Cổ Mộ Quỉ Lân vừa tung ra thì bóng xám phía trước vụt chớp, thân mình của đạo nhân áo xám đã mất tiêu, chợt cảm thấy gió lạnh từ phía sau bức tới, hắn kinh hãi tung mình nhảy tránh.

Chỉ nghe giọng lạnh lùng của đạo nhân áo xám, nói:

-Nếu không phải lão phu hôm nay phụng mệnh không giết ngươi, thì ngươi đã toi mạng.

Âu Dương Hải rất kinh hãi, với thân pháp né tránh Quỉ Lân Độc Trảo của đạo nhân vừa rồi, đủ chứng tỏ hung thủ Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân không phải là đối thủ, bây giờ lại nghe đạo nhân nói là phụng mệnh mà tới, thế thì võ công của người chủ nhân sai khiến đạo nhân đủ biết thế nào rồi.

Trong lúc Âu Dương Hải nghĩ ngợi, Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng, Dương Đống Thần và ba vị Cô Lâu truyền sứ đã chia nhau đứng các góc, im lặng vây lấy đạo nhân áo xám vào giữa.

Mặt đạo nhân áo xám đổi sắc, lạnh lùng nói:

-Các ngươi muốn làm gì? Xem ra ta không động thủ cũng không xong rồi đó.

Tàn Kim Chưởng quát lớn một tiếng, song chưởng từ từ phóng ra.

Một luồng lình lực vô hình xé gió bay tới.

Đạo nhân áo xám tả chưởng khẽ phất lên.

Nội lực hai bên chạm nhau, sắc mặt đạo nhân áo xám hơi biến, hai người đều lùi lại một bước, Tàn Kim Chưởng Đống Thần không ngờ chưởng lực của đạo nhân áo xám lại hùng hậu như vậy, một người có chưởng lực trứ danh như hắn bất giác cũng kinh hãi.

Đạo nhân áo xám dường như cũng kinh ngạc cho chưởng lực hùng hậu của Dương Đống Thần, sắc mặt hới biến, mục quang lóe lên kỳ dị, ngước nhìn lên lạnh lùng nói:

-Xem ra ngươi chính là Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần hừ một tiếng, nói:

-Đã biết được lão phu, chắc ngươi cũng là một nhân vật có tiếng tăm, nếm thử một chưởng nữa của lão phu xem sao.

Song chưởng tung ra, hai luồng kình phong như núi băng tan lở, ào ạt đổ xuống.

Cây phất trần màu đỏ trong tay đạo nhân phất lên liên hồi, từng sợi tua nhỏ biến thành ngàn vạn luồng kình khí bay thẳng vào Dương Đống Thần.

Thật là kỳ quái, hai luồng kình khí mãnh liệt vô cùng vừa tiếp chạm, lập tức tiêu mất không còn hình bóng gì.

Đạo nhân áo xám điềm nhiên ngẩng đầu cười liên hồi, tiếng cười oang oác như muốn điếc tai.

Tiếng cười vừa dứt, sắc mặt đạo nhân đột nhiên trầm lại, sát khí ẩn hiện.

Năm người kia đồng thời ý thức được người này đã động sát cơ, họ không dám khinh thường, ai nấy ngầm vận công lực, súc thế chờ đợi.

Lập tức bầu không khí trở nên khẩn trương, kiếm đao lăm le s»n sàng, chỉ chờ đợi bùng phát.

Âu Dương Hải tuy thấy đạo nhân áo xám không ngó ngàng gì đến mình, nhưng chàng vẫn cảnh giác mười phần, ngầm vận công lực toàn thân phòng bị vô cùng cẩn thận.

Trong tình thế căng thẳng này, xung quanh yên tĩnh lạ thường, yên tĩnh đến nỗi tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, bầu không khí đó làm người ta rợn tóc gáy.

Đột nhiên...

Đạo nhân áo xám múa phất trần thành một bức màn màu đỏ, hào quang chói lạ, bắn ra bốn phía trong rất đẹp mắt. Nhưng điều mà người ta khó đoán là bức màn phất trần ấy sẽ chụp vào người nào trong năm người.

Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng biết chiêu này lợi hại, năm người không hẹn mà cùng phóng ra song chưởng. Mấy mươi đạo chưởng kình hùng hậu từ các góc độ khác nhau đều tập trung đánh vào bức màn phất trần của đạo nhân áo xám.

Đạo nhân áo xám xoay chuyển thân mình, phất trần uyển chuyển như con linh xà, thổ tín, phất nhẹ vào kình chưởng năm người đánh tới. Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân và ba người Cô Lâu truyền sứ, ai nấy đều cảm thấy kình chưởng của mình phát ra hình như đánh vào gối bông, không có chút sức lực nào, và cơ hồ như một chưởng kình do mình đánh ra bị phản chấn đang bật trở lại.

Hầu như năm người thất thanh hô lên:

-Đạo Âm Từ Dương!

Tiếp đó, thân mình năm người bay vù ra sau.

Nguyên là "Đạo Âm Từ Dương" thần công sớm đã thất truyền ở võ lâm hơn một trăm năm trước, mà nay lại được thi triển ra từ trong tay đạo nhân áo xám lạ hoắc chứa hề thấy qua, điều này làm sao không làm cho năm cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm kia kinh hãi cho được?

May mà hỏa hầu đạo nhân áo xám này không cao thâm lắm, nếu được một công lực tuyệt đỉnh siêu phàm thì có thể dẫn được kình lực của kẻ địch, đánh ra sức mạnh gấp mấy lần, hạ gục địch thủ không phí một chút sức lực nào.

Bỗng thấy Thiếu Lâm Truyền Sứ dùng cước bộ như hành quân lưu thủy tiến sát đến bên người đạo nhân áo xám, nhanh chóng chụp vào uyển mạch tay hữu cầm phất trần của đạo nhân áo xám, tốc độ cực nhanh đến kinh người.

Đạo nhân áo xám hơi thất thần, cảm thấy mạch môn bị siết chặt như gọng kềm, trong lòng kinh hãi, tả chưởng án ngay ngực tung ra.

Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ vội thu chưởng bảo vệ trước ngực, chân dùng một thức "Tao Đường Phi Đằng" biến thành muôn vàn cước ảnh đá lia lịa vào các yếu huyệt thân dưới của đạo nhân áo xám.

Đạo nhân áo xám hét một tiếng, tay hữu vung phất trần thành một dãi hào quang màu đỏ, thế mau như lưu tinh, nghênh đón cước ảnh.

Hai người đều là cao thủ, chỉ mấy chiêu giao đấu, nhìn bên ngoài tựa hồ như chỉ vài động tác sơ sài, nhưng kỳ thực chiêu nào cũng hàm ẩn sát thủ, mỗi một chiêu thức đều là một tuyệt học tinh thâm cao diệu, trong đó bất cứ một cú điểm, xỉa vào đều đưa đối thủ vào chỗ chết.

Trong nháy mắt kẻ qua người lại, đã giao thủ với nhau được mười mấy chiêu.

Phất trần của đạo nhân áo xám với chiêu quái dị đã đánh lùi Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ, rồi cũng tự thu thế lại, lạnh lùng nói:

-Ngươi là người nào trong thất lão của Thiếu Lâm Thiền Đường?

Mọi người nghe vậy đều vô cùng kinh ngạc, làm sao mà đạo nhân áo xám này lại có thể mở mồm khẳng định ngay Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ chính là một trong Thiếu Lâm Thất Lão? Ngay cả Tuyết Sơn, Hoa Sơn truyền sứ và Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân cùng kề vai sát cánh với lão ta cũng chỉ ngầm đoán Thiếu Lâm truyền sứ võ công cao cường, chắc là một vị có chức bậc rất cao trong phái Thiếu Lâm mà thôi, đâu ngờ rằng lão ta lại là một trong thất lão Tâm Thiền Đường cả năm cứ ngồi trong Tâm Thiền Đường mà tham thiền?

Âu Dương Hải ngầm kinh hãi, lúc chàng đại náo Thiếu Lâm Tự đã từng thấy qua Thiếu Lâm thất lão một lần, ấn tượng rất sâu sắc, lúc này nghe vậy không khỏi quan sát kỷ thân mình của Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ, quả nhiên cảm thấy mười phần quen thuộc, giống như vị thứ nhất trong thất lão Tâm Thiền Đường, chàng nghĩ đến lúc ở Thiếu Lâm Tự mình suýt bị bắt sống, nghĩ đến Thiết Địch Quái Hiệp đã mấy lần cứu mình thoát khỏi nguy hiểm, rồi nghĩ đến Cổ Thiên Nhân Viên và Dao Trì Ma Nữ đang dùng nội lực tỷ đấu ở bên cạnh, chàng quay đầu lại, ai ngờ không thấy hai người đó nữa, không biết hai người đó đi biệt tăm từ lúc nào.

Lúc này Thiếu Lâm truyền sứ cười nhạt nói:

- Hê hê hê... Tại sao ngươi biết lão phu là thất lão cái quái gì đó.

Giọng nói dường như không phủ nhận mình là một trong thất lão Tâm Thiền Đường của phái Thiếu Lâm.

Đạo nhân áo xám nói diễu cợt:

-Không ngờ Tâm Thiền Thất lão lại đeo cái mặt nạ quỉ kia, làm Võ lâm giang hồ Cô Lâu Hung

Thủ gì đó, làm những chuyện không ra con người nữa.

Thiếu Lâm Cô Lâu truyền sứ quát:

-Tổ chức Cô Lâu Hung Thủ là phấn đấu vì chính nghĩa trong thiên hạ, có chuyện gì là sợ người biết đâu!

Đạo nhân áo xám nói:

-Nói hay thật, không có chuyện gì xấu xa, thế thì hôm nay các ngươi đến bên bờ Thiên Đàm Kiếm này làm cái gì? Có phải là đến đây để giết người diệt khẩu, diệt trừ hậu hoạn của mười tám năm trước phải không?

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần nghe vậy vô cùng kinh hãi, kỳ quái là một đạo nhân chưa từng thấy qua lại biết rõ đến như vậy, ngay cả Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, cũng cảm thấy kinh ngạc vạn phần.

Tàn Kim Chưởng cảm thấy tình hình như vậy, khẽ ra hiệu với mấy người còn lại, lạnh lùng nói:

-Không biết các hạ còn gì để nói không hả?

Đạo nhân áo xám hừ một tiếng nói:

-Với chút đạo hạnh nhỏ nhoi của các ngươi mà muốn giao đấu với ta, điều đó hãy còn xa lắm.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần ngửa mặt cười lớn, con mắt tam giác nhân khẽ đảo, lạnh lùng nói:

-Hay hay hay! Để lão phu xem thử vị đại hiệp này là nhân vật gì?

Đạo nhân áo xám nói gằn từng chữ:

-Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần lão phu hôm nay không làm cho ngươi thất vọng đâu.

Cách nói của đạo nhân áo xám tuy cuồng ngạo, nhưng trong lòng không dám khinh suất chút nào, hàm quang loang loáng bắn ra xung quanh, tựa như mười phần thận trọng phòng bị.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần hừ một tiếng, hai cánh tay đột nhiên chuyển động, gió cuốn vù vù đánh ra mười hai chưởng nhanh như gió.

Đạo nhân áo xám cười ha hả, tung một chưởng ra thành một đạo ám kình tuôn ra ào ạt.

"Chát" một tiếng khô khốc.

Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần hự một tiếng, như bị trúng phải đòn nặng, lùi lại liên tiếp mấy bước, đạo nhân áo xám cũng lắc lư thân hình.

Trong lúc đạo nhân áo xám đánh lùi Tàn Kim Chưởng bóng người vụt chớp, Hoa Sơn truyền sứ đã lướt tới lẹ làng điểm vào ba tử huyệt "Khí hải", "Thần đường", "Thận Du" của đạo nhân.

Một tiếng hự vang lên, phát ra từ Hoa Sơn Cô Lâu truyền sứ, hai mắt vô thần, toàn thân run rẩy, tay trái nắm lấy bàn tay phải lùi lại năm sáu bước, chỉ thấy trên bàn tay hắn máu tươi chảy xuống ròng ròng.

Âu Dương Hải thấy vậy cũng không biết đạo nhân áo xám dùng công phu gì mà đả thương được hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm hiện nay. Thình lình trong lúc đó...

Trên không trung tựa vang lên một tiếng hét, nghe tiếng cười ha hả, nói:

-Hảo công phu, hảo công phu!

Thanh âm vừa dứt, một bóng đen nhanh nhẹn bay đến nhanh như chớp.

Lúc này mọi người đều giương mắt lên ngó người vừa tới.

Chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn bay tới hiện trường không một tiếng động.

Đạo nhân áo xám thấy Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, nói:

-Đợi ngươi đã lâu, còn không đưa chìa khóa cho Âm Dương nạp ra đây... Âm Dương Chi Sứ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lớn nói:

-Nói cho ngươi biết,chìa khóa Âm Dương đã không còn ở chỗ lão phu nữa.

Âu Dương Hải thất kinh, đạo nhân áo xám võ công cực cao vì chìa khoá Âm Dương mà đến, mà chía khoá Âm Dương chính đang ở trong người chàng.

Đạo nhân áo xám trầm sắc mặt, lạnh lùng cưởi nói:

-Xem ra lần này phải quyết đấu ba ngày ba đêm mới có kết quả!

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

-Âm Dương Chi Sứ, ngươi lấy lại chìa khóa Âm Dương không khó, vật tưởng xa xôi đó lại ở ngay trước mắt.

Đột nhiên...

Đạo nhân áo xám quát lớn:

-Chạy đi đâu.

Thân mình bắn vụt ra mấy trượng như tên bắn.

Nguyên là Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội vốn ngồi thủ toạ điều trị vết thương trên mặt đất, lúc này chuồn đi lặng lẽ đến mấy mươi trượng, nhắm rừng hoa mai phi đến.

Trong nháy mắt, Âm Dương Chi Sứ đã chặn đường Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội vừa kinh vừa giận, quát lên:

-Ngươi muốn gì?

Ngọc chưởng vung lên, phóng ra ba chưởng.

Âm Dương Chi Sứ đột nhiên xòe năm ngón tay thành thế Ngoạ Hổ Cầm Dương chụp xuống!

Thân hình Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội khẽ né tránh, đã thoát khỏi phạm vi chỉ lực của đạo nhân, tư thức khéo léo, tựa như tiên giáng phàm.

Âm Dương Chi Sứ quát lên:

-Giỏi! Xem ra phải quyết đấu rồi đây!

Cùng lúc đó đạo nhân hai tay tả hữu phất lên, mười ngón tay xoay chuyển, từ góc độ cực kỳ khéo léo đã chụp vào cổ tay Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội không hổ danh là một trong ngũ kỳ, cổ tay trầm xuống, đã vùng thoát được bị chụp cổ tay, bật lùi lại ba bước.

Âm Dương Chi Sứ chỉ cảm thấy tay đối phương mềm nhũng như không xương tuột ra khỏi tay mình, thầm kinh ngạc, hét lên một tiếng.

Thân mình bổ nhào tới rất mạnh...

-Khoan đã!

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội đã lủi ra ngoài một trượng.

Âm Dương Chi Sứ thu song chưởng, cười nhạt nói:

-Ngươi có giao chìa khóa Âm Dương ra không?

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cười khanh khách nói:

-Ai nói ngươi chìa khoá Âm Dương ở chỗ ta?

Âm Dương Chi Sứ giận dữ quát:

-Không trong tay ngươi thì ở trong tay ai?

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội cười nhạt, nói:

-Ngươi hói ta, ta biết hỏi ai?

Âm Dương Chi Sứ giận dữ hừ một tiếng, phất trần phất lên vô số đạo hào quang tua tủa từng sợi tơ như kiếm, kèm theo kình phong dữ dội đâm mạnh ra.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội trong lúc bất ngờ không phòng bị, chỉ cảm thấy, hào quang loé lên, từng sợi tua phất trần đâm tới nhanh như điện xẹt, bà ta hoang mang vung song chưởng lên đón đỡ.

Một tiến rên thảm thiết vang lên.

Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội mặt tái xanh, hai vai lảo đảo, lùi lại bảy tám thước.

Khóe miệng máu trào ra.

Rồi lại một tiếng hét, một dải hào quang màu đỏ chụp xuống mặt.

Âu Dương Hải quát lớn:

-Dừng tay Tử Vi Kiếm trong tay chàng vung lên.

Kiếm thế như phong vân vây phủ, kiếm khí lạnh lẽo đâm vào bức màn phất trần đang đánh tới Hồng Yến Tử.

"Chát! Chát! Chát!" một loạt âm thanh liên tiếp vang lên.

Bức màn phất trần tung rời ra.

Âu Dương Hải cầm kiếm trước ngực, tĩnh khí ngưng thần, bảo nguyên thủ nhất, một thần thái cực kỳ trầm trọng không dám khinh thị.

Âm Dương Chi Sứ bằng thân pháp tuyệt nhanh, bật lùi ngoài hai trượng những sợi tua của cây phất trần màu đỏ cầm trong tay bị đứt quá nửa, kinh ngạc kêu lên:

-Tử Vi kiếm! Ngươi là người thế nào với Độc Kiếm Ma hai trăm năm trước?

Âu Dương Hải bình thản, nói:

-Ta là ta, chẳng phải là gì của Độc Kiếm Ma cả.

Âm Dương Chi Sứ lạnh lùng nói:

- Hảo tiểu tử, lại còn giả bộ ngu ngốc! Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Âu Dương Hải nói lớn:

-Nói cho ngươi biết ta không phải là người gì của Độc Kiếm Ma cả, ta gạt ngươi làm gì! Chẳng qua chìa khoá Âm Dương đang ở trong tay ta. Nếu ngươi muốn, có bản lãnh thì đoạt đi!

Âm Dương Chi Sứ thấy Âu Dương Hải khí phái chân thành, không một chút giả tạo nào, hừ một tiếng, nói:

-Thế thì chiêu "Tử Qui Phi Hồng" vừa rồi chém đứt phất trần ta thì từ ở đâu ra?

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

-Vì sao ta phải nói cho ngươi biết chứ. Điều này ngươi không có quyền hỏi.

Kỳ thực, Âu Dương Hải chỉ lãng ngộ từ trong ý, trong lúc nguy cấp bèn sử ra một chiêu kiếm kỳ dị của Độc Kiếm Ma mà thôi, căn bản không biết đến cái tên "Tử Qui Phi Hồng" là gì.

Âm Dương Chi Sứ cười sằng sặc, độn nhiên trầm sắc mặt, nói:

-Bất kể ngươi là truyền nhân của Độc Kiếm Ma cũng được, hôm nay lão phu phải giáo huấn đứa cuồng đồ này.

ö trong lời của đạo nhân tựa hồ như uý kỵ Độc Kiếm Ma.

Thần sắc của Âu Dương Hải ung dung, chỉnh đốn môn hộ, trường kiếm chỉ xéo ra ngoài, nói:

-Mời ra chiêu!

Cô Lâu Thiên Tôn thấy thế kiếm của Âu Dương Hải bất giác kinh thầm, nghĩ rằng:

"Võ công của tiểu tử này tăng tiến thật thần tốc, chỉ nhìn thế thủ của hắn cũng rất là kỳ dị may mà mình sớm đảo lộn "Hải Lưu Chân Kinh", làm cho hắn khí huyết lộn xộn, nếu không còn để đến ngày khác thì thật không thể tưởng tượng được".

Âm Dương Chi Sứ cũng thầm kinh ngạc, nhét phất trần vào trong tay áo, thân hình đột nhiên đằng không bay lên, phảng phất như Cửu Thiên Phi Long, thân hình quẫy lộn một hồi, quát lớn một tiếng, lao nhanh xuống, trường bào bay phần phật, trông hệt như sao sa trên bầu trời. Song chưởng hoá làm ngàn vạn đoá vân hoa rải xuống.

Âu Dương Hải hét lên:

-Xem kiếm!

Thân mình chuyển động, tung ra chiêu ảo diệu ngộ được trong kiếm pháp của Độc Kiếm Ma, một chiêu "Trường Hồng Xuất Hải " kiếm quang phủ đầy trời lao thẳng vào chưởng ảnh lấy công làm thủ, phi thân lên không tiến đánh.

Trong chớp mắt kiếm quang và chưởng ảnh đan xéo nhau, một loạt tiếng kình khí va chạm nhau phát nổ.

Hai ngươi đột ngột dạt ra.

Âm Dương Chi Sứ dạt ra ngoài hai trượng đứng im bất động, Âu Dương Hải cũng cầm kiếm đứng lặng, diện sắc mười phần ngưng trầm.

Mọi người đứng ngoài nhìn, đều thấy trong chớp nhoáng họ lao vào, đôi bên đã đấu mấy chiêu, mà chiêu nào cũng lợi hại, tịch độc, ảo diệu cùng cực.

Âu Dương Chi Sứ hơi sợ, không ngờ Âu Dương Hải lại có thể sử được mấy chiêu kiếm thuật thượng thừa ảo diệu này.

Lúc này Âu Dương Hải lại vung kiếm phóng ra ba tuyệt chiêu, tấn công Âm Dương Chi Sứ.

Kiếm khí như cầu vồng, kiếm quang bộc phát, hàn quang lóe chớp.

Âm Dương Chi Sứ hú dài một tiếng, thân hình chuyển động, hoá thành hàng trăm ngàn bóng hình quấn lấy Âu Dương Hải, chưởng ảnh như thiên la địa võng, uyển chuyển như sóng vỗ bờ đá, từ tám phương bốn hướng ập tới.

Âu Dương Hải nhìn thầy tình thế nguy hiểm, vận hết công lực toàn thân, trường kiếm chấn xuất kiếm khí hộ vệ toàn thân, cố thủ bất động.

"¨m ầm!..."

Một loạt tiếng hự, Âu Dương Hải toàn thân rung chuyển, lùi lại bảy tám thước, trường kiếm chống xuống đất, mặt tái xanh.

Âm Dương Chi Sứ cười nói:

-Mau nạp chìa khoá Âm Dương ra đây, lão phu có đức hiếu sinh, sẽ tha cái mạng nhỏ bé của ngươi.

Âu Dương Hải giận dữ nói:

-Đừng có nhiều lời, ngươi có bản lãnh thì đến lấy đi!

Vừa dứt lời, hai luồng kiếm khí rít gió kêu tiếng quái lạ bắn tới, Âm Dương Chi Sứ tái mặt, tung chưởng, vung chân đá, ngón tay búng, làm liền một hơi ba động tác, đánh thẳng tới luồng kiếm khí.

Kình khí và kiếm khí tiếp chạm, Âu Dương Hải lại thấy trong người chấn động, miệng phun ra một bụm máu tươi, mặt chàng co rúm, Tử Vi Kiếm chống xuống đất, tựa như chịu đựng sự đau đớn vô cùng.

Âm Dương Chi Sứ lùi lại bảy tám thước, hai mảnh tay áo bị cắt đứt rơi xuống đất, mặt biến sắc.

Đột nhiên Âm Dương Chi Sứ phát ra tràng cười sằng sặc oang oang nhức óc.

Đạo nhân cười lớn, hai hàng nước mắt chảy xuống, tiếng cười thê thảm làm cho ngươi nghe khó đoán được là đang khóc hay đang cười.

Hiển nhiên, lúc này tâm tình của đạo nhân kích động vạn phần.

Rồi...

Một tiếng hú xé tai, Âm Dương Chi Sứ vung ra mười đạo kình khí ầm ầm dữ dội, từ bốn phương đánh thẳng tới.

Âu Dương Hải trừng mắt, quát lớn một tiếng, một bức màn kiếm bắn ra hàng vạn tia sáng.

Cách đánh hung hãn này của hai người làm cho chúng nhân đều kinh hãi.

Một tiếng hú vang động không trung.

"Keng" một tiếng, Tử Vi Kiếm rớt xuống đất, cả người Âu Dương Hải đánh bay ra ngoài ba trượng xa.

"Bịch!" chàng rớt xuống đất, nằm im không nhúc nhích.

Lý Xuân Hoa kêu lên một tiếng, xông thẳng tới bên người Âu Dương Hải.

Thân người Âu Dương Hải run rẩy liên hồi.

Rồi đột nhiên chàng lại lật mình lại gắng gượng đứng lên, nhưng rồi ụa ra một bụm máu tươi, ngã sóng soài dưới đất, Âm Dương Chi Sứ thở dài một tiếng, thân mình lao vút lên như cánh chim bay đi mấy mươi trượng, biến mất trong màn đêm đen tối.

Cô Lâu Thiên Tôn, Cổ Mộ Quỉ Lân, Hồng Yến Tử, Cô Lâu truyền sứ ba người cũng lặng lẻ bỏ đi.

Trong khoảnh khắc.

Nơi thảm cỏ giờ đây chỉ còn lại một thi thể im lìm như xác chết, và một người ngồi ôm thi thể ấy khóc lóc thê lương.

Gió lạnh trăng mờ, lúc này không gian lại hồi phục lại sự yên tĩnh tĩnh mịch...

Trong đêm khuya vang lên tiếng thổn thức sầu thảm.

Không biết bao lâu, tiếng thổn thức thê lương kia cũng không còn nữa.

Tất cả đều trở lại sự im lìm.

Trên không, sao trời nhấp nháy, mờ ảo.

Ánh trăng lạnh lẽo, chiếu xuống bên bờ Thiên Kiếm Đàm hoang vu.

Hiện rõ một cảnh sắc u thanh, lạnh lẽo.

Bỗng nhiên...

Trên bãi cỏ tối om, có một bóng người đứng dậy. Người đó chính là Âu Dương Hải vừa trải qua một trận ác chiến kinh hồn và bị thương trầm trọng. Chàng nhìn khắp xung quanh miệng lẩm bẩm nói:

-Ta lại không chết... Ta lại không chết...

Ánh mắt xoay chuyển dừng lại trên người Lý Xuân Hoa đang nằm bên cạnh chỉ thấy nàng nhắm mắt an tường nằm đó, đôi lông mày đen khẽ nhíu, khóe mắt còn ngấn lệ, thực là một tuyệt đại giai nhân.

Bất giác chàng đưa tay vuốt tóc nàng, bàn tay không ngừng run rẩy, rồi lại từ từ thu lại.

Chàng từ từ đứng dậy, khẽ cất bước đi lại linh vị Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Chàng qùi xuống, lầm rầm khấn vái.

Rồi hai tay nâng quan tài ném xuống đầm.

Chiếc quan tài xẻ đôi làn nước, rồi chìm xuống thật nhanh, mặt đầm sôi ùng ục, làn nước trào lên.

Chàng đứng lặng bên bờ, nước mắt tuôn trào.

Hồi lâu!

Chàng lại thẫn thờ.

Đưa mắt nhìn Lý Xuân Hoa đang ngủ say sưa, chàng hạ quyết tâm, răng cắn thân bước về phía đông nam Âm Dương Đã đi mười trượng xa còn dừng bước quay đầu nhìn lại chỗ nàng vẫn nằm ngủ say sưa ở đó. Lúc này trong lòng chàng trở nên do dự, bồi hồi không quyết.

Cuối cùng…

Chàng thở dài, tung mình phóng đi, tan biến trong sương mờ…

Đi rồi! Chàng đã đi thật rồi!

Gió vi vu!

Đêm lành lạnh!

Dưới ánh trăng sao mờ thưa, chỉ còn lại bóng người ngẩn ngơ đứng đó.

Ngẩng đầu lên nhìn dãi ngân hà lấp lánh trên không đến xuất thần.

Chương 22: Lục Y Nữ

Âu Dương Hải? Âu Dương Hải?

Â

"Sao chàng không trở lại! Sao chàng không trở lại?"

Mỗi lúc mặt trời lặn, và trong đêm khuya tịch mịch.

Bên bờ Thiên Kiếm Đàm văng vẳng tiếng kêu gọi thê lương ai oán.

Năm xưa bên bờ Thiên Kiếm Đàm này cũng vang lên tiếng kêu oán hận:

"Âu Dương Kiệt?"

Nhưng vì tháng năm qua dần, người vật biến đổi, đời trước đã không còn nữa, thay vào đó lại là một đời sau.

Hoá ra, người thay cho Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm lại là Lý Xuân Hoa.

Vào đêm mà Lý Xuân Hoa vừa tỉnh cơn ác mộng, bóng dáng Âu Dương Hải đã biến mất từ lâu.

Âu Dương Hải đã mất tích trên giang hồ ba năm rồi.

Ba năm, năm tháng không thể coi là dài, nhưng đối với Lý Xuân Hoa mà nói thì trải qua ba mươi năm.

Nhân vật võ lâm đã thay đổi nhiều, xem ra lúc này võ lâm tất cả đều bình tĩnh dị thường, kỳ thực đang ấp ủ một nguy cơ bùng nổ không tiền khoáng hậu.

Những cao thủ võ lâm ngày trước, họ như cũng biết trước nguy cơ của võ lâm còn chưa hết, tất cả bọn họ đều nhân thời gian ba năm đó để luyện tập võ công của mình hơn nữa.

Cho nên, nhân vật võ lâm giang hồ từ ba năm sau thay đổi bao nhiêu? Quả thực khó mà lường được.

Như Lý Xuân Hoa bên bờ Thiên Kiếm Đàm, nàng vốn là nữ anh hùng tung hoành giang hồ khi xưa, mà nay, nàng lại là một quả phụ ôm bế con thơ, cả ngày ngóng nhìn dòng nước trong đầm Thiên Kiếm Đàm đến xuất thần.

Trong đêm Lâm Đại Ngọc lìa đời, Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa vì để Lâm Đại Ngọc ngậm cười nơi chín suối, hai người đã bái thành phu phụ, kết hợp giao hoan. Nàng đã sinh cho Âu Dương Hải một đứa con trai, đặt tên cho nó là Tiểu Linh.

Lúc này là giờ tý?

Lý Xuân Hoa ôm đứa con thơ bên bờ đầm đến xuất thần, tình hình này, nàng đã có thời gian ba năm làm như vậy rồi.

Mỗi khi gió thổi cỏ lay, hoa mai ám hương phù ảnh, Lý Xuân Hoa vẫn tưởng rằng Âu Dương Hải trở về, nhưng nàng quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy bóng tình lang đâu cả, Thế rồi, những giọt lệ long lanh của nàng lại tuôn rơi:

- Âu Dương Hải ơi, chẳng lẽ chàng lại nhẫn tâm như vậy sao?

Chàng bảo hai mẹ con thiếp làm sao sống được?? Chàng trở về đi! Chàng trở về, con trai chàng sẽ biết gọi ba ba, má má. Âu Dương Hải, huynh có nghe thấy tiếng gọi gia gia của con đó không?

Nếu nghe thấy sao chàng không trở về đi.

Chẳng lẽ chàng đã chết rồi ư? Có phải đêm đó chàng đã nhảy xuống đầm tự sát?

Không, không, không ta nghĩ nhất định chàng sẽ không bỏ thiếp mà đi, Âu Dương Hải ơi, ba năm rồi tại sao chàng vẫn bặt vô âm tín?

Âu Dương Hải rời bỏ nàng mà đi, muội muội của nàng Lý Xuân Hồng cũng vĩnh viễn ly biệt nàng Lý Xuân Hoa đã từng kêu người tứ xứ tìm kiếm tung tích hai người, nhưng ở nơi chân trời góc bể mênh mông biết tung tích của hai người ở đâu. Ba năm nay Thiên Kiếm Đàm này chỉ có nàng và con trai.

Vốn Thanh Đạo Minh do Lý Xuân Hoa làm minh chủ, đã thay đổi lại một mình Công Tôn Lạp gánh lấy trọng trách. Thanh Đạo Minh dưới sự lãnh đạo của Công Tôn Lạp, phạm vi thế lực dần dần lớn mạnh, giang hồ võ lâm thiên hạ ngày nay thanh danh của Thanh Đạo Minh đã bao trùm cả chín đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên, và cả Bạch Hoàng Giáo thanh thế to lớn năm xưa.

Công Tôn Lạp thường xuyên đến Thiên Kiếm Đàm thăm hỏi Lý Xuân Hoa, ông thường khuyên Lý Xuân Hoa dứt bỏ bi thương mà trở về tổng đàn Thanh Đạo Minh, nhưng Lý Xuân Hoa phát thệ một trong hai người Âu Dương Hải và Lý Xuân Hồng nếu còn chưa xuất hiện giang hồ thì nàng vĩnh viễn

không rời khỏi Thiên Kiếm Đàm một bước.

Năm tháng thê lương, thật quá tàn khốc với Lý Xuân Hoa, một mỷ nhân tuyệt thế.

* * * Vào lúc canh ba, Thiên Kiếm Đàm vẫn có một người bi ai đứng im lìm, ở đó.

Thình lình lúc đó cành lá xào xạc, từ trong rừng mai xuất hiện hai bóng người kỳ lạ như bóng ma, họ đi như lướt gió thẳng về phía Lý Xuân Hoa bên bờ đầm.

Cách sau người Lý Xuân Hoa chừng ba trượng, một tiếng kêu u lãnh ai oán vang lên:

- Âu Dương Hải! Chàng trở về đấy ư?

Lý Xuân Hoa quay nhanh người lại, nhưng nàng bỗng đứng lặng.

Đó không phải là Âu Dương Hải mà là một đạo nhân mặc áo đạo bào xám, mặt che lụa đen, vai mang cổ kiếm, tay cầm phất trần màu đỏ.

Nhân vật thần bí này trước mặt Lý Xuân Hoa nàng cảm thấy không hề lạ lẫm.

Đạo nhân này chính là Âm Dương Chi Sứ ba năm trước quyết đấu kịch liệt với Âu Dương Hải bên bờ Thiên Kiếm Đàm.

Còn một người kia mình mặc áo dài xanh cũng che mặt bằng lụa đen, thân hình dong dõng cao, tay cầm một cây quạt, vai đeo kiếm, người này làm cho Lý Xuân Hoa nhất thời mê hoặc, nghi ngờ?

Bởi vì thân hình người áo xanh che mặt này đối với Lý Xuân Hoa hình như rất quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời nàng không nhớ ra hắn là ai?

Hai người thần bí kỳ dị này thấy Lý Xuân Hoa chuyển thân tới, hai người đồng loạt dừng thân hình lại. Người áo xanh ngó đứa con Lý Xuân Hoa đang ôm trong lòng.

Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ kinh hãi, qua một lúc trong ánh mắt hắn lại bắn ra tia nhãn quang ác độc, oán hận, nhìn chằm chằm vào đứa con của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa là người cơ trí, từ khi nàng nhìn thấy hai người này, nàng biết đêm nay có thể khó tránh khỏi xảy ra một trận ác đấu, nên biết rằng người thiện thì không đến, người đến thì bất thiện, huống chi đạo nhân áo xám Âm Dương Chi Sứ, đã từng có mối thù với mình và Âu Dương Hải trước kia.

Nhưng lúc này Lý Xuân Hoa nhìn thấy ánh mắt ghê rợn của người áo xanh, làm nàng bất chợt lùi lại một bước, tay áo bên hữu khẽ che lấy mặt đứa bé, lên tiếng quát lớn:

- Ngươi là ai?

Tiếng quát hỏi của Lý Xuân Hoa là nhằm vào người áo xanh che mặt.

"Ha Ha Ha", một tràng cười nhan hiểm lạnh lùng từ miệng người áo xanh phát ra:

- Xuân Hoa, ngươi không nhận ra ta hay sao? Ta hỏi ngươi, đứa bé ngươi đang bế là con của ai?

Lý Xuân Hoa nghe hắn nói vậy bỗng giật mình:

"Hắn là ai? Hắn là ai? Tại sao thanh âm quen thuộc đến thế?".

Nàng lên tiếng:

- Ngươi là ai? Ngươi hỏi đứa bé này con ai làm gì?

Người áo xanh nghe Lý Xuân Hoa hỏi ngược lại như vậy, cả người hắn run rẩy, nhưng lập tức trở về nguyên trạng, lạnh lùng nói:

- Xuân Hoa, ngươi thật sự không nhận ra ta ư? Ta hỏi ngươi đứa bé này có phải ngươi sinh ra không?

Lý Xuân Hoa là người thông tuệ, từ trong mấy câu hỏi, nàng đã thấy được lời đáp phát trong câu hỏi của hắn, có thể mình với người áo xanh thần bí này có mối quan hệ rất lớn. Vì sao hắn lại hỏi là con ai, điều này có quan hệ gì đến với hắn?

Đương nhiên Lý Xuân Hoa có thể khẳng định hắn tuyệt đối không phải là Âu Dương Hải.

Thế thì hắn là ai? Trong giang hồ võ lâm còn có ai có giao tình với nàng?

È! Hắn? chẳng lẽ lại là hắn? Lý Xuân Hoa đột nhiên nhớ ra một người.

Ngay lúc đó, Âm Dương Chi Sứ từ nãy đến giờ im như hến, lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Trung Dương sứ giả, thì ngươi cứ lộ mặt thật ra để nàng xem!

Người áo xanh nghe vậy, quay lại cúi mình thi lễ, nói:

- Đã có lệnh của Đông Dương sứ giả vãn bối đâu dám không nghe theo. Người áo xanh đưa tay trái gỡ miếng lụa đen che mặt, để lộ ra một khuôn mặt tuấn tú phong lưu, có điều sắc mặt của hắn tái xanh nhợt nhạt, làm cho người vừa nhìn liền cảm thấy trong vẻ đẹp của hắn có mang một luồng âm khí.

Lý Xuân Hoa nhìn rõ khuôn mặt của hắn trong lòng vô cùng kinh hãi, bởi vì lúc đầu nàng đã đoán

ra hắn là ai rồi, cho nên vẻ kinh dị của nàng không hề để lộ ra ngoài.

Nguyên người áo xanh này chính là Đương gia thiếu viện chủ, Bạch Hoàng Giáo Tiêu lệnh chủ Đường Hải Ninh.

Tưởng rằng hắn không còn sống trên đời nữa, không ngờ ba năm sau lại xuất hiện trong giang hồ?

Lý Xuân Hoa là một cao thủ võ lâm kiệt xuất, trong khoảnh khắc nàng đã ý thức được rằng chuyện này có thể phát sinh hậu quả. Nên biết rằng Lý Xuân Hoa và Đường Hải Ninh từ nhỏ đã có hôn ước.

Lúc này Lý Xuân Hoa suy nghĩ mình làm sao thoát được hai cao thủ vây đánh, võ công của đạo nhân áo xám rất cao cường, ba năm trước Âu Dương Hải đã đánh không lại hắn.

Tuy nhiên ba năm lại đây mình vẫn không xao lãng luyện tập võ công, nhưng bảo mình đối phó với Âm Dương Chi Sứ thần xuất nhập quỷ này thì tuyệt đối không phải là địch thủ của hắn, huống chi bây giờ lại ôm đứa trẻ trong tay, lại không có đao kiếm bên mình.

Đột nhiên Lý Xuân Hoa thở dài, nói:

- Sự việc theo năm tháng vô tình, như dòng nước đã qua rồi, chúng ta không nói nữa cũng được. Hai vị cao nhân đêm khuya đã đến Thiên Kiếm Đàm, xin hai vị di giá về tệ xá dùng trà. Lý Xuân Hoa nói xong, thân hình lui ra sáu bảy bước.

Bỗng nghe tiếng gió khẽ vù một tiếng?

Bóng người loé lên trước mặt, đạo nhân áo xám đã chặn đường Lý Xuân Hoa, phất trần trong tay phất một chiêu "Khinh Phất Vi Phong", một luồng tiềm lực cực mạnh bay thẳng vào Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa biến sắc, thân xéo đi ba bước, nói:

- Ta có hảo ý mời hai vị vào trong uống trà, chẳng hay các hạ ra tay động võ là có ý gì?

Đạo nhân áo xám tay cầm phất trần hừ một tiếng, nói:

- Nếu như bổn sứ giả muốn ra tay với ngươi thì bây giờ ngươi còn sống nữa chăng! Hừ hừ, đêm nay ta đến Thiên Kiếm Đàm này là muốn hỏi ngươi một chuyện, nếu ngươi trả lời cho tốt, bổn sứ giả sẽ không làm khó dễ ngươi.

Lý Xuân Hoa biết rất rõ võ công của ngươi này, nhưng với những lời nói của hắn vừa rồi, nàng đã có mấy phần giận dữ, nàng vận lực khống chế cơn giận, mỉm cười nói:

- Có gì xin cứ hỏi?

Đường Hải Ninh lúc này đã đi đến trước mặt Lý Xuân Hoa, nói tiếp:

- Xuân Hoa, ta hỏi ngươi thi thể Đông hậu Lâm Đại Ngọc do ai mai táng?

Lý Xuân Hoa thản nhiên đáp:

- Là ta và Âu Dương Hải mai táng, ngươi hỏi làm gì?

Đường Hải Ninh mỉm cười nói:

- Trước khi Đông Hậu chết đã đem chìa khoá Âm Dương giao cho ai?

Lý Xuân Hoa nói:

- Điều này thứ cho ta không thể nói được.

Đạo nhân cười nhạt, nói:

- Ngươi không nói, đó là tự ngươi tìm đau khổ, chớ trách ta ra tay độc ác.

Đường Hải Ninh nói tiếp:

- Xuân Hoa, ngươi phụ ta quá nhiều, nhưng những việc trước kia có thể bỏ qua được, nhưng ngươi cứ không chịu nói thực chìa khoá Âm Dương ở đâu thế thì đừng trách chúng ta đã có lời ước hẹn là vợ chồng mà còn bội ước.

Lý Xuân Hoa nghe vậy, lửa giận bừng bừng. Nàng nhớ lại năm xưa Đường Hải Ninh trong khách điếm đã vũ nhục nàng, từng làm nàng muốn đi tìm cái chết, sau được Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói nàng hãy còn chưa bị hắn làm nhục, nhưng đã hại nàng chặt gãy một cánh tay, sự sỉ nhục này làm nàng căm hận Đường Hải Ninh tới tận xương tuỷ. Nàng đã từng một kiếm đâm chết hắn rồi thế mà, hiện giờ hắn vẫn còn sờ sờ ở đây. Việc này nàng chưa từng nói qua với ai. Nàng không nén giận được nữa, trợn mắt hét lớn:

- Đường Hải Ninh, ngươi đừng có nói xàm, ngươi đã vũ nhục ta, phụ thân ta trước khi lâm chung đã giải trừ hôn ước của ta với ngươi. Bây giờ ta đã là hiền thê danh chính ngôn thuận của Âu Dương Hải, ngươi còn mở mồm sỉ nhục ta nữa thì đừng trách ta ra tay đánh ngươi?

Đường Hải Ninh nghe Lý Xuân Hoa nói xong, đột nhiên ngẩng mặt lên cười sằng sặc, thanh âm chấn động núi non, xé tan mây mù.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng cười của Đường Hải Ninh, bỗng giật mình nghĩ thầm:

"Hỏng rồi, không ngờ công lực hiện nay của hắn so với công lực của Âu Dương Hải ba năm trước

còn cao thâm hơn".

Nguyên là Lý Xuân Hoa muốn vào trong nhà, đặt đứa bé xong rút kiếm chiến đấu với hai người, nàng nghĩ bụng:

"Võ công của Âm Dương Chi Sứ tuy là cao siêu kỳ dị, nhưng mình tự bảo vệ được an toàn thi chắc không có vấn đề, dù có thêm một Đường Hải Ninh cũng sẽ không đưa mình đến chỗ chết được".

Đường Hải Ninh cười xong trên mặt như phủ một lớp băng sương, đôi mắt loé lên tia sáng oán độc, tàn nhẫn.

Đột nhiên đứa con được Lý Xuân Hoa ôm trong cánh tay duy nhất bị tràng cười làm tỉnh giấc, cất tiếng kêu:

- Má má, ba ba đã về rồi ư?

Tiểu Linh ở trong lòng Lý Xuân Hoa ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt mềm mại vừa trắng vừa đáng yêu của nó, mắt nó chớp chớp nhìn Đường Hải Ninh và đạo nhân áo xám.

Lý Xuân Hoa nghe tiếng kêu của con, trong lòng bất giác cảm thấy thê lương, nàng lập tức dùng tay ôm chặt nó, dịu dàng nói:

- Tiểu Linh, con ngoan nào, ba ba sẽ trở về với con, bây giờ con nhắm mắt lại.

Đường Hải Ninh nhìn đứa bé, trong lòng không biết là hận hay là oán, hai mắt chăm chú nhìn Tiểu Linh rất lâu.

Tiểu Linh cũng mở mắt, ngước nhìn lên Đường Hải Ninh.

Đột nhiên, trên mặt Đường Hải Ninh hiện một nụ cười nham hiểm, khẽ nói:

- Tiểu Linh, có phải điệt nhi muốn tìm ba ba không, thúc thúc dẫn con đi tìm ba ba được chứ? Đường Hải Ninh bất chợp dấn mạnh lên một bước, hai tay vươn ra, muốn ôm lấy Tiểu Linh trong lòng Lý Xuân Hoa. Lý Xuân Hoa giật mình, lắc mình một cái, thân người đột ngột lùi ra sau ba bốn bước, ngay trong lúc lùi, cánh tay áo trống không bên tay trái của Lý Xuân Hoa đã thay cánh tay phải che lấy thân hình của Tiểu Linh.

Đường Hải Ninh cười lạnh lùng lại sấn tới, vung tay muốn chụp.

Lý Xuân Hoa quát:

- Ngươi thật không có lương tâm, ai xuất thủ với đứa trẻ thơ không biết gì này.

Lý Xuân Hoa lật tay phất lại, chém vào cổ tay đang chụp tới của Đường Hải Ninh.

Đường Hải Ninh thấy chiêu phất tới của Lý Xuân Hoa kỳ ảo vô cùng, nội hàm thủ pháp phất huyệt chấn mạch thượng thừa, vội thu tay hữu lại, cười nói:

- Xuân Hoa, ngươi phải biết điều một chút chứ, bọn ta đã điều tra ra chìa khóa Âm Dương là do Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy được. Lúc khi Lâm Đại Ngọc chết thì chỉ có ngươi và Âu Dương Hải ở bên cạnh. Hà hà?

Hắn lại mỉm cười lạnh lùng, rồi nói:

- Nếu ngươi không nói, thế thì đừng trách Đường Hải Ninh này độc ác, ngươi biết đó, bất cứ chuyện gì ta đều có thể làm cả vì đứa con yêu của ngươi, ta khuyên ngươi hãy nói chìa khóa Âm Dương ở đâu?

Nguyên là tám thanh tiểu kiếm, chìa khóa Âm Dương vốn do Cổ Thiên Nhân Viên lấy được từ trên người của một tay giang hồ đại đạo, sau đó Cổ Thiên Nhân Viên tặng cho Âu Dương Hải, Âu Dương Hải lại dùng nó tặng cho Vân Trung Nhạc để lão ta chữa trị vết thương của Lý Xuân Hoa, nhưng không biết làm thế nào chìa khóa Âm Dương lại rơi vào tay Thiết Kỵ Bang, sau khi Âu Dương Hải bị ám toán, tung tích của chìa khóa Âm Dương ở đâu không rõ.

Nhưng sau đó chìa khóa Âm Dương lại do Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy được. Nên biết rằng Đường Hải Ninh là một trong Tam kỳ lệnh chủ năm xưa của Bạch Hoàng Giáo, cho nên hắn biết chìa khóa Âm Dương rơi vào tay Bạch Hoàng Giáo, đương nhiên là Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lấy đi.

Lúc này trong lòng Lý Xuân Hoa không hề nghĩ đến chìa khoá Âm Dương, nàng đang nghĩ đến lời nói của Đường Hải Ninh. Tiểu Linh chiếm một địa vị trong sinh mạng của nàng có thể nói quan trọng ngang như Âu Dương Hải, trong ba năm, nếu không phải vì mảnh cốt nhục này nàng sớm đã nhảy xuống đầm tự sát lâu rồi.

Lý Xuân Hoa biết hai người trước mặt tâm tính độc ác không thua Cô Lâu Thiên Tôn, những lời bọn chúng nói ra là đương nhiên có thể làm được.

Lý Xuân Hoa thản nhiên nói:

- Về chìa khóa Âm dương, ba năm trước đây, các người đã tìm khắp trong người chúng ta hết rồi, chẳng lẽ không có lại thành có hay sao? Hừ! Trước khi Đông Hậu chết, tuy chỉ có ta và Âu Dương Hải bên cạnh lão nhân gia, nhưng trước khi chết người gặp bộ hạ của Cô Lâu Thiên Tôn và Bắc Quốc Tiên Cơ, Diêu Huân Muội vây đánh, đến như Lục Thiên Mai cũng đến trước bọn ta, ở cùng với lão nhân gia, chẳng lẽ những người đó không có khả năng đi trước một bước lấy chìa khoá Âm Dương hay sao?

Lý Xuân Hoa vốn không muốn nói với chúng những lời như vậy, nhưng tình hình bây giờ đã khác, nàng nếu có thể cứu vãn khỏi tay kẻ thù được phát nào thì nàng cố gắng cứu vãn.

Quả thực ba năm ở tại Thiên Kiếm Đàm này đã cải biến tính cách của nàng không ít, và vì nàng biết lúc này quyết không phải là việc tranh cường đấu thắng.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

- Những lời nói của ngươi tuy rất khéo léo, nhưng ta lại không tin ngươi, phàm là những người mà ngươi nói sớm muộn gì cũng phải chết dưới tay ta, đương nhiên ngươi cũng khó tránh.

Đạo nhân vừa nói xong, tay lại vung phất trần lên, phựt một tiếng, từ trên đầu đánh xuống.

Lý Xuân Hoa lùi xéo sang phải ba bước tránh khỏi phất trần, ống tay áo cánh tay bị gãy vụt cuốn lên đỡ lấy lưng của Tiểu Linh.

Lý Xuân Hoa biết rằng đêm nay không động thủ không được, lúc này lửa giận đã bốc lên, nàng quát lớn:

- Chẳng lẽ Lý Xuân Hoa này lại sợ các người hay sao? Hừ hừ, các ngươi cứ xông lên đi.

Đạo nhân áo xám Âu Dương Chi Sứ lạnh lùng nói:

- Ngươi có bản lãnh gì thì thi triển ra, bổn sứ giả quyết định trong mười chiêu sẽ lấy mạng của ngươi.

Nói xong, cây phất trần trong tay đạo nhân áo xám phất lên tả kích hữu đả, tấn công liên tiếp ba chiêu.

Ba chiêu này, chẳng những mau lẹ tuyệt luân mà chiêu nào cũng đều hàm ẩn nội kình mạnh mẽ, phất trần cuốn theo gió rít, làm xao động nước trong đầm.

Lý Xuân Hoa né trái né phải tránh được ba chiêu tấn công mãnh liệt, vung chưởng phản kích, đột ngột phóng ra ba chưởng, đá ra hai cước miệng quát:

- Ngươi đã đánh bốn chiêu, nếu như mười chiêu không thể lấy được mạng ta thì ngươi tính sao?

Lý Xuân Hoa phản kích liên miên bất tận, không một chiêu nào không phải là võ học nội gia, làm cho đạo nhân áo xám phải liên tiếp lùi lại ba bước mới an nhiên tránh qua được.

Lão lên tiếng:

- Hừ? nếu trong mười chiêu ta không hạ được ngươi thì lập tức rời khỏi đây.

Phựt một tiếng, phất trần của đạo nhân vung lên điểm thẳng tới Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa nghe hắn nói như vậy, trong lòng rất mừng, nên biết rằng người trong giang hồ võ lâm, dù là hung hãn thế nào đi nữa nhưng với lời hứa của họ thì đại bộ phận đều không nuốt lời. Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:

"Dù cho võ công người này tuyệt cao tới đâu, nhưng mình vẫn có thể tiếp được mười chiêu của hắn, bây giờ bất giá chỉ còn lại sáu chiêu?".

Nàng chưa nghĩ xong, thấy Âm Dương Chi Sứ sử phất trần tung ra đến mấy thước, những sợi lông đuôi ngựa cực kỳ mềm nhuyễn mà lúc này thẳng đứng như kim.

Lý Xuân Hoa kinh thầm, lách mình sang một bên tránh qua một chiêu?

Đạo nhân vai không đảo, chân không nhấc, người đã vọt thẳng tới, cổ tay vừa lật phất trần từ trên phất xuống rồi mau lẹ điểm lên.

Lý Xuân Hoa thấy tư thế một chiêu này dường như hàm ẩn mấy lần biến hoá sát thủ cay độc, bèn không dám chậm trễ, tay hữa vận Thiên Cang Chỉ búng ra.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

- Trúng!

Những sợi phất trần trong tay đột ngột hợp lại thành một bó, nhắm cổ tay Lý Xuân Hoa cuốn lấy, thế như điện chớp, mang theo một luồng gió rít, uy thế cực kỳ kinh người.

Thiên Cang Chỉ kình Lý Xuân Hoa búng ra là muốn ngăn chặn sự biến hoá chiêu sau của phất trần, không ngờ chiêu thức của đạo nhân biến hóa nhanh chóng như vậy, một luồng kình phong dữ dội như kiếm, trong cương có nhu quấn lấy cổ nàng.

Lý Xuân Hoa kinh hãi, thi triển một chiêu Lật Phong Phất Liễu, tay hữu búng lại một luồng chỉ phong, thân mình nghiêng người xoay nửa vòng, tránh khỏi ngọn phất trần.

Nào ngờ sự biến hoá phất trần của đạo nhân áo xám thần bí khó lường. Chỉ nghe phựt một tiếng, phất trần đột ngột hạ xuống quấn vào ngực Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa kêu lên kinh hãi:

-?i chao!

Nguyên là ống tay áo cánh tay trái bị gãy của Lý Xuân Hoa bị đuôi phất trần cắt đứt, Tiểu Linh từ trên lưng nàng tuột xuống, Lý Xuân Hoa thất kinh, vung tay phóng ra một luồng cuồng phong đánh ra

mãnh liệt.

Nàng lập tức cúi người vớt lấy thân người của Tiểu Linh vừa lăn xuống, cười nhạt nói:

- Hãy còn ba chiêu!

Chiêu thuật cây phất trần của đạo nhân áo xám liền biến đổi, những sợi phất trần mềm mại được đạo nhân dùng chân lục nội gia vận lên, lúc vung lên tấn công từng sợi phất trần thẳng đứng như kim châm, có thể đâm điểm huyệt mạch, độc địa vô cùng. Một lần nữa Tiểu Linh lại rơi xuống. Một tiếng con nít khóc oà lên:

- Má má, má má!

Tiểu Linh vừa rơi xuống Đường Hải Ninh đã ôm trong tay.

Lý Xuân Hoa trong lòng bấn loạn, nàng quát lên một tiếng, tay hữu hoá thành một luồng chưởng đánh thẳng vào bóng phất trần vùn vụt của đạo nhân áo xám, nàng đâm bổ tới Đường Hải Ninh.

- Xuân Hoa, ngươi qua đây, ta sẽ giết đứa bé này trước.

Đường Hải Ninh né qua cú đánh của Lý Xuân Hoa, lên tiếng quát tháo, tay hữu giơ lên như muốn đánh vào đầu Tiểu Linh.

Lý Xuân Hoa thấy vậy tấm lòng tan nát, đột ngột dừng thân mình đang xông tới lại.

Đạo nhân áo xám phía sau bật cười nói:

- Ngươi tiếp ta một chiêu cuối cùng Cửu Quyển Qui Âm.

Phất trần trong tay đạo nhân đột nhiên tản xuất ra thành chín luồng hồng quang, tập kích vào tâm nơi yếu huyệt sau lưng Lý Xuân Hoa, thế như điện chớp, trong chớp mắt đã cách thân người nàng chừng ba tấc. Dù Lý Xuân Hoa võ công cao siêu đến đâu, cũng khó tránh được cú đánh này.

Sinh tử treo trên đầu sợi tóc, bỗng một bóng người lướt tới không một tiếng động, thuận tay chộp cứng lấy những sợi phất trần.

Đạo nhân cảm thấy trên tay người kia truyền ra một luồng kình khí vô hình từ trên ngọn phất trần xông qua.

Đạo nhân áo xám bị luồng nội kình đột ngột đánh tới làm rung chuyển cổ tay, lòng vô cùng kinh hãi, tay ta vung ra một luồng nội kình đẩy bạt luồng kình khí kia.

Người vừa đến cùng lúc ra tay giải cứu Lý Xuân Hoa, thân mình như luồng gió lướt đến trước mặt

Đường Hải Ninh, đột nhiên vươn tay tả mau như điện chớp chụp trúng cổ tay hữu của hắn. Người vừa đến ra tay cầm nã chẳng những nhanh chóng bất ngờ không thể tả mà thủ pháp mười phần quái dị, Đường Hải Ninh muốn tránh né nhưng đã chậm một bước.

Chỉ cảm thấy cổ tay hữu nhói lên, một bàn tay mềm mại đã bấu chặt cổ tay hữu của hắn, lập tức hắn cảm thấy xương cổ tay đau nhói kịch liệt, kình lực toàn thân tiêu tan, mất đi khả năng kháng cự.

Lý Xuân Hoa định thần đưa mắt nhìn, thì chỉ thấy đó là một nữ nhân mình mặc áo lục, tóc dài xõa vai, thể thái tuyệt mỷ, bàn tay phải có mang một cái găng tay trắng bằng tơ, tay trái thì không, nhưng mặt của nàng thì lại có che bằng một lớp lục, làm cho người ta không thể thấy rõ chân diện mục.

Nữ nhân áo lục từ khi ra tay xuất thủ đến lúc này, tất cả động tác chỉ như một luồng điện xẹt, cho nên Lý Xuân Hoa, đạo nhân áo xám, Đường Hải Ninh đều không trông rõ nhân ảnh của nàng.

Lúc này mọi người đều thấy nàng là một cô gái che mặt, ai nấy đều giật mình.

Lý Xuân Hoa chưa kịp tạ ơn người cứu giúp nàng, đã xông tới muốn ôm lấy Tiểu Linh.

Ai ngờ nữ nhân áo lục vung tay phải ra sau, một luồng tiềm lực phóng thẳng vào ngực của Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hoa đành phải dạt sang một bên.

Lúc Lý Xuân Hoa vừa né người, Đường Hải Ninh phát ra một tiếng rên, hắn lảo đảo lùi lại ba bước, Tiểu Linh trong tay đã rơi vào lòng nữ nhân áo lục.

Nữ nhân áo lục cũng lách sang một trượng.

Soạt một tiếng Đường Hải Ninh rút trường kiếm cầm trong tay, bỗng nghe nữ nhân áo lục lạnh lùng hừ một tiếng, cất tiếng nói:

- Đông Dương sứ, Trung Dương sứ tiếp lệnh, lập tức trở về Âm Dương Cốc, chờ đợi cốc chủ truyền lệnh.

Đạo nhân áo xám Âm Dương Chi Sứ và Đường HảI Ninh nghe vậy đều giật mình.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai? Lại dám cả gan giả mạo mệnh lệnh?

Nữ nhân áo lục khẽ nói:

- Âm Dương Tam Sứ, Đông Dương, Trung Dương, Tây Dương mau trở về Âm Dương Cốc đợi lệnh, nếu chậm trễ thì chết tức khắc.

Nữ nhân áo lục vừa nói vừa giơ tay hữu, trong lòng bàn tay đeo găng trắng của nàng đột nhiên xuất hiện ba vầng mặt trời, lấp lánh tỏa sáng, đẹp đẽ tuyệt luân.

- È! Tam Dương Điện Chủ, Đông Dương sứ, Trung Dương sứ xin nhận lệnh.

Đạo nhân áo xám và Đường Hải Ninh cung thân thi lễ, lập tức quay mình phóng đi.

Lý Xuân Hoa thấy trong lòng bàn tay của nữ nhân áo lục lộ ra ba vầng mặt trời đỏ, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, bàn tay hữu của nữ nhân áo lục giơ lên liền thu lại, cho nên ba vầng mặt trời vừa lóe lên rồi tắt ngay, Lý Xuân Hoa không thể nào xem rõ được.

Tiểu Linh rơi vào tay cô ta đương nhiên là rất nguy hiểm, nhưng vừa rồi cô ta hiện thân cứu mình một mạng, chắc là có ý giúp đỡ. Lý Xuân Hoa suy nghĩ một hồi, tâm thần dần dần trở nên ổn định, khẽ cúi mình thi lễ với nữ nhân áo lục, nói:

- Được ơn cô nương ra tay giải nguy, Xuân Hoa này mãi ghi nhớ, xin cô nương hãy làm ơn cho trót, giao đứa con yêu lại cho tiểu nữ, thịnh tình ơn sâu này xin mãi không quên.

Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói:

- Đứa bé này có phải là con của Âu Dương Hải không?

Lý Xuân Hoa giật mình, ngạc nhiên, than rằng:

- Phụ thân Âu Dương Hải của nó đã mất tích ba năm rồi, sống hay chết vẫn chưa hay, mẹ con chúng tôi được ở bên nhau là mạng sống, xin cô?

Đôi mắt của nữ nhân áo lục đột nhiên bắn ra tia sáng oán hận nhìn thẳng vào Tiểu Linh.

Lúc này Tiểu Linh đột nhiên mỉm cười kêu lên nho nhỏ:

- Cô cô ơi, buông tiểu điệt ra, tiểu điệt muốn má má.

Ánh mắt đầy oán hận của nữ nhân áo lục bỗng trở nên nhu hoà, nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu Linh đừng sợ, cô bế Tiểu Linh đến một nơi rất vui, qua mấy ngày ba ba với má má Tiểu Linh sẽ đến với cháu.

Nữ nhân áo lục ngừng lại một lát rồi quay lại nói với Lý Xuân Hoa:

- Đứa bé này ta mang đi, ta tuyệt đối sẽ không làm hại nó một sợi tóc, một khi Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, ngươi bảo hắn tự đến tìm ta mà đòi người.

Nàng vừa nói xong khẽ lắc mình, thân hình đã bay đi bảy tám trượng? Lý Xuân Hoa vô cùng lo lắng kêu lên:

Cô nương không được mang nó đi. Tiểu Linh, Tiểu Linh?

Lý Xuân Hoa như chim én vỗ cánh, lao vút đi.

Nhưng khinh công của nữ nhân áo lục cơ hồ đã đạt đến cảnh giới quỷ mị, thân hình nàng biến mất vào rừng mai, Lý Xuân Hoa đuổi đến trước rừng mai, thì bóng người đã mất tăm.

Khắp đỉnh núi, vang lên tiếng kêu gọi đau khổ của Lý Xuân Hoa:

- Tiểu Linh, Tiểu Linh?

Núi non hồi âm trở lại nghe thanh âm sao mà thê lương thống khổ.

Lý Xuân Hoa đuổi đến mười mấy dặm vẫn không tìm thấy tung tích nữ nhân áo lục và Tiểu Linh đâu, đứa con trai gần gũi bên mình hơn ba năm nay đã bị người mang đi.

Nơi chân trời góc bể mênh mông, biết lúc nào ngày nào mẫu tử mới có thể tương hội, bất giác làm cho Lý Xuân Hoa cảm thấy chua xót, lệ châu tuôn trào, nàng khóc đến cơ hồ ngất lịm đi.

Không biết qua bao lâu, nàng ngẩng đầu dậy lẩm bẩm tự nói:

- Nữ nhân ấy là ai? Vì sao nàng lại nói một khi Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, phải bảo Âu Dương Hải đi nhận Tiểu Linh? Nếu Âu Dương Hải không tái xuất giang hồ, Tiểu Linh của ta sẽ không có ngày tương kiến?

Lý Xuân Hoa nói đến đây, nàng thi triển khinh công trở về nơi ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm mang theo Thanh Qui Kiếm và hành lý xuống núi Cửu Cung Sơn.

Trời đã chiều tà.

* * * Trong nơi u cốc ánh lên một ánh tà dương le lói.

Chung quanh im lìm tịch mịch.

Bỗng nhiên trong nơi thâm cốc vang lên một tiếng hú dài, như rồng kêu hổ rống, chấn động núi non, mây mù.

Cùng lúc, từ nơi xa xa cũng vang lên một tiếng hú tiếp ứng.

Tiếng hú đến thật nhanh, như sét chạy giữa không trung, mới nghe như ngoài mấy dặm trong nháy

mắt đã đến sau núi. Ngay lúc này, trong khe núi hiểm trở xuất hiện một con thần câu tuấn mã.

Cưỡi trên ngựa là một người thanh niên tuổi độ hai mươi lăm, phong thái ung dung, tuấn dật, trên lưng đeo một thanh cổ kiếm, chậm rãi phóng ngựa vượt qua gò núi.

Con thần câu lên đến gò núi, dưới ánh tà dương, một quái nhân như một dải lụa đỏ lướt qua thảo nguyên rộng lớn, bay qua đỉnh đầu người thanh niên lộn một vòng trong không trung, đáp nhẹ nhàng xuống đất hiện nguyên hình.

Quái nhân này lại là một con vượn cực kỳ xinh đẹp, dưới ánh mặt trời chiều, toàn thân nó đỏ rực lên.

- È! Viên huynh, công phu phi hành của huynh trên đời này không có một người hoặc một vật nào nhanh hơn nữa.

Câu nói của người thanh niên dường như vô cùng cảm khái.

Điều làm người ta kinh ngạc là con vượn nhỏ mở mồm phát ra tiếng người:

- Hải đệ, đệ quá khen.

Không cần hỏi cũng biết, thanh niên này chính là Âu Dương Hải, con vượn nhỏ chính là vật lưu lại của Độc Kiếm Ma. Hoá ra ba năm trước ở Thiên Kiếm Đàm, Âu Dương Hải bỏ đi không từ biệt Lý Xuân Hoa, chàng lập tức tìm đến nơi trước kia Độc Kiếm Ma đã chôn thây. Bởi vì ở Thiên Kiếm Đàm, chàng và Âu Dương Chi Sứ trải qua một trận chiến, Âu Dương Hải cảm thấy võ công của mình hãy còn chưa thể báo thù cho nên chàng nhất tâm nhất ý rèn luyện võ công cho giỏi, sau đó sẽ tái xuất giang hồ.

Âu Dương Hải lúc đó trong đầu chàng thể hội được những võ học của Độc Kiếm Ma nhưng ghi nhớ không tường tận, có nhiều điều vô cùng thần bí khó hiểu, và vì kẻ thù của chàng đại bộ phận đều là cao thủ với trình độ có thể làm sư phụ chàng được, nếu tự thân không nghiên cứu chuyên luyện võ công độc đáo thì vĩnh viễn không thể báo thù, do đó Âu Dương Hải đến ngọn núi cao nơi Độc Kiếm Ma chôn thây.

Ba năm nay, Âu Dương Hải dưới sự chỉ bảo của con thần viên, khai phá ngôi mộ của Độc Kiếm Ma tìm được một bộ võ học kỳ thư hoàn chỉnh của Độc Kiếm Ma.

Trong bộ kỳ thư đó, có thể nói là một thân võ học của Độc Kiếm Ma là sự kết tụ máu huyết cả đời, trải qua thời gian ba năm, Âu Dương Hải nghiên cứu luyện tập toàn bộ võ học trong bộ kỳ thư vừa thành.

Trong ba năm, Âu Dương Hải ngày đêm không ngừng cùng thần viên đấu kiếm dưới thác nước,

chàng và thần viên có tình cảm thâm hậu, bèn bái làm huynh đệ, trong ba năm Âu Dương Hải dạy tiếng người cho thần viên. Kinh ngạc thay, trong ba năm, thần viên đã học được những tiếng đơn giản.

Âu Dương Hải tuy kết bạn với thần viên nhưng lúc nào chàng cũng hoài niệm đến người đã cùng mình kết thành phu phụ, Lý Xuân Hoa và Lý Xuân Hồng, đã ôm hận bỏ đi.

Ngày hôm nay sau ba năm, Âu Dương Hải dẫn thần viên, bái biệt linh mộ của Độc Kiếm Ma cùng hạ sơn.

Âu Dương Hải nghĩ rằng sau khi ly biệt Lý Xuân Hoa tại Thiên Kiếm Đàm, nàng nhất định sẽ quay trở về tổng đàn Thanh Đạo Minh.

Cho nên Âu Dương Hải đầu tiên là đến tổng đàn Thanh Đạo Minh.

Thực ra Âu Dương Hải đâu ngờ Lý Xuân Hoa từ hôm chàng ly biệt, nàng cứ ở luôn bên bờ Thiên Kiếm Đàm, Âu Dương Hải có nằm mơ cũng không thể tưởng nổi là Lý Xuân Hoa đã sinh cho chàng một đứa con trai, nếu Âu Dương Hải biết sớm điều này chàng sẽ không trở về lâu như vậy.

Lúc này?

Âu Dương Hải phóng ngựa vượt qua gò núi, đi xuyên qua khu rừng, đi tới san đạo.

Xung quanh tĩnh lặng, im phăng phắc.

Âu Dương Hải cảm thấy kỳ quái chẳng lẽ Thanh Đạo Minh giải tán rồi ư?

Lúc trước kia san đạo có người thủ giữ mà bây giờ lại vắng tanh.

Bỗng nhiên, Âu Dương Hải cảm thấy điều gì chẳng lành, vội giục ngựa tiến lên.

- Xuân Hoa? Hồng muội? Công Tôn Lạp, Công Tôn huynh?

Âu Dương Hải cao giọng kêu gọi một hồi.

Trừ những tiếng hồi âm vang vọng lại còn tất cả đều im ắng tĩnh mịch đến ghê người.

Thanh âm của chàng run rẩy?

Âu Dương Hải nhảy xuống ngựa, vội chạy tới trước mở tung cửa hàng rào.

Một cảnh tượng kinh hoàng bày ra trước mắt chàng?

Xác chết nằm la liệt trên mặt đất, tay đứt chân gãy, ruột đổ ra ngoài, máu me tung toé.

Trước nhà, trong nhà, bụi cỏ, đều ngập máu, mỗi một tấc đất đều có vết máu.

Cái ao u tĩnh trong vắt cũng nhuộm thành màu đỏ tươi.

Chút tàn dương le lói trên bầu trời rọi xuống. Thật là thê lương, rùng rợn.

Tàn khốc, khủng bố.

Từ những vết máu chưa khô, hiển nhiên có thể thấy vừa xảy ra một cuộc tàn sát không lâu.

Âu Dương Hải trợn mắt như muốn rách khóe mắt, máu nóng bừng bừng, huyết mạch nổi phồng như muốn đứt tung.

Đột nhiên?

Tiếng gió thổi nhẹ, một tiếng rên rỉ vang lên yếu ớt.

Khi lần thứ hai tiếng rên vang lên bên tai Âu Dương Hải, chàng lập tức đoán ra nơi phát ra thanh âm là sau căn nhà gỗ hướng đông, ước chừng mười mấy trượng.

Âu Dương Hải lao tới không chút nghĩ ngợi.

Kỳ quái! Rõ ràng là ở đây, tại sao không có?

Lúc ấy?

Ngoài một dặm vang lên tiếng cười như ma khóc nghe điếc tai, văng vẳng không dứt.

Đột nhiên, tiếng rên lại vang lên.

Lúc Âu Dương Hải phóng tới chỗ phát ra tiếng rên. Đảo mắt nhìn quanh, bất giác dựng tóc gáy, tay chân nổi da gà, lập tức Âu Dương Hải nổi giận đùng đùng, trợn mắt nhướng mày. Hóa ra sau bụi cỏ có chín cái xác cụt tay cụt chân, hoặc là cụt đầu, máu tanh nồng nặc.

Thật là thê thảm.

Chàng thấy Độc kiếm đường chủ Phi Hồn Độc Kiếm Tây Môn Dương hai mắt biến thành hai cái lỗ sâu hoắm, xương cổ bị chém đứt, nhưng hãy còn dính chút da, bên sườn bị đâm thủng lỗ chỗ.

Bên cạnh là mấy người Độc Long Kiếm Thủ, hai cánh tay đến vai, hai đùi bị chặt đứt, thân thể tím đen nhỏ máu. Thê thảm nhất là họ bị người điểm huyệt đạo, hãy còn sống mà chịu sự đau khổ khốc hình máu chảy ra cho tới chết. Hai người trong đó đã cắn lưỡi tự tử, khóe miệng đầy máu.

Hai người kia hơi thở còn chưa tuyệt, ước chừng tiếng rên là phát ra từ họ.

Âu Dương Hải hú lên một tiếng, búng liền hai ngón tay giúp cho hai người Độc Long kiếm thủ được mau giải thoát.

Trong các thi thể nơi đương trường, trừ Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp, Trịnh Hổ và mấy người nữa không thấy xác, còn chúng huynh đệ Thanh Đạo Minh có thể nói là bị giết sạch.

Âu Dương Hải đang nghĩ ngợi làm thế nào an táng những thi hài này, nhãn quang chàng vụt chuyển liếc thấy trên một tảng đá lớn ngoài hai trượng có cắm một lá cờ máu đen.

Cán cờ bằng thép cắm ngập vào đá, có thể thấy kình lực của kẻ cắm ấy mạnh lạ kỳ. Nhìn kỷ, trên lá cờ có thêu một mặt trời đỏ lặn một nửa vào núi còn mặt sau lại thêu một cái đầu lâu ghê rợn, dưới đầu lâu là hai khúc xương trắng bắt chéo.

Lá cờ bay phần phật trong gió.

Âu Dương Hải hừ một tiếng trung mình lao tới chỗ phát ra tiếng cười hồi nãy.

Đây là một khu rừng âm u, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động.

Âu Dương Hải đang bồi hồi suy nghĩ.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng cười lạnh lẽo, nói: - Âu Dương Hải, ngươi đến chậm quá rồi, hà hà...

Âu Dương Hải quay phắt người lại, tung người nhảy lên không, chàng tung song chưởng phóng một luồng kình đạo như sấm sét vào nơi phát ra tiếng nói.

Âu Dương Hải trong lúc giận dữ phát ra chưởng này, chưởng thế long trời lở đất, ầm ầm, rắc rắc, một loạt tiếng nổ vang lên.

Sáu bảy cây tùng bằng miệng chén đều gẫy đổ, thanh thế kinh tâm động phách.

- È, ba năm không gặp, không ngờ chưởng lực của ngươi hùng hậu đến mức này. Ha ha, khả kính khả kính!

Thân hình Âu Dương Hải trên không trung quẫy lộn một vòng, vù một tiếng, thân hình bay ra ngoài bảy trượng.

Chàng đưa mắt nhìn, trên một mỏm núi có một người che mặt nạ đầu lâu, áo dài xanh, râu dài tới ngực đang ngồi xếp bằng.

Người này chính là Cô Lâu Thiên Tôn.

Âu Dương Hải nói:

- Thật không ngờ, không ngờ thế gian chật hẹp, chúng ta có phước lại gặp nhau rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

- Hay lắm, hay lắm. Chắc lão phu và ngươi có duyên kiếp trước, cho nên đi đâu cũng gặp.

Đột nhiên Âu Dương Hải quát lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, tội ác của ngươi tày trời, còn chưa nạp mạng ra đây.

Thân hình của Âu Dương Hải như chim ưng nhảy vọt lên mỏm đá lớn, hai luồng kình phong như bánh xe bay phóng tới.

Tiếng kình phong bay đi rít gió, Âu Dương Hải đã nhảy lên mỏm đá, Cô Lâu Thiên Tôn vung tay áo tiếp đạo chưởng kình, hai mắt bắn ra tia sáng kinh dị.

Nguyên là hắn cảm thấy chưởng kình của Âu Dương Hải trong đó kình lực vô cùng thâm hậu, so với ba năm trước không chỉ có gấp bội.

Nên biết rằng đạo võ công không thể một sớm một chiều mà luyện đến trình độ, đừng nói thời gian ba năm cho dù là mười năm thì cũng chưa chắc tiến triển bao nhiêu, vốn Cô Lâu Thiên Tôn nghĩ bụng, dù cho Âu Dương Hải trong ba năm sớm tối khổ luyện, cao lắm cũng chỉ làm cho võ nghệ của chàng thuần thục thêm một chút mà thôi, ai ngờ sự thực không phải thế, nội công của chàng đã tăng tiến đến trình độ mấy mươi năm công lực.

Thân hình Âu Dương Hải đáp xuống mõm đá, vai không lắc, gối không cong, xông thẳng đến trước Cô Lâu Thiên Tôn, đánh vù một quyền vào ngang ngực. Cô Lâu Thiên Tôn cảm thấy lực đạo thế quyền của Âu Dương Hải đánh tới cực kỳ mãnh liệc, không dám khinh suất, vận nội công tiếp cú đánh.

Hai đạo quyền phong cực mạnh va chạm nhau, chấn động đến nỗi Cô Lâu Thiên Tôn toàn thân khí huyết phù động, thân hình bất giác lùi ra sau hai bước, hai vai Âu Dương Hải khẽ lắc lư, lùi lại ba bước.

Nhưng lúc này Âu Dương Hải căm hận Cô Lâu Thiên Tôn cùng cực, chàng cho rằng Cô Lâu Thiên Tôn chính là hung thủ tàn sát huynh đệ Thanh Đạo Minh, cho nên chàng lại tung mình xông lên, tay tả vươn ra chộp vào vai của Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn sau khi tiếp hai quyền của Âu Dương Hải xong, đã biết nội lực chàng hùng hậu, quyền phong rất là mạnh mẽ, so với khi xưa thì tiến triển rất nhiều, đại khái đã đạt đến nội lực tương

đương mình, nếu Âu Dương Hải lại liên tiếp phát liền mấy quyền thì e rằng mình khó mà chống đỡ nổi, lúc này hắn thấy tay tả của Âu Dương Hải vươn ra, khẽ cười ha hả...

Cô Lâu Thiên Tôn lập tức vung chưởng đánh xéo ra, chân trái tung một cú đá vào bụng dưới của đối phương.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, tay hữu quét một chưởng ngăn đỡ một cước của Cô Lâu Thiên Tôn đá tới. Tay tả vội thu về, lùi lại một bước, không xuất thủ tấn công nữa.

Cô Lâu Thiên Tôn cũng nhân đấy dừng lại, kỳ thực họ nhân thời gian tạm dừng tay này là đang tìm chiêu thức giao thủ tiếp theo sau, phải biết rằng hai người đều là nhân vật lợi hại.

Âu Dương Hải trong hai chiêu giao đấu, chàng cảm thấy Cô Lâu Thiên Tôn thực sự võ học cao thâm khôn lường, lần xuất thủ vừa rồi, Cô Lâu Thiên Tôn đã sử dụng ba loại nội lực thượng thừa điểm phất huyệt mạch âm nhu không giống nhau, cơ hồ muốn hạ ngay Âu Dương Hải.

Cô Lâu Thiên Tôn cũng cảm thấy trong ba chiêu thức của Âu Dương Hải, không chiêu nào là không thâm hậu, mà còn ẩn giấu một lực đạo phản đánh ngược trở lại, quả nhiên võ công của Âu Dương Hải đã không chỉ như ba năm trước, lúc này Cô Lâu Thiên Tôn thầm hối hận vì sao ba năm trước không giết quách nó đi, để bây giờ Âu Dương Hải quả là kẻ kình địch từ nay về sau rồi.

- Ha ha, Âu Dương Hải, thủ pháp võ công của ngươi đã khác nhiều so với khi xưa, chắc trong ba năm ngươi đã được rất nhiều kỳ duyên...

Âu Dương Hải không nói, đá liền bốn cước vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Mấy chiêu này đều hàm ẩn kình khí nội gia cực kỳ ghê gớm, hung mãnh độc địa, đôi mắt Cô Lâu Thiên Tôn bắn ra một đạo tinh quang, hai tay áo phất lên, lùi lại ba bốn bước liên tiếp. Cô Lâu Thiên Tôn tiếp luôn mấy chiêu của Âu Dương Hải đã phí rất nhiều sức lực. "Hây!" một tiếng quát, Cô Lâu Thiên Tôn phóng ra một quyền chênh chếch.

Âu Dương Hải cảm thấy trong một quyền này của hắn, tư thế rất quái dị, tựa như có đầy rẫy sát cơ, chàng không dám tiếp quyền, vặn người né tránh ba bước.

- Ha ha ha, sao ngươi không dám tiếp quyền của ta? Âu Dương Hải lạnh lùng nói hừ một tiếng năm ngón tay trái đều xòe ra, từ từ búng tới.

Năm ngón tay búng ra không một tiếng động cũng không có chút kỳ lạ quái dị nào nhưng Cô Lâu Thiên Tôn trông thấy thì tựa như kinh hoàng vô cùng, lùi lại sáu bảy bước lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Hải, chiêu này của ngươi gọi là "Ngân Hà Đàn Huyền" phải không?

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Ngươi cũng biết sự lợi hại của chiêu " Ngân Hà Đàn Huyền" sao? Âu Dương Hải lại hừ liền mấy tiếng, kỳ thực lúc này trong lòng Âu Dương Hải càng thấy kỳ quái vô cùng, chiêu thức của mình chính là một tuyệt học có ghi trong bộ kỳ thư võ học của Độc Kiếm Ma, chàng không hiểu Cô Lâu Thiên Tôn tại sao lại biết tên chiêu này.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe lời nói của Âu Dương Hải, trầm tư rất lâu, hai mắt ngước nhìn trời ngẩn ngơ xuất thần, một tên ma đầu xảo quyệt, nham hiểm nhất đời này không hiểu hắn nghĩ ngợi những gì?

Trong lòng Âu Dương Hải cũng cảm thấy mịt mù khó giải, lúc này chàng rất muốn biết Cô Lâu Thiên Tôn vì sao biết được lai lịch một chiêu tuyệt học của chàng.

Đương lúc hai người đang trầm tư không nói, trên mỏm đá có một bóng màu đỏ nhảy lên như điện xẹt, chính là con vượn nhỏ.

Đôi mắt sâu tựa bể của con vượn nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, đột nhiên phóng vọt đến Cô Lâu Thiên Tôn.

Cú đánh này nhanh chóng tuyệt luân, Cô Lâu Thiên Tôn tai nghe tiếng gió cái vù, đã thấy một quái vật lướt gió lao tới, hắn vô cùng kinh hãi, phóng ra một chưởng.

Chỉ nghe một tiếng hự, thủ chưởng của Cô Lâu Thiên Tôn và con vượn nhỏ cùng tiếp chạm, Cô Lâu Thiên Tôn bị chấn động đau buốt bàn tay, một luồng kình lực đánh bạt hắn lùi lại bốn bước.

Con vượn nhỏ sau cú đánh này, vù một tiếng, nhảy tót lên vai Âu Dương Hải.

Cô Lâu Thiên Tôn định thần, căng mắt ra nhìn thấy là một con vượn nhỏ, hắn kinh ngạc vô cùng.

Âu Dương Hải thấy con vượn nhỏ chỉ một lần xuất thủ đã có thể đánh Cô Lâu Thiên Tôn lùi mấy bước, trong lòng rất vui, lên tiếng nói:

- Viên huynh, xin hãy giữ lấy người này, đừng để cho hắn chạy thoát khỏi đây.

Con vượn nhỏ nhìn Âu Dương Hải cười khèng khẹc, nói:

- Âu Dương đệ, hắn là kẻ thù của đệ?

Con vượn nhỏ vừa cất tiếng nói, Cô Lâu Thiên Tôn trợn mắt há mồm, nghĩ thầm:

"Hôm nay thật gặp phải quỷ quái hay sao ấy? Nếu không thì tại sao một con vượn lại biết nói tiếng người? Nghe truyền rằng Cổ Thiên Nhân Viên là do người và vượn giao phối mà sinh ra, nhưng hắn

còn có một nửa là huyết thống loài người, có thể nói tiếng người, cũng không lấy làm lạ, mà đằng này con vượn có chút xíu kia lại hiểu được tiếng người?".

Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, nhìn Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn, đêm nay ngươi chớ mong chạy thoát khỏi đây, vị viên huynh này của ta khinh công độc bộ võ lâm, thiên tính linh dị, đã được tinh hoa của nhật nguyệt, ngàn năm đạo hạnh, phản lão hoàn đồng, trên thế gian không có một vật nào có thể làm sứt mẻ một sợi lông của Viên huynh, chỉ một chiêu vừa qua chắc ngươi đã biết sự lợi hại của Viên huynh rồi chứ? Hừ hừ... Bây giờ ta hỏi ngươi, Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng và Công Tôn Lạp và những người chưa chết của Thanh Đạo Minh ta, ngươi đem họ cầm giữ nơi nào? Nếu ngươi thành thực nói ra, Âu Dương Hải sẽ tạm thời thả ngươi lần này, muốn báo thù rửa oán cũng đợi lần sau gặp mặt mới gia dĩ tính sạch. Nếu ngươi bỏ đi thì hãy ẩn nấp ở nơi chân trời góc bể nào đó đừng để ta tìm thấy, thì cũng coi như số hên của ngươi rồi đó.

Cô Lâu Thiên Tôn trong lúc Âu Dương Hải đang nói, trong đầu hắn suy nghĩ rất lung, lúc này hắn khẽ cười nói:

- Âu Dương Hải, ngươi cho rằng con vượn súc sinh này lại có thể uy hiếp được ta sao? Ha ha, ngươi cho rằng võ công của ta thế nào?

Âu Dương Hải nghe hắn nói, bất giác ngẩn người, không biết thật sự hắn có ý gì? Chàng nghĩ: "Chẳng lẽ võ công tên ma đầu này có tài phi thiên độn thổ hay sao?".

Cô Lâu Thiên Tôn thấy Âu Dương Hải lặng im, khẽ cười nói một tiếng, lại nói:

- Ba năm trước, ngươi cho rằng võ công của ta đạt đến trình độ nào? Lúc ấy ngươi cảm thấy ta so với Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng như thế nào?

Âu Dương Hải lạnh lùng một tiếng, nói:

- Chắc võ công của ngươi lúc ấy không hơn võ công của mẫu thân Đông Hậu Lâm Đại Ngọc của ta, đương nhiên cũng không thể thắng nổi Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên lại hỏi:

- Võ công của ngươi và Lý Xuân Hoa không biết hai ngươi hơn kém bao nhiêu?

Âu Dương Hải biết rằng Cô Lâu Thiên Tôn nham hiểm vô cùng, có lẽ hắn lại nghĩ ra kế độc gì để ám toán mình, bèn quát lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn, ngươi đừng có làm bộ nữa, nếu ngươi không mau nói ra tin tức của Lý Xuân

Hoa thì đừng trách ta đấy.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Âu Dương Hải, ngươi nghe kỷ đây, ta nói cho ngươi, đương kim thiên hạ võ lâm chỉ có Cổ Lâu Thiên Tôn ta là độc tôn, nếu ngươi không tin lời của ta, ngươi hãy thử nghĩ xem, năm xưa lão phu và Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng động thủ, có lúc nào là dốc toàn lực đâu...

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, nghĩ thầm:

"Phải rồi! Tính tình tên ma đầu này giảo quyệt, mỗi lần hắn cùng người động thủ vô luận là võ lâm cái thế thiên hạ Lâm Nguyệt Hồng, hoặc là mình, hình như hắn đều dùng ngang sức đối phương, chỉ bình thủ với người mà thôi, chẳng lẽ Cô Lâu Thiên Tôn có võ công tinh thâm mà giấu không lộ ra hay sao?".

Lúc này lại vang lên giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn:

- Nhưng võ công một phái mà Cô Lâu Thiên Tôn ta kỵ nhất, là võ học của Âm Dương Cốc, trừ võ học Âm Dương Cốc ra, không có bất kỳ một võ công một phái nào mà ta chưa học qua. Chiêu Ngân Hà Đàn Huyền vừa rồi của ngươi hình như có gốc rễ với võ công Âm Dương Cốc...

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, buột miệng hỏi:

- Cái gì? Chiêu võ học của ta và võ học Âm Dương cốc có gốc rễ hay sao?

Nguyên Âu Dương Hải dù được kỳ thư võ học một đời của Độc Kiếm Ma, nhưng bên trong cũng không ghi rõ lai lịch tên tuổi của Độc Kiếm Ma, lúc này nghe Cổ Lão Thiên nói chiêu Ngân Hà Đàn Huyền và võ học Âm Dương Cốc có gốc gác, không khỏi buột miệng hỏi, bởi vì chàng đối với vị kỳ nhân Độc Kiếm Ma có rất nhiều tâm lý hiếu kỳ.

Lúc Cô Lâu Thiên Tôn nói, mắt nhìn chăm chú vào Âu Dương Hải, lúc này thấy chàng có vẻ xúc động, trong bụng mừng thầm, hắn cố ý mỉm cười thần bí, nói:

- Đâu chỉ gốc gác thôi đâu, thực ra có thể nói Âm Dương Cốc có một bí mật khôn lường.

Âu Dương Hải thực sự đã bị những lời nói kỳ lạ của Cổ Lão Thiên dẫn vào cảnh giới hiếu kỳ, là người ai mà chẳng có tâm lý hiếu kỳ. Nhưng, trong lòng Âu Dương Hải căm hận hắn, lúc này không mở miệng hỏi hắn những chuyện có liên quan đến Âm Dương Cốc, kỳ thực Âm Dương Cốc này trong đầu của các nhân vật võ lâm giang hồ đương thời, là một nơi mù mịt, ghê rợn.

- Hừ, Cổ Lão Thiên, ngươi nói quá nhiều rồi đó, tóm lại ngươi nên nói bọn Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp ở đâu đi thì hơn.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Lý Xuân Hoa, ồ cô gái đáng thương ấy từ khi ngươi mất tích, nàng đã ở luôn ở bên bờ Thiên Kiếm Đàm chờ đợi ngươi.

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh, hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Thật có chuyện ấy hay sao? Thế thì bọn Lý Xuân Hồng, Công Tôn Lạp đâu?

Âu Dương Hải nghe nói Lý Xuân Hoa vì mình sau khi mất tích, ở mãi bên bờ Thiên Kiếm Đàm trong lòng bồi hồi xúc động, chàng vụt nhớ lại chuyện Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng ở mãi nơi đó đợi phụ thân chàng, chàng thật sự sợ Lý Xuân Hoa vì chờ đợi mình mà giống như Lâm Nguyệt Hồng phát điên.

Cô Lâu Thiên Tôn thấy vẻ ngẩn ngơ như trong mộng của Âu Dương Hải, cố ý ngẩng đầu lên nhìn trời, Âu Dương Hải thấy vậy vội hỏi:

- Cổ Lão Thiên sao ngươi không nói? Ngươi nói mau đi!

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Ngươi đừng sốt ruột, Lý Xuân Hoa vẫn khoẻ, nàng không như Lâm Nguyệt Hồng đâu. Ngươi hỏi Lý Xuân Hồng ư? Từ khi nàng thất tình, chẳng hề thấy xuất hiện trên giang hồ võ lâm nữa, hành tung không rõ…

Âu Dương Hải bị Cổ Lão Thiên nói đúng gan ruột của mình, mặt chàng hơi đỏ, nhưng chàng cảm thấy kỳ quái, vì sao những chuyện riêng của bọn mình mà Cô Lâu Thiên Tôn lại tỏ tường như vậy.

Cô Lâu Thiên Tôn hơi ngừng một lát, lại nói:

- Đến như Công Tôn Lạp, trong ba năm hắn thật sự có công, hắn đã phát dương Thanh Đạo Minh trở nên có tiếng tăm, đáng tiếc rằng công lao của hắn trong ba năm đã đổ xuống sông biển hết rồi.

Âu Dương Hải nghe vậy, trước mắt lại hiện ra những thi thể đầy máu me lúc nãy lửa giận bốc lên, quát lớn:

- Cổ Lão Thiên, món nợ ngươi tàn sát Thanh Đạo Minh, ta thề phải rửa sạch.

Cô Lâu Thiên Tôn nghe vậy hừ một tiếng nói:

- Với khả năng của ngươi, suốt đời cũng đừng mong báo được thù này.

Âu Dương Hải giận dữ nói:

- Ngươi nói ta không thể báo được mối huyết hải thâm thù này, thế thì ngươi đợi xem đây.

Cô Lâu Thiên Tôn bỗng cười vang lừng, nói:

- Buồn cười, thật buồn cười. - Hừ, buồn cười cái gì? Âu Dương Hải giận dữ quát hét, một luồng kình khí quét tới Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn di động thân hình ba bước, tránh khỏi chưởng lực này, quát lên:

- Âu Dương Hải...

Tiếng quát của Cô Lâu Thiên Tôn đầy rẫy uy nghiêm, Âu Dương Hải bất giác thu lại luồng kình đạo sắp phóng ra.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Âu Dương Hải, ngươi cho rằng những người chết của Thanh Đạo Minh là do ta giết phải không?

Âu Dương Hải nói:

- Cái gì, họ không phải ngươi giết hại, hừ hừ! Võ lâm giang hồ ngày nay, lại còn có ai tàn khốc ác độc như ngươi? Nếu ngươi không làm ra chuyện thê thảm này thì còn có người nào làm ra? Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên phát ra tiếng thở dài thê lương, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi biết rằng Cổ Lão Thiên ta và ngươi cùng với chị em Lý Xuân Hoa vẫn là tình sư đồ, dù cho bao nhiêu sự tình gây ra trở mặt thành thù, nhưng Cổ Lão Thiên ta đối với các ngươi, thực sự hãy còn tồn tại một chút tình thầy trò, nếu không, ba người các ngươi đã chết dưới tay ta từ lâu rồi.

Âu Dương Hải không chút cảm kích nói:

- Hừ, Cổ Lão Thiên, ngươi đừng có nói năng cảm động như vậy, Âu Dương Hải ta đã sớm biết chuyện sát hại cha mẹ ta... Kỳ thực vạn sự trong thế gian, lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà không lọt, nếu muốn người ta không biết, trừ phi đừng làm, cuối cùng cũng sẽ có một ngày sự bại thân vong cho coi...

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói: - Chuyện cũ đã qua, nhai lại làm gì? Ha ha ha ha... Thi thể cha mẹ ngươi đã băng lạnh rồi, Cổ Lão Thiên ta cũng đã sắp chết... Việc khi xưa, Cổ Lão Thiên cả đời dám làm dám chịu, vô luận lúc nào ngày nào, ta cũng vẫn chờ đợi người đến đòi nợ...

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên trầm giọng nói:

- Nhưng hôm nay ta nói với ngươi là vào lúc xế chiều. Thanh Đạo Minh đã bị người chém giết tàn

khốc, chính là một lần tàn sát đầu tiên của người trong Âm Dương Cốc với giang hồ võ lâm đó.

- Cái gì? Người trong Âm Dương Cốc đã làm?

Âu Dương Hải thất kinh hỏi.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Ngươi không có thất cây cờ Âm Dương cô lâu kỳ cắm trên tảng đá sao?

Một câu nói làm Âu Dương Hải sực nhớ lại cây cờ kinh tâm động phách kia, chàng bất giác quay đầu nhìn.

Ai ngờ vừa nhìn chàng giật mình đánh thót, lá cờ ngoài hai mươi mấy trượng đã không thấy nữa.

Nên biết rằng đêm nay trăng sáng vằng vặc, sao trời lung linh, những gì xảy ra trong vòng ba mươi trượng với mục lực của Âu Dương Hải vẫn nhìn thấy rõ rành, nhưng lá cờ kia đã biến mất tự hồi nào.

Âu Dương Hải vô cùng nghi hoặc, hú một tiếng, phi thân nhảy xuống mỏm đá chạy đến bên tảng đá, quả nhiên lá cờ Âm Dương cô lâu kỳ đã biến mất rồi.

Một luồng gió nhẹ, Cô Lâu Thiên Tôn và con vượn nhỏ cũng chạy nhanh tới.

Như vậy, trong khe núi này đã xuất hiện người thu lá cờ, nhưng với thính lực của chàng lại không thể nghe được thanh âm của người đó tới lúc nào, thật là một chuyện dị thường.

Âu Dương Hải nhìn ánh mắt của Cô Lâu Thiên Tôn, hình như hắn cũng không nhìn thấy người đến thu lá cờ.

Âu Dương Hải và Cô Lâu Thiên Tôn đứng lặng lẽ hồi lâu.

Cô Lâu Thiên Tôn buông một tiếng thở dài nặng nề, nói:

- Âm Dương Chi Sứ, với võ công tối cao của Tây Dương Sứ, chẳng lẽ Tây Dương Sứ đã tái xuất giang hồ rồi hay sao?

Âu Dương Hải liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, nói:

- Những người chết của Thanh Đạo Minh thật sự là do người trong Âm Dương Cốc hại chết hay sao? Nhưng có điểm đáng ngờ là Thanh Đạo Minh và Âm Dương Cốc có dây mơ rễ má thù hận gì? Đến nỗi bọn họ đều trúng độc thủ.

Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng nói:

- Người trong võ lâm giang hồ, nếu muốn gây chuyện với người thì cần gì phải thù với hận, thực ra ngươi và Âm Dương tam sứ sao lại nói rằng không có thù oán?

- Ba năm trước ở Thiên Kiếm Đàm, chẳng phải ngươi đã quyết đấu một trận với đạo nhân áo xám Đông Dương Sứ trong Âm Dương tam sứ đó sao?

Âu Dương Hải nghe nói, nghiến răng nói:

- Được, Âm Dương Cốc, Âu Dương Hải này và các ngươi thề không đội trời chung.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi không cảm thấy kẻ thù của ngươi nhiều quá hay sao?

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, thầm nghĩ:

"Phải rồi! Ta phóng mắt nhìn ra giang hồ hình như mỗi một cao thủ võ lâm đều có mối huyết thù không thể giải được với ta. Thiếu Lâm phái, Cô Lâu hung thủ Cô Lâu Thiên Tôn, Bạch Hoàng Giáo, Dao Trì Ma Nữ, Vân Trung Nhạc, Hồng Yến Tử Diêu Huân Muội... Nay lại còn thêm Âm Dương Cốc nữa. Thật là đơn thân thế cô, bốn phía đều là kẻ thù...".

- Ôi!...

Âu Dương Hải nghĩ đến đây bất giác cất tiếng thở dài thê lương, cảm khái vô hạn...

Cô Lâu Thiên Tôn cười nhạt vẻ khinh miệt, hắn lại lên tiếng:

- Ngươi hãy còn trẻ lắm, không ngờ kẻ thù của ngươi lại còn nhiều hơn kẻ thù của ta nữa, hình như người trong thiên hạ đều chống đối lại với ngươi...

Âu Dương Hải nghe vậy nổi giận quát:

- Cổ Lão Thiên, ngươi câm miệng lại cho ta, hừ! Hễ là ai có thù hận với Âu Dương Hải này thì bất cứ một người nào cũng đừng mong thoát khỏi sự báo phục của ta.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Âu Dương Hải ngươi có bao nhiêu năng lực để đối phó với kẻ thù khắp thiên hạ?

Nội chỉ có một Âm Dương cốc thôi cũng đủ cho ngươi mất mạng rồi. Âu Dương Hải vụt nhớ lại trận ác đấu với đạo nhân áo xám ở Thiên Kiếm Đàm và chuyện lá cờ bỗng nhiên mất tích! Đủ để thấy

người trong Âm Dương Cốc thật ghê gớm. Nhưng Âm Dương Cốc là một tổ chức gì, không ai biết.

Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói:

- Cổ Lão Thiên, có phải ngươi biết bí mật tổ chức Âm Dương Cốc không, nếu ngươi có thể nói ra, Âu Dương Hải này...

Cô Lâu Thiên Tôn cười vang, cắt ngang lời Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, ta đang muốn bắt tay hợp tác với ngươi cùng chống lại ngọn lửa hung tàn Âm Dương Cốc, nếu ngươi đồng ý, ta sẽ nói hết những bí mật về Âm Dương Cốc cho ngươi.

Âu Dương Hải cười lớn, nói:

- Cổ Lão Thiên, ta lại hợp tác với ngươi ư?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Lợi hại tương quan, ta tin rằng ngươi sẽ hợp tác với ta. Nên biết rằng không chỉ bản thân của Âm Dương Cốc thần bí khó giải, mà còn thế lực to lớn của nó nữa, trong đó ai ai võ công cũng cao cường, chỉ nội Âm Dương tam sứ của Âm Dương Cốc thôi cũng đủ cho ngươi ứng phó không nổi, huống chi Tam Dương điện chủ của Âm Dương cốc, và người thủy chung không trông thấy nữa, từ trước tới giờ chưa hề bước ra khỏi cửa Âm Dương cốc một bước, đó là Âm Dương cốc chủ...

Này Âu Dương Hải, nếu ngươi đáp ứng cùng với ta hợp tác chống lại người của Âm Dương Cốc, đến ngày thành sự. Cổ Lão Thiên này sẽ đợi báo thù cũng chưa muộn. ö ngươi như thế nào, sau khi nghĩ kỷ rồi hãy trả lời. Bây giời thứ cho ta còn có việc khác, phải cáo từ đây, chúng ta sẽ còn gặp lại.

Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên, một người đầy thần bí, kỳ quặc, nham hiểm, tàn khốc, mà lại giống như nhân từ, trang nghiêm, chính khí lẫm liệt, sau khi nói xong rồi, khẽ chắp tay hành lễ rồi thân người biến mất trong đêm tối.

Chỉ còn lại Âu Dương Hải với bao sầu tư, hoài nghi bất định, đứng ngẩn ngơ chỗ cũ.

Một làn gió nhẹ thổi tới, Âu Dương Hải cảnh giác quay phắt lại nhìn...

Dưới ánh trăng sao, ngoài ba trượng có một người râu dài phất phơ, mặt mũi hiền lành, tay cầm một lá cờ thiết kỳ màu đen tung bay theo gió.

Lá cờ này chính là lá cờ Âm Dương cốc Cô Lâu Kỳ hồi nãy cắm trên tảng đá.

Mà người cầm lá cờ này chính là người Âu Dương Hải vô cùng quen biết.

Âu Dương Hải buột miệng kinh hãi kêu lên "Thiên Sơn Thiền Sư".

Nguyên người cầm lá Âm Dương Cô Lâu Kỳ là một vị hoà thượng, hoà thượng này chính là sư huynh của chưởng môn Thiên Minh phái Thiếu Lâm ngày nay. Người đã từng chỉ dẫn võ công cho Âu Dương Hải khi xưa, đó chính là "Thiên Sơn Thiền Sư". Vị thần tăng Thiên Sơn trước giờ chưa bước ra giang hồ một bước, rất hiếm khi ra khỏi tiểu viện nhỏ trong chùa Thiếu Lâm bao giờ, mà đêm nay lại xuất hiện ở đây. Đôi mắt Âu Dương Hải bùng lên tia lửa, run run hỏi:

- Lão tiền bối, người tham dự vào cuộc chém giết này, không biết có...

Thiên Sơn thiền sư nói:

- Lão nạp đã hơn bốn mươi năm không khai sát giới, những người chết của Thanh Đạo Minh, lão nạp không có tham gia.

Âu Dương Hải cười lớn nói:

- Được! Được! Vãn bối luôn nhận định có ân trả ân, có oán trả oán, Âm Dương Cốc đã giết mấy trăm nhân mạng của Thanh Đạo Minh. Âu Dương Hải này cũng sẽ hồi kính Âm Dương cốc.

Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải, lão nạp phụng kiến ngươi không nên mạo hiểm đi Âm Dương cốc, không phải lão nạp nhiều lời, khi ngươi hãy còn chưa mò được một chút bí mật về Âm Dương cốc thì ngươi đã toi mạng rồi.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Lão tiền bối bao ngôn tương cáo, vãn bối cảm ơn bất tận, nhưng Âu Dương Hải này từ lâu đã đặt chuyện sinh tử ra bên ngoài rồi, trừ phi vãn bối bỏ thây nơi đây, còn không sớm muộn gì vãn bối cũng sẽ tới Âm Dương cốc.

Thiên Sơn thần tăng nghe vậy hơi biến sắc, nói:

- Âu Dương Hải, nếu ngươi muốn đi Âm Dương cốc thì trước tiên phải để cho lão nạp khảo nghiệm võ công đã.

Âu Dương Hải nghe vậy cũng biến sắc, nói:

- Lão tiền bối, vãn bối xin người đừng làm như vậy, vãn bối không bao giờ dám lãnh giáo tiền bối võ công. Thiên Sơn thần tăng nói:

- Ngươi muốn đi Âm Dương cốc, trước tiên phải đánh ngã được Âm Dương tam sứ, nếu không thì

vĩnh viễn không thể bước vào Âm Dương cốc một bước.

Âu Dương Hải hỏi:

- Như thế là thế nào? Vãn bối ngu muội, không thể hiểu được ý đó. - Ngươi đã muốn vào Âm Dương cốc thì khó tránh khỏi bị người đột kích, võ công của ngươi bình thường, há chẳng phải bỏ mạng ngay lập tức ở trong cốc. Bây giờ ngươi tiếp lão phu ba lá cờ, nếu ngươi tiếp không được lão phu ba lá cờ thì ngươi đừng có mong đi Âm Dương cốc.

Khí huyết của Âu Dương Hải bừng bừng, nghĩ bụng:

- Âu Dương Hải này nếu tiếp không được ba lá cờ của ông thì hà tất ra giang hồ làm gì nữa, đừng nói ba lá cờ, mười ba lá ta cũng tiếp được.

Âu Dương Hải nghĩ vậy, bèn nói:

- Lão tiền bối, người đã nói như thế, vãn bối cung kính bất như tòng mệnh, kính thỉnh phát chiêu đi!

Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói:

- Ba lá cờ của ta, lực đạo đủ rung chuyển núi non, ngươi cứ rút trường kiếm ra, để tránh tiếp không được một chiêu.

Âu Dương Hải nói:

- Đầu tiên vãn bối dùng tay không tiếp một chiêu thử xem.

Thiên Sơn thần tăng nghe vậy biết chàng rất quật cường, cao ngạo bèn không nói thêm nữa, lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ trong tay dùng một chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" từ từ quét tới Âu Dương Hải.

Chiêu quét này đến không một tiếng động không nghe thấy một tiếng gió nào, dường như không có một chút kình lực, Âu Dương Hải cho rằng chiêu thứ nhất là hư chiêu của Thiên Sơn, quan trọng là chỗ biến hoá tiếp theo, cho nên Âu Dương Hải không né, hai đạo mục quang loang loáng nhìn vào chiêu thức đánh tới.

Ai ngờ lúc Âm Dương Cô Lâu Kỳ sắp sửa đến gần ba thước thì đột nhiên luồng tiềm lực cực lớn hiếm thấy xưa nay áp đến người Âu Dương Hải đến không kịp thở, hô hấp bị bế tắc.

Âu Dương Hải kinh thầm, chân khí tiềm phục trong thân thể đã mau chóng vận ra song chưởng.

"Hây" một tiếng quát lớn, song chưởng chụp vào cán cờ quét tới.

Bỗng nghe Âu Dương Hải hự một tiếng, hai vai chàng lắc lư, lùi lại một bước.

"Vù", một luồng kình phong xé gió ào tới, rắc rắc rắc, một loạt tiếng răng rắc vang lên.

Âu Dương Hải biết rằng sau lưng mình ba bốn cây tùng gãy gục liên tiếp.

Uy lực kình phong kinh người này làm cho Âu Dương Hải kinh hãi thất sắc.

Thiên Sơn thần tăng thấy Âu Dương Hải tiếp thẳng một đòn, hơi động dung, thần tăng vẫy cổ tay, Âm Dương Cô Lâu Kỳ móc lên trên, cấp công hồi khứ, "phực" một tiếng, kỳ chiêu lại xuất thủ.

Chiêu cờ thứ hai từ chậm biến thành nhanh, vừa xuất thủ lập tức nghe tiếng gió rít ghê người. Âu Dương Hải đã biết Thiên Sơn thần tăng thật là một người lợi hại, chàng không dám chậm trễ, vận khí đan điền, bão nguyên thủ nhất, tay trầm vai ngay, thấy thế cờ vụt tới, song chưởng phóng ra!

"È!" một tiếng kêu kinh ngạc, thân người Âu Dương Hải bị một luồng đại lực từ lá cờ truyền sang hất cho đến nỗi hai chân phải động, bắn vọt lên mấy thước cao. Hai chiêu giao tiếp, Âu Dương Hải đã cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo vô cùng, đang còn ở trên không, Âu Dương Hải mau chóng rút kiếm ra.

Khi thân hình chàng vừa rơi xuống đất, Thiên Sơn thần tăng tiếp lên một bước, chiêu cờ thứ ba liền xuất thủ.

Chiêu này, cán cờ, lá cờ phiêu động, phát ra tiếng gió cực lớn, chỉ nhìn cũng đủ biết chiêu thứ ba so với hai chiêu trước, sức mạnh còn hùng hậu hơn.

Âu Dương Hải đứng tấn mã bộ, tay cầm kiếm điểm vào chiêu cờ đánh tới.

"Soạt!" một tiếng, tiếp đó, "rắc!" một tiếng!

Trường kiếm trong tay Âu Dương Hải đã chém rách lá cờ, nhưng chàng cảm thấy hổ khẩu bàn tay đau nhói, trường kiếm đã gãy đứt đoạn.

Một luồng tiềm lực chấn động làm cho Âu Dương Hải liên tiếp lùi lại ba bước, miệng phun ra một bụm máu tươi.

Khóe miệng Âu Dương Hải rỉ máu, chàng đưa mắt nhìn trường kiếm trong tay, thanh trường kiếm đã cụt ngủn, mặt chàng phủ làn sương lạnh.

Thiên Sơn thần tăng thâu lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ lại, đưa mắt nhìn vầng mặt trời đỏ thêu trên lá cờ đã bị rách toạc mấy mươi đường, thần tăng khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi đã tiếp được ba chiêu cờ của ta, nội lực của ngươi lão nạp bình sinh hiếm thấy.

Trên mặt Âu Dương Hải hiện vẻ bi thương run run hỏi:

- Lão tiền bối, Âm Dương cốc hãy còn có người võ công cao hơn tiền bối ư?

Thiên Sơn thần tăng nói:

- Võ công của Âm Dương cốc thần bí lạ lùng mênh mông như biển, lão nạp võ công bậc này, trong Âm Dương cốc bất quá chỉ là nhân vật hạng hai mà thôi, ôi lão nạp thực sự đã già rồi.

Thiên Sơn thần tăng nói đến đây, rồi chầm chậm cất bước, biến mất vào trong khe núi.

Âu Dương Hải từ khi nghe Thiên Sơn thần tăng nói đến trong Âm Dương cốc bất quá chỉ là nhân vật hàng thứ hai, chàng bi thương trong lòng, ngẩn nhìn thanh kiếm gãy trong tay đến xuất thần.

Lúc này trong bóng đêm nơi khe núi, có một bóng người từ từ đi tới. Người ấy đi tới trước mặt Âu Dương Hải cúi xuống nhặt đoạn kiếm gãy rơi trên mặt đất, quả nhiên như sở liệu của hắn, thanh trường kiếm đã gãy của Âu Dương Hải lại là một thanh kiếm bằng tre.

Người ấy cất tiếng nói:

- Thật là kinh hãi, xem ra võ công của Âu Dương Hải ngươi đã đạt đến trình độ thượng thừa, đã có thể dùng kiếm tre đâm xuyên sắt đá, nội lực như thế này, giang hồ võ lâm ngày nay còn có ai có được công lực như thế?

- Cổ Lão Thiên, ngươi trở lại đây làm gì?

Âu Dương Hải ngước nhìn người vừa nói, hắn là Cô Lâu Thiên Tôn.

Cô Lâu Thiên Tôn bật cười ha hả, nói:

- Âu Dương Hải, không ngờ công lực của ngươi ba năm nay càng lợi hại hơn ta sở liệu, cung hỉ cung hỉ.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Hừ! Ba chiêu của Thiên Sơn thần tăng ta cũng tiếp không được, lại còn nói anh hùng cái nỗi gì.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Ha ha, kẻ thắng không kiêu, người bại không nản, thật là anh hào một đời, là tư cách của một đại hiệp. Âu Dương Hải, nếu thêm thời gian nữa, về sau nhất định ngươi sẽ hơn lão phu không biết bao nhiêu lần.

Âu Dương Hải trầm giọng quát:

- Cổ Lão Thiên, cao thủ của Âm Dương cốc chắc ngươi rõ lắm!

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Phóng mắt nhìn ra võ lâm giang hồ, những người có thể biết tường tận về Âm Dương cốc, có thể nói là đã hiếm lại càng thêm hiếm. Nhưng mà lão phu cũng biết được một chút, có phải ngươi muốn hỏi ta trong Âm Dương cốc có bao nhiêu người võ công cao hơn Thiên Sơn thần tăng, phải không?

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm:

"Người này thật là lợi hại, biết ngay được tâm ý của ta.".

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả, nói:

- Thực ra, lão phu rất tin tưởng vào sức của hai chúng ta, nếu chúng ta cùng chống lại Âm Dương cốc, dù cho chúng có bao nhiêu người võ công cao hơn Thiên Sơn thần tăng, chúng ta cũng có thể đối phó, ha ha. Chắc là trong ba chiêu Kỳ pháp, Thiên Sơn thần tăng đã tiêu hao hết toàn lực rồi, nhất là một chiêu cuối cùng, bị kiếm thế hùng hậu của ngươi đã làm chấn thương nội tạng, nếu không thì Thiên Sơn thần tăng sẽ không dễ gì tha ngươi mà đi như vậy. Thiên Sơn thần tăng nói với ngươi: "Võ công của ta trong Âm Dương cốc chỉ là nhân vật hạng hai", đó cũng chưa nói hết, Thiên Sơn chính là Âm Dương cốc tam đại nguyên lão, từng nhậm chức thủ lĩnh Âm Dương tam sứ, địa vị Tây Dương sứ giả, võ công cao cường, nhất định là cao thủ hạng nhất trong Âm Dương cốc.

Âu Dương Hải nghe vậy, trong đầu chàng suy nghĩ trăm mối, chàng nghĩ:

"Mình cam nguyện hợp tác với hắn ư? Ôi! Không bằng mau đi gấp Thiên Kiếm Đàm gặp Lý Xuân Hoa rồi hãy quyết định". Cô Lâu Thiên Tôn dường như đoán được tâm ý của Âu Dương Hải, cười ha hả nói:

- Chuyện hợp tác này cũng bất tất phải vội, đợi người quyết định xong rồi hãy nói cũng chưa muộn, ha ha, lão phu phải đi đây, nếu có chuyện gì, lão phu ở tòa trang viện dưới núi Cửu Cung hầu giá.

Nói xong, Cô Lâu Thiên Tôn thật sự đã bỏ đi.

Trăng sáng vằng vặc, bây giờ là giờ tý...

Âu Dương Hải và con vượn nhỏ đào một cái hố lớn trong khe núi, đem những xác chết hợp táng trong ấy, phía trên lập một tấm mộ bia, khắc: "Thanh Đạo Minh ba trăm mười sáu vị chính nghĩa tranh đấu bị hại ở tay người trong Âm Dương cốc".

"Hồng Võ đàn chủ Âu Dương Hải lập".

Âu Dương Hải dùng Tử Vi Kiếm chặt một cây tre già, đẽo thành một thanh kiếm tre, xong chàng và con vượn nhỏ nhảy lên ngựa, rời khỏi tổng đàn Thanh Đạo Minh.

Nên biết rằng Âu Dương Hải trong ba năm, chàng đã đạt đến công lực của Độc Kiếm Ma khi xưa dùng tre làm kiếm, cho nên bây giờ lúc nào chàng cũng chuẩn bị một thanh kiếm tre.

* * * Hai giờ sau khi Âu Dương Hải đi khỏi...

Trong khe núi lại vang lên tiếng vó ngựa, một con thần câu bạch mã phóng đến.

Trên ngựa là một thiếu phụ áo xanh một tay nàng phi ngựa vào trong cốc, khi nàng nhìn thấy trong cốc chỉ là một cảnh tượng hoang tàn chết chóc, trên mặt nàng vụt thay đổi thần sắc.

Thiếu phụ áo xanh một tay ấy chính là Lý Xuân Hoa, nàng đưa mắt nhìn khắp những vết máu khắp nơi trong cốc, mặt nàng hiện ra vẻ khẩn trương, lo lắng, run rẩy kêu lên: "Công Tôn đại hiệp, Công Tôn minh chủ".

Đương nhiên, trong cốc không có một tiếng trả lời nào, đột nhiên nàng liếc thấy nấm đất gồ lên bên ao nước, nàng vội vã chạy qua!

Tấm bia mộ mà Âu Dương Hải đã lập hiện ra trước mắt nàng.

Nhìn trên mộ bia, chuyện toàn quân của Thanh Đạo Minh đều bị giết làm nàng vô cùng phẫn nộ, nhưng phía dưới lại khắc ba chữ "Âu Dương Hải", làm nàng xúc động rơi nước mắt.

"Âu Dương Hải! Chàng... chàng trở về rồi!... Đây có phải là giấc mơ không? Phải không?...

"Chàng trở về rồi, tất cả sẽ tốt thôi, tất cả sẽ tốt thôi!..."

Lý Xuân Hoa xúc động vô cùng, chỉ qua giọng nói run run của nàng cũng có thể hiểu được.

Nguyên là Lý Xuân Hoa từ khi đứa con yêu quý bị nữ nhân áo lục Âm Dương cốc Tam Dương điện chủ bắt đi, nàng trải qua một phút suy nghĩ, nghĩ rằng, trước tiên, phải thương lượng với Công Tôn Lạp, rồi hãy quyết định sau.

Cho nên nàng đi gấp một đêm, qua một ngày một đêm thì đến đây, ai ngờ nơi đây đã trở nên khác hẳn, nhưng bởi vì nàng biết rằng tin tức Âu Dương Hải tái xuất võ lâm, tin tức này đã trấn áp được sự giận dữ của nàng, phải biết rằng ba năm nay Lý Xuân Hoa mong chờ Âu Dương Hải đến mức nào.

Một khi Âu Dương Hải còn sống ở trên đời, nàng cảm thấy sự tình dù có to lớn đến mấy cũng có thể giải quyết được.

Ôi, Âu Dương Hải, sao chàng nỡ nhẫn tâm bỏ đi ba năm...

"Quá chậm rồi, quá chậm rồi, chàng có biết Tiểu Linh của chàng đã bị người bắt đi không?"

Tình cảm xúc động của Lý Xuân Hoa dần dần bình tĩnh lại, nàng suy đoán Âu Dương Hải nhất định là vừa rời khỏi đây không lâu, có thể chàng sẽ đi đến Thiên Kiếm Đàm.

Suy nghĩ xong, Lý Xuân Hoa lập tức nhảy lên ngựa, lại nhắm hướng Thiên Kiếm Đàm phóng đi...

Lúc này Âu Dương Hải phi ngựa đi qua núi, chàng không đi theo đường lên núi Cửu Cung Sơn mà đi theo đường lớn đến một toà thành. Bởi vì chàng nghe nói Lý Xuân Hoa ở mãi bên Thiên Kiếm Đàm, thì nghĩ: "Ba năm nay, Xuân Hoa nhất định cô đơn, tẻ lạnh vô cùng, ôi! Quả thực ta đã không phải với nàng, lần này nhất định ta phải an ủi nàng, bù đắp cho nỗi đau khổ ba năm nay của nàng".

Chàng đi vào thành mua cho Lý Xuân Hoa rất nhiều vật dụng mà nữ nhân dùng, cũng do đó mà chàng và Lý Xuân Hoa đã lệch đường...

Ánh dương quang gay gắt, Âu Dương Hải phi ngựa dưới trời nóng bức ban trưa, chàng tính rằng vào lúc mặt trời lặn sẽ đến Thiên Kiếm Đàm.

Con ngựa mà Âu Dương Hải cưỡi là con thần câu đệ nhất thiên hạ, nhưng qua nhiều giờ chạy, trên lưng thần câu cũng vã mồ hôi.

Trong lòng Âu Dương Hải cảm thấy bất nhẫn, chàng giục ngựa đi chậm lại, đến một nơi rậm mát cái khe suối chảy, dừng lại nghỉ ngơi.

Âu Dương Hải dùng tay vốc nước suối rửa mặt, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Đột nhiên trong tiếng gió văng vẳng một tiếng kêu thê lương:

- Âu Dương Hải... chúng ta vĩnh viễn không có ngày gặp nhau nữa...

Âu Dương Hải giật mình, tập trung tinh thần lắng nghe lần nữa...

Gió nhẹ phảng phất, nhưng không còn nghe tiếng kêu nào nữa...

Chẳng lẽ tai mình nghe lầm? Hay là do quá nhớ mong Lý Xuân Hoa mà gây nên...

Âu Dương Hải chợt hỏi:

- Viên huynh, huynh có nghe tiếng người kêu không?

Con vượn nhỏ gật đầu nói:

- Có! Hình như cách đây nửa dặm. - È, đi, chúng ta mau đi qua đó.

Âu Dương Hải vụt nhìn thấy bên bờ suối có cắm một lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ bay phần phật trong gió.

Bên dưới lá cờ, có mười mấy xác chết nằm ngổn ngang.

- Hừ! Không ngờ người trong Âm Dương cốc lại đến đây hành hung! Âu Dương Hải tung mình nhảy một cái, đã đạp xuống bên cạnh lá cờ, chàng đưa tay sờ thử những người chết, tuy thân thể họ hãy còn chưa cứng, nhưng lồng ngực mỗi người đều đã ngừng đập, rõ rành là đã chết rồi, nhưng tiếng kêu mới rồi là ở đâu ra?

"È!" Âu Dương Hải đột nhiên trông thấy một lùm cỏ cách bảy tám trượng, hình như có người...

Âu Dương Hải tung mình đến trước lùm cỏ...

Đưa mắt nhìn, Âu Dương Hải bỗng lặng người...

Nằm trong lùm cỏ là một thiếu phụ áo xanh, cánh tay trái đã cụt, khắp người máu tươi, vết thương ngang dọc khắp mình, áo rách nát.

Gương mặt thiếu phụ này trong mắt Âu Dương Hải sao mà quen thuộc.

"Nàng là Xuân Hoa ư? Nàng là Xuân Hoa!"

Âu Dương Hải nhất thời đứng sững người ở đó.

Đột nhiên thiếu phụ cựa quậy, tuy không dậy được, nhưng trong miệng lại phát ra tiếng kêu yếu ớt:

Âu Dương Hải, chỉ hận rằng ta không thể gặp mặt chàng...

"Ôi không phải Lý Xuân Hoa thì còn là ai?".

Lần này Âu Dương Hải đã nghe rõ chàng đã ôm xốc lấy thân mình nàng, run run kêu lên:

- Xuân Hoa... Xuân Hoa... ta... ta là Âu Dương Hải... ta là Âu Dương Hải.

Thiếu phụ một tay áo xanh, mở bừng đôi mắt, nhìn Âu Dương Hải, nói: - Hoá ra chàng đã ở âm cảnh rồi, ôi! Thiếp cho rằng chàng thật sự hãy còn sống chớ? Rất... rất tốt, dù là ở âm cảnh, chúng ta vẫn tương kiến, sau này chàng đừng lìa xa thiếp, thiếp rất vui sướng, có điều... có điều là Tiểu Linh, Tiểu Linh đáng thương... không ai chăm sóc nó... Ôi, nữ nhân áo lục... Tuyệt thu cổ kim...

- Xuân Hoa, Xuân Hoa... đây là chuyện gì vậy, chúng ta hãy còn ở trên nhân gian, nàng chưa chết,

ta cũng chưa chết, Tiểu Linh là ai, Tiểu Linh là ai vậy?

Người thiếu phụ một tay này chính là Lý Xuân Hoa từ tổng đàn Thanh Đạo Minh đuổi theo Âu Dương Hải. Nàng nghĩ đến đây đã trúng độc thủ, địch nhân tuyệt nghệ bất phàm, chỉ qua vài chiêu giao đấu nàng đã trúng một chưởng và bị ám khí kịch độc, e rằng mạng sống khó có thể duy trì. Lúc này Âu Dương Hải thấy Lý Xuân Hoa ở trong tình trạng thập phần nguy hiểm, trong lòng rối tung, qua lối để tóc và ăn mặc của Lý Xuân Hoa chàng nhớ Lý Xuân Hoa là một thiếu nữ như hoa như ngọc, sao lại trở thành một thiếu phụ, chẳng lẽ trong ba năm nay nàng đã lấy một ai đó? Nếu không sao nàng lại gọi Tiểu Linh, Tiểu Linh là ai?

Chương 23: Cuộc Đối Thoại Của Những Kẻ Thù Nhau

Lý Xuân Hoa nghe tiếng gọi của Âu Dương Hải, đôi mắt nàng mở thật lớn, nói:

L

- Âu Dương Hải, đây là thực sự ư? Chàng? chàng? chàng hãy còn sống? Ôi! Nhưng thiếp sắp chết rồi, điều này không quan hệ, chỉ cần chàng còn sống là thiếp an tâm rồi, Tiểu Linh cũng có người chăm sóc! Ô! Tiểu Linh đâu?

Nó là con trai của chàng đấy! Âu Dương Hải, chàng chắc không biết thiếp đã sinh cho chàng một đứa con trai.

Âu Dương Hải bây giờ thiếp có lời dặn dò chàng, sau khi thiếp chết rồi, Tiểu Linh sẽ không có mẹ, nhưng chàng có thể đi tìm Xuân Hồng muội muội, gọi nàng trở về, thay cho thiếp làm mẹ Tiểu Linh.

Nguyên là Lý Xuân Hoa từ khi Lý Xuân Hồng ôm mối oán tình bỏ đi, nàng lúc nào cũng không ngớt tự trách mình. Nàng mong nhớ Lý Xuân Hồng không kém gì mong nhớ Âu Dương Hải.

Những lời nói của Lý Xuân Hoa làm cho Âu Dương Hải vừa buồn vừa vui.

- Ôi chao! Không ngờ ta có con trai. Nhà Âu Dương ta đã có người tiếp tục hương hỏa rồi!

Xuân Hoa, Xuân Hoa, nàng sẽ không chết, nàng đừng chết, ta quá vui, nàng đã sinh con trai cho ta. Xuân Hoa, Xuân Hoa! Nàng hãy cố gắng một chút, trước hết ta sẽ trị liệu vết thương cho nàng.

Lý Xuân Hoa cảm thấy từ trong lòng bàn tay Âu Dương Hải, truyền qua luồng nhiệt lưu ấm nồng, tinh thần của nàng hơi tỉnh, lại than thở nói:

- Âu Dương Hải, thật quá nguy hiểm! Thiếp suýt chút nữa không bảo vệ được trinh tiết cho chàng...

- Xuân Hoa, nàng đừng nói nữa mà làm vọng động chân nguyên, tuy rằng thương thế của nàng rất nặng nhưng ta có thể chữa khỏi cho nàng, nàng có gì sau hãy nói.

Âu Dương Hải vừa nói vừa lấy thuốc Kim Thương dược phân ra, rắc lên vết thương trên người Lý Xuân Hoa, lại lấy từ trong yên ngựa ra một cái bình bằng bạch ngọc, bên trong chứa ba bốn chục viên thuốc màu đỏ, dốc ra hai viên cho Lý Xuân Hoa uống, rồi lập tức đưa tay điểm vào "thụy huyệt" của

Lý Xuân Hoa.

Chàng ôm lấy Lý Xuân Hoa đưa lên ngựa, con vượn nhỏ thì ngồi trên lưng con ngựa của Lý Xuân Hoa, phi thẳng đến Thiên Kiếm Đàm.

Đợi khi Lý Xuân Hoa tỉnh lại, thì đã là nửa đêm...

Một đĩa đèn dầu bên giường soi chiếu khuôn mặt hơi xanh xao tiều tụy của nàng.

Lý Xuân Hoa từ từ mở mắt, đầu tiên đập vào mắt nàng là vẻ mặt lo lắng khẩn trương đứng ngồi không yên của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải thấy nàng tỉnh lại, trên mặt lập tức lộ một nụ cười đau khổ, hỏi nhỏ:

- Xuân Hoa, nàng đã tỉnh lại rồi ư?

Lý Xuân Hoa tỉnh lại, trông thấy thần sắc Âu Dương Hải, nàng giật mình, nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ thương thế của ta cực kỳ nghiêm trọng làm cho chàng thương tâm? Nhưng lúc này ta cảm thấy thân thể trừ ra không có chân khí sung túc ra, còn thì tinh thần rất tốt, đây là nguyên nhân gì? ".

- Âu Dương Hải, sao chàng lại sầu mục khổ diện, chẳng lẽ thương thế của thiếp...

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- È! Xuân Hoa, thương thế của nàng không đáng lo ngại nữa?ta?ta Lý Xuân Hoa tuy bị trúng kiếm và chưởng rất nặng, nhưng vì nội lực của nàng thâm hậu bảo vệ được chân nguyên không tan, lại thêm Âu Dương Hải cho nàng uống "Huyết Liên tử" đây là thứ trân châu dị quả mà người luyện võ coi như không có gì quý bằng, chẳng những có thể bồi bổ chân nguyên mà còn có hiệu quả cải tử hoàn sinh.

Lý Xuân Hoa kỳ thực đâu biết rằng lúc này trong lòng Âu Dương Hải lo lắng vì không thấy đứa con yêu.

Nguyên là Âu Dương Hải nghe Lý Xuân Hoa nói: Mình có con trai, cho rằng có thể đứa con ở trong tiểu viện tại Thiên Kiếm Đàm và được tỳ nữ chăm sóc, ai dè Âu Dương Hải đến tiểu viện này lại không thấy một bóng người.Chàng xem sét kỷ lưỡng đồ trong phòng, tuy có đồ chơi trẻ con, nhưng không thấy dấu tích tỳ nữ cùng ở, lúc này Âu Dương Hải bèn lo, chàng hiểu lầm là Lý Xuân Hoa để con ở trong nhà một mình, còn nàng thì ra ngoài và phát sinh điều bất ngờ, cho nên Âu Dương Hải lập tức kêu con vượn nhỏ ra ngoài tìm kiếm Tiểu Linh, tìm khắp xung quanh núi Cửu Cung sơn xem có đứa bé không.

Con vượn nhỏ đã đi lâu rồi vẫn không thấy quay trở về, cho nên Âu Dương Hải sốt ruột lo lắng như vậy.

Đột nhiên lúc đó trên không trung có một tiếng hú từ xa bay tới gần.

Lý Xuân Hoa nghe thấy biến sắc mặt kinh hãi nói:

- Người này khinh công mau lẹ, thiên cổ hiếm thấy, nhất định là Âm Dương cốc chủ?

Âu Dương Hải thấy nàng có vẻ kinh hãi lập tức nói:

- Xuân Hoa, nàng yên tâm đó là huynh đệ của ta.

Vừa mới dứt tiếng, một tiếng gió nhỏ trong tiểu sảnh đã vang lên tiếng con vượn nhỏ, nói:

- Tứ xứ đều đã tìm khắp, ta không thấy đứa nhỏ đâu.

Ngay lúc ấy, bỗng vụt xuất hiện thân ảnh của một người mặc áo lục, che mặt. Đồng thời Cô Lâu Thiên Tôn cũng không hẹn mà đến. Họ nhìn thấy Âu Dương Hải đang ôm lấy Lý Xuân Hoa thương thế trầm trọng.

Người che mặt mặc áo lục cười ha hả nói:

- Các ngươi chưa chết?

Âu Dương Hải nghe vậy nộ khí xung thiên, nhưng vì để cứu Lý Xuân Hoa, chàng bèn đổi giọng cầu khẩn nói:

- Cô nương, chúng ta vốn không thù không oán, lúc này Lý Xuân Hoa thương thế trầm trọng, xin cô nương giúp đỡ, chữa trị thương thế cho Xuân Hoa.

Nữ nhân che mặt cười khanh khách, nói:

- Ngươi nói chuyện thật là buồn cười, vì sao ta lại phải chữa thương cho Lý Xuân Hoa chứ!

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Phu phụ tại hạ tin rằng không có oán thù với Âm Dương cốc, vì sao cô nương lại hạ độc thủ như vậy?

Âu Dương Hải nói mấy tiếng sau này, thanh âm gấp gáp, sát khí đầy mặt, thần uy vô cùng lẫm liệt.

Nữ nhân nghe chàng nói xong, đột nhiên thở dài ngẩng đầu bâng khuâng nhìn trời...

Âu Dương Hải chăm chú nhìn vào thân hình của nàng ta, chàng cảm thấy dưới vẻ mặt ma quái kia, thân mình này biết bao là mỷ diệu, hình như chàng đã từng thấy qua rồi, nhưng không thể nhớ ra là ai?

Còn Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên "È!" một tiếng ánh mắt hắn hình như lộ vẻ vô cùng khẩn trương, hốt hoảng.

Tiếng ồ này đã làm bừng tỉnh nữ nhân áo lục, nàng cười lạnh lùng nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đừng hỏi ta vì sao lại hạ độc thủ Lý Xuân Hoa, kỳ thực ta nói cho ngươi biết, Âm Dương cốc hôm nay tiến quân ra giang hồ, đó là ý của cốc chủ chúng ta, không tới một năm, người của Âm Dương cốc sẽ hủy diệt các phái võ lâm thiên hạ. Nếu ngươi muốn hỏi, Âm Dương cốc vì sao lại ra tay trước tiên với Thanh Đạo Minh của ngươi, nguyên nhân là các ngươi có chìa khóa Âm Dương.

Âu Dương Hải nghe đến chìa khóa Âm Dương, bỗng giật mình, tám thanh tiểu kiếm chính đang ở trong người chàng, không ngờ mấy trăm mạng người của Thanh Đạo Minh hoàn toàn là vì chìa khóa Âm Dương này mà hy sinh. Âu Dương Hải nghĩ đến đây, cười lớn một tiếng, nói:

- Được! Được! Món nợ máu này, Âu Dương Hải này nhất định sẽ báo, ta muốn huyết tẩy Âm Dương cốc. Hừ! Hừ! Chìa khóa âm dương ở trong người ta đây, ngươi muốn thì bây giờ đến mà lấy.

Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói:

- Dám chắc rằng ngươi chưa biết biết đường vào Âm Dương cốc thì đã bỏ xác ngoài cốc rồi, ngươi đừng có huênh hoang. Bây giờ ngươi tự động nói ra chìa khóa Âm Dương ở trên mình ngươi, tốt lắm! Nhưng ta sẽ không ép ngươi đâu. Ta nói cho ngươi biết: nếu ngươi muốn tính mạng của Lý Xuân Hoa hoặc là Tiểu Linh thì hãy biết điều đưa chìa khóa Âm Dương ra đây.

Âu Dương Hải bình sinh chưa từng bị người uy hiếp như vậy, chàng tức giận hừ một tiếng, thân mình lao vút tới...

Nhưng thân hình của chàng vừa động, bóng nữ nhân áo lục khẽ lắc một cái, bay dạt qua một góc tối, quát:

- Âu Dương Hải, nếu ngươi không muốn tánh mạng của Tiểu Linh thì ngươi cứ động vào đi.

Lúc này trong ngọa thất vang lên thanh âm thê lương của Lý Xuân Hoa, kêu lên:

- Âu Dương Hải đừng...

Âu Dương Hải biết Lý Xuân Hoa lo lắng cho sự an nguy của Tiểu Linh như thế nào bèn ngừng

thân nhìn lại, trong mắt như muốn bắn ra tia lửa, chàng cảm thấy nữ nhân áo lục này quá khả ố, quá xảo quyệt!

Trong góc tối lại vang lên tiếng nói:

- Lý Xuân Hoa, ngươi yêu quí con của ngươi, nhưng ta cũng yêu thích Tiểu Linh làm sao ta lại hại nó? ö của ta là nói Âu Dương Hải trao đổi tính mạng của ngươi, thế thì Tiểu Linh coi như là của ta, vĩnh viễn cùng ta sống trong Âm Dương cốc, ta không hề muốn hại nó đâu, còn nếu muốn Tiểu Linh thì ta sẽ lập tức ôm Tiểu Linh đến để đổi lấy mạnh sống của Xuân Hoa ngươi.

Nữ nhân áo lục nói dứt, thì nghe Lý Xuân Hoa nói ngay không do dự:

- Tiểu Linh là cốt nhục của Âu Dương Hải, vĩnh viễn không thể lìa khỏi phụ thân của nó, nàng cứ ôm Tiểu Linh đến đổi ta vậy!

Nữ nhân áo lục hừ một tiếng, nói:

- Tình thương con vĩ đại của ngươi thật làm cho người cảm động, đáng tiếc là sau bảy ngày, ngươi sẽ chết một cách lặng lẽ... Nếu ngươi không tin, thì hãy xem kỷ sau lưng sẽ rõ.

Nói đến đây quay lại hỏi Âu Dương Hải:

- ö của ngươi thế nào? Nếu muốn thì đưa chìa khóa Âm Dương ra.

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Chìa khóa Âm Dương, nói thực ra rằng đối với ta chỉ có hại mà không có lợi, vốn ta có thể tặng cho người ta vô điều kiện. Không ngờ người trong Âm Dương cốc các ngươi lại vì vật này mà sát hại mất trăm nhân mạng...

Nữ nhân áo lục cười khanh khách, tiếp lời Âu Dương Hải:

- Phải đấy! Chìa khóa Âm Dương ở trên người chẳng có ích gì, đợi đến lúc nào đó Cổ Lão Thiên sẽ ngầm hại ngươi cướp đi chìa khóa Âm Dương, đã là như vậy, thì ngươi mau giao cho ta!

Cô Lâu Thiên Tôn từ nãy đến giờ trầm ngâm không nói. Lúc này khẽ cười ha hả nói:

- Nói hay lắm, e rằng chìa khóa Âm Dương trên người Âu Dương Hải không phải là chìa khóa thật.

Hắn vừa nói xong, Âu Dương Hải ngẩn người.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Trong thiên hạ chỉ có một người đủ khả năng lấy tính mạng của ta, nhưng ta tin rằng trước khi ta chưa chết, võ công của người đó vĩnh viễn không thắng nổi ta, cho nên trong thiên hạ không ai có đủ khả năng lấy mạng của ta.

Mỷ nhân áo lục cười nhạt, nói:

-Thế cho nên ngươi không ngần ngại đến Âm Dương cốc thử một chuyến?

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Âm Dương cốc, nơi đây là nơi huyền bí, nhân vật trong võ lâm có một người nào lại không mong muốn biết được cái cốc trong Âm Dương cốc, nhưng chổ ảo bí thật sự của Âm Dương cốc chắc chắn ngươi cũng chưa tới.

Nữ nhân áo lục cười khanh khách, không trả lời câu nói của hắn.

Âu Dương Hải lúc này hừ một tiếng, nói:

- Ngươi nói không làm hại Tiểu Linh như thế thì rất tốt, thế thì ta sẽ dùng chìa khóa Âm Dương trao đổi với ngươi, ngươi phải chữa khỏi vết độc thương của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa đột nhiên kêu lên:

- Sao chàng lại không muốn Tiểu Linh, dù thiếp thật sự sẽ chết, nhưng thiếp cũng không muốn cốt nhục của mình để cho người ta nuôi dưỡng. Âu Dương Hải ơi! Muội cầu khẩn huynh hãy đổi lấy Tiểu Linh trở về?

ö của nàng thật vô cùng kiên quyết thành khẩn vô cùng bi lương.

Nữ nhân áo lục mỉm cười, nói:

- Lý Xuân Hoa, ngươi nói ngươi không muốn đem cốt nhục của mình cho người ta nuôi dưỡng, thế thì tại sao ngươi lại bảo nên đưa Tiểu Linh cho Lý Xuân Hồng nuôi dưỡng.

Câu nói này làm cho Âu Dương Hải kinh ngạc, những lời của Lý Xuân Hoa nói với chàng bên bờ suối, không ngờ rằng nữ nhân áo lục đã hại Lý Xuân Hoa xong vẫn không bỏ đi mà nghe được câu này.

Nữ nhân áo lục nói tiếp:

- Hừ! Chẳng lẽ ta không chăm sóc Tiểu Linh tốt hơn Lý Xuân Hồng hay sao? Đã là như thế thì ta không muốn Tiểu Linh.

Âu Dương Hải nghe xong càng thêm ngơ ngác, dù chàng thông minh nhưng cũng không đoán ra tâm ý của nữ nhân này.

Trong ngọa thất vang lên giọng nói run run của Lý Xuân Hoa, hỏi:

- Nàng..nàng?là Xuân Hồng muội muội phải không?

Nữ nhân áo lục nghe vậy đột nhiên bật ra tiếng cười lớn, nói:

- Ta là Lý Xuân Hồng ư? Thật buồn cười, vì sao ngươi ngay cả Lý Xuân Hồng từ nhỏ sống chung đến lớn cũng không nhận ra, hèn nào như mà ngươi không màng đến liêm sỉ đoạt lấy người yêu của muội muội ngươi.

Câu nói này quá khinh bạc, lại tàn độc nữa. Âu Dương Hải nghe vậy quát lớn:

- Ngươi câm ngay cho ta!

Cùng lúc với tiếng quát, hữu chưởng Âu Dương Hải phóng ra một luồng kình khí phách không đánh thẳng đến nữ nhân áo lục che mặt.

Nữ nhân áo lục cũng không phải tay vừa, chỉ thấy bàn tay hữu có đeo găng trắng của nàng khẽ tung ra một vầng sáng màu hồng, chưởng kình đủ để lật núi nghiêng sông của Âu Dương Hải tan biến mất không còn gì, loại thủ pháp quái dị này làm cho Âu Dương Hải vô cùng kinh hãi.

Lại nghe Cô Lâu Thiên Tôn kêu lên:

- Âm Dương chưởng lực thật là kỳ diệu tuyệt luân, lão phu đã mở được tầm mắt.

Nữ nhân áo lục hình như không muốn đánh nhau với Âu Dương Hải, nàng khẽ lắc mình, người đã dạt ra ba trượng, cười nhạt nói:

- Trong bảy ngày này, ta sẽ chữa trị cho Lý Xuân Hoa, Tiểu Linh hoàn toàn sẽ thuộc sở hữu của ta, chúng ta sau này sẽ còn gặp lại.

Nói xong nàng quay người phóng đi, Âu Dương Hải thấy nàng kêu lên:

- Viên huynh, giúp ta chận nàng ta lại.

Con vượn nhỏ nghe tiếng gọi, thân theo đà lao đi.

Nữ nhân áo lục đột nhiên cảm thấy sao lưng có một luồng nội kình ập đến, nào kịp xoay người bắn vọt xéo đi bảy thước, ai ngờ luồng kình lực vẫn bám theo như bóng hình.

Nữ nhân áo lục khéo léo xoay người rơi xuống trên mái nhà, nàng liếc thấy con vượn nhỏ lao tới nhanh như điện.

Nữ nhân áo lục hình như đã nổi giận, tay hữu vung lên, ba luồng ánh sáng màu hồng đột nhiên phóng ra, bay thẳng vào con vượn nhỏ.

Chỉ nghe con vượn nhỏ kêu "khẹc" một tiếng...

Bóng hồng vụt chớp, thân người con vượn nhỏ lăn xuống mái nhà.

Thân mình nữ nhân áo lục nhanh như một tia chớp, đã biến mất vào bóng đêm.

Âu Dương Hải nghe tiếng kêu của con vượn nhỏ, cho rằng nó đã bị nữ nhân áo lục đả thương, lướt tới bên người con vượn nhỏ, rồi nghe con vượn nhỏ hú lên một tiếng muốn phi thân đuổi theo.

Âu Dương Hải một tay chụp lấy con vượn nhỏ, hỏi:

- Viên huynh, huynh có bị thương không? Bất tất phải đuổi nữa.

Con vượn nhỏ nhìn Âu Dương Hải, mặt hiện rõ vẻ kinh khủng nói ra ba chữ: "Độc Kiếm Ma", những lời phía sau không nói ra được, Âu Dương Hải nhíu mày nói:

- Viên huynh, Độc Kiếm Ma lão tiền bối làm sao?

Con vượn nhỏ trầm ngâm một hồi, mới nói:

- Chưởng lực màu hồng?và Độc Kiếm Ma?có?

Nó không phải thuộc loài người cho nên nghĩ một hồi vẫn chỉ nói như thế mà không nói tiếp được.

Âu Dương Hải là người thông minh, chàng đã hơi đoán ra ý của nó có thể nói Âm Dương chưởng và Độc Kiếm Ma có liên quan gì..

Lúc này đột nhiên nghe Cô Lâu Thiên Tôn lẩm bẩm tự nói một mình:

- Là nàng ấy ư? Nhưng ta không tin lại nhanh như thế! Trong thiên hạ không có một người nào trong thời gian ba năm ngắn ngủi lại có thể luyện được võ công đến độ cao siêu ấy.

Trừ phi nàng được bí mật của Âm Dương cốc. Nhưng nếu không phải là nàng? Nhưng hình như là nàng, thật là khó đoán quá...

Âu Dương Hải vội vào trong ngọa thất, chỉ thấy Lý Xuân Hoa khóc lóc vô cùng bi thương khổ sở, lúc nãy Âu Dương Hải không khỏi anh hùng khí đoản, khẽ thở dài nói:

- Xuân Hoa, Tiểu Linh ta nhất định sẽ tìm về được. Ôi! Bây giờ ta lo cho thương thế của nàng, nàng thấy trong người đã khỏe chưa?

Lý Xuân Hoa ngẩng đầu dậy, nước mắt rưng rưng, nói:

- Âu Dương Hải, muội tuyệt đối không tiếc cái mạng này, nhưng Tiểu Linh vô luận thế nào chàng cũng phải chiếu cố cho nó.

Âu Dương Hải nói:

- Xuân Hoa, sao nàng không tin ta, chẳng lẽ ta lại không yếu đứa con của mình hay sao? Ôi, nhưng chuyện này mỗi lúc càng thêm sốt ruột, càng cảm thấy phiền phức, trước hết chúng ta phải biết tình hình của Âm Dương cốc, sau đó mới có thể hành động được!

Nữ nhân đó đã nói sẽ không làm hại Tiểu Linh, chắc là chỉ trong thời gian ngắn Tiểu Linh sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Xuân Hoa, nàng để ta xem thương thế như thế nào.

Âu Dương Hải nói những lời như vậy, đã hơi áp chế được sự bi thương trong lòng Lý Xuân Hoa, nàng khẽ gật đầu.

Âu Dương Hải từ từ vén áo sau lưng Lý Xuân Hoa, vừa nhìn một cái, Âu Dương Hải liền biến sắc, đứng ngây ra đó.

Lý Xuân Hoa thấy thần sắc trên mặt Âu Dương Hải, đã biết sau lưng mình đã nổi vòng vòng tròn màu phấn hồng như nữ nhân áo lục nói, trên mặt Lý Xuân Hoa không có chút gì sợ hãi, nàng cười nói:

- Âu Dương Hải, chàng đừng buồn rầu nữa, số mạng của muội đã định là không thể cùng chàng sống tới bách niên giai lão. Ôi! Chàng đã cho muội một đứa con, muội đã mãn nguyện rồi, huống chi chúng ta hãy còn thời gian mấy ngày nữa, tuy rằng rất ngắn, nhưng đủ cho chúng ta hồi ức một đời hạnh phúc.

Ngừng một chút để lấy hơi, Lý Xuân Hoa lại tiếp:

- Âu Dương Hải, bây giờ thiếp duy nhất khẩn cầu chàng một điều, là trước khi thiếp chưa chết, thiếp muốn thấy mặt Tiểu Linh lần cuối, chàng... chàng có thể tìm được Tiểu Linh về không? Và sau đó chàng tìm Hồng muội muội?Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Lý Xuân Hoa, nàng biết sau khi nàng chết rồi, sẽ xảy ra kết quả nghiêm trọng gì, chẳng lẽ ta lại đối với nàng không có một chút xíu ân tình phu phụ hay sao? Nàng nói thật là ngây ngô, sau khi nàng chết rồi, ta lại theo ý nàng mà kết hôn với Hồng muội ư?

Lý Xuân Hoa nghe vậy xúc động đến nỗi rơi nước mắt, run run nói:

- Âu Dương Hải, tình yêu chân thành của chàng làm thiếp quá cảm động, thiếp thật khó mà báo đáp được tình ái nồng hậu này của chàng được! Muội phải nghe lời chàng mà sống. Nhưng...

Âu Dương Hải hai tay nắm lấy cánh tay duy nhất của Lý Xuân Hoa, nói:

- Xuân Hoa, ta sợ nhất là tự nàng không muốn sống nữa, như vầy thì tốt quá, nàng yên tâm, dù sao đi chăng nữa ta cũng sẽ tìm người chữa vết thương cho nàng, bây giờ ta đi một lát.

Lý Xuân Hoa đột nhiên nói:

- Âu Dương Hải, chàng phải hết sức đề phòng hắn đấy!

Nàng nói hắn ở đây đương nhiên là Cô Lâu Thiên Tôn.

Âu Dương Hải cảm kích nhìn nàng mỉm cười, đi ra ngọa thất.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói:

- Âu Dương Hải, ta hỏi ngươi một chuyện, có phải ngươi đã quyết định hợp tác với ta?

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, nói:

- Chuyện này để Lý Xuân Hoa khỏi vết thương xong rồi hãy quyết định. Nhưng ngươi yên tâm, trong thời gian ngắn ta sẽ không tìm ngươi báo thù. Đến lúc đó sẽ cùng ngươi ước định ngày quyết đấu.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Hay lắm! Nếu lão phu sợ ngươi tầm thù thì cũng sẽ không đến đây mời ngươi hợp tác. Thực ra, ta chỉ vì đồng đạo võ lâm trong thiên hạ mà thôi...

Âu Dương Hải cau mày, hỏi:

- Cổ Lão Thiên, lời nói của ngươi khó mà làm cho người ta tin, khi Âm Dương cốc muốn tiêu diệt các phái võ lâm, chẳng phải chính đã hợp với tâm ý của ngươi sao?

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên thở dài, nói:

- Người trong võ lâm giang hồ ngày nay có một ai hiểu tâm ý của lão phu đâu.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

- Ngươi bất tất phải giả vờ giả vịt trước mặt ta nữa. Cổ Lão Thiên, ta đã nhận rõ bộ mặt tàn ác của ngươi rồi. Trước khi chúng ta còn chưa hợp tác, ta muốn biết ngươi đối với Âm Dương cốc có dã tâm gì?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Ngươi muốn hợp tác với ta, hà tất phải hỏi nhiều như vậy làm gì, không phải Âm Dương cốc đã có mối thù với ngươi hay sao? Ta giúp ngươi tiêu diệt Âm Dương cốc, có thể nói rằng đối với ngươi chỉ có lợi chứ không có hại.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

"Phải rồi! Ta hà tất phải quan tâm hắn có dụng tâm gì đối với Âm Dương cốc?"

Chưa nghĩ xong, bên ngoài viện vang lên một giọng nói:

- Xin tha cho lão phu không mời mà đến tham gia vào cuộc hội đàm của các vị...

Tiếng nói vừa dứt, bên ngoài sảnh vang lên tiếng gió nhẹ, một lão nhân áo dài màu xám bước vào, mặt mũi lão nhân lạnh như băng, không có biểu lộ một chút nhân tình nào.

Cô Lâu Thiên Tôn trong thấy lão nhân này, cười ha hả một tràng, nói:

- Vân huynh! Từ khi ly biệt có khỏe chứ? Không ngờ đêm nay tại Thiên Kiếm Đàm lại gặp huynh.

Hóa ra người đó chính là một trong võ lâm ngũ kỳ, Vân Trung Nhạc.

Âu Dương Hải thấy Vân Trung Nhạc, giật mình thầm nghĩ:

- Đêm nay tại đây mấy lần xuất hiện kẻ thù, không biết đối với mình họ có tâm ý gì, mình phải ngầm đề phòng độc kế của họ.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Vân Trung Nhạc, mời ngồi.

Vân Trung Nhạc lướt nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, rồi dừng lại trên người Âu Dương Hải, nói:

- Âu Dương Hải, ngươi biết hắn đối với Âm Dương cốc có dã tâm gì không? Để lão phu nói cho ngươi biết.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Hay lắm, hay lắm! Ta đây đang cảm thấy không thể nào đem chuyện cơ mật của Âm Dương cốc

nói cho Âu Dương thiếu hiệp biết, bây giờ Vân huynh đến thật đúng lúc, ta cũng rất muốn nghe những chuyện có liên quan đến bí mật của Âm Dương cốc.

Vân Trung Nhạc cười lạnh lùng nói:

- Thực ra, bí mật về Âm Dương cốc mà ngươi biết cũng không ít hơn lão phu, có điều ngươi không muốn công khai nói những bí mật đó ra cho người biết mà thôi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Nói hay lắm, thứ cho ta hỏi Vân huynh một câu, đêm nay huynh xuất hiện tại Thiên Kiếm Đàm, chắc không phải chỉ vì nói bí mật của Âm Dương cốc mà tới.

Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, trong lòng chàng vốn cảm thấy Vân Trung Nhạc xuất hiện rất đột ngột, nên biết rằng chàng và lão ta có thù hận, vì sao lão ta lại tự động đến.

Vân Trung Nhạc cười lạnh lùng, nói:

- Cổ Lão Thiên, điểm này ngươi tự hỏi chính ngươi sẽ biết, đại khái là lão phu với ý định tới đây cũng chẳng có khác ngươi bao nhiêu. Âu Dương Hải hừ một tiếng, nói:

- Hai người bất tất phải đấu võ mồm nữa, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, giữa chúng ta đều có mối hận thù không thể giải, vĩnh viễn không đội trời chung, nhưng đêm nay các ngươi giá lâm tệ xá, trước hết ta cũng phải tỏ ra phong độ của chủ nhân, mọi người có gì cứ nói thẳng ra.

Cô Lâu Thiên Tôn chợt nói:

- Âu Dương Hải, không phải lão phu khoa trương ngươi, ba năm nay hình như ngươi đã học tập được rất nhiều chuyện, nếu ngươi không chết, tương lai võ lâm giang hồ chắc chỉ có ngươi là độc tôn.

Phải, Âu Dương Hải trong ba năm ngắn ngủi, tính cách của chàng đã cải tiến rất nhiều, chàng thực sự đã như một vị trung niên, với tất cả sự việc đều xem xét chín chắn, thận trọng. Sự biểu hiện vượt tuổi tác của chàng hoàn toàn là do năm xưa chàng trải qua tận hết những cảnh tang thương, đói no ấm lạnh.

Âu Dương Hải cười lạnh lùng, nói:

- Chắc là Âu Dương Hải này sẽ không chết trước Cổ Lão Thiên đâu.

Cô Lâu Thiên Tôn quay sang nhìn Vân Trung Nhạc nói:

- Ta chính đang bắt tay hợp tác với Âu Dương thiếu hiệp, không biết Vân huynh cùng có ý này không? Nếu như vậy thì thật là may mắn.

Vân Trung Nhạc khẽ bước đến ngồi xuống chỗ ngồi, chậm rãi nói với Âu Dương Hải:

- Theo suy đoán của lão phu, chìa khóa Âm Dương nhất định ở trên người Âu Dương thiếu hiệp?

Âu Dương Hải nghe thấy lão đột ngột hỏi ngay chuyện này, khẽ cau mày nói:

- Không sai, chìa khóa Âm Dương luôn ở trên người tôi.

Vân Trung Nhạc chuyển sang Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Nếu ngươi nói hiểu được cơ mật của Âm Dương cốc, nhưng bảo triệt để nói ra chỗ cơ mật của Âm Dương cốc thì nhìn khắp thiên hạ chẳng có mấy người.

... Dù là ngươi tự khoe có thể nói ra được thì chắc chắn chỉ có thể nói được một nhúm chứ không thể nào nói cho đại khái được.

Lão nói đến đây ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Cổ Lão Thiên.

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười, nói:

- Vân huynh kiến thức rộng rãi, ta nguyện lắng nghe.

Vân Trung Nhạc thong thả nói:

- Ước chừng ba trăm năm trước, ở tại Âm Dương cốc có một vị tài tử là La Cơ chân nhân.

Vị La Cơ chân nhân này chưa hề xuất hiện trên võ lâm giang hồ, nhưng trong võ lâm thịnh truyền rằng La Cơ chân nhân là một đại sư về đan dược, trừ thuật y đạo luyện đan ra, người này cũng tinh thông thiên văn, bói toán, đặc biệt nhất là võ công, hầu như có thể nói là cái thế Cổ Kim đệ nhất nhân...

Âu Dương Hải trong lúc lão ngừng lại, mở miệng hỏi:

- Lão nói La Cơ chân nhân không hề ra giang hồ võ lâm một bước, vì sao người trong võ lâm lại biết rằng La Cơ chân nhân tinh thông võ thuật và cả y đạo, thiên văn bói toán?

Vân Trung Nhạc hãy còn chưa trả lời, Cô Lâu Thiên Tôn đã mỉm cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp hãy còn chưa biết. La Cơ chân nhân tuy không ra giang hồ, nhưng hai vị đệ tử của người lại xuất hiện giang hồ võ lâm.

Vân Trung Nhạc liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, nói:

- Hơn trăm năm trước, có hai người nam nữ tính cách rất lạ lùng xuất hiện trên giang hồ, người

nam anh tuấn tú vĩ, người nữ quốc sắc thiên hương. Người nam tính tình cuồng ngạo, thích tàn sát, vừa ra giang hồ đã như một trận cuồng phong cuốn theo cát gió mù mịt thiên hạ. Còn người nữ cực kỳ từ bi, mỗi lần người nam giết xong, thì nàng vẫn theo sau thu thập mai tang thi hài...

Âu Dương Hải cảm thấy hiếu kỳ, buột miệng hỏi:

- Không biết hai người này có danh hiệu là gì?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Trong lần thứ nhất ra giang hồ của họ, không có ai biết đích danh của họ, bởi vì sau một năm, người nam bỗng nhiện biệt tích.

Âu Dương Hải nhíu mày hỏi:

- Nói như thế, họ lại ra giang hồ lần thứ hai ư?

Vân Trung Nhạc nói:

- Mười năm sau, người nam lại tái xuất giang hồ, lập tức thanh danh lừng lẫy, quần hùng trong giang hồ không ai không tránh xa sợ phục, trong mấy tháng ngắn ngủi, trong chín đại môn phái không biết có bao nhiêu cao thủ bị hạ dưới kiếm của hắn, do đó đã gây nên sự phẫn hận trong võ lâm các phái, ngầm truyền thư liên hệ các anh hùng, nơi nơi đều lập bẫy để mưu giết hắn...

Âu Dương Hải hỏi:

- Thế còn người nữ đâu? Có tái xuất giang hồ không?

Vân Trung Nhạc hình như không muốn Âu Dương Hải hỏi nhiều, trừng mắt nhìn chàng nói:

- Sau khi tổ chức công đạo võ lâm được thành lập, thì người nam lại mất tích trong võ lâm. Sau đó, lại xuất hiện người nữ, bôn tẩu chín đại môn phái Trung Nguyên tạ tội. Võ công của người nữ này kỳ diệu đến nỗi làm cho người không dám tin, chín vị đệ tử trong chín phái may mắn được nàng truyền thụ, trong thời gian ngắn ngủi ba tháng, võ công của mỗi người đều vượt hơn những bậc trưởng lão, thượng bối trong phái của họ.

Âu Dương Hải nghe càng cảm thấy thần kỳ, chàng hỏi:

- Thế người nam kia thật sự tái xuất giang hồ lần thứ ba không?

Vân Trung Nhạc gật đầu nói:

- Mười năm sau, hắn lại xuất hiện trên giang hồ lần thứ ba.

Âu Dương Hải hỏi: - Sau đó thì sao?

Cô Lâu Thiên Tôn mỉm cười nói:

- Sau khi thiên hạ võ lâm đạo tiếp được thiếp mời, lập tức phần thành chín đội thiết kỵ, do chín vị truyền nhân của người nữ kia, mỗi người suất lãnh một đội đi đến Hoa Sơn, ai ngờ mỗi một đội không có ai đến được đỉnh núi Hoa Sơn.

Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ họ đều bị hắn giết hại ư?

Cô Lâu Thiên Tôn lắc đầu nói:

- Không có, không một người nào bị thương. - Thế thì là sao, chẳng lẽ chín đội thiết kỵ nửa đường thay đổi không lên Hoa Sơn?

Vân Trung Nhạc liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn vẻ ngạc nhiên, Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha một tràng nói:

- Vân huynh, huynh đừng hoài nghi, những điều huynh biết, ta cũng hơi nghe người ta nói một chút.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Chín đội thiết kỵ ấy, nửa đường thì mỗi đội đều gặp hắn, từng người một bị hắn dùng kiếm khí điểm trúng huyệt đạo, nhưng không có làm hại đến tính mạng của họ.

Một tay cao thủ kiếm thuật, luyện kiếm tuyệt cảnh, phóng ra kiếm khí không khó, nhưng muốn đem kiếm khí bắn ra, khống chế không làm thương tổn đến tính mạng người, mà những người bị điểm trúng huyệt đạo sau khi tự giải thoát thì tự động rút lui trở về, bởi vì họ biết có hội họp cao thủ thiên hạ cũng không thể nào thắng được hắn.

Âu Dương Hải nghe vậy kinh thầm, chàng vụt nhớ lại trong võ học của Độc Kiếm Ma hình như có ghi một đoạn "ngưng tụ kiếm khí, từ sắc bén biến thành thuần phác, tức là kiếm thuật tối cao vô thượng tuyệt cảnh?".

Chẳng lẽ đây chính là tuyệt học dùng kiếm khí bắn trúng huyệt đạo của người mà không làm thương hại đến người!

Lúc này Vân Trung Nhạc lại nói:

- Lần này hắn xuất hiện giang hồ mà không làm hại người, quả thực làm người ta cảm thấy kỳ

quái.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Câu chuyện đến đây là hết hay sao?

Vân Trung Nhạc nói: - Hãy còn chưa hết.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Phải đó! Hãy còn chưa hết.

Vân Trung Nhạc lại tiếp:

- Hai người đó chính là Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát. Sau cùng hai người tương hội tại Hoa Sơn tuyệt đỉnh đấu liền bảy ngày bảy đêm.

Âu Dương Hải thất kinh hỏi:

- Cái gì? Người nam tên là Độc Kiếm Ma?

Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười nói:

- Hai vị nam nữ quái kiệt cái thế này từ khi mới xuất hiện đến sau này, thủy chung vẫn không nói tính danh của họ ra. Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát là tên do người võ lâm đặt cho. Bởi vì người nam cả đời dùng kiếm, kiếm thuật thiên hạ vô địch, cho nên mọi người tặng cho hắn biệt hiệu Độc Kiếm Ma.

Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh ngạc, không ngờ đêm nay mình lại được biết lai lịch của Độc Kiếm Ma, chàng nhớ lại trong bia mộ của Độc Kiếm Ma có khắc, nói rằng ông ta lúc hai mươi tuổi, kiếm thuật đánh khắp cao thủ võ lâm thiên hạ, ba mươi tuổi đã là thiên hạ đệ nhất kiếm. Nói như vậy, thật sự Độc Kiếm Ma đã có được thành tựu qua ba lần xuất hiện giang hồ, vốn lúc trước khi Âu Dương Hải mới nhìn mộ bia, chàng cho rằng khẩu khí của Độc Kiếm Ma không khỏi quá lớn.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói tiếp:

- Về chuyện mà Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát quyết đấu tại Hoa Sơn, thì không có bất cứ một khảo cứ nào.

Ai mà biết họ có thực sự quyết đấu hay không?Những sự tình này bất quá chỉ là nghe đồn mà thôi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Ai dám nói không thể nói ra chân tướng của chuyện này, Vân huynh chắc cũng biết chứ? Độc Kiếm Ma có một vị đệ tử, bây giờ vẫn còn sống trong giang hồ võ lâm.

Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên. Vân Trung Nhạc cười nhạt nói:

- Cổ Lão Thiên chẳng lẽ tự khoe mình là đệ tử của Độc Kiếm Ma.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Không dám không dám, đệ tử tâm truyền của Độc Kiếm Ma chính là Âu Dương thiếu hiệp, nếu như lão phu đoán không lầm, võ công của thiếu hiệp nhất định xuất từ Độc Kiếm Ma.

Câu này vừa nói ra, chẳng những Vân Trung Nhạc thấy kinh dị vạn phần, mà ngay cả Âu Dương Hải cũng cảm thấy kinh hãi vô cùng, phải biết rằng chàng có bao giờ nói ra lai lịch võ công của mình đâu, không ngờ Cô Lâu Thiên Tôn lại biết võ công của chàng bắt nguồn từ Độc Kiếm Ma, người này quả thực lợi hại, từ nay về sau phải đề phòng hắn hơn nữa.

Thực ra, Cô Lâu Thiên Tôn sớm đã hoài nghi võ công của Âu Dương Hải, có rất nhiều chỗ quyết không phải do hắn truyền thụ, cũng không phải là võ công của Lâm Đại Ngọc và Thiên Sơn tăng. Lần này Âu Dương Hải tái xuất giang hồ, võ công tăng tiến làm hắn rất kinh hãi, hơn nữa hắn phát giác ra đường lối võ công của Âu Dương Hải và võ học trong truyền thuyết của Độc Kiếm Ma có những chỗ tương tự. Và vừa rồi Cô Lâu Thiên Tôn nói ra danh hiệu Độc Kiếm Ma, thái độ kinh hoảng của Âu Dương Hải, đã làm cho Cô Lâu Thiên Tôn xác định chàng chính là truyền đồ của Độc Kiếm Ma.

Vân Trung Nhạc quay đầu nhìn Âu Dương Hải, hỏi:

- Âu Dương thiếu hiệp, thật sự thiếu hiệp là truyền đồ của Độc Kiếm Ma?

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Không phải. Viên huynh của ta mới là đệ tử sở truyền duy nhất của Độc Kiếm Ma lão tiền bối. Ta chẳng qua chỉ may mắn được Viên huynh chỉ cho mấy chiêu kiếm thuật mà thôi.

Vân Trung Nhạc cười nhạt nói:

- Như thế, đoạn cố sự mà ta nói này, có thể nói là múa rìu qua mắt thợ, Âu Dương thiếu hiệp, vậy thì xin kể ra tất cả những chuyện về cuộc quyết đấu của Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát trên đỉnh Hoa Sơn cho mọi người được biết.

Âu Dương Hải cười nói:

- Thật là đáng thẹn, về những sự tích của Đại Kiếm Ma tiền bối, ta chẳng hề được biết tí nào, vậy

xin mời các vị có thể nói tiếp đi.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Vân huynh, thế thì xin mời huynh mói tiếp vậy!

Vân Trung Nhạc trầm ngâm một hồi, nói:

- Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát đấu liền bảy ngày bày đêm, Độc Kiếm Ma đã thắng nửa chiêu... sau đó không có chút tin tức nào nữa.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Vân huynh, chuyện của huynh tuy đã nói hết, nhưng cái chủ yếu vẫn còn chưa nói.

Vân Trung Nhạc hừ một tiếng, nói:

-Cái chủ yếu gì? Có phải ngươi nói là chìa khóa Âm Dương phải không?

Cô Lâu Thiên Tôn nói: - Hình như ta có nghe người ta nói qua, Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát đều là truyền nhân của La Cơ chân nhân. Nghe nói họ hội chiến ở Hoa Sơn chính là vì bảo tàng của La Cơ chân nhân, mới quyết đấu sinh tử.

Vân Trung Nhạc cười nhạt, nói:

- Ngươi biết cái gì! Hừ hừ?có phải ngươi nói là chìa khóa Âm Dương không?

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Không phải là ta khoe hiểu được tâm ý của ngươi, Vân huynh, huynh cũng nên nói ý định của mình cho Âu Dương thiếu hiệp biết đi.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, không biết Vân Trung Nhạc sẽ nói những gì với mình?

Vân Trung Nhạc cười nói:

- Nghe nói lúc La Cơ chân nhân đạo thành phi thăng, đối với võ công, sở học đan đạo trải qua một đời tinh chuyển, lưu ở trên vách đá, và nghe truyền bên trong có bào tàng vô số, chủ yếu là kỳ trân linh dược của La Cơ chân nhân đã luyện...

Âu Dương Hải cười nói:

- Tuy bên trong có bảo vật quí giá gì, nhưng khắc cũng đã bị người trong Âm Dương cốc lấy từ lâu rồi, chúng ta hà tất phải phí tâm tư suy nghĩ.

Vân Trung Nhạc nói:

- Bảo tàng của La Cơ chân nhân nếu dễ để cho người lấy được thì cũng chẳng phải là vật thần bí, trân quí nữa, chúng ta đâu có cần phải dụng tâm nhiều như vậy.

Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, nói:

- Những người hiện cư trú trong Âm Dương cốc hiện nay đều là những người thèm thuồng bảo tàng của La Cơ chân nhân mà tiềm phục trong Âm Dương cốc, nhưng ba trăm năm này có ai có thể lấy được bảo tàng của La Cơ chân nhân đâu.

Vân Trung Nhạc khoát tay nói:

- Với những lắng nghe những chuyện về Âm Dương cốc của lão phu, nơi dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân chia ra làm ba nơi, hiện nay đại khái đã có người vào, nhưng một nơi thần bí nhất, ta tin rằng hãy còn chưa có người tới.

Năm xưa phụ thân Âu Dương Kiệt của ngươi truyền ngôn trong võ lâm nói rằng trùng tu xây dựng Âm Dương cốc, thực ra Âu Dương Kiệt đang khai quật bảo tàng của La Cơ chân nhân.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Lão có thể khẳng định những điều đã nói là sự thực chứ?

Vân Trung Nhạc nói:

- Theo sự thuật lại của đứa học trò lão phu, năm xưa Âu Dương Kiệt từ mấy mươi năm về trước đã mời một vị kiến trúc sư lừng danh là Chấn Thổ Công bàn việc khai quật bảo tàng của La Cơ chân nhân.

Tuy rằng Chấn Thổ Công gia phụ của đứa học trò Chấn Sơn Dân của ta, là một nhà kỳ tài trên đời hiếm có, nhưng đã phí tâm huyết cả một đời, bất quá cũng chỉ đào được một nơi dấu bảo tàng xong thì tâm não kiệt quệ tinh huyết khô kiệt, không thể nào tìm được nơi mà La Cơ chân nhân tạo hóa phi thăng.

Vân Trung Nhạc nói đến đây, liếc nhìn Âu Dương Hải, hơi ngừng lại rồi tiếp tục nói:

- Cho nên nói, lệnh tôn Âu Dương Kiệt hơn bốn mươi năm trước đã mượn sức của Chấn Thổ Công đem Âm Dương cốc bí mật xây dựng thành một nơi tường đồng vách sắt...

Âu Dương Hải đột nhiên hỏi:

- Từ khi cha ta hai mươi mốt năm trước chết dưới đáy Thiên Kiếm Đàm, ngày nay Âm Dương cốc là do ai chủ trì?

Chàng hỏi câu này làm Vân Trung Nhạc ngẩn người, lát sau mới nói:

- Điều này lão phu không biết, hôm nay ta quyết không phải nói với thiếu hiệp chủ trì Âm Dương cốc là ai? Mà là muốn chuyện trở về bí mật nơi dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Vân huynh, nghe huynh nói như vậy thì Âm Dương cốc bí mật kinh qua Chấn Thổ Công cải tạo kiến thiết, đã không dễ để cho người trông thấy nữa, phải không?

Vân Trung Nhạc nói:

- Không sai. Theo lão phu biết, trong Âm Dương cốc đầy dẫy cơ quan, dù cho người có võ công cao đến đâu nếu không biết được cơ quan môn hộ thì đừng hòng vào Âm Dương cốc một bước.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Rất đúng, lão phu đã biết được cơ quan trong Âm Dương cốc lợi hại đến mức nào.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Ngươi đã vào Âm Dương cốc tới đâu?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói: - Bất quá "chỉ" qua cửa thứ nhất.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Không sai, ngươi không có chìa khóa Âm Dương thì đừng hòng tiến nhập vào cửa sinh, chỉ có đi qua cửa tử, qua chín tầng thiên quan, đánh được những cao thủ võ lâm mà năm xưa Âu Dương Kiệt giam cầm trong đó, trừ phi...

Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh ngạc nói:

- Cái gì? Phụ thân của ta...

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên khẽ thở dài nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, nếu thiếu hiệp không ngại, ta sẽ kể thêm những chuyện phụ thân của thiếu hiệp khi xưa đã làm.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi muốn nói thì hãy nói thực lòng, ta nguyện lắng nghe.

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Năm xưa song thân thiếu hiệp vì sao bị võ lâm giang hồ vây đánh ở Thiên Kiếm Đàm, nguyên nhân chủ yếu là Âu Dương Kiệt xây dựng Âm Dương cốc bí mật và năm đó rất nhiều cao thủ võ lâm đã mất tích một cách thần bí, cho nên dẫn đến sự điều tra trên khắp võ lâm, trải qua mười mấy năm điều tra mới biết những cao thủ mất tích kia là bị giam cầm trong Âm Dương cốc, do đó mới xảy ra vụ Thiên Kiếm Đàm...

Âu Dương Hải thầm nghĩ:

- Nói như vậy, phụ thân của mình thật sự đã làm ra những chuyện tai họa cho võ lâm rồi?nhưng, dù cho cha mẹ ta năm xưa có làm những gì thương thiên hại lý, mối huyết thù giữa Cô Lâu Thiên Tôn và ta vĩnh viễn ta không thể dung thứ cho hắn.

Âu Dương Hải nói:

- Hừ! Cổ Lão Thiên, vô luận thế nào, thù hận giữa hai chúng ta vẫn sẽ có một ngày giải quyết.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Chúng ta đã có ước hẹn lúc đầu, tiêu diệt Âm Dương cốc xong rồi, lão phu sẽ tùy thời chờ đợi sự báo thù của thiếu hiệp.

Vân Trung Nhạc lúc này lên tiếng nói:

- Cửa vào Âm Dương cốc chia làm cửa sinh và cửa tử.

Cửa sinh nếu không có chìa khóa Âm Dương mở ra thì vĩnh viễn không thể vào được.

Còn cửa tử, tuy là một cửa để trống, nhưng phải đi qua chín tầng thiên quan, có thể nói còn khó hơn lên trời.

Âu Dương Hải trầm giọng hỏi:

- Cái gì gọi là chín tầng thiên quan, xin hãy nói rõ.

Vân Trung Nhạc nói:

- Chín tầng thiên quan chính là do năm xưa phụ thân của ngươi thiết lập ra, mỗi một quan có một số cao thủ võ lâm trấn giữ, những người này đều là những đại ma đầu năm xưa, võ công của họ cao

siêu tới đâu từ trước tới giờ trong thiên hạ không có một ai qua nổi, cho nên không người biết. Chín tầng thiên quan trừ những cao thủ kia trấn giữ ra còn có cơ quan dày đặc, người thủ giữ mượn những cơ quan âm hiểm tịch độc bên trong, ngầm sát hại những ai vào, có thể nói dù ngươi vào có phòng bị cũng không được nữa?Vân Trung Nhạc nói đến đây, giọng nói ngừng lại, Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Vân huynh, với ý định của huynh có phải là muốn thỉnh Âu Dương thiếu hiệp dùng chìa khóa Âm Dương khai mở cửa sinh để tiến nhập vào nơi cất dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân, phải không?

Vân Trung Nhạc khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nếu từ cửa sinh tiến vào, dùng chìa khóa Âm Dương có thể tiến nhập vào nơi cất dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân thì lão phu hà tất phải nói nhiều như thế, chẳng lẽ Âu Dương thiếu hiệp không tự mình đi mở được hay sao?

Âu Dương Hải khẽ nhíu mày, hỏi: - Thế thì ý của lão như thế nào?

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Các ngươi tưởng dùng chìa khóa Âm Dương là có thể lấy được bảo tàng của La Cơ chân nhân hay sao?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Vân huynh, hà tất phải lập lờ nữa, sao không nói dứt khoát ra đi, kỳ thật bí mật của "Đồ Long Bảo Đồ" cũng không chỉ mình huynh biết mà thôi.

Âu Dương Hải nghe vậy kinh ngạc không thôi, hỏi:

- Cái gì? "Đồ Long Bảo Đồ"?

Vân Trung Nhạc cười lạnh lùng nói:

- Cổ huynh, chắc ngươi biết rất rõ về cơ mật của Âm Dương cốc, nhưng vì sao ngươi lại giữ kín như bưng, mãi chẳng nghe ngươi nói qua bao giờ.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Đôi bên đều có lợi hại tương quan, Vân huynh hà tất hỏi nhiều. Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn Âu Dương Hải nói:

- Khi La Cơ chân nhân đạo thành phi thăng, chân nhân tự thân đem chìa khóa Âm Dương cùng Đồ Long bảo đồ tặng cho Độc Kiếm Ma và Từ Tâm Bồ Tát.

Lão tằng hắng rồi tiếp:

- Nguyên là La Cơ chân nhân biết rõ hai người đệ tử này của chân nhân tính cách khác nhau, không thể tương hợp, cho nên người đem sở học cả đời mình dấu tại ba nơi cơ mật, nơi thứ nhất có lẽ là nơi năm xưa Âu Dương Kiệt khai quật. Nơi dấu bảo tàng thứ hai chỉ cần có chìa khóa Âm Dương là có thể mở được. Nhưng chủ yếu nhất là nơi La Cơ chân nhân tọa hóa. Nơi giấu bảo tàng thứ ba chỉ cần tấm bản đồ "Đồ Long Bảo Đồ" thì mới có thể y chiếu theo sự chỉ dẫn trên bản đồ mà đến được nơi ấy.

Âu Dương thiếu hiệp tuy có chìa khóa Âm Dương nhưng vẫn không thể đến được nơi dấu bảo tàng chính xác, trừ phi có Đồ Long bảo đồ. Như có một chuyện...

Cô Lâu Thiên Tôn nghe Vân Trung Nhạc đột ngột dừng lại, vội vã hỏi:

- Chuyện gì? Sao Vân huynh không nói?

Vân Trung Nhạc nói:

- Có một chuyện cơ mật, có lẽ Âu Dương thiếu hiệp cũng không biết, đó là không có Đồ Long bảo đồ cũng có thể tiến nhập vào nơi La Cơ chân nhân tọa hóa. Nên biết rằng La Cơ chân nhân là một bậc tài năng xuất chúng, người làm ra ba nơi dấu bảo tàng, kỳ thực rất có dụng ý. Tuy nhiên ba nơi ấy rõ ràng không có thông với nhau nhưng lại có điểm liên quan.

Cô Lâu Thiên Tôn hỏi: - Như thế là thế nào?

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Nguyên là ở nơi giấu bảo tàng thứ nhất của La Cơ chân nhân còn có một cửa có thể mở ra cơ quan nơi người tọa hóa, chỉ cần có chìa khóa Âm Dương có thể mở được, nhưng đầu tiên phải xông qua chín tầng thiên quan.

Cô Lâu Thiên Tôn hỏi:

- Không biết làm sao Vân huynh lại biết được bí mật này?

Vân Trung Nhạc nói:

- Chẳng lẽ Cổ huynh cho rằng ta nói lão?

Cô Lâu Thiên Tôn ồ một tiếng, cười nói:

- Chắc là Vân huynh có ý dùng di vật của Chấn Thổ Công hợp tác với Âu Dương thiếu hiệp tiến nhập vào Âm Dương cốc. Chẳng hay Vân huynh có thể cho ta tham gia không?

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Cổ Lão Thiên, ngươi đã có cách tự mình vào Âm Dương cốc, hà tất phải cùng đường với bọn ta.

Âu Dương Hải nghe đến đây, đương nhiên đã biết ý định Vân Trung Nhạc rồi, chàng lên tiếng nói:

- Dụng tâm vào Âm Dương cốc của các ngươi hoàn toàn là vì bảo tàng của La Cơ chân nhân, nhưng ta đáp ứng hợp tác với các ngươi chính là muốn biết gia phụ xây dựng Âm Dương cốc như thế nào, đây là một sự hiếu kỳ mà thôi. Vân Trung Nhạc nghe Âu Dương Hải đã đáp ứng, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười, đây là một nụ cười mà cả đời lão cũng khó thấy, nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp đã đáp ứng lão phu, thế thì ta tuyệt đối sẽ không độc chiếm bảo vật.

Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên phát ra tiếng cười khinh miệt, nói:

- Vân huynh, đừng có vì lợi mà tối mắt, ha ha, ai mà không biết chúng ta và Âu Dương thiếu hiệp có mối thù không đội trời chung.

Vân huynh, sau khi vào Âm Dương cốc rồi, đối với đường lối của chín tầng thiên quan đã rất rõ ràng, đương nhiên có thể mượn những cơ quan âm hiểm mà yểm hộ, không sợ bất cứ người nào nữa.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng cười nói:

- Không sai, Cổ huynh nếu không sợ vùi thây trong Âm Dương cốc thì lúc đó cũng cùng đến Âm Dương cốc một chuyến xem sao?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Vân huynh cứ yên tâm đi, lúc đó nhân vật giang hồ võ lâm tiến nhập vào Âm Dương cốc không chỉ có mấy người chúng ta đâu, mà là toàn bộ cao thủ hạng nhất võ lâm thiên hạ.

Vân Trung Nhạc đứng lên định cáo từ, bỗng nghe đến đây thì lại ngồi xuống, lạnh lùng hỏi:

- Chẳng lẽ lại còn có người khác?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Ngày nay Âm Dương cốc đã gây nên bao vụ huyết án khiêu chiến giang hồ võ lâm đồng đạo, đã làm chấn động thiên hạ, võ lâm Trung Nguyên bảy ngày trước đã bầu lão phu làm nghĩa sự tổ chức một đội chống lại sự hung uy Âm Dương cốc.

Vân Trung Nhạc nói:

- Không biết Cổ huynh đã triệu tập được bao nhiêu cao thủ rồi?

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Điều này xin thứ cho không thể phụng cáo.

Vân Trung Nhạc cười nhạt, quay lại chắp tay nói với Âu Dương Hải:

- Chúng ta đã ước định như vậy, lão phu cáo từ đây.

Nói xong, lão lắc mình bay ra ngoài sảnh.

Bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hự, và tiếng tiếp chạm của song chưởng?

Chỉ thấy thân mình Vân Trung Nhạc lảo đảo từ bên ngoài lại lui vào trong sảnh.

Sự biến hóa bất ngờ này làm cho Cô Lâu Thiên Tôn, Âu Dương Hải đều kinh hãi, hai người không hẹn mà cùng phóng ra ngoài viện.

Vù một tiếng, một bóng người trên mái nhà lao bổ tấn công xuống Âu Dương Hải, Cô Lâu Thiên Tôn như một con chim ưng khổng lồ.

Thế lao bổ đó như cuồng phong chớp giật, Cô Lâu Thiên Tôn là người cơ cảnh, âm trầm, không muốn tiếp chưởng lực của người kia, hơi rùn mình xuống, thân mình hắn xoay tít như con vụ.

Âu Dương Hải giận dữ "hừ" một tiếng, hữu chưởng một chiêu "Trích Thiên Tinh", kình lực phóng ra thành cuồng phong ập tới.

Hai luồng nội kình tiếp xúc trung chuyển cả không khí xung quanh.

Âu Dương Hải "hự" một tiếng, rồi phun ra một bụm máu tươi.

Chưởng lực của đối phương mạnh mẽ thâm hậu vô cùng, trong một chiêu mà đánh Âu Dương Hải khí huyết trước ngực nhộn nhạo miệng phun máu lập tức. Nội lực lợi hại như thế, khó có thể tưởng tượng được.

Cô Lâu Thiên Tôn kinh hãi, phóng tay phất ra ba đạo kình phong đối không.

Ai ngờ trong khoảnh khắc tiếp xúc chưởng lực với Âu Dương Hải, kẻ địch đã bay lên không năm sáu trượng, chưởng kình của Cô Lâu Thiên Tôn vừa tới, người kia liền mượn luồng nội kình ấy bắn lên cao bốn năm trượng cao nữa.

Chỉ nghe một tràng cười ha hả quái gỡ như ngàn vạn con ngựa cùng phi chạy, đinh tai nhức óc,

chấn động không trung.

Thân hình người kia như một luồng điện vạch một đường cầu vồng rồi phi thân bay đi như thiên mã hành không.

Một tiếng hú vang lên?

Con vượn nhỏ như tia chớp đuổi theo người kia sát nút.

Cô Lâu Thiên Tôn nhìn Âu Dương Hải hỏi:

- Âu Dương thiếu hiệp, thiếu hiệp có bị thương không?

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Ta mỗi lần khí huyết xáo trộn đều thổ huyết, nhưng vẫn không nguy hiểm đến tính mạng.

Lúc này Vân Trung Nhạc đã đi đến, lạnh lùng nói:

- Chưởng lực của hắn thật là hùng hậu kinh người, các người có nhìn rõ mặt của hắn không?

Đột nhiên một tiếng hú từ trong không trung vang tới.

Âu Dương Hải nói:

- Viên huynh của ta đã giao đấu với đối phương, các người muốn thấy mặt của hắn hãy cùng đi với ta.

Âu Dương Hải thầm lo thần viên không địch nổi đối phương, nói xong, người đã bay đi như tên bắn.

Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc cùng phóng theo!

Âu Dương Hải đi đầu chạy xuống Thiên Kiếm Đàm nhắm hướng núi phía đông nam chạy nhanh tới.

Chạy qua một tòa phong cốc, thấy có hai cái bóng trong vòng hai mươi mấy trượng đang đánh nhau kịch liệt, cát bay đá chạy mù mịt.

Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc cũng đến nhưng trong lúc trước rạng sang, trái đất vẫn còn hôn ám, dù cho ba người là đương kim cao thủ hạng nhất võ lâm cũng không thể dùng nhãn lực nhìn xuyên qua sương mù để thấy rõ mặt người kia. Âu Dương Hải lúc này nóng lòng như lửa đốt, chàng thấy thần viên và người kia đấu nhau ác liệt, bình sinh hiếm thấy, nhất thời cũng không biết làm sao.

Đột nhiên chàng nói lớn:

- Viên huynh hãy lùi lại, để đệ đến thay thế.

Âu Dương Hải nói xong, đã rút Tử Vi Kiếm sau lưng ra, Âu Dương Hải từ khi tái xuất giang hồ, có thể nói đây là lần thứ nhất rút Tử Vi Kiếm.

Từ đó có thể biết được Âu Dương Hải rất xem trọng võ công của người kia như thế nào. Thần viên đã lâu năm sống bên Độc Kiếm Ma, tuy nói là một loài cầm thú, nhưng thiên tính của nó rất kỳ dị, được kề cận bên Độc Kiếm Ma, có thể nói võ công của nó đã được chân truyền của Độc Kiếm Ma, nhất là thần lực trời sinh và khinh công độc đáo, nhân loại còn lâu mới theo kịp. Nhưng xem trận đấu hiện tại này thần viên đã bị chưởng lực đối phương dẫn đến thế bị động.

Mũi kiếm của Âu Dương Hải lúc này từ từ xuyên qua lớp sương mù. Đột nhiên lúc đó, từ khe núi xa xa vang lên tiếng cười kinh hồn động phách.

Và thân mình thần viên bị một luồng đại lực ném vút lên không?

Âu Dương Hải vô cùng kinh hãi, một nhát kiếm bắn vọt ra như cầu vồng!

Người kia dùng một chưởng đánh bay thần viên, bèn phi thân lên không, nhưng kiếm quang của Âu Dương Hải đã bắn theo sau lưng, kiếm chưa đến, kiếm khí đã rung động không trung?

Người kia trông thấy một đạo kiếm khí bắn tới, bèn lộn người đằng không dạt ra ba thước một chưởng đánh thốc ra mang theo một lực hút, Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải bị hút muốn bay khỏi tay.

Công lực "Lăng Không Tróc Vật" cực cao siêu này làm Âu Dương Hải kinh hãi, vù một tiếng, tay trái Âu Dương Hải đã đánh ra một đạo chưởng kình vô hình.

Vô Ảnh chưởng kình vừa xuất thủ, người kia lập tức phát giác được, hắn cười điên cuồng, thân hình vụt phi chuyển đến bên trái Âu Dương Hải, soạt một tiếng?

Tay áo rộng thùng thình của hắn đã quét nhanh vào mạng sườn bên trái của Âu Dương Hải.

Cao thủ giao đấu, chỉ có một chút sơ suất cũng đủ đưa đến chỗ chết.

Sinh tử tồn vong bất quá như một khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc, không để cho người chậm trễ trong giây lát. Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy tay áo đối phương phất ra sắc bén như lưỡi kiếm, vội vã vận cang khí phủ toàn thân, chân phải dấn lên trước một bước...

Một cú xoay người, kiếm chiêu đã xuất thủ.

Người kia hình như không ngờ Âu Dương Hải né tránh kỳ dị như thế, hơi sững lại, kiếm phong của Âu Dương Hải đã đến, kiếm quang vây phủ xung quanh hai trượng, không có ai có thể chống đỡ nổi kiếm khí lợi hại như vậy.

Nhưng người kia thật là ghê gớm, kiếm khí Âu Dương Hải vừa xuất thủ, chiêu thứ hai hãy còn chưa thi triển ra thì hắn đã bắn ra ngoài hai trượng. Cười sằng sặc đinh tai nhức óc?

Tiếp đó nói rằng:

- Vạn Lưu Qui Tông chiêu thức, thật chẳng phải tầm thường, để hôm khác lão phu sẽ lãnh giáo, hôm nay ta đấu nhiều rồi, ha ha ha...

Một tràng cười như rung chuyển núi non?

Thân mình của hắn đã biến mất trong khe núi.

Trong thời gian giao đấu, Âu Dương Hải cũng không thấy rõ mặt của đối phương, bởi vì bốn chiêu giao thủ vừa rồi nhanh như điện chớp lấy một cơ hội để ngừng lại thở.

Âu Dương Hải biết có đuổi theo hắn cũng vô dụng, chàng tra Tử Vi Kiếm vào vỏ, quay lại thấy hai mắt thần viên chăm chú nhìn mình, Âu Dương Hải thờ dài nói:

- Viên huynh, võ công người này rất cao, không biết huynh có bị thương không?

Thần viên lắc đầu nói:

- Âu Dương đệ?kiếm thuật lợi hại?

Nguyên là nó nhìn thấy kiếm thuật của Âu Dương Hải rất lợi hại, muốn nói vài câu khen ngợi, nhưng nó chỉ có thể nói ra một câu ấy mà thôi.

Vân Trung Nhạc đột nhiên thở dài thê lương, nói:

- Không ngờ "Vạn Lưu Quy Tông" kiếm thức, hôm nay ngươi thi triển ra, lão phu thật biết mình không bằng nữa.

Câu nói này của lão chính là lời nói từ đáy lòng, Âu Dương Hải nhìn thấy vẻ thê lương, bi thảm trên mặt lão, bất giác nhớ lại ơn truyền kiếm khi xưa mà nay lão lại là thù địch của mình.

Âu Dương Hải khẽ thở dài, nói:

- Các người biết người đó là ai không?

Cô Lâu Thiên Tôn từ nãy vẫn đứng im bên cạnh bỗng nhiên nói:

- Không ngờ hắn lại còn sống trên đời rồi! Ha ha! Đương kim thiên hạ ma đầu đều đã xuất động rồi.

Vân Trung Nhạc hỏi:

- Cổ Lão Thiên, ngươi nói hắn là ai?

Cô Lâu Thiên Tôn chậm rãi nói:

- Vân huynh, kiếm thuật của huynh đã bị hắn nhận ra, chẳng lẽ huynh hãy còn không biết hắn là ai ư?

Vân Trung Nhạc nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói có vẻ chế diễu, lập tức nổi giận không nói một câu nào, quay mình định đi.

Chân dợm bước đi nhưng Vân Trung Nhạc vẫn cao giọng nói:

- Hắn chính là Hỗn Thế ngoại ma vương Uất Đại Niên.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Không sai, chính là hắn, tiếng cười phát ra trước đó không cần hỏi cũng biết, là Dao Trì Ma Nữ Lâm Nguyệt Hồng.

Âu Dương Hải đột nhiên quay người nói:

- Thiên Kiếm Đàm mấy lần xuất hiện cường địch, Xuân Hoa ngọa bệnh trong nội viện, không ai coi sóc, ta phải cáo từ đây.

Cô Lâu Thiên Tôn nói lớn:

- Âu Dương thiếu hiệp, lời ước của chúng ta thế nào? - Được! Ta sẽ y lời ước của ngươi.

Nguyên là Âu Dương Hải thực sự đã cảm thấy kẻ thù của mình quá nhiều, đơn độc một mình mà báo được thù hận chăng?

Âu Dương Hải triển khai khinh công phóng về hướng Thiên Kiếm Đàm, mau chóng phi tường nhảy vào viện, đột nhiên một giọng nữ nhân trong trẻo quát:

- Các người đứng lại cho ta!

Âu Dương Hải nghe tiếng quát giật mình, tiếng nói này chính là vang lên từ trên giường Lý Xuân

Hoa.

Âu Dương Hải không chú chận trễ, phi thân vào trong nội sảnh.

Lúc này nữ nhân kia lại quát:

- Nếu ngươi tiến tới một bước, nhất định sẽ lãnh hậu quả khôn lường đấy, ngươi còn không mau dừng lại.

Âu Dương Hải thất kinh lập tức dừng bước, lên tiến hỏi:

- Ngươi là ai?

Nguyên là giọng nói của nữ nhân này không phải là giọng nói của nữ nhân áo lục Tam Dương điện chủ mà là một nữ nhân khác.

Chương 24: Kỳ Diệu Nữ Nhân

Âu Dương Hải vừa hỏi vừa dùng mục lực muốn nhìn thấu qua bức rèm, nhưng dù cho ánh mắt Âu Dương Hải có sắc bén đến đâu cũng không đủ trông thấy bóng người bên trong. Trong thất đột nhiên lại vang lên giọng nói đó, nói:

Â

- Ngươi đừng hỏi ta là ai. Bây giờ ta đang chữa trị Âm Dương chưởng cho Lý Xuân Hoa, đang lúc gay go nguy hiểm nhất, tốt nhất là ngươi đừng quấy rầy ta phân tâm trị liệu, mau giữ bên ngoài cho ta. Âu Dương Hải nghe vậy, trong lòng như bỏ được khối đá nặng ngàn cân, đương nhiên là không dám nhiều lời, lập tức gọi thần viên nói:

- Viên huynh không được vọng động, người bên trong đang chữa thương cho Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải nói xong, lập tức ngồi xếp bằng ngoài sảnh, nhưng thần lặng nghe xung quanh bên ngoài viện có tiếng động nào khác không. Tuy trong lòng Âu Dương Hải đã hơi an tâm, nhưng chàng vẫn khẩn trương dị thường, bởi vì nữ nhân có phải thật sự chữa thương cho Lý Xuân Hoa không.

Mà nàng có biết chữa trị Âm Dương chưởng thương? Nữ nhân áo lục trước khi đi đã nói, trúng phải Âm Dương chưởng, trừ Âm Dương cốc chủ và cô ta có thể chữa trị được ra, trong thiên hạ không có người chữa được.

Thế thì nữ nhân này lại là Âm Dương cốc chủ sao?

?

Vì sao lúc này không nghe thấy tiếng thở của Lý Xuân Hoa chút nào? Bao nhiêu là câu hỏi làm cho Âu Dương Hải trong lòng không thể nào bình tĩnh được.

Kỳ quái là, nữ nhân kia chữa thương cho Lý Xuân Hoa tại sao lại không có tiếng vận khí hít thở, hô hấp. Một khắc trôi qua chậm chạp? Âu Dương Hải không thể nhẫn nại nổi đợi đến một giờ, nhưng không nghe thấy thanh âm của nữ nhân kia. Âu Dương Hải không nén được buộc miệng hỏi:

- Chẳng hay chữa thương đã xong chưa? Đột nhiên trong thất vang lên tiếng thở dài nói: Hãy còn chưa xong, nhưng không có nhiều vấn đề lớn nữa, giò tý đêm mai, ta càn phải chữa trị cho nàng một lần nữa. Âu Dương Hải đứng dậy, hỏi:

- Ta có thể vào chứ?

- Ngươi đứng đó cho ta, không thể vào được. Nữ nhân kia trả lời khẩn trương giọng khác thường. Âu Dương Hải nghe vậy nhíu mày, nói:

- Nếu ta không thể vào, thì xin ân nhân ra đây cho tại hạ bái tạ. Nữ nhân trong thất lạnh lùng nói:

- Ngươi hà tất phải bái tạ ta.

Âu Dương Hải hỏi:

- Xin thứ cho tại hạ lại hỏi phương giá, có phải người chính là Âm Dương cốc chủ?

Nữ nhân trong thất lạnh lùng hỏi lại: - Vì sao ngươi lại nói ta là Âm Dương cốc chủ? Âu Dương Hải nói:

- Bởi vì vết thương bởi Âm Dương chưởng trừ Âm Dương cốc chủ và Tam Dương điện chủ có thể chữa trị ra. Người khác thì không thể. Nữ nhân kia lạnh lùng nói:

- Nhưng trong thiên hạ trừ Tam Dương điện chủ, Âm Dương cốc chủ biết chữa thương ra, hãy nên thêm một mình ta vào nữa. Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi:

- Thế ân nhân không phải là Âm Dương cốc chủ rồi! Vậy cô nương là ai? Nữ nhân trong thất hừ một tiếng, nói:

- Ta là ta chứ còn là ai? Hừ, ngươi hỏi để làm gi? Âu Dương Hải bất giác hoài nghi, nói:

- Cô nương có thể ra ngoài không?

Nữ nhân trong thất nói: - Ta ra người phải lùi tránh ta. Âu Dương Hải nói:

- Vì sao?

Nữ nhân trong thất lạnh lùng nói: - Bởi vì ta không muốn để cho ngươi trông thấy thân ảnh của ta. Âu Dương Hải hừ một tiến, nói:

Có phải là cô nương đang đùa với ta phải không?

- hừ! Ai thèm nói đùa với ngươi, ta phải đi đây, ngươi hãy còn không mau tránh đi.

Âu Dương Hải cười nhạt nói:

- Ta phải xem thử chân diện mục của cô nương như thế nào? Nói xong Âu Dương Hải dấn bước xông thẳng đến trước bực rèm. Đột nhiên từ trong ngọc thất một luồng gió nhẹ ôn hòa hàm ẩn một

tiềm lực kinh chấn vô cùng. Âu Dương Hải bật lùi lại ba bước, vung tay muốn dùng chân khí nội gia đánh bạt tiềm lực của đối phương. Nào ngờ đối phương lại thâu luồng nội lực đó trở về.

Trong thất vang lên giọng nói lạnh lùng như băng sương:

- Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không nghe lời ta, Lý Xuân Hoa có chuyện nguy hiểm gì thì đừng có trách ta. Âu Dương Hải lúc nào cảm thấy công lực của nữ nhân nọ, sao diệu tuyệt luân, chàng kinh thầm, lên tiếng hỏi:

- Cô nương có thể thề rằng sẽ đảm bảo Lý Xuân Hoa bây giờ bình yên vô sự chứ?

Nguyên là Âu Dương Hải sợ nữ nhân nọ có cử chỉ nguy hiểm với Lý Xuân Hoa, nếu không sao cô ta không muốn để cho người nhìn thấy. Lúc này nữ nhân trong thất giận dữ nói:

- Vì sao ta lại phải đảm bảo với ngươi, ngươi không lánh đi thì ta đi đường cửa nhỏ? Âu Dương Hải không chậm trễ nữa, chàng vội tung mình lướt tới. Bóng người vụt chớt trước mặt, nữ nhân đang xông thẳng đến. Âu Dương Hải tay dùng một chiêu "Tý Đáng thiên quân", đã ngăn chặn lấy cửa thất rộng chừng hai thường, hữu chưởng biến thành cầm nã chộp vào cổ tay của nữ nhân. Âu Dương Hải xuất chiêu lần này có thể nói là mau lẹ tuyệt luân, nên nữ nhân này không lùi ra sau né tránh, tất nhiên không thể tránh khỏi đòn cầm nã?

Nhưng sự thực và điều Âu Dương Hải nghĩ không giống, "soạt" một tiếng?, Nữ nhân không biết xuất thủ từ lúc nào, ngón tay đã vạch vào khuỷu tay Âu Dương Hải một đường, thân người như cá quẩy, đã luồn qua người Âu Dương Hải.

Tay trái Âu Dương Hải tê nhức, nhưng tay phải vẫn bình thường, một thế đảo người như rồng lộn tay hữu nhanh như điện chộp vào sau vai của nữ nhân. Lúc thần viên cũng cản ngay cửa. Nữ nhân nọ dường như đã nổi giận, thân hình xuyên qua trong chớp mắt đã đến sau lưng Âu Dương Hải, cùi chỏ tay phải khẽ thúc một cái. Âu Dương Hải hự một tiếng, thân mình không tự chủ được té nhào vào Lý Xuân Hoa.

Lúc này lại vang lên tiếng kêu của thần viên. Âu Dương Hải ngừng ngay thân người lại, ngầm vận chân khí, thấy không bị thương, vội vã quay mình phóng ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn. Chỉ thấy thần viên nằm trên mặt đất, còn bóng dáng nữ nhân đã biến mất tăm.

Âu Dương Hải thấy vậy trong lòng buồn thương vô hạn? Chàng ngẩng đầu phát ra tiếng cười thê lương? Nên biết rằng chàng là một người cực kì cuồng ngạo, tự phụ, chàng vốn nghĩ mình đã trải qua ba năm rèn luyện võ kỷ, tái xuất giang hồ, sẽ tung hoành võ lâm vô địch thủ?

Nào ngờ trong mấy ngày ngắn ngủi, chàng liên tiếp gặp phải cường địch, mà những người đó hình như võ công cao hơn mình, như Thiên Sơn tăng, Cô Lâu Thiên Tôn, nữ nhân áo lục che mặt, Hỗn Thế

Ngoại ma vương Uất Đại Niên, tuy nhiên những người này trữ nữ nhân áo lực chưa tiếp chiêu chàng với chàng ra, ba người đều cùng mình tỉ thí qua mấy chiêu, tuy võ công họ rất cao, nhưng mình cũng không thừa nhận là thua họ. Nhưng mà nữ nhân thần bí này lại cho mình thất bại thảm hại. Một người luyện võ, nếu người đó trải qua tháng năm dài khổ luyện. Hào khí trong lòng ngất trời, một khi người đó vừa xuất sơn đã bị đánh thua thì thực khó tránh khỏi bi ai, nguội lạnh trong lòng. Huống chi Âu Dương Hải lại trên người mang mối huyết thù trọng đại. Đột nhiên trong thất vang lên tiếng than thở, kêu rằng:

- Phải Âu Dương Hải không?

Sao chàng cười thê lương tuyệt vọng đến vậy?... Âu Dương Hải nghe giọng nói của Lý Xuân Hoa vội đi vào trong, nhưng chàng nghĩ đến thần viên còn nằm trên đất, vùng đi trở lại? Ai ngờ lúc này Thần Viên từ từ đứng dậy, nói:

- Ta? không sao.

Hóa ra thần viên muốn ngăn cản nữ nhân kia, bị nữ nhân xuất thủ điểm trúng huyệt đạo. Âu Dương Hải nghe vậy mới vào trong thất, thấy Lý Xuân Hoa đã ngồi trên giường, mặt nàng hơi có chút huyết sắc. Không có vẻ xanh xao nhu đêm qua. Đôi mắt nàng hình như ánh liềm một tia thần quang. Âu Dương Hải rất ngạc nhiên, chẳng lẽ nữ nhân nọ thực sự đã chữa thương thế Âm Dương độc chưởng cho Lý Xuân Hoa? Âu Dương Hải trong lòng vẫn không yên tâm, lập tức lên tiếng hỏi:

- Xuân Hoa, vết thương Âm Dương độc chưởng mà nàng trúng đã đở chút nào không?

Lý Xuân Hoa gật đầu nói: - Đã đỡ một chút, ôi! Nữ nhân đó thực sự đến đây chữa thương cho muội, nhưng Tiểu Linh? nàng nói đến đây, trong lòng thương cảm nước mắt tuôn rơi xuống gò má. Âu Dương Hải nhíu mày, hỏi:

- Xuân Hoa, nàng trông thấy rõ nàng ấy là nữ nhân áo lục chứ? Lý Xuân Hoa ngạc nhiên, hỏi:

- Sao? Không phải nữ nhân áo lục? Thế người ấy là ai? Âu Dương Hải vốn muốn hỏi nàng, không ngờ Lý Xuân Hoa hỏi ngược lại mình, Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Ta tin rằng tuyệt đối không phải là Tam Dương điện chủ, nhưng ta không biết người này là ai?

Lý Xuân Hoa à lên một tiếng, nói: - Phải rồi! Lúc chàng đi ra, thiếp dường như cảm thấy một mùi hương thơm bay vào mũi, mở mắt ra, bỗng thấy một bóng người che mặt bằng lụa đen, đứng sững trước giường, ta muốn lên tiếng quát lớn, nhưng cảm thấy ngón tay người ấy khẽ nhấc lên, thiếp đã bị điểm trúng huyệt đạo, hôn mê đi. Âu Dương Hải nghe vậy biết rằng nữ nhân thần bí kia sau khi điểm huyệt đạo Lý Xuân Hoa xong mới ra tay chữa thương. Thần trí Âu Dương Hải bình tĩnh lại, chàng đột nhiên cảm thấy nữ nhân thần bí kia hình như không muốn làm hại mình, tuy nàng ta ra tay chế ngự

được mình nhưng phát ra nội kình, chi điểm đến rồi ngừng. Người nàng là ai? Vì sao lại đến chữa thương cho Lý Xuân Hoa? Mà nữ nhân này hình như là quen biết mình? Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải lập tức nghĩ đến hình bóng của nữ nhân lúc động thủ vừa rồi, nhưng ba chiêu giao đấu nhanh như điện chớp, căn bản làm cho chàng cũng không thể nào thấy được một chút ấn tượng nào của hình bóng nữ nhân.

" È! Giọng nói của nữ nhân, đúng rồi, giọng nói của nàng hình như là đổi giọng, trước kia hình như đã nghe qua ở đâu, như vậy nàng nhất định là người mình quen biết, thế thì nàng ta là ai?... Nữ nhân mà đời ta gặp đâu có mấy người?...

Lý Xuân Hoa đưa mắt nhìn lên mặt Âu Dương Hải, trong lòng nàng cảm thấy mơ hồ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, lại một ngày đã qua.

Giò tý?

Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải sớm đã vào trong ngọa thất chờ đợi nữ nhân thần bí kia.

Nhưng bên ngoài cửa sổ trừ tiếng gió lạnh lùng, xung quanh im lìm đến phát sợ. Âu Dương Hải chắp tay đi qua đi lại trong ngoạ thất, đột nhiên Lý Xuân Hoa nói:

- Thiếp nghĩ người ấy không đến rồi, chàng đã một ngày một đêm chưa ngủ, nhất định rất mệt nhọc, chàng mau đi nghỉ ngơi đi! Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Ân nhân đã đến rồi, chẳng qua không muốn vào đây tương kiến chúng ta. Vừa dứt tiếng, ngoài cửa sổ vang lên một tiếng hừ lạnh lùng, nói:

- Ngươi sớm biết như vậy, sao hãy còn không mau lùi ra ngoài thất. Lý Xuân Hoa nghe giọng nói này, thân mình run lên, trong bụng kêu thầm:

"Không ngờ là nàng, ồ! Thật sự là nàng ư? Nếu mình lên tiếng hỏi, nàng có vào không? Nàng có thừa nhận không?"

Âu Dương Hải khẽ thở dài:

- Được rồi! ta đi ra! Âu Dương Hải quay mình định đi, đột nhiên nữ nhân nọ kêu lên:

- Không cần nữa! Ngươi chỉ cần tắt đèn trong ngọa thất, đóng cửa nhỏ lại là được.

Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên thầm nghĩ:

" Dù cho bên trong có tối đến đâu, nhưng nhãn lực của ta vẫn có thể nhìn thấy ra mặt và hình dáng của nữ nhân này?". Âu Dương Hải nghĩ xong, mừng thầm, y lời tắt hết đèn đóm, đóng cửa nhỏ lại,

trong ngọa thất lập tức trở nên tối om đưa bàn tay lên trước mặt không thấy ngón.

Một luồng gió nhẹ mang theo mùi hương lành lạnh, rèm đã vén lên, một bóng người to mập đứng đó.

Âu Dương Hải giật mình, muốn quát hỏi là ai? Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy đó là một bộ quần áo rộng thùng thình, quyết không phải là thân hình to mập của một người, chắc là nàng sợ người nhận ra cho nên mới mặc bộ y phục rộng như thế này.

- Âu Dương Hải, ngươi lùi ra một trượng. giọng nói của nữ nhân lúc này rất lạnh lùng, nhưng Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa đều nghe ra đó là giọng đã đổi tiếng, bởi vì thanh âm hơi cứng. Âu Dương Hải không nói một câu, lùi lại một trượng, nhưng trong lòng lại nghĩ:

" Cự ly một trượng, ta vẫn có thể thấy được rõ ràng". Nữ nhân thần bí kia đợi cho Âu Dương Hải lùi ra ngoài một trượng xong, thân hình như bóng ma, quần áo không phát ra tiếng gió nào, người đã dời đến trước gương của Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa mở to đôi mắt nhìn kĩ vào mặt nàng.

Ai ngờ mặt của nữ nhân được lớp lụa đen che khuất, chỉ có đôi mắt sâu như bể, lấp lánh tia sáng như sao lạnh. Lý Xuân Hoa thở dài thê lương nói:

- Được mang ơn cứu giúp, Lý Xuân Hoa không được vọng bái phương nhan, thật là tiếc rẻ suốt đời!

Nữ nhân thần bí lạnh lùng hừ một tiếng, nói: - Lý Xuân Hoa đêm nay ta chỉ cần lấy ra ngân châm trên người của nàng thì hoàn toàn khỏi hẳn, hãy mau quay lưng lại. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe vậy ngạc nhiên, nữ nhân này nói trên lưg Lý Xuân Hoa có nhân châm, tại sao Lý Xuân Hoa không có chút cảm giác nào cả?

Lý Xuân Hoa khẽ thở dài, y lời quay lưng lại.

Nữ nhân thần bí đưa tay vén áo sau lưng của Lý Xuân Hoa. Bông ngay lúc đó, đèn trong thất đột nhiên sáng lên. (hết tập IX) Nữ nhân thần bí hét lên, nói: - Âu Dương Hải, ngươi giở trò gì vậy? Nữ nhân thần bí kẽ vùng tay trái, một luồng kình phong đánh thẳng vào đĩa đèn. Nhưng Âu Dương Phong đã lường trước được, lúc chàng thắp đèn, đã cầm đèn dạt ra bốn năm thước, nói lớn:

- Trong thất tối tăm, nếu như không thắp đèn thì sợ người khó lấy ngân châm ra.

Nữ nhân thần bí lạnh lung nói: - Ngươi mượn ánh đèn này, chẳng lẽ có thể thấy được diện mục của ta ư? Đúng như lời nàng nói, dưới ánh đèn chiếu sang, nàng vẫn coi như đêm tối. Lúc này chỉ thấy một bàn tay trắng phau của nữ nhân thần bí ấn lên lưng Lý xuân Hoa, phựt một tiếng nhỏ? Bàn tay nữ nhân

nhấc lên, chỉ thấy ngón tay kẹp ba mũi ngân châm dài hai tấc. Âu Dương Hải thấy bàn tay nữ nhân nhấc lên một cái tức thì đã lấy ra từ trên lưng Lý Xuân Hoa ba mũi ngân châm, thủ pháp tuyệt diệu làm Âu Dương Hải ngẩn ngơ.

Nữ nhân thần bí thâu lấy ba mũi ngân châm, lạnh lùng nói:

- Lý Xuân Hoa, hãy vận công thử xem chân khí đã thuận chưa. Lý Xuân Hoa cảm thấy lúc thủ chưởng của nữ nhân nhấc lên, đột nhiên cảm thấy khí huyết lưu thông, tinh thần sảng khoái, liền thử vận khí, khí đã đạt đến tứ chi, lưu thông khắp cơ thể? Nữ nhân thần bí lạnh lùng nói:

- Nếu gia dĩ thêm vài ngày nữa thì sẽ đả thông sinh tử huyền quan. Ân huệ của ta đối với ngươi đến đây chấm dứt, ngày sau gặp lại, chúng ta có thể sẽ là thù địch không đội trời chung. Nữ nhân nói xong, chuyển thân định đi. đột nhiên Lý Xuân Hoa từ trên giường nhảy xuống, kêu lên:

- Hồng muội, muội đừng đi?

Trong mắt Lý Xuân Hoa lệ tuôn rơi lã chã. Âu Dương Hải nghe vậy thân mình run rẩy nghĩ: " Nàng? nàng la Lý Xuân Hồng? A! Sao không phải cơ chứ, giọng nói của cô ta tối hôm qua không phải Lý Xuân Hồng muội hay sao!". Âu Dương Hải đột nhiên mừng rỡ kêu lên:

- Hồng muội! Hóa ra là muội. Hồng muội! Âu Dương Hải nhảy bổ tới. Ai ngờ nữ nhân thần bí khẽ phất tay trái, đánh bật thân mình Âu Dương Hải lùi lại ba bước, cười nhạt nói:

- Ai là Hồng muội của ngươi? Thật là vô sỉ nói càn. Âu Dương Hải bị nữ nhân sỉ nhục một trận lập tức đứng ngây ra. Lý Xuân Hoa lệ tuôn như mưa, khóc lóc nói:

- Hồng muội! cho dù muội thay đổi thế nào, ta cũng nhận được muội. Hồng muội, tỷ tỷ xin lỗi muội, muội tha thứ cho tỷ tỷ? Nữ nhân thần bí đột nhiên kêu lên:

- Ta không phải là muội muội của nàng, nàng đừng nói càn. Âu Dương Hải khẽ thờ dài nói:

Nếu cô nương không phải là Lý Xuân Hồng, trừ khi lộ mặt thật cho chúng tôi thấy, nếu không tại sao lại sợ lộ mặt với chúng tôi. Và vì sao lại cứu Lý Xuân Hoa tỷ tỷ?

Chàng lại nói tiếp, giọng bi thảm:

Xuân Hồng muội muội, muội biết không khi muội bỏ đi, tỷ tỷ của muội cơ hồ thương tâm muốn chết. Thực ra chuyện này chính là sai lầm của ta, ta rất xin lỗi tỷ tỷ và muội muội.

- Im đi! Im đi! Ta không muốn nghe những lời nói hoang đường của ngươi! Nữ nhân thần bí quát hét lên, tâm tình nàng như mới bình tĩnh lại, nàng thở dài thê lương hỏi:

Các người thấy mặt ta xong sẽ không quấy rấy ta chứ? Âu Dương Hải nhíu mày gật đầu nói:

- Phải! Trừ phi mặt của nàng không giống Lý Xuân Hồng chút nào. Thân mình Nữ nhân thần bí run rẩy, nói:

- Ngươi thật sự muốn thấy mặt ta rồi sẽ xảy ra hậu quả gì các ngươi biết chứ?

Âu Dương Hải ngạc nhiên, hỏi:

- Hậu quả gì? Nói thử xem sao?

Nữ nhân thần bí cười nhạt, nói: - Hễ đã thấy mặt ta thì đừng hòng sống trên nhân gian nữa. Âu Dương Hải khẽ cười ha hả, nói:

- Nói như vậy, bọn ta thấy mặt của nàng rồi chúng ta phải chết ư? Nữ nhân thần bí gật đầu nói:

- Không sai. Ta nghĩ các ngươi đừng nên xem là hơn! Âu Dương Hải nghe nàng nói vô cùng thẳng thắn, kinh thầm, bất giác quay đầu nhìn Lý Xuân Hoa, muốn thỉnh cầu ý kiến của nàng. Lý Xuân Hoa thở dài lặng lẽ, nói:

- Hồng muội, ta thật sự không tin muội lại nhẫn tâm như thế, muội mở tấm lụa đó ra đi!

Nữ nhân thần bí nghe vậy, thân mình run rẩy, đưa tay đột nhiên mở ra tấm lụa che mặt nàng, lộ xa một khuôn mặt cực kì xấu xí? Nàng kêu lớn: Đây là mặt Lý Xuân Hồng u? ói chao Hồng muội! Muội? Lý Xuân Hoa kinh hãi kêu lên một tiếng, người đột nhiên hôn mê ngã xuống đất. Âu Dương Hải vội đưa tay ôm lấy thân mình sắp ngã của Lý Xuân Hoa, điểm vào huyệt thiên cơ của nàng, bỗng nghe Nữ nhân thần bí thở dài một tiếng, nói:

- Cô ta kinh hãi quá (chỗ này có mấy chữ tại hạ đọc không được (trang 11).)???. hoàn thuốc này cho cô ta uống.

Nữ nhân thần bí búng ngón tay một cái, một viên thuốc đã bay vào miệng Lý Xuân Hoa, nàng lại nói:

- Ta đã nói rồi, thấy mặt ta tất chết, ngươi cũng uống viên độc dược này. Âu Dương Hải vốn mở miệng muốn nói, đột nhiên một đạo hào quang bắn vào miệng Âu Dương Hải, lập tức hóa thành một luồng nhiệt khí trôi xuống bụng?

Chàng muốn mở miệng ói ra, nhưng đã không kịp nữa rồi, chỉ cảm thấy thân người lập tức như lửa đốt, bụng đau đớn như xé, mồ hôi vã ra đầm đìa. -?i chao! Cô? cô thật sự cho chúng ta uống độc dược? Giọng nói Âu Dương Hải chưa dứt, Nữ nhân thần bí đã quay mình bỏ đi. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa song song ngã xuống trong ngọa thất. Thần viên ở ngoài đại sảnh trông thấy Nữ nhân thần

bí đi ra, lập tức cản nàng lại.

Nữ nhân thần bí chậm rãi nói: - Viên huynh, nếu tin lời của ta thì hãy ở đây hộ vệ hai người kia, ta đã cho họ uống một loại trân dược nhằm dịch cân hoàn cốt, chắc khoảng chừng hai giờ sau, hai người họ sẽ tỉnh lại.

Thần viên thông linh dị thường, nó lên tiếng hỏi:

- Cô là Lý? ö nó nói là Nữ nhân thần bí có phải là Lý Xuân Hồng không, hóa ra cuộc nói chuyện vừa rồi thân viên đã nghe được. Nữ nhân thần bí thở dài nói:

- Ngươi đừng hỏi ta là ai? Tóm lại ta sẽ không hại Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa.

Nói xong nàng đi ra tiểu viện, rời khỏi Thiên Kiếm Đàm. Nàng! Vốn có một dung nhan diễm lệ, nhưng bây giờ nàng là một cô gái xấu xí.

Cái giá của một dung nhan, đã đổi cho nàng được võ công siêu quần trong thiên hạ, võ công của nàng có thể nói là thiên hạ vô địch, nhưng đối với vết thương trong lòng nàng thì làm sao bù đắp nổi. Nước mắt từ đôi mắt đẹp của nàng trào ra, thấm ướt cả vạt áo nàng, mà nàng vẫn cứ đi, gió đâu thổi lạnh như cắt da, như thấu tiếng lòng thê lương, bi ai trong tim nàng?

Lúc này nàng buồn bã nói: - Cắt không đứt, tình vẫn còn vương, tình là ly sầu còn vương tư vị trong lòng? Ôi! Ta nên rời bỏ họ? Đèn xanh cá gỗ, đó là duyên phận của ta? Tỷ tỷ, ta không oán hận tỷ tỷ, ta chỉ oán trời, hận cho số mạng của ta?? Ta nguyện với phận cá gỗ, thầm chúc phúc cho hai người, bách niên giai lão, hưởng tận niềm vui trên đời. Ôi! bây giờ ta cảm thấy sai rồi, ái tình có thể gặp mà không thể cần, là ban cho, không phải của tư hữu. Tỷ tỷ ta biết tỷ rất yêu quí ta, cho nên hôm nay ta cũng không muốn làm cho hai người phiền não, thương tâm vì ta. Ta phải đi đây, ta phải đi đến nơi chân trời góc biển xa xăm, các người quên ta đi?

Trịnh Hổ đáng thương, huynh thực tình yêu ta, nhưng? huynh tìm kiếm tâm tình của ta, và cả sau khi thấy mặt ta, tình cảnh bi ai? Huynh nói với ta: Dù cho hôm nay thay đổi khó coi thế nào đi nữa, huynh vẫn yêu ta?

Ta vốn nên tiếp nhận tình yêu của huynh, nhưng trong lòng ta lại chỉ có Âu Dương ca, bởi vì linh hồn, thể xác ta đều đã thuộc về chàng. Cho nên ta dùng lời nói khích Trịnh Hồ, làm cho huynh từ yêu biến thành hận, lời nói trước khi đi của huynh thật đã làm ta sợ, huynh đã nói thật sự sẽ phá hoại gia đình của tỷ tỷ?

Ta nên đi tìm Trịnh Hồ? có thể chiếc cầu hạnh phúc ta xây cho tỷ tỷ sẽ bị Trịnh Hồ phá hoại, nên biết rằng Trịnh Hổ đã trở nên một cao thủ không phải tầm thường rồi. Ôi? Thế gian vạn sự vạn vật đều là tùy theo thời gian mà biến hóa? Ta đâu có ngờ rằng, ta kiếm được "Đồ Long bảo đồ", trở thành

một người võ công đệ nhất?

Nàng nói lung tung như trong mơ?

Tự nàng cũng không biết mình đang đi vào một vách núi cao ngất, rồi đạp vào đám sương mù vương vấn xung quanh vực thẳm? Lý Xuân Hồng? bên dưới là vực sâu ngàn trượng. Một tiếng kêu lanh lảnh vang tới.

Nhưng thân hình của nàng đã từ vực cao ngàn truong mây mù rơi xuống! Một hán tử mày rậm mắt to đứng bên vách núi, đôi mắt của chàng lăn ra vài giọt lệ, đứng nhìn vực thẳm đến xuất thần.

Âu Dương Hải sau khi uống hoàn thuộc kia xong, toàn thân như lửa đốt, hồi lâu cảm thấy thân tâm nhẹ nhõm sảng khoái, nơi đan điền có một luồng khí ấm áp kỳ dị lưu thông ba trăm sáu mươi bảy huyệt khắp cơ thể, nơi khí đến, xương cốt khẽ kêu lách cách. Hiện tượng kỳ dị này làm cho Âu Dương Hải ngẩn ngơ, chàng cúi đầu nhìn Lý Xuân Hoa, nàng cũng đang dùng ánh mắt kì dị nhìn mình. Hồi lâu?

Lý Xuân Hoa khẽ than một tiếng nói: - Không ngờ ta lại nhân họa mà đắc phúc, trong mấy ngày, chân khí có thể tự thông sinh tử huyền quan, đem công lực nâng lên một bực. Âu Dương Hải ngạc nhiên, nói:

- Cái gi? Sinh tử huyền quan của nàng đã thông, thế thì nàng ấy không phải hại chúng ta.

Lý Xuân Hoa than thở: - Âu Dương Hải! Thiếp cảm thấy đó là Hồng muội, nếu không thì trong thiên hạ không có một người nào khác lại đối đãi với chúng ta tốt như thế. Hồng muội ơi, ta thực là không phải với muội. Âu Dương Hải trong đầu suy nghĩ một hồi? Đột nhiên chàng kêu lớn một tiếng, nói:

- Đúng, nàng là Xuân Hồng, nhất định nàng ấy là? Xuân Hoa, chúng ta mau chia đường đi tìm Hồng muội.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, thần viên lập tức chia làm ba hướng đuổi theo Lý Xuân Hồng. Âu Dương Hải đuổi đến đây, đột nhiên nghe trên vách núi có tiếng kêu: - Xuân Hồng muội?

Chàng vội vã đề khí bay lên vách núi đó.

Nhưng miệng vực lại không thấy bóng dáng Lý Xuân Hồng đâu? chàng lại trông thấy một hán tử tay vượn lưng gấu, anh ta không phải là Trịnh Hổ đấy sao! Chẳng lẽ chàng lại nhân lầm người? Âu Dương Hải từ khi tái xuất giang hồ tới nay trong mấy ngày liên tiếp gặp phải những nhân vật đầy thần bí, cho nên chàng thật sự khônh dám tin vào mắt mình nữa.

Âu Dương Hải đứng lặng một hồi, khẽ chắp tay cười nói:

- Dám hỏi huynh đài quí tính đại danh? Hán tử nọ nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn? Tiếng cười sang sảng như hàng vạn con ngựa phi chạy, bi tráng ngạo nghễ, nhưng mang vẻ đau thương, phẫn nộ oán hận, ghen ghét. Tiếng cười của chàng thu lại, thản nhiên nói:

- Ta là Trịnh Hồ, nhưng là một Trịnh Hồ khác, Trịnh Hồ muốn khiêu chiến với Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải vẫn nghe không hiểu lời nói của chàng ta, hỏi:

- Có phải huynh là Trịnh Hồ hộ pháp dưới Khúc Tinh đàn của Thanh Đạo Minh không?

Mắt Trịnh Hồ loé lên tia sáng kỳ dị, gầm lên: - Ngươi lải nhải cái gì? Trịnh Hồ này muốn báo thù cho Xuân Hồng muội, ngươi hãy còn chưa rút kiếm ra.

Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, vội hỏi:

- Cái gì? Xuân Hồng muội, nàng làm sao rồi? Âu Dương Hải nghe Trịnh Hồ nói đến Lý Xuân Hồng, đội nhiên nhớ lại tiếng kêu vùa rồi, và cả đôi mắt ngấn lệ của Trịnh Hồ, trong lòng chàng lập tức có điềm bất tường.

Trịnh Hồ cười lớn, tay trỏ vào vực thẳm mây khói mù mịt, kêu lên: - Chết rồi! Nàng đã nhảy xuống vực thẳm tự sát rồi. Âu Dương Hải nghe câu nói này, như có một tiếng sấm nổ ngay tren đầu. Trong đầu chàng nghu lùng bùng, suýt chút nữa ngất đi.

- Thật không? Xuân Hồng đã nhảy xuống vực tự sát? Hai chân Âu Dương Hải run rẩy, loạng choạng đi ra bờ vực thẳm? Chàng cúi đầu xuống nhìn, trước mắt chỉ là biển mây vô cùng vô tận, nào có thấy bóng hình của Lý Xuân Hồng, đột nhiên bên tai Âu Dương Hải nghe tiếng kêu ai oán:

- Âu Dương ca ơi! Chàng nhảy xuống đi! Nếu chàng yêu ta, chàng cứ nhảy xuống đi!

Đó giống như ảo giác, nhưng lại tựa hồ như thật.

Thình lình?

Trịnh Hồ phía sau bật cười, nói: - Âu Dương Hải, nếu ngươi thật sự yêu Lý Xuân Hồng, thì cùng nàng chết chung đi. Âu Dương Hải như choành tỉnh mộng, chàng muốn xoay người tránh, nhưng một luồng tiềm lực cực mạnh đẩy vào thân chàng bay ra ngoài. Nhưng Âu Dương Hải nửa đường liền vận chân khí xoay thân ngược lại, mặt đối với Trịnh Hồ.

Chàng đột nhiên trông thấy thần sác trên mặt Trịnh Hồ vô cùng tàn ác, một đạo cuồng phong lại phóng thẳng vào ngực chàng.

-?! Trịnh Hồ, ngươi? ngươi muốn hại ta?

Thân hình Âu Dương Hải treo trong khọng trung, chàng cấp tốc phóng ra một chưởng.

Hai đạo cuồng phong tiếp chạm, đánh tan mây mù xung quanh. Trịnh Hồ hự mộ tiếng, lùi lại ba bốn bước. Nhưng Âu Dương Hải đã không thể nào vận khí nhảy trở lên vực được nữa, bởi vì chàng không ngờ chưởng kình của Trịnh Hồ lại mạnh mẽ như vậy, đánh thân mình chàng bay ra sau một thước.

Âu Dương Hải tuy tận lực đề khí nhảy lên trên, nhưng thân người của chàng vẫn từ từ rơi xuống, trong nháy mắt đầu của chàng đã thấp hơn miệng vực?

Trịnh Hồ phát ra một tràng cười vô cùng đắc chí, hắn cúi xuống nhình Âu Dương Hải đang chìm trong mây khói rồi quay đầu bỏ đi. Âu Dương Hải trong mây mù, liên tục vận sáu bảy hơi chân khí, nhưng vẫn không làm cho thân hình đang rơi xuống chậm lại, ngược lại thế rơi mỗi lúc một nhanh hơn.

Chàng than thầm:

" Hôm nay mình thật không tránh khỏi vận xui, không ngờ Trịnh Hồ lại hại ta, đúng là thế thái nhân tình, ai đa! Ta thật chết không nhắm mắt?" Mấy câu sau " Ta thật chết không nhắm mắt?" Âu Dương Hải do tức qua buột miệng kêu lên, điều đó làm cho chân khí của chàng phân tán, thế rơi cành nhanh hơn. Âu Dương Hải biết rằng bất cứ một người có khinh công tuyệt cao đến đâu, cũng không thể nói rơi tư vực sâu ngàn trượng mà không chết, lúc này tâm ý chàng nguội lạnh, quyết định nhắm mắt lại, bên tai tiếng gió lướt vù vù, trong nháy mắt đã rơi xuống mười mấy trượng. Đột nhiên Âu Dương Hải nghe thấy một giọng nói rất ôn như, nói:

- Chàng mau lộn người nhảy đến đây. Âu Dương Hải đột nhiên cảm thấy một đạo kình lực như nhuyễn từ phía dưới, đem thân hình đang rơi xuống của chàng thúc ngược lên trên.

Âu Dương Hải mở bừng mắt, chỉ thấy trên một mỏm đá nhỏ ra từ vách đá có một bóng người đứng, Âu Dương Hải vùng xoan người nhảy bổ xuống mỏm đá: È! Hồng muội là nàng?

Người trên mỏm đá chính là nữ lang che mặt bằng lụa đen, nàng nghe tiếng kêu của Âu Dương Hải buồn bã hỏi:

- Sao chàng lại rơi xuống đây, nếu chàng chết rồi còn Lý Xuân Hoa thế nào? Âu Dương Hải nghe lời nói của nàng, tất cả đã có thể chứng minh nàng chính la Lý Xuân Hồng.

Chàng vô cùng phấn khởi nói: - Xuân Hồng muội, nàng đã thừa nhận nàng là Xuân Hồng, ta quá vui mừng! Lúc này trong lòng Âu Dương Hải rất cao hứng, chàng không trả lời câu hỏi của Lý Xuân Hồng, xông bổ tới hai tay ôm chặt lấy thân người nàng vào lòng.

Lý Xuân Hồng trong vòng tay cường tráng của Âu Dương Hải, không vùng ra, nhưng cũng không

ôm lấy Âu Dương Hải, nàng không có một phản ứng nào.

Đôi mắt Âu Dương Hải bắn ra vạn luồng nhu tình, khẽ thở dài nói:

- Hồng muội, ta biết chàng rất hận ta, nhưng ta? trước hết ta phải nói cho nàng rõ, ta yêu nàng và cũng yêu tỷ tỷ của nàng. Lý Xuân Hồng nghe vậy, đôi mắt trong veo như nước của nàng đầy những ánh lệ, cắt ngang lời của Âu Dương Hải, nói:

- Lúc đó ta hận chàng và tỷ tỷ. Nhưng cảm thấy nội tâm rất là bất an, bởi vì hôm đó ta đã làm tỷ tỷ thương tâm?

Lý Xuân Hồng lại thở dài nói tiếp: -Ôi, lúc này ta đã thể hiện được tình yêu chân chính là gì? bây giờ ta sẽ chúc phúc hai người, mãi mãi chúc phúc, chỉ cần tỷ tỷ có thể được sung sướng vui hạnh phúc thì tôi cũng cảm thấy vui. Âu Dương Hải nghe vậy ngẩn ngơ, hồi lâu không thốt nên lời. Lý Xuân Hồng đột nhiên hỏi nhỏ:

- Chàng? có phải chàng tìm ta chứ? Âu Dương Hải cảm động, nước mắt lưng tròng, hai tay ôm lấy thân người nàng, đáp:

- Phải! Hồng muội, huynh và Hoa tỷ tỷ đều tìm kiếm nàng, chúng ta cần nàng và chúng ta trở về nhà, ba người chúng ta vĩnh viễn sống bên nhau. Lý Xuân Hồng khẽ vùng ta khỏi vòng tay Âu Dương Hải, khẽ ngâm:

- Lệ đã hết với nỗi sầu, chi nghĩ đến mây Sở xa xăm, người xa thiên nhai gần?

Ngâm xong, nàng ngẩng đầu nhìn mây khói đến xuất thần. Âu Dương Hải khẽ gọi:

- Hồng muội!

Lý Xuân Hồng cúi đầu nói:

- Mỏm đá này cách trên bờ vực, đại khái khoảng hai mươi mấy trượng, vách đá trơn láng dị thường, bất cứ một người có khinh công cao siêu cũng khó bay lên được bờ vực.

Âu Dương Hải kêu lên:

- Hồng muội, chẳng lẽ nàng thật sự không tha thứ cho chúng ta sao? Lý Xuân Hồng dường như không muốn nhắc tới chuyện tình ái giữa ba ngườinữa, nàng nói:

- Vách đá cao hai mươi mấy trượng này nếu có một nơi đứng để đổi hơi thì ta có thể lên được! A! Có rồi, song kiếm trên người chàng cho ta mượn dùng.

Âu Dương Hải thấy nàng nói như vậy, trong lòng vô cùng thương tâm, đột nhiên lạnh lùng nói:

- Hồng muội, nếu nàng không đáp ứng cùng huynh trở về thì huynh cũng không muốn lên.

Lý Xuân Hồng nghe vậy, nước mắt tuôn rơi lã chã. Nàng nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Hải, không nói một lời, nhưng trong lòng nàng lại thầm nói:

" quá trễ rồi, Âu Dương ca, Hoa tỷ tỷ, bộ mặt này của muội làm sao chung sống với hai người được, Ôi! Ta sao nỡ lìa bỏ hai người, nhưng đã quá muộn rồi".

Lý Xuân Hồng nói: - Hoa tỷ tỷ đã cô độc đợi chàng ba năm rồi, chẳng lẽ chàng muốn tỷ tỷ ấy đợi chàng suốt đời chăng? Huống chi hai người đã có ái tử! Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm:

" Sao nàng biết chuyện Lý Xuân Hoa đợi ta suốt ba năm ở Thiên kiếm Đàm?"

Đột nhiên Lý Xuân Hồng nói:

- Hải ca, nếu chàng hãy còn tình yêu giữa ta và chàng năm xưa thi chàng đem tình yêu này chuyển sang tỷ tỷ của muội, thế là muội vui rồi. Nói xong khẽ đưa tay rút lấy hai thanh kiếm trên vai của Âu Dương Hải xuống, khi nàng rút Tử Vi kiếm ra, nàng khẽ hỏi:

- Hải ca, có phải thanh kiếm này gọi là "tử vi", di vật năm xưa của Độc Kiếm Ma.

Âu Dương Hải đáp:

- Không sai. Hồng muội, không biết nàng có nghe huynh nói qua chuyện Độc Kiếm Ma chưa?

Lý Xuân Hồng lắc đầu than rằng: - Chưa, nói như thế chàng đã được võ học của Độc Kiếm Ma rồi. Nàng nói đến đây, hơi ngừng lại rồi lẩm bẩm, tự nói một mình:

- Xem Độc Kiếm Ma đặt hai chữ " Tử Vi" trên kiếm, chứng tỏ ông ta không phải là không hoài niệm người ấy, ôi!? Giữa họ thật cũng có một đời yêu nhau?

Âu Dương Hải lên tiếng hỏi: - Hồng muội, nàng đang nói dì? Hai chữ "tử Vi" trên kiếm là kỷ niệm ai? Lý Xuân Hồng nhìn Âu Dương Hải hỏi:

- Chàng có biết ngoại hiệu Từ Tâm Bồ Tát không? Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Bà ta là một vị nữ kiệt anh hung ba trăm năm trước, chuyện về bà và Độc Kiếm Ma tiền bối tối qua huynh mới nghe Vân Trung Nhạc và Cô Lâu Thiên Tôn nói tới.

Lý Xuân Hồng nói: - Hai chữ Tử Vi chính là tên của Tử Tâm Bồ Tát. Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, như vậy hai vị nam nữ này tuy tình cách của họ rất trái ngược nhưng vẫn là một đôi tình tứ? Lý Xuân Hồng rút thanh kiếm tre ra, quay đầu lại nói:

- Hải ca, không ngờ kiếm thuật của chàng đã đạt đến tuyệt cảnh thượng thừa.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Võ công của huynh kém Hồng muội rất nhiều. È không biết HÈng muội trong ba năm do đâu mà học được công lực tuyệt cao như vậy, có phải đã thọ đắc được võ học của Từ Tâm Bồ Tát? Lý Xuân Hồng đột nhiên thở dài, nói:

- Muội học được một than võ công này, cho nên mới không thể trở về cùng hai người được.

Âu Dương Hải không hiểu hỏi:

- Vì sao? Hồng muội, võ công của nàng cao đến thế, chẳng lẽ trong thiên hạ hãy còn có ai có thể ước thúc được nàng. Lý Xuân Hồng dường như không muốn nói nhiều, lắc đầu than rằng:

- Đương nhiên chàng không biết. Ôi! Tóm lại chúng ta phải xa cách. Bây giờ muội mượn sức của hai thanh kiếm lên trên bờ, sau đó muội tìm một sợi dây thòng xuống để tiếp chàng lên trên. Nói xong, hai tay Lý Xuân Hồng nắm Tử Vi kiếm và thanh kiếm tre, không thấy nàng đề khí như thế nào, cả thân hình đã từ từ bay lên? Một lát, thân ảnh của nàng đã chìm vào trong biển mây. Trong khoảnh khắc Âu Dương Hải đã nghe giọng nói của Lý Xuân Hồng trên miệng vực truyền xuống, nói:

- Âu Dương ca, ta thả dây leo xuống rồi, chàng theo dây mà leo lên đi. Quả nhiên một sợi dây leo thòng xuống, Âu Dương Hải khinh công vốn đã là thiên hạ hiếm có, nếu đã có sợi dây leo thì từ trăm trượng cũng có thể lên được.

Trong nháy mắt Âu Dương Hải đã lên bờ vực.

Nhưng khi chàng lên rồi, Lý Xuân Hồng đã mất tăm. Sợi dây leo buộc vào một cây tùng thấp, dưới cây tùng đặt thanh Tử Vi kiếm, dưới ánh trăng sao lấp loáng tia hàn quang lạnh lẽo.

Âu Dương Hải trong lòng vô cùng bi thương, không ngờ Lý Xuân Hồng thật sự đã bỏ đi rồi. Âu Dương Hải uể oải đi đến cây tùng, đột nhiên liếc thấy trên thân cây tùng Lý Xuân Hồng dùng Tử Vi kiếm khắc một đoạn chữ nói: Một phần quyến luyến, tăng thêm ngàn mối ly sầu, cớ gì mà phải lưu luyến nữa? Cho nên, lâm biệt, khuyên chàng nhớ đừng đến Âm Dương Cốc.

Trong mắt Âu Dương Hải lệ tuôn ra ướt đẫm vạt áo, thần sắc trên mặt chàng thật vô cùng khổ sở, nhưng lại không thốt được một lời, đứng nhìn hàng chữ đến xuất thần.

Không biết qua bao nhiêu lâu, gió nhẹ thổi tới, một bàn tay ngọc ngà đưa một chiếc khăn tay đến khẽ lau nước mắt cho Âu Dương Hải vô cùng dịu dàng, bùi ngùi nói:

- Âu Dương Hải, Hồng muội thật sự đã nhẫn tâm rời bỏ chúng ta ư? Âu Dương Hải quay lại, chàng

thấy Lý Xuân Hoa không biết từ lúc nào đã đứng sau lừng. Âu Dương Hải thở dài nói:

- Hồng muội đã lặng lẽ bỏ đi rồi, chân trời góc bể mênh mông, chúng ta làm thế nào tìm được muội muội trở về. Lý Xuân Hoa nhìn câu cuối cùng khắc trên thân cây tùng:

- Khuyên chàng nhớ đừng đến Âm Dương cốc. Nghĩ ngợi một hồi lâu, nàng nói: Âu Dương Hải, Hồng muội khuyên chúng ta đừng đi Âm Dương cốc, có thể Hồng muội?

Âu Dương Hải nghe vậy đột nhiên nhớ lại Lý Xuân Hồng từng nói? nàng vì học được võ công tuyệt cao cho nên không thể đoàn tụ với mình? nên vội nói:

- A ta biết rồi, Hồng muội bị Âm Dương cốc chủ khống chế. Thế là Âu Dương Hải đem chuyện gặp Trịnh Hổ, Lý Xuân Hồng vừa rồi kể lại tường tận cho Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa nghe xong, đôi mày khẽ nhíu lại, nói:

- Thiếp nghĩ nhất định không phải Hồng muội bị Âm Dương cốc chủ khống chế, với võ công của Hồng muội hiện tại, trên đời này có ai có thể thắng được? Hồng muội kêu chàng đừng đi Âm Dương cốc, có thể là sợ chàng xông pha nguy hiểm. Nhưng, hiện nay Tiểu Linh rơi vào tay Tam Dương điện chủ trong Âm Dương cốc, chúng ta vô luận thế nào cũng phải đi Âm Dương cốc một chuyến.

Ngừng một chút nàng lại tiếp: - Còn tên Trịnh Hổ ấy, không ngờ hắn lại thù chàng, theo sự suy đoán của thiếp, Trịnh Hổ vì ghen ghét chàng mà sinh ra dã tâm muốn hại chàng, bởi vì tôi biết Trịnh Hổ thầm yêu Xuân Hồng muội. Âu Dương Hải nghe Lý Xuân Hoa nói như vậy, chàng khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng hỏi nhỏ:

- Xuân Hoa, thương thế của nàng đã phục hồi chưa? Lý Xuân Hoa nói:

- không biết Hồng muội cho chúng ta uống thuốc gì, bây giờ chẳng những thương thế của thiếp bình phục, mà nội lực so với trước kia thâm hậu hơn nhiều lần.

Kỳ thực họ đâu biết viên thuốc hoàn của Lý Xuân Hồng chính là "Dịch mệnh đan" do vị cái thế thần y kỳ nhân La Cơ chân nhân luyện nên. Người trong võ lâm giang hồ hiện nay và cả phụ thân Âu Dương Hải, Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt trước kia tìm đủ trăm phương ngàn kế để mở được nơi dấu bảo tàng của La Cơ chân nhân chủ yếu chính là vì chín viên "Dịch mệnh đan". Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa mỗi người uống một viên, công lực bản thân họ đã tăng thêm lên hơn nửa con giáp. Âu Dương Hải nói lớn:

- Xuân Hoa, công lực của nàng đã hồi phục, vậy thì chúng ta bắt đầu đi Âm Dương cốc.

Tam Dương điện chủ đã không nghe theo lời ước mà đến chữa thương cho nàng, chúng ta dùng chìa khóa Âm Dương để đổi lấy Tiểu Linh trở về. Lý Xuân Hoa nghe Âu Dương Hải nói, khẽ thở dài.

Đột nhiên trong lúc đó?

Trên không trung văng vẳng một tiếng hú quái dị? Âu Dương Hải nghe tiếng hú, sắc mặt hơi biến, nói:

- Đó là tiếng của viên huynh, chúng ta mau đi xem thử. Âu Dương Hải đã nghe ra phương hướng tiếng hú của thần viên, chàng và Lý Xuân Hoa phóng đi như chớp, chạy qua mấy toà phong cốc, kỳ quái thay, lại không thấy bóng dáng của thần viên, cũng không nghe thấy tiếng hú của nó nữa. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa cảm thấy hoài nghi, lập tức dừng thân hình lại, phóng mắt nhìn lướt các ngọn núi xung quanh, đột nhiên Lý Xuân Hoa kêu "ý" một tiếng, nói:

- Âu Dương Hải chàng nhìn hai ngọn núi kia sao mà cao đến thế? Âu Dương Hải nhìn theo ngón tay Lý Xuân Hoa chỉ. Chỉ thấy trong các dãy núi, có hai ngọn núi cao chót vót chọc trời, hùng vĩ vô cùng, trên đỉnh mỗi ngọn núi đều có một đốm tinh cầu sáng rực, lóe ra tia hàn quang chói mắt.

Âu Dương Hải giật mình, nói:

- Hai đốm tinh cầu trên đỉnh núi kia chắc không phải là tinh tú đâu! Lý Xuân Hoa nói:

- Hải ca! Thiếp ở Thiên Kiếm Đàm núi Cửu Cung lâu như thế, sớm chiều ngắm trông các dãy núi xung quanh, sao không thấy qua hai ngọn núi cao này.

Âu Dương Hải tâm cơ chợt động, nói:

- Hai ngọn núi cao đến nhất trời, quanh năm mây phủ, làm cho người ta khó phát hiện?Như vậy đây là ngọn Đổng Vân Phong của núi Cửu Cung rồi. Chúng ta mau đến đó thử xem.

Âm Dương cốc chính ở giữa ngọn Đông Vân Phong và Tây Vân Phong của núi Cửu Cung.

Trên đường đi, chàng lại nhớ đến nữ nhân áo lục, chàng cứ nghĩ ngợi suốt dọc đường không biết nữ nhân áo lục đó thật ra là ai?

- È! Cô ta là? Âu Dương Hải đột nhiên kêu lớn, Lý Xuân Hoa thắc mắc hỏi: - Hải ca, chàng kêu "Cô ta là" đó là ai? Lý Xuân Hoa thấy chàng vẫn không trả lời câu hỏi của mình, nàng biết Âu Dương Hải lúc này nhất định nghĩ ra một chuyện trọng đại gì đó, nhưng nhìn sắc mặt của chàng đầy vẻ tình sầu, thế thì người đó nhất định là một nữ nhân.

Nguyên là Âu Dương Hải sực nhớ lại Đông Phương Ngọc đã từng nói với mình Âm Dương cốc ở đâu, làm chàng nhất thời nhớ lại Đông Phương Ngọc đã chết bởi Vô Ảnh chưởng của mình. Âu Dương Hải sau một lúc trầm tư, khẽ thở dài nói:

- Xuân Hoa! Vừa rồi huynh vừa nghĩ ra nữ nhân áo lục che mặt. Âm Dương cốc Tam Dương điện

chủ là Đông Phương Ngọc, nhưng không phải là Đông Phương Ngọc đã chết rồi ư? Lý Xuân Hoa nghe vậy hơi biến sắc, nói:

- Phải rồi! Tam dương điện chủ hao hao như Đông Phương Ngọc, nàng lúc sinh tiền chẳng phải rất thích màu áo lục đó sao? Nhưng Đông Phương Ngọc bị Vô Ảnh chưởng của chàng đánh lầm đã chết rồi, Tam Nương Điện Chủ làm sao có thể là Đông Phương Ngọc được? Âu Dương Hải thở dài thê lương nói:

- Vạn sự vạn vật trên thế gian đều hay vượt khỏi ý liệu con người, chẳng lẽ Đông Phương Ngọc thật sự chưa chết dưới Vô Ảnh chưởng của ta? Nếu thế thì Tiểu Linh bên mình cô ta tất nhiên rất nguy hiểm. Lý Xuân Hoa vội hỏi:

- Vì sao?

Âu Dương Hải nói:

Tính tình Đông Phương Ngọc rất kì quái, nhớ lại mối thù ta đã lỡ tay đả thương nàng, thế thì nhất định sẽ cho rằng ta có tà tâm muốn giết nàng? ôi!

Lúc tao ngộ với nàng khi xưa, ta rất cảm thông, thương tiếc, ta nào lại hạ độc thủ nàng như vậy? chẳng qua? nhưng nguyện trời xanh phù hộ, nàng ta không phải là Đông Phương Ngọc? Bỗng nhiên giọng nói cực kì lạnh lẽo, mang theo vẻ phẫn nộ, kích động nói:

- Bụng dạ các người quá từ thiện đấy! kha kha kha?

Người đó nói xong, ngẩng đầu cười khanh khách, tiếng cười trong trẻo nhưng lại có ý vị thê lương. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không hẹn mà cùng quay người lại. Trong thung lũng, một nữ nhân mặc áo lục, che mặt, đứng sững sờ ở đó, lần này nàng không thi triển " Vạn huyền ma ảnh" thần công cho nên thân ảnh của nàng người ta nhìn thật rõ.

Thật biết bao xinh xắn, tuyệt mĩ.

Hình bóng mỷ lệ tuyệt vời này chẳng phải đã có lúc từng lam cho tình cảm Âu Dương Hải say mê ư?

Nữ nhân áo lục cười xong, nàng đứng lặng yên cách họ ngoài ba trượng, đôi mắt nhìn ra nơi xa xăm đến xuất thần, hình như nàng đang nghĩ gì? Kỳ thực bây giờ nàng nghĩ rất nhiều chuyện, chờ đợi một sự quyết định? Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, trong lúc nhất thời cũng đứng lặng? Bởi vì người mà họ hoài nghị lại xuất hiện ngay trước mắt, chính nàng là Đông Phương Ngọc hay sao?

-? Đông Phương tiểu thư, tiểu thư là Đông Phương NGọc ư? Câu hỏi này của Âu Dương Hải làm nữ nhân áo lục choàng tỉnh, nàng lạnh lùng hừ một tiếng, hét lên:

- Đừng gọi là là Đông Phương tiểu thư, chẳng phải Đông Phương Ngọc đã chết dưới Vô Ảnh chưởng của ngươi rồi hay sao? Ngươi? ngươi thật là tâm địa tàn độc, ta phải báo thù cho nàng, ta phải giết hết nam nhân trong thiên hạ, phá hết những gia đình nào có hạnh phúc mỷ mãn, làm cho họ phải ly tán chia lìa.

Lý Xuân Hoa nghe vậy sắc mặt đại biến, run run nói:

- Tiểu thư chẳng phải đã nói rằng không sát hại Tiểu Linh, dùng chìa khóa Âm Dương cốc đổi lấy Tiểu Linh mà? Âu Dương Hải nghe giọng nói đầy vẻ hận thù, hung tợn của nữ nhân áo lục, trong lòng cũng kinh thầm, nghĩ: "nói như vậy, nàng ta có ý phá hoại gia đình mình rồi" Nữ nhân áo lục cười nhạt nói:

- Kế hoạch của ta đã thay đổi rồi, đương nhiên Tiểu Linh ra sẽ không sát hại nó, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không quay về với các ngươi. Lý Xuân Hoa, ngươi đã không chết vì Âm Dương độc chưởng, coi như là mạng lớn, nhưng hôm nay ta muốn ngươi vĩnh viễn làm quả phụ. Âu Dương Hải trợn mắt giận dữ, lạnh lùng quát:

- Ngươi không phải la Đông Phương Ngọc, thế thì ngươi là ai? Phu thê chúng ta có thù hận gì với ngươi?

- Hứ! Ta là ai? Ngươi và ta có thù hận gì?

Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói xong, cười lớn một tiếng rồi lại tiếp: - ngươi muốn biết? Được ta nói cho ngươi nghe, Đông Phương Ngọc là muội muội của ta, như thế là ngươi biết rồi chứ! Vì sao ta lại tìm ngươi báo thù.

Âu Dương Hải nghe nói xong, mỉm cười nói: - Rất tốt! Cô nói Đông Phương Ngọc là muội muội của cô, thế thì chắc hai chị em cô từ nhỏ đã xa lìa! Lúc Đông Phương Ngọc chết chắc cô cũng không rõ, như vậy có thể nói cho cô biết, về chuyện Đông Phương Ngọc, ôi? cô ấy thật là một cô gái đáng thương?

Nữ nhân áo lục quát lớn: - im đi! Ngươi đừng có nói nữa. Âu Dương Hải đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói: - Thoi khỏi phải diễn nữa, ta biết nàng là Đông Phương Ngọc rồi, Đông Phương tiểu thư với lương tâm mà nói Âu Dương Hải này đối với nàng có thể nói là vô ân tình, nhưng cũng không có thù oán! Lời của nàng hôm nay, thật sự làm ta khó hiểu. Ôi! Người sống trong cõi trần thế này, có một người nào thủy chung như ý đâu! Đông Phương tiểu thư, cuộc tao ngộ với nàng ta rất cảm thông, hận rằng không thể báo thù rửa nhục cho nàng được. Nữ nhân áo lục nghe Âu Dương Hải nói, thân mình khẽ run rẩn, lúc này nàng lạnh lùng quát:

- Ngươi đừng nói nữa, ta không muốn nghe những lời khẩu thị tâm phi của ngươi.

Lý Xuân Hoa đương nhiên không biết chuyện Đông Phương Ngọc bị Cô Lâu Thiên Tôn bắt đi làm nhục, cho nên những lời nói của Âu Dương Hải, nàng cảm thấy mơ hồ.

Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Đông Phương tiểu thư, nàng sống lại, làm ta rất vui mừng, nếu nàng cần ghi nhớ mối thù một chưởng của ta thì ta sẽ tùy ý để cho nàng báo thù. Nhưng, đứa con nhỏ của ta, xin nàng hãy xem trọng đạo nghĩa võ lâm? Nữ nhân áo lục cười nhạt, cắt ngang câu nói của chàng, nói:

- Xem ra ngươi cứ nhận định ta là Đông Phương Ngọc. Hừ hừ! Ngươi đổ cho ta tùy ý báo thù rồi ta trả Tiểu Linh của người. Thật đáng tiếc, đáng tiếc! Ngươi chưa thấy mặt con yêu thì đã ở suối vàng, không cảm thấy chết không nhắm mắt sao hả?

Âu Dương Hải khẽ mĩm cười, nói:

- ö của ta là xin nàng trước tiên hãy trả ái tử trở về, sau đó tùy ý nàng làm gì ta cũng được.

Nữ nhân áo lục hừ một tiếng nói: - Không đơn giản như vậy đâu, ngươi muốn Tiểu Linh thì dùng mạng ngươi ra đổi bấy giờ ta lấy mạng ngươi. Vừa dứt lời, nữ nhân áo lục thình lình từ ngoài ba trượng xông thẳng đến. Lý Xuân Hoa đưa tay hữu rút Thanh Qui Kiếm, thanh quang vụt chớp, hoành kiếm thủ thế, nói:

- Âu Dương ca, coi bộ nàng quả thực tồn tâm muốn hại chúng ta, sự tình đã tới mức này, bất tất phải khách khí nữa. Nữ nhân áo lục cười khanh khách, nói:

- Lý Xuân Hoa, sao ngươi không nói dứt khoát một chút, bây giờ ngươi yêu cái mạng của Âu Dương Hải còn hơn cả Tiểu Linh, hừ! Nhưng ta cứ muốn lấy mạng Âu Dương Hải, để cho ngươi làm quả phụ, xem thử ngươi có thủ tiết suốt đời vì hắn không?

Lý Xuân Hoa nghe những lời châm chọc của nàng, tức giận đến nỗi lông mày dựng ngược, mặt trở nên xanh lè, khẽ hét một tiếng, Thanh Qui kiếm đã chém ra?

Nữ nhân áo lục cười nhạt nói: - Công lực của ngươi khá lắm, tiếc rằng hãy còn chưa có năng lực cản trở ta được.

Nàng nói xong, hai tay tả hữa phóng ra một luồng kình khí cương trung hữu nhu, liên miên bất tuyệt, mang theo một khí lạnh âm hàn bức người, đánh ập ra. Âu Dương Hải vùng xoay chuyển thân người, cản phía trước bên trái Lý Xuân Hoa, vung tay đánh thốc ra một đạo cang khí rồi mau lẹ chộp lấy tay áo Lý Xuân Hoa lùi ra ba bốn trượng? Nữ nhân áo lục cười khanh khách nói:

- Âu Dương Hải ngươi muốn chạy trốn? Nàng đột nhiên thâu hồi lực đạo đã đánh ra, tung mình nhảy lên cao ba trượng, từ trên không đánh xuống.

Lý Xuân Hoa hét một tiếng, cả người và kiếm hóa thành một đạo cầu vồng bạc phi lên, ngênh hướng vào thân hình của nữ nhân áo lục đang bổ xuống. Đây là phép ngự kiếm tối cao trong kiếm thuật, Lý Xuân Hoa sớm đã biết được môn kiếm thuật thượng thừa này, hôm nay nàng đã được uống "Dịch mệnh đan" của Lý Xuân Hồng tặng cho, nội lực càng thêm thâm hậu, lúc này vận kiếm xuất kích, kiếm khí lạnh buốt, bắn ra kiếm quang dài một thước.

Nữ nhân áo lục hình như không ngờ được công lực của Lý Xuân Hoa lại thâm hậu như vậy, thân mình nàng quẫy lộn một vòng tròn trên không trung rồi bay vọt đi, không thấy bóng dáng đâu nữa. Lý Xuân Hoa và Âu Dương Hải chống kiếm đứng ngẩn ngơ nhìn theo đến xuất thần.

Chương 25: Âm Dương Tuyệt Bí Cốc

Vào một ngày khí trời âm u!

V

Tại một nơi ở giữa hai ngọn núi Đông Vân Phong và Tây Vân Phong thuộc núi Cửu Cung Sơn.

Nơi ấy chính là Âm Dương Cốc? ã một nơi hoang vu tĩnh mịch này, không biết từ bao giờ đã xuất hiện rất nhiều người, tất cả đều là những tay cao thủ võ lâm. Họ là những nhân vật lỗi lạc nhất võ lâm đương kim. Chỉ thấy có mấy xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Khi ấy chợt nghe một tiếng niệm phật vọng tới: - Âm Dương Cốc là thánh địa, trong mấy năm nay không có người dám đột nhập, lão nạp khuyên các vị hãy bỏ ý định xâm nhập Âm Dương Cốc đi, nếu không các vị sẽ khó tránh khỏi vong mạng. Quần hùng nghe tiếng quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói. Chỉ thấy một lão tăng râu tóc bạc phơ, tay cầm một lá cờ Âm Dương Cô Lâu Kỳ, lão tăng không phải ai khác, chính là Thiên Sơn thần tăng. Thiên Sơn thần tăng từ đâu chui ra, các cao thủ võ lâm thiên hạ không một ai biết, trong lúc nhất thời mọi người đều đứng sững. Vân Trung Nhạc quát lớn:

- Ngươi là ai? Chẳng lẽ với mấy câu của ngươi có thể ngăn cản võ lâm, làm tiêu tan ý tiêu diệt Âm Dương Cốc được ư?

Thiên Sơn thần tăng khẽ niệm phật hiệu, nói: - Các hạ chắc là Vân thí chủ mà người ta xưng là Vân Trung Nhạc, phải không? Lão nạp là Thiếu Lâm Thiên Sơn tăng, cũng là Tây Dương sứ giả trong Âm Dương Cốc Tam Dương sứ? Thiên Sơn thần tăng vừa nói xong, chúng võ lâm cao thủ đều ồ lên, họ có nằm mơ cũng không tưởng nổi đường đường là Thiên Sơn tăng có danh dự là thần tăng phái Thiếu Lâm cũng gia nhập vào trong Âm Dương Cốc, đảm nhận chức vụ Âm Dương tam sứ.

Thiên Sơn thần tăng trầm giọng nói: - Lãng tử hồi đầu kim bất hoán, nếu là chấp mê bất ngộ, mối tai ương tày trời này sẽ làm cho cả võ lâm thiên hạ vĩnh viễn suy nhược không chấn hưng nổi.

Câu nói này của lão tăng dường như hàm ẩn huyền cơ vô cùng và hậu quả nghiêm trọng. Âu Dương Hải từ khi nghe lời cảnh cáo của Lý Xuân Hồng, chàng đã có phần dè dặt đối với Âm Dương Cốc, lúc này nghe Thiên Sơn thần tăng nói như vậy, bất giác cau mày hỏi:

- Thiên Sơn lão tiền bối, lời cảnh báo của tiền bối làm vãn bối có hơi không hiểu, vì sao chúng ta tiến nhập Âm Dương Cốc làm cho võ lâm giang hồ thiên hạ mà suy yếu?

Thiên Sơn thần tăng nói: - Bởi vì các ngươi toàn bộ sẽ chết tại Âm Dương Cốc, mọi người ở đây tuy không phải ngàn vạn đồng đạo võ lâm toàn thiên hạ, nhưng có thể nói là tinh hoa toàn võ lâm, một khi các người chết đi, giang hồ võ lâm từ nay về sau không có người kế tục.

Âu Dương Hải ung dung hỏi:

- Âm Dương Cốc thật sự có năng lực hủy diệt bọn chúng ta ư? Thiên Sơn thần tăng đáp:

- Không sai, mấy chục năm nay, đã có người chuyên môn chế tạo mộ phần vùi chôn cao thủ võ lâm thiên hạ. Câu này lại càng làm cho Âu Dương Hải không hiểu, chàng lại hỏi:

- Thứ cho vãn bối ngu muội, khó hiểu ý câu nói của thần tăng, xin thần tăng nói rõ hơn một chút.

Thiên Sơn thần tăng đột nhiên thở dài, nói:

- Lão nạp nói đã hết lời, Âu Dương thiếu hiệp nghe lời ta trở về là được. Cô Lâu Thiên Tôn đột nhiên cười sằng sặc nói:

- Thiên Sơn huynh, khoan đã! Không biết Âm Dương Cốc từ khi Âu Dương Kiệt chết đi, người nào tiếp nhận chức Âm Dương Cốc chủ? Thiên Sơn thần tăng liếc nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, nói:

- Ngươi đã ba lần vào Âm Dương Cốc chắc đã biết Âm Dương Cốc hiểm địa thế nào, chẳng lẽ ngươi còn dám xông vào Âm Dương Cốc lần nữa? Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Nhân loại vốn có tính hiếu kỳ, nơi càng thần bí càng thích đi, tình huống càng không thể biết càng muốn biết. Ta quyết không phải là thánh hiền, hôm nay phải tiến nhập Âm Dương Cốc lần thứ tư xem ra nhưng bí mật của nó, dù thật sự chết trong Âm Dương Cốc cũng không hối hận. Nên biết rằng đời người như cơn gió thoảng, trong nháy mắt chỉ là đống xương tàn, ở cái tuổi của lão phu, một chữ "chết" có gì đáng sợ.

Cô Lâu Thiên Tôn nói câu này hào khí ngất trời, bi tráng hiên ngang, quần hào trên đương trường nghe xong bất giác nhiệt huyết bừng bừng, hào khí rung động, nhìn sắc mặt của mọi người, biết họ đều quyết định vào Âm Dương Cốc.

Thiên Sơn thần tăng thấy tình hình như vậy, lẩm bẩm tự nói:

- Chẳng lẽ đây là vận tai ương? Bất cứ một ai cũng không thoát khỏi?

Đột nhiên một tiếng cười ha hả vang động trời không. Đó là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên, hắn vung song chưởng vào Thiên Sơn thần tăng.

Thiên Sơn tăng là nhân vật nào, đâu để Uất Đại Niên đánh trúng, Hỗn Thiên thế ngoại ma vương

chưởng vừa đánh ra, lão tăng đồng thờI xuất thủ đánh trả.

Ngọn Âm Dương Cô Lâu Kỳ trong tay Thiên Sơn tăng hoành ngang quất một phát nghênh đánh tớI song chưởng, lá cờ mang theo kình phong, lực đạo bức người.

Uất Đại Niên giật mình, xoay người thu thế vội lùi lại tám bước, hắn không ngờ thế nghênh địch của đối phương lại thần tốc như vậy, suýt nữa bị lá cờ quét trúng.

Thiên Sơn tăng một đòn đánh lui Uất Đại Niên, tay tả lập chưởng thủ ở ngực, hỏi:

- Các hạ là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương? Uất Đại Niên cườI lạnh lùng thâm hiểm, không trả lời lại đến nữa câu, vụt lao mình tới. Song chưởng liên hoàn đánh thốc ra, chưởng kình như gió cuốn ập qua.

Thiên Sơn tăng thấy lực đạo của hắn xuất ra cương mãnh khôn xiết, Âm Dương Cô Lâu Kỳ xuất mộ chiêu "Cản Sơn Chấn Hải" nghênh chưởng Uất Đại Niên quét tới.

Uất Đại Niên thấy thế cờ của Thiên Sơn tăng mãnh liệt quá, cũng không dám dùng nhục chưởng tiếp chạm, thân mình của hắn đột ngột xoay chuyển, tránh khỏi bị lá cờ của Thiên Sơn tăng đánh trúng, tả chưởng phóng xuống, hữu chưởng đánh ngang. Thiên Sơn tăng trầm sắc mặt, vội lùi ba bước, lá thiết kỳ vung một chiêu "Lực Tảo Ngũ Nhạc".

Một luồng kình phong theo lá cờ cuộn ra.

Nhưng Uất Đại Niên không lùi không tiến, chân vẫn đứng giữa trung cung rồI bất ngờ dùng thân pháp cực nhanh lao thẳng tới, vung chưởng đánh thẳng ra một luồng tiềm lực cản được thế thiết kỳ của Thiên Sơn tăng, tay còn lại xuất chiêu "Ngũ Đinh Phá Thạch" đánh ập xuống đỉnh đầu. Thiên Sơn tăng thất kinh nhảy lùi ra, tiếp đó nhảy tới như hổ vồ, triển khai hai mươi bốn thức Phục Long kỳ, dốc toàn lực tiến công, trong nháy mắt.

Bóng cờ như núi, gió lộng như bão tố.

Võ công của Thiên Sơn tăng vốn đi theo lối cương mãnh, thế Phục Long kỳ này lại là tuyệt học khí cao trong ngoại gia công phu, chú trọng kình lực cương mãnh khắc chế địch thủ. Thức này vừa thi triển ra quả thật đất và trờI kinh, lạI thêm Hỗn Thiên thế ngoại ma vương chưởng lực trầm hùng độc bộ thiên hạ, họ triển khai một trận ác đấu sinh tử kình lực dạt ra đến bảy trượng xa, những ngườI võ công hơi kém đều lùi ra ngoài bảy trượng, bọn Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa? đứng khỏang bốn trượng, cũng cảm thấy kình phong mãnh liệt kinh người.

Đây là một trận chiến hung hãn hiếm thấy trong võ lâm, hai vị cao thủ không tiền tuyệt hậu đấu càng lúc càng hăng, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một thanh âm quát lên:

- Tây Dương sứ giả tiếp lệnh lui ra. Thiên Sơn tăng nghe tiếng quát đầy vẻ uy nghiêm này lập tức thu thiết kỳ lùi ra ba trượng.

Mọi người đều nghểnh cổ mở mắt ra dòm, chỉ thấy trong vách núi có ba người bịt mặt chậm rãi đi ra, ở giữa là một nữ nhân áo lục, bên trái là đạo nhân áo xám Đông Dương Sứ, bên phải là Trung Dương sứ Đường Hải Ninh. Đông Dương Sứ, Trung Dương Sứ vừa nhìn thấy Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa hình như hơi sửng sốt, dừng chân đứng lại. Nữ nhân áo lục chẫm rãi đi thẳng tới Uất Đại Niên. Đôi mắt trong veo của nàng khẽ lướt nhìn mấy cái xác trên mặt đất, lạnh lùng hỏi:

- Bảy người này chết trong tay ngươi phải không? Nói đến đây, thanh âm đột nhiên chuyển thành nghiêm túc, nói tiếp:

- Ngươi hạ một mạch bảy người này đủ thấy một nhân vật có cỡ rồi, ngươi là ai?

Uất Đại Niên cườI ngạo nghễ, nói: - Ta là ai? Ngươi không xứng để hỏi! Nữ nhân áo lục cười nhạt, đột nhiên một chưởng phóng ra. Hóa ra nàng vô cùng giảo hoạt, mượn lúc đang hỏi đã ngấm ngầm vận công lực, chưởng này phóng ra đã tụ tập hết công lực của nàng. Chưởng kình đi cực nhanh, mà không một tiếng động. Uất Đại Niên dù là ma đầu nổi tiếng thiên hạ, nhưng hắn cũng không kịp tránh né, đành phải vận chân khí, tay tả phóng ra một chưởng, chuẩn bị một đòn liều mạng.

Ai ngờ chưởng vừa phóng ra lại không chút lực cản nào, trong lòng cảm thấy rất quái, bất giác thu lại kình đạo đã đánh ra. Hắn cảm thấy một trận khí âm hàn theo lực đạo thu hồi thâm nhập vào trong thân thể, bất giác hết hồn vội vã vận chân khí hộ vệ nội tạng. Nữ nhân áo lục cườI lạnh lùng nói:

- Ngươi đã bị Âm Dương chưởng của ta đã thương rồi, khó sống qua bảy ngày, nếu ngươi muốn giữ tính mạng thì hãy đi theo ta. Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên giận dữ không biết nhường nào mà kể, kêu lên một tiếng long óc, hữu chưởng vung lên phóng ra một luồng kình phong mãnh liệt đánh thẳng vào nữ nhân áo lục.

Nữ nhân áo lục cười nhạt, xoay người lướt đi mấy trượng, tránh khỏi đòn đánh này.

Cùng lúc đó ngọn Thiết Kỳ của Thiên Sơn tăng tung ra một đạo kình phong, Đường Hải Ninh và Đông Dương Sứ cũng vận nội lực vào chưởng kình, tất cả đều đánh ập vào Uất Đại Niên. Mấy luồng tiềm lực vừa tiếp nhau, lập tức cát đá bay mù mịt. Uất Đại Niên chưởng kình hùng hậu đến đâu cũng khó chống đỡ nổi Âm Dương Tam Sứ hợp kình, hắn bị đánh bật lùi ra sau ba bốn bước. Âu Dương Hải thấy nữ nhân áo lục định đi, quát lớn:

- Tam Dương điện chủ đứng lại!

Chàng rút Tử Vi Kiếm, ngườI và kiếm lao vụt đi như một luồng khói! Tiếng cườI lạnh lùng, tiếng

quát thét, Đông Dương Sứ và Đường Hải Ninh phi thân cản lại. Đường Hải Ninh vận kình lực phóng ra một chưởng đánh thẳng vào sau lưng Âu Dương Hải, Đông Dương Sứ lại dùng một chiêu "Phi Ưng bố thố" từ trên không đánh ập xuống, hai người này đều là kẻ đại thù địch của Âu Dương Hải, nên xuất thủ đều không chút lưu tình. Âu Dương Hải hừ một tiếng, nhảy lẹ sang bên hữu né tránh chưởng lực của Đường Hải Ninh, lộn người vung kiếm, một chiêu "HảI Thi Thần Linh" kiếm hóa thành một bức màn kiếm hộ thân, ngăn cản thế bổ kích từ trên xuống của Đông Dương Sứ. Đường Hải Ninh cười nhạt, song chưởng liên hoàn đánh ra. Mục đích của Âu Dương Hải là muốn giữ nữ nhân áo lục để hỏi về chuyện Tiểu Linh cho nên chưởng thế của Đường Hải Ninh tung ra, chàng đã tung mình chạy theo sau lưng nữ nhân áo lục, hỏi lớn:

- Tiểu thư, ái tử của ta, lúc nào thì?

Giọng nói chàng chưa dứt, Đông Dương Sứ đã bổ tớI sau lưng, tả chưởng dùng chiêu "Thần Long thám trảo" chụp xuống đầu, hữu thủ dùng chiêu "Phán Quan Phiêu Bạc" đánh vào cổ tay.

- Đông Dương Sứ, Trung Dương Sứ lui lạI, không được làm khó hắn. Nữ nhân áo lục quát lên, trường kiếm trong tay Âu Dương Hải quét một đường đánh bật lùi Đông Dương Sứ ra mấy bước, lúc đó nữ nhân áo lục lạnh lùng nói:

- Âm Dương Tam Sứ dẫn họ vào Âm Dương Cốc. Thiên Sơn tăng nghe vậy biến sắc, nói:

- Điện chủ, những người này cũng có?

Nữ nhân áo lục không để lão tăng nói hết, lạnh lùng nói: - Tây Dương sứ giả, ngươi dám bất tuân lệnh của giáo chủ? Thiên Sơn tăng nghe vậy biến sắc, thở dài nói:

- Chỉ nguyện ngã phật từ bi, có thể cứu vớt những sinh mạng này. Nữ nhân áo lục quay lại nói với Âu Dương Hải:

- Ngươi muốn thấy ái tử Tiểu Linh của ngươi, thì theo ta vào.

Lý Xuân Hoa lúc này đã đến bên cạnh Âu Dương Hải, nghe vậy bèn nói: - Chỉ cần nàng đem Tiểu Linh trả lại, phu thê chúng ta tuyệt đối sẽ đi khỏi đây ngay, không làm khó người trong Âm Dương Cốc nữa. Nữ nhân áo lục cười nhạt, nói:

- Các ngươi gặp Tiểu Linh, không phải ta không thả các ngươi đi, lúc đó dù có chắp cánh cũng đừng mong bay ra khỏi Âm Dương Cốc một bước. Nàng vừa nói vừa dẫn đầu đi tới vách núi, Âu Dương Hải mấy lần nhìn thấy Thiên Sơn tăng, nữ nhân áo lục từ nơi đó xuất hiện một cách bất ngờ không một tiếng động, trong lòng thầm nghĩ "Vách núi này nhất định có cơ quan, nếu không tại sao họ lạI đều xuất hiện như bóng ma vậy?" Lúc này Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa kề vai đi phía sau cách nữ nhân áo lục ba thước, Â Dương tam sứ cách Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa mấy trượng xa, quần

hào thì đi sát theo sau Âm Dương tam sứ. Nữ nhân áo lục xoay ngườI hướng về một phía của vách đá lách vào, nói:

- Các ngươi muốn gặp Tiểu Linh thì theo sát ta, Âm Dương Cốc cơ quan trùng trùng, đường đi rối rắm, hơi đi sai là vào tử đạo ngay. Lý Xuân Hoa thấy nàng lánh vào khe hở, sinh nghi khẽ kéo Âu Dương Hải một cái, nhưng nghe lời nói của nàng lập tức lách vào, hai tay nắm chặt áo Âu Dương Hải.

Thế giới tự nhiên huyền bí, thật làm cho con ngườI trong mơ cũng khó mà tưởng tượng được.

Từ một khe nứt hẹp tiến vào lại có một hang động khác. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa mò mẫm đi trong đêm tối không thấy gì cả, con đường trong hang liên tục chuyển biến chỗ ngoặc, trước mắt lạI xuất hiện một ánh sáng màu kim hoàng sắc, đường hang cũng trở nên rộng rãi sáng sủa hơn. Nữ nhân áo lục chỉ miệng hang, nói:

- Ra khỏI cái hang này là giới địa của Âm Dương Cốc, khi các ngươi thấy diện mạo của Âm Dương Cốc, thì sẽ biết vì sao Âm Dương Cốc truyền bá trên giang hồ võ lâm là nơi được xem là thần bí. Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa lúc này nghe giọng nói của nàng đã không lạnh lùng như trước, Âu Dương Hải bất giác khẽ nói:

- Đông Phương tiểu thư, ta có một câu muốn hỏi.

Nữ nhân áo lục hình như không nghe thấy giọng nói của Âu Dương HảI, cất bước đi ra khỏi hang. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nhìn nhau, đành lặng lẽ đi tiếp. Đột nhiên phía sau vang lên tiếng la hét, hiển nhiên Âm Dương tam sứ và quần hào đã xảy ra xung đột.

Chỉ nghe tiếng cười ha hả của Cô Lâu Thiên Tôn:

- Âu Dương thiếu hiệp, các ngườI hãy cẩn thận một chút, nếu không trúng phải gian kế của bọn chúng, mãnh hổ nan địch quần hồ. Bỗng nghe tiếng niệm phật hiệu trầm hùng của Thiên Sơn tăng, nói - Nếu các ngươi bỏ được ý niệm tiến vào Âm Dương Cốc, bây giờ quay đầu lại hãy còn chưa muộn. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa nghe thấy như vậy, bất giác dừng bước quay lại nhìn.

Lúc này phía trước vang lên giọng nói lạnh lùng của nữ nhân áo lục, nói:

- Nếu các ngươi hội họp vớI bọn Cô Lâu Thiên Tôn thì kiếp này đừng mong gặp lại Tiểu Linh. Âu Dương Hải đột nhiên gia tăng cước bộ, đến trước mặt nữ nhân áo lục, nói:

- Đông Phương tiểu thư, nàng muốn tìm Cô Lão Thiên báo thù, đương nhiên ta không cản trở nàng, nhưng mà nàng thật sự thành tâm thành ý dẫn chúng ta đi gặp Tiểu Linh chứ? Nữ nhân áo lục lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Thế thì ngươi cho rằng ta có mưu mô gì? Lúc này ba người đã ra khỏi hang động. Trước mặt họ

là một sơn cốc thần bí ly kỳ. Tạo hình của nó thật là thần kỳ, làm cho người ta vĩnh viễn không thể mò ra bí mật trong nó. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa hai người đều ngẩn người bởi vì cảnh vật Âm Dương Cốc như cảnh giới ảo mộng này đã thy hút ánh mắt hai người. Âm Dương Cốc?

Là một sơn cốc kỳ lạ hình thành từ hai (mất 1 dòng) Phong, hai mặt nam bắc là hai vách núi và cao sừng sững, Âm Dương Cốc lọt thỏm ở giữa. Nơi cốc địa chu vi bảy tám dặm này, lại có cảnh vật khác với sơn cốc khác, đá trong cốc không phải là đá cheo leo, lởm chởm thông thường mà là những cây cột đá cao ngất trời đến mấy chục trượng, những cột đá này hầu như bày khắp cả cốc địa.

Trong rừng, những cột đá thấp thoáng hiện như nhà cửa như ảo ảnh, điều làm cho người ta càng kinh ngạc là ở trung tâm cốc dường như có một vầng mặt trời đỏ, thực ra đó là cái đầm lửa, đầm lửa phụt ra những tia lửa đỏ, phát ra một ráng mây kỳ dị, chiếu sáng mọi nơi trong cốc, đâu đâu cũng là một màu vàng rực.

- Ôi! Ba chữ Âm Dương Cốc, chắc lấy tên từ đây. Âu Dương Hải cảm khái nói.

Nữ nhân áo lục quay đầu nhìn Âu Dương HảI, nói: - Âm Dương Cốc thần bí, người đời mãi mãi không thê biết, những cung điện nhà cửa như ảo ảnh trong cốc, chính là sự thần bí của Âm Dương Cốc, nhưng bất cứ ai trong thiên hạ cũng không thể nào đến được nơi thần bí cuối cùng là những cung điện đó.

Âu Dương Hải bỗng nhiên hỏI:

- Đông Phương tiểu thư, những cung điện nhà cửa đó chính là chín tầng thiên quan phải không?

Nữ nhân áo lục gật đầu nói: - Không sai, chín tầng thiên quan được bảo vệ bởi những cao thủ lợi hại nhất thiên hạ, dù có tụ tập quần hùng trên giang hồ cũng khó phá nổi "Chín tầng thiên quan".

Lý Xuân Hoa hỏI: - Tiểu Linh có phải ở trong "Chín tầng thiên quan" không? Có phải nàng muốn dẫn chúng ta đến đó.

Nữ nhân áo lục cườI nhạt, nói: - Ngay cả ta cũng chưa đi vào đó. Tiểu Linh ở trong Tam Dương điện của ta. Âu Dương Hải bất giác cau mày, chàng vẫn cho rằng nàng là Đông Phương Ngọc, nếu như thế thì nàng lạI không phảI là Đông Phương Ngọc nữa. Nguyên là Âu Dương Hải nàng là Đông Phương Ngọc, được cao nhân của "Chín tầng thiên quan" trong Âm Dương Cốc truyền thụ võ công, cho nên võ công tăng tiến như vậy, nhưng nàng nói chưa hề vào "Chín tầng thiên quan". Vậy võ công của nàng đương nhiên không phảI thuộc về Âm Dương Cốc, thế thì nàng là ai?

Âu Dương Hải thở dài, nói:

- Nói như vậy cô nương không phải là người trong Âm Dương Cốc rồi! Nữ nhân áo lục lạnh lùng nói:

- Ta là Tam Dương điện chúa của Âm Dương Cốc, sao không phải là người của Âm Dương Cốc?

Lúc này Âu Dương Hải càng thêm mơ hồ, đột nhiên Lý Xuân Hoa nói:

- Cô nương, không phải nàng đã từng nói nàng vừa tiếp thế chức Tam Dương điện chủ của Âm Dương Cốc? Nữ nhân áo lục đột nhiên phát ra tiếng cười khanh khách, nói:

- Đúng, ta vừa mới tiếp thế chức Tam Dương điện chủ. Ta biết hiện giờ các ngươi còn nhiều nghi vấn. Đợi đến Tam dương điện rồi ta mới nói rõ cho các ngươi?

Lúc này trong hang vang lên tiếng hò hét, tiếng đánh nhau. Hiển nhiên Âm Dương tam sứ và quần hào xảy ra đánh nhau. Tam sứ lúc nãy mượn địa thế đánh quần hào, còn bây giờ lại bị quần hào xông pha phòng tuyến, chợt nghe một tiếng cười dữ dội từ trong hang bay ra nhanh như chớp.

Nữ nhân áo lục vội nói: - Lý Xuân Hoa, ngươi mau nắm lấy tay ta, những cột đá này chính là Kỳ Môn trận thức, đi sai một bước lập tức rơi vào tuyệt địa? Nói xong, nữ nhân áo lục đưa bàn tay trái ra, đã nắm được tay phải của Lý Xuân Hoa, khẽ lắc mình một cái, đã lách vào hàng cột đá thứ nhất. Âu Dương Hải biết ngườI chạy tức là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên, chàng vừa nghe nữ nhân áo lục nói xong thì đột nhiên cảm thấy Uất Đại Niên phát ra một luồng kình phong từ sau lưng đánh tới, chàng không kịp nghĩ ngợI đưa tay khẽ nắm lấy áo Lý Xuân Hoa mau chóng theo sau chuyển nhập vào trong trận đá.

"¨m" một tiếng.

Luồng kình phong của Uất Đại Niên đã đánh trúng cột đá, phát ra một tiếng nổ.

Nữ nhân áo lục kéo tay Lý Xuân Hoa, thân người như mây trôi nước chảy, mau lẹ chạy xuyên vào rừng cột đá. Âu Dương Hải nhìn kỷ cách di bước của nữ nhân áo lục, không khỏi kinh thầm, nguyên là bộ pháp của nàng rất quái dị, ngầm ẩn huyền cơ. Đi ước chừng hai dặm, đột nhiên cảnh sắc trước mặt thay đổi, như thay hẳn một thế giới khác. Đây là một nơi cao ráo xung quanh cỏ xanh mượt, phồn hoa như gấm, thực là nơi mà cảnh thắng địa bình thường rất hiếm thấy, ánh cầu vồng như ráng mây, chỉ thấy bên đường tiên hạc, hưu trắng thành bầy, sóc, thỏ thấy người không sợ.

Âu Dương Hải sửng sốt hỏi:

- Đây là nơi nào?

Nữ nhân áo lục lúc này đã dừng thân hình lại, thản nhiên đáp:

- Âm Dương Lãnh trong Âm Dương Cốc.

Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trông thấy nơi này thì thật sự nghĩ rằng mình đã không ở trong Âm Dương Cốc nữa. Lý Xuân Hoa cười nói:

- Trong Âm Dương Cốc lại có một nơi tiên cảnh mỷ lệ như vầy, hèn nào Tiểu Linh chơi vui quá không muốn về nữa. Nữ nhân áo lục lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Tiểu Linh tuy rằng rất thích nơi này, nhưng nó vẫn cứ đòi tìm ngươi. Lý Xuân Hoa nghe vậy, suýt nữa rơi nước mắt.

Âu Dương Hải nói:

- Cô nương, chắc cô nương có thể dẫn chúng ta đi gặp Tiểu Linh chứ? Nữ nhân áo lục liền nói:

- Đương nhiên có thể, nhưng nếu ngươi không đáp ứng ta một việc thì vĩnh viễn không thể rời khỏi Âm Dương Cốc một bước. Âu Dương Hải nghe vậy cau mày, nói:

- Cô nương, nàng muốn ta đáp ứng việc gì, chỉ cần sức ta có thể, nhất định sẽ đáp ứng.

Nữ nhân áo lục nói: - Việc này để phụ tử các ngươi gặp mặt nhau rồI nói cũng không muộn, dẫu sao ta cũng không sợ các ngươi trốn khỏi Âm Dương Cốc, nên biết rằng những cột đá kia chính là một môn Cửu Cung điên đảo mê hồn trận pháp, trong thiên hạ không có mấy người có thể hiểu được sự biến ảo của trận đồ này.

Lời nói của nàng tựa như cảnh cáo, lại như thuyết minh. Ba người vừa nói vừa đi qua Âm Dương Lãnh.

Chỉ thấy dưới Âm Dương Lãnh, là một dãi đất bằng, cỏ mọc xanh rờn, đâu đâu cũng mọc hoa cỏ cây cốI thơm thơ tươi tốt, trên dãi đất bằng phẳng ấy có xây một tòa lầu viện nguy nga. Nữ nhân áo lục đưa tay chỉ vào tòa lâu viện ấy, nói:

- Khi xưa tòa lâu viện này là nơi ở của vợ chồng Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt? Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng nhiệt huyết một phen phù động, chàng nghĩ đến cha mẹ mình nay đã là người thiên cổ? mà tòa lâu viện này vẫn sừng sững, chàng không khỏi xót thương trong lòng. Nữ nhân áo lục tiếp tục nói với Âu Dương Hải:

- Tòa lâu viện này là do song thân ngươi xây dựng nên, nhưng mấy chục năm nay, chủ nhân lầu viện thay đổi bao nhiêu lần, hiện nay ta thừa kế song thân ngươi làm chủ nhân lầu viện. Nói xong, ba người đi vào bức tường vây quanh lầu viện, nhưng thấy trong lầu viện không có một ánh đèn, âm u tịch mịch, dường như không có một bóng người. Âu Dương Hải trong lòng cảm thấy hoài nghi, chàng muốn lên tiếng hỏi, nhưng nữ nhân áo lục đã phi thân đến đại sảnh lầu viện nhanh như chớp. Đột nhiên bên trong ánh đèn sáng lên, nữ nhân áo lục đã thắp ngọn bạch lạp trong sảnh. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa song song nhảy vào đại sảnh, chỉ thấy trong sảnh bố trí như hoàng cung, đường

hoàng hoa lệ, tranh sơn thủy danh họa treo trên vách, đồ chơi, đồ cổ trưng bày, tất cả đều có đủ nhưng lại không có một bóng người nào.

Nữ nhân áo lục quay đầu lại nói với Âu Dương Hải: - Các ngươi tạm thời đợi một lát? Tiếng nói chưa dứt, nàng đã xông vào nội viện. Với thần sắc khẩn trương của nàng, hình như trong tòa lâu viện này đã xảy ra chuyện gì? Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa tuy cảm thấy có điều kì dị nhưng hai ngườI cũng đành tạm thời ngồi lên chiếc đôn gấm trong sảnh.

Một lát sau?

Từ trong nội viện nữ nhân áo lục vụt xuất hiện. Nàng đi đến trước mặt hai người, hai mắt nhìn Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa không nói một lời.

Tình hình này làm cho hai người giật mình, Lý Xuân Hoa đầu tiên hỏi:

- Tiểu Linh của ta đâu? Nó?

Nữ nhân áo lục không trả lời, nàng từ từ đưa tay gỡ tấm lụa màu lục che mặt ra. Âu Dương Hải thấy thần thái cử động của nàng, nhất thời cũng lặng người.

"Phực!" một tiếng?

Lớp lụa cuối cùng đã gở ra?

Một dung nhan quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, xinh đẹp tuyệt thế, phong tư có thừa, hiện ra trước mắt Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa.

Nàng! Không phải Đông Phương Ngọc thì còn ai? Một tiếng thở dài cực tận thê lương từ đôi môi anh đào của nàng thốt ra. Nàng lẩm bẩm khẽ nói như nằm mê:

- Ta biết tên ma đầu ác tặc đó, muốn lợi dụng tâm lý yêu, hận của ta, khiến ta thù hận thế nhân? tuy ta biết rõ như vậy, nhưng ta làm sao có thể khống chế yêu và hận trong tim mình, ba năm nay, ta luôn tồn tại thù hận báo phục?

Nhưng? nhưng từ khi Tiểu Linh ở cùng ta trong mấy ngày? Lời của nàng, hình như tự nói, nhưng tựa như kể cho Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa.

Âu Dương Hải cảm khái nói:

- Đông Phương tiểu thư, nàng? cuối cùng nàng vẫn còn sống trên đời này. Ta thật rất vui mừng!

Đông Phương Ngọc nói:

- Ngươi thật sự vui mừng?

Quay sang Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc nói:

- Lý Xuân Hoa, ta muốn cùng với Âu Dương huynh nói chuyện riêng một chút. Không biết nàng có thể lánh mặt một lát được không? Lý Xuân Hoa trầm ngâm một hồi, nói:

- Tiểu Linh, ta cũng phảI đi nói chuyện với nó một lát! Đông Phương Ngọc thở dài nói:

- Lý tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng nghi ngờ ta. Tam Dương điện này đã xảy ra biến cố, thủ hạ của ta toàn bộ bị giết sạch, điều ta muốn nói, cũng là có liên quan đến Tiểu Linh?

Âu Dương Hải nghe vậy thất kinh nói:

- Sao? Nơi này đã xảy ra hung sát?

Đông Phương Ngọc nói:

- Các ngươi không tin, xin theo ta vào trong xem thử! Nói xong xoay mình đi vào nội viện. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa theo sau nàng, đi xuyên qua đại sảnh, ngoài sảnh là có một đoạn hành lang, lan can đỏ cột chạm trổ, kiến trúc rất tinh xảo, ngoài hành lang, đình viện thâm trầm, một con đường nhỏ rảI đá trắng ngoằn ngoèo thông vào sâu trong đình viện. Đột nhiên Âu Dương Hải đã trông thấy hai bên con đường nhỏ có thi thể của hai đại hán nằm gục trên mặt đất, trên đỉnh đầu tóe máu. Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa càng đi vào sâu càng cảm thấy lạnh người, đến đâu cũng thấy thi thể đầy máu, mà mỗi lúc một nhiều. Đi qua đình viện này, có sáu bảy chục cái xác.

Vào trong nội viện, một mùi máu tanh xộc vào mũi, chỉ thấy thi thể nằm ngổn ngang, không dưới ba chục người. Những người chết này đều là những nữ nhân. Lý Xuân Hoa run run hỏi:

- Tiểu Linh đâu? Nó? có phải xảy ra chuyện gì với nó? Âu Dương Hải lúc này cũng lo lắng, chàng chăm chú nhìn vào mặt Đông Phương Ngọc. Trên mặt Đông Phương Ngọc cũng là một vẻ thê lương, nói:

- Tiểu Linh mất tích, người tỳ nữ chăm sóc nó cũng không thấy xác đâu. Lý Xuân Hoa nói:

- Nàng muốn nói chuyện với Âu Dương Hải, để ta tạm thời lánh ra một lát.

Nguyên là Lý Xuân Hoa muốn nhân cơ hội này nhìn kỷ lưỡng những xác chết bởi vì nàng sợ Tiểu Linh gặp bất trắc, nấp ở trong góc nào đó. Đông Phương Ngọc nói:

- Không cần nữa! Ta đã không sợ tỷ tỷ nghe lời của ta nữa, chúng ta đến cái đình kia nói chuyện một lúc. Âu Dương Hải thấy được tâm ý của Lý Xuân Hoa, bèn trầm giọng hỏi:

- Đông Phương tiểu thư, thi thể ở đây, tiểu thư đã xem qua cả chưa? Đông Phương Ngọc nói:

- Huynh yên tâm, ta đã đi khắp mỗi một góc của tòa lầu viện này, cũng không nhìn thấy Tiểu Linh và tỳ nữ kia. Nàng nói xong, đã đi đến một cái đình lục giác ở trong vườn, ba người ngồi xuống ghế đá trong đình, Âu Dương Hải cau mày nói:

- Những người chết này chắc không phải là người ngoài làm ra! Chẳng lẽ Âm Dương Cốc lại xảy ra nội đấu?

- Đương nhiên đây là Âm Dương cốc chủ hạ thủ, không thể ngờ rằng cốc chủ lại tiên hạ thủ vi cường, xảo lực của người này thật cao hơn ta một bậc!

Âu Dương Hải hỏi:

- Âm Dương cốc chủ là ai?

Đông Phương Ngọc thở dài:

(thiếu 2 trang)

Nàng nói đến đây, đột nhiên ngừng lại.

Lúc này Âu Dương Hải ngó Lý Xuân Hoa bên cạnh một cái, muốn nói rồi lại thôi.

Lý Xuân Hoa thấy ánh mắt của Âu Dương Hải, tâm cơ chợt động, thầm nói:

- "Chẳng lẽ Âu Dương Hải cũng yêu nàng hay sao? Nếu như vậy sao ta không ngầm thúc đẩy họ? phảI biết rằng tình yêu không phải là của riêng ai, ta sẽ không tính toán đến những điều ấy, nếu Đông Phương Ngọc có thể cùng với Hồng muội muội cộng sự nhất phu thì cuộc sống sẽ vui vẻ hơn, hà tất phải làm nàng ta thất tình, vĩnh viễn mang mối oán tình kia, chịu nỗi dày vò năm tháng".

Lý Xuân Hoa phải nói là một nữ nhân cực kỳ thánh thiện, cao thượng, nàng không có tính ích kỷ độc chiếm, mà có sự thông cảm vị tha. Kỳ thực Lý Xuân Hoa hiểu lầm tâm ý của Âu Dương Hải, chàng quyết không phải là loại nam nhân tham lam sắc đẹp, nhưng hiện tại nghe lời nói của Đông Phương Ngọc, trong lòng cảm khái vạn phần, chàng nghĩ đến sự bất hạnh bị Cô Lâu Thiên Tôn làm ô nhục của Đông Phương Ngọc. Đông Phương Ngọc trong lúc Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa trầm tư không nói, nàng ngầm xem xét biểu lộ tình cảm của hai người, nàng dường như đoán ra được tâm ý của Lý Xuân Hoa, buồn bã nói:

- Quá muộn rồi, đúng là quá muộn rồi! Lý tỷ tỷ, tâm ý của tỷ tỷ ta rất là cảm tạ, tỷ thật là một người đạo hạnh cao cả. Lý Xuân Hoa nghe vậy giật mình thầm nghĩ:

- "Tâm tư của nàng sao lợi hại như vậy, ta hãy còn chưa nói ra mồm thì nàng đã biết tâm ý của ta".

Đông Phương Ngọc lại nói:

- Lý tỷ tỷ, tỷ có thể không biết, có một chuyện Đông Phương Ngọc này hận mãi ngàn năm? Âu Dương Hải biết nàng muốn nói ra chuyện Cô Lâu Thiên Tôn làm nhục nàng, cho nên đứng dậy, chậm rãi đi xuống đình lục giác. Lý Xuân Hoa khẽ nhíu mày, nói:

- Ngọc muội, muội có chuyện căm hận gì? Đông Phương Ngọc thấy nàng đổi cách xưng hô, trong lòng xúc động vô cùng, đôi mắt nàng bỗng long lanh nước mắt, ai oán nói:

- Lý tỷ tỷ? thân thể hai mươi năm băng thanh ngọc khiết của muội đã bị ác tặc làm ô uế ba năm trước? làm cho muội mãi mãi không thể yêu chàng được nữa?

Lý Xuân Hoa nghe mà trong lòng cảm thấy thê lương, nàng bất giác rất cảm thông cho Đông Phương Ngọc. Nàng cảm thấy Đông Phương Ngọc thật là hồng nhan bạc mệnh, nếu với tính cách của Đông Phương Ngọc, bản thân gặp phải kích động thì thật dễ làm cho nàng trở thành một nữ ma vương giết người không nháy mắt, đây là một sự việc cực kỳ quan trọng, mình tuyệt đối không thể để cho nàng biến thành ma nữ, cái nàng cần phải là sự an ủi, vỗ về?

Trên mặt Đông Phương Ngọc đột nhiên xuất hiện một luồng sát khí, căm hận nói:

- Sau chuyện đó, tinh thần ta bị kích động mạnh, ta căm hận tất cả nam nhân trên đời này? trong cái hang nọ ta lại bị Âu Dương Hải đánh cho một chưởng, khiến ta thề phảI dùng tâm lý "hận thù" để trả thù tất cả mọi người trong thiên hạ?

Âu Dương Hải đột nhiên đi đến, thở dài nói: - Đông Phương Ngọc? Ngọc muội muội, ta quả thực, ta không cố ý? Lý Xuân Hoa nghe Âu Dương Hải nói ấp a ấp úng, lập tức giải thích: - Ngọc muội muội, khi đó Âu Dương Hải đang lén nghe cuộc tụ hội của Cô Lâu Hung Thủ, chàng tưởng nhầm muội là người của tổ chức Cô Lâu Hung Thủ, cho nên ngay cái bóng của muội cũng chưa nhận rõ, đã phát Vô Ảnh chưởng đánh vào muội? sau đó chàng rất hối hận về sự lỗ mãng của mình, trong lòng vô cùng thương tâm, ôi!? Ngọc muội muội, ta thật không ngờ muội lại gặp phải căm hận này.

Đông Phương Ngọc lại nói:

- Không biết là trờI xanh không muốn ta chết đi như vậy hay là oán thù đã giúp ta còn sống. Trải qua sự dày vò đau khổ, rồi đến Âm Dương Cốc, ta biết muốn báo thù phải có võ công siêu nhân, Âm Dương Cốc là nơi thần kỳ bí mật nhất thiên hạ, huống chi ta lại có chìa khóa Âm dương để mở bảo tàng của La Cơ chân nhân trong Âm Dương Cốc. Đông Phương Ngọc nói chưa xong, Âu Dương Hải kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Nàng có chìa khóa Âm dương! Đông Phương Ngọc gật đầu nói:

- Không sai, chìa khóa Âm dương thật trên người của muội, chìa khóa Âm dương mà chàng có là đồ giả bị thay rồI, chuyện này cũng chỉ có mình ta biết. Khi chàng bị Đường Hải Ninh ám toán, ta bèn dùng chìa khóa Âm dương giả đổi lấy, bởi vì chìa khóa Âm dương thật và giả đều chế tạo rất khéo léo, cho nên ngay cả mẫu thân chàng cũng không thể phân biệt được thật giả, nếu chàng không tin thì lấy chìa khóa Âm dương trong người ra, ta thử nghiệm cho chàng xem. Đông Phương Ngọc nói xong, đã rút từ trong bọc ra, một cái hộp ngọc, vừa mở hộp, tám đạo kiếm khí chói lòa, Đông Phương Ngọc vừa mở tức thì đóng lại cho vào người. Âu Dương Hải thấy thái độ thần bí của nàng cũng cảm thấy nghi ngờ. Đông Phương Ngọc đưa tay tiếp lấy cái hộp ngọc của Âu Dương Hải, mở ra, cũng thấy xuấ hiện tám đạo kiếm khí, nhưng kiếm khí này không sáng sủa bằng tám đạo kiếm khí trước, đột nhiên nghe Đông Phương Ngọc nói nhỏ:

- Đợi lát nữa sẽ có người đến cướp đoạt chìa khóa Âm dương giả này, người đến cũng chính là hung thủ giết chết người trong Tam Dương Điện, tuy ta đoán là Âm Dương cốc chủ hạ thủ, nhưng cũng không có nắm chắc tự tin.

Nói xong Đông Phương Ngọc đóng hộp ngọc lại, khẽ đặt lên hòn đá. Đông Phương Ngọc lại nói:

- Tiểu muộI vào Âm Dương Cốc rồi, trờI xanh không phụ người khổ tâm, để cho tiểu muội lấy được bảo tàng võ công của La Cơ chân nhân, làm cho muội trong một thời gian ngắn biến thành một võ lâm cao thủ. Sau khi học tập võ công xong, lòng "thù hận" càng thêm bốc cháy. Thế là muội giả lệnh truyền của Âm Dương cốc chủ, ngầm giết chủ nhân lầu viện này -Âm Dương tam dương điện chủ, tiếp nhận lấy toàn bộ cao thủ của Tam Dương Điện. Đến hôm nay dẫn cao thủ võ lâm thiên hạ đến Âm Dương Cốc cũng là một kế hoạch ác độc của muội. Muội muốn lợi dụng địa thế thần bí của Âm Dương Cốc trừ đi võ lâm cao thủ trong thiên hạ, sau đó người trong Tam Dương Điện của muội có thể nhân lúc cao thủ võ lâm Trung Nguyên và Âm Dương cốc chủ tranh đấu lưỡng bại câu thương rồi sẽ đánh vào chín tầng thiên quan?

Nàng nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng cười lạnh lùng vang lên, nói tiếp:

- Chín tầng thiên quan, thiên hạ không có người nào có thể phá, hễ là ai bội phản Âm Dương cốc chủ nhân thì phải chết? Tiếp đó, ngoài đình lục giác đột nhiên xuất hiện chín bóng người lạ lùng. Âu Dương Hải liếc thấy chín người mình mặc áo đỏ, trên mặt che mặt nạ, bất giác kinh ngạc, thầm nghĩ:

- "Chín người này từ đâu ra, sao lại xuất hiện đột ngột như vậy?" Lý Xuân Hoa cảm thấy cách ăn mặc của chín người này càng làm tăng thêm không khí ghê rợn.

Đông Phương Ngọc lạnh lùng cười nói:

- Chín người các ngươi là ai?

Người áo đỏ chính giữa đáp: - Hồng lâu cửu đồ sĩ dưới trướng của Âm Dương cốc chủ: Triệu Đại, Tiền Nhị, Tôn Tam, Lý Tứ, Chân Ngũ, Ngô Lục, Vương Bát, Phùng Cửu. Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, họ của chín người này rõ ràng là y chiếu theo bách gia tính mà sắp đặt theo thứ tự! Đông Phương Ngọc lạnh lùng hỏi:

- Toàn bộ cao thủ Tam Dương Điện chắc là do các ngươi giết, phải không? Triệu Đại nói:

- Hồng lâu cửu đồ sĩ, chuyên giết kẻ bộI phản Âm Dương Cốc. Đông Phương Ngọc đột nhiên hét lên:

- Hồng lâu cửu đồ sĩ, các ngươi đáng chết! Quát xong, tay hữu của Đông Phương Ngọc vừa cất lên? Nhưng chín vị Hồng lâu đồ sĩ thân hình biến hóa nhanh cùng cực, Âm Dương độc chưởng của Đông Phương Ngọc hãy còn chưa phát ra, chín người đó đã di động ba lần. Đông Phương Ngọc thấy vậy, kinh thầm, nghĩ:

- "Thân pháp họ sao lại nhanh chóng, kỳ dị như vậy?" Đông Phương Ngọc khẽ bỏ hữu chưởng xuống, nói:

- Sao các ngươi không dám tiếp Âm Dương chưởng của ta? Triệu Đại nói:

- Không ngờ ngươi thực sự đã học được tuyệt học tàng bảo thứ hai của La Cơ chân nhân.

Đông Phương Ngọc nghe vậy ngạc nhiên nói:

- La Cơ chân nhân có mấy nơi tàng bảo? Âu Dương Hải đột nhiên cướp lời, nói:

- La Cơ chân nhân có ba nơi tàng bảo, nơi thần bí quí báu nhất chính là nơi La Cơ chân nhân tàng thân tạo hóa. Hồng lâu cửu đồ sĩ nghe xong câu nói này, mười tám đạo mục quang rợn người bất giác đổ vào người Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa. Triệu Đại tay chỉ Âu Dương Hải và Lý Xuân Hoa, nói:

- Hai người này là ai? Chẳng lẻ cũng là bọn thèm muốn tàng bảo của La Cơ chân nhân trong Âm Dương Cốc mà đến?

Đông Phương Ngọc nói:

- Ta hỏi các ngươi, vốn là trong lầu viện có một nữ tỳ và một đứa bé, tung tích ở đâu?

Triệu Đại nói: - Hễ là người trong lầu viện này, không để một ai sống sót. Lý Xuân Hoa nghe vậy biến sắc, bởi vì câu nói này hiển nhiên là nói: Tiểu Linh cũng khó tránh khỏi số chết, đã bỏ mạng trong tay chúng rồi. Lý Xuân Hoa rút kiếm, muốn động thủ, Đông Phương Ngọc nắm lấy cổ tay nàng, nói:

- Hoa tỷ tỷ, Tiểu Linh tuyệt đối không chết trong tay chúng nó đâu, nó không phảI là người có tướng mạo uống tử. Đông Phương Ngọc hỏi Triệu Đại:

- Hồng lâu cửu đồ sĩ, ý định của ngươi là gì?

Triệu Đại lạnh lùng nói: - Lấy chìa khóa Âm dương.

Tay trái Đông Phương Ngọc liền cầm lấy cái hộp ngọc của Âu Dương HảI, thản nhiên nói:

- Với sức của Hồng lâu cửu đồ sĩ các ngươi mà cũng muốn lấy chìa khóa Âm dương trên tay ta ư?

Triệu Đại cười nhạt nói: - Hồng lâu cửu đồ sĩ là đệ tử thân truyền của Âm Dương cốc chủ, võ công cái thế thiên hạ, không tin ngươi thử xem, có thể thoát nổi chín người bọn ta không. Đông Phương Ngọc đột nhiên cười khanh khách, nói:

- Đã như thế, ta cũng không muốn làm các ngươi thất vọng, chìa khóa Âm dương đây các ngươi cầm đi!

- Bóc! Một tiếng vừa dứt, hộp ngọc bật mở, tám thanh tiểu kiếm nhảy lên, hóa thành tám đạo kiếm khí bắn vụt vào tám vị Hồng lâu cửu đồ sĩ, hữu chưởng của nàng cũng giơ lên, đánh ra một đạo Âm Dương thần chưởng, ba luồng hồng quang phóng vào Triệu Đại ở giữa.

Đông Phương Ngọc xuất thủ công kích mau như sấm chớp, khắp thiên hạ làm sao có thể tìm được môn võ công tuyệt kỷ đánh cả chín cao thủ một lúc.

Mấy tiếng rú vang lên.

Hồng lâu cửu đồ sĩ ngã xuống ba người, còn năm người né tránh khỏi bị kiếm đâm trúng chỗ hiểm, nhưng cũng đều bị thương, Triệu Đại cũng bị Âm Dương chưởng đánh cho loạng choạng. Đông Phương Ngọc nghĩ cú đánh này ít ra có thể diệt được một nửa số chín vị cửu đồ sĩ trở lên, không ngờ họ hãy còn những sáu người. Triệu Đại đột nhiên hét lên:

- Giết!

Thanh âm chấn động không trung, núi non hồI âm trở lại. Sáu vị Hồng Cân Đồ Sĩ đồng loạt rút ngân đao sáng loáng, dàn hàng chữ nhất xông tớI Đông Phương Ngọc, Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa. Âu Dương Hải mắt sáng tay nhanh, hét một tiếng, Tử Vi kiếm đã lìa khỏI vỏ, một chiêu "thanh sương ngưng quang" đánh bạt hai đao đâm vào Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa.

Chàng xoay cổ tay, kiếm khí như điện chớp bắn ra, lập tức ngăn cản khí thế tấn công dũng mãnh của sáu vị đồ sĩ. Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hoa như tĩnh cơn mộng, trông thấy kiếm của Âu Dương Hải như du long, tung hoành xuyên qua bay lạI trong ánh đao của sáu vị đồ sĩ, điểm, đâm,

chém, chặt, linh hoạt vô cùng, cho nên không nhúng tay vào.

Kiếm khí của Âu Dương Hải liên tiếp tiến công liền mấy chục chiêu, nhưng thủy chung vẫn chưa thể đẩy lui sáu vị đồ sĩ một bước, mà chiêu thức của ngọn đao trong tay sáu đồ sĩ càng đánh càng kỳ dị, phối hợp khéo léo đánh trả.

Lúc này đột nhiên nghe Đông Phương Ngọc nói: - Âu Dương ca, sáu đồ sĩ này hung ác vô cùng, chàng bất tất hạ thủ lưu tình, chúng ta giết chết bọn chúng rồi, cũng có thể giảm thiểu một phần kình địch.

Nguyên ý của Đông Phương Ngọc là thấy Âu Dương Hải vẫn không thể hạ được sáu đồ sĩ, mình muốn giúp đỡ chàng nhưng thẹn không nói rõ ra như thế. Đông Phương Ngọc lập tức bay ngườI xông vào, Lý Xuân Hoa khẽ kêu lên:

- Ngọc muội muội, muội muội phải thi triển sát thủ rồI đấy. Vừa nói xong, chỉ thấy Âu Dương Hải tả chưởng hữu kiếm cùng tấn công. Kiếm quang như ngân tinh lưu động đầy trời, chưởng phong như sóng trào, cuốn lên vạn trượng.

Bỗng nhiên một đạo cầu vồng từ trong hàn tinh đầy trời vụt chớp?

ối?.

Một loạt tiếng rú đau đớn vang lên?. thân hình năm đồ sĩ bị mũi kiếm của Âu Dương Hải xả nát như tương, máu thịt bay tung tóe, trên ngườI Triệu Đại găm thanh Tử Vi Kiếm của Âu Dương Hải, đôi mắt lộ ra tia lửa oán độc, đưa tay muốn rút Tử Vi Kiếm ra. Nhưng hắn không còn sức lực nữa, lùi lại hai bước? Kiếm chưa rút ra, người đã ngã xuống chết liền. Chín vị Hồng Cân Đồ Sĩ chỉ trong nháy mắt đã toàn bộ chết hết. Đông Phương Ngọc đột nhiên thở dài nói:

- Âu Dương ca, kiếm thuật của chàng cao hơn muội tưởng tượng, ta cho rằng sau khi học được võ công của La Cơ chân nhân, đã là thế gian vô địch thủ, nhưng công lực của chàng lại làm cho muội thán phục. Đông Phương Ngọc đã nói thực sự từ đáy lòng, nàng thật không biết kiếm thức của Âu Dương Hải đã đạt đến cảnh giới độc bộ thiên hạ, ngay cả Lý Xuân Hoa cũng cảm thấy kiếm chiêu của Âu Dương Hải vừa rồI, đã đạt đến đỉnh cao kiếm thuật thượng thừa, kiếm vừa xuất thủ, kiếm khí vạn trượng, ngay cả cao thủ tuyệt đỉnh cũng không thể né tránh. Âu Dương Hải cúi người rút kiếm, thở dài nói:

- Công lực của ta còn chưa đến cảnh giới này, nhưng không hiểu sao lại có thể thi triển được chiêu kiếm đỉnh cao của Độc Kiếm Ma năm xưa "Kinh Hồng nhất kiếm".

"Ôi chắc là trong đó có nguyên nhân, chẳng lẽ là do ở linh đan Xuân Hồng muội đã cho?". Âu Dương Hải thở dài xong, ngữ âm đã trở thành tâm tư, Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa đều không

nghe thấy, lặng lẽ nhìn Âu Dương Hải. Bỗng Âu Dương Hải ngẩng đầu về phía Đông Phương Ngọc, hỏi:

- Ngọc muội, Hồng lâu cửu đồ sĩ đã chết nhưng làm sao chúng ta đi tìm tung tích của Tiểu Linh? Đông Phương Ngọc đột nhiên rút ra một tấm mộc bài, nói:

- Các vị xem thử chữ trên tấm mộc bài này. Lý Xuân Hoa đưa tay tiếp lấy tấm mộc bài, chỉ thấy trên mộc bài có bốn chữ "Tại Âm Dương Cốc".

Âu Dương Hải nhíu mày, hỏi:

- Mộc bài này tiêu biểu cho cái gì?

Đông Phương Ngọc nói:

- Muội đã nhặt được tấm mộc bài này, nó là của ai muội không biết, nhưng bốn chữ "tại Âm Dương Cốc" trên mặt là bút tích của người tỳ nữ coi giữ Tiểu Linh. Cho nên căn cứ theo sự suy đoán của muội, khi Tiểu Linh bị người bắt đi, người tỳ nữ này lập tức dùng ngón tay khắc ra bốn chữ này. Theo ý của chữ, Tiểu Linh bị người trong Âm Dương Cốc bắt đi, mà người bắt nó quyết không phải là Hồng lâu cửu đồ sĩ, cho nên Hồng lâu cửu đồ sĩ không biết chuyện này.

Lý Xuân Hoa nói:

- Ngọc muội thế thì muội đã đoán ra ai bắt Tiểu Linh đi? Đông Phương Ngọc nói:

- Đại khái chắc là Âm Dương cốc chủ. Âu Dương Hải nói:

- Hắn bắt Tiểu Linh là có dụng ý gì? Đông Phương Ngọc trầm ngâm một lát, nói:

- Dụng ý là có, nhưng điều làm người ta hoài nghi là Âm Dương cốc chủ vì sao không đến đây để ra điều kiện.

Lý Xuân Hoa nói: - Ngọc muội muội, chúng ta đã biết chín mươi phần trăm Tiểu Linh bị Âm Dương cốc chủ bắt, nhưng bây giờ phải đi tìm Tiểu Linh ở đâu? Đông Phương Ngọc nói:

- Tiểu Linh là do muội làm thất lạc, đương nhiên muội không tìm ra nó không được.

Nàng lại thở dài rồi tiếp: - "chín tầng thiên quan" của Âm Dương Cốc nguy hiểm vô cùng, hay là chúng ta chuẩn bị, một chút rồI đi cũng không muộn, một mặt có thể ở đây chờ đợi tin tức của đối phương. Âu Dương Hải nghĩ thấy rất đúng, mình và Lý Xuân Hoa đã mấy ngày chưa ăn, thế là họ nán lại trong lầu viện một ngày, trong thời gian này, ba người tìm khắp các nơi trong Âm Dương Cốc cũng không có người tới. Trong trận cột đá cũng không có thấy một bóng người nào, cả một Âm

Dương Cốc như một toà thành chết.

Màn đêm buông xuống, trong trận cột đá di động ba bóng người, phóng về phía Ma Cung ảo ảnh trong cốc, họ đương nhiên là Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa và Đông Phương Ngọc. Đột nhiên nghe Âu Dương Hải thốt lên:

- Sao chúng ta càng đi thì càng cách ma cung kia càng xa? Đông Phương Ngọc cười nói:

- Hiện tượng này là điều bình thường, biểu thị chúng ta không đi sai. Lý Xuân Hoa hỏi:

- Ngọc muội muội, sao muội nói là hiện tượng bình thường? Đông Phương Ngọc mỉm cười nói:

- Đây hoàn toàn là sự ảo diệu của Kỳ môn dị thuật trận thức, nếu như không tin chúng ta chỉ cần đi bảy bước nữa sẽ đến Âm Dương ma điện. Nụ cười của Đông Phương Ngọc làm Lý Xuân Hoa nhìn thấy mà nghĩ thầm:

- Nàng ta thật quá xinh đẹp.

Phải biết rằng Đông Phương Ngọc một ngày qua hình như tâm tình đặc biệt vui vẻ, nụ cười này của nàng như trăm hoa nở rộ, lung linh diễm lệ, khuynh quốc khuynh thành.

Đông Phương Ngọc nắm tay Lý Xuân Hoa đi tới trước ba bước, lùi lại sau bốn bước. Âu Dương Hải theo sau ngườI Lý Xuân Hoa, đột nhiên thấy hai người phía trước dừng lại, mọi người nhìn ra thấy Ma điện đã hiện ra trước mắt. Một vùng lửa chói lòa cháy hừng hực trông tựa như một cái đầm lửa, đó chính là một cái đỉnh lớn đặt chính giữa sân Ma điện. Sự biến hóa kỳ dị này làm mọi người tưởng đang mơ, Đông Phương Ngọc chưa đến qua nơi này, nàng cũng cảm thấy bất ngờ. Cái đỉnh lớn đó không ngừng phun lửa ra, chiếu rọi sáng xung quanh, cả một ma điện rộng lớn, không thấy một bóng người. Đông Phương Ngọc chỉ một cánh cửa tròn lớn, nói:

- Vào trong viện môn này chắc chính là tầng thiên quan thứ nhất, tương truyền rằng chín tầng thiên quan, thiên binh vạn mã không có ai có thể lọt, chúng ta phải cảnh giác phòng bị.

Âu Dương Hải hỏi:

- Thế thì tám tầng thiên quan khác ở đâu? Đông Phương Ngọc cười nói:

- Chín tầng thiên quan của Âm Dương Cốc được xây dựng bí mật, đương nhiên chúng ta bên ngoài không thể thấy. Tiến nhập vào quan thứ nhất, tiếp ngay đó là quan thứ hai, chắc đại khái là như vậy, bởi vì muội cũng chưa đi qua. Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa đều là người thông hiểu kỳ môn dị thuật, nhất là Đông Phương Ngọc so với Lý Xuân Hoa còn thâm trầm hơn, nếu như nơi đây có cơ quan ám phục thì cũng khó lọt qua khỏi tuệ nhãn của nàng.

Đột nhiên nghe Đông Phương Ngọc thốt lên:

- Chín tầng thiên quan xem ra có người đã đi trước chúng ta một bước rồi. Hóa ra Đông Phương Ngọc đã nhìn thấy ngay cửa viên môn có bố trí hầm chông, nhưng đã bị người đi trước phá rồi. Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Trong quần hào, bọn Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc, ai ai cũng đều là cao thủ hạng nhất võ lâm, nhất là đệ tử Vân Trung Nhạc là Chấn Sơn Dân, là con của tay kiến trúc nổi tiếng năm xưa, Chấn Thổ Công, chắc hẳn cũng tinh thông thủ thuật lắm, cho nên đại khái họ đã đi trước chúng ta một bước rồi.

Giọng nói vừa dứt, đột nhiên một thanh âm lạnh lùng nói tiếp: - Không sai, quần hào đã đi trước một bước tiến nhập vào Quỉ môn quan, các vị hãy nghe lời nói của ta mà quay đầu lại. Chín tầng thiên quan của Âm Dương Cốc thiên hạ không ai phá nổi.

- È! Công Tôn sư huynh?. Âu Dương Hải kinh ngạc kêu lên:

- Hóa ra ở viên môn đột nhiên xuất hiện một văn sĩ phong tư ung dung tiêu sái, vai đeo trường kiếm, tay cầm quạt, người này chính là Quan Đông đại hiệp Công Tôn Lạp!

Lý Xuân Hoa thấy vậy cũng giật mình, ba năm nay Công Tôn Lạp vẫn lãnh đạo huynh đệ Thanh Đạo Minh, vì sao giờ lại đến Âm Dương Cốc? Chẳng lẽ người đó không phải là Công Tôn Lạp? Nhưng, thân hình, dung mạo, giọng nói, cách ăn mặc, không điểm nào không phải là Công Tôn Lạp.

Người kia trầm giọng nói: - Không sai, Âu Dương sư đệ, ta chính là Công Tôn Lạp, nhưng ta là đồ đệ trung tín của Âm Dương cốc, nếu như đệ còn nhận ta làm sư huynh thì hãy mau nghe lời ta rời khỏi Âm Dương Cốc. Âu Dương Hải nghe vậy ngẩn ngơ, nếu nói rằng Công Tôn Lạp bị người làm mê loạn thần trí thì không đúng, thần thái nói chuyện của Công Tôn Lạp lại tỉnh táo như thế kia.

Vì sao truy phong tú sĩ lại gia nhập Âm Dương Cốc? Âu Dương Hải sau phút ngạc nhiên, hỏi:

- Công Tôn sư huynh, vì sao huynh lại bị người ta khống chế, nếu không sao huynh lại gia nhập Âm Dương Cốc? Công Tôn Lạp lạnh lùng nói:

- Âu Dương sư đệ, đệ bất tất hỏi nhiều, mau lui khỏi đây là thượng sách. Âu Dương Hải trầm giọng hỏi:

- Sư huynh, huynh có thể nói cho chúng tôi biết Âm Dương cốc chủ là ai? Sắc mặt Công Tôn Lạp hơi biến, nói:

- Âu Dương sư đệ, nếu đệ không nghe lời nói của ta, nhất định là hối hận đấy.

Nói xong Công Tôn Lạp chuyển mình định đi, Âu Dương Hải vội kêu lên: - Công Tôn sư huynh, xin tạm dừng bước! Nhưng Công Tôn Lạp như không nghe thấy, đi vào trong ma điện. Âu Dương Hải nói to:

- Công Tôn sư huynh, huynh có biết mấy trăm huynh đệ của Thanh Đạo Minh bị chết thảm bởi tay của người trong Âm Dương Cốc không? Chỉ nghe giọng nói của Công Tôn Lạp vẳng tay, nói rằng:

- Chúng huynh đệ Thanh Đạo Minh, có người chết tức tưởi, có những người chết oan khiên, tự ta sẽ báo thù cho họ. Câu nói này làm Âu Dương Hải ngẩn ngơ, khó hiểu được ý câu nói. Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Sự xuất hiện của Công Tôn Lạp làm cho chúng ta đối với Âm Dương Cốc càng cảm thấy thần bí, nếu không phải đã trúng phải mê thần dược vật của người, vì sao Công Tôn Lạp lại đi theo giặc, gia nhập Âm Dương Cốc? Đông Phương Ngọc nói:

- Xem tình hình tuyệt đối không phải đã trúng phải mê thần dược vật.

Âu Dương Hải nói: - Nhưng ta không tin Công Tôn Lạp lại bội phản chúng ta. Đông Phương Ngọc nói:

- Đó cũng không chắc, xem tình hình Công Tôn Lạp vừa nói, đối với Âm Dương cốc chủ hình như rất là cung kính, bội phục đến sát đất, thật ra không biết chắc người đó là ai?

Âu Dương Hải đột nhiên hỏi:

- Ngọc muội, huynh đệ Thanh Đạo Minh do ai giết, nàng biết không? Đông Phương Ngọc nói:

- Âu Dương ca, muội nghĩ chàng cho rằng ta giết phải không? Ôi?. kỳ thực chuyện này cũng rất kỳ, Âm Dương tam sứ vốn làm theo mệnh lệnh của Tam Dương điện chủ, họ muốn làm chuyện gì đương nhiên ta phải biết, nhưng hôm đó không biết sao Âm Dương tam sứ đi ra ngoài mà không nhận mệnh lệnh, chắc là chuyện hủy diệt Thanh Đạo Minh là do tam sứ làm ra.

Âu Dương Hải hỏi:

- Chuyện nàng chấp chưởng Tam Dương điện chủ, Âm Dương tam sứ có biết không?

Đông Phương Ngọc nói:

- Đại khái chỉ có Tây Dương sứ Thiên Sơn tăng biết chuyện này, nhưng thần tăng cũng không biết ta là ai.

Lý Xuân Hoa kêu lên: - Âu Dương huynh, chúng ta phải vào chứ? Âu Dương Hải nói:

- Nhân loạI luôn hiếu kỳ, Âm Dương Cốc thần bí như vậy, càng tăng thêm sự hấp dẫn đi tìm hiểu bí mật.

Đông Phương Ngọc gật đầu nói tiếp:

- Huống chi Tiểu Linh đang ở trong Âm Dương Cốc, chúng ta càng phải tiến nhập vào chín tầng thiên quan.

Lý Xuân Hoa hỏi: - Ngọc muội muội xác định là Tiểu Linh đang ở trong chín tầng thiên quan của Âm Dương Cốc?

Đông Phương Ngọc nói:

- Cả Âm Dương Cốc trừ nơi "Chín tầng thiên quan" chúng ta chưa tìm qua, có thể nói là toàn bộ các nơi đều đã tìm, Tiểu Linh nếu còn trong Âm Dương Cốc thì chính là ở trong "Chín tầng thiên quan". Lúc này Âu Dương Hải đi đầu bước vào cửa Ma cung, Đông Phương Ngọc sợ bên trong có cơ quan trùng trùng cho nên nàng vội bước lên hai bước đi ngang bên vai trái Âu Dương HảI, Lý Xuân Hoa thì bên phải. Sau khi vào Ma Cung, đi đến tận đầu hiện ra một địa đạo thẳng tắp, trước địa đạo có một tấm bia đá, trên khắc bảy chữ: "quang minh đệ nhất tầng thiên quan".

Âu Dương Hải phóng mắt nhìn vào địa đạo, chỉ thấy trong địa đạo sáng trưng, hóa ra trên tầng địa đạo, cứ cách một trượng có một đĩa đèn, đèn đuốc sáng choang, nhìn ra ở tận đầu, có bảy tám cái xác nằm ngổn ngang ở đó.

Chợt nghe Đông Phương Ngọc khẽ thở dài, nói: - Những người đã chết kia hiển nhiên là chết bởi cơ quan của tầng thiên quan thứ nhất, nếu muội đoán không lầm, những người chết vì ám khí hoặc là nước độc. Âu Dương Hải nhìn qua Đông Phương Ngọc, hỏi:

- Sao nàng biết chuyện này?

Nguyên là ba người đã đến bên mấy cái xáv này, quả nhiên thi thể những người chết đã rửa nát, xương lại bị khô đen, hiển nhiên những người này đã trúng nước độc cực mạnh, cơ nhục mới rửa nát hết. Đông Phương Ngọc cườI nói:

- Đây không phải là muội có sự sáng suốt tiên kiến trước, Âu Dương ca, chàng nhìn những đĩa đèn trên đầu vì sao không sáng. Lý Xuân Hoa, Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn, con đường địa đạo này trên trần cách nhau một trượng là đĩa đèn, nhưng độc chỉ có một đĩa đèn bên đây không sáng.

Đông Phương Ngọc nói tiếp:

- Từ đây có thể thấy, trong đĩa đèn này chứa đầy nước độc, khi đạp trúng cơ quan bố trí trên mặt đất, nước độc trong đèn lập tức sẽ từ những ống nhỏ phun ra, dày đặc như sương mù, làm cho người

ta không dễ tránh né. Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Nói như vậy, sự hung hiểm của "Chín tầng thiên quan" quả là danh bất hư truyền.

Đông Phương Ngọc nói:

- Xuân Hoa tỷ tỷ, chúng ta không cần lo lắng nữa, "Chín tầng thiên quan", sớm đã có người vào trước chúng ta, nếu có cơ quan thiết bị tịch độc nào thì đã có ai đó đã phá đi cho chúng ta rồI, trước khi gặp bọn Cô Lâu Thiên Tôn, không có chi đáng lo, sẽ không có ai ngăn cản đường đi. Quả nhiên giống như Đông Phương Ngọc sở liệu, ba người đi qua "Quang Minh đệ nhất thiên quan", lại phát hiện nhiều xác chết, đi vào tầng thiên quan thứ hai, xác chết ngổn ngang đầy đất, dù rằng xác chết nhiều như thế nhưng bọn Âu Dương Hải liên tục đi qua sáu tầng thiên quan cũng không thấy xuất hiện người cản trở. Đến tầng thiên quan thứ bảy, Âu Dương Hải vừa trông thấy chữ "Quỉ Môn thiên quan", tâm cơ chấn động, nghĩ lại lúc Công Tôn Lạp xuất hiện, nói quần hào đã bị khốn tại Quỉ Môn quan, chẳng lẽ là ở đây? Chưa nghĩ xong, Đông Phương Ngọc đã lên tiếng nói:

- Môn quan này trùng trùng điệp điệp, e rằng hư thực khó phân, chúng ta tạm thời dừng bước.

Chỉ thấy tận địa đạo thẳng tắp có mở bốn cánh cửa, trên mỗi cánh cửa đều có treo bảng chữ: "Thiên Môn, Địa Môn, Nguyên Môn, Hoàng môn".

- Thiên địa nguyên hoàng, tứ tượng hóa sinh, tóm lại phải có một sinh môn mới đúng, thế thì sinh môn ở đâu? Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, vô cùng thán phục sự cơ cảnh của Đông Phương Ngọc, ngay lập tức đã thể hội được hàm ý bốn cửa này. Âu Dương Hải nói nhỏ:

- Thiên địa nguyên hoàng, tứ tượng hóa sinh, cửa sinh phải ở trước bốn cửa. Đông Phương Ngọc nghe nói, trên mặt lập tức nở một nụ cười, nói:

- PhảI rồI, cửa sinh chính ở trên trần. Âu Dương Hải y theo ý chữ thiên địa nguyên hoàng, suy đoán cửa sinh phải ở phía trước bốn cánh cửa, kỳ thực chàng cũng không biết ở đâu, lúc này nghe vậy, bất giác ngẩng đầu lên nhìn. Đột nhiên Âu Dương Hải cảm thấy vách đá trên đỉnh đầu hình như đang di động áp thẳng xuống.

Đông Phương Ngọc đột nhiên kêu lên:

- Mau lên! Chúng ta tránh vào "Nguyên môn". Cùng lúc đó nàng nắm tay Lý Xuân Hoa cấp tốc lướt vào "Nguyên môn". Âu Dương Hải cảm thấy có điều khác lạ, chàng nhìn lên trần một cái nữa. Ngay lúc đó?

Vách đá trên đầu sập xuống như núi lỡ. Âu Dương Hải thất kinh, chàng muốn di chuyển vào "Nguyên môn", ai ngờ dưới chân nhẹ hẫng, mặt đất đột nhiên sụt xuống, bên tai nghe tiếng Lý Xuân Hoa kêu lên kinh hãi? Âu Dương Hải lăn xuống đất, vách đá đã áp xuống cách mặt đất chừng hai

thước, nếu không muốn bị đè chết thì chỉ đành phải rơi xuống theo đất xụt.

Trong nháy mắt?.

"ầm!" một tiếng dữ dội.

Vách đá rơi xuống đã tiếp xúc mặt đất, Âu Dương Hải bị lăn xuống bên dưới tối om. Âu Dương Hải trong lúc ấy đã rút phắt Tử Vi Kiếm, ánh kiếm tỏa sáng miếng đất rộng chừng ba trượng có chàng đứng trên này đang từ từ trầm xuống. Âu Dương Hải cảm thấy kì quái vô cùng, miếng đất này không biết phải rơi đến sâu bao nhiêu, đến tận cùng rồi không biết có thứ quái quỉ gì tập kích mình không.

Cho nên Âu Dương Hải tạ tinh hội thần, bảo nguyên thủ nhất, chờ đợi biến hóa.

"Rầm" một tiếng, miếng đất đã đến đáy rồI.

Nhưng Âu Dương Hải vẫn đứng nguyên, hai tay cầm kiếm, đề phòng xảy ra bất ngờ, trong mũi Âu Dương Hải không có ngửi thấy mùi vị gì khác, tai cũng không nghe thấy bất cứ thanh âm nào. Chàng mở bừng mắt, mượn kiếm quang của Tử Vi Kiếm lướt nhìn xung quanh. Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn lên, tối om om, không có đường ra, Âu Dương Hải khẽ thở dài, thầm nghĩ. "Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc không biết ra sao rồI?" Âu Dương Hải từ từ đi đến bờ vách, đột nhiên chàng phát hiện chỗ dưới đáy này có rất nhiều thông đạo, thông tỏa bốn phương tám hướng. Chàng đứng im một hồi, đành phải đi vào một con đường địa đạo. Âu Dương Hải rơi xuống đáy, không hề cảm thấy hô hấp khó khăn, như vậy ở dưới đáy này không phải là tuyệt cảnh, nhất định có đường ra khác. Chàng men theo vách đá mà đi chầm chậm, bên tai Âu Dương Hải đột nhiên nghe một tiếng thở dài, nói:

- Sự tình trong thiên hạ thật là biến ảo khôn lường. Mấy ngày trước nếu có ngườI nói: Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt hãy còn sống trên đời thì Vân Trung Nhạc này chẳng những không tin mà còn cho đó là khùng, nhưng mà bây giờ sự thực? Ôi? Vân Trung Nhạc lần này nếu có thể ra khỏi đây thì ta không muốn dính vào chuyện giang hồ nữa. Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh hãi, trong đầu như có tiếng sấm nổ: " Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt! Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt? sao?"

"Phụ thân mình vẫn còn sống trên đời ư? Hay là ảo giác?" Âu Dương Hải vội vận chân khí, ngưng thần lắng nghe? Chỉ nghe một tiếng cười khẽ, nói:

- Vân huynh không ngờ huynh cũng nói ra những lời như vậy. ồ! Đó chẳng phảI là giọng nói của Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên đó sao? Một tiếng cười lạnh lùng vang lên, nói tiếp:

- Người sắp chết, lời nói rất thành thật, Vân Trung Nhạc chắc biết sống không lâu nữa.

Tiếng nói này là của Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần phát ra. Âu Dương Hải đã xác định đây không phải là mộng ảo, mà clà chuyện thực tế, bọn Cô Lão Thiên bị vây cách đây không xa. Những lời nói của Vân Trung Nhạc: Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt vẫn còn sống trên đời. Câu này làm

cho Âu Dương Hải chấn kinh, máu chảy rần rật, chàng hận không qua được đó để hỏi chuyện này là thật hay là giả?

Nhưng Âu Dương Hải suy nghĩ rằng: - " Nếu là thật thì họ sẽ đối với mình thế nào?" Lúc này nghe Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Dương Đống Thần, cả ngươi cũng cho rằng không sống nổi hay sao? Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần nói:

- Nếu sống thì chúng ta làm sao ra khỏi nơi đây? Cô Lâu Thiên Tôn khẽ cười:

- Chúng nhân đồng tâm, lực mạnh hơn sắt đá, với võ công của chúng ta, nếu có thể đồng tâm hợp lực thì đừng nói chín tầng thiên quan Âm Dương Cốc bé xíu này mà ngay cả thiên la địa võng chúng ta cũng có thể xông ra được.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng cười nói: - Cổ Lão Thiên, Âu Dương Kiệt đã còn sống trên nhân gian, mà hai mươi mấy năm nay hắn không ra giang hồ tầm thù, hiển nhiên trong tâm hắn có mưu đồ, hôm nay chúng ta bị khốn ở trong đây, chính là trúng vào mưu sâu của hắn. Nếu ta đoán không sai, "Chín tầng thiên quan" này do hắn xây dựng, không nghi ngờ gì nữa là ngôi mộ chôn vùi võ lâm thiên hạ. Trong một gian thạch thất có những người đang ngồI xếp bằng là Cô Lâu Thiên Tôn, Vân Trung Nhạc, Cổ Mộ Quỉ Lân, Tàn Kim Chưởng, sáu vị Cô Lâu Hung Thủ và phu thê Chấn Sơn Dân. Ngoài ra một người đang đứng là Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên. Những tay cao thủ võ lâm đi theo Vân Trung Nhạc thì đều không thấy, chắc họ đã chết hết trong bảy tầng thiên quan rồi.

Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên cười nhạt nói:

- Nói như vậy, Vân huynh có phải cam nguyện bó tay chịu trói? Vân Trung Nhạc nói:

- Trước khi lão phu tiến nhập vào Âm Dương Cốc sớm đã ngờ đến nguy cơ ngày hôm nay, nếu nói chúng ta đồng tâm hiệp lực, đương nhiên đủ cự lại Âu Dương Kiệt, nhưng hình như Cổ Lão Thiên ngươi?. Lão nói đến đây đột nhiên dừng lại, Cô Lâu Thiên Tôn cười hỏi:

- Ta hình như làm sao?

Vân Trung Nhạc nói: - Hình như có mưu mô gì khác.

Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên cười ha hả nói: - Buồn cười, buồn cười, Vân huynh nghi ngờ thế này, thật làm cho ngườI ta lo lắng.

Vân Trung Nhạc nói: - Hai mươi mốt năm trước, vụ Thiên Kiếm Đàn là do ngươi bày ra, hôm nay vụ Âm Dương Cốc cũng là do ngươi bày ra, cho nên lão phu bất đắc dĩ phả phòng bị ngươi hạ thủ lúc sự đã thành. Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Nói hay lắm, Vân huynh cứ đề phòng cũng được, nhưng bây giờ chúng ta phải đồng tâm hiệp lực tiến công vào một cửa phía trước? (thiếu 2 trang) Cổ Lão Thiên đột nhiên quay đầu lại hỏi Uất Đại Niên:

- Uất huynh, ý huynh thế nào?

Hỗn Thiên thế ngoại ma vương từ đầu đến giờ im lặng, lúc này cười lớn nói:

- Hay hay?

Cùng lúc đó mọi người đều đã đứng dậy xông qua một cửa. Bỗng thấy kiếm quang vụt chớp, kiếm khí mãn thiên, như sóng trào lên, ngăn cản mọi người.

- Các ngươi muốn qua, đầu tiên phải cầm chân được ta ở đây. Thì ra Âu Dương Hải đang đứng ở cửa, chàng vung ngang Tử Vi Kiếm, mặt đầy sát khí. Sự xuất hiện của chàng làm cho quần hào đều giật mình. Bỗng nghe Tàn Kim Chưởng Dương Đống Thần lạnh lùng quát:

- Nếu như hôm nay chúng ta bắt được hắn, nhất định có thể ước thúc được sự hành động của Âu Dương Kiệt.

Cổ Mộ Quỉ Lân lớn tiếng nói: - Không sai, thằng tiểu tử này thiên đường có lối mà không đi, cứ chui xuống Quỉ Môn Quan.

Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân thân hình đều chuyển động, một người từ bên trái, một người từ bên phải tấn công Âu Dương Hải, Tử Vi Kiếm trong tay Âu Dương Hải khẽ rung động, một vừn sáng bắn ra, Tàn Kim Chưởng, Cổ Mộ Quỉ Lân võ công tuy cao, nhưng cũng không thể nào vượt lên được một bước.

Bỗng nghe sáu vị Cô Lâu Hung Thủ quát lên: - Hai vị hãy lùi lại.

Chỉ thấy sáu người mười hai cánh tay đều vươn lên, hơn trăm mũi ngân châm mảnh như sợi lông phóng vụt ra. Âu Dương Hải hét lớn một tiếng, Tử Vi Kiếm vung tít, những ám khí do sáu vị Cô Lâu Hung Thủ phóng ra đều bị đánh bạt đi mất hết. Chiêu kiếm pháp này làm cho quần hào đều kinh thầm. Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên chầm chậm bước ra cười nói:

- Các vị ở đây bàng quan, đợi ta sẽ mở đường máu cho các vị. Âu Dương Hải hừ một tiếng, quát:

- Cổ Lão Thiên, ân oán huyết thù của chúng ta cũng nên kết thúc đi thôi. Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Xin mời!

Trong hai chữ ngắn ngủI đó vừa phát ra, Cô Lâu Thiên Tôn đã thuận tay đánh liền chín chiêu. Âu Dương Hải chợt thấy không khí chung quanh đột nhiên có một lực đạo từ tính, như bức chàng không thể nào rút kiếm ra được. Chàng kinh hãi, giờ mới biết tay anh hùng võ lâm này chẳng những tâm trí siêu tuyệt, mà võ công cũng hơn người. Nhưng kiếm khí như núi rồi cũng rít gió bay ra. Bỗng nghe một thanh âm vẳng đến kêu lên:

- Hài nhi, mau lui lại, để cho chúng tiến vào. Âu Dương Hải giật mình, tiếng nói này nghe rất quen thuộc. Trong một lúc phân tâm, Hỗn Thiên thế ngoại ma vương Uất Đại Niên cười sằng sặc như quỷ gào, vung tay từ xa phóng một chưởng vào Âu Dương Hải.

Một luồng khí âm hàn theo thế chưởng xuất ra, ập thẳng đến Âu Dương Hải. Âu Dương Hải không kịp đề phòng, chàng cảm thấy một luồng gió lạnh lướt qua. Âu Dương Hải bất giác thất kinh, vội vã vận khí bảo vệ nội phủ, tự bế yếu huyệt, đẩy luồng hàn khí xâm nhập ra khỏi cơ thể. Uất Đại Niên cười lạnh lùng, nói:

- Ngươi đã bị Thái Âm khí đánh bị thương, dù nội công thâm hậu cũng khó qua ba khắc. Âu Dương Hải cườI nhạt, quay mình định đi, Cô Lâu Thiên Tôn đã ập đến sau lưng, tả chưởng chụp xuống, hữu chưởng bấu vào cổ tay chàng. Âu Dương Hải xoay ngườI, kỳ chiêu đột xuất, trường kiếm như chém như đâm?

Kiếm quang lưu động, đâm nhanh ba huyệt, "Huyền Cơ", "Đương môn", "Tương đài" của Cô Lâu Thiên Tôn.

Chiêu này kỳ ảo khôn xiết, dù Cô Lâu Thiên Tôn một thân tuyệt học cũng không thể chiết giải, bèn thâu lại thế công, lùi nhanh ba bước. Âu Dương Hải nhân thế cướp công, người như gió lốc xoay chuyển vù vù bay vọt đi. Đây là một thông đạo, Âu Dương Hải chuyển qua chỗ rẻ, đột nhiên trong một viên môn vụt xuất hiện một quái nhân. Âu Dương Hải thấy người này, kinh ngạc kêu lên:

- Viên bá bá, là người!

Nguyên quái nhân này là Cổ Thiên Nhân Viên, mấy năm nay không thấy xuất hiện trong giang hồ, không ngờ hôm nay lại đến Âm Dương Cốc. Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hài nhi, mau theo ta! Âu Dương Hải nước mắt rưng rưng, xúc động nói:

- Viên bá bá, nghe nói phụ thân tiểu điệt hãy còn sống trên trần thế? Cổ Thiên Nhân Viên lúc này đã lách mình vào viên môn, trầm giọng nói: - Không sai, sư đệ chính là đương kim Âm Dương cốc chủ! Âu Dương Hải nói:

- Viên bá bá, bá bá mau dẫn tiểu điệt đi gặp gia phụ. Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Phụ thân ngươi đã là một người không còn chút lý trí, chỉ có thù hận. Ngươi không đi là hơn.

Âu Dương Hải hỏi:

- Viên bá bá, thế bá bá muốn dẫn tiểu điệt đi đâu? Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Ta muốn dẫn ngươi bình yên ra khỏi Âm Dương Cốc. Âu Dương Hải nghe vậy đột nhiên dừng chân nói:

- Nếu như tiểu điệt chưa thấy mặt gia phụ thì vĩnh viễn không rời khỏI Âm Dương Cốc một bước.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói: - Hài nhi, ngươi phải nghe lời ta, nhà Âu Dương chỉ có ngươi tiếp tục hương hỏa, nếu ngươi chết trong Âm Dương Cốc thì không nghi ngờ gì nữa đã làm tuyệt mạch nhà Âu Dương.

Âu Dương Hải thê lương hỏi:

- Phụ thân chẳng lẽ lại giết tiểu điệt?

Cổ Thiên Nhân Viên than: - Hài nhi, ngươi có điều chưa biết, từ vụ Thiên Kiếm Đàn hai mươi mốt năm trước, phụ thân ngươi may mắn đào sinh, nhưng bị dòng nước lạnh của Thiên Kiếm Đàn hại đến yếu huyệt sau đầu, lý trí đã mất hết, người còn sống hoàn toàn do thù hận chống chỏi giúp sống, cho nên sau khi đến Âm Dương Cốc, liền tự mình bế quan trong "Chín tầng thiên quan". Trong thạch đạo ở ngoài quan có chín cao thủ tuyệt thế bảo vệ, người trong thiên hạ không một ai thoát ra khỏi sự tấn công của chín đại cao thủ. Âu Dương Hải đột nhiên hỏi: - Viên bá bá, bá bá gặp phụ thân tiểu điệt không? Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Không, hai mươi mốt năm nay, toàn bộ cao thủ Âm Dương Cốc đều không gặp phụ thân ngươi.

Âu Dương Hải nhíu mày nói:

- Thật lạ kỳ, Viên bá bá đã không gặp được gia phụ, vì sao lại biết người trong "Chín tầng thiên quan" là gia phụ! Tại sao lại nói gia phụ đã là người mất hết lý trí? Đột nhiên một tiếng niệm phật hiệu vang lên, trong địa đạo xuất hiện Thiên Sơn tăng, lão tăng cất tiếng:

- Âu Dương thiếu hiệp, ngườI trong thiên quan là gia phụ của thiếu hiệp, Ngọc Diện Tu La Âu Dương Kiệt, điều này chính xác, nên biết rằng Tàn Khuyết Cửu kỳ nhân trong thiên quan cả đời chỉ nghe lời của phụ thân thiếu hiệp, nếu không phải phụ thân thiếu hiệp thì bất kỳ ai cũng đừng hòng đi qua "Chín tầng thiên quan". Đến như phụ thân của thiếu hiệp lý trí mất đi thì cũng có sự thực chứng minh, hai mươi mốt năm nay, trong thiên quan xuất hiện tiếng nói như khùng điên của phụ thân thiếu hiệp. Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, hỏi:

- Lão tiền bối, sao người tự tin nói là chín vị kỳ nhân tàn phế trong thiên hạ chỉ nghe lời phụ thân

của ta, vĩnh viễn không thay đổi?

Thiên Sơn tăng trầm giọng nói: - Tàn Khuyết Cửu kỳ nhân đã uống mê hồn loạn thần dược của phụ thân thiếu hiệp, cho nên trong đầu Tàn Khuyết Cửu kỳ nhân chỉ có một mình phụ thân thiếu hiệp, bất cứ ai họ cũng coi như thù địch. Âu Dương Hải nghe vậy giật mình, không ngờ thủ đoạn của phụ thân lại tàn độc như vậy, để đạt đến mục đích của mình mà lợi dụng mê dược mà phá hủy thần trí người.

Chương 26: Vạn Sự Giai Không

Âu Dương Hải nghĩ đến hành vi tàn khốc của phụ thân, bất giác máu nóng trong ngực bừng bừng?.

Â

Nhưng nghĩ đến phụ thân hơn hai mươi năm nay đã qua những tháng năm thê lương cay đắng, chàng không khỏi thương cầm rơi lệ?

Chàng đứng ngẩn ngơ đến xuất thần, hồi lâu mới kiên nghị nói:

- Thiên Sơn lão tiền bối, Viên bá bá dặn các vị dẫn ta đi gặp phụ thân, dù phụ thân năm xưa có làm gì đi nữa? Phận làm con không thể không hỏi đến, nếu ta không giải cứu lão nhân gia thoát ly bể khổ thì quả thực hổ thẹn làm con người.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Hải nhi, ta đã hiểu tâm sự của ngươi, nhưng mà hay là ngươi bỏ ý niệm đó đi, nên biết rằng phụ thân ngươi đã không còn bình tĩnh, dù gặp được thì tương kiến mà không tương thức, càng làm tăng thêm vết thương trong tâm linh, ngươi hà tất phải làm như thế?

Huống chi chín quái nhân tàn phế thủ hạ của cha ngươi võ công độc bộ thiên hạ, dù có tập trung cao thủ võ lâm cũng khó mà đi qua tầng thiên quan thứ chín.

Âu Dương Hải nghe xong nói:

- Viên bá bá, Hải nhi dù thịt nát xương tan cũng phải gặp mặt gia phụ một lần. Viên bá bá đã không muốn dẫn đường, tiểu điệt tự tin có thể tìm được. Chàng nói xong, đảo ngược Tử Vi kiếm, quay mình nhảy tới một thạch môn khác.

Bỗng nghe Thiên Sơn tăng kêu lớn:

- Âu Dương thiếu hiệp, lão nạp là người trong Âm Dương cốc, với quan hệ chức trách hiện tại, không thể không ngăn cản ngươi lại.

Lời vừa dứt, Âu Dương Hải cảm thấy một trận kỳ phong ào ạt bít chặt lấy trước cửa.

Mắt Âu Dương Hải đột nhiên bắn ra một tia tinh quang, hét lớn một tiếng, Tử Vi kiếm trong tay

hào quang chói lòa bắn ra, cả người và kiếm đã xông vào thạch môn.

Âu Dương Hải không quay đầu lại, người đã vào một cửa khác.

Thiên Sơn tăng nhìn thân hình của Âu Dương Hải than rằng:

- Tấm lòng nhiệt tình của đứa con này có thể nói làm người cảm động.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Thiên Sơn huynh, ta nhìn một kiếm của nó biểu thị công lực cực cao, không biết có thể xông qua sự tập kích của chín quái nhân tàn phế không?

Thiên Sơn tăng trầm ngâm một hồi nói:

- Viên huynh, chắc huynh không rõ lai lịch và võ công của Cửu tàn quái nhân?

Võ công của Âu Dương Hải, thâm ảo uyên bác, nhất là nội lực càng làm cho người ta khó lường, nhưng nếu như muốn đơn độc đi qua tầng thiên quan thứ chín còn khó hơn lên trời.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Thiên Sơn huynh, trong cả đời lão phu xem Âu Dương Kiệt như huynh đệ của mình, hôm nay vợ chồng Kiệt đệ đã rơi tới nước này, nếu đứa con cũng bỏ mạng tại đây thì lão phu sao có thể yên lòng?

Thiên Sơn tăng nói:

- Viên huynh, nếu muốn giải cứu nó trừ phi ngăn cản nó tiến nhập vào tầng thiên quan thứ chín.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Chúng ta có thể giúp nó một tay.

Thiên Sơn tăng nghe vậy sắc mặt hơi biến, nói:

- Viên huynh, ý nói muốn giúp nó đi qua Cửu tàn quái nhân?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Thiên Sơn huynh, ta biết hành động này là kêu huynh phản bội Âu Dương Kiệt, nhưng bây giờ tình huống đã khác, chúng ta phải cứu vãn tánh mạng của Âu Dương Hải mới được!

Mà huynh phải biết bọn Cổ Lão Thiên, tất cả đều đi qua thạch thất của Cửu tàn quái nhân, chúng ta không tiến nhập thì bọn chúng cũng sẽ tiến nhập.

Thiên Sơn tăng nói:

- Bọn Cổ Lão Thiên chỉ cần đến được thiên quan thứ bảy thì đã thương vong quá nửa, có khi đến trước mặt Âu Dương Kiệt thì hoàn toàn tiêu diệt chẳng còn ai.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Cửu tàn quái nhân thật sự lợi hại như thế ư?

Thiên Sơn tăng nhìn Cổ Thiên Nhân Viên:

- Đương nhiên, tầng thiên quan thứ chín ấy trừ Cửu tà quái nhân thủ giữ ra, bên trong phân bố rất nhiều cơ quan còn kinh hiểm hơn thập phần.

Cổ Thiên Nhân Viên thất kinh nói:

- Như vậy thì phải làm sao, Thiên Sơn huynh chúng ta mau đi giúp nó.

Thiên Sơn tăng ngưng thần trầm tư một hồi, lẩm bẩm nói:

- Tầng thiên quan thứ chín của Âu Dương Kiệt được sắp đặt để chôn vùi nhân vật võ lâm giang hồ, lúc trước lão nạp đã dùng hết sức lực?cũng chưa thể ngăn cản tai ương này?Nếu cuộc thế hôm nay diễn biến đến cuối cùng, quần hào chết hết ở đây, thế thì võ lâm nay về sau từ đây suy yếu, nhưng cái ác trên võ lâm nhất định cũng bị tiêu diệt tại đây?

o O o

Lúc này Âu Dương Hải liên tục chạy qua mấy đạo thạch môn, chàng vừa chạy vừa nghĩ:

"Nếu như cửu tàn quái nhân thực sự lợi hại như Thiên Sơn tăng đã nói, thế thì mình sao không giả vờ mượn lực của bọn Cổ Lão Thiên để phá chín gian thạch thất ấy! "

Nhưng chàng lại nghĩ:

"Nếu hiệp sức với bọn Cổ Lão Thiên tiêu diệt Cửu tàn quái nhân rồi, thì lúc gặp phụ thân ta làm thế nào chống lại bọn chúng".

Âu Dương Hải nghĩ tới nghĩ lui, đều không biết phải làm thế nào mới phải, chàng lại nghĩ bây giờ mình tiến nhập vào tầng thiên quan thứ chín, rõ ràng là giúp bọn Cổ Lão Thiên phá đi một đại kình địch.

Lúc này Âu Dương Hải đi trong một địa đạo tối mò?thình lình?

Bên tai chàng nghe một tiếng thở dài nặng nề.

Âu Dương Hải giật mình kinh ngạc, dừng bước chân lại, tiếp đó chàng lại nghe thấy tiếng xích sắt va lách cách.

Âu Dương Hải nhạy cảm nghĩ rằng Cửu tàn quái nhân đã đến rồi?tiếng thở dài đó và tiếng xích sắt, chẳng phải là do những quái nhân ấy phát ra?

Đột nhiên Âu Dương Hải thầm nghĩ:

"Cửu Tàn quái nhân bị phụ thân giam tại Âm Dương cốc, không biết đã bao nhiêu năm tháng trời rồi, não trí của họ bị độc dược làm cho mê muội đi?thực là một chuyện thảm khốc trong nhân gian, ôi! phụ thân ơi?phụ thân?chẳng lẽ người là một người xấu xa vô nhân tính.."

Lúc này tiếng thở dài và tiếng xích sắt không vang lên nữa, xung quanh yên lặng, tịch mịch.

Mà trong lòng Âu Dương Hải lại hỗn loạn, rối bời.

Bỗng nhiên Âu Dương Hải nghe có tiếng động?

Chàng vội vã quay đầu nhìn, đâu cũng chỉ là một màn đen ngòm.

- A! Hoa tỷ tỷ, ta tìm thấy nút bấm ở đây.

ã vách đá bên kia vang lên giọng nói mừng rỡ của một nữ nhân?Thanh âm này còn cách một vách tường, nhưng Âu Dương Hải cũng nghe được.

Thanh âm đó chính là của Đông Phương Ngọc.

Âu Dương Hải hãy còn chưa kịp lên tiếng.

Một tiếng ken két vang lên?

Vách đá trơn bóng kia đột nhiên hiện ra một cách cửa đá.

Cửa vừa mở, một bóng người đã chạy thẳng qua mau lẹ tuyệt luân. Một luồng gió nhẹ đà phất lên cổ tay Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hết hồn, chàng không biết người tập kích này là ai?

Trong lúc kinh hãi cũng vung tay ra chụp?.

Không một tiếng động, hai người đều đã bấu trúng vào uyển mạch tay của đối phương, Âu Dương Hải cảm thấy đây là bàn tay mềm mềm của nữ nhân.

- ö! Chàng?Âu Dương ca.

Đối phương đã thấy rõ mặt của Âu Dương Hải.

Lúc này phía sau vang lên một giọng nói gấp gáp:

- Ngọc muội muội?muội nói gì? Muội đã thấy Âu Dương huynh? Đông Phương Ngọc vội buông tay ra, nhưng không biết tại sao Âu Dương Hải vẫn đứng ngẩn ngơ?

Đông Phương Ngọc thấy mặt Âu Dương Hải, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng, lúc này thấy tình hình của chàng, bất giác lùi lại một bước.

Nàng cho rằng mình đã nhận lầm người.

Hoặc là phát sinh chuyện bất ngờ?

Âu Dương Hải chậm rãi nói:

- Hoa muội và Ngọc muội muội, phải ta đây.

Lý Xuân Hoa kêu lên:

- Âu Dương Hải là chàng? Chàng sao thế?

Âu Dương Hải lắc đầu thở dài nói:

- Không có gì! Ta rất khỏe, hai người làm sao mà tới đây?

Lý Xuân Hoa nhìn Đông Phương Ngọc một cái rồi nói:

- Âu Dương huynh, do Ngọc muội mở từng cơ quan cho nên mới đến được đây. È! Âu Dương Hải, chàng đã thấy Âm Dương cốc chủ rồi?

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Xuân Hoa, chắc chúng ta mãi mãi không thể tìm thấy Tiểu Linh nữa.

Đông Phương Ngọc vội hỏi:

- Vì sao?

Âu Dương Hải hít một hơi, chậm rãi nói:

- Âm Dương cốc chủ chính là gia phụ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt.

Lý Xuân Hoa thất kinh hỏi:

- Điều này thật không?

Âu Dương Hải nói:

- Ta ở bên trong gặp Cổ Thiên Nhân Viên bá bá và Thiên Sơn tăng, bọn Cô Lâu Thiên Tôn, nói rằng Âm Dương cốc chủ chính là gia phụ Âu Dương Kiệt, ôi!...

Âu Dương Hải nói đến đây, thở dài cực kỳ thê lương.

Đông Phương Ngọc hỏi:

- Âu Dương ca, đương kim Âm Dương cốc chủ chính là Âu Dương bá phụ, thế thì chúng ta phải gặp cốc chủ, nhất định cốc chủ sẽ không làm khó Tiểu Linh, vì sao nói chúng ta không còn có thể gặp mặt Tiểu Linh được nữa?

Âu Dương Hải nói:

- ö của ta là nói Tiểu Linh không ở trong Âm Dương cốc?

Đông Phương Ngọc nghe vậy ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Người tỳ nữ của mình võ công rất cao mà cũng rất cơ trí, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì ư?"

Âu Dương Hải khẽ thở dài nói:

- Nghe nói gia phụ từ hai mươi mốt năm trước trong vụ Thiên Kiếm Đàm đã may mắn thoát chết, nhưng lão nhân gia đã phát điên, mãi không rời khỏi thạch thất của người một bước. Từ đó suy đoán, đương nhiên Tiểu Linh không phải bị người bắt đi.

Lý Xuân Hoa nghe vậy, cũng đồng tình với Âu Dương Hải.

Đông Phương Ngọc lúc này lại trầm tư suy nghĩ.

Đột nhiên một loạt tiếng rú từ bên vách vang lên. Tiếng rú chói tai, bi thảm, hiển nhiên là tiếng rú của một người sắp chết.

Đông Phương Ngọc nói:

- Âu Dương đại ca, nếu muội đoán không lầm, nơi đây nhất định là tầng thiên quan thứ chín của Âm Dương cốc, bây giờ chúng ta mau đi diện kiến Âu Dương bá phụ, hỏi xem Tiểu Linh ở đâu, theo

lời nói của người tỳ nữ giữ Tiểu Linh, Tiểu Linh tuyệt đối ở trong Âm Dương cốc không sai, có điều không biết ai bắt mà thôi.

Lý Xuân Hoa đến mức này có sốt ruột cũng vô dụng, nàng đành nén lòng lo lắng lại, nói:

- Âu Dương huynh, muội nghĩ Tiểu Linh sẽ không xảy ra chuyện gì, cát nhân tự hữu thiên tướng.

Âu Dương Hải nói:

- Bây giờ trước mặt lại là một vấn đề lớn, ôi, tiếng kêu rú đó, có thể là của đám người Cô Lâu Thiên Tôn, có người bị giết trong tay Cửu Tàn quái nhân!...

Đông Phương Ngọc hỏi:

- Có vấn đề trọng đại gì? Cửu Tàn quái nhân là ai?

Âu Dương Hải nói:

- Nghe nói Cửu Tàn quái nhân là chín vị ma đầu võ lâm tuyệt đỉnh, họ bị gia phụ dùng độc dược làm mất đi trí lực, bắt thủ giữ ở tầng thiên quan thứ chín, nếu chúng ta muốn yết kiến gia phụ, nhất định phải đi qua tầng thiên quan ấy, xuất thủ đánh bại họ, nhưng bây giờ có một vấn đề là: nếu chúng ta ra tay trước đánh hạ họ thì bọn Cổ Thiên Nhân Viên sẽ trừ được kình địch mà trở thành kình địch với chúng ta, bởi vì cuối cùng chúng ta vẫn phải tìm họ mà báo thù rửa hận.

Lý Xuân Hoa nói:

- Thế thì chúng ta không cần, đánh hạ Cửu Tàn quái nhân, chỉ xông qua là được rồi.

Âu Dương Hải lắc đầu nói:

- Sự việc không đơn giản như vậy, võ công của Cửu Tàn quái nhân chắc bọn chúng ta không thể địch nổi. Họ thủ giữ ở đấy mấy mươi năm vẫn không ai dám tiến nhập vào.

Đông Phương Ngọc nói:

- Vậy thì thế này! Chúng ta đi xem thử, sau đó tùy cơ hành sự.

Âu Dương Hải nói:

- Ngọc muội, nghe nói tầng thiên quan thứ chín trừ Cửu Tàn quái nhân ra hãy còn có cơ quan ám phục trùng trùng. điều này hoàn toàn phải nhờ vào nàng.

Lúc này, ba người chầm chậm đi qua con đường địa đạo tối om dài mấy mươi trượng, chuyển qua

một chỗ ngoặt, đột nhiên nghe một giọng nói:

- Cổ huynh, họ còn có thể cứu được không?

Đông Phương Ngọc giật mình, trên mặt lập tức hiện sát khí.

Lý Xuân Hoa lập tức nói:

- Ngọc muội muội, tên ma đầu đó đã sớm muộn gì cũng khó thoát khỏi cái chết, bây giờ tạm thời muội hãy khống chế tâm tư lại.

Đông Phương Ngọc rút ra một chiếc khăn màu lục, từ từ bịt lấy khuôn mặt xinh đẹp của mình.

Chuyển qua một chỗ ngoặt, trong địa đạo lập tức sang lên, đây là một giang thạch thất rộng chừng nắm sáu trượng, xung quanh như tường đồng vách sắt, kín mít không một khe hở.

Góc phía đông, thạch thất có một cái cửa tối mò, mười mấy người đang đứng, họ chính là Cổ Lão Thiên, Vân Trung Nhạc, Thế Ngoại Ma Vương, Cổ Mộ Quỉ Lâu, Tàn Kim Chưởng, bọn Cô Lâu truyền sứ.

Nằm sóng soài trên mặt đất lại là phu thê Chấn Sơn Dân.

Chỉ thấy Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên lắc đầu nói:

- Mạch đã tuyệt, ngực hơi ấm, chắc đã hết thuốc chữa.

Vân Trung Nhạc nghe vậy, đột nhiên cười sằng sặc.

Nên biết rằng cả đời Vân Trung Nhạc chỉ thu vợ chồng Chấn Sơn Dân làm đồ đệ, coi như con mình, lúc này trông thấy hai người đã bỏ mạng, kh6ong khỏi bi thương vô cùng.

Đột nhiên lão lao tới cái cửa tối om?

Cô Lâu Thiên Tôn không ngăn cản, Hỗn Thiên Thế Ngoại xuất thủ chụp lấy, nhưng lại không nắm trúng lão.

Trong nội thất im phăng phắc, im lặng đến rợn người?

Lúc này Âu Dương Hải, Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hoa đã đến gian thạch thất này?

Cô Lâu Thiên Tôn liếc nhìn họ, rồi quay đầu đi?

Vân Trung Nhạc đâm bổ vào trong thạch thất trước mắt không thấy bóng dáng đâu. Uất Đại Niên bỗng nhiên tiến vào trong thạch thất.

Một tiếng cười sằng sặc trong thạch thất vang ra?

Trong thất có tiếng kình khí bay vù vù.

Một tiếng hự?

Vân Trung Nhạc từ trong thạch thất từ từ bước ra?

Lão khắp người đầy máu, đầu tóc rối tung, hình trạng vô cùng thảm hại!

Mọi người thấy vậy đều lặng người.

Tiếp đó Hỗn Thiên Thế Ngoại cũng đi ra?

Vân Trung Nhạc hít thở nặng nề nói:

- Uất huynh, sự giúp sức hôm nay của huynh, lão phu nhất định báo đáp?

Vân Trung Nhạc vái Uất Đại Niên một vái, giang tay ôm lấy thi thể của vợ chồng Chấn Sơn Dân, cất bước định đi, bỗng nghe Cô Lâu Thiên Tôn gọi:

- Vân huynh, huynh muốn đi đâu?

Vân Trung Nhạc đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói:

- Cổ Lão Thiên, hôm nay tụ tập quần hào đến Âm Dương cốc, chính là do ngươi bày ra, nhưng làm cho người nghi ngờ là võ lâm từng mạng người một bỏ mạng trong Âm Dương cốc mà ngươi lại không hề động tâm, trái lại còn có vẻ vui sướng với tai họa của người khác, nếu ta đoán không sai, trong bụng ngươi thật nhất định có âm mưu quỉ kế gì.

Uất huynh, các vị nếu cùng cảm giác đó thì hãy theo lão phu rời khỏi Âm Dương cốc là thượng sách.

Lão vừa nói dứt lời, bọn sáu người Cô Lâu truyền sứ bất giác đều chú mục nhìn Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên.

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Vân huynh, huynh nói vậy nghe sao được? Nếu Vân huynh muốn rút lui lão phu cũng không tiễn vậy.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng quay mình định đi ra khỏi gian thạch thất này.

Đột nhiên từ trong địa đạo mà Âu Dương Hải vừa đi ra, vọt ra hai người.

Vân Trung Nhạc ngẩng đầu lên nhìn, hai người này chính là Đông Dương sứ đạo nhân áo xám và Trung Dương sứ Đường Hải Ninh.

Đạo nhân áo xám lạnh lùng nói:

- Vân Trung Nhạc, ngươi có thể ra được sao?

Vân Trung Nhạc cười lớn, đem thi thể của vợ chồng Chấn Sơn Dân bỏ xuống, vung một chưởng từ xa đánh thẳng vào đạo nhân áo xám.

Thế chưởng phóng ra, Vân Trung Nhạc đột nhiên rút từ trên vai ra một thanh cổ kiếm.

Cổ tay vung mạnh, tuyệt học tung ra?

Vân Trung Nhạc đã thi triển ra chiêu "Vạn Lưu qui tông" kiếm pháp.

Trường kiếm xoay chuyển, lấp lánh hóa ra quang ảnh trùng trùng, che kín lấy người Vân Trung Nhạc.

Kiếm pháp "Vạn Lưu qui tông" danh tuy chỉ là một chiêu, thực ra thì biến hoá vô cùng tận, kỳ ảo tuyệt luân, chỉ thấy trong kiếm ảnh loang loáng, kiếm tỏa hào quang như điện.

Đạo nhân áo xám trong lúc trường kiếm của Vân Trung Nhạc chém ra, cũng rút kiếm, kiếm quang hóa thành một đạo cầu vồng từ từ đâm vào màn kiếm của Vân Trung Nhạc.

Một loạt tiếng va chạm rổn rang của trường kiếm!

Một tiếng hự, kiếm quang đột nhiên thâu lại?

Thân hình đạo nhân áo xám không tự chủ được lùi lại liên tiếp ba bước, cánh tay phải xụi xuống, hiển nhiên là đã bị thương dưới kiếm của Vân Trung Nhạc.

Chỉ thấy Vân Trung Nhạc nhíu mày, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi vã như mưa. Hai người gườm gườm nhìn nhau, một lát sao Vân Trung Nhạc đột nhiên cười lớn nói:

- Ta đã nhận ra ngươi là ai rồi! Võ lâm giang hồ, kiếm pháp tinh diệu nhất chính là Võ Đang Thái cực kiếm pháp, thật không ngờ! Không ngờ, ngươi lại là chưởng môn đời trước của Võ Đang, Linh hạc đạo trưởng.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc cũng thời cảm thấy chiêu kiếm vừa rồi của đạo nhân áo xám dường như là Thái Cực kiếm thức danh chấn thiên hạ võ lâm.

Sáu vị Cô Lâu truyền sứ dùng mục quang ngầm hỏi Cô Lâu Thiên Tôn, ai ngờ Cô Lâu Thiên Tôn vẫn im lặng không nói. Năm xưa lúc Cô Lâu Hung Thủ tụ hội ở Cửu Cung sơn, Công Tôn Lạp giả làm Võ Đang truyền sứ, làm cho nmọi người biết rằng Linh Hạc đạo trưởng, vẫn bế quan không ra giang hồ.

Đương nhiên chân tướng việc này chỉ là một mình Cô Lâu Thiên Tôn biết được.

Lúc này đạo nhân áo xám từ từ tháo bỏ mặt nạ, để lộ khuôn mặt xương xương, Hoa Sơn truyền sứ của Cô Lâu Hung Thủ kinh ngạc kêu lên.

- Thanh Tòng đạo nhân!

Hóa ra Thanh Tòng đạo nhân chính là sư đệ của Linh Hạc đạo nhân, năm xưa được giang hồ xưng là Võ Đang song hiệp.

Thanh Tòng đạo trưởng lạnh lùng cười nói:

- Vân Trung Nhạc, bây giờ ngươi đã biết Võ Đang Thái cực kiếm chưa? Hừ! Nếu ngươi?.

(thiếu 3 trang)

?môn góc phía nam có một bóng người, không nhúc nhích.

Bỗng nghe Âu Dương Hải trầm giọng quát:

- Ai?

Cùng với tiếng quát, Âu Dương Hải đã đánh vụt ra một đạo vô ảnh chưởng kình ra phía sau?.

Nguyên là Âu Dương Hải tiến nhập vào trong thạch thất, lập tức ngưng vận nội thị võ công, lắng nghe tất cả tiếng động xung quanh, môn công phu này vừa vận ra có thể nghe được tiếng lá rơi ngoài mười mấy trượng.

Bởi vì Âu Dương Hải nghe thấy sau lưng có tiếng người, người này khinh công đã đạt đến đỉnh điểm, đi không một tiếng động, nêu Âu Dương Hải không vận ra ngưng thần nội thị công lực thì nhất định sẽ khó phát giác ra.

Âu Dương Hải đánh ra một chưởng, quay phắt thân người lại thật nhanh.

Chỉ thấy người kia đảo người hai lần, mau chóng né khỏi vô ảnh chưởng của Âu Dương Hải, lại chỉ còn có cách người Âu Dương Hải chừng ba thước.

Âu Dương Hải giật mình kinh hãi, tay tả hàm ấn chỉ kình, muốn đánh ra!

Bỗng nghe giọng nói truyền âm nhập mật của người này, nói:

- Âu Dương Hải, ta dẫn ngươi đến gặp một người.

Giọng nói này là giọng của một phụ nhân trong trẻo dễ nghe.

Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hoa ở phía trước phát giác được, quay bổ trở lại.

Âu Dương Hải nghe giọng nói này rất là quen thuộc, trong bóng tối, không nhìn rõ mặt người thế là chàng cũng dùng giọng truyền âm nhập mật nói:

- Ngươi là ai? Ngươi dẫn ta đi gặp người nào.

Lúc này Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa vây lấy lão nhân nọ, dù cho phụ nhân võ công có cao đi nữa cũng khó thoát khỏi vòng vây của hai người.

Phụ nhân nọ lên tiếng:

- Ta dẫn ngươi đi gặp phụ thân của ngươi, nếu không đi gấp thì ngươi sẽ hối hận suốt đời.

Đông Phương Ngọc lên tiếng hỏi:

- Âu Dương ca, người ấy nói là gì?

Âu Dương Hải nói:

- Người đó là Lâm Nguyệt Hồng muốn dẫn huynh đi gặp gia phụ.

Dao Trì ma nữ nói tiếp:

- Tầng thiên quan thứ chín này cơ quan ám phục trùng trùng, chỉ có bản đồ của phụ thân ngươi mới có thể thoát được cơ quan mai phục, các người nắm lấy tay ta mau đi theo ta.

Âu Dương Hải nói:

- Bà nói thật chứ?

Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng vội nói:

- Thời gian không nhiều, không thể giải thích cho ngươi, hãy mau đi theo ta. Âu Dương Hải nghe giọng nói cấp bách của Lâm Nguyệt Hồng, biết là không phải giả vờ.

Lúc này Đông Phương Ngọc đã khẽ đưa tay nắm lấy cổ tay trái của Lâm Nguyệt Hồng, tay phải nắm lấy Lý Xuân Hoa.

Dao Trì ma nữ triển khai cước bộ, đột nhiên đi nhanh sang bên trái.

Đi chừng mười trượng, Âu Dương Hải hỏi:

- Gia phụ làm sao rồi? Lão nhân gia có sao không?

Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng nói:

- Phụ thân ngươi mạng sống đã như ngọn đèn sắp tắt?

Âu Dương Hải không để bà ta nói nữa, vội nói:

- Sao? Lão nhân gia sắp chết rồi ư?

Dao Trì ma nữ Lâm Nguyệt Hồng nói:

- Mau gia tăng cước bộ, ngươi vẫn có thể gặp mặt phụ thân ngươi lần cuối cùng, cũng là lần đầu tiên. Âu Dương Hải nghe vậy nước mắt rơi uớt đẫm, chàng hận không được bổ nhào vào lòng phụ thân ngay.

Chàng chẳng kể phụ thân là người như thế nào.

Chàng vẫn yêu quí phụ thân?

Cước bộ của Dao Trì ma nữ vẫn không ngừng gia tăng, Đông Phương Ngọc thầm tính ước đi chừng một trăm mười trượng đã đến một cái cổng tựa như cổng thành.

Người ta nằm mơ cũng không tưởng nổi trong địa đạo này lại xây dựng một cửa thành nhỏ xinh xắn.

Trong cửa thạch nhỏ là một thông đạo dài, trong thông đạo không có đèn đuốc nhưng lại phả một ánh sáng nhu hòa, cũng không biết từ đâu mà tới.

Dao Trì ma nữ nói nhỏ:

- Đã đến rồi!

Tận đầu thông đạo có một bức rèm châu, vách tường trơn láng như phản ánh rèm châu sắc màu rực rỡ.

Dao Trì ma nữ khẽ vém rèm châu, đó là một gian thạch thất, trong thất không có bày biện gì, dựa vào vách là một chiếc giường đá.

Nằm trên giường đá là một quái nhân hình dung xấu xí quái dị, họ chưa từng gặp bao giờ.

Âu Dương Hải sửng sốt, dừng chân lại, bởi vì chàng không tin quái nhân đó là phụ thân của mình, thiên hạ mỷ nam tử Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt.

Ánh mắt Lý Xuân Hoa lướt nhìn chiếc giường đá, nàng bỗng giật mình.

Nàng nhớ lại một chuyện dĩ vãng thê thảm.

Phụ thân của nàng là Uy Chấn Bát Hoang Lý Thiên Phát, chẳng phải cũng nằm trên giường đá như vầy hay sao?

Chỉ thấy tóc của quái nhân đó dài mấy thước, toàn thân lõa lồ, trên mặt vết sẹo ngang dọc, từ bụng trở xuống, bắp thịt đã khô quắt lại, chỉ còn khung xương. Hai cổ tay bị dây xích sắt khảm chặt vào giường đá.

Cảnh tượng này ngày xưa Lý Thiên Phát cũng bị như vậy ở trên ngôi cao tháp.

Âu Dương Hải đột nhiên cũng nhớ lại cảnh tượng đó, chàng giật mình, trầm giọng hỏi Dao Trì ma nữ:

- Người này là gia phụ?

Dao Trì ma nữ khẽ thở dài nói:

- Không sai, đây chính là phụ thân của ngươi, Âu Dương Kiệt.

Âu Dương Hải không tin lắm, lại hỏi:

- Phụ thân vì sao bị người giam ở đây?

Bởi vì Âu Dương Hải đã nghe nói gia phụ lý trí đã mất, thần kinh tác loạn, nhưng không thể dùng xích sắt cột mình tự giam ở thạch thất này được.

Dao Trì ma nữ nói:

- Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên! - Cái gì? Là Cổ Lão Thiên?

Âu Dương Hải kêu lớn, chàng không tin vào lỗ tai mình nữa.

Dao Trì ma nữ nói:

- Bí mật này, trong thiên hạ rất ít người biết, nếu ngươi không tin, lúc phụ thân ngươi tỉnh lại sẽ nói tường tận cho ngươi rõ!

Đông Phương Ngọc nói:

- Nói như thế, hai mươi năm nay chấp trưởng Âm Dương Cốc chính là Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên ư?

Dao Trì ma nữ nói:

- Đáng buồn cười là cả ngàn vạn đồng đạo võ lâm giang hồ không ai biết được chuyện này, Cô Lâu Thiên Tôn gởi thiệp mời quần hào tiến công Âm Dương Cốc chính là gian kế của hắn, muốn đem tinh anh của võ lâm thiên hạ vùi chôn chết trong Âm Dương cốc, trước mắt bọn Uất Đại Niên, Vân Trung Nhạc?có thể nói đều bị Cổ Lão Thiên khống chế. Âu Dương Hải nghe chuyện này xong, chàng kêu thầm:

" Chuyện này có thật hay sao? Nếu là như vậy tại sao cả Thiên Sơn tăng, Viên bá bá cũng không biết chuyện này?"

Âu Dương Hải từ từ đi đến quái nhân trên giường đá!

Bỗng nhiên quái nhân trên giường đá toàn thân co giật, yếu ớt kêu:

- Lâm nữ sĩ, Lâm nữ sĩ, Âu Dương Hải đã đến chưa?

Âu Dương Hải thấy vậy, trong lòng xao xuyến buồn bã kêu lên:

- Gia gia hài nhi đến rồi.

Âu Dương Hải quì bên mép giường, nước mắt ràn rụa, quái nhân quay đầu lại nhìn rồi nói:

- Công tử chính là con của Âu Dương Kiệt?Âu Dương Hải?

Đến hồi này làm cả bốn người đều ngẩn ngơ.

Đông Phương Ngọc vội đến bên Dao Trì ma nữ, hỏi:

- Đây là chuyện gì vậy?

Dao Trì ma nữ run run quát hỏi quái nhân:

-Ngươi?Ngươi không phải là Âu Dương Kiệt?

Quái nhân lắc đầu nói:

-Không phải!

Âu Dương Hải đứng phắt dậy, hỏi:

- Thế lão là ai?

Dao Trì ma nữ cũng quát hỏi:

-Vì sao ngươi lại nói gạt ta? Ngươi là Âu Dương Kiệt?

Quái nhân thở dài thê lương nói:

- Lâm nữ sĩ, thật là xin lỗi, nếu ta không nói dối ta là Âu Dương Kiệt thì bà sẽ không tìm Âu Dương Hải đến cho ta, ôi?đầu đuôi câu chuyện này, ta không thể nói tường tận được nữa rồi?Ta?Ta là Linh Hạc đạo trưởng của Võ Đang!

Lý Xuân Hoa kinh ngạc nói:

- Cái gì? Ngươi là Linh Hạc đạo trưởng? - Bần đạo chính là Võ Đang Linh Hạc, hai mươi mấy năm nay, bần đạo mang mối hận thiên cổ, đến giờ vẫn khó quên hận sự này?

Âu Dương Hải hỏi:

- Linh Hạc đạo trưởng, đạo trưởng tìm ta đến không biết có chuyện gì?

Linh Hạc đạo trưởng thở dài nói:

- Ta muốn nói cho ngươi biết chỗ phụ thân ngươi bị giam.

Âu Dương Hải nói:

- Sao? Gia phụ bị ai giam cầm?

Linh Hạc đạo trưởng đột nhiên hít một hơi dài, nói:

- Âu Dương Hải, ta đã bị người rưới thuốc độc trên người, kinh mạch đều đã chai, huyết dịch cạn khô, bây giờ có thể nói nhiều như vậy chính là ngọn đèn bùng lên sắp tắt, có thể chết ngay, bây giờ ta kể qua những gì trải qua một cách sơ lược, ngươi chỉ nghe đừng hỏi, một người sắp chết, lời nói rất trung thực, ngươi phải tin ta?

Câu nói này linh Hạc nói rất nhanh, giọng nói hơn run rẩy.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Đạo trưởng nói đi! Đạo trưởng cứ tin ta?

Linh Hạc đạo trưởng nói tiếp:

- Hai mươi năm trước,ta và Cổ Lão Thiên phát động vụ Thiên Kiếm Đàm.

?Sau đó, cha mẹ ngươi sống chết không rõ, nhưng tình cờ ta phát hiện phụ thân ngươi chưa chết thế là ta đưa phụ thân ngươi về Âm Dương cốc, giam cầm phụ thân ngươi trong một nơi bí mật, ngày đêm hành hạ, muốn phụ thân ngươi thổ lộ ra võ công, ta đã chặt đứt hai tay hai chân của phụ thân ngươi, khoét mắt, cắt hai tay, cắt mũi, thi triển ra thủ đoạn tàn nhẫn để phụ thân ngươi nói ra bí mật bảo tàng của La Cơ chân nhân?

Âu Dương Hải nghe đến đây, chàng đứng lặng người. Đột nhiên chàng gầm lên một tiếng nói:

- Ngươi là hung thủ, phụ thân ta với ngươi có thù hận gì?

Âu Dương Hải vung tay như đánh xuống người Linh Hạc đạo trưởng.

Lý Xuân Hoa vội kêu lên:

- Âu Dương Hải, dừng tay!

Âu Dương Hải nghe Linh Hạc nói ra những thủ đoạn tàn khốc hành hạ phụ thân mình, bi phẫn dồn lên ngực, thế chưởng của chàng vỗ xuống, nghe tiếng kêu của Lý Xuân Hoa, đột nhiên nghĩ đến Linh Hạc đạo trưởng chỉ còn là một nắm xương, mình đánh thế này lão chịu sao nổi, huống chi lão này còn chưa nói ra chỗ gia gia bị giam.

Thế là Âu Dương Hải nội lực phóng ra.

Tuy nội lực Âu Dương Hải thu hồi rất nhanh, nhưng đã có một chút khí kình đánh trúng vào ngực Linh Hạc đạo trưởng, lão bèn hự một tiếng?

Linh Hạc đạo nhân hai mắt trợn lên, miệng mở to không khép lại được, hiển nhiên khí đã tán, tâm trạng bế tắc không thở nổi nữa Dao Trì ma nữ vội đưa tay điểm vào huyệt Tương đài hai bên ta hữu trước ngực của Linh Hạc.

"Đa" một tiếng.

Một bụm máu tươi từ trong miệng Linh Hạc phun ra, yếu ớt nói:

- Nào biết được cuối đời ta bị báo ứng, Cổ Lão Thiên ba năm sau, tiến nhập vào Âm Dương cốc? đem ta giam ở đây, dùng thuốc độ rưới vào người ta, bức ta nói ra chỗ Âu Dương Kiệt bị giam?bởi vì nhiều năm nay, ta đã thấu triệt đại ngộ, cảm thấy cả đời tội ác cực lớn? ta không thổ lộ ra nơi Âu Dương Kiệt bị giam bởi vì?bởi vì?Nói đến đây, giọng nói của Linh Hạc đạo trưởng nhỏ đi làm cho

người ta khó mà nghe rõ.

Âu Dương Hảo vội hỏi:

- Gia phụ bị giam ở đâu, ngươi nói đi.Ngươi nói nhanh đi.

Ngừng một lát, miệng Linh Hạc đạo trưởng thốt ra mấy dư âm nói:

- Ta?trong bụng?hộp ngọc?

Nói đến đây, Linh Hạc đạo trưởng đã tắt thở rồi.

Bỗng nghe Dao Trì ma nữ quát lên:

- Ai?

Tấm rèm châu chợt vén lên, Cô Lâu Thiên Tôn Cổ Lão Thiên đi vào Đông Phương Ngọc trông thấy hắn, vẻ oán hờn lập tức phát ra.

Lúc này Âu Dương Hải vẫn quay mặt về hướng thi thể của Linh Hạc đạo trưởng, trong lòng chán nản vô cùng khó xử, nên biết rằng Linh Hạc đạo trưởng chính là kẻ thù lớn của chàng nhưng bây giờ lão ra đã chết rồi.

Những lời nói trước khi chết của ông ta, hiển nhiên là lão đã rất hối hận?Câu cuối cùng của lão "Ta? trong bụng? hôp ngọc?không biết là cái gì?"

Đột nhiên Đông Phương Ngọc quát lớn:

- Cô Lâu Thiên Tôn!

Cô Lâu Thiên Tôn từ từ đi đến, cười khẽ nói:

- Ngươi kêu ta có chuyện chi?

Đông Phương Ngọc hừ một tiếng, nói - Ngươi xem ta là ai?

Bỗng Đông Phương Ngọc mở tấm khen che mặt, lộ ra một khuôn mặt kiều diễm, nhưng lúc này mặt nàng đầy sát khí.

Cô Lâu Thiên Tôn cười lớn, nói:

- Không ngờ là ngươi, được lắm, ngươi muốn báo thù rửa hận, ta cũng kính hầu giáo.

Hắn thản nhiên nói mấy câu, lại làm cho Đông Phương Ngọc sững người?

Âu Dương Hải lúc này quay phắt mình lại, rút thanh Tử Vi kiếm ra, chăm chú nhìn Cô Lâu Thiên Tôn, nói:

- Cổ Lão thiên, oán thù giữa hai chúng ta phải tính cho xong!

Cô Lâu Thiên Tôn mỉm cười nói:

- Rất tốt, ân oán cả đời ta phải tính sổ!

Thái độ ung dung của Cổ Lão Thiên, làm cho bốn người bọn Âu Dương Hải hoài nghi.

Không biết rằng hắn tội ác tày trời, hôm nay khó tránh khỏi cái chết nên cố ý giả bộ không hề sợ hãi? Hay là hắn có sức mạnh ghê gớm, đủ để đối phó với bọn bốn người của Âu Dương Hải?

Âu Dương Hải nghiêng người nói với Đông Phương Ngọc:

- Ngọc muội muội, để ta giết chết tên ma đầu này.

Đông Phương Ngọc tiến lên trước một bước, cản Âu Dương Hải lại nói:

Âu Dương Hải đại ca, người này nếu không chết trong tay muội, thì khó mà tiêu nỗi hận trong lòng muội. Lúc này Cô Lâu Thiên Tôn chầm chậm di động thân hình, đi lên trước hai bước lạnh lùng nói:

- Hai người các ngươi cứ nhất tề xông lên đi!

Đông Phương Ngọc tiến lên một bước nói:

- Ác ma, ngươi chết đến nơi rồi mà vẫn chưa hiện bộ mặt của ngươi ra?

Cô Lâu Thiên thản nhiên nói:

- Ngươi có thể tiếp được một chưởng này của ta thì ta sẽ lộ diện cũng chưa muộn?

Hắn nói xong lập tức vung tay phóng ra một chưởng.

Chưởng thế của hắn phóng ra, đã không có tiếng gió, cũng không có tiềm lực ào ạt không trung.

Tuỳ thủ phóng ra, nhẹ như một nét phẩy.

Đông Phương Ngọc mặt hằm hằm sát khí, cổ tay xoay tròn, súc kình lực vào chưởng tâm phóng ra?

Khí thế chưởng lực của Đông Phương Ngọc phóng ra, lập tức tóe ra ba đạo hồng quang.

Cô Lâu Thiên Tôn như biết lợi hại, chưởng thế hắn vừa phóng ra liền thu về, lùi về một bước.

Đông Phương Ngọc đang muốn xông lên mượn thế tấn công, đột nhiên một luồng áp lực thẳng tới, bất giác thất kinh thầm nghĩ:

" Võ công tên ma đầu này thật không thể khinh thường, lại có thể đem nội lực trầm mạnh chứa trong không gian vô hình, lúc né người ta thì nội lực ào ào tới:.

Nàng thấy một luồng ám kình đánh thẳng vào chưởng tâm, kình đạo mạnh mẽ vô cùng, hai vai Đông Phương Ngọc run lên, thân hình lại ngã ra phía sau.

Âu Dương Hải thất kinh, đưa tay muốn đỡ thân hình ngã xuống của nàng. Ai ngờ Đông Phương Ngọc lại bật thẳng lên.

È, một tiếng?

Cô Lâu Thiên Tôn Cô Lão Thiên lùi ra sau ba bước mới đứng tấn được, hình như hắn bị một sức mạnh vô hình đánh bật lùi.

Đông Phương Ngọc lạnh lùng nói

(thiếu từ 175-178)

Đông Phương Ngọc cười nhạt nói:

- Cổ Lão Thiên, nếu như ngươi cho rằng ta không thể lấy được cái mạng già của ngươi thì ngươi lầm rồi. Trong khoảnh khắc, hai người đã đấu với nhau hai muơi hiệp vẫn ở thế bất phân thắng bại.

Thủ pháp Cổ Lão Thiên thi triển ra đều là võ học bình thường.

Nhưng trong loạt chiêu thuật bình thường đó, trong tay hắn lại thi triển ra uy lực lại kinh người dị thường, tựa nhủ trong thủ pháp bình thường kia hàm ẩn rất nhiều chiêu thức thần kỳ, bất kỳ chiêu thức của ĐôngPhương Ngọc biến hoá kỳ ảo thế nào cũng đều bị Cô Lão Thiên bình thản phá giải.

Âu Dương Hải, Lý Xuân Hoa và Dao Trì ma nữ chăm chú nhìn không rời mắt khỏi tình hình giao đấu của Đông Phương Ngọc và Cổ Lão Thiên, mọi người thấy thấy Đông Phương Ngọc xuất thủ ra chiêu, vung tay nhấc chân, không một chiêu nào là không tinh vi.

Cổ Lão Thiên càng đấu trên mặt xấu xa càng xuất hiện vẻ kỳ dị. Đông Phương Ngọc, thời gian càng dài, thế công của nàng càng mãnh liệt, chưởng đánh, chỉ đâm cùng giao nhau nhất tề công kích.

Mỗi một chỉ một chưởng của nàng không chiêu nào không phải là tuyệt học hiếm thấy.

Chưởng pháp lúc này của Cổ Lão Thiên cũng từ bình thường trở nên kỳ ảo, điểm huyệt chiết mạch, kỳ dị cùng cực.

Lát sau, thế công mãnh liệt của Đông Phương Ngọc đột nhiên bị kiềm chế, bị thủ pháp của Cổ Lão Thiên bức cho thi triển không thể nào hết được.

Trong lúc kịch đấu, Cổ lão Thiên đột ngột thu chưởng lùi lại. Đông Phương Ngọc quát lớn:

- Sao ngươi không tiếp ta vài chiêu nữa?

Cổ Lão Thiên cười nhạt nói:

- Lão phu không biết võ công của ngươi học ở đâu ra?

Đông Phương Ngọc nói:

- Đến khi ngươi chết ta sẽ nói cho ngươi biết Cổ Lão Thiên cười ha hả nói:

- Nói như vậy ngươi không có cơ hội nói cho ta nữa rồi Đông Phương Ngọc ngạc nhiên thầm nghĩ:

" Võ công tên ma đầu này thật là kỳ lạ tuyệt luân, chẳng lẽ mình đã học tuyệt học của La Cơ chân nhân cũng không thể thắng hắn ư?"

Cổ Lão Thiên mỉm cười, nói tiếp:

- Lão phu đối địch với các phái trong võ lâm, lão phu đã sớm nghiên cứu võ công các môn phái trong thiên hạ, nếu ta đoán không lầm, những chiêu thức của ngươi nhất định là võ học của La Cơ chân nhân, nếu ngươi không tin, những chiêu thức này ta cũng biết thi triển.

Đông Phương Ngọc kinh thầm nghĩ:

- Hắn thật sự đã học qua võ công này hay sao?

Kỳ thực, Cổ Lão Thiên không hề học qua võ học của La Cơ chân nhân, chỉ vì hắn trong lúc chiến đấu vừa rồi, nhưng chiêu thức mà Đông Phương Ngọc thi triển ra, hắn đều đã hcj được.

Nên biết rằng Cổ Lão Thiên là một người thông minh xuất chúng, bất cứ võ công môn phái nào chỉ cần hắn nhìn qua một lần liền lập tức có thể thi triển, cho nên hắn nói " Võ học các môn phái trong thiên hạ hắn đều biết".Câu nói này không phải là khoa trương mà là chân thực.

Mấy chục năm nay, hắn chu du các phái trong thiên hạ, võ học trong võ lâm hắn đều sớm học hết rồi.

Âu Dương Hải trong lúc này chàng cũng cảm thấy võ học của Cô Lâu Thiên thật là cao thâm khó lường, năm xưa hắn đã nói: đấu với bất cứ người nào, không hề xuất hết toàn lực?

Hoặc là, với võ công hiện nay của Đông Phương Ngọc, vẫn không thể hạ hắn? Lời nói này quả nhiên là sự thật.

Cổ Lão Thiên lại cười nói:

- Đông Phương Ngọc, nguơi muốn tìm ta báo thù rửa hận, có thể nói là quá sớm đấy, nếu như ngươi học tập võ học bí kíp mà ta cho ngươi thì mười năm sau, nhất định ngươi có thể cho ta chết như ý muốn, nhưng ngươi lại bỏ đi võ công của ta không học, đây có lẽ là vận mạng chủ định ta không nên chết sớm như vậy?

Hắn nói đến đây, ngoài thạch thất vang lên tiếng chân người.

Âu Dương Hải biến sắc, chàng nghĩ:

" Những người này nhất định là võ lâm quần hào, hoặc là những cao thủ mà Cô Lão Thiên tổ chức trong Âm Dương cốc."

Mình ở đây nếu như Dao trì ma nữ muốn giúp đỡ ta, chỉ bất quá hai người, làm sao có thể chống cự nổi bao nhiêu cao thủ võ lâm như vậy? Cô Thiên Nhân Viên, Công Tôn Lạp?họ sao đều không thấy đến?"

Cô Lão Thiên liếc nhìn Âu Dương Hải, nhủ đọc được ý nghĩ của chàng, chậm rãi nói:

- Âu Dương Hải, ngươi đừng sợ, những người này là tìm lão phu tính sổ đây?

Hắn nói đến đây, hơi ngừng một chút, nói tiếp -Nhưng ngươi cũng chớ có mừng, tuy họ hãy còn sống, nhưng đã thương tích đầy mình, sống dở chết dở rồi, không thể uy hiếp được lão phu đâu Bọn bốn người Âu Dương hải đều mơ hồ khó hiểu, họ không biết Cổ Lão Thiên đang nói những gì.

Chẳng lẽ tên ma đầu này tồn tâm đối địch với võ lâm đồng đạo, hắn đã tiêu diệt tất cả mọi người?

Kỳ quái là tiếng những giầy đi đó lại rất chậm rãi. Âu Dương Hải nói:

- Hôm nay nếu ta không giết ngươi, thì thật không có cơ hội nữa.

Cổ Lão Thiên cười nói:

- Không sai, đương kim thiên hạ chỉ có một mình ngươi mới xứng là địch thủ của lão phu, bởi vì chiêu thuật cao thâm trong thiên hạ vĩnh viễn không thể uy hiếp được ta, chỉ có công lực chân thực mới có thể khắc chế được ta.

Âu Dương Hải nghe vậy ngạc nhiên, vì sao hắn lại cố ý nói những chuyện này.

Âu Dương Hải nhíu mày hỏi:

- Ngươi muốn dùng binh khí gì?

Cổ Lão Thiên mỉm cười nói:

- Cả đời ta cùng với người động thủ, chưa hề đụng qua binh khí, chỉ có hôm nay phá lệ sử dụng, ngươi xuất thủ đi.

Cổ Lão Thiên nói như vậy, nhưng lại không thấy hắn cầm bất kỳ binh khí gì, trên mình hắn cũng không có trường kiếm.

Cổ Lão Thiên lại cười ha hả nói:

- Hôm nay ta dứt khoát nói rõ toàn bộ với ngươi, để cho ngươi chết được tâm phục một chút. Ngươi đừng cho rằng ta không có đeo binh khí, kỳ thực trên mình ta ám tàng có mười bảy món binh khí, món nào cũng kịch độc tuyệt luân, trong khi chúng ta động thủ, ta sẽ tự nhiên thi triển ra trong lúc bất ngờ, ngươi cứ yên tâm.

Mọi người đều hoài nghi không tin, hắn nói thân mình có ám tàng mười bảy món binh khí, vì sao không thấy dấu vết binh khí của hắn đâu.

Âu Dương Hải nói lớn:

- Ngươi cứ thi triển, nếu ta bị hạ trong tay ngươi, chết cũng không hận. Âu Dương Hải nói xong, Tử Vi kiếm đã muốn đâm ra?

Bỗng nghe Cổ Lão Thiên nói:

- Ngươi khoan đã. Âu Dương Hải hỏi:

- Ngươi còn gì muốn nói?

Cổ Lão Thiên trầm giọng nói:

- Ngươi tiếp chiêu thử xem.

Cổ tay của chàng dao động, Tử Vi kiếm bắn ra một tia sáng bay thẳng vào Cô Lâu Thiên Tôn.

Cổ Lão Thiên đột nhiên vung tay kiếm quang loé chớp, "keng" một tiếng?

Cổ Lão Thiên bước đi ba bước, trong tay hắn đã nắm một quả thiết chuỳ. Tử Vi kiếm của Âu

Dương Hải đâm ra bị chấn động bạt trở về.

Cổ Lão Thiên trầm giọng nói:

- Âu Dương Hải nếu ngươi bại trong tay ta, ta có một yêu cầu, đó là vĩnh viễn ngươi không được gặp phụ thân ngươi.

Âu Dương Hải ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao ngươi không cho ta gặp gia phụ?

Cổ Lão Thiên nói:

- Âu Dương Hải, ngươi biết vì sao lão phu không giết ngươi mà còn thu ngươi làm đệ tử!

Âu Dương Hải nhớ lại lời nói khi nãy của Cổ Lão Thiên nói mình không phải là con ruột của Âu Dương Kiệt, chàng trầm giọng hỏi:

- Ngươi có thể nói cho ta biết chứ?

Cổ Lão Thiên lúc này dường như có niềm kích động, hắn đứng lặng một hồi mới chậm rãi nói:

-Khi ta hãy còn chưa gặp Âu Dương Kiệt, ta sẽ không nói cho ngươi rõ.

Âu Dương Hải hỏi:

- Vì sao?

Cổ Lão Thiên nói:

- Hơn hai mươi năm nay, ta hành hạ Linh Hạc đạo trưởng nói ra chỗ Âu Dương Kiệt bị giam, mục đích không phải là bí mật của La Cơ chân nhân mà là ta muốn hỏi hắn một câu.

Âu Dương Hải nói:

- Ngươi muốn hỏi cái gì?

Cổ Lão Thiên nói:

- Điều này thứ cho ta không nói. Bây giờ ngươi hãy nói: nếu bại trong tay ta,?vĩnh viễn ngươi không hội kiến Âu Dương Kiệt.

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, nghĩ:

"Nếu mình thua hắn, đương nhiên khó tránh khỏi cái chết?"

Thế là nói:

- Được. Ta đáp ứng. Ngươi tiếp chiêu đây!

Tử Vi kiếm của Âu Dương Hải hoá thành một một đạo cầu vồng, triển khai kiếm thuật dữ dội.

Tay phải Cổ Lão Thiên lúc này nắm một mũi Lăng giác thích, cũng triển khai chiêu thức tuyệt diệu.

Kiếm khí lạnh lùng, Lăng giác thích loang loáng.

Hai người đấu mấy chục chiêu, nhưng không nghe tiếng binh khí chạm nhau.

Trong lúc chiến đấu, rèm châu lay động, một số người áo quần rách bươm, toàn thân đầy vết thương, chầm chậm đi vào, họ chính là bọn Uất Đại Niên, Vân Trung Nhạc, Dương Đống Thần, Cổ Mộ Quỉ Lân và sáu vị Cô Lâu truyền sứ.

Những người tiến vào tiếp theo là Thiên Sơn tăng, Cổ Thiên Nhân Viên, Thanh Tòng đạo trưởng, Đường Hải Ninh.

Ai nấy trông họ dường như đều bị thương, kẻ nặng người nhẹ không giống nhau.

Từ ánh mắt giận dữ của họ, hiển nhiên đều rất bi phẫn.

Lý Xuân Hoa thất kinh nghĩ thầm:

"Có phải họ thật sự tìm đến tính sổ với Cổ Lão Thiên không? Cả đường Hải Ninh, Thanh Tòng đạo trưởng cũng vậy?..."

Đám người này tiến nhanh vào thạch thất xong, rầm rập toả ra bao vây Cổ Lão THiên vào giữa.Mấy mươi con mắt đổ dồn vào cuộc ác đấu kinh tâm động phách này.

Bỗng nghe tiếng hự.

Kiếm quang của Âu Dương Hải thu lại, máu tươi nhỏ giọt từ cánh tay phải của chàng.

Mũi Lăng giác thích trong tay Cổ Lão Thiên lúc này lại rớt trên mặt đất, đôi mắt lạnh lùng của hắn nhìn vào cánh tay đang chảy máu của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải hừ một tiếng nói:

- Cổ Lão Thiên, vừa rồi sao ngươi không chặt đứt cánh tay ta?

Cổ Lão Thiên cười nói:

- Trước khi ta hãy còn chưa gặp mặt Âu Dương Kiệt thì ta không muốn sát hại ngươi.

Trong mắt Âu Dương Hải phóng ra tia lửa phẫn nộ, nói:

-Trận đấu này hãy còn chưa thể quyết định ai sống ai chết.

Cổ Lão Thiên nói:

- Ta nghĩ võ công của ngươi kém hơn ta một bậc, nếu đấu lâu dài ngươi sẽ khó thắng nổi ta.

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

-Cổ Lão Thiên, ngươi cứ tiếp được chiêu kiếm này mà vẫn không hề hấn gì, thì ta lập tức rút khỏi Âm Dương cốc.

Nói xong, Tử Vi kiếm trong tay Âu Dương Hải từ từ xoay chuyển.

Cổ Lão Thiên hơi biến sắc, tay hữu đưa vào người lấy ra một thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm trong tay hắn xuất hiện màu hồng nhạt, ánh xạ thần quang, đôi mắt hắn càng thêm mạnh mẽ, chăm chú nhìn vào thân hình di động của Âu Dương Hải.

Thình lình Âu Dương Hải chầm chậm dừng lại, đứng im không động, sau đó chàng từ từ đưa tay phải ra bắt kiếm quyết, dùng tay trái cầm kiếm.

Lúc này trên trán Cổ Lão Thiên lăn xuống mặt mấy giọt mồ hôi.

Trong thạch thất im phăng phắc, quần hào ai nấy đầu nín thở, xem trận long tranh hổ đấu quyết địnhvận mệnh võ lâm này.

Âu Dương Hải và Cổ Lão Thiên (?) hai người đều không giống nhau.

Sắc mặt Âu Dương Hải càng lúc càng trang nghiêm, hiện ra một luồng chánh khí mãnh liệt.

Cổ Lão Thiên lại khẩn trương dị thường, mồ hôi rịn trán.

Đột nhiên Cổ Lão Thiên phá lên cười sằng sặc.

Tiếng cười làm rung chuyển vách đá, trong thạch thất tràn ngập tiếng cười. Hai đạo kiếm quang thình lình loé lên. Rồi vang lên tiếng keng keng, hai đạo kiếm quang thâu lại. Cạch?đoản kiếm của Cổ Lão Thiên đã rớt xuống đất, sắc mặt của hắn tái nhợt, lùi lại ba bước, từng giọt máu tươi từ góc trán

của hắn nhỏ xuống.

Âu Dương Hải thì buông rũ trường kiếm, ngẩn ngơ đứng đó.

Đông Phương Ngọc và Lý Xuân Hoa thấy Âu Dương Hải đứng lặng, cùng xông đến bên người chàng hỏi:

- Chàng sao rồi?

Âu Dương Hải đột nhiên phát ra tiếng thở dài thê lương nói:

- Không biết hắn thế nào cứ không hại tính mạng ta.

Hoá ra trong nháy mắt song kiếm đối kích vừa rồi. Công lực kiếm chiêu của Âu Dương Hải đâm thẳng vào thái dương huyệt của Cổ Lão Thiên, nhưng Âu Dương Hải chợt cảm thấy một bàn tay của Cổ Lão Thiên lại ấn ngay trước ngực mình, chỉ cần Cổ Lão Thiên phóng ra nội lực thì Âu Dương Hải sẽ bị đánh nát tâm mạch, chết ngay tại chỗ, nhưng Âu Dương Hải thu kiếm nhảy lùi lại, Cổ Lão Thiên vẫn không xuất nội kình.Cú đánh của họ nhanh như chớp, trên đương trường bất cứ một cao thủ nào cũng không nhìn ra chuyện này. Âu Dương Hải thật không biết tên ma đầu hung hãn tàn độc này sao lại mấy lần khoan hậu cho mình, đây là nguyên nhân gì? Đương nhiên chàng cũng không hiểu nổi.

Cổ Lão Thiên từ đầu chí cuối vẫn là người thần bí quái dị. Trong đời Âu Dương Hải, mãi mãi không thể giải đáp được những việc của hắn đã làm.

Bỗng nghe một tiếng kêu:

- Cổ Lão Thiên, ngươi đã hại chết sư huynh của ta?.

Đông Dương sứ Thanh Tòng đạo trưởng quát lớn, đột nhiên tung mình xông tới Linh Hạc đạo trưởng trên giường đá.

Cổ Lão Thiên trầm giọng quát:

- Đứng lại.

Lão nhặt thanh đoản kiếm lên như chớp, rồi vụt một cái đã xuất hiện ngay trước mặt Thanh Tòng đạo trưởng.

Thanh Tòng đạo trưởng quát lớn:

- Cổ Lão Thiên, cả đời ta tìm sư huynh không được, hóa ra bị ngươi giam ở đây, đáng hận là mười mấy năm, nay ta lại mở mắt mà làm việc cho ngươi?.

Cổ Lão Thiên không để Thanh Tòng nói hết, đoản kiếm bay vọt vào ngực Thanh Tòng đạo trưởng, nhanh đến nỗi không thể né kịp.

Chỉ nghe một tiếng rú!

Thân mình cao gầy của Thanh Tòng đạo trưởng từ từ nhũn xuống. Quần hào vô cùng giận dữ, nhất tề xông tới Cổ Lão Thiên.

Cổ Lão Thiên cười ha hả nói:

- Các ngươi muốn báo thù? Tiếc rằng đã qua muộn rồi, Cổ Lão Thiên này sớm đã an bài kế hoạch tàn sát, điên đảo võ lâm giang hồ, không ngờ chuyện này ta đã thực hiện được rồi, ha ha ha?

Hắn ngẩng đầu cười sằng sặc?.

Tiếng cười biết bao cuồng ngạo, hình như hắn không phải là một người hoàn chỉnh nữa, mà là một người tâm lý biến dạng.

Bỗng lúc này, dưới mặt đất bỗng vọt lên tiếng nổ như núi lở xé toang mặt đất!.

Tiếng nổ này gây nên một trận địa chấn, mọi người bị sức chấn động kịch liệt làm cho nghiêng ngả, sắc mặt đột biến, Cổ Lão Thiên thâu tiếng cười lại.

Mặt đất rung rinh và tiếng ầm ầm vang lên không ngớt.

Khi mọi người bị hiện tượng quái dị đột xuất này làm cho kinh ngạc.

Rèm châu thạch thất vén lên, vọt vào ba người, Lý Xuân Hoa kêu lên:

- Tiểu Linh, Công Tôn sư huynh, Xuân Hồng muội?.

Hóa ra ba người xông vào chính là Công Tôn Lạp và Lý Xuân Hồng che mặt bằng miếng lụa đen, và cả Tiểu Linh đang được Công Tôn Lạp ôm trong lòng.

Âu Dương Hải nghe tiếng Lý Xuân Hoa kêu Tiểu Linh, chàng lập tức biết ngay đứa bé đó là con yêu của mình, chàng lao bổ tới!

Tiếp theo là Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc cũng lao đến..

Lý Xuân Hồng đưa tay nắm chặt lấy Âu Dương Hải, vội vã nói:

- Âu Dương ca, chạy mau! Phụ thân của chàng đã phát động cơ quan làm đổ sụp cả Âm Dương cốc?Hoa tỷ tỷ, các người một tay nắm một người?mau chạy theo ta.

Lý Xuân Hồng nói xong, tay phải nàng kéo Công Tôn Lạp tựa như phi yến vọt ra?

Âu Dương Hải kinh hãi hỏi:

- Sao? Nàng gặp phụ thân của ta? Phụ thân ở đâu?

Lý Xuân Hồng vội nói:

- Chuyện không nên chậm trễ, nếu chúng ta chậm một bước, mọi người sẽ bị chon vùi trong Âm Dương cốc?

Lý Xuân Hồng hai tay nắm Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp, hai người cùng đưa tay mình ra nắm lấy Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc mau chóng phi ra.

Lúc này mặt đất rung chuyển dữ dội như núi lở, bão tố, thật kinh hồn động phách.

Mọi người trong thạch thất kêu la kinh hãi?

Âu Dương Hải cao giọng kêu lên:

- Viên bá bá! Thiên Sơn lão tiền bối mau ra đi! Xuân Hồng muội, nàng chậm một chút, ta đi tiếp họ ra?

Lý Xuân Hồng vội nói:

- Không được, chàng không thể đi vào, phụ thân chàng nói hễ cơ quan nhận chìm Âm Dương cốc phát động, thì chỉ trong chốc lát tất cả cửa sinh sẽ đóng lại?.chúng ta đã không còn thời gian nữa.

Âu Dương Hải lúc này đã biết Công Tôn Lạp và Lý Xuân Hồng đã gặp được phụ thân, chàng có nhiều chuyện về phụ thân muốn hỏi, nhưng lúc này đã không để cho chàng hỏi nhiều nữa, Trong nháy mắt, Lý Xuân Hồng dẫn bốn người phi qua thông đạo, lách vào một thạch môn.

Đột nhiên phía sau vang lên giọng nói của Cổ Lão Thiên, nói:

- Lý Xuân Hồng, Âu Dương Kiệt ở đâu?

Đông Phương Ngọc là người đi cuối cùng, nàng thấy Cổ Lão Thiên đuổi theo rất nhanh.

Đông Phương Ngọc hét lên:

- Cổ Lão Thiên, mạng ngươi đã tuyệt rồi!

Nàng đưa tay rút Thanh Qui Kiếm sau lưng Lý Xuân Hoa, một nhát kiếm bắn vọt ra.

Nhát kiếm này của Đông Phương Ngọc cực kỳ mau lẹ, mà Cổ Lão Thiên cũng không ngờ Đông Phương Ngọc lại xuất kích trong tình huống này, khoảng cách giữa họ không quá ba thước, đạo thạch môn này rộng chỉ hai thước, làm cho người khó bề tránh né.

Một tiếng hự, Thanh Qui kiếm đâm trúng vào bụng Cổ Lão Thiên, máu tươi phun ra như suối.

Lý Xuân Hoa vội vã kéo Đông Phương Ngọc, kêu:

- Ngọc muội, chạy mau lên!

Cả mặt đất đột nhiên vỡ tan!

Đông Phương Ngọc được Lý Xuân Hoa kéo bay vào đạo thạch môn?

Một trận rung chuyển dữ dội làm Cổ Lão Thiên ngã xuống đất?

Hai tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, rút Thanh Qui kiếm ra khỏi bụng.

Mặt Cổ Lão Thiên co rúm lại đau đớn vô cùng, nhìn theo bóng hình của Đông Phương Ngọc khuất dần, lẩm bẩm tự nói:

- Cổ Lão Thiên này cuối cùng chết trong tay nàng, chẳng lẽ đây là báo ứng?

- Âu Dương Kiệt, Âu Dương Kiệt, ngươi ở đâu? Ngươi ở đâu?

Cổ Lão Thiên kêu lớn.

Thanh âm của hắn tuy to nhưng bị tiếng ầm ầm che lấp mắt.

"Ầm! Ầm! Rắc rắc! Một loạt những tiếng rung chuyển địa chấn vang lên cực lớn.

Cổ Lão Thiên cảm thấy trong đầu hôn mê đi, bị hất văng xuống đất lăn qua lăn lại.

"Ầm! Ầm! Sầm! Sầm! Đùng! Đùng! Rắc! Rắc!" Những tiếng nổ vang lên một loạt.

Vách đá trơn nhẵn vỡ toác, từng tảng đá cực lớn rơi xuống thông đạo ào ào.

Đây giống như ngày tàn của thế giới, trời đất muốn hủy diệt tất cả.

Cổ Lão Thiên mình đầy máu, dãy dụa đứng dậy, lẩm bẩm nói:

- La Cơ chân nhân, chẳng lẽ Âm Dương cốc này lại có cơ quan phá hủy?

"Âu Dương Kiệt thật sự đã phát động cơ quan rồi ư? Hắn muốn đem kiến trúc ngàn năm hiếm có

của Âm Dương cốc vùi chôn dưới lòng đất hay sao?

Âu Dương Kiệt, ngươi ở đâu? Ta muốn hỏi ngươi?

Ôi?ta nhất định phải gặp Âu Dương Kiệt khi còn chưa chết?mới có thể chết được nhắm mắt?"

Cổ Lão Thiên đi loạng choạng, ngã rồi lại bò lên, miệng hét lớn:

- Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt?

Ầm! Ầm! Vách đá trên trần vỡ thành từng khối đá ào ào đổ sụp xuống.

Đột nhiên một tiếng kêu thét, Cổ Lão Thiên bị đá bay tán loạn đánh trúng, nằm ngất xỉu.

Không biết qua bao lâu?hắn tỉnh lại bên tai vẫn còn nghe tiếng ầm ầm.

Cổ Lão Thiên mở mắt ra nhìn, cả người hắn bị những tảng đá lớn đè cứng, chỉ chừa lại cái đầu lộ ra ngoài.

Cổ Lão Thiên dùng sức dãy dụa mấy lần muốn bò lên, những toàn thân không nhúc nhích được.

Cổ Lão Thiên thở dài thê lương, nói:

- Cổ Lão Thiên này chẳng lẽ lại chết thế này ư? Âu Dương Kiệt, ngươi ở đâu?

Đột nhiên một âm thanh lạnh lẽo từ trên đầu vang lên nói:

- Cổ Lão Thiên, ngươi kêu ta chuyện gì?

Cổ Lão Thiên kinh ngạc, ngước mắt nhìn lên.

Trên đỉnh đầu hắn có một đóa hoa sen lớn bằng đá, khảm ngay trên vách, ngồi trên hoa sen là một quái nhân không tai, không mắt, không tay, không chân.

Cổ Lão Thiên hỏi:

- Ngươi là ai?

Quái nhân trên tòa sen đột nhiên phát ra trận cười hô hố nói:

- Ta là Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt, Cổ Lão Thiên, không ngờ ngươi hôm nay cũng quì trước mặt ta, ha ha ha?

Khuôn mặt ghê rợn của Cổ Lão Thiên nhăn nhúm lại, nói:

- Ngươi là Âu Dương Kiệt?

Quái nhân giận dữ quát:

- Ta không phải là Âu Dương Kiệt thì là ai? Thứ ác nhân các người cho rằng đã hủy đi hai tay hai chân hai mắt hai tai của ta là ta không thể báo thù?

Nhưng hôm nay cuối cùng cũng báo thù được rồi, bọn ác đồ trong võ lâm giang hồ đều vùi chôn theo ta trong Âm Dương cốc, còn ngươi cũng chìm luôn dưới lòng đất, tất cả đều hết rồi!

Cổ Lão Thiên gắng hết sức hỏi:

- Trước khi chết ta muốn hỏi ngươi một câu, xin ngươi hãy nói theo sự thật.

Âu Dương Kiệt nói:

- Đúng lát nữa chúng ta sẽ chìm xuống lòng đất, ngươi có gì hỏi ta?

Cổ Lão Thiên nói:

- Âu Dương Kiệt?đứa con trai Lâm Đại Ngọc sinh ra, thật sự là con của ai? Là của Âu Dương Kiệt ngươi? Hay là của Cổ Lão Thiên này?

Âu Dương Kiệt nghe vậy cười lớn nói:

- Trời! Ngươi mà cũng có con hay sao? Mặc dù ngươi đã cùng Lâm Đại Ngọc, nhưng trời xanh chẳng lẽ lại cho ngươi một đứa con? Âu Dương Hải là tinh huyết kết tinh của ta và Lâm Đại Ngọc, không có tạp huyết của Cổ Lão Thiên ngươi.

Cổ Lão Thiên nghe xong câu nói này, trong đầu như bị sét đánh, hắn run run hỏi:

- Ngươi nói thật?

Âu Dương Kiệt giận dữ nói:

- Nó là con trai của Âu Dương Kiệt, chẳng lẽ ngươi không tin?

Cổ Lão Thiên nói:

- Âu Dương Kiệt, ngươi biết đấy, tấm thân xử nữ của Lâm Đại Ngọc là ta tới trước ngươi, sau đó nàng mới bị ngươi dụ dỗ, trong lúc đến với ngươi nàng đã hoài thai.

Âu Dương Kiệt gầm lên:

- Ngươi quá vô sỉ rồi! Lâm Đại Ngọc dù đã đến trước với ngươi. Nhưng khi đến với ta nàng đã phế bỏ thai nhi. Âu Dương Hải chính là con của ta. Con của Âu Dương Kiệt này?.

Cổ Lão Thiên nghe vậy phá lên cười rồi lại lẩm bẩm nói như mơ:

- A! Đúng rồi?Lâm Đại Ngọc?nàng đã phụ ta?Nói như thế Âu Dương Hải thật sự không phải là tinh huyết của ta!? Ôi, ta lại sai rồi?sai lầm lớn?đặc biệt sai! Cả đời ta nhìn mạng người như cỏ rác, đối với thiên hạ võ lâm thì căm thù, tàn sát, nhưng duy nhất đối với Âu Dương Hải thì không sát hại, bởi vì ta tồn tại một tia hy vọng?.Hôm nay nếu biết hắn không phải là con ta thì ta đã giết hắn rồi nhưng ta không còn sức nữa rồi?

"Ầm! Ầm!"

Hai tiếng nổ lớn, rung chuyển tâm phách con người.

Đóa hoa sen Âu Dương Kiệt ngồi, từ trên không đứt rơi xuống đè vào đầu Cổ Lão Thiên, một tảng đá đổ sụp cũng đè nát đóa hoa sen.

??.

o O o

Chiều tà, trên đường cổ đạo thênh thang.

??

Một áng mây chiều ảm đạm, làm cho trái đất nhuộm một sắc thái thê lương.

Lại là hoàng hôn của một ngày!

Ngọn Đông Vân Phong, Tây Vân Phong của Cửu Cung Sơn đã không thấy nữa.

Tiếng núi non gầm gào giận dữ liên tục bảy ngày bảy đêm đã ngừng rồi.

Trái đất như đầy vẻ ghê rợn, âm u, thê lương?

Trên một ngọn núi cao thuộc Cửu Cung sơn có ba người nữ hai người nam và một đứa bé trai đang đứng?.

Không hỏi cũng biết họ là những người sống sót sau tai ương là Âu Dương Hải, Công Tôn Lạp, Tiểu Linh, Lý Xuân Hoa, Đông Phương Ngọc, Lý Xuân Hồng.

Đột nhiên Âu Dương Hải phát ra tiếng thở dài nặng nề, nói:

- Thật như một cơn ác mộng, một giấc mộng làm người ta không dám tin!

Công Tôn Lạp nói tiếp:

- Đáng buồn là?.những tinh hoa võ lâm như thế lại chôn vùi trong Âm Dương cốc hết.

Lý Xuân Hoa nói:

- Âm Dương cốc, cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến trong hoàng hôn âm dương này! Ôi! Mặt trời vẫn phải lặn về tây!

Đông Phương Ngọc nói:

- Đời người vốn như mặt trời vậy!

Lý Xuân Hồng đưa mắt nhìn mặt đất cát đá rêu phong như thửa hồng hoang sơ khởi. đứng lặng yên không nói!

Âu Dương Linh mở to mắt nhìn Âu Dương Hải, nói:

- Ông là ba ba của Tiểu Linh hả?

Âu Dương Hải đưa tay ôm lấy nó, mỉm cười nói:

- Tiểu Linh, ta chính là ba ba của con đấy!

Âu Dương Linh nói:

- Ba ba, má má, Công Tôn bá bá và các cô cô đều rất thương yêu con! Con muốn họ vĩnh viễn yêu thương con.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Tiểu Linh! Vô luận thế nào, má má cũng muốn các cô cô và Công Tôn bá bá sống mãi bên chúng ta.

Câu nói này của Lý Xuân Hoa, đã nói ra kết cục của bộ sách.

Tuy Lý Xuân Hồng và Đông Phương Ngọc sau một đêm ấy, lặng lẽ bỏ đi, nhưng qua mấy ngày Lý Xuân Hoa va Âu Dương Hải truy tìm, cả hai cô gái cuối cùng cũng trở về bên mình Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải dẫn con trai và ba người vợ xinh đẹp đi ngao du khắp chân trời góc bể, hành hiệp trượng nghĩa. Họ trong giang hồ võ lâm được mỷ hiệu là Thần Tiên Quyến Lữ.

Công Tôn Lạp sau này và Lục Thiên Mai tương ngộ, hai người đồng tâm đồng lòng, gầy dựng lại "Thanh Minh Đạo", chủ trì chính nghĩa võ lâm giang hồ.

Pho truyện đến đấy là hết, có thể để lại cho người đọc những điều không thỏa mãn, nhưng cuộc đời này có cái gì làm cho con người thỏa mãn được đâu. Chỉ biết rằng tất cả là hư vô cát bụi và "vạn sự đều không"

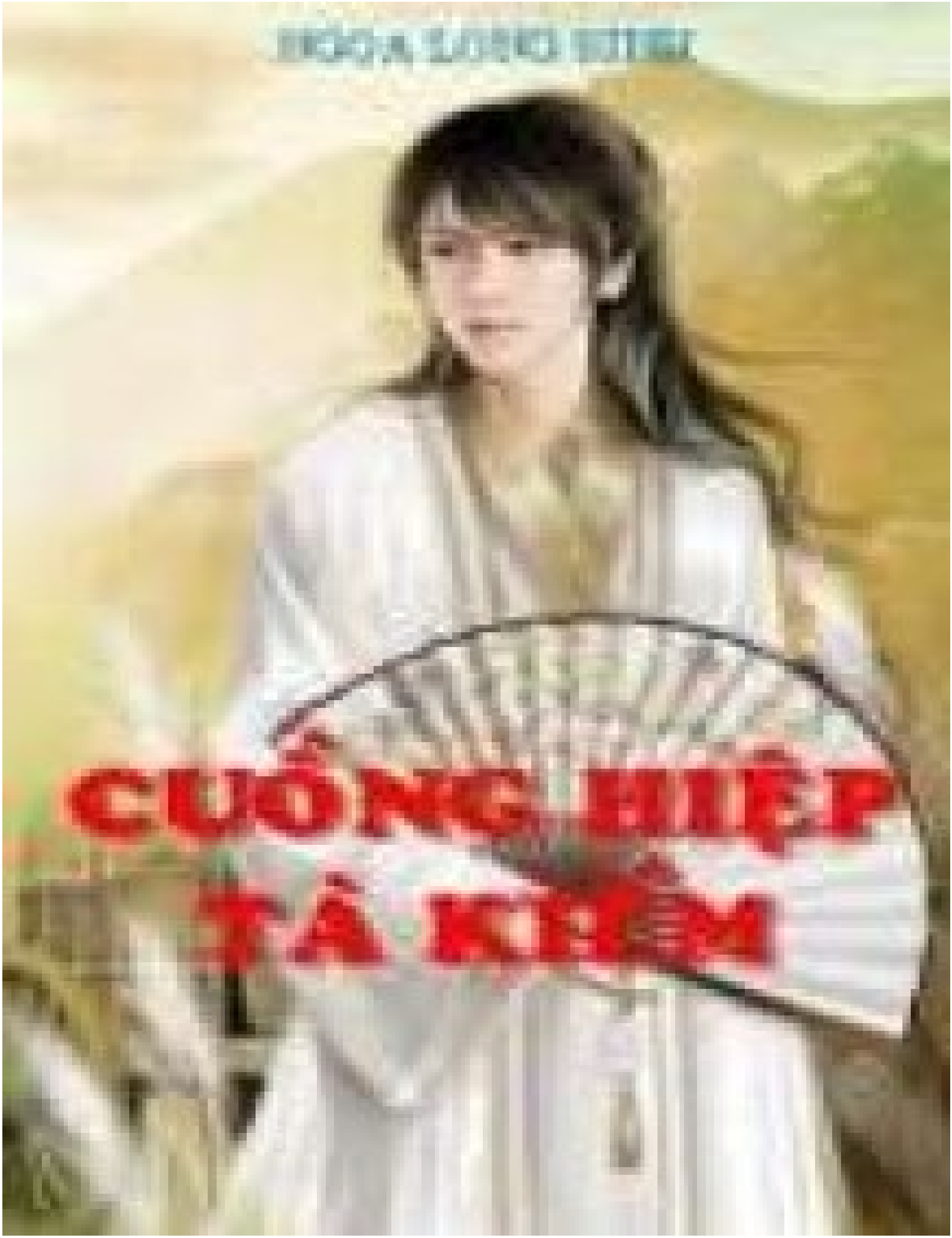
CUỒNG HIỆP
TÂM KIẾM

CUỒNG HIỆP TÀ KIẾM

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vạn Đới Huyền Sâm

Trên cánh đồng hoang mênh mông tuyết trắng chỉ có duy nhất một ngôi nhà gỗ, bốn bề một màu trắng xóa. Tuyết đã ngừng rơi nhưng mây đen vẫn còn dày đặc, gió lạnh thấu xương, trận cuồng phong đang thổi tung những đống tuyết ở trên mặt đất, những bông hoa tuyết như những sợi bông đang bay lượn khắp trời. Trong ánh sáng lờ mờ của tuyết trắng, một già một trẻ đang chấp kiếm liều đấu với nhau, bóng kiếm và ánh đao, trông khí thế thật kinh người.

Lão già thối lui ra sau hai bước, thu lại kiếm, hất chòm râu bạc qua một bên, mặt lạnh như tiền nói với chàng thanh niên :

- Đáng tiếc là ta đã đâm trúng cánh tay ngươi.

- Không dễ dàng vậy đâu, người mất đi cánh tay có lẽ là lão đó! - Chàng thanh niên lạnh lùng trả lời - Chiêu số Dựng Hoa Vạn Cơ của lão đã bị ta phá giải, hôm nay ta phải đoạt tính mạng của lão. Xem chiêu đây!

Lời nói chưa dứt, thanh kiếm của chàng thanh niên liền đâm vào hông trái của lão nhanh như cắt. Lão già cũng nhanh nhẹn vung kiếm lên đâm thẳng vào đường kiếm của chàng.

Choang một tiếng vang lên giòn giã, hai người bay ra khoảng cách cũng hơn một trượng, chống kiếm nhìn nhau, đứng sừng sững như cùng hóa thạch.

Lúc này mới thấy được chân dung của lão già, đó là ông lão tuổi đã tám chục hơn, ánh mắt mạnh mẽ, không giận dữ nhưng lại có uy lực, sắc mặt hồng hào, mũi thẳng miệng vuông, chòm râu bạc phất phơ trước ngực, thân thể như thép, xương cốt như đồng, thế lấn át người.

Đối diện với lão là chàng thanh niên, với đôi vai rộng, thân cao ngoài tám thước, tấm áo chẽn bằng vải thô mà chàng đang mặc dường như không che lấp được da thịt trên con người chàng đang đột ngột bừng bừng dữ dội, mái tóc dài đen bóng được búi lên trên đỉnh đầu, dưới đôi mày dài kéo gần đến tận mang tai là cặp thần quang chiếu thẳng ra ngoài, sống mũi thẳng, hàm răng trắng ngà, môi đỏ như son, khuôn mặt vuông tròn, sắc mặt màu cổ đồng lấp lánh chiếu sáng, nó chứng minh rằng gân cốt của chàng đã được luyện trong phong sương gió tuyết.

Thật là một hảo nam tử anh tuấn hùng tráng, quả thật nhìn chàng giống như một con mãnh hổ.

Giây lát sau, lão già nói với giọng lạnh như băng :

- Chiêu này ngươi đã phá giải được rất tốt, nhưng mất đi sự linh hoạt khéo léo, mũi kiếm chỉ cần hớt ra ngoài, nhất định dưới hông trái của ta sẽ mở một đường máu như máng xối.

- Hừ, chiêu kiếm của ta tuy không chế ngự được cái mạng của lão, nhưng ta cũng không thèm nghe theo khẩu quyết đó. - Chàng thanh niên dùng một giọng nói lãnh đạm trả lời.

- Hừ! Đồ ngu! Ngươi sai rồi. Phàm lúc giao đấu phải hư hư thật thật, hư thật có đủ cả, chân chân giả giả, chân giả biến đổi thất thường, mới có thể mê hoặc đối phương, chờ dịp thủ thắng, ghi nhớ kỹ! Ngươi không sửa đổi không được!

Chàng thanh niên cảm thấy vô cùng xấu hổ, lặng lẽ gật đầu, không lên tiếng gì cả.

- Ra chiêu đi! - Lão trầm giọng quát, đột ngột vung kiếm đâm tới.

Chàng thanh niên quát trầm một tiếng, lảng tránh nhát kiếm đang đâm bổ tới và tức tốc phản công, thoáng chốc hàng vạn kiếm hình bay vút lên, khó mà phân biệt của người nào, bóng người mơ hồ không rõ ràng, trong cơn giá lạnh những bông hoa tuyết đang bay tung, lại một trận ác chiến quyết liệt.

Sau thời gian chừng uống cạn tuần trà, bóng người lại tách ra, họ chống kiếm nhìn nhau.

Lão già thốt lên từng tiếng :

- Kiếm thuật của ngươi đã khá lắm, không uổng mười tám năm tâm lực của ta. Tuy hôm nay ngươi đã đấu được ngang ngửa với ta, kế vị được địa vị của ta, nhưng vẫn chưa được coi là đối thủ trong võ lâm, khó mà tung hoành trong thiên hạ được.

Chàng thanh niên lạnh lùng nói :

- Chừng nào thì lão mới cho ta xuống núi trở về Trung Nguyên?

- Không được! Ngươi phải thắng được ta mới có thể rời thâm sơn này, nếu không ngươi chỉ có chôn xương ở đây!

Chàng thanh niên lộ vẻ oán độc cất tiếng :

- Lão rốt cuộc cố ý như thế sao? Đem ta đến chỗ khỉ ho cò gáy này, ngược đãi ta mười tám năm trời. Nói cho lão biết, nếu lão không đem thân thế của ta nói rõ cho ta biết, cũng có một ngày lão sẽ bị ta đập nát xương thành tro bụi. Mối hận này ta sẽ không bao giờ buông tha!

Lão già cười nhạt :

- Dù cho ngươi hận ta đến xương tủy, ta phải bắt ngươi luyện tới bậc tuyệt học, ta sẽ giày vò ngươi

để làm tiêu khiển cho ta. Đi! Đến giờ phải luyện nội công rồi!

Chàng thanh niên tỏ vẻ phản đối :

- Không! Hôm nay ta phải xuống núi!

- Tiểu tử thối! Đừng có mơ tưởng, còn sớm lắm!

- Đem lại đây! - Chàng thanh niên duỗi tay ra, nghiêm giọng nói.

- Ngươi cần gì?

- Thuốc giải. Lão có chịu đưa ra hay không? - Chàng hỏi.

- Hừ! Ngươi nằm mơ à? - Lão già cười lạnh lùng trả lời.

Chàng thanh niên gằn giọng :

- Lão quỷ à, lão là mặt trời sắp lặn, ta như mặt trời mới mọc, nếu lão khôn hồn hãy đưa thuốc giải mau!

- Ngươi dám loạn ngôn! Đồ súc sinh! Ngươi tuy còn trẻ có sức mạnh lại thông minh tuyệt luân, nhưng dưới Tử Tịch Tiềm Năng khí công của ta thì ngươi không dễ gắp may đâu. Không tin, ngươi thử xem.

Lão chưa dứt lời, chàng thanh niên đã quát lớn một tiếng, vung kiếm lên, đâm bổ vào lão.

Lão vẫn thản nhiên cười, thanh kiếm vung ra nhẹ nhàng hóa giải chiêu thức của chàng.

Chàng thanh niên vẻ mặt vô cùng chán nản, đã bao lần rồi chàng đều bị thất thủ dưới tay lão. Trong mắt lão, chàng chỉ là một đứa trẻ con.

- Vô đi thôi! - Lão chỉ tay về phía ngôi nhà gỗ.

Hai người quay nhìn nhau rồi cùng đi về ngôi nhà gỗ.

Đó là ngôi nhà lợp cỏ được dựng bằng những thanh gỗ rất to, chia thành hai gian trong và ngoài, trong gian ngoài ngay trung đường là một giá sách, bày trên dưới một trăm bộ kinh tịch, tam kinh ngũ điển, lung linh đến ngợp mắt. Trước giá sách là một thư án. Ở bên phải của gian phòng là một cái bồ đoàn được dệt bằng cỏ Lan Vĩ. Lão già chễm chệ ngồi ngay ở trên ấy.

Lão già nhìn chàng trừng mắt nói :

- Nhớ đấy! Bất cứ lúc nào ngươi cũng cần phải cẩn thận lưu ý, có lẽ ý định giết người của ta sẽ đột

ngột xuất hiện, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đoạt tính mạng của ngươi!

- Hừ! - Chàng lạnh lùng trả lời - Ta sẽ sẵn sàng đợi bất cứ lúc nào, sẵn sàng đón nhận ý định giết người đó hiện ra, lão cứ hãy phóng tay đi. Hoặc chết hoặc sống, ta cũng đỡ bị lão dằn vặt ở nơi này!

Chàng nói xong, lấy ra một bình ngọc cổ từ trên giá sách, đổ đầy vào ly chất nước lỏng màu vàng nhạt, quay lại nói với lão :

- Chất mãn tính "Hổ tủy" ở trong bình sắp hết rồi đây, ta uống nhiều một chút chắc cũng không có gì quá đáng.

- Ngươi uống nhiều hay ít, không liên quan gì đến ta. Nhưng ngươi nên nhớ ta không để ngươi chết dễ dàng như vậy đâu!

Chàng thanh niên uống một hơi, xong đến ngồi xuống trước một bồ đoàn khác, nhắm mắt lại, chàng thở ra một hơi dài rồi vận khí hành công luôn. Giây lát sau, trên mình chàng bốc lên những trận hơi mù nhẹ nhàng vượt lên cao, chàng đã hoàn toàn đắm mình vào việc luyện công. Lão già đứng dậy đi đến thư án, lấy ra một hồ lô rượu, lão bắt đầu uống ừng ực, mùi thơm của rượu tỏa ra khắp phòng. Lão vừa uống rượu, vừa ngâm thơ:

Nhật mộ hương quan hà xứ thị

Yên ba sơn thượng sử nhân sầu...

(Quê hương khuất bóng hoàng hôn

Núi cao sương tỏa cho buồn lòng ai...)

Giọng ngâm vừa trầm hùng, vừa thống thiết. Nửa giờ sau, chàng thanh niên hành công đã hoàn tất, đang từ từ mở to đôi mắt đứng dậy, thân hình chưa đứng vững thì đột nhiên chàng bị một ngụm rượu bắn trúng sau hậu tâm, chàng hơi lảo đảo sắp té, cố lấy lại thăng bằng thật nhanh, quay ra sau ngay lập tức, nhưng không kịp nữa rồi, vừa quay mình qua thì một ngụm rượu thứ hai đã bắn trúng vào ngay vai trái. Kình lực của ngụm rượu mạnh như những đợt thủy triều, thế là chàng té nhoài xuống đất.

Lão già lạnh lùng nói :

- Đồ vô dụng! Nhớ đấy nhé! Lúc nào cũng phải coi chừng!

- Hừ! Ta nhớ rồi. - Chàng trả lời với giọng điệu vô cùng căm tức.

Lão già lấy ra một quyển sách, ném thẳng vào mặt chàng nói :

- Đây là cuốn Thái Công Âm Phù, đọc rất có ích, chiều nay ngươi phải đọc thuộc cho ta, nếu có

chỗ nào vướng mắc, thì hãy suy nghĩ trước, rồi sau hãy hỏi.

Chàng đón quyển sách mà người hơi rúng động, quyển sách được lão già ném ra với một lực đạo không nhỏ, chàng tự nhủ ta phải nhất nhất để ý hành động của lão ta bất cứ lúc nào.

* * * * *

Trên miền hoang dã bị tuyết phủ trắng xóa này, ngoài ngôi nhà gỗ còn có chút sinh khí, bốn bề đều là một màu trắng xóa. Ngôi nhà nằm hơi chếch lên chân núi, nhìn xuống ở phía Tây nam là một bình nguyên rộng mênh mông, xa xa thấp thoáng những dãy núi lấp lánh ánh bạc.

Thu đi, đông lại, lại một mùa tuyết bay lả tả. Hôm nay, một già, một trẻ đang liều đánh với nhau hơn nửa giờ rồi, trong thời gian nghỉ, lão già dùng thanh kiếm chỉ về đỉnh núi ở phía Đông bắc, trầm giọng nói từ từ :

- Ngươi xem kìa, đó chính là nơi thâm sơn Huyền Băng phong.

- Ta đã biết rồi. - Chàng trả lời với giọng điệu hằn học.

Lão già nói tiếp :

- Trước mắt là băng tuyết đã lấp kín đường đi, trên Huyền Băng phong không phải bất cứ sinh vật nào cũng sống được. Nhưng, dù sao ngươi cũng bị bắt buộc phải đi lên ấy một chuyến.

- Giả tỉ ta không đi thì sao?

- Không đi không được! Đừng quên là mạng sống của ngươi nằm trong tay ta, ngươi không có đất để chống lại đâu.

- Nhưng lão đừng quên rằng, ta sớm muộn gì cũng chế ngự được tánh mạng của lão, ta sẽ đoạt được thuốc giải trong túi của lão.

- Ta cũng tin ngươi có thể làm được như thế, nhưng ngươi đã trễ mất một năm rồi, nếu không thì ta chẳng thúc ép ngươi lên Huyền Băng phong làm gì.

Mặt mày chàng đột nhiên biến sắc :

- Tại sao?

Thần quang của lão chớp một cái, giọng trở lại bình thường :

- Mười chín năm nay, ngươi đã uống chất thiên hạ kỳ độc “Hổ tủy”, đến nay thì chất độc ấy đã ăn sâu vào trong xương cốt của ngươi, Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào giải trừ được chất độc

ấy, thuốc giải của lão phu không còn hiệu nghiệm.

Chàng nghe xong, từ từ giơ kiếm lên trầm giọng nói :

- Đã như thế này, thì hôm nay ta quyết cùng lão sống chết. Nhưng điều làm ta không hiểu, tại làm sao lão đối đãi ta như thế? Đến lúc này, giữa hai chúng ta phải có kẻ đổ máu, tại sao lão không nói thẳng ra đi?

Lão già không cảnh giới phòng bị gì cả, nói tiếp :

- Cũng có một ngày rồi ngươi sẽ biết, nhưng không phải là lúc này. Ngươi chớ nóng nảy, hãy nghe ta nói đây.

Thanh kiếm của chàng từ từ nới lỏng, chàng muốn nghe xem lão nói cái gì. Giọng lão già đều đều :

- Trên thế gian này, duy nhất chỉ có một thứ có thể giải được chất độc trong mình ngươi, đó chính là Vạn Đới Huyền Sâm. Theo lão phu được biết, trên Huyền Băng phong chỉ có đúng một cây. Nếu ngươi còn tiếc đến mạng sống của mình, muốn biết được thân thế của mình và duyên cớ làm sao lão phu ngược đãi mi trong suốt mười chín năm trường, thì phải hái được nhánh Vạn Đới Huyền Sâm đó.

- Hái cho lão để đổi lấy bí mật của ta ư?

- Không hề có, tìm được Vạn Đới Huyền Sâm rồi, ngươi phải nuốt ngay lập tức.

Trong đôi mắt của chàng chợt hiện lên nét hoang mang, chàng nhìn chăm chú vào lão già, nghi hoặc hỏi :

- Lão làm cho ta không hiểu gì cả, rốt cuộc là nghĩa lý gì? Vạn Đới Huyền Sâm chính là huyền môn thành đạo chi bảo, tại sao lão lại không cần?

- Đừng có hỏi nhiều nữa!

Lão già nóng nảy trả lời. Giây lát sau lão nói tiếp :

- Thứ đó có thể bảo toàn được tánh mạng cho ngươi, lại làm cho công lực của ngươi càng thêm tiến triển, như vậy thì mới xứng là đối thủ trong tám mươi năm tu vi của ta. Nếu không...

- Lý do quá khiên cưỡng, ta không tin đâu.

- Tin hay không là tùy ngươi, bắt đầu từ ngày mai, ngươi phải khởi hành ngay, thời hạn cho ngươi là một tháng, sau một tháng mà không về, chất độc trong ngươi phát tiết ra, ngươi chỉ còn cách chôn xương ở đó

- Còn gì để dặn dò thêm nữa không? - Chàng hỏi.

Lão già trầm ngâm im lặng...

* * * * *

Vào ngày hôm sau, trận gió tuyết bao phủ khắp cả bầu trời, trời đất một màu trắng xóa, gió rét cắt da. Lão già đứng trước ngôi nhà gỗ, nhìn ra xa về hướng Đông bắc, sắc thái hết sức đờ đẫn. Chàng thanh niên, vai đeo túi nhỏ, giắt thanh kiếm vào ngang lưng, chàng hết sức thản nhiên khi đứng trước lão.

Lão già đưa cho chàng một gói vải nhỏ, nói :

- Trong đây có ba viên Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, không những có thể chống rét mà còn có thể bồi bổ thân thể. Nên nhớ, ngàn vạn lần khi nào đứng trước mối sinh tử thì mới dùng, đừng nên phung phí những viên linh đơn này.

Trong ánh mắt chàng thanh niên đột nhiên lộ vẻ nghi hoặc. Mười mấy năm nay, lão già ép bức buộc chàng phải luyện công, hơi trễ nải một chút thì bị lão đánh đòn, nói với chàng chỉ bằng những lời như dao cắt, dường như bao nhiêu sự thù hận của lão đều trút lên mình chàng. Thế nhưng, trong những lúc thần sắc của lão giận dữ tới mức nghiêm trọng nhất, thì lúc ấy ánh mắt của lão đột ngột lấp lóe sự trìu mến yêu thương mãnh liệt. Cái tâm tư mâu thuẫn của lão chàng không hiểu ra làm sao cả. Hôm nay, lão lại dám đem tặng cho chàng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, là bảo vật trong võ lâm, đây chẳng lẽ là việc làm của người đã ngược đãi chàng mười chín năm nay?

Lão già không đợi cho chàng suy nghĩ, nói tiếp :

- Vì tính mạng của mình, ngươi nên cẩn trọng lấy. Nên nhớ, “kiên nhẫn bất bạt, bất khuất bất náo, bất chiến bất hồi”. (Kiên nhẫn không được nản lòng, cố gắng hết sức mình, nếu không thành công thì đừng trở lại) có như vậy thì mới dễ bề thành công. Đi thôi! Ta hy vọng ngươi một tháng sau bình an trở về.

Nói xong, lão từ từ quay mình đi.

Chàng thanh niên nghe xong, trong lòng hơi chấn động, mười chín năm qua chàng chưa hề nghe qua một lời tràn đầy tha thiết và chân thành như thế này, chàng không ngăn được tình cảm đang trào lên, run run giọng nói :

- Lão bá! Tiểu tử đã hiểu rõ, lão một mực vẫn giấu...

- Im ngay.

Lão đột nhiên xoay mình lại, gương mặt hết sức giận dữ, không để cho chàng nói tiếp, lão nói :

- Khi ngươi đã nuốt Vạn Đới Huyền Sâm rồi, công lực lập tức sẽ phát triển ngay, có thể ngang bằng Đệ nhất cao thủ võ lâm, thì ngươi mới đủ sức liều chết với ta được. Ha ha lúc ấy ngươi cũng sẽ biết được tất cả nội tình. Ta có thể báo cho ngươi rằng thân thế của ngươi vô cùng... rất là rõ, ta... ta chính là hung thủ sát hại toàn gia của ngươi. Ta đã nuôi nấng và truyền đạt võ nghệ cho ngươi, nay cho ngươi một cơ hội phục thù công bình, nếu ngươi không có sự trợ giúp của Vạn Đới Huyền Sâm thì uổng công vô ích. Mau cút đi mau, cút!

- Lão nói đây là thật hay không? - Chàng trai trẻ hỏi một cách kích động.

- Đúng đấy! Không sai một ly! - Lão trả lời không một chút ngần ngại.

Chàng thanh niên cắn môi một cái, bỗng nhiên như một tia chớp, thân hình chàng biến mất trong cơn gió tuyết mênh mông.

Lão đợi cho chàng trai đi mất, mới lặng lẽ quay vào. Nơi khóe mắt của lão hai giọt lệ rơi xuống như hai hạt châu, lão lẩm bẩm một mình :

- Lão huynh, đệ đã toàn tâm toàn lực tuân theo di chúc của lão huynh, nhưng trong lòng đệ vẫn hết sức đau lòng, vẫn biết lời di ngôn của sư huynh là sai, nhưng đệ không làm theo không được. Ôi! Chúng ta đều sai hết cả rồi!

Không lâu sau, lão khoác lên mình chiếc áo ngắn màu trắng bạc, kiếm vác trên lưng, vai đeo túi, rồi lão đóng cánh cửa lại, xong cũng lao vào cơn gió tuyết đang bao phủ khắp cả bầu trời.

* * * * *

Huyền Băng phong là một ngọn núi cách nơi ở của họ khoảng một trăm dặm về hướng Đông bắc, bốn bề đều là những quần thể núi liên tiếp nhau, tuyệt nhiên không hề có vết tích của con người hay thú vật nào sinh sống ở đây. Băng tuyết ở nơi ấy đến ngàn năm sau cũng không tan, rét muốn cắt da. Bất cứ sinh vật nào nếu không có thân thể lạ thường thì không có cách nào sống ở nơi ấy được.

Trong gió tuyết mênh mông, chàng thanh niên một thân một mình xăm xăm tiến vế phía trước, thân chàng đạp lên băng tuyết trơn như đổ mỡ, đã trèo qua những ngọn núi có hình thù kỳ dị hết sức, chàng vẫn không sờn lòng, quyết tâm thẳng tiến đến Hàn Băng phong.

Mỗi ngày, chàng chỉ leo được nhiều lắm là hai ngọn núi, lúc thì trèo, lúc thì nghỉ, gian khổ vô cùng, nhưng trong thể chất của chàng dường như luôn luôn có một sức mạnh thần ký đang cổ vũ chàng. Sức mạnh đó chính là ý chí của chàng và sự giáo dục tàn nhẫn trong mười chín năm qua đã tạo nên như thế.

Phía sau lưng chàng thanh niên chừng năm, sáu dặm, một thân hình trắng như tuyết cũng đang lặng lẽ kèm theo chàng thật sát.

Đã đến Huyền Băng phong.

Chàng dùng thanh kiếm gỗ bắt đầu đào những nơi tuyết đóng để tìm Vạn Đới Huyền Sâm, tuyết đóng dày, cứng cáp vô cùng, chàng giống như một người thợ đục đá, bắt đầu đào từ hướng nam rồi dần dần di chuyển gần về trung ương cứ từng tấc một như thế gian khổ vô cùng.

Tưởng dễ, nhưng làm như thế chẳng đơn giản chút nào, cứ xem tình hình thì không thể dừng lại lâu được, những lớp tuyết đóng không biết là sâu bao nhiêu, càng đào về phía dưới bao nhiêu thì chàng có cảm giác nó sâu thêm bấy nhiêu, đào đến dưới năm thước, thì cảm thấy như đụng phải lớp sắt thép không bằng.

Ngày đầu tiên, chàng chỉ đào được hai hố lớn sâu hơn hai trượng. Đến tối, thì cơn gió tuyết kéo đến san bằng tất cả. Sáng ra, phát giác biến cố trên chàng như muốn phát điên. Nhưng chàng vẫn chưa thất vọng, lại tiếp tục hì hục đào như điên. Đến ngày thứ hai, mức tiến triển có chậm lại tuy đã dùng hết sức của chàng, nhưng cơn gió tuyết vô tình kia so với chàng lại kiên cường hơn, cứ đào một thước lập tức lại bị lấp một thước, tất cả sự nỗ lực của chàng dường như trôi đi công cốc hết cả rồi.

Cuối cùng, đến ngày thứ ba thì coi như hoàn toàn tuyệt vọng, chàng uể oải buông xuôi cái công việc đào bới ngu xuẩn kia, đến ngồi sau một tảng đá lớn nghỉ mệt. Đã hai ngày một đêm chàng không chợp mắt tí nào.

Trong sự bức bách của cái lạnh, cái đói chàng đã nuốt đi viên thứ nhất Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn.

Liên tiếp ba ngày, chàng dùng kiếm gỗ thọc vào những nơi tuyết đóng, nhưng vẫn chưa phát hiện dưới lớp tuyết có vật gì lạ, quả thật tuyết đóng dày quá. Chàng đã uống viên thuốc thứ hai.

Còn lại viên cuối cùng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, chàng không còn can đảm để uống, nếu uống đi thì cơ hội sinh tồn sẽ không còn.

Chàng ngã lăn ra trên phiến đá, toàn thân lộ vẻ bất lực, chàng than thầm một cách tuyệt vọng:

“Thôi! Kể như xong! Tất cả đã hết rồi! Tìm không được Vạn Đới Huyền Sâm thì làm sao giải được chất độc trong cơ thể, lão quái vật đã hãm hại ta trong sự đau khổ này. Nếu chết ở đây mà không biết gì cả thì thật là trời xanh quá ác độc”.

Đột nhiên, tay của chàng sờ đến một phiến đá lạnh vô cùng, chàng tự nhiên quay lại nhìn không chớp. Bỗng đôi mắt lộ vẻ khác lạ, chàng nhảy lên sung sướng.

Ở đấy, trong khe đá hẹp có một cái cuống rất nhỏ bằng cở sợi râu cong vòng vèo như lò xo, màu sắc của nó y hệt như băng tuyết, nếu không lưu tâm để ý kỹ, khó mà có thể phát hiện được. Nó mọc cạnh phiến đá lạnh đến cực kỳ.

Chàng cất tiếng hoan hô, lập tức dùng thanh kiếm ra sức đào, khoảng nửa giờ sau, chàng phát hiện cái cuống ấy nó cắm sâu vào tảng đá to kia.

Ánh bình minh vừa ló dạng, chàng dùng kiếm đào liên tục.

Qua một ngày một đêm, chàng đã đào được một hố sâu, trong khoảnh khắc sức cùng lực kiệt, chàng cảm thấy đôi chân mình run lên một cái, thế là chàng té nhào vào cái hố đen sâu hun hút ở dưới tảng đá.

Một làn hương thơm xông lên đến ngất ngây, đầu của chàng va vào một bụi cây có những chiếc lá to bằng bàn tay, mùi thơm dễ chịu chính là từ những chiếc lá này tỏa ra. Quái lạ! Trong hốc này tối đến nỗi không thấy năm ngón tay đâu cả nhưng lại ấm áp vô cùng, cái lạnh khắc nghiệt dường như bị tiêu tan ở nơi này.

Vừa tỉnh táo đôi chút, chàng dùng đôi tay đào cây thực vật kỳ dị đang tỏa ra làn hương thơm kỳ diệu ấy, chàng nuốt hết tất cả vào bụng, cả ngọn lẫn rễ đều không chừa.

Chàng bật tiếng kêu lên :

- Đúng là Vạn Đới Huyền Sâm rồi, đây đúng là trời xanh có mắt.

Nói đến đây, đột nhiên chàng cảm thấy có một dòng nước ấm ở phía dưới Đan Điền, trong giây lát nó tỏa ra khắp kỳ kinh bát mạch của toàn thân.

Chàng vội vã trấn tỉnh lại tinh thần, ngồi xuống hành công ngay, khoảnh khắc sau lập tức tâm kinh không còn cảm giác gì nữa, mọi sự lo buồn hết thảy đều tiêu tan. Không biết trải qua bao lâu, đến khi chân khí đột phá được sinh tử huyền quan, toàn thân hoàn toàn thư thái, lúc ấy chân khí đang lưu chuyển trong cơ thể, ngưng tụ lại ở Đan Điền, rồi chàng từ từ bò ra khỏi hốc sâu ấy.

Bây giờ thì làm cách nào để xuống núi an toàn là một thử thách đối với chàng. Trên thực tế, tuy chàng đã uống được linh dược, nhưng chưa trải qua sự khổ luyện lâu dài, và chưa được mài giũa, cho nên công lực tiến triển chưa được nhiều.

Chàng muốn dùng công lực hiện có của mình để xuống núi nhưng thực tế thì vô năng vi lực. Cuối cùng, chàng quyết tâm mạo hiểm một phen, chàng xé quần áo thành những mảnh nhỏ, nối thành sợi dây dài. Một đầu dây chàng buộc vào phiến đá to chuẩn bị leo xuống, chàng tự nhủ:

“Sinh tử tồn vong là ở lúc này đây! Dây ơi! Ngươi hãy cứu giúp ta!”

Thế là chàng vận khí khinh thân, phóng thẳng xuống ngọn núi ở phía Nam, nơi gió mạnh không quét tới được. Sợi dây buộc vào thân chàng không ngớt run lên, may mắn cho chàng là tuyết đã ngừng rơi.

Thoắt một cái, chàng rơi xuống vách đá dựng đứng có độ cao khoảng năm mươi trượng, xoẹt một tiếng, sợi dây bị đứt, thế là chàng té như trái banh lăn lông lốc khoảng gần một trăm trượng, gặp một đụn tuyết cao ngất mới dừng lại được. Lúc này chàng mê man ngất đi.

Ở phía dưới núi, một bóng người trắng như tuyết đang loạng choạng trèo lên, từng bước từng bước đi về phía chàng.

Sắp tới rồi, té ra là lão già, lão bước đi có vẻ khó khăn, hình như cơ thể đang bị trọng thương không bằng, lão leo lên núi hết sức vất vả.

Cuối cùng thì lão cũng đến gần được bên chàng thanh niên, đang nằm xoài ra trên mặt đất, cánh tay lão run run, trầy trật lắm mới đỡ được chàng lên vai, rồi cả hai đi theo con đường cũ đi về phía lưng chừng núi.

Lão bước đi càng lúc càng nặng nề, chân giẫm vào tuyết sâu hơn cả thước, mỗi bước đi càng thêm khó khăn, nhưng lão vẫn cố gắng tiến lên phía trước.

Thế rồi bất ngờ xảy ra, chân trái lão vừa đạp trên mặt tuyết, đột nhiên theo đà trượt về phía trước, thân thể lão bị mất thăng bằng, thế là lão cùng chàng trai trẻ ngã bật ra phía sau.

Hai người một bên trái một bên phải thi nhau lăn lông lốc về phía chân núi hơn trăm trượng mới dừng lại.

Lão già như ngọn đèn đã hết dầu, không còn biết gì nữa. Còn chàng thanh niên nằm cách lão hơn mười trượng về phía bên trái, trên mình vẫn còn buộc sợi dây đeo, thân hình tráng kiện với màu da cổ đồng, lăn đi một hồi chàng dần dần tỉnh lại.

Chàng vật vã đứng dậy, giương mắt nhìn về bốn phía, đột nhiên mắt chàng phát hiện một thân người đang nằm sóng xoài trên mặt tuyết, lại gần xem thì đó là lão. Chàng như muốn run lên.

Khi nhìn thấy vết lăn dài trên núi, chợt hiểu ra, chàng khẽ khàng nhắm mắt lại, lẩm bẩm một mình :

- Lão đã đến cứu ta, tại sao?

Trước lúc lên đường lão đã cho chàng biết, chính lão là hung thủ đã giết hết toàn gia của chàng, tại sao bây giờ lại liều mình cứu chàng? Không sợ chàng báo thù ư?

Chàng suy nghĩ giây lát, rồi bước đến gần bên lão, chàng không ngần ngại rút ra từ trong mình một gói nhỏ, lấy ra viên cuối cùng Lục dương đại thừa bổ thiên hoàn, nhét vào trong miệng của lão, khớp hàm lão lại để viên thuốc trôi tuột vào yết hầu, xong chàng dùng chưởng lực vỗ nhẹ trên lưng lão để cho khí huyết kinh mạch hoạt động trở lại.

Thần dược vừa rơi xuống bụng, một lúc sau lão từ từ tỉnh dậy, khi nhìn thấy người giúp mình đả thông huyết mạch chính là chàng thanh niên, trong mắt lão như hiện ra tia sáng mừng vui, một tình cảm sâu sắc đang trào dâng trong lòng, giọt lệ nóng hổi tràn đầy trong mắt lão. Lão cố nén sự vui mừng thốt lên :

- Đúng rồi! Ta đã bình an rồi! Nhìn thần sắc của ngươi, nhất định ngươi đã tìm được Vạn Đới Huyền Sâm, ta cung hỷ ngươi.

- Lão thật tâm cung hỷ ta sao? - Chàng trai trầm giọng lại nói.

- Đúng đấy! Hãy đỡ ta trở về nhà. Ta đã hai lần bị băng tuyết chôn vùi, nhưng may là ta vẫn chưa chết.

Chàng thanh niên khẽ đỡ lão dậy, rồi chàng hỏi lão :

- Chừng nào thì lão nói cho ta biết được thân thế của ta?

- Hãy về đến nhà rồi ta sẽ nói. Đúng! Ta cũng thật sự muốn nói ra cho ngươi hay, nhưng ngươi cần phải mài luyện hơn nữa để gia tăng kiến thức cao thâm đến mức tuyệt học, như vậy thì mới hoàn thành được di chí của tổ phụ ngươi. Nếu vẫn theo ta, cái lão đầu vô dụng này, cho dù ngươi có học hết võ nghệ của ta, cũng bất quá như thế mà thôi, vĩnh viễn khó bề trở thành một tay xuất chúng, siêu quần trong võ lâm. Đi thôi!

Chàng thanh niên càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, chàng vẫn chưa hiểu được hàm ý của lão, nhưng chàng cũng không nói gì thêm, thế là hai người cùng đi về phía Nam, không bao lâu sau mất hút trong cơn gió tuyết mịt mù.

Chương 2: Vũ Nội Tam Hung

Khi việc luyện công của hai người đã xong, một ngọn đèn dầu được thắp sáng, lão già ngồi trên bồ đoàn, trên mặt lão bây giờ hiện lên những nét hoan hỉ mà xưa nay không hề có, dung mạo u buồn đã bị quét sạch sành sanh, lão nhìn chàng, nói :

- Hài nhi, mười chín năm trời ngươi đã bị đối xử tệ bạc, ta nào có vui sướng gì đâu! Đây cũng là di mệnh của tổ phụ ngươi, ta không thể không nghe theo được, “Thụ nhân chi thác, trung nhân chi sự”, ta đã tận lực tận tâm hết mình hoàn thành trách nhiệm.

Lão chỉ tay vào cái bình ngọc cổ, nói tiếp :

- Chất đựng trong bình ngọc này không phải là mãn tính Hổ tủy độc chất mà đó chính là Sâm Lộ Quy Nguyên thánh dược mà ta đã chế biến từ lâu, có tác dụng cường thân kiện thể, tục gân tráng cốt, được như thế chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

- Lão bá, tiểu tử thật đáng chết, đúng ra tiểu tử phải sớm biết rằng không có độc dược nào trên thế gian này mà trong mười chín năm trời không hề phát tiết, lẽ ra tiểu tử phải sớm biết được điều này...

Lão ra hiệu không cho chàng nói nữa mà nói rằng :

- Ngươi sai rồi, đừng nói chỉ vỏn vẹn mười chín năm, mà có loại độc dược ẩn phục một trăm năm sau vẫn phát huy được như thường, không có gì là lạ. Trong võ lâm có một tên tặc hòa thượng thật ác độc tên của hắn là Bách Độc Long Đàm Hồng, độc dược của lão quán tuyệt thiên hạ, chỉ cần nghe thấy tên cũng đủ làm cho người tán đởm, sau này nếu như có gặp người này, ngươi phải hết sức đề phòng mới được.

Lão ngưng một lát, đôi mắt nhìn bốn phía, tinh thần hơi chấn động :

- Tối nay, ta kể cho ngươi hay sự tích mười chín năm trước, sự tích này cũng chính là gia thế của ngươi.

Thế rồi lão với giọng trầm trầm, kể lại sự tích oanh liệt mười chín năm về trước.

- “Thời gian không bao giờ quay trở lại, năm tháng dần trôi. Nhưng chuyện xảy ra mười chín năm về trước thì ta không thể quên được.

Lúc ấy, trong chốn giang hồ, phái bạch đạo và hắc đạo đều giữ thế quân bình, chẳng có ai dám gây ra sự sóng to gió lớn. Nhân vật lãnh đạo chính trong võ lâm gồm ba người. Người lãnh đạo được công nhận trong giới anh hùng bạch đạo là họ Dương tên Nghĩa, tự Thế Hùng, biệt hiệu Vương Sư, nhà tọa lạc ở gần Di Hà, Long Môn trấn, phủ Hà Nam.

Người lãnh đạo của giới hắc đạo là Trình Tự Kiệt, pháp hiệu Ất Thanh, người ta gọi hắn là Vô Tình Kiếm. Kiếm thuật của lão thật là vô hình, những người có thể thoát được đường kiếm của lão, gập đầu ngón tay mà đếm thì chỉ có mấy người. Đạo quân của hắc đạo là Thanh Hư cung, nằm ở phía bắc Giang Tây, huyện Vân Đô phủ Càn Khôn. Ngoài ra còn có một phái không thuộc phe nào, người không đụng đến ta thì ta không đụng đến người. Lãnh tụ vô hình của phái này là đệ tử của Thiền môn, tên là Cửu Chỉ Phật Như Vân, ngôi chùa mà lão ở có tên Thiên Long thiền tự, nằm ở ngoại thành phía bắc Hồ Quảng thành Hàng Châu.

Ngoài ra trong giang hồ cũng lưu truyền bốn câu ca:

“Hận thiên, oán địa

Khốc tiếu, vô thường

Ẩn tiêu, dị cầm

Lạc thiên, tri hòa”.

Bao gồm chín người, võ công siêu tuyệt, hành vi xuất quỷ nhập thần.

Cục diện quân bình trong võ lâm không được lâu dài, thế đứng của hai phe hắc bạch trên thiên hạ như nước với lửa, tuyệt bất khả năng cộng tồn.

Để tranh giành ngôi bá chủ của võ lâm. Vô Tình Kiếm Ất Thanh người đứng đầu phe hắc đạo, đã ước hẹn với Vương Sư Vương Thế Hùng thủ lĩnh phe Bạch đạo quyết chiến tại Hồi Long cốc dưới sự chứng kiến của Cửu Chỉ Phật Như Vân. Trong cuộc đối đầu này Cửu Chỉ Phật Như Vân lại đứng về phía Vô Tình Kiếm.

Đến ngày ước hẹn Vương Sư thống xuất quần hùng gồm những anh hùng hào kiệt tiếng tăm lừng lẫy võ lâm là Quan Tây Lương thị tam anh, Kiếm Các Bành thị huynh đệ, Giang Nam lão quái Hạ Điền, Tửu Tiên Ất Thanh Long, Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên, Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên...

Cuộc chiến đấu diễn ra. Vương Sư thần lực hơn người, nhóm quần hùng cũng quyết tâm trừ bạo. Nhưng Vô Tình Kiếm cơ trí có thừa dùng quỷ kế dồn phe Bạch đạo vào tử cốc.

Trong trận chiến này hai bên tử nạn rất nhiều, phía quần hùng Bạch đạo hầu hết đều thảm tử, chỉ

một số ít được một người bịt mặt thòng dây vào đáy cốc kéo lên cứu thoát.

Vương Sư đã trúng phải ám khí cực độc của một tên hòa thượng Hắc đạo, người biết khó thoát khỏi nên tự sát. Phe Hắc đạo toàn thắng nhưng cũng không giết hết được quần hùng".

Kể đến đây lão già khẽ hắng giọng nhìn thẳng chàng thanh niên nói :

- "Hài nhi, mười chín năm trước đây. Nguyên ta là bạn thân của Vương Sư Long Kiếm Dương gia Dương Thế Hùng, ta tên là Cốc Dật, người đời mệnh danh cho ta là Song Tuyệt Kỳ Nhu, bởi vì ta rất sính thơ và hảo rượu.

Cuộc chiến đấu ở Hồi Long cốc ta có được Vương Sư báo trước, nhưng vì bản tính thích ngao du sơn thủy nên ta đã không đến kịp. Khi ta đến nơi thì cuộc chiến đã kết thúc. Phe Vô Tình Kiếm đã rút đi. Chiến trường ngổn ngang xác chết. Máu chảy như suối ở trong Hồi Long cốc.

Ta ôm xác Vương Sư khóc lóc một hồi, bỗng nhiên ta nghe dưới chân ta có sự động đậy, thì ra có người còn sống sót, ta cúi xuống nhìn phát giác người ấy là lão hóa tử Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên. Ta bèn truyền công lực tiếp sức cho lão và hỏi rõ sự tình.

Thiên Nhai Phá Ất tường thuật lại cái chết oai hùng của Vương Sư và nhắc lại lời trối trăn của Vương Sư là dặn ta đến Long Kiếm Dương gia đem nội tôn Ngọc Kỳ đi xa và rèn luyện cho nó thành người để báo thù cho công đạo võ lâm, người dặn kỹ "phải giết hết những người không phải là phe Bạch đạo". Thiên Nhai Phá Ất kể xong ta liền cõng lão chạy như bay ra khỏi miệng cốc.

Ta an trí lão tại Phú Châu, còn bản thân thì đến Long Môn trấn thật nhanh, ta biết chắc là phe Vô Tình Kiếm cũng đến Dương Gia trang để diệt trừ tận gốc.

Cũng may là ta đã đến kịp thời. Dương Niệm Bích, con trai của Vương Sư đã cùng thê tử đóng gói hành lý xong xuôi. Chuẩn bị nghênh tiếp tin ở Giang Tây về. Nếu như thắng họ không phải đi tị nạn nơi khác, nếu như thua họ buộc phải rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Khi ta đến nơi kể rõ đầu đuôi sự việc, những người trong Long Kiếm Dương gia tiếp nhận hung tin như sấm nổ trời quang. Dương phu nhân và vợ chồng Dương Niệm Bích trao hài nhi Ngọc Kỳ cho ta, còn cả gia đình dời đi ẩn cư nơi khác. Toàn bộ Dương gia trang đượm một màu u buồn tang tóc.

Ta bồng hài nhi thoát khỏi Dương gia trang tìm nơi trú ẩn.

Nguyên Dương Niệm Bích trưởng tử của Vương Sư từ nhỏ không thích quyền đạo kiếm thuật, cho nên đã bỏ võ luyện văn, thi đỗ và trở thành sinh đồ ở Hà Nam, nhưng chàng lại không lên kinh đô ứng thí, chỉ ở nhà ngày đêm ngâm phong vịnh nguyệt, tuyệt đối không bao giờ nói đến võ nghệ quyền kiếm.

Năm hai mươi tuổi Dương Niệm Bích đã lấy vợ, sau khi cưới xong thì tình cảm của đôi phu thê không những càng thêm mặn nồng mà còn thân diệc chí hiếu, nên được cha mẹ hết sức vui lòng. Sau hai năm thì sinh hạ một cậu bé mập mạp, nước da trắng mơn mởn, nhũ danh Dương Phách, tiểu danh là Ngọc Kỳ.

Danh tiếng hiệp nghĩa của Vương Sư nổi danh khắp giang hồ, lúc nào người cũng ngao du bốn bể, việc nhà đều để cho Dương phu nhân lo, lão bà năm ấy cũng là một vị nữ anh hùng tài ba không kém gì chồng.

Dương phu nhân trong lòng sớm có dự định, con trai đã không thể kế thừa nghiệp cha đến đứa cháu càng không để cho nó giống cha nó được, vì vậy bà tâm ý muốn bồi dưỡng đứa cháu thành một người anh hùng xuất sắc siêu việt như tổ phụ vậy.

Hai năm trôi qua rất nhanh, đứa bé vừa tròn hai tuổi, nó lớn nhanh giống như con bê con, từ lúc sinh ra mỗi ngày ba bữa đều cho uống những loại linh kỳ dược thảo có tác dụng làm cho xương cốt được mạnh và gân cốt được dai. Dương Thế Hùng biệt hiệu là Vương Sư, vóc người cao lớn hơn người, con là Dương Niệm Bích tuy bỏ võ luyện văn, nhưng thể chất cũng chẳng kém phụ thân. Tổ phụ là anh hùng, tôn tử là hảo hán, từ bé đã bộc lộ sự thông minh, khỏe mạnh hơn người, trước khi lên đường Vương Sư rất quan tâm đến Ngọc Kỳ nội tôn của người.

Trong bằng hữu võ lâm, việc ngọn đao dính máu, kiềm khẩu phản thân, đối với sự sống chết của bản thân mình chẳng hề tiếc chi, nhưng đối với hàng hậu bối của mình sau này thì lại rất quan tâm lo lắng. Vương Sư được các bằng hữu công nhận là thủ lãnh trong phái Bạch đạo, cho nên để bảo vệ an toàn cho hai cha con Ngọc Kỳ trọng trách này đã được đặt lên vai của Lạc Hồn Kỳ, một người bạn tốt của Vương Sư.

Kể từ đó Dương gia trang hoàn toàn vắng vẻ thê lương, chỉ để lại mười người vú già ở lại trông coi căn nhà to lớn này.

Một năm rồi lại hai năm, tòa nhà càng ngày càng hoang vắng, các vú già càng thêm tuổi, nhưng nữ chủ và thiếu chủ vẫn biệt vô âm tín, chẳng thấy quay về.

Đến năm thứ mười, những người trông coi ngôi nhà này cũng lặng lẽ bỏ đi trong sự chờ đợi vô vọng. Ngôi nhà này trước đây đầy huy hoàng lịch sử mà nay mọi người đang dần dần lãng quên nó.

Chuyện xưa rồi cũng qua mau, trong võ lâm hai phe hắc bạch tuyệt nhiên không bao giờ nói đến sự kiện ở Hồi Long lĩnh xảy ra trên giang hồ trước đây, cho tới nay đã gần mười năm trời...”

Nói đến đây, lão nhắm mắt lại tiếp tục nói :

- “Hài nhi ngươi chính là Dương Ngọc Kỳ nội tôn của Dương huynh Vương Sư, ta đã nhận lời ủy

thác đem ngươi đi và đã quyết định dừng chân ở đây. Một già một trẻ yên phận ở nơi này, ngày đêm vùi đầu luyện võ, để không phụ lòng lời di ngôn của tổ phụ trước lúc lâm chung, ta đã hết sức nhọc lòng suy nghĩ, chỉ còn cách là truyền cho ngươi ý thức thù hận với ta trong suy nghĩ đồng thời lại cho ngươi uống tham lộ quy nguyên tán xuân tửu mà nói dối đó là mãn tính hổ tủy độc chất, để cho ngươi tăng thêm sức lực chịu đựng hoàn cảnh khắc nghiệt ở đây. Có như thế ngươi mới ráng cố gắng học tập.

Mười chín năm nay, tuy công lực của ngươi đã luyện đến mức thâm hậu, hơn nữa bẩm sinh thông minh hơn người, nhưng nội công vẫn còn kém một bậc, trừ phi có được thần dược trợ lực, nếu không thì không thể xưng hùng xưng bá trong thiên hạ.

Vạn Đới Huyền Sâm ở Huyền Băng phong là do ba mươi năm trước một vị phương sĩ Huyền môn Thiên Long Vân do ngẫu nhiên mà phát hiện được, nếu người mà không có công lực thâm hậu và có được mối duyên thì không thể nào gặp được linh vật này, ta đã ba lần lên Huyền Băng phong đều bị băng tuyết ngăn trở. Số người chết ở Huyền Băng phong thì không phải là ít.

Ta đã không có duyên tìm được Đới Sâm, cho nên không còn vọng tưởng thêm nữa. Lần này ta chủ đích muốn thử cơ duyên của ngươi quả nhiên ngươi đã thành công. Từ đây về sau chỉ cần ngươi ra sức khổ công tập luyện ngày đêm, nghiên cứu thâm sâu Tử Tịch Tiềm Năng khí công mà ta đã truyền cho thì nhất định sẽ đạt ý nguyện. Ta đã dốc hết sức mình rồi, từ đây về sau tự mình ngươi quyết định vận mạng của mình.

Lão già vừa nói đến đây, chàng thanh niên đả phủ phục xuống đầu gối của lão, những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống thấm ướt cả vạt áo. Lão đặt bàn tay lên trên vai chàng thanh niên, vỗ nhẹ nói rằng :

- Còn một năm nữa, bất kể ngươi có công thành hay không, ta vẫn phải rời khỏi thâm sơn này để trở về lại Đông Hải Độc Long đảo. Độc Long đảo chủ họ Triệu, tên là Vô Cực, môn Vô Cực Thái Hư thần công mà Đảo chủ đã luyện là kỳ học tuyệt thế chí cao vô thượng trên thiên hạ. Bốn mươi năm trước khi ngao du Đông Hải, thuyền của ta gặp bão bị lật nhào, ma xui quỷ khiến thế nào mà trôi vào Độc Long đảo, vừa mới tới nơi ta đã bị mê hoặc phong cảnh ở nơi đó, và cũng chịu đựng sự giày vò nhớ nhung quê nhà hai mươi năm.

Việc tu vi của Độc Long đảo chủ đã đạt tới mức thượng thừa của võ học, biệt hiệu Song Tuyệt Kỳ Nhu của ta, dưới mắt của y và bọn thủ hạ chỉ là đồ trẻ con. Từ trước đến nay Độc Long đảo không cho một người nào ngoài đảo vào đây, những người mà lỡ chân bước vào chỉ còn cách bắt buộc làm công việc phục dịch ở trên đảo, vĩnh viễn ở trên đảo luôn, trừ phi nếu dưới ba chưởng của vị Đảo chủ mà vẫn có thể an nhiên thì lúc đó mới được thoát thân.

Khí công Tử Tịch Tiềm Năng của ta, vốn là một môn đặc biệt hiếm có của võ lâm, so sánh Phật

môn Bồ Đề thiền công và Huyền môn Canh khí, thì có phần lấn lướt hơn, nhưng trước ba chưởng của vị Độc Long đảo chủ rốt cuộc ta trở thành đồ vô dụng. Ta đã bị buộc ở đấy hai mươi năm, tuy Đảo chủ đã đãi ta như thượng khách, nhưng theo quy luật nghiêm minh trên đảo ta vẫn không thể rời nơi này. Trong hai mươi năm qua, năm năm kiểm chứng võ công một lần, ta vẫn không có cách nào chế ngự được ba chưởng ấy của vị Đảo chủ.

Cuối cùng vì Đảo chủ rất ngưỡng mộ những môn phái tuyệt học của Trung Nguyên, nên đã để cho ta bình an rời khỏi đảo, trở về Trung Nguyên nghiên cứu thêm lại một lần nữa để sau hai mươi năm trở lại Độc Long đảo so tài.

Ta muốn đến Võ Di sơn Ngọc Tuyền phong tìm Cầm Sĩ Vân Tung cùng nghiên cứu pho võ tuyệt học, đồng thời cùng ông ấy chuẩn bị đến Độc Long đảo luôn, bởi vì Dĩ Âm Khắc Địch vô thượng tuyệt học của cầm sĩ có thể so tài được với Vô Cực Thái Hư thần công.

Nhưng khi vừa đến Trung Nguyên, thì lại gặp việc Dương gia trang.

Hai mươi năm trôi qua, kỳ hạn sắp đến rồi, ta bắt buộc đến phó ước ở Độc Long đảo. Lần này đi có lẽ sẽ chôn xương nơi ấy luôn, không thể trở về Trung Nguyên được nữa để cùng với ngươi sóng vai cầm kiếm bôn ba giang hồ”.

Chàng thanh niên với khuôn mặt tròn trịa, đang tràn đầy những giọt nước mắt, chàng kêu lên hết sức động lòng :

- Thúc tổ, Kỳ nhi cùng người đi đến Đông Hải được không?

- Không được, ngươi đang gánh trọng trách trên vai. Hài nhi, ta có lời này từ lâu muốn nói cho con hay, con có muốn nghe không?

- Xin thúc tổ cứ nói.

- Tổ phụ của con công lực đã đạt đến mức tuyệt cao, tài nghệ đã thu phục được quần hùng. Nhưng tính tình lại quá cương trực, thù ghét cái ác vì vậy mà hạ thủ không chút nương tay. Trong cuộc đời của người, những nhân vật hắc đạo chết vào tay của mình không phải là ít. Lần đó ở Hồi Long cốc lòng nghĩa hiệp cao bằng trời, lẫm liệt uy nghi, quyết chết một cách quang minh chính đại, hào khí anh phong của người vĩnh viễn lưu lại nhân gian. Hài nhi, thù này quả là không đội trời chung nhất định con phải trả. Nhưng con nên ghi nhớ, người trong phẫn nộ thù hận, hành sự bất tất sẽ mù quáng. Con hãy lấy việc hiếu sinh làm trọng.

- Hài nhi đã hiểu ý của thúc tổ.

- Vậy là tốt, di ngôn của tổ phụ con hy vọng con sẽ thực hiện được, đừng dẫm theo vết xe đổ của lệnh tôn. Yêu người không phải là chuyện dễ dàng, giận người ngược lại không khó, chịu nhường

người ta một bước thì sự thù hận với nhau ở thế gian này sẽ càng ít đi nhiều lắm.

Ngọc Kỳ nói :

- Dòng máu chảy trong người con là thuộc về Dương gia, con không thể để tổ phụ ở dưới tuyền đài thất vọng được. Nhưng hài nhi can dự chốn giang hồ, nhất định thiện ác phải phân minh và luôn luôn cẩn trọng trước những việc làm.

- Con có ý như thế rất tốt, ta khen cho con, con hãy cố gắng chuyên cần mà luyện tập.

Lại một năm nữa trôi qua, băng tuyết vẫn chưa tan, tuyết rơi mù mịt.

Hai người một già một trẻ đứng trước ngôi nhà gỗ, mình mặc áo vải màu nâu, vai đeo túi, đứng sừng sững trong đám bông tuyết bay rợp trời, mắt nhìn dõi ra xa phía chân trời đang một màu trắng xóa, nhìn dáng vẻ của họ, có lẽ họ sắp rời khỏi nơi này.

Lão già Song Tuyệt Kỳ Nhu giơ tay chỉ về hướng nam, trầm giọng nói :

- Chúng ta sắp tạm biệt nơi này dấn thân vào chốn giang hồ, không bao lâu nữa con phải tự mình lập thân một mình, phải tự vượt qua những cạm bẫy chông gia trong thiên hạ. Còn một nơi nữa ta cảnh giác cho con biết so với thú dữ càng hiểm độc hơn gấp trăm lần đó là chốn phồn hoa đô hội. Hài nhi con phải hết sức cẩn trọng lấy mình, chúng ta đi thôi.

Trên gương mặt của Ngọc Kỳ, ánh lên màu da cổ đồng sáng lấp lánh. Chàng lưu luyến quay lại nhìn lần cuối ngôi nhà mà chàng gắn bó đã hai mươi năm, nỗi buồn không biết để đâu cho hết.

Chàng đưa mắt nhìn về bốn phía, những ngọn núi băng cao ngút trời, những đống tuyết trắng xóa trải dài từ trên sườn núi xuống dưới tận thung lũng. Một cơn gió lạnh thổi tới phủ đầy mặt chàng những bông hoa tuyết trong suốt như những viên ngọc, chàng đột nhiên cắn môi, nói: “Đúng rồi, thúc tổ chúng ta phải đi thôi”.

Thế rồi hai người cùng hú lên một tiếng dài, rồi lao vào trận cuồng phong đang thổi tung những bông hoa tuyết bay lả tả mịt mù khắp bầu trời.

Cùng lúc đó, trong vùng thảo nguyên nằm ở phía bắc Thiểm Tây từ Du Lan đến Di Kim Hoắc Lạc, trong trận gió tuyết đang thổi đến, có hai con tuấn mã đang chầm chậm đi về phía trước, một con đang thồ hành lý, còn con kia chở một thân mình bao trùm trong chiếc áo lông, đang ngất ngưởng trên mình ngựa.

Trên cánh đồng này vào mùa hè thường là nơi những người Mông Cổ chăn thả gia súc, nhưng bây giờ tuyết đóng dày đến tám thước thì có hồn ma quỷ cũng không dám ở đây hứng cái lạnh cắt da này huống chi là người.

Quái lạ! Người này chỉ có hai con ngựa mà dám đi vào cửa ải dài cả ngàn dặm này ư.

Song Tuyệt Kỳ Nhu cùng với Dương Ngọc Kỳ một già một trẻ cũng đi vào cổng quỷ môn quan này, không sợ cơn gió lạnh khắc nghiệt mà đi như bay về phía trước.

Khi họ đi về hướng nam Di Kim Hoắc Lạc thì bắt kịp người đó với đôi song mã.

Ngay lúc ấy phía sau cũng có một đôi kỵ sĩ khác từ phía bắc phi nhanh tới, một trong hai người vóc dáng uy nghi mạnh mẽ, dưới cái nón bằng lông cáo là đôi mắt của chim ưng tinh anh vô cùng, thân thể hùng tráng.

Người đi phía trước với đôi song mã, khi phát hiện có người đuổi theo, bèn ra roi vụt ngựa chạy như bay về phía trước.

Một cơn gió lạnh thổi đến, con ngựa của người phía trước dường như chân nó bị bật móng ra, chân nó ngập sâu trong tuyết đến đầu gối, không kịp rút ra, thế là cả người lẫn ngựa lập tức ngã xuống.

Người đi nhanh nhất có lẽ đó là Song Tuyệt Kỳ Nhu và Ngọc Kỳ, hai người một già một trẻ dùng phép khinh công lướt như bay trên mặt tuyết.

Ngựa vừa bị ngã, thì người ấy lại giống như con chim nhạn nhảy sang một bên ngay, trong tay đã lăm lăm thanh kiếm dài, ánh thép sáng loang loáng.

Y chưa biết hai người đang lướt tới như bay là địch hay thù, bèn quát lớn :

- Ai đấy? Nói mau.

Nói xong, y giở mũ ra, lộ gương mặt của một người khoảng sáu mươi tuổi đầy nét phong sương.

Lão già Song Tuyệt Kỳ Nhu cười ha hả, cùng Ngọc Kỳ đang bước thong thả tới :

- Ha ha! Khưu lão đệ, còn nhớ Cốc mỗ này không?

Người ấy định thần nhìn kỹ và rồi giọng cất lên hết sức vui mừng :

- Ái dà! Đúng là lão Cốc rồi! Bao năm rồi mà gương mặt huynh vẫn như cũ, ai nói năm tháng không khoan dung cho người? Khưu Ứng Xương xin thỉnh an sư huynh!

Nói xong họ Khưu vứt kiếm, quỳ xuống lạy một cái.

Hai người chạy phía sau chốc lát đã phi tới.

Hai người cùng dừng ngựa lại, cả hai đều bật lên tiếng kêu ngạc nhiên.

Song Tuyệt Kỳ Nhu đang đỡ Khưu Ứng Xương lên, lập tức quay người lại nhìn về phía hai người, lão không nhận ra là ai vì họ đội chiếc mũ che kín khuôn mặt, chỉ có thể nhìn hai cặp mắt như chim ưng như ánh lên những ánh chớp thật sắc bén.

Song Tuyệt Kỳ Nhu liền hỏi :

- Lão phu xin hỏi...

- Cốc lão tiên sinh, nhận ra Thí mỗ huynh đệ này chăng?

Hai người đồng thanh hỏi rồi nhảy xuống ngựa, thuận tay giật chiếc nón trên đầu xuống.

Khuôn mặt họ hình chữ bát, ria mép ngắn, dáng người khoảng trên bốn mươi, họ giống nhau như tạc, cặp mắt lớn với tia nhìn hết sức sắc bén.

Song Tuyệt Kỳ Nhu khuôn mặt hết sức hớn hở, vòng tay cung kính chào, cười nói rằng :

- Té ra là nhị vị tiểu huynh đệ, cung hỉ! Cung hỉ! Không biết sức khỏe của Đảo chủ như thế nào? Hai mươi năm rồi, cũng không là ít.

Huynh đệ Thí gia cười đáp lễ lại, Thí lão đại nói :

- Nhờ ơn trên mà vị Đảo chủ vẫn như xưa. Không ngờ gặp được Cốc Dật tiên sinh ở nơi này. Tệ hạ nhớ tiên sinh vô cùng, không biết Cốc lão vì lý do gì mà vẫn còn nán lại Trung Nguyên, chỉ còn nửa tháng nữa là đến kỳ hạn rồi đó.

Dương Ngọc Kỳ trong lòng ngơ ngác, thầm nghĩ: “Có lẽ họ là người của Độc Long đảo, đến đây làm xúi quẩy thúc tổ rồi. Hừ! Ta không cần”.

Chàng cười một cách lạnh nhạt rồi chắp tay nói :

- Vãn bối Dương Ngọc Kỳ kính chúc nhị vị tiền bối vạn an.

Song Tuyệt Kỳ Nhu thấy trong nét mặt của chàng có vẻ không được hảo ý, vội nói ngay :

- Kỳ nhi, hai vị này là...

Thí lão đại liền tiếp lời nói :

- Tệ chủ nhân đã từng dặn dò môn hạ, không được tiết lộ thân phận mình trong chốn giang hồ, vậy xin Cốc lão thứ lỗi.

Nói xong liền quay về Ngọc Kỳ nói :

- Tệ huynh Thí Uy, kia là xá đệ Thí Toàn. Lão đệ đừng xem chúng ta như người ngoài, anh em chúng ta tuy lớn tuổi nhưng không dám ỷ mình là người già cả, đến đây nào tiểu huynh đệ, chúng ta hãy làm quen với nhau.

Ngọc Kỳ vẫn cười lạt, chàng đưa một tay ra hai bàn tay vừa nắm lấy nhau, hai người liền dùng bảy thành công lực, biến hai cánh tay thành hai cái gọng kiềm, siết chặt lấy nhau.

Ngọc Kỳ từ từ thu kình lực lại, cười nói rằng :

- Thí đại ca đã không muốn xem như người ngoài, tiểu đệ quả thật trèo quá cao, không dám! Không dám!

Thí Uy cười ha hả, buông tay ra nói :

- Trong tứ hải tất cả đều là anh em, Dương huynh đệ tại sao lại nói... Đứng lại!

Mọi người ngạc nhiên, té ra Khưu Ứng Xương đứng ở một bên, nhân lúc bọn họ đang trao lời kết bạn với nhau thì lặng lẽ di chuyển, bị Thí Uy phát giác.

Song Tuyệt Kỳ Nhu hơi ngạc nhiên vội nói :

- Tiểu huynh đệ, đó là bạn của lão họ Khưu tên Ứng Xương, không biết y có gây ra chuyện gì làm phiền đến hiền đệ chăng?

Đôi mắt của Thí Uy phát ra một tia nhìn lạnh lẽo hừ lên một tiếng rồi nói :

- Thiên Kim tiểu thư vì ngưỡng mộ phong cảnh Trung Nguyên, nên đã ngao du đến đây, tệ huynh đệ cùng vài vị huynh đệ khác phụng mệnh đi theo để bảo vệ. Vị Khưu bằng hữu này khi ở trong quán trọ ở Trường An, đêm hôm đã dám quấy nhiễu tiểu thơ, không biết là có mưu đồ gì? Cho nên anh em tiểu đệ phải đuổi theo để hỏi cho ra lẽ.

Gương mặt Khưu Ứng Xương không khỏi bối rối, nói ngay :

- Tại hạ vì có hẹn với một người bạn, đêm hôm đó phải đi ngay, vì đi trên nóc nhà của quán trọ, cho nên đã kinh động giấc ngủ của chư vị, thật ra tại hạ chẳng có ý gì, hiền huynh nếu không coi đây là lời giải thích, thì cũng không còn gì để làm rõ hơn được nữa.

Song Tuyệt Kỳ Nhu nhìn chăm chăm vào Khưu Ứng Xương, rồi hướng về Thí Uy nói :

- Khưu lão đệ là một người tính tình cương trực, cho nên lão phu rất tin lời nói của Khưu lão đệ, tiểu huynh đệ có thể vì lão, không suy xét y...

Thí Uy cười một cách sảng khoái nói :

- Cốc lão đã cùng Khưu bằng hữu có mối thâm giao với nhau thì hai anh em tại hạ há dám hành động bừa bãi.

Thí Toàn tiếp lời nói :

- Thôi không dám quấy nhiễu chính sự của lão huynh nữa, tiểu đệ xin cáo từ. Tiểu thơ ở Trường An có lẽ đợi lâu rồi đó, không biết Cốc lão huynh đi về hướng nào.

- Lão phu đang muốn đi về phía đông rồi sau đó sẽ trở về Độc Long đảo, tin rằng chắc chắn sẽ đúng hẹn, nếu hai vị có tiện đường thì chúng ta cùng đi với nhau.

Thí Uy tiếp lời nói :

- Vậy tiểu đệ không đi cùng với lão huynh rồi, vì lúc nào tiểu thơ không còn hứng thú đi chơi nữa thì mới có thể trở về được.

Song Tuyệt Kỳ Nhu nói :

- Như vậy lão sẽ đi trước vậy. À! Hiền huynh có phải cũng đi ngao du Trung Nguyên với Tú Hoa cô nương phải không? Tiểu thơ năm nay có lẽ hai mươi lăm tuổi rồi, đã xuất giá chưa?

Thí Uy cười đáp :

- Đại tiểu thơ đã có hai cháu rồi một nam một nữ, lần này đi chơi ở Trung Nguyên là Nhị tiểu thơ, tiểu thơ năm nay mười chín tuổi, lão huynh có thể không nhận ra đâu. Cùng đi với tiểu thơ còn có tiểu thiếu gia năm nay mười bảy tuổi.

Song Tuyệt Kỳ Nhu cảm khái nói :

- À, hai mươi năm thế sự tang thương, bọn chúng ta cũng đã già rồi. Thí huynh đệ cùng khom mình cúi chào nói :

- Tiểu đệ xin cáo lui, sau này sẽ gặp nhau.

- Xin thay lão chuyển lời thăm hỏi sức khỏe đến tiểu thư.

Thí huynh đệ cũng vòng tay về hướng Ngọc Kỳ nói :

- Dương huynh đệ, xin hẹn gặp lại.

Nói xong cả hai lên ngựa phi như bay thẳng về hướng nam, gót chân ngựa bắn tung tóe ra vô số

những bông hoa tuyết.

Song Tuyệt Kỳ Nhu quay về Khưu Ứng Xương nói :

- Khưu lão đệ bây giờ có chuyện gì mà đi về phía Mạc Bắc?

- Không! Đệ bị truy kích quá gắt muốn đến Mạc Bắc để tránh mà thôi. Hai vị Thí bằng hữu này không những công lực thâm hậu, mà kinh nghiệm trên giang hồ lại giỏi hơn người một bậc. Đệ đã hành đạo trên giang hồ hơn bốn mươi năm, nổi danh là giang hồ khách, kinh nghiệm có thừa. Nhưng trong suốt hành trình này, thật khó mà thoát khỏi tay họ, thật là xấu hổ thay! Nghe những lời họ nói, hình như họ không phải là người Trung Nguyên, mà họ với lão huynh lại giao hảo rất thân tình, không biết hai bên bằng cách nào lại quen với nhau vậy!

- Ha ha, tiểu đệ, nếu đệ còn hỏi nữa khó tránh khỏi đã phạm điều kỵ húy! Uổng công đệ bôn ba giang hồ bốn mươi năm! Đi thôi, đệ sẽ tự biết trên con đường sắp tới.

Khuôn mặt của giang hồ khách Khưu Ứng Xương hơi hồng lên, nhưng vẫn có ý chưa muốn đi mà nhìn Dương Ngọc Kỳ một hồi, rồi nói :

- Trông Dương thiếu hiệp sao thấy rất quen, hình như đã gặp nhau ở đâu rồi...

Song Tuyệt Kỳ Nhu cười ha hả, vừa quay mình lại về phía Ngọc Kỳ vừa trả lời Khưu Ứng Xương :

- Lần này đôi mắt của đệ bị hoa lên rồi đấy, hài tử này lần đầu xuống núi. Thôi lão huynh đi đây xin tạm biệt.

Hai người liền triển khai khinh công, đi gấp về phía Nam, ước chừng đi được năm dặm, Song Tuyệt Kỳ Nhu đột nhiên nói :

- Kỳ nhi, đôi mắt của Khưu Ứng Xương quả thật không sai, thật không uổng danh xưng là giang hồ khách.

- Thúc tổ! Kỳ nhi cũng kinh ngạc lắm! Tại sao lão lại nhìn hài nhi thấy quen!

- Tướng mạo của con giống y hệt chẳng sai chút nào hồi tổ phụ của con còn trẻ, duy nhất có cái không giống là trong những năm cần cù khổ luyện dưới mặt trời chói chang và gió rét cực kỳ, nước da của con đã trở thành màu đồng cổ, nhưng từ hôm nay con không cần phải để mình trần khổ luyện dưới ánh sáng mặt trời nữa, nước da của con không lâu sẽ trở lại như cũ.

Ngừng một chút lão nói tiếp :

- Lần này con xuất hiện giang hồ, ngàn vạn lần không được để lộ thân phận của con là ai, nếu

không mỗi bước đi của mình rất khó khăn, trước mắt da của con vẫn còn khác với nước da của tổ phụ, bởi vậy mà giang hồ khách y nói là có cảm giác trông con rất quen. Nếu da dẻ trở lại nguyên trạng, chỉ hơi liếc nhìn một cái, thì ai cũng biết con là hậu bối của Vương Sư, há không lo lắng lắm sao?

- Xin thúc tổ cứ yên tâm, con tuyệt không để cho màu da biến đổi.

Song Tuyệt Kỳ Nhu gật đầu :

- Vậy tốt nhất con nên luyện công vào lúc ban trưa, lúc ánh mặt trời gay gắt nhất. Xem kìa! Trận gió tuyết càng ngày càng lớn chúng ta đi, mau lên!

Trong tòa nhà Cửu tiến của Dương phủ ở Long Môn trấn, trải qua hơn hai mươi năm bị gió mưa bào mòn, bây giờ gần như đã lụn bại.

Hai mươi năm nay thì trong mười năm đầu không phải là không có người nhìn trộm, quan sát, thám thính và mười năm sau tòa nhà này càng ít có người để mắt đến, quả thật trước cổng vắng vẻ thê lương chẳng có một cỗ xe ngựa nào, chỉ có gió mưa là thường hay đến thầm lặng tiễn đưa những buổi chiều hoàng hôn.

Hôm nay vào đầu canh ba ở phía sau căn nhà có hai bóng đen leo tường vượt rào vào, thân pháp của họ thật nhanh, chỉ trong chốc lát là đã đi đến nội viện.

Cánh cửa ở phía sau đột ngột mở ra không một tiếng động, một ngọn đèn lồng màu vàng nhạt từ phía nhà đi ra ngoài, dưới ánh sáng lờ mờ, một lão đầu bạc xuất hiện ở ngay cánh cửa.

Hai bóng người vội vã trở ra, đứng trước thềm chính là Song Tuyệt Kỳ Nhu và Dương Ngọc Kỳ.

Lão đầu bạc đã nhìn rõ bóng người ở ngoài nên giơ cao ngọn đèn lên, với một giọng nói không chút cảm tình lão nói :

- Các hạ bất tất phải đến đây, chủ nhân ở đây đã hai mươi năm nay bặt vô âm tín, muốn tìm người thì ở đây chỉ có mấy người nô bộc thôi, muốn hỏi chuyện thì ở đây chẳng có ai để hỏi cả, muốn lấy tiền thì các vị có thể thất vọng đó.

Lão đầu bạc nói xong cánh cửa lặng lẽ khép lại.

Ngọc Kỳ có lẽ quá xúc động muốn dợm bước lên hỏi, Cốc lão vội đưa tay ra cản lại, dùng phép truyền âm nhập mật nói rằng: “Không được khinh suất, nhất nhất đừng để lộ hành tung”.

Dương Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nhập mật, nói với Song Tuyệt Kỳ Nhu một cách xúc động :

- Gia gia má má không biết có còn ở...

Song Tuyệt Kỳ Nhu ngắt lời :

- Không còn ở đây đâu mà cũng không thể ở đây được. Con tuyệt đối không được đem hình tung tiết lộ cho bất cứ người nào, đến cha mẹ cũng không ngoại lệ.

- Dạ, nhưng con muốn hỏi thăm...

- Không! Con nhất thiết không được thăm hỏi chuyện gia đình, nếu không, con có thể gây hại cho họ, trên thế gian này tuyệt đối giữ bí mật là cách hay nhất!

- Thưa thúc tổ bây giờ con phải làm sao?

- Hãy nhìn căn nhà của mình đi, sau đó thì con dấn bước ra đi đến một nơi nào đó, chỉ cần nhìn thấy tên yêu đạo Ất Thanh, con phải lập tức ra tay báo thù, thì lúc đó tổ mẫu cùng gia gia má má sẽ tự tìm đến gặp con ngay.

- Thưa thúc tổ, con đã hiểu.

- Ta không thể đi cùng với con được nữa rồi, kỳ hẹn ở Độc Long đảo không bao lâu nữa sắp đến, con hãy lấy võ công để lập thân và lấy tín nghĩa đặt lên trên hết. Trong những thi thể còn lại ở Hồi Long cốc không thấy xác của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiếm là người bạn thâm giao của tổ phụ con, có lẽ y chưa chết, con định bắt đầu từ đâu để tìm tung tích của tên yêu đạo Ất Thanh.

- Có lẽ trước tiên con phải đi Giang Tây.

- Vô ích, ta đoán chắc ở Thanh Hư cung tại Vu Đô Giang Tây con không thể tìm thấy tung tích của tên yêu đạo được. Nên từ Thiểm Tây đến Hà Nam, có thể thăm dò được tin tức về hắn. Theo ta nghĩ, trước tiên nên tìm đến những người bạn chí thân của tổ phụ con trước đây để hỏi họ vì không còn con đường nào khác.

Thoáng chút xúc động Cốc lão nói tiếp :

- Thiên Nhai Phá Ất không biết trong hai mươi năm nay có còn sống không, con ráng dò hỏi tông tích của lão. Kỳ nhi, giờ ta phải đi rồi. Mọi sự phải suy nghĩ cẩn thận, hãy bảo trọng lấy thân.

- Thúc tổ, có lẽ con có thể đến Độc Long...

Song Tuyệt Kỳ Nhu gạt ngang :

- Không thể được, con còn trách nhiệm của mình, ngộ nhỡ bị giam hãm ở trên đảo thì mọi sự kể như đi tong! Thôi, tạm biệt.

Song Tuyệt Kỳ Nhu dứt lời nhảy vút qua tường, thoáng cái mất tăm.

Ngọc Kỳ cố nén cơn sóng lòng đang trào lên, đứng im một hồi, rồi quyết định lướt lên nóc nhà, từ trên cánh cửa to ở phía trước mặt tung mình nhảy vút xuống đường, thoáng cái thân mình biến mất trong cơn gió tuyết.

Ngày hôm sau, cơn gió tuyết đã ngừng, trên bầu trời xuất hiện ánh mặt trời mà đã lâu không lộ diện.

Ở một bên bến đò nhỏ nằm ngay phía bắc bãi Bát Tiết, Ngọc Kỳ đang đứng ở đấy mình khoác chiếc áo da dê, lưng dựa vào tảng đá to trước mắt nhìn dòng nước đang chảy cuồn cuộn trước mắt một cách đờ đẫn.

Con sông ở đây vẫn chưa kết băng, dòng nước đang chảy xiết cuốn đi những tảng băng trôi về phía dưới, thật là cảnh quang hùng tráng. Ở bãi sông này, việc qua sông thường nhờ những con đò ngang chở khách, nhưng bây giờ mùa đông rét đậm, những người du ngoạn đã ngày càng ít ỏi, nên những con đò ngang phải cách một khắc mới qua bờ một lần, vì vậy mà ở đây vắng vẻ, lạnh lẽo vô cùng.

Nhìn về bên kia sông, tất cả một màu trắng xóa càng làm thêm nổi bật ngôi tường đỏ của Hương Sơn tự và dãy Long Môn sơn.

Bây giờ Ngọc Kỳ chỉ còn một thân một mình, nhìn dáng vẻ thanh thản của chàng có ai ngờ đâu lại mang trong lòng bao mối ngổn ngang, một tia u sầu đang dần dần hiện ra nơi khóe mắt.

Thiên hạ sao mênh mông quá, chàng phải đi nơi nào để tìm thấy tung tích của kẻ thù. Một mình chàng chỉ có người thân duy nhất là Song Tuyệt Kỳ Nhu, tối hôm qua cũng rời chàng mà đi, chàng đứng thẩn thờ nhìn dòng nước chảy.

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng chân bước dẫm vào tuyết, có hai người đang đi về phía bến đò, ánh mắt của Ngọc Kỳ từ từ lướt nhìn về phía họ.

Đó là một đôi thiếu niên nam nữ, toàn thân bao trùm trong chiếc áo lông cáo. Đặc biệt là người con gái cặp mắt giống như mặt nước hồ thu, vừa trong trẻo lại vừa sâu lắng, đó là cặp mắt khi nhìn vào ta chỉ còn biết cách nằm mơ.

Không có đò, hai người đành đứng đợi ở bến đôi vai sóng đôi nhau họ không biết làm cách nào.

Họ cũng nhìn thấy bóng dáng Ngọc Kỳ bên cạnh tảng đá cách khoảng ba trượng.

Thân hình Ngọc Kỳ cao gần tám thước, nơi thân thể tráng kiện chiếc áo khoác ngoài bằng da dê đã cũ. Đôi mắt lộ hàn quang, hàng lông mày dài thanh tú, mũi cao, đôi môi luôn mím chặt lộ ra nét cương nghị với khuôn mặt màu cổ đồng sáng bóng, họ có cảm giác đó là con mãnh hổ đơn độc oai phong có thể gây nguy hiểm vào bất cứ lúc nào.

Chàng thiếu niên chợt bật ra một tiếng kêu nhẹ :

- Thật là một trang hiệp sĩ.

- Muội thấy thần sắc người này quá lạnh lùng, y hệt như vừa mới từ hồ băng trèo lên vậy.

Thiếu nữ nói khẽ vào tai chàng trai, giọng nói của nàng như tiếng chuông ngân, thật là vui tai dễ chịu. Tuy âm thanh rất nhỏ, nhưng Ngọc Kỳ vẫn nghe thấy hết sức rõ ràng.

Chàng thiếu niên nhìn chăm chú vào bờ đối diện ở bên kia sông chiếc đò ngang vẫn lặng lẽ nép vào bến, không một bóng người.

Chàng ta thở dài một hơi, đột nhiên quay mình về phía Ngọc Kỳ chào một cái rồi nói :

- Xin hỏi đại ca, con đò ngang phải bao lâu nữa mới qua đây?

Ngọc Kỳ hơi gật đầu chào rồi chàng nói một cách đờ đẫn :

- Sau khi con đò đã đầy người rồi.

Chàng thiếu niên ngơ ngác một lúc rồi nói :

- Câu trả lời này kể cũng như không.

Trong cặp mắt phượng của thiếu nữ chợt ánh lên nét tinh nghịch, nàng vui vẻ nói :

- Ca ca nói nhiều quá, ca ca đã gặp đối thủ không dễ dàng mở miệng được đâu.

Chàng thiếu niên cũng vui lây bèn đi đến gần Ngọc Kỳ, nói :

- Nghe khẩu âm của huynh đài rất giống nhân sĩ ở phủ này. Hai anh em huynh đệ lại là người Hồ Quảng, nghĩ nhân tuyết trời thế này đi dạo chơi ở Long Môn sơn thật là thích, chỉ vì chưa qua sông được thật là mất hứng. Xin hỏi huynh đài có con đường nào khác để đi qua sông không?

Ngọc Kỳ đáp cộc lốc :

- Không.

Chàng thiếu niên vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp :

- Bạch Lạc Thiên là người đã đào sông đắp bãi ở đây, tại sao lại không thể xây được chiếc cầu nhỉ? Thật là một người khó hiểu, huynh đài có biết tường tận điều ấy không?

- Huynh hãy đi tìm ông ta mà hỏi chỉ hơi đáng tiếc là ông ấy đã chết gần mấy ngàn năm rồi. -

Ngọc Kỳ trả lời một cách không suy nghĩ.

Chàng thiếu niên không vì thế mà phật ý vẫn tiếp tục nói :

- Nhìn vào trong đôi mắt của huynh đài thần quang ẩn hiện, rõ ràng huynh đài là vị cao thủ.

Ngọc Kỳ tỏ vẻ khó chịu đáp :

- Không dám, tại hạ chỉ là người quê mùa.

- Tay dài quá gối, thần dùng uy nghi hơn người đôi mắt của đệ không mù đâu, huynh đài nhất định không phải là người bình thường.

Ngọc Kỳ im lặng, chàng thiếu niên nói giọng cởi mở :

- Trong bốn bể tất cả đều là anh em. Tiểu đệ họ Đàm, tên Phương Thảo tự là Triệu Tường, còn kia là xá muội tên là Tây Vi. Xin hỏi quý tánh đại danh của huynh đài là chi?

- Dương Ngọc Kỳ.

Thiếu niên hình như hơi rung động nói :

- Dương huynh có phải là người phủ Hà Nam?

Ngọc Kỳ gật đầu, chàng thiếu niên tiếp :

- Tiểu đệ có một chuyện muốn hỏi, xin Dương huynh thứ cho tội đường đột.

- Xin cứ nói.

- Long Môn trấn Dương Thế Hùng Vương Sư với Dương huynh có...

Ba tiếng “Dương Thế Hùng” giống như sét nổ bên tai. Chàng muốn đứng dậy ngay nhưng cố nén nói :

- Dương công Thế Hùng là người ở Long Môn trấn, tại hạ lại là người ở Nam Quan ở Hà Nam phủ, không hề liên quan gì với nhau.

Chàng thiếu niên cao giọng :

- Chắc Dương huynh biết ít nhiều về Dương công Vương Sư, Dương huynh có thể kể chuyện về Dương công cho đệ nghe được không?

- Tiểu huynh đệ có họ hàng với Dương công à?

Chàng thanh niên họ Đàm ngơ ngác một lát, nói :

- Không có, anh em tiểu đệ chỉ là người ngưỡng mộ danh tiếng mà thôi.

- Hà tất phải nhiều nghĩa cử như vậy, không chừng sẽ gây ra tai họa không thể lường được.

Chàng thanh niên khẳng định :

- Nhất định họ Dương của Dương huynh là thuộc về Long Môn.

Ngọc Kỳ trả lời lấp lửng :

- Ồ! Tùy các hạ suy đoán thế nào cũng được.

- Dương huynh thừa nhận chưa?

Ngọc Kỳ đột nhiên đứng dậy, giọng nói hết sức giận dữ :

- Ngươi tốt nhất bớt lải nhải lại đi.

Nói xong chàng liền bỏ đi ngay.

Đàm Tây Vi đột nhiên đến chắn trước mặt chàng không cho đi, nói :

- Đại trượng phu phải quang minh chính đại, không được giấu đầu lòi đuôi.

- Tránh ra! - Ngọc Kỳ trầm giọng quát.

Đàm Tây Vi lại lảnh lót :

- Tiểu nữ nói không, huynh phải nói rõ thì mới được đi.

- Nếu không tránh ra thì cô nương đừng có hối hận.

Đàm Tây Vi đưa tay ngăn lại mỉm cười :

- Huynh đài thật nóng tính quá.

Ngọc Kỳ vung tay ra, chụp vào vai trái của Tây Vi.

Tây Vi đột ngột giơ tay lên đỡ, những ngón tay dài thon thon đẹp như ngọc, tung ra một chưởng Kim Ti Cương Uyên nhanh như cắt chụp vào cổ tay của Ngọc Kỳ.

- Tiểu muội, ngừng tay lại. - Đàm Triệu Tường vội kêu lên, chạy đến.

Nhưng hai bên ra tay quá mau như một tia chớp, Triệu Tường tính ngăn họ lại nhưng hai bàn tay của người này đồng thời chụp xuống mệnh môn của người kia, nội lực phát ra mau chóng dữ dội.

- Đi ngay. - Ngọc Kỳ kêu lên, hất tay ra.

Tây Vi hơi loạng choạng, thân hình hơi ngã về phía trước, nhưng nàng vội quay mình lại với thân pháp thật nhanh đá tung chiếc giày của mình bay ra cố chặn Ngọc Kỳ lại.

Nàng đã mau thì Ngọc Kỳ lại càng mau hơn, chàng đã tung mình đi xa đến mấy trượng quay đầu lại cười một cách lạnh lùng nói :

- Tại hạ không muốn làm quen với các vị, lần sau gặp thì sẽ không tha thứ đâu.

Chàng nói xong liền dấn bước đi ngay.

Triệu Tường muốn kêu chàng dừng lại để hỏi thêm vài câu, nhưng Đàm Tây Vi xua tay không cho lên tiếng, nàng nói :

- Công lực của người này tuy rất cao, nhưng không phải là hậu duệ của Dương gia.

Triệu Tường tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Làm sao mà muội biết được?

- Mười hai chiêu cầm thủ của Dương gia, đều thần kỳ tuyệt diệu, võ công của họ là bí mật bất truyền của võ lâm, chiêu Kim Ti Cương Uyên của tiểu muội nếu gặp Cầm thủ của Dương gia, thế nào cũng bị thương ở Khúc Trì huyệt và Kiên Tĩnh huyệt, nhưng y lại ra tay chụp vào Kinh mạch vì vậy mới biết rõ y không phải là hậu duệ của Dương gia.

- Cũng có lý đấy, chúng ta hãy đi theo y xem như thế nào?

Hai người vội đuổi theo sau theo con đường lớn đi về Long Môn trấn.

Ngọc Kỳ đang đi vào Long Môn trấn, cảnh vật ở đây lạnh lẽo buồn tẻ vì vậy chàng muốn đi ra khỏi đây thật nhanh về hướng bắc. Lúc này chàng không hề liếc mắt nhìn tới tòa nhà lớn của mình đang bị bong ra từng mảng.

Đi khỏi Long Môn trấn chưa quá hai mươi dặm, thì phía đối diện đi lại hai vóc người to cao mình trùm trong chiếc áo lông cáo, do nếp nhăn ở khóe mắt và trên mũi có thể đoán chắc rằng cả hai đều không còn trẻ.

Ngọc Kỳ vẫn bình thản tiến về phía trước, không thèm để ý đến họ, nhưng mắt của chàng thì lại liếc nhanh về phía hai người, trong lòng nghĩ thầm: “Công lực hai người này không bình thường, đôi

chân họ không hề bị dính tuyết chút nào”.

Đi được chừng nửa dặm chàng đột nhiên nghe thấy một tràng cười dài nổi lên phía sau, tiếp theo, một khẩu âm già giặn cất lên :

- Tiểu tử! Lão già này biết thế nào hai người cũng đi đến Hương Sơn để thưởng ngoạn phong cảnh tuyết rơi ở nơi này, đừng có lời nào nói nữa nhé, hãy ngoan ngoãn theo lão phu đến bổn bang để xử lý hai người.

- Hừ! Lão cẩu ngài nói cái gì thế? Một cái Hương đường nhỏ nhoi ở Hà Nam phủ, mà dám đem thiếu gia đi xử lý à, ngài mơ rồi chăng? - Đó là tiếng nói của Đàm Triệu Tường.

- Giấc mơ của lão, từ trước đến giờ đều tốt cả. Hảo tiểu tử, có đi hay là không?

- Nếu muốn đi cũng không khó gì, nhưng phải hỏi bạn của thiếu gia có chịu đi hay là không!

- Tiểu tử bạn của các ngươi là ai? Hừ! Lá gan hắn to được bao nhiêu mà dám để ý đến chuyện của Vô Vi bang à!

Đàm Triệu Tường chỉ về phía Ngọc Kỳ :

- Này! Bạn của ta ở kia kìa.

Ngọc Kỳ quay lại nhìn quyết định không đi nữa. Đàm Tây Vi đứng ở một bên đang cột chặt sợi dây của chiếc áo lông vào cổ, xong lướt tới cạnh lão kia quát mắng :

- Lão cẩu! Xem chiêu!

Tiếng nói vừa dứt lời thì tung ra một chưởng đâm bổ xuống.

Lão già cũng quát lớn một tiếng, vung cánh quạt ra đỡ, tay áo phất phơ để lộ cánh tay đen sì.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy bàn tay của lão trong lòng hơi kinh hãi, chàng nói thầm: “Lão này chắc đã luyện Hắc Sa Độc chưởng, ta phải chú ý mới được”. Chàng vội xoay mình về phía đấu trường.

Công lực của Đàm Tây Vi không nhỏ nhưng khi nhìn thấy bàn tay của lão rồi, sợ bị hạ độc chưởng cho nên lần này nàng dùng chân lực nội gia, tung ra một chiêu cách không cố ý đánh bật chiếc quạt ra khỏi tay lão.

Lão già cũng hơi kinh hãi thầm, không ngờ nội công của nàng hùng hậu như vậy, lão la lên :

- Nội công của tiểu nha đầu thật hùng hậu, đáng bội phục. Nhưng ngươi đã làm bị thương hai đệ tử trong bang của ta, tội này không thể dung tha.

Nói xong liền tiến công một chiêu Thôi Sơn Diên Hải chưởng lực mạnh mẽ vô cùng, mang theo mùi hôi tanh kinh khủng. Tây Vi ngọc chưởng cũng phất ra.

Bùng một tiếng lão già thối lui ra sau, đôi chân thụt sâu vào trong tuyết đến tận đầu gối.

Tây Vi cũng loạng choạng, bị một làn khí tanh hôi vào mũi, cảm thấy trong người buồn nôn, người rung rinh muốn ngã. Nàng biết mình đã vướng phải độc khí của đối phương.

Lập tức lão già liền quát lớn một tiếng, thân cong lại nhảy bổ về phía trước, tay vung lên nhanh như chớp đập xuống đôi vai của Tây Vi, kình lực từ bàn tay phát ra một làn gió tanh nồng nặc xông lên.

Tây Vi đang cố vận công tống hơi khí độc ra nên nhất thời không có cách nào chống lại. Đang lúc ngộ hiểm, Ngọc Kỳ đến thật đúng lúc, vung chưởng xông đến.

Bùng một tiếng nổ vang lên, bóng người đột nhiên tách ra thật mau chóng. Lão già bay ra xa, tay phải giơ lên không nổi, mặt biến sắc, nghiêm giọng nói :

- Chưởng lực Hỗn Nguyên của các hạ thật cao minh, các hạ có lẽ là truyền nhân của Ngọc Tiêu Khách phải không?

Ngọc Kỳ không thèm để ý đến lão, đứng sừng sững mà cười hết sức lạnh lùng.

Lão già hình như mắt hoa lên, lão cảm thấy Ngọc Kỳ gật đầu, đôi mắt đầy sợ hãi, lão không ngừng lùi về sau, giọng đờ ra :

- Các hạ phụng mệnh Nhạc... Nhạc lão tiền bối, đến... đến tìm cái may mắn của... tệ bang chăng?

Ngọc Kỳ vẫn cười một cách lạnh lùng, từng bước từng bước đến gần, chàng cười thầm trong bụng, danh hiệu Ngọc Tiêu Khách, chàng chỉ biết sơ qua miệng kể của Song Tuyệt Kỳ Nhu. Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh, đó là kỳ hiệp danh nhân trong thiên hạ, giống như một con rồng thần không thấy đầu đuôi đâu cả. Hỗn Nguyên thần công của Ngọc Tiêu Khách là nhất tuyệt của võ lâm, còn là thượng thừa chính tông trong khí công nội gia, Ngọc Tiêu Khách đã có tên trong chín người nằm trong câu ca:

“Hận thiên, oán địa.

Khốc tiếu, vô thường

Ẩn tiêu, dị cầm

Lạc thiên, tri hòa”

Ngọc Tiêu Khách chính là Ẩn Tiêu.

Lão già không biết trong chưởng phong của Ngọc Kỳ có sự biến hóa thần diệu như thế nào, nhưng kình đạo không hoàn toàn, không những gió mạnh rít lên trong thoáng chốc, mà những kình lực vô hình dọc theo cổ tay càng tăng thêm sự chấn động toàn tâm mạch, thần công này có điểm giống về truyền thuyết của Hỗn Nguyên chưởng. Hơn nữa chàng trai trẻ đó không phủ nhận cũng không thừa nhận là truyền nhân của Ngọc Tiêu Khách, làm lão già càng sợ hãi thập phần.

Ngọc Kỳ đột nhiên quát to :

- Lão cút mau ngay cho ta.

- Ta... Ta đi đây. Xin hỏi cao danh quý tánh của thiếu hiệp là gì?

- Đừng nhiều lời! Có phải lão muốn thử một chưởng nữa phải không? - Ngọc Kỳ nói lạnh như băng, chàng lập tức nâng hữu chưởng lên, tư thế như sẵn sàng muốn tung ra.

Lão già vội vàng thối lui liên tục nhìn lão già đang chiến đấu bên cạnh buột miệng kêu lên :

- Thưa lão huynh, xin tha mạng!

Nói xong liền đi ngay.

Một lão khác đang đấu với Triệu Tường rất hăng, nghe tiếng nói vậy bèn tung ra hai chưởng bức Triệu Tường thối lui, rồi nhảy ra ngoài vòng, nhìn thấy đồng bọn của mình đã đi xa ngoài ba trượng rồi, bèn chạy đuổi theo như bay nói :

- Tại sao thế? Tại sao không bắt hai tên súc sinh đem về Hương đường, chúng ta...

Phía xa xa, vẫn còn nghe thấy rõ lão già trước mặt đang nói với giọng kinh hoàng :

- Lão huynh có biết cái tên thanh niên vừa tiếp tay đó là ai không? Đó là môn nhân của Ngọc Tiêu Khách, lão huynh có chịu nổi không?

Hai người giống như bị ma đuổi, chạy như bay.

Đàm Tây Vi vừa vận công tống những khí độc trong bụng tra ngoài, bước chậm rãi đến phía sau Ngọc Kỳ rồi cất tiếng hết sức ngọt ngào :

- Dương... Dương... thiếu hiệp, có phải thiếu hiệp là cao túc của Nhạc lão tiền bối? Lão tiền bối là cao nhân trong thiên hạ, đã rất lâu chưa trở lại giang hồ, lão tiền bối đến nay vẫn khỏe chứ?

Ngọc Kỳ cười lạt đáp :

- Giả sử ta có may mắn làm đệ tử của Nhạc lão tiền bối, cũng không cần nhúng tay vào việc chẳng liên quan gì đến mình.

Nói xong chàng nhún mình cất bước.

- Dương huynh, xin ngừng bước, huynh đệ...

Triệu Tường lên tiếng kêu, tiếng kêu chưa dứt, trong khu rừng bị tuyết bao phủ, đột nhiên vang lên tiếng cười hết sức cuồng ngạo. Tràng cười như xuyên thẳng vào màng óc, làm cho người nghe toàn thân phát lạnh, khí huyết quay cuồng.

Sau tiếng cười quái dị đó, những đống tuyết rơi xuống ào ào, sau bóng cây hiện ra một bóng người to lớn, trắng toát.

Bóng người vừa mới hiện ra, ba người thảy đều giật mình kinh hãi. Người ấy thân hình to cao, trên đầu đội chiếc mũ có chóp rất cao, chính giữa chiếc áo bào màu trắng, thêu hình con rết màu xanh lục to khoảng nửa thước, nhìn từ xa giống như một con rết cực to đang treo trước ngực, một cái túi da màu đen được đeo ở phía dưới hông, tay trái cầm cây gậy sắc màu xám tro.

Khuôn mặt ngựa dài, nước da xanh xám khắp mặt đầy những nét hoa văn, đôi lông mày chữ bát, đôi mắt ánh lên những tia lạnh lẽo tối tăm, sống mũi bị lồi ra, chóp mũi như mỏ chim ưng, không có môi để lộ hàm răng nhọn hoắt vừa đen vừa vàng, cằm dưới đặc biệt dài làm lão vô cùng khó coi.

Ngọc Kỳ đã được Song Tuyệt Kỳ Nhu khổ công rèn luyện, tạo nên một cái lá gan rèn bằng sắt và bộ ngực đúc bằng đồng, toàn thân chàng vẫn ngông nghênh, đối với việc sinh tử không có ý niệm nào. Trong lòng chàng tuy kinh hãi, nhưng trên khuôn mặt vẫn ung dung, đứng thẳng người, nhìn chăm chú lão quái vật đang từ từ bước đến.

Hai anh em nhà họ Đàm sợ đến nỗi mặt mày trắng xanh, phát run lên đôi chân cứ từ từ lui ra sau, đôi tay nắm lấy đốc kiếm giấu trong áo.

- Ha ha ha...

Lão quái vật vẫn cười như điên, bước đến giữa lộ.

Ngọc Kỳ vẫn không lui bước, chú ý nhìn vào lão quái vật từng bước đang đến gần, trong người chàng đang vận Tử Tịch Tiềm Năng khí công để bào vệ thân mình, công lực dồn ra song chưởng, chuẩn bị toàn lực ra tay.

Lão quái vật thấy Ngọc Kỳ khí độ hiên ngang, trong lòng cảm thấy chàng không phải nhân vật tầm thường, lão tiến lên một trượng nữa thì ngừng lại. Quay đầu về phía hai anh em Đàm gia quát lên :

- Hảo tiểu tử, đừng có ý thoát mạng đâu, các ngươi chạy lên trời cũng uổng công thôi.

- Tiểu muội, chạy mau đi. - Triệu Tường kêu lên đứng chắn trước thân hình của Đàm Tây Vi.

- Không, muội sẽ liều với y.

Soạt một tiếng, nàng rút ra thanh trường kiếm sáng loang loáng.

- Không được! Muội sẽ rơi vào tay của hắn thôi, nếu muội có mệnh hệ nào ca ca chỉ có duy nhất con đường chết, còn mặt mũi nào bẩm báo gia gia má má?

Triệu Tường vừa nói vừa rút ra thanh trường kiếm.

- Đàm huynh, tên này là người hay là quỷ? - Ngọc Kỳ lãnh nhiên hỏi.

- Ha ha... - Lão quái vật nghênh mặt lên trời cười như điên.

Triệu Tường nghiến răng nói :

- Đây là tên hoang dâm hung ác, vang động khắp thiên hạ, Độc Vô Thường Ban Diên Hòa.

Ba tiếng “Độc Vô Thường” vừa rót vào tai, Ngọc Kỳ hơi kinh hãi, nói thầm:

“Thật là may, lần đầu tiên xuất hiện trên giang hồ, lại gặp tên quỷ ác độc này. Xem ra trên bước đường phía trước, khó khăn nguy hiểm càng nhiều”.

Quả không sai, tên quái vật đúng là “Hận thiên địa, khốc tiếu vô thường” Độc Vô Thường Ban Diên Hòa, một con quỷ hiếu sắc, tâm địa độc ác trên thế gian.

Ngọc Kỳ là con nghé mới sinh không sợ hổ, hừ lên một tiếng nói :

- Té ra hắn là người, tiểu đệ thật là kiến thức nông cạn.

Khuôn mặt Độc Vô Thường tối sầm lại, nhìn chăm chú vào Ngọc Kỳ với ánh mắt hết sức hung ác, dùng thanh âm chẳng giống loài người, nói ra từng chữ từng câu :

- Tiểu tử, ngươi giả mạo là truyền nhân lão thất phu Ngọc Tiêu Khách, không lừa dối được ta đâu, ngươi là ai? Nói?

- Ta là ta! - Ngọc Kỳ ngang nhiên đáp.

- Hừ! Ngươi đợi chốc nữa sẽ mất thói kiêu ngạo ngay.

Ngọc Kỳ dõng dạc :

- Tại hạ đang đợi đây.

- Ngươi nói hay không nói?

Ngọc Kỳ cười nhạt tỏ vẻ mỉa mai.

Độc Vô Thường bước lên một bước, Ngọc Kỳ vẫn đứng sững không động đậy, khuôn mặt cười lạnh lùng.

Huynh muội Đàm gia lúc này tinh thần đã trấn định, dù biết chạy không thoát, con người khi biết rõ đã đến vực thẳm của cái chết thì ngược lại dũng khí lại tăng lên bội phần. Hai người cùng giơ kiếm, từ từ bước tới đứng bên cạnh Ngọc Kỳ, kẻ bên trái người bên phải.

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn lại, giọng nói cất lên hết sức tự nhiên :

- Xin hiền huynh mau lui cho! Tại hạ muốn đấu thử với ác quỷ của thế gian này.

Tây Vi lộ vẻ lo lắng :

- Dương đại ca, ba người chúng ta hợp lực với nhau đấu với lão một phen.

- Lui đi! Đây là trận quyết đấu đầu tiên của tại hạ, không muốn bất cứ người nào tham gia vào.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói, đôi tay rũ xuống, công lực dồn về phía các đầu ngón tay.

Lúc này, ở khúc quanh của Hắc quan đạo, vang vang lại tiếng ngựa phi, hiện ra bốn tay kỵ sĩ.

Bốn con chiến mã đều là những con từ mười ngàn con mới chọn ra một, bộ yên cương rất đẹp, dáng vẻ cao lớn hùng dũng, đang phi như bay về phía trước.

Trên lưng ngựa là những người trên mình trùm kín chiếc áo lông cáo, gồm hai nam hai nữ, nhìn những tấm da cáo quý giá này, đoán chừng gốc gác những người này không phải là bình thường.

Bốn người ngồi trên yên ngựa, hai người nữ chỉ để lộ hai con ngươi như dòng nước chảy vào mùa thu, nam thì cũng chỉ lộ ra gương mặt, tỏ ra một vị anh tài, một người thì mắt hổ râu cầu vòng càng thêm uy nghi, người kia khuôn mặt ngọc ngà môi son đỏ tía giống như một vị cô nương, trên khuôn mặt phảng phất chút gì đó tính trẻ con, nhưng trong mắt là những tia thần quang ánh ra ngoài.

Khoảng cách bốn người đang phi chỉ xa có nửa dặm, không lâu sẽ tới ngay.

Độc Vô Thường chẳng quan tâm có người đến hay không có người, y tiến lên thêm bước thứ hai, hai bên cách nhau không tới tám thước. Gã trầm giọng nói :

- Tiểu cẩu! Khẩu khí của ngươi khá lắm, dám quyết đấu với ta, thật là nực cười, thật là nực cười, ngươi sẽ không ngăn được một ngón tay cái của ta đâu, xem đây!

Trong tiếng quát, gã giơ bàn tay trái ở dưới ống tay áo thật nhẹ nhàng nhưng rất nhanh, luồng chỉ lực vung thẳng lên phía trước. Một tiếng rít gió lao tới, hướng về phía huyệt Vi Đại ở sau lưng của Ngọc Kỳ.

Anh em Đàm gia đã thối lui sau hai bước, lúc này quát luôn một tiếng thật to, song kiếm cùng vung ra, tấn công về phía hai bên hông của lão quái vật.

Ngọc Kỳ không biết công lực của đối phương như thế nào, không dám đỡ chỉ phong, thân hình hơi rúng động, bước ngang sang một bước, đồng thời lập tức phản công, chưởng kình phát ra thật hung mãnh dữ dội, tấn công thẳng vào bộ ngực của lão.

Độc Vô Thường quả nhiên công lực siêu người, thu chỉ phong về biến thành chưởng tung ra một chiêu, cây gậy vô thường ở dưới tay áo bên phải, cũng tung ra hai bên nhu ánh chớp. Ầm một tiếng nổ long trời, bóng người như một cánh diều đứt dây bay ra phía ngoài.

- Ha ha ha... Tuổi nhỏ như thế mà dám giơ vuốt với lão, đúng là tự tìm lấy cái chết! Ha ha! Nữ nha đầu gái ơi, mi bắt ta phải chịu đựng rồi đấy.

Nói xong gã đi lảo đảo về phía Đàm Tây Vi cô nương đang đứng cách ngoài hai trượng...

Ngay lúc ấy tiếng vó ngựa rộn rịp khua vang...

Chương 3: Khốc Tiếu Vô Thường

Bốn người vừa mới đến, đột nhiên giống như một trận cuồng phong lao tới.

Ngọc Kỳ sau khi đón một chưởng, chàng cảm thấy như bị một kình lực thật mạnh mẽ đập mạnh trên thân mình, chân khí để hộ thân dường như không có cách nào để đỡ nổi, chưởng lực như núi đè lên cho nên chỉ có thể bảo vệ được tâm mạch mà thôi.

Chàng bị chấn động đến nỗi bị bay ra ngoài đến ba trượng, nhưng chưa bị thương, chỉ cảm thấy khí huyết trôi nổi, đầu óc giống như đang say sóng quay cuồng. Môn Tử Tịch Tiềm Năng khí công mà chàng đã luyện vẫn là môn tuyệt học khí công vô thượng. Trong suốt hai mươi năm trời cần mẫn khổ luyện đã đạt được căn bản thật hùng hậu, hơn nữa chàng còn được linh vật Vạn Đới Huyền Sâm trợ giúp cho nên đã đạt đến trình độ tuyệt học, tuy bị thất thủ dưới chưởng như sấm sét vừa rồi của Độc Vô Thường nhưng vẫn không bị tổn hại.

Thân hình chàng vừa ngã xuống, mắt nhìn thấy chiếc móng quỷ của Độc Vô Thường đang chụp xuống bên hông của Tây Vi. Chàng một chân chống đất, phi thân nhảy bổ tới.

Phần hai anh em Triệu Tường nhất thời không kịp thu chiêu lại, bị chiếc gậy của Độc Vô Thường như một làn chớp đập xuống thân kiếm, lập tức cây kiếm của họ bị hất tung ra ngoài, nội tạng cũng bị chấn động, bị ngã bay ra xa đến ngoài hai trượng, may là lớp tuyết quá dày, nếu không thì cũng thịt nát xương tan.

Tây Vi đang còn ngây ngật, cặp mắt đờ đẫn, thần não vẫn chưa tỉnh lại được thì chiếc móng quỷ đã lướt lại gần.

Phụt! Ngọc Kỳ nhảy bổ tới, song chưởng hất ngang.

Độc Vô Thường tiện tay vung lên.

Chưởng phong tung ra như cơn gió mạnh đột ngột xoáy chuyển thành làn bão tố. Ngọc Kỳ bị sức ép quá mức bạt ra ngoài hai trượng.

Độc Vô Thường cười gằn nói :

- Tên tiểu tử này bị hai chưởng của lão phu mà vẫn chưa chết. Ngươi là môn hạ của ai? Dám chọc giận đến lão phu này? Nói! Nếu không lão phu sẽ cắt đầu ngươi ra thành hai mảnh.

Độc Vô Thường vừa hướng về phía Ngọc Kỳ nói, vừa giơ tay ra một cách vô ý thức muốn bắt Tây Vi đang nằm dưới đất.

Đột nhiên hai bóng người từ trên lưng ngựa vút thẳng lên trời cao, như tên bắn đâm bổ xuống Độc Vô Thường.

Ngọc Kỳ cũng hít vào một hơi chân khí, như con sư tử đang điên nhảy bổ trở lại.

Độc Vô Thường quả không hổ là tên ác quỷ trong thế gian, móng vuốt ở bên trái giơ cao, một làn gió sặc mùi tanh tưởi từ trong tay áo tuôn ra cuồn cuộn, tấn công về phía ba người đang lao tới. Chiếc gậy vô thường trong tay phải vừa vung lên điểm thẳng vào huyệt Hoàn khiêu ở bên trái của Tây Vi, Tây Vi ớ lên một tiếng, ngã người ra trên mặt đất rồi nằm im không động đậy nữa.

Binh! Một tiếng nổ cực lớn vang lên, bóng người bay dạt ra ngoài.

Độc Vô Thường thối lui liền năm bước, mỗi một bước lún sâu trong tuyết cả thước, thân hình lảo đảo đứng không vững, trên khuôn mặt quỷ một màu da xanh tái hiện lên lúc ẩn lúc hiện trông hung ác vô cùng.

Lần này Ngọc Kỳ dốc toàn lực phản kích, bị sức phản chấn trước chưởng lực kinh hồn của Độc Vô Thường bay lui ra sau tám thước, cánh tay phải từ từ rũ xuống, trên khuôn mặt màu cổ đồng lấm tấm những giọt mồ hôi, ngực của chàng nhấp nhô không ngừng, chàng vội vàng vận công điều tức.

Hai bóng người còn lại rớt xuống đất vẫn ung dung. Đó là vị đại hán với hàm râu rồng uy mãnh, trên gương mặt hơi hiện lên nét giận dữ. Đó là chàng thiếu niên tuấn tú mỹ miều, trên gương mặt ngọc ngà phảng phất nét tươi cười.

Bốn con ngựa đột nhiên đứng sừng sững không động đậy.

Hai vị cô nương ở trên lưng hai con ngựa phía trước, khuôn mặt được bao trùm trong áo lông cáo không thấy rõ được nhan sắc của hai nàng ra sao, nhưng trông đôi con ngươi của họ đẹp và sâu như đáy đại dương thì có thể nhìn ra ngay được ý tươi cười, đôi mắt quét tia nhìn khắp cả mọi người, cuối cùng đôi mắt ấy rơi vào trên mình của Ngọc Kỳ. Hai người ngồi trên yên ngựa, rõ ràng là họ không có ý muốn xuống.

Vị đại hán râu rồng dùng thanh âm với công lực hết sức dồi dào hướng về phía chàng thiếu niên đẹp trai kia nói :

- Công tử gia, đây là vị cao thủ đầu tiên mà chúng ta gặp.

Chàng thiếu niên cười nhạt, giọng vẫn còn trẻ con :

- Chí Trung thúc, thật vậy sao? Người mà có thể đón được hai chưởng của chú cháu ta, tên quái vật này là người đầu tiên. Ô! Trung Nguyên ngược lại không phải không có người đâu!

Lúc này, Triệu Tường cũng tỉnh rồi đang lồm cồm ngồi dậy trông chả ra sao cả.

Độc Vô Thường đã nhìn thấy rõ người mới đến, một người là vị đại hán tuổi đã trung niên, một người kia là thiếu niên mặt búng ra sữa, tự nhiên lão vừa sợ vừa giận không tin đây là sự thật, họ không những ung dung đón nhận một đòn tấn công của lão mà còn ép lão phải thối lui năm sáu thước. Nhưng đó là sự thật, nghe khẩu khí của họ lại có ý coi thường võ học Trung Nguyên, lão muốn điên lên được!

Lão hít vào một hơi, giọng trầm trầm cất lên :

- Các hạ là ai? Mà có thể đón được một chưởng của lão phu.

Đại hán râu rồng lãnh nhiên cười đáp rằng :

- Ngươi thật muốn biết à?

- Lão phu hỏi ngài là đề cao ngài rồi đấy. Nên nhớ đứng trước Độc Vô Thường không trả lời không xong!

Đại hán bắt đầu cười lớn, dáng vẻ càng cực kỳ vui hơn :

- Ha ha, thật là lãng đắc hư danh. Chỉ có tiếng mà không có miếng.

- Tiểu tử thật vô lễ!

Độc Vô Thường quát lớn từ từ bước lên phía trước.

Chàng thiếu niên đẹp trai dường như không nhẫn nại được nữa, nói :

- Chí Trung thúc, quái vật này đã muốn động thủ để cháu tống cổ hắn đi được không?

Đại hán quay sang thiếu niên nói :

- Công tử gia, để cho ta, nghe nói tên quái vật này toàn thân là chất độc, công tử bất tất lấy thân ngọc ngàn vàng của mình đối phó với y, kỳ thật y không xứng để công tử ra tay.

Những lời nói này làm cho lão quái vật giận đến nỗi toàn thân run lên, lão quát lớn :

- Tên kia! Ta phải cho ngươi mở to đôi mắt.

Vừa nói lão vừa giơ cao chiếc gậy vô thường.

- Ngươi thật muốn biết danh phận của chúng ta à? - Đại hán nghiêm sắc mặt hỏi.

- Lão phu nói rồi. Người tiếp được chưởng lực của ta nhất định phải là kẻ hữu danh.

Đại hán xoay mình hướng về phía cô nương trên mình ngựa nói :

- Tiểu thơ, có nên chăng cho lão biết? Đây là một vị cao thủ ít thấy, có lẽ cũng đáng làm tỏa sáng danh hiệu của chúng ta.

Ánh mắt vị tiểu thư bên trái rời khỏi Ngọc Kỳ, cất tiếng nói vô cùng ngọt ngào đáng yêu giống như con chim hoàng oanh đang ca hát :

- Chí Trung thúc, không cần đâu, lão không xứng đáng.

Lúc này Ngọc Kỳ đang cất bước đến gần Tây Vi cô nương đang nằm dưới đất. Vị tiểu thư bên phải đã xuống ngựa tự bao giờ.

Độc Vô Thường đang muốn nói nữa, đột nhiên cây gậy giơ cao, muốn đánh ngã Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ tức thời vung chưởng ra tạo thế chụp vào cây gậy.

- Không được...! - Tiểu thư trên lưng ngựa hô lên, giọng nói hết sức đáng yêu.

Tiếng nói chưa dứt, Ngọc Kỳ thu tay về, chiếc ủng trong chân bay ra đem theo một đám tuyết với tiếng rít xé gió lao thẳng vào Độc Vô Thường, đồng thời thân hình như ánh chớp đã đến bên thân hình Tây Vi, ôm lấy nàng lướt như bay về hướng khác, thật nhanh.

Tiểu thư trên lưng ngựa ủa lên một tiếng dường như tán thưởng thân pháp kỳ quái và tâm cơ linh mẫn của chàng, cũng dường như có niềm vui hơi bất ngờ.

Độc Vô Thường thật sự chưa thấy được sự xảo diệu mà Ngọc Kỳ đã sử dụng, bông hoa tuyết bay tới tấp, tiếng lão gầm lên, tuy đã luyện được thần công hộ thân đao thương bất nhập nhưng nếu để tuyết bám đầy thân mình thì không phải là quá mất mặt hay sao, vì vậy lão lướt mình về bên phải muốn chặn lại đường đi của Ngọc Kỳ.

Cũng trong nháy mắt đó, vang lên tiếng hét của vị đại hán râu rồng :

- Quái vật! Đón lấy!

Độc Vô Thường nào dám coi thường, thân hình hơi quay vòng một gậy vung lên vừa kịp lúc nghênh tiếp một chưởng phong như phá thạch đang công tới.

Chưởng phong cùng cây gậy hai bên vừa đụng nhau, khí lưu cuồn cuộn như sóng vỗ bờ, khuôn mặt hai người đối diện nhau.

- Chí Trung thúc! Đón lấy!

Tiểu thư trên lưng ngựa kêu lên, một cây roi trong suốt, dài khoảng tám thước bay thẳng tới mình vị đại hán râu rồng.

Chí Trung thối lui ra sau hai bước, vội thu lấy roi nói :

- Lão độc vật kia, cho ngươi mở mắt ra coi.

Cây roi dài tung lên, giống như một con rồng đang giận dữ, gió nổi lên, khí thế kinh người. Độc Vô Thường trong lòng hơi sợ hãi, đoán thầm: “Đây là chiếc roi Giao Long chuyên phá nội gia khí công, lão này nội lực thật hùng hậu, khí thế kinh người, ta phải cẩn thận mới được”.

Ngọc Kỳ ôm lấy Tây Vi, nhảy vút đến bên mình Triệu Tường, vỗ vào huyệt đạo của nàng, để trên tay Triệu Tường trầm giọng nói :

- Đi mau đi! Đừng ở lại đây nữa.

- Còn sư huynh? - Triệu Tường hỏi.

- Tại hạ phải ở lại nơi đây.

- Chúng ta cũng không đi. - Tây Vi kiên quyết nói, cặp mắt trong veo như nước mùa thu của nàng chăm chú nhìn vào Ngọc Kỳ.

- Nếu vậy hãy lui ra sau, nhặt lại thanh kiếm của huynh muội đi. - Ngọc Kỳ nói, cố lảng tránh ánh mắt nhìn của nàng rồi xoay mình đi về phía Độc Vô Thường.

Hai người họ Đàm vừa nhặt lấy thanh kiếm, thì bên kia trận đấu bắt đầu.

Độc Vô Thường đã nén không thể nào nén được nữa, kêu lên một tiếng như quỷ, tung ra một chiêu Vô Thương Khai Lộ hết sức nhẹ nhàng.

Gậy Vô thường vừa đến gần roi Giao Long, ngọn roi hóa thành một đốm sáng vàng làm rung động gậy Vô thường, chiêu Thanh Long Xuất Động của đại hán lưỡng diện bắn ra, dán chặt vào gậy của lão quỷ.

Độc Vô Thường xoay thân lướt tới, gậy hơi ghìm xuống lướt qua thanh roi với thế Cuồng Phong Tảo Diệp đâm ngang hạ bàn đối phương, gió mạnh nổi lên bốn phía, mùi tanh xộc lên tận mũi làm người muốn ói.

Chí Trung hình như không sợ hãi mùi gió tanh đó, cùng cây gậy xoay theo tung ra chiêu Thiếp Đại Hàng Long tung về phái gậy Vô thường, ngọn roi như trường xà hất lên.

Hai người trong nháy mắt mỗi bên tung ra năm chiêu, xung quanh tuyết bay như vũ bão, kình phong bật lên tiếng nổ vang trời. Bên nửa cân, người tám lạng, thế công của hai vị cao thủ cực kỳ hung hiểm ác liệt, triển khai hết mức tuyệt học của môn phái mình.

Ngọc Kỳ ở một bên định thần chăm chú quan sát không chớp mắt, chàng bẩm sinh thông minh hơn người, nhãn mục lại sáng, trong cuộc kích đấu sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã học được những cái hay có lợi cho mình không phải là ít.

Chàng hết sức tập trung quan sát cuộc chiến thì cô nương Tây Vi từ từ đến đứng gần bên chàng, một làn hương thơm dịu dàng tỏa ra, chàng cũng không hề có ý đứng tránh xa.

Vị tiểu thư ở trên lưng ngựa ánh mắt luôn luôn nhìn về phía chàng, từ từ đưa tay kéo chiếc nón về phía sau, khăn che mặt bằng lông cáo quấn tròn dưới cằm, để khuôn mặt hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn.

Ôi! Thật là trang tuyệt thế giai nhân! Với đôi mày ngài mắt phượng, má đỏ môi son, hàm răng trắng đều thẳng tắp càng làm tôn thêm đôi môi đỏ mọng.

Nàng đột nhiên tung chiếc áo lông cáo, nói :

- Chí Trung thúc, đừng để lão độc vật giở trò, hãy để lão đi.

- Không, tỷ tỷ, phải để cho lão độc vật tung cái độc vật ấy thử xem. - Chàng thiếu niên đẹp trai lớn tiếng ngăn lại.

- Không được, làm như vậy có thể phương hại đến người xung quanh. - Giọng nói của vị tiểu thư trên lưng ngựa lại vang lên, đồng thời đôi mắt lại liếc về phía Ngọc Kỳ một lần nữa.

Ngọc Kỳ chẳng để ý đến ai cả, đôi mắt dán chặt vào từng đường gậy đường roi trong cuộc kịch đấu, những biến hóa hết sức tinh vi trong trận đấu nhất nhất đều thu hết vào tầm mắt của chàng.

Đột nhiên, trên gương mặt của chàng lộ ra nét vui mừng, buột miệng kêu lên :

- Tốt, nếu có thể hạ xuống nửa phân nữa thì tuyệt diệu biết chừng nào.

Đại hán có tên Chí Trung cười lớn, nói :

- Hãy xem lại lần nữa này.

Roi Giao Long lại rung lên, ngọn roi ghìm xuống dí chiếc gậy Vô Thường từ bên trái lướt qua,

rồi đột ngột bắn sang bên phải. Phựt một tiếng, ngọn roi đột nhiên hướng về bên phải, như ánh chớp đâm thẳng về phía bên trái của lão độc vật.

- Xem nữa đây. - Chí Trung quát lớn.

Ngọn roi như con rồng đang giận dữ bay lên trời, bổ xuống Độc Vô Thường rất uyển chuyển. Lòng bàn tay của Độc Vô Thường hiện ra một vòng tròn đen, lão bay lui năm thước, hai khóe mắt gần như muốn bốc lửa, không đợi lão đứng vững ngọn roi của Chí Trung đã vung tới.

Độc Vô Thường tay trái đã thò vào trong túi da. Chàng thiếu niên đẹp trai vỗ tay kêu lên :

- Hắn sắp...

Một tiếng rắc vang lên, cây roi và gậy quấn vào nhau, nội lực hùng hậu đã được tung ra hết mức trong lần quyết định này, thân hình hai người vút tới rất nhanh, tay trái của Độc Vô Thường bật ra khỏi túi, một con rắn màu xanh lục bay ra, vù một tiếng bay thẳng vào Chí Trung. Cây roi dài của Chí Trung vung mạnh tới quét về con rắn bay, nhưng loài độc xà không sợ kình lực hùng hậu trên cây roi, như ánh chớp dọc theo cây roi mà bay vào.

Ngọc Kỳ kêu lên lướt về phía trước, một chưởng đánh ngang vào, kình lực tụ lại phát ra thật mạnh.

Chàng đã nhanh có người lại nhanh hơn, một cái bóng nho nhỏ màu đen mắt thường khó nhìn thấy, đã bay ra trước từ dưới ống tay áo của vị tiểu thư xinh đẹp trên lưng ngựa kia.

Con rắn nhỏ dài không quá một tấc, giống như một sợi dây đai nhỏ, mỏng như tờ giấy, ánh lên màu xanh lục lấp lánh, động đậy một lát rồi nằm yên. Một cây kim nhỏ xíu cắm ngay ngắn giữa trán nó.

Ngọc Kỳ trong lòng rung động, nghĩ thầm: “Võ học của tiểu cô nương này thật là thần kỳ! Con rắn xương hóa cốt không những bay với tốc độ cực nhanh mà đao kiếm thông thường khó mà giết được nó. Vị tiểu cô nương này đứng cách xa hơn bốn trượng, lại có thể phóng ám khí đâm chết nó, vạn nhất...”

Đúng vậy, vạn nhất bị một phát không trúng, người bị cắn đầu tiên là Chí Trung, trên thế gian này chưa bao giờ nghe nói có thuốc giải của con rắn xương hóa cốt này, còn người xui xẻo thứ hai đó là Ngọc Kỳ, phát kim ấy là từ phía đối diện bắn tới, chàng há không may mắn lắm ru.

Chí Trung cũng giật mình kinh hãi, đôi mắt hổ nhìn Độc Vô Thường, cười lạnh lùng nói :

- Hèn gì không lấy làm lạ, ngươi được mệnh danh Đệ nhất ác trong thiên hạ, té ra đã nuôi cái loại thiên hạ chi độc này, ngươi phải chết!

Độc Vô Thường nhắm thế không xong, lão dùng thân thủ phi phàm vút ra khỏi vòng chiến.

Mọi người không nghĩ rằng lão độc vật lại đột nhiên bỏ chạy vì vậy có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Đại hán Chí Trung nói với giọng hết sức giận dữ :

- Thật là may cho hắn, lần sau gặp nhau không thể không giết hắn.

Ngọc Kỳ vòng tay hướng về phía đại hán thi lễ, nói :

- Đa tạ các vị, ơn đức về sự trợ giúp này suốt đời không quên, sau này nhất định sẽ có ngày báo đáp.

Nói xong liền đi như bay về hướng nam của Long Môn trấn. Tây Vi dường như hơi kinh hãi, nói với Triệu Tường :

- Ca ca, y đi rồi, chúng ta đuổi theo y đi.

Triệu Tường nắm lấy tay nàng nói :

- Thôi, vị tiểu ca này tính tình cổ quái, đã không muốn kết bạn với ta, đuổi theo cũng chẳng có ích lợi gì đâu.

Tây Vi nhìn theo ngơ ngơ ngác ngác bóng dáng Ngọc Kỳ từ từ xa dần, nàng khẽ buông tiếng thở dài. Không ai biết được nàng nghĩ gì...

Vị tiểu thư trên lưng ngựa dẩu đôi môi đỏ như son một cái, cảm thấy không vui, từ đầu đến cuối cái tên giống như mãnh hổ kia trước sau vẫn không thèm nhìn về phía cô một cái. Bàn tay nhỏ của cô cầm dây cương rung lên con ngựa liền tung vó ruổi về hướng Long Môn trấn.

Đại hán Chí Trung và chàng thiếu niên đẹp trai đồng thời nhảy lên ngựa phi theo sau.

Chàng thiếu niên trước lúc đi còn quay về anh em Đàm gia cười tươi.

Hai người đứng ở một bên cúi chào tiễn đưa đồng thời Triệu Tường cũng cất giọng lên nói :

- Đa tạ chư vị, anh em chúng tôi cảm kích ơn to này.

Nhưng ngựa của họ phi quá mau đã ra ngoài hơn mười trượng rồi. Tây Vi lên tiếng :

- Đi thôi! Ca ca! Chúng ta đi Long Môn trấn hoặc về khách điếm ở phủ Hà Nam.

- Đi về thôi! Chúng ta phải đề phòng việc ám toán của bọn Vô Vi bang và nên trở về nhà sớm lúc

này để gia gia má má khỏi nhớ nhung.

- Không! Muội phải xem thử trong Vô Vi bang có bao nhiêu nhân vật, có lẽ có thể lần được một số mối dây liên hệ chăng?

Hai người đi về hướng Bắc, thẳng tới phía Hà Nam.

Ngọc Kỳ đi vào trấn Long Môn, chàng đến một khách điếm có tên là Trấn Nam. Từ sáng sớm đến giờ chàng vẫn chưa có cái gì vào bụng, trong lòng rối như tơ vò, ngổn ngang trăm mối, tinh thần còn đâu mà nghĩ tới ăn.

Chàng ngồi trong phòng vừa ăn vừa trầm tư, chàng nghĩ: “Võ công của Độc Vô Thường, Chí Trung, và nhất là vị tiểu thư đã dùng kim bắn chết độc xà, so với những người ấy chàng chưa thấm vào đâu, chàng cần phải cần cù khổ luyện hơn nữa nếu không thì làm sao kế thừa được sự nghiệp vĩ đại của tổ phụ?”

Chàng lại định ra nhật trình luyện công cho mình. Trước đây chàng chỉ luyện Tử Tịch Tiềm Năng thần công trong hai giờ. Chàng quyết định bắt đầu từ hôm nay phải tăng thêm hai giờ nữa là vào giờ Mão và giờ Dậu, thời gian còn lại nếu không có việc gì làm thì suy nghĩ tìm tòi và phát triển luyện quyền cước binh đao. Lúc này trên mình chàng chẳng có thứ vũ khí nào, chàng cũng không muốn mua kiếm đem theo để tránh người khác chú ý, dù sao thì chàng cũng biết công lực của mình rất dồi dào nhờ đã ăn được Vạn Đới Huyền Sâm. Cơm nước xong chàng gọi tiểu nhị tìm phòng nghỉ ngơi.

Đầu giờ Ngọ, chàng bắt đầu luyện công. Chàng an tọa trên giường, chốc lát quên hết không còn biết gì đến xung quanh, bên mình chàng những làn sương mù tỏa ra lớp lớp.

Ngày hôm sau, khi chàng luyện công vừa xong thì trời đã sáng, tắm gội xong, kiểm tra lại mọi thứ để trong túi, chàng chuẩn bị lên đường. Trong túi của chàng có rất nhiều vàng bạc châu báu, những thứ đó là do Tổ mẫu chàng đã trao cho Song Tuyệt Kỳ Nhu.

Trên vai vác túi, chàng đi ra khỏi cửa quán, thời tiết so với hôm qua thật tốt, trên cao những ánh nắng chiếu ra trên những tầng mây, ngọn gió ban sớm đã ngừng thổi, đây đúng là một ngày thời tiết trong xanh rất hiếm thấy vào tháng Giêng.

Từ phía xa đã có thể nhìn thấy hang An Lạc nằm ở phía bắc cầu Thiên Luật, những ngôi nhà giống như những ngôi sao lẻ loi nằm ở hai bên đường cái quan.

Tiểu trấn này qua một trận đại hỏa đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được cảnh quan cũ vì vậy mà không có cảnh náo nhiệt, đặc biệt là trong tiết đông rét buốt thì càng lạnh lẽo buồn tẻ.

Giữa đại lộ là mười cậu bé đang hứng khởi vui đùa, những bông tuyết bay loạn xạ, chúng chia làm ba phe đang chơi một trận tuyết chiến.

Ngọc Kỳ đang bước những bước dài đi vào trong thị trấn.

Lúc này ở phía bắc vang lên tiếng vó ngựa dẫm trên tuyết nghe rất gấp, một con tuấn mã đang từ phía bắc lao tới.

Người ngồi trên con tuấn mã là một đại hán tuổi trung niên mắt lồi mũi nhọn, bên trong mặc chiếc áo da dê phía ngoài trùm chiếc áo phủ kín người, chiếc nón lông phủ kín đầu và hai lỗ tai, sau lưng đeo một cây đao.

Ngựa phi rất gấp, hình như người cưỡi ngựa đang có chuyện gì khẩn trương.

Ngọc Kỳ đang đi tới chỗ những em bé đang vui đùa, ngựa cũng sắp tới rồi. Bọn trẻ nhác thấy con ngựa đang tung vó chạy tới như trận cuồng phong thất kinh vội chạy vào những căn nhà hai bên để tránh. Đa số cánh cửa đều đóng chặt lại. Có một số người nghe tiếng kêu sợ hãi của các em bé mới dám mở cửa ra, hé nhìn ra ngoài.

Con ngựa chạy đến hơi thở hồng hộc, tiếng thở của nó làm kinh sợ mọi người, có hai cậu bé tuổi chưa lên mười, có lẽ thất kinh quá độ, một chân đạp vào trong tuyết ngã về phía trước.

Người ngồi trên ngựa dường như không thèm nhìn đứa bé trên mặt đường, vẫn thúc ngựa phi như bay, trong nháy mắt sắp đến nơi rồi.

Ngọc Kỳ trong lòng thất kinh, nổi giận đột ngột, người như ánh chớp bay tới, tay ôm lấy cậu bé, thân hình xoay nghiêng đồng thời gạt ngang một cái.

Lập tức bốn cẳng của ngựa té xuống bị gãy hết ba chân, tên đại hán cũng không nhìn thấy rõ bóng người, càng không ngờ ngựa lại đột nhiên té xuống đất, gã không kịp nhảy ra khỏi yên, thế là cũng bị té theo cùng ngựa.

Cả thân hình gã bay vạt qua đầu con ngựa té xuống, té văng ra khoảng ba trượng rồi nhào trên mặt tuyết. Người ngựa vừa té, thì những cư dân ở hai bên đường kêu lên kinh hãi.

Ngọc Kỳ buông đứa bé ra, lúc này sắc mặt như màu đất, quay lại đi về phía con ngựa đã chết, đôi tay chống nạnh, đôi mắt hổ với tia nhìn hết sức giận dữ về phía gã đại hán đang đứng dậy.

Gã bị té đến tối tăm trời đất, trên khuôn mặt da bị xước, máu chảy ra, chóp mũi bị tét, tay vừa rờ một cái máu chảy xuống ròng ròng.

Gã loạng choạng một hồi mới đứng vững, định thần xoay mình lại, cuối cùng cũng nhìn thấy con ngựa của mình đã chết và một chàng trai hùng tráng là người gây ra tai họa.

- Ngươi làm cho ngựa ta té phải không? - Gã bước từng bước đến gần Ngọc Kỳ, giọng điệu hết sức tức giận.

- Không sai, ngươi điều khiển ngựa hay lắm.

- Tiểu cẩu, người không kiên nhẫn để sống nữa à?

Ngọc Kỳ không giận mà nói rằng :

- Đứa bé này chút xíu nữa thôi là bị chết dưới vó ngựa. Trong nhà các hạ có em bé không?

Lúc này khoảng hai ba mươi người nông dân quây kín xung quanh, mồm năm miệng mười, có người nói rằng :

- Phải đem tên này đến nha môn gông hắn ba tháng, xem hắn có còn dám cưỡi ngựa dẫm lên người ta không?

Cặp mắt lồi của gã trợn lên, xé toang chiếc nón, cởi chiếc áo khoác ngoài ra để lộ vạt áo trong xanh lam bó sát người, hiện ra một thanh gươm nhỏ giắt trên vạt áo ở bên trái.

Gã từ từ xoay người một vòng, thần sắc hết sức hung ác.

Những người thôn dân có mặt ở đó vừa nhìn thấy gã đằng đằng sát khí hoảng sợ nhao nhao chuồn đi hết cả.

Thần sắc của Ngọc Kỳ vẫn lạnh tanh, chàng nói :

- Các hạ thật là uy phong, chẳng trách nào có người kết bè đảng phái, té ra là để hù dọa những người lương thiện!

Giọng nói của chàng nghe hết sức lạnh lẽo.

Đại hán hình như cũng biết lời nói của đối phương không phải là trêu chọc, con ngựa đang chạy như bay mà vẫn giết được, chứng tỏ đối phương thân thủ bất phàm. Gã đi đến bên cạnh con ngựa chết. Choang một tiếng gã vung thanh đao nghiến răng nói :

- Tiểu cẩu! Nạp mạng đi, ngươi phải đền cho ta con ngựa quý này.

Ngọc Kỳ vẫn cười lạt, nhìn gã thấy đầu bị thương chảy máu bèn nói khích gã rằng :

- Ngài là môn hạ của vị cao nhân nào vậy?

- Thái gia là Thanh Tự đàn Hương chủ của Vô Vi bang.

- Ngài sử dụng đao đã mấy năm rồi?

- Hừ! Thái gia chơi đao khi ngươi còn chưa ra đời.

Ngọc Kỳ mỉa mai cười :

- Có thể giết gà được không?

- Tiểu cẩu! Ngươi nhất định phải chết. - Đại hán tức tốc bước đến gần. Cây Quỷ Đầu đao trong tay từ từ giơ lên vung tới.

Trên khuôn mặt của Ngọc Kỳ đột ngột hiện lên sát khí nói :

- Các hạ, nếu vẫn không tỉnh ngộ nhận sai lầm của mình mà lại múa đao hành hung tại hạ. Hừ! Thì ngài phải chuẩn bị chết.

Gã đại hán dùng tay trái sờ lên miệng, lúc này máu đã đông lại thành một cục, giọng giận dữ cất lên :

- Tiểu cẩu! Ngươi mới là người phải chuẩn bị chết, không chết không được.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Diêm Vương đã định canh ba chết, quỷ sứ không chờ đến canh năm. Lúc nhát đao của ngài chém xuống là lúc mà ngài phải mất mạng. Ngài vẫn còn thời gian suy nghĩ.

Gã hừ lên một tiếng để trả lời, đồng thời một tiếng quát giận dữ vang lên, đôi tay cầm chặt đốc đao tung mình về phía trước thật nhanh, đánh ra một chiêu Thanh Long Nhập Hải.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy chiêu này, cơn giận dữ đã bớt xuống một nửa, chàng quả thật không muốn giết kẻ dưới tay.

Đao vừa vung tới, hổ chưởng tung ra thật nhanh đã khép chặt lấy sống đao, chàng cười lạnh lùng nói :

- Không phải ta làm khổ ngươi, lão huynh, nói huynh có giết gà được không chưa đã là oan uổng, thu đao lại đi, tha cho lão huynh đó.

Gã đại hán nghiến chặt răng, dường như giống con chuồn chuồn đậu trên cây bằng sắt, lão dùng hết sức mình cũng chẳng làm cây đao rung động đến một ly. Gã cảm thấy cây đao như đang bị ngọn núi đè lên, kéo, rung, quay, giãy đều không thành.

Gã đúng là xúi quẩy, để cho con đường sống mà đi không chịu lại đi vào ngõ chết, đao nhổ ra

không được, thế là một chân của gã đột ngột bay lên nhanh như cắt đá vào hạ bộ Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ không còn nương tay nữa, mũi chân vươn tới đạp vào đùi phải gã đại hán. Lập tức gã đại hán bị té ngửa lăn ra, với thủ pháp Bế Huyệt Tuyệt Kinh, chàng đã phong tỏa kinh mạch của gã.

Bỏ mặc tên đại hán hung ác, Ngọc Kỳ bước dài ra khỏi trấn bắc. Bên ngoài thị trấn có một cái cầu bắc qua sông Lạc Hà. Tuyết rơi rất lâu đã bắt đầu ngớt, trên cầu người đi lại rất ít, người nào cũng mặc áo da hoặc áo bông, khăn che kín bộ mặt, chẳng có ai nhìn rõ khuôn mặt của nhau, chỉ có Ngọc Kỳ là người duy nhất để đầu trần trùi trụi.

Có hai bóng người đang tựa vào lan can ở đầu cầu, toàn thân được phủ kín trong tấm áo da dê, mặt ngước nhìn những tảng băng đang trôi ở dưới sông Lạc Hà.

Ngọc Kỳ bước lên cầu, mắt nhìn hai bên sông, trong lòng nói thầm:

“Nơi đây đáng lẽ là nơi mà ta vui chơi lúc nhỏ, nhưng hôm nay ta mới có thể nhìn thấy bộ mặt thật của nó. Ai có ngờ ta lại có thể ở một nơi hoang vu đất lạ, cùng làm bạn với loài cầm thú, ngậm đắng nuốt cay hai mươi năm rồi!”

Chàng cảm khái muôn phần, xúc động không ngăn được tiếng thở dài.

Hai người đứng tựa vào lan can lúc nãy cùng xoay mình đi đến giữa cầu, sóng vai nhau mà đi. Cầu rộng khoảng ba trượng, hai chiếc xe song mã cũng có thể qua được, hai người này giống như không có chuyện gì cả, cứ đi ngang qua Ngọc Kỳ hơi chạm nhẹ vào ngực chàng.

Ngọc Kỳ ở thâm sơn, Song Tuyệt Kỳ Nhu dùng phương pháp rèn luyện rất đặc biệt, mỗi phút mỗi giây hình như đều có sự lo lắng cho sinh mạng của mình, từ nhỏ đã nuôi dưỡng chàng có tính cảnh giác cực kỳ cao độ. Đột nhiên chàng cảm thấy hông dưới hơi có động, chàng quay mình lại.

Bóng dáng của hai người cao to kia vẫn ung dung đi thẳng về phía trước, họ đi hết sức an nhàn thanh thản.

Chàng vừa sờ vào dây đai, trong lòng hết sức kinh ngạc nơi cánh tay sờ vào tự nhiên có một cuộn giấy.

Chàng đang muốn ném cuộn giấy ấy đi, hai người ở phía trước đột nhiên quay đầu lại cười hơ hớ rồi lại quay mình đi tiếp. Cùng lúc đó Ngọc Kỳ nghe bên tai có tiếng nói vang lên rất rõ ràng :

- Giữ lấy, tiểu huynh đệ.

- Đứng lại!

Chàng quát to một tiếng.

Hai người không thèm để ý coi như không hay biết gì cả, ung dung bước đi lên con đường lớn.

Ngọc Kỳ bất giác nổi giận, tiện tay cho cuộn giấy vào trước ngực, chạy đuổi theo muốn hỏi cho ra lẽ.

Quái! Hai người đó sau lưng như có mọc thêm một con mắt, chàng đuổi theo nhanh thì họ đi nhanh, đuổi theo chậm thì họ đi chậm lại.

Chàng tức quá, rõ ràng họ có ý trêu chọc, hít một hơi dài chân khí chàng triển khai khinh công đuổi theo như tên bắn.

Hai người ở phía trước mặt cười ha hả, rồi cũng gia tăng cước bộ hướng sang An Lạc.

Khinh công của hai người đi trước nhanh như ngôi sao băng, dường như chân không hề chạm đất. Ngọc Kỳ đã dùng mười thành công lực mà họ vẫn giữ khoảng cách đến năm sáu trượng, trong lòng chàng hơi rung động, trong giang hồ những người cao minh hơn chàng quả thật quá nhiều. Nếu không ráng sức khổ luyện thì làm sao có thể dương danh lập công trên chốn giang hồ mà báo cừu tuyết hận?

Bóng hai người đi trước quẹo về hướng bên phải, xuyên vào khu nhà trước mặt rồi không thấy hành tung đâu cả.

Ngọc Kỳ đành phải bỏ dở việc tìm kiếm, chàng không thể xông vào từng nhà tìm kiếm được đành giận dữ quay gót đi về phía đường cái, lấy cuộn giấy ra xem thử lại lần nữa, đột nhiên há hốc mồm!

Cuộn giấy là loại tuyết đào thượng hạng, một làn hương thơm xông lên dìu dịu đến mát rượi, trên mặt là hàng chữ với bút pháp hết sức thanh tú đẹp đẽ:

“Bạn chí thân của túc hạ đã rơi vào tay bọn ác, nếu muốn cứu họ ra khỏi nguy hiểm, tối nay vào canh hai, tại Bạch Mã Tự bốn phía là vườn bách sẽ gặp nhau, lúc này vì quân tửtận lực, xin thứ lỗi vì không tiện nêu danh”.

- Hừ! Ta nào có bạn chí thân gì đâu, gặp quỷ chăng?

Chàng tiện tay ném giấy tuyết đào ấy đi, vừa mới bước được hai bước đột nhiên quay đầu lại nói :

- Người này nhất định nhận sai người rồi. Tờ giấy đượm hương thơm, nét chữ lại thanh tú đẹp đẽ, dường như đây là từ bàn tay khuê các của một vị tiểu thư, ta không nên để tấm giấy này lọt vào tay kẻ xấu.

Chàng lại nhặt lên muốn xé nát, nhưng lại để vào trong lòng. Vừa đi vừa trầm tư suy nghĩ :

- Việc này hơi kỳ lạ đây, dù không biết chuyện gì xảy ra ta cũng đến đấy quan sát thử một phen.

Chàng vừa đang suy nghĩ về khả năng sẽ gặp chuyện hiểm trở vừa đi về phía cầu. Đột nhiên trong bộ óc chàng hiện lên hai cặp mắt to đen, một là của Tây Vi, còn cặp mắt kia là của tiểu cô nương người ngồi trên lưng ngựa khoe khoang thần trí của mình. Chàng vỗ vỗ vào đầu mình mấy cái, cười một cách khổ sở, lầm rầm nói thầm trong bụng:

“Hừ! Tại sao ta lại có thể nghĩ đến đôi mắt của họ kia chứ?”

Sau khi chàng đi không lâu, mười mấy tên đại hán mặt mày hung hãn ruổi ngựa chạy đến hang An Lạc đem theo gã đại hán bị chàng bế huyệt.

Sau đó, ở phủ thành Nam Dương đâu đâu cũng xuất hiện ba bốn nhân vật, bọn họ đang sục sạo các khách điếm.

* * * * *

Hỏa Thiên nhai, đó là nơi xuất thân của vị Hoàng đế Tống triều Triệu Khuông Dẫn, đây là con đường phồn hoa nhất. Gần phía nam là một nhà có tên “Nam Lạc lão điếm”, đó là lữ xá danh tiếng nhất và lâu đời nhất.

Chủ quán là một gã trung niên bụng phệ, gọi là Cáp nhị gia Triệu Thâm, theo thứ tự gã xếp thứ hai, gặp ai lão cũng thường cười ha hả vì vậy mà người ta gọi Cáp nhị gia, tên thật của gã dần dần cũng rơi vào quên lãng.

Ngọc Kỳ đến Nam Lạc lão điếm.

Ngọc Kỳ đã ngụ ở một căn phòng trong lão điếm, chàng đang ngồi luyện công. Bỗng cốc cốc cốc cửa phòng vang lên tiếng gõ, âm thanh có vẻ nhẹ nhàng.

Ngọc Kỳ đã luyện công xong, xỏ đôi giày vào chân, nói :

- Chưa nghe gọi thì đừng quấy rầy.

Ngoài cửa có tiếng đáp :

- Quan khách, nước trà đã đến rồi đây.

Ngọc Kỳ ngơ ngác, tự nhủ thầm: “Ai cần nước trà đâu”. Nhưng chàng vẫn ra mở cửa.

Ngoài cửa là một gã hầu bàn tuổi trung niên, người ốm cao, đang bưng một cái mâm sơn son trên

để một bình trà bằng sứ Thanh Hoa, hai chung trà tỏa ra mùi hương thanh khiết, trà rất ngon.

- Ai kêu ngươi đem trà đến đây?

Ngọc Kỳ hỏi một cách không vui, đây không phải là chàng khó tính nhưng khi đang luyện khí hành công không được cho người khác quấy rầy. Vì vậy, khi chàng ở trọ ở đây tất đã dặn dò tên phục vụ không nghe gọi thì tuyệt không được tùy ý đến quấy nhiễu.

Tên hầu bàn, trên mặt hiện ra nét ngơ ngác nói :

- Ơ! Không phải là khách quan vừa mới dặn đem trà đến sao?

- Tuyệt đối không có chuyện này.

- Há! Có lẽ là kẻ hèn mọn này đã nhầm phòng rồi.

Tên phục vụ luôn miệng xin lỗi, kèm theo nụ cười rồi bưng khay trà thoái lui.

Dưới hành lang đối diện, có một tên thấp người mình mặc chiếc áo da, liếc nhìn về phía ấy, một cái rồi bước ra khỏi nội sảnh.

- Tiểu nhị, hãy chuẩn bị trà cho ta.

Chợt động tâm cơ, Ngọc Kỳ hướng về phía bóng dáng tên hầu bàn kêu lên.

- Vâng, thưa quan khách.

Tên hầu bàn quay lại đáp rồi đi ngay.

Không lâu, vẫn là tên cao ốm khi nãy đem trà đến, y vừa đặt bình trà và ly trà để trên bàn, vừa thuận mồm hỏi :

- Khẩu âm của quan khách giống như người của bổn phủ, có phải là từ Long Môn trấn đến không?

Ngọc Kỳ ngơ ngác, nhưng vẫn thành thực mà nói rằng :

- Suy nghĩ của ngươi thật linh hoạt, đoán đúng rồi.

- Quá khen, quá khen, tiểu nhân đoán lời nói và quan sát sắc mặt đoán liều mà thôi, quan khách có gì căn dặn nữa không?

- Khi có việc sẽ gọi ngay.

Tên hầu bàn mỉm cười rồi tháo lui, thuận tay đóng cửa lại.

Trà tỏa ra một mùi thơm dịu dàng, chàng tiện tay nhấc lên, ngửi ngửi, đột nhiên chàng hừ lên một tiếng để ly trà xuống.

Sau khi chàng uống Vạn Đới Huyền Sâm thì đối với độc vật vô cùng mẫn cảm, dưới sự đào luyện của Song Tuyệt Kỳ Nhu sự hiểu biết của chàng đối với chất độc cũng rất uyên bác, dù cho thuốc độc không sắc không mùi chàng vẫn phát giác ra ngay. Vạn Đới Huyền Sâm bản thân chính là vật thánh trong sự giải độc, vì hiểu điều đó chàng mới dám công nhiên cùng Độc Vô Thường quyết chiến.

Chàng đem trà đổ xuống dưới góc giường, rồi mới giả vờ ngã ra ở trên bàn, lấy tai thay mắt, yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, từ phía ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nặng nề. Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên.

Trong chốc lát, cửa phòng mở ra không một tiếng động, cái đầu của tên hầu bàn khi nãy thò vào trong phòng, nhìn xem tình trạng ở trong phòng rồi lớn tiếng kêu :

- Quan khách, quan khách...

Gã bước hẳn vào trong, nhìn kỹ trong ly không còn một giọt, giơ tay đẩy vào mình Ngọc Kỳ một cái, mới bước nhanh ra khỏi phòng.

Tiếng người và tiếng bước chân bắt đầu vang lên dưới hành lang, bốn năm gã đại hán xuất hiện ngoài cửa.

Có một vị đại hán đầu beo lướt vào trong phòng, nhìn Ngọc Kỳ một chốc, đôi tay chống nạnh nói với những người ở phía ngoài :

- Khả năng có lẽ là tên này, dù đúng hay không trước tiên phải bắt đem về Hương đường, thà rằng giết sai một trăm mạng còn hơn bỏ sót, đem đi đi!

- Làm cái gì đó?

Ở phía ngoài phòng vang lên một tiếng hét, tiếng người đó sang sảng chứng tỏ là một cao thủ nội gia.

Những tên đại hán trong phòng và ở phía ngoài, tất cả đều ngơ ngác.

Tiếng nói vừa dứt, phía trái phòng xuất hiện một chàng thư sinh mặc áo lông cáo, mi thanh mục tú, đôi mắt cực kỳ sắc bén, hàm răng trắng môi đỏ như son, khuôn mặt tròn sáng, vóc người hơi cao. Ngay lúc đó phía ngoài phòng xuất hiện bóng dáng của Cáp nhị gia, lão dùng tay ngăn chàng thư sinh lại, nói :

- Ha ha, công tử gia, xin bất tất phải để ý chuyện này, tốt nhất là đi ra ngoài bảo trọng lấy thân, đừng nhiều lời thị phi...

Thư sinh phất tay áo một cái, cắt ngang lời nói của của gã với giọng nói pha chút giận dữ :

- Im ngay! Chuyện thiên hạ thì người thiên hạ phải làm. Quý điếm cũng được coi là người buôn bán ngay thẳng, các ngươi tại sao lại dám đi theo con đường hắc điếm? Viên quan cai quản phủ Hà Nam này đều là những tên vô dụng hay sao? Thật chẳng biết chút gì về luật pháp!

Gã đại hán ở trong phòng nhanh chân bước tới quát lớn :

- Gã mọt sách kia! Ngươi sủa cái gì đó?

Đôi lông mày của vị thư sinh vừa nhướng lên một cái, bốp một âm thanh giòn giã vang lên, vị thư sinh dùng thủ pháp thật nhanh tát vào mặt gã đại hán một cái nên thân.

Có lẽ cái tát này không nhẹ chút nào, gã đại hán rên lên một tiếng, té nhào xuống khung cửa, miệng đầy máu tươi chảy ra, hắn ở dưới khung cửa mà rên rỉ.

- Đem hắn về Hương đường, phải giết hắn! - Người trong bọn lên tiếng.

- Khoan đã! - Cáp nhị gia đưa tay ngăn bọn họ lại, nói với chàng thư sinh mạt đang trầm xuống - Tiểu huynh đệ, một chưởng của tiểu huynh đệ thật là ngoài ý muốn của tại hạ, quả là chân nhân không lộ tướng bao giờ, tại hạ nhầm rồi. Ha ha, ha ha, xin hỏi tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ?

- Tiểu sinh họ Dương, tên Cao. - Thư sing đáp với vẻ ngoan cường - Hiện ở Sơn Tây, Ngũ Đài sơn, Dương gia bảo.

“Dương gia bảo!”

Cáp nhị gia và toàn bộ những tên đại hán mặt mày lập tức biến sắc, kinh hoàng thối lui.

- Nhị gia còn hỏi gì nữa không? - Giọng nói của Dương Cao lạnh như tiền.

- Công tử gia được người ta gọi là...? - Cáp nhị gia vội hỏi.

- Bạn bè giang hồ yêu thương nên gọi ta là Thần Kiếm thư sinh Dương đại công tử, nhưng Dương mỗ cảm thấy xấu hổ không dám nhận, có lẽ chỉ dám nhận thư sinh hai chữ thôi.

Cáp nhị gia thở ra một làn hơi lạnh ngắt, mặt xám như sắp chết. Mười năm nay, trong giang hồ xuất hiện một sốthiếu niên nam nữ công lực cực cao, tên tuổi của họ rung động giang hồ, vị Thần Kiếm thư sinh này tự xưng là Ngũ Đài sơn Dương gia bảo võ nghệ siêu quần. Thần Kiếm thư sinh ngang dọc giang hồ mười năm rồi, vừa chính vừa tà, vừa nghĩa hiệp cũng có lúc ma quỷ đã vậy y lại

còn hỷ nộ bất thường, đụng đến y chỉ tổ mang họa vào thân.

Cáp nhị gia vừa nghe nói y là Thần Kiếm Dương Cao giật nảy mình, vội vàng quát tháo bọn thuộc hạ lui ra, vòng tay chào nói :

- Tại hạ có mắt mà không biết núi Thái Sơn, công tử gia đã lạc điếm nửa ngày, bổn điếm có điều tùy tiện vô lễ, xin tha thứ cho tại hạ cái tội không cung kính này.

Thần Kiếm thư sinh cười nhạt một cái, gật đầu đáp lễ, nói :

- Đâu dám, đâu dám; trên má của tại hạ chưa khắc chữ huênh hoang khoác lác, không dám nói tới tùy tiện vô lễ. Xin hỏi Cáp huynh câu chuyện trong phòng này, không biết có thể dám cho tại hạ biết không?

- Công tử gia hạ vấn thì há dám che giấu. Nguyên nhân trước đây mấy ngày có hai vị nam nữ ở Nam Quan đã đánh đệ tử ở trong bang, hôm qua chúng đã rời khỏi Long Môn. Lại nghe nói có một tên xưng là môn hạ của Ngọc Tiêu Khách, hắn đã đánh một đệ tử trên đường trở về bổn bang, hắn đã dùng thủ pháp điểm huyệt đặc biệt kỳ lạ làm cho huynh đệ đó phải trở thành phế nhân. Cũng may là vị huynh đệ đó nhớ được gương mặt của y, vị khách trong phòng này lại có tướng mạo giống vị huynh đệ đó diễn tả, vì vậy cho nên...

Thần Kiếm thư sinh đột nhiên hừ lên một tiếng, nói xen vào :

- Cáp lão huynh có phải người của Vô Vi bang?

- Tại... tại... tại hạ...

Dương Cao gằn giọng :

- Không cần tại hạ tại hạ, đúng không?

- Đúng. Tại hạ còn là Thanh Tự đàn hạ...

Dương Cao cất giọng vẻ giễu cợt :

- Ô! Cáp lão huynh còn là anh hùng đệ nhất đàn.

- Công tử gia quá lời.

Dương Cao nghiêm giọng nói :

- Tại hạ có lời thỉnh cầu này quá cao, không biết Cáp huynh có thể đoái hoài tới không?

- Xin công tử gia cứ nói, Cáp mỗ với khả năng cho phép!

- Đâu có đâu có, Cáp huynh nhất định làm được.

- Tại hạ xin rửa tai nghe.

Thần Kiếm Dương Cao nhìn vào trong phòng một lát, rồi cười lạt nói :

- Vị huynh đệ trong phòng kia còn là hảo hữu của tại hạ, đã gây tội với quý bang, tại hạ xin bồi thường cho quý Bang, xin gửi lời đến quý Đàn chủ, sau này có ngày rảnh rỗi Dương mỗ nhất định sẽ đến quý Đàn bái tạ.

- Những chuyện nhỏ nhặt này há làm nhọc lòng công tử? - Cáp nhị gia cười nói.

Thần Kiếm đi vào trong phòng nói :

- Dương mỗ thật lòng cảm kích, xin lấy cho thuốc giải.

Cáp nhị gia hô lớn :

- Người dâu? Lấy thuốc giải.

Một tên đại hán bước đến tay cầm ly nước trong, đổ bao thuốc tẩm vào trong khăn, đỡ Ngọc Kỳ dậy rồi lau mặt cho chàng.

Trong đám người đang bận rộn, Thần Kiếm Dương Cao như chẳng có chuyện gì, giơ tay vỗ vỗ vào liếp vách. Ở đó, nơi khe vách hình như có khe hở.

Hai tên đại hán đỡ Ngọc Kỳ dậy, dùng chiếc khăn lau đi lau lại trên mặt chàng, một làn hương thơm dìu dịu tỏa ra chàng cảm thấy hết sức sảng khoái.

Thần Kiếm Dương Cao ở một bên, đôi mắt dõi theo chiếc khăn mặt đang di chuyển trên mặt chàng, thần sắc trên khuôn mặt y dãn ra, hết sức mãn nguyện.

Ngọc Kỳ âm thầm vận công hộ thân, nếu gã đại hán có một hành động dị biệt nào chàng sẽ động thủ để chế ngự hắn, nhưng hai tên đại hán tuyệt nhiên không hề có ý định đó.

Chàng cũng hơi thắc mắc là tại sao chúng lại dùng dầu để giải độc cho chàng, nhưng thắc mắc để đó chứ không dám hỏi.

Đối với người tự xưng là Thần Kiếm thư sinh trong lòng chàng âm thầm cảm kích bụng dạ chân thực nhiệt thành của y, chàng muốn làm thân với y.

Gã đại hán đã lau xong mặt, lui ra khỏi phòng, Cáp nhị gia nói :

- Công tử không biết có còn dặn dò thêm không? Tạ hạ xin cáo lui, tối nay ở Tây Hoa sảnh, có trịnh trọng chuẩn bị rượu nhạt để chịu lỗi với hai vị, rất hân hạnh được đón tiếp.

- Đa tạ thịnh tình của Đàn chủ, không dám quấy rầy, Dương mỗ vốn tính cô quạnh không thích đông người, xin được lượng thứ.

- Đại giá đã không muốn nơi tửu lậu, tại hạ không dám mời thêm nữa, xin cáo lui.

Thần Kiếm thư sinh phất tay một cái, thần sắc vẫn lãnh nhiên. Cáp nhị gia khom lưng cúi chào rồi thoái lui, dẫn bọn đại hán đang hoảng hốt sợ hãi lui ra.

Ngọc Kỳ mở to hai mắt, chàng vẫn là người tính tình ngay thẳng bộc trực, không thích cố tình làm vẻ, đồng thời thần sắc lại không giả vờ như mới tỉnh giấc từ trong giấc mơ, chàng từ từ ngồi lại ngay ngắn, nhìn thấy Thần Kiếm Dương Cao đang cười nhìn chàng hết sức chăm chú, chàng cũng vừa cười đứng dậy :

- Tại hạ họ Dương, thảo tự Ngọc Kỳ, cùng huynh đài xưa nay không quen biết, không biết quang lâm nội thất này có gì chỉ giáo?

Thần Kiếm thư sinh cười lạt một cái, ngồi dựa vào chiếc ghế ở một bên, nói ;

- Đệ cùng huynh đài năm trăm trước cùng một nhà, đều họ Dương. Thật là may, đệ ở phía bên trái phòng, vừa rồi ngẫu nhiên đi ngang qua đây nhìn thấy phòng cửa mở chỉ một nửa, huynh đài dường như đang hôn mê ở trên ghế, tiết trời đang lạnh lẽo giá buốt thế này mà lại nằm dựa trên ghế rất dễ bị cảm lạnh cho nên tự ý bước vào, muốn mạo muội đánh thức huynh đài thì huynh đài cũng vừa vặn thức giấc, xin huynh đài tha thứ cái tội tự tiện này.

Ngọc Kỳ là người trung hậu, đối với người trung hậu cũng có cảm tình, chàng cho rằng Thần Kiếm thư sinh có một tấm lòng trung hậu, giúp Cáp nhị gia thoát được cái tội thuốc mê. Chàng nói :

- Dương huynh lộ khí anh hào, nếu như đôi mắt của đệ không hoa, Dương huynh nhất định là cao thủ nội gia xuất quần trong võ lâm.

- Huynh đài quả nhiên mục quang như ánh đuốc, nhưng tiếc là sự thật phải làm huynh đài thất vọng, đệ luyện công hơn mười năm nay rồi, hoàn toàn không phải là cao thủ gì, ngao du bốn bể kết giao với anh hùng hào kiệt, được bạn bè thương tưởng gọi đệ là Thần Kiếm thư sinh, đệ thực xấu hổ đến toát cả mồ hôi.

- Thinh danh thủ hạ vô hư sĩ, huynh đài hà tất quá khiêm nhường.

Dương Cao hình như có điều đắc ý, cười nói :

- Lão đệ có tài ăn nói, ngu huynh cam bái hạ phong, năm nay ngu huynh ba mươi tám tuổi so với lão đệ chắc là lớn hơn, vậy gọi đệ một tiếng là lão đệ, không trách huynh chứ?

- Tiểu đệ nào dám leo cao.

Dương Cao nhìn chàng dò xét hỏi :

- Lão đệ được bao nhiêu xuân xanh rồi?

- Tiểu đệ vừa mới hai mươi hai tuổi, nhỏ hơn đại ca nhiều.

- Hai mươi hai tuổi, nhìn vẫn còn trẻ lắm!

Giọng nói của Dương Cao hơi vút lên dường như trong lòng rất khoan khoái.

Dương Cao nhìn chàng rồi đột ngột hỏi :

- Nghe khẩu âm của lão đệ hình như là người bản phủ, thế thì bây giờ ở đâu? Còn phụ mẫu thế nào, vẫn mạnh khỏe an khang chứ?

Ngọc Kỳ luôn chuẩn bị trả lời về thân thế của mình, khi bị chất vấn chàng liền nói ngay không một chút suy nghĩ :

- Mười lăm năm trước, gia phụ ở An Lạc Oa làm công cho người ta mà không nuôi nổi gia đình liền dời nhà về phía sau núi Bắc Thanh cày ruộng, tiểu đệ bỏ nhà ra đi từ dạo ấy, lưu lạc lang thang ở Khai Phong học được một số võ nghệ phòng thân. Bây giờ muốn trở về thăm nhà một lần thì không biết gia phụ đang ở đâu. Ôi! Mười lăm năm quả thật cũng quá dài!

- Lão đệ, đừng ỉu xìu như vậy, thế sự tang thương, chỉ còn duy nhất là gửi mạng cho trời. Xin hỏi đệ từ đây về sau đệ có dự tính gì không?

- Dự tính? Ha ha! Đúng như đại ca nói gửi mạng cho trời, từ nay về sau phiêu bạt giang hồ, có lẽ có thể gặp được gia phụ.

- Ô! Phiêu bạt giang hồ! Rốt cuộc không phải là biện pháp giải quyết, đệ nên tìm một người bạn thân thiết ở tạm một thời gian. Đệ tuổi tác không còn nhỏ nữa, yên bề gia thất đi là vừa. Dương gia là đại tộc ở phủ Hà Nam, gia nghiệp giàu có một phương, lão đệ sao không đến nương nhờ thân tộc ở Long Môn?

Chàng là người thông minh đĩnh ngộ, suy nghĩ về tư cách của Thần Kiếm Dương Cao, lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ. Dương gia ở Long Môn hai mươi năm nay biệt vô âm tín, ngôi nhà lạnh lẽo thê

lương, đây là chuyện mà thiên hạ võ lâm ai cũng biết. Danh hiệu của Thần Kiếm Dương Cao, trong giọng điệu của Cáp nhị gia khi nãy đủ biết y là nhân vật tuyệt luân, nếu không sao lạ dám nhiễu sự đối với người trong Vô Vi bang? Còn về chuyện của Long Môn Dương gia y tại sao lại không biết? Lúc này tại sao lại nhắc đến, không biết là có ý gì?

Những điều đang nghĩ trong đầu, giống như một ánh chớp xẹt qua tự nhiên động tâm mà cảnh giác thầm. Trong lúc suy nghĩ, thần sắc của chàng vẫn mảy may không thay đổi, công lao này là do Song Tuyệt Kỳ Nhu tâm huyết hai mươi năm trời, dạy cho chàng dù vui buồn cũng không được lộ ra ngoài, lập tức chàng trả lời như chẳng có biết gì về chuyện ấy :

- Long Môn Dương gia và An Lạc Oa Dương gia của đệ hai bên không hề có quan hệ họ hàng với nhau, giống như là với đại ca vậy, tuy cùng là họ Dương nhưng không thể nói là cùng tông phủ được, phi thân phi cố làm sao có thể ra bộ dạng đáng thương để mong người ta thương xót?

Dương Cao khẽ thở dài :

- Lẽ nào lại như thế, từ đây về sau đệ sẽ phiêu bạt giang hồ để sống chứ gì?

- Đúng là như vậy, mười lăm năm nay tiểu đệ có tích góp một chút nên cũng đủ để phiêu bạt giang hồ, có lẽ hai mươi năm sau đệ mới không làm như thế nữa, lúc đó biết đâu đệ sẽ xuống tóc quy y.

Thần Kiếm Dương Cao nói cắt ngang :

- Gia cư của ngu huynh ở Sơn Tây cũng có ít ruộng đất.

- Tiểu đệ cảm tạ thịnh ý của đại ca, mà tiểu đệ cũng không phải là người thích hợp với công việc ấy đâu.

Thần Kiếm Dương Cao trong lòng cũng hơi khâm phục sự phản ứng nhanh nhạy của Ngọc Kỳ, liền cười lạt mà nói :

- Lão đệ nghĩ sai rồi, ngu huynh nào có ý ấy, mà là muốn cùng kết bạn với lão đệ ngang dọc giang hồ, trọng nghĩa hành hiệp, giết bạo trừ tà, không biết ý kiến của hiền đệ như thế nào?

Ngọc Kỳ cười nói :

- Tiểu đệ cô thân một mình, như vậy thật là hợp ý của tiểu đệ, nếu đại ca không chê tiểu đệ là đồ thừa.

Thần Kiếm Dương Cao cười lớn cắt lời nói :

- Hiền đệ nói như vậy hà tất quá khiêm nhường. Hai ta hãy đi đến Nhi lâu hoa sảnh, ngày hôm nay

là ngày hạnh ngộ, nâng ly chúc mừng nhau.

- Tốt! Nhưng phải để cho đệ làm chủ huynh làm khách mới được.

- Hừ! Để ý chi chuyện ấy.

Hai người cười rồi đi ra khỏi phòng.

Sau khi hai người đi được không lâu, có hai gã đại hán vào trong phòng, lục lọi cái túi của Ngọc Kỳ thật cẩn thận cố không để lại dấu vết.

Trong cái túi đó, có hơn một trăm miếng vàng lá, một hộp trân châu và một hộp ngọc bích cùng mã não, còn có hai ba trăm lượng bạc vụn, ngoài ra toàn là những quần áo coi chẳng giống ai, cũng không có binh đao ám khí.

Thật ra trên mình của Ngọc Kỳ đang đeo di vật của Tổ mẫu, đó là một sợi dây chuyền, chính giữa treo hạt ngọc như ý trên khắc bốn chữ “Kiết tường như ý”, phía sau có khắc một cái đầu sư tử. Đây là vật kỷ niệm của tổ mẫu và tổ phụ. Chàng đã đem vật gia truyền chi bảo này đeo ở dưới cổ, không phút nào rời.

Hai gã đại hán đem tất cả để lại chỗ cũ, nhìn nhau cười rối đi thẳng ra khỏi phòng.

Trên nhi lâu hoa sảnh, hai người gọi rượu thịt ăn uống say sưa. Thần Kiếm Dương Cao nâng ly ép chàng uống rượu suốt.

Song Tuyệt Kỳ Nhu là người có tài ngâm thơ và uống rượu, nên người ta mới gọi lão là Song tuyệt, ở nơi thâm sơn gần hai mươi năm, lão uống những thứ rượu mạnh nhất của người Mông Cổ, Ngọc Kỳ theo đó tửu lượng cũng rất cao. Tuy chưa đến mức “ngàn ly chưa say” nhưng uống một trăm ly không say thì cũng chẳng có gì là khoác lác cả.

Hai người uống thứ rượu tên là Cao lương thiêu, cũng gọi là Thiêu Đao tử, lúc đầu Thần Kiếm gọi liền một lúc ba bình rượu. Ngọc Kỳ đáp lễ cũng gọi lại ba bình.

Hai người chén tác chén thù. Sau cùng Thần Kiếm Dương Cao cam bái hạ phong, phải đổi chén mà dùng ly uống.

Hai người vừa uống xong một bình thì Thần Kiếm Dương Cao kêu khổ thầm, y cảm thấy Ngọc Kỳ ở trước mắt dường như đã biến thành hai ba người, gian phòng dường như bắt đầu chao đảo, những thứ ở trong bụng cứ nhảy lên rồi lộn nhào.

Nhưng y vẫn còn nhìn được rõ, khuôn mặt của Ngọc Kỳ vẫn yên tĩnh tươi cười, tỏ vẻ rất thư thái.

Y vốn định cho Ngọc Kỳ uống say, mà ngược lại y nằm xuống trước tiên.

Trong Nam Lạc lão điếm đồ ăn thức uống đều rất ngon, vì vậy mà lữ điếm ở Quan Đông được khen hết lời. Bốn tòa hoa sảnh, một tòa có hai lầu, trong những ngày tháng mà du khách tới đông, thường xuyên không còn chỗ để ngồi, nhưng bây giờ là mùa đông rét đậm nên thực khách chỉ còn lèo tèo vài người.

Có hai người sát bên cửa sổ, mặt nhìn ra ngoài, họ vừa uống rượu vừa nói chuyện rất khẽ ra chiều đắc ý lắm.

Ở phía bên phải của tòa sảnh có hai người đang ngồi, dáng dấp không bình thường. Một người mái tóc bạc phơ, nhưng cái đầu giống như cái tổ quạ. Quái lạ! Lão lại bị mù. Mình mặc chiếc áo bông mấy năm không giặt, bụi bẩn đóng lên trông phát khiếp, hàm răng thì ngược lại rất ngay ngắn chưa rụng cái nào, nhưng đáng tiếc lại vừa vàng vừa đen trông thấy ghê, tay trái đang cầm cây gậy màu vàng dài năm thước, ẩn lên những vân mây, đúng là bằng ngọc rồi.

Bên phải của lão mù cũng là một tên tiểu quái vật lôi thôi lếch thếch, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, một đầu tóc đen dợn sóng, mắt to mũi thẳng miệng vuông, răng trắng như ngọc, đáng tiếc là khuôn mặt quá bẩn, nhìn không rõ thần sắc của y. Giả sử nếu bộ mặt của y được tắm gội sạch sẽ nhất định sẽ là một chàng trai thanh tú. Trên mình mặc chiếc áo bông đã rách, trong tay cầm một chiếc gậy màu vàng nhỏ, đó là loại cây trúc vàng mọc ở Giang Nam, thân đặc và nặng, dùng nó để đánh chó thì không có gì bằng.

Món ăn của hai người vô cùng đơn giản, nhưng lại đầy đủ chất bổ, một đĩa thịt quay, một đĩa thịt bò, một con gà mập luộc chín, năm hũ rượu Phần Sơn Tây.

Hai tên quái vật dùng tay để ăn, tay dơ đến phát khiếp nhưng họ lại ăn hết sức say sưa.

Đột nhiên tên tiểu quái vật đó la nhỏ :

- Lão mù à, chúng ta đã ăn uống no say rồi, đến phủ Hà Nam tiểu hóa tử này tuyệt đối sẽ không đi nữa, lão đi đường của lão, ta đi đường của ta. Lão lừa ta quá lắm rồi, nếu hôm nay lão giải huyệt đạo cho tiểu tử ta thì sau này gặp lại còn cười với nhau, nếu không sau này gặp mặt, tiểu hóa tử mà không đánh lão như con chó thì tiểu hóa tử sẽ không là họ Bành nữa.

Lão già mù hừ lên một tiếng, cầm cái đùi gà lên nhai nhồm nhoàm một lát rồi nói :

- Ta đã đến Khai Phong thì ngươi ráng cùng ta thẳng đến Dương Quan, nếu ngươi không còn muốn mang họ Bành nữa thì đổi luôn đi, theo họ Thôi của lão cũng được.

- Hừ! Lão đừng nằm mơ giấc mơ xuân thu của lão, tiểu hóa tử này nói không đi là không đi.

- Ngươi không đi không được. - Lão mù lại nhai một miếng thịt mỡ cho vào miệng, uống hơn nửa bình vào bụng.

- Ta sẽ không đi với ngươi ở đường xuống Hoàng Tuyền. - Tiểu hóa tử kiên quyết nói.

- Trong đôi mắt của lão mù này không có sự phân chia của Dương Quan và Hoàng Tuyền...

Tiểu hóa tử cắt ngang :

- Hừ! Nghĩ năm đó lão đã làm một chuyện xấu xa, ai ai cũng muốn chấm dứt mạng sống của lão. Phủ Khai Phong có làm cho lão đứt đầu thây phơi cung chẳng sai, quả ứng quả báo, tiểu hóa tử lại không muốn bị tai ương, không muốn cùng lão phơi thây, càng không muốn mình vô tội mà người ta ném xuống biển.

Lão mù đập tay xuống bàn, mắng rằng :

- Ngươi mà còn rắc rối nữa, ta điểm huyệt câm của ngươi.

- Lão mù, lão nói có lý do không đó hở? Từ Giang Nam lão bảo nhất định sang Hà Nam sẽ thả tiểu tử. Thật là hay, lão lại nuốt lời, bắt tiểu tử phải đến phủ Khai Phong, lão có thấy xong chưa?

- Rời phủ Khai Phong lão mới giải huyệt cho ngươi.

Lão mù ung dung nói, một miếng thịt bò to tướng lại được đút vào miệng.

Ngọc Kỳ một mặt lưu tâm lời đối thoại của hai người, nghĩ không ra đầu mối. Thần Kiếm Dương Cao chưa say đến mức phải ngã xuống đất, y đột nhiên xuống giọng nói với Ngọc Kỳ :

- Huynh đệ biết lão mù ấy là ai không?

- Đại ca, tiểu đệ kiến thức nông cạn, không biết gì hết.

Đôi mắt của Thần Kiếm Dương Cao nhìn chăm chú như chết vào đôi mắt của chàng, dường như muốn bắt lấy sự thay đổi trong thần sắc của chàng, rồi từ từ nói :

- Lão là Thiên Mang Tẩu Thôi Trân, tên tuổi của lão rung động cả võ lâm.

- Thật không? Lão hành sự ra sao? - Chàng bình tĩnh hỏi.

- Hừ! Ai mà không biết lão là một tên hung ma hắc đạo không từ bất cứ việc xấu xa nào.

- Một người mù làm nên chuyện gì? Đại ca nói có hơi quá đáng chăng?

- Ha ha! Lão chỉ làm ra vẻ mù thôi, để lừa người đấy! Trước đây lão đã từng là một trong ba anh

hùng của thế gian làm bá chủ hắc đạo, và là thủ hạ của Vô Tình Kiếm Ất Thanh, không biết đã làm bao chuyện tàn nhẫn rồi. Nghe nói hai mươi năm trước độc kế tiêu diệt anh hùng bạch đạo ở Giang Tây, Hồi Long lĩnh là do lão bày ra cả.

Trong lòng của Ngọc Kỳ rung động nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Năm đó quần hùng kịch chiến ở Hồi Long lĩnh, số người tham gia của hai phái không biết là bao nhiêu. Sau khi chàng được Song Tuyệt Kỳ Nhu chỉ rằng, chỉ tìm một người tên Ất Thanh quyết đấu sinh tử một trận quang minh chính đại, còn đối với người khác nhất loạt không muốn hỏi tới. Tuy nhiên điều đó hơi trái với lời di ngôn của tổ phụ chàng. Vừa rồi nghe Thần Kiếm Dương Cao nói, trong lòng chàng hơi nổi sóng nhưng vẫn ung dung nâng ly uống cạn một hơi, nói :

- Đối với biến cố võ lâm, tiểu đệ mảy may không biết chút gì và cũng không muốn nghe. Đại ca, ít thấy người nào mới gặp mặt lần đầu mà đã rất hợp ý nhau, tiểu đệ xin chúc đại ca một ly nữa, cạn!

Chàng nâng ly vững vàng uống cạn một hơi, rồi lại rót một ly trao cho Dương Cao.

Dương Cao kêu dài một hơi, dường như đó là hơi thất vọng, gã nâng ly lên đổ rượu vào trong yết hầu, nói lẩm bẩm một mình :

- Ta... ta đang lãng phí thời gian.

Thế là gã ngã phục trên bàn.

- Đại ca, đại ca có lẽ say rồi?

Ngọc Kỳ đẩy cái ghế ra, nâng y dậy. Dương Cao cũng chưa mất hết cảm giác, cũng may là chưa bị ói. Ngọc Kỳ bèn đỡ Dương Cao đi xuống lầu. Hai người ngồi sát bên cửa sổ lúc nãy cũng đang xuống lầu.

Ngọc Kỳ kêu tên phục vụ lại, đem Dương Cao về phòng, trong phòng ngoài thanh kiếm dài rực rỡ màu cổ để bên cạnh chiếc gối thì không còn gì nữa.

Chàng trở về căn phòng của mình, ngồi xuống suy nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra vào ban sáng, tuy chàng bị ngấm ba phần rượu nhưng lại làm cho chàng suy nghĩ càng thêm minh mẫn.

Từng chút một, chàng cảm thấy một số cử chỉ của Thần Kiếm Dương Cao rất khả nghi, chàng cười thầm một mình, dường như đã có quyết định cho mình. Chàng cảm thấy hơi say, muốn nghỉ trên giường để dưỡng tâm thần. Trời rét thế này mà trong phòng không có lò sưởi, chàng vẫn cởi áo ra để ngủ thì có một cuộn giấy từ trong người rơi ra.

- Ôi! Tại sao ta lại sơ ý đến như vậy? Để cho người ta nhét cuộn giấy vào trong người mà không biết, như vậy có nguy hiểm không?!

Chàng nhặt tờ giấy lên rồi mở ra. Vẫn là tờ giấy tuyết đào, cũng là hương thơm của cổ chi lan, cũng là một nét chữ ấy trên có viết :

“Quân tử đang hãm mình trong vòng nguy hiểm, phải hết sức đề phòng!”

“Lại là nàng”. Trong lòng chàng kêu lên.

Nhìn giọng điệu trên trang giấy, dường như người này rất quan tâm đến chàng, quan tâm đến từng đường đi nước bước.

Chàng hơi lo sợ, trong lòng đoán thầm: “Người này dường như thường xuyên đi theo ta, tại sao ta lại chẳng mảy may biết gì cả. Nàng là ai? Nàng nói là trong vòng nguy hiểm là chỉ Vô Vi bang chăng?”

Nghĩ tới Vô Vi bang chàng lãnh nhiên cười. Đối với bang này chàng đã sinh ra bao nhiêu là ác cảm, chàng quyết định có cơ hội là tìm cho ra lẽ. Lòng suy nghĩ mênh mang chàng lên giường nằm nghỉ, ngoài cửa đột nhiên vang lên nhiều tiếng bước chân đi rất nhẹ. Sau đó ở phòng bên, giọng nói đầu tiên trong trẻo cất lên;

- Tại hạ phụng mệnh Đàn chủ có lời nhắn truyền cho Dương đại hiệp. - Giọng nói này cất lên rất to.

Tiếng của Dương Cao nhừa nhựa rượu :

- Cút đi, các hạ không thấy ta đã say ư?

Giọng nói ấy vẫn lảnh lót từng tiếng một :

- Chuyện say hay không là của Dương đại hiệp, còn tin bắt buộc phải mang tới.

- Ô! Các hạ tự tìm rắc rối cho mình, Xin vô lễ, vô lễ.

Bốp một tiếng giòn giã vang lên, theo sau là tiếng người nặng nề ngã xuống, hiển nhiên là Thần Kiếm thư sinh đã thưởng cho hắn một cái tát tóe lửa, làm cho hắn bị ngã vật ra.

Ngoài phòng có người kêu lên :

- Cái gã này không biết gì cả, chúng ta dứt khoát phải bắt hắn ta! Cả cái tên ở cạnh phòng hắn nữa.

Ngay lúc ấy, cửa hai bên phòng mở ra một lượt, Ngọc Kỳ và Thần Kiếm Dương Cao đang đứng ở trước cửa phòng mình, chắp tay sau lưng, lãnh nhiên nhìn chăm chú bọn người trước mặt.

Dưới hành lang ở ngoài gian phòng, tổng cộng có tám tên đại hán, to khỏe như hổ. Bọn chúng vừa

nhìn thấy hai người xuất hiện một lượt, hình như hơi ngơ ngác, bất giác tự lui về phía sau hai bước, tự nắm lấy chuôi kiếm.

Thần Kiếm thư sinh vẫn còn say, mặt đỏ như gấc, y nói với giọng cười hơi chế giễu :

- Ai nói muốn bắt đại gia đi nào, đứng ra đây để ta xem thử hắn muốn gì ở ta.

Tám tên đại hán thấy y say gần như sắp té đến nơi, vì vậy lòng can đảm bắt đầu bốc lên, tên đứng đầu bung ngọn đao ra chừng năm tấc.

Hừ! Thần Kiếm Dương Cao giận dữ quát lên, chỉ thấy bóng y lướt qua trong chớp mắt, và rồi ái da một tiếng kêu kinh hoàng vang lên, tên đại hán đứng trước té lăn ra đất, đôi tay ôm lấy đầu kêu rên hết sức thảm thương.

Thần Kiếm vẫn đứng ở chỗ cũ, bàn tay phải của y xòe ra phía trước, giữa lòng bàn tay là hai cái lỗ tai thấm đầy máu.

- Còn ai dám bước thử ra không?

Trong mắt y lóe lên sự hung ác nham hiểm, lướt nhìn bảy tên đại hán đang hết sức kinh hoảng, miệng há hốc, hồn xiêu phách lạc.

Ngọc Kỳ thầm khen thân pháp của y thật nhanh, kỳ diệu vô cùng!

Bảy tên đại hán không rét mà run, nhìn ánh mắt của đối phương vừa độc ác, vừa giận dữ không khỏi rùng mình. Có một tên cốcan đảm, nói :

- Phụng đàn chủ Kim Du hẹn các hạ tối nay vào đúng canh hai, gặp nhau ở dưới thành Kim Dung. Các hạ đừng ra tay với chúng tôi nữa, tại sao các hạ không đối đầu với một vị cao thủ công lực tương đương với các hạ? Vô Vi bang không dám khoe khoang nhưng những người có đủ tư cách tiếp đãi các hạ nhiều không đếm xuể. Nếu các hạ đồng ý thì tối nay có thể mời bằng hữu của các hạ đi luôn.

Thần Kiếm nhếch mép mỉa mai thâm độc :

- Các cao thủ của quý bang có lẽ cũng cao siêu như các hạ phải không?

- Tại hạ không phải đấu miệng với các hạ.

- Được, đúng canh hai bọn ta sẽ đến.

Dương Ngọc Kỳ mỉm cười nói :

- Dương đại ca, xin để tiểu đệ dặn dò y vài câu.

- Hiền đệ cứ nói.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nhìn bọn đại hán :

- Canh hai hơi sớm quá, theo thông lệ trong giang hồ những cuộc gặp gỡ bắt buộc phải sau canh ba để tránh kinh động thiên hạ.

Tên đại hán cười lạnh lùng trả lời :

- Thành Kim Dung hoang vắng thê lương như quỷ cốc, chúng ta hành sự từ trước đến giờ không hề quan tâm đến chuyện thế tục.

Ngọc Kỳ không thèm để ý đến gã vẫn một mực nói :

- Cuối canh ba, tại thành Kim Dung chúng ta sẽ gặp nhau.

Thần Kiếm cũng nói :

- Đúng, chúng ta hành sự không kể gì đến thế tục, chúng ta không tranh cãi nữa. Cút đi! Sau canh ba mới gặp nhau.

Y quay mình vào phòng, ném gã đại hán đang nằm sóng xoài dưới đất ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Bọn đại hán vội đỡ lấy cái hình người nửa chết nửa sống, nhìn Ngọc Kỳ hết sức giận dữ rồi nối đuôi nhau mà đi.

Chàng nhìn chúng đi mất biệt rồi mới quay người sang phòng bên kêu lên :

- Đại ca, tiểu đệ sẽ gặp đại ca ở thành Kim Dung.

Giọng nói của Thần Kiếm Dương Cao hàm hồ cất lên :

- Tại sao vậy? Chúng ta cùng đi há không tốt hơn sao?

- Tiểu đệ có việc còn phải làm, không thể cùng đi được, xin đại ca rộng lượng cho.

* * * * *

Phàm là nhưng người đã biết điển cố Thiền môn “Bạch Mã Đà Kinh” thì không thể không biết Bạch Mã tự, Hà Nam phủ.

Ở đây, dưới hàng vạn bia đá có khắc tên Trúc Pháp Lan Ca nhiếp Ma Đằng, có một con đường nhỏ thẳng tới bốn phía là một vườn bách rậm rạp, nơi đó có rất nhiều bia đá sứt mẻ của nhiều thời đại,

cách đây rất lâu.

Đầu canh hai, mặt trăng đã lặn, trong vườn bách, cây cỏ âm u, lạnh thấu xương, từng mảng tuyết trắng xóa giăng đầy trên cây phủ đầy mặt đường. Một bóng hình lợt lạt màu xám bạc từ phía Tây phóng tới, thân pháp đặc biệt, đó chính là Ngọc Kỳ.

Ở phía Tây nơi có một tấm bia đá tròn trịa, có hai người mặc áo trắng đang đứng ở đấy, trên vai họ là trường kiếm. Hai người cũng không cao lớn chi lắm, không biết là nam hay nữ, tấm bia đá đã che khuất họ.

Ngọc Kỳ từ phía xa đã nhìn thấy bóng hai người đó bèn bước tới.

- Các hạ quả là tinh mắt. - Bóng người màu trắng phía bên trái nói, giọng rất trong trẻo.

- Khoan đã! - Ngọc Kỳ nén giọng thấp xuống nói - Tại hạ có việc gấp không thể cùng đi được, người trước đây đưa thư có phải là ngài?

- Cứ coi như vậy đi. - Người áo trắng đáp.

- Các hạ đã đưa sai người rồi, tại hạ không phải là bạn của ngài, càng không có bạn chí thân, nhất định hai người có sự nhầm lẫn, tại hạ vội vã đến đây để nói rõ. Xin cáo từ. - Chàng vòng tay cúi chào rồi đi ngay.

- Xin đợi một lát!

Người áo trắng ở phía tay phải lên tiếng, thanh âm càng trong trẻo hơn, nhất định là nữ.

Ngọc Kỳ vội dừng lại nói :

- Tiểu thư có gì muốn nói chăng?

- Hai anh em họ Đàm không phải là bạn của các hạ sao?

Ngọc Kỳ lắc đầu :

- Không phải!

- Quái lạ! Thếsao các hạ lại cùng họ liều đấu với Độc Vô Thường?

Ngọc Kỳ chợt hiểu ra, việc chuyển thư này quả thực là ở Long Môn rồi, tiểu thư áo trắng là tiểu cô nương ngồi trên ngựa.

Chàng cười nói :

- Tại hạ nhất thời giận dữ mới ra tay cùng họ đấu với Độc Vô Thường, kỳ thật xưa nay không quen biết anh em họ Đàm, chỉ có vậy mà thôi.

Bạch y nữ hơi gật đầu nói :

- Trước mắt, họ đang gặp nguy hiểm, số mệnh của họ nguy cấp đến nơi, huynh đài đã từng vì anh em họ mà ra tay cũng coi như lòng hiệp nghĩa của các hạ, nay hai người bọn họ thân đang bị lao lung, nói về đạo nghĩa các hạ không thể không quan tâm sao?

Ngọc Kỳ hơi trầm ngâm một chút rồi nói một cách khó xử :

- Nhưng tại hạ đã có hẹn với người khác rồi, tình thế như vầy khó mà phân thân được. Cô nương đã từng cùng bằng hữu của mình đánh lui Độc Vô Thường thì việc cứu giúp anh em họ Đàm chẳng qua chỉ là việc dễ như trở bàn tay mà thôi, thì không nhất thiết cần có tại hạ ở một bên thêm vướng chân vướng tay.

- Nếu như theo lời các hạ nói, thì tại sao chúng ta còn phải tìm đến các hạ để cùng đi chi nữa phải không?

- Tại hạ không tin trên thế gian này có người tài cao hơn cô nương một bực, nếu quả thật có, tại hạ cùng đi cũng là sự uổng phí mà thôi.

- Bàn chuyện thế gian thì không thể chỉ dựa vào tài năng là có thể giải quyết được ngay, sự thật là ta hẹn các hạ cũng khó tin là các hạ giúp được bọn này.

Ngọc Kỳ hừ lên một cái, câu nói này không thể tránh khỏi làm tổn thương đến lòng tự tôn của chàng, đã biết không thể giúp được cho họ hà tất phải hẹn tới đây là gì.

Chàng cố đè nén cơn giận dữ trong lòng, bèn nói một cách lạnh lùng :

- Thật vậy, tại hạ chỉ xứng ở hàng cao thủ thứ ba thôi.

Bạch y nữ cười thầm, tên tiểu tử này có thể câu được đây, nàng liền vội vã ngắt lời chàng nói nhanh :

- Dương đại hiệp, xin đừng hiểu sai lời nói của ta, ta không phải nói là tài năng của các hạ không thể tương xứng với ta, mà là nơi đó quá nhiều nguy hiểm, lại bố trí đầy những trận đồ ma quỷ, có lẽ các hạ và bọn ta cũng là những kẻ bất tài.

Chàng vẫn cười lạnh nhạt đáp :

- Đúng vậy, tại hạ thức sự là kẻ bất tài.

Nàng kêu nhẹ một tiếng, khảng khái nói :

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách mạo hiểm, đừng để Vô Vi bang giết chết hai anh em họ, chúng ta yêu quý họ mà không giúp đỡ được hay sao?

Ngọc Kỳ hơi chần chừ một lát rồi nói :

- Cô nương, có thể đợi đến ngày mai chúng ta đi tìm cách cứu họ được không?

- Làm sao được? Cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn!

Ngọc Kỳ ấp úng :

- Nhưng... nhưng tại hạ không thể là người thất tín.

- Thế các hạ hẹn gặp ai?

- Tại hạ hẹn Thần Kiếm Dương Cao vào cuối canh ba...

Bạch y nữ lang lộ vẻ ngạc nhiên thốt :

- Sao? Các hạ đã cùng với gã đó giao hảo với nhau sao?

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, cười lạnh lùng nói :

- Không những giao hảo với nhau mà tại hạ đã cùng Thần Kiếm Dương Cao kết thành rường cột, tối nay đến là theo cái hẹn của Vô Vi bang.

Nữ lang cũng hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Ta có thể nói cho các hạ biết, tên ấy không phải là người tốt, các hạ có tin hay không?

- Đương nhiên là không tin, Dương đại hiệp chẳng phải là người thường mà là người gan dạ nghĩa hiệp, tại sao cô nương có thể tùy tiện nói xấu người khác?

- Các hạ không tin thì cũng không còn cách nào khác, nói cũng uổng công thôi, nhưng xin các hạ cẩn thận cho.

- Đa tạ lời khuyên bảo chân tình của cô nương!

Giọng nói của chàng có vẻ mang chút gì không vui.

Bạch y nữ lang khẽ nói :

- Bây giờ là canh hai, còn thì giờ. Nơi hẹn gặp của các hạ là ở thành Kim Dung cũng là nơi anh em Đàm gia đang bị khốn, chỗ ấy cũng không xa, các hạ nên chăng tới đó coi thử?

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát, thực ra chàng muốn đến trước để xem thử kẻ hẹn gặp là ai. Tuy chàng với anh em họ Đàm chỉ là bèo nước gặp gỡ, không phải là bạn chí thân, sự thật chàng đối với họ có rất nhiều cảm tình đương nhiên vô hình chung chàng cũng có quan tâm đến họ.

Chàng say nghĩ trong giây lát rồi nói :

- Tại hạ cùng đi đến đó, nhưng đến cuối canh ba thì tại hạ phải đi đến thành Kim Dung như lời hẹn.

Bạch y nữ lang hơi mỉm cười nói :

- Về điểm này Dương đại hiệp không cần lo lắng, từ nơi này đến cầu Mạnh Luật tiếp đến phía nam sông Hoàng Hà còn là cấm địa của Thanh Tự đàn Vô Vi bang, nếu chúng ta sớm gây nhiễu sự, người của Vô Vi bang không thể đến thành Kim Dung như hẹn ước.

- Tại hạ đã hẹn với Thần Kiếm Dương Cao thì bắt buộc phải đi, người của Vô Vi bang đến hay không thì là chuyện của họ.

- Ta đã quên là các hạ có hẹn với hắn. Chúng ta đi ngay thôi!

- Mời! - Ngọc Kỳ nói.

Đang đi, đột nhiên giọng nàng vang vang trở lại :

- Dương đại hiệp, các hạ không hỏi chúng ta là ai ư?

Ngọc Kỳ hơi ngơ ngác, nhưng lại cười đau khổ nói rằng :

- Tính danh chỉ là một thứ làm tin, hà tất phải quá coi trọng.

- Các hạ làm sao biết chúng ta là người tốt hay người xấu? Chưa chừng chúng ta đang mưu hại các hạ thì sao?

Ngọc Kỳ cười ha hả, trả lời :

- Nếu cô nương muốn mưu hại tại hạ thì dễ như trở bàn tay, cần chi phải nhọc lòng. Dương mỗ mới trải qua giang hồ, chưa từng gây oán với người khác, thì trên thế gian này chưa có người muốn mưu hại tại hạ. Huống chi cô nương đã từng ra tay cứu tại hạ trong một lần nguy khốn, tại hạ càng không có lý do để nghi hoặc, cô nương thấy vậy đúng không?

Nàng cười nói :

- Nói ra cũng là tình lý đúng, nhưng việc hỏi danh tánh là chuyện nhỏ mà các hạ cũng không muốn hay sao?

Ngọc Kỳ khom mình nói :

- Xin hỏi tôn tánh của hai vị cô nương là chi?

- Ta họ Triệu gọi... gọi là... Thanh. Còn đây là tiểu muội của ta gọi là Phi Hồng.

- Té ra là Triệu cô nương, ngưỡng mộ đã lâu nay mới gặp. - Chàng khách sáo nói.

- Xì, ngay cả tên các hạ cũng chưa nghe qua vậy thì ngưỡng mộ cái gì?

Triệu Thanh xì chàng một tiếng giống như vừa giận lại vừa cười, rồi quay mình đi tiếp.

Thân pháp của hai vị cô nương quả thật rất nhanh, giống như tia chớp, chàng vội vàng đuổi theo, nhưng cứ dần dần rớt lại phía sau hoài. Ra tới đường lớn, hai nàng mới đi chậm lại, Ngọc Kỳ cả mình xuất mồ hôi nhưng chàng chẳng mệt nhọc gì cả.

Chạy theo sau lưng họ là bốn bóng người màu trắng từ trong rừng đi ra, có một người vừa đi vừa nói :

- Thiếu công tử, tệ hạ đi đến thành Kim Dung đợi trước.

- Tại sao? - Thiếu công tử hỏi.

- Vạn nhất gã không trở lại tệ hạ sẽ mạo xưng là gã theo đúng lời hẹn ước, người trong võ lâm coi lời hứa là nghìn vàng, chúng ta không thể để cho gã thất ước.

- Hừ! Cái tên tiểu tử Thần Kiếm gì đó thật không phải là đồ chơi tốt, nghe theo lời ta giết ngay hắn đi. - Thiếu công tử hậm hực nói.

- Làm sao được? Chúng ta lại chưa nắm đằng chuôi của hắn thì không thể hạ thủ bừa bãi được, tạm đợi một thời gian nữa rồi hẵng nói.

* * * * *

Từ phía bắc của Bạch Mã tự mà đi lên núi, cả một vùng gần như toàn là những mồ mả bị bỏ hoang. Vào thời thịnh vượng của nhà Hán, nhà Đường thì nơi đây là vùng đất cấm, vì đây phần nhiều là lăng mộ của hoàng gia, những kẻ tiện dân không được đến gần vùng này, sau đời Tống thì nó mới bắt đầu được rộng mở.

Cả ba người hai nữ và một nam đi rất mau, leo đến sau lưng núi thì đứng lại. Ngọc Kỳ đứng ở phía

trái, Thanh cô nương ở giữa, nàng chỉ những mồ mả ở phía sau cây cối nói :

- Nhìn xem kìa, đó là khu đất cấm của Vô Vi bang Thanh Tự đàn, ở trên núi nhìn xuống thì không có gì lạ cả, nhưng hình như ở nơi đó được bao phủ bởi một trận đồ.

Chàng phóng tầm mắt ra xa nhìn chăm chú xuống phía dưới một màu tuyết trắng xóa, chàng chỉ nhìn thấy một cái mồ và một gò cao cách xa đây chừng năm dặm, xa hơn nữa thì hoàn toàn mù mịt.

Thanh cô nương vẫn tiếp tục nhìn xuống dưới nói :

- Tối hôm qua tiểu muội theo sát huynh muội Đàm gia mò tới đây, nhưng chỉ trong nháy mắt là những người đó không thấy đâu cả, may là tiểu muội lui ra rất nhanh, chưa rơi vào trận bẫy của chúng, chỉ nghe thấy xung quanh là tiếng ma quỷ rít lên cùng với tiếng hét của anh em Đàm gia, nhưng lại không thấy đến nửa bóng người, thật là rất kỳ lạ!

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú rất lâu rồi khẽ nói :

- Đây là trận Điên Đảo Ngũ Hành nhưng chưa đạt đến sự huyền bí bên trong của nó.

- A! Các hạ dường như đã nắm được bí quyết thành công bên trong của trận đồ rồi! Nàng kêu lên một cách vui mừng.

- Không đâu! Tại hạ biết cũng chưa nhiều đâu, tại hạ trong lúc rảnh rỗi cũng tự mình bày những viên đá bắt chước là theo chơi nhưng vẫn chưa thử qua trận này.

- Tiểu muội rất tin tưởng vào các hạ. - Cô nương nói một cách quả quyết.

Ngọc Kỳ quay đầu lại thản nhiên nhìn vào ánh mắt của nàng, trong lòng hơi rung động nhưng lại cố nén nói :

- Luận về trận thế rất là giản đơn, chỉ có mối lo duy nhất là những người chỉ huy biến hóa của trận thế.

Triệu Thanh cô nương quay sang Phi Hồng nói :

- Hồng muội, muội ghi nhớ kỹ những lời của Dương đại hiệp dặn.

- Vâng, thưa sư tỷ.

Ngọc Kỳ hơi ngơ ngác, nghe khẩu khí của Phi Hồng dường như họ không phải là chị em với nhau.

Ngọc Kỳ nói :

- Chúng ta tạm thời đến quan sát kỹ, sau đó mới hành động sau.

Ba người đi như bay xuống núi, khoảng cách năm dặm chỉ trong khoảnh khắc là tới nơi. Khi đến gần bên một khu mộ to lớn quy mô, Ngọc Kỳ đột nhiên hoảng hốt cảm thấy ở dưới những cây bạch dương tuyết phủ trắng xóa ở bên khu mộ hình như có người mai phục. Không đợi chàng suy nghĩ, Phi Hồng ở phía ngoài hét lên, như tên bắn bay thẳng xuống phía dưới cây bạch dương, Ngọc Kỳ và Triệu Thanh cả hai vội dừng bước. Ở phía dưới cây bạch dương có hai bóng trắng đồng thời ló ra. Phi Hồng như từ trên trời rơi xuống, bàn tay thon nhỏ đột ngột vươn ra, hai làn chỉ phong xé gió lao tới, trong nháy mắt hai gã áo trắng ngã nhào xuống dưới tay của Phi Hồng.

Một tay nàng nắm lấy một tên, bay vọt về, ném xuống dưới chân của Triệu Thanh.

- Bản lĩnh của Phi Hồng cô nương quả thật rất cao, Ngọc Kỳ rất khâm phục.

Triệu Thanh cô nương vươn mũi chân điểm nhẹ một cái, gã run cầm cập từ từ đứng dậy.

- Nói mau, tối hôm qua hai người kia bây giờ ở đâu? - Thanh cô nương quát nhẹ với giọng lạnh như băng.

Gã lúc này sợ quá mặt mày phát xanh, run run trả lời :

- Bọn họ đấu một ngày một đêm, không lâu sau do sức cùng lực kiệt mà bị bao vây phía đông khu mộ, có lẽ họ đã bị bắt rồi.

- Ngươi hãy dẫn đường cho bọn ta đi đến đó. - Nàng trầm giọng quát.

- Không được, tiểu nhân từ đó đến giờ chưa được tiến vào trận, mỗi người đều có vị trí của mình, không những không biết nội tình trong trận, mà có biết cũng không dám tự ý bước vào, người chưa được chỉ thị mà đã vào trận tức khắc sẽ bị hình phạt.

- Thanh Tự đàn chủ của ngươi ở đây phải không?

- Không, ai cũng không biết chỗ ở của Đàn chủ trừ những nhân vật trọng yếu trong bang.

Triệu Thanh dùng ngón tay búng một cái, gã té xuống đất, Phi Hồng liền nắm lấy hai tên ném ra bức tường phía sau của khu mộ. Triệu Thanh nói :

- Gã nhất định không chịu nói ra nội tình trong Vô Vi bang cho chúng ta hay.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Tên Vô Vi được lấy từ trong sách đạo mà ra, Vô Vi giả bất vô vi dã. Theo như tại hạ thấy, Bang chủ của Vô Vi bang nhất định là một vũ sĩ Huyền môn.

- Tiểu muội cũng nghe phong thanh nhưng chưa có bằng chứng, thế lực của bang này rất lớn, tay chân tỏa khắp thiên hạ, sau này nếu như muốn yên ổn trên giang hồ hành đạo thì không nên kết oán với họ.

- Triệu cô nương chẳng lẽ cũng sợ sao? - Ngọc Kỳ lãnh nhiên hỏi.

- Tiểu muội, hừ, họ tới một người chết một người.

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, bọn chúng có thể ngầm mưu hại cô nương, hoặc dùng kế bày thế Sinh khắc kỳ môn để dụ cô nương vào, lại...

- Các hạ nói ta sợ trận thế của chúng sao? Ta không tin vào tà đạo.

Nàng như đang nổi giận, cất bước tiến về phía trước.

- Khoan đã!

Ngọc Kỳ vội vàng giơ hai tay ra ngăn lại.

Chương 4: Điên Đảo Ngũ Hành Trận

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn lại không cho đi. Triệu Thanh nói :

- Đừng ngăn cản ta, ta nhất định phải xông vào.

- Không được, cô nương bất tất hành động như thế, xin cô nương ở đây đợi tại hạ.

- Tại sao? - Nàng ngạc nhiên hỏi.

- Bởi vì cô nương là một tiểu nữ nhi.

- Các hạ nói gì thế? - Nàng hơi giận lên.

- Cô nương nên biết những tên đó đều là hung ác nguy hiểm, tại hạ không yên tâm để cô nương trải qua sự nguy hiểm, xin cô nương hãy ở đây đợi tại hạ.

Trong lòng nàng hơi rung động nói :

- Có thật ngươi quan tâm đến ta sao?

- Chưa phải là quan tâm, đó chỉ là đạo nghĩa.

- Thế thì ta không đi không được.

Nàng vọt lên trước, gần như muốn đụng vào cổ tay của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ khẽ thở dài :

- Thôi được, cứ coi là quan tâm đi. Trong thời gian nửa giờ, vạn nhất tại hạ không ra khỏi trận được, xin thay tại hạ đến Kim Dung thành, báo cho Thần Kiếm Dương Cao một tiếng.

Triệu Thanh nhìn đăm đăm vào chàng với ánh mắt sáng rực, rồi cất tiếng nói vô cùng dịu dàng :

- Đa tạ các hạ, nhưng ta không thể để cho các hạ trải qua sự nguy hiểm, ta sẽ không rời các hạ nửa bước, chúng ta cùng nhau xông vào đi thôi.

Ngay phía bắc, trong làn gió lạnh rít lên từng hồi ở khu gò mã đột nhiên vang lên một tiếng kêu gào thảm thiết, khiến người nghe thấy không khỏi rùng mình.

Ngọc Kỳ nghiến răng nói :

- Tốt! Chúng ta xông vào, xin nhớ kỹ, các vị nhất định không được xông lên bừa bãi.

Chàng thận trọng tiến về phái trước. Triệu Thanh và Phi Hồng, hai người bám theo chàng sát gót.

Nơi phía sau họ nói chuyện cách khoảng ba mươi trượng, bốn người áo trắng theo sau giờ chỉ còn lại ba người, họ nấp vào một bên chăm chú lắng nghe. Một người lên tiếng :

- Thiếu công tử, chúng ta vào hay không?

Thiếu công tử trầm ngâm một lát nói :

- Không cần đâu, công lực của tỷ tỷ đủ ứng phó với bọn quỷ ấy rồi! Có tỷ tỷ dẫn đầu xông vào trận, ta rất yên tâm.

- Nếu vậy chúng ta hãy ở ngoài chờ đợi, chuẩn bị cờ hiệu dẫn họ ra khỏi trận.

- Không có cơ hội cho họ ra khỏi trận đâu. Hừ!

Đột nhiên thanh âm truyền ra từ phía trái của một ngôi mộ hoang, cách khoảng năm sáu trượng, vừa lạnh lùng vừa như ma kêu quỷ khóc.

Trong ngôi mộ hoang, hai bóng người lù lù xuất hiện.

Người vừa hiện thân ra đó là lão mù ở trên lầu của Nam Lạc lão điếm, sau lưng lão cũng là tên tiểu hóa tử đó.

Vị đại thần ở bên trái của Thiếu công tử, hướng về phía lão mù lãnh nhiên nói :

- Cái lão già mù kia, giả sử ta là lão, thì lập tức ngoan ngoãn chạy ngay đi để thoát thân, tránh bị làm mất mặt, lão không xứng cùng chúng ta động thủ. Mặc dù lão có thuật xem trời nghe đất, nhưng lại quên rằng thuật ấy so với chúng ta cao minh hơn lão nhiều lắm.

Lão ma cười lạnh như băng, vẫn dùng cái giọng quái quỷ ấy nói :

- Ngươi nói dóc quá, nếu biết lão phu ở đây, các người làm sao dám lớn tiếng nói chuyện, tiết lộ hành tung ra.

Thiếu công tử cười ha hả nói :

- Đó là bởi vì chúng ta coi lão như là tiểu hài nhi ba tuổi, lão không tin phải không?

- Thằng bé này răng bé mũi nhọn quá, đáng chết lắm!

- Lão tốt nhất hãy nên tự biết mình, nếu không hối hận không kịp lão không tin, thì hãy xem thử sau lưng mình là ai.

Thiếu công tử ung dung nói.

Lão mù vẫn đứng yên, tiểu hóa tử quay đầu lại nhìn, kêu lên một tiếng kinh hãi.

Lão mù vội quay lại, giật mình ớn lạnh.

Cạnh ngôi mộ hoang, cách lão chỉ khoảng ba trượng, hai người áo trắng vóc người cao to, thanh trường kiếm dắt ở bên hông, đang đứng im trong bóng tối như hai cái xác không hồn.

Bọ ngựa bắt ve không dè chim sẻ đứng sau, lão mù hơi run sợ, với thính giác cực kỳ bén nhạy của lão, thế mà có người đến sau lưng mà lão không biết. Thân thủ của ngươi này quả thật phi phàm.

Trong lòng lão cảm thấy rờn rợn, lão cảm thấy công lực của hai người này không phải tầm thường.

- Ngươi là ai? - Lão quát lên hỏi.

Hai người áo trắng giống như những người câm điếc, không ai lên tiếng cả.

Lão mù hừ lên tiếng, cầm cây gậy Hoàng Ngọc bước lên phía trước hai bước, nói :

- Nói tên ra đi! Các hạ, lão mù này muốn xem thử các hạ có bao nhiêu cân lượng.

Một trong hai người bắt đầu nói với giọng ung dung nhưng cũng không kém phần uy nghiêm :

- Tại hạ vốn là một kẻ vô danh trong thiên hạ, không muốn hại ai, nếu trước đó miệng lão không nói muốn động tay động chân với chúng ta, thì lão bình yên vô sự rồi.

Người thứ hai cũng với giọng như thế nói :

- Tại hạ đếm từ một đến ba, nếu lão vẫn không đi, thì sẽ hối hận không kịp đâu.

- Ha ha, các hạ thật sự muốn coi lão như con nít rồi.

Lão mù cười lớn như điên vừa có vẻ kiêu ngạo, hai đôi mắt ấy lúc thường không mở mắt, nay lọi phát ra những tia sáng long lanh lạnh lẽo.

Lão mù quát lớn một tiếng, cây gậy Hoàng Ngọc như tia chớp nhoáng một cái vung tới, đánh ra một chiêu Độc Long Xuất Động.

Bóng trắng cũng ứng biến thần tốc phi thường miệng đếm “Một”, rút kiếm vung tới như mãnh hổ.

Hai vũ khí vừa giao nhau, vang lên tiếng ngân lạnh ngắt của kim khí, hai người vội lùi nhanh ra sau.

- Thêm một chiêu nữa đây.

Lão mù kêu lên giận dữ, cây gậy lại bổ nghiêng xuống.

Bóng trắng hừ lên một tiếng lạnh lùng, nói: “Hai!”

Kiếm tung ra chiêu Bình Địa Dũng Liên. Choang một tiếng gậy kiếm lần nữa chạm nhau, gió mạnh tốc ra, hai người lại lần nữa lập tức lui ra.

Áo của hai người mặc dù không có gió nhưng nó lại tung bay, cả hai trong lòng ai cũng kinh hãi thầm. Trong mắt của lão mù hung quang rực sáng, từ từ giơ cao cây Hoàng Ngọc của mình tiến lên hai bước, trầm giọng nói :

- Tiểu tử! Ngươi thật là kiêu ngạo, đỡ được hai gậy của lão phu, tuyệt chẳng phải là tên vô danh tiểu tốt.

- “Ba!” - Bóng trắng nghiêm giọng quát.

Đột ngột, đường kiếm vẽ thành một cầu vồng, tiếng rít chói tai, chiếc cầu vồng bạc giống như một hình tròn đang phát sáng, lao tới về phái lão mù.

Lão mù hừ lên một tiếng lạnh lùng, gậy Hoàng Ngọc như một cơn gió mạnh nổi lên, hàng nghìn hàng vạn cái bóng của nó như con rồng giận dữ đang giơ vuốt, nghênh tiếp cái vòng bạc ấy.

Lần này không còn nghe thấy tiếng binh đao vang lên khi chạm nhau. Chỉ thấy những ánh bạc lấp lánh như ánh chớp bay ra tám phía.

Ngoài hai người đang giao đấu, những người còn lại đứng im không một chút động đậy, hệt như không thấy xảy ra sự cố nào cả.

Hai người đột ngột tách ra, lão mù thối lui ra sau lia lịa, thân mình không ngừng rung lên, trên vai trái của lão một vết mũi kiếm dài hai tấc, đã nhuộm hồng chiếc áo màu xám tro.

- Thật là cao minh, lão phu thua rồi, sau này xin gặp lại.

Lão nói hết sức hung hãn. Thân hình nhoáng một cái, lao vào trong khu rừng ở phía bên phải, nơi ấy những ngôi mộ hoang chồng chất lên nhau, cây khô lớp lớp, chỉ hai ba ánh chớp thì thân hình không còn thấy nữa.

Tiểu hóa tử vội chạy theo lão bén gót.

Về phần Ngọc Kỳ và Thanh cô nương, ba người men theo tấm bia đá ở ngôi mộ hoang, từng bước đi vào bên trong.

Ngọc Kỳ đi trước, đột nhiên nghe thấy Triệu Thanh dùng phép truyền âm nhập mật ở phía sau nói đến :

- Ở phía bên trái khu vườn mộ có người.

Ngọc Kỳ nói :

- Hãy lưu ý bọn mai phục sắp ra tay, hãy biến đổi vị trí, theo tại hạ xông vào cửu tử ở phía đông.

Thanh cô nương ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao không chạy vào đường sống, lại chạy vào con đường hung hiểm?

- Đường sống được bố trí sau chỗ chết, qua cửa tử tức khắc sẽ đến cửa sống, bọn chúng không giấu ta được đâu. Đi!

Tiếng "Đi" vừa dứt, ba người cùng lướt đến phía đông của khu vườn.

Đột ngột, trong bóng tối của ngôi đình nơi nghỉ mát ở phía bên mộ, vang lên tiếng quỷ rít nghe đến chói tai, tiếp theo sau là tiếng nổ vang rền.

Theo sau tiếng nổ cực lớn là sương mù dày đặc từ từ dâng lên, trong làn sương mù ẩn ướt có nhiều bóng người như u linh quỷ mị. Trong không gian, đầy dẫy những tiếng rú gào như muốn hút lấy hồn người, tình thế đùng đùng hung dữ.

Hai vị cô nương, từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy trận thế lạ lùng này, sợ qua đến nỗi hoa dung thất sắc, kêu lên kinh hãi nhảy bổ về phía trước.

- Bình tĩnh lại, đó chỉ là ảo ảnh thôi, không đủ gây hại đâu. - Ngọc Kỳ trầm giọng nói, đưa tay ra ngăn lại hai người.

Hai vị cô nương kinh hoàng, vội vàng nắm lấy bàn tay của Ngọc Kỳ. Triệu cô nương nói :

- Thật lợi hại, trong trận pháp này dường như anh hùng chẳng còn có đất để dụng võ.

Ngọc Kỳ cười nói để cho hai nàng yên tâm :

- Thanh cô nương nói sai rồi, phải nói anh hùng có đất dụng võ mới đúng, ở trận này tinh thần nếu

rối một cái, tất mình sẽ bị chết. Xin nhớ kỹ, ở đây chỉ dựa vào cảm giác phân biệt cái nào giả cái nào thật, không được ra tay quá mức mà làm tổn hao chân lực.

Vừa nói xong, chàng vung tay ra khỏi hai người, chân lực tụ vào chưởng tâm, vung một chưởng ra phía trước.

Chưởng lực phát ra thật thần kỳ, không một âm thanh không một tiếng động, trong màn sương mù dày đặc cách xa một trượng, vang lên một tiếng kêu thảm thiết, đó là tiếng kêu chết của một tên bị chưởng lực đánh trúng.

Thanh cô nương dựa sát vào mình chàng khẽ nói :

- A! Chưởng lực này của các hạ dường như trông rất quen.

- Cô nương biết chưởng lực này ư? - Ngọc Kỳ vừa hỏi, vừa hết sức chú ý những tiếng động kỳ lạ ở chung quanh.

- Ô! Nhớ ra rồi, Song Tuyệt Kỳ Nhu và các hạ có mối quan hệ như thế nào?

Ngọc Kỳ lấy làm lạ đáp :

- Đó là nghĩa thúc tổ của tại hạ, cớ sao cô nương lại biết Song Tuyệt Kỳ Nhu?

Thanh cô nương cười đáp :

- Ta chỉ nghe phong phanh thế thôi, các hạ vừa từ thâm sơn trở về Trung Nguyên.

- Ủa! Sao cô nương biết? - Ngọc Kỳ chấn động quay mình lại.

Thanh cô nương mỉm cười nói :

- Các hạ luyện Âm Nhu chưởng lực, ta chỉ đoán mò mà thôi.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trong vùng mờ mịt, một mũi kiếm sáng loáng nhắm hướng ba người đâm tới như điện xẹt.

Ngọc Kỳ lướt lên trước một bước. Tay của chàng giống như được đúc bằng gang thép, không mảy may tốn sức, tay vừa vung ra, mũi kiếm đang tung ra phía trước bị lật trở lại, chàng chụp lấy chuôi kiếm, quát lên :

- Để ý bên phải!

Hai cô nương đang chia nhau đứng ở hai bên, vội vàng cùng dựa lưng vào nhau, bốn bàn tay ngọc

nhẹ nhàng vung ra ba phía đồng thời vang lên những tiếng kêu thảm thiết.

Thanh cô nương nói :

- Dương thế huynh, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, như vậy không ổn rồi!

Ba chữ “Dương thế huynh”, làm cho Ngọc Kỳ như đang mơ mơ ảo ảo. Nhưng tình thế không để cho chàng suy nghĩ, hai thanh kiếm từ đâu đó xuyên qua lớp sương mù dày đặc, lướt tới như tia chớp.

Chàng ghìm tay xuống, tung ra chiêu Canh Phong Tảo Vân, hai thanh kiếm bị đánh bay đi, trong sương mù liền vang lên hai tiếng kêu thảm thiết.

Chang lại tung ra một cước, đá bay cái thi thể ở dưới đất nói :

- Mau theo tại hạ di chuyển về phía phải.

Thế là ba người cùng bước về phía hướng phải. Chưa đến ba trượng trước mặt có một hàng rào sắt kiên cố cản đường, chàng lại nói :

- Thanh cô nương, hàng rào sắt này cô phá được không?

- Để tiểu muội thử xem.

Triệu Thanh cô nương rút ra cầm tay một thanh kiếm ánh bạc chói mắt, thanh kiếm toát lên hàn khí âm u, khí lạnh đến cắt da, quả là bảo kiếm. Một tiếng vang lên như long ngân, hàng rào sắt giống như gỗ mục, đứt hết năm đoạn, hiện ra một cái lỗ to tướng.

- Vào! - Ngọc Kỳ kêu lên, giơ cao thanh kiếm vừa cướp được nhảy lên trước tiên.

Quái! Ba người vừa vào trong vườn mộ, trước mắt hơi sáng lên, sương mù phủ đầy ở ngoài hàng rào sắt nhưng không bén mảng vào trong.

Chung quanh khu vườn mộ rộng lớn này, những bức tượng bị đổ sụp theo sự tàn phá của thời gian.

Ở mặt phía đông, có một tòa thạch đình đã bị đổ sụp phân nửa, ở đó có một cây đèn lồng phát ra màu ánh sáng xanh lợt lạt, rung rinh trước gió, giống như ngọn ma trơi.

Cả một khu vườn mộ này thật âm u đáng sợ, dường như chung quanh mỗi góc tường mỗi ngọn cây nhìn là những âm hồn đang chờ đợi đâu đây.

Ngọc Kỳ quan sát bốn phía, rồi dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Cái đèn quỷ ở trong ngôi đình, đúng là đèn hiệu lệnh, nếu mà tắt ngọn đèn đi, thì trận thế này

không cần đánh tự khắc nó sẽ tan.

- Vậy thì tiểu muội đi đập bể cây đèn đây! - Thanh cô nương nói, bước lên trước một bước.

Ngọc Kỳ vội vàng nắm lấy tay áo của nàng, nói rằng :

- Không! Xung quanh ngôi đình ấy nhất định sẽ đặt cơ quan ám khí, không nên mạo hiểm.

- Nếu vậy thì phải dùng ám khí đập bể nó.

- Quá xa trừ phi ám khí đó phải bắn xa ngoài ba mươi trượng.

Thanh cô nương khẽ thở dài :

- Làm sao bây giờ?

Ngọc Kỳ nói :

- Chúng ta từ từ đến gần, khoảng mười trượng chúng ta sẽ cố hết sức mà làm.

Hai vị cô nương gật đầu, chàng lại nói tiếp :

- Xin nhị vị cô nương cẩn thận đề phòng. Nơi góc xó xỉnh nào cũng có người quan sát, không thể sơ suất.

Chàng vận công để hộ thân, rồi từng bước thăm dò mà tiến.

Ngọc Kỳ bước đến bước thứ bảy, lập tức thanh kiếm vung lên, chém thật mạnh mẽ vào đống tuyết cách ngoài ba thước. Đống tuyết bay tứ tung hiện ra một cái hố sâu.

- Đây là cơ quan đầu tiên, thiết kế trong cửa tử này, há không đáng cười sao? - Ngọc Kỳ cười lạnh lùng nói.

Hai vị cô nương lại không cười, Triệu Thanh nói :

- Cơ quan đơn giản càng dễ thu được hiệu quả, người tiến vào chỉ có lưu ý những nơi đặc biệt, nếu không có Dương huynh chắc chắn ta đã bị lọt bẫy rồi.

Ba người vừa bước thêm được mấy bước, đột nhiên trong bóng tối nơi những ngôi mộ cổ, vang lên tiếng đạn nổ và tiếng cung tên rời khỏi hộp nỏ, những mũi loạn tiễn bắn thẳng vào ba người như đàn châu chấu đang bay tới.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương thần thái trầm tĩnh, hóa kiếm như muôn ngàn đóa hoa sen.

Hơn một trăm cây loạn tiễn giống như bị một cơn gió mạnh quét tới, đồng loạt bay lên rồi rớt xuống. Ngọc Kỳ cùng hai vị cô nương đồng thời hữu chưởng phát ra, những ngôi thạch mộ xung quanh bị đánh vỡ ra, gió cát cuốn tung tóe như một trận cuồng phong.

Những tên địch nhân ẩn trốn ở bốn phía, tất cả đều kinh hoàng trước thần tuệ cao siêu của ba người, cùng phát lên tiếng kêu sợ hãi.

Ngọc Kỳ liền quát lớn :

- Mau bước ra đây trả lời, nếu chúng bay không đứng lên, nơi đây sẽ biến thành biển máu!

Xa xa ở phía sau những đám mồ mả, xuất hiện vô số những tên áo trắng, khăn trắng bao trùm lấy đầu, mạng che mặt cũng màu trắng, đao thương kiếm côn ánh lên một màu sáng bạc, toàn thân từ trên xuống dưới một màu trắng toát, chỉ có đôi mắt là màu đen thôi.

Hiển nhiên, ở đây bốn bề đều có hầm hố, nếu không làm sao có thể vọt ra bao nhiêu tên màu trắng như thế.

Ở phía sau một tấm mộ bia, nối đuôi nhau xuất hiện nhiều bóng người to lớn có cách ăn mặc giống nhau, vạt áo phía trước ngực của bọn chúng có thêu hình một cây kiếm nhỏ màu vàng, tay cầm cây đao ánh thép phát ra màu lạnh lẽo, đang chia nhau ra đứng ở hai bên.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương lao mình tới họ.

- Các hạ xin đứng lại! Hãy báo danh. - Hai tên áo trắng đồng thời quát lớn, hai cây đao vung ra, ngăn chặn đường đi.

Ngọc Kỳ ngừng bước, trầm giọng nói :

- Ai là thủ lãnh nơi đây, tại hạ cần gặp người ấy!

- Các hạ hãy báo danh đi, đây là quy tắc. - Gã đại hán vẫn lên tiếng quát.

Ngọc Kỳ nổi giận hét :

- Chúng bay không đáng để cho ta xưng tên.

- Ở đây không chấp nhận những kẻ vô danh, kẻ vô danh thì phải chết!

Hai tên đại hán sau tiếng nói ánh đao chớp lên, chia nhau bổ xuống Ngọc Kỳ mạnh như vũ bão.

Tiếng kiếm khí rít lên, đường kiếm của Ngọc Kỳ vung ra. Hai tiếng phù phù vang lên, hai ngọn đao đồng thời rớt xuống đất. Hai tên áo trắng thân hình không ngớt lay động, dung tay chỉ phía trước

ngực và bụng dưới, ớ lên một tiếng, cuối cùng kẻ trước người sau cùng té xuống đất. Máu từ ngực và bụng của chúng thấm ra, nhuộm đỏ những đống tuyết dưới mặt đất.

Triệu Thanh buột miệng la lên :

- Hảo nhất chiêu Loan Sái Tình La đó là trong Tinh La kiếm pháp của lão Song Tuyệt Kỳ Nhu, với chiêu này quá ư tàn nhẫn.

Ngọc Kỳ không rỗi để trả lời, bởi vì những tên áo trắng còn lại kêu lên những tiếng hét giận dữ, giơ cao thanh đao nhất tề đâm bổ xuống, thanh thế như những con hổ bị điên.

Ngọc Kỳ cũng gầm lên một tiếng, tung ra một chiêu kỳ ảo nhất của Dựng Hoa Vạn Cổ, đường kiếm hết sức thần kỳ, kình phong bắn ra tám phía hết sức giận dữ.

Hai vị cô nương Triệu Thanh và Phi Hồng đồng thời cũng điểm ra một kiếm nhẹ nhàng như phiêu diêu vào lạc cảnh, nhưng oai lực thần diệu vô song.

Sáu ngọn phi đao vừa cuốn tới, đột nhiên trước ngôi mộ có tiếng người trầm giọng rít lên :

- Mau lui!

Nhưng đã trễ, thanh âm vừa truyền đến, máu bay ra như mưa, sau người thì đã ngã hết bốn tên.

Ngọc Kỳ và hai vị cô nương vẫn đứng bất động dường như không rời chỗ cũ nửa phân.

Ba người đạp qua những thi thể tiến lên, xông thẳng đến dưới bậc thềm của ngôi đình.

- Các ngươi bụng dạ thật tàn nhẫn, kiếm pháp thật là cao minh.

Một gã áo trắng đứng giữa bậc thềm, giọng nói giống như tiếng chuông bể, có lẽ y là một nhân vật cao cấp.

Gã đó lại nói tiếp :

- Chúng ta không oán không thù, các ngươi tự ý xông vào khu đất cấm của bổn bang, giết hại đệ tử trong bang ta, xin hỏi là cớ làm sao?

Ngọc Kỳ lĩnh nhiên nói :

- Chúng ta đến đây để đòi người bị quí bang bắt giữ.

Gã tỏ vẻ ngạc nhiên, nghiêm giọng hỏi :

- Thỉnh giáo tôn giá cao tánh là chi?

- Dương Ngọc Kỳ.

- Còn hai vị kia?

Ngọc Kỳ không trả lời lên tiếng hỏi lại :

- Còn các hạ hãy báo danh.

- Thanh Tự đàn hạ Nhị đàn chủ Phong Lôi Kiếm Hàn Hưng Long.

Thì ra Thanh Tự đàn chia làm hai, thượng và hạ. Lão này là nhân vật thứ hai của Thanh Tự đàn hạ.

- Phong Lôi Kiếm? Không phải là Vô Tình Kiếm sao? - Ngọc Kỳ biến sắc hỏi.

Phong Lôi Kiếm cười lạnh lùng nói :

- Hàn mỗ làm sao dám so sánh với cao nhân của bậc tiền bối. Nếu Hàn mỗ là Vô Tình Kiếm, các hạ là sao dám ở đây giở thói ngang ngược? Hừ!

Ngọc Kỳ nghe lão nói trong lòng hết sức tức giận trầm mặt nói :

- Tối hôm qua hai thiếu niên nam nữ bị bổn bang bắt đi, bây giờ ở đâu?

- Họ có là họ hàng với các hạ không?

- Chẳng có. Nhưng bọn tại hạ đòi người là vì đạo nghĩa của võ lâm.

- Hừ! Các hạ là tiểu tử chưa tránh khỏi không biết tự lượng mình.

- Bây giờ họ ở đâu?

- Ở bổn đàn minh thất, có lẽ sắp được đem lột da rồi.

- Thật không? - Ngọc Kỳ biến sắc hỏi.

- Tin hay không tin là tùy các hạ, dù sao thì các hạ cũng phải đi theo chân của họ.

Ngọc Kỳ quay lại nói với hai vị cô nương :

- Chúng ta thay họ báo thù, chuẩn bị ra tay.

Triệu Thanh lộ vẻ đau thương sầu thảm, nói :

- Ta thật đáng trách, đáng lẽ phải sớm ngăn cản họ không được mạo hiểm. Ra tay thôi, ta phải thay

họ báo thù quyết hận, tuy đã trễ.

- Ha ha! Giờ chết của các ngươi sắp tới gần, lại còn lớn tiếng thay bọn chúng báo thù, thật là đáng cười đáng cười. Ha ha!

Phong Lôi Kiếm cười như điên, một mình đi xuống dưới bậc thềm lại nói :

- Ai lên trước? Tạm thử xem Phong Lôi Kiếm này của Hàn mỗ.

Ngọc Kỳ bước lên phía trước nghênh đón nói :

- Nợ máu phải trả băng máu, ta cho ngươi một cơ hội xuất chiêu đi!

Phong Lôi Kiếm đang đứng trước bệ thờ, tay vung kiếm cười nói :

- Ha ha! Gã kia, thử coi bản lãnh ngươi tới đâu mà dám vào hang cọp vuốt râu hùm.

Lúc này, hơn mười tên áo trắng ở xung quanh đang vây chặt ba người, tay cầm binh đao chuẩn bị động thủ.

Ngọc Kỳ theo học võ nghệ với Song Tuyệt Kỳ Nhu, lão mỗi ngày đều bức bách chàng tập luyện cũng may là chàng thiên tư rất cao, thông minh đĩnh ngộ hơn người có thể suy một ra ba, đại thể đã có giỏi hơn thầy. Qua hai mươi năm không ngừng hun đúc, Ngọc Kỳ lại tự mình nắm được một bộ kiếm pháp kỳ dị ghê gớm, pha trộn vào Tinh La kiếm pháp của Song Tuyệt Kỳ Nhu, uy lực càng tăng thêm bội phần.

Chang hoàn toàn thư thái, tâm ý hòa thành làm một, từng bước một bước lên phía trước, thanh trường kiếm chong tới trước, kiếm khí hơi lay động.

Phong Lôi Kiếm thoáng nhìn thần thái của chàng trong lòng thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này đã luyện được thần tủy của kiếm đạo, ta phải cẩn thận đối phó mới được”.

Lão từ từ di chuyển về phía bên trái hai bước, mũi kiếm hơi chếch lên.

Ngọc Kỳ quát nhẹ một tiếng, bước lên phía trước ánh kiếm chớp lên như sao xẹt.

Phong Lôi Kiếm vội tung mình sang bên phải, tay kiếm trong tay tung ra chiêu Xạ Tinh Phi Hồng, đâm thật nhanh vào hông phải của Ngọc Kỳ.

Hai người đánh nhau đều nhanh như tia chớp, mỗi bước đi đều tấn công hết sức gấp gáp, tuy tất cả chiêu thức tuyệt học chưa được bung ra, nhưng hung hãn vạn phần.

Vừa vặn chiến đấu hơn mười chiêu, cả hai tự cảnh giác ngầm, thế đánh dường như chậm lại. Sau

cùng Phong Lôi Kiếm dường như không nhẫn nại được nữa, phát ra một tiếng hú rất dài, thế kiếm lập tức biến đổi ngay.

Thanh kiếm phát ra sấm gió đùng đùng, làm cho ai cũng phải động phách kinh tâm, lão sử dụng kiếm pháp như bão táp, triển khai tấn công thật gấp.

Ngọc Kỳ giống như là người bằng sắt, dung mạo chẳng động đậy chút nào, đường kiếm hòa hoãn chống đỡ, chàng nắm bắt các tinh vi biến hóa của Phong Lôi Kiếm, suy nghĩ làm sao có thể xuất kỳ chế ngự được lão để thủ thắng.

Lại mười chiêu trôi qua đột nhiên nghe thấy tiếng quát của Ngọc Kỳ một đường kiếm cầu vồng từ tay chàng bắn ra thật nhanh, đâm thẳng vào vùng kiếm ảnh của đối phương.

Choang, tiếng kim khí ngân vang, bóng người đột nhiên tách ra.

Ngọc Kỳ vội lui ra sau năm bước, trong tay thanh kiếm vẫn đang rung động.

Phong Lôi Kiếm thì bay ra ngoài trượng, thanh kiếm của gã kêu ong ong không ngớt, trên cánh tay trái của gã, máu tươi gần như nhuộm thấm cả cánh tay.

- Đón thêm một chiêu nữa này!

Ngọc Kỳ kêu lên không bỏ lỡ cơ hội chàng phóng mình tới đâm vào huyệt Cửu Vĩ trước ngực của Phong Lôi Kiếm. Trong nháy mắt, hai người trong bọn áo trắng cùng nhảy bổ xuống, hai thanh kiếm như sét đánh đâm thẳng vào Ngọc Kỳ.

Triệu Thanh cô nương quát lên một tiếng, bàn tay nhỏ nhắn vung ra.

- Ai?

Hai tên đồng thanh kêu lên một cách đau đớn, trường kiếm chúi xuống đất, người ngã vật ra sau lăn xuống bậc thềm. Trong khi đó, Phong Lôi Kiếm kêu lớn một tiếng, thanh kiếm trong tay bay ra ngoài ba trượng, lão dùng tay trái bị chặt khuỷu tay, vội vàng lui về phía bên trái.

- Dừng tay!

Một tiếng hét như tiếng sét nổ bên tai. Ngọc Kỳ từ từ quay mình lại, năm bóng người cao to sắp thành hàng ngang đang bước những bước dài tới. Chính giữa là lão đạo sĩ mình mặc áo đạo, bên hông đeo trường kiếm, đôi mắt lạnh lùng, ánh mắt nhìn thật lạnh lẽo tỏa đi bốn phía, gương mặt màu tím đen cực kỳ hung ác.

Bên phía trái của lão là một gã mặc áo bào trắng, mặt vuông tai to, khoảng hơn bốn chục tuổi,

trong tay cầm cây thương đao.

Phía bên phải là một lão bà, mình mặc áo màu ánh bạc, thanh kiếm dài được đeo nghiêng trên vai, sắc mặt trắng chẳng có chút huyết sắc nào giống như một thi thể vừa từ trong ngôi mộ bước ra. Hai người ở ngoài cùng nhất toàn thân được quấn trong chiếc áo trắng và tấm khăn trắng, chỉ để lộ cặp mắt đầy vẻ giảo hoạt nham hiểm. Năm người bước đến với khí thế hung hãn vô cùng.

Cặp mắt của Triệu Thanh cô nương sáng rực, nàng nhìn thấy công lực của những người này rất cao, biết rằng so với trình độ của Ngọc Kỳ bây giờ, nhất định khó cùng họ tranh tài cao thấp. Nàng không đợi Ngọc Kỳ lên tiếng, xông tới trước mặt lão đạo sĩ, cười nhạt một cái nói :

- Đạo gia, có phải người vừa lên tiếng sủa như điên phải không?

Gã trung niên mặc áo bào trắng ở đầu bên trái bước ra một bước, nghiêm giọng quát lớn :

- Câm ngay, trước mặt Đàn chủ Thanh Tự đàn, sao ngươi dám vô lễ.

Triệu Thanh hừ lên một tiếng, xông tới phía trước như một tia chớp chưởng lực tung ra.

Tên áo trắng quả là nội gia cao thủ, nghiêng người ra phía sau tránh né đồng thời tấn công bằng một chiêu Như Phong Tự Bế, chưởng lực đánh xuống hông trái của Triệu Thanh.

Lão đạo sĩ cũng trong nháy mắt, phát giác vị cô nương này chẳng phải là nhân vật tầm thường, chẳng thèm lên tiếng, tung ra song chưởng, gió mạnh cuồn cuộn tung lên, với kình lực hùng hậu có thể dời núi cắt đá như chơi, tấn công vào vai phải của nàng.

Ba bên cùng ra tay nhanh như cắt, công lực của họ quả thật kinh hồn.

Hai tiếng vang lên sấm sét, gió mạnh gào thét tóe ra bốn phía, kình lực của hai người va vào nhau.

Triệu Thanh cô nương vẫn đứng sừng sững ở chỗ cũ, hơi mỉm cười. Đôi tay của lão đạo sĩ rũ xuống không còn sinh lực, lùi ra phía sau, gã áo trắng ngồi ngã ra trên mặt đất.

Một trận chiến như sấm sét vừa xảy ra, tất cả những người ở hiện trường lúc ấy toàn bộ đều rúng động. Không ai ngờ một vị cô nương lại có nội lực mạnh mẽ và hùng hậu như thế, ứng biến lại thần tốc, với tuổi tác còn nhỏ mà trình độ lại cao thâm khôn lường, thật là chuyện không thể giải thích nổi.

Lão đạo sĩ nói với giọng điệu chẳng còn hơi sức nào :

- Ngươi... ngươi có yêu thuật sao?

- Các ngươi là ai? - Nàng lạnh lùng hỏi lại.

- Thanh Tự đàn Vô Vi bang, Tổng đàn chủ Tiêu Dao đạo nhân. - Lão đạo sĩ vội báo danh hiệu của mình.

- Thanh Tự đàn Tổng đàn. Hộ Đàn Khách Khanh Mãnh Sơn Lãnh Diện Tống bà bà.

Lão bà bà kia cũng tự báo biệt hiệu của mình. Gã áo bào trắng đứng lên trông tả tơi thảm hại, khuôn mặt đỏ đến tận mang tai nói :

- Hộ Đàn Khách Khanh Bành Gia Nguyên.

Tiêu Dao đạo nhân Tổng đàn chủ giọng nói vẫn còn kinh hãi hỏi :

- Thỉnh giáo cô nương danh xưng như thế nào, môn hạ của ai?

Triệu Thanh cô nương bĩu môi nói :

- Ngươi chả cần hỏi thân thế của ta, chỉ cần gọi ta là Triệu cô nương là được rồi.

- Triệu cô nương không muốn nói ra bổn đạo cũng không dám miễn cưỡng.

Lão lại nói tiếp với giọng hòa hoãn :

- Nơi đây là trọng địa của bổn bang Thanh Tự đàn, Triệu cô nương xin lập tức lui ngay cho.

- Hãy thả hai người nam nữ mà hôm qua đã bị các người bắt đi, chúng ta sẽ lập tức sẽ rời khỏi trọng địa của quí bang, nếu không, hừ!

- Cô nương thật muốn chôn xương ở đây sao? - Lão đạo sĩ bắt đầu giận dữ, giọng điệu cứng lại.

Ngọc Kỳ ở một bên cười lạnh lùng tiếp lời :

- Đạo gia, chỉ dựa vào mấy khúc gỗ này sao? - Chàng dùng kiếm chỉ về hướng bọn chúng.

Trong mắt của Manh Sơn bà bà hàn quang lóe lên, bước lên phía trước hai bước nói một cách giận dữ :

- Tiểu cẩu lời nói của ngươi chẳng khiêm nhượng chút nào, ngươi dựa vào đâu mà dám nói chúng ta là những khúc gỗ. Tiếp một chưởng của ta đây!

Nói xong tay trái vung chưởng ra ngay.

Ngọc Kỳ không biết lợi hại thế nào hừ lên một tiếng, chàng cũng vung chưởng ra nghênh tiếp.

Lập tức, Ngọc Kỳ cảm thấy cánh tay trái hơi tê, một luồng kình đạo men theo cánh tay chàng tấn

công thẳng vào nội phủ, thân mình bị tiềm lực mãnh liệt này chấn động bay như tên bắn ra sau hơn một trượng, phịch một tiếng chàng ngã ngồi xuống đất.

Nội lực của lão bà bà quả thật thâm hậu khôn lường.

Triệu Thanh cô nương kinh hãi kêu kên một tiếng, lướt đến bên chàng, bàn tay nắm chặt cổ tay của chàng, hướng vào trong lòng nàng.

Chàng vội vàng vận công điều hòa hơi thở, cố trấn tĩnh lại tinh thần, đứng dậy nói :

- Đa tạ cô nương tại hạ vẫn còn sức chịu đựng.

Bóng người lướt tới nhanh như chớp, đối phương đã phát động tấn công. Phi Hồng cô nương quát lên một tiếng, tung kiếm ra như hàng vạn cầu vồng bạc, ngăn chặn bọn họ xông đến. Nàng đã ngăn cản và giao đấu với năm vị đại cao thủ của Thanh Tự đàn.

Ngọc Kỳ rút tay ra khỏi tay Triệu Thanh khua kiếm vung lên vừa bước lên phía trước một bước, thì cảm thấy đầu choáng váng vô cùng, trước ngực ngấm ngầm phát đau, chàng biết là trong nội tạng của mình đã bị chấn thương một cách nghiêm trọng, chàng nghiến chặt răng hết sức đè nén cơn đau không bộc phát nữa chạy về hướng ngôi đình nơi có ngọn đèn sáng leo lét.

Triệu Thanh theo sát Ngọc Kỳ xông về phía đài tế.

Những người mặc áo trắng và các gã đại hán ở hai bên, cuốn tới như một trận cuồng phong.

Đôi lông mày liễu của Triệu Thanh hơi nhướng lên, thanh bảo kiếm trong cánh tay phải dường như trở thành con rồng bằng bạc lồng lộn bay xung quanh phát ra tiếng kêu hết sức kinh người.

Tiếng la thảm thiết bắt đầu vang lên, năm tên áo trắng ở ngoài hai trượng thì đã ngã hết ba tên, còn hai tên xông đến chỉ kịp ơ lên một tiếng, người và kiếm biến thành tám đoạn.

Ngọc Kỳ tuy bị thương rất nặng, nhưng việc đối phó với những tên tiểu tặc còn lại vẫn thừa sức, hai tên đã bị chàng đâm ngã khi chúng đến được bệ thờ.

Ba tên đại hán đang từ từ bên trái lao tới, thấy vậy kinh hoàng bay ra sau chạy trốn.

Thanh bảo kiếm trong tay Phi Hồng vô cùng thần dị, mỗi nhát kiếm tuy bình thường xem ra chẳng có gì ảo diệu, nhưng lại vung tới đúng lúc đúng chỗ làm cho năm tên cao thủ bị cưỡng bức đến nỗi chẳng ai dám xông tới gần dù chỉ trong khoảng cách tám thước, nàng ung dung vung kiếm rồi từ từ thoái lui.

Trước ngôi đình nơi treo ngọn đèn có một bệ thờ. Ở phía sau bệ thờ là một tấm mộ bia vuông vức

cao lớn, lúc này đột nhiên phát ra tiếng chuyển động của cơ quan tiếp theo đó mười cây lao nặng nề được bắn ra như ánh chớp, tiếng rít xé gió mạnh mẽ vang lên. Cự ly quá gần, những cây lao bay tới rất nhanh, xem ra tính mạng của ba người khó lòng bảo toàn được.

Triệu Thanh cô nương võ nghệ cao cường lại thêm lòng dũng cảm, trong thế ngàn cân treo sợi tóc, nàng dùng khuỷu tay đẩy Ngọc Kỳ té xuống đất, thanh kiếm thuận thế vung lên, tay trái nàng chụp trúng một mũi lao đang bay tới, huy động thần kiếm hết sức mãnh liệt. Rắc rắc rắc âm thanh vang lên liên tiếp dữ dội, toàn bộ chín cây lao đều bị nàng đánh bạt về phía hai bên.

Lập tức vang lên rất nhiều tiếng la thảm thiết, những cây lao lao tới những tên tiểu tặc từ hai bên xông về phía bệ thờ đã đâm vào chúng y hệt như xiên cá, thế là cả bọn lăn xuống dưới thềm.

- Lui.

Lão đạo sĩ quát lớn.

Chỉ trong khoảnh khắc, bọn chúng đều rút lui, nhao nhao ẩn vào trong bóng tối. Ở dưới đất chỉ còn mười cái thi thể đang nằm im lặng lẽ trên mặt đất.

Đột nhiên, từ phía ngoài sương mù đen lượn lờ bay lên, tuôn vào trong ngôi đình. Ngọc Kỳ nói một cách yếu ớt :

- Nếu có thể bắn rớt ngọn đèn xanh ở trong đình đó, trận pháp sẽ bị phá, đáng tiếc...

Giọng nói của chàng chưa dứt, chỉ thấy đột nhiên vang lên tiếng rít xé không gian lao đi. Triệu Thanh cô nương ném mũi lao đi bay tới ngôi đình, khoảng cách lúc này cỡ ba trượng.

Đám sương mù đến vừa tuôn vào đình, làm lay động cây đèn, đột nhiên tiếng nổ vang lên, ánh sáng xanh đột ngột tắt ngấm, mũi lao đâm trúng vào sau trụ đá của ngọn đèn, những bông hoa lửa bay ra tứ phía, ngọn đèn đã bị vỡ.

Sương mù đen từ từ lên cao, rồi tan ra nhanh chóng, những tiếng rít buồn bã thê thảm như là của quỷ ở bốn phía đột nhiên tắt ngấm, lập tức những cơ quan máy động cũng hoàn toàn đứng im.

Những đám sương mù lên cao đã tan đi, sau ngôi đình khoảng mười trượng, hiện ra một cái tháp cao. Trên tháp có một bàn gỗ dài, trên bàn có đặt một cái nồi ở giữa đang bốc khói nghi ngút, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, ở một cây cờ màu vàng hơi đỏ đặt ở một bên đang bay trước gió.

Trước tháp, có một bóng người mặc áo bào trắng đang đứng, mặc dù kiểu tóc trên đầu là giống đạo sĩ, nhưng lại không phải đạo sĩ, trên tay đang cầm một cây kiếm Tùng Văn, nhìn xuống một cách kinh hãi. Sau lưng gã, là hai tên đại hán mặc áo trắng dáng người to khỏe, cầm ngọn Quỷ Đầu đao đứng ở hai bên bảo vệ.

Ngọc Kỳ nói khẽ :

- Đó là pháp đài, nơi trung tâm điều khiển trận thế nếu có thể...

Triệu Thanh nhanh như chớp, lướt tới ngôi đình bắt đầu tung mình lên.

- Đừng đi.

Ngọc Kỳ kêu lớn.

Nhưng đã quá trễ, Triệu Thanh thế đi như tên bắn, thanh âm vừa truyền đến nàng đã vượt qua ngôi đình tới dưới tháp, đôi chân như búp sen vừa chạm đất, thì nàng đã tung mình lên pháp đài.

Nàng chưa vận kình lực, thì trong bóng tối dưới chân của ngọn tháp hai dải lụa đỏ màu xanh tuôn ra, trong nháy mắt bay tới.

Triệu Thanh hoảng hốt vội lui ra sau. Bỗng nàng cất lên tiếng kêu kinh hoàng, bóng nàng liền mất tăm.

Trong nháy mắt, dòng lửa màu xanh vụt tắt thì Phi Hồng đã đến ngay dưới tháp, bàn tay nhỏ nhắn liền tung ra ám khí bay tới như tên bắn.

Nàng chỉ chú ý tên đang ẩn nấp ở bên cạnh tháp sử dụng một cây tre để phun lửa, vì vậy không lưu ý dưới chân có cái gì là lạ, dưới tháp vang lên hai tiếng ngân nga, nàng lập tức bị rớt xuống.

Thì ra ở phía dưới chân tháp là một hầm sâu rộng khoảng hai trượng, trên mặt được phủ một tấm màn giăng ngang hố bẫy, hai vị cô nương nhất thời không đề phòng cho rằng đó là lớp tuyết phủ trên mặt đất nên cả hai đều lọt ngay xuống hố.

Lúc này Ngọc Kỳ đã nhảy tới tay cầm hai ngọn lao. Ngay chỗ Phi Hồng bị rơi xuống hố, lão đạo sĩ ở trên bệ đang ngửa lên trời cười như điên.

Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, Ngọc Kỳ đã đến dưới chân tháp, chàng phóng ngọn lao bay đi như tia chớp.

Lão đạo sĩ kêu lên một tiếng vang trời, cây kiếm Tùng Văn rớt xuống bệ, đôi tay ôm lấy bụng, ngã vào hàng lan can phía trước. Dưới bụng của lão, ngọn lao ngập sâu vào hai thước, đâm xuyên qua người lão.

Rầm một tiếng, lan can bị lão đè sụp ngã xuống dưới bệ, rồi tiếp theo là tiếng rống giống như một con trâu đực bị ngã, té xuống bên cạnh miệng hầm.

Hai tên đại hán hộ vệ chẳng hiểu gì cả, chúng vừa đi nhanh tới trước bệ, thì một cây lao khác cũng đã bay đến.

Lại một tên bị trúng đao, ngay lập tức té ngay.

Ngọc Kỳ cố chịu đựng chấn thương ở bên trong, hai lần nén đau ra tay phóng lao, bây giờ thì người dường như đã hoàn toàn kiệt sức.

Chàng oa lên một tiếng, từ trong miệng búng ra một bụm máu tươi, nặng nề cất bước đến bên miệng hầm.

Trong đống tuyết ở bên cạnh hố, đột nhiên tung lên hai tên áo trắng hai ngọn đao trên dưới giáp công liên thủ, khí thế cương mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ tuy sức đã cạn, nhưng trí óc vẫn còn minh mẫn, chàng quyết liều mình với chúng đến hơi thở cuối cùng, thanh đao từ trên bổ xuống, chàng khom mình cúi đầu xuống né, nhưng mũi đao ở phái bên dưới cũng lướt qua hông phải của chàng.

Một bên hông phải của chàng bị ngọn đao lướt qua, máu tươi từ vết thương ứa ra nhuộm hồng thành một đường dài trên áo.

Chàng dốc hết sức ném thanh kiếm về phía trước, đâm thẳng vào ngực của một tên đại hán, cây đao của y lập tức rơi xuống, một tiếng ầm vang lên, thi thể nặng nề của tên đại hán ngã vào mình Ngọc Kỳ, cả hai liền té xuống đất.

Ngọc Kỳ trượt ngã về phía phải, chàng oa lên một tiếng trong miệng lại bắn ra một ngụm máu tươi, thân mình hơi giãy giụa, người từ từ hôn mê. Trong thoáng chốc trước lúc bị ngất, trực giác của chàng cảm thấy máu đang chảy nhanh xuống phía dưới, toàn thân dường như đang rơi xuống nơi tận cùng của vực sâu.

Cùng trong lúc đó, một tiếng hú dài vang lên từ phái nam của khu vườn mộ, thanh thế của nó làm cho người nghe thấy phải hồn bay phách lạc.

Đó là tiếng hú của thiếu công tử và hai người trung niên được chàng gọi là thúc thúc đang đừng ngoài trận. Bọn họ phát hiện những đám mây mù dày đặc đã tan đi hết, cảnh vật mờ mờ ảo ảo như hư như mộng trước đây, bây giờ lại thấy hết sức rõ ràng.

Thiếu công tử khẽ nói :

- Họ đã hóa giải được trận thế, chúng ta vào đi thôi.

- Đúng rồi, chúng ta cần phải vào ngay. - Người trung niên tay cầm ngọn roi Giao Long khẽ nói.

Ba người lướt tới trước như bay, Thiếu công tử liền hú hú lên một tiếng lảnh lót, muốn biết chị em Thanh cô nương có còn ở đó không.

Nhưng họ đã đến trễ một bước, trong trận ngoài những tên mặc áo trắng ra, chẳng thấy tung tích của Ngọc Kỳ và hai vị cô nương đâu cả.

- Ai đó, đứng lại!

Một tên đứng giữa quát lên. Trước mặt bọn họ, hơn mười tên áo trắng che mặt đang dàn hàng ngang trước mặt.

Thiếu công tử quát tháo :

- Các ngươi có phải là người của Vô Vi bang?

- Đúng, nơi đây là...

Thiếu công tử tỏ vẻ nóng nẩy :

- Thôi đủ rồi, ba vị thiếu niên nam nữ vừa rồi bây giờ ở đâu?

- Đã đến điện Diêm La để báo cáo với Diêm Vương rồi. - Một tên áo trắng cất giọng sang sảng nói.

- Láo khoét! Các ngươi phải chết!

Thiếu công tử gầm lên một tiếng thật to, thanh kiếm vung lên muôn ngàn đó hoa sen trắng bay tóe ra bốn phía, xông vào bọn chúng. Một trong hai người trung niên cũng đã xuất thủ.

Cây roi Giao Long giống như là con rồng thần ở trên trời, thân người chỉ trong vòng một trượng là máu đổ người ngã xuống.

- Té ra là ngươi, tên thất phu kia!

Có người kêu lên giơ cao kiếm bổ xuống.

Người trung niên cười ha hả nói rằng :

- Các ngươi nhận ra ta? Cũng tốt thôi! Cút!

Ngọn roi Giao Long đã vung tới tên đang bổ kiếm xuống.

Một tiếng tinh giòn giã vang lên, thanh kiếm của gã văng ra thân hình đã đứt làm đôi ngã xuống.

Ba người như ba con hổ điên cuồng lao vào, bọn chúng như những đàn dê không thể nào chống đỡ nổi, họ muốn biến cảnh tượng ở đây thành một nơi thê thảm nhất, chưa đầy nửa khắc, hơn mười tên mặc áo trắng chỉ còn lại không quá hai ba người. Tang tang tang tiếng chuông trong trẻo từ nơi xa truyền đến lập tức xung quanh vang lên những tiếng kêu lộn xộn, những tên áo trắng từ nơi xa chạy đến nơi đây, nghe thấy thế lập tức tản ra bốn phía.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người mất tăm.

Thiếu công tử tóm lấy một tên muốn gần đứt hơi đến nơi, một tay ấn vào đầu của gã, trầm giọng hỏi :

- Ba người thiếu niên nam nữ hiện giờ ở đâu? Nói!

Tên ấy không ngừng thở dốc, vẫn cố nói với giọng ngắt quãng :

- Không... không... không biết... sợ... sợ đã... chết.

Lời chưa dứt, gã thở gấp một hơi cuối cùng rồi chết luôn.

Trong lòng của thiếu công tử đang rung động một cách ghê gớm, ném cái thây xuống đất, vội nói :

- Không tốt rồi! Chúng ta mau đi tìm thôi!

Ba người với thân pháp như thần tốc, tìm kiếm thật kỹ ở một nơi hoang vắng thê lương chết chóc này. Nhưng chẳng tìm thấy một ai ngoài rất đông những thi thể mặc áo trắng nằm la liệt trong khu vườn mộ.

Họ giận dữ điên cuồng, nhưng tất cả đều là uổng công vô ích. Mộ viên tĩnh mịch, chỉ có cơn gió rét gào thét giận dữ. Nếu không có những thi thể ở dưới đất kia, có ai tin rằng đây là vùng đất cấm của Vô Vi bang?

Đến khi sắc trời đã chuyển sang canh ba, từ trên núi một bóng người lướt xuống như sao sa, người chưa tới mà đã cất tiếng hỏi :

- Chí Trung, ra sao rồi?

Thì ra người trung niên sử dụng roi Giao Long tên là Chí Trung.

- Tiểu thư cùng Phi Hồng cô nương đã bị mất tích, việc đại sự không tốt rồi. - Chí Trung lớn tiếng trả lời.

- Thế còn gã kia?

- Cũng không thấy đâu, chúng ta đang tìm kiếm.

- Tại sao lại mất tích?

- Bọn họ vào trận, chúng ta và công tử ở ngoài cảnh giới, đợi khi nào đám sương mù yêu quái đã tan đi, chúng ta mới xông vào, ngoài bọn địch ra, chẳng thấy một ai.

Thiếu công tử vẫn bình tĩnh nói :

- Cái gã Thần Kiếm thư sinh Dương Cao ra sao rồi?

- Đúng canh ba, thuộc hạ đứng bên cạnh hắn chờ đợi, quả nhiên Vô Vi bang đã phái người tới nhắn, hẹn lại vào canh ba tối mai gặp ở chỗ cũ. Thế là thuộc hạ đi ngay, đồng thời biến đổi giọng dùng thuật truyền âm nhập mật nói cho gã biết rằng mai gặp lại, gã muốn đuổi theo, nhưng thuộc hạ đã trốn được gã. Bàn về công lực, cái gã ấy không thấp hơn thuộc hạ, sau này tên tiểu tử kia ở cùng với gã, sợ rằng sẽ không hay ho đâu.

- Có chúng ta bên cạnh, làm sao có thể xảy ra chuyện ấy được? - Thiếu công tử nói.

- Thuộc hạ cảm thấy thần sắc của tên thần kiếm Dương Cao quá âm hiểm, quả nhiên không phải là đồ tốt, hắn dường như có ý muốn gần tên tiểu tử kia, không biết là có ý gì.

- Chúng ta phải lưu tâm mới được, để tránh tiểu thư không oán trách ta. - Chí Trung trịnh nói.

- Thôi đừng nói những chuyện này nữa, chúng ta hãy mau tìm tỷ tỷ. - Thiếu công tử nói một cách vội vã.

Chí Trung nhìn ra xa về hướng nam, dùng tay chỉ về phía ấy nói :

- Nhìn ở đằng kia, cái tháp cao đó có vẻ không bình thường, chúng ta hãy đi về nơi ấy tìm thử.

Bốn người đi về phía khu vườn mộ, vừa bước vào trong, liền thấy ngay hàng rào sắt bị thanh bảo kiếm chém đứt mấy đoạn và những thi thể đang nằm la liệt trong vườn, ven hành lang cho đến tháp mộ, khung cảnh tử thi nằm dưới đất, nhìn thấy mà giật mình.

Thiếu công tử buột miệng nói :

- Họ đã từng ở đây đánh nhau, chúng ta tìm kỹ bên trái trước.

Tìm kỹ mọi ngóc ngách, nhưng chẳng thấy gì cả. Trong khu mộ hoang rộng khoảng ba dặm, không thấy một tí gì đặc biệt.

Sao Thái Bạch Kim Tinh từ phía đông ngọn núi đang chầm chậm lên cao, trời sắp sáng rồi, thấp

thoáng vang vọng lại tiếng chó sủa ở nơi rất xa những thôn xóm nằm ở phía bắc của ngọn núi.

Nhắc lại Triệu Thanh, Phi Hồng hai vị cô nương, hai người kẻ trước người sau đều bị rớt xuống hố sâu thăm thẳm. Hai người rớt xuống, khoảng chừng mười trượng phía bên dưới một tấm lưới giăng ngang như mắt võng. Hai người đã rớt trên một cái lưới lớn, tiếp theo đó vang lên tiếng di động của những cơ quan phía trên đầu của hai nàng bay ra cũng một cái lưới lớn, phía trên mặt có gắn rất nhiều lưỡi câu nhỏ, thế là trên dưới đều bị bao vây.

Cái lưới này được dệt nên bởi những dây thép bền vững kiên cố không thể tả, những đao kiếm thông thường đối với nó chẳng có mảy may một tác dụng.

Nhưng thanh kiếm của hai nàng lại là những thanh bảo kiếm vô giá, không có vật gì là không bị đâm thủng, lại thêm công lực vô cùng thâm hậu, với thanh bảo kiếm trên tay. Trong nháy mắt hai người bật dậy như một cái lò xo, thanh kiếm hóa thành một vòng sáng lăn xuống, lập tức hai cái lưới trên và dưới bị chém đứt một lỗ lớn.

Hai người tiếp tục rơi xuống, nhưng thế rơi chậm lại nhiều.

Triệu Thanh lấy trong mình ra một hạt dạ minh châu sáng lấp lánh, nàng nhìn rõ bên vách hố chỗ tấm lưới giăng ngang là một hang động đen ngòm. Hú hồn nếu hai nàng không có bảo kiếm ắt bị câu liêm móc vào hang động đó rồi.

Hai người rơi xuống khoảng chừng mười trượng, Triệu Thanh mắt sáng lên nói :

- Chuẩn bị chúng ta sắp tới đáy rồi!

Hai vị cô nương đồng vận chân khí nâng thân để rớt xuống một cách nhẹ nhàng.

Soạt soạt hai tiếng, hai người nhẹ nhàng chạm đất, phía dưới là lớp bùn mềm, trộn lẫn những chiếc lá mục và những lớp tuyết.

Người vẫn chưa đứng vững, thì hai bên động duỗi ra những cái câu liêm, nhanh như chớp móc về phía hai người. Dưới ánh sáng của hạt minh châu, có thể nhìn thấy hai bên là hai cái miệng vuông vức của hai cái động do thiên nhiên tạo ra hay là do bàn tay con người lập nên. Bốn tên đại hán mặc áo đen đứng ở hai cửa hang động đang tung ra những cái câu liêm để bắt người.

- Có người dẫn đường rồi!

Triệu Thanh cô nương hoan hỉ kêu lên, thanh kiếm tung lên gạt một cái rồi vươn tay ra muốn nắm lấy một tên.

Phi Hồng cô nương cũng nhổ hết những cái câu liêm bằng thép, tung mình nhảy vào, ngón tay

búng ra những luồng chỉ lực, hai gã đại hán bổ nhào xuống đất.

Thật đáng tiếc cho hai người vẫn chưa nắm được một tên nào, thì trên vách động bắn ra vô số những cây đoạn hồn đinh ghim thẳng vào người bốn tên đại hán như những con nhím.

Hai vị cô nương nghe có động lùi ra sau thật nhanh, chút xíu nữa là bị đoạn hồn đinh đâm trúng.

Thanh cô nương nói một cách oán hận :

- Có người ám toán chúng ta, bọn tặc tử này ta nhất định không tha đâu.

Đột nhiên, trên đầu họ vang lên âm thanh của một vật nặng nề lao xuống.

Họ ngước đầu lên nhìn, giật mình kinh hãi, một bóng người lờ mờ đang bị hai cái câu liêm móc vào trong vách động, nhìn cái áo người ấy đang mặc rõ ràng là Ngọc Kỳ.

Triệu Thanh kêu lên một tiếng kinh hoàng, từ phía dưới tung mình lên phía trên ngót gần ba trượng, đôi chân nhỏ bé xinh xắn vừa chạm vào vách động, thân hình lại vọt qua vách đá đối diện.

Đột nhiên tiếng cơ quan kêu lách cách, dường như là tiếng động đất, núi muốn lắc lư, trên tấm lưới, một bên vách đá, chỉ trong nháy mắt, hang động sâu thăm thẳm đen ngòm phía trên đã bị bịt kín.

Triệu Thanh cô nương không còn cách nào khác nhảy xuống, nói :

- Mau xông ra! Chúng ta phải tìm con đường ra, có lẽ vẫn còn kịp để cứu chàng.

- Xông về phái nào? Trái hay phải?

Phi Hồng dùng thanh kiếm chỉ về phía hai bên, muốn thỉnh thị Triệu Thanh phải đi nơi nào.

- Bên trái, dù may mắn hay nguy hiểm chúng ta xông vào rồi nói sau.

Hai người vội vã xông về phía trái, vừa vào khoảng chừng mười trượng, bên trong động vô cùng âm u lạnh lẽo, hai bên vách động ẩm ướt nhầy nhầy, chắc chắn gần đây nhất định phải có nguồn nước.

Hai người men theo động quẹo về phía trái, sau lưng vang lên một tiếng bình thật to, hiển nhiên là con đường thoái lui về mặt sau đã bị khóa chặt.

Hai vị cô nương đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rung động. Triệu Thanh yếu ớt nói :

- Con đường này tốt lành hay hung dữ khó lòng mà biết trước được, có lẽ chúng ta đang từng bước đi vào cõi âm u.

- Tiểu thư, cô hối hận rồi sao? - Phi Hồng trầm giọng hỏi.

Triệu Thanh lắc đầu, nàng cười một cách đau khổ mà nói rằng :

- Phi Hồng, muội có bao giờ thấy ta hối hận bất cứ diều gì chưa?

- Ôi! Chàng có lẽ đã... - Phi Hồng rẽ sang vấn đề khác.

- Đi mau! - Triệu Thanh đột nhiên kêu lên gấp gáp, rồi nàng chạy đi trước tiên.

Trong ánh sáng mờ ảo của hạt minh châu, chiếu rọi hai hình bóng nhỏ bé, và cô đơn biết bao, họ đang đi vào con đường đen tối đầy những nguy hiểm bất ngờ khó bề liệu trước được.

Ngọc Kỳ trong lúc hôn mê rơi vào nơi sâu thẳm của hố bẫy, rớt xuống trên tấm lưới cực lớn, tri giác của chàng hiện giờ không còn gì hết, vì vậy không biết là có người dùng câu liêm kéo vào thạch động ở bên cạnh tấm lưới.

Sau khi thạch động đã bịt kín, trong bóng tối, hai gã đại hán mặc áo đen dùng roi dây gân bò cột chặt tay chân chàng lại. Một tên vác chàng lên vai, tên còn lại từ trong góc vách lấy ra một ống tre đựng dầu, lau sạch bên ngoài rồi bật lửa châm lên, kẻ trước người sau từng bước đi xuống phía dưới, vừa không ngớt thầm thì :

- Thật là xúi quẩy! Hai đêm rồi bị người đến quấy rối, chỉ bắt được có hai tên, người của chúng ta chết chẳng còn mống nào thật là lạ.

Còn tên vác Ngọc Kỳ nói :

- Cái thằng chó này cũng nặng lắm đây, dáng người của hắn chắc cao lớn lắm. Hừ! Lúc canh hai Đàn chủ từ Đông Quan trở về, Đàn chủ đang giận là không được lột da những người đến quấy nhiễu ra, chúng ta đã bắt được hung thủ chính, thật là một công lớn.

- Đúng rồi, đây là một công lớn, chí ít chúng ta cũng được một trăm hai mươi lạng bạc trắng.

- Cẩn thận! Ngươi khoan nghĩ đến bạc vàng trước vội té xuống huyệt sâu là tất cả đi tong hết.

Tên vác Ngọc Kỳ vừa kêu to vừa lải nhải.

Còn tên cầm bó đuốc, nghe tiếng nói lướt về phía phải, tránh cái hang động ở bên trái, vừa nói :

- Đừng nói nhảm! Chỗ này đại gia đi ít nhất cũng hơn một trăm lần rồi, làm sao có thể rớt xuống được?

Còn tên ở phía sau ho lên một tiếng nói :

- Thật là lạ! Cái nơi đất quỷ này hầm động sao mà có nhiều lắm thế? Mười mấy năm trước, ngay cả Tổng bang chủ tự mình quan sát cũng không nắm được tình hình cụ thể tỉ mỉ, dường như là so với phần mộ của Tần Thủy Hoàng vẫn còn thần bí hơn.

- Đừng có nói lung tung! Cẩn thận đừng để bọn Hương chủ nghe thấy, chúng sẽ ghép ngươi vào tội danh đồn nhảm làm nghi hoặc chúng nhân, làm cho ngươi ăn không nổi mà lết đi đấy.

Tên cầm đuốc đột ngột quay đầu lại, cười lạnh lùng nói :

- Sợ à! Từ đây đến nhà xử tội còn một con đường đi rất tốt, bình thường ai cũng không muốn đi con đường tăm tối này. Hừ! Nói nhảm há chỉ mình ta sao? Cách đây không lâu Thiên Lâm hương chủ trong một con đường ở Hương đàn mật thất xác thật rằng chính mắt mình trông thấy một con quỷ hình thù rất hung ác màu xanh đen...

- A... trời! Đây đây... đây!

Tên vác Ngọc Kỳ đi phía sau kêu lên một cách hoảng hốt, một tiếng bịch vang lên, Ngọc Kỳ từ trên vai hắn rớt xuống đất.

Còn tên cầm ngọn đuốc đang trổ tài khoe khoang những điều mà hắn mắt thấy tai nghe quảng bác của mình, đột nhiên thấy tên phía sau mắt trợn lên rất kỳ lạ, sắc mặt tái xám, thần sắc trong đôi mắt hết sức kinh hoàng, hắn bất giác cũng sởn tóc gáy lên.

Hắn tưởng bạn hắn bị ma nhập, đang muốn mở miệng, đột ngột hắn nghe thấy một tiếng than thở rất khẽ truyền đến sau lưng hắn.

Hắn cố nén cái run đến lạnh người, từ từ quay mình lại với hết sức quyết tâm.

Hắn có lẽ không xoay mình lại sẽ tốt hơn, vừa quay mình lại nhìn, bất giác hồn phi thiên lý sợ quá đến nỗi toàn thân lạnh buốt, trong tay đang cầm bó đuốc run bần bật, toàn thân y hệt một con cầy sấy.

Cách hai tên khoảng một trượng, không biết lúc nào xuất hiện một quái vật. Đầu mặt của tên quái vật đen như đáy nồi, đôi mắt như chuông đồng ánh lên màu xanh lục lấp lánh, cái mũi to như cái bánh bao, cái miệng như cái chậu máu để lộ hàm răng cực lớn. Mình mặc áo bào đen, tóc tai rối bù rũ dài xuống trên mặt đất. Tên quái vật này tướng tá hung dữ, thân kình cao lớn, đích thị là quỷ. Ngay ban ngày, ngoài đường lớn nếu gặp phải quái vật này cũng bở vía kinh hồn, huống hồ là lúc này trong huyệt động tối đen.

Ngọc Kỳ té xuống đất, khí huyết bị chấn động nên người dần dà tỉnh dậy.

Hai tên kia đang sợ đến nỗi thất hồn lạc phách, đột nhiên thấy tên quái vật vừa hé miệng, duỗi ra cái lưỡi to dài cả thước có màu đỏ như lửa.

Hai tên kia chỉ cảm giác dường như một làn gió lạnh thổi vào mặt, đôi chân chẳng còn đỡ nổi trọng lượng của toàn thân, hai mắt vừa đảo một cái, hai tiếng bịch bịch té xuống phía trước, ngất luôn.

Ngọc Kỳ mắt nhìn thấy quái vật đang đến gần, nhưng chàng không có cách nào động đậy thân mình được.

Bó đuốc bị rớt xuống đất, lăn lông lốc về phía bên trái, rồi rớt xuống một cái hố ở gần đấy, ánh sáng đột nhiên tắt ngấm.

Đôi tai và cặp mắt của Ngọc Kỳ vô cùng nhanh nhạy, chàng nghe thấy rất rõ quái vật đang nhẹ nhàng bước tới gần, tiếp thép là tiếng của vật nặng đang di chuyển, rõ ràng là hai tên kia đã lăn xuống hố nơi mà bò đuốc bị lăn xuống vừa rồi. Trong lòng chàng suy nghĩ thầm: “Quái vật nếu muốn xô người xuống hố, phải đem ta xuống hố trước tiên mới đúng, vì ta ở gần nhất tại sao lại đẩy hai tên ở phía sau kia?”

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên cảm giác thân thể của mình bị nhấc lên, tên quái vật ôm chàng rất chặt, chẳng thể nào giãy giụa được. Chàng than thầm: “Trời đã tuyệt ta, không ngờ ta lại phải chết trong tay của tên quái vật”.

Tên quái vật ôm chàng chạy lui về phía sau, thân pháp thật nhẹ nhàng kỳ lạ, chẳng giống một chút nào với tên quái vật có thân hình to lớn dềnh dàng như hắn.

Đột ngột, phía trước mặt văng vẳng ống tay áo bay phần phật, quái vật đột nhiên lướt về một bên, nấp vào trong một ngách động tối tăm.

Ngọc Kỳ lấy làm kỳ lạ, chàng nghĩ thầm: “Chuyện quái lạ, tên quái vật này vẫn có thể sợ người sao?”

Giây lát sau, tiếng tay áo bay phấp phới gần tới, có một giọng khàn khàn vang lên :

- Nhị ca, chậm lại thôi, đoạn này tối quá, mà còn có những ngách động, những hố sâu bí mật cơ quan kỳ lạ không thể đoán được, phải hết sức cẩn thận mới được.

Tiếng tay áo phất phơ lập tức ngưng lại, đổi thành tiếng những bước chân. Tiếp theo đó, bịch bịch hai tiếng, hai người té xuống một cách nặng nề.

Ngọc Kỳ phân biệt rõ ràng tên quái vật đang ôm mình lặng lẽ từ chỗ nấp bước ra, tay vừa động một cái, hai người kia liền bị té ngã.

Thân hình của quái vật tuy to lớn, nhưng lanh lẹ vô cùng, sau khi đem hai người bị té nhét vào vách đá xong lại tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu, trước mặt thấp thoáng ánh lửa, quái vật dường như hơi sợ, ánh lửa tới nhanh thì quái vật càng lui ra sau, rồi quẹo một vòng, nhét Ngọc Kỳ vào trong một cái hốc đá. Tiếp theo đó, một viên hoàn đơn thơm kỳ lạ bốc lên mũi, được đút vào trong miệng chàng, trong tai vang lên giọng nói khe khẽ của tên quái vật :

- Nuốt xong rồi hành công ngay, không được loạn động.

Sợi dây thừng buộc chặt chân tay của Ngọc Kỳ lập tức đứt ngay.

Tiếng vừa dứt, quái vật đã rời khỏi hốc đá tiếng cửa động đóng lại ngay.

Ngọc Kỳ hết sức nghi hoặc, nghe giọng nói, rõ ràng là tiếng người, nhìn vóc dáng, phân biệt rõ ràng không phải là người, chứ không làm sao có vẻ độc ác như vậy, lại khỏe đến như vậy.

Do viên thuốc trong miệng chàng phảng phất mùi thơm dìu dịu, chàng chẳng chút nghi ngờ nuốt ngay, một dòng chảy ấm áp từ dưới bụng dâng lên, khí huyết lập tức cuộn trào mãnh liệt.

Chàng ngồi ngay ngắn, cố nén cơn đau ở ngực đã làm ngưng tụ chân khí. Khí trời rét mướt đến kỳ lạ, vết thương ở dưới hông của chàng máu đã đông lại cũng may là không bị chảy ra nhiều.

Chàng đang hành công đến bước quan trọng, ở phía ngoài động vang lên những tiếng chân nhốn nháo. Thạch động vừa bị quái vật đóng lại, nghe không rõ những tiếng nói ở phía ngoài, nhưng do mặt đất bị chấn động, mới biết có không ít người đang chạy.

Chàng không kể gì đến việc lành dữ sẽ đến với mình, vẫn hành công như cũ, bản thân chàng đã có tuyệt học hành công trị liệu vết thương, lại thêm viên linh đan thần diệu mà quái vật đã cho chàng, hai cái cùng hòa làm một, vì vậy đạt được hiệu quả thành công lên gấp bội.

Đang lúc chăm chú hành công, chàng trực giác cảm thấy có người đến bên mình, người đó đến quá nhẹ nhàng, giống như một bóng ma dừng lại phía trước chừng năm thước, vì trong động quá tối, chàng lại không thể mở mắt ra, nếu không sẽ bị ngoại giới làm rối loạn thần trí, tuy mắt không nhìn thấy, nhưng cơ thể của người ấy phát ra những tia ấm áp, chàng liền cảm thấy ngay.

Bình sinh chàng đã đạt được Vô Thượng tâm pháp, và sau khi uống Vạn Đới Huyền Sâm, Nhâm Đốc nhị mạch đã thông, chỉ còn hỏa hầu là hơi kém mà thôi. Toàn thân chàng từ từ vọt lên những lớp sương mù rất mỏng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu ở trên trán của chàng không ngớt rơi xuống.

Đúng là bước ngoặt sinh tử, nếu định lực và nhãn lực không tới chốn, những người công phu còn yếu mất hết ngay, hai mươi năm cần cù gian khổ tập luyện, cuối cùng phải phó mặc cho nó chảy về biển đông, nặng thì lập tức tàn phế, còn phải lo đến tính mạng, đó là điều kỵ húy của võ lâm, cũng là điều mà họ gọi là chân khí đi vào con đường rẽ, đệ tử của Huyền môn và Phật môn thì gọi đó là tẩu hỏa nhập ma, điều mà con nhà võ sợ hãi nhất.

Chàng có định lực siêu nhân và ý chí kiên nhẫn không lay chuyển nổi, chịu đựng hết sức khổ sở, không những không buông lơi kình lực vận công, mà còn lại dùng hết toàn lực.

Đang lúc chàng đối đầu với việc thành công và thất bại, thì một bàn tay nhỏ nhắn ốm ở ngoài lạnh trong nóng, ấn vào huyệt Mạch Môn ở sau lưng chàng, tiếp theo đó một bàn tay khác ấn vào huyệt Đan Điền ở dưới rốn của chàng.

Hai làn hơi ấm áp và êm dịu, từ trong hai bàn tay chầm chậm truyền vào bên trong cơ thể, vừa bước vào kết hợp chân khí trong mình chàng, lập tức phát sinh công lực vô hạn độ.

Hảo rồi! Chân khí đã có được sức sống mới, cuộn trào dữ dội, chảy băng băng, giống như có thần trợ lực y hệt.

Cơn đau trong cơ thể chàng dần dần tiêu tan, chân khí đã có thể tùy ý thông suốt. Không cần hỏi cũng biết, nội thương trầm trọng của chàng cũng khỏi đi hết sức thần kỳ. Từ nơi sâu thẳm trong lòng chàng dâng lên một mối cảm khái khôn xiết.

Cuối cùng hai bàn tay ấy đã rời khỏi mạch môn và Đan Điền của chàng, chàng lại vận công thêm một lúc nữa, thì mới ngừng việc hành công. Đồng thời thuận thế ngã xuống đất, rập đầu ba cái, nói một cách cung kính rằng :

- Tiểu tử Dương Ngọc Kỳ, đang lúc tính mệnh lâm nguy may mắn gặp được lão tiền bối cứu giúp, công ơn đức này, tiểu tử mãi mãi không quên. Xin hỏi lão tiền bối tính danh là chi, để tiểu tử khắc ghi trong lòng.

Một màu xanh chói chang rực rỡ đột ngột xuất hiện, chàng ngước đầu lên nhìn, thì lập tức ngơ ngơ ngác ngác.

Cách chàng hơn một trượng, một người khó phân biệt là nam hay nữ đang ngồi xếp bằng, vóc người thấp hơn chàng một cái đầu, sắc mặt nhợt nhạt, mái tóc bạc phủ xuống đất, đôi con ngươi như ánh sao lấp lánh chiếu sáng, mũi cao miệng nhỏ, sắc mặt sáng bóng nhưng lại trắng bệch như tờ giấy, dưới sự phản chiếu của ánh sáng màu xanh, giống vô cùng gương mặt của người chết, mình mặc chiếc áo bào màu xanh dài chấm đất.

Tay áo quá chật, đôi tay nhỏ nhắn xương nhiều hơn thịt nhưng trắng tinh như ngọc, trên tay phải đang cầm một hạt bảo châu to băng trứng hột vịt phát ra màu xanh óng ánh.

Nhìn nét mặt, người này đẹp đẽ thanh tú như vậy, nhất định thuộc về phái nữ. Nhìn mái tóc rũ xuống chấm đất, thì tuổi tác không phải là nhỏ, nhưng gương mặt thì lại giống như một thiếu nữ, không thể vượt quá hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

Bà mỉm cười với chàng với vẻ thiện ý, đứng dậy một cách chậm chạp.

Ngọc Kỳ cảm giác bị một lực đạo kỳ quái và hùng hậu, đang nâng thân mình dậy, chàng không khỏi run sợ. Nhưng cái tính trẻ con của chàng vẫn chưa bị mất, chàng cố vận nội kình làm cho thân mình rơi xuống đất.

Chàng không dùng kình lực thì tốt hơn, vừa dùng kình lực, toàn thân của chàng trái lại bay lên trên như một viên đạn, rồi rớt xuống đứng yên.

Nữ quái nhân trên khuôn mặt phảng phất nụ cười. Bà nói với chàng bằng giọng nói hết sức mềm mỏng nhẹ nhàng.

- Hài nhi, ngươi bướng bỉnh khó bảo lắm.

Gương mặt của Ngọc Kỳ nóng lên, chàng chỉ còn cúi đầu một cách ngượng ngập. Nữ quái nhân có lẽ biết chàng hơi xấu hổ về hành động vừa rồi, liền tiếp tục hỏi rằng :

- Từ khi các ngươi bước vào khu vườn mộ, là ta đã nắm hết được tình hình. Ta đã ẩn trong cái phủ ở dưới đất này đã bốn mươi năm, từ lâu ta không còn can dự vào chuyện của thế gian, ngươi đừng thắc mắc tại sao ta lại giúp ngươi qua được cửa ải khó khăn, ngay cả đến ta cũng giải thích vô ích, có lẽ đây là duyên phận giữa ta và ngươi, hay là nghị lực của ngươi đã làm cảm động ta chăng?

Ngọc Kỳ khom mình nói :

- Đa tạ sự giúp đỡ của lão tiền bối.

Nữ quái nhân tiếp tục nói :

- Ngươi bất tất phải hỏi ta là ai, mặc dù ta đã có ý nghĩ không xuất thế lại nữa, nhưng nghe khẩu âm của ngươi giống như là người ở bản phủ.

- Vãn bối đúng là người bản phủ Long Môn.

- Cái gì? - Nữ quái nhân giật mình kêu lên, hạt lục châu trong tay run run, hỏi một cách gấp gáp - Ngươi có phải là người Long Môn Dương gia, gọi là Dương Ngọc Kỳ?

Ngọc Kỳ ngơ ngác nói :

- Vãn bối đúng như thế.

- Tên của gia gia ngươi là gì? - Nứ quái nhân bước lại gần hỏi, thần sắc trên gương mặt hết sức cổ quái.

Ngọc Kỳ trong lòng hơi sợ hãi, không nén nổi thối lui một bước, trầm giọng nói :

- Lão tiền bối hỏi gia thế của vãn bối là có ý gì?

Nữ quái nhân dường như đã bình tĩnh lại, trả lời với giọng yếu ớt :

- Chẳng có ý gì khác, lão đã trốn thế gian bốn mươi năm rồi, đối với những chuyện của dương gian đã quên mất rồi, ngươi đừng lo lắng gì.

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát, chàng ưỡn ngực lên rồi nói :

- Gia phụ tên Thuyên, tự gọi là Bích.

Thân hình của nữ quái nhân run run, liền hỏi tiếp với giọng vô cùng xúc động :

- Gọi là Bích... gọi là Bích...

- Vâng.

- Tên của lệnh tổ là?

- Gia tiên tổ tên Quân, tự Thế Hùng.

- Cái? Ngươi “tiên tổ”? - Nữ quái nhân kêu lên với giọng the thé.

- Vâng, gia tổ tiên mất đã hai mươi năm rồi.

Một tiếng phịch vang lên, hạt lục châu trên tay của nữ quái nhân lăn xuống đất, da thịt trên khuôn mặt không ngừng co giật.

Ngọc Kỳ lấy làm kinh dị vội thối lui ra sau, nữ quái nhân than dài một tiếng, nhặt hạt châu lên xoay lưng lai về phía Ngọc Kỳ, nói với giọng hết sức kỳ dị :

- A! Không thể được, trước đây hai mươi năm, đúng là chàng vẫn còn trẻ, như mặt trời giữa trưa vậy sao chàng có thể chết? Hài nhi, ngươi không được nói bừa bãi.

Giọng nói của Ngọc Kỳ đột nhiên thay đổi, nói :

- Người có lúc cũng sớm chầu họa phúc, lão tiền bối, gia tổ thực sự đã lên tiên hai mươi năm rồi.

- Hài nhi, ngươi có thể nói ra nguyên nhân cái chết của lệnh tổ không?

- Đầu tiên, xim lão tiền bối nói thẳng thắn cho vãn bối biết, có phải lão tiền bối có ân oán với Long Môn Dương gia không?

- Ngươi nghĩ nhiều quá, nếu có oán, ngươi không thể tồn tại được đâu. Tuy chưa luyện qua quyền chưởng chính tông, nhưng những người thoát khỏi tay ta, ta tin rằng càng ngày càng ít.

Nữ quái nhân nói một cách bình tĩnh nhưng vẫn không quay mình lại.

Ngọc Kỳ không chú ý giọng nói của bà ta đã thay đổi, chàng kể lại chuyện gia thế của chàng mà trước kia chàng đã được Song Tuyệt Kỳ Nhu kể lại.

Gần nửa buổi rồi mà nữ quái nhân vẫn chưa lên tiếng, một hồi lâu bà mới lên tiếng nói, giọng nói dường như đến từ nơi rất xa ở thế giới bên ngoài mà lại chứa đầy sự bi thương và cảm khái :

- Thiếu niên tử đệ giang hồ lão, bất hứa anh hùng kiến bạch đầu. Kết cục như vậy âu cũng là ý định của trời, nhưng không ngờ chàng có thể chết mau như vậy! Hài nhi, cha mẹ và tổ mẫu của ngươi đâu?

- Bây giờ ẩn cư ở đâu, vãn bối vẫn chưa được biết rõ.

- Ngươi không ở cùng họ sao?

- Vãn bối từ nhỏ bị nghĩa thúc tổ đem lên thâm sơn truyền đạt võ nghệ, chẳng mấy chốc đã hai mươi năm rồi.

- Nghĩa thúc tổ của ngươi là ai?

- Song Tuyệt Kỳ Nhu.

- À, lão Cốc Dật, lão không uổng là người bạn thâm giao của tổ phụ ngươi.

- Đúng là nghĩa thúc tổ vãn bối rất lấy làm vinh dự có vị thúc tổ như thế.

- Bây giờ ngươi có toan tính gì không?

- Báo thù cho tổ phụ đồng thời đi tìm tổ mẫu và phụ mẫu.

- Còn nghĩa thúc tổ?

- Nghĩa thúc tổ đã đi về Đông Hải Độc Long đảo, thực hiện lời ước hẹn hai mươi năm trước đây, có lẽ nghĩa thúc tổ vĩnh viễn không thể xuất hiện giang hồ nữa rồi.

- À, điều này thì ta biết, Tử Tịch Tiềm Năng khí công của nghĩa thúc tổ ngươi, khó mà thắng được Vô Cực Thái Hư thần công của Độc Long đảo, vì vậy vĩnh viễn không thể xuất hiện lại giang hồ.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên nói :

- Lão tiền bối dường như biết rất tường tận gia thế của vãn bối.

Nữ quái nhân ngắt lời chàng nói :

- Ta cần phải biết, nhưng đáng tiếc là ta phải giữ lời hứa năm xưa, cũng là để vĩnh viễn nhớ đến thâm ân phụ dưỡng của phụ mẫu, vì vậy vĩnh viễn không thể gặp lại ánh sáng mặt trời, không thể giúp ngươi đạt thành tâm nguyện, tuy ngươi là con đích... đi theo ta.

Bà giơ cao hạt bảo châu chầm chậm cất bước, đo vào nơi sâu của địa đạo.

Ngọc Kỳ nghe bà nói không hiểu gì cả, chàng dường như bị thôi miên, đi theo sát sau lưng bà, quẹo trái rồi lại quẹo phải, không biết đã đi bao con đường nhỏ quanh co ở trong hầm sâu này, cuối cùng đã đến một gian phong xây bằng đá vân thạch, kiến trúc y hệt một gian phòng ở trong cung điện.

Phòng rộng bốn trượng vuông, hai hạt châu màu trắng đục được treo lên ở đỉnh phòng, phản chiếu ánh sáng thật êm dịu, ánh sáng phản chiếu của vân thạch ở bốn bên, càng làm cho gian phòng vô cùng sáng sủa. Những cái giường, bàn, tủ... đều làm bằng vân thạch, đồ ngủ trên giường vô cùng tinh xảo và đẹp đẽ, dường như là làm bằng một loại hàng bông vải sợi nổi tiếng và quí giá của lụa là, điều đó chứng tỏ nữ quái nhân là một người khuê danh tứ môn.

Đặc biệt là trên các bàn đá, bốn thứ quý của văn phòng bút, mực, giấy nghiên, tất cả đều đầy đủ, trên vách tường đối diện chàng, có treo một bức tranh thủy mặc, trên ấy vẽ một đôi thanh niên nam nữ dựa kề vào nhau hết sức thân mật.

Đôi mắt của Ngọc Kỳ rất bén nhọn, ban đầu chàng đã cảm thấy diện mạo tuấn tú của chàng thanh niên ở trong bức tranh rất quen mắt, còn cô gái thì không cần nhìn kỹ, chàng biết ngay đó là chân dung của nữ quái nhân. Nữ quái nhân thu lại viên lục châu, bước nhanh về phía trước bàn, quay bề mặt của bức tranh vào trong, một tay vịn vào bàn, mình dựa vào cạnh bàn hết sức mệt mỏi, rất lâu rồi vẫn chưa nhúc nhích.

Ngọc Kỳ đứng ngơ ngác ở trong phòng, lấy làm lúng túng khó xử.

Lâu lắm nữ quái nhân mới từ từ đứng dậy, đôi tay búi lại mái tóc dài đến chấm đất, rồi chầm chậm quay mình lại. Ngọc Kỳ nhìn kỹ thì thấy bên đôi con ngươi của bà hiện ra óng ánh những giọt nước mắt.

Trên gương mặt bà lộ rõ nụ cười đau khổ nói :

- Ngươi hãy ngồi xuống, có phải ngươi ngạc nhiên cảm thấy ta là người đã bốn mươi năm nay không thấy mặt trời mà hưởng thụ lại như người thường phải không?

- Vãn bối nghĩ những điều ngược lại không phải thế.

Đôi mắt của chàng nhìn chăm chú vào bà như muốn hóa dại.

Nữ quái nhân dường như hơi rung động nói :

- Người phục dịch của ta cứ ba tháng đến thăm ta một lần, trong mê cung của khu huyệt mộ này, thường xuyên có những người lui tới nên ta cảm thấy đỡ tịch mịch. Ngươi đã muốn báo thù cho tổ phụ, với công lực của ngươi hiện nay mà nói, thật sự là đáng lo, khó có thể cùng người cùng người tranh tài cao thấp.

- Vãn bối đang dụng công cần cù tập luyện không chút lơi là, cố đạt tới cái tinh tiến.

- Đáng tiếc là từ nhỏ ta không thích động dao múa kiếm, chỉ thích làm bạn với bút, giấy, nghiên, vì vậy không giúp đỡ gì nhiều được cho ngươi. Nhưng việc tương kiến này âu cũng là an bài có thiện ý của ơn trên, ta muốn truyền cho ngươi một bộ vô thượng tâm pháp về luyện công, và tuyệt học quý giá về phòng thân, ngươi không thể nhẫn tâm từ chối ta phải không?

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú vào khuôn mặt thanh tú thấp thoáng sự bi ai sầu khổ của bà đến đờ đẫn, cảm giác trong tâm chàng đang trào lên chập chờn không biết vì lý do gì, một tình cảm sâu xa làm rung động tâm can chàng khó mà dùng lời để diễn tả được, không nén nổi tình cảm ấy chàng chầm chậm đi lên phía trước quỳ xuống một chân, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bà, và chân kia cũng quỳ xuống như thế.

Toàn thân của nữ quái nhân rung lên một cái, đột nhiên ôm chàng vào lòng, kêu lên hết sức cảm động :

- Hài nhi, hài nhi, con... con...

Rất lâu mới nghe giọng của bà nói với chàng :

- Hài nhi, con hãy ngồi xuống, để ta truyền cho con một loại vô thượng tuyệt học làm chân khí hồi lưu, tự bế kinh mạch, quy tức tục mệnh. Luyện tâm phép này, những người đã có căn bản rồi không những công lực có thể mỗi ngày mỗi thăng tiến, lại càng có thể chống đỡ được sự lạnh lẽo khốc liệt đói khát xâm nhập. Ngoài ra, ta lại truyền thụ cho ngươi bộ pháp hướng lành tránh ác, kỳ ảo tuyệt luân, dưới vòng vây tấn công của cao thủ, sử dụng nó có thể hy vọng thoát thân tránh được tai họa.

- Lão tiền bối, loại tâm pháp và bộ pháp này có danh xưng không?

Nữ quái nhân ngồi trên cái bệ trước bàn cười nói :

- Tâm pháp tên gọi là Huyền Thông, huyền giả hư vô, thông giả đạt dã, cũng lại là vô trung sinh hữu, vô sở bất năng. Bộ pháp tên gọi là Hoán Hình, hư hư thật thật, thật giả khó phân biệt.

- Lão tiền bối, hài nhi đã từng luyện qua bế tuyệt kinh thuật.

- Hài nhi thủ pháp ấy cũng là một tuyệt thực. Bây giờ lưu ý khẩu quyết tâm pháp của ta, hãy ghi nhớ kỹ.

Trời sắp sáng hẳn, Ngọc Kỳ đã luyện đủ Huyền Thông tâm pháp trong một nửa giờ. Thiên tư đặc biệt cao, hiểu biết lại hơn người, trong vỏn vẹn hai giờ ngắn ngủi, chàng đã có thể nắm được sự sâu xa tuyệt học của hai môn ấy.

Nữ quái nhân sau khi đợi đến cho chàng lãnh hội được toàn bộ, mới ra lệnh cho chàng ngừng lại, nói rằng :

- Sự hiểu biết của con đã ngoài dự đoán của ta, Dương gia đã xuất hiện một nhân tài, kỳ hạn thành công không còn xa nữa, ta sẽ tiễn ngươi ra khỏi động này.

- Lão tiền bối, các bạn của vãn bối...?

- Hai vị cô nương ấy à? Công lực của họ so với ngươi thâm hậu hơn nhiều, những kẻ xấu này không làm gì được nàng đâu, họ chỉ bị giam giữ chớ không nguy hiểm, con phải tự mình đi cứu người mới được, để cho con có kinh nghiệm và được rèn luyện cũng là một chuyện hay. Ta tạm thời tiễn con đến đoạn đường trước lúc vào trong phòng này.

Ngọc Kỳ chợt nhớ ra hỏi :

- Người quái vật mà cứu vãn bối, khi nãy không biết có phải là lão tiền bối giả dạng không?

Nữ quái nhân cười nói :

- Không, đó là một người khác. Ta đâu cần thiết phải giả trang thành quái vật? Đi thôi!

Bà dắt chàng ra khỏi phòng, giơ cao hạt lục châu theo đường cũ mà đi ra. Đến trước vách đá vừa rồi mà bà đã gặp chàng, bà đặt trong tay chàng viên ngọc lục châu, nói một cách buồn bã :

- Hài nhi, sau này gặp lại tổ mẫu, hãy đem viên lục châu này trao cho người, đồng thời nói rằng hy vọng người hãy đến xem thử ta cuộc sống của một người đàn bà ở âm thế đã bốn mươi năm rồi.

- Lão tiền biết gia tổ mẫu ư?

Nữ quái nhân gật đầu cười đau khổ mà nói rằng :

- Không những biết mà còn kết bạn thâm giao, ngươi hãy thay ta mà hỏi thăm sức khỏe đến bà ấy.

- Lão tiền bối có thể cho con biết thiệt danh của người, để con bẩm cáo với gia tổ mẫu. Sau này có

thời gian, con nhất định lại rập đầu lão tiền bối.

- Bất tất...

Bà hơi ngừng lại, nhìn chăm chú vào chàng nói :

- Tổ mẫu con đã biết tất cả, ta họ Lam, tên Bích Ngọc. Con hãy giữ gìn sức khỏe.

Nói xong, thoái lui ra sau thật nhanh trong tiếng thở dài não ruột, bóng người thoắt chốc mất tăm.

Bích Ngọc! Bích Ngọc! Hai chữ này trong tai chàng vang lên ầm ầm, một ánh chớp lóe qua óc, trong lòng chàng đột ngột kêu lên điên cuồng: “Gia gia tên gọi là Bích, ta có cảm giác người trong tranh thấp thoáng giống ta, bà đối với ta hết sức tình cảm thân thiết. A! Tại sao ta lại hồ đồ như thế được?”

Chàng chạy như tên bắn về phía động la to :

- Tổ bà, tổ bà, xin đợi Kỳ nhi với...

Chạy được hai khúc quanh, trước mặt đã bịt kín lại rồi. Chàng bò phục ở dưới đất, kêu lên hết sức tha thiết :

- Tổ bà, con lại đây làm bạn với tổ bà, tổ bà ở trong âm phủ này âm u quá!

Hồi lâu sau, chàng mới chầm chậm đứng dậy, đi về con đường cũ. Vách đá không biết lúc nào đã tự động mở ra một khe hở lớn.

Chàng nghe thấy tiếng bước chân phảng phất ở phía xa xa. Chàng giấu kín hạt lục châu ở trong mình, trong động lại một lần nữa biến thành Địa ngục tối đen.

Chàng lặng lẽ đi ra, theo hướng bước chân vọng tới từ phía bên trái.

Đột ngột, sau lưng vang lên một tiếng rất khẽ, vách đá tự động đóng lại. Độ nhanh nhạy trong sự nghe nhìn của chàng, dường như đã tinh tiến lên rất nhiều, đột nhiên nghe thấy sau lưng ngoài hai ba mươi trượng, có hai người đang với thân pháp cực nhẹ và cực nhanh lướt về phía chàng.

Chương 5: Vô Vi Bang

Trong bóng tối âm u, khó phân biệt mặt đất cao hay thấp, người mà dùng khinh công đi vội đến đây, không cần hỏi, chắc chắn là rất quen thuộc đối với vùng này, hẳn nhiên đó là những cao thủ, tuyệt không phải hàm hồ.

Hai người mới đến thốt nhiên ngừng lại cách khoảng mười trượng, có một người khẽ nói :

- Ồ! Tại sao có thể nghe thấy vách đá di chuyển kìa? Chẳng lẽ quỷ quái có thể xuất hiện vào ban ngày hay sao?

Giọng người khác hừ lên một tiếng nói :

- Ở đây còn có ban ngày ban đêm gì? Quỷ quái ta chưa bao giờ gặp, nhưng chúng ta phải cẩn thận.

Hai người dường như bắt đầu cảnh giác, họ bắt đầu mò mò đi lên phía trước.

Trong hang tối như bưng, tuy nhãn lực của Ngọc Kỳ rất cao nhưng chàng chỉ có thể nhìn thấy vật cách đây một trượng, xa hơn nữa thì hoàn toàn bất lực. Duy nhất chỉ còn dựa vào đôi tai, nhưng công lực của đối phương không phải bình thường, gần như không nghe tiếng động gì về họ cả.

Một tiếng tưng đột ngột vang lên, do không cẩn thận, nên chân của họ đã đá trúng một cục đá nhỏ, nghe rất rõ ràng.

Ngọc Kỳ dùng tâm pháp điều hòa hơi thở vừa mới học, nín thở hết sức cảnh giác. Chàng dán sát người vào vách, chuẩn bị tung ra hết sức lực của mình. Chàng muốn khống chế họ để hỏi thăm tin tức của hai vị cô nương.

Tiếng đá lăn vừa dứt, hai người dường như hơi ngừng lại, giây lát họ tiếp tục mò mò đi tới, dường như sắp đến gần lắm rồi.

Đột nhiên cách chừng khoảng mười trượng, ở phía sau vang lên từng bước chân nặng nề, lúc dậy lên lúc lắng xuống, đồng thời một hơi thở nhẹ lại truyền đến.

Trước và sau đều có người cả, Ngọc Kỳ cảm thấy hơi sợ hãi.

Trong bóng tối, vang lên một tiếng quát của một trong hai người trước mặt chàng.

- Ai đó?

Tiếng bước chân ở phía sau đột nhiên ngừng lại, hiển nhiên là người ấy vừa mới dừng bước.

- Phong! - Tên trước mặt lại lên tiếng.

Không có tiếng trả lời, Ngọc Kỳ thầm nghĩ:

“Bọn họ đang truy hỏi ai?”

- Tại sao không trả lời? - Giọng nói của người ở phía trước càng vang to hơn nữa.

Trong hang im lặng như chết, chỉ có tiếng hơi thở.

Ngọc Kỳ cảm thấy hai người ở phía trước mặt bắt đầu chi ra hai bên, tiếp tục đi tới không một tiếng động.

Bọn họ cuối cùng chỉ còn cách khoảng một trượng, bây giờ thì chàng có thể nhìn thấy rất rõ, đó là hai bóng người cao mặc áo đen, tay phải đặt trên chuôi kiếm, tay trái để phía trước ngực đang thủ thế để hộ thân, họ di chuyển hết sức chậm chạp.

Chàng chẳng thích tấn công người khác một cách bất ngờ, nhưng đang vào thế bất lợi, chàng chỉ có một mình, vì vậy không thể nào làm khác hơn, chàng nheo mắt nhìn cho thật chính xác, rồi đột ngột quát lên một tiếng thật to “Đánh!”

Tiếng hét vừa dứt, chàng vung hai chưởng tấn công hai tên ấy ngay, luồng chưởng phong êm như ru, không một tiếng động, nhưng kình đạo lại hết sức mạnh mẽ.

Hai tên ấy vốn có chuẩn bị từ trước, vừa nghe thấy tiếng quát biết ngay thế nào cũng bị tấn công, nên lui về sau rất nhanh đồng loạt rút kiếm ra như tia chớp.

Công lực của họ không phải tầm thường, ứng biến lại rất nhanh, nhưng nhãn lực của Ngọc Kỳ lại hơn họ, mà thân mình lại trong bóng tối, với lại đã có tính toán trước và càng tuyệt diệu hơn là chưởng lực không có tiếng động, làm cho đối phương không có cách nào đoán được là cú chưởng ấy tung ra từ phía nào.

Rạch, rạch, song chưởng tung ra đã đánh trúng đích, một người bị trúng trên vai trái và một người bị trúng ở cánh tay phải.

Cái vai trái của người ở bên trái lập tức bị đánh nát như tương, hắn không biết địch thủ ở phía nào vội lao về phía phải, bùng vai phải đụng vào vách đá, hự thế là cả người té nhào xuống.

Tay phải của người ở bên phải bị trúng cú chưởng của chàng, xương cánh tay lập tức bị gãy, xoẹt

cây kiếm vừa rút ra khỏi nửa bao, nghe tiếng động người hắn cũng xông về phía trái. Công lực của y so với tên ở bên trái cao hơn một bực, trong nháy mắt tên bị té ở bên trái, tung ra một quyền cước.

Phụt, thế là hai tên đều gãy. Trong bóng tối, hai tên đã lầm lẫn sát hại lẫn nhau.

Phía trước mặt địch thủ đã không còn. Ngọc Kỳ đứng sát vách lặng im chờ đợi người ở phía sau xuất hiện.

* * * * *

Ngay khúc quanh của vách đá, có một người đang ngưng thần tập trung mục lực nhìn về phía trước, dĩ nhiên y chẳng thấy gì cả, đường hầm này quả thật tối.

Người này dáng tầm thước, tay, vai, hông nơi nào cũng có vết máu, bàn tay đang nắm chặt lấy thanh kiếm, chân trái dường như có gì không ổn, đang dán sát vào vách đá hết sức chăm chú cảnh giác chung quanh. Y mặc chiếc áo dạ hành màu xám tro, tinh thần đang vô cùng mệt nhọc.

Y là ai mà thân hình dính đầy máu như vậy?

Người đó chính là Đàm Triệu Tường bị hãm ở trong động này đã một ngày hai đêm rồi. Triệu Tường không biết mình đang ở đâu. Qua cuộc đọ sức một ngày hai đêm chàng dường như gần mất hết tinh lực đến nơi.

Chàng không thể đứng đờ người ra ở đây lâu được, cần phải tìm con đường ra, đường hầm vẫn im lặng không nghe thấy gì cả, sau một lúc lâu, chàng liền mò mò từng bước đi lên phía trước.

* * * * *

Ngọc Kỳ đợi đến cũng không chịu nổi, chàng không thể dây dưa hoài, không vào hang hổ thì làm sao bắt được cọp con? Chàng phải mạo hiểm xông lên, hai anh em Đàm gia, hai vị cô nương đang rất cần đến chàng để cứu họ ra khỏi nguy hiểm.

Chàng xoay mình cầm chặt thanh kiếm, từng bước từng bước di chuyển về phía trước.

Đàm Triệu Tường cũng từng bước từng bước tiến lại phía chàng.

Hai bên càng ngày càng tiến gần lại, trong lòng hết sức nặng nề.

Khi còn cách khoảng một trượng nữa, hai người lại dán người sát vách thăm chừng, họ hạ thấp người xuống di chuyển về phía trước, không ai dám sơ suất chút nào.

Chiếc áo của hai người đang mặc đều là màu xám tro, bàn về công lực và mục lực, Ngọc Kỳ cao hơn Triệu Tường một bậc. Người phát hiện bóng của đối phương trước là Ngọc Kỳ, khi chàng nhìn

thấy cái bóng mờ mờ dán sát vách từ từ tiến tới, bèn hừ lên một tiếng, chàng nghĩ phải gây khó cho đối phương ngay, thanh kiếm trong tay rung động chàng tung mình về phía Triệu Tường thật nhanh.

Triệu Tường vừa nghe tiếng hừ một cái, mới phát hiện cái bóng màu tro đang bổ nhanh xuống về phía mình. Trong hai đêm một ngày, những tên địch mà Triệu Tường gặp trong hang này tất cả toàn thân đều là màu đen, vừa nhác thấy cái bóng màu xám tro, trong lòng không ngớt hoài nghi, tưởng rằng đó là em gái mình, nhưng không dám có đoán chắc không.

Chàng bèn né sang một bên, thanh kiếm vừa huơ lên đón đỡ thế công của địch thủ.

Choang thanh kiếm đụng nhau nghe mát lạnh, hai bên đều bị chấn động lùi ra xa. Đôi mắt của Ngọc Kỳ tuy rất tinh nhưng Triệu Tường lúc này đang nằm sát dưới đất, cách khoảng hai trượng chàng không thể nhìn thấy được.

Vừa mới qua một nhát, chẳng còn ai dám vọng động. Ngọc Kỳ không nén nổi trầm giọng quát lên :

- Ra đây đi! Đại gia cũng đơn thân độc kiếm, một chết hai sống, một trong hai chúng ta phải có kẻ máu chảy đầu rơi, ra đây đi!

Triệu Tường vừa nghe thấy giọng nói trông rất quen, thốt lên hết sức vui mừng :

- Có phải là Dương đại ca đấy phải không? - Chàng vừa nói vừa đứng dậy đi đến.

- A! Người có phải là Đàm huynh đệ Triệu Tường?

- Trời ơi! Đại ca cũng bị nhốt dưới đây sao?

Triệu Tường thu kiếm lại nhảy bổ tới.

Ngọc Kỳ vội lấy hạt lục châu từ trong túi ra, ánh sáng từ hạt lục châu tỏa ra, chàng liền thấy ngay toàn thân của Triệu Tường đầy vết máu.

- Đệ đã bị thương rồi à, có nặng lắm không?

Triệu Tường cười ngay giọng nói tỏ vẻ hết sức vui mừng :

- Không sao đâu, chỉ là vết thương ngoài da thôi, chỉ có chân trái bị một dấu côn, cho nên hơi bất tiện.

- Còn lệnh muội đâu?

- Vừa rớt xuống miệng hầm thì bị phân tán rồi, bây giờ sống chết không rõ.

- Vậy chúng ta đi mau! Cả hai ta phải nhanh lên mới được, bạn của huynh cũng bị mắc kẹt ở đây.

- Ai thế? Mấy người bị vậy?

- Hai người, chính là hai vị cô nương đã làm cho tên Độc Vô thường bỏ chạy, họ đến đây để cứu đệ, chúng ta phải tận lực đi cứu họ.

- Vậy thì đi thôi!

Ngọc Kỳ cất lại hạt lục châu, xông về phía trước.

Chạy được hai khúc quanh, phía trước vang lại tiếng người, ánh sáng trung, Ngọc Kỳ nói :

- Có lẽ đã đến hầm bí mật của họ rồi, xông vào!

Phía trước có một con đường rẽ, có ba tên mặt áo đen đang giơ cao ngọn đuốc đang quẹo đi về phía tay trái thật nhanh.

Ngọc Kỳ và Triệu Tường đi theo sau lưng bọn họ ngay. Ngọc Kỳ khẽ nói :

- Để cho chúng dẫn đường, sau đó quấy rối sào huyệt của bọn chúng.

Đang chạy đi, có một tên nói :

- Ngũ ca, con nhỏ trông hình thái thật là đẹp, lọt vào tay Đàn chủ, thật là vừa ý lắm. Tất cả con đường ra khỏi hầm đều đã bịt kín lại hết rồi, bốn tên ma đầu ở phía trên không cách nào vào được, Đàn chủ bắt chúng ta phải giữ chặt những nơi hiểm yếu, còn người lại hưởng thú vui một mình, thật là xui xẻo cho chúng ta.

Một tên khác quát lên :

- Cái tên ngu xuẩn này, ngươi nói loạn xạ không sợ mất mạng sao? Hãy mau câm cái miệng ngươi lại đi, không mở miệng ngươi không sống nổi hả?

Ngọc Kỳ thất kinh nói :

- Không được rồi, chúng ta phải đi mau đến hình thất, bắt chúng nó dẫn đường mới được.

Vừa dứt tiếng, chàng lao lên như tên bắn, trong lòng của Triệu Tường lại càng gấp gáp hơn, theo sau bén gót.

Sự việc đã gấp quá rồi, Ngọc Kỳ không còn quan tâm đến luật lệ giang hồ nữa, chàng như ma quỷ tiến sát đến gần, kiếm vung lên.

“Hự” ngọn kiếm xuyên vào hậu tâm của tên ở phía sau cùng, kiếm rút ra đâm vào nhanh như chớp, thân thể của tên bị đâm vừa chưa kịp ngã thì chàng đã lướt tới đâm thẳng vào cổ của tên chính giữa, hắn lập tức ngã xuống ngay.

Triệu Tường lúc này cũng nhảy bổ đến, chàng lướt qua Ngọc Kỳ, thanh kiếm vung lên như tia chớp, đâm vào huyệt thư phong của tên đi đầu tiên hết.

Địa vị và công lực của tên đi đầu tiên cao hơn hắn so với hai tên sau. Ngọn đuốc của tên phía sau bị rớt xuống đất, ánh lửa vừa đung đưa, hắn đã cảnh giác ngay. Ủa! Hắn vội quay ra sau ngay, ngọn đuốc trong bàn tay kia thuận đà quét ra phía sau.

Phụt, ánh lửa tung tóe, thanh kiếm đâm vào cán của ngọn đuốc, hai bên ra tay rất nhanh nhưng Triệu Tường lại giành được tiên cơ, ngọn kiếm vung ra không một tiếng động, hông phải của hắn nghênh tiếp mũi kiếm thật đúng lúc, xuyên thẳng vào trong ngực.

Ba tên thì hai đã chầu trời, còn một tên bị Ngọc Kỳ tấn công đầu tiên đang nằm bất tỉnh.

Triệu Tường nhặt ngọn đuốc lên cầm trong tay.

Ngọc Kỳ dùng kiếm khua cho hắn tỉnh dậy, giá kiếm áp sát trên cổ hắn, nói :

- Lão huynh, dắt chúng ta đến hình thất đi, thì sẽ tha chết cho ngươi, nếu không...

Tên tiểu tặc bị thanh kiếm dí cổ sợ quá đến nỗi hồn xiêu phách lạc, nhưng vừa nhìn kỹ dung mạo của hai người thì hết hồn, run lẩy bẩy nói :

- Ta... ta đi... đi không được, từ đây quẹo trái vào con đường đá trắng... thì là hình... hình thất.

- Đi không được thì ngươi phải chết!

Ngọc Kỳ nói một cách căm hờn. Kiếm hơi ấn xuống, gần như muốn đâm xuyên vào da thịt của hắn. Da mặt của hắn như xác người chết, liền run bắn người kêu lên.

- Dạ đi, dạ đi.

Ngọc Kỳ để hắn đi trước, thanh kiếm dí vào hậu tâm của hắn, nói :

- Mau, dẫn đường đi.

Tên tiểu tặc vừa đứng vững, muốn xông về phía trước thoát thân, nhưng hắn không có được cái nhanh nhẹn như Ngọc Kỳ, mũi kiếm của chàng đã đâm xuyên qua áo, lần vào trong da thịt sâu nửa phân.

- Ta cảnh cáo ngươi! Hãy bỏ cái ý đó lại, nếu không thì hối hận đấy.

Tên tiểu tặc hít vào một hơi lạnh ngắt, ráng nhịn đau đi trước dẫn đường. Không lâu quả nhiên nhìn thấy một con đường rẽ ở trước mặt, mặt đá ở trên đường đúng là màu trắng.

Tên tiểu tặc dắt hai người quẹo về phía tay trái, đi vào con đường đá trắng.

Cách khoảng mười trượng, có hai bóng người, một người mặc áo đen, tay cầm đơn đao, vừa thấy ánh lửa quay ngoắt người lại.

Triệu Tường nhanh trí, đã ném ngọn đuốc ngay.

Ngọc Kỳ tâm trí minh mẫn, thanh kiếm ấn sâu vào da thịt tên dẫn đường, giọng hạ thấp xuống cố nói với một giọng lạnh như băng :

- Dùng ám hiệu để đi vào, nếu không...

Ba người đi nhanh về phía trước, khoảng chừng năm trượng nữa.

Ánh lửa vừa tắt, hai tên tiểu tặc canh phòng cầm đơn đao, tách ra hai bên thật nhanh, nấp vào vách đá, thủ thế chuẩn bị tấn công. Một tên nghiêm giọng quát lớn.

- Ai đó? Đứng lại

Ba người vội ngừng lại ngay. Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nhập mật rót vào tai tên tiểu tặc dẫn đường.

- Trả lời ngay, muốn sống thì phải nghe lời.

Tên tiểu tặc chỉ cảm giác mũi kiếm sau lưng lạnh tanh đang ấn sâu vào. Người không muốn mất mạng rốt cuộc không phải là ít. Hắn đương nhiên phải bảo toàn tính mạng của mình, liền lớn tiếng trả lời :

- Ngân đường Hương chủ phương nhân.

- Phong. - Đối phương quát lớn.

- Hỏa. - Tên dẫn đường cứng người đáp lại.

- Đến đây có chuyện gì?

- Có chuyện muốn bẩm báo với Đàn chủ.

- Hừ! Ngươi muốn chết hả? Đàn chủ vừa mới đi ra không lâu, có chuyện gì sau một giờ nửa hãy

tiếp kiến.

Lúc này hai bên đã trong khoảng cách hai trượng rồi.

Xoẹt tên canh phòng châm lửa vào hỏa thiết tử. Hỏa thiết tử là bùa câu hồn của bọn chúng. Ánh lửa vừa lóe lên. Ngọc Kỳ một chưởng đánh ngã tên dẫn đường, bay mình lướt tới, Triệu Tường cũng trong nháy mắt, lướt như bay.

Tên tiểu tặc canh phòng cũng nhanh nhẹn không kém, tắt lửa ngay, đưa tay vặn cái chốt ở trên vách đá, đồng thời vung cây đao lên.

Cây đao của tên tiểu tặc vung vào khoảng không, hự trước ngực đã bị thanh kiếm đâm vào, cây đao cuối cùng bay khỏi tay, rớt xuống dưới vách đá.

Tên tiểu tặc còn lại vừa mới đặt tay vào chuông báo động, thì hứng trọn một kiếm nghiêng xuống đi tong. Ngay lúc ấy vách đá ở phía trái đột nhiên vang lên tiếng lách cách, từ từ di chuyển vào trong, bên trong vang ra một giọng khàn khàn :

- Cái thằng ngựa kia, làm gì mà leng keng lách cách ầm ĩ vậy? Ồn ào quá làm cho Đàn chủ đang giận đấy, phải chuẩn bị cái đầu ngươi là vừa.

Tiếng nói vừa dứt, tiếng di động của vách đá cũng ngừng hẳn, bên trong ánh sáng nháng lên, hiện ra một cái đầu vấn khăn đen.

Ngọc Kỳ đã vung kiếm chuẩn bị sẵn, như ánh chớp lướt tới bên cửa nói :

- Cái đầu của ngươi cũng phải dọn đi mất thôi.

Hắn chỉ kêu ái nửa tiếng, năm ngón tay đã chụp xuống đầu của hắn, chỉ kéo một cái, thế là thân hình ngoan ngoãn ngã xuống. Ngón tay của Ngọc Kỳ lập tức điểm huyệt làm tắt huyệt câm của hắn, một tay chàng nắm vào hông của hắn đẩy vào trong.

Bên trong không tối như bên ngoài.

Trên đường có một cây đèn lồng lớn màu đỏ, ánh sáng của nó rất mạnh. Chàng dí ngang thanh kiếm vào cổ hắn, thấp giọng quát :

- Muốn chết thì ngươi không đi, muốn sống thì dắt chúng ta đến hình thất đi.

Tên tiểu tặc không nhìn thấy người ở phía sau, nhưng nhìn thấy thanh kiếm dưới cổ mình mùi máu tanh đến muốn tởm lợm, những giọt máu tươi giống như bị tô đỏ ở trên mũi kiếm, vừa nhìn thấy cũng đủ làm cho hắn sởn tóc gáy lên, hắn sợ quá đến nỗi toàn thân lạnh toát, ngoan ngoãn cất bước.

Con đường này được đào ở trong núi đá, nền trải những viên gạch màu trắng, con đường rất rộng rãi, cứ cách mười trượng là có treo một cây lồng đèn ở trên vách đá.

Trước mặt là một ngã tư, họ quẹo về phía trái, đột nhiên một ánh đao từ đâu như tia chớp lao tới chém xuống cổ của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ lúc nào cũng cảnh giác cao độ, trong lúc bất ngờ chàng vội lui ra sau thật nhanh, tay của chàng nắm chặt vào phía hông của tên dẫn đường, vì vậy mà hắn cũng phải lui theo ra sau. Thế là ánh đao thép chém ngay vào đầu của hắn, gần như là bổ đầu của hắn ra làm đôi. Hắn không kêu lên được một tiếng, bởi vì huyệt câm đã bị điểm.

Ánh dao tên là của một tên áo trắng dán sát người vào trong vách đá từ lâu rồi, cũng may là thân pháp của chàng thần tốc, nên không bị chém trúng.

Chàng vất thi thể ấy xuống, loáng một cái, thanh kiếm đã điểm trúng huyệt Thất khảm đại của tên áo trắng, huyệt đạo của hắn đã bị tắt, toàn thân phát run, hắn vứt cây đao đi, khuôn mặt chẳng còn tí thần sắc nào nhìn trừng trừng Ngọc Kỳ.

- Hãy mở cửa ở hình thất ra. - Ngọc Kỳ quát nhẹ.

Tên tiểu tặc không lên tiếng, vẫn cứ nhìn một cách đờ đẫn, hàm răng đánh run lập cập.

- Ngươi dám không nghe? - Ngọc Kỳ nghiêm giọng quát, ngón tay chàng ấn vào trên huyệt kỳ môn của hắn, giọng nói lạnh như băng.

Tên tiểu tặc toàn thân của hắn phát run như cầy sấy, hắn run sợ nói :

- Xin hảo hán tha mạng, tiểu tử... tiểu tử sẽ... mở.

- Ngươi mà la to thì coi chừng mạng chó của ngươi đấy! Thất dương sưu kinh tách gân rút xương, ngươi hãy tự vấn mình đi nếu chịu được, vậy thì xin tự tiện nhé.

- Tiểu nhân... nhân... không dám... dám.

- Ra tay đi. - Chàng nói rồi buông tay nhấc kiếm ra.

Tên tiểu tặc quay mình đi lấy cây đèn lồng, đưa tay sờ soạng vào trong khe đá.

Cửa vách đá vừa mở ra, bên trong là phòng lớn rộng khoảng mười trượng, tám cây đèn lồng đang phát ra màu xanh lè, làm cho căn phòng u ám, ghê sợ.

Một tiếng quát trầm vang lên, nghe thật lạnh người.

Chính giữa, phía trái, phía phải, tổng cộng gồm có sáu phòng tất cả, hai bên mỗi căn phòng đều có hai tên đại hán mình để trần, tay cầm cây đao hậu bối đạt hoàn sáng loang loáng.

Khi họ nhìn thấy những người lạ mặt từ ngoài bước vào, thì đồng thanh quát lớn hết sức giận dữ, nhưng lại vẫn không rời khỏi chỗ cũ, chỉ để thanh đao trước ngực hô hoán.

Chàng thấp giọng quát tên vừa mở cửa hình thất :

Tha cho ngươi không chết, nhưng ngươi phải chịu oan ức một lát. Tay chàng hướng xuống dưới, tay lia nhanh vào huyệt linh đài, tên tiểu tặc ngã xuống ngất luôn.

Ngọc Kỳ và Triệu Tường đi vào trong phòng, mắt nhìn hết thảy bọn chúng, chúng nhao nhao muốn động đậy, nhưng lại vẫn không rời khỏi chỗ cũ canh cửa.

- Quý Đàn chủ đang ở đâu? - Ngọc Kỳ nghiêm giọng hỏi.

- Các hạ là ai? - Tên đại hán ở giữa cao giọng hỏi.

Ngọc Kỳ vung kiếm chỉ vào hắn, nói :

- Ngươi nói đi, Đàn chủ ở đâu?

Tên đại hán nói một cách giận dữ :

- Hình thất là nơi quan trọng, tại sao ngươi lại dám xông vào đây la to la nhỏ như thế? Ngươi đáng chết!

Ngọc Kỳ biết những tên này là những thuộc hạ vô cùng hung ác, đấu khẩu với bọn chúng chỉ tổ lãng phí thời gian, bèn huơ tay về phía Triệu Tường rồi trầm giọng quát lên một tiếng, nhảy bổ về phía trước.

Tên đại hán đợi cho Ngọc Kỳ nhảy gần đến, kêu lên một tiếng giận dữ, giơ đao bổ xuống.

Đột nhiên cánh cửa ở phía sau di chuyển, một bóng người áo trắng lao ra ngoài, đó là một người trung niên trước ngực có thêu một hình mũi kiếm màu tím, quát lớn :

- Tên nào mà dám giở thói ngang ngược ở đây?

Vừa nói là vung kiếm ra liền, thủ pháp của hắn nhanh chóng tuyệt luân, giống như một ánh chớp, lướt nhanh tới, tiếng kim khí rít lên nghe thật rợn người.

Thân pháp của cả hai bên đều rất nhanh, nhanh đến nỗi không có cách nào để nhìn rõ bóng người. Choang thanh kiếm của hai người chạm nhau trong nháy mắt cổ tay run lên cả hai vội thu kiếm, lui ra

sau thất thanh.

Ngọc Kỳ trong lòng hơi sợ hãi, có một tên cường địch xuất hiện, nghĩa là sự cứu người, hy vọng thành công càng thêm nhỏ nhoi. Trong một đêm, chàng biết công lực của mình đã tiến bộ không ít, nhưng vẫn khó mà thắng được tên áo trắng này. Chàng đã dùng hết toàn lực, mà cánh tay của chàng vẫn cảm thấy tê nhức, đối phương quả là một cường địch đáng sợ.

Lão áo trắng cũng bị chấn động khắp toàn thân lão hơi kinh hãi thầm, lão quát lên đưa mũi kiếm chỉ về phía trước.

- Hảo tiểu tử, té ra là nhà ngươi chưa chết.

- Mạng của đại gia dài lắm! Diêm vương không tha, nên chết không được. Các hạ chúng ta lại là kỳ phùng địch thủ.

Ngọc Kỳ trả lời một cách lạnh lùng.

Lúc này Triệu Tường đang đứng phía sau lưng của Ngọc Kỳ, sáu tên đại hán mình trần trùng trục vẫn đứng ở chỗ cũ, chưa nhảy vào trận.

Lão áo trắng vẫn cười một cách ung dung, chỉ vào hình thêu mũi kiếm ở trước ngực mình nói :

- Ta đi không đổi họ ngồi không đổi tên, đàn Thanh Tự. Tử đường Hương chủ Kinh Hồng Nhất Kiếm Phàn Hòa. Nghe nói ngươi là môn hạ của Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh, có đúng vậy không?

- Ha ha! Lão đoán thế cũng được, đợi khi nào máu của lão bị chảy rồi thì nói sau cũng chưa muộn. - Chàng vừa cười vừa bước lên trước hai bước.

Kinh Hồng Nhất Kiếm cười không ngớt, cũng giơ kiếm lên bước về phía trước hai bước, nói :

- Thật là uổng danh môn nhân của Ngọc Tiêu Khách mà như thế ư? Có lẽ người trẻ tuổi bồng bột nên học nghệ không đến nơi đến chốn, nhưng nếu ngươi tiếp được một chiêu của Đàn chủ, thì cũng đỡ làm ô danh của Ngọc Tiêu Khách lắm.

Chàng biết là không thể kéo dài được nữa, hự lên một tiếng lạnh lùng, bước ra hai bước, thanh kiếm hóa thành một con rồng rít lên tung ra sát chiêu Ngân Hà Phi Tinh rõ ràng thanh kiếm đang bay lên phía phải, lại nhanh như chớp tấn công lại phía sau, nhanh như chớp.

Kinh Hồng Nhất Kiếm, trong lúc đối phương vung kiếm lên thật nhanh, hừ một tiếng, lướt tới tung ra một chiêu Lưu Vân Phi Bộc, chiêu này vừa tung ra một nửa, lập tức biến thành thế Lưu Tinh Hàn Nguyệt bắn thẳng vào huyệt Toàn cơ ở trước ngực của Ngọc Kỳ và huyệt nhân trung ở môi trên của

chàng.

Chiêu Ngân Hà Phi Tinh của Ngọc Kỳ là chiêu dụ địch lao vào trước, sau đó đột ngột đâm vào bên hông đối phương, Kinh Hồng Nhất Kiếm quả nhiên bị mắc lừa, lão lao vào thật mạnh mẽ.

Xoẹt một tiếng xé lụa vang lên, cái áo của Kinh Hồng Nhất Kiếm lập tức bị rách ở vai trái, những giọt máu tươi tí tách rơi xuống.

Kinh Hồng Nhất Kiếm nhất thời không đề phòng, bị chiêu thật thần kỳ của đối phương công ...

(thiếu hai trang)

... hai cánh Ngọc Kỳ, hai ngọn đao thép như gió mạnh đột ngột nổi lên.

Thân hình của Ngọc Kỳ hơi hạ xuống, ngọn kiếm ra chiêu Truy Vân Xạ Nguyệt nhả ra hai bên tả hữu thật nhanh, người vút lên cao tiến tới.

Chiêu kiếm vừa lọt vào không trung, ngọn kiếm tách ra điểm vào trước trán của hai gã đại hán, trong nháy mắt bọn chúng chưa kịp ngã xuống, thanh kiếm như cầu vồng, bắn tới đỉnh đầu của Kinh Hồng Nhất Kiếm.

Kinh Hồng Nhất Kiếm quát lớn một tiếng, tung ra một đóa hoa kiếm lão đã dùng hết toàn lực.

Choang choang, đôi song kiếm liên tiếp chấn động như điên cuồng, bóng hai bên lui lại sau năm bước.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng rớt xuống khoảng một trượng, người vừa rớt rớt xuống, hai ngọn đại hoàn đao như ánh chớp công kích tới, thế tới của chúng vô cùng hung mãnh.

Hảo tráng niên Ngọc Kỳ, lâm nguy vẫn không loạn, thân hình vừa hạ xuống, chàng dùng ngay Diệp Cốt pháp, thân hình thấp xuống ba thước, trong lúc hai ngọn đao lướt qua, đôi tay xuống chưởng, một chân điểm đất, bay lên công một chiêu Đại Địa Long Hoàn.

Bốn cái chân của hai đại hán đứt rơi xuống đất, thân hình bổ về phía trước, vừa lúc đụng vào hai chưởng của Ngọc Kỳ.

Sau cánh cửa ở sảnh, cửa phòng đồng loạt mở ra, xông ra một số vị nam nữ, mình mặc áo trắng trước ngực có thêu hình kiếm nhỏ màu tím.

Ngọc Kỳ và Triệu Tường hãi nhiên thất kinh, thầm kêu “Không xong rồi!” chỉ một mình Kinh Hồng Nhất Kiếm Phàn Hòa đã không có cách nào để chiếm thế thượng phong, lần này lại ra một hơi hơn ba mươi vị danh Tử đường Hương chủ, địa thế quá chật hẹp, thi triển không được, xem ra hôm

nay tất phải chôn xương ở nơi này.

Hai người muốn rút lui thật nhanh, nhưng không kịp rồi, mới bước lui ra sau hai bước, phía sau mình đã vang lên tiếng hét đến chói ta :

- Đứng im, tiểu tử, ngày tận cùng của chúng bay đã tới rồi!

Hai người liền ngừng bước quay đầu lại, thầm kêu: “Khổ rồi!”

Phía bên ngoài, xếp một hàng sáu vị nam nữ. Chính giữa chính là lão mù Thiên Mãng Tẩu, lão là người mà Ngọc Kỳ đã có duyên gặp mặt một lần ở Nam Lạc lão điếm nên không lạ. Còn hai người kia là Mang Sơn bà bà và Bành Gia Nguyên. Ngọc Kỳ đã bị một chưởng của Mang Sơn bà bà chấn thương đến nội phủ nên cũng biết mặt.

Còn ba người kia thì hoàn toàn lạ, họ đeo mặt nạ, nên không biết được bộ mặt thật của họ. Người cất tiếng lên chính là Thiên Mãng Tẩu, mặt hắn trầm xuống nói :

- Sống có lúc chết có khúc, kẻ cướp khó lòng mà trốn thoát, ngươi rốt cuộc chưa trốn khỏi được hầm bí mật này, ném kiếm đầu hàng đi, để tránh khỏi bị thương vong.

Ngọc Kỳ biết là đi không được, trong lòng ngược lại rất bình tĩnh.

“Ha Ha Ha...” Chàng ngửa mặt lên trời cười một trận như điên.

Sáu người do Thiên Mãng Tẩu dẫn đầu đã tiến vào trong. Bốn mặt có tất cả là bốn mươi người, tất cả các loại binh đao đều hướng vào giữa, muốn xông ra ở nào nào cũng là chuyện khó. Giả sử bọn họ đồng loạt tiến công, Ngọc Kỳ và Triệu Tường tất cả sẽ đầu rơi máu chảy.

Tên già đui Thiên Mãng Tẩu ngạc nhiên, nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu cẩu, người cười cái gì.

Ngọc Kỳ thôi không cười nữa, tay nâng lên thanh tàn kiếm, cất giọng sang sảng nói :

- Lão tặc, ta họ Dương. Người nên nhớ rằng con cháu của họ Dương không bao giờ đầu hàng ai cả.

Đàm Triệu Tường ở một bên cũng cười như điên nói rằng :

- Dương đại ca nhanh người nhanh miệng, thật là anh hùng lắm thay! Hôm nay tiểu đệ cũng liều chết ở nơi này.

Lão già mù khựng lại thấy đường, bình thường mắt lão mù, nhưng nếu lão đảo mắt hai con ngươi lòi ra, hàn quang quát lên.

Trong mắt của Thiên Mãng Tẩu đột nhiên hiện lên nét hung hãn đảo ngược trở lên, lão u ám hỏi :

- Ngươi có ngọn nguồn gì với Long Môn Dương gia?

Trong lòng của Ngọc Kỳ máu nóng muốn trào lên, cơ hồ muốn mở miệng hé lộ thân thế của mình, nhưng vẫn nén lại được, chàng ung dung cất tiếng lên nói :

- Phàm những người họ Dương đều có cội nguồn cả, năm trăm trước đã là một nhà, lão già mù kia, ngươi hỏi thế là thừa, thật là vô vị hết biết, đến... Nếu mà các người cùng xông lên một lúc hai vị hảo hán đại gia này cũng không buồn phiền gì đâu.

Thiên Mãng Tẩu không thèm để ý đến Ngọc Kỳ, quay sang hỏi Triệu Tường :

- Này tên chó kia, ngươi danh tánh là chi? Ta thật muốn giúp ngươi báo thù ra chốn giang hồ, để tránh cho gia đình ngươi khỏi mang tiếng không tròn... của ngươi.

Triệu Tường cười ha hả, cũng giơ kiếm lên nói rằng :

- Muốn hỏi danh hiệu, thì tất cả là ở trên cây kiếm này. Bằng hữu giang hồ yêu mến đều gọi ta là Vô Ảnh Khách, tính danh thì tự ngươi đi nghe ngóng đi, đại gia không nhận tình cảm của lão đâu, hừ, ta cũng muốn thử với lão, lão muốn thử một cái không?

- Lão phu tác thành ý kiến của các ngươi. - Thiên Mãng Tẩu lạnh lùng nói, giơ kiếm huơ lên một cái, những người ở bốn phía đều lui ra sau vài bước, đứng sát vào vách, binh đao rũ xuống cảnh giới phòng bị.

Lão bước ra trước vài bước, để Hoàng Ngọc trượng ở phía sau lưng, tay trái máy động, cười một cách âm hiểm mà nói rằng :

- Ngươi hãy đến đây trước tiên, lão muốn bắt lấy mạng sống của ngươi, để cho ngươi phải nói ra sự thật.

Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nói với Triệu Tường rằng :

- Đàm tiểu đệ, huynh sẽ yểm hộ đệ xông về phía đầu cửa trái.

Triệu Tường cũng dùng phép truyền âm mà trả lời :

- Không được, chân của đệ không được tiện lắm, trước mắt công lực chỉ còn dùng được ba thành, không khả năng gặp may đâu, chúng ta liều thôi, đệ xin lỗi huynh, làm lụy đến huynh...

Ngọc Kỳ vỗ vào vai của Triệu Tường cười lớn ngắt lời chàng.

- Tiểu huynh đệ, đừng nói lời vô ích nữa. Ngọc Kỳ ta sẽ đi trước một bước.

Nói xong, bước dài về phía trước, đứng cách Thiên Mãng Tẩu khoảng hai trượng, đôi con ngươi thần quang chiếu bốn phía, sắc mặt ung dung, góc miệng hiện lên nụ cười, giọt máu ở mũi kiếm từ từ rớt xuống, nói :

- Lão thất phu, lên đây.

Thiên Mãng Tẩu từ từ đưa Hoàng Ngọc trượng ra phía trước, đôi mắt lạnh như tiền chiếu thẳng vào gương mặt của Ngọc Kỳ, cây trượng cũng từ từ nâng lên.

Tất cả những người ở chung quanh, đều bị ánh mắt coi thường cái chết của chàng làm cho họ càng thêm nể phục cho nên đều nói thấp giọng thầm thì tư nghị.

Có người nói :

- A! Tên tiểu tử này anh phong hào khí, giống hệt Vương Sư năm ấy ở Hồi Long cốc, thật là đáng tiếc.

Thiên Mãng Tẩu bước ra một bước.

Ngọc Kỳ cũng bước ra đối diện.

Không khí gần như muốn đông đặc lại, những người có mặt cảm giác hàn khí càng ngày càng đậm đặc hơn, ai nấy đều ớn lạnh.

Đột nhiên, Bành Gia Nguyên ở phía đối diện mở miệng ra nói :

- Thôi đi Thiên Mãng lão gia, cái tên hạng ba này, không sợ sinh tử, đã dám ra trận với anh hùng lão nhất bối đã thành danh trong chốn giang hồ. Lão vẫn là bậc tiến bối trứ danh của võ lâm, không được ra tay với hắn, xin hãy giao cho vãn bối xử lý, để tránh làm bẩn tay của tiền bối.

Thiên Mãng Tẩu chưa kịp trả lời, đột nhiên dòng người phía sau rối loạn, tên Tiểu hóa tử ở phía sau Bành Gia Nguyên xông ra. Đôi mắt của hắn mở to, quát lớn :

- Luận về bối phận, để cho Tiểu hóa tử này thử một cái. Sao! Lão mù kia? Được không?

Tên Tiểu hóa tử này đi theo Thiên Mãng Tẩu như âm hồn bất tán.

Bành Gia Nguyên giơ tay ra nắm tay tên Tiểu hóa tử, đẩy y về phía bên phải nói :

- Đi ra ngay, ngươi dám to gan có mặt ở đây à?

Tên Tiểu hóa tử nóng lên. Cất tiếng chửi mắng :

- Hừ! Lão muốn đùa cho vui hả? Dám để ý đến chuyện của Tiểu hóa tử này sao?

- Tiểu quỷ này, cút đi! - Bành Gia Nguyên kêu lên.

Tiểu hóa tử quất ra một trượng rất mạnh, đồng thời lại mắng :

- Đồ chó, người mới phải cút đi!

Bành Gia Nguyên thối lui ra thật nhanh, lướt qua một trượng, Tiểu hóa tử đắc thế không nhượng người, quát lớn một tiếng, bổ xuống liên tiếp bốn trượng.

Phụt phụt, hai cầy đèn lồng màu xanh treo trên vách bị đánh bể tan tành, tắt ngắm. Tám ngọn đèn bây giờ chỉ còn sáu, căn phòng hơi tối lại.

- Cút ngay cho ta, tên hôi thối kia! - Thiên Mãng Tẩu quát lớn.

Ngọc Kỳ nhân lúc lão phân tâm trong nháy mắt, trầm giọng quát một tiếng, về phía trước, thế kiếm hung dữ cuồng liệt tấn công bằng một chiêu Thất Tinh Đảo Hoàn, từ bên trái liên tục điểm sang bên phải, nhìn y hệt như bảy thanh kiếm cũng tấn công một lúc.

Thiên Mãng Tẩu mặc dù không địch nổi thủ hạ của Thiếu công tử là Chí Trung nhưng đối phó với Ngọc Kỳ thì lão mạnh hơn nhiều. Chiêu Thất Tinh Đảo Hoàn, tuyệt thần ảo tuyệt luân, đáng tiếc là nội công không đủ hỏa hầu, không thể tiến gần, sức quyết liệt được tâm cơ của Ngọc Kỳ, tất cả chỉ là uổng phí.

Thiên Mãng Tẩu là lão già giảo hoạt, tung hoành giang hồ đã một con giáp rồi, thân mình đã qua một trăm cuộc chiến đấu, kinh nghiệm đầy người há bị mắc lừa.

Thanh kiếm múa như điên lướt tới, như chớp giật, lão không hoang mang, Hoàng Ngọc trượng phát ra thật nhanh, bay ra thành một bông hoa lớn đến ba thước, nội lực hùng hậu ấy như xô núi đổ biển, vừa mới nổi lên là phát huy hiệu quả ngay, ngọn gió mạnh làm kinh sợ đến tận hồn phách.

Một vùng kiếm pháp, bảy đường kiếm muốn tìm khe hở lách vào, nhưng bị trượng phong bức bách quá mạnh nên tất cả đã bị chặn lại, một sợi bóng màu vàng bắn vào trong bóng kiếm, chỉ sai nửa phân, là nguy hiểm đến vai trái của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ kinh hãi thối lui, lướt về phía trái thật nhanh, hít thở vào một hơi, hồi phục chân khí lại, từ bên trái chuyển sang tấn công, tung ra một chiêu Ngân Hà Phi Tinh.

Thiên Mãng Tẩu hừ lên một tiếng lạnh lùng, thân hình lao vào thật nhanh. Vù, cây trượng vung

lên, lão muốn đánh bay thanh kiếm của Ngọc Kỳ.

Gió mạnh sấm động, thanh thế thật kinh người, Ngọc Kỳ tự biết nội lực không bằng lão, làm sao dám dùng thanh kiếm đón lấy Hoàng Ngọc trượng trầm trọng thế kia? Chàng bay vọt lên cao, thuận thế lướt ra sau đột kích trên đầu của Thiên Mãng Tẩu.

- Mi đáng chết!

Thiên Mãng Tẩu kêu lên một cách giận dữ, đầu cây trượng trầm xuống bắn tung đuôi trượng ra phía trước, thế đi như tia chớp, dán sát thân kiếm bắn vào sau lưng của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ thất kinh, biết nguy tới nơi, chàng cố hít thở hồi phục lại chân khí trụ kiếm xuống đẩy về phía trước. Choang một tiếng kêu giòn giã vang lên, thanh kiếm đã đâm hạ cây trượng xuống một thước, nhưng vẫn chưa thoát khỏi vòng vây của bóng trượng, phụt đuôi của nó đã điểm trúng trên huyệt Dũng Tuyền ở trên cẳng chàng sâu một tấc.

Cũng may là Ngọc Kỳ vừa mới luyện được Huyền Thông tâm pháp, nên đã bế huyệt tắt kinh, tuy mới luyện tập nhưng cũng đạt được mấy thành, lực đạo điểm trúng lại không nặng lắm, vì vậy mà vẫn chưa bị thương.

Tuy bị điểm trúng không nặng, và chàng đã tự bế huyệt trước, nhưng chàng vẫn cảm thấy chân phải của mình như là bị điện giật, nửa thân phát run, chân khí đang phát tiết ra ngoài, chân phải vừa nhũn xuống, là muốn quỳ trên mặt đất rồi.

Thiên Mãng Tẩu cười như điên, cây Hoàng Ngọc trượng lão đổi ngược tay thuận thế điểm luôn vào huyệt Kỳ Môn ở dưới ngực trái của chàng.

Triệu Tường ở một bên thất kinh, quát lên một tiếng, liều mạng xông ra, thân kiếm hợp nhất, tấn công vào hông phải của Thiên Mãng Tẩu.

- Đợi một lát!

Thiên Mãng Tẩu la lên, thanh Hoàng Ngọc trượng vội thu chiêu bổ ngay xuống.

Choang một tiếng giòn giã vang lên, tiếng kiếm rít đến chói tai, thanh kiếm của Triệu Tường bị chấn động bay đi mất, thân hình chàng cũng bị chấn động bởi lực đạo mạnh kinh khủng, bay ra hơn một trượng mới dừng lại được.

Tiểu hóa tử cười ha hả, người bay vọt lên, vươn tay ra chụp lấy thanh bảo kiếm của Triệu Tường.

Thân hình của Triệu Tường vừa đứng ổn thầm kêu lên: “Đại sự đi tong rồi!”

Thanh Hoàng Ngọc trượng của Thiên Mãng Tẩu, đã điểm vào huyệt trước ngực của Ngọc Kỳ.

Đồng thời, ánh chớp lóe lên, Tiểu hóa tử ở trên không cầm kiếm quăng cây kiếm trở lại cho Triệu Tường, thân thủ của hắn lẹ vô cùng.

Đúng là "Đại sự đi tong rồi", tính mạng của hai người, mắt nhìn thấy sắp chết đến nơi, ai muốn cứu cũng không kịp nữa rồi.

Đột nhiên, sáu cây đèn lồng màu xanh, tắt ngắm trong nháy mắt.

* * * * *

Trong tẩm động của Tử đường Hương chủ Kinh Hồng Nhất Kiếm, ba ngọn đèn dài đang chiếu sáng giống như ban ngày. Trên chiếc bàn lớn bằng gỗ đàn, rèm màn chăn gối hết sức trang trọng và rất đẹp. Ở giữa giường. Đàm cô nương đang nằm ở trên ấy hôn mê chưa tỉnh, chân tay bị trói chặt, đôi tay bây giờ đã biến thành màu tím rồi, trên chiếc áo màu xám bạc của nàng đã loang lổ đầy vết máu... Chúng minh là nàng đã qua một trận liều mạng sống mái.

Nguyên tối hôm qua, hai anh em Triệu Tường muốn đi đến ngôi nhà cổ sau núi Thạch Tùng để tìm hầm bí mật của Vô Vi bang. Họ muốn do thám để biết một số tin tức, nhưng vừa ra khỏi Đông quan, thì gặp mấy tên che mặc áo trắng, cả đám tấn công về phía họ không lên tiếng một chút nào.

Hai anh em chẳng lẽ cam tâm để họ trêu chọc. Lập tức đánh trở lại, công lực của hai người, tuy kém hơn Ngọc Kỳ một bực, nhưng lại thừa sức đối phó với mấy tên này.

Kết quả trong cuộc liều đấu này, bên địch một chết một bị thương, những tên còn lại chửi mắng ầm ĩ, một mạch chạy về phía Bạch Mã tự.

Khinh công của Đàm gia huynh muội, tuy rất cao, nhưng đối phương rất quen thuộc vùng này, thoắt ẩn thoắt hiện mấy lần như ma quỷ, thủy chung không thể ngăn chặn bọn chúng lại được.

Cuối cùng, họ đã truy bọn chúng tới nơi hầm bí mật ở trong vườn mộ của Thanh Tự đàn, lập tức gặp vòng vây tấn công quá đông của các cao thủ, không cẩn thận bị té rớt vào trong hố sâu, thế là hai huynh muội bèn mất liên lạc.

Đàm Tây Vi đi quanh quẩn trong đường ngang ngõ tắt ở trong hầm bí mật này, hết sức khổ não, trong bóng tối chết người, sau cùng, sau khi sức đã kiệt, bị sợi dây làm vướng cẳng ngã xuống rồi bị cột chặt lại không chút tình cảm.

Hình thất Tổng quản Đàn chủ, chính là Kinh Hồng Kiếm Phàn Hòa, lão nhìn thấy Đàm cô nương sắc đẹp tuyệt luân, thế là lão bẩm báo với Đàn chủ dung mạo của nàng tuyệt vời như thế nào. Tiêu Dao đạo nhân vừa nghe thấy toàn thân muốn mềm cả lại!

Lão dặn dò Phàn Hòa để ý cánh cửa để cho lão đi xử lý chuyện tù binh. Sở thích và tính tình của Đàn chủ, ở trong bang không ai không biết. Lão đã căn dặn như vầy, Phàn Hòa làm sao không dám tuân theo, thế là ngầm phong tỏa con đường vào phòng tù nhân, không cho bất cứ ai tự ý đi vào.

Đàm cô nương mình mặc chiếc áo dạ hành màu xám tro, bị cột thật chặt, sau khi nàng bị bắt, thì đã hết sức mà hôn mê, nhưng nàng may mắn chưa bị thương, bị bỏ vào căn phòng bí mật ở sau ngục để dành cho tù nhân, đó là nơi ở của Tổng quản Tử đường Hương chủ Kinh Hồng Nhất Kiếm Phàn Hòa ở trong phòng đại hình.

Rất lâu, rất lâu sau, nàng cuối cùng tỉnh dậy trong cơn hôn mê. Lúc này, nàng phát hiện cả thân mình đang bị bó chặt trong dây gai, sau đó mới biết là mình đã lọt vào tay địch.

Một người thiếu nữ trẻ đẹp, thế mà lạc vào tay tặc thủ, mạng vận sắp tới của nàng, tất là sẽ có một kết cục bi thảm. Nghĩ tới đây, nàng không ngăn nổi nét đau.

Nàng thử vận khí lên. Huyệt đạo vẫn chưa bị điểm, ý nghĩ trốn thoát khỏi nơi này đột ngột phát sinh ra, nhưng vừa mới thử sợi dây gân bò ở trên chân tay mình, ôi thôi! Không được, dây gân bò vừa to lại vừa dai, cột lại quá chặt, nếu không có căn bản về công lực rút ngắn xương lại thì đừng nghĩ đến chuyện thoát thân, dùng nội lực để làm đứt dây cũng không thể mơ tưởng đến, công lực của nàng vẫn chưa luyện được đến mức ấy.

Nhìn thử xuống dưới đất, những viên đá lát sáng bóng như gương, muốn mài đứt sợi dây, cũng phí công vô ích, tuyệt không có khả năng như thế.

Nàng đưa mắt liếc nhìn bốn phía, cũng không có những vật gì bén nhọn nào cả.

Nàng nằm ngay ngắn lại, đôi tay để ở sau lưng, ngầm vận công lưu thông máu huyết, một mặt chú ý người tiến vào trong phòng.

Người mới đến đúng là Thanh Tự đàn, Đàn chủ Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như.

Lão vừa bước vào trong phòng, nhẹ nhàng đóng chặt cửa lại. Dưới sảnh đèn thắp sáng, lão vừa thấy hết sức rõ tuyệt đại hoa dung của nàng.

Vừa thoáng nhìn, khuôn mặt tròn sáng như Hằng Nga, đặc biệt là chiếc áo dạ hành xám tro là bộ đồ được may bằng vải lụa bó sát thân mình, để lộ những đường cong tuyệt mỹ, hảo mỹ nhân! Dường như toàn thân nàng là lửa, trong phòng này dường như chẳng có một hơi lạnh chút nào, mặc dù ở đây là mùa đông khắc nghiệt.

Lão mũi trâu chỉ cảm giác dục hỏa ở dưới Đan Điền đang dâng lên bị kích động bước về phía trước vài bước.

Lực dồn xuống ở hai tay, nàng chuẩn bị toàn lực tự vệ.

Lão mũi trâu đột ngột dừng bước, đôi tay chống nạnh từ từ thả xuống, đứng cách giường khoảng một trượng, trên mặt lộ một nụ cười trông thật khó coi, lão thật chậm chạp.

- Tiểu a đầu, lòng can đảm của ngươi quả là không nhỏ, dám vào hang cọp để bắt cọp già. Tuổi nhỏ như thế này, không tránh khỏi sự hồ đồ! Tính danh của ngươi là chi?

Nàng hơi ngơ ngác, tại sao thái độ của lão đạo sĩ này thay đổi nhanh như vậy? Nàng đã cùng sư huynh xông vào chốn giang hồ đã nhiều năm rồi, kinh nghiệm thăm dò lời nói và sắc mặt của đối phương nàng nhận xét không sai. Bởi vì nàng quá đẹp, trong những ngày lang thang chốn giang hồ nàng đã gặp ít nhiều tới những tên dâm tặc ham mê sắc đẹp mà chẳng kể đến mạng số của mình. Đối với những người này, nàng chỉ nhìn một cái là biết trong ruột gan của họ suy nghĩ cái gì rồi.

Mới nãy thần sắc của lão đạo sĩ, rõ ràng là biểu lộ ý không tốt, tại sao trong chốc lát lại hết sức lạnh lùng.

Nàng có biết đâu, lão mũi trâu đã xông pha giang hồ cả một đời kinh nghiệm đầy mình thì làm sao giấu được đôi mắt của lão. Nàng vẫn không ngừng vận công, đợi thời cơ chuẩn bị ra tay.

Lão mũi trâu đã nhìn thấy manh mối, cố ý kéo dài thời gian để chờ đợi. Lão đã nhìn thấy trong ánh mắt bi tráng không một chút sợ hãi của nàng, lão đoán chắc nàng không tự tuyệt thì cũng liều chết một phen. Tất nhiên là lão không sợ đối đầu với nàng, nhưng sợ sắc đẹp tuyệt luân như thế này, chưa thưởng thức qua mà đã bị Diêm vương tước đoạt thì thật là đáng tiếc.

Lão cố nén hỏa dục xuống, dùng lời nói để làm nàng phân tâm. Trong lòng lão đang mắng cái lão Kinh Hồng Nhất Kiếm này thật đáng chết, trói cô ta rồi sao không điểm huyệt luôn một thể. Dây gân bò trói được cao thủ trong giang hồ, nhưng làm sao đối phó được với tay hảo thủ nội gia.

Lão đạo sĩ cố ý chấp tay sau lưng, trong cự ly có hạn, ánh mắt hết sức chăm chú động tĩnh của nàng. Lúc này không nói không động đậy gì cả, thế là lão nói trước :

- Nói ra đi, có lẽ các tiền bối của cô nương có mối giao hảo với bần đạo, bần đạo hoặc giả không truy cứu tội danh của cô nương, thậm chí vẫn còn tác thành cho cô nương nữa chú! Cô nương nên nói ra là tốt hơn.

Nàng hơi run lên nói :

- Lão là ai? Nơi đây là đâu?

- Nơi đây là khu vực trọng yếu của Thanh Tự đàn Vô Vi bang, cô nương có thêm cánh cũng không bay khỏi lồng này đâu, hãy bình tĩnh một chút đừng suy nghĩ lung tung. Cô nương hỏi bần đạo là ai?

Bần đạo cũng không cần giấu làm gì? Cô nương đã từng nghe qua Tiêu Dao đạo nhân? Đó chính là bần đạo.

- Tiêu Dao đạo nhân? Á! Vậy lão là đệ tử của Vô Tình Kiếm Ất Thanh.

- Ha ha! Vô Tình Kiếm, vậy thì bần đạo này sớm đăng vào sổ quỷ rồi. Không! Sổ tiên chứ. Nếu bần đạo mà là đệ tử của con quỷ đạo sĩ đó, chí ít cũng tự làm chủ được một bang, chứ đâu phải với chức Đàn chủ như hiện tại. Ha ha.

- Té ra lão là Đàn chủ Thanh Tự đàn, thật là có mắt mà không biết núi Thái Sơn.

- Danh hiệu của cô nương chắc là đã sáng chói rồi?

- Bổn cô nương họ Đàm, lão biết họ là đủ rồi.

- Ô! Thật là may mắn, tên tiểu đệ xông vào hôm qua cũng họ Dương, cô nương là họ Đàm...

- Ai da! Lão nói là có người họ Dương xông vào đây? - Nàng kinh ngạc kêu lên.

- Ủa! Vậy chứ hắn là bạn của cô nương sao? - Lão đạo sĩ cũng ngạc nhiên không kém hỏi.

- Ai nói hắn là bạn của ta, hừ!

Lão đạo sĩ cười gằn nói :

- Dù cho hắn không phải là bạn, thì hắn cũng đã đi tong rồi.

- Cái gì? - Nàng dường như muốn nhảy lên.

- Cái gì? Hừ! Cô nương không nghe rõ hay sao? Hắn đã sớm đến báo ở điện Sâm La rồi. Ha ha! Cô nương cũng mau chóng lắm rồi.

Chữ rồi vừa buông xuống, lão quay mình lại dường như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nàng đang muốn thừa cơ nhảy lên, đột nhiên hạ tay xuống. Nhưng thân của nàng vừa mới động đậy, lão đã vội quay mình lại như cũ, nàng chỉ còn nén đợi. Lão đạo sĩ vẫn tiếp tục nói :

- Nói ra thì thật may mắn, tên tiểu tử ấy họ Dương, tiểu thơ họ Đàm. Năm ấy đại anh hùng Vương Sư Dương Thế Hùng một trong Tam hùng vũ nội, y có một người bạn rất tốt gọi là Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên, hai người lúc ấy cùng chết ở Hồi Long cốc. Bây giờ các người cũng một họ Dương, một họ Đàm, há không vừa vặn đúng lúc sao. Danh tiếng của Võ Lâm Cuồng Sinh chỉ hơi kém Vương Sư. Lúc ấy bần đạo còn trẻ, đã từng có mối giao hảo với Đàm lão tiền bối. Tuy chưa là nghịch, nhưng cũng chưa bao giờ đối nghịch. Tiểu thơ họ Đàm, không biết với Đàm lão tiền bối có cội nguồn gì

không?

Nàng không ngớt cười lạnh lùng, nói :

- Bản cô nương nhà ở Đông Kinh, Đàm lão tiền bối thì tổ cư ở Võ Lăng, lão hỏi cũng công toi vô ích. Nếu như lão có mối giao hảo với Đàm lão tiền bối, tại sao không thả ta ra đi?

- Có lẽ ta sẽ thả cô nương, nhưng...

Lão nói và giơ tay vuốt vuốt mái tóc cử chỉ hết sức hời hợt, trong nháy mắt lúc buông tay xuống, một làn chỉ phong điểm vào huyệt Kỳ Môn của nàng.

Nàng cũng không phải là một người võ lâm, lúc nào cũng cảnh giác cao độ, chỉ phong vừa tung ra, nàng đã lăn xuống phía dưới, đôi chân nhỏ tuy bị cột chặt, nhưng vẫn đồng thời dùng kình lực, đôi tay đè lên thành giường, chân bắn về phía trước thật nhanh, bay thẳng vào hông của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ cười ha hả, thối lui ra sau hai bước, duỗi tay ra nắm chặt đôi chân bị cột của nàng.

Choang một tiếng chát chúa vang lên, bông hoa lửa tóe ra bốn phía, binh khí của hai người đều lạ bảo vật, cộng hùng lực đón nhau, giống như đá bị tét nát sinh ra trời phải kinh động. Phi Hồng cô nương tung mình bay lên, Thiên Mãng Tẩu thì bị chấn động lui ra sau năm bước, nếu không có những người phía sau ngăn lại, có lẽ còn lui ra sau nữa.

Những tên chúng tặc còn lại đều gào thét inh ỏi cả lên, đồng loạt xông lên. Địa thế quá chật hẹp, thật sự có thể ra chiêu chỉ có Thiên Mãng Tẩu, Mang Sơn bà bà và một đại hán mặc áo bông Bành Gia Nguyên và Tử hóa tử thì không thấy bóng dáng đâu.

Triệu Thanh cô nương quát lên một tiếng êm dịu, nhẹ nhàng xông lên phía trước, đường kiếm thoắt ẩn thoắt hiện, tên đại hán áo bông ơ lên một tiếng, trên trán máu tươi chảy xuống, buông tay vứt kiếm, thế là ngã lăn xuống đất.

Vì địa thế chật hẹp, Ngọc Kỳ không thể xen tay vào vào cuộc chiến được, chàng nhảy vọt tới dưới ngọn đèn, giơ tay mò mẫm vào khe đá thì thấy một cái chốt, thế là chàng vặn một cái.

Vách đá phát ra một tiếng kêu từ từ dịch qua một bên, thì ra đây là một căn phòng.

Nhãn lực của chàng rất tốt, trong ánh sáng chói mắt, nhìn thấy rõ Đàm cô nương trên giường và lão đạo sĩ.

Tình thế quá nguy cấp, không còn kịp để chàng suy nghĩ, lập tức vung kiếm nhảy bổ vào, nghiến răng cắn môi vung tuốt kiếm đâm vào vai của lão.

Lão đạo sĩ cảnh giác thật tuyệt luân, kinh nghiệm cũng đã bạc đầu rồi, lão không rút kiếm ra, mà ngã xuống một bên tung chân đá vào hạ dương của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ chỉ lo cứu người, lão đạo sĩ lại tấn công chàng, đúng là chàng mong muốn, chàng sợ nhất là lão đạo sĩ bắt Thanh cô nương làm tấm bia đỡ mộc.

Chàng hơi tung người lên, thanh kiếm vung mạnh xuống dưới chân của lão đạo sĩ, người cũng tung về phía giường.

Lão đạo sĩ vội thu chân lại, Ngọc Kỳ thân thủ kỳ lạ, nắm lấy Tây Vi cô nương đặt trên vai mình, chân vừa điểm xuống đất, người đã bay ra sau, như ánh chớp vọt đến bên cửa.

Lão đạo sĩ đã rút kiếm ra, nhảy bổ về phía cửa, đồng thời quát lớn :

- Tiểu cẩu! Người dám lừa đạo gia.

Ngọc Kỳ không muốn đấu khẩu với hắn, bay ra khỏi phòng. Thân hình của lão đạo sĩ như ánh chớp theo sát ra sau, thanh kiếm vung lên.

Ngọc Kỳ vác Tây Vi lên vai, tứ chi của nàng không động đậy được, ở trên vai không có cách nào chống đỡ được trọng tâm chỉ còn đưa vào cánh tay lực đạo của Ngọc Kỳ giữ cho vững, vì vậy người rung lên rung xuống, ảnh hưởng đến thân pháp linh hoạt của Ngọc Kỳ. Vừa mới lao ra khỏi phòng, thì phía sau Tiêu Dao đạo nhân đã theo sát rồi.

Triệu Tường đứng sau lưng Triệu Thanh cô nương quan sát trận đấu đã từ lâu, chàng cũng không thể nào xen tay vào được, chỉ còn đứng phía sau trừng mắt nhìn đơ ra, tiếng quát của lão đạo sĩ làm cho chàng tỉnh lại, lập tức quay đầu nhảy bổ về phía cửa phòng, lướt qua Ngọc Kỳ, vung kiếm lên.

Choang một tiếng giòn giã vang lên, vì bị chấn thương. Triệu Tường chỉ còn ba thành công lực, bị thế kiếm của lão đạo sĩ làm chấn động đến nỗi kiếm bay người ngã xuống, đụng vào vách đá lập tức hôn mê luôn.

Ngọc Kỳ cả kinh, chuẩn bị tinh thần quay ngược lại.

Lão đạo sĩ muốn đâm vào Triệu Tường một nhát, Ngọc Kỳ vừa tới là lão nhảy bổ vào Ngọc Kỳ, thanh bảo kiếm ánh hồng chói mắt bổ xuống trước mặt chàng.

Ngọc Kỳ lúc lâm nguy liều mình tấn công một sát chiêu hết sức tinh anh Dương Hóa Vạn Cơ.

Chiêu này là tuyệt học của kiếm pháp đại thanh, lão đạo sĩ vừa thấy mũi kiếm chỉ còn cách thân mình sáu thước, thì kiếm khí rít lên giống như ngàn vạn võng lưới nặng nề chụp xuống, càng đè xuống, áp lực của nó càng gia tăng.

Lão đạo sĩ trong lòng hơi sợ hãi, không còn kịp nghi ngờ gì nữa, thân hình hạ xuống, nội kình hùng hậu, thanh kiếm phát ra. Luận về kiếm thuật, chiêu này của Ngọc Kỳ có công lực đoạt thiên tạo hóa, nhưng nội lực không đủ mạnh, nên uy lực phần nhiều đã bớt đi nốt.

Một tiếng kêu dài như long ngân, tiếp theo kiếm khí thu lại.

Ngọc Kỳ giống như người uống rượu say, lui ra sau liền tám chín bước, cơ hồ Tây Vi đang vác trên vai muốn rớt xuống đất. Trong tay của chàng chỉ còn thanh tàn kiếm chưa đến nửa phân, máu trên vai trái từ từ thấm ra, thần quang trong mắt thu lại rồi.

Thân hình Tiêu Dao đạo nhân lui ra sau hai bước, viên đá lát dưới chân nát ra ba bốn viên, ánh mắt của lão ánh lên một tia lửa, thanh kiếm trong tay vẫn rung động phát ra tiếng kêu.

Trong đám người ở phía xa, có người buông ra một tiếng kinh ngạc than thở, thính lực của Ngọc Kỳ rất tuyệt, biết đó là tiếng kêu của Bành Gia Nguyên.

Tiêu Dao đạo nhân trong lúc đều hơi vận khí, lão đã bị chiêu thuật thần kỳ của Ngọc Kỳ làm kinh động, phải dùng hết toàn lực mới hóa giải được ngàn vạn kiến hình đó, toàn lực cuối cùng vừa tung ra, làm cho thanh kiếm của đối phương bị chấn động đến đứt đoạn, thắng được chiêu này không phải là dễ, thân lực tổn hao không ít. Trong lúc điều hơi phân tâm, vì vậy lão không lưu ý đến tiếng kêu khẽ ấy.

Ngọc Kỳ dường như mất hết sức lực rồi, keng thanh tàn kiếm rớt xuống đất.

Đột nhiên ở bên cạnh một bàn tay vươn tới nhè nhẹ đỡ chàng, bên tay vang lên một tiếng nói hết sức du dương.

- Xin huynh hãy nghỉ một tí, để lão đạo sĩ đó cho muội.

Bóng người bên cạnh chàng lướt qua, đó là Triệu Thanh cô nương. Nàng từ từ giơ kiếm lên bước gần đến lão nói :

- Kiếm pháp của lão đạo sĩ ngược lại không tồi, bản cô nương cho lão thêm kiến thức một lần nữa. Lão có phải làn Đàn chủ của Hương Đàn chủ Vô Vi bang.

Lão đạo sĩ nhìn thấy gương mặt kiều diễm không thể gì so sánh được của Thanh cô nương, ẩn chứa sát cơ lạnh lẽo. Thanh bảo kiếm trong tay nàng ánh chớp màu hồng bạc, càng làm cho người thấy thất kinh. Lấy công giá mà nói, thần thái của nàng thật nghiêm túc lộ ra ánh sáng phiêu dật, vừa mới nhìn biết nàng không những kiếm đạo thần thông, nội lực tu vi đã đạt đến mức thâm hậu.

Lão lại đưa mắt nhìn ra xa phía trước, một tiểu cô nương đang vung thanh kiếm như con rồng điên cuồng giận dữ, từ từ bước tới, nằm ở dưới đất hết mười thi thể, Thiên Mãng Tẩu và Mang Sơn bà bà

cũng chỉ có công lực chiêu giá phòng thủ, chưa có lực đánh trả lại.

Nhìn kiếm thế của tiểu cô nương đó, tiếng thanh âm của kiếm khí rít lên, với công lực đó cũng đủ làm cho lão kinh hãi thầm.

Còn cô nương trước mặt đây, thần thái uy nghi, ẩn chứa sự cao siêu vi diệu hơn. Trong lòng lão hơi lạnh lại, lập tức manh nha có ý thối lui. Lão phát ra tiếng hú điên cuồng, thân hình như ánh chớp, liền biến mất sau căn phòng bằng đá, vách đá lập tức đóng lại.

Triệu Tường cô nương không ngờ lão đạo sĩ bất chiến mà lui, muốn đuổi theo cũng không kịp nữa.

Quay đầu nhìn lại, Ngọc Kỳ đã đặt Tây Vi cô nương xuống dưới đất, mở dây trói ra, đồng thời giải khai huyệt đạo, xoa lại kinh mạch cho nó máu điều hòa trở lại.

Đàm cô nương vẫn chưa động đậy lại, khóe mắt hơi đẫm lệ.

Ngọc Kỳ đứng dậy, chạy về phía Triệu Tường đang bị hôn mê, miệng mỉm cười nhìn Triệu Thanh gật đầu nói.

- Đa tạ Triệu cô nương, nếu hai vị mà chậm một bước, tất cả xong xuôi hết.

Triệu Thanh mắt nhìn thẳng vào chàng, cười nói :

- Nhưng nếu không có huynh tới đây, hai chị em của tiểu muội cũng sẽ bị vây hãm đến chết thôi.

Nói xong nàng liền chạy ngay đến bên Đàm cô nương.

Ngọc Kỳ nâng Triệu Tường lên, nhấn nhấn vào huyệt nhân trung của chàng, thế là chàng từ từ tỉnh dậy.

Lúc Tiêu Dao đạo nhân phát ra tiếng hú, cả đám tặc nhân như thủy triều cuốn đi hết thảy, tất cả những ngọn đèn dầu đều tắt hết cả, bọn chúng tặc đều xông vào vách đá thoáng cái mất tăm.

Phi Hồng cô nương thấy vậy liền tóm lấy một tên, đó là tên tiểu tặc trên vạt áo có thêu một hình kiếm màu tím, trên vai vác tới.

Ngọc Kỳ để Triệu Tường ở trên vai mình, lấy ra hạt lục châu, trong địa đạo lập tức ánh lên chiếu rọi màu sắc xanh.

Phi Hồng cô nương ném tên tiểu tặc xuống đất, thủ kiếm vào bao nói :

- Tên tiểu tử kia! Có hai đường cho ngươi đi, một là con đường sống hai là con đường chết, xin

hỏi ngươi chọn con đường nào?

Tên tiểu tặc ngước mặt lên trời cười nói :

- Đường đi chỉ có một đường, đó là chết, Thái gia chỉ cho các ngươi thoát khỏi nguy hiểm, các ngươi tha cho ta. Người trong bang há để cho ta sống? Ha ha! Các người cũng sẽ chết ở đây thôi.

Nói xong đưa tay chắp ra sau lưng, nhắm mắt lại ngẩng đầu lên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng một chút nào.

Phựt một tiếng, tên tiểu tặc tự thân ngã bổ xuống đất. Phi Hồng giơ tay ra nắm lại, đem lại gần xem không ngừng lắc đầu nói :

- Nội quy trong bang của Vô Vi bang, thực sự là quá tàn khốc.

Nguyên là tên tiểu tử đã tự mình dùng móng tay cắt đứt kinh mạch của mình, máu tươi từ bên hông chảy xuống ướt đẫm cả quần, máu chảy quá nhiều nên không còn cách nào cứu chữa.

Ngọc Kỳ quay mình về đoạn đường phía trước vừa đi vừa nói :

- Chúng ta phải cẩn thận, tại hạ không tin là không thể ra khỏi Địa phủ này được.

Thanh cô nương cũng cõng Đàm Tây Vi trên lưng, theo sau nói :

- Muội tin vào lời nói của đại ca, nhất định có thể đi khỏi cái mê cung hiểm ác này.

Quẹo được một khúc quanh, đột nhiên trước mặt vang lên tiếng cắt móng tay, Ngọc Kỳ đột ngột dừng bước.

Một đường ánh trắng lợt lạt bay xuống trước mặt, lực đạo lại không lớn.

Không đợi Ngọc Kỳ ra tay, Phi Hồng cô nương như ánh chớp lướt tới, giơ tay chụp một cả.

Té ra là một cuộn giấy, nàng mở tờ giấy đó ra dưới ánh sáng của hạt lục châu, hai người cùng quan sát, trên tờ giấy được viết hết sức rõ ràng:

“Gặp trái phải quẹo, gặp cao phải nhảy lên trên, tức có thể ra khỏi nơi này!”

Không đề tên, chẳng ghi năm tháng, không biết là người như thế nào mà đã đưa tờ giấy này. Ngọc Kỳ đột ngột nhớ lại trong phòng sảnh đá vừa rồi, Tiểu hóa tử đã âm thầm ra tay giết địch, và làm tắt các ngọn đèn, có người ở trong bóng tối lặng lẽ tung ra ám khí v. v... Chàng nhớ lại người giả dạng yêu quái để cứu chàng, đồng thời lại là người tặng cho chàng viên Đơn hoàn. Tất cả những điều này,

chứng minh là trong Vô Vi bang, quả nhiên là có người đã cam tâm mạo hiểm gạt bỏ mọi sai trái có ý cứu giúp cho bọn chàng.

- Đi thôi, không sai đâu! - Chàng nói một cách kiên quyết.

- Thật đáng tin không? - Triệu Thanh ở một bên, hơi có ý nghi hoặc

- Tuyệt đối là rất tin? - Chàng đáp một cách kiên định.

- Tại sao? - Phi Hồng cô nương hỏi một cách nghi ngờ.

- Ở đây không tiện lời nói rõ ràng, sau khi thoát hiểm tại hạ sẽ nói rõ.

Ba người xông về phía trước. Ngọc Kỳ vác Triệu Tường đi về phía trước, Triệu Thanh cô nương cõng Đàm Tây Vi đi ở giữa, Phi Hồng tuốt kiếm đoạn hậu. Mọi người cẩn thận cảnh giác xông lên phía trước.

Quẹo sang trái được hai khúc quanh, đột nhiên phát hiện một con đường thông lộ có ba mươi bậc cấp hướng lên trên, dưới bậc đá hai tên tiểu tặc đang nằm sóng soài máu chảy từ bảy huyệt ra.

Ngọc Kỳ lại gần xem, quay đầu lại nói nhẹ :

- Hai người này bị tấn công phía sau phá hủy tâm mạch mà chết, không biết hai vị cô nương có biết nơi này?

- Chúng tôi từ trước đến giờ chưa từng đi qua nơi này. - Hai vị cô nương đồng thanh trả lời.

Ngọc Kỳ giống như trút được gánh nặng trong lòng, trong lòng nói khẽ :

- Quả nhiên là trong ý liệu trước của ta có người yểm trợ, chúng ta phải mau xông về phía trước.

Quả nhiên bóng người ở con đường này rất hiếm, không thấy có người ngăn lại, nhưng dưới mỗi bậc đá, đều có thi thể nằm dưới đất, thân thể vẫn còn ấm, hiển nhiên là mới chết cái đây không lâu.

Bậc đá có ba mươi cấp, đoàn người đã đến nơi cao nhất phát hiện ra một cái cổng vòm giống như một ngôi nhà đá, hai bên đều có ghế dựa bằng đá, rất dễ dàng cho mười người nghỉ ngơi ở đó.

Trước mặt là các cánh cửa lá sắt, dùng các thun gài bằng sắt to như cánh tay đóng kín lại. Phía ngoài truyền lại tiếng vang đập phá cửa sắt và vách tường truyền vào, tiếng của nó vô cùng trầm buồn.

Ngọc Kỳ cất lại hạt lục châu nói :

- Chúng ta phải cẩn thận phòng bị cảnh giác, phía ngoài có người.

Triệu Tường mở miệng nói :

- Dương đại ca, hãy để đệ xuống đất.

Ngọc Kỳ sau khi để Triệu Tường xuống đất, chạy đến vặn cái then của thanh cửa sắt, vận thần lực kéo cánh cửa ấy ra.

Nhưng họ đã thất vọng, cảnh cửa mở ra để lại chẳng có ánh sáng, giơ tay mò mò, lạnh băng băng, té ra là cánh cửa dán sát bức tường đá.

Tiếng va đập ở phía ngoài càng vang lên mạnh mẽ thêm, hiển nhiên là có người đang dùng vật nặng đập vào bức tường đá...

Ngọc Kỳ thử dùng bàn tay đẩy vào vách đá, giọng than lên rằng.

- Vách đá quá dày, muốn mở một đường ra khỏi đây vẫn là phí công vô ích.

Triệu Thanh cô nương nói :

- Cánh cửa sắt này, không phải là cánh cửa ra vào, nhất định là dùng làm những cánh cửa giả để che đậy nơi này, khả năng còn có con đường bí mật khác.

Ngọc Kỳ gật đầu đồng ý, lấy hạt lục châu ra bắt đầu soi trên vách tường tìm lấy cơ quan, rất lâu mà vẫn không thấy gì cả. Vách tường vẫn là những tảng đá lớn rộng ba thước vuông xây thành, ở trên dưới vách theo hình cung chẳng có gì cả, mà trơn lùi như gương, mối nối của các tảng đá khắc chìm vô cùng chặt chẽ, hiển nhiên kẻ xây dựng là tay thợ trứ danh rồi.

Duy nhất có điều không bình thường là một dãy ghế đá dựa vào nhau. Ngọc Kỳ chăm chú quan sát những cái ghế rất kỹ, không ngừng chuyển động, lắc lắc, đè xuống.

Thứ nhất, thứ hai, không có gì lạ cả.

Đến ghế thứ ba, chàng hướng về phía phải quay, một tiếng gầm vang, thế là nó chuyển động.

- Cái nút của cơ quan ở phía dưới chiếc ghế dựa này. - Chàng vui sướng kêu lên.

Phi Hồng cũng hiếu kỳ đi đến ghế dựa đá thứ tư, dùng kình lực vận về phía phải, thì lỗ cửa đá không chậm không mau, di chuyển một cách trơn tuột vào trong, bên trong lại xuất hiện một kiểu vách đá giống như thế. Tiếng đập phá vách tường phía ngoài vang vọng nhanh hơn.

Mười cái ghế dựa đá toàn bộ đều xoay ra phía sau, có tất cả sáu vách đá trượt ra hai bên, đột nhiên ở phía ngoài ánh sáng mặt trời chiếu vào, tiếp theo một tiếng nổ chấn động lớn, những viên đá vụn tuôn vào trong.

Ngọc Kỳ vẫn chưa rời khỏi chiếc ghế dựa đá, Phi Hồng nhanh như chớp lách qua miệng vách, bên ngoài ánh sáng mặt trời đến chói mắt. Trong nháy mắt lúc Phi Hồng cô nương lướt ra, bụi tung mù mịt, nên không nhìn rõ cảnh vật đối diện.

Phi Hồng lướt qua những viên đá vụn ở dưới đất, nhanh như chớp lướt ra.

- Cho ngươi gặp xúi quẩy đây!

- Khương thúc thúc,...

Kinh hoàng kêu lên một tiếng, song chưởng tung vào hư không, lại mượn thế âm kình vận công lướt ra sau.

- Có phải là Phi Hồng cô nương không?

Người ở bên ngoài cũng vui mừng đến kinh ngạc kêu lên :

- Tiểu thơ vẫn bình an?

Phía ngoài một người nói lớn nhưng vẫn hơi hướm trẻ con.

- Đệ đấy hả, tỷ tỷ vẫn bình an vô sự đây.

Triệu Thanh cô nương cõng Đàm Tây Vi, nghe tiếng kêu lướt ra. Ngọc Kỳ cũng kéo Triệu Tường nhảy ra ngoài.

Thật là hiếm thấy mặt trời vào những lúc gió rét như thế này, nhưng tầng mây trên bầu trời đã mỏng đi rất nhiều, ánh sáng mặt trời từ giữa tầng mây xuyên qua khe hở chiếu rọi xuống đất, đuổi bớt đi không ít những hàn khí.

Nơi mà họ đang đứng, là bệ thờ ở trước ngôi đình, một cái một bia lớn đã bị phá vỡ, còn một vách tường đá, toàn bộ bị vỡ vụn, không còn nguyên vẹn.

Bên ngoài, Thiếu công tử và Chí Trung v. v... tất cả gồm bốn người đang chia nhau ra đứng, trong tay họ là những thanh lan can bằng đá, hiển nhiên là họ đã cố liều đập vào một bia và vách đá này, muốn tách mộ ra mà vào.

Khuôn mặt của họ vui mừng hết sứ, Chí Trung trút hơi thở dài mệt nhọc, vứt đi cái lan can bằng đá, cười một cái đau khổ mà nói rằng :

- Tiểu thư, nếu tiểu thư có mệnh hệ nào, trời ơi, thuộc hạ không dám tưởng tượng nữa! Lần sau, không cho tiểu thơ đi một cách lung tung thế được.

Thanh cô nương để Tây Vi xuống, Phi Hồng vội chạy đến đỡ :

- Chí Trung thúc, đừng có lảm nhảm có lẽ hay hơn không? Điệt nữ muốn mệt đến chết người đây!

Đôi môi đỏ như sơn nhỏ nhắn dẩu lên thật là cao, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là đang cười.

Ngọc Kỳ mỉm cười đi về phía trước, vòng tay cung kính chào nói :

- Lần này là nhờ có chư vị đến đỡ một tay trong lúc lâm nguy, tại hạ ghi nhớ mãi mãi, tại hạ chân thành từ tạ.

Thiếu công tử mỉm cười đi lên phía trước, cười nói :

- Dương huynh vẫn nhớ đến chúng tôi, chúng tôi đã đến không uổng công...

Thanh cô nương giẫm chân liên tiếp, xì một tiếng :

- Xì! Đệ nói gì thế! Nếu lần này không có Dương đại ca, chúng ta đều nghĩ không thể ra nữa rồi.

Thiếu công tử lè lưỡi, quay về phía Ngọc Kỳ nói rằng :

- Tiểu đệ họ Triệu, tên là Nguyên Chân, kia là Khương thúc thúc Chí Trung...

Chàng lại giới thiệu với Ngọc Kỳ tỷ tỷ của chàng gọi là Thanh Hoa, làm cho Ngọc Kỳ rối rắm, Triệu cô nương tự xưng là Triệu Thanh, như vậy là bớt đi một chữ “Hoa” rồi, không biết là có dụng ý gì? Chuyện này không rõ, nhưng chàng cũng không thích trầm tư suy nghĩ làm gì.

Đến khi chuyện cô nương gọi chàng là thế huynh, chàng cũng quên luôn rồi.

Tiếp theo Triệu Tường huynh muội cũng lại tiếp kiến. Tây Vi có lẽ quá mệt mỏi, cũng có lẽ lại mang nội thương, người cứ ủ rũ, không thôi.

Nhưng Chí Trung vẫn cười từ nãy giờ, đợi những lời khách sáo đã xong, liền nói :

- Gần giữa trưa rồi, chúng ta phải đi thôi. Để cho người của Vô Vi bang lại thu xếp những cái thi thể này. Tại hạ nghĩ, mọi người đều đói cả rồi!

Nghe nói trời không còn sớm nữa, Ngọc Kỳ than rằng :

- Xấu hổ quá, lần đầu tiên hẹn với người ta, mà mình lại là người thất hứa, thật là quá tồi tệ.

Thiếu công tử cười nói :

- Dương đại ca, xin đừng quá trách mình, chuyện này đã thu xếp ổn thỏa cho đại ca rồi.

Ngọc Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao? Xong rồi à?

Khương Chí Trung cười nói :

- Vâng, tối hôm qua người của Vô Vi bang đến thành Kim Dung, báo lại với Thần Kiếm thư sinh Dương Cao, dời giờ hẹn đến canh ba hôm sau, nghĩa là tối hôm nay.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa! Khương thúc thúc dường như chưa từng tham gia vào chuyện này.

- Những người có mặt ở đây đều tham gia, tiểu huynh đệ có thể yên tâm. Vinh Niên đã mạo xưng là thân thế của tiểu huynh đệ báo cho Thần Kiếm thư sinh. Đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói.

Thanh Hoa lại đỡ Tây Vi, lại cho nàng uống viên Đơn hoàn, một hàng người đi xuống phía dưới núi, trở về phủ Hà Nam.

* * * * *

Sau khi họ đi không lâu, người của Vô Vi bang nhao nhao xuất hiện, bận bịu thu dọn lại những thi thể.

Vô Vi bang. Đây là bang hội nữa công khai, nội bộ vô cùng bí mật, nó đã được thành lập nơi mà các nhân vật võ lâm không xuất đầu lộ diện, lúc mà giang hồ đang vào lúc thanh bình.

Bang chủ là ai? Không một ai biết rõ, theo sự thổ lộ của một số nhân sĩ võ lâm lão tiền bối, đó là Huyền Vũ Sĩ, gọi là Tùng Vân Tử Thái Ất. Tên Tùng Vân Tử là người như thế nào? Danh vọng trong võ lâm ra sao? Cũng không biết được rõ ràng, trước đây chưa ai nghe qua nhân vật này.

Sự phát triển của Vô Vi bang rất nhanh chóng, chưa đầy năm năm, nổi tiếng khắp thiên hạ rồi. Thành phần của họ vô cùng phức tạp, người tốt người xấu lẫn lộn với nhau, bởi vì giang hồ không ngừng xuất hiện rất nhiều sự cố, những dấu vết ác cũng từ từ lộ ra.

Dưới Tổng bang, thì có Tứ đàn, được sắp xếp theo “Thanh”, “Tịnh”, “Vô”, “Vi”. Căn cứ địa của Tứ đàn cũng vô cùng bí mật không ai mò ra cả. Nhưng người có địa vị khá cao trong bang, thì lại biết Thanh Tự đàn ở phủ Hà Nam Mang Sơn, Tịnh Tự đàn thì ở gần Sơn Đông Thái Sơn, Vô Tự đàn núi Phụng Hoàng, phía bắc Nguyên Châu Hồ Quảng. Vi Tự đàn thì ở gần núi Thiên Mục phủ Hoàng Châu.

Tứ đàn ban bố ở bốn nơi, phối hợp bảo vệ hầm bí mật Tổng bang ở chính giữa, hầm bí mật của Bang tổng ở đâu? Những người biết được thì càng ít ỏi.

Dưới Tứ đàn là Phân đàn, lấy tên dựa theo vùng mà mình ở để Phân đàn chủ. Ví dụ ở phủ Khai Phong có Phân đàn, bắt buộc người giữ chức Phân đàn chủ phải xưng là: “Vô Vi bang Khai Phong phân đàn chủ”. Việc tổ chức của bang này vô cùng nghiêm mật, chức vị phân minh. Dưới Tứ đại đàn chủ là Hộ Đàn Khách Khanh, địa vị Khách Khanh, thì chỉ là thứ của Tứ đại đàn chủ, là người có thế lực tiềm tàng, như Mang Sơn bà bà, Bành Gia Nguyên đều là Hộ Đàn Khách Khanh của Thanh Tự đàn.

Sau đó là các Phân đàn chủ ở các nơi, độc bá một phương, các thế lực rất lớn, hành sự những chuyện rất quan trọng, những việc làm của họ, đã làm trong giới giang hồ rất căm giận.

Dưới Phân đàn chủ, thì có Tam đường, gọi là Tử đường, Kim đường, Ngân đường.

Tử đường quản lý các sự vụ trong ngoài của các Phân đàn, lúc tất yếu thì phải ra tay giúp đỡ Kim đường đối phó kẻ địch, trong Phân đàn, thì những người này hung hăng càn rỡ nhất.

Kim đường chuyên môn hoạt động ở bên ngoài, làm những chuyện tối tăm trời đất, đây là những thủ đoạn để nuôi sống các bang, những người này thì không từ bất cứ việc gì xấu xa nào.

Ngân đường thì làm những chuyện đi lại xem xét tình hình, canh gác, cảnh vệ, thông báo tin tức v. v... địa vị thấp nhất, cũng tốn nhiều sức nhất.

Người nắm đầu ở ba đường, tất cả đều gọi là Hương chủ, ở trên vạt áo đều thêu ba hình kiếm có ba màu khác nhau, để phân biệt thân phận của mình. Những người trong bang ngoài những người thường xuyên cùng ở với nhau, giữa các Phân đàn với nhau, có rất ít người thông tin tức với nhau. Nếu mà gặp nhau ở ngoài, chỉ cần nói ra mật ngữ trong bang và các trại ký hiệu nhận biết thân thế của nhau, thì lập tức sẽ được sự giúp đỡ. Đó chính là ý nghĩa thực sự của chữ “Bang” trong tổ chức bí mật này.

Nếu hễ gia nhập vào trong bang, ngoài Vô Vi bang tự hành giải tán, cả một đời tuyệt không có khả năng ra khỏi bang, trừ phi mình bị giết.

Địa vị trong bang phân ra rất mực rõ ràng. Ngoài những người ở trong hầm bí mật cả Phân đàn chủ ít có cơ hội gặp mặt tứ vị Đàn chủ. Nếu trong bang có chuyện quan trọng, thì phái những tay cao thủ nhất đến báo tin. Trong Tổng bang có những người có công lực chí cao, thường xuyên đi tuần tra các đàn và các Phân đàn. Trọng trách tuần tra này đa số đều do các Hộ pháp Tổng bang đảm nhiệm. Những Hộ pháp này, thì địa vị ở trong bang là đứng ngoài, trực tiếp chịu sự sai biểu của Bang chủ, chứ không chịu sự quản hạt của bất cứ người nào trong bang.

Số người Hộ pháp không nhiều, trên mình họ thường đem theo cờ lệnh thay mặt Bang chủ, xuất quỷ nhập tràng, chỗ ở không nhất định. Công lực của họ tuyệt cao, tiếng tăm rất rộng lớn. Trong mười lăm năm ngắn ngủi, Vô Vi bang thình lình trở thành một mạch chính lớn trong võ lâm, ngay cả trong sáu môn phái lớn, đối với họ càng đề cao ý thức cảnh giác.

Nhưng rốt cuộc Bang chủ của họ là ai? Thì những người trong bang giấu kín như bưng, những người ngoài bang thì càng khó thấy hơn nữa, vô cùng thần bí.

Có người hoài nghi Vô Vi bang chủ là đệ tử Huyền môn, một trong ba anh hùng vũ nội hai mươi năm trước đó là Vô Tình Kiếm Ất Thanh. Nhưng đây chỉ là nghi ngờ chưa có lý lẽ để chứng minh đấy là sự thật. Chỉ có một người biết rõ. Người đó chính là Bang chủ Vô Vi bang.

* * * * *

Trong gian phòng bí mật ở Thanh Tự đàn, Tiêu Dao đạo nhân triệu tập các chúng bang, trong một cuộc họp khẩn cấp, những nhân vật trong Tử đường Hương chủ trở lên đều đến đầy đủ cả.

Trong căn phòng ánh đèn sáng trưng, Tiêu Dao đạo nhân đang ngồi chễm chệ trên ghế đặc biệt dành cho vị Đàn chủ, gương mặt màu xanh trông thật khó coi.

Phía sau là một hàng ghế da hổ, chỗ ngồi có ba người, Thiên Mãng Tẩu, Mang Sơn bà bà, Bành Gia Nguyên, còn có một số ghế trống, như vậy là các cao thủ trong bang có thể chưa tập hợp đầy đủ. Ở bên tả hữu của Đàn chủ là hai hàng ghế của Thái sư, mỗi bên mười cái, đều đầy những người mặc áo bào trắng, trên vạt áo có thêu hình kiếm nhỏ màu tím, có một số dùng khăn vải đeo cánh tay, có một số phải vấn khăn trắng quanh đầu, nhìn tình hình, thì trận quyết đấu tối hôm qua, sự thương vong của Thanh Tự đàn quả thật trầm trọng.

Phía sau hai bên hàng ghế thứ ba, bên trái là Hương chủ Kim đường, bên phải là Ngân đường Hương chủ, ai ai cũng ngồi ngay ngắn nghiêm trang, không một tiếng động.

Ba tiếng thanh la vang lên. Đường chủ, các chúng bang và Hương chủ Tử đường ở hai bên, trong tiếng thanh la đứng hết cả dậy, đồng thời vòng tay khom lưng hành lễ, cùng kêu to: “Uy gia vũ nội, võ lâm tranh hùng, Đàn chủ vạn an”.

Tiêu Dao đạo nhân chậm chạp đứng dậy thụ lễ, đôi mắt chim ưng nhìn quét một lượt, rồi từ từ ngồi xuống trầm giọng nói: “Ngồi xuống!”

- Tạ ơn Đàn chủ!

Chúng nhân đồng thanh trả lời, rồi ngồi xuống. Tiếng thanh la lại vang lên, có một người ở phía bên trái đứng dậy, vội đi đến trước mặt Đàn chủ, quỳ xuống một chân, giọng sang sảng :

- Thuộc hạ Tử đường tối qua đã hy sinh vì Vô Vi bang, và ngoài tám vị Hương chủ bị thương đều đã đến đủ. Ngoài Kim đường Hương chủ tử thương ra, Hoa đàn Hàn Phương chưa tới. Hôm qua ngài đã chủ trì trận thế phía tây, điểm mấu chốt là lúc bắt đầu tin tức cấp báo, thì lại đột nhiên mất tích. Ngoài Ngân đường Hương chủ tử thương ra, toàn bộ đều đã đến đầy đủ.

- Những người ở bên ngoài đà, có người nào đến chưa? - Tiêu Dao đạo nhân hỏi.

- Anh em Kim đường phủ Hà Nam đều đã đến, chưa có phụng mệnh lệnh triệu tập nên chưa dám vào.

- Hãy gọi người phụ trách nhân tuyến ở Đông quan Thinh Như Hổ.

- Dạ.

- Đã phái người đi tìm Hàn Phương chưa?

- Đã phái người đi tìm khắp nơi, sau khi tìm thấy được sẽ kéo lại đây tức tốc.

- Còn phải phái nhiều hơn nữa, tối hôm qua bổn Đàn đã bị gian tế, bổn Đàn chủ cần phải điều tra cho rõ.

- Dạ.

- Hãy đi ngay đi.

- Dạ!

Tên bẩm báo hành lễ xong, khi đi đến cửa, hướng ra ngoài kêu lớn :

- Đàn chủ có lời mời Thinh hương chủ vào trong.

Phía ngoài có người truyền lại hai câu nói này ra ngoài, tiếng truyền gọi có vẻ như càng ngày càng xa, có thể thấy vị trí của căn phòng bí mật này, thật là kín đáo, cảnh giới phòng bị rất nghiêm ngặt, thanh thế quả thật là không nhỏ.

Không lâu, ở ngoài phòng vang lên tiếng bước chân, ở ngoài cửa hai cây đao chắn ngay trước mặt một người vóc dáng hơi thấp người ở phía ngoài.

Bóng người đó khom lưng cúi chào, đầu gần như muốn đụng vào cây đao, lớn tiếng bẩm báo :

- Phủ Hà Nam Đông Quan, Ngoại đàn Hương chủ Thinh Như Hổ, phụng mệnh nhập đàn tham bái Đàn chủ.

Tiêu Dao đạo nhân phất tay áo ra phía ngoài, hai tên đang đứng ở hai bên cửa quát lên :

- Đàn chủ có lệnh, thỉnh Hương chủ nhập đàn.

Hai ngọn đao lập tức thu lại. Thinh Như Hổ lại khom mình hành lễ thấp dần xuống đi vào trong thất, nín thở đi đến dưới đàn.

Cách đàn khoảng một trượng, ở đó có một cái bệ để bái kiến, lão quỳ xuống, rập đầu xuống ba cái, rồi nói :

- Kim đường Ngoại đàn Hương chủ Thinh Như Hổ, phụng chiếu khấu kiến Đàn chủ, chúc Đàn chủ vạn an.

- Đứng dậy! - Tiêu Dao đạo nhân huơ tay nói.

Thinh Như Hổ lại bái thêm cái nữa mới đứng dậy, nói :

- Tạ ơn ân điển Đàn chủ.

Một tên đại hán đến dẫn Thinh Như Hổ đến chỗ ngồi cuối cùng của Kim đường Hương chủ.

Trong phòng bí mật này im lặng như chết, không khí âm u đến mức sợ hãi.

Ánh mắt của Tiêu Dao đạo nhân thật nghiêm khắc, nhìn khắp một lượt ba vòng, mặt trầm xuống, từ từ cất giọng lên nói :

- Tháng trước ở phủ Khai Phong, cơ sở ngầm của bổn Bang đã phát hiện Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên, lão ấy vẫn chưa chết và tung tích của Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh lão thất phu. Hai người này chuyên quan tâm những chuyện chẳng liên quan gì tới họ, lần này lại xuất hiện sau hai mươi năm mất tích ở giang hồ, nhất định sẽ tìm đến bổn Bang gây chuyện sinh ra những chuyện phi lý. Bang chủ đã truyền lệnh, các khách khanh bảo vệ đàn ở các nơi phái báo cho Phân đàn ở Khai Phong, dự phòng trước hai lão thất phu sẽ khiêu chiếu với bổn Bang. Không dè các chư vị khách khanh của bổn Đàn sau khi đi được chưa tới nửa tháng, thì liền sinh ra vô số sự cố, không những chúng ta bị giết hại, lại còn gây náo loạn đến căn phòng bí mật này. Bốn Đàn chủ đi khỏi chưa tới mười ngay, thì đột biến liền phát sinh, bọn họ chẳng lẽ toàn là những thúng cơm? Há có lý vậy sao?

Những người ở dưới đàn ai cũng không dám lên tiếng, đưa mắt nhìn nhau. Thân lão đã là Đàn chủ, cũng bị người ta đánh đến nỗi thất bại thảm hại phải vội vàng chạy trốn, lại nói người ta là thúng cơm, há không đáng cười hay sao? Nhưng chẳng một ai dám lên tiếng nói rõ, lặng im không nói gì cả.

Tiếng nói của Tiêu Dao đạo nhân càng lúc càng nghiêm hơn :

- Bổn Bang được thành lập sắp gần hai mươi năm, từ đó đến nay phát triển thuận lợi, các huynh đệ trong bang cùng đồng tâm hiệp lực, chung chính sách nghĩa cử lớn, không ngờ là tới nay cường địch đã vào hầm bẫy, thế chết đến nơi mà bên trong lại có nội gián xuất hiện...

Đột ngột, ở phía xa ngoài thất vang lên một tiếng quát sang sảng :

- Kim đường Hương chủ Hàn Phương báo đến.

Chương 6: Cuộc Hẹn Ước Ở Kim Dung Thành

Tiêu Dao đạo nhân đột nhiên đứng dậy, nghiêm giọng kêu lên :

- Áp giải hắn đến đây!

Nhiều tiếng bước chân vang lên, kèm theo giọng hô: “Áp giải vào”. Không lâu sau, phía ngoài phòng xuất hiện một người dáng vẻ trung niên, hồng quang đầy mặt, nhưng gương mặt lại ngạc nhiên, hai cánh tay của lão nằm trong tay của hai tên đại hán tráng kiện.

Hai tên đại hán giống như bắt một con gà nhỏ, kéo lão đến dưới đàn không để cho chân chạm đất, tay vừa buông ra thì Hàn Phương đã bố nhào xuống đất.

Lão rập đầu như đập sỏi, run rẩy nói :

- Kim đường Hương... Hương chủ Hàn... Hàn Phương, khấu kiến Đàn... Đàn chủ.

- Ngẩng đầu lên! - Tiêu Dao đạo nhân kêu lên một cách giận dữ.

Hàn Phương sợ quá đến nỗi người muốn mềm đi, không thể nào ngẩng đầu lên được, tên đại hán ở bên phải nắm lấy cái khăn trên đầu lão, kéo ngược lên trên.

Hiển nhiên, Hàn Phương có lẽ uống nhiều quá nước giải của lưu linh, nên mới có chín phần say như thế. Tiêu Dao đạo nhân hừ lên một tiếng, quát lên hết sức u ám.

- Đại địch đang ở phía trước, huynh đệ trong đàn đều đang liều mạng, ngươi, hừ, lại có tinh thần uống rượu để trốn tránh, tối hôm qua ngươi đã đi đâu? Nói!

Hàn Phương tuy say, nhưng lúc đối mặt với cái chết đã gần kề, lão không thể không tỉnh được, run run nói :

- Tiểu nhân ở... ở... chủ trận Bính Đinh... phía tây.

- Hừ! Hồn của ngươi ở chủ trận Bính Đinh?

Có người trong phòng cao giọng trả lời :

- Lão ở phía nam then chốt của chủ trận trong một cái hầm đã bị phá tan hoang ở trong khu mồ mả

hoang vắng, nên bị Kim đường Hương chủ Tề Bắc Đẩu phát hiện đem về.

- Đem nhốt vào trong lao sau này sẽ đem xử về cái tội tham sống sợ chết ấy.

- Đàn chủ... tha mạng.

Hàn Phương kêu lớn hết sức, liều mình giãy giụa nhưng bị hai tên đại hán kẹp chặt ở hai bên, không thể nào động đậy được.

Bành Gia Nguyên ở phía sau đột nhiên đứng dậy nói :

- Đàn chủ, xử trí vậy đối với Hàn Phương không tránh khỏi là quá đa nghi với lão, nên chăng xin Đàn chủ thẩm vấn một tí, có lẽ có thể tìm ra manh mối đường dây nội giới trong bảng ta.

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh lùng nói :

- Bổn Đàn chủ đã có chủ kiến của mình, nhìn lão rượu say chưa tỉnh, hiển nhiên là tối qua đã rất say rồi. Phát hiện nội gián ở Thạch Đình nằm ở phía tây, đương nhiên là dưới then chốt Bính Đinh, nhưng bàn về công lực của lão mà nói, nếu dùng cục đá làm tắt hết cả sáu ngọn đèn, dùng mảnh đá trong bóng tối tập kích người đốt lửa lên, điều đó khó có thể làm được. Tên gian tế ấy không những công lực cực cao, mà còn quen thuộc các cơ quan mai phục trong mật thất này, nên mới biết đường mở cơ quan cho những tên nam nữ ấy trốn thoát.

Bành Gia Nguyên lặng lẽ ngồi im, thần sắc hơi có vẻ ngượng.

Sau khi hai tên đại hán đem Hà Phương đi rồi, Tiêu Dao đạo nhân quay về phía trái nơi Thiên Mãng Tẩu đang ngồi một mình, cười mà nói rằng :

- Thôi hộ pháp, tên Tiểu hóa tử bây giờ tốt không?

Cặp mắt to của Thiên Mãng Tẩu không động đậy một chút nào cả, nó chẳng biểu lộ một chút tình cảm nào nói :

- Chưa chết. Tối hôm qua đến sáng nay, Tiểu hóa tử và đệ cùng với Tử đường mấy vị Hương chủ đã giữ chặt con đường ngầm ở ngoài thất, sau cùng bị một cái bóng đen rất kỳ quái ném cục gạch trúng chân trái, lúc này y bị thương vẫn chưa khỏi. Trong lòng của Đàn chủ nếu có nghi ngờ, có thể hỏi mấy vị Hương chủ của Tử đường, chứng minh rằng lời nói của Thôi hộ pháp này không sai.

- Bổn Đàn chủ ngược lại không có ý như thế, chỉ là muốn thỉnh giáo Hộ pháp. Hãy nói rõ ngọn nguồn của lên Tiểu hóa tử, để tiện tỏ tường.

Đôi mắt Thiên Mãng Tẩu hỏi ngước lên, đôi con ngươi hàn quang lấp lánh nói :

- Đàn chủ thật muốn biết.

- Bổn Đàn chủ ý muốn như thế.

- Nếu tin tức bị tiết lộ ra ngoài?

- Ta nghĩ không đến nỗi.

- Không đến nỗi? Hừ! Tối hôm qua phát hiện nội gián. có lẽ nội gián vẫn ở đây để tham gia buổi mật họp này!

Thiên Mãng Tẩu nói có vẻ khó chịu. Lão đạo sĩ cũng hừ lên một tiếng, nói :

- Kỳ thật là gian tế đó trong tâm bần đạo đã biết rồi, hừ! Hắn không thể nào thoát khỏi bàn tay của ta đâu, chỉ vì thời cơ chưa đến mà thôi.

- Đàn chủ có thể nhờ cậy vào đâu?

Thiên Mãng Tẩu lãnh nhiên hỏi.

- Tất cả những người canh giữ trong huyệt đạo, nơi thoát thân của bọn tiểu tử đều bị chết vì Thôi Tâm chưởng. Hộ pháp cũng biết, trong thiên hạ ai có tuyệt học này? Trên thiên hạ thật sự có một số người rất ít sử dụng Thôi Tâm chưởng, thứ nhất phải kể đến Quan Tây Lương gia tam anh, nhưng các vị đó đã phơi mình ở Hồi Long cốc rồi.

- Và những người ở gần Lương gia tam anh, Hộ pháp có biết ai không?

Đôi mắt của chúng nhân, đều rơi vào trên người của Mang Sơn bà bà.

Quan Tây, là chỉ nơi phía Tây của Hàm Cốc Quan. Hàm Cốc Quan có hai cái, một cái gọi là Thái Quan, ở phía Nam huyện Linh Bảo, một cái gọi là Hán Quan, ở phía Đông bắc huyện Tân An. Mang Sơn là một địa danh gần đó.

Cao thủ tại đây, người duy nhất công lực cực cao mà cách Quan Tây gần nhất, là phải kể đến Mang Sơn bà bà, vì vậy tất cả mọi cái nhìn đều ra vào mình của bà bà. Mang Sơn bà bà đột nhiên đứng dậy, nghiêm giọng nói :

- Đàn chủ hiềm nghi lão bà là gian tế phải không?

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh nhạt mà nói rằng :

- Bổn Đàn chủ không dám, chẳng qua hành tung tối hôm qua của Tống khách khanh...

Mang Sơn bà bà cười lạnh lùng nói :

- Đàn chủ có thể hỏi mấy vị Hương chủ coi giữ thủy lao thì biết. Trước lúc Đàn chủ hạ lệnh lui giữ, thân lão chưa từng rời khỏi thủy lao nửa bước. Trong thủy lao đang cầm tù Hắc Phán Quan Mã Đinh Quốc, cái lão ấy là người đối đầu đến chết, lão sợ các tên tiểu cẩu đồ cứu hắn đi. Thân lão già ở đó, đề phòng vạn nhất, lẽ nào lại không còn được?

Nói xong liền hừ lên mấy tiếng ngồi xuống một cách giận dữ.

Tiêu Dao đạo nhân hơi ngơ ngác, đưa mắt nhìn xuống.

Trong Tử đường Hương chủ, đứng dậy hai vị đại hán, nói :

- Đàn chủ, Tống lão tiền bối chưa rời khỏi thủy lao nửa bước.

Tiêu Dao đạo nhân chưa cất tiếng. Thiên Mãng Tẩu đã tiếp lời nói :

- Đàn chủ vẫn còn muốn biết lai lịch của Tiểu hóa tử không?

Tiêu Dao đạo nhân cắn răng nói :

- Hộ pháp cứ nói, bổn Đàn chủ vẫn đảm đương nổi mà.

- Vậy thì được, tiểu hóa tử còn là người của Thiên Nhai Phá Ất, bổn Hộ pháp đã điểm vào huyệt Khí Môn của y, để chế ngự thủ pháp nghịch kinh, sau mười hai giờ đồng hồ phải dưới thuận thủ pháp khơi thông, nếu không để kinh huyết chảy ngược mà chết. Bổn Hộ pháp chưa điểm phá thân thể của hắn, muốn dắt hắn đi tìm Thiên Nhai Phá Ất, Đàn chủ còn có hỏi gì nữa không?

- Công lực của y như thế nào?

- Có thể xem như cao thủ hạng nhất, vì đã được chân truyền của lão hóa tử. Nhưng khí môn của y đá bị chế ngự, chỉ có thể sử dụng ba thành công lực thôi, nếu nói y có thể lấy thôi chưởng tâm đánh chết mười mấy vị cao thủ, đừng nói đã bị chế ngự ở huyệt, giả sử chưa bị chế ngự, cùng phải khổ luyện mười mấy năm.

Tiêu Dao đạo nhân trầm ngâm rất lâu, nói :

- Nói như thế, người bị hiềm duy nhất, chỉ còn mình bổn Đàn chủ.

Thiên Măng Tấu lạnh lùng nói :

- Hoặc giả Bành khách khanh có thể bàn tới một, hai.

Bành Gia Nguyên đứng dậy khiêm tốn nói :

- Luận công lực, Gia Nghiên vẫn không dám tự tin, không dám nhận sự khoa trương của Hộ pháp. Lúc Gia Nguyên thối lui đã bị đối phương dùng thương nên hôn mê, may nhờ ba vị Hương chủ Kim đường Dương Trương Châu kéo vào trong mật thất, cùng dưỡng thương với Kinh Hồng Nhất Kiếm Phàn Hòa, ngoài đàn vẫn còn vài vị Hương chủ, có thể chứng minh lời nói của Gia Nguyên này.

Mấy vị Hương chủ ở phía dưới, không hẹn mà cùng đứng cả dậy, làm chứng thay cho Bành Gia Nguyên, nói rằng lão trúng hôn mê bị kéo vào mật thất, chưa rời khỏi nửa bước.

Hỏi đi tính lại, càng hỏi càng mơ hồ, rối rắm, sau cùng lão đạo sĩ giận dữ nói :

- Chuyện này để bổn Đàn chủ từ từ điều tra, tin rằng hắn sẽ không thoát khỏi tay của bần đạo đâu. Thinh hương chủ, mau cấp báo hành tung của bọn chó ấy.

Thinh hương chủ đứng dậy, cao giọng nói :

- Cẩn tuân bổn Đàn chủ, chưa đúng giờ, tên đại hán họ Dương đã trở về Nam Lạc lão điếm, đóng cửa ngồi thở, dưới sự giám thị của Cáp Nhị, hơi có chút di động, là có thể bẩm báo với Đàn chủ ngay. Theo các huynh đệ báo cáo hôm qua Cáp Nhị đã cùng Thần Kiếm thư sinh gặp gỡ nhiều lần, Cáp Nhị đã có mối hiềm nghi...

Nói đến đây, im lặng chờ đợi.

- Nói tiếp đi! - Tiêu Dao đạo nhân không nén nổi thôi thúc tiếp.

- Còn huynh muội họ Đàm, vừa trở về Đông Quan đã bị hai người trung niên đem đi, ngựa phi như thần tốc lao khỏi Long môn, mất tăm tích luôn rồi. Còn hai tiểu đầu và bốn thù hạ của nàng ta, thì trở về Đông Đà Hanh điếm ở Đông Quan, sau khi ăn xong lập tức chuẩn bị hành lý lên ngựa phi như bay về Uyển Sư ở phía đông. Họ cỡi ngựa chạy quá nhanh, đuổi không kịp, đã dùng chim bồ câu đưa thư đến báo cho Uyển Sư phân đàn lưu ý, trước lúc mặt trời lặn có thể có tin báo về.

- Lưu ý nhiều hơn nữa, các ngươi hành sự quá lười biếng. Hừ! Làm cho ta phải lo lắng rồi.

- Dạ! - Thinh hương chủ run sợ nói.

- Ngồi xuống.

- Tạ ơn Đàn chủ.

Tiêu Dao đạo nhân đột nhiên đứng dậy, nói từng lời từng chữ.

- Bổn Bang sáng lập gần mười lăm năm rồi, uy lực mỗi ngày mỗi tăng trong thiên hạ, quần hùng

đều sợ hãi, sáu đại môn phái không dám nhìn thẳng anh hùng hào kiệt của bản môn, không ngờ hai ngày hôm qua bị mấy tên tiểu cẩu không rõ lai lịch, xông vào thánh địa của bổn Bang, đã mặc ý giết chóc rồi đi. Từ đây về sau nếu chuyện này truyền ra khắp giang hồ, không chỉ uy danh của bổn Bang, mà người của bổn Đàn, không còn mặt mũi nào nhìn lại anh hùng thiên hạ được, cừu này không báo, thì không buông tay.

Lão hơi ngưng lại một chút. Thiên Mãng Tẩu tiếp lời nói tiếp :

- Bổn Hộ pháp đã cho người phi báo Tổng bang, sẽ đem toàn lực bắt giết cả bọn chúng, chúng sẽ không có cách nào bảo vệ cái mạng chó của mình nữa.

Tiêu Dao đạo nhân liếc nhìn lão rồi tiếp tục nói :

- Những vị Khách khanh có thể đảm đương được một mặt, đều đã phân đi Khai Phong rồi, nhưng chúng ta tuyệt không thể vì vậy mà bỏ qua. Tối nay nhất định sẽ đến bắt tên tiểu từ họ Dương kia. Tuy những tên chó ấy đã chia nhau mà chạy trốn, bổn Đàn chủ lập tức truyền hạ pháp kỳ, thông báo cho các Phân đàn, đồng thời phi báo cho Tổng bang, bắt được họ phải lột da, rút gân lại, mới có thể làm tiêu tan cái hận này. Tối nay tên tiểu từ họ Dương và Thần Kiếm thư sinh Dương Cao đến ước hẹn ở thành Kim Dung, tất cả nhớ lời bắt lấy Thần Kiếm thư sinh, còn thằng tiểu cẩu họ Dương bất luận sống chết gì cũng được.

Bành Gia Nguyên đứng dậy nói :

- Xin hỏi Đàn chủ, bắt sống Thần Klếm thư sinh là có ý gì? Tên đó danh của y nghe thấy xa gần trong giang hồ, thủ đoạn độc ác, nếu để hắn sống có thể sẽ...

- Thần Klếm thư sinh vốn sinh ra có cái đầu quá lớn, chúng ta không nên gây chuyện lôi thôi với Ngũ Đài sơn Dương gia bảo, chỉ cần bắt sống hắn, chúng ta còn có lời để nói, có đường mà đi. Các chư vị huynh đệ chú ý nghe sự sắp xếp của bổn Đàn chủ...

Sau đó là cuộc bàn tính lâu dài đến tận tối, hội nghị bí mật này mới tan.

Sau khi trời tối lắm rồi, chúng bang của Thanh Tự đàn, nhao nhao chỉnh lại hành trang lên đường đến thành Kim Dung, nơi hẹn gặp...

* * * * *

Lúc này Ngọc Kỳ và mọi người đi qua Bạch Mã tự, ung dung di đến phủ Hà Nam, vừa đi vừa tranh cãi. Sắp tới Đông Quan, Khương Chí Trung thấp giọng xuống nói :

- Tiểu huynh đệ thật sự đệ cùng Thần Kiếm thư sinh thực hiện lời ước hẹn đến thành Kim Dung?

- Dạ, Khương đại thúc có điều chi dạy bảo không? - Ngọc Kỳ cũng thấp giọng trả lời. Bởi vì ở trên đường lộ có người đang đi lại, không ngưng chú mục vào đoàn người quần áo đầy vết máu loang lổ này.

Khương Chí Trung cười cười nói :

- Người của Vô Vi bang, thế tất sẽ đem hết toàn trí đối phó chúng ta, hậu quả càng phải lo lắng. Tục ngữ có câu: “Mưu nhi hậu động”. Khinh thân bước vào nguy hiểm, sẽ bị mang tiếng là kẻ biết trước mà không lo. Ta có thể báo cho tiểu đệ hay, âm mưu của họ vô cùng hiểm ác, Thần Kiếm thư sinh là người không thể tin được.

- Sao biết được, đại thúc không được bôi nhọ người khác. - Ngọc Kỳ có chút không vui.

- Tiểu đệ không tin thì không còn cách nào. Bọn chúng muốn tính toán với tiểu đệ, tại sao lại phải hẹn đến thành Kim Dung làm gì?

Khương Chí Trung nói :

- Nếu cách nghĩ của ta không sai, bọn họ đã âm thầm hạ độc thủ với tiểu đệ rồi, nhưng chưa được như ý đấy thôi.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên đến thất kinh, chuyện của chàng bị hạ độc ở khách điếm, lại bị Khương Chí Trung đoán đúng, chàng không thể nào không tỉnh ngộ. Hơi trầm ngâm một lát, nói :

- Việc này đúng như vậy, nhưng nhờ có Thần Kiếm Dương Cao ở đấy, người của Vô Vi bang không thể chiếm được tiện nghi, công lực của Dương Cao đã đạt mức tuyệt đỉnh.

Triệu Thanh cô nương ở phía sau nói :

- Đại ca cho rằng công lực của Dương Cao Thần Kiếm thư sinh cao hơn bọn nảy chăng?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Cô nương đừng đa nghi, sự thật tại hạ vẫn chưa nhìn thấy qua cái chân bản của y, nhưng kỳ học cái thế của cô nương, tại hạ thật lòng bái phục.

Bách Vĩnh Niên nói xen vào :

- Bàn về công lực và nội lực, Dương Cao và ta nửa cân tám lạng, nếu so với tiểu thư, thì hắn kém nhiều lắm.

Ngọc Kỳ nói :

- Theo cách nhìn của Bách đại thúc, khinh công nội công của tại hạ có thể so sánh với đại thúc không?

- Luận về khinh công, có lẽ tiểu đệ sẽ hơi thắng được nửa phân. Luận về nội công, tiểu huynh đệ đừng lấy làm ngạc nhiên, đệ chỉ có thể chống đỡ trong giây lát thôi.

Hôm qua Ngọc Kỳ mới thêm Huyền Thông tâm pháp, tự tin là mình bước được một bước, nghe nói như vậy, không được phục lắm, bèn nói :

- Tại hạ thật như thế này không đủ à? Tiểu huynh đệ nếu không tin...

Ngọc Kỳ ngưng bước, mỉm cười đưa bàn tay phải ra.

Bách Vĩnh Niên cười ha hả, cũng đưa cổ tay hổ ra nắm lấy.

Nội lực của hai người bắt đầu phát ra, như hai gọng đỏ lửa kềm sắt xoắn vào nhau. Từ từ trên trán hai người nhưng giọt mồ hôi bắt đầu xuất hiện, thân hình ngày càng bị đè xuống.

Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy nội lực của đối phương cực kỳ mạnh mẽ, như nước thủy triều, từ cánh tay phải đi thẳng đến tận tim mạch, từ từ bức bách khí huyết của chàng ra sau, sức nắm chưởng của đối phương muốn nắm nát gân cốt tay chưởng của chàng.

Chàng cắn môi, dùng Huyền Thông tâm pháp, không kháng cự lại mà hút lực đạo của đối phương, phân bố khắp cơ thể của mình.

Lần này, áp lực đã giảm. Nhưng vì chàng mới học và mới tập luyện, vẫn chưa vận dụng tới mức muốn sao làm được vậy, vì vậy trên trán những giọt mồ hôi rơi xuống như mưa, vô cùng mệt mỏi, đôi chân lún xuống băng đá gần tới mắt cá chân.

Bách Vĩnh Niên đột nhiên cảm thấy khí huyết của đối phương tán ra, trong lòng hơi kinh sợ, nội lực của lão đã bị đối phương dẫn lấy, tức khắc tiềm lực hùng hậu đã bị mất đi, cơ hồ tinh thần dường như rã rời.

Cũng may lão là người có nhiều kinh nghiệm, lập tức định lại tinh thần, lấy ý ngự lại lực, mới có thể hồi phục được nguyên trạng, nhưng ưu thế không còn cách nào giữ được, lực đạo quái dị của đối phương nhẹ như bông, lại mạnh mẽ không gì so sánh được, làm cho lão tiến thì không có chỗ nào dùng sức, lui thì tự nhận là mình thất bại. Thật là tiến thoái lưỡng nan. Triệu Thanh cô nương bước về phía trước nói :

- Nếu liều thêm chút nữa thì cả hai sẽ thập phần nguy hiểm.

Nàng khẽ búng ngón tay giữa vào hai bàn tay đang siết chặt.

Lực đạo hùng hậu của hai người bị một tiềm lực thần kỳ làm cho chẳng có cách gì chống đối nổi, họ thu kình lực lại và buông tay.

Bách Vĩnh Niên lui ra sau một bước, cười nói :

- Tiểu huynh đệ, ta đã nhìn không đúng về tiểu đệ! Nội lực của tiểu đệ tính ra mạnh hơn ta nhiều lắm.

Ngọc Kỳ lau những giọt mồ hôi trán, cũng cười nói :

- Cam bái hạ phong, Bách đại thúc nếu không lưu tình, thì cánh tay của tại hạ đi tong rồi.

Chàng giơ bàn tay phải trắng toát ra, lắc đầu cười đau khổ.

Thần sắc Triệu Thanh hơi ngơ ngác, nàng hỏi Ngọc Kỳ :

- Dương đại ca, kình công mà đại ca luyện rất lạ, chăng phải là Tử Tích Tiềm Năng khí công của Cốc lão gia, đại ca có thể...

Ngọc Kỳ không hề nghĩ tới nàng lại thông minh đến dường ấy, dường như là biết rất nhiều về Cốc nghĩa thúc tổ, mà chỉ cần xuống hai ngón tay, thì biết ngay công lực có chỗ quái dị. Ngạc nhiên hỏi :

- Triệu cô nương quả thật là cao minh, tên nội công mà tại hạ luyện là Huyền Thông tâm pháp...

- Huyền Thông tâm pháp... Huyền thông... tên của tâm pháp này, sao chẳng bao giờ nghe qua nhỉ!

Thanh Hoa lẩm bẩm một mình. Tây Vi ở một bên lao đến hỏi :

- Thanh Hoa tiểu thơ, tiểu thơ vừa nói Cốc lão gia là ai thế?

Trong lòng của Ngọc Kỳ hơi sợ hãi vội nói ngay:.

- Đó là một kỳ nhân phong trần, thế gian chỉ biết lão xưng Cốc, còn ngoài ra thì không biết, đó là bạn vong niên của tại hạ.

- "Ơ..." Tây Vi thất vọng cúi đầu xuống.

Thanh Hoa nhìn Ngọc Kỳ một cách ngạc nhiên, dường như muốn nói, nhưng lại nén lại được. Chí Trung không hổ thẹn là lão giang hồ, vội vàng xen vào nói :

- Cần phải đi thôi, bốn người chúng ta thân mình đều có vết máu, lộ liễu quá, nếu còn chần chừ, đại nhân ở phủ Hà Nam phái phát lệnh bắt chúng ta đấy.

Mọi người nhìn nhau cười, quay mình đi ra đường ngay. Chí Trung đi cạnh Ngọc Kỳ, Triệu

Tường thì theo sau sát gót, Chí Trung vừa đi, vừa nhắc lại câu chuyện.

- Tối nay tiểu huynh đệ quyết định thực hiện lời hẹn với Thần Kiếm thư sinh Dương Cao?

- Vâng, làm người không thể bất tín được, phải đi thôi.

- Nên chăng nghe theo sự sắp xếp của ta! Chúng ta dứt khoát phải khiêu chiến với Thanh Tự đàn.

- Đại thúc có cao kiến gì chăng?

- Ta có kế sách này là...

Lão nhẹ nhàng nói cho mọi người hay. Ngọc Kỳ đứng im lặng nghe hơi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hảo! Tất cả do đại thúc chỉ huy. Ngọc Kỳ xin tuân lệnh.

Khương Chí Trung quay về phía Triệu Tường nói :

- Tiểu huynh đệ, vết thương của tiểu huynh đệ và lịnh muội cần phải nghỉ ngơi để dưỡng thương, tối nay bất tất...

Triệu Tường cười ha hả nói rằng :

- Vết thương nhỏ nhoi ở bên ngoài, không có gì là trở ngại, đại thúc cũng không được gạt bỏ hai anh em tiểu đệ ra ngoài được, đúng không?

Chí Trung thò tay vào trong áo lấy ra hai viên đơn hoàn, để vào trong tay Triệu Tường nói :

- Sau khi ăn xong thì uống, tất cả ngoại thương đều không trở ngại. Vậy hẹn vào giờ thân, sẽ có hai người đến đón.

Thế là họ chia tay ở Quan Đông, dặn dò gặp lại sau, sau đó mạnh ai nấy đi.

Đầu giờ thân, Thanh Hoa cùng Khương Chí Trung, Bách Vĩnh Niên sáu người cưỡi ngựa đi đến Đông Quan. Họ phi thật nhanh, thẳng đến Yên Sư.

Hai anh em Đàm gia do hai người khác đón tiếp ở Đông Quan, biến mất ở con đường cái quan đi vào Long Môn. Đón hai người là hai anh em Thí Uy, Thí Toàn là người mà đã đuổi theo Giang Hồ Khách Khưu Ứng Xương ở trên miền hoang mạc lạnh lẽo năm nào.

Nhớ lại lời nói của Thí gia huynh đệ, có thể đoán ra thân thế của Thanh Hoa cô nương, nàng chính là Tôn thiên kim cháu đích tôn của Độc Long đảo và xá đệ là Thiếu công tử Triệu Nguyên Chân.

Vào mùa thu nắm ngoái họ vào Trung Nguyên, du lịch khắp thiên hạ, đi tìm cảnh lạ vật đẹp say sưa ngây ngất trước phong cảnh đẹp như tiên ở Trung Nguyên, vui quá quên trở về nhà.

Người hộ giá cho Thanh Hoa và em trai của nàng là những cao thủ siêu quần, kinh nghiệm đầy tràn ở trong giang hồ, gồm có năm người. Người phụ trách chính là Khương Chí Trung, biệt hiệu của lão là Thần Tiên, bất kể công phu kinh nghiệm giang hồ, đều thủ hai chữ "cao minh".

Còn lại bốn người là Kim Kiếm Thí Uy, Ngân Giao Thí Toàn, Náo Hải Dạ Xoa Bách Vĩnh Niên, Phân Thủy Thủ Châu Lam. Những người này võ công cũng kinh thế hãi tục.

Phi Hồng cô nương là thị nữ sát nách của Thanh Hoa còn có một người thị nữ khác là Dật Điện, thì ở lại khách điếm đợi tin tức.

Như vậy trong bọn họ gồm chín người.

Trong chín người. công lực của Thanh Hoa là cao nhất, kế đến là Nguyên Chân. Năm nay Thanh Hoa chỉ mới vừa mười chín còn em thì vừa tròn mười bảy.

Độc Long đảo chủ gọi là Triệu Vô Cực, bản thân lão có ngọn nguồn cùng với Vương Sư Dương Thế Hùng. Phụ thân của Vương sư là bằng hữu của lão.

Bốn mươi năm trước, Song Tuyệt Kỳ Nhu trôi dạt đến Độc Long đảo, khi biết là hảo hữu của Vương Sư, lão rất vui mừng, tình thâm càng tăng thêm, nếu không làm sao mà Song Tuyệt Kỳ Nhu có thể ở đó nhẹ nhàng đến hai mươi năm.

Lần này tôn nữ ngao du Trung Nguyên, lão dặn đến Long Môn nghe ngóng tin tức của Dương gia. Sau khi họ tới, cũng chỉ biết Dương gia đã môn đình lạnh lẽo, lại không biết tỏ tường như thế nào.

Giờ này theo kế sách của Khương Chí Trung, bọn họ tổ chức một cuộc báo thù tấn công Vô Vi bang, sẽ cho Thanh Tự đàn ở Hà Nam phủ một đòn chí mạng, chí ít cũng làm cho bọn chúng hồn bay phách tán, không thể dám ngang ngược trên giang hồ nữa.

* * * * *

Ngọc Kỳ một mình trở về phòng ở Nam Lạc lão điếm, bọn hầu bàn và Cáp nhị gia không lấy làm ngạc nhiên việc toàn thân của chàng đầy vết máu, có lẽ họ đã được biết tin, vì vậy không thèm nhìn hỏi.

Người đón tiếp chàng là Thần Kiếm thư sinh, trên khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên hết sức, thấp giọng nói với chàng :

- A! Lão đệ, đệ... làm sao nhếch nhác như vậy? Chưa bị thương phải không?

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng nói :

- Chưa sao đâu, đệ chưa bị thương mà, đa tạ sự quan tâm của đại ca.

Nói xong rồi bước vào phòng mình đổi lấy áo.

Thần Kiếm thư sinh không khách sáo bước vào phòng, mắt nhìn chăm chú trên mình loang lổ vết máu, một mặt cố nén sự giận dữ xuống :

- Hiền đệ, hôm qua đi đâu mà sao hiền đệ đi quá gấp như vậy? Nhìn thân của hiền đệ đầy vết máu, nhất định là kẻ địch rất đông, ai đã gây ra cái xúi quẩy này? Hừ! Hãy nói cho huynh, để huynh cho nó biết thân.

Ngọc Kỳ cười cười đáp :

- Đó là người của Vô Vi bang, chút xíu nữa là mất mạng rồi. Nếu không có những vị cao thủ giúp một tay có lẽ không trở về để gặp mặt đại ca.

- Đệ gặp bọn chó ấy ở đâu?

- Hán Lăng hậu sơn.

- Hiền đệ, hiền đệ phải hẹn huynh cùng đi, công lực của đệ còn kém, nhưng khinh công lại cao hơn một bực, đệ đi quá mau.

Ngọc Kỳ đã đổi xong chiếc áo, quay đầu lại cười nói :

- Tiểu đệ cũng vô ý mà đụng bọn chúng, há dám gây phiền hà cho đại ca...

Thần Kiếm thư sinh chạy ra khỏi phòng, nói :

- Đi! Ngu huynh phải thay đệ mượn rượu áp chế cái kinh hoàng ấy đi.

- Đa tạ đại ca, tiểu đệ bây giờ rất mệt, cần phải nằm nghỉ một lát, tối nay còn có cuộc hẹn ở Kim Dung thành.

- A đúng rồi, ngu huynh quên cuộc hẹn tối nay ở Kim Dung thành. Đệ hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, tịnh dưỡng tinh thần, ngu huynh không quấy rối đệ nữa.

Thế là y đi ra khỏi phòng, một mình đi xuống phòng uống rượu.

Lúc này ở đây thực khách rất ít, y vừa bước vào cửa lầu, thì mọi ánh mắt của thực khách đều nhìn chăm chú vào y.

Thần sắc của y bình tĩnh, góc miệng lại mang nụ cười trào phúng, không thèm nhìn ai cả, ngẩng cao đầu đi vào trong.

Tiếng ồn ào thay nhau gọi rượu đột nhiên tắt hẳn, một tên đại hán ngồi ở góc phòng đứng dậy, tay chống nạnh, bước ngang hai bước, đứng chắn giữa đường lãnh nhiên nhìn thẳng vào mặt Dương Cao đang từ từ bước tới.

Thần sắc của Dương Cao không động đậy, vẫn ung dung đi tới tay chắp sau lưng mắt nhìn thẳng vào tên đại hán.

Nhìn hai bên đang từ từ tiến tới, không ai chịu nhường ai.

Những người thực khách miệng như ổ quạ lập tức không hẹn mà ai cũng im re có người buông đũa đứng dậy.

Càng lúc càng gần lại, Thần Kiếm thư sinh bước thêm một bước chì còn cách tên đại hán chừng bốn thước, mắt nhìn như không muốn đụng sắp nơi.

Cuối cùng gã đại hán dáng người thấy như chịu không nổi ánh mắt nhìn của Thần Kiếm thư sinh, có lẽ hơi sợ liền bước ngang một bên.

Thần Kiếm thư sinh lại không muốn rằng đối phương nhận thua dễ dàng như thế, làm sau có thể tha thứ cho hắn được, tay áo đột ngột phát lên trong lúc đối phương đứng chưa vững ở nơi ấy.

“Phật” Tay áo phát ra, gã ấy dường như đã chuẩn bị sẵn, đưa chưởng ra đỡ.

- A!

Hắn kêu lên một cách điên cuồng, xương ở cánh tay phải bị chưởng đánh nát vụn ra, thân hình dường như bị quăng, bay lên ngã xuống.

Binh binh một trận tiếng bàn ngã, chén dĩa, ly, tách, vang lên đến kinh người, mọi thứ bắt đầu nháo nhào cả lên.

Gã bị té trong thức ăn đang được đun sôi miệng không ngớt kêu la. Năm tên cùng ngồi chung bàn với hắn, thì có hai tên lướt tới đỡ còn ba tên kia sợ quá đến nỗi miệng mở ra cứng lại, người đờ ra như khúc gỗ.

Thần Kiếm thư sinh vẫn chắp tay sau lưng, bình tĩnh ung dung như chẳng có chuyện gì xảy ra nói :

- Hảo bằng hữu, trước mặt Thần Kiếm Dương Cao, các ngươi muốn phần tiện nghi đó là nằm mơ đó.

Lập tức gương mặt trầm xuống, mặt hiện lên đằng đằng sát khi, nghiêm giọng nói :

- Các người có âm mưu gì nói mau ra thử.

Ba tên đại hán bị thần sắc nghiêm nghị sợ quá vội thối lui ra sau hai bước, khuôn mặt trắng bệch nét kinh hoàng tràn đầy gương mặt. Trong đó một tên còn can đảm, nói :

- Phụng mệnh Trưởng thượng Kiến Du, tới đây để nhắn tin các hạ.

Gương mặt của Thần Kiếm thư sinh càng thêm lạnh lùng, hừ lên một tiếng, quát lớn :

- Cút hết chúng mày đi, Dương đại ca làm sao mà nghe theo sự sắp xếp của chúng bây? Nhớ lấy, đi về mà nói với thiếu gia rằng, nếu mà tối nay không như đúng hẹn, tất cả còn lại...

Nói xong, cứ lạnh lùng một tiếng chắp tay sau lưng đi về phía phòng.

Ngọc Kỳ sau khi đuổi Thần Kiếm thư sinh đi rồi, đóng cửa lại dành nửa tiếng đồng hồ để luyện tử tịch tiềm năng khí công, xong lại luyện tiếp Huyền thống tâm pháp.

Sau một giờ, chàng gọi hầu bàn đem đồ ăn thức uống lại đến trong phòng, cẩn thận kiểm tra xem có thuốc độc xong rồi mới ăn, ăn cơm xong chàng lên giường nằm nghỉ ngay lấy sức.

Vừa mới sang canh hai chàng lại dụng công khổ luyện một lần nữa.

Trống canh ba vừa nổi lên, chàng nhẹ nhàng mở cửa sổ, Thần Kiếm Dương Cao vừa vặn nhảy tới cửa sổ thật đúng lúc, thế là hai người cùng bay lên nóc nhà như ánh chớp lập tức lao vào đêm tối mịt mùng.

Trên đường đi hai người bắt đầu triển khai khinh công, Ngọc Kỳ ở thâm sơn khổ luyện hai mươi năm rồi, lại chăm chú bất cứ lúc nào cũng dụng tâm cầu tiến, lại gian khổ tập luyện ở nơi sơn băng tuyết giá lạnh vừa rồi trong đường hầm đã được lão phụ nhân truyền cho Hoán hình bộ pháp đã làm cho khinh công của chàng đã cao lại càng cao thêm.

Thanh Hoa cô nương cũng lấy làm lạ mà bội phục thân pháp của chàng, thế mới biết Hoán hình bộ pháp còn có tên khác là Ảo Hình bộ pháp, có thể vượt lên bao trùm hết tất cả mọi thứ khinh công trên đời này. Vừa nhảy lên con đường cái quan, Thần Kiếm thư sinh đã tranh đi trước. Ngọc Kỳ là người thẳng thắn, không thích đùa giỡn, chàng không dùng toàn lực thi thố khinh công với Thần Kiếm thư sinh, sợ làm cho y khó chịu.

Vì thế hai người chẳng nói chàng rằng cứ cầm cúi đi thật nhanh cho mau tới điểm hẹn.

Hai người vừa qua Bạch Mã tự, phía sau đột nhiên xuất hiện bốn cái bóng trắng lướt ra đường cái

quan, theo sát gót hai người.

Không lâu, bốn cái bóng xám quẹo về phía tay trái, chia đường lên núi, thẳng tới hầm bí mật của Thanh Tự đàn, trong khu vườn mộ. Bốn cái bóng xám đó là Triệu Nguyên Chân, Thi Uy, Thi Toàn huynh đệ, còn có một người nữa là Đàm Triệu Tường.

Trong thành cổ Kim Dung, tối thăm thẳm như là khu vực dành cho quỷ ở vậy, tòa lầu bị sập, tường ngã giống như có vô số những con thú lớn đang ngồi xổm ở đấy. Tiếng gió lạnh rít lên, và tiếng kêu điên cuồng sắt nhọn của gió đang vặn rít vào trong kẽ đá.

Giữa thành là một quảng trường dùng để diễn võ, ngay giữa quảng trường, có ba cái bóng trắng không ngớt đi qua đi lại và có một bóng xám khác đứng yên không động đậy, họ đang đợi người.

Canh ba đã sắp hết, thời gian qua quá mau.

Thần Kiếm thư sinh và Ngọc Kỳ lúc này đang ung dung cất bước vào dưới thành.

Trong bóng tối, truyền ra một tiếng quỷ kêu thật rợn người.

Ba bóng trắng đang đi tới đi lui, đột nhiên ngừng cả lại, một người trong bọn nói :

- Hai tên tiểu bối đã đến rồi, không có những người khác tham gia trợ chiến.

Một giọng khác nói :

- Vậy thì bất tất lão phu phải ra tay rồi.

Bóng xám đang đứng sừng sững, chính là Thiên Mãng Tẩu. Lão đang huơ huơ thanh Hoàng Ngọc trượng ở trong tay, nói :

- Quách lão ca có ra tay hay không, trước mắt khó bề dự liệu. Kỳ thật kiếm thuật của Thần Kiếm thư sinh, nhìn thấy khó thắng Đàn chủ, có cần chúng ta ra tay không, đợi lát nữa hãy nói. Đại đàn chủ, có cần chúng ta ra tay không, đợi lát nữa hãy nói.

Đang nói, thì Thần Kiếm thư sinh và Ngọc Kỳ đã bay lướt tới, ngừng lại cách họ ba trượng, sóng vai đứng kề cận nhau. Ba cái bóng trắng, một là Huyền Âm Tẩu Quách Tôn, lão là Hộ pháp của Vô Vi bang, một là Mang Sơn bà bà, còn người khác là Thanh Tự đàn chủ Tiêu Dao đạo nhân. Thần Kiếm thư sinh cười ha hả, tới gần nói :

- Hạnh hội hạnh hội. Ha ha! Chư vị, chúng ta đã quen nhau rồi, xin mời một vị nhân huynh dẫn kiến dẫn kiến.

Trong mắt của Thiên Mãng Tẩu lóe lên những tia lạnh lùng, nói :

- Tiểu bối, lão phu đây ngươi không lạ sao?

- Tại hạ cảm tình chính là Thiên Mãng Tẩu, chúng ta đã chẳng gặp qua rất rồi sao? Nghe người ta nói, sau khi sử dụng độc mưu lão chết thay cho Vô Tình Kiếm Ất Thanh. Mười mấy năm nay không dám lộ mặt không biết phải chăng?

- Hừ! Tên tiểu cẩu này ăn nói lộn xộn, lão phu phải đập nát cái mỏ điểu này trước.

Nói xong, lão lướt tới liền.

- Khoan đã, các hạ sao có thể vội vàng quá vậy?

Thần Kiếm thư sinh giơ tay ra ý. Thiên Mãng Tẩu đành phải ngừng bước, hừ lên một tiếng lạnh lùng nói :

- Tên tiểu cẩu này ác độc! Lão phu tung hoành giang hồ ngang dọc, ai cũng biết tiếng. Ngươi dám nói lão không lộ mặt mười hai năm, thật là làm cho ta khó mà nhẫn nại được. Hừ! Ngươi hãy đợi một lát chúng ta tính toán với nhau chưa muộn.

Thần Kiếm thư sinh vẫn bộ mặt dường như chẳng có chuyện gì xảy ra, nói :

- Tên mù kia quá nóng nảy, một là bổn thư sinh chưa mắc nợ, hai là chưa giao dịch với các ngươi bao giờ làm sao mà tính toán với nhau được? Quý Bang chủ lần này quả sủng ái triệu tập đến đây không biết có ý gì?

Tiêu Dao đạo sĩ trầm giọng nói :

- Ngươi đã giết những người trong bang chúng của ta ở Nam Lạc lão điếm phải không?

- Lão nói đúng.

Thần Kiếm thư sinh trả lời.

- Dương Ngọc Kỳ này cũng có một phần.

Ngọc Kỳ cất giọng sang sảng lên tiếng. Tiêu Dao đạo sĩ phẫn nộ nói :

- Các ngươi, hừ! Thật là những gan chó quá lớn đây.

- Im ngay! Các hạ làm sao có thể nói ra những lời thiếu giáo dục vậy? Nói tên ra đi!

Thần Kiếm thư sinh nghiêm giọng quát.

- Hừ, bần đạo Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như.

- Tiêu Dao đạo nhân có phải là Đàn chủ Thanh Tự đàn của Vô Vi bang?

- Còn có gì giả đâu! Hừ!

- Cũng là lão đại trong bốn tên đệ tử của Tứ quỷ Vô Tình Kiếm Ất Thanh.

- Bần đạo chưa có phúc phần như thế.

- Lão không dám thừa nhận?

- Hừ! Ngươi dám coi thường lão phu này hả?

Lão đạo sĩ giận lên, đưa tay nắm chặt vào vỏ kiếm. Thần Kiếm thư sinh bật cười ha hả :

- Há dám há dám, là thật là giả, đợi một chút rồi biết ngay, không giấu được người ta đâu. Ra tay đi!

Mang Sơn bà bà bước tới nói :

- Đàn chủ xin hãy lui, đợi lão thân bắt cái thằng súc sinh này trước đã.

Thần Kiếm thư sinh cười nói :

- Lão xú bà, ở đấy cũng có đạo lý. Tục ngữ có nói: “Đại đạo bất thâu ni cô”. Đâu có ai bắt buộc xú bà phải ra tay thay Đàn chủ.

Mang Sơn bà bà quát lên một tiếng nhẹ nhàng, thân hình như ánh chớp, kiếm tung ra một chiêu Trường Hồng Quán Nhật. Thân kiếm hợp nhất nhảy bổ về phía trước, tiếng kiếm rít nghe muốn nhức tai.

- Được hay lắm.

Thần kiêm thư sinh hô nhẹ một tiếng, trường kiếm vung sang phía phải đâm xuống.

Chiêu này nhìn như bình thường, nhưng nhanh chóng tuyệt luân nhanh đến nỗi khó hình dung được.

Lão bà bà thất kinh, nhận thấy kiếm thuật của đối phương đã đạt tới mức thông huyền, mà lại kỳ diệu khó đoán. không hổ là hai chữ “Thần Kiếm”.

Lão bà không còn kịp suy nghĩ nữa, nhưng cảm thấy nội lực của đối phương hơi kém một ít, lão bà quyết định dùng chưởng giao đấu với kiếm của hắn.

Lão bà tay trái xuất chưởng, tay kiếm ở bên phải đâm thật mạnh.

Thần Kiếm thư sinh vẫn đang sừng sững, lặng im đến u ám đợi cơ duyên, khi thanh kiếm gần đến mình lắm rồi, gã quát lên một tiếng, kỳ chiêu Thần Long Vũ Trảo đột ngột vung ra.

Tinh, một tiếng vang nhẹ khi nội kình tiếp xúc với mũi kiếm, theo đó vang lên một tiếng kêu thảm thiết, máu bắn ra tung tóe.

Ngay lúc ấy, ở phía sau một luồng kình phong như di sơn đảo hải cuốn tới Thần Kiếm thư sinh. Bóng người của Thần Kiếm thư sinh vội lui ra sau, phát ra một tiếng hú dài quay lại thật nhanh huơ kiếm lên, bắn tới như bay ra phía sau.

“Choang” tiếng kim khí đụng nhau đột ngột vang lên, Thần Kiếm thư sinh bị chấn động lui ra sau, trở về chỗ cũ cơ hồ không muốn đứng vững.

Té ra là Thiên Mãng Tẩu nhảy bổ tới, thanh Hoàng Ngọc trượng là báu vật, đao kiếm thường khó bì được với lực mạnh mẽ trầm xuống, vừa kịp lúc đón ngay thanh kiếm của Thần Kiếm thư sinh. Trong nháy mắt, bị ngay một chiêu, Mang Sơn bà bà người run run thu hết tàn lực cố đứng vững, vai trái của bà bà rũ xuống, má trái từ xương gò mả xuống tận cằm tét một đường lớn.

- Ai...

Một tiếng kêu trầm buồn vang lên, bà bà rốt cuộc ngã xuống, vừa vặn ngay sau lưng của Thần Kiếm thư sinh, đôi chân hơi co co giật giật rồi tuyệt nhiên không nhiên không động đậy nữa.

Hai tiếng quát như sét đánh đột ngột vang lên, Hoàng Ngọc trượng như trận cuồng phong mưa bão tấn công vào Thần Kiếm thư sinh.

Trong tay của Thần Kiếm thư sinh bay ra những mũi nhọn lạnh ngắt, quay cuồng tám mặt trong ba trượng bông hoa tuyết bay ra tới tấp, bức đến nỗi người không còn đứng vững được.

Đó là cuộc liều đấu khá hiếm thấy, hung mãnh tuyệt luân, cả hai nhảy bổ vào nhau, đâm tới, bóng người khó mà phân biệt rõ.

Ngọc Kỳ đang chăm chú theo dõi trận đấu của Thần Kiếm thư sinh và Thiên Mãng Tẩu một cách say sưa, đột nhiên trong lòng dao động. Dưới sự đào luyện của Song Tuyệt Kỳ Nhu, không phút giây nào lơi lỏng, lúc nào cũng phải đề phòng sự nguy hiểm của sinh mạng mình, cho nên tai mắt của chàng đã đạt tới trình độ tuyệt siêu.

Chàng liếc thấy rõ một bóng trắng hơi lay động ở phía sau, liền cảnh giác ngay, chàng đã vận công hộ thân, vội vàng giơ chưởng lên đỡ, thân mình nhảy qua một bên. Một vật có thể tích rất nhỏ, bay sát qua xương hông trái của chàng, đôi mắt nhìn khó mà biết được đó là ám khí, chỉ cần chạm nửa

phân thì chàng coi như đã đi tong rồi.

Phía sau lưng, không biết từ lúc nào xuất hiện một người áo trắng, chính là Huyền Âm Tẩu đang nhìn chàng bằng ánh mắt xanh lè như quỷ.

- Thất phu, không biết xấu hổ, có phải ngươi đã ám toán đại gia phải không?

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng nói. Hắn thấy ám khí bắn không trúng, trong lòng hơi kinh sợ, tay để trên bao kiếm, từ từ bước tới vẫn nói :

- Ai mà dùng ám khí với tên vô danh tiểu tốt như ngươi, ngươi nói đùa à?

- Thật là đồ vô liêm sỉ, ngươi còn mặt mũi nào mà dám nói những lời ấy ư?

- Ngươi...

Lời nói chưa dứt, chàng liền vọt mình lên bay ra ngoài ba trượng, hạ mình xuống, vội vàng lướt ra ngoài.

Nguyên là chàng đang phân tâm nói chuyện với tên áo trắng, ở phía sau Thần Kiếm thư sinh và Thiên Mãng Tẩu, như ánh chớp bổ về phía chàng, không biết là vô tâm hay là cố ý, kiếm cùng thanh trượng đột nhiên đâm xuống trên vai và đùi chàng.

Linh tính cảnh giác chàng thật cao độ, ngọn kiếm đột ngột đâm tới phía sau, chàng đang nói chuyện với người áo trắng, mà còn nhảy ra ngoài tránh thoát được.

Tiêu Dao đạo nhân run người lên.

Huyền Âm Tẩu Quách Tôn từ ngoài năm trượng lướt tới như ánh chớp, nghiêm giọng nói :

- Tiểu bối, ngươi thật là tài, ngươi là môn hạ của người nào, nói cho lão phu nghe thử coi.

Ngọc Kỳ cười thầm, biết được mình đã làm cho lão này kinh ngạc, chàng vừa vận công để phòng bị vừa trả lời :

- Không cần gạn hỏi đến cùng như thế, lão vẫn không xứng để hỏi.

- Ngươi không thể nói, hừ! Đợi một lát ra người cũng phải thổ lộ ra ngay, bất cứ cao nhân trong thế gian này khó mà thoát được Cửu Âm Mê Hồn Thuật của ta. Tất cả những ẩn tình gì cũng phải bộc lộ ra hết. Hừ! Bắt ngươi trước đã rồi cho nói sau.

- Hãy để cho bổn Đàn chủ bắt hắn.

Tiêu Dao đạo nhân la lớn, vung kiếm xông tới. Ngọc Kỳ vút mình qua rất nhanh, kêu lên :

- Lão súc sinh, ngươi là một tên tiền bối võ lâm và là đệ nhất Đàn chủ của Vô Vi bang lại dùng kiếm đấu với bàn tay không của ta, ngươi chẳng lẽ không biết quy luật trên giang hồ sao?

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh lùng nói :

- Thế thì người hãy tự giận mình, tại sao đến điểm hẹn mà lại không đem theo binh khí?

Nói xong, lão vung kiếm bổ xuống thật nhanh.

Ngọc Kỳ không dám đưa tay ra đỡ, nhìn kiếm khí trong thanh kiếm của lão cũng đủ lạnh người, công lực không phải là nhỏ, chàng không thể mạo hiểm.

Không đợi cho lão đến gần, chàng đã vọt mình trước, đôi chân lanh lẹ đến mức huyền ảo không gì so sánh được, thân hình khi thì ngã sang tây, khi thì lướt về đông dường như có mấy người đang đồng thời lắc lư, lay động, chỉ trong chớp mắt đã vọt ra sau lưng lão. Chàng sử dụng Hoán Hình bộ pháp do bà bà trong mê cung huyệt đạo truyền dạy. Lão đạo sĩ trong nháy mắt lướt tới, đâm ba nhát vào hình ảo trước mặt nhưng mỗi nhát kiếm đều rơi vào khoảng không.

Lão đang nghi ngờ thì phía sau lưng vang lên tiếng hét của Ngọc Kỳ: “Đánh!”

Tiếp theo tiếng quát là một chưởng lực kinh hồn cuồn cuộn tuôn ra.

Lão đạo sĩ chỉ cảm giác chân khí bị tắc nghẽn, không khỏi sợ hãi, quay mình lại thật nhanh, thuận tay vung kiếm nhảy bổ tới.

Ở phía sau không có người, mà một kình đạo từ phía ngược lại bắn tới. Lão vội xông lên phía trước đến tám thước, quay mình lại biến sắc.

Phía sau lại không có người, nhưng ở ngoài một trượng phía bên trái, Ngọc Kỳ đang dùng song chưởng vung tới thân mình trong tư thế bổ xuống. Lão đạo sĩ thân hình xoay như con vụ mệt nhoài. Huyền Âm Tẩu ở một bên nghiêm giọng nói :

- Đàn chủ, lấy ảnh chi động, dùng chưởng giúp kiếm.

Lão đạo sĩ nghe theo, qua nhiên thân hình không bị chao đảo nữa. Ngọc Kỳ cũng đứng im, cười ha hả nói :

- Lão súc sinh, lão đã phí sức rồi ha ha, dù lão có đứng yên cũng không được an toàn đâu.

Tiên Dao đạo nhân cũng biết thân pháp của tên tiểu bối này quả thật thần quỷ khó lường, nếu cùng hắn chơi trò bịt mắt đánh dê, thì thật là không đáng. Lão đạo sĩ đứng nghĩ ngợi chốc lát rồi xuất kỳ bất

ý bổ tới, vì lời nói của Ngọc Kỳ như là một cái tát tóe lửa không thể chịu đựng nổi. Lão không nén được.

Đột nhiên, Huyền Âm Tẩu cũng vút tới. Tiêu Dao đạo nhân cũng không mất thời cơ, cơ hồ hai người cũng lúc bổ tới thật hung mãnh. Ngọc Kỳ đợi họ đến gần, người lại giống như một âm hồn, đã bay vọt ra sau hai người, tung mạnh song chưởng ra.

- Ha ha!

Huyền Âm Tẩu cười như điên, người lão chưa quay lại, đôi tay tung ra sau năm làn chỉ phong, và một chưởng phong kỳ hàn kích cốt đánh ra phía trước. Tiêu Dao đạo nhân cũng đồng thời quay kiếm lại đâm sang bên trái, Ngọc Kỳ không dám đùa bỡn nữa, chàng bay ra ngoài đến hơn một trượng, nhưng chàng vẫn cảm thấy trận âm hàn đó vụt vào thân, làm cho chàng lạnh toát người.

- Thật là lợi hại! Cái lão súc sinh.

Trong lòng chàng sợ hãi kêu lên. Ba người đều đứng im cơ lại. Huyền Âm Tẩu trong tâm hơi chấn động, thầm nghĩ:

“Khinh công biến hình của tên tiểu bối này quà thật đạt đến mức tuyệt siêu, hắn đúng là một đại họa, nếu mà không trừ đi, hậu quả sẽ thật đáng lo”.

Trên mặt lão hiện lên ý định muốn giết người, gương mặt đằng đằng sát khí.

Ngọc Kỳ lúc này bay tới gần đánh tung thi thể đang nằm trên mặt đất của Mang Sơn bà bà văng xa, nhanh như chớp nhặt lấy thanh kiếm lên. Vừa lúc ấy, Huyền Âm Tẩu như ánh chớp lướt tới chắn ngang trước mặt nghiêm giọng quát lớn :

- Tên tiểu bối, nạp mạng ngay!

Tiêu Dao đạo nhân cũng theo sau lướt tới, đứng ngoài vòng lạnh lùng nói :

- Bỏ kiếm đi, quỳ xuống!

Đột nhiên từ ba hướng Đông Nam Bắc...

(Thiếu trang 37, 38)

... thoát ra khỏi vòng đấu. Thiên Mãng Tẩu bay tới bên mình của Tiêu Dao đạo nhân. Thần Kiếm thư sinh thì tới bên cạnh Ngọc Kỳ.

Thiên Mãng Tẩu nhìn thấy bóng người cao to đó thì giận dữ thét lên :

- Hừ! Lại là ngươi!

Người ấy cười ha ha, nói :

- Đúng là tại hạ, thể giới này không lớn, chúng ta lại gặp nhau thôi.

Giọng Thiên Mãng Tẩu hơi rung :

- Lão cố ý bắc cầu đối lập với hàng vạn môn nhân của bổn Bang.

- Đúng như thế. Hàng vạn những con gà đất tượng chó ấy há chi sợ hãi?

Người này đúng là Khương Chí Trung. Triệu Thanh cô nương lại nói :

- Các ngươi ném kiếm quỳ xuống? Hay là bắt chúng ta phải cắt đầu các người.

- Tên tiện tỳ này! Ngươi dám vô lễ trước mặt lão ư?

Huyền Âm Tẩu giận dữ kêu lên. Triệu Thanh từ từ bước tới gần nói :

- Lão đừng cậy mình lớn tuổi, giống như những viên gạch trong cái thành hoang phế này, thì có ích gì đâu? Bản cô nương tuyệt không muốn ỷ nhiều thủ thắng, vậy cho lão một cơ hội công bình, giơ kiếm lên.

Phi Hồng cô nương cũng lướt tới Tiêu Dao đạo nhân nói :

- Đàn chủ, tối nay bổn cô nương không thể tha cho ngươi.

Khương Chí Trung đi về phía Thiên Mãng Tẩu tay đặt trên cái cán của cây roi Giao Long, không ngừng mỉm cười nói :

- Chúng ta là lão tướng cả, bên nửa lượng người tám cân, đừng nói gì nữa. Hãy liều một trăm chiêu. Các hạ không thể là một con chó bỏ đi khi nhà có tang.

Thần Kiếm thư sinh thấp giọng nói với Ngọc Kỳ :

- Hiền đệ, những người này là hảo hữu của hiền đệ?

Ngọc Kỳ gật đầu mỉm cười nói :

- Tuy là mới biết sơ sơ, nhưng mối giao hảo lại rất thâm tình. Tối qua trong hầm bí mật ở Thanh Tự đàn, may mắn là được họ giúp một tay.

Thần Kiếm thư sinh xem xét chung quanh đột nhiên nói :

- Hiền đệ, chúng ta hãy đi về bên trái dò tìm vây cánh của chúng.

Vừa nói vừa giơ tay nắm lấy cổ tay Ngọc Kỳ. Một bóng người nhỏ nhắn thốt nhiên như ánh chớp lướt về phía hai người, giọng nói trong trẻo vô cùng vui tai cất lên :

- Hai vị khỏi phải bận tâm, vây cánh một trăm sáu mươi tên ở gần bên đã bị điểm huyệt hôn mê, hoặc đã chết. Bên ngoài là những người mai phục của chúng ta, không nên xông vào bừa bãi.

Ngọc Kỳ không biết cô nương này là ai, Tây Vi cô nương ở một bên chạy tới, nói :

- Đây là Dật Điện tỷ tỷ là tiểu muội của tỷ tỷ Thanh Hoa.

Ngọc Kỳ gật đầu chào nói :

- Kính chào Dật cô nương.

Dật Điện cười rất tươi nói :

- Dương đại ca, xin lui về một bên quan sát trận chiến.

Nàng không thèm để ý đến Thần Kiếm thư sinh, hơi quay mình đi, đứng chặn đường lui của Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh cười ngượng ngập, vội lùi ra sau.

Trong đấu trường, ba cặp đối thủ đang chuẩn bị ra tay.

Ngọc Kỳ cũng biết là mình khó có thể đấu với một trong ba cao thủ ấy nhưng chàng không thể thờ ơ đứng ngoài được, liền bước gần đến Phi Hồng cô nương, giọng sang sảng cất lên :

- Cô nương xin để cho tại hạ lĩnh giáo tuyệt học của Đàn chủ.

Phi Hồng xua tay nói :

- Không được, tiểu muội phải tính cái nợ cũ ở trong hang với lão mũi trâu này.

Ngọc Kỳ cứ bước thẳng vào giữa hai người nói :

- Lão mũi trâu kia, ra tay đi!

Thanh kiếm rũ xuống bên mình, có kiếm trong tay, lòng can đảm càng thêm tăng lên, gắng gượng liều đấu nếu không thành thì đấu, chơi với lão vậy. Phi Hồng biết là không thể cản ngăn được sợ làm tổn hại đến lòng tự trọng của chàng, bèn dùng phép truyền âm nói với chàng :

“Cẩn thận đấy! Tiểu muội sẽ thay huynh giáp trận, ghi nhớ kỹ đừng gắng gượng liều đấu, cứ dùng thân pháp kỳ diệu vừa rồi mà lượn quanh lão. Lão không thể làm gì được đâu”.

Ngọc Kỳ ngơ ngác, trong lòng nghi :

“Vừa rồi họ ẩn mình đi, mà đã nhìn thấy tất cả”.

Liền ứng tiếng đáp ngay :

- Cám ơn cô nương.

Tiêu Dao đạo nhân bước lên ba bước, thanh kiếm giương thẳng ra trước, kiếm khí bắt đầu phát ra, trong mắt lộ vẻ hết sức giận dữ. Ngọc Kỳ không bối rối, chàng điềm tĩnh bước lên.

Vị trí hai người gần lắm rồi mà thanh kiếm bên mình của Ngọc Kỳ vẫn rũ xuống đùi phải.

Phía bên kia thanh kiếm của Huyền Âm Tẩu để nghiêng trước ngực mũi kiếm từ từ chúi xuống.

Bảo kiếm của Thanh Hoa lặng im trước ngực.

Hai người từ từ bước đến, không khí ở xung quanh dường như cô đặc lại.

Song phương cách nhau khoảng một trượng, Triệu Thanh đột ngột hướng về Phi Hồng kêu lên :

- Hồng muội, đổi lấy cho y.

Y đương nhiên là chỉ Ngọc Kỳ.

Huyền Âm Tẩu lòng giận như lửa đốt, hai bên sắp bước vào một chết một còn mà con tiểu a đầu này lại dám quay đầu kêu gọi đồng bọn thật là coi khinh lão quá thể.

Lão đột ngột xong lên chẳng đợi cho Triệu Thanh kịp quay đầu lại, kiếm bay ra như ánh chớp, một vùng sáng chụp xuống Triệu Thanh. Lão vừa mới ra tay, Triệu Thanh đã hừ lạnh lùng một tiếng, thanh kiếm vút ra thật nhanh, vẽ thành những bông hoa bay vào màn kiếm của lão. Chiêu thứ nhất, hai người vừa xáp tới lập tức tách ra ngay, hai bên đều kinh hãi kiếm pháp thần ảo và công lực hùng hậu của đối phương.

Không đợi cho thân mình đứng vững, Triệu Thanh lại ra chiêu lần nữa, ánh chớp vẫn hình thành vô số hư ảnh đâm thẳng vào lão.

Chiêu thứ nhất của Huyền Âm Tẩu đột kích chưa được thuận lợi, lão đã sớm không vui rồi, đối phương lại ra tay tấn công lần nữa trong lòng càng thêm uất hận.

Lão dồn vào thân kiếm mười thành chân lực tung một chiêu Hoa Vũ Thân Phân. Chiêu này lấy công hoàn công, kiếm quang như chớp giật, kình khí rợn người. Lão không lo chống đỡ chiêu thức của đối phương, lão quyết liều mạng, nếu đường kiếm của đối phương đâm trúng lão, thì ngược lại đối phương cũng bị trúng kiếm mạng vong. “Phựt phựt” tiếng kêu xé lụa đan xen lẫn nhau kỳ dị vang lên.

“Choang” tiếp theo, tiếng kiếm rít ra chấn động làm cho khí huyết hai bên đều chấn động.

Triệu Thanh cô nương chầm chậm thối lui hai bước, mũi kiếm hơi run nói :

- Lão súc sinh, ngươi ra chiêu thiệt quá ác độc, tối nay người phải chết!

Tiếng chết vừa xuống, nàng lại tiến lên phía trước một bước, thân kiếm hợp nhất bổ xuống thật nhanh thế đánh hết sức kỳ quái.

Huyền Âm Tẩu bị chấn động thối lui ra sau, tay trái và trên vai phải của lão hiện ra mười mấy vết kiếm, vết kiếm sau lưng sâu hơn hai tấc, hiện ra lồ lộ, máu tươi chạy ra như suối.

Phàm là những người dùng kiếm liều chết với nhau, vai phải thật không dễ bị đối phương đâm trúng, nhưng Huyền Âm Tẩu lại bị mấy mũi kiếm nhọn, tuy thương thế không nặng, nhưng làm cho lão rất đỗi kinh sợ. Đao kiếm bình thường đối với lão không có tác dụng, nhưng kiếm của cô nương là thần vật số một số hai, lão liền ra một chiêu Hoa Thủ Thân Phân hung ác, tàn nhẫn, thế mà đối phương lại đâm trúng vào vai trái của lão hơn bốn năm nhát kiếm, lão hồn phi thiên lý! Vì vậy không đợi đối phương bước thêm bước thứ hai, lão đã lao mình vào trong đêm tối.

Thanh Hoa cô nương liều hai chiêu chân khí cũng tổn hại quá nhiều, lão súc sinh đột nhiên bỏ chạy, nàng đuổi theo cũng không kịp nữa rồi. Nàng đút kiếm vào bao tự nói thầm:

“Công lực của lão dường như so với Độc Vô Thường còn cao hơn nhiều, đáng tiếc là lão chạy quá mau!”

Sự chú ý của nàng thủy chung không rời ở phía Ngọc Kỳ, nàng bên chạy về phía ấy.

Ngọc Kỳ với kiếm trong tay, chàng tiến gần về phía lão. Trước mặt cường địch, chàng phải thật cẩn thận. Không được khinh xuất, bình tĩnh, linh hoạt thích ứng với hoàn cảnh. Lần này chàng không đợi đối phương ra tay, giành lấy sự chủ động, quát trầm giọng một tiếng, thanh kiếm bay ra phía trước.

Chàng gan dạ ra tay tấn công trước điều này gây quá sức ngạc nhiên cho lão đạo sĩ. Nhát kiếm này không những hung mãnh, sắc bén mà còn vượt ra quá quy tắc thông thường chẳng có chương pháp gì, hơn nữa không thấy được nội lực tiềm tàng bên trong.

- Tiểu tử này đáng chết!

Lão đạo sĩ gầm lên. Đường kiếm của lão ra một chiêu Đẩu Chuyển Tinh Di. Lão tấn công chiêu này là bao trùm màn kiếm của Ngọc Kỳ. Theo lệ thường mà luận, với chiêu thức này. không chỉ chấn động thanh kiếm của Ngọc Kỳ bay ra ngoài, còn có thể đâm vào trong cơ quan thân thể của đối phương. Ngọc Kỳ nếu không rơi đầu đứt tay, cùng bị lưu lại hơn mười vết kiếm trên mình. Bởi vì chiêu này của lão bao hàm tất cả của năm yếu quyết Băng, Giảo, Thác, Phất, Diêm, công lực thế tấn công của nó không chỉ mạnh mẽ, sức phòng thủ cũng kín đáo vô cùng.

Nhưng chuyện quái dị đã xảy ra, thanh kiếm của Ngọc Kỳ vừa tiếp xúc trên sống kiếm của lão, thì đinh một tiếng kêu nhẹ vang lên, người chàng cũng đột nhiên mất tăm.

- Tiếp lấy!

Tiếng hét nhẹ của Ngọc Kỳ đột nhiên vang lên ở phía sau bên trái, mũi kiếm cũng đột ngột đâm vào dưới hông trái của lão. Lão đạo sĩ ngạc nhiên thất sắc, chẳng còn chỗ để lão quay lưng vung kiếm, chỉ còn cách đưa ống tay áo phất mạnh ra sau rồi thừa cơ xoay mình lại.

“Phựt” một tiếng vang lên thật dữ dội, tay áo của lão đánh trúng trường kiếm của Ngọc Kỳ, hai người bị chấn động phải thối lui ra sau năm bước, lão đạo sĩ cùng thừa cơ quay mình lại.

- Ngươi còn tránh được nữa không?

Lão đạo sĩ giận dữ kêu lên, thanh kiếm lại chói ngời bay tung lên phía trước.

- Có lẽ phải hoàn lại một nhát kiếm cho ngươi.

Ngọc Kỳ cũng kêu lên, chi vút một cái người bỗng mất tăm trong màn kiếm, “phựt” một tiếng xé gió vang lên, chiếc áo đạo bào sau lưng của lão bị rớt xuống hơn nửa thước.

Trong lòng lão đạo sĩ đã nguội lạnh rồi, lão chẳng còn cách nào để đối phó với tên tiểu tử chẳng khác gì ma hiện hình này nữa. Lão lại nhìn thấy bốn bên còn có những tay cao thủ hơn, mắt nhìn trừng trừng dữ tợn.

Những bang chúng mai phục gần đây đã không thấy xuất hiện, có lẽ lời của tiểu a đầu nói đúng, chẳng phải sai đâu. Huyền Âm Tẩu đã rút lui rồi. Lão muốn theo chân Huyền Âm Tẩu.

Lão kêu lên một tiếng, xoay mình lại đột ngột, đối diện với Ngọc Kỳ như ánh chớp. Lão đạo sĩ đã đoán được nhất định đối phương vẫn dùng thân pháp kỳ dị như ma quỷ để cợt đùa với lão. Nếu lão tấn công trước mặt thì đối phương lăn ra sau lưng và ngược lại. Lão muốn thoát thân thật quá dễ. Chỉ chờ cho đối phương tấn công là lão băng mình lên phía trước, lúc ấy đối phương chắc chắn đã lẻn ra phía. sau rồi. Suy nghĩ xong, lão lao về phía trước đâm một nhát vào bóng đêm trước mặt. Đối phương quả

nhiên mất tung, đồng thời lão cảm thấy một kinh lực đang chớp xuống phía sau lưng.

Lão thấy thời cơ đã đến, kêu lên một tiếng giận dữ, người vội xông về phía trước như bay xa ngoài ba trượng giống như là đang tránh chiêu từ phía sau tấn công tới.

Trước mặt của lão là cuộc quyết đấu giữa Thiên Mãng Tẩu và Khương Chí Trung, một bên là trường roi và một bên là Hoàng Ngọc trượng đang quyết một trận sống mái. Vòng tròn thanh trượng của Thiên Mãng Tẩu ngày càng rút nhỏ lại, lão chỉ còn thi triển nhiều nhất là hai ba chục chiêu, thanh roi Giao Cân đã giành được hết thế thượng phong.

- Xa hoạt!

Lão đạo sĩ kêu lên, vung ra một nhát kiếm.

“Choang” một tiếng vang thật lớn, roi Giao Cân đã đánh trọng thanh trường kiếm, hai bên đồng thời loạng choạng, tách ra xa.

Những đột biến này, chỉ là chuyện thoáng qua trong phút chốc.

Triệu Thanh cô nương quát nhẹ một tiếng, lướt tới thật mau.

Phi Hồng, Dật Điện hai người thị nữ cùng vội vã lướt tới.

Nhưng rồi cũng chậm nửa bước, hai lão hồ tinh đã bay ra xa năm trượng, biến mất trong bóng tối hoang tàn.

Những người còn lại, toàn bộ đuổi theo rất gấp. Ngọc Kỳ cách hai lão gian đó rất gần vì vậy mà chàng đuổi theo tới cùng.

Thanh Hoa và Phi Hồng. Dật Điện đứng cách ngoài năm trượng, đuổi theo thì chậm mất ra, họ đã biến mất tăm sau những đống hoang tàn.

Lúc này đã sang canh tư, trời còn tối.

Trong tòa thành hoang vắng này những dạng đá, gạch vỡ chiếm diện tích rất lớn, vì thế mà tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều. Người mà trốn ở đây thì không dễ dàng phát hiện ra.

Trong lòng Thanh Hoa vô cùng lo lắng, nàng kêu khẽ cho Bách Vĩnh Niên và Châu Lam từ trong bóng tối mai phục di ra, cùng đi tìm Ngọc Kỳ.

Trong góc tường đống đá, bọn họ không ngừng phát hiện những tên tiểu tặc đã bị chết hoặc hôn mê đến chết, nhưng chẳng thấy tung tích của Ngọc Kỳ đâu.

Hô to lên khắp mọi nơi. Ngoài những tiếng gió rét rít lên từng cơn, chẳng có một ai lên tiếng hết.

Lúc này trên đường đi về hướng Bạch Mã tự, Huyền Âm Tẩu phi thân chạy như bay. Sau lưng lão là Thiên Mãng Tẩu và Tiêu Dao đạo nhân.

Bọn họ nhìn thấy sau ngọn núi ở phía bắc, ngọn lửa ngùn ngụt bốc cao.

Tiêu Dao đạo nhân ở phía sau giận dữ nói :

- Chúng ta đã trúng kế rồi, chúng nó đã chia nhau tiêu hủy đàn bí mật của chúng ta.

Huyền Âm Tẩu lạnh lùng nói :

- Họ quyết không thể thoát được tay chúng ta đâu, tạm thời hãy để bọn họ đắc ý trước đã, chúng ta tạm ở phía sau chờ đợi.

Trước mặt có thể nhìn thấy ánh sáng của Bạch Mã tự, gió lạnh rít lên từng trận từng trận nghe thật não nề, những bông hoa tuyết bay lượn càng ngày càng mạnh. Trong đống hoang tàn ở thành Kim Dung, bọn người nam nữ vẫn lục lọi tìm kiếm, mang một tia hy vọng mỏng manh.

Canh năm sắp hết, họ xem chừng đã tuyệt vọng.

Duy nhất chỉ có Thần Kiếm thư sinh là còn bình tĩnh, y lạnh lùng nói :

- Triệu cô nương, có lẽ Ngọc Kỳ huynh đệ đã bị bọn địch đuổi đến phủ Hà Nam rồi, sao chúng ta không trở về khách điếm mà đợi.

Thanh Hoa có lẽ là do ảnh hưởng ban đầu không tốt về Thần Kiếm thư sinh, nâng tay áo lụa lau nước mắt, rồi nói với giọng chẳng chút cảm tình :

- Dương đại hiệp muốn đi xin cứ tự tiện, không ai ngăn trở đâu, tìm không được y, hừ! Đại họa sẽ rơi xuống đầu Vô Vi bang.

Thần Kiếm thư sinh vừa nghe thấy giọng trả lời của nàng, y không thích lắm. Y cảm thấy trước một trang giai nhân tuyệt sắc này vẫn có chút gì không tự tin. Dường như ngoài Ngọc Kỳ ra, ai cũng đều mang ý thù địch với y, vì vậy mà sinh ra hố ngăn cách đẩy y ra ngoài đến ngàn dặm.

Y bước ra sau vài bước, cung tay trước ngực. Nói :

- Dương mỗ xin cáo lui, chư vị cẩn trọng lấy sức khỏe.

Nói xong, liền bay vút di. Đàm Tây Vi nấc nghẹn nói :

- Hoa tỷ tỷ, muội... muội sợ... sợ Dương đại ca đã...

Thanh Hoa kiên quyết nói :

- Không thể được, Dương đại ca tuyệt không thể là người tiểu nhân vô tín.

Tây Vi vội vàng cướp lời nói :

- Tỷ tỷ, muội nói là sợ Dương đại ca bị kẻ đích ám toán.

Khương Chí Trung vội vàng nói xen vào :

- Tiểu thơ, Đàm cô nương liệu quả không sai, chúng ta mau mau đến hầm bí mật của Thanh Tự đàn, có lẽ có thể đuổi kịp.

- Đi! - Thanh Hoa kêu lên.

Sau khi bọn họ đi không lâu, trong bông tuyết bay mịt mù, có hai bóng người màu xám chạy lại. họ đi quanh thành một vòng, sau đó mới chui vào căn nhà vỡ. Không lâu, vang lên những lời sau :

- Tiểu huynh đệ, bọn họ đã thanh trừ những bang chúng này rồi, có lẽ họ đã đại thắng và kéo đi hết rồi, không có cách nào tìm được họ.

Giọng nói này nghe rất quen. Một giọng khác nghe còn non nớt nói :

- Tiếc là ta không có cách nào theo sau họ được.

- Huynh cũng không thể rời khỏi, thôi chia tay ở đây. Nhớ kỹ đấy, có cơ hội là trở về báo tin cho lệnh sư ngay. Tên Tiêu Dao đạo nhân chính là đồ đệ thứ nhất của Vô Tình Kiếm, không còn nghi ngờ gì nữa.

- Có bằng cứ không?

- Đương nhiên có, huynh đã phát hiện lúc hắn nguy cấp đến nơi, đã sử dụng Vô Tình kiếm pháp.

- Còn có gì nữa không?

- Đó là mối thâm giao giữa hắn và Thiên Mãng Tẩu. Còn nữa, nội đàn đã nhận được mật lệnh của Tổng bang, nói là đệ tử của Như Hư Nhân Ma là Âu Dương Chí Cao đã bí mật trở về, bắt buộc các Phân đàn ở khắp nơi không được gây nên chuyện lôi thôi. Mật lệnh này chỉ có Đàn chủ biết, vô cùng cơ mật.

- Âu Dương Chí Cao có phải lả Thiết Diện công tử là người không có việc ác nào mà không làm?

- Đúng là hắn. Đó là một gã tâm địa độc ác, những người thấy được bộ mặt thật của hắn, đã ít lại càng ít hơn.

- À, mấy ngày trước đây, nghe nói Kim Xà Kiếm Lý Phương cũng đã từng lộ diện ở phủ Khai Phong, lai lịch của gã nảy đã điều tra ra?

- Người này xuất quỷ nhập thần, cho đến hôm nay vẫn chưa phát hiện được hắn có qua lại với Vô Vi bang.

- Như thế, chúng ta cẩn thận lưu ý đến hắn, Lương thúc thúc ở đó đã liên lạc được với gia sư, Chiêm lão tiền bối đã chiêu tập hảo hữu, sợ sắp ra tay trong những ngày gần đây.

- Hãy báo tin cho Chiêm lão tiền bối là thời cơ chưa đến, nhất thiết chưa được vọng động.

- Có thật là Ất Thanh yêu đạo đã biệt vô âm tín?

- Vâng, nghe nói lần trước lúc Độc Vô Thường lại lấy kim ngân, gã đã tiết lộ một số tin tức, gã đã từng lấy một số lượng lớn châu báu của Tổng bang, Tổng bang chủ lại còn mở tiệc đãi hắn. Theo Độc Vô Thường thì Vô Vi bang chủ ấy nhìn không giống một kẻ anh hùng mà lại giống một con vượn đội mũ người. Do đó mới biết là Ất Thanh yêu đạo không phải là Bang chủ của Vô Vi bang.

- Thật là kỳ lạ.

- Có điều chi mà kỳ?

- Lần trước ở Hàn Trung, huynh đã gặp Khốc lão quái. Nghe lão nói lão cũng từng nghe tiếng và gặp Bang chủ, theo lão nói là Bang chủ là người cao lớn mập mạp, mà không phải là lão đạo sĩ, công lực thật là không còn nói gì nữa.

- Lão đã từng nói ra danh hiệu của Bang chủ?

- Không có.

- Như vậy Bang chủ không thể là yêu đạo Ất Thanh, chúng ta vẫn phải tận lực tìm kiếm.

- Tổng bang ở đâu, khả năng có tin gì chính xác chăng?

- Khốc lão quái giảo hoạt lắm, lão không dám nói ra.

- Ai cũng như thế cả, đạo nghĩa võ lâm là phải nói năng thận trọng. Theo huynh đoán, khả năng lớn nhất là ở gần Hoàng Sơn. Đệ cứ bẩm báo cho Chiêm lão tiền bối biết, cho người mai phục nghe ngóng.

- Hảo, đệ đi đây, xin hãy hết sức cẩn thận.

- Xin huynh chuyển lời thăm hỏi của đệ tới lệnh sư.

Hai người bèn chia tay nhau đi về hai hướng khác nhau.

Một tiên tiểu tặc còn nằm ở mé tường, đã tỉnh dậy từ nãy giờ, hắn đã nghe hết của họ không sót một chữ.

Đợi hai người đi khỏi không lâu sau hắn vùng vẫy đứng dậy, loạng choạng vừa đi vừa thụp xuống lao vào cơn gió tuyết mịt mù.

Hắn vừa mới quẹo qua góc tường của căn nhà đổ, đột ngột ngẩng đầu lên, sợ quá a lên một tiếng, rồi ngã xuống đất.

Hắn muốn với tay ra sau lấy cây đơn đao, nhưng đã cảm thấy lực đạo hoàn toàn đi mất, thế là hắn dựa lưng vào tường run run hỏi :

- Ngươi... Ngươi là người là quỷ?

Tuyết rơi càng ngày càng mạnh, đêm sâu thầm. một bóng người cao to mặc áo xám đứng cách hắn vài trượng trong tay phải đang cầm cây gậy Bàn Long, gương mặt như một cái xác khô, đôi mắt sáng rực, nhìn tin tiểu tặc đang há hốc mồm mà cười mỉm. Gã xuất hiện trong ngôi thành hoang vắng đổ nát này quả thật khiến người kinh hồn.

Chương 7: Lạc Thiện Cuồng Sinh Đoạt Thiên Tạo Hóa

Gã quái nhân áo xám lúc bấy giờ đứng bất động như một thây ma.

Tên tiểu tặc thất kinh khiếp vía không còn sức lực để nhất đao lên nữa thế nhưng y vẫn cố sức liều mạng bò lùi rồi sau về phía góc nhà.

Gã quái nhân áo xám để mặc cho hắn di động về phía góc nhà bất thình lình gã nói :

- Các hạ, ngươi đã nghe thấy những gì?

Tên tiểu tặc toát mồ hôi lạnh run rẩy.

- Tiểu nhân... không nghe thấy gì hết. Tiểu nhân vừa tỉnh dậy thì họ đã cao chạy xa bay rồi.

- Họ! Ngươi nói họ là ai.

- Là... là Hộ pháp của bổn Bang...

- Hứ! Ngươi đã nhìn được họ là ai, hà cớ gì lại nói là không nghe thấy gì cả?

- Tiểu nhân... quả là... không biết.

Gã quái nhân đột nhiên cười rùng rợn, đoạn cất giọng nói :

- Ngươi đã phạm vào điều cấm kỵ trong giang hồ rồi. Tuy ngươi không cố ý, song cũng đừng oán ta nhé!

- Các hạ... các hạ định làm gì... tiểu nhân.

- Lão phu báo cho ngươi biết, lão phu vốn lang bạt giang hồ từ trước đến nay rồi thích nhúng tay lo chuyện người lắm, cho nên lần này nhất định phải can thiệp vào chuyện này. Vốn lão phu cũng không có ý định giúp đỡ bọn thiếu niên kia, song bang hội của ngươi thật quá đáng, cho nên lão phu lần này phải nhúng tay vào thôi.

Tên tiểu tặc lúc này cũng kinh hãi, lắp bắp...

- Ngươi thật muốn biết à? Để muốn xuống Âm tào Địa phủ tố cáo với Diêm vương chứ gì? Được

thôi, nói cho ngươi biết cũng chẳng hại gì, lão phu tên gọi Hận Phá Thiên Y Bằng, ngươi nghe có lạ tai không?

Tên tiểu tặc thần bay phách lạc, toàn thân rúng động, đối với hắn cái tên “Hận thiên oán địa, khóc tiếu vô thường” quá quen thuộc lão quái nhân này chính là Hận Phá Thiên danh chấn giang hồ. Quần hùng võ lâm ai còn xa lạ gì với tên tuổi của lão quái nhân này nữa chứ.

Hắn càng nghĩ càng sợ, y lắp bắp nói :

- Lão tiền... bối... Thật sự tiền bối muốn ra tay... hạ thủ tiểu nhân... sao? Tiểu nhân... tiểu nhân...

- Nếu ta không giết ngươi, e rồi sẽ liên lụy đến nhiều người. Hây! Lão phu từ trước đến nay trắng đen phân minh, hành sự dứt khoát, cho dù là những tên tiểu nhân nhỏ mọn như ngươi ta cũng đành hạ sát thôi. Tiểu huynh đệ, người chấp nhận số mạng đi. Lẽ ra ngươi không nên gia nhập vào Vô Vi bang mới đúng.

Nói xong, lão quái nhân phất tay áo loáng qua, bàn tay từ trong ống tay áo vươn ra, ngón tay trỏ điểm ra một chỉ nhanh như chớp nhắm ngay vào Thiên Linh Cái của tên đại hán bay tới. Tức thì tên ấy ngã nhào xuống đất, không kịp thốt nên lời nào, chỉ thấy óc sọ của y văng tung tóe, mắt mở trừng trừng, dường như không kịp hiểu tại sao mình lại chết nhanh như vậy.

Hận Phá Thiên giết xong tên tiểu tặc, quay người phóng đi về miệng lẩm bẩm :

- Quái lạ! Rõ ràng ta nghe trong thành bỏ hoang có tiếng của nhiều người lắm. Tại sao bây giờ chỉ có hai tên mà thôi? Còn những tử thi này là do kẻ nào đã hạ thủ? Ta phải tìm ra trắng đen mọi lẽ mới được.

Vừa nói, thoắt một cái bóng lão quái đã mất hút trong làn gió tuyết mù mịt.

Vào lúc này Ngọc Kỳ đã gặp phải một cuộc tao ngộ khác.

Khi chàng đuổi theo Tiêu Dao đạo nhân và lão mù, bởi vì chàng sử dụng khinh công tuyệt đỉnh nên chẳng bao lâu đã đuổi kịp họ.

Lúc bấy giờ chàng có hơi chậm bước. Bọn chúng thật giảo quyệt, vả lại chúng cơ hồ có tính toán trước. Vùng này địa thế, huyệt dạo ra sao, chúng thông thuộc như lòng bàn tay. Để đối phó với thuật khinh công tuyệt luân của chàng, bọn chúng đã có tính toán. Phóng mình vào các căn nhà đổ nát, có thể lấy những bức tường loang lổ để giấu mình.

Ngọc Kỳ lúc này biết rõ các vị cô nương cũng đã sắp đuổi kịp theo phía sau, trong lòng rất an tâm, nên tập trung theo sát Tiêu Dao đạo nhân.

Nơi đây quang cảnh đổ nát, u linh đầy dẫy chướng khí, khoảng cách của kẻ trước người sau không bao lâu mất hút.

Lúc này lão mù Thiên Mãng Tẩu đi mất bóng, chì còn Tiêu Dao đạo nhân.

Tiêu Dao đạo nhân thấy một mình Ngọc Kỳ đuổi tới, trong lòng thầm hoan hỷ, lão dấn bước phi thân dẫn dụ chàng đi sâu vào bên trong các căn nhà đổ nát.

Mặc dù tuyệt học khinh công của chàng thuộc vào bậc thượng thừa, nhưng truy đuổi một cao thủ cũng thuộc hàng tuyệt đỉnh võ lâm trong một địa thế phức tạp của cái thành bỏ hoang này tuyệt không dễ dàng chút nào.

Tiêu Dao đạo nhân phi thân qua một căn nhà đổ nát, lão lướt qua cửa sổ bỗng thấy từ đằng xa có một ngôi thiền viện sầm uất, lão nghĩ bụng nếu trốn vào đó có thể thoát thân được.

Ngọc Kỳ bấy giờ có phần nào nóng ruột, chàng lòng như lửa đốt, vận thêm hai thành công lực xuống hai chân, phóng mình lướt tới đồng thời vung kiếm về phía bóng lão đạo vừa xẹt qua.

Ngọc Kỳ thân pháp nhanh như chớp cũng đã lao vào cửa sổ.

Chân của chàng vừa chạm, vào bệ cửa sổ, tức thì cảm thấy rùng mình vì một làn gió lạnh thấu xương, tiềm lực xung mãnh vô cùng, lực đạo không cách nào kháng cự lại được, cuộn tới đánh trúng ngay huyệt Chương Môn, nơi sườn phải của chàng.

Ngọc Kỳ vốn đã luyện qua Huyền Thông tâm pháp có thể vận công bế kín các huyệt, đóng kín các kinh mạch, ngăn chặn ngoại lực tập kích hơn nữa, Huyền Thông tâm pháp còn có thể phát huy hiệu năng hộ thân rất tuyệt diệu.

Nhưng vì chàng nội lực còn kém, vả lại kẻ giấu mặt ám muội hạ thủ lén này công lực thâm hậu vô cùng. Đối phương tung rồi một chỉ đã khiến Ngọc Kỳ hoa mắt choáng váng ngã bất tỉnh trên mặt đất. Nếu là người khác khi trúng một chỉ của y có lẽ đã táng mạng rồi.

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân bất lực, chàng buông lơi tay, thanh kiếm trên tay rơi xuống kêu một tiếng khô khốc.

Ngay lúc đó từ phía sau một bóng người màu xám phóng tới. Thì rồi đó là lão Huyền Âm Tẩu, người tập kích Ngọc Kỳ chính là lão. Lão Huyền Âm vươn tay chụp lấy Ngọc Kỳ vừa ngã xuống, cắp chàng phi thân phóng đi khỏi nơi cổ thành bỏ phế.

Không bao lâu bọn chúng đã chui rồi từ một động nhỏ ở phía Tây nam của phế thành. Lúc ấy Huyền Âm Tẩu đỡ lấy thân thể cường tráng của Ngọc Kỳ, Tiêu Dao đạo nhân và lão mù theo sát bên lão, cả bọn đều nhằm hướng phủ Hà Nam phi thân đi như bay.

Lúc ấy bỗng lão mù lên tiếng :

- Đàn chủ, tại sao chúng ta lại để yên cho tên súc sinh Dương Cao ra tay giết chết Tống bà bà đi vậy?

Tiêu Dao đạo nhân cười lạnh, vẻ mặt thản nhiên nói :

- Đó gọi là mượn đao người.

- Tại sao vậy?

- Vì bà ta bị nghi ngờ là nội gian.

Lão mù Thiên Mang Tẩu sửng sốt :

- Cũng là mượn tay Dương Cao giết bà ta. Hử! Thủ đoạn này của các hạ quả thật độc quá...

- Không tàn độc không xứng là trượng phu. Thôi huynh nghĩ sao?

- Hứ, ngươi hành sự hồ đồ như vậy, không có chút nhân tâm, khó mà chấp nhận được.

Tiêu Dao đạo nhân cười nhạt nói :

- An tâm đi Thôi huynh, tại hạ hành sự không để lại dấu vết chi đâu.

- Thì chúng ta cũng rõ được sự việc.

- Chúng ta là những nhân vật quan trọng trong bang, đương nhiên phải rõ.

Ba lão quái nhân thi triển khinh công, thân hình như sao xẹt, nhắm hướng tây bước đi. Vốn chúng định trở về mật đàn, nhưng sau đó phát hiện phía mật đàn lửa quang rực trời biết rằng mật đàn đã xảy rồi đại sự, mật đàn chắc chắn đã bị hủy hoại rồi. Chúng đành đổi ý nhắm hướng phủ Hà Nam phi thân lướt đi, định tìm một nơi vắng vẻ nào đó tra hỏi Ngọc Kỳ trước đã.

Khi bọn chúng đi ngang qua chùa Bạch Mã tự, bỗng thoáng qua một bóng màu xám như một lằn điện quang.

Bóng màu xám đó dường như không giống người, nó bay dập dềnh nhẹ nhàng, không giống như một vật thể bình thường. Trong nháy mắt nó đã bay xa hơn năm sáu trượng. Quả là thân pháp tuyệt đỉnh hiếm có.

Bọn ba người Tiêu Diêu đạo nhân kinh ngạc khiếp vía vội vàng ẩn thân. Đợi cho bóng màu xám đó mất hút mới dám xuất hiện tiếp tục lên đường.

Đến một nơi đồi cao phía dưới có mấy cây đại thụ to lớn, tàn lá âm u, cành cây vươn thẳng chọc trời, hình dáng quái dị ghê sợ lắm.

Tiêu Dao đạo nhân giơ tay chi lên đồi nói :

- Quách huynh, trên đồi cao kia trống trải không có bóng ma quỷ nào chi bằng chúng ta lên đó hành sự vậy.

Huyền Âm Tẩu không nói gì, phóng mình lên đồi.

Vừa lên nửa đồi, bỗng ba người bọn chúng dừng lại.

Bỗng lão Huyền Âm Tẩu gằn giọng quát :

- Tên ma đầu kia, ngươi làm gì ở đây hử?

Thì ra trên cành đại thụ sừng sững, một bóng trắng cao lớn của một gã đại hán gương mặt của y ghê rợn hung ác như quỷ vô thường, trên chiếc áo trắng có thêu hình một con rết màu xanh sáng lóa. Thắt lưng giắt một cây trường côn hình dạng kỳ dị.

Tên đại hắn này không ai khắc hơn là một trong những đại hung danh chấn giang hồ, tên tuổi của y đến quỷ thần cũng kinh hãi. Độc Vô Thường Ban Diên Hòa.

Y xoay tít một dãi dây dài màu xanh trong tay nghiến răng quắc mắt xạ những tia mắt như điên vào ba người. Tiêu Dao đạo nhân quát :

- Độc Vô Thường ta muốn đến bất kỳ nơi đâu, làm bất cứ cứ việc gì Thái Sơn cũng ngăn cản không được, thấy Độc Vô Thường ta một khi xuất hiện là phải tuân lệnh cúi đầu. Ê! Lão Âm quỷ, ngươi dạo này vẫn bình an vô sự hử! Chúng ta đã lâu rồi không có dịp gặp nhau, đã hơn mười năm rồi đúng không?

Huyền Âm Tẩu lạnh lủng nói :

- Không sai. Độc Vô Thường ngươi nhớ rõ lắm, đúng mười năm rồi đó.

Độc Vô Thường lại chỉ tay vào lão mù, cười nói :

- Lão mù, nghe nói ngươi lúc này võ công luyện đã đạt được thành tựu đáng mừng lắm, ngươi lại có giao tình với Đàn chủ, vậy phải chiếu cố đến Độc Vô Thường ta một chút đa.

Lão mù hứ một tiếng nói :

- Đúng vậy, ai không biết lão mù ta là thượng khách của Vô Vi bang chứ.

- Chúc mừng chúc mừng, chúc các hạ công thành danh toại, tiền đồ sáng lán trước mắt.

Lão mù không đợi nghe hết câu nói mỉa mai của Độc Vô Thường, lão bừng bừng nổi giận cướp lời của Độc Vô Thường nạt lớn :

- Nói hay lắm, hay lắm, tại hạ nghĩ các hạ cũng vậy phải không. Ban lão gần đây mọi việc thuận buồm xuôi gió, có lẽ tài sắc đều đầy đủ, vạn sự như ý cả.

Độc Vô Thường bất thình lình quay phắt sang Huyền Âm lão, gằn giọng nghiêm sắc mặt hỏi :

- Lão Âm quỷ, ngươi đang giữ món đồ cho gì thế? Cho ta xem qua một chút được không?

Lão Huyền Âm Tẩu cười lạnh nói :

- Đừng hòng.

- Đừng à? Ha! Ha! Ngươi đã quên quy luật kẻ nhìn thấy cũng có phần chia trên giang hồ rồi hay cao?

Huyền Âm Tẩu gằn giọng :

- Ngươi cũng quên rồi à? Đây là vật của lão phu mang đến, theo luật trên giang hồ thì người cũng không có quyền can dự vào.

- Không cần nhiều lời, có phải món đồ chơi trong tay người họ Dương hay không?

Lão Huyền Âm có hơi ngạc nhiên nói :

- Dường như ngươi cũng có biết chuyện này thì phải?

- Đại khái ta có biết.

- À! Thì ra chính là ngươi đã theo dõi cản phá bọn ta.

- Cuồng ngôn. Lúc nãy Vô Thường Quỷ ta đang trong căn nhà lớn ở trong thôn lo việc thì thấy các ngươi đến, ta nghĩ các ngươi tự chuốc khổ đến gây sự với Vô Thường Quỷ. Nên ta nhảy lên đây xem tình hình rồi sao thôi.

- Vậy tại sao ngươi biết tên súc sinh này họ Dương?

- Tên tiểu tử này với ta vốn có duyên tương ngộ. Hừ! Nay các ngươi cướp người trước mặt ta, há không biết luật lệ trên giang hồ hay sao?

Huyền Âm Tẩu có vẻ hiếu kỳ hỏi :

- Ngươi muốn tìm hắn thanh toán chuyện cũ à?

- Ngược lại! Trước đây vốn hắn làm hư chuyện đại sự của Vô Thường Quỷ ta. Song sau đó ta đã đổi ý rồi.

- Đổi ý à? Ngươi muốn gì.

- Trong một lần giao đấu, tên tiểu tử đó không ngờ có thể tiếp được mấy chưởng của ta, quả lả anh tài cái thế, lão phu nay tuổi đã cao, sắp đến lúc phải xuống nơi Âm tào Địa phủ, gặp mặt Diêm vương... Ậy...! Tóm lại, lão phu muốn nhận hắn làm đệ tử chân truyền, truyền thụ cho y tuyệt học của Vô Thường Quỷ ta.

Huyền Âm Tẩu kinh ngạc, song lạnh lùng nói :

- Tên tiểu tử họ Dương này đã phá hủy Thanh Tự đàn của bổn bang sát hại vô số người trong bang, lại có dính líu đến một sự việc nữa cần giải quyết với hắn. Hừ! Độc Vô Thường, ta thiết nghĩ ngươi nên từ bỏ ý định đó đi.

Độc Vô Thường sa sầm nét mặt, nhăn mày tỏ vẽ không bằng lòng, gương mặt rùng rợn vốn khiếp người của y giờ đây trông càng khiếp đảm vô cùng, y cất tiếng như quỷ khóc ma hờn nói :

- Vô Thường ta đã vì tên nhãi con này lùng sục khó nhọc khắp thành nội, ngoại của Hà Ham phủ. Ban ngày không dám lộ diện tìm kiếm nơi quan đạo vì hình dung gây khiếp đảm cho những kẻ phàm phu tục tử có thể làm lộ tông tích của ta, chỉ thừa lúc đêm xuống mới lộ mặt tìm kiếm. Đêm nay các ngươi lại bảo ta chờ đợi nữa à! Hừ! Mặc kệ các người có chuyện gì cần thanh toán với hắn, có đại sự gì cần phải giải quyết với hắn. Vô Thường Quỷ ta đã quyết định rồi.

Huyền Âm Tẩu đẩy người Ngọc Kỳ cho Tiêu Dao đạo nhân, đoạn cười như cuồng dại, nạt lớn vào mặt Độc Vô Thường.

- Ngươi ăn nói với ai vậy?

- Hừ! Là với ngươi đó.

- Hừ! Ngươi quá coi thường Huyền Âm Tẩu rồi.

- Lão già thất phu ngươi đáng gì. Đừng nói là ngươi, ngay cả tổng bang chủ của ngươi cũng không dám cãi lời ta.

- Ha! Ha! Ha!

Lão Huyền Âm Tẩu bỗng phá ra cười. Độc Vô Thường gằn giọng hỏi :

- Ngươi cười gì vậy?

- Ta cười ngươi ngu ngốc như một kẻ điên cuồng, không biết tự lượng sức mình lại đi khoa môi múa mép.

- Đúng đó! Là Vô Thường Quỷ ta không biết tự lượng sức mình.

Nói đoạn y vung tay tung ra một chưởng cực mạnh, tay kia rút nhanh dải băng buộc nãy giờ trên thắt lưng rồi phất mạnh nhắm vào lão Huyền Âm Tẩu đánh tới!

Dải băng uốn lượn hình thế có vẻ nhu hòa song lực phát rồi dũng mãnh vô cùng, giống như con giao long quấn lấy đối phương.

Lão Huyền Âm Tẩu không chậm trễ cũng vung kiếm tức thì ra chiêu lao tới.

Lúc ấy Tiêu Dao đạo nhân vội la lên :

- Có gì xin từ từ thương lượng, hà tất phải động thủ làm mất hòa khí như vậy. Xin hãy nghe bần đạo nói.

Độc Vô Thường cười khanh khách nói :

- Đừng nhiều lời, trừ phi các ngươi giao ngay tên tiểu tử kia cho ta, bằng không thì đừng thương lượng gì cả.

- Hừ! Trước mặt Huyền Âm Tẩu ta đây mà ngươi chẳng nể nang gì cả, dám lên giọng láo xược như vậy à?

Độc Vô Thường nói :

- Trước mặt ta, gỗ đá còn phải cúi đầu tuân lệnh, huống chi là một tên thất phu súc sinh như ngươi.

Tức thì hai tên thi triển chiêu thức, kiếm ảnh loang loáng phát rồi muôn đạo hào quang, thế kiếm biến ảo, dũng mãnh vô cùng, kiếm khi rợn người phát ra những tiếng rít như tiếng xé vải.

Thế côn của Độc Vô Thường cũng biến chiêu kỳ dị, sức côn đánh tới như bài sơn hải đảo. Tưởng như trúng phải một côn thôi, đá tảng có lẽ cũng nát vụn. Lại thêm dải lụa trong tay y xảo diệu biến ảo vô lường.

Bỗng Độc Vô Thường nghiêng người lên nội lực xuống hai chân vung trường côn đập ra. Nếu như trúng phải chiêu ấy đến người sắt có lẽ cũng bị đánh tan thành cháo loãng.

Lúc ấy lão Huyền Âm Tẩu không dám vận công đỡ đòn, bởi vì so công lực sự thật lão ta thua sút

hơn nửa bậc.

Cho nên Huyền Âm Tẩu không dám giơ kiếm gạt sức côn như đá tảng ngàn cân của Độc Vô Thường đánh tới. Lão ta vừa thối lui thì ngay sau lưng lại nghe tiếng rít của binh khí đối phương.

Huyền Âm Tẩu dành phải tiến tới trước, lợi dụng lúc ấy lão ta phản công liền nhắm ngay đầu của Độc Vô Thường múa kiếm xoay tít đâm tới.

Lúc bấy giờ trời tuyết rơi dày đặc. Hoa tuyết bị áp lực của kiếm phong trở nên lợi hại vô cùng. Những hoa tuyết bé nhỏ bay vun vút tứ tán.

Độc Vô Thường bị trúng hai mảng hoa tuyết vào đầu lại bị thế kiếm của đối phương dồn ép. Y chỉ thấy mắt hoa lên trời đất ngả nghiêng, đứng cơ hồ không vững, mất đà lao tới trước mấy bộ.

- Á! Á!

Huyền Âm Tẩu cũng thất thanh hét lên một tiếng thất kinh, xẹt ngay qua phải tránh đi.

Thì ra nguyên là lão Huyền Âm có ý chờ đối phương ra chiêu Trầm Hương Phách Sơn rồi sẽ biến chiêu quay rồi sau tấn công đối phương. Song không ngờ cả người và côn của Độc Vô Thường đều hợp nhất vun vút lao tới, sức như phá thạch, lợi hại vô cùng.

Chiêu thức của Độc Vô Thường cực kỳ xung mãnh, lại công tới rất bất ngờ. Huyền Âm Tẩu nghe tiếng côn rít bên tai, vội lách mình tránh đi, chỉ trong gang tấc thôi thì có lẽ lão đã mất mạng rồi.

Lão bất giác thất kinh nếu bị côn của Độc Vô Thường đánh trúng vành tai, nếu không muốn táng mạng chỉ còn có cách cắt bỏ lỗ tai đi, bằng không sẽ bị trúng độc mà chết.

Độc Vô Thường tuy cũng bị kình lực của thế kiếm đối phương phản lại dồn ép, và trúng hai chỉ vào đầu, nộ khí nổi lên phát mạnh dải băng xanh nhắm Huyền Âm Tẩu lao tới.

Độc Vô Thường lúc này mắt hoa người đảo, thần trí lờ mờ, lại ra tay trong khi tức giận, nên chiêu thức tung ra không trúng chính xác vào đối phương.

Dải băng xanh bắn tới đánh trúng phải thân cây cao lớn bên cạnh Huyền Âm Tẩu. “Ầm” phát ra một tiếng khô khốc rợn người.

Cả thân cây đại thụ to lớn gãy ngang, tuyết phủ trên các cành cây đổ ập xuống, khí thế mạnh mẽ vô cùng.

Lúc ấy Huyền Âm Tẩu nhanh người nhảy ra xa tránh đi nên không bị thương tổn gì cả.

Độc Vô Thường trước cảnh sụp đổ của cây đại thụ, cho rằng có kẻ muốn ám toán mình, y hét lên

một tiếng vang dội, nghe như tiếng quỷ khóc ma tru, phóng mình bay lên, biến đi trong làn gió tuyết, chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Từ xa vọng lại âm thinh ghê rợn của y :

- Các ngươi cứ đợi đấy, chúng ta sau này ắt có dịp gặp lại.

Sự việc xảy ra với Độc Vô Thường quá nhanh khiến cho bọn ba người Huyền Âm Tẩu vừa ngơ ngác vừa kinh ngạc không hiểu nguyên cớ gì Độc Vô Thường lại phát cuồng tự bỏ đi.

Tên ma đầu đi rồi, bọn ba người chúng đều thở phào nhẹ người.

Nếu xét về công lực của Độc Vô Thường cũng không có gì đáng sợ lắm. Ba người chúng có thể thí mạng với y.

Song đáng sợ nhất là thân pháp kỳ dị, biến ảo của y, ra tay hạ độc vô cùng tàn nhẫn. Trong giới giang hồ và trên võ lâm bất kể ai cũng đều nể sợ Tà Độc Bách Độc Long và Độc Vô Thường vì hai tên này đều nổi tiếng là hai kẻ danh độc trứ danh, bất kể cao thủ nào đều phải kinh sợ nể mặt, đến quỷ thần cũng phải tránh xa.

Bọn ba người Huyền Âm Tẩu lão quỷ đi một lúc thì dừng lại, chọn một cây đại thụ to lớn thân cây ba người ôm không hết, tàn cây rậm rạp ngồi xuống, đoạn đặt Ngọc Kỳ xuống bên cạnh.

Huyền Âm Tẩu một tay giải huyệt của Ngọc Kỳ, song đồng thời lại dùng tay trái điểm vào huyệt Khí Môn của chàng.

Ngọc Kỳ dần dần hồi tỉnh, ngồi dạy, chàng mở mắt nhìn quanh, trong lòng kinh hãi, nghĩ thầm: “Ta đã lọt vào tay bọn súc sinh rồi”.

Chàng định đứng dậy, bỗng thấy trong người nội lực dường như tiêu tán, chân khí trong người cơ hồ biến mất, giống như một kẻ không biết võ công, không cách nào có thể ngưng tụ chân khí được.

Song Ngọc Kỳ không nản lòng, chàng thu hết mấy thành công lực yếu ớt vùng dậy búng mình lên.

Ngày thường nếu búng mình lên như vậy chàng đã có thể nhảy xa hơn mấy trượng; chân lực phát ra hơn ngàn cân, bây giờ chi hơn mấy trăm cân mà thôi.

Huyền Âm Tẩu nãy giờ vẫn để mắt trông chừng Ngọc Kỳ, thấy chàng cử động như vậy, tức thì tung ra một chưởng nhắm Ngọc Kỳ đánh tới, khiến chàng trúng chưởng té lăn mấy vòng trên tuyết lạnh.

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân bị trúng chưởng lạnh buốt, cộng với cái tê cóng của tuyết lạnh, song

giọng nói rờn rợn của Huyền Âm Tẩu còn ghê rợn lạnh lùng hơn :

- Tên tiểu tử súc sinh, nằm im chớ có cử động. Nếu còn động đậy thì cho dù ngươi có là kim cương thiết đá cũng tan thây hoặc cháy thành tro trước lực Ma Hỏa của ta đó. Tin hay không tùy ngươi còn nếu muốn thì ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị của nó!

Ngọc Kỳ cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng, thì ra huyệt Khí Môn đã bị bế kín, một số kinh mạch ngưng trệ, chi còn một mạch khí huyết lưu thông trong huyết quản, hèn gì chàng cảm thấy hoa mắt, đất trời đảo lộn, tâm thần bất định, cảm giác khó chịu vô cùng. Song tính mạng là quan yếu nhất. Phải cố gắng cắn răng chịu đựng đau đớn.

Ngọc Kỳ thầm nghĩ nếu lỡ có mất mạng chàng không sợ, song phải vì nhà họ Dương gia long môn mà chết cũng phải chết một cách oanh liệt, không hổ là hậu nhân của tổ phụ anh hùng.

Giờ đây phải giáp mặt trước kẻ thù, vì đau đớn thể xác mà há chàng hèn nhát run sợ, đầu hàng sao?

Nghĩ đoạn Ngọc Kỳ cắn răng cố gượng dậy lao mình tới Tiêu Dao đạo nhân.

Lão Tiêu Dao đạo nhân vẫn ngồi tọa điều khí, bỗng nghe tiếng gió khẽ rít, lặp tức lão phất tay tung ra một chưởng nhắm vào bả vai của Ngọc Kỳ đánh tới.

“Bùng! Bùng!”

Chưởng lực của lão Tiêu Dao đạo nhân phát ra như loạt đạn Phích Lịch hỏa cực kỳ xung mãnh, lại hại thập phần.

Lúc ấy Ngọc Kỳ không thể vận công hộ thân được.

Lão Tiêu Dao tung chưởng đánh xong, nắm lấy vai của Ngọc Kỳ đẩy mạnh ngã nhào xuống đất, nạt lớn :

- Lao phu chỉ đùa giỡn với ngươi một chút thôi để cho người có thêm kiến thức đó.

Ngọc Kỳ bị trúng chưởng, mắt hoa tối sầm, chàng lại bị đẩy ngã nhào xuống đất, máu tươi búng ra loang đầy mặt đất. Chàng co người giãy giụa thầm rủa :

- Lão già cẩu trệ, rồi sẽ có một ngày...

Nhưng chàng chưa nói hết câu, thì lão mù Thiên Mãng Tẩu đã lắc mình phóng đến bên cạnh, lão ta giơ trảo nắm lấy Ngọc Kỳ giơ cao lên đoạn ném mạnh xuống đất.

Bình một tiếng Ngọc Kỳ bị quăng rơi xuống mặt đất, chàng cảm thấy xương cốt như mềm ra, ngũ tạng lục phủ như cuộn trào cảm giác khó chịu vô cùng bên tai lại nghe Huyền Âm Tẩu cười khanh

khách nói :

- Súc sinh, ngươi muốn trốn thoát mấy lần rồi à, song ta tin lần này ngươi trốn không thoát đâu. Hào khí anh hùng của ngươi hôm nay coi như đã được định đoạt rồi đó.

Ngọc Kỳ cố vùng vẫy giãy giụa chàng nắm lấy hai vóc tuyết lớn cố sức ném mạnh về phía lão mù.

Lão mù phất tay một cái, tức thì tuyết bay tứ phía. Tiếp theo đó là những cú đấm đá, tới tấp từ tay chân lão mù xuống toàn thân Ngọc Kỳ.

Tiêu Dao đạo nhân ngồi bên cạnh nói :

- Làm như vậy phí sức làm, chi bằng dùng Nghịch kinh đoạn mạch mà trị cho nó.

Lão mù cười lớn nói :

- Như vậy thì sướng tay, đã nghiền lắm, song chúng ta không thể để hắn chết được. Quách lão ca có điều muốn hỏi hắn.

Huyền Âm Tẩu lúc này lôi Ngọc Kỳ đến gần bên trước đầu gối của y đoạn nói :

- Bây giờ đến lượt ta trị liệu cho ngươi.

Đoạn lão dùng hai gối đè lên người của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ dần dần tỉnh lại, chàng cắn chặt răng chịu đựng đau đớn toàn thân, cố sức vùng dậy.

Huyền Âm Tẩu cười khanh khách nói :

- Súc sinh, ngươi chịu đựng dày vò giỏi lắm, đáng khâm phục lắm. Tiếc rằng, trước mặt ta, người có dẻo dai chịu đựng cũng vô ích thôi.

Ngọc Kỳ cũng cắn răng hét lớn :

- Bổn thái gia đang đợi đây, lão cẩu trệ như ngươi làm sao khiến cho bổn thái gia run sợ được chứ?

- Cứng rắn không có lợi cho ngươi đâu, lão phu không tin ngươi có thể là Thiết đà nhân (người sắt) đâu.

- Tuy không phải là Thiết đà, nhưng cũng gần như vậy đó.

- Ta cũng muốn xem thử vậy, xem có đúng là Thiết đà không?

Ngọc Kỳ linh cảm tai họa khủng khiếp sắp đến, bỗng chàng sực nhớ đến những lời của Bích Ngọc Bà đã nói.

Huyền Thông tâm pháp có thể giải trừ tai họa từ ngoại cảnh, nó có thể hộ thân trong bất kỳ hoàn cảnh khốc hàn liệt hỏa nào. Hơn nữa vận hành Huyền Thông tâm pháp có thể chịu đựng được các ngoại lực tác động từ ngoài vào cơ thể.

Ngọc Kỳ thầm hy vọng. Chàng nhắm mắt định thần tập trung vận hành Huyền Thông tâm pháp.

Tức thì toàn thân chàng nhẹ bổng, thanh thoát như một vị cao tăng khí bốc lên từ đỉnh đầu chàng nghi ngút. Đồng thời khí tức trong người lại trở nên yếu đi. Ngọc Kỳ phần nào kinh ngạc song chàng vẫn nhắm mắt âm thầm vận hành Huyền Thông tâm pháp.

Lúc ấy Huyền Âm Tẩu quát lớn :

- Súc sinh, lão phu có ba chuyện muốn hỏi ngươi, khôn hồn thì ngoan ngoãn cung khai cho minh bạch, bằng không lão phu sẽ cho ngươi nếm thử các hình phạt thảm khốc nhất trên thế gian này.

Ngọc Kỳ nội thân lúc này đã đạt đến độ phiêu diêu như trong hư cảnh, tri giác tiêu tán, không còn cảm giác gì đến ngoại cảnh huống chi là lời cảnh cáo của lão Huyền Âm Tẩu.

Lão mù cũng xen vào :

- Ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn mà trả lời, cung khai mọi chuyện, bằng không sau khi chịu khốc hình, lão phu sẽ dùng Cửu Âm Mê Hồn để trị ngươi đó, lúc ấy ngươi cũng sẽ mất tri giác kể ra tường tận mọi chuyện mà lại phải chịu khổ hình đau đớn một cách oan uổng.

Lão mù phát giác Ngọc Kỳ mắt vẫn nhắm nghiền, vẻ mặt chẳng để ý gì đến lời nói của lão, nộ khí bừng bừng, vận lực tung ra một chưởng Cửu Âm Mê Hồn tát mạnh vào mặt chàng.

“Bách” một tiếng.

Ngọc Kỳ trúng một chưởng vào mặt, thân người chàng khẽ dao động song vẫn ngủ yên trong tư thế ngồi tọa.

Huyền Âm Tẩu bỗng gằn giọng quát :

- Chuyện thứ nhất, ngươi với Long Môn Dương gia có quan hệ sâu xa gì?

Ngọc Kỳ vẫn không lên tiếng.

- Ngươi với Long Môn Dương gia có quan hệ gì?

Không có tiếng trả lời. Huyền Âm Tẩu nắm lấy phần tóc dài của Ngọc Kỳ quát :

- Ngươi chịu nói hay không? Đồ súc sinh?

Ngọc Kỳ vẫn ngồi im.

Lão quái tức giận vận lực vào tay trái đẩy mạnh Ngọc Kỳ té xuống, đoạn dùng bàn tay khống chế các yếu huyệt trên ngực chàng. Năm ngón tay lão quái cứng như sắt tạo ra một luồng chưởng cực mạnh quét dài từ ngực đến vai chàng, đoạn gằn giọng, nạt lớn :

- Ngươi quả thật là người sắt thì hôm nay lão phu cũng sẽ hóa kiếp cho ngươi. Lão phu đếm đến ba nếu ngươi còn ngoan cố không chịu nói thì ngươi phát ân hận suốt đời đó.

Ngọc Kỳ vẫn im lặng vận hành tâm pháp, không mảy may để ý gì đến lời dọa nạt của lão quái.

- Một.

Trong lòng chàng có một chút rúng động song chỉ thoáng qua như chớp. Bốn bề im lặng.

- Hai!

Ngọc Kỳ bỗng nghĩ thầm trong lòng không tự tin lắm, toàn thân họ rúng động.

- Ba!

Ngọc Kỳ cắn răng, chàng nghĩ: “Đại trượng phu xem cái chết nhẹ tợ lông hồng. Chết có gì đáng sợ chứ”.

Huyền Âm Tẩu nộ khí bừng bừng, lão quái dùng chân khí vận hành Hàn Băng công nhắm Ngọc Kỳ đánh tới. Trước là bế các kinh mạch của chàng sau đó Hàn Băng công sẽ xâm nhập vào xương tủy của chàng.

Hàn Băng công là một môn khi công cực kỳ lợi hại. Nó xâm nhập vào cơ thể của đối phương có thể khiến từng tế bào trong người tê cóng ngưng hoạt động đông lại mà chết. Khí lạnh của Hàn Băng công lan tỏa rất nhanh chóng khiến cho nạn nhân cảm thấy đau đớn thập phần.

Huyền Thông tâm pháp của Ngọc Kỳ lúc bây giờ gặp phải Hàn Băng công lợi hại vô lường này, nếu nói là chàng không cảm thấy đau đớn? Thì quả là không đúng.

Toàn thân Ngọc Kỳ run lên, nhưng với ý chí sắt đá kiên cường và sự chịu đựng siêu phàm xuất chúng. Chàng cắn răng chịu đựng sự đau đớn, máu vẫn rỉ ra nơi các vết thương không ngừng. Ngọc Kỳ đã kiên cường một mặt vận công một mặt chịu đựng, không hề thốt ra lời nào.

Sau một hồi lâu Huyền Thông tâm pháp kỳ diệu đã bắt đầu có hiệu lực. Có thể nói đã giúp chàng giảm được một phần đau đớn, kinh mạch phần nào được bảo toàn.

Có thể nói đây là một thử thách gian khổ vô cùng mà chàng phải vượt qua và cuối cùng chàng đã vượt qua, chàng đã thắng.

Huyền Âm Tẩu thấy Ngọc Kỳ chịu đựng Hàn Băng công lợi hại của hắn, toàn thân chàng bất động, cho rằng chàng đang đau đớn vô cùng, sẽ chịu đựng không nổi. Lão quái bèn vận lực vươn tay ấn mạnh vào người chàng.

Quái! Quả thật khí tức trong kinh mạch của chàng rất yếu, nhưng rất điều hòa, người vẫn không bất tỉnh.

Lão quái thất kinh, cất giọng khàn khàn ghê rợn quát :

- Tiểu tử, ngươi giỏi lắm. Ngươi quả thật xứng đáng là anh hùng cái thế, có thể chịu đựng được Hàn Băng công của lão phu quả là đệ nhất thiên hạ. Hừ! Nhưng ngươi đừng nằm mơ, lão phu sẽ từ từ cho ngươi nếm mùi lợi hại, ta thật không tin ngươi là kẻ mình đồng gân sắt.

Lão quái cố sức gỡ tứ chi của Ngọc Kỳ ra, đoạn lôi chàng đến một gốc đại thụ to lớn, vươn tay bẻ mấy cành cây, dựng Ngọc Kỳ đứng áp sát vào thân cây, đoạn dùng các cành ấy cắm vào dưới hai bên lưng và hai đùi, hai chân. Có thể nói là Ngọc Kỳ đã bị dán vào thân cây.

Huyền Âm Tẩu bẻ một cành cây nhỏ, cười ghê rợn như điên cuồng nói :

- Nếu như ngươi muốn làm anh hùng, để lão phu toại nguyện cho ngươi.

Tiêu Dao đạo nhân nghe vậy, vội vã nói :

- Quách huynh xin bớt giận, hắn trên người còn mang bí mật, tuyệt không thể giết hắn được.

Huyền Âm Tẩu rít lên :

- Lão phu hôm nay nếu không xé xác ngươi sẽ không còn mặt mũi nào đứng trên võ lâm được. Để xem ngươi cứng rắn đến độ nào.

Lão mù lúc này có vẻ khâm phục ý chí bất khuất, sức chịu đựng hơn người của Ngọc Kỳ, nên cũng lên tiếng :

- Quách huynh, theo ngu ý của tại hạ, chỉ nên điểm vào tử huyệt của hắn thôi!

Huyền Âm Tẩu nói :

- Ngươi động lòng anh hùng tiếc anh hùng hử?

Lão mù nói :

- Đúng vậy, tại hạ chưa từng khâm phục một ai. Đây là lần đầu tiên tận mắt thấy tên tiểu tử này chịu đựng ghê gớm đến như vậy. Hèn gì, ngay đến tên đại ma đầu Độc Vô Thường ra tay tàn độc cũng phải khâm phục nội lực lợi hại của tên tiểu tử này. Xem ra sự khâm phục của y không phải là ngẫu nhiên đâu.

Huyền Âm Tẩu gằn giọng :

- Ngươi cũng động lòng kính nể hắn như tên Độc Vô Thường phải không?

- Có thể lắm.

- Ngươi quên thân phận của ngươi rồi à?

- Tại hạ vẫn nhớ chứ.

- Vậy thì tốt.

Lão mù vẫn không nói, lão cất bước đi về hướng Ngọc Kỳ.

Huyền Âm Tẩu thấy vậy quát lớn :

- Đứng lại, ngươi định làm gì?

Lão mù từ từ quay lại nói :

- Lão phu hai mắt vẫn còn sáng, tại hạ muốn xem thần sắc của tên tiểu tử trước khi chết.

Nói đoạn lão mù tiến đến gần trước mặt Ngọc Kỳ đảo mắt một cái, tức thì hai con ngươi lộ ra, lão trợn lên đôi mắt xạ ra hai luồng nhãn quang như điện quang chiếu thẳng vào Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ biết cái chết đang rình rập, tiến đến gần, tứ chi của chàng không thể cử động được, vì các huyệt trên tứ chi đều đã bị bế kín. Song với ý chí sắt thép chàng cũng quắc mắt chiếu nhãn quang sáng rực nhìn thẳng vào lão mù không chút nao núng.

Lão mù đặt tay lên vai chàng, cất giọng :

- Tiểu tử, ngươi rất anh hùng, tiếc rằng ngươi đã sanh trễ năm mươi năm. Chúng ta quả là không có duyên. Ngươi còn tâm nguyện gì cứ nói đi, lão phu hứa sẽ thay ngươi làm đến nơi đến chốn.

Ngọc Kỳ cười khẽ, nói :

- Đa tạ các hạ. người chết cũng như đèn tắt. sinh tử nhẹ như lông hồng. Tại hạ chẳng có tâm nguyện gì hết. Song thâm tình của các hạ Ngọc Kỳ này sẽ ghi tạc trong lòng.

Lão mù có vẻ buồn bã nói :

- Tiểu tử, người rất đáng tự hào. Thôi vĩnh biệt. Ta cầu chúc cho ngươi sẽ được bình yên dưới cửu tuyền. Ta... Ta... thật lòng chúc phúc cho ngươi. Ta với ngươi đã nhiều lần giao đấu cũng đã từng thí mạng với nhau. Hào khí anh hùng và khí khái xem cái chết nhẹ như lông hồng của ngươi quả khiến cho lão phu khâm phục vô cùng, lão phu sẽ vĩnh viễn nhớ...

Ngọc Kỳ bỗng rú lên một tiếng thất thanh.

- Á! Á! Á!...

Thì rồi một cành cây dài khoảng ba tấc từ phía sau lưng lão mù do Huyền Âm Tẩu phóng tới đã cắm vào đốt xương cột sống bên phía sau lưng của chàng.

“Phập” lại một cành cây nửa lại bay tới cắm phập vào bên trái sống lưng của chàng.

Ngọc Kỳ cắn răng, nhắm mất lại chịu đựng đau đớn.

Lão mù lúc ấy buông tay xuống vẻ bất lực, thở dài đoạn lão lắc mình một cái thân hình bỗng bay lên như một làn khói nhẹ biến mất hút vào trong làn gió tuyết mênh mông.

Tiêu Dao đạo nhân vốn là Đàn chủ, còn Huyền Âm Tẩu lại là Tông bang hộ pháp, quyền lực của Đàn chủ tuy cao song không thể can dự vào việc của Hộ pháp. Vả lại thân phận của Ngọc Kỳ chưa minh bạch. Thấy Huyền Âm Tẩu lộng hành ra tay xử trị Ngọc Kỳ, Tiêu Dao đạo nhân trong lòng không bằng lòng nhưng lão không dám lên tiếng, chi nhắm mắt lại mặc cho Huyền Âm Tẩu xử trí. Hơn nữa, Ngọc Kỳ chính là do Huyền Âm Tẩu bắt được, y có quyền xử trí, Đàn chủ làm sao nhúng tay vào được.

Huyền Âm Tẩu lại phóng ra cành cây thứ ba cắm vào vai trái của Ngọc Kỳ. Đoạn lão quái xòe bàn tay ra trong đó có hơn mười cành cây nhỏ lão ghé sát vào tai Ngọc Kỳ nói :

- Súc sanh. Nhìn đây, bắt đầu từ cành cây thứ mười, ta sẽ dùng một trăm cành nhỏ cắm vào một trăm đại huyệt trên người của ngươi để cho ngươi từ từ mà chết, xem ngươi coi cái chết có nhẹ tựa lông hồng không?

“Phập” đoạn cây thứ tư cắm vào vai phải của chàng.

Huyền Âm Tẩu lại nói :

- Ngươi nếu mở miệng xin tha, thì lão phu sẽ thả ngươi ra ngay. Còn nếu không, cành cây này sẽ cắm vào đỉnh đầu ngươi đó.

“Phập” Quả nhiên cành cây đó đã cắm vào da dầu của Ngọc Kỳ.

Cảnh tượng thật khủng khiếp khiến ai cũng rợn tóc.

Máu tươi từ trên đầu chàng tuôn ra xối xả gặp trời lạnh chẳng mấy chốc lại ngưng kết đọng lại. Lúc ấy có thể nói Ngọc Kỳ như đang đội một cái mặt nạ bằng máu đỏ tươi.

Ngọc Kỳ vẫn không nao núng chàng âm thầm vận công.

Huyền Âm Tẩu lại gằn giọng gác vào lỗ tai chàng hỏi :

- Cành cây nhỏ này sẽ cắm vào lỗ tai phải của ngươi, lão phu muốn mượn lỗ tai của ngươi đi, vĩnh viễn ngươi sẽ không bao giờ mọc ra một lỗ tai mới được đâu! Ha! Ha!

Nói đoạn lão Huyền Âm Tẩu vung tay phóng cành cây nhỏ nhắm ngay vào lỗ tai phải của Ngọc Kỳ bay tới.

Bất thình lình, một bóng áo xám xẹt đến, cùng lúc ấy là một luồng chưởng lực mạnh mẽ vô cùng đẩy tới cản lại luồng kình lực của Huyền Âm Tẩu đang mang theo cành cây nhỏ bay tới.

Kỳ lạ thay, cành cây đang bay tới cực kỳ lợi hại bỗng nhiên trở nên yếu ớt, nhẹ nhàng bay dập dềnh đoạn rơi nhẹ xuống đất.

Huyền Âm Tẩu chưa kịp định thần, thì bóng áo xám kia bỗng cất tiếng nói :

- Đủ rồi, thí chủ xin thả y ra đi, thí chủ chưa hả giận sao? Ra tay như vậy là quá tàn nhẫn đó.

Huyền Âm Tẩu tiến đến gần quan sát gương mặt của người áo xám là ai.

Gương mặt của lão nhân áo xám vuông vắn, đầy rẫy sẹo, mũi thẳng miệng rộng, nhãn quang như hai tia điện, gương mặt trông rất kỳ dị.

Thoạt nhìn có thể đoán ngay niên tuế của lão nhân ngoài bách niên mặt trông rất ghê rợn. Khiến bất cứ ai nhìn vào gương mặt ấy đều khiếp hãi.

Cái đầu trọc của lão nhân đã chỉ rõ lão là vị hòa thượng.

Lão hòa thượng đứng sau lưng Ngọc Kỳ khẽ đỡ lấy chàng quắc mắt nhìn Huyền Âm lão.

Tiêu Dao đạo nhân thất kinh, trong lòng run sợ.

Huyền Âm Tẩu tự tin vào võ công của mình, lão quái bước đến nạt lớn :

- Ngươi là ai, hà cớ gì lại nhúng tay vào việc của ta. Có phải người là đồng đảng của tên súc sinh đó không?

- A di đà Phật! Thí chủ hỏi ta là ai à? Lão nạp ta chỉ cảm thấy áy náy khi thấy cảnh tượng này, tuyệt không có ý quấy rầy thí chủ đâu.

- Hứ! Ngươi nhúng tay can dự vào việc riêng của người khác, thậm chí can dự vào việc của Huyền Âm Tẩu ta quả thật ngươi lớn mật lắm. Mau xưng tên đi, để lão phu không phải ra tay giết một tên vô danh.

- Thí chủ bất tất phải hỏi, lão nạp chu du tứ hải, danh bất truyền tri, cho dù có tên, có lẽ thí chủ cũng chưa nghe qua bao giờ đâu.

- Lão thất phu ngươi thật sự muốn tìm cái chết.

Hòa thượng vẫn thản nhiên nói :

- Thí chủ đừng quá hung hãn.

“Bách” một tiếng vang lên.

Lão hòa thượng đã bị Huyền Âm Tẩu tát một cái mạnh vào mặt.

Huyền Âm Tẩu vừa tát vừa hét :

- Lão hòa thượng thúi, ngươi giáo huấn nổi lão phu không?

Lão hòa thượng sắc diện vẫn trầm tĩnh như thường nói :

- Thí chủ đã hết giận chưa, biển khổ mênh mông, quay đầu lại là bờ...

Huyền Âm Tẩu không đợi hòa thượng nói hết, lão vận hết sức bình sinh tung ra một chưởng nhằm vào đại huyệt dưới ngực phải của lão hòa thượng đánh tới.

Chưởng lực đánh ra mạnh mẽ như cuồng phong cuộn tới. Nhưng chưởng lực mạnh như cuồng phong đó đánh trúng tới lão hòa thượng dường như đánh phải một cái tấm lưới dày, xung lực phản lại cực mạnh khiến lão quái có cảm tưởng các ngón tay mình sắp bị đứt cụt.

Lão quái chưa kịp có phản ứng gì chống đỡ, tức thì tấm lưới vô hình ấy đã quấn lấy châu thân của lão xoáy mạnh hất văng lão quái rơi xuống đất. Bàn tay của lão hòa thượng nắm chặt vai của lão quái.

Tiêu Dao đạo nhân nhìn thấy cảnh ấy, muôn phần kinh hãi, thối lui ra sau mấy bước.

Lão hòa thượng trầm giọng nói :

- Thí chủ, ngươi thật quá đáng, nếu như là ba mươi năm trước thì chủ đã mất mạng dưới tay lão nạp rồi. Lão nạp nay vốn là người xuất gia không vướng vào chuyện của thế gian nhưng không thể thấy chết mà không cứu, như vậy e sẽ làm mất tôn chỉ từ bi của nhà Phật.

Bỗng nhiên Ngọc Kỳ yếu ớt gượng gạo cất giọng nói :

- Đại sư, lời của đại sư vừa nói không đúng rồi.

Lão hòa thượng kinh ngạc quay đầu lại nói :

- Tiểu thí chủ, thí chủ nói ta đã nói sai rồi à?

Ngọc Kỳ mở mắt rồi, cố sức thều thào nói :

- Phật đã từng dạy: “Ta không xuống Địa ngục, vậy ai sẽ xuống Địa ngục nếu chúng sinh còn có một người chưa thành Phật thì ta sẽ quyết không thành Phật”. Nay đại sư tự nhún mình là kẻ tu hành xuất gia đầu Phật, xa lánh đời nhiễu nhương, sao lại nhúng tay vào những chuyện thế tục nhiễu nhương?

- Tiểu thí chủ, lão nạp làm việc cứu người mà thí chủ lại nói ta đã nhúng tay vào việc trần tục ư?

- Quả thật đại sư đã can dự vào việc trần tục rồi.

Lão hòa thượng nghe xong, vội buông tay đang nắm chặt vai của lão quái Huyền Âm Tẩu nói :

- Đi đi, hãy nhớ lời của lão nạp, “Buông kiếm lập địa thành Phật”.

Huyền Âm Tẩu vội lùi lại năm bước, rít :

- Hòa thượng, Quách mỗ này hôm nay thua dưới tay ngươi, nhưng rồi cũng có một ngày, ngươi sẽ hối hận về chuyện đêm nay.

- Thí chủ nói ngày sau sẽ tìm lão nạp, có lẽ cơ hội không nhiều đâu, cho dù tìm được, thí chủ sẽ xử sự rồi sao?

- Hòa thượng thúi, ta sẽ hóa cho ngươi, cho ngươi tan xương thịt nát.

Hòa thượng cười lạnh nói :

- Thí chủ, ngươi nói sai rồi, lão nạp nghĩ thí chủ nói nghĩ vậy quá ư vô lễ đó.

- Chúng ta đợi xem thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng xem hòa thượng thúi ngươi...

Lão hòa thượng quắc mắt nổi giận nói :

- Thí chủ, lão nạp vẫn chưa thành đạo, chưa diệt được lục căn nộ hỏa, nếu thí chủ còn mở miệng vô lễ tức thì lão nạp sẽ phá hết huyệt Nhị Môn của thí chủ đó.

Lão quái lúc ấy kinh hãi vô cùng. Song vẫn chưa buông tha, lão quái xoay người tung ra ba chưởng nhắm vào lão hòa thượng đánh tới.

Ba chưởng này vốn là tuyệt kỹ của Âm Hàn Tà Độc, chưởng lực đánh ra chứng tỏ người tung chưởng võ công đã đạt vào bậc thượng thừa.

Ba chưởng nhằm ngay đầu của hòa thượng đánh tới, chưởng lực như bài sơn hải đảo, dũng mãnh vô cùng.

Lúc ấy lão hòa thượng vẫn không có phản ứng chống trả gì cả. Song chưởng lực kia vừa đánh sắp đến, bỗng hòa thượng lách mình nhanh như điện quang xẹt qua.

Bóng dáng của lão hòa thượng vừa nhanh vừa nhẹ kỳ ảo vô cùng có thể nói chéo áo còn chưa kịp lay động thì toàn thân của hòa thượng đã di chuyển chếch về phía trái sau lưng của Huyền Âm Tẩu.

Thân mình vừa điểm nhẹ xuống mặt đất. Tức thì lão hòa thượng bèn phất mạnh tay áo rộng. Từ tay áo đạo tầm thường phát ra một luồng kình lực thật sự ghê gớm vô cùng.

Luồng chướng lực phát ra cuồn cuộn như vũ bão, cuốn Huyền Âm Tẩu té văng ra ngoài. Lão quái té xuống không nặng lắm, nên vội vàng bò dậy.

Lúc đó lão quái mới chịu phục, trong lòng khiếp hãi vô cùng run rẩy lên tiếng :

- Vô Vi bang cung nghinh các hạ, sau này ắt có dịp gặp lại nhau.

Nói dứt lão quái phi thân biến mất.

Tiêu Đao đạo nhân cũng đã phi thân bỏ chạy từ khi Huyền Âm Tẩu bị trúng chưởng té lồm cồm trên mặt đất.

- Gieo gió gặt bão, thiện ác báo đầu, thiên lý tuần hoàn.

Lão hòa thượng vừa nói vừa lắc đầu thở dài. Đoạn rút trong mình ra hai viên hườn đơn đỏ bỏ vào miệng Ngọc Kỳ, đồng thời vươn tay hất văng các cành cây cắm trên thân thể của chàng lúc nãy.

Sau đó lão hòa thượng lại dùng loại dược liệu khác xức lên các vết thương của chàng.

Ngọc Kỳ đã vận hành Huyền Thông tâm pháp hộ thân, song máu nơi các vết thương vẫn rỉ ra không dứt.

Lão hòa thượng ngã xuống bên cạnh chàng nói :

- Cứ tiếp tục sử dụng tâm pháp kỳ dị của thí chủ, các vết thương kia sẽ nhanh chóng bình phục.

Lúc bấy giờ Ngọc Kỳ đã cảm thấy hai viên hườn đơn đã bắt đầu có tác dụng, khí huyết trong người chàng đã lưu thông ổn định, kinh mạch phần nào trong người đã trở lại bình thường.

Lúc này bàn tay lão hòa thượng không ngừng xoa nhẹ trên người chàng, để giải khai các yếu huyệt đã bị bọn Huyền Âm Tẩu bế lúc nãy.

Một lúc lâu sau, Ngọc Kỳ đã cảm thấy trong người bớt đau đớn, song toàn thân vẫn còn yếu ớt, như hư hư ảo ảo, có thể nói là vừa thoát khỏi bàn tay của tử thần.

Lão hòa thượng bỗng ôn tồn nói :

- Thí chủ phải dưỡng thương trong hai, ba ngày thì mới có thể bình phục được hoàn toàn. Lão nạp nãy giờ có nghe được đối thoại cũng như những hành động của ba người kia. Theo lao nạp nghĩ thì dường như giữa thí chủ và ba người kia có thâm thù uẩn khúc gì đó khó lòng mà hóa giải được phải chăng? Tại sao họ lại ra tay đối xử quá tàn nhẫn với thí chủ như vậy? Mong thi chủ đừng giấu diếm, nếu có thể xin hãy kể cho lão nạp được rõ.

Ngọc Kỳ cúi đầu bái tạ ơn cứu mạng của lão hòa thượng, cười một cách đau khổ.

- Tiểu điệt quả thật không rõ vì nguyên do gì có lẽ bởi vì tiểu điệt mang họ Dương...

Đoạn chàng đem toàn bộ sự việc từ lúc ra tay cứu tiểu đồng, và bế huyệt tên kỵ sĩ ở An Lạc Oa, cho đến khi bị ba người Huyền Âm Tẩu bắt, kể ra tường tận không hề giấu giếm.

Lão hòa thượng nghe xong, bỗng hỏi :

- Thí chủ vừa nói đến Long Môn Dương gia, có phải là chỉ Bạch đạo anh hùng Vương Sư Dương Thế Hùng năm xưa không?

- Đúng vậy. Tiểu điệt và Dương gia thật sự có liên hệ sâu xa với nhau. Mong đại sư tha thứ, tiểu điệt không thể nào bẩm cáo được.

Lão hòa thượng khẽ gật đầu nói :

- Lão nạp cũng đã đoán như vậy. Kỳ thực luận về bối phận, cấp bậc Vương Sư nhỏ hơn lão nạp một bối, không cần lão nạp phải hỏi nhiều như vậy.

Ngọc Kỳ kinh ngạc nói :

- Đại sư xin đừng giận, tiểu điệt có nỗi khổ tâm khó nói.

Lão hòa thượng mỉm cười nói :

- Tiểu thí chủ xin đừng ngại, lão nạp không hề trách cứ thí chủ đâu. Lão nạp thấy tai mắt của Vô Vi bang giăng giăng ở khắp nơi, rất nguy hại cho tính mạng của thí chủ. Xin hỏi, liệu thí chủ ăn có dự tính gì hay chưa?

Ngọc Kỳ cười một cách khổ não nói :

- Tới đâu hay tới đó, quả thật tiểu điệt không có dự tính gì cả!

Lão hòa thượng bỗng chuyển sang chuyện khác nói :

- Sức chịu đựng hơn người của thí chủ quả khiến cho lão nạp khâm phục bội phần. Nhưng không biết môn tâm pháp mà thí chủ vừa luyện đó là của ai truyền dạy? Xin hỏi lệnh sư là ai?

- Tiểu điệt luyện võ tại gia trang của nghĩa tổ thúc chưa hề bái sư ai cả. Tâm pháp là do Tổ bà truyền dạy. Do mới vừa luyện không lâu. nên mới bị một chỉ của lão Huyền Âm Tẩu đánh trọng thương.

- Tâm pháp của thí chủ mặc dù không phải là chính tông võ lâm nhưng cũng rất lợi hại. Tuy nhiên cũng còn một vài yếu điểm. Thí chủ và lão nạp có duyên với nhau, lão nạp không thể bàng quan thấy hại mà không chỉ điểm. Nay lão nạp xin tặng cho thí chủ hai loại võ công tuyệt học của lão nạp.

Bình sinh Ngọc Kỳ đã hơn hai mươi năm khổ luyện võ công, tuy cố gắng rất nhiều nhưng thành tựu không thể kể vào hàng cao thủ võ công thượng thừa được. Dĩ nhiên khi chàng nghe thấy những lời này của lão hòa thượng trong lòng vui mừng khôn xiết.

Ngọc Kỳ vội bò dậy, cúi người bái lạy hòa thượng một cái nói :

- Đại sư xin nhận một lạy của tiểu diệt xin nhận tiểu điệt làm đệ tử.

- Lão nạp chu du tứ hải, giang hồ phiêu bạt, không vướng chuyện hồng trần không chấp nê hình thức hư danh, không cần đâu.

- Có phải đại sư cự tuyệt vãn bối không?

- Lão nạp không muốn vướng vào thế tục, chỉ là muốn tặng thí chủ hai môn võ công phòng thân mà thôi.

Đoạn lão hòa thượng ngồi xuống, nói chậm rãi :

- Trước tiên lão nạp sẽ truyền dạy cho thí chủ võ công phòng thân. Những môn khí công thông thường khác muốn luyện đến được độ ngoại cảnh bất nhập, phải cần hơn mười hai năm rèn luyện. Nay lão nạp thấy thí chủ có căn bản vững vàng lắm nên xin truyền cho thí chủ một môn tuyệt học gọi là Di Huyệt Biến Kinh. Môn khí công tuyệt học này sau khi luyện thành kinh mạch toàn thân biến đổi kỳ ảo, một khi ngoại lực bên ngoài tác động vào, thì tĩnh mạch trong người của thí chủ sẽ tự động bế kín, bảo vệ được chân khí trong người.

Nói đoạn lão hòa thượng dùng thuật truyền âm nhập mật đọc ba lần khẩu quyết của môn tuyệt học cho Ngọc Kỳ. Đoạn dùng mười ngón tay vừa ấn vừa xoa đều. khắp người chàng hơn nữa khắc giờ.

Sau một lát lão hòa thượng nói :

- Căn bản võ công của thí chủ cao hơn lão nạp tưởng tượng, quả là trời sinh kỳ tài, về sau thí chủ nếu ra sức khổ luyện không bao lâu sẽ đạt được cảnh giới của võ học.

- Đa tạ đại sư đã truyền dạy.

Lão hòa thượng mỉm cười nói tiếp :

- Về sau thí chủ nên cố gắng nhớ làu các kinh mạch trên mình bằng không vạn nhất khi bị thọ thương, lại tìm không ra kinh mạch muốn tìm thì rất nguy hiểm cho tính mạng.

Lão hòa thượng mỉm cười, vươn tay bẻ lấy hai cành cây đưa cho Ngọc Kỳ đoạn rồi nói :

- Lão nạp giờ sẽ truyền cho thí chủ ba chiêu kiếm pháp gọi là Đoạn Thiên Tạo Hóa. Nhưng xin nhớ kỹ lời căn dặn của lão nạp, không được lạm dụng giết kẻ vô tội, như vậy mới có thể tránh cho lão nạp thêm có tội, mất đi tôn chí từ bi của nhà Phật.

Ngọc Kỳ vội quỳ xuống, giọng vang vang đoạn thệ.

- Vãn bối xin ghi tạc lời dạy của đại sư.

Lão hòa thượng đỡ Ngọc Kỳ dậy, nói :

- Ba chiêu kiếm pháp này lão nạp vẫn không rõ tên gọi thực sự là gì. Ba mươi năm trước lão nạp tình cờ đi qua Hàng Châu trong một khe đá trên núi phát hiện có một thạch xá, bên trong có một bản đồ hình họa bằng da dê, bên trên miếng họa đồ có ghi ba môn kỳ học này. Chỗ cuối cũng trên miếng

da dê họa đồ đó có đề tên Sư Tử Tôn Giả.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Đó là Thiền môn nhị thập bát tổ.

- Đúng vậy, đó là Nhị thập bát tổ, Bồ Đề Đạt Ma của Cao Sơn Thiếu Lâm.

- Như vậy thạch đá đó theo vãn bối đoán có lẽ là của Sư Tử sư tổ...

- Lão nạp cũng nghi ngờ như vậy, các chiêu kiếm có thể nói là thiên hạ vô song. Sau khi lâu nạp lĩnh ngộ được ba chiêu tuyệt học kiếm pháp thì đi lang bạt khắp giang hồ. Hai mươi năm trước có dịp gặp sư tổ phái trường bách là Long Kim Huyền Cán, biết lão nạp đến từ Trung Nguyên nên cứ nằng nặc đòi thí võ công, lão nạp lúc đó bị ép buộc không thể từ chối được chỉ trong hai chiêu y đã thua cuộc, xấu hổ biến thành giận dữ, thề sẽ báo thù. Nhưng không có một ai thắng được lão nạp từ lúc đó. Hôm nay lão nạp xin truyền dạy cho thí chủ. Ngày sau nếu đối phương không phải là hung ma ác đồ, tàn bạo hay những kẻ kiếm thuật thông huyền, xin đừng sử dụng ba chiêu kiếm pháp này. Thí chủ có thể hứa với lão nạp sẽ đáp ứng thực hiện điều đó không?

Ngọc Kỳ nói liền :

- Vãn bối tuyệt không dám phụ lòng căn dặn của đại sư.

- Thí chủ được rồi. Xin lưu ý, chiêu kiếm pháp đầy uy lực này vừa dễ dàng song cũng cực kỳ khó khăn, trước xin chú ý tâm pháp tay, mắt của lão nạp.

Nói đoạn lão hòa thượng đưa chân trái lên, nghiêng người phóng lên, cổ tay lắc nhẹ, cành cây trong tay đã rít lên những tiếng vun vút, xoay tít, tạo nên luồng kình lực mạnh mẽ vô cùng. Cành cây biến chiêu ảo diệu khôn lường, ảnh của cành cây tạo ra một vầng trông giống như một đám mây ngũ sắc bay lượn linh hoạt vô cùng.

Cử động của hòa thượng rất chậm rãi, nhưng cành cây biến ảo không ngừng, chứng tỏ võ công của lão hòa thượng thâm hậu đến bực nào.

Hòa thượng nói :

- Đây là chiêu thứ nhất, lão nạp cố tình cử động chậm cho thí chủ được thưởng lãm. Nhưng khi đối mặt giao đấu với đối phương cần tức tốc ra chiêu. Đêm nay chỉ xin ghi nhớ khẩu quyết. Thí chủ thương thế còn khá trầm trọng, nên tịnh dưỡng ba ngày. Trong ba ngày dưỡng thương thí chủ có thể lĩnh ngộ được tâm pháp. Canh ba tối mai, lão nạp sẽ ở đây chờ thí chủ.

Đoạn lão hòa thượng lấy ra một hườn thuốc đưa cho Ngọc Kỳ nói :

- Thí chủ nên về đi, lo mà tịnh dưỡng. Nhớ kỹ nên siêng năng khổ luyện. Trên thế gian này không có môn kỳ học tuyệt kỹ võ công nào có thể trong nháy mắt mà thành tựu được cả. Phải nên nhớ kỹ hai chữ bền lòng. Hẹn gặp lại canh ba mai.

- Đại sư có thể xin cho văn bối biết được danh tánh của đại sư? Và có thể cho vãn bồi được phép dâng hương thờ phụng người.

Lão hòa thượng cười khẽ, nói :

- Từ khi lão nạp quy đầu Phật thì pháp danh cũng mai một, ít ai nghe đến. Nhưng biệt hiệu của lão nạp lúc trước có lẽ thí chủ chưa nghe qua bao giờ đâu. Thôi được, lão nạp mấy mươi năm họ Lạc tên Thiên.

Ngọc Kỳ thất kinh nói ngay :

- Đại sư chính là võ lâm danh chấn giang hồ, một cây ngọc phiến đã từng xưng hùng trong vũ nội, đại danh xưng là Lạc Thiên Cuồng Sinh, Lạc lão tiền bối đúng không?

- Đúng, chính là lão nạp. Nhưng lão nạp đã thề thoát khỏi trần tục không vướng chuyện của trần đời nhiễu nhương. Ngọc phiến đã chôn kín từ lâu rồi. Tối nay chỉ có thể truyền cho thí chủ ba chiêu kiếm. Xin nhớ canh ba ngày kia.

Chữ “kia” vừa thốt ra, chỉ thấy tay áo của lão hòa thượng phất mạnh một cái. Tức thì bóng người áo xám đã vút bay lên biến mất trong đêm như một làn khói nhẹ.

Ngọc Kỳ nuối tiếc vọng theo bóng người đoạn thầm nói:

“Mấy ngày nay ta may mắn đã kết giao được hai vị cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm, võ công của họ quả thật đã luyện đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh”.

Hai người mà Ngọc Kỳ nói đến không ai khác hơn là Đoạt Hồn Cuồng Sinh Lạc Thiên, và Độc Vô Thường Ban Diễn Hòa.

Ngọc Kỳ lê bước trên đường, toàn thân chàng còn đau đớn. Các vết thương đang rỉ máu. Chàng cố sức hướng về Hà Nam phủ, dấn bước mặc cho gió tuyết dữ dội gầm thét quanh mình.

Người của Ngọc Kỳ toàn thân máu loang nhiều nơi đỏ tươi, chàng một mình một bóng cô độc đi trong đêm tuyết.

Cuồng phong thổi càng lúc càng mạnh, cuốn hoa tuyết bay mịt mù trên đường vắng.

Ngọc Kỳ đã không hề biết, Hận Phá Thiên Y Bằng, đêm đó cũng đã có mặt tại Kim Dung thành.

Đi một đoạn thì phía Đông của quan lộ xuất hiện khoảng mười hai tên đại hán nhắm hướng Hà Nam phủ đi, phía sau lại xuất hiện mười một tên đại hán cách nhóm trước khoảng nửa dặm. Nhìn cách ăn vận, không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả bọn chúng đều là người của Vô Vi bang.

Ngọc Kỳ trong lòng thầm kêu lên:

“Nguy rồi! Lần này không tránh mặt kịp nữa rồi”.

Song kỳ thực chàng không hề có ý định tránh mặt trốn đi, chàng đường đường là một đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất, lại phải trốn chui nhủi mấy tên giặc cỏ Vô Vi bang sao? Đó là một chuyện không thể xảy ra.

Mười mấy tên đại hán quả thật là người của Vô Vi bang, chúng đi trên đường dáng điệu vội vã vô cùng.

Ngọc Kỳ lúc này đầu không đội nón, đầy mặt đều đầy tuyết. Trên đường vắng mà xuất hiện một người như vậy thực ra cũng không đáng chú ý lắm. Một tên đại hán trong bọn chúng có đôi mắt cổ quái rất tinh anh, y phát hiện trên đường có một người cô độc đi trong trời tuyết, dáng điệu không vững lắm lại không đội mũ đeo nón trong trời tuyết khốc hàn như thế này, trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

Hai bên vẫn tiếp tục đi, khoảng cách ở giữa càng lúc càng gần lại. Bỗng tên đại hán trong bọn vung tay đánh một chưởng vào người Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ tự nãy giờ có ý phòng bị, tiếng chưởng phong phát ra làm sao có thể qua mắt chàng được.

Chàng lách mình sang tả tránh đi, đồng thời lùi ra sau.

Tên đại hán vội vã biến chưởng, nhắm vào nhĩ môn của Ngọc Kỳ đánh tới.

Nhưng đã muộn rồi, Ngọc Kỳ đã vươn tay khóa chặt cánh tay của y khẽ vặn một cái. Tên đại hán khẽ rú lên, cánh tay buông thõng tê buốt.

Vốn ra Ngọc Kỳ hạ thủ đã nương nhẹ rồi nếu không có lẽ cánh tay của tên đại hán đã đứt lìa.

Tên đại hán thất kinh phất tay ra hiệu cho bọn người kia lên tấn công Ngọc Kỳ. Bọn đại hán hét lớn, rút binh khí ra sáng chói, có tên hét :

- Chúng ta phân tản ra, lấy mạng hắn đi.

Lại có một tên khác thét :

- Tên này chính là tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ ở lữ điếm đó. Mau bắt hắn.

Ngọc Kỳ lúc này khai triển Hoán Hình bộ pháp, hai tay tung chưởng tả xung hữu đột.

Tiếng hét của tên đại hán lúc nãy khá lớn, có thể khiến cho người cách đó khoảng nửa dặm nghe được.

Ba tiếng “Dương Ngọc Kỳ” hét ra rất lớn đã đến tai mấy người Thanh Hoa đang đuổi theo phía sau.

- Dương đại ca đang ở phía trước, chúng ta mau đi!

Thanh Hoa thét lớn thúc giục mấy mấy người Khương Chí Trung dấn bước. Mấy người nhóm Thiếu công tử vừa rời khỏi mặt đàn Thanh Tự đàn của Vô Vi bang nhắm hướng phủ Hà Nam đi tới.

Mấy người bên Thanh Hoa cô nương ra khỏi thành Kim Dung định đi đến Hàm Sơn song giữa đường thì gặp được mấy người Triệu Nguyên Chân, anh em Thí Uy và Triệu Tường đại thắng quay về.

Lúc này bọn họ bao gồm chín người.

Thanh Hoa lúc ấy vừa nghe tiếng thét của tên đại hán đã lộ vẻ vui mừng.

Song nàng bỗng nhiên thất sắc. Vốn là khỉ lướt tới gần cục trường nàng mới thấy Ngọc Kỳ trong vòng vây bọn Vô Vi bang.

Thường ngày có lẽ Thanh Hoa không có gì đáng lo sợ cả, vì với võ công thâm hậu của Ngọc Kỳ mấy tên giặc cỏ Vô Vi bang thật không đáng sợ chút nào.

Song hôm nay Thanh Hoa nhìn thấy Ngọc Kỳ thân người có vẻ không vững, trên người lại dường như có mang thương tích trầm trọng thì phải. Chàng chống đỡ muôn vàn khó khăn với hơn hai mươi mấy tên đại hán liên trận tấn công dồn dập.

Quả thật là “Mãnh hổ nan địch quần hồ”.

Thanh Hoa lúc ấy chẳng kịp suy nghĩ thêm nàng vung kiếm nhún mình nhảy vào đấu trường.

Thanh kiếm trong tay nàng rít lên những tiếng đinh tai nghe như tiếng xé vải. Kiếm ảnh loang loáng xảo diệu vô cùng. Bọn Vô Vi bang máu đổ đầu rơi, kiếm pháp của Thanh Hoa thật lợi hại khôn lường.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vì cố sức giải phá vòng vây của bọn Vô Vi bang, đã tổn hao rất nhiều chân khí.

Chiêu kiếm thế đao của đối phương tuy không ác hiểm lắm, song vì chúng số lượng quá đông, chàng phải luôn tay đón đỡ biến chiêu phản kích. Hơn nữa thương thế trên người không ngừng gây

đau đớn cho chàng.

Bỗng Ngọc Kỳ trượt chân trên một mảng băng, mất đà ngã nhào xuống đất.

Tức thì hai tên Vô Vi bang lao tới định nhân cơ hội chàng thất thế, từ trên cao vung đao ra chiêu lấy mạng chàng.

Ngọc Kỳ lúc ấy hoảng hốt, chàng vội vận chân lực định lăn qua tránh đao của đối phương bổ tới. Song Ngọc Kỳ bỗng cảm thấy dường như đầu óc mê muội, hoa mắt, toàn thân như không còn sức lực. Sau đó chàng lờ mờ nhận ra dường như có ai đó kéo mạnh chàng vào lòng.

Thì ra lúc ấy Thanh Hoa hét lớn kịp lúc lao tới.

Thân pháp nàng nhanh như tia điện, chớp một cái đã đến bên hai tên đại hán. Nàng vung kiếm đỡ lấy hai lưỡi đao của chúng đang bổ xuống Ngọc Kỳ, hất mạnh ra, đoạn nhanh như cắt vươn tay kéo mạnh Ngọc Kỳ vào lòng mình.

Tiếp đó nàng quay người quét kiếm một vòng cực nhanh. Kiếm ảnh tạo ra như một vầng hào quang tròn xoay quay tít. Mấy tên Vô Vi bang gần đó đều ngã gục, máu tươi phun ra có vòi từ thắt lưng chúng.

Những tên khác đều thất kinh bỏ chạy.

Thanh Hoa không định đuổi theo vì trong lòng nàng, Ngọc Kỳ đã bất tỉnh.

Lúc ấy Khương Chí Trung bên ngoài kêu lớn :

- Tiểu thư, để tại hạ trông nom Dương công tử.

Nói đoạn vươn hai tay ra đón lấy Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ đẩy người Ngọc Kỳ cho Chí Trung, bỗng thất kinh là lên :

- Trời! Máu, Kỳ ca đã bị trọng thương rồi.

Làm sao không thất kinh chứ, vì lúc ấy Thanh Hoa nhận thấy cả gương mặt và toàn thân chàng đầy máu, máu loang vào tay nàng khi ôm lấy bên sườn của Ngọc Kỳ.

Khương Chí Trung ôm lấy Ngọc Kỳ lúc ấy đã bất tỉnh, hôn mê, y vội vàng xem xét thương thế của Ngọc Kỳ, đoạn trầm giọng nói :

- Dương công tử không những kiệt lực mà trên thân còn bị trọng thương nữa. Chúng ta tốt hơn hết

nên mau mau trở về trị liệu cho người.

Tây Vi lúc này mặt mày biến sắc xanh nhợt vì lo sợ, nàng hoảng hốt hỏi lạc cả giọng :

- Khương thúc thúc, Kỳ ca... chàng... Không nguy cấp lắm chứ?

Chí Trung đáp :

- Trước mắt khó nói là...

Không đợi Chí Trung nói hết lời, Thanh Hoa đã lấy ra một hườư đơn màu đỏ mùi thơm ngào ngạt bỏ vào miệng Ngọc Kỳ, khẽ nâng đầu chàng lên, cho thuốc trôi xuống, đoạn nói :

- Đi mau.

Hai anh em Thí Uy đi đoạn hậu. Hai người họ thu vác các tử thi của bọn Vô Vi bang lại thành một đống lớn, đoạn rải một thứ nước gì đó không rõ lên đống tử thi.

Chỉ trong nháy mắt, cả đống tử thi ấy đã trở thành một bãi nước vàng ghê rợn.

Đoạn hai người Thí Uy vội vã ra đi.

Buổi trưa hôm ấy, trong một cao lâu sang trọng trên con đường lớn, cả một lầu gác bao gồm nhiều gian phòng khang trang đã được một vị đại gia hào phóng nào đó không rõ bao hết.

Lát sau một đám người già trẻ kéo vào trú ngụ.

Bọn người đó chính là mấy người Thanh Hoa.

Song không thấy hai anh em Thí Uy vả Thí Toàn trong đó.

Ở tiền viện trong lữ điếm nảy cũng có một phòng đã được Thần Kiếm thư sinh Dương Cao mướn để trú ngụ.

Hôm ấy y ngẫu nhiên đến nội viện chào hỏi mấy người Khương Chí Trung và thăm hỏi thương thế của Ngọc Kỳ.

Thần Kiếm thư sinh là một vị khách không được hoan nghênh cho lắm, đến cả chàng thiếu niên trẻ tuổi Triệu Nguyên Chân cũng không thích y. Còn Chí Trung vì nể mặt Ngọc Kỳ là bằng hữu của Thần Kiếm, nên cũng đành tỏ ra khách sáo lễ độ với y.

Nhưng hai anh em Đàm Triệu Tường và Đàm Tây Vi thì khác, vì chịu ảnh hưởng của Thanh Hoa, nên ngoài mặt họ cũng tỏ ra lịch sự với Thần Kiếm thư sinh, song kỳ thực trong lòng không thích y

chút nào.

Thực ra Thần Kiếm thư sinh không những dáng điệu hào hoa phong nhã mà y ăn nói cũng khéo léo lắm, có lẽ y không đáng bị đối đãi như vậy.

Mọi người đối với y không nhiệt tình cho lắm, song y cũng mặc, cứ mỗi ngày hai lần đều đặn, y đều sang phòng của Ngọc Kỳ hỏi chuyện tâm tình.

Ngọc Kỳ khi tỉnh dậy thấy mình đang ở trong một căn phòng trang nhã trên lầu của một lữ điếm. Chàng thanh thản dưỡng thương. Túc trực săn sóc cho chàng là hai vị cô nương xinh đẹp Phi Hồng và Dật Điện. Còn Thanh Hoa và Tây Vi cũng thường đến thăm hỏi bệnh tình của chàng, điều này khiến chàng áy náy lắm.

Sau ngày thứ hai, Ngọc Kỳ vừa luyện công xong, chàng đang ngồi trên ghế tay cầm cây bút nhỏ chuẩn bị nhớ lại và viết ra khẩu quyết ba chiêu kiếm pháp thần kỳ mà lão hòa thượng Lạc Thiên đã truyền lại cho chàng.

Hai ngày qua Ngọc Kỳ đã hoàn toàn bình phục, tinh thần sung mãn như trước. Lúc nhàn nhã chàng đều trầm tư, chuyên chú suy nghĩ về môn tuyệt học mả chàng vừa hấp thu được hai ngày trước.

Lúc ấy bỗng cửa ngoài khẽ rít lên, tiếp đó là tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Ngọc Kỳ vội vàng bước ra mở cửa, chàng khẽ kinh ngạc.

Bên ngoài cửa, trước mặt chàng là hai vị mỹ nhân dung nghi tuyệt trần đang khẽ mỉm cười.

Hai vị cô nương đó là Thanh Hoa và Tây Vi.

Tây Vi thân người mảnh mai thấp hơn Thanh Hoa một chút, khuôn mặt tuyệt mỹ diễm lệ của nàng có pha chút nhí nhảnh, yếu mềm.

Khác với Tây Vi, Thanh Hoa mắt thanh tú, mắt sáng lên một chút thần sắc oai nghiêm, có thể nói nếu Tây Vi yểu điệu diễm lệ, thì Thanh Hoa lại có vẻ đẹp cương nghị song không kém phần đằm thắm.

Hai nàng đều vận xiêm y tha thướt, tóc bới cao, trang điểm rất tinh tế, mái tóc óng mượt ôm lấy khuôn mặt tròn trịa mịn màng, ửng hồng nơi má, mày tằm mắt phụng, dáng điệu thanh tao, yêu kiều. Thoạt nhìn tưởng chừng như tiên nữ từ trong tranh vẽ vừa bước ra.

Ngọc Kỳ lúc ấy đã trấn tĩnh, chàng vội vòng tay thi lễ cất lời chào :

- Xin ra mắt nhị vị cô nương, nếu như hai vị cô nương xiêm y tha thướt dáng điệu yêu kiều như vậy, có lẽ không ai tin được rằng hai vị cũng là những trang anh hùng tay kiếm lỗi lạc.

Tây Vi cười khẽ nói :

- Dương đại ca, muội và Hoa tỷ đây không dữ dằn như nam nhân chứ?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Đâu dám, đâu dám. Tại hạ chỉ là thán phục trước sắc đẹp của nhị vị mà thôi.

Tây Vi lúc ấy nắm lấy tay Thanh Hoa cười nói :

- Dương đại ca, nếu như không có ý mời muội và Hoa tỷ vào thư phòng thì... xin chàng nghỉ ngơi đi, hai người muội xin kiếu từ.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Đàm cô nương quá lời rồi. Mời vào.

Vào trong thư phòng bốn bề sáng rạn, bày biện rất khang trang. Lúc ấy Thanh Hoa bèn cất tiếng thánh thót hỏi :

- Dương đại ca, mấy ngày nay huynh thấy ra sao? Hai ngày trước thấy thương thế của huynh, bọn muội và mấy người kia thật sự lo lắng vô cùng.

- Xin đa tạ nhị vị cô nương đã quan tâm đến...

- Bọn muội đã gọi huynh là đại ca rồi, xin bỏ hai tiếng cô nương kia đi.

Ngọc Kỳ mặt hơi đỏ lên vì e thẹn, chàng nói :

- Nhị vị cô nương nếu không cho phép, tại hạ đâu dám mạo muội, tại hạ niên kỷ vừa...

Tây Vi vui vẻ nói :

- Xin đại ca bất tất phải đa lễ, muội đã gọi huynh là đại ca rồi.

Thanh Hoa cũng nói thêm :

- Dương đại ca, xin huynh đừng xưng hô với muội là tiểu thư hay cô nương nữa, Nguyên Chân tuổi nhỏ nhất, so với muội nhỏ...

Ngọc Kỳ lúc này mới mạnh dạn cười nói :

- Nếu như không chê ngu huynh xin gọi hai vị là Hoa muội, Vi muội.

Thanh Hoa vui vẻ nói :

- Vậy mới được chứ.

Tây Vi cũng nói :

- Chẳng bù cho tên Thần Kiếm thư sinh, chưa ai cho phép, y cũng một điều Hoa muội, hai điều Vi muội...

Ngọc Kỳ nói :

- Vi muội, hình như hai muội đối với y có chút bất mãn.

- Không! Chỉ là cảnh giác thôi, y đáng ghét lắm.

Tây Vi nói thêm :

- Theo muội thấy y lúc nào cũng hau háu đôi mắt như hổ đói trên đôi mắt. Chí ít cũng có chút gì âm hiểm lắm. Đại ca, huynh phải cẩn thận đối với y mới được.

- Thực ra ngu huynh không mấy tin cậy y lắm. Song huynh nghĩ y không phải người xấu.

Thanh Hoa nói :

- "Tri nhân tri diện bất tri tâm", đại ca nên đề phòng vẫn hơn.

- Đa tạ Hoa muội, huynh sẽ lưu ý Thần Kiếm thư sinh.

Tây Vị hỏi :

- Đại ca, nội thương của huynh thật sự bình phục chưa.

- Thật sự đã tốt rồi.

Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại nói :

- Đại ca, tiểu muội thật khâm phục võ công của huynh lúc huynh giao đấu với Độc Vô Thường, thân pháp của huynh thật lợi hại, còn ở trong thành Kim Dung, thân pháp lại có thể nói là tuyệt luân khó lường, có thể nói cho tiểu muội rõ...

Ngọc Kỳ cười nói cắt lời nàng :

- Kỳ thực huynh mới học qua biến hóa chưa được thuần thục lắm. Đó gọi là Hoán Hình bộ, do nội tổ truyền dạy.

- Đại ca, Vi muội có lời muốn hỏi... Có thật đại ca và Long Môn Dương gia không có quan hệ sâu xa gì à?

Ngọc Kỳ ngạc nhiên không biết tại sao Tây Vi lại hỏi như vậy, chàng đáp :

- Lạ thật, bấy lâu nay từ khi huynh đến Trung Nguyên, ai ai cũng đều hỏi như vậy. Huyền Âm Tẩu từng hạ thủ tra khảo huynh cũng vì lẽ đó, thật quái lạ vô cùng.

Tầy Vi trầm giọng nói :

- Ắt bên trong phải có duyên cớ gì đây. Nghe nói hai mươi năm trước sau khi xảy ra thảm kịch ở Hồi Long cốc, để bảo tồn thực lực của bạch đạo anh hùng trên võ lâm, Vương Sư oanh liệt đã tuẫn tiết, sau đó một nhà Long Môn Dương gia từ già đến trẻ đều mất tích, sau sự kiện Hồi Long cốc, các bằng hữu bạch đạo anh hùng được tin truyền của Thiên Nhai Phá Ất Tống lão tiền bối nói rằng, hai mươi năm sau sẽ cùng nhau tái xuất giang hồ ngay khi mà hậu nhân của Vương Sư anh hùng xuất hiện. Đến nay kỳ hạn hai mươi năm đã đến, Thiên Nhai Phá Ất Tống lão tiền bối đã bí mật xuất hiện, ra mặt triệu tập các cao thủ bạch đạo hiệp nghĩa. Tri kỷ của Sư Vương là Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh lão tiền bối cũng đã lên tiếng tiếp ứng, nhưng ngặt một nỗi đến nay vẫn chưa thấy hậu nhân của Vương Sư xuất hiện. Các anh hùng trong giang hồ vẫn đang chờ đợi đồng thời cũng có rất nhiều hào kiệt đang lùng sục tìm kiếm sào huyệt của Ất Thanh yêu đạo. Sự việc này đã gây ra biết bao sóng gió trong giang hồ, tạo ra bao tin đồn trong cả hai giới chính tà. Đại ca, theo tin đồn trên giang hồ thì tướng mạo huynh rất giống Vương Sư lão anh hùng, chỉ có khác là màu da cổ đồng của huynh mà thôi. Xin đại ca đừng chấp nhất sự nghi ngờ của tiểu muội.

Ngọc Kỳ đứng dậy hỏi :

- Vi muội, ngu huynh có chuyện muốn hỏi.

Tây Vi cũng đứng dậy nói :

- Đại ca có chuyện gì xin cứ nói?

- Xin hỏi trước tình hình hỗn loạn đầy rẫy tai ương sóng gió trên giang hồ như vậy, Vi muội đứng về bên nào?

Tây Vi không chút do dự nói :

- Tiểu muội vẫn một lòng khâm phục Vương Sư Dương lão anh hùng. Muội mãi mãi là cháu của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm công, bằng hữu tri giao Vương Sư.

Ngọc Kỳ toàn thân rúng động, lao đến hai bước đoạn run giọng hỏi :

- Muội... muội có phải là Đàm gia thế muội?

Tây Vi cũng run run đáp :

- Huynh... huynh quả thật là Dương gia ca ca sao?

- Đúng vậy.

Lúc ấy Tây Vi nhào vào lòng Ngọc Kỳ bật khóc nức nở, nói :

- Trời cao quả có lòng thương người, khiến cho tiểu muội tìm gặp được Dương huynh rồi.

Ngọc Kỳ cũng rơm rớm nước mắt nói :

- Vi muội, thân phận của huynh hiện giờ xin đừng tiết lộ ra ngoài, vì huynh hiện sẽ tìm Vô Tình Kiếm Ất Thanh trước, quyết đấu với y một phen. Song trước mắt huynh vẫn không biết được tổ mẫu (nội mẫu) và song thân hiện đang ẩn thân nơi đâu, nên cũng đang trên đường tìm kiếm họ.

Tây Vi bỗng hỏi :

- Kỳ ca, Song Tuyệt Kỳ Nhu lão tiền bối hiện giờ ở đâu?

- Nghĩa tổ thúc đã khởi hành đi đến Độc Long đảo theo y hẹn, có thể về lại Trung Nguyên chưa đến nay huynh vẫn chưa rõ.

Đột nhiên Thanh Hoa hỏi :

- Đại ca, huynh có oán hận gì Độc Long đảo không?

Ngọc Kỳ kinh ngác nói :

- Không hề, ta với Độc Long đảo không có oán hận gì cả.

- Nhưng Độc Long đảo đã từng cầm giữ Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc lão tiền bối suốt hai mươi năm.

- Đó là quy luật của đảo vốn không can dự vào chuyện giang hồ. Hơn nữa cốc nghĩa thúc đã an cư ở hải đảo. Đối với Độc Long đảo huynh không hề có oán hận gì. Hơn nữa còn phải cảm tạ thâm tình của Đảo chủ đã đối đãi tử tếvới các nghĩa tổ thúc.

Thanh Hoa nghe đến đây mỉm cười vui vẻ nói :

- Đa tạ đại ca...

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Muội là...

- Tiểu muội là cháu gái của Đảo chủ Độc Long đảo.

- Ồ! Huynh đã đoán trúng mà.

- Chẳng phải lúc trong địa động, tiểu muội đã gọi huynh là thế huynh đó sao?

- À! Lúc đó có phải muội đã biết được thân phận của ta rồi à?

- Không, tiểu muội chỉ biết huynh là nghĩa điệt của Cốc lão tiền bối. Hơn nữa khi muội đến Trung Nguyên, gia gia có dặn phải đến Long Môn Dương gia xem sự thể tình hình nơi đó ra sao?

- Chẳng lẽ lệnh tổ của muội có ân oán gì với Dương gia ư?

- Đại ca, an tâm đi. Theo muội biết, thì gia tổ và Dương gia chỉ có ân mà không có oán. Nếu không đã không đối đãi tốt với cốc lão tiền bối như vậy. Tỷ tỷ của muội kể lúc nhỏ còn gọi Cốc lão tiền bối là bá bá nữa.

Ba người họ sau khi biết rõ thân phận của nhau càng trở nên thân thiết hơn. Sau đó Triệu Nguyên Chân và Đàm Triệu Tường cũng đến góp chuyện.

Trong năm người Ngọc Kỳ lớn tuổi nhất nên làm đại ca, kế đó là Triệu Tường, Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân.

Nguyên Chân trong lòng vui vẻ lắm, hớn hở nói :

- Theo ngu ý của đệ, chúng ta hãy kết làm huynh đệ gọi là Phong Vân ngũ kiếm được không?

Cả bọn đều cho là hay gật đầu tán thành.

Ngọc Kỳ lúc này cũng vui vẻ lắm, chàng nói :

- Đã gọi là Phong Vân ngũ kiếm vậy bây giờ xem võ công của Ngũ kiếm ra sao?

Đoạn chàng bẻ mấy cành cây khô, đưa cho mỗi người cầm một đoạn cây rồi nói :

- Ngu huynh mời ba vị cứ lần lượt lên tấn công huynh, để xem có thể phá được chiêu kiểm kỳ dị mà huynh mới luyện được không? Xin nói rõ vì đây lả chiêu kiếm mới luyện thôi nếu có gì xin các đệ và hiền muội chỉ giáo thêm.

Người đầu tiên thử chiêu là Thanh Hoa.

Nàng không tin tưởng ba chiêu kỳ dị mà Ngọc Kỳ nói, khi nhìn thấy tư thế ra chiêu của Ngọc Kỳ.

Nàng lùi xa hơn một trượng đoạn phóng mình đến ra chiêu tấn công Ngọc Kỳ tức thì.

Ngọc Kỳ cũng múa tít cành cây thi triển ba chiêu kiếm pháp kỳ dị đó.

Chiêu thức của Ngọc Kỳ nhanh vô cùng, tuy cành cây song bóng ảnh loang loáng lúc ban tả khi bên hữu lóa cả mắt.

Thanh Hoa kinh ngạc vô cùng, nàng tưởng chừng như không phải chỉ có một cành cây mà là vô số cành cây nhỏ tạo ra một luồng sóng lớn cuồn cuộn bao phủ tứ phía.

Nàng vội lùi ra sau, mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Lúc ấy Ngọc Kỳ thu chiêu lại nói :

- Chiêu đó gọi là Vạn Trượng Ba Đào nhưng huynh luyện chưa được tinh xảo lắm.

Thanh Hoa nói liền :

- Ồ! Không! Chiêu thức biến hóa xảo diệu vô cùng.

Tay Vi lúc này đứng ở ngoài có vẻ không muốn lên thử kiếm, vì so ra võ công của nàng còn thua xa Thanh Hoa, nên quay sang Nguyên Chân nói khẽ :

- Nguyên Chân, đệ lên đi.

Nguyên Chân sốt sắng lắm, không chút do dự nói lớn :

- Xem đệ xuất thủ đây.

Đoạn chàng thiếu niên cung tít cành cây trong tay tấn công nửa người trên của Ngọc Kỳ.

Khí thế chiêu thức của Nguyên Chân tung ra xung mãnh vô cùng tiếng rít của cành cây nghe vu vu, sức gió vun vút.

Còn Ngọc Kỳ ra chiêu có vẻ bình thường đơn giản lắm, chỉ có điều cử động của chàng rất nhanh.

“Tách” một tiếng, thì ra vai trái của Nguyên Chân đã bị cành cây của Ngọc Kỳ điểm trúng. Nguyên Chân kinh ngạc vô cùng nói :

- Ủa quái lạ, bộ đại ca biết ảo thuật à?

- Không, ngũ đệ, đây chỉ là một chiêu của kiếm thuật kỳ dị đó.

Đúng lúc ấy, bên ngoài cửa có tiếng Phi Hồng la lớn :

- Thần Kiếm thư sinh Dương đại hiệp đến.

Thanh Hoa tức thì nắm lấy tay Tây Vi đứng dậy nói :

- Chúng ta mặc kệ y, đi thôi.

Nguyên Chân cũng đứng dậy nói :

- Được, chúng ta đi luyện kiếm đi.

Mọi người đều bỏ đi ra ngoài hết, trong phòng chi còn Ngọc Kỳ ngồi lại tiếp chuyện với Thần Kiếm thư sinh.

Đến canh ba ngày thứ ba, Ngọc Kỳ y hẹn ra nơi cổ thụ vận công chờ Lạc Thiên lão hòa thượng đến.

Đúng canh ba, lão hòa thường xuất hiện.

Ngọc Kỳ khấn đầu thi lễ thì lão hòa thượng liền nói :

- Hai ngày trôi qua thí chủ đã lãnh ngộ được cốt lõi của ba chiêu kiếm pháp chưa?

- Vãn bối đã ra sức luyện tập nhưng vẫn chưa thành thục lắm, e rằng khiến đại sư thất vọng.

- Xin thử diễn tập lại cho lão nạp xem.

- Vãn bối tuân lệnh.

Nói đoạn chàng vẫn bẻ cành cây thay kiếm, lần lượt diễn lại ba chiêu kiếm pháp. Lão hòa thượng xem xong nói :

- Tốt lắm! Không uổng công tâm huyết của lão nạp đã ra sức truyền dạy cho thí chủ.

Lão hòa thượng vươn tay bẻ một cành cây đoạn nói tiếp :

- Nay lão nạp sẽ truyền thêm cho thí chủ các chiêu thức biến hóa tinh vi của ba chiêu kiếm đó. Ngày mai lão nạp sẽ rời bỏ Bạch Mã tự đi đến hướng tây Lưu Sa. E rằng suốt đời này, chúng ta sẽ không còn có duyên gặp lại được nhau. Thí chủ nên cố công luyện tập nhập tâm ba chiêu kiếm pháp này.

Nói xong lão hòa thượng chậm rãi múa tít cành cây, qua hai ba lần vừa ra chiêu vừa giảng giải. Đến lần thứ ba thì chiêu thức nhanh và mạnh vô cùng.

Đoạn lão hòa thượng quay sang nói với Ngọc Kỳ :

- Chiêu kiếm biến hóa đến đây, thí chủ đã xem rõ rồi chứ?

- Vãn bối biết không tường tận lắm, mong đại sư sửa thêm.

- Vào trận đi, thí chủ xin tấn công lão nạp.

- Vãn bối xin tuân lệnh.

Hai ngươi nói là luyện tập song kinh lực phát ra xung mãnh vô cùng. Chiêu kiếm biến ảo, xuất quỷ nhập thần tuy rằng binh khí trong tay chỉ là hai cành cây khô.

Xung lực của lão hòa thượng và Ngọc Kỳ phát ra mạnh mẽ, cuồn cuộn như từ một nguồn vô tận nào đó, kéo gió cát mịt mù bốc lên bao phủ cảnh vật xung quanh.

Một lát sau, lão hòa thượng ngừng tay lại nói lớn :

- Đủ rồi. Thiếu hiệp quả là một bậc thiên hạ đệ nhất kỳ tài mà cả đời lão nạp mới gặp được. Nếu thiếu hiệp cố gắng luyện tập nhất định sau này sẽ trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ đó.

Ngọc Kỳ cúi đầu quỳ lạy nói :

- Đa tạ đại sư đã thành toàn, vãn bối nguyện sẽ cố sức luyện tập quyết không làm đại sư thất vọng.

- Thiếu hiệp tuy đã luyện được kiếm pháp vô song tuyệt đỉnh, nhưng nên ghi nhớ đừng quá lạm dụng giết người bừa bãi. Cả ba thế kiếm này đừng nên quá lạm dụng mà để người học trộm được. Ngoài con cháu của thí chủ ra, đừng truyền cho ngoại nhân, tránh sinh ra nhiều biến cố lôi thôi trong võ lâm.

Ngọc Kỳ khấn đầu lạy, nói :

- Vãn bối xin ghi nhớ, nay có lời thề nếu trái lời truyền ra cho ngoại nhân xin chịu thiên báo trừng phạt. Vãn bối có một việc xin phiền đại sư. Vốn vãn bối có luyện một loại khí công để hộ thân là Huyền Thông tâm pháp, xin đại sư chỉ điểm thêm.

Lão hòa thượng đặt tay lên vai chàng khẽ nói :

- Thiếu hiệp xin vận hành khí công tâm pháp để lão nạp xem.

Ngọc Kỳ y lời vận hành Huyền Thông tâm pháp, chẳng bao lâu tứ chi của chàng cứng lại như băng, hô hấp cơ hồ dừng lại.

Lão hòa thượng hơi thất kinh nói :

- Môn tà môn tâm pháp nhiều điểm rất giống tuyệt học Thần Cung bảo của phái Côn Luân một trăm năm trước đây. Môn khí công đó công năng lợi hại vô cùng. Nhưng trên người thí chủ đã luyện qua đến hai tuyệt kỹ khí công âm nhu. Loại thứ nhất là Tử Tịch Tiềm Năng khí công và loại thứ hai là Huyền Thông tâm pháp. Cả hai loại này đều là khí công âm nhu tiềm kình, đều thuần âm hết. Nhị âm tương hợp, âm thịnh ắt dương suy, âm dương biến hóa không khống chế được e là rất nguy hiểm đến tính mạng. Nay lão nạp sẽ chỉ cho thí chủ môn "Nhị Pháp Đồng Tham" hòa hợp hai môn khí công âm nhu kia, hóa giải chúng như vậy mới có thể đạt được thành tựu khí công được. Giờ thí chủ xin vận công đi.

Ngọc Kỳ y lời, chàng giơ tay vận khí xuống Đan Điền, vận hành và kết hợp cùng lúc hai môn khí công âm nhu kia.

Thoạt đầu chàng chưa có cảm giác gì nhưng sau khi hai môn khí công tâm pháp đã hợp vận lại, chàng cảm thấy kinh mạch căng thẳng vô cùng, xung lực phát ra khó lòng khống chế được đang tràn vào các kinh mạch. Thân nhiệt mỗi lúc mỗi tăng cao, người chàng nóng như lửa đốt, khí huyết dường như đánh sôi.

Ngọc Kỳ có cảm tưởng đang bị giam trong một cái lò thiêu bát quái bốn bên nóng hơn lửa, châu thân và phủ tạng khó chịu đau đớn vô cùng.

Lúc bấy giờ lão hòa thượng cũng vận công giơ tay áp nhẹ vào một số huyệt đạo trên lưng chàng lướt tay qua lại.

Cả hai người đều nóng khủng khiếp, giữa trời tuyết rơi dày đặc mà khói bốc ra nghi ngút từ thân người họ.

Sau hơn nó khắc giờ, Ngọc Kỳ đã cảm thấy tỉnh thần ổn định xung nhiệt điều hòa, kinh mạch trở lại bình thường. Chàng lẩm bẩm đọc lại những câu khẩu quyết: "Nhị Pháp Đồng Tham" của lão hòa thượng truyền dạy lúc nãy.

Lúc ấy lão hòa thượng nói :

- Nội lực của thiếu hiệp đã tăng lên một bực, song có thể đạt tới thông huyền âm dương hòa hợp, điều đó còn phải xem cơ duyên của thí chủ.

- Vãn bối muôn phần đa tạ đại sư.

Lão hòa thượng không chờ cho Ngọc Kỳ đang cúi lạy đứng dậy xong, liền nói :

- Lão nạp hôm nay sẽ đi đến đại mạc, về sau e rằng không còn có dịp gặp nhau. Thí chủ xin bảo trọng.

Âm thanh vừa dứt thì thân hình của lão hòa thượng đã vút lên không nhẹ như một làn khói mỏng mất hút trong bóng đêm.

Ngọc Kỳ nuối tiếc vọng theo bóng hình của lão hòa thượng, từ từ cất bước về lữ điếm.

Chương 8: Hổ Trảo Sơn Tiếu Diêm La

Ở lữ điếm bấy giờ vào lúc cuối canh ba đã xảy một sự kiện lạ.

Vốn trong giang hồ từ lâu nay đã tồn tại một điều luật không thành văn đại ý là sau canh ba, những người hành sự vào ban đêm đều bị cấm kỵ.

Lúc bấy giờ ở cửa bắc lữ điếm nổi lên một trận bão tuyết lớn, gió cuộn tuyết và đất cát quyện vào nhau mù mịt bao lấy cả lữ điếm.

Đến canh năm, thì trận bão tuyết càng lúc càng dữ dội, tiếng gió rít cây ngã tạo nên một âm thanh thê lương rùng rợn nghe như tiếng quỷ khóc trong đêm bão tuyết.

Đúng lúc đó xuất hiện ba tên đại hán vân bạch y che mặt chỉ chừa đôi mắt. Bọn bạch y này y phục trắng toát nên rất dễ lẫn vào trong trời tuyết. Không bao lâu lại xuất hiện ba tên bạch y ăn vận giống như ba tên khi trước. Cả bọn sáu tên từ từ đột nhập vào lữ điếm. Chúng di chuyển có vẻ thông thạo nội đồ bên trong lữ điếm lắm.

Ngay sau khi chúng đột nhập vào nội phòng bên trong lữ điếm, bỗng trong một gian phòng vang lên giọng một thiếu nữ :

- Vi muội, muội tỉnh rồi à?

- Muội còn đang... ngủ...

- Lạ thật sao tỷ tỷ cảm thấy mệt lả, cả người bần thần.

- Muội cũng vậy, Hoa tỷ ơi.

Sau đó âm thanh dứt hẳn, dường như người nói đã ngủ say.

Bên ngoài hai lên bạch y nhân khẽ thì thầm với nhau :

- Quái! Dường như công lực của thuốc không đủ hay sao đó? Chúng vẫn còn tri giác. Chúng ta mau đi thôi, chúng ta không phải là địch thủ của chúng đâu.

Nội phòng lại vang lên tiếng nói :

- Vi muội tỉnh dậy sớm di.

- Tỷ tỷ, để tiểu muội ngủ thêm mà.

- Vi muội mau dậy đi, dường như có kẻ lạ mặt trong đêm hành sự.

Sau đó vang lên tiếng y phục sột soạt, đồng thời là tiếng binh khí giắt vào thắt lưng.

Hai tên bạch y nhân đã phóng qua tường lữ điếm vọt đi.

Ở cửa đông lúc này có hai người đột nhập vào bây giờ cũng đã lén lút phóng ra, hai tên bạch y nhân này mỗi tên cõng trên lưng một người vội vã trốn đi.

Mấy tên bạch y đứng nơi đại môn lữ điếm mở cửa sẵn, tay cầm binh khí canh đợi nãy giờ, bây giờ cũng khẩn trương theo bọn kia nhanh chóng rời khỏi lữ điếm.

Ngọc Kỳ khi trở về lữ điếm thì trời đã sáng, chàng kinh ngạc khi thấy quang cảnh trong lữ điếm tất bật, náo loạn.

Chàng bước vào nội phòng thì gặp phải Phi Hồng. Phi Hồng vừa thấy chàng thì vui mừng nói :

- Dương công tử! Công tử chưa bị bắt đi sao?

Ngọc Kỳ thất kinh hỏi :

- Ai bị bắt cóc đi?

- Thiếu công tử và Triệu công tử.

- Còn những người khác đâu?

- Ba vị thúc thúc Chí Trung, Châu Lam và Bá Vạn Niên bị trúng Mê Hồn hương còn chưa tỉnh. Thanh Hoa tiểu thư và Dật Điện đã đuổi theo bọn bắt người rồi.

Ngọc Kỳ lao mình vào nội phòng thì thấy Tây Vi đang thu dọn đồ đạc, còn Thần Kiếm thư sinh và năm tên tửu bảo đang loay hoay bận việc gì đó. Tây Vi vừa thấy Ngọc Kỳ thì mừng rỡ la lên :

- Kỳ ca, may quá huynh vẫn bình an chứ?

Ngọc Kỳ không đáp, chàng bước ra đi đến ba người Chí Trung bị trúng Mê Hồn hương, xem xét họ đoạn nói :

- Đây là Tý Ngọ Mê Hồn hương. Gọi là Tý Ngọ Mê Hồn hương vì khi hít phải nạn nhân sẽ mất hết tri giác trong sáu khắc từ giờ Tý đến giờ Ngọ. Chỉ cần dùng rượu giấm rửa mặt có thể giải được

thuốc mê.

Sực nhớ đến Thanh Hoa chàng vội lao ra cửa vừa lớn tiếng hỏi Phi Hồng :

- Hoa muội đuổi theo địch nhân hướng nào?

- Hướng bắc.

Ngọc Kỳ thi triển khinh công tuyệt kỹ nhắm hướng bắc phi thân phóng đi.

Đi hơn nữa dặm thì sắp tới Thúy Vân đỉnh, bỗng từ phía sau Thần Kiếm thư sinh cũng phi thân tới miệng gọi lên :

- Hiền đệ, đợi ta với.

Ngọc Kỳ ngoái đầu lại nhìn đoạn phóng người đi tới.

Khi đến chân núi Thúy Vân đỉnh thì Ngọc Kỳ thấy Thanh Hoa đang giao đấu với Độc Vô Thường. Còn Dật Điện đang chống đỡ với một lão nhân áo xám, sử dụng một cây quái trượng bàn long.

Lúc này Thanh Hoa đang ra chiêu dồn dập khiến Độc Vô Thường phải vất đón đỡ không còn cơ hội để phản công.

Ngọc Kỳ hốt hoảng nói lớn :

- Hoa muội, dừng tay lại.

Thanh Hoa lúc ấy định ra chiêu hạ thủ Độc Vô Thường, bỗng nghe tiếng Ngọc Kỳ gọi, nàng vui mừng khôn xiết, vì trước đó nàng cứ ngỡ là Ngọc Kỳ cũng đã bị bắt. Nàng vội thu kiếm hồi chiêu lại.

Ngọc Kỳ vừa đến nơi, Thanh Hoa đã vội hỏi ngay :

- Đại ca, huynh có tin gì về tung tích của Nguyên Chân và Triệu Tường không? Tên ma đầu Độc Vô Thường này đã sử dụng độc dược ám toán họ, không thể dung tha cho y được.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Không đâu, chất độc đó là Tý Ngọ Mê Hồn hương, không phải là độc dược. Vả lại Độc Vô Thường một đời nổi tiếng chỉ độc danh chấn giang hồ, không sử dụng những loại Mê Hồn hương như vậy đâu, làm như vậy là tự làm hoen ố danh tiếng của mình thôi. Hoa muối đã nghĩ lầm y rồi.

Độc Vô Thường giơ tay gạt mồ hôi đầm đìa trên trán nói :

- Tiểu tử ngươi nói đúng lắm, lão phu đường đường một cao thủ võ lâm há lại dùng ba cái thứ Mê

Hồn hương chuột bọ đó sao?

Thần Kiếm thư sinh lúc này nạt lớn :

- Tên ma đầu kia lời của người chỉ có thể gạt được đứa trẻ lên ba mà thôi. Chỉ có một mình ngươi lởn vởn gần lữ điếm, không phải ngươi ra tay còn ai nữa chứ?

Độc Vô Thường quắc mắt nhìn Thần Kiếm nạt lớn :

- À! Ngươi là thứ gì? Lão phu tuy là hung ma dâm đồ tung hoành giang hồ nhưng dám làm dám chịu không có gì phải sợ lão phu hành sự quang minh chính đại, ngươi dám ngậm máu phun người hử? Để lão phu dạy cho ngươi một bài học.

Thanh Hoa cũng quát :

- Lúc bổn cô nương phát hiện ra kẻ địch đuổi theo sát, chỉ thấy ngươi quanh quẩn nơi lữ điếm thôi, không phải ngươi hạ thủ sao?

Độc Vô Thường gằn giọng nói :

- Ngược lại là đằng khác, lão phu đang tìm tên tiểu tử họ Dương kia thì đột nhiên phát hiện ra một bọn bạch y vọt tường từ lữ điếm bỏ chạy, lão phu đang định tính xem có nên đuổi theo hay không thì đã bị ngươi truy sát, hồ đồ tấn công ta.

Thần Kiếm thư sinh lúc ấy nạt lớn :

- Ngươi không gạt nổi bọn ta đâu.

Độc Vô Thường rít lên :

- Ai không tin cứ hỏi lão Hận Phá Thiên khắc biết.

Ngọc Kỳ và Thần Kiếm thư sinh thất kinh khi nghe ba tiếng Hận Phá Thiên, những người khác cũng vậy.

Hận Phá Thiên lúc này đã đình thủ với Dật Điện từ lâu cười nói :

- Ai không tin nhiệm lời của lão phu xin nói rõ.

Vừa nói Hận Phá Thiên quắc mắt chiếu vào Thần Kiếm thư sinh, đoạn nói tiếp :

- Lão phu ở vào địa vị như thế nào trong võ lâm chắc các vị đều biết rõ, lão phu không có gì phải sợ mà giấu giếm cả. Từ canh một đêm qua lão phu quả thật có theo dõi tên ma đầu này, thấy y cứ chạy

lởn vởn quanh lữ điếm, ta lấy làm quái lạ lắm, sao đó lại thấy bọn người trong lữ điếm phóng ra. Còn đối với vị cô nương này tại sao truy sát tên ma đầu này cũng kinh ngạc lắm.

Ngọc Kỳ lúc này nói :

- Hoa muội, Hận Phá Thiên lão tiền bối danh chấn giang hồ tuyệt không bao giờ vì tên ma đầu này mà nói điều xảo ngôn đâu.

Thần Kiếm thư sinh hứ một tiếng nạt lớn :

- Phàm là bắt cứ ai quanh quẩn gần lữ điếm, đều đáng nghi ngờ cả. Hừ! Không chừng hai người các ngươi cấu kết với nhau, đều có ý bắt người.

Hận Phá Thiên nổi giận quát :

- Nhãi ranh, ngươi quả thật không biết tự lượng sức mình, đến lão phu mà ngươi cũng dám há mỏm sủa càn nữa à? Nói với một tên vọng ngôn như ngươi chỉ tổ phí sức của lão phu, ta lười nói lắm, có phải ngươi muốn bắt giữ lão phu chứ gì?

- Trước khi trắng đen chưa minh bạch, đành phải ép uổng các ngươi theo chúng tôi trở về lữ điếm.

Ngọc Kỳ nghe vậy quay sang Thần Kiếm thư sinh nói :

- Dương đại ca, chúng ta nên mau cứu người trước đã.

Đoạn quay sang Hận Phá Thiên nói :

- Lão tiền bối xin đừng trách, vãn bối xin người tha lỗi.

Hận Phá Thiên không nói nửa lời. Độc Vô Thường hừ một tiếng đoạn quay đầu bỏ đi.

Thần Kiếm thư sinh giận dữ hét lớn múa kiếm xông tới tấn công Độc Vô Thường. Độc Vô Thường nào biết sợ ai, cũng vung côn đón đối phương.

Kiếm pháp của y lợi hại vô cùng, thế kiếm vun vút, tinh quang phát trướng lóa mắt. Quả là bảo kiếm có khác.

Nhưng gặp phải côn của Độc Vô Thường lại mạnh mẽ muôn phần, sức đánh ra như khai sơn phá thạch.

Hai món binh khí chạm vào nhau tóe lửa tức thì kình lực phát ra phản lại khiến cho cả hai lùi ra sau mấy bước.

Thanh Hoa lúc ấy đứng bên ngoài thấy Thần Kiếm thư sinh có vẻ cố chấp ngoan cố quá, nàng không bằng lòng lắm, song thấy Ngọc Kỳ và y vốn có giao tình, mà Độc Vô Thường lại là một hung ma thân phận đáng nghi lắm.

Nghĩ đoạn nàng vung kiếm xông tới tiếp trợ cho Thần Kiếm thư sinh. Độc Vô Thường vốn sợ phục võ công tuyệt đỉnh của Thanh Hoa, chỉ vừa mới lúc nãy thôi y đã bị vị cô nương mỹ miều này dồn vào thế yếu, nên lần này y không dám giao đấu nữa.

Bất thình lình Độc Vô Thường phất nhanh tay áo, bỗng từ ống tay áo bay vụt ra một luồng khói màu xanh lam.

- Hoa muội, mau lùi ra!

Ngọc Kỳ hét lớn phóng mình bên Thanh Hoa, tay phải chàng vận lực tung chưởng đẩy mạnh vào luồng khói xanh, tay trái chộp lấy vai Thanh Hoa lao ra vùng khói độc.

Mấy ngày nay công lực của Ngọc Kỳ tiến bộ bội phần, nhanh đến độ chàng cũng không ngờ, thân pháp của mình thâm hậu như vậy.

Lúc cứu Thanh Hoa, chàng không có cảm giác gì song Thanh Hoa cảm thấy người nàng ran, nàng xoay người nằm gọn trong vòng tay của Ngọc Kỳ.

Độc Vô Thường lúc ấy đã phóng ra hơn mười trượng. Y biết rõ nếu dựa vào công lực mà đấu với Thanh Hoa chắn chắn y nắm phần bại, không cách nào hơn y phải dùng độc chiêu thoát thân. Phất tay vung độc đồng thời phi thân phóng đi. Hận Phá Thiên thấy vậy cũng phát ra một tràng cười định phóng theo Độc Vô Thường.

Lúc ấy Thần Kiếm thư sinh vội lao tới nạt lớn :

- Ngươi muốn bỏ chạy à? Đừng hòng.

Hận Phá Thiên nổi giận quát :

- Cút!

Tức thì lão Hận Phá Thiên phất mạnh tay áo tức thì một luồng cuồng phong hất văng cả người lẫn kiếm của Thần Kiếm thư sinh bay ra hơn ba trượng rớt xuống đất.

Dật Điện cô nương cũng hét một tiếng lao đến vung kiếm đâm tới.

- Cả ngươi nữa! Cút!

Cùng với tiếng thét Hận Phá Thiên cũng phất mạnh tay áo, do lúc ấy Hận Phá Thiên đa xa hơn

mười trượng nên cuồng phong phát ra từ tay áo có giảm, Dật Điện chỉ lảo đảo lùi ra sau năm sáu thước mặt mày thất sắc.

Bốn người Ngọc Kỳ đưa mắt nhìn theo bóng Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường mất hút sau núi Thúy Vân đỉnh.

Đoạn bốn người quây trở về lữ điếm.

Lúc bấy giờ bọn Khương Chí Trung đã tính lại, được biết hai vị thiếu công tử đã bị bắt cóc khiến bọn họ lo lắng không sao tả hết.

Mọi người tụ tập ở nội sảnh bàn bạc cách tìm kiếm tung tích của kẻ địch. Thần Kiếm vốn không có liên can gì đến việc này song y lại rất nhiệt tình nói :

- Tại hạ cho là việc này chín phần là do bọn Vô Vi bang gây ra, cứ tìm chúng đòi người chắc chắn không sai.

Chí Trung nói :

- Xem tình hình thì thật sự không có ai khả nghi hơn Vô Vi bang, nếu không hà cớ gì chúng chỉ bắt đi hai người thiếu công tử trong chúng ta.

Ngọc Kỳ nói tiếp :

- Khương thúc thúc, tiểu điệt không dám đoán chắc lắm, có thể là do độc mưu của Vô Vi bang song cũng có thể là do một người nào khác.

Thần Kiếm thư sinh xen vào :

- Có thể là Độc Vô Thường lắm, tiếc rằng chúng ta đã để cho y thoát đi.

Ngọc Kỳ nói liền :

- Độc Vô Thường tuyệt không bao giờ sử dụng Mê Hồn hương, y hoành hành ngang dọc trên giang hồ đơn độc, không cấu kết với bất cứ ai cả. Người muốn ám toán chúng ta nhắm vào không phải hai, ba người, ý muốn của chúng là quét trọn ổ. Tại hạ nghi bọn Vô Vi bang không có gan làm việc đó đâu.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Hiền đệ, bọn người đã đến đường cùng có gì mà không dám làm. Trước mắt chúng đã có con tin trong tay còn sợ ai nữa.

Ngay lúc đó bên ngoài có một tên tửu bảo chạy vào trên tay cầm một tấm thiệp màu đỏ, nói lớn :

- Có tin tức đến.

Chí Trung tiếp thư hỏi :

- Người đưa thư đâu?

Tên lưu bảo cung kính đáp :

- Đã vội vã bỏ đi rồi.

Chí Trung mở thư thì thấy có viết: “Cả gan lộng hành ở Hà Nam phủ, coi ta không ra gì cả, nay bắt người để cảnh cáo vậy. Tiếu Diêm La đề”.

Tây Vi hốt hoảng nói :

- Tiêu Diêm La? Tại sao tên hung ma danh chấn trong vũ nội lại gây khó khăn cho chúng ta vậy cà?

Chi Trung gấp thư lại nói :

- Con người y trong giang hồ xuất quỷ nhập thần, hành tung vô định, chúng ta biết tìm y ở đâu bây giờ?

Thần Kiếm thư sinh đột nhiên nói :

- Nếu đúng là lão ma đầu đó thì tại hạ có biết sào huyệt của y. Cho sợ là có kẻ mạo nhận lừa chúng ta vào bẫy, mượn đao giết người, thì thật là...

Ngọc Kỳ cất lời y nói :

- Dương đại ca nếu huynh biết sào huyệt của y ở đâu cứ nói ra, dù gì chỉ có một chút manh mối chúng ta cũng quyết tìm đến.

Thần Kiếm nói :

- Việc này phải từ từ suy nghĩ kỹ càng đã.

Chí Trung nói :

- Xin Dương huynh bất tất phải nghĩ nhiều nữa, sào huyệt của y ở đâu?

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Sào huyệt của lão ma đầu là ở Hổ Trảo sơn, về phía Đông Cao sơn, phía Nam tỉnh Huỳnh Dương, mật động ở phía Bắc, rất khó tìm. Nơi đó núi cao hiểm trở khó khăn lớp lớp.

Thanh Hoa nói :

- Cho dù là bất cứ đi đến đâu, chúng ta cũng quyết tìm đến.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Tại hạ đã đi tới Huỳnh Dương song chưa thấy qua Hổ Trảo sơn, nên không chắc có thể tìm ra được Hổ Trảo sơn.

Ngọc Kỳ giọng chắc nịch nói :

- Sự việc rất khẩn cấp, chúng ta lập tức lên đường đi.

Thần Kiếm thư sinh do dự nói :

- Ngu huynh muốn ở lại đây thêm một ngày...

- Dương đại ca, cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoàn được.

Thần Kiếm thư sinh thong thả nói :

- Đường đi không quen thuộc, dục tốc ắt bất đạt. Ngu huynh định sẽ tìm hai người bằng hữu quen thuộc đường đi sẽ dẫn đường cho chúng ta. Ta nghĩ vả lại Tiếu Diêm La là một trong cửu đại cao nhân phải giữ đạo nghĩa giang hồ, y nhất định đợi chúng ta mà. Không chừng sẽ xảy ra một cuộc giao đấu nữa. Ngu huynh lập tức đi lo liệu ngay.

Chi Trung cho là phải gật gù nói :

- Dương huynh nói đúng lắm. Quả thật đã phiền đến Dương huynh. Chúng tôi xin chờ tin tốt của huynh.

Thần Kiếm thư sinh lúc ấy cáo từ mọi người bỏ đi.

Sau khi Thần Kiếm thư sinh bỏ đi không bao lâu, Chí Trung bỗng quay sang Bá Vạn Niên hỏi :

- Huynh đệ nếu giả như huynh là Tiếu Diêm La có thể gởi một bức thư không đầu không đuôi như vầy đến đây không?

Bá Vạn Niên suy nghĩ đáp liền :

- Tiếu Diêm La, người đời đã sắp y chung với Độc Vô Thường “Khốc, Tiếu, Vô Thường”. Với địa

vị võ lâm chí tôn của y, đương nhiên là không, cho dù có cũng không dùng thiếp.

Chí Trung kết luận :

- Đó chính là điểm khả nghi, nhất định đã có kẻ nào đó, lợi dụng mạo danh y đe dọa chúng ta. Bên trong ắt có độc mưu.

Thanh Hoa bỗng lên tiếng :

- Các vị đã từng lưu ý đến thân phận của tên Thần Kiếm thư sinh khi giao đấu với Độc Vô Thường chưa? Y không cần dùng toàn lực, đã đâm kiếm giết chết Mang Sơn bà bà ở thành Kim Dung, nhưng lại đánh không lại Độc Vô Thường. Thực sự công lực của y chúng ta chưa tường tận, có hắn bên cạnh cần phải cảnh giác hơn.

Ngọc Kỳ nói :

- Một mình y, không gây tác dụng gì đâu.

- Cũng mong như vậy, song chúng ta phải cẩn thận mới được.

Chí Trung cũng lên tiếng :

- Hôm nay chúng ta nghỉ sớm, ngày mai chuẩn bị đối phó. Đêm nay xin các vị để nguyên y phục mà ngủ thay phiên nhau cảnh giới trông chừng.

Đương nhiên đối với trách nhiệm nặng nề vô cùng, Tiểu chủ nhân bị bắt đi. Chí Trung nóng lòng biết bao, một ngày mà dài hơn cả thế kỷ.

Chiều đến Thần Kiếm thư sinh dẫn hai người đại hán đến gặp mọi người.

Hai gã đại hán này thoạt nhìn biết ngay không phải là người tầm thường. Một gã mình cao hơn bảy thước, mũi thẳng miệng vuông, tuổi trạc tứ tuần, hồng quang tỏa trên khuôn mặt. Trên thắt lưng lúc nào cũng giắt một cây bút Văn Xương màu vàng sẫm.

Còn gã kia thân người thấp hơn nhưng chắc gọn, đầu trọc, để hai ria mép trên miệng. Đặc biệt là gã có đôi mắt diều hâu sáng quắc, nhãn quang mạnh mẽ, mang màu vàng kim rợn người. Bên ngoài vận một cái áo chẽn, áo bên trong giấu một thanh đao nhỏ.

Hai bên gặp nhau, liền xưng tên chào hỏi. Tên đại hán cao lớn họ Hàm tên Tín Long, biệt hiệu Tuyệt Bút Sinh Hoa, còn người thấp hơn tên gọi Kim Nhãn Hồ.

Vừa gặp họ nhìn thấy thần thái Chí Trung đã biết ngay họ công lực không phải tầm thường, bên nói :

- Lần này có được nhị vị ra tay trợ giúp, tại hạ tin rằng sự việc nan giải đến đâu cũng có thể giải quyết được. Thật ra làm phiền đến nhị vị Khương mỗ áy náy lắm. Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp thâm ân.

Tuyệt Bút Sinh Hoa nói :

- Không dám, không dám. Hổ Trảo sơn là cấm địa ẩn cư của Tiếu Diêm La, không ai được phép bén mảng vào. Tại hạ tài mọn đức hẹp chỉ xin dẫn đường chư vị trong mật động. Sau đó sẽ xin kiếu từ, vì nếu Tiếu Diêm La võ công tuyệt chúng, thâm hậu ác hiểm khôn lường, vả lại bên trong Hổ Trảo sơn có vô số cơ quan đầy rẫy cạm bẫy.

Chí Trung nói thêm :

- Phiền hai vị đại huynh dẫn chúng tôi đến Hổ Trảo sơn thôi, tại hạ sẽ ghi nhớ thâm ơn đó mãi.

Kim Nhãn Hồ cắt ngang nói :

- Tử vùng núi bắt đầu xâm nhập vào núi Ngũ Hồ lĩnh thì nguy hiểm vô cùng. Ngoài đỉnh núi ở phía Tây ra thì hầu như nơi nào cũng đều có nguy cơ bị mai phục cả. Tên Tiếu Diêm La đó có vô số thủ hạ, và quỷ vô thường kỳ dị rất khó đối phó. Hơn nữa Hổ Trảo sơn lại là trung tâm ở phía Đông của Ngũ Hồ lĩnh, lão quỷ càng không muốn bất cứ kẻ lạ mặt nào đột nhập vào đó.

Ngọc Kỳ đột nhiên hỏi :

- Tiểu bối xin hỏi hai vị, vậy chúng ta có thể lợi dụng ban đêm xâm nhập vào Hổ Trảo sơn được không?

- Không được như vậy còn khó khăn gấp bội. Ngũ Hồ lĩnh rộng lớn vô cùng, Hổ Trảo sơn lại là nơi ẩn mật nhất, cho dù là xâm nhập vào ban ngày còn tìm không ra, đêm xuống càng không thể tìm ra, hơn nữa đêm xuống rất dễ bị ám toán.

Tuyệt Bút Sinh Hoa nói tiếp :

- Có hai con đường có thể vào Hổ Trảo sơn, một là từ phía Tây nam lao lên núi mà đi, đường đi khá dễ nhưng sẽ bị sự chú ý của các đệ tử Tiếu Diêm La, vả lại đường xa hơn. Con đường thứ hai là theo hướng núi Yến Sơn mà vào, đường tuy rất nguy hiểm, nhưng không bị ai quấy rầy, hơn nữa thủ hạ của Tiếu Diêm La bố trí ở đó rất thưa thớt.

Kim Nhãn Hồ lại nói :

- Từ trước đến nay chưa hề có kẻ nào dám nói là đã đi vào được Hổ Trảo sơn cả, có thể nói là có đi chứ chưa có về. Vì vậy theo ý của tại hạ, để Tiếu Diêm La không phát hiện được hành tung của

chúng ta, tốt nhất nên theo lối Yến Sơn mà tìm nhập vào.

Nói xong họ dặn dò vài việc đoạn cáo từ định ra về.

Trước khi đi bỗng Tùy bút Sinh Hoa hỏi Ngọc Kỳ :

- Dương công tử, xin hỏi có biết một vị kỳ nhân hiệp nghĩa võ lâm trên giang hồ không?

- Vãn bối mới đến Trung Nguyên, tất cả còn xa lạ lắm. Không biết tiền bối muốn ám chỉ ai.

- Hiệp khất Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên.

- Vãn bối có nghe qua song chưa có duyên gặp mặt.

Kim Nhấn Hồ nãy giờ mắt vẫn không rời Ngọc Kỳ, cũng đột ngột nói :

- Thiên Nhai Phá Ất cao nhân danh chấn giang hồ, nghĩa hiệp vàng dội. Nhớ năm xưa trong khi giao đấu ở Hồi Long cốc lão Thiên Nhai Phá Ất đã khí khái tuẫn tiết, nào ngờ y vẫn còn sống, có thể thấy võ công của y thâm hậu bực nào, nay nghe nói đã tái xuất giang hồ, không biết là thật hay giả?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Vãn bối cũng muốn gặp Thiên Nhai Phá Ất lão tiền bối, sau nay nêu có dịp xin nhị vị giới thiệu bái kiến người.

Thần Kiếm thư sinh cũng nói :

- Thiên Nhai Phá Ất làm được chuyện gì, chỉ có tri kỷ của Vương Sư là Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh mới quả thật là kỳ nhân hiệp nghĩa. Y cũng đã xuất sơn, muốn là thay cho tri kỷ Vương Sư tìm cừu địch để báo thù rửa hận. Con người này mới xứng đáng để chúng ta kết giao. Kỳ đệ, đệ có muốn kết giao với Chiêm lão tiền bối không?

Ngọc Kỳ mỉm cười nói :

- Tiểu đệ đương nhiên là muốn rồi, kết giao với các bậc anh hùng trong thiên hạ thật sự là một vinh hạnh to lớn, nhưng nếu phải đối đầu giao đấu quả thật tiểu đệ không muốn vướng vào những việc chính tà liều mạng vấy máu đó.

Nói đến đó hai bên cáo từ.

Đêm đó, gió tuyết thổi đến rất mạnh. Đến canh ba, đúng ngay vào lúc Chí Trung đang canh gác.

Canh ba đúng ngay vào thời điểm hành động thuận lợi nhất.

Phía đông bỗng xuất hiện một bóng xám lấp ló nơi tường ngoài.

Tiếp theo sau là bốn tên khác.

Phía bắc cũng xuất hiện năm bóng người.

Mười tên đại hán leo tường thật nhanh, bọn chúng hành tung cử động rất mạnh dạn, công nhiên, chứng tỏ bọn chúng gan liều lắm.

Tên dẫn đầu mình cao sáu thước, vận một bộ y phục màu xám, trên vai mang một thanh gươm màu vàng kim.

Chí Trung lúc này đang nép mình theo dõi chúng, y ném một viên đá ra ngoài xa đoạn rút trong mình ra cầm nơi tay ba mũi phi tiêu Phi Ngư thích chuẩn bị phóng ra.

Mọi người trong phòng đều tỉnh dậy, nhưng chưa nghe tiếng gọi của Chí Trung nên đều ẩn thân nơi cửa sổ trong nội phòng sẵn sàng chuẩn bị đối phó.

Bên ngoài gần nơi Chí Trung ẩn nấp có một cái hồ đã đóng băng có một tên đứng ở giữa hồ trầm giọng nói :

- Ai đó, trả lời đi.

Chí Trung cười lạnh một tiếng thu Phi Ngư thích lại theo thế Bình Hà Lạc Ưng lao tới trước mặt người đó hai trượng.

Quan sát tên đại hán, lúc ấy thấy y vận bạch y, mang mặt nạ chi chừa đôi mắt xạ tinh quang bốn phía, không cần hỏi cũng biết y là một cao thủ võ lâm.

Chí Trung chống nạnh tiến tới nói :

- Các hạ có phải là người của Vô Vi bang không?

- Nói bậy, Vô Vi bang là thứ gì chứ?

- Nếu đã không phải người Vô Vi bang cỡ sao lại giấu đầu che mặt như vậy? Xưng tên đi, các hạ đến đây sinh sự à?

- Sinh sự? Ha ha! Chỉ là muốn đến đây thỉnh giáo tuyệt học của các hạ mà thôi.

Chí Trung gằn giọng nói :

- Các hạ so với Vô Vi bang quả nhiên còn hơn nhiều.

- Nói chơi! Kim Xà Kiếm Lý Phương ta như vầy, các hạ lại đem Lý mỗ so với bọn Vô Vi bang đào tường khoét vách đó.

- Kim Xà Kiếm Lý Phương, danh bất kinh truyền, quả thật Khương mỗ nghe lạ lắm.

- Người nghe lạ lẫm, vậy ngươi có nghe qua danh Vũ Nội tam linh chưa?

- Khương mỗ có nghe qua, có phải ý chỉ Thiên Linh Bà Cảnh Hựu Xuân, Địa Linh lão quái Đinh Viễn và Bách Tính Cái Hô Diên Hạo? Nhưng các hạ nói đến Tam linh có dụng ý gì?

- Ngươi nhớ rất rõ. Nghe đây, tại hạ phụng lệnh của Tam linh tiền bối đến đây có hai việc muốn lĩnh giáo. Việc thứ nhất, các ngươi phải bồi thưởng cho một trăm mười sáu người ở thành Kim Dung. Việc thứ hai là trong số các ngươi có một thanh niên nghe nói là hậu nhân của Vương Sư bạch đạo anh hùng Dương Thế Hùng phải không? Tại hạ cần đưa hắn về để ba vị tam linh đào tạo tránh mất đi dòng máu anh hùng của Dương đại hiệp.

- Nếu như tại hạ không thể vâng lời các hạ thì sao? Biệt hiệu Tam linh không uy hiếp được chúng tôi đâu.

- Không vâng à? Ha! Ha! Ha! Các hạ đừng nói đùa.

- Khương mỗ ta không hề nói đùa.

- Vậy đừng trách tại hạ không nương tay.

- Ngươi muốn gì?

- Muốn gì? Các ngươi giơ tay chịu trói đi.

Kim Xà Kiếm lúc ấy thét lớn.

Chí Trung mở miệng hiên ngang nói :

- Các hạ mở miệng thái quá, không tự lượng sức mình.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vừa đi xuống lầu thấy vậy liền nói :

- Dương mỗ đã đến, xin hỏi các hạ muốn tìm tại hạ ư?

Kim Xà Kiếm hạ giọng nói :

- Các hạ có phải là hậu nhân của Vương Sư không?

- Ai nói với các hạ như vậy?

- Tại hạ Lý Phương phụng mệnh đến đây, chỉ hỏi các hạ có phải hay không thôi?

- Phải hay không không dám phiền các hạ hỏi đến.

- Ngươi đừng quên là Tam linh ba vị tiền bối có hảo ý muốn đào tạo cho ngươi mà thôi.

- Bất kỳ hảo ý nào đều vô can với Dương mỗ, e rằng các hạ lần này đi vô ích thôi.

Kim xà Kiếm tiến lên ba bước quát :

- Nói như vậy là ngươi muốn phụ lòng hảo ý của Tam linh ba vị tiền bồi phải không?

Ngọc Kỳ cũng nạt lớn :

- Nói bậy, ngươi vô lý quá.

- Vậy ngươi không phủ nhận là hậu nhân của Vương Sư chứ?

- Tại hạ chưa hề nhận qua, chỉ là nhà ngươi tự rào trước đón sau, tự ý đặt tên xưng họ cho ta mà thôi.

- Im miệng! Ngươi dám mỉa mai Lý mỗ à?

- Tại hạ chỉ muốn dạy ngươi một bài học mà thôi.

Chí Trung thấy Ngọc Kỳ lúc ấy tiến lên ba bước, vội thét lên :

- Khoan, không chờ đồng đảng của ngươi à?

Kim Xà Kiếm cười lạnh lùng nói :

- Giờ không cần chúng, ta trước lấy mạng các ngươi đã. Hừ! Các ngươi không nhớ sao? Bất cứ ai trên giang hồ có mạo phạm đến thanh uy của Tam linh ba vị tiền bối chi có một con đường chết mà thôi. Các ngươi không nghe câu “Nhược yếu hạnh sinh, bất phùng Tam linh” sao?

Ngọc Kỳ hứ một tiếng nói :

- Cái gì? Nếu muốn sống sót. Chớ gặp Tam linh hử? Ngươi dám đem ba cái tên Tam linh ra uy hiếp người à? Để hôm nay ta mở rộng kiến thức cho ngươi.

Nói đoạn Ngọc Kỳ đan chéo hai tay tung chưởng xông tới đố phương.

Kim Xà Kiếm Lý Phương cũng nhanh như cắt rút thanh Kim xà kiếm của y ra vung tít, thét lớn một

tiếng lao tới.

Thanh Kim Xà kiếm trong tay y rít lên vu vu, uyển chuyển tinh xảo trông giống như một con rắn, trong linh hoạt nguy hiểm hơn nhiều nhắm ngay ngực Ngọc Kỳ đánh tới.

Ngọc Kỳ hai tay tung chưởng ra đón đỡ. Lạ thay. Hai chưởng của chàng trông có vẻ bình thường song cái oai lực vô cùng xung mãnh, đón lấy kiếm của đối phương phát huy công lực.

Mấy người Thanh Hoa lúc này trên lầu cũng vừa bước xuống.

Thanh Hoa thấy Ngọc Kỳ lao tới đối phương, nàng cũng phóng nhanh đến định cản chàng lại, để mình tự động thủ. Nào ngờ rằng mấy ngày nay công lực của Ngọc Kỳ tiến bộ thập phần, thân pháp nhanh hơn nàng gấp bội.

Ngọc Kỳ lúc này tiến sát đến gần hơn đối phương, chàng tay trái tung ra chưởng Thôi Sơn Chấn Hải, tay phải tung chưởng Quỳ Vương Bát Phiến. Tay trái đón đỡ binh khí, tay phải chợp lấy vai của y. Khi tiếp chiêu thì lập tức phản công lại nhanh như điện xẹt.

Khi đối phương hét lên lao tới, Ngọc Kỳ trong lòng nghĩ thầm: “Ủa! Tiếng của gã này nghe quen quá”.

Tiếng nói nghe quen ra sao, lúc ấy Ngọc Kỳ không có đủ thời gian suy nghĩ thêm, chàng lập tức biến chiêu phản kích.

Xoạt một tiếng, tiếp theo là một bóng người lùi ra phía sau.

Ngọc Kỳ cũng phóng ra trên tay cầm mặt nạ của đối phương.

Kim Xà Kiếm thối lui ra sau hơn một trượng.

Thanh Hoa và Chí Trung đứng bên ngoài áp trận, bỗng Chí Trung nói :

- Tiểu thư, ta đoán không sai.

Thanh Hoa không hiểu nói :

- Đoán điều gì?

- Mấy ngày nay Dương công tử luyện loại thần công kỳ dị tiến bộ rất nhanh.

- Sao Khương thúc thúc biết được?

- Màu da cổ đồng của Dương công tử có vẻ nhạt đi, thần quang trong đôi mắt cũng trở nên tiềm

tàng hơn.

- Đúng rồi. Hèn gì Kỳ ca lúc nào cũng từ chối đi đây đó với chúng tôi.

- Dương công từ là một người siêng năng luyện công mà.

Lúc ấy Ngọc Kỳ đã ném chiếc mặt nạ của đối phương đi.

Nguyên là khi chàng phản kích tay phải chợp lấy vai của Kim Xà Kiếm lập tức biến chiêu đánh một chưởng vào cánh tay trái của đối phương đồng thời tay trái nắm lấy mặt nạ của y giật mạnh.

Tên Kim Xà Kiếm cũng định quay mặt đi song kiếm của y trước đó đã bị hai chưởng của Ngọc Kỳ khống chế.

Trong ánh sáng yếu ớt của đêm tối nơi tiền viện của lữ điếm, mọi người đều kinh hãi khi thấy gương mặt sau tấm mặt nạ của Kim Xà Kiếm.

Gương mặt y đầy sẹo chằng chịt, ghê rợn nhất là hai vết sẹo dài chạy từ má phải ngang xuống tai trái, miệng lệch, xấu xí, hình dung không khác một con quỷ Dạ Xoa. Nhìn vào bất kể là ai đều phải giật mình khiếp vía.

Ngay lúc ấy Kim Xà Kiếm lại bay lên triển khai ngay chiêu kiếm Trường Hồng Quán Nhật khí kiếm lạnh rợn, kiếm ảnh tạo ra vô số những cầu vồng ngũ sắc, lao tới Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa lúc ấy nhanh không kém chỉ thấy nàng đứng bên ngoài vung tay lên và hét lớn :

- Kỳ ca, tiếp kiếm!

Ngọc Kỳ tay phải vừa nắm được chuôi kiếm ngay lập tức triển khai ngay chiêu kiếm Đoạt Kiếm Tạo Hóa vừa hấp thụ được tiếp chiêu phản công lại.

Chỉ trong nháy mắt, đã thấy chàng thu kiếm lại, người xoay một vòng điểm nhẹ lên mặt đất. Đồng thời lại thấy tên Kim Xà Kiếm té nhào trên mặt đất.

Quả thật chiêu kiếm kỳ dị của lão hòa thượng thần kỳ, lợi hại vô song, đã để lại trên cánh tay trái Kim Xà Kiếm một vết rách dài máu tươi rỉ ra từ cánh tay y tạo thành một lằn dài trên mặt đất Ngọc Kỳ không hề có ý định sát thương y, chàng vội chạy đến bên y thì Kim Xà Kiếm đã phóng mình phi thân đi mất hút.

Ngọc Kỳ cùng mấy người Chí Trung quay vô phòng. Lúc ấy Ngọc Kỳ nghĩ thầm:

“Công lực của Kim Xà Kiếm thật không tầm thường chút nào. Nếu như là ba ngày trước có lẽ chàng không tiếp nổi một chiêu của y”.

Tại một ngôi miếu Chu Công ở ngoại ô phía Đông trong một ngôi trạch viện không có đèn nến gì cả, bốn bề tối đen tịch mịch ngoại trừ một tia đèn yếu ớt le lói trong nội phòng.

Bên trong nội phòng có lẽ đang có người bí mật tụ họp, âm thanh phát ra rất nhỏ, song cũng có thể nghe được đó là một cuộc đối thoại.

- Cứ theo tại hạ đoán, thì tên súc sanh kia quả đúng là hậu nhân của Vương Sư Dương gia mà lão thất phu Lạc Hồn Kỳ đã nói.

- Sao ngươi biết?

- Ở nơi lão thất phu họ Chiêm, tại hạ đã cho người bố trí ở đó, mọi cử động bọn chúng đều không thoát khỏi bàn tay ta. Thế nhưng mấy ngày nay, vẫn chưa hề phát hiện tên nào của Dương gia xuất hiện cả. Còn tên súc sinh này ngoài màu da cổ đồng ra, tướng mạo của hắn giống y như Vương Sư năm xưa.

Lần này chúng ta dốc toàn lực ra mà xông lên bắt lấy hắn thì rõ ngay.

- Tên súc sinh đó võ công kỳ dị, thâm hậu lắm, một mình hắn đã khó lòng mà bắt được huống hồ bên cạnh hắn lại có thêm mấy đứa nhãi con võ công cao cường vô cùng. Song mọi việc đều đã được chuẩn bị rồi, sớm muộn gì thì hắn cũng chui vào rọ thôi.

- Song bên cạnh nó còn có mấy tên nha đầu cơ trí hơn người, e rằng chúng không mắc bẫy đâu.

- Không mắc bẫy, ta dám đánh cuộc với các hạ. Bọn thiếu niên coi trời bằng vung, tự cho mình là anh hùng hào kiệt, không màng sinh tử...

- Thôi đừng phí lời nữa, mọi việc ở Hổ Khẩu nhai đã chuẩn bị đâu vào đó rồi chứ?

- Đã hoàn tất, còn tranh thủ sớm hơn một ngày khi chúng đến.

- Mong rằng mọi việc đều như ý. Tiếu Diêm La đã xuất hiện ở nơi đó chưa?

- Vẫn chưa thấy.

- Nhớ kỹ này: Mỗi người nên nhớ phải không để cho chúng biết, mỗi người nên nuốt một viên Bách Độc mệnh đơn, phòng khỏi bị khảo hình khi bị bắt tiết lộ cơ mật.

- Đã chuẩn bị từ lâu rồi.

- Vậy còn hai tên súc sinh bị bắt đã chuẩn bị “cắt cỏ” chưa?

- Không, để trao đổi. Nhưng cuối cùng chúng cũng không tránh khỏi chết đâu. Còn bốn con nha

đầu kia phải bắt sống dẫn về Hứa Châu, thiếu công tử cần bọn chúng, nhớ kỹ tuyệt không được đả thương chúng.

- Chủ nhân có đồng ý việc này không?

- Có thiếu công tử làm chủ, chủ nhân không cần lo việc này đâu.

- Nhưng nhổ cỏ phải nhổ tận gốc. Thiếu công tử không sợ sau này sẽ xảy ra chuyện sao?

- Nói chơi, chuyện của thiếu công tử ngươi lo lắng quá thừa. Bấy lâu nay bất cứ các cô nương nào lọt vào tay thiếu công tử mà còn sống sót đâu?

- Hòa thượng, còn tin tức của lão ăn mày ra sao rồi?

- Vẫn chưa có tin tức chính xác, không biết có thật là đang ở Khai Phong không?

- Còn việc Vô Vi bang xử trí ra sao?

- Chúng ta không can dự vào, ai lo việc nấy, tránh dính líu rắc rối

- Thôi, đừng nói nhiều nữa, tất cả mọi việc ngày mai sẽ xong đâu vào đó kết liễu tên súc sinh họ Dương xong, chúng ta lo toàn lực đối phó với lão thất phu họ Chiêm. Chủ nhân muốn chúng ta nên hoãn ra tay hạ thủ, đợi cho chúng liên lạc với nhau, chúng ta theo đó tìm ra nơi ở của từng đứa, đoạn sẽ quét trọn ổ, ra tay hạ thủ một lượt.

- Quái! Hà cớ gì mà chủ nhân lại muốn ra tay kết liễu tên súc sinh họ Dương gấp rút như vậy? Lý ra, bọn Vô Vi bang phải lo lắng mới đúng. Tiêu Dao đạo nhân mới chính là người chủ chốt.

- Đúng phí lời nữa, lão huynh, có nhiều sự việc không nên truy cứu sâu đâu, biết nhiều chuyện bên trong nội tình quá e rằng khó mà bảo toàn tính mạng đó. Thời gian không còn bao lâu đâu, trời không còn sớm nữa, chúng ta nên phân nhau hành sự. Đi thôi!

Thần Kiếm thư sinh, Kim Nhãn Hồ, Tuyệt Bút Sinh Hoa dẫn mấy người Ngọc Kỳ lên đường. Cả bọn mười một người cưỡi ngựa nhắm hướng Yển Sơn mà đi.

Vượt qua Yển Sơn thì nhắm hướng Tây nam, nơi có nhiều ngọn núi.

Đoàn người thẳng tiến đến.

Khi đến một ngôi làng dưới chân ngọn núi đầu, thì cả bọn gởi ngựa lại nơi đó, vận khinh trang, mặc áo khoác, nhắm hướng vùng núi hiểm trở rảo bước.

Vùng núi ở đây vô cùng hiểm trở, Tuyệt Bút Sinh Hoa và Kim Nhãn Hồ có vẻ thông thuộc, nên

dẫn đầu đoàn người.

Vách núi sừng sững, sườn dốc càng lên càng cao càng hiểm trở. Bổn bề xung quanh phủ một màu trắng của tuyệt.

Ngọc Kỳ trong lòng rất cảnh giác. Chàng nhớ lại tổ phụ lúc ở Hồi Long cốc gặp nạn, hơn sáu mươi vì anh hùng sau khi bị hỏa công đã rớt xuống tuyệt cốc mà chết. Cho nên chàng rất cẩn thận, để ý khắp nơi xung quanh.

Khắp nơi trên núi phủ đầy tuyết trắng kẻ địch không thể sử dụng hỏa công được.

Chi Trung cũng rất có kinh nghiệm, không ngừng phòng bị, cảnh giới. Các vị cô nương đi sau lưng y cách chừng ba trượng. Bá Vạn Niên và Ngọc Kỳ theo ngay sau Thần Kiếm thư sinh, Châu Lam đoạn hậu.

Sau một lúc họ đi đến một khu rừng, đi vào hơn một dặm, bỗng Ngọc Kỳ nói lớn :

- Khoan, đợi một chút. Dường như phía trước có người, có thể chúng ta đã lọt vào bẫy của chúng.

Kim Nhãn Hồ và Tuyệt Bút Sinh Hoa quay lại hỏi :

- Tiểu huynh đệ, sao ngươi biết?

- Hãy xem hình dạng của nhủ băng bị làm đứt trên cành cây kia.

Quả thật có một cành cây nọ có dấu vết do ai đó bẻ vuốt cố ý làm dấu.

Ngọc Kỳ đăm chiêu một hồi nói :

Theo những dấu vết để lại có thể đoán có người đã qua đây lúc canh ba bẻ cây làm dấu, nên sau khi canh ba tuyết rơi đã phủ lên thêm một lớp tuyết dày nửa thước.

Nói đoạn Ngọc Kỳ đi đến một cây khác, chàng dùng chân đạp mạnh khiến tuyết trên cành rơi xuống, quả thật bên dưới lớp tuyết dày nửa thước có một đoạn cây làm dấu.

Thanh Hoa lúc ấy tiến đến bên Ngọc Kỳ, cảm phục nói :

- Kỳ ca, dường như huynh rất thông thạo về tình hình quang cảnh nơi vùng băng tuyết.

- Đúng vậy, vì tiểu huynh đã trưởng thành trong gió tuyết mà.

Thần Kiếm thư sinh biến sắc, nhưng không nói gì.

Kim Nhãn Hồ lúc này vội nói :

- Vậy... vậy chúng ta có tiến vào sâu bên trong nữa không?

- Chúng ta nên chia nhau ra tiến vào tìm kiếm.

Đúng lúc họ chia nhau xâm nhập leo sâu vào các ngọn núi bên trong thì cách đó khoảng hơn mười trượng xuất hiện ba tên bạch y nhân, che kín mặt chỉ chừa đôi mắt, một tên trong bọn hỏi :

- Có phải là hắn không?

Một người giọng quả quyết nói :

- Không sai, là y hôm đó, tại hạ thoát đi nơi vùng đất đầy tuyết chính là y và Song Tuyệt Kỳ Nhu cứu lại hạ.

- Không sai chứ? Khâu huynh?

- Xin tin tưởng vào đôi mắt của tại hạ. Đạo trưởng có muốn tại hạ đến chào y không?

Nói đến đây người này nhìn thấy trong ánh mắt của lão hỏi lúc nãy có tia nhìn rất âm hiểm nên thất kinh nói tiếp :

- Đạo trưởng không làm gì Khâu mỗ...

- An tâm đi. Bần đạo không đối đãi tệ với các hạ đâu, chỉ cần đợi một lát nữa xin Khâu huynh khiêu dụ chúng vào cuộc là được.

- Sao? Đạo trưởng... đạo trưởng muốn tại hạ gây bất lợi cho họ à?

- Đúng vậy.

- Không được, hắn là ân nhân của Khâu mỗ, Khâu mỗ không thể làm những chuyện bất nhân bất nghĩa được.

Lão đạo trưởng quát lớn :

- Không được cũng phải được, ngươi không còn quyền lựa chọn đâu.

- Việc đó quả không thể được. Khâu mỗ cũng không thể làm hoen ố biệt hiệu đầy quang vinh của Giang Hồ Khách của mình được.

- Hừ! Ngươi không sợ hậu quả sẽ ra sao à?

- Khâu mỗ cũng là bằng hữu của đạo trưởng. Nếu mỗ lại bán rẻ đạo trưởng cho cừu địch, đạo

trưởng nghĩ sao?

- Đó là chuyện khác.

- Thế gian hai chữ nhân nghĩa làm đầu, tại hạ không thể làm người bất nhân bất nghĩa được. Đạo trưởng hãy bảo trọng. Khâu mỗ xin cáo từ.

Người họ Khâu dứt lời, định phi thân nhảy đi.

Bỗng từ đâu bay tới một mảng tuyết bị kình lực cuộn đến bay thẳng vào ngực y, đồng thời lão đạo cũng phóng tới phát ra một tràng cười tàn khốc ghê rợn, quát :

- Ngươi không y kế hoạch hành sự, đừng mong sống sót.

Người họ Khâu cùng hét lớn :

- Khâu Ứng Xương ta há lại sợ chết hay sao?

- Ta không tin người có thể chịu đựng được thảm hình tróc cốt của ta đâu.

- Ngươi quá xem thường Khâu mỗ rồi! Ha! Ha!...

Tiếng cười thứ ba chưa kịp phát ra thi lão họ Khâu đã bị lão đạo phóng tới điểm ngay vào Á huyệt của y. Lão đạo vươn tay định cắp lấy người họ Khâu đi.

Bất thình lình một trận cuồng phong nổi lên cuồn cuộn kéo tới.

Lão đạo bỗng thấy trên tay mình nhẹ hẫng, thân người kia cũng không cánh mà bay.

Khi định thần lại lão đạo nhìn thấy một lão già đang cắp lấy Khâu Ứng Xương, miệng cười đầy bí ẩn.

Lão đạo vừa nhìn thấy lão già ấy đồng thời thấy cây Bàn Long trượng của lão ta đã thất kinh, tâm thần hoảng loạn, run rẩy nói :

- Ngươi... ngươi là... Hận Phá Thiên...

- Không sai, Hận Phá Thiên chính là lão phu, ngươi thật tinh mắt.

Lão đạo phất mạnh tay, cùng với tên còn lại xẹt như sao bay phi thân phóng vào rừng biến mất.

Hận Phá Thiên cũng cắp lấy Khâu Ứng Xương. Lão Hận Phá Thiên vốn không dám để rơi Khâu Ứng Xương, rừng cây rập rạp, tuyết vừa nhiều vừa dày, không tiện đuổi theo, nên lão chỉ đành bỏ đi.

Một lúc sau lão đạo sĩ lại xuất hiện nói với tên kia :

- Mau thông báo, tên súc sinh họ Dương quả thật là hậu nhân của Long Môn Dương gia. Phải nhanh tay hạ thù, bất luận sống chết.

Hai người phân ra hai hướng đông tây chạy đi biến mất trong rừng sâu.

Lúc này Ngọc Kỳ và Chí Trung ra sức tìm, đã đi hơn năm, sáu dặm vẫn không thấy bóng người. Kim Nhãn Hồ cười nhạt nói :

- Tiểu huynh đệ dừng lo lắng thái quá, chúng ta leo lên sườn núi mà đi.

Đúng lúc ấy từ khu rừng cách hơn mười dặm vọng lại tiếng cười của Khâu Ứng Xương.

Chí Trung biến sắc nói :

- Hây! Quả thật có người.

Ngọc Kỳ nói ngay :

- Quay lại tìm mau.

Chí Trung quay lại nói :

- Đừng, leo lên sườn núi đi tiếp thôi, nếu chúng ta quay lại cũng không kịp đâu, ngược lại đôi khi còn sa vào vòng vây của địch.

Thế là mọi người cùng leo lên sườn núi. Đứng trên đó có thể nhìn thấy quang cảnh núi tiếp núi, các ngọn núi cao vút bị mây bao phủ nơi đỉnh.

Tuyệt Bút Sinh Hoa chỉ vào một ngọn núi bị mây che đỉnh nói :

- Nhìn kìa đó chính là Hổ Trảo sơn. Ngọn cao nhất là trung tâm của Hổ Trảo sơn, trên lưng chừng hai ngọn núi hai bên lại có hai ngọn núi nhỏ nữa hướng ra phía Bắc trông giống như móng của con hổ, nên gọi là Hổ Trảo sơn. Nơi đó xung quanh đều là đá xanh, không hề có cây cỏ thảo mộc.

Ngọc Kỳ hướng mắt nhìn trầm ngâm nói :

- Xem ra hãy còn xa lắm.

Bọn họ lại ra đi, khoảng cách từ người đầu đến người cuối khoảng một trượng.

Nửa khắc giờ sau họ thấy phía trước xuất hiện một khu rừng rậm phủ đầy tuyết trắng xóa. Khu rừng này diện tích rất lớn, kéo dài đến phần giữa sườn núi của ngọn núi phía trước. Lúc này Hổ Trảo

sơn đã không còn xa mấy.

Tuyệt Bút Sinh Hoa vận công gia tốc, thân hình y cực nhanh tiến vào khu rừng.

Mấy người Ngọc Kỳ cũng lao theo.

Đi được khoảng hơn một dặm, bất thình lình Ngọc Kỳ hét lớn :

- Mùi tanh của máu, phía dưới ắt có người vừa chết, chư vị xin cẩn thận.

Quả nhiên không sai, dưới khu rừng nằm la liệt tám tử thi bạch y che mặt, sọ đầu đều bị đánh vỡ, binh khí chưa kịp rút ra khỏi bao, máu đã đông thành từng mảng trên người và mặt đất. Ngọc Kỳ xem xét xong, nói :

- Những người này vừa bị giết hơn ba giờ.

Chí Trung nói :

- Người ra tay hạ thủ công lực thâm hậu vô cùng, mỗi một chưởng tung ra đều sử dụng thần công Cách Sơn Đả Ngưu. Xem ra có cả các trưởng lão phái Thiếu Lâm nhúng tay vào. Những tử thi này rõ ràng muốn đối phó với chúng ta song đã bị người khác hạ thủ bằng chân lực.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Chẳng lẽ có kẻ muốn ám trợ giúp chúng ta à?

Đột nhiên vọng lại một tràng cười như xé màng tang từ hai phía Bắc và phía Nam.

Bỗng có giọng người vang vọng từ phía đông: “Đến nạp mạng đi”.

Phía tây lại vọng một giọng người khác: “Diêm La pháp định tam canh tử, tuyệt bất lưu nhân đáo ngũ canh” có nghĩa là Diêm La đã quyết định canh ba chết, quỷ sứ không chờ đến canh năm. Ngay tức thì một bọn che mặt, y phục giống như những tử thi lúc nãy xuất hiện bao vây lấy đoàn người Ngọc Kỳ. Chí Trung và Ngọc Kỳ bỗng cất tiếng cười như sấm nổ, chấn động bốn bên, tuyết trên các cành cây cũng đổ ập xuống vì chấn động. Thần Kiếm thư sinh quát lớn :

- Các ngươi muốn gì?

Bất thình lình có ba mũi ám khí bay ra nhắm Ngọc Kỳ bay tới. Ngọc Kỳ xoay người sang trái tung ra một chưởng. Tức thì ba mũi phi tiêu ấy bỗng như những con bướm bay dập dờn rơi lả tả dưới mặt đất.

Tiếp theo ba mũi ám khí khác lại bất thình lình bay ra từ một cây cổ thụ nhắm vào lưng Chí Trung

lao vun vút. Thanh Hoa và Tây Vi đứng ở giữa vừa nhìn thấy lập tức vun kiếm vào vùng ảnh của ba ám khí, quay tròn đoạn hét lớn :

- Súc sinh trả lại cho các ngươi đó.

Ba mũi ám khí như biết nghe tiếng người, đổi hướng như tên bắn về phía lúc nãy được phóng ra.

- Á! Á!

Trong rừng vọng ra một tiếng rú thê thảm, đoạn có hai tên bạch y từ trên cây té nhào xuống.

Lúc ấy xuất hiện hơn ba mươi tên bạch y nhân. Chúng tuy đông song thực lực không mạnh.

Ngọc Kỳ quát lớn :

- Nếu không nói ý định của các ngươi là gì thì để mạng các ngươi lại.

Một tên che mặt thân hình nhỏ bé, bật cười khanh khách nói :

- Đệ tử của Tiếu Diêm La sẽ đưa các ngươi vào Âm tào Địa phủ.

Ngọc Kỳ bước tới nạt lớn :

- Các ngươi đã bắt các bằng hữu của bổn thái gia đi đâu? Nói mau?

- Ở Âm tào Địa phủ đó.

- Chủ nhân Tiếu Diêm La của các ngươi hiện ở đâu? Mời hắn ra đây trả lời!

- Ngươi có muốn nếm thử kiếm của bổn gia không?

- Xin hỏi quý tính của ngươi?

- Bổn gia họ Dương

- Có phải tên gọi Ngọc Kỳ?

- Đúng, chính là đại danh của thái gia.

- Ngươi chính là khách quý mà Âm tào Địa phủ Diêm La điện muốn mời đến.

- Ha! Hóa ra các ngươi đến đây dụ Dương mỗ ta đến.

- Tên họ Dương kia, ngươi đã đoán đúng đấy. Hãy chọn đi nạp mạng hay đầu hàng.

- Bổn thái gia chọn cái đầu của ngươi đó.

- Súc sinh, đừng lộng ngôn, sẽ có người lấy đầu của ngươi trước.

Nói đoạn y giơ cao hai vòng sắt sáng loáng lên định tiến lên.

- Ha! Ha! Sao các ngươi không lên một lúc, lấy thịt mà đè người!

- Lấy mạng nhỏ của ngươi cần gì phải nhiều người.

Sự thật vì khoảng trống trong khu rừng không lớn, nếu mà cùng xông lên một lượt chỉ thêm vướng tay vướng chân, e rằng mất mạng oan uổng.

Tên che mặt bất thình lình hợp nhất hai vòng sắt đánh keng một tiếng đinh tai, lập tức hai vòng khoen sắt bay vun vút tạo ra hàng vạn vòng tròn sáng kỳ ảo bay tới Ngọc Kỳ.

Vòng ảnh khi thực khi ảo tạo ra vô số ảnh vòng sức cuồn cuộn như vù bão.

Ngọc Kỳ đứng yên như thiên thần xuất hiện, chàng không hề rúng động lóa mắt vì những ảnh vòng hư ảo đó. Khi thấy chúng đến gần, chàng vung kíếm ra chiêu nhanh như điện xẹt.

Không ai thấy rõ chàng xuất chiêu ra sao? Chỉ thấy ánh ngân quang chớp một cái, thân người xoay tròn, kiếm và thân người không phân biệt rõ.

Koong! Koong. Chỉ thấy hai cái vòng sắt bay xoáy ra ngoài cắm phập vào một thân cây hơn quá nửa.

Còn thân hình của Ngọc Kỳ từ trên cao điểm nhẹ xuống đất ngay sau lưng tên che mặt, tư thái ung dung.

Tên che mặt thì lảo đảo lấy tay ôm ngực, trên bụng vai và ngực y có hơn tám, chín lỗ kiếm đâm vào. Cuối cùng y đành buông thõng hai tay ngã vật xuống đất tắt thở.

Nhưng người có mặt đều rất kinh ngạc, không hiểu Ngọc Kỳ ra chiêu như thế nào.

Bỗng một tên trong bọn bạch y lên tiếng quát :

- Tên súc sinh họ Dương kia, kiếm pháp của ngươi khá lắm lão phủ cũng muốn lĩnh giáo tuyệt học của ngươi.

Nói đoạn y lao vào Ngọc Kỳ ra chiêu tức thì.

Một tên khác cũng vung kiếm lao vào Thần Kiếm thư sinh. Thần Kiếm quắc mắt hét :

- Giao đấu với một tên vô danh tiểu tốt hèn hạ che mặt giấu đầu, chỉ làm hoen ố danh tiếng Thần Kiếm của ta. Hây! Nhưng người lại muốn chết bổn thái gia không đành từ chối, vậy để bổn thái gia toại nguyện cho ngươi.

Hai người tức thì xông vào, kẻ đánh người đỡ lợi hại vô cùng.

Ngọc Kỳ đã hạ thủ tên che mặt lúc nãy. Ngay tức thì một tên che mặt khác đã vung kiếm tới. Tên này công lực thâm hậu lắm, kiếm quang vun vút, kiếm và người hợp nhất xoay tròn ra chiêu Hải Lãng Kinh Ba. Chiêu kiếm như sóng lướt tới Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ thân ảnh lúc cao lúc thấp kiếm pháp linh hoạt biến ảo vô cùng nhắm vùng kiếm của đối phương bay tới.

Lúc bấy giờ kiếm quang sáng lóa, rít lên những tiếng đinh tai nhức óc.

Lát sau đã thấy Ngọc Kỳ đáp nhẹ nhàng trên mặt đất xa hơn trượng.

Còn tên che mặt lúc ấy lảo đảo, lấy kiếm chống xuống đất. Máu tươi từ trên vai và ót tuôn ra ướt đẫm áo ngoài. Y run giọng yếu ớt thều thào.

- Ta... ta nội lực cao hơn hắn nhưng kiếm pháp của hắn quả... quả thực...

Nói đến đó hơi thở của y tắt hẳn, té nhào xuống đất.

Thần Kiếm thư sinh lúc này cũng ra chiêu dồn dập thế kiếm xung mãnh như trường gian đại hải, nhưng công lực của tên che mặt cũng không tầm thường. Một chiêu tiếp một chiêu, một kiếm trả một kiếm.

Hai người đánh hơn mười ba chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Những người quan sát đều thấy Thần Kiếm thư sinh lấn lướt hơn tên kia. Sớm muộn gì cũng giành được thế thượng phong, nhưng Thần Kiếm lại không có gì nóng ruột mà kỳ lạ là y cố ý từ từ chỉ dùng một tay đối phó với đối phương. Tất nhiên công lực giảm đi.

Ngọc Kỳ bên ngoài nghĩ thầm: “Dương đại ca quá khinh địch hai bên công lực tương đồng, tại sao Dương đại ca chỉ dùng một tay thôi. Hay vì đại ca muốn giữ danh dự Thần Kiếm của mình nên mới làm như vậy”.

Thanh Hoa lúc này rất nóng ruột vì tính mạng của hiền đệ mình, lại thấy Thần Kiếm thư sinh có vẻ đang kéo dài thời gian nên tức giận vô cùng.

Nàng vung kiếm đồng thời sử dụng Vô Cực Thái Hư thần công ra chiêu Thiên Địa Giao Thái.

Chỉ thấy bọn che mặt kêu rú thảm thiết, rách bụng đứt vai, máu thịt tung tóe.

Ngọc Kỳ lúc này phóng tới bên Tây Vi tiếp ứng cho nàng, vì trong bọn Tây Vi võ công yếu nhất, trong khi đối phương đều là những cao thủ đã được tuyển chọn nên chàng muốn bảo vệ cho nàng.

Bất thình lình ba tên che mặt từ hai cây đại thụ lao ra mang tới hai tấm binh khí Hỗn Nguyên bài.

- Vi muội, theo sát huynh.

Ngọc Kỳ hét lớn, kéo Tây Vi tránh người sang trái đồng thời vung kiếm, hai tên bên trái tức thì đã bị trúng đòn.

Tây Vi lúc ấy cũng đâm kiếm vào một tên khác.

Ngay lúc ấy tấm Hỗn Nguyên Bải từ sau lưng nhắm ngay đầu nàng đập xuống, Tây Vi thối lui, tấm Hỗn Nguyên bài lại ra chiêu Kiên Đảm Nhật Nguyệt đồng thời tay trái của đối phương lại vung đơn đao công tới.

Koong! Tây Vi cảm thấy cổ tê buốt, kiếm của nàng đã bị Hỗn Nguyên bài hất văng ra xa, nàng lùi ra sau hai bước, tức thì đơn đao đã tới trước ngực.

Lúc ấy Ngọc Kỳ thất kinh vội tung chưởng hất văng đơn dao, cứu lấy Tây Vi suýt mất mạng trong gang tấc.

Tên che mặt thấy đơn đao đã bị hất văng nổi giận huơ Hỗn Nguyên bài ra chiêu Thái Sơn Kích Hoàn nhắm bụng Ngọc Kỳ đánh tới.

Nhưng y đã quên mất thanh kiếm của Ngọc Kỳ đang bay tới chém đứt y làm hai đoạn.

Ngọc Kỳ như mãnh hổ tả xung hữu đột đã hạ thủ hơn hai mươi tên che mặt, còn hơn mười tên đang ra sức chống trả. Chúng không dám bỏ chạy có lẽ vì chưa có lệnh của đầu lãnh.

Ngọc Kỳ hét lớn :

- Bắt sống lấy một tên.

Chàng vung kiếm công tới một tên, tay trái đồng thời tung ra một chưởng đánh vào vai phải của đối phương.

Tên che mặt cũng ra chiêu Tiểu Quỷ Phát Môn đánh tới thái dương chàng, đồng thời đánh một chưởng vào ngực chàng.

Ngọc Kỳ không thèm để ý, chàng vận năm thành công lực vào tay trái che nơi thái dương, tay phải

tung chưởng đón lấy chưởng lực của đối phương đánh tới ngực. Đoạn nhanh như cắt biến chiêu vươn tay phải điểm ngay huyệt kiên đỉnh của y. Huyệt Kiên Đỉnh vốn là một trong ba mươi sáu đại huyệt trên người, và chỉ cần dùng nửa thành công lực điểm trúng đã có thể bắt sống đối phương.

Sau một hồi lâu thì năm người Ngọc Kỳ, Thần Kiếm thư sinh, Chí Trung, Thanh Hoa và Dật Điện cô nương đều đã bắt sống được năm tên che mặt. Song trừ một tên do Thần Kiếm thư sinh khống chế bắt được cả bốn tên kìa đều lần lượt ngã vật ra tắt thở, trên mép miệng chúng rỉ ra một dòng máu đen ngòm chỉ một lát sau da mặt tím đen lại trông rất ghê sợ. Ngọc Kỳ kinh hãi nói :

- Tiếu Diêm La quả thật tàn nhẫn vô nhân tính, bọn người này đều đã bị phục sẵn thuốc độc Nghịch kinh kỳ độc, người uống loại thuốc này không thể bị điểm huyệt được. Ba sáu đại huyệt trên người bất cứ huyệt nào bị điểm, huyết mạch lập tức tụ vào tâm mạch, độc dược phát tán ngay tức thì, tâm mạch vỡ ra mà chết. Tên che mặt mà Dương đại ca bắt được nhất định chưa bị điểm huyệt. Còn những tên khác bị chúng ta điểm huyệt nên đều bỏ mạng.

Thần Kiếm thư sinh cười nói :

- Đúng, ta đã dùng Cầm Nã trảo khống chế bắt sống hắn.

Nói đoạn y dằn mạnh tay xoay người tên che mặt lại.

Lúc ấy Thanh Hoa mới vỡ lẽ ra, nàng nói :

- Đúng rồi, lúc nãy muội đã điểm huyệt Thất Thứ của tên kia.

Dật Diện cô nương nói :

- Còn tiểu nữ thì điểm huyệt kỳ môn của hắn.

Chí Trung vẽ mặt ủ dột, nói :

- Tại hạ còn tệ hơn, điểm ngay huyệt linh đài của hắn.

Ngọc Kỳ an ủi mọi người nói :

- Thôi, còn một tên cũng được rồi.

Thần Kiếm thư sinh dùng mũi gươm hất văng chiếc mặt nạ che mặt của tên bạch y nhân, lộ ra khuôn mặt của một gã trung niên đang kinh hãi, mặt cắt không còn một giọt máu. Thần Kiếm quát lớn :

- Tiếu Diêm La ở đâu?

- Ở Hổ Trảo sơn...

- Vậy còn hai vị thiếu niên bị các ngươi bắt tối hôm trước hiện nay đang ở đâu?

- Cũng ở Hổ Trảo sơn.

- Hãy dẫn đường đi. Ngươi khôn hồn mà thi hành bằng không hối không kịp đâu.

Tên đại hán dẫn mấy người Ngọc Kỳ đi vòng đến một cái cốc nhỏ một hồi, đoạn nói :

- Từ chỗ này tiến vào cốc chừng năm dặm là tới.

Lúc ấy Thần Kiếm thư sinh buông tay thà hắn đi, thế là tên đại hán nhắm hướng đông phi thân định bỏ chạy càng nhanh càng tốt.

Chí Trung vội la lên :

- Dương đại ca, hãy khoan tại hạ hỏi hắn vài câu nữa?

Nhưng y đã quá muộn rồi. Từ trên một thân cây đối diện xẹt ra một lằn điện quang nhắm vào thiên linh cái của tên đại hán bỏ chạy bắn tới, chỉ thấy tên đại hán ngửa mặt té nhào, máu vả óc phun ra tung tóe.

Đúng lúc ấy mấy người Ngọc Kỳ không ai bảo ai cũng đều nhún mình phóng theo tên sát thủ giấu mặt vừa ra tay.

Đuổi theo một hồi lâu thì họ chạy đến một cái cốc có u linh, hoang vắng, vách đá lởm chởm. Phía trên vách có một phiến đá khắc bốn chữ “Cực Lạc Chỉ Môn”. Lúc ấy mọi người đều nghĩ bụng: “Nên đi vào đây hay đuổi theo tên sát thủ lúc nãy?”

Thần Kiếm thư sinh là người lên tiếng trước hết.

- Nơi đây chính là mật đạo dẫn đến Hổ Trảo sơn, địa thế rất hiểm trở có thể bị mai phục. Cứu người tuy gấp song cũng không nên quá mạo hiểm.

Quả nhiên người mắc bẫy là Ngọc Kỳ, chàng cương quyết nói :

- Nếu quả đây là mật đạo của Hổ Trảo sơn thì cho dù nguy hiểm đến độ nào chúng ta cũng phải tiến vào.

Thình lình bốn bên rền vang một âm thanh rất kỳ dị nghe như tiếng rên khóc thê lương, lại giống như tiếng rú của ma quỷ nơi Địa ngục vang lên từng hồi rất rùng rợn, nhưng vẫn có thể phân biệt được từng chữ phát ra Cực Lạc Chỉ Môn.

Sau đó là một tràng cười ghê rợn, âm thanh khóc lạnh, kéo dài có thể gây chết khiếp cho bất cứ ai yếu bóng vía.

Trước quang cảnh bốn bề tử khí, rùng rợn, vừa âm u vừa ma quái biến cố khó lường đó, Khương Chí Trung vòng tay thi lễ trước ba người Thần Kiếm, Tuyệt Bút Sinh Hoa và Kim Nhãn Hồ nói :

- Thâm tình dẫn lộ, không ngại mạo hiểm của ba vị dẫn mấy người củ? tại hạ đến đây, tại hạ mãi mãi ghi tạc trong lòng. Nay việc cứu người vô cùng nguy hiểm và đó là trách nhiệm của tại hạ, không dám phiền đến chư huynh. Vậy xin chư huynh dừng bước.

Thần Kiếm thư sinh xen vào nói :

- Khương huynh, Kỳ đệ với tại hạ vốn là tri giao, tình nghĩa thâm hậu, tại hạ tất phải sát cánh chia sẻ nguy hiểm với Kỳ đệ chứ.

Đoạn quay sang Tuyệt Bút Sinh Hoa và Kim Nhãn Hồ nói :

- Hai vị huynh đệ, xin hãy quay về đi. Trên đường về phủ Hà Nam phiền hai vị báo cho gia phụ của tại hạ ở Ngũ Đài sơn Dương gia, bảo rằng nếu ba tháng chưa thấy tại hạ trở về tức đã táng mạng ở Hổ Trảo sơn rồi.

Tuyệt Bút Sinh Hoa nói :

- Dương đại huynh, huynh há lại khiến chúng tôi trở thành kẻ tiểu nhân hay sao? Nay tôi cũng xin đi với đại ca.

Nói đến đây y quay sang Kim Nhãn Hồ nói tiếp :

- Trịnh nhị ca, xin huynh quay về thông báo cho lệnh tôn của Dương đại ca đi.

Thần Kiếm thư sinh vội nói :

- Không được, một người xông ra thoát khỏi nơi đây rất nguy hiểm. Không đơn giản đâu, phải hai người cùng đi mới được.

Nghe vậy Tuyệt Bút Sinh Hoa và Kim Nhãn Hồ trầm ngâm một hồi lâu, đoạn cất tiếng nói :

- Thôi được, Dương đại ca bảo trọng, hai người tại hạ sẽ ở Hà Nam phủ chờ tin vui của Dương đại ca vậy.

Khương Chí Trung chờ cho hai người kia đi khuất rồi, bấy giờ quay sang Thần Kiếm nói :

- Dương huynh, huynh nghĩa cao muôn trượng, tại hạ không biết nói gì để cảm tạ lòng hiệp nghĩa

của huynh.

Thần Kiếm nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, đây là một việc làm vì nghĩa vì nhân, hơn nữa tại hạ với Ngọc Kỳ lại là thâm giao với nhau, không cần phải câu nệ tiểu tiết đâu.

Ngọc Kỳ ánh mắt long lanh như sắp khóc nói :

- Dương đại ca, tiểu đệ sẽ mãi mãi nhớ những lời của huynh cũng như lòng nghĩa hiệp cao cả của huynh.

Thần Kiếm thư sinh tiến đến bên Ngọc Kỳ khẽ đưa tay trái vỗ nhẹ vào vai Ngọc Kỳ, mỉm cười.

Chí Trung đột nhiên nói :

- Tay trái của Dương huynh dường như bị thương à?

Thần Kiếm vội rụt tay lại mỉm cười nói :

- Đúng vậy, tối hôm qua tại hạ với Đặng huynh đệ có đến Thúy Vân đỉnh định thăm viếng kiếm thuật gia Thúy Vân Quan, không ngờ lại gặp tên Độc Vô Thường. Hai bên có giao đấu với nhau, chẳng may tại hạ bị thương nơi cánh tay trái. Ồ! Tại hạ có biết qua có kẻ đã đột nhập lữ điếm, tiếc rằng tại hạ không có dịp tiếp sức bắt tên giặc đó.

Thật có lỗi vô cùng.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Huynh khi vận kiếm có cản trở gì không, để tiểu đệ xem...

Thần Kiếm thấy Ngọc Kỳ tỏ ý muốn xem thương thế, y vội nói :

- Không sao đâu, hiền đệ an tâm đi. Thôi! Trời không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi.

Nói dứt y cất bước dẫn đầu đoàn người ra đi.

Lúc ấy bỗng Khương Chí Trung dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Ngọc Kỳ:

“Hiền điệt, chú ý đừng để bất cứ ai tiếp cận gần khoảng năm thước cho dù là ai đi nữa, và bất cứ nơi đâu cũng nên cẩn thận đề phòng ám kích bất ngờ”.

Ngọc Kỳ cũng sử dụng, truyền âm nhập mật nói:

“Tiểu điệt biết rõ”.

Thanh Hoa nói :

- Kỳ ca, xin cẩn thận, đừng mạo hiểm thái quá.

- Ngu huynh biết rồi, xin hãy bảo vệ Vi muội.

Đoạn chàng quay sang Tây Vi nói :

- Vi muội nhớ đừng rời Hoa muội nhé.

Tây Vi đáp :

- Muội biết lo cho mình mà, huynh yên tâm đi. Xin huynh cũng bảo trọng.

Sau đó Ngọc Kỳ dấn bước theo kịp Thần Kiếm đi dẫn đầu Bọn Khương Chí Trung, Thanh Hoa, Tây Vi, Phi Hồng và Dật Điện phía sau là Bá Vạn Niên, Châu Lam đoạn hậu. Họ chia thành ba nhóm cùng rảo bước theo sau Ngọc Kỳ và Thần Kiếm thư sinh.

Khi đến miệng cốc, thấy có hai bức tượng ác quỷ to lớn ở bên miệng cốc, hai bức tượng như người sống như chực nhảy bổ vào mọi người. Thần Kiếm thư sinh nét mặt lộ vẻ sợ hãi. Ngọc Kỳ vẫn điềm nhiên nói :

- Bên trong có lẽ có nhiều cơ quan mai phục ám toán bất ngờ đây. Song chúng ta cẩn thận vẫn hơn. Thực ra hung đồ đệ tử của Tiếu Diêm La không đáng sợ lắm, có chăng là những vật nhỏ cực độc âm hiểm vô cùng mà mắt người không nhìn thấy được.

Thần Kiêm thư sinh nghiêng đầu nhìn Ngọc Kỳ, y cố nắm bắt lấy những sự biểu hiện trên gương mặt của chàng. Nhưng Ngọc Kỳ nét mặt vẫn ung dung, không tỏ vẻ sợ hãi chút nào, vẫn trầm mặc như trước.

Hai người họ cẩn thận từng bước đi ngang qua hai bức tượng ác quỷ đó. Thần Kiếm thư sinh bỗng giơ tay chỉ vào một đám sương mờ, bay ta nơi khu rừng cách hai mươi, ba mươi trượng trước mặt, nói :

- Hiền đệ, đó có phải là khí độc không?

- Không phải đâu trong hoàn cảnh khốc hàn lạnh chết người như thế này sử dụng khí độc không có kết quả. Đó chẳng qua là hơi nước từ mặt đất bốc lên mà thôi.

Hai người vừa đi vừa quan sát xung quanh phòng bị. Khi đi qua phía dưới vách đá của Cực Lạc Chi Môn thì trước mặt là khu rừng thưa, mỗi một cây đại thụ thân cây rộng hai người ôm sừng sững chọc

trời. Tán lá rậm rạp che kín cả bầu trời.

Cách khu rừng thưa khoảng bốn năm trượng đột nhiên từ một ngọn đồi nơi bìa rừng, băng lở tuyết bay tứ phía.

Hai người dừng lại vận công hộ thân phòng bị.

Ngọn đồi cao hơn một trượng, sau khi băng lở tuyết rơi, thì xuất hiện ba con quái vật kinh tởm. Ba con quái vật này hình dung thật là ghê rợn những người yếu vía mà nhìn thấy có thể vỡ mật mà chết, cảnh tượng thật vô cùng đáng sợ.

Chính giữa là một con quỷ vô thường to lớn, thân cao hai trượng, đúng hơn là con quỷ Hắc Vô Thường. Nó toàn thân vận một cái áo hắc y dải từ đầu đến chân, thắt lưng cột một vòng sắt, không đội mũ, tóc xổ rũ rượi xuống vai, mặt đen ngòm, mắt lòi ra, lỗ mũi chỉ là hai cái hốc lớn, thè lè cái lưỡi đỏ và dài trong cái miệng lớn đỏ lòm. Trên tay con Hắc Vô Thường giơ một cây Câu Hồn bài trên viết bốn chữ “Ngươi đến rồi à!”

Bên trái và phải của con quỷ Hắc Vô Thường là hai con quái vật to lớn người không giống người, thú không ra thú, thân cao gần một trượng, to lớn thô kệch, đầu như đầu gấu, toàn thân phủ lấy lông trắng.

Trong hốc miệng đỏ như máu há hoắc ra là hai cái răng nanh trắng nhởn. Trên đầu mỗi con quái vật có ba sừng. Hai mắt mở to trắng dã, mở trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi.

Tứ chi của chúng sần sùi, móng vuốt màu đỏ như như lửa lại sắc bén vô cùng.

Ba con quái vật từ từ tiến gần đến mấy người Ngọc Kỳ múa vuốt rất hung dữ.

Khương Chí Trung phía sau, thất kinh thét lên :

- Vật gì thế này?

Chương 9: Thần Kiếm Thư Sinh

Ngọc Kỳ và Thần Kiếm thư sinh vẫn đứng im bất động, không hề tỏ ra nao núng.

Khương Chí Trung kinh hãi đã dừng bước. Thanh Hoa từ phía sau lo lắng cho Ngọc Kỳ nên định chạy về phía Ngọc Kỳ.

Chí Trung ngăn lại nói :

- Đừng vọng động, đợi một lát.

Nhìn thấy hai con quái vật và quỷ Hắc Vô Thường tiến gần đến, Thần Kiếm thư sinh thất kinh khiếp vía, y thối lui ra sau hai bước đến bên người Ngọc Kỳ và giơ kiếm lên.

Bọn quái thú vẫn tiến gần đến. Con quỷ Hắc Vô Thường bỗng phát ra một tràng cười rợn tóc gáy vang rền bốn phía lắc lắc cái lưỡi đỏ lòm.

Hai con quái thú cũng rống lên những tiếng đinh tai nhức óc.

Bất thình lình Ngọc Kỳ lao tới thét lớn :

- Các ngươi giả thần mạo quỷ, uy hiếp không nổi chúng ta xâm nhập Hổ Trảo sơn đâu. Khôn hồn mau tránh ra.

Hắc Vô Thường nhổ mạnh cái lưỡi bay đi đồng thời soạt soạt hai tiếng vang lên, tức thì hai chân trước của Hắc Vô Thường bay tới Ngọc Kỳ, khí thế cực mạnh.

Ngọc Kỳ không vội né, mà chàng vung kiếm phất tròn một cái, tức thì hai cái chân giả đó chuyển hướng bay về phía bọn quái thú bay tới rất nhanh.

Ngay lúc đó, cái áo đen dài trên người Hắc Vô Thường tự động rơi xuống đất, thân hình cao hai trượng trước đó chỉ còn lại tám thước. Cây Câu Hồn bài trong tay y vươn tới tiếp sau là đôi chân giả phía sau phóng ra vun vút về phía Ngọc Kỳ.

Thần Kiếm lúc này đang ở phía sau Ngọc Kỳ, đột nhiên y sử dụng thân pháp cực nhanh nhảy bổ vào Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa phía sau thấy vậy vừa kinh hãi vừa giận dữ, nàng cũng nhanh không kém vung kiếm

nhắm vào phía sau lưng Thần Kiếm thư sinh điểm tới.

Hai con quái thú ở hai bên cũng nhảy bổ vào Ngọc Kỳ.

Thấy tình thế nguy hiểm muôn phần, Chí Trung vội xuất thủ phóng ra Phi Ngư thích, như hai tia điện nhắm quái thú bay tới.

Con quái thú bên trái như thấy có tia điện xẹt vào mắt nó, vội đưa móng vuốt lên phủi phủi định gạt tia điện ra. Tức thì tiếp liền một Phi Ngư thích thứ hai đã bay tới xuyên vào bụng nó.

Phập một tiếng. Con quái thú rống lên vô số âm thanh kinh dị chói tai.

Còn con quái thú bên phải cũng bị trúng một Phi Ngư thích vào mắt nó còn đang loay hoay phủi đi. Thì Ngọc Kỳ đã vội lao tới.

Biết nó đang bị thương, nên Ngọc Kỳ liền vận hết nội lực, tung ra một chỉ đồng thời vung kiếm đâm tới.

Chiêu kiếm và chỉ lực của Ngọc Kỳ vừa đánh ra đừng nói là quái thú dù là đá tảng cũng phải tan nát nữa là.

Bình một tiếng nổ đinh tai. Con quái thú ngã nhào xuống đất bụng vỡ toác, lông trắng bay tứ phía.

Chí Trung lao tới la lớn :

- Con quái thú này là người giả thành.

Bấy giờ Thần Kiếm thư sinh và Thanh Hoa đang đối phó với con quỷ Hắc Vô Thường.

Cây Câu Hồn bài trong tay Hắc Vô Thường vun vút tấn công Thần Kiếm đồng thời bắn ra vô số phi châm vào Thần Kiếm.

Thần Kiếm thư sinh hốt hoảng quay kiếm nhún xuống đất, bật người lên tránh phi châm.

Lúc ấy Thanh Hoa ở phía sau vung tay một cái vung ra một chưởng cực mạnh. Lạ thay các phi châm như một khối nam châm vô hình hút lại, rơi xuống đất lả tả, còn một số khác thì bay ngược trả lại cắm vào người quỷ Hắc Vô Thường.

Thanh Hoa tranh thù lao tới tấn công liền, hợp với Thần Kiếm thư sinh đang ra chiêu trước mặt con Hắc Vô Thường.

Thanh Hoa hét lớn :

- Phải bắt sống nó!

Thần Kiếm thư sinh lúc ấy đang ra chiêu Hoa Trung Thổ Nhụy liên tiếp tung ra năm chiêu kiếm đánh tới. Bỗng nghe Thanh Hoa hét: “Phải bắt sống!” Y tức thì vận công xuất chiêu Tô Tần Bối Kiếm xung mãnh vô cùng, chiêu kiếm biến ảo lợi hại đâm vào bụng con Hắc Vô Thường nghe một tiếng phập.

Hắc Vô Thường cố lấy tay ôm bụng ngăn nội tạng phọt ra từ vết rách do kiếm của Thần Kiếm.

Hắc Vô Thường một tay ôm bụng, tay kia buông đánh tách rơi xuống ống châm dài năm tấc màu đen. Đoạn nó rú lên những tiếng đâu đớn khiếp hãi, run rẩy, đứt quãng thều thào :

- Thiếu... công... người...

Đoạn ngã nhào xuống mặt đất.

Lúc ấy Thanh Hoa thu kiếm quay người lại, luồng nhãn quang như điện của nàng nhìn xoáy vào Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh vội vàng cung tay nói :

- Xin lỗi Triệu cô nương. Tại hạ đã lỡ tay.

Thanh Hoa gằn giọng :

- Dương đại hiệp, lúc nãy tên Hắc Vô Thường vừa gọi người chăng?

Thần Kiếm sắc mặt trắng nhợt, nhưng vội trấn tĩnh ngay, cười nói :

- Tại hạ không hề...

Bỗng coong một tiếng. Thần Kiếm chống kiếm ngã quỵ xuống, tay trái ấn vào đùi phải vẻ mặt đau đớn.

Ngọc Kỳ lúc này thất kinh vội chạy đến đỡ y dậy, biến sắc kêu lạc cả giọng :

- Đại ca, có chuyện gì vậy? Huynh... huynh...

- Ta... Ta trúng phải độc chân... đùi phải...

Thì ra trước khi ngã xuống chết, tên Hắc Vô Thường đã bất ngờ phóng ra một phi châm mà mắt thường không thể nhìn thấy nhắm vào Thần Kiếm thư sinh.

Ngọc Kỳ xem xét thương thế của Thần Kiếm, bỗng chàng thất kinh, la lên :

- Trời! Nguy rồi, là Ngưng Huyết Chi Độc... Đại ca...

- Không sao, hiền đệ cứ để ta từ từ vận công trị thương.

Chí Trung cũng đến xem xét thương thế, nói :

- Loại phi tiêu này lúc bắn ra không có tiếng, có thể bay ra hơn năm trượng, có thể phá khí công hộ thân của bất cứ ai. Xem ra đây là loại Đoạt Hồn thần đồng một loại phi tiêu cực độc trong Ngưng Huyết châm ám khí của hòa thượng khốn kiếp ở Câu Lậu sơn, Bách Độc Long Huyện Hàm chi vật. Bất cứ là người hay vật, trúng phải Ngưng Huyết châm, tức thì máu trong người sẽ từ từ đông lại mà chết. Ngoại trừ độc môn thuốc giải của Bách Độc Long ra thì chỉ có Thiên Niên Huyết? Mới có thể giải được, nhưng hiện nay không thể có loại thuốc giải đó nữa, cách duy nhất bây giờ là...

Ngọc Kỳ lo lắng hỏi gấp :

- Là sao?

- Cho máu, như thế có thể kéo dài được tính mạng.

Lúc ấy Thần Kiếm bỗng kêu lên :

- Không xong rồi, ta không thể vận công được nữa, lẽ nào trời cao lại... tuyệt đường...

Ngọc Kỳ vô cùng lo sợ, chàng không kịp suy nghĩ, lập tức xé rách tay áo mình dùng móng tay rạch một đường sâu trên cánh tay đoạn kề tay vào miệng của Thần Kiếm thư sinh khẽ nói :

- Đại ca, hãy uống máu của đệ đi có thể giải được độc cho huynh.

Thanh Hoa và Tây Vi lúc ấy biến sắc thất thanh kêu lên :

- Kỳ ca, sao huynh khờ quá vậy? Trời ơi!

Lạ kỳ chưa, Thần Kiếm thư sinh vừa uống xong hai ngụm máu thì lập tức sắc mặt y từ trắng nhợt chuyển sang màu hồng trở lại phần da và các cơ nơi đùi phải lúc trước màu tím đen cũng từ từ trở lại bình thường.

Chí Trung lúc này bịt lại vết thương cho Ngọc Kỳ nói :

- Được rồi, hiền điệt ra nơi các vị cô nương kia phục thuốc đi.

Chí Trung lúc này bịt lại vết thương cho Ngọc Kỳ nói khẽ bằng một loạt âm ngữ chỉ có họ mới hiểu mà thôi.

- Kỳ ca, huynh cứu hắn làm gì. Lúc nãy hắn suýt nữa đã hại huynh rồi.

- Kìa, Hoa muội, vì tình vì nghĩa huynh mới làm như vậy, chẳng phải Thần Kiếm thư sinh cũng là bằng hữu với ta hay sao? Vả lại lúc nãy nhìn thấy tình hình nguy cấp, y muốn tiếp ứng mới làm như vậy để cứu huynh mà thôi. Có lẽ muội đã trách oan cho y rồi.

- Kỳ ca, muội biết huynh cao thượng, quang minh chính đại, suy bụng ta ra bụng người. Song muội đa nhìn thấy được ý đồ đen tối của hắn, cố ý gây bất lợi cho huynh đó.

- Không có lý nào, y không có lý do nào để hại huynh cả.

- Chảng qua vì chúng ta chưa biết được thân phận của hắn minh bạch. Kỳ ca, còn hắn chưa có hành vi gây bất lợi cho huynh, chỉ vì thời cơ chưa tới mà thôi.

Ngọc Kỳ vẫn không tin, chàng trầm ngâm một chút đoạn nói :

- Không thể nào, Đàn chủ của Vô Vi bang là Tiêu Dao đạo nhân, rất có thể cũng là đệ tử của Ất Thanh yêu đạo. Nếu quả như vậy. Ất Thanh yêu đạo hắn nhiên là Bang chủ của Vô Vi bang, muốn giết huynh chính là Vô Vi bang. Nhưng Thần Kiếm thư sinh đã nhiều lần giết người của Vô Vi bang, chứng tỏ y không phải là người của Vô Vi bang.

- Đó là vì thời cơ chưa tới. Vả lại hy sinh một vài tên tiểu tốt Vô Vi bang làm bình phong che giấu thân phận của y, lại có thể lấy được lòng tin của chúng ta. Cũng như tên giả dạng quỷ Hắc Vô Thường cũng chết một cách oan uổng dưới tay của y vì muội thấy trước khi chết tên đó có vẻ rất kinh ngạc dường như không ngờ đến chuyện có thể xảy ra. Tên giả dạng Hắc Vô Thường dầu gì cũng không thoát khỏi tay chúng ta, y cần gì phải giết hắn để lấy lòng tin của chúng ta chứ.

- Nguyên nhân chính là điểm đó, y muốn giết người diệt khẩu.

- Hoa muội, lời của muội có lẽ quá cực đoan, áp đặt cho y thôi.

- Muội thật không còn cách nào để thuyết phục được huynh, chỉ mong rằng sau này huynh đừng quá tin tưởng, thân cận với y nữa.

- Hoa muội, đa tạ muội đã quan tâm. Huynh biết tự bảo trọng mà.

Lúc ấy Phi Hồng, Dật Điện đang xem xét tử thi của hai con quái thú, thì ra bên trong là hai tên đại hán cải trang thành.

Bá Vạn Niên và Châu Lam cũng đang xem xét tử thi con Hắc Vô Thường, Bá Vạn Niên nói :

- Hình như là một tên hòa thượng giả trang thành.

- Không chỉ là một lão già cổ lai hy thôi.

Chí Trung cầm ống châm màu đen mà Hắc Vô Thường đánh rơi trước khi chết lên, xem xét bỗng la lên :

- Quái lạ, Bách Độc Long Chi Vật sao lại có được trong tay tên giả mạo Hắc Vô Thường vậy cà?

Tây Vi nãy giờ im lặng cũng lên tiếng :

- Đoạt Hồn thần đồng là một trong những loại ám khí kỳ độc của Bách Độc Long Huyện Hàm, loại ám khí này rất ít kẻ biết đến. Trên giang hồ các cao thủ rất coi trọng vũ khí, phi châm của mình, không hề trao đổi bừa bãi bao giờ. Xem ra Bách Độc Long và tên giả mạo Hắc Vô Thường này nhất định có giao tình qua lại, vì như vậy Bách Độc Long mới đem phi châm của mình cho y.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Như vậy Bách Độc Long cấu kết với tên này hai chúng ta sao?

Tây Vi nói tiếp :

- Bách Độc Long có giao tình với Ất Thanh, như vậy tên này ắt hẳn là thủ hạ của Ất Thanh yêu đạo.

Bấy giờ Ngọc Kỳ vội nói lớn :

- Chúng ta mau xông vào, thời giờ không còn kịp nữa.

Đoàn người vội dồn bước, Thần Kiếm thư sinh lúc này đã bình phục, miệng không ngớt cảm ơn Ngọc Kỳ. Y vẫn đi phía sau Ngọc Kỳ, nét mặt biến đổi khó lường, không ai có thể đoán được y đang suy nghĩ điều gì. Đoàn người cẩn thận, dè dặt từng bước, nơi đây quang cảnh âm u, chốc chốc lại thoáng qua bóng ảo quỷ mị, trên các sườn núi thỉnh thoảng lại phát hiện những nắm xương người. Có thể đoán, nếu như không có tuyết phủ trắng khắp nơi, có lẽ đâu đâu cũng có các bộ xương người nằm rải rác suốt một vùng núi.

Đi một lúc sau thì gần đến vùng trung tâm của Hổ Trảo sơn. Bỗng phía trước bốc lên một luồng hơi nước. Luồng hơi nước bốc lên lan rộng khoảng bảy, tám?

Ngọc Kỳ giơ kiếm chỉ vào đám sương hơi nước ấy nói :

- Đám khí đó là từ miệng địa hỏa huyệt khẩu ở dưới đất bốc lên, chắc chắn hang Hổ Khẩu nhai chính ở đây, sào huyệt của Tiếu Diêm La cũng ở đâu đây thôi. Nhưng sao vẫn không thấy bóng dáng của chúng.

Chí Trung quan sát xung quanh nói :

- Bọn chúng để cho chúng ta bình an đến nơi đây, chắc chắn bên trong sẽ có mai phục cực kỳ nguy hiểm. Sống hay chết giờ đây chỉ còn có một con đường duy nhất là tiến lên phía trước. Xin chư vị lưu ý, vạn nhất có xảy ra chuyện gì đội ngũ phân tán thì về sau cũng xin tụ họp lại ở đây.

Ngọc Kỳ cũng la lên :

- Chúng ta cùng xông vào.

Thần Kiếm thư sinh cũng nói :

- Đi thôi.

Bất thình lình vang lên một tràng cười rùng rợn, đoạn xuất hiện hàng loạt lá cờ đào màu đỏ chắn ngang các yếu đạo thoát ra cốc.

Đoàn người Ngọc Kỳ vẫn tiến vào, đi một đoạn bỗng thấy trên vách đá có một phiến đá rộng khắc chữ “Cực Lạc Thế Giới - Diêm La Chi Cốc”.

Chí Trung cười lớn :

- Ha! Ha! Đây là thiên đàng và cũng là Địa ngục, cơ may của chúng ta cũng không tệ.

Ngọc Kỳ cũng cười nói :

- Dù là thiên đàng hay Địa ngục, ta cũng quyết xông vào, xem Thiên đường Địa ngục thực sự ra sao.

Thần Kiếm thư sinh cười nói :

- “Hạnh sinh bất sinh, tất tử bất tử”, may mắn sống được lại không sống nổi, tưởng chết chắc song lại không chết, đường sinh tử chúng ta mỗi người đều có một nửa cơ hội. Xông vào!

Thanh Hoa nghe vậy liền nói :

- Dương đại hiệp kiếm thuật tuyệt cao, danh xưng Thần Kiếm có lẽ chữ tử không nên nói ra, đại hiệp chắc không có duyên với chữ tử, cơ hội sinh lại vô cúng thịnh sâu. Dương đại hiệp, xin miễn chấp đây chỉ là lời nói hồ đồ của tiểu nữ.

Miệng nói tuy khiêm nhường như thế, nhưng ánh mắt của nàng xoáy mạnh một cách lạnh lùng vào Thần Kiếm.

Thần Kiếm thư sinh nhìn tránh đi nói :

- Lời nói sinh tử cơ hội mà tại hạ vừa nói cũng là lời hồ đồ, nếu Hoa cô nương có lòng nghi ngờ, tại hạ cũng vô phương giãi bày.

Ngọc Kỳ thấy họ có vẻ bất hòa căng thẳng quá, vội xen vào nói :

- Cho dù là sinh hay tử cũng không làm nản chí chúng ta. Mau đi thôi.

Đoạn chàng đi lên phía trước dẫn đường.

Khi đi đến một khối đá khổng lồ, chàng bỗng ngửa mặt hét lớn :

- Chủ nhân đã là Tiếu Diêm La danh chấn giang hồ, hà cớ gì lại hèn nhát như vậy, mau chui ra đây trả lời đi.

Từ đâu đó vẫn vang lên một giọng cười rùng rợn thê lương.

Mọi người đều chưa ai lo sợ gì cả, nhưng duy chỉ có Thần Kiếm là biến sắc song vì y cũng đi đầu như Ngọc Kỳ nên không ai phát hiện cả.

Ngọc Kỳ không thấy ai trả lời bèn vung kiếm tiến tới.

Lát sau Tây Vi lên tiếng hỏi :

- Kỳ ca, bên trong không có trận đồ chứ?

- Trước mắt khó có thể nói chắc được. Cơ hồ không có thì phải.

Thần Kiếm hỏi :

- Hiền đệ, đệ có biết qua Kỳ Môn Sinh Khắc tuyệt học về trận đồ sao?

- Tiểu đệ biết sơ qua.

- Huynh thật khâm phục. Đệ quả là bậc kỳ tài.

Nói đoạn y đi gần đến bên Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ lúc nãy đã nghe lời Thanh Hoa nhắc nhở nên đã có ý phòng bị. Chàng một mặt vận công, một mặt để ý cử động của Thần Kiếm.

Mọi người lại vòng qua phiến đá khổng lồ thì thấy phía sau có hai lão già vận bạch y đang ngồi trên tuyết. Một lão tay cầm gậy Bàn Long chính là Hận Phá Thiên, một người kia trẻ hơn, mũi thẳng miệng vuông, hồng quan đầy đặn, nét mặt có vẻ hiền từ, trình độ võ công lộ ra rất cao, dưới thắt lưng người này có giắt một thanh trường kiếm cổ.

Phía sau họ có hai đại hán vận áo bào gọn nhẹ. Người vận áo bào màu xanh da trời chính là Khâu Ứng Xương, kẻ mặc áo là một người trung niên nghe xưng họ Cát.

Vừa nhận ra Khâu Ứng Xương, Ngọc Kỳ la lên :

- Ủa! Là Khâu lão tiền bối?

Khâu Ứng Xương lộ vẻ vui mừng nói :

- Dương hiền điệt, xin nhìn bên kia.

Ngọc Kỳ quay lại nhìn thì thấy có tám tử thi vận bạch y che mặt, những tử thi ấy chính là đồng đảng của Tiếu Diêm La, lúc bấy giờ các thây ma ấy đã chết cứng. Song không thấy thương tích đâu cả.

Chí Trung và mấy người khác vừa đến vội rút kiếm ra phòng bị. Lúc ấy Ngọc Kỳ tiến đến gần Khâu Ứng Xương cười nói :

- Khâu lão tiền bối, vẫn bình an vô sự chứ?

Giang Hồ Khách Khâu Ứng Xương vội vòng tay thi lễ nói :

- Đa tạ, hiền điệt, xin hãy ra mắt Hận Phá Thiên và...

Lão già vẻ mặt hiền từ ngồi kế bên Hận Phá Thiên lúc ấy liền lên tiếng :

- Lão phu chu du tứ hải, không muốn can dự vào chuyện thế sự, không muốn lưu danh, nay để tiện xưng hô, cứ gọi lão phu là Cổ Lão Nhi.

Lúc này Hận Phá Thiên nhìn Thần Kiếm nói :

- Tiểu huynh đệ ngươi còn chưa quên nỗi nhục trên Thúy Vân đỉnh, phải không?

Trong lòng còn chưa phục chứ gì? Thôi, bỏ đi, lão phu hôm nay ngăn các ngươi mạo hiểm coi như lấy ân báo oán vậy.

Ngọc Kỳ biến sắc hỏi :

- Tiền bối muốn ngăn cản chúng tôi ư? Tại sao chứ?

- Đúng vậy Vì phía trước nguy hiểm vô cùng.

Ngọc Kỳ hỏi một cách cương quyết :

- Tiếu Diêm La không uy hiếp chúng tôi được, huống chi vãn bối còn mấy bằng hữu đã lọt vào tay chúng.

Hận Phá Thiên nghiêm mặt nói :

- Hổ Trảo sơn nơi đây vốn có độc khí, khiêu dụ các ngươi đến đây, không phải là Tiếu Diêm La, Tiếu Diêm La cũng chỉ là một gã khờ bị chúng lừa mà thôi.

Ngọc Kỳ kinh ngạc la lên :

- Không phải Tiếu Diêm La sao?

Thần Kiếm thư sinh cười lạnh, nói :

- Cái lão ma đầu này, lại ăn nói hồ đồ.

Hận Phá Thiên trừng mắt nhìn y, đoạn nói :

- Hổ Trảo sơn vốn trước kia là cốc động của Tiếu Diêm La quả thật là một tên đồ tể hung ma khát máu, nhưng về sau y đã rửa tay gác kiếm, cải tà qui chính, còn có giao tình với Thiếu Lâm đương kim phương trượng. Vả lại, y không có nhiều đồng đảng như thế đâu.

Ngọc Kỳ lại hỏi :

- Vậy xin hỏi lão tiền bối có biết ai làm việc này không?

- Lão phu cũng lần không ra. Bọn người này hành sự vô cùng dị thường, tàn nhẫn, không cách nào cạy miệng chúng được.

Cổ Lão Nhi lúc này nói :

- Nguyên Cổ Lão Nhi ta cũng muốn giúp Dương thiếu hiệp, định ra tay giết sạch chúng, nhưng trong tay chúng có con tin là bằng hữu các ngươi. Nếu chúng ta tiến vào hạ thủ, bọn chúng dọa sẽ giết con tin, mấy người lão phu không thể vì muốn giúp ngươi hóa ra lại làm lỡ việc của ngươi. Hơn nữa Cổ Lão Nhi ta có ân oán với thiếu hiệp, lợi hại tương quan.

Ngọc Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Cổ Lão Nhi lão tiền bối có ân oán gì với vãn bối?

Cổ Lão Nhi nói :

- Bây giờ không thể nói ra, chỉ biết rằng lão phu ở đây sẽ trợ giúp thiếu hiệp.

Hận Phá Thiên nói :

- Đi thôi, lão phu sẽ đưa các ngươi một đoạn.

Họ đi hơn một dặm, thì bỗng phía trước nơi mép rừng đá kỳ dị xuất hiện một bọn người vận bạch y che kín mặt chỉ chừa đôi mắt, chúng có hơn ba mươi người, khí giới đằng đằng.

- Ha ha! Kẻ nào dám cản đường Hận Phá Thiên lão phu sẽ phải chết.

Nói đoạn, Hận Phá Thiên nhún mình phóng tới vung gậy Bàn Long tiến đánh.

Ba tên vận bạch y cùng hợp lực đánh ra chiêu Trầm Sơn Phách Sơn, tức thì cuồng phong bốn phía cuộn tới.

Bùng! Tiếp đó Hận Phá Thiên lại ra chiêu Độc Long Xuất Động khí thế như một con giao long dũng mãnh vô cùng, đồng thời cười lớn :

- Lão phu biết rồi. Đường đường một Cửu Nghi sơn Hồng Y Diêm Bà, nay lại cởi hồng y mặc vào chiếc bạch y hèn hạ.

Hận Phá Thiên vừa nói dứt thì cây Tử Long quải của Diêm Bà xoay tròn tạo nên một vòng ảnh biến ảo không lường đến Hận Phá Thiên.

Thân pháp Hồng Y Diêm Bà nhanh như điện xẹt. Nhưng không ngờ, cây Bàn Long của Hận Phá Thiên đã nhanh hơn đánh trúng vào vai Diêm Bà. Diêm Bà thét lớn một tiếng đinh tai ghê khiếp, phóng như bay mất hút vào rừng đá.

Hai bên bạch y lúc nãy thấy Diêm Bà thất thu liền phóng ra ứng cứu.

Không ngờ Hận Phá Thiên thuận tay quét ngang gậy Bàn Long sức như khai sơn phá thạch, mạnh mẽ vô cùng.

Á! Á...

Hai tên bạch y rú lên kinh hãi, thận người bị hất văng ra xa hơn ba trượng, máu tươi bắn ra tung tóe, cả thân người đổ nhào xuống đất.

Ngọc Kỳ vừa hạ thủ xong một tên bạch y, tức thì hai tên khác phóng tới tấn công chàng từ phía sau.

Ngọc Kỳ vốn tin mắt, chàng tức thời xoay người đánh liền ra chiêu Huệ Tinh Hoành Diệm, chưởng lực như bài sơn hài đảo nhắm hai tên bạch y chưởng tới.

Hai tên bạch y trúng chưởng lảo đảo té nhào, nhưng chúng công lực ghê người trước khi chết còn

cố sức đánh ra một chưởng thí mạng. Bùng! Ngọc Kỳ cảm thấy trước ngực chấn động, tuy có vận công hộ thân, song chàng cũng cảm thấy khí huyết xung loạn. Lúc ấy một tên khác nhắm ngay lưng chàng đánh ra chiêu Lực Phách Hoa Sơn. Nhưng Ngọc Kỳ nhanh mắt xoay ngược chuôi kiếm nhanh như cắt đâm ngay vào bụng y.

Bất thần một cây phất trần của một tên bạch y khác đã liên tiếp đánh tới chiêu thức trông rất bình thường song oai lực rất khủng khiếp. Ngọc Kỳ vừa định vung kiếm phá chiêu, thì cây phất trần đó đã uyển chuyển biến ảo vô lường quấn chặt lấy kiếm của Ngọc Kỳ. Chàng không cách nào thu kiếm lại được. Ngay tức khắc lại cảm thấy một mũi kiếm khác của đối phương đã đến ngay trước ngực. Ngọc Kỳ kinh hãi, thầm kêu lên: “Nguy rồi!”

Bỗng coong một tiếng đinh tai.

Vai trái của chàng bị rách một đường kiếm, máu tươi ứa ra thấm ướt nơi vai áo.

Ngọc Kỳ nhắm mắt định thần, thì ra Cổ Lão Nhi cứu chàng thoát tử.

Tên bạch y bị Cổ Lão Nhi dùng tuyệt kỹ kiếm pháp bật mạnh kiếm, song vẫn chưa làm rơi kiếm của y. Tên bạch y bị phản lực thối lui mấy bước.

Cổ Lão Nhi biến sắc, thu kiếm lại hỏi :

- Các hạ có phải là Lưu Vân Tử Diệu Hiền?

- Đúng thì sao? Nhưng tiếc rằng bần đạo không phải.

- Đúng là các hạ. Kiếm pháp của các hạ không thể nào qua mắt được tại hạ đâu. Trong bốn vị đệ tử của lệnh sư chỉ có ngươi và sư huynh Âm Phong Tán Nhân Diệu Như mới có thể đỡ được chiêu vừa rồi.

- Súc sinh, ăn nói hồ đồ. Câm miệng đi.

- Được, đợi một lát, tại hạ sẽ cho lộ chân tướng của ngươi.

Tên bạch y quát :

- Ngươi là ai?

- Ta là ta chứ ai.

Nói đoạn Cổ Lão Nhi vung kiếm xông tới.

Tên bạch y cũng hét lớn :

- Thực đáng chết.

Nói đoạn, y cũng múa kiếm xông tới.

Ngọc Kỳ ở bên ngoài nghe hai bên đối thoại bỗng nghĩ đến Thanh Tự đàn chủ Tiêu Diêu đạo nhân vốn là đệ tử của Ất Thanh yêu đạo, biệt hiệu của y là Diệu Như, chẳng lẽ tên bạch y này là đệ tử thứ tư của Ất Thanh tên gọi Diệu Hiền hay sao?

Chàng đang nghĩ bỗng giật mình vì một tiếng coong! Cổ Lão Nhi và tên bạch y nhảy ra hai phía.

Tên bạch y quát :

- Súc sinh, kiếm pháp của ngươi xuất xứ giống như từ lão thất phu Cửu Chỉ. Ngươi dường như rất giống tên súc sinh họ Cổ ở Khai Phong phủ.

Cổ Lão Nhi cười nói :

- Ha! Ha! Lão phu tên gọi Cổ Lão Nhi, không tin cứ hỏi Dương thiếu hiệp. Mau tiếp chiêu.

Tên bạch y hét lên một tiếng, phóng mình phi thân vào rừng. Từ xa vọng lại tiếng rít của y: “Súc sinh! Sau này ắt chúng ta có dịp gặp lại. Lúc ấy ngươi sẽ phải lộ nguyên hình”.

Cổ Lão Nhi cũng cười lớn nói :

- Cổ Lão Nhi đợi ngươi đó. An tâm đi.

Bọn người Ngọc Kỳ tiếp tục tiến vào bên trong, đi hết khu rừng thì phía trước xuất hiện một khu đồi nhỏ. Đứng trên đồi là ba tên vận tử y bịt kín đầu chỉ chừa đôi mắt. Tên bên phải vai đeo trường kiếm, tên bên trái tay cầm một cây roi nhuyễn tiên, tên ở giữa thân người to cao, bên trong lớp áo lộ ra bao kiếm.

Ba tên đại hán đứng yên bất động, quắc mắt nhìn bọn người Ngọc Kỳ.

Hận Phá Thiên cười như cuồng dại nói :

- Cổ Lão Nhi, ngươi có thấy hôm nay trong võ lâm có một hiện tượng kỳ quái hay không? Những cao thu võ lâm lại phải giấu đầu che mặt hèn hạ như Hồng Y Diêm Bà lúc nãy một thời anh hùng, đã từng thét ra lửa, không ngờ ở nơi đây cũng cam tâm làm tay sai cho người.

Cổ Lão Nhi nói :

- Lão đạo lúc nãy động thu với tại hạ cũng là một bậc cao thủ tuyệt đỉnh, nay lại cũng giấu mặt làm tay sai cho người khác sai khiến.

Thần Kiếm thư sinh lên tiếng :

- Tiếu Diêm La là một trong những hung ma tuyệt luân, thủ hạ dưới tay y chẳng lẽ toàn là những kẻ hèn nhát như Diêm Bà hay sao?

Hận Phá Thiên trừng mắt nhìn y nói :

- Tiểu tử! Ta đã nói rồi. Tiếu Diêm La không có ở đây. Y không còn là hung ma trong vũ nội nữa. Những tên kia đều bị một nhân vật âm hiểm giấu mặt dùng độc khống chế buộc phải làm việc cho hắn. Thực đáng thương cho những cao thu võ lâm này.

Ngọc Kỳ chỉ kiếm vào ba tên đại hán, quay sang Hận Phá Thiên hỏi :

- Lão tiền bối, họ cũng là võ lâm cao thu sao?

- Chứ còn gì, tiếc rằng chúng đã không làm chủ được mình, cam tâm làm trâu chó, tay sai cho kẻ khác.

Lúc ấy bọn tử y rất tức giận, một tên gằn giọng quát :

- Lão bất tử! Ngươi vừa nói gì?

Hận Phá Thiên nói :

- Ủa! Những thứ giấu đầu lộ đuôi chó các ngươi cũng biết nói tiếng người sao?

Tên tử y thét lên một tiếng, phất tay áo nhún mình nhảy tới trước. Chỉ thấy như có một luồng đạo quang bay thẳng tới Hận Phá Thiên. Thì ra y định ra tay tát vào mặt Hận Phá Thiên.

Hận Phá Thiên là một trong Cửu đại cao nhân trong võ lâm, một thời đệ nhất kỳ tài. Tuy hành sự có phần kỳ quái, nhưng cũng quang minh chính đại võ công vào bậc thượng thừa, không thua gì bạch đạo quần hùng Vương Sư. Hận Phá Thiên thật không thể ngờ đối phương lại táo tợn như vậy. Lão nổi giận lôi đình, mắt trợn ngược, đánh ra một chưởng như vũ bão.

Hai luồng kình lực đụng vào nhau phát ra một tiếng nổ chấn động chung quanh.

Hận Phá Thiên lảo đảo thất sắc, lùi ra ngoài.

Cổ Lão Nhi, Ngọc Kỳ, Thần Kiếm đứng bên cạnh bị luồng kình lực dội đến cũng cảm thấy lảo đảo phải lùi lại mấy bước.

Tên tử y cũng bị dội ra, chân lún xuống đống tuyết, tay phải buông xuôi, tay áo rách bươm.

Lúc ấy Hận Phá Thiên hừ lên một tiếng, cười nói :

- Thì ra là ngươi, hèn gì ngươi mới dám táo tợn như vậy. Cương khí của ngươi đã luyện thêm tám thành hỏa hầu rồi đấy, thâm hậu lắm, suýt chút nữa có thể lấy mạng của lão phu rồi.

Đột nhiên bên phải cốc ở phía xa vang lên một tràng cười quái dị thê lương như quỷ khóc.

Hai tên tử y lúc nãy cũng vung kiếm và roi nhuyễn tiên xông tới.

Tên cao lớn ở giữa lúc này cầm một cây búa lớn vung tới hét :

- Các ngươi đến thật đúng lúc, hãy thử lưỡi búa mới mài của lão gia đây.

Cũng lúc ấy dưới đồi cũng lần lượt nhảy ra hơn mười mấy tên bạch y che mặt tiếp ứng.

Chí Trung khẽ phất tay, tức thì bốn người Thanh Hoa ở bên trái Bá Vạn Niên, Châu Cương ở bên phải, Giang Hồ Khách và người họ Cát ở giữa đều lần lượt vung binh khí chuẩn bị đối phó.

Tên tử y lúc nãy đấu với Hận Phá Thiên giờ đã cởi mặt nạ rút kiếm ra nói :

- Lão bất tử! Hộ thân thần công của ngươi dạo này cũng tiến bộ lắm.

Hận Phá Thiên cười ha hả nói :

- Khốn kiếp, ném mặt nạ của ngươi đi để lão phu xem ngươi là thứ gì, giấu đầu rụt cổ như ngươi mà đáng là một trong cửu đại cao nhân sao?

- Được, hôm nay ngươi đã biết thì Tri Mệnh Tử ta đây sẽ lấy mạng của ngươi.

- Ha! Ha! Súc sinh, hôm nay chúng ta có dịp gặp nhau thử xem công lực của ai đã tiến bộ hơn.

Tri Mệnh Tử từ từ giơ kiếm lên, quát :

- Chúng ta vốn không có ân oán với nhau, hôm nay ngươi lại nhúng tay vào việc của ta, phạm vào điều cấm của võ lâm. Nhưng ta tiếc cho danh vị võ lâm anh hùng của ngươi, tha cho ngươi một con đường sống. Mau quay về đi.

- Trễ rồi. Bộ ngươi không biết tính tình của Hận Phá Thiên ta hay sao. Ngươi cũng là võ lâm anh hùng sao lại cam tâm làm tay sai cho người. Chủ nhân ngươi là ai, lại có thể sai khiến được cả ngươi. Lão phu muốn xem y thực sự có ba đầu sáu tay hay không?

Tri Mệnh Tử tiến lên trước hét lớn :

- Bần đạo không đấu khẩu với ngươi nữa. Giờ ngươi có đi không?

Hận Phá Thiên thêm cười lớn nói :

- Đi à? Ha ha! Ngươi tưởng ta là loại người gì chứ? Muốn đi à, dễ lắm, ngươi ngoan ngoãn cút trước đi, lão bất tử ta đưa những người này lên Hổ Trảo sơn xong cũng sẽ đi ngay không chậm trễ.

- Lão thất phu thật đáng chết, dám trêu gan bần đạo à?

- Ha! Ha! Ha! Ha ha. Ngươi không nhớ năm ấy đấu nội lực ngươi đã từng thua ta sao? Hóa ra giờ đây ngươi đã tìm ra được người đỡ đầu cho nên đem ra dọa ta hay sao?

Tri Mệnh Tử nổi giận hét lớn :

- Lão súc sinh khốn kiếp! Tiếp chiêu!

Tức thì y vung kiếm xoay vun vút, kiếm pháp biến ảo như hàng ngàn con rắn bạc, oai lực như sấm sét cuồn cuộn phóng tới Hận Phá Thiên.

Hận Phá Thiên cũng múa tít gậy Bàn Long. Sức đánh như khai sơn phá thạch tiến vào giữa vùng kiếm ảnh.

Hai bên đều đem toàn lực ra thi triển chiêu thức tuyệt học. Hoa tuyết bị xung lực cuộn lên bay tứ phía, lợi hại vô cùng. Lúc ấy, bất cứ ai nếu đứng gần ắt bị mất mạng vì tốc lực bay của tuyết rất kinh khủng.

Lúc ấy ba cặp đang giao đấu cũng lùi lại ra sau, đứng một bên quan sát trận giao đấu long trời lở đất giữa Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử.

Nhưng Ngọc Kỳ trong lòng nghĩ đến Nguyên Chân và Triệu Tường, lòng chàng nóng như lửa đốt, không còn hứng thú để quan sát cuộc thi triển tuyệt học trên võ lâm của hai đại kỳ cao thu nữa.

Chàng xông vào một tên tử y ốm cầm cây búa to lớn, hét lớn :

- Ngươi đừng nhàn hạ xem hoa, tiếp chiêu đi.

Nói đoạn chàng vung kiếm vun vút lao tới.

Tên tử y cũng quát lớn :

- Khốn kiếp, ngươi cũng muốn chết à?

Đoạn y tức thì vung búa ra chiêu dồn dập, Ngô Cương Phạt Lâm, Mãnh Cư Môn đoạn biến chiêu Cuồng Phong Vũ Tuyết cả một vùng búa ảnh ngợp trời, sức đánh như khai sơn phá thạch, tiến công

phòng thủ kín mặt. Một búa bổ tới sức nặng ngàn cân đừng nói là người, đến đá tảng cũng lở nữa là, cương phong tạo ra cuồn cuộn như đá lở.

Ngọc Kỳ cũng bị cương phong mãnh liệt cuộn tới không cách nào ra chiêu, chàng đành lùi ra sau mấy bước.

Đoạn chàng dạt qua trái dụ búa của đối phương chém tới, đoạn lại quay qua phải đâm kiếm tới. Thân hình như quỷ mị của chàng sử dụng Hoán Ảo Hình bộ nhanh như cắt, tiến gần đến đối phương ra chiêu Ngân Hà Phi Tinh ngân quang của kiếm phát ra chói lòa như vô số ngôi sao sáng.

Tên tử y vung búa tới bỗng thất kinh khi thấy Ngọc Kỳ đã phóng kiếm ở bên phải. Y thất kinh tránh nhanh sang trái vung búa ra đỡ kiếm.

Soạt một tiếng, tiếp đó tên tử y bỗng rú lên một tiếng, thì ra kiếm của Ngọc Kỳ đã xén đứt nửa vành tai phải của y.

Công lực của tên tử y thực mạnh hơn Ngọc Kỳ nhiều, nhưng Ảo Hình bộ pháp của chàng quá lợi hại chỉ một sơ suất mà y đã suýt mất mạng. Song, y nổi giận không cam tâm chịu thua, lao đến Ngọc Kỳ vung búa chém loạn ngầu như mất trí.

Ngọc Kỳ bình tĩnh triển khai chiêu Loạn Xá Tinh La ung dung bay kiếm tạo ra vô số ngân tin khiến đối phương lóa mắt, nhanh như điện xẹt, ngay lập tức chàng lại dùng Hoán Ảo Hình bộ phóng ra sau đối phương đâm tới ba nhát.

Tên tử y bị trúng ba nhát kiếm vẫn còn đà lao tới Ngọc Kỳ lúc nãy, nhưng lúc này máu tươi phun vọt khiến y té nhào lăn ba vòng dưới đất, sau cùng tắt thở.

Thanh Hoa đứng dưới nhìn lên nói với Tây Vi :

- Vi muội, hãy nhìn Kỳ ca kiếm thuật cao siêu.

Tây Vi cười nói :

- Đúng vậy, rất giống một cao thu kỳ tài kiếm thuật.

Thanh Hoa giơ kiếm nói :

- Thời giờ không còn nhiều nữa, chúng ta ra tay giết sạch chúng đi.

Chí Trung cũng hét lớn :

- Ra tay.

Thanh Hoa một tay múa kiếm loang loáng lao vào bọn bạch y, một tay phóng ra Ngư Phúc châm hạ thủ đối phương nhanh như cắt, máu bọn bạch y nhuộm đỏ cả khoảng tuyết trắng.

Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử hai vị cao thủ trong vũ nội đã đánh hơn ba mươi lăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại, gầm ghè nhau từng phân sinh tử, gay cấn vô cùng.

Vốn trước Hận Phá Thiên đã từ bỏ vũ nội, không muốn theo con đường ác đạo nữa, khi ra tay thường nhớ đến dĩ vãng tội lỗi của mình trước đây nên đôi khi không đành ra tay. Song thấy đối phương táo tợn, tàn độc quá, lão Hận Phá Thiên cũng nọ khí phừng phừng thi triển tuyệt học quyết tâm hạ thủ đối phương. Còn Tri Mệnh Tử lúc này bị Hận Phá Thiên thóa mạ cũng nổi giận lôi đình tung ra toàn độc chiêu kỳ học của độc môn. Hai bên công lực cân bằng, cục diện căng thẳng vô cùng.

Còn Cổ Lão Nhi với thanh trường kiếm cũng tranh nhau từng thế một với tên tử y sử dụng cây roi nhuyễn tiên lúc nãy.

Hai bên giao đấu với nhau thi triển nội lực và chiêu thức cũng đến độ cực kỳ thâm hậu, sử dụng toàn những độc môn tuyệt học của mình, rất khó đoán được ai hơn ai kém.

Thần Kiếm thư sinh lúc này cũng ra chiêu như tràng giang đại hải, cuồn cuộn tấn công đối phương. Y và tên bạch y nhân, kẻ tiến người lùi. Một lát sau đã cách xa những người khác đã hơn năm, sáu trượng.

Bỗng Thần Kiếm thư sinh dùng thuật truyền âm nhập mật nói với tên bạch y :

- Mau mật báo với Huyện Hàm đại sư kế hoạch không thể thay đổi.

Tên bạch y cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi :

- Còn những tên đó thì sao?

- Mấy con nha đầu đã nghi ngờ ta, không cần nữa.

- Vạn nhất tên súc sinh họ Dương kia không bị mắc bẫy trốn thoát được, há không phải uổng công phí sức của thiếu công tử hay sao?

- Ta sẽ dùng bộ mặt khác để tiếp cận với hắn.

- Thiếu công tử không phải đã dùng đến con người thứ hai rồi hay sao?

- Ta còn cái thứ ba nữa. Còn nhị nha đầu đâu rồi?

- Tiểu thư đã nhìn rõ dung mạo của tên súc sinh họ Dương, có thể một lát nữa sẽ hiện thân.

- Dặn nàng phải cẩn thận vì tên súc sinh đó, công lực thâm hậu lắm.

- Thiếu công tử cứ yên tâm, tiểu thư không chịu thua bất cứ ai đâu.

- Còn tứ nha đầu nếu bị thương tổn gì là ta hỏi tội ngươi đó.

- Tiểu nhân tuân mệnh.

- Cút đi!

Thần Kiếm đột nhiên quát lớn, liên tiếp tấn công liền ba chiêu.

Tên bạch y vội thối lui ra sau, nghiến răng rít lên :

- Súc sinh. Sau này ắt có dịp sẽ gặp lại ngươi.

Nói xong, tên bạch y phóng mình vọt đi ngay trước khi Phi Hồng lao tới, chỉ trong nháy mắt đã mất hút.

Phi Hồng biết đuổi theo không kịp, và lại phía trước nhất định có mai phục của địch nên quay người về phía Thần Kiếm thư sinh mỉm cười nói một cách bóng gió :

- Dương dại hiệp, một chiêu lúc nãy của đại hiệp có thể lấy mạng của y, sao lại để hắn thoát?

- Thần Kiếm cười đáp :

- Tại hạ có lãnh giáo với y rồi, cũng định khống chế hắn nhưng tiếc rằng lực bất tòng tâm.

Phi Hồng quắc mắt liếc y một cái đoạn chạy đến bên Thanh Hoa.

Lúc bấy giờ bọn Bạch y cũng đã bị tổn thương khá nhiều. Một số bỏ trốn, trên đồi Hận Phá Thiên và Tri Mệnh Tử vẫn đang thi triển tuyệt học. Mỗi một chiêu đánh ra oai lực như sấm dậy. Cổ Lão Nhi cũng đang giao đấu với một tên tử y khác.

Lúc ấy Hận Phá Thiên hét lớn với bọn Ngọc Kỳ :

- Tiểu huynh đệ, sự việc không thể chần chừ được, các ngươi mau tiến vào bên trong đi, đừng lo cho bọn ta.

Tri Mệnh Tử cũng quát lớn :

- Khốn kiếp, mạng của ngươi còn khó mà giữ được lại còn la hét lớn tiếng nữa à?

Thanh Hoa lúc ấy đứng bên ngoài nói :

- Tên tử y này kiếm thuật lợi hại quá, cương khí hộ thân đã đạt cảnh giới, nếu không dùng bảo đao khó lòng mà đả thương y, ta phải giúp lão tiền bối một tay mới được.

Chí Trung vội cản lại nói :

- Tiểu thư, đừng lên, cho dù tiểu thư có lên cũng không giúp được gì đâu. Vô Cực Thái Hư thần công của tiểu thư mới chỉ có năm hỏa hầu chống không lại cương khí của hắn đâu, xin đừng mạo hiểm. Vả lại hai người đều là các cao thủ tiền bối trong vũ nội, nếu tiểu thư nhúng tay vào chỉ khiến Hận Phá Thiên khó xử.

- Nhưng chúng ta không thể để họ kéo dài thời gian được. Vị tiền bối ấy cũng biết không phải dễ dàng hạ thủ được, nên đã bảo chúng ta đi trước.

Giang Hồ Khách cũng tiếp liền :

- Xin các vị cứ đi đi, nơi đây tại hạ và Cát huynh sẽ lo liệu.

Chí Trung quay sang nói với Khâu Ứng Xương :

- Chúng tôi xin đi trước, thật đã làm phiền đến các vị quá.

Nói đoạn Chí Trung phất tay, dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Quang cảnh nơi đây đã nhô lên lởm chởm, mạch núi trải dài, hình thành nên sáu hành lang nhỏ, vòng vo dễ dàng khiến người đi lạc lối.

May một điều ngọn núi Hổ Trảo sơn ở giữa cao vút có mây che trên đỉnh rất dễ nhận ra, bọn người Ngọc Kỳ nhắm hướng ấy rảo bước.

Đứng ở đây phóng mắt nhìn khu vực Hổ Trảo sơn, có thể nhìn thấy cảnh vật ở dưới cốc rất đẹp mắt, rõ ràng. Nhưng dấn thân vào trong cốc mới thấy hoàn toàn không phải vậy, nếu đi vào trong cốc khu rừng mới thấy cảnh vật rậm rạp, u linh không phân biệt được phương hướng.

Thần Kiếm thư sinh vừa đi vừa chỉ đông chỉ tây nói chuyện huyên thuyên, bình luận nên đi hướng nào, lối nào, ra vẻ ta đây am hiểu lắm.

Nhưng Ngọc Kỳ trong lòng đã có tính toán, đối với địa thế của vùng núi này chàng rất thông thuộc, chỉ đôi khi mới phủ nhận những ý kiến phát biểu của Thần Kiếm, còn đều tập trung dấn bước đi tới. Cuối cùng chàng không thể nhẫn nại nữa, lên tiếng :

- Đại ca, tiểu đệ đã có tính toán, cảnh vật ở vùng này trước khi xuống cốc núi. Tiểu đệ đã ghi nhớ trong lòng, không thể sai được đâu, chúng ta đi mau.

Đoạn hai người phi thân vào một khu rừng trước một ngọn núi.

Họ đi được rất lâu song điều kỳ lại là không hề phát hiện bóng dáng kẻ địch.

Bọn họ đi không biết gặp bao nhiêu lần bị đánh, kẻ thù bị tổn thương vô số, còn bọn họ vẫn an toàn. Nói về bọn Tri Mệnh Tử bị Hận Phá Thiên cầm chân, liên tục kêu người tiếp ứng, cũng chỉ mất mạng uổng công.

Bọn Ngọc Kỳ đi tới một bìa rừng thì bỗng đâu xẹt tới một bóng quái nhân cao to, trên chiếc áo dài của y có thêu hình một con rít màu xanh phát sáng chói lòa. Hóa ra là Độc Vô Thường Ban Biên Hòa, danh chấn trong hắc đạo lẫn bạch đạo.

Thần Kiếm hét lớn một tiếng, vung kiếm chém tới.

Độc Vô Thường vẫn không ngừng tiếng cười ghê rợn của y, đột ngột vung gậy, sức mạnh như núi nhắm hướng kiếm tung ra. Công lực của y so với Thần Kiếm cao hơn nhiều, hạ thủ nhanh như sấm giật, khiến cho Thần Kiếm không thể sử dụng biến chiêu được.

Choang một tiếng nổ lớn, bỗng thấy Độc Vô Thường thối lui một bước, Thần Kiếm thư sinh bị hất bay ra sau tám thước, rơi xuống đất thối lui ra sau. Ngọc Kỳ trong khoảnh khắc ấy đảo người qua trái, chàng tung kiếm định lao tới.

Độc Vô Thường không tiếp chiêu, y lách nhanh qua phải nói :

- Khoan, dừng tay. Độc Vô Thường có lời muốn nói.

Ngọc Kỳ vẻ mặt đầy căm giận nói :

- Ngươi quả nhiên cũng là đồng đảng của chúng, đến đây cản trở chúng ta.

Độc Vô Thường nổi giận quát :

- Hồ đồ, ta đến đây chính là muốn cứu ngươi đó.

Thần Kiếm cười lớn nạt rằng :

- Lão quỷ này muốn cứu người, thế gian này có chuyện mặt trời mọc ở hướng tây. Ha ha!

Độc Vô Thường vung gậy chỉ vào mặt Thần Kiếm quát lớn :

- Đừng khoác lác, thân phận của ngươi ta đã hỏi minh bạch, ngươi muốn ta nói ra không? Vô Thường quỷ này tà dâm tàn độc nhưng hành sự quang minh chính đại, tuyệt không lén lén lút lút, không dám gặp người. Ngươi là thứ gì, có tư cách gì mà nói chuyện với ta. Cút ngay, đừng để ta nổi

giận đó nhé.

Thần Kiếm biến sắc quát lớn :

- Thật không kiếp, dám ăn nói hồ đồ ở nơi này, ngươi tìm lộn người rồi. Nộp mạng đi.

Nói đoạn y vung kiếm định xông tới.

Thanh Hoa bất ngờ cũng vung kiếm, chặn ngang giữa hai người nói lớn :

- Dương đại hiệp hãy khoan, hãy nghe tên ác tặc này nói xong ra tay kết liễu y cũng chưa muộn mà.

Thần Kiếm thư sinh quát lớn :

- Dâm đồ! Ngươi nói đi, bổn công tử sẽ chờ lấy mạng ngươi sau cũng được.

- Hứ! Luyện thêm hai mươi năm công phu nữa hãy đến gặp ta. Trước mắt ta đã bắt được một tên đồng đảng với ngươi, hỏi ra lẽ rồi. Ngươi tưởng mấy cái thứ Bách Độc Long có thể qua mắt ta ư? Lão phu làm người không hề ngậm máu phun người, chưa có chứng cớ rõ ràng ta sẽ không hồ đồ. Ngươi đừng lo lắng, nhưng không lâu đâu, ngươi sẽ phải lộ nguyên hình hồ ly ra thôi.

Thanh Hoa đột nhiên hỏi :

- Lão tiền bối, người nói Bách Độc Long ở đây à?

Y không đáp mà quay sang Ngọc Kỳ nói :

- Ta đã tìm ra lão mù, y đã đem chuyện tra khảo ngươi ở Bạch Mã tự nói ra tường tận. Tiểu huynh đệ, Độc Vô Thường ta đây cả đời chưa phục một ai cả, lão mù cũng vậy, nhưng đối với ngươi thì quả khẩu phục tâm phục. Ngươi có thể chịu đựng nổi Huyền Âm chân khí thụ kinh của lão Huyền Âm, thật sự ta không có tư cách làm sư phụ ngươi được. Nhưng chúng ta có thể kết làm bằng hữu. Đây, cho ngươi đó.

Nói đoạn y rút ra một cái túi nhỏ, bên trong chứa rất nhiều bình, lọ nhỏ đưa cho Ngọc Kỳ nói tiếp :

- Ở đây có một số kỳ dược để giải độc, ta có viết cách dùng minh bạch để ở trong ấy. Tặng ngươi chi dụng lúc hành hiệp giang hồ.

Ngọc Kỳ đưa tay tiếp lấy thì Thanh Hoa cản lại nói :

- Phải nên đề phòng tâm địa của kẻ lạ mặt.

Nhưng Ngọc Kỳ đã đón lấy túi nhỏ nói luôn :

- Xin đa tạ thâm tình của lão tiền bối.

Độc Vô Thường bĩu môi cười với Thanh Hoa nói :

- Tiểu cô nương, nếu ngươi muốn sánh vai với hắn hành đạo giang hồ, phải nên học cách lễ phép hào hiệp của hắn. Ngươi có trí hơn người, có thể giúp hắn khỏi bị trúng bẫy của kẻ khác.

- Nói bậy.

Thanh Hoa nói vẻ mặt đỏ bừng vì thẹn, kỳ thực trong lòng nàng sung sướng vô cùng, nhịn không được cũng đưa mắt liếc nhìn Ngọc Kỳ.

Độc Vô Thường cũng vui, song vẻ mặt khủng khiếp của y vẫn rất đáng sợ :

- Tiểu huynh đệ, các ngươi đừng bao giờ lên Hổ Trảo sơn từ hướng giữa núi, nơi đó có mai phục Mê Hồn yên trận, lợi hại lắm. Trước đây ta và Hận Phá Thiên cũng muốn giúp ngươi song chúng sứ dọa sẽ giết con tin, chúng ta đành bó tay, ở dưới núi lo lắng uổng công, cho nên chúng an bày trận đồ thế nào, chủ nhân là ai ta cũng không rõ. Bẫy giờ các ngươi đi đi thôi. Chúc may mắn.

Đoạn quay sang Thần Kiếm thư sinh nói :

- Gã thanh niên kia, chúng ta ắt có ngày gặp lại, mong rằng lúc đó có thể đem thân phận của ngươi làm rõ đen trắng. Ngươi cố gắng chờ đi.

Thần Kiếm cười lạnh đáp :

- Họ Dương ta nhất định sẽ chờ để lãnh giáo vài chiêu với ngươi.

- Ha ha! Ngươi họ Dương? Trên đời này không ngờ cũng có cao thủ đổi tên hoán họ. Thật hiếm thấy trên giang hồ.

Nói xong y đảo người phi thân phóng đi.

Thần Kiếm cũng liền phi thân bám theo mất hút. Ngọc Kỳ thấy vậy vội la lên :

- Dương đại ca...

Nhưng Thanh Hoa đã nắm lấy gấu áo Ngọc Kỳ khẽ giật nói :

- Cứ để cho hắn đi, thật là một con người nham hiểm.

Chí Trung phía sau giận dữ nói :

- Tên cẩu trệ đó đã đi rồi.

- Ai là cẩu trệ đã đi chứ? - Ngọc Kỳ hỏi.

- Thì là Thần Kiếm thư sinh chứ còn ai. - Chí Trung đáp.

Sau đó tất cả họ tiến vào trong rừng, họ đi không bao lâu thì ở bìa rừng nơi những tàn cây rậm rạp có ba bóng trắng tập họp lại, một tên thân người mảnh mai trong số chúng cất giọng mượt mà nói :

- Tiểu Phương, ngươi đi báo với đại hòa thượng, ta muốn bắt sống chúng.

Tên mảnh mai bên tả nói :

- Không kịp đâu tiểu thư, những người có mặt ở Hổ Trảo sơn đang chờ chúng, không thể thay đổi mệnh lệnh của y được.

- Tiểu Cúc, ngươi đi vậy. - Giọng của “tiểu thư” lộ vẻ giận dữ.

Tên bên hữu lắc lắc đầu nói :

- Tiểu thư, thật sự đã trễ rồi. Cho dù tiểu nữ có đến báo, đại hòa thượng cũng không thể thay đổi kế hoạch. Lời của chủ nhân y còn không nghe nữa, huống hồ gì...

- Vậy ta sẽ đi.

Nói xong, tên “tiểu thư” phóng mình như bay phút chốc đã mất dạng nơi bìa rừng.

Nói về bọn Ngọc Kỳ đi đến nửa đường bống thấy trước mặt mỏm đá nhô ra lởm chởm, cả vùng nơi đây khô cằn không hề có màu xanh của bất cứ loại thảo mộc nào, quang cảnh âm u vắng vẻ đến rợn người, phía trước có đám sương mỏng màu xanh bay tỏa khắp một cùng. Chàng không biết đó có phải Mê hồn yên trận không, nhưng vẫn tin lời Độc Vô Thường, cùng mọi người theo một con đường nhỏ chuyển hướng phi thân đi.

Lúc đó bỗng xuất hiện năm, bảy tên vận áo xanh che mặt sóng đôi mắt chúng lộ vẻ thất vọng vô cùng, chúng ngoái nhìn theo bọn Ngọc Kỳ, một tên lên tiếng :

- Theo đường này mà đi.

Ngọc Kỳ cười lớn nói :

- Các hạ khỏi phiền. Mê hồn yên trận để dành cho các ngươi tự thưởng thức đi.

Nói xong bọn Ngọc Kỳ tám người phi như bay lên phía trên cao của núi. Trên núi là khu rừng nhỏ.

Thân pháp của bọn Ngọc Kỳ nhẹ nhàng, nhanh như chim bay nên chẳng mấy chốc họ đã lên khu rừng nhỏ âm u phía trên núi.

Quang cảnh trên núi địa thế hiểm trở, hơi nước bốc lên gặp khí tạo thành sương mù dày đặc, tạo cho quang cảnh thêm âm u, lạnh lẽo. Hình dạng các mỏm đá cổ quái, phía dưới là các vực đá bị sương che phủ mờ mờ tạo nên cảm giác đáy vực rất sâu nguy hiểm khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng rùng mình khiếp sợ. Sâu vào một chút là một cốc đá. Bên trong cốc địa thế thấp nhất, bốn bề toàn là đá chởm, phía bắc có một phiến đá khắc chữ “Hổ Khẩu Nhai”.

Trên chỗ cao bên trong có bày mười cái ghế, ngồi trên đó là mười tên vận tử y. Những tên này ăn vận che mặt toàn vải tím.

Phía sau chúng là mười sáu tên che mặt ăn vận toàn màu đen. Hình như là hộ vệ thì phải. Chúng khoanh tay đứng im. Phía dưới thấp hơn có tám tên thân người cơ bắp vạm vỡ, mặc quần đen nửa thân trên để trần, tóc xõa ra vai, tay vác những thanh Quỷ Đầu đao sáng loáng. Chúng đứng im như tượng đá bất động vô hình. Bất cứ ai nhìn vào cũng dễ dàng nhận ra chúng là những tên đao phủ chuyên nghề hành quyết tội phạm.

Cạnh đó có hai cây thập giá mắc trên một thân cây cột lớn, trên thập giá trói hai người chỉ vận quần đoản, thập giá khẽ lúc lắc, song thân người không hề cử động được. Bên dưới hai cây thập giá này là rừng đá nhọn lởm chởm, nguy hiểm khôn lường.

Phía dưới giá gỗ xếp bằng là mười tên đại hán cũng vạm vỡ to lớn, vai vác Quỷ Đầu đao sáng loáng.

Từ chỗ Ngọc Kỳ đứng có thể nhìn được toàn bộ tình thế nhưng vì cách xa quang cảnh trên nên chàng không nhìn rõ hai người treo trên giá là ai, và cũng không tưởng tượng được tình hình ở đó ra sao, phía dưới thân cột gỗ bên cạnh giá gỗ có gì nguy hiểm.

Tang tang tang có ba tiếng thanh la nổi lên, kế đó xuất hiện một tên vận tử y chỉ tay về phía một tảng đá phẳng, cao giọng nói :

- Mời quí khách thượng nhai thương lượng.

Nói đoạn y phóng mình nhắm đến chỗ đó bay tới.

Cùng lúc đó Ngọc Kỳ cũng phi thân vút lên, đoạn điểm nhẹ xuống tảng đá đó.

Tên vận tử y thấy chàng bay đến thần thế dũng mãnh, vội xua tay rối rít né người sang một bên nói gấp :

- Chào tôn giá, xin nghe tại hạ. Vừa nói y vừa chỉ vào hai người bị treo trên thập giá. Xin nhìn họ

trước, chính là hai bằng hữu của các hạ đấy.

Ngọc Kỳ cảm tưởng như máu huyết ngừng lại, vì chỗ chàng đứng khá gần hai cây thập giá hợp với hai vách núi thành một hình tam giác. Nhìn kỹ thì thấy ngay hai người ấy chính là Triệu Tường và Nguyên Chân.

Phía dưới họ, sâu khoảng năm, sáu chục trượng toàn là đã nhọn, hơi khí bốc lên dày đặc, bốn bề toàn là đá. Nếu như không may từ trên mà rơi xuống thì thân thể coi như nát vụn, thành một đống thịt bầy nhầy mà thôi. Chàng lo sợ song giận dữ vô cùng, hét lớn một tiếng bước lên một bước.

Tên tử y xua tay lắc đầu nói :

- Các hạ cho dù có giết ta, cũng vô ích. Hơn nữa, lại nguy hại cho tính mạng của bằng hữu, hãy nhìn họ đi, bất cứ ai trong các hạ mà động thủ thì bằng hữu của các hạ sẽ xương tan thịt nát. Các hạ là người thông minh, chắc chắn không làm những chuyện dại dột ấy chứ?

- Súc sinh, các ngươi muốn gì. Nói mau?

- XIn đợi một chút, chủ nhân tôi sẽ đàm đạo với các hạ, xin đứng vọng động tiến lại gần, nếu không...

- Nếu không thì sao? - Chí Trung cướp lời y hỏi.

- Thì tính mạng của họ tại hạ không dám đảm bảo.

Lúc bấy giờ Thanh Hoa trong lòng đau như cắt, chịu không nổi, nàng nghiến răng phóng tới bên trái hang núi, tiếp đó Tây Vi cũng phóng người theo sau.

Khoảng cách hai phía không xa lắm, nên nhất nhất cử động của đối phương khó qua nổi mắt người, tám tên đại hán giơ đao lên phòng bị, hai tên khác tiến lại gần giá gỗ, giơ đao chực chờ lệnh tên áo tím sẽ tức thời ra tay. Tên áo tím giơ tay lên, có ý chờ Thanh Hoa, Tây Vi bay đến, không hề lộ vẻ sợ sệt gì cả.

Thanh Hoa phóng tiến dưới nhai, thì dừng lại, tên áo tím liền nói :

- Con nha đầu kia, bất cứ ai tiến lên một bước, thì hai tên treo trên thập giá sẽ xương tan thịt nát đó, không tin thì cứ thử xem.

Giọng nói y lạnh như băng, nhưng vô cùng kiên quyết, không chút ngập ngừng nếu đối phương vọng động thì y sẽ hạ lệnh chặt dây trói con tin cho rơi xuống vực đá lập tức.

Hai nàng lúc này nước mắt ràn rụa thất sắc, trong lòng đau khổ vô cùng, đành phải lùi lại.

- Ngoan ngoãn như vậy mới được chứ.

Tên áo tím cười một cách man dại đắc thắng. Đoạn y nói tiếp :

- Giờ tại hạ xin cáo lui.

- Hừ, ngươi đừng hòng đi, ngươi cũng là con tin của ta đó. - Ngọc Kỳ nói.

Tên áo tím cười điên dại, đoạn nói :

- Tại hạ bất quá chỉ là con chốt thí, có chết thêm trăm ngàn tên khác ở đây có lẽ cũng chuộc không nổi tính mạng quí bằng hữu của các hạ.

Nói xong y rảo bước đi ra xa.

Ngọc Kỳ và Chí Trung nhìn nhau không ai nói với ai điều gì cả. Lúc ấy bốn phía trong cốc cờ đủ màu bay phấp phới, bóng người lố nhố, xem ra số lượng kẻ địch không kém ba trăm người vận y phục đủ màu sắc bạch, tử, hắc.

Thanh Hoa nhìn quang cảnh quá lo lắng lên tiếng :

- Chúng ta nên tìm thời cơ khống chế bọn này, không thể để chúng làm khó chúng ta như thế này được.

Chí Trung liền nói :

- Sự việc đã đến nước này đành phải bình tĩnh mà chờ tùy cơ ứng biến để tìm đường sống. Nếu hồ đồ vọng động, đừng nói đến chuyện cứu người, đến tính mạng mỗi người cũng khó lòng mà giữ được.

Bá Vạn Niên giậm chân, nói :

- Tiếc là chúng ta đến trễ một chút, những cây thập giá kia chúng chỉ vừa mới dựng lên thôi. Mọi chuyện đều do tên súc sinh khốn kiếp Thần Kiếm thư sinh tạo ra. Nếu mà hắn lọt vào tay ta, ta thề sẽ xé xác hắn ra.

Ngọc Kỳ hối hận đau khổ vô cùng, mọi người đều căm hận Thần Kiếm, chỉ có chàng coi hắn là bằng hữu. Những lời vừa rối của Bá Vạn Niên như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim chàng.

Chàng hướng mặt vè phía nhai, tay nắm chặt, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay. Chàng đau khổ vô cùng.

Lúc ấy bỗng vang lên một giọng nói đinh tai nhức óc, vang vọng khắp hang động, âm thanh đó lúc

như lọt vào tai người, lúc dường như phiêu diêu bên ngoài tai, nghe âm hưởng có lẽ cách xa hơn tám, chín chục trượng, chứng tỏ người phát ra đang sử dụng tuyệt học Thiên lý truyền âm mà nói ra.

- Ha! Ha! Các ngươi đã đến đủ rồi à?

Thì ra cách đó hơn năm mươi trượng xuất hiện một tên đại hán.

Chí Trung vẫn cười nhạt, nói lớn :

- Tại hạ Khương Chí Trung, các hạ là ai, tại sao mạo danh bắt bằng hữu của chúng ta?

Đối phương bật cười một tràng ghê rợn, bất ngờ y cởi bỏ mặt nạ và áo bào màu tím bên ngoài, lộ ra một cái áo đen bên trong, đoạn nói :

- Các ngươi thấy rõ chưa, xem ta là Tiếu Diêm La Nguyên Sĩ Anh hay là giả mạo hả?

Nói xong y lại đeo mặt nạ khoác áo tím vào người.

Lúc ấy khoảng cách quá xa, khó mà nhận diện được, huống chi diện mạo của Tiếu Diêm La ra sao chưa có ai thấy qua cả.

Nhưng vì y tư thái oai vệ, giọng nói đầy vẻ tự phụ, nên tám người bọn Ngọc Kỳ đều tin y là Hung đồ Tiếu Diêm La Nguyên Sĩ Anh trên giang hồ, lời của Hận Phá Thiên họ không hề nghi ngờ, nhưng hắn là người hành sự khó hiểu, có thể Tiếu Diêm La chưa hề cải tà qui chính. Lúc đó Tiếu Diêm La nói :

- Tên họ Khương kia, ngươi là người môn phái nào?

Chí Trung thầm bảo các người trong bọn Ngọc Kỳ :

- Thiếu công tử chưa tiết lộ thân phận, chúng ta có thể nói dối lừa lão quỷ.

Nói đoạn quay sang Tiếu Diêm La nói :

- Tiếu Diêm La mau nói ra quỷ kế của ngươi đi, chúng ta quyết sống chết một phen, bất tất vặn hỏi nhiều lời.

Tiếu Diêm La bật cười khanh khách, nói :

- Ngươi không nói ra ta cũng không miễn cưỡng, vậy để tên họ Dương kia nói ra.

Ngọc Kỳ tức giận nghiến răng mắng rằng :

- Tên cẩu trệ kia, bổn gia ở đây này, có gì nói ra đi, tự nhiên mà sủa.

- Ha ha! Mắng hay lắm. Quả không hổ danh hậu nhân Vương Sư Sư. Tiểu tử, Vương Sư có phải tổ phụ ngươi không? Nếu không dám nhận tổ tông, thì cứ nhận tên vô danh nào đó cũng được. Ha ha!

- Vương Sư anh hùng cái thế, hào khí ngất trời, con cháu của người nhất định cũng không phải là loài rùa hèn nhát rụt cổ đúng không?

- Ngươi chính la nội tôn của Vương Sư? Tên họ là gì?

- Không sai. Tại hạ chính là hậu nhân của Vương Sư. Tại hạ họ Dương tên Ngọc Kỳ. Giờ thì ngươi muốn gì?

- Muốn đổi hai tính mạng bằng hữu kia lấy một chuyện nhỏ có liên quan đến ngươi.

- Nói đi. - Ngọc Kỳ gằn giọng quát.

- Vương Sư anh hùng cái thế, không những võ công thượng thừa, thần lực cái thế, mà còn mưu trí hào hiệp hơn người. Ngươi tự hào là hậu nhân của người ắt hẳn thần lực võ công cũng tuyệt luân tài mạo hơn người. Nay các anh hùng thiên hạ ở đây đều muốn thử xem tài mạo ngươi thật sự hơn người không?

Ngọc Kỳ giơ kiếm chỉ bọn người vây quanh Tiếu Diêm La, cười lên một tràng rợn người, nói :

- Ha ha! Ngươi nói bọn chúng là anh hùng trong thiên hạ ư? Một đám giặc cỏ vô danh tiểu tốt, ai là anh hùng mau ra đấu với Dương mỗ ta đây.

Bốn phía rì rào tiếng người, có hai tên định xô ghế đứng dậy, nhưng Tiếu Diêm La đã trừng mắt ngăn chúng lại. Ngọc Kỳ lúc ấy đứng oai nghiêm tay chống kiếm, một tên vận tử y lao ra, song Bá Vạn Niên định xông tới ngăn y lại. Ngọc Kỳ lúc ấy kêu lớn :

- Bá thúc thúc, để mặc y lên.

Đột nhiên một tên áo tím phóng xuống nhai, thân pháp y rất nhanh. Y rút thanh trường kiếm, quát lớn :

- Súc sinh, ngươi muốn thử sức với thiên hạ anh hùng. Mạc mỗ này sẽ dạy ngươi một bài học.

Chương 10: Nhược Yếu Hạnh Sinh Bất Phùng Tam Linh

Tên áo tím xưng là họ Mạc, y vừa nói xong thì phóng xuống nhai.

Ngọc Kỳ trừng mắt, chàng bất chấp hậu quả, thầm nghĩ hôm nay quyết kế thừa hào khí anh hùng của tổ phụ, chấn hưng danh tiếng của Dương gia Long Môn. Nghĩ đoạn chàng bước lên vung kiếm nạt lớn :

- Ngươi tự nhận là anh hùng thì mau cởi bỏ mặt nạ ra đi.

- Ngươi thắng được ta, ta sẽ toại nguyện cho ngươi.

- Ra chiêu đi. - Ngọc Kỳ quát lớn.

- Ngươi là hậu sinh vãn bối, nhường ngươi trước đó.

Ngọc Kỳ quác mắt nhìn hắn, chàng hét lớn hai tiếng: “Tiếp chiêu!” đoạn phóng mình lao tới nhanh như chớp nhắm vào chân của đối phương triển khai chiêu thức đánh lên phía trên bụng và cánh tay y. Ba chiêu kiếm tung ra, kiếm quang rợn người, thế kiếm biến ảo vô cùng.

Tên áo tím kinh hãi, y không ngờ chàng vừa cử động thì thân hình đã kề bên hắn, kiếm quang đã loang loáng trước mặt y. Nhanh quá, nhanh đến nỗi y không phân biệt được đâu là giả đâu là thật, vội vàng thối lui, Ngọc Kỳ bỗng hét lớn :

- Tiếp nữa đây!

Bóng chàng lướt tới, phóng kiếm tấn công bên trái y.

Tên áo tím đến ngay bóng chàng còn nhìn không ra. Y rõ ràng vừa thấy chàng ở bên phải, sao trong chớp mắt đã ở bên trái y.

- A! A...

Bỗng y kinh hoàng hét lớn, buông tay rơi kiếm.

Cả thân người y rời xuống vực đá nhọn bên dưới, phát ra một tiếng phộp cả người y quả thật thịt nát xương tan máu thịt tung tóe, nhuộm đỏ một góc vực.

Tất cả bọn áo tím đều kinh hãi, chỉ có hai chiêu mà hạ được tên cao thủ, bảo sao chúng không kinh hãi. Có một tên trong bọn định vươn mình phóng tới.

Tiếu Diêm La quát liền :

- Lui ngay.

Nhưng tên này dường như mê muội, vẫn phóng tới vung liền thanh Cô Hình trường kiếm.

Lúc ấy Phi Hồng cô nương hét lớn :

- Lui ngay.

Đoạn nàng cũng huơ kiếm phóng mình như vũ bão triển khai ngay kiếm pháp kỳ ảo thần kỳ của nàng, cộng thêm thần công Vô Cực Thái Hư, bóng người và kiếm quang hợp nhất bay tới đối phương. Hai người đụng nhau rất nhanh. Không ai thấy tên áo tím động thủ ra sao. Chỉ thấy máu tươi của hắn bắn tung tóe, thấy người y đổ rục xuống đất.

Lúc ấy Phi Hồng đã phóng người về chỗ cũ. Soạt một tiếng gươm đã vào vỏ, nàng lại đứng y về chỗ cũ. Tất cả những hoạt động trên diễn ra trong vài giây cực nhanh.

Tiêu Diêm La mắt nhìn thấy cảnh tượng trên nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, y quay về hướng Ngọc Kỳ nói lớn :

- Chúng ta trở về việc trọng yếu. Nhìn quý bằng hữu của ngươi kìa.

Lúc ấy Nguyên Chân và Triệu Tường bị treo trên thập giá đung đưa trên cao miệng vực, ai thấy cũng thất kinh. Nguyen Chân vốn công lực cao hơn Triệu Tường, chàng vẫn còn nói được :

- Kỳ ca, đừng lo cho đệ và Triệu Tường huynh, hãy giết sạch chúng đi

Tiêu Diêm La cười nhìn xuống vực nói :

- Phía dưới kia là Hổ Trảo Thiên Cực, Hổ khẩu huyệt, bất cứ kẻ nào rơi xuống, nếu may mắn không tan xương thì cũng bị địa hỏa tinh anh ở dưới đó thêu chết. Ha ha...! Nghe đây, bổn Diêm La sẽ mở cái vòng khóa tung lên, hai kẻ kia sẽ rơi xuống và ngươi lúc đó phải nhảy lên chụp lấy vòng khóa rơi xuống. Lúc ấy để mọi người thưởng thức dũng khí, năng lực xử trí của ngươi, có thể chụp khóa mà không rơi xuống vực hoặc rớt xuống mà vẫn còn sống sót không.

Ngọc Kỳ thầm nghĩ. Dây treo vòng khá dài hơn năm mươi trượng và đúng bằng độ sâu của vực đá đầy gai đá nhọn hoắt. Nếu như nắm chắc được vòng khóa ắt rơi xuống miệng vực, chạm phải các gai đá nhọn kia ngay. Trừ phi có thể nhảy cao lên mười trượng nắm lấy vòng khóa may ra có thể tránh

được các gai đá dưới vực.

Nhưng nếu nhảy cao hơn thì đụng ngay các vòm đá trên cao. Cú đụng ấy cộng thêm sức nặng do tốc độ bay có lẽ mình đồng da sắc cũng tan nát.

- Cơ hội sống chết là do ngươi chọn, thực ra cơ hội sống không có nhiều đâu. Nhưng ta cảnh báo ngươi trước, chỉ được nắm lấy hai vòng khóa kia thôi. Còn nếu ngươi không muốn mạo hiểm thì mở lời xin. Chớ đừng vong động hoặc có hành động gì bất lợi cho ta... Sao? Ngươi quyết định đi.

Nói đoạn Tiếu Diêm La giơ tay quay sang bọn áo tím ra vẻ định phất tay ra hiệu cho bọn chúng.

- Khoan đã. - Ngọc Kỳ thất kinh hét lớn.

Từ xa vọng lại tiếng của Nguyên Chân.

- Kỳ ca, đừng lo cho tụi đệ, ra tay giết chúng đi.

Tiếu Diêm La trầm giọng nói :

- Vì chí khí của bật anh hào trong võ lâm và vì danh chấn Dương gia của ngươi, ngươi phải thử đi. Lão phu hôm nay sẽ toại nguyện cho ngươi. Nếu ngươi thoát chết, thì danh chấn thiên hạ. Còn nếu ngươi chết thì bằng hữu của ngươi vẫn được thả, tên tuổi của ngươi vẫn vang dội võ lâm, anh hùng trọng vọng.

- Kỳ ca, xin đừng mạo hiểm...

Thanh Hoa nước mắt từ đôi mắt phượng u sầu tràn ra trên hai má, nàng ôm chặt lấy vai Ngọc Kỳ đau khổ nức nở, các ngón tay như bấu chặt vào vai chàng.

- Huynh phải thử mạo hiểm, bất kể sinh tử, vì tình nghĩa, vì danh dự của Dương gia. Hoa muội, mong muội nhớ cho: Sau khi huynh chết, xin nói với Lạc Hồn Kỳ Chiêm lão tiền bối và Thiên Nhai Phá Ất lão tiền bối, đừng vì huynh mà báo thù. Thế gian ân oán chồng chất, giết người hay bị người giết là những việc tàn nhẫn, nếu tránh được thì nên tránh.

Nói đoạn chàng rút ra một chuỗi ngọc Như Ý và Lục Châu, nhét vào tay Thanh Hoa, khẽ nói tiếp :

- Hoa muội, ta còn một việc mong muội vì ta mà làm tròn. Nếu sau này có gặp được tổ mẫu, xin hãy trao hai vật trang sức cho tổ mẫu. Nếu không có duyên tương ngộ, xin hãy ném chúng xuống biển vậy.

Thanh Hoa càng nức nở thống thiết hơn, Phi Hồng, Dật Điện cũng ràn rụa nước mắt dìu đỡ lấy Tây Vi, lúc đó gần như bất tỉnh vì đau khổ và lo lắng.

Bỗng Ngọc Kỳ quay sang Khương Chí Trung nói :

- Tiểu điệt xém chút nữa quên mất, Khương thúc thúc, khi tiểu điệt cứu được người, e định liệu không kịp. Khương thúc thúc định sẽ xông ra đường cũ hay liều mình với chúng mở đường máu.

Chí Trung đau khổ cười nói :

- Từ đường cũ mà xông ra, có thể Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường sẽ trợ giúp chúng ta một tay. Ai da! Tại hạ thật xấu hổ quá. Lẽ ra việc này phải do tại hạ gánh vác mới phải...

- Tiếu Diêm La chủ yếu muốn tiểu điệt ra tay, như vậy phải nói tiểu điệt đã liên lụy mọi người mới đúng.

Đoạn chàng quay sang các người khác nói :

- Chư vị xin bảo trọng, tại hạ đi đây. Tiếu Diêm La, ta mong sẽ có một ngày lấy đầu của ngươi.

- Ha ha!

Tiếu Diêm La bỗng cất một tiếng cười khủng khiếp, âm thanh vang dội tạo nên một áp lực vô cùng sung mãn, như sóng thần cuồn cuộn áp đến rung chuyển hang động, chấn động mọi vật. Âm thanh do tiếng cười phát ra như cuộn sóng thần mạnh mẽ giáng vào màng nhĩ, khiến mọi người xung quanh đều kinh hãi, vội vàng vận công chịu đựng. Có mấy tên áo trắng chợt bịt tai lại rú lên, ngã vật xuống đất, máu từ lỗ tai, mắt, mũi và miệng chúng rỉ ra rất ghê rợn.

Ngọc Kỳ định tranh thủ lúc nhốn nháo ấy định sẽ mở khóa vòng đón lấy Triệu Tường và Nguyên Chân. Song chàng đã muộn nữa bước. Có mấy tên áo tím thấy cử động của chàng, vội giơ đao lên có ý định chặt dây trói. Lúc ấy Ngọc Kỳ đành phải rút tay lại.

Khương Chí Trung bỗng lên tiếng :

- Tên súc sinh này sử dụng Phật môn Sư Tử Hống, chứng tỏ y không phải là Tiếu Diêm La.

Không bao lâu sau, khi tiếng Sư Tử Hống hết, thì trên lưng núi phía tây xuất hiện một bóng hình cao lớn vận hắc y, tay áo màu đen rộng bay phấp phới trong gió. Trên thắt lưng giắt một thanh kiếm không giống kiếm, thì ra đó là một thanh Diêm Vương lệnh. Bóng đen này ăn vận giống hệt Tiếu Diêm La vừa cởi bỏ chiếc áo tím bên ngoài lúc nãy, mái tóc bạc trắng của y nổi bật trên nền áo đen.

Ngọc Kỳ nhìn thấy quang cảnh ấy vội nói :

- Xuất hiện đến hai Tiếu Diêm La, người đứng trên núi phía tây có lẽ mới là Tiếu Diêm La thật.

Khương Chí Trung gật đầu nói :

- Đúng vậy, tên đứng trên núi đối diện là giả mạo, y biết Phật môn Sư Tử Hống đích thực là một hòa thượng.

Thanh Hoa nói :

- E rằng đó là Bạch Độc Long lão cẩu tặc.

Tây Vi cũng nói :

- Chắc chắn là y đó.

Tên Tiếu Diêm La đứng trên lưng núi phía tây bỗng cất tiếng nói chấn động như tiếng sấm quát :

- Tên ma đầu nào dám cả gan mạo danh Tiếu Diêm La ta ở đây hoành hành vậy?

Tên Tiếu Diêm La đứng trên lưng núi đối diện cũng cất tiếng quát :

- Ha ha! Ngươi là thứ gì mà cũng dám xưng là Tiếu Diêm La đến đây sinh sự thật ngươi không còn muốn sống nữa phải không?

Đoạn y đột nhiên cởi bỏ chiếc áo tím và chiếc mặt nạ, lộ nguyên hình giống hệt người đứng trên lưng núi.

Tiếu Diêm La đứng trên lưng núi bỗng cất tiếng cười như cuồng dại :

- Ha ha! Lần này bổn Diêm La không còn cô đơn nữa, đã có thêm một người bạn nữa rồi. Ha ha...

Tiếng cười của y vừa dứt, bỗng từ phía sau một bóng người vận hắc bào đầu đội mặt nạ, trong tay cầm một thanh bảo kiếm ngân quang chiếu sáng lóe, phóng thân mình cao lớn lên hướng núi phía tây.

Khoảng cách từ chỗ ấy đến chỗ mấy người Ngọc Kỳ có hơn trăm trượng nên không nhìn rõ tên hắc y nhân là ai, song có thể nghe được đối thoại cũng như quang cảnh giao đấu giữa hai người.

Lúc ấy Tiếu Diêm La trên lưng núi lập tức xoay người, thanh Diêm Vương lệnh tức thì được rút ra khỏi vỏ.

Choang một tiếng đinh tai nổ ra khi hai binh khí chạm nhau, tiếp đó Tiếu Diêm La gằn giọng nói :

- Lão cẩu tặc, hóa ra ngươi ở đây làm chuyện mờ ám, mượn sào huyệt của bổn Diêm la làm việc ám muội, người đứng phía sau điều khiển mọi việc nhất định là ngươi.

Tên hắc y nhân bằng giọng cố ý biến điệu nói :

- Không sai, Diêm La cốc là của ngươi, song từ lâu đã chất đầy thây người, oán cừu chồng chất,

nơi đây từng vấy máu bao người, giờ vấy máu nữa có hại gì?

Tiếu Diêm La hứ một tiếng, quơ Diêm Vương lệnh dồn đối phương lùi một bước, nói :

- Ngươi ra lệnh cho thủ hạ giả mạo bổn Diêm La thật đáng chết.

Tên hắc y nhân không nao núng, y cũng múa kiếm trở lại vị trí cũ :

- Ai mà không biết ngươi năm xưa giết người không gớm tay, máu tanh hai tay ngươi, nay ngươi mau mau xuống Âm tào Địa phủ mà gặp Diêm vương.

Tiếu Diêm La cười khàn khàn nói :

- Đồ cẩu trệ, bản Diêm La tiếc cho một đời anh hùng uy danh của ngươi vì vậy mới chưa ra tay hạ sát, hôm nay ngươi lại quá là vô liêm sỉ, đừng trách sao ta không nương tay.

- Ngươi có gì lợi hại ghê gớm, chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi, có đồ chơi gì cứ lấy ra xem, coi ngươi có địch lại bần đạo không?

- Hừ! Ngươi tưởng cương khí thâm hậu của ngươi là hoành hành bất chấp tất cả hử?

- Đúng vậy.

- Ngươi chuẩn bị chết đi.

Dứt lời Tiếu Diêm La bật lên một tràng cười khanh khách, tay trái tung ra một chưởng, tay phải cung mạnh Diêm Vương lệnh, chiêu thức như vũ bão sấm nổ bốn phương.

Hắc y nhân cũng rống lên một tiếng như sấm, vung kiếm tấn công.

Chí Trung trong lòng kinh hãi nói :

- Nội công của hai tên này thật thâm hậu, ngoài Vô Cực Thái Hư thần công của đảo chúa có thể khống chế ra, e rằng không có ai có thể chịu đựng được một chưởng của chúng. Hôm nay e rằng khó lòng mà rời khỏi đây toàn thây.

Lúc ấy tên Tiếu Diêm La giả đột nhiên quay người lại, thét lên :

- Tiểu tử, ngươi đã chuẩn bị chưa?

- Lão cẩu trệ, bổn công tử đã sẵn sàng rồi đây.

- Tốt! Mau nhảy qua cột gỗ kia, nghe lệnh mà thi hành.

Ngọc Kỳ không dám cưỡng lại, chàng nhảy đến cây cột gỗ.

Thanh Hoa và Tây Vi sợ hãi ôm lấy mặt, trong lòng kinh sợ lo lắng vô cùng.

- Tiểu tử, vứt kiếm đi. - Tiếu Diêm La giả nạt lớn.

- Dương mỗ ta đầu đội trời, chân đạp đất, há lại nghe lời sai khiến của ngươi sao?

- Nghe hay không nghe cũng được, thực ra ngươi không thể chỉ một tay mà giữ được vòng khóa sức nặng ngàn cân đâu.

Ngọc Kỳ vung tay vứt mạnh thanh kiếm ra xa hơn hai thước.

Chàng vươn tay kéo vòng khóa, dây thừng rung động, tay nắm lấy hai vòng khoen.

Những người chung quanh ai nấy đều lo sợ, đăm đăm nhìn lên phía Ngọc Kỳ, hồi hộp như nghẹt thở.

Tiếu Diêm La hét lớn ra lệnh cho bọn áo tím :

- Bỏ ra.

Mấy tên áo tím và bọn đao phủ lùi ra sau khoảng ba mươi trượng, đứng thành hàng dài, tất cả đều chăm chú nhìn vào Ngọc Kỳ đang ở đối diện.

Tiếu Diêm La giả lại nói :

- Miệng vực đang mở ra chờ ngươi đó, tiểu tử, sợ không?

- Sống một trăm năm hay một ngày có gì khác nhau. Bản công tử chưa biết run sợ là gì cả. Huống hồ lần này hành sự là vì võ lâm đạo nghĩa, vì gia phong của nhà họ Dương.

Tiếu Diêm La giả có vẻ không bằng lòng trước những lời nói dõng dạc đanh thép của Ngọc Kỳ. Y cố kéo dài thời gian để thử thách Ngọc Kỳ. Trước tình hình thập tử nhất sinh, đối mặt với cái chết trong gang tấc, y muốn Ngọc Kỳ phải run sợ, bản chất con người vốn tham sanh, úy tử sẽ kiến chàng hèn nhát cầu xin y.

Nhưng y đã thất vọng, tư thái hào khí của Ngọc Kỳ thật sự đã làm y thất vọng. Chàng không xem cái chết là đáng sợ, mà cam lòng tự nguyện đem tính mạng của mình đổi lấy hai người Nguyên Chân và Triệu Tường, cử chỉ không hề lộ vẻ run sợ nao núng, thần thái vẫn ung dung.

Y bực tức lên tiếng hỏi :

- Tiểu tử, hai tên kia là gì của ngươi?

- Là huynh đệ kết nghĩa, nhưng còn hơn ruột thịt.

- Thời gian giao tình của các ngươi ngắn ngủi như thế, ngươi can tâm tình nguyện vì bọn chúng mà liều mạng hay sao?

- Lão cẩu trệ, Dương mỗ vì hai chữ tình nghĩa mà chết, trong lòng mãn nguyện. Đâu như loài cẩu trệ nhà ngươi xấu xa, tàn độc.

Bỗng đâu ở lưng núi vang dội lên một tiếng rít khủng khiếp.

- Hứ! Tên lão quỷ ma đầu kia, ngươi cả gan mạo nhận bổn Diêm La làm những việc vô tình tàn độc. Thật đáng chết. Ngay khi tiếng thét ấy vang lên, một quỷ ảnh màu đen lướt nhanh như điện xẹt, mắt thường không tài nào phân biệt được phóng tới.

Phía sau, lại có bóng đen khác đuổi sát, nhưng thân pháp khó bì lại được bóng phía trước, nên khoảng cách mỗi lúc một xa dần.

Tiếu Diêm La giả bỗng hét lớn :

- Nhảy.

Ngọc Kỳ cất tiếng cười cuồng dại, phóng mình nhảy lên.

Bọn Thanh Hoa và Tây Vi các vị cô nương kêu một tiếng thất thanh, khụy người ôm mặt hãi hùng.

Khương Chí Trung, Bá Vạn Niên vội vàng chạy tới bên vách hang.

Tiếu Diêm La trên lưng núi cũng tung mình phóng lên vách núi phía bắc. Thân pháp y cực kỳ tinh xảo, kẻ địch không hề phát hiện ra.

Ba bóng màu xám ở phía nam cách giá gỗ mười trượng đột ngột lao tới bên cột gỗ.

Trên giá có hai sợi dây cột chặt hai vòng sắt lớn trên vách đá, phần trên cột với phần ngọn của cột gỗ. Giả sử hai sợi dây ấy mà bất thần đứt, cột gỗ sẽ từ trên rơi xuống, sợi dây thừng cũng sẽ đứt ra rơi xuống, lúc ấy Nguyên Chân và Triệu Tường tất nhiên cũng từ thập giá rơi xuống vực thẳm Hổ khấu nhai dưới kia, thịt xương tan nát.

Đúng lúc ấy, vòng sắt đột nhiên như bị kéo ra ngoài, lỏng dần rớt ra Mọi người hét lên kinh hãi, Nguyên Chân ra sức hét lớn :

- Kỳ ca, đừng... đừng...

Giữa lúc mọi người hoảng hốt, Ngọc Kỳ phóng mình nắm lấy sợi dây thừng, người chàng treo lơ lửng phía trên, ngay phía dưới địa hỏa tinh anh bốc lên hừng hực, gai đá do sức nhảy của chàng dội vào rơi xuống ầm ầm. Ngọc Kỳ cơ trí minh mẫn nên cú nhảy đã giảm bớt sức nhảy đi mấy phần, hơn thế còn lợi dụng nắm chặt lấy dây, không để nó rơi ra.

Song sợi dây ấy bỗng lơi lỏng, cấy thánh giá trên cột Nguyên Chân và Triệu Tường rơi xuống về hướng nam của vực đá. Còn Ngọc Kỳ tay nắm chặt sợi dây cũng rơi xuống sắp đụng vào gai đá như dao nhọn. Tính mạng chàng lúc này như ngàn cân treo sợi tóc, chết chắc.

Tiếu Diêm La thật lúc này cũng phi người phóng tới bên miệng vực hét lớn :

- Nhảy xuống dưới hố sâu phía bắc mau.

Cùng lúc với tiếng hét ấy, một bóng đen phóng tới nắm chặt lấy phần trên của sợi dây, nhảy lên phía trên, đoạn nhảy về hướng bắc.

Công lực của bóng đen ấy vô cùng thâm hậu, sợi dây được kéo lên... hơn một trượng, y vận lực đẩy Ngọc Kỳ một phát, sức rơi của chàng có giảm đi. Bóng đen thừa lúc đó phóng tới đáp xuống vách núi phí nam.

Lúc ấy Ngọc Kỳ cố rướn người nhảy lên cao một trượng, khí nóng phía dưới xông lên, chàng có cảm tưởng như da thịt nứt ra vì nóng, máu huyết trong người dường như sắp bộc phát ra ngoài.

Trong khoảnh khắc ấy chàng biết rằng tai họa sắp đến tính mạng mình như chuông treo chỉ mành, bèn vận hành ngay Huyền Thông tâm pháp để hộ thân, nên phần nào chịu đựng được.

Chàng nghe lời bóng đen lúc nãy, hất sợi dây về phía bắc, nhanh như chớp phóng mình xuống phần trũng sâu hoắm.

Sợi dây theo hướng bắc văng ra, Chí Trung và Bá Vạn Niên lúc ấy trông thấy Nguyên Chân và Triệu Tường rơi xuống, hồn kinh phách tán song lại thấy sợi dây bay rất gần ngay mình, cuống quít nắm chặt lấy một đoạn dây vận sức kéo. Sợi dây được kéo lên. Cây thập giá cũng lại được kéo về phía trên vách núi mấy tấc.

Thanh Hoa mắt nhìn thấy Chí Trung, Vạn Niên đang cố hết sức ghì chặt sợi dây, tình hình nguy cấp vô cùng nên cũng liều mình lao tới cố sức bình sinh nắm chặt sợi dây, hét lớn một tiếng lên.

Cây thập giá được kéo lên, hai người trên đó cũng cố sức rướn người té nhào trên mặt đất, thoát khỏi nguy hiểm. Hai người Khương, Bá vội vã chạy lại mở dây trói trên người Triệu Tường, Nguyên Chân. Nguyên Chân bỗng la lớn :

- Chúng đã bế kín các huyệt trên tứ chi của tiểu diệt và Tường huynh trong thời gian ngắn không

thể giải khai được.

Nghe vậy Khương Chí Trung vội quay sang bảo Bá Vạn Niên cùng y cõng hai vị thiếu công tử.

Lúc mà Ngọc Kỳ nhảy xuống hố sâu thì Tiếu Diêm La thật lao tới tiếp cứu nói với bọn Chí Trung :

- Mau theo ta rời khỏi chỗ này.

Nói đoạn y vung thanh Diêm Vương lệnh đánh mở đường dẫn đám người Chí Trung chạy vào khu rừng phía nam của núi.

Lúc ấy có ba cái bóng người màu xám, phóng đến cục trường, ba bóng đó chính là: Độc Vô Thường, Hận Phá Thiên, và Cổ Lão Nhi, ba cao thủ võ lâm được quần hùng biết đến do võ công tuyệt đỉnh, công lực đã luyện đến bậc thượng thừa.

Bọn ba người họ tả xung hữu đột đánh giết bọn Bạch y, Tử y, Hắc y, đồng bọn của chúng chết như rạ, máu chảy thành sông, xác phơi đầy hang núi.

Tiếu Diêm La giả thất kinh, vừa phẫn nộ, y nhún mình lao đến Độc Vô Thường định ra chiêu, Vô Thường bỗng bật cười khanh khách nói :

- Hòa thượng thúi, cuối cùng thì chúng ta cũng có dịp gặp mặt, ngươi độc ta cũng độc. Thật hay! Thử xem ai là độc nhất. Hãy xem bảo bối của ta trước đây.

Nói đoạn y rút ra một cái túi, đột nhiên trong túi phóng ra một con rắn Hóa Cốt Đằng, nhắm ngay người Tiếu Diêm La giả bay tới, dáng vẻ của nói coi bộ khát máu lắm. Vốn trước kia Độc Vô Thường nuôi một cặp rắn Hóa Cốt Đằng. Lần trước ở giữa Long Môn quan đạo đã bị Thanh Hoa cô nương sử dụng kẹp tóc bắn chết một con, giờ đây chỉ còn một con, con quái thú cô độc quá lâu, sinh ra nguy hiểm bội phần, nay được tự do hoành hành, nó phóng ra nhanh như điện xẹt, lao đến Tiếu Diêm La giả.

Tiếu Diêm La giả thất kinh, lợi hại của con Hóa Cốt Đằng này ra sao, y đã từng biết đến trước đây, y liều mạng cố sức bình sinh lùi ra xa năm sáu trượng, kêu thất thanh: “Mau lùi ra”.

Nhưng y kêu quá trễ, mười tên đại hán cởi trần vừa phóng tới trước đụng ngay con rắn Hóa Cốt Đằng. Con vật này vừa đụng phải một tên thì ngay tức khắc hắn rú lên ngã ra chết liền, da thâm tím, mặt lộ vẻ đau đớn, sợ hãi đến tột đỉnh.

Hận Phá Thiên lúc ấy lên tiếng :

- Đi thôi! Chúng ta hãy thanh toán món nợ này sau.

Độc Vô Thường cũng nhổ một bãi nước bọt, kêu to :

- Đi thôi, bảo bối.

Con rắn Hóa Cốt Đằng dường như nghe được tiếng người, nó lập tức quay người, phóng về phía chủ.

Nói đoạn ba người bỏ đi. Nơi mà họ định đi là đỉnh núi thứ hai bên tả Hồ Trảo sơn, quang cảnh u tịch, thê lương.

Đi tới một khu rừng nơi cách xa trận đấu lúc nãy, đến một gốc tùng to lớn. Cổ Lão Nhi bỗng dựa vào thân cây, yếu ớt ngửa mặt lên trời thở dài, nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt hiền từ của y, nói rằng :

- Dương Ngọc Kỳ đã chết, từ đây về sau sự khổ nhọc của sư phụ coi như phí hoài vô ích, nỗi oan ức của sư phụ, tình nghĩa của sư thúc cũng vĩnh viễn theo y mang xuống dưới mồ.

Hận Phá Thiên lặng lẽ khẽ đập vai y nói :

- Tất cả đều do trời cao an bài, chúng ta chỉ đành tuân theo mà thôi. Lão đệ, ta xin cáo từ, xin thay ta vấn an lệnh sư.

Độc Vô Thường nhìn chằm chằm vào Cổ Lão Nhi hỏi :

- Ê! Lão đệ, chúng ta chưa hề quen nhau, luận về võ công và công lực ngươi thâm hậu hơn ta ba phần, song trên giang hồ chưa nghe qua tiếng tăm của ngươi vậy. Xin hỏi quý danh tánh của ngươi là gì? Lệnh sư phụ là ai?

Cổ Lão Nhi lắc đầu đáp :

- Ban lão ca! Xin đừng giận tại hạ tội giấu diếm, trong giang hồ mênh mông này nếu ngày sau có duyên gặp lại, nhất định sẽ bẩm báo minh bạch.

- Giang hồ có vô số điều cấm kỵ mà, Vô Thường quỷ ta không trách ngươi đâu. Trước mắt chúng ta chưa thể rời khỏi đây được, phải giúp bọn tiểu tử kia thoát hiểm, còn đối với Dương thiếu hiệp oai hùng, nghĩa khí chí ít chúng ta cũng nên tìm hài cốt lập văn bài linh vị thờ cúng mai sau chứ... Hây! Quên mình vì bằng hữu hả? Đổi lấy tám mạng Độc Vô Thường ta cũng không làm chuyện dại dột như y vừa làm đâu.

Hận Phá Thiên nói tiếp :

- Chỉ có ngươi là dại dột thôi. Muốn tìm hài cốt của Dương Ngọc Kỳ ư? Ngươi có biết dưới vực đá

Hổ Khẩu huyết là địa hỏa tinh anh ghê gớm thế nào không? Thi thể bất cứ sinh vật nào mà rơi xuống gặp phải thứ lửa đó, chỉ trong nháy mắt hóa thành tro mà bay đi đấy. Ngươi có dám xuống tìm hài cốt y không? Còn bọn tiểu tử bằng hữu của y đã có lão Tiếu Diêm La chiếu cố đến, chúng ta không cần lo. Lão Vô Thường, ta thấy suốt đời ngươi chỉ có lần này là ra tay coi được mà thôi, ngươi cũng nên từ bỏ đao kiếm tà độc đi, nếu không ngày sau gặp lại tình nghĩa hôm nay của chúng ta coi như chấm dứt.

Độc Vô Thưởng cười giả lả nói :

- Lão bất tử, ta biết chuyện ta làm mà. Hy vọng ngày sau chúng ta còn gặp lại.

Hận Phá Thiên bèn quay sang Cổ Lão Nhi nói :

- Cô lão đệ, chúng ta cũng nên đi tiếp ứng cho hai bằng hữu Khâu, Cát mau.

Nói đoạn y vung tay chào rồi bỏ đi.

Lại nói về Tiếu Diêm La dẫn bọn Chí Trung và Châu Lam cõng người chạy trốn, Vạn Niên hộ vệ phía sau, Thanh Hoa, Phi Hồng đoạn hậu, Dật Điện dìu Tây Vi phía sau cũng theo sát Châu Lam.

Thân pháp của họ liệt vào bật thượng thừa, tuy rằng bọn ác tặc che mặt công lực cũng thâm hậu, nhưng không bì được với họ, nên không lâu sau khoảng cách giữa hai nhóm người đã mỗi lúc một xa.

Tiếu Diêm La vốn trước kia là chủ nhân Hổ Trảo sơn, đối với nội đồ bên trong, đường đi các nẻo của Hổ Trảo sơn, y thông thuộc hơn người, cộng với công phu tuyệt luân đi trước mở đường chẳng mấy chốc dẫn bọn Chí Trung vào trong rừng. Phí sau Tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà cũng cố đuổi sát theo.

Phía trước mặt, những vạt rừng đá quái dị xuất hiện.

Bốn bên toàn là hang động, vô số đồi núi nhỏ. Nơi đây bốn bề đều là hình dạng cổ quái của đá, không hề có bóng cây cỏ nào, cả vùng bao phủ bởi màu xanh của đá.

Nơi đây là mạn bên phải của ngọn núi giữa trong Hổ Trảo sơn.

Bỗng phía trước không xa vang lên nhiều âm thanh như tiếng vượn hú, nghe rất ghê rợn, tiếp đó có mấy bóng người khi ẩn khi hiện. Tiếu Diêm La liền sử dụng truyền âm nhập mật quay ra sau nói với bọn Chí Trung :

- Mau chui vào hang đá nhỏ nhất bên trái, sau đó rẽ qua phải nhảy xuống dưới thấp, ở nơi đó đợi ta. Mau!

Nói đoạn y hét lớn một tiếng nhảy qua trái phóng mình đến gã áo xanh lục tên gọi Lão Khiếu Tử.

Hóa ra trước mặt có bày một phiến đá, có ba kẻ đứng dàn hàng ngang hình chữ nhất. Bọn này hình dung cổ quái, tướng mạo khiếp đảm, nữa quỷ nữa người, nhìn thấy chúng bất kỳ người tầm thường nào cũng có thể vỡ tim vì quá sợ hãi.

Tên vạn áo xám ở giữa là một bà già, mụ ta vận áo đỏ in hoa, trên đầu giắt một cây trâm Bàn Long, bên cạnh giắt một cây thoa màu đỏ. Dáng người vừa tầm nhưng rất tráng kiện. Chỉ tiếc gương mặt thì vô cùng ghê rợn, nữa bên tím nữa bên đỏ, mũi diều, miệng thỏ, hai tai dao phong, tay mụ ta chống một cây quái trượng câu liêm.

Bên phải là một lão quỷ ốm cao lớn, ngoài vận trường bào màu xanh, đầu hói chỉ còn một bụm tóc trắng phía sau ót hất ra sao, trông như đuôi gà mái. Mắt tam giác, mũi khoằm, miệng thỏ, sắc mặt xám xanh, gò mái nhô cao, bên vai trái đeo một cây roi Bách Tiết Xà Vỹ. Y đứng chấp tay sau lưng, đôi mắt u ám thâm độc phóng ra những tia mắt lạnh người.

Bên trái là lão ăn mày thấp ốm, vận áo xanh lục vá víu chằng chịt, đầu tóc bạc bù xù, tay phải lệch ra sau, mặt đầy nếp nhăn, tay chống một cây Đả Cẩu bổng màu xanh, đeo một cái túi xin ăn, miệng lúc nào cũng cười méo xệch, nhìn y phục bên ngoài có thể đoán biết là một nhân vật trong Cái bang.

Tiếu Diêm La vừa phóng tới, tên ốm cao quát lớn :

- Nếu như muốn sống.

Lão khiếu tử tiếp liền :

- Chớ gặp Tam linh.

Bà già cũng lên tiếng tiếp theo :

- Tam linh ở nơi đây, người hay quỷ hãy mau trốn đi.

Tiếu Diêm La cười rú một cách điên cuồng, phóng tới tay trái liền tung ra một chưởng, đồng thời rút Diêm Vương lệnh ra khỏi vỏ, nhanh như chớp cả người lao tới phía trước.

Lão khiếu hoa hứ một tiếng, quất ngang Đả Cẩu bổng ra chiêu Thái Sơn Yểm Noản.

Tiếu Diêm La không ngờ lão quỷ dám chống lại chưởng phong của y nên tiếp liền một chiêu nữa.

Bùng phát một tiếng nổ lớn, vô số đốm lửa do binh khí chạm vào nhau bay ra tứ phía.

Tiếu Diêm La hơi lảo đảo ra sau, ánh mắt đằng đằng sát khí.

Lão khiếu tử cũng lui ra sau mấy bước, nói lớn :

- Tên họ Nguyên kia, công lực của ngươi quả là danh bất hư truyền.

Lão xú phu nhân cũng hét lớn :

- Chúng ta Tam linh cũng là tuyệt học chân tài, quyết đấu với ngươi một phen.

Đoạn ba tên vây lấy Tiếu Diêm La. Chỉ thấy chưởng phong cuồn cuộn, âm thanh chấn động, đất đá bị áp lực bay tung lên mịt mù. Chưởng lực phóng ra như nộ hãi cuồng phong bao lấy cục trường.

Lúc ấy bọn Chí Trung, Bá Vạn Niên chạy vào hang động nhỏ. Tiếp theo sau là Châu Lam, Dật Điện dìu Tây Vi.

Thanh Hoa, Phi Hồng khi còn cách hang động khoảng một trượng hơn thì có một bóng đen phóng tới, trường kiếm cũng xé gió lao tới liền tức thì.

Thanh Hoa nào phải loại nữ nhi yểu điệu yếu ớt. Nàng một mặt vận công hộ thân, một mặt tức thì vung kiếm triển khai chiêu Hồi Đầu Vọng Nguyệt, quay người lại vung kiếm lên đỡ lấy chiêu của đối phương, đồng thời bắn ra phi tiêu Ngư Phúc châm.

Phi Hồng cạnh đó cũng ra chiêu Thần Long Bãi Vỹ vận người tấn công phần dưới đối phương.

Bỗng nghe bình một tiếng. Thanh Hoa nghe trong người khí huyết bị dồn nén, mắt nổ tinh hoa, toàn thân mềm nhũn, bảo kiếm văng ra xa hơn năm trượng, phi tiêu Ngư Phúc châm cũng rơi vãi trên mặt đất. Nàng lảo đảo rồi ngã vật xuống đất, toàn thân bất động.

Phi Hồng so ra công lực còn kém tiểu thư nàng vô cùng. Tuy đã vận hành thần công hộ thân, nhưng trúng phải luồng chưởng phong như sấm sét của tên áo đen, cũng té văng ra sau bất tỉnh.

Tên áo đen cũng cảm thấy kiệt lực, phía trước ngực cũng bị áp lực do chưởng phong chạm nhau đập mạnh, y trúng thương lảo đảo lấy tay xoa ngực, định thần nhảy vào hang động.

Lúc ấy tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà đuổi theo gần kịp nơi Thanh Hoa, Phi Hồng té lúc nãy, thì bỗng đâu nhảy ra người mặt áo trắng, tay phải đỡ Thanh Hoa tay trái dìu Phi Hồng, thân pháp như điện xẹt, chớp mắt đã biến vào trong rừng đá lởm chởm, chứng tỏ kinh công và thân pháp của người này tuyệt nhiên không phải tầm thường.

Tri Mệnh Tử ở phía sau, thấy vậy vội la lớn :

- Ngươi là ai? Mau thả tù binh của ta lại!

- Đuổi theo mau. Không chúng ta sẽ vô phương nói chuyện trao đổi!

Hồng Y Diêm Bà cũng lớn tiếng phụ theo.

Hai người thoắt một cái cũng mất hút vào trong động.

Cũng không lạ, tù binh bị kẻ lạ bắt đi, mà là hai trong số bốn cô nương làm vật trao đổi của chúng, vạn nhất họ mà bị thương thì nguy nên cả hai bọn chúng tất nhiên nóng lòng đuổi theo.

Lại nói về Tiếu Diêm La tả xung hữu đột chống trả bọn Tam linh quái. Bọn Tam linh này vốn là Thiên Linh Bà Cảnh Hựu Xuân, Địa Linh lão quái Đinh Viễn và Bách Linh Cái Hô Diên Hạo.

Trong giang hồ truyền rao câu ca "Nhược yếu hạnh sinh Mạc phùng Tam linh" ý là muốn sống thì đừng nên gặp Tam linh! Ba tên Tam linh này tuổi ngoài bách niên võ công vào bậc thượng thừa, bản tính kỳ quái, vô cùng tàn bạo dù là chuyện nhỏ nhặt, không kể nguyên do phải trái, hễ bọn chúng ra tay là ắt hạ sát, hành sự bất kể thị phi.

Trên giang hồ ít qua lại với ai, hễ xuất hiện là liền lúc ba tên, hiếm khi đi lẻ. Bằng hữu hầu như không có. Vô luận là các cao thủ hắc hay bạch đạo nghe tên bọn chúng đều cố tránh xa, để tránh tai họa tuyệt nhiên không kẻ nào dám gây sự với bọn chúng cả. Bọn này ít khi xuất đầu lộ diện trên giang hồ.

Vậy mà hôm nay lại xuất hiện ở Hổ Trảo sơn cản đường Tiếu Diêm La, quả là một chuyện kỳ dị hiếm có.

Bọn Tam linh đương nhiên biết Tiếu Diêm La cũng thuộc hàng võ công thượng thừa trong võ lâm. Tuy rằng ngày thường không có qua lại, cũng không hề có ân oán gì với nhau, nhưng mỗi khi động thủ chúng không hỏi đầu đuôi, nộ khí xông lên tức thì thi nhau thi triển tuyệt học võ công của mình.

Tiếu Diêm La tuy đơn độc như uy vũ không hề bị lấn áp, Diêm Vương lệnh trong tay Tiếu Diêm La quay tròn tứ phía, sức như phá núi, đập đến đâu đất đá bay nát vỡ đến đó. Chiêu thức vô cùng linh hoạt. Tam linh cũng vận lực thi triển kỳ học của mình. Cây gậy quái trượng câu Liêm của Thiên Linh Bà hùng hổ như một con mãnh sư múa vuốt, giận dữ vồ dập tấn công đối phương. Trong tay Địa Linh, cây roi Xà Vỹ lại như một con giao long giận dữ, uyển chuyển quấn lấy đối phương.

Đả Cẩu bổng của lão ăn mày Bạch Linh thì xung mãnh không kém, ba loại binh khí đó biến ảo cực kỳ lợi hại, sức đánh như vũ bão, tạo nên thế cuồng phong như thế dông cuộn bão kéo đến.

Tiếu Diêm La ra chiêu có phần giảm sút, phần nhiều là chống đỡ chiêu thức tấn công của bọn Tam linh. Vả lại lúc bấy giờ đồng đảng của Tiếu Diêm La giả đã đến nơi bao vây tứ phía. Tiếu Diêm La cảm thấy tình hình có vẻ bất lợi nên vận sức tung chưởng Bát Phương Phong Lôi, chưởng lực đánh ra như sấm sét nổ giật khắp bốn phương.

Chưởng phong như bài sơn hải đảo, dũng mạnh vô lường, dồn bọn Tam linh thối lui ra khỏi cục

trường hơn một trượng.

Đoạn Tiếu Diêm La cất lên một tiếng cười khàn khàn, thân pháp nhanh như điện xẹt, y lắc mình phi thân phóng đi, trong nháy mắt đã mất hút trong động đá. Tiếu Diêm La đã phóng đi nhưng giọng nói ghê rợn còn vang vọng lại :

- Bổn gia thề sớm muộn cũng sẽ câu hồn các ngươi xuống Địa phủ.

Tam linh lão quái tức giận định lao theo Tiếu Diêm La thật, nhưng khi ấy một bọn tử y nhân đã xuất hiện, thấy bọn tử y nhân trong đó có tên đại hòa thượng giả mạo Tiếu Diêm La đến, ba lão quắc mắt hét lớn :

- Tam linh ở đây, các ngươi chết chắc.

Bọn tử y có vài tên định động thủ. Nhưng tức thì Tiếu Diêm La giả liền dùng Sư Tử Hống nạt lớn :

- Im ngay!

Bọn tử y nghe vậy từ từ thối lui, tra đao vào vỏ, nhưng thái độ cố ý chưa muốn buông tha.

Thiên Linh Bà giơ quái trượng chỉ vào chúng quát :

- Ê! Bọn các ngươi là ai? Mau xưng tên ra?

Tiếu Diêm La giả đáp :

- Chúng tôi nhường bước cho các hạ, không cần xưng tên đâu.

- Để tên lại đây rồi muốn đi đâu hẳn hay.

- Chúng ta hai bên ai lo việc nấy, không ai xâm phạm ai. Tại hạ thấy không cần thiết đâu.

Thiên Linh Bà có vẻ giận dữ định lên tiếng thóa mạ, song Địa Linh lão quái vội dùng thuật truyền âm nhập mật nói :

- Lão tỷ tỷ, chúng số lượng đông người, chúng ta để chúng đi đi.

Thiên Linh Bà quả nhiên im miệng, nhìn theo bọn tử y lần lượt bỏ đi.

Đi xa hơn mấy trăm trượng, một tên tử y trong bọn chúng bỗng trầm giọng nói :

- Đại hòa thượng, tại sao chúng ta không nhân lúc chúng ta đông người, hợp sức giết chúng cho rồi. Để ba tên Tam linh đó sống sót trên thế gian này, gây thêm khó khăn cho đại nghiệp hùng bá võ lâm của chúng ta.

- Không được, nội tình bên trong rất phức tạp, thiếu chủ nhân năm năm trước bái chúng làm sư phụ, định học cho kỳ được tuyệt học của chúng. Hơn nữa ba tên này sẽ có lúc hữu dụng cho chúng ta.

Tên tử y ấy lại nói :

- Chủ nhân vừa hạ lệnh, lập tức tiến hành đại kế hạ sát Chiêm lão thất phu

- Đã thông báo cho Vô Vi bang chưa?

- Trong nội mấy ngày nay thôi. Để cho bọn chúng ra mặt, còn chúng ta thì âm thầm tiến hành kế hoạch của mình.

- Ha! Ha! Thật là diệu kế! Một mũi tên giết hai con chim, để chúng sát phạt lẫn nhau, chúng ta ở ngoài ngư ông đắc lợi.

Một giọng khác lại hỏi :

- Nhưng nếu bọn Vô Vi bang không tận lực hành sự thì sao?

- Chúng ta một mặt kích động, một mặt giết người, làm cho sự việc rối rắm hơn để bọn chúng sát phạt sống mái với nhau.

Ngưng một lát, Tiếu Diêm La giả nói tiếp :

- Các ngươi hành sự phải cẩn thận, đừng để lộ thân phận. Lần này thiếu công tử tuy đạt thành kế độc, nhưng vì mấy con nha đầu kia mà chúng ta không thể tự tiện ra tay, khiến nhiều huynh đệ phải oan mạng. Thật không đúng chút nào.

- Nếu như không cần phải bắt sống mấy con nha đầu đó, thì chúng ta đâu hao phí công sức như vầy. Thật đúng nữ nhân là tai họa mà!

Lúc này Thiên Linh đã hầm hầm chờ cho bọn tử y nhân bỏ đi, liền vội vàng đảo mắt tìm tung tích của Tiếu Diêm La. Thật nơi đây là một hang động nhỏ, bên trong tối đen như mực chứng tỏ rất sâu, Tiếu Diêm La đã chắc chắn sử dụng thuật thu người nhảy vào động, bây giờ không biết đã trốn ở đâu. Thiên Linh Bà tức giận nói :

- Tên lão tử thật là chọc tức Tam linh ta. Lão nương ở đây đợi ngươi coi ngươi trốn có thoát được không?

Bách Linh Cái nói :

- Không cần đợi đâu, cái động này tuy nhỏ nhưng chắc có ăn thông với động khác, có lẽ lão quỷ

ấy đã chuồn rồi.

Địa Linh lão quái cũng xen vào :

- Quái lạ, tên tiểu tử nói rằng Tiếu Diêm La dặn y hẹn chúng ta đến đây thương lượng, hà cớ gì Tiếu Diêm La cũng lại bị bọn người khác vây khốn.

Bách Linh Cái đột nhiên nói :

- Bên trong nội tình ắt hẳn có vấn đề. Tiếu Diêm La tại sao không thương lượng với chúng ta, vừa gặp mặt đã ra tay. Bọn người vừa rồi cớ sao lại muốn phá sào huyệt của y? Chúng ta đúng hẹn đến thì bọn họ đã đấu với nhau từ lâu rồi, chẳng lẽ y đã hẹn với người khác ư?

Thiên Linh Bà đảo mắt nhìn quanh, hầm hầm nói :

- Tên tiểu tử nói y sẽ đúng hẹn đến đây thương lượng, hà cớ gì đến lúc này vẫn không thấy y đâu cả.

- Tên tiểu quỷ ấy có lẽ đã bị bọn che mặt uy hiếp chạy mất rồi.

Thiên Linh Bà hừ một tiếng lớn :

- Hồ đồ, tên tiểu tử đó mà sợ uy của ai chứ.

Bách Linh Cái thêm vào :

- Hay chúng ta bắt một tên nào đó lại tra hỏi, có lẽ sẽ biết lai lịch của bọn chúng, còn tên biết sử dụng Sư Tử Hống tuyệt học này không có mấy ai đâu.

- Khi động thủ chưa chắc chúng ta giành được thượng phong, bọn chúng đông như vậy chúng ta không có lợi thế đâu chúng đã nhường nhịn chúng ta rồi, nên bỏ thôi.

Thiên Linh Bà vẫn chưa nguôi, mụ ta hậm hực nói :

- Cũng sẽ có một ngày, lão nương sẽ tìm được bọn chúng.

Bách Linh Cái có vẻ sốt ruột nói :

- Tiếu Diêm La đã chuồn rồi, chúng ta đi thôi.

- Nơi đây hoang vu yên tịnh, chúng ta ở đây chờ tên tiểu tử hắn đi cũng chưa muộn.

Địa Linh lão quái nằm xuống mặt đất nói :

- Đợi thì đợi, để ta nằm nghĩ một lát, hôm nay ra tay giao đấu mấy lần, hao tốn bao nhiêu sinh lực vẫn hoàn không, thật là phí sức oan uổng.

Bọn Tam linh vẫn đợi nhưng không có kết quả gì, quả là ý trời.

Nói về bọn Khương Chí Trung chui vào hang động, y lời của Tiếu Diêm La sẽ phải nhảy xuống hố. Xung quanh tối đen, lúc ấy Dật Điện mới rút trong người ra một hột dạ linh châu soi đường, cả bọn vội vã cất bước, quên mất hai vị cô nương đoạn hậu.

Bỗng một lát sau có ai đó thất thanh la lên :

- Chết! Tiểu thư đâu rồi?

Khương Chí Trung quay đầu ra sau nhìn một chặp, cuống quít hét :

- Mau quay lại.

Quay lại vốn thật phiền phức, bọn họ vừa đi, vừa trị thương cho Nguyên Chân và Triệu Tường, lúc này mê man toàn thân lạnh cứng do các yếu huyệt trên người đã bị điểm mà trong bọn Chí Trung không ai dám ra tay giải huyệt đạo, vì nội công không đủ, e rằng lại làm cho tình hình tệ hơn, huống hồ hang động lại có vô số hẻm nhỏ, huyệt mạch, càng đi càng sâu. Bọn họ tìm khắp nơi vẫn không thấy tông tích Thanh Hoa và Phi Hồng đâu cả, tệ hại hơn lại lạc vào mê lộ, cứ đi quanh quẩn mãi, hoa cả mắt. Chí Trung và Bá Vạn Niên cõng hai vị thiếu công tử này toàn thân yếu ớt, tính mạng thập phần nguy hiểm, nên họ lo lắng vô cùng, tuy mệt nhưng vẫn dấn bước.

Bỗng trong hang tối ôm khí quang âm u đó có tiếng động. Dật Điện vội vàng thâu ngọc dạ minh châu la lớn :

- Có người đến mau chuẩn bị.

- Ta là Tiếu Diêm La đây, các hạ có phải là bằng hữu của Dương Ngọc Kỳ không?

- Đúng là chúng tôi đây.

Thì ra sau khi dùng thu mình pháp chui vào động tránh bọn Tam linh, qua mấy cuộc giao đấu chân khí hao tổn khá nhiều, y ngồi tọa vận khí xuống Đan Điền điều hòa chân khí. Sau khi hồi phục nguyên khí thì nghe văng vẳng có tiếng nhiều bước chân dồn dập, y mừng thầm trong bụng, cũng ra sức đi tìm quanh co nơi các huyệt mạch trong động. May mắn thay gặp được bọ Chí Trung.

- Trời! Các ngươi y lời ta thoát thân sao lại tới nỗi lạc đến Địa hỏa huyệt như thế này?

- Lão tiền bối, vãn bối trong lúc gấp rút đã mất phương hướng, hơn nữa hai vị cô nương lúc nãy đã

mất tích rồi.

Tiếu Diêm La kinh hãi, hét lớn :

- Nguy rồi. Mau tìm đi.

Nói là tìm, song bên trong động âm u tăm tối, ẩn hiện bóng hình quỷ mị thê lương vô cùng, phải mất rất nhiều thời giờ bọn họ mới từ từ lần ra được miệng cửa động.

Từ xa xa thỉnh thoảng vọng lại nhiều âm thanh như tiếng sấm nổ lẫn trong những tiếng gầm gừ, mờ ám rất ghê gợn.

Tiếu Diêm La giả định thần một lát chợt nói :

- Có lẽ bọn súc sinh chưa đi đâu, để ta ra dọa chúng một phen cho vui.

Nói về tên bạch y tay ôm Thanh Hoa và Phi Hồng hai vị cô nương phi thân trốn vào rừng đá. Do cách không xa cục trường giao đấu giữa Tam linh lão quái và Tiếu Diêm La nên y không dám lộ diện. Vả lại ôm hai nàng mỹ nhân trong tay cảm thấy mãn nguyện vô cùng. Mùi hương từ thân thể hai nàng khiến cho lửa dục y cháy bùng lên, bất kể tất cả vội vã tìm một hang động chui vào.

Nguyên hang động này gồm nhiều huyệt mạch ăn thông với nhau, y vừa chui vào bên trong thì đã nghe tiếng chân của Tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà bên ngoài động.

Ôm mỹ nhân trong tay, tên bạch y vốn không muốn ai quấy rầy việc vui của mình, cho nên y lén lén ẩn mình tránh hai tên lão quái đó.

Hai tên lão quái lùng sục một hồi không có kết quả nên hậm hực bỏ đi.

Tên Bạch y thở hắt một cái, cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Y đốt hỏa triệt tử cố tìm một nơi rộng rãi thoáng đãng. Song trong động hang lỗ, mỏm đá lởm chởm tìm mãi vẫn không thấy nơi vừa ý. Mãi một hồi lâu sau y mới tìm ra được một chỗ khác để đặt Phi Hồng xuống.

Có lẽ hai vị cô nương này còn may mắn, trời cao còn tiếc ngọc thương ngà, nên an bài mọi việc hạnh vận bảo vệ trinh tiết của họ.

Chỗ hang động này có hai miệng cửa, một miệng cửa tên bạch y chui vào, một cửa có hai lối rẽ, thông ra ngoài rừng núi. Do có hai lối rẽ ấy nên bên trong hang không có ánh sáng.

Tên áo trắng lúc ấy vội ngồi xuống vận công khôi phục nguyên khí, định sẽ tận hưởng lạc thú với hai mỹ nhân kia.

Thanh bảo kiếm của Thanh Hoa rơi ngoài hang động, ngọc bội nơi chuôi kiếm chớp sáng chói

lòa, giải lụa cột ngọc bội bay phấp phới trong gió.

Còn thanh kiếm của Phi Hồng rơi trên các mõm đá, hào quang cũng chiếu khắp tứ phía. Bất cứ ai đến đây đều dễ dàng nhận thấy.

Không cách xa nơi đó lắm là bọn Tam linh đang chờ, bọn chúng đã chờ hơn một khắc giờ vẫn không thấy tông tích của cái tên mà chúng gọi là tiểu tử đâu hết.

Cuối cùng đã không còn nhẫn nại được nữa, Thiên Linh Bà hậm hực giậm mạnh cây quái trượng xuống đề nghị leo lên Hồ Khẩu huyệt tìm.

Tên Bạch y khi điều hòa nguyên khí xong, bỗng thoảng nghe mùi hương mỹ nhân, lửa dục lại bốc lên. Y chạy đến khơi sáng thêm Hỏa triết tử.

Trong hang ánh sáng lung linh, hai vị cô nương nằm hôn mê trên mặt đất, đôi gò má ửng hồng, như hoa đào hé nở, các đường nét trên cơ thể lộ rõ vẻ mỹ miều, khiến người khác khó dằn lòng ngắm nhìn ngây ngất.

Nhất là Thanh Hoa y phục gọn gàng, càng lộ vẻ đẹp của một thiếu nữ đang hồi thanh xuân. Phi Hồng tuy nhỏ tuổi hơn song nhan sắc cũng thập phần xinh đẹp.

Bạch y nhân dằn lòng không đặng cởi bỏ vỏ kiếm và túi nhỏ trên người hai vị cô nương, y luýnh quýnh tháo thắt lưng của Thanh Hoa ném sang một bên, y lửa dục cuồn cuộn giơ tay giật phắt giải lụa dính với thắt lưng. Bỗng đánh tách một tiếng, một cái túi nhỏ rơi ra y cầm lên hiếu kỳ mở ra xem. Vốn đó là cái túi thơm các thiếu nữ thường mang theo cất giấu những vật mà họ tôn trọng gìn giữ.

Bên trong túi là chuỗi ngọc Như Ý và viên Lục Châu lấp lánh, phát ra ánh sáng tỏa khắp động.

Bạch y nhân cười lớn, y cầm ngọc Như Ý lên xem xét thấy mặt sau có khắc hình một con sư tử rất tinh vi, y đắc ý nói lớn :

- Quả tên súc sinh đó là cháu của Vương Sư Dương Thế Hùng, ngọc bội này đã chứng minh tất cả, tiểu tử ngươi toại nguyện ta, thì ta cũng sẽ toại nguyện cho ngươi.

Quay sang viên ngọc Lục Châu y vui mừng hét lớn :

- Hay lắm, Hỏa triệt tử cũng sắp tàn, vật này thật đắc dụng đây.

Nói đoạn y thổi tắt Hỏa triệt tử, đặt ngọc Lục Châu rơi xuống mặt đất. Giơ tay định cởi bỏ xiêm y của Thanh Koa, song lại nghĩ bụng.

“Con nha đầu này vô cùng lợi hại, trước đây có vẻ không thuần phục nghi ngờ ta, quả cơ trí hơn

người! Nay chi bằng ta bế các yếu huyệt của nó, xong thức tỉnh nó dậy để chứng kiến cảnh hành lạc, cho nó nếm mùi nhục nhã một phen”.

Nghĩ đoạn y đắc ý lắm. Một tay ấn mạnh vào ngực phải của nàng, từ từ giải khai các huyệt đạo. Đồng thời lại vận khí vào các đầu ngón tay bế ngay hai yếu huyệt Kiên Đinh, Ủy Trung bên trái và phải đề phòng bị nàng giãy giụa.

Ngay tức thì Thanh Hoa từ từ hồi tỉnh, khí huyết trong người vừa xung lên bỗng lại cảm thấy choáng váng.

Nàng cảm thấy xấu hổ định ngồi dậy, nhưng toàn thân rã rời bất động.

Thì ra các huyệt Kiên Đinh và Ủy Trung đã bị ai đó bế kín. Nàng lại thấy mình đang nằm trong một hang động, bên mình là tên Bạch y đang ấn bàn tay vào ngực phải của nàng. Nàng bội phần xấu hổ, thầm nghĩ: “Chết rồi! Ta đã lọt vào tay chúng, cả đời này ắt bị hủy hoại dưới tay chúng thôi!”

Nhưng bản chất kiên cường, không hề khuất phục, nàng thử vận công đồng thời quát lớn :

- Ngươi là ai? Bắt cớ bản cô nương đến đây với dụng ý gì?

Tên Bạch y che mặt cười khanh khách nói :

- Dụng ý gì đã quá rõ ràng rồi, bất cứ ai nhìn thấy cảnh tượng này đều có thể trả lời một cách chính xác cho ngươi mà! Ha! Ha! Ha!

Nói đoạn y áp sát người vào người Thanh Hoa, hai tay sờ soạng trên đôi ngực đầy đặn của nàng, cúi đầu hôn nhẹ đôi má đỏ ửng của nàng, nói khẽ vào lỗ tai :

- Ái cơ ơi, nàng hiểu ra chưa?

Y đắc ý lắm, ghé môi định hôn vào đôi môi hồng như hoa đào của Thanh Hoa. Thanh Hoa lúc này uất hận gần như nghẹt thở, nàng cố sức bình sinh cắn mạnh vào gò má của y.

- A! A! A!...

Tên Bạch y che mặt đau buốt, y nhảy lên, máu tươi phún ra, từ má phải ướt một khoảng vải che mặt. Tuy rằng Thanh Hoa cắn vào gò má của y không gây đứt thịt nhưng đã kéo cái khăn trắng che ngang mặt y xuống, diện mạo lộ nguyên hình.

- Hóa ra là ngươi, quân súc sinh mặt người da thú.

Gương mặt của Thần Kiếm thư sinh Dương Cao lồ lộ dưới ánh sáng của viên ngọc Lục Châu. Tay phải y rịt lấy vết thương, tay trái rút trong túi ra một gói hoàn tán rắc lên vết thương, nghiến răng thóa

mạ :

- Con nha đầu kia, hôm nay ngươi sắp chết đến nơi mà còn cắn trọng thương bổn gia. Hứ! Để bổn gia thưởng thức ngươi từ từ. Ngươi chờ đấy.

Thanh Hoa cũng nghiến răng mắng lớn :

- Súc sinh! Ngươi là người hay thú. Ngọc Kỳ đối tốt với ngươi như vậy. Người mở miệng ra là hiền đệ ngọt ngào. Chàng đối với ngươi chân tình hết lòng, dùng máu của mình giải Ngân huyết kỳ độc cứu mạng ngươi. Nay ngươi lấy oán trả ân hại chết chàng. Ngươi so với loại cẩu trệ còn xấu xa gấp vạn lần.

- Câm miệng!

Thần Kiếm thư sinh giận dữ rít lên, đồng thời giáng mạnh một cái tát vào má Thanh Hoa.

Thần Kiếm thư sinh lấy tay nắm lấy yếm nhỏ trên người nàng định giật mạnh ra. Nếu như chiếc yếm này bị giật đứt, coi như ngọc thể của Thanh Hoa sẽ trở nên lõa lồ.

Phi Hồng lúc ấy bị bế huyệt ngồi trên kia, tuy uống Xuân Lộ hoàn nhưng chưa bị Thần Kiếm thư sinh ấn vào hầu miệng, mắt nhìn thấy Thần Kiếm thư sinh lửa dục bừng bừng, diện mạo hung đồ thú tính đầy tràn, lại thấy thân thể lõa lồ kinh dị của y, nàng thất kinh hồn vía, miệng thét lớn, toàn thân run lẩy bẩy.

Tuy cũng là một nữ anh hào chí khí ngoan cường, song một đời chưa từng thấy qua cảnh tượng như vậy nên nàng mới khiếp hãi thét lớn vang dội vào các vách đá.

Thần Kiếm bỗng hốt hoảng tự mắng mình vạn nhất mà nàng cắn lưỡi tự vẫn, há không phải công dã tràng sao?

Y vội vàng đến bóp mạnh hầu miệng của Phi Hồng mắng lớn :

- Nha đầu! Ngươi kêu la điều gì? Chờ đó sẽ tới phiên ngươi!

Nói đoạn y hôn lên má nàng, xé toang áo ngoài giơ tay sờ soạng khắp châu thân của Phi Hồng, đoạn quay về chỗ Thanh Hoa.

Ngay khi y quay người lại đột nhiên cảm thấy có bóng người xuất hiện trong động, y giật mình, nghĩ rằng Tri Mệnh Tử và Hồng Y Diêm Bà xuất hiện, nên thối lui mấy bước trầm giọng quát :

- Bổn công tử ở đây, không được phép vào, lui ngay.

Thật ra nếu y không hét lớn có lẽ sự tình tốt hơn. Bóng người vừa lao vào động, màu da cổ đồng,

hình dạng cường tráng, thân pháp như điện xẹt, hai tay cầm chắc hai thanh bảo kiếm, kiếm quang sáng ngời, thân pháp người này ảo diệu thâm hậu vô cùng, cử động nhanh đến nỗi mắt người khó có thể phân biệt được.

Thần Kiếm thư sinh thất kinh định vươn tay chụp Thanh Hoa làm vật hộ thân. Nhưng đã muộn!

Hai thanh bảo kiếm đã kề ngay cổ và cánh tay, đồng thời điểm vào huyệt hậu tâm trên người y, kiếm quang lạnh rợn người khiến y hồn bay phách lạc. Người đó gằn giọng quát lớn :

- Chớ có vọng động! Tên súc sinh lòng lang dạ sói kia.

Y làm sao dám vọng động. Kiếm báu đang kề ngay cổ và cánh tay. Y nhất cử nhất động liền đứt tay bay đầu tức thời. Y làm sao dám mạo hiểm chứ? Bỗng y thất kinh khiếp vía kêu lên thất sắc nói :

- Ngươi... Ngươi... là người hay quỷ.

- Là người.

Phập! Tức thì huyệt Chương Môn trên ngực y đã bị bế kín, toàn thân y giống như một cương thi đứng yên bất động.

Nói về Ngọc Kỳ khi chàng rơi xuống hố sâu ở dưới vực đá Hồ Khẩu huyệt vẫn chưa chết. Chàng nhận được sự trợ lực của Tiếu Diêm La nhắm hương bắc hang vực tối om của Hồ Khẩu huyệt nhảy xuống.

Khinh công của Ngọc Kỳ thuộc vào bậc thượng thừa, thân pháp siêu phàm. Phóng mình như én điểm nhẹ xuống huyệt sâu một cách chính xác. Soạt một tiếng tiếp theo là hai tiếng bình, bịch. Chàng rơi xuống một nơi đầy cát mịn song nóng hơn lửa tam muội. May mắn đã tránh được cảnh tan xương nát thịt vì gai đá.

Tuy nhiên khí nóng cực kỳ tàn khốc khiến chàng cảm thấy mình như sắp bị thiêu cháy. Chàng vội vàng ngồi dậy vận hành ngay Huyền Thông tâm pháp. Thực ra trong hoàn cảnh nóng như lửa ấy người hay thú đều không tồn tại được, nhưng thân thể Ngọc Kỳ có phần siêu phàm khác người, lại thêm Huyền Thông tâm pháp nên chàng vẫn có thể cắn răng chịu đựng được.

Bên ngoài, dưới đáy huyệt là rừng gai đá nhọn hoắt rợn người địa hỏa tinh anh khắp nơi. Có một tên tử y bị Hận Phá Thiên dùng thanh trượt đánh rớt xuống đây thịt xương nát vụn trong nháy mắt đã biến thành tro tàn. Cây giá gỗ bị rớt xuống cũng đã trở nên một đống tro tàn. Rải rác lẫn trong tro cát là những mảnh xương người đầu lâu bị thiêu trở nên xám xịt.

Ngọc Kỳ rùng mình. Thật kỳ lạ! Rớt xuống đáy huyệt sâu như thế này mà vẫn sống sót được. Chắc duy nhất chỉ có chàng may mắn được như vậy mà thôi.

Dưới đáy huyệt này bốn bề tối tăm, nhìn không thấy lối ra. Vốn chàng sinh trưởng nơi vùng sa mạc, nên có chút hiểu biết. Cát vốn là vật dẫn nhiệt, dễ bắt nóng mà cũng dễ trở nên lạnh. Với nhiệt độ như thế dưới huyệt sâu này chẳng bao lâu chàng cũng sẽ bị thiêu ra tro thôi. Tiếu Diêm La chỉ giáo cho chàng nhảy xuống vùng cát này chỉ có thể bảo toàn thi thể mà thôi, còn sống hay chết thì còn tùy mạng số tiền định.

Chàng đưa mắt chiếu luồng nhãn quang dò xét xung quanh đồng thời tiếp tục vận hành Huyền Thông tâm pháp chống trả lại cát nóng như thiêu cháy da thịt mình. Rơi xuống đây nếu không phải là người có nội công thâm hậu biết sử dụng Du Long hay Bích Hổ công thoát ra khỏi nơi hiểm địa này, hoặc không phải là người biết được tuyệt học kháng nhiệt cao siêu, thì chỉ còn mỗi một con đường chết mà thôi. Bỗng trong bóng tối âm u ấy, chàng phát hiện dường như đã có ai đó sử dụng Thiết Chỉ công cực kỳ thâm hậu viết lên vách đá mấy dòng khẩu quyết:

“Thủy hỏa đồng niên, bách niên nhất phát. Thông Long nhi an phùng hồng tắc một”.

“Long Lạc hổ huyệt, thủy hỏa đồng an, Hà thời ngộ Hồng, minh trung chúa tể”.

Phía dưới lại có viết:

“Nguyên Quang tam viên Mạnh Hạ, Long Xuân Nguyên lưu”.

Xem xong Ngọc Kỳ thầm nghĩ:

“Đã hơn mấy ngàn năm rồi, cái vực Thủy Hỏa đồng nguyên đã bị người họ Long nào đó hủy hoại phong thủy, ứng với những câu khẩu quyết trên, không biết bao giờ thì gặp được người họ Hồng, nơi đây sẽ bị chìm lấp. Đáng tiếc ta không phải họ Hồng”.

Chàng quay đầu lại thấy trên vách đối diện có viết :

“Tang Hải dâu điền, thế đạo nhật tiệm, dương hải âm thì, hà nhật trùng quang?”

Ngọc Kỳ không muốn suy nghĩ ý nghĩa sâu xa của dòng chữ trên, nhưng chợt chàng nghĩ đến hai chữ âm dương, bỗng toàn thân rung động nhớ ngay đến việc lão hòa thượng Lạc Hồn Cuồng Sinh Lạc Thiên đã từng truyền thụ cho chàng thuật Nhị công đồng tham, điều hòa âm dương khi trước. Chàng thầm nghĩ: “Ta đã tham ngộ hai loại thần công này rồi, nhưng từ trước đến giờ chưa có cơ hội bị ngoại lực bên ngoài xâm nhập vào để thử lợi hại của thần công Nhị Công Đồng Tham hết, nay ta phải thử mới được”.

Đoạn chàng cố thử vận khí, cắn răng chịu đựng đau đớn. Trải qua không biết bao nhiêu giờ, bỗng chàng cảm thấy khí nóng dường như tan đi xung quanh như có một bức tường vô hình bao lấy chàng, khí nóng đều bị đẩy ra ngoài bức tường vô hình ấy. Chàng trong lòng hoan hỷ vô cùng. Tuy vô hiệu hóa được cái nóng của Địa hỏa tinh anh nhờ may mắn luyện thành tuyệt học, song bây giờ không có

cách nào thoát ra khỏi chốn vực sâu này. Không ngờ Dương Ngọc Kỳ ta lại phải bỏ mình nơi đây.

Chàng thở dài buồn bã, tức giận chưởng một phát cực mạnh vào tường đá. Tường đá vốn rất nóng nên giòn hơn những nơi khác bị một chưởng của chàng vỡ ra một khoảng trống rơi xuống viên đá lớn khoảng mấy thước.

Chàng chọn một viên cầm tay, một tay dùng sức đập vỡ viên còn lại thành ba mảnh nhỏ. Chàng hít thật sâu nhảy khỏi đáy cát của vực, tay vung mạnh một viên đá cố sức đạp lên viên đá mượn lực đẩy của nó kết hợp khinh công siêu phàm nhảy lên cao. Cứ như vậy chẳng mấy chốc chàng đã vọt lên được vách đá bên trên miệng vực. Trên này xung quanh im lìm, cục trường khi trước giờ đây chỉ còn lưu lại đầy rẫy những vết máu lớn nhỏ khắp nơi.

Vừa thoát ra được tử địa Ngọc Kỳ nghĩ ngay đến sự an nguy của bọn Chí Trung. Nhưng bốn bề tĩnh mịch âm u, không một bóng người. Chốc chốc lại thoáng qua vài bóng xám nhợt nhạt mơ hồ tan biến trong chớp mắt, không thể phân biệt được là bóng người hay quỷ.

Khi chàng bay người phóng lên miệng vực chàng kinh ngạc vô cùng. Quả thật tự cổ chí kim, trong võ lâm chưa hề có hiện tượng kỳ dị như vậy. Bất luận muốn đạt thành, Nhị mạch tương thông, ít nhất phải mất hai mươi năm công phu, tuy vậy thành quả cũng không thâm hậu lắm. Song vừa rồi chàng đã có thể đạt đến cảnh giới hư ảo của Nhị công đồng thâm, Nhị mạch tương thông đạt đến độ thâm siêu. Quả là một điều nghịch lý chưa có trên đời.

Trong lúc Ngọc Kỳ nhắm hướng Đông bắc đi tìm dấu vết của bọn Chí Trung, Thanh Hoa, thì Tam linh lão quái cũng đang lùng sục tìm người. Thiên Linh Bà đứng trên một mõm đá cao hướng mắt về phía Đông bắc quan sát, bỗng Thiên Linh Bà chỉ tay về hướng Đông bắc kêu lớn :

- Nhìn kìa!

Địa Linh lão quái và Bách Linh Khất cũng hướng mắt theo tay chỉ của Thiên Linh Bà.

Từ xa tít dường như có một lá phướn màu trắng lay động hai lượt bay cao lên ba trượng đoạn rơi xuống mất hút.

- Hình như là bóng người.

- Không phải! Chẳng qua là một lá phướn bay trong gió mà thôi.

Thiên Linh Bà bỗng tiếp liền.

- Nói bậy. Nơi hoang sơn hiểm cốc như vầy làm gì có cờ phướn mà bay. Đó là người mà công lực không phải loại tầm thường đâu.

- Cũng có thể là tên tiểu tử đó chăng?

- Không cần biết là ai. Chúng ta mau đuổi theo.

Ngọc Kỳ quả đã ở nơi đó, chàng phát hiện lá phướn màu trắng của kẻ thù vứt ở đó. Chàng cầm lên giận dữ quăng đi rồi vận sức cắm đầu nhắm hướng bắc đi mãi, chẳng mấy chốc đã tới nơi Thanh Hoa, Phi Hồng bị bắt lúc trước.

Đầu tiên chàng phát hiện ra thanh kiếm của ai đó bị vứt trên mõm đá kiếm quang lấp lánh. Vừa cầm thanh kiếm lên chàng thất kinh, biến sắc nhủ thầm:

“Nguy rồi. Đây là binh khí của Phi Hồng, tại sao lại ở nơi này chẳng lẽ, họ đã...”

Chàng trong lòng lo sợ vô cùng đảo mắt nhìn quanh bất chợt bắt gặp chuôi kiếm nạm bích ngọc màu lục của Thanh Hoa chói sáng lấp lánh. Chàng kinh hãi nhặt bảo kiếm lên, vung mạnh tạo ra một tiếng rít trong gió, ánh kiếm sáng loáng.

Ngọc Kỳ lúc bấy giờ thất kinh bội phần, thét lớn :

- Á! A... A! Chính là kiếm của Hoa muội đây mà, nàng... nàng...

Người trong võ lâm bất luận là ai đều quý binh khí của mình vô cùng, nhất là những bảo kiếm thần đao càng không thể tùy tiện vứt bỏ. Chính vì thế mà cổ ngữ có câu: “Gươm còn người còn. Gươm mất người mất!”

Thanh kiếm của Thanh Hoa rơi ở đây, có thể chứng tỏ nàng đã gặp nguy khốn, có thể nàng đã...

Chàng cảm thấy trong ngực đau nhói, máu trong mình trào cuộn, kinh mạch như bấn loạn cơ hồ choáng váng sắp hôn mê.

Trong mấy ngày qua, sự hiền dịu, duyên dáng và lòng quan tâm của nàng đối với Ngọc Kỳ đã trở thành một tấm lưới tình quấn chặt lấy chàng, và cuối cùng tấm lưới tình ấy đã tấn công xuyên được bức thành lũy kiên cố mà chàng tự xây lên bấy lâu nay. Bề ngoài chàng như không có gì rung động thay đổi, cố giữ tình cảm huynh muội đồng môn và khoảng cách nam nữ, không dám đi quá xa giới hạn tình cảm. Nhưng thật ra trong lòng chàng đã âm thầm hé mở tiếp nhận tình cảm của Thanh Hoa, tiếp nhận hình bóng hiền dịu, xinh đẹp của nàng và không biết tự lúc nào chàng cảm thấy quyến luyến, tưởng nhớ nàng vô cùng. Cho nên hôm nay linh tính như báo cho chàng biết đã có điều gì không lành xảy ra cho nàng, thì thử hỏi làm sao chàng không cảm thấy kinh hãi cho được.

Trong lúc chàng tim như thắt lại vì đau buồn bỗng từ phía xa vọng đến tiếng thét của một thiếu nữ.

Chương 11: Phong Vân Ngũ Kiếm

Ngọc Kỳ vừa nghe tiếng thét ấy trong lòng mừng rỡ vô cùng, nhưng đồng thời tim cũng đau nhói, tiếng thét ấy rõ ràng là tiếng của Phi Hồng.

Tai chàng linh nhạy vô cùng, vừa nghe tiếng thét ấy, chàng xác định được ngay phương hướng từ trong động đá phát ra. Không kịp nghĩ ngợi, Ngọc Kỳ phóng mình như tên bắn vào hang động.

Rẽ vào hai huyệt mạch, chàng tới ngay một hang động, mắt nhận ra ngay ánh sáng dạ quang Ngọc Lục châu của mình. Viên ngọc mà chàng đã giao tận tay cho Thanh Hoa, nhờ nàng trao tín vật ấy cho Tổ mẫu của chàng. Thân pháp của chàng nhanh như điện xẹt, chẳng bao lâu đã lần tới hang động xảy ra biến cố.

Quả thật dưới ánh sáng của ngọc Lục Châu, một cảnh tượng khiến cho chàng nổi giận lôi đình. Thanh Hoa và Phi Hồng đang thực sự đau đớn nằm trên mặt đất, còn tên dâm đồ đang muốn làm nhục hai nàng cũng chính là tri kỷ của chàng, Thần Kiếm thư sinh.

Ngọc Kỳ lúc ấy căm giận cực độ, chực muốn xông tới phanh thây tên súc sinh ấy. Nhưng chàng không thể ra tay được. Con người ấy đã từng hoạn nạn chi giao với chàng, tình nghĩa vẫn còn đó. Tuy hắn đã hành động vô cùng ti tiện, vô liêm sỉ, nhưng chàng cố dằn lòng không hạ sát tên súc sinh ấy.

- Súc sinh! Ngươi ti tiện vô liêm sỉ đến mức này ư? Thật đáng chết! Mau úp người vào tường!

Ngọc Kỳ nạt lớn, đoạn chàng dùng kiếm kề ngay cổ và cánh tay của y, đồng thời điểm ngay huyệt Chương Môn và hậu tâm của y, đoạn đẩy y vào tường, không cho quay đầu lại.

Chàng cắm kiếm vào tường đá, ngồi xuống giải khai huyệt đạo cho Thanh Hoa và Phi Hồng.

Nhân lúc Ngọc Kỳ quay người lại giải huyệt cho hai cô nương. Thần Kiếm thư sinh cố vận chân khí. Thực ra nội lực và võ công y thâm hậu hơn nhiều so với Ngọc Kỳ tưởng tượng. Y biết rằng cho dù Ngọc Kỳ có chịu tha y, nhưng nhược bằng Thanh Hoa và Phi Hồng được giải huyệt, chắc chắn hai nàng sẽ không tha mạng cho y. Nên Thần Kiếm thư sinh cố hết sức vận công giải khai các huyệt đạo, hai thanh kiếm kề cổ và tay y mà Ngọc Kỳ cắm vào tường đá không ngờ đã kéo rách một phần thịt bả vai khi y cố sức lách người thoát khỏi kiếm.

Y rú lên một tiếng, máu tươi phún ra tứ phía, liều mạng phóng ra khỏi động.

Ngọc Kỳ cũng định đuổi theo nhưng dằn lại, chàng không thể bỏ mặc hai vị cô nương đang nằm ở đây.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng dùng tay xoa giải các huyệt đạo trên người Thanh Hoa, căm giận nói :

- Tên súc sinh này thật tàn ác, sử dụng thủ pháp tam âm, nếu chậm nửa giờ sau, nếu nạn nhân không chết cũng sẽ trở thành tàn phế, lại còn thứ độc dược kỳ dâm...

Ngọc Kỳ lấy ra viên hườn màu đỏ trong miệng nàng, đoạn quay sang giải khai huyệt đạo cho Phi Hồng :

- Hoa muội! Huynh đợi bên ngoài động nhé! Xin đừng quá bi thương.

Thanh Hoa, Phi Hồng lúc này đã hồi tỉnh, hai nàng căm giận tên súc sinh Thần Kiếm đến tận xương tủy. Đoạn hai người thu nhặt y phục lúc nãy cố vận lại.

Ngọc Kỳ đứng bên ngoài chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy họ ra, chàng sốt ruột bước vào thì thấy hai nàng vẫn còn cay đắng khóc.

Vừa nhìn thấy Ngọc Kỳ, Thanh Hoa nhào vô lòng chàng nức nở khóc. Ngọc Kỳ cố an ủi nàng :

- Hoa muội, nếu như lòng muội quá đau khổ hãy cứ khóc đi cho vơi bớt. Chính là lỗi của huynh một phần, đã đến trễ khiến cho hai muội phải chịu oan khổ như vầy...

Thanh Hoa cố nén khóc nói :

- Kỳ ca... huynh bình an thoát hiểm... Muội có nằm mơ không?

- Không, huynh đã may mắn thoát hiểm rồi. Còn Khương thúc thúc và những người khác đâu? Chúng ta mau đi tìm họ thôi. Huynh cũng nói cho muội được biết, công lực của huynh không giống như trước đây; đợi đến khi gặp tên Thần Kiếm sẽ bắt y phải đền tội.

Thanh Hoa vớ lấy y phục của Thần Kiếm quăng xuống đất, lấy chân đạp mạnh lên, đoạn lấy kiếm chém tan nát cho hả giận.

Thần Kiếm thư sinh chưa hưởng được hai nàng mỹ nhân, ngược lại còn bị cắn và một kiếm sát thương. Tuy thương thế không tổn thương đến gân cốt, nhưng tính mạng cũng lâm vào hiểm nghèo. Y cảm thấy sau lưng đau buốt, thân trần ướt đỏ máu tươi, lảo đảo té nhào hôn mê ngay ngoài cửa động khoảng mấy trượng xa.

Vừa lúc ấy bọn Tam linh cũng vừa chạy đến. Thiên Linh Bà chạy đến kinh ngạc hỏi :

- Ủa! Tiểu tử! Ai vừa đả thương ngươi vậy?

Địa Linh cũng chạy đến xem xét thương thế của Thần Kiếm nói :

- Thương thế này là do kiếm đả thương! Hừ! Kẻ nào lại dám đả thương đệ tử của chúng ta vậy?

- Mau cứu tỉnh y đã.

Địa Linh lão quái ôm lấy người Thần Kiếm đặt nằm trên một tảng đá, lấy ra trong túi một hườn thuốc, vận công giải huyệt cho y. Thần Kiếm từ từ hồi tỉnh.

Trong lúc ấy Ngọc Kỳ và hai vị cô nương cũng vừa tới.

Thanh Hoa mắt nhìn thấy Tam linh lão quái, nổi giận tung liền một chưởng Vô Cực Thái Hư thần công mạnh mẽ như vũ bão. Bách Linh Cái cũng dùng kỳ học Âm Nhu của y đón đỡ. Hai luồng chưởng phong đụng nhau, phản lực dội ra như khai sơn phá thạch.

Ngọc Kỳ vừa thấy thế chưởng của lão quái đánh ra cũng vội tung ra một chưởng.

“Bùng!” Lão quái văng ra, thân người lảo đảo, rồi vững trụ lại.

Thanh Hoa cũng dội lại, may mắn vào đúng vòng tay của Ngọc Kỳ.

Thiên Linh Bà lúc ấy vội chạy lại định ra tay ứng cứu, nhìn thấy cảnh tượng ấy cảm thấy rất kinh hãi. Thiên Linh Bà quắc mắt chiếu nhãn quang vào Ngọc Kỳ hỏi :

- Công lực của ngươi làm sao luyện được như vậy?

- Luyện như thế nào không cần các hạ bận tâm. Nhìn cách ăn vận và khẩu khí của các vị chắc là Tam linh ba vị tiền bối?

Chàng quay sang Bách Linh Cái hỏi tiếp :

- Các hạ chính là Bách Linh Cái Hô Diên Hạo phải không?

Bách Linh Cái chưa trả lời thì Thiên Linh Bà nạt lớn :

- Tiểu tử, có ai mà không biết tôn xưng Tam linh hả?

- Xin hỏi Kim Xà Kiếm Lý Phương là người như thế nào đối với chư vị?

- Cái gì Kim Xà Kiếm, năm năm trước Tam linh chúng ta chỉ nhận một tên đệ tử họ Dương tên Cao mà thôi. Vừa rồi bị đả thương máu ướt khắp người. Chắc là chính các ngươi đã ra tay đả thương y đúng không?

Thanh Hoa lúc ấy nghe Tam linh lão quái là sư phụ của tên súc sinh Thần Kiếm thư sinh Dương

Cao vừa ngượng, vừa căm giận, vung kiếm xông vào Địa Linh lão quái.

Địa Linh lão quái vừa thấy ánh kiếm xé gió bay tới, biết ngay đó không phải tầm thường, lão quái không dám khinh địch, hét lớn, vũ lộng cây roi Bách Hoa Xà Vỹ nhắm vùng kiếm quang công tới. Cây Bách Hoa Xà Vỹ uyển chuyển biến ảo như một cây giao long quấn chặt lấy kiếm ảnh, đoạn điểm vào huyệt đạo sau lưng của nàng.

Thanh Hoa cảm thấy hộ khẩu tê buốt, quả thật công lực của lão quái thâm hậu vô cùng. Vô Cực Thái Hư thần công của nàng cơ hồ không chống nổi một chỉ của lão.

Nàng vận khí định thi triển tiếp Thần Long kiếm pháp. Song, Ngọc Kỳ bỗng lao mình vào giữa cục trường thét lớn :

- Khoan đã!

- Ngươi mau tránh ra. - Địa Linh lão quái nạt lớn.

- Các ngươi cậy già hiếp nhỏ, không sợ tổn hại đến uy danh của Tam linh các ngươi sao?

- Tiểu tử, ngươi là đệ tử của ai?

- Các hạ nên hỏi tên của tại hạ trước mới phải!

- Hừ! Ngươi hậu sinh vãn bối có tư cách gì xưng tên, ta chỉ hỏi lệnh sư của ngươi là ai?

- Tại hạ nghĩ các hạ cũng không đủ tư cách hỏi tên sư phụ của tại hạ.

- Ngươi to gan lắm, để lão phu đưa ngươi xuống gặp Diêm vương.

- Ta nghĩ người xuống gặp Diêm vương là ngươi đúng hơn.

Địa Linh ngay tức thì tung ra một chưởng nhắm ngay vai Ngọc Kỳ đánh tới, đồng thời tay trái cũng tung ra một chiêu.

Ngọc Kỳ liền vận khí tung liền năm chưởng liên hoàn. Đây gọi là chiêu Kinh Đào Phát Ngạn, nếu như năm chưởng này tung ra chiếm được thượng phong thì tiếp liền mười hai chưởng nữa, chưởng lực cực kỳ xung mãnh dồn dập, đối phương không cách nào chống đỡ.

Địa Linh lão quái lúc này chống đỡ vô cùng khó khăn, mồ hôi lão ta đổ ra như tắm, khí bốc từ thân người, lão di chuyển liên tục. Mồ hôi nhỏ từng giọt, lão quái cảm thấy hai chân run lên. Thiên Linh Bà thấy lão quái có vẻ thất thế, thất kinh quét ngang quái trượng câu liêm xông vào.

- Được lắm! Tốt nhất Tam linh ba người các ngươi cùng lên một lúc, xem có phải thật là Tam linh

uy chấn võ lâm không?

Nói đoạn Ngọc Kỳ vận thêm sáu thành công lực tung ra.

Thiên Linh Bà lửa giận phừng phừng, một tay quét quái trượng, một tay nhắm vai Ngọc Kỳ tung ra một chưởng như khai sơn phá thạch.

Ngọc Kỳ quay người thối lui ra sau một bước, tránh chưởng lực của Thiên Linh Bà đánh tới.

Nhân lúc đó, Thiên Linh Bà nhanh như chớp, nghiêng người như én, vươn tay chụp vào vai Địa Linh lão quái lúc này gần như thất thủ hoàn toàn không để lão ta té ngã. Địa Linh lão quái lảo đảo, miệng búng ra mấy ngụm máu tươi, tung tóe tứ phía. Lão quái vội vã lấy trong người ra một viên hườn đơn bỏ vào miệng nuốt, sắc mặt tái nhợt, lão quái vội nhảy sang một bên vận công điều khí.

Trong lúc đó Thanh Hoa đang đương đầu với Bách Linh lão quái, nàng thi triển tuyệt học Thái Hư thần công, liên tiếp bắn ra Phi Ngư thích, bốn mặt giáp công lão ăn mày.

Bách Linh Cái múa tít Đả Cẩu bổng, vô hiệu hóa phi châm và chiêu kiếm của Thanh Hoa, đồng thời tay vung trảo nhắm vào vai tả của nàng chụp tới. Ngọc Kỳ sau khi né người tránh chưởng của Thiên Linh Bà đánh tới. Đồng thời nhìn thấy Thanh Hoa đang có vẻ nguy khốn, nên chàng quay người vọt mình phóng tới bên Bách Linh Cái, tiếp ứng cho Thanh Hoa, chàng hét lớn :

- Lui! Tại hạ để ba người các ngươi lên cùng một lúc đó!

- Kỳ ca! Công lực của y thâm hậu vô cùng, huynh một mình địch lại ba, há không phải...

Tiếp qua mấy chưởng của Tam linh, Ngọc Kỳ còn chưa hiểu rõ được võ công của chúng. Thậm chí đối với công lực của mình, chàng cũng chưa tường tận, mỗi lần thi triển chiêu thức, công lực biến hóa mạnh mẽ vô cùng nên chàng có phần tự tin sẽ khống chế được chúng. Tam linh lão quái tụ lại thương lượng với nhau, đoạn Thiên Linh Bà quắc mắt nhìn Ngọc Kỳ hỏi :

- Ngươi thật muốn lãnh giáo tuyệt học của ba chúng ta phải không?

- Tại hạ tuyệt không nuốt lời!

- Tiểu tử, ngươi thực quá cao ngạo, so với Tiếu Diêm La còn có phần hơn cả y.

- Các hạ nói quá, tại hạ quả thực không dám nhận hai chữ “cao ngạo”.

- Ngươi tuổi trẻ mà đã đạt được thành tựu như vậy, thực ra ngươi và Tiếu Diêm La có quan hệ gì?

- Hôm nay đã xuất hiện đến hai Tiếu Diêm La, tại hạ vẫn còn chưa biết ai thật ai giả?

- Chính ngươi là hung thủ đả thương Dương Cao phải không?

Ngọc Kỳ nghe hai chữ “Dương Cao”, lập tức nổi giận phừng phừng, sát khí lộ trên nhãn quang, lạnh giọng nói :

- Tên súc sinh mặt người dạ thú đó thật ti tiện vô liêm, tại hạ chưa lấy mạng của hắn là dễ dãi lắm rồi!

Thiên Linh Bà nạt lớn :

- Hứ! Đệ tử ta danh môn chính phái, tuyệt không làm những việc phi nghĩa, ngươi dám ngậm máu phun người nói xấu y à?

- Mỗi lời nói của tại hạ tuyệt không lộng ngôn. Ngày sau, nếu lọt vào tay tại hạ, tính mạng của hắn khó mà bảo toàn. Bà bà, các hạ quá cố chấp, tại hạ không còn gì để tranh luận nữa. Đáng tiếc! Đáng tiếc!

- Đáng tiếc điều gì? Súc sinh nói ngay!

- Đáng tiếc là ba vị Tam linh các hạ uy danh giang hồ, lại phải thân bại danh liệt dưới một tay đệ tử mặt người dạ thú, vô liêm sỉ.

Thiên Linh Bà nộ khí nổi lên, định động thủ tấn công.

Ngọc Kỳ đột nhiên vung kiếm nói :

- Khoan đã! Tam linh các hạ không hối hận chứ?

- Lộng ngôn! Không giết được ngươi ta mới hối hận đó!

Nói xong Thiên Linh Bà tung liền chiêu Thiếp Địa Bàn Long, cây quái trượng câu liêm xoay tít, chiêu thức trong tay của Thiên Linh Bà biến hóa dị kỳ, thế trượng siêu phàm. Ngọc Kỳ lách mình sang trái, mũi kiếm hạ xuống.

Lão quái Địa Linh vận công xong, bắt đầu vũ lộng cây roi Xà Vỹ.

Ngọc Kỳ vẫn chưa ra tay, chàng lướt người qua bên phải.

Lão Bách Linh Cái đã có ý chờ, lão quái vung Đả Cẩu bổng đánh ra chiêu Trang Gia Đả Cẩu, dùng tám thành công lực nhắm vào xương bả vai Ngọc Kỳ công tới. Ngọc Kỳ vẫn chưa động thủ, chàng dùng khinh công siêu phàm của mình phóng tới Địa Linh lão quái. Chàng chưa dám mạo hiểm vì chưa dò xét được thực lực của Tam linh khi cùng hợp công lại sẽ ra sao? Chàng liền nói :

- Chư vị không cần khách sáo nữa! Mau lên đi!

Thiên Linh Bà thét lên một tiếng, thân pháp lao tới như cuồng phong bão tố, quét ngang quái trượng bao vây lấy Ngọc Kỳ, ánh trượng vun vút, xung mãnh vô cùng.

Địa Linh lão quái cũng hét lớn, cây roi Xà Vỹ ra chiêu như sấm giật, liên công đối phương, nhu cương hòa điệu, khí thế cuồn cuộn.

Bách Linh Cái thân hình cơ hồ áp sát mặt đất, xoay tít xoắn người, Đả Cẩu bổng quét ngang tứ phía, đất đá bị gậy của lão ăn mày cuộn dậy, bay tán mù mịt.

Ba mặt hợp công, bao vây lấy Ngọc Kỳ, khí thế như nộ hải cuồng phong, đừng nói là người, gió cũng không cách nào xuyên qua bức tường ba mặt vô hình oai lực khủng khiếp đó.

Phi Hồng bên ngoài thấy cục trường khốc liệt, thất kinh la lên :

- Tiểu thư, Dương công tử, người chắc...

Thanh Hoa trong lòng cũng sợ hãi vô cùng, nhưng nàng cũng có phần tin vào bộ pháp thần kỳ, vả lại võ công của chàng càng lúc càng bất ngờ, thâm hậu vô cùng, nên trấn an Phi Hồng nói :

- Đừng hồ đồ, Kỳ ca không gặp nguy hiểm...

Ngọc Kỳ đã tránh hơn mười chiêu của đối phương, cơ hồ đã tường tận thực lực chiêu thức của chúng. Chàng lập tức thi triển chiêu thức dũng mãnh phản công liền.

Chàng múa kiếm ra chiêu Loạn Sái Tinh La, tiếng kiếm xé gió muốn rách màng nhĩ, kiếm quang chói lòa, lao ngay vào vùng ảnh trượng câu liêm. Nhanh như điện xoay, người tránh Đả Cẩu bổng dưới chân.

Choang! Choang! Choang! Tiếng binh khí chạm nhau nghe rợn người. Thiên Linh Bà không cách nào tránh được, đành ra chiêu Tam Hoa Tụ Đỉnh, lấy công khắc công, định bảo vệ ngay trước mặt mình muôn vàn tinh quang phát ra từ bảo kiếm của Ngọc Kỳ.

“Tiếp chiêu!” Ngọc Kỳ hét vang dồn Thiên Linh Bà thối lui, đoạn chàng quay sang tấn công Bách Linh Cái, chàng vung kiếm sử dụng chiêu Lưu Tinh Tả Địa xông vào vùng ảnh của Đả Cẩu bổng. Kiếm vun vút từ trên công xuống, tinh anh của kiếm quang như muôn ngàn vì sao đổ xuống phủ chụp lấy đối phương.

Bách Linh Cái thất kinh, vung Đả Cẩu bổng về trước, còn mình vội thối lui ra sau. Nhưng muộn quá, mũi kiếm của Ngọc Kỳ như điện xẹt đâm tới đùi phải của lão ăn mày, bóc trần một mảng thịt, máu tươi phún ra có vòi, loang đầy mặt đất.

May mắn thay cây roi Xà Vỹ của Địa Linh uốn theo chiêu Đơn Phượng Điểm Đầu cũng vừa công tới, nếu không Bách Linh Cái có lẽ đã mất mạng.

Ngọc Kỳ vận sức di chuyển sang trái, vung kiếm như múa, quấn chặt lấy cây roi Xà Vỹ, quay một vòng kiếm, đoạn giật mạnh.

Cây roi Xà Vỹ vốn bấy lâu chưa hề bị thất thủ trước bất cứ khí giới nào, nay lại bị kiếm thuật thần công cái thế của Ngọc Kỳ hất văng ra xa năm trượng.

Lúc ấy bọn Tam linh biến sắc nhảy ra ngoài, thất kinh trợn mắt vì kinh ngạc. Lúc đó từ đàng xa xuất hiện Tiếu Diêm La và bọn Chí Trung.

Trong đấu trường Ngọc Kỳ đứng ở giữa ba tên Tam linh, chàng nói lớn :

- Tại hạ trong ba chiêu sẽ lấy mạng các ngươi.

Lúc này đoàn người Chí Trung đã đến nơi.

Tiếu Diêm La nhìn thấy cục trường vội hét lớn, định vung Diêm Vương lệnh xông tới.

Thanh Hoa vội cản y lại, nói :

- Lão tiền bối, hãy để họ phân cao hạ.

Tiếu Diêm La ngừng bước, quát :

- Hừ! Bọn Tam linh các ngươi mang tiếng võ lâm chí tôn, lại bao vây tấn công một tên hậu sanh vãn bối, thật hèn mọn. Được, để bổn Diêm La xem náo nhiệt một chút.

Dật Điện lúc ấy nhìn thấy tiểu thư và Phi Hồng áo quần đôi chỗ bị xé tơi tả thì thất kinh vội chạy đến bên cạnh hỏi han.

Chí Trung hướng về Ngọc Kỳ nói lớn :

- Hiền điệt, để ta giúp ngươi một tay.

- Chư vị xin an tâm, Ngọc Kỳ tự lo liệu được.

Tây Vi lúc ấy nói tiếp :

- Kỳ ca, hãy sử dụng tam chiêu thần kỳ kiếm pháp lúc trước đối phó với chúng.

Những lời của nàng đã khiến bọn Tam linh bất lợi, Ngọc Kỳ nãy giờ vẫn chưa muốn sử dụng tam chiêu thần kỳ mà Sư Sơn tôn giả Lạc Thiên lão hòa thượng từng truyền dạy cho chàng. Nay nghe Tây

Vi nói như vậy, chàng không kể gì nữa, hét vang một tiếng, thân ảnh như điện, người và kiếm lao tới Thiên Linh Bà.

Thiên Linh Bà kinh hãi, xoay mạnh cây quái trượng câu liêm hộ thân, tránh kiếm của Ngọc Kỳ đang nhắm ngực đâm tới.

Địa Linh lão quái ở bên phải công tới, xuất chiêu Trường Xà Quấn Trụ, cây roi Xà Vỹ của lão quái quấn lấy thắt lưng của chàng, đồng thời tung một chưởng đánh tới, giống hệt như một con rắn quấn chặt lấy thân trụ.

Bách Linh Cái lúc này cũng nén đau, từ bên trái lao tới ra chiêu Đại Địa Bàn Long nhắm hai chân chàng công tới.

Tiếng kiếm rít như tiếng xé lụa, tia kiếm loang loáng, khí thế như khai sơn phá thạch, tạo ra muôn vàn tinh quang biến ảo, nhắm hai bên tả hữu đánh tới dồn dập.

- Ây da! Hai tên lão quái kinh hãi, thân hình thối lui ra sau.

Địa Linh lão quái tay ôm lấy vai, lảo đảo lùi ra sau, máu từ kẻ các ngón tay chảy ra ngoằn ngoèo trên mặt đất, cây roi Xà Vỹ rủ xuống bất lực.

Bách Linh Cái lảo đảo cơ hồ sắp té nhào, bên vai phải rách một đường ứa đầy máu tươi. Sắc mặt lão xanh xám, Đả Cẩu bổng rơi lăn cuộn trên mắt đất.

Tiếu Diêm La bật cười như điên dại, song nét mặt lộ vẻ kinh ngạc thập phần.

Thiên Linh Bà chống quái trượng nói :

- Tiểu tử, bọn Tam linh chúng ta coi như khuất phục ngươi rồi. Xin hỏi các hạ quý tánh đại danh?

- Dương Ngọc Kỳ! Hai mươi năm trước bạch đạo quần hùng chí tôn Vương Sư Dương Công chính là tiền nhân của ta. Ta là cháu của người.

- Ta thề, món nợ máu ngày hôm nay ngươi sẽ phải trả đủ.

- Dương Ngọc Kỳ với tiền bối không có ân oán gì, tiền bối vô tình gặp vãn bối, chưa hỏi rõ lý do, vừa gặp mặt đã lập tức xuống tay hạ thủ, xét ra đã công bằng rồi. Nay chư vị lại muốn ngày sau thanh toán, Dương mỗ này không dám từ chối.

Thiên Linh Bà giọng uất hận :

- Tốt! Ngày sau gặp lại nhất định sẽ thanh toán món nợ này.

Đại Linh lão quái tiếp liền :

- Một kiếm đả thương đệ tử của chúng ta ngày sau sẽ thanh toán luôn thể.

- Dương mỗ xin ghi nhớ nhưng nếu các hạ có dạ nghi ngờ, cứ hỏi đệ tử các hạ hà cớ gì bị đả thương, để sau này qua lại giang hồ không thẹn mặt. Còn nữa, nói với y rằng, nếu lần sau gặp phải Dương mỗ ta đây thì chuẩn bị chết đi!

Thiên Linh Bà trước khi bỏ đi quay sang nói với Tiếu Diêm La :

- Không lâu sau chúng ta sẽ quay lại tìm cả ngươi nữa.

Nói đoạn cả bọn ba người cùng thét lớn một tiếng, phóng mình xuống núi.

Tiếu Diêm La quay sang nhìn Ngọc Kỳ từ đầu đến chân, vô cùng kinh ngạc.

Ngọc Kỳ vội vàng thi lễ, hỏi :

- Lão tiền bối có phải người giang hồ tôn xưng là Tiếu Diêm La, chủ nhân Hổ Trảo sơn Nguyễn Sĩ Anh không?

- Chính thị lão phu.

- Xin đa tạ ân cứu tử, vãn bối mãi khắc ghi trong dạ.

- Quái! Ngươi thật đã rời khỏi miệng vực ở Hổ Trảo sơn. Thật khó tin, chẳng lẽ ngươi có năng lực kỵ hỏa?

- Khí công của vãn bối vốn thuần âm, nhiệt độ của hỏa sa dưới vực không cao, cho nên mới sống sót được, may cũng nhờ có sự chỉ giáo của tiền bối.

- Lão phu chẳng qua khâm phục chí khí anh hùng, quên mình vì bằng hữu của ngươi. Không đành lòng thấy ngươi thân xác hóa tro bụi, chỉ giáo ngươi có thể bảo toàn thi thể mà thôi. Ngươi quả thật là cháu của Vương Sư anh hùng sao?

- Chính là vãn bối!

- Quả nhiên tổ phụ anh hùng, tôn tử hảo hán.

- Lão tiền bối quá lời.

- Ngươi là hậu nhân của Vương Sư, lão phu tuy đã quy ẩn song cũng đã vấy máu hung tàn. Thôi, giao tình của chúng ta coi như chấm dứt tại đây.

- Hận Phá Thiên tiền bối có nói qua, tiền bối đã cải tà quy chánh, lại có giao tình với Thiếu Lâm đương kim phương trượng, tại sao lại tự nhận mình là hung ma của tà đạo chứ?

- Một người phàm một ngày vấy máu gia nhập tà đạo, tuy rằng cải tà quy chánh nhưng tội đồ một đời khó lòng giải hết. Lão phu đã có ý định gác kiếm, không lo chuyện giang hồ song lại có kẻ phao tin là ta tái xuất, nổi giận ta xuất hiện để hỏi thực hư, quả thật đã trúng kế của chúng. Lão phu từ nay sẽ nhập sơn ẩn cư mãi mãi. Chư vị xin bảo trọng! Chúc may mắn!

Nói xong, Tiếu Diêm La phóng mình bay lên, thân pháp như một làn khói nhẹ mất hút trong rừng.

Ngọc Kỳ sắc mặt buồn bã khẽ thở dài, đoạn quay sang Bá Vạn Niên và Khương Chí Trung đang cõng Nguyên Chân và Triệu Tường hỏi vội :

- Thương thế họ ra sao rồi?

Chí Trung lắc đầu nói :

- Các đại huyệt trên tứ chi, Âm Dương nhị duy đều bị bế kín, lại còn bị phục dược. Kẻ hạ thủ nội công thâm hậu lắm, bọn tại hạ không ai đủ nội lực để ra tay giải huyệt được, vả lại trên người là các yếu huyệt nguy hiểm.

Chí Trung, Vạn Niên đặt nằm hai người Chân, Tường xuống. Ngọc Kỳ vội xem xét thương thế của họ, biến sắc nói :

- Thủ pháp của kẻ này trong võ lâm thật hiếm thấy, người sử dụng loại kỳ độc này cũng không có nhiều trên giang hồ.

Chàng im lặng một lát, đoạn nói tiếp :

- Thủ pháp này tên gọi là Nghịch Kinh Phân Mạch. Nếu như qua một giờ thì khí huyết kinh mạch chảy ngược, mạch máu nứt ra coi như vô phương cứu chữa. Loại thủ pháp này tiểu điệt có nghe nghĩa tổ thúc nói qua, trong võ lâm chỉ có Ất Thanh yêu đạo là có thể sử dụng loại thủ pháp này mà thôi. Nhưng các cơ trên người hai đệ đều bị tê cứng, đó là do loài kỳ độc Phục xà, Nam hoang địa tiền tạo nên, nếu như không có loại thủ pháp kỳ độc trên khống chế các mạch máu, thì hai đệ đã mất mạng từ lâu. Quái lạ! Nếu là do Ất Thanh yêu đạo hạ độc thủ, thì hà cớ gì y lại cứu hai đệ, không cho kỳ độc vận hành thâm nhập toàn thân. Theo tiểu điệt nghi ngờ là do Bách Độc Long pha chế ra loại kỳ độc này.

Tây Vi ngạc nhiên nói :

- Đại đệ tử của Ất Thanh yêu đạo tức là người Vô Vi bang, Bách Độc Long là bằng hữu của Ất Thanh yêu đạo, nhưng y không đội trời chung với bọn Vô Vi bang. Theo như vậy, bọn chúng không

thể nào câu kết với nhau được.

- Về sau thân phận chúng ắt sẽ sáng tỏ.

Nói đoạn Ngọc Kỳ rút ra túi nhỏ trước kia Độc Vô Thường đã tặng chàng tìm thuốc giải, quả nhiên trong đó có thuốc giải hai loại kỳ độc Phục xà và Nam Hoang địa tiền. Chàng cho hai hiền đệ của mình uống, đoạn vận công giải khai các huyết mạch trên người họ. Ngọc Kỳ vận lực sử dụng hai loại thần kỳ khí công, hai tay áp vào lưng của Nguyên Chân và Triệu Tường, liên tục di động, xoa nhẹ khắp lưng.

Ngọc Kỳ sử dụng Thôi nã bát pháp giải khai kinh mạch trên hai người bọn họ.

Thôi nã bát pháp có thể coi giống như một loại xoa bóp nhẹ toàn thân. Trong giới cao thủ võ lâm thường sử dụng loại này để thư giãn toàn thân, điều hòa khí huyết cơ thể, chữa được bách bệnh, kéo dài tuổi thọ. Ngọc Kỳ lặng lẽ vận thần công, chỉ và chưởng liên tục di chuyển trên người của Nguyên Chân và Triệu Tường, các huyết mạch trên tứ chi của họ bị bế kín giờ đã được giải khai.

Ngọc Kỳ ướt đẫm mồ hôi, đoạn chàng phát mạnh vào trước và sau người Triệu Tường, hét lớn :

- Thả lỏng các cơ đi! Ta sẽ dùng Âm Dương nhị duy.

Chưởng phải của Ngọc Kỳ đặt ngay đỉnh huyệt Á môn nơi cổ của Triệu Tường, chưởng trái ấn vào huyệt Âm duy, vận công xoa đều.

Huyệt Dương duy có mười bảy huyệt, Âm duy chỉ có bảy huyệt, muốn đả thông được không phải là chuyện dễ. Hơn nữa, hai đạo duy này rất rộng, chạy khắp cơ thể.

Lúc bấy giờ mọi người đều hồi hộp căng thẳng, im lặng theo dõi, cơ hồ có thể nghe tiếng thở của mình. Vì dùng nội công để giải khai thủ pháp kỳ dị này rất là mạo hiểm, vạn nhất mà nội công không đủ, hoặc lầm lẫn một chút thì hậu quả không thể lường được, có thể trả giá bằng ba mạng người.

Sau thời gian khoảng hơn một tuần trà, Ngọc Kỳ đã phát ra chưởng cuối cùng, đoạn chàng giơ tay vuốt mồ hôi đầm đìa trên người. Triệu Tường và Nguyên Chân đã dần dần bình phục, các kinh mạch trên người đã lưu thông.

Khương Chí Trung và Bá Vạn Niên chạy lại, vội vàng mặc áo cho hai vị thiếu công tử của họ, đoạn nói :

- Hiền điệt nội công thật phi thường, kiến thức uyên bác, dám ra tay trị thương, vô số hiểm nguy, gian nan đều do một vai hiền điệt gánh vác hết, bất cứ ai cũng không thể có được dũng khí như vậy đâu.

Ngọc Kỳ vừa chỉnh lại trang phục, vừa cười một cách mệt mỏi :

- Giải khai kinh mạch không khó khăn lắm, có khó là ở chỗ đôi lúc ra tay rụt rè, không dứt khoát do thiếu kiến thức, cứ sợ hiểm nguy mất được mà chùn tay thì hậu quả thật không tốt.

Ngọc Kỳ mấy ngày nay vận công hao tổn nguyên khí khá nhiều, màu da cổ đồng của chàng có phần nào nhợt đi một chút. Chàng vội nói :

- Trời không còn sớm nữa, chúng ta mau lên đường.

Thanh Hoa lúc ấy vội chạy đến bên Ngọc Kỳ, dìu chàng rồi khẽ nói :

- Huynh cũng nên nghỉ ngơi, đừng quá hao tổn nguyên khí.

Tây Vi ở phía sau họ, trong lòng cảm thấy chua xót, nàng thở dài than thầm: “Hai người họ thật là thiên duyên tiền định, trai tài gái sắc. Muội xin cầu chúc cho hai người hạnh phúc”.

Tây Vi cảm thấy mắc cỡ và một chút ghen tị, nhưng nàng dằn lại. Thanh Hoa là ân nhân cứu mạng của nàng, nàng làm sao có thể tranh giành Ngọc Kỳ với Thanh Hoa cho được? Ái tình là ích kỷ. Muốn trừ diệt lòng ích kỷ không dễ chút nào. Cho nên nàng mới ghen tị.

Triệu Tường và Nguyên Chân lấy lại nguyên khí, hồi tỉnh lại, rối rít tạ ơn cứu tử của Ngọc Kỳ. Cả hai người xúc động cùng cực, lệ chảy tràn trên má :

- Kỳ ca! Ơn cứu mạng của huynh...

Ngọc Kỳ cướp lời nói liền :

- Tường đệ đã nhận ta là đại ca, không cần nói những lời ấy đâu!

- Đệ nghe lời huynh, nhưng sẽ kết cỏ ngậm vành ân nghĩa này.

Nguyên Chân cũng xen vào :

- Phong Vân ngũ kiếm, sau này xin họa phúc cùng chia với nhau, đệ thật không biết nói gì để bộc lộ lòng biết ơn của mình.

Ngọc Kỳ mặt lộ vẻ vui mừng nói :

- Ngũ đệ nói đúng, Phong Vân ngũ kiếm, họa phúc đồng chia. Tất cả chúng ta quyết lòng vì giang hồ hành hiệp nghĩa khí. Sau này ta sẽ truyền cho các đệ Hoán Ảo Hình bộ và Ngũ Hành trận. Sau này có thể đối phó với Tam linh.

Nói đoạn cả bọn lên đường nhắm hướng lữ điếm ở phủ Hà Nam cất bước.

Đêm đó ở lữ điếm, năm người thanh niên ra sức luyện công, trước học Hoán Ảo Hình bộ. Thanh Hoa với Phi Hồng, Dật Điện tuy là vai bậc chủ tớ nhưng tình hơn chị em, nên cả bọn đều tham gia luyện võ.

Qua hơn hai ngày sau, trong võ lâm truyền đại một tin đồn làm rúng động quần hùng khắp thiên hạ. Tin đồn ấy truyền rằng: “Cháu của Vương Sư là Dương Ngọc Kỳ đã xuất hiện ở phủ Hà Nam”, đồng thời sự tích anh hùng của Dương Ngọc Kỳ ở Hổ Trảo sơn, một mình đương đầu với Tam linh lão quái mỗi lúc càng lan rộng, trở thành một huyền thoại trong giang hồ. Riêng Ngọc Kỳ trở thành một hào kiệt xuất chúng, một anh hùng trí dũng song toàn, đại nhân đại nghĩa.

Bỗng một hôm, có một vị khách từ xa đến, dường như y biết bọn Thanh Hoa đang ở trong lữ điếm này, nên vừa hạ mã lập tức đi vào đại sảnh. Phi Hồng vừa thấy y kinh ngạc hỏi :

- Tần tổng quản, là ngài phải không?

- Phi Hồng cô nương, xin hỏi tiểu thư và thiếu công tử ở đâu?

- Ở tại đây! Xin hỏi có chuyện gì mà ngài vội vã vậy?

Lúc ấy, bọn Ngọc Kỳ, Thanh Hoa cũng vừa ra tới bên ngoài.

Tần tổng quản liền nói :

- Phủ Ôn Châu truyền chỉ cấp báo, triệu hồi tất cả đệ tử ở Trung Nguyên phải quay về đảo. Tại hạ đến đây bẩm báo tiểu thư và thiếu công tử mau quay về.

Thanh Hoa biến sắc, nàng chưa kịp nói thì Nguyên Chân đã ngạc nhiên hỏi :

- Tần thúc thúc, có phải gia gia có nguyên nhân gì không?

- Đầu tháng này Song Tuyệt kỳ nhu cốc lão gia tử có đến Ôn Châu đúng vào lúc đại thúc phụng mệnh đến Ôn Châu nghênh tiếp. Không ngờ, buổi chiều hôm đó, Ngọc Hoàn đảo chủ cũng phái người đến đón một đám ma đầu hung đồ, trong số đó có một tên có ân oán với Cốc lão gia từ trước, hai bên gặp nhau tức thì động thủ quyết đấu.

Ngọc Kỳ giật mình hỏi vội :

- Tần thúc thúc, Cốc lão gia thế nào?

Tần tổng quản cười đáp :

- Chẳng nói võ công của Cốc lão gia tử thâm hậu, đệ tử của tệ đảo cũng không kém, bọn chúng há chịu bỏ đi dễ dàng sao. Chúng chết năm tên mới hầm hầm bỏ đi, trước khi đi còn thề sẽ quay lại báo thù. Mấy ngày kế tiếp xuất hiện tàu của Ngọc Hoàn đảo đi đến thám thính, xem ra ắt chúng quay lại mạo hiểm, cho nên Đảo chủ mới ra lệnh triệu hồi đệ tử mau trở về đảo, đề phòng đại biến.

Ngọc Kỳ an tâm phần nào, nói :

- Xin hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ có phải là Bành Xương Minh không?

- Chính là y. Thiếu hiệp có quen biết với y sao?

- Tiểu điệt có nghe tên tuổi y nhưng trong lòng có điều không hiểu!

- Có gì không hiểu?

- Bành Xương Minh vốn là chi giao bằng hữu của Cửu Chỉ Phật Như Vân đại sư, bọn họ tự xưng là thế ngoại cao nhân, từ lâu không màng chuyện thị phi trên chốn giang hồ, làm sao có oán cừu gì với Tổ thúc được?

Đàm Triệu Tường nổi giận xen vào :

- Cuộc chiến ở Hồi Long cốc năm trước tất cả bọn họ đều có tham gia.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Cuộc giao đấu ở Hồi Long cốc, Cửu Chỉ Phật sự thất không có đối địch với lệnh tiên tổ của tại hạ.

Triệu Tường nói thêm :

- Kỳ ca, huynh hành sự quang minh lỗi lạc, không lường được tâm địa của bọn ma đầu. Hừ! Tiểu đệ thấy ngay tên Cửu Chỉ Phật cũng không phải là người tốt.

Tần tổng quản nói tiếp :

- Tệ đảo và Ngọc Hoàn đảo cách nhau rất xa, ngày thường không có qua lại. Hơn nữa Bành đảo chủ là người bế đảo tự thủ, không muốn nói chuyện giang hồ thị phi. Lần này không hiểu vì cớ gì lại đến gây sự với tệ đảo Độc Long chúng tôi, e rằng không phải ý đó của Bành đảo chủ.

Ngọc Kỳ bỗng trầm giọng nói :

- Theo phán đoán của tiểu đệ, bọn người của Ngọc Hoàn đảo có lẽ liên quan đến tiểu điệt, nếu biết tiểu điệt ở Trung Nguyên, chắc chắn chúng sẽ tìm đến, không còn mạo hiểm đến Độc Long đảo đâu.

- Những điều Dương thiếu hiệp nói rất có lý, nhưng Đảo chủ đã có lệnh triệu hồi tất cả đệ tử quay về đảo, tại hạ không dám cãi lệnh, mong tiểu thư và tiểu...

Thanh Hoa nói ngay :

- Ta không về, phiền Tần thúc thúc quay về bẩm báo với gia gia.

- Ta cũng không về Nguyên Chân cũng tỏ vẻ không muốn về.

- Như vậy Tần mỗ làm sao bẩm báo với Đảo chủ bây giờ...

Chí Trung lên tiếng :

- Đúng vậy, Đảo chủ ở đảo rất có thể có biến cố, lẽ nào tiểu thư và thiếu công tử còn có thể ở lại Trung Nguyên, vạn nhất xảy ra...

Thanh Hoa nhíu đôi mày tằm tuyệt đẹp của nàng định nói, song thấy Nguyên Chân nháy mắt với mình. Nàng đột nhiên thở dài :

- Thôi được, hôm nay tức thời lên đường hồi đảo. Ngọc Kỳ ca ca và Triệu Tường xin dừng bước, tiểu muội có lời muốn nói với Tây Vi.

Nói đoạn nắm lấy tay Tây Vi, cả hai chạy vào nội phòng.

Không bao lâu; Ngọc Kỳ cùng anh em Triệu Tường thân hành tiễn Thanh Hoa, Nguyên Chân và mấy người nữa hồi đảo. Hai bên dặn dò bảo trọng, quyến luyến vô cùng, lệ tràn đôi má.

Sau đó Ngọc Kỳ, Triệu Tường, Tây Vi cũng chuẩn bị lên đường, trước tiên đến Khai Phong phủ tìm gặp Thiên Nhai Phá Ất, sau tìm gặp Cửu Chỉ Phật Như Vân để hỏi tông tích của Ất Thanh yêu đạo.

Cả hai người vận y trang gọn gàng, quả thật khí chất xuất chúng, phong độ anh hào, cưỡi tuấn mã phi nhanh lướt gió chẳng bao lâu đã đi hơn tám, chín dặm đường.

Trên đường quang lộ, Tây Vi cưỡi ngựa đi ở giữa, Ngọc Kỳ bên tả, Triệu Tường đi bên phải.... Bỗng Ngọc Kỳ đột nhiên nói :

- Phía sau có người đang theo dõi. Đừng quay đầu lại.

- Đại ca chuẩn bị làm gì?

Triệu Tường hỏi.

- Chúng ta bắt y lại, hỏi cho ra đầu đuôi.

Tây Vi nói.

Ngọc Kỳ nói :

- Không cần, chưa có bằng chứng, chúng ta không thể hồ đồ bắt người. Để huynh thử ý của hắn. Trước hãy rẽ qua phải đợi y.

Cả ba người xuống ngựa, lấp hết dấu vết trên đường. Phục đợi tên theo dõi có lẽ đang tới.

Quả thật trên đường từ từ tiến lại một tên đại hán cưỡi ngựa, y ngạc nhiên không thấy bóng dáng của bọn người Ngọc Kỳ đâu cả. Hắn đang hoang mang thả cương tuấn mã bỗng nhiên bên tai vang dội tiếng người, song tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người đâu cả.

- Lão huynh, ngươi đang bị theo dõi rồi, lần nay e rằng thoát không khỏi tay của tại hạ đâu.

Tên đại hán quay người qua hai bên quan sát, quả thật không có một bóng ảnh nào cả, nhưng thanh Âm kia là thực, vả lại lỗ tai y chẳng hề nghe lầm. Quái lạ! Y ngạc nhiên hét lớn :

- Ai đang nói chuyện với Trương mỗ vậy?

Vẫn không có tiếng trả lời, bốn bề im phắc.

- Quái lạ! Rõ ràng có người vừa nói chuyện, chẳng lẽ tai ta nghe lầm.

Bỗng y cảm thấy đau nhói sau lưng, thì ra đã bị ai đó điểm huyệt, tứ chi tê cứng, đồng thời y cũng cảm thấy hơi nóng của một người ngay sau lưng mình.

- Trương lão huynh, lỗ tai ngươi quả không có nghe lầm đâu, là tại hạ nói với ngươi đó.

Tên đại hán biết sắp có chuyện chẳng lành, quả là có người, tuyệt nhiên không phải là ma quỷ, song thân pháp của người này kỳ ảo không kém ma quỷ. Y cố nảy người đẩy kẻ lạ mặt rớt xuống ngựa, nhưng tức thì mạch môn trên người cũng bị kẻ đó khống chế.

- Lão huynh ngồi yên đi, ngươi cử động một chút thì chỉ có hại cho ngươi mà thôi.

Tên đại hán thất kinh hỏi :

- Ngươi là ai?

- Là ta.

- Các hạ có dụng ý gì? Chẳng lẽ giữa chúng ta có chuyện gì hay sao?

- Chuyện đó lẽ ra phải hỏi các hạ.

- Nhưng các hạ là ai chứ?

- Quay đầu lại đi!

Tên đại hán từ từ quay đầu lại, bỗng y hốt hoảng kinh hãi la lên :

- Là ngươi! Ngươi là Dương Ngọc Kỳ?

- Có lẽ chúng ta không còn xa lạ nữa, các hạ gọi đúng tên ta, xem ra chúng ta đã biết nhau, xin thẳng thắn với nhau đi thôi!

- Ngươi muốn thế nào?

Lúc ấy Triệu Tường và Tây Vi cũng đến. Tên đại hán thấy tình hình có vẻ bất lợi nên không thể giấu diếm được nữa, đành trầm giọng nói :

- Tại hạ vốn thật là Kim đường Đàn chủ của Vô Vi bang.

- Là Thanh Tự đàn ở Hà Nam.

- Không sai.

- Tiêu Dao đạo nhân lúc này ở đâu?

- Không biết.

- Y có phải là môn nhân của Ất Thanh yêu đạo?

- Không biết.

- Các hạ tất cả điều gì cũng không biết?

- Không biết.

Ngọc Kỳ ra sức vặn cánh tay của tên đại hán, xương của y gãy kêu rôm rốp.

- Xương chỏ của ngươi đã gây rồi, ngươi biết không?

Tên đại hán đau đớn mồ hôi vã ra như tắm, cắn răng không dám la.

Ngọc Kỳ cười khẩy nói :

- Ngươi đường đường là một hán tử, tiếc là đã đi lầm đường, nay tại hạ tha cho ngươi mạng sống,

mau mau trở về con đường chính nghĩa.

Nói đoạn chàng nhảy xuống ngựa, vung tay vỗ vào lưng ngựa của tên đại hạ, còn mình nhảy lên ngựa như cũ.

Tên đại hán lúc này rú lên mộ? tiếng thúc ngựa chạy biến.

Ba người Ngọc Kỳ, Triệu Tường, Tây Vi lại lên đường, đi hơn mười dặm về phía Tây thì xa xa thấy một ngôi đình nhỏ có đề ba chữ “Tây Thượng Đình”. Bỗng Ngọc Kỳ chợt thấy có một lá phướn màu trắng bay phấp phơ trong gió, thì ra đó là lá phướn phía sau chuỗi Hoàng Ngọc trượng của lão già mù Thiên Mãng Tẩu, chàng đột nhiên la lớn :

- Đợi một chút.

Ngọc Kỳ nhảy vào đình thì thấy trên mái có một lá phướn lớn đề bốn chữ bằng máu viết “Phản đồ nhập cảnh”

- Nguy rồi, lão mù Thiên Mãng Tẩu đã chết rồi.

Triệu Tường và Tây Vi cũng nhảy vào, Tây Vi hỏi :

- Kỳ ca, sao huynh biết?

- Vốn trước đây lão mù bất mãn với Huyền Âm lão. Đêm ấy, lão mù nói với ta vài câu rất chân tình, sau đó bỏ đi. Có lẽ lão mù đã gặp phải cao thủ của Vô Vi bang, giết chết lao mù một mặt để cảnh cáo những kẻ khác trong Vô Vi bang, một mặt để hăm dọa chúng ta.

Triệu Tường cười nhạt nói :

- Chó cắn cho phân, chúng ta càng đỡ tốn sức, hăm dọa chúng ta? Có mà nằm mơ.

Ngọc Kỳ trầm ngâm nói :

- Lão mù tuy một đời ác đồ, nhưng cũng có lúc khôi phục nhân tính. Lúc mà huynh gần cận kề nguy khốn, mấy lời của lão mù đã khiến huynh nhớ mãi. Y chết đi, ta phải vì y sau này làm nhiều điều thiện hơn nữa để tỏ tấm lòng cảm nghĩa của huynh đối với y.

Ngọc Kỳ cầm Hoàng Ngọc trượng của lão mù lên xem xét. Lúc ấy Tây Vi phát hiện có một tử thi bị găm vào một thân cây bên tả ngôi đình.

Đột nhiên, cách đình khoảng hơn một trượng thấp thoáng một bóng người áo vàng. Ngọc Kỳ giấu mình vào một bên cột đình chờ y tới, bất ngờ chụp lấy khuỷu tay y. Tên này cũng tung chưởng đánh trả nhằm vào đầu Ngọc Kỳ đánh tới. Nhưng đã muộn! Hoàng Ngọc trượng đã đánh tới Thiên Linh Cái

của y, óc máu bắn ra tung tóe, tắt thở tức thì.

Tây Vi nhìn thấy cảnh ấy lắc đầu nói :

- Bọn người Vô Vi bang ra tay thật liều mạng quá.

- Bọn chúng không làm chủ được bản thân. Bang quy lại tàn khốc, chúng không còn đường sống nào khác nữa, ngoài liều mạng hành sự. Chẳng qua tham gia vào Vô Vi bang đều là những kẻ một mặt đã bị uy hiếp tính mạng, mặt khác lại bị dụ dỗ bởi danh lợi.

Nhìn kỹ tử thi lúc này bên trái đình mới thấy. Trên khắp người và tay chân của tử thi đã bị bởi nhiều cành cây nhỏ, hai mắt đã bị khoét, răng và lợi đều bị nhỏ sạch, máu loang đầy mặt. Toàn thân không một mảnh vải, các cơ thịt đều bọ cào xước thành nhiều sợi cơ, trông giống như một bộ lông bằng thịt. Ngũ tạng trong bụng đều bị moi ra vắt lên xương bả vai. Máu từ tử thi nhiễu xuống đã đóng thành vũng dưới đất. Thật là một cảnh tượng hãi hùng, ghê rợn.

Ngọc Kỳ cắn răng, nói :

- Đêm ấy Huyền Âm lão cũng định xử trí với ta giống như thế này. Bọn người Vô Vi bang tàn ác vô cùng, thật đáng chết.

Ngọc Kỳ nhẹ nhàng gỡ tử thi ra khỏi thân cây, lần lượt rút bỏ các cành cây đâm xuyên tử thi ghim vào thân cây. Tổng cộng có hơn 108 cành cây.

Ngọc Kỳ dùng Hoàng Ngọc trượng ra sức đào đất. Tây Vi và Triệu Tường cũng dùng kiếm giúp chàng đào một hố sâu tám thước. Họ đặt hai tử thi vào hố vừa đào ngay dưới gốc cây. Lấo đất xong Ngọc Kỳ dùng Kim Cương chỉ viết lên thân cây một dòng chữ

“Thiên Mãng Tẩu tước công húy thân chi mộ. Dương Ngọc Kỳ kính lập”.

Đoạn Ngọc Kỳ trầm ngâm như nói với người dưới mộ :

- Tiền bối anh linh an tâm, Dương Ngọc Kỳ thề sẽ báo thù rửa hận cho người.

Thế rồi cả ba người lại cất bước, ra khỏi khu rừng đột nhiên Ngọc Kỳ lắng tai nghe hồi lâu rồi nói :

- Dường như có một đám cao thủ sắp tới đây, chúng ta đợi họ vậy.

Đoạn ba người ẩn mình vào các thân cây bên đường chờ bọn người kia đến.

Không bao lâu, trên đường quan lộ đã xuất hiện hơn mười bóng người. Chạy ngay trước là một tên Tiểu hóa tử, rách rưới, dơ bẩn, tay chống cây gậy Đả Cẩu bổng, vai mang một túi xin cơm, chạy như

điên dại.

Phía sau có mười hai tên bạch y che mặt cẩm đao kiếm, sát khí bừng bừng đuổi theo sát gót.

Tên Tiểu hóa tử tuy khinh công rất nhanh nhưng lúc lắc lại chao đảo hai bên, rõ ràng muốn vận hết sức chạy trốn nhưng lực bất tòng tâm.

Ngay từ xa Ngọc Kỳ đã kêu lên :

- Là y! Tốt quá! Các ngươi cũng lại thật đúng lúc, có người sống để tế rồi.

Triệu Tường không cơ trí như Ngọc Kỳ, nên ngạc nhiên hỏi :

- Ai chứ?

- Ở trong mật động Thanh Tự đàn bắn tắt đèn, âm thầm ám trợ giúp đỡ chúng ta là tên Tiểu hóa tử này đây, y là người luôn đi cùng lao mù Thiên Mãng Tẩu.

Quả thật con người này Triệu Tường không còn xa lạ, chàng nói :

- Quả nhiên là y rồi.

Ngọc Kỳ vội đứng dậy, tiếp lời :

- Chúng ta mau ra tay giúp hắn, coi như báo đáp ân tình của hắn đã từng giúp chúng ta nơi mật động.

Tiểu hóa tử thấy đằng xa có người tay cầm Hoàng Ngọc trượng trong lòng đã thất kinh, hoang mang vô cùng.

Nhưng ngay sau lưng y, một tên bạch y đã quát lớn :

- Tiểu hóa tử, còn chưa chịu trói, ngươi có chạy đến điện Linh Tiêu ta cũng thanh toán ngươi. Tiếc rằng vai ngươi không có cánh để bay hử?

Tiểu hóa tử càng cố sức dồn bước chạy, y thấy người trong đình không có ý cản đường nên cố chạy đến gần.

Ngọc Kỳ lúc này kêu lớn :

- Tiểu huynh đệ, không nhận ra Dương mỗ sao? Đến đây mau!

- Kỳ ca, mau cứu ta, bọn vương bát cao tử lợi hại lắm. Bọn người đuổi theo tại hạ là tay sai của Vô Vi bang. Tiêu Dao đạo nhân môn hạ của Ất Thanh yêu đạo.

Ngọc Kỳ giơ ngang trượng quát lớn :

- Đứng lại.

Mười hai tên bạch y che mặt nhìn chàng thì thất kinh khiếp vía. Một trong bọn chúng trợn mắt hỏi :

- Ngươi là Dương Ngọc Kỳ, kẻ đã từng xông vào Thanh Tự đàn của bổn Bang vào ban đêm phải không?

- Các hạ nói đúng đấy, xin báo tên của các hạ cho tại hạ được rõ.

Y vạch chiếc bạch y bên ngoài để lộ chiếc áo tím bên trong, đoạn nói :

- Thanh Tự đàn, Tử đường Hương chủ Bào gia.

- À! Bào gia, đã lâu ngưỡng mộ, ngưỡng mộ. Hôm nay các hạ đến nạp mạng. Tốt lắm, tốt lắm.

Nói đoạn Ngọc Kỳ cười nhạt, từ từ tiến về phía bọn chúng.

Trừ tên Bào gia, mười một tên bạch y còn lại đều khiếp hãi thối lui.

Tên Bào gia cảm thấy tình hình bất lợi bèn hét lớn :

- Chư vị, chúng ta xông lên. Tên súc sinh này lúc ở mật động của chúng ta đã đỡ không nổi Phong Lôi Kiếm của Triều lão đệ mà, có gì đáng sợ. Tin đồn ở Hổ Trảo sơn không đáng tin. Lên!

- Bào gia, nếu như không sợ thì hà tất phải thét lớn như vậy. Ngươi lên đi! Nói cho ngươi biết, tiếp nổi ba chiêu của tại hạ thì để cho ngươi toàn mạng, bằng không thì tất cả ở lại đây.

Bào gia nổi giận phừng phừng, y nạt lớn :

- Nếu Bào thái gia không tiếp nổi ba chiêu của ngươi sẽ xin hai tay dâng đầu cho ngươi. Bằng ngược lại thì sao?

- Bào gia, ngươi ngây thơ quá. Tiếp không nổi ba chiêu của tại hạ ngươi chết chắc còn cơ hội đâu mà hai tay dâng đầu cho ta. Hà! Hà! Được tại hạ sẽ phá lệ một lần, nếu đỡ được ba chiêu, ta sẽ tha cho các ngươi khỏi chết, tìm kẻ khác tế sống cho lão mù Thiên Mãng Tẩu.

Lúc ấy, Tiểu hóa tử đứng trong đình thất kinh la lớn :

- Ấy da! Làm sao? Thiên Mãng Tẩu chết rồi à?

- Đúng vậy, đó là lúc sáng nay.

- Nguy rồi, Ngọc Kỳ đại ca, huynh giết lão ta...

- Không phải tại hạ giết, tại hạ chỉ vừa phát hiện ra tử thi của lão mù mà thôi.

- Trời ơi! Vậy kẻ nào đã giết lão?

- Vô Vi bang, bọn chúng xả thịt lão mù, ghim lão lên cây đại thụ đoạn dùng Hoàng Ngọc trượng định dụ ta trúng kế. Không tin thì hãy xem trên tường còn treo lá phướn của chúng.

Tiểu hóa tử quắc mắt căm giận nhìn bọn Vô Vi bang thét lớn :

- Thiên Mãng lão tử cũng đáng chết vạn lần, nhưng lần này không phải lúc lão mù ấy chết. Vương bát cao tử, Tiểu hóa tử ta liều mạng với các ngươi.

La xong y nhảy vọt ra khỏi bậc tam cấp của đình, sắc mặt lộ vẻ tuyệt vọng nhưng đầy căm giận.

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn y lại, nói :

- Tiểu huynh đệ, đừng hồ đồ, để tại hạ cho chúng chết được tâm phục, khẩu phục.

Tiểu hóa tử cố nén uất hận, lùi ra phía sau.

Mười một tên bạch y cũng lùi về phía sau dàn ra ba phía để có thể tiếp ứng cho Bào gia bất kỳ lúc nào.

Tên Hương chủ họ Bào chỉ tay vào Ngọc Kỳ nạt lớn :

- Súc sinh, hôm nay để Bào bổn gia dạy ngươi một bài học.

- Bào gia, nhớ kỹ: Ba chiêu thôi.

- Quyết không nuốt lời! Chiêu thứ nhất!

Bào hương chủ thét lớn vung kiếm đánh liền ra chiêu Chức Nữ Đưa Thoi, kiếm rít như xé màng tang, ngân tinh phát bay tứ phía.

Thoạt nhìn cũng biết y đã vận toàn lực đánh ra, công thế thập phần xung mãnh, sức như phá thạch.

Nhưng Ngọc Kỳ cười thầm, múa kiếm sang phải lại quay kiếm sang trái, khuỷu tay phải lại hất qua bên trái, rõ ràng chỉ cố phô trương chiêu thế. Giữ lại ba thành công lực chuẩn bị thối lui.

Ngọc Kỳ vẫn đứng yên, xem y có dám liều xông vào không.

Quả nhiên y bị thần thái của Ngọc Kỳ phần nào khống chế, mũi kiếm còn sát cách chàng mấy

thước thì triệt chiêu, thối lui.

Ngọc Kỳ trầm giọng hét :

- Lùi về bên phải. Chiêu thứ nhất.

Tên Bào gia quả nhiên lùi qua phải đồng thời cũng hét: “Chiêu thứ nhất”. Hai tiếng hô phát ra, khiến Tiểu hóa tử đứng ngoài khoái chí cười ha hả, vỗ tay vào Đả Cẩu bổng, cười nói :

- Ha ha! Hay quá. Chiêu này thật là cao minh, đồng thanh tương ứng, giống như chơi đùa với con khỉ vậy. Thật hay, con khỉ này thật biết nghe lời quá.

Bào hương chủ vì mặt đã che lại nên không thấy được sắc mặt đang giận bầm gan tím ruột. Y mắng lớn :

- Tên hóa tử chó kia, rồi có ngày ngươi sẽ đỡ tam chiêu của ta.

- Bào gia, ngươi là bại tướng dưới tay của ta, chẳng qua các ngươi như con chó điên cắn càn mà thôi! Lại còn dám khoác lác.

Ngọc Kỳ tiếp lời hét lớn :

- Bào hương chủ đừng nhiều lời. Tiếp chiêu thứ hai đây.

Nói đoạn chàng vung trượng nhẹ nhàng biến ảo tấn công tới, quay người.

Bào hương chủ thấy tình thế thuận lợi, y nhanh như chớp đảo vai trái tránh mũi trượng, đồng thời nhắm sườn trái của Ngọc Kỳ đâm tới.

Không ngờ kiếm của y chỉ còn cách sườn của Ngọc Kỳ có nửa tấc bỗng “tách” một tiếng, Ngọc Kỳ hét lớn “Chiêu thứ ba”.

Hóa ra Ngọc Kỳ biết tên Bào gia háo thắng nên cố ý dụ y tấn công vào sườn trái của chàng. Còn chàng với thân pháp siêu phàm như điện quang, ấn mạnh cây Hoàng Ngọc trượng lên xương bả vai của y đồng thời hét lớn “Chiêu thứ ba”.

Tên bảo y lúc đó cảm giác như có một khối đá tảng nặng như Thái Sơn đè lên vai, không cách nào chống cự được, té nhào, bò trên mặt đất.

Lúc ấy, mười một tên Hương chủ khác thấy tên Bào hương chủ té nhào, bén đồng thanh hét lớn xông vào như vũ bão, định ra chiêu tấn công Ngọc Kỳ.

Triệu Tường, Tây Vi thấy vậy vội hét lớn múa kiếm xông tới đón đánh.

Ngọc Kỳ điểm ngay huyệt Phong Nhãn sau lưng tên Bào gia, đoạn múa trượng xông vào mười một tên Hương chủ lúc nãy.

Đao bay, kiếm vút, tiếng người rú lên kinh hãi, máu tươi phún vọt đầy trời, đỏ cả một vùng dưới đất, mười một tên thì đã có tám tên ngã gục, tất cả đều bị chặt đứt cánh tay phải.

Ngọc Kỳ bỗng nói lớn :

- Đừng giết quá nhiều, tha cho chúng đi.

Triệu Tường, Tây Vi lúc này vội thu kiếm lại. Bọn người kia thất kinh bỏ chạy thoát mạng.

Ngọc Kỳ trói tên Bào hương chủ đi về phía gốc đại thụ.

- Kỳ ca, chúng ta cũng lóc thịt tên này đi. - Triệu Tường giận dữ nói.

- Không được. Chúng ta không thể ra tay như bọn chúng được. Hãy tha cho hắn.

Đoạn chàng phát một chưởng vào lưng tên Bào gia, khiến hắn quỳ trước phần mộ và bia mộ của lão mù, đoạn nói tiếp :

- Ngươi là người của Vô Vi bang, bất luận là hung thủ hay không phải hung thủ thì Thiên Mãng lão ở nơi cửu tuyền cũng được vừa lòng. Từ đây về sau, các ngươi khôn hồn, đừng để ta nổi giận thì khốn đấy.

Tiểu hóa tử lúc này nhìn thấy bia mộ của lão mù Thiên Mãng Tẩu bỗng giậm chân than :

- Ây da! Ta cũng hết đời thôi!

Ngọc Kỳ quay sang ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu huynh đệ, tuy Thiên Mãng Tẩu đã chết nhưng thiện hạ rộng lớn như vậy há không có chỗ dung thân hay sao? Nay lão mù chết rồi coi như các hạ có thể làm lại cuộc đời mới, hà tất phải quá thương tâm như vậy? Nhớ hôm các hạ Âm thầm hỗ trợ trong mật động, tại hạ xin ở đây nói lời cảm tạ các hạ. Xin hỏi cao danh quý tánh.

Tiểu hóa tử quay sang nhìn kỹ Ngọc Kỳ đoạn nói :

- Ta không phải là kẻ tâm phúc của lão mù đâu, chỉ là bị lão mù ép buộc ta rong ruổi giang hồ hơn ba tháng trời. Ta hận y vô cùng, muốn băm vằm xác y ra trăm mảnh. Ậy! Thiếu hiệp thực sự là hậu nhân của Sư Vương sao?

- Đúng là tại hạ.

- Có thể cho tại hạ biết danh húy của lệnh tôn không?

- Gia phụ húy Ngọc tự Niệm Phách.

- Lệnh tôn gia học uyên bác chắc hẳn danh bá giang hồ.

- Không, ngược lại, gia phụ từ bỏ võ nghệ chỉ chuyên chú văn chương nên danh tánh không xuất giang hồ.

- Lệnh tổ của thiếu hiệp danh trấn giang hồ, người có một vị nghĩa đệ một vị bằng hữu tri giao và hai vị bằng hữu nữa, thiếu hiệp có thể nói tên của họ không?

- Xin hỏi tiểu huynh đệ hỏi như vậy là có ý gì?

Tiểu hóa tử nhìn kỹ Ngọc Kỳ, đoạn nói :

- Tiểu đệ họ Bành tên Tế, mười bảy niên kỷ, biệt hiệu Tiểu hóa tử.

- Xin hỏi Tiểu hóa tư huynh đài có ân oán gì với Dương mỗ không?

- Nếu như tại hạ không nói thì sao?

- Chúng ta là bằng hữu, chẳng có gì phân biệt cả, chỉ có điều tiểu đệ sống không quá ba ngày nữa.

- Tại sao các hạ lại nói chỉ sống có ba ngày nữa?

- Chuyện dài lắm. Xin trả lời câu hỏi của tiểu đệ.

- Được. Vị nghĩa đệ của tổ phụ họ Cốc tên Dật. Thiên hạ gọi là Song Tuyệt Kỳ Nhu. Vị bằng hữu tri giao họ Đàm tên Kiên, ngoại hiệu Võ Lâm Cuồng Sinh. Hai vị bằng hữu khác là một người họ Tống tên gọi Hạo Nhiên, thiện hạ gọi là Thiên Nhai Phá Ất, người thứ hai họ Chiêm tên Minh, biệt hiệu Lạc Hồn Kỳ.

Tiểu hóa tư kêu lớn nói :

- A! Thiếu hiệp quả là Dương đại ca.

- Các hạ...là ai?

- Tiểu đệ họ Bành tên Tế, Thiên Nhai Phá Ất là sư phụ của đệ.

Triệu Tường xen vào nói lớn :

- Nói khoác. Hạo Nhiên công sao lại có một người đồ đệ như các hạ được đến một tên tử Hương

đường chủ còn chống đỡ không nổi, cớ sao lại dám mạo nhận hử?

Tiểu hóa tư giậm chân nói :

- Lời của đệ là sự thật. Đệ phụng lệnh sư phụ đi khắp nơi do là tin tức của Ất Thanh yêu đạo, không ngờ lại rơi vào tay lão mù, y dùng thủ pháp tàn độc điểm huyệt đạo của đệ, mười ngày lại đổi chỗ khác. Nếy quá kỳ hạn thì mất mạng tức khắc. Cho nên mấy ngày nay đệ chỉ có thể dùng bốn thành công lực liều mạng với chúng. Nay lão mù chết rồi, không ai giải tử huyệt, coi như đệ cũng hết đời.

Ngọc Kỳ vội hỏi :

- Lệnh sư hiện đang ở đâu?

- Tại Khai Phong phủ. Đệ đã liên lạc với Bành đại ca, nội tình của Vô Vi bang đã biết hơn phân nửa...

- Bành đại ca là ai?

- Là người mà huynh đã gặp ở mật động Thanh Tự đàn đó.

- À. Là Bành Gia Nguyên.

- Đúng vậy. Đêm đó chính là Bành đại ca yểm trợ huynh. Bành đại ca là thiếu gia của Kiếm Các Song Hùng Bành Đại Hùng.

- Tử nạn ở Hồi Long cốc có tám người, Bành lão tiền bối là một trong số bảy hào kiệt. Y là hậu duệ của Bành lão tiền bối, có thật không?

- Kỳ đại ca còn nghi ngờ á? Bành đại ca phụng mệnh nằm phục trong Vô Vi bang nếm trải cay đắng khổ nhục vô cùng...

Ngọc Kỳ bỗng quỳ xuống nói :

- Xét về cấp bậc, vai vế, Ngọc Kỳ phải gọi người là thúc thúc, xét về tình nghĩa, Ngọc Kỳ phải khấu đầu lây tạ ân nghĩa. Vì nhà họ Dương mà lệnh sư đã chịu nhiều khổ nhục trên giang hồ.

Tiểu hóa tư thất kinh, cũng quỳ xuống ôm lấy Ngọc Kỳ nói :

- Kỳ ca, đừng làm tổn thọ đệ mà, đệ nhỏ tuổi hơn huynh nếu như huynh không ngại xin kêu đệ một tiếng hiền đệ...

- Võ lâm cấp bậc không thể loạn phân được, Bành thúc thúc.

Nói đoạn chàng khấu đầu lạy ba lạy. Kêu Triệu Tường và Tây Vi qua ra mắt Bành thúc thúc.

- Võ lâm không có cấp bậc, giang hồ không kể tuổi tác các người thật là khách khí cố chấp quá. Hai vị đây là...

Ngọc Kỳ nói liền :

- Cháu của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên.

Vừa nghe xong Tiểu hóa tư giậm chân nói :

- Tạ ơn trời, các ngươi rốt cuộc cũng xuất hiện rồi. Ba năm trước, ta và sư phụ có đi ngang qua Võ Lăng sơn, sau đó có gặp lệnh tôn của các người là Đàm Bình! Y không để cho thầy trò ta phân giải một lời, ra tay đánh đuổi thầy trò ta chạy một mạch xuống núi Võ Lăng sơn. Y nói là vâng lệnh gia gia của các ngươi, không muốn can dự đến chuyện trong giang hồ.

Triệu Tường cũng nói tiếp :

- Tiểu điệt lúc đó cũng không biết nguyên cớ ra sao.

Tiểu hóa tư than dài :

- Ta nghĩ lệnh tổ của các ngươi không nên bàng quan như vậy được, nếu không có y, có thể sẽ không khống chế được Ất Thanh yêu đạo.

Sau đó, Ngọc Kỳ cố vận công giải khai huyệt đạo cho Tiểu hóa tư.

Tiểu hóa tư bây giờ nghiễm nhiên là thúc thúc của bọn Ngọc Kỳ bèn nói :

- Nói đến Hổ Trảo sơn, ta lại nhớ đến một việc. Hôm ấy có một kẻ không rõ lai lịch đặc cho Kỳ nhi một biệt hiệu, các ngươi thử đoán xem. Ha ha...

Đoạn nói tiếp :

- Y đặt cho Kỳ nhi là “Cuồng Sư” Dương Ngọc Kỳ, ý là Kỳ nhi không tham sinh úy tử, luôn coi trọng chữ “Nghĩa” không đáng một xu nên là “Cuồng nhân”, lại mang khí chất anh hùng cái thế của lệnh tổ nên gọi là Cuồng Sư. Ha ha! Thật có ý nghĩa vô cùng.

Giải huyệt đạo một hồi lâu sau đó Tiểu hóa tư đúng dậy vung vẩy tay chân ra vẻ vui mừng lắm.

- Ha! Mạng của ta đã được Kỳ điệt phỗng tay trên của bọn dưới Địa ngục rồi. Ha ha!

Ngọc Kỳ lúc ấy liền hỏi :

- Bành thúc, chúng ta lập tức đi đến Khai Phong phủ chứ?

Tiểu hóa tư lắc đầu đáp :

- Không. Chúng ta trước hãy đến Vinh Dương ở ngoại ô phía nam, bái viếng Ất lão tiền bối đã.

- Ất lão tiền bối vẫn còn trên thế gian ư?

- Làm sao mà không còn? Chỉ là y sống ẩn mặt, không mấy ai trên giang hồ biết đến mà thôi. Chỉ cần không quá hai giờ thì đến nhà lão tiền bối ấy. Thôi chúng ta cũng nên lên đường đi.

Ngọc Kỳ đỡ Tiểu hóa tư cùng ngồi lên yên ngựa, cùng Triệu Tường và Tây Vi cưỡi ngựa lên đường, ba con tuấn mã sánh vai chạy bước nhỏ, lướt nhẹ trên đường.

Nói đến Vô Vi bang, Tiểu hóa tử liền nói :

- Tổng đàn chủ của Vô Vi bang có phải là Ất Thanh yêu đạo không? Đến giờ vẫn chưa rõ nhưng đại đệ tử của y là Tiêu Dao đạo nhân thực là Đàn chủ của Thanh Tự đàn, đêm ấy Gia Nguyên đại huynh biết Kỳ điệt là hậu nhân của Vương Sư lão tiền bối, cho nên giả thành yêu quái cứu người, vốn muốn quay lại tìm ngươi, không ngờ Kỳ điệt đã mất tích. Về sau ta gặp ngươi đang đấu kiếm với lão Tiêu Dao đạo nhân, lúc ấy ta cố chú ý nhìn Vô Tình kiếm pháp của y nên đoán chắc y là môn nhân đệ tử của Ất Thanh yêu đạo.

Triệu Tường nói tiếp liền :

- Quái lạ! Ất Thanh yêu đạo là đệ nhất cao thủ trong Hắc đạo, môn nhân đệ tử của y tại sao lại hèn mọn tầm thường như vậy. Kỳ ca lúc ấy công lực chưa thâm hậu còn đỡ được Vô Tình kiếm pháp tuyệt học của y. Thật quái lạ.

- Ất Thanh yêu đạo có tất cả bốn đệ tử, theo thứ tự thứ nhất là Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như, Thiết Phất Trần Diệu Chân, Âm Phong Tán Nhân Diệu Thánh, Lưu Vân Tử Diệu Hiền. Trong đó, Diệu Hiền và Diệu Thánh công lực hơn người, thâm hậu vô cùng. Tệ nhất là lão Tiêu Dao đạo nhân, y hiếu sắc vô độ, thấy rượu như ruồi thấy mỡ. Đêm ấy nếu y không sử dụng Vô Tình kiếm pháp có lẽ đã khốn dưới tay Kỳ điệt rồi. Diệu Hiền và Diệu Thánh nghe nói chưa hiện thân trên giang hồ, hai tên này lợi hại vô cùng, võ công vào bậc thượng thừa. Về sau gặp chúng các người phải thật cẩn trọng mới được.

- Còn đám người ở Hổ Trảo sơn đó, vì cớ gì mà làm khó chúng ta đến hôm nay tiểu điệt vẫn chưa rõ, lẽ nào chúng có liên quan đến Ất Thanh yêu đạo sao?

Tiểu hóa tư lắc đầu nói :

- Đáng tiếc, Tiểu hóa tử lúc ấy không có ở đó nên không rõ. Nhưng theo lời của ngươi nói thì chủ

chốt là nhân vật khả nghi Độc Vô Thường. Nhưng cái tên ma đầu đó đối với Vô Vi bang lại như nước với lửa, không đội trời chung. Đến ngay như Tam linh cũng không phải là hung thủ chủ chốt của Vô Vi bang.

Tây Vi cô nương hỏi liền :

- Vậy tên Thần Kiếm thư sinh từ đâu đến?

- Thần Kiếm thư sinh xuất đạo không lâu, không còn nghi ngờ gì cả y là đệ tử của Tam linh lão quái, y có ý định ám hại Kỳ điệt chẳng qua chỉ vì... chỉ vì... hai cô nương trong Phong Vân ngũ kiếm của các ngươi mà thôi.

Triệu Tường lên tiếng hỏi :

- Còn tên Kim Xà Kiếm Lý Phương tự xưng là môn nhân của Tam linh, cũng là một nhân vật mờ ám, võ công của y không tệ, nếu như không phải có Ngọc Kỳ đại ca sử dụng thần kỳ kiếm pháp đả thương y, có lẽ tại hạ và Tây Vi đã nguy rồi.

- Kim Xà Kiếm Lý Phương và còn người nữa kêu là cái gì Phi Trảo Âu Bằng mấy năm nay sinh sống ở Đại bắc và hai bên bờ sông Hoàng Hà. Nghe nói võ công siêu phàm, xuất quỷ nhập thần. Không ai biết thân phận của chúng cả. Chúng hành sự không hẳn chính đạo hay tà đạo, vừa tà vừa chính. Thấy qua diện mạo của chúng không có mấy ai.

Ngọc Kỳ nói tiếp liền :

- Tiểu điệt trước đây đã có dịp lãnh giáo Kim Xà kiếm pháp của y, quả là võ công vào bậc thượng thừa. Tiếc là trong khi sơ ý y bị tiểu điệt đâm cho một kiếm.

- Kỳ điệt có thấy qua diện mạo của y chứ?

- Ghê khiếp vô cùng, không giống người.

Tiểu hóa tư trầm giọng nói :

- Nếu như y đã tự nhận là đệ tử của Tam linh rồi, sau này ắt sẽ tìm đến Kỳ điệt, ngươi xuất hiện trên giang hồ đến nay đã trở thành mục tiêu của nhiều người. Hy vọng sau này ngươi nên cẩn trọng trong mọi lúc mới được.

- Tiểu điệt hiểu được.

Vào giờ ngọ bọn họ đến được Huỳnh Dương, xa xa lúc nào cũng có một vài tên lấm lét theo dõi hành tung của bọn họ.

Tiểu hóa tư tuy còn nhỏ tuổi nhưng là một người rất láu lỉnh, dày dặn kinh nghiệm giang hồ, há không biết xử trí sao? Y dẫn mấy người Ngọc Kỳ theo của đông của phủ Huỳnh Dương đi kiếm tửu điếm. Lúc bấy giờ, trời tuyết mịt mù, Tiểu hóa tư dẫn mọi người chạy quanh co một hồi thì đến một tửu điếm, những tên theo dõi lúc đầu cũng cố bám theo song do trời tuyết mịt mù, lại bị Tiểu hóa tư cố ý gài bẫy nên đi quanh co một lát bọn họ đã mất dấu.

Sau khi đi vào tửu điếm, Tiểu hóa tư liền gọi mấy người Ngọc Kỳ đến nội phòng nói :

- Đợi một chút chúng ta sẽ đi đến nơi ở của Tửu Tiên Ất lão tiền bối đang ẩn cư, trong khi ở đây tuyệt không nên bàn bạc việc gì hệ trọng. Khi đi chúng ta sẽ không dùng ngựa nữa để đánh lạc hướng của chúng. Hơn nữa, trong tửu điếm này tai mắt của kẻ địch rất nhiều, xin chư vị chú ý, cẩn thận một chút.

Bốn người nghỉ ngơi một lúc rồi lại từ của đông khởi hành.

Bên ngoài cửa đông là phường Triều Dương, bên phía đông có đường đi tới Trịnh Châu, bên phía nam lại có một đường nhỏ dẫn đến Vũ Châu.

Các con đường ở Vĩnh Dương bao gồm nhiều con đường nhỏ đi đến các mạch núi của đỉnh núi Ngũ Hổ lĩnh, cây cối rậm rạp cao lớn, vắng bóng người qua lại.

Phường Triều Dương dân số không nhiều, chỉ có khoảng bảy mươi tám hộ cư dân, mấy năm nay miền Bắc loạn lạc, tình hình phức tạp, đạo tặc đầy rẫy. Cho nên, khoảng canh hai thì cửa nhỏ, cửa lớn trong nhà đều đóng kín, bá tánh trong nhà ngưng mọi hoạt động ban đêm bên ngoài. Mãi đến canh năm sáng hôm sau mới có tiếng thanh la gióng lên, lúc ấy mới mở cửa sinh hoạt bình thường và của thành mới mở cho người qua lại.

Nên trên đường ngoài thành vào lúc ban ngày mới đông đúc người qua lại, còn về đêm thì rất vắng.

Chương 12: Hồng Y Diêm Bà

Bọn Ngọc Kỳ, Tiểu hóa tử ban đầu nhắm hướng bắc theo con đường nhỏ đi vào. Trời tuyết rơi mù mịt, gió lạnh từng trận, từng trận như cắt da thịt, quang cảnh buổi tối vắng lặng, không có bóng người, không tiếng chó sủa, gà kêu. Tiểu hóa tử dẫn họ đi vào con hẻm nhỏ thì phát hiện có hai tên mặc áo da dê đội mũ che sụp, mặt chỉ còn chừa đôi mắt như cú vọ láo liên.

Hai tên đại hán bám theo họ cách mười trượng thì thấy động nên một tên chạy ngay vào hẻm nhà bên cạnh ra vẻ như đang tránh mưa tuyết.

Còn tên thứ hai vẫn dai dẳng bám theo mấy người Ngọc Kỳ đi chầm chậm giữ khoảng cách ba mươi đến năm mươi bước chân.

Đến một hẻm khác lại thấy hai tên bận áo chẽn xa xa, lén lút theo dõi, Ngọc Kỳ khẽ giọng nói :

- Tin tức của chúng lan nhanh thật, bố trí khắp nơi.

Tiểu hóa tử cũng trầm giọng nói :

- Nơi đây có một Phân bang của Vô Vi bang, tai mắt chúng bố trí khắp tửu điếm đương nhiên truyền tin phải nhanh rồi.

Tây Vi cũng xen vào :

- Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Trừ phi chúng nắm được tuyệt đối tử mạng của chúng ta, bằng không chúng không thể nhe nanh múa vuốt ngay trong sào huyệt của chúng được.

Lúc ấy bỗng nhiên Tiểu hóa tử đập mạnh vào cửa một ngôi nhà gần đó, quát :

- Biện án đây. Mau mở cửa ra.

Tên trong nhà vừa mở cửa thì Tiểu hóa tử cũng lao vô đẩy y vào theo :

- Không được nhiều lời, không thì ta cho người trói ngươi lại bây giờ. Nói.

- Ngươi... ngươi...

- Vô Vi bang phạm tội trọng án, ngươi ở đây bao che cho tội đồ phải không?

- Ngươi... ngươi là quan nhân à?

- Ai bảo là không phải?

- Tiểu nhân là dân lương thiện an phận thủ thường không hề chứa chấp bọn Vô Vi bang bao giờ.

Y nhìn ra thấy ngoài cửa có ba trang thanh niên nam nữ y phục khí chất anh hùng, tay mang kiếm vai vác trượng thì hồn vía lên mây.

Tiểu hóa tử khoát tay lại nói :

- Nghe đây: Chứa chấp bọn ác đồ tức thì bị chém đầu hiểu chưa? Một khi phát hiện bọn ác đồ thì phải bẩm báo cho quan nghe rõ chưa?

- Tiểu nhân biết rồi, biết rồi.

Đoạn Tiểu hóa tử ra vẻ oai vệ mở cửa bỏ đi.

Lần này, y lại dắt ba người Ngọc Kỳ đến một ngôi nhà gỗ khác, trong nhà xuất hiện một lão ăn mày ăn vận cũ kỹ, rách nát, hôi hám, lão thấp giọng nói :

- Sao? Ngươi...

- Lương đại ca có tin tức truyền đến không?

- Không, bọn Vô Vi bang mai phục khắp nơi. Tin tức về Dương công tử ra sao rồi?

- Chàng thiếu hiệp đứng đằng kia là Dương công tử đó. Thôi! Không cần bái kiến đâu. Báo với những người khác nên chú ý hành tung nơi đến của Dương công tử để có việc nguy cấp thì thông báo tức thời. Sư phụ ta đâu?

- Đã đi Tây Thượng, có lẽ mấy ngày sẽ đến.

- Xin bẩm lại với sư phụ, ta dẫn Dương công tử đến Khai Phong phủ, thế nào bọn Vô Vi bang cũng theo dõi đến đây. Cẩn thận nhé. Tạm biệt.

Lúc ấy lão già ăn mày hướng ra ngoài nhìn Ngọc Kỳ, lão cười đoạn đưa ngón tay cái lên gật đầu chào.

Ngọc Kỳ cũng hiểu ý cười đáp lại.

Rồi cả bốn người lên đường. Khi đi đến đầu đường bỗng có một lão già dáng điệu rất khả nghi. Vừa thấy lão, Tiểu hóa tử đã vươn tay nhanh như cắt, nhảy tới điểm ngay vào tiếu yếu huyệt của y. Lão

già bỗng phá ra cười như phát cuồng, đứng như trời trồng mà không ngớt cười điên dại.

Đoạn bốn người họ lại nhắm hướng nam đi nhanh.

Nhưng không ngờ hành tung của họ vẫn không thoát được tai mắt của kẻ địch xảo quyệt.

Ngay cửa thành có hai tên đang nói chuyện, một tên nói với đồng bọn rằng :

- Chúng đang đi đến tìm Tửu Tiên Ất Thanh Long đấy. Hứ.

- Hà hà! Chúng đã đi trễ một ngày rồi.

- Sao?

- Sao cái gì! Hừ, ngay đến con ruồi còn không lọt nữa là.

- Bang chủ tài thiệt!

- Nếu không tài thì đâu xứng là Bang chủ chứ.

- Bang chủ mấy ngày trước có đến đây, ngươi có gặp mặt người không?

- Hứ! Những vị trong tổ bang chỉ xuất hiện vào ban đêm mặt mang mặt nạ, ai có đủ tư cách mà nhìn tận mặt hử? Ngay đến Tứ đại đàn chủ cũng như vậy đó.

- Ai dẫn ngươi đến tìm lão thất phu họ Ất ấy?

- Là Hồng Y Diêm Bà.

- Hứ! Tên bà bà điên này đáng sợ thật.

Nói đến đây hai tên này quay người vào thành.

Nói về Tiểu hóa tử dẫn ba người Ngọc Kỳ đi về Khai Phong phủ. Tiểu hóa tử khai triển khinh công, nói là thi với Ngọc Kỳ, xem khinh công của ai thâm hậu hơn.

Lúc này Tiểu hóa tử chân lực đã trở lại bình thường, sau khi được Ngọc Kỳ đã thông huyệt đạo.

Dưới trời tuyết mưa gió cuồn cuộn, nhưng Tiểu hóa tử chân như lướt trên mặt đất, khinh công của y quả là không tầm thường chút nào, trong nháy mắt đã đi hơn ba trượng.

Triệu Tường công lực không thắng nổi y, song cũng thuộc vào bậc cao thủ, chỉ có Tây Vi là nữ nhi, nên công lực tất nhiên có hạn.

Ngọc Kỳ biết Tiểu hóa tử có ý thách chàng, chàng bèn dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Tây Vi cô nương :

- Vi muội, để huynh giúp muội.

Tây Vi còn muốn gì hơn nữa. Nàng dựa người vào Ngọc Kỳ. Đoạn Ngọc Kỳ nắm nhẹ lấy cổ tay nàng, một tay nắm lấy khuỷu tay Tây Vi thi triển khinh công. Thân hình họ như điện quang xẹt qua, chẳng mấy chốc đã sánh vai với Tiểu hóa tử.

Khuỷu tay của Tây Vi được bàn tay Ngọc Kỳ nắm lấy, nàng có cảm tưởng toàn thân như chạm phải dòng điện, người có cảm giác lâng lâng khó tả, cảm giác rất kỳ lạ khiến nàng không biết mình đang ở đâu trên thế gian.

Ngọc Kỳ bỗng lên tiếng hỏi Tiểu hóa tử :

- Bành thúc, Lương đại ca là ai vậy.

Tiểu hóa tử kinh ngạc ví thấy Ngọc Kỳ thi triển khinh công cao siêu như vậy mà còn có thể nói chuyện được, chẳng bù cho y phải vận hết công lực để thi triển khinh công mà còn theo không kịp, còn hơi sức đâu mà nói chuyện, Tiểu hóa tử bèn chậm bước lại nói :

- Con trai của Lương lão đại là Lương Thiên Hùng, cũng đã gia nhập Vô Vi bang mấy năm rồi. Song lúc đó chỉ là những tướng cờ mà Chiêm lão anh hùng gài vào Vô Vi bang mà thôi.

- Bây giờ ở đâu?

- Có lẽ ở Giang Nam. Lương đại ca đã vô được Tổng bang, nhưng thật sự mật động của Tổng bang y cũng chưa rõ, mật đàn của chúng rất khó đến được.

Lúc này Tiểu hóa tử thôi không so khinh công với Ngọc Kỳ nữa vì thấy đối với bản lãnh của chàng, y chỉ là một tên hề.

Không bao lâu phía trước mặt họ xuất hiện một đồi cao, có một con đường leo lên đồi, lại có một cốc đá từ bên phải xuyên qua đồi, lại có một cốc đá từ bên phải xuyên qua đồi, đất đai ở đây là do vùng đất Hoàng thổ trải dài ra bồi đắp nên, nếu như không phải là mùa đông, thì nơi đây chắc chắn phủ đầy cây cỏ hoa lá. Nhưng vì bây giờ vào mùa đông, nên một vùng rộng lớn chỉ toàn một màu tuyết trắng tung tóe giá lạnh.

Tiểu hóa tử dẫn ba người đi vào cốc núi, đi lên đồi cao. Bởi vì lúc này Tiểu hóa tử không còn dùng khinh công nữa nên dưới đất lưu lại đầy những vết chân đi qua, mọi người cao thủ võ lâm, nhìn thấy đều có thể biết được tình hình của người đi trước.

Sau khi đi qua ba ngọn núi khá cao, bốn người đứng trên một đỉnh núi, đứng nơi đây mà phóng tầm mắt ra có thể thấy được quang cảnh của một vùng rộng lớn hơn mười dặm.

Tiểu hóa tử lấy tay chỉ một trang viên nhỏ nằm trên một ngọn núi phía tây trong một sơn cốc, nói với Ngọc Kỳ rằng :

- Nhìn kìa đó là nơi ẩn cư của Ất lão tiền bối.

Đó là một trang viên nhỏ, được xây hoàn toàn theo kiểu của một trang viên nông gia nơi thôn quê. Trong sơn cốc có một khoảng đất ruộng giờ đã bị tuyết phủ trắng xóa. Có lẽ dưới lớp tuyết là những cây lúa mạch đang bị vùi dập.

Trang viên chỉ có sáu ngôi nhà nhỏ lợp thành một kiến trúc lớn, chính giữa là một sảnh, bên phải là nơi những nông dân ở, bên trái là chuồng ngựa, trước nhà kho là một sân đập lúa.

Ngọc Kỳ đưa mắt quét một vòng khắp xung quanh bốn bề, lại nhìn xuống dưới đồi hồi lâu, đột nhiên hỏi :

- Thúc thúc, người làm sao biết Ất tiền bối ẩn cư nơi đây?

- Hai tháng trước, Chiêm lão tiền bối và sư phụ ta đã phái người đến triệu mời các quần hùng bạch đạo, hẹn với nhau chuẩn bị tái xuất giang hồ, một khi có tin tức lập tức hô ứng đến tụ họp, nhưng đến nay vẫn chưa quyết định vì chưa biết tông tích của Kỳ nhi.

- Tiểu điệt muốn hỏi là Bành thúc thúc biết được Ất lão tiền bối ẩn cư ở đây từ nguồn tin nào?

- Là do gia sư ta phái người đến báo.

- Người đưa tin là một người thôi hay sao?

- Chỉ thông báo cho những nhân vật quan trọng thôi rồi sau đó để họ liên lạc với nhau.

- Không ổn rồi!

- Sao vậy Kỳ ca? - Tây Vi hốt hoảng khi nhìn thấy nét mặt trầm ngâm của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ biến sắc nói :

- Chúng ta có thể đã lọt vào vòng mai phục của bọn chúng rồi.

- Sao biết được?

- Chính vì có thể đã có quá nhiều người biết được tin truyền.

- Ấy da! - Tiểu hóa tử thất thanh kêu lên.

- Không nghiêm trọng chứ? - Triệu Tường hỏi.

- Nguy rồi chúng ta mau thông báo cho Ất lão tiền bối biết.

- Muộn rồi!

Ngọc Kỳ trầm giọng đáp, vẻ mặt đáng sợ vô cùng.

- Sao lại muộn? - Tây Vi hỏi.

- Ất lão tiền bối đã gặp phải đối thủ, chúng ta đã đến trễ rồi.

Tiểu hóa tử kinh hãi hỏi :

- Kỳ nhi, ngươi nói gì?

- Tiểu điệt nói chúng ta đã đến muộn rồi, xin chú ý xem động tĩnh trong trang viên.

Bốn người từ từ tiến về mỗi lúc một gần trang viên, vừa đi vừa thận trọng dò xét.

Quả thật bốn bề không hề có động tĩnh gì, có chăng là cánh cửa chính bị từng cơn gió tuyết quật thổi dao động. Vốn chiếc cánh cửa chính này nặng nề thô kịch vô cùng, nhằm để chống lại những con thú hoang như hổ, báo, chó sói từ vùng rừng rậm sau ngọn núi gần đó. Cánh cửa này rất ít khi mở ra, đôi khi có thể ngăn được gió đông lạnh cắt thổi vào các nội phòng của trang viên.

Nhưng giờ đây nó lại bị mở ra một cách hết sức khả nghi.

Mấy người Ngọc Kỳ định thần quan sát bốn bề trang viện, không khí thê lương quang cảnh hoang vắng khiến họ rùng mình.

Toàn bộ trang viên im lìm đầy tử khí, không hề có bất cứ con vật nào, các cửa đều bị mở, cửa chuồng ngựa cũng mở toang, bên trong không còn dấu vết một con tuấn mã nào cả. Trên sân đập lúa tuyết phủ chỗ cao chỗ thấp, các cửa trong nội sảnh đều bị mở, mặc cho gió lạnh luồn vào trong phòng phía trước sân.

Tiểu hóa tử run rẩy nói :

- Chúng ta quả nhiên đã đến muộn rồi.

- Cho dù chúng có mai phục thiên binh vạn mã, chúng ta cũng phải tiếp tục đi xem tình hình ra sao?

Nói đoạn chàng phất tay, Triệu Tường và Tây Vi phân ra mỗi người một ngả, nhìn xem bốn phía.

Ngọc Kỳ và Tiểu hóa tử cũng đi xem xét tứ phía, Ngọc Kỳ nói :

- Tuyết rơi dày đã che hết dấu vết nơi trồng lúa này mặt đất không bình phẳng có lẽ đa xảy ra một trận giao đấu.

Một luồng gió lạnh lẽo thổi qua, chiếc màn lay động, trong không khí đưa tới dường như mang một mùi tanh của máu.

Ngọc Kỳ bỗng la lớn :

- Nguy rồi! Đây là mùi tanh của máu.

Đoạn chàng dùng Hoàng Ngọc trượng đẩy cửa vào bên trong.

Bên trong nội sảnh lớn trong lò vẫn còn một chút tro nóng, hai bên mấy cái ghế có một tử thi toàn thân lõa thể, không có đầu, nhìn màu da và hình dáng rõ ràng đây là một người nông dân bình thường.

Bên trong bàn hương án là thi thể lõa lồ của Tửu Tiên Ất Thanh Long lão tiền bối, toàn thân bị nhiều vết thương, xương chân phải bị bẻ gãy, bụng và ngực bị mổ ra, tim gan ngũ tạng bị moi ra để ngoài mặt đất, thật là tàn nhẫn ghê khiếp!

Chiếc hồ lô của Ất tiền bối cũng bị đập vỡ, loang đầy máu.

Trong nội sảnh đồ đạc vẫn y nguyên không có dấu hiệu gì là đã xảy ra cuộc giao đấu cả.

Tiểu hóa tử thảng thốt nói :

- Tìm một lượt trước đi.

Hai người tiến tiếp vào phòng trong, cảnh tượng mà họ thấy khiến họ vừa đau lòng vừa căm hận, răng cắn đến bật máu môi. Trong nội phòng nằm rải rác khắp nơi là mười tám thi thể của già trẻ trai gái đều có cả, tất cả thi thể ấy nếu không bị bể sọ cũng bị đứt rời tứ chi.

Cả khuôn viên không có đến một con gà hay con chó, tất cả im lìm tử khí lan tràn.

Ngọc Kỳ căm hận, mắt đỏ ngầu vì nộ khí, chàng nói :

- Già trẻ có tội tình gì? Bọn hung thủ thật tàn ác quá độ.

Tiểu hóa tử cũng uất hận nói :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Chúng ta thề sẽ báo thù rửa hận cho Ất lão tiền bối. Hây! Chúng ta hãy chôn cất họ trước đã.

Ngọc Kỳ gọi Triệu Tường và Tây Vi cả bọn cùng đào một số huyệt lớn. Qua hơn nữa ngày mới chôn cất tất cả các tử thi xong, lập bia mộ, đốt lửa tế và chuẩn bị lên đường về lại Vinh Dương.

Đúng vào lúc họ gạt lệ tống biệt trang viên định rời cốc thì hai bên cốc xuất hiện ba mươi hai tên vận bạch y, trên đầu quấn khăn trắng che mặt bao vây lấy bốn người Ngọc Kỳ. Trên túi trái áo trắng của chúng có thêu hình một thanh kiếm màu đỏ, kim quang lấp lánh, nhìn vào biết ngay là người của Vô Vi bang.

Ngọc Kỳ nộ khí phừng phừng song vẫn cười nhạt tiến lên. Ba mươi hai tên bạch y tiến mỗi lúc mỗi gần, vòng vây càng lúc càng hẹp lại. Bỗng từ cánh rừng có tiếng áo bay tiếp theo là tám tên cũng vận bạch y che mặt, nhưng trên túi áo thêu hình thanh kiếm màu tím lấp lánh. Bọn tám tên này cũng nhập vào vòng vây bao vây bọn Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ đi đầu, Triệu Tường và Tây Vi ở hai bên, Tiểu hóa tử đoạn hậu.

Hai bên tiến lại mỗi lúc một gần hơn.

Khi còn khoảng sáu trượng, một tên che mặt bỗng phất tay ra hiệu, bốn mươi tên bạch y tháo binh khí trên vai xuống.

Khi còn cách khoảng hai trượng, có một tiếng hét lớn, mấy tên phía trước dừng lại, còn bọn ba mặt phía sau vẫn chậm tiến.

Lúc ấy nếu là người thường nhìn thấy trận đồ ấy có lẽ sợ khiếp vía.

Ngọc Kỳ vẫn tiếp tục tiến tới.

Tên bạch y đứng giữa cản đường phía trước nạt lớn :

- Đứng lại.

Ngọc Kỳ và ba người Tiểu hóa tử vẫn tiến tới. Các tên bạch y lúc này đồng loạt đưa binh khí ra phía trước chuẩn bị động thủ.

Ngọc Kỳ cũng từ từ giơ cây Hoàng Ngọc trượng tiến tới, đoạn rít lên một tiếng như xé màng tai của kẻ địch.

Tên cản đường nghe tiếng rít của chàng thất kinh, song y trấn tĩnh cũng nạt lớn :

- Bổn thái gia kêu ngươi đứng lại.

Bỗng một bóng người áo xanh bay xẹt đến nhanh như điện quang, thân pháp kỳ ảo vô cùng.

Bùng! Bùng! Bóng áo xanh bay xẹt qua tức thì bốn tên bạch y cản đường bị hất bay ra hơn một trượng.

- Đi ngay!

Tiếng Ngọc Kỳ thét lớn.

Thì ra bóng áo xanh ấy là của Ngọc Kỳ. Bọn Vô Vi bang nằm mơ cũng không ngờ được rằng tiếng hét của Ngọc Kỳ vừa phát ra thì bốn tên cản đường đã trở nên vô dụng.

Ngọc Kỳ và ba người kia bắt đầu múa vũ khí tả xung hữu đột phá vòng vây. Máu tươi phún vọt khắp nơi, bọn Vô Vi bang có vẻ rúng động, ba mươi sáu tên còn lại thất kinh đều dừng lại.

Lúc ấy trong tám tên vận áo trắng thêu hình kiếm màu tím thì có ba tên bước ra phía trước. Tên ở giữa thân người nhỏ bé, trong tay y không có vũ khí gì cả, song đôi bàn tay của y móng vuốt nhọn quắp. Bọn ba tên ấy đến cách Ngọc Kỳ khoảng hai trượng thì dừng lại, tên ở giữa bỗng cất giọng the thé chói tai nạt lớn :

- Dương Ngọc Kỳ. Nơi đây cũng sẽ là mồ chôn ngươi đấy.

Ngọc Kỳ vừa nghe thấy vốn có cơ trí à trí nhớ siêu phàm, chàng nhớ ra liền và nói :

- Ủa! Giọng nói của gã này nghe quen quá! À, Diêm Bà là ngươi! Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tên ở giữa quắc mắt, nạt lớn :

- Súc sinh ngươi nói bậy gì đó?

- Ngươi là Cửu Nghi sơn Hồng Y Diêm Bà, làm sao qua mắt ta, ở Hổ...

Bỗng Diêm Bà hét lớn một tiếng tay tấn công nhắm vào Ngọc Kỳ đánh tới. Nhưng Diêm Bà đâu biết rằng Ngọc Kỳ trong Hổ khẩu huyệt nơi Thủy Hỏa đồng nguyên đã tham ngộ luyện thành Vô Thượng tâm pháp tuyệt học. Hồng Y Diêm Bà vẫn nghĩ là võ công của Ngọc Kỳ còn hạ đẳng như lúc ở Hổ Trảo sơn, cho nên định ra tay thị uy, giết chàng diệt khẩu vì lần trước ở Hổ Trảo sơn nếu như không có lão Hận Phá Thiên nhúng tay vào thì Ngọc Kỳ chắc chắn đỡ không nổi ba chiêu của Diêm Bà.

Đáng tiếc Diêm Bà đã lầm, Ngọc Kỳ hôm nay không phải là Ngọc Kỳ của mấy ngày trước ở Hổ Trảo sơn nữa.

Ngọc Kỳ hét lớn, tay trái vung kiếm vun vút, còn tay phải múa Hoàng Ngọc trượng đánh ngay

chiêu Độc Long Xuất Động nghinh chiến. Thế trượng lợi hại vô cùng, lực phong đánh ra như khai sơn phá thạch.

Bùng! Chưởng lực và thế trượng gặp nhau, hai bóng người cũng bay ra.

Ngọc Kỳ bay qua phải hai bước, đứng trụ trên bề mặt đất không hề dao động. Tay phải chàng cầm ngang trượng, tay trái chống kiếm xuống đất.

Còn Diêm Bà thối lui ra sau tám, chín bước, chân lún xuống tuyết gần một thước, thân người lảo đảo, tay phải Diêm Bà rũ xuống.

Ngọc Kỳ gằn giọng nhìn Diêm Bà và nói :

- Hóa ra mai phục và dẫn dụ bổn gia đến Hổ Trảo sơn chính là bọn Vô Vi bang các ngươi. Diêm Bà chó kia, ngươi hà cớ gì lại hạ thủ giết chết Tửu Tiên Ất lão tiền bối chứ?

Chàng vừa dứt lời, tức thì trong bọn người Vô Vi bang bỗng rộn lên tiếng bàn tán rì rầm, chúng có vẻ ngạc nhiên lắm.

Diêm Bà bước đến gần quát :

- Súc sinh, ngươi ăn nói hồ đồ thái quá. Còn lão tửu quỷ. Hừ! Nếu ngược lại quả là ta giết y thì ngươi sẽ làm gì hử?

- Bà bà quỷ kia, ngươi đường đường là một trong cao thủ võ lâm, cần gì phải giấu mặt hèn hạ như vậy. Mau bỏ mặt nạ ra đi, để bổn gia xem ngươi là người hay thú?

Hồng Y Diêm Bà giơ tay cởi bỏ mặt nạ, hiện ra một gương mặt da mồi tóc bạc, mũi khoằm, đôi mắt trơ trụi không có lông mày, lông mi chi cả da nhăn đen kịt, trông khiếp đảm vô cùng.

Ngọc Kỳ đứng gần đó nói :

- Xem dung mạo xấu xa cổ quái của ngươi vẫn là người, nhưng ngươi thực đã mất hết tính không thua gì loài súc sinh cả. Nay bổn gia muốn ngươi phải đền mạng cho Tửu Tiên Ất lão tiền bối và hai mươi sáu mạng người nông gia vô tội nữa, bà bà, ngươi phải chết.

- Súc sinh tiểu tử, ngươi lên đi.

Ngọc Kỳ thấy Diêm Bà tay không dùng binh khí nên chàng vội nhét kiếm vào sau lưng.

Thừa lúc Ngọc Kỳ quay đầu lại gài kiếm vào sau lưng trong tích tắc ấy, Diêm Bà nhanh như chớp tung chưởng đánh ra chiêu Thượng Hạ Giao Trung tức thì.

Nhưng Ngọc Kỳ không bị mắc lừa, chàng hai chân vừa cử động thì thân người đã mất tăm, như thể chàng biết phép độn thổ.

Diêm Bà cũng có vẻ kinh ngạc. Bỗng ngay sau lưng Diêm Bà vang lên giọng mắng của Ngọc Kỳ :

- Đồ ti tiện vô nhân tính, ngươi muốn chết không?

Diêm Bà thất kinh vung tay phải tung ra một chưởng. Tay trái như chớp búng ra một loạt đạn phích lịch.

Ngọc Kỳ cũng lập tức tay phải đánh ra chiêu Phất Vân Tảo Vụ chưởng phong mạnh mẽ vô cùng quét cuống đạn phích lịch vừa bay đến, đồng thời tay trái dùng trảo tung ra chiêu Vân Long Hiện Trảo nhắm thái dương Diêm Bà đánh tới. Miệng hét lớn “Trả chiêu cho ngươi”.

Diêm Bà thất kinh, khốn đốn thối lui tránh qua một bên, đoạn vung trảo nhắm vai Ngọc Kỳ đánh tới.

Bùng! Thì ra Diêm Bà bị Ngọc Kỳ phản kích lại, chưởng lực lại trúng vào ngực phải, chỉ thấy Diêm Bà loạng choạng lùi ra sau, máu rỉ bên khóe miệng.

Ngọc Kỳ vẫn điềm nhiên, sắc mặt không hề chút rúng động.

Diêm Bà lúc ấy một mặt vận công điều khí, một mặt chỉ tay quát lớn :

- Súc sinh, coi như lão nương thua ngươi một chiêu. Bây giờ sử dụng binh khí phân cao thấp, một trận sống chết. Nếu ngươi sợ thì mau ngoan ngoãn nạp mạng đi.

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng, không nói gì lẳng lặng rút trường kiếm giắt sau lưng ra. Kiếm quang sáng ngời.

Hai tên bịt mặt ở phía sau cũng cung kính dâng cây gậy Tử Long cho Hồng Y Diêm Bà.

Vừa cầm lấy Tử Long trượng Diêm Bà rít lên khe khé :

- Súc sinh nạp mạng đi.

Cây Tử Long trượng ra chiêu như nộ hải cuồng phong, chiêu Bàn Long Phi Thiên quả là lợi hại! Quái trượng như từ dưới đất cuộn lên trên, sức như phong lôi xung mãnh kinh người, trượng ảnh mờ ảo đủ biết Diêm Bà đã sử dụng tuyệt chiêu của binh khí.

Ngọc Kỳ hét lớn một tiếng vung kiếm đánh ra chiêu Ngân Hà Phi Tinh nhắm vào vùng ảnh trượng công vào.

Kiếm quang chói lòa, tinh anh vun vút khuấy đảo vùng ảnh trượng, đứng bên ngoài nhìn không thấy bóng hình của hai người.

Bỗng choang một tiếng, tiếp đó là máu tươi bắn ra tung tóe. Diêm Bà rú lên một tiếng “Ấy da!” Tử Long trượng rơi xuống đất. Ôm vai lảo đảo thối lui ra sau ba trượng. Thì ra chưởng lực do trường kiếm của Ngọc Kỳ đã phá bức hộ thân chân khí của Diêm Bà và đâm rách một mảng thịt trên bả vai, máu tươi chảy ròng ròng, lộ xuống trắng nhởn.

Diêm Bà khiếp vía phất tay ra hiệu cho ba mươi lăm tên bạch y tiến đánh.

“Sát!” Cả bọn đồng thanh thét lớn xông tới bọn Ngọc Kỳ. Diêm Bà cũng múa Tử Long trượng phóng tới nhắm vào vùng kiếm ảnh của Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ thi triển chiêu Loạn Sát Tinh La biến ảo khó lường đón đánh.

Nhưng chàng không ngờ Diêm Bà xảo quyệt cùng bay tới trong Tử Long trượng, là ba cây phi châm xé gió bay ra. Phi châm vốn mảnh thường mảnh nhỏ, lại lẫn vào vùng trượng ảnh... mắt thường khó lòng phân biệt được.

Ngọc Kỳ vung kiếm xuất chiêu Lưu Tinh Trùy Địa, nhắm người Diêm Bà đánh tới. Bỗng chàng nghe tiếng trượng bay tới rít lên khác lạ, nghĩ ngay Diêm Bà có ý ám muội, liền vận hành Vô Thượng tuyệt học chưởng lực như cuồng phong quét cuốn phi châm bay rơi rớt trên mặt đất.

Đoạn chàng lắc người sử dụng Ảo Hình bộ pháp, chỉ trong chớp mắt đã đến sau lưng Diêm Bà, hét lớn :

- Ngươi phải chết.

Diêm Bà vẫn không nao núng tiếp liền múa trượng ra chiêu đánh tới.

Diêm Bà không hề sợ sệt, vung trượng lao tới trước. Mụ ta rất xảo quyệt, kinh nghiệm chiến trường trên giang hồ rất nhiều, mụ ta thay vì né người lách chiêu phản công của Ngọc Kỳ lại phóng người tới trước dùng tay phất ra loạt đạn Phích Lịch nhắm vào hai tên đại hán đang lao đến Ngọc Kỳ đẩy ra. Nghe bùng một tiếng, hai tên đại hán không kịp kêu rú một tiếng nào, ngực bị trúng đạn nổ một lỗ lớn sâu hoắm đen kịt, máu bắn tung tóe, chết rất thảm khốc.

Hai thi thể của hai tên đại hán ngã nhào về phía Ngọc Kỳ, gây cản trở cho chàng, cùng lúc đó các tên khác nhân thời cơ xông vào tấn công Ngọc Kỳ.

Diêm Bà bấy giờ đã xa hơn ba trượng, lẫn vào đám bạch y nhốn nháo đang xông lên.

Ngọc Kỳ múa tít bảo kiếm, định đuổi theo Diêm Bà, lúc này đang phi thân tháo chạy. Nhưng đối phương đông quá tuy võ công không bì được với Ngọc Kỳ, song chúng cũng gây nguy hiểm không

thể coi thường được.

Tình hình lúc ấy rối loạn, thoắt một cái Diêm Bà đã biến mất hút.

Tiểu hóa tử tay cầm gậy đã cẩu bỗng đánh đông đỡ bắc, vừa cười ha hả, vừa vung tay hạ thủ kẻ địch, trông y giống như một con hổ phóng tới, phóng lui như bay, chọn người mà giết. Đụng phải tên nào võ công lợi hại một chút thì đỡ qua loa xong tránh sang một bên, đụng tên nào nội công yếu hơn y lập tức hạ thủ giết ngay. Ngọc Kỳ thấy cơ trí tuyệt luân của y, di chuyển như bay, trong bụng vừa buồn cười vừa thán phục suy nghĩ : “Vị tiểu thúc thúc này quả là cơ trí hơn người, hèn chi còn nhỏ tuổi mà đã một mình xuất khí giang hồ”.

Triệu Tường, Tây Vi sử dụng Ảo Hình bộ pháp vung kiếm hàm quang chói lòa chém giết bọn Vô Vi táng mạng.

Máu rơi thịt rớt loang đỏ mặt đất.

Bỗng Ngọc Kỳ phát hiện Diêm Bà đã biến mất.

Ngọc Kỳ la lớn :

- Dừng tay.

Chàng đưa mắt đảo quanh tìm bóng dáng Diêm Bà.

Lúc ấy trên cục trường chỉ còn sót lại năm tên bạch y, thần sắc kinh hãi nhân cơ hội Ngọc Kỳ đình thủ vội nhún mình bỏ chạy. Vì chúng biết rõ nếu lấy một chọi một thì chúng tuyệt nhiên không phải là địch thủ của bọn Tiểu hóa tử.

Lúc ấy Ngọc Kỳ lửa hận chưa tắt, chàng quay về hướng trang viên nói :

- Ất lão tiền bối, xin người nơi cửu tuyền an tâm, vãn bối quyết tìm ra Hồng Y Diêm Bà lấy mạng tế sống cho người.

Nói đoạn bốn người Ngọc Kỳ cất bước quay trở về Vinh Dương.

Năm tên bạch y bỏ chạy vào một khu rừng gần đó. Đi được hơn hai mươi trượng thì bỗng ba tên tách ra ẩn mình vào một thân cây.

Không bao lâu phát ra một tiếng rít chói tai, và một bóng người móng vuốt như quỷ bay đến. Thì ra đó là Hồng Y Diêm Bà.

- Bọn súc sinh họ Dương kia đã đi rồi, chúng ta mau lại lo liệu đám đồng bọn kia đi. Mấy tên súc sinh Ngọc Kỳ thật lợi hại, công lực thâm hậu khó lường. Có lẽ ngoài Bang chủ và mấy vị Hộ pháp ra

chắc không có ai bắt được chúng.

Ba tên bạch y không nói, tiếp tục đi. Diêm Bà đi sau cùng, bỗng bất thần vung tay chưởng vào lưng tên đi cuối cùng. Chỉ thấy tên đi sau cùng ngã ra mặt đất miệng không kịp kêu một tiếng nào. Nhanh như cắt, Diêm Bà dùng lực vùi thân người y vào một hố tuyết, đoạn tiếp tục theo sát hại tên đi trước.

Thực ra Diêm Bà ra tay xuất quỷ nhập thần, song một tên đi trước bỗng tình cờ quay lại, bỗng y hốt hoảng ngạc nhiên hỏi :

- Vừa mới thấy Ngô huynh, sao bây giờ người biến đâu rồi?

Y quay sang trái bất thình lình thấy Hồng Y Diêm Bà đang lao tới, sát khí bừng bừng định ra tay ám toán mình, thất kinh nhảy tránh qua một bên.

Diêm Bà biết âm mưu bại lộ, liền vận thêm mấy thành công lực tung ra một chưởng như khai sơn phá thạch.

- Á! A! A!...

Tên còn lại rú lên thống thiết, y ngã vật xuống miệng búng ra một ngụm máu tươi, hai mắt lồi ra do chưởng lực đánh tới.

Tên vận bạch y nhảy tránh ra lúc nãy khiếp vía thất kinh, y rút kiếm ra kinh ngạc hỏi :

- Bà bà, ngươi điên rồi sao?

Diêm Bà thấy chỉ còn một mình đối phương, cười khinh miệt nói :

- Các hạ thấy Diêm Bà điên lúc nào chưa?

- Vậy hà cớ gì lại muốn ám sát Lâm hương chủ và tại hạ?

- Các ngươi phải chết hết.

Tên bạch y lùi ra sau lớn tiếng mắng :

- Vô cớ hạ thủ giết chết Bang trung hương chủ. Ngươi sớm muộn cũng phải đối chất việc này. Ngươi tuy là Hộ pháp trong bang, nhưng cũng không thể hành sự ra tay bừa bãi như vậy được. Tiền mỗ ta phạm vào điều quy nào trong Vô Vi bang chứ? Ngươi nói đi.

- Cái chết của ngươi vô can tới Vô Vi bang.

- Tại sao?

- Vì ngươi đã nghe những gì tên súc sinh Ngọc Kỳ kia nói. Ngươi đáng chết.

- Bà bà... ngươi chính là bọn người lúc ở Hổ Trảo sơn...

- Ha ha! Đúng vậy. Tiền hương chủ, ngươi phải chết.

Tiền hương chủ quay người định bỏ chạy. Nhưng không kịp nữa. Diêm Bà đã nhanh như điện tung chưởng nhằm lưng y đánh tới. Tiền hương chủ nghe tiếng gió rít liền vung kiếm đánh ra chiêu Tuyền Phong Tảo Diệp mũi kiếm loang loáng đâm tới hai đùi Diêm Bà.

Diêm Bà trong lòng đã có sẵn ý đồ sát nhân diệt khẩu, nên chiêu thức ác độc nguy hiểm vô cùng, Diêm Bà vận thêm mấy thành chân lực chỉ phong như lằn điện xuyên thủ hạ âm của Tiền hương chủ.

Chíu! Tiền hương chủ ngã vật ra, kiếm văng ra xa. Từ phần bụng của y trở xuống ướt đẫm máu. Tuyệt nhiên tìm không ra thương thế do một chỉ lúc nãy vừa đánh tới.

Hạ thủ xong tên Tiền hương chủ, Diêm Bà cười lạnh tự nói lầm bầm :

- Hừ! Tên tiểu tử súc sinh họ Dương kia đã biết được nội tình, thì ngày chết của nó càng nhanh tới. Quái lạ! Tên tiểu tử đó công lực tiến bộ vượt trội, vô hiệu hóa được phi châm phá khí công tuyệt học của môn phái ta, quả là lợi hại hơn nhiều so với lão quỷ Ất tửu. Lần sau ta phải cẩn thận hơn mới được.

Nói đoạn Diêm Bà phóng mình đi như bay về phía đông biến mất.

Khoảng vào giờ thân thì bốn người Ngọc Kỳ về đến lữ điếm, cả bọn bàn bạc kế hoạch trong nội phòng. Ngọc Kỳ thấp giọng nói :

- Vô Vi bang có phải là bọn người ở Hổ Trảo sơn không giờ đã rõ. Tóm lại Vô Vi bang đối với tiểu điệt đang trong thế bắt buộc phải hạ sát, hơn nữa chúng phải đối phó với quần hùng của bạch đạo, hạ thủ để thị uy. Về sau chúng ta trước khi tụ họp nên nhất nhất tuyệt đối giấu kín hành tung, tránh trở thành mục tiêu của Vô Vi bang.

Tiểu hóa tử nói :

- Kỳ điệt, ý ngươi là chúng ta trước mắt tạm thời lắng xuống.

- Đúng, để tránh ý muốn tiêu diệt của chúng.

- Vậy Kỳ ca! Chúng ta định ra sao? - Triệu Tường hỏi.

- Đầu tiên, chúng ta truyền ra ngoài rằng chúng ta đã hẹn với Ất Thanh yêu đạo tại... để tại hạ nghĩ nên chọn nơi nào?

Tiểu hóa tử nói liền :

- Hoàng Sơn là nơi khả nghi của Tổng bang, chúng ta hẹn ở nơi đó đi.

Tây Vi hoảng hốt nói :

- Đi vào sào huyệt của người ta mà được à?

Tiểu hóa tử cười xòa, bảo :

- Tiểu cô nương khờ quá, đó chỉ là truyền tin thôi, để chúng bố trí người ở đó, chúng ta thì ở nơi khác...

Ngọc Kỳ cướp lời liền :

- Không! Quyết định ngay tại Hoàng Sơn vậy. Tại hạ muốn bọn chúng thấy hậu nhân của Dương gia Long Môn hào khí ra sao.

- Nhớ năm xưa lệnh tổ của Kỳ điệt ở Hồi Long cốc cũng...

- Đúng vậy, cho nên tại hạ cũng phải quang minh chính đại đấu một trận sống mái với yêu đạo. Tiểu điệt định chọn nơi long đàm hổ huyệt ấy, nếu như chư vị tiền bối có lòng thương tưởng hộ xin đừng mạo hiểm, chỉ mong các vị vì tiểu điệt giương cao thanh thế là được rồi.

- Kỳ ca, huynh định...

Tây Vi kinh hãi nói.

- Tại hạ muốn trước mặt các anh hùng võ lâm đấu một trận quyết tử với Ất Thanh yêu đạo. Còn những người khác xin đừng để mình cũng bị cuốn vào vòng tội lỗi này, nên vì võ lâm mà lưu giữ lại những điều tốt lành hòa hảo, đừng để võ lâm phải vấy máu nữa. Cái chết của Tửu Tiên Ất lão tiền bối đã khiến cho tại hạ trăn trở đau khổ vô cùng, tại hạ cảm thấy đã đến lúc để máu đừng đổ ra nữa.

- Nhưng Kỳ điệt dự định ra sao?

- Chúng ta trước mặt truyền ra giang hồ rằng vào tiết Đoan Dương mùng năm tháng năm, sẽ hẹn đấu với Ất Thanh ở Hoàng Sơn. Bành thúc thúc, xin hỏi trong ba mươi ngọn núi ở Hoàng Sơn, ngọn núi nào thích hợp cho một trận đấu tay đôi?

Tiểu hóa tử trầm ngâm một hồi đoạn nói :

- Hoàng Sơn nơi đó rất ít người lui tới, trong thời gian cường đạo Nguyệt Đạt tử hoành hành Hoàng Sơn càng trở nên hoang vắng. Vả lại ít có chùa chiền nhà cửa ở nơi đó. Cây bụi lâu ngày mọc

thành rừng rậm, cho nên càng ít người dám lai vãng tới. Còn nơi mà gần như không có dấu chân người lui tới là một vùng núi không rõ tên ở phía tây rừng Sư Tử lâm.

Ngọc Kỳ nghe tiếng rừng Sư Tử lâm liền buột miệng nói ngay :

- Sư Tử lâm sẽ là nơi xảy ra trận quyết đấu, nhất định như vậy.

Nhưng Tiểu hóa tử lắc đầu nói :

- Sư Tử lâm cây cối quá rập rạp không tiện cho cuộc quyết đấu. A! Có rồi, bên cạnh Sư Tử lâm có một ngọn núi chỉ mọc toàn hoa cỏ dại, núi đá ở đó hình dáng cổ quái như những con thú dữ, ngọn núi này tuy không cao lắm, nhưng lại rộng lớn, có thể làm nơi quyết đấu.

- Vậy ngọn núi nhỏ ấy tên gọi là gì?

- Núi Hoàng Sơn có hơn ba mươi sáu ngọn, kỳ thực là hơn một ngàn ngọn, ngọn núi nhỏ đó ở phía tây Sư Tử lâm tên là Loạn Thạch sơn, không có tên trong ba mươi sáu ngọn núi Hoàng Sơn.

- Như vậy e khó mà tìm ra được.

- Người bình thường đương nhiên là khó tìm ra, nhưng đối với người trong võ lâm thì không lạ lắm, vì phía đông của núi Loạn Thạch sơn đối diện với ngọn Thủy Tín có một nơi cấm túc rất nổi tiếng trong võ lâm...

- Có phải Bành thúc thúc muốn nói đến Thương Sơn thiền tự.

- Đúng vậy.

Triệu Tường lại nói tiếp :

- Chủ nhân của Thương Sơn thiền tự là Tây Môn Kiệt, y vốn không phải là người tốt, chính y đã từng theo lão quỷ Cửu Chỉ Phật tham dự vào trận đấu ở Hồi Long cốc.

Tiểu hóa tử nói :

- Thực ra lần ấy y không có nhúng tay vào, sau khi trở về đỉnh Thiên đô từ Hồi Long cốc, y rời khỏi nơi đó và đến ngay vùng núi Loạn Thạch sơn này dựng lên Thương Sơn thiền tự, chính thức quy y đầu Phật.

- Tây Môn Kiệt có phải là Tiềm Long ẩn sĩ không?

- Chính là y. Thương Sơn thiền tự chính là nơi ẩn cư của Tây Môn Kiệt. Y ở Loạn Thạch sơn quy y cửa Phật lấy pháp hiệu là Thương Sơn, nên gọi vùng Loạn Thạch sơn là Thương Sơn thiền tự, một nơi

rất nổi tiếng trong võ lâm.

Ngọc Kỳ nghe nói đoạn nói ngay :

- Tốt lắm, cứ quyết định ngay ở Thương Sơn, chúng ta lập tức tiến hành, trước hết cần thông báo cho các anh hùng bạch đạo, xin họ tạm thời đoạn tuyệt mọi quan hệ qua lại, không nên xuất hiện đi lại quá nhiều để tránh bị bọn ác tặc ám toán mà chết oan uổng. Đến ngày mùng bốn tháng năm hãy tụ họp tại Sư Tử lâm.

Đoạn chàng quay sang nói với Triệu Tường và Tây Vi :

- Vậy, giờ phiền hai người đi đến Hồ Quảng, báo cho các anh hùng bằng hữu, tốt nhất là đi đến La Trung.

Triệu Tường nói ngay :

- Đệ sẽ lập tức đi liền.

Đột nhiên Tây Vi nói :

Lúc ấy Tiểu hóa tử nháy mắt liếc nhìn Ngọc Kỳ nói :

- Nữ nhi đương nhiên không thể rong ruổi giang hồ được, vậy phiền Tường điệt đi một mình vậy, nhân tiện bẩm báo cho lệnh tổ biết ta sẽ đi đến Giang Nam. Kỳ điệt, ngươi tính lẽ nào?

Ngọc Kỳ nhìn Tiểu hóa tử nói :

- Tiểu điệt trước sẽ đến Khai Phong phủ tìm Cửu Chỉ Phật hỏi cho ra sự tình, vì cớ gì mấy mươi năm trước ở Hồi Long cốc y không giữ chính đạo.

- Kỳ điệt, ngươi muốn tranh cao hạ với y chăng?

- Nếu y không khách sáo, tiểu điệt cũng không sợ.

- Tốt hơn đừng gây chuyện với y, vả lại chẳng phải Kỳ điệt nói phải hạn chế phô trương thân phận sao.

- Không cần, để bọn chúng chú ý đến tiểu điệt cũng tốt, hướng mục tiêu về tiểu điệt sẽ tốt cho các bằng hữu, tiền bối khác trong bạch đạo.

- Ta thấy tốt nhất nhất đi tìm gia sư của Kỳ điệt đi.

- Được. Tại hạ sẽ đi tìm gia sư.

- Tây Vi cô nương có thể đi cùng ngươi. Tây Vi cô nương thấy có tiện không?

Tây Vi lúc này má ửng hồng vì e thẹn, song ánh mắt biếc ngọc lộ vẻ vui mừng nói :

- Kỳ ca, muội có thể đi với huynh được.

Tiểu hóa tử bỗng nghiêm mặt nói :

- Kỳ điệt đã là mục tiêu của bọn ác đạo, đi cùng với y mạo hiểm vô cùng, cô nương...

Tây Vi nhíu đôi mày tằm, nói như giận dỗi :

- Bành thúc thúc có ý muốn nói tiểu điệt sợ chết chứ gì?

- Được rồi, được rồi. Tiểu hóa tử thật chịu thua nói không lại cô nương đâu. Có Ngọc Kỳ bên cạnh. Ta không an tâm cũng phải an tâm.

Ngọc Kỳ bỗng nói :

- Vi muội, hay là muội cùng đi với Tường đệ đến Hồ Quảng một...

Tây Vi sa sầm mặt nhìn sững Ngọc Kỳ nói có vẻ thất vọng :

- Kỳ ca, huynh biết muội hoàn toàn không muốn cản trở huynh mà, nhưng nếu huynh cho là muội vô dụng cản trở huynh, muốn đuổi muội đi thì muội đành đi vậy.

Ngọc Kỳ nghĩ thầm: “Võ công của Tây Vi còn kém, mà Triệu Tường lại không xuất sắc lắm, để họ đi với nhau, nếu lỡ gặp bọn Vô Vi tánh mạng ắt khuy khốn, mà đường đi thì đầy trắc trở”.

Cuối cùng chàng lên tiếng :

- Vi muội, huynh sẽ tận lực bảo vệ muội được an toàn, chỉ sợ lực yếu...

- Muội biết tự lo mà, vả lại Thanh Hoa cô nương và Nguyên Chân đã dự định gặp lại chúng ta ở Khai Phong phủ.

Ngọc Kỳ vui mừng quay sang Triệu Tường nói :

- Tường đệ phải thật cẩn thận. Hy vọng đệ nhanh chóng quay về tụ họp, Phong Vân ngũ kiếm chúng ta lại có cơ hội so tài hiển hách giang hồ.

- Tiểu đệ nhất định sẽ mau chóng quay về họp mặt.

Ngọc Kỳ tiếp :

- Còn ba tháng hơn mới đến tiết Đoan Dương mùng năm tháng năm để đến Khai Phong phủ họp mặt với Cửu Chỉ Phật, ta sẽ nhân đó tìm tin tức về tổ mẫu, có lẽ trời sẽ giúp toại nguyện cho ta.

- Kỳ nhi, ngươi nên tìm ở hướng Tây bắc tốt hơn.

- Không! Thâm sơn đại trạch chưa hẳn là nơi an toàn, gia tổ mẫu chắc sẽ không trốn tránh ở vùng cùng sơn hoang mạc đâu.

- Có lẽ nên tìm đến Lạc Hồn Kỳ Chiêm lão tiền bối, chắc có thể biết được tin tức. Đáng tiếc là lão tiền bối ấy xuất quỷ nhập thần, đi mây về gió, không ở một nơi cố định.

Ngọc Kỳ nói một cách đoán chắc :

- Tiểu điệt tin rằng Chiêm lão tiền bối sẽ tìm đến tiểu điệt.

- Cũng mong như thế, tối nay ta sẽ dùng ám hiệu liên lạc với các ngươi.

Đoạn bốn người họ còn thương lượng rất lâu sau đó trò chuyện vui vẻ. Tiểu hóa tử kể những chuyện khôi hài khiến mọi người cười không ngớt.

Đầu canh hai bỗng có bốn bóng đen xuất hiện bên ngoài tường của lữ điếm từ từ rời khỏi lữ điếm tiến vào thành. Ngay sau lưng họ cũng có ba tên khả nghi bám theo sát gót, nhắm hướng một tòa lầu cao như một tửu lâu tiến đến.

Nhưng sau một hồi lâu khoảng cách của bốn bóng đen đi trước và bọn người đi sau ngày càng xa, rồi mất hút.

Bốn bóng đen ấy chính là bốn người Ngọc Kỳ, đột nhiên chàng thấp giọng nói :

- Chậm lại một chút bọn chúng theo không kịp.

- Đừng vội cứ để bọn chúng đuổi theo kịp.

Quả nhiên sau đó, phía sau bỗng vang lên một tiếng thét lớn.

Tiểu hóa tử nói tiếp liền :

- Nhanh lên! Chúng ta xông lên đi.

Đoạn bốn người Ngọc Kỳ thân pháp như sao xẹt, phi thân phóng lên nóc ngói của tòa lầu, đoạn nhảy vào trong sân rộng của ngôi lầu gác.

Đúng lúc ấy bốn bề xung quanh sân bỗng lố nhố mười mấy bóng người, ánh sáng được thắp lên,

phản chiếu ánh thép của gươm đao sáng lòe.

Bên trong lâu vọng ra một giọng nói sang sảng :

- Các ngươi đã rơi vào vòng vây rồi.

- Đến đúng lúc lắm.

Tiểu hóa tử lúc này vác Hoàng Ngọc trượng trên vai cười nói :

- Các ngươi cũng rơi vào kế của Tiểu hóa tử ta rồi, hãy ra mặt một vài tên trong bang các ngươi để trả lời, bằng không chúng ta xông vào san bằng sào huyệt của các ngươi đó. Ha ha!

Tiếng cười của Tiểu hóa tử chưa dứt thì bỗng có một mũi tên nhắm ngực y bắn tới. Nhưng Ngọc Kỳ đứng bên cạnh Tiểu hóa tử nhanh như cắt chìa hai ngón tay đón như gắp lấy mũi tên, nói :

- Lão huynh đệ trên lầu kia, ra tay phải nương nhẹ một chút chứ, cái thứ đồ chơi này làm đũa có hơi to quá đó, bay đến thân thể người ta lại quá nhỏ, nhưng cũng rất nguy hiểm. Đây trả lại cho ngươi đó.

Tiếng "ngươi" vừa dứt thì mũi tên đã xé gió bay lên theo hướng cũ.

A! A!... từ trên lầu vọng ra một tiếng rú đau đớn, hẳn nhiên đã có một tên về chầu Diêm chúa.

Cửa lầu lúc này được mở ra, có tám tên bạch y nhân đi ra, dàn thành hình chữ nhất trên bậc tam cấp, một tên đứng giữa nói :

- Ai là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ bước lên hai bước đĩnh đạc nói :

- Ái cha cha, ánh sáng rực rỡ thế mà này nếu như các hạ không bị mù hiển nhiên là nhận ra ta là ai rồi. Đúng vậy chính ta là Cuồng sư Dương Ngọc Kỳ, hân hạnh được tiếp kiến các hạ.

- A! Thì ra các hạ cũng không phải ba đầu sáu tay đúng không?

- Ba đầu sáu tay há không phải là yêu quái sao? Nói bậy! Ngươi có phải là Phân bang chủ ở Minh Dương không?

- Không sai.

- Biệt danh là gì? Thong thả mà trả lời, chắc ngươi họ "đen".

- Nói bậy, ngươi mà dám đặt tên cho ta hả?

- Phân bang chủ đừng nóng, ngươi hắc là họ “Đen”. Con rùa “đen” rụt cổ đó mà...

Tên Phân bang chủ nổi giận, thét lớn :

- Bắt nó lại.

- Khoan đã, người của quý bang ai cũng đều che mặt kín mít, có lẽ họ đều là con rùa đen chứ gì? Thôi! Đừng khẩn trương quá, các ngươi chỉ có mấy tên nghĩ xem so với Thanh Tự đàn ra sao? So với Hổ Trảo sơn ra sao? Công lực so với họ tên cỡ Hồng Y Diêm Bà như thế nào? Lão huynh nghe lời ta đi, tránh được ngày mai khỏi phải làm đám tang.

Tên Phân bang chủ lúc nãy giơ tay định ra hiệu cho bọn họ xông vào, giờ đây có vẻ rụt rè, y hỏi :

- Ngươi muốn gì?

- Một việc nhỏ thôi.

Bỗng Tiểu hóa tử nhanh miệng xen vào :

- Không, hai chuyện.

- Hứ! Bổn Bang chẳng lẽ phải vâng lệnh làm việc cho các ngươi ư? Có nằm mơ không?

Ngọc Kỳ bật cười khanh khách nói :

- Còn sớm mà, mới có canh hai, canh ba còn ngủ được một giấc ngon mà. Hai việc này nhất định các ngươi phải làm. Trừ phi các ngươi chết đi.

- Thôi, đừng múa mép nữa. Muốn ta chết ư? Ráng chờ thêm một trăm năm nữa đi.

- Nghe đây. Việc thứ nhất, về bẩm lại với Tổng bang chủ của các ngươi rằng Dương Ngọc Kỳ bổn gia muốn thí mạng quyết đấu với y, vì đấu với các ngươi ta e giết người nhiều quá, sát kiếp đầy trời, sẽ tổn thọ. Cho nên Dương mỗ chỉ muốn một trận đấu sống mái tay đôi với Ất Thanh yêu đạo. Vào đúng tết Đoan Dương mùng năm tháng năm phía sau Thương Sơn thiền tự về phía tây rừng Sư Tử lâm của núi Hoàng Sơn, cung thỉnh Bang chủ của các ngươi giá lâm...

- Hừ! Việc của ngươi với Ất Thanh, có quan hệ gì với bổn Bang...

- Có lẽ có chứ, chí ít thì Đàn chủ của Thanh Tự đàn là đệ tử của Ất Thanh.

- Hồ đồ.

- Hồ đồ cũng được, đệ tử của quý bang rải rác khắp thiên hạ, thế nào cũng đem tin tức lan truyền

khắp nơi, cho nên Dương mỗ ta mới đến quấy rầy. Việc thứ hai...

- Câm miệng lại, một việc đã không xong ngươi còn dám mở miệng nói việc thứ hai à?

- Việc thứ hai là có liên quan đến quý Bang và Dương mỗ đó. Ban ngày các ngươi đã dùng thảm hình tàn nhẫn đối phó với Ất lão tiền bối, đêm nay các ngươi phải trả nợ đi, nay ta cũng vì lẽ đó mà đến đây tìm các ngươi.

Tiếng nói cuối cùng vừa thốt ra tức thì sáu tên phía trước đã vung kiếm hét lớn lao đến tấn công, còn tên Phân bang chủ lúc nãy phô trương thân thế, bây giờ đã chuồn mất dạng vào trong lầu.

Ngọc Kỳ chậm một bước liền bị năm tên vây lấy đánh, chàng xung mãnh vung kiếm hất mạnh một vòng, năm tên đại hán đã bị hất văng té nhào ra xa.

Lúc ấy chàng bỗng hét lớn lao vào trong lầu.

Tiểu hóa tử và hai anh em Triệu Tường cũng lao theo vào trong lầu. Bên trong lầu náo loạn, tiếng rú kinh hãi phát ra ở đâu, tức thì sau đó đều tắt hết.

Lát sau cả tòa lầu đã tối om như mực, không còn một bóng nào cả, song cả thành Huỳnh Dương xáo động, quan quân tuần canh đánh trống lao đến tòa lầu.

Lúc ấy có hai bóng xám từ trên lầu nhảy xuống một mái nhà khác, thân hình quỷ mị mất hút trong bóng đêm. Khi họ đến cửa đông thì không còn thấy bóng dáng của quan quân đâu cả, nên trở về lữ điếm. Ngọc Kỳ lúc đó quay sang nói với Tây Vi :

- Chúng ta chậm lại dụ quân quan để Bành thúc thúc và Tường đệ thoát đi.

- Thế nào bọn Vô Vi bang cũng gặp rắc rối với quan quân vì cảnh rối loạn ở tòa lầu khi nãy, có thể nói mật khu của chúng ở Huỳnh Dương cũng khó mà đứng vững nữa.

- Vi muội, lần đi này dữ nhiều lành ít nguy hiểm khó lường.

- Kỳ ca, huynh muốn đuổi muội hay sao?

- Không đâu! Sự thực huynh cũng không an tâm để muội đi với Tường đệ, quá nguy hiểm.

- Kỳ ca, huynh quan tâm muội à?

- Chà, vị tiểu muội này khờ quá, huynh làm sao lại không quan tâm muội chứ?

- Kỳ ca, Thanh Hoa tỷ tỷ sắp gặp lại chúng ta ở Khai Phong phủ, huynh... có nhớ tỷ tỷ không? Thanh Hoa tỷ tỷ lần này có lẽ sắp đến Khai Phong phủ rồi.

- Huynh là đại ca của các người, làm sao mà không quan tâm và nhớ các người chứ? Thôi chúng ta về phòng nghỉ sớm, mai còn khởi hành.

Sau đó ai về phòng nấy. Tây Vi trong lòng vừa hạnh phúc vì được cùng đi với Ngọc Kỳ, lại vừa lo sợ cho đoạn đường đầy rẫy bất trắc đang chờ đón họ.

Khoảng hai ngày sau ở Trịnh Chân. Xuất hiện hai vị thanh niên một người là Ngọc Kỳ, còn người kia thân hình nhỏ nhắn, mặt mày thanh tú, người ngày chính là Tây Vi, nàng vận y trang nam nhân, vẻ mặt tươi tắn cả hai người thắt lưng đều giắt trường kiếm, áo da mặc ngoài, sửa soạn yên cương, sau đó lên ngựa nhắm hướng Khai Phong phủ khởi hành.

Hai người đi một đoạn thì phát hiện phía sau có năm người vận áo da, đội nón bịt kín mặt, chỉ chừa đôi mắt, chúng cưỡi ngựa chạy đến mỗi lúc một gần.

Ngọc Kỳ nhãn lực hơn người, chàng vẫn giữ vẻ điềm nhiên, nhưng đôi mắt ngấm ngầm dõi nhìn tên đi đầu.

Y cũng nhìn chàng.

Điều bất thường là ánh mắt tên này dường như nhãn quang màu tím. Thế gian nhãn quang màu tím vô cùng hiếm có.

Tên thứ hai vác một cái bao hình vòng cung nhìn sơ qua có thể biết là bao da chứa cung nỏ ngay.

Năm tên cưỡi ngựa vừa đi qua, Ngọc Kỳ vội hỏi Tây Vi :

- Tây Vi, muội có nhìn rõ chúng không?

- Nhanh quá, muội không nhìn thấy.

- Tên đi đầu nhãn quang màu tím rất kỳ lạ... Tây Vi, muội nghĩ gì vậy?

Lúc ấy Tây Vi bỗng nhíu đôi mày phượng lại một hồi, bỗng nói :

- A! Huynh đã từng kể sự việc ở Hồi Long cốc từng thấy qua...

Nguyên lúc trước Ngọc Kỳ đã được Song Tuyệt Kỳ Nhu kể lại chuyện Hồi Long cốc, trong đó có đoạn người bịt mặt với nhãn quang màu tím cứu thoát quần hùng.

Chàng giật mình buột miệng kêu lên :

- Đúng rồi, người có nhãn quang màu tím rất hiếm, có lẽ y chính là người đã hạ sơn đông cứu quần hùng thoát nạn ở Hồi Long cốc. Mau đuổi theo.

Hai người vội ra roi thúc ngựa phi nhanh như lướt gió. Ngọc Kỳ sử dụng Thiên lý truyền âm kêu lớn :

- Chư vị xin đợi một chút, tại hạ có chuyện muốn lãnh giáo.

Năm tên đi ngựa càng phi nhanh hơn, tên thứ ba gia tốc chạy lên ngang hàng với tên đi thứ hai, đoạn dùng thuật truyền âm nhập mật nói :

- Bá Bình huynh, nguy rồi!

Bá Bình ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì?

- Cung nỏ của huynh bị hai tên thiếu niên đang kêu gọi đó nhìn thấy rồi.

- Không cần lo, ngựa của chúng cưỡi mới mua làm sao bì được với ngựa thần của chúng ta.

Nói đoạn năm người vung roi thúc ngựa chỉ thấy một trận cuồng phong cuốn tung bụi cát, hoa tuyết phía sau, trong nháy mắt Ngọc Kỳ và Tây Vi đã bị bỏ xa đằng sau, không cách nào đuổi kịp.

Cách đó hơn nữa dặm năm tên cưỡi ngựa đã đến một khu rừng rậm, hai tên lúc nãy lại tiếp tục câu chuyện bị bỏ dở.

- Bá Bình huynh, rủi như chúng ta gặp Như Vân đại sư và Lưu Vân Tử, lại thêm tên thiếu niên kêu gọi lúc nãy cũng đến, chúng ta phải xử trí ra sao?

- Chúng ta để Như Vân đại sư xử lý. Đáng sợ là Ất Thanh yêu đạo kia.

Nghe nói, y đã ở Vinh Dương, rủi như mà gặp y coi như chúng ta nguy khốn.

- Sợ gì, Như Vân đại sư đủ sức ứng phó với tên ác đạo đó mà.

- Ngươi lầm rồi, tên yêu đạo đó cương khí đã luyện đến độ hóa cảnh thâm hậu tuyệt đỉnh, Như Vân đại sư e không đỡ nổi một chỉ toàn lực của y đâu.

- Bá Bình huynh, huynh xem thường chúng ta quá.

- Hừ. Nếu quả thật mà Ất Thanh yêu đạo đó đến, chúng ta đừng mong toàn mạng. Không phải ta đề cao địch thủ tự diệt tình thần quân ta. Nhưng ai trong chúng ta có thể đỡ nổi một chỉ cương khí của hắn.

- Hây! Giá như chúng ta mời được Chưởng môn Thiếu Lâm đại sư thì tốt biết mấy.

- Nếu mời được Chưởng môn Thiếu Lâm phương trượng thì khỏi bàn rồi. Nhưng đó là một việc không thể làm được.

- Tại sao?

- Môn nhân Thiếu Lâm hơn ngàn đệ tử, há vì một lũ ma đầu mà mạo hiểm ư?

- Họ chỉ lo tụng kinh gõ mõ, đại từ đại bi thôi đã mãn nguyện lắm rồi. Giá như họ chịu ra tay tương trợ, thì đã không xảy ra thảm kịch ở Hồi Long cốc.

- Năm ấy, ngươi không biết sao, Như Vân đại sư đã từng đến cấp báo cho Võ Đang, Thiếu Lâm, nhưng kết quả ra sao?

- Cũng không trách được họ, sự thực thì nước xa không cứu được lửa gần, ngay chúng ta cũng còn đến không kịp nữa là.

- Hứ! Cái gì mà không được lửa gần. Chỉ cần bọn chúng tung tin truyền rằng hai Chưởng môn đã ra tay tức thì Ất Thanh yêu đạo sẽ rút tay lại ngay, thật vậy chỉ cần bọn họ dùng chim bồ câu đưa tin hoặc phái người đến sáu đại môn phái đưa tin là được rồi.

Bỗng tên nhãn quang có sắc tím lên tiếng :

- Thôi các vị đừng tranh luận nữa, tất cả do huynh xử trí, sinh tử về sau hắn bàn.

Thế rồi, năm người thúc ngựa tăng gia tốc độ, cúi đầu phi thẳng.

Hai người Ngọc Kỳ, Tây Vi đuổi đến rừng cây thì thấy phía trước có ba người vận áo chẽn bằng da cưỡi ngựa lao tới.

Đột nhiên trong rừng lại xông ra hơn mười tên đại hán cưỡi ngựa ngoài mặc áo da màu trắng mặt mày thô lậu, hung dữ, đứng chặn đường bọn ba người kia.

Ngọc Kỳ vì đuổi gấp năm người khi nãy nên phi ngựa gấp rút khiến Tây Vi cũng cưỡi ngựa rất khó khăn mới theo kịp, Ngọc Kỳ sực nhớ chậm vó ngựa lại, khẽ hỏi :

- Vi muội, muội đã mệt rồi, đều do huynh không phải.

Tây Vi là nữ nhi, cưỡi ngựa như vậy tất nhiên là mệt lử người, nhưng nàng thấy Ngọc Kỳ thần sắc có vẻ lo lắng cho mình, trong giọng nói chàng có vẻ tự trách, nên cũng chỉ mỉm cười nói :

- Kỳ ca, an tâm muội theo kịp mà.

Bọn cưỡi ngựa chặn đường tổng cộng mười hai tên, dàn thành hàng ngang hình chữ nhất, một tên

trong số đó hét lớn :

- Ha ha! Mấy con nha đầu kia, các ngươi có cánh bay không? Bay thử xem! Ha ha! Tiếc rằng các ngươi không có.

Bọn người mặc áo da bị chặn đường có lẽ toàn là nữ nhi cả, một người trong số họ cất tiếng mượt mà thánh thót song chứa đầy căm giận :

- Các ngươi là loài giặc cỏ cướp đường phải không? Mau tránh đường.

- Các ngươi xem bổn thái gia là cái gì vậy? Hôm qua ba con nha đầu các ngươi đánh huynh đệ của ta ở Liễu Châu bộ các ngươi quên rồi sao?

- À! Thì ra các ngươi là bọn lưu manh không tuân vương pháp, bản cô nương hôm nay liều mạng với các ngươi.

Ba vị cô nương ấy lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, bỗng bọn đại hán kia ôm bụng phá ra cười. Thì ra những thanh kiếm của ba vị cô nương ấy vừa mỏng vừa hẹp, có vẻ nhẹ nhàng như những đồ chơi của các vị thiên kim tiểu thư, không thể bì được với những thanh kiếm sắc bén dày dạn giang hồ. Song nếu so về mặt giá trị thì những thanh kiếm của họ giá tiền có vẻ quý giá hơn nhiều.

- Ha ha! Nha đầu. Ngụy lão đại ta để các ngươi chém hai nhát rồi hãy nói tiếp.

Đoạn y lướt ngựa xông tới.

Ba vị cô nương hét vang phi ngựa lao đến mỗi người chém một nhát vào tên họ Ngụy. Ngụy lão đại rút đầu so vai chịu ba kiếm, đoạn cười nói :

- Ha ha! Cố gắng dùng sức thêm chút nữa đi, bổn gia cảm thấy dễ chịu lắm!

Chương 13: Cửu Chỉ Thần Phật

Nữ nhi trên thiên hạ rất nhiều, điều đó không có gì lạ, lạ ở đây là ba nàng thiếu nữ bị chặng đường ấy không những xinh đẹp tuyệt trần mà còn biết múa kiếm. Đáng tiếc là thuật múa kiếm của họ không xuất sắc chút nào. Khí thế uyển chuyển đẹp mắt, song không có gì nguy hiểm. Các nàng ấy không sử dụng mũi kiếm mà lại sử dụng lưng kiếm vừa nhẹ vừa nhỏ, không mấy sức lực. Tôn Ngụy lão đệ đã luyện qua khí công, tất nhiên những nhát kiếm chém vào vai vào cổ y đại khái cũng chỉ là gãi ngứa, không hơn không kém.

- Ây da!

Ba thanh kiếm của ba vị cô nương đã bị Ngụy lão đại hất một cái bay ra xa, còn các nàng thì lảo đảo trên lưng ngựa vì sức hất kiếm của y.

Ngụy lão đại cười ha hả vươn tay định chụp các cô nương, nhưng các nàng đã vội quay ngựa đi, nên y chụp không tới.

Ngọc Kỳ ngồi trên ngựa ở phía sau quan sát, chàng đã nhìn rõ được dung mạo của ba vị cô nương ấy. Thật tuyệt trần! Mày tằm mắt phượng long lanh, môi hồng hé mở như hoa đào, sống mũi thanh nhỏ, gương mặt tròn trĩnh, bất kỳ một bộ phận nào trên khuôn mặt đều có thể coi là kiệt tác của đấng tạo hóa.

Gương mặt của ba nàng xinh đẹp giống nhau, hình như là chị em vậy. Tuy thân hình đã bị che khuất bởi y phục khoác bên ngoài song hẳn nhiên nếu đấng tạo hóa đã nắn nên những khuôn mặt tuyệt mỹ như thế, chắc chắn không thể đành lòng gắn nó vào một thân thể thô kệch được.

Các vị cô nương ấy lúc bấy giờ thất kinh quày ngựa bỏ chạy.

Tên đại hán họ Ngụy cười một tràng lớn, hét :

- Ha! Ha! Các ngươi tưởng chạy thoát khỏi tay bổn gia hử? Ta không tin đâu?

Đoạn y thúc ngựa phóng tới định chụp lấy eo lưng một nàng sau cùng. Bất thình lình một bóng người cưỡi ngựa nhanh như điện thay thế vào vị trí của vị cô nương lúc nãy. Bỗng Ngụy lão đại vẻ mặt đau đớn vì cánh tay y đã bị bẻ vặn trong tư thế rất khó chịu. Y kinh hãi ngẩng đầu lên thì thấy có một thiếu niên dáng mạo đẹp đẽ như Phan An, Tống Ngọc, trông rất giống một vị cô nương đang dùng roi ngựa quấn chặt cánh tay nơi vai y xoắn lại, thì ra chính là Tây Vi cô nương.

Ngụy lão đại lộ vẻ đau đớn nói :

- Ai mà dám nhúng tay vào chuyện đại sự của Ngụy lão đại ở đất Trịnh Châu này?

Tây Vi cô nương lúc này giả dạng nam trang, cười ha hả :

- Tại hạ là người trong thiên hạ, lo là lo việc của thiên hạ. Xin hỏi các hạ, tại sao ra tay ức hiếp các vị cô nương kia vậy?

- Tiểu tử ngươi muốn gánh việc thiên hạ à? Được bổn gia toại nguyện cho ngươi!

Lúc ấy chín tên đi ngựa phía sau cũng vội xông tới. Ngọc Kỳ vung kiếm chặn chúng lại, chàng một tay vung kiếm, một tay cầm cương, tả xung hữu đột, khiến bọn người kia té nhào, kẻ cuống cuồng bỏ chạy.

Ngay lúc đó, trong rừng bỗng xuất hiện một tên vận bạch y cưỡi ngựa nhắm sau lưng Tây Vi phi ngựa xông tới.

Trong Phong Vân ngũ kiếm thì Tây Vi công lực kém nhất, nhưng trong giang hồ cũng có thể coi là một cao thủ.

Tên vận bạch y che mặt vừa xông đến gần, Tây Vi chú ý nhìn vào y, bỗng nàng giật mình vì cảm thấy ánh mắt rất quen thuộc.

Tây Vi không biết đó là bạn hay thù, trong lòng đang kinh ngạc thì tên bạch y ấy đã vương tay điểm ngay huyệt Chương môn và Triều môn sau lưng của nàng. Tây Vi cảm thấy máu dồn lên, gần như kiệt lực, cơ hồ sắp đánh rơi kiếm trên tay. Nàng thất hãi kêu lên: “A!”

Tên bạch y vươn tay nắm lấy vai của Tây Vi định nhấc bổng nàng lên.

Nói về ba vị cô nương lúc nãy quày ngựa bỏ chạy, nhưng không bỏ đi hẳn mà đứng đằng xa quan sát cục trường. Các nàng bỗng thất kinh la lớn. Bởi vì khi các nàng thấy tên bạch y vươn tay chụp lấy vị thiếu nên dáng mạo giống nữ nhi kia thì đồng thời lại thấy một đạo kiếm quang xẹt đến ngay trên đỉnh đầu y.

Thì ra Ngọc Kỳ nghe tiếng Tây Vi cô nương thét lớn, chàng quay lại tức thì phóng mình lên, thân pháp như quỷ mị, mắt thường không thể phân biệt được, trong nháy mắt, từ trên cao vung kiếm như một luồng đạo quang nhắm thẳng vào đầu tên bạch y.

Mấy tên đi ngựa lúc nãy cũng nhân cơ hội ấy bỏ chạy tháo thân.

Tên bạch y nghe tiếng ba cô nương thét lớn, đồng thời lại cảm thấy trên đỉnh đầu tiếng rít của bảo

kiếm. Nếu y vươn tay tiếp tục chụp Tây Vi, ắt là mất mạng. Nếu phải trao đổi, thì tính mạng phải quý hơn tất cả, nghĩ đoạn y tức thì cúi nhanh, áp sát bụng ngựa, đồng thời thúc ngựa như điên bỏ chạy vào con đường cạnh bìa rừng.

Ngọc Kỳ điểm kiếm không trúng đối phương cũng cảm thấy tên bạch y quả cũng là một cao thủ. Chàng cũng định đuổi theo song Tây Vi gần như bất động, sắp sửa té ngựa, nếu mà té xuống, chắc chắn sẽ bị vó ngựa đạp lên mất mạng.

Chàng thất kinh thúc ngựa đến, nhấc Tây Vi đặt vào lòng mình.

Ba vị cô nương ngồi trên ngựa quan sát, mặt mày xanh nhợt vì thất kinh.

Ngọc Kỳ xem xét thương thế Tây Vi, đoạn dùng tay giải khai huyệt cho nàng. Sau khi huyệt được giải xong, Tây Vi thấy mình nằm gọn trong lòng Ngọc Kỳ, sức nóng của một nam nhân khiến nàng cảm thấy máu như dồn lên, nàng ép chặt vào lòng Ngọc Kỳ, rồi nói :

- Kỳ ca! Tên súc sinh vô liêm sỉ ấy đâu rồi?

- Ai? - Ngọc Kỳ vội hỏi.

- Thần Kiếm thư sinh!

- Thần Kiếm thư sinh à? Tên lúc nãy điểm huyệt của muội là...

- Chính hắn! Thần sắc trong mắt hắn không qua mắt được muội. Trong tay hắn cầm cây Kim Xà kiếm, Kim Xà Kiếm Lý Phương cũng chính là hắn. Cho dù hắn biết thuật giả trang nhưng đôi mắt không thay đổi được, không thể qua mắt muội đâu.

Ba vị cô nương lúc nãy cũng đang từ từ cưỡi ngựa lại gần Ngọc Kỳ, thiếu nữ đi giữa là người dung mạo đẹp nhất. Nàng ta nhìn thấy Tây Vi trong lòng của Ngọc Kỳ, trong đôi mắt long lanh của nàng bỗng lộ ra một phần sắc khó hiểu, phức tạp, nhưng nó lập tức biến mất.

Ngọc Kỳ đang trầm ngâm suy nghĩ, chàng ngẩng đầu thấy ba vị cô nương đang tới, đột nhiên cúi đầu dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Tây Vi :

- Vi muội! Trong thiên hạ biết thuật cải trang xuất sắc trừ ra Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu ra, còn ai nữa?

- Ngoài Như Hư Nhân Ma ra, chưa nghe nói có ai khác.

- Sào huyệt của Như Hư Nhân Ma ở đâu? Y với Vô Vi bang có quan hệ không?

- Ở Hứa Châu. Y và Vô Vi bang đối đầu nhau như thủy với hỏa. Vì vậy, chính Hứa Châu là nơi duy

nhất Vô Vi bang không dám thiết lập phân đà của chúng.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Trước đây, huynh nghi ngờ Như Hư Nhân Ma có liên quan với Vô Vi bang, có lẽ Thần Kiếm thư sinh và Kim Xà Kiếm là do hắn giả trang thành. Nay xem ra không phải vậy.

- Tên súc sinh Thần Kiếm đó có thể sẽ mai phục gần đâu đây, thế nào hắn cũng trở lại bày trò ám muội, lần sau hắn khó mà thoát mạng.

- Đúng! Huynh nhất quyết không tha cho hắn đâu.

Thấy ba vị cô nương kia vẫn đứng quan sát hai người. Ngọc Kỳ lại nói với Tây Vi :

- Tứ đệ! Hãy đuổi họ đi, huynh đi chuẩn bị ngựa.

Nhưng Tây Vi không làm cách nào để khiến ba vị cô nương ấy bỏ đi.

Ngọc Kỳ và Tây Vi cuối cùng cũng lên ngựa nhắm ba cô nương kia đi tới.

Bỗng cô nương cao tuổi nhất trong bọn cúi đầu khẽ mỉm cười nói với Tây Vi, lúc ấy đang đi đến gần.

- Tiểu nữ họ Trì, tệ danh Khiêm...

Tây Vi cũng cười, cắt lời nói :

- Trì cô nương! Bọn ác đồ đã đi xa rồi, xin các vị đi thôi.

Trì Khiêm khẽ cắn môi, đôi mắt long lanh ngấn lệ đỏ lên như sắp khóc, nói :

- Công tử! Bọn ác đồ tuy đã đi rồi, nhưng e vẫn còn mai phục chờ ở đâu đó. Tiểu nữ nhà ở Khai Phong phủ, mạn phép mời công tử đến tệ phủ...

Tây Vi ban đầu đối với vị cô nương xinh đẹp này không mấy thiện cảm, nhất là khi thấy ba người họ cứ nhìn đắm đuối Ngọc Kỳ, nàng không bằng lòng chút nào. Nhưng thấy cô nương xinh đẹp kia mắt ngấn lệ nài nỉ, nàng cũng mềm lòng, ra tiếng đồng ý sẽ hộ tống họ về Khai Phong phủ.

Trì Khiêm cô nương lúc ấy lấy khăn tay thơm ngát chấm giọt lệ đọng trên đôi mi cong vút, cảm ơn nói :

- Tiểu nữ xin đa tạ ơn cứu tử của công tử, ơn cứu tử sâu nặng này, tiểu nữ mãi mãi ghi nhớ trong lòng. Xin hỏi ân nhân cao danh quí tánh?

Tây Vi vừa nghe cũng có phần kinh ngạc vì khẩu khí của nàng quá lão luyện như những tay cao thủ võ lâm trên giang hồ, nhưng dung mạo nàng ta lại yểu điệu như các thiếu nữ thiên kim khuê các.

- À... à! Tại hạ họ Đàm, Trì cô nương xin mời lên đường.

- Đàm công tử! Chúng ta lên đường, vậy còn vị công tử kia thì sao?

Nàng nói đoạn đưa tay chỉ Ngọc Kỳ đang ngồi trên ngựa đứng gần đấy.

- À! Y là đại ca của tại hạ. Hai người tại hạ đây cũng đi Khai Phong phủ, xin hộ tống các vị cùng đi một thể.

Trì Khiêm cô nương quay sang Ngọc Kỳ cúi đầu mỉm cười, duyên dáng nói :

- Đàm công tử anh hùng cứu ba người chúng tôi, nếu nhị vị công tử có lòng cùng về Khai Phong phủ thì thật ơn này tiểu nữ mãi mãi...

Ngọc Kỳ lúc này nhíu mày hỏi Tây Vi

- Tứ đệ, chuyện gì vậy?

- Cô nương này họ Trì, hai vị kia tên Như Phương, Như Cúc.

- Thuận đường mà! Được thôi. Trì cô nương! Mời lên đường.

- Đa tạ Đàm ân nhân!

Tây Vi lúc ấy xen vào :

- Không, đại ca của tại hạ họ Dương, không phải họ Đàm. Chúng ta đi thôi.

Mấy người họ liền phi ngựa nhắm hướng bắc lướt như bay.

Ngọc Kỳ và Tây Vi đi phía sau, chàng quay sang nói với Tây Vi :

- Ba vị cô nương này cưỡi ngựa rất thuần thục, nhất định không phải là những tiểu thư bình thường. Tiếc là không có Tiểu hóa tử thúc thúc ở đây, nếu có, người có thể biết được lai lịch của họ.

...

(Mất một đoạn)

Tây Vi bím môi, đỏ mặt vì e thẹn, thúc ngựa rượt theo ba người đi trước.

Bỗng một mùi hương theo gió thoảng tới, Tây Vi ngửi qua đột nhiên nói :

- Ồ! Mùi hương này không bình thường chút nào.

Ngọc Kỳ hạ giọng hỏi :

- Tại sao lại không bình thường?

- Đây không phải là loại hương thơm dùng để xông quần áo.

- Có gì lạ đâu. Hương liệu vốn là vật dành riêng cho các vị cô nương như muội sử dụng đó thôi.

- Lạ chính là chỗ đó.

- Có gì lạ?

- Loại hương liệu này, các gia đình trung lưu không dễ gì dùng được.

- Có tiền thì ắt mua được thôi. Ngu huynh nhìn họ ăn vận có lẽ cũng là thiên kim khuê các con nhà quan thần vọng tộc gì đó.

- Muội không có ý đó.

- Vậy muội có ý chỉ cái gì?

- Là vị cô nương Trì Khiêm. Loại hương liệu này chỉ có các phu nhân trẻ tuổi hoặc các kỹ nữ trong lầu xanh mới dùng.

- Không đúng! Những hương liệu đó có chất hương quyến rũ thiếu phụ nào mà dám dùng chứ!

Tây Vi thẹn hơi đỏ mặt, nhưng vẫn nói :

- Vì họ muốn mau có con. Trong khi ba vị cô nương này ngoại hình giống như là thiên kim, tiểu thư khuê các, con nhà phú hộ, lại sử dụng loại hương liệu này, thật kỳ lạ...

- Điều đó chẳng có gì kỳ quái hết!

- Không kỳ quái à?! Hứ! Chắc chắn không phải là...

- Không phải là gì?

- Không phải là người... người tốt. Có lẽ lần này chúng ta lo việc thiên hạ không đúng rồi, cũng nên.

- Sai cũng được, miễn là khi đến Khai Phong phủ, chúng ta được tiếp đón là được. Mặc kệ bọn họ là người tốt hay người xấu. Muội đừng quá bận tâm về họ.

- Muội không phải lo cho họ, mà là lo cho chúng ta...

- Vi muội bỏ đi. Chúng ta giống như đang đi bên bờ mép của Địa ngục, lúc nào cũng lo sợ sẽ gặp mạo hiểm, có lẽ không tốt đâu.

Ngọc Kỳ, Tây Vi cùng ba người thiếu nữ chẳng mấy chốc đã đi vào thành, nơi đây phố xá đông đúc.

Trên đường cái quan có một tửu điếm to lớn, trên bản treo một tấm bảng lớn đề bốn chữ “Thái Bạch Lầu”.

Khi đi ngang qua tửu lầu, bỗng Trì cô nương dừng ngựa, nét mặt lộ vẻ mệt mỏi, nói :

- Dương công tử! Khí trời giá lạnh, tiểu nữ... cảm thấy đói quá. Không biết có thể nghỉ lại đây dùng qua bữa cơm, tránh lạnh được chăng?

Ngọc Kỳ và Tây Vi cũng cảm thấy đói, chàng gật đầu nói :

- Được! Nhưng Trì cô nương thấy bất tiện không? Vì nơi đây là tửu lầu?

- Nơi đây người ra vào không nhiều, vả lại còn hơn hai giờ nữa mới tới Khai Phong phủ, tiểu nữ e chịu đựng không nổi.

Lúc ấy có mấy tên phục vụ trong tửu lầu bước ra rối rít mời gọi. Ngọc Kỳ và mấy người họ xuống ngựa, trao cương ngựa cho người của tửu lầu, chậm rãi bước vào tửu lầu. Họ chọn một bàn trên lầu ngồi xuống, bọn phổ ky phục vụ chu đáo, kẻ rót người bưng thức dụng tíu tít.

Trong phòng không khí ấm áp, nên sắc mặt của chủ tớ ba người Trì cô nương trở nên hồng hào tươi tắn hơn. Hai đứa theo hầu Như Phương, Như Cúc vội vã cởi áo khoác ngoài của Trì cô nương ra, đoạn tự cởi áo khoác của chúng ra.

Bất ngờ thay! Áo khoác ngoài vừa được cởi ra, cả gian phòng như tràn ngập vẻ đẹp lung linh tuyệt trần của họ Trì Khiêm dáng vẻ tha thướt, tóc chải gọn gàng, xiêm y lượt là, trang sức lấp lánh, sắc đẹp chim sa cá lặn của nàng khiến bất cứ ai cũng phải ngây ngất.

Như Phương và Như Cúc cũng thập phần xinh đẹp, không kém gì chủ.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vội đứng dậy khẽ nói :

- Trì cô nương! Mời ngồi, tại hạ trộm nghĩ, ba vị nên đặt một bàn khác sang trọng hơn, hai huynh

đệ tại hạ sẽ ở bàn bên cạnh...

Trì Khiêm nét mặt dàu dàu, đôi mắt phượng long lanh như ngấn lệ, nói với vẻ buồn rầu lắm :

- Chủ tớ ba người tiểu nữ xem ơn cứu tử của nhị vị ân nhân như ơn tái sinh, làm sao dám phân sang hèn, còn nếu như ân nhân có ý thì tiểu nữ xin cáo lui.

Ngọc Kỳ nghe thế bèn nói :

- Tại hạ và vị hiền đệ chẳng qua là kẻ phàm phu tục tử, sợ có điều thất lễ với cô nương, nếu cô nương không chê thì, chúng tôi đành mạn phép vậy.

Nói đoạn chàng ra hiệu gọi tửu bảo tới.

- Cho hai bình rượu.

- Dạ! Trên thiên hạ có bao nhiêu danh tửu, tửu lầu ở đây đều có sẵn, tùy ý quan khách kêu dùng ạ

- Cho hai bình rượu trúc diệp thanh.

Tên tửu bảo vội vã định quay đi, thì Trì Khiêm cô nương bèn nói :

- Dương công tử! Khai Phong phủ thường có loại rượu Hương Sơn tửu còn gọi là Bích Ngọc lộ, là một loại rượu trứ danh, sao không kêu y đem đến thử qua.

Tên tửu bảo lúc này bối rối ấp úng mãi mới nói :

- Rượu Hương sơn thì tửu lầu của tiểu nhân có, chỉ là... chỉ là... mỗi bình giá bốn lượng bạc.

- Cho năm bình.

Một lát sau, tửu bảo mang rượu đến. Bình rượu được làm bằng đá quí, có vân hoa, trên có đóng nắp bằng một loại ngọc bích rất quí, khắc dòng chữ “Nhạc châu quân sơn Bích Ngọc lộ, Hương sơn cư tố phong”.

Ngọc Kỳ vừa thấy nói liền :

- Quả thật là rượu của miền Quân Sơn. Mau mở ra

Nắp bình vừa mở ra thì một mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp nơi.

- Quả là rượu ngon. - Ngọc Kỳ thốt lên.

Tên tửu bảo nghiêng bình rót rượu vào một ly ngọc, sắc rượu xanh biếc như ngọc lưu ly, mùi

hương thơm ngát khiến bất cứ ai cũng phải thèm thuồng.

Ngọc Kỳ nhấc ly lên uốn vào một ngụm. Rượu vừa chảy xuống yết hầu, thì chàng có cảm giác một làn hơi ấm lan tỏa khắp tứ chi và các huyệt mạch, mùi hương thơm ngát xông lên mũi, vị rượu không đắng mà ngọt lịm cay nồng, quả xứng đáng là danh tửu!

Ngọc Kỳ uống hết một ly, tên tửu bảo biết ý lại châm đầy một ly nữa, đoạn lui ra sau, một tên khác lại bưng bốn bình nữa đặt lên bàn.

Ngọc Kỳ hưng phấn nâng ly định uống.

Tây Vi lúc ấy hơi lo lắng, nàng vươn tay nắm lấy tay Ngọc Kỳ, có vẻ muốn ngăn lại. Ngọc Kỳ cười đáp :

- Rượu này quả là không phải loại rượu tầm thường. Tứ đệ, cứ để ta uống cạn ly này đã.

Tây Vi đành buông tay. Lời nói của Ngọc Kỳ quả như có một quỷ lực đối với nàng. Nàng không có cách nào cự tuyệt chàng, và cũng không muốn cự tuyệt.

Trì Khiêm lúc này vươn cánh tay ngọc ngà nhón lấy một ly mời Tây Vi, Tây Vi xua tay liền :

- Không dám phiền, nhưng tại hạ thật sự không uống được rượu.

- Tứ công tử! Thử một chút thôi mà. Vả lại loại rượu này thật ra có hai loại cách dùng khác nhau, mà người trong thiên hạ ít ai biết đến. Loại thứ nhất có độc, tác dụng phát tán chậm rãi, song lợi hại lắm. Loại thứ hai tính hòa nhưng nồng đậm, tuy không làm tổn thương thân thể, nhưng có thể khiến vĩ nhân thành kẻ tầm thường, anh hùng biến thành kẻ hèn mọn. Những bình rượu này thuộc loại thứ hai...

Tây Vi thất kinh hét lên :

- Ngươi nói như vậy có dụng ý gì? Ngươi là ai?

Ngọc Kỳ cũng không nói gì, xô ghế đứng lên, quắc mắt nhìn bọn Trì Khiêm và Như Cúc, Như Phương đang cười.

Trì Khiêm nói tiếp :

- Nhị vị xin đừng vọng động, hãy nghe lời ta giãi bày. Loại rượu này, là do các loại kỳ hoa dị thảo, cộng với tinh anh của cây đá tạo thành tuyệt không có độc. Dương công tử! Các hạ chẳng phải không sợ độc hay sao?

Ngọc Kỳ giật mình, từ từ đi về phía Trì Khiêm, nói :

- Trì cô nương! Nàng là người của Vô Vi bang à? Tại sao biết được tại hạ không sợ độc?

- Dương công tử! Xin ngồi xuống, nếu người vận chân lực, sẽ không còn nghe được lời giải thích của ta đâu!

Ngọc Kỳ thất kinh, chàng ngừng bước, vận khí điều kinh mạch, tuyệt nhiên chưa thấy gì khác thường, liền hỏi :

- Ngươi không phải họ Trì, đúng không?

- Tên họ xin lượng thứ, ta không thể nói được, nhưng ta vẫn thật một lòng với chàng. Dương công tử! Chàng còn nhớ việc Cáp nhị gia ở phủ Hà Nam hạ thuốc mê với chàng không? Nhị gia vẫn còn tại, nên ta mới biết chàng không sợ độc.

- Ngươi là một trong những nhân vật đầu não của Vô Vi bang à?

- Cũng có thể là như vậy, song cũng có thể là không!

Ngọc Kỳ cười nhạt, nói :

- Tiếc là loại rượu Bích Ngọc lộ này không có tác dụng gì với tại hạ cả.

Trì Khiêm cười lớn nói :

- Bích Ngọc lộ có hai loại, loại thứ nhất có độc, loại thứ hai tuy bề ngoài không có độc, nhưng nó còn ghê gớm hơn loại đầu. Dương công tử! Những người võ công luyện đến bậc thượng thừa chưa chắc có thể đẩy được độc dược ra khỏi kinh mạch. Dương công tử! Ta nói có sai không?

Nói đoạn nàng ta như một động vật mềm mại không xương sà vào lòng Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ vội đẩy nàng ta ra, rồi nói :

- Tại hạ vẫn tin loại rượu độc này không làm hại được tại hạ

Tây Vi lúc ấy hét lớn, xô bàn lao đến đối phương, nhưng nàng đã bị chưởng lực của Như Phương, Như Cúc đánh ra dồn về vị trí cũ.

Trì Khiêm thấy vậy liền cười lớn nói :

- Dương công tử! Hãy kêu tiểu cô nương của chàng đừng có động tay động chân, vì loại kỳ tửu này một khi đã uống vào cơ thể, tức thì lan khắp tứ chi bát mạch. Bình thường không vận chân khí, xuất lực thì nó bất động, không gây tác dụng gì. Nhưng nếu vọng động dùng chân lực, tức thì nguy khốn cho tính mạng đó. Dương công tử! Xin cứ thử, còn hậu quả ra sao thiết tưởng chàng có thể đoán được, bởi vậy, ta khuyên chàng đừng vọng động mà nguy đến tính mạng.

- Dương mỗ quả không tin vào những lời hăm dọa của ngươi.

Trì Khiêm vẫn tươi cười nói :

- Tin hay không tùy chàng, song một khi chàng vận chân lực tức thì sẽ trở thành một người bình thường không biết võ công, hoặc tệ hơn nữa sẽ trở thành một kẻ tàn phế tê liệt, vì nếu dùng lực quá mức, kinh mạch sẽ lập tức bị bế kín mà chết, lúc ấy danh y Hoa Đà cũng vô phương cứu chữa.

Ngọc Kỳ thất kinh, chàng thử dùng sáu thành công lực dồn vào năm ngón tay.

Quả thật khi vừa vận công, tức thì cảm thấy tay mình tê buốt, sức lực dường như tiêu tán. Chàng vô cùng kinh hãi, buông thõng tay, hét lớn :

- Ngươi phụng lệnh người muốn ám toán Dương mỗ chăng?

- Không! Đó là tự ý của ta mà thôi.

Nói đoạn Trì Khiêm bá lấy vai Ngọc Kỳ, lôi chàng về phía mình.

Ngọc Kỳ thấy toàn thân mềm nhũn, chàng mất đà té nhào vào lòng Trì Khiêm. Lúc ấy, Ngọc Kỳ cố sức tung ra một chưởng nhắm vào cánh tay trắng muốt của Trì Khiêm đánh tới, nhưng vô dụng, chưởng đánh ra như một cái phất tay không có sức lực, chỉ khẽ vuốt nhẹ trên cánh tay của Trì Khiêm.

- Ha! Ha! Đánh là thương, mắng là yêu, câu nói này quả đúng với hành động của chàng bây giờ lắm.

Nói đoạn Trì Khiêm vụt hôn vào má Ngọc Kỳ.

Tây Vi lửa giận bừng bừng, nàng hét lên, vung kiếm lao tới.

Ngọc Kỳ thấy thế la lớn :

- Vi muội, mau đi đi, tìm Hoa muội...

Vừa nói đến đây, chàng đã bị Trì Khiêm dùng bàn tay mềm mại bịt lấy miệng chàng lại.

Tây Vi lúc ấy làm sao đành lòng bỏ đi cho được, nàng định xông tới đối phương. Nhưng Như Phương, Như Cúc đã nhanh như cắt rút một dải thắt lưng bằng lụa khẽ phất một cái, sức đánh ra như vũ bão, nhắm Tây Vi đánh tới. Đồng thời Trì Khiêm hét lớn :

- Đừng để cho con nha đầu này thoát. Mau trói nó lại.

Ngay lúc ấy, bất thình lình Thần Kiếm thư sinh cười ha hả xuất hiện nơi cửa, nói :

- Không cần, cứ giao nàng ấy cho ta.

Tây Vi vừa thấy Thần Kiếm thư sinh, nàng trong lòng kinh hãi, không chần chừ được nữa. Nàng phóng mình như điện xẹt qua cửa sổ mất hút. Thần Kiếm thư sinh cũng phóng theo nhưng đã muộn, giữa phố xá đông đúc đông người qua lại đã không thấy bóng dáng Tây Vi đâu. Y ra lệnh cho bọn thủ hạ chia nhau đi tìm.

Không ai ngờ Tây Vi đã lần theo một con hẻm nhỏ, cô đơn một mình bí mật theo bờ sông Hoàng Hà nhắm hướng Khai Phong phủ đi nhanh.

Không bao lâu sau, nơi Nam môn có một cỗ xe ngựa do một thiếu niên mặt mày thanh tú, cầm cương phóng ra như bay. Trên xe màn rũ kín Ngoài cổng thành có hai đại hán ăn vận lam lũ dơ bẩn đứng nhìn theo cỗ xe vừa chạy qua, một người bỗng lên tiếng :

- Nhị ca! Chiếc xe vừa rồi cũng đáng nghi ngờ lắm, chúng ta có cần ghi nhớ không?

- Không cần! Tống lão tiền bối mấy ngày trước bị người vây khốn, tình hình thập tử nhất sinh, trước mắt phải về quê dưỡng thương. Không còn lo việc khác nữa. Tối nay, chúng ta phải chú ý tìm ra Dương công tử để tiếp ứng cho người, có thể Dương công tử sẽ từ Thuộc Chân đến đó.

- Nhị ca! Huynh biết mặt chàng không?

- Không biết! Nghe truyền Dương công tử mình cao tám thước, thân hình oai vệ, cường tráng, khôi ngô tuấn tú, giống như Vương Sư anh hùng năm xưa.

Bọn họ chờ Ngọc Kỳ, nhưng đâu ngờ rằng Ngọc Kỳ đã bị khống chế trên cỗ xe ngựa chạy ra thành lúc nãy.

Quả thật như vậy, Như Cúc cải trang cầm cương đánh xe, nàng ta hớn hở quay đầu về phía trong xe, nói :

- Tiểu thư! Sắp đến nơi rồi, tiểu thư sắp được toại nguyện sống trong cảnh Bồng Lai đó! Hi! Hi...

- Im miệng.

Thì ra ngồi trong xe là Trì Khiêm và Như Phương, hai người má hồng mắt biếc long lanh, xinh đẹp bội phần, đang ôm giữ Ngọc Kỳ.

Bất cứ người nam nhân nào được diễm phúc nằm trong lòng ai người mỹ nhân như vậy, có lẽ đều cảm thấy ngây ngất vì hạnh phúc.

Nhưng tiếc thay, Ngọc Kỳ lòng dạ ngoan cường không dễ lung lạc. Chàng không hề bị vướng vào

lưới dục, chỉ chuyên chú vận hành tâm pháp định tìm cách đã thông kinh mạch, ép chất độc trong người ra ngoài.

Nhưng chàng không có cơ hội để vận hành tâm pháp, hai tay của hai tên dâm nữ lần lượt sờ soạng khắp trên người chàng.

Trì Khiêm vừa nhìn thấy đôi bờ vai rắn chắc và lồng ngực nở nang của Ngọc Kỳ, bèn dùng tay xoa nhẹ lên ngực chàng, đê mê cười tươi như hoa, nói khẽ :

- Thật là cường tráng, hèn gì những người khác gọi chàng là hùng sư. Ta thật không tin chàng là người sắt đá.

Nói đoạn Trì Khiêm ôm chặt lấy Ngọc Kỳ, hôn thắm thiết, sự bạo dạn của Trì Khiêm thật khiến người ta vừa kinh ngạc vừa ghê tởm.

Ngọc Kỳ lúc ấy vừa cố vận hành được một chút chân khí nơi Đan Điền đã bị cái ôm của Trì Khiêm làm tiêu tán. Chàng cố sức vùng vẫy nhưng vô dụng, chàng nộ khí nổi lên, mắng lớn :

- Dâm nữ! Dương mỗ cảnh cáo ngươi, nếu còn quấy rầy, ta sẽ cắn đứt lưỡi của... ngươi đó, cho dù ta mất mạng đi nữa.

Nhưng Trì Khiêm vẫn cứ luồn cái lưỡi của nàng ta ở trong miệng của Ngọc Kỳ như một con linh xà, cố sức lung lạc chàng.

Ngọc Kỳ biết mình đã rơi vào bọn Vô Vi bang, đã không còn hy vọng thoát nạn, cho nên cố suy nghĩ tìm cách trốn thoát, vì vậy không hề bị hai tên dâm nữa này lung lạc được.

Chàng uất hận cố sức bình sinh cắn mạnh. Nhưng cái lưỡi mềm mại của Trì Khiêm lúc ấy lại dẻo dai vô vùng, giống như một con quái vật cuốn lấy chàng.

Chàng biết mình đã trở nên một kẻ không có công lực, khẽ thở dài, thôi không nghĩ đến hy vọng có thể vùng vẫy thoát ra nữa.

Trì Khiêm kề sát má Ngọc Kỳ nói khẽ :

- Dương công tử! Đừng phí sức nữa. Ta thề với chàng rằng tuyệt nhiên sẽ không làm tổn thương chàng đâu. Chàng thật sự là người đầu tiên khiến ta say mê, ta tuyệt không ngược đãi chàng đâu. Hãy đồng ý cùng ta...

- Tiện nhân vô liêm sỉ, ngươi đừng hòng.

- Chàng mắng cũng được, nhưng ta không tin chàng là người có lòng sắt đá đâu. Chàng không

thuận à, muốn đấu với ta ư. Được, xem ai sẽ thắng. Ta tin khi nhìn thấy, chàng sẽ thay đổi ý định của mình.

Nói vừa dứt lời, Trì Khiêm tự cởi bỏ đai áo, trong phút chốc có thể nói đúng như hai câu phú của Tư Mã Tương từng viết: “Hoa dung tự hiến, ngọc thể hoành trần”.

Ngọc Kỳ thất kinh nhắm nghiền hai mắt lại. Chàng cảm thấy khí huyết cuộn trào, kinh mạch căng lên, hơi thở trở nên gấp, dưới Đan Điền nóng như lửa. Chàng lý trí vẫn còn minh mẫn, song bản chất sinh lý con người khó lòng kềm chế được. Trì Khiêm lúc này cố áp sát người vào người chàng.

Đúng lúc ấy, tay phải chàng đụng chuôi của thanh kiếm mỏng nhỏ của Trì Khiêm, thực ra thanh kiếm này chỉ dùng làm vật trang sức hơn là làm loại võ khí.

Ngọc Kỳ lợi dụng lúc Trì Khiêm vương tay cởi thắt lưng của chàng, Ngọc Kỳ cố sức rút kiếm ra, liều mạng đâm vào bụng ả.

Song làm sao chống nổi Trì Khiêm, một khi chàng đã mất công lực. Trì Khiêm một tay vừa ấn mạnh vào vai chàng, nổi giận nói :

- Oan gia! Ngươi thật sự không động chân tình hay sao?

Ngọc Kỳ quay mặt không dám nhìn, nghiến răng căm hận nói :

- Sẽ có một ngày, ngươi phải chết dưới lưỡi kiếm của ta.

- Ngươi không tiếc sinh mạng của mình à?

- Sống chết đều do trời định

- Ngươi còn đại sự phải làm, không phải muốn tìm Ất Thanh yêu đạo báo cừu sao? Giả sử ta có thể lấy đầu Ất Thanh yêu đạo cho chàng, chàng có bằng lòng lấy ta không?

- Hồ đồ! Đại sự của ta tuyệt không phiền đến người khác. Hơn nữa, ta muốn quang minh chính đại quyết đấu với Ất Thanh yêu đạo, không giống như ngươi dùng kế sách hèn hạ ám toán người khác.

- Chàng quá cố chấp! Tục ngữ có câu: “Để đạt được mục đích, bất chấp thủ đoạn”. Chàng há không biết sao? Nếu chàng thuận lòng, ta sẽ giúp chàng toại ý nguyện.

- Đừng nằm mơ!

Trì Khiêm tức giận lấy tay vạch mí mắt của Ngọc Kỳ, rồi nói :

- Ngươi xem đi, ta có chỗ nào thua kém hai con nha đầu Hoa muội, Vi muội gì của ngươi không?

Chúng chỉ đáng xách giày cho bản cô nương thôi! Chỉ là loại mỹ nhân gỗ đá, trong khi ta có thể làm ngươi hạnh phúc...

- Dâm nữ tiện nhân! Ngươi thật không có liêm sỉ, ngươi còn nói nữa, đừng trách ta mắng oan cho ngươi đó.

- Ngươi mà mắng, ta sẽ rút lưỡi của ngươi ra.

- Ta sẽ nguyền rủa ngươi trong lòng!

- Miễn là bản cô nương không nghe thấy là được rồi.

Ngọc Kỳ tức giận vô cùng, lớn tiếng hét :

- Thái gia cảnh cáo ngươi, nếu ta có được cơ hội, quyết lấy mạng của ngươi.

Trì Khiêm nghiêm sắc mặt nói :

- Ngươi nói thật à? Được, nay bản cô nương cho ngươi một cơ hội chọn một trong hai chữ: “Sống hoặc Chết”

- Ta nguyện không đội trời chung với ngươi. Ta chọn cái chết.

Trì Khiêm nổi giận vận lại áo, đoạn nói :

- Ngươi không tự nguyện, bản cô nương cũng không miễn cưỡng. Giờ ta cho ngươi một cơ hội nữa. Nếu ngươi thuận lấy ta, ta hứa nội trong mười ngày sẽ bắt Ất Thanh yêu đạo giao cho ngươi xử trí, thứ hai, lập tức giải độc, khôi phục công lực cho ngươi.

- Ngươi đừng phí công. Ta không phải đứa trẻ lên ba, đợi khi ta khôi phục công lực, ngươi còn mạng hay sao? Nếu như ta không bị sa cơ như vầy, ngươi tuyệt nhiên không đỡ nổi ba chiêu của ta.

- Ngươi anh hùng kiên cường như vậy quyết không hối hận chứ, cho dù mất mạng cũng không hối hận à?

- Dương mỗ ta quyết không khuất phục, dù có chết.

- Bản cô nương xem ngươi cứng rắn đến độ nào.

Đoạn quay sang Như Cúc quát lớn :

- Tiểu Cúc, thắng đến Phù Đồ Cổ Trạch.

Tiểu Cúc mặt biến sắc, hốt hoảng nói :

- Dạ tiểu thư! Nhưng khoan đã tiểu thư... nếu như... thì đáng tiếc lắm, trên thế gian khó lòng tìm được một nhân tài như vậy đâu...

- Ngươi đừng nhiều chuyện, đó là tự ý của ta. Y không tự nguyện, ân ái với một thây ma có ích gì? Ngày sau không chừng còn bị hại dưới tay y, thiên hạ biết bao nhiêu nam nhân, y cũng chẳng phải là loại hiếm quý!

Cỗ xe rẽ sang phải, thẳng tiến vào một nơi sơn cốc vắng vẻ. Trong xe vẫn vang lên cuộc đối thoại của Ngọc Kỳ và Trì Khiêm :

- Dương Ngọc Kỳ! Ngươi không hối hận chứ.

- Dương mỗ ta thà chết, quyết không khuất phục trước uy lực của ai.

- Hừ! Được, nhưng không những ngươi chết, mà vị tứ muội gì của ngươi còn thê thảm hơn, đó đều do một tay ngươi gây ra mà thôi.

Nhắc đến Tây Vi, Ngọc Kỳ trong lòng lo sợ vô cùng, chàng hét lớn :

- Ngươi vĩnh viễn không có cách nào hại được nàng.

- Hừ! Cho dù bất cứ vị trung trinh liệt nữ nào mà lọt vào tay đại ca của ta, cũng sẽ trở thành...

- Ngươi... đại ca của ngươi là Thần Kiếm thư sinh? Ngươi không phải họ Trì?

- Đúng vậy! Thần Kiếm thư sinh là đại ca của ta. Ngươi không phải họ Dương, ta cũng không phải họ Trì.

- Vậy ngươi là ai?

- Ta là ai điều đó không quan trọng. Bản cô nương báo cho ngươi biết, nam nhân trong thiên hạ nhiều như rác vậy, quét một phát được cả đống, ngươi lại không phải là báu vật, ta có thể tìm được người khác không một chút khó khăn.

- Nữ nhân trong thiên hạ cũng nhiều nhưng loài dâm dục tiện nhân như ngươi quả là hiếm thấy.

Bốp! Bốp! Trì Khiêm nổi giận tát hai cái vào mặt Ngọc Kỳ, rồi mắng :

- Thật đáng chết.

- Ngươi cứ giết ta đi, nếu không, tức quá sẽ chết đó.

Lúc ấy ngoài trời đã tối, cỗ xe đến một hang núi rồi dừng lại trước một ngôi nhà sang trọng.

Trong nhà chạy ra hai tên trung niên cung kính chào, Trì Khiêm lúc ấy đang bước xuống xe.

- Nhị tiểu thư vạn an!

Trì Khiêm lúc ấy quay về phía cỗ xe, nói :

- Đem y đến Phù Đồ Cổ Trạch.

- Da!

Đoạn một tên ôm lấy người Ngọc Kỳ vội vã đi lên núi.

Sáng ngày thứ hai, một người trung niên cưỡi ngựa nhắm hướng Vũ Châu phi ngựa như bay.

Vào giờ ngọ, bỗng có hơn mười tên cưỡi tuấn mã từ Tân Trịnh chạy đến dẫn đầu là Thần Kiếm thư sinh, phía sau là một lão ăn mày, lão hóa tử.

Nói về Tây Vi, lòng đau như cắt, cô độc như chim lạc bầy, vận khinh công đi đến Khai Phong phủ.

Khai Phong phủ là một cổ thành đã trải qua nhiều cuộc chinh chiến, binh biến, bao lần thay triều hoàn lại, song Khai Phong phủ vẫn trụ vững không hề bị mất ai, nó nổi tiếng là một trung tâm chính trị ở Trung Nguyên, người dân ở đây rất đỗi tự hào về cổ thành của họ, và dân cư ở đây cũng giống như Khai Phong phủ, kiên cường đứng vững qua bao sóng gió.

Tây Vi một mình đi vòng ra vùng ngoại ô phía Bắc để đến Long Đình. Nhưng nàng không có cách nào mà đến gần được, vì ở nơi đó, quan quân canh giữ rất nghiêm ngặt, nơi đó đã trở thành cấm địa, không cho bất cứ kẻ không phận sự nào đến gần.

Nàng đành thất vọng quay lại, quyết định tối nay sẽ ra dấu ám hiệu, hẹn với hai chị em Thanh Hoa tối nay vào lúc canh tư ở nơi đó tụ họp. Song trong lòng nàng rúng động nghĩ thầm: “Thế địch quá mạnh, cho dù có Thanh Hoa và Nguyên Chân ở đây cũng không có cách nào mà tìm ra tông tích của Ngọc Kỳ. Vậy tại sao ta không trước tìm đến Tống lão tiền bối”.

Nàng đã không biết rằng hai ngày trước đây, Thiên Nhai Phá Ất chính ở bờ Dương Hồ, phía tây Long Đình đã suýt nữa táng mạng. Nàng đi đến con đường lớn ở phía nam, đoạn đi vào một tửu quán nhỏ, tầm thường. Ngôi tửu quán này không lớn, đã không sạch sẽ lại không có lò sưởi, hơi ấm toát ra từ trong một cái lò cũ kỹ to lớn.

Nhưng bên trong thực khách rất đông, và đa số là những người bình thường. Tây Vi chọn nơi đây vì muốn tìm manh mối của Thiên Nhai Phá Ất lão tiền bối.

Nàng chọn một bàn nhỏ ở giữa bên cánh trái, kêu tửu bảo đem đồ dùng và rượu đến. Nàng không

uống rượu, mà dùng bình rượu kê lên hai đôi đũa, úp ngược một cái ly lên bình, rồi lấy một đôi đũa gác lên một cái chén không. Đó là ám hiệu cầu cứu, ý nói: “Tại hạ có chuyện gấp, rất khẩn cấp”.

Thực khách ra vào quán tấp nập, nhưng chẳng ai để ý đến những thứ mà Tây Vi sắp xếp trên bàn. Nàng đã ăn hết hai dĩa đồ dùng mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết. Trong lòng có hơi sốt ruột, nôn nóng.

Ăn xong dĩa thứ ba, bỗng có một bóng người xuất hiện bên cạnh bàn. Tây Vi từ từ ngẩng đầu lên, lướt nhìn qua người vừa đến. Y người tầm thước, đặc biệt có để một bộ râu màu vàng khè, rối tung. Tên đại hán vận áo da dê bên ngoài, đội nón sụp che gần kín, chỉ lộ đôi mắt nhỏ xíu.

Đại hán nhìn Tây Vi một lát, đoạn cười nói :

- Xin lỗi các hạ! Có thể cho tại hạ ngồi cùng bàn?

- Cứ tự nhiên.

Đại hán gọi món ăn, đoạn cũng làm ám hiệu ra dấu cho Tây Vi, ngụ ý nói: “Tiểu huynh đệ ám hiệu của người, tại hạ đã nhận ra, đợi một chút nữa xin hãy theo tại hạ, nơi đây, tai mắt rất nhiều, e rằng không tiện!”

Hai người họ vẫn làm ra vẻ thản nhiên, nhưng không có chuyện gì cả. Đại hán ăn xong, đứng dậy trả tiền xong, bước đi ra quán.

Tây Vi cũng đứng dậy thanh toán tiền, đoạn bước ra theo sau. Đi một đoạn khá xa, đại hán hạ thấp giọng chỉ đủ hai người nghe nói :

- Ngũ hồ tứ hải

Tây Vi cũng hạ giọng đáp :

- Nhậm ngã ngao du.

- Thiên Nhai.

- Hạo Nhiên.

Đoạn đại hán quay sang cười nói với Tây Vi :

- Tiểu huynh đệ! Các hạ đến rất đúng lúc, Hạo Nhiên công không có ở Khai Phong phủ, nhưng nếu có việc gì khẩn cấp, tại hạ nguyện sẽ đi lo liệu.

Tây Vi vừa nghe nói Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên không ở Khai Phong phủ thì biến sắc,

than lớn :

- Nguy rồi! Làm sao mà...

Đại hán kinh ngạc hỏi :

- Tiểu huynh đệ có chuyện gì quan trọng à? Tiểu huynh đệ cứ nói, đừng ngại. Tại hạ họ Khương, tên Sĩ Trân, là thủ hạ của Hạo Nhiên công, xin hỏi các hạ quí tánh đại danh?

- Tại hạ họ Đàm...

- A! Là Đàm Triệu Tường đúng không?

- Ủa! Khương huynh làm sao biết tệ danh của tại hạ?

- Vị huynh đệ của Hạo Nhiên công đã đem tin của các hạ truyền báo cho chúng tôi. Triệu Tường huynh xin hỏi Dương công tử hiện giờ ở đâu?

- Dương công tử bị người ám toán tại Thái Bạch lầu, đã rơi vào tay ác đồ đến giờ không biết lành dữ ra sao, tại hạ đến đây cũng chính là muốn tìm Hạo Nhiên lão tiền bối ra tay cứu giúp. Xin hỏi Tống Hạo Nhiên lão tiền bối hiện giờ ở đâu?

- Đang ở Chu Tiên trấn dưỡng thương. Đàm huynh đệ xin đợi một lát, tại hạ đem tin tức truyền đi xong sẽ lập tức cùng huynh đi đến Chu Tiên trấn. Y phóng ngựa đi liền.

Một lát sau thì thấy Khương Sĩ Trân cưỡi con ngựa quay lại, tay còn giắt theo một con ngựa khác. Tây Vi không chần chừ phóng lên lưng ngựa tức thì. Đoạn hai người thúc ngựa phi như bay về hướng thị trấn Chu Tiên.

Trong khi đó ở trên ở phía nam Long Đình có hai người thiếu niên dáng vẻ lo lắng, mắt hướng về con đường lớn như đang đợi chờ, tìm kiếm ai đó. Hai thiếu niên ấy là Triệu Nguyên Chân và Thanh Hoa đã cải nam trang. Thanh Hoa sốt ruột nói :

- Lẽ ra giờ này Kỳ ca và mấy người họ đã tới rồi, sao lại không thấy tin tức gì của họ cả, lẽ nào...

- Tỷ tỷ! Chúng ta tiến lại gần đình điện xem sao, có thể họ để lại ám hiệu gì chăng?

- Không được! Quan quân không cho bất cứ ai lại gần đình điện cả, vạn nhất xảy ra chuyện, có thể lộ ra hành tung của chúng ta. Có lẽ chúng ta nên ở đây đợi thêm nửa khắc giờ, nếu vẫn không thấy thì tối nay sẽ quay lại lần nữa. Ta nghĩ họ không thể nào không tới.

- Tỷ tỷ! Khương Chí Trung sẽ không đến kiếm chúng ta chứ.

Thanh Hoa mỉm cười nói :

- Ta đã báo cho Khương thúc thúc biết, không cho y đến tìm.

Hai chị em Thanh Hoa đợi hơn một khắc thì thời, vẫn không có kết quả nên đành quay về thành khu.

Phía cửa bắc của Khai Phong phủ, có một thôn trang phạm vi không lớn lắm, chỉ có khoảng bốn mươi, năm mươi hộ, dân cư ở đây cũng không nhiều.

Trong thôn trang có nhà Cổ gia trang nổi tiếng là “Vạn Gia Sinh Phật”. Vì Cổ gia trang có xây một ngôi miếu nhỏ, các tăng nhân hòa thượng thường xuyên lui tới. Trong thời gian bị mất mùa đói kém, Cổ gia trang xuất tiền xuất lực cứu tế cho bần dân rất nhiều.

Chủ nhân của Cổ gia trang là một viên ngoại tên gọi Phiêu Bình đã gần thất thập, xem bề ngoài có vẻ an phận giữ phần đất đai do tổ tiên để lại, không hề vướng bận chuyện thị phi trên đời, chỉ chuyên tâm cứu giúp dân lành sống một đời nhàn hạ.

Kỳ thực, Cổ viên ngoại tên thật không phải Phiêu Bình. Trong võ lâm gọi y là Phiêu Bình cổ sinh Như Phong. Ngày thường nhìn y tưởng niên kỷ gần thất thập, sự thực y chỉ hơn bốn mươi tuổi thôi. Thường ngày cải trang xuất hiện qua lại với mọi người qua thân phận của Cổ viên ngoại.

Phiêu Bình có một trai, một gái, con trai tên gọi là Bạch Y Tú Sĩ Cổ Thiên Sinh; con gái là Lục Xiêm Phi Yến Cổ Phong, Cổ Thiên Sinh hai mươi hai tuổi đã thành gia thất, Cổ Phong mười sáu tuổi vẫn là một thiếu nữ.

Ở Khai Phong phủ, người biết được thân phận thật sự của Cổ viên ngoại không nhiều. Y là một trong những người do Cửu Chỉ Phật Như Vân đại sư phái đi qua lại với các đại môn phái, thăm viếng bằng hữu, ngoài hai việc đó, tuyệt không can dự đến chuyện thị phi trong giang hồ.

Mấy ngày gần đây, Cổ gia trang bỗng trở nên xáo động. Các bằng hữu hắc bạch lần lượt xuất hiện ở Khai Phong phủ, các sự việc ám sát mất tích xảy ra liên tiếp.

Có thể nói hiện tại giang hồ đang đồn đại, đại diện cho bạch đạo bằng hữu là Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên. Còn đại diện cho hắc đạo chính là Vô Tình Ất Thanh yêu đạo.

Thế nhưng tin đồn ấy chưa rõ thực hư ra sao, bởi vì nhiều người cho biết là Thiên Nhai Phá Ất đã táng mạng ở Hồi Long cốc. Còn Ất Thanh yêu đạo trên đường trở về Thanh Hư cung, nửa đường thương thế tái phát đã chết, có rất nhiều cao thủ võ lâm đích thân hạ táng y, cho nên cái chết của hai người là sự thật, không có gì khả nghi cả. Vậy mà nay tin đồn về sự xuất hiện của hai người đã làm xáo động võ lâm, rúng động quần hùng, mọi người đều lo sợ chờ đợi diễn biến của biến cố này.

Hôm ấy Cửu Chỉ Phật Như Vân xuất hiện ở Cổ gia trang. Nhiều năm biệt tích, nay người đã già đi nhiều.

Hai đệ tử cùng đi, một người tên Tiếu Diện Di Cần Tống Phi, người kia tên gọi Khổ Hành Tôn Giả Tống Hư, hai người họ đều ngoài năm mươi.

Canh ba đêm ấy cũng có năm người cưỡi tuấn mã đến Cổ gia trang. Họ chính là người có nhãn quang màu tím hiếm có mà Ngọc Kỳ đã từng gặp qua.

Đến quá nữa canh ba, đột nhiên ở phía cửa tây Cổ gia trang xuất hiện ba bóng người khinh công siêu phàm, thân pháp phóng đi như sao xẹt, nhanh hơn cả năm đại hán đi ngựa vừa đến.

Lúc bấy giờ trong ngôi miếu của Cổ gia trang, ngay tại đại điện dưới ánh sáng yếu ớt có thể thấy có ba lão hòa thượng đang đứng chờ. Chính giữa là Cửu Chỉ Thần Phật, tay cầm Cửu Dương thiền trượng, hai bên là hai đệ tử Tiếu Diện Di Cần, và Khổ Hành Tôn Giả. Cả ba mặc cà sa, dáng đứng ung dung oai vệ Cửu Chỉ Phật bỗng thản nhiên nói :

- A di đà Phật! Thí chủ đại giá quang lâm. Lão nạp chờ quá lâu rồi, xin tha tội không nghênh tiếp ân cần.

Ba bóng đen từ ngoài bờ tường ngôi miếu vừa phi thân vào, điểm nhẹ trên mặt đất liền bước vào đại điện. Dưới ánh sáng trong nhà có thể nhìn rõ được là ba đại hán thân hình cao lớn, toàn thân vận hắc y, mang mặt nạ, lưng giắt trường kiếm, bên vai đeo túi. Dung mạo ra sao khó lòng nhận ra được.

Hắc y nhân đứng giữa vội vòng tay thi lễ nói :

- Quấy rầy đại sư thanh tịnh, đến đây có hơi lỗ mãng, xin miễn thứ.

Cửu Chỉ Phật vội chắp tay nói :

- Chư vị thí chủ từ xa đến, xin mời vào trong dùng trà đã.

- Muộn rồi! Tại hạ không thể lưu lại lâu hơn được, vì có chuyện khẩn cấp. Tối nay đến quấy rầy đại sư là do có chuyện muốn thương lượng.

- Đã vậy, lão nạp không dám quấy rầy. Xin hỏi có chuyện gì?

- Tại hạ muốn gặp Cổ lão huynh trang chủ.

Lúc ấy bỗng cửa bên của đại điện mở ra, một người trung niên mũi thẳng, miệng vuông, vận một chiếc áo dài màu xanh, trên đầu đội mũ tiêu diêu, cầm đèn tươi cười bước vào, đoạn vòng tay thi lễ nói :

- Tại hạ là Cổ Như Phong, hoan nghênh chư vị quang lâm tệ trang.

Ba người hắc y nhân không nói, quắc mắt nhìn Cổ Như Phong, đoạn người ở giữa lên tiếng hỏi :

- Cổ trang chủ mấy ngày trước đã từng đến Hà Nam phủ, đắc ý chứ?

- Ồ! Các hạ nói đùa à! Cổ mỗ chưa hề rời khỏi tệ trang, làm sao đắc ý ở Hà Nam phủ? Mấy năm nay thậm chí không có qua lại với các bằng hữu, thật có tội vô cùng.

- Các hạ không nói sự thật.

- Nếu các hạ không tin, Cổ mỗ cũng hết lời.

- Các hạ không phải đã đi cùng với lão quỷ Hận Phá Thiên ư?

- Các hạ đã đề cao Cổ mỗ tôi quá. Y lão tiền bối là một trong đệ nhất cao thủ võ lâm, trong khi Cổ mỗ tôi không có địa vị nào trong võ lâm cả, làm sao tại hạ dám leo cao so bì với Y lão tiền bối được.

- Hứ! Ngươi dùng thuật cải trang tưởng qua mắt của tại hạ sao?

- Các hạ nói chơi rồi. Cổ mỗ ta độc thiện kỳ thân, không can dự đến chuyện giang hồ thị phi, chuyện trong giang hồ tại hạ tuyệt đối không hỏi đến. Mong các hạ minh giám.

- Hứ! Được, rồi sẽ có ngày ngươi phải lộ nguyên hình thôi.

Lúc ấy Cửu Chỉ Phật có ý hòa giải, tiếp liền :

- Thí chủ nếu không tin Cổ đại hiệp vừa nói, cũng nên nghe lời đồi về địa vị của lão nạp. Không can dự đến chuyện thị phi trên giang hồ.

- Hứ! Như Vân! Ngươi cho là tại hạ vu oan cho các ngươi sao?

Cửu Chỉ Phật nghiêm nét mặt, ánh mắt xoáy vào đối phương, nói :

- Thí chủ! Lão nạp đã qui y cửa Phật, không can dự đến chuyện thị phi trên giang hồ, một lòng tu hành, dư thế vô tranh, điều này các bằng hữu hắc bạch trong giang hồ đều đã công nhận. Thí chủ nếu như còn để bụng nghi ngờ. Thì xin lỗi, lão nạp không thể để người làm nhục được. Hôm nay ba vị thí chủ đã phạm vào điều cấm kỵ của võ lâm rồi, nhưng lão nạp không truy cứu việc này đâu. Bây giờ xin chư vị rời khỏi đây ngay.

Những lời sau cùng bỗng giọng nói của Cửu Chỉ Phật bỗng trở nên cứng rắn đáng sợ. Hắc y nhân nổi giận, bỗng tên đứng giữa nói :

- Sự việc này về sau ắt ta sẽ điều tra minh bạch. Giờ tại hạ lại có một chuyện khác muốn tương cáo.

- Thí chủ xin đi cho! Lão nạp đã nói không can dự đến chuyện thị phi, thí chủ có nói cũng uổng công.

- Đại sư! Việc này không nghe không được. Dương Ngọc Kỳ đã bị bắt, hạn tử sắp đến. Tại hạ phụng lệnh Chưởng môn đến truyền cho đại sư. Vậy chuyện trong võ lâm từ đây về sau, đại sư nên nhớ giữ thân phận của mình, để tránh làm mất hòa khí của mọi người.

- Xin hỏi Chưởng môn của quý phái là ai?

- Về sau sẽ rõ, xin miễn chấp. Nay xin cáo từ.

Ba tên đại hán vòng tay thi lễ, đoạn lắc mình phi thân một cái đã xa hơn mười trượng, khinh công thâm hậu vô cùng, khiến người nhìn phải lắc đầu kinh sợ. Ba bóng đen vừa khuất, thì Cổ Như Phong hạ thấp giọng hỏi :

- Sư phụ! Ba người này là ai? Khinh công của họ đã đạt đến cảnh giới xuất thần như vậy?

Cửu Chỉ Phật nói :

- Đều là đồng đảng của Ất Thanh. Hai tên tả hữu một là Đoạt HồnThiên Tuấn Ba Thiên Long, người kia là Tam Kiếm Truy Hồn Khổng Thiên Lý. Còn người ở giữa, nếu ta đoán không lầm thì là Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao. Có thể hôm ở Hổ Trảo sơn, y không có tại hiện trường, bằng không, đệ tử tuyệt không qua mắt được chúng đâu.

Cổ Như Phong lại nói :

- Nghe nói Dương công tử đã bị bắt, khó mà tin được. Đệ tử đã chính mắt thấy Dương công tử té xuống vực Hổ Khẩu huyệt, thập tử nhất sinh, nên mới cùng với Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường rời Hổ Trảo sơn.

- Chuyện này có lẽ có nội tình bên trong, chúng ta phải nên lưu ý.

Cổ Như Phong lắc đầu nói :

- Tin tức của chúng ta quá bế tắc, cứ đóng cửa tự thủ không được rồi, sư thúc đã đến rồi, đang đợi sau hậu đình, có thể sư thúc sẽ có tin tức gì mới.

Thế rồi toàn trang viên đèn đóm đều tắt hết, chỉ còn một tia sáng ở nội sảnh.

Nói về Ngọc Kỳ bị một tên đại hán ôm lên núi, đêm ấy vô sự.

Đến sáng hôm sau, đã có thể xem rõ cảnh sắc xung quanh.

Nơi đây là một cao nguyên do sáu ngọn núi kỳ lạ hình thành, nên địa thế kỳ dị vô cùng. Giữa cao nguyên là một bình nguyên rộng bốn bề là những khe sâu hơn năm mươi trượng, rộng khoảng từ ba mươi đến năm mươi trượng. Bên ngoài rìa sáu ngọn núi đứng vây tròn cao nguyên.

Cao nguyên đó địa thế rất kỳ dị, nhưng những kiến trúc được xây dựng trên cao nguyên cò kỳ dị hơn nhiều. Trên cao nguyên sừng sững một tòa thành cổ xưa, chọc trời, gần sát các mép khe. Tòa thành cổ này to lớn lắm, cao hơn năm trượng, rộng gần như phủ kín khu bình nguyên ở giữa.

Bên trong thành là một kiến trúc to lớn đồ sộ được tạo nên bởi các khối đá khổng lồ. Kiến trúc trong thành là một ngôi phù trạch có bảy cấp, hình dáng rất cổ xưa, trên tròn dưới vuông, không giống như các ngôi nhà thường thấy ở Trung Nguyên, chứng tỏ khối kiến trúc này đã được xây dựng rất lâu đời.

Tòa kiến trúc đó tên gọi là “Phù Đồ Cổ Trạch”, một địa điểm vô cùng bí ẩn quái lạ, quang cảnh âm u rất đáng sợ, bốn bề tĩnh mịch, thê lương, người trong võ lâm không mấy ai biết đến nơi cực kỳ bí ẩn này.

Trong giang hồ có truyền đãi nhiều tin đồn về tòa cổ trạch này, nhưng hầu như chưa có ai dám đến đây thăm dò thực hư. Bởi vì gần nơi đây lúc nào cũng xảy ra nhiều điều bất trắc, nguy hiểm không thể đoán trước được, khiến ai ai cũng kinh sợ không dám bén mảng tới.

Cánh cửa lớn của Cổ trạch mở ra về hướng bắc, tay nắm của cánh cửa hình đầu quái thú, to gần một thước, đủ thất cánh cửa sắt ấy lớn đến độ nào.

Bên ngoài nối liền với tòa cổ trạch qua một chiếc cầu bằng tre mây mỏng manh, chỉ đủ cho một người đi, chiếc cầu luôn chao đảo, lay động trước gió, khiến bất cứ ai cũng kinh hãi khi đi trên chiếc cầu ấy, vì rằng, từ trên ấy mà nhìn xuống khe sâu dưới kia cũng khiến bất cứ kẻ yếu tim nào cũng sẽ ngã ra bất tỉnh mà chết.

Trời dần sáng, nhưng nơi cổ trạch vẫn không có một bóng người qua lại, trông giống như một ngôi nhà bị bỏ hoang phế nhiều năm.

Phía trong trạch lại rất thoáng đáng rộng rãi, bốn bề có tường vây kín, trên nóc có mấy bực tam cấp, dường như dùng để ngồi. Phù đồ có hai tầng.

Nền bên dưới phù đồ có hai cửa giống một cửa phù đồ, hướng ra trạch nhưng không có cửa. Vì phù đồ này nằm dưới lòng đất! Cách mặt đất khoảng hai trượng.

Phía dưới phù đồ là một quảng trường rộng lớn, bốn bề đều có tường đá bao quanh.

Ban ngày thì tầng thứ hai của Phù Đồ lại có người đi qua lại hoạt động. Nơi đó, có một cái sân thượng, trên có đặt một cái trống lớn, và một cái chiêng.

Đối diện với nóc của nhà đá, có một khán đài chắc chắn kiên cố, trên bày lên ba cái giường lớn phủ da báo, có lót đệm gấm phía dưới.

Tất cả những người làm việc trong tòa cổ trạch đều vận hắc y, đeo một cái mũ chụp đầu màu đen, chỉ lộ ra hai mắt. Bọn chúng qua dáng vẻ lực lưỡng, đều có thể đoán là những đại hán to khỏe.

Trong một mật thất dưới phù đồ tràn đầy ánh sáng rực rỡ, không khí ấm cúng. Trong phòng kê một giường và một bàn, trên giường phủ mền bằng gấm nhung rất sang trọng, êm ái, mùi hương ngào ngạt lan tỏa khắp phòng. Trên chiếc giường ấy, Ngọc Kỳ đang nằm nghiêng, tuy dáng vẻ thản nhiên, song chàng đang ngầm vận công, từ từ vận hành công lực đẩy chất độc trong kinh mạch ra ngoài.

Đêm qua, chàng đã cố thử nhiều lần nhưng đều thất bại, chân khí rất khó ngưng tụ được. Đến mãi canh năm, chàng thất vọng vô cùng, trong lòng không ngớt than thở, sức lực lại cạn kiệt, đành nằm chờ chết.

Chàng biết trước mắt mình có hai con đường để chọn, một con đường rất ư là bình phẳng, không những có thể giết được Ất Thanh yêu đạo, khôi phục công lực như xưa, lại được tuyệt thế giai nhân cận kề hầu hạ suốt đời, có thể nói thiên hạ nằm trong tay chàng.

Còn con đường thứ hai là “Chết”, con đường này thì không còn gì để nói nữa.

Chàng không thể chọn con đường thứ nhất được. Chàng không thể vì tham sanh úy tử mà luồn cúi dưới xiêm váy của bọn dâm nữ vô liêm sỉ, càng không thể gia nhập tập đoàn mờ ám, thần bí của ả. Hơn nữa, chí khí của một nam tử đại trượng phu luôn luôn ngự trị trong tâm linh của chàng, chàng quyết không đầu hàng, hoặc khuất phục trước những lời ngọt ngào dâm dục hay những lời đe dọa tàn khốc.

Chết à! Chàng không thể tuyệt vọng như vậy được, một tráng sĩ, một cuồng hiệp thiếu niên anh hùng từng hiển hách trong võ lâm há lại yếu đuối chấp nhận cái chết sao, cho dù thế nào chí ít cũng cứ chống trả giành giật cuộc sống chứ. Còn biết bao nhiêu đại sự oằn nặng trên vai chàng. Há chàng đành vứt bỏ tất cả, chấp nhận cái chết để được giải thoát hay sao?

Dù trong bất cứ hoàn cảnh tàn khốc nào cũng phải chiến đấu. Tới đâu hay tới đó.

Đột nhiên, chàng trong lòng rúng động nghĩ thầm: “Khi chất độc trong kinh mạch ngưng kết lại, chân khí không cách nào đẩy ra được, tại sao ta không sử dụng thần công nhị lực đồng tham, dùng nhiệt hóa giải chất độc. Ta phải thử mới được”.

Đầu tiên chàng dùng Huyền Thông tâm pháp ngưng chân khí, đoạn từ từ vận hành Thần Kỳ khí công. Chàng kiên nhẫn, chịu đựng đau đớn, đầu tiên vận công tác động vào hai mạch Nhâm Đốc. Kỳ diệu thay, hơi nóng thần kỳ trong người chàng cuồn cuộn trong nháy mắt đã phá được ải thứ nhất, huyệt Hội Âm.

Chàng trong lòng hoan hỷ vô cùng. Bỗng ngay lúc ấy, bên ngoài phòng có tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới.

Chương 14: Sanh Tử Nhị Lộ

Môn thần kỳ khí công của Ngọc Kỳ chỉ có thể vận xuống Đan Điền mà thôi, cho nên có thể nói không có cách nào khôi phục được công lực, càng không thể đả thông kinh mạch được. Chàng nếu sử dụng Huyền Thông tâm pháp xảo diệu, thì cũng chỉ có thể bảo toàn tính mạng nhất thời chứ không tài nào có thể đẩy được chất độc do loại rượu kỳ độc Bích Ngọc lộ gây ra.

Nhưng quả thật là may mắn đã mỉm cười với chàng, môn khí công Nhị Cực đồng tham mà lão hòa thượng Lạc Thiện đã truyền dạy cho chàng đã đả thông được Nguyên Dương, chỉ thử một lần mà chàng đã thành công.

Nguyên Dương vốn là nguồn xuất phát ra tinh khí thần tam bảo, nếu như có thể đả thông, tức thì đệ tử luyện khí công đã đạt được tới cảnh giới, có thể ngưng tụ trong người lại thần khí mà những người luyện khí công gọi là Thuần Dương Chân Hỏa, hay Tam Muội Chân Hỏa. Hai loại thần khí này vô cùng lợi hại, có thể hóa giải cực độc. Ngọc Kỳ không ngờ mình đã đạt được. thành tựu trong khí công rồi! Vốn là người không đủ đạo hạnh, cho dù khổ luyện mười sáu kiếp đi chăng nữa, cũng chưa chắc có thể đạt được thành công. Chứng tỏ việc đạt được hoa cảnh trong khi luyện tập khí công của Huyền Môn là một việc cực kỳ khó khăn.

Thế mà chàng đã làm được. Hổ khẩu huyệt đã toại nguyện cho chàng. Chính nơi tử địa không chút tia hy vọng sống ấy đã giúp chàng đạt được thành công.

Chính Thuần Dương Chân Hỏa hạ xuống huyệt Hội Âm, chỉ cần vận sức đẩy mạnh, tức thì mạch này được giải ngay, chất độc lập tức bị phân giải.

Huyệt Hội Âm là khởi điểm của ba mạch Nhâm, Đốc, Xung, huyệt Hội Âm này vừa khai thông, Ngọc Kỳ trong lòng hoan hỉ vô cùng, cơ hồ muốn nhảy lên vì vui sướng.

Nhưng tiếc thay, ngoài cửa đã vang lên tiếng chân đi nhẹ nhàng của ai đó. Thật không may, ngay đang lúc trọng yếu của quá trình vận công này, tên yêu phụ lại đến. Chàng không còn cách nào vận công được nữa, đành phải lập tức khiến chân khí phát tán từ từ, trở lại như lúc bình thường.

Thì ra Như Phương đến, hôm nay ả vẫn trang điểm rất lộng lẫy, xiêm y tha thướt, ôm lấy thân thể mảnh mai, xiêm áo màu xanh ngọc, thắt lưng vàng nhỏ nhắn buộc chiếc eo thon. Như Phương khẽ khàng núp sau khuôn cửa, quan sát nơi Ngọc Kỳ đang nằm, đoạn từ từ tiến đến gần bên giường của Ngọc Kỳ, ngồi xuống, rồi thỏ thẻ nói :

- Dương công tử, sao người không biết quý tính mạng mình. Van xin chàng đừng cố chấp nữa, thay đổi ý kiến đi, trước mắt vẫn còn kịp đấy.

Ngọc Kỳ tức giận nạt lớn :

- Đi ngay! Những lời của ngươi nói thật đáng khinh bỉ.

- Dương công tử! Chàng nên biết đâu là lợi là hại chứ, những việc như vậy, kẻ khác mơ ước cũng không được, mà chàng lại chối từ. Sao chàng quá vô tình vậy. Đối với tiểu thư đây là việc chưa từng xảy ra bao giờ hết. Tiểu thư chưa bao giờ van xin, hay cúi đầy trước bất cứ ai cả, tiểu thư quả thật đã yêu chàng rất chân tình.

Ngọc Kỳ quay mặt vào bên trong, tránh không nhìn Như Phương nói :

- Tiểu thư các người đều yêu thương một cách chân tình các nam nhân trên thiên hạ, có đúng không? Hừ! Câm đi! Các người đừng uổng phí công sức nữa.

Như Phương lúc này tiến lại gần hơn, gần như choàng người qua chàng, rồi nói :

- Dương công tử! Chàng quá ngu dại đó, không ngờ trên thế gian lại có kẻ ngu ngốc như chàng, chàng có thể giả như đáp ứng qua lời nói, về sau đó... thì...

- A! Ngươi quả thật không phải người, lúc giả lúc thật, trắng đen bất minh. Ngươi cho ta là kẻ ngu ngốc à! Hừ! Đáp ứng một việc rồi tiếp theo nhiều việc sau nữa! Tiểu thư ngươi là một kẻ xảo quyệt vô cùng, tráo trở hai mặt. Nói cho ngươi biết, ta đã nhìn thấu rõ tâm can các ngươi! Về sau, hừ! Về sau, các người lại dùng chất độc ám toán, khống chế ta. Cút đi! Về bẩm báo với tiểu thư các ngươi, Ngọc Kỳ này đầu đội trời, chân đạp đất, không biết cúi đầu trước bất cứ uy quyền nào cả, về báo với tiểu thư ngươi đừng mơ tưởng nữa.

- Ái chà! Dương công tử! Van xin chàng, trước mắt chàng phải nên kéo dài thời gian đã. Chàng có biết rằng chàng đã khiến cho tiểu thư tức giận, hôm nay tiểu thư ra lệnh sẽ dùng thủ đoạn tàn khốc xử chàng đó. Dương công tử! Không còn thời gian để suy nghĩ, đắn đo nữa đâu. Đừng ngu dại nữa.

Thần sắc của Như Phương có vẻ run sợ, Ngọc Kỳ vẫn cười nhạt, nhẹ hất ả ra, và nói :

- Về đi! Thâm ý của ngươi ta đã biết! Dương Ngọc Kỳ không phải là loại người hèn nhát đó đâu, chết chóc, hay ủy mị, không đe dọa, mê hoặc được ta đâu. Mau về bẩm lại với tiểu thư ngươi, Ngọc Kỳ này đang chờ giờ phút đó đến, còn hơn chung đụng với ả. Bấy nhiêu thôi!

Nói xong chàng nằm nhắm mắt lại.

Tiểu nữ Như Phương bỗng nấc lên một tiếng, khóc nức nở trên vai chàng.

Ngọc Kỳ trong lòng bỗng xao động như một con sóng lớn. Chàng nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Từ thuở nhỏ đã rời xa gia đình, va chạm với đời biết bao lần, lại thêm sự đối đãi kỳ dị của Song Tuyệt Kỳ Nhu. Cho nên sinh tử không quan trọng lắm. Trong lòng chàng, ngoài một vài người đã từng tiếp xúc qua, không còn có vương vấn gì khác. Duy có một điều là chàng luôn nghĩ đến sự an toàn của Tây Vi, nếu như lời của tên dâm nữ ấy là thật thì có lẽ Tây Vi đã gặp cảnh đoạn trường còn tàn nhẫn hơn chàng nhiều.

Con người của chàng thật khó hiểu, sự sống an nguy của chính mình thì không màng đến, lại cứ nghĩ đến sự an nguy của người khác, cũng chính vì lẽ đó, mà chàng đã từng mạo hiểm cứu Triệu Tường, Nguyên Chân. Nhưng Tây Vi vạn nhất sa vào cảnh bi thảm, mà chàng lại bất lực nơi đây...

Nghĩ đến đây, bỗng Ngọc Kỳ khẽ thở dài, chàng cảm thấy cay cay trong mắt, nhưng chàng cố nén lại Như Phương hình như nghe chàng thở dài, bèn nói :

- Dương công tử! Có phải chàng vừa thở dài chăng?

- Phương cô nương! Đừng quên ta cũng là người bằng xương bằng thịt. Nhưng xin đừng hiểu lầm, ta thở dài chỉ vì bản thân mình mà thôi, cô nương giờ xin lui đi cho.

Như Phương khẽ đứng dậy, mắt rớm lệ, nói :

- Dương công tử! Tiểu nữ rất tôn kính chàng, nhưng tiểu nữ không thể làm gì hơn được, người... người còn tâm nguyện gì muốn nhờ tiểu nữ làm không?

- Đa tạ cô nương, không cần đâu. Không phải các bằng hữu của ta cũng đã bị các người bắt đi rồi sao?

- Tuy là chưa bị bắt, song họ...! Ấy da! Chắc cũng không sống được lâu. Có lẽ còn bi thảm hơn. Có lẽ các cô nương ấy đã đến nơi đây rồi.

- Các cô nương ấy? Ngươi nói là các cô nương ấy, không chỉ có một người à?

- Đúng vậy, những bằng hữu của chàng ở Hổ Trảo sơn đều đã đến đây rồi, chàng cứ... cứ bình an mà...

Nói đoạn, nàng ta bỏ chạy ra ngoài.

Ngọc Kỳ lúc ấy nghĩ thầm: “Vị cô nương này cũng còn chút tình người, vẫn còn lương thiện!”

Nghĩ đoạn, chàng lại tiếp tục vận công.

Bỗng từ xa vọng lại một tiếng rú kinh khiếp ghê rợn của một quái thú nào đó.

Đã thông mười hai kinh mạch trên người không phải là một chuyện dễ dàng, và cũng không thể trong ba, năm khắc thì thời có thể làm được việc đó. Vì vậy chàng cố định thần chuyên chú tranh thủ từng giây từng phút vận công.

Không biết đã qua bao lâu, một số kinh mạch trên người của chàng cũng được giải thông. Nhưng ngay lúc quan trọng ấy lại xảy ra biến cố, vậy là chàng đành ngừng vận công lại, thật đáng tiếc.

Cánh cử mở ra, Trì Khiêm trang điểm lộng lẫy bước vào, theo sau là tám tên đại hán đầu che kín bởi chiếc nón màu đen. Sau chiếc áo đen bên ngoài lộ ra cuồn cuộn những bắp thịt, bọn chúng cầm trong tay những dây xích to nặng, kềm cặp các thứ khảo hình cụ, chiếu ra ánh mắt ghê rợn. Trì Khiêm từ từ tiến gần bên giường, từ người ả toát ra một mùi hương thơm ngào ngạt.

Hôm nay, Trì Khiêm trang điểm lộng lẫy xinh đẹp tuyệt trần, trâm cài lược giắt, các vật trang sức lóng lánh tôn thêm vẻ mỹ miều trên khuôn mặt vốn toàn mỹ.

Dáng yểu điệu trong bộ xiêm y tha thướt. Dường như có một làn khói mỏng vấn quanh thân người mảnh mai thon thả của Trì Khiêm. Nhìn ả, người ta có cảm tưởng là Hằng Nga nơi cung Quảng giáng trần, quả là một kiệt tác của hóa công. Ngọc Kỳ thật không tin dáng điệu yêu kiều tha thướt của ả lại là một Trì Khiêm dâm dục, táo tợn trong xe đêm qua.

Trì Khiêm giống như một tiên nữ thanh cao, tuyệt thế mỹ nhân, ả tiến đến trước giường, mỉm cười hết sức duyên dáng, cung cách hết sức lễ độ, khiêm nhường, hé mở đôi môi hồng xinh đẹp, thốt lên bằng chất giọng ngọt ngào êm dịu, thánh thót như chuông :

- Dương công tử! Tối qua ngủ ngon chứ?

Ngọc Kỳ khẽ giật mình, song chàng cười nhạt, rồi nói :

- Đa tạ thâm tình của chủ nhân... dâm phụ, có phải giờ phút hành hình đã đến rồi?

- Dương công tử! Chẳng lẽ qua một đêm suy nghĩ mà chàng còn chưa thông suốt sao? Nay thiếp cho chàng suy nghĩ thêm mấy phút nữa đó!

- Ha! Ha! Không cần đâu!

- Cớ sao chàng lại tuyệt tình như thế, phụ rẫy một tấm chân tình của thiếp! Quả thật, chàng là người vô tình, không chút tình cảm nào cả.

Trì Khiêm giọng run lên, hai giọt lệ long lanh trên khóe mắt.

Ngọc Kỳ trong lòng rúng động, kêu thầm: “Ngọc Kỳ à! Một đời người như ngựa phi qua cửa sổ, ngươi không thể bị mê hoặc mà để tiếng xấu trên võ lâm được”.

Nghĩ đoạn, chàng trầm giọng quát :

- Yêu phụ! Dương mỗ ta tuyệt tình như vậy đó! Ngươi đừng uổng công phí sức nữa.

- Dương công tử! Thiếp biết chàng đang đắn đo, chiến đấu với bản thân mình, thiếp hiểu rõ lòng chàng mà!

Ngọc Kỳ thật sự rúng động, quả thật chàng đã xúc động, đắn đo lựa chọn, ngẩng đầu lên nhìn Trì Khiêm.

Song lý trí đã thắng, chàng cười lớn rồi nói :

- Trì cô nương! Ngươi thông minh lắm, nhưng không bao giờ hiểu được ta đâu! Ngươi thất bại rồi.

Nói đoạn chàng đứng dậy nói :

- Bây giờ có lẽ là giờ Ngọ, đã đến lúc hành hình rồi!

Trì Khiêm tuyệt vọng quay đi, vỗ tay ba cái. Tức thì mấy tên đại hán lúc nãy hùng hục chạy vào cúi đầu đợi lê.nh.

Trì Khiêm lại tiến gần đến Ngọc Kỳ, nói khẽ :

- Đây là lời khẩn cầu cuối cùng của ta. Trước mắt, chàng là hai con đường: Một con đường cùng ta, ta sẽ trọn đời toàn tâm toàn ý yêu thương hầu hạ chàng, giúp chàng khơi sáng tiền đồ rực rỡ, tột đỉnh vinh quang. Con đường kia là cái chết. Chàng hãy nhìn đi, bọn vận hắc y kia, chúng là hiện thân của Địa ngục đó. Dương công tử! Ta van xin chàng hãy đi cùng ta trên con đường hạnh phúc đang chào đón chàng!

Nói đoạn Trì Khiêm giang tay có vẻ cầu khẩn đón chờ Ngọc Kỳ.

Nhưng Ngọc Kỳ không chút lưỡng lự, chàng tiến đến bọn tám tên hắc y nhân không hề nhìn Trì Khiêm một cái nào, đoạn chìa hai tay ra.

Tên đại hán giương mắt nhìn Trì Khiêm đợi lệnh.

Trì Khiêm tuyệt vọng, biến sắc giận dữ kêu lên :

- Dương Ngọc Kỳ! Ngươi đã thắng! Song ta sẽ cho ngươi một cơ hội nữa!

- Hết rồi!

Đợi một lát nữa sẽ biết, cơ hội này ngươi không thể bỏ qua được đâu. Đoạn ả phất tay ra hiệu, và

thét lớn :

- Dẫn đi!

Hai tên đại hán lao đến sau lưng Ngọc Kỳ, mang gông và khóa dây xích sắt vào cổ tay và chân chàng.

Ngọc Kỳ lúc này cũng tìm cách dụng toàn lực đẩy mạnh chân khí nhưng không ngờ hai mạch nhâm đốc vẫn chưa đã thông, nên vừa vận sức đẩy mạnh thì bỗng cảm thấy trời đất chao đảo, toàn thân không còn sức lực.

- Dẫn đi! Theo y kế hoạch mà thi hành!

Hai tên đại hán dạ một tiếng thật lớn, đẩy Ngọc Kỳ đi ra.

Trong con đường hầm, có hai hàng dài các tên đại hán, hai người Như Phương và Như Cúc trang điểm như nhau, với một thần sắc rất khó hiểu, nhìn theo Ngọc Kỳ, khi chàng vừa đi qua mặt, hai người họ khẽ nói :

- Dương công tử! Chúc may mắn.

- Đa tạ nhị vị cô nương.

Chàng cũng đáp tạ lại với giọng nói rất khẩn thiết, không hề giả dối, có lẽ là lần cuối chàng nói với thái độ như vậy.

Chúng dẫn Ngọc Kỳ đi lên phía trên, qua hơn ba lần tam cấp. Trong đường hầm bốc mùi tanh của máu nồng nặc đến độ khó chịu.

Phía sau, Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc đã mất dạng, có lẽ họ đã đi bằng con đường khác.

Chúng dẫn chàng đi đến rào chắn bằng sắt lớn, có hai tên đại hán khác ra mở khóa cửa rào chắn.

Ngọc Kỳ hít sâu, đoạn âm thầm kiểm tra kinh mạch của mình. Tám tên đại hán dẫn Ngọc Kỳ bước ra khỏi cửa rào sắt, tiến vào một khoảng không gian như một quảng trường đầy ánh sáng chói lòa.

Đột nhiên bốn bề xung quanh vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy rền vang cả quảng trường.

Nói về Tây Vi và Khương Sĩ Trân, phi ngựa chạy như bay. Cả hai người không nói gì cả, chỉ ra sức vung roi thúc ngựa phi hết sức, nhắm hướng Chu Tiên trấn mà chạy.

Từ xa xa, đã hiện ra mờ mờ thị trấn Chu Tiên. Bỗng nhiên con ngựa của Khương Sĩ Trân đang cưỡi bỗng ngã quỵ, sức chạy vẫn còn nên cả người lẫn ngựa té lăn trên mặt đất, trong tiếng hí?vang

của con tuấn mã đã kiệt lực đang lăn tròn.

Công lực của Sĩ Trân không tồi, nên khi té lăn trên đất hơn ba trượng, y vẫn đứng dậy, không hề tỏ ra đau đớn gì, lách sang một bên.

Sau đó, hai người rời bỏ yên ngựa, Sĩ Trân nói :

- Đi thôi! Chúng ta đã sắp đến nơi rồi.

Đoạn hai người thi triển khinh công tuyệt luân, phóng mình như bay chạy tới.

Phía bắc của Chu Tiên trấn có một con sông Giả Lỗ đã bị đóng băng giá lạnh, Sĩ Trân và Tây Vi đi dọc theo con sông Giả Lỗ, đoạn rẽ vào một con đường khác, nhắm phía nam rảo bước nhanh, họ không vào trấn. Đi khoảng ba dặm đường trước mặt xuất hiện một ngôi nhà nhỏ.

Hai người bọn họ còn chưa tiếp cận ngôi nhà thì từ trong sân đã vọng ra tiếng sủa ầm ĩ của ba con chó lớn màu vàng.

Cửa trong nhà mở ra, có một lão nông dân bước ra quát mắng con chó lớn :

- Súc sinh! Quay lại mau!

Ba con chó lớn ngừng sủa, quay mình lại. Sĩ Trân từ xa đã lên tiếng :

- Triều Thúc, lão gia có khỏe không?

Lão nông dân ngạc nhiên hỏi :

- Sĩ Trân à! Ai đến đó? Lão gia khỏe lắm.

Lúc ấy ba người mới dừng lại trước cửa nhà. Sĩ Trân nói gấp :

- Vị công tử này là cháu của Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên, có chuyện khẩn cấp vô cùng, muốn bẩm báo trực tiếp với lão gia.

Nói xong, Sĩ Trân đi vào nội sảnh bên trong.

Ánh mắt của Triều Thúc nãy giờ chưa rời khỏi Tây Vi. Tây Vi định bước lên, thì lão thúc đã giơ tay chận lại quát :

- Khoan đã! Sao ngươi dám mạo xưng là thiếu công tử, cháu của Đàm công! Ngươi là ai?

Tây Vi kinh ngạc hỏi :

- Gì? Tại hạ mạo nhận à?

- Hứ! Ngươi là nữ nhi, há qua mắt của lão phu được sao?

Vừa nói, lão Triều Thúc vươn tay điểm ngay huyệt Khúc Trì của Tây Vi.

Tây Vi vặn người tránh sang một bên, vội vã kêu lên :

- Khoan! Hãy nghe tiểu nữ nói! Tiểu nữ tên gọi là Đàm Tây Vi, cháu gái của Đàm công, đại huynh tên gọi là Đàm Triệu Tường, gia huynh đã đi Hồ Quảng, truyền một tin của Dương công tử. Tiểu hóa tử Bành thúc thúc cũng đã đi Giang Nam.

- Tại sao cô nương nói là Dương công tử đã bị người bắt rồi à?

- Đúng vậy! Tiểu nữ và Dương công tử cùng đi với nhau, định đến Khai Phong phủ tìm Tống Hạo Nhiên lão tiền bối, nhưng chẳng may nơi Thái Bạch lầu đã uống phải hai ly rượu Bích Ngọc lộ, Dương công tử nội lực tiêu tán, nên đã lọt vào tay bọn Thần Kiếm thư sinh và năm yêu nữ họ Trì...

- Tại sao cô nương lại thoát thân được?

- Dương công tử trước lúc lâm nguy, đã bảo tiểu nữ trốn đến Khai Phong phủ tìm Thanh Hoa tỷ tỷ...

Đột nhiên trong nhà lúc ấy xuất hiện một lão ăn mày vận y phục màu sẫm, sắc mặt trắng xanh, có vẻ già khắc khổ lắm, có thể thấy lão già có tâm sự gì lo lắng ghê gớm lắm.

Lão ăn mày ấy chính là Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên danh chấn giang hồ. Lão ăn mày trầm giọng nói :

- Gọi cô nương ấy đến gần đây!

Tây Vi vừa thoáng thấy hình dáng của lão ăn mày, đã nhận ra ngay, nàng lao đến quỳ xuống ngay dưới chân người, vừa khóc vừa nói :

- Tổ bá bá! Vi nhi trong lòng đau như cắt! Dương công tử...

- Ậy! Tiểu cô nương, bình tỉnh, ngồi xuống đây, từ từ kể đầu đuôi cho lão phu nghe.

Sau đó, Tây Vi đã đem chuyện từ khi ở Trịnh Châu ra tay cứu Trì Khiêm đến lúc Ngọc Kỳ uống phải chất độc Bích Ngọc lộ ở Thái Bạch lầu, kể tường tận nguyên do đầu đuôi sự việc.

Nghe xong, Tống lão kêu lên :

- Thái Bạch lầu không phải do Vô Vi bang gây ra, chắc chắn là độc mưu của bọn người ở Hổ Trảo sơn. Nguy rồi! Dương hiền điệt đã gặp khốn rồi. Sĩ Trân! Mau lên, truyền tin cho các đệ tử tai mắt của chúng ta, mau mau thăm dò tung tích Dương công tử đã bị bắt đem đi nơi đâu. Vi nhi! mau, chúng ta đến Khai Phong.

Sau đó, Tống lão dẫn Tây Vi vào phòng trong, sai dặn hơn mười người đang ở đó đi lo công việc, đoạn hỏi Tây Vi về tin tức của Ngọc Kỳ.

Tây Vi bèn đem ý định của Ngọc Kỳ và hành tung của Triệu Tường, Tiểu hóa tử nói lại thật chi tiết, tường tận hơn.

Nghe xong, Tống lão nói :

- Mấy ngày trước đây, lão phu bị vây khốn, phải mạo hiểm mới thoát nạn được, lão phu cảm thấy không thể xuất diện công nhiên được nữa. Nếu chúng ta quang minh hành sự bạch nhật, địch lại trong bóng tối, người bị thiệt thòi chính là chúng ta. Nên ta quyết định thay đổi sách lược, đã truyền báo cho các bằng hữu tạm thời hoãn kỳ tái xuất. Hây da! Tiếc là muộn một bước, trong nội bộ chúng ta có nội gian, hậu quả là đã có vài bằng hữu võ lâm đã bị hạ độc thủ. Tửu tiên, Ất lão đệ là một trong những người ngộ nạn. Ây da! Lão phu hối hận vô cùng.

- Tổ bá bá! Nếu như tìm không được Dương công tử...

- Vi nhi! Lão phu sẽ tận lực tranh thủ thời gian. Chuẩn bị đi mau, Vi nhi hiền điệt đi tìm hai chị em Thanh Hoa, lão phu ở Khai Phong đợi tin.

Hai người một già một trẻ sau khi trò chuyện xong, liền chuẩn bị lên đường. Sĩ Trân bên ngoài đã chuẩn bị ngựa. Cả ba bèn lên ngựa, nhắm hướng Khai Phong phủ phi như tên bắn.

Lúc sắp đến gần Khai Phong phủ, trời đã tối, bỗng từ phía xa xa đối diện có một người cưỡi ngựa chạy đến.

Khương Sĩ Trân phi phía sau Tống lão khuất cái lúc sắp đi đến gần người nọ, liền khum tay hú lên hai tiếng, một ngắn một dài. Người cỡi ngựa nọ bỗng ghìm cương ngựa lại, quay đầy ngựa cho chạy chậm về phía Sĩ Trân, hú lên một tiếng dài, một tiếng ngắn đáp lại.

Sĩ Trân lúc này thấy vậy bèn kêu lên: “Khương Sĩ Trân”, đoạn tiến lên thấp giọng nói :

- Hạo Nhiên cũng đến...

Người cưỡi ngựa đối diện định xuống ngựa, thì Tống lão cái nói liền :

- Miễn lễ! Huynh đệ có tin tức gì không?

Người này vòng tay chào, rồi nói :

- Trước lúc đi, Khương huynh có dặn, các huynh đệ đã bủa ra khắp nơi, đi dò la tin tức, đến trưa thì có tin cấp báo về Dương công tử đã bị người đưa đi Tân Trịnh.

- Còn tin gì nữa?

- Đối phương hành tung bí ẩn, thủ hạ rất ít, thân phận của chúng không cách nào dò tìm được. Dương công tử ở Thái Bạch lầu bị bắt, hai tên tiểu bảo ở đó đã biến mất, có lẽ cũng là đồng đảng của chúng.

- Huynh đệ đã cực nhọc quá, xin chú ý hơn nữa. Lão phu giờ đi Khai Phong lo việc, hẹn sáng mai gặp lại ở Tân Trịnh.

Lão khuất cái nói xong, người đó vòng tay thi lễ, Khương Sĩ Trân và người đó lên ngựa đi ngay.

Đến đầu canh hai, ở Long Đình xuất hiện hai bóng người.

Long Đình địa thế khá cao, nó là một tòa kiến trúc đồ sộ, có hơn mấy trăm bậc tam cấp, có hàng lan can bạch ngọc xây lên bởi những người thợ khéo tay, trên đỉnh của năm gian điện đường có chạm trổ hình long phụng rất tinh vi.

Bốn bên đài và các bậc tam cấp đều màu trắng, gặp lúc trời đang đổ tuyết, nếu như vận bạch y, có lẽ sẽ không thể phân biệt được có người trên đài. Quan quân thay phiên túc trực không cho bất cứ ai đến gần.

Hai bóng người đã đến các bậc tam cấp phía dưới, một người trong họ nói :

- Hài nhi, nơi các ngươi hẹn là ở nơi nào?

- Tại một mặt đường hướng về thành phố, trên tam cấp thứ hai, ai đến trước thì dùng kiếm khắc trên lan can bạch ngọc.

- Vậy nên quay sang phía trái, đấy là hướng đông. Đi thôi.

Hai bóng người ấy là Thiên Nhai Phá Ất và Tây Vi.

Vì sợ làm kinh động bọn quan binh, họ quyết định đi vòng qua phía bên trái để đến chỗ hẹn.

Sau khi đến góc Đông nam, leo lên mấy bậc tam cấp bằng đá thì thấy có mấy bóng người mặt đồ trắng đang sắp hàng trên tam cấp.

Tống lão cái khẽ nói :

- Cẩn thận! Có người đã đến trước rồi.

- Có lẽ là Thanh Hoa tỷ tỷ đã đến rồi.

Hai người liền thi triển khinh công tiến tới nơi đó, họ cúi khom người nương theo bóng tam cấp tiến tới. Những người áo trắng này là ai mà to gan quá, dám công nhiên đứng trên đài cao của Long Đình, thì ra bọn chúng là hai phe, dường như chúng đang gườm gườm nhau, chắc là có một trận quyết đấu.

Đúng vậy!

Đứng trên thượng phong là hai bóng trắng, một cao một thấp, kiếm giắt sau lưng, khoanh tay đứng thẳng. Người cao là Nguyên Chân, thấp hơn là Thanh Hoa. Họ đã đến từ lúc canh hai, nguyên họ có cuộc hẹn với Tây Vi, đã đợi khá lâu.

Đối diện với họ là sáu người vận đồ trắng, đều là cao thủ.

Sáu tên đều ăn vận giống nhau, áo trắng, vải che mặt màu trắng. Tại sao bọn chúng lại xuất hiện ở đây, chưa ai có thể giải thích được.

Lúc ấy Tây Vi và Thiên Nhai Phá Ất cũng đang tiến đến gần, Tây Vi hét lớn :

- Hoa tỷ tỷ, đừng để cho chúng thoát!

Tống lão cái dường như đã biết mặt một người trong bọn chúng, lão lao đến rít lên :

- Diệu Chân lão đạo! Chúng ta không phải oan gia thì đã không gặp nhau, một gậy Đả Cẩu bổng của lão ăn mày..... Ha! Ha! Ha! Ha!

Trời lúc này tối đen như mực, đang đổ tuyết, gió thổi từng đợt, cuốn hoa tuyết quất vào mặt họ Thanh Hoa lúc này mới nhận ra Tây Vi, còn bóng người kia, nàng nhìn thấy là một lão khuất cái.

Ngay lúc ấy xuất hiện ba bóng người mặt áo xám ở phía dưới, họ dừng chân quan sát.

Đột nhiên bên trên điện ở trên, đèn đuốc bỗng được thắp sáng rực, quan binh trấn giữ đài chạy rầm rập đến, dàn ra thành nhiều hàng, từ trên quan binh giương cung xạ tiễn xuống như mưa.

Trong đám quan binh có tiếng quát lớn :

- Ai cả gan dám đến nơi cấm địa Long Đình quấy rối?

Những người ở trên đài không hề sợ. Họ lắc mình lùi ra xa vận công, đoạn múa tít binh khí để tự vệ. Chỉ có hai tên áo trắng bị thương té nằm dưới những bậc tam cấp phía dưới bị trúng tên rú lên

thảm thiết.

Nghe tiếng quan binh thét hỏi, Tống lão cái cơ trí đáp liền :

- Người Vô Vi bang đến đây quấy rối đấy! Các người chớ nhiều lời can dự vào.

Những lời này đã khiến cho quan binh trấn giữ đài nổi giận vô cùng, càng hạ lệnh cho người bắn tên xuống như mưa.

Lúc này, bọn người áo trắng thấy tình thế không ổn, nên cùng nhau hô lớn một tiếng, xoay mình phóng xuống đài.

Bốn người Tây Vi cũng đuổi theo bén gót, thân pháp như điện xẹt.

Ba bóng người áo xám đứng nhìn ở dưới đài cũng quay gót đuổi theo.

Bọn người áo trắng lúc này dừng lại, một tên trong bọn chúng hét lớn :

- Súc sinh! Ngươi quả thật đã đến rồi! Hây! Người đợi đã đến chưa?

Hai chị em Thanh Hoa chạy trước không đáp lại. Trời tối đen như mực, không nhìn rõ được mặt mũi của ai là ai, Tên lúc nãy lại nói :

- Đêm trước đã để cho ngươi trốn thoát! Hứ! Đêm nay, ngươi không còn có cơ... Ủa!

Y bất giác phát hiện Nguyên Chân không phải cầm quảy trượng mà là giắt kiếm, chắc chắn không phải là lão ăn mày.

Một tên bên cạnh cũng la to lên :

Không phải là lão ăn mày, có lẽ là người mà chúng đang đợi, giết chúng đi!

Có hai tên nghe lệnh lao tới.

Hai chị em Thanh Hoa biết rằng người chúng nói là ăn mày, nhất định là Tống Hạo Nhiên và người đợi kia là Ngọc Kỳ.

Hai người cười nhạt, vươn tay trái ra khoa trảo, tay phải đồng thời vận thần công, tung ra chưởng nhắm đối phương đánh ra.

Hai tên bạch y nhân có vẻ coi thường tỷ đệ Thanh Hoa, chúng thấy chiêu thức của họ đánh ra rất tầm thường, thậm chí không có chưởng phong, chứng tỏ họ chỉ là bọn nhóc con hôi sữa mới xuất giang hồ, nên không đón đỡ mà biến trảo thành chưởng đánh tới.

Chúng đâu ngờ tỷ đệ Thanh Hoa đã sử dụng Vô Cực Thái Cực Hư thần công đánh ra, tuy chiêu thức tầm thường, nhưng tiềm tàng nội lực, lợi hại vô song.

Bùng! Bùng! Nổ ra hai tiếng đinh tai, bàn tay hai tên đại hán tét ra, lộ cả xương, máu me đầm đìa, chúng té ngã lăn xuống mấy bậc tam cấp. Những tên áo trăng còn lại thì quay người bỏ chạy Thanh Hoa lúc ấy thét lên :

- Bọn Vô Vi bang đáng chết kia, mau nạp mạng đi.

Vừa dứt lời, nàng cũng vừa vượt qua bờ thành, thân pháp của nàng siêu phàm, đã bắt kịp tên cuối cùng, nàng hét lớn :

- Chạy đi đâu! Tiếp chiêu!

Đoạn vung kiếm xuất chiêu Trường Hồng Quán Nhật, người kiếp hợp nhất, như bay lao tới. Đối phương không hề biết lợi hại, y thốt lên một tiếng, quay người vung kiếm tung ra chiêu Phản Thân Xạ Hổ lại phản công.

Thanh Hoa khẽ lắc vai, đâm kiếm tấn công tiếp, kiếm ảnh loang loáng, quay vun vút, lợi hại vô cùng.

Bỗng nghe tên đại hán kêu rú lên một tiếng, kiếm của Thanh Hoa đã đâm vào ngực trái của y. Máu tuôn ra xối xả. Chết tức thì.

Lúc ấy Tống lão cái cũng vừa đến, người thứ ba là Nguyên Chân. Nhưng không ngờ đúng lúc ấy đã xảy ra một biến cố.

Vì Tây Vi vốn là người có nội công kém nhất, nên nàng là người đi sau cùng, nên đã bị ba bóng người áo xám đứng dưới đài đuổi kịp.

Nàng còn chưa kịp nhận ra đối phương là bạn hay là địch, nhưng đã để ý đề phòng.

Song nàng không ngờ được một bóng áo xám với thân pháp như điện xẹt tới sau...

(Mất mấy trang)

Lão đạo sĩ dừng tay lại, thu phất trần, trầm giọng hỏi :

- Các hạ là người nào, mà dám cả gan quát nạt trước mặt bần đạo như thế? Thật đáng chết!

Tên áo xám cười ha hả, đoạn nói :

- Im miệng, tại hạ là Thần Kiếm thư sinh, ngươi là ai?

Vừa nghe xong đám người bạch y nhân thất kinh. Lão Khuất cái càng thất kinh hơn. Lúc ấy, lão đạo sĩ bỗng bật cười khanh khách. Khẽ quất cây phất trần một cái, rồi nói :

- Bần đạo là Thiết Phất Trần Diệu Chân, ngươi là tên hậu sinh vãn bối, đã được nghe qua tên bần đạo chưa?

- Ngươi là đệ tử thứ hai của Ất Thanh?

- Chính là bần đạo. Hừ! Ngươi nên hối hận vì đã nhúng tay vào đúng đêm nay đi!

Những lời đối thoại giữa Diệu Chân và Thần Kiếm thư sinh khiến cho Tống lão cái, Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân khó hiểu vô cùng. Nghe khẩu khí của Thần Kiếm thư sinh thì y quả thật không phải là người của bọn Vô Vi bang.

Thần Kiếm thư sinh cười lạnh lùng hỏi :

- Lệnh sư của các hạ bấy lâu mạnh khỏe chứ?

- Gia sư bần đạo vẫn khỏe, không cần các hạ hỏi thăm!

Thần Kiếm giọng mỉa mai :

- Y chưa chết à?

- Ngươi mới là người đáng chết!

Lão đạo sĩ vừa nói đã lao tới trước hơn một trượng, tay vung phất trần.

Thần Kiếm thư sinh lúc ấy dùng ngón tay vươn ra ba lượt, nơi miệng khẽ lay động, hẳn nhiên đang sử dụng thuật truyền âm nhập mật nói chuyện.

Cử động trên của y vì làm trong đêm tối nên không ai nhìn thấy được.

Y đột nhiên cười một cách cuồng dại, nạt lớn :

- Lão đạo, ngươi còn tiến thêm một tất nữa thôi, tại hạ sẽ hạ sát tên nha đầu này ngay, sau đó sẽ thanh toán với ngươi, không tin thì cứ thử xem.

Những lời y nói ra, sự thực là nói cho Tống lão cái nghe; lão khuất cái là một tay giang hồ lão luyện, dù biết là bị mắc kế nhưng cũng không làm gì được. Lão khuất cái tức giận hét lên một tiếng, quay sang Diệu Chân lão đạo, nạt lớn :

- Lão đạo súc sinh kia, ngươi xéo đi, món nợ giữa chúng ta nhất quyết về sau sẽ thanh toán.

Thiết Phất Trần Diệu Chân ý cũng muốn rút lui, song vì thể diện, lão đạo cũng lạnh lùng nói :

- Lão ăn mày, ngươi quát nạt điều gì? Đêm nay ta muốn...

- Hứ! Ngươi chỉ đáng xách giày cho lão phu thôi! Ngươi có xéo đi không?

- Lão tiền bối, để Thanh Hoa cho y biết lợi hại.

Bất thình lình Diệu Chân đạo sĩ thét lớn :

- Chúng ta sau này ắt sẽ gặp lại.

Chữ “lại” vừa thốt ra, thì y đã phóng mình vọt lên phi thân ra xa hơn mười trượng. Hai tên bạch y nhân vác tử thi của đồng bọn cũng phi thân chạy theo.

Thanh Hoa dùng truyền âm nhập mật nói với lão khuất cái :

- Lão tiền bối! Lão đạo Diệu Chân tại sao lại bỏ đi không ra tay? Vì nếu Thần Kiếm thư sinh ra tay hạ thủ Tây Vi, đối với lão Diệu Chân ấy há không phải có lợi hay sao?

Tống lão cái đáp :

- Chí ít chúng ta cũng biết là Vô Vi bang có liên quan đến bọn người Hổ Trảo sơn. Thần Kiếm thư sinh tự mình cũng ngại thế lực của lão đạo Diệu Chân. Nhưng trước mắt đừng lo chuyện ấy. Chúng ta theo sát tên Thần Kiếm thư sinh để đòi người lại.

Lão khất cái lại trầm giọng nói :

- Tên súc sinh kia, tối nay ta e ngươi khó lòng mà thoát thân lắm đó. Buông Vi tiểu cô nương kia ra ngay, lão khuất cái ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Thần Kiếm thư sinh thản nhiên gằn giọng nói lại :

- Ngươi không cần tính mạng con nha đầu này nữa à?

Lão khất cái nạt lớn :

- Có chết một trăm tên cô nương đó, lão khuất cái ta tuyệt không bao giờ tiếc đâu, ta chỉ cần bắt ngươi làm con tin đổi lấy Kỳ công tử đã bị bắt về là được.

Thanh Hoa nghe đến đây, này thất kinh, la lên :

- Lão tiền bối, Ngọc Kỳ bây giờ ở đâu?

- Đã bị tên súc sinh này ám toán, bắt đi rồi, hiện giờ chưa rõ tông tích ở đâu cả!

Thanh Hoa hét lớn một tiếng, hoa kiếm xông tới.

Thần Kiếm thư sinh vẫn chụp lấy Tây Vi, lách sang một bên tránh và nói :

- Tại hạ nếu như bị đả thương mất một sợi lông, thì tên Dương Ngọc Kỳ sẽ chết không có đất chôn!

Thanh Hoa lúc ấy vung kiếm ra suýt chút nữa mũi kiếm đã đâm vào người Tây Vi, vì Thần Kiếm thư sinh lúc lách người tránh đã cố ý lấy Tây Vi làm bình phong cho y.

Thanh Hoa nộ khí bừng bừng, nạt lớn :

- Mau thả nàng ra, ngươi so với loài cẩu trệ còn ti tiện hơn vạn lần! Tên súc sinh! Bản cô nương trong ba chiêu thôi, sẽ băm ngươi ra thành trăm mảnh.

Thần Kiếm lùi ra sau, rồi nói :

- Thả nó ra thì Dương Ngọc Kỳ cũng không sống sót được. Băm bổn thái gia ra làm trăm mảnh ư? Dương Ngọc Kỳ sẽ chết còn thê thảm hơn.

Đoạn y phát tay ra hiệu, tức thì hai tên áo xám ở hai bên lao lên Nguyên Chân nãy giờ tức giận, cắn răng chịu đựng, nay thấy đối phương lao lên, chàng múa kiếm vun vút, nhắm hai tên áo xám công tới.

Lão khuất cái cũng tung ra một chưởng đánh tới hai tên áo xám.

- A! A...! Hai tên áo xám rú lên thảm khốc, té nhào trên mặt đất, mặt và ngực máu tươi đỏ lòm, không biết là do kiếm hay là do chưởng lực đánh trúng mà chết.

Thần Kiếm thư sinh kinh hãi, tung một chưởng đánh thức Tây Vi, đoạn nói :

- Ha! Ha! Các ngươi thông minh lắm, muốn động thủ hả! Bổn thái gia chờ xem đây. Tính mạng của Ngọc Kỳ với ta như một. Nếu ta mà chết, thì hắn không sống sót đâu.

Đoạn y dùng tay ấn vào xương tỳ bà của Tây Vi, chỉ nghe nàng kêu lên một tiếng đau đớn vô cùng, toàn thân run rẩy.

Lão khuất cái và Thanh Hoa thất hãi, Nguyên Chân lúc nãy định búng ra Phi Ngư thích nhắm Thần Kiếm bắn tới cũng vội vàng thu lại.

Thần Kiếm nắm lấy cơ hội nói tiếp :

- Bổn thái gia lấy hai mạng đổi một mạng. Nếu các ngươi muốn Dương Ngọc Kỳ sống sót, thì hãy ngoan ngoãn cút đi ngay. Hừ! Ta đếm ba tiếng để tiễn các ngươi, bằng không chúng ta cùng chết.

Đoạn y thét lớn :

- Một!

Ba người Thanh Hoa trong lòng rúng động, khí huyết như đang sôi lên.

Tây Vi lúc này đã tỉnh, nàng hít một hơi sâu, bỗng hét lớn :

- Đừng lo cho ta, giết...

Không đợi nàng nói hết, Thần Kiếm đã dùng tay bịt miệng nàng lại.

- Hai!

Lão khất cái cười ha hả, nói :

- Tiểu súc sinh, ngươi quả là một nhân vật vô cùng quan trọng. Sống chết của Dương Ngọc Kỳ, ta chưa tận mắt chứng kiến, song lão phu đã trả hết món nợ đạo nghĩa, nay chỉ muốn bắt ngươi để có thịt trao đổi với các anh hùng võ lâm. Hừ! Lão phu hôm nay muốn lột da ngươi quá!

Nói dứt, lão khất cái gầm lên, vung ngay gậy Đả Cẩu bổng, khí thế như vũ bão.

Thần Kiếm thư sinh thấy lão khất cái dáng điệu hầm hầm trong lòng kinh hãi.

Y thối lui ra sau, nói :

- Nếu các ngươi không muốn gây khó khăn thêm cho Ngọc Kỳ, ta sẽ chỉ cho các ngươi một con đường để chọn.

- Lão khất cái ta mà bắt được ngươi, không sợ ngươi không nói đâu!

Thanh Hoa và Nguyên Chân hai bên cùng hợp với lão khất cái vây lấy Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh kinh hãi. Y thầm rúng sợ Thanh Hoa động thủ. Vì y nghĩ con nha đầu này không những cơ trí hơn người mà hạ thủ cũng lợi hại vô cùng, thêm lần trước suýt bị khốn dưới tay y, chắc hẳn nàng căm hận vô cùng, dứt khoát một khi ra tay sẽ rất tàn độc, không thể đùa được.

Y nhấc Tây Vi lên làm binh khí cho mình, đoạn nói :

- Thái gia nếu như bị chết dưới tay các ngươi thì manh mối về Ngọc Kỳ cũng coi như tuyệt vọng thôi, cho dù các ngươi liều mạng cũng vô ích!

Lão khất cái giậm mạnh gậy, rồi nói :

- Dẫn lão phu đi đến chỗ tìm người, bằng không, ngươi sẽ tan xương nát thịt.

Thần Kiếm lộ vẻ vui mừng, nói :

- Theo ta đi.

- Thả ngay vị cô nương kia ra.

- Lão ăn mày! Ngươi có nằm mơ không? Ngươi coi ta là đứa con nít sao? Thả ra! Thả ra để các người xông lên hử? Ta đâu dễ ngây thơ quá vậy!

Lão khất cái hét :

- Đi!

- Các người phải theo phía sau, cách tiểu gia ba trượng, không được đến gần. Nếu các người không y lời, thì ta sẽ lập tức giết ngay vị cô nương này. Sau đó sẽ thí mạng với các ngươi.

Nói đoạn Thần Kiếm thư sinh ôm lấy Tây Vi, phóng đi về phía tây môn.

Lúc này là canh tư, sau khi ra khỏi thành, lão khất cái bỗng che miệng hú lên một tiếng dài, bỗng từ phía sau vọt tới một bóng người chạy về hướng lão khất cái.

Lão khất cái ghé miệng sát lỗ tai người ấy, căn dặn điều gì đó, sau đó người ấy lại vội vã phóng mình đi.

Không bao lâu sau, từ phía sau, một trận gió cát mịt mù cuộn đến, lẫn trong đám gió cát ấy là mười sáu tay ngựa phi như bay đến, khi gần đến bọn người lão khất cái, thì bỗng một trong số họ lên tiếng :

- Hạo Nhiên công, chúng ta trước hãy bắt tên súc sinh ấy đi.

- Không được, mau phân ra các ngã, triệu tập các bằng hữu, trước mượn ngựa sử dụng đã.

Người dẫn đầu đoàn khoái mã ấy là Huyền Linh lão đạo, Uy Viễn phiêu cục, Thần Chưởng Dương Uy Viễn và Giang Nam lão quái Hạ Điền, cả ba vị này đều là những cao thủ đã thoát nạn trong trận thảm kịch Hồi Long cốc mấy mươi năm trước, võ công tuyệt đỉnh, danh chấn giang hồ.

Ba người khác đổi ngựa đem ngựa đến cho lão khất cái, đoạn mười ba người khoái mã chia thành bốn nhóm, phân nhau phóng đi.

Bây giờ, sáu người cưỡi ngựa gồm ba người lão khuất cái và ba vị cao thủ tiền bối chia thành hai nhóm theo sát Thần Kiếm thư sinh.

Thần Kiếm thư sinh khi đi đến khu rừng phía trước mặt thì bỗng y hét lên một tiếng dài, thân hình bay tới một bóng trăng từ trong rừng xẹt rạ Đó là một con ngựa bạch dũng thần câu tuyệt luân. Thoắt trong chớp mắt, Thần Kiếm thư sinh đã ngồi chắc trên lưng ngựa như một lằn tên xé gió vun vút lao đi. Đứng ngoài nhìn tưởng chừng như vó ngựa không hề chạm đất, vút đi như điện, quả thật là thần câu hiếm thấy trên đời.

Thanh Hoa là người cơ trí, ứng biến nhanh nhẹn, ngay khi bóng trắng của bạch mã xẹt tới. Nàng phóng người khẽ phất tay tức thì rợp trời một làn mưa Ngư Phúc châm bay ra vun vút.

Nhưng công lực của Thanh Hoa chỉ có thể phóng ra phi châm xa trong khoảng tám trượng mà thôi. Khi Thần Kiếm vận công phi thân ghì cương bạch mã, lực phóng của y và lực phóng của bạch mã cuộn tới như vũ bão, đã phần nào cản lại lực bay của Ngư Phúc châm.

Chỉ có ba mũi phi châm bay tới trúng vào vai con bạch mã, một mũi bay tới ghim vào sườn trái của Thần Kiếm thư sinh. Con bạch mã bị ba mũi phi tiêu tuy sức chạy vẫn rất nhanh, song so với trước đã giảm rất nhiều, nhờ vậy mà sáu con tuấn mã của bọn người lão khất cái mới đuổi theo kịp phía sau.

Hai bên cố gia roi thúc ngựa phi như lướt trên đường, tạo thành một đám bụi mịt mù phía sau.

Qua một khu rừng lại một khu rừng nữa, phía trước mặt thấy xuất hiện một ngôi làng hoang vắng, lúc này khoảng cách của hai bên khoảng hơn mười trượng, con bạch mã câu chầm chậm bước lại.

Dưới sườn trái của Thần Kiếm máu đã rỉ ra rất đau đớn khó chịu. Lúc gần đến ngôi làng hoang, y bỗng rít lớn một tiếng ghê rợn.

Phía trước ngôi làng có mười tên cưỡi ngựa đang đứng hàng ngang bất động, khi vừa thấy con bạch câu của Thần Kiếm phóng đến, bèn chia thành hai nhóm tránh đường cho con bạch câu chạy qua.

Sau khi con bạch mã chạy qua thì mười tên này liền xông lên cùng một lúc, binh khí tuốt trần sáng loáng múa tít chói mắt.

Lão khất cái hét lớn :

- Đừng để lỡ, giết!

Thanh Hoa và Nguyên Chân nổi giận, họ đầu tiên sử dụng phi tiêu cản địch, lại thêm lão khất cái, bọn mười tên chắc là địch không lại rồi.

Cục trường bấy giờ tiếng người rít thảm khốc, tiếng ngựa hí chấn động cả một vùng, người ngựa

ngã nhào, mười tên cưỡi ngựa chặn đường đã ngã gục không còn một tên nào sống sót.

Thần Kiếm thư sinh nhờ mấy tên chặn đường lúc nãy, giờ đã chạy ra xa hơn ba mươi trượng, trong ngôi làng hoang lại phi ra năm tên đại hán cưỡi tuấn mã hộ vệ cho gã Thần Kiếm thư sinh phi như bay.

Liên tiếp một đoạn đường dài, đã xảy ra mất trận vây chặn nữa, song bọn chúng chỉ uổng mạng vô ích.

Hai bên cả người lẫn ngựa đều gần như mệt lả, đến gần đúng ngọ thì đã đến Phù Đồ Cổ Trạch, ngay phía sau, lão khất cái, các bằng hữu giang hồ cũng đang sắp đến, cả thảy có hơn ba mươi cao thủ.

Con bạch mã của Thần Kiếm thư sinh lúc này mồ hôi vả ra đầy thân, miệng sùi bọt mép, có vẻ không thể chịu đựng được bao lâu nữa.

Còn sáu con tuấn mã của mấy người lão khất cái đã bị cắt một lằn máu, bọn người lão khất cái không tiếc sử dụng thủ đoạn có hơi tàn nhẫn này mới có thể theo kịp Thần Kiếm.

Cuối cùng thì họ cũng tới được bên ngoài dưới chân núi. Còn Thần Kiếm thư sinh tay ôm Tây Vi, đã leo lên Phù Đồ Cổ Trạch từ trước.

Lúc ấy, dưới chân núi, ở hai bên cánh rừng xuất hiện hơn mười tên che mặt, tay cầm binh khí đón đánh sáu người lão khất cái.

Sau khi sáu người lão khất cái giải quyết xong bọn che mặt thì Thần Kiếm thư sinh đã biến mất.

Sáu người lão khất cái toàn thân vướng đầy máu của đối phương. Họ cứ men theo khe núi leo lên.

Đợi khi họ leo lên được bên trên khe, bỗng nhiên họ không khỏi rùng mình kinh sợ.

Sáu ngọn núi vây lấy thành cổ, mắt nhìn thấy tòa kiến trúc Phù Đồ Cổ Trạch hình dạng kỳ quái to lớn, đồ sộ khiến người ta không khỏi kinh hãi.

Nhưng càng khiến người ta kinh hãi hơn nữa là có hơn một trăm tên nam nữ vây lấy tòa nhà.

Trên đài đá của tầng thứ nhất có treo một người thân thể đầy máu và thương tích, chỉ mặc một khố nhỏ. Thanh Hoa vừa nhìn thấy người bị treo ấy, thét lên một tiếng cơ hồ muốn ngất xỉu.

Chiếc cầu mây duy nhất nối liền bờ đất liền với Phù Đồ Cổ Trạch vẫn dao động không ngừng. Trên đài cao, bên trong cánh cửa lớn có hơn mười tay nỏ kinh người. Loại cung nỏ sử dụng mũi tên dài gần năm thước, có thể bắn xa khoảng một ngàn bộ. Lực bật phi thường có thể bắn ra mũi tên cắm

phập vào tường đá dầy không hề sai. Mười hai cung nỏ này đang nhắm vào cây cầu mây dao động kia. Cho dù là mình đồng da sắt, có lẽ cũng khó mà chịu nổi mũi tên của chúng.

Hai bên tả và hữu của cây cầy mây có sáu tên đại hán vai vác Quỷ Đầu đao để trần sáng loáng, chỉ cần bủa một nhát, tức thì có thể chặt đứt cây cầu mây nói trên, chúng đứng đấy báo động chờ động tĩnh.

Lão khất cái đang đứng bên này cầu, bỗng hét lên, lao người ra phía trước dẫn đầu định nhắm hướng cầu mây phóng tới.

Chíu một tiếng chói tai, một mũi tên xé gió bay đến vách núi ở hai đầu cầu cắm phập vào bờ đá hơn một thước, tóe cả tia lửa. Tiếp theo là một trận mưa tên xé gió bay tới, tiếng tên bay như tiếng sấm xé màng nhĩ, có thể thấy uy lực của những cung nỏ ở đây lợi hại như thế nào.

Nhìn thấy tình hình nguy hiểm như vậy, lão khất cái trong lòng rúng động, hào khí phần nào giảm bớt. Nếu bọn người họ mạo hiểm xông lên cầu mây, nếu không bị tên bắn xuyên người thì cũng tan xương nát thịt dưới khe cầu vì chiếc cầu mây bị đối phương chặt đứt. Có lẽ người đã không cứu được lại mất mạng vô ích.

Lão khất cái do dự một chút, thì ngay lúc đó, Thanh Hoa đã vượt qua lão xông tới trước.

Lão khất cái thất kinh, vươn tay nắm chặt lấy khuỷu tay của nàng, hét :

- Đi không được đâu, quay lại thôi.

Thanh Hoa nước mắt căm hận ràn rụa, nàng cố sức vùng vẫy, hét :

- Lão tiền bối! Người không đi, để tiểu nữ đi, để tiểu...

Lão khất cái nghiến răng kéo mạnh Thanh Hoa về phía sau. Công lực của lão khất cái thâm hậu hơn nhiều so với Thanh Hoa, nàng không cách nào chống cự được, đoạn nghe lão quát :

- Cầu mây mà bị chặt tứ thì tan xương, người không những không được cứu mà còn mất thêm một mạng.

- Lão tiền bối, người không đi, ta đi, vậy buông ra.

Bất thình lình Nguyên Chân bỗng cười lên rờn rợn, nhảy về phía cầu.

Huyền Linh đạo trưởng vươn tay ngăn lại, trầm giọng quát :

- Tiểu huynh đệ, đừng làm chuyện dại dột như vậy.

Nguyên Chân vung kiếm nhắm vào khuỷu tay Huyền Linh định đâm tới khiến Huyền Linh đạo trưởng đành phải rút tay về. Lúc ấy, Nguyên Chân nói lớn :

- Đại ca khi ở Hổ Trảo sơn, đã liều mạng cứu Nguyên Chân ta đây, rõ ràng biết tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nhưng người không hề tham sanh úy tử, coi chết nhẹ như lông hồng. Chư vị có thể không cần phải mạo hiểm nhưng Nguyên Chân ta không thể đứng nhìn đại ca táng mạng. Triệu Nguyên Chân nay xông vào trước, xin đừng ngăn tại hạ...

Chàng cười ha hả một tràng dài, tức thì thân hình đã xa hơn ba trượng.

Ngay lập tức, ba đạo quang như điện xẹt bắn tới, tiếng tên bắn xé gió như sấm dậy, suýt chút nữa đã lấy mạng của chàng thiếu niên. Hai tay của Nguyên Chân lúc ấy đã nắm chặt lấy sợi dây mây treo lơ lửng dưới cầu.

Sáu tên đại hán phía đối diện thấy vậy, một tên trong bọn chúng vội giơ đao lên bổ xuống, chặt đứt liền hai sợi dây mây chủ yếu của chiếc cầu.

Chiếc cầu mây dao động lắc lư, phát ra những tiếng răng rắc chói tai.

Lúc ấy Huyền Linh đạo trưởng và Giang Nam lão quái vội nhảy tới nắm chặt lấy hai sợi dây mây chủ kéo lại, không để cho nó lắc lư.

Thanh Hoa lúc ấy lợi dụng ba mũi tên xé gió bắn tới mọi người có hơi náo động, nàng vùng ra khỏi lão khất cái, phóng ra xa hơn năm trượng, lao mình nắm lấy hai sợi dây mây chủ còn lại của cầu.

Một tên đại hán đối diện bên kia cũng giơ đao chặt đứt luôn những sợi mây ấy, chiếc cầu này do những dây mây to nối kết lại với nhau. Nay đã bị chặt đứt hết bốn sợi dây mây, lại thêm hai người treo trên cầu, cho dù một đầu đã được hai vị cao thủ võ lâm dùng sức nắm chặt song cũng không thể chịu đựng được trọng lượng nặng như vậy.

Chiếc cầu bỗng rung mạnh, đứt liền đoạn ở giữa, hai đầu ở giữa rơi xuống khe vực sâu hoắm phía dưới.

Mấy trăm tên đại hán bên kia phá lên cười cuồng dại, hai chị em Thanh Hoa tay vẫn nắm chặt sợi dây mây cùng rơi xuống khe.

Hai người họ cơ trí minh mẫn, lúc sợi dây mây rơi xuống khe, họ nhanh như cắt buông tay ra, để giảm sức rơi, đoạn cũng nhanh như chớp lại năm chặt lấy sợi dây mây bật ra do sức đàn hồi khi đụng phải vách đá.

Lúc này ba mươi vị võ lâm cao thủ Bạch đạo cũng đã đến nơi.

Huyền Linh và Giang Nam lão quái hợp sức vận công cùng với năm vị cao thủ lên trên nắm chặt sợi dây mây cố sức kéo lên hơn nửa khắc giờ. Cuối cùng hai người Thanh Hoa cũng leo lên được vách núi.

Đột nhiên, bên bờ bên kia cách bởi khe vực sâu, bỗng vang lên một tiếng thét lớn vang vang :

- Khoảng cách không xa lắm, mời chư vị lên núi nhìn xuống, tại Phù Đồ Cổ Trạch sắp có một lễ hội rất tưng bừng. Hoan nghênh các vị tham quan.

Tiếp theo là một tiếng “tù và” dài vang lên, sau đó, dậy lên những tiếng hoan hô la ó của những người ở nóc đỉnh bốn phía của quảng trường.

Bờ bên đây cách bờ bên kia nơi đang diễn ra “lễ hội” khoảng hơn năm mươi trượng, dù khinh công có tuyệt đỉnh đến mấy cũng không cách nào phi thân phóng qua được. Ba mươi sáu vị anh hùng bạch đạo, trong số đó có lão khất cái, Thanh Hoa, Nguyên Chân. Họ chỉ đành ngước tầm mắt nhìn lên quảng trường bờ bên kia, bó tay cay đắng chứng kiến bi kịch tàn khốc đang được trình diễn.

Hai chị em Thanh Hoa trong lòng như bị ngàn vạn mũi kim đâm, khóc thét lạc cả giọng, những tiếng la ó, hoan hô bên bờ kia như hàng vạn mũi đao đâm vào tim họ

Ngoài hy vọng chờ một phép mầu huyền diệu có thể xảy ra, mọi tính toán, hy vọng giải thoát coi như đã bị dập tắt hoàn toàn.

Chương 15: Phù Đồ Cổ Trạch

Nói về chàng thiếu niên anh hùng Dương Ngọc Kỳ đang phải đối diện với sự thử thách tàn khốc đầy chết chóc.

Cửa lồng rào sắt được từ từ đưa lên, quảng trường trong tiếng tù và thứ nhất, tám đại hán áp giải Ngọc Kỳ đưa ra nơi quảng trường.

Hơn một trăm người ăn vận áo đỏ quần xanh ngồi trên khán đài bốn bên nóc ngôi nhà đá la ó hoan hô ầm ĩ. Có người la to :

- Nhìn kìa, Cuồng Sư! Cuồng Sư! Chính là y đó.

- Quả nhiên là anh hùng! Đáng tiếc thật.

- Quả không hổ là hậu nhân Long Môn Dương gia. Tiểu tử, chúc ngươi hồn phách tiêu diêu nơi cực lạc.

Bỗng một hồi tù và vang lên, toàn bộ mọi người đều đứng dậy, bốn bề im phăng phắc cơ hồ có thể nghe tiếng thở của bản thân mình.

Trên khán đài cao đối diện nơi đặt những chiếc giường trải nệm, Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc cũng đứng lên.

Trì Khiêm khuôn mặt diễm lệ nhưng lạnh như băng đá và tia mắt lạnh lùng nhìn khắp lượt, đoạn cất tiếng nói trong trẻo êm dịu :

- Dương Ngọc Kỳ ngươi vẫn còn có cơ hội đó. Khi ngươi đồng ý quy thuận có thể báo cho ta biết ngay lập tức. Những người ở Phù Đồ Cổ Trạch đều nóng lòng hy vọng ngươi quy thuận cùng chúng ta hợp lực tung hoành, xây dựng đại nghiệp.

Ngọc Kỳ gằn giọng quát lớn :

- Yêu phụ, các ngươi hợp lực tung hoành cái gì? Xây dựng đại nghiệp gì?

- Liên minh quần hào võ lâm bình trị thiên hạ.

- Ha! Ha! Ha!...

Ngọc Kỳ phát ra tràng cười cuồng dại chấn động bốn bề.

Trì Khiêm trong lòng thất kinh, nghe tiếng cười của Ngọc Kỳ rõ ràng nội lực còn rất thâm hậu, không giống đã bị bế kín các kinh mạch.

Nhưng ả vẫn tin tưởng Bích Ngọc lộ, vả lại Ngọc Kỳ cũng không có cử chỉ kháng cự nào nên ả an tâm lắm, đột nhiên giơ tay phất một cái.

Tám tên đại hán áp giải Ngọc Kỳ bước lên tháp đá thứ nhất, treo chàng lên bốn cái vòng lớn, các gông cùm nơi tứ chi đều bị mắc vào cái vòng sắt đó. Chiếc áo ngoài của chàng bị chúng xé rách giật xuống.

Tất cả đã chuẩn bị xong tám tên đại hán lui xuống đi về phía lồng sắt.

Trên quảng trường chỉ còn Ngọc Kỳ bị treo trên vòng sắt, ánh mặt trời nóng rát chiếu vào màu da cổ đồng của Ngọc Kỳ nổi rõ những thớ thịt cuồn cuộn với các đường gân không ngừng co giãn. Rõ ràng chàng đang tập trung toàn lực xung kích các kinh mạch, cố gắng đả thông chúng.

Trì Khiêm lúc này ngồi xuống, bọn tì nữ phía sau dâng một cổ đầy bánh trái. Như Phương, Như Cúc thủ phục hai bên cũng như ả ta dán mắt vào Ngọc Kỳ.

Hơn trăm người trên khán đài cũng ngồi xuống.

Lúc ấy cũng là lúc quầng hung bạch đạo đi đến bờ đối diện.

Trên đài cao nơi Trì Khiêm ngồi có mấy tên phục dịch xếp thêm một tràng kỷ, tiếp theo đó tên Thần Kiếm thư sinh xuất hiện, phía sau hai tên tì nữ dìu Tây Vi. Thần Kiếm thư sinh lúc này đã lấy lại phong thái hào hoa, sang khoái của y. Sau khi sắp bị khốn ở phủ Hà Nam dưới tay lão khuất cái, dáng điệu của y rất phong nhã chỉ có điều bước đi đôi lúc không thẳng vì nơi sườn mũi phi châm lại khiến y đau đớn.

Tây Vi lúc này ngoài thần trí hoạt động ra còn toàn thân nàng như thây ma, bị bọn nữ hầu ấn ngồi xuống tràng kỷ. Nàng nhìn thấy Ngọc Kỳ hai mắt đã ràn rụa nước mắt.

Trì Khiêm lúc ấy cất tiếng hỏi :

- Sao rồi?

Thần kiếm thản nhiên đáp :

- Con nha đầu Thanh Hoa kia bắn ta một mũi phi châm nhưng không nguy lắm.

- Công lực của nó thâm hậu hơn huynh nhiều.

- Hứ! Nó thoát không khỏi tay ta đâu, công lực thâm hậu có ích gì? Tên súc sinh Dương Ngọc Kỳ là một thí dụ đó. Tên súc sinh ấy vẫn chưa chịu khuất phục à.

- Y cứng đầu lắm.

- Muội tiếc khi giết hắn à? Tiểu muội muội yêu hắn rồi sao?

- Sao huynh nói vậy?

- Muội đã không dùng thuốc khiến y khuất phục, lại đem đến đây xử hình lại kéo dài thêm cơ hội cho y như thế đã đủ chứng minh rồi.

- Nhưng muội sẽ xử hắn chết một cách thảm khốc tức thì liền.

- Hay! Đó gọi là càng yêu nhiều hận càng sâu. Nhưng ta nghĩ y làm tổn thương trầm trọng tình cảm của muội, song muội vẫn đang do dự đúng không?

- Huynh không được nói nữa.

- Không nói nữa thì thôi. Tóm lại, ta cũng vì hai con nha đầu kia mà thần tình điên đảo, thật sự say đắm. Ta với muội chẳng khác nhau, điều gì chúng ta càng muốn thì lại càng không đạt được, mà đã đạt không được thì lại càng muốn. Hây! Xem ra ta với muội đã...

- Câm miệng! Huynh còn nói nữa ta sẽ mời huynh đi chỗ khác đó.

- Được rồi. Ta không nói nữa vậy. Cửu Chỉ Phật quả thật đang ở Cổ gia trang, gia phụ của chúng ta đã đến dò động tĩnh. Nếu không có biến cố gì xảy ra có lẽ trở về Cổ Trạch đó, như vậy coi chừng lỡ việc đấy. Mau mau ra tay đi.

- Huynh không đợi được thì đi đi, đi mà hưởng thú vui với con nha đầu đó. Đừng can dự vào chuyện này.

- Tiểu muội đừng quên là ta đang giúp muội đó, giờ lại đuổi ta đi à?

- Huynh hành sự không cẩn thận, thất bại hư việc lại nói là giúp ta sao?

- Muội không biết rồi, có con nha đầu này ở đây Ngọc Kỳ mới dễ khuất phục.

- Huynh nói sao cũng được miễn là đừng quấy rầy ta.

Nói đoạn ả bỗng phất tay một cái.

Tiếng tù và lại nổi lên, một tên đại hán giơ chùy đánh vào chiếc chiêng ba tiếng tang tang tang rát

tai, đồng thời cửa chiếc lồng sắt cũng được đưa lên từ từ.

Lúc ấy tám tên đại hán áp giải một người thân không vận y phục, khoảng ngoài năm mươi tuổi trói vào một tấm ván lớn. Người trung niên kia miệng đã bị nhét đầy vải không thể la hét được đang cố vùng vẫy một cách tuyệt vọng.

Lúc ấy lại có mười hai tên tay cầm cung nỏ tiến ra, xếp thành hàng dài.

Chuẩn bị đâu đó xong xuôi, bỗng thấy Trì Khiêm trên đài cao giơ tay lên.

Tên nỏ kia được lắp vào cùng kéo căng ra.

Tên cầm chùy đứng trên đài chuẩn bị đánh vào trống lớn.

Trì Khiêm khẽ phất tay.

Tùng Tùng! Tùng! Tiếng trống vang như sấm nổ, núi đồi cơ hồ nghiêng ngả. Những mũi tên ghim chặt y vào tấm ván gỗ, máu tươi phún vọt.

Đoạn hai tên xạ tiễn lui về phía cửa lồng sắt.

Trì Khiêm lại phất tay, tiếng cồng lại vang lên.

Lần này hai người trẻ tuổi chết vì bị phóng lao.

Lần thứ ba lại vang lên tiếng cồng, một lão già tóc bạc trắng bị trói trên cây cột bằng sắt, cả người lẫn cột được tưới đầy dầu, lửa cháy bừng bừng liếm lên thân người đang quằn quại vùng vẫy.

Mùi thịt cháy, khói dậy bốc lên nơi Ngọc Kỳ bị treo, tiếng la thảm của nạn nhân thê lương ghê rợn.

Các vị cao thủ quần hùng bên bờ kia nộ khí phừng phừng, cắn răng căm hận vô cùng.

Bọn người trên khán đài ngược lại la hét khoái chí như điên dại. Ngọc Kỳ bèn nhắm mắt lại tiếp tục vận công, nơi khóe mắt chàng long lanh hai giọt lệ thương cảm.

Trong ánh lửa phía dưới, chàng đang đạt được thành công, hai mạch Nhâm, Đốc cuối cùng đã được đả thông, chàng đã khôi phục được sáu thành công lực, chàng cố sức vùng vẫy song vẫn vô ích.

Chàng không vùng vẫy nữa, cố gắng định thần đả thông các kinh mạch còn lại.

Chân khí nơi Đan Điền của chàng cuồn cuộn xung mãnh như bài sơn hải đảo, xông lên các kinh mạch toàn thân.

Lúc này thây người trên cột sắt chỉ còn là một thây ma thành tro, ruột trong bụng lòi ra ngoài,

cảnh tượng thảm khốc vô cùng. Nhưng tiếng hoan hô trên khán đài vẫn vang dậy, trên nét mặt Trì Khiêm rạng rỡ nụ cười dường như lộ vẻ khoái cảm mãn nguyện tàn ác vô cùng.

Mười tên đại hán đi ra thu thập xương cốt, dọn dẹp khảo cụ. Quảng trường lại trống trải.

Tiếng cồng lại vang lên.

Lần này là mười người nam nữ bị đẩy ra quảng trường, họ lộ vẻ run sợ cao độ.

Tiếp theo là mười con cọp to lớn được thả ra quảng trường, mười con quái thú nhe nanh múa vuốt vừa được thả ra, thấy bóng người trên quảng trường liền vồ lấy.

Lúc ấy bọn người trên quảng trường lại vỗ la hét, có mấy người ném cành cây dài khoảng ba tấc xuống quảng trường...

Mười người tay không chỉ với mấy đoạn cây phải đấu giành giật cuộc sống với mười mấy con hổ đói khát máu người.

Bọn người trên khán đài đã mất hết nhân tính, chúng khoái trá cười hét vung tay múa chân loạn xạ.

Mười người trên quảng trường đều là những người bình thường chỉ với những cành cây khô đấu với mãnh hổ, kết quả ra sao chắc ai cũng đoán được. Không hết một tuần trà, thì trên quảng trường chỉ còn sót lại một vài mảng thịt xương tơi tả.

Ngọc Kỳ lúc này vẫn ra sức vận công. Chàng thầm cầu khấn:

“Chỉ còn một lúc nữa thôi! Mong rằng hai kinh mạch Thủ Thái Dương và Thủ Dương Minh trong một thời gian ngắn có thể đả thông. Lạy trời hãy giúp ta”.

Hai đạo kinh mạch trên một đạo thứ nhất là điều khiển tay trái, đạo thứ hai là điều khiển từ trán bên phải đến ngón tay bên phải. Hai đạo kinh mạch này còn bao gồm các huyệt mạch Thiên Phủ, Vân Phong, Trung Phủ. Trung Phủ là nơi chân khí ngưng tụ vì thế nếu hai đạo kinh mạch trên một khi được đả thông tức thì có thể khôi phục chân lực, tứ chi lại có thể phát huy được thần lực.

Phía dưới quảng trường lại được dọn sạch, bốn bề lại chìm vào yên lặng.

Trì Khiêm thong thả đứng lên cất giọng ngọt ngào :

- Dương Ngọc Kỳ, ngươi cảm thấy thích thú chứ?

Ngọc Kỳ vẫn im lặng vận công, chàng không lên tiếng vì lúc này chàng đang trong khoảnh khắc quan trọng vô cùng.

- Ngươi muốn trở thành anh hùng à? Nhưng ngươi không có lý do để những vị trưởng bối hai mươi năm trước của ngươi chết được nhắm mắt đâu. Những người bị xử thảm khốc ở Phù Đồ Cổ Trạch này, chỉ cần ngươi có một tiếng ưng thuận, tức thì họ lại được sống, lại được nhìn trời cao đất rộng.

Trên quảng trường lúc này có rất nhiều người. Mấy tên đại hán dựng mười cây cột gỗ lớn cao khoảng năm trượng, trên mỗi cây cột gỗ treo một người bị cột hai tay lại, thân người họ không ngừng lắc lư qua lại.

Trì Khiêm lại rít lên :

- Dương Ngọc Kỳ tại sao ngươi không nói chuyện?

- Dương Ngọc Kỳ đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.

- Dương Ngọc Kỳ ngươi chỉ cần trả lời một tiếng ưng thuận là được.

Tiểu Phương cũng lên tiếng :

- Dương công tử trả lời một tiếng ưng thuận đi.

Trì Khiêm hét lớn :

- Dương Ngọc Kỳ, nói nói một tiếng đi, ‘ưng thuận’ hay là ‘không’.

Ngọc Kỳ thét lớn :

- Không! Một vạn lần không! Ngươi là một yêu phụ dâm dục lòng lang dạ sói. Không đáng là người. Là súc sinh! Súc sinh!

Trì Khiêm tái mặt, ả phất mạnh tay.

Trên quảng trường mọi người đã rút lui chỉ còn mười cây cột gỗ treo lúc lắc mười người trơ trọi.

Tiếng tù và rít lên một hồi dài, đoạn có tiếng mãnh thú gầm vang ghê rợn đinh tai nhức óc. Tức thì xuất hiện hai mươi con báo đốm, to lớn dài hơn tám thước.

Mấy con mãnh hổ no thịt người lúc nãy đã bị bọn đại hán dùng đuốc lửa đuổi vào lồng sắt, nên lúc này chỉ còn mấy con báo hung hãn.

Báo vốn không giống hổ, chúng thỉnh thoảng lại gầm thét, chúng không nhe nanh thị uy như hổ, chúng chỉ gầm ghè lấm lét tia mắt hiểm độc đi vòng quanh con mồi.

Chốc chốc lại có một con báo giận dữ chồm lên bức tường đá xung quanh, mỗi cú chồm lên khoảng ba trượng năm tấc.

Vị trí của Ngọc Kỳ bị treo ở trên vách tường đá cách mặt quảng trường cũng vừa đúng ba trượng năm tấc, một độ cao vừa tầm chồm tới của những con báo lông vàng óng kia.

Thanh Hoa lúc này đang đứng trên bờ bên kia, kêu lên tiếng thảm thiết, ngã xỉu té vào lòng Nguyên Chân.

Nguyên Chân lúc này cũng căm hận hồi hộp, chàng cắn môi đến bật máu.

Còn các cao thủ quần hùng bạch đạo đứng im lặng vì nghẹt thở.

Lão khuất cái nhắm mắt lại thềm cầu khẩn: “Đại ca người có linh thiêng nơi cửu tuyền sao không phù hộ bảo vệ cho con trai của mình?”

Huền Linh lão đạo trầm giọng nói :

- Chúng ta phải tập hợp võ lâm đồng đạo trong thiên hạ, cho dù hiểm trở quan san thế nào cũng quyết san bằng nơi Phù Đồ Cổ Trạch thành bình địa.

Bỗng nhiên có hai hắc y nhân che mặt xuất hiện ở ngọn núi phía tả cách khoảng hơn mười mấy trượng. Một người trong họ, tay vác một cây cùng vô cùng to lớn, định thần nhắm về phía Cổ Trạch, giương cung chờ đợi.

Lúc bấy giờ Kinh Châu Uy Viễn phiêu cục Thần Chưởng Dương Uy Viễn khẽ nói :

- Đó là Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình ở Hành Sơn, y muốn làm gì vậy cà?

Giang Nam lão quái nghiến răng nói :

- Tên súc sinh vô liêm ấy để ta đi lấy đầu y.

Huyền Linh lão đạo ngăn lại :

- Khoan, đợi một lát, xem y có cử động gì.

Bỗng nghe tiếng rít như xé gió của ba viên ngân đạn tròn xoe từ bờ đối diện bay ra, nháy mắt ba tên thị vệ ở đầu cầu đã ngã gục, rơi mình xuống khe sâu, thây người rơi đụng vào các vách vực sâu phát ra những tiếng khô khốc, chẳng mấy chốc chỉ còn là một đống thịt. Còn một người che mặt đi chung với Kim Cung Ngân Đạn, bỗng rút trong người ra một cuộn dây Phi Trảo Bách Liên thòng xuống vách núi sâu hơn sáu mươi trượng, đoạn lập tức bám dây leo xuống.

Lão khuất cái nãy giờ vẫn quan sát họ, mắt lão sáng lên nói :

- Ồ! Có được sự tiếp trợ của tên của tên Kim Cung Ngân Đạn này, đại sự ắt thành. Các người đừng di chuyển để phân tán sự chú ý của chúng, ta và Huyền Linh lão đạo sẽ thử trước.

Nói xong hai người lao về phía người che mặt.

Những người anh hùng bạch đạo thấy lão khuất cái và Huyền Linh theo vách núi leo xuống khe sâu, lại từ khe sâu leo lên, hai người họ dùng cả hai tay hai chân, sử dụng thần công tuyệt thế leo lên vách núi trơn trợt.

Giang Nam lão quái bỗng lên tiếng nhắc nhở mọi người.

- Đừng nhìn về phía đó.

Thế là mọi người liền chong mắt về cảnh thảm kịch trên quảng trường.

Hai con báo lông vàng đã phát hiện ra người trên cột gỗ và Ngọc Kỳ treo trên tường đá.

Chúng chốc chốc lại chồm lên cột gỗ song vì cột gỗ đường kính chỉ bằng cái chén lớn lại trơn láng, vả lại chân cột phía dưới lại được chôn không được chắc lắm nên hai con báo chỉ chồm lên chớ không thể cắn vào người bị treo. Chúng tranh giành nhau, gầm gừ.

Bỗng một lúc sau có hai cột đã bị quật ngã, hai người trên đó lập tức bị hai con báo xé xác, thật là một cảnh tượng tàn nhẫn vô cùng.

Nhưng tiếng vỗ tay hoan hô lại như sấm dậy.

Hai con báo lại chồm người lên tường đá, lần đầu chỉ chồm lên cao ba trượng.

Ngọc Kỳ bị mắc treo vào thành đá có thể thấy hai mươi con báo khát máu đấy mùi tanh xồng xộc xông lên, một con báo lại nhảy chồm lên, lần này chỉ còn cách chân của Ngọc Kỳ trong gang tấc, chỉ một gang tay mà thôi.

Con báo không bám được lên tường nó lại rớt té xuống, tức giận gầm thét rất ghê rợn.

Mười cây cột gỗ giờ đã ngã hết bốn cây, bọn báo hung mảng lao tới xé con mồi, tiếng rú thảm khốc vang dội.

Lúc này đã có sáu con báo tập trung tấn công Ngọc Kỳ, đã mấy lần chúng nhảy chồm lên suýt cào được chân của chàng.

Trì Khiêm bỗng đứng dậy giơ tay lên :

- Dương Ngọc Kỳ nhìn xuống dưới kìa.

Lúc này toàn thân của Ngọc Kỳ chỉ còn hai huyệt Thủ Thái Âm - Dương là chưa được đả thông.

Tay chân của chàng bị khóa chặt bởi các gông cùm bằng sắt và toàn thân bị trói bằng các sợi dây thừng, các sợi dây thừng ấy đã bị nhiệt tỏa ra do Thuần Dương Chân Hỏa thần kỳ của chàng nới lỏng phần nào.

Chàng nghe tiếng rít của Trì Khiêm nên hướng tầm mắt xuống dưới.

Móng vuốt của mấy con báo chỉ còn cách chân chàng trong gang tấc, có thể nói nếu thêm hai thước nữa có lẽ chàng sẽ bị chúng chồm lên xé xác.

Và kìa, một tấm gỗ rộng ba thước dày hai thước đã được đưa ra từ từ, chỉ cần nó được đưa ra thêm ba thước, tới gần nơi Ngọc Kỳ thì những con báo kia có thể xé xác chàng ngay.

Trì Khiêm trên đài cao vẫn nói :

- Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi đó. Ngươi ưng thuận hay là không?

- Yêu phụ, ngươi đừng nằm mơ.

- Ta đã cho ngươi quá nhiều cơ hội cuối cùng rồi đó, sẽ chẳng còn...

- Câm miệng đi. Ngươi quả là con dâm phụ vô nhân tính.

Trì Khiêm vẫn không nổi giận, ả quay sang nói với Thần Kiếm :

- Đẩy con nha đầu đó xuống đi

Thần Kiếm nghiêm nét mặt nói :

- Nhốt mấy con báo kia lại đã, ta không tin là muội muốn giết tên súc sinh kia, ta tiếc con nha đầu này lắm.

- Ca ca, chúng ta không cần chúng nữa.

- Không được, muội không cần nhưng ta cần.

Trì Khiêm nạt lớn :

- Đẩy con nha đầu đó xuống dưới kia đi.

- Ta nói là không, nhốt mấy con báo kia lại hẳn đưa nó xuống dọa tên súc sinh kia. Còn thực sự

giết nó, ta không làm đâu.

Trì Khiêm nhanh như cắt nhảy đến bên Tây Vi.

Song Thần Kiếm thư sinh cũng nhanh không kém, lao tới chắn ngang trước mặt Tây Vi, nói :

- Muội muội, sức nhẫn nhục của đại ca có hạn đó nhé.

- Tránh ra. Trì Khiêm tức giận nạt lớn.

Thần Kiếm cười nhạt nói :

- Muội muội, ngươi thực sự muốn trở mặt à?

- Đảy nó xuống.

- Ngươi điên rồi à, ngươi không có quyền hủy hại bảo bối mà ta đã dùng chính tính mạng của ta mới đổi được. Thật không biết điều.

- Huynh thực sự không chịu thả con nha đầu đó ra à?

- Đương nhiên là không.

Nói đoạn y ôm lấy Tây Vi dìu nàng đi vào trong.

Lúc ấy dưới quảng trường tình hình hết sức căng thẳng hồi hộp, hai tấm ván bằng gỗ đã được đưa đến, hai con báo đang tranh giành nhau leo lên, dường như chúng rất quen thuộc với những tấm ván này.

Cùng lúc ấy, ở trên vách núi lão khuất cái và Huyền Linh lão đạo đang theo sát người che mặt. Khi còn cách hơn mười trượng thì đến bờ núi đá bên trên thì vách núi đá trở nên rất trơn láng, hơn nữa tinh lực của họ đã vơi đi hơn nửa, mà lại phải leo lên vách đá trơn như mặt gương ấy, thật nguy hiểm. Mỗi một sai lầm nhỏ nhặt sẽ dẫn đến hậu quả bị rơi xuống vực tan xác tức thì.

Bất thình lình từ trong một khe đá gần đó bỗng thò ra một sợi dây thừng thòng xuống dài hơn mười trượng. Quả nhiên trong Phù Đồ Cổ Trạch đã có nội ứng.

Người che mặt này là người có nhãn quan màu tím rất hiếm thấy trên đời, y nắm lấy sợi dây thừng leo nhanh lên.

Lão khuất cái cũng liều mạng nắm lấy sợi dây thừng leo nhanh lên trên.

Người che mặt tay chân nhanh lẹ như vượn, chẳng mấy chốc đã leo lên nóc tường thành.

Quần hùng bạch đạo bỗng nhiên kêu lên vui mừng, họ muốn chạy đến, bám lấy sợi dây thừng thòng xuống để leo theo người che mặt nhập thành.

Trong lúc đó đột nhiên xảy ra một việc kỳ lạ, một loạt những biến cố không ngờ được xảy ra.

Trước tiên là trên đài cao, cuộc đối thoại của Trì Khiêm và Thần Kiếm thư sinh đã đến lúc kịch liệt, cả hai không ai chịu nhường ai cả.

Thương thế của Thần Kiếm thư sinh không nặng lắm, phi châm cũng đã được lấy ra. Lúc ấy nhìn thấy gia muội của mình hung khí bừng bừng một mực đòi đẩy Tây Vi cô nương yêu dấu của y xuống quảng trường làm mồi cho bọn báo vàng khát máu. Y làm sao đành lòng? Cũng vì Tây Vi mà y suýt chút nữa mất mạng! Làm sao có thể khiến y buông tha nàng chứ.

Còn Trì Khiêm trước mặt thủ hạ và bao người khác bị Ngọc Kỳ thóa mạ thậm tệ, giận và thẹn khiến ả như điên lên, ả càng muốn Ngọc Kỳ chết thảm thương hơn. Vả lại bản tính của ả nhỏ nhen ích kỷ lại thâm độc, phàm việc gì đều tự mình hành sự, không muốn ai nghịch mệnh cãi lại, muốn làm việc mà không đạt được mục đích tức thì không chịu buông tha.

Cả hai vì lẽ đó mà không ngần ngại trở mặt đối địch nhau.

Trì Khiêm thấy gia huynh của mình ôm Tây Vi sắp bỏ đi thì lao tới định chụp vào vai chàng.

Thần Kiếm thư sinh ôm Tây Vi lùi ra sau, nạt :

- Ngươi điên rồi sao?

- Đẩy con nha đầu ấy xuống.

- Không được.

Trì Khiêm đã quyết, ả vươn tay trảo sử bảy thành công lực, chiêu trảo cực kỳ nhanh nhẹn.

Thần Kiếm thất kinh không ngờ tay trảo của đối phương lại nhanh như vậy. Y vươn tay trái hất mạnh tay trảo của đối phương.

Bùng.

Hai chưởng gặp nhau phát ra một tiếng lớn.

Thần Kiếm thư sinh không ngờ gia muội của y lại sử dụng chân lực quá mạnh mà động thủ, y lại càng không ngờ tại sao mình lại lách người tránh qua quá gấp như vậy, chưởng lực phản lại đã khiến trượt chân, cả người y và Tây Vi ôm trên tay đã từ đài cao rơi xuống quảng trường.

Trì Khiêm thất kinh hồn bay phách lạc, biết rằng mình đã trong cơn thịnh nộ gây ra đại họa, đã chính tay đánh té gia huynh của mình rớt xuống quảng trường bên dưới, ả bỗng thét lên thống thiết Miếng gỗ dày hai tấc đã đưa đến chỗ Ngọc Kỳ, hai con báo tranh nhau nhảy lên vồ Ngọc Kỳ, chúng gầm ghè, tranh giành gào thét ghê người.

Cùng lúc ấy Thần Kiếm thư sinh cũng vừa rơi xuống, y cố gắng định trụ thân hình không để thất thế té nhào trên mặt quảng trường, hai con báo lúc này đã quay sang nhảy bổ về hướng Thần Kiếm thư sinh.

Y vội vàng vỗ vào người Tây Vi giải các huyệt đạo, đoạn thét :

- Mau trốn đi.

Đoạn y cố vận toàn lực chịu đau, hai tay liên tục tung ra ba bốn chưởng phòng mình vọt lên tránh cú vồ của con báo.

Một con khác trong chớp mắt nhảy vồ về phía Tây Vi.

Các huyệt đạo của Tây Vi vừa được giải, nàng còn chưa điều khiển được tứ chi, chỉ biết gào thét lên đoạn liều mạng lăn tới góc tường.

Bất thình lình trời đất như quay cuồng, lòng đất như có những tia ấm ầm ngấm ngầm, mặt đất rung chuyển.

Trận động đất này bắt nguồn từ Thiểm Cam truyền đến Hà Nam phủ nhưng uy lực vẫn xung mãnh, không hề giảm chút nào.

Khi trận động đất xảy ra cũng chính là lúc hơn trăm thủ hạ thét lớn khi thấy thiếu chủ Thần Kiếm chủ nhân của chúng rơi xuống quảng trường.

Ngọc Kỳ bị treo trên vách tường đá lúc ấy cũng đã đả thông mười hai kinh mạch trên người, đang cố vùng vẫy làm đứt các dây xích gông sắt.

Nhìn xuống thấy rõ Tây Vi và Thần Kiếm bị rớt xuống quảng trường, mấy con báo lớn nhanh như cắt lao đến vồ chụp lên người họ.

Lúc ấy mặt đất rung chuyển, cả toàn Cổ Trạch phù đồ phát ra những tiếng làm hoa tuyết bụi cát bay mịt mù.

Ngọc Kỳ trong lòng vái thầm: “Trời cao! Hãy giúp ta!”

Chàng vận hết sức bình sinh hét lên một tiếng chấn động bốn bề, vung mạnh tứ chi, thần công lại

phát huy.

Vì lúc ấy bốn bề địa chấn, phù đồ đã dao động sắp đổ, tường đá lưng lay, đá lở gạch bay, các tường đá đã rung chuyển nghiêng ngửa và đột nhiên phù đồ sập đổ.

Ngọc Kỳ vừa hét chàng vung mạnh chân, chiếc gông lớn làm bằng sắt đeo nơi cổ chân quất mạnh vào đầu một con báo khiến chiếc đầu con mãnh thú nát vụn.

Đoạn như một tia điện xẹt chàng lao người đến bên Tây Vi.

Bọn người trên khán đài kêu rú thảm thiết, có kẻ bị rớt xuống quảng trường, có kẻ chạy tháo thân, cục trường tán loạn.

Trì Khiêm, Như Phương, Như Cúc cũng bỏ chạy tháo thân.

Trận động đất đã tạm thời lắng xuống song sự sụp đổ, tai họa do nó gây ra vẫn tiếp tục, đá gạch rơi xuống ầm ầm, khói cát mù mịt.

Tây Vi trong lúc thất kinh, thần trí tán loạn, tưởng đã bị mãnh thú vồ trúng, nàng hét lớn vung hai cánh tay đánh ra loạn xạ trúng vào vai Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ vừa kêu: “Vi muội, là huynh đây!” vừa ôm lấy Tây Vi vào lòng, nhảy tránh đá bay gạch rơi, tìm một chỗ an toàn tạm ẩn núp.

Cả tòa Phù Đồ Cổ Trạch như bị thần lực xô ngã, tiếng động ầm ầm, tường thành đổ sập, tiếng mãnh thú pha lẫn tiếng người rú lên thảm thiết vang vọng một vùng.

Hai anh em Thần Kiếm thư sinh đã biến mất.

Ngọc Kỳ ôm Tây Vi định quay về quảng trường, thấy mãnh thú đã bỏ chạy, thấy người đầy quảng trường. Chàng may mắn tìm thấy người trên cột gỗ còn sống, tháo dây cởi trói cho họ, chàng định đi vào tòa nhà đá bên trong cứu người.

Lúc ấy chỉ thấy một lão ở đâu lao tới thét :

- Hiền điệt, lui ra mau. Bên trong không có người sống sót đâu.

Ngọc Kỳ vừa thấy dáng điệu của lão cơ hồ đã nhận ra, chàng cúi người thi lễ nói :

- Tiểu điệt Ngọc Kỳ, lão tiền bối chắc là Tống Hạo Nhiên nghĩa tổ thúc.

Lão khinh công đỡ Ngọc Kỳ lên nói :

- Trời cao có mắt, ngươi an toàn thoát hiểm, nhờ có tổ tiên linh thiêng phù hộ, trời cao an bày.

Ngọc Kỳ lúc ấy vội tháo gỡ các gông cùm dây xích bằng sắt trên người ra, lão và Tây Vi cũng giúp chàng một tay.

Từ phía xa xa thoáng bóng của Huyền Linh đạo trưởng đang giao đấu với một đại hán vận áo đen.

Còn người che mặt dẫn lão khinh công lên thành lúc nãy cũng đang liều mạng giao đấu với ba tên đại hán khác.

- Tổ thúc giết sạch chúng đi, trong ngôi Phù Đồ Cổ Trạch toàn những bọn vô nhân tính, đứng để cho bọn chúng sống.

Bỗng từ phía góc Đông nam vang lên một tiếng thét khủng khiếp. Cả trời đất mù mịt nên không thấy động tĩnh gì.

Lão già thất kinh la lên :

- Hiền điệt hãy đi tiếp ứng cho Hoa cô nương đi, ta sẽ tiếp ứng cho mấy vị huynh đệ ở đây.

Ngọc Kỳ nắm lấy tay Tây Vi lao về phía phát ra tiếng thét.

Hai chị em Thanh Hoa lúc ấy ở bên bờ đối diện, trong lúc các quần hung mai phục đang tránh động đất, đã liều mạng như bay đến chỗ Kim Cung Ngân Đạn đứng bên ngọn núi kế bên.

Kim Cung Ngân Đạn đang bám chặt một góc vách núi, vừa thấy hai chị em Thanh Hoa không ngừng chao đảo, vội nắm chặt lấy sợi dây thừng thét :

- Hai vị không được dời một li, nguy hiểm lắm.

Hai chị em họ đâu còn sợ nguy hiểm, vội la lớn :

- Đa tạ đã quan tâm nhưng chúng tôi nhất quyết phải mạo hiểm.

Nói xong đã rơi xuống hai trượng.

Hai chị em Thanh Hoa đã liều mạng rơi xuống sườn núi sâu hơn sáu mươi trượng, khi vừa rơi xuống đáy thì đúng vào lúc xảy ra động đất, đất đá từ Cổ Trạch bên bờ đối diện bay tứ phía rơi xuống.

Trong tiếng động ầm ầm chấn động trời đất, tuyết băng dưới khe sâu bay tứ phía, các khối băng cũng bị nứt ra, nhiều cột băng đá chỉa thẳng lên trời cao hơn năm sáu trượng. Băng nứt tạo ra những tiếng động ghê người. Lúc ấy hai chị em Thanh Hoa đang nằm dán người vào át vách đá. Gạch đá trên cao rơi xuống không ngừng tạo ra các dòng chuyển những khối băng trôi trên mặt đất. Nguyên Chân

lúc này tuyệt vọng kêu lên :

- Hết rồi!

Không bao lâu thì động đất tạm ngừng, gạch đá thôi không còn rơi xuống nữa.

Nguyên Chân bỗng kêu lớn :

- Tỷ tỷ, Kỳ ca có lẽ đã...

- Đi thôi. Chúng ta dầu sao cũng phải cố gắng hết sức, cho dù Kỳ đại ca có gặp chuyện chẳng lành, chúng ta cũng phải tìm ra thi thể của người.

Nói đoạn hai người thi triển khinh công tuyệt kỹ nhảy trên các khối băng chao đảo chòng chành, hướng về phía vách núi đối diện phóng tới.

Vách đá đối diện do bị địa chấn, chốc chốc lại rơi từ trên xuống những khối đá lớn, vạn nhất mà nó đụng phải người có lẽ sẽ tan xương, nguy hiểm thập phần. Nhưng hai chị em Thanh Hoa không sợ nguy hiểm dùng hai tay đeo bám trên vách núi cố sức leo lên. Khi còn cách đỉnh hai mươi trượng bỗng thấy một cái miệng hang động cách đỉnh khoảng hơn một trượng, trong động xuất hiện hai bong người, một trong họ có dáng vẻ quen thuộc vô cùng. Hai người thất kinh nghiến răng nghĩ:

“Thật rủi, nếu bây giờ mà nhảy xuống lại thì thật phí sức quá, e khó mà thoát thân cho được”.

Bỗng có giọng nói cất lên từ trong động :

- Thiếu công tử, chúng ta không thể quay lại tìm thông đạo được đâu, nếu mà hai đầu đều bị bít kín, chắc chắn chúng ta sẽ bị chôn sống bên trong.

- Vậy... vậy... nếu chúng ta đi ra cũng quá ư mạo hiểm rồi. A! Trốn mau.

Sau một tiếng nổ chát chúa, một viên ngân đạn đã bay vào miệng động trúng ngay vào vách đá, tia lửa bắn ra tứ phía.

Thì ra lúc ấy Kim Cung Ngân Đạn đã nhắm bắn vào hai người trong hang.

Thanh Hoa nói :

- Hiền đệ chúng ta cố gắng bắt sống lột da tên súc sinh ấy. Mau trèo lên.

Nhưng đã muộn một bước, Thần Kiếm thư sinh trốn vào né đạn, đợi một lát y định thò đầu ra quan sát động tĩnh thế nào thì bất chợt phát hiện hai người Thanh Hoa đang ép sát người leo lên.

Thanh Hoa kêu lên một tiếng, nhanh như cắt di chuyển sang một bên, Nguyên Chân cũng né sang một bên nhanh không kém. Quả thật suýt chút nữa đã mất mạng.

Chính tiếng kêu thét thất kinh của Thanh Hoa đã dẫn đường cho Ngọc Kỳ tìm đến.

Miệng cửa động đã bị lấp kín, giờ chỉ còn một khe nhỏ.

Sau khi cổ Trạch bị sụp đổ, vô số địa đạo cũng bị khỏa lấp, anh em tên Thần Kiếm thư sinh cũng biến mất. Lúc ấy Ngọc Kỳ vừa đến đỉnh núi, chàng nhìn xuống dưới thì thấy hai người Thanh Hoa, vội vàng giơ tay ra và hỏi :

- Hoa muội, sao rồi? Cẩn thuận nắm chặt tay huynh.

Năm ngón tay của chàng như cái kiềm sắt bám vào đá, một tay nắm lấy chị em Thanh Hoa.

Lúc ấy Thanh Hoa ngước đầu lên thấy Ngọc Kỳ, đôi mắt phượng tròn xoe vì kinh ngạc, kêu lên vui mừng :

- Kỳ ca, có thật là huynh không? Muội... muội không nằm mơ chớ?

Sau khi Ngọc Kỳ kéo hai người Thanh Hoa, Nguyên Chân lên đến bên miệng động, Thanh Hoa liền nói :

- Tên súc sinh Thần Kiếm thư sinh chạy thoát ở nơi đây.

Ngọc Kỳ vận nội lực dùng tay tung ra một chưởng vào cửa động, tức thì miệng hang ló ra.

Đoạn bốn người Ngọc Kỳ, Thanh Hoa, Nguyên Chân và Tây Vi tay nắm tay lao mình vào động.

Một lúc sau Ngọc Kỳ nói :

- Y phục và túi bách bảo của huynh đều ở trong tòa nhà này, nhân đây chúng ta sẽ đi một chuyến, xem coi có đuổi bắt được tên súc sinh Dương Cao và yêu dâm phụ.

Ngọc Kỳ dẫn đầu bốn người lao vào động, Thanh Hoa giơ cao ngọc Lục Châu soi đường.

Các đường ăn thông nhau trong động rất nhiều, song một số đã bị đổ lấp, một số vẫn còn. Bốn người họ gan dạ xông vào bên trong trung tâm của tòa Cổ Trạch.

* * * * *

Trận động đất đã gây tổn hại lớn cho tòa Cổ Trạch, vô số người bị chôn sống thê thảm trong tòa Cổ Trạch ấy. Nếu như một đống gạch vụn... phần dưới địa đạo cũng hầu như bị lấp bằng.

Cũng vào đêm ấy, quần hùng bạch đạo, cao thủ võ lâm ở Khai Phong phủ cũng từ từ phân tán, họ đang chuẩn bị sẽ tụ hợp nơi rừng Sư Tử lâm ở núi Hoàng Sơn vào ngày mùng năm tháng năm. Trong thời gian này các anh hùng bạch đạo đều tạm thời ẩn tích, để tránh bọn ác đồ ám hại, mục đích là bảo toàn lực lượng chuẩn bị hành sự.

Khi bạch đạo bằng hữu giải tán, Khai Phong phủ lại im lặng như cũ. Song bọn hắc đạo vẫn ngấm ngầm hành động.

Ngày thứ hai tại Cổ gia trang Cửu Chỉ Phật đang lo lắng đi qua lại trong nội sảnh, bốn người ngồi trên hai hàng ghế cũng cùng một tâm trạng.

Bốn người họ chính là Trang chủ Cổ Phiêu Bình, Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình, còn lại một người nữa có nhãn quan màu tím hiếm có. Y cũng chính là người che mặt thòng dây leo xuống sườn núi đối diện ở Phù Đồ Cổ Trạch.

Cửu Chỉ Phật đi lại nôn nóng, một lát sau quay lại nói với người có nhãn quan màu tím :

- Sư đệ, ngươi nói thần công của Dương Ngọc Kỳ có thể lật đổ tháp đó à?

Người mắt tím lắc đầu nói :

- Đệ phải bám trên núi, lúc xảy ra động đất không chứng kiến được tình hình nơi hiện trường nhưng Thiên Nhai Phá Ất mấy người nữa đều nói như vậy.

- Đệ đã trò chuyện với Thiên Nhai Phá Ất chưa?

- Chưa, y đang bận tiếp ứng các bằng hữu, đệ cũng phải lo truy đuổi một tên che mặt.

- Còn người nội ứng bên trong Cổ Trạch? Đệ đã dò ra chưa?

- Thật hối hận, người đó không hề nói một lời nào, kỳ thực có lẽ y chỉ là một nhân vật nhỏ trong Cổ Trạch mà thôi.

- Vậy y giờ ở đâu rồi?

- Sau khi y thòng dây tức thì giữ chặt cửa Thạch thất, sau đó Thạch thất bị sụp. Có lẽ đã bị chôn sống bên trong, hơn sáu trăm lượng bạc trắng và công sức nữa năm của chúng ta bây giờ đã hoàn không.

Kim Cung Ngân Đạn tiếp lời :

- Tên này đã thoát vào địa động, còn Dương Ngọc Kỳ đuổi vào địa động.

Cửu Chỉ Phật trầm ngâm giây lát đoạn nói :

- Sau này chúng ta nên lưu ý hành tung của Thần Kiếm thư sinh. Khi cần cần lập tức ra tay bắt y ngay. Xem ra y nhất định có liên quan đến Ất Thanh, vì lẽ đó đã không từ một thủ đoạn nào để ám hại Dương Ngọc Kỳ.

Cổ trang chủ nói :

- Điều này không còn nghi ngờ gì cả, bọn chúng nhất định là đồng bọn với nhau. Bách Độc Long, Hồng Y Diêm Bà xuất hiện ở Hổ Trảo sơn, Lưu Vân Tử cũng che mặt xuất hiện.

Cửu Chỉ Phật cắt lời nói :

- Bách Độc Long nói Vô Vi bang đã từng có oán cứu với ga, Thần Kiếm thư sinh đã hạ sát vô số đệ tử của Vô Vi bang. Ất Thanh đạo trưởng là Bang chủ của Vô Vi bang thì làm sao có thể để yên? Vậy chúng có quan hệ gì?

Cổ trang chủ nói :

- Theo ngụ ý của đệ tử, chắc chắn có một nhân vật cực kỳ âm hiểm nào đó trong bóng tối ám muội chi phối cả Vô Vi bang và bọn người ở Hổ Trảo sơn. Nếu Ngọc Kỳ chết đi, trong võ lâm ắt có biến cố lớn.

- Có thể lắm chúng ta thử suy nghĩ xem, trong giang hồ ai có thể có quyền lực ghê gớm như vậy, có thể sai khiến được Ất Thanh yêu đạo và Bách Độc Long, cả lão quái Tri Mệnh Tử, thậm chí còn có thể dụng được cả Tam linh lão quái khét tiếng ra mặt nữa. Người này quả lợi hại vô cùng.

Kim Cung Ngân Đạn hỏi :

- Có thể là Thần Cung bảo chủ, người đã ẩn tích giang hồ bốn mươi năm trước không?

Cửu Chỉ Phật phủ nhận ngay :

- Không thể nào, ái nữ của Thần Cung bảo chủ là Lam Bích Ngọc đã từng một thời có vấn vương ái tình sâu sắc với Vương Sư. Vì vậy Thần Cung bảo chủ không có lý gì lại lại làm khó cháu của Vương Sư. Tuyệt không phải y đâu.

Cổ trang chủ nói :

- Sư phụ đêm qua có người nhận ra ba tên xông vào trang viện của chúng ta, có tên Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao, vậy y có phải là lão ma đầu Hư Vân bảo ở Hứa Châu...

Kim Cung Ngân Đạn lắc đầu :

- Hứa Châu là nơi không có người nào của Vô Vi bang được hoạt động, hơn nữa mười năm trước chúng ta đã từng đặt chân dọ thám Phù Đồ Cổ Trạch, đã là một việc rõ ràng rồi. Vả lại sau khi Ất Thanh mai danh ẩn tích, lão ma đầu Hư Vân bảo ấy đã tuyên bố gác kiếm không can dự chuyện giang hồ nữa.

Người mắt tím tiếp lời :

- Ngoài ra trong số các ma đầu khét tiếng trong hắc đạo và vũ nội, chỉ có Khốc lão quái Cam Đường là có đủ công lực và cơ trí xuất chúng mới có thể là nhân vật ghê gớm kia.

Cửu Chỉ Phật nói :

- Khốc lão quái hành sự đơn độc, phiêu bạt sơn thủy, không chánh không tà, tánh tình kỳ dị, tuyệt nhiên không thể là bọn hèn hạ, ô hợp kia đâu. Hây da! Về sau, chúng ta nên phân tán ra ngoài, bằng không e rằng có thể rơi vào tay bọn chúng. Hành tung của lão khuất cái và Dương Ngọc Kỳ hiện giờ ra sao rồi?

Cổ trang chủ đáp :

- Lão khuất cái đêm qua đã lên đường đi Phó Xuyên, nghe nói là đi gặp Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh. Bốn người Dương Ngọc Kỳ hiện giờ vẫn ở lữ điếm Bảo Chí tại Đại Tướng quốc tự, bao giờ rời đi chưa rõ, đệ tử đã phái người theo sát, có cử động gì thì lập tức truyền tin bào về ngay.

Cửu Chỉ Phật lại hỏi :

- Họ không giấu hành tung à?

Cổ trang chủ lắc đầu nói :

- Gần bên trái Khai Phong phủ, bạch đạo quần hùng hôm qua đều ca ngợi công lao của Dương Ngọc Kỳ đã hủy diệt Phù Đồ Cổ Trạch, y đã trở thành một nhân vật thần lực siêu phàm, một cao thủ võ công thượng thừa, vì lẽ đó mà không muốn mai danh ẩn tích giấu diếm tên họ nữa.

Người mắt tím nói :

- Dương Ngọc Kỳ không ẩn giấu thân phận, lại ở Khai Phong phủ, chắc chắn là có ý đồ gì đây, có thể y sẽ đến chỗ chúng ta.

Cửu Chỉ Phật cười nhạt nói :

- Việc gì đến rồi sẽ đến, lão nạp sẽ chờ y

* * * * *

Lại nói về lữ điếm Bảo Chí ở phía nam Đại Tướng quốc tự.

Các anh hùng bạch đạo sau chiến trận Phù Đồ Cổ Trạch đã phân đi tứ tán, trở về gia môn chuẩn bị mùng năm tháng năm đi đến núi Hoàng Sơn. Lão khuất cái Tống Hạo Nhiên từ Thiểm Tây đến Phó Xuyên gặp gỡ Lạc Hồn Kỳ, bốn người Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đi đến Thiên Phủ, dọc theo Hoàng Hà xuống Nam Kinh, tiếng gần đến nơi núi Hoàng Sơn. Ngọc Kỳ đang muốn dò tìm tung tích Tổ mẫu, từ từ dẫn dụ Ất Thanh ra mặt.

Trước đó lão khuất cái đã kể cho chàng nghe, Kim Cung Ngân Đạn là người theo Cửu Chỉ Phật trong chiến trận ở Hồi Long cốc hai mươi năm trước. Y là người đã bắn ngân đạn vào người Vương Sư anh hùng. Lão khuất cái còn cho chàng biết một tin Ất Thanh yêu đạo là Bang chủ Vô Vi bang.

Bốn người Ngọc Kỳ đêm đó trọ lại lữ điếm một đêm, sáng hôm sau Ngọc Kỳ muốn đến Cổ gia trang gặp Cửu Chỉ Phật bày tỏ thái độ.

Kim Cung Ngân Đạn tại Phù Đồ Cổ Trạch đã ra tay tương trợ cho Ngọc Kỳ, nhưng vẫn chưa thể chuộc lại tội động thủ đầu tiên ở Hồi Long cốc ngày xưa, người trong võ lâm rất coi trọng điểm này. Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình vốn là thành phần trung lập, theo Cửu Chỉ Phật vào Hồi Long cốc hà cớ gì lại thay đổi lập trường trước khi đi, động thủ phát đạn vào Vương Sư anh hùng.

Ngọc Kỳ đối với Kim Cung Ngân Đạn tuy không hề có ác cảm gì nhưng Tây Vi không đồng ý, nàng cho việc làm theo về Ất Thanh yêu đạo ở Hồi Long cốc năm xưa của Dư Bá Bình, đến nỗi bạch đạo quần hùng gần như bị tiêu diệt, là không thể tẩy rửa được. Tuy ở Phù Đồ Cổ Trạch y đã ra tay tương trợ nhưng công ấy vẫn chưa chuộc được tội trên.

Còn đối với người có nhãn quan màu tím, Ngọc Kỳ muốn dò xét lai lịch của y từ miệng của Kim Cung Ngân Đạn cho nên cũng muốn tìm Kim Cung Ngân Đạn. Chàng nghĩ đại trượng phu phải ân oán phân minh, người mắt tím đã hai lần ra tay ám trợ giúp chàng trong âm thầm, đáng để chàng báo đáp lại lắm chứ.

Đúng lúc chàng đang định lên đường thì bỗng có người vội vã chạy vào hoa đình. Người này Ngọc Kỳ có biết, chính là Cam Tứ Hải, một trong Thập Đại Ám Xuân, lo việc truyền tin cho lão khuất cái ở Khai Phong phủ. Người này võ công cơ trí vào bậc thượng thừa.

Y hành lễ cười khẽ chào Ngọc Kỳ, Ngọc Kỳ hỏi :

- Cam huynh có tin tức của Ất Thanh không?

Trong một ngôi nhà ở phía nam Võ Vương đài, đã xuất hiện một nhóm người không rõ lai lịch, ngày án binh đêm xuống mới hành động, hành động lại rất quỷ quyệt bí ẩn. Sáng nay đã phát hiện cả bọn tám người, chúng đều khoác áo ngoài đội mũ, đeo binh khí, tại hạ có phái người theo dõi, phát

hiện thêm hai tên trong số đó thân hình cao lớn, khi gió thổi bay nếp áo ngoài thấy lộ ra bên trong tay áo đạo bào của đạo sĩ. Còn có chắc y là Ất Thanh hay không thì chưa rõ.

- Tướng mạo của y ra sao, Cam huynh thấy rõ chứ?

- Cổ áo của chúng kéo rất cao che gần kín khuôn mặt, lại đội nón sụp sâu xuống chỉ lộ ra đôi mắt diều hâu, nhưng nếu căn cứ vào những nếp nhăn trên trán thì có thể đoán trong đó phải có hai tên niên kỷ phải ngoài thất thập.

- Họ đang bàn chuyện bỗng một tên tửu bảo của lữ điếm bên ngoài dẫn theo một đại hán vận áo da dê từ từ bước đến phòng nơi hai người trò chuyện.

Cam Tứ Hải thấp giọng nói :

- Công tử xin báo giùm mọi người tại hạ xin kiếu.

Đoạn y vòng tay thi lễ, quay người theo cửa bên đi mất. Bên ngoài tên tiểu bảo đã hô lớn :

- Có vị khách muốn gặp Dương công tử.

Lúc ấy tên đại hán bước vào.

Đại hán thân người vạm vỡ mình cao tám thước, ngoài khoát áo da dê, thắt lưng buộc một sợi đai kỳ dị, dắt sáu cái thoi vàng hai đầu nhọn hoắt, sáng giới. Vai lại mang trường kiếm, mày rậm mắt to, bộ râu quai nón vàng hoe, xoăn lại, nhìn dạng người có thể biết đây là một người nội công siêu quần ra sao. Y đang nở một nụ cười nhưng gương mặt vẫn lộ vẻ hung dữ như con hổ vờn mồi, trông rất kinh khiếp.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy mấy cái thoi vàng dắt nơi thắt lưng của y đã hiểu rõ phần nào lai lịch của y. Người này chắc chắn là Kê Tâm lĩnh Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, một tên sát thủ khét tiếng trong hắc đạo, chính là bằng hữu thân cận của Ất Thanh, từng có mặt ở Hồi Long cốc năm xưa. Y ngoài Ất Thanh ra, trong võ lâm không coi ai ra gì cả, ngạo mạn vô cùng.

Ngọc Kỳ lúc này vòng tay thi lễ nói :

- Giang hồ hậu sinh Dương Ngọc Kỳ ra mắt lão tiền bối, xin hỏi tiền bối có phải là Kê Tâm lĩnh Ba đại trại chủ hay không?

Ba Thiên Long đáp lễ, cũng nói :

- Nói quá, nói quá. Ba mỗ đã rửa tay gác chuyện giang hồ, trước mắt không còn là Trại chủ nữa.

Lúc này Ba Thiên Long đã bước vào nội phòng, ba người Thanh Hoa, Tây Vi và Nguyên Chân đều

đứng dậy thi lễ nhường chỗ để giữ lễ trên giang hồ.

Ba Thiên Long thi lễ đáp lại đồng thời đáo mắt quét nhìn ba người.

Ngọc Kỳ lúc ấy cười nói :

- Danh hiệu của tiền bối, vãn bối chắc không cần giới thiệu nữa, có thể để vãn bối giới thiệu tên họ của ba vị bằng hữu của vãn bối? Xin đừng cười, đây là những vị bằng hữu trong Phong Vân ngũ kiếm vừa mới xuất đạo...

- Phong Vân ngũ kiếm? Dương công tử biệt hiệu này nghe lạ lắm.

- Không sai, Ba tiền bối đương nhiên cảm thấy lạ bởi phàm muốn danh chấn võ lâm, ắt phải nếm trãi qua nhiều thứ thách không phải là chuyện dễ dàng, Dương mỗ là hậu sinh mới xuất đạo xin Trại chủ chỉ giáo thêm.

Ba Thiên Long đảo mắt, lại nói :

- Phong Vân hai chữ này nghe ngạo mạn quá, chư vị lấy Phong Vân ngũ kiếm làm tên e không được khiêm tốn cho lắm?

- Tại hạ có cách giải thích khác cho hai chữ “Phong Vân” kia.

- Giải thích ra sao? Xin chỉ giáo cho lão phu nghe.

- Tiền bối đã từng nghe qua Bát trận chưa?

- Bát trận... về hành binh bố trận Ba mỗ có biết sơ qua, nhưng chỉ là một chữ trường xà, long hí châu...

Thanh Hoa lúc này cười nhạt, chen vào :

- Ba tiền bối, Bát trận pháp không có ý nói chơi đâu.

Ngọc Kỳ nói tiếp :

- Ý tại hạ là chỉ bát trận Phong Vân Long Hổ Điểu Xà, phong đi bất cứ nơi đâu, có thể bất kỳ khe ngách nào, vân biến đổi khó lường, hợp hai trận Phong Vân lại, có thể gây ngả nghiêng trời đất.

Đúng vậy Ngọc Kỳ không phải nói khoác. Lúc trước trong mấy ngày ở lữ điếm chàng đã truyền dạy Hoán Ảo Hình bộ và những chiêu kiếm thức quái dị của hòa thượng Lạc Thiên cho nhóm bốn người, chàng cũng đã tập cho họ liên thủ để hình thành một kiếm trận, kiếm trận này uy dũng tuyệt luận, khó người đối địch.

Ba Thiên Long nghe Ngọc Kỳ nói, lão cất giọng cười rất khó nghe.

- Ha ha... các ngươi quá cuồng vọng, quá ngạo mạn đó.

- Có thật là cuồng vọng không thì sau này ắt rõ, như tại hạ đây là đệ nhất kiếm trong Phong Vân ngũ kiếm. Vị cô nương này là đệ tam kiếm...

Đoạn chàng lần lượt giới thiệu từng người, Ba Thiên Long nghe xong lại hỏi :

- Vậy đệ nhị kiếm là ai?

- Người ấy họ Đàm, tên Triệu Tường, hiện không ở Khai Phong phủ cũng là bào huynh của Đàm cô nương. Ngày sau thế nào cũng có cơ hội gặp được quý bang mà.

- Ủa! Ngươi nói Ba mỗ là người của bang hội à? Xin hỏi có căn cứ gì?

- Ất Thanh yêu đạo là Bang chủ Vô Vi bang, các hạ há không phải là người của Vô Vi bang sao?

- Ngươi đoán đúng lắm.

- Dương mỗ với Ất Thanh yêu đạo không đội trời chung, các hạ nên biết điều đó. Nay xin hỏi Ất Thanh hiện ở đâu?

- Ngươi thật muốn gặp Ất Thanh? Ngươi không phải là đối thủ của y đâu, muốn báo thù cho lệnh tổ của ngươi à, e kiếp này ngươi khó lòng thực hiện được.

- Mùng năm tháng năm tại Thương Sơn thiền tự ở núi Hoàng Sơn chờ y, phiền các hạ báo lại với y, báo được thù hay không sau mùng năm tháng năm ắt sẽ rõ.

- Nhưng Tổng bang chủ ta không muốn đợi lâu như vậy.

- Bất cứ lúc nào cũng được, Dương mỗ sẵn sang cùng nghinh y.

Ba Thiên Long cười khổ ngồi xuống nói :

- Ba mỗ lần này đến là có ý tốt muốn báo lại cho các hạ, không biết Dương công tử có muốn nghe hay không?

Ngọc Kỳ trầm giọng :

- Nếu là lời của Bang chủ quý bang thì không cần nói đâu, tâm nguyện duy nhất của tại hạ là muốn gặp mặt y.

- Các hạ muốn diện kiến Bang chủ không khó nhưng với võ công của các hạ mà muốn đòi gặp y e

là chỉ chuốc họa vào thân mà thôi, nay Bang chủ ta có điều muốn thương lượng với các hạ.

Ngọc Kỳ nhìn đăm đăm Ba Thiên Long, lạnh lùng nói :

- Nếu Trại chủ vì Bang chủ quý bang khuất mạng thì đừng nói nữa.

- Ngược lại Bang chủ ta vì ngươi mà nghĩ thôi, hiện giờ các quần hùng võ lâm trong thiên hạ muốn đặt ngươi vào tử địa, họ đều muốn ngươi phải chết, Bang chủ của ta mong ngươi mai danh ẩn tích trốn đi mới mong bảo toàn được tính mạng.

- Như vậy hợp ý của quý Bang chủ của các hạ rồi.

- Hoàn toàn là vì muốn tốt cho ngươi.

- Đáng tiếc hành vi hèn nhát của y không cao minh chút nào cả.

- Lão phu chỉ là bằng hữu của Ất Thanh, phụng lệnh lại trợ giúp ngươi, lẽ ra ngươi phải cảm ơn mới phải.

- Muộn rồi, Trại chủ. Xin phiền báo lại với Ất Thanh rằng: Dương mỗ muốn đấu một trận công bằng tay đôi với y, còn những việc khác miễn bàn.

- Công lực của ngươi chưa được bao nhiêu, sao lại tự làm khổ mình đi vào tử lộ...

Ngọc Kỳ lúc này đứng dậy cười nhạt nói :

- Xin hỏi công lực của các hạ với Ất Thanh, ai cao ai thấp?

- Ba mỗ kém một chút.

- Có nghĩa Trại chủ là đệ nhị cao thủ trong thiên hạ chớ gì?

Ba Thiên Long vẻ ngạo mạn đáp :

- Cũng có thể nói là như vậy.

- Trại chủ so với Tam linh lão quái thì sao?

- Tam linh? Hừ! Tiếp không nổi một chiêu Kim thoa của lão phu.

- Có nghĩa là Trại chủ tuy thắng nhưng không dễ dàng.

Ngọc Kỳ cởi áo khoác ngoài ra đoạn nói :

- Tại hạ tuy bất tài nhưng cũng xin thử đấu nội lực với Trại chủ một chút.

Ba Thiên Long giơ tay ra cười ha hả nói :

- Lão phu sẽ không làm ngươi thất vọng đâu.

Ngọc Kỳ cũng giơ tay ra, hai cánh tay xoắn lại với nhau như hai gọng kìm bằng thép, cả hai đều xuống tấn giữ thế.

Sau hơn một tuần trà, toàn thân Ba Thiên Long đầm đìa mồ hôi, mặt mày đỏ bừng khí hỏa, vai trái của y khẽ run run, cũng viên gạch lát nền dưới chân y cũng bị kình lực làm nát vụn, lún sâu xuống gần ba tấc.

Ba Thiên Long bỗng bậm môi đoạn thổi hu một tiếng, khí công thần kỳ Hỗn Nguyên chân khí phun ra nhắm tới mặt Ngọc Kỳ. Hỗn Nguyên chân khí này là tuyệt học của môn Khí Công lực phong, xung mãnh vô cùng có thể xuyên thủng cả đá hay kim loại, lợi hại vô cùng, nếu như bị phun trúng thì đến sắt thép cũng nứt vụn.

Ngọc Kỳ biết nội lực của đối phương lợi hại vô cùng, Hỗn Nguyên chân khí cuồn cuộn như vũ bão. Nếu như chàng không phải đã tham ngộ được kỳ dị khí công Nhị Cực đồng tham ở Hổ Trảo sơn có lẽ đã khốn dưới tay y. Một luồng kình khí vô hình bao phủ lấy châu thân Ngọc Kỳ ngăn cản Hỗn Nguyên chân khí của đối phương. Sau một lúc chàng không những đã chiếm được thượng phong mà còn ép Hỗn Nguyên chân khí của đối phương tán mạn.

Ba Thiên Long thấy tình hình có vẻ bất lợi, vừa giận vừa hổ thẹn, toàn lực mở miệng phóng ra chiêu Hô Khí Thành Lôi định giết Ngọc Kỳ lấy lại uy danh. Hô khí thành lôi cũng tương tự như Hỗn Nguyên chân khí được dồn ra, song nó xung mãnh hơn nhiều, khí thế như sấm sét.

Ngọc Kỳ biết đối phương công lực đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, nếu chàng có thắng được thì bản thân cũng khó tránh phần nguy hiểm, chàng bèn vận công cánh tay khẽ run một cái, tức thì nội lực phát ra như núi lỡ, thân người khẽ lắc qua trái.

“Bùng” một tiếng, tay của hai người buông ra nhanh như chớp, thân thối lui ra sau.

Ba Thiên Long lùi ra sau ba bước, gạch dưới chân nát như bụi, tay trái thõng xuống khẽ run run, mồ hôi chảy đầm đìa, cơ thịt trên má giật giật.

Còn Ngọc Kỳ vẫn trụ vững một bên, tư thái vẫn ung dung.

Đúng lúc ấy Thanh Hoa vốn có chuẩn bị trước, thấy vậy nàng xông tới vung kiếm điểm ngay huyệt Linh Đài sau lưng Ba Thiên Long nạt lớn :

- Lão quỷ ti tiện, ngươi mà xứng đáng là võ lâm tiền bối đệ nhị cao thủ trên võ lâm ư?

Bảo kiếm của Thanh Hoa là bảo vật thần kỳ trấn môn, một khi kiếm ra chiêu ngoài cương khí của Phật môn bồ đề thần công và đạo gia ra không có gì có thể cự lại được, mà hai loại thần công Phật đạo trên phải sử dụng đủ thành hỏa hầu mới có thể hộ thân được.

Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long luyện được Hỗn Nguyên chân khí là loại khí công thượng thừa không sợ đao kiếm thậm chí có thể trấn áp được các ngoại lực khác nhưng đối với thanh bảo kiếm cổ vật thần kỳ kia cũng phần nào e dè, hơn nữa y vừa bị Ngọc Kỳ ép cho chân khí tứ tán, cơ hồ nội tạng có thể đã bị thương nên y không dám khinh thường đối phương.

Y một mặt vận công điều khí một mặt quát lớn :

- Nha đầu rút kiếm lại, ngươi dám vô lễ với lão phu à?

Thanh Hoa giọng nói lạnh lùng như băng :

- Hứ, đối với loại người ti tiện bỉ ổi như ngươi, đâm một nhát còn hơn mắng ngươi ngàn câu, bản cô nương xử sự như vậy là khách sáo với ngươi lắm rồi đó.

Ba Thiên Long lúc này không hề dám cử động vì mũi kiếm đã xuyên áo trên người y, cơ hồ sắp đâm vào da thịt ngay trên huyệt Linh Đài, y gằn giọng quát :

- Ngươi lợi dụng lão phu thất thế ra tay, nếu không làm sao dám vô lễ như thế được.

- Ngươi chẳng phải đang đấu nội lực lại ti tiện sử dụng hô khí thành lôi, ám muội hạ thủ, không kể gì đến danh dự thân phận của mình.

- Lão phu chỉ muốn thử phản ứng công lực của Dương công tử mà thôi, có gì đâu...

- Bản cô nương cũng muốn thử ngươi mà thôi, có gì đâu.

- Nha đầu, câm miệng. Ngươi là phận nữ nhi, lão phu không thử với ngươi, ngươi còn không mau rút kiếm lại.

- Ngươi mắng thử xem, ta không đâm ngươi cò lẽ e không xứng là Phong Vân ngũ kiếm đệ tam nhân.

- Ngươi đối đãi với khách như vậy sao?

- Ngươi mà xứng là khách à? Đây gọi là dĩ độc trị độc mà thôi.

- Nha đầu ngươi dám đấu nội lực với ta không?

- Sau này ắt có cơ hội, còn hôm nay ngươi phải nhận là ti tiện đã.

- Lộng ngôn, ngươi uy hiếp lão phu ư?

Thanh Hoa vận Vô Cực Thái Hư thần công vào kiếm khẽ ấn tới.

Ba Thiên Long thất kinh, hơi khom người nói với Ngọc Kỳ :

- Dương công tử, lão phu đến đây truyền đạt kỳ ngôn, quý bằng hữu của ngươi sao lại vô lễ như thế này?

Ngọc Kỳ quay sang nói với Thanh Hoa :

- Hoa muội, tha cho y được không?

Thanh Hoa thu kiếm lại nói :

- Loại người bỉ ổi chỉ có hư danh này, nếu tha mạng cho y thì quá dễ dãi với y rồi.

Ba Thiên Long quắc mắt nhìn nàng :

- Nha đầu về sau ngươi phải hối hận về việc này.

Đoạn y rút trong người ra một phong thư màu đỏ, ném mạnh một cái “phập” một tiếng, phong thư đã cấm ngập vào chiếc bàn gỗ hai tấc, nói :

- Dương công tử, lão phu lần này đến vô ích quá, cuộc thương lượng coi như thất bại. Đây là thiệp mời của Ất Thanh bang chủ, xin ghé mắt qua, ắt sau này còn gặp lại. Xin kiếu.

Nói xong y vòng tay chào, đoạn quay người bước ra cửa.

Cái ném của y khiến người ta kinh hãi, thiệp mời vốn làm bằng giấy vậy mà ném mộ cái đã cắm phập vào mặt bàn, đủ thấy công lực thâm hậu thế nào.

Dương Ngọc Kỳ mở thiệp mời ra đọc:

“Khải khởi Dương công tử, giữa ta và ngươi oán cừu sâu nặng kéo dài hai mươi năm đến tận hôm nay, thật sự đã quá lâu rồi. Lệnh tổ của ngươi ở cửu truyền chắc cũng muốn giải quyết cho xong, nay ta nhờ tệ hữu Ba Thiên Long đến trao thư, mời các hạ đến mảnh đất hoang bên bờ sông Tệ Huế cách Ngọc Nam môn mười dặm về hướng Đông nam, hai ta giải quyết món nợ oán cừu bằng máu mấy mươi năm trước. Ta sẽ đúng vào Tiết Ngọ bài cùng nghinh các hạ. Hơn nữa hoan nghênh các quý hữu giá lâm.

Vô Vi bang Bang chủ Ất Thanh đề”.

Ngọc Kỳ đọc xong nói :

- Tên yêu đạo này tính toàn cực kỳ tinh vi, không để cho chúng ta có thời gian chuẩn bị, tiết ngọ bài chỉ còn nửa khắc giờ nữa thôi, chắc hắn đã chuẩn bị cho thủ hạ mai phục chờ chúng ta.

Thanh Hoa nói :

- Theo luật lệ giang hồ trừ phi đấu tay đôi, hai bên gặp mặt hẹn thời gian ra, còn thì phải trước ba ngày. Ất Thanh lại bất kể, chúng ta chấp nhận thiệt thòi là chắc.

Ngọc Kỳ trầm nét mặt nói liền :

- Không, dù đao kiếm trùng trùng lớp lớp ta cũng sẽ đến y hẹn.

- Kỳ ca muội biết nào nào huynh cũng đi, Phong Vân ngũ kiếm chúng ta tuy thiếu đệ nhị kiếm song uy lực không hề giảm sút. Chúng ta cùng đi.

Tây Vi nói xen vào :

- Kỳ ca, chúng ta có cần báo cho Cam Tứ Hải biết không? Nếu có thể tập hợp thêm mười cao thủ nữa, có thể tăng thêm thanh thế.

Ngọc Kỳ lắc đầu :

- Không, đừng làm kinh động họ. Ở Khai Phong phủ mà tập hợp mười cao thủ không phải dễ đâu, hơn nữa thời gian kíp lắm rồi.

Nguyên Chân cũng lên tiếng :

- Cao thủ khó tìm công lực không đủ lại hóa ra hay. Lần này Ất Thanh nhất định có chuẩn bị, nếu chúng ta đi quá nhiều e lại làm trò hề cho chúng. Phong Vân ngũ kiếm chúng ta chỉ cần bốn tay kiếm liều chết xông pha, cho chúng một phen khiếp đảm.

Ngọc Kỳ nói :

- Thôi đến lúc đi rồi, chúng ta đến Huệ Tế hà dọ xem tình hình trước.

Đoạn bốn người chuẩn bị khí giới phi thân xông lướt gió lạnh, nhắm bờ trái Huệ Tế hà lướt đi như sao xẹt.

Vào lúc họ đi được năm dặm đường thì trong một khu rừng rậm một bọn tám người đang chăm

chú theo dõi bóng dáng họ, không ngừng cười lạnh gật đầu nham hiểm, bàn luận điều gì đó.

Trong tám người đó ngoài Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, còn bảy người kia có hai che mặt chỉ lộ đôi mắt như diều hâu, một cao một thấp, còn năm người kia lộ mặt, thần sắc âm trầm, người bên trái ở giữa chính là Vộ Tình Kiếm Ất Thanh yêu đạo, mai danh ẩn tích đã hai mươi năm, thần sắc của y có vẻ đã già cỗi, song đôi mắt y so với hai mươi năm trước còn thâm trầm bí hiểm hơn.

Gió thổi chốc chốc lại lộ ra chiếc áo đạo sĩ bên trong của y và người đi phía sau, chứng tỏ y không có cố ý che giấu thân phận mình.

Ba Thiên Long mắt dõi theo bốn người Ngọc Kỳ khuất xa xa, căm hận nói :

- Bọn súc sinh đó lớn gan, cuồng vọng ngạo mạn vô cùng. Hừ, con nha đầu đó mà rơi vào tay ta, ta sẽ cho nó biết lợi hại ra sao.

Ất Thanh quay sang y, đoạn nói :

- Thiên Long lão đệ, bổn Bang chủ muốn đích thân đấu với Dương Ngọc Kỳ để giải trừ ân oán, người khác không được dự vào.

- Nhưng... sau này thể nào cũng tìm được con nha đầu...

- Việc ngày sau khó đoán được, không chừng Dương Ngọc Kỳ có thể thắng ta...

Bỗng một tên thân hình cao lớn nhất chỉ lộ đôi mắt diều hâu đứng ở phía sau lên tiếng :

- Đạo trưởng, tên tiểu tử đó tuyệt nhiên không phải là đối thủ của đạo trưởng đâu, đạo trưởng ra tay đừng nể tình. Gia phụ tại hạ đã đi vào Vũ Châu lo việc nhưng cuộc trao đổi trước khi đi đạo trưởng không quên chứ?

Ất Thanh đáp một cách lạnh lùng :

- Bần đạo nhớ rất rõ không cần tiểu huynh đệ nhắc nhở.

- Tên súc sing Dương Ngọc Kỳ tuyệt không thể tiếp nổi một chưởng cương khí tuyệt học của đạo trưởng đâu. Tại hạ phải nhắc cho đạo trưởng nhớ. Nếu Dương Ngọc Kỳ chết võ lâm sẽ như rắn mất đầu, giang hồ lại về tay chúng ta, lúc đó đạo trưởng không những có thể khôi phục lại uy danh mà gia phụ của tại hạ cũng sẽ đúng như giao hẹn, giao cho đạo trưởng địa vị võ lâm nhị đầu lãnh.

- Bần đạo đã biết rồi, tiểu huynh đệ tốt hơn đừng nói nữa.

- Tại hạ chỉ nhắc nhở đạo trưởng thôi.

- Còn căn dặn điều gì nữa không?

- Nếu Cam lão tiền bối ra tay thành công tự nhiên không nhọc công đạo trưởng phải giá lâm nhưng nếu việc ấy không thành, ắt sẽ phải nhờ vào thần uy của đạo trưởng thôi. Còn về hai con nha đầu đi với tên Ngọc Kỳ phải bắt sống không được phép hạ sát. Bằng không, hừ! Tại hạ hỏi chuyện đạo trưởng đó.

Ất Thanh biến sắc lạnh lùng nói :

- Thiếu công tử, các hạ nên biết tự nhẫn nại, tu dưỡng của bần đạo có hạn.

Tên cao lớn mắt diều hâu ấy bỗng lùi ra sau một bước, nói :

- Đạo trưởng tại hạ nói sai sao?

- Bần đạo chỉ đồng ý chế phục khống chế Dương Ngọc Kỳ, còn những việc khác không màng. Túc hạ muốn bần đạo bắt sống hai con nha đầu kia là có ý gì?

Ất Thanh càng nói lửa giận càng nổi lên, y tiến tới một bước.

Tên đại hán cao lớn lại lùi lại một bước :

- Đạo trưởng chớ vọng động, lời của tại hạ nếu đạo trưởng không nghe thì tại hạ xin kiếu.

Nói đoạn y định bỏ đi.

Lúc ấy Ba Thiên Long giơ tay cản lại, cười xề xòa nói :

- Thiếu công tử xin đừng trách, có gì từ từ thương lượng.

Thiếu công tử vẫn chưa ngôi giận nói :

- Tại hạ cũng vì hảo ý mà thôi cũng vì quý Bang chủ mà nghĩ thôi. Hai con nha đầu đó ra tay tàn độc, nếu mà để chúng thoát thân ắt sẽ gây bất lợi cho quý Bang chủ, tại hạ nghĩ rằng Ba trại chủ cũng nghĩ như vậy.

Ất Thanh cười nhạt, nói một cách âm trầm :

- Vô Vi bang thực sự chỉ là móng vuốt của lệnh tôn các hạ, nói đúng hơn là công cụ đoạt lấy ngôi vị bá chủ võ lâm của lệnh tôn mà thôi, hơn nữa dùng nó lại có thể nhổ được cây đinh Dương Ngọc Kỳ trong mắt, tiêu hao thực lực của võ lâm, bần đạo chỉ là một Bang chủ nhỏ bé, không có gì phải lo sợ. Hừ! Tâm địa thâm độc của hai phụ tử các hạ, một viên đá trúng hai chim, độc kế mượn dao giết người sao qua mắt của bần đạo. Báo cho các hạ rõ bần đạo chỉ quan tâm đến việc của Dương Ngọc Kỳ, còn

chuyện khác miễn bàn.

Thiếu công tử cười lạnh nói :

- Các hạ phải quan tâm vì bản thân các hạ vì hơn ba ngàn đệ tử của Thanh Hư cung, các hạ phải quan tâm mọi chuyện.

Đột nhiên Ất Thanh với thân pháp tuyệt luận nhanh như điện vươn tay áo vào ngực của tên thiếu công tử nói :

- Các hạ hiếp người thái quá, ngươi tưởng bần đạo lấy không nổi mạng của ngươi sao?

Thiếu công tử tuy trong lòng kinh hãi song y vẫn tỏ vẻ bình thản, cười ha hả nói :

- Ha ha! Đạo trưởng mời ra tay đi, chúng ta cùng nhau đi đến Âm tào Địa phủ cho có bạn. Hứ, nếu mà ngươi ra tay, ngươi sẽ không yên đâu bởi vì gia phụ ta trước khi đi đã cho ta Ngọc Lân giáp để hộ thân rồi, không tin cứ thử xem?

- Ngọc Lân giáp có thể bảo toàn ngực của ngươi chứ không bảo toàn nổi tứ chi ngũ quan của ngươi đâu, ta nói có sai không?

Thiếu công tử thất kinh song vẫn trấn tĩnh nói :

- Ngươi cũng sống không nổi lâu đâu, ta cũng nói không sai chứ?

- Chỉ trách ngươi quá hiếp người, bần đạo còn có cơ hội thâm nhập thành lũy của ngươi lấy thêm vài mạng người nữa, ngươi có nghĩ đến không?

- Không ai có thể xâm nhập thành lũy của ta nửa bước.

Ba Thiên Long thấy hai người có vẻ căng thẳng quá, vội nói :

- Với thân phận của Bang chủ, không thể lo quá nhiều việc được, đối với hai con nha đầu đó để lão phu lo liệu, công tử thấy sao?

- Tại hạ không cần biết ai ra tay chỉ cần bắt sống hai con nha đầu đó thôi.

Ất Thanh lúc này đã rút tay lại, nói :

- Cảnh cáo ngươi chớ dại dột khiến bần đạo nổi giận bằng không hai cha con ngươi sẽ hối hận, cứ lấy Hồi Long cốc mà làm ví dụ. Nếu không vì bần đạo đang mang thương thế thì hai cha con ngươi sẽ ăn không yên ngủ không ngon đâu.

- Thôi chuyện ấy sau này hãy bàn lại, bây giờ chúng ta đi thôi, xem Cam tiền bối đã động thủ kết quả ra sao.

Ất Thanh lui lại ngồi xuống một gốc cây, nói :

- Đúng ngọ bần đạo sẽ đi.

- Bây giờ đạo trưởng đi không phải là tiện hơn sao?

Ất Thanh đưa tay điều khí xuống Đan Điền, miệng nói :

- Đúng ngọ.

- E rằng Cam lão tiền bối không địch lại tên súc sinh kia, cho nên...

- Đúng ngọ.

Thiếu công tử thấy vậy đành cùng tên đại hán cũng có đôi mắt diều hâu phi thân đi.

Ất Thanh chờ hai người kia đi, liền quay sang nói với Ba Thiên Long :

- Thiên Long chúng ta đi đi, đến góc biển chân trời cũng được, tìm một nơi dung thân, mai danh ẩn tích còn hơn phải liều mạng trên giang hồ.

Ba Thiên Long đau khổ kêu lên :

- Bang chủ người...

- Đừng kêu ta là Bang chủ.

- Đại ca đại sự vẫn tiến triển, bất tất phải chùn chí.

Ất Thanh từ từ nhìn xuống nói :

- Ta cảm thấy không ổn rồi, thần y Lỗ Nguyên có thể đã chết hoặc đã bị hạ độc thủ, nếu vậy ta cũng không còn hy vọng. Ta không còn chịu đựng được nữa, nay nhân lúc ta chưa chết, các ngươi mau lánh đi, nếu không sẽ muộn đó, bọn súc sinh sẽ ra tay diệt cao thủ trong thiên hạ để giữ vững ngôi vị bá chủ võ lâm của chúng.

Một tên đại hán khác có tên Khổng Thiên Lý cũng lên tiếng :

- Chúng ta không thể để cho chúng ức hiếp quá, đêm qua tại hạ và Ba huynh cùng lão quỷ đến Cổ gia trang, công lực của lão quỷ chẳng có gì lợi hại cả. Chúng ta đi đi thôi.

Ất Thanh nói :

- Khổng Thiên Lý lão đệ không cần mạo hiểm, hai mươi năm trước, lão quỷ không tiếp nổi một chưởng của ta, nhưng hiện giờ đã khác rồi, theo như ta biết, lão quỷ đó đã luyện thành tuyệt học. Cương khí của ta dù tuyệt đỉnh cũng chỉ đấu bằng với lão ấy thôi. Còn luận về cơ mưu thâm độc lão quỷ hơn ta nhiều. Hôm nay y để huynh đệ tri giao chúng ta tập hợp một chỗ có thể có độc mưu gì đấy.

- Đại ca liệu đoán ra sao?

- Dương Ngọc Kỳ với võ công tuyệt luận phá hủy Phù Đồ Cổ Trạch, có thể nói nội công thượng thừa, Thiên Long đã thử qua nội công với y, nhìn nhận y có thể xưng bá võ lâm, lão quỷ biết rằng ta không thiết tha với chuyện này. Vì vậy lão quỷ tính toán là sẽ để Dương Ngọc Kỳ hạ sát hết các đệ tử, và ta không thể không dốc toàn lực ra đối phó Dương Ngọc Kỳ để bảo vệ các đệ. Nếu Ngọc Kỳ bị hạ sát thì lúc đó chúng ta sẽ bị khốn dưới tay lão quỷ. Ta không ngu dại gì mà không biết được kế sách của lão. Nếu không ta đã không nhẫn nại hai mươi năm nay.

Ba Thiên Long nói một cách tự tin :

- Nhưng Ngọc Kỳ chưa hẳn có thể tiêu diệt chúng ta.

- Không hẳn đâu, lão quỷ không đích thân ra tay ắt có lý do, chỉ là không muốn các đệ vướng vào vòng tai họa, hy vọng các ngươi hiểu được thâm ý của ta, tốt hết nên kịp thời tìm nơi ẩn tích đi.

- Đại ca cũng chưa thực sự hết hy vọng đâu, chỉ cần chúng ta dốc hết sức có thể sẽ đạt thành đại sự.

- Cũng mong như vậy, chúng ta không phải là những kẻ yếu hèn, mau đi xem thử.

Bỗng ngay lúc ấy từ xa vang lại một tiếng khóc xé thinh không, cách xa hơn năm dặm mà vẫn khiến người nghe đinh tai nhức óc.

Khổng Thiên Lý nói :

- Bọn chúng đã động thủ, Cam lão quái quả thật lợi hại.

Ất Thanh nhắm mắt định thần nói :

- Chỉ mong lão quái bị thiệt thòi, hy vọng của chúng ta mới không bị tiêu diệt.

Nói về bốn người Ngọc Kỳ nhắm hướng Đông nam đi hơn mười dặm, thì thấy bên bờ trái của con sông Huệ Từ hiện ra một khoảng đất bằng phủ tuyết trắng, không hề có bóng dáng sing vật nào ở đấy cả. Thanh Hoa lúc ấy nhìn quanh hỏi :

- Trong thiệp nói mười dặm cách nam môn, không biết có phải nơi này không?

Ngọc Kỳ dò xét xung quanh cũng nói :

- Chúng ta ở đây chờ vậy, nơi đây vắng vẻ địa thế rộng rãi không sợ bị mai phục lại dễ dàng thi triển võ công.

Bỗng phía đông nơi xa xa mảng đất xuất hiện một bóng đen mờ ám.

Mênh mông là tuyết trắng tất nhiên bóng đen nổi rõ.

Thanh Hoa chỉ tay về phía đó la lên :

- Xem ai đến kìa.

Ngọc Kỳ nhìn đoán một lát rồi nói :

- Không phải là yêu đạo, chỉ là một người tay cầm quái trượng.

- Tên này khinh công siêu tuyệt, chúng ta lén xem y là địch hay bạn?

Bóng đen phóng như lướt, chân điểm nhẹ trên mặt đất thân pháp nhẹ nhàng nhanh nhẹn vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới gần bốn người Ngọc Kỳ.

Càng đến gần thì càng thấy rõ hình dung của y, đó là một lão già hói chỉ còn ba đốm tóc bạc trắng bay phất phơ trước gió, vận một cái áo đen, thắt lưng giắt một đoạn dây, tay cầm một cây gậy nhọn đầu, bay đến.

Lúc bấy giờ lão quỷ đã đến rất gần tướng mạo càng nổi rõ dưới ánh sáng, gương mặt xám xịt đầy nếp nhăn, đôi mày hình chữ bát rũ xuống đôi mắt hình tam giác, cái miệng xệch xuống. Xem gương mặt lão quỷ này dường như cả đời đều gặp vận rủi, sống trong khổ cực, dáng vẻ quái dị lắm.

Lão quỷ vừa phóng tới vừa vận công thở hắt một cái mạnh tức thì lực phong cuồn cuộn như vũ bão lướt tới, tiếng rít gió nghe nhức màng tang chứng tỏ nội lực y thâm hậu đến bậc nào.

Năm người đứng lặng như pho tượng quan sát lẫn nhau. Cuối cùng lão quỷ không nhẫn nại được quát lớn :

- Nhóc con ngươi có phải là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ không?

Bốn người Ngọc Kỳ thất kinh, không cần hỏi mà lại chỉ đích danh nhất định lão đã có chuẩn bị trước theo dõi bằng không sao lại nhận ra chàng.

Thanh Hoa nhíu mày nói :

- Lão quỷ ngươi là người khiêu dụ Kỳ ca tới đây?

Lão quỷ nói :

- Hừ! Ai hỏi ngươi đâu? Người mà ta muốn tìm là Kỳ ca của ngươi.

Lão quỷ hình dung cổ quái thật hiếm thấy. Lão quỷ đột nhiên méo miệng, cúi khom người mặt ngửa lên trời nước mắt nước mũi chảy ràn rụa, phát ra tiếng khóc như xé màng tang xuyên lên tận óc.

Bốn người Ngọc Kỳ đều thất kinh, Ngọc Kỳ do công lực thâm hậu nên không hề bị ảnh hưởng gì, chị em Thanh Hoa đều cố sức vận công chống lại tiếng khóc, chỉ có Tây Vi nội công kém nên nàng cảm thấy hoa mắt trước mặt tối sầm, thét lớn thân người sắp ngã ra sau không ngờ đã có ai dùng tay đỡ sau lưng nàng.

Đó là Ngọc Kỳ chàng khẽ ấn nhẹ vào huyệt Linh Đài sau lưng Tây Vi xoa nhẹ tức thì Tây Vi cảm thấy khôi phục lại.

Một lúc sau tiếng khóc ma quái dứt hẳn bốn người vẫn đứng quắc mắt nhìn lão quỷ.

Lão quỷ rất kinh ngạc khi thấy âm thinh tàn khốc của y không có tác dụng gì với đối phương cả.

Lão quỷ hừ một tiếng đang định cất tiếng khóc ma quái lần nữa nhưng Ngọc Kỳ đã lên tiếng :

- Lão quỷ đừng khóc nữa, chỉ thêm lãng phí tinh lực mà thôi đừng hù dọa nữa vô ích. Xin hỏi các hạ có phải là một trong cửu đại cao nhân trong võ lâm, có trong lời ca Khốc, Tiếu, Vô Thường, biệt hiệu Khốc lão quái Cam Đường phải không?

Lão quỷ đảo đôi mắt nhỏ cất giọng như vừa khóc vừa cười nói :

- Hứ! Thừa hơi, trong giang hồ không ai không biết ta danh xưng Khốc lão quái Cam Đường chứ?

- Vừa mới gặp đã thi triển khiếp hồn ma âm, lão tiền bối ngươi đừng quá hung ác chứ, vạn nhất mấy huynh đệ của tại hạ đây võ công còn kém, như vậy há không phải bị mất mạng dưới tay người hay sao?

- Lão phu chính là muốn các ngươi mất mạng đó, không phục hử?

Ngọc Kỳ trầm sắc mặt nói một cách lạnh lùng :

- Dương mỗ vốn không ân không oán với tiền bối, xin hỏi tại sao lại đến đây tìm tại hạ?

- Lão phu nghe thiên hạ đồn ngươi biệt hiệu là Cuồng Sư một kiếm đấu với Tam linh ở Hổ Trảo sơn, thần lực tiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch, có thật không?

- Dương mỗ hậu sinh vãn bối không dám nhận võ công thông huyền anh hùng cái thế, tiền bối chẳng qua là nghe tin đồn đãi mà thôi. Hổ Trảo sơn một đấu Tam linh quả thật có song chỉ là vãn bối may mắn. Còn đối với việc thần lực tiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch chỉ là ý trời an bày mượn tay Dương mỗ trừng phạt bọn ác nhân.

- Như vậy đủ rồi.

- Ý của tiền bối la không buông tha Dương mỗ phải không?

- Đúng vậy.

- Nhưng vãn bối không hiểu tại sao tiền bối lại có ý định đó.

- Hứ ngươi không biết lão phu là bằng hữu của Tam linh hay sao?

- Nói vậy là tiền bối muốn thay mặt Tam linh ra mặt lo việc, đúng không?

- Đó chỉ là một trong hai lý do.

- Vậy lý do còn lại là gì?

- Là muốn xem ngươi có thật là ba đầu sáu tay hay không, hơn nữa muốn cân xương cốt ngươi nặng bao nhiêu cân.

Ngọc Kỳ cười nhạt nói :

- E rằng tiền bối đến đây không phải vì lý do đó.

- Tiểu tử ngươi đoán đúng lắm. Thần Kiếm thư sinh Dương Cao là đệ tử yêu ái của Tam linh cũng là ký danh đệ tử của ta, như vậy lý do có thể nói đã rõ ràng minh bạch rồi chứ, có như vậy ngươi mới cảm thấy không bị chết oan uổng.

Ngọc Kỳ nộ khí bừng bừng cơ hồ phát tiết ra hai mắt, Thần Kiếm thư sinh đã mấy lần âm hiểm bức hại chàng, khiến chàng không đội trời chung với hắn, nay lại thấy Khốc lão quái là người do hắn phái đến, hơn nữa lại là kỳ môn đệ tử của lão quỷ, nộ hỏa càng bốc mạnh, chàng thét lên :

- Lão quỷ ngươi cấu kết với Thần Kiếm thư sinh muốn thanh toán với tại hạ hà cớ gì dùng khiếp hồn ma âm liên lụy đến các huynh đệ của ta?

Khốc lão quái cười khanh khách nói :

- Súc sinh. Phàm bất cứ kẻ nào đi với ngươi đều phải chết. Nhổ cỏ phải nhổ tận rễ, ngươi không hiểu được câu nói ấy sao?

Thanh Hoa lúc ấy nổi giận đùng đùng lao tới vung kiếm chỉ cách ngực lão quỷ tám chín thước hét lớn :

- Lão cẩu trệ, ngươi cũng phải chết.

- Tiểu nha đầu ngươi dám vô lễ với ta, tội thật đáng chết.

Thanh Hoa vốn có ý ra tay hạ thủ lão quỷ, nên khi thấy gậy tới nàng hét lên một tiếng lao đến nhanh như điện, vận thần công đâm kiếm vào vùng gậy ảnh.

Lão quỷ vũ động gậy rất nhanh, cuồng phong nộ phát như muốn hất bay bảo kiếm đi. Lão quỷ vẻ khinh thường Thanh Hoa lắm.

Cả hai người đều thi triển võ công tuyệt học định hất bay binh khí của đối phương, vì vậy cố vận nội lực ra chiêu xem ai thâm hậu hơn.

Bỗng một tiếng binh khí chạm nhau vang lên đinh tai, hai bóng nhân ảnh văng ra. Lão quỷ thối ra sau hai bước, hứ lên một tiếng.

Thanh Hoa thân hình hơi lảo đảo lùi sau tám thước, nàng phát giác ra cây gậy của Khốc lão quái phát ra một nội lực vô cùng hùng hậu, đã dồn ép bảo kiếm mà nàng đã vận dụng Vô Cực Thái Hư thần công truyền vào, văng ngược trở lại, nàng trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nàng vội định thần lại hét lớn lao tới tấn công.

Ngọc Kỳ bên ngoài dùng truyền âm nhập mật nói :

- Hoán Ảo Hình bộ.

Lão quỷ cất giọng the thé phát ra tiếng khóc xé màng tang, ghê rợn vung gậy biến chiêu Hoành Tảo Thiên Quân lực phong phát ra như sấm dậy, gậy ảnh xoay tròn như một khối tròn, rít lên vu vu.

Bỗng thấy Thanh Hoa khẽ lắc mình, tức thì bảo kiếm đã kề cận lão quỷ nhắm ngay sườn bên hữu của lão quỷ công tới, kiếm quang phát ra vô số hoa quang màu trắng.

Lão quỷ không ngờ thân pháp của nàng lại biến ảo tinh diệu, lợi hại như vậy nên kinh hãi khi thấy mũi kiếm gần sát sườn, vội biến chiêu Thần Long Diệu Vỹ vung gậy đánh tới quét sạch những hoa quang sáng lòa vừa tới.

Lão quỷ đã thi triển tuyệt học nhưng gậy không những đã không chiếm thượng phong mà còn chưa đụng được vạt áo của đối phương lực phong do gậy ra bao quanh lấy thân người, giờ lại bị bảo kiếm phá vỡ, lão quỷ thất kinh vô cùng, càng cố ra chiêu kỳ hiểm hơn.

Thân hình hai người di chuyển mỗi lúc mỗi nhanh, tiếng kiếm rít xé gió, gậy vung vùn vụt, mỗi một chiêu đánh đánh ra biến ảo vô song.

Cả hai đều thấm mệt, đánh ra hơn trăm chiêu song vẫn chưa phân thắng bại.

Song Thanh Hoa so với Khốc lão quái dạn dày kinh nghiệm giang hồ thì nàng chẳng qua là hậu sinh, nội lực không sao ví cho bằng được.

Quả nhiên không bao lâu Thanh Hoa đã bắt đầu lúng túng, đánh đỡ không còn tinh anh như lúc đầu nữa.

Ngọc Kỳ lo lắng chàng thét to :

- Qua trái. Thần Long Vũ Trảo. Lùi mau.

Thanh Hoa trên trán ướt đẫm mồ hôi, y theo lời di chuyển.

Lão quỷ phản công vung gậy biến chiêu “Dịch Xạ Đản Nhật” đâm tới sườn Thanh Hoa. Thanh Hoa lúc này lắc mình qua trái đồng thời xuất chiêu “Thần Long Vũ Trảo” đâm kiếm vào ngực lão quỷ.

Lão quỷ cũng hét lớn vung gậy gạt kiếm.

Bỗng thấy Thanh Hoa văng ra ngoài hơn hai trượng.

Lão quỷ thấy thế định nhân cơ hội lao tới.

Nhưng lúc ấy Ngọc Kỳ đã trờ tới đón lấy Thanh Hoa nói :

- Hoa muội để huynh đấu với y.

Đúng lúc ấy Thần Kiếm thư sinh và một tên đại hán cũng đến bên Huệ Tứ Hà, bọn chúng đi dọc theo bờ sông, nép mình vào những bụi cây nơi bờ sông từ từ tiến đến.

Khốc lão quái khí thế mạnh mẽ vô cùng, lão quỷ nghiến răng hét vang, gậy vung tới chiêu “Trầm Hương Phách Sơn” nhắm vai trái Ngọc Kỳ đập tới. Chiêu này đánh trúng đá cũng tan nát chớ chẳng chơi.

Ngọc Kỳ lui ra sau hai bước lại tiến tới, thân pháp cực nhanh, vung kiếm lao tới.

Lão quái cũng lập tức biến chiêu, vung gậy đánh tới.

Khác với Thanh Hoa nội lực kém hơn, không dám đỡ những đòn gậy đánh tới nặng như bàn Thạch của lão quỷ, lần này Ngọc Kỳ lại chủ động, chàng ra chiêu “Kim Hồng Nhập Địa” vung kiếm đỡ thế

gậy đâm tới.

Trường kiếm chỉ dài hơn ba tấc vừa mỏng vừa nhẹ đỡ lấy sức nặng thêm vào nội lực đặt trên gậy, thật quá mạo hiểm nếu như không đủ nội lực tức thì kiếm sẽ gảy ngang, người cũng coi như táng mạng.

Song Ngọc Kỳ đã làm được điều đó.

Một tiếng vang chát chúa.

Lão quỷ hự một tiếng vang người ra xa hơn một trượng, sắc mặt xám ngắt như một tử thi vừa ở trong quan tài nhảy ra, cơ má trên mặt giật giật, gân trán nhảy nhảy còn cây gậy bị chấn động mạnh đã văng mất hai tấc nơi đầu ngọn.

Ngọc Kỳ chỉ lùi ra sau tám thước, sắc mặt ung dung, trường kiếm trong tay có toét một đoạn nhỏ bằng đầu ngón tay thôi. Chàng lành lạnh cất tiếng :

- Lão quỷ ngươi là cao thủ đầu tiên mà tại hạ gặp được song chúng ta không có ân oán gì sâu nặng, theo ý tại hạ ngươi nên đi là tốt hơn.

Khốc lão quái vốn rất hung dữ, cẩn thận ra chiêu. Kiếm và gậy đụng nhau y bị chấn động văng ra sau hơn một trượng coi như đã bại rồi, song bại dưới tay một tên nhóc con miệng còn hôi sữa làm sao lão chịu cam tâm?

Lão vừa vận khí điều tức vừa tiến lại gần tới trước, nghiến răng nạt lớn :

- Tiểu súc sinh hôm nay lão phu thí mạng với ngươi.

Ngọc Kỳ từ từ giơ kiếm lên, lúc ấy Thanh Hoa bên cạnh la lớn :

- Kỳ ca, Tam linh lão quái đến kìa.

Tây Vi cũng la lên :

- Đằng kia có hai người che mặt, ẩn nấp sau bờ sông nhìn trộm không biết là bạn hay thù.

Nguyên Chân cũng giơ kiếm lên hét :

- Chúng ta kết trận liên hoàn đấu với lão quỷ hư danh này đi.

Ngọc Kỳ biết lúc này không thể kéo dài thời gian được nữa, chàng quắc mắt nhìn lão quái hét lớn :

- Ngươi muốn thí mạng à, chuyện đó dễ lắm.

Đoạn chàng tiến về phía lão quái.

Hai bên từ từ tiếp cận khi còn cách khoảng một trượng, Ngọc Kỳ kiếm chống xuống đất, gương mặt trầm trọng từng bước tiến tới gần, đúng là một cơ hội ra tay cho lão quỷ vì gậy của y là một loại trường côn.

Khốc lão quái định xuất thủ thì bỗng xuất hiện ba bóng người đang phóng tới. Đó chính là Tam linh.

Thiên Linh Bà nhìn thấy Ngọc Kỳ ra bộ thế kiếm trong lòng thất kinh thét lớn :

- Khốc lão quái cẩn thận với kiếm pháp quỷ dị của hắn đó.

Khốc lão quái bất chợt nhận ra bộ dáng thế kiếm kỳ dị của Ngọc Kỳ, gương mặt của chàng toát ra một vẻ lành lạnh, tàn khốc đang tiến dần đến, mắt phát ra tia sáng ghê rợn.

Lão quỷ dừng lại, giơ ngang gậy hỏi :

- Ê, ngươi ra bộ chiêu thức kiếm pháp phạm vào võ lâm thường qui. Súc sinh ngươi là đệ tử của ai?

Ngọc Kỳ không đáp vẫn tiếp tục tiến đến gần, mũi kiếm bỗng phát ra những tiếng rít nghe ong ong.

Lão quái đảo mắt nạt lớn :

- Tại sao ngươi không đáp hử? Thật không có quy củ luật lệ gì hết.

- Lão quỷ, ngươi còn có cơ hội rút lui được toàn thây đó, nên tìm cơ hội mà chuồn đi.

Lão quái thấy Ngọc Kỳ không đáp mà còn mỉa mai nổi giận phừng phừng, gậy biến chiêu xông tới xung mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ hứ một tiếng tức thì thi triển ba chiêu kiếm thần kỳ của lão hòa thượng Lạc Thiên truyền dạy, uy lực vô biên đánh tới.

Bọn Tam linh cũng vũ động quyền trượng, roi Xà Vỹ và gậy đả bỗng tiến đánh Ngọc Kỳ.

Đúng lúc ấy Thanh Hoa, Tây Vi, Nguyên Chân đồng thời lao tới vung tít ba bảo kiếm tạo ra vô số ảo ảnh linh động cuồn cuộn xông tới Tam linh.

Khốc lão quái vung gậy xoay tít như vũ bão cuộn cuồng phong bay tới phần dưới thân Ngọc Kỳ, vô số tinh quang do kiếm và gậy ảnh phát ra như quấn lấy nhau, vang lên những tiếng rít do cương

khí giao hòa nghe muốn rách màng tang.

Trong ba người Tam linh thì chỉ có quái trượng câu liêm của Thiên Linh Bà là tiếp gần đến Ngọc Kỳ, Địa Linh lão quái và Bách Linh Cái đã bị ba người Thanh Hoa cản đánh, ba người vây lấy hai lão quái tả xung hữu đột, tiếng hét như sấm, tình hình thập phần nguy hiểm.

Ngọc Kỳ thân pháp biến ảo xuất chiêu kiếm pháp thần kỳ công tới dồn dập. Bỗng nghe một tiếng hét chấn động tức thì hai bong người bị văng ra ngoài. Còn Ngọc Kỳ chân trụ vững trên đất, mũi kiếm hướng xuống.

Thiên Linh Bà công tới Ngọc Kỳ một chiêu như vũ bão nhưng không ngờ bị phản lực chấn động văng ra xa hơn hai trượng, một mảng tay áo bị rách toạc rơi trên mặt tuyết suýt chút nữa thì đứt cả cánh tay.

Còn Khốc lão quái công lực kinh người tiếp một chiêu của Ngọc Kỳ, lão quỷ vốn kinh nghiệm dày dạn trăm trận bách chiến, nay tiếp một kiếm công lực siêu phàm, hàn quang lóa mắt, hai chân của lão ta bị lún xuống tuyết ngập đến đầu gối, vội vàng thi triển tang cốt pháp xoay người cuộn phóng lên trên.

Ngọc Kỳ sử ba thức kiếm biến hóa kỳ dị song vẫn không lấy được mạng Khốc lão quái, chàng trong lòng có thầm bội phục công lực của y, cũng có phần nào kinh ngạc.

Khốc lão quái bay lên đoạn đáp nhẹ xuống đất lướt mắt lên nhìn cây gậy bách chiến bách thắng của lão, trong bụng giật mình kinh hãi.

Cây gậy của Khốc lão quái hai đầu là những răng cưa nhỏ bén nhọn vô cùng nhìn giống như răng nanh của sói, do thép tinh luyện chế thành, cân nặng một trăm hai mươi tám cân, dài tám thước, có thể thấy nội lực của lão kinh ngươi như thế nào, nội lực ấy có thể nói đã đạt tới cảnh giới hiếm có trong võ lâm.

Song cây gậy đó giờ đã biến dạng, hơn trăm cái răng cưa bén nhọn không cánh mà bay, ngoại trừ nơi mà lão quỷ nắm lấy trên thân gậy, thì toàn bộ chỗ nào cũng có nhát chén của kiếm.

Kiếm của đối phương cũng là do một loại thép bình thường mà tạo thành không những đã bức phá chân khí hộ thân của lão mà còn để lại vô số nhát kiếm trên cây gậy nặng nề cứng hơn thép của lão, khiến bay mất mấy trăm cái răng cưa trên đó hỏi sao lão quỷ không thất kinh khiếp vía.

Nhưng không chỉ có lão quỷ thất kinh mà tên thiếu công tử và tên đại hán che mặt đang ẩn nấp bên bờ sông cũng hồn phi phách lạc.

Hai tên này là hai người vừa rời khỏi sáu người Ất Thanh.

Tên thiếu công tử mặt biến sắc nói :

- Tên súc sinh họ Dương quả thật đáng sợ, không những nội lực thâm hậu không ngờ mà kiếm pháp của hắn lại siêu phàm, không ai có thể khắc chế được. Xem dáng vẻ của lão quái và bọn Tam linh chịu đựng không nổi bao lâu nữa, phải triệu ngay Ất Thanh đến mới được.

Thiếu công tử nói xong chụm tay hú lên một tiếng dài, sau đó lại nép mình xuống bờ, nói :

- Ngươi xem lão Ất Thanh ấy có đến không?

- Đến chứ. Chủ nhân trước khi đi đã giao cho y bảo vệ sự an toàn cho công tử. Trước khi chưa rời khỏi Khai Phong phủ, thiếu công tử còn thị uy y làm sao y lại không dám đến.

- Có thể sẽ không tới đâu, gần đây lão ấy thay đổi rồi, dường như không còn sợ chết nữa, vạn nhất mà lão tìm ra Thánh Thủ Thần Y Lỗ Nguyên, lúc ấy vô phương khống chế được lão ta, hơn nữa lại trở thành đại họa cho chúng ta nữa.

- Công tử yên tâm, Thánh Thủ Thần Y đến nay không sống nổi đâu, nếu mà còn sống cũng không có cơ hội cho lão Ất Thanh kia tìm đến được, lão ấy quá bận rộn, hai mươi năm trước còn không tìm ra, nay giang hồ hỗn loạn làm sao tìm ra được?

Lúc này Thiên Linh Bà vừa thoát hiểm định thần lại thì thấy hai tên quái đồng bọn của mình bị vây khốn, thất kinh lao tới tiếp ứng.

Thiên Linh Bà vừa định vung gậy quét vào lưng Nguyên Chân bỗng nghe sau lưng mình tiếng rít kiếm vun vút của Tây Vi đang trờ tới như điện xẹt.

Thiên Linh Bà hét lên một tiếng quay ra sau giơ quái trượng đập mạnh.

- Khoan đã tiếp chiêu đi.

Ngay sau lưng mụ ta đã vang lên tiếng hét của Thanh Hoa.

Thiên Linh Bà vội triệt chiêu quay người lại tức thì Nguyên Chân lại múa kiếm công tới. Bà bà trong lòng thất kinh thấy bốn phía bóng ảnh, kiếm ảnh lấp loáng bay tới tấp dồn dập trong tiếng hét vang dội. Quả nhiên Phong Vân kiếm trận liên hoàn lợi hại phi thường.

Thiên Linh Bà và hai lão quái đồng bọn lọt vào vòng vây cương tỏ của ba người Thanh Hoa, Tam linh phải tả xung hữu đột, liều mạng cố vượt vòng vây.

- Liên thủ kết trận.

Thiên Linh Bà hét lớn song cũng không có cơ hội tấn công, vì còn phải tránh các tia kiếm công

tới, không thể tự chủ động được.

Ba tay kiếm trẻ tuổi đã vây khốn ba cao thủ hung ma khét tiếng trong vũ nội, thật khó mà tin được.

Song trên thế trận đó là sự thực.

Cạnh đó Khốc lão quái kinh hãi vô cùng, Ngọc Kỳ đang bước tới từng bước rút ngắn khoảng cách chỉ còn hơn một trượng bỗng chàng vung kiếm đưa tới trước.

Lão quỷ cũng giơ gậy đề phòng, một mặt lợi dụng cơ hội vận khí một mặt tìm thế tấn công.

Ngọc Kỳ lúc này hao tổn không ít chân lực nên chàng cũng không vội tấn công.

Hai người dò xét đối phương tìm sơ hở, bỗng Ngọc Kỳ trầm giọng nói :

- Lão quỷ ta cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi nếu không tìm đường mà thoái lui thì chiêu thứ hai sẽ không tha mạng cho ngươi đâu.

Khốc lão quái vẫn rảo vòng nói :

- Lão phu cả một đời ra sống vào chết vô số lần, uy danh không phải một sớm một chiều mà có được, cho dù chết cũng phải chết một cách oanh liệt.

Bất thình lình Ngọc Kỳ lao tới sang phía bên phải.

Lão quỷ thất kinh cũng vội lách người sang phải.

Ngọc Kỳ thét lên :

- Tiếp chiêu.

Lão quái rất xảo quyệt bỗng lao sang trái xa hơn ba trượng.

- Đừng chạy.

Nhưng thân pháp của lão thoắt đông thoắt tây, nhanh như điện xẹt.

Ngọc Kỳ cười nhạt nói :

- Lão quỷ ngươi muốn so khinh công với tại hạ à?

Lão quỷ sắc mặt trắng bệch, nói gấp :

- Đây là một trong tuyệt chiêu bí quyết của cao thủ đó. Lão phu ta không xuất chiêu thì thôi, khi

xuất chiêu thì tất có kẻ bỏ mạng, ngươi chờ đấy.

- Tại hạ đang chờ đây, chờ mạng ngươi đấy.

Tức thì lão quỷ đã thay đổi thuật khinh công thi triển du đấu chỉ pháp, Ngọc Kỳ kinh ngạc khinh công của lão quỷ không thua gì chàng lại có thêm kinh nghiệm chiến đấu kiến thức hơn người, nên đã bù lại dù công lực của lão thấp kém hơn chàng.

Ngọc Kỳ thầm tính toán làm sao đối phó thuật khinh công du đấu của lão quỷ.

Ba người Thanh Hoa vây khốn Tam linh, thế trận tuy thiếu Ngọc Kỳ thao túng uy lực có giảm đi nhiều nhưng công lực của ba người vẫn cao hơn Tam linh, cho dù không sử dụng thế trận thì Tam linh có lẽ cũng không phải là địch thủ của họ.

Lúc bấy giờ bên bờ sông trái Huệ Tứ Hà, trên một con đường có một lão nhân tóc bạc trắng phất phơ theo gió, phía sau là hai người trung niên một nam một nữ, đang đi về hướng Khai Phong phủ.

Lão nhân vận một cái bào màu xám, gương mặt phương phi, không lộ bất kỳ tình cảm gì. Lão nhân chính là Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên, may mắn sống sót sau thảm kịch Hồi Long cốc, hai mươi năm ôm hận, tâm sự ray rứt chồng chất đã khiến cho lão nhân sắc mặt già cỗi, khắc khổ, năm tháng thời gian đã lưu lại vết tích trên gương mặt, chỉ qua hai mươi năm mà dường như lão đã già đi hơn năm mươi tuổi. Nếu là người bình thường có lẽ sẽ không ai ngờ rằng lão nhân lão nhân này là Võ Lâm Cuồng Sinh võ công siêu phàm, anh phong xuất chúng trong bạch đạo quần hung hai mươi năm trước.

Suốt hai mươi năm qua, Võ Lâm Cuồng Sinh không thể nào hiểu được và tha thứ cho một chỉ của Vương Sư trước khi chết đã đánh lão, lão cho rằng Vương Sư không nên chỉ lo cho uy danh của mình, nhẫn tâm khiến cho lão trở thành kẻ bất nghĩa. Cho nên trở về Võ Lăng ngay sau thảm kịch Hồi Long cốc lão lập tức bế quan vào Võ Lăng không muốn có tin tức gì với giang hồ nữa.

Chính do sự thoái chí của Võ Lâm Cuồng Sinh, ẩn cư bất xuất mà bạch đạo như rắn mất đầu vô số cao thủ bị táng mạng dưới tay bọn hung ma của vũ nội, hoặc bọn ác đồ hắc đạo, lão đã phụ lòng kỳ vọng của Vương Sư và đã khiến thiệt hại không ít các bằng hữu nguy khốn.

Cũng chính vì lão không tái xuất giang hồ đảm nhận lại trọng trách khôi phục lại sự hưng thịnh cho bạch đạo của quần hùng nên trọng trách ấy được chuyển cho Thiên Nhai Phá Ất và Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh, hai người này tài học cơ trí thua sút Cuồng Sinh một bậc, võ công cũng không bì kịp. Chính Vương Sư đã sớm nhận ra điều này, Vương Sư thấy võ lâm về sau sẽ khốn khó vô cùng không thể không có Võ Lâm Cuồng Sinh ra mặt lãnh đạo được cho nên trong khoảnh khắc thập tử nhất sinh cái chết rình rập, Vương Sư đã dùng chỉ phong điểm huyệt Võ Lâm Cuồng Sinh khiến y hôn mê để bảo toàn tính mạng cho y. Vì nếu để y sống thế nào y cũng tuẩn tiết theo Vương Sư.

Có thể nói hành động đó của Vương Sư quả là có tài nhìn xa trông rộng, trong tíc tắc sinh tử không những tính toán chính xác mà ra tay cũng vô cùng sáng suốt như có thần thánh trợ giúp, có thể thấy Vương Sư công lực cơ trí vào bậc thượng thừa, cái thế siêu phàm. Tiếc rằng mãnh hổ nan địch quần hồ, quân số đối phương quá đông, Vương Sư trên mình lại mang hai ám khí, bị vây khốn bởi quần địch. Cuối cùng đành tuẩn tiết ở Hồi Long cốc, nhưng đổi lại đã bảo toàn hầu hết lực lượng của bạch đạo quần hùng.

Nhưng Vương Sư lại không ngờ tri giao bằng hữu của mình lại không hiểu được hành động của mình, trở về Võ Lăng bế quan gác kiếm, không hỏi chuyện giang hồ.

Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên ôm hận, thất vọng vô cùng không màng gì đến giang hồ nhưng nào ngờ cháu của mình là Triệu Tường và Tây Vi, thường ngày được nghe về những sự tích anh hùng của gia gia hai mươi năm trước và những uẩn khúc bên trong nên đã lén rời khỏi Võ Lăng, xuất đạo giang hồ đi tìm hậu nhân của Vương Sư và Ất Thanh.

Gia phụ và gia mẫu của hai anh em của Triệu Tường và Tây Vi cũng là các cao thủ võ lâm xuất chúng đặc biệt là cây búa lợi hại của gia phụ họ Võ Lăng Sơn Tiều Đàm Bình.

Đàm Bình hiểu được mọi chuyện xảy ra ở Hồi Long cốc qua lời kể của thân phụ, ban đầu cũng cho Vương Sư không xứng đáng là bằng hữu nhưng lâu ngày nghiền ngẫm đã phát giác nổi lòng thâm thúy của Vương Sư, thật là một người đại trí đại nghĩa. Tiếc rằng phận làm con không dám phê bình làm thương tổn tâm sự thân phụ nên cứ giấu mãi trong lòng.

Song Đàm Bình lại dạy dỗ truyền thụ cho hai con Triệu Tường và Tây Vi của mình mọi việc minh bạch, cho nên việc ra đi của hai người Triệu Tường cũng là do chủ ý của thân phụ họ, Đàm Bình.

Hai trẻ ra đi lúc đầu Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên không để ý, song đã lâu thấy hai trẻ không trở về, trong lòng lão lo lắng vô cùng cho nên đã đích thân dẫn theo con trai và con dâu xuất hiện giang hồ và đang trên đường từ Từ Châu đến Khai Phong phủ.

Do năm tháng đã làm thay đổi dáng mạo của họ nên không mấy ai nhận ra được thân phận của họ, song tung tích của hai trẻ vẫn bặt tăm.

Đúng lúc ấy họ đi đến nơi một con đường nhỏ chỉ cách đấu trường hơn mười dặm.

Trên phần thượng du của Huệ Tứ Hà bỗng xuất hiện sáu bóng người nhắm hướng Khai Phong phủ phóng đi.

Đó là bọn Ất Thanh, Ba Thiên Long nghe tiếng hú của thiếu công tử chạy tới.

Ất Thanh đến bờ sông thì dừng lại, giơ tay ngăn năm người đi sau đang đi tới rồi nói :

- Tam linh cũng ở đó, chúng ta đừng hỏi chúng.

Ba Thiên Long đảo mắt một vòng nói :

- Bọn Tam linh này tự cho là siêu phàm, thường ngày liên thủ xưng anh hùng ra trận chỉ có thắng, hôm nay đã gặp đối thủ rồi.

Khổng Thiên Lý cũng quan sát cục trường rồi nói :

- Nếu mà đấu tay đôi, chúng ta mỗi người đều có thể cự được chúng song mỗi khi chúng liên thủ dàn trận thì không dễ dàng chút nào, uy lực vô song. Quái lạ sao bây giờ lại bị ba tên nhãi con vây khốn đến nỗi cuống quít lên như vậy.

Ất Thanh chăm chú nhìn nói :

- Bộ pháp của ba tên tiểu tử đó xảo diệu vô cùng, dường như là ảo hình bộ. Tuyệt học công lực của chúng cũng không tồi, ra tay như sấm giật cũng đang thi triển thế trận lợi hại vây khốn bọn Tam linh.

Ba Thiên Long cũng ứng tiếng :

- Dương Ngọc Kỳ nếu như sử dụng nhãn thần thu hút tia mắt của Khốc lão quái, dùng thần quang chế địch, tức thì Khốc lão quái ắt sẽ nguy khốn.

Quả không sai Ngọc Kỳ lúc này đã tìm ra đấu pháp tốt nhất để đối địch lại du đấu của lão quỷ.

Lão quỷ liên tiếp thi triển hư chiêu định làm hoa mắt Ngọc Kỳ song tia mắt của lão bắt gặp thần nhãn của chàng, lão quỷ vội lãng sang nhìn chỗ khác sợ bị lộ bí mật của du đấu pháp.

Nguyên các cao thủ thì khi đương đấu xuất chiêu hay biến chiêu công thủ, đưa ra những ứng phó nhanh chóng đều phải hướng tia mắt vào nhãn thần của đối phương để đoán các cử động của đối phương, chiêu thức sau sẽ tung như thế nào. Đây cũng là những căn bản của những ai mới bắt đầu luyện võ công tuy đơn giản song lợi hại vô cùng.

Ngọc Kỳ thấy lão quỷ cố tránh nhãn quang của mình chàng hét lớn vung kiếm công tới hai bên tả hữu của đối phương.

Lão quỷ đành phải lùi lại và không thể tránh được nhãn quang của Ngọc Kỳ khi nhãn thần hai bên chạm nhau lão quỷ đã muốn thoát ra nhưng không được nữa rồi. Ngọc Kỳ đã múa tít bảo kiếm công tới gần sát, lão quỷ trong lòng muốn dịch sang phải thì Ngọc Kỳ đã bám theo sát bên liên tục vun kiếm nương theo thế bộ di động của lão quỷ, ép lão phải luôn đối diện ứng phó.

Đứng ngoài quan sát Ất Thanh lên tiếng nói :

- Chiêu thức Dương Ngọc Kỳ vừa sử dụng là Tinh La kiếm pháp, người mà chúng ta cản trở ở Ôn Châu chính là Song Tuyệt Kỳ Nho Cốc Dật, để y đào tẩu đến Độc Long đảo thật là tai hại vô cùng. Cho dù có thể trị được tên Dương Ngọc Kỳ đi nữa tên Cốc Dật vẫn là tai họa.

Khổng Thiên Lý cũng nói :

- Khốc lão quái khốn rồi có lẽ có thể cầm cự trong khoảnh khắc nữa mà thôi.

Ất Thanh cười lạnh rờn rợn, cất giọng nói :

- Dương Ngọc Kỳ đã nắm được yếu điểm của lão quỷ chỉ còn đường chết mà thôi. Quái lạ này. Tên tiểu tử kia gọi triệu chúng ta lại, sao bây giờ không thấy hắn đâu cả.

Cách đó khoảng mười trượng sau một bụi cây lấp ló bóng người, đó là tên thiếu công tử và đồng bọn của y, y dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đạo trưởng nhắc đến tại hạ à?

- Không sai, là nhắc đến để mắng ngươi đó.

- Đạo trưởng đã đến lúc ra tay rồi đó.

- Đúng ngọ.

Tên thiếu công tử cười nhạt, nạt :

- Ngươi đừng cho là ta sẽ nhượng bộ nữa đâu nhé. Nhớ kỹ đây: vạn nhất mà Tam linh hay Khốc lão quái xảy ra mệnh hệ gì thì ngươi cũng khó sống đó. Tại hạ đi trước đây hẹn gặp lại ở Vũ Vương đài.

Nói xong thì hai bóng người nhanh như cắt phóng mình nhắm hướng Khai Phong phủ vọt đi.

Ba Thiên Long định giơ Kim thoa vung lên công tới đuổi theo thì Ất Thanh đã ngăn y lại, lắc đầu nói :

- Chưa đến lúc hoàn toàn tuyệt vọng đâu, nếu không lại tự chuốc khổ vào thân. Thiên Long đệ, ta nhịn nhục được rồi.

Ba Thiên Long nhìn Ất Thanh thở dài một cái hướng theo hai bóng người tên thiếu công tử lúc nãy nghiến răng nói :

- Đồ súc sinh cẩu trệ hiếp người quá đáng cũng sẽ có một ngày Ba mỗ này lột da cha con các ngươi, đại ca, chúng ta đến đó xem đi.

Ất Thanh lẳng lặng rút một viên hoàn đơn màu đỏ nuốt vào miệng, nói gằn từng chữ :

- Ta cũng đang chờ cơ hội hy vọng sẽ có một ngày Vô Tình kiếm pháp không bị người nào sai khiến nữa. Nào đi thôi.

Sáu người họ liền thi triển khinh công thân pháp như điện xẹt tới đấu trường.

Người chưa tới bất thình lình Ất Thanh ngửa mặt hú lên một tiếng dài.

Âm thanh tiếng rú như tiếng sấm nổ song thần cuộn tới đấu trường có thể khiến ngũ tạng cồn cào.

Khốc lão quái vừa hất được kiếm đâm tới của Ngọc Kỳ thì bỗng lập tức đã thấy kiếm đâm ngay vào sườn dưới của lão.

Song tiếng rú ghê rợn chấn động kia đã cứu mạng y.

Ngọc Kỳ nghe tiếng rú đầy uy lực kia chàng thất kinh, lo sợ thay cho ba người Tây Vi nên thế kiếm nhẹ đi phần nào.

- A! A...

Ngọc Kỳ vung kiếm đâm tới do ảnh hưởng của tiếng rú nên chỉ sướt da của Khốc lão quái.

Lão quái thất kinh hồn vía, phóng vội lùi ra sau, đột nhiên lão quỷ cũng phát ra những âm thanh khủng khiếp.

Âm thanh tiếng khóc của lão quỷ không phải là tiếng khóc đau khổ bình thường mà là khiếp hồn ma âm.

Ngọc Kỳ không để ý đến lão quái nữa chàng quay người phóng đến bên Tây Vi.

Tiếng hú vọng tới đã khiến Tây Vi phế tâm cồn cào, toàn thân mềm nhũn té nhào xuống đất.

Thanh Hoa thét lớn một tiếng kinh sợ, múa kiếm xoay tít.

Nguyên Chân cũng thất kinh.

Âm thanh của tiếng rú vang rền vọng tới tức thì thì lại nổi lên tiếng khóc như xé màng tang khiến bọn Tam linh lùi nhanh ra sau, Bách Linh Cái bay té ra xa, Thiên Linh Bà máu nhỏ từ vai trái lảo đảo toàn thân.

Nguyên Chân lao đến bên Tây Vi định vươn tay đỡ lấy nàng thì lại nghe phát ra tiếng khóc của Khốc lão quái. Chàng vận công nhưng không thể chịu đựng nổi cả hai loại khí công tuyệt luân của hai

cao thủ xuất chúng, chàng đành bỏ lỡ ý định, ngồi vội xuống vận công điều khí chống lại âm thanh ghê rợn kia.

Ngọc Kỳ công lực đã luyện tới mức thông huyền nhập cảnh, nên không hề sợ hãi gì. Chàng một tay đỡ lấy lưng của Tây Vi một tay ấn vào lưng của Nguyên Chân, vận khí xuống Đan Điền, bất thình lình chàng cũng ngửa mặt lên cất tiếng hú dài.

Ba loại âm thinh hòa lại với nhau thì lập tức tiếng khóc yếu dần hẳn đi chỉ còn tiếng hú của Ngọc Kỳ và Ất Thanh vẫn cuộn quấn lấy nhau...

Tất cả mọi người khác đều cố sức vận công. Tam linh tựa người vào nhau nhắm mắt vận công điều tức trên mặt lộ vẻ đau đớn vô cùng.

Khốc lão quái ngồi xếp bằng, lão quỷ biết rằng võ công của mình không bì được hai người kia, nên chỉ đành vận công hộ thân.

Ất Thanh vẫn ngửa mặt không ngừng phát ra tiếng hú uy lực kinh người.

Giả sử như lúc này có một cao thủ võ công vào bậc thượng thừa mà xuất hiện dễ dàng khống chế trọn ổ một bọn người võ công tuyệt đỉnh ở đây ngay.

Thật đúng lúc, từ con đường ở phía Đông nam đã xuất hiện ba bóng người áo xám, họ là cha con Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên.

Các cao thủ võ lâm tuyệt luận khi sử dụng, thi triển khí công phát ra âm thinh của mình để đả thương đối phương, căn bản luyện thành môn khí công thần võ như vậy vô cùng hiếm có trong thế gian. Nhưng người có thể tập trung âm thinh thần hộ của mình vào một phương hướng nhất định lại càng hiếm có hơn.

Như Khốc lão quái phát ra tiếng khóc kiếp hồn ma âm thì âm thinh phát tản lạc khắp nơi. Ất Thanh và Ngọc Kỳ là tập trung được vào một hướng nhất định thẳng tới đối phương. Cho nên ba người Võ Lâm Cuồng Sinh chỉ nghe thấy tiếng khóc của Khốc lão quái chứ tiếng hú không rõ mấy.

Võ Lâm Cuồng Sinh nghe tiếng khóc vọng tới, lão khẽ nhíu mày lắc đầu nói :

- Tiếng khóc này chắc chắn là của Khốc lão quái Cam Đường phát ra đây. Thật đúng là lão ta, không màng gì đến tính mạng của những người vô can.

Đàm Bình tiếp lời :

- Gia gia, trong tiếng khóc còn có tiếng hú của một cao nhân nào đó đang thi thần hô với nhau, đã lâu chưa thấy các cao thủ thi đấu khí công với nhau, chúng ta đến đó xem một chút đi.

Võ Lâm Cuồng Sinh xua tay nói :

- Chúng ta nên bớt nhúng tay vào việc của người khác đi, cái tên Khốc lão quái tính tình kỳ dị, không muốn thân cận ai, rất khó hiểu, đừng dính đến lão ấy, tránh xảy ra sinh sự.

- Gia gia lão ta không nhận ra chúng ta đâu.

- Xem thì được tuyệt không can dự vào, ta không muốn can dự vào bất cứ chuyện gì của ai. Thôi đi thử.

Xa xa đằng kia tên thiếu công tử và thủ hạ của y đã bỏ đi song đã quay lại nhưng cũng không dám đến gần vùng thinh âm ghê gớm kia, chỉ đứng lại ở bìa rừng lén nhìn về đấu trường mà thôi.

Ba người Võ Lâm Cuồng Sinh thân pháp như bay, phóng tới đấu trường, bất thình lình lão Cuồng Sinh dừng lại thét lớn một tiếng thất kinh :

- Dừng lại.

Ba người lùi lại hơn ba trượng, tiếng hú vẫn nghe được song uy lực không tới được. Lão Cuồng Sinh nói :

- Đây là cuộc đấu thần hô giữa hai tay cái thế cao thủ, song đáng tiếc có lẽ hai tên sẽ đều bị ảnh hưởng.

Đối với người luyện võ, có thể quan sát cuộc tỷ đấu nội lực của các cao thủ được coi như là một việc đầy hứng thú trong đời. Công lực của Võ Lâm Cuồng Sinh chỉ đứng sau Vương Sư, còn đối với Ất Thanh thì chưa phân cao hạ, công lực của lão Võ Lâm Cuồng Sinh tuy qua hơn mấy mươi năm vẫn không mai một mà còn thêm tinh tiến hơn, nên đối với các cuộc tỷ thí công lực tất nhiên có chút xao xuyến.

Lão tuy miệng nói không quan tâm đến song thực sự cũng rất muốn xem kết quả ra sao, lão Cuồng Sinh đứng bất động đôi mắt hướng về đấu trường quan sát.

Nơi ba người họ đứng cách Ất Thanh hơn mấy mươi trượng nên nhìn không rõ mặt mũi sáu người Ất Thanh.

Ngọc Kỳ ngửa mặt lên trời cất tiếng hú, còn Tây Vi và Nguyên Chân cúi gập người hơn phân nửa, cố sức vận công chống đỡ dưới sự tương trợ của Ngọc Kỳ cho nên tất nhiên cũng không nhìn rõ được mặt mũi. Ông cháu cuối cùng đã giáp mặt nhau nhưng tiếc rằng chưa thể nhận ra hình dáng nhau.

Chương 16: Võ Lâm Hội Ngộ Cuồng Hiệp Đại Chiến

Tiếng hú đầy uy lực của hai bên vẫn cuốn quyện, tương tác lẫn nhau, không phân thắng bại, hoa tuyết trên các cành cây không ngừng rơi lả tả, gió lạnh cuốn quất. Thanh Hoa cũng đang ngồi vận công chịu đựng tiếng hú ngay sau lưng của Ngọc Kỳ, lực ép khủng khiếp của tiếng hú phần nào có giảm sút khi Ngọc Kỳ cất tiếng hú chống lại tiếng hú của Ất Thanh.

Bọn Tam linh cũng căng thẳng vô cùng, các đường gân nơi thái dương giật giật mãi, hít thở không đều, trên người chúng đầm đìa mồ hôi, cố vận sức chống đỡ.

Lão quỷ Khốc lão quái thông minh lắm, lão quỷ giấu đầu trong tuyết. Lầm lầm phát ra tiếng khóc quái dị, đồng thời vận công trấn áp tinh thần.

Ngọc Kỳ và bảo vệ an nguy của các bằng hữu, không thể ngừng Khí Công Thần Hộ, ngưng tiếng hú được nếu như Ất Thanh cũng không ngừng thì trần tỷ thí này là thuần về thi triển nội lực khí công đến tận cùng, nếu kéo dài mãi thì cả hai đều sẽ tổn thương có thể mất mạng.

Theo quy củ trên giang hồ, thì Ất Thanh với danh vị đệ nhất cao thủ trong võ lâm, trong giang hồ y thuộc vào bậc tiền bối đối với Ngọc Kỳ, lẽ ra Ất Thanh phải nhượng bộ, thu hồi chiêu thức trước.

Thế nhưng nội lực khí công thần kỳ cái thế của Ngọc Kỳ cũng xung mãnh uy lực không hề thua kém Ất Thanh, hai tiếng hú phát ra như hai con giao long gầm thét canh chừng sơ hở của nhau, cho nên Ất Thanh yêu đạo nếu có muốn dừng cũng không được, vì nếu y dừng trước tức thì tiếng hú của Ngọc Kỳ cũng bứt phá nội lực của y, những người khác càng không cần nói.

Cứ như thế khoảng cách ngày càng sâu dài, không có ai ở giữa để điều hòa, xem ra hai bên sẽ thi triển đến tận lực kiệt sức mà chết.

Ở đằng xa thấp thoáng mấy bóng người như điện xẹt, năm chiếc tay áo đạo bay phấp phới trong gió, bọn họ nhắm hướng giòng sông Huệ Tế đi nhanh như chớp.

Đến gần một chút mới rõ hóa ra là ba vị hòa thượng và hai người trung niên. Họ là ba sư đồ Cửu Chỉ Phật, Cổ trang chủ tục gia cao đồ Cổ Phiêu Bình, còn người kia là một đại hán chỉ còn một cánh tay, mình cao chín thước, thân người to lớn vạm vỡ, tên đại hán này lợi hại vô cùng, đã luyện thành chính tông nội gia khí công, trong tay cầm một cái câu liêm nặng trịch lợi hại vô cùng.

Y chính là Độc Kim Cang Bá Cương, một cao thủ giữ thế trung lập trong võ lâm do Cửu Chỉ Phật

phái đi, võ công đã luyện vào bậc thượng thừa trong võ lâm. Người đại hán thứ hai là người bịt mặt có nhãn quang màu tím.

Năm người họ phóng tới thật nhanh hơn tên bắn.

Điều đáng chú ý là cây Cửu Dương thiền trượng oai nghi lẫm liệt trong tay Cửu Chỉ Phật sáng ngời hào quang, đó chính là biểu tượng uy lực tối cao đầy vinh dự của một địa vị đại sư trong Danh Sơn đại tự.

- Lão ta là Cửu Chỉ Phật!

Võ Lâm Cuồng Sinh kêu lên khí huyết dâng trào, nộ khí bừng bừng phát ra nơi tia mắt, lão Cuồng Sinh đột nhiên tiến lên một bước nhưng lão lại nhắm mắt lại, thở dài, than rằng :

- Hây! Ta đã quyết định gác kiếm không can dự chuyện thế sự nữa, hà tất phải vọng động? Hây! Hai mươi năm trường hận, mãi mãi đè nặng trong lòng ta. Ta... ta vẫn nhớ mãi, quả là lão phu không có duyên tiêu sự nhập sơn quên sầu.

Đàm Bình đột nhiên nói :

- Gia gia! Chúng ta hãy xem ba tên cao thủ này hành động ra sao? Lúc cần...

- Đừng can dự vào chuyện thế sự.

Võ Lâm Cuồng Sinh vẫn nhắm mắt khi nói câu ấy, song hơi thở ông gấp gáp dần dập, có thể thấy rõ lão Cuồng Sinh đang chiến đấu với bản thân mình vô cùng ác liệt.

Có lẽ Võ Lâm Cuồng Sinh thật sự đã quên đấu trường tanh máu ở Hồi Long cốc hai mươi năm rồi chăng? Không! Lão không bao giờ quên, trừ phi đã xuôi tay nhắm mắt, vì nếu quên được, có lẽ hình dung của lao đã không già cỗi, râu tóc bạc phơ và càng không bị xúc động trước những kỷ niệm ngày xưa.

Lão Cuồng Sinh dẫn con trai và dâu bôn ba giang hồ tìm cháu, đã chứng minh lão không phải là một người vô tình, một người đã mất hết tình cảm mà lão vẫn là con người bằng xương bằng thịt.

Vả lại khuyết điểm của con người trên thế gian này chính là quá ưa thích đánh đá nhau, có thể nói một cách khác là thích can dự vào chuyện thế sự. Vì nếu như không thích can dự vào chuyện thế sự có lẽ sẽ không có quần hùng hào kiệt, sẽ không có người quân tử, kẻ tiểu nhân, không có sóng gió trên cuộc đời phẳng lặng. Nếu như vậy có lẽ chẳng có gì đáng sống nữa.

Đàm Bình tu vi chưa đủ, chính là thuộc loại người thích can dự vào chuyện thế sự, trước cảnh tỷ thí gay cấn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ.

Châu báu tuy hiếm song dễ tìm nhưng cao thủ tuyệt luân không dễ kiếm. Nay nhìn thấy anh hùng hào kiệt hắc bạch trên thiên hạ tụ họp. Đàm Bình tứ chi ngứa ngáy, y chỉnh lại áo quay sang mỉm cười với hiền thê mình đoạn chuyển cây búa dài một thước tám tấc từ trên vai xuống tay.

Võ Lâm Cuồng Sinh biết y sắp làm gì, liền nói :

- Chỉ cho phép nhìn thôi, không được phép nhúng tay vào, nhìn tay ta mà hành sự.

Đàm Bình trong lòng phấn khởi, nghĩ bụng :

- Phụ thân ta đã động lòng rồi, chỉ mong phụ thân khôi phục chí khí, lấy lại oai phong hào khí như xưa, để khỏi mai một thời uy danh lẫy lừng.

Phu nhân của Đàm Bình tuy tuổi cũng đã tứ tuần nhưng vẫn còn tráng kiện trong tay phu nhân cầm một cái túi gấm, y phục gọn gàng trang nhã, có vẻ thoát tục. Phu nhân mở túi gấm đồng thời quay sang phu quân mình mỉm cười nói :

- Bình ca, huynh có nghe lời gia gia căn dặn không?

- Trong số các cao thủ võ công tuyệt luân, ta biết phận mình mà có lẽ can dự không nổi việc người. Nhưng chúng ta không thể cam chịu bất tài, ít nhất phải thay gia phụ ra tay. Ha! Ha! Võ Lăng Sơn Tiều Đàm Bình ta chỉ xứng đốn củi đổi rượu, nhưng Đàm Khách Vân Mộng Hiệp Nữ Tăng Tương Quân phu nhân ta tuyệt không phải là một kẻ vô danh tiểu tốt đa.

- Ây da! Mồm mép quá, dám trước mặt gia gia mà còn ăn nói hồ đồ.

Võ Lâm Cuồng Sinh nghe vậy cũng khẽ mỉm cười nói :

- Lưu ý lão súc sinh cử động ra sao, xem công lực lão ấy tiến đến bậc nào rồi.

Năm người Cửu Chỉ Phật vừa đến nơi đấu trường thì dàn ra thành hình chữ nhất. Lão hòa thượng Cửu Chỉ Phật đột nhiên tay ấn nhe nạp khí xuống Đan Điền bắt đầu cất tiếng rống :

“Hú...” Tiếng rống phát ra kinh thiên động địa như xé thinh không, khiến người ta khí huyết cồn cào, khiếp vía kinh hồn.

Quả thật Phật môn chí cao vô thượng tuyệt học Sư Tử Hống siêu phàm, tiếng rống oai lực khủng khiếp đó cất lên lấp tức tiếng hú kia từ từ lặng đi.

Võ Lâm Cuồng Sinh đứng xa xa nghe thấy, lão hứ lên một tiếng nói :

- Lão hòa thượng súc sinh này võ công đạt cảnh giới thật đáng kính, có lẽ lão ấy đã luyện thành Phật môn vô thượng tâm pháp.

- Gia gia, lão hòa thượng đó nhất định đã luyện Bồ Đề thiền công, bằng không không đạt được thâm hậu như vậy. Gia gia! E rằng lão ta là đệ tử của Thiếu Lâm.

- Hừ! Nếu lão súc sinh đó là đệ tử của Thiếu Lâm, thì hai mươi năm trước ở Hồi Long cốc không lén ám trợ giúp cho tên Ất Thanh yêu đạo. Thiếu Lâm vốn là nơi thanh cao, tuyệt không thể có những loại trưởng lão như vậy được. Xem thành tựu của lão súc sinh có lẽ là một cao tăng của Đạt Ma am.

Bất thình lình Vân Mộng Hiệp Nữ hoảng hốt la lớn :

- Gia gia! Đằng kia dường như là Vi nhi? Trời ơi!

Võ Lâm Cuồng Sinh chẳng nói một lời nào, hú lên một tiếng dài, thoắt một cái thân pháp như điện xẹt phóng mình lao tới đấu trường.

Đàm Bình cũng vội la lên :

- Tương Quân, mau đi đến đó.

Hai phu thê cùng thi triển khinh công phóng tới đấu trường như tên bắn.

Quần hào tụ họp, đây là lần tụ họp đầu tiên khá đông các cao thủ sau thảm kịch ở Hồi Long cốc, các cao thủ võ công tuyệt đỉnh của ba phe lần đầu tiên lại có dịp tương phùng.

Tiếng rống và tiếng hú trên đấu trường đã dứt, mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Ngọc Kỳ từ từ đứng dậy chỉnh lại y trang. Thanh Hoa cũng đứng dậy giơ kiếm lên phòng bị. Tây Vi và Nguyên Chân cũng chỉnh lại y phục đoạn đứng dậy. Cả bốn người quây lại giơ kiếm ngang ngực hiên ngang đứng chờ quần hùng ba phương tiến đến.

Tam linh và Khốc lão quái cũng thành một bọn ở phía góc phải.

Năm người Cửu Chỉ Phật ở phía Tây bắc, hơi xéo trước mặt Ngọc Kỳ.

Sáu cao thủ của bọn người Ất Thanh ở hướng Tây nam, cũng chếch xéo trước mặt Ngọc Kỳ.

Bốn nhóm người tạo thành một hình tứ giác lạnh lùng dò xét lẫn nhau.

Bỗng Ngọc Kỳ giơ kiếm hét lớn :

- Phong Vân ngũ kiếm thủ lãnh, Long Môn Dương gia Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa cũng hét lớn giọng nàng thánh thót ngân vang như chuông ngọc :

- Đệ tam kiếm, Đông Hải Độc Long đảo Triệu Thanh Hoa.

- Đệ tứ kiếm, Võ Lăng Đàm gia Đàm Tây Vi.

- Đệ ngũ kiếm, Đông Hải Độc Long đảo Triệu Nguyên Chân.

Tức thì bốn thanh bảo kiếm rít lên vu vu, uy lực phát ra bốn phía. Lúc ấy, Ngọc Kỳ hét vang :

- Kiếm đãng giang hồ, Phong vân biến sắc, những kẻ dẫn dụ Dương mỗ đến xưng tên đi.

Tiếng hét của chàng như sấm dậy rền vang bốn phía uy phong lẫm liệt.

Biệt hiệu Cuồng Sư của chàng đối địch với những tên tuổi lừng lẫy võ lâm của các cao thủ vẫn đầy uy lực, không hề có chút yếu kém.

Bỗng từ xa vang lên tiếng gọi “Vi nhi!” và rồi xuất hiện lão Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm Kiên.

Tây Vi hét lên một tiếng và vội vàng lao tới quỳ xuống ngay dưới chân Đàm Kiên thổn thức :

- Gia gia! Gia gia...

Lão Cuồng Sinh nước mắt ràn rụa, thấy cháu mình vô sự trong lòng vui mừng biết bao, ôm Tây Vi vào lòng nói :

- Hài nhi, con có sao không? Ca ca ngươi đâu rồi?

- Gia gia, ca ca đã về nhà rồi, để truyền báo tin tức của Kỳ ca đến các vị tiền bối ở vùng Hồ Quảng.

Lúc này phu thê Đàm Bình cũng vừa tới, Tây Vi vui mừng ôm hôn họ hai bên mừng mừng tủi tủi.

Lão Cuồng Sinh bỗng hỏi :

- Ai là Kỳ ca của con?

Lúc ấy Ngọc Kỳ dẫn Thanh Hoa, Nguyên Chân tra kiếm vào vỏ đi tới. Tây Vi chỉ vào chàng nói liền :

- Là chàng đó, chàng là nội tôn của Long Môn Dương gia tổ bá bá, tên gọi Dương Ngọc Kỳ.

Lão Cuồng Sinh nhìn thấy Ngọc Kỳ tức thì biến sắc vô cùng khó tả, nhìn đăm đăm vào chàng, cơ thịt trên má của lão khẽ giật giật.

Ngọc Kỳ đến gần quỳ xuống bái ba bái nói :

- Tiểu điệt Ngọc Kỳ khấu kiến tổ thúc vạn an.

- Không được kêu lão bằng tổ thúc, lão không quen biết ngươi.

Ngọc Kỳ lết gối đến hai bước, nước mắt ràn rụa nói :

- Tiểu điệt vừa mới đến Trung Nguyên, vội vã đi tìm tung tích của tổ mẫu và song thân, chưa kịp đến Võ Lăng ra mắt vấn an tổ thúc, tự biết mình vô lễ...

Võ Lâm Cuồng Sinh cắt lời hét lớn :

- Câm miệng! Ta không chỉ ý đó, mà chính là tổ phụ của ngươi... Vi nhi, chúng ta mau đi.

Tây Vi thất thanh kêu :

- Gia gia! Gia...

Đương nhiên Ngọc Kỳ không hề biết được những việc làm của tổ phụ chàng năm xưa ở Hồi Long cốc, chàng vô cùng bối rối trước thái độ khó hiểu của Võ Lâm Cuồng Sinh, run giọng nói :

- Tiểu điệt ở Âm Sơn được Cốc tổ thúc khổ tâm hao lực nuôi dạy đào tạo, nay phụng mệnh thâm nhập Trung Nguyên vì tổ phụ nơi Hồi Long cốc rửa mối...

Võ Lâm Cuồng Sinh vừa nghe nhắc đến ba chữ Hồi Long cốc giống như bị điện giật hét lớn :

- Hồi Long cốc! Hồi Long cốc! Đừng nhắc đến dĩ vãng nữa. Đi mau.

Nói đoạn lão lắc mình một cái đi xa hơn năm trượng.

Đột nhiên đến đó lão Cuồng Sinh lại đứng lại.

Từ trong một đám cỏ lau khô đằng xa bỗng vẳng đến một giọng hát vang vang cùng lúc với tiếng hát là một lão đạo cao niên bước đến, áo đạo bay phấp phới trong gió, râu bạc phất phơ trước ngực. Lão đạo vừa đi vừa ngâm nga tiếp nửa bài thơ “Giải Bội Lệnh”.

“Không mong vào tử hư, ân cừu một đời, chí khí cao vời hơn núi, phiêu bạt giang hồ, hào khí ta cao ngất, há sợ bạc đầu vô phần sao?”

Bỗng Vô Tình Kiếm Ất Thanh phá ra cười ha ha nói :

- Đạo hữu, hai mươi năm không gặp ngươi vẫn như xưa. Chỉ là đạo hữu nay đã râu tóc bạc phơ rồi, đừng nên nói là “bạc đầu vô phần” đa. Ha ha!

Võ Lâm Cuồng Sinh bỗng quay lại hướng về Ất Thanh gằn từng chữ :

- Hóa ra ngươi chính là Ất Thanh yêu đạo.

- Chính là bần đạo, thí chủ chắc là Võ Lâm Cuồng Sinh.

Lão đạo cất tiếng ca lúc nãy đi đến bên Võ Lâm Cuồng Sinh thì dừng bước nói :

- Vô lượng thọ Phật! Tri Cơ Tử Đạo Hồng đến thật đúng lúc.

Ất Thanh lại phá ra cười nói :

- Trận huyết chiến ở Hồi Long cốc, đạo hữu chưa hề bay ra khỏi Tử Hư thật là đáng mừng đáng mừng.

Tri Cơ Tử cũng cười khẽ nói :

- Cuộc họp mặt hôm nay, thắng bại khó đoán, đạo hữu cũng có thể nghĩ đến mà.

Tri Cơ Tử bỗng quay sang Võ Lâm Cuồng Sinh thi lễ nói :

- Đàm thí chủ, mấy năm nay bạch đạo quần hùng như rắn không đầu, cạn kiệt tinh anh, lấy nhục nhã làm cơm, lấy cừu hận làm gối, trong lòng đau khổ thập phần. Từ khi Vương Sư đại ca vì nghĩa tuẫn tử ở Hồi Long cốc, các đồng đạo, bằng hữu quần hùng đều mong thí chủ ra mặt, chấn chỉnh uy phong bạch đạo như đại hạn mong mưa rào, đâu ngờ thí chủ mai danh ẩn cư đến nỗi quần long vô thủ, mặc cho yêu đạo lộng hành. Đau đớn xiết bao.

Võ Lâm Cuồng Sinh đau khổ giơ tay ôm lấy mặt, toàn thân rúng động.

Tri Cơ Tử lại nói tiếp :

- Trước khi đại ca chết, có căn dặn ủy thác với thí chủ ra sao? Bần đạo không được tường tận, nhưng tin rằng tuyệt không phải khuyên thí chủ ẩn cư gác kiếm, bất kể sinh tử tồn vong của các bằng hữu. Một người đại nhân đại nghĩa như đại ca không bao giờ là loại người ấy.

Võ Lâm Cuồng Sinh cảm thấy trong lòng đau như cắt, nỗi oan khuất của lão không thể nói ra được. Lão nhớ đến tất cả những sự việc khi Vương Sư còn sinh tiền, chỉ cảm thấy khí huyết cuộn trào.

Ngọc Kỳ lúc này đang quỳ vội ôm lấy chân của Võ Lâm Cuồng Sinh nói :

- Tổ thúc, tiểu điệt không biết tổ phụ lúc sinh tiền có điều gì ủy thác di mệnh xin người có thể nói cho tiểu điệt được minh bạch.

Tri Cơ Tử trầm giọng nói :

- Bọn Vô Vi bang ám muội đã ám toán bằng hữu của bần đạo, sát nhân không để lại tông tích. Mấy năm qua, những người sống còn ở Hồi Long cốc đại đa số đều ôm hận không yên, thiết nghĩ đại ca Vương Sư nơi cửu tuyền ắt đau khổ biết bao! Kim Đao Lăng Thừa Ân vô cớ mất tích, Thánh Thư Phi Hoa Long Kiện Hành một nhà chết thảm, Kính Thiện Thần Kỳ Ngũ Thường bị bức tử ở núi, Phiên Giang Bạch Long chết thảm dưới lầu... gần đây trên giang hồ truyền đãi tin tức về Dương công tử hạ sơn, nên Lạc Hồn Kỳ Chiêm thí chủ và Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên đã truyền lệnh cho các lộ anh hùng bạch đạo chuẩn bị nghênh đón Dương công tử, do hành sự không bí mật nên bọn ác ma yêu đạo biết được phân nhau hạ thủ ám hại lần lượt các anh hùng bạch đạo trên võ lâm. Hây! Tửu Tiên Ất Thanh Long đã chết một cách thảm khốc ở vùng núi Trịnh Châu, một nhà mười tám người của Mãn Thiên Hoa Vũ Vân Nang bị sát hại máu nhuộm đỏ Nam Dương, Cán Giáp Nhất Tuyệt Tề Kiếm Hồng bị phân thây thành tám khúc, thảm kịch nơi rừng Đào Lâm...

Võ Lâm Cuồng Sinh bỗng la lớn cắt lời lão đạo :

- Đạo trưởng đừng nói nữa.

Tri Cơ Tử vẫn không để ý, vẫn nói tiếp tục :

- Hạo Nhiên công trên đường đi bắc ngạn Đương hồ nơi Long Đình ở Khai Phong phủ, trong đêm đã bị vây khốn bởi hơn mười hung ma, suýt chút nữa bị phân thây bỏ mạng dưới đao kiếm của kẻ thù. Từ sau khi Dương công tử xuất hiện ở Hà Nam phủ, liên miên ngộ nạn gặp phải biết bao mạo hiểm gian khó, tính mạng luôn dồn dập bị đe dọa, song Dương công tử đã anh hùng cái thế, với mưu trí và võ công thâm hậu đã tạo nên biệt hiệu “Cuồng Sư” kinh thiên động địa. Hôm nay các lộ anh hùng tụ họp ở Huệ Tế hà này, thí chủ xin hãy mở mắt tỉnh ngộ đi, hai tên ác đồ hung ma ở Hồi Long cốc ở trước mặt thí chủ đấy, bần đạo đã từng theo bước của Hạo Nhiên công đi khắp nơi không dễ gì gặp được bọn chúng đâu. Thí chủ, bần đạo mong máu sẽ nhuộm Huệ Tế hà, nếu như đại ca lúc sinh tiền có điều gì có lỗi với thí chủ, hy vọng có thể lấy máu của bần đạo chuộc lấy sự tha thứ, thông cảm của thí chủ vậy.

Coang một tiếng vang lên, lão đạo đã rút ra thanh bảo kiếm hàn quang sáng lòa.

Đoạn lão đạo thản nhiên cất bước, khi đi ngang qua Ất Thanh yêu đạo, Tri Cơ Tử tay ôm kiếm tiếng hát vang vang.

Lúc không còn nghe tiếng hát thì bóng người cũng xa hơn ngoài ba trượng.

Bỗng như tia điện quang, Võ Lâm Cuồng Sinh lắc mình một cái đã đến trước mặt lão đạo nói :

- Đạo trưởng xin dừng bước đứng ở đây xem tại hạ thay cho đại ca rửa mối oán hận hai mươi năm trước ở Hồi Long cốc.

Lúc ấy Ngọc Kỳ nhanh như cắt phóng tới đoạn quỳ xuống bái lão đạo và nói :

- Đạo trưởng, Ngọc Kỳ mạo muội thay cho tổ phụ linh thiêng nơi cửu tuyền xin đa tạ thâm ân của tiên trưởng. Tiểu điệt không dám mong gì hơn, muốn lấy đầu yêu đạo tế linh cho tổ phụ.

Võ Lâm Cuồng Sinh và Tri Cơ Tử vội nâng chàng đứng dậy, đoạn Võ Lâm Cuồng Sinh nói :

- Hiền điệt hãy lùi sang một bên, đợi tổ thúc...

Ngọc Kỳ vội cắt lời nói :

- Công lực của Ất Thanh yêu đạo với công lực của tiểu điệt cân bằng, nếu không nói là tiểu điệt có hơn nửa phân, tiểu điệt tin rằng mình sẽ thắng, xin chờ xem tiểu điệt thử sức xem sao?

Đoạn chàng quay người phi thân phóng lên, điểm nhẹ nhàng xuống nơi đấu trường dáng vẻ Ngọc Kỳ hiên ngang oai phong, có vẻ sẵn sàng tiếp đỡ mọi chiêu tấn công của đối phương tứ phía.

Võ Lâm Cuồng Sinh định kéo Ngọc Kỳ lại song không kịp, lúc ấy Tri Cơ Tử cũng ngăn Võ Lâm Cuồng Sinh lùi lại phía sau nói :

- Thí chủ, Dương công tử võ công so với đại ca năm xưa có phần vượt trội, xin an tâm, bần đạo sẽ đem những sự việc xảy ra mấy ngày qua và các kỳ tích anh hùng của Dương công tử kể ra tường tận.

Tây Vi lúc này cũng giới thiệu hai chị em Thanh Hoa ra bái kiến song thân của nàng, đoạn họ cũng từ từ tiến vào đấu trường đến cách năm trượng sau lưng Ngọc Kỳ thì dừng lại.

Ngọc Kỳ quắc mắt nhìn Ất Thanh quát lớn :

- Yêu đạo ngươi nghe rõ chưa, Dương Ngọc Kỳ phụng lệnh ký thác của tổ phụ thanh toán với ngươi món nợ ở Hồi Long cốc hai mươi năm trước. Phàm làm người trên võ lâm đều lấy nhân nghĩa làm đầu, còn ngươi loài cẩu trệ vô liêm sỉ, đã từng hạ độc kế ám toán anh hùng ở Hồi Long cốc, ám muội hạ thủ không dám quang minh chính đại công nhiên quyết đấu, thất tín với thiên hạ võ lâm, ngươi còn mặt mũi nào mà gặp mặt anh hùng thiên hạ nữa chứ?

Đoạn Ngọc Kỳ quy sang chỉ vào Cửu Chỉ Phật, nói :

- Cửu Chỉ hòa thượng, tại hạ cũng không nói sai về ngươi chứ?

Tri Cơ Tử cũng tiếp liền :

- Y chính là lão thất phu Cửu Chỉ, một tên hòa thượng ác đồ vô liêm sỉ.

Ngọc Kỳ gằn giọng nói :

- Năm xưa ngươi không nên trở mặt theo đuôi yêu đạo, xảo quyệt vô lương. Tại hạ thiết nghĩ với địa vị võ lâm chí tôn của ngươi không nên tự làm tổn hại đến phẩm giá của mình, ngươi không cảm thấy hối hận à? Nay tại hạ sau khi quyết đấu với yêu đạo sẽ cũng muốn lánh giáo tài cao luận của ngươi.

Cửu Chỉ Phật chỉ cười nhạt, không nói một lời.

Vô Tình Kiếm Ất Thanh cười ha ha nói :

- Dương Ngọc Kỳ, ngươi ngây thơ quá, bần đạo chỉ muốn tranh tài cao hạ với Đàm Kiên thôi, còn ngươi không xứng đáng cho bần đạo động thủ đâu.

- Ngươi không dám quyết đấu, đúng không? Vừa rồi chúng ta vừa đấu nội lực xong, nào đến đây, ta muốn thử xem Vô Tình kiếm pháp của ngươi có quả thực là danh bất hư truyền hay không? Mau đến đây!

Khổng Thiên Lý đứng một bên thấy Ngọc Kỳ thái độ ngạo nhiên quá, y nộ khí bừng bừng phóng mình lao tới.

Thanh Hoa cũng phi thân tới cản trước mặt y, nạt lớn :

- Súc sinh, lùi ngay! Không phải việc của ngươi.

Khổng Thiên Lý nổi giận quát :

- Nha đầu, ngươi to gan lắm.

- Bản cô nương bảo ngươi lui ra sau, đừng làm lỡ việc của anh hùng.

Khổng Thiên Lý rút kiếm ra đánh soạt, nạt lớn :

- Lão phu muốn xem thử coi tuyệt học của Đông Hải Độc Long đảo là thứ gì. Nha đầu, ta nhường ngươi trước ba chiêu đó.

- Lão súc sinh, ngươi muốn lĩnh giáo Đông Hải tuyệt học ư? Mau xưng tên họ đi?

- Đến tên ta Tam Kiếm Truy Hồn Khổng Thiên Lý mà cũng không biết được, chả trách nào ngươi quá ngạo mạn cuồng vọng. Ra chiêu đi.

Thanh Hoa hừ một tiếng, kiếm và người hợp nhất nhanh như một làn điện quang ra chiêu Độc Long Hiệu Trảo đâm ngay tới ngực đối phương.

Khổng Thiên Lý biệt hiệu là Truy hồn tam kiếm, nhưng trước kiếm thế thập phần hung hiểm của

đối phương y không dám coi thường.

Y vung kiếm tới, kiếm ảnh tạo nên vô số đạo hào quang sáng lòa tư thế kiếm xung mãnh vô cùng công tới vùng kiếm ảnh của đối phương.

Thanh Hoa cũng không kém, thế kiếm của nàng như náo hải cuồng long, sát khí đằng đằng.

Khổng Thiên Lý cố hết sức ra chiêu như tràng giang đại hải liên tiếp tấn công nhưng đều bị Thanh Hoa dùng độc kiếm pháp và Ảo hình bộ vô hiệu hóa, nàng phá chiêu của đối phương đồng thời phản công lại rất sắc sảo.

Thanh Hoa khi trước giao đấu với Khốc lão quái đã được Ngọc Kỳ chỉ điểm nên nàng đã lĩnh ngộ được huyền cơ, vô hình trung đã tiến bộ rất nhiều, lần này nàng ra toàn những chiêu thức rất hiểm, xảo diệu vô cùng thế kiếm như bài sơn đảo hải.

Tam Kiếm Truy Hồn Khổng Thiên Lý so với Khốc lão quái võ công thấp hơn một chút, còn so với Thanh Hoa không cao hơn bao nhiêu, hơn nữa nhìn thế trận thì tuyệt học kiếm pháp của Độc Long đảo hơn hẳn Truy hồn kiếm pháp một bậc, lại thêm Ảo Hình Bộ khiến y không rảnh tay chút nào.

Sau một hồi thì Khổng Thiên Lý đã tỏ ra lúng túng, y từ từ thối lui trước sự tấn công dũng mãnh của Thanh Hoa.

Ngọc Kỳ thấy Thanh Hoa đã chiếm được thế thượng phong, trong lòng chàng an tâm lắm. Chàng bèn quay sang Ất Thanh yêu đạo nói :

- Cẩu tặc vô liêm sỉ, ngươi rụt cổ hèn nhát, sợ rồi à? Mau ra đây!

Bỗng bên phải của lão Ất Thanh phóng ra một lão nhân mũi diều, trông Ất Thanh vung cây trượng xà đằng, hét lớn :

- Tiểu súc sinh, ngươi dám cả gan không coi tôn trưởng Bang chủ ra gì cả, lớn tiếng thóa mạ, bộ ngươi muốn chết hả? Được để lão phu lấy mạng ngươi.

Tức thì trượng xà đằng đã vun vút công tới. Ngọc Kỳ nghiêng người tránh trượng, đồng thời tay phải tung trưởng Lạc Phách Hoa Sơn như khai sơn phá thạch, tay trái phát mạnh giống như chiêu Phất Vân Kiến Nhật. Có vẻ nhẹ nhàng song chưởng lực đánh ra có thể nứt đá.

Trượng xà đằng bị nhu lực của chiêu Phất Vân Kiến Nhật khống chế, lão đại hán thất kinh, cuống quít cố sức phá chiêu, đoạn hét lớn một tiếng vung trượng đánh ra chiêu Trang Gia Đả Cẩu nhằm thắt lưng Ngọc Kỳ đánh tới. Ngọc Kỳ thân pháp xảo diệu, trong tích tắc tay trái đã nắm chặt cứng cây trượng của đối phương, tay phải tung chưởng đánh tới.

- Nguy rồi!

Ất Thanh bên ngoài thất kinh la lên, đồng thời thân mình đã phóng tới vươn trảo bấu lấy khuỷu tay phải của Ngọc Kỳ nhưng đã trễ.

Cùng lúc ấy trước ngực của lão đại hán kia bỗng dội lên một tiếng phách tiếp theo thân người lão ấy ngã nhào, văng ra xa hơn ba trượng, máu tươi phun ra từ miệng, tứ chi lúc đầu còn khẽ giật giật sau thì bất động luôn.

Ngọc Kỳ thấy Ất Thanh lao tới, chàng không hề nao núng, trở chưởng tiếp lấy chưởng của Ất Thanh. Chàng rất tự tin vào công lực của mình nên mới dám mạo hiểm như vậy.

Bùng một tiếng thật lớn, hai bóng người văng ra. Hoa tuyết dưới đất do chưởng phong phản hồi tung lên mù mịt.

Yêu đạo Ất Thanh chưởng vừa rồi dùng đến chín thành công lực, nghĩ rằng sẽ làm tét tay Ngọc Kỳ. Vốn chưởng này đừng nói là người, đến sắt thép cũng chịu không nổi nữa là.

Hai bên tiếp xúc chưởng lực thật sự không ai có thể tiếp ứng hay giải cứu được. Chỉ có thể hình dung bằng một tiếng nổ long trời lở đất.

Lúc ấy Võ Lâm Cuồng Sinh, Tri Cơ Tử, Cửu Chỉ Phật cũng muốn nhảy vào vòng chiến tiếp ứng song không thể can dự vào được.

Chưởng lực gặp nhau phản hồi lại mạnh mẽ vô cùng, khiến cả hai bên đều lùi ra xa hơn trượng. Cả hai đều triển khai Thiên Cân Trụy đứng vững xuống đất.

Có thể nói chiêu vừa rồi chưa thể phân được kẻ nào mạnh kẻ nào yếu.

Vô Tình Kiếm Ất Thanh bay ra sau, vẻ mặt thản nhiên không một chút nao núng song trong lòng thầm kinh hãi, khó mà tin vừa rồi là sự thật.

Khí công hộ thân của lão đã đạt đến vô thượng bất khả xâm phạm, có thể phản chất bất kỳ cương khí của tuyệt học huyền môn nào đánh tới. Không ngờ nay lại bị một chưởng của tên nhãi con làm chấn động bay tứ tán. Không thể tin được.

Điều càng khiến Ất Thanh yêu đạo thất kinh hơn nữa chính là trong chưởng lực như bài sơn đảo hải của đối phương lại nóng như lửa tam muội cuồn cuộn ép cương khí của y phân tứ tán, phản lực khiến y văng ra ngoài, nếu không có căn bản thế bộ tuyệt luân như y có lẽ khó lòng mà đứng vững được.

Vả lại lúc nãy trong khi đấu nội lực khí công, y cơ hội đã thua cuộc rồi.

Ngọc Kỳ bay ra ngoài khi hai chưởng lực đụng nhau cảm thấy khí huyết trong người dâng trào, người khẽ dao động lui ra sau.

Chàng dùng thế Kim kê độc lập trụ vững trên đất, hít một hơi sâu đồng thời vận hành Huyền Thông tâm pháp điều hòa chân khí. Chàng nghĩ thầm: “Lão yêu đạo Ất Thanh quả nhiên lợi hại, cương khí luyện thành của lão yêu đạo đã khiến lão trở thành bất khả xâm phạm, muốn lấy mạng lão thật không dễ dàng chút nào, ta phải dốc hết sức mới được”.

Chàng nghĩ xong thét lớn một tiếng, đặt chân trái xuống lập tức hai tay tung song chưởng nhất âm, nhất dương công tới đối phương.

Ất Thanh cũng xuất ra bộ, đan chéo hai tay tiếp chiêu.

Võ Lâm Cuồng Sinh đứng ngoài mục kích thấy Ngọc Kỳ không những tiếp nổi kích chưởng của Ất Thanh mà còn đường hoàng thi triển chiêu thức tấn công, trong lòng lão Cuồng Sinh hoan hỉ vô cùng.

Lão Cuồng Sinh quay sang liếc nhìn Cửu Chỉ Phật, bỗng nhiên nổi giận vô song, lúc ấy, Cửu Chỉ Phật định ra tay tiếp trợ Ất Thanh, thử hỏi sao lão Cuồng Sinh không nổi giận. Lão hét lớn :

- Tên thất phu súc sinh, ngươi lại muốn tiếp trợ cho yêu đạo à, dường như ngươi không sợ chết phải không? Hòa thượng thúi, ngươi sống quá lâu rồi đó, ta liều mạng với ngươi!

Nói xong lão Cuồng Sinh vươn tay tung liền hai chưởng. Võ công của Võ Lâm Cuồng Sinh đã luyện đến cảnh giới thâm hậu tuyệt đỉnh, tuy chưởng lực bay ra không nghe tiếng động song kình lực như khai sơn phá thạch.

Cửu Chỉ Phật vội lách sang một bên, gằn giọng nói :

- Đàm thí chủ, xin nghe lão nạp nói.

Võ Lâm Cuồng Sinh đã nén uất hận hơn hai mươi năm, oan khuất uất hận giờ như nước biển cuộn trào, làm sao còn nghe lời nói nào nữa. Lão thét lớn phóng tới biến chiêu tung ra song chưởng.

Lão hòa thượng Cửu Chỉ Phật thất kinh trước chưởng lực đánh tới của đối phương.

Lão hòa thượng đành xuất thủ để tự vệ, tay trái phát mạnh, tay phải múa tít cây Cửu Dương thiền trượng, nhanh như chớp lao mình tới.

Bỗng bùng một tiếng, hai bên lùi ra sau.

Vân Mộng Hiệp Nữ vội mở túi gấm, hét lớn, rút ra một thanh bảo kiếm sáng ngời hét lớn :

- Gia gia tiếp kiếm!

Loáng qua vầng kiếm quang, Võ Lâm Cuồng Sinh phóng người lên tiếp kiếm đoạn lão Cuồng Sinh hú lên một tiếng dài sau đó cười lớn nói :

- Hai mươi năm xuân qua thu lại, như một giấc mơ, bảo kiếm hỡi, ta đã phụ ngươi rồi.

Đoạn lão Cuồng Sinh múa tít bảo kiếm tạo nên vô số đạo hào quang sáng lòa. Kiếm rít lên những âm thanh vun vút như sấm dậy, nhắm Cửu Chỉ Phật đâm tới.

Cửu Chỉ Phật không có cơ hội nào để chọn, lão hòa thượng cũng thí mạng ra tay, vung Cửu Dương thiền trượng múa vòng xông vào vùng kiếm ảnh.

Ngay lúc đó dường như cuồng phong cuộn lên, cương khí ầm ầm phát ra kinh người, tuyết cát mù mịt, mặt đất như chao đảo.

Ba tên đệ tử của Cửu Chỉ Phật lúc ấy cũng nhảy ra. Khổ Hành Tôn Giả buột miệng hét :

- Đàm thí chủ, xin dừng tay, có điều gì từ từ thương lượng.

Hai phu thê Võ Lăng Sơn Tiều Đàm Bình và Vân Mộng Hiệp Nữ Tương Quân cũng hét lớn, một kiếm, một búa vung lên lao tới.

Tiếp đó hai tên hòa thượng đệ tử của Cửu Chỉ Phật cũng lập tức nhảy ra đón đánh.

Tri Cơ Tử lúc này rút kiếm ra quay người sang Cổ Như Phong nói :

- Vô lượng thọ Phật. Cổ trang chủ giấu diếm khiến người trên giang hồ thật khốn đốn. Bần đạo giờ xương cốt tuy rệu rã song cũng muốn lĩnh giáo vài chiêu tuyệt học của thí chủ.

Bảo kiếm loáng một cái hào quang sáng lòa không thấy kiếm ảnh đâu. Quả nhiên không hổ là Thượng Cổ Kỳ Trân chi bảo, Ấn để tam bảo chi đầu.

Cổ Như Phong vội lui ra sau hai bước, nghiêm giọng nói :

- Đạo trưởng, gia sư của vãn bối có nỗi khổ tâm, vãn bối muốn được bẩm báo minh bạch, xin đạo trưởng dừng tay được không?

Tri Cơ Tử lạnh lùng nói :

- Nỗi lòng Tư Mã Chiêu thì không cần nói nhiều. Cổ trang chủ xin các hạ đừng phí lời. Nay bần đạo không để cho các hạ thiệt thòi đâu, bần đạo cho các hạ và vị Độc Thủ Kim Cương Bá đạo chủ cùng lên một lượt đó. Ê! Đạo chủ! Lên đi! Ha! Ha!

Ánh thép của bảo kiếm lóe sáng muôn đạo hào quang theo kiếm ảnh vun vút bay tới nhắm ngay diện môn của Cổ Như Phong.

Cổ Như Phong lắc mình vội lùi ra sau, thân pháp của y cực nhanh.

Nhưng thân pháp y nhanh song kiếm quang còn nhanh hơn, xé gió bay tới, Cổ Như Phong thối lui ra sau một bước, đành vội vã vung kiếm đón đỡ tự vệ.

Độc Thủ Kim Cương hét lên một tiếng vung cây câu kiếm đại hộ liên tay cùng Cổ Như Phong động thủ giáp công Tri Cơ Tử.

Tam linh và Khốc lão quái khẽ nháy mắt với nhau, hét lớn cùng xông lên.

Thanh Hoa lúc này la lớn :

- Kiếm Đảm võ lâm, Phong Vân biến sắc. Kết trận!

Tức thì ba thanh bảo kiếm hợp thành một góc ba mặt, lao tới vây lấy họ.

Bọn Tam linh và Khốc lão quái cũng nhất tề tấn công ba người Thanh Hoa. Kiếm phong như sóng dậy, phát ra những tiếng rít như xé vải. Năm tên cao thủ ác đồ lập tức đã bị ba tay kiếm dồn vào vòng vây.

Ngọc Kỳ cùng Ất Thanh cũng đang gầm ghè nhau từng ly sinh tử. Mỗi chiêu đánh ra có vẻ chậm rãi, song kỳ thực nhanh vô cùng, chiêu thức đánh bẫy khiêu dụ đều vô dụng vì võ công của cả hai bên đều rất thâm hậu tinh vi. Mỗi một chiêu đánh ra là dùng hết toàn lực, để ý từng sơ suất cực nhỏ của đối phương.

Hoa tuyết lúc bay lúc trầm xuống trong phạm vi năm trượng nơi cục diện giao đấu. Cương phong phát ra khi đụng vào nhau phát ra những tiếng nổ long trời lở đất như sấm sét, bóng người khi hợp khi phân, phân ra lại hợp vào.

Ngọc Kỳ đã tung ra chín chưởng ba quyền bốn cước, cũng đỡ năm chưởng, hai quyền của đối phương, hơn bảy lần phân hợp.

Ất Thanh càng đánh càng kinh hãi, y cảm thấy tên tiểu tử này càng đánh càng dũng mãnh, cương khí mãnh liệt vô cùng, khó lòng mà lấy mạng được.

Nhãn quang của Ất Thanh nhìn thẳng nhu thôi miên vào mắt của Ngọc Kỳ bỗng y giật mình kinh hãi, vì qua đôi mắt của đối phương y phát hiện lúc này Ngọc Kỳ dường như đã ngừng hô hấp, mà thần lực lại tăng dần. Thật khó tin vì đó là thành tựu tuyệt đối của các đệ tử Huyền Môn. Chẳng lẽ một tên tiểu tử lại có được tu vi của một người hơn một trăm tuổi sao? Thật khó tin nhưng đó là sự thật.

Ngọc Kỳ càng ra chiêu sức đánh càng dũng mãnh. Chàng đã đổi chiến lược tấn công ra chiêu, sử dụng Huyền Thông tâm pháp điều hòa chân khí, thuần dương chân hỏa từ hai chưởng của chàng phát ra càng lúc càng mạnh. Cho nên cương khí thần kỳ, phản lực của đối phương đã từ từ không còn uy hiếp được chàng.

Công lực của hai người có thể nói sai biệt không bao nhiêu cả hai đều dùng thần công bảo vệ tâm mạch, ra chiêu như vũ bão. Ngọc Kỳ rất tự tin, chàng tiếp chiêu, ra chiêu phản kích một cách ung dung, tuy rằng không thể đả thương được đối phương song chí ít không bị đối phương đả thương lại.

Cả hai giao đấu rất lâu, hao tổn chân lực khá nhiều song vẫn chưa phân thắng bại. Cả hai đều rất nóng ruột.

Họ nóng ruột, song bọn Đoạt Hồn Kim Thoa còn nóng ruột hơn, nhưng bọn họ không cách nào can dự vào tiếp trợ.

Nhưng nóng ruột nhất là tên thiếu công tử đang ẩn nấp nơi bụi lau sậy. Y biết Ngọc Kỳ rời lữ điếm quá lâu, nhưng người của Thiên Nhai Phá Ất chắc chắn sẽ đi tìm, sẽ kéo đến một lực lượng đông đảo đến đây, đại sự của y coi như tiêu tán.

Bỗng tên thiếu công tử ngửa mặt hú một tiếng lớn, đoạn thét lớn :

- Giết sạch cả bọn, hạ thủ hỏa tốc, võ lâm sẽ chia làm hai. Lên đi! Nếu còn chần chừ, đừng quay về Vũ Vương đài nữa.

Tiếng thét ấy vọng đến khiến Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long và bốn tên đại hán khác rúng động.

Thiếu công tử vẫn chưa hiện thân, tên đại hán có đôi mắt diều hâu nói :

- Thiếu công tử, chúng ta cũng ra đi.

- Không được, bọn Tam linh đang ở đó, chúng sẽ phát hiện ra bộ mặt thật của ta, lúc ấy không những mất sự trợ lực của chúng mà không chừng chúng còn có thể quay lại đối đầu với ta.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Nếu thắng chúng ta hiện thân, nếu thua chúng ta trốn đi.

- Trốn bằng cách nào chứ?

- Đồ ngu, xem đây.

Nói đoạn y dùng kiếm đâm xuống khoét một lỗ lớn trên mặt băng, đoạn cười nói :

- Đây là nơi ẩn thân tốt đó.

Tên đại hán thất kinh nói :

- Trời! Trốn dưới băng ư? Nếu như bọn chúng ở đây hơn nửa khắc giờ, chúng ta chắc sẽ biến thành cây băng mất!

- Hừ! Ngươi không biết vận công cự hàn à?

- Vận công? Khí đâu mà vận công?

Thiếu công tử lại cười, y bẻ lấy một cọng sậy giơ lên nói :

- Cái cọng sậy này không thông khí à?

- Hây, tiểu nhân quả là ngu thật. Thiếu công tử quả là cơ trí tuyệt luân.

- Không thông minh thì làm sao có thể sai khiến được Tam linh và Khốc lão quái, làm sao có thể thay mặt bổn bảo của ta thâu tóm thiên hạ.

Nói đoạn y cười một cách đắc ý, hướng mặt về phía cục trường nói :

- Nhìn kìa bọn chúng không phụ lòng kỳ vọng của ta, ra tay đi.

Tên đại hán nói :

- Quét sạch trọn ổ, bọn chúng hết đời rồi.

Thiếu công tử cười đắc ý nói :

- Chỉ còn hai tên thất phu Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh và Thiên Nhai Phá Ất thôi, nhưng chúng cũng không thoát khỏi tay ta, chỉ mai mốt thôi. Ha! Ha! Hai tên thất phu đó sẽ bị hạ thủ, chúng ta có thể ra mặt. Lúc ấy thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, giang hồ thiên hạ trong tay ta. Ha! Ha!

- Nhưng còn Đông Hải Độc Long đảo nữa.

- Lão thất phu Bàng Ngọc Hoàn đảo chủ cũng chịu sự sai khiến của chúng ta há sợ mấy tên giặc cỏ Độc Long đảo sao?

- Vậy xin chúc mừng Thiếu công tử trước đã.

- Ngươi chúc mừng cũng không... Ủa? Sao vậy?

Vẻ đắc ý của tên Thiếu công tử bỗng biến mất, y hướng mắt về phía cục trường.

Tên đại hán mắt diều hâu cũng nhìn về đấu trường, thất sắc lắp bắp nói :

- Trời! Tên tiểu tử thật... thật lợi hại... Xem tình hình có lẽ chúng ta phải... trốn thôi! Hây! Nước dưới băng lạnh cóng khó mà chịu đựng nổi. Tại... tại hạ thật không muốn đến đó, thà bỏ chạy còn hơn, như vậy ấm hơn.

Trong đấu trường lúc này tình hình đã biến đổi.

Đoạt Hồn Kim Thoa nghe tiếng thét của tên Thiếu công tử đang bối rối thì một tên đại hán khác đã lên tiếng :

- Trại chủ nếu chúng ta không xông vào, có lẽ sẽ nguy cho tính mạng của đại ca, vả lại... Nhìn kìa, Khổng huynh đang nguy, chúng ta há khoanh tay đứng nhìn sao?

Thế trận của ba người Thanh Hoa, Nguyên Chân và Tây Vi biến ảo uyển chuyển như là bay bướm lượn, vây lấy Khổng Thiên Lý, Khốc lão quái và Tam linh, năm tên cao thủ cuống quýt chống trả loạn xạ, cơ hồ không còn phân biệt được đâu là bạn đâu là thù, vô cùng kinh hãi sự lợi hại của ba tên tiểu tử.

Bách Linh Cái là tên đầu tiên nếm mùi lợi hại ấy, vai trái bị trúng một kiếm máu tươi phún vọt.

Tiếp theo là Khổng Thiên Lý bị Tây Vi đâm một kiếm vào tay.

Đoạt Hồn Kim Thoa lúc này nghiến răng vung kiếm hét lớn :

- Lên! Trước hãy trói tên Dương Ngọc Kỳ. Song tốt nhất đừng giết hắn. Hắn mà chết thì chúng ta cũng như đèn treo trước gió! Sẽ mang tiếng là cao thủ lại vây đánh một tên tiểu tử.

Nói đoạn bốn tên vung kiếm lao tới Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ nổi giận nạt lớn :

- Khốn kiếp, vô liêm sỉ, các ngươi đến đúng lúc lắm.

Vừa quát chàng vừa lùi lại phía sau nhanh như chớp, rút kiếm ra lao vào trận thét lớn :

- Phong cuộn vân dung! Giết!

Thanh Hoa tức thì lách sang phải vung kiếm ép Khổng Thiên Lý lùi ra sau ba bước đúng ngay mũi kiếm của Ngọc Kỳ đâm tới.

- Á! Á!

Khổng Thiên Lý rú lên, kiếm đã đâm xuyên vào lưng y.

Ngọc Kỳ lại nhanh như tia chớp vung kiếm tấn công Địa Linh Quái. Địa Linh lão quái vội vung roi Xà Vỹ nhắm bụng của Ngọc Kỳ đánh tới song chỉ đánh vào hư ảnh. Ngay lập tức mũi kiếm của Nguyên Chân đã xuyên qua bụng lão quái.

Ngọc Kỳ dùng Hoán Ảo Hình bộ xuất ra hai hư ảnh, sau đó vung kiếm phóng tới bên Thiên Linh Bà.

Thiên Linh Bà lúc này định vung Câu liêm quái trượng quét ngang eo lưng Tây Vi. Song bóng người bỗng biến mất, đồng thời mũi kiếm đã bay tới, ngay sau lưng Thiên Linh Bà nhanh tay buông quái trượng, cúi người chóng hai tay xuống đất bò nhanh, đoạn phóng người lên bỏ chạy.

Lúc bấy giờ năm cao thủ trong Vũ nội hai chết một bỏ trốn chỉ còn lại hai trên đấu trường.

Ất Thanh và bọn bốn người Đoạt Hồn Kim Thoa lúc ấy thất kinh khi thấy bốn tay kiếm cuốn gió như vũ bão đã vây lấy chúng.

Ất Thanh hét lớn :

- Kết trận. Đừng di động.

Tức thì năm người chúng thêm Khốc lão quái vây lấy thành vòng tròn, chỉ giơ cao kiếm, thân hình bất động.

Cửu Chỉ Phật lúc này bỗng thối lui ra sau hét lớn :

- Đàm thí chủ xin dừng tay.

Võ Lâm Cuồng Sinh biết Ngọc Kỳ đang bị Ất Thanh vây kích liền rút kiếm lùi ra sau.

Phu thê Đàm Bình và Tri Cơ Tử cũng lo sợ lao đến tiếp ứng.

Ngọc Kỳ hét lớn :

- Phong vân tiêu tán. Lên!

Tức thì bốn mũi kiếm chĩa thẳng về phía Ất Thanh. Lúc này Bách Linh Cái đã tắt thở từ lâu.

Tây Vi đưa tay vuốt mồ hôi, vui mừng la lớn :

- Gia gia, xin lùi lại.

Lúc này Võ Lâm Cuồng Sinh nhận ra ba tử thi dưới đất đều là những cao thủ khét tiếng, không ngờ

lại mất mạng dưới tay những tên nhãi con này. Lão vừa thất kinh vừa vui mùng khôn xiết.

Cửu Chỉ Phật lúc này quay sang nói với các thủ hạ :

- Chúng ta lùi ra sau xa một chút, lúc này có lên tiếng cho Đàm thí chủ biết cũng vô ích. Y cố chấp quá, sau này hãy nói.

Đoạn năm người họ lùi ra sau hơn mười trượng.

Ngọc Kỳ cùng ba người Thanh Hoa kết trận toàn lực tấn công. Song chàng thầm giật mình vì thấy đồng bọn của Ất Thanh đều là những cao thủ tu vi vào bậc thượng thừa, không thể khống chế được, những chỗ tinh vi của trận pháp bị lộ quá nhiều sau này ắt là bất lợi nên chàng lớn tiếng nói với Ất Thanh.

- Lão đạo, ngươi được tôn xưng là đại ca của các hùng ma trong hắc đạo, võ công của ngươi xứng đáng với địa vị đó lắm. Nay vì danh vị tôn giá của võ lâm ta cũng vì rửa mối thù cho tổ phụ, ngươi nên cùng ta quyết đấu tay đôi sử dụng quần hồ nhiều như vậy ngươi không xấu hổ hay sao.

Ất Thanh cười nhạt nói :

- Hừ! Người của ngươi cũng đâu có ít.

Ngọc Kỳ quay sang ba người Thanh Hoa nói :

- Xin các hiền muội và Chân đệ lùi ra.

Đoạn quay sang nói với Ất Thanh :

- Lão đạo, ngươi muốn đấu kiếm hay đấu quyền.

Ất Thanh bỗng tra kiếm vào vỏ, phát tay ra hiệu cho bọn người Ba Thiên Long lui ra đoạn nói :

- Dương Ngọc Kỳ ngươi quả nhiên là một vị thiếu niên anh hùng, bần đạo hôm nay sẽ toại nguyện cho ngươi...

- Tại sao ngươi không dùng kiếm? Vô Tình Kiếm từng là thiên hạ vô song ta thật sự muốn mở mang kiến thức.

- Ngươi còn chưa xứng đáng để bần đạo động kiếm.

- Rất có khẩu khí! Nhưng không lâu đâu ngươi sẽ dùng tới kiếm đấy.

Nói xong chàng lại quay ra sau la lớn :

- Xin tổ thúc đến bờ sông đằng kia tìm giùm, thực ra Ất Thanh chỉ là một con rối mà thôi, còn chủ nhân đằng sau vũ đài giật dây chắc chắn là bọn người ở Hổ Trảo sơn, trong chúng chắc chắn có người ra lệnh sai khiến mọi việc. Xin đừng để cho y trốn thoát.

Tức thì Võ Lâm Cuồng Sinh khẽ phất tay, hai vợ chồng Đàm Bình liền cùng Tri Cơ Tử phóng mình về hướng bờ sông.

Ất Thanh lúc này nghe Ngọc Kỳ phái người tìm kiếm, trong lòng rất vui mừng đột nhiên dùng truyền âm nhập mật nói với Ba Thiên Long: “Thiên Long đệ, chú ý đây, ta sẽ thử trước hai chiêu với y, đợi khi nào ta cất tiếng hú chúng ta sẽ đi ngay lập tức”.

- Vậy còn tên súc sinh...

- Hắn sẽ trốn đi, nếu không chúng ta há có thể hèn yếu trốn đi như vậy. Nếu Ngọc Kỳ có đuổi theo, đừng bao giờ giết y. Trước mắt chính là thời cơ thoát thân tốt nhất. Đợi đại sự của chúng ta xong cả rồi, lấy mạng y cũng không muộn.

- Đại ca an tâm tiểu đệ hiểu được.

Đột nhiên Ất Thanh cất tiếng cười cuồng dại rồi nói với Ngọc Kỳ :

- Dương công tử, ngươi thực sự muốn lĩnh giáo Vô Tình Kiếm của bần đạo à?

- Nếu như đạo trưởng toại nguyện, tại hạ thật cảm thấy vinh hạnh vô cùng. Đạo trưởng. Mời!

- Tiếp chiêu.

Ất Thanh hét lớn vung kiếm tạo ra hàng trăm đạo hào quang chóa mắt, dường như vừa nhẹ nhàng vừa xung mãnh bay tới.

Ngọc Kỳ cũng hét lớn rút kiếm múa tít xông vào vùng kiếm ảnh của đối phương.

Hai người thân hình như bay lượn qua lại, mỗi chiêu đánh ra, tiếng rít của kiếm nghe như sấm nổ, hàn quang ngợp trời, khó lòng phân biệt nhân ảnh.

Cả hai đều thay nhau thi triển tuyệt học vô cùng xung mãnh, những người bên ngoài quan sát bị kiếm khí ép phải lần lượt lùi ra sau hết.

Mỗi người đều đã đánh ra năm chiêu, kiếm của Ất Thanh đã năm lần sượt qua vai Ngọc Kỳ, chỉ còn trong gang tấc đã đắc thủ rồi.

Mũi kiếm của Ngọc Kỳ cũng ba lần tiếp cận được được hai bên sườn và ngực của đối phương, nhưng đều bị cương khí hộ thân của y phản lại khiến cổ tay chàng tê buốt. Hơn nữa trường kiếm của

chàng đã hơi bị cong hơn ba phân, một vài nơi trên lưng kiếm đã bị lủng lỗ, độ sắc bén đã không còn như trước, chàng cũng không sao phá được cương khí hộ thân của đối phương.

Võ Lâm Cuồng Sinh trong lòng vô cùng lo lắng, lão muốn phóng kiếm của mình trao cho Ngọc Kỳ, nhưng không cách nào tung vào, lại sợ rằng không chừng làm Ngọc Kỳ phân tâm.

Lúc này Tri Cơ Tử đã quay lại, họ tìm không có ai. Tri Cơ Tử lại lo lắng cho sự an nguy của Ngọc Kỳ nên để vợ chồng Đàm Bình ở bờ sông còn mình vội vã quay lại.

Thấy Võ Lâm Cuồng Sinh có ý tung kiếm, y nói :

- Đàm thí chủ, làm như thế không tốt lắm.

Võ Lâm Cuồng Sinh cắn răng đành triệt hạ bảo kiếm Bách Luyện Tinh Cang trầm giọng nói :

- Nếu chúng ta chần chừ không tiếp kiếm, Ngọc Kỳ chắc chắn sẽ bị thiệt thòi.

Tri Cơ Tử nói :

- Đàm thí chủ, dừng quá lo lắng, Dương công tử kiếm thuật tuyệt luân, nếu như tung kiếm vào e rằng có thể khiến công tử phân tâm.

- Nhưng lão phu không thể nhìn y bị hại.

- Không đâu, Ất Thanh yêu đạo đả thương không nổi Dương công tử đâu.

Khi đang nói như vậy, trên cục diện tình hình đã thay đổi.

Ất Thanh phát hiện Ngọc Kỳ không phá nổi cương khí hộ thân của mình y rất mừng rỡ, một mặt lưu ý phòng hộ ngực, một mặt vung kiếm tấn công hơn năm chiêu mười tám thức.

Ngọc Kỳ vung kiếm tấn công vào người Ất Thanh, nhưng kiếm điểm đến nếu không bật lại thì cũng bị cương khí của đối phương ép dội lại, kiếm của chàng chưa luyện đến độ nhu biến, uyển chuyển của bách luyện tinh cương bảo kiếm, trong khi kiếm của đối phương lại là thiên cổ kỳ vật.

Ất Thanh với bảo kiếm trong tay lúc này dường như có phần lợi thế hơn năm chiêu mười tám thức của y thế công như mãnh hổ cuồng long, ép Ngọc Kỳ phải lùi lại hơn mười bước, mũi kiếm lúc thì lướt qua ngực chàng, lúc thì hư ảo sượt qua vai, mỗi một chiêu như thể muốn lấy mạng chàng.

Thần kỳ hộ thân khí công của chàng cũng chống đỡ không nổi kiếm khí, trúng vào vai phải, cứa rách hai đường, máu tươi ứa ra ngay tức thì. Ngọc Kỳ nổi giận, quên cả nguy hiểm lập tức thi triển sử tử chiêu, tam chiêu kiếm pháp thần kỳ của Lạc Thiên truyền dạy.

Chiêu thứ nhất tung ra, tức thì như sấm chớp nổ ra.

Bùng... Coang một loạt tiếng nổ do cương khí và kiếm khí chạm nhau, khiến người ngoài rợn tóc gáy hồn phi phách lạc.

Bóng người bay ra xa.

Ất Thanh kinh hãi lùi ra sau, mặt biến sắc trắng bạch, y rõ ràng cảm thấy bị điểm trúng ba mũi kiếm, nếu như không có cương khí thần kỳ hộ thân có lẽ đã mất mạng.

Ngọc Kỳ cũng kinh ngạc không kém, tuy chưa bị kiếm của đối phương đả thương song tay phải tê buốt, nửa người cơ hồ rúng động. Chàng càng kinh hãi hơn khi nhìn thanh trường kiếm của mình, trên sống kiếm đã lủng gần mười tám lỗ nhỏ, kiếm cong lại gần như một vật hình tròn.

Ất Thanh đột nhiên cười khanh khách hét lớn :

- Hảo kiếm pháp! Tiếp chiêu!

Ngọc Kỳ lúc này chỉ bị cong kiếm chưa bị đối phương đả thương, chàng phấn chấn hơn, hét lớn một tiếng lắc mình nhanh như điện xẹt tung ra chiêu thứ hai.

Võ Lâm Cuồng Sinh đột nhiên thân hình lao tới đồng thời la lớn :

- Hiền điệt, tiếp kiếm.

Nhưng đã muộn rồi, Ất Thanh hét lớn một tiếng với thân pháp cực nhanh phóng lùi ngay ra sau.

Coang một tiếng chát chúa, kiếm của Ngọc Kỳ vừa tiếp xúc với kiếm đối phương đã gãy làm ba đoạn

- Ha! Ha! Ha! Sau này ắt có dịp gặp lại, lần này tha cho ngươi đó.

Ất Thanh cất tiếng cười cuồng dại phóng ra sau cùng với năm tên thủ hạ nhanh như chớp đã phi thân xa hơn mười trượng.

Vừa mới tiếp kiếm, trường kiếm đã gãy, Ngọc Kỳ trong lòng uất hận vô cùng. Chàng cũng phi thân đuổi theo.

Võ Lâm Cuồng Sinh vội kêu lớn :

- Hiền điệt! Đừng đuổi theo.

Nhưng Ngọc Kỳ cũng đã phóng xa hơn mười trượng, bất thình lình một đạo hào quang bay tới sát

bên vai chàng như sao xẹt.

- Trốn đi! Đỡ không được đâu.

Tri Cơ Tử hốt hoảng la lên.

Ngọc Kỳ trong tích tắc biết ngay là Kim thoa của Ba Thiên Long phóng tới, cái thoi vàng bay với tốc lực kinh người, nguy hiểm khôn lường, đương nhiên chàng không dám mạo hiểm đỡ lấy. Chàng vội đảo người phóng sang phải bốn trượng vận lực tung ra bốn chưởng cực nhanh.

Bình một tiếng đinh tai, Kim thoa đã nứt làm tám miếng bay ra xa hơn tám trượng, các mảnh vỡ bay khắp tứ phía cao hơn bốn trượng. Kim thoa làm bằng vàng tinh luyện mà bị chưởng đánh vỡ ra đủ thấy công lực của người tung chưởng khủng khiếp như thế nào. Sau khi Kim thoa nứt nổ ra một tiếng lớn mới nghe tiếng rít xé gió của nó như sấm nổ, chứng tỏ công lực của Ba Thiên Long cũng cực kỳ thâm hậu, chẳng trách y dám khinh thường Khốc lão quái là loại tà ma ngoại đạo.

Ngọc Kỳ lúc này thân hình điểm nhẹ xuống đất, nói :

- Thật lợi hại, tên này quả thật đáng sợ.

Tri Cơ Tử lau mồ hôi, nói :

- Hiền điệt thân pháp tuyệt diệu, nếu hiền điệt cử động lên trước một ly thôi, có lẽ... Đoạt Hồn kim thoa quả là danh bất hư truyền, sau này chúng ta phải cẩn thận hơn với y mới được.

Ngọc Kỳ cung tay nói :

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm.

Võ Lâm Cuồng Sinh thu kiếm nói :

- Kỳ nhi chiêu cuối cùng của ngươi hình như không phải là Tinh La kiếm pháp, quỷ thần khó đoán, xảo diệu vô cùng, có phải Cốc lão truyền dạy không?

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Chính là Lạc Hồn Cuồng Sinh lão tiền bối truyền dạy, nghe nói là dị thuật của Thiền môn nhị thập tứ tổ sư Tử tôn giả.

Võ Lâm Cuồng Sinh kinh ngạc nói :

- Lạc Hồn Cuồng Sinh vẫn còn trên thế gian sao? Trên giang hồ đã lâu lắm không nghe tin tức gì của y cả.

- Vị tiền bối ấy đã quy y xuất gia, lần đó ở Bạch Mã tự sau khi cứu mạng cho tiểu điệt đã đi Lưu Sa ở miền Tây Lạc. Lão tiền bối nói có lẽ sẽ không bao giờ quay về Trung Nguyên nữa.

Tri Cơ Tử thở dài nói :

- Các nhân vật chính phái một đời phần đông đều tan tác, ẩn cư biệt tích nếu không thì cũng khuất núi mai một, đến nỗi giờ đây yêu nghiệt hoành hành khắp Trung Nguyên. Thật đáng tiếc quá.

Lúc này vợ chồng Đàm Bình đã quay lại, còn năm người Cửu Chỉ Phật đã ở hơn hai dặm, chỉ còn bóng hình như những điểm nhỏ xa tít.

Võ Lâm Cuồng Sinh hỏi Đàm Bình :

- Có phát hiện gì không?

Đàm Bình lắc đầu nói :

- Rất lạ, tên đó ra lệnh phát ra âm thanh không tinh thuần chứng tỏ công lực không lợi hại lắm, nhưng hắn trốn đi không để lại một chút dấu vết gì cả. Thật quái lạ.

Ngọc Kỳ ném thanh kiếm gãy nói với mấy người Tri Cơ Tử :

- Vãn bối công lực chưa đủ, khiến trường kiếm gãy mất, thật đáng xấu hổ.

Thanh Hoa lúc này rút ra một chiếc khăn gấm nói với Nguyên Chân :

- Chân đệ mau bịt vết thương cho Kỳ ca đi.

Nguyên Chân cần chiếc khăn đến bên Ngọc Kỳ giúp chàng bịt vết thương.

Tri Cơ Tử ung dung cởi thanh bội kiếm ra, nói :

- Dương công tử, thần kiếm của yêu đạo có thể xuyên đá chém sắt lại thêm cương khí tuyệt học thâm hậu thế gian vô song. Dương công tử hôm nay với thanh kiếm tầm thường đối phó với y, tuy chưa thắng nhưng coi như đã thắng, yêu đạo chí ít cũng đã trúng năm chỉ kiếm tuy chưa bị đả thương nhưng cũng khiến y kinh đảm. Hành đạo giang hồ, nếu gặp phải cao thủ công lực cân bằng thì binh khí có thể giải quyết được cao thấp. Dương công tử nên dùng thanh bảo kiếm này mới có thể lấy mạng được yêu đạo.

Võ Lâm Cuồng Sinh bên ngoài thét lớn :

- Hiền điệt nhận kiếm đi.

Ngọc Kỳ chẳng dám trái lệnh, chàng cúi người chờ nhận kiếm Tri Cơ Tử nói :

- Thanh bảo kiếm này là kỳ vật đứng đầu trong Ấn đế tam bảo kiếm, ba thanh thần kiếm, so với hai thanh còn lại ghê gớm hơn một bậc. Bình thường thì nhìn chỉ thấy ảnh không thấy hào quang, lúc vũ động ngân tinh hào quang phát ra, lại thấy hào quang không thấy ảnh. Tuy không thể thần thông biến hóa, nhưng có thể chống lại được. Nay tặng thanh bội kiếm này cho Dương công tử, quảng bá đạo nghĩa giang hồ, báo thâm cừu rửa hận cho lệnh tổ hy vọng Dương công tử vì những điều nhân nghĩa ấy không phụ bảo kiếm này.

Ngọc Kỳ cũng ung dung đáp :

- Tiên trưởng sau này không còn kiếm hộ thân, vãn bối thật cảm thấy không yên lòng chút nào.

Tri Cơ Tử nói :

- Bần đạo luyện sáu thành tuyệt học cương khí, bình thường chỉ sử dụng phất trần. Thanh bảo kiếm này lọt vào tay bần đạo cũng chỉ là ngẫu nhiên thôi. Ba năm trước đây trên đường lên kinh sư, thì giữa đường bần đạo có gặp người lúc trước từng giữ chức Cẩm Y Vệ, nay cáo lão hồi hương bị cừu gia truy sát cả nhà chỉ còn vài ba người, lưu lạc tha hương, nên đem bảo kiếm bán đi ra giá ba trăm lạng bạc trắng, song chẳng ai chịu mua. Lúc ấy bần đạo có duyên ở bên cạnh, mua ngay bảo kiếm này. Bần đạo cho đây là thần vật nên không dám lạm dụng. Nay tặng kiếm cho công tử, như tìm đúng chủ nhân xứng đáng rồi.

Nói xong Tri Cơ Tử hai tay dâng kiếm cung kính, thần thái rất nghiêm trang.

Ngọc Kỳ cũng cung kính hai tay nhận kiếm đưa cao lên nói :

- Ngọc Kỳ hôm nay nhận lãnh ân tình của tiên trưởng, sau này sẽ nguyện cố gắng một lòng phát huy nghĩa hiệp hành đạo giang hồ, rửa mối hận của các anh hùng bạch đạo vong mạng nơi Hồi Long cốc, không để phụ lòng kỳ vọng của tiên trưởng, càng không dám phụ ý trời.

Nói đoạn chàng khấu đầu ba hướng cúi lạy một cái mới đứng dậy.

Một đoàn người già trẻ khởi hành đi về Khai Phong phủ. Trời đã xế chiều từng đám hoa tuyết bắt đầu rơi phất phơ đầy trên người như tượng trưng cho đoạn đường đang chờ đón chàng thiếu hiệp trẻ tuổi anh hùng, một đoạn đường đầy rẫy gian khó, nguy hiểm.

Bọn sáu người Ất Thanh cũng rảo bước phóng mình nhanh như chớp, chẳng bao lâu đã đi hơn hai dặm. Khốc lão quái không rên khóc nữa, từ từ rớt lại phía sau, đến một khu rừng cổ thì lão quái phóng mình vào mất hút không nói một lời từ biệt với bọn người Ất Thanh.

Một lúc sau Ất Thanh mới phát hiện Khốc lão quái đã trốn đi một mình, vả lại hai bên đều không

muốn kết giao nói tiếng bằng hữu, nên cũng không để ý. Thân hình năm người chậm lại, lúc này Ất Thanh nói :

- Đêm xuống chúng ta về Vũ Vương đài, thoát khỏi sự sai khiến của tên súc sinh kia, tập trung lo việc của chúng ta, tất cả kế hoạch vẫn như cũ thi hành, đến đâu hay đến đó.

Ba Thiên Long nói :

- Chúng ta vẫn y theo kế hoạch của lão Ma hành sự sao?

- Đúng vậy, nếu không lão Ma sẽ nghi ngờ, có thể sẽ dùng độc kế khác để sai khiến chúng ta.

Ba Thiên Long lại hỏi :

- Vậy chúng ta tổn thất quá lớn, có thể cả hai bên đều tổn thất.

Ất Thanh thản nhiên nói :

- Đó cũng là việc không tránh được. Hừ! Chúng ta cũng còn có biện pháp khác.

Ba Thiên Long hỏi :

- Làm sao chứ?

- Hừ! Lão Ma mượn tay chúng ta tiêu diệt các nhân vật bạch đạo, ngao cò tương tranh, lão Ma ngư ông đắc lợi, dụng tâm rất độc, nay chúng ta há để cho y ngồi mát hưởng lợi sao? Chúng ta tuyển một vài cao thủ thân tín, bí mật ám toán chúng, há không tuyệt diệu hơn sao?

- Tuyệt diệu! Kế này của đại ca quả thật hoàn hảo.

- Song việc này phải tuyệt đối bí mật, chỉ có huynh đệ chúng ta tham dự chủ mưu, thật cẩn thận mới được.

- Bao giờ thì bắt đầu?

Ất Thanh nói như đinh đóng cột :

- Ngày mai.

Môt tên đại hán miệng nhọn đột nhiên xen vào :

- Đại ca, tại sao chúng ta không lật tẩy bộ mặt thật của lão.

- Không được, lão Ma sẽ phát hiện, có thể gây khó khăn cho ta, bất lợi lắm.

- Nếu như chúng ta tạo ra một tên nào đó giả người của lão Ma đưa thư không có dấu ấn, tìm cách cho lọt vào tay tên Dương Ngọc Kỳ, có thể sẽ có hậu quả khác chăng?

Ất Thanh cười khanh khách, nói :

- Hay lắm, chúng ta sẽ thử, nước cờ này xứng đáng thi hành lắm.

Đêm đó, tại lữ điếm, Võ Lâm Cuồng Sinh mở yến mừng cuộc trùng phùng. Sau ba tuần rượu, lão Võ Lâm Cuồng Sinh đứng dậy, nói :

- Kỳ nhi, nghe đây lão phu sẽ nói rõ mọi việc nguyên nhân lẫn kết quả ở Hồi Long cốc năm xưa. Trước hết, lão phu xin dâng ly rượu này tế cáo vong linh tổ phụ của ngươi.

Lão Võ Lâm Cuồng Sinh nâng ly lên cao quỳ một chân xuống khẽ cúi đầu hành lễ.

Ngọc Kỳ cũng vội vã quỳ xuống. Sau đó lão Võ Lâm Cuồng Sinh nâng chàng đứng dậy nói :

- Lão phu đã phạm sai lầm lớn, tã đã làm phụ lòng đại ca Vương Sư và biết bao xương máu của các đồng đạo bằng hữu năm xưa. Nhớ năm đó ở Hồi Long cốc...

Võ Lâm Cuồng Sinh kể ra tường tận mọi sự việc diễn ra ở Hồi Long cốc hai mươi năm trước, giọng nói vừa căm hận vừa đau khổ, đôi mắt già nua xa xăm của lão ràn rụa những giọt nước mắt cay đắng. Cuối cùng lão nói :

- Từ lúc đó, lão phu giận đại ca vô cùng, cho rằng đại ca là người ích kỷ đã đánh giá sai lão phu. Trong cơn tức giận, lão phu đã dẫn cả nhà ẩn cư thâm sơn. Không biết rằng đại ca cơ trí hơn người nhìn xa trông rộng bảo trọng tính mạng cho lão phu vì đại nghĩa của võ lâm. Nếu lúc đó lão phu ra mặt tức thì chấn chỉnh lực lượng bạch đạo, có lẽ đã tránh cho các đồng đạo bằng hữu khỏi sự tiêu diệt của yêu đạo, lão phu thật đáng chết, còn mặt mũi nào gặp đại ca nơi chín suối nữa.

Nước mắt của lão rơi lã chã, bi thương vô cùng. Anh hùng đại trượng phu không dễ gì rơi lệ, chỉ vì quá thương tâm mới có thể rơi xuống.

Nỗi dằn vặt, hối hận, bi thương của Võ Lâm Cuồng Sinh, Tri Cơ Tử dường như hiểu được, bèn nói :

- Đàm thí chủ! Việc gì đã qua xin cho nó qua đi vậy. Bát nước đổ đi không thể hốt lại được. Chỉ hy vọng rằng thí chủ ra mặt chấn chỉnh bạch đạo anh hùng, lập lại kỷ cương trên giang hồ, ngay từ bây giờ vẫn còn chưa muộn.

- Đúng lão phu tức thì tụ họp nhị vị lão đệ Chiêm, Tống truyền báo tin tức cho cá bạch đạo anh hùng khác về việc khiếu chiến thư, hẹn vào ngày mùng năm tháng năm sẽ quyết đấu một trận sống

mãi với tên ác đồ lục lâm thảo khấu Ất Thanh. Nhân cuộc hội ngộ ở Hoàng Sơn lúc đó sẽ tổ chức đại hội quần hùng. Sáng mai lão phu lập tức đến Hồ, Quảng, họp mặt hai người họ ở Tam Hiệp. Còn đạo trưởng xin cho hỏi sau này có hành động gì?

Tri Cơ Tử trầm ngâm một lát nói :

- Bần đạo sẽ đến Thái Hành mời Huyền Linh đạo trưởng.

Ngọc Kỳ tiếp liền nói :

- Huyền Linh đạo trưởng ngày trước đã đi khỏi Khai Phong phủ rồi, có thể đã đi đến Giang Nam.

Tri Cơ Tử nói :

- Vậy bần đạo sẽ đi đến Tử Kinh Quan một chuyến, tìm Phong Lôi Kiếm Quản Giáo Mưu.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Vãn bối lần trước ở Thanh Tự đàn của Vô Vi bang tại Hà Nam phủ, cũng có gặp được một người tự xưng là Phong Lôi Kiếm, tên gọi là Hàn Hưng Long, chứ không phải họ Quản.

Tri Cơ Tử nghiêm sắc mặt lại nói :

- Chúng ta đã có phái người cài vào Vô Vi bang sau này Dương công tử nên để ý đừng ngộ sát người của chúng ta. Trong hàng ngũ của chúng ta cũng có kẻ thù lẫn vào. Về sau bất cứ hành động gì cũng nên giữ bí mật mới được.

- Vãn bối nhớ rõ.

- Công tử hành trình sau này ra sao?

- Nếu không có gì đột xuất vãn bối cũng không có gì thay đổi.

Võ Lâm Cuồng Sinh nói :

- Kỳ nhi, lần này đi Đông Hải phải thật cẩn trọng, với công lực của ngươi lão phu rất an tâm. Chỉ cần chú ý coi chừng kẻ địch ám toán. Có thêm Triệu cô nương và Triệu công tử bên cạnh lão phu càng an tâm, tất cả xin nhờ vào Triệu cô nương.

Thanh Hoa cúi đầu vòng tay đáp :

- Vãn bối bất tài, tất cả phải nói là trông cậy vào Kỳ ca mới đúng, chỉ sợ ngược lại gây thêm phiền toái cho Kỳ ca mà thôi.

Võ Lâm Cuồng Sinh nói :

- Tuyệt học của Đông Hải Độc Long đảo lão phu đã có nghe qua, võ công của Triệu cô nương lão phu cũng đã chứng kiến. Song xin đừng trách lão phu nói thật, nếu Triệu cô nương cố gắng luyện công thêm chút nữa có thể trở nên võ lâm vô song, cô nương nghĩ phải không?

- Đa tạ tiền bối giáo huấn.

Võ Lâm Cuồng Sinh quay sang nói với Tây Vi :

- Vi nhi, công lực của ngươi thật sự khiến ta lo lắng, nếu ngươi đi theo chỉ gây thêm rắc rối, lần này phải kêu mẫu thân của ngươi dắt về dạy bảo lại từ đầu, tránh làm trò hề trước mặt mọi người.

Tây Vi lúc này như sắp muốn khóc, nàng quay sang có vẻ cầu cứu mẫu thân, đồng thời la lên :

- Gia gia! Phong Vân ngũ kiếm cũng có phần của Vi nhi nữa mà.

- Mùng năm tháng năm theo ta đến Hoàng Sơn.

- Gia gia...

- Lần này mà còn bỏ trốn thì quyết không cho ngươi tham gia đại hội quần hùng ở Hoàng Sơn đó.

Vân Mộng Hiệp Nữ mỉm cười nói với Võ Lâm Cuồng Sinh :

- Cha, để con nha đầu này theo Kỳ nhi, xem ra võ công có lẽ tiến bộ nhanh hơn ở nhà, cũng tránh được khỏi phải cột một con ngựa hoang trái tính như nó vậy.

Võ Lâm Cuồng Sinh nghiêm sắc mặt nói :

- Không được, có thêm con nha đầu này, ngươi biết Kỳ nhi phải mạo hiểm bao nhiêu không? Nói thật ra, nếu như Ngọc Kỳ một mình một kiếm thôi cũng đủ tung hoành thiên hạ, ta không muốn Vi nhi ra ngoài vì tự ta đã có sắp xếp cho nó rồi. Bình nhi, ngươi phải canh giữ nó đấy, có việc gì ta sẽ hỏi tội ngươi đó.

Những lời nói của lão Võ Lâm Cuồng Sinh không chỉ khiến cho Tây Vi thất vọng mà Thanh Hoa, Nguyên Chân cũng cúi đầu lặng im. Nhớ lại lúc ở Hổ Trảo sơn và ở Phù Đồ Cổ Trạch, trong lòng họ còn rúng động, Ngọc Kỳ lúc đó vì bằng hữu mà hy sinh, cảnh tượng Ngọc Kỳ cam lòng đi vào chỗ chết vì đại nghĩa dường như tái hiện trước mắt họ, khiến họ suy nghĩ rất nhiều.

Tiệc tan cũng đúng vào canh hai. Để giữ kín hành tung, họ phải lập tức khởi hành trong đêm. Võ Lâm Cuồng Sinh và cả nhà cùng với Tri Cơ Tử thu dọn lên đường, dấn bước trong đêm mưa tuyết.

Tây Vi lúc ấy lòng như dao cắt, ngổn ngang trăm mối nhưng nàng không dám cãi lời tổ phụ, nàng và Thanh Hoa tâm sự gửi gắm rất lâu, đoạn quay sang Ngọc Kỳ dặn dò chàng bảo trọng sau đó gạt lệ theo mẫu thân lên đường trở về Võ Lăng.

Lúc này chỉ còn Ngọc Kỳ và chị em Thanh Hoa trong đại sảnh của lữ điềm. Đột nhiên Thanh Hoa nói :

- Kỳ ca, muội nghe những lời của Đàm lão tiền bối rất đáng suy nghĩ.

Ngọc Kỳ không hiểu hỏi :

- Hoa muội có gì phải suy nghĩ?

- Chính là nếu như Kỳ ca một mình một kiếm cũng đã đủ tung hoành thiên hạ.

- Cái gì? Muội... muội...

- Muội và Nguyên Chân ở bên cạnh huynh chỉ gây thêm cho đại ca phiền toái rắc rối mà thôi. Tiểu muội cũng muốn lên đường ngay đêm nay, trở về Đông Hải Độc Long đảo.

- Không! Huynh không đồng ý...

- Kỳ ca, ngày mùng năm tháng năm tiểu muội và Nguyên Chân nhất định sẽ đến Hoàng Sơn tham dự đại hội quần hùng, Phong Vân ngũ kiếm của chúng ta sẽ lại tụ hợp phát huy thanh thế mà.

Ngọc Kỳ giậm chân kêu lớn :

- Được, được, được, các người đều muốn rời bỏ huynh để huynh một mình thôi...

Thanh Hoa vẻ mặt u sầu thở dài nói :

- Kỳ ca, xin huynh đừng giận, trên người huynh mang trọng trách nặng nề không thể vì một Phong Vân ngũ kiếm bé nhỏ mà làm lỡ đại sự trọng trách được. Kỳ ca, xin đừng nói nữa, huynh biết rằng muội không bao giờ nghịch ý một lời nào của huynh, nhưng vì huynh, muội mới đành làm như vậy thôi.

- Huynh biết mà, muội cho là huynh không đủ sức bảo vệ sự an toàn cho muội và Chân đệ, cho nên...

- Kỳ ca, xin đừng nói nữa, nếu huynh nói nữa muội sẽ khó xử lắm, muội không hề muốn rời xa huynh, nhưng phải rời khỏi thôi.

Thanh Hoa lấy ngọc lục châu trong túi ra, đặt vào tay Ngọc Kỳ nói :

- Huynh tận tay đưa viên Lục châu này cho lệnh tổ mẫu đi, muội không thể thay huynh được. Kỳ ca, xin bảo trọng.

Đột nhiên Nguyên Chân nói :

- Tỷ tỷ, đi ngay đêm nay ư?

- Đúng vậy, đi ngay đêm nay, mau đi thu xếp hành lý, đem túi châu bảo gởi lại cho Kỳ đại ca.

Ngọc Kỳ lắc đầu buồn bã, nhét ngọc lục châu vào người, đoạn nói :

- Hoa muội, huynh tiễn hai người một đoạn, còn túi châu báu không cần để lại đâu. Châu báu vàng bạc lấy ở Phù Đồ Cổ Trạch ấy giá trị không ít đâu, huynh cũng muốn chia sẻ cho muội và các đệ mà.

Thanh Hoa lắc đầu nói :

- Dẫu sao cuối cùng cũng nói một lời tạm biệt thôi, vì sự an toàn của chị em muội, hay là tốt nhất để muội và Chân đệ bí mật ra khỏi thành.

Ngọc Kỳ đáp :

- Chí ít huynh cũng tiễn hai người ra khỏi thành vậy.

- Đa tạ đại ca, huynh ở đây thu hút sự chú ý của bọn địch nhân, muội và Chân đệ thuận lợi lắm rồi. Mong rằng chúng ta sẽ sớm tái ngộ. Xin bảo trọng.

Nguyên Chân cũng nói :

- Kỳ ca, xin bảo trọng, hẹn gặp lại vào tiết Đoan Dương tại Hoàng Sơn.

Ngọc Kỳ lúc này tình cảm dâng trào, trước giờ phút chia tay bao nhiêu tình cảm ngổn ngang khó bày, chàng quá xúc động đột nhiên ôm hai người vào lòng, run run than :

- Huynh hiểu được thâm tình của muội và Chân đệ, chúc hai người bình an, vạn sự như ý, cuối tháng tư huynh sẽ đến Hoàng Sơn trước, mong đợi hai người sớm quay lại Trung Nguyên, đến Hoàng Sơn tư hợp, đừng để huynh phải trông ngóng thất vọng.

Vòng tay ôm không ngại tỵ hiềm, rất vô tư xuất phát từ tình cảm chân thực tận đáy lòng của Ngọc Kỳ, khiến Thanh Hoa rất xúc động, huyết mạch trong người nàng như cuộn trào. Sự đụng chạm ấy khiến nàng toàn thân rúng động như chạm phải điện.

Đoạn hai người đồng thanh nói :

- Kỳ ca xin bảo trọng, chúng muội đệ sẽ nhanh chóng quay lại tụ họp.

Không bao lâu, hai bóng đen lướt qua cửa sổ nhanh như tên bắn, hướng về phía Nam đi như bay.

Ngọc Kỳ đứng bên một cửa sổ khác dõi mắt vọng theo hai bóng đen từ từ mất hút, thầm cầu chúc cho họ vạn sự bình an.

Hai bóng đen vai đeo túi ấy chính là chị em Thanh Hoa, vượt qua hai con đường bỗng Nguyên Chân nói một cách oán giận :

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ hành sự thật lạ lùng không thể hiểu được.

Thanh Hoa hỏi liền :

- Sao mà nói là lạ lùng?

- Hà cớ gì phải rời khỏi Kỳ ca chứ?

- Vì sự an nguy của Kỳ ca.

- Nói thừa! Tỷ tỷ thật khờ khạo quá.

- Ngươi có ý gì?

- Tỷ tỷ khờ khạo rời bỏ Kỳ ca, không biết được quỷ kế của Đàm tiền bối à?

- Ngươi ăn nói hồ đồ.

- Đệ tuyệt đối không nói hồ đồ, lúc mở tiệc Đàm tiền bối nói gì, tỷ tỷ không để ý, chứ đệ rất lưu ý, bên trong có âm mưu đó.

- Ăn nói bậy bạ! Có quỷ kế gì?

- Đệ không hề nói bậy, tỷ tỷ, đệ hy vọng Kỳ ca sẽ là tỷ phu của mình. Tỷ tỷ yêu đại ca, đệ cũng rất vui mừng tán thành.

Thanh Hoa phất tay, mặt nóng bừng mắng :

- Hứ! Tiểu quỷ, ngươi muốn ăn đòn hử?

- Tâm sự của Vi tỷ tỷ, đệ cũng biết rõ.

- A! Tiểu quỷ ngươi có ý với Vi muội đúng không?

- Đệ nhỏ hơn Tây Vi cô nương mà, vả lại Vi tỷ tỷ có ý với Kỳ ca kia. Đàm tiền bối cũng biết được điều đó, cho nên mới có âm mưu.

- Âm mưu gì?

- Âm mưu gì, Hừ! Đàm tiền bối dùng kế điệu hổ ly sơn. Tỷ tỷ không nghe Đàm lão nói gì với Bình bá mẫu sao? “Chuyện của Vi nhi ta tự biết sắp xếp” Hừ! Đàm lão sắp xếp thật tuyệt diệu, trước là khen tuyệt học của Độc Long đảo chúng ta, lại nói Kỳ ca một mình đơn kiếm cũng đủ sức tung hoành thiên hạ. Chúng ta đều yêu quý Kỳ ca, đành phải ôm hận mà rời khỏi đại ca. Ha! Ha! Lọt vào bẫy của Đàm lão tiền bối thật đúng ý của người quá!

- Sự sắp xếp này cũng chẳng có gì ghê gớm, đệ đừng trách lầm Đàm lão tiền bối.

- Không có gì ghê gớm à? Thật sự là tuyệt diệu lắm đó! Ngày mai thôi Vi tỷ tỷ sẽ được đến bên cạnh Kỳ ca, cùng đại ca hành hiệp giang hồ lâu ngày phát sinh tình cảm, họ lại là huynh muội thế giao, kết hợp châu trần quá ư là danh chính ngôn thuận rồi. Hây! Cái kế này Thiên Nhai Phá Ất tiền bối cũng đã dùng qua một lần rồi. Tống lão lúc đó tại sao không bảo Triệu Tường dẫn Tây Vi cùng đi Hồ Quảng chứ? Hứ! Tỷ tỷ thật khờ quá, đệ lo lắng vô cùng. Đáng tiếc quá!

Thanh Hoa đột nhiên bật cười hì hì nói :

- Tiểu quỷ, ngươi cũng quỷ quyệt không thua gì ai, rõ ràng ngươi đang yêu thầm Tây Vi cho nên chỗ nào cũng để ý. Đệ đang ghen đúng không?

Nguyên Chân cũng bật cười nói :

- Tỷ tỷ à, tỷ tỷ đoán sai rồi, đệ đối với Vi tỷ tỷ ngoài một chữ thích ra không hề có ý gì khác. Vi tỷ tỷ không phải là người trong mộng của đệ.

- Hừ! Ngươi đang nói dối, không nói thật lòng.

- Đệ không bao giờ nói dối. Vẻ yểu điệu yếu ớt, mong manh, tuân phục tuyệt đối của Vi tỷ tỷ đệ không dám lĩnh giáo đâu.

- Vậy ý trung nhân của đệ phải ra làm sao chứ?

- Hây! Tỷ tỷ không lo cho mình, lo cho đệ làm gì? Đệ không tìm bạn trăm năm cũng không sao, còn muốn tìm thì sẽ tìm... tìm...

- Tìm một người nanh nọc, trái tính giống như Trì Khiêm...

- Đừng nói đùa nữa, loại nữ nhân như ả khiến người ta căm ghét. Tỷ tỷ nói ả ta nanh nọc e không

đủ, phải nói là nanh nọc dâm ác nghe hay hơn đúng không?

- Đồ ngốc ạ, tìm loại nữ nhi như vậy, trừ phi nàng ta không yêu đệ, bằng không cũng sẽ biến thành người tuân phục tuyệt đối thôi mà. À! Sao tỷ chẳng lưu luyến bịn rịn gì cả thật khó hiểu vô cùng.

Thanh Hoa lại cười tiếp :

- Hì hì! Tỷ tỷ của ngươi có một kế còn tuyệt diệu hơn cả kế của Đàm lão tiền bối nữa.

Nguyên Chân trầm tư, đoạn bỗng bật cười lớn nói :

- Ha! Ha! Đệ biết rồi, biết rồi. Quả nhiên là diệu kế...

Thanh Hoa lại nói :

- Chúng ta vượt tường mà ra. Canh hai cửa thành đã đóng rồi. Thật đáng ghét.

- Chúng ta đến ngôi cổ lầu ở bờ sông Huệ Tế à?

- Đúng vậy, chỗ ấy trốn rất tốt, chúng ta tạm ở đó, mượn hai bộ giường ngủ tạm qua đêm.

Sáng hôm sau, Ngọc Kỳ mua một con tuấn mã sắp xếp hành lý lên đường đi Đông Hạ.

Khi chàng ra khỏi thành vẫn không thấy Tây Vi đến, sự tiên đoán của chị em Thanh Hoa đã sai lầm hoàn toàn.

Phía sau chàng bỗng có hai người cưỡi tuấn mã phóng tới. Hai người này dường như là hai vị thiếu niên tuấn tú mặc áo da ngoài. Đội mũ che gần nửa mặt chỉ lộ ra đôi mắt sáng long lanh. Nhất là vị thiếu niên có dáng người mảnh mai đôi mắt của chàng như mặt hồ thu trong vắt sáng đẹp như viên kim cương.

Ngọc Kỳ chậm rãi không vội vã gì, chàng muốn trong bốn tháng này sẽ tìm kiếm tung tích của tổ mẫu và song thân, có lẽ trên đường tìm kiếm không có gì mạo hiểm lắm. Còn đại sự của bạch đạo anh hùng đã có Võ Lâm Cuồng Sinh đúng ra chủ trì, chàng không cần lo nữa. Đến kỳ hẹn Ất Thanh yêu đạo nếu như không đến tất nhiên y không còn mặt mũi nào đúng trong giang hồ nữa.

Ngọc Kỳ công nhiên mạnh bạo đi trên đường, không hề sợ bọn hắc đạo có thể hại được chàng, vả lại chàng cũng muốn tin tức đến tai tổ mẫu để người có thể chủ động đi tìm chàng. Bởi vì chàng không thể tìm ra được thân nhân trong biển người nơi thiên hạ được.

Từ Khai Phong phủ đi về phía Đông qua Nghi Phong, đến phân đạo của Lan Dương. Lúc đó hai huyện này chưa hợp lại đến đời Minh mới gọi là Lan Phong huyện, ở đây có hai con đường lớn, một con đường dẫn đến Kinh Sư ở phía Bắc.

Chàng không có ý định lên Kinh Sư mà muốn đến Ứng Thiên phủ một chuyến. Nghĩ vậy bèn đi xuôi theo dòng Hoàng Hà qua Từ Châu tiến vào Ứng Thiên phủ.

Ứng Thiên phủ tức là Nam Kinh. Ngọc Kỳ chuẩn bị đi dọc theo bờ Hoàng Hà đến Ứng Thiên phủ, tiện đường hỏi thăm về tông tích của thân nhân.

Trời lúc này đang đổ tuyết lớn đường rất khó đi. Con tuấn mã mà chàng cưỡi không phải là ngựa quý nên chàng cũng không vội vã.

Chàng không hề biết rằng lúc ở Triều Dương mua ngựa đã có người theo dõi chàng, đang đợi chàng ở phía trước.

Trên quan đạo rộng mênh mông không thấy bờ, cả một vùng phủ đầy tuyết trắng. Đột nhiên phía trước xuất hiện một khu rừng tùng âm u, từ trong rừng phóng ra hai con ngựa màu tảo hồng, trên lưng ngựa là hai người hắc y vung roi thúc ngựa phi như bay, vó ngựa điên cuồng.

Tiếp đó, lại có bốn tên mặc áo da cưỡi bốn con ngựa phóng tới đuổi theo hai người hắc y rất gấp, tiếng vút roi, tiếng vó ngựa nghe động trời.

Cách Ngọc Kỳ khoảng nửa dặm, bốn con ngựa phía sau đã đuổi kịp hai con ngựa phía trước.

Ngọc Kỳ rúng động, chàng cũng động lòng hiệp nghĩa vội thúc ngựa phóng nhanh tới.

Nhưng đã trễ một bước, thảm kịch đã xảy ra trước mắt. Chỉ thấy có ánh sáng chớp sáng một cái, tức thì một tên hắc y nhân đã té xuống ngay dưới vó ngựa, còn một tên hắc y nhân vội vã quay ngựa rẽ sang phải phóng như bay vào cánh đồng hoang.

Phía sau bốn tên cưỡi ngựa màu tảo hồng vẫn chưa buông tha thúc ngựa rẽ vào cánh đồng hoang đuổi theo.

Ngọc Kỳ lúc này phóng ra khỏi yên ngựa, chàng sử dụng thuật khinh công tuyệt đỉnh phi thân đuổi theo bọn bốn tên. Trong một cự ly ngắn này khinh công tuyệt luân của chàng có thể nói nhanh gấp ba lần ngựa.

Bốn tên cưỡi ngựa phát hiện có người đuổi theo đột nhiên không đuổi nữa quay về hướng Đông thúc ngựa bỏ chạy.

Hắc y nhân phía trước vẫn cắm cổ chạy không để ý xem phía sau là bạn hay thù, không bao lâu cả bóng người trên ngựa từ từ mất hút giữa vùng trời trắng xóa.

Ngọc Kỳ thấy cuộc truy đuổi đã chấm dứt, bèn vội quay lại đường cũ con ngựa của chàng đang tiếp cận với một con ngựa khác.

Chàng lúc này cúi xuống người vận hắc y nằm dưới đất, buột miệng :

- Trễ rồi, quá trễ rồi.

Trên lưng của hắc y nhân cắm ngập tận cán một cây chủy thủ màu đen, đúng ngay huyệt Linh Đài. Huyệt này trên cơ thể rất khó đâm vào nhưng cây chủy thủ đã đâm vào tận cán trong khi hung thủ đang phi ngựa có thể thấy hung thủ võ công cao siêu đến mức nào.

Ngọc Kỳ lắc đầu, thầm nghĩ: “Ta nên chôn cất cho y, trước xem có thể tìm được thân phận của y không”.

Chàng lật tử thi lại, không kềm được kêu lên một tiếng.

Hắc y nhân che mặt chỉ lộ đôi mắt, cách ăn vận rất giống những tên xuất hiện ở Hổ Trảo sơn, chỉ là giờ có thêm chiếc nón.

Bên người hắc y nhân có đeo một cái túi dường như để đựng văn thư.

Chàng mở túi bên trong có một bức thư viết trên loại giấy tiên chỉ trên phong thư có đề tên người nhận, miệng thư được dán rất cẩn mật.

Tên người nhận được viết là “Hoài An phủ Tĩnh Viễn huynh khải”.

Ngọc Kỳ xé phong thư, lấy ra một bức thư, đọc xong chàng “hừ” một tiếng, nói một mình: “Ta quả thật đã nghĩ đến y, lão Ma quả đúng là bằng hữu của yêu đạo. Hừ! Bề ngoài làm ra vẻ bất hòa, bên trong có thể là cốt nhục tương liên”.

Nguyên là trong thư viết rằng:

“Kính gửi Tĩnh Viễn huynh túc hạ, tên yêu nghiệt Long môn họ Dương đã hợp mặt với lão thất phu Đàm Kiên, đánh lui Ất Thanh ở Huệ Tế hà, hắn định trở về Khai Phong, dường như có ý định đi Đông Hạ. Tên nghiệt súc họ Dương này đã từng phá hủy Phù Đồ Cổ Trạch của tại hạ, hận khó quên, nếu như không sớm tiêu diệt hắn, e rằng hắn sẽ phá hủy Hư Vân cổ bảo của tại hạ. Nếu tên nghiệt súc nảy quả thật đi Đông Hạ xin các hạ ra tay hạ thủ, nội trong ngày sẽ phái người đến quý phủ liên lạc bàn bạc. Đã biết nhau xin không đề tên”.

Trên thư tuy không ký tên, nhưng cũng đã rõ ràng, trên thế gian chỉ có một tòa Hư Vân cổ bảo sừng sững trên võ lâm, không ai trong giang hồ mà không biết đến; tuyệt không sai được; chính là một trong những cổ thành thần bí ở Hứa Châu, nằm ở một vùng núi nơi ngoại ô cách thành mười hai dặm.

Chủ nhân của Hư Vân cổ bảo bất cứ ai trong giang hồ nghe tên đến đều khiếp đảm, ai mà không

biết Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu là một người ra tay tàn độc, hung ác, xảo quyệt vô luân, y hành động rất bí mật, trong một khoảnh khắc có thể xuất hiện dưới hàng ngàn bộ mặt kỳ dị.

Kỳ học vô song của y chính là thuật cải trang, có thể nói thế gian vô song, độc nhất trong võ lâm, kỳ dị biến ảo tuyệt luân, xuất hiện quấy đảo trong giang hồ, hai thanh danh không biết bao nhiêu cao thủ anh hùng không thể khôi phục được.

Y thuở trước là bằng hữu tốt của Ất Thanh, sau thảm kịch ở Hồi Long cốc bèn tuyên bố tuyệt giao với giang hồ, bế thành tự thủ. Phân bang của Vô Vi bang đặt tại Hứa Chân bị y phái người đánh đuổi không còn manh giáp. Hư Vân cổ bảo đã từng tung ra ngoài rằng Hư Vân cổ bảo tuyệt không muốn qua lại với giang hồ nên cũng không cho phép người giang hồ được hoạt động gần Hư Vân cổ bảo, chính là cảnh cáo rằng Hư Vân cổ bảo là nơi cấm địa, người giang hồ không được phép bước chân đến vùng đất của Hư Vân cổ bảo.

Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu có một trai một gái, con trai tên Âu Dương Chí Cao, đã hơn bốn mươi tuổi, danh tiếng không nhỏ trên giang hồ, người trong võ lâm gọi y là Thiết Diện công tử.

Con gái tên là Phiên Miêu Tiên Tử Âu Dương Tố Khiêm, nghe nói rất ít khi xuất hiện ở trên giang hồ, tính ra năm nay đã hơn ba mươi tuổi, chưa ai nhìn được dung nhan thật của nàng ta cả.

Hư Vân cổ bảo rất ít khi chiêu đãi khách giang hồ, bên trong thần bí vô cùng, người ngoài đừng hòng biết được bất cứ tin tức gì về cổ thành này và chưa hề có ai biết được lai lịch xuất xứ gia thế của lão Ma, bản thân lão Ma cũng giữ kín không bao giờ đề cập đến. Người trong cổ thành, kể cả lão Ma không bao giờ dùng bộ mặt thật để giao tiếp với người, càng tăng thêm vẻ thần bí, kỳ dị của Hư Vân cổ bảo.

Ngọc Kỳ bỏ thư vào phong thư dán kín lại, đoạn bỏ vào túi bách bảo của chàng, đoạn rút ra một thanh đao trên xác hắc y nhân, đào một hố lớn chôn tử thi. Sau đó, lên ngựa tiếp tục đi đến Khai Phong Phủ.

Trong khu rừng xa xa có hai gã đại hán cưỡi ngựa ẩn thân sau mấy thân cây lớn, chúng dõi mắt nhìn theo bóng Ngọc Kỳ cưỡi ngựa dần khuất sau nhưng hàng cây xa tít, bỗng một tên trong chúng cười lớn vẻ đắc ý nói :

- Đại sự sắp thành rồi, tên thanh niên này cuối cùng cũng đã thiếu suy nghĩ, cân nhắc, chúng ta rốt cuộc đã thành công rồi.

Tên kia cũng cười khanh khách, nói :

- Chúng ta cứ rửa mắt mà chờ, tọa sơn quan hổ đấu.

- Ha! Ha! Không phải! Mà là tọa sơn quan Cuồng Sư, Ma Nhân tương đấu. Cuồng Sư nhập Ma

động tốt nhất là...

- Không! Lão ma không thể chết được, chí ít là trước khi tìm được Thánh Thủ Thần Y Lỗ Nguyên, lão ma không thể chết được, bằng không Tổng bang chủ có lẽ sẽ...

Nói đoạn hai tên quày ngựa nhằm hướng Đông phi ngựa như điên.

Ngọc Kỳ cũng thúc ngựa quay lại nhắm hướng Khai Phòng phủ lướt đi. Chàng đi một mình không gò bó, muốn làm điều gì là làm, không có gì rụt rè ngại ngùng cả.

Không bao lâu đã thấy tiểu trấn Ngọ Thành phía trước, trước mặt có hai người cưỡi ngựa đang xông tới.

Ngọc Kỳ cũng liếc nhìn hai người cưỡi ngựa khi họ đi ngang qua, nhưng chàng chỉ nhìn thấy đôi mắt của họ, không chú ý gì cả.

Hai người kia cưỡi ngựa đi thẳng, cách xa hơn ba dặm bỗng một người có dáng vẻ mảnh mai nhỏ nhắn nói :

- Quái lạ! Chàng quay về làm gì vậy cà?

- Tỷ...

- Gọi bậy bạ gì đó?

- À! Đệ quên rồi, phải gọi là ca ca. Huynh à, đôi mắt như nói hết mọi điều như vậy quá rõ ràng rồi còn gì.

- Ngươi lại đoán bậy đoán bạ nữa rồi, đoán sai một lần chưa đủ sao?

- Không có lần nào đoán sai cả. Kỳ ca trễ như vậy mới khởi hành đi Đông Hạ, rõ ràng muốn giấu diếm người khác, đợi Vi tỷ tỷ trở lại. Đệ không nghe lời tỷ tỷ nữa đâu, nên quay lại đi.

Hai người quay ngựa lại, cũng nhằm hướng Khai Phong phủ thúc ngựa phi như bay. Người có thân hình cao lớn hơn lại nói :

- Ca ca, đệ có chuyện này phải nhắc huynh.

- Chuyện gì?

- Khi quay ngựa lại đệ có ngửi thấy một mùi hương thơm, huynh phải nên lưu ý cẩn thận nếu bất thình lình giáp mặt có thể bại lộ tung tích. Kỳ ca tài trí hơn người, vô cùng tinh nhạy, tỷ tỷ lại cố ý... thật mắc cỡ quá!

- Tiểu quỷ! Ngươi muốn ăn đòn hả.

Họ lại ruổi ngựa đi không bao lâu đã đến Triều Dương. Họ chính là Thanh Hoa và Nguyên Chân, cũng đang theo dõi Ngọc Kỳ.

Họ đi qua đường Tương Loan Tự, đoạn mượn phòng tại một khách điếm gần lữ điếm từng trú ngụ khi trước ở lại.

Khách điếm tên là “An Viễn khách ngụ” quy mô khá lớn, lại thanh tịnh so với các lữ điếm khác thì khách điếm này sang trọng hơn nhiều.

Hai chị em họ đã bao hết một khu tay viện, gồm hai sảnh ba phòng, ra vẻ phong cách các công tử con nhà giàu thế tộc lắm. Lúc trước còn có hai năm người Chí Trung bên cạnh phục dịch chỉ điểm, vung tiền như nước, năm người Chí Trung đã rời khỏi song hai chị em vẫn giữ nguyên phong cách các công tử phong lưu.

Hia người thay đổi y phục, mặc lên chiếc áo hồ cừu, đội mũ che tai, quấn quanh chiếc khăn cổ che kín mũi và miệng, đi ra khỏi khách điếm.

Giữa hai ngôi khách điếm có một ngôi “Nam Bắc mã xa điếm” nơi khoảng giữa sân phía trước đỗ hơn mười chiếc xe ngựa. Trước cửa lưa thưa một vài vị khách, trời đổ tuyết quá nhiều đã khiến có rất ít người đi lại trên đường.

Thanh Hoa tay đeo găng tay để lộ ra ngoài tay áo, thản nhiên ra dấu làm hiệu, tay phải đặt lên ngực, bước lên các bậc tam cấp của ngôi điếm.

Một người trung niên đứng bên cửa đột nhiên giơ tay trái lên trước ngựa phất liền ba cái, lật bàn tay lại, cũng đang ra dấu làm hiệu đoạn mới vòng tay nghinh đón khách.

Động tác ra dấu làm hiệu bằng tay của hai người rất thông thạo tự nhiên. Người trung niên mỉm cười nói :

- Nhị vị quan khách muốn mướn xe à? Xe và ngựa của tệ điếm rất tốt, đi đường dài đảm bảo rất thoải mái hoan nghênh quý vị quan tâm.

- Có xe khách nào gọn nhẹ không? Huynh đệ chúng tôi muốn ngồi xe đi đến Long Đình.

Người trung niên lắc đầu cười nói :

- Thật đáng tiếc, hiện nay không được phép đến gần Long Đình, mấy ngày trước có kẻ đến quấy rối, quan quân bắt rất nhiều nghi phạm, người hay ngựa đều không được vượt qua Dương Hồ. Nhị vị quan khách có thể đi thăm quan nơi khác để tránh rắc rối vậy. Xe tốt của tệ điếm có thể nói là nhất

Trung Châu này, xin theo bỉ nhân nhìn qua một chút.

Đoạn y kéo mũ trên đầu xuống dẫn hai người Thanh Hoa đến trước một chiếc xe lộng lẫy, lúc này tuyết rơi rất nhiều, bốn bề không có ai cả, người trung niên mới nói :

- Tại hạ Triệu Tùng, xin hỏi có điều gì chỉ giáo.

- Tại hạ là bằng hữu của Tiểu hóa tử Bành Tế, chúng ta đều là người nhà cả, tại hạ tên gọi Nguyên Chân.

- Ủa! Là Triệu công tử, tại hạ thất kính quá.

- Tại hạ phụng mệnh tiếp ứng Dương công tử, hiện giờ đang ngụ tại An Viễn khách điếm, nếu có tin tức gì xin thông báo cho tại hạ biết.

Người trung niên ngạc nhiên nói :

- Dương công tử chẳng phải ở cùng quý vị hôm qua sao?

- Nhiều người quá sẽ gây chú ý cho người khác, vì vậy Đàm lão tiền bối đã ra lệnh phân tán, tiếp ứng. Để tránh cho Dương công tử bị phân tâm cho nên tạm thời giữ bí mật. Xin hỏi Dương công tử hiện giờ ở đâu? Có phải đã quay trở lại trú tại lữ điếm khi trước không?

- Đúng vậy, tửu bảo của lữ điếm đã đưa tin đến, Dương công tử hiện vừa đến trú tại điếm, nhưng có lẽ sáng mai tại hạ mới đến chỗ Dương công tử.

- Đa tạ các hạ, có tin tức gì xin mau báo cho tại hạ được rõ.

Nói đoạn hai người cáo từ, cố ý đi ngang lữ điếm nơi Ngọc Kỳ trú ngụ. Đúng khi đi qua lữ điếm thì thấy thân hình vạm vỡ của Ngọc Kỳ cũng vừa đi ra khỏi lữ điếm, đi vào trời tuyết dày đặc.

Nguyên Chân nói :

- Theo Kỳ ca ngay, nhưng đừng đến quá gần.

Hai người đi phía sau cố giữ khoảng cách một trượng.

Ngọc Kỳ đi đến trước một cửa tiệm binh khí, thì bước vào nơi lò rèn, hơi nóng hừng hực trong tiệm, trong tiệm có ba tên giúp việc và một người chủ mỉm cười nghinh đón vồn vã. Người chủ nói liền :

- Kính chào khách quan xin mời vào nhà ngồi.

Một tên giúp việc mang trà đến mời Ngọc Kỳ ngồi vào ghế. Ngọc Kỳ nói :

- Tại hạ muốn đánh một số ám khí quý tiệm có muốn xem qua hàng mẫu không?

Chủ tiệm cười nói :

- Không phải ngoa ngôn, bất luận loại binh khí, ám khí nào tệ tiệm cũng có thể làm được hết và rất tinh xảo, danh tiếng như cồn trên giang hồ bao năm nay giao hàng nhanh chóng, đúng hẹn, đảm bảo khách quan sẽ hoàn toàn vừa ý.

Người giúp việc khiêng đến một giá đựng binh khí có năm hộp lớn, mở ra cho Ngọc Kỳ xem qua. Đường nét rất tinh xảo, kiểu dáng thanh tao đủ loại đủ kích cỡ. Từ những chiếc nĩa ba, các phi tiêu cỡ lớn, cỡ nhỏ đến các loại bồ đề châu, các loại phi châm cực nhỏ được trạm trổ tinh vi, đẹp mắt vô cùng.

Ngọc Kỳ lần lượt xem qua các loại ám khí, mấy tên giúp việc nhắc hai cái bia hình vuông mắc lên giá cách xa khoảng một trượng, chiếc bia một nửa làm bằng gỗ một nửa phủ tấm da bò, trên mỗi phần có kẻ năm vòng tròn to bằng miệng ly rượu.

Ngọc Kỳ nhón tay lấy một mũi phi tiêu ba nhánh và hai mũi phi tiêu bằng vàng, chàng khẽ phất tay một cái, ba mũi phi tiêu lóe sáng một cái không phát ra một tiếng động nào cắm phập vào cái bia.

Người chủ tiệm và ba tên giúp việc đúng há hốc miệng tròn mắt vì kinh ngạc. Ghê thật! Hai mũi phi châm bằng vàng cắm vào hai hồng tâm phần bằng da, lún vào chỉ còn phần đuôi phi tiêu, còn ba nhánh của cây phi tiêu kia cắm vào phần bằng gỗ chuôi phi tiêu còn khẽ rung rinh.

Người chủ tiệm đến gần xem xét tấm bia chặc lưỡi kêu lên :

- Hảo thủ pháp! Khách quan là người đầu tiên được tệ điếm tôn sùng đó. Không cần dài dòng, xin khách quan cứ căn dặn, tệ điếm xin chỉ lấy một nửa tiền công mà thôi.

Ngọc Kỳ cười đáp :

- Tay nghề của quý tiệm tinh xảo vô cùng, danh bất hư truyền trên giang hồ, tại hạ xin trả gấp đôi. Xin xem chỗ này.

Nói đoạn chàng rút ra một tấm giấy tiên chỉ đưa cho người chủ.

Trên giấy tiên chỉ có vẽ một số hình rất tinh xảo, trong giống như một hột bồ đề tử, đường kính khoảng ba phân ba, ở giữa có lỗ nhỏ nhìn xoắn ốc.

Người chủ xem xét kích thước của hình vẽ kỹ càng, đoạn nói :

- Loại ám khí vẽ trên mảnh giấy tiên chỉ này tệ điếm có thể chế tạo được, chỉ e là thời gian...

Ngọc Kỳ nói liền :

- Tại hạ có việc gấp phải cần đến ám khi này ngay, quý tiệm nếu có thể làm y theo hình vẽ này thì cho dù là bao nhiêu tiền tạo hạ đều vui lòng trả đủ, nếu như có thể sáng mai giao hàng thì mỗi hột đó trả một lượng bạc, nếu trưa mai thì mỗi cái nửa lượng bạc.

Cái giá mà Ngọc Kỳ đưa ra khiến cho bốn người trong tiệm kinh ngạc vô cùng. Một lượng bạc chỉ để đánh một hột nhỏ như viên đạn thật không thể nào tin được.

Người chủ lắp bắp hỏi :

- Khách quan là... làm đạn bằng vàng chứ?

- Không bằng sắt có thể dùng đất nung cũng được, tốt nhất là mỗi loại một nửa.

- Xin hỏi khách quan quý tính đại danh?

- Tại hạ họ Dương tên Ngọc Kỳ.

Người chủ thất kinh lùi lại ba bước chính lại y phục vòng tay nói :

- Hóa ra là công tử, cháu của Long Môn Dương đại hiệp, tại hạ thất kính.

- Ủa! Các hạ làm sao biết được lai lịch của tại hạ vậy?

Người chủ cười nói :

- Khách của tệ tiệm đa số là người giang hồ, gần đây danh tiếng của Dương công tử nhất là biệt hiệu Cuồng Sư đã lan khắp võ lâm, nổi lên như sấm. Để tỏ lòng tôn kính, tệ tiệm tối nay xin bắt tay làm ngay. Xin Dương công tử sáng mai đến lấy hàng, giờ xin mời lên nội sảnh dùng trà.

Chương 17: Như Hư Nhân Ma

Ngọc Kỳ bắt được phong thư của gã đại hán người Hư Vân bảo, máu huyết chàng như cuộn trào, trong lòng như lửa đốt, chàng quyết định đi đến Hứa Châu một chuyến, gặp lão ma đầu Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu thanh toán món nợ máu ở Hổ Trảo sơn. Chàng muốn chứng minh rõ ràng mối quan hệ giữa Ất Thanh và Như Hư Nhân Ma là thật hay giả. Nếu là thực sẽ khiến cho chúng một trận đảo điên, trời nghiêng đất ngửa, còn nếu là giả thì chỉ thanh toán với lão Như Hư Nhân Ma, chất vấn lão hà cớ gì mà đã làm hại chàng không từ một thủ đoạn nào, Chàng nghĩ đến một mình đơn độc đặt chân lên Cổ bảo, trong đó chắc chắn đối phương đều là những tay cao thủ, người đông lại mạnh, dù là mãnh hổ e cũng địch không nổi quần hồ, vạn nhất ra tay hạ thủ mà lại không thắng thì lúc ấy rắc rối lớn.

Chàng lại chợt nghĩ đến Kim thoa ám khí của Ba Thiên Long nên trong đầu có ý định sẽ đánh một loại ám khí do chính chàng thiết kế, loại ám khí này có thể quay trở lại hoặc phát ra âm thanh tùy ý, hình dáng giống như một hạt châu nhỏ gọi tên là Hồi Phong châu. Loại ám khí này dùng nội công búng ra, không khí từ cái lỗ nhỏ thông qua cho nên có thể bay quẹo qua rẽ lại, có thể sử dụng nội công khi mạnh khi yếu để khống chế đường bay và tốc độ bay của hạt đạn lỗ nhỏ phía trước, phát ra tiếng rít gió, còn lỗ lớn ở phía sau khi không khí thông qua có thể phát ra những tiếng rít chói tai như tiếng xé vải.

Ngọc Kỳ quyết định sẽ ở lại Khai Phong phủ một ngày, nhờ thợ đánh loại ám khí này xong sẽ đi Hứa Châu.

Người chủ tiệm binh khí mới nghe chàng xưng là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đã cung kính mời chàng lên nội sảnh thết trà. Ngọc Kỳ cảm ơn nói :

- Tại hạ còn có việc khẩn cấp, không thể quấy rầy quý tiệm. Xin hỏi quý tiệm có thể tìm được loại thanh tiền đầu tiên mà bổn triều đình vừa đúc ra không?

Loại thanh tiền đầu tiên mà triều đình đúc ra chất lượng rất tốt, trọng lượng lại vừa tay, chính là loại phi tiêu kim tiền. Một mặt đồng tiền có khắc bốn chữ “Hồng Võ thông bảo” mặt kia không có chữ gì cả, người trong giang hồ rất thích khắc ký hiệu của mình lên mặt sau để trống, làm một loại ám khí của mình.

Người chủ cười nói :

- Bổn tiệm hiện có hàng, xin công tử cứ căn dặn.

- Xin chuẩn bị một xâu tiền ấy. ngày mai sẽ đến lấy, không cần khắc ký hiệu lên đâu, thật nhọc công quý tiệm quá.

Nói đoạn Ngọc Kỳ rút ra một đỉnh mười lượng vàng trao cho người chủ nói :

- Trước xin trả bốn mươi lượng bạc, ngày mai tính tiếp, tại hạ xin cáo từ.

Nói xong chàng cung tay chào, bước ra khỏi tiệm. Lúc ấy bọn người trong tiệm thảy đều đứng ngay người ra. Vị khách này quả là hiếm thấy. Một lượng vàng có thể đổi ra bốn lượng bạc, triều đình không cho lưu dụng loại vàng và bạc trắng này, phải lấy vàng và bạc ấy đổi ra loại tiền đang lưu hành do Địa Minh phát hành, phàm những người sử dụng vàng bạc nếu không phải là những kẻ ngông cuồng thì cũng là những bậc giàu sang phú quý.

Ngọc Kỳ quay về mua thêm một số đồ dùng.

Lúc ấy Thanh Hoa và Nguyên Chân xuất hiện trước cửa tiệm trong khi người trong tiệm đang bàng hoàng kinh ngạc. Hai người Thanh Hoa khi nãy nép sát vào bên trái cửa lắng tai nghe. Khi Ngọc Kỳ đi rồi hai người liền vài tiệm mua một túi thiết tiên từ, xách ra về.

- Ca ca, chúng ta còn một ngày rảnh rỗi, nên đi nơi nào dạo phố?

- Sắp có giao đấu mà dạo phố gì?

- Sao ca ca biết sắp có giao đấu, chỉ đoán già đoán non thôi. Hay là chúng ta đến Tương Quốc chơi một ngày, rồi đến đạp tuyết ở Vũ Vương đài.

- Có mà điên rồi, gió tuyết như vầy còn đi cho thêm tội, đệ không thấy Kỳ ca vốn rất ghét các loại ám khí nhưng lần này lại bỏ vàng ròng ra đúc đạn có thể đoán không phải chuyện đùa.

- Tiếc thật, tên giúp việc trong tiệm ranh ma quá không để cho chúng ta nhìn qua tấm hình đó.

- Hứ! Đệ đừng coi thường những người đó, cho dù đệ dùng dao mổ bụng họ, họ cũng sẽ không bao giờ tiết lộ đã nhận một vụ làm ăn gì.

Lúc này trên đường rất hẹp, đây là đoạn cuối của con đường nơi giao khu, xe ngựa đi qua không được, lâu lâu mới có một, hai cửa tiệm. Hai người Thanh Hoa và Nguyên Chân sánh vai đi gần như chiếm hết nửa con đường hẹp.

Đột nhiên trước mặt đi lại hai người, một cao một thấp dáng người mảnh mai, người vận áo da dê, mũ da cáo che gần kín mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt to đen, long lanh như kim cương.

Người cao vận một chiếc áo dài màu trắng toát như tuyết, và một đôi ủng trắng đế thấp.

Người thấp mảnh mai thì vô cùng xinh đẹp, vận một chiếc áo màu dịu xanh biếc lấp lánh, có viền những hoa văn như ý, dưới chân cũng mang ủng xanh biếc nhỏ nhắn, không cần đoán cũng biết đó là một cô nương.

Bốn người đều chiếm gần hết con đường, nghênh ngang đi đến, bốn đôi mắt nhìn nhau ánh lên tia nhìn thách thức, không ai có ý định nhường đường cả.

Nguyên Chân tuy tuổi nhỏ nhưng thuộc loại người ngang ngạch to gan, nổi tiếng ngông cuồng, muốn chàng nhường đường à? Đừng hòng. Gặp đúng phải đối phương cũng là loại người không chịu cúi đầu. Được lắm, để xem ai lợi hại hơn.

Bốn người bất ngờ đều đứng lại, khoảng cách chỉ còn độ hai bước chân, bốn mắt nhìn nhau gườm gườm, không ai có ý nhường cả.

Gió bay đưa mùi hương thơm thoang thoảng bay đến, Thanh Hoa mỉm cười nói :

- Hiền đệ, là cô nương đấy, chúng ta nhường đường vậy.

Nguyên Chân cũng vui vẻ cười nói :

- Ca ca, chúng ta nhường thôi, không cần nói, nữ nhi mà.

Thiếu nữ áo lục thật không vừa, nàng chống nạnh hai tay, khí thế hùng hùng nói :

- Sao? Nữ nhi thì sao? Hừ?

Người cao vận bạch y cười nói :

- Tiểu muội, người ta đã chịu nhượng bộ rồi, bỏ đi.

Nguyên Chân bất ngờ lách mình qua đoạn tiến lên một bước nói :

- Huynh đệ, không có nhường cho các hạ đâu.

Người cao lớn cười nói :

- Không nhường rồi làm gì nữa?

- Chúng ta phải thử sức xem.

- Được, đến đây, đến đây, thử xem.

Nguyên Chân đứng ra giữa đường cung tay nói :

- Chúng ta giao dịch sòng phẳng, xem tướng mạo của huynh đệ thì chí ít cũng có sức lực cỡ hai con trâu, rất đáng thử sức.

Người cao lớn nói :

- Các hạ cũng có vẻ hùng tráng to lớn không tệ lắm. Nhưng e các hạ thua thôi vì các hạ không lớn bằng con trâu nửa.

Hai người cười lớn, bước chầm chậm lên phía trước, lao tới. Binh một tiếng, vai trái hai người đụng mạnh.

Người cao lớn lùi ra sau ba bước, kinh ngạc kêu lên :

- Ủa! Tiểu tử ngươi giỏi lắm, thêm một lần nữa.

Y lại lao đến.

Binh! Lại đụng nhau, người cao lớn lại lùi ra sau ba bước.

Nguyên Chân cười nói :

- Các hạ cũng không tệ, chỉ là kém một bậc thôi, phải luyện thêm nữa đi.

Thiếu nữ thấy gia huynh của mình hai lần đều bại, nổi giận quát :

- Đừng hống hách, tiếp nè!

Đoạn phóng người tới trước ủi.

Nguyên Chân thất kinh, vội tránh sang một bên, nói :

- Hứ! Ngươi thật không biết điều, giữa đường không biết ngượng à? Được, ngươi giỏi lắm, ngươi lợi hại lắm.

Thiếu nữ mặt chín đỏ, nữ nhân lại kê vai đấu nội lực với một gã nam nhân giữa đường thật chẳng ra sao, nàng ta từ xấu hổ biến thành tức giận, quay người lại rút phắt găng tay ra nhét vào người, khẽ lắc người một cái, bay tới trước, vươn cánh tay ngọc ra chiêu Kim Điêu Hiến Trảo vung trảo về hướng đối phương.

Nguyên Chân lắc người tránh, kêu lên :

- Nam nhi đại trượng phu không đấu với nữ nhi, mau dừng tay.

Thiếu nữ làm sao chịu dừng tay chứ? Chiêu của nàng rơi vào không khí, nàng càng nổi giận, trỏ tay khẽ phẩy một cái lấy trớn tung ra một cước theo chiêu Tảo Đường cước.

Nguyên Chân phóng mình lên, điểm nhẹ sang một bên, la lớn :

- Ca ca (Vì Thanh Hoa giả nam), cho tên nha đầu một trận, thật hung dữ quá đỗi, sử dụng Tảo đường cước đó.

Chàng cho là Thanh Hoa cũng là nữ nhi, kêu Thanh Hoa ra tay thì danh chính ngôn thuận hơn, nào ngờ Thanh Hoa lách mình tránh, vui mừng la lên :

- Tiểu đệ, gặp được cô nương hung dữ, xứng quá còn gì?

Người cao lớn nghe vậy nổi giận quát :

- Tiểu tử (Vì Thanh Hoa giả nam), ngươi mở miệng chẳng sạch sẽ chút nào, phải đánh ngươi mới được.

Nói đoạn phóng người tới vươn tay tát Thanh Hoa.

Thanh Hoa tránh đi, cười nói :

- Người có võ công ra tay nhìn là biết ngay, chiêu này quá ư tồi tệ.

Người cao lớn thét lên một tiếng, đột nhiên người lắc mạnh, hai tay đan chéo tung ra chưởng đồng thời uốn người phóng tới tung tiếp ra liền tám chưởng chiêu pháp quỷ dị vô cùng.

Thanh Hoa thấy y tung chưởng không có chân lực, toàn dựa vào chiêu thức kiểu dáng, nên cũng không vận nội công, thấy chiêu hóa chiêu, cũng thi triển chiêu pháp đỡ tám chưởng đánh trả chín chưởng, mỗi chưởng đánh ra xảo diệu biến ảo vô cùng, ép y phải lùi ra sau ba bước.

Lúc này thiếu nữ tung cước vào nơi khoảng không, lại uốn người phóng đến trước, tay trái tung ra chiêu Kim Ty Triền Uyển, tay phải khép lại như đao tung ra Phản Bá Ngũ Huyền biến chiêu Lực Phách Hoa Sơn ra tay cực nhanh đánh tới.

Nguyên Chân quả nhiên bị những lời của Thanh Hoa khiến chàng rúng động. Chàng nhìn chăm chú vào đôi mắt long lanh như hai viên đá quí, đoạn lách người sang trái như một con rắn, đồng thời nói lớn :

- Chúng ta dừng tay lại đã, bàn bạc thương lượng hẳn động thủ.

Thiếu nữ nộ khí bùng lên, hét :

- Sao không tiếp chiêu, bản cô nương sẽ cho ngươi biết lợi hại.

Thanh Hoa một chưởng đẩy người cao lớn thối lui ra sau, cũng nói lớn :

- Tiểu đệ, ở đây nhiều người lắm, thật không tiện, đi ra ngoại ô đi.

Thì ra hai đầu đường lúc này người đứng chật ních, hò hét ầm ĩ, có kẻ la lớn :

- Thêm hai chiêu nữa, công tử, đừng để yếu thế danh tiếng của Khai Phong phủ của chúng ta, chẳng lẽ Bạch Y Tú Sĩ và Lục Xiêm phi yến há lại là loại người dễ bị ăn hiếp sao? Thiếu công tử cho chúng một trận đi.

Một người khác lại la lên :

- Tiểu thư, cho tên tiểu tử kia một cú cước đi. Ây da, tiếc thật, suýt chút nữa thôi.

Thanh Hoa phóng mình về phía cuối đường một tay rẽ người, la lớn :

- Xin nhường đường, đừng cản trở.

Đám người dạt ra, Thanh Hoa leo lên dẫn đường phóng như bay về hướng ngoại ô.

Nguyên Chân nghe quần chúng la hò cổ vũ hai người kia, biết rằng hai người họ không phải tầm thường, chắc chắn có thế lực nơi Khai Phong phủ. Trong bụng lo nghĩ nên chậm bước chút nữa đã bị Lục y thiếu nữ chộp được vai trái.

Chàng trước khi phóng theo Thanh Hoa cũng quay sang nháy mắt với lục y thiếu nữ một cái.

Lúc ấy Bạch Y Tú Sĩ nói lớn :

- Tiểu muội, thôi đi, võ công của hai người đó không tệ, giao đấu không tiện đâu. Cho dù có thắng được họ, không chừng lại bị mỉa mai là hiếp đáp người bên ngoài đến.

Lục y thiếu nữ bị Nguyên Chân nháy mắt giỡn cợt cho là chàng coi thường mình, hét lên một tiếng đuổi theo liền.

Người cao lớn Bạch Y Tú Sĩ định cản lại nhưng không còn kịp cũng đành phóng mình chạy theo.

Bốn người nơi đường hẹp không thể thi triển khinh công. Ra khỏi đường đến khu Tây Giao thì có một khu rừng. Khi xưa nơi đây là một khu phồn hoa đô hội, nhưng bốn triều khai quốc trải qua một trận binh biến, chưa phục hồi lại được nên giờ vẫn còn là một nơi hoang địa rừng rậm.

Qua một con sông nhỏ, xuyên qua khu rừng, hai bên đều thi triển khinh công chạy như bay.

Lục y thiếu nữ biệt hiệu là Lục xiêm Phi Yến, khinh công cũng vào bậc tuyệt đỉnh, qua mặt cả gia huynh của mình, nhưng không cách nào bắt kịp hai người phía trước.

Nàng ta nóng ruột lắm vừa chạy vừa la lớn :

- Tiểu bối, đứng lại mau!

Nguyên Chân vẫn chạy như bay không hề giảm tốc độ, la lớn :

- Tiểu nha đầu, ngươi bao nhiêu tuổi hử? Dám gọi ta là tiểu bối, không biết mắc cỡ.

- Nếu không dừng bước, bản cô nương mắng cho một trận bây giờ.

- A! Tuyết lớn quá, thổi cuộn ghê thật!

- Tiểu... tiểu cẩu, ngươi sợ chết hử?

- Sợ chết đã không đến Khai Phong phủ của các ngươi.

Đến dưới một cái dải đất nhỏ, Thanh Hoa đột nhiên quay lại cười nói :

- Nơi đây vắng vẻ cô tịch, đấu sức rất tốt. Tiểu đệ, chúng ta phải thử một chút với cao nhân của Khai Phong phủ xem thế nào. Lên đi.

Nguyên Chân cũng quay lại nói :

- Không phải cao nhân mà là thử sức với con rắn đất ở Khai Phong phủ.

Lục y thiếu nữ lao tới chưa đến đã quát :

- Hứ! Ngươi mới là rắn đất đó.

Nói dứt lời nàng ta đã vung tay đánh tới một chưởng Quỷ Vương Kiên Phiến hung hãn vô cùng, Nguyên Chân lần này không nhường nữa, chàng cũng rút găng tay nhét vào người, vung liền ra chiêu Thủ Huy Ngũ Huyền.

Lục y thiếu nữ giữa chừng thì biến chiêu, nàng vươn năm ngón như câu liêm móc vào bả vai Nguyên Chân, tay trái khép lại như mũi giáo chĩa vào huyệt Cửu Vỹ trên ngực Nguyên Chân.

Nguyên Chân vội rụt tay so vai lại, tay phải chàng đỡ ngang mu bàn tay trái của đối phương. Lúc ấy tay trái của chàng vốn có thể từ vai phải của đối phương chuyển lên đánh vào huyệt Khí môn dưới ngực phải của đối phương, song chàng thấy không tiện.

Bởi vậy mới nói giao đấu với các bậc má hồng quần thoa, thật là xui vô cùng. Vùng ngực, bụng là

những chỗ đều không thể hạ thủ được, muốn lãnh giáo với họ thì có còn được bao nhiêu chỗ có thể đánh vào nữa chứ? Cho nên mới nói nữ nhân được liệt vào loại không thể ra tay đánh được.

Lúc này Thanh Hoa tiếp người cao lớn, hai bên đang đấu chiêu thuật thân pháp cực nhanh như điện, ra chiêu liên tục, vận dụng toàn là kỹ thuật và kinh nghiệm giao đấu cực kỳ lợi hại.

Nguyên Chân cũng không nản, chàng ra chiêu biến chiêu tức thì thân người bay lượn chỉ nhắm vào hai tay và vai của đối phương công tới.

Thiếu nữ càng đánh càng lo vì nhiều lần ra tay không trúng song lại thấy đối phương không dám đánh vào thân người mình, nàng an tâm lớn, tấn công tới tấp luôn.

Đánh hơn ba mươi, bốn mươi chiêu, lục y có vẻ thấm mệt, song nàng cố sức tung ra chưởng Tiểu Quỷ Bát Môn nhắm ngực Nguyên Chân đánh tới, đồng thời tung ra một cước vào vai phải Nguyên Chân.

Nguyên Chân ra tay như điện chớp, vai phải khẽ hất qua, đồng thời tay phải đã vươn tới đụng đầu gối của thiếu nữ, nhưng chàng vội rụt tay lại, quay người thật nhanh, vung một ngón tay định điểm huyệt Phụng hoàng nhập động trên vai của nàng ấy.

Lục y thiếu nữ vừa cảm thấy gối mình bị đụng phải đột nhiên kêu lớn thất kinh, rơi xuống đất. Lúc ấy Nguyên Chân nghe tiếng thét cũng rụt tay lại.

Người cao lớn nghe tiếng kêu của gia muội mình, nóng ruột chạy vội tới. Thanh Hoa cũng lao tới bên ấy, hỏi :

- Tiểu đệ thắng rồi à?

Nguyên Chân cười nói :

- Chút nữa đã điểm được huyệt Phụng hoàng nhập động trên vai của nàng ấy nhưng rốt cuộc không ra tay được.

Lục y thiếu nữ trong khi giao đấu thấy Nguyên Chân giữ kẻ từng phân từng tấc, rất ra vẻ danh gia công tử phong nhã nên đã có ấn tượng tốt, lại nghe chàng nói chuyện ẩn ý, nên cũng ái mộ lắm, song trong lòng chưa phục, nàng hét lớn :

- Chúng ta đấu nội công vậy, đến khi nào thắng bại phân minh mới thôi. Ra tay!

Nói chưa dứt thì nàng đã cong ngón tay búng ra một chỉ xé gió rít lên bay đến huyệt Huyền quyền trước ngực của Nguyên Chân.

Nguyên Chân bay tránh qua bên trái, đoạn giơ tay phải khẽ phất một cái chỉ phong của thiếu nữ tiêu tán tức thì, chàng hầm hầm nói :

- Chúng ta không phải ra tay một sống một chết, cần gì phải hạ thủ tàn độc vậy. Ca ca, chúng ta đi thôi.

Đoạn Nguyên Chân quay người đi.

Lục y thiếu nữ thất kinh, chỉ phong của nàng có thể xuyên phá tường, Nguyên Chân phải dùng tám thành công lực phất một cái mới tiêu tán lực phong của nàng. Chiêu này có vẻ hơi nặng tay. Nếu như gặp người không có phản ứng nhanh nhẹn như Nguyên Chân thì còn đâu tính mạng, ra tay như vậy đối với một người lạ thật khiến chàng bất mãn quá.

Thiếu nữ cũng thấy lo lắng, vừa xuất chiêu ra nàng đã cảm thấy phần nào hối hận. Giờ Nguyên Chân lại bỏ đi, nàng đứng ngây người.

Thanh Hoa quay sang người cao lớn mỉm cười, cung tay lại nói :

- Lúc nãy đã đắc tội, xin đừng trách.

Đoạn nàng cũng quay người đuổi theo Nguyên Chân, thấp giọng nói :

- Võ công của họ đệ có nhìn ra xuất xứ không?

- Quyền thuật giống như của Thiếu Lâm nhưng lại sử dụng cước không giống Thiếu Lâm. Nội lực tu vi của nàng ấy thật không tệ, giống như là Cửu hợp chân khí.

Thanh Hoa cười nói :

- Đệ giận nàng ta thực à? Không thích hung dữ nanh nọc sao?

- Bất cứ chuyện gì cũng có giới hạn cả, hung dữ như nàng ta, lúc không vui thì hạ thủ muốn giết người, thật là quá đáng. Tỷ tỷ, đừng nhắc đến nàng ta nữa.

Hai chị em rảo bước không nhanh không chậm, vượt qua một con sông, đến một khu rừng thấp cuối cùng thì hai bóng người phía sau cũng đã tới sát sau lưng.

Hai người Thanh Hoa vội tránh đường không cản trở họ nữa.

Người cao lớn lúc nãy đi qua sông quay lại cung tay nói :

- Thân pháp võ công của hai vị phi thường, xin thứ lỗi cho tội đường đột của tại hạ và gia muội. Tứ hải giai huynh đệ, xin hỏi hai vị quý tính đại danh, có thể nói cho tại hạ biết không?

Thiếu nữ lúc nãy cũng dừng lại ở phía trước nhưng không quay lại.

Thanh Hoa cũng cung tay thi lễ, cười cười nói :

- Tại hạ họ Triệu tên Hoa. Đây là tiểu đệ của tại hạ, xin hỏi còn huynh đài quý tánh là chi?

Người cao lớn cười đáp :

- Bỉ nhân họ Cổ, tên gọi Thiên Sinh, còn kia là gia muội Phụng. Lúc nãy lỡ tay đắc tội, xin hiền huynh đừng trách.

- Được mà, cả hai đều có phần không phải, sao trách được. Xin hỏi Cổ huynh, quý phủ có một nhà họ Cổ vọng tộc, không biết có liên hệ gì với Cổ huynh hay không?

Người cao lớn cười đáp :

- Triệu huynh vừa nói đến có phải muốn chỉ Cổ gia trang ở thành bắc hay không?

- Chính là Cổ gia trang Cổ Như Phong, người thiên hạ gọi y là Phiêu Bình Sinh cho nên xưng là Cổ Phiêu Bình, không biết là gì của Cổ huynh đây...?

- Là gia phụ của tại hạ.

Hai chị em Thanh Hoa nhìn nhau, đồng thanh hừ một tiếng đoạn bỏ đi không nói một lời.

Cổ Thiên Sinh kinh ngạc ngây cả người. Cổ Phụng nghe tiếng hừ cũng vội quay người lại, đôi mắt long lanh ánh lên tia nhìn kinh ngạc.

Cổ Thiên Sinh lao tới cản lại nói :

- Hiền huynh xin dừng bước, hãy nghe tại hạ nói một lời, gia phụ của tại hạ ở Khai Phong phủ, một đời chính trực làm nhiều việc thiện, người người đều gọi là Vạn Gia Sinh Phật, từ trước giờ chưa hề làm gì có tội với bất cứ ai. Chẳng biết hà cớ gì huynh đài mới nghe danh húy của gia phụ đã biến sắc phủi áo bỏ đi. Tại hạ mạo muội xin hỏi nội tình thật sự ra sao, có thể nói cho tại hạ biết được chăng?

Thanh Hoa cười lạnh, nói :

- Các hạ nói hết chưa? Huynh đệ tại hạ đây vẫn là người bên ngoài đến, có việc gấp không muốn quấy rầy công tử và thiên kim của Vạn Gia Sinh Phật đâu? Xin nhường đường cho tại hạ.

Cổ Thiên Sinh vòng tay cúi đầu thật thấp, nói một cách thành khẩn :

- Tại hạ thành thật phiền huynh đài có thể nói rõ lý do nào thù ghét gia phụ của tại hạ, để quay về

bẩm báo với gia phụ tự tu cải tội, xin huynh đài cứ thẳng thắn.

Nguyên Chân lắc đầu nói :

- Hổ phụ sinh hổ tử, nhưng tại hạ cũng thật khó hiểu. Các hạ trên đường không nhường đường quyết đấu có phần giống lệnh tôn, nhưng giờ lại cung kính lễ độ không giống kẻ hung ác tàn độc. Chúng ta gặp nhau hôm nay cũng là cơ duyên nhưng các hạ xin an tâm, hai huynh đệ tại hạ với các hạ không cừu oán, vậy xin tạm biệt nhau trong hòa khí, nội tình nghĩ khó mà bày tỏ được.

Nói đoạn hai người tránh ra một bên cất bước bỏ đi.

Cổ Phụng cô nương lúc nãy cũng lên tiếng :

- Không sai, huynh muội tiểu nữ ở Khai Phong phủ cũng có chút ngông nghênh quấy phá cho vui nhưng từ trước đến giờ chưa đả thương ai bao giờ, thanh danh gia phụ của tiểu nữ cũng không đến nỗi nào nếu không muốn nói là cao quý. Các hạ không phải thù ghét gia phụ mà là bất mãn đối với thủ pháp có phần nặng tay của tiểu nữ đúng không?

Nguyên Chân hứ một tiếng, không nói định đi tiếp.

Thiếu nữ họ Cổ chặn lại nói :

- Các hạ cho là bản cô nương không phải thì cứ trách thẳng, hà cớ gì lại khinh thường gia phụ như vậy há đáng là nam tử hán đại trượng phu sao?

Nguyên Chân nói :

- Cổ cô nương, nếu đã nói hết lời thì xin nhường đường cho chúng tôi.

Cổ Phụng bỗng nhắm đôi mắt phượng lại run giọng nói :

- Các hạ xin cứ dùng chỉ phong đả huyệt kinh đào hải lăng của ta đi, nhưng xin đừng giận lây cho gia phụ.

Nguyên Chân giật mình, than rằng :

- Tại hạ đối với hiền huynh muội đây không hề có ác cảm, cũng không hề bất mãn gì đối với việc cô nương đã làm. Nghe hai vị thành khẩn tâm sự, tại hạ càng thêm bội phục tấm lòng hiếu thảo bảo vệ thanh danh lệnh tôn của hai vị, tại hạ nay có lời muốn nói đồng thời muốn hai vị bẩm báo lại cho lệnh tôn ở phủ được rõ.

Cổ Phụng mở mắt ra, kinh ngạc vô cùng. Nguyên Chân nói tiếp :

- Xin khuyên lệnh tôn về sau nên tự giữ mình trong sạch, bảo toàn lệnh danh cao quý Vạn Gia Sinh Phật, đại hội mùng năm tháng năm tại Hoàng Sơn đừng bao giờ đến đó làm điều gì sai quấy, bằng không sẽ có lúc thân bại danh liệt không đâu. Thôi, sau này ắt có dịp gặp lại. Xin kiếu.

Nói xong chàng rảo bước đi. Thanh Hoa cũng lẳng lặng cất bước, liếc nhìn thiếu nữ họ Cổ.

Hai anh em họ Cổ biến sắc, toàn thân rúng động. Cổ Thiên Sinh la lớn :

- Nhị vị huynh đài xin dừng bước.

Hai chị em Thanh Hoa đứng lại quay người thản nhiên nhìn họ. Lúc ấy Cổ Thiên Sinh hỏi vội :

- Nhị vị huynh đài xin hỏi có phải là bằng hữu của Dương công tử không?

Nguyên Chân đáp :

- Nếu đúng thì sao? Thật sự muốn đánh thì tại hạ cũng không còn gì để nói nữa.

- Thật sự tại hạ đâu dám, nhị vị có thể nói ra danh hiệu thực không?

- Khỏi đi.

Cổ Thiên Sinh ngửa mặt than :

- Nếu như Dương công tử không chịu nghe lời giải thích của gia phụ có lẽ sẽ trở thành sự nhầm lẫn, oán hận lớn không chừng. Những việc mà gia phụ và sư tổ Như Vân đại sư đã làm thật sự hai anh em chúng tôi không được rõ lắm, nhưng đôi khi nghe trong các cuộc nói chuyện biết được rằng thật sự gia phụ đối với Dương công tử đã tận lòng tận sức...

- Hứ! Tận lòng tận sức? Hôm qua nơi bờ sông Huệ Tế hà, đã có lệnh tôn trong ấy nữa, tại hạ đoán không sai chứ?

- Quả thật gia phụ có đi, nhưng chỉ là nghe tin đến giải vây mà thôi.

- Ha ha! Nếu như Võ Lâm Cuồng Sinh Đàm lão tiền bối không đến kịp thì có lẽ Dương công tử và những tay kiếm non trẻ của Phong Vân ngũ kiếm đã bị vây khốn bởi mười lăm vị võ công tuyệt đỉnh cao thủ trên thiên hạ rồi, có lẽ đã ôm hận tại Huệ Tế hà hôm ấy.

Cổ Phụng nói tiếp liền :

- Nỗi khổ tâm của gia phụ cũng sẽ có ngày được giãi bày minh bạch. Hôm ấy trong bốn tay kiếm của Phong Vân ngũ kiếm, có hai vị họ Triệu...

- Đông Hải Độc Long đảo Triệu Thanh Hoa chính là bản cô nương...

- Huynh... là Hoa tỷ tỷ...

Cổ Phụng vui mừng la lên, thì Thanh Hoa đã lạnh lùng cắt lời :

- Ai cho phép cô nương gọi ta là tỷ tỷ chứ?

Cổ Phụng cúi người run giọng nói :

- Triệu tỷ tỷ, xin tỷ nghe tiểu muội nói những điều mình được biết, tỷ tỷ để cho muội được nói.

- Cổ cô nương, ngoại trừ việc bẩm báo khuyên lệnh tôn đừng tham gia vào đại nơi Hoàng Sơn, đồng thời nên đối đãi tử tế với Dương công tử thì chúng tôi không còn gì để nói nữa.

Cổ Phụng nói :

- Gia phụ của tiểu muội tại Hổ Trảo sơn, đã từng vì chư vị mà tận lực...

Thanh Hoa cười lạnh cắt lời nói :

- Tận lực lấy mạng chúng tôi đúng không?

- Không phải, mà là gia phụ của tiểu muội đã cùng với Hận Phá Thiên tiền bối đột nhập Hổ Trảo sơn, hơn nữa còn hợp lực cứu vị Giang Hồ Khách Khâu Ứng Xương, lúc đó còn có Độc Vô Thường xuất hiện nữa, nếu nhị vị không tin có thể hỏi các vị cao nhân ấy thì biết ngay là thật hay giả.

- Hôm ấy trong số bốn người xuất hiện có một vị gọi là Cổ Lão Nhi nhưng hôm qua nơi Huệ Tế hà lại không có Cổ Lão Nhi trong đó.

- Gia phụ vốn có chút ít thành tựu trong thuật cải trang, lúc đó chắc chắn đã cải trang mà đến đấy.

Nguyên Chân lầm bầm :

- Cổ Lão Nhi, ồ! Cũng có giống một chút. Có nhiều sự việc ngày sau tự khắc minh bạch mà.

Thanh Hoa nói :

- Cổ cô nương, Dương công tử vốn là đại trượng phu trong thiên hạ, ân oán phân minh, giả sử lệnh tôn thực sự ở Hổ Trảo sơn đã tận lực giúp đỡ, tin rằng Dương công tử nhất định sẽ báo đáp thỏa đáng. Chị em ta nhất định sẽ chuyển lời cho Dương công tử, sẽ không khiến cho nhị vị thất vọng...

Nguyên Chân đột nhiên phóng mình lao vào khu rừng trước mặt.

Thanh Hoa cũng lắc mình phóng theo. Hai anh em họ Cổ cũng thi triển khinh công đuổi theo không rời.

Bất thình lình có một bóng áo xám từ trong rừng phóng ra chạy như điên về hướng thành đô.

Nguyên Chân kêu lớn :

- Tỷ tỷ, đừng nói, đệ tìm ở đây, không chỉ một người đâu.

Thanh Hoa bay người tới trước mặt người ấy, Nguyên Chân chạy một vòng đoạn dừng lại trước một bụi sậy khô, hướng vào một đống tuyết, trầm giọng nói :

- Huynh đệ, ra mau các ngươi đã nghe quá nhiều rồi.

Đống tuyết đột nhiên nứt ra, hoa tuyết bay loạn xạ, bắn vào người Nguyên Chân và hai anh em Cổ Thiên Sinh. Nguyên Chân dùng tay vận Vô Cực Thái Hư thần công phất tay che chắn hoa tuyết cho hai anh em họ Cổ.

Bỗng một người áo xám từ trong đống tuyết lao như chớp sang bên phải.

Nguyên Chân cười khà khà lao đến tên áo xám.

Tên áo xám là một gã đại hán trung niên, mặc áo da dê ngắn, thấy không thể chạy được bèn nhanh như cắt lùi ra sau rút ngọn chủy thủ ra.

Cổ Phụng la lớn :

- Triệu công tử, để cho ta.

Nói đoạn nàng lao tới tay xé chiếc mũ đội đầu phất mạnh liền ba cái.

Tên đại hán lùi ra sau ba bước, tay trái vung liền trảo công tới, tay phải vung chủy thủ nhắm sườn Cổ Phụng đâm tới.

Cổ Phụng lúc nãy cố ý để lộ sơ hở dụ ngọn chủy thủ đâm tới, tức thì chiếc mũ đội đầu của nàng đã phát mạnh vào vai đối phương đồng thời tung một cước vào xương đòn vai, tay trái nắm lấy cổ tay đối phương bẻ vặn.

Tên đại hán đâm một dao tới, không ngờ vị cô nương cao tay hơn y nhiều, ngay lập tức y lâm vào thế nguy.

Y quay người lùi ra sau, trở tay vung ta ngọn chủy thủ, định đâm vào tay trái của cô nương, tay phải tung ra một chưởng nhắm xương vai đánh tới.

Cô nương hét lớn một tiếng: “Xem đây!” nhanh như chớp quay nửa người vung chiếc mũ đánh vào mặt tên đại hán, tức thì nội lực phát ra.

Đại hán rống lên một tiếng rơi đao ngửa mặt ra té nhào xuống đất.

Thanh Hoa cũng đang nắm lấy một tên ăn vận giống hệt tên kia, nàng nắm lấy thắt lưng của y, lẳng mạnh xuống đất.

Nguyên Chân bước đến gần hỏi :

- Không cần hỏi nữa, là tay mắt của bọn Vô Vi bang, vừa ở trên đường theo đến đây.

Chàng vừa kéo chiếc áo da bên ngoài, xé mạnh để lộ chiếc áo bên trong có thêu hình một cây kiếm bạc trên túi áo.

Thanh Hoa nói :

- Không thể tha cho chúng được.

Nói đoạn nàng dùng mũi giày điểm lần vào tử huyệt tên đại hán.

Hai anh em Cổ Thiên Sinh cũng kéo tên đại hán kia đến bờ điểm vào tử huyệt và thảy tử thi xuống sông.

Hai anh em Cổ Thiên Sinh đứng bên bờ sông chờ, nói :

- Triệu cô nương, có thể để hai anh em tại hạ đến chỗ các vị thăm viếng bàn bạc, để giải bày sự nghi ngờ thực sự về hành tung của các vị trưởng bối của tại hạ không?

Thanh Hoa cười đáp :

- Khách điếm của chúng tôi tai mắt rất nhiều, tay chân của Vô Vi bang mật bố khắp nơi, sẽ bất lợi cho quý trang lắm.

Cổ Phụng nói :

- Triệu tỷ tỷ, vậy nếu không nghi ngờ, các vị có thể dời gót đến tệ trang được không?

Hai người Thanh Hoa cười, không nói gì cả. Cổ Phụng nói gấp :

- Triệu tỷ tỷ xin đừng nghi ngờ, tiểu muội không dám có ý ám muội. Tiểu muội và gia huynh ở hậu trang có cát cứ một tầng lầu, người không phận sự đều không được phép đến quấy rầy, tiểu muội tin rằng gia phụ đối với hai vị không hề có ý đối đầu, càng không thể kết tội cho hai vị.

Thanh Hoa đột nhiên dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Nguyên Chân :

- Không mạo hiểm vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Chúng ta cũng nên đi đến đó một chuyến, có thể sẽ tìm ra tin tức gì mà Kỳ ca muốn biết không chừng?

Nguyên Chân cũng dùng truyền âm nhập mật nói :

- Là tin tức có liên quan đến người mắt tím và Kim Cung Ngân Đạn chăng?

- Đúng vậy, Kỳ ca làm người vốn lỗi lạc một ân oán phân minh, lúc nào cũng nhớ đến hai lần người mắt tím hiện thân tiếp trợ, nhưng Kim Cung Ngân Đạn lại đi cùng với người mắt tím thì Kỳ ca cũng rất khó hiểu, có lẽ Cửu Chỉ Phật quả thực có nỗi lòng khó nói, chúng ta phải tìm cho ra lẽ, coi như trợ giúp Kỳ ca vậy.

- Đúng đấy, hôm qua nơi Huệ Tế hà chính lão Cửu Chỉ Phật đã sử dụng Phật môn Sư Tử Hống khống chế tiếng hú của Ất Thanh và Kỳ ca giải vây cho mọi người, mà lại không lợi dụng cơ hội hạ thủ, việc này thật sự khó hiểu đáng nghi lắm, chúng ta hãy đi thử một chuyến xem sao?

Hai người Thanh Hoa sử dụng truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau khiến hai anh em Cổ Thiên Sinh thầm kinh hãi, nhìn hai người họ còn trẻ tuổi đã có tu vi thâm hậu như vậy, thử hỏi làm sao hai người Cổ Thiên Sinh không kinh hãi cho được?

Thanh Hoa vẫn nói tiếp, trong mắt nàng ánh lên ý tinh nghịch.

- Chân đệ, còn có dụng ý gì khác không?

Nguyên Chân ngây thơ không hiểu được ý ghẹo của tỷ tỷ nên chàng thản nhiên nói :

- Tiểu đệ cũng muốn tìm cơ hội đấu một trận với lão Cửu Chỉ.

- Ủa! Không đấu với Cổ cô nương sao? Nhìn kìa! Nàng ấy đẹp thật, ta thật sự vui mừng có một nàng đệ muội (em dâu) như vậy.

Nguyên Chân như chợt hiểu ra chàng vừa thẹn vừa nói :

- Hừ! Mồm mép của tỷ tỷ thật là ghê gớm.

Đoạn chàng né người tránh cái cốc đầu của Thanh Hoa, la lớn :

- Tất cả do tỷ tỷ chủ trì đó. Nhớ kỹ: thời gian không nhiều đâu.

Nguyên Chân quay sang ngắm Cổ Phụng, thiếu nữ ấy lúc này đang chỉnh lại áo mũ. Quả thực nàng ấy đẹp tuyệt trần, ngũ quan thanh tú, mắt phượng mày ngài như là được một người thợ lão luyện tinh

xảo điêu khắc tạo nên, dáng điệu đầy đặn mảnh mai vẻ mặt diễm lệ thanh tú, quả là một nhan sắc chim sa cá lặn.

Lúc ấy Cổ Phụng quay sang Thanh Hoa nói với đôi mắt ánh lên vẻ cầu khẩn :

- Triệu tỷ tỷ, tỷ tỷ bằng lòng chứ?

Thanh Hoa khẽ gật đầu nói :

- Được, Cổ cô nương, chúng ta phân đường mà đi, hẹn gặp lại ở cửa bắc.

Nguyên Chân cũng quay sang nói với Cổ Thiên Sinh :

- Thiên Sinh huynh mời đi trước, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Bốn người thi lễ chào nhau, chia làm hai hướng ra đi.

Tiếc rằng khi họ họp mặt ở Hoa đình nơi tiểu lầu, thì Cửu Chỉ Phật và Cổ trang chủ đã dẫn quần hùng rời khỏi Cổ gia trang từ sớm, nghe tên hầu gái nói lại, có lẽ phải đợi khoảng mười ngày thì họ mới quay về.

Thanh Hoa quyết định để Nguyên Chân ở lại Cổ gia trang đợi điều tra ra chân tướng mọi việc sau đó lập tức sẽ quay về họp mặt. Còn hành tung của Ngọc Kỳ chắc chắn sẽ biết rõ được từ những bằng hữu của Thiên Nhai khất cái lão tiền bối, bởi vì bên cạnh Ngọc Kỳ luôn luôn có người bí mật bảo hộ, đưa tin.

Vả lại Thanh Hoa cũng thực lòng muốn xúc tiến hôn nhân của Nguyên Chân, cũng muốn đi một nước cờ cao tay ở Cổ gia trang, để làm phân hóa thực lực của Cửu Chỉ Phật, tìm hiểu ý đồ cũng như phương hướng hành động của nhóm người phái Cửu Chỉ Phật.

Nguyên Chân đột nhiên là phản đối, nhưng không cãi được lời của Thanh Hoa, chàng đành bằng lòng ở lại Cổ gia trang nữa tháng, đến lúc đó cho dù Cửu Chỉ Phật quay về hay chưa chàng cũng sẽ ra đi.

* * * * *

Sáng sớm hôm sau, Ngọc Kỳ vận một chiếc áo màu xanh lam, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác, đầu đội mũ da, mang ủng da đế thấp, vai đeo bảo kiếm, vai đeo túi.

Vẻ phong sương trên gương mặt chàng đã biến mất phần nào, nhường vào đó là vẻ mặt khôi ngô tuấn tú. Thoại nhìn giống như Vương Sư năm xưa, cũng dáng vẻ anh tuấn hùng dũng như mãnh sư. Điều khác duy nhất là gương mặt chàng trẻ trung hơn nhiều.

Ngọc Kỳ rảo bước đến tiệm binh khí, thì người chủ tiệm đã bước ra đón tươi cười nói :

- Dương công tử, xin chào.

- Chào tiên sinh, không biết món hàng làm xong được mấy phần rồi?

- Công tử xin an tâm, người giúp việc trong tệ tiệm chúng tôi đều biết đó là món hàng do Dương công tử đặt làm, nên cố gắng thức suốt đêm ra sức gia công, đã làm xong bốn túi, mỗi túi gồm một trăm viên, hai túi đạn làm bằng sứ hai túi bằng thép. Công tử xin xem qua.

Người chủ mở một hộp lớn lấy ra bốn cái túi màu đen, mở ra đặt lên quầy, còn lấy ra mười xâu tiền Hồng Võ thông bảo bày ra hết.

Ngọc Kỳ lấy ba viên đạn bằng sứ và ba viên bằng thép, để trên lòng bàn tay xem xét. Viên đạn bằng sứ trắng toát, viên đạn bằng thép thiết châu, làm bằng thép song không đen tuyền, mà chớp chớp ánh vàng được đánh bóng láng như gương.

Chàng lăn qua lăn lại các viên đạn trong tay, cười nói :

- Quả nhiên rất tinh xảo, quý tiệm quả là danh bất hư truyền. Đã khiến các vị khó nhọc. Đa tạ.

Lúc này có hai người bước vào tiệm, theo sự chỉ dẫn của người trong tiệm, đi đến cái giá đựng binh khí chọn mua đơn đao, không biết vì vô tình hay cố ý mà lâu lâu lại quay đầu nhìn về phía Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ lấy trong túi ra mười đĩnh vàng ròng, mỗi đĩnh mười lượng để lên quầy nói :

- Tính cả số đặt cọc khi trước, tổng cộng là bốn trăm bốn mươi lượng, xin tiên sinh kiểm lại, gọi là thù lao cho sự khó nhọc của các vị, sau này sẽ đến quý phủ đa tạ sau.

Người chủ lắc đầu nói :

- Dương công tử, xin lấy lại số vàng này, phần hôm qua đã quá đủ rồi.

Ngọc Kỳ mỉm cười, một tay cầm túi bất thình lình quay người ra sau nói với hai tên mua binh khí lúc nãy bằng một giọng ghê rợn :

- Nhị vị, nếu còn lượn qua lượn tới nữa, các vị sẽ được chôn thây nơi phía dưới dòng sông đóng băng kia đấy, bổn thái gia hôm nay đánh các loại ám khí chính là để đối phó với các thứ giặc cỏ của các ngươi đó. Mau quay về bẩm báo với chủ nhân các vị, không cần phải theo dõi nữa, thái gia xưa nay tung hoành trên giang hồ chưa hề giấu mặt bao giờ.

Chàng quay lại cười với người chủ tiệm, đoạn rảo bước đi.

Người giúp việc trong tiệm vốn cũng là dân từng trải phong ba giang hồ nhưng cũng đứng ngây người trước cảnh tượng vừa rồi.

Hai tên đại hán vờ mua binh khí lúc nãy vội vã lao ra khỏi tiệm. Đi không được mấy mươi trượng thì phía sau xuất hiện bốn người mặc áo hồ cừu, lao đến hai bên tả hữu, tức thì huyệt chương môn của hai tên đại hán đã bị điểm.

Hai người thân hình khá cao trong bốn người kia bỗng kéo tay hai đại hán về hướng cuối đường, một trong số họ thấp giọng nói :

- Bằng hữu, ngươi đã xem những viên đạn đó, không sai đúng không? Tiếc rằng các ngươi không có cơ hội bẩm báo lại được nữa, chấp nhận số mạng đi!

Không bao lâu sau, bốn người kia lại xuất hiện với bốn con ngựa đứng ở cửa nam Hộ Thành Hà về bên trái hơn nữa dặm, hướng mắt chăm chú nhìn về cửa thành.

Tại cửa thành, Ngọc Kỳ cưỡi trên lưng một con tuấn mã, kéo sụp mũ che, chậm rãi bước khỏi cửa thành, lúc vừa qua Hộ Thành Hà thì vó ngựa phóng như bay dọc theo hướng nam quan đạo, người lẫn trong làn tuyết mênh mông.

Bốn người đứng ở bên trái Hộ Thành Hà chính là hai chị em Thanh Hoa, Thanh Hoa dõi theo bóng của Ngọc Kỳ từ từ xa dần, đoạn nói :

- Chân đệ, tiểu đệ chịu thua chứ? Vi muội đâu rồi?

Nguyên Chân vẫn cãi nói :

- Thua à? Lúc này mà nói e hơi sớm, có lẽ Vi tỷ tỷ đang chờ ở phía trước mặt.

Thanh Hoa nói :

- Ta phải đi thôi, Chân đệ, chú ý tin tức nhé.

- Tỷ tỷ, đệ sẽ lưu ý mà, cẩn thận nhé, nữa tháng sau hẹn gặp lại. Bảo trọng.

Thanh Hoa cũng quay sang hai anh em Cổ Thiên Sinh nói lời từ biệt, đoạn quay ngựa đi dọc theo con đường trên bờ sông, bóng người biến mất từ từ trong làn mưa tuyết mịt mù.

Gió tuyết rất lớn, trên đường rất khó đi, từ Khai Phong phủ đến Hứa Châu cách nhau ba trăm dặm, cưỡi ngựa một ngày ròng có thể đến, nhưng phải mất nhiều sức lực lắm.

Ngọc Kỳ tay ngựa không tồi, trời vừa tắt nắng đã đặt chân đến thành Hứa Châu.

Hứa Châu, tức là huyện Dĩnh Âm của triều Hán, là trung tâm của Hà Nam, có thể coi là yết hầu giao thông nam bắc. Cách ngoại ô thành tây mười hai dặm, trên một vùng đồi rộng, đứng sừng sững chọc trời một tòa cổ bảo, lầu các sang trọng, hoa cỏ chen vào thưa thớt, mái ngói cong cong nhìn xa xa như đang vươn ra chọc vào các tầng mây, đình đài lầu các xen lẫn trong tòa cổ bảo, nhìn bên ngoài giống như các dinh thự của các bậc công hầu vọng tộc cao sang.

Vùng núi ở phía tây, một khu nhà nhưng không giống một thôn làng mà cơ hồ bao gồm hàng ngàn những đụn nhà được xây bằng đất, tục gọi là trại. Những trại này được xây lên từ cuối đời Nguyên, do đạo tặc nổi lên như nấm, lương dân không sống an ổn phải quầy lại dựng lên các trại tự vệ, cho nên cả vùng này chỗ nào cũng thấy các trại đất. Sau khi triều đình lập quốc, thiên hạ thái bình, song các trại đất vẫn tồn tại chưa được dỡ đi, mặc dù quan phủ đã có lệnh cấm nhưng họ lười, phí công dỡ ra, có lẽ ngày sau còn dùng đến chăng?

Tòa cổ bảo này không lớn, ngang dọc khoảng ba trăm trượng, vừa đúng hai dặm, đất trống nhiều hơn phần nhà, nhưng nói tòa cổ bảo ấy lớn cũng không lớn, còn bảo nhỏ cũng không nhỏ, thực tế thì người ở bên trong không bao nhiêu cả.

Cửa thành bảo mở ra hướng đông, dụng ý là đón lấy ánh mặt trời buổi sáng chiếu rọi vào, chiếc cầu treo đã hạ xuống, mùa đông băng đóng cứng con sông bao quanh thành, nên đã không còn tác dụng bảo vệ thành nữa, đành phải hạ cầu treo xuống chứ không lại gây trò hề cho mọi người.

Ngọc Kỳ vừa ra khỏi điếm tức thì đã bị người theo dõi, chàng đến đây rất bất thình lình, song cũng không thoát được sự giám sát của tai mắt trong Hư Vân bảo.

Chàng trú tại một điếm ở phía tây ngoài thành, chọn một thượng phòng ở tây khóa viện, chỉ có nơi đó yên tịnh, còn các chỗ khác trong điếm khách người ra vào nói chuyện ồn ào không thể nghỉ được.

Ngọc Kỳ đối với thức ăn vô cùng cẩn thận, một lần bị trúng độc đã khiến cho chàng cảnh giác đối với bất kỳ thức ăn nào, tốt nhất đem theo bao thức ăn tránh được khỏi bị mắc bẫy.

Thế nhưng khách điếm yên tịnh vẫn xảy ra chuyện rắc rối, khi vào canh ba thì bắt đầu có chuyện.

Phòng của Ngọc Kỳ là phòng thượng hạng, song không có lò sưởi để sưởi ấm, nhưng Ngọc Kỳ không cần thiết, người chàng không sợ lạnh, chàng vận nguyên y phục nằm nửa người trên giường, tập trung luyện thần công vận khí điều hòa, lúc sau hô hấp cơ hồ đã ngừng lại.

Đài nến đặt bên cửa sổ nhưng chưa thắp nến trong phòng tối đen như mực, đưa bàn tay ra không nhìn thấy năm ngón đâu.

Bên ngoài cửa sổ gió tuyết thổi dồn dập, từng đợt tạo ra những tiếng hù hù ghê rợn.

Đột nhiên trên mái nhà rớt ập xuống một mảng tuyết, bình thường thì điều đó cũng chẳng có gì lạ,

song lần này có sự cố đã xảy ra.

Ngọc Kỳ bên trong phòng thầm cười trong bụng, chàng đang vân vê một viên đạn bằng sứ, bất động toàn thân song đang cảnh giác chờ sự cố, nói thầm: “Tin tức truyền đi thật tài tình”.

Tai và mắt chàng vô cùng tinh nhạy, khi trước trong địa động tối như hắc ín mà chàng còn nhìn thấy rõ trong khoảng ba trượng từng đường tơ, huống hồ là cảnh vật trong phòng, chàng thấy rõ như ban ngày.

Then cửa sổ được đẩy lùi ra không một tiếng động, Ngọc Kỳ khẽ giật mình, tên này thủ pháp cách vật truyền lực không tầm thường một chút nào, nội công hỏa hầu có lẽ phải vào bậc thượng thừa.

Cửa sổ được từ từ đẩy ra, một bóng đen thoáng một cái đã nhảy vào trong phòng.

Ngọc Kỳ nói thầm:

“Tên này thật giảo quyệt”.

Đó chỉ là một con mèo đen, vừa nhảy vào phòng bèn nhảy lên giường cọ người nằm sát vào người Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ mắng trong bụng:

“Đồ súc sinh thật ranh ma, cũng cơ trí lắm, tiếc rằng gặp phải Dương Ngọc Kỳ này, coi như uổng mọi mánh khóe mưu mô mà thôi”.

Thì ra mũi chàng đã ngửi thấy mùi hương kỳ dị, hít vào sẽ khiến con người hôn mê ngủ thiếp đi, mùi hương ấy từ thân con mèo lan ra, mưu kế của kẻ địch thật tuyệt.

Một lát sau, cửa sổ từ từ mở ra, một bóng áo xám lao vào phòng, đồng thời vịn cửa sổ đóng lại.

Bóng xám khi nhảy vào thân pháp nhanh nhẹn tay chân cũng khéo lắm, lúc nhảy vào bất cẩn đụng phải đài nến, song y đã nhanh tay giữ lấy không để đài nến rơi xuống.

- Hảo bằng hữu, trời đổ tuyết như vầy mà lại đến quấy rầy, thật không biết điều.

Bóng xám kinh hãi khi nghe bên tai vẳng lại một âm thanh nhỏ xíu nhưng khi vào lỗ tai thì như muốn xé màng tang.

Y thất kinh lui ra sau đang định vọt ra cửa sổ thì âm thanh kia lại vang lên :

- Đã đến đây rồi, xin mời ngồi cùng nhau đàm đạo, nói chuyện tin tức trên giang hồ, các hạ không phản đối chứ?

Bóng xám khẽ đặt đài nến xuống, còn chưa quyết định đi hay ở thì âm thanh kia lại vang bên tai, cơ hồ cảm thấy người phát ra tiếng nói ấy ở ngay bên cạnh mình, song âm thanh lại có lúc như từ bốn phương tám hướng truyền đến. Âm thanh ấy nói :

- Lão huynh, đừng do dự nữa, quyết định đi, gương mặt của các hạ kinh hãi lắm, có lẽ điều đó làm tổn hại đến danh tiếng của các hạ đấy đúng không? Các hạ có đem theo Hỏa triệt tử không? Người đi đêm lẽ ra phải mang theo đó, có lẽ các hạ có mang theo thiên lý hỏa vậy thắp nến lên đi, trà trong bình trên bàn đang còn nóng, ta đã pha sẵn cho các hạ đấy, ngươi muốn ta rót ra cho ngươi hay tự mình rót. Ta tuy là chủ nhân song lười quá, tiết trời lạnh nên còn nằm trên giường, thật không phải, xin bỏ qua nhé.

Bóng xám kinh hồn khiếp vía, phóng mình vọt ra cửa sổ, nào ngờ một luồng kình lực bên ngoài đánh tới đẩy y vào trong phòng như cũ.

Cùng lúc ấy trong phòng lại vang lên một tiếng “Ủa”.

Tia sáng màu xanh tỏa sáng khắp phòng sáng rực.

Tên áo xám chống cự không nổi luồng kình lực đẩy vào trong phòng song y đã nhanh chóng xuống bộ đứng vững, cái đài nến bị đụng phải lăn nhào trên mặt đất.

Ngọc Kỳ lúc này trên giường tay giơ cao ngọc lục châu, tỏa ánh sáng bốn bề. Chàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ nói :

- Ủa! Tên đồng bọn của ngươi tại sao lại trở mặt đánh ngươi một chưởng vậy?

Tên áo xám sắc mặt rất dễ sợ, thêm vào màu sắc của miếng vải che mặt ánh lên khiến nhìn vào càng thêm ghê rợn.

Y thân người ngũ đoản, vận chiếc áo màu xám đen thường dùng cho bọn thích khách ban đêm, đầu mang vải che kín mặt, vai đeo trường kiếm.

Ngọc Kỳ vẫn dõi mắt ra ngoài cửa sổ nói :

- Bằng hữu của ngươi đi rồi, công lực của hắn cao siêu lắm, hà cớ gì sao không dám lộ diện, ngươi mau ra đóng cửa sổ lại, không cần gọi người canh đâu, ngươi có thể ngồi xuống đi.

Nói đoạn chàng bước xuống giường.

Tên áo xám thấy Ngọc Kỳ vừa bước xuống giường tức thì lao tới tung ra một chưởng.

Ngọc Kỳ dùng tay phất hai cái thì chưởng phong của đối phương đã tiêu tán, đoạn chàng nói liền :

- Lão huynh, đừng có vọng động được không? Người khách như ngươi thật chẳng biết điều, nhưng Dương Ngọc Kỳ này vẫn hoan nghênh ngươi đã đến.

Ngọc Kỳ cột xong dây giày đoạn đứng lên. Tên áo xám lúc này thất kinh vô cùng, y biết đại sự tối nay không thuận buồm xuôi gió một chút nào cả, lùi ra phía cửa sổ đồng thời tay rút kiếm sau lưng ra.

Kiếm vừa rút khỏi vỏ, bỗng soạt một tiếng, bóng người lắc một cái, tên áo xám đã để mất kiếm, chiếc vải che mặt đã bị xé rách.

Ngọc Kỳ với thân pháp nhanh cực kỳ đoạt lấy kiếm trong tay tên đại hán rạch rách miếng vải che mặt của y trong chớp mắt, đoạn trở lại cũ, chỉ tay vào ghế phía trước giường, cười nói :

- Các hạ nửa đêm đến tệ phòng, Dương mỗ chưa kịp nghinh đón, mong bỏ qua cho. Mời ngồi.

Chàng đặt thanh kiếm lên kỷ, tự mình ngồi xuống trước.

Tên đại hán lúc này đã hiện nguyên mặt thật, tóc muối tiêu, mắt trắng dã, gương mặt đáng sợ đầy vẻ sợ hãi.

Y bỗng nhắm đôi mắt trắng dã lại nói bằng giọng run run :

- Phong mỗ chịu chết, các hạ ra tay đi.

- Phong huynh mời ngồi, nếu tại hạ muốn động thủ đã không khách sáo như vầy đâu, quả thực tại hạ có điều muốn nói.

- Không có gì đáng nói nói cả, ngươi không bao giờ lấy được một lời cung nào từ miệng Phong mỗ đâu đừng phí sức.

- Thật không?

- Một chút cũng không ngoa.

- Nếu như tại hạ không tin.

- Ta cũng không còn gì nói nữa.

Ngọc Kỳ chắp tay sau lưng đi đến gần tên áo xám nói :

- Tục ngữ có câu: lòng người là sắt còn quan pháp là lò nung, song thủ pháp của các bằng hữu trên võ lâm còn ghê gớm hơn quan pháp mấy vạn lần, Phong huynh có biết điều đó không?

Tên họ Phong mở mắt ra nói :

- Tại hạ cũng biết thảm hình trên giang hồ còn ghê sợ hơn của quan pháp vạn lần, song ngươi cho là Phong mỗ sẽ khuất phục trước khốc hình trên giang hồ ư? Hoang đường. Trên đời cuối cùng cũng chết, ngoài cái chết há còn cái khác có thể khiến Phong mỗ này khuất phục.

- Ngươi nhất định phải chết à? Được, tại hạ sẽ toại nguyện cho ngươi, cho dù là chết, cũng không còn nhiều lời đâu.

- Chết vinh không bằng sống nhục.

- Các hạ thực ra không có lý do phải chết đâu. Nay tại hạ chỉ hỏi một chuyện cỏn con thôi, mà chỉ có trời biết đất biết. Dương mỗ nhất định sẽ giữ kín cho các hạ.

- Không thể được.

- Phong huynh vâng lệnh ai mà hành sự? Cách sử dụng đưa mèo có mang thuốc mê, thực sự độc đáo lắm, rất hiếm thấy, tinh mãnh vô cùng, có phải là kiệt tác của các hạ không? Tiếc thật! Lẽ ra ngươi đừng xông vào đây.

Tên họ Phong nói :

- Đừng phí sức nữa, không cần hỏi nhiều.

- Dương mỗ bảo đảm sẽ không thương hại đến một sợi tóc của ngươi, và cũng không tiết lộ điều bí mật này, hết tình hết nghĩa như vậy thiết nghĩ các hạ nên nói thẳng thắn ra đi.

- Nhưng Phong mỗ không thể nói.

Ngọc Kỳ đứng dậy trầm giọng nói :

- Ngươi khá lắm, nhưng ngươi phải nói.

Đoạn chàng tiến lại gần vươn tay ra.

Tên áo xám cười ha hả nói :

- Tay của ngươi đụng vào người của ta, chất độc trong miệng tức thì trôi xuống yết hầu, thì cho dù là Đại la thiên tiên hay thần y Hoa Đà cũng cứu tại hạ sống lại không nổi đâu.

- Ta sẽ điểm huyệt ngươi, huyệt đạo khi bị bế người sẽ bất tỉnh nhân sự, không có cơ hội nuốt độc dược đâu, ngươi phải biết lợi hại chứ?

- Huyệt đạo mà bị bế kín, tức thì huyết mạch chảy về, tâm mạch sẽ vỡ ra chết ngay tức khắc, ngươi nên biết Phong mỗ đã phục sẵn độc dược từ trước rồi.

Ngọc Kỳ giật mình, vỡ lẽ mọi chuyện nói :

- Thì ra ngươi là một trong số bọn ác đồ ở Hổ Trảo sơn, cũng chính là đồng đảng với tên Thần Kiếm thư sinh, đương nhiên cũng là người của Hư Vân bảo, đúng hơn là tay sai của Như Hư Nhân Ma.

- Bất kỳ việc gì ngươi cũng không hỏi ra manh mối đâu, tại hạ không cách nào trả lời cũng không thể trả lời, tin hay không tùy ngươi.

Ngọc Kỳ đương nhiên là không tin, chàng vươn tay bóp chặt gáy của đối phương, đoạn bóp chặt hầu miệng không để cho đối phương có cơ hội cử động miệng nữa. Chàng ra tay rất nhanh, mắt thường không thể thấy kịp. Chàng quả nhiên không dám điểm huyệt của đối phương, kinh nghiệm ở Hổ Trảo sơn đã giúp chàng ra tay chính xác.

Thế nhưng không chàng lại không biết rằng giữa kẽ răng của đối phương có nhét một viên hoàn thuốc cực nhỏ, răng tuy không động được nữa song lưỡicó thể khống chế được, đầu lưỡi khẽ động một cái tức thì viên hoàn thuốc đó đã được nuốt xuống cổ.

Ngọc Kỳ không biết rằng viên hoàn nhỏ đã trôi vô bụng đối phương chàng dùng một tay ấn vào ngực y, một tay bóp sau gáy nói :

- Ngươi có nói hay không? Nói thì mở mắt ra.

Tên đại hán không mở mắt nữa, thở hắt ra một tiếng, toàn thân run lên, lập tức ngừng thở.

Ngọc Kỳ phát hiện gương mặt tên đại hán trắng nhợt, toàn thân run nhẹ, chàng thất kinh buông tay ra, tên đại hán đổ người xuống đất.

Phập cả thây người đổ xuống, Ngọc Kỳ dùng tay đè lên ngực xem còn hơi thở không, chàng thở dài than :

- Thật lợi hại, loại độc dược này ghê gớm thật. Hèn gì ở Hổ Trảo sơn không bắt sống được một tên.

Chàng lục soát trên người y song không tìm được vật gì quan trọng, chàng ném tử thi của tên đại hán qua cửa sổ bay ra mảnh đất hoang ngoài xa. Trời đổ tuyết vô tình đã lấp tuyết lên tử thi đầy kín.

Đối phương phái người đến ám toán đêm qua không uy hiếp được Ngọc Kỳ. Sáng hôm sau chàng vai vác lương thực cho một ngày ăn, hỏi thăm đường đi thật kỹ, đoạn lên đường đi đến Hư Vân bảo.

Trên mười hai dặm đường, không hề thấy có động tĩnh gì không thấy bóng người nào trên đường. Từ xa xa trong làn tuyết trắng mênh mông đã hiện ra tòa cổ bảo Hư Vân bảo sừng sững gồm hơn mười tòa lầu gác.

Trên môn lầu cửa sổ bảo có hai tên đại hán đứng gác, khi thấy xuất hiện một người cưỡi ngựa tiến đến gần thì một tên la lớn :

- Đại khai (mở lớn) cửa thành!

Cửa vào thành có ba đường, bình thường hai của hai bên mở ra cho người ra vào, khi Bảo chủ hay khách quý ra vào mới mở cửa lớn ở giữa.

Cửa giữa xuất hiện một tên đại hán trung niên vận áo ngắn, trên tay cầm một cây tiêu bằng sắt, kích thước khoảng một thước tám, đen nhánh.

Bên trong cửa có một con đường thông tới tòa lầu to lớn, giữa đường đi qua một hoa viên dài khoảng một dặm, lầu lớn ở giữa cổ bảo gồm ba phần, hai bên là hai viện nhỏ, phần giữa là tòa lầu cao nhất.

Tòa lầu gồm ba tầng, có tam cấp đá, phía trước có hành lang dài, mái cong vút. Tam cấp phía trước có ba phần, mỗi phần chín bậc, hai bên có hai sân để xe ngựa, có thể đánh xe đưa khách đến tận hành lang. Nhìn vào nơi đây là một tòa nhà cổ bảo hoa lệ, không ai có thể ngờ phía trong lại là nơi bọn cường đạo ác đồ cư ngụ.

Trên mái nhà cong có treo một tấm bảng lớn trên có khắc ba chữ bằng vàng rất tinh xảo, ánh vàng lấp lánh nổi rõ ba chữ Hư Vân lầu.

Trong thành hình như rất ít người, chỉ có năm sáu người đang quét tuyết, gió lạnh thổi rít, trong thành yên lắng, cô tịch với cây cối, giống như một nơi đào nguyên ở thế giới nào đó, chứ không ngờ rằng đó là sào huyệt của bọn hung ma cường đạo.

Ngọc Kỳ buông lỏng cương khi đi trên cầu treo, đến cửa lớn thì nhảy xuống ngựa, dắt ngựa đi vào bên trong.

Tên trung niên lúc nãy bộ tịch đáng sợ, mắt diều mũi trâu, trong cái miệng rộng đỏ lòm lòi ra một cái răng nanh, rõ ràng không phải loại người bình thường mà là một kẻ hung ác.

Gần bên cửa lớn không còn bóng dáng ai khác, chỉ có hai tên đại hán ở trên lầu đứng gác.

Ngọc Kỳ bước chậm, mặt lộ vẻ âm trầm, nghiêm sắc mặt vẻ không thân thiện chút nào, nhìn vào là biết ngay đến đây không phải với ý hòa nhã, mà là đến để khiêu chiến.

Tên đại hán vẫn đứng ngang lối nơi cửa vào, không cử động, dùng ánh mắt sắc lạnh ghê người theo dõi từng cử động của Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ đi cách tên đại hán ở cửa giữa khoảng tám thước thì dừng lại, cột dây cương vào một cọc cây gần đó, đoạn vòng tay chào.

Tên đại hán khẽ gật đầu, để tay trái sau lưng, tay phải quay cây tiêu phát ra những tiếng rít khẽ, không lên tiếng nói nói.

Ngọc Kỳ cười lạnh lùng, nói :

- Lão huynh, mời.

Tên đại hán cũng cất tiếng còn lạnh hơn cả Ngọc Kỳ :

- Mời.

- Nơi đây có phải là Hư Vân bảo không?

- Trên cửa ở lầu trên có chữ, các hạ có thể nhìn thấy.

- Xem ra, tại hạ không tìm sai!

- Trẻ lên ba cũng không tìm sai.

- Nhưng tại hạ thấy không giống lắm.

- Sao không giống.

- Yên lắng không người, không giống như sào huyệt của bọn cường đạo ác đồ.

- Câm miệng, Hư Vân bảo là nơi phủ thượng của các vị đại nhân, ngươi lại dám ngậm máu phun người hử?

- Ồ! Là nơi các vị đại nhân cư ngụ mà lại có loại người giữ cửa mặt mày như các hạ vậy à? Lạ thật!

- Ngươi mỉa mai thái gia hử?

- Không dám. Tại hạ chỉ là suy ra vậy thôi.

- Hừ!

- Tại hạ Dương Ngọc Kỳ.

- Công Dã Ngạn Bang.

- Họ Công Dã à, rất hiếm thấy.

- Vậy là trách ngươi còn quá ngây thơ đó.

- Có biệt hiệu không?

- Câu Hồn Tiêu.

- À! Thì ra là cường đạo ở Sơn Đông năm xưa, thất kính, thất kính.

- Ngươi còn nhớ đúng đấy.

- Ý định đến đây của Dương mỗ, các hạ có biết không?

- Có việc gì nói mau.

- Xin báo lại với Bảo chủ, Dương mỗ đến thăm viếng Bảo.

- Mau lấy ra.

- Cái gì?

- Thiếp mời.

Tên Câu Hồn Tiêu vừa nói vừa giơ tay ra.

- Không có. Dương mỗ tự đến sinh sự thôi.

- Hừ! Như ngươi mà dám đến sinh sự hử? Hoang đường.

Ngọc Kỳ bỗng nghiêm nét mặt nói :

- Ngươi không muốn thông báo cho Bảo chủ ngươi chứ gì?

- Muốn ta báo lại không khó.

- Có điều kiện à?

- Vốn có quy củ?

- Nói ra nghe thử.

- Nếu muốn gặp Bảo chủ, phải đến chỗ Tổng quản ghi lại tên họ đợi đại quản gia xếp đặt. Nếu là người có thiếp mời cung hầu thì đưa thiếp cho người trong phòng giao lại chủ nhân, gặp hay không gặp ắt sẽ có người ra báo lại. Nếu tìm đến đấu sức phải qua ba ải thì mới có người dẫn vào hoa đình, sau đó nghe lời chỉ dẫn tiếp theo. Giả như đến đây sinh sự, tìm cừu địch thì có thể vô thẳng nơi dưới đình này, bên trong chính giữa có nhiều nơi mai phục, ngũ trùng ngại vật nếu vượt qua được, Bảo chủ sẽ đích thân tiếp đãi, còn vượt không qua thì chấp nhận mất mạng.

- Nói như vậy nghĩa là nếu vượt được năm cửa ngũ quan sẽ gặp được Bảo chủ đúng không?

- Không sai.

- Tại hạ lần này chính là tìm cừu địch mà đến, thử vượt các ải xem ra sao?

- Hừ! Tốt nhất nên bỏ ý định đó, quay về đi sẽ không có ai ngăn cản đâu.

- Về à? Ha ha! Nghe lạ quá, bảo tại hạ về tay không à? Dương mỗ quyết không về! Tránh ra!

- Ngươi thật sự muốn tìm cái chết.

- Tránh ra.

- Thái gia đây chính là ải thứ nhất.

- Mặc kệ ngươi là ải thứ mấy. Cản đường ta phải chết.

Ngọc Kỳ trừng mắt, bước xông vào.

Câu Hồn Tiêu nhanh như cắt vung tay trái sức như khai sơn phá thạch, nhắm vào vai Ngọc Kỳ đánh tới.

Cùng lúc ấy những tiếng ầm ầm nổi lên, hai đầu cửa lầu ập xuống hai cánh rào sắt nặng trịch nhốt Ngọc Kỳ và Câu Hồn Tiêu dưới lầu, cả ngựa cũng bị nhốt vào bên trong.

Ngọc Kỳ vươn tay phải ra đón chưởng tới, đồng thời búng ngón tay áp út ra một chỉ nhắm đối phương công tới.

Câu Hồn Tiêu thấy chưởng phong phát ra biết ngay lợi hại liền. Y lập tức thu chưởng, phất mạnh cây tiêu màu đen loang loáng phát ra thứ âm thanh bát âm đinh tai nhức óc vung tới đánh vào đại huyệt phía trước ngực của Ngọc Kỳ, định lấy mạng chàng.

Ngọc Kỳ không muốn kéo dài thêm nữa, lại thấy bị cửa rào sắt nhốt lại. Chàng không biết sẽ còn thứ đãi độc ám khí gì biến hóa nữa nên quyết định ra tay dứt điểm càng nhanh càng tốt.

Chàng hừ một tiếng, tung liền hai chưởng. Chưởng lực thần kỳ tung ra, lại hợp với Thuần dương chân lực thần công tạo nên một tiềm lực dũng mãnh vô hình vô thanh phản kích Câu Hồn Tiêu.

Chiêu thứ nhất là Thôi Sơn Chấn Hải.

Câu Hồn Tiêu hự một tiếng lùi ra sau ba bước, y nổi giận hét lên một tiếng, quăng mạnh cây thiết tiêu về phía ngực của Ngọc Kỳ còn y tay ôm ngực mặt trắng bệch vì trúng chưởng.

Cây tiêu bay tới, Ngọc Kỳ đã tiến tới tung liền chiêu thứ hai Kinh Đài Hải Lãng đánh ra năm chưởng liên tiếp.

Cây tiêu bị luồng kình lực đánh ra xoáy mạnh bay ngược lại cắm phập vào bụng tên Câu Hồn Tiêu. Tên ác đồ này cả một đời đã dùng cây thiết tiêu nhiều lỗ này tạo ra bao nhiêu ác nghiệt, cuối cùng thì oan ác báo đầu, chết trên cây tiêu của chính mình.

Cùng lúc đó một luồng chưởng lực lại bay tới hất văng tử thi Câu Hồn Tiêu bay ra hơn một trượng rơi xuống nứt xương bể sọ, cảnh tượng hết sức ghê rợn.

Bất thình lình từ trên cao vang lên một tiếng rít đinh tai, một tấm cửa gồm nhiều cột sắt ghép lại nặng ngàn cân, ầm ầm rơi xuống.

Ngọc Kỳ thất kinh phóng vào bên trong cửa rào sắt, chàng rút nhanh bảo kiếm vận thần công quét liền ba nhát.

Bảo kiếm vốn là thần vật, đứng đầu trong Ân Đế tam bảo, cộng thêm thần công cái thế của chàng nên chỉ ba nhát kiếm đã chém đứt hai cột sắt của cánh cửa, đồng thời chàng dùng Xúc cốt công co người lại phóng chui qua khe đứt ấy.

Ầm! Con ngựa và tử thi của Câu Hồn Tiêu trong cửa đã bị đè bẹp nát xương.

Ngọc Kỳ nổi giận định xông lên môn lầu lấy mạng mấy tên ác đồ. Bất thình lình vang lên một tràng cười, trên lan can lầu xuất hiện một lão già. Lão già vòng tay chào nói với Ngọc Kỳ đang ở phía dưới.

- Quý khách công phu tuyệt luân, quả là thần lực hiếm thấy. Ải thứ nhất đã vượt qua. Xin chúc mừng, mời đi tiếp vào trong, còn bốn ải nữa Bảo chủ nhất định sẽ đích thân tiếp kiến. Chúc quý khách bình an, lão phu không tiễn khách.

Ngọc Kỳ không phải là người hiếu sát. Chàng không xông lên lấy mạng lão già mà chỉ hừ một tiếng quay đầu lại, tiến vào bên trong, chàng cẩn thận từng bước đi theo đường nhỏ dẫn lên lầu.

Lúc này những người quét tuyết đã mất dạng, bốn bề yên lặng, cả tòa bảo đồ sộ không một bóng người.

Cũng vào lúc này Thanh Hoa đang thi triển khinh công vượt qua đồng trống phóng đến, nàng vận một bộ bạch y trắng như tuyết, đội mặt nạ vải màu trắng che kín mặt chỉ lộ đôi mắt sáng long lanh. Vai mang bảo kiếm, cắp một chiếc túi bách bảo màu trắng, bóng hình lúc ẩn lúc hiện lao vào Hư Vân bảo từ góc Đông bắc của bảo.

Bóng người lướt đi trong trời đất đầy tuyết phất phơ, toàn thân nàng lại trắng toát, thật khó mà

phân biệt được bóng người.

Trong các lầu gác bên trong, bốn tường thành của cổ bảo ẩn nấp rất nhiều người, song chúng toàn bộ đều rúng động bởi tên tuổi Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ, chăm chú tập trung đối phó giám sát vào Ngọc Kỳ, xem chàng làm sao vượt qua bốn ải nên bất cẩn để cho có người tiếp cận cổ bảo mà không biết.

Ngọc Kỳ lúc này thu kiếm về, vận công hộ thân đi vào trong, đường đi thẳng tuốt vào đại lầu. Chính giữa có một hoa viên gồm các đình đài giả sơn và các bụi hoa cây cỏ, thoạt nhìn chẳng có gì hiểm trở chỉ cần khinh công thâm hậu thì trong nháy mắt có thể đến dưới Hư Vân lầu.

Nhưng Ngọc Kỳ không dùng khinh công tuyệt đỉnh của mình, mà chàng muốn vượt qua bốn cửa ải xem chúng là những thứ gì? Chàng không thể tỏ ra yếu hèn ở Hư Vân bảo này được.

Phía trước khoảng mười trượng, có đến một tầng cây cối chắn ngang. Thoạt nhìn không có gì kỳ dị đáng nghi cả.

Bất thình lình từ sáu chỗ cây khô chất đống, bỗng nhảy ra sáu tên ăn mày quần áo rách rưới, kẻ què chân kẻ cụt tay, thân người tiều tụy sắc mặt vàng vọt, bao vây lấy Ngọc Kỳ, một tên trong bọn giơ hai tay ra chặn ngang nói :

- Lùi ra! Không đi qua đường này được.

- Các ngươi tốt nhất là tránh ra, đừng cản đường.

- Không được! Lùi ra! Trình thiếp mời thăm bảo.

- Tại hạ tìm cừu địch thanh toán, không cần thiếp thơ chi cả. Tránh ra!

- Chúng ta có nhiệm vụ ở đây. Trừ phi các hạ giết chúng ta, bằng không xin quay lại.

Ngọc Kỳ cười nhạt, lao đến phía trước.

Sáu tên ăn mày cũng phóng tới vươn tay tung trảo.

Ngọc Kỳ giật mình, những người này không giống như những người luyện võ công, sao lại xuất hiện cản đường? Chàng rất khó hiểu nhưng cũng không dám bất cẩn không phòng bị, chàng phất tay trái một cái đã khiến sáu tên té nhào. Chàng ngạc nhiên nhíu mày hỏi :

- Ủa! Hư Vân bảo không biết tại sao lại phái những người như các ngươi ra cản đường á? Lạ thật.

Sáu tên ăn mày lồm cồm bò dậy, bỗng nhiên mỗi tên rút ra một thanh chủy thủ để ngay trước tim, mũi đao thực sự đã rạch rách phần áo bên ngoài.

Ngọc Kỳ kinh hãi, không hiểu dụng ý của chúng là gì, thì một tên đã cất giọng thảm khốc nói :

- Khách quan, mời đi đi, chúng tôi ngăn không được các hạ đâu. Các hạ vượt qua được ải này thì chúng tôi đành phải chết mà thôi.

Ngọc Kỳ thất kinh nói :

- Các ngươi có ý gì? Ngăn không nổi chỉ do tay chân võ công các người kém, đâu là tội của các ngươi, sao phải chết chứ?

- Chuyện này không có lý do gì đáng nói cả, tóm lại chỉ là nếu có người chưa được lệnh của Bảo chủ mà đi qua chỗ này vào bên trong tức thì sáu người tại hạ phải chết, ai bảo tay chân chúng tôi trói gà không chặt chi?

- Thật sự có chuyện này à? Hoang đường.

- Bất luận là ai muốn vượt qua chỗ này, một là giết hết chúng tôi hai là chúng tôi sẽ phải tự sát, như vậy mới có thể vượt qua được. Tốt nhất các hạ nên giết chúng tôi đi. Xin ra tay đi!

- Có phải là Như Hư Nhân Ma yêu cầu các ngươi làm như vậy phải không?

- Đúng thế.

- Nơi đây đã từng có bao nhiêu người đến tìm cừu địch như tại hạ?

- Chưa nghe nói qua bao giờ, nghe nói đã lâu lắm rồi không có ai đến cả, các hạ là người đầu tiên lấy mạng sáu người chúng tôi.

- Hừ! Lão ma dùng khổ nhục kế nhưng Dương mỗ không mắc bẫy đâu, tại hạ sẽ không đi chỗ các ngươi, từ bên vườn đi vào cũng không phải là không được.

Chàng lùi ra sau một bước bất thình lình vung tay một cái đoạt lấy mấy thanh chủy thủ của ba tên hai bên, mỉm cười nói :

- Các ngươi có thể lùi ra sau đi đi.

Cả bọn mấy tên ăn mày đều rớt nước mắt, nói :

- Các hạ đoạt đao của chúng tôi, chúng tôi chết còn thảm hơn, trả lại cho chúng tôi đi, thảm kịch linh đao súy giảo chúng tôi thực sự chịu đựng không nổi đâu. Cho dù các hạ từ chỗ nào thâm nhập vào, chỉ cần vượt qua phạm vi con đường hoa lá cây cỏ này tức thì chúng tôi phải chết.

Ngọc Kỳ thầm kinh hãi nghĩ bụng:

“Như Hư Nhân Ma quả nhiên danh bất hư truyền, tàn ác vô nhân đạo. Ta có thể vượt qua đành lòng để cho sáu người yếu ớt này chết thảm sao? Hây! Ta không thể làm như vậy được!”

Chàng ném ba thanh chủy thủ đoạn lùi chầm chậm ra sau.

Một tên ăn mày trong đám đột nhiên lau nước mắt, cắn răng nói :

- Quý khách đi vào đi, thấy tướng mạo phong thái anh dũng cái thế, chắc chắn có thể lấy mạng của lão ma, thay người trừ họa, sáu người chúng tôi chết cũng không đáng gì, chỉ mong các hạ có thể thay chúng tôi báo cừu đòi món nợ máu này, có như vậy chúng tôi chết đi xuống Địa phủ cũng nhắm mắt.

Ngọc Kỳ nói :

- Không! Ta không theo đường của các ngươi vào bên trong lâu.

Tên ăn mày nói có vẻ khích Ngọc Kỳ :

- Đại trượng phu hành việc đại sự, lòng không quyết, tay không độc sẽ chẳng bao giờ trở thành anh hùng, chỉ sáu người vô dụng chúng tôi lại khiến các hạ phải nản lòng không nỡ, làm sao có thể tác thành đại sự cho được. Các hạ đi qua đi! Yếu mềm như nữ nhi thì dù có sức mạnh phi thường cũng vô ích mà thôi.

Ngọc Kỳ trong lòng xáo động, chàng mấy lần định xông vào, nhưng lại do dự, chàng thực không đành lòng.

Chàng lùi ra sau một trượng, bỗng lao người vào bụi hoa bên trái, chàng định sẽ không vượt qua bằng con đường hoa cỏ ở giữa có sáu tên ăn mày. Nhưng bất thình lình vang lên một tiếng rú thảm thiết, Ngọc Kỳ thất kinh, chàng quay đầu lại than :

- Không ngờ rằng là thật, là sự thật, lão ma thật đáng băm vằm.

Thì ra sáu tên ăn mày đã dùng dao chủy thủ quay ngược lại đâm vào tim của chính mình, rú lên thảm thiết ngã gục xuống từng người một, thi thể họ khẽ giãy giụa, máu tươi chảy tràn lai láng nhuộm đỏ cả tuyết.

Ngọc Kỳ hét lên một tiếng giận dữ, chàng lao người qua vùng hoa cỏ. Chàng lần này không đi ở chính lộ nữa mà đi theo khu lâm viên.

Không ngờ cây cối đền đài trong lâm viên đều có các đường nhỏ phân cách, chàng chưa vượt qua một bụi hoa đầu thì trên con đường ngang trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người tiếp theo là tiếng tù và bốn phương nổi gió cuồn cuộn, hơn hai trăm con chim kên kên diều hâu bay sà xuống người Ngọc Kỳ.

Loại kên kên diều hâu này không những hình dáng ghê sợ mà còn hung ác vô cùng, chuyên ăn thi thể người hoặc súc vật, đặc biệt chúng rất thích lao vào ăn các bộ phận trong bụng của con người, chúng rất ít xuất hiện vào mùa đông cũng không thấy có ở Trung Nguyên. Mỗi khi vào giữa mùa hè, chúng bay về các vùng nước xa xôi nơi góc trời, ít khi xuống vùng Tây bắc, sau đó lại biến mất ở phía tây, không dễ gì bắt được.

Hư Vân bảo nuôi được những con chim hung dữ này quả thật khiến người kinh hãi. Chúng cất cánh bay đổ ập về phía Ngọc Kỳ, mùi máu tanh từ thân chúng toát ra nồng nặc.

Ngọc Kỳ hai mươi năm sống nơi âm sơn, đã từng giao đấu với những con đại bàng khổng lồ và cũng đã thấy qua loại kên kên diều hâu này do vậy chàng không hề sợ hãi. Bình tĩnh hét lên một tiếng vung kiếm ra khỏi vỏ, chém sả trên không và hai bên.

Tiết trời lạnh giá hoa tuyết rơi rơi, thân hình bọn kên kên diều hâu không còn linh hoạt lắm, uy lực cũng kém hẳn.

Và chỉ trong nháy mắt, lông vũ bay khắp trời lẫn với hoa tuyết, máu thịt tung tóe, hơn mười con kên kên diều hâu đã bị giết vì kiếm và những con bay gần đều cũng chết bởi vì thần kỳ khí công hộ thân của Ngọc Kỳ.

Bọn kên kên diều hâu vẫn lao xuống, Ngọc Kỳ chém trái đâm phải, đấu với bọn ác điểu khát máu.

Chẳng mấy chốc hơn hai trăm con ác điểu đã chết hơn quá nửa.

Tên đại hán có lẽ là người huấn luyện bọn ác điểu đứng nơi ngã ba con đường ngang lúc nãy trong lòng kinh hãi, y thấy rằng thả những con ác điểu súc sinh ra đấu với người như Ngọc Kỳ là một việc ngu ngốc vô cùng, y vội vàng thổi tù và gọi bọn ác điểu bay về ổ.

Tiếng tù vừa nổi lên, mấy con kên kên diều hâu lập tức bay về ẩn nấp nơi cái huyệt động nhỏ dưới gốc cây. Số còn sống chỉ bằng một phần ba tổng số ban đầu.

Ngọc Kỳ vượt qua ba nơi đường chắn ngang, chàng đi vào một vườn nhỏ, có ba tòa giả sơn quây lấy một cái hồ đã đóng băng. Một cái cầu nhỏ nhắn bắc ngang qua hồ, thẳng tới trước là một cái đình bát giác nhỏ. Trong đình có dựng một tấm bình phong, nên thấy không rõ cảnh vật bên trong. Đúng lúc Ngọc Kỳ bay tới cái đình bát giác thì trong đình đột nhiên vang lên một điệu nhạc du dương ai oán, nghe ra là khúc “Dương quan tam điệp”.

Chàng dừng bước đứng lại chờ động tĩnh.

Giữa đình có tám thiếu nữ thanh y, y phục bay bay trong gió, mỗi người người nào hoa dung cũng đẹp đẽ, tay cầm trường kiếm đứng hai bên tả hữu. Chính giữa đình lại có tám nàng thiếu nữ xiêm áo yêu kiều tha thướt đang ngồi đánh đàn, cùng nhau tấu bài “Dương quan tam điệp”, tiếng nhạc thê

lương ai oán như tràn ngập không gian. Như vậy trong đình có mười sáu nàng thiếu nữ.

Tám thiếu nữ mang kiếm bỗng cất tiếng :

- Người vừa đến hãy dừng bước lại, quay về đi.

Ngọc Kỳ quắc mắt nhìn họ, nói :

- Các vị cô nương, các ngươi có thể ngăn được Dương Ngọc Kỳ này sao?

- Cản được hay không là xem các hạ đó.

- Có nghĩa là gì?

- Các hạ tiến vào thì chúng tôi chết, các hạ lui ra thì chúng tôi sống, mười sáu mạng nữ nhi yếu đuối nằm trong tay của các hạ đó.

Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy lòng trĩu nặng, ải thứ nhất chàng đã không vượt qua được rồi. Chàng không ngờ Như Hư Nhân Ma có thể bày ra những trận thế như vầy, dùng thủ đoạn tàn nhẫn vô nhân tính như vậy để đối phó với chàng. Nếu chàng bỏ mặc tất cả cứ quyết lòng xông vào bên trong tìm giết cừu địch, về sau ắt sẽ lan truyền khắp giang hồ rằng chàng hại chết những kẻ yếu đuối, những người không biết võ công thì còn mặt mũi nào gặp người nữa. Vả lại sau này chàng mãi mãi sẽ bị ám ảnh bởi cái chết thảm khốc của mười sáu thiếu nữ, nó sẽ giày vò tinh thần của chàng.

Ngọc Kỳ cắn răng lùi ra xa. Trước khi vào Hư Vân bảo, chàng cho rằng người của Hư Vân bảo sẽ ồ ạt lao vào tấn công chàng, cho nên trước khi lên đường đi chàng đã chuẩn bị vô số các ám khí để chuẩn bị giáp chiến. Nào ngờ đâu lại diễn ra những việc bất ngờ như vầy. Như Hư Nhân Ma thật không ngờ lại dùng những người như họ ra đối phó với chàng.

Chàng vốn không phải là kẻ tàn độc nhẫn tâm, thử hỏi làm sao đành lòng xông vào bất kể tính mạng những người kia cho đặng.

“Ta từ những chỗ khác xông vào không được sao? Có lẽ những nơi khác không có những thảm cảnh này?” Ngọc Kỳ thầm nghĩ, bèn quay về bên phải.

Bên phải cũng là một hoa viên rậm rạp, tuy rằng không có hoa lá sặc sỡ nhưng vẫn nhìn thấy các tàn cây và hoa đài.

Chàng thầm thở dài, bước chân lại nặng trịch, máu huyết như cuộn trào, không cách nào cất bước được.

Giữa các luống hoa có mười sáu tiểu đồng đứng vây thành vòng tròn, các em bé tiểu đồng chỉ

khoảng tám tuổi, trắng trẻo bụ bẫm trông rất dễ thương, đang đưa những đôi mắt to đen láy hết sức ngây thơ chăm chú nhìn Ngọc Kỳ đứng bên ngoài. Trong tay các em bé mỗi đứa cầm một con dao nhỏ vung tới vung lui chĩa về Ngọc Kỳ.

Ở giữa các em có bày bốn cây cung, do bốn tên đại hán cầm giữ nỏ và tên, đang nhắm vào mười sáu bé tiểu đồng.

Ngọc Kỳ đành lùi ra sau, trong lòng căm hận than thở :

“Chẳng lẽ buông tay thất bại ở đây sao? Không! Quyết không thể nào! Ta phải hủy diệt tường thành các lầu gác của chúng trước. Thử xem lão ma có chịu xuất hiện không?”

Đột nhiên chàng hét lớn một tiếng, thân hình như một lằn điện quang phóng vút lên lầu trên.

Trong môn lầu, mười tên đại hán hét một tiếng rút nhanh binh khí của chúng ra.

- Kẻ nào cản đường ta phải chết!

Ngọc Kỳ thét lớn, vung kiếm như một đạo hào quang xông vào đám người mười tên đại hán. Chỉ thấy máu tươi vọt bắn, thịt xương rơi tung tóe.

Chàng lấy ra một bao thuốc pháo đập mạnh hai cục đá lửa châm vào thuốc pháo, đặt trong lầu ngay chính giữa, đoạn vung bảo kiếm vận sức chém gãy các cột trụ chống đỡ của tòa môn lầu.

Đoạn chàng phóng mình thoát ra khỏi bên trên tường, tiếp tục lao tới một tòa lầu gác.

Ầm! Một tiếng nổ lớn, môn lầu đột nhiên đổ sập, thuốc pháp cũng đồng thời nổ ra, ngọn lửa bùng lên.

Cả tòa cổ bảo bỗng vang lên đinh tai tiếng chiêng cồng. Ngọc Kỳ lao như một tia điện đến một lầu gác, tức thì một trận mưa tên bắn tới. Chàng vận công hộ thân, đồng thời vung tít bảo kiếm, hất bay các mũi tên bay đi bốn phía, còn mình thì phóng người lên một lầu gác.

Tiếng kêu thét kinh thiên động địa, mười hai tên đại hán trong lầu gác kêu la vang trời, trong nháy mắt đã trúng tên té nhào. Lửa trong tòa lầu gác này lại bùng lên. Ngọc Kỳ lại phóng mình vượt qua tường lầu, phi thân phóng tới một tòa lầu gác khác.

Bất thình lình ba tiếng trống vang lên, tức thì các tiếng cồng thanh la dừng hẳn.

Từ tòa đại lầu Hư Vân lầu vọng lại tiếng rống của ai đó sử dụng Thiên lý truyền âm.

- Quý khách xin dừng tay! Xin mời đến Hư Vân lầu, chủ nhân sẽ xuất hiện nghinh tiếp quý khách.

Ngọc Kỳ thu kiếm bay điểm nhẹ xuống đất, nghĩ thầm: “Ta phá hủy những lầu gác bên ngoài trước, rồi đêm xuống vào bảo xem các ngươi có dám không tiếp đãi ta không? Khổ nhục kế có làm gì được cho biết”

Đoạn chàng như một lằn điện phóng tới Hư Vân lầu.

Hai hành lang phía trước đại lầu, bốn mươi tên đại hán dàn thành hình chữ nhất. Tên nào cũng cao lớn vạm vỡ, áo đỏ quần đỏ, thắt lưng giày ủng đỏ. Toàn thân chúng toàn một màu đỏ.

Cửa của đại sảnh của đại lầu mở ra, có năm người đứng trên bậc tam cấp. có lẽ đang chờ đón khách đến.

Ở giữa là một lão già tuổi đã hoa giáp, tóc bạc trắng. Trên người lão già vận một chiếc áo dài màu xanh nước biển, sắc mặt âm trầm rất đáng sợ.

Bốn tên kia thì ăn vận theo kiểu những tên trang đinh, áo da dê khoác ngoài, thân người cao ốm, mặt mày hung tợn.

Cả năm tên đều không mang binh khí chi cả, đứng như bất động chờ Ngọc Kỳ đến.

Ngọc Kỳ đứng dưới bậc tam cấp, giương mày gằn giọng nói :

- Ai là Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu?

Lão già hoa giáp vòng tay thi lễ, nở nụ cười trên gương mặt lạnh lùng nói :

- Xin hỏi các hạ quý tính đại danh để tiện cho việc bẩm báo. Lão phu Hoàng Phổ Duy, các bằng hữu giang hồ quý mến đề cao gọi là...

- Là Táng Môn Thần, tại hạ nói không sai chứ? Tại hạ là Dương Ngọc Kỳ.

- À! Hóa ra là Cuồng Sư Dương đại hiệp, thất kính, thất kính. Lão phu là đại quản gia của Cổ bảo, mời Dương đại hiệp đến Hoa đình chờ bẩm báo cho tệ Bảo chủ, sẽ có hồi đáp ngay, Hoa đình ở bên trái đại sảnh.

- Miễn đi, tại hạ không nhẫn nại đâu, ta sẽ ở ngoài sảnh chờ, nếu như quý Bảo chủ không ra gặp tiếp kiến, thì xin báo lại cho tại hạ được biết.

Chàng nói xong bước lên các bậc tam cấp.

Táng Môn Thần phất tay mời nói :

- Dương đại hiệp, mời.

Miệng nói vậy song lão Táng Môn Thần vẫn chưa tránh ra, năm tên vẫn đứng cản đường y như lúc nãy. Ngọc Kỳ nếu muốn xông lên bằng đường chính này, nhất định phải vượt qua chúng.

Ngọc Kỳ nở một nụ cười lạnh lùng, chàng bước những bước dài trên tam cấp, vương tay vung tiên tiếp, hoa tuyết trên đầu và người chàng đột nhiên bay ra tứ tán, phát ra những vù vù, như một cơn mưa rải khắp bốn phía.

Táng Môn Thần và bốn tên cản đường dường như bị một trận cuồng phong quét qua, đứng không vững bị đẩy lùi về sau tám thước, mặt mày biến sắc hoảng sợ.

Ngọc Kỳ bước vào bên trong, nội sảnh lát gạch bông bóng láng như gương. Ngọc Kỳ bước qua chỗ nào tức thì nơi ấy đều để lại dấu giày như đúc đồng, kích thước đều nhau.

Bọn năm tên chạy theo vào ngay phía sau, đều thất kinh mặt mày tái mét khi nhìn thấy cảnh tượng Ngọc Kỳ in dấu chân trên nền gạch, cơ hồ tóc tai dựng ngược vì kinh phục thần công của chàng.

Đại sảnh rất rộng rãi, trung đường chính giữa có treo một bức tranh sơn thủy kiêu sa rất cổ quý. Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy thầm giật mình, xem ra quả đúng là bút tích của Chu Nguyên Chương. Hai câu đối ở hai bên bức họa cũng được viết theo kiểu Chu Tự đề rằng:

“Một kiếp người qua nhìn kỹ lại chỉ là hư không

Giang sơn vạn lý, phóng mắt nhìn, chỉ là mây khói”.

Bên trên có cả thảy tám bức danh họa của các nhà danh gia đời Đường, Tống, toàn là những vật vô giá quí hiếm trên đời.

Ở giữa có bày ba chiếc trường kỷ phủ da cọp, ở dưới hai bên có hai cái ghế kiểu thái sư, trà kỷ được khắc chạm tinh xảo. Cả một đại sảnh đường trang nhã, lịch sự, oai phong, không hề giống sào huyệt của bọn cường đạo ác đồ chút nào cả.

Ngọc Kỳ không khách sáo ngồi lên một chiếc trường kỷ phủ da cọp ở giữa.

Táng Môn Thần thất kinh nói liền :

- Dương đại hiệp, xin mời ngồi nơi khách tọa, chỗ ấy...

Ngọc Kỳ vung vẫy bảo kiếm cười nói :

- Xin lỗi, tại hạ không phải đến đây làm khách đâu, xin bẩm lại quý Bảo chủ xuất hiện trả lời đi.

Chàng ngồi với một tư thế rất ư thoải mái chờ đợi.

Táng Môn Thần trầm sắc mặt, thối lui ra sau bậc tam cấp, nói :

- Các hạ tốt nhất nên rời khỏi chỗ ấy đi.

- Nếu tại hạ không rời khỏi chỗ quý giá này thì sao?

- Các hạ chắc chưa biết nơi đó là chỗ hiểm cảnh sao?

- Ha ha! Tòa Hư Vân lầu chắc chắn là nơi long đàm hổ huyệt giang hồ cấm địa, tử địa trên thiên hạ, tại hạ há chẳng biết sao?

- Lão phu muốn nói là trước mắt các hạ là rất nguy hiểm.

- Hừ? Các hạ nói, chiếc trường kỷ phủ da cọp này có thể thu đóng lại, sập xuống? Và còn trần nhà bằng sắt trên đỉnh kia có thể rơi xuống. Ậy! Lại còn ám khí bắn ra từ những lỗ cơ hoàng phía sau nữa, đang nhắm vào chỗ này đúng không? Đại quản gia, an tâm đi, Dương Ngọc Kỳ tự biết võ công thấp kém không dám sơ suất đâu. Nếu không tin các hạ có thể thử giẫm chân các hạ lên miếng gạch lót tường kia phát động các cơ quan đó thử xem.

- Ngươi tốt hơn là đừng có thử.

- Các hạ không thử nhưng tại hạ lại muốn thử, có lẽ sẽ lập một kỳ tích ở Hư Vân lầu cũng nên.

Nói xong chàng đưa hai tay ra. Chiếc trường kỷ vốn làm bằng sắt bọc nệm trên phủ da thú, bị kình lực của chàng đánh vào tức thì hai chỗ gác tay giương ra thay vì úp vô sập xuống.

Chân của Táng Môn Thần cũng định vươn tới giẫm lên vuông gạch lát nền, hai ngón tay giữa của Ngọc Kỳ cặp một đồng thanh tiền.

Chàng cười lạnh nói :

- Cái đồng thanh tiền này có thể cắm sâu vào sắt thép một tấc đấy, có lẽ chân của ngươi cứng hơn sắt thép, song ta lại không tin.

Táng Môn Thần đã lĩnh giáo qua công lực của Ngọc Kỳ, lão ra sợ khiếp vía lùi ra sau tức thì, quay về hướng nội sảnh quát lớn :

- Quý khách đến, dâng trà!

Tức thì trong nội sảnh vang lên tiếng bước chân khẽ khàng, hai thiếu nữ trang điểm lộng lẫy bưng một chiếc khay bằng vàng chạm trổ tinh vi, tha thướt bước ra, quỳ xuống trước mặt Ngọc Kỳ, vẻ mặt hai nàng lộ vẻ kinh hoàng dâng cao khay vàng nói :

- Quý khách mời dùng trà.

Trong khay vàng có một cái ly bạc, trà xanh trong ly bốc hơi nghi ngút mùi thơm ngào ngạt. Ngọc Kỳ đã nếm qua kinh nghiệm bị trúng kế ở Thái Bạch lầu, tự nhiên chàng không dám uống ly trà này. Ly vốn làm bằng bạc, theo lẽ nếu có chất độc sẽ đổi màu, nhưng ánh bạc sáng lóa của ly vẫn không có gì lạ, vẫn chói sáng, hiển nhiên là không có độc, nhưng trong lòng chàng vẫn hồ nghi, không dám coi thường nếm thử.

Nhưng khi chàng vừa nhìn thần sắc của hai thiếu nữ, bỗng thất kinh không thể không nâng ly lên, như vậy chàng cũng vận thần kỳ nội công từ từ đưa lên. Số là gương mặt của hai thiếu nữ cực kỳ thê thảm, chàng hiểu nếu chàng không uống ly trà thì hai nàng không tránh khỏi được thảm họa.

Hai nàng thiếu nữ khẽ nhắm hai đôi mắt phượng mày tằm. Khuôn mặt của Táng Môn Thần và bốn tên kia cũng lộ vẻ quỷ dị, tất cả đều không qua khỏi đôi mắt của Ngọc Kỳ.

Chàng cố kéo dài thời gian, một tay cầm ly một mặt nói :

- Đại quản gia, quý Bảo chủ bao giờ có thể lộ diện để tương kiến.

- Sắp ra rồi, đã cho người bẩm báo, Dương đại hiệp xin chờ một chút.

Ly trà không lớn, dung lượng chừng khoảng hai lượng, quái lạ, khói bốc lên càng lúc càng nghi ngút, hơi nóng bốc lên rất dày, Ngọc Kỳ vẫn thản nhiên nói tiếp :

- Đại quản gia phải biết Dương mỗ đợi lâu phiền phức quá.

- Vì nội đường khá xa, Dương đại hiệp xin bớt giận.

Lúc này trà đã sôi trào ra ngoài, chảy từ lòng bàn tay vào tay áo của chàng, ngoài phần đã bị thần kỳ nội công biến thành hơi khí bốc, những phần rơi xuống cổ tay cũng biến thành khí bay lên.

Ngọc Kỳ từ từ đưa lên môi, hỏi tiếp :

- Đại quản gia có nghĩ tới Dương mỗ có thể trở mặt xông vào nội sảnh đường không?

- Điều đó đối với Dương đại hiệp không ích lợi gì cả. Bảo chủ và Dương đại hiệp vốn không thù không oán, nếu như ngang nhiên xông vào nội sảnh hiếp người, bằng hữu võ lâm trên giang hồ sẽ đàm tiếu, liệu các hạ chịu được không? Dương đại hiệp nhất định phải bảo vệ danh tiếng Long Môn Dương gia oai danh chứ?

Ngọc Kỳ đưa ly kề lên môi, nhưng chưa đụng vào vành môi, dùng tay trái che ngang miệng ly, uống một hớp cạn ly. Chàng dùng tay trái che vốn là lễ tiết khi uống rượu nên làm, song mặt khác là

để giấu đi vài giọt còn dư dưới đáy ly đổ hết vào trong tay áo.

Không ai lường được rằng chàng đã dùng tuyệt học thần công của mình làm cạn trà trong ly. Chàng làm sạch trà không để lại một dấu vết gì cả qua mắt được tất cả những người ở đó.

Chàng đặt ly xuống khay, dáng vẻ ung dung.

Hai thiếu nữ vén váy đứng dậy, thấp giọng nói :

- Đa tạ quý khách.

Câu nói giản đơn ấy nhưng bao hàm biết bao cay đắng, Ngọc Kỳ nghe xong câu nói đa tạ ấy chỉ khẽ thở dài.

Hai thiếu nữ vừa đi vào, thì trong nội sảnh vang lên ba tiếng vọng đinh tai :

- Bảo chủ xuất đường.

- Bảo chủ xuất đường.

- Bảo chủ xuất đường.

Âm thinh vang vọng, hồi âm rền vang cả sảnh đường.

Hai hàng thiếu niên từ nội sảnh đi ra phân thành hai vòng cung, tiến vào đại sảnh, tất cả vận áo gấm in hoa, đầu đội mũ anh hùng, chân mang giày đế thấp, lưng giắt trường kiếm, cả thảy hai mươi bốn người khoanh tay đứng hầu gần như bất động ở hai bên.

Tiếp theo là mười hai nàng thiếu nữ tay xách lồng đèn, xiêm y áo thướt tha bay bay, đi vào vây quanh ba chiếc trường kỷ.

Ngọc Kỳ biết rằng nội sảnh chắc chắn rất tối, cho nên mới dùng đèn để soi đường, mười hai lồng đèn vây lấy trường kỷ tức thì nhiệt độ trong nội sảnh từ từ ấm lên.

Phía sau mười hai thiếu nữ là hai thiếu phụ tuyệt mỹ, dìu một lão già râu tóc bạc phơ từ từ đi ra từ nội sảnh.

- Bảo chủ vạn an.

Tất cả những người có mặt ở đấy đều quỳ một chân xuống, cung tay cúi đầu chào đón Bảo chủ xuất đường.

- Ha! Ha!...

Dương Ngọc Kỳ đứng hiên ngang cất tiếng cười cuồng dại, đoạn nói :

- Khung cảnh chào đón còn hơn cả bậc công hầu vương tộc, hèn gì có kẻ mạo hiểm liều mạng đi làm lục lâm cường đạo.

Tiếng cười của chàng rền vang chấn động cả đại sảnh, khiến mọi người kinh hồn. Nhưng vì trong đại sảnh có các nàng nữ nhi nên Ngọc Kỳ cũng không dám phát hết công lực cất tiếng cười ghê gớm hơn để thị uy, cho nên người trong đại sảnh vẫn chịu đựng được.

Lão già râu tóc bạc đột nhiên thở dài một tiếng, nói với Ngọc Kỳ :

- Dương đại hiệp nội gia tu vi tuyệt luân. Lão phu đã như đèn treo trước gió, không cần dùng chân lực lợi hại để uy hiếp lão đâu.

Ngọc Kỳ vừa nghe giọng nói ấy, trong lòng không khỏi giật mình quả nhiên lão già này quả đúng là đèn tàn treo trước gió, giọng nói chỉ có hơi mà không có lực.

Chàng đứng dậy, nhìn kỹ lão già.

Lão già tóc bạc bới cao, mày mi đều bạc trắng, đôi mắt gần như mờ đục, mũi khằm miệng móm, chỉ còn lại hai cái răng tàn, sắc diện vàng úa, đầy rẫy nếp nhăn thân người dài ốm, hai cánh tay giấu trong tay áo đặt trên vai hai mỹ phụ, trên người vận một cái áo da chồn sang trọng dài phủ tận xuống đất, chỉ lộ mũi giày nhọn nhọn, lão già cũng đang dùng đôi mắt vô thần mông lung chăm chú nhìn Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ kinh ngạc chăm chú nhìn lão già sắp gần đất xa trời, trong lòng khó hiểu, lắc đầu, chàng cất giọng không được tự nhiên hỏi :

- Các hạ là Hư Vân bảo Bảo chủ?

- Lão chính là Hư Vân bảo Bảo chủ. - Lão già trả lời cơ hồ hết hơi.

- Các hạ chính là Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu?

- Đúng vậy. Tiểu huynh đệ, đừng nhắc đến danh hiệu ấy nữa!

- Ngươi chính là Âu Dương đương gia chuyên gây điều ác trên thiên hạ danh chấn giang hồ đúng không?

Trên khuôn mặt già nua của Như Hư Nhân Ma đột nhiên lộ vẻ hưng phấn, dường như lão ma đang hồi ức nhớ lại những năm tháng hoàng kim xa xưa, đoạn chậm rãi cất giọng nói :

- Đúng vậy, và hiện tại vẫn vậy. Tuy rằng lão phu giờ như đèn tàn trước gió, nhưng sống trong hồi

ức vẫn là trải qua những ngày tháng vinh dự. Nhớ năm xưa, lão phu hoành hoành thiên hạ tựa như thần long xuất hiện, muốn gì là đoạt cho bằng được, trên võ lâm có ai mà không biết Như Hư Nhân Ma này chứ? Hây! Đừng nhắc đến nữa, hảo hán không nhắc chí dũng ngày xưa.

- Ngày nay, hừ ngươi vẫn gây điều ác nghiệt, giết người vô nhân đạo.

- Thiếu hiệp, hổ chết không mất uy, lão phu nếu như không làm như vậy nhớ lại, ôn lại chuyện xưa thì làm sao sống đến ngày nay chứ? Làm người đứng trong trời đất, thiếu hiệp phải nên biết điều đó.

- Loại người vô nhân tính như ngươi, không chút hối hận sao? Ngươi không muốn lau sạch mùi tanh của máu trên tay sao?

- Khà! Khà! Đời người như sương mỏng, hối hận có ích gì? Máu tanh có hại gì đâu? Dầu gì thì đời người đã như vậy, đừng coi nó quá nghiêm trọng chàng thiếu niên à!

Đột nhiên từ hậu sảnh vang lên ba tiếng rít lớn.

Như Hư Nhân Ma đảo mắt một cái, khẽ phất tay, tức thì mười hai người thiếu niên trong số hai mươi bốn người rút vào nội sảnh.

Trong lúc ấy cả tòa Như Hư lầu vang lên tiếng ầm ầm của máy móc.

Ngọc Kỳ cười nhạt, nói :

- Bắt đầu phát động cơ quan rồi. Ha ha! Lão ma đầu, tòa lầu này chịu không nổi một mồi lửa đâu, cơ quan mai phục có ích gì hứ?

Như Hư Nhân Ma cười yếu ớt nói :

- Thiếu hiệp mời ngồi xuống. Cơ quan phát động vì có một nguyên nhân khác, không phải để đối phó với thiếu hiệp đâu. Phía sau có người nhập bảo đã đi vào vùng cấm địa, tệ bảo không thể không phòng bị một chút. Lão phu cũng tự biết năm xưa đã gây nhiều điều ác nghiệt, cho nên phòng thân bảo mạng là lẽ đương nhiên thôi.

Nói đoạn lão ma khẽ gật đầu ra hiệu, hai mỹ phụ đỡ lão ma tiến đến ngồi xuống chiếc trường kỷ phủ da cọp bên trái.

Ngọc Kỳ lúc ấy cũng ngồi xuống. Mỹ phụ phía sau bỗng cũng lao đến bên chàng, ngồi trên tay ghế, thân người tràn đầy áp sát vào một bên người Ngọc Kỳ, mùi hương thơm xông lên vào mũi chàng.

Ngọc Kỳ vội vàng đứng dậy, ngồi vào chiếc trường kỷ bên phải.

Như Hư Nhân Ma cười nhạt nói :

- Thiếu hiệp, ngồi gần lại một chút; lão phu tai bị lãng, ngồi gần lại mới có thể nghe những lời cao luận của người.

Ngọc Kỳ cao ngạo nói liền :

- Miễn đi, Dương mỗ không phải là khách, không có cao luận hạ luận gì cả.

- Thiếu hiệp, người hùng hùng hổ hổ đến đây, một tiếng hai tiếng đòi gặp lão phu, có phải đối với lão phu có thâm cừu đại oán chăng?

- Thâm cừu đại oán thật không có, chỉ là muốn đòi lại công bằng cho Âu Dương đương gia.

- Đòi công bằng à? Mời nói ra, lão phu xin rữa tai lắng nghe đây.

- Tại hạ có thù oán với quý Bảo chăng?

Như Hư Nhân Ma cười nhạt, nói :

- Thiếu hiệp, người là hậu nhân của Vương Sư chăng?

- Các hạ nên biết điều đó.

- Nhớ năm xưa trong trận đánh ở Hồi Long cốc, lão phu quả thực có tham gia nhưng mỗi người đều có chủ của mình, ai cũng không thể tự ý mình, nếu thiếu hiệp cho rằng đó là huyết hải thâm cừu, lão phu cũng không trách được, nhưng trong lòng của lão phu chưa hề liệt thiếu hiệp vào hạng cừu nhân của mình.

- Vậy thì, các hạ hà cớ gì lại phái người ở Hổ Trảo sơn vây khốn tấn công tại hạ?

- Ủa, quái lạ, thiếu hiệp có lẽ sai rồi, lão phu hiện nay chỉ ở quanh quẩn trong bảo an hưởng tuổi già, huynh đệ sinh tử năm xưa đều ở trong bảo cả, từ lâu tuyệt giao với giang hồ, ngoài tự vệ ra, lão phu tuyệt không bao giờ có qua lại với bên ngoài, những lời vu giá của thiếu hiệp ở đâu ra vậy?

- Ngươi phủ nhận à?

- Không có chứng cứ minh bạch, thiếu hiệp cho rằng lão phu sẽ nhận sao? Huống chi điều đó vô can đối với lão phu.

- Lão tặc, không chịu thua ngươi đâu, tòa Phù Đồ Cổ Trạch ở Tân Trịnh có phải là hang ổ sào huyệt của ngươi không?

- Thiếu hiệp, ngoài tòa Hư Vân bảo này ra, lão phu không hề có sản nghiệp nào khác. Phù Đồ Cổ Trạch năm xưa lão phu cũng đã từng xâm nhập vào, nơi đó là hang ổ nguy hiểm của loài lang sói, không có ai có thể sống ở tòa Phù Đồ Cổ Trạch ấy đâu.

Ngọc Kỳ cười lớn, nói :

- Lão tặc, ngươi muốn có chứng cứ à?

- Thiếu hiệp, điều ấy là tất yếu đấy. - Như Hư Nhân Ma bình thản nói.

Ngọc Kỳ quát lớn :

- Trước cho ngươi nhìn xem bức thư ngươi đã viết.

Ngọc Kỳ đút tay vào ngực áo lấy ra bức thư da dê ném vào người lão ma, đoạn chàng khoanh tay đứng nhìn chằm chằm vào lão ma.

Như Hư Nhân Ma thất kinh, nói lớn :

- Mở thư.

Mỹ phụ đứng bên hữu đón lấy bức thư da dê, kéo ra một mảnh giấy tiên chỉ, trải bày ra trước mặt Như Hư Nhân Ma.

Như Hư Nhân Ma nhìn vào thư từ trên tay của mỹ phụ, bỗng nhiên lão ma cười khà khà nói :

- Đáng cười thật. Khà khà! Trả lại cho Dương thiếu hiệp, mời người xem lại.

- Tuân lệnh, Bảo chủ.

Mỹ phụ đến bên cạnh Ngọc Kỳ, miệng nhoẻn cười, áp sát một bên Ngọc Kỳ, trải bức thư trước mặt chàng.

Ngọc Kỳ giật lấy bức thư, đẩy mỹ phụ ra xa, cười gằn nói :

- Có gì mà đáng cười chứ? Chẳng phải thư của quý Bảo sao?

Như Hư Nhân Ma bình thản cười nói :

- Thiếu hiệp, ngươi trúng độc kế “Ngư cò tương tranh, ngư ông đắc lợi rồi”. Kẻ bày kế này cũng do có phần ngây thơ quá. Thử nghĩ xem, đã là biết nhau, xin cũng đề tên, hà cớ gì lại ghi ra chữ “Hư Vân cổ bảo chủ”? Dụng tâm của kẻ bày độc kế này không cần hỏi cũng biết. Lão phu nếu như ra lệnh, chỉ cần phái kẻ tâm phúc mang khẩu lệnh truyền đi, cần gì phải dùng đế thư tay gửi đi. Hơn nữa tên

Tĩnh Viện nhỏ nhất ở Hoài An Phú làm sao xứng đáng để lão phu xưng là huynh đệ chứ?

Ngọc Kỳ trầm tư một thoáng, chàng thầm nghĩ:

“Quả nhiên có lý, bên trong quả thật có chỗ không hợp lý. Lão ma ở Hứa Châu có thế lực ghê gớm vô cùng, cần gì phải gởi thơ chứ. Vả lại công nhiên đề xuất ra tên Hư Vân cổ bảo trong thư như vậy là quá ngây ngô, khờ khạo. Hây! Quả nhiên đây là quỷ kế của Ất Thanh yêu đạo, lừa bẫy gài ta xâm nhập để bỏ mạng nơi Hư Vân cổ bảo này, một viên đá nhắm trúng hai con chim, thâm độc vô cùng”.

Chàng còn đang trầm ngâm thì lão ma đã lên tiếng :

- Thiếu hiệp, tin hay không tin, thiết tưởng tự thư đã nói rõ, lão phu không muốn tranh cãi thêm, nhưng xin hãy tin lời lão phu, Hư Vân bảo này không hề có ý đối địch với các hạ đâu.

Ngọc Kỳ lại cười nói :

- Thật không có ý đối địch à? Vậy ly trà có chứa Đoạn Mạch Độc vừa rồi, ngươi giải thích như thế nào?

- Thiếu hiệp, người đã uống rồi à?

- Tại hạ đã uống cạn.

- Tiếc thật! Bọn thủ hạ biết được thiếu hiệp đi tìm cừu nhân báo oán mà đến đây, thất kinh khiếp vía, cho nên mới gây ra cớ sự này. Lão phu nay công lực đã tiêu tán, không còn sức lực để tự bảo vệ, bọn thủ hạ một lòng trung thành bảo vệ nên mời làm như vậy. Các hạ xin dằn cơn thịnh nộ. Đại quản gia đâu?

Táng Môn Thần vòng tay cúi người hướng về phía trước đáp :

- Thưa có, Hoàng Phổ Duy tham kiến Bảo chủ.

- Lấy thuốc giải ra, giải độc cho Dương thiếu hiệp.

Ngọc Kỳ nói liền :

- Không cần, tại hạ còn chống cự nổi.

Như Hư Nhân Ma nói :

- Dương thiếu hiệp, đừng bao giờ vọng động, loại Đoạn Mạch Độc này sau khi uống vào, tuy rằng có thể cảm thấy kinh mạch bình thường, không có gì trở ngại, nhưng nếu vô ý vận động, thì kinh mạch từ từ đứt ra, có thể chịu đựng không nổi một khắc giờ.

- Không cần lo lắng, chỉ trách tại hạ số mạng phải như vậy thôi.

Lúc này hai thiếu nữ bưng cái khay bằng vàng lại đi ra, quỳ trước mặt Ngọc Kỳ, dâng lên khay vàng. Trong khay có một ly chứa một thứ chất lỏng sắc như màu hổ phách.

- Đem đi đi, tại hạ không dùng thuốc giải của các người đâu.

Hai thiếu nữ đột nhiên toàn thân run lên, ly trong khay vàng cũng chao đảo.

Táng Môn Thần bỗng hét lớn :

- Xuống ngay.

Hai thiếu nữ ngã quỵ, tang tang hai tiếng, chiếc khay và ly bạc rơi xuống đất, chất nước màu đỏ văng tung tóe lên người họ.

Ngọc Kỳ cúi đầu nhìn xuống hai thiếu nữ đã bất tỉnh.

Tàng Môn Thần đưa tay khẽ phất, tức thì hai thiếu niên chạy vội đến nắm lấy tóc của hai thiếu nữ lôi xuống đường. Soạt một tiếng như xé vải, chiếc áo phía trước của hai nàng đã bị xé rách, lộ ra phần ngực trắng bạch trẻ trung.

Hai thiếu niên rút soạt ra trường kiếm, với sắc mặt vô tình chai đá họ kề kiếm chuẩn bị đâm vào ngực của hai thiếu nữ.

Bỗng tinh tinh hai tiếng, hai đồng tiền trong nháy mắt đã bắn ra trúng vào hai thanh trường kiếm, hai thiếu niên lúc ấy giữ không nổi đành buông kiếm, tay buốt tê dại, hai thanh kiếm thì bay ra hơn một trượng thì rơi xuống đất.

Ngọc Kỳ cố ý dùng tay khẽ đẩy khí xuống đan đền, mày chau lại. Lúc nãy chàng dùng nội lực búng ra đồng thanh tiền hất văng kiếm của hai thiếu niên, để tránh lão ma nghi ngờ, chàng cố ý giả vờ ra vẻ kinh mạch dường như bị thương tổn, xem coi lão ma có ý hạ thủ chàng hay không, lúc ấy chàng có thể danh chính ngôn thuận ra tay diệt trừ lão ma ấy.

Nhưng lão ma chẳng phất tay ra hiệu chi cả. Ngọc Kỳ quát hỏi :

- Làm gì vậy?

Táng Môn Thần cung kính đáp :

- Hai con nha đầu này tiếp khách không lễ độ, theo luật đáng chết lắm. Thưa đây là quy luật tệ bảo, mong Dương đại hiệp minh giám.

- Hừ! Các người là đồ súc sinh, ai trong số các người đụng đến họ, thì Dương mỗ tức thì đấu với người ấy ngay.

Táng Môn Thần vội nói :

- Bảo quy nghiêm khắc, Dương thiếu hiệp không thể nhúng tay vào việc riêng của tệ Bảo.

- Dương mỗ sẽ nhúng tay vào đấy Hai người thiếu niên bị Ngọc Kỳ bắn tiền hất văng kiếm lúc nãy đột nhiên giơ tay tự vỗ vào thiên linh cái của mình.

Ngọc Kỳ thất kinh, không ngờ lão ma lại áp đặt một luật lệ tàn khốc như vậy, rõ ràng đây chỉ là một việc nhỏ nhặt mà gây ra một thảm kịch cho bốn người. Chàng bỗng thét lớn :

- Dừng tay!

Hai thiếu niên như bị sét đánh, toàn thân mềm nhũn, ngã quỵ xuống.

Hai thiếu nữ cũng bị tiếng hét làm thức tỉnh, ngồi dậy cúi đầu khóc một cách đau khổ.

Ngọc Kỳ quay sang lão ma gằn giọng nói :

- Bảo chủ, ngươi nếu là người, phải còn chút nhân tính, tha mạng cho họ đi, cách đối xử của ngươi thật quá vô nhân đạo.

Lão ma lắc đầu nói :

- Người trong hắc đạo, tính tình như vậy đó, mới có thể toàn mạng trong giang hồ đầy rẫy gươm đao, bằng không làm sao có thể đứng được trong giang hồ. Kỳ thực muốn vượt hơn người khác, vung kiếm hùng bá đại hiệp, không làm như thế không thể nào thành công được. Giữ điều nhân đạo chỉ là tự mình hủy hoại tiền đồ của mình mà thôi, người sáng suốt tuyệt không làm như vậy đâu.

Ngọc Kỳ nổi giận đùng đùng, tay đặt lên vỏ kiếm, cười nhạt đáp :

- Xem ra Dương mỗ phải đấu một trận sinh tử với ngươi mới được, loại người không còn một chút nhân tính như ngươi, Dương mỗ thề sẽ không đội trời...

Mười tên vận hồng y cũng rút kiếm trên tay định xông tới.

Táng Môn Thần và bốn tên đại hán khác cũng lao tới trước.

Như Hư Nhân Ma ung dung xua tay, bọn thủ hạ thảy đều lui xuống, đoạn lão ma quay sang nói với Ngọc Kỳ :

- Dương đại hiệp xin đừng vọng động, lão phu không đủ sức sức để tranh cao hạ với người đâu. Xin hỏi, có phải Dương đại hiệp muốn lão phu tha chết cho họ không?

- Đúng.

- Tha cho họ không phải là không được, song bổn Bảo đã thể lưu giữ chúng được nữa. Nếu các hạ bằng lòng dẫn chúng đi, lão phu sẽ phá lệ, nể uy các hạ mà tha cho chúng, các hạ bằng lòng chứ?

Ngọc Kỳ làm sao dẫn họ đi được. Chàng do dự không biết định lẽ nào.

Bốn người thiếu niên, thiếu nữ ấy đang quỳ dưới sảnh ngước bộ mặt không còn thần sắc và đôi mắt vô vọng nhìn chăm chăm về phía Ngọc Kỳ, dáng điệu họ như van xin thành khẩn một cách vô vọng.

Ngọc Kỳ cắn môi, đoạn nói :

- Được, Dương mỗ sẽ dẫn họ đi khỏi bảo.

Lão ma cười tươi, phất tay nói :

- Đuổi chúng đi, thưởng cho chúng.

Táng Môn Thần tuân lệnh một tiếng, đoạn vỗ tay ba cái. Trong đại sảnh đi ra hai thiếu nữ chờ lệnh, Táng Môn Thần nói :

- Mỗi người thưởng một mười lạng bạc, đây là ân điển của Bảo chủ đấy.

Lão ma ngắt lời :

- Không phải! Đó chỉ là giao tình giữa Bảo chủ và Dương đại hiệp.

Không bao lâu, hai thiếu nữ đã bưng hai cái khay sơn đỏ, mang đến bốn mươi đỉnh bạc, chia làm bốn phần nhỏ, phát cho bốn người thiếu niên thiếu nữ kia.

Bốn người thiếu niên thiếu nữ nhận bạc xong đều vội khấu đầu đồng thanh nói :

- Đa tạ ân điển Bảo chủ.

Ngọc Kỳ thấy là lão ma chẳng lộ vẻ gì cả, chẳng phất tay hay bất cứ dấu hiệu gì, chàng biết rằng không còn cớ gì để sinh sự nữa, đành cũng nói lời cáo từ :

- Xin lỗi đã quấy rầy quý bảo, giờ tại hạ xin cáo từ. Sau này có lẽ vẫn còn cơ hội gặp lại xin thề Dương mỗ sẽ nhớ mãi tấm thịnh tình của quý bảo.

Chàng vòng tay chào bốn phía, đột nhiên chàng lại giơ tay giống như dẫn ngựa xuống sảnh, đi ra cửa đại sảnh một mạch không quay đầu trở lại.

Lão ma ở phái sau hiểu ý vội la lớn :

- Tiễn khách! Ngựa của quý khách đã chết, hãy mau chuẩn bị ngựa!

- Tiễn khách!

- Tiễn khách!

Âm thanh vọng ra truyền khắp đại sảnh, những thủ hạ trong và ngoài sảnh thảy đều cung tay tiễn khách.

Bốn thiếu niên nam nữ cũng theo sau Ngọc Kỳ đi ra.

Một tên đại hán ăn vận theo lối tráng đinh dắt một con tuấn mã mạnh khỏe đến.

Ngọc Kỳ không khách sáo đón lấy dây cương. Con ngựa lúc trưa của chàng đã bị tấm cửa nặng ngàn cân đè chết, đương nhiên chúng phải đền ngựa thôi.

Chàng dắt ngựa chậm rãi đi nói với bốn người kia :

- Các người đi phía trước đi, để tại hạ phía sau tùy cơ ứng biến.

Bốn người thiếu niên nam nữ lo sợ rụt rè tiến lên trước mặt Ngọc Kỳ. Bỗng nàng thiếu nữ đi sau cùng đưa tay che miệng ghé sát vào bên tay Ngọc Kỳ khi đi ngang qua chàng khẽ nói thật nhỏ :

- Một bằng hữu đồng bọn của ân công đã bị nhốt trong mật thất của đại lầu. Có lẽ không bao lâu sẽ bị ngạt mà chết.

Ngọc Kỳ vốn không có ai cùng đi vào Hư Vân bảo, chàng không có đồng bọn nào cả, song đây là dịp để tìm cớ sinh sự tốt đây. Nghĩ đoạn chàng giao dây cương cho một thiếu niên, phóng mình như bay trở vào đứng ở cửa đại sảnh.

Lão ma thấy chàng đã bỏ đi, giờ lại quay lại thì giật mình, hỏi :

- Dương đại hiệp còn điều gì chỉ giáo nữa chăng?

- Tại hạ có một điều yêu cầu nữa.

- Mời các hạ cứ nói.

- Một đồng bọn của tại hạ từ phía sau bảo đến quấy rầy quý Bảo, đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh

gì, chắc có lẽ đã bị lọt vào cơ quan trong bảo rồi, không biết Bảo chủ có rộng lượng thả y ra được chăng?

Chàng cố ý nhíu mày, xoa tay sau lưng ra vẻ ngạo mạn lắm. Cho rằng lão ma sẽ ra lệnh cho thủ hạ động thủ ngay.

Táng Môn Thần Đột nhiên dùng truyền âm nhập mật nói với lão Nhân Ma :

- Bẩm Bảo chủ, để tiểu nhân trói hắn lại.

Lão Ma cũng dùng truyền âm nhập mật nói :

- Không cần, để cho nó tan xương ở khách điếm hay mất mạng ở trên đường vẫn hơn ở đây, tránh được nổi lên phong ba trong giang hồ, nếu không bạch đạo quần hùng cùng một tề kéo đến đây gây khó dễ thì rắc rối lắm.

- Nhưng như vậy quá dễ dãi với hắn quá.

- Cứ cho là dễ dãi với hắn đi.

Nói đến đây đột nhiên lão Ma thét lớn :

- Thả người!

- Thả người!

Có ai đó hô lớn, âm thanh cuối câu kéo dài vang rền khắp đại sảnh.

- Thả người!...

Tiếng cơ quan vận chuyển nghe ầm ầm từ nội sảnh phát ra.

Ở phía sau của đại lầu thứ ba Thanh Hoa đang phi thân phóng lên đại lầu thứ hai, đúng vào lúc này tiến vào bên trong lầu, đột nhiên sàn lầu sập xuống, trần lầu cũng hạ xuống đột ngột, trong nháy mắt nàng đã bị nhốt trong một mật thất bằng đá không thông gió kín như bưng.

Bất thình lình nơi góc tường vươn ra bốn, năm cây câu liêm lớn lia trên mặt đất.

Thanh Hoa kinh hãi, rút kiếm ra múa tít thật nhanh. Trong thất tối đen giơ tay không thấy ngón, nàng không dám đem dạ minh châu ra soi sáng, nàng chỉ dựa vào tiếng gió do các binh khí tạo ra mà né tránh hay vung kiếm đón đỡ. Năm cây câu liêm bén ngót lia qua lia lại như thể đang tìm đối phương.

Bên ngoài bỗng vang đến một giọng ồm ồm trầm trầm :

- Phun khói dìm chết ngạt nó không cần phí sức.

Thanh Hoa thất kinh nàng rút vội dạ minh châu ra soi tìm đường thoát khỏi thất. Song nàng đã thất vọng, bốn bên tường và cả nền đều là đá tảng, trên đầu là một tấm sắt lớn. Không khí trong phòng đã trở nên ngột ngạt, nàng phải tìm cách thoát thân nhanh mới được.

Thanh Hoa vừa lo sợ, nàng vội vã vung kiếm công vào bức tường đá. Mất rất nhiều công sức nàng mới đào khoét được một lỗ lớn khoảng hai thước. Bảo kiếm của nàng thuộc vào loại thần vật kiếm quý trên thế gian, thế nhưng tường đá vẫn là tường đá chứ không dễ dàng như đậu hũ, Thanh Hoa càng cố sức vung kiếm khoét tường, không khí trong thất càng lúc càng ngột ngạt khó thở hơn.

Sau khi đào khoét sâu được hơn hai thước, tiếng động vang lên bên ngoài vẫn chỉ nghe lờ mờ, không cần hỏi, cũng biết là còn phải khoét sâu nữa, không khí trong thất đã bị bao phủ bởi một lớp khói dày đặc ngột ngạt khó thở vô cùng.

Từ từ Thanh Hoa bỗng cảm thấy đầu óc dường như có một chút lờ mờ cơ hồ sắp hôn mê, hơi thở gấp rất khó khăn, nàng vội vã thu kiếm lại ngồi xếp bằng xuống, vận công điều khí, mồ hôi bắt đầu tuôn đổ đầm đìa.

Ban đầu nàng cảm thấy áp lực có bớt đi phần nào, nhưng không bao lâu sau nàng cảm thấy không thể chịu đựng được nữa. Nàng hy vọng mong đợi, hy vọng Ngọc Kỳ sẽ đến cứu nàng thoát khỏi nơi tử địa này, nàng còn cho rằng có lẽ Ngọc Kỳ Bắt đầu ra tay trừ diệt bọn người trong Hư Vân bảo này.

Chương 18: Hư Vân Cổ Bảo

Trong nỗi tuyệt vọng cận kề cái chết nàng vẫn nuôi hy vọng, không từ bỏ nó, trong lòng nàng vẫn không ngừng thầm gọi tên Ngọc Kỳ, chính tên của chàng đã tiếp thêm cho nàng không ít dũng khí niềm tin, để gắng gượng chống chọi với thần chết hiện thân qua làn khói dầy đặc trong mật thất này.

Ngay vào lúc sắp rơi vào cảnh hôn mê hoàn toàn, Thanh Hoa chợt nghĩ đến việc dùng kiếm tự vẫn, nhưng đợi đến lúc nàng định giơ kiếm lên thì nàng đã không còn sức lực để giơ kiếm nữa rồi.

Đúng lúc ấy không khí trong lành bỗng nhiên trở lại. Thanh Hoa hít một hơi thật sâu, tinh thần lại phấn chấn lên.

Bên ngoài lại vang lên tiếng người nói :

- Tiểu tử nghe đây, đồng bọn của ngươi đã đến đây yêu cầu Bảo chủ thả ngươi ra. Tại hạ vâng lệnh Bảo chủ dẫn ngươi ra, nhưng nếu ngươi không biết nặng nhẹ mà vung kiếm vọng động, phụ tấm lòng tốt của bằng hữu ngươi, thì cả bọn các ngươi sẽ bị bắt ở lại nơi đây đấy.

- Bằng hữu của bổn thái gia là ai? Không phải đã đến từ lâu rồi sao?

- Bằng hữu của ngươi là Dương Ngọc Kỳ, đàm đạo vui vẻ với Bảo chủ xong đã kiếu về, Bảo chủ đã tặng cho y hai mỹ nữ hai thiếu niên, còn thêm tuấn mã thật tốt.

Thanh Hoa vừa nghe, chỉ thấy trong lòng bối rối, nàng không hiểu chân giả ra sao, khó chịu vô cùng.

Người bên ngoại lại nói :

- Xin đợi một chút, tại hạ lập tức mở khóa mật thất.

Bức tường từ từ chuyển động ấm ầm, một khối đá lớn chấm chậm được dịch sang một bên. Ánh sáng ùa vào thất, hiện ra nơi cửa hai tên đại hán đang xách một chiếc đèn lồng.

Thanh Hoa sợ đối phương có mưu kế gì chăng nên giơ kiếm ra trước đế phòng, ánh sáng vừa ùa vào nàng lập tức phòng ra mật thất vượt lên phía trước hai tên đại hán.

Hai tên đại hán vội lùi ra sau hai bước, la lên :

- Xin đừng động thủ, đi theo chúng tôi.

Thanh Hoa dùng kiếm chỉ nói :

- Đi! Muốn giở trò gì. Hừ! Cận thận không ta đâm cho một trăm nhát kiếm hối chẳng kịp đó.

Hai tên đại hán dẫn Thanh Hoa đi vòng vo, đoạn từ từ lên cao chỉ có một con đường hẹp đủ cho hai người đi mà thôi, dường như đã đi qua rất nhiều đạo lộ vòng vèo.

Không bao lâu, phía trước mặt sáng rực, đi vào một căn đại sảnh rộng lớn. Bốn bên trong đại sảnh có rất nhiều thiếu niên, thiếu nữ vận hồng y phân đứng khắp nơi, tất cả họ đều nhìn Thanh Hoa với ánh mắt kỳ lạ, nhưng không hề có ý định ra tay. Mắt của nàng lướt qua các khuôn mặt của các thiếu nữ trong sảnh, trong lòng thầm thầm nghĩ: “Ồ! Những nàng thiếu nữ này đẹp tuyệt. Lão già Như Hư Nhân Ma tìm bắt đâu được nhiều thiếu nữ tuyệt sắc như vậy kìa?”

Hai đại hán vẫn chưa dừng lại, từ một chiếc cửa nhỏ sơn đỏ rẽ vào một tòa đại sảnh.

Bên ngoài cửa đại sảnh, Ngọc Kỳ đang nghiến răng nhíu mày đứng chống nạnh. Nàng vừa thấy Ngọc Kỳ trong lòng giật mình lao về phía chàng, nhưng khi vừa đến bên chàng nàng lại chạy thẳng vượt qua.

Thanh Hoa lúc ấy chỉ để lộ đôi mắt, thân pháp cực kỳ nhanh, Ngọc Kỳ không chút để ý, vì thần ý của chàng đang để tâm quan sát xem bọn người xung quanh có ý định gây khó khăn gì hay không.

Đợi cho Thanh Hoa đã ra khỏi đại sảnh, Ngọc Kỳ mới hướng về phía nội sảnh nói lớn :

- Đa tạ thâm tình Bảo chủ, sau này tại hạ cũng sẽ cho ngươi một cơ hội! Xin kiếu!

Chàng chậm rãi đi về phía tuấn mã, đón lấy dây cương, thấp giọng ghé sát vào tai thiếu nữ lúc nãy nói lời cảm tạ :

- Đa tạ cô nương nhưng tại hạ không biết người này có phải là đồng bọn của tại hạ không. Chúng ta đi thôi!

Thanh Hoa đứng phía sau cách năm người Ngọc Kỳ khoảng năm trượng. Nhìn về họ thấy Ngọc Kỳ nói nhỏ bên má thiếu nữ mỹ miều kia, lại thấy thiếu nữ này nhoẻn miệng cười dung mạo như hoa đào, phía trước ngực áo bị xé rách che không kín phần ngực, y phục không ngay ngắn. Khoảng cách hai người lại quá gần có vẻ thân thiết lắm.

Nàng trong lòng cuộn lên cơn ghen ồ ạt, mắt như hoa lên, đột nhiên đứng lại, định quay đầu sang hướng khác chạy đi, nhưng Ngọc Kỳ đã quay sang nói với nàng :

- Huynh đệ, xin đi trước một bước, tại hạ đã bị lão ma ám toán, kinh mạch đã không còn bình thường như trước nữa. Chúng ta đi mau đi!

Giọng nói của chàng rất lớn, vốn là cố ý lớn tiếng để cho lão Ma nghe thấy, chàng vẫn còn muốn dụ lão ma động thủ, kiếm cớ để hủy diệt tòa Hư Vân bảo kỳ dị tàn độc này.

Nhưng lão ma không bị mắc bẫy, còn Thanh Hoa vừa nghe trong lòng rúng động, lảo đảo cơ hồ sắp té xỉu :

- Người... người...

Nàng thất thanh la lên, gần như ngã nhào.

Ngọc Kỳ vừa nghe hai tiếng ấy thất kinh vô cùng, đây rõ ràng là giọng của Thanh Hoa mà, chàng vội kêu khẽ :

- Là Hoa muội à?

Thanh Hoa nhào tới nắm cánh tay của Ngọc Kỳ, cuống quít lắp bắp hỏi :

- Kỳ ca, huynh bị ám toán gì? Sao rồi? Có nguy hiểm không?

Ngọc Kỳ trấn tĩnh, đỡ lấy Thanh Hoa đi tới trước đoạn dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đa tạ muội đã quan tâm, Hoa muội, ta không hề bị ám toán, chỉ là muốn dụ lão ma ra tay. Tiếc rằng! Lão ma giảo hoạt ghê gớm lắm, không mắc bẫy...

- Huynh... huynh lừa dối muội, huynh...

Nàng cố vùng vẫy.

Ngọc Kỳ vội nói :

- Không có lừa dối muội đâu, lão ma đã dùng trà Đoạn Kinh Độc ám toán ta, nhưng lão không biết ta dùng nội công đã làm cho trà bốc hơi đi, cho nên mới không bị trúng độc.

Thanh Hoa trừng mắt nhìn nhanh vào hai thiếu nữ phía trước mặt, một nàng thiếu nữ bỗng nhiên nói :

- Ân công nên nhanh bước một chút, có lẽ sẽ tìm được danh y mà giải độc.

Thanh Hoa nổi giận quát :

- Không được phép nói.

Thiếu nữ thất kinh, vội vàng cúi đầu bước đi. Ngọc Kỳ hiểu ra, cười nói :

- Hoa muội, trở về Hứa Châu xong huynh sẽ kể rõ mọi chuyện. Khi đến Hứa Châu tìm các bằng hữu của Tống lão tiền bối thu xếp trước cho bốn người này hẳng hay.

- Lão Ma tặng mỹ nữ cho huynh, huynh thu xếp ra sao? Có phải muốn muội dẫn bọn họ theo không?

- Cứu người phải cứu đến nơi đến chốn, huynh phải làm hết sức. Đừng hiểu lầm, bốn người họ là huynh cứu ra đó, sao có thể là tặng được? Sau này sẽ kể cho muội biết rõ tường tận ngay mọi việc.

Sáu người đi ra đến bên cạnh cửa bảo, lửa trên các lầu gác đã tắt, cửa hông có thể ra vào được. Mười tên đại hán sắp hàng bên cửa tiễn sáu người ra khỏi bảo.

Sắp đến Hứa Châu, Ngọc Kỳ nói :

- Hoa muội, huynh sẽ ở nơi đây cản đường bọn người của Hư Vân bảo, phiền muội dẫn bốn người này nhập thành, tìm các bằng hữu thu xếp cho hai vị cô nương này.

Đoạn chàng gọi hai thiếu niên đến, nói với họ rằng :

- Tiểu huynh đệ, các người có thể đi đi, có thể đi đến chân trời góc biển nào cũng được càng xa càng tốt, giang hồ đầy dẫy nguy hiểm, đừng nên luyến tiếc, do dự.

Hai thiếu niên vội quỳ xuống khấu đầu nói :

- Ân công xinh hãy nhận tiểu nhân theo hầu hạ bên cạnh người...

Ngọc Kỳ đỡ họ dậy nói :

- Tiểu huynh đệ, tại hạ rong ruổi giang hồ, thân như lục bình trôi nổi cứu nhân khắp nơi trong thiên hạ, nên phải nay đây mai đó vô định, làm sao dẫn huynh đệ các người theo được? Đi đi! Tại hạ ở đây ngăn cản bọn người của Hư Vân bảo, cho các người có cơ hội thoát thân, chúc may mắn.

Hai thiếu niên biết rằng đã không còn hy vọng, đành nói lời cảm ân sâu nặng đoạn kiếu từ ra đi.

Hai thiếu nữ lúc này cũng biến sắc, lệ tràn xuống hai má nói :

- Ân công không bảo vệ chúng tôi nữa sao? Có thể khiến chúng tôi cô độc không nương tựa, lão ma có lẽ sẽ không tha cho chúng tôi, e rằng không thoát được bàn tay độc ác...

Ngọc Kỳ nói liền :

- Nhị vị cô nương xin an tâm đi. Dương mỗ vẫn có các bằng hữu trên giang hồ, họ có thể thu xếp cho các vị, xin hãy đi theo vị bằng hữu của tại hạ.

Thanh Hoa nguýt chàng một cái, cười nói :

- Không giữ họ lại bên cạnh huynh à? Muội có thể dẫn họ theo được mà!

Ngọc Kỳ phóng mình lên ngựa cười nói :

- Muội thật lý lắc tinh ma lắm, đợi mà xem.

Đoạn chàng ra roi thúc ngựa như bay về hướng Hư Vân bảo.

Đi chưa được nửa dăm thì phía trước đã phóng tới như điên năm tên đại hán cưỡi ngựa vận khinh cuối người phóng tới.

- Đứng lại!

Ngọc Kỳ hét to, người và ngựa đứng sững giữa đường, trong tay chàng cặp liền năm đống thanh tiền, chuẩn bị giáp trận giao đấu.

Năm tên đại hán ngẩng đầu thẳng người lên, nhưng vẫn không ngừng lại, tiếp tục phi như bay tới trước.

Mấy đồng tiền bay như điện xẹt, phân ra bay về hướng năm con ngựa. Trong nháy mắt, ngựa hí người văng ra như đá lở vậy, năm con ngựa bị năm đồng tiền cắm vào má, lần lượt ngã nhào vào tuyết trên mặt đất.

Năm tên đại hán cũng nhanh nhẹn không kém, khi năm con ngựa ngã nhào chúng đã phóng người sang một bên nhanh như cắt rút ra binh khí giắt sau lưng.

Ngọc Kỳ vẫn ngồi trên ngựa, nói lớn :

- Các huynh đệ, không được đi đường này, gặp phải bọn cường đạo trên đường sẽ không nghe nghĩa lý đâu.

Năm tên đại hán đứng xếp hàng trước mấy con ngựa, một tên mày rậm trong bọn gằn giọng hỏi :

- Các hạ cản đường là có dụng ý gì? Hư Vân bảo đã đối xử hết tình tận nghĩa với các hạ rồi còn gì, tại sao giờ lại ở giữa đường thị uy nữa làm gì.

Ngọc Kỳ cười ha hả nói :

- Hãy về đi, bẩm báo với chủ nhân các ngươi, không cần phải tuyệt đường sống của người khác như vậy, Dương mỗ vẫn còn ghi nhớ thịnh tình của Hư Vân bảo. Còn nếu các ngươi muốn tìm tung tích Dương mỗ có thể nghe ngóng dò hỏi trên giang hồ bất tất phải truy sát như vậy. Bao lời nói đã hết, nghe hay không tùy các ngươi, còn như ngược lại Dương mỗ sẽ chờ ở đây, ai muốn vượt qua xin thử lợi hại Dương mỗ.

Ngọc Kỳ lăn qua lăn lại mấy viên đạn Hồi Phong châu bằng sứ phát ra những tiếng kêu réo rắt.

Năm tên đại hán nghe thấy nhìn thấy như vậy tức thì bốn tên từ từ lùi lại, một tên cầm kiếm chắp sau lưng đi từng bước đến gần Ngọc Kỳ gật nói :

- Dương đại hiệp, xuống ngựa đi, tại hạ phải thử lợi hại của các hạ một chút, xem Cuồng Sư có thật là danh bất hư truyền không.

Ngọc Kỳ cười khà khà, vung tay cầm Hồi Phong châu nói :

- Các hạ xin chuẩn bị đón một viên đạn của Dương mỗ nhé, chuẩn bị rồi chứ!

- Tại hạ đang chờ đây.

- Cận thận đấy! Đánh!

Viên đạn Hồi Phong châu bằng sứ xé giò bay đi, xem chừng như không có lực đạn, chỉ thấy bóng trắng như tuyết bay đến trước người của tên đại hán khoảng chừng năm thước.

Tên đại hán hừ một tiếng, vươn tay trảo định bắt lấy, khoảng cách rất gần, tay vươn ra định bắt lấy viên Hồi Phong châu. Nào ngờ viên đạn ấy hạ xuống nhanh như điện xẹt thẳng xuống đáy quần của đại hán. Chíu! Một tiếng rít chói tai chỉ còn cách đáy quần khoảng năm tấc.

Tên đại hán khiếp vía, vươn tay nhanh như chớp vỗ xuống một cái tung người lên.

Hồi Phong châu bị chưởng lực vỗ vào, lại rít lên chíu đổi hướng bay lên, xẹt qua phải. Phập! Đánh trúng ngay vào huyện Phúc Thể trên gối phải của y.

Đại hán hự một tiếng, ngã nhào xuống đất. Ngọc Kỳ cười nói :

- Giả sử ta dùng thêm ba phân lực nữa, huynh đệ, ngươi có nghĩ đến kết quả ra sao không?

Một tên đại hán khác phóng tới vỗ vào giải huyệt cho đồng bọn, nói :

- Chúng ta chịu thua, đi thôi! Về báo với chủ nhân.

Ngọc Kỳ cũng nói tiếp :

- Xin đừng trách tại hạ không tiễn xa được.

Tên đại hán cúi đầu định tìm viên Hồi Phong châu lúc nãy. Ngọc Kỳ liền quát :

- Không được tìm, ngươi không hiểu quy củ trên giang hồ sao?

Năm tên đại hán giận dữ trừng mắt nhìn chàng, đoạn quay người chạy về phía Hư Vân bảo.

Một khắc sau, Thanh Hoa vẫn vận y phục màu bạc trắng, bên ngoài khoác thêm áo, trên mặt nở một nụ cười từ xa chạy đến. Từ thật xa nàng đã la lớn :

- Kỳ ca, sao rồi?

Ngọc Kỳ quay ngựa lại, đón nói :

- Đã đuổi năm tên chuột nhắt đi rồi. Những người kia đã đưa đi chưa.

Thanh Hoa đến bên yên ngựa của Ngọc Kỳ cười nói :

- Đã đưa đi rồi, Kỳ ca, có đành lòng không?

Ngọc Kỳ cười mắng yêu :

- Tiểu yêu quái, muội không biết nguyên do gì cả? Nhường muội ngồi yên ngựa đây! Về khách điếm hẳn nói.

Chàng còn chưa kịp xuống ngựa thì Thanh Hoa đã phóng người lên yên ngồi ngay sau lưng của Ngọc Kỳ, nói :

- Đi thôi! Muội ở phòng bên phải của huynh đó.

- À! Thì ra muội là người bên ngoài cửa sổ đã đánh tên đại hán một chưởng đúng không?

- Tên đại hán ấy vừa đến là muội theo dõi y ngay tức thì.

- Còn Chân đệ đâu?

- Chân đệ đang ở Khai Phong phủ, sau sẽ nói cho huynh rõ.

Tuấn mã từ từ phi về hướng thành Hứa Châu, Ngọc Kỳ lại nói tiếp :

- Muội và Chân đệ không rời khỏi huynh đúng không? Hoa muội, xin đa tạ. Kỳ thực không cần bỏ đi, chúng ta ba người ba kiếm, còn sợ gì nữa chứ? Cho dù là long đàm hổ huyệt chúng ta cũng không sợ.

- Kỳ ca, muội thật sự lo sợ sẽ liên lụy đến huynh.

- Khờ quá, các người không ở bên huynh, vạn nhất xảy ra chuyện không tiếp ứng kịp, lại còn khiến cho huynh lo lắng thêm. Hứa với huynh đi, sẽ không rời bỏ huynh nữa, chúng ta cùng sánh vai hành đạo giang hồ.

Thanh Hoa không lên tiếng, đột nhiên nàng dựa vai vào lưng Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ lại nói :

- Như việc vừa nãy, nếu như không có vị tiểu cô nương ấy bảo huynh biết còn có người bị nhốt trong mật thất của đại lầu và huynh không linh tính yêu cầu lão ma thả người, nghĩ mà xem thật đáng sợ! Mặc kệ muội bằng lòng hay không, huynh quyết sẽ không để muội và các huynh đệ rời khỏi huynh nữa.

- Kỳ ca, muội mà quan trọng đối với Kỳ ca vậy sao?

Giọng nói của Thanh Hoa không được tự nhiên lắm, một tay nàng đặt lên vai của Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ nói :

- Không được nói bậy, muội đừng nói vậy. Lời ấy thật đáng đánh.

Một bàn tay trắng trẻo như ngọc vươn ra từ dưới sườn của chàng. Gương mặt diễm lệ của Thanh Hoa tựa trên vai chàng, nàng thốt ra một giọng nói nhỏ nhẹ êm ái vừa đủ cho Ngọc Kỳ nghe mà thôi :

- Đánh đi Kỳ ca, muội thật sai rồi. Đó là một kinh nghiệm vô cùng đáng sợ. Lúc muội bị nhốt trong mật thất sắp hôn mê đi, muội đã từng nghĩ đến cái chết, cũng hy vọng chờ đợi huynh đến cứu. Muội đã nghĩ đến, muội thực không nên rời khỏi huynh, cũng không thể rời khỏi huynh được.

Ngọc Kỳ nắm chặt lấy tay Thanh Hoa cảm động nói khẽ :

- Hoa muội, xin hãy nhớ lời của huynh đây, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cũng đừng bao giờ quên hai chữ tự tin, đừng bao giờ nghĩ điều nông cạn, từ hôm nay trở đi, huynh sẽ đem Huyền Thông tâm pháp truyền cho muội, dù cho lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, khốc liệt nào cũng có thể vượt qua một cách an nhiên.

Thanh Hoa lặng lẽ không nói, thân mình mảnh mai kề bên đôi bờ vai rộng của chàng.

Từ đằng xa đã nhìn thấy thành Hứa Châu rồi, Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy đằng sau lưng luồng hơi ấm khiến trong lòng chàng rạo rực, trong lòng cuộn lên một tình cảm kỳ lạ rất khó tả, chàng có phần bối rối vội vàng cầm dây cương gúi vào tay Thanh Hoa nói :

- Muội cưỡi ngựa đi, huynh sẽ đi bộ.

Ngọc Kỳ vừa đặt một chân ra khỏi chỗ để chân trên yên ngựa thì Thanh Hoa đã ôm lấy vai chàng nói :

- Đừng!

Ngọc Kỳ hơi ngã người về phía trước, Thanh Hoa vội hỏi :

- Huynh sao vậy?

- Muội ở bên huynh như vầy, huynh... huynh...

- Kỳ ca, huynh sao vậy?

- Huynh hồi hộp quá.

- Muội cũng vậy, chúng ta...

Giọng của Thanh Hoa nhỏ quá, khó lòng mà nghe được.

Ngọc Kỳ đột nhiên quay người lại, trong đôi mắt ánh lên một tia nhìn kỳ lạ.

Ngựa đã dừng lại, ánh mắt chàng bắt gặp ánh mắt của Thanh Hoa, và đôi mà ửng hồng của nàng cùng với hơi thở không tự nhiên của nàng. Tất cả những điều đó khiến chàng cơ hồ hoa mắt, giống như bị ai đó rung lên sợi dây đàn thần bí sâu kín trong lòng chàng, người rung sợi dây đàn ấy chính là Thanh Hoa, chính là nàng.

Đôi mắt sâu thẳm long lanh của Thanh Hoa cũng dũng cảm nhìn vào đôi mắt của Ngọc Kỳ, cuối cùng nàng đã bị ánh mắt của chàng hút lấy, khiến nàng toàn thân như thể bị điện giật, nàng từ từ nhắm mắt lại, chầm chậm đưa người về phía trước.

Nhửng bông tuyết bay phất phêu rơi trên người họ, gió lạnh thấu xương cuộn tới từng cơn. Thế nhưng hai người trên lưng ngựa cuộn sát vào bên nhau, ngoài họ ra, tất cả những vật khác trong vũ trụ đều không còn tồn tại nữa, mọi sự tác động bên ngoài dường như đã rời xa họ rồi.

Âm thanh duy nhất còn lại chỉ là những lời nói trong cõi lòng của họ muốn nói với nhau và nhịp đập của hai con tim.

- Hoa muội...

Ngọc Kỳ thầm khẽ gọi bên tai của Thanh Hoa.

- Kỳ ca...

Thanh Hoa cũng khẽ thì thầm bên tai chàng.

Rất lâu sau, nếu không phải có tiếng vó ngựa từ phía Hàn Châu vọng lại, có lẽ họ sẽ kề cận bên nhau mãi mãi.

- Hoa muội. chúng ta đêm nay sẽ ở lại Hứa Châu, ngày mai trở về Khai Phong phủ đông hà.

Nói đoạn Ngọc Kỳ nới vòng tay ôm, quay người lại.

Trước mặt chạy đến hai con la, mang bao túi lớn. hai người cưỡi la cúi đầu vung cương đạp tuyết đi đến.

Thanh Hoa người vận nam trang đội mũ, nàng vội lấy tay kéo mũ xuống che gần kín mắt, ôm lấy vai Ngọc Kỳ nói :

- Làm gì mà phải trở về Khai Phong phủ? Từ đây hướng nam đi Lâm Dĩnh, đi dọc sông Đại Hà đến Dĩnh Châu thuộc Phụng Dương phủ, rồi đi vào Ứng Thiên thẳng đến Nam Kinh, hà cớ gì phải đi một vòng đường xa oan uổng như vậy?

- Hây! Tiểu yêu, muội có vẻ thông thạo vùng này quá nhỉ?

- Muội đi vào Bố Chính Tư ở Hà Nam từ chính con đường này đó.

- Muội muốn đi qua những nơi cảnh cũ à? Vùng này e rằng sẽ không có danh lam thắng cảnh để ngắm đâu.

- Có huynh bên cạnh không cần danh lam thắng cảnh đâu.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng trên đường quan lộ hai con tuấn mã phi như lướt gió trong làn hoa tuyết mịt mù ra khỏi cửa nam Hứa Châu thành đi thẳng về hướng Lâm Dĩnh.

Theo kế hoạch lộ trình thì hai người Ngọc Kỳ phải đi qua Phụng Dương. Nơi đó có một nữ cao thủ của hắc đạo, vốn là một nữ đạo sĩ, tên gọi Thanh Hư đạo cô, ả cũng từng là môn đồ Ất Thanh yêu đạo năm xưa, hiện giờ tung tích không rõ, phủ Phụng Dương chính là sào huyệt của ả.

Hai người cưỡi ngựa đi quan Lâm Dĩnh sau đó dọc theo bờ sông nam Sa Hà đi về phía Đông, lúc này tuyết đã ngừng rơi, trời cao gió nhẹ tuyết đã đóng băng, nên ngựa đi cũng không khó nhọc lắm.

Trên con đường này các thương điếm rất ít, người đi cũng thưa thớt. Nơi đây có một vài đồi núi và hang cốc nhỏ, song đi hơn một nửa ngày trời vẫn không thấy bóng một người nào đi trên còn đường cổ đạo của đồi trọc.

Hai con ngựa sánh vai nhau chạy những nước chậm, chiếm gần hết con đường cổ đạo. Thanh Hoa

dung mạo tươi tắn như hoa, trên má lộ ra đôi lúm đồng tiền mỗi khi nàng nhoẻn miệng cười.

Nàng ngồi bên phải Ngọc Kỳ, chốc chốc lại nhìn Ngọc Kỳ nở nụ cười có thể khiến bất cứ một trang nam nhân nào cũng đắm đuối ngây ngất. Thanh Hoa đưa ánh mắt tình ý nồng nàn nhìn Ngọc Kỳ nói :

- Phía Bắc huyện Tây Hoa, có lăng mộ của vua Ân Cao Tống, chúng ta đi đến đấy ngắm nhìn một chút đi.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Trời tuyết thế nay mà đi ngắm lăng, không khéo người ta lại nghĩ là người điên đấy.

Cổ đạo mỗi lúc mỗi hẹp, vách núi trải xuống bờ sông nên đường đi không còn dễ dàng nữa.

Thanh Hoa giơ tay về phái Ngọc Kỳ cười nói :

- Kỳ ca, qua đây đi.

Chiếc túi lớn đựng đồ dùng đặt trên ngựa của Ngọc Kỳ ở phía sau, còn yên của Thanh Hoa không có gì cả. Ngọc Kỳ mắc dây cương vào đầu yên ngựa, đón lấy tay của Thanh Hoa phóng mình rơi nhẹ ngay phía sau Thanh Hoa. Chàng không ngần ngại ôm lấy eo lưng thon nhỏ của nàng.

Thanh Hoa dịu dàng dựa vào lòng Ngọc Kỳ, quay người qua cắn nhẹ vào vai của Ngọc Kỳ, ngượng ngùng nòi :

- Không cho...

Nàng khẽ đẩy bàn tay của Ngọc Kỳ, song cái đẩy ấy không có ý thực sự muốn đẩy đôi tay của Ngọc Kỳ ra.

Ngọc Kỳ cúi đầu xuống hôn nhẹ trên một bên mà ửng hồng như hoa đào. Thanh Hoa khẽ kêu ái một tiếng vỗ vào tay của Ngọc Kỳ.

Một hồi lâu, Thanh Hoa mới trở lại trạng thái bình thường, chiếc hôn của Ngọc Kỳ thật khiến nàng khó tin đó là sự thật. Nàng cơ hồ vừa sống trong một thế giới thần bí êm ái nào đó.

Đang đi thì bỗng nhiên phía trước vang lên tiếng vó ngựa đạp trên tuyết, tiếp theo là một bóng người cưỡi ngựa xuất hiện nơi giữa triền núi trước mặt đang phi nước kiệu đến gần.

Đôi mắt tinh anh đã nhìn thấy bóng người ấy, đó là một lão đạo cao niên, đang ung dung cưỡi ngựa đi xuống từ trên núi cao đầu đội mũ, thân vận một chiếc áo dài của các đạo sĩ thường vận màu xanh viền hồng, vai đeo kiếm, phất trần cắm bên cổ áo. Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy, khẽ kêu lên :

- A! Là Huyền Linh đạo trưởng.

Thanh Hoa cũng nhận ra đó là Huyền Linh đạo trưởng khi ở Phù Đồ Cổ Trạch ra tay hiệp trợ, lão đạo từng leo lên vách núi cùng với Thiên Nhai Phá Ất, tấn công vào Phù Đồ Cổ Trạch.

Nàng dò nhìn lão đạo đoạn nói :

- Gương mặt phủ sức và ngủ quan quả đúng là Huyền Linh đạo trưởng.

Ngọc Kỳ phóng mình về ngựa của mình như trước, ghìm cương ngựa đón Huyền Linh đạo trưởng đi tới, từ xa chàng đã cất tiếng :

- Lão tiền bối vừa đi đâu? Vãn bối là...

Lão đạo thúc ngựa lại, ngắt lời của Ngọc Kỳ cười nói liền :

- A! Là Dương công tử. Sao? Dương công tử lại đi trên con đường cổ đạo này? Không phải là đi đến phía đông Khai Phong phủ. Sau đó đi đến Ứng Thiên phủ sao? Bần đạo vừa từ Dinh Châu đến, công tử gần đây vẫn mạnh giỏi chứ?

Ba con ngựa đã đến một chỗ, Thanh Hoa vòng tay thi lễ nói :

- Xin ra mắt đạo trưởng, chẳng lẽ đạo trưởng không nhận ra vãn bối là Nguyên Chân sao?

Lão đạo đưa mắt nhìn Thanh Hoa một chút đoạn nói :

- À! Là Triệu hiền điệt phải không? Sau khi chia tay ở Phù Đồ Cổ Trạch cũng đã khá lâu rồi phải không? Lệnh tỷ của Triệu công tử đâu rồi?

Thanh Hoa lấy làm lạ, thầm nghĩ:

“Ây da! Đôi mắt của lão đạo sao thật là quen quá. Huyền Linh đạo trưởng chia tay với mình ở Khai Phong phủ, sao lão đạo lại nói là ở Phù Đồ Cổ Trạch vậy cà?”

- À, gia tỷ của tiểu điệt vẫn đang ở Khai Phong phủ. Xin hỏi hiện giờ đạo trưởng ở nơi đâu?

Huyền Linh đạo trưởng thở dài một cái, than :

- Bần đạo định đi đến Phụng Dương thăm một người bằng hữu tri giao, nào ngờ lại không gặp, nên phải quay về. Dương công tử, xin hỏi chuyến đi lần này định đến nơi nào?

- Vãn bối đang đến...

...

(Thiếu trang 36 và 37)

... vừa đứng người lên né sang một bên tránh chưởng của Ngọc Kỳ đánh tới.

Thanh Hoa cũng đã rơi nhẹ xuống, trên lưng ngựa của nàng, bất thình lình một cuộn khói màu đỏ nhạt lượn tới, bao trùm lên người nàng. Thanh Hoa nổi giận quát :

- Tên súc sinh ngươi...

Chưa nói dứt, nàng bỗng toàn thân mềm nhũ trượt khỏi yên ngựa rơi xuống. Con ngựa bị kình lực của Ngọc Kỳ đánh ra phản lại, lùi ra sau mấy bước, cơ hồ sắp giẫm lên Thanh Hoa.

Ngọc Kỳ nhanh như cắt vươn tay như chiếc gọng kiềm bằng sắt nắm lấy thắt lưng của Thanh Hoa, đoạn phóng tới trước.

Lúc ấy là đang trên triền núi, Huyền Linh đạo trưởng đã chạy ở xa hơn mười trượng, xác con ngựa cũng lăn xuống triền núi, phía dưới là sông Sa Hà, cũng không hại gì, tuyết lại dày.

Ngọc Kỳ không định đuổi theo đối phương, cứu người gấp hơn mà loại khói màu đỏ nhạt này chàng đã lãnh giáo qua hai lần rồi đó là Đào Hoa Cổ Chướng, một loại độc khí của Bách Độc Long.

May là bên người chàng hôm nay đem theo túi thuốc giải mà Độc Vô Thường đã từng tặng chàng, khi ở Phù Đồ Cổ Trạch chàng đã tìm lại được. Chàng vội vàng lấy thuốc giải để cứu người bạn tình của mình, đành để cho tên Huyền Linh đạo trưởng giả mạo chạy trốn mất hút.

Thanh Hoa vừa tỉnh dậy đã vội hỏi ngay :

- Kỳ ca, tên súc sinh ấy đâu rồi?

Ngọc Kỳ đỡ nàng dậy nói :

- Huynh đã để cho y trốn mất rồi, thật đáng tiếc.

- Tại sao hắn linh thông như vậy cà, có thể đi trước mặt chúng ta, theo dõi sát chúng ta không buông tha chứ?

Ngọc Kỳ trầm ngâm một hồi lâu đoạn nói :

- Huynh đã hiểu được minh bạch phần nào, Thần Kiếm thư sinh và Trì Khiêm nhất định có cấu kết với nhau. Hiện giờ điều khó hiểu duy nhất chính là thân phận của Thần Kiếm thư sinh. Nếu như hắn nhất định theo dõi chúng ta, sau này sẽ không thoát khỏi tay chúng ta đâu.

- Thuật cải trang của tên súc sinh ấy quả thật tài tình vô song, nếu mà hắn có thể thay đổi được cả đôi mắt, có lẽ chúng ta sẽ gặp nguy hiểm vô cùng. Kỳ ca, Thần Kiếm thư sinh có thể là đệ tử hay là con trai của Như Hư Nhân Ma không?

- Nhưng Như Hư Nhân Ma lúc trước là thủ hạ dưới tay của Ất Thanh yêu đạo, lại không cùng đường với bọn Vô Vi bang, lão ma lại gần đến thời kỳ gần đất xa trời, mạng của y như đèn treo trước gió, có lẽ không cấu kết với bọn Ất Thanh yêu đạo nữa.

- Điều chúng ta cần lưu ý là không để hắn trốn thoát lấn sau nữa. Hai người lại lên đường dọc theo sông Dĩnh Hà về phía đông.

Vào ngày thứ ba, họ cách Thái Hòa chừng mười dặm, dự định sẽ đến Thái Hòa, tối đến đi đến Dĩnh Châu tìm nới trú ngụ.

Nơi họ đến là vùng đồng bằng Hoàng Chuẩn, vùng này mênh mông bát ngát, cả một vùng là đất bằng ngoài một vài thôn xóm xa tít nơi đường chân trời, còn có các bụi cây cỏ khô héo bên bờ sông Dĩnh Hà.

Con đường cổ đạo ở đây rộng rãi hơn so với cổ đạo trong vùng núi, hai con ngựa đạp tuyết bước chậm rãi, một con trước một con sau. Song vẫn là Thanh Hoa ngồi cùng trên yên với Ngọc Kỳ, nàng ngã người vào lòng chàng nhắm đôi mắt phượng mày cong vút, hé nở nụ cười khiến đôi má lúm sâu đôi đồng tiền duyên dáng. Có lẽ nàng đang mơ và có lẽ trong mơ nàng đang mỉm cười thì phải.

Bất thình lình nơi bờ sông trước mặt vang lên một tiếng rống, tiếp theo hai bóng người phóng ra từ trong khu rừng bay đến giữa đường.

Hai người này thân hình đều cao lớn, vận áo da bên ngoài, đầu đội mũ. Cả hai đều đang phi thân tung chưởng đấu một trận sinh tử với nhau.

Ngọc Kỳ đột nhiên nói lên :

- Kim Xà Kiếm, chính là tên súc sinh Dương Cao.

Thanh Hoa ngồi thẳng dậy, nghiến răng nói :

- Lần này xem hắn chạy đường nào.

Ngọc Kỳ phóng mình ra khỏi yên ngựa, rút nhanh bảo kiếm sau lưng phi thân tới nơi đấu trường của hai người kia. Thanh Hoa cũng thúc ngựa xông tới.

Đáng tiếc là họ đã động thủ quá sớm, khoảng cách chưa tới một dặm nên từ đằng xa đã bị người phát hiện.

Một trong hai người đang giao đấu có một tên tay cầm thay Kim xà kiếm sáng lóa, cho nên nhìn vào biết ngay y là Kim Xà Kiếm, con người này tự xưng là thủ hạ của Tam linh tên gọi Kim Xà Kiếm Lý Phương, và cũng chính là hóa thân của tên Thần Kiếm thư sinh Dương Cao.

Kim Xà Kiếm Lý Phương phát hiện thấy Ngọc Kỳ từ đằng xa đang lao tới, y cười một tràng dài đoạn đâm tới liền ba nhát, khiến đối phương sử dụng trảo phải thối lui lại năm bước. Tên Kim Xà Kiếm lắc mình một cái lao ngay vào khu rừng rậm rạp trên bờ sông.

Đại hán sử dụng phi trảo hét lớn cũng lao người vào rừng đuổi theo.

Đợi đến khi Ngọc Kỳ đến nơi thì bóng dáng của hai người ấy đã không còn thấy nữa. Bên kia rừng còn thấy một con tuấn mã.

Ngọc Kỳ đợi Thanh Hoa phi ngựa tới, bèn nói :

- Tiếc thật! Chúng ta đều chậm một bước.

Bờ sông bên kia cách chừng nữa dặm, có một con ngựa thần câu màu trắng, thân ngựa bay đi như một luồng điện nhanh chớp mắt đã xa tít, trên lưng ngựa là tên Kim Xà Kiếm Lý Phương.

Phía sau lưng con bạch câu ấy khoảng bốn mươi, năm mươi trượng là đại hán sử dụng phi trảo, đang thi triển khinh công đuổi theo. Tuy rằng thân pháp người này rất thâm hậu nhưng không thể nào bì được với con tuấn mã.

Đại hán phi trảo biết rằng không thể đuổi kịp nữa nên y đành hậm hực ở lại.

Đại hán này thân hình rất vạm vỡ to lớn, mặt tròn mày đậm và ngắn. Trong đôi mắt đó là hai con ngươi xạ ra ánh quang rất sáng, có thể uy hiếp người khác. Trêm miệng là bộ râu chữ bát rậm dày. Nhìn dáng vẻ rất thô kệch và dữ tợn.

Trong tay đại hán là một thứ đồ vật bằng vàng trông giống như móng của con gà, dài hai thước có năm móng bốn vuốt song, móng ở giữa dài và thẳng, có thể dùng làm viết cho các vị phán quan, nơi phần cuối chuôi có một cái vòng bằng sắt có thể xoay được.

Loại binh khí này dài khoảng năm thước có thể phóng bay ra. Lúc nãy khi đấu với Kim xà kiếm, đại hán đã dùng phi trảo tấn công đối phương.

Đại hán trở lại con đường lúc nãy, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đợi y.

Đại hán quét mắt nhìn Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, khẽ hừ một tiếng, đoạn vươn tay cầm lấy sợi dậy cương buộc ngựa nơi bìa rừng, thái độ không thân thiện chút nào.

Ngọc Kỳ đột nhiên tiến đến trước vòng tay cười nói :

- Tại hạ Dương Ngọc Kỳ, xin hỏi huynh đái quý tánh đại danh.

Đại hán hừ một tiếng nữa, trợn mắt nói :

- Tránh ra! ngươi hỏi tên tuổi ta làm gì?

Ngọc Kỳ không hề giận dữ, chàng vẫn mỉm cười nói :

- Tứ hải giai huynh để, tại hạ lúc nãy nhìn thấy huynh đài đấu với tên Kim Xà Kiếm, thân pháp thật phi phàm nên mới có ý mong muốn kết giao, xin đừng chấp sự mạo muội của tại hạ.

Đại hán giắt phi trảo vào thắt lưng, hầm hầm quát :

- Hừ! Tiểu tử, ngươi cho là tại ta không phải à? Nếu như không phải các người đến quấy rối thì tên súc sinh kia làm gì thoát thân được chứ? Hừ!

- Tại hạ đến không đúng lúc, thật xin lỗi. Nhưng không biết huynh đài có oán cừu gì với tên Kim Xà Kiếm ấy mà giao đấu với nhau?

- Hừ! Ai mà không biết thái gia và tên khốn khiếp ấy đã kết oán ba năm nay, gặp mặt tức thì phải một trận sống mái, các ngươi là bằng hữu của hắn muốn nhúng kiếm vào à? Thử xem.

Đại hán một tay đặt lên chuôi kiếm, hung tợn nhìn chằm chằm vào hai người Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, dáng vẻ rất ngạo mạn đầy thách thức. Thanh Hoa không nén được giận, nàng vội tiên lên hai bước.

Ngọc Kỳ ra hiệu nàng không nên vọng động, chàng vẫn mỉm cười nói :

- Tại hạ cũng có thù oán với tên súc sinh Kim Xà Kiếm đó, đồng cảnh tương lân nên mới hỏi danh tánh của huynh đài, tuyệt không bao giờ là bằng hữu của tên khốn khiếp ấy.

- Hừ! Ngươi không được giết tên súc sinh đó, phải để lại cho thái gia. Ngươi muốn hỏi danh tính của ta hử?

- Xin huynh đài chỉ giáo.

- Phi Trảo Âu Bằng.

Ngọc Kỳ nói ngay :

- Thì ra Âu huynh người quật khởi trên giang hồ, danh chấn võ lâm tại hạ thất kính! Thất kính!

- Không cần ngươi tôn vinh đâu. Hừ! Mấy năm gần đây trong giang hồ mới xuất hiện ba vị anh hùng. Người thứ nhất chính là Phi Trảo Âu Bằng ta đây, trên võ lâm không ai là không biết đến. Tiểu tử ngươi tên Dương Ngọc Ký có phải mười ngày trước xuất hiện ở Trung Châu, và được người trong giang hồ gọi là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ không?

- Chính là tại hạ.

Bỗng nhiên Phi Trảo Âu Bằng phá ra cười ha hả, vung phi trảo nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn lất át danh hiệu của bổn thái gia hử? Chuẩn bị chưa, Âu mỗ sẽ đấu với ngươi. Nếu như tiếp được tám chiêu kỳ học của Âu gia đây, chúng ta sẽ kết làm bằng hữu. Còn như đỡ không nổi. Hừ! Ngươi đợi mà xem.

Ngọc Kỳ cười hỏi lại :

- Nếu đỡ không nổi thì sao chứ?

- Sẽ xóa danh hiệu của ngươi đi, không để cho ngươi lừa bịp thiên hạ nữa.

- Danh hiệu đó đâu phải Dương mỗ tự đặt cho mình đâu, Âu huynh.

- Mặc kệ là ai đặt cho ngươi? Rút kiếm ra!

- Âu huynh, kết bằng hữu đâu cần phải rút kiếm ra chứ.

- Đừng nhiều lời, rút kiếm ra!

Thanh Hoa lúc này cười hì hì tiến lên trước nói :

- Họ Âu kia, tại hạ tên gọi Triệu Nguyên Chấn, đứng cuối cùng trong Phong Vân ngũ kiếm, thanh kiếm trong tay chưa từng giết qua gà, sát qua trâu, nhưng cũng muốn đấu với phi trảo của các hạ, ngươi không xứng đáng để Kỳ ca của ta động thủ đâu. Tiến lên nào. Sao hử?

Âu Bằng phóng tới quát :

- Muốn chọc giận ta à. Tên tiểu tử ngươi... ngươi...

Đoạn y bước tới ba bước. bỗng nhìn vào Thanh Hoa mà lắc đầu đoạn lùi về phía sau nói :

- Hừ! Xem dáng điệu ẻo lả giống như bọn nữ nhi của ngươi không có chút khí khái của một nam tử hán chút nào cả. Âu Bằng ta đường một nhân vật anh hùng trong giang hồ há lại động thủ với ngươi à? Tránh ra mau! Ta sẽ đấu với tên tiểu tử to lớn kia!

Thanh Hoa không hề nổi giận vì những lời của Âu Bằng vì nàng vốn là một cô nương trong trang phục nam nhân mà. Nàng rút nhanh bảo kiếm ra cười khẽ nói :

- Ngươi có sợ không? Không dám cùng với thái gia đấu...

Âu Bằng nổi giận nạt lớn :

- Hứ! Ta sợ ai chứ? Ngươi chỉ là một tên tiểu tử nhỏ nhất song quá đáng lắm. Âu gia không nhịn được nữa, phải dạy cho ngươi một bài học.

- Chỉ khoa môi múa mép, ngươi chẳng qua chỉ là loại anh hùng mổ dê giết gà mà thôi. Tiếp chiêu!

Thanh Hoa lao tới vung tít bảo kiếm. Phi Bằng cũng nộ khí phừng phừng, hét lên một tiếng lắc nhanh qua trái quát lớn :

- Cút ngay! Kiếm pháp của ngươi là thứ gì? Gọi tên tiểu tử lớn kia lên đi!

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đã có cảm tình với vị đại hán thô kệch này nên họ không căng thẳng gì, có vẽ vui vẻ nữa là đằng khác. Thanh Hoa lúc ấy sẵn thế lao sang phải, điểm ra một kiếm, nói :

- Ngươi chỉ là anh hùng trốn giỏi, chẳng qua chỉ là hư danh thôi.

Phi Trảo Âu Bằng không chịu đựng được nữa. Y hét lớn, vung cây trảo bằng thiết, dùng đến ba thành công lực hất kiếm đối phương.

Kiếm vừa thấy bên dưới sáng loáng chỉ trong nháy mắt đã công tới ngay bên ngực của Âu Bằng, kiếm thế quả là nhanh tuyệt luân.

Âu Bằng thất kinh, vòng một bước ra ngay chiêu Cơ Ưng Bổ Tước khí thế như chim ưng mỗ sẽ sung mãn mạnh mẽ vô cùng.

Hai người xuất chiêu như điện xẹt, chưởng lực cuồn cuộn, năm cái vuốt nhọn của cây phi trảo rít gió chói cả tai nghe rất kinh người.

Thanh Hoa cũng ngầm thất kinh, song nàng không e sợ người thô bạo này, công lực nàng không hề yếu, thế công rất dũng mãnh, hóa chiêu biến chiêu vô cùng linh hoạt, cho nên nội lực trong người mỗi lúc mỗi tăng, nội công cũng tăng lên cuồn cuộn.

Tung ra đã hơn năm chiêu, Âu Bằng cơ hồ đã nổi giận tột độ, y hét một tiếng đinh tai xoay cây phi trảo phủ ngay chiêu Trầm Hải Tiềm Long của Thanh Hoa, y lùi ra sau đoạn hét lớn “Đánh”, phi trảo đã lướt xuyên qua vùng kiếm ảnh nhằm ngay ngực Thanh Hoa phóng tới.

Đốt nhiên cây phi trảo dài ra năm thước, tình hình có vẻ đáng sợ quá, chỉ cần dài thêm một tấc đã

nguy hiểm lắm rồi huống gì lúc này vươn ra thêm năm thước.

Thanh Hoa biết rằng phi trảo của Âu Bằng có thể bay được nhưng thực sự không thể không ngờ rằng nó có thể hóa chiêu xuất sắc như vậy. Trong nháy mắt ánh trảo biến ảo chỉ cách ngực của nàng khoảng năm tấc, Thanh Hoa thất kinh lùi ra sau, vung trường kiếm biến chiêu Thần Long Vũ Trảo ngay tức thì.

Choang! Choang! Hai tiếng, hoa lửa tóe ra bốn phía, bảo kiếm chém sắt như chém bùn vẫn không thể hủy được phi trảo, có thể thấy công lực của Âu Bằng thâm hậu đến bực nào. Vả lại phi trảo của y vốn là bảo vật không sợ đao kiếm, không cách nào có thể chém gãy được.

Bóng người văng ra, Thanh Hoa phải lùi một bước ra sau bởi phản lực. Nàng nổi giận vận liền Vô Cực Thái Hư thần công, rít kiếm vu vu lao mình tới.

Âu Bằng bị kiếm hất phi trảo dội lại, song ngay tức thì hét lớn vung trảo nhắm ngay sườn Thanh Hoa công tới.

Thanh Hoa lách vai tránh đi biến chiêu Nộ Long Trường Thủ nhắm vào phi trảo đón lấy. Nàng muốn đỡ chiêu này.

Choang một tiếng đinh tai, phai trảo vẫn không bị văng đi, ngược lại còn khống chế được kiếm. Thanh Hoa hứ một tiếng lùi ra sau.

Âu Bằng tiến liền tới trước nhắm vào Thanh Hoa tung ra một chưởng. Thanh Hoa cũng vừa tiến tới hai bước nhanh như cắt, tung ra một chưởng nhắm sườn phải đối phương đánh tới.

- Dừng tay!

Âu Bằng la lên, phóng người qua trái khoảng năm bước, xoay tay thu trảo lại.

- Đừng hòng!

Thanh Hoa cũng la lên, vung kiếm dâm bên trái, nghĩ sẽ ép đối phương sang bên trái, sau đó sẽ biến chiếu tiếp liền.

Âu Bằng vẫn chưa ra chiêu gì, tình hình vô cùng nguy ngập, Thanh Hoa trong nháy mắt đã lao đến, ngân quang của bảo kiếm đã bay tới sườn của đối phương. Ngọc Kỳ vội vã la lên :

- Ai da... Hoa muội, không được.

Âu Bằng thất kinh hét lên, thối lui ra sau, đứng ngây ra một bên nhìn chăm chăm vào Thanh Hoa, dường như y không tin đó là sự thật.

Lằn vải áo nơi sườn của Âu Bằng đã bị kiếm xé rách một đường dài khoảng ba tấc bay phiêu phiêu trước gió. Nếu như lúc nãy Ngọc Kỳ không la lên và Thanh Hoa không kịp thu kiếm về, chắc chắn sườn của Âu bằng sẽ lủng một lỗ chứ không phải chỉ là rách lằn vải áo như vậy.

Thanh Hoa thu kiếm lui ra sau, đến bên cạnh Ngọc Kỳ thì đứng lại mím miệng cười.

Âu Bằng nhét phi trảo vào thắt lưng, tay vân vê chỗ rách, le lưỡi, đồng thời bước tới gần, chỉ vào Thanh Hoa hỏi :

- Tiểu tử, có phải ngươi nói ngươi là Phong Vân đệ ngũ kiếm phải không?

- Đúng thì sao?

Âu Bằng lại chỉ vào Ngọc Kỳ nói :

- Còn tên tiểu tử lớn đó là thứ mấy?

Thanh Hoa cười một cách kiêu ngạo nói :

- Đó là đại ca ta, đương nhiên là đệ nhất kiếm.

- Ngươi không lừa gạt người khác chứ?

- Ngươi không tin à?

- Vậy kiếm pháp của hắn ra sao?

- Đương nhiên là cao hơn tại hạ gấp ngàn lần. Ngươi không phục hử?

- Nếu như thế, Âu gia ta đây phục rồi. Về sau các ngươi có thể xếp tên cùng ba vị anh hùng mới xuất hiện rồi, rất xứng đáng.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Vậy hai vị anh hùng kia là ai?

- Người thứ hai là Thần Kiếm thư sinh Dương Cao, người thứ ba là tên khốn khiếp Kim Xà Kiếm Lý Phương, cả hai tên này đều là những kẻ xấu xa.

Ngọc Kỳ hứ một tiếng, đoạn nói :

- Thần Kiếm thư sinh và Kim Xà Kiếm Lý Phương đều là một người, bộ các hạ không biết đều ấy sao?

- Nói bậy! Chúng nó một bắc một nam, làm sao là một người được. Hai vị xứng đáng kết giao với ta lắm. Nào lại đây, ta thân mật một chút.

Nói đoạn y giơ tay ra phía trước, đầu tiên là hướng về Thanh Hoa.

Thanh Hoa giả bộ chỉnh lại y phục cúi đầu không để ý đến y. Ngọc Kỳ bèn giơ bàn tay của mình ra. Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Hai tay vừa quấn vào nhau thì đã thấy có người hơi chao nghiêng.

Âu Bằng cơ hồ không tin vào công lực của Ngọc Kỳ. Y vận tám thành công lực vào tay, một mặt cười nói :

- Tại hạ đang ở Tây Thiên núi Mục Sơn, có dịp xin mời nhị vị quan lâm đến tệ xá! Ậy! Âu Dương huynh tại hạ phục rồi.

Âu Bằng lúc này cảm thấy bàn tay đối phương nắm lấy tay y không phải là bàn tay mà là một gọng kiềm sắt vừa cứng vừa chắc, lại giống như một miếng da bò biết đàn hồi lúc mỏng lúc căng quấn chắt lấy tay y. Âu Bằng đành rút tay lại chịu thua, không thể không phục được.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Âu huynh quả là cao minh, tại hạ khâm phục lắm, sau này nếu có dịp nhất định sẽ đến Tây Thiên bái viếng huynh đài.

Âu Bằng cũng cười nói :

- Dương huynh hà tất phải mắng người chứ. Tại hạ thua rồi, thua rồi, ai mạnh hơn tại hạ, tại hạ nhất định sẽ tâm phục tức thì, còn vị Triệu lão đệ này, kiếm pháp nội công hỏa hầu thật tuyệt luân. Thôi giờ xin kiếu, tại hạ giờ đi Nam Kinh, sau sẽ trở về Tây Thiên. Đừng quên sau này ghé thăm tệ xá của tại hạ, Âu mỗ sẽ nhất định tiếp đãi nồng hậu.

Nói đoạn Âu Bằng sửa lại yên cương, phi người ngồi lên yên. Y quay sang từ biệt với hai người, mặt mày tươi vui ra đi.

Ngọc Kỳ dõi theo bóng Âu Bằng nói :

- Người này công lực quả thật phi thường, bên trong tính tình hung bạo là một sự hào sảng hiếm thấy, thật là một con người đáng kết bằng hữu.

Thanh Hoa lặng lẽ đến bên Ngọc Kỳ cười nói :

- Con người y dung mạo thô kệch, râu ria thô tục, ánh mắt dữ tợn, công lực võ công vào bậc

thượng thừa, mạnh hơn nhiều lần tên súc sinh kia.

- Theo huynh thấy, tiềm lực của y mạnh vô cùng, thực tài kỳ họ chưa phát huy hết mà thôi, sau này có lẽ sẽ tiến bộ vượt bực.

Nói đến đây chàng nghiên người ghét sát vào tai Thanh Hoa cười nói :

- Huynh cũng muốn để râu như vậy, để xem muội có sợ không?

Thanh Hoa giơ tay khẽ đánh vào cánh tay Ngọc Kỳ, cười khúc khích trề môi nói :

- Huynh dám? Muội sẽ nhổ trụi bộ râu đó liền.

Ngọc Kỳ đột nhiên vòng tay ôm lấy Thanh Hoa nói một cách tình tứ :

- Hoa muội, muội nhổ thử xem?

Thanh Hoa mềm người lại, khẽ kêu lên :

- Trời ơi! Huynh hư quá! Muội... muội cắn huynh bây giờ.

Nói đoạn nàng cũng ôm chặt Ngọc Kỳ hôn khẽ vào má chàng.

Ngọc Kỳ bế lấy Thanh Hoa đỡ nàng lên ngựa, mình cũng nhảy lên ngồi sau lưng nàng, khẽ nói :

- Đi thôi! Đến lúc phải lót lòng rồi.

Con tuấn mã vung vó chạy qua sông phóng như bay.

Huyện Thái Hà nằm bên bờ trái sông Dinh Hà rộng như một thị trấn nhỏ, nếu như không có một bờ tường quanh bốn phía thì quả giống một trấn nhỏ hơn.

Lú này Ngọc Kỳ và Thanh Hoa mỗi người một con ngựa phi đến cửa tây vào thành, trong thành người đi lại rất ít. Đường đi nhỏ hẹp, các điếm, tiệm mọc lên san sát, ngoài một con đường lớn dẫn thẳng ra ngoài huyện, còn lại đều là các con đường nhỏ.

Hai người đi vòng con đường lớn, từ xa xa đã thấy chiếc rèm của tửu điếm bay cao cao bên trái con đường lớn. Thanh Hoa biết Ngọc Kỳ vốn là con sâu rượu, song chàng đã không còn dám uống nữa. Họ đến đây để lót dạ, lót dạ tất nhiên phải vào tiệm cơm, tiệ? cơm nào lại không bàn rượu chứ?

Bên ngoài cửa tiệm có mấy người hiếu kỳ đang tụm lại vén rèm cửa nhìn vào trong. Từ xa hai người đã nghe có tiếng quát từ bên trong vọng ra :

- Không có cũng phải có, thái gia đang muốn ăn, thái gia từng ở Trung Châu ăn thịt lừa hảo hạng,

còn khá hơn gấp ngàn lần thịt bò. Nơi đây cách Trung Châu không xa, sao lại nói không có thịt lừa? Nếu như không có, thái gia sẽ dỡ cái quán chuột thúi của ngươi bậy giờ.

Thì ra đó là tiếng nói oang oang của Phi Trảo Âu Bằng.

Ngọc Kỳ lúc này ngồi trên lưng ngựa cười nói :

- Chà, vị Âu huynh này lại gây sự nữa rồi, không khéo là y sẽ dỡ quán người ta thực chẳng chơi. Trong tay lương của ta còn mấy cân thịt lừa, cứ tặng cho y giải cơn nghiền vậy.

Hai người dừng ngựa trước tiệm, xuống ngựa vội vã vạch đám người hiếu kỳ trước cửa bước vào. Tên phổ ky trong tiệm đang khúm núm kinh hãi nói :

- Khách quan xin bỏ qua cho tệ tiệm, đã vào tiết đông rồi, lừa bèo đã mổ giết sạch cả rồi, qua mấy ngày nữa gió tuyết bớt đi, trong làng mới đem hàng tới để...

Bình một tiếng, ly hủ rơi loảng xoảng, Âu Bằng lại nạt lớn :

- Qua mấy ngày nữa thì thái gia của mi đã đi đến Nam Kinh rồi. Không được, cho dù ngươi có lập tức đi cắt về đây thịt lừa, thái gia cũng đợi ăn cho được.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa lúc ấy vừa bặn bước vào tay xách bao lương, Ngọc Kỳ cười nói :

- Âu huynh, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Sao vậy?

Âu Bằng lùi một chân lại, một chân giẫm lên chiếc ghế chỉ vào hai tên phổ ky nói :

- Mấy tên trong tiệm này thật hiếp người quá đáng, rõ ràng biết thái gia thích ăn thịt lừa, lại đưa đẩy cản trở nói là không có bàn. Thử hỏi có phải phép hay không?

Ngọc Kỳ cảm thấy rất buồn cười, Thanh Hoa cũng bật cười. Còn tên phổ ky mặt mày thiểu não run rẩy nói :

- Khách quan lần đầu tiên đến bổn tiệm, tiểu nhân làm sao biết khách quan thích ăn thịt lừa?

- Hừ! Thái gia vừa bước vào quán đã kêu cho ngay năm cân thịt lừa, không thích ăn thịt lừa thái gia kêu ra làm gì hử? Chẳng lẽ kêu ra cho ngươi ăn? Ngươi lú lẫn...

Vừa nói y vừa tát cho tên phổ ky một bạt tay.

Nếu như cái bạt tay ấy mà đánh trúng thì không gây ra án mạng mới là lạ. Ngọc Kỳ vội kéo tên phổ ky qua một bên tránh cái tát tay ấy, nói ngay :

- Âu huynh, thôi đi. Trong quán nếu như có đã lập tức bán liền cho huynh rồi. Hây! Tại hạ ở đây còn mang theo mấy cân thịt lừa đây, lấy đi rồi bỏ qua cho người ta.

Chàng vừa nói vừa đặt bao lương lên bàn. Âu Bằng lúc này cũng có vẻ xiêu lòng, y nắm lấy bao lương dốc ra xem. Nhưng y vẫn quay qua nói với tên phổ ky :

- Hừ! Coi như tiệm ngươi hôm nay may mắn đấy. Mau đem ra đây hai con gà béo, không cần phải xào nấu nêm ướp chi cả, chỉ cần chín là được rồi.

- Dạ, xin y lời của khách quan căn dặn.

- Còn nữa, mang ra nửa cái đùi dê, và rượu ngon nữa.

- Dạ, dạ, dạ, tiểu nhân sẽ lập tức đi làm ngay.

Tên phổ ky lau mồ hôi, vắt chiếc khăn vội vã đi vào trong.

Một tên phổ ky khác đang tiếp hai người Ngọc Kỳ ở bàn đối diện. Ngọc Kỳ biết Thanh Hoa không thể ăn những món thô kệch như vậy bèn dặn phổ ky mang những món tinh khéo nhỏ nhỏ ra, nhưng không hề gọi rượu.

Âu Bằng lúc này dùng con dao nhỏ, soạt y cắt miếng thịt lừa trong bao lương làm đôi, bỏ vào tô mình một nửa, còn một nữa bỏ vào bao lương, phạch một tiếng ném sang bàn Ngọc Kỳ cười nói :

- Quân tử không cướp của người. Chúng ta là người cùng chí hướng ý hợp tâm đầu, trả lại cho ngươi một nửa.

- Âu huynh, xin tặng hết cho huynh đó.

- Không! Đủ rồi.

Phổ ky đã bưng rượu lại, tiếp theo là dùi dê nóng.

Âu Bằng một tay nắm thịt một tay cắt nhanh, đoạn bưng bình rượu lên uống một miếng, ngoạm một miếng thịt vừa nhai vừa uống.

Y cũng còn biết giữ lễ, khi cắt miếng thịt thứ hai, vội đưa bình rượu lên lắc hai cái hướng về phía Ngọc Kỳ, vừa nhai vừa nói :

- Hai vị, mời!

Ngọc Kỳ lắc đầu cười nói :

- Âu huynh, xin tự nhiên. Hai người tại hạ tửu lượng rất kém, không dám quấy rầy Âu huynh.

Âu Bằng hớp một hơi nữa đã cạn bình rượu, tay nắm lấy bình rượu khác nói lớn :

- Hai vị thực như miêu, tại hạ không quen lối ấy, đừng cười tại hạ ăn phàm phu thô tục vậy.

Có ba tên ăn vận theo lối buôn, ngồi bên bàn bên cạnh, nhịn không được cười hí hí. Đột nhiên Âu Bằng quay đầu lại, quắc mắt nhìn, nói :

- Cười cái gì? Còn cười nữa thái gia nóng tiết cắt chúng bây ăn luôn bây giờ.

Ba người thực khách ấy thất kinh hồn vía, im thin thít cúi đầu giả lơ.

Âu Bằng ăn uống nhanh như chớp, vừa mới kêu hai bình rượu giờ đã sạch trơn. Bên kia Ngọc Kỳ cũng sắp dùng xong.

Bất thình lình chiếc rèm được vén lên có ba tên đại hán vận áo da dê ngắn bước vào, cả bọn đều là những tên thân hình vạm vỡ bắp thịt cuồn cuộn, chúng đi đến quầy, khoanh tay đứng yên.

Người chủ tiệm hất miệng về phía Âu Bằng ba tên đại hán liền đưa ánh mắt hung tợn nhìn, khi nhìn đến cây phi trảo trên bàn cả bọn đều giật mình thất kinh.

Ba tên đại hán gầm gầm tiến đến phía trước. Âu Bằng cũng đưa mắt nhìn bọn chúng vẻ mặt không hề có thiện ý với ba tên đại hán chút nào.

Ngọc Kỳ ghét sát vào tai Thanh Hoa nói :

- Bọn rắn đất thổ địa ở vùng Thái Hoa đã đến rồi, sắp có náo nhiệt xem đấy.

Thanh Hoa vội hỏi :

- Chúng ta có nên nhúng tay vào không?

- Xem trước đã hẳn quyết định, có thể không cần chúng ta đâu.

Ba tên đại hán đến bên bàn của Âu Bằng thì dừng lại, một tên nói :

- Xin hỏi các hạ có phải Phi Trảo Âu Bằng lão huynh không?

- Hứ! Các ngươi đui rồi hử? Thứ đồ chơi này các người không nhìn thấy à?

Vừa nói Âu Bằng vừa vỗ vỗ vào cây phi trảo.

Ba tên đại hán biến sắc, Âu Bằng nói :

- Hừ! Các người muốn giáo huấn thái gia à? Các ngươi muốn gì?

Âu Bằng đứng dậy đá ngã chiếc ghế chùi tay dính đầy dầu mỡ vào chiếc áo da dê bên ngoài, chống nạnh bước tới. Ba tên đại hán đành lùi ra sau hai bước, một tên nói :

- Các hạ vô cớ ở trong tiệm này gây rối, lại muốn dỡ cả tiệm người ta. Các hạ ra vẻ lưu manh để xưng anh hùng, đến độ chúng tôi ở huyện Thái Hòa này phải đến đây...

Âu Bằng chỉ tay ra ngoài cửa quát :

- Cút ngay! Việc của bổn thái gia các người tốt nhất là đừng dính vào.

Đoạn Âu Bằng bỏ tay vào túi lấy ra ba tấm ngân phiếu bỏ lên bàn.

Bất thình lình y biến sắc, giận dữ sát khí phừng phừng.

Thì ra lúc ấy ba tên đại hán cởi thắt lưng, vạch hai tà áo da dê bên ngoài để lộ chiếc áo màu đen bên trong. Trên túi áo bên ngực phải có thêu hình một thanh kiếm nhỏ màu vàng sáng lấp lánh, trên thắt lưng giắt cây trủy thủ.

Ba tên đại hán quắc mắt nhìn đối phương, vẫn chống nạnh, một tên trong bọn nói :

- Ngươi tưởng chúng ta trị ngươi không nổi hử?

Âu Bằng nộ khí nổ lên, dùng tay trái hất mâm cơm rượu văng tung tóe, lao đến ba tên đại hán quát lớn :

- Cút ngay! Mấy tên súc các ngươi khôn hồn thì cút ngay.

Tất cả cảnh ấy không hề lọt ngoài tầm măt của Ngọc Kỳ và Thanh Hoa. Không còn nghi ngờ gì nữa, ba tên đại hán ấy chính là người của Kim đường Hương chủ Vô Vi bang.

- Á!

Ba tên đại hán không kịp phòng bị đã bị đánh tơi bời kêu rú lên, thối lui ra sau bốn, năm bước.

Một tên trong bọn nổi giận, đánh bạo vung trảo ra chiêu Cơ Ưng Bổ Tước đánh tới trước.

Âu Bằng dùng tay phải theo thế Bàn long nắm chặt cổ tay phải đối phương đẩy mạnh ra sau, còn tay trái chụp lấy vai đối phương.

Tên đại hán bị nắm lấy tay phải, y quay người lại, vai trái lại bị đối phương chụp chặt lấy, hết cách chống cự. Song y vẫn không chịu thua, hung hãn vung ra sau theo thế Hổ Vỹ Cước khí thế mạnh mẽ

vô cùng.

Nào ngờ đã chậm nữa bước, Âu Bằng nâng chân phải lên tức thì đá vào mông tên đại hán, hét lên "bò xuống!"

Tên đại hán thật biết nghe lời, y thất thanh rú lên một tiếng "Ái dà" ngã nhào tới trước, té nằm bẹp dưới đất, mãi vẫn không bò lên được. Cú đá lúc nãy thật không nhẹ chút nào, y cứ rên hừ hừ dưới đất.

Hai tên đại hán còn lại nổi giận hét lớn, vung trủy thủ lao tới.

Âu Bằng cười ha hả vung con dao cắt thịt lúc nãy, nói lớn :

- Thái gia không cắt cổ một trăm tên như các ngươi sẽ không xứng là Phi Trảo Âu Bằng. Để xem các người có thật luyện được mình đồng da sắt không? Lên!

Tiếng "lên" của Âu Bằng thốt ra lập tức gây ra một chấn động như tiếng sấm nổ, khiến mấy người thực khách giật nảy cả mình, còn hai tên đại hán thối lui ra sau hai bước.

Một tên trong chúng quắc mắt nổi giận nạt :

- Nếu là hảo hán thì gặp nhau nơi cửa nam.

Hai tên đại hán thu dao về, đỡ tên dưới đất lên, dìu nhau ra khỏi tiệm.

Âu Bằng cũng thu đao về, cười nói :

- Thái gia sẽ đợi các ngươi nửa tuần trà, nhớ đừng cản trở thái gia đi nghe chưa.

Đoạn y quay lại vòng tay thi lễ với hai người Ngọc Kỳ, nói :

- Nhị vị sau này ắt có dịp sẽ gặp lại.

Đoạn bước vội ra cửa. Nghe tiếng ngựa hí vang sau đó thì tiếng vó ngựa xa dần.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vừa vội ra đi, chàng dùng truyền âm nhập mật nói với Thanh Hoa :

- Chúng ta nên đợi một lát nữa đã.

- Thế lực của Vô Vi bang quả thật ban bố khắp trong thiên hạ, có lẽ sẽ gây khó khăn không ít cho Âu Bằng.

Hai người từ tốn, dùng xong bữa, sau đó đi đến cửa nam.

Nơi đó có một khúc cửa sông, cách đó chừng một dặm đã thấy ngân quang loang loáng, thì ra

đang diễn ra một trận giao đấu cực kỳ khốc liệt.

“Đi!” Ngọc Kỳ nói xong thúc ngựa xông tới.

Đến gần mới thấy rõ cảnh đấu trường nơi đó. Âu Bằng thân pháp như chim bay khắp bốn phương, cương khí cuồn cuộn sung mãn vô cùng.

Bao vây xung quanh Âu Bằng là mười sáu tên bạch y che mặt, có bốn tên nằm thẳng dưới đất, trên ngực rách toát bộ xương thịt trông ghê gớm vô cùng.

“Nằm xuống!” Âu Bằng thét lớn một tiếng, phi trảo đột nhiên bay tới bấu vào vai của một tên xoay mạnh thức thì thi thể của tên này đã bay ra hơn ba trượng. Thoắt một cái y đã thu phi trảo đoạn tung ra chiêu Cuồng Phong Tảo Diệp quét mạnh vào năm tên đại hán phía đông, khí thế dũng mãnh như hổ lao vào bầy dê.

Lại thêm ba tên nữa táng mạng dưới tay Âu Bằng. Chưởng phong y phát ra cuồn cuộn tới trước hai người.

Ngọc Kỳ kêu lên :

- Xuống ngựa! Chúng ta ra tay dọn dẹp bọn Vô Vi bang đi.

Hai người phóng người khỏi yên ngựa lao tới trước. Thanh Hoa nói :

- Nơi đây cách huyện thành quá gần. Mau lên mới được, không khéo kinh động đến quan phủ.

Nàng vừa nói dứt lời thì tay đã rút kiếm nhanh như chớp công tới ba tên che mặt. Ngọc Kỳ cũng nhanh không kém múa tít bảo kiếm như lằn điện quang nhắm tới đối phương.

Hai lằn điện quang xẹt đến khí thế mãnh liệt vô cùng. Có hai tên đại hán thấy đồng bọn chưa tiếp được một chiêu đã táng mạng tức thì chúng biến sắc, hét lớn :

- Cá người là ai, mà dám đến đây gánh lấy việc này?

- Phong Vân ngũ kiếm Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

- Đệ ngũ kiếm Triệu Nguyên Chân.

Hai tên đại hán biến sắc chạy vội vê bờ Bắc Một tên khác rú lên kinh hãi.

- Ha! Ha! Ha...

Âu Bằng thu trảo lại cười như điên chạy đến đón hai người Ngọc Kỳ.

Trên mặt đất đầy tuyết lúc này nằm dài mười hai tử thi của bọn che mặt. Âu Bằng lúc này vòng tay thi lễ, cười nói :

- Danh hiệu của nhị vị vừa nói ra cũng đủ uy hiếp bọn Vô Vi bang khốn khiếp ấy rồi. Có hai vị ở đây, tránh được nhiều rắc rồi. Ha... Ha! Từ xưa đến nay anh hùng đều xuất lúc thiếu niên, danh hiệu của nhị vị vang rền quả nhiên danh chấn giang hồ.

- Âu huynh quá lời, thật không dám, chúng ta dọn dẹp những tử thi này đi.

- Chuyện dễ thôi. Mau lên!

Âu Bằng la lên, dùng cây trảo sắt chọc thủng lớp băng đóng trên mặt nước.

Ba người phá lớp băng trên mặt, đẩy các tử thi xuống dòng nước. Đoạn lên ngựa nhắm Dĩnh Châu thẳng tiến.

Qua trận này Ngọc Kỳ đã kết giao với Âu Bằng. Nhưng chàng không ngờ được con người thô tục Âu Bằng này khi lên ngựa đã thầm nở một nụ cười bí hiểm rất khẽ, kể ra nụ cười đầy bí hiểm này không nên phát ra từ miệng loại người như y.

Hôm đó ba người đến ngụ ở một lữ điếm ở Dĩnh Châu, Âu Bằng chọn ở một phòng thượng hạng, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa chọn ở một phòng nhỏ thanh tịnh, hai người họ tuy là bạn tình nhưng bình thường vẫn phân nhau ra ở riêng, nhưng vì tránh kẻ địch ám toán, nên cùng một phòng mà hai thất phân ra trong ngoài hai phía mà trú cho tiện.

Bắt đầu vào canh hai, ánh đèn trong và ngoài đều được thắp lên, Ngọc Kỳ ra vẻ như một vị sư phụ giám sát Thanh Hoa luyện Huyền Công tâm pháp.

Lúc đầu khi hai người đơn độc tiếp xúc đụng chạm nhau, Thanh Hoa trong lòng như không được bình tĩnh lắm, tình cảm dâng tràn, Ngọc Kỳ đành ra vẻ nghiêm trang, đôi lúc có nghiêm giọng dạy răn nàng, để khiến cho Thanh Hoa bình tĩnh trở lại.

Hồi lâu sau, Thanh Hoa đã luyện đến thời điểm hư ảo quên ngoại giới. Ngọc Kỳ mới ngồi một góc khác nơi đầu giường vận công. Công lực của chàng đã được cảnh giới, nên khi luyện công cũng không còn ngại ngoại vật quấy rối, lục thứ đều tĩnh, có thể lưu ý được xung quanh xem có sự cố gì xảy ra hay không.

Đến canh ba, mọi việc đều suôn sẻ, bình an vô sự.

Luyện công được một canh thì Ngọc Kỳ từ từ điều hòa khí tức, để cho công lực phân tán trở lại khi bình thường.

Lúc này, tu vi võ công của chàng đã đạt đến tiến triển thêm rất ít, phải qua một thời gian thật lâu luyện tập mới có thể đạt đến một bậc cao tột đỉnh về công lực. Nhưng nếu như trong lúc ấy lại cho rằng mình đã đạt đến đỉnh điểm của kỳ học võ công, nội công, nên không ra sức khổ luyện, không tiếp tục rèn luyện thì vĩnh viễn sẽ dừng lại ở đỉnh cao nào đó thôi. Còn nếu bỏ lơi, lười biếng lại càng hại hơn, có thể sẽ bị tụt lùi trong nội công tuyệt học mà mình đã đạt được trước kia. Có thể nói việc luyện công phu như thể chèo một con thuyền ngược dòng nước vậy, lơ là một chút ắt sẽ bị cuốn lùi ra sau ngay. Có thể hiểu tại sao các cao thủ Phật môn của phái Thiếu Lâm trong một đời lại nhập quan nhiều lần như vậy.

Ngọc Kỳ vốn rất chịu khó khổ luyện, chàng luyện công rất cần mẫn, chàng muốn phải vượt qua sự nản chí, đạt được một đỉnh cao này lại ra sức khổ luyện để đạt được một đỉnh điểm cao hơn trong tuyệt học võ công.

Chàng phân tán công lực xong thì chăm chú nhìn vào Thanh Hoa vừa nhìn thấy nàng, chàng đã cảm thấy an tâm ngay.

Vì lúc này Thanh Hoa đã ngừng hô hấp, hơi thở không còn nữa, nàng ngồi xếp bằng giống như một pho tượng đá, hai tay đặt trên gối, không hề có chút cử động nào, hai mắt nhắm nghiền, rất trang nghiêm. Rõ ràng, nàng đã đạt thành được tuyệt học Huyền Thông tâm pháp, có thể sử dụng để hộ thân được rồi.

Chàng nhẹ nhàng ra khỏi giường, bỏ thêm than củi vào chậu lửa đốt để sưởi ấm trong phòng. Bở vì tuy rằng tu vi của Thanh Hoa đã thâm hậu lắm, song không có được thành tựu như Ngọc Kỳ, có thể kỵ hàn được, dầu sao thì Ngọc Kỳ cũng đã từng sinh trưởng trong vùng giá lạnh lẽo mà.

Luyện công thường không vận quá nhiều y phục trên người, trong điếm không có lò sưởi, hơi ấm đều nhờ vào chậu đốt than củi đỏ rực.

Một hồi lâu sau, Thanh Hoa đã trở lại trạng thái bình thường, nàng mở đôi mắt mênh mông như đại dương xanh thẳm, thở hắt ra một tiếng, mỉm cười nhìn Ngọc Kỳ bỗng nhiên đôi mắt nàng ửng hồng đoạn nàng từ từ giơ cánh tay ngọc ngà ra phía trước.

Lúc ấy Ngọc Kỳ cảm thấy trong lòng rạo rực. Ánh mắt tràn đầy tình ý nồng nàn và nụ cười của Thanh Hoa là cả một vũ trụ, cơ thể nàng là cả vạn mùa xuân tươi tắn.

Trong phòng ấm cúng, chiếc áo bên ngoài của nàng hơi mỏng, các đường nét ngà ngọc ẩn hiện xinh đẹp vô ngần. Mỗi một cử động của nàng lại xông lên một mùi hương thoang thoảng dễ chịu. Trong ánh mắt của Thanh Hoa có chút gì đó gợi mở, có chút gì đó không thể tự chủ được nữa.

Ngọc Kỳ ôm nàng vào lòng. Thanh Hoa cũng dịu dàng ngả vào lòng chàng.

Gió đêm nhè nhẹ, tình cảm bộc phát như một ngọn lửa xung mãnh. Ngọc Kỳ hôn lấy Thanh Hoa, và nàng cũng đáp lại một cách nồng nàn dịu dàng. Hai người bạn tình sau cùng dường như lạc vào một thế giới say đắm nào khác, điều này là một tình cảm vô tình mới mẻ đối với họ, vạn vật của vũ trụ lúc này cơ hồ đã biến mất.

Rất lâu sau đó, đôi bạn tình đã hồi tỉnh. Thanh Hoa thở khẽ khàng trên vùng ngực nở nang của Ngọc Kỳ. Nàng không dám ngẩng đầu lên, còn Ngọc Kỳ đang nhắm mắt lại, có lẽ đang trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó.

Lúc ấy trong phòng bốn bề tĩnh lặng, Thanh Hoa cất tiếng ngọt ngào thánh thót như một cung đàn đang tấu khúc kề bên tai Ngọc Kỳ nói :

- Kỳ ca, huynh đang suy nghĩ điều gì vậy?

- Hoa muội, huynh đang nghĩ sau này chúng ta sẽ tìm một vùng quê non xanh nước biếc, gắn bó với nhau, cùng nhau vừa cày cấy vừa ngâm nga hưởng cảnh thần tiên, dư thế vô tranh, không lo nghĩ chuyện đời thế tục nữa. Hoa muội, muội đồng ý không?

- Kỳ ca, còn... còn...

- Còn gì nữa, Hoa muội?

- Còn... con của chúng ta?

- A! Thật đáng cười. Huynh lẽ ra phải nên nghĩ đến chứ, hay chúng ta nên có hai, ba đứa con. Như vậy mới thực sự là một gia đình chứ, đúng không? Hoa muội, để huynh bày tỏ lòng cảm tạ của huynh đối với bạn tình của mình.

Đoạn Ngọc Kỳ hôn nhẹ lên má nàng.

Một lúc sau hai người họ liền tắt đèn trong phòng, bắt đầu giấc mộng về tương lai tràn đầy hạnh phúc.

Lúc này ở phòng bên cạnh có một bóng đen đang áp sát tai vào vách lắng nghe. Khi y nghe thấy tiếng cười khúc khích bên phòng bên, thì y cắn răng nghiến lợi có vẻ căm tức vô cùng. Một lúc sau bóng đen ấy mới giải khai huyệt ngủ của người trên giường, đoạn bóng đen ấy mở cửa bỏ đi.

Ngọc Kỳ đã phát hiện ra tiếng chân, song vẫn không lưu ý. Nơi đây là khách điếm, khách trọ rất đông, chỉ cần họ không xâm phạm phòng của chàng, thì chàng cũng không có quyền can thiệp.

Đương nhiên thôi. Còn nếu như bước chân ấy đi vào phòng hoặc ngay bên ngoài cửa sổ, hay trên ngói chắc chắn chàng sẽ không bao giờ bỏ qua.

Sáng hôm sau, ba người Ngọc Kỳ, Thanh Hoa và Âu Bằng lại lên đường, Âu Bằng đi phía trước. Thanh Hoa vốn không muốn có người bên cạnh quấy rầy hai người. Nàng ích kỷ lắm, chỉ muốn ở bên cạnh của Ngọc Kỳ mà thôi, không muốn có người thứ ba xen vào.

Từ Dĩnh Châu đến Phụng Dương có một con đường thông qua. Con đường này rất yên lành, buôn bán rất sầm uất, nhưng hành trình qua nơi đây không mấy thuận tiện vì có nhiều người dòm ngó.

Ngoài ra có một con đường cổ đạo khác có thể thông đến Ứng Thiên. Từ Dĩnh Châu phân ra hai đường đông, nam, quan Dương quan đi vào vùng núi non lại từ sông Ba đi ngang qua bờ bắc Sào Hồ, một đoạn nữa mới đến Ứng Thiên phủ. Thanh Hoa góp ý nên đi theo đường cổ đạo. Đường này tuy hoang vắng nhưng dễ đi hơn nhiều.

Hai người Ngọc Kỳ cưỡi ngựa không nhanh cũng không chậm. Phi Trảo Âu Bằng đi trước cách chừng tám, chín dặm, cũng đủng đỉnh đi. Đôi mắt đỏ ngầu của y, chốc chốc lại xạ ra những tia mắt lạnh người đầy vẻ oán giận, tàn độc.

Đang lúc đi bỗng phía trước mặt xuất hiện một ngọn đồi nhỏ, con đường vòng qua chính giữa ngọn đồi ấy và một con sông nhỏ. Bên sông nhỏ có ba căn nhà đắp đất, cửa đóng im lìm, cơ hồ như vô chủ.

Âu Bằng đủng đỉnh rảo ngựa đi quanh bất thình lình cánh cửa kêu két một tiếng, mở ra một nửa, từ trong nhà ló ra một gương mặt của một vị lão nương, cũng chỉ lộ nửa mặt và một vị cô nương bới tóc cao cao, gương mặt và ngũ quan của nàng ấy xinh đẹp tuyệt trần, nhất là đôi mắt long lanh hiện ra nét thanh xuân tươi trẻ.

- Ủa! - Cô nương ấy khẽ kêu một lên.

Âu Bằng nghe tiếng nói, quay người lại nhìn cũng kêu khẽ :

- Ủa! Là nàng à?

Cánh cửa mở rộng ram lúc bấy giờ lộ cả người một vị cô nương xinh đẹp vận một chiếc áo đạo bào màu ngọc. Không giả chút nào, chiếc áo đạo cô ôm sát lấy người, chỉ có hình thức là chiếc áo đạo bào chứ tuyệt không rộng như các áo đạo thường thấy, dáng hình của vị đạo cô này uyển chuyển các đường cong tuyệt mỹ. Thoạt nhìn sắc diện có thể thấy nàng ta khoảng trên dưới ba mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ lại mới thấy những nếp nhăn ở đuôi mắt mới biết nàng ta tuổi đã khá cao, giả sử dưới đôi mắt của một người trong võ lâm có thể đoán trúng được tuổi của đạo cô này, e rằng đã gần hoa giáp rồi, nhưng vì tu vi thâm hậu có thể giữ lại được tuổi xuân.

Đạo cô đứng nơi cửa đón khách, khẽ nhíu đôi mày lá liễu nói :

- Tiểu quỷ, mấy năm nay ngươi trốn ở nơi nào? Vẫn chưa khôi phục lại dung mạo thật của mình à?

Ngươi vô nhà đi.

Âu Bằng nhảy xuống ngựa, nói :

- Mấy nam nay quan quân bố nơi Hà Nam, nên không có dịp về nam. Kỳ thực ta cũng có phái người đi tìm nàng, nhưng lại không biết nàng đã rời Phụng Dương phủ lúc nào.

- Đừng nói nhiều nữa, còn không chịu vào?

- Hì! Hì! Chờ một chốc sẽ vào ngay, trước phải sắp xế ngựa đã, phía sau còn có con mồi của ta đang đi tới, phải trốn trước cái đã.

- Được, ta sẽ gọi người coi ngựa. Ngươi vào nhà đi. Tiểu Thanh, ra chăm sóc ngựa.

Trong nhà đi ra một con a hoàn đón lấy ngựa dẫn ra sao bên trái căn nhà, đoạn lách mình vào trong.

Âu Bằng luồn người vào nhà, thuận tay đóng cánh cửa lại, đoạn dồn đạo cô kia vào sát tường, nói :

- Nàng trách ta à? Ai bảo nàng lại trốn nơi cái ổ hôi hám này mà không đến nơi sào huyệt ta chứ? Năm này tháng nọ nhớ mong ta thật đau khổ vô cùng.

Y hôn đạo cô dồn dập, tay trái sờ soạng khắp người vị đạo cô.

Nữ đạo cô không cho y hôn song lại không ngăn các hành động của y, đạo cô chỉ hứ một tiếng nói :

- Muốn dùng lời quỷ quyệt lừa lão nương hừ? Ngươi có lẽ gần đây đã tìm được một con thiên nga xinh đẹp nào khác rồi, nên từ lâu quên mất lão nương rồi chứ gì?

- Đừng trách oan uổng người ta có được không? Người tốt trên giang hồ này chỉ có nàng và ta đáng bàn luận mà thôi, không cò người thứ ba đâu. Mấy con thiên nga kia nhằm vào đâu?

Lúc này Âu Bằng đả cởi bỏ thắt lưng đai áo của đạo cô.

Đạo cô bị y động vào người hơi nhột có vẻ không chịu nổi, ánh mắt có vẻ khác thường, nói :

- Tên tiểu quỷ như ngươi vẫn còn có lương tâm, lão quỷ so với ngươi mạnh hơn nhiều. Nào bế ta vào trong đi, bỏ bộ mắt giả dối đi.

- Được, nàng hãy gọi người lưu ý hai tên sắp cưỡi ngựa đi qua, chúng ta hãy vào vui vẻ đi, ta đang nóng như lửa đây.

Y gấp gáp cơ hồ không chịu đựng được cởi bỏ hết y phục trên người đạo cô. Đạo cô cũng tháo bỏ binh khí và y phục của y. Hai người cơ hồ lõa thể dìu nhau vào nội thất vầy cuộc mây mưa.

Nửa khắc giờ sau, hai người đã kết thúc cuộc ân ái. Đạo cô vận y phục gọn ghẽ, bên ngoài khoác một chiếc áo đạo bào màu ngọc, tay cầm một thanh trường kiếm mở cửa đi ra.

Phi Trảo Âu Bằng đứng ở cửa sau đón, nói :

- Lạ thật, lẽ ra chúng đã đến lâu rồi chứ. Tỷ tỷ yêu, xin nhớ kỹ có thể giữ mạng con “thiên nga” ấy lại thì rất tốt, còn tên cao lớn kia tha hồ mà giết, hãy thay ta hành xử. Ta sẽ đợi nàng ở Phụng Dương phủ, đợi nàng mã đáo công thành trở về.

- Hừ! Không giữ mạng ai cả, thiên nga càng không thể lưu mạng lại được. Ngươi đừng mong.

- Không mong thì thôi, con thiên nga đó e rằng giờ đây đã như cái nồi bể, không còn giá trị gì nữa.

Đạo cô trợn mắt hỏi y.

- Hứ! Ngươi đang mắng ta à?

- Nào dám, nào dám vậy nàng là bảo bối của người ta, ta may mắn ba kiếp mới có nàng, sao dám mắng nàng chứ? Để ta đền cho nàng cái tội nói bậy vậy, đến đây nào, tỷ tỷ yêu.

Nói đoạn y ôm chặt đạo cô hôn lấy hôn để. Đạo cô lúc này bị tiếng gọi “tỷ tỷ yêu” của y hớp mất hồn, mê cả người đi, chuyển giận thành vui, véo vào miệng y đoạn đẩy tay của y đang đặt trên người mình ra, cười nói :

- Miệng thúi, đồ quỷ, đáng ghét!

- Hì! Hì! Sau này nhất định sẽ gặp lại nàng ở Phụng Dương. Tạm biệt, cẩn thận đấy.

- Hứ! Cẩn thận cái gì? Chỉ là Thanh Hư đạo cô danh chấn giang hồ đi lấy mạng hai tên hậu sinh vãn bối đúng không? Đi lo việc của ngươi đi, bảo trọng đấy, ta sẽ đến.

Đạo cô đi trở lại Đinh Thủy. Còn Âu Bằng cũng thúc ngựa đến Phụng Đài, chuẩn bị chuyện gì xảy ra đột ngột. Thanh Hoa và Ngọc Kỳ đã đi đến đâu rồi, đã không thấy tung tích của họ đâu cả.

Đúng ngay vào lúc mà Phi Trảo Âu Bằng và Thanh Hư đạo cô đang vầy cuộc mây mưa trong nội thất, thì Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đi ở phía sau cách đó khoảng năm, sáu dặm, hai người vận cưỡi chung trên một con tuấn mã chậm rãi cất bước.

Khi mà tin đồn gây náo loạn ở Thái Hòa, sát nhân ở thành Nam Hà thì có một lão nhân đang trú ở

một lữ điếm ở Thành Tây.

Lão nhân này mãi đến sáng ngày sau mới được tin Cuồng Sư xuất hiện ở Thái Hoài. Lão nhân vừa nghe ngóng được tin ấy, lập tức lên đường lo việc. Lão nhân trên đường thi triển Phi Hành thuật đi như bay.

Khi đến Dĩnh Châu, nghe ngóng tin tức ba người không khó chút nào, người đi trên đường không nhiều, người cưỡi ngựa càng ít chỉ vừa hỏi dò là biết ngay. Lão nhân phi thân phóng người đi trên quan đạo chẳng mấy chốc đã đuổi kịp họ, thật chẳng bỏ công khó nhọc.

Ngọc Kỳ đang ngồi trên lưng ngựa, chàng đang ôm lấy eo lưng thon nhỏ của Thanh Hoa, vai kề má tựa tình ý nồng nàn, bỗng lúc ấy từ đằng sau vọng lại tiếng giày nhẹ nhàng lướt trên mặt tuyết.

Chàng quay đầu lại nhìn, nói :

- Thuật Phi hành của người này thật phi thường.

Thanh Hoa dựa vào lòng Ngọc Kỳ ơ hờ nói :

- Kỳ ca, đừng để ý đế người ta phi thường hay tầm thường làm chi. Nghe muội nói đây. Long môn và Độc Long đảo cách nhau quá xa, người võ lâm ở Trung Nguyên lại thật đáng ghét. Muội nghĩ, chúng ta đi đến Độc Long đảo ở đi, nơi ấy có thể nói là thế ngoại đào...

Bất thình lình từ đằng sau vọng lại tiếng gọi :

- Tráng sĩ, xin đợi một chút.

Con tuấn mã dừng bước lại Thanh Hoa gượng ngồi thẳng dậy, nàng bĩu đôi môi hồng hồng đẹp tuyệt mỹ ra vẻ khó chịu vì có kẻ sắp đến quấy rầy nàng và Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ đã quay đầu ngựa lại, nhìn chằm chằm vào người đang đi đến.

Đó là một lão nhân tóc bạc như cước, râu trắng bay phất phơ trong gió, ánh mắt sáng rực, mũi thẳng miệng vuông, gương mặt đầy những nếp nhăn song tinh thần còn tráng kiện lắm. Trong tay là một cây trượng tuy không phải là bằng ngọc, song cũng là loại gỗ trầm hương quý hiếm.

Lão nhân vừa nhìn thấy diện mạo Ngọc Kỳ, bỗng độ mắt sáng lên, gương mặt hiện ra vẻ xúc động vô cùng, thở dài một hơi kêu lên :

- Trời ơi! Quả nhiên là thiếu chủ nhân, tướng mạo giống hệt chủ nhân. Xin đội ơn trời đất.

Lão nhân nói đến đây bỗng toàn thân bỗng run lập cập, từ từ tiến tới.

Ngọc Kỳ lúc này cũng kinh ngạc, vội vã xuống ngựa tức thì, cúi người hành lễ nói :

- Lão trượng, là người gọi vãn bối phải không?

- Tráng sĩ có phải họ Dương không?

- Vãn bối tên gọi Dương Ngọc Kỳ.

- Hậu nhân Long Môn Dương gia...

- Đúng vậy, gia tổ là Dương Thất Hùng, gia phụ là Bích công...

Lão nhân bỗng nước mắt như mưa, kêu lên một cách run rẩy :

- Quả nhiên là thiếu chủ nhân rồi, lão nô...

Ngọc Kỳ dường như đã rõ nội tình, lão nhân này chắc chắn là một lão bộc trong nhà, chàng vội vàng đỡ lấy lão nhân, cũng run run kêu lên :

- Lão bá, đừng làm vậy e giảm thọ của Ngọc Kỳ thôi. Lão đây là...

- Lão nô Thanh Tương...

- Á! Người là thư đồng của gia tổ.

- Đúng vậy, lão nô và Tứ Điện ca...

Ngọc Kỳ cuống quýt, chàng hỏi gấp :

- Bá bá, tổ mẫu và song thân của tiểu điệt hiện giờ ở đâu?

- Phu nhân vẫn bình an...

- Ở nơi nào?

- Hiện đang ẩn cư trong một tòa nông trang ở huyện Hợp Xương, phía bắc Thiệu Quan.

- Mọi người đều bình an chứ?

- Nhờ ơn trời Phật, tất cả đều bình an, thiếu chủ nhân giờ đã có thêm hai vị xá đệ và xá muội, thiếu công tử hiện được mười lăm tuổi còn tiểu thư mười ba tuổi.

- Mau dẫn hiền điệt đi tới đó đi.

- Lão nô phải đến Long Môn, gặp Tứ Điện đại ca, chỗ ở của phu nhân rất dễ tìm. Lão nô sẽ vẽ đồ hình, thiếu chủ nhân có thể theo đó mà tự đi cũng được.

Đoạn lão nhân dùng trượng vẽ đồ hình dưới đất, vẽ ra tường tận nơi ở và hình thế của núi Thiệu Quan. Ngọc Kỳ ghi nhớ vào lòng xong nói :

- Bá bá, Long môn luôn có kẻ địch ám muội theo dõi, nhưng không cần lo sợ nữa, bởi vì tiểu điệt đã hiện thân trên giang hồ, cho nên bọn địch không còn phải tính toán theo dõi Long Môn nữa.

- Song cũng xin thiếu chủ nhân cải trang, đừng công nhiên đến gặp lệnh tổ mẫu của người để tránh liên lụy đền người trong nhà. Hai mươi năm qua, phu nhân không bao giờ quên mà đã khắc cốt ghi tâm món nợ máu của chủ nhân, ngày qua ngày ra sức khổ luyện để sau này báo thù rửa hận. Thời điểm hai mươi năm đã đến, phu nhân phái lão nô đến Long môn thám thính xem có phải cốc lão gia tử đã dẫn thiếu chủ nhân trở về không, đồng thời hỏi thăm tin tức của Chiêm lão gia. Không ngờ vừa đến Lư Châu thì được tin thiếu chủ nhân đã xuất hiện trên giang hồ. Có thể nói chủ nhân nơi tuyền đài đã anh linh mách bảo phù trợ cho lão nô tìm được thiếu chủ nhân đây.

Lão nhân nước mắt sa như mưa, đây là biểu hiện của nỗi vui mừng lẫn đau khổ tột cùng. Ngọc Kỳ gọi Thanh Hoa đền bái kiến lão Thanh Tương. Xong ba người ngồi bệt xuống bên đường, đoạn chàng kể rõ đầu đuôi, sự việc từ khi hạ Âm Sơn đến hiện giờ.

Họ mất rất nhiều thời gian để kể hết mọi việc. Cuối cùng lão nhân nói :

- Thiếu chủ nhân nên nên đến Thiệu Quan đoàn tụ một nhà, trước mắt không nên để lộ hành tung. Song thân của thiếu chủ nhân vẫn còn võ công không còn lo sợ nữa. Mấy năm nay, tự mình dựng lên một nông trang, những người làm trong nhà năm xưa tính luôn lão nô chỉ dẫn theo năm người thôi. Cho nên không cách nào đương đầu với bọn cẩu tặc. Lão nô giờ sẽ lập tức đến Long Môn tìm Tứ Điện ca thẳng đến vùng bần bên núi Hoàng Sơn sắp xếp nơi cư ngụ trước, sau đó sẽ bẩm báo với phu nhân. Hy vọng thiếu chủ nhân trên đường nên cẩn thận, đồng thời xin báo rõ với phu nhân dự định của lão nô.

- Tiểu điệt sẽ lập tức lên đường, bá bá lên đường cũng phải hết sứ cẩn thận lưu ý. Xin bảo trọng.

Đoạn lão Thanh Tương cáo từ hai người, cất bước lên đường.

Được tin toàn gia ai nấy đều bình an, hơn nữa lại ở gần đây, Ngọc Kỳ trong lòng cảm thấy yên tâm, an ủi lắm. Lòng chàng như thể cất được một gánh nặng đá tảng đè lên bấy lâu nay. Chàng vui mừng cơ hồ muốn bay lên trời cao, không ngờ sau khi đi một chuyến nguy hiểm đến Hư Vân bảo, chàng không những có được tình yêu nồng nàn chân thành mà Thanh Hoa đã bày tỏ cùng chàng, hơn nữa nhờ có nàng gợi ý đi về hướng đông, nên mới được tin người thân cách biệt bao năm dài đang đằng.

Mãi đến lúc lão nhân đã khuất hẳn, đột nhiên Ngọc Kỳ ôm chầm lấy Thanh Hoa, hôn dồn dập như điên lên gương mặt nàng, đến nỗi khiến nàng cơ hồ nghẹt thở. Ngọc Kỳ ghé sát vào bên tai nàng nói :

- Hoa muội, đa tạ muội, đa tạ...

Thanh Hoa đợi đến khi Ngọc Kỳ đã bình tĩnh trở lại, mới mỉm cười hỏi khẽ :

- Kỳ ca, xin chúc mừng huynh, song sao lại nói lời đa tạ muội?

- Sao lại không đa tạ muội chứ? Không có muội, huynh làm sao có được tin tức của tổ mẫu? Ha ha!

Ngọc Kỳ vui mừng khôn xiết, chàng bế Thanh Hoa nhảy lên ngựa nói lớn “Đi thôi!”. Đoạn phóng ngựa như tên bắn.

Chạy hơn hai dặm, thì phía dưới đồi núi xa xa, bên cạnh dòng sông đã đóng băng có một bóng người vận bạch y đang đứng giữa quan đạo, chiếc áo đạo bào bay phấp phới trước gió, tóc bới cao mới nhìn có thể nhận ra ngay là một đạo cô.

Người này chính là Thanh Hư đạo cô ở Phụng Dương, một nữ đệ tử phong lưu đài trang của Tam Thanh.

Chương 19: Đoạt Hồn Kim Thoa

Hai người cưỡi ngựa phi tới càng lúc càng nhanh, chỉ còn cách vị đạo cô mười trượng nữa mà thôi.

Vị đạo cô quát nhẹ, giọng tuy nhỏ nhưng cũng đủ làm rung động màng nhĩ :

- Đứng lại!

Đã có người công nhiên khiêu chiến thì không thể nào tránh được nữa! Ngọc Kỳ ghìm cương, con ngựa lập tức đi chậm lại và đứng im cách vị đạo cô chừng một trượng.

Thanh Hoa dẩu môi xinh đẹp lên, mắt nhìn chằm chằm vào đạo cô lộ vẻ không bằng lòng.

Ngọc Kỳ mỉm cười lạnh lùng hỏi :

- Thỉnh giáo Tiên cô có chuyện gì? Nếu muốn thì tại hạ sẽ đem hết sức lui ra mà phục vụ, không dám chối từ.

Đạo cô nhìn Ngọc Kỳ, đột nhiên ồ lên một tiếng, quan sát một hồi, tự nói thầm: “Thật y rằng Vương Sư sống lại. Tướng mạo kiêu hùng còn hơn tổ phụ của y, đúng là trang hảo hán!”

Nét cười hiện lên trong đôi mắt đẹp quyến rũ như dòng nước sâu thẳm của đạo cô, khi liếc trên mặt chàng, và đôi gò má của đạo cô bắt đầu ửng lên một màu hồng tươi đẹp mê hồn.

Thanh Hoa càng nhìn càng thêm tức giận, nàng đột nhiên quát lên :

- Làm gì mà liếc tới liếc lui như một kẻ đạo tặc vậy, muốn gì nói mau đi.

Đạo cô nhìn nàng một cái rồi nói :

- Ngươi là trai hay là gái? Cẩn thận coi chừng ta sẽ cắt lưỡi của ngươi đó.

Trong lòng Thanh Hoa vô cùng giận dữ, muốn nhảy phắt xuống ngựa. Ngọc Kỳ ngược lại nắm lấy tay nàng khẽ nói :

- Đừng để ý đến bà ta, chúng ta đi thôi!

Nói xong, chàng bèn ra roi giục ngựa đi ngay, đạo cô vội vàng phi ngựa đến chặn lại, cười nói :

- Ngươi là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ?

- Đúng thế!

- Ngươi là người thiêu hủy Phù Đồ Cổ Trạch. Bên bờ sông Huệ Tế làm cho Vô Tình Kiếm Ất Thanh kinh sợ mà bỏ chạy?

- Chuyện này tại hạ không phủ nhận.

- Ngươi đơn thân độc kiếm xong vào Hư Vân cổ bảo?

- Tin tức của tiên cô thật là khá lắm, tiên cô thuộc đàn nào của Vô Vi bang?

- Vô Vi bang ư? Không quan hệ gì với bần đạo.

- Như vậy, tiên cô cản đường tại hạ có gì chỉ giáo chăng? Và tại hạ phải xưng hô thế nào với tiên cô?

- Ta đạo hiệu là Thanh Hư, ngươi nhất định là có nghe qua!

- Thanh Hư! A! Tiên cô là Phượng Dương nữ quán tiếng tăm lẫy lừng, công lực xuất sắc siêu việt, nổi tiếng là phong lưu trong thiên hạ.

- Ngươi biết như thế cũng không ít đâu. Ta thật sự muốn tìm ngươi kết giao bằng hữu.

- Không được, tại hạ không xứng đáng làm bằng hữu cùng với tiên cô.

- Nhưng ta lại muốn kết giao với ngươi? - Mặt mày của nữ đạo cô vô cùng rạng rỡ, từ từ bước đến gần.

Thanh Hoa giận dữ kêu lên một tiếng, liền xuống ngựa, mắng lớn :

- Mụ đàn bà chanh chua kia, ngươi đâu có xứng để kết giao với ca ca ta? Mau cút đi cho khuất mắt!

Thanh Hư đạo cô liếc nhìn nàng một cái, khuôn mặt bắt đầu hiện lên nét giận dữ, phủ đầy sát khí, vị đạo cô quát nhẹ :

- Kỳ ca của ngươi đã định rồi, nếu ngươi không nỡ bỏ thì có thể đi theo ta, ta có thể dạy ngươi những thuật pháp ở trong phòng...

Thanh Hoa nghe đạo cô nói những lời khó nghe, nàng hừ lên một tiếng, tuốt gươm ra quát lớn :

- Thật là không biết xấu hổ, bản cô nương phải cắt cái lưỡi thối tha của ngươi mới được. Rút gươm đi!

Thanh Hư đạo cô trông thấy thanh bảo kiếm của nàng hàn quang chiếu sáng, không dám coi thường, đạo cô chậm rãi rút kiếm ra khỏi bao, nở một nụ cười thật quyến rũ mà nói rằng :

- Ngươi phải xưng là bà bà đi thôi. Ha... Ha... không thể xưng là cô nương được...

Thanh Hoa giận dữ không bút nào tả xiết, quát lên một tiếng, tung ra một chiêu Cuồng Long Vũ Trảo, kiếm khí bắn tới như bay, năm đường kiếm xoay chuyển thật nhanh lướt tới, vì ra tay trong cơn giận dữ, nên thế công của nàng ác liệt vô cùng.

Thanh Hư đạo cô cười nhẹ một tiếng, đột nhiên nhát kiếm tung ra, một đóa hoa kiếm như bão táp được nhả về phía trước. Công lực của yêu nữ này quả thật không phải vừa.

Chiêu thứ nhất hai người đều tung ra hết sức mình. Song kiếm chạm nhau. Keng một tiếng vang lên, quái lạ, thay vì tách ra thì hai thanh kiếm lại đan chặt vào nhau.

Thanh Hoa kinh hãi, cảm thấy cổ tay rung động, một luồng hấp lực lạ lùng kéo nàng về phía trước.

Thanh Hư đạo cô cười chế giễu nói :

- A đầu à, ngươi không còn ngày để sống nữa rồi, kiếp sau có lẽ...

Tinh một tiếng giòn giã vang lên, một hạt phong châu ném trúng ngay thân kiếm của vị đạo cô, trong ánh lửa bay tung tóe, Thanh Hoa lui ra sau thật nhanh đến hơn một trượng.

Thân hình Thanh Hư đạo cô lướt sang trái hai bước, gương mặt hiện lên nét kinh ngạc vì trên thân kiếm hiện ra năm sáu lỗ lớn nhỏ.

Ngọc Kỳ đã đến bên Thanh Hoa từ lúc nào nói :

- Hoa muội, đưa kiếm đây cho huynh, thanh kiếm của mụ ta rất bá đạo, nó được làm bằng địa phúc chấn tử, nội lực được trút vào thì uy lực của từ tính (nam châm) càng tăng thêm bội phần, nó có thể hút chặt những binh khí bằng kim loại.

Thanh Hư đạo cô vừa nhìn thấy thanh từ kiếm của mình bị phá hủy, đôi lông mày liễu dựng đứng, giọng the thé cất lên :

- Tiểu súc sinh, ta thề không đội trời chung với ngươi. Mụ ta từ từ bước lại gần, tay cầm kiếm chuẩn bị thế tấn công ngay.

Ngọc Kỳ rút kiếm ra, lãnh nhiên nói :

- Dương mỗ không muốn liên lụy đến người bên cạnh, oán cừu bất tất phải lan rộng. Tiên cô vẫn còn thời giờ rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt, hôm nay tại hạ không muốn đả thương người.

Đôi mắt đẹp mê hồn của Thanh Hư đạo cô, đột nhiên hiện lên những tia sáng hết sức kỳ dị, dán chặt vào Ngọc Kỳ, dùng một giọng kỳ quái mà nói rằng :

- Ngươi không cần phải nhiều lời, cũng không cần suy nghĩ nhiều như thế, nhìn ta đây, a! Trong lòng ngươi đã có cảm giác khác lạ rồi, mệt mỏi chăng? Hay là đang dâng lên một niềm hứng khởi? Nhìn ta đây, ta sẽ dẫn ngươi tới nơi mà ngươi đang cần, đến đây! Đến đây!

Mụ ta từng bước di chuyển về phía sau, giọng nói trầm xuống. Ánh sáng kỳ dị trong đôi mắt của mụ càng lúc càng hừng hực hơn.

Ngọc Kỳ không biết gì hết, chỉ cảm thấy đôi mắt quái dị của nữ đạo cô, con ngươi càng ngày càng nở to ra nhìn không chớp mắt về phía chàng, làm cho tinh thần của chàng, càng lúc càng thêm choáng váng. Rốt cuộc, chàng bước đến giống như một người vô hồn, một bức tường màu đen từ từ che lấp con ngươi, chàng không còn thấy con đường phía trước mặt mình nữa.

Đột nhiên, ở phía xa xa hiện ra một vầng sáng chói chang, nhưng lại rất xa không được rõ nét. Trong bóng đêm mịt mù không thấy đường đi đâu cả, chàng mê mê hoặc hoặc không tự chủ được cứ nhắm vào vùng sáng ấy mà đi tới.

Bên tai chàng, một giọng nói êm dịu thu hút, như được truyền từ vùng sáng kia vọng đến, thần trí càng lờ mờ, chàng cất bước về phía trước như một kẻ mộng du.

Thanh Hoa ở một bên, lúc đầu đạo cô từ từ di chuyển ra sau, Ngọc Kỳ thì cứ tiến về phía trước, giống như là hình với bóng. Giọng nói của đạo cô, cuối cùng không còn nghe thấy. Nàng vẫn chưa để ý, cho rằng vị đạo cô sợ hãi, bị Ngọc Kỳ bức bách nên từng bước cứ lùi dần ra sau.

Đối với tài nghệ của Ngọc Kỳ, nàng rất tin tưởng, chàng hiện tại là anh hùng đệ nhất trong thiên hạ, một vị đạo cô nhỏ nhoi như thế, thì có thể làm gì được? Và làm sao chịu đựng nổi một vài đường kiếm của chàng.

Cho đến khi vị đạo cô cứ lùi mãi về phía bờ sông, chiêu thức của hai người vẫn hết sức cổ quái, kiếm vẫn chong thẳng, chẳng có chút gì biến đổi, hay là chàng không muốn để lộ thân thủ của mình? Nàng đột nhiên kêu lên :

- Kỳ ca, hãy đâm vào mụ ta.

Vô dụng rồi, giả sử là cơn sấm mùa xuân, cũng không thể nào đánh động được Ngọc Kỳ tỉnh dậy, vì chàng đã đi vào cơn u mê, nàng lên tiếng quá trễ.

Bờ sông là một nơi vách đứng, phía dưới cách hai trượng là lòng sông đã bị đóng băng, một hàng những cây nhỏ và cỏ khô mọc đầy ở bên bờ, vị đạo cô đã lui dần về phía bờ rồi.

Thanh Hoa phát giác có điều không ổn, bình thường nàng chỉ cần hô lên một tiếng. Ngọc Kỳ chí ít cũng phải lên tiếng trả lời nàng. Tại sao chàng lúc này lại không một chút động tĩnh nào, thân hình lại đờ đẫn như người mất trí.

Nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, vung kiếm lên nhảy bổ tới.

Nhưng quá trễ, một trận cuồng phong đột nhiên nổi lên, bông hoa tuyết bay mịt mù khắp trời, chẳng thấy bóng người đâu cả.

Cơn gió nổi lên, trong phút chốc, nàng mơ hồ cảm giác vị đạo cô phất tay áo về phía nàng, những bông hoa tuyết ở dưới mặt đất đổ ngột tung lên, trận cuồng phong cũng vừa lướt tới.

Do nàng chưa kịp định thần thì bị trận cuồng phong quất vào bốn phía, thần trí không tỉnh táo nên rốt cuộc nàng bị ngã xuống đất không đứng dậy được.

Không biết nằm được bao lâu, nàng cảm thấy hơi lạnh càng ngày càng tăng thêm, cuối cùng vì bị cái lạnh mà nàng mới tỉnh dậy được.

Nàng đột nhiên ngồi dậy, một luồng hơi lạnh từ phía Đan Điền dâng lên, trong đầu nàng bắt đầu hiện lên ý nghĩ sợ hãi.

Nàng vẫn còn nằm ngay giữa đường, gió lạnh rét buốt, bốn bề là một màu trắng toát, ngoài nàng ra chẳng có một ai.

Hai con ngựa ở bên sườn núi đang lắc lư thân mình, vó ngựa giẫm giẫm trên mặt đất, nghe lộp cộp, từ trong miệng mũi của chúng không ngừng phả ra từng làn sương trắng, chúng đứng sát vào nhau để tìm hơi ấm.

Thanh kiếm của nàng nằm ngay dưới chân, bị tuyết rơi phủ gần một nửa, cách đó không xa là bao kiếm để lại của vị đạo cô, chỉ còn nhìn thấy một đoạn nhỏ xíu.

“Thế là hết”. Trong lòng nàng thần kêu lên.

Nàng nhặt kiếm lên, bắt đầu dò tìm dấu chân của họ, nhưng trận cuồng phong kỳ dị vừa rồi đã xóa sạch hết mọi dấu vết.

Nàng bèn đi tìm ở phía bờ sông, nghiêng đầu ngó xuống dưới. Bên bờ sông hình thành một vách đá dựng đứng, cao gần hai trượng, sườn dốc có lưu lại một vết giày mà mũi giày lại hướng về lòng sông. Hiển nhiên, vị đạo cô đã từ đây nhảy xuống dưới vì không cẩn thận nên đã lưu lại dấu vết. Theo

đó mà suy đoán thì công lực của vị đạo cô so với Thanh Hoa cao hơn rất nhiều, từ trên cao hai trượng nhảy xuống phía dưới không thể không lưu lại vết giày, quả nhiên là vị đạo cô đã mang theo một vật nặng, vật nặng đó không ai khác chính là Ngọc Kỳ.

“Kỳ ca đã bị nữ yêu này bắt đi rồi!”. Đó là ý nghĩ đầu tiên của nàng khi nhìn thấy quang cảnh ở đây.

Đầu óc của nàng thật linh hoạt, từ hướng mũi giày để lại, nàng đoán chắc là sau khi yêu nữ bắt người đi, nhất định thế nào cũng đi qua sông, vì vậy không thể tìm thấy họ ở gần đây được.

Nàng nhảy lên ngựa, tay kia cầm dây cương ngựa của Ngọc Kỳ từ sườn núi chạy thẳng xuống lòng sông đã đóng băng, theo hướng nằm của chiếc giày, băng sang bờ bên kia.

Bên kia bờ sông là một thôn nhỏ, một ngọn núi không cao lắm nằm về phía bên phải của thôn. Trong thôn lác đác chỉ có bốn năm căn nhà, có lẽ đây là những thôn dân muốn sống riêng lẽ lìa bầy chăng?

Từ trên núi nhìn xuống, năm căn lớp ngói thì có hai căn đã muốn đổ sụp, hai căn còn lại cũng ở trong tình trạng không khác gì hơn. Rõ ràng nơi đây nhất định là một nông trang đã bị bỏ đi, vị chủ nhân chí ít đã rời khỏi đây trên mười năm rồi.

Chỉ có gian nhà ở giữa thì vẫn còn coi được chút ít, bức tường đại môn viện vẫn còn nguyên vẹn, tuy vết loang lổ trên nóc nhà ở đâu cũng thấy, nhưng may là có thể tạm tránh được gió mưa.

Nàng cẩn thận dắt hai con ngựa tiến về phía những ngôi nhà ấy. Nàng cột chặt hai con ngựa ở bên cạnh ngôi nhà, tay đặt vào đốc kiếm, tay còn lại nắm chặt Ngư Phúc châm, bắt đầu đi vào trong tìm kiếm.

Trong mùa đông tuyết phủ dày, không thể có sinh vật nào ngụ đông ở đây được, vì vậy mà nàng tăng thêm phần gan dạ. Nàng biết mình không phải là địch thủ của nữ yêu đạo, nhưng nàng cũng phải tìm cho ra để liều với ả một phen, bất cứ hậu quả đáng sợ nào nàng đều không thèm suy nghĩ tới.

Ngôi nhà thứ nhất, chẳng phát hiện được gì, nàng liền đi sang gian nhà giữa.

Nàng bước lên bậc tam cấp đã bể nát, trong lòng bắt đầu nghi ngờ. Bức tường bong từng mảng, mạng nhện giăng đầy, cánh cửa gỗ đã bị mục nát, quang cảnh ở đây dường như chưa có người đặt chân đến.

Gió càng mạnh thêm, mây giăng mù mịt, trong ngôi nhà hoang tàn lạnh lẽo u ám, tường vách sụp lở, không khí âm u ở chung quanh làm cho người rợn tóc gáy.

Nàng dùng kiếm nhỏ nhẹ đẩy cánh cửa mục, nó liền ngã xuống, trong ngôi nhà vắng lặng chẳng

có vết tích gì là có người, bàn ghế thì điêu tàn, bụi đóng dày có đến năm tấc, có lẽ ngôi nhà này đã bị hoang phế bao nhiêu năm rồi.

Nàng không hề biết ở phía cửa sau, bài vị thần chủ đã bị bong ra từng mảng, một đôi mắt đang nhìn hết sức chăm chú từng hành động của nàng.

Trong đám bụi dày cả tấc đó, nàng không phát hiện ra một dấu chân nào cả, lòng dũng cảm như được tăng thêm, vì vậy, sự cảnh giác đã lơi đi phần nào.

Quan sát trong giây lát, nàng quyết định đi vào gian bên cạnh, chuẩn bị bước vào nội thất.

Đột nhiên, trong lòng nàng chợt rúng động, nàng cảm thấy nhưng không thể diễn tả được, một áp lực vô hình nào đó đang hướng về phía mình, linh tính báo cho nàng biết nguy cơ sắp xảy ra tới nơi.

Thanh Hoa đột nhiên cảm thấy áp lực vô hình đang đi gần về phía nàng. Nàng nghĩ thầm: “Ở đây đang có ẩn giấu nguy cơ gì đây, ta phải đề phòng mới được”.

Đáng tiếc là nàng chỉ biết cần phải đề phòng, nhưng không biết phải đề phòng như thế nào, thế là nàng thả nhẹ bước chân, từ từ đi vào bên trong thám thính.

Phía sau bàn thờ thần là nội sinh. Một bóng người đang nấp ở bên trong, đôi mắt xuyên qua khe hở bức tường, chăm chú từng cử động của Thanh Hoa. Soạt một tiếng, một con hồ ly từ cửa sổ bay vào. Thanh Hoa nhanh như ánh chớp, quay mình lại, vung tay ra.

Bốp một tiếng vang lên, hồ ly bị tung lên rồi ngã vật xuống thềm.

Thanh Hoa kêu dài một hơi, thò tay vào trong túi lấy thêm ba cái Ngư Phúc châm.

Đôi mắt ở ngay phía sau bài vị thần chủ, hiện lên nét kinh ngạc, ba cái Ngư Phúc châm, đều bắn trúng vào hồ ly, thủ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân không hề sai chệch. Thanh Hoa từ từ quay mình lai, bước về phía nội sảnh. Bàn tay đã đặt vào chốt cửa, năm ngón tay nắm chặt lại, chốt cửa chuẩn bị xoay.

Đột nhiên ở ngoài cửa vang lên tiếng ngựa hí gấp gáp, kinh hoàng.

Bàn tay trên tay nắm cửa lập tức buông ra.

Thanh Hoa chạy như bay ra ngoài. Nơi chỗ ngựa bị cột, hai con ngựa đang kinh hoảng rú lên liên hồi. Trong bụi cây lùm sụp cách ngoài ba trượng, có ba bốn cặp mắt sáng quắc, đang tiến gần về phía sau con ngựa.

Đó là những con sói, bởi vì mùa đông rét đậm, chúng nó đang đói đến muốn phát điên, giả như

thịt thối chúng cũng không chừa, huống chi là hai con ngựa sống.

Có một con đã đi qua bụi cây, đầu chúi xuống đất, nhe hàm răng nhọn hoắt, lông dựng đứng lên, chực nhảy bổ vào.

Thanh Hoa vừa ra khỏi cửa, nhác thấy đàn sói đang muốn tấn công con ngựa của nàng. Không có ngựa, ai sẽ mang hành lý đi đường.

Nàng phi thân nhảy bổ xuống, đàn sói cũng lập tức bắt đầu lao vào con ngựa.

Nhanh như chớp, Ngư Phúc châm ra tay không hình không bóng, ba con sói thật lớn đồng thanh kêu la thảm thiết, bị bảo kiếm và phi châm nửa đường chặt đứt.

Còn hai con nhảy vào sau cùng, thì gặp ngay một ánh chớp bay tới, trong nháy mắt, năm con sói đã bị kết liễu dưới tay nàng.

Lúc nàng rời khỏi sảnh đường, dưới bài vị thần chủ đột nhiên tuôn ra làn khói màu xanh nhạt, chốc lát tỏa ra khắp bốn phía.

Thanh Hoa giết chết năm con sói xong, bèn đem ngựa dắt vào trong ngôi nhà cột ở một góc, xong trở lại sảnh đường một lần nữa.

Lần này thì nàng không do dự, bước thẳng về nơi chốt cửa. Đang lúc vừa bước đến bước thứ hai, thì nàng đột nhiên cảm thấy đầu óc hoảng loạn, mắt hoa lên, thần trí mơ hồ chao đảo. Keng một tiếng, thanh kiếm rơi xuống đất, Ngư Phúc châm trong tay rớt lộp độp xuống dưới nền nhà.

Nàng vẫn lảo đảo đi về phía trước, bước chân càng lúc càng nặng nề, nhưng chưa ngã xuống đất.

Bàn tay đặt lên chốt cửa ở nội sảnh đột nhiên nhấn mạnh.

Bình một tiếng vang lên, bốn bề đột nhiên tuôn ra làn khói xanh nồng nặc, mặt đất sụp xuống, Thanh Hoa liền té xuống ngã vào trong hầm.

“Hì hì! Vậy là bớt được chuyện nhiều lắm”. Trong nội sảnh vang lên tiếng cười hết sức hả hê, một vị nữ lang trên dưới hai mươi lăm xuất hiện nhìn thấy làn khói xanh đang nồng nặc khắp phòng bèn biến vào trong nội sảnh.

Làn khói từ từ tan đi, trong căn phòng đó, thanh trường kiếm sáng lấp lánh cùng Ngư Phúc châm bị rơi vào trong đám bụi bặm. Gần cửa vào nội đường, tấm bảng thờ thần chủ bị đảo ngược, phía trong nơi khoảng đất rộng khoảng tám thước vuông, không có tí bụi bặm nào.

Lúc ấy trên con đường ở bờ đối diện bên kia có ba bóng người, trùm mình trong chiếc áo da cáo,

đang cưỡi ba con chiến mã tử phụng đương phi ngựa đi gấp về hướng Đình Châu.

Không lâu sau, họ dừng lại. Có người kêu lên :

- Tiểu thư, hãy nhìn vào vỏ kiếm này

Cô gái ngồi trên con ngựa phía trước nói :

- Nhặt lên xem thử.

Trên con ngựa thứ hai, một dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp nhảy xuống, nhặt lấy vỏ kiếm trình lên nói rằng :

- Đây là vỏ kiếm bằng da cá mập. Tiểu thư, chẳng có gì là lạ cả.

Tiểu thư vừa nhìn kỹ qua một cái, vứt ngay xuống đất, nói :

- Quái lạ! Bọn họ đã trốn đâu mất rồi! Chúng ta phải đợi thôi, tại sao con đường này lại không thấy người nào cả?

Người sau cùng đột nhiên chỉ ra bờ sông nói :

- Tiểu thư, có vết chân của hai con ngựa đi qua phía bờ bên kia, theo cảm tính của muội, có lẽ là họ đã qua sông rồi, có lẽ họ đi bằng con đường tắt đến thành Mông.

- Không thể được, bọn họ nhất định đi Ứng Thiên, đến thành Mông để làm gì?

- Đã bị mất tông tích của họ, tại sao lại không đi tìm theo dấu chân ngựa?

- Cũng được, chúng ta đi tìm thử xem sao.

Ba con ngựa theo vết chân chạy về phía bờ bên kia, sau đó họ chạy lên ngọn núi nhỏ sau cùng thì cũng dừng chân tại ngôi nhà đổ hoang tàn, điều đầu tiên họ phát hiện là xác những con sói thật lớn.

“Lui ra!” Tiểu thư quát nhẹ, người ngựa liền lui về ngọn núi nhỏ, nấp vào trong rừng cây, bắt đầu giám sát về phía căn nhà.

Thanh Hoa bị một thùng nước lạnh dội vào tỉnh lại, thần trí vừa tỉnh lại, liền cố gắng giãy giụa ngồi dậy.

Nhưng nàng lập tức phát hiện, mình đã bị người ta điểm vào huyệt đạo, tay chân không thể nào cử động được, nàng đã trở thành một tù nhân rồi.

Nàng định thần quan sát chung quanh, trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi.

Đây là hầm bí mật ở dưới đất, nằm ở phía bắc ngôi nhà, được dùng làm hầm trú ẩn để tránh họa binh đao và đồng thời cũng để tồn trữ trái cây vào mùa đông, một mùi mốc xông lên hăng hắc, làm cho nàng cảm thấy muốn ngạt thở đến nơi.

Một cây đèn dầu được treo giữa gian nhà, trong ánh sáng chiếu rọi của ngọn đèn, một nữ nhân mình mặc chiếc áo xanh, đang lãnh nhiên nhìn chăm chú vào nàng với ánh mắt như cười mà chẳng cười. Trong tay đang cầm chậu sành, hiển nhiên là nàng ta vừa dội nước vào người nàng.

Thanh Hoa hỏi :

- Ta đã lọt vào trong tay ngươi rồi phải không?

Thanh y nữ nhân ném cái chậu sành vào trong góc nhà, nói :

- Nàng phải biết rõ nơi này, hãy chứng tỏ rằng mình không phải là đồ ngốc.

- Ngươi là ai?

- Nàng hỏi ta có ích gì? Ta chỉ là một kẻ hạ nhân.

- Hạ nhân?

- Vâng, là một thị nữ, kiêm nhiệm nữ nhân hạ tiện, nàng phải biết rõ mới được.

- Ngươi là thị nữ của yêu đạo Phong Dương?

- Đúng thế, nàng biết vậy rất tốt.

- Thế thì Kỳ ca của ta đâu? Các người đã làm gì? Chàng ra sao rồi?

- Chàng à? Ha ha! Trong làn hương êm ấm rồi.

- Ngươi nói nhảm! Kỳ ca ta không phải là người như thế.

- Nàng cho rằng Kỳ ca của nàng là đại anh hùng đội trời đạp đất?

- Đúng thế, không ai dám phủ nhận.

- Nhưng đại anh hùng lại có ích gì? Bất cứ người nào cũng không thoát khỏi mê hồn ma nhãn của tà ma ngoại đạo đâu.

Thanh Hoa thất sắc, hỏi một cách kinh hoàng :

- “Mê Hồn Ma Nhãn”, các ngươi là người của Bạch Liên giáo, chuyên dùng yêu pháp hại người!

- Ha ha! Ngươi đã biết thân phận của chúng ta, thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Thanh Hoa vừa nghe thấy nàng ta quả là người của Bạch Liên giáo, hèn chi mà Kỳ ca đã bị ngã dưới đôi mắt đẹp mê hồn như ma của nữ yêu đạo. Trong lòng nàng quá nôn nóng, giận dữ mà mắng rằng :

- Những tà ma ngoại đạo của các người... Hừ! Ta nghe khẩu khí của ngươi có chút gì bất mãn với mình, đúng vậy không?

- A đầu, trên thế gian này có ai tự cam là kẻ hạ lưu hay không?

- Thiên hạ rộng lớn như vậy, có nơi nào mà không dung cho ngươi sống? Ngươi tốt nhất tự bay đi là hơn.

- A đầu, ngươi muốn xui khiến ta chăng?

- Đây là cơ hội để ngươi tự cứu mình.

- Không thể được, nữ quái Thanh Hư mà ngày nào còn sống thì ta tuyệt không thể nào thoát khỏi bàn tay của mụ, ngươi bất tất nhọc lòng vô ích.

- Chỉ cần ngươi giúp ta giải khai huyệt đạo, ta có thể tìm thấy nữ yêu, nhất quyết...

Thanh y nữ nhân lắc lắc đầu, nói một cách thờ ơ :

- Ngươi không làm được đâu, còn kém xa nhiều lắm. Đáng tiếc là Kỳ ca nào đó của ngươi nhất thời không đề phòng, bị nhãn thần của nữ yêu làm mê hoặc, nếu không thì lớp bông vải mỏng tang che đậy trên đôi mắt làm sao có thể mê hoặc được, hoặc giả không tiếp xúc với đôi mắt đẹp mê hồn ma đó, nữ yêu liền không có cách nào để làm...

Nàng ta nói chưa dứt, thì trong bóng tối vang lên tiếng bước chân, ả liền vội vàng ngừng lại.

Thanh Hoa thông minh tuyệt đỉnh, đã nghe ra được thâm ý trong lời nói rõ ràng của Thanh y nữ nhân, có ý chỉ nàng cách đối phó với nữ yêu đạo.

Ánh sáng của cây đèn vừa nháng lên, một nữ nhân tay cầm chiếc đèn lồng tiến tới, vừa bước vào trong hầm nói ngay :

- Đại tẩu, đi mau, sư phụ muốn mang người này đến ngay.

Thanh y nữ nhân liền đỡ lấy Thanh Hoa đang bị ướt như chuột lột nói :

- Đi thôi! Sư phụ ra sao rồi?

- Vẫn chưa đi vào đâu, sư phụ phải giày vò nàng này mới được.

Hai người tiến vào hành lang đầy mùi mốc xông thọc vào mũi, rồi từ từ nhảy xuống. Trong lòng Thanh Hoa vô cùng nôn nóng, nhưng huyệt đạo bị chế ngự, nên không biết làm sao.

Bản thân nàng có thể dùng Tiên thiên chân khí tự giải huyệt đạo của mình, nhưng cách điểm huyệt pháp của nữ yêu đạo vô cùng kỳ dị, không những không có cách nào tự giải được, mà thậm chí chẳng biết bị điểm huyệt ở nơi nào, chỉ cảm thấy chân khí ở nơi nào cũng đều bị ngăn trở.

Cách khoảng mười trượng thì hơi mốc đã giảm dần, một làn hơi ấm phả vào mặt họ, cả bọn đã tới cái hang lớn hình vuông rộng chừng năm trượng.

Trong hang có hai ngọn đuốc và hai chậu sành đang đựng than hồng lửa cháy đỏ hừng hực. Người áo xanh được gọi là đại tẩu ở bên ngoài kêu nhẹ :

- Sư phụ, người đã đem đến rồi.

Trong hang có tiếng trả lời :

- Lột hắn ra và bỏ vào đây.

Thanh Hoa thầm kêu khổ, nhưng không biết làm sao nàng bắt đầu chửi mắng :

- Yêu phụ, ngươi không giết bản cô nương, thì cũng có một ngày ta sẽ băm vằm ngươi dưới hàng vạn nhát kiếm thì mới làm tiêu tan được mối hận này. Ngươi đúng là một tên hạ tiện vô sỉ.

- Hì hì! Lão nương vô sỉ cũng phải để cho ngươi xem thử. Đợi lát nữa ngươi cũng phải mất mặt để sau đó đi gặp Diêm vương.

Thanh Y nữ nhân vội vàng lột sạch quần áo trên mình Thanh Hoa ra, sau đó đem vào trong hang. Trong lúc cởi quần áo của Thanh Hoa, ngón tay của nàng ta điểm lộn xộn ở trên vai, hông và dưới bụng của nàng.

Thanh Hoa đột nhiên cảm thấy toàn thân hơi chấn động, tinh thần dường như được tăng thêm sức mạnh, tay chân tuy không di chuyển được, nhưng chân khí đã có nơi được thông suốt. Nàng hiểu ra, Thanh Y nữ nhân đã ngầm giúp nàng giải khai trọng huyệt ở các nơi vai và bụng.

Trong hang sáng trưng, Thanh Hoa trong lòng chấn động, khi thấy hai người mình trần trùi trụi, một là Ngọc Kỳ, còn người kia là Thanh Hư đạo cô đang nằm cạnh nhau trên giường.

Ngọn Kỳ đang nằm yên trên tấm chăn bông, mục quang lờ đờ, khuôn mặt tỏ ra như khúc gỗ.

Thanh Hư đạo cô đang dùng tay mò tìm huyệt đạo trên khắp mình của Ngọc Kỳ, mồ hôi trên trán ứa ra. Có lẽ trong hang nóng quá, mà chậu than lại quá đỏ, hay có lẽ mụ ta dùng kình lực quá nhiều. Nữ yêu đạo buông Ngọc Kỳ ra, đột nhiên lôi Thanh Hoa về phía giường, giọng kêu lên hết sức hung tợn.

- Huyệt đạo của tên tiểu tử này, tại sao không tìm thấy? Nói mau! Có phải là hắn đã luyện Kim Chung trảo bế huyệt thuật không? Trảo Môn huyệt nằm ở đâu?

Thanh Hoa mừng thầm, thì ra yêu phụ vẫn chưa cởi bỏ hôn thuật, nếu hôn thuật còn thì không thể phục hồi được trí giác, yêu phụ muốn điểm huyệt Ngọc Kỳ rồi mới dám cởi bỏ yêu pháp, để tăng thêm phần như ý. Nhưng yêu phụ tìm mãi mà không thấy huyệt đạo của chàng.

Thanh Hoa lúc này đang cố làm tụ lại Tiên Thiên chân khí, rồi mới đả thông huyệt đạo bị chế ngự, vì vậy không thể trả lời được.

Thanh Hư đạo cô thấy nàng không trả lời thì bốp một cái, tiếng tát tai nảy lửa vang lên cùng với tiếng quát :

- Ngươi nói hay không nói hả?

Thanh Hoa đành phải trả lời, giọng càng thêm lạnh lùng :

- Ngươi thật là uổng cho danh gọi là Nhất đại yêu phụ, duyệt nhân vạn thiên, chàng luyện được công phu gì làm sao ta biết được!

- Hừ! Ngươi cùng hắn là phu thê với nhau, tại sao hắn không nói cho ngươi biết? Ngươi nói hay là không?

- Ai nói hắn là... nói cho ngươi biết, ta không biết ất giáp gì cả!

- Ngươi không biết? Lão nương có cách làm cho ngươi phải biết!

Thanh Hư đạo cô kêu lên một tiếng dữ tợn, một tay nắm lấy nàng đặt trên mình Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ sau khi được Hòa Thượng Lạc Thiên truyền cho thuật di huyệt biến kinh, công lực vì thế càng thêm tiến triển, ngày càng đạt đến sự kỳ ảo, kinh mạch huyệt đạo không có cách nào tìm thấy được. Thân thể của chàng, ngoài việc dùng nội lực hùng hậu để chống lại, còn kỳ dư bất cứ binh khí tầm thường đừng nghĩ đến việc muốn làm tổn thương chàng, còn điểm huyệt đạo trên người chàng thì điều đó chỉ là vô ích.

Toàn thân của Thanh Hoa giống như bị điên dại, sự cảm nhận kỳ dị làm cho lòng nàng phát run, ý nghĩ bay đâu mất, thân mình nóng ran, hơi thở gấp gáp, tự nhiên cắn chặt môi lại, tiên thiên chân khí

ngưng tụ lại lập tức tan biến đi.

Nhưng nàng vẫn chưa bị dục hỏa che mất đi tâm trí của mình, nàng đột nhiên cất tiếng :

- Yêu phụ, ngươi tìm không được kinh mạch của chàng, đúng là đồ ngốc! Huyệt Đan Điền chẳng lẽ không tìm được ư?

- Hừ! Tìm huyệt Đan Điền có ích gì?

- Ngươi tự nhận là nhất đại cao nhân không biết xấu hổ sao? Ngươi cứ trút chân khí vào, bách mạch lập tức bị trương lên, lúc đó ngươi sẽ dễ dàng tìm ra huyệt đạo.

- Lão nương tạm thời thử xem, nếu không linh nghiệm, ta bắt ngươi sống chết cũng khó.

Yêu phụ quả nhiên bị mắc lừa, tay chưởng bắt đầu xoáy vào huyệt Đan Điền dưới bụng Ngọc Kỳ. Nguyên Thanh Hoa vốn là người cơ trí, nàng đã được Ngọc Kỳ truyền thụ Huyền Thông tâm pháp. Nàng biết, nếu yêu phụ truyền lực vào Đan Điền làm xách động Thuần dương chân hỏa của Ngọc Kỳ, chàng có thể đột nhiên tỉnh lại ngay, thì thuật mê hồn của phép tà ma ngoại đạo, còn toan tính được gì?

Trong khi yêu phụ đang trút chân khí vào huyệt Đan Điền của Ngọc Kỳ, thì đột nhiên trong hang có một tiếng vang thật lớn.

Yêu phụ lập tức ngẩng đầu lên hỏi :

- Đại a đầu, có chuyện gì thế?

Hai người Thanh Y nữ nhân, đang chia nhau đứng ở miệng hang, một nàng quay lại nói :

- Bẩm sư phụ, e rằng có người xông vào đây.

- Mau đi thử xem, hãy dùng An Tức hương tóm về đây cho ta.

- Tuân lệnh!

Lúc này, trong hang nghe rõ tiếng áo bay phấp phới ở bên ngoài.

Yêu phụ kêu lên :

- Mau ngăn chặn họ lại! Không được để xông vào.

Bên ngoài lại vang lên tiếng quát nhẹ :

- Chậm lại! Bên trong có người, không chỉ một người đâu!

Một giọng khác bén nhọn vang lên :

- Là nữ nhân đấy! Hãy cẩn thận!

Hai thanh y nữ nhân vội quăng đi chiếc đèn lồng, đột nhiên tuốt kiếm lao ra ngoài hang. Phía bên ngôi nhà đổ, ba người đang nấp trong bóng tối từ từ tiến tới. Bọn họ không đủ kiên nhẫn ngồi chờ, bèn đem ngựa cột trong rừng cây xong bắt đầu do thám căn nhà này. Đầu tiên họ phát hiện bên trong nhà có con ngựa. Một người nói :

- Tiểu thư! Quả nhiên đúng là họ rồi. Chúng ta vẫn phải tránh đi. Thời cơ chưa đến chúng ta không được tiết lộ hành tung.

- Bọn họ ở trong đây để làm gì? Không được! Chúng ta đi tìm rồi nói sau. Tiểu Cúc ngươi hãy ra ngoài cảnh giới còn Tiểu Phương theo ta.

Tiểu Cúc nói :

- Tiểu thư! Tiểu thư sẽ bị hắn phát hiện ra ngay.

- Hắn làm sao biết được bộ mặt thật của chúng ta? Thôi không nói nữa! Tiểu Phương đi ngay!

Hai người men theo dấu chân của Thanh Hoa đi tìm tới gian phòng giữa. Đầu tiên họ phát hiện thanh kiếm của Thanh Hoa bị đánh rơi. Tiểu Phương nói khẽ :

- Họ đã bị người bắt đi rồi. Thanh kiếm bị rớt ở trong sảnh.

Tiểu thư lướt vào như ánh chớp, đột nhiên lại bay lùi ra thật nhanh, lấy ra hai viên đan hoàn, đưa một viên cho Tiểu Phương nói :

- Bên trong có hương Mê Hồn, đây chỉ là một thứ đồ chơi. Bọn họ có lẽ bị người của Vô Vi bang tóm rồi. Mau lên! Chúng ta phải nhanh chân một bước, cứu người phải lẹ tay mới được.

Họ bóp nát viên đan hoàn ra nhét vào trong mũi rồi xông vào nội sảnh liền phát hiện vị trí của tấm bảng bị đảo ngược. Tiểu thư một chưởng tung ra bốp tấm bảng liên tan vỡ rớt xuống. Tiểu thư nhảy xuống trước. Tiểu Phương thu lại kiếm men theo đường hầm tới nơi hang tồn trữ vẫn tiếp tục dò tìm bên trong. Địa đạo hẹp lại nhỏ vì vậy hai thanh y nữ nhân xông ra đi tới giữa đường thì hai bên cùng tao ngộ.Một trận khói xanh bay tới, tiểu thư nghiêm giọng quát :

- Ngươi là ai? Dùng những thứ đồ chơi này để ngấm ngầm mưu hại người chăng. Quả thật múa rìu qua mắt thợ.

Đại a đầu cũng đứng sát vào vách cảnh giới, giọng yêu kiều quát lên :

- Các hạ là ai? Hãy lui ra mau.

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đã bị các người bắt đi rồi phải không?

- Có liên quan gì đến các hạ?

- Hãy giao nộp cho ta. Bổn cô nương sẽ không truy cứu các ngươi.

- Ngươi là ai mà dám lớn mật thế kia?

- Nộp hay không nộp?

Giọng nói của tiểu thư bắt đầu nghiêm khắc.

- Ngươi nằm mơ hay...

Một tiếng quát vang lên, kiếm khí rít lên nhọn hoắt, tiểu thư phi thân về trước. Nàng đã nhận ra vị trí của đối phương do giọng nói vừa phát lên. Choang hai thanh kiếm vừa đụng nhau thanh y nữ nhân bị chấn động vội thối lui ba bước đẩy người phía sau lùi ra sau thêm hai bước nữa. Đại a đầu kêu lên :

- Sư phụ! Tiện nữ bị vướng tay chân rồi!

Tiểu thư cũng bay đến nhanh như ánh chớp la lên :

- Nộp ra đây!

Con chuột đánh nhau ở trong hang, con nào sức mạnh hơn thì thắng, người cũng thế, ai có công lực cao hơn thì không bị bại. Chỉ hai lần đánh giáp lá cả thì đại a đầu đã phải thối lui hơn hai trượng. Thanh Hư đạo cô vừa nghe tiếng kêu cứu, liền cầm thanh từ kiếm hướng ra ngoài hét :

- Lui ra! Để cho ta!

Mụ nhảy vào trận lướt qua hai người đệ tử, quát lên một tiếng tấn công ngay. Tinh một tiếng song kiếm vừa đụng nhau thì thanh từ kiếm đã hút lấy thanh kiếm của đối phương, mụ ra sức vận lực kéo thanh kiếm về phía mình rồi thừa cơ ra chiêu. Công lực của mụ quả nhiên hùng hậu, chỉ gặp nhau bất ngờ mà đã đoạt được thanh kiếm của đối phương, mụ bèn thừa cơ tiến về phía trước quát lớn :

- Đồ chuột chết! Thật là to gan lớn mật! Dám ở chỗ của lão nương mà gây rối! Nạp mạng đi!

Đột nhiên có tiếng ám khí bay vút tới. Mụ cười khi dễ một tiếng, thanh kiếm rung lên một cái, hơn trăm hoa trâm đều bị hút chặt vào thanh kiếm. Mụ lại quát lớn :

- Còn có bao nhiêu nữa? Cứ phóng hết đi!

Đột nhiên phía đối diện truyền lại tiếng quát yêu kiều :

- Đón lấy!

Một viên đạn lướt tới bùng vừa đụng vào mũi kiếm nổ ngay. Trong hang hơi sáng lên với màu xanh u ám.

- Á! Ngươi đã không mặc... Thật là đáng chết! Ngươi cùng với Cuồng Sư... Đánh!

Tiểu thư chưa nhìn rõ được bóng người nhưng cũng lờ mờ thấy được một nữ nhân lõa thể, thế cũng đủ lắm rồi. Trong tiếng quát vang lên nàng tung ra liên tiếp ba viên đạn, ánh lửa màu xanh tung tóe trên vách động và dưới đất. Ánh lửa ấy không thể xem thường, nếu vô ý chạm phải một chút thịt không cháy xương không tan thì mới là kỳ. Thanh Hư đạo cô hơi kinh hoảng, không còn dám tự tiện xông lên, trong hang tối đen như mực, nhỡ chạm phải một viên ắt là suốt đời hối hận. Mụ dán sát người vào vách để tránh, giận quá quát lên :

- Con tiện tì kia, ngươi là ai? Lão nương mà bắt được ngươi thề sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là khoái hoạt.

- Đồ ngang ngược! Bổn cô nương há lại dễ dãi với ngươi hay sao? Nộp người ra đây bổn cô nương sẽ buông tha ngay lập tức!

- Ngươi đừng nằm mơ! Người cũng không trốn chạy khỏi tay ta đâu.

- Hừ! Thiên hạ tuy lớn nhưng chẳng có đất để ngươi dung thân, ngoan ngoãn thì nộp ra đây mau. Ngươi đã vui vẻ quá lắm rồi nên buông tay đi là vừa.

- Lão nương mới chạm tay thì bị chân dơ của ngươi phá đám. Dù cho có vui vẻ đi nữa cũng tuyệt đối không nhường cho ngươi.

Hai người trong hang đấu khẩu với nhau, ai cũng không dám mạo hiểm tiến lên. Ở phía sau đại a đầu lặng lẽ chạy vào trong động đến bên mình Thanh Hoa liền điểm ngay hai ba chục điểm giải huyệt cho nàng rồi nói khẽ :

- Mau cõng Dương công tử chạy mau. Ở đây không có nước lạnh không có cách nào cứu chàng tỉnh dậy đâu. Mau đi! Chạy về hướng sau đó.

Nói xong liền quay người chạy ra ngoài lập tức. Thanh Hoa không còn để ý đến sự e lệ, rụt rè, tuy chân lực vẫn chưa hồi phục nàng vẫn ghé lưng vào cõng Ngọc Kỳ. Thân thể Ngọc Kỳ lại hùng tráng, nặng vô cùng, người vừa đứng thẳng lên thì toàn thân nhũn ra, cả hai cùng té xuống. Nàng lại bị đè ở phía dưới, tình cảnh này thật cũng đã xảy ra trong tửu điếm...

Trong lúc nguy cấp cơ mưu nảy sinh nàng bèn lật người chàng lại, dùng nội lực ấn mạnh vào huyệt Đan Điền, tiên thiên chân khí đột ngột phát ra. Đồng thời cùng lúc nàng dùng chỉ lực điểm vào trên đỉnh môn của chàng. Ngọc Kỳ lúc này thần trí mơ hồ. Đột nhiên Thuần dương chân hỏa ở dưới bụng cuồn cuộn tuôn lên, một luồn tiềm lực tỏa ra khắp kỳ kinh bách mạch ở toàn thân giống như giòng lửa đỏ đang trào lên một cách giận dữ. Trên đỉnh môn, một bàn tay đang điểm vào ấy hết sức nhẹ nhàng làm cho thần trí của chàng tỉnh dậy rất mau. Chàng khẽ mở mắt ra với cảm giác mơ mơ màng màng, liếc nhìn xung quanh trong động sáng rực, ngọn đuốc đang cháy sáng, bên ngoài những tiếng la hét huyên náo rót vào tai chàng. Trước mắt chàng là cặp mắt hết sức thân quen đồng thời chàng cũng thấy thân hình của một cô thiếu nữ đang áp sát vào cơ thể mình. Cùng lúc chàng cảm thấy hai bàn tay mịn màng đang ấn vào Đan Điền và đỉnh môn. Chàng thất kinh đột ngột ngồi dậy quát lên :

- Ai?

Chàng vừa ngồi dậy thì liền biết ngay đó là ai chỉ có là chàng không dám tin vào mắt của mình. Thanh Hoa kêu lên một tiếng vội vàng lấy tấm chăn trùm kín mình lại từ đầu đến chân. Giọng run run nức nở cất lên :

- Ca ca là muội đây mà! Chúng ta đã lọt vào tay của yêu phụ rồi. Bọn họ đang ở bên ngoài kịch đấu với nhau, sắp vào đây rồi.

Nàng đột nhiên khóc nức nở.

Ngọc Kỳ quát lớn một tiếng vừa nhìn thấy bảo kiếm của mình liền nắm lấy lao ra ngoài. Nàng trong tấm chăn vội kêu lên :

- Ca ca! Đợi một lát!

Ngọc Kỳ giận dữ la lên :

- Phải giết hết bọn chúng mới được!

- Ca ca có hai người không được giết là hai vị thanh y nữ nhân. Họ đã cứu chúng ta.

- Muội hãy cẩn thận. Huynh sẽ tới ngay.

Vừa dứt lời chàng lao ra ngoài, thuận tay cầm theo đuốc xông vào như con hổ bị điên. Người mà chàng gặp đầu tiên là hai vị thanh y nữ nhân, chàng liền kêu to :

- Nhị vị lùi qua một bên!

Dưới ánh lửa soi rõ khuôn mặt của Thanh Hư đạo cô đang kinh hoàng thất sắc kêu lên trước mặt chàng :

- Ơ! Ngươi làm sao có thể tự mình...

- Yêu phụ ngươi phải chết!

Ngọn đuốc vừa duỗi ra, bảo kiếm liền điểm tới liền. Thanh Hư đạo cô kinh hoàng sợ hãi. Trước sau đều có người, mụ làm sao không kinh hãi được? Trong cơn bối rối, mụ liền vung thanh từ kiếm thật nhanh, định bụng sẽ hút lấy thanh kiếm đang phát ra ánh sáng rực rỡ của Ngọc Kỳ, rồi sau đó dán người vào vách để tránh người phía sau đâu tới.

Há phải biết công lực của Ngọc Kỳ so với mụ cao thâm hơn nhiều, lực từ tính tuy hút được thanh kiếm nhưng người của mụ lại bị nội kình hùng hậu kỳ lạ chấn động hổ khẩu bị tét ra, thanh kiếm buông xuôi rơi xuống. Người do không còn tự chủ được, bị chấn động bay về phía lao thẳng vào ngọn đuốc.

- A... a...

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên dầu trong bó đuốc tung tóe ra tứ phía trên mặt, trên cổ, của vị đạo cô, da thịt bị cháy khét đến ghê rợn. Vị đạo cô ngã lăn xuống đất lấy tay che mặt kêu lên một cách điên cuồng. Ngọc Kỳ trông thấy thảm trạng của mụ cũng hơi mềm lòng, liền lui về một bên hỏi hai vị thanh y nữ nhân :

- Hai người là ai?

Đại a đầu run cầm cập trả lời :

- Chúng ta là môn đệ của bà.

- Dắt bà ấy đi ngay có lẽ còn cứu kịp!

Hai người vội vàng nâng thân hình trần trụi của Thanh Hư đạo cô đi ngay lập tức. Khuôn mặt của Thanh Hư không còn giống hình người chút nào nữa, đôi mắt đã bị mù, lỗ chỗ vài nơi bị rách da toạc thịt, còn người thì đã chìm vào cơn ngất lịm. Lúc Ngọc Kỳ xuất hiện, tiểu thư và Tiểu Phương nghe tiếng của chàng đã nhanh chân thối lui ra sau rồi rời khỏi ngôi nhà. Ngọc Kỳ đợi mọi người đi hết, chàng tính quay trở lại thì đột nhiên phát hiện một thanh kiếm sáng lấp lánh đang nằm dưới đất cách chỗ chàng đứng không xa, vội vàng nhặt lên xem thử bỗng chàng cất tiếng mắng :

- Lại là nó! Con tiện phụ này!

Thanh kiếm hơi dài, rất nhẹ và rất đẹp, giống như là vật trang sức. Chàng vừa nhìn thấy thì biết ngay đó là thanh kiếm của yêu nữ Trì Khiêm, nhất định là yêu nữ với Thanh Hư đạo cô cá mè một lứa để mưu hại chàng. Chàng liền cầm lấy hai thanh kiếm đi vội vào trong hang. Từ phía xa chàng cất giọng sang sảng kêu lên :

- Hoa muội! Bọn họ đã đi hết cả rồi!

Thân hình của chàng cũng đang trần trụi trụi vì vậy chàng phải lên tiếng trước để nàng kịp tránh. Khi chàng bước vào thì Thanh Hoa đã trốn vào trong chăng, bên cạnh là đống áo quần của nàng nhưng chúng đã bị ướt lại còn bị rách nữa, vì thế không thể mặc được. Chàng vội vàng mặc lấy quần áo rồi xoay mình qua nói :

- Hoa muội hãy mặc tạm chiếc áo ngoài của huynh rồi sẽ tính sau.

Nàng đứng dậy mặt đỏ bừng bừng, mặc vào chiếc áo rộng thình lình của Ngọc Kỳ. Đột nhiên nàng lao vào lòng chàng khóc nấc lên. Đối với những chuyện xảy ra trước đó chàng mù tịt không biết tí gì cả, chỉ còn biết ôm chặt lấy nàng nói một cách ân hận :

- Huynh thật đáng chết! Chẳng biết trước đó mình đã làm những gì. Nếu như muội bị áp bức và lăng nhục thì huynh không biết đền tội như thế nào. Xin muội hãy tin vào huynh, gặp được tổ bà thì sẽ xin tổ bà phái người đến Độc Long đảo...

Thanh Hoa vội dùng tay bịt miệng chàng lại giọng xa thẳm :

- Ca ca! Cả hai chúng ta đều chưa bị gì. Cũng may là có người xông vào cứu chúng ta.

Trong lòng của Ngọc Kỳ như trút được gánh nặng liền nói ngay :

- Kẻ xông vào cứu chúng ta cũng chẳng phải người tốt. Muội xem thanh kiếm đây này!

Thanh Hoa bị lời nói của Ngọc Kỳ rẽ sang hướng khác, ý e thẹn cũng giảm bớt được phần nào vừa nhìn thấy thanh kiếm nàng nói ngay :

- Ơ! Đây là thanh kiếm trang sức của một nữ nhân. Vật này là của yêu nữ Trì Khiêm. Y là muội muội của Thần Kiếm thư sinh. Xem ra hai huynh muội hắn đều bám theo chúng ta. Từ nay về sau chúng ta phải thật cẩn trọng để tránh bọn họ dõi theo hành tung. Bắt đầu từ ngày mai chúng ta phải đi bắt huynh muội súc sinh đó.

- Tạm thời để cho bọn họ ung dung trước đi đã. Sau khi gặp qua tổ bà và gia gia má má rồi huynh sẽ tuyệt không tha cho bọn này đâu. Chúng ta đi thôi

Thanh Hoa vội buông chàng ra. Nàng liền nói một cách bẽn lẽn, ngượng nghịu :

- Ca ca! Con ngựa ở ngôi nhà đổ đầu tiên, cái bọc...

Ngọc Kỳ hiểu ngay ý liền nói :

- Nàng hãy đợi một lát!

Chàng cầm lấy bó đuốc tìm đường đi ra khỏi động, lên tới trên sảnh đường, thanh kiếm của Thanh Hoa vẫn còn ở đấy. Có lẽ Trì Khiêm rút lui quá nhanh nên không kịp lấy đi. Không lâu hai người ra khỏi động, kéo con ngựa từ ngôi nhà đổ bước ra.

Ba ngày sau vào lúc nửa đêm, hai con chiến mã đã đi qua Lục An Châu. Tòa thành danh tiếng này đang chìm trong giấc ngủ, ngựa đi ngoài thành nên không ai phát hiện được. Đi xa khỏi thành chưởng tám mươi dặm, thì tiến vào rừng núi. Lúc này gió không còn thổi mạnh nữa, tuyết đã ngừng rơi. Bình thường nửa đêm giá rét, trên đường không thể nào có bóng người được nhưng lúc này ngược lại xuất hiện hàng loạt bóng người. Hai người đang đi thì nghe thấy tiếng binh khí vang lên, tiếng chó sủa liên hồi. Ngọc Kỳ liền buông lỏng dây cương nói :

- Phía trước đang có người giao đấu với nhau chúng ta hãy tránh đi. Bất tất phải can thiệp vào.

Nhưng Thanh Hoa lại nói :

- Chúng ta có thể đứng bên ngoài thị chiến không can dự vào cũng được. Biết đâu trong đám đông đó có bằng hữu của chúng ta thì sao?

Ngọc Kỳ còn biết làm gì hơn đành theo nàng xông lên phía trước thật nhanh. Từ phía xa đã nhìn thấy một vòng vây, tiếng la hét vang lên không ngừng. Ngọc Kỳ dắt ngựa đi về phía bên cánh đồng nói :

- Chúng ta hãy thả ngựa ra phía trước sau đó mới vòng lại xem.

Hai người lập tức băng qua cánh đồng, đem ngựa cột vào rừng cây, rồi đem theo những đồ cần dùng rồi dắt tay nhau chạy về phía ánh lửa đang sáng rực. Hai người chạy lại gần đấu trường, nhảy lên nhánh cây tùng to cao ở bên đường, lúc này cảnh tượng ở đấu trường thấy được vô cùng rõ ràng, chỉ cách còn khoảng nửa dặm thôi. Hai bên đường hơn ba mươi vị đại hán, tay cầm bó đuốc giữ chặt chó săn đang nhao nhao một cách ồn ào. Giữa đường là năm người vóc dáng to cao, hung mãnh, tuổi đều ngoài bảy mươi, gương mặt như đáy nồi, chỉ có đôi lông mày là hơi trắng đi chút, đôi mắt sáng rực với tia nhìn hết sức dữ tợn. Trong năm người này thì có hai người đối với Ngọc Kỳ hết sức quen thuộc. Người đầu tiên bên trái là Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long, còn người bên cạnh là một lão nhân đã từng xuất hiện cùng với Ất Thanh ở Huệ Tế hà. Ở giữa đường có hai tên Tiểu hóa tử, đang cầm kiếm chia nhau đứng hai bên để cảnh giới. Tên phía bên trái mặt đỏ môi son, vóc người khôi ngô cao lớn, mặt đối diện với năm cao thủ, chẳng chút sợ hãi. Tên Tiểu hóa tử phía bên phải cũng cùng tuổi như hắn, mặt vuông tai to, mình mặc chiếc áo khoác đã bị rách, một chiếc khăn được trùm kín quanh đầu, để lộ ra cát bụi dặm trường. Y cầm một đoạn côn, uy phong lẫm liệt. Đoạn phía đông của con đường, năm con ngựa đang đứng sừng sững ở ngoài năm trượng trên mình ngựa là năm người vận hắc y, đầu đội chiếc mũ da gấu, khăn che mặt dáng người cao to. Bên ngựa được giắt một cái túi chứa đầy binh đao. Người cùng ngựa đứng im không động đậy giống như hóa thạch. Nếu như những

con ngựa từ miệng mũi của nó không tuôn ra những làn khói trắng thì nhìn họ thật là chẳng giống những người đang sống chút nào. Hơn ba mươi đại hán ở hai bên, ngoài những người cầm đuốc ra đều mang đao thương, kiếm côn và cung tên. Nhìn cách ăn mặc của bọn họ nhất định là muốn đi lên núi để săn bắn, rõ ràng là người ở Lục An. Nhãn lực của Ngọc Kỳ rất sáng, ánh lửa lại đủ sáng cả con đường, vừa liếc nhìn đã thấy ngay Ba Thiên Long, trong lòng hơi lo liền nói ngay :

- Lại là tên ác tặc Ba Thiên Long, có phiền phức rồi đây!

Thanh Hoa hỏi :

- Chuyện phiền phức thế nào?

- Những người cản đường nhất định là người bên ta, chúng ta há không tham gia vào sao? Đã tham gia thì nhất định phải để lộ hành tung.

- Vậy... Chúng ta rời khỏi...

- Không! Chúng ta không thể gặp người chết mà không cứu. Các bằng hữu vì chuyện của Long Môn Dương gia, chịu rơi đầu phơi máu, thì dù cho rừng lửa núi đao, thân thể có thành tro bụi thì huynh cũng phải xông vào đỡ lấy một tay. Hoa muội nàng hãy đi trước...

- Muội không đi đâu hết! Muội sẽ ở đây đợi huynh.

- Được rồi! Đừng đi đâu đấy nhé! Huynh sẽ vì muội mà bảo trọng lấy mình.

Thanh Hoa cười khanh khách :

- Không! Vì cả hai chúng ta?

Ngọc Kỳ vòng tay ôm chặt eo lưng nàng, hai người hôn nhau hết sức đằm thắm rồi chàng phóng mình về hướng ngọn đuốc đang cháy sáng. Trên đường cái, Ba Thiên Long to tiếng về phía năm người vận áo đen :

- Bằng hữu! Các ngươi có đi hay là không?

Một người che mặt đứng đầu tiên dùng giọng nói hết sức trong trẻo trả lời :

- Đường lộ là của chung thiên hạ. Tại hạ muốn đi thì đi, muốn đứng thì đứng, các hạ bất tất hơi quá như thế. Ở đây không phải thành quách, mà ngay ở trong thành cũng không cấm ai đi lại vào ban đêm. Tại hạ không nói sai chứ?

Ba Thiên Long lạnh lùng trả lời :

- Tôn giá đang muốn quan tâm đến việc không có quan hệ gì tới mình phải không?

- Chuyện ấy thì không dám! Chỉ muốn nhìn xem cảnh tượng náo nhiệt mà thôi.

- Ngươi không biết điều cấm kỵ trên giang hồ sao?

- Việc cấm kỵ của giang hồ không cấm những người bàng quan. Nếu là khai đường lập giới thì phải tìm nơi bí mật mà làm, không thể lộ liễu nơi đường lớn được. Nhìn quang cảnh ở đây, tôn giá lại không giống như khai đường lập giới ở nơi này.

- Nói cho các hạ hay việc của Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long này thì không muốn có người bên cạnh dòm ngó. Các người thật muốn xem thì hãy nói ra tên đi.

- Lúc nào cần xưng danh. Tại hạ sẽ tự mình nói ngay. Tại hạ lại chưa trêu chọc người. Tạm ngừng ở đây giây lát thiết nghĩ cũng không vi phạm gì.

Ba Thiên Long lạnh lùng nói :

- Các ngươi nhất định không đi. Ba mỗ chỉ còn cách là phải đuổi đi mới được.

- Chúng ta không phải là người Trung Nguyên, các hạ hà tất dương oai đùng đùng giận dữ? Đương nhiên thôi! Việc làm của các hạ nếu không muốn để cho người khác thấy được, không muốn để người ta bàn bạc thì chỉ cần nói lời phải quấy một tiếng thôi thì tại hạ sẽ cho ngựa đi ngay.

Người che mặt nói năng rất hợp lý, Ba Thiên Long quả nhiên không thể nào đuổi họ đi được. Lão tự hào là danh đệ nhị thiên hạ, một vị Trại chủ tiếng tăm lẫy lừng trong phái Hắc đạo, khi hành sự thì không muốn người khác xem thì còn ra thể thống gì? Lão hừ lên một tiếng nói :

- Các hạ nói chơi à! Ba mỗ hành sự quang minh chính đại, há...

Người che mặt liền cướp lời :

- Tại hạ cũng biết tôn giá là người quang minh lỗi lạc ở Trung Nguyên vì vậy mới dám dừng ngựa mà xem. Lão huynh đừng lấy làm kỳ nữa.

Lời nói vừa dứt thì cơn giận của Ba Thiên Long cũng nguôi ngoai hết, liền nói :

- Chư vị muốn xem thì lão phu để cho các vị đứng ở ngoài quan sát. Nhưng phải nói trước nếu chư vị muốn tham gia thì xin cứ tự tiện, nhưng trước hết hãy ước lượng chưởng lực của Ba mỗ đi đã.

Nói xong liền tung ra một chưởng thật đột ngột. Một tiếng bình vang lên cách lão khoảng tám thước xuất hiện một hố tuyết rộng cỡ ba thước sâu, có trên một thước. Lớp tuyết trên mặt đất bị chấn động rơi xuống hố cao chừng năm tấc đủ thấy chưởng lực của lão thật kinh hồn. Đoạn lão lại lên tiếng

:

- Xin chư vị ước lượng cho!

- Hảo! Tuyệt học của Trung Nguyên quả nhiên kinh người. Tại hạ bội phục, bội phục.

Những người trên lưng ngựa đều reo hò khen hay, tuy không nhìn thấy nét biểu lộ trên gương mặt, nhưng lời nói của họ lại hết sức thật lòng. Ba Thiên Long cười dương dương tự đắc xong liền hoành tay ra sau. Phía sau là ba vị lão nhân cực kỳ hung ác có hai người từ hai bên khệnh khạng bước ra, tay chắp sau lưng, đến trước mặt hai tên Tiểu hóa tử. Một người quay sang chàng thanh niên bên trái nói :

- Tiểu hóa tử! Thân phận của ngươi lão phu đã điều tra rõ ràng. Chứng cứ thật đầy đủ, không sai. Ngươi đã cướp đường chạy trước một bước, nhưng có ngờ đâu lại gặp lão phu ở Lục An phải không? Ngươi đi theo lão phu hay là muốn lão phu phải ra tay bắt ngươi!

- Châu hộ pháp không tin lời nói của vãn bối đó là chuyện không còn cách nào khác. Thiên Hùng này phụng mệnh của Tổng bang chủ đi về Hà Nam có việc cơ mật. Theo môn quy của Bang, tại hạ mang theo cơ lệnh của Tổng bang thì bất cứ người nào đều không được ngăn cản. Hộ pháp làm trở ngại như vậy tức là đã phạm vào môn quy của Bang.

- Ha ha! Ngươi quá ngây thơ rồi. Ba hộ pháp chính là phụng lệnh Tổng bang chủ đến đây để chặn giữ ngươi lại. Ngươi đã trộm cờ lệnh thì vô dụng rồi. Vì cây cờ lệnh nên ta mới đối xử với ngươi lịch sự như thế, nếu không thì sớm đã dùng lệnh bang trị tội ngươi rồi. Quỳ xuống!

- Nói giỡn! Cờ lệnh trên mình ta lão dám vô lễ?

- Bản Hộ pháp phụng lệnh Tổng bang chủ sao được coi là vô lễ? Quỳ xuống!

Tiểu hóa tử giận dữ thét :

- Lão đã vi phạm bang quy đáng chịu xử tội theo luật ngũ hình.

Châu hộ pháp từ từ bước tới cười lớn nói :

- Ngươi mau nếm thử mùi vị của ngũ hình đi, Lương Thiên Hùng.

Ngọc Kỳ ở một bên nghe thấy hết tất cả, cảm thấy không còn đủ kiên nhẫn ngồi ở đây mãi nữa. Té ra là chuyện nội bộ của Vô Vi bang chẳng có gì đáng nghe cả. Chàng đang muốn rút lui nhưng vừa nghe ba chữ Lương Thiên Hùng, trong lòng rúng động. Tiểu hóa tử Bành Tiêu đã từng nói cho chàng biết, người trà trộn vào Vô Vi bang ở Hà Nam là con của Kiếm Các Song Hùng Bành Gia Nguyên. Người này đã từng xuất hiện ở hầm bí mật của Thanh Tự đàn, yểm trợ chàng thoát hiểm. Còn một người nữa ở gần nơi Giang Nam Hoàng Sơn là hậu nhân của Quan Tây Lương gia tam anh Lương

Thiên Hùng. Chàng không thể bỏ đi được nữa rồi. Huyết mạch của Ngọc Kỳ sôi ầm ầm, chàng từ từ bước đến gần. Châu hộ pháp càng bước tới, Lương Thiên Hùng vội thối lui ra sau hai bước, tay móc vào áo soạt một tiếng tung ra một lá cờ ba góc mày vàng giơ cao thẳng lên. Lá cờ dài khoảng tám tấc, được may bằng vải lụa màu vàng rất đẹp có viền tua ở chung quanh, cán cờ đều bằng vàng, ở giữa được thêu thanh kiếm nhỏ màu đen, chung quanh thêu hai tòa Bắc đẩu trên nâng Thái Cực Đồ. Thiên Hùng giơ cao cờ lệnh quát lớn :

- Cờ lệnh ở đây. Nếu Bang chủ quang lâm cũng không được vô lễ. Mau nhường đường ngay lập tức.

Châu hộ pháp hơi ngơ ngác, vội khom mình hành lễ song quay đầu nhìn về phía Ba Thiên Long ý hỏi phải làm thế nào? Ba Thiên Long hừ lên một tiếng lạnh lùng chỉ tay về hướng tên tiểu hóa từ bên cạnh Thiên Hùng, trầm giọng nói :

- Thiên Uy huynh! Hãy bắt tên tiểu tử kia rồi nói sau!

Châu Thiên Uy nói :

- Thiên Long huynh chúng ta không thể vi phạm luật của bang được. Đừng để các huynh đệ cười cho.

Ba Thiên Long nói :

- Cờ lệnh chỉ có thể bảo vệ được một người. Bắt tên đồng bọn của hắn chẳng có quyền gì để hỏi, bởi vì tên tiểu tử kia không phải là người của bổn Bang.

Châu Thiên Uy hiểu ý liền huơ tay về phía lão nhân ở bên phải nói :

- Nhị đệ! Ra tay thôi!

Lão già được gọi là nhị đệ đó như ánh chớp, một chưởng tung ra như cánh quạt bổ thẳng vào mặt tên đứng cạnh Lương Thiên Hùng. Lương Thiên Hùng vội vàng dùng cờ lệnh che khuất trước mặt Tiểu hóa tử, đồng thời quát lên.

- Ngừng tay! Châu Thiên Mãnh ngươi dám vọng động thế sao?

Kim Kỳ vừa tung ra Thiên Mãnh vội vàng rụt tay lại lui ra sau nói :

- Ngươi là một tiểu pháp Đàn hương chủ lại dám xen vào chuyện của nhị gia ư?

Ba Thiên Long đột nhiên nói :

- Châu huynh đệ xin lùi ra sau. Ba mỗ theo lệnh của Tổng bang chủ Kim Thoa phải thanh trừ

những tên nội gián, Lương Thiên Hùng tuy cầm cờ lệnh trong tay song sao bằng lệnh trực tiếp từ Bang chủ. Đợi Ba mỗ bắt bọn chúng đi trước đã rồi sau này trong bang Triệu Khai đại hội kinh thất, Tổng bang chỉ có cân nhắc quyết định như thế nào. Nếu có tội trách mình Ba mỗ này sẽ nhận tất cả.

Lão quỳ xuống một chân, đột ngột nắm lấy ngón tay trái tắc một tiếng bẻ đi một lóng vứt xuống đất, rồi lập tức cất cao giọng nói :

- Ba Thiên Long vô trạng, xin gởi đây trước một chỉ tay để tạ tội dám bất kính trước pháp kỳ. Sau này đúng sai Ba Thiên Long sẽ lãnh trách nhiệm tại hình thất.

Nói xong lão rũ áo đứng dậy nghiêm giọng nói :

- Lương Thiên Hùng đồng bọn ngươi tên gì?

Lương Thiên Hùng lúc Ba Thiên Long bẻ tay tạ lội với cờ lệnh, sắc mặt từ từ thành trắng bệch, y cuốn cờ lệnh để vào trong lòng. Tên Tiểu hóa tử sử dụng Tam Tiết côn ưỡn ngực lên nói rằng :

- Tại hạ là Thái Thiên Bá lão muốn gì?

Ba Thiên Long mỉm cười nói :

- Tối nay đúng là nhân tài tập trung lại, thật là đúng lúc. Nghe đây lão phu gọi là Ba Thiên Long, Cảnh hộ pháp gọi là Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai

Lão già với khuôn mặt u ám liền toét miệng cười nói :

- Chính là lão phu.

Ba Thiên Long chỉ tay về hướng ba vị lão nhân khí thế thật hung dữ mạnh mẽ nói :

- Đây là ba vị Hộ pháp của bang gọi là Lục An tam sát, Đại Sát Châu Thiên Uy, Nhị Sát Châu Thiên Mãnh, Tam Sát Châu Thiên Cực. Lương hương chủ gọi là Lương Thiên Hùng, ngươi gọi là Thái Thiên Bá, há không phải là đại hội quần thiên sao? Lương Thiên Hùng ngươi hãy đứng tạm ra một bên, lão phu không muốn sát thương ngươi nhưng cũng xin phép trước mới dám vọng động, lão sẽ bắt đồng bọn của ngươi trước rồi tính sau.

Lương Thiên Hùng kêu lên :

- Không được! Lão hãy tự bỏ đi cánh tay rồi mới có thể hạ thủ.

- Lương Thiên Hùng! Trong các vị Hộ pháp của bổn Bang Ba Thiên Long ta chỉ cần bỏ đi một lóng tay là được rồi.

Lương Thiên Hùng nghiêm giọng nói :

- Trong bổn Bang không có kẻ ngoại lệ nào.

- Lương Thiên Hùng có nghi vấn gì thì hãy tới hình thất khiếu nại. Bản Hộ pháp không muốn phí nhiều thời gian với ngươi. Thái Thiên Bá ngươi ở môn phái nào?

- Tại hạ là ngọn nguồn gia học. Lão hỏi vậy là có ý gì?

- Lão phu bắt buộc phải hỏi cho rõ để tránh đắc tội với bằng hữu. Ngươi nhất định là cơ sở ngầm của Lạc Hồn Kỳ lão thất phu. Đáng tiếc ngươi chẳng còn cơ hội để mật báo tin tức. Ngươi đầu hàng hay muốn chính lão phu ra tay?

Thái Thiên Bá cười ha hả, hiên ngang bước lên nói :

- Thái mỗ há là một kẻ đầu hàng sao? Lão đừng nằm mơ. Lương đại ca xin đại ca hãy đi trước.

Ba Thiên Long thân hình như ánh chớp bổ xuống nhanh như cắt. Lương Thiên Hùng quát lớn một tiếng thanh kiếm tung ra. Thái Thiên Ba cười một tràng dài, cây tam thiết côn liền tung ra theo thế Thiếp Địa Bàn Long, người bay về bên phải thân hình hơi hạ xuống chân duỗi ra, côn bay nhanh như quét ngay một đường vòng cung. Ba Thiên Long cười lạnh lùng một tiếng, tay áo phất mạnh một cái, phạch một tiếng quật trúng vào thanh kiếm. Lương Thiên Hùng người cùng kiếm bị chấn động bay ra ngoài hơn một trượng. Cùng lúc đó cây côn vừa vung tới, chân trái của lão tung lên thật nhanh giẫm xuống, không sai một ly, ngay vào chỗ tốt nhất lão đã giẫm đúng ngay vào đốt thứ nhất của cây côn. Lão cười lớn một tiếng, liền vươn tay chụp vào đầu của Thái Thiên Bá nhanh như cắt. Năm người vận áo đen ở trước mặt ban đầu cảm thấy không khí chẳng thú vị gì họ đang muốn quay ngựa bỏ đi, nhưng đột ngột ba tiếng Lạc Hồn Kỳ vừa vang lên thì lập tức không đi nữa.

Bên này vừa ra tay cả bọn kêu lên một hơi, nhao nhao xuống lưng ngựa rút vũ khí rồi vội vàng đẩy ngựa chạy đi. Người thứ nhất cầm cây roi Giao cân dài tám thước, người thứ hai cầm song cổ xoa. Quả không sai họ chính là Thần Tiên Khương Chí Trung và Náo Hải Dạ Xoa Bách Vĩnh Niên. Cũng trong chớp mắt đó, một bóng người áo trắng như ánh chớp lướt tới nhanh đến nỗi không ai nhận được ra, người đó là Ngọc Kỳ. Rắc một tiếng, chưởng phong của chàng đã ngăn lại được của Ba Thiên Long giúp Thái Thiên Bá thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Chưởng hai bên đụng nhau, Ba Thiên Long bị chấn động phải bay người sang bên hữu cách xa tám thước mới dừng lại được. Ngọc Kỳ cũng lui ra sau ba bước kéo cái khăn xuống. Thân hình của Thái Thiên Bá vội vàng lui ra sau đến ngoài ba trượng. Từ ngoài xa Thanh Hoa nhìn thấy rõ binh khí của Khương Chí Trung và Bách Vĩnh Niên vội vàng chạy đến ngay về phía đấu trường. Ba Thiên Long sợ hãi biến sắc kêu lên một cách giận dữ :

- Lại là ngươi sao? Ngươi ở nơi này làm gì?

Ngọc Kỳ ngửa mặt lên trời cười một tràng, rút Hàn Quang kiếm ra tay giơ cao thanh kiếm với hào khí ngất trời :

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ đang ở đây Ba Thiên Long thấy ngạc nhiên lắm sao?

Chàng vừa kêu lên như thế ngoài Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai ra những người còn lại đều thất kinh hồn vía. Trước mặt những vị cao thủ thế này mà tên tiểu tử lại cả gan xướng danh tên hiệu quả nhiên không phải người bình thường. Khương Chí Trung hết sức vui mừng kêu lên :

- Dương công tử! Người của Đông Hải Độc Long đảo tất cả đều đã đến rồi.

Ngọc Kỳ chưa trả lời thì Thanh Hoa đã tới, nàng liền lên tiếng ngay :

- Khương thúc thúc mau tránh ra!

Ngọc Kỳ cũng tiếp lời :

- Xin mọi người hãy lui ra ngoài mười trượng. Thiên Hùng huynh lui ra ngay lập tức.

Ba Thiên Long gầm lên một tiếng, một tay rút kiếm một tay đặt lên Kim thoa. Tay của lão vừa động đậy, Ngọc Kỳ biết ngay Kim thoa ghê gớm của lão sắp được tung ra, trước mắt bây giờ hơi đông tuyệt đối không được nhường cho lão có thời cơ xuất thủ, cần phải ra tay càng sớm càng tốt.

Tâm niệm xong chàng giành thế xông lên trước tiên. Ba hạt Hồi Phong châu được liên tiếp tung ra lao về phía người của Ba Thiên Long như ánh chớp. Tay của chàng giương ra thật gấp ba hạt hồi phong cùng ba cái kim tiền chia nhau tấn công về phía họ Ba và Thương Hải Thần Giao. Thủ pháp của Ba Thiên Long cực nhanh nhưng tay chưa rời tới dây đai thì ngân tinh đã tới rồi, bắn thẳng vào lão bằng ba đường trên dưới và giữa. Tiếng rít của nó xem rất kỳ lạ, dường như rất chậm chạp kỳ thực là rất mau, thế đi của nó vô cùng dũng mãnh. Nếu là người khác tung ám khí Ba Thiên Long há chịu tránh đi? Giả sử lão không thèm quan tâm thì ám khí chỉ cách người lão chừng ngoài một thước. Khí hộ thân chung quanh mình cũng làm cho ám khí rơi xuống ngay. Nhưng Ngọc Kỳ sử ám khí thì lão có thể không thèm để ý được chăng? Những vị cao thủ tuyệt đỉnh rất hiếm hoi sử dụng ám khí, không dùng thì thôi, khi dùng thì nhất định vô cùng lợi hại và cũng không bình thường chút nào. Ba Thiên Long là một tay về ám khí, Kim thoa của lão vô cùng độc địa, là loại ám khí rất hiểm độc có một không hai trong thiên hạ.

Do Kim thoa lớn lão không thể nào tung lén được, đúng ra Kim thoa không được xem là ám khí nhưng nó vẫn được đặt vào hàng ngũ các loại ám khí ắt là có nguyên do. Trong lòng lão hơi run sợ, tên tiểu tử này đã dùng ám khí quả không tầm thường, nhìn bóng trắng đặc biệt và tiếng rít kỳ dị vang lên, tuyệt chẳng phải dễ tránh so với những vật khác. Hạt châu bay đến, lão hừ một tiếng, song chưởng

tung ra một trên một dưới đẩy vào hạt châu, nội kình đột ngột phát ra như núi, vô cùng hung mãnh. Chưởng vừa tung ra, lão muốn thừa cơ rút kiếm nhưng ba viên bạch từ chưa tới thì hai viên Tuyệt Cương Hồi Phong châu tung ra sau giờ đã tới trước, bị chưởng kình của lão bắn tới, liền tách ra hai bên vỡ thành một nửa vòng cung tấn công vào sau lưng lão. Ba viên Bạch Từ đồng thời bay lên trên thật nhanh, tinh tinh tinh ba tiếng giòn giã vang lên, hạt châu đụng vào nhau, những ngôi sao lửa vừa tỏa ra, biến thành một nắm bột trắng, bay ra tứ phía. Ba Thiên Long hết sức kinh hoàng, vội bay người sang trái thật nhanh, tay áo phất lên phất xuống liên tục. Lão cho rằng bột trắng kia là một loại độc chất, làm sao dám mạo hiểm. Lão đâu có biết Hồi Phong châu của Ngọc Kỳ được chế hai loại, một loại bằng sứ được gọi là bạch từ và loại bằng sắt gọi là tuyệt cương. Những tiếng rít bén nhọn của ba viên cương châu lại vang lên, chúng quay cuồng xung quanh lão, bay lên bay xuống không ngớt. Không chỉ ngừng ở đây, tay trái của Ngọc Kỳ liền huơ lên, một chuỗi Hồi Phong châu bay tới như bay nhưng chỉ nghe thấy những âm thanh giòn giã rít lên đầy trời, tiếng nổ dữ dội của hai hạt châu đụng nhau ở đây nhưng lại rớt xuống bên kia. Thương Hải Thần Giao nhìn ba đường bóng màu nhạt nhạt bắn tới trong lòng cũng không khỏi sợ hãi thầm vội nghiêng mình tung ra ba chưởng liên tiếp, chưởng lực tung ra như ngọn sóng điên cuồng dâng lên. Kim Tiền vang lên ba tiếng xoẹt xoẹt xoẹt xuyên qua chưởng phong, hơi nghiêng chút xíu khi lướt qua bên mình của lão quả là nguy hiểm.

Ngọc Kỳ quay ra sau dùng phép truyền âm nói :

- Lui ra ngay! Ở phía sau đợi huynh.

Ba Thiên Long bị một trận làm chân tay rối cả lên vội vàng lui ra xa hơn ba trượng. Lục An tam sát ở phía sau không biết lợi hại thế nào, rút kiếm ra vỗ vào hạt châu đang bay tới. Hồi Phong châu nếu chưa bị nội kình chưởng phong làm xao động thì chỉ còn bay vòng xung quanh về hướng người bị bắn tới, lực đạo vừa mất thì có thể tự mình rớt xuống đất ngay. Nhưng nếu bị nội kình chưởng phong kích động thì chúng liền bay cuồng ở xung quanh, tiếng rít càng thêm lợi hại. Nhất Nhị Sát sau khi rút kiếm vừa vỗ vào Hồi Phong châu đã rút lui ngay. Thân hình của lão hơi cúi xuống ra sau thật nhanh, thoát được vòng uy lực của Hồi Phong châu. Tam sát vừa vỗ ra một kiếm người lại chẳng lui ra sau, lại vỗ thêm cho một chưởng. A... một tiếng kêu kinh hãi vang lên, một hạt Hồi Phong châu ngang qua đôi mắt lão, một hạt châu khác bay sát qua sống mũi đánh vào đến nỗi gò Kim Tinh trước mắt lão muốn tung lên. Hạt Châu lướt qua kình phong, bức bách đến nỗi mắt phải của lão cay xè như lửa đỏ chịu không thấu, lão ngã ra sau đến ngoài hai trượng. Tiếng kêu kinh hãi của lão vừa vang lên thì những người kia run lên cùng một lượt. Tiếng vó ngựa vang lên gấp gáp như một trận mưa to gió lớn, người của Độc Long đảo và Thanh Hoa đã lui ra ngoài hai ba mươi trượng. Lương Thiên Hùng và Thái Thiên Bá cũng leo lên yên ngựa sau lưng bọn họ, năm con ngựa chở tám người chạy như bay. Những tên đại hán ở hai bên xôn xao bỏ rơi ngọn đuốc sáng, kéo cung bắn tên tới. Nhưng năm con ngựa lại là giống thiên lý mã, những mũi tên chỉ giúp chúng hăng máu chạy nhanh hơn thôi. Ngọc Kỳ đứng sừng sững giữa đường, một tay cầm bảo kiếm tay kia cầm một nắm ám khí nhưng lại chưa truy kích. Ánh lửa vừa tắt, chàng giống như một thiên thần đứng giữa đường quan. Sắc mặt Ba Thiên Long

một màu xanh, tung ra một cây Kim thoa, gầm lên :

- Vây chặt lấy hắn! Không được chen tay vào.

Tam sát và Thương Hải Thần Giao chia nhau bốn tên. Tam sát với ba thanh kiếm sáng ngời, Thương Hải Thần Giao dùng một cây Phẫn thủy kích, quây thành một vòng tròn lớn đến mười trượng. Trong lòng Ngọc Kỳ mừng thầm nghĩ :

- Mấy tên lão cẩu ngu đần! Làm như thế thì ngăn trở ta sao được!

Chàng đã quên là Ba Thiên Long vừa rồi bị thất phong dưới trận ám khí của chàng đã làm cho lão bị bẽ mặt, từ nay về sau truyền khắp giang hồ, danh hiệu Đoạt Hồn Kim Thoa Ba đại trại chủ sẽ bị đánh ngã dưới mười tầng địa. Lão vừa giận vừa thẹn, hận đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống Ngọc Kỳ thì mới tiêu tan được mối hận trong lòng. Lão lấy ra một Kim thoa lợi hại nhất là Bách Biến kim thoa với ý muốn đưa Ngọc Kỳ vào chỗ chết. Bách Biến kim thoa này lão chỉ có một cây và chưa dùng qua lần nào. Giờ mới đem ra sử thì đủ biết lão đã hận đến cực độ. Trong thoa có chứa chất tiêu thạch cực mạnh, ngoài là một chùm độc phi châm bao quanh, vỏ ngoài Kim thoa có khắc hơn một trăm mảnh vết nứt sâu hai tấc, có thể hóa thành hơn một trăm mảnh thoa nhỏ. Chỉ cần hơi chạm nhẹ vào một cây châm hay một cây tiểu thoa lập tức chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa. Ngọc Kỳ đã từng lãnh giáo qua một cây Kim thoa của lão biết được nhất định thế nào cây Kim thoa lợi hại nhất sắp phát ra vì vậy trong lòng cũng ngầm sợ hãi. Ba Thiên Long một tay cầm kiếm, một tay giữ lấy Kim thoa nghiến răng nghiến lợi từ từ bước tới gần. Đương nhiên là uy lực Kim thoa của lão chỉ xa được năm trượng, bản thân lão cũng phải phòng bị, dự tính Kim thoa vừa rời tay thì mình đã thối lui ra ngoài hai trượng. Vì vậy lão chỉ cần cách Ngọc Kỳ khoảng ba trượng liền phát Kim thoa ngay, nếu không chính lão cũng bị xúi quẩy. Nếu là loại phổ thông như Bách Phát Tử Mẫu thoa đường bay của nói có quỹ đạo nhất định, lão cũng tự nhiên biết được mà tránh đi, có thể tiếp cận tung ra giết chết kẻ địch ngay, nhưng Bách Biến kim thoa thì không được. Cần phải đứng ngoài ba trượng mới an toàn. Khi đến chừng bốn trượng rồi, lão vẫn từng bước, từng bước tiến đến gần, sắc mặt hết sức hiểm độc, cay cú. Lão gằn giọng :

- Tiểu cẩu! Đây chính là nơi ngươi chôn xương. Đánh!

Lão giương tay lên nhưng Kim thoa vẫn chưa được tung ra. Đôi mắt của Ngọc Kỳ lóe lên những tia sáng kỳ dị. Chàng ngưng thần chú ý, thần công hộ thân được tỏa khắp toàn thân, ánh sáng rực rỡ của bảo kiếm tóe ra bốn phía, phát ra từng tiếng như rồng đang ngâm nga. Trong lòng Ngọc Kỳ không ngừng toan tính, chàng nghĩ thầm: “Ta cần phải dùng khinh công để tránh hoặc là đón lấy một thoa? Nhưng cách đón như thế nào và phải tránh né như thế nào?”

Cách xa đấu trường chừng khoảng nửa dặm, bọn người Thanh Hoa đều lên những cành cây ở trên gò cao chăm chú quan sát. Ánh đuốc sáng như ban ngày, ngoài tiếng nổ của những bông hoa lửa màu

xanh biếc thì xung quanh tất cả đều im lặng như chết. Lúc này Ba Thiên Long đã tiến gần cự ly ba trượng rồi, chỉ cần một bước lớn nữa là đúng tầm ra tay tung Kim thoa. Ngọc Kỳ vẫn không di động chàng như đã hóa đá. Ba Thiên Long lặng lẽ mừng thầm nhưng dáng vẻ bình tĩnh của Ngọc Kỳ lại làm cho lão càng thêm uất hận. Lão đang muốn tiến thêm một bước nữa, đột nhiên Ngọc Kỳ gầm lên một tiếng :

- Đánh!

Xoẹt một tiếng một viên Hồi Phong châu rít gió bay tới. Ba Thiên Long đang muốn tung Kim thoa ra nhưng bóng người chàng đã quá xa. Bên trái lão vang lên tiếng ngân của kiếm khí. Lão liếc nhanh về phía ấy, Tam Sát Châu Thiên Cực đang bị Ngọc Kỳ dùng kiếm bức bách phải lui ra ngoài ba trượng. Hồi Phong châu cùng lúc bay đến. Lão là một tay lão luyện về ám khí, kinh nghiệm vừa rồi đã cho lão một kế sách tuyệt diệu chế ngự Hồi Phong châu. Lần này lão từ từ hướng thanh kiếm về Hồi Phong châu, trong nháy mắt cả hai gần chạm nhau thì đột nhiên quật ngang thật nhanh, nội lực đột ngột phát ra. Bộp một tiếng giòn giã vang lên. Hạt châu vỡ nát như bột, thanh kiếm bị chấn động bay sang bên phải, kình đạo của hạt châu quả thật phi thường.

- Tiểu cẩu! Ngươi sợ chết chạy trốn đi à?

Ba Thiên Long gầm lên, bay lướt tới thật nhanh. Ngọc Kỳ quát liên tiếp, ngân tinh cùng phong châu bay ra. Ba Thiên Long vội vàng né sang trái. Ngọc Kỳ cũng không vừa chàng cũng lướt về phía bên trái thật nhanh, nhảy bổ về hướng Nhị sát Châu Thiên Mãnh.

- Đường này không thông đâu!

Châu Thiên Mãnh giận dữ quát lên, thanh kiếm bay xuống chém. Ngọc Kỳ nhân kiếm hợp nhất tung chiêu Loạn Sái Tinh La. Chiêu này vừa tung ra, hàng ngàn ngôi sao bắn tới như bay. Nhị Sát biết chàng dũng khí tuyệt luân. Bảo kiếm trong tay chàng là thần kiếm lão làm sao dám để kiếm chạm vào nhau. Ngay tức thời biến chiêu thanh kiếm bay trùm về phía bên phải chân trái vừa lui đó chính là chiêu Loan Cung Xạ Hổ đường kiếm đổi hướng đâm vào hông trái của Ngọc Kỳ. Ba Thiên Long nhiều lần bị trêu đùa lý trí đã mất, lão nhảy bổ tới gần quát lớn :

- Châu huynh, lui mau!

Trong tay lão Kim thoa phát ra thật bất ngờ. Lão già này thật tàn nhẫn, lão đã không để ý đến sự sống chết của Nhị Sát Thiên Mãnh cứ tung Kim thoa ra, người lão bay về phía sau nhanh như cắt. Châu Thiên Mãnh vừa tung chiêu kiếm ra làm sao lui lại được? Lão dùng toàn lực đè kiếm xuống, đôi chân tung lên bay ra sau. Nhưng lão đã chậm đi nửa phân. Trong lòng Ngọc Kỳ cũng hơi hoảng hốt, thuận kiếm xông thẳng theo nhị sát. Bùng một tiếng nổ cực lớn phát ra. Hàng trăm cây Bách Độc kim châm bay ra bốn phương tám hướng nhanh như cắt, một trăm cây thoa nhỏ rít lên nghe ù cả tai. Thân hình của Ngọc Kỳ thật ảo diệu nhưng phương hướng hơi kém một chút, nếu như chàng chạy về hướng

khác thì nhất định sẽ thoát được hiểm. Nhưng chàng lại không ngờ tới họ Ba có thể sẵn sàng hy sinh đồng bọn của mình để đạt mục đích. Ngọc Kỳ vừa bay ra ngoài bốn trượng thì cảm giác sau vai trái ngay cốt tỳ bà ở dưới hông trái, thần công hộ thể bị quét sạch. Chàng thấy toàn thân bị chấn động. Tiếp theo đó thần công hộ thân lại bật ra ngoài, trong tiếng vo ve nhè nhẹ hơn mười cây Bách độc phi châm bị chấn động rớt cả xuống, chàng cũng ngã quỵ xuống đất. Một trận đau kỳ lạ đến thấu xương, xông đến tận nội phủ, chàng biết mình đã bị trọng thương rồi. Cố nén cơn đau Ngọc Kỳ đứng dậy chạy về hướng Ba Thiên Long nhanh như cắt nghiến răng nói :

- Lão cẩu trệ! Lão còn bao nhiêu cây Kim thoa nữa?

Thanh bảo kiếm đang rũ xuống về mũi chân bên trái, tay trái là một nắm Hồi Phong châu từng bước tới gần. Ba Thiên Long thất kinh lão vẫn tưởng rằng chàng chưa bị thương. Bách Biến kim thoa mà không đả thương được thì chẳng còn Kim thoa nào có thể làm được việc đó. Vì thế làm sao lão không khỏi sợ hãi? Lục An Đại Sát và Tam Sát lại xông vào Ba Thiên Long gầm lên :

- Ba Thiên Long! Ngươi thật quá tàn nhẫn! Hãy trả mạng sống cho huynh đệ chúng ta!

Nhị Sát Châu Thiên Mãnh bị ngã trong vũng máu không kêu lên một tiếng, thanh trường kiếm rơi ra ngoài hơn một trượng, toàn thân bị những cây Kim thoa nhỏ cơ hồ đâm đứt đoạn, mạng sống chắc là hy hữu. Ba Thiên Long lại lấy ra một cây Kim thoa thật nhanh, rồi thối lui ra sau, thần thái hết sức hoang mang. Thương Hải Thần Giao lướt tới cản Đại Sát nói :

- Thiên Uy huynh xin bớt giận. Ba hộ pháp đã lên tiếng kêu rồi, chưa hoàn toàn sai. Xin nhị vị chú ý đến toàn cục.

Đại Sát giận dữ quát lên :

- Quả nhiên lão có lên tiếng, nhưng ai còn không biết cây Kim thoa so với tiếng còn nhanh hơn. Tiếng chưa đến mà Kim thoa đã tới trước. Lão không màng đến tính mạng của huynh đệ ta. Ba Thiên Long lão hãy cho Châu mỗ này một kim nữa đi. Tam đệ hãy đi mau sau này báo thù cho hai huynh. Đi mau! Huynh sẽ liều với hắn.

Tam Sát buông ra một tiếng kêu dài rồi ly khai đấu trường thật nhanh. Tiếng gào thét vang lên, tiếng chó sủa dữ dội, hơn ba mươi đại hán giận dữ kêu liên hồi, nhưng không ai dám xông ra phía trước. Bất quá chỉ dám đi về phía Nhị Sát nâng xác lão lên rồi lần lượt theo hướng Tam Sát rời khỏi đấu trường. Ba Thiên Long đột nhiên nghiêm giọng nói với Đại Sát rằng :

- Thiên Uy huynh! Ba mỗ vì muốn xóa sạch kẻ thù của bổn Bang không thể không dùng Bách Biến kim thoa. Thật ra thì không có cái gì sai cả.

- Ngươi không sai vậy huynh đệ ta sai hay sao? Đồ cẩu...! Ngươi thật là tốt lắm!

- Ba mỗ đã lên tiếng...

- Đừng nói nhiều! Hãy trả mạng cho huynh đệ ta!

Châu Thiên Uy gầm lên, giơ kiếm nhảy vào. Lúc này Ngọc Kỳ đã vận được Huyền Thông tâm pháp, cơn đau đã dừng nhưng sự đi lại không tiện chút nào, sắc mặt u ám chàng từng bước đến gần. Ba Thiên Long lướt mình né tránh nhát kiếm của Đại Sát, trầm giọng quát :

- Dừng tay lại! Ba mỗ nếu như có sai thì hãy bẩm tâu rõ ràng với Tổng bang chủ. Chúng ta có thể gặp nhau ở hình thất, ngươi làm sao dám vô lễ?

Đại Sát ngửa mặt nhìn trời cười như điên, cười xong giọng hết sức thê lương :

- Ha... ha... Ai không biết Ba Thiên Long ngươi có mối thâm giao sinh tử với Tổng bang chủ? Bất cứ chuyện gì Tổng bang chủ không thể nào truy cứu tội danh của ngươi được.

Sắc mặt của Thương Hải Thần Giao lạnh lùng nói :

- Thiên Uy huynh! Lời nói cũng phải chừng mực một chút. Từ khi bổn Bang khai đường đến nay ngày một phát triển đi lên, cao thủ, hào kiệt đông không biết bao nhiêu mà kể. Có được thành tựu này tất cả đều dựa vào nghiêm luật rõ ràng của bang. Có công thì thưởng có tội thì phạt. Từ Tổng bang chủ trở xuống đối đãi ngang nhau vì vậy mới có thể làm cho anh hùng thiên hạ vui vẻ mà quy phục. Nay huynh làm sao có thể vì cái chết của huynh đệ mà dám cả gan nói Tổng bang chủ thiên vị? Huynh đã phạm tội lớn không coi luật bang vào đâu. Huynh không biết sai sao?

Đại Sát lại nổ ra trận cười như điên nữa :

- Cảnh đại hộ pháp chỉ dựa vào mấy lời nói của lão đã có thể nhìn thấy ngay sự thiên vị rồi! Ha... ha... Đạo lý công bằng ở đâu, nghiêm luật của bang ở đâu? Huynh đệ của ta bị chết thảm dưới Bách Biến kim thoa của Ba Thiên Long, lão là người đứng bên ngoài quan sát rõ nhất, không những không ủng hộ đạo lý công bằng mà còn lại nói Ba Thiên Long không sai. Ha... ha... Huynh đệ của ta đúng là chết thật rồi, chết thật rồi!

Lão nói xong một cách uất hận rồi đột ngột xông vào Ba Thiên Long. Thiên Ngoại Lai Hồng chiêu kiếm cuồng nhiệt vung ra, tay bên trái lật lại, cổ tay rung một cái, ba lằn sáng màu xám tro từ ống tay áo bay ra. Cự ly chỉ hơn một trượng, lão phi thân nhảy bổ về phía trước, trong chớp mắt tới ngay. Ba Thiên Long vội bay sang trái thật mau. Lão quát lớn một tiếng, tung ra một chưởng đánh vào ba lằn xám tro đang lao nhanh về phía lão. Nhưng tiếc là đã trễ, công lực của Đại Sát không phải tầm thường, lần này toàn lực được tung ra, ý định đã liều mình ba lằn xám ấy là ba mũi Thất Sát châm một đã đụng vào vai bên trái của Ba Thiên Long. Ba Thiên Long gầm lên một tiếng thật lớn, Kim thoa thoát khỏi tay bắn tung về phía Đại Sát nhanh như chớp. Lão cắn răng trường kiếm vừa vung lên, một

miếng thịt trên vai rớt xuống. Bùng, Kim thoa nổ ngay trên ngực của Đại Sát, máu thịt bay tứ tung, thi thể tan thành những vụn nhỏ. Tiếng chân từ bốn phía vọng lên nghe như trận mưa đang tuôn xối xả, năm con ngựa của đám người Thanh Hoa đã phi ra ngoài hơn nửa dặm. Giờ cả bọn lại quay trở lại đấu trường như tên bắn. Ngọc Kỳ bị chảy máu quá nhiều, quát lên một tiếng thật đột ngột, tung ra một nắm Hồi Phong châu, thẳng về phía Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao. Thân mình chàng rung động không ngớt dường như dùng kình lực quá độ mà chân đứng không vững. Ba Thiên Long nằm cúi phục xuống. Thương Hải Thần Giao cũng làm theo. Khi Tam Sát dẫn hơn ba mươi tên đại hán đi rồi đấu trường lại chìm vào trong bóng tối, tuy mặt đất phủ đầy tuyết trắng, nhưng chẳng có nguồn sáng nào. Chỉ có thể phân biệt được bóng người ở khoảng cách cự ly gần nhưng cũng chỉ rất mơ hồ. Hồi Phong châu vừa tung ra, hai lão cẩu không sợ xấu mặt, liền phủ phục nằm dài xuống đất né tránh. Ngọc Kỳ bị thương không nhẹ chút nào, bước đi nặng nề. Khi dùng toàn lực cho Hồi Phong châu càng làm thêm chấn động vết thương dưới vai và hông trái chàng, đã nhuộm hồng bộ quần áo màu bạc một mảng lớn. Chàng lung lay sắp đổ nhưng vẫn gắng gượng chống đỡ sao để cho thân hình đứng vững. Thương Hải Thần Giao với cơn giận bắt đầu từ trong tâm phát ra, cái ác cũng từ trong gan mà tới. Điều sỉ nhục lớn nhất khi phải phủ phục tránh né như thế này đã che mờ lý trí của lão. Lão quay sang nói với Ba Thiên Long :

- Giết hắn đi! Mau lên!

Sau khi tiếng rít lợi hại của Hồi Phong châu lướt qua đỉnh đầu lão, lão vung cây phân thủ kích thật nhanh ý định muốn chặt đứt đôi chân của Ngọc Kỳ. Ngay lúc đó có hai ánh chớp bay tới một tấn công vào Ba Thiên Long còn một tấn công vào Thương Hải Thần Giao. Cũng trong chớp mắt đó sáu bóng người như ánh chớp xông tới như bay. Hai lão ma đầu đều là những cao thủ tuyệt luân chẳng để ý gì đến sáu bóng người đang bổ tới, nhưng hai ánh chớp bắn tới không những thế đến rất kỳ lạ và nhanh chóng mà đường bay của nó rất khác lạ so với ám khí, hai lão không thể khỏi kinh tâm. Vai trái của Ba Thiên Long bị mất đi một mảng thịt, lão không biết là Thất Sát châm hiểm độc cả Đại Sát phải chăng vẫn còn di độc lên trên vai. Vì vậy lão sớm đã có ý rút lui, Thương Hải Thần Giao hướng về phía trước tấn công, ngược lại lão lại lui ra sau, ánh chớp vừa tới, lão đột nhiên quay người tránh đi, vừa nhảy lên kêu dài một tiếng rồi phóng mình mất dạng. Thương Hải Thần Giao cố nhiên có thể chém đứt đôi chân của Ngọc Kỳ nhưng bản thân lão cũng phải hy sinh dưới ánh chớp nhợt nhạt kia. Lão không dám coi thường sinh mạng của mình, biến chiêu vung kiếm lên gạt ngang ánh chớp. Tinh tinh hai tiếng vang lên kích đã đâm trúng rồi, đột nhiên ánh chớp đó vỡ ra thành hai chiếc có cánh, còn phân thủy kích bị chặt đứt, ánh chớp ấy đột nhiên chuyển hướng, lướt nghiêng qua trước ngực của Thương Hải Thần Giao, trong nháy mắt hạ xuống, quẹt đứt hai đường dưới hông trái. Lão kêu lên một tiếng, cán kích thoát khỏi tay rớt nhanh xuống, thân hình nhảy vọt lên chạy trốn vào trong cánh đồng. Ngọc Kỳ cắn môi kiếm thoát khỏi tay bay tới, đáng tức! Lực đạo của chàng đã tiêu hoa hết năm thành, lão tặc đã chạy trốn vào cánh đồng. Chàng phóng kiếm không trúng đích, bản thân chàng cũng không còn hơi sức đâu để đứng vững nữa, muốn ngã nhào xuống đất tới nơi.

- Ca! Huynh... Huynh...

Bên tai chàng vang lên tiếng kêu kinh sợ của Thanh Hoa chàng liền ngã nhào vào lòng nàng cố nén đau nói :

- Không sao cả! Kim thoa của lão tặc quả lợi hại.

Những người mới đến là Khương Chí Trung, Bách Vĩnh Niên phía sau ngoài mười trượng là Lương Thiên Hùng và Thái Thiên Bá theo sau. Khương Chí Trung mắt thấy sự nguy cấp, không còn cách nào chạy đến để cứu kịp, chỉ còn cách dùng Phi Ngư thích để ngăn chặn được chăng quả nhiên thành công mỹ mãn. Họ Khương nói một cách bình tĩnh :

- Trước tiên phải tìm nơi nghỉ ngơi. Dương công tử cần phải được trị thương. Lên ngựa thôi!

Lão thu hồi lại Phi Ngư thích rồi đón lấy Ngọc Kỳ. Thanh Hoa đã nhét vào miệng Ngọc Kỳ hai viên đơn hoàn, nước mắt chảy ròng như hai hàng châu tuôn xuống, chân tay không biết xoay xở thế nào, may mắn là Chí Trung vừa kịp đón lấy chàng. Phía sau Lương Thiên Hùng hai người đã tới nơi, Thái Thiên Bá kêu lên sang sảng :

- Chư vị! Chúng ta hãy đi tìm Quái Thủ Thần Y Lỗ Nguyên ngay. Bách Biến kim thoa của Ba lão tặc không những có độc tính lạ lùng, lực đạo của nói có thể làm cho người tan xương nát thịt. Không thể để lâu được.

- Huynh đệ hãy dẫn đường.

Khương Chí Trung kêu lên. Năm con ngựa chín có chín người, Thanh Hoa cưỡi riêng một con. Thái Thiên Bá và Lương Thiên Hùng cưỡi chung đi trước dẫn đường, thẳng tiến về hướng Lục An chừng khoảng một dặm thì quẹo vào con đường nhỏ ở bên trái, hướng về ngọn núi ở phía nam phi như bay.Vừa rồi Ngọc Kỳ cũng lặng lẽ vận dụng Huyền Thông tâm pháp để hành động nên bây giờ thân mình có hơi yếu đi, chất độc chẳng có tác dụng đối với chàng. Chỉ có vết thương bị tổn hại quá lớn, trên vai một cây Kim thoa đóng trên xương tỳ bà, còn cây dưới hông chưa xuyên vào trong bụng. Tuy thần công cái thế nhưng chàng không có cách nào để chống cự lại với lực xuyên hung mãnh của cây Kim thoa. Lúc Kim thoa phát nổ chàng đã phóng mình ra xa, uy lực của Kim thoa giảm đi mấy thành nhưng chàng vẫn bị đâm xuyên thủng vào trong cốt và nội phủ, có thể thấy uy lực của Kim thoa đáng sợ như thế nào, hèn gì Ba Thiên Long dám tự hào là đệ nhị cao thủ võ lâm, trừ Ất Thanh ra thì lão chẳng sợ một ai. Nếu không có gì để nhờ cậy thì lão há dám cớ cuồng vọng như thế?

Người ngựa đi vòng vèo ở trên ngọn núi không cao lắm, xong mới tiến vào sơn cốc. Thanh Hoa ở trên con ngựa thứ hai không ngớt quay lại hỏi Chí Trung thương thế của Ngọc Kỳ ra sao. Lúc này họ cũng đi được khá lâu, nàng nôn nóng hỏi vọng lên :

- Thái đại ca còn bao xa nữa?

- Sắp tới rồi!

Trong thôn trang ở sơn cốc này đối với đường đi nước bước ở đây dường như vô cùng quen thuộc với chàng. Chàng liền ra roi thúc ngựa chạy nhanh hơn nữa. Không lâu trước mặt hiện ra một thôn trang chỉ khoảng mười nóc nhà. Thái Thiên Bá thốt :

- Đến rồi!

Năm con ngựa vào thôn trang thẳng đến một ngôi nhà gỗ thì dừng lại. Thái Thiên Bá liền xuống ngựa đập ầm ầm vào cánh cửa gỗ. Giây lát sau, từ khe vách hắt ra ánh sáng của ngọn đèn, bên trong có một người khẽ hỏi :

- Đã canh ba rồi! Trời lạnh lẽo thế này ai gõ cửa ở phí ngoài thế?

- Tiểu điệt Thái Thiên Bá có chuyện gấp phải bẩm báo cho lão gia tử biết!

Then cửa khẽ vang lên, cánh cửa được mở hiện ra một ông lão tuổi chừng lục tuần, tay đang nâng một ngọn đèn dầu. Nhưng khi lão vừa thấy rõ trước mặt nhiều người như thế dường như lão khó chịu, đứng chắn trước cửa nói :

- Thiên Bá! Tại sao ngươi lại dẫn đến đông như vậy...

- Lão gia tử! Đại sự không được tốt. Trước mắt tình thế rất nguy cấp, hãy cứu người rồi sẽ nói sau.

- Ơ! Ngươi không biết là ta chẳng quan tâm đến những chuyện bên ngoài, càng không muốn dính vào chuyện võ lâm. Lão phu cày mấy mẫu ruộng ẩn trú ở đây có chuyện gì liên quan đến ta? Ngươi hãy bớt gây phiền hà cho ta đi.

Lời nói của lão có vẻ không bằng lòng. Thanh Hoa vội vàng bước lên trước nói :

- Thần y lão tiền bối...

- Ở đây chẳng có thần y đâu! Muốn tìm thần y phải đến Lục An Châu mà tìm. Ở đó có một vị có thể trị bệnh rất giỏi. Lão chỉ biết trồng rau quả dâu mạ, đối với những việc khác thì một chút cũng không biết.

Thiên Bá nôn nóng quá cứ xoa tay vào nhau, nói gấp :

- Lão gia tử đừng có giả làm...

- Nói bậy! Ta giả vờ cái gì? Sau này không cho ngươi đến cửa nhà ta đâu!

Khương Chí Trung đột nhiên hỏi :

- Lão gia tử có thể cho chúng tôi vào để nói rõ không?

- Xin mời! Xin mời! Thôn dân ở sơn dã đều hiếu khách, lão phu không phải là người thích cô quạnh, đêm canh ba vẫn hoan nghênh chư vị đế vỏ ốc này.

Lão lướt sang một bên để chúng nhân đi vào trong. Lão nhân dáng người cao, tướng mạo gầy guộc, dường như hơi có chút lạnh lùng, kiêu ngạo. Ngọc Kỳ vẫn được Khương Chí Trung ôm lấy. Chàng thầm quan sát lão dưới ánh đèn, tự nhủ thầm:

“Người ta nói Quái Thủ Thần Y Lỗ Nguyên đã có hơn trăm tuổi mà sao thấy lão này chưa già chút nào”.

Lão đầu tử liếc nhìn Ngọc Kỳ nhưng chưa lên tiếng gì cả. Yên vị xong xuôi Thiên Bá mới đứng dậy lạnh lùng nói :

- Lão gia tử! Tin hay không là do lão. Tiểu điệt đã có được tin tức, tiểu điệt từ Tương Nam bạch thạch quan ngày đêm đi ròng rã đã nửa tháng nay, chạy đến để mật báo tin tức nên cơ hồ muốn chôn xương ở Lục An Châu. Nếu như không có mấy vị bằng hữu này cứu giúp thì tin báo cũng không thành. Được thôi! Coi như tiểu điệt đã làm điều thừa, làm một chuyện quá là ngu ngốc, vất vả mà chẳng được gì. Làm phiền lão gia tử một lát thôi, tiểu điệt cùng mấy vị bằng hữu xin cáo từ.

- Lão phu vẫn là người sắp đi vào lòng đất rồi. Đừng ở đây nói chuyện mơ hồ nữa.

- Vì vậy tiểu điệt không nói nữa.

Ngọc Kỳ đột nhiên bừng tỉnh nói :

- Khương thúc! Trước tiên xin hãy lấy ám khí ra cho.

Ở góc phòng có mấy cái ghế dài, Bách Vĩnh Niên và Thanh Hoa đem xếp bốn chiếc ghế chung lại với nhau. Chí Trung đặt Ngọc Kỳ xuống rồi ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh giữ chặt chàng. Dưới ánh đèn, mọi người cùng nhìn vào vết thương của Ngọc Kỳ. Ai nấy đều rợn tóc gáy, cái Kim thoa to bằng ngón tay, đóng vào xương tỳ bà bên trái Ngọc Kỳ, sâu đến muốn xuống tận lồng ngực, thịt bị nứt ra chiếc áo ngoài đều thấm đầy máu tươi, dưới hông trái, chỉ thấy một lỗ nhỏ nhưng máu vẫn thấm ra, chiếc quần bên trái hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ. Thanh Hoa kêu lên một tiếng kinh hoàng, ngả vào lòng Bách Vĩnh Niên dường như ngất đi luôn. Lão đầu tử thấy phân nửa cây Kim thoa sáng lấp lánh hỏi một cách thờ ơ :

- Đây là loại ám khí nào vậy?

Lương Thiên Hùng nghiến răng nói :

- Đó là Bách Biến kim thoa của Đoạt Hồn Kim Thoa Ba Thiên Long.

- Bao lâu rồi?

- Được hai giờ!

- Quái lạ! Tại sao hắn vẫn không chết?

Giọng nói của lão đầu tử chẳng có chút mảy may tình cảm. Bách Vĩnh Niên quá giận dữ trầm giọng nói :

- Lão cứu hay không cứu, chúng ta không ép buộc. Nhưng lão lại dùng lời nói châm chọc để nguyền rủa người ta, làm như thế có được hay chăng?

Thần sắc của lão đầu tử vẫn như cũ nói :

- Ngươi thật là kỳ quái! Lão phu nói những lời chân thật, không thích tự dối mình dối người. Ngươi thích nghe những lời ngon tiếng ngọt, tự mình say sưa há không đáng thương lắm sao?

- Ý của lão là như thế nào?

- Không cần nói nhiều nữa, thời gian cứu chữa đã qua mất rồi. Bất cứ thần y nào cũng bó tay thôi.

- Lão chưa nhìn rõ đích xác làm sao biết được là đã trễ.

- Những người bị trúng Bách Biến kim thoa, trong giây lát tức khắc chết ngay. Nếu như vết thương bị nhẹ cũng không quá nửa giờ. Các người vẫn còn đủ thời gian chuẩn bị tốt!

- Chuẩn bị cái gì?

- Lão phu nói là lời chân thật. Hậu sự!

Thanh Hoa đã tỉnh lại nghe lời nói ấy hồn phi phách lạc, nàng kêu lên một tiếng nhảy bổ vào Ngọc Kỳ. Khương Chí Trung giơ tay ra ngăn lại nói :

- Tiểu thư! Không được đụng vào người y!

Lương Thiên Hùng đứng dậy thật đột ngột. Choang vứt thanh kiếm xuống nói với Thái Thiên Bá :

- Hiền đệ đã nhìn rõ rồi chứ! Tinh thần của Dương công tử rõ ràng còn rất mạnh há là người sức sống đã tuyệt? Lỗ tiền bối rõ ràng có ý định kéo dài muốn đưa công tử vào chỗ chết. Hiền đệ! Lão tức nhiên cũng phải chết, thà để lão chết trong tay chúng ta còn hơn vào tay Vô Vi bang. Huynh muốn lão

phải được tiêu táng cùng Dương công tử.

Chàng giơ cao thanh kiếm bước tới, Thái Thiên Bá vội vàng ngăn lại :

- Thiên Hùng ca, không thể được! Chúng ta đừng làm như thế. Hãy để cho lão tự sinh tự diệt cho xong đi!

- Không! Huynh căm hận lão đối với Dương công tử nói năng vô trang, gặp chết mà không cứu, tình lý khó dung tha.

Lão đầu tử cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ! Ngươi giết lão phu đi, đợi chi nữa? Lão phu ẩn cư bốn mươi năm nay rồi không quan tâm đến thế sự bên ngoài. Há có thể vì các ngươi mà phá giới.

Lương Thiên Hùng đã bước tới gần tám thước, dùng kiếm chỉ vào ngực của Lỗ Nguyên nghiêm giọng nói :

- Lão tiền bối nhất định buông tay không quan tâm tới ư?

- Ngươi uy hiếp lão phu?

- Vâng! Lão tiền bối hãy ước lượng cho.

- Ngươi đúng là đồ ngốc! Bệnh nhân phải chạy chữa cho đúng cách, sống chết phải qua tay đại phu. Có thể có người sống, cũng có người chết. Ngươi phải hiểu được điều này.

- Giả sử ta bị ngươi bức bách, cố mà làm, thử nghĩ xem, kết quả như thế nào?

- Cứu không được y, lão tiền bối cũng phải chết.

- Ha ha!! Chẳng trách chi Tào Tháo có thể giết Hoa Đà, các ngươi học theo hắn chăng?

- Việc gấp rồi, lòng người cũng đến nước tàn khốc, chính là ý như thế.

- Ngươi thật là ngu hết chỗ nói, chỉ có mấy người các ngươi, mà có thể giữ được lão phu hay sao?

Ngọc Kỳ ở trên ghế tiếp lời :

- Lương huynh! Xin bất tất làm khó với lão, đệ chẳng chết đâu, không sao đâu. Khương thúc! Nhổ đi, bất tất để ý đến tiểu tử.

Trên đầu của Khươnng Chí Trung đầy mồ hôi chảy xuống, ngần ngại chưa dám ra tay, nhổ ám khí ra cần phải chuẩn bị vẹn toàn, hơi sơ ý một chú, ám khí nhổ ra thì người cũng chết, lão làm sao không

do dự được? Tính chất của cây thoa này, lão vẫn chưa được biết rõ, vạn nhất...

Ngọc Kỳ cười nói :

- Nhổ đi Khương thúc.

Lão đầu tử lại lần nữa bị lời nói bình tĩnh lạ thường của Ngọc Kỳ làm mê hoặc, lão bất giác đi về phía chàng.

Khương Chí Trung nghiến răng, lấy ra một viên đơn hoàn mùi thơm xốc đến tận mũi, bóp nát vụn xong rắc vào vết thương, sau đó vươn bàn tay run rẩy ra, ngón tay cái đỡ dưới đuôi của cây Kim thoa, trầm giọng nói :

- Công tử, ta...

- Vận công nhổ ra đi, Khương thúc.

Chí Trung vận nội hành vào đầu ngón tay, từ từ kéo ra.

Lão đầu tử đột nhiên quát lớn :

- Khoan đã! Không được làm thế.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Tại sao! Nhổ không được à?

- Phổi của ngươi đã bị thương, nội tạng cũng bị tổn hại, ám khí vừa ra, khí huyết lập tức từ miệng vết thương tuôn ra, tà khí xâm nhập vào, không chết thì đợi đến lúc nào?

Lão đầu tử nói xong, cúi xuống kiểm tra vết thương và mạch đập, lão ngạc nhiên hỏi :

- Mạch của ngươi... làm sao vẫn có thể... thắp đèn lên, đưa vào trong nội thất ngay.

Thái Thiên Bá vội vàng thắp đèn, Chí Trung ôm lấy Ngọc Kỳ, hỏi :

- Lão gia tử! Không quan trọng lắm chứ?

- Làm sao nói không quan trọng được? Nhưng ta xem không đến nỗi nào.

Hai câu nói của lão vẫn làm cho những người xung quanh không yên tâm chút nào, nhìn vào thần sắc của lão khi trả lời, ai mà có thể tin rằng lão là một danh y. Thật là chuyện quái lạ!

Phòng trong là một phòng thấp được đào sâu xuống dưới đất, không những có thể đảm bảo được

độ ấm, mà còn là nơi để cất giữ các dụng cụ. Phòng này chiếm diện tích khá rộng, bên trong được chia làm ba phòng và một sảnh, khắp phòng tỏa ra một mùi thơm của dược thảo trông thật dễ chịu, có thể thấy ngay lão già không thể nào gác tay chữa bệnh được.

Trong sảnh bắt đầu bận rộn khẩn trương, Quái Thủ Thần Y chế thuốc, chuẩn bị kim, xắt cốt, lấy Kim thoa ra, những người có mặt đều hết sức chú ý vào thần y, và trên mình Ngọc Kỳ, chẳng ai chú ý đến chuyện đang xảy ra ở bên ngoài của căn nhà.

Có ba bóng xám, bọn họ đã ẩn phục ở sau thôn từ lâu rồi, đây là lúc cơ hội tốt nhất đây, họ từ từ tiến tới ngôi nhà gỗ, giống như ba chiếc bóng ma.

Khi còn cách khoảng mười trượng, hai người tách ra hai bên, ẩn nấp vào trong bóng tối, một người với thân pháp hết sức chậm rãi, chẳng hơi thở tiếng động, đi về phía sau căn nhà.

Nóc của căn phòng nằm dưới đất này, chỉ cao hơn mặt đất chừng hai thước, phía trên tuyết đã phủ dầy.

Vừa mới xem qua, nhìn không ra phía dưới là một gian phòng. Hai lỗ thông hơi được bố trí ở hai bên, trong phòng người rất đông. Bây giờ cánh gỗ che lỗ thông hơi đã được chống lên.

Ngoài hai cái lỗ thông hơi ra, những người ở bên ngoài muốn đột nhập vào căn phòng dưới đất thì không có khả năng nào.

Cái bóng xám đã đến bên lỗ thông hơi ở bên trái, dán sát người dưới đất nhìn trộm vào bên trong.

Bên trong sảnh, đám người đang quây thành một nửa hình vòng cung, chiếc giường bệnh được đặt sát tường vào bên phải, Thánh Thủ Thần Y đang tập trung tinh thần chữa trị cho Ngọc Kỳ, một mảnh vải trắng được bao bọc chung quanh vết thương.

Chí Trung đang nâng cao ngọn đèn, chiếc bàn ở đầu giường là hai cây Kim thoa nhỏ được đặt trên ấy, phát ra ánh sáng lấp lóe dưới ngọn đèn.

Tên ở ngoài lỗ thông hơi, từ từ đặt một ống kim loại màu tím vào trong ống thông hơi, đối diện với cái giường bệnh.

Đột nhiên Thánh Thủ Thần Y rời khỏi giường, đến bên cạnh bàn, lấy một cây ngân châm từ trong hộp bông ra, châm dài cỡ ba tấc, lão nói :

- Đối với thể chất kỳ lạ đặc biệt của người bệnh, thì không thể dùng được ngân châm chế huyệt thuật, ngăn ngừa bại huyết chảy bên trong, nhưng có nhiều trường hợp sử dụng cũng có lúc kỳ diệu.

Sắc mặt của Ngọc Kỳ trắng xanh, nhưng tinh thần vẫn tốt vô cùng. Đôi mắt của chàng rực sáng

long lanh, vẫn chưa thất thần, chàng đang dùng Huyền Thông tâm pháp hành công, khí huyết chỉ có một số chảy được căn bản.

Khuôn mặt chàng hướng về nóc nhà, thân mình thì nằm trên giường, đôi mắt nếu như mở to, thì có thể thấy ngay lỗ thông gió ở vách trước mặt.

Thánh Thủ Thần Y nói xong, đang cầm châm nghiệm xét dưới ánh đèn, Ngọc Kỳ vừa nghe lão nói muốn dùng Ngân châm chế huyệt thuật, thì liền mở mắt ra.

Vị trí huyệt đạo và kinh mạch ở toàn thân của chàng, chỉ có một mình chàng biết rõ, bất cứ người nào cũng bất lực, há có thể để cho ngân châm loạn chích!

Cái ống kim loại trong miệng của lỗ thông gió, lúc này vừa được ấn sát qua một bên, dường như thời cơ chưa đến, vẫn phải chờ đợi.

Ngọc Kỳ tuy lúc này đang bị trọng thương, nhưng ý thức so với người bình thường sợi còn cao hơn, hơn nửa, chàng nằm vào chính diện của lỗ thông gió? Vừa liếc một cái, đột nhiên cảm thấy có điều kỳ lạ, chàng liền hỏi :

- Khương thúc! Ở bên ngoài có người chăng?

Khương Chí Trung giống như người mới tỉnh mơ, la lên :

- Thật đáng chết! Ta lại lơ là rồi. Vĩnh Niên đệ mau lên! Hãy đi ra ngoài cảnh giới.

Bách Vĩnh Niên dạ một tiếng rút ra song cơ xoa, đến bên cửa kéo ra.

Cái bóng xám ở ngoài lỗ thông gió thất kinh, đột ngột nhấn vào miệng ống, ba cây ngân châm màu xanh bắn thẳng vào người Thánh Thủ Thần Y Lỗ Nguyên nhanh như chớp.

Lúc cái miệng ống kim loại vừa xuất hiện trong nháy mắt, Ngọc Kỳ vươn tay tung ra một chưởng đánh vào hông trái của Thánh Thủ Thần Y đang đứng bên cạnh bàn, đồng thời quát lớn: “Tắt đèn mau!”

Thánh Thủ Thần Y bị một chưởng, ngã lăn xuống một bên, chiếc bàn cũng đổ nhào, một hộp ngân châm lớn bé đủ cỡ bị tung xuống đất.

Tuy Ngọc Kỳ thương thế trầm trọng nhưng lực đạo vẫn mạnh mẽ kỳ lạ, Thánh Thủ Thần Y không kịp đề phòng, nên bị té ra ngoài hai trượng.

Chí Trung rõ ràng là một tay lão luyện. Lập tức ném đèn đi, quát lớn :

- Mau bắt sống lấy nó.

Cũng trong chớp mắt đó, bên ngoài vang lên tiếng gầm giận dữ của Bách Vĩnh Niên

- Đồ con rùa, chạy thoát được không?

Trong phòng, Thanh Hoa nhảy bổ vào Ngọc Kỳ, lấy thân mình bảo vệ cho chàng. Chí Trung cùng ba người lướt ra khỏi cửa như ánh chớp.

Lương Thiên Hùng muốn đi theo, Chí Trung kêu lên :

- Phải cảnh giới bên trong, Lương lão đệ.

Bọn họ lao ra ngoài, Bách Vĩnh Niên đã đuổi xa ngoài mười trượng rồi, hai bóng xám với thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân chia nhau chạy lên núi. Từ phía xa, cũng đột ngột xuất hiện bóng người.

Chí Trung kêu lớn :

- Không để hắn sống, cho chết ngay!

Bách Vĩnh Niên chỉ cách một tên chừng năm trượng, Vĩnh Niên quát lớn một tiếng, cái bóng xám lướt nhanh về phía bên phải.

Trong khi hắn đổi hướng như thế, hơi chậm một giây, thì song cổ xoa bay vút tới không một tiếng động.

“A!” Hắn ngã nhào về phía trước. Lúc này, mới truyền ra tiếng cổ xoa bay tới, y hệt như sấm sét, có thể thấy Bách Vĩnh Niên đã dùng hết toàn lực tung ra, công lực của lão quả thật kinh người.

Bách Vĩnh Niên chạy đến ngay, song cổ xoa đã trúng ngay vào hậu tâm của hắn, mũi xoa còn lại chia nhau đâm vào hai bên ngực, hắn đứt hơi từ lâu!

Bách Vĩnh Niên nhổ song xoa ra rồi vác cái thi thể đó trở về, hai bóng xám khác đã chạy đi mất.

Trong sảnh, Thánh Thủ Thần Y đang đứng dậy, nét mặt giận dữ, lão gầm lên như sấm sét :

- Ngươi bị điên hay sao? Dù cho không muốn bị Kim châm chế huyệt, cũng không được...

Thái Thiên Bá thấy mọi người đã lao cả ra ngoài, thì biết rằng không còn trở ngại gì, bèn đốt cây đèn lên.

Cánh cửa lớn nặng nề mở ra, Bách Vĩnh Niên và Chí Trung vác thi thể bước vào trong sảnh, họ đóng chặt cửa lại, xong ném thi thể lăn xuống đất.

Thánh Thủ Thần Y đang muốn la tiếp thì kinh hãi dừng lời, đứng sững cả người.

Đó là người mặc quần áo đi đêm màu xám bạc, đầu được chùm kín, chỉ hở đôi mắt.

Bách Vĩnh Niên liền lột cái khăn trùm đầu ấy ra, hiện ra một khuôn mặt nước da xanh xám của một người chừng năm mươi tuổi, lão liền hỏi :

- Lương huynh đệ và Thái huynh đệ, có nhận ra người này không?

Hai người lắc đầu, Bách Vĩnh Niên hừ lên một tiếng thật lạnh, quay sang hỏi Thánh Thủ Thần Y :

- Lỗ tiên sinh chắc chắn phải biết, đúng không?

Thánh Thủ Thần Y cũng trả lời bằng giọng lạnh như băng :

- Lão phu chỉ biết có công phu phòng thân, sau khi ở ẩn, lão phu đã đoạn tuyệt qua lại giang hồ, tự mình nghiên cứu dược tính chữa bệnh để khuây khỏa, ngay cả thôn dân ở đây, cũng không biết lão phu có thể chữa bệnh được. Tối hôm nay, thấy vết thương của tên tiểu tử này rất nặng, nhất thời hiếu kỳ, vì vậy mà phá giới, hừ! Tất cả những rắc rối đều do các ngươi gây nên, lão phu lại phải tìm một nơi khác. Lại phải xây dựng cơ nghiệp mới. Lão phu đã không trách các ngươi, các ngươi lại ngược lại nghi ngờ ta, điều ấy quả thật nực cười.

Ngọc Kỳ giơ tay ngăn Bách Vĩnh Niên khoan hãy nói, mà để mình nói trước :

- Thầy y lão tiền bối, người ám toán khi nãy, mục đích là nhắm vào tiền bối.

- Ngươi đừng nói bậy bạ

- Lão tiền bối không tin, hãy tìm thử xem chỗ mà tiền bối đã đứng khi nãy.

Thánh Thủ Thần Y liền cầm cây đèn lên soi tìm, thì thấy giữa tấm vách, phát hiện ba cái đuôi châm rất rõ có màu xanh nhạt, theo bộ vị thì đúng là nó nhắm vào giữa ngực của lão, ba điểm đuôi châm hình thành ba góc, mỗi điểm cách nhau ba tấc.

Lão đưa mũi lại gần để ngửi, nói một cách kinh hoàng :

- Là... là... đó là Bách Độc Long! Tại sao lão lại muốn ám toán ta chứ!

Chí Trung lại gần vừa xem, ơ lên một tiếng, nói :

- Có hơi giống Ngưng Huyết châm.

Lão rút ra cái ống Đoạt Phách thần đồng mà đã lấy được ở Hổ Trảo sơn ở trong mình ra, lấy ra hai cây châm, đem so phần đuôi ở phía sau, thì nói ngay :

- Màu sắc có hơi nhạt một tí, nhưng đúng là vật này.

Thánh Thủ Thần Y lãnh nhiên nói :

- Ngươi cũng sử dụng đồ này sao?

- Không! Đó là do tại hạ đoạt được, nghe nói đây là vật của Bách Độc Long.

Ngọc Kỳ nói :

- Người phát ám khí từ trong ống thông gió, bị tiểu tử vô ý phát hiện được, còn việc hắn tại sao chậm chạp không làm ngay, lại làm cho chúng ta khó lý giải.

Bách Vĩnh Niên lật lại rồi giật giật ống tay áo của thi thể đang nằm dưới đất, quả nhiên rớt ra một cái ống châm, lão liền cười nói :

- Suốt đời Bách Độc Long chỉ làm được ba, thì hai cái đã lọt vào tay chúng ta, nay chúng ta lại được tất cả mà chẳng tốn hơi sức nào.

Lương Thiên Hùng đột nhiên nói xen vào :

- Tại hạ và Thiên Bá hiền đệ, tạm thời nói rõ những chuyện đang làm và đối với chuyện xảy ra vừa rồi, có thể tìm thấy đầu mối bên trong của nó chăng?

Thánh Thủ Thần Y nói :

- Vậy xin chư vị hãy ngồi xuống, lão phu cũng muốn nghe xem rốt cuộc có người nào muốn ám toán lão.

Mọi người chia nhau ngồi xuống, Thiên Hùng nói :

- Tại hạ tiềm phục trong Vô Vi bang đã khá lâu, đã nắm được những chuyện bên trong của bang hội này, trong mười lăm năm từ khi xây dựng bang cho đến nay, những nhân vật quan trọng trong bang đều phụng mệnh phải ngầm tra thám Thánh Thủ Thần Y lão tiền bối, nguyên nhân vì sao, tại hạ không có cách nào điều tra ra được. Mấy ngày trước đây, tại hạ đã được người của Thiên Nhai Phá Ất Hạo Nhiên báo tin, đã thanh trừ được gian tế tiềm phục trong bằng hữu Bạch đạo và cũng phát giác được phe hắc đạo đã biết rõ Phục Tuyến bên chúng ta, trong lòng địch, liền truyền tin cấp báo, lệnh cho Phục Tuyến phải thoát thân ngay tức khắc để bảo vệ lấy mình. Tại hạ vừa được tin tức sau khi bắt được liên lạc với Thiên Bá đệ ở Hoàng sơn gần Quảng Tây, lập tức liền mang đến Hà nam để có thể đợi gặp được Dương công tử, báo cho công tử biết là tờ hiệp nghĩa và thư khiêu chiến đã phát ra, xin công tử hãy tạm lánh mình, để tránh sự tiến công của Hắc đạo hung ma, việc của Thiên Bá đệ có liên quan với thần y lão tiền bối, xin hiền đệ cứ nói ra.

Thái Thiên Bá nói :

- Vô Vi bang muốn tìm lão gia tử, điều này tại hạ lại không được biết. Lần này ngẫu nhiên đi qua Tương Nam Bách Thạch Quan, giữa đường thì bắt gặp một đám người đang tấn công một vị hòa thượng, tại hạ không dám xen vào chuyện chẳng liên quan gì tới mình, bởi vì công lực của họ rất cao, thấy rợn cả người, chỉ còn việc đứng tránh ở một bên để xem sự thể ra sao, đánh hơn nửa giờ thì mới tạm ngừng, vị hòa thượng đó cuối cùng cũng bị bắt, bị bọn chúng giày vò đến chết đi sống lại, trong lúc bọn họ vừa hỏi vừa đáp, tại hạ phải giật mình sửng sốt. Lão gia tử hãy đoán thử xem vị hòa thượng đó là ai?

Thánh Thủ Thần Y cười đáp :

- Ai mà biết được? Ngươi hãy tiếp đi.

- Đó là Thiên Mục sơn Đại Phương thiền tự...

- Ai da! Là Đại Phương Thượng Nhân sao?

- Đúng là lão, đó là người bạn chí thân của lão gia tử

- Lão ra sao rồi?

- Bị đối phương tra hỏi, thật là quá tàn nhẫn

- Bọn chúng hỏi gì?

- Hỏi về hành tung của lão gia tử

- Thượng nhân thà chết chứ không chịu nói, nhưng bị một lão quỷ không biết dùng tà thuật gì, dùng tay ấn lên trên đầu của Thượng nhân, lão lầm rầm đọc với giọng rất cổ quái, Thượng nhân lúc này lại nói ra, để lộ ra sự khác thường.

Ngọc Kỳ tiếp lời :

- Đó là Cửu Âm Mê Hồn thuật.

- Thượng nhân nói ra nơi ẩn cư của lão gia tử, thì liền bị chôn sống ngay. Mấy tên ác tặc ấy nói lên một tiếng: “Mau mau thông báo cho cơ sở ngầm của Quế Dương phân bang để truyền tin”, rồi liền kéo nhau đi. Tại hạ nghe xong rợn cả tóc gáy, mau chóng đi ngay trong đêm. Mối giao hảo giữa lão gia tử và gia tổ không phải là không sâu đậm, tại hạ từ nhỏ cũng thường hay làm quấy lão gia tử, nay được tin tức, há không nôn nóng sao!

Lão gia tử! Tại hạ bôn ba đã gần nửa tháng, chạy đến để báo tin, há mới biết chút xíu nữa thôi, lão

đã đuổi tại hạ đi rồi.

Thánh Thủ Thần Y lầm rầm một mình :

- Quái lạ! Bọn chúng tìm ta để làm gì?

Ngọc Kỳ đột nhiên nói :

- Bọn chúng đã giết Đại Phương Thượng Nhân, nhất định là cũng không có thiện cảm đối với thần y tiền bối. Tối nay, Bách Độc Long đã phái người tới, hiển nhiên là người ở Hổ Trảo sơn cũng biết được tin này, kẻ chết này chậm chạp không phát châm, nhất định đợi cơ hội để tính tại hạ luôn trong đó, sau khi bị phát hiện, chỉ còn là đối phó trước với lão gia tử, lão gia vẫn là một vật săn chính của bọn chính. Chúng ta cần phải rời khỏi nơi này, nếu không, nhất định bọn địch sẽ tới đây, chúng ta nguy hiểm không biết lường đâu được!

Chí Trung nói một cách nôn nóng :

- Chuyện này không được chậm trễ, đi mau thôi!

Nói xong liền đến ẵm Ngọc Kỳ.

Thánh Thủ Thần Y cắn răng nói :

- Lão phu không đi, xem chúng nó...

Ngọc Kỳ vội vã tiếp lời :

- Lão tiền bối! Trước mắt không phải là lúc lý lẽ với bọn hung ma. Vãn bối khẩn cầu lão tiền bối nên rời khỏi đây, cùng đi với bọn tại hạ, không biết lão tiền bối ưng thuận không?

Thánh Thủ Thần Y đột nhiên giậm chân một cái, nói :

- Được rồi! Sau này, ta sẽ tìm bọn chúng trả lại công bằng cho ta...

Lão lao vào nội phòng, dọn đồ đạc vào cả một túi, xong bắt đầu châm lửa đốt đống dược thảo, lập tức ngọn lửa vút cao

- Đi thôi! Chỉ trong chốc lát, là sẽ tiêu hủy ba mươi năm tâm huyết của ta, cái bọn ma quỷ này! Sẽ có một ngày...

Lão mắng rủa không ngớt khi đi ra khỏi căn phòng ở dưới đất.

Năm con ngựa và một con lừa tráng kiện, chạy như điên xuống núi. Khi đi ra đường cái quan, bèn

đi thẳng về hướng đông, chạy như bay. Ngọc Kỳ nói :

- Khương thúc! Xin hãy cho người đi trước dò đường, để tránh gặp bọn chúng.

- Ta xin đi trước cho, xin lưu ý tín hiệu.

Bách Vĩnh Niên liền chạy nhanh lên phía trước Tới nơi chỗ Thanh Hoa giấu ngựa. Tìm được vật để cưỡi. Bách Vĩnh Niên chạy về trước cảnh giới, phía sau, sáu con ngựa và một con lừa, chạy như bay về hướng Lộ Châu.

Đi vào vùng núi không xa, trước mặt vang lên tiếng vó ngựa, Bách Vĩnh Niên quay lại báo :

- Ở phía trước có một đám người đang phi ngựa tới, chúng ta tạm thời tránh mặt.

Mọi người liền chạy vào sơn cốc, trốn một bên.

Lát sau, hơn hai mươi con ngựa giống như một trận cuồng phong cuốn tới, đi thẳng về phía tây của Lục An châu.

Đợi đoàn ngựa đi qua rồi, Bách Vĩnh Niên vẫn ở phía trước, cũng dắt theo một người khác chạy lên trước dò đường.

Qua ngày hôm sau, thì đã qua khỏi Lộ châu được hai mươi dặm.

Đoàn ngựa thứ nhất khi đến sơn cốc, là từ Lục An tới, lúc họ đang chạy vội tới thì những thôn dân đang vội vàng cứu lửa, sau khi hỏi rõ biến cố xảy ra ở đây, họ chỉ còn đành phải theo tung tích mà đuổi theo.

Thôn dân nơi này không biết được tỉ mỉ, cho biết là có nghe thấy tiếng quát tháo om sòm mà thôi. Đám người này cho rằng bọn họ đã bị bắt đi, vội vàng tung ngựa đuổi theo như điên.

Khi gần đến vùng núi, thì hơn hai mươi con tuấn mã từ hướng Lộ Châu chạy xông lên trước mặt Những người từ Lục An tới, người đi đầu tiên đột ngột quát lớn :

- Ai đó? Hãy nhường đường đi!

Ngựa vẫn xông lên phía trước, hai bên sắp sửa gặp nhau Người ngựa từ Lộ Châu tới, buông ra tiếng quát vang như sấm :

- Uy gia vũ nội

Tiếp theo là một giọng nói vang vọng cất lên :

- Võ lâm tranh hùng.

Những người từ Lục An tới, đột nhiên gầm lên giận dữ đến kinh thiên động địa

- Giết đừng cho bọn chúng chạy thoát

Tiếng giết vang lên ngút trời, hai bên cùng lao vào một trận đồ sát. Sau cùng, khi chỉ còn lại không còn bao nhiêu, họ tóm lấy người của hai bên tra hỏi, thì mới biết chưa ai tóm được bọn kia, thế là lập tức tách nhau ra, chạy ngay về hướng Lộ Châu

Nhưng hai bên đều nghi ngờ rằng đối phương đã có một nhóm đem Thánh Thủ Thần Y đi rồi, đến vùng núi, một lời không ăn ý làm cho hai bên lại tử chiến. Đến ngày hôm sau, trời mờ sáng, thì mới tản ra, những người còn sống sót không có tới một hai phần mười, hai bên tổn thất đến mức thảm hại.

Bảy con ngựa cùng một con lừa đều mệt mỏi quá rồi, trời vừa sáng tỏ, không tiện đi tiếp, bọn họ bèn kéo vào một thôn trang nhỏ, rút xa đường cái quan để ẩn nấp, và nghỉ ngơi tại đó.

Họ lấy kim ngân kêu nông gia chuẩn bị đồ ăn thức uống họ và cho cả lừa ngựa, lúc này bọn họ mới có thời gian để thuật lại chuyện trải qua của mỗi người.

Thanh Hoa ngồi bên giường Ngọc Kỳ, hỏi Chí Trung rằng :

- Khương thúc có phải là từ Ôn Châu tới?

- Không! Đại quản gia từ Tùng Minh đến, được lệnh phải đón tiểu thư và công tử trở về đảo, còn Nhị công tử đâu rồi?

- Chân đệ vẫn ở phủ Hà Nam, tại sao nhất định bắt chúng ta phải quay về hở?

- Nói ra thì rất dài, Ngọc Hoàn đảo Bành đảo chủ đã sai người đưa thư đến nói rằng phải tìm ra Cốc lão gia tử, nếu giữa trung tuần tháng hai mà không đem người đến nạp, thì đầu tháng ba sẽ tấn công đảo ta, bây giờ chưa tới tháng ba, còn xa lắm, Đảo chủ sợ tiểu thư và công tử bị người ám toán, cho nên bắt hai người trở về trước tháng ba.

Lương Thiên Hùng tiếp lời :

- Đó chính là quỷ kế của Vô Vi bang, ba năm trước, bọn chúng đã xâm nhập vào Ngọc Hoàn đảo, uy hiếp Bành Xương Minh vào khuôn phép, xây dựng Đông Hải phân bang, lần này tấn công vào Độc Long đảo, thời gian chính xác là mười lăm tháng hai.

- Tin tức của Lương huynh đệ dựa vào đâu mà có?

- Sự vụ trong bụng tại hạ đều dò hỏi rất kỷ, việc này là do chính tại hạ nghe được từ Ngũ Thông

quan chủ và Tam Tương Huyền Nữ nói ra, không thể sai được. Bọn chúng muốn đoạt lấy Độc Long đảo để làm sào huyệt ở Hải ngoại, vạn nhất ở Trung Nguyên nương thân không được, thì sẽ trốn vào ở trong đó.

Chí Trung giận dữ đến kinh hãi, giẫm chân nói :

- Hỏng rồi! Chúng ta đã bị mắc lừa rồi!

Thanh Hoa ngạc nhiên liền hỏi :

- Tại sao?

- Người của chúng ta đều tản ra khắp bờ biển, chuẩn bị ứng chiến, đến hạ tuần tháng hai thì mới quay trở lại đảo. Nếu Vô Vi bang phát động vào mười lăm tháng hai, chúng ta làm sao trở tay cho kịp.

Thanh Hoa lại hỏi :

- Tại sao lại phải tản ra khắp nơi.

- Đó là ý của Đảo chủ, nghe nói Đảo chủ vào ngày ba tháng ba, sẽ cất quân tiến quân vào Trung Nguyên, cần phải đi trước để sắp xếp, nguyên nhân ra sao thì Đảo chủ vẫn chưa nói ra.

Ngọc Kỳ quay sang Thiên Hùng hỏi :

- Ngũ Thông quan chủ không phải là đối nghịch với Vô Vi bang sao? Vì đã giết đi ba mươi sáu cao thủ của Phân đàn phủ Cửu Giang, phiêu bạt chân trời góc biển, đến nay âm tín hoàn toàn không có, làm sao lại tham gia vào Vô Vi bang?

Thiên Hồng cười nói :

- Đó là trò chơi lừa bịp của Ất Thanh yêu đạo làm cho người ta tin chắc rằng lão không còn trên nhân gian này nữa, đến nay, tại sao gần đây lại công nhiên xuất hiện, những nhân vật đầu não trong bang cũng ngơ ngác không biết thế nào.

- Bách Độc Long có phải là đã trở mặt với Ất Thanh?

- Điều này ngược lại rất đúng. Ất Thanh đối với Bách Độc Long hận đến tận xương tủy.

Ngọc Kỳ đột nhiên nói với mọi người rằng :

- Tại hạ muốn trình bày thiển kiến của mình, không biết các chư vị trưởng bối có cho là được chăng?

Bọn người đều chăm chú nhìn cả vào chàng, giọng chàng vang lên lanh lảnh :

- Vô Vi bang muốn tiến quân lớn tấn công Độc Long đảo, nhất định là dự liệu lui bước ở hội Hoàng Sơn ngày Đoan Ngọ, tại hạ suy nghĩ rất nhiều, ý của Ngọc Kỳ là bằng hữu Bạch đạo vào tháng hai...

Khương Chí Trung lắc đầu nói :

- Dương công tử! Tệ Đảo chủ tuyệt đối sẽ không đồng ý, trong đảo từ trước đến giờ không cho người ngoài được vào, đó là luật của đảo

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Đã như thế thì, Ngọc Kỳ muốn sau khi thăm viếng tổ phụ, sẽ đến Ngọc Hoàn đảo gây trước một trận náo loạn, giết hết bọn hung đồ, các vị lập tức phái người gọi Nguyên Chân đệ trở về. Thiên Hùng thúc xin thay tiểu điệt báo cho Hạo Nhiên công biết rằng sau khi tiểu điệt tìm được tổ phụ rồi, đầu tháng năm hoặc vào cuối tháng tư, sẽ gặp mặt ở Sư Tử lâm, còn Thiên Bá thúc...

Thiên Bá cười nói :

- Tại hạ không phải là người trong giang hồ, xin đừng lo lắng cho tại hạ

Ngọc Kỳ quay sang Thánh Thủ Thần Y nói :

- Lão tiền bối từ nay về sau vùng định cư...

Khương Chí Trung tiếp lời nói :

- Nếu như Lỗ lão tiền bối bằng lòng, vãn bối muốn khẩn thiết mời đến Khuất Giá Ẩn Tây tệ đảo. Độc Long đảo thật sự không cho phép người ngoài được vào, nhưng nếu khách đáp ứng là không bỏ đi, thì vẫn hoan nghênh đón nhận. Trong đảo, những hoa thơm cỏ lạ mọc rất nhiều, vách đá ở Phi Nhai có rất nhiều linh dược, lão tiền bối nếu đồng ý khuất giá, vãn bối thành khẩn mời đại giá cùng đi luôn thể.

Thánh Thủ Thần Y trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi :

- Cốc lão gia tử là ai vậy?

- Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc Dật

- Hiện tại đang ở trên đảo sao?

- Vâng, trước kia đã dừng chân ở lại đảo được hai mươi năm rồi.

- Lão phu ta là người gần xuống mồ rồi, quý Đảo chủ không biết có hoan nghênh không?

- Xin lão tiền bối an tâm, tệ Đảo chủ rất hoan nghênh những vị võ lâm tiền bối của Trung Nguyên hạ cố đến đảo.

- Như vậy, lão phu sẽ làm rối quý Đảo chủ một chuyến.

Chí Trung nói :

- Chuyện này không được chậm trễ, bọn địch cho rằng chúng ta sẽ đi vào ban đêm, nhân lúc cao thủ của bọn chúng chưa tập trung được, xuất kỳ bất ý, ngay đêm nay chúng ta phải đến ngay Sùng Minh, lên thuyền ngay, bọn chúng chỉ còn cách nhìn biển mà than thở vì không biết làm sao. Vĩnh Niên lập tức đến phủ Khai Phong ngay, huynh sẽ đưa tiểu thơ và lão tiền bối lên đường trở về đảo gấp.

Thanh Hoa làm sao chịu đi, nàng nói một cách kiên quyết :

- Không được! Tiểu điệt sẽ cùng Kỳ ca xông vào Ngọc Hoàn đảo, Khương thúc có thể đi trước. Từ đây đến mười lăm tháng hai, chỉ còn hơn nửa tháng. Khương thúc xin hãy chuyển lời đến gia gia rằng, đón giặc ở trong nhà không bằng giết giặc ngoài đồng, tốt nhất có thể đánh ở ngoài Độc Long đảo, đánh cho bọn chúng tơi bời tan tác.

Ngọc Kỳ cũng nói :

- Khương thúc! Tiểu điệt cũng có ý như thế, nếu để cho bọn địch xông vào trong đảo, e có điều bất diệu. Một mặt bản đảo nên chia người phòng hộ những kẻ lén xâm nhập vào đảo quấy rối, một mặt chặn đường bọn chúng ở ngoài đảo, còn tiểu điệt thì đập vào sào huyệt của bọn chúng.

- Hiền điệt một mình xông vào, há không quá mạo hiểm sao?

Thanh Hoa liền nói :

- Còn có tiểu điệt nữa.

- Tiểu thư nếu không trở về, Đảo chủ làm sao yên lòng được? Tiểu thư không được khinh xuất, trên mình thuộc hạ đã gánh lấy ngàn vạn sự hiểm nghèo rồi.

- Không! Đừng quan tâm đến chuyện của tiểu điệt được không?

Giọng nói của Thanh Hoa có vẻ hơi giận. Ngọc Kỳ chỉ còn cách khuyên nàng :

- Hoa muội nên đi trước một bước là hơn, đầu tháng hai phái người đánh thuyền đến Ôn châu đón huynh, huynh sẽ tới đó ngay.

Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại nói :

- Huynh không cho muội ở bên cạnh, một mình muội xông vào cũng chẳng sao cả.

Chí Trung đâm hoảng, lão biết cá tính của cô tiểu thư này lắm, đừng xem nàng trước mặt Ngọc Kỳ giống như một con chim nhỏ, nếu nhỡ làm cho nàng phát cáu, thì ngay cả Đảo chủ cũng phải nhường cho nàng ba phần, nàng đã được nuông chiều từ nhỏ. Lão bèn đưa mắt ra hiệu cho Ngọc Kỳ, nói :

- Vào ngày thứ mười, ta sẽ đưa thuyền đến Ôn châu, hiền điệt sẽ đưa tiểu thơ đến đó.

Thanh Hoa tiếp lời nói :

- Khương thúc! Xin neo thuyền ở Giang Khẩu Hư Vân, ở Ôn Châu, bọn cướp nhất định sẽ bao vây dày đặc bốn phía, nguy hiểm lắm.

- Được! Chúng ta đi trước một bước vậy

Bách Vĩnh Niên nói :

- Dương công tử! có lẽ cũng phải lưu người lại để chăm sóc mới được.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Không sao đâu! Vết thương của tiểu điệt cũng không trở ngại lắm.

Thánh Thủ Thần Y cũng nói :

- Thương thế của Dương công tử thật sự không có gì nguy hiểm, đó không phải là do thuốc của lão phu hay, mà chính là do thể chất của Dương công tử không giống với người thường, trong thiên hạ ai cũng giống như Dương công tử, thì cái nghề thầy thuốc của lão hắn phải vứt bỏ đi thôi.

Mọi người lập tức cải trang, từ biệt nhau một cách thiết tha, rồi ai đi đường nấy.

Sau khi tiễn mọi người đi rồi, thì Thanh Hoa quay sang Ngọc Kỳ làm nũng một trận, nàng trịnh trọng tuyên bố với chàng, bất cứ tình hình nào, dù cho đuổi nàng cũng không đi.

Hai người nghỉ ngơi được hai ngày một đêm, thì tới canh ba đêm ấy, mới lặng lẽ lên đường. Theo phương hướng mà lão bộc Thanh Tương nói cho biết. Hai con ngựa theo con đường nhỏ trong núi rừng, phi gấp về Đông bắc, chia nhau ra ngồi trên lưng ngựa là Ngọc Kỳ và Thanh Hoa. Gần đến núi Thiệu Quang, Ngọc Kỳ càng lúc càng nôn nóng, chàng sắp gặp lại những người thân mà chàng đã xa cách họ hai mươi năm. Trong lòng chàng vô cùng hồi hộp, chàng không biết lúc gặp tổ mẫu gia gia và mẫu thân, cần phải làm thế nào cho đúng đây.

Thanh Hoa biết được tâm tình của chàng. Nàng chầm chậm nắm lấy dây cương, chạy lại gần chàng, nói một cách dịu dàng :

- Kỳ ca, hãy giữ bình tĩnh chứ, đáng lẽ ca ca phải vui mừng mới phải, mà sao gương mặt của ca ca trông khó coi quá.

Ngọc Kỳ bàn tay run run, khẽ nắm bàn tay nàng, nói :

- Hoa muội! Trong tâm của huynh đang rất rối ren, đang xúc động ghê gớm. Có lẽ, tổ mẫu và gia gia má má không nhận ra huynh...

- Ca ca đừng lo lắng, lão bá bá Thanh Tương vừa liếc qua đã nhìn ra huynh rồi, thì bà bà cũng không thể nào không nhận ra.

Xa xa, chân núi bao bọc một tòa trang viện giống như cảnh tượng kỳ lạ ở Tây Thiên, ngọn núi đã bắt đầu hiện ra trước mặt chàng.

Phía nam trang viện khoảng chừng năm dặm là một thôn xóm có khoảng một trăm hộ.

Tòa trang viện ở dưới chân núi, là nhà ở rất bình thường, hai bên là nhà kho, phòng để củi, chuồng gia súc.. vân..vân... Chỉ hơi liếc qua, liền biết ngay đây là nơi ở của một thôn phu Khoảng đất trống ở phía trước gian phòng giữa, có hai bóng dáng của đôi thiếu niên, một cao một thấp, mình mặc chiếc áo da, với chiếc quần bằng vải bông màu xanh, đầu đội chiếc nón ấm, vừa thoáng nhìn là biết ngay đó là một nam một nữ, dáng người thật thà chất phát, nhưng dung mạo phi phàm.

Hai thiếu niên nam nữ nhìn chăm chú vào hai người đang phi ngựa tới. Bên mình họ, ba con chó săn sủa lên oẳng oẳng :

Ngọc Kỳ kêu khẽ lên :

- Đó là Tuyên đệ và Doanh muội.

Ngọc Kỳ vừa nhìn liền thấy ngay, gương mặt của thiếu niên đó thật giống mình, vì vậy, chàng liền đoán ra những điều mà lão bộc Thanh Tương đã nói cho chàng biết, nhị đệ Ngọc Tuyên, và tam muội Ngọc Doanh.

Thanh Hoa buông tay chàng ra, nói :

- Ca ca, hãy bỏ chiếc mũ ra

Ngọc Kỳ giơ tay kéo chiếc mũ xuống, hiện ra một bộ mặt thật của mình. Thanh Hoa cũng bỏ chiếc nón ra, hiện ra bộ tóc đã được kết lại, với dáng hình như vậy, nàng vẫn là nữ cải nam trang.

Hai người theo con đường nhỏ chạy thẳng vào trong sân, rồi cùng nhảy ra khỏi lưng ngựa

Hai thiếu niên nam nữ bước đến nghênh tiếp, Ngọc Kỳ lao về phía trước chừng mười bước, đột nhiên đứng lại ngơ ngác Ơ! Tiểu cô nương kêu nhẹ, đôi mắt hết liếc từ Ngọc Kỳ rồi sang thiếu niên, khuôn mặt lộ vẻ hết sức ngạc nhiên.

Ngọc Kỳ hơi kích động, đột nhiên vươn hai tay ra trước.

- Tuyên đệ, Doanh muội

Hai người hơi kinh ngạc, thiếu niên kêu lên :

- Người là ai?

- Ta là Kỳ ca

Tiểu cô nương kêu lên :

- Có phải là Kỳ ca, người đã đi theo Cốc lão gia tử.

- Đúng rồi! Huynh rời nhà đã hai mươi năm...

Thiếu niên mở to đôi mắt hỏi :

- Ai đã nói cho huynh biết tên thật của chúng ta?

- Mấy ngày trước đây, huynh đã gặp Thanh Tương bá bá...

- A! Đại ca... Tiểu cô nương nhảy bổ về phía trước.

- Đại ca...

Thiếu niên cũng lao theo.

Ba người ôm chầm lấy nhau, nước mắt họ chảy xuống, họ ôm chặt lấy nhau chẳng muốn rời.

Thanh Hoa từ từ lại gần nói :

- Tuyên đệ! Doanh muội! Mau dẫn đại ca đến gặp tổ mẫu! Đừng để người khác sinh nghi.

Ba người liền buông nhau ra. Ngọc Tuyên nói :

- Tiểu muội hãy dắt ca ca đi gặp tổ mẫu, huynh dẫn ngựa cột xong rồi vô ngay.

Xong chàng quay sang Thanh Hoa hỏi :

- Vị này là...?

Thanh Hoa cười cười, nàng kéo lấy vai Ngọc Doanh hết sức thân thuộc, nàng quên mình đã giả dạng nam trang.

Ngọc Doanh xoay mình lướt vào trong lòng Ngọc Kỳ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, nói rằng :

- Vị này... động tay động chân, không phải là người tốt.

Ngọc Kỳ cười khẽ đẩy em mình ra nói :

- Doanh muội! Vị này gọi là Hoa tỷ tỷ, nàng cải trang đấy.

Thanh Hoa cũng cười nói :

- Tỷ tỷ là Triệu Thanh Hoa, bạn thân của Kỳ ca đó.

Tiểu cô nương đột nhiên lao vào lòng nàng, cười nói :

- A! Vừa rồi nhìn rõ khuôn mặt tròn tròn của tỷ tỷ, mới không tin đó là nam nhân.

Ngọc Tuyên tiếp lời nói :

- Hoa tỷ! Xin hãy vào bên trong mà ngồi, tiểu đệ sẽ đến ngay.

Tiểu cô nương một tay nắm tay Thanh Hoa, một tay nắm tay Ngọc Kỳ, chạy đến trước cửa, lấy chân khẽ đạp một cái. Ba người đi vào trong nhà, rồi lao thẳng vào nội viện. Một vị lão nhân ăn mặc theo kiểu nông phu, từ trong nội đình đi ra, lão kêu lên một cách kinh ngạc.

Tiểu cô nương kéo hai người lao đến nói :

- Tam bá! Đại ca đã trở về rồi.

Trong nội đình, cũng xuất hiện một người trung niên hùng vĩ và một phụ nữ trung niên gương mặt khoan thai, hiền từ, hai người ăn mặc theo kiểu thôn phu, nhưng mặt mày vẫn lộ vẻ siêu phàm. Ngọc Kỳ vừa thấy gương mặt của người trung niên, thì chàng liền cảm giác dưới chân hơi nhũn ra.

Tiểu cô nương kêu lên :

- Gia gia, má má! Xem ai trở về đây nè?

Tiểu cô nương liền buông tay ra, chạy đến bên mình mẫu thân.

Ngọc Kỳ chạy đến cửa môn đình, thì trong mắt ngấn đầy lệ “Gia gia, má má...”

Chàng chỉ kêu lên một tiếng, người ngả về phía trước, chàng lao thẳng vào trong đình.

Hai người này đúng là phụ mẫu thân sinh của Ngọc Kỳ, họ cũng kêu lên một tiếng trong sự kích động: “Kỳ nhi”, thì nước mắt đã rơi xuống lã chã.

Ngọc Kỳ cung kính quỳ lạy dưới chân của song thân, toàn thân run lên.

Tiểu cô nương nhẹ nhàng đi đến bên mình Thanh Hoa đang cảm động đến nỗi nước mắt không ngừng rơi xuống, nhón chân nói khẽ vào tai nàng :

- Tỷ tỷ, muội đưa tỷ tỷ đi gặp tổ mẫu trước.

Thế là nàng nắm lấy tay Thanh Hoa, kéo thẳng vào gian trong.

Cách đó khoảng mười lăm dặm về phía nam, ở phía Phụng Dương, trong đại điện của Bắc Lộc Hồng Đô ở núi Bạch Vân, xuất hiện bóng dáng của Thần Kiếm thư sinh. Y đang ngồi trên bồ đoàn, quần áo xộc xệch, nằm gọn trong lòng y là một nữ đạo cô vóc người mỹ miều đẫy đà. Hai người đang suồng sã phóng đãng với nhau, không thèm chú ý tới bức tượng của Lũ Tổ được đặt trên khám thờ.

Chung quanh hai người là sáu nữ đạo cô dáng người cũng đẹp không kém, họ cũng đang đùa giỡn với nhau, chốc chốc lại thọc tay vào chọc ghẹo hai người.

Nơi đây chính là sào huyệt của Phượng Dương nữ quán Thanh Hư đạo cô, nữ đạo sĩ phong lưu nổi tiếng giang hồ. Dáng vẻ bên ngoài của Thần Kiếm thư sinh rất nho nhã hào phóng, càng làm cho nữ nhân mê mẩn cả tinh thần, vì vậy y sớm là một vị thượng khách ở nơi này. Y đã đợi ở đây ba ngày rồi, Thanh Hư đạo cô vẫn chưa thấy quay trở lại. Nhưng y không nôn nóng, y tin rằng thế nào vị đạo cô cũng gặp được may mắn, thế nào cũng hoàn thành được công việc mà y đang rất kỳ vọng, vì vậy mà y an tâm chờ đợi.

Trong đại điện, ánh lửa sáng trưng, ấm áp như mùa xuân. Y đang ngồi trên bồ đoàn trong tay ôm lấy một nữ đạo cô, trên mình chẳng có một mãnh vải che thân nào, tay y không ngừng rờ rẫm từ trên xuống dưới, khoái chí cười một cách dâm đãng.

- Ngoan nhá! Nơi đây là Lữ Tổ điện, cần phải thêm Hòa Hợp nhị tiên mới đúng.

Nữ đạo cô cười một cách dâm đãng, hào hển nói :

- Hảo nhân à! Chúng ta không phải là “Hòa Hợp nhị tiên” sao?

Một nữ đạo cô khác áp sát người trên vai Thần Kiếm, cười nói :

- Hứ! Ai nói chỉ có nhị tiên đâu nào?

Thần Kiếm thư sinh cười hì hì, kéo nàng ta ngã xuống, giật chiết dây đai ra, thuận tay lột luôn chiếc áo. Vị đạo cô này ngoài chiếc áo ngoài khoác trên mình, thì bên trong chẳng có mặc một thứ gì. Y đưa tay sờ lên bộ ngực thật mềm mại của ả, cười nói :

- A! Ta nói sai rồi, đúng là phải nói hòa hợp quần tiên mới đúng chứ.

Ngay lúc đó, cánh cửa bên ngoài kêu kẹt một tiếng, ba bóng người nhỏ nhắn lướt vào như bay.

Các nữ đạo cô kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng lấy chiếc áo ngoài che kín người lại.

Thần Kiếm thư sinh cũng đứng dậy nhanh như cắt, choàng vội chiếc áo ngoại bào, cắp lấy thanh kiếm cổ để ở bên cạnh.

Nhưng khi y vừa nhìn rõ người mới đến, thì bắt đầu trấn tĩnh lại, nói :

- Muội đến đây làm gì?

Người mới đến chính là Trì Khiêm, và hai nữ tỳ Tiểu Phương và Tiểu Cúc.

Trì Khiêm với sắc mặt vô cùng giận dữ, giọng nàng hết sức bén nhọn, hỏi :

- Huynh đã bắt hắn đi đến nơi nào rồi.

Thần Kiếm thư sinh hơi ngạc nhiên trả lời :

- Ai đã bắt hắn đi rồi?

- Huynh thật là khéo giả vờ, hãy giao hắn cho muội đi.

- Gia gia có lệnh là bắt được hắn thì phải giết ngay, muội không nghe lời ư?

- Muội không thèm quan tâm, giờ chỉ hỏi câu duy nhất, huynh giao hay là không giao?

- Vẫn chưa bắt được, làm sao giao cho muội được.

- Huynh nói dối! Hắn vừa đến Phượng đài thì đã biến đâu mất, huynh giả dạng là Âu Bằng ở bên mình hắn. Bây giờ thì đang hưởng phúc ở đây, hiển nhiên là đã tóm được rồi. Huynh giao hay không giao?

- Cái gì? Muội nói hắn đã từng có mặt ở Phượng đài?

- Ai nói không phải?

- Hỏng rồi! Còn Thanh Hư đạo cô? Nàng...

- Hừ! Nàng ta đã cùng hắn khoái hoạt trong ngôi nhà đổ, chính mắt muội trông thấy. Nhưng khi hắn cùng với tên tiện tì đanh đá ấy đi ra thì trong địa huyệt đầy những vết máu, nhất định là hắn đã lọt vào tay đạo cô rồi.

- Quái lạ! Tại sao không thấy bóng dáng của y?

- Huynh vẫn còn làm ra vẻ? Chính xác là huynh đã thuận buồm xuôi gió ở Phượng đài, mau đem người ra nộp cho muội. Muội sẽ có lời nói trước mặt gia gia.

- Tiểu muội! Đừng có bức người quá được không? Thật sự là huynh không biết gì cả.

- Muội không tin! Huynh đang nói dối.

Cửa điện vang lên tiếng gõ cửa Thần Kiếm thư sinh kêu lên :

- Có chuyện gì không? Vào đi!

Bên ngoài vang lên tiếng của một nữ nhân :

- Có một người từ Hà Nam, xin vào gặp công tử.

- Cho hắn vào đi.

Cửa điện vừa mở ra, trước bậc thềm xa khoảng mười trượng, một người một ngựa đang tiến đến hiên quan môn. Trong miệng, mũi của người đó lẫn con ngựa không ngừng tuôn ra những làn khói trắng.

Một nữ đạo cô đứng ở bên cửa truyền xuống :

- Công tử cho gọi người vào.

Vị đại hán để cây roi lên trên yên ngựa rồi lướt vào trong đại điện.

Hắn phủ phục gập đầu trước Thần Kiếm thư sinh, nói :

- Khấu kiến công tử gia.

- Đứng dậy đi! Có chuyện gì?

Đại hán đứng dậy khom mình bẩm báo :

- Chủ nhân có lệnh truyền cho tiểu nhân bẩm báo công tử, xin công tử hãy mau chóng đến Hoàng Sơn, tìm yết kiến yêu đạo Ất Thanh.

- Ngươi có biết tình hình cụ thể tỉ mỉ chưa? Dương tiểu cẩu vẫn chưa bị tóm mà!

- Dương tiểu cẩu đã chết dưới Bách Biến kim thoa của Ba Thiển Long.

Thần Kiếm thư sinh vui mừng kinh hãi nói :

- Thật sao?

Khuôn mặt của Trì Khiêm biến sắc, nàng cất giọng the thé :

- Tại sao? Ai nói thế? Ba Thiên Long đi về Lộ Châu mà...

Tên đại hán nói :

- Dương tiểu cẩu ở phía đông Lục An đã đấu nhau một trận kịch liệt vào ban đêm, Lục An tam sát đã bị chết hai, Dương tiểu cẩu đã trúng thoa mà chết, còn người nữ kia đã được người của Độc Long đảo cứu đi, không biết kết cuộc ra sao.

Trì Khiêm kêu lên một tiếng, thân hình lướt nhanh ra ngoài cửa nhanh như chớp. Tiểu Phương, Tiểu Cúc vội vàng đuổi theo, thoáng cái, bóng dáng ba người mất tăm.

Thần Kiếm thư sinh nói :

- Tìm Ất Thanh để bàn chuyện đại sự phải không?

- Có lẽ là thế, nhưng chủ nhân nói, có thể hạ thủ thì lập tức ra tay ngay.

- Để cho hắn tự sinh tự diệt không tốt hay sao? Không cần phải mạo hiểm phí sức như thế.

- Ất Thanh đã tìm đến Thánh Thủ Thần Y, khả năng y không còn sợ chúng ta nữa, vì vậy, chủ nhân ra lệnh phải hạ thủ trước khi gặp Thần Y.

- Ai nói lão đã tìm đến Thánh Thủ Thần Y?

- Phục Trang Tiên của Vô Vi bang đã báo tin nơi ẩn cư của Thánh Thủ Thần Y, Đàm Hồng đại sư lập tức sai ba người đến hạ thủ, không ngờ đã trễ một bước, một người bị thiêu chết ở trong nhà, còn hai người kia thì bị chết ở nơi thâm sâu trong sơn cốc, nhất định đây là hành vi của cao thủ Vô Vi bang.

- Ngươi hãy đi trước một bước, ta sẽ theo sau đến ngay Hoàng Sơn.

- Vâng! Chủ nhân đã từng dặn dò chuyện Vô Vi bang tiến công vào Đông Hải, chúng ta bất tất phải can thiệp vào, lúc cần thì có thể phá rối ngầm, không được để cho hắn ngồi làm lớn.

- Ta biết rồi.

- Tiểu nhân xin cáo lui.

Tên đại hán vừa đi, thì không lâu sau Thần Kiếm thư sinh cũng vội vàng rời khỏi Hồng Đô quán.

Ở hữu ngạn bờ Trường Giang, có hai người đang đi vội vã trong đêm tối, cả hai đều là hòa thượng, cùng đi với hai hòa thượng là hai đại hán cao lớn, một người vai đang vác cây cung lớn, còn người kia thì mục quang có màu sắc tím. Một trong hai vị hòa thượng là Cửu Chỉ Phật, tốc độ của bốn người đi mau như tên bắn. Chỉ nghe lão hòa thượng nói :

- Du thí chủ! Ất Thanh yêu đạo tìm Thánh Thủ Thần Y, ngoài ra cũng có người khác tìm thần y, bọn họ tại làm sao lại tìm cái lão già cổ quái ấy, như vậy là có dụng ý gì? Thật là chuyện quái lạ!

- Thánh Thủ Thần Y không những có thể làm đổi màu bạch cốt mà còn có thể giải được các loại kỳ dược bách độc, nhưng lão đã rút khỏi giang hồ. Người tài như lão, ai mà không muốn đón.

- Đáng tiếc! Hai viên đạn của Dư thí chủ đã làm cho lão chết rồi, nếu không thì có thể hỏi ra manh mối.

- Không làm như thế! Chúng ta ắt phải lộ diện. Đại sư không thấy những người có mặt trong nhà vào lúc đó sao, công lực há chẳng phải nhỏ! Nếu bị đuổi theo, chúng ta có thể bị bức bách lộ diện thôi.

Người mắt tím đột nhiên nói xen vào :

- Cao thủ của Vô Vi bang đều tập trung đến Giang Nam, đó là điều không bình thường, chúng ta cũng phải dò tìm ra căn nguyên mới được.

Cửu Chỉ Phật cười nói :

- Chuyện ấy ta e không phải dễ dàng? Nếu không phải là những nhân vật quan trọng trong bang nhất định không thể biết được nội tình, mà những người biết được, giả sử lọt vào tay chúng ta, cũng tuyệt đối không để lộ nội tình cho chúng ta hay. Chúng ta lại không thể để lộ thân phận, khó là khó ở chỗ này.

Kim Cung Ngân Đan nói :

- Chúng ta dốc hết sức thì được ngay.

Bốn bóng người mỗi lúc xa dần

* * * * *

Trong nội đình của nhà Dương gia, tối đó đèn đóm thật huy hoàng. Lão bà bà và những người thân, tất cả đều tụ tập cả ở trong đình.

Hai mươi năm qua, họ ẩn cư ở đây, chính là nhờ sự quan hệ của năm vị lão bộc trung thành. Trong năm vị lão bộc có một vị là người của thôn nhỏ này.

Họ không dám thuê mướn người ở đây, chuyện đồng áng đã có phụ thân của Ngọc Kỳ và năm vị lão bộc ấy lo liệu. Hai mươi năm nay, không phải là ngắn ngủi, họ đã trở thành người của địa phương này. Những người ở đây cũng xây dựng một mối cảm tình sâu đậm với họ, xem họ như một phần tử ở trong thôn, tuy nơi ở của họ cách thôn đến nửa dặm.

Khu vực này gần con đường lớn Chiêu Quan, nhưng không phải là một nơi danh thắng, cũng không phải là nơi thương khách cần phải đi qua, người ngoài càng ít muốn vào đậy Cả một vùng bình nguyên ở dưới núi này, trong vòng một trăm dặm không có làng mạc, thôn trang của họ cũng như mọi thôn trang khác, chẳng có tí gì nổi bật, vì vậy, hai mươi năm qua, họ vẫn bình an vô sự.

Bốn người lão bộc cảnh giới ở bên ngoài, để cả nhà cốt nhục được đoàn tụ với nhau.

Ngọc Kỳ ngồi dưới chân của bà bà. Trong phòng đèn đuốc rực sáng. Chàng tường thuật lại thật rõ cho mọi người nghe từ lúc theo Cốt Dật lên Âm Sơn, cho đến những chuyện trải qua gần đây.

Bên cạnh chàng là phụ thân và đệ đệ Ngọc Tuyên, bà bà một tay ôm lấy vai Thanh Hoa. Bên kia là tiểu muội Ngọc Doanh cùng thân mẫu ngồi dựa vào nhau. Khi Ngọc Kỳ nói đến chuyện bí mật trong địa huyệt của Thanh Tự đàn, và chuyện thụ nghệ với Lam Bích Ngọc đồng thời còn được tặng hạt lục châu, thì lập tức chàng lấy ra đem trình một viên bảo châu to bằng quả trứng chim bồ câu, tỏa ra màu xanh dìu dịu.

Bà bà đón lấy hại lục châu thì gương mặt thoáng vẻ buồn, rồi nói :

- Hài tử! Đó là một vị tổ bà khác của con, tuy Thần Cung bảo chủ không thừa nhận tổ phụ của con, nhưng cả nhà Dương gia đều hết thảy thừa nhận bà ta.

Bà bà dường như đắm mình vào hồi ức chuyện xưa, rồi bắt đầu kể với giọng yếu ớt :

- Vào năm ấy, Bích Ngọc muội muội dưới sự bảo vệ của cao thủ Thần Cung bảo, xuống phía đông ngao du kinh sư, bản thân chưa luyện qua Thần Cung bảo tuyệt học, nhưng tên tuổi của Thần Cung bảo cũng đủ để cho Bích Ngọc muội muội bình an vô sự trên giang hồ. Lúc ở phủ Bảo Định, thì tình cờ gặp gỡ tổ phụ con, mới gặp mà đã đem lòng yêu quí. Lúc đó, tổ phụ con đối với Bích Ngọc cũng

có nhiều hảo cảm. Lúc ấy, tiếng tăm của tổ phụ con đã vang danh trên giang hồ, nhưng cường địch chung quanh cũng không ít, may mắn là dưới tay của muội muội có hơn mười cao thủ Thần Cung bảo, dốc toàn lực che chở, nhiều lần trải qua được bao gian khổ hiểm trở. Muội muội cùng với tổ phụ con đi khắp chân trời góc biển, nhưng gia gia của Bích Ngọc muội muội là môn nhân của Côn Luân phái mà tổ phụ của con lại không hòa thuận với Côn Luân. Chỉ vì nhất thời thành kiến. Thần Cung bảo chủ gia phụ của Bích Ngọc nhất định ngăn cản mối tình này.

Thanh Hoa đang vùi đầu trên gối của bà bà đột nhiên hỏi :

- Còn tổ mẫu lúc đó thì sao?

Gương mặt của lão bà bà lập tức ửng lên một màu đỏ nhợt nhạt, nét rạng rỡ hiện lên như một tia chớp. Hình ảnh ngày xưa mơ hồ xuất hiện ngay trước mắt. Nhưng luồng chớp này chỉ xuất hiện chớp nhoáng, rồi khuôn mặt của bà bà lại trở nên ảm đạm, bàn tay nhỏ nhẹ vuốt lên tóc nàng, nói một cách chậm rãi :

- Vì muốn cho người mình yêu đạt được mục đích, con người có thể làm ra những hành động đặc biệt. Lúc đó, dưới sự sắp xếp của các vị trưởng bối hai bên, ta đã làm hôn ước với tổ phụ con. Nhưng để bày tỏ tấm lòng chân thành của ta đối với Bích Ngọc muội muội, vì cảm động về mối tình của muội muội, nên ta kiên quyết bắt Bích Ngọc muội muội cũng phải cử hành hôn lễ với chàng trong ngày hôm ấy. Nhưng sau hôn lễ chưa tới một tháng, trên đường về Long Môn, Thần Cung bảo chủ lại xuất hiện, muốn đặt tổ phụ con vào chỗ chết. Bích Ngọc nương nương của con sau cùng vì gia phụ, đã phát lời thề nguyền vĩnh viễn trốn dưới tràng tuyền, đoạn tuyệt với thế gian. Chỉ như vậy, thì mới bảo toàn được tính mạng của tổ phụ con. Muội muội trốn tránh ở đâu, thế nhân ngoài Thần Cung bảo chủ ra không ai được rõ. Bích Nhi con phải biết tại sao gia gia con lại bắt con bỏ võ luyện văn, và đặt tên cho con là Niệm Bích, tất cả việc ấy là để tưởng nhớ đến Lam Bích Ngọc muội muội.

Mọi người ở trong đình, nghe bà kể lại chuyện xưa đều không ngăn được tiếng nức nở.

Lão bà ngồi trầm tư rất lâu, đột nhiên quay sang hỏi Thanh Hoa :

- Hoa nhi, ta hỏi con danh hiệu lúc ban đầu của lệnh tổ xưng hô như thế nào?

Thanh Hoa hỏi một cách ngạc nhiên :

- Ý của tổ mẫu là...

- Lệnh tổ đã quan tâm đến Long Môn Dương gia, lại muốn con ngầm dò hỏi, nhất định là có mối quan hệ với nhà ta, cho nên ta mới hỏi như thế...

Trong lòng Thanh Hoa hơi có điều thấp thỏm không yên, nàng không biết là tốt hay xấu, nhưng lại không thể không nói :

- Gia tổ danh là Vô Cực, hiệu là Hư Vân Dật Khách. Sau này xây dựng cơ nghiệp ở Độc Long đảo, mới gọi là Độc Long đảo chủ.

Bà bà càng ôm chặt lấy vai nàng hơn, cười nói :

- Luận về vai vế, thì con so với Ngọc Kỳ cao hơn một bậc, nhưng việc này chúng ta có thể tùy nghi được.

Bà bà lại nhìn Ngọc Kỳ, nói tiếp :

- Chỉ còn ít ngày nữa là đến trung tuần tháng hai, con hãy ở đây hai ba ngày, sau đó thì phải lập tức đến ngay đảo Ngọc Hoàn. Ta cũng sẽ tái xuất giang hồ, cùng hội hợp với hai lão gia tử Chiêm Tống.

Cả nhà vui vẻ đoàn tụ trong ba ngày, đến sáng thứ tư, thì hai người chuẩn bị lên đường. Trong nội đường, lão bà bà dặn dò thêm một lần nữa, sau cùng nói :

- Kỳ nhi! Chuyện Đông Hải xong rồi lập tức đi Giang Tây ngay, đến Hồi Long cốc cúng bái hồn thiêng quần hùng tử nạn ở trong cốc, ta sẽ đợi con ở đấy.

Một đoàn già trẻ đứng ở ngoài sân tiễn biệt hai người, cho đến khi hai người khuất bóng.

Hai người hai ngựa xuống Hà Nam rồi vượt sống tiến vào Nam kinh. Cách ngoài thành Nam kinh chừng ba dặm, ở phía dưới đồi đất, năm người nam nữ lướt như bay tới xếp thành hàng chữ nhất trước mặt họ. Quả nhiên họ đã bị địch nhân phát hiện.

Năm người đều mặc chiếc áo ngoại bào màu xám, trong đeo binh đao. Hai nữ ba nam, sắc mặt của họ đều hết sức u ám, tuổi chừng ngoài năm mươi.

Ngay lúc ấy, một bóng đen lướt tới, với khinh công cực nhanh, cũng đáp xuống đương trường.

Đó là một nữ nhân tướng mạo thanh tú, toàn thân một màu đen tuyền, tuổi cũng chừng trên bốn mươi, trong tay đang cầm một cái túi đen rất dài, vừa liếc qua cũng đủ biết có một thanh trường kiếm ở trong ấy.

Năm người nam tả nữ hữu chia nhau đứng hai bên đường, nữ nhân áo đen thì đứng ở giữa lộ

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vẫn thản nhiên bước lên phía trước.

Còn cách bọn người ấy ba trượng, thì Ngọc Kỳ bỗng quát lên một tiếng thật to, đồng thời bàn tay búng ra nhanh như cắt.

Tay chàng vừa vươn ra, trừ nữ nhân áo đen, thì năm người nam nữ đều nghiêng mình cử chưởng,

né người lướt tránh. Hiển nhiên, họ đã từng được nghe qua, rằng Hồi Phong châu không dễ dàng gì rờ đụng vào.

Nhưng không có một viên châu nào được tung ra cả, Ngọc Kỳ cười ha hả, nói :

- Ơ! Mấy người này làm gì thế? Tại hạ chỉ nhất thời mỏi mệt vung tay ra chơi thôi! Nhưng các vị quả nhiên là những mao tặc cản đường rồi.

Biết mình bị Ngọc Kỳ đùa cợt, những người ấy hỏa khí bốc lên, sắc mặt trầm hẳn lại, thần sắc thật đáng sợ.

Nữ nhân áo đen cười lạnh lùng một tiếng, giọng nói ngược lại hết sức êm tai :

- Ngươi có phải là Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ?

Ngọc Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Đúng là tại hạ, thỉnh giáo tôn tánh đại danh của chư vị? Có điều chi chỉ giáo?

- Ngươi lại phải chết đấy. - Giọng nói của một nữ nhân đứng bên trái chẳng giữ lễ chút nào.

- Sống ít ỏi như thế cũng mãn nguyện lắm rồi. Nhưng nếu như phải chết, thì nhất định phải chết sau chư vị, các người có thể đi trước, tại hạ vẫn còn sớm lắm, các người có phải là thủ hạ của Ất Thanh chăng?

- Lão thân là Tam Tương Huyền Nữ.

- A! Té ra là Tổng bang hộ pháp Đỗ Tố Nguyệt, từ lâu ngưỡng mộ đại danh, quả là may mắn mới gặp được. Vừa rồi nói chư vị là những tên mao tặc cướp đường, thật là có mắt không biết núi Thái Sơn, vô cùng thất lễ, xem Hắc đạo nữ anh hùng như một tên tiểu tốt, có lỗi quá, có lỗi quá!

Chàng nói với giọng châm chọc, mỉm cười thần thái an nhiên, từ từ tiến về phía trước. Một lão già đột nhiên lao ra, nghênh mặt ra cản, quát rằng :

- Đứng lại nghe Đỗ hộ pháp hỏi.

Ngọc Kỳ vẫn bước tới khoan thai, sắc mặt lạnh lùng, nói :

- Đi ra! Hảo cẩu không được đón đường, không có phần để ngươi nói đâu.

- Tiểu cẩu! Ngươi sủa gì đó?

- Ngươi đi hay là không đi.

- Lão phu bảo ngươi đứng lại.

- Tránh ra ngay! Nếu không, tại hạ phải đắc tội với lão cẩu đó.

Lão già gầm lên một tiếng, thiết quài nhanh như chớp, một đóa quải hoa lướt tới như bay.

Ngọc Kỳ vẫn đứng sừng sững ở đấy không nhúc nhích, miệng vẫn mỉm cười. Lão già hơi ngơ ngác, vội vàng thu quải lướt sang bên trái, quát lên một tiếng, tung ra chiêu Phi Hồng Quán Nhật chuyển sang tiến công về bên phải của chàng.

Ngọc Kỳ vẫn tiếp tục đứng đấy, không động đậy, nhưng khi thiết quải bổ tới, chàng như một bóng ma, không thấy bóng hình đâu cả. Ngay lúc ấy, một giọng nói phía bên trái lão già vang lên :

- Ngươi có xứng cho ta ra tay không? Bàn tay vung ra cùng lúc với tiếng nói, nhanh như điện chớp, chỉ vừa vung ra liền nắm lấy ngay được đầu quải.

Trong cây thiết quài vang lên tiếng lò xo, nhưng ám khí lại chưa phát ra.

Nguyên Ngọc Kỳ nhìn thấy chiêu thứ nhất của lão dùng Điểm tự quyết, lúc tháo thân xuất chiêu, thì phải đổi thành Hoành Tiễn Đoạn Lưu hoặc giá trầm xuống một chút, thì sẽ biến thành Cuồng Phong Tảo Diệp, đây mới là chiêu pháp hợp tình hợp lý, nhưng tại sao lão lại dùng Phi Hồng Quán Nhật.

Lúc lão điểm quài ra, mục lực của Ngọc Kỳ rất bén nhọn. Chàng đã thấy ngay trong quái chiêu của lão nhất định có ngụy kế, vì vậy, vừa nắm lấy đầu quài, nội lực phát ra, thì phía đầu của nó dài ra ba phân.

Chàng lãnh nhiên cười một cái, nói :

- Trong quài của các hạ có châm hay là đinh?

Lão già ra sức đoạt lại, nhưng giống như là chuồn chuồn lay cột sắt, khớp xương của đùi vừa trầm xuống, thì hai chân đã bị lún vào trong đất.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, đột nhiên giật cổ tay, quát lên :

- Buông tay ra!

Lão già thật biết nghe lời, hai tay thả lỏng ra, miệng búng ra một ngụm máu tươi, thân mình lui ra sau thật nhanh, bịch một tiếng, ngã nhào xuống đường.

Những người còn lại không ai ngờ chàng chỉ vung tay, lại có thể làm lão già chấn động dữ dội như thế, họ muốn đến tiếp ứng nhưng không kịp nữa rồi.

Một lão nữ nhân nhảy tới đỡ lão già, nhưng mụ chỉ có thể làm được là chuyện nhặt xác mà thôi.

Mụ thét lớn :

- Ngươi thật là hung ác! Tên tiểu súc sinh này.

Ngọc Kỳ cười một cách lạnh nhạt nói :

- Giả sử ám khí trong quài bắn trúng tại hạ, thì lão bà có còn nói như thế không?

Chàng nói xong, đôi tay nắm lấy quài vừa sử dụng kình lực, thì quài trở thành hình móng ngựa, lại kéo lên phía trên, quài bắt đầu tách ra. Tinh tinh tinh ba tiếng giòn giã vang lên, ba cây Tam Lăng đinh màu đen dài ba tấc rơi xuống, một màu xám lấp lánh chừng hai tấc nằm ở mũi nhọn, hiển nhiên là cây đinh có tẩm chất độc.

Chàng để những mũi đinh trên lòng bàn tay, trừ nữ nhân áo đen, khuôn mặt của bốn lão kia đều biến sắc mặt, họ thở ra một làn hơi lạnh ngắt.

Sắt mặt của Ngọc Kỳ trầm xuống, chàng nói :

- Tại hạ cảnh cáo các người, muốn so sánh lực lượng, thì hẹn gặp lại ở Hoàng Sơn vào ngày mùng năm tháng năm, tại hạ sẽ làm cho chư vị được toại nguyện, bất tất ở đây làm gì để gây sự chú ý của quan phủ. Vừa rồi nói rằng tại hạ quá hung dữ, có lẽ thật sự tại hạ hơi quá tay, các vị đã thấy rồi, giờ thì các hạ có thể đi, tại hạ nhất định không làm khó dễ.

- Ngươi quả là quá cuồng ngạo đấy, Dương Ngọc Kỳ! - Tam Tương Huyền Nữ thản nhiên nói xen vào.

- Không phải là cao ngạo, mà là sự thật. Giả sử chư vị không coi tình thế mà rời khỏi đây, thì tại hạ nhất định không thể nể nang được.

Tam Tương Huyền Nữ khẽ ra hiệu, bốn người lập tức lùi ra hai bên đến ngoài năm trượng. Mụ rút ra một thanh trường kiếm sáng lấp lánh, nói một cách lạnh lùng :

- Nghe nói tôn giá có thể tiếp được từ hai mươi chiêu trở lên của Tổng bang chủ...

Ngọc Kỳ lãnh nhiên đáp :

- Không phải nghe nói, mà đó là chuyện thật.

- Nhưng lão thân không tin, muốn lãnh giáo tuyệt học kiếm pháp của các hạ, để xem thử có đúng sự thật như vậy không.

Ngọc Kỳ từ từ rút thần kiếm ra, thanh kiếm vừa rút ra thì ánh sáng chói tỏa ra bốn phía, tiếng ngân như tiếng long ngân, chàng ném bao kiếm vào tay Thanh Hoa, rồi cất bước về phía trước nói :

- Tin hay không tin lập tức sẽ thấy rõ ngay, tại hạ sẽ cho các hạ toại nguyện. Xin hỏi các hạ muốn chứng minh kiếm pháp hay là muốn lấy tính mạng của tại hạ?

Tam Tương Huyền Nữ cười lạnh lùng :

- Lão thân là một trong những người có cấp cao nhất trong Vô Vi bang, há có thể là người chứng minh suông với ngươi hay sao.

- Nếu nói như thế, thì không lấy tính mạng của tại hạ không được?

- Hay là lão thân nói nhiều quá chăng?

- Hảo! Không phải là lão thì là tại hạ. Xin xuất chiêu cho.

Chàng bước đến gần, thanh kiếm từ từ cử lên.

Thanh Hoa ở phía sau kêu lên sang sảng :

- Kỳ ca! Hãy để muội tống cổ nữ bá hắc đạo này.

- Không! Tiểu muội bất tất. Nếu bốn vị cao thủ kia tùy tiện tham gia vào, phiền muội hãy đuổi họ ra ngoài, nếu cần...

- Nếu cần thì tống họ đi báo cáo với Diêm vương.

Nàng tiếp lời, một tiếng rống ngân vang lên, nàng cũng rút thanh trường kiếm ra, từ từ đi về hướng đấu trường.

- Ha! Ha! Ha! Phía sau gò đất bỗng bay ra một chuỗi cười dài, hiện ra ba vị lão đạo mình mặc đại hồng kim pháp y.

Ba vị lão đạo vừa đến đấu trường, thì Tam Tương Huyền Nữ lui ra sau thật nhanh đến hai trượng, thu kiếm lại gật đầu nói :

- Ba vi đến thật là đúng lúc, quả nhiên là Cuồng Sư, hắn vẫn chưa chết.

Lão đạo sĩ ở giữa khuôn mặt hơi mỉm cười nói :

- Chúng ta đã gặp nhau rồi thì thật là hay, ta sẽ siêu độ cái nghiệp chướng này, sau đó chúng ta hãy bàn chuyện chính sự. Xin mời Đỗ hộ pháp ở một bên quan sát, đợi bần đạo bắt chúng đi trước đã.

Ba tên lão đạo dàn hàng ngang đi đến gần Ngọc Kỳ, lão đạo sĩ ở giữa cười ha hả, nói rằng :

- Tiểu cẩu! Ngươi chưa chết dưới Bách Biến kim thoa của Ba hộ pháp, quả thật là điều không phải.

Ngọc Kỳ nghe khẩu khí của lão, cơn giận dữ bắt đầu bốc lên, chàng cười lạnh lùng nói :

- Dương mỗ phải hay không, tại sao lão không hỏi Ba Thiên Long? Lão đạo kia, hãy báo danh đi?

- Ha Ha! Nhìn đạo gia ăn mặc thế này, mà ngươi lại không biết, chưa tránh khỏi còn quá non nớt! Bần đạo là Vân Âm, nhớ đấy nhé, đừng quên rằng khi gặp Diêm vương thì cáo trạng ta.

- A! Lão chính là Ngũ Thông quan chủ của Cửu Cung sơn, thật là ít thấy, ít thấy!

- Hôm nay ngươi có thể thấy được rồi đây, đáng tiếc là không có cơ hội để gặp lại nữa đâu.

- Đúng thế, chúng ta không còn cơ hội gặp lại nữa, nhưng tại hạ vẫn còn cơ hội gặp lại nhị vị đạo gia kia, xin thay tại hạ dẫn kiến.

- Thiết Phất Trần Diệu Chân. - Lão đạo bên trái tự báo danh hiệu.

- Thật ngưỡng mộ, ngưỡng mộ, té ra là môn nhân thứ hai của yêu đạo Ất Thanh. - Ngọc Kỳ nói.

Thiết Phất Trần lập tức nói tiếp :

- Bần đạo còn là Đàn chủ Mật đàn của Thanh Tự đàn, thí chủ có lẽ cũng biết rồi.

- Hơi nghe phong phanh, còn vị này là... - Ngọc Kỳ chỉ tay về phía lão đạo ở bên phải, hỏi.

- Bần đạo là Lưu Vân Tử Diệu Hiền, là Đàn chủ Mật đàn.

Ngọc Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Là môn nhân thứ tư của Ất Thanh, quả nhiên danh bất hư truyền. Trong tứ đại môn nhân, tại hạ có may mắn là gặp qua ba vị? Một phất một kiếm của đạo gia này, tại hạ dường như đã gặp qua ở Hổ Trảo sơn, hừ! Lần ấy ở Hổ Trảo sơn, lão đã tham gia ư?

- Sai rồi! Bần đạo từ đó đến giờ chưa bao giờ gặp qua các hạ, hôm nay là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, bần đạo muốn lãnh giáo thần lực và kiếm pháp của các hạ.

- Lão sẽ được toại nguyện. Các vị đơn đấu hay là xông hết vào, cách nào cũng được, tại hạ không chấp nhất đâu.

Ngũ Thông quan chủ cười ha hả, nói một cách kiên cường :

- Ngươi như miếng thịt trên thớt gỗ, khúc cá để dưới đáy nồi, mặc cho chúng ta xào nấu tùy thích, thì làm sao do ngươi chọn được! Ha.. ha...

Lão cười với giọng điệu trịch thượng vô cùng.

Thiết Phất Trần rút cây Thiết Phất từ trong tay áo ra bước lên trước hai bước nói :

- Hồn phách du ngoạn dưới đáy nồi, nếu lên trên thì bần đạo sẽ siêu độ trước cho các hạ

Ngọc Kỳ cười lớn nói :

- Lệnh sư đã mặt dạn mày dày mà trốn đi, ha ha...! Lão đạo như thế nào mà muốn siêu độ cho tại hạ, điều ấy có phải là quá sức chăng?

Diệu Chân nghe thế hết sức căm phẫn, kêu lên một tiếng giận dữ, lướt nhanh về phía trước, tung ra một chiêu Lưu Vân Phi Bộc, nhắm vai trái của Ngọc Kỳ cuốn đến. Kình phong cương mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ vừa nghe tiếng kình phong xé gió, biết được nội lực của lão chí ít cũng có sáu thành hỏa hầu, chàng không dám coi thường, một chiêu Trích Tinh Di Tẩu vụt ra. Hai người đều muốn thử công lực của đối phương như thế nào, không ai chịu nhường ai. Lão đạo biết rất rõ thanh kiếm của Ngọc Kỳ là Thiên Cổ thần vật, nhưng ỷ trượng vào Thiết Phất Trần do Cửu Hợp kim ti chế tạo thành, bảo đao khó làm thương tổn được.

Choang! Một tiếng vang lên thật dữ dội, kiếm phất vừa vào thì lập tức tách nhau ra liền, thanh kiếm phát ra tiếng rồng ngân, kình khí bắn ra tứ phía.

Ngọc Kỳ cười nhạt một tiếng, chàng đứng sừng sững không nhúc nhích, ánh sáng chói chang của thần kiếm, phát ra tiếng rít kinh người.

Thiết Phất Trần Diệu Chân thối lui đến tám thước, ngực không ngớt phập phồng, tay phải hơi run, thần sắc biến đổi. Cây thiết phất của lão đã rũ xuống không còn hơi sức nào. Dưới đất, hơn một trăm cây Cửu hợp kim ty dài khoảng hai tất bị rớt ra.

Lão vừa cúi đầu nhìn xuống, thì trong lòng nhói đau, cái đuôi phất nhọn như ngọn bút, lúc này lại giống như đuôi ngựa bị tỉa đứt một đoạn, cây thiết phất này được quý hơn tính mạng giờ lại bị hủy, lão căm hận đến mức muốn nuốt tươi Ngọc Kỳ thì mới hả giận.

Lão nghiến răng nghiến lợi gầm lên :

- Tiểu cẩu! Bần đạo quyết liều mạng với ngươi.

Ngọc Kỳ cười một tiếng lạnh lùng, nói :

- Chúng ta lại làm rộn nhau nữa chăng. Lão ra tay đi!

Chàng liền tiến người về phía trước.

Ngũ Thông quan chủ đột nhiên vung kiếm cắt ngang đường đi của chàng, quay lại nói với những người còn lại :

- Tên tiểu cẩu này hãy giao cho bần đạo, mọi người hãy bắt tên tiểu nha đầu Độc Long đảo trước, phải bắt sống lấy nó.

Chương 20: Oan Gia Đường Hẹp

Trong lòng Ngọc Kỳ hơi dao động, từ từ lùi về phía bên mình Thanh Hoa.

Thanh Hoa há là kẻ tầm thường? Nàng ở bên phải chàng tung kiếm ra, nói ngay :

- Ai lên trước? Bản cô nương thu nhận cho.

Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nói với nàng :

- Chỗ này trống trải, nên du đấu, không thể cứng cỏi liều mình được.

- Kỳ ca, muội sẽ cẩn thận.

- Dùng Hoán Ảo Hình bộ, không được rời xa bên trái huynh.

Lúc này kẻ địch đã bao vây bốn mặt, Ngũ Thông quan chủ đối diện với Ngọc Kỳ, mũi kiếm hơi nghiêng, thân kiếm phát ra từng trận tiếng ngân nga, kiếm khí bức ra mãnh liệt, mặc dù không có gió mà chiếc áo pháp y màu hồng của lão vẫn rung lên phần phật. Hiển nhiên, lão nhất định đã luyện được nội gia kỳ công rất cao minh.

Ngọc Kỳ không dám coi thường, vận thần công bảo vệ lấy thân, chân lực dồn vào thân kiếm, ánh sáng chói chang của thần kiếm phát ra trấn áp đối phương.

Lưu Vân Tử Diệu Hiền, một tay cầm kiếm, một tay sử dụng Phất trần, cấp tốc bay gần đến Thanh Hoa.

Thiết Phất Trần Diệu Chân, lúc này cũng đã hoàn hồn, lão với cây thiết phất lao về phía Ngọc Kỳ.

Phía sau là Tam Tương Huyền Nữ Đỗ Tố Nguyệt, mụ cùng bốn người, bao phủ Thanh Hoa, muốn bắt sống lấy nàng.

Ngũ Thông quan chủ cười một cách ác độc nói :

- Tiểu cẩu, vào ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi đó.

- Đúng hơn là ngày giỗ đầu tiên của lão đó, đón chiêu của ta đây!

Ngọc Kỳ nói với sắc mặt như người gỗ, triển khai chiếm đoạt tiên cơ. Chiêu đầu ra tay rất mạnh, lúc này bốn phía là cường địch, chàng không cần phải khách sáo nữa, sát chiêu Loạn Sái Tịnh La bay ra.

Hàng ngàn tia sáng bắn ra, nhưng chẳng có một tiếng động, chẳng có tiếng kiếm rít đến kinh người, dường như chẳng có chân lực ở trong ấy, chiêu thức của chàng rất kỳ lạ.

Công lực Ngũ Thông quan chủ không dưới Ất Thanh, tuyệt học võ lâm Vô Lượng Thần Canh của lão, vẫn là một chi nhánh của Huyền môn canh khí, có thể thấy lão dám một mình khiêu chiến với Ngọc Kỳ, không phải là lão không biết lượng sức.

Lão vừa thấy ngàn vạn tia chớp bắn ra, bên trong dường như chẳng có nội lực kỳ lạ nào từ thanh kiếm của đối phương, nhưng lão vẫn không dám coi thường, không biết đối phương ra sao lão không muốn mạo hiểm. Lão tràn mình một chiêu Bạch Luyện Hoành Giang tấn công thật gấp phía sau Ngọc Kỳ. Phía sau, Thanh Hoa triển khai Hoán hình bộ, chạy tung tám phương, triển khai kiếm pháp Độc Long tuyệt học Đông hải, gió và sấm sét phát ra. Thân hình của nàng như quỷ mị dưới sự bao vây tấn công của sáu cao thủ, nàng vẫn bình tĩnh ung dung vung kiếm.

Từ phía trước Thiết Phất Trần Diệu Chân lao về phía chàng, một làn Thiết Phất bay ra nhanh như cắt, vẫn là chiêu Lưu Vân Phi Bộc, tấn công mạnh mẽ vào trên vai và hông trái của chàng, cây phất vừa động, thì kình phong ào ạt phát ra, lão này trong tứ đại đệ tử thì được xếp thứ hai, nhưng công lực thâm hậu vô song, trước nay lão tung hoành giang hồ khó gặp địch thủ. Cùng lúc chiêu kiếm của Ngũ Thông quan chủ cũng đã đến nơi.

Ngọc Kỳ quát trầm một tiếng, thân hình đột ngột chuyển động, kiếm chiêu Hà Hán Tinh Tuyền, từ bên phải lướt nhanh như chớp bắn ra trên động, ra tay một chiêu Hà Hán Tinh Truyền, từ bên phải. Cả ba người thân pháp đều rất nhanh, nhưng Ngọc Kỳ có phần nhanh hơn, thanh kiếm trong chớp mắt đã lướt ra khỏi bóng cây thiết phất, bắn thẳng vào ngực của Diệu Chân.

Diệu Chân hồn phi phách lạc, thu lại chiêu thức, thân hình lui ra thật gấp.

Nhưng đã trễ. Choang, cây thiết phất vang lên một tiếng khá to, hiện ra một đường kiếm dài cả tấc, tiếp theo là thanh kiếm xuyên qua không tiếng động, lão chỉ cảm thấy bên ngực phải vừa lạnh lên, thì vừa lúc đó lớp áo trước ngực cũng bị rách toạc, nếu không nhờ lực đạo của thiết phất cản lại thì lão tất đã ra ma rồi. Đường kiếm ấy dường như cùng trong chớp mắt, quét qua vai phải của Ngũ Thông quan chủ.

Ngũ Thông quan chủ khi thấy tia sáng vừa tới, thì kiếm khí vô hình, bức bách đến nỗi Vô Lượng Thần Canh hộ thân của lão dường như muốn quay đầu lại quạt vào nội phủ, uy lực của thần kiếm, quả thật làm cho lão không rét mà run. Nhưng thanh kiếm của lão cũng không tầm thường chút nào, thân hình lão hơi dao động, kiếm lật nghiêng rồi đâm mạnh xuống...

Choang một tiếng rồng ngân vang lên, hai thanh kiếm lại chạm nhau, bóng người đột ngột tách ra. Ngọc Kỳ thân hình chao đảo.

Ngũ Thông quan chủ thanh kiếm run run, thối lui ra sau ba bước, lão cảm giác một chấn lực hồn hậu ghê gớm từ thanh kiếm truyền trở lại đến nỗi làm cho tay lão cầm thanh kiếm không nổi, thân hình lắc lư như người say rượu.

Trong lòng lão kinh hãi, nhìn đối phương tuổi còn ít, mà lại có công lực hùng hậu như thế, thật là chuyện khó tin được. Nếu giả sử tiếp thêm vài chiêu nữa, ắt là lão vô phương!

Trên mặt lão tràn đầy sát khí thật khủng khiếp, kiếm quyết ở bên tay trái đưa ra một cách trầm trọng, hữu chưởng dần dần chuyển sang màu đỏ, lão chuẩn bị ra tay Chu Sa độc chưởng để chế ngự Ngọc Kỳ, đưa chàng vào chỗ chết.

Lúc ấy Diệu Chân lão đạo gầm lên một tiếng thật to, nhảy bổ tới, tung ra một chiêu Phất Vân Tảo Vu tấn công phía sau lưng của Ngọc Kỳ.

Ngũ Thông quan chủ cũng lập tức quát lên một tiếng thật dữ dội, một chiêu Lưu Tinh Trục Nguyệt điểm ra hàng trăm đường ánh chớp lao thẳng vào ngực của chàng.

Ngọc Kỳ nhanh như cắt, thanh kiếm vung thẳng đón ngay đường kiếm của Quan chủ đang lao đến. Nhưng lúc hai thanh kiếm sắp chạm vào nhau, Ngọc Kỳ lại thu chiêu nghiêng mình né tránh, đồng thời thần kiếm quật mạnh ra sau.

Ai... Diệu Chân kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình bắn ra phía sau. Trên mặt đất lưu lại một cánh tay trái của lão, máu tươi bắn tung tóe, màu đỏ như máu tinh tinh đập vào mắt tất cả mọi người.

Ngũ Thông quan chủ gầm lên một tiếng thật to, trường kiếm tiến thẳng ra phía trước. Tay chưởng tung ra. Chưởng kiếm hợp nhất, thần lực kinh hồn.

Ngọc Kỳ lướt nhanh sang phải như ánh chớp, vẫn chưa xoay mình lại, đã tránh được đường kiếm tấn công tới, nhưng không có cách nào tránh khỏi chưởng lực của đối phương, một làn nóng như thiêu như đốt, mùi gió tanh của châu sa chưởng lực xộc thẳng vào mũi. Công lực của lão chủ quả thật đến nơi đến chốn, chưởng lực thật hung mãnh mà lại bất ngờ dù đối phương có phòng bị cũng khó có thể chống đỡ nổi. Đáng tiếc là chưởng này của lão nếu gặp phải người khác, nhất định sẽ làm nội tạng đối phương tan tành không còn manh giáp gì, kinh mạch toàn thân sẽ bị ngọn lửa ngùn ngụt thiêu hủy, lập tức bỏ mạng. Nhưng gặp Ngọc Kỳ thì lão chiếm không nổi phần tiện nghi.

Bình một tiếng vang trầm trầm thật dữ dội, chưởng phong đập trúng vào vai trái của Ngọc Kỳ, nhiệt quang bắn ra bốn phía. Lão đạo bị chấn động thối lui ra sau năm bước, mặt mày biến sắc.

Ngọc Kỳ cũng bị chấn động thối lui mấy bước dài, nhiệt lực đối với chàng chẳng có tác dụng gì,

chưởng lực hiểm độc ấy đã bị thần công bảo vệ thân thể của chàng chấn động đến nỗi phân tán ra, nhưng khí huyệt của chàng cũng nhộn nhạo không ít.

“Chu Sa độc chưởng của lão quả thật rất lợi hại!” Chàng nghĩ thầm. Chàng quyết định phải diệt lão già này trước. Kiếm chong thẳng chàng từng bước tiến lên.

Khẽ liếc qua bên trái, chàng cảm thấy kinh hoảng, dưới vòng vây của sáu cao thủ, Thanh Hoa tuy có thể còn tự bảo vệ, nhưng chẳng còn sức lực để tiến công lại.

Hung ác nhất là Lưu Vân Tử, trong tứ đại để tử của Vô Tình Kiếm Ất Thanh, Lưu Vân Tử Diệu Hiền được xếp thứ tư, nhưng công lực thì lại là đệ nhất, một kiếm một phất của lão, trong vòng ba trượng chẳng ai dám tới gần, thế công như song Trường Giang cuồn cuộn chảy, hung mãnh tuyệt luân. Chân khí của lão đã có tám thành hỏa hầu, so với Thanh Hoa thì lão trên một bậc. Tự nhiên là lão nắm giữ được toàn cục. Thanh Hoa chẳng còn cơ hội để phản kích lại.

Mà còn một người khác tài nghệ không kém là Tam Tương Huyền Nữ Đỗ Tố Nguyệt, thanh kiếm của mụ cũng mỗi chiêu kiếm đều hiểm độc kỳ dị. Thanh Hoa nhờ có bộ pháp thần kỳ mới cầm cự được nhưng việc sinh tử chỉ còn trong chốc lát mà thôi.

Ngọc Kỳ kêu lên một tiếng dài thân hình như ánh chớp, nhảy bổ vào trong lớp người đang vây phủ Thanh Hoa.

Ngũ Thông quan chủ cũng quát lớn, tức tốc đuổi theo.

Ngọc Kỳ đã tới bên mình của Thanh Hoa đồng thời la lớn: “Song kiếm hợp bích, phong vân biến sắc”.

Một lão nữ nhân và một lão già nháy mắt tung ra hai chiêu kiếm.

- Đáng chết! - Ngọc Kỳ gầm lên, sư tử tam chiêu tung ra. Hàn quang mãnh liệt, cuồn cuộn như sóng trào.

Trong đấu trường, vang lên tiếng kêu thét điên cuồng, một nam một nữ đứng ra cản đường, thì bên ngoài vai phải của họ máu tươi bắn xối xả, tai phải bị mất đi hết một nửa, một đường máu kéo dài phía sau ót. Hai người kêu lên điên cuồng, vội vàng vứt kiếm lấy thuốc thoa ngay lên vết thương.

Trước đó, Ngũ Thông quan chủ đến từ phía sau, gầm lên một tiếng tấn công gấp hậu tâm của Ngọc Kỳ. Trong nháy mắt, gió gầm sấm rền, trống kiếm rít chấn động đến tận màng nhĩ, một ánh chớp lập tức qua đi. Ngũ Thông quan chủ bay lui ra ngoài hơn một trượng, mặt đỏ như lửa. Lồng ngực của lão không ngừng nhấp nhô, tiếng thở nghe thật gấp.

Cái đuôi phất trần của Lưu Vân Tử bị tiện đứt nữa thước, mũi kiếm của lão cũng bị gãy. Lão dán

sát người xuống đất lăn ra ngoài, kinh hoàng đến thất sắc.

Kình phong mạnh mẽ nổ tung tóe, làm cho Tam Tương Huyền Nữ và hai lão nam nữ cũng kinh hãi thập phần vội vàng thu chiêu bay ra sau.

Ngọc Kỳ trong ngàn cân treo sợi tóc, đã sử dụng kình đạo vô cùng hung mãnh không gì so sánh được của tuyệt học Đoạt Thiên Tạo Hóa do lão hòa thượng Lạc Thiên Truyền dạy, một chiêu của nó đã giải được vòng vây của sáu người kia.

Chàng đến bên mình Thanh Hoa, trầm giọng nói :

- Chuẩn bị xông ra!

Ngũ Thông quan chủ kêu lên một cách giận dữ :

- Chúng ta nên dùng ám khí để vây hãm, bọn chúng không dễ dàng tẩu thoát được đâu!

Ngọc Kỳ thò tay vào trong túi cười lạnh lùng nói :

- Dùng ám khí sao? Chư vị có ai cao minh hơn so với Đoạt Phách kim thoa của Ba Thiên Long? Dương mỗ cũng có một ít đồ chơi, chắc các vị đã từng nghe qua!

Ngũ Thông quan chủ cười nhạt nói :

- Kim thoa của Ba Thiên Long, ngươi đã biết mùi, còn những đồ chơi của chúng ta nhất định là không kém Kim thoa đâu.

- Dương mỗ muốn thử xem đồ chơi của các vị như thế nào mà dám so cùng Đoạt Hồn kim thoa. Nhưng trước tiên hãy thưởng thức đồ chơi của Dương mỗ đã.

Xẹt xẹt xẹt. Ba tiếng rít giòn giã vang lên, ba viên Bạch tử Hồi Phong châu nhanh như cắt tấn công Ngũ Thông quan chủ, còn ba viên khác Tuyệt Cương Hồi Phong châu, thì không một tiếng động bắn về phía Lưu Vân Tử.

Thanh Hoa cũng quát lên một tiếng, Ngư Phúc châm lập tức bắn ra hướng về Tam Tương Huyền Vũ nhanh như cắt.

Trong lúc đó, Tam Tương Huyền Nữ cũng tung ra một nắm Phong Vũ châm.

Ngũ Thông quan chủ quát lớn :

- Không được đón ngăn ám khí lại, vây khốn hắn từ phía xa.

Trong tiếng quát, lão bắn về phía tả đến ba trượng, rồi lại tiến lại gần tám thước, ống tay áo phất ra, bay ra ba mũi Hồ điệp tiêu màu xanh, và ba ngọn Liễu Diệp đao vô cùng bén nhọn, phi tiêu bay lệch quay cuồng, giống như bươm bướm giữa vòng hoa. Còn ba ngọn Liễu Diệp đao, lại bay theo đường gấp khúc, đều lấy hai người là trung tâm bay nhanh đến.

Bọn Lưu Vân Tử vừa nghe tiếng quát, lập tức nhanh như cắt lui ra sau để tránh xa phạm vi của Hồi Phong châu, đồng thời tay cũng nắm chặt ám khí, chuẩn bị vung ra bất cứ lúc nào để chận hai người xông ra.

Trong lòng Ngọc Kỳ vô cùng nóng nảy, đối phương không tiếp cận giáp công mà chỉ dùng ám khí để chặn đường, bản thân chàng thì không sao, nhưng nếu đối phương kéo dài thời gian thì Thanh Hoa có phần nguy hiểm.

Hồ Điếp Tiêu nhè nhẹ lướt tới, Liễu Diệp đao cũng quay ngoặc lại tới như bay, loại đồ chơi này đón gió để đổi hướng, chàng biết quá tỏ tường không cần tránh né. Chờ ám khí tới gần, thanh kiếm vung ra, chỉ thấy ánh sang chói chang vừa xoay chuyển thì những ám khí toàn bộ đều trôi dạt ra rớt xuống.

Đúng lúc đó, một bóng trắng từ đằng xa phi thân như tên bắn về phía đấu trường.

Còn khoảng hơn một trăm trượng, thì một tràng cười như điên, giống như tiếng sấm ầm ì, xé không trung truyền đến.

Thanh Hoa trầm giọng nói :

- Bọn họ lại thêm trợ thủ.

Ngọc Kỳ tiếng quát sang sảng :

- Không lui ra thêm nữa, các người toàn bộ sẽ phải chết!

Ngũ Thông quan chủ kêu lên :

- Tiểu cẩu đừng vọng tưởng, ngươi không thoát thân được đâu!

Bóng áo trắng ấy đã đến rất gần, tiếng cười lại thêm thảm thiết chói tai.

Trong lòng Ngọc Kỳ hơi rung động, chàng quay sang nói với Thanh Hoa :

- Độc Vô Thường Ban lão tiền bối đã đến rồi, là bạn chứ không phải địch.

Ống tay áo của Ngũ Thông quan chủ lại phất lên lần nữa, những tiếng ong ong vang lên không ngớt, những Kim phong có hình dạng kỳ dị, giống như những đàn ong bay đầy trời, như là một cơn

mưa tuôn xuống xối xả. Ngọc Kỳ nắm lấy tay của Thanh Hoa như ánh chớp bay ra ngoài năm trượng.

Đón ngay trước mặt là Tam Tương Huyền Nữ, mụ quát lớn một tiếng, tung ra một nắm Phong Vĩ châm.

Ngọc Kỳ gầm lên một tiếng thật to, kiếm chưởng quay tròn, những cây châm bắn ngược lại Tam Tương Huyền Nữ như mưa.

Mụ liền dán người xuống đất lui sang bên tả thật nhanh, lật tay lại tung ra thêm một cây Phong Vĩ châm nữa. Phía bên phải, một lão già cũng vung tay ba cây Ngọc Đoạn Phách Đinh như ba mũi tên xé gió lao tới.

Ngọc Kỳ nửa đường chuyển hướng, né tránh ba mũi đinh bắn từ phía sau, thuận tay chụp được một cây Ngọc Đoạn Phách Đinh, vung tay ném ngược trở lại, người cùng kiếm cũng đồng thời lao theo. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, lão tặc bị Đoạn Phách Đinh bắn trúng vào ngực, kiếm của chàng vừa tới, thì đầu của lão cũng văng ra.

Loạt Phong Vĩ châm của Tam Tương Huyền Nữ vì Ngọc Kỳ xoay mình quay lại nên bắn vào khoảng không nửa chừng, lực đạo từ từ mất đi, rơi xuống đất lả tả.

Đôi mắt của Ngũ Thông quan chủ đỏ lên như máu, lão nhanh nhẹn tạt qua bên trái, chặn lại đường đi của Ngọc Kỳ, quát lớn :

- Tiểu cẩu, hãy đón lấy thêm hai mươi cây kim phong của bần đạo đây.

- Ha ha ha, những đồ chơi trẻ con ấy, mà cũng múa may trước Độc Vô Thường sao?

Trong tiếng cười ha hả như điên, Độc Vô Thường đã tới gần chừng mười trượng rồi.

Ngũ Thông quan chủ xoay mình lại, nghiêm giọng quát :

- Ban Đình Hòa, lão hãy vì ta mà đi ra khỏi đây ngay!

Độc Vô Thường không xông tới gần nữa, lão bước vòng sang bên trái, sau lưng lão tiết ra một làn sương mong manh màu xám lam nhạt, lão nói :

- Lão mũi trâu kia, ngũ độc kim phong của lão chỉ là trò hề. Tạm nếm trước Hư Thi Độc Chứng của Vô Thường quỷ này, lão đã nghe tiếng Hư Thi Độc Chứng chưa?

Độc Vô Thường vừa nói vừa đi hết nửa vòng tròn lớn ở bên trái, xong lão lại xoay sang bên phải. Cái vòng của lão nhìn xem thì chẳng có nơi nào kỳ lạ cả.

Ngũ Thông quan chủ vừa nghe bốn chữ Hư thi độc chứng thì hồn phi thiên lý.

Lão gầm lên nghiêm trọng :

- Mau lui ngay! Xông về bên phải.

Âm thanh vừa phát ra, lão đã bay như tên bắn về bên phải, năm cây Ngũ Độc kim châm vội vàng chắn ngang đường đi của Độc Vô Thường, không cho lão khép vòng vây lại.

Lưu Vân Tử và Tam Tương Huyền Nữ cùng một số cao thủ, đương nhiên là biết Hư Thi Độc Chứng lợi hại thế nào rồi, bay vội ra sau thật nhanh.

Độc Vô Thường bị Ngũ Độc kim châm ngăn cản, cười ha hả, bay lui ra sau tám thước để bọn chúng an toàn chạy đi.

Ngọc Kỳ lấy từ trong túi ra một viên Bách Độc hoàn mà Độc Vô Thường đã tặng cho chàng, nhét vào trong miệng của Thanh Hoa rồi vội vàng nói :

- Hoa muội, hãy ở đây đợi huynh, huynh phải giữ bọn họ lại.

Thanh Hoa không muốn chàng mạo hiểm, liền nói ngay :

- Ca ca, bọn địch cùng đường rồi, đừng đuổi theo nữa.

Ngũ Thông quan chủ chạy ra ngoài chừng hai mươi trượng, quay mình lại nói giọng rùng rợn :

- Tên họ Ban kia, cũng có một ngày ngươi sẽ bị phân thây đến nát xương.

Độc Vô Thường cấp tốc bay đến gần khoảng mười trượng, cười ha hả nói :

- Vô Thường quỷ đã cứu mạng sống cho lão, lão chẳng cảm ơn ta lại còn giận dữ với lão Ban này. Hừ! Có lý như vậy sao?

- Tên tiểu cẩu kia! Bần đạo sẽ ghi nhớ món nợ của ngày hôm nay.

- Hừ! Nếu Vô Thường quỷ không đuổi bọn lão đi, bọn ngươi sẽ khó mà thoát dưới kiếm thuật thần kỳ của Dương công tử. Chịu ơn mà không báo còn nỡ trách mắng ta, thật là tức chết đi được!

Ngũ Thông quan chủ biết được đại sự không thuận lợi nữa rồi, liền quát lớn :

- Đi thôi!

Liền đó lão để Lưu Vân Tử và bọn chúng nhân đi trước, xong quay lại nói với Ngọc Kỳ rằng :

- Dương tiểu cẩu, ngươi sẽ không thoát khỏi tay ta đâu, chúng ta sau này thế nào cũng gặp lại nhau.

Nói xong, liền vội vàng đi về phía Kim Lăng, Ngọc Kỳ liền quát theo :

- Đồ thối tha kia, lão làm sao không nhặt thi thể đi?

Độc Vô Thường nhìn Ngọc Kỳ cười nói :

- Lão thối tha kia biết ta ở đây làm sao lão dám hao phí tinh thần.

Nói xong Độc Vô Thường xoay mình đi về phía hai thi thể, nơi mỗi vết thương lão đều để một viên dược hoàn vào. Không lâu sau, thi thể từ từ hóa thành một vũng nước màu hồng thấm vào trong tuyết, ngoài quần áo giày dép ra thì chẳng tìm thấy một chút vết tích gì của mảnh xương thịt.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa cất kiếm tiến về phía trước nghiêng mình nói :

- Lão tiền bối bấy lâu không gặp, giờ vãn bối lại được trợ giúp một tay, vãn bối vô cùng cảm kích.

Độc Vô Thường cười ha hả, mà nói rằng :

- Tiểu huynh đệ, đừng ngạc nhiên Vô Thường quỷ đã chen vào thả bọn chúng đi. Người xưa nói chó cùng phải rứt giậu, bức bách quá e rằng bọn họ sẽ liều mạng, thôi thì buông tha cho họ chạy đi là xong.

Ngọc Kỳ cười nói :

- Ngũ Thông quan chủ quả thật danh bất hư truyền, may mà vãn bối dựa vào uy lực của thanh bảo kiếm, mới bức bách được lão. Lão tiền bối, tại sao lại biết vãn bối bị khốn khó ở nơi này?

Trên đường rời Nam Kinh, vô tình ta đi ngang qua đây.

- Lão tiền bối phát ra hư thi độc chứng, thì làm sao giải quyết tốt được hậu quả? Nơi đây là con đường qua lại chính yếu, có thể di hại cho những người qua lại.

- Ha ha! Tiểu huynh đệ thật là người quá thành thật, đó chỉ là dọa họ cho vui thôi. Nếu thật sự muốn dùng độc chứng thì làm sao dành cho họ một con đường sống để chạy đi? Tiểu huynh đệ có nghe thấy mùi gió tanh không?

Ngọc Kỳ cười nói :

- Quả nhiên là bóng của cây cổ thụ, lão tiền bối chẳng tốn chút hơi sức mà làm cho bọn họ sợ hãi đến nỗi phải bỏ chạy hết cả.

- Hà hà, nếu luận về tu vi thì Vô Thường quỷ này còn kém hơn họ một khoảng lớn, nhưng luận về trí trá thâm sâu thì bọn họ chỉ đáng là đệ tử của ta.

Ba người cùng băng qua cánh đồng đi về phía hoang vu hẻo lánh. Ngọc Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối ở Nam kinh, không biết là có chuyện gì chăng?

- Vô Thường quỷ vì sự việc ở Hổ Trảo sơn, vì vậy mà đã bôn ba trong giang hồ rất lâu, trời cao đã không phụ người khổ tâm, hiện tại đã tìm ra không ít manh mối, về nội tình của Vô Vi bang với đám người ở Hổ Trảo Son.

- Lão tiền bối có thể cho vãn bối biết được không?

- Không được, trước mắt chưa thu hoạch được chính xác thì thiên cơ vẫn không được tiết lộ, nhưng xin tiểu ca hãy tin một số chuyện này của Vô Thường quỷ ta.

Ngọc Kỳ nói hết sức thành khẩn :

- Xin lão tiền bối cứ nói.

- Lúc đại hội ở Hoàng Sơn vào mùng năm tháng năm, ngàn vạn lần đừng đối phó với Ất Thanh. Bởi vì sau lưng Ất Thanh, đang ẩn giấu một người ác tích như núi, xuất quỷ nhập thần, đang dùng quỷ kế cực kỳ ác độc, mượn dao ngươi để hại võ lâm. Lúc đại hội của phái Bạch đạo và Hắc đạo trên núi Hoàng Sơn, cũng chính là ngày mà người này sẽ ngầm ra tay hạ độc thủ, vì vậy ngươi phải chia người ra chuẩn bị ứng chiến.

- Lão tiền bối có phải chỉ đám người của Cửu Chỉ Phật không?

Độc Vô Thường cười toe toét nói :

- Chẳng phải đâu! Đám người của Cửu Chỉ Phật, kỳ thật cũng trong lúc này lão cũng hết sức tận lực tiếp tay, hy vọng là sau này cũng có ngày gặp lại, tiểu huynh đệ, đừng bất ngờ ra tay hạ thủ. Lưu lại một chút tình, sau này sự việc có thể rõ ràng... Thôi tạm biệt, hẹn gặp lại ở Hoàng Sơn, đến thời hạn quy định, Vô Thường quỷ này vẫn còn, sẽ giúp huynh đệ một tay.

- Vãn bối xin gởi lời cảm tạ vô cùng trước lão tiền bối.

- A! Ta con quên một chuyện. Cái lão Ba Thiên Long từ Đông Hạ xuống Hàng Châu, không biết có câm mưu quỷ kế gì sắp ra tay đây. Lại còn có ba tên tiểu a đầu đẹp vô cùng nhưng chẳng kém phần hung ác đang đuổi theo bọn lão rất gấp! Nếu có rảnh, các ngươi có thể đuổi theo xem một trận náo nhiệt.

Ngọc Kỳ nói giọng uất hận :

- Vãn bối phải tìm gặp lại Ba đại trại chủ, để lãnh giáo thêm Kim thoa tuyệt kỹ của lão.

- Phải rất cẩn thận đó, cái lão ấy thật sự khó mà trêu được.

Thanh Hoa đột nhiên cười nói xen vào :

- Kỳ ca ca không những trên được lão mà còn đánh cho lão đến nỗi phải trốn ở dưới đất thôi.

- Vô Thường quỷ ta cũng sớm biết được điều này, nếu không làm sao có thể chỉ đường cho các người đuổi theo lão? Tiểu a đầu?

Thanh Hoa dẩu đôi môi xinh đẹp lên, nói với vẻ giận dữ hết sức đáng yêu :

- Hứ! Lão tiền bối làm sao cứ kêu vãn bối là tiểu a đầu.

- Hà hà! Không được gọi là tiểu a đầu, gọi là tiểu cô bà bà nghe hay hơn nhiều phải không?

- Không! Không được gọi chữ tiểu.

- A! Vô Thường thật đáng bị mắng lắm, đáng bị vả lắm. Nhìn ngươi cùng với Kỳ huynh đệ thân thiết đến như thế, nếu tiểu a đầu chưa tránh...

- Xì! Lão này không đứng đắn... - Thanh Hoa khuôn mặt hồng lên, nàng giở bao kiếm ra oai muốn đánh, nhưng rõ ràng là không chút gì bực bội cả.

Độc Vô Thường cười ha hả :

- Sau này sẽ gặp lại ở Hoàng Sơn. Còn nếu hai người đăng khoa đại hỷ trước ngày đó, thì không được cạn một ly Hà tửu với hai người. Hà hà!

Tiếng nói vừa dứt, lão đi ra ngoài được hơn năm mươi trượng rồi.

Ngọc Kỳ cất lên nói sang sảng đáp lại :

- Hoan nghênh lão tiền bối đến dự.

Chàng vừa nói dứt, thì trên môi đã được một bàn tay óng ánh mượt mà bịt lại. Chàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn tồi thừa cơ hôn lên một cái.

Bàn tay vừa thu lại, Thanh Hoa với vẻ thẹn thùng, dúi đầu vào trong lòng chàng, nàng khẽ nói chỉ đủ một mình chàng nghe :

- Không sợ xấu hổ gì cả, muội không chịu đâu!

Chàng mỉm cười, cúi đầu xuống hôn nàng.

Đêm đó, hai người bán hai con ngựa đi, mỗi người chỉ mang một cái túi tùy thân, ngay đêm đó họ đi ra khỏi Chính Dương môn, đi qua Vũ Hoa đài Đông Lộc, trong đêm tối vội vàng đi đến Thái Hồ.

Cũng may là tu vi của hai người đạt đến mức thâm cao, vì vậy đi trong đêm tối cũng không có cực khổ gì nhiều.

Hai người ăn mặc theo một đôi vợ chồng nhà quê, hơn nữa họ ngày ẩn đêm đi, nên cũng không lo lắng bị lộ hành tung.

Hai người thật sự muốn đuổi theo Bao Thiên Long, báo thù mối hận cây Kim thoa hôm nọ.

Họ cố đi thật nhanh, trong hai đêm vượt được gần tám trăm dặm, đi như thế quả thật là kinh người, đương nhiên là không thể nói là không mệt, mùa đông ngày ngắn đêm dài, ban đêm đi đường thì tốt có tốt nhưng lại quá cực khổ.

Hai người đi càng ngày càng gấp gáp, nhưng cũng có người so với hai người lại càng gấp gáp hơn.

Tạm thời nói đến Trì Khiêm khi ở phủ Phụng Dương Hồng Đô quán nghe tin Ngọc Kỳ đã chết, thì trong lòng chấn động, hồn phách lạc phi.

Đối với Ngọc Kỳ thì Trì Khiêm có thể nói yêu hận cùng đến một lúc, yêu cũng lắm, mà giận cũng nhiều, vừa nghe thấy chàng bị một thoa của Ba Thiên Long mà tử nạn, thì cái yêu đột ngột bùng lên còn cái hận lại chuyển sang Ba Thiên Long. Nàng quyết tìm Ba Thiên Long để rửa hận, vì đã dám giết đi người yêu của nàng.

Trì Khiêm cùng Tiểu Phương, Tiểu Cúc thúc ngựa chạy như bay về phía Hàng Châu, ả từ Ám Trạng khẩu đã nhận được hành tung của bọn Ba Thiên Long.

Ba Thiên Long đã đi sớm hơn ả hai ngày cũng may mà lão quỷ này lại đi không gấp lắm, nên ba người đã đuổi theo kịp.

Con ngựa của ba ả thật sự là không tồi, nhưng cả ngày lẫn đêm đi liền không ngớt, người trên lưng ngựa thì không sao, nhưng ngựa rốt cuộc không phải là ngựa sắt, nên không thể cứ bạt mạng đuổi theo mãi, ba ả đành phải tìm nơi mà tạm nghỉ một đêm.

Trong đêm đó, mới đầu canh một chủ tớ đã đến được Nghiểm Châu ở phía bắc chừng ba mươi dặm, quả thật ngựa đã quá mệt mỏi rồi, không còn cách nào mà đuổi theo được nữa.

Vùng này núi nhiều hơn ruộng, ngoài hai bên bờ sông đều có người cư trú, thì nơi này đều là những dãy núi cao nhấp nhô không ngớt. Con đường bên bờ tả ngạn uốn lượn đến phía nam, ngược sông mà lên. Cả bọn tìm đến một nông xá, xin ngủ tạm một đêm.

Cả bọn nghỉ lại không lâu, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa lúc này lại vượt lên trước họ. Cả hai bên không ai phát giác ra ai.

Qua một ngày một đêm, hai nhóm người này lúc trước lúc sau, cuối cùng thì tiến vào Miêu Kha.

Đi ở vùng này, chỉ thấy toàn núi đồi và những cây cổ thụ cao vút, ít thấy bóng người. Giả sử có người, cũng là dân Miêu. Đường sá gập ghềnh rất khó đi.

Bởi do trong thâm sơn cổ đạo người qua lại rất ít, mà lại thêm đường đi không rành, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đành phải đổi chương trình. Lúc này hai người ngày đi đêm ẩn.

Trước mặt họ chừng mười dặm, chủ tớ Trì Khiêm cũng bỏ ngựa, dời bước vào thâm sơn đi thật gấp. Bởi vì trong những con đường cổ để leo núi, tuyết đóng rất dày lại rất trơn trợt không tiện cho việc cưỡi ngựa, chỉ hơi sơ ý một chút, thì liền lập tức té xuống sơn cốc ngay.

Mà ở Miêu Kha, bọn họ đã dò hỏi biết rõ bọn Ba Thiên Long gồm có ba người, đang ở phía trước không xa, vì vậy mà bạo gan bạo phổi đuổi theo như điên.

Họ đã thực sự leo vào vùng núi, những ngọn núi san sát, trùng trùng điệp điệp không ngớt, con đường trèo đèo vượt núi, càng lúc càng cao và hung hiểm.

Ba Thiên Long phụng mạng đến Ôn Châu tụ hợp, con đường này lão chưa từng đi qua, xa lạ quá chừng, vì vậy mà đi không được nhanh, thời gian hỏi đường tốn rất nhiều.

Hai người đồng hành với lão, một người là Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai, còn người kia là một lão đạo sĩ, vô cùng quen mắt, nguyên là Đàn chủ của Thanh Tự đàn, trong tứ đại môn nhân được xếp trước tiên, tên được liệt vào hàng đầu đại đệ tử, nhưng công lực lại kém nhất, đó chính là Tiêu Dao đạo nhân Diệu Như, một lão già đam mê tửu sắc.

Sơn đạo càng lúc càng cao, không biết rốt cục có bao nhiêu ngọn núi, ngọn núi này nhìn rất cao, con đường cứ như dài mãi lên phía trên.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện. Ba Thiên Long hỏi Thương Hải Thần Giao rằng :

- Thiên Lai lão đệ, lần này lão ma sẽ bị một vố bất ngờ, lão vĩnh viễn không biết Tổng bang chủ đang mạo hiểm dốc toàn lực sống mái một trận. Kỳ hạn đã qua, thì lão như ngồi trên đống lửa đấy!

Thương Hải Thần Giao nói :

- Thiên Long huynh, Huyền Băng Khuyết Âm đan của Địa Khuyết Tẩu, thật sự có thể ngăn ngừa sự phát tác của chất độc chăng?

- Có thể nhưng chỉ ngại sau này... Đi một bước tính một bước. Mong lần này chúng ta tấn công Độc Long đảo thành công thì sẽ không ngại gì cả.

- Độc Long đảo nằm trong tầm tay của chúng ta, nhưng đệ không biết Độc Long đảo có lợi gì cho chúng ta?

- Thứ nhất, chúng ta có thể tung hoành tứ hải, đi về mặc ý, việc thu lợi về buôn bán trên biển rất hậu, so trên lục địa thì mạnh hơn gấp nhiều lần. Thứ hai, là nghe nói dưới đáy ở phía bắc của Độc Long đảo có một loại sản vật vô cùng nổi tiếng là Long Đàn Diên, tích đầy ở dưới biển sâu gần dãy đá ngầm.

- Đồ chơi ấy thì có công dụng gì?

- Hà hà! Có công dụng gì à? Có thể giải được tất cả các chất kỳ độc, lão đệ cần phải biết đấy?

Tiêu Dao đạo nhân đột nhiên nói :

- Ơ! Tại sao núi non chẳng bao giờ hết như thế? Nếu không tìm thấy Xử Châu, thì rõ là rắc rối lắm đây, cần phải tìm một người hỏi thử. Ha ha! Ở phía sau có ba người đang trèo lên. Ba hộ pháp, chúng ta tạm thời nghỉ ngơi một lát, đợi họ đi cùng luôn thể, để khỏi đi lạc đường thì thật là ức.

Ba Thiên Long vừa nhìn ra sau, đột nhiên mày chau lại. Phía sau giữa sườn núi, ba bóng người đang dùng khinh công đuổi theo, khoảng cách chỉ còn khoảng bốn năm dặm nữa thôi.

Ba Thiên Long nói lẩm bẩm một mình :

- Đó là bằng hữu võ lâm.

- Là nữ nhân.

Lão kêu lên một cách vui sướng. Tiêu Dao đạo nhân đối với phụ nữ có sự nghiên cứu rất độc đáo, vừa liếc qua là biết ngay, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thương Hải Thành Giao chăm chú nhìn trong giây lát rồi nói :

- Dù cho là địch hay là bạn. Chúng ta cứ tiến thẳng lên phía trước, vừa đi vừa đợi.

Họ vòng được hai ngọn núi thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng quát lạnh lùng :

- Ba Thiên Long, hãy vì bản cô nương đứng lại.

Nghe khẩu âm, biết ngay đó là giọng nói của ba vị khuê nhi. Trước mặt Ba Thiên Long trại chủ tiếng tăm lẫy lừng mà dám công nhiên hô hoán danh tánh, thật không biết trời cao đất dày là gì.

Ba Thiên Long không muốn giáp mặt nhưng nghe giọng điệu của đối phương đã làm cho lão không tự chủ được, lão đứng phắt ngay lại, nghiến chặt hàm răng nói :

- Ba Thiên Long xin thề với trời, kẻ hô hoán cuồng vọng này, ta phải đưa hắn vào chỗ chết thì mới có thể làm tiêu tan mối hận trong tâm của ta.

Tiêu Dao đạo nhân cũng tiếp lời nói :

- Bần đạo sẽ phụ trách bắt hai tên còn lại.

Ba người đều dừng chân, xoay mình lại một cách chậm chạp.

Phía sau khoảng mười trượng, ba người nữ nhân đi về phía trước như ánh chớp.

Đây là con đường nhỏ duy nhất ở trên núi, hai bên là rừng cây tùng cốc xinh tốt quanh năm, trên ngọn cây những màng tuyết đóng không dày lắm, chỗ đứng của họ tương đối bằng phẳng, đủ chỗ dành cho một trận đấu chí mạng.

Khi ba nữ nhân xuất hiện trước mặt ba người, Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao, thần sắc trên khuôn mặt liền thay đổi hoàn toàn, Tiêu Dao đạo nhân thì ngược lại không biết phải trái, lão cười một cách dâm đãng mà nói rằng :

- A! Hoang Sơn dã lĩnh, tại sao lại xuất hiện ba vị tiên cô như thế này? Bần đạo thật là tam sinh hữu hạnh. Vừa rồi ai đã bạo gan? Công nhiên hô danh đạo tánh, thật là vô lễ hãy đứng ra đây mà nói chuyện, Ba hộ pháp của chúng ta phải trừng phạt các ngươi.

Ba nữ nhân đó chính là Trì Khiêm chủ tớ, thần sắc trên khuôn mặt họ thật lạnh lùng. Trong đôi mắt phượng đẹp lạ lùng đang phát ra những tia nhìn thù hận.

Ba người xếp thành hình chữ nhất, đi về phía Ba Thiên Long với vẻ mặt âm u đáng sợ.

Khuôn mặt của Ba Thiên Long đột nhiên lạnh như tiền, quay sang nói với Tiêu Dao đạo nhân :

- Đàn chủ nếu thấy nữ nhân mà không nói thì có thể chết ngay chăng?

Khuôn mặt của Tiêu Dao đạo nhân nóng lên, ngoan ngoãn ngậm miệng lại lùi ra sau.

Trì Khiêm đã tới gần hai trượng rồi. Khuôn mặt của Ba Thiên Long hớn hở, cúi đầu làm lễ nói :

- Nhị tiểu thơ vẫn mạnh khỏe chứ. Lần trước lão già này từng đến tận phủ yết kiến lệnh tôn, nhưng lại chẳng thấy Nhị tiểu thơ đâu, mấy ngày gần đây ở giang hồ, mọi việc đều trôi chảy chứ?

Trì Khiêm không trả lời, chỉ dùng đôi mắt hết sức thù hận, nhìn như chết vào lão, từ từ tiến đến

gần.

Trong đôi mắt thù hận của ả, Ba Thiên Long đã nhìn thấy nguy cơ, hẳn nhiên là mục đích đến của đối phương là bất thiện, đại sự không hay rồi. Trong lòng hơi chấn động nói :

- Nhị tiểu thơ, nhìn thần sắc của ba vị, dường như là vì lão mà có ý đến đây, không biết có kiến giáo gì? Xin chỉ ra cho rõ.

Trì Khiêm không lên tiếng, đột nhiên xoẹt một tiếng, ả rút thanh trường kiếm từ trên vai xuống, thanh kiếm sáng ngời nhấp nháy, hàn khí âm u xộc tới rợn người.

Ba Thiên Long biết việc không ổn rồi, lão nhìn bốn bên không có bóng người, ngoài đồng bọn của lão, hiển nhiên chuyện ở đây không dễ gì lộ ra ngoài, sắc mặt của lão trầm xuống, sát khí hiện lên, lão cười nói :

- Nhị tiểu thơ có phải muốn làm khó với lão già này phải không?

- Ba Thiên Long, lão đã biết trước rồi còn gì? Trì Khiêm nói với giọng hết sức u ám.

- Có nguyên nhân gì chăng? Xin thỉnh giáo.

- Dương Ngọc Kỳ là do lão giết phải không?

- Có lẽ thế.

- Kim thoa của lão quả thật khá lắm, bản cô nương muốn lãnh giáo Kim thoa của lão.

- Nhị tiểu thơ có phải không nhiên vô lý gây rắc rối chăng?

- Bản cô nương tuyệt đối không phải vô lý mà gây rắc rối.

- Nhị tiểu thơ tại sao chưa nói ra nguyên nhân.

- Lão dùng Kim thoa giết Dương Ngọc Kỳ, như thế cũng đủ rồi.

- Ơ! Lời nói của nhị tiểu thơ, chưa tránh khỏi làm cho người ta ngạc nhiên đấy. Dương Ngọc Kỳ là kẻ không đội trời chung với chúng ta, lệnh tôn muốn lấy tính mạng của hắn. Lão ở Lục An Châu nhờ một thoa mà công việc mới trôi chảy thuận lợi, theo lý đó đáng ra lệnh tôn phải trọng thưởng cho lão mới phải. Tại sao Nhị tiểu thơ lại trút hận lên đầu lão, điều này lão nghĩ không ra?

- Bản cô nương dùng trăm phương ngàn kế để được Dương Ngọc Kỳ. Lão chắc cũng biết việc này. Tại sao lão thất phu lại tiêu hủy vật sủng ái mà ta muốn? Thật là xem thường ta thái quá, lão nạp mạng đi thôi.

- Nhị tiểu thơ không nghĩ đến hậu quả sao?

- Tất cả hậu quả, bản cô nương đã nhất nhất tính cả rồi.

- Tiểu thơ làm sao có thể chế ngự được lão phu để đưa vào chỗ chết?

- Hôm nay bản cô nương từ nơi xa nghìn dạ? đuổi theo đến đây, không phải lão thì là ta, nếu lão không chết thì nhất định ta không bỏ qua.

Ba Thiên Long giận dữ bốc lên đến tận đầu, lão nghiêm giọng nói :

- Thật là hỗn láo! A đầu, ngươi hãy đi ngay lập tức, nếu không... hừ!

Trì Khiêm cắn chặt đôi môi, mũi kiếm hơi nghiêng nghiêng, từng bước từng bước đến gần, nói :

- Không phải lão chết thì ta, lão tặc rút kiếm ra đi! Hoặc là để bảo vệ danh dự võ lâm của lão, hãy rút Đoạt Hồn kim thoa của lão ra đi.

Tiêu Dao đạo nhân không biết lợi hại, lão quát lớn một tiếng, lắc người nhảy bổ tới. Lão chưa hiểu rõ thân phận của Nhị tiểu thơ, nên lão mới dám ra tay, bàn tay vừa tung ra, thì một chiêu Kim Điêu Biến Trảo chém thẳng và mạnh muốn vồ lấy người Trì Khiêm. Trì Khiêm hừ một tiếng lạnh lùng, đợi đến khi bàn tay của lão đạo gần đến giữa cổ và vai thì mới vung kiếm ra.

Nhát kiếm này không những thật bất ngờ mà cũng kỳ dị, nhìn ả ra kiếm thủ địch dường như chẳng có chuyện gì, thanh kiếm vừa chấn động vừa ngừng xong lại hướng lên trên khiêu chiến, giống như chẳng có chút lực đạo nào. Nhưng chỉ trong nháy mắt, thì đã tới ngay bên sườn của Tiêu Dao đạo nhân.

Trong lúc bất ngờ, lão đã kinh hãi, chỉ còn cách đôi chân vừa đụng mặt đất thì người đã bay vọt lên không, hướng ngay ra sau thật nhanh để không bị khốn.

Ứng biến của lão không thể nói không nhanh, nhưng vẫn còn chậm một chút, thân hình vừa bay vọt lên, thì cảm thấy ngay xương hông lạnh ngắt, máu tươi bắn ra tung tóe, bị đứt ngay một mảng da thịt.

Trì Khiêm hét lớn :

- Hạ thủ đi! Phải trừng trị bọn chúng.

Tiểu Phương, Tiểu Cúc chia nhau hai bên tả hữu xông lên, vây cả ba người vào giữa, vung kiếm hướng vào trong, đứng lặng im không động đậy.

Lúc ấy, dưới ống tay áo của ba cô nương, đồng thời cũng tiết ra những làn sương mù mà mắt

người khó thấy, từ từ tràn ngập cả không gian. Nơi đây toàn là rừng rậm, không có gió, những làn sương mù trong suốt ấy, bay tản ra không được nhanh lắm.

Ba nữ nhân vây lấy ba bên, Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao trước sau không để ý. Tiêu Dao đạo nhân đang lấy thuốc để cầm máu, lão đang giận đến nỗi những đường gân xanh trên khuôn mặt không ngừng nhấp nhô, nghiến răng nghiến lợi vô cùng căm tức.

Ba Thiên Long cười lạnh lùng nói :

- Nhị tiểu thơ, đừng trách là lão phu tâm địa độc ác đấy nhé.

Trì Khiêm đã bước đến gần trong vòng tám thước, nói :

- Lão tặc, kỳ hạn chết của lão đã đến rồi.

Ba Thiên Long không còn nhẫn nại được nữa, lão quát lớn một tiếng, rút ngay thanh hảo kiếm dưới hông ra, nói :

- A đầu! Đây chính là chỗ chết của ngươi, hãy tự oán hận mình đi.

- Xem chiêu đây! - Trì Khiêm khẽ quát người bay về phía trước thật nhanh.

Ả xông về phía trước, những làn sương mù nhẹ tênh mà mắt thường khó thấy, cũng theo nàng bay về phía trước, phủ vây ba vị lão tặc đang đứng ở đó.

Cổ kiếm trên tay ả phát ra kình phong mãnh liệt từng vòng tròn màu ánh bạc tuôn ra, với uy lực như sấm vang chớp giật, đột ngột tiến đánh Ba Thiên Long.

Thương Hải Thần Giao không muốn hai đánh một, lão bay lui ra sau nhanh như hỏa tốc.

Tiêu Dao đạo nhân ở một bên đang xoa thuốc, chưa chạy đi.

Ba Thiên Long cũng quát trầm một tiếng, đáp lễ lại một kiếm thật hung mãnh. Hai kiếm vừa giao nhau, sóng gió bắt đầu nổi lên, ánh sáng bạc vừa tuôn trào lại tuôn trào thêm nữa, bóng kiếm vừa hợp lại tan, vang lên hàng loạt nhưng tiếng va chạm đến nhức óc chói tai, cuối cùng một bóng người sừng sững giữa đường trường.

Sắc mặt của Trì Khiêm một màu xám đậm, ả bay ra ngoài hơn một trượng, trong tay thanh kiếm rũ xuống, mồ hôi chảy ra như mưa, cố gắng lắm mới đứng vững được, miệng lắp bắp :

- Lão tặc quả nhiên cao… cao minh… hận này khó… khó… tiêu tan.

Thân hình của Ba Thiên Long hơi lay động, thanh kiếm trong tay từ từ hạ xuống, trên trán xuất

hiện những giọt mồ hôi sáng long lánh, sắc mặt lão vô cùng hung ác. Hai người tung ra một chiêu liều mạng kiên quyết, rõ ràng Trì Khiêm không phải là đối thủ của lão. Thanh trường kiếm lại cử lên, Ba Thiên Long cắn chặt môi, trầm giọng nói :

- A đầu, ngươi không chết, thì lão phu sẽ ăn ngủ không yên. Nói cho ngươi biết, bổn Bang đã không khai đoạn tuyệt với các người, không chịu sự ra roi của lão ma đầu nữa, lý ra ngươi còn sống thêm ít lâu nữa, nhưng hôm nay, ngươi khinh người quá mức, tự chuốc lấy cái họa này, mọi việc đều do...

Lão chưa dứt lời, thì ngay lúc ấy Tiêu Dao đạo nhân ở một bên đột nhiên tuôn ra một tràn cười, vươn người đứng dậy.

Ha ha ha... Tiếng cười liên miên không ngớt, lão đạo ngửa đầu lên trời cười như điên. Hai chân bắt đầu nhũn ra, cuối cùng ngồi bệt xuống đất.

Lão vẫn đang cười nhưng tiếng cười từ từ yếu đi, không giống như đang cười nữa.

Thương Hải Thần Giao lúc đó ở phía sau cũng kêu lên một tiếng kinh hãi.

Ba Thiên Long nhìn kỹ cảnh tượng trước mắt, thì sắc mặt của lão biến thành một màu tro tàn. Bởi vì lão cũng cảm thấy chân khí trong người đang dâng lên trên xông thẳng đến tận yết hầu, yết hầu bị phát tác, nên không được phải cười lên.

Lão nhanh như cắt lấy ra từ trong túi hai viên đơn hoàn màu đen, vội vàng nuốt lấy một viên, lẹ làng đút kiếm vào bao, Kim thoa được lão lấy ra thật mau, nói :

- Thiên Hải lão đệ, mau trốn đi!

Thương Hải Thần Giao kinh ngạc hỏi :

- Thiên Long huynh làm sao thế?

- Chúng ta đã trúng kế rồi, uống viên Huyền Băng Khuyết Âm đan mau, rồi mau trốn ngay đi!

Lão nói xong, liền ném ngay viên đan hoàn màu đen về phía Thương Hải Thần Giao.

Đoạn lão quay sang Trì Khiêm, lúc này đang từ từ lui ra sau, nghiêm giọng nói :

- Ngươi chỉ biết dùng thủ đoạn bỉ ổi để mưu hại người khác, rõ ràng là đồ không ai thèm đếm xỉa đến. Hừ! Lão phu... chết... chết không được đâu... hoặc chúng ta cùng... cùng đi vào chỗ tận cùng... Nhìn... thoa...

Lão càng nói hơi thở càng yếu dần đi, thân hình hơi loạng choạng. Lúc này lão đã tung Kim thoa

ra. Lão đã tự biết mình rằng không còn khả năng thoát khỏi vòng uy lực của Đoạt Hồn kim thoa, nên lão đã dùng hai Kim thoa cùng một lúc.

Thế của Kim thoa đi nhanh như tên bắn, Trì Khiêm trong lúc vứt kiếm đi, nội tạng đã bị chấn thương rồi, hành động không còn nhanh nhẹn nữa. Kim thoa vừa tới, suy cho cùng, ả vẫn còn lưu luyến mãnh liệt đối với sinh mạng của mình, không chịu trói tay đợi chết, ả nhảy sang một bên, lăn đi liên tiếp mấy vòng xuống rừng sâu ở dưới.

Trong tiếng nổ dữ dội của Kim thoa, nàng chỉ cảm giác bàn tọa vừa lạnh một cái, dưới hông cũng tê liệt, cảm thấy trời đất quay cuồng, lăn xuống sườn núi lập tức hôn mê luôn. Kim thoa của Ba Thiên Long vừa rời khỏi tay, thì lão cũng ngã ra phía sau, người cũng lăn về phía sườn núi bên kia.

Thương Hải Thần Giao vừa nuốt xong viên Đan hoàn, thì đã biết chuyện ra sao rồi, lão tung ngay hai cây tiểu tiển, tấn công về phía Tiểu Phương, Tiểu Cúc. Rồi như ánh chớp bay về phía nơi Ba Thiên Long bị lăn xuống, nắm lấy dây đai ngay bên hông của lão, phi thân về phía nam tẩu thoát.

Tiểu Phương, Tiểu Cúc vì ở ngoài xa, nên không bị ảnh hưởng của Kim thoa, mắt thấy tiểu tiễn vừa đến thì họ kêu lên một tiếng kinh hãi, lập tức nằm xuống, may mà rơi đúng ngay dốc nghiêng, nên thân hình vừa nằm đã lăn xuống, trốn khỏi được tai ách.

Lúc này Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang nắm lấy tay nhau đi lên phía trên sơn đạo. Nơi đây cách Ôn Châu không còn xa nữa, mà thời gian còn đến mười ngày, họ không cần phải đi gấp lắm. Trong những ngày này, họ vẫn chưa thấy được tông tích của Ba Thiên Long. Có lẽ họ không nên chú ý đến lão thì sẽ gặp may mắn hơn, sau này thế nào họ cũng có cơ hội gặp lại nhau.

Họ đã đến được giữa rừng sâu, Thanh Hoa nói :

- Ca ca, tạm nghỉ chút đã, muội đói quá.

Ngọc Kỳ quét sạch lớp tuyết dưới cây đại thụ tồi mở các túi ra, mình dựa vào cành cây, kéo nàng lại gần bên mình, vừa mở túi đồ ăn vừa nói :

- Theo hành trình thì tối mai ta sẽ tới Ôn Châu.

Nàng đón lấy bọc đồ ăn, cười nói :

- Ca ca, chúng ta đuổi theo quá gấp. Ôn Châu cũng chẳng có chuyện gì để làm thời gian chưa tới! Một ngày đuổi theo bốn trăm dặm thật là khổ.

- Được rồi, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ chầm chậm du sơn ngoạn thủy, muội chịu không?

- Tất cả đều do huynh làm chủ.

Nàng cười rồi xé miếng thịt khô nhét vào trong miệng chàng.

Hai người dựa kế vào nhau, cùng ăn một bữa ăn trưa ngọt ngào, dùng tuyết rửa sạch tay, rồi họ ngồi mà nghỉ ngơi.

Thanh Hoa tựa mình vào lòng chàng muốn dìu nhau vào giấc du sơn thì đột nhiên trên núi tiếng quát tháo văng vẳng vang lên làm cho họ tỉnh giấc ngay.

Thân hình của Ngọc Kỳ vừa động đậy muốn đứng lên.

- Ơ! Ca ca đừng để ý đến chuyện chẳng liên quan đến mình.

Nàng áp má vào vai chàng, vươn tay ôm lấy vai chàng, giọng nói hơi nhừa nhựa, nàng đang muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Giả sử là Thanh Hoa không ngăn cản, Ngọc Kỳ có thể nhìn thấy tấm chân tình Trì Khiêm đối với chàng.

Ngọc Kỳ chỉ còn cách không quan tâm đến, nghiêng đầu xuống hôn nàng. Đột nhiên, phát giác hạt châu đang phát sáng trên đầu nàng, nhất thời hiếu kỳ, đưa tay nắm lấy.

- Ơ!

Nàng giật lại, vội vàng để ở trong lòng, rồi ôm chặt lấy chàng, không để cho đôi tay của chàng đụng tới.

Nguyên đó là gia truyền chi bảo Noãn ngọc như ý châu và một sợi dây chuyền cực kỳ tinh xảo, chàng giao cả cho nàng, ý là muốn nàng đưa cho tổ mẫu. Sau này lúc chia tay ở phủ Khai Phong, nàng chỉ hoàn lại hạt châu, nuốt đi sợi dây chuyền.

Nàng nói khẽ vào bên tai chàng :

- Ca, đây là huynh...

- A! Tại sao muội không giao cho tổ mẫu.

- Muội đã đưa rồi.

- Muội thật là biết nói chuyện đấy, đưa sao lại vẫn còn trên mình của nàng?

- Huynh đúng là đồ ngốc, tổ mẫu tặng lại cho muội đấy.

Ngọc Kỳ đột nhiên hôn nàng, giọng nói hết sức mềm mại :

- A! Huynh thật là hồ đồ, tại sao không biết là thân mình đã là một đấng trượng phu rồi...

Nàng ơ lên một tiếng, vội vàng áp đôi môi anh đào của mình lên miệng của chàng không cho chàng nói thêm nữa. Hai người lòng tràn đầy những thú vui ngọt ngào với nhau, cùng nhìn ngắm phong cảnh đẹp đẽ chung quanh, thì tiếng cười như gào xé trên đỉnh núi, cũng phút chốc truyền đến nơi này.

Hai người kinh ngạc liền đứng dậy. Ngọc Kỳ nói :

- Tiếng cười nghe rất thê thảm, dường như chứa đầy sự tuyệt vọng, trên đó nhất định có người đang đối diện với sự sinh tử. Đi ngay thôi! Chúng ta phải quan tâm mới được.

- Chúng ta đi mau, ca ca!

Thanh Hoa vừa nghe thấy có người đang đến gần bờ sinh tử, thì không trì hoãn nữa, thôi thúc chàng đi mau.

Ngọc Kỳ nhanh chóng thu dọn hành lý, dắt tay nàng, họ theo hướng có tiếng cười phát ra đi lên trên núi như bay.

Trì Khiêm lăn xuống rừng cây, hôn mê không được bao lâu, thì Tiểu Phương Tiểu Cúc đã vội bay đến, hai người nhanh tay cứu nàng tỉnh lại, băng bó thuốc thang cho nàng.

Bên mông trái và hông phải của Trì Khiêm mỗi bên đều bị một mảnh Kim thoa nhỏ, tuy chỉ là vết thương ngoài da, nhưng cũng đủ làm cho nàng đau đớn. Vết thương khá lớn, mảnh da thịt lật ngược cuốn lại, máu tươi chảy xối xả, đau quá đến nỗi ả phải nghiến chặt hàm răng lại.

Lúc này, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang đi thật mau đến.

Trì Khiêm cố nén cơn đau kinh khiếp, quay sang nói với hai nữ tì :

- Hãy trả lại bộ mặt thật của ta, ta không muốn chết ở nơi này.

Tiểu Phương nói :

- Tiểu thơ, vết thương đa số chỉ là bên ngoài thôi, tiểu tơ không chết được đâu.

Trì Khiêm nói :

- Nội phủ của ta cũng đã bị chấn thương, nhất định là không nhẹ đâu.

Tiểu Cúc nói :

- Tiểu nữ sẽ cõng tiểu thơ đến Xử Châu, hoặc là về Miêu Kha, tiểu thơ ý muốn đi như thế nào, xin cứ căn dặn.

Trì Khiêm nói một cách dứt khoát: “Về Miêu Kha”.

Tiểu Cúc vừa cõng nàng, thì lập tức thấy ngay bọn Ngọc Kỳ đang đi qua sườn núi bên dưới. Vóc người to lớn hùng tráng của chàng, không ai có thể lầm được.

Trì Khiêm kêu lên một cách kinh ngạc :

- A! Đó là y phải không?

Tiểu Phương nói một cách chắc chắn :

- Vâng! Chính là hắn.

Trì Khiêm kinh ngạc, nỗi vui mừng xen lẫn với giận dữ nói :

- À! Thì ra y chưa chết, lão thất phu Ba Thiên Long ấy đã đặt điều, thật là đáng chết! Hai cây thoa này của ta chịu kể như không ý nghĩa gì?

- Tiểu thơ, chúng ta có cần tránh đi, để cho y đi trước không?

- Không! Nhanh lên! Hãy giúp ta hồi phục lại khuôn mặt thật của mình, hãy để ta lưu lại phía trên đây, hai người hãy tránh ra xa, từ nay về sau hãy theo ta từ phía xa đó.

- Tiểu thơ muốn...

- Đừng nói lôi thôi nữa, nhanh lên! Ta muốn mạo hiểm một lần nữa, thừa cơ hội này để gần gũi y...

Hai nữ tì không dám chậm trễ, vội vàng ả dùng một loại dầu nước, rửa sạch trên khuôn mặt của ả, chốc lát sau, Trì Khiêm lại biến thành một người khác. Nhìn tuổi tác, thì hơi lớn một chút, hai lúm đồng tiền sâu ở hai bên má, đôi lông mày thanh sơn lại biến thành lông mày lá liễu, nét khác quái của khuôn mặt cũng biến thành khuôn mặt tròn như quả trứng ngỗng.

Tiểu Cúc đặt nàng ngay trên đường đi, cười nói :

- Tiểu thơ may mà lần này không dùng mùi xạ hương, nếu không có thể lộ chân tướng ra. Xin bảo trọng lấy mình, tiểu nữ sẽ ngầm đi theo chăm sóc tiểu thơ.

Hai người liền lướt xuống núi như ánh chớp, thoáng chốc thì bóng dáng mất tăm.

Trì Khiêm nửa nằm nửa ngồi dựa mình vào bên đường, thân hình khẽ giãy giụa, rên rỉ một cách

đau khổ.

Ngọc Kỳ ở bên dưới cách chừng mười trượng, nghe thấy rất rõ tiếng rên rỉ từ phía trên vang vọng xuống, chàng liền quát lên: “Mau lên ngay!” Nói xong người xông lên như tên bắn.

Chỉ còn cách hiện trường chừng hai ba trượng, thì chàng kêu lên một cách đau buồn :

- Thôi trễ rồi, chỉ còn dùng đến ta để giải quyết hậu sự mà thôi!

Ở dưới đất rơi rớt vài cây Kim thoa nhỏ, Thanh Hoa kêu lên kinh hãi :

- Đó là lão thất phu Ba Thiên Long đã ở đây hại người.

- Đúng là lão rồi, tên lão tặc ấy!

Ngọc Kỳ nghiến răng giận dữ vô cùng, rồi lướt về phía Trì Khiêm.

Chàng vừa tới gần, thì Trì Khiêm gắng sức kêu lên một tiếng, mở to đôi mắt vô thần, cố nắm lấy thanh kiếm đâm về phía Ngọc Kỳ thật đột ngột.

Ngọc Kỳ đã phát hiện ra ả là một nữ nhân, vội vàng lướt sang một bên tránh, nói :

- Cô nương, tại hạ muốn giúp cô nương chữa trị vết thương, xin đừng ra tay nữa.

Trì Khiêm giống như thần trí không còn minh mẫn nữa, thở hổn hển khẽ ngả người ra sau, bàn tay vung lên, mở to đôi mắt vô thần, thanh kiếm đưa ra phía trước. Ả nói một cách hư thoái :

- Lão cẩu! Ngươi sống... sống được quá... quá lâu rồi... hai bên đều bại, đều bị thương, bản cô nương mỉm... mỉm cười cửu... cửu... tuyền...

Lúc này, Thanh Hoa đã thấy xác Tiêu Dao đạo nhân, quay về phía Ngọc Kỳ kêu lớn :

- Ca ca, chuyện quái lạ! Lại là Tiêu Dao đạo nhân của Hà Nam phủ Thanh Tự đàn.

Ngọc Kỳ liền lướt tới, nói một cách nôn nóng :

- Hoa muội, có thật vậy không?

- Thật đúng như thế, lão thối tha này vừa nhìn mặt là muội biết ngay.

- Hoa muội, muội hãy lại cứu vị cô nương này, huynh sẽ dò xét hai bên xem sao.

Thanh Hoa liền đi về phía nàng, nói :

- Vị đại tẩu này thần trí đã hôn mê, nên điểm huyệt cho nàng trước rồi mới giúp trị thương sau.

- Hãy để cho huynh.

Ngọc Kỳ nói xong thì búng ngón tay kêu tách một cái, một làn kình phong bắn vào huyệt Chương Môn của ả, lập tức thanh kiếm của ả rớt ngay xuống đất.

Ngọc Kỳ đi một vòng xung quanh rồi quay lại nói :

- Khả năng Ba Thiên Long đã trốn về Xử Châu rồi, dưới đất còn lưu lại vết chân của lão.

Thanh Hoa cởi hết quần áo trong người Trì Khiêm ra, Ngọc Kỳ không tiện đến gần phía trước, Thanh Hoa vừa giúp ả dùng kim sang dược của Đông Hải băng bó vết thương, vừa nói :

- Đây là vết thương do Kim thoa mà ra, trúng ngay liên tiếp hai cây Kim thoa nhỏ, lão ác tặc Ba Thiên Long thật là đáng hận.

Ngọc Kỳ hỏi :

- Vết thương có chí mạng không?

- Không nặng lắm, nhưng nội tạng cũng bị chấn thương, không nhẹ lắm.

- Có thể đã từng bị nhiễm chất kỳ độc chăng?

- Nơi đây ngược lại không có.

- Muội hãy dùng vải bọc kín lấy nàng, huynh sẽ ôm nàng lên đường.

Họ ở Xử Châu liền một hơi ba ngày, độc phụ Trì Khiêm trải qua bước ngoặt nguy hiểm, từ từ khỏi bệnh.

Trong ba ngày đó, Trì Khiêm nói cho Ngọc Kỳ biết là ả họ Ngô tên là Thu Hoa, ở Thái Hồ. Lần này ả cùng với em gái là Ngô Đông Mai, từ nơi xa đến Ôn Châu để thăm bà con xa, trên đường đi gặp ngay bọn Ba Thiên Long, thì em gái bị bắt mang đi, ả cũng bị trúng một cây Kim thoa của Ba Thiên Long.

Ả đem chuyện của mình nói xong, thì chuyển sang hỏi hướng đi của Ngọc Kỳ. Ngọc Kỳ đương nhiên không dám nói thật chuyện đi ra Ngọc Hoàn đảo của chàng, chàng nói là mình đuổi theo Ba Thiên Long mà tới đây, hiện tại đang muốn đoạt tính mạng của lão.

Trì Khiêm không hỏi nhiều, quay sang trò chuyện với Thanh Hoa, ả muốn làm thân với Thanh Hoa, thì mới có thể tiến một bước tiếp cận Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ thấy thương thế Trì Khiêm đã lành không cần ở thêm nữa, chàng phải cùng Thanh Hoa khởi hành. Đến ngày thứ tư, hai người thắt lại đồ đạc, chuẩn bị chỉ nội trong một ngày là phải đi đến Ôn Châu.

Ngô Thu Hoa đã có thể lên đường, ả cầu khẩn cho đi cùng với vẻ mặt hết sức đáng thương. Nhìn thấy bộ dạng của ả quá tội nghiệp, Ngọc Kỳ không những bằng lòng đưa ả đến Ôn Châu mà còn khẳng khái hứa từ nay về sau lưu tâm tới ả, gặp được Ba Thiên Long, sẽ giúp ả tìm tông tích của muội muội Ngô Đông Mai.

Từ Xử Châu đi dọc theo bờ sông xuống Ôn Châu, con đường cứ xuống dốc thẳng một mạch, vì vậy mà đi chẳng phí sức chút nào.

Tất cả quần áo đồ đạc của Ngô Thu Hoa đều đã bị mất cả, chỉ còn giữ lại cái túi Bát bảo binh đao ở bên mình, còn có một túi chứa nước và một gói đồ ăn. Quần áo của ả đang mặc là của Thanh Hoa. Thân hình của Thanh Hoa, không đẫy đà giống ả, nên ả mặc quần áo rất chật, đường cong khêu gợi trên thân hình chết người của ả càng là một biểu đồ khiến người đứng đắn không dám nhìn vào…

Giữa trưa, họ đã được Thanh Điền. Vết thương của Ngô Thu Hoa vẫn chưa khỏi hẳn, trên đường đi Thanh Hoa luôn chăm sóc cho ả.

Sau khi nghỉ ngơi họ tiếp tục đi. Đi chưa tới mười dặm, thì trước mặt hiện ra những vách đá dựng đứng ở hai bên đường, chen lẫn vào đấy là con sông nhỏ Âu Giang, có một con đường nhỏ ở phía tả ngạn của bờ sông, trên những vách núi cao dựng đứng.

- A… Ngô Thu Hoa bịt chặt dưới hông, khuôn mặt tái xanh lại, phát ra tiếng kêu đau thương toàn thân ả phát run, không còn cách nào cất bước đi được.

- Ngô đại tỷ không chống đỡ nổi nữa à?

Thanh Hoa kêu lên một cách lo lắng, bèn dìu nàng đến bên tảng đá lớn ở bờ sông nằm nghỉ, nàng xoa xoa dưới hông Trì Khiêm.

Ngô Thu Hoa dựa vào bờ vai của nàng nói một cách nấc nghẹn :

- Trong bụng rất đau đớn, toàn thân không còn sức lực. Hảo muội muội, làm lỡ các người mấy ngày rồi, thật là áy náy trong lòng. Muội muội hãy cùng Dương đại ca đi trước! Tỷ tỷ có thể chầm chậm đi đến Ôn Châu, không còn bao xa nữa đâu. Ngàn vạn lần xin lỗi vì ta mà làm lỡ hết đại sự của các người.

Ngọc Kỳ ở một bên tiếp lời nói :

- Ngô cô nương, nơi đây cách Ôn Châu chỉ còn chừng tám mươi dặm thôi, cô nương thử nghĩ xem,

hai chúng ta há có thể làm việc nửa chừng, để cho cô nương lưu lại ở đây một mình sao?

- Dương đại ca nghĩa cử của hai vị khiến trời cao cũng cảm động, nhưng e làm lỡ...

Thanh Hoa cắt đứt lời ả, nói ngay :

- Không nói nữa, chúng ta trước tiên hãy nghỉ ngơi đã.

Ngọc Kỳ nhìn về phía hạ du, lòng sông càng xuống dưới càng rộng thêm, màu nước hơi đục, tuy là đầu xuân, nhưng thế nước vẫn chảy mạnh.

Nơi xa, có ba trăm điểm thuyền buồm, những đám mây dưới màn trời như chìm hẳn xuống, trôi bềnh bồng, khung cảnh có vẻ thê lương tột cùng. Ngô Thu Hoa dựa vào vai Thanh Hoa, thở dốc nói :

- Nếu có một chiếc thuyền thì bớt được nhiều việc lắm.

Ngọc Kỳ nói :

- Đúng thế! Đợi lát nữa đến thôn trang phía trước sẽ mướn thuyền đưa chúng ta đến Ôn Châu.

Thanh Hoa vỗ tay nói :

- Nếu mà tìm thấy con thuyền nhỏ, thì muội có thể lái được, đến Ôn Châu nhiều lắm là chỉ cần hai giờ, không cần làm khổ đôi chân nữa.

Ngọc Kỳ đột nhiên vẫy tay về phía nàng, chàng đang đứng bên bờ sông nhìn từ trên xuống dưới một cách nghi ngờ.

Nàng để Ngô Thu Hoa dựa vào tảng đá, liền đến bên Ngọc Kỳ, kề sát vào vai chàng hỏi :

- Ca ca, có chuyện gì thế?

Ngọc Kỳ dùng phép truyền âm nói :

- Nhất định là muội không lạ gì ở Ôn Châu phải không?

- Vâng. Nhưng đoạn đường từ Ôn Châu đi lên thì muội lại không biết lắm. - Nàng cũng dùng phép truyền âm trả lời, ý là không muốn người thứ ba nghe thấy.

- Huynh chỉ cảm thấy hơi kỳ quái là địch nhân đã tụ hội ở Ngọc Hoàn đảo, tại sao trên con đường này lại chẳng thấy bọn chúng, ngay cả Ba Thiên Long cũng biệt tăm, há không kỳ lạ lắm sao?

- Con đường này bình thường rất ít người đi, chỉ có những sứ giả mang tin đi lại mà thôi, địch nhân nhất định là đi từ Hàng Châu đến Định Hải, thuyền thì đi từ phía nam lên đảo Ngọc Hoàn.

- Ở Ôn Châu muội có thể tìm được người giúp đỡ không?

Nàng cười nói :

- Chỉ hơi nghe âm hiệu thôi, thì có thể triệu tập ngay lại một trăm vị hảo hán.

- Chúng ta hãy đi tìm thuyền trước, để cho Ngô cô nương tránh được nội thương bị chấn động. Giả sử không phải vì cô nương kia thì chúng ta đã đến Ngọc Hoàn đảo từ lâu rồi, sau khi đến Ôn Châu, muội hãy sắp xếp cho nàng tử tế.

- Không! Muội không thể làm thế được, để tránh lộ nội tình, hãy để cho nàng tự tìm cách lo liệu cho mình.

Thanh Hoa trở lại bên mình Trì Khiêm, ngồi xuống nói :

- Hy vọng là đến tối sẽ tới được Ôn Châu, chúng ta đi đến thôn xóm ở hạ du tìm thuyền, nếu chúng ta thù lao hậu hĩnh, chắc chắn sẽ có người chở.

- Hảo muội muội, ta cũng muốn thế. Được hai vị giúp đỡ trong lúc lâm nguy, lại trợ giúp đến Ôn Châu, ơn đức này suốt đời không quên.

Ả nói xong thở dài một cách ai oán, với tay mở cái túi đựng nước ra, đưa về cho Thanh Hoa nói :

- Triệu muôi, đến Ôn Châu rồi không biết hai vị nán lại bao lâu?

- Không thể lâu đâu. A! Ngô tỷ tỷ, hãy uống trước.

- Đừng khách sáo, muội hãy uống đi.

Thanh Hoa cũng có chút hơi khát, không khách sáo gì thêm nữa, uống một hơi, xong rồi mới đưa lại túi nước cho Trì Khiêm.

Trì Khiêm chưa uống thì đã thu lại miệng túi, nói :

- Triệu muội muội, đi thôi!

Ba người lại lên đường, không lâu thì thấy một thôn trang nhỏ ở bên bờ sông.

Thanh Hoa khi uống nước ở trong túi của Thu Hoa, lúc đầu thì chẳng thấy có cảm giác gì, dần dần trong người thấy mỏi mệt, cơ hồ đi không nổi.

Thôn xóm này không lớn, bên bờ sông đang neo năm chiếc thuyền buồm một cột, còn bên bờ vịnh còn có năm sáu chiếc thuyền buồm ba cột.

Ba người vừa tới đầu thôn, thì liền thấy ngay một chiếc thuyền một cột, trên ấy có một người trung niên mình mặc chiếc áo bông đã cũ và hai nữ nhân, đang dọn dẹp ở bên trên thuyền.

Thanh Hoa cảm thấy hơi mệt mỏi muốn ngủ, nàng muốn lên thuyền ngay, nàng đứng bến sông ngay đầu thôn, dùng thổ ngữ hướng về trên thuyền kêu lên, có lẽ là muốn giao thiệp với người ở trên thuyền.

Trên thuyền có hai người trung niên, cũng dùng thổ ngữ lầm rầm với nhau rất lâu, sau cùng thì kéo mỏ neo cặp vào bến đò.

Thanh Hoa quay sang Ngọc Kỳ cười nói :

- Xong rồi, giao thiệp tốt rồi, ba lượng bạc đến Ôn Châu, nhưng muội lại đưa cho họ năm lượng, chuẩn bị lên thuyền đi.

Thuyền cặp vào đoạn dưới của bến đò, bến đò giống như một cái cầu nhảy. Thanh Hoa lên trước, đang hướng dẫn Trì Khiêm lên thuyền. Ngọc Kỳ đoạn hậu, từng bước di chuyển lên phía trước. Vừa mới đạp chân lên mạn thuyền, chưa đạp vững trên ván thuyền, thì Thanh Hoa cảm giác trong đầu hơi quay cuồng, thân hình loạng choạng, cơ hồ muốn ngã xuống thuyền.

Hai người trung niên ở trên thuyền vội vàng cùng đưa tay ra đỡ, rồi để hai nữ nhân đón lấy đưa vào trong. Hai thôn cô cũng hoang mang đưa hai người Thanh Hoa, Trì Khiêm vào trong khoang thuyền.

Thuyền lập tức khởi hành, không lâu thì cánh buồm được giương thẳng lên trên cột buồm, thuyền xuôi dòng đi về phía Ôn Châu như bay.

Trong khoang thuyền, Thanh Hoa muốn đứng dậy, nhưng lực bất tòng tâm, nàng cảm thấy toàn thân chẳng còn hơi sức nào. Có lẽ vì những ngày vừa qua đã quá mỏi mệt chăng? Nàng hướng ra ngoài kêu lên :

- Ca ca, muội mệt mỏi lắm muốn ngủ.

Ngọc Kỳ kinh hãi, đây há không phải là chuyện lạ sao? Theo hành trình hôm nay là tình hình dọc đường, một người vốn có tu vi như thế, chẳng có lý do gì mệt nhoài.

Chàng không để ý gì chung quanh, cứ lao thẳng vào trong khoang thuyền, để cái túi ở một bên rồi ngồi xuống gần Thanh Hoa.

Trong khoang thuyền nhỏ hẹp đến đáng thương, Thanh Hoa đang đỡ người của Trì Khiêm, thần sắc mỏi mệt, Ngọc Kỳ vừa bước vào, ba người cùng tựu lại, thì diện tích lại càng nhỏ hẹp hơn. Ngọc

Kỳ vươn tay ra đỡ lấy Thanh Hoa, ngón tay của chàng đụng vào người của Trì Khiêm nhưng chàng không để ý tới. Trên gương mặt chàng hiện lên nỗi lo lắng nói :

- Hoa muội, làm sao rồi? Tại sao lại cảm thấy mệt mỏi như vậy?

Thanh Hoa yếu ớt ngã vào trong lòng chàng, nói một cách ngượng nghịu :

- Có lẽ là chưa từng ngồi thuyền nên không quen.

- Tại sao lại có thể, huynh cũng là ngồi thuyền lần đầu tiên, tại sao chẳng có cảm giác khó chịu chút nào, hơn nữa muội là người của đảo thủy tính rất thông thuộc.

- Ca ca đừng hỏi nữa có được không, muội mệt lắm rồi!

Ngọc Kỳ vẫn còn muốn hỏi nữa, nhưng lại bị Trì Khiêm ngăn lại. Trong lúc Ngọc Kỳ đang đỡ lấy Thanh Hoa, thì khuôn mặt của Trì Khiêm hiện lên thần sắc đố kỵ thật vô cùng đáng sợ. Bàn tay của Ngọc Kỳ sơ ý nhè nhẹ đụng vào ả, thì toàn thân của ả dường như đụng phải dòng điện, dòng điện cuống dâng lên. Tay của ả, mấy lần muốn vỗ vào sau lưng chàng, nhưng nghĩ sao ả vẫn chưa ra tay. Lúc này, ả cười một cách xấu hổ, tiếp lời nói :

- Dương đại ca, đây là bệnh của phái nữ, bất tất phải hỏi nữa.

Lúc này Ngọc Kỳ mới hồi ức lại, chàng cảm thấy khóe mắt hơi cay cay, đang muốn đi ra khỏi khoang thuyền nhưng Thanh Hoa cứ ôm chặt không muốn rời, nàng nằm trong lòng chàng dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi thuyền họ khởi hành không lâu, thì trong thôn hiện ra năm bóng người, trong đó có Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao Cảnh Thiên Lai.

Họ nằm ở trong thôn truy hỏi những thôn dân hết nửa ngày, khám phá hành tung của bọn Ngọc Kỳ, sau cùng chẳng chút lịch sự đoạt lấy một chiếc thuyền, do Thương Hải Thần Giao điều khiển, đuổi theo rất gấp.

Trên mũi thuyền, Ba Thiên Long quay sang nói với ba người trung niên hung ác :

- Đây cũng tốt, nhất cử lưỡng tiện, đem chúng nó đút cho bầy cá mập thì bớt được nhiều chuyện lắm.

Một tên trung niên nói :

- Ý của Tổng bang chủ, tốt nhất là bắt đi hai tên a đầu, nếu được như vậy thì không phải lo lắng đến bất cứ gì, chúng ta đuổi theo tìm cách khống chế, bọn chúng không thể ngờ đâu.

- Tốt nhất là đừng quá mạo hiểm, vạn nhất có sai lầm thì rắc rối lắm đấy. Lão phu hành sự, từ trước tới giờ làm đâu chắc đó, còn có đảo ngược lại mới hay.

Thượng Hải Thần Giao ở sau đuôi thuyền đột nhiên cười ha hả nói :

- Lật thuyền, như thế thì có thể bắt sống được bọn chúng, dưới tay của Thương Hải Thần Giao, thì cá ở trong nước còn khó thoát nữa kia. Ha ha!

Tên trung niên quay mặt về phía đuôi thuyền toét miệng cười nói :

- Tất cả đều nhờ vào Cảnh hộ pháp, hai đứa con gái quá là hữu dụng!

- Lão đệ, xin cứ an tâm, ở trong nước thì Thương Hải Thần Giao sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm. Phải biết biệt hiệu của ta không phải là vô căn cứ.

Lão vừa kéo dây buồm, cánh buồm hơi thu lại, thuyền đi mau như hỏa tốc, nhanh thêm gấp bội.

Gần đến mặt sông Ôn Châu thì họ đã đuổi kịp.

Từ phía xa, Ba Thiên Long ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, tiếng cười với uy lực vô cùng mạnh mẽ, truyền đến con thuyền nhỏ cách khoảng một trượng, Người trung niên đang điều khiển cánh buồm ở phía sau, bịch một tiếng ngã xuống khoang thuyền, con thuyền mất đi người điều khiển, quay mồng mồng trên nước.

Trong cơn hoảng loạn, Ngọc Kỳ bay ra ngoài, một tay nắm tay người tài công, một tay đỡ trên lưng của gã, trầm giọng quát :

- Đừng sợ! Hãy giữ chặt lấy bánh lái.

Tài công há có thể chậm trễ? Vội vàng thi hành ngay.

Ngọc Kỳ lưu ý về con thuyền nhỏ ở phía sau, quả nhiên là chàng nhìn thấy rõ Ba Thiên Long, trong lòng hơi sợ hãi. Chàng không rành thủy tính, không muốn liều đấu trên mặt sông, tiếng cười của Ba Thiên Long vẫn trầm hùng đưa đến, người tài công cơ hồ không chịu nổi, chàng đưa tay vịn vào mạn thuyền, hướng lên trên hú một tiếng dài.

Tiếng hú vừa truyền tới, thì tiếng cười đột ngột im bặt, Thương Hải Thần Giao máu huyết sôi lên cuồn cuộn, tốc độ của thuyền giảm hẳn lại. Lão cúi mình xuống nói :

- Thiên Long huynh, đừng liều đấu nội kình với tên tiểu tử đó, ảnh hưởng tốc độ thuyền của chúng ta, nếu huynh không nghe, thì chúng ta đừng nghĩ đến chuyện tiếp cận bọn chúng, ngừng ngay đi!

Hồi lâu, Ngọc Kỳ mới không dùng tiếng hú để chế ngự bọn địch.

Trong thời gian chàng phát ra tiếng hú, thì con thuyền nhỏ của chàng đã vượt qua Ôn Châu.

Hai người nữ trung niên, có một người bước đến gần Trì Khiêm, thấp giọng xuống hỏi khẽ :

- Tiểu thơ, sao chưa lên bờ?

- Lên bờ? Hừ! Tất cả chúng ta phải chôn xương ở Ôn Châu, bọn chúng đã đợi chúng ta lên bờ từ bốn phía.

- Vậy chúng ta phải tính làm sao?

- Ra biển!

- Thuyền quá nhỏ, e rằng bọn chúng sẽ đuổi kịp.

- Đừng lo lắng, phải một giờ nữa mới ra biển, lúc đó trời cũng tối rồi, chúng ta sẽ có cơ hội thoát thân.

- Dương công tử bọn chúng...

- Trước lúc cặp bờ, vẫn không tiện ra tay, bọn chúng giống như con chim ở trong lồng, bất tất phải lo lắng! Lên bờ lập tức đi ngay thì được.

Ngọc Kỳ thôi không hú nữa, nhìn ra xa về phía trấn thành ở phía bờ nam, liền trầm giọng hỏi tài công :

- Tại sao lại không cặp vào Ôn Châu?

Tài công chỉ về phía hạ du, lầm rầm lên tiếng mấy câu.

Trì Khiêm mỉm cười tiếp lời nói :

- Dương đại ca, Ôn Châu vẫn còn dưới hạ du!

Không hỏi gì thêm nữa. Chàng đi về phía trong khoang, nhưng Thanh Hoa đã tựa mình vào bên cái bọc, dường như đã ngủ từ hồi nào.

Chàng chỉ cảm giác một niềm thương yêu đang dâng trong đầu óc của chàng, biết rằng vì bôn ba trên chốn giang hồ, mà dẫn đến sức khỏe của nàng ngày càng kiệt quệ.

Chàng lấy cái áo khoác, nhẹ nhàng bọc lấy nàng, đắp trên mình nàng, rồi ngồi đó ôm nàng.

Trong lúc chàng chăm sóc Thanh Hoa, thì Trì Khiêm ở một bên, thần sắc trên khuôn mặt của ả phút chốc thay đổi luôn luôn, không biết ả đang nghĩ gì? Ánh mắt của ả cứ dõi theo sự di chuyển của

chàng, trong lúc chàng cử tay đưa chân như thế, làm cho tâm linh ả sinh ra mối rung động không gì so sánh được và sự kích động khó diễn tả bằng lời.

Nguyện vọng nóng bỏng của ả là mình có thể biến thành Thanh Hoa, có thể nắm lấy cái hạnh phúc vô tận là có thể yêu chàng và được chàng yêu lại.

Nhưng ả vẫn là Trì Khiêm, tình cảnh trước mắt, giống như một con rắn độc, cứ gậm nhấm lấy ả một cách cay độc.

Trong đôi mắt của ả, cuối cùng hiện lên ánh lửa oán độc, ả nói với giọng vô cùng lạnh lùng :

- Dương đại ca, Triệu muội muội thật là hạnh phúc.

Ngọc Kỳ không để ý hỏi lại :

- Ngô cô nương, cô…

- Tiểu nữ chúc mừng hạnh phúc của Triệu muội muội, còn thiếp…

- Kẻ hèn mọn này như rơi vào năm dặm mù sương, không biết ý cô nương muốn chỉ gì.

- Triệu muội muội được đại ca kết làm bạn trăm năm, đó là chuyện đại hạnh của muội muội. Tiểu nữ nghĩ đến thân phận của mình… Tức cảnh sinh tình mới làm trong lòng tiểu nữ quá đau.

Ả đột nhiên lấy tay che mặt, khóc nức nở.

Trong khoang thuyền quá nhỏ, hai người chỉ cách nhau có một làn áo mà thôi, ả vừa che mặt khóc, thân hình vừa nghiêng qua thì đã dựa vào vai chàng.

Ngọc Kỳ muốn đẩy ra, nhưng lại chẳng có chỗ để đẩy ra được, muốn làm thức tỉnh ả, nhưng tâm lại không kiên nhẫn, trong lòng rất nôn nóng, người chàng toát mồ hôi ra.

Đang lúc khó xử như thế, thì đột ngột ở bên ngoài vàng lên tiếng kêu kinh hãi của một người nữ phụ.

Trì Khiêm thân hình liền lao nhanh ra ngoài như tên bắn, nguyện là con thuyền ở phía sau, đã tới gần lắm rồi, chỉ còn cách mấy trượng nữa thôi.

Mà từ hướng Ôn Châu, cũng có ba con thuyền nhỏ như con thoi đi về phía bên phải thật nhanh. Trên thuyền có tám chiếc mái chèo, so với con thuyền của họ thì những chiếc thuyền đó đi nhanh hơn gấp đôi.

Hai người nữ phụ trên thuyền chính là Tiểu Phương, Tiểu Cúc hóa trang thành, Tiểu Phương với

sắc mặt hết sức khẩn trương nói :

- Đó là người của Võ Vi Bang, Ba Thiên Long đã dùng tiếng cười để kéo họ tới đây, hôm nay chúng ta khó mà thoát được độc thủ của bọn chúng.

Thần sắc của Trì Khiêm vẫn bình tĩnh, trầm giọng nói :

- Đừng lo lắng, trời sắp tối rồi. Hãy kêu thuyền cặp vào bờ bên trái.

Tiểu Phương đến đuôi thuyền, thấp giọng dặn dò thuyền phu, thuyền lập tức đi về phía bên trái ngay.

- Các tiểu cẩu, hãy dừng lại! Ba mỗ muốn trị cho các ngươi một mẻ.

Ba Thiên Long đứng ở mũi thuyền kêu lên.

Những con thuyền hình dáng như con thoi kia cũng chỉ còn cách khoảng trong vòng mấy chục trượng nữa thôi. Ngọc Kỳ đang ở trong khoang ôm lấy Thanh Hoa chui ra khỏi khoang, nói :

- Đáng tiếc, nếu có cung tên, thì ta đã dạy cho bọn họ phải xuống nước hết cả.

Trì Khiêm nói :

- Mau lên! Tiến về bên trái mười trượng nữa đi, bọn chúng có thể hạ thủy mất.

- Hạ thủy như thế nào?

- Hạ thủy để lật thuyền của chúng ta.

- Chiếc thuyền này có thể đi nhanh hơn nữa được không?

- Có thể nhanh, nếu thuyền được nhẹ hơn!

Ngọc Kỳ nói một cách trịnh trọng :

- Ngô cô nương hãy nói với thuyền phu rằng phải làm sạch khoang thuyền, sau này sẽ bồi thường cho họ chiếc thuyền khác.

Nói xong, chàng lại chui vào trong khoang, nhè nhẹ đặt Thanh Hoa xuống.

Quái lạ! Thanh Hoa dường như ngủ mà chẳng ngủ, tỉnh mà không tỉnh, tại sao lại trở thành như thế này? Đương nhiên Ngọc Kỳ rất lạ lẫm đối với căn bệnh của phụ nữ, không dám kinh động nàng, chàng đi về phía cuối khoang, Chàng vốn dĩ thông minh tuyệt đỉnh, muốn trong thời gian ngắn ngủi này, học tập phương pháp điều khiển và lái thuyền. Chàng ngồi về phía đuôi thuyền bên phải để ý đôi

tay của người cầm lái. Không lâu, chàng mời người cầm lái ra, để tự mình tự điều khiển.

Chàng cảm thấy cánh buồm vẫn chưa được no gió, muốn nhanh, thì phải thêm cánh buồm nửa, ngoài ra không còn cách nào khác.

Trên mặt khoang, Trì Khiêm, Tiểu Phương, Tiểu Cúc, và một người thuyền phụ khác, đang bận rộn thanh lý mặt khoang, những đồ đạc lộn xộn bừa bãi, đều ném hết xuống biển.

Đồ đạc vừa quăng bớt đi, quả nhiên thuyền lướt sóng nhanh thêm một tí. Ngọc Kỳ tiếp nhận lấy dây chão và tay lái, chàng cột dây vào sàn thuyền đột ngột kéo mạnh, cả sàn thuyền dựng đứng thẳng lên, đầu thuyền chìm xuống phía trước, soạt một tiếng lại trồi lên trên, khoang thuyền tràn đầy nước.

Những người có mặt, đều kêu lên kinh hãi. Nhưng Ngọc Kỳ không để ý, dùng thần lực kinh người bê luôn cả sàn thuyền thoăn thoắt trèo lên cột chặt vào cột buồm.

Chàng đã chế tạo ra được một cánh buồm, đồng thời lại giảm sức nặng đáng kể cho con thuyền.

Con thuyền giống như bọc gió xé không gian lướt như bay cả con buồm thẳng ăn no đầy gió, những con sóng hoa bắn dạt cả hai bên, con thuyền nhỏ với tốc độ cực nhanh, lướt như bay về phía hạ du.

“Ha ha ha...” Chàng quay đầu về những con thuyền ở phía sau, phát ra trận cười như điên.

Thương Hải Thần Giao nghiến răng, nói :

- Chúng ta hãy dọn sạch khoang thuyền tháo mui thuyền, đuổi theo hắn. Nhưng đã muộn, bọn chúng không theo kịp nữa rồi.

Màu sắc trời vừa tối, cảnh vật ở hai bên bờ mờ nhạt khó phân biệt được. Ngọc Kỳ một lòng lo khống chế con thuyền không chú ý đến Ôn Châu phải đi theo ngã nào. Chàng không hề biết thuyền của chàng đã qua Ôn Châu từ lâu.

Lúc sắc trời đã tối, thì con thuyền nhỏ đã đi vào biển cả mênh mông. Sóng biển ngày càng lớn. Những con sóng giống như những quả núi nhỏ như đang múa nhảy trên không, mất đi sự khống chế rồi.

Ngọc Kỳ chống đỡ được hồi lâu, thì hướng vào khoang thuyền kêu lên :

- Tài công! Ôn Châu phải đi như thế nào?

Chẳng có ai lên tiếng trả lời, Tiểu Phương Tiểu Cúc thì đang ói mửa co rúm trong khoang thuyền, đến chết cũng không dám di chuyển đến nửa bước, đúng hơn họ chẳng có cách nào di chuyển đến nửa

bước.

Hai người thuyền phu, một người thì không thấy nữa rồi, còn người kia đã chun xuống khoang dưới, không biết trốn đâu mất biệt.

Trì Khiêm cũng ói một trận long trời lở đất, nhưng nàng vẫn còn chống đỡ nổi. Kéo mạnh cửa khoang ở phía sau, đi lên phía trước.

Ngay lúc ấy một cơn sóng thật mạnh đập vào phía dưới thuyền, con thuyền nhỏ dâng cao lên trên, lại rớt xuống thật nhanh, con thuyền giống như từ cõi trời rớt xuống mười tám tầng Địa ngục.

Trì Khiêm nhất thời không đứng vững được, ầm một tiếng té xuống khoang thuyền, tiếp theo một cơn sóng lớn cuốn tới, dường như muốn trùm lên cả con thuyền.

Trong lòng Ngọc Kỳ kêu thầm “Xong rồi!”

Chàng liều mạng điều khiển con thuyền sang bên phải, muốn cho con thuyền nhỏ theo cơn sóng lướt đi. Con thuyền đã vượt qua, nhưng Trì Khiêm lại bị cơn sóng dữ cuốn ra khỏi thuyền.

Ngọc Kỳ kinh hãi, đôi tay vừa lơi ra liền phóng tới về phía khoang thuyền, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chàng đã nắm lấy được sợi dây đai của Trì Khiêm.

May mà cơn sóng lớn đã vượt qua, nếu không con thuyền có thể lật nhào.

Thần trí của Trì Khiêm vẫn còn tỉnh táo, ả ôm chặt lấy chàng kêu lên :

- Hạ buồm đi, nếu không con thuyền sẽ bị lật.

Ngọc Kỳ không biết hạ buồm, trong cơn nguy cấp chàng nghĩ ra một cách, dùng tay chém mạnh vào cột buồm, tiếp theo một chưởng phóng ra.

Cánh buồm cùng với cột buồm, bay vào không trung. Cột buồm của thuyền vừa mất, thì chiếc thuyền không thể dựa vào gió mà tiến lên được nữa. Tuy có thể tránh cho thuyền bị lật nhưng không thể tránh nguy cơ bị những cơn sóng nhận chìm bất cứ lúc nào.

Trì Khiêm kêu lên với tất cả sức lực của mình :

- Kéo lại bánh lái mau.

Chàng loạng choạng đi trở về phía đuôi khoang, nắm chặt bánh lái, quay bánh lái lại cho ngay, theo sóng gió trôi dập dềnh.

Trì Khiêm với thân hình ướt đẫm, áp người vào trong lòng chàng, toàn thân phát run, dường như

lạnh đến mức chịu không nổi nữa rồi.

Chàng cũng cảm thấy hơi chóng mặt, nhưng lại chưa có trở ngại lớn lao lắm, thấp giọng xuống nói với ả.

- Ngô cô nương, hãy đi vào trong thay áo khô đi!

- Tạ ơn sự quan tâm của đại ca, nhưng tiểu nữ không đi nổi nữa rồi.

- Gay go! Gió mạnh lại đêm tối, không biết ở đâu là Ôn Châu!

- Không đến được Ôn Châu nữa đâu, Dương đại ca à.

- Tại sao?

- Chúng ta đã ở biển lớn rồi, có lẽ chúng ta sẽ làm mồi cho bao tử của cá mập, có lẽ chúng ta vĩnh viễn không thấy được đất liền. Nhưng Dương đại ca, dù cho là như thế, nhưng tiểu nữ cũng cảm thấy trong lòng vui sướng vô cùng.

Ả đột ngột áp đôi má vào dưới cằm của chàng, toàn thân run lên từng cơn.

Trong lòng của Ngọc Ky hơi chấn động, chàng trầm giọng xuống :

- Ngô cô nương, thần trí của cô phải chăng cảm thấy sự hỗn loạn.

- Tiểu nữ cảm thấy rất tỉnh táo so với bất cứ lúc nào.

- Cô nương không nên nói những lời như thế với ta.

- Chẳng lẽ tiểu nữ không có quyền nói những lời như thế sao?

- Cô nương vào trong khoang đi, đổi ngay chiếc áo để tránh cho khỏi lạnh. Gió dường như bớt đi rồi, chúng ta phó thác cho trời.

Chàng đưa ả về phía sau khoang cửa. Trong đêm tối, thân người của Trì Khiêm nóng như lửa, hai mắt rực sáng long lanh dường như muốn soi thấu vào trong tâm của chàng, ả dựa vào cửa khoang nhưng vẫn chưa vào trong.

Ngọc Kỳ khẽ thở dài, đối với hành động của Ngô Thu, chàng không thể nào hiểu nổi. Bèo nước gặp gỡ, ngẫu nhiên mà giúp đỡ nhau, qua những ngày ngắn ngủi, ả dường như đã sinh ra ngọn lửa tình đối với chàng, đó là điều không thể không có.

Chàng đang tâm niệm, đột nhiên trước mặt một cơn sóng cao như núi, trong làn sóng có một vật

thật to lớn đen hun hút đang rớt xuống thật nhanh, đổ ập xuống con thuyền của chàng.

- Không xong rồi! Mau nhảy ra ngoài!

Chàng kêu lên. Người lướt tới như ánh chớp, chàng đã lao vào trong khoang, tung lên một cước, đá sập vào vách khoang, ôm chặt lấy Thanh Hoa nhảy xuống biển.

Một tiếng nổ long trời, con thuyền nhỏ bị nứt toác ra, tiếng vang của nó như sấm vang chớp động, nghe thật kinh hãi, tất cả đều xong hết cả rồi.

Chàng nghe thấy rất rõ, trong bóng tối có tiếng người đang la lên điên cuồng, nguyên là chiếc thuyền này của chàng đã cùng một khoái thuyền đụng vào nhau, cả hai đều vỡ vụn. Chàng không biết thủy tính, nhưng vừa rơi xuống biển, chàng vội đề khí, nhảy lên phía trên, ôm chặt Thanh Hoa, nổi lên trên biển. Bên cạnh chàng may mắn sao một tấm ván thuyền trôi dạt đến, chàng nhanh tay, kéo ngay lại, đặt Thanh Hoa lên trên, theo cơn sóng trôi dạt đi.

Chàng cảm thấy thật kỳ quái, tại sao nàng vẫn chưa tỉnh lại? Trong lòng chàng hết sức kinh ngạc, kêu lên thật to bên tai nàng :

- Hoa muội, muội làm sao rồi?

Nàng chặng lên tiếng vẫn bất động, nhưng giữa miệng và mũi của nàng chính xác là vẫn còn hơi thở, chưa chết, chàng lại kêu :

- Hoa muội muội, Hoa muội...

Chàng kêu liên tục, trong tâm của chàng rất lo lắng, một làn hơi lạnh từ xương sống xông thẳng tận trên đầu. Không phải cái lạnh của nước biển.

Trong lúc lòng của chàng như tan nát, thì đôi môi của Thanh Hoa khẽ động đậy, giọng nói trong tiếng sóng như sét đánh đang dâng lên bên cạnh nghe sao yếu ớt chẳng còn hơi sức nào :

- Ca ca, huynh ở đâu thế?

Chàng quá sức vui mừng la lớn, cơ hồ muốn uống luôn một ngụm nước biển :

- Hoa muội, trời ơi! Nàng đã tỉnh lại rồi, huynh đã ở bên mình muội đây.

- A! Không giống ở trên thuyền...

- Thuyền đã bị phá hủy rồi, bây giờ chúng ta đang ở trong biển, muội ơi, muội cảm thấy thế nào rồi?

- Không biết sao cả, toàn thân chẳng còn sức lực, đầu rất nặng, trung khí rời rạc. A! Xong rồi! Muội muốn chết rồi!

- Đừng nói như thế! An tâm đi!

Đột nhiên chàng nhìn thấy cái đầu của hai người, đang nhanh nhẹn bơi lướt về phía chàng. Tấm ván thuyền chỉ có thể để một mình Thanh Hoa, thêm trọng lượng của một người nữa, thì không thể không chìm, ai cũng chẳng sống được. Bản thân chàng cũng chỉ bám một tay. Con người trong bước ngoặt sinh tử, tự nhiên mà như thế, có thể sinh tâm lý tự kỷ, tự cầu con đường sống cho mình, muốn bảo toàn lấy mình, chẳng còn hơi sức đâu mà lo cho người khác.

Tay trái của Ngọc Kỳ vừa bạt một cái, lấy tấm ván thuyền đưa về phía sau bên phải.

Hai đầu người cùng quát lên như sấm nổ, quạt nước xông thẳng lên trên, một người kêu lên :

- Cẩu tiểu tử ngươi đáng chết, hãy đưa tấm ván thuyền cho ta.

Ngọc Kỳ cơn giận đã xông lên, chàng đã nghe ra đó chính là bọn Vô Vi bang trong những chiếc thuyền nhỏ ấy đuổi theo chàng khi nãy.

Chàng liền hớp một hơi ba ngụm nước biển, vận thần công đột ngột phun ra thật mạnh.

Phựt phựt hai tiếng, một cái đầu tóc đen chìm xuống đáy biển. Tên còn lại gầm lên thật to, rút ra một đoản kiếm, trầm mình xuống nước, lặn đến phía chàng.

Công lực của Ngọc Kỳ đã tới mức thông huyền, phía dưới có người đang tiến đến gần, chàng nghe thủy áp vừa đến, nhanh chóng duỗi tay xuống nước, nắm lấy xương vai hông của tên đó, năm ngón tay cắm phập vào nội phủ, thịt nát xương tan.

Không xa lắm, một bóng đen vừa trồi vừa hụp, đang trôi dạt về phía Đông bắc, trước mặt chàng ước chừng khoảng mười trượng, đang kêu lên với giọng hết sức yếu ớt :

- Xin cứu mạng! Xin cứu mạng!

Trong biển cả mênh mông, ai dám cứu mạng ai? Tự cứu mình cũng không kịp nữa kia.

Nhưng đôi tai của Ngọc Kỳ rất thính, đã nghe ra đó là tiếng của Ngô Thu Hoa. Chàng đột nhiên quát lớn :

- Ngô cô nương, hãy nhẫn nại một tí, đừng tuyệt vọng.

Chàng lội về phía ấy.

Thanh Hoa bị cơn lạnh đến thấu xương, nên vô cùng tỉnh trí, nàng liền hỏi :

- Chỉ còn lại hai chúng ta sao? Ca ca.

- Ngô cô nương đang ở ngoài mười trượng.

- Có thể cứu được nàng không?

- Để huynh thử xem.

Chàng liền vội vàng bơi về phía ấy, Trì Khiêm cũng bơi về phía bên này, hai bên vừa gặp nhau, ả ôm chặt lấy chàng, Ngọc Kỳ nhanh chóng đẩy ả về phía tấm ván, nói :

- Nắm chặt lấy! Ngàn vạn lần đừng trèo lên trên, tấm ván thuyền này chở không nổi hai người đâu.

Ngô Thu Hoa thở hổn hển nói :

- Tiểu nữ... lạnh... toàn thân... hết... hết sức.

Ả không ngớt run rẩy, răng va vào nhau nghe lập cập, cơ hồ không còn chống đỡ nổi. Ả nắm không nổi tấm ván, liền chìm xuống dưới. Chàng chỉ còn nước ôm chặt lấy eo lưng lá liễu của ả, còn tay kia nắm chặt lấy tấm ván có Thanh Hoa ở trên, phó mặc cho ơn trên an bài. Do Ngọc Kỳ không thể toàn lực bảo vệ, lại không ngừng bị những cơn sóng tấn công tới tấp, Thanh Hoa nói dường như có hơi mà chẳng ra hơi.

- Ca ca, nhìn thấy bờ chưa?

- Bốn bề đều nhuộm đen, chỉ có bọt sóng là hơi sáng thôi, nhìn không thấy những vật ở cách chùng mười trượng, không biết đâu là lục địa.

Trì Khiêm bị Ngọc Kỳ ôm chặt lấy, nhưng vẫn run lẩy bẩy, ả run giọng nói :

- Dương đại ca, hãy thả tiểu nữ ra, tiểu nữ muốn chết rồi, chịu không nổi nữa đâu!

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Ôm chặt lấy ta, lúc này cô nương chết không được đâu, trời không tuyệt đường sống của người đâu, cô nương hãy nhẫn nại một tí, không được tuyệt vọng.

- Không được! Thả tiểu nữ ra! Tiểu nữ đã gây hại cho hai người quá nhiều, dù là không chết, tiểu nữ đành phải đi trước một bước để tránh khỏi còn sống mà đút vào miệng cá mập.

- Thôi được! Cá mập đến rồi hãy nói, ta không thể buông cô nương ra, không thể thấy chết mà

không cứu.

Ả vẫn đang giãy giụa. Chàng kêu lên một tiếng :

- Ngừng đi thôi! Nếu không nghe là ta điểm huyệt cô nương.

Ả đã yên trở lại, ba người theo con sóng trôi dạt lênh đênh trên biển, tiếng sóng biển như ngàn vạn con ngựa đang phi nước kiệu, những cơn sóng thật lớn cứ cuồn cuộn ở bên cạnh, như là trời long đất lở, vũ trụ dường như đã tới ngày tận diệt rồi.

Trong lòng chàng tuy nôn nóng, nhưng vẫn cố trấn tĩnh, quay sang hỏi Thanh Hoa :

- Hoa muội, muội có thể đã từng phát giác nguyên nhân thế nào trở thành tê liệt không?

Thanh Hoa trả lời một cách yếu ớt :

- Không biết! Lúc ở trên thuyền, muội cảm thấy đầu hơi chao đảo, nhưng lại không lưu ý, lúc tỉnh thì đã ở trên biển rồi, muội vẫn còn trong mơ chứ!

- Muội đã từng vận công thử một lần chưa?

- Chân khí đã tan, kinh mạch lại chẳng có gì khác biệt, chỉ là toàn thân khó di chuyển, tiên thiên chân khí trước sau không ngưng tụ ở Đan Điền.

- Ơ! Muội dường như có hiện tượng trúng độc đấy.

- Không thể được, làm sao có thể trúng độc được.

- Mau vận Huyền Thông tâm pháp luyện công để bảo vệ tính mạng, bất tất để ý đến những chuyện khác.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, tiếp theo tiếng chấn động vang lên ầm ầm. Hiển nhiên nơi ấy có một con thuyền đã bị sóng đánh chìm.

Trời tối đen như mực, sóng biển cuồn cuộn ngất trời, ba người nổi giữa tấm ván thuyền, trôi dạt về nơi vô bến vô bờ trong biển lớn.

Ở Ôn Châu, Khương Chí Trung cũng đã theo sau tới nơi, lão và một nhóm người cùng với Độc Long đảo chủ, neo thuyền ở Phi Vân Giang Khẩu, mỏi mắt chờ mong.

Bách Vĩnh Niên và Triệu Nguyên Trân, cũng từ Xử Châu đi rất gấp về phía Ôn Châu.

Đến ngày mười bốn, là ngày cuối cùng tụ hội của Võ Vi Bang trên Ngọc Hoàn đảo, dự định vào

lúc trời tối, ba chiếc thuyền lớn kéo theo một trăm khoái thuyền hình thoi sẽ từ Ngọc Hoàn đảo xuất phát, tiến về phía Đông Hải, và đúng tối ngày mười lăm, sẽ tới Độc Long đảo. Sáng ngày mười bốn, Triệu Nguyên Chân và Khương Chí Trung, cùng hầu hạ một lão nhân tướng mạo phương phi, cùng ngồi trên một chiếc thuyền hoa lệ, từ Phi Vân Giang Khẩu xuất hành, trên thuyền dương thẳng những cánh buồm với nhiều kiểu khác nhau, di chuyển hết một vòng ở vịnh Ôn Châu.

Cuộc hẹn gặp vào mùng mười đã qua bốn ngày rồi mà không thấy Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, khiến họ vô cùng lo lắng.

Chiếc thuyền này là thuyền lớn nhất ở trên đảo, bản thân con thuyền do những người thợ danh tiếng ở Ôn Châu đóng, năm cột buồm và hai cột buồm đôi, có tất cả sáu mươi tư cánh buồm, có thể di động tám mặt gió, tốc độ rất nhanh. Mạn thuyền ở hai bên, có tám cửa, những quả đại pháo thần công ở tám cửa lúc nào cũng chực chờ phun đạn vào kẻ địch muốn đột nhập thuyền. Nhìn từ phía ngoài, đây là con thuyền đi biển lớn một cách kỳ dị, không những hoa lệ mà lại nhanh chóng cực kỳ. Thuyền này có tên là Thanh Long.

Đây là thuyền của Độc Long đảo, giống như một con Giao Long tiến và vịnh Ôn Châu, đi trên sông hết một vòng, mới quay ra biển, lướt về phía đảo Ngọc Hoàn ở hướng Đông bắc.

Từ Ngọc Hoàn đảo đi về hướng nam, trên mặt biển không ngừng xuất hiện những quần thể đảo lúc ẩn lúc hiện, chìm nổi không dò được. Tóm lại, đây là vùng rất thần bí và bí mật.

Trên Ngọc Hoàn đảo, đang triển khai lễ mừng, tối nay họ lên đường, tối mai, họ sẽ tiến hành một trận tử chiến đẫm máu. Bất cứ là thành công hay thất bại, bọn họ cũng sẽ có rất nhiều người tử nạn, vào sáng ngày kia, có thể họ sẽ không còn thấy ánh mặt trời mọc lên từ trên đảo, sẽ không thấy được gương mặt của ái thê từ mẫu.

Từ tối mười ba, trên đảo đã lao vào những cuộc vui hết sức mình. Đến sáng mười bốn, vẫn còn có lác đác những chiếc thuyền từ Phúc Kiến và Định Hải đi vội tới.

Đảo Ngọc Hoàn, đây còn là đảo hoang, chưa được thiết lập sảnh đường, cũng chưa thành lập huyện, thợ dân gọi đây là hòn đảo gỗ mục cũ kỹ, còn gọi là mạch sơn, vì trên đảo có một khe suối, sắc nước trong như ngọc, vì vậy mà có nhã xưng Ngọc Hoàn đảo.

Lúc này trên ngọn núi cao nhất, từ đài quan sát đột nhiên truyền đến tiếng chuông cảnh giác tang tang tang... dồn dập điên cuồng, truyền đến mỗi ngóc ngách trên đảo

Chương 21: Hải Chiến

Từ trên đài quan sát ở trên đỉnh núi, vang lên tiếng chuông báo động thật gấp gáp. Ở bờ biển phía Đông nam, có một thôn xóm duy nhất trong khe, tiếng người ầm ĩ huyên náo, khi nghe tiếng chuông lập tức im ắng trở lại.

Ở đầu thôn, một đám nam nữ lão ấu mặt hung dữ đang vây chặt tám vị nam nữ đạo tục vào giữa.

Ở ngay giữa là Ất Thanh Tổng bang chủ mình đang mặc đại hồng pháp y. Đầu bên phải là một người mặt như tùng phong cổ nguyệt, năm túm râu bạc đang bay phất phơ, nhưng gương mặt chẳng biểu lộ tình cảm gì cả, lão chính là Ngọc Hoàn đại chủ Bành Xương Minh, là một người chẳng tranh giành với thế gian, có mối thâm giao với Cửu Chỉ Phật, không màng danh lợi, thích sự cô đơn. Nhưng, trước mắt, lão đang bất lực, Vô Vi bang đã sớm xâm nhập vào trong đảo, lấy tính mạng của hơn bảy trăm thôn dân làm uy hiếp, lão không muốn có sự giết chóc ở đây, chỉ còn cách phải cam chịu sự ra lệnh của người khác.

Ngoài hai người, còn có hai người đạo nhân mình mặc đạo bào màu xanh, một nam một nữ, tuổi cũng đã ngoài bảy mươi.

Còn một vị đạo nhân khác là đệ tam đệ tử Âm Phong Tán Nhân Diệu Thánh.

Còn một người lạ mặt khác, thân hình ngũ đoản, là một lão nữ nhân, trên đầu giống như ổ gà mái đã nát rữa, đầu hơi nhọn quai hàm ngắn, tay cầm Cửu Đầu trượng, đứng bên cạnh Ngọc Hoàn đảo chủ, trong mắt lấp lánh tia sáng thật nghiêm khắc.

Người phụ nhân này, trong giang hồ rất ít người biết, nhưng những người biết bà lão này, tuyệt chẳng phải là thế hệ hời hợt. Bà lão chính là sư muội tục gia của Ất Thanh yêu đạo, ở Phúc Kiến Đông Quan sơn, người ta gọi bà lão là Đông Quan Tam Nương, họ Thang, tên Quân, công lực chẳng phải tầm thường, thậm chí so với Ất Thanh lại còn hiểm độc hơn. Chỉ vì bà ít xuất hiện trong giang hồ. Lần này Ngọc Hoàn đảo chủ Bành Xương Minh bị cưỡng ép, chính là do công lao của mụ ta, nếu không tuyệt khó mà làm cho Bành đảo chủ chịu phép.

Còn hai người kia, một là Ba Thiên Long, một là Thương Hải Thần Giao, Cảnh Thiên Lai, chiếc thuyền nhỏ của hai lão lại chưa bị lật, trong tay của Thương Hải Thần Giao, thì thuyền không thể “sinh bệnh” được, trừ phi là gặp sự cố khó lường.

Những người có mặt, đều quay nhìn ra ngoài biển.

Một chiếc thuyền hoa lệ, giống như một con giao long, đang đi như bay về phía đảo, sáu mươi tư cánh buồm no đầy gió, giống như con thiên nga lướt trên mặt nước, đang dần dà tiến vào trong.

Trên thuyền không thấy một bóng người nào, thuyền đã đến rất gần mà vẫn chẳng thấy bóng người xuất hiện. Thương Hải Thần Giao nói :

- Chiếc thuyền này giống như linh hồn người chết.

Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ :

- Bành thí chủ, chiếc thuyền này từ đâu tới?

Ngọc Hoàn bảo chủ thờ ơ đáp :

- Đạo trưởng có thể nhìn thấy trên đỉnh của cột buồm ở giữa một lá cờ ba góc màu xanh và một đại kỳ màu vàng viền hồng đó không?

- Thế thì nó đại diện cái gì?

- Lá cờ ba góc màu xanh, đó là chiếc soái thuyền của Độc Long đảo. Đại kỳ màu vàng là thay mặt cho Độc Long đảo chủ.

- Trên thuyền nhất định có Độc Long đảo chủ không?

- Đúng là lão đang trấn giữ trên thuyền.

Trên gương mặt của Ất Thanh hiện lên nét vui mừng, nói :

- Trời đã giúp chúng ta, chúng ta mau hạ thuyền đuổi theo, thu dọn...

Ngọc Hoàn đảo chủ cười lạnh một tiếng, ngắt lời lão nói :

- Bất cứ ai cũng đuổi không kịp chiếc Thanh Long thuyền đâu, dù cho có đuổi kịp, cũng là chuyện uổng phí tính mạng, chúng ta tuyệt không thể liều mạng ban ngày với chiếc thuyền Thanh Long.

- Tại sao?

- Ai mà ngăn được thần công hỏa giáo?

Lúc này, ở phía đông của Ngọc Hoàn đảo, đang có một chiếc khoái thuyền, ba cột buồm được giương cao, đang xông về chiếc thuyền Thanh Long, ngoài ra có ba chiếc khoái thuyền khác, cũng đang đánh trống reo hò xông lên phía trước. Những người trên bốn chiếc thuyền ấy, giống như một lũ

điên, múa đao cử kiếm, đang kêu la ầm ĩ muốn lao vào chiếc thuyền vĩ đại ấy.

Ất Thanh cười lạnh lùng nói :

- Thần công hỏa pháo, bần đạo chưa từng nghe qua người nào có thể lắp đặt trên thuyền như thế bao giờ.

Ngọc Hoàn đảo chủ nói :

- Nhưng trên chiếc thuyền lớn của Thanh Long thì có.

Ất Thanh vẫn một mực không tin nói :

- Chỉ chốc lát nữa thôi, bần đạo sẽ biết rõ điều này.

- Đạo trưởng tốt nhất là hạ lệnh cho lui bốn chiếc thuyền ấy, không nên lao vào chỗ chết.

- Người của bổn bang, không giống như quý đảo không ai sợ chết cả.

- Lấy trứng chọi đá, kẻ có trí không ai làm như thế, thật đáng tiếc.

Đúng lúc ấy, hai tấm ván bảo vệ mạn thuyền của chiến thuyền Thanh Long, đột nhiên xuất hiện tám cái lỗ lớn. Trên lầu khoang thuyền, vang lên tiếng hú dài, nghe chấn động cả màng nhĩ.

Trên chiếc thuyền to ấy, thủy chung không thấy nửa bóng người, dường như toàn bộ đều nấp ở sau bức tường bảo vệ.

Bốn chiếc khoái thuyền chỉ còn cách chiếc Thanh Long khoảng trăm trượng nữa thôi, đột nhiên tiếng hú bỗng im bặt, một ánh lửa tỏa sáng đến chói mắt trên chiếc thuyền lớn Thanh Long, tiếp theo một tiếng sấm vang to đến ngất trời làm kinh thiên động địa, trên mặt biển cũng chấn động rung lên, mọi người trên đảo hồn phi phách lạc.

Chốc lát sau, chiếc thuyền lớn ba cột, và hai chiếc khoái thuyền, giống như bị thiên lôi đánh, trong cột nước xông lên trời và những tấm ván gỗ bay vút lên, vỡ nát chìm xuống, tiếng kêu la thảm thiết trên thuyền vang lên đến ngoài ba dặm còn cảm thấy sởn tóc gáy.

Chiếc thuyền to lớn Thanh Long vẫn trôi nhẹ nhàng thanh thoát, xông về chiếc khoái thuyền còn sót lại ở phía sau, đột nhiên trong lúc sắp gần đụng nhau, thì ba tên áo đen trong chiếc khoái thuyền bay vọt lên không đến ba trượng định đáp xuống mạn thuyền bên trái của chiếc thuyền to lớn.

Nhưng trên chiếc thuyền to lớn ấy vẫn không thấy bóng người, từ giữa khoang bay ra mười mũi tên, ba cái bóng đen ở trên không trung kêu lên một tiếng thảm não rớt xuống đáy biển sâu. Chiếc thuyền to lớn đột nhiên quay đầu lại, vang lên ầm ầm một tiếng, thật vừa đúng lúc đụng ngay vào

chiếc khoái thuyền còn lại giống như núi Thái Sơn đè lên quả trứng.

Chiếc thuyền to ấy vẫn tiếp tục lướt về phía trước, chỉ còn cách bờ hơn một dặm, thì quay về hướng Đông bắc, đến đi như không, ung dung tự tại.

Trên bờ Ất Thanh và mọi người, ai nấy đều sởn tóc gáy, thở ra làn hơi lạnh ngắt, Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ :

- Xin hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ trên Độc Long đảo có bao nhiêu chiếc thuyền như thế?

- Độc Long đảo có bốn mươi chiến thuyền chuyên dùng cho cuộc hải chiến, chiến thuyền Thanh Long vẫn là soái hạm, ước chừng có hai mươi chiếc như thế này.

- Còn những chiếc thuyền còn lại không có sự đáng sợ như chiến thuyền này chứ?

- Loại thứ hai gọi là hạm đội Hóa Long, không được lớn như Thanh Long, nhưng lại đáng sợ hơn, cả con thuyền đều dùng hỏa khí, đụng vào hạm đội Hóa Long, cơ hội sống càng thêm ít ỏi.

Ất Thanh biến sắc hỏi :

- Nói như thế, hơn một trăm chiếc thuyền của ta, ắt là rơi vào miệng hùm sao?

- Vì vậy Bành mỗ nói là nên đi vào ban đêm, chính là để tránh gặp hạm đội của Độc Long đảo.

Ất Thanh trầm ngâm hồi lâu, rồi cương quyết nói :

- Thôi theo như thế, tối nay sẽ ra khơi.

Chiếc thuyền lớn Thanh Long từ từ mất dạng ở phía đông. Trời sắp tối rồi, dưới màn trời đen hun hút, xuất hiện hai mươi chiếc thuyền lớn, dưới sự bảo vệ của tám mươi chiếc thuyền nhỏ, tiếp cận phía đông Ngọc Hoàn đảo.

Nói về ba người Ngọc Kỳ và hai cô gái trên biển. Qua một đêm trôi nổi bồng bềnh, Ngọc Kỳ và Thanh Hoa dùng Huyền Thông tâm pháp để bảo vệ tính mạng, cũng chưa đến nỗi gặp vấn đề gì. Nhưng Trì Khiêm lại có vấn đề. Ả chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh thêm người như muốn đông cứng lại! Ả giống như một con rắn, cứ quấn thật chặt vào người Ngọc Kỳ, Huyền Thông tâm pháp của Ngọc Kỳ dùng để quân bình nhiệt lượng trong cơ thể không có khả năng tỏa nhiệt, vì vậy ả cảm thấy càng ngày càng lạnh khó mà chống đỡ nổi. Trong phút chốc lúc ả gần sắp đi vào hôn mê, đột nhiên ả cảm thấy tiếng sóng biển gầm lên có điều lạ lùng mà thân người không còn nổi trôi lắc lư nữa, trong lòng ả kêu lên như điên :

- Á ha! Đất liền! Đất liền! Được cứu rồi! - Trong lòng đang kêu lên như thế, thì ả hôn mê ngã

xuống.

Ngọc Kỳ đang vận công để chống lại cơn lạnh, bảo vệ tâm mạch, đột nhiên cảm thấy một đợt sóng cao đẩy chàng xa tới mười trượng, đôi chân đột nhiên chạm vào bãi cát, chàng vội vàng ổn định tinh thần, trước tiên phải bình tĩnh đánh giá xung quanh.

Chẳng có gì phải suy nghĩ cả, chàng phải lên bờ trước rồi tính sau. Một cơn sóng đột nhiên cuồn cuộn cuốn tới, đem theo ba người tiếng tới gần mười trượng. Chàng không dám chậm trễ, tay phải vội vàng nắm lấy Thanh Hoa, tay trái đỡ lấy Trì Khiêm, trong phút chốc thừa cơ hội sóng rút lui dùng hết sức chạy lên phía bãi cát.

Sau khi để hai nàng lên bãi cát, chàng lại ra nhặt những tấm ván thuyền, những vật này nghĩ lại vẫn có nhiều hữu dụng. Đây là hoang đảo, nơi bãi cát mà họ được sóng tung vào, đó là bãi cát nằm phía Tây bắc của đảo. Nơi đây có những tảng đá cao to, nhiều như một thạch trận.

Chàng trước tiên tìm một góc đá ở phía Tây nam để tránh gió, sau khi hai nữ nhân được yên ổn, giúp họ cởi bỏ đi những ám khí, bảo kiếm, túi Bách ngọc mang theo bên mình.

Chàng lại nhặt những tấm gỗ ở trên biển, đây là những khúc gỗ đã có gần mấy niên đại, là những vật dẫn lửa tốt nhất. Trong túi Bách ngọc có dao lửa đá lửa.

Lửa vừa được nhóm lên, Trì Khiêm cũng đã tỉnh lại, Ngọc Kỳ lúc này chẳng còn để ý hiềm nghi chuyện trai gái, chàng cởi bỏ quần áo của Thanh Hoa ra để hơ khô. Phía đối diện, Trì Khiêm cũng ngồi bên đống lửa để hong quần áo. Y phục của Thanh Hoa đã hong khô, và cả chàng cũng thế, chàng liền bắt đầu kiểm tra tình hình trúng độc của nàng.

Lúc này, trời đã gần sắp sáng rồi, chàng giúp nàng mặc lại quần áo. Trước tiên dùng chân khí tra khám kinh thuật, cứ thử hết cả.

Chàng ngơ ngác nói :

- Hoa muội, kinh mạch dường như không có gì trở ngại.

Thanh Hoa nói một cách bực bội :

- Đúng thế, nhưng muội lại không có cách nào để vận chân khí được.

Ngọc Kỳ đỡ nàng dậy, ấn tay trước Đan Điền và sau mạng môn của nàng nói :

- Chuẩn bị ngưng tụ chân khí, thử xem.

Được sự dẫn dắt ngoại lực của chàng, Thanh Hoa bây giờ có thể ngưng tụ chân khí được rồi.

Nhưng Ngọc Kỳ tạm ngừng lại thì tất cả lại trở về như cũ.

Nàng thất vọng nói :

- Ca ca, không đâu! Kể như mạng của muội đã bị tàn phế rồi.

Ngọc Kỳ buông nàng ra, nói :

- Quái lạ, muội đã trúng chất kỳ độc Tản Khí Tùng Kinh, chúng ta đã sống chung với nhau nếu có người hạ độc, thì huynh phải biết ngay, tại sao chỉ có mình muội chịu sự ám toán.

- Ca ca, trong thuốc giải độc của Ban lão tiền bối, có thuốc giải chăng?

- Không có, Tản Khí Tùng Kinh không được tính là hiểm độc. Nếu như có tiệm thuốc, huynh có thể pha chếthuốc theo đơn để giải, nhưng bây giờ...

- Làm sao?

- Ngoài việc uống máu của huynh, thì không còn cách nào khác!

Lúc này, mái tóc dài của Trì Khiêm rũ xuống tận eo lưng, nàng đã mặc chiếc áo ngoài, từ một góc khác đến bên đống lửa. Mỉm cười ngồi xuống một bên.

Nơi ả ngồi xuống, thì bên cạnh là mấy thanh bảo kiếm, túi Bách ngọc...

Ngọc Kỳ nói xong, mới cử bàn tay lên, đang dùng móng tay để vạch một đường mương. Thanh Hoa đột nhiên kêu lên :

- Không! Kỳ ca, muội tính đợi về đến Ôn Châu mới nói.

- Ngu muội, chỉ cần hai ngụm máu, thì có thể...

Đột nhiên ánh mắt của Thanh Hoa nhìn chăm chú vào Trì Khiêm, nói giọng lộ vẻ oán hờn :

- Ngươi... trong túi nước của ngươi có quỷ. Kỳ ca, muội nhớ ra rồi, muội đã uống hai ngụm nước trong cái túi nước ấy.

Ngọc Kỳ đột nhiên đứng dậy, nghiêm giọng hỏi :

- Ngô cô nương, cô nương định mưu hại chúng ta phải không? Cô...

Trì Khiêm cười lạnh nhạt, nói :

- Vâng, ta đã mưu hại các người, từ lâu từ lâu rồi.

- Tại sao?

- Vì huynh.... Vì Dương huynh...

- Ngươi... Con yêu phụ này...

Chàng nhảy bổ về phía trước vươn tay ra nắm lấy ả.

Thân hình của ả nhanh như chớp cầm lấy Thần kiếm của chàng, một tiếng rồng ngâm, ánh sáng chói chang bốn phía, ả cử kiếm nói :

- Dương huynh, tốt nhất là đừng xung động.

Chàng cúi đầu đột nhiên nắm lấy một khúc gỗ đang cháy như ngọn đuốc, nghiến răng nói :

- Ngươi là ai? Hôm nay nếu không nói ra rõ nội tình của việc hạ độc này, hừ! Ta sẽ lột da của ngươi ra. Ngươi tưởng ta không làm được việc đó chăng?

Chàng giơ cao cây lửa tiến về phía trước hai bước, tư thế chuẩn bị muốn nhảy bổ vào.

Trì Khiêm đột nhiên quăng kiếm, ngồi xuống nói :

- Thôi được! Dù sao ta cũng không muốn sống nữa, ngươi muốn sao cũng được.

Ngọc Kỳ đương nhiên không buông tha ả, nắm người ả kéo lại, nghiêm giọng nói :

- Ngươi nhận chỉ thị của ai? Tại sao lại muốn ám toán người đã cứu ngươi? Nói!

Trì Khiêm nhắm đôi mắt lại, đôi vai đang bị bàn tay to lớn nắm chặt, vậy mà đã làm cho ả sinh ra bao khoái cảm, ả nói một cách yếu ớt :

- Ta chịu sự sai khiến của chính mình. Ngươi đã cứu ta, ta biết là phải cảm ơn, phải lấy thân mình mà báo đáp, ngươi thờ ơ lạnh nhạt với ta mà lại yêu Thanh Hoa quá sâu đậm, nếu nàng không chết, ngươi không thể phụ nàng, vì vậy ta phải trừ khử nàng đi.

- Ngươi đúng là một người phụ nữ đáng sợ, ruột gan ngươi là loài rắn độc, ta nhất định phải giết ngươi. Cho dù ngươi không chết, vẫn có ngày gặp phải tai ương.

Bàn tay của chàng ấn vào yết hầu của ả, đang muốn dùng kình lực nhả ra.

Ả nhắm mắt lại một cách đau khổ, nơi khóe mắt, những giọt nước mắt tuôn xuống như mưa.

Ngọc Kỳ hơi mềm lòng, hổ khẩu nới lỏng ra, Thanh Hoa ở dưới đất kêu lên :

- Ca ca, không thể, không...

Tay chàng lỏng ra thì Trì Khiêm đột nhiên ngã phục xuống đất. Hai bàn tay che lấy khuôn mặt đầy nước mắt nói :

- Chàng... chàng hãy giết ta đi, để ta trên thế gian này thêm đau khổ, sống mà như chết, chàng...

Ngọc Kỳ không để ý tiếng khóc thảm thiết ấy, rạch lấy một đường máu, để cho Thanh Hoa uống, sau đó nhặt nhanh lại tất cả đồ đạc như túi kiếm vân vân, để ở một bên. Còn những túi và thanh kiếm của Trì Khiêm thì chàng ném trả lại cho ả, xong trầm giọng nói :

- Từ nay về sau, ngươi không được quấy rầy chúng ta nữa, nếu mà còn ý nghĩ ác độc ấy, ta không tha cho ngươi đâu, ngươi hãy mau rời khỏi nơi đây đi.

Trì Khiêm lặng lẽ lau nước mắt, ôm lấy đồ đạc, cúi đầu bỏ đi. Thanh Hoa đột nhiên khẽ nói với chàng :

- Ca, không được đối xử với nàng nhẫn tâm như thế! Việc này làm tất cả cũng chỉ vì yêu ca ca...

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Con người của ả thật là làm cho người ta khó hiểu, chỉ vỏn vẹn có ba ngày mà lại có thể sinh tâm với người lạ mặt sao, loại người như vậy há không đáng sợ ư?

Thanh Hoa đột nhiên cười khẽ, ngã vào trong lòng chàng, nũng nịu nói :

- Huynh, muội không phải càng đáng sợ sao? Muội...

(Thiếu 2 hàng)

... mênh mông, nhìn nơi xa họ thấy thấp thoáng núi non nhưng quá xa, còn ở tít mù trên mặt biển, có thể nhìn thấy bóng của những cánh buồm nhỏ như con kiến.

Chẳng có nước, chẳng có thức uống, chẳng có cơ hội sống, chẳng có hy vọng bất cứ điều gì.

Trì Khiêm ngồi trên tảng đá lớn, nhìn chăm chú về phía chân trời, không nói năng không động đậy.

Đến ngày thứ ba, Ngọc Kỳ chỉ còn cách xuống nước bắt cá ăn cho đỡ đói, tuy chàng không quen thủy tính, nhưng cũng kiếm được vài con. Trì Khiêm vẫn ngồi ở trên tảng đá lớn, giống như là một hòn vọng phu, một mình cô độc, không biết ả đang nghĩ gì. Đến ngày thứ tư thì Ngọc Kỳ trong lòng cảm thấy bất nhẫn, từ trong nơi sâu kín của tâm hồn, chàng đã tha thứ cho ả. Hai ngày trước đây, Thanh Hoa phải tự mình đem đồ ăn đến cho ả, nhưng trong tâm của Ngọc Kỳ vẫn chưa hết sợ hãi,

không cho Thanh Hoa đi lại nữa.

Sau bữa trưa, tay chàng cầm một chén làm bằng đá, bên trong là cá đã được nấu chín, tay trái cầm mấy con cá nướng, từ từ đi về phía tảng đá lớn.

Tảng đá ấy vươn thẳng ra biển, gió biển thổi chiếc áo của Trì Khiêm bay phần phật, trên mặt ả đã hiện lên nét tiều tụy, đôi mắt trong sáng như nước hồ mùa thu đã thâm quầng. Ngọc Kỳ đến gần bên mình ả, ả dường như chẳng còn cảm giác đối với bên ngoài.

- Ngô cô nương, làm khổ mình làm gì? Hãy uống tí nước cá đi, chúng ta vẫn còn hy vọng trở về đất liền mà.

Toàn thân thể ả như bất động, ánh mắt vô thần. Với mọi sự đau khổ và cô đơn khủng khiếp ả ngồi như hóa đá.

Ngọc Kỳ trong lòng xúc động, chàng ngồi xổm bên mình ả, đưa tô đá kề sát miệng ả.

Trên khuôn mặt ả hiện lên một nụ cười đau khổ, nhìn còn thảm hơn là khóc, ả quay mặt sang một bên. Ngọc Kỳ biết chỉ có dùng cách khích ả, thì mới làm cho ả ăn được, liền cười một cách lạnh nhạt, nói bên tai ả rằng :

- Ngô cô nương nếu cự tuyệt không ăn, ta có thể đổ đi đấy! Cô nương đã không có sức kháng cự, tại sao đã khổ rồi lại phải chịu khổ thêm chi nữa? Ta là người nói được và làm được, đừng làm cho ta phải động thủ, đến đây! Trước hết hãy uống nước cá này đi, đã bốn ngày rồi cô nương chưa uống một giọt nước.

Chàng để tô cá kề sát miệng ả, rồi cười nói dỗ dành như một đứa trẻ :

- Uống đi! Đừng lo gì hết, ta không có hạ độc dược để chôn ngươi đâu.

Cuối cùng mặt ả hồng lên, ngoan ngoãn uống hết một bát lớn nước canh cá, đợi cho ả uống hết bát nước cá, chàng mới níu lấy ả nói :

- Bốn ngày rồi, chúng ta đã cùng sinh tử. Đừng xem nhau như kẻ địch, đến bên đống lửa đi.

Ả vẫn cười một cách đau khổ :

- Đại ca không sợ tiểu nữ lại hạ độc sao?

Chàng níu lấy ống tay áo của ả, cười đau khổ nói :

- Có thể thoát khỏi tai ách để sinh tồn hay chăng, có thể trở về được đất liền hay không? Tất cả đều là số mạng sinh tử mù mịt, nếu cô nương thật sự không muốn buông tha ta, thì đó cũng là chuyện

chẳng còn cách nào khác!

Sắc mặt của ả sáng lên, nói :

- Từ nay về sau, dù cho sinh tử như thế nào, tiểu nữ vĩnh viễn không làm vướng bận đại ca nữa, nếu gặp dịp, tiểu nữ có thể sẽ tận tâm hết mình cho đại ca.

- Đa tạ cô nương, bây giờ thì nói hơi sớm quá.

Cuối cùng họ cũng tụ hội lại, có lẽ Trì Khiêm đang sám hối quá khứ của mình. Mồng mười, cũng là ngày thứ năm mà họ trôi dạt vào đảo, đây là ngày mà Thanh Hoa hẹn với Chí Trung, sẽ hội họp ở Điếu Ngao Cơ, Ôn Châu.

Trời rất lạnh, trên đảo nhỏ từ đâu bay đến một đoàn chim biển, Ngọc Kỳ dùng đá búng rớt mấy con, thịt chim tuy khét nhưng vẫn có thể ăn được, có chim, cá dằn bụng, ba người họ có thể kéo dài hơi tàn. Qua một ngày rồi lại một ngày, hy vọng trở về đất liền càng ngày càng mờ mịt, không những không thấy cánh buồm đâu, mà những ngọn núi xa thấp thoáng cũng bị mây mù che khuất đi, nhìn hết sức mà vẫn không thấy.

Thanh Hoa với trăm mối lo, trong lòng đau khổ uất ức. Nàng đã mắc cơn bệnh u uất trầm trọng, từ từ chẳng thiết gì đến ăn uống nữa.

Ngọc Kỳ đang gom lại những củi mục, chàng muốn làm một chiếc bè gỗ, mạo hiểm vượt biển về đất liền.

Hôm nay là ngày mười bốn, sáng sớm, Trì Khiêm đã tỉnh dậy bên đống lửa, tinh thần của ả dường như so với những ngày trước đây đã phấn chấn hẳn lên.

Ba người bên đống lửa, đang ăn cá nướng và chim nướng, uống xong bát nước cá ép, đại khái cũng xong một bữa.

Ăn xong bữa, Trì Khiêm khác hẳn ngày thường nàng cười một cách chân thành nói :

- Chín ngày rồi, được nhận bao nhiêu là chăm sóc, ơn nghĩa tình này, có lẽ tiểu nữ đã không thể toan tính báo đền, việc này luôn luôn canh cánh bên lòng, quả thật làm cho tiểu nữ khó an.

Mấy ngày này, tình cảnh của Thanh Hoa đặc biệt yếu đuối, nàng nói một cách đau buồn :

- Ngô tỷ tỷ, bất tất phải nói những lời như thế, có lẽ chúng ta đều chết hết cả ở đây, oán than thì có hữu dụng gì?

Ngọc Kỳ đang thu dọn những đồ đựng bằng đá, nói :

- Quái lạ! Tại sao các người lại không nghĩ đến chuyện tốt đẹp chứ? Qua thêm ba ngày nữa, nếu đợi mà không thấy chiếc thuyền nào đi ngang qua, thì chúng ta phải lợi dụng chiếc bè gỗ này để tìm đường sống, ta tin rằng, trời không tuyệt đường chúng ta đâu.

Thanh Hoa không lên tiếng, đột nhiên nàng lao vào trong lòng chàng. Trì Khiêm lặng lẽ đứng dậy, mỉm cười gật đầu về phía hai người nói :

- Đa tạ các bạn, chúc phúc các bạn, Dương công tử đã tha thứ cho tiểu nữ chưa?

Ngọc Kỳ cười một cách đau khổ nói :

- Bây giờ chúng ta cùng một mạng với nhau, còn có những lời này làm chi? Sinh tử do mạng, phú quí tại thiên, ai cũng không oán hận ai, giữa chúng ta, lại chẳng có huyết hải thâm cừu nào cả.

Ả cột lại mái tóc xinh đẹp rũ xuống tận eo lưng, ngước mặt lên trời hít vào một hơi, chầm chậm quay mình, rời khỏi đống lửa.

Ngọc Kỳ và Thanh Hoa, nằm trên đống cỏ bên cạnh đống lửa, vẫn chưa lưu ý đến cử động của Trì Khiêm.

Thanh Hoa nằm trên cánh tay chàng, khẽ vuốt nhẹ lên hàm râu nhọn của chàng, cười nói :

- Ca, huynh đã trở thành người dã nhân, nhưng càng đáng yêu hơn nữa.

- Muội muội, lúc trước muội nói không muốn cho huynh để râu mà?

- Lúc đó khác, bây giờ khác, thôi đừng nói nữa. Ai! Đáng tiếc! Tất cả toan tính của chúng ta bây giờ đều trở thành bong bóng.

- Muội chỉ gì mà nói như thế?

Thanh Hoa áp má vào người chàng, giọng nhè nhẹ nhưng hơi mang một chút thương tiếc xót xa.

- Thế giới nhỏ nhắn ẩn cư của chúng ta, cuộc sống ân ái của chúng ta, con của chúng ta... a! Nhìn thấy mà không sao với tới được, bị tiêu tan rồi.

Ngọc Kỳ đột nhiên quay mình lại, áp lên người nàng, nói :

- Hoa muội, tại sao muội lại có ý nghĩ tuyệt vọng như thế? Nơi này cách lục địa nhiều lắm không quá năm mươi dặm, muội cho rằng cái bè của chúng ta không tới được đến nơi ấy phải không?

- Ca ca, sóng biển quá mạnh, tới không được đâu.

- Hoa muội không tin vào thần lực của huynh sao?

Đột nhiên đôi mắt của nàng ánh lên tia sáng kỳ lạ, nói :

- A! Muội thật không phải, thật là đáng phạt.

Nàng không nén nổi tình cảm ôm hôn chàng rồi nói thầm thì :

- Chúng ta không được tuyệt vọng, có huynh ở đây, dù cho đến mười tám tầng Địa ngục, cũng có thể có hy vọng tái sinh.

Ngọc Kỳ cười :

- Đúng thế, sau này của chúng ta, thế giới nhỏ ẩn cư của chúng ta, cuộc sống ân ái của chúng ta, con của chúng ta...

Nàng ư lên một tiếng nhựa nhựa, quá xúc động và quá yêu, hơi thở của nàng trở nên gấp gấp trong lòng chàng.

Chàng cảm giác trong lòng mình lay động, toàn thân như bị điện giật, dòng nhiệt tuôn chảy khắp toàn thân, cuộc đời đã nở ra hoa lửa, chàng kêu lên nhè nhẹ bên tai nàng :

- Hoa muội, huynh...

Chàng giống như bị trúng phong, hơi thở nặng nề, bàn tay không còn nghe theo sự điều khiển, cứ khám phá mãi trên thân thể của nàng.

Nàng chỉ cảm giác trời xoay đất chuyển, không còn biết thời gian trôi qua bao lâu, rồi mình lại để cơ thể ở nơi nào? Đang lúc trên người nàng vứt bỏ đi tất cả trở thành một tòa thành không bố trí phòng vệ, giữ lúc đang lên chín tầng mây thì từ nơi xa vang lên tiếng cười thảm thiết của Trì Khiêm.

Ha ha ha... tiếng cười thảm não, thê lương, xông lên tận bầu trời.

Trong lòng hai người hơi rúng động, lúc này họ mới ý thức được còn có người thứ ba trên đảo, Ngọc Kỳ đang muốn ngồi dậy, Thanh Hoa lại nhắm mắt lại, hoảng hốt nói :

- Đại ca, nàng vẫn còn ghen ghét chúng ta.

Ngọc Kỳ giúp nàng mặc lại áo, nói :

- Trong tiếng cười thảm thiết của Trì Khiêm, lại chứa đầy nỗi niềm tuyệt vọng, có lẽ, nàng đang muốn tự sát đấy.

Thanh Hoa nghe chàng nói giật mình sửng sốt, hỏa tốc mặc áo vào ngồi dậy ngay. Hai người lướt ra ngoài bờ biển, chỉ thấy tảng đá to vươn ra biển, trên ấy Trì Khiêm đang cười như điên, áo quần bị xé nát, từng mảnh vải vụn bay lả tả xuống biển.

Ngọc Kỳ không nói tiếng nào cả, lướt về phía tảng đá thật nhanh. Nhưng đã trễ một bước rồi, dưới trận cười như điên, Trì Khiêm đã nhảy xuống biển trước con sóng đang cuộn trào dữ dội. Ngọc Kỳ mấy ngày ở nơi này, đã quen thuộc thủy tính, đang lúc Trì Khiêm sắp sửa bị cơn sóng lớn cuốn đi, thì chàng đã phóng mình xuống biển cứu ả thoát khỏi bàn tay tử thần khi trong chớp mắt thân hình của ả sắp đụng vào dãy đá ngầm nhọn như dao, cứng như sắt thép. Ngọc Kỳ nhấc ả lên, trở về gấp phía đống lửa, mái tóc dài của Trì Khiêm rũ xuống ướt đẫm, thân hình trần như nhộng cứ giãy giụa, ả kêu lên não nuột :

- Buông ta ra, ngươi đừng để ý đến sự sống chết của ta, ta khó mà chịu đựng nổi. Hãy để cho ta được yên thân!

Ngọc Kỳ mắng ả hết sức giận dữ :

- Quỷ a đầu, thật là đáng chết, đợi khi nào ngươi lên bờ rồi thì tùy thích, lúc này thì không được.

Chàng ném ả vào trong đám cỏ, đột nhiên ngay giữa bờ ngực của Ngô Trì Khiêm, nốt ruồi châu sa màu đỏ hiện lên trước mắt chàng.

Chàng nắm lấy vai ả, kéo lại trước mặt mình, kêu lên hết sức phẫn nộ :

- À té ra ngươi là yêu phụ Trì Khiêm, cuối cùng ngươi đã lọt vào tay ta rồi.

Lúc này Trì Khiêm không làm rộn nữa, nhắm chặt đôi mắt không nói một lời nào, Ngọc Kỳ nắm lấy ả lay một trận, nếu chàng cứ lay mãi như thế này, thì ả trở thành sợi bún thiu là cái chắc! Thanh Hoa đến gần, kêu lên một cách ngạc nhiên :

- Kỳ ca, tại sao huynh biết ả là Trì Khiêm?

Chàng buông Trì Khiêm ra, dùng tay chỉ nốt ruồi châu sa nằm giữa bộ ngực của ả nói :

- Nốt ruồi này, không giấu được huynh đâu. Hôm đó ở trên xe, ả đã đem ra... chọc ghẹo huynh.

Trì Khiêm đột nhiên cười ha hả như điên nói :

- Trì Khiêm cũng không phải là tên thật của ta, tên giả của ta nhiều lắm.

- Người cùng Dương Cao tại sao cứ kiên trì muốn bức hại ta? Nói!

- Chuyện này sau sẽ rõ, giữa ta và ngươi, chẳng có gì ghê gớm, chỉ có tại ta yêu không đúng chỗ

thôi. Trong mấy ngày này, tình duyên giữa ta và ngươi đã hết rồi, ta đã không còn ham sống nữa. Ngươi không để cho ta chết, nhưng lại để ta sống trong đau khổ, thì có ích gì?

Trì Khiêm nói xong, trong lòng đau đớn khóc không ra tiếng. Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đưa mắt nhìn nhau, chàng nói :

- Ta hy vọng rằng từ nay về sau ngươi đừng bao giờ quấy nhiễu ta!

Trì Khiêm nói một cách đau buồn :

- Ta chẳng phải là người không có tâm can, nếu có thể trở về đất liền, ta sẽ trốn vào rừng sâu, không quan tâm đến chuyện thế sự nữa.

- Tên thật của nàng là gì, có thể nói cho chúng ta biết không?

- Không được, hà tất để làm tăng thêm mối hận của ngươi.

Đột nhiên, Thanh Hoa kêu lên một tiếng kinh ngạc :

- A! Hạm đội Thanh Long.

Ngọc Kỳ nhìn theo hướng tay chỉ của nàng, chỉ thấy nơi xa xa trên mặt biển ở phía tây, hiện ra bóng của một con tàu, với cánh buồm đầy đủ kích cở, tất cả đang ăn no gió, giống như chiếc tàu đồ chơi, từ từ di chuyển về phía Đông bắc.

- Hoa muội, có phải là hạm đội Thanh Long ở trên đảo không?

- Vâng, họ từ Ôn Châu trở về, đáng tiếc là không đi gần về phía nơi này.

- Chúng ta thả bè đuổi theo.

- Không được, không đầy một khắc thì hạm đội Thanh Long sẽ mất dạng ở dưới chân trời, chúng ta mọc cánh theo cũng không kịp.

Ngọc Kỳ giọng gấp gáp :

- Đi thôi! Chúng ta đi từ hướng Tây nam sẽ đến Ôn Châu. Huynh nhất định không thể lầm đâu.

Cả ba đi xuống biển, Ngọc Kỳ thật xui xẻo. Chàng phải để chiếc áo ngoài nhường cho Trì Khiêm che thân cho đỡ ngượng. Đẩy chiếc bè xuống nước, bắc mái chèo lên, chàng nhìn theo hướng Tây nam, dùng hết thần lực chèo đi.

Phía Tây nam đảo Ngọc Hoàn, trong căn nhà gỗ dưới chân núi. Trong thôn tiệc rượu vẫn chưa tan,

nhưng lão đạo sĩ Ất Thanh và mấy tên đồng bọn, đang ở trong nhà tra hỏi hai nữ nhân, sự việc có vẻ bí mật và thận trọng. Hai nữ nhân này, rõ ràng là Tiểu Phương, Tiểu Cúc. Quần áo của họ nay được đổi thành ăn mặc theo lối ngư phu, nhưng vẫn không qua được pháp nhãn của yêu đạo Ất Thanh.

Ở gian nhà chính, ngồi trên cao là Ất Thanh, Đông Quan Tam Nương, Ba Thiên Long và Thương Hải Thần Giao bốn người tất cả. Ở giữa nền gạch, là hai nữ tù Tiểu Phương, Tiểu Cúc.

Ba Thiên Long xoa xoa cây Kim thoa ở bên thắt lưng, nói :

- Vào ngày mùng sáu hôm đó, bọn họ chính xác là đi cùng một đường với Dương Ngọc Kỳ, lúc trời tối thì con thuyền nhỏ lao vào biển lớn mất dạng, sống chết chưa biết rõ. Hai tên a đầu này nhờ trôi giạt đến Tùng Môn Sơn nên không chết, Dương Ngọc Kỳ công lực đạt đến mức thâm hậu, Triệu Thanh Hoa thì sinh trưởng ở vùng biển, làm sao có thể chết trong biển được?

Tiểu Phương đột nhiên tiếp lời nói :

- Triệu cô nương đã bị tiểu thơ ngầm mưu hại bằng thuốc Tản Khí Tùng Kinh, so với người thường cũng không bằng, tình thế của nàng khó mà sống nổi.

Ất Thanh giậm chân nói :

- Thật là đáng tiếc, nếu bắt sống được tên Triệu a đầu, thì chúng ta bớt được nhiều việc lắm.

Đông Quan Tam Nương cũng tiếp lời nói :

- Nếu tiểu a đầu đã chết rồi, chúng ta sao không để cho Tiểu Phương hóa trang thành vóc dáng của Triệu a đầu, đặt ở mũi thuyền, dùng làm vật uy hiếp, há không là diệu kế sao.

- Nhưng gương mặt của họ...

- Thuật dị dung của họ là kỳ học của thiên hạ, bất tất chẳng phải lo lắng đến chuyện này.

- Hảo, vậy thì tính như thế. Phương a đầu, hy vọng chúng ta hợp tác gắn bó với nhau, nếu không thì đừng trách bần đạo tâm địa độc ác. Thiên Long đệ, xin hỏa tốc chuẩn bị.

- Vâng, xin đại ca yên tâm.

Cũng trong thời gian đó chiếc bè của Ngọc Kỳ, trong bầu trời còn mờ mịt, thì đã tới được phía Đông bắc của đảo Ngọc Hoàn. Họ cách đảo không còn bao xa nữa. Vùng này thì Thanh Hoa rất quen thuộc, nhờ công phu một ngày của Ngọc Kỳ, mà đã đến được bờ lục địa, ba người thảy đều vui mừng khôn xiết.

Thanh Hoa rất quen thuộc đối với vùng này, bàn tay không ngừng chỉ tới chỉ lui, cách Ngọc Hoàn

đảo không xa, Ngọc Kỳ nói :

- Hoa muội, chúng ta vào mồng sáu xuống biển, đến nay trước sau là chín ngày, hôm nay là ngày mười bốn. Chúng ta đến Ngọc Hoàn đảo, vẫn còn kịp đấy.

Thanh Hoa nói.

- Hãy để Trì cô nương lên bờ trước, rồi sau đó chúng ta đi vào Ngọc Hoàn đảo.

Trì Khiêm lắc đầu cười nói :

- Quên rồi à, tiểu nữ có thể giúp mọi người một tay.

- Cô nương không phải cùng một đường với Vô Vi bang chứ? - Ngọc Kỳ hỏi.

- Nội tình phức tạp, xin thứ lỗi vì khó bẩm báo, nhưng các vị cứ an tâm, tiểu nữ không thể giúp Vô Vi bang đâu.

Lúc ấy, từ hướng Đông bắc có bóng của chiếc thuyền buồm cách họ không xa, đang di chuyển về phía chiếc bè.

- Đó là con thuyền tuần tra trên biển, phải dọn dẹp bọn chúng trước. - Thanh Hoa kêu nhẹ.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Trì Khiêm :

- Trì cô nương hãy dụ bọn chúng đến. Hoa muội, phía bên trái là của muội.

Nói xong chàng liền nhảy ùm xuống nước.

Trì Khiêm hiểu ý rán sức kêu to :

- Cứu mạng... cứu... mạng... a...

Hai chiếc thuyền nhỏ cách ngoài năm trượng thì hạ buồm, có người cao giọng kêu lên :

- Làm gì đó? Ai đó?

Trì Khiêm dùng giọng nói hết sức đau khổ trả lời :

- Chúng tôi là nữ quyến đến Ôn Châu, thì thuyền bị lật trên biển, chị em tiểu nữ mau mắn thoát chết, bây giờ đang rất đói khát, xin ra tay cứu mạng chúng tôi.

- Đợi một lát!

Người trên thuyền kêu lên, tiếng mái chèo khua nước vang lên, đang từ từ đến gần. Còn chiếc thuyền phía bên phải, đang neo đậu cách khoảng năm trượng chậm chạp di chuyển.

Đột nhiên, có người trên thuyền kêu lên :

- Hỏng rồi! Tại sao trong khoang lại thấm nước đây này? Không hay rồi...

Tiếng nói chưa dứt, thì mạn thuyền bên trái vang lên tiếng ầm ầm, bị đổ sụp, nước biển liền theo đó tuôn vào.

Một bóng áo trắng theo đó phóng lên như một đường ánh sáng chói chang, uốn cong như rồng, bắn lên trên khoang thuyền, Thanh Hoa cũng lập tức bay đến.

Trên mặt khoang tám tên đại hán áo đen, thì có ba tên bị rớt ra ngoài. Có người kêu lên :

- Mau phóng Dà Diêm tiễn báo động.

- Ha ha! Không còn cơ hội ấy đâu. - Đó là tiếng nói của Ngọc Kỳ, thanh kiếm hóa thành ngàn vạn đường ánh sáng chói chang, máu văng tung tóe khắp nơi.

- Bỏ thuyền! - Có người kêu lên.

Cả con thuyền chỉ trốn thoát được hai người, thuyền không người lái quay sang trái, xoay vòng vòng rồi chìm xuống biển. Ngọc Kỳ hú một tiếng dài lướt trên sóng đến bên chiếc thuyền kia. Hai vị cô nương cũng đã lên thuyền rồi, Thanh Hoa kêu lên :

- Kỳ ca, không được hủy thuyền, có thể sử dụng đấy.

Ba người vừa lên thuyền, thì giống như hùm vào hang khuyển, từ đầu khoang đến cuối mạn thuyền, thấy người là giết ngay. Ngọc Kỳ thật nhanh nhẹn chàng nhảy đến đuôi mạn thuyền trước tiên, thân pháp nhanh như chớp, tung hổ chưởng vào tên đại hán cầm lái.

Tên đại hán cầm lái trong lúc cấp bách không kịp mò bản đao ở dưới khoang thuyền. Hắn rút ra tấm ván thuyền, tung ra một chiêu Trầm Hương Phách Sơn thế đánh cũng hung mãnh vô cùng.

Ngọc Kỳ cười lạnh tay trái vừa tạt qua là đã nắm ngay tấm ván thuyền, thần kiếm như rồng thiên đâm vào vai của tên đại hán. Tên đại hán làm sao chịu đựng nổi, đôi chân nhũn ra liền té nhào xuống khoang thuyền.

Ngọc Kỳ liền cầm lấy tay lái, kêu lên :

- Hoa muội, kéo buồm.

Trên thuyền không còn tên địch nào, tài nghệ của Thanh Hoa ở trên thuyền thật không phải yếu kém. Nàng lập tức kéo buồm lên.

Trì Khiêm mấy ngày nay uống nước cá, cơ hồ buồn ói không chịu nổi, nàng liền chạy đến khoang sau, điều đầu tiên là tìm ống nước uống.

Con thuyền lướt về Ngọc Hoàn đảo, trời đã tối lắm rồi, tầm nhìn trên biển không được tốt lắm, ánh trăng không xuyên qua nổi tầng mây, lúc này trời đất nước cả ba đều một màu, nhìn không thấy cảnh vật cách đó năm dặm.

Trên Ngọc Hoàn đảo, chẳng thấy một ánh lửa, im ắng như tờ. Còn khoảng ngoài ba mươi trượng, chiến thuyền của Độc Long đảo, đang đi về đây hết tốc lực, nhanh chóng cấp kỳ.

Bên bờ vịnh phía Tây nam của đảo, hơn một trăm chiếc thuyền lớn đang nằm yên ắng trong bờ vịnh, những con thuyền ván nhỏ lướt đi như con thoi, đưa người lên thuyền lớn.

Ngọc Kỳ dùng chân đạp chặt tay lái, treo cột buồm cột dây lại, để tên đại hán ở dưới chân, dùng ngôn ngữ hết sức lãnh đạm nói :

- Lão huynh, thuyền của lão huynh, bây giờ đậu ở đâu?

Tên đại hán hừ lên một tiếng, nói :

- Đại trượng phu, cái đầu bị chém đi chẳng qua để lại vết sẹo to như cái bát mà thôi, chẳng có gì giỏi cả, tôn giá tuyệt không hỏi ra bất cứ khảo cung nào.

- Thật không, lão huynh là người của Vô Vi bang?

- Tại hạ vẫn là thủ hạ của Bành đảo chủ, người của Vô Vi bang đã bị các người giết cả rồi.

- Đó là cảm tình tốt đấy, lão huynh biết ta là ai không?

Chàng châm ngọn đuốc lên. Đại hán hừ lên một tiếng, trong ánh lửa nhấp nháng, lão chỉ thấy hàm râu con nhím, dáng người thật là kỳ vĩ, mình mặc chiếc áo đã ướt sẫm, toàn thân đang tỏa ra làn sương mù, bắp thịt như sư tử hùng dũng.

- Dù tôn giá là ai? Nhưng nhất định không phải là người của Độc Long được.

- Lão huynh đối với người của Độc Long đảo là bằng hữu hay là oán hận?

- Chúng ta vô oán vô cừu, lần này mọi người đều xui xẻo.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Lão huynh hãy nhìn thử Triệu phủ Thiên kim của Độc Long đảo xem. Hoa muội muội, hãy ra đây.

Thanh Hoa một tay cầm kiếm, một tay cầm ống tre đựng đầy nước, nhảy tới bên mình Ngọc Kỳ, đưa ống nước kề bên miệng tên đại hán nói :

- Đừng nhìn nữa, hãy uống nước trước đã, nước này thật là ngon, nhất định là nước lấy từ suối Ngọc Hoàn, quả nhiên không giống nước thường.

Đại hán giật mình hỏi :

- Cô nương thật là Thiên kim của Triệu đảo chủ...

Thanh Hoa mỉm cười nói :

- Lão huynh không tin à? Quý đảo dựa vào đâu mà lại tiếp tay với yêu đạo Ất Thanh mưu hại tệ đảo, là có ý gì?

- Đó là độc kế của yêu đạo, tệ Bảo chủ vì sinh mạng cư dân trên đảo hơn bảy trăm người, nên đành ngậm miệng phục tùng, chứ tệ đảo chẳng có ân oán gì với quý đảo.

- Lời của lão huynh không đủ tin được.

- Nếu Triệu cô nương bằng lòng, không trách móc tệ Đảo chủ, thì tại hạ xin dẫn cao thủ quý đảo, trước tiên đi hủy đội thuyền.

Ngọc Kỳ nhìn thẳng vào mặt đại hán nói :

- Chúng ta nhất ngôn vi định.

Đại hán nhìn vào chàng, hỏi :

- Tôn giá là ai? Mà có thể làm chủ việc ở đây?

Thanh Hoa cười đáp :

- Chàng đương nhiên làm chủ, và lo liệu hết mọi việc ở đây. Chàng gọi là Dương Ngọc Kỳ, cũng gọi là Cuồng Sư.

- Ai da! Hèn gì tại hạ chẳng có đất để mà chống đỡ, thật là có mắt mà không biết núi Thái Sơn, quay tay lái! Đi về phía Tây bắc.

Con thuyền liền đổi hướng, chiếc thuyền lướt về phía khe đảo. Đại hán nói khẽ :

- Đến rồi, phóng lửa hay là nhận chìm? Còn có mấy phút thôi, bọn chúng sẽ giương buồm ra biển.

- Dùng cả hai. Hoa muội, đừng rời khỏi huynh nhé.

- Giết! Đừng để cho bọn chúng chạy thoát. - Thanh Hoa cũng kêu lên.

Thuyền lướt về phía trước như tên bắn, chỉ còn cách khoảng hai ba mươi trượng, thì đối diện với chiếc thuyền lớn. Trên thuyền lớn truyền đến tia chớp một dài ba ngắn tất cả bốn lần.

Đại hán nói khẽ: “Trả lời hai dài hai ngắn tất cả bốn lần, dùng Thiên Lý Hỏa”.

Ngọc Kỳ lấy Thiên Lý Hỏa của lão, trả lời tín hiệu, thuyền đã tiến vào trong đội thuyền.

Trong biển, đại thuyền nhất nhất đã chuẩn bị xong xuôi, giương buồm lên đợi xuất phát, những con thuyền ván nhỏ đã qua lại càng ít đi, thời gian dong buồm đã không còn bao xa nữa.

Trên đại thuyền có người phát ra tiếng gầm đến kinh thiên động địa :

- Kéo về bên trái, hạ buồm! Ai là lái đò chính? Muốn chết hả?

Ngọc Kỳ ở dưới đuôi thuyền kêu to :

- Đúng là tìm cái chết đây, hay a! Ha ha ha...

Trong tiếng cười dài đó, ba người nhảy lên chiếc thuyền lớn. Tiếp theo đó vang lên tiếng ầm ầm, con thuyền nhỏ với tất cả tốc độ, đâm thẳng vào mạn thuyền lớn, thuyền nhỏ bị vỡ nát, chiếc thuyền lớn mạn thuyền bên phải cũng bị nứt toác ra.

Trên thuyền một trận đại loạn, tiếng kêu thét vang rền, đèn đóm được đốt sáng trưng, nhưng tên tặc nhân nhốn nháo lao ra khỏi khoang thuyền.

Tên cao thủ xông đến đầu tiên là một lão nhân sử dụng Phân Thủy xoa, lão nhảy bổ đến Ngọc Kỳ, gầm lên :

- Ngươi là ai? Dám đến đây giở thói ngang ngược.

Trong tiếng quát, Phân Thủy xoa giống như chiếc cầu vồng màu xanh, bay tới. Ngọc Kỳ vội thu mình lại, ánh sáng chói chang vừa chớp, thì đầu xoa đã rớt xuống đất. Lão già lật đật thối lui. Ngọc Kỳ quát lớn :

- Cuồng Sư ở đây, các người hãy nhận mạng.

Thần kiếm hợp nhất, trong tiếng quát chàng lao nhanh vào trong khoang thuyền, gặp người là giết

ngay, nắm chắc lấy ngọc đuốc dẫn lửa thiêu cháy.

Tiếng quát của chàng, như tiếng sét giữa trời xanh, trên mặt biển, ngọn đuốc ở bốn bên chiếu sáng như ban ngày, khắp nơi đều vang lên tiếng kêu kinh hoàng.

- Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ.

- Cuồng Sư đã tới rồi.

- Cuồng Sư náo động trên biển đã tới rồi.

Ba thanh bảo kiếm như con rồng giận dữ bay tít. Trong đám thuyền này và thuyền kia cách nhau không quá hai trượng, ở giữa còn có một thuyền ván nhỏ để đi tới đi lui, ba người Ngọc Kỳ từ Đông bắc giết đến Tây nam, phàm cứ qua nơi nào thì máu thịt bay tung tóe đến nơi đó, có hơn mười chiếc thuyền lớn đã trở thành ngọn lửa bừng bừng.

Trong ánh lửa, Ngọc Kỳ vung kiếm leo lên một con thuyền lớn ở phía sau, Thanh Hoa và Trì Khiêm, theo sau sát gót, trên mặt khoang biến thành chốn Địa ngục trần gian.

Trên bờ, tiếng kèn, tiếng chuông báo động vang lên ngút trời, một đốm lửa chen chúc nhau, lão đạo sĩ Ất Thanh và đám thuộc hạ hung hãn, đang đi quanh về phía vịnh biển.

Ngọc Kỳ nhảy lên đỉnh khoang, tay kiếm, tay chưởng, hai cột trụ buồm chính bay xuống biển, làm chìm một chiếc thuyền ván nhỏ.

Thanh Hoa, men vào trong khoang ấy hai ngọn đuốc, đuổi theo giết những tên địch ở bốn mặt đang chạy tán loạn để thoát nạn, nhảy xuống nước thì còn bảo toàn được tính mạng, đi chậm nửa bước thôi đảm bảo bọn chúng máu bắn tung tóe, tính mạng khó bảo toàn.

Ngọc Kỳ đứng trên cột buồm đã bị cắt đứt, phát ra tiếng gầm đến kinh thiên động địa.

- Vô Tình Kiếm Ất Thanh yêu đạo ở đâu? Hãy đến đây ta Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ ở đây.

Chàng kêu liên tiếp ba tiếng, một con thuyền ván nhỏ lướt như bay đến. Lúc này, những chiếc thuyền nhao nhao chạy trốn ra ngoài biển. Chừng hai ba mươi chiếc. Còn những chiếc thuyền lớn nhỏ vẫn trong biển lửa bị thiêu cháy không ngừng.

Con thuyền nhỏ vừa tới, dưới ánh lửa. Thấy rõ ba người, đó là Thương Hải Thần Giao và Đông Quan Tam Nương, phía bên phải là một lão hán hung ác.

Ba người cùng quát lên, nhảy lên trên thuyền lớn.

Thanh Hoa tiếp đón ngay Thương Hải Thần Giao. Lão già sử dụng Bát Quái Tử Kim đao, ngạc

nhiên quát lớn :

- Tiểu yêu phụ, ngươi đó à?

- Thì sao nào? Nạp mạng đi! - Trì Khiêm kêu lên, vung kiếm tấn công luôn.

Bát Quái Tử Kim đao như bão tố và sấm sét nổi lên, một vòng tròn đại đao thanh thế mạnh mẽ không tiền khoáng hậu, tấn công vào trong ngàn vạn bóng kiếm, hai người vừa giao tay với nhau, thì đồ đạc trên mặt khoang bị kình phong của đao kiếm chấn rơi xuống biển. Ngọc Kỳ tiếp lấy Đông Quan Tam Nương, chàng không biết lão bà này là ai, lão thái bà thanh Cửu trượng dắt ở trong dây đai, trong tay một cây Tinh cang kiếm, kiếm quang bay vọt tám phía, tấn công về phía Ngọc Kỳ đang đứng ở trên cột buồm, công lực quả thật kinh người.

Trong khoang lưỡi lửa đã từ từ lan ra phía ngoài, đứng trên đỉnh khoang không tiện chút nào, Ngọc Kỳ không sợ lửa, chàng quát lớn một tiếng, tung ra chiêu Tinh Phi Điện Xạ.

Lão thái bà mắt đỏ hồng lên, mụ đương nhiên biết Ngọc Kỳ là ai, nhưng Ngọc Kỳ lại không biết mụ, vì không biết rõ đối phương nên chiêu thức tung ra chỉ có mấy thành.

- Thật đáng chết! - Mụ kêu lên một tiếng giận dữ, tuyệt chiêu Vô Tình kiếm pháp Vạn Hữu Cụ Tịch ra tay, kình khí mãnh liệt tóe ra.

Ngọc Kỳ phát giác chiêu kiếm của đối phương thần hiểm khôn lường, biến ảo tuyệt luân, trong lòng kinh hoảng vội vàng vận công hộ thân, nhưng đã trễ. Hai bóng người bay ra.

Ngọc Kỳ bị chấn động lui ra sau, đụng ngay dưới khoang ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt. Lão thái bà cũng lảo đảo thối lui, cũng cơ hồ muốn té xuống vào trong khoang lửa.

Ngọc Kỳ bị chấn động bay đụng vào hố lửa, Trì Khiêm ở khoang đối diện kêu lên hoảng hốt, muốn nhảy đến để cứu.

Nhưng lão già sử dụng Bát Quái Tử Kim đao, há để cho nàng như ý, một tiếng rít giận dữ, tấn công liên tiếp tám ngọn đao, thế đao vô cùng hung mãnh, bức bách nàng lui đến năm bước, mặt khoang không lớn, ngọn lửa cháy hừng hực từ trong khoang không ngừng bắn ra ngoài, nàng vừa lui, thì lập tức bị hãm vào cục diện nguy hiểm.

Ngọc Kỳ loạng choạng ngừng lại thế lui của chàng, một tiếng hú dài, người bắn lên cao. Giữa không trung với thân pháp xoay chuyển tung ra chiêu Nộ Long Phản Thân, thân kiếm hợp nhất nhảy bổ tấn công Đông Quan Tam Nương.

Đông Quan Tam Nương cũng vừa đứng vững, thấy chàng lao đến, mụ giận dữ kêu lên :

- Ngươi không chết thì tai họa vô cùng.

Mụ vừa quát tinh cang kiếm vung lên, vận hết mười thành công lực. Choang tiếng kiếm ngân vang. Tinh cang kiếm của Đông Quan Tam Nương, vỡ nát như bột kỳ quái, nếu với công lực thâm hậu như thế, lại không bảo vệ nổi binh đao, chuyện này thật khó tin? Lão bà thối lui ra ngoài hơn một trượng, đã gần tới mép khoang, thấy Ngọc Kỳ xông thẳng lên, mụ kinh hãi liền nhảy xuống biển cách ba trượng.

Mặt khác, Tử Kim đao bay lượn lên xuống, vô cùng mạnh mẽ, lão già từng bước từng bước tiến lại gần Trì Khiêm, nhìn xem thì nàng chống đỡ không nổi, chân khí cạn kiệt nguy đến nơi rồi. Lúc đó, lão già với một đao sát đất nhắm vào chân của Trì Khiêm ùa tới muốn bức bách nàng phải bay vọt lên, nếu nàng trúng thế thì một chiêu hạ lưu Tư Viên Hiến Quả sẽ chém nàng thành hai đoạn.

Đao của lão già nhanh nhẹn hiểm độc khôn lường, nếu không bay vọt lên, thì đôi chân lập tức bị từ bỏ ngay, nàng làm sao không bay lên được?

Nàng tung mình vọt lên, lão già đã biến chiêu, ánh sáng của Tử Kim đao đã đến ngay thắt lưng của nàng, muốn tránh đi thì không kịp nữa rồi.

Toàn thân của nàng lạnh lên thầm kêu: “Xong rồi!” Nàng nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong tai nàng vang lên tiếng quát của Ngọc Kỳ.

- Ngươi đáng chết!

Ngọc Kỳ đến thật đúng lúc, từ xa chàng đã nhìn thấy nguy cơ của Trì Khiêm, nếu chàng nhảy tới sẽ không kịp. Thần kiếm như rồng phi rời khỏi tay lao vút đến.

Kiếm vừa bay ra, thì thân hình của chàng liền theo sau nhảy tới tấn công, song trảo vươn ra trước, thế nhanh như điện.

Ngọc đao của lão già vừa hướng lên trên lật trở lại, thì thanh trường kiếm đã xuyên vào ngực lão, mũi nhọn xuyên qua trái tim ra phía trước.

Quả thật hú hồn nếu Ngọc Kỳ không nhanh thì cuộc đời của Trì Khiêm sẽ hối tiếc, bàn tay của Ngọc Kỳ cũng đã tới rồi, một chưởng đánh vào thân đao, tay phải đẩy chân trái của nàng, đưa nàng lên trên năm thước, thoát khỏi mối nguy hiểm.

Thi thể của lão già ngã xuống, Ngọc Kỳ thu hồi lại Thần kiếm, Trì Khiêm kêu lên một tiếng vui mừng, rớt xuống bên mình của Ngọc Kỳ, cầm lòng không được hôn lên cánh tay trái của chàng, nói thầm :

- Đa tạ đại ca, đại ca vẫn không để ý tất cả để cứu tiểu nữ, tiểu nữ không biết...

Ngọc Kỳ kêu lớn :

- Nhìn lên bờ kìa, yêu đạo Ất Thanh đã đến.

Trên bờ, ngọn đuốc đã tới gần, đã có thể nhìn thấy chiếc áo pháp y màu hồng lửa của Ất Thanh, chàng lại quay sang phải kêu lên :

- Hoa muội có cần huynh giúp một tay không?

Thanh Hoa đang cùng Thương Hải Thần Giao đánh nhau đến đất trời u ám, thủy kích của lão dường như đã chiếm hết phần thượng phong, trong ngọn lửa bùng bùng dữ dội, trên trán của lão toát ra những giọt mồ hôi lạnh ngắt.

Trong lòng của Thanh Hoa rất nóng nảy, ngay cả lão già đã chết phân nửa mà cũng chưa dọn dẹp xong, còn lời nào nữa? Giận dữ bốc lên đùng đùng nàng kêu lên :

- Không! Muội không giết lão không được.

Công lực của Thương Hải Thần Giao, so với nàng thì hùng hậu hơn, nhưng không có sự linh hoạt và kỳ lạ của nàng, lão lại nhìn thấy Đông Quan Tam Nương bị rơi xuống biển, lão già sử dụng Tử Kim đao lại chết.

Trong lòng lão không còn vững dạ, lướt như bay đến mạn thuyền, cười một cách điên cuồng :

- Ha ha, a đầu, tự lường sức mình, trong lửa lão phu không tiếp, chúng ta ở trong nước mới thấy nhau thật sự.

Lão lại cười ha hả, người đã bay vọt lên mặt biển.

Trong tiếng cười lạnh lùng, Thanh Hoa bay vọt lên nhảy xuống biển đuổi theo rất gấp. Ngọc Kỳ vội kêu lên :

- Hoa muội, trong nước tối lắm, đừng đuổi theo!

Nhưng ùm ùm hai tiếng, hai người trước sau đã nhảy xuống nước không thấy gì nữa cả. Ngọc Kỳ làm sao yên tâm cho được? Trong lòng kinh hoàng cũng nhảy xuống biển, chìm người xuống phía dưới.

Trong nước tối đen như mực.

Thương Hải Thần Giao vừa rớt xuống nước, liền chìm người xuống, tài cán dưới nước của Thanh

Hoa so với lão còn cao hơn một bậc! Còn về nhãn lực, thì đừng ai nghĩ đến so tài với Ngọc Kỳ!

Lúc này, phía Đông nam của đảo, hạm đội vô địch của Độc Long đảo, trên lầu cao của chiến thuyền Thanh Long thứ nhất, Độc Long đảo chủ đang ngồi trên chiếc ghế dựa trải thảm màu hồng, hai bên là một đám thiếu niên nam nữ, đầu bên trái là Chí Trung và Triệu Nguyên Chân.

Khi bọn họ đang tới gần đảo Ngọc Hoàn, nghe tiếng chuông báo động vang lên giòn giã, trong vịnh biển phía bắc ngọn lửa bừng bừng bốc cao, tiếng hò hét vang lên như sấm động.

Chí Trung cất tiếng nói :

- Trên đảo có lửa, tiếng la hét chấn động, khả năng...

- Khả năng là Kỳ ca và đại tỷ đã ra tay động thủ rồi. - Nguyên Chân tiếp lời.

Độc Long đảo chủ nói :

- Bất kể ai đã ra tay, chúng ta hãy hủy chiếc thuyền của bọn chúng trước. Tất cả chuẩn bị chiến đấu.

Tiếng kèn lệnh vang lên trầm trầm, tiếp theo lá cờ được kéo lên cao. Năm sáu chục chiếc thuyền được chia làm ba nhóm, một nhóm đi về phía Đông bắc của đảo, một nhóm vòng qua Tây nam, một nhóm thì tuần hành trên mặt biển phía Đông nam để cảnh giới.

Trên biển phía Đông nam đã có sẵn mười chiếc thuyền của bọn Vô Vi bang, nghe kèn lệnh của đối phương vang lên, liền nhao nhao tung thuyền, cuốn mỏ neo lại chuẩn bị chiến đấu.

Mười chiếc thuyền vừa ra khỏi vịnh biển, đột nhiên một tiếng pháo hiệu chấn động cả trời xanh, tiếp theo đó tiếng gào thét của đại bác thần công.

Mười chiếc thuyền buồm, giống như bị trận cuồng phong sóng to bẻ gãy, chưa kịp tiếp xúc, thì trong phút chốc toàn bộ đều mất tăm trong biển cả mênh mông.

Ở phía Tây nam, trên chiếc thuyền Thanh Long của Độc Long đảo chủ, trong tiếng trống trận, ánh đèn rực sáng như ban ngày.

Ất Thanh yêu đạo và đám thuộc hạ tất cả đều lên trên thuyền lớn, trên vịnh biển, chưa phát hiện tông tích của Ngọc Kỳ, mà từ phía xa lại xuất hiện hình bóng của hạm đội Thanh Long.

Lúc này, tiếng súng pháo như sấm dậy, tiếng trống trận vang lên dồn dập, trên biển đã trở thành một trận tàn sát.

Ất Thanh quay sang hỏi Ngọc Hoàn đảo chủ.

- Bành thí chủ, thuyền có cách nào thoát nạn được không?

- Hãy đi về vịnh Nhân Dương, nơi ấy có nhiều dãi đá ngầm, có lẽ có thể tránh được.

Bành Xương Minh trả lời một cách đờ đẫn, lão lại nói tiếp :

- Thuyền của ta, hoàn toàn xong hết rồi.

Ất Thanh quay sang hỏi hai bên thủ hạ.

- Cảnh hộ pháp đâu?

Có người cao giọng trả lời.

- Rất lâu rồi không thấy tung tích, sợ...

Ất Thanh quát lớn.

- Dong buồm lên, đi về phía vịnh Nhân Dương bên bờ bên kia.

Mười chiếc thuyền lớn vội vàng đi về phía tây, sóng nước mênh mông cuồn cuộn, đi chưa tới ba dặm, thì chiến thuyền Thanh Long ánh đèn rực rỡ từ phía bên trái lướt tới, bốn chiếc thuyền lớn, và mười hai chiếc thuyền hỏa long, hai mươi tư chiếc thuyền đầu bịt sắt tràn ra khắp biển mà đến.

Ất Thanh kinh hãi gầm lên :

- Châm lửa lên! Đem đứa con gái ấy để trên nóc thuyền.

Trên thuyền nghe tiếng liền châm hơn một trăm cái đèn lồng, ánh lửa sáng rực cả bầu trời. Ất Thanh dùng Thiên lý truyền âm nói :

- Vô Vi bang chủ, Vô Tình Kiếm Ất Thanh, xin diện kiến Độc Long đảo chủ.

Trên Thanh Long thuyền tiếng thanh la vang rền, có người dùng phép Thiên lý truyền âm nói :

- Hãy mau một trận tử chiến, không bàn luận gì cả.

Ất Thanh nắm lấy ngọn đuốc, đứng bên thân mình một người thiếu nữ, quay về phía mười chiếc thuyền đầu bịt sắt đang lướt nhanh tới, gầm lên :

- Các vị, nếu không rút lui, tôn Thiên kim của quý Đảo chủ, tất sẽ vong mạng đầu tiên, các người nhìn rõ rồi đấy.

Ngọn đuốc của lão giơ cao bên mình thiếu nữ, thiếu nữ bị cột chặt vào trụ thuyền, dưới ánh lửa,

nhìn thấy rất giống Thanh Hoa, đang giãy giụa.

Người dẫn đầu của mười chiếc thuyền đầu bịt sắt là Phân Thủy Thú Châu Lam, lão cùng tiểu thơ tiến vào Trung Nguyên, đối với tiểu thơ tự nhiên lão không thể nào nhận sai được, lão cho khoái thuyền lượn một vòng bên chiếc thuyền của Ất Thanh, xong lướt nhanh đến bên chiếc thuyền lớn Thanh Long, giọng sang sảng :

- Bẩm Đảo chủ, chính là Tôn tiểu thơ, đã lọt vào trong tay của bọn chúng rồi.

Độc Long đảo chủ ngồi trên gác thuyền, ống tay áo huơ lên, trầm giọng nói :

- Chuẩn bị phát pháo, nhận chìm chúng nó.

Khương Chí Trung ở một bên nói một cách lo sợ :

- Bẩm Đảo chủ, Triệu cô nương ở trên thuyền.

- Đừng để ý đến nó, trước tiên phải diệt Ất Thanh, để tránh bị chúng dã tâm xâm chiếm đảo một lần nữa.

- Bẩm Đảo chủ, Triệu tiểu thơ và Dương công tử cùng đến Ngọc Hoàn đảo lo việc bản đảo chúng ta, khả năng Dương công tử đã bị họ bắt ở trên thuyền rồi. Nếu lãnh nhiên phát pháo, ngọc đá đều bị thiêu, sau này e không tránh khỏi những lời dị nghị?

Chí Trung trình bày sự lợi hại một cách hoảng hốt.

Độc Long đảo chủ vừa nghe thấy Dương công tử ba chữ, sắc mặt hơi thay đổi. Giữa lúc đang trầm ngâm, từ nơi xa Ất Thanh lại dùng Thiên lý truyền âm cao giọng kêu lên :

- Các hạ nếu không lui, bần đạo chỉ còn đắc tội với con tin thôi. Châm lửa!

Tiếng quát vừa dứt, mười ánh đuốc đều tập trung bên mình tiểu thơ, chỉ cần hơi duỗi ra một tí, thì nàng kể như xong rồi.

- Một! - Ất Thanh ngước lên trời gầm lên.

Những người của Độc Long đảo toàn bộ đều sững sờ.

- Hai!

Tiếng gầm của Ất Thanh rất nghiêm trọng, truyền đến như tiếng sấm nổ thật lớn. Một cây đuốc chầm chậm hướng về tiểu thơ, nàng đang cố sức giãy giụa.

Độc Long đảo chủ đột nhiên cắn môi, quát lớn với đối phương :

- Chúng ta trao đổi, thả người ra, tha cho các ngươi đó.

Ất Thanh cất giọng cuồng ngạo :

- Đến bờ biển giao người, không được đuổi theo.

Lão phất tay, cánh buồm giương thẳng, mười chiếc thuyền lớn lướt như bay về phía bờ biển thẳng đến vịnh Nhân Dương ở Đông bắc.

Tiếng thanh la trên chiếc thuyền lớn Thanh Long vừa vang lên, mười chiếc thuyền đầu bịt sắt vung mái chèo lướt tới như bay, đuổi theo đuôi rất sát.

Độc Long đảo chủ, cũng nhanh nhẹn xuống chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt, mỗi bên mười chiếc, hai mươi chiếc khoái thuyền mau như chiếc tên lao xông lên phía trước.

Chiếc thuyền lớn của Ất Thanh dẫn đầu, tiến vào vịnh không lâu, lão hạ lệnh :

- Mau xông lên bờ.

Lái đò chính trên thuyền chau mày lo lắng, nói :

- Bẩm đạo gia, chiếc thuyền này của tiểu nhân...

- Nói vô ích! Xông lên đi! Không được hạ buồm.

Thuyền không dám không xông lên, chỉ nghe ầm một tiếng, chiếc thuyền giống như đụng vào ngọn núi, những người trên thuyền đều văng lên phía trước, tiếng người bị ngã kêu lên thất thanh, tiếng đồ vật bị rớt xuống biển, tiếng cột buồm bị gãy... giống như là ngày cuối cùng của thế giới.

Mười chiếc thuyền lớn nhao nhao cập vào bờ biển, có một nửa đụng ngay dãi đá ngầm, những người trên thuyền không đợi hạ lệnh, đều lao xuống nước để tẩu thoát.

Chiếc thuyền lớn của Độc Long đảo, đang tuần hành ở phía ngoài, những chiếc hỏa thuyền thì dạo chơi bốn mặt, còn những chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt thì trực xông lên bờ cát.

Ất Thanh vừa nhìn thấy thuyền đã mắc cạn, thì liền cùng với chúng nhân nhảy xuống đem theo Thanh Hoa giả phóng nhanh vào bờ.

Chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt của Độc Long đảo cũng cặp bờ ở một chỗ khác, một hàng hơn một trăm người cầm theo ngọn đuốc, đuổi theo nơi Ất Thanh vừa leo lên bờ.

Vừa lên bờ, trong lòng của Ất Thanh đã định sẵn, lão với cơn giận tràn hông, lãnh đạo hơn hai trăm bang chúng, bày trận bên bờ cát, lão muốn cùng Độc Long đảo quyết một trận sống chết.

Những người của Độc Long đảo ở phía đối diện đã tới, cũng xếp theo hàng ở hai phía tả hữu, những chiếc đèn lồng, ngọn đuốc của hai bên đều sáng rực, người của hai bên đều có thể nhìn thấy rõ đối phương.

Một lão nhân dung mạo bất phàm, dung tư tiêu sái, chầm chậm đi ra trước tiên. Phía bên trái là Song Tuyệt Kỳ Nhu Cốc Dật, còn có tám lão đầu tử anh hùng của đảo, phía bên ngoài là năm vị lão phụ nhân.

Phía bên phải là Nguyên Chân, Khương Chí Trung Bách Vĩnh Niên, và hơn mười người đệ tử của đảo, hùng dũng oai phong.

Hai bên cuối cùng chạm trán nhau, cách nhau ngoài năm sáu chục trượng thì ngừng bước, đám người phía sau của Độc Long đảo chủ đều dạt ra hai cánh. Cánh thứ nhất, là ba mươi người Thần Tiễn Thủ, đứng sừng sững sau một hàng lá chắn, tay cầm cung nỏ đứng phía bên phải, phía bên trái là ba mươi người Kim Thương Thủ tay nắm trường thương, tất cả đều là tinh hoa của đảo.

Các đệ tử của Độc Long đảo bày trận ở hai cánh, thế trận nghiêm ngặt, ngoài tiếng nổ dữ dội của ngọn đuốc, chẳng có một chút tiếng hơi thở. Còn những người của Vô Vi bang, thì lại giống như một tổ quạ, nhốn nháo hét lên giận dữ làm kinh động cả một góc trời.

- Giết! Giết bọn chúng để báo thù các huynh đệ trong bang của chúng ta.

Có một kẻ kêu lên như thế.

- Chúng ta xông lên đi! Liều đi thôi!

Một đám người khác cũng gào lên.

Quần chúng Vô Vi bang nhao nhao tuốt binh đao ra, xông lên phía trước.

Độc Long đảo chủ vẫn chưa lên tiếng, cười lạnh nhạt, hơi gật đầu với một lão đầu tử ở bên cạnh, đôi môi hơi rung động.

Lão nhân cử thanh trường kiếm, tiến về phía trước ba bước. Một hàng mười hai người thổi kèn phát hiệu lệnh ở phía sau trận, tiếng kèn trổi lên thật hùng tráng.

Những người giữ lá chắn, những tấm lá chắn hơi nghiêng, ngọn đuốc bên tay trái của họ, trầm xuống chừng hai thước.

Ba mươi người Thần Tiễn Thủ giương cung, mũi tên từ từ di chuyển về phía ngọn đuốc, đột nhiên đầu mũi tên ngọn lửa bừng bừng dữ dội hiển nhiên đầu mũi tên đã có tẩm dầu.

Thanh trường kiếm của lão nhân chém xuống, tiếng thổi kèn phát hiệu lệnh ở phía sau phát lên một trận sấm rền dữ dội. Trong không trung, những ngọn lửa bay như tia chớp, tiếng rít xé gió của cung tên, hỏa tiễn của Thần Tiễn Thủ sắc bén không thể chống nổi, có thể xuyên qua giáp sắt.

Chỉ trong thoáng chốc, thì dưới đất nằm la liệt hai ba mươi tên Vô Vi bang toàn thân đang bốc lửa, những tiếng kêu la thảm thiết của những người bị trúng tên nghe thảm thiết vô cùng.

- Lui!

Ất Thanh gầm to lên.

Ai dám không lui! Trừ phi người ấy không cần mạng sống, chán sống lắm rồi.

Bọn người Vô Vi bang vừa lui, tiếng kèn hiệu lại vang lên, Thần Tiễn Thủ không phát tên ra nữa, những tấm lá chắn lại trở về chỗ cũ.

Ất Thanh dẫn dắt Ba Thiên Long và một đám cao thủ, từ từ đi về phía trước. Độc Long đảo chủ dẫn đầu một đoàn nhân vật trọng yếu, cũng bước về phía trước.

Hai bên cách nhau trên dưới năm trượng liền dừng bước, đưa mắt nhìn nhau.

Đảo chủ chưa lên tiếng, lão mỉm cười gật đầu với Song Tuyệt Kỳ Nhu, Cốc lão gia tử cất giọng cười sang sảng :

- Tổng bang chủ, lâu lắm không gặp.

Ất Thanh lãnh nhiên nói.

- Không nhiều không ít, hơn bốn mươi năm rồi.

- Bốn mươi năm không là ngắn, chúng ta đã già rồi, đạo trưởng lại biết Cốc mỗ chưa chết, thật là cao minh, tin tức của đạo trưởng làm cho người bội phục.

- Đáng tiếc tin tức vẫn bị tiết lộ ra ngoài, công bằng mà nói, trận này coi như bần đạo nhường sự hãnh diện cho các người.

- Thật là hân hạnh! Nhưng xin đạo trưởng theo lời hẹn ước hãy phóng thích Triệu cô nương ra trước, chúng ta nhất quyết sẽ không làm khó dễ đến đạo trưởng.

- Tên Cốc kia, lão chưa tránh khỏi quá ngây thơ, thả Triệu cô nương rồi, thuyền của bần đạo và

huynh đệ trong bang, há không bị chìm chết một cách oan uổng.

- Đạo trưởng vẫn là nhất đại bá vương trong Hắc đạo, tên tuổi chấn động võ lâm, lại có thể nói một đàng làm một nẻo sao?

- “Không độc không thành trượng phu”, Cốc thí chủ văn võ đều thông việc đã đến thế này, thí chủ đương nhiên có thể tha thứ cho bần đạo.

- Nếu nói như thế thì chúng ta không còn lời nào để bàn cãi nữa.

- Thí chủ hãy xem xét và lượng thứ, các vị hãy quay về. Bần đạo sẽ thả tiểu thơ ra sao.

Độc Long đảo chủ đột nhiên cười lạnh lùng, cất giọng sang sảng nói :

- Cốc lão đệ, bất tất phải nói nữa.

Nói xong, tay phất một cái, quát lớn: “Chuẩn bị!”

Lão nhân đứng bên cạnh lại hú một tiếng dài, cử kiếm lên. Trong tiếng kèn hiệu lệnh vang dài, hơn một trăm đệ tử đồng thanh gào thét, tiếng trống vang lên như sấm động, bước nhanh về phía trước, hai cánh từ từ hợp vòng vây lại.

Ất Thanh cũng cất tiếng cười bén nhọn, phía sau bang chúng vừa rẻ ra, trong ánh lửa, tám vị đại hán xốc Thanh Hoa, đến đứng ở phía trước, tám ngọn đuốc duỗi thẳng vào thân của nàng.

- Xin Đảo chủ dứt cơn giận, để lão đệ và yêu đạo tranh luận phải trái với nhau.

Cốc Dật vội vàng lên tiếng.

Đảo chủ cười một cách thờ ơ, nói :

- Vì một tiểu a đầu, mà để nhiều cao thủ Trung Nguyên cùng chôn theo sao. Lão đệ, bất tất phải quan tâm, tranh luận phải trái với đồ vô sỉ, thì ngoài giải quyết bằng võ lực không còn con đường nào khác.

Trong lòng Ất Thanh hết sức sợ hãi, nhưng thần sắc trên khuôn mặt vẫn không biến đổi lão nghiêm giọng nói :

- Hùm dữ không bao giờ ăn con, Đảo chủ thật sự không để ý đến tất cả hậu quả sao?

Đảo chủ cười nhạt, nói :

- Bản Đảo chủ không thể vì chuyện riêng mà bỏ việc công, không thể vì một Tôn nữ nhi mà làm

lỡ đi kế hoạch lớn.

- Bần đạo và tôn giá nhất quyết thư hùng, để tránh tử thi nằm ngổn ngang, Đảo chủ dám hay là không dám.

- Các hạ không hối hận với lời đề nghị này chứ?

- Cơ hội hai bên đều một nửa, bần đạo không bao giờ hối hận.

- Tốt! Lời nói như đinh đóng cột!

Lão nhân đứng cạnh Đảo chủ lại phát ra tiếng hú dài, đệ tử trong đảo đều chỉnh tề đội ngũ lui ra sau.

Tám bang chúng cũng lui ra sau hết bảy người, một người áp tải Thanh Hoa đi lên chừng mười trượng thì ngừng bước. Một tay của Bách Vĩnh Niên nắm lấy cổ xoa, nhanh như chớp lướt mình lên phía trước, chỉ còn cách khoảng một trượng thì dừng lại, chăm chú theo dõi tên bang chúng áp tải Thanh Hoa. Ất Thanh thấp giọng nói với bọn thủ hạ một hồi, sau đó bang chúng giống như nước thủy triều lui ra sau.

Trong đấu trường, cao thủ hai bên chia nhau hai mặt, chuẩn bị ra tay.

Triệu đảo chủ cởi bỏ chiếc áo khoác dài, có một người dâng lên một thanh trường kiếm màu sắc rực rỡ, lão rút kiếm ra khỏi vỏ, thanh kiếm phát ra tiếng rồng ngân, ánh sáng chói chang, cười ha hả mà nói rằng :

- Ất Thanh, lão phu đang muốn tìm ngươi để tính món nợ Hồi Long cốc, dù ngươi không đến sinh sự với Độc Long đảo, bản Đảo chủ cũng phải đến Trung Nguyên để tìm ngươi, ngươi đến đây thật là tốt.

Trong lòng Ất Thanh rúng động nói :

- Lão tìm bần đạo là có dụng ý gì? Hồi Long cốc và Đông Hải Độc Long đảo chủ có liên quan gì với nhau?

- Vương Sư Dương Thế Hùng vẫn là tử điệt của lão phu, ngươi không thể không biết, lại còn dám vọng động vô sỉ như thế.

- Hừ! Lão gia mượn cớ như thế quá khiên cưỡng, Vương Sư là tử điệt của Đảo chủ, bần đạo chưa nghe ai nói qua bao giờ.

- Nghe hay không nghe là chuyện của ngươi, hôm nay lão phu phải cho ngươi biết thế nào là lễ độ.

Triệu đảo chủ cử kiếm tiến lên phía trước, bước đi thật chắc chắn, ung dung khoáng đạt, phong độ siêu phàm, không hổ là chủ của một đảo, nhất đại kỳ nhân của võ lâm.

Ba Thiên Long thấp giọng nói :

- Đại ca. Để tiểu đệ lấy tính mạng của lão cho, nếu như bất hạnh, có việc gì đại ca lập tức rút lui ngay. Cơ nghiệp của chúng ta, không thể bị hủy ở nơi này.

Ất Thanh nghiêm giọng nói :

- Lão quỷ ấy là trưởng bối của Vương Sư, nhất định công lực cực cao, ta phải lĩnh hội lão mới được.

- Không! Đại ca còn là chủ của một bang, há có thể khinh thân ứng chiến?

Ba Thiên Long nói xong rút kiếm ra khỏi bao, lãnh nhiên cất bước.

- Hiền đệ hãy cẩn thận.

Song Tuyệt Kỳ Nhu cũng rút kiếm ra nói với Độc Long đảo chủ :

- Con chim ngốc phải bay đi trước. Đệ xin được phép nới lỏng gân cốt.

- Lão đệ hãy cẩn thận Kim thoa trên dây lưng của lão. - Đảo chủ thấp giọng căn dặn.

Hai người cử kiếm từng bước tiến lại gần thần thái vô cùng trầm trọng. Cuối cùng cũng đã tiếp cận gần tám thước rồi. Hai thanh kiếm cùng xông ra. Chỉ thấy ánh kiếm bay tới như chớp, kiếm phát ra tiếng rồng ngân. Cả hai quả là kỳ phùng địch thủ, nháy mắt đã trao đổi nhau mười chiêu rồi, chiêu nào cũng hung hiểm thập phần, quyết lấy sinh mạng của đối phương. Hai bóng ngừng dạt ra. Tay trái của Ba Thiên Long, như ánh chớp, thì một cây Kim thoa đã tới tay rồi, lão hừ lên một tiếng lạnh lùng. Song Tuyệt Kỳ Nhu cười ha hả nói :

- Kim thoa Đoạt Hồn của các hạ đã rút ra rồi, tại hạ nghe danh đã lâu, hôm nay coi như là được mở to đôi mắt, lãnh giáo Kim thoa của các hạ như thế nào?

Ba Thiên Long cười gằn nói :

- Đây cũng là lần gặp cuối cùng của các hạ, lập tức thì có thể biết ngay lợi hại thế nào.

- Tại hạ đợi đây!

Song Tuyệt Kỳ Nhu trầm giọng quát, kiếm vút tới, tấn công một chiêu Loạn Sát Kim Tinh, thế kiếm uy mãnh tuyệt luân.

- Đến thật hay!

Ba Thiên Long trầm giọng quát, trường kiếm vội vàng vung lên.

Song Tuyệt Kỳ Nhu liên tiếp tấn công dồn dập bóng kiếm tràn ngập tám phương, bóng người mơ hồ khó phân biệt được.

Kim thoa bên tay trái của Ba Thiên Long tìm không được cơ hội ra tay, hai bên quá gần nhau, biến hóa của chiêu thức đối phương quá nhanh quá mau, bức bách lão không thể tung thoa ra ngay được. Hơn nữa cự ly lại quá gần, lão không muốn hai bên cùng bị thương.

Đây chính là sự cơ trí của Song Tuyệt Kỳ Nhu, lão tấn công giành thế chủ động, không để cho đối phương có cơ hội, dù cho đối phương liều vung Kim thoa ra thì cũng phải bị hai ba chiêu kiếm rồi cùng đến chỗ chết. Nhưng thật ra, Song Tuyệt Kỳ Nhu chưa chiếm được thế thượng phong. Đường kiếm của Ba Thiên Long vẫn nguy hiểm khôn lường, trên người của cả hai đều thấy vết máu, hiển nhiên họ đã trúng chiêu của nhau. Trong lòng của Độc Long đảo chủ hơi động, trầm giọng nói :

- Hai bên trước sau đều thất thủ, hãy tạm nghỉ để người bên cạnh lên thay thế thử xem.

Ba Thiên Long nghiêm giọng nói :

- Tên họ Cốc kia, chúng ta không chết không tản ra.

Song Tuyệt Kỳ Nhu cười ha hả nói :

- Thật là hợp ý của tại hạ, tối nay không là ngươi thì là ta.

Triệu đảo chủ đã nhìn ra, cơ hội thủ thắng của Song Tuyệt Kỳ Nhu không nhiều, Tử Tịch Tiềm Năng khí công hỏa hầu của lão, không đủ thủ thắng Hỗn Nguyên chân khí của Ba Thiên Long, tuy binh khí trong tay là thần kiếm sắc bén, nhưng cơ hội không nhiều, hà huống Ba Thiên Long còn có Kim thoa đợi thời cơ phát ra. Triệu đảo chủ muốn gọi to Song Tuyệt Kỳ Nhu hãy quay về, nhưng Ba Thiên Long đã biết mình hơn phần tiện nghi rồi, đã dùng lời chế ngự Song Tuyệt Kỳ Nhu trước và chỉ ngăn tuyệt người ngoài can thiệp vào, theo phép tắc, trận quyết đấu này, không cho người bên cạnh xen tay vào, trấn đấu phải kết thúc với phần thắng về một người. Trong lòng Đảo chủ rất nôn nóng, nhưng không thể không theo luật được, nếu Song Tuyệt Kỳ Nhu đừng mở miệng còn có đất để can thiệp vào, nhưng bây giờ thì đã không có cơ hội ấy rồi.

Ba Thiên Long từng bước lại gần, Song Tuyệt Kỳ Nhu cũng bước về phía trước.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó một tiếng hú dài lãnh lót từ bờ biển vọng lên, trong ánh lửa chập chờn rõ ràng là Thanh Hoa và Ngọc Kỳ đang lướt như bay về phía đấu trường.

Nguyên Ngọc Kỳ và Thanh Hoa nhảy xuống biển đuổi theo Thương Hải Thần Giao. Thương Hải Thần Giao tuy là một con Giao Long trong biển nhưng Thanh Hoa lớn lên từ đảo coi nước như đất liền, hơn nữa Ngọc Kỳ thần công cái thế, trí thuật siêu phàm, một mình Thương Hải Thần Giao làm sao cự nổi.

Chuyện chẳng cần kể nhiều, chắc ai cũng biết Thương Hải Thần Giao mạng ắt hưu hỷ rồi.

Sau khi thanh toán xong Thương Hải Thần Giao, họ trồi lên mặt nước thì gặp ngay chiến thuyền của Độc Long đảo, trên thuyền là Thí Uy và Thí Toàn.

Thí Uy, Thí Toàn báo cáo tình hình với họ. Sau đó dong thuyền hướng thẳng về vịnh Nhân Dương hướng theo đoàn thuyền của Ất Thanh và Độc Long đảo.

Họ đến nơi thật đúng lúc. Lân quang trong nước biển, càng hừng hực thêm mạnh mẽ liền dẫn cô nương đến phía đó ngay.

Lão tặc liền tấn công chiêu kích, đều bị kình lực khua giạt đi, mắt thấy cô nương đang bay như tên bắn tới, bèn thừa cơ rút lui, lão vội muốn nổi lên mặt biển để hoán khí, nếu mà nán lại nữa thì lão coi như đi đứt! Lão vội vàng nổi lên trên thật nhanh.

Ngọc Kỳ nhất thời thu tay không kịp, bị kéo lên trên hơn ba trượng, chàng sợ cô nương không phân biệt được rõ địch ta trong bóng tối ở dưới đáy nước, không dám bơi lại gần phía nàng, lại không thể lên tiếng kêu lên, trong cơn rối loạn một tiếng quát, bèn phân biệt rõ địch và ta, cũng bay vọt lên gấp.

Lão tặc vọt lên tới mặt nước, vừa may kế bên mình là một chiếc thuyền đã bị phá vỡ, hơi thở gấp gần tro tàn, đang nổi lên. Lão liền vọt lên, hít vào một hơi dài.

Ngọc Kỳ đã ngậm đuôi đuổi theo, ở trong nước đã thở ra hết trọc khí, bàn tay vừa vơ vào mặt nước, người đã bay vọt lên không nhảy bổ vào phía lão tặc.

Lão tặc không nghĩ rằng chàng đã tới nhanh như thế, quát lớn một tiếng, một kích đột ngột tung ra, chân vừa chống lên, một tấm ván khô bay về phía Ngọc Kỳ đang ở giữa không trung.

Ngọc Kỳ vừa ra khỏi mặt nước, lòng kiêu hùng trỗi dậy, dường như hổ dữ vừa ra khỏi lồng, mạnh mẽ không thể nào chống đỡ nổi, đột nhiên quát lớn một tiếng, song chưởng vỗ liên tiếp dòng kình lực phát ra như thôi sơn giận dữ cuốn tới tấn công.

Lão tặc chỉ cảm thấy Phân thủy kích vừa chấn động, hổ khẩu muốn nứt toát ra, gỗ khô bị đá lên đột nhiên bay vụn trở lại, lão hết sức kinh hãi, ngã ra phía sau, ầm một tiếng vật nặng rớt xuống biển.

Bình một tiếng chấn động thật lớn, vô trù chưởng lực chấn động chiếc thuyền vỡ bị chia năm xẻ

bảy. Tấm ván khô cũng ầm một tiếng bay tới nơi lão tặc vừa nhảy xuống nước, bọt sóng bay tung tóe, giống như một viên đá thật lớn bị nện trên mặt biển, thanh thế thật kinh người, chàng đã dùng toàn lực có lẽ là một bụng khí được nén dưới đáy nước, lúc này mới phát tiết ra, muốn đưa lão tặc vào chỗ chết.

Lão tặc nhảy xuống nước tuy nhanh, nhưng mặt nước bị đánh trầm trọng, trực chấn động khí huyết của lão vừa bị tắc nghẽn, trong mắt muốn nổ đom đóm, trong lòng lão hết sức sợ hãi, đôi chân vừa kịp lại, lập tức chìm xuống, trực trốn thật nhanh vào vùng tối ở dưới đáy biển.

Ngọc Kỳ nào chịu tha cho lão? Chàng hít vào một hơi thật mạnh, lặn xuống nước ngay.

Thanh Hoa vừa chui ra khỏi chiếc thuyền vỡ, cũng theo sau lặn xuống biển.

Hai người chỉ lo đối phó với Thương Hải Thần Giao lại quên đi yêu đạo Ất Thanh, bỏ qua cơ hội giết Ất Thanh ở trên mặt nước.

Thương Hải Thần Giao vừa lặn xuống, đã với xuống đáy biển ẩn náu, lão phải lánh để cho Ngọc Kỳ hai người khỏi tiếp tay với nhau, và để tránh hai mặt đều địch vây.

Ngọc Kỳ theo dấu vết đuổi theo, lão tặc lại lướt lên trên, tấn công một kích, bay vọt ra khỏi mặt biển, vận thần công đạp sóng mà đi, chạy thật nhanh trên mặt biển, trốn vào nơi sâu nhất của vịnh biển, nhưng một tấm lụa trắng đang bay tới với thế như tên bắn.

Trong vịnh biển, thuyền của Độc Long đảo, đang nối đuôi nhau dàn hàng ngang, trực tấn công những chiếc thuyền bè chạy trốn ra, trên mặt biển những tấm gỗ của những chiếc thuyền bè bị vỡ nổi trôi khắp nơi, những người rớt xuống biển phần nhiều đã bị chôn thân trong bụng cá, tiếng kêu cứu khi chìm khi nổi.

Ngọc Kỳ tránh qua một kích, nổi lên mặt nước, chàng mở miệng kêu lớn :

- Cảnh Thiên Lai, lão có trốn đến Thủy tinh cung, thái gia cũng sẽ đến bắt lão.

Tay chân chàng đều sử dụng hết, bay vọt lên không, lại dùng thân pháp yến tử lược ba, lướt trên mặt nước, mau mắn tuyệt luân.

Thương Hải Thần Giao trong tâm hết sức sợ hãi, biết rằng hy vọng quyết chiến trên mặt nước đã bị tiêu tan, còn dưới đáy biển thì tương đối còn được, chạy xa đến hơn trăm trượng, nhìn thấy Ngọc Kỳ đã tới phía sau lưng, đột ngột lặn xuống dưới đáy biển không thấy nữa.

Ngọc Kỳ quát một tiếng lặn xuống nước, theo đuổi theo rất gấp.

Công phu trên mặt nước của Thanh Hoa hơi kém, nàng chỉ còn đạp sóng mà đi, bị rớt ra sau hơn

mười trượng, đuổi không kịp nữa rồi.

Nàng đột nhiên hú lên một tiếng quái dị, đề khẩu chân khí đuổi theo nơi hai người vừa xuống nước, muốn đi tìm dấu vết của hai người.

Ngoài một trăm trượng, hai chiếc khoái thuyền đầu sắt, theo sự điều khiển của Kim Kiếm Thi Uy và Ngân Giao Thi Toan huynh đệ hai người, vừa nghe tiếng hú, thì trong lòng vui mừng như điên, Thi Uy quay sang chiếc thuyền bên cạnh kêu lên :

- Nhị đệ, tiểu thơ ở đấy, huynh đã nghe được tiếng hú của tiểu thơ.

Thi Toàn đứng ở trong thuyền, cũng kêu lên :

- Đúng rồi, đệ cũng nghe thấy thế, đúng là tiếng hú quái lạ của tiểu thơ, tiểu thơ đang gặp sự đối đầu cao minh ở trong nước, mau lên!

Hai chiếc thuyền chia nhau về hai phía tả hữu, lướt về phía ấy như tên bắn, hình dạng chiếc khoái thuyền đầu sắt như là chiếc thuyền rồng, nhưng rộng hơn, phía trước có mũi sắt, phía dưới là xương rồng bằng đao sắc bén, hai bên là ba mươi hai mái chèo, ở giữa là khoái đạo thủ (tay sử dụng đạo thật mau lẹ) và thủy tương thủ (tay sử dụng mái chèo) ở dưới khoang thuyền, trên mặt biển lướt đi như bay, hai đầu là đại phủ thủ (tay sử dụng rìu) và phi chùy thủ (sử dụng chùy), có thể phá hoại thuyền địch, trước tiên đầu thuyền đụng trước, sau đó rìu chùy cùng tung xuống, kẻ địch sẽ tan tác ngay.

Hai chiếc thuyền rẽ sang hai bên tả hữu, Thi Uy huynh đệ mình mặc áo thủy khác, vai đeo kiếm, đôi tay cầm một câu liêm ngắn bảo vệ tay, đang hết sức chăm chú nhìn về mặt biển.

Sóng lớn, tầm nhìn không được rộng, Thi Uy kêu lớn :

- Nhóm lửa lên, cẩn thận coi chừng có người lên thuyền.

Trên thuyền ánh lửa đuốc được giơ cao, ba mươi hai mái chèo đều hoạt động, chiếc thuyền lướt đi như bay, trên mặt biển đi gấp một vòng.

Ngọc Kỳ đang đuổi theo xuống biển sâu dưới hai mươi trượng, nhìn thử dưới đáy biển, những dãi đá ngầm mọc lên như rừng, những bụi cỏ biển, những sinh vật dưới đáy biển có thể phát sáng đang rong chơi khắp bốn phía.

Thương Hải Thần Giao biết thời cơ đã đến, đột nhiên hướng lên rồi lặn trở lại, phân thủy kích nhanh như chớp hướng lên trên tấn công vào Ngọc Kỳ.

Hai người quấn lấy nhau, Ngọc Kỳ không có kinh nghiệm cách chiến đấu trong cơ biển, chỉ lật người ba hai vòng cơ hồ muốn bị thương dưới cây kích, chàng vẫn dùng chưởng lực khuấy động

nước biển, cơ thì nhiều, chàng chỉ còn lực bất tòng tâm.

Trong lúc quá nôn nóng cơn giận dữ bốc lên, chàng đột ngột rút ra Hàm Quang kiếm, kiếm vừa rút ra, thì những tia sáng mờ mờ ảo ảo màu xanh lục phát ra bốn phía, tầm nhìn đã trông sáng sủa hơn.

Với thanh kiếm trên tay, chàng triển khai thế tấn công, một kích của đối phương vừa tấn công xuống bụng dưới, chàng hít bụng lại tung chưởng ra, thân được trồi lên trên, đầu cúi xuống, một kiếm tấn công.

Trong đấu trường, Song Tuyệt Kỳ Nhu đang dồn nội lực vào kiếm, quát trầm một tiếng, tuyệt chiêu Dựng Hoa Vạn Cờ hóa thành ngàn vạn đường kiếm bay thẳng vào Ba Thiên Long, thanh kiếm như những đường cầu vồng xanh, cuồn cuộn bắn về phía ảnh kiếm, kình phong xé gió khí thế kinh người.

Một trận rồng ngân hổ rống vang lên, kiếm khí bay vọt lên, tia chớp bắn ra như điện xẹt, bóng của họ dường như mất đi, rồi lại hiện ra, trong vòng kiếm ảnh. Họ lại chiến đấu điền cuồng. Ất Thanh lúc này nghe thấy tiếng hú trong trẻo vang vọng tới từ bờ biển, sắc mặt yêu đạo lập tức thay đổi, lão vung kiếm xông lên phía trước thật nhanh.

Triệu đảo chủ cười một tiếng lạnh lùng, bay lướt tới.

Bách Vĩnh Niên vung lên Song cổ xoa, đột ngột nhảy bổ tới tên đại hán trước mặt.

Thanh Hoa khẽ nhiên cười lên một tiếng nhẹ nhàng, chạy lui ra sau thật nhanh, nàng chạy vào trong đất liền, rời xa phía đấu trường.

Bè đảng của Ất Thanh ở phía sau, nhao nhao bỏ chạy trốn để thoát thân.

Ngọc Kỳ từ phía xa, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, dắt theo Thanh Hoa lướt như bay về phía đấu trường. Thanh Hoa kêu lên từ phía xa :

- Tổ phụ! Đừng tha cho yêu đạo chạy đi.

Đệ tử của Độc Long đảo, nghe tiếng của tiểu thư đồng reo lên đứng nhường sang hai bên. Hai người bay vọt vài, hai thanh thần kiếm rút ra khỏi vỏ.

Ngọc Hoàn đảo, Đảo chủ Bành Xương Minh, đột nhiên cất tiếng cười sang sảng, người đã ẩn vào trong màn đêm mịt mù, chạy đi.

Bên bờ biển, Đông Quan Tam Nương vừa lên bờ cũng buông một tiếng hú the thé, xông về phía đấu trường thật nhanh.

Chuyện kể thì rất dài, nhưng diễn biến xảy ra trong nháy mắt. Ba Thiên Long bỗng nhiên thân hình lùi ra sau như tên bắn, tay trái vung lên, ba cây Kim thoa trước sau bay ra, một bắn vào Song Tuyệt Kỳ Nhu, một vào Độc Long đảo chủ, và một tấn công vào Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đang bay tới.

Ất Thanh vừa cùng Độc Long đảo chủ tiếp xúc với nhau. Choang một tiếng, thanh bảo kiếm trong tay Ất Thanh bị Vô Cực Thái Hư thần công chấn động đến nỗi thanh kiếm bị hủy đến cả tấc. Lão yêu đạo lui ra sau như hỏa tốc, Kim thoa vừa lúc đó bay tới.

Hai tên lão tâm đã cố ý muốn chạy trốn, thân pháp thật nhanh, chỉ trong chớp mắt, người đã bắn ra xa ngoài ba trượng.

Ba cây Kim thoa lập tức bay tới như ánh chớp, mắt nhìn thấy thảm kịch phút chốc sắp xảy ra tới nơi.

Chương 22: Hồi Long Cốc

Ba Thiên Long nhờ vào Kim thoa mà thành danh, mỗi cây Kim thoa, đều dựa vào thủ pháp nhanh nhẹn khéo léo và sức phán đoán nhanh nhạy, căn cứ vào hoàn cảnh giành lấy phần tiện nghi mà ra tay đúng lúc, không sai tí nào, lão đã trước sau sử dụng qua trên người Ngọc Kỳ. Thời gian gần đây lão đã chế thêm mấy cây Bách Biến kim thoa nữa. Lần này lão thấy được cơ hội tốt, Ất Thanh vừa lui ra thì ba cây Kim thoa của lão liên tục chia nhau bắn tới.

Cây Kim thoa thứ nhất bắn vào người Ngọc Kỳ, là Bách Biến kim thoa, cây Bách Biến kim thoa thứ hai thì bắn về Độc Long đảo chủ, cây thứ ba là Bách Khai Mẫu Tử kim thoa, tấn công vào cự ly gần nhất, đối phó với Song Tuyệt Kỳ Nhu lá người không quá cao minh.

Thần thủ của Ba Thiên Long không thể nói là không nhanh, đáng tiếc bàn tay trái lão đã bị mất đi một lóng tay, lúc trước do lão tự bẻ gãy, cho nên cây Kim thoa cuối cùng phóng về phía Song Tuyệt Kỳ Nhu tốc độ tung ra, cùng với thời gian dự tính vẫn chưa phối hợp với nhau lắm, hơi chậm đi một tí. Mục quang của Ngọc Kỳ thật sắc bén, thân pháp của chàng thật nhanh, đã thấy nguy cơ sắp xảy ra, chàng không còn để ý gì nữa, Thần kiếm rời khỏi tay lao đi, đồng thời đẩy Thanh Hoa sang một bên, văng ra xa, cũng trong nháy mắt đó chàng nhảy bổ vào phía Song Tuyệt Kỳ Nhu. Độc Long đảo chủ thấy Kim thoa bay đến hừ lên một tiếng lạnh lùng, tay áo phía bên trái phất lên nhè nhẹ, một luồng tiềm lực vô cùng mạnh mẽ phát về phía cây Kim thoa, đồng thời thanh trường kiếm bên tay phải cũng thoát tay bay ra ngăn chặn Kim thoa, ống tay áo bên phải vừa mở rộng ra, thân hình của Đảo chủ như biến thành đứa trẻ sơ sinh, ẩn mình vào sau tay áo. Quả là thần công cái thế có một không hai. Thanh Hoa bị Ngọc Kỳ đẩy văng ra ngoài hơn năm trượng, vượt qua vòng nguy hiểm của Kim thoa. Thần kiếm của chàng thật vừa vặn đón ngay cây Kim thoa cuối cùng, Ngọc Kỳ cũng tới nơi rồi, một chưởng của chàng tung ra, thân hình chàng đụng vào Song Tuyệt Kỳ Nhu nên làm lão ngã lăn xuống, chàng đè lên người lão, lấy thân làm vật cản. Một chuỗi biến hóa cấp kỳ, đều hoàn thành trong phút chốc. Ba cây Kim thoa trước sau cùng phát nổ, tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang lên.

Cây Kim thoa đầu tiên nổ cách Thanh Hoa khoảng năm trượng, không có gì nguy hiểm. Chỉ tội cho những đệ tử của Độc Long đảo đang đứng trong vùng phong tỏa của Kim thoa, ba tử đệ thân mình bị trọng thương, kêu lên thảm thiết, ngã lăn xuống đất.

Còn cây Kim thoa tiến công về phía Đảo chủ, cách thân hình Đảo chủ hơn một trượng bị Vô Cực Thái Hư thần công cuốn tới, cây Kim thoa chuyển hướng bay sang trái bắn ra ngoài hơn một trượng, lúc đó mới bộc nổ, ngàn vạn cây Kim thoa nhỏ và Ngưu Mão kim châm bay ra tám hướng, tay áo của

Đảo chủ cứng như thép nguội, những cây bắn tới có vài cây xuyên vào tay áo, nhưng đều bị chấn động rớt xuống đất. Đảo chủ không hề hấn gì.

Thần kiếm của Ngoc Kỳ vừa chạm vào Kim thoa, cuối cùng Kim thoa lập tức nổ tung, hai cây Kim thoa nhỏ bay như chớp về phía trước bị chưởng lực của Ngọc Kỳ ngăn cản, lực đạo đã bị tiêu tán một nửa.

"Xoẹt" một tiếng, một cây Tiểu kim thoa tấn công xuyên vào hộ thể thần công của Ngọc Kỳ, đâm từ vai trái xuống, vẽ thành một đường máu như máng xối, sâu xuống xương hông, mũi thoa cắm sâu vào thịt năm phân. Lực đạo của Kim thoa quả thật kinh hồn. Thế mới biết Độc Long đảo chủ thần công quán tuyệt. Ngoc Kỳ thấy nửa người tê chồn, chân khí tản mát.

Trong chớp mắt lúc này thì Đông Quan Tam Nương đã tới, xông vào Ngọc Kỳ đang nằm dưới đất, mụ muốn thừa dịp để trả thù mối sỉ nhục bị bức bách phải nhảy xuống biển vừa qua.

Nguyên lúc ở vịnh nơi Ngọc Hoàn đảo, mụ bị Ngọc Kỳ bức rơi xuống biển, chìm nổi hồi lâu mụ tìm được một chiếc thuyền rượt theo đoàn người phía xa. Lúc Ngọc Kỳ và Thanh Hoa vừa tới đấu trường thì mụ cũng đã đến bờ, lao theo bén gót. Thanh Hoa kêu lên một tiếng, thần kiếm vung ra nhảy đến đâm nhanh vào hậu tâm của lão quái bà. Đông Quan Tam Nương nếu muốn giết chết Ngọc Kỳ không phải quá khó, nhưng đường kiếm của Thanh Hoa cũng làm cho mụ táng mạng, mụ không dám mạo hiểm, vội xoay mình lại, thanh kiếm vung ra, tay kia Cưu Đầu trượng cũng quật xuống một chiêu hung hiểm.

Hai người đều rất nhanh, "Chang" một tiếng giòn giã, thanh kiếm của mụ lập tức bị chém gãy, Thanh Hoa cũng bị Cái Thế thần công của lão bà chấn động, bay ra ngoài hai trượng. Bảo kiếm cơ hồ muốn thoát khỏi tay.

Cũng nhờ chấn động mà văng ra ngoài như thế nàng đã bảo toàn được tính mạng của mình bởi lão bà đã tung Cưu Đầu trượng ra một chiêu hiểm ác "Phi Hồng Quan Nguyệt". Người nàng bị chấn động bay đi, lão bà chiêu đưa đi vào khoảng không.

Ất Thanh nhắm thời thế không ổn, kêu lên một tiếng, người đã lao vào bóng đêm mịt mù. Ba Thiên Long và lão tặc bà cũng như ánh chớp lướt nhanh vào bóng tối. Những người Độc Long đảo từ phía sau chạy đến đó là tám vị lão đầu tử và năm vị lão thái bà, Nguyên Chân và Khương Chí Trung, Bách Vĩnh Niên với một xoa đã đánh chết tên đại hán đã giữ chặt Thanh Hoa giả. Lúc này cũng nhảy bổ đến. Họ nhanh chóng lao lên phía trước tiếp ứng Thanh Hoa và Ngọc Kỳ.

Độc Long đảo chủ rung cho những cây thoa châm từ tay áo rớt xuống, thân hình hồi phục trở về nguyên trạng, một tay nắm lấy Ngọc Kỳ kéo lên nói :

- Thiếu hiệp, ngươi xả thân mạo hiểm, lão phu rất kính trọng ngươi...

Lão vừa nói vừa muốn điểm vào huyệt đạo của Ngọc Kỳ, để ngăn cho máu ngừng lại.

Ngọc Kỳ hơi cử động nói :

- Sư tổ gia, xin đừng điểm vào huyệt đạo của Kỳ Nhi...

- Ơ, ngươi là...

Thanh Hoa chạy đến tiếp lời :

- Tổ phụ, chàng là Dương gia Kỳ ca, huyệt đạo của chàng không tìm được đâu.

Đảo chủ cười ha hả, lấy ra hai viên đan hoàn, nhét một viên vào miệng của Ngọc Kỳ, một viên khác bóp nát, gắp tiểu thoa ra rắc thuốc bột vào xong, lão nói :

- Hài tử, lão phu tối nay vui lắm. A đầu, đợi lát nữa tổ mẫu sẽ phạt ngươi.

Một lão thái bà mỉm cười tiến lại gần, cười nói :

- Phạt Hoa a đầu chiếu cố Kỳ nhi, đi thôi!

Ngọc Kỳ vẫn còn đau đớn nằm dưới đất, thò tay vào túi Bách ngọc, lấy ra một bình đan hoàn, đưa cho Thanh Hoa đang ở cạnh bên nói :

- Kim thoa của Ba lão tặc có kỳ độc, bên ấy có mấy vị đại ca bị thương, cần...

Khương Chí Trung lắc đầu nói :

- Kỳ độc gặp máu phong hầu, đã không còn cách nào...

Đảo chủ than thở nói :

- Chí Trung, có mấy vị đệ tử đã trúng thoa?

- Ba người, đã bất hạnh mà mất rồi.

Song Tuyệt Kỳ Nhu sau khi đứng dậy, vẫn chưa hoàn hồn, mắt nhìn không chớp vào Ngọc Kỳ, lúc này mới nói :

- Công lực của Kỳ nhi tại sao lại có thể làm cho ta ngã xuống? Hài tử, con thật làm cho ta ngạc nhiên. Con đã xả thân cứu ta...

Đảo chủ cười nói :

- Cốc lão đệ, hãy lên trên thuyền rồi nói. Kỳ nhi, Nguyên Chân đã đem thân thế của con nói cho ta biết rồi, con bất tất phải gọi ta là Sư tổ gia.

- Kỳ nhi theo Chân đệ gọi là Tổ phụ được không? - Ngọc Kỳ hỏi.

- Hài tử nên như thế. Đi!

Mọi người chỉnh đốn lại đội ngũ rồi lên chiếc khoái thuyền đầu bịt sắt. Trong tiến kèn vang lên, hạm đội đi về phía biển lớn Đông bắc. Trong vịnh Nhân Dương, tất cả trở về sự tĩnh mịch, gió đang rít lên giận dữ, sóng dâng lên thật nhanh, mười chiếc buồm thật lớn, đậu trên những dải đá ngầm đang nghiêng ngửa muốn lật. Trên vịnh biển phía Tây bắc của đảo Ngọc Hoàn, những chiếc thuyền vỡ nằm trên bãi cát, ngọn lửa đang bốc cao, chiếu sáng đỏ rực một góc trời, gió mạnh lửa bừng bừng dữ dội, không thể nào dọn dẹp được.

Không lâu, một chiếc thuyền buồm đi vào vịnh Nhân Dương, một nữ nhân người ướt đẫm ngã xuống bờ cát, đang nhìn chăm chú không rời đội thuyền vừa lướt khỏi vịnh đi ra biển lớn, trong đôi mắt đẹp tuyệt vời rơi xuống những giọt lệ long lanh, nữ nhân lẩm nhẩm :

- Dương công tử, chúc người bình an hạnh phúc, thiếp sẽ đi về ẩn cư nơi chốn thâm sơn, sẽ trở thành một người bình thường, tìm một nơi ở khác để sống những ngày còn lại, thiếp sẽ sửa đổi lại cuộc sống của mình. Từ nay về sau không còn gặp nhau, mong người hết sức giữ gìn sức khỏe.

Nói xong nàng lảo đảo đứng dậy rồi biến mất vào trong đêm tối mênh mông.

Nàng chính là Trì Khiêm, muội muội của Thần Kiếm thư sinh. Từ đó trong giang hồ mất đi dấu vết của nàng.

* * * * *

Tháng ba cuối xuân, Giang Nam một dải xanh biếc, dấu vết của mùa đông lạnh lẽo đã mất đi đâu hết cả, trăm hoa đua nở, cây cỏ tươi tốt bời bời, chim oanh cất tiếng hót du dương trầm bổng và cơn gió đang thổi nhẹ nhàng lất phất qua những cánh đồng xanh mơn mởn. Ngày cuối cùng trong tháng ba, trên đường cái quan ở huyện Ngọc Sơn phủ Giang Nam xuất hiện ba người đang cưỡi ngựa. Họ là Ngọc Kỳ, Thanh Hoa và Nguyên Chân.

Con đường khá rộng, ba con ngựa đi ngang hàng với nhau, Thanh Hoa đi giữa. Họ đi không gấp vội, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ với nhau. Thanh Hoa dẩu đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp lên, nàng nói :

- Kỳ ca, tại sao huynh không cần tổ phụ truy tìm yêu đạo Ất Thanh?

Ngọc Kỳ mỉm cười nói :

- Hảo muội muội, nếu tổ phụ lộ mặt, yêu đạo Ất Thanh sẽ sợ hãi trốn vào nơi thâm sơn cùng cốc, thiên hạ lớn như thế, biết đi đâu để tìm lão? Vì vậy huynh mới xin tổ phụ đừng rời đảo, giữ vững phương châm người không phạm đến ta thì ta không chạm đến người, như vậy yêu đạo Ất Thanh mới cả gan đến điểm hẹn ở Hoàng Sơn. Muội đừng lo huynh đã dự tính cả rồi.

- Hừ! Huynh chính là hùng tâm vạn trượng, muốn một mình một cõi, muội phản đối.

- Muội sai rồi, chí ít Phong Vân ngũ kiếm của chúng ta cần phải toàn bộ cùng hành động, làm sao nói huynh muốn một mình một cõi được.

Nguyên Chân bỗng cười ha hả chen ngang :

- Những lời Kỳ ca nói, đệ hoàn toàn tán thành. Phong Vân ngũ kiếm chắc chắn lúc đó sẽ dương oai trước ngàn quân vạn mã.

Thanh Hoa giật cương ngựa một cái, nhẹ nhàng nói :

- Ai cho đệ nhiều chuyện thế? Đệ đừng xen vào có được không?

Nguyên Chân cười ha hả, xông lên phía trước, quay đầu lại làm mặt quỷ, cười hì hì nói :

- Tỷ tỷ, lời nói của tỷ tỷ thật sự là những lời xuất phát từ trong lòng mà ra. Đệ sẽ đi trước, tuyệt không quay lại nhìn, để tránh quấy rối hai người và làm cho người ta không thích. Ha ha!

- Tiểu quỷ này, ngươi...

Gò má của Thanh Hoa hồng lên, nàng giật cương ngựa xông lên phía trước.

Nguyên Chân đã chạy ngoài ba trượng, vẫn cười ha hả không ngớt.

Ngọc Kỳ cũng cười hì hì, giục ngựa sát cánh đi cùng với Thanh Hoa.

Nàng hứ lên một tiếng, làm thế muốn đánh cho một cái.

Ngọc Kỳ kêu to về phía trước :

- Chân đệ, nàng tiểu Phụng tiểu muội đanh đá của đệ ra sao rồi? Còn nhớ đến cô ấy không?

Nguyên Chân dừng ngựa lại, đợi hai người đến rồi mới nói :

- Huynh đừng nhắc tới nữa, những người ở Cổ gia trang làm như đệ là sát tinh vào nhà họ không bằng, cả ngày lẫn đêm cứ trông coi từng bước. Cổ Phụng thì tính tình lại nóng nảy, đệ không chịu đựng nổi.

- Ơ! Nàng đối với đệ nóng nảy lắm sao? Không thể được, nàng đang yêu đệ mà, tỷ tỷ đã nhìn thấy trong mắt nàng có tình ý đối với đệ, đệ đệ đừng nản lòng.

Nguyên Chân nói một cách thật lòng :

- Tình ý của nàng đối với đệ chỉ dừng lại ở mối giao ước thôi, lúc vào gia trang ngày thứ hai, gia gia của nàng tuy không có nhà nhưng má má của nàng lại quá ghê gớm, sai một đám người giám thị đệ, một bước không rời, chẳng có cơ hội nào nói chuyện với nhau được, đệ nán lại ở đó mấy ngày kể cũng như không.

- Vậy làm sao đệ biết tình ý và tính tình của nàng đối với đệ là nóng nảy, hấp tấp?

- Do nàng không quan tâm gì đến đệ và cái cảnh quát tháo những thuộc hạ, đệ làm sao không biết? Nếu không phải vì đợi Cửu Chỉ Phật, thì đệ đã sớm đi tìm hai người rồi.

- Ơ! Đệ thật là ngốc, chỉ nhìn thấy cái cảnh mà nàng quát tháo những người trong nhà thì đệ phải biết nàng đang rất nhiều phiền não. Sự phiền não ấy là không được nói chuyện với đệ. Đệ chính là người phiền não của nàng! Đệ không hiểu trái tim của cô gái nào cả, ngu đệ đệ ạ.

- Hà hà! Có lẽ Kỳ ca hiểu, vì vậy... - Nguyên Chân cười lớn.

Nguyên Chân chưa nói xong, Thanh Hoa đã quát nhẹ một tiếng, rút cây roi ngựa ra.

Nguyên Chân cười lên ha hả, cưỡi ngựa vọt lên trước.

Đến trưa thì ba người đến huyện Ngọc Sơn, kế đó đi về phủ Quảng Tín.

Bọn họ lại không che giấu mình, quyết định ở lại phủ Quảng Tín rồi mới đến Hồi Long cốc. Ngọc Kỳ và tổ mẫu đã hẹn nhau, chuyện ở Độc Long đảo đã xong rồi, thì cuối tháng ba hay đầu tháng tư phải đi đến Hồi Long cốc làm lễ truy điệu quần hùng tử nạn hai mươi năm trước. Tin này truyền ra giang hồ, anh hùng Bạch đạo chắc cũng tập trung tại Hồi Long cốc đông đủ. Đêm đó, họ tìm nơi ngủ trọ ở phủ Quảng Tín, bao cả một sân nhà ở, nghỉ ngơi ổn thỏa. Sau canh hai, ba người ở nội viện luyện kiếm pháp.

Mấy ngày gần đây ba người không những tiến bộ rất nhiều, càng thông hiểu được không ít những đường kiếm đạo tinh vi. Ngọc Kỳ rèn luyện thêm kiếm pháp cho Thanh Hoa và Nguyên Chân hai người.

Ngày hôm sau bọn họ lại lên đường, họ đi hơn một giờ, từ phía xa trông thấy một con sông và một chiếc cầu gỗ bắc ngang sông, bên bờ phía Tây xuất hiện một tòa trang viện quy mô không nhỏ. Ngọc Kỳ nói :

- Đại An trang đã đến rồi, chúng ta có nên quấy rối một phen chăng?

Thanh Hoa nói :

- Năm ấy ở Hồi Long cốc cũng từng ra hết sức lực, tuy bọn chúng chưa phải là là hung ma nhưng cũng cần phải răn đe chút ít, đi thôi!

Ba con ngựa chạy qua cây cầu gỗ, rồi ngoặc sang trái phi như bay vào tòa trang viện.

Trang ấp có hơn một trăm hộ dân, ở trong vùng núi hẻo lánh góc xó này thì thôn trang này không được tính là nhỏ.

Phía mặt bắc của thôn trang, đầu tiên là một tòa nhà lớn, phía trước là một sân phơi lúa thật rộng, cũng là sân để luyện võ, bởi vì nó có đặt đồ dùng để luyện tập.

Trong thôn vang lên tiếng chó sủa, nam phụ lão ấu đều giương mắt nhìn nhau, rất ngạc nhiên khi nhìn thấy ba con ngựa đang phi rất nhanh về phía sân phơi thóc của ngôi nhà lớn, từ trong cánh cửa lớn sơn son xuất hiện hai đại hán vóc người cao to đang đứng trên bậc thềm quắc mắt nhìn bọn họ trừng trừng.

Nguyên Chân xuống ngựa bước vào, chàng sửa lại ngay ngắn thanh trường kiếm giắt ờ ngang lưng, khệnh khạng bước về phía bậc thềm. Hai tên đại hán vẫn chưa lên tiếng, nhưng những cánh tay thô to giang ra tỏ ý ngăn trở. Nguyên Chân hơi nghiêng đầu giọng giễu cợt :

- Ơ! Thật là bàn tay to khỏe, nhất định là đủ sức đánh chó đuổi mèo hoặc giả có thể làm một tên trông coi việc nhà! Lão huynh, bỏ tay xuống đi nào, đừng khoe, coi như các vị xong rồi đấy.

Hai tên đại hán vẫn im lặng, giống như không nghe thấy gì cả.

- Ê, những tên trông cửa này, điếc rồi hả? Các ngươi bỏ tay xuống không?

Cặp mắt hung ác của hai tên đại hán vừa trợn trừng, thì cùng lúc đó một luồng chưởng lực tung ra thật mau. Họ đang đứng trên bậc thềm, bàn tay tung ra liền có thể trung vào mặt của Nguyên Chân ngay.

Song chưởng của Nguyên Chân một tay lật một tay úp. Chụp lấy tay của hai tên đại hán kéo về phía sau rồi dùng kính lực đẩy đi.

- Ai...

Hai tên đại hán kêu lên một tiếng kinh hoàng, lập tức chân đứng không vững, ngã nhào xuống bậc thềm, tuột xuống đến bậc tam cấp cuối cùng, nước mắt, nước mũi, máu cùng một lúc chảy ra. Những

thôn dân ở chung quanh đều bật lên những tiếng kêu kinh hoàng.

Nguyên Chân nhìn hai tên đại hán ở dưới đất nói :

- Ê! Lão huynh, gặp nhau thì phải chào nhau nhưng chúng ta không được khinh suất, không phải người thân cũng không phải bạn cũ, các người cao tuổi như vậy, đừng nên đa lễ! Không dám không dám xin đứng dậy, các người đã sai phương hướng rồi, đang rập đầu trước ngựa của ta đấy.

Ngọc Kỳ cũng từ trên ngựa nhảy xuống, cười nói :

- Rạp lạy sát đất, chào nói như thế trang trọng quá, ngựa làm sao xứng như vậy được.

Lúc ấy có hai người từ bên trong cửa lướt ra ngoài, nghiêm giọng hỏi :

- Ai đấy? Dám đến Đại An trang này sinh sự sao?

Nguyên Chân quay mình bước lên bậc thềm cười nói :

- Hứ! Lão huynh, ở đây chính là Đại An trang à?

- Các ngươi là những người lạc lối rẽ vào đây à?

- Cứ xem là như vậy đi.

Đột nhiên trong đại môn truyền ra thanh âm vang lên như trông chuông ngân.

- Ai đang ở ngoài la hét ầm ĩ đó, câm miệng lại ngay!

Hai đại hán chưa kịp trả lời thì Nguyên Chân đã cao giọng lên nói :

- Chúng ta muốn đến quý trang bắt dã thú. Ê! Ở đây nghe nói có mãnh thú phải không? Chúng ta vì săn mãnh thú mà đến đây.

Hai đại hán vừa nghe nói, tức giận quá thể gầm lên một tiếng thật to, cả hai nhảy bổ về phía trước.

Nguyên Chân vừa cất chân, thì liền rắc rắc hai tiếng, hai tên đại hán bay xuyên qua cửa, đụng vào tấm bình phong đến vỡ tung.

Trong sảnh nổi lên tiếng quát hết sức giận dữ, vài tên đại hán từ phía trong hiện ra, dáng người cường tráng khỏe mạnh. Nguyên Chân liền lui xuống bậc tam cấp, cười ha hả như điên nói :

- Ha ha, mãnh thú đã đến rồi, ha aha, những tên mãnh thú ba đầu hai chân kia đấy.

Thanh Hoa cũng nhảy xuống ngựa, đến bên Ngọc Kỳ, Nguyên Chân thì đứng bên trái của Ngoc

Kỳ. Từ trong sảnh lao ra có ba người, dáng người đặc biệt hung mãnh, không giống với người bình thường mà thôi.

Ba người đứng trên bậc thềm đón ngay trước cửa, tướng mạo quá quái dị, bằng hữu mà nhát gan thì nhất định sẽ bị dọa cho một trận bị bệnh luôn.

Người ở chính giữa thân cao chín thước, cơ hồ so với Ngọc Kỳ còn cao hơn nửa cái đầu, vai rộng cánh tay dài như vượn, đôi chân như hai trụ gỗ thật to, đầu tóc rối tung nối liền với một hàm râu quai nón đã ngả sang màu xám, chỉ để lộ bộ mặt, mũi và mắt, đôi mắt như chuông đồng, chiếc mũi lớn bị tẹt, nổi bật cái miệng lớn môi dày, lão chính là lão đại trong Tam mãnh thú Cán Đông, Thần Tý Vượn Trác Hiệp Thành, lại đang cầm một cây gậy Lang Nha.

Người thứ hai thì tóc lại màu xám, đôi mắt u ám chiếu ra những tia sáng màu xanh, miệng nhọn mũi dài, hai lỗ tai cao vút, lão chính là Thanh Nhãn Lang Hồ Sâm, trên dây thắt lưng đang giắt một cây bút Phán Quan.

Người ở đầu bên phải thì tóc tai vàng rực, đầu như đầu báo, sắc mặt tím vàng, hai bên má đều mọc lên bảy tám lớp vảy to như đồng tiền màu xanh đen, lão đang nhe một hàng răng trắng thật sắc bén, đó là Ban Báo Hàn Tinh, tay phải cầm một cây Mai Hoa đoạt.

Ba lão quái thú vừa nghe Nguyên Chân nói một cách cay nghiệt như thế, ai ai cũng tức giận vô cùng.

Mục quang của Thần Tý Vượn quét qua mặt của Ngọc Kỳ, lão chợt biến sắc, liền giơ tay ra ngăn lại, không cho đồng bọn tiến lên phía trước, lão trầm giọng hỏi :

- Chư vị đến đây tìm chuyện sinh sự, nhất định chẳng phải là kẻ bình thường. Tại hạ là Trác Hiệp Thành, thỉnh giáo tôn tánh các hạ là ai?

Ngọc Kỳ vừa nhìn biết ngay họ là ai, bộ dạng của họ cũng nói rõ tên ra rồi, nhất định không thể sai được. Nguyên Chân cười ha hả nói :

- Ngài là Thần Tý Vượn? Danh bất hư truyền, quả là một mãnh thú.

- Tiểu huynh đệ pha trò rồi. Xin cho biết danh hiệu để tiện tiếp đãi.

- Hừ! Ngài nói cái gì thế? Bản thái gia lại trở thành đồng loại của các người sao? Há há có lý lẽ như thế ư?

Nguyên Chân trầm giọng xuống nửa đùa nửa thật.

Quái! Bình thường thì lão không dễ dàng gì tha thứ, một câu nói không đúng lúc thì liền cử tay

giết ngay, nay Thần Tý Vượn lại nhẹ nhàng khúm núm, những thôn dân ở bốn bên đều lấy làm ngạc nhiên, thầm kêu chuyện này không thể tin được.

Khẩu khí của Thần Tý Vượn vẫn chưa thay đổi, nói :

- Tôn giá lại nói giỡn rồi! Tại sao chư vị không nói rõ mục đích để đến đây? Như vậy không tránh khỏi mất đi phong độ oai phong của mình. Chư vị thật sự không muốn nói rõ danh hiệu của mình ra sao?

Nguyên Chân cũng cho rằng mình quấy quá như thế đã đủ liền nói :

- Chư vị nghe đây. Xin nhìn kỹ nhé, đó là thủ lĩnh Phong Vân ngũ kiếm, Cuồng Sư Dương Ngọc Kỳ, đương nhiên chư vị không thể không biết.

Ngọc Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Dương mỗ đến đây thật lỗ mãng, xin chư vị rộng lượng bỏ qua cho.

Kỳ thật Tam mãnh thú không cần phải hỏi danh hiệu đâu, ba người bọn họ trước đây đã từng tham gia chiến dịch ở Hồi Long cốc, họ biết khuôn mặt thật của Vương Sư cho nên vừa nhìn thấy dung mạo của Ngọc Kỳ, liền biết ngay chàng là Cuồng Sư gần đây đang gây xôn xao trong chốn võ lâm.

Nguyên Chân tiếp tục chỉ tay cố làm ra vẻ để làm hai bên hiểu biết nhau.

- Này này này! Đây là Đệ tam kiếm Đông Hải Độc Long đảo Triệu Thanh Hoa. Còn kẻ hèn mọn này! Đệ ngũ kiếm Triệu Nguyên Chân chính là tại hạ.

- Thật là ngưỡng mộ, ngưỡng mộ, chư vị đến đây có điều chi không?

Thần Tý Vượn lo lắng hỏi :

- Trác chủ nhân không mời chúng ta và trong để thỉnh giáo sao?

Ngọc Kỳ cười hỏi.

- Trác mỗ trước tiên cần phải hỏi mục đích đến của chư vị.

- Chúng ta không phải đã nói trước rồi sao? Đến đây săn mãnh thú mà.

Nguyên Chân cất tiếng sang sảng trả lời.

Thần Tý Vượn cười nhạt, nói :

- Nếu nói như thế, huynh đệ chúng ta chỉ còn cách phải tiếp đón thôi.

Lão nói xong bước chân xuống bậc tam cấp.

Ba người chặn lại, có ý không muốn nhường đường. Thần Tý Vượn cố nén cơn oán hận, nói :

- Xin mời chư vị đến sân phơi thóc.

- Khách tùy chủ phân, xin mời!

Ngọc Kỳ nói, nhưng vẫn đứng ngay chỗ cũ có ý không muốn nhường đường.

Tam mãnh thú và năm tên đại hán cường tráng bèn nhảy xuống hành lang đi tới sân trước, đưa mắt ra hiệu với nhau. Ngọc Kỳ ba người khệnh khạng bước đến gần, thản nhiên như xung quanh không có ai khác.

Thần Tý Vượn biết rõ rằng hôm nay tai họa sắp giáng xuống đầu nhưng lão vẫn còn giữ được phong độ, thái độ hung ác từ từ lộ ra, lão cất tiếng vang vang nói :

- Dương đại hiệp đến đây là vì mối hận ở Hồi Long cốc hoặc lẽ vì tông chủ của hai phái Hắc Bạch mà đến đây?

Sắc mặt Ngọc Kỳ cũng từ từ tỏ vẻ lạnh lùng, nói :

- Tôn giá đã từng tham gia Vô Vi bang phải không?

- Kẻ hèn mọn này danh nghĩa là hộ pháp ở khu Diên Sơn, có thể sai khiến bang chúng đưa phân bang Diên Sơn lại càng có thể điều động bang chúng ở phủ Quảng Tín.

- Tại hạ đã tìm đúng rồi.

- Quý bang vào tháng trước đã phát động một trận ám sát, Bạch đạo anh hùng đã mất mạng dưới tay độc thủ của quý bang, con số đã lên đến hàng trăm, tôn giá nhất định có nghe đến phải không?

- Có nghe phong phanh.

- Có nghe phong phanh? Hừ! Ai đã sai giết Tửu Tiên Ất Thanh Long?

- Khả năng là mệnh lệnh của Tống bang chúa nhưng nội tình chưa được rõ, tại hạ vẫn không biết đâu là sự thật.

- Một nhóm khác nhưng có một số việc khác lại không phải do bổn bang làm.

- Ngài nói dối.

- Tại hạ tuyệt không phải là người nói dối. Chém bay đầu cũng không có gì là chuyện lớn, hà tất phải nói dối? Các hạ đã xem thường Tam mãnh thú quá rồi.

- Ngài đã nói như thế. Xin Thỉnh giáo ngay, Dương mỗ muốn ăn miếng trả miếng, nay tìm được ngài, thì ngài còn lời nào nữa chăng?

- Dương đại hiệp há đã quên cuộc hẹn Ngũ Hoàng Sơn vào đầu tháng năm rồi sao?

- Những lời hẹn ước nhỏ nhoi như thế, làm sao có thể quên?

- Các hạ ra tay hạ thủ trước, có mất đi uy phong đại hiệp không?

- Tại hạ lấy miếng trả miếng, thế tại tất hành.

- Theo quy củ, tại hạ đã nhận được tín thị của Tổng bang chủ, nói bổn bang đã nhận ước đấu của Võ Lâm Cuồng Sinh, theo lý thì lập tức có thể công nhiên đi khắp nơi mời bằng hữu tới giúp một tay, để đối phương không thể chặn đường sát hại. Bây giờ tam huynh đệ chúng tôi dám lưu lại Đại An trang, nguyên nhân là ở đó. Nếu các hạ muốn cam chịu mạo hiểm phá hoại đại kỵ quy củ của giang hồ, thì tại hạ sẽ sẵn sàng tiếp nhận.

Ngọc Kỳ cười ha hả nói :

- Các hạ nếu muốn làm người thủ ước, mà lại không biết Tổng bang chủ đã hạ thủ ở bốn nơi rồi, chuyện ngày mười lăm tháng hai ở Ngọc Hoàn đã chứng minh rồi đấy. Dương mỗ không phải là đồ ngốc, quý bang là người đã hủy điều ước trước tiên, thì nay tại hạ không bị ràng buộc điều nào nữa, ngài nộp mạng đi là vừa.

- Ha ha, mỗi bên chúng ta đều có một nửa cơ hội, xin các hạ hãy ra tay trước. Xin mời.

Trong lòng Ngọc Kỳ hơi lấy làm lạ, đoán rằng :

- Xét người thì không thể nhìn vào tướng mạo bên ngoài, người này bên ngoài dáng vẻ thô dã hung bạo nhưng lời nói thì lại không như thế, mình đánh giá sai rồi.

Trong lòng chàng đối với tên đại hán hung mãnh ác độc, bắt đầu có nhiều hảo cảm, chàng liền nói với Nguyên Chân :

- Chân đệ, xin hãy giáo huấn lão một trận, không được làm bị thương lão đấy.

Nguyên Chân rút gươm tiến lên phía trước, giọng quát lên sang sảng :

- Kiếm dương võ lâm, phong vân biến sắc. Ta Triệu Nguyên Chân trước tiên ra tay diệt mãnh thú.

Thanh Nhãn Lang Hồ Sâm cũng không nén được nữa, gầm lên một tiếng, rút cây Phán Quan bút ra, nghênh mặt ngăn lại quát lớn :

- Thanh Diện Lang Hồ Sâm, xin lãnh giáo tuyệt học các hạ.

- Tốt! Cẩn thận coi chừng tại hạ sẽ bẻ gãy chân của ngài, lên đây đi.

Thanh Nhãn Lang gầm lên một tiếng thật to, tung ra một chiêu "Khôi Tinh Điểm Nguyên", nhẹ nhàng điểm tới. Lão kinh thường Nguyên Chân còn nhỏ tuổi, coi như là chàng được luyện tập từ trong bụng mẹ thì cũng không đủ hỏa hầu há có thể bì kịp được tu vi của lão đã hơn mấy mươi năm rồi? Lão là người coi trọng thực tế, không tin vào lời đồn, Phong Vân ngũ kiếm thì ra sao nào? Nguyên Chân giận dữ nói thầm :

- Ngươi đã xem thường ta Triệu Nguyên Chân này ư? Ta phải làm ngươi mất mặt mới được.

Chàng không thèm để ý tới cây bút đang điểm tới trước, một nhát kiếm đâm luôn vào ngực phải của đối phương. Thanh kiếm so với cây bút thì dài hơn nên coi như chàng chiếm sự tiện nghi được phần hơn.

- A!... Thanh Nhãn Lang kêu lên một tiếng kinh hoàng, lấy tay trái che ngực, người lui ra sau thật nhanh. Thân hình vừa đứng yên, lão đưa tay ra, một màu máu đỏ như máu tinh tinh từ ngực tràn qua tay lão.

- Tiếp một chiêu nữa của ta đây!

Nguyên Chân quát lớn. Ý chí và lòng can đảm của Thanh Nhãn Lang đều tiêu tan, khuôn mặt chẳng còn sắc người, chỉ một chiêu mà lão bị thương, đây là chuyện chưa hề có trong đời lão. Lão cắn môi, muốn liều mạng đón thêm chiêu nữa nhưng bóng người khác lướt qua như ánh chớp, Ban Báo Hàn Tĩnh đã lăn ra trước rồi, vung mạnh cây Mai Hoa đoạt quát lớn :

- Hàn Tĩnh lãnh giáo cao chiêu!

Thanh Hoa lướt ra thật nhanh vung kiếm kêu lên :

- Báo tử, đón kiếm đây!

Nàng nhìn thấy cây Mai Hoa đoạt chuyên khóa các loại binh đao, thì đã không thích chút nào, nên tấn công liền, thanh kiếm điểm tới một chiêu.

Ban Báo giận dữ như điên, tiểu a đầu khinh người quá thể, Mai Hoa đoạt của lão vung mạnh soạt một tiếng đẩy về phía thanh kiếm. Lão cũng quá tự tin, cho rằng binh khí của mình là loại Bách luyện tinh cương, thanh kiếm của a đầu đó tuy không phải là bình thường nhưng há có thể chịu đựng được?

Thanh Hoa chuyển Vô cực thần công vào thanh kiếm, kiếm khí rít gió phát ra.

Một tiếng ngân lớn, bóng người lùi ra sau, những bông hoa lửa bắn ra tứ phía, thanh bảo kiếm đã cắt đứt năm đóa hoa mai của cây Mai Hoa đoạt thành mảnh vụn.

Thang lòng Ban Báo đau như cắt, những đường gân xanh trên trán không ngừng nhấp nhô, trong mắt lão ánh lên những tia giận dữ điên cuồng.

Thần Tý Vượn thấy lão thất cơ liền quát lớn :

- Tam đệ lui ra!

Vừa lên tiếng lão tung cây Lang Nha xông tới.

Ban Báo lui ra vòng chiến như hỏa tốc, khuôn mặt xanh xám, mắt thấy món binh đao mà mình yêu thích đã không còn hình thù gì nữa, lão muốn rơi lệ. Ngọc Kỳ lướt như bay xông tới, tiếng kiếm ngân lên, ánh sáng chói chang xuất hiện, Thần kiếm ánh lên ánh sáng mặt trời phản chiếu, ánh sáng đến chói cả mắt, dường như chẳng còn thấy thân kiếm đâu cả.

- Chúng ta phải liều thôi, xem chiêu đây! - Ngọc Kỳ quát nhẹ.

Vùng ánh sáng bao phủ khắp bầu trời bắn về phía trước thật nhanh, chàng đã triển khai tấn công, kiếm khí bắn tới muốn tét da, bao phủ trong vòng hai trượng, mỗi nhát kiếm đều kỳ ảo tuyệt luân.

Lang Nha gậy là loại binh khí dài, tay của Thần Tý Vượn lại đặc biệt dài, một gậy vung ra, có thể xa đến ngoài một trượng, uy thế quả thật kinh người.

Hai người đồng thời tiến công, chiêu thức tuyệt nhanh, thân pháp cũng nhanh vô cùng, họ đã trao đổi gần hai mươi chiêu. Lúc này ở ngoài thôn trên con đường cái quan, một lão nhân khoảng chừng bảy mươi tuổi mình mặc Thanh Y đứng chắp tay sau lưng đang quan sát cuộc chiến.

Ngọc Kỳ trong lòng thầm khen công lực quá hùng hậu và chiêu gậy lợi hại cuồng dã của Thần Tý Vượn, chàng quyết định không cần phí thời giờ nữa.

Chàng quát nhẹ, đường kiếm kỳ dị tuyệt luân bay ra, bóng người tách nhau thật nhanh chóng.

Thần Tý Vượn lui ra sau hơn một trượng, trên trán mồ hôi tuôn ra như mưa, chảy ướt đẫm trên chòm râu dài của lão, mắt mở to đến khiếp, dường như vừa mới gặp quỷ ma không bằng. Trước ngực lão một đường rạch dài thật ngay ngắn bắt đầu từ nút áo thứ ba đến ngay thắt lưng mới dừng, thoáng thấy một chùm lông kín mít trước ngực. Quái lạ! Quả nhiên thanh kiếm chưa làm bị thương lớp da ngoài, khả năng lông ngực cũng chưa mất đi một cọng.

Ngọc Kỳ đứng sừng sững cách ngoài một trượng, mũi kiếm trầm xuống, tiến về trước một bước, cao giọng nói :

- Ngài đã đỡ được một chiêu, hãy tiếp chiêu thứ hai của tại hạ đây!

Thần Tý Vượn khẽ thở dài ném đi cây gậy Lang Nha, nói :

- Trác Hiệp Thành thua mà tâm phục khẩu phục, nếu các hạ muốn cái mạng này thì cứ lấy đi. Do các hạ ra tay hoặc là để mỗ nộp vậy.

Ngọc Kỳ từ từ giở bàn tay phải lên, năm ngón tay chực chờ ngay trước ngực trái của lão, mục quang chiếu ra bốn phía, thần sắc hết sức trang nghiêm. Chàng sắp sửa...

- Đại ca...

Thanh Nhãn Lang và Ban Báo đồng thanh kêu lên.

Thần Tý Vượn quay đầu lại cất tiếng sang sảng nới với hai người :

- Hai vị hiền đệ, đại trượng phu sống đã không vui, thì chết có sợ gì? Chúng ta đã ngang dọc thiên hạ hơn nữa đời người rồi, dù hôm nay bị thảm hại thế này, thắng vinh bại vong, đó là lý đương nhiên. Ngu huynh đi trước một bước, xin hai đệ theo sau được chăng, nghe nói...

- Ha ha ha.. đại ca sao nói ra những lời như thế, chúng ta cùng đi chung thôi.

Hai ngươi nói xong cử đao sắp đập vào trước trán.

- Khoan đã! - Ngọc Kỳ quát lớn.

- Dương đại hiệp, xin cứ tuân thủ đạo nghĩa võ lâm, chúng ta không coi là huyết hải thâm cừu với nhau, thì đừng dùng sự lăng nhục với huynh đệ chúng ta nữa. - Thần Tý Vượn trầm giọng nói.

Ngọc Kỳ nói :

- Khá lắm! Các vị đều là người trọng nghĩa thì tại sao lại sa vào phái Hắc đạo, điều đó thật khó hiểu. Chư vị đều là hảo hán tử, bại mà không oán hận. Tạm biệt, hy vọng chúng ta sau này sẽ không còn gặp nhau nữa, hãy bảo trọng lấy sức khỏe.

Ngọc Kỳ đút kiếm vào bao, khoát tay về phía Thanh Hoa và Nguyên Chân, cả ba cùng nhảy lên lưng ngựa chạy ra phía con đường cái quan.

Thần Tý Vượn lặng lẽ đến nhặt lên gậy Lang Nha, thấp giọng nói với hai huynh đệ :

- Cuộc hẹn ở Hoàng Sơn, chúng ta không đi cũng được. Dương tiểu tử với phong độ hào hùng và kiếm thuật thần ký như thế đủ để làm chúng ta trong lòng kính phục. Chúng ta chuẩn bị đến vùng sông Hoài tìm nơi ẩn cư.

Ba con ngựa đi được hơn một dặm, Nguyên Chân đột nhiên hỏi :

- Kỳ ca, hành vi của huynh, tiểu đệ thật kính phục, nếu mà đổi cho đệ thì đệ sẽ không thể làm thế được đâu.

- Những người có tâm huyết như thế quả thật là khó tìm, huynh đã đánh động ý nghĩ chuyển hướng cho họ, ba vị mãnh thủ này có thể nói là những người phi thường, đáng tiếc là họ đi sai đường.

Đột nhiên, sau lưng họ một tiếng nói vang vọng cất lên :

- Tiểu tử à, ngươi cũng là một người phi thường, thật là đáng mừng cho người.

Trong lòng ba người rúng động, tại sao sau lưng mình có người đi theo mà lại chẳng có cách nào phát giác được? Bản lĩnh của người này thật là kinh người.

Ba người quay đầu lại nhìn, té ra là lão nhân vận thanh y đã đứng ngoài thôn quan sát cuộc chiến vừa rồi của họ.

Thân hình của lão như hành vân lưu thủy, đang chắp tay sau lưng mà đi, theo sau con ngựa chừng hơn một trượng, lão đi ung dung nhưng lại rất nhanh giống như dùng thuật rút đường để đi vậy.

Ngọc Kỳ kinh hãi, liền nhảy xuống ngựa, chấp tay chào nói :

- Tiểu bối Dương Ngọc Kỳ, xin lão tiền bối tứ thị danh hiệu, để vãn bối tiện cách xưng hô.

Nguyên Chân Thanh Hoa cũng xuống ngựa đứng ở hai bên. Lão nhân đứng trước Ngọc Kỳ cách khoảng tám thước gật đầu trả lễ, quan sát chàng một chặp, mỉm cười nói :

- Quả nhiên là nhân trung chi long, võ lâm hậu khởi chi tú. (Rồng trong thiên hạ, tinh hoa trong võ lâm)

Ngọc Kỳ khom lưng cúi đầu trả lời :

- Lão tiền bối quá khen ngợi, vãn bối xấu hổ đến toát mồ hôi.

- Lão đã ẩn cư rất lâu ở sơn lâm, rất ít can dự đến ngoại sự. Lão ngẫu nhiên được nghe võ lâm đã xuất hiện mọi thiếu niên anh hùng, ngoại hiệu là Cuồng Sư, còn là hậu nhân của Long Môn Vương Sư, giết Tam Linh, đấu với Ất Thanh, không chỉ võ nghệ siêu nhiên mà hiệp cốt nghĩa đãn, danh tiếng chấn động giang hồ. Lão nghe nhưng trong lòng chưa tin nhưng giờ gặp mặt quả nhiên danh bất hư

truyền.

- Lão tiền bối không được dễ tin những lời như thế, vãn bối càng thêm lo lắng nhiều hơn.

- Hài tử, thanh danh đến không dễ dàng, chẳng phải là sự ngẫu nhiên, được bằng hữu tán dương đã là không dễ, còn được sự đề cao của cừu địch càng là chuyện khó. Ngươi biết lão già này là ai không!

- Vãn bối đặc biệt thỉnh thị.

- Lão gia đã tận tuyệt với võ lâm, nhưng vừa gặp anh tài trong lòng vui mừng hết sức, tạm thời hãy thử sơ qua rồi sẽ nói rõ ta là ai. Đến đây, ta trước tiên lãnh giáo quyền chưởng của ngươi, hãy chứng minh ba chiêu đi.

- Vãn bối không dám.

- Ngươi bất tất quá khiêm tốn, ta lấy ba chiêu để thử xem ngươi tu vi thế nào mà làm rúng động võ lâm, mong đừng từ chối.

- Cung kính không bằng phụng mạng, lão tiền bối xin cứ ban chiêu.

Ngọc Kỳ cúi đầu, khom lưng làm lễ, chuẩn bị tinh thần nghênh đón.

Thanh y lão nhân bước đến gần ba bước nói :

- Ba chiêu xin đừng khách sáo.

- Vãn bối tuân mạng.

Tiếp theo là một tiếng quát nhẹ, một chiêu “Kinh Đào Hải Lãng” tung tới, âm kình như núi, nhưng không tiếng động. Lão nhân hơi kinh hãi, trong tay áo bay phất phơ, âm kình tán ra bốn phía, lão chưa rời khỏi chỗ cũ đến nữa phân, nói :

- Tử Tịch Tiềm Năng khí công, con đã được chân truyền của Cốc lão đệ nhưng dư lực dồi dào mà chỉ dùng có năm thành. Cẩn thận quá.

Tiếng quát vừa phát ra, lão nhân lập tức xuất chiêu, tay áo phất lên hạ xuống, rồi từ phía dưới hất mạnh lên trên, trong bóng xanh quay vòng, kình phong nhanh như chớp tấn công về phía lưng của Ngọc Kỳ.

Lão nhân chỉ dùng một ống tay áo bên phải, Ngọc Kỳ cũng không muốn dùng hai tay, tay áo phất gió của lão làm cho người ngạt thở, kình lực tuôn ra ào ạt, chàng không dám chánh diện nghênh tiếp, thân hình chuyển sang bên trái, tay chưởng bên phải hướng về một bên tung ra một chiêu “Đối Mã Qui Tào”.

“Bùng” một tiếng vang lên thật lớn, chưởng lực của hai người chạm nhau, mặt đất cứng ở cách ngoài một trường, bụi đất tung bay bốn phía, trở thành một cái hố thật lớn.

- “Lưu Vân Phi Tụ” của lão tiền bối, làm cho vãn bối mở to đôi mắt.

Ngọc Kỳ ca ngợi thật tình, trong lòng hơi kinh hãi.

Lão nhân cười ha ha nói :

- Khá lắm! Thân pháp của ngươi quả nhanh, công lực hùng hậu, thật là ngoài sự suy nghĩ của ta.

Lão vừa nói lại vừa tấn công một chiêu “Thượng Hạ Giao Chinh”. Đây là một chiêu cực kỳ lợi hại khó ai tránh khỏi chiêu thức này. Ngọc Kỳ vội vận Chí Dương thần công chưởng lực tung ra. Lão nhân vừa xuất chiêu đột nhiên kình lực bị tiêu tán thân hình dao động thối lui hai bước nói :

- Ơ! Chí Dương nội gia chân lực của ngươi quả là đến nơi đến chốn, ngươi đã đạt đến thông huyền chi cảnh, lão đã nhầm mất rồi.

Nói xong, lão từ từ lấy ra một cây Long tiêu màu nâu từ trong ống tay áo, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, con giao Long trên ống tiên do điêu khắc mà thành, nổi trên bề mặt, bừng bừng như sóng dậy. Cây tiêu này được làm bằng ngọc, cực kỳ quý hiếm.

Ngọc Kỳ vừa thấy thần tiêu, trong lòng rúng động.

Lão nhân từ từ đưa ống tiêu lại gần môi, một thanh âm huyền diệu vang lên, thanh âm xuất quỷ nhập thần, như là từ chín tầng mây nhởn nhơ truyền đến.

Hồi lâu tiếng tiêu dừng lại, Ngọc Kỳ gặp người bái lạy, nói :

- Hóa ra là Ngọc Tiêu Khách Nhạc tiền bối giá lâm, vãn hồi thật vô lễ, đáng tội chết lắm!

Lão nhân chính là “Ẩn Tiêu” Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh, lão để Ngọc Kỳ đứng dậy, cười nói :

- Ta và Cốc lão đệ là bạn vong niên, lần trước ta đến Vô Di tìm lão và Cầm Tri Vân lão huynh, chưa đến nơi thì lão đã đi rồi, đến nay chưa có cơ hội hội ngộ với nhau, lần này ta đến Can Châu, mới biết Cốc đệ đã đến Độc Long đảo, ta rửa tay gác kiếm đã lâu, không ngờ trong giang hồ hỗn loạn đến mức như thế, giờ chỉ còn biết than thở mà thôi.

Ngọc Kỳ vẫy tay về phía Nguyên Chân hai người nói :

- Hai vị đệ muội, hãy đến đây bái kiến Nhạc lão tiền bối.

Hai chị em lên trước bái kiến, Ngọc Kỳ liền giới thiệu tính danh gia thế của hai người.

Ngọc Tiêu Khách nhận một lạy của hai người, cười nói :

- Lão cùng với lệnh tổ, cũng là dân ngoài vòng giáo hóa, tuy chưa có duyên gặp nhau nhưng cũng đã nghe danh từ lâu, khi nào rảnh rỗi nhất định sẽ đến quý đảo yết kiến lệnh tổ, cùng vui vẻ với nhau và kể cho nhau nghe những chuyện ít người biết đến một trăm năm về trước, đây cũng là một niềm vui.

Hai chị em cung kính nói :

- Vãn bối nhất định trở về bẩm với gia tổ, sau đó lĩnh hầu lão tiền bối tiên giá đến tệ đảo.

Ngọc Tiêu Khách từ trong tay áo, lấy ra một hộp nhỏ, mở nắp hộp ra, trong đó có một cây đàn nhỏ bằng ngọc rất tinh xảo, và một cặp Long Phụng tiêu, giống như là vật trang sức, lung linh tinh xảo, toàn bộ đều không quá ba tấc với lớp vải gấm màu hồng được lót bên dưới, tỏa ra ánh sáng chói chang chói mắt.

Lão nhân đóng nắp hộp lại, đặt trong tay Ngọc Kỳ, nói :

- Đây là tín vật của Cầm Văn lão huynh và của phu phụ ta, hôm nay cho ngươi mượn dùng.

- Lão tiền bối... - Ngọc Kỳ ngạc nhiên quá nói.

Ngọc Tiêu Khách tiếp tục nói :

- Lần này ở nơi Hoàng Sơn, ngươi có thể cần đến tín vật này đấy. Ta được biết Ất Thanh ở trong Tiềm Sơn Cửu Âm địa phủ, đã sớm mời được lão ma Địa Khuyết Tẩu Đảo Tiềm, lão ma đó đã tặng Ất Thanh năm viên Huyền Băng Khuyết Âm đan, đồng thời đồng ý vào ngày mùng một tháng năm, đến hội họp ở Tổng đàn Vô Vi bang ở Hoàng Sơn, trợ giúp Ất Thanh một tay. Lão ma ấy vô cùng đáng sợ, tu vi đã đạt đến mức giữa tiên phàm, nếu như lão ra tay, hậu quả rất là đáng lo. Đúng vào lúc đó, ngươi có thể đem cái hộp này ra trao cho lão ma đầu, đồng thời truyền đạt ý của ngu phu phụ và Cầm Tri rằng xin lão hãy thực hiện lời hứa trước đây, hãy trở về ẩn tu ở Cửu Âm địa phủ, khi lão nhìn được hộp ngọc này, nhất định sẽ rút tay ra không tham gia vào nữa.

- Xin hỏi lão tiền bối, Địa Khuyết Tẩu lão tiền bối sao lại nhận lời mời của Ất Thanh chống lại anh hùng Bạch đạo? Lão là một trong chín đại cao nhân vũ nội dường như không cần...

- Ngươi cần phải biết trong chín đại cao nhân, đều là những người cô tịch cổ quái, ta và Cầm Tri cũng được liệt vào trong số ấy, có thể thấy rất nhiều kẻ xấu người tốt lẫn lộn với nhau. Lão ma là một người vui giận bất thường, từ lúc vào Cửu Âm địa phủ, tính tình càng thay đổi chẳng có cách nào đoán được. Có lẽ là lão nhất thời cao hứng, gặp dịp Ất Thanh làm hợp với ý thích của mình, cũng có thể vì

tên tuổi của ngươi quá vang dội, chịu lời mời của Ất Thanh mà ra khỏi Cửu Âm địa phủ. Lúc còn trẻ ta và lão Cầm Tri, đã từng vô ý mà giúp lão ma thoát khỏi tai ách, vì vậy mà mối giao hảo vẫn còn, lão ma vừa nhìn thấy tín vật, tự động có thể rút lui ngay. Ngọc Kỳ lên tiếng đa tạ không ngớt, cất hộp ngọc vào người.

Lão nhân lại nói tiếp :

- Khi lão ma tiếp lấy hộp ngọc rồi tự đem trở về Võ Di, nếu có thời gian, lão có thể cùng với Cầm Tri đến Hoàng Sơn. Sau này gặp lại.

Nói xong lão nhân quay mình, không thấy lão đi chỉ thấy ống tay ảo phất phơ, ngươi từ từ xa dần.

Ngọc Kỳ khom mình cúi chào, rồi than rằng :

- Tu vi trăm năm của lão, phong tiêu khoáng đạt, làm cho người ước ao thèm muốn.

Ba người vội vàng lên ngựa chạy về phía Kim Khê.

Hồi Long cốc, cách huyện Ninh Độ hơn năm mươi dặm, giữa bờ sông phía đông của Mai Giang và Tùng Sơn, dưới ngọn núi Hồi Long lĩnh.

Đi vào Hồi Long cốc, có hai con đường nhỏ, một là từ phía Bắc của Ninh Độ đi vào núi, men theo thượng du Mai Giang mà đi, đầu mùa hạ nước dâng lên, đi không tiện lắm. Hai là từ Quảng Xương vào, thì hơi gần một chút, nhưng đường nhỏ hơn nhiều, rất dễ bị lạc đường.

Ba con ngựa đi qua Nam Phi, dưới ánh sáng ban mai họ đi về phía Nam, con đường nhỏ dựa vào núi, phía trái là con sông Phủ Hà, bên phải là nơi cao đèo cao, tiếng chim hót hòa lẫn với mùi hương cây cỏ, cảnh vật hiện ra hoàn toàn mới mẻ trước mặt ba người

Đang đi thì từ phía trước vang lên tiếng binh khí, hiển nhiên là ở phía trước có người đang giao đấu với nhau.

Ngọc Kỳ giật dây cương ngựa nói :

- Những nhân vật võ lâm đi đường nhỏ này, chẳng phải địch thì là bạn, nhanh lên, chúng ta đến trước xem thử.

Ba con ngựa liền lao lên phía trước thật nhanh vùng này đều là những ngọn núi nhỏ nhấp nhô không ngớt, rừng cây dày đặc, con đường ở giữa đáy núi và con sông, khi vòng trái khi quẹo phải, tầm nhìn không được rộng cho lắm.

Con đường phía trưa mặt vòng qua sườn núi, xuyên dài trong khu rừng dày đặc. Ba người từ phía

xa đã nhìn thấy phía trước sườn núi, năm con ngựa đang đứng tản ra hai bên, trong rừng thấp thoáng có bóng người.

Con ngựa Ngọc Kỳ đi trước. Thanh Hoa đi sau còn Nguyên Chân thì đoạn hậu, họ lao và phía trước như trận cuồng phong.

Tiếng vó ngựa làm kinh động những người ở trong rừng, họ liền nhao nhao lướt ra đến mặt đường, năm người đều là những vị đại hán trung niên thân hình cường tráng, xếp thành hàng chữ nhất tay cầm binh khí. Tên đại hán ở giữa quát lớn :

- Đứng lại.

Ngọc Kỳ từ trên lưng ngựa bay xuống, ngựa xông về phía con đường bên phải.

Năm tên đại hán vừa nhìn thấy rõ bóng người, vội lao về phía trước, ba thanh kiếm và hai cây Quỷ Đầu đao xông tới trước thật nhanh.

Thanh Hoa cũng nhảy xuống lưng ngựa, Ngọc Kỳ kêu lên :

- Chân đệ vượt qua xem thử.

Nguyên Chân quát lớn một tiếng, vung kiếm lên ôm sát lưng ngựa xông lên phía trước. Ngọc Kỳ và Thanh Hoa hộ vệ ở hai bên vội vàng chặn đứng bốn tên đại hán ở hai cánh.

Tên đại hán ở giữa gầm lên :

- Dương môn yêu nghiệt, bó tay lại, mọi người hãy cẩn thận.

Ngọc Kỳ một tiếng quát trầm thanh kiếm đã rút ra đâm tới. Hai tên đại hán lướt nhanh về phía bên trái, Nguyên Chân cùng con ngựa xông lên phía trước, lao về phía tên đại hán ờ phía bên phải.

Thanh đao của tên đại hán tung ra một chiêu “Đao Phách Hoa Sơn”, chém thẳng vào người lẫn ngựa. Nguyên Chân rạp người xuống, thanh kiếm phát ra một trận phong lôi, hạ thủ không chút lưu tình, “Chang” một tiếng chấn động Quỷ Đầu đao bắn ra ngoài. Thanh kiếm lại lướt nhanh và phía trước. Nhanh thật! Nhanh đến nỗi mắt người chưa kịp nhìn, thanh kiếm đã xuyên qua bộ ngực của tên đại hán, người ngựa Nguyên Chân xông lên phía trước, thi thể của tên đại hán bị kéo theo đến ngoài một trượng. Nguyên Chân vừa rút lại thanh kiếm cả người lẫn ngựa đã vượt lên ngoài ba trượng, trong chớp mắt đã vào rừng, vòng qua sườn núi.

Trong một cánh rừng khác, trên con đường có bốn người đang đánh nhau hết sức dữ dội. Nguyên Chân vừa nhìn rõ bóng người, một tiếng hú kéo dài, bay ra khỏi lưng ngựa, người giống một con chim ưng bay vọt lên bổ xuống vào đấu trường, đồng thời quát lớn :

- Vy tỷ, hãy để cho đệ.

Trong hai cặp đấu nhau, có hai người đúng là hai anh em Đàm Triệu Tường. Còn hai người kia mình mặc chiếc áo máu đất, tấm vải xanh quấn quanh dầu phủ gần xuống lông mày, gương mặt khô vàng, một nam một nữ nhìn thì tuổi tác không lớn. Gương mặt tuy khô vàng như thế nhưng ngũ quan rất ngay ngắn đẹp đẽ, ánh mắt tỏa sáng, chứng tỏ là nội gia cao thủ.

Kiếm thuật của hai tên tiểu tử rất mực cao minh, cuộc quyết đấu dữ dội với anh em Triệu Tường thì công nhiều hơn thủ, từng chiêu từng chiêu thật hiểm ác vô cùng.

Bên cánh rừng, có hai đại hán đã bị đâm chết, trước ngực máu tươi tràn cả ra ngoài, lẽ họ chết cách đây không lâu.

Anh em Triệu Tường đang ngưng thần vận kiếm, cảm thấy đối thủ ra tay quá hiểm độc, chống đỡ gần như không muốn vững, họ đã hoảng loạn lắm rồi.

Hai người vừa nghe tiếng hú của Nguyên Chân, tiếng quát vừa đến, Nguyên Chân đã tới rồi, tinh thần họ liền phấn chấn lên ngay.

Tây Vi vừa nghe tiếng đã lui ra, nàng nôn nóng muốn nhìn thấy Ngọc Kỳ, Nguyên Chân đã tới, Ngọc Kỳ cũng sắp đến rồi.

Nguyên Chân nhảy bổ về phía tên tiểu tử, một chiêu “Thần Long Ngũ Trảo”, biến thành năm đường kiếm kình phong mãnh liệt phát ra.

Tiểu nữ “ơ” lên một tiếng, nghiêng mình thối lui ra sau dùng thanh âm giòn giã nhưng còn trong trẻo hỏi :

- Ơ! Ngươi dùng kiếm pháp Đông Hải Thần Long Ngũ Trảo, ngươi là ai?

Nguyên Chân hơi kinh ngạc, nhưng vẫn không để ý, xoay mình lại tấn công ra ba nhát kiếm, nói :

- Ta là ta, hỏi lắm?

- Ngươi không nói, ta trả lại năm nhát kiếm của ngươi đây.

Thân hình của cô gái lướt thật nhanh, du tẩu tám phương, quả nhiên liên tiếp ra tay tấn công năm kiếm.

- Nhanh đấy nhưng chưa hiểm, không có tác dụng.

Nguyên Chân kêu lên, cũng tặng lại đối phương năm nhát kiếm.

Tiểu nữ bị ngũ kiếm của Nguyên Chân bức bách, nổi nóng quát nhẹ một tiếng, vội vàng biến chiêu, thanh trường kiếm từ bên trái xoay qua, ngàn vạn ngân tinh bắn ra thật nhanh, nhanh như trận cuồng phong bão tố, kiếm khí rít lên nghe rợn người. Đây là chiêu thức thời sinh tiền Vương Sư, một chiêu hiểm độc nổi tiếng nhất, tên nó là “Đẩu Chuyển Tinh Di”.

Nguyên Chân truyền kiếm hoa ngàn vạn ngân hoa, cũng tung ra một chiều “Thiên Long Hành Vũ” bay vọt lên cao nhảy bổ xuống, thanh thế thật kinh người.

Giữa lúc sinh tử đối đầu, thì hai bóng người lướt như bay tới, đồng thanh quát lớn :

- Người của ta! Dừng tay lại.

Chiêu kiếm của hai người đã chạm nhau, nghe tiếng quát họ vội lui mình ra nhanh như hỏa tốc, nhưng vẫn chậm rồi, “Tinh tinh tinh” ba tiếng giòn giã vang lên, thanh trường kiếm của tiểu nữ, mũi và thân kiếm dài cả thước, loang lổ đầy chỗ hỏng, cơ hồ muốn đứt đoạn.

Tiếng vừa tới thì hai người đã tới, hóa ra là Ngọc Kỳ và Thanh Hoa.

Tiểu nữ kêu lên the thé :

- Đại ca! Hoa tỷ tỷ!

Liền nhảy bổ về phía trước.

Ngọc Kỳ ôm lấy cô bé, liền quay mình về phía Triệu Tường và thiếu niên mới vừa nhảy ra khỏi vòng chiến ở phía xa kêu lên :

- Ơ! Các người làm gì thế? Nhị đệ đó là Đàm gia ca ca.

Chàng thiếu niên đã đút kiếm vào bao, chấp tay xá về phía Triệu Tường, cười nói :

- Ơ! Là Triệu Tường ca, tiểu đệ Ngọc Tuyên. Quả là đắc tội, xin thử tội.

Triệu Tường nắm lấy tay chàng thiếu niên, ngạc nhiên quá hỏi :

- Đệ là... là..

Hai người cười ha hả, bốn tay nắm chặt lấy nhau, đi về phía Ngọc Kỳ. Ngọc Tuyên tuy chỉ mười lăm tuổi nhưng so với Triệu Tường không thấp hơn bao nhiêu.

Ngọc Kỳ quay sang cô bé hỏi :

- Tam muội, tại sao đệ muội lại biến thành hình dạng kỳ lạ thế này? Nếu muội không dùng chiêu

“Đấu Chuyển Tinh Di” huynh cũng bị lừa luôn đó.

Cô bé đúng là Ngọc Doanh, liền cười nói :

- Bọn muội nghe nói tổ mẫu và ca ca đến Hồi Long cốc, vì vậy mà lén theo tới để nhìn thấy những hảo hữu lúc thời sinh tiền của tổ phụ. Dung mạo của nhị ca quá nổi bật, vì vậy phải nhuộm đó thôi.

- Thật là càn quấy.

Ngọc Doanh dẩu môi lên, nói :

- Càn quấy sao cơ? Ca ca có thể đến, há chúng em không được đến hay sao?

- Được rồi! Được rồi! Được đến tất cả. Ca ca sẽ dẫn mọi người đến gặp gỡ cho hai bên biết mặt nhau.

Mọi người vừa gặp nhau, vui mừng quá đỗi. Nguyên Chân cười ha hả nói :

- Phong Vân ngũ kiếm lại đoàn tụ nhau rồi, lần này thật là quá tốt, nhất chấn hùng phong.

Ngọc Tuyên cười nói :

- Chân ca, còn chúng đệ nữa chứ?

- Tất nhiên rồi, xin Kỳ ca hãy thêm vào thanh kiếm của đệ.

Ngọc Doanh tiểu cô nương nhảy lên nói :

- Nói sai rồi, tại sao chỉ thêm một thanh kiếm.

- Tiểu muội, tuổi muội còn nhỏ…

Ngọc Doanh ném thanh kiếm xuống, xì một tiếng nói :

- Chân ca xem thường người quá, chúng ta hãy liều thêm hai mươi chiêu nữa đi.

Nguyên Chân cười nói :

- Đánh không nổi đâu, ta là ngũ ca.

Ngọc Doanh cũng cười nói :

- Ngũ ca thì làm sao nào? Ca ca chỉ dựa vào thanh bảo kiếm mà chiếm được tiên cơ.

Nàng quay sang Thanh Hoa giọng nũng nịu :

- Hoa tỷ tỷ, tỷ tỷ phải đền thanh kiếm cho muội.

Thanh Hoa ôm lấy thắt lưng nàng, cười nói :

- Ơ! Làm sao lại bắt tỷ tỷ đền chứ? Thật là chuyện lạ. Hai bên tại làm sao lại đánh với nhau như thế?

Gương mặt của Ngọc Tuyên hơi hồng lên, nói :

- Tiểu đệ và tiểu muội đang đi trên đường, thì thấy Triệu Tường ca với Vi tỷ giết người ở đây, tiểu đệ nén không được liền ra tay, rõ ràng là chuyện chẳng liên quan đến mình, tiểu đệ bị sai rồi.

Tây Vi cười nói :

- Mọi người đều lầm cả, không có gì sai hết. Hai tên hán tử này đều là người của Vô Vi bang, theo dõi chúng ta một ngày, vì vậy mà phải giết chúng đi để tránh sự rắc rối. Lại thấy Tuyên đệ Doanh muội vừa đến, hai người hóa trang quả thật là rất lạ. Chắc là cùng vây cánh của đối phương, nên mà liều một trận như thế.

Ngọc Kỳ nói :

- May mà đến sớm một bước, nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra, sau này người của mình còn nhiều lắm, nhất thiết phải hỏi cho rõ. Nhị đệ tứ muội hãy xuống dưới sông rửa mặt đi, chúng ta hãy che giấu tử thi đi. Phía sau còn có năm trự nữa, phải chịu khó một chút, mau lên!

Mọi người chia nhau hành sự, không lâu lại tụ tập nhau lại. Triệu Tường huynh muội và Ngọc Tuyên hai anh em đều không có ngựa để cưỡi, chỉ có một cái túi nhỏ, đối phương để lại năm con ngựa, thế là may có ngựa để dùng.

Nguyên Chân lấy một thanh kiếm một con ngựa của tên hán tử, rút thanh bảo kiếm của mình ra, lặng lẽ gọi Ngọc Doanh đến một bên mặt hồng lên thấp giọng nói :

- Tiểu muội, đền thanh kiếm của muội đây, xin thứ lỗi.

- Muội không cần, muội chỉ muốn Hoa tỷ tỷ đền thôi. - Ngọc Doanh nói một cách bướng bỉnh.

Nguyên Chân giơ một tay ra cười nói :

- Sao thế, muội không biết động tâm khi làm khó ngũ ca sao? Coi như là lỡ gặp mặt nhau, muội đừng làm tình làm tội như thế? Da mặt của ngũ ca phải để ở đâu đây? Đừng giận mà, nhận lấy đi.

Chàng ấn thanh kiếm vào dây cương và trong bàn tay nhỏ bé của Ngọc Doanh. Cô bé đón lấy cười nói :

- Có cần đa tạ không?

Nguyên Chân đi ra, cười nói :

- Muội thật là bướng bỉnh, cẩn thận huynh sẽ lấy quyền ngũ ca để phạt muội đó.

- Không sợ! Một ngàn người cũng không sợ.

Nàng cười một cách vui vẻ, giắt thanh kiếm vào lưng.

Bảy người đi thẳng về phía Quảng Xương, dọc đường họ gặp rất nhiều nhân vật võ lâm vai vác kiếm đeo đao, tất cả đều lạ lắm, mọi người cũng không ai hỏi nhau cả.

Mặt đường rộng đủ để hai xe đi song song với nhau, bảy con ngựa được chia làm hai đội, bốn người nam ở trên còn ba người nữ đi đoạn hậu.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Triệu Tường :

- Tổ thúc đã đến chưa?

- Sắp tới Nam Xương rồi. Cùng đi có Hạo Nhiên công, Chiêm lão tiền bối và rất nhiều bằng hữu cũ ngày xưa, bọn họ đều đến hết cả, riêng đúng ngày mười lăm thì sẽ cử hành lễ lớn.

Tây Vi từ phía sau tiếp lời nói :

- Ở phủ Nam Xương đã từng xuất hiện hành tung của Cửu Chỉ Phật, bọn họ cũng đến rồi.

Ngọc Kỳ nói :

- Hy vọng yêu đạo Ất Thanh cũng đến.

Triệu Tường tiếp lời nói :

- Chúng ta hãy đến bờ Mai giang để tiếp ứng các anh hùng thiên hạ.

- Đúng đấy. Đến ngày mười lăm còn mấy ngày nữa, chúng ta hãy đến phía đông bờ Mai Giang ở Hồi Long cốc để tiếp ứng. - Ngọc Kỳ cất tiếng sang sảng nói.

Bảy người Ngọc Kỳ đã đến gần Hồi Long cốc tìm một ngôi nhà nhỏ bỏ hoang bên bìa rừng ở tạm.

* * * * *

Bạch đạo anh hùng nhao nhao đến Hồi Long lĩnh, phái Hắc đạo cũng đến đây tập trung, những người đến đây nhiều không kể xiết. Họ hợp quần lại để đi dự đại hội Hoàng Sơn. Trên đường ngoài những người trước đây đã từng kết mối huyết hải thâm cừu, còn lại vẫn chưa có gì xâm phạm nhau. Họ sống yên ổn với nhau như không có điều gì.

Trong một ngôi già nhỏ gần Hồi Long cốc, Ngọc Kỳ bảy vị nam nữ không ngừng khổ luyện tuyệt học. Ngọc Kỳ là đại ca của họ, chàng làm bạn làm thầy mặt nào cũng chu đáo, đôn đốc họ dụng công, không phút nào nghỉ ngơi.

Vào ngày mồng mười từ phía xa một đoàn người nam phụ lão ấu, nhân số không dưới một trăm người tiến về Hồi Long cốc, người đi trước hết là một lão hóa tử quần áo tả tơi vá chằng vá đụp, đó chính là Thiên Nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên, đang nắm lấy cây thiết quái cất bước đi như bay. Bên cạnh lão, là tiểu hóa từ Bành Tiêu, cây trượng Hoàng Ngọc đặc biệt rất nổi bật.

Triệu Tường phất ra một tiếng hú dài, chạy lên trước nghênh đón.

Trong nhà nhỏ Ngọc Kỳ lục muội đệ, lao ra chạy đến như bay.

Một hàng sáu người vừa chạy ra đến nút đường. Triệu Tường và lão hóa từ đã đi như bay tới, Ngọc Kỳ dẫn mọi người lao đến nói :

- Tống tổ thúc cực khổ quá, Kỳ nhi và chúng đệ muội kính cẩn chờ đợi đã lâu, kính chúc thúc tổ vạn an!

Nói xong liền kề vai cung kính quỳ lạy.

Lão liền đỡ từng người đứng dậy, cười hà hà mà nói rằng :

- Đứng dậy đi, nơi đây không phải là lúc để chào. Các bằng hữu hãy tạm thời ở đây trước, lão phải đi vào cốc để sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho mọi người, vào trưa ngày mười bốn, tổ mẫu con và Chiêm lão có thể đến đây. Ngày hôm nay chỗ ở có thể sắp xếp xong, ta sẽ gọi người tiếp con vào cốc.

Lão hóa tử tiếp tục dẫn mọi người đi vào trong cốc. Một mặt kêu lớn :

- Kỳ điệt, ngày hôm sau gặp lại.

Hôm sau là ngày mười hai, tiểu hóa tử Bành Tiêu quả nhiên đến đón Ngọc Kỳ đi vào cốc.

Hồi Long cốc qua hai mươi năm, núi sông vẫn y như cũ, vết tích biển lửa năm ấy đã bị chôn vùi, giờ đây nơi ấy đã sinh ra vô số những lùm cây nhỏ.

Vào năm đó khi Vương Sư và bảy anh hùng hào kiệt đã tử nạn ở trước miệng cốc, thì bây giờ ở hai

bên mọc lên những ngôi nhà gỗ thô sơ, giống như hai con rồng dài, đủ chỗ dung nạp cho hai trăm người cư trú, ở trong cốc thì có xây dựng cho nữ khách và một gian nhà để nghị sự. Lão hóa tử đã đem theo hơn một trăm danh thợ cao thủ, tốn hai ngày công phu cấp tốc xây dựng thành, họ làm việc quả thật kinh người.

Trong trận lửa đã tử nạn hết sáu mươi người trong cốc, đã xây dựng một tấm cái bia đình thật lớn, phía trước mặt bia khắc bốn chữ "Anh Linh bất mẫn" phía sau mặt bia là ký sự ngày sống chết danh húy của mỗi người, có thể thấy công trình này rất lớn. Đó là trước đây hai mươi năm sau khi quần hào tử nạn, do Khánh Viễn tiêu cục phái người, cùng với Lương Châu, Uy Viễn tiêu cục Thần Chưởng Dương Uy Viễn, lại do Giang Nam lão quái chủ trì, hao tốn không ít Kim Ngân, làm cho tấm bia đình ở trong đó vô cùng đẹp đẽ.

Vách núi ở hai bên tấm bia, xây dựng hơn sáu mươi phần nợ, mỗi phần mộ đều có bia đá ghi rõ họ tên, hành trạng lúc sinh thời của mỗi người, dùng mực son để sơn chữ, vô cùng nổi bật. Bắt đầu ngày mười hai, quần hùng của phái Bạch đạo trước sau đều tới. Ngọc Kỳ là tôn trưởng của Vương Sư, chàng hiển nhiên đã trở thành chủ nhân chân chánh. Thiên Nhai Phá Ất dắt chàng đi, vòng quanh giữa các quần hiệp, trang trọng như Vương Sư sống lại, trong lòng của quần hùng được an ủi rất nhiều, đều chúc mừng bạch đạo võ lâm có người nối dõi.

Cũng từ hôm đó, Hồi Long cốc đã trở thành thành trì vững chắc, canh gác ngầm bốn phía, nơi nhà nghỉ quan trọng đều được các cao thủ ngày đêm canh gác, đề phòng bị Ất Thanh đến gây hấn.

Cho mãi đến sáng sớm ngày mười bốn thì chuyện vẫn bình an vô sự.

Chưa tới giờ dần, trời còn tối một con tuấn mã phi như bay vào cốc, một vị đại hán xuống lưng ngựa trước nhà nghị sự, được cảnh vệ dẫn kiến lão hóa tử, sau khi chào hỏi xong, lão hóa tử hỏi :

- Châu lão đệ, có chuyện gì không?

- Dương phu nhân từ Quảng Xương khởi hành, trong cốc đã tiếp được tín hiệu truyền đến, nhưng bên phía bờ Đông của Mai Giang cách núi hơn mười dặm, đã phát hiện một bóng đen thân phận không rõ ràng, hành động mờ ám như là ma quỷ, Trịnh huynh đệ đã phát ra tin tức cầu viện.

- Cho người phát ra tín hiệu, Dương công tử lập tức đến đón tổ mẫu vào cốc, có thể khởi hành ngay được rồi, hãy kêu Trịnh huynh đệ cẩn thận chờ đợi.

- Vãn bối lập tức phát tin.

Người họ Châu chạy đến bia đình, thấp giọng dặn dò hai bóng đen, tiếp theo lấy một cái hộp gỗ đặt trước ngọn đèn, lấy tín hiệu ánh sáng một dài ba ngắn, truyền ra phía xa, trong chớp mắt có thể xa hơn mười dặm.

Không lâu, Ngọc Kỳ cùng sáu vị đệ muội, và Tiểu hóa tử Bành Tiêu, tám con ngựa chạy thật mau về phía ngoài cốc.

Ra khỏi cốc men theo phía Bắc bờ sông Mai Giang, tám con ngựa như một trận cuồng phong đi như bay, ngoài mười dặm, một nơi trên mỏm núi, trơ trọi xây dựng một ngôi nhà tranh và một đài cao để báo tin liên lạc.

Ánh sáng ban mai đã sắp tới gần, ở bốn phía của ngôi nhà tranh đang nằm phục sáu vị đại hán phụ trách việc canh gác ở đây, lúc này họ mới thở dài một hơi.

Tiếng vó ngựa vang lên như sấm sét, đã đến chân núi.

Có một vị đại hán tuổi trung niên, hướng về phía đài báo tin kêu lên :

- Ngộ Xuân huynh phát tin, Dương công tử đã bình an đến đây. Trời đã sáng rồi, phát tin đi.

Trên đài cao, truyền ra tiếng tù và một dài hai ngắn. Tiếp theo, phía đầu núi ở phía xa cũng truyền tiếng tù và giống như thế, càng truyền càng xa.

Ngọc Kỳ đến chân núi liền xuống ngựa chạy ngay lên mỏm núi.

Sáu vị cao thủ chỉ có một vị vừa rồi lên tiếng xuất hiện, vừa ra nghênh tiếp đã chắp tay hành lễ nói :

- Dương công tử xin chào.

- Chào Trịnh đại ca cực khổ quá. Xin hỏi tên hắc y đã xuất hiện nơi nào?

- Chính là ở trên con đường nhỏ trên núi, những người canh phòng đã quát hỏi, nhưng y ẩn mình về phía bên trái, đến nay thì không gặp tung tích y đâu.

- Xin đại ca hãy ở trên cao nhìn xuống, tiểu đệ tạm thời ở bên trái xem xét thử. Có tin tức gì từ Quảng Xương truyền đến không?

- Lệnh tổ bà đã tới trạm thứ hai cách đây chỉ còn có mười dặm.

Ngọc Kỳ xuống núi trở lại con đường cũ, vừa đến bên mình ngựa, chàng chăm chú nhìn phía ngạn tây, lông mày hơi nhướng lên, trầm giọng quát :

- Bên kia bờ có người, nhị đệ hãy đi theo huynh.

Triệu Tường lên tiếng đáp rồi xuống ngựa ngay. Những người còn lại cũng xuống ngựa chia nhau đứng hai bên, chăm chú cảnh giác, chuẩn bị ứng biến.

Lúc ấy, dưới chân núi ở bờ đối diện, truyền ra tiếng cười ha ha, tiếp theo tiếng người nói :

- Miễn Tể Tử, ngươi trốn giỏi lắm, ha ha! Tống bang chủ của ngươi đã đến rồi chứ?

Ngọc Kỳ nhanh như ánh chớp, lao về phía bờ sông. Sông không rộng, trước mắt nước đang dâng lên, cũng không quá bốn trượng. Chàng chỉ nhún mình là nhảy vọt qua, như tên bắn lao về phía khu rừng rậm ở dưới chân núi bờ đối diện.

Đột nhiên, bên cánh rừng xuất hiện một tên đại hán áo đen, hai tay nắm lấy hai người, chay như bay đến.

Người này Ngọc Kỳ biết, do cây cổ quái thiết trảo được giắt ở dây lưng phía trước. Chàng biết rằng là Phi Trảo Âu Bằng đã đến rồi.

Âu Bằng cũng nhìn thấy Ngọc Kỳ, vừa chạy đến vừa kêu lên :

- Dương huynh đệ đó ư? Thật là may, đệ đã bắt được hai con thỏ đây này.

- Âu huynh ở phía sau có bằng hữu không? - Ngọc Kỳ hỏi.

Âu Bằng hơi ngơ ngác, ngừng bước lại hỏi :

- Không có, chỉ có mình đệ.

Âu Bằng quay đầu lại nhìn, hiểu ý ơ lên một tiếng nói :

- Là thỏ thật mà.

Âu Bằng ném người đi, quay về phía Thanh Hoa cười nói :

- Chào Triệu cô nương.

Lại nói với Ngọc Kỳ :

- Dương huynh đệ, nghe nói huynh và Triệu cô nương từ Nam Kinh qua Hàng Châu, đến Ôn Châu đại náo Ngọc Hoàn, tại sao qua cửa mà không vào nhà? Lúc ấy đệ đang ở Thiên Mục sơn đó.

- Tiểu đệ đang rất vội, không có thời gian đến bái lạy, xin thứ tội cho. Hai người này Âu huynh bắt họ như thế nào? Có biết thân phận của họ không?

- Huynh đệ thấy họ lén lén lút lút, liền đuổi theo bắt, phải mất nửa khắc, cuối cùng thì mới bắt được ở ngay bìa rừng. Tạm thời hãy hỏi thử xem.

- Âu huynh từ con đường nào tới đây? - Ngọc Kỳ hỏi.

Từ Quảng Xương đi về Hồi Long cốc chỉ có một con đường nhỏ, ven đường đều có canh gác ngầm, tại sao ba người đến đây mà chưa bị phát hiện? Chả trách chàng bắt đầu nghi ngờ.

- Ha ha! Đệ từ phía bắc vượt qua Tung Sơn mà đến đây, lúc đến bờ đối diện thì gặp ngay hai con thỏ này.

Ngọc Kỳ vỗ vào huyệt đạo hai tên đại hán.

Hai tên đại hán muốn đứng dậy bỏ chạy thì gặp ngay Nguyên Chân đứng chắn trước mặt. Nguyên Chân cười lạnh lùng nói :

- Hay quá, ngươi là chim cũng bay không thoát đâu. Quay trở lại và cung khai đi.

Hai tên đại hán gầm lên, một chưởng tung ra. Nguyên Chân không tránh né, hai tay lật lại, nắm lấy mạch môn của đối phương chàng đẩy ra.

Hai tên đại hán té nhào xuống đất, Nguyên Chân chau mày lại nói :

- Cái đồ này cũng dám đến đây, há không kỳ quái! Hèn gì người ta gọi thỏ là đúng quá rồi.

Ngọc Kỳ nắm lấy một tên, nghiêm giọng hỏi :

- Các hạ là môn hạ ai? Nói.

Đại hán mặt chẳng còn chút sắc người, vẫn kiên cường nói :

- Thanh thiên bạch nhật, không cho người ta đi sao? Tại hạ là thủ hạ của Vu sơn Sơn chủ.

- Tại sao không đi đường lớn?

- Nơi nào mà tại hạ chẳng đi được?

Âu Bằng tiếp lời nói :

- Vu sơn Sơn chủ Cang Phúc Anh, còn là nhân vật quan trọng của Vô Vi bang, đã chết rồi. Cho bọn chúng đi theo chủ của chúng đi.

Ngọc Kỳ lắc đầu nói :

- Không được, chúng ta không lạm sát.

Chàng quay sang nói với hai tên đại hán :

- Tha cho các ngươi, đi nói với người của các ngươi rằng, trước ngày mười lăm tháng năm, ai không được đến Hồi Long cốc. Nếu không sẽ cúng sống các ngươi đấy.

- Mau đi đi. - Âu Bằng kêu lên.

Hai tên đại hán trốn đi nhếch nhác chẳng ra sao cả, đang gần lúc lội qua sông, Ngọc Kỳ quát lên :

- Từ đường lớn ra Quảng Xương, không được lén lén lút lút như thế.

Sau khi hai đại hán đi rồi, Ngọc Kỳ giới thiệu Âu Bằng với mọi người. Âu Bằng là một người rất cởi mở, nên được mọi người có mối hảo cảm rất lớn.

Đột nhiên kèn phát hiệu vang lên từng tiếng dài, bên sườn núi xuất hiện một đám người. Ngọc Kỳ vừa liếc nhìn là thấy ngay tổ mẫu đang ở phía trước. Những người khác có thể biết được là Võ Lâm Cuồng Sinh, Giang Nam lão quái, Huyền Linh đạo trưởng, Vân Sơn Cư Sĩ, Tri Cơ Tử, tiểu khất bối chính là Bành Gia Nguyên. Trong bang của nội đàn Thanh Tự ở phủ Hà Nam, Bành Gia Nguyên từng mạo hiểm cứu chàng. Những người còn lại, chàng đều cảm thấy rất lạ lẫm.

Trừ Âu Bằng, những người do lão hóa tử phái đến nghinh tiếp cùng bọn Ngọc Kỳ, họ đã cung kính quỳ lạy ở ngoài ba trượng, đồng thanh rập đầu kính chúc các vị tiền bối kim an.

Một đám quần hùng có tất cả năm sáu chục người, có rất nhiều người đã từng tham gia qua chiến dịch ở Hồi Long cốc. Người quá nhiều nhất thời không thuật lại tỉ mỉ được. Bên cạnh Võ Lâm Cuồng Sinh, đi ra một lão nhân tướng mạo uy vũ, ngay thắt lưng đang cắm thất tinh kỳ một loại binh khí dài năm thước rất uy chấn võ lâm, nặng không dưới tám mươi cân, thật đủ làm cho người sợ hãi. Lão chính là Lạc Phách Chiêm Minh, một lão hán tử nghĩa hậu Văn Thiên. Hai mươi năm, lão đã già nua lắm rồi.

Gò má lão rung động, nước mắt lưng tròng, mắt nhìn chăm chú vào Ngọc Kỳ, lầm rầm nói :

- Đại ca anh linh phù hộ, lão cốc hai mươi năm vất vả cần cù, quả nhiên đã làm cho võ lâm trở lại như xưa, đa tạ cao xanh! Kỳ nhi còn nhớ Chiêm hồ tử thúc tổ này không?

Lúc Ngọc Kỳ rồi khỏi nhà đã ba tuổi, tuy còn nhỏ nhưng chàng rất thông minh, chàng có ấn tượng sâu sắc nhất đối với hai người, bởi vì họ đều có hàm râu lớn rất đẹp một là lão bộc Bật Điện, Ngọc Kỳ kêu lão là hồ tử bá bá, một là Chiêm Minh, Ngọc Kỳ kêu là hồ tử thúc tổ.

Cảnh tượng mơ hồ hai mươi năm, thời gian như ánh chớp lướt qua đầu chàng, giống như buổi tối đó lần đầu tiên chàng trở về nơi ở cũ ở Long Môn, trong tâm trào lên một trận kích động, cảm giác trong đôi mắt nóng lên một cái, nhảy bổ về phía trước ôm lấy lão, giọng run rẩy kêu lên :

- Hồ tử thúc tổ! Kỳ nhi nhớ lắm. A Hồ thúc tổ, Hồ tổ...

Tiếng xưng hô thân thuộc lúc ấu thơ, làm cho lão cảm động đến nỗi rơi nước mắt.

Một hàng chúng nhân Ngọc Kỳ đã bái lạy xong, liền khởi hành đi về Hồi Long cốc, mỗi lần qua một nơi cửa ải, đều ngầm lập tức cho triệt hồi, chỉ bố trí cửa ải ở miệng cốc và bốn phía của tuyệt cốc, để đề phòng người lạ tập kích đánh lén.

Một hàng người vừa đến miệng cốc, trước mặt họ được tiếp đón bằng một tấm bia đá thật to, ở trên có bốn chữ: “Vĩnh Thùy võ lâm”. Bên cạnh còn có một tấm bảng lớn, trên đề ba chữ “Hồi Long Cốc”.

Vừa nhìn thấy tấm mộ bia, mọi người đều bật khóc như mưa.

Lão hóa tử đã dẫn mọi người ra nghênh tiếp, lập tức tiếng pháo đốt ran lên giòn giã.

Đám người võ lâm đến thăm nơi quần hùng tử nạn, mỗi phần mộ đều được tu sửa lại hết sức đẹp đẽ, trang nghiêm, hương khói lượn lờ xung quanh, càng tăng thêm sự bi thiết gấp bội.

Tro giấy hóa thành những bươm bướm trắng, lệ máu nhuộm hồng cây đỗ quyên, quang cảnh này, làm cho ai cũng đều cay mũi.

Ngày hôm sau, là ngày lễ đại điện. Lão hóa tử đã dày dạn kinh nghiệm giang hồ, phụ trách lo liệu về tổng vụ, sắp xếp đâu vào đấy cả. Đệ tử của Huyền môn Vô Vi bang và Phật môn Cửu Chỉ Phật, tự động tổ chức thành những tổ nhỏ tham gia, mời các đạo sĩ hòa thượng làm đạo tràng tụng niệm, khoác lên chiếc áo cà sa, nhưng binh đao lại chẳng rời bên mình chút nào, được giấu vào trong áo tăng bào.

Như đã nói ở trên. Buổi lễ truy niêm này là tưởng niệm những người tử nạn trong trận chiến hai mươi năm trước, hắc bạch đều đủ cả.

Gần vào lúc giờ ngọ, chuyện đại sự lớn nhất sau cùng là quần hùng bạch đạo gặp nhau ở nhà nghị sự, trao đổi cuộc họp lớn vào ngày mùng năm tháng năm ở Hoàng Sơn, tính ra mưu kế lớn để tận diệt hết bọn quần ma hắc đạo.

Quần hùng đang tập trung nghị sự thì đột nhiên trong cốc vang lên tín hiệu báo động.

Võ Lâm Cuồng Sinh kêu lớn :

- Mỗi người ở mỗi nơi chuẩn bị nghênh khách.

Quần hùng đều đứng ngay ngắn trật tự, dang thành hai cánh đứng trước ngoài cốc đón. Trên đài tế ở trước tấm mộ bia, là một quảng trường rộng lớn, cũng tại nơi này, năm xưa trước khi quần hùng chưa vào miệng cốc, cũng xảy ra một đấu trường sinh tử.

Quần hùng đứng sừng sững tập trung tinh thần. Một con chiến mã chạy vào quảng trường, vó ngựa phi rất gấp, một đại hán xuống ngựa đến đứng trước đài tế chắp tay khom lưng bẩm báo :

- Cửu Chỉ Phật Như Vân, dẫn ba mươi vị lão hữu đến trước tế điện, đồng thời xin gặp Dương phu nhân.

Gương mặt của Dương phu nhân lạnh lên, quay sang Võ Lâm Cuồng Sinh nói :

- Đàm thúc, hãy mời bọn họ vào cốc.

Võ Lâm Cuồng Sinh gật đầu, lập tức nói với người trên lưng ngựa :

- Hãy cho bọn họ vào trong cốc.

Người ấy liền vâng dạ, rồi lao ra ngoài.

Ngọc Kỳ ở trên đài cung tiếp các trưởng lão, chàng quay sang nói với Võ Lâm Cuồng Sinh :

- Bẩm thúc tổ, hôm này Kỳ nhi phải một mình đấu với Cửu Chỉ Như Vân.

- Được, con phải lên đấu với lão.

Không lâu, trước mắt xuất hiện một đám người. Âu Bằng ở phía sau tế đài, đột nhiên bước tới sau lưng Ngọc Tuyên. Chàng là khách của Ngọc Kỳ, cùng với Triệu Tường, Ngọc Tuyên, Nguyên Chân ba người cùng đứng một chỗ với nhau.

Ở phía sau của Cửu Chỉ Phật có ba mươi người. Người quen nhất trong số họ, có thể kể gồm có Thiên Long thượng nhân, Độc Tý Kim Cang Bách Cương, Ngọc Hoàn đảo Đảo chủ Bành Xương Minh, Chung Nam Vân Tiêu Cư Sĩ Hứa Xuân Huy, Huyết Thủ Bình Nguyên, Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình, Phiêu Bình Sinh Cổ Như Phong. Còn có hai môn nhân của Cửu Chỉ Phật, Tiếu Diện Di Lặc Hồng Phi, Khổ Hạnh Tôn Giả Hồng Hư.

Trong những người này, những người mà lần trước xuất hiện ở Hồi Long cốc có hơn mười người, họ đều đến đủ cả. Điều mà làm cho mọi người lấy làm lạ nhất là một đại hán cao lớn, đôi mắt thần quang như điện, dường như phát ra những tia nhìn màu tím, góc mắt ẩn hiện những nếp nhăn màu tím.

Người mà làm quần hùng bạch đạo hận đến nỗi chỉ muốn nuốt tươi hắn, lột da hắn mới hả dạ, đó là Kim Cung Ngân Đạn Dư Bá Bình và Thiên Long sơn thượng nhân. Hai người này là người động thủ đầu tiên trong cuộc chiến ở Hồi Long cốc cách đây hai mươi năm.

Trong cốc im lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân thật khẽ của Cửu Chỉ Phật và ba mươi người.

Cửu Chỉ Phật và một hàng người, dưới sự chú ý của ba trăm con mắt thù hận, ai nấy thần sắc

nghiêm trang.

Cửu Chỉ Phật tay cầm Bát Thảo Tử Kim thiền trượng, lão khom mình làm lễ, giọng cất lên sang sảng :

- A di đà Phật! Dương phu nhân vạn thọ vô cương, lão nạp này rập đầu bái lạy.

Dương phu nhân hơi gật đầu, nói :

- Lão thân chưa chết, đại sư có cảm thấy bất ngờ không?

Cửu Chỉ Phật cười lạnh lùng nói :

- Lời nói của Dương phu nhân nặng lắm, lão nạp làm sao dám có ý nghĩ như thế?

- Đại sư đến đây, nhất định là muốn nhất quyết công bình với lão thân, vì hai mươi năm thâm cừu đại oán phải không?

- Thật là trái ngược, lão nạp đến đây để khiếu nại chuyện hai mươi năm trước, lão nạp cùng các bằng hữu bị oan, xin tha thứ việc đến đây của lão nạp.

Võ Lâm Cuồng Sinh cười ha hả một cách lạnh lùng nói :

- Khiếu nại là lão không cùng dòng ô hợp với yêu đạo Ất Thanh chăng?

- Ý lão nạp chính là như thế...

- Vậy thì bất tất phải nói nữa. Hôm nay trong Hồi Long cốc, đều là bạch đạo anh hùng, tuyệt không thể nghe những lời xảo trá, hoặc làm quần ẩu, nhất định sẽ cho các người một cơ hội công bằng.

- Các người đến thật đúng lúc.

Cửu Chỉ Phật nói :

- Uy phong và tài cán của thí chủ, đủ để là lãnh tụ quần hùng, chỉ vì cái chết của Dương đại hiệp, nên chưa tránh khỏi thiên kiến một chút, xin để lão nạp nói một lần.

- Đại sư hà tất phải tốn nhiều lời! Bất kỳ sự hùng biện nào, cũng không rửa sạch được bàn tay máu tanh hôi của đại sư ngày đó, và những ác ma đã làm.

- Lão nạp không cần hùng biện, tự có thể phân rõ được.

Cửu Chỉ Phật nói xong quay mình về phía người mắt tím ở phía sau nói :

- Sư đệ, hãy nói trong ngày đó, sư đệ đã làm như thế nào khi treo sợi dây đằng từ trên sườn núi, để cứu các quần hiệp thoát hiểm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, người mắt tím bước đến trước nói :

- Tại hạ là Chiêm Vinh, cùng với Như Vân sư huynh thụ nghệ ở Đại Tướng quốc tự Vô Thần phương trượng. Người trong giang hồ ít thấy được bộ mặt thật của tại hạ nên gọi tại hạ là Dạ Du Thần. Trước lúc chuyện xảy ra ở Hồi Long cốc, tại hạ đã nghe lệnh của sư huynh. Ngay đêm đó đến trong cốc thám thính, phát giác mưu độc của Ất Thanh, nhưng không có cách nào trở về thông báo cho sư huynh được, vì vậy phải chuẩn bị sợi dây sơn đằng, lại cử người ở trong cốc đợi sư huynh đến để báo cáo hết thảy. Đến lúc chuyện xảy ra, trên đỉnh sườn dốc xuất hiện Âm Phong Tán Nhân Diệu Thánh, dẫn một nhóm tặc nhân tuần tra gần bên trái, mới từ từ xảy ra chuyện kích đấu. Đang lúc đôi tay khó chống đỡ, thì may sao Tửu Tiên Ất lão đệ leo lên trước tiên đến thật đúng lúc, làm cho Âm Phong Tán Nhân sợ hãi bỏ chạy, quần hùng mới có thể thoát khỏi khốn nguy. Tại hạ vì lẽ đó sợ lộ bộ mặt của mình làm lỡ chuyện đại sự, nên vội vàng rút lui thật mau.

Giang Nam lão quái Hạ Điền bước lên phía trước một bước, hỏi rất nhanh :

- Chiêm huynh đệ còn nhớ lúc các hạ đi, có nói mấy lời không?

Dạ Du Thần cất giọng sang sảng nói :

- Tại hạ nhớ như thế này: Chư vị hãy bảo trọng lấy mình, sau này sẽ có thời cơ, thời cơ chưa đến, không được vọng động. Quyền thế đã làm lạnh mắt Ất Thanh, xem lão có thể ngang ngược đến bao giờ nữa.

Giang Nam lão quái lặng lẽ lui bước, đột nhiên nói thầm :

- Đúng là hắn, quả nhiên là hắn.

Cửu Chỉ Phật tiếp tục nói :

- Chuyện Ất Thanh ước đấu với Dương đại hiệp ở Hồi Long cốc, chuyện này thì lão nạp thực sự không biết, chỉ đến khi nhận được thiếp mời cuộc hẹn với yêu đạo ở phủ Vũ Xương, thì mới có nghe phong phanh. Lão nạp do không đoán ra được, liền thuận đường mời hơn hai mươi vị tri giao cùng đến Vũ Xương. Chư vị cũng hiểu, lão nạp vẫn là người không để ý chuyện thị phi trên giang hồ, nhưng cũng không thể mắt thấy phái anh hùng bạch đạo bị tiêu diệt mà không chút động lòng, vì vậy trong sự mai phục trùng trùng của yêu đạo, uy bức lão nạp và hơn hai mươi người phải đứng ngoài không được để ý đến, nhưng vẫn cương quyết yêu cầu được chứng kiến. Yêu đạo cũng muốn dùng cách giết gà dọa khỉ, để cảnh cáo lão nạp, để tiện hù dọa, sau này không dám làm khó y, vì vậy mà đồng ý để cho lão nạp và hơn hai mươi hão hữu đến đấu trường. Dọc đường, yêu đạo giám thị rất gắt

gao, không được ra khỏi hàng, nếu không sẽ có điều bất lợi với y. Lão nạp vô cùng nôn nóng nhưng không biết làm thế nào. May sao sau khi gần đến An Phủ, tệ sư đệ nghe tin vội đến. Tuy công lực của Chiêm sư đệ chưa đạt đến mức trên người, nhưng thuật dạ hành thì siêu việt, khinh công siêu nhân, liền thừa lúc ban đêm ẩn vào mà tương ngộ. Lão nạp không có cách nào khác, vì thời gian đã quá cấp bách, liền lệnh cho Chiêm lão thừa lúc ban đêm hỏa tốc đến Hồi Long cốc thám thính, và lão nạp lập tức dùng pháp truyền âm cùng bàn bạc với các hảo hữu, tất cả đều nhất trí đồng ý, lúc cần thiết thì sẽ đứng về phía Dương đại hiệp, toàn quyền đều do lão nạp tương cơ hành sự. Chiêm lão đệ ở trong cốc phái người đến đưa giấy báo tin đến. Phái hung ma hắc đạo mai phục ở trong cốc tất cả có ba trăm người, vẫn chưa tính những tên mai phục ở phía ngoài, lão nạp và hai mươi người lập tức gia nhập không sợ. Chết uổng mà không có lợi ích gì. Trong hơn hai mươi người, Dư Bá Bình lão hữu và Thiên Long pháp huynh là người đại trí đại dũng đại nhân, cam chịu nguy hiểm báo thù của các môn nhân phái bạch đạo, kiên cường ra mặt mạo hiểm mất khí tiết. Lão nạp cũng được Chiêm sư đệ nói cho biết, cố lưu ý mà tranh thủ nội tình trong cốc mà rút lui, trong khoảnh khắc phá rộng đoạn đường, chư vị không phải là nhảy ra từ chỗ lão nạp chiếm được hay sao? Cũng là do lão nạp vận trượng để cản ngăn Ất Thanh mới hình thành lỗ hổng như thế. Ngân đạn của Du lão hữu là thần đạn, đạn bắn ra như liên châu, có thể xuyên qua tường vách, hôm đó chỉ phát ra một viên, đầu tiên là dẫn dắt ý nghĩ thoát khỏi vòng vây của Dương đại hiệp, nhưng đại hiệp đã anh hùng dũng khí không chịu rút lui. Cho đến sau khi Dương đại hiệp tuẫn tiết tráng liệt anh hùng, nếu không phải lúc đó lão nạp kịp thời ngăn chặn lại hành động thiêu hủy thi thể của Ất Thanh thì Đàm thí chủ và Tống thí chủ cũng khó mà thoát khỏi bàn tay độc thủ.

Võ Lâm Cuồng Sinh nói một cách ngơ ngác :

- Tên yêu đạo Ất Thanh gian độc hơn người, duyên cớ nào lại không tiêu diệt các ngài trong cốc này?

Cửu Chỉ Phật cười nhẹ nói :

- Lão nạp lúc ở phủ Vũ Xương đã nói cho yêu đạo biết, là đã truyền thư đến sáu môn phái, nói cho biết là lão nạp đi phó ước, sự thật là không có chuyện này, nhưng yêu đạo không thể không tin, lão nạp đã gánh lấy sự hôi danh này đã hai mươi năm, không có cơ hội nào để khiếu nại được, nay quần hùng lại tụ về Hồi Long cốc, lão nạp không hề sợ trước nguy cơ chết ngàn vạn lần, dù cho chư vị tin hay không tin, lão nạp cũng phải trình ra chuyện trước đây. Lời đến đây là hết, chư vị nếu như không tin tưởng, thì lão nạp và các vị tri kỷ cũng không nói rõ nữa, tùy chư vị sáng suốt phán xét.

Lão hòa thượng nói xong, để Bát Ngọc thiền trượng ở trước thân mình, thần sắc hết sức nghiêm trang, nhắm đôi mắt lại, từ từ ngồi xuống xếp bàn tròn mà cười.

Kim Cung Ngân Đạn lấy thanh kim cung ra cười nói :

- Hai mươi năm trước ở trong cốc này, Dư Bá Bình là người động thủ đầu tiên. Cây cung này, đã từng theo Bá Bình này cả một đời, bình sanh làm bị thương người cũng không nhiều, chỉ khi ở Phù Đồ Cổ Trạch mới đại khai sát giới. Lão phu chôn xương ở đây, không muốn cây cung này lưu lạc trong nhân gian, bị người sử dụng làm vũ khí lợi hại để giết người.

Chân trái của lão đạp vào một đầu cây cung, tay trái nắm lấy sợi dây cung, vận thần công hướng xuống dưới.

Thiên Long thượng nhân niệm "A di đà Phật", cũng rút ra Bát Bảo thiền trượng, nói :

- Xin chư vị cứ ra tay đi, thời gian không còn sớm nữa, bất tất phải làm lỡ kỳ hạn.

Rồi lão cũng ngồi xếp bằng bên phải của Cửu Chỉ Phật.

Ngọc Kỳ lúc đó quát lớn :

- Xin chư vị lão tiền bối chậm lại.

Chúng nhân trong cốc đều rũ đầu xuống, những quần hùng từng tham gia chiến dịch ở Hồi Long cốc, đều cảm thấy hơi thở bị đè nén, mồ hôi lạnh cứ chảy xuống toàn thân.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Cổ trang chủ Như Phong :

- Xin hỏi Cổ tiền bối, ngày đó ở Hổ Trảo sơn, tiền bối đã từng đi với Hận Thiên Ông.

Phiêu Bình Sinh gật đầu nói :

- Ân sư mạo hiểm ở Hồi Long cốc tuy có thể là gặp may, nhưng hai mươi năm nay trong lòng đau khổ vô cùng, làm đệ tử trong lòng khó an, mới mời ân sư đến thanh dưỡng ở Khai Phong tệ trang miếu, hận là không có thần thuật để chia sẻ nỗi lo với ân sư. Khi biết rõ công tử xuất hiện ở phủ Hà Nam, ta lập tức đi một vòng bằng hai ngày đường về phía tây, muốn đem nội tình nói rõ tường tận, vọng tưởng là muốn tiêu trừ ân oán hai mươi năm ở Hồi Long cốc. Đồng thời lập tức ngầm xin thúc tổ ra mặt, mời Du đại thúc đến tụ hội ở Khai Phong. Đến Yến Sư, thì may gặp được Hận Phá Thiên tiền bối, nói là công tử đã đến Hổ Trảo sơn, lão mời ta vào núi để làm người dẫn đường. Đáng tiếc là lần đó công tử đã xả thân cứu người, ta và Hận Phá Thiên không có cách gì giúp đỡ được, nên cùng với Độc Vô Thường ba người nối tay nhau cướp lấy mộc giá, tưởng cũng phải chôn thân ở Hổ Trảo sơn, nếu Độc Vô Thường không dùng hóa cốt độc xà sợ rằng hôm đó ba người đều chôn xương ở Hổ Trảo sơn...

Ngọc Kỳ đột nhiên tiến đến phía trước hướng về Cửu Chỉ Phật, gập người bái lạy, giọng run run nói :

- Ngọc Kỳ trong lúc đi lại giang hồ, đã nói chuyện các chư vị lão tiền bối ở Hồi Long cốc, trong lòng cảnh nhiên mà sinh nghi, đến nay thì cuối cùng đã xé tang màn đêm thấy lại ánh sáng, chân tướng thật đã rõ ràng. Ngọc Kỳ xin thay cho tiên tổ và mọi người ở đây, rập đầu cám ơn chư vị lão tiền bối, nghĩa cao như mây trời, mạo vạn hiểm thành toàn chi đức!

Nói xong liền lạy ba lạy.

Võ Lâm Cuồng Sinh và Dương phu nhân, cùng một số lão anh hùng, nước mắt lưng tròng bước xuống đàn tế, đi về phía Cửu Chỉ Phật. Trong lúc chúng nhân thành ý bày tỏ sư khiêm tốn, thì Giang Nam lão quái và mấy vị lão đệ, kéo Dạ Du Thần Chiêm Minh đi về phía nhà nghị sự ở trong cốc.

Mọi người vừa động đậy. Ngọc Tuyên cũng hơi rời khỏi chỗ cũ của mình, Phi Trảo Âu Bằng ở phía sau, liền đến ngay ở một bên, phi trảo kỳ hình của hắn, cũng hiện ra phân nửa.

Mục quang của Dạ Du Thần quả thật không hổ với oai danh? Chỉ về phía Phi Trảo Âu Bằng, trầm giọng hỏi :

- Vị tiểu huynh đệ kia là ai vậy?

Ngọc Kỳ lướt ra nói :

- Thiên Mục sơn Phi Trảo Âu Bằng, chàng là hảo hữu của vãn bối.

Những người có mặt ở đây, mục quang đều quay sang cả về phía Âu Bằng. Dạ Du Thần hừ một tiếng nói :

- Lão biết hắn là Âu Bằng, nhưng hắn lại không phải ở Thiên Mục sơn, mà là ở Hà Nam Hứa Châu Hư Vân bảo, tên gọi là Thiên Diện công tử Âu Dương Chí Cao, cũng gọi là Kim Xà Kiếm Lý Phương, lại xưng là Thần Kiếm thư sinh Dương Cao...

Lời chưa kịp nói xong, Thanh Hoa ở bên trái đã tuốt gươm xông tới. Nhưng đã trễ một bước, Âu Bằng đã ra tay rồi.

Ngọc Tuyên trong lúc nghe Dạ Du Thần nói, chàng cảm thấy phía sau lưng có biến, đang muốn lướt tránh đi, nhưng đã không kịp. Công lực của chàng còn kém quá xa Thiên Diện công tử. Đối phương lại ở phía sau, làm sao lướt ra khỏi được.

Thiên Diện công tử đã phát chế người trước, một tay bấu chặt vào vai trái của Ngọc Tuyên, tay còn lại đặt trên huyệt linh đài phía sau lưng của chàng, lui ra sau thật nhanh, gầm lên :

- Đứng im! Ai dám lên đây, ta sẽ giết tên tiểu tử này trước.

Thanh Hoa làm sao dám lên được? Nàng dừng bước, Ngọc Kỳ và quần hùng cũng đứng im.

Dương phu nhân trầm giọng quát :

- Xin chư vị tản ra, nghe lão thân an bài.

Mọi người liền tản ra bốn phía, để khoảng trống trước tế đàn gần ba trượng, tất cả đều rút binh đao cảnh giới, phòng ngăn Thiên Diện công tử thoát khỏi vòng vây.

Trong đấu trường, Dương phu nhân và Ngọc Kỳ đứng sánh vai nhau, một bên là Dạ Du Thần. Đối diện là Thiên Diện công tử đang cắp lấy Ngọc Tuyên, đôi bên cách nhau chỉ có hai trượng.

- Ha ha ha...

Thiên Diện công tử cười như điên không dứt.

Chương 23: Hoàng Sơn Đại Hội

Dạ Du Thần Chiêm Vinh, chỉ ra thân phận của Âu Bằng, bốn chữ Thiên Diện công tử vừa bật ra, trong tâm quần hùng đều ngơ ngác. Ngọc Kỳ thì bỗng nhiên tỉnh ngộ, vì vậy nghiến chặt răng.

Quần hùng đều muốn động thủ để bắt người, nhưng Thiên Diện công tử đã cướp lấy được phần tiên cơ, hạ thủ chế ngự được Ngọc Tuyên là thứ tôn của Dương phu nhân, ai dám ngang nhiên ra tay? Chỉ còn cách là nghe Dương phu nhân sai bảo, liền nhao nhao lui ra sau cảnh giới.

Dạ Du Thần phát lời trước tiên :

- Mấy ngày trước, tại hạ vừa gặp Độc Vô Thường ở phủ Cửu Giang, lão đã điều tra được nội tình của Hư Vân bảo, Như Hư Nhân Ma Âu Dương Chiêu thật sự đã ngầm cấu kết với yêu đạo Bách Độc Long, cùng nhau phản lại Vô Vi bang, lại còn che mắt thiên hạ để ngầm hành sự độc mưu. Lần trước, cuộc chiến ở Hồi Long cốc, Như Hư Nhân Ma cùng với Bách Độc Long Đàm Hồng đã ra hết sức mình, Ất Thanh bị Dương đại hiệp đâm trúng ngay hông, giả chết để ẩn tích, hai tên hung ma này đã trở thành cái đích trả thù của võ lâm, vì vậy mà giả vờ phản mặt với Vô Vi bang rồi mượn cớ rửa tay trong chậu vàng lui khỏi giang hồ, mục đích là để phân tán sự chú ý của anh hùng võ lâm. Mai phục khắp nơi ở Hổ Trảo sơn, chính là độc mưu của Như Hư Nhân Ma, liền đó Ất Thanh cũng che mặt xuất hiện, ngăn trở Tiếu Diêm La giả, điều đó quả là khó hiểu, cái tên súc sinh Dương Cao này tiếp cận Dương công tử, thật âm hiểm đáng sợ.

- Nói bậy hết! Lão cẩu muốn ngậm máu phun người sao? - Âu Bằng kêu lên.

- Hừ! Lão phu nói bậy, Độc Vô Thường thì không thể là người nói xằng xiên bậy bạ được.

- Độc Vô Thường vẫn là độc ác tày trời trong vũ nội, là tên ma đầu hung dâm ác độc, các người sao có thể tin lời lão?

- Tuy Độc Vô Thường tội ác tày trời, nhưng đã cải tà quy chính, mà lão là người trước sau không bao giờ nói dối. Lúc ở Hổ Trảo sơn, lão đã đoán ra được bộ mặt thật của ngươi, nhưng vẫn chưa đủ chứng cớ nên lão không muốn nói ra. Hừ! Ngươi đã quên là lão ấy đã từng mắng ngươi ở Hổ Trảo sơn như thế nào ư?

Âu Bằng nín bặt, Dương phu nhân đột nhiên quay sang nói với Ngọc Kỳ :

- Kỳ nhi, hãy bắt lấy nó.

Ngọc Kỳ tuốt gươm cầm tay, tấn lên phía trước.

- Đứng lại, mạng của huynh đệ, ngươi không lấy sao? - Âu Bằng quát lớn.

Ngọc Kỳ biến sắc ngừng lại không tiến lên nữa. Dương phu nhân trầm giọng quát :

- Bắt lấy nó.

- Không được, đại tẩu. - Võ Lâm Cuồng Sinh kêu lớn.

Dương phu nhân hít một hơi dài, lãnh nhiên nói :

- Tên súc sinh này đã biết được tất cả nội tình, nhất là chuyện của Như Vân đại sư hai mươi năm về trước đã giúp tất cả quần hùng phái bạch đạo ta, trước mặt mọi người, nếu để tên súc sinh này thoát thân, thì xin hỏi chúng ta có mặt mũi nào đối với Thiên Như đại sư? Vô Vi bang nhất định sẽ trút căm phẫn vào các hào kiệt giữ thế trung lập, bất cứ người nào hy sinh, đều là tội của chúng ta. Tuyên nhi, vì thanh danh lúc sinh tiền của tổ phụ con, vì môn phong Dương gia Long môn ta, và sự an toàn của các bậc tiền bối võ lâm, con phải cố gắng chịu đựng.

Ngọc Tuyên lớn tiếng nói :

- Tuyên nhi đã biết. Đại ca, hãy hạ thủ đi!

Thanh kiếm trong tay Ngọc Kỳ không ngớt rung động.

- Kỳ nhi, lên đi! Không được chậm chạp. - Dương phu nhân nghiêm giọng quát.

Ngọc Kỳ nghiến răng, bước lên trước một bước.

Âu Bằng cười ha hả như điên, nói :

- Đại gia giết huynh đệ của ngươi rồi, ngươi có lẽ cũng chết trong tay của ta thôi. Đại gia biết các ngươi tự mệnh là anh hùng bạch đạo, không thể quần hùng cùng xông lên tấn công, một mình ngươi lên đây, sinh tử mỗi bên đều có một nửa cơ hội, lấy hai mạng đổi lấy một mạng, thái gia cũng có giá trị lắm. Ha ha! Ta phải giết huynh đệ của ngươi trước.

Chưởng của hắn bắt đầu lay động, không ngừng cười lạnh lùng. Ngọc Kỳ lại đứng lại, chàng nghiêm giọng nói :

- Người cho vào lúc này ở đây, chúng ta tuân thủ đạo nghĩa võ lâm sao? Ngươi đã là người không tuân thủ trước tiên rồi đó.

Đoạt Phách Kỳ Chiêm Minh quát lớn nói :

- Chúng ta hãy đánh y đến thịt nát như bùn, bất tất phải cùng với y phí thời gian.

Soạt một tiếng, lão rút ra cây thất kỳ nặng nề, nhảy ra đấu trường.

- Chiêm đại ca hãy khoan đã!

Giang Nam lão quái nhảy ra, nói với Thiên Diện công tử :

- Chúng ta giữ ngươi lại, giam lỏng ba năm, để đánh đổi mạng của nhị công tử, các hạ có cao kiến gì chăng?

Thiên Diện công tử cười hì hì nói :

- Ta Âu Dương Chí Cao há là người bị giam lỏng? Nực cười!

- Các hạ chết há không tiếc sao? Muốn Hư Vân bảo bị hủy vào một ngày sao?

- Bản công tử từ trước đến giờ chẳng nghĩ chi đến chuyện hậu sự.

- Không còn thương lượng gì cả hay sao?

- Thương lượng ngược lại thì có, chỉ sợ các hạ không đủ tư cách là chủ thôi.

Võ Lâm Cuồng Sinh đột nhiên nói với Dương phu nhân :

- Đại tẩu có cần để cho y thương lượng không?

Lời nói của Dương phu nhân chắc như đinh đóng cột :

- Không có thương lượng gì hết. Kỳ nhi, hãy giết hắn đi! Chư vị xin lùi lại.

Ngọc Kỳ cử kiếm ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng dài, hú xong cất giọng bi phẫn :

- Nhị đệ, huynh đã dẫn sói vào nhà, hãm hại đệ, trong lòng huynh như muôn ngàn tên xuyên tim. Nhị đệ, đệ hãy an tâm đi, nhưng xin đệ hãy bình tĩnh, đệ huynh trọng tâm đều tương thông với nhau. Xin hai vị thúc tổ lui bước.

- Đại ca, đệ đã hiểu rồi.

Ngọc Tuyên nói. Mỉm cười nhắm mắt lại, chàng đã nghe hiểu được ý của Ngọc Kỳ, là muốn chàng mau vận Huyền Thông tâm pháp để bảo vệ lấy mạng mình.

Trong mấy ngày gần đây, Ngọc Kỳ đã truyền Huyền Thông tâm pháp cho Triệu Tường và các đệ muội, Thanh Hoa đã có sở thành, nên nàng cũng giúp đỡ đệ muội dụng công, vì vậy mà Huyền Thông

tâm pháp và Hoan Hình bộ pháp hai võ lâm tuyệt học của sáu người, đều có thành tựu giống như tương đương nhau.

Ngọc Tuyên nhắm lại đôi mắt, lập tức bắt đầu vận Huyền Thông tâm pháp, kinh mạch từ từ rút ngắn lại, chỉ còn một làn khí huyết lưu động trong kinh mạch, thân thể từ từ lạnh đi.

Ngọc Kỳ thì đang kéo dài thời gian, buông thanh kiếm ca rằng :

- Phong tiêu tiêu hề, kiếm sinh hàn, dị thủy hàn hề, ngã tâm thương. Nhị đệ, ngu huynh thề sẽ thay đệ khoét lấy tim gan của Âu Dương Chí Cao, an ủi tâm linh của đệ ở dưới tuyền đài. Tổ mẫu, xin tổ mẫu hãy lui ra sau. Những người có mặt ở đó đều lui ra sau, có một số che mặt rơi nước mắt.

Ngọc Kỳ thấy sắc mặt của Ngọc Tuyên đã bớt ửng đỏ, nhưng hơi thở chưa tịnh, thời cơ chưa đến, tu vi của Ngọc Tuyền còn nông cạn lắm.

Chàng để rũ thanh kiếm, trầm giọng nói :

- Âu Dương Chí Cao, ta sẽ cho ngươi một cơ hội nhất quyết công bình.

- Nhất ngôn ký xuất. - Thiên Diện công tử kêu lên.

- Tứ mã nan truy! - Chàng ngang nhiên đáp.

- Xin chư vị lão tiền bối công chứng lời nói của Dương công tử.

- Lý đương nhiên.

Lạc Hồn kỳ cử Thất Tinh kỳ lên, soạt một tiếng tung ra, gầm lên :

- Chiêm Minh là người đầu tiên phản đối, trừ phi tên tiểu súc sinh trước hết phải tha nhị công tử.

- Phản đối. - Có người gầm lên.

- Phản đối. - Tất cả đều quát tháo lên.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Vì mối giao hảo sinh tiền với gia tổ, xin chư vị tiền bối theo lời yêu cầu của vãn bối.

Quần hùng lặng lẽ không nói gì, Ngọc Kỳ lại quay sang nói với Thiên Diện công tử :

- Ngươi nói là sẽ quyết đấu một trận với tại hạ, cơ hội sinh tử mỗi bên đều một nửa, tại hạ lập tức nhất quyết một trận sinh tử với ngươi, mỗi bên giành lấy cơ hội.

- Nếu bản công tử thắng thì sao?

- Ta biết, công tử là đồ đệ của Tam Linh, cũng là ký danh đệ tử của Khốc lão quái, lại thêm ngọn nguồn gia học, thân kiêm tuyệt học ngũ gia, nhất định là vượt hẳn mọi người, công lực đến mức thâm hậu nhưng tại hạ vẫn nhường cho công tử thi triển một môn tuyệt học, cho công tử một cơ hội sống còn. Nếu như công tử thắng, thì tại hạ tất sẽ hy sinh trong chiến trận, công tử có thể an toàn rời khỏi cốc. Lại nữa, Ngọc Tuyên nhị đệ của tại hạ số đã tuyệt, công tử có thể hạ thủ, nhưng tuyệt đối không được làm phương hại đến thân thể. Ngoài ra bằng cách nào cũng được.

Chàng vừa nói như thế, bốn bên đều huyên náo ồn ào.

Chàng phớt lờ không thèm để ý đến, cất tiếng sang sảng nói :

- Những người có mặt trong đấu trường đều là các võ lâm tiền bối, hoặc là huynh đệ tỷ muội của tại hạ, nhất định sẽ tuân theo lời ước để cho công tử bình an rời khỏi cốc này. Nếu công tử làm tổn thương thân mình của nhị đệ, thì công tử sẽ xương thịt thành bùn đấy.

- Ha ha! Các hạ nói không phải kể như không hay sao? Bản công tử cần phải có một người làm tin, vạn nhất thất thủ, cũng không đến nỗi bị thất thiệt.

- Công tử có thể dùng trọng chưởng chấn động làm đứt tim mạch, hoặc là điểm tử để lưu lại toàn thây. Tại hạ nói lại lần nữa, nếu có một sợi tổn thương thôi, công tử sẽ bị hóa cốt thành tro.

- Bản công tử tuyệt không nuốt lời!

- Hảo! Ra tay!

Thần kiếm phát ra tiếng rồng ngân, kiếm khí vỡ đến ngoài một trượng, ánh sáng chói chang đến chói mắt sinh ra ngàn đóa hoa.

Thiên Diện công tử cười ha hả một tràng dài, chưởng lực hùng mạnh phát ra. Ngọc Tuyên ngã xuống phía trước, Thiên Diện công tử vỗ vào tâm mạch Ngọc Tuyên rồi mới lui ra sau thật mãn ý.

Quần hùng ở bốn bên đều che mặt kêu lên. Vạt áo trước ngực của tổ bà, đã thấm đầy nước mắt.

- Đến đây! Chúng ta quyết một trận tử chiến, không phải công tử thì là tại hạ! - Ngọc Kỳ mặt xanh như lá kêu lên, cũng từ từ lui ra sau.

Thiên Diện công tử rút phi trảo ra, lướt tới đấu trường, cười một cách dữ dằn :

- Ha ha! Không phải ngươi thì là tại hạ, bản công tử đã đủ rồi.

Ngọc Kỳ đột nhiên hướng ra sau kêu lên :

- Hoa muội, trước tiên cho nuốt Đông Hải thần đan, lại dùng Thôi Nã bát pháp, nhanh lên.

Thanh Hoa lướt nhanh tới, ôm lấy Ngọc Tuyên lui ra sau thật nhanh. Lão bà bà và Võ Lâm Cuồng Sinh lão hóa tử và mọi người theo sau.

Dương phu nhân vươn tay ra muốn ôm lấy thi thể của Ngọc Tuyên, Thanh Hoa nói :

- Tổ mẫu, không sao đâu. Tuyên đệ đã dùng Huyền Thông tâm pháp để bảo vệ thân, chết không được đâu.

Nàng đút cho Ngọc Tuyên ba viên thần đan của bản môn, lại nói :

- Thanh nhi nội lực không đủ, Thôi Nã bát pháp...

Võ Lâm Cuồng Sinh ôm Ngọc Tuyên lên nói :

- Đưa đây cho lão, cô nương lui ra sau đi.

Lão ôm lấy Ngọc Tuyên, rồi lui ra sau.

Trong đấu trường, Ngọc Kỳ đang từ từ tiếp cận đến gần Thiên Diện công tử, vẫn còn quay đầu lại kêu lên :

- Có tin tức gì mau cấp báo.

Thiên Diện công tử cười như điên nói :

- Mười hai kinh mạch đã tuyệt rồi. Đại La Thiên Tiên cũng cứu không nổi hắn đâu.

- Ngươi phải chết! - Ngọc Kỳ gầm lên, huơ kiếm xông lên phía trước.

- Không dễ dàng đâu!

Thiên Diện công tử lướt mình nhanh như chớp tránh chiêu, soạt một tiếng thì tấn công một trảo.

Hai người vừa chạm nhau thì lập tức tách ra ngay, hai bên đều nghinh thần cảnh giác. Tiếp theo kình phong mãnh liệt phát ra, tiếng sấm sét vang lên, ánh sáng chói chang phủ trùm xa ba trượng, bóng trảo bay ra tám hướng. Một người cái thế anh tài, một người võ lâm hung ác ngang ngược, mỗi bên thi triển các kỳ học thật là một trận chiến kinh thiên động địa.

Tinh thần của Ngọc Kỳ hơi bị phân tán, chàng tấn công một hơi ba mươi hai nhát kiếm, nhưng vẫn chưa đắc thủ, chỉ làm cho đối phương bức bách phải chạy đi tám hướng. Chàng đột nhiên quát lên :

- Ra sao rồi?

Từ nơi xa vang lên tiếng kêu lớn của Giang Nam lão quái :

- Kinh mạch hồi xuân, có thể hy vọng tỉnh lại.

Ngọc Kỳ trong lòng hớn hở, một tiếng hú vang dài, tấn công ra một chiêu Đoạt Hoa Vạn Cơ.

Xoẹt, xoẹt phi trảo của Thiên Diện công tử năm móng tay nhọn bay phơi ra mặt đất, người cũng bay nghiêng theo, nhưng cán trảo lại bắn tới trước. Ngọc Kỳ lập tức lướt nhanh tới. Phạch một tiếng, một chưởng của chàng chém vào cán của phi trảo người vẫn lao về phía trước.

Thiên Diện công tử ném cán đi để tự cứu, tranh thủ trong khoảnh khắc lúc này Ngọc Kỳ nhảy bổ vào, thì y đã bay ra ngoài hơn một trượng, đứng dậy quát lớn :

- Dựa vào uy lực của bảo kiếm, bản công tử bất phục. Bản công tử hiệu xưng là Thần Kiếm thư sinh, lấy kiếm lại đây.

Ngọc thu kiếm vào bao, để thanh kiếm ở phía sau, nói :

- Xin đổi lấy hai thanh kiếm thường, để cho tên súc sinh này chết được cam tâm.

Kinh Châu Uy Viễn tiêu cục Thần Quyền Dương Uy Viễn, lấy hai thanh kiếm đem tới, đổi lấy thanh Thần kiếm của Ngọc Kỳ, cười ha hả như điên nói :

- Dương đại ca chi linh có biết, Dương công tử quang minh hùng phong, không hổ là hậu nhân Long Môn Dương gia. Ha ha! Lão bay lui ra sau thật nhanh.

Đột nhiên, tiếng người vang lên, tiếng hoa hô vang lên như sấm động. Nguyên là Võ Lâm Cuồng Sinh đang đỡ nhị công tử Ngọc Tuyên sắc mặt vẫn còn trắng xanh xuất hiện bên cạnh Dương phu nhân.

- Hãy trị cho hắn một mẻ, đại công tử! - Có người kêu lên.

- Hãy đâm tên súc sinh ấy một vạn nhát kiếm. - Lại có người gầm lên.

Ngọc Kỳ rút ra hai thanh trường kiếm, ném đi vỏ kiếm, hỏi :

- Ngươi chọn lấy thanh kiếm nào?

- Tả!

- Đón lấy!

Thanh kiếm hướng lên trên, chuôi kiếm ở phía trước, nhẹ nhàng bay ra.

Thiên Diện công tử vừa nhận lấy thanh kiếm, Ngọc Kỳ quát lớn một tiếng, thanh kiếm hóa thành vòng tròn dài, thân kiếm hợp nhất bổ xuống.

- Thế đến hay lắm!

Thiên Diện công tử trầm giọng quát, chiêu ra Vạn Trượng Ba Đào rõ ràng là tuyệt chiêu của Vô Tình kiếm pháp.

Ngọc Kỳ há sợ chiêu này! Thanh kiếm biến thành Loạn Sái Tinh La lại tung ra một chiêu Ngân Hà Phi Tinh lại hóa thành Trích Tinh Di Đẩu lấy công hoàn công, tấn công liên tiếp ba chiêu thành mười ba nhát kiếm.

Thiên Diện công tử trước mặt bị phủ một màn kiếm trầm trọng, không hề nao núng, tả che hữu ngăn, hóa chiêu công chiêu, cũng kính tặng lại ba chiêu mười tám nhát kiếm. Ngọc Kỳ cảm thấy kỳ quái, tên này nguyên nhân gì mà không lo hộ thân, lại dám dùng toàn lực tấn công, tấn công lại hết sức hung mãnh.

Chàng hừ lên một tiếng, kiếm pháp kỳ ảo lại bay ra tấn công phía hông trái của đối phương.

Thiên Diện công tử lướt nhanh sang phải tránh né, đồng thời phản kích lại, mũi kiếm đâm thẳng vào nhưng Ngọc Kỳ kiếm thuật ảo diệu, nửa chừng biến chiêu kiếm phong đột nhiên phản cắt lại, lướt qua bên cổ của y. Y kinh hãi quá chừng, quay đầu về phía bên trái, dùng vai nghênh tiếp mũi kiếm, đồng thời một nhát quét ngược trở lại, muốn liều mạng rồi.

Mũi kiếm sát qua đầu vai của y, áo bị rách nhưng lực chấn động phản lại thì lại rất lớn, thanh kiếm của Ngọc Kỳ rung động. Trong lòng Ngọc Kỳ hơi kinh hãi. Chàng đây biết Thiên Diện công tử có chiếc áo hộ thân. Chàng xoay mình tránh thế công của đối phương, một chưởng hùng mạnh tấn công ngay hậu tâm, để báo thù mối cừu một chưởng của nhị đệ. Binh một tiếng vang lên thật lớn, Thiên Diện công tử văng ra ngoài ba trượng, ngã nhào ra đất, nhưng y lồm cồm đứng dậy, mồ hôi tuôn ra như mưa.

- Ơ! Ngươi quả nhiên không sao. - Ngọc Kỳ cũng kêu lên một cách kinh ngạc.

Những người ở bốn bên, tất cả đều là cao thủ võ lâm, tất cả đều sững sờ, trong lòng kinh ngạc không sao tả xiết, tên tiểu tử này đã bị một chưởng nặng nề như thế, lại chẳng bị tổn thương chút nào, thanh kiếm đâm vào vai lại không hề gì cả, công lực thật là thần quỷ khó lường, ít khi nghe thấy. Thiên Diện công tử dùng tay lau mặt, đột nhiên râu ngắn từ hai bên má rơi xuống, mũi thẳng đôi môi thay đổi hồi phục khuôn mặt, bây giờ rõ ràng y là Thần Kiếm thư sinh, thanh tú anh tuấn, hoàn toàn biến thành một người khác. Y kêu lên :

- Tiểu tử, một chưởng trả lại một chưởng, ngươi phải chết.

Y thò tay vào trong túi, đột nhiên xông về phía trước thật nhanh.

Một trận khói màu xanh tiết ra từ trong tay của Thiên Diện công tử, làn khói xanh nhẹ nhàng bay tới Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ vô cùng giận dữ, tung ra một chiêu Thất Tinh Đảo Hoàn.

Choang một tiếng rồng ngâm, Thiên Diện công tử vận kiếm hóa chiêu, song kiếm lần thứ nhất vừa giao nhau, bóng người đột ngột tách ra, Thiên Diện công tử bị chấn động phiêu diêu xa ngoài một trượng.

Ngọc Kỳ gầm lên một tiếng thật to :

- Đồ cẩu! Ngươi có biết là Dương mỗ không sợ độc dược sao? Nạp mạng đi!

Thanh kiếm theo tiếng nói tiến lên phía trước, ngàn vạn bóng kiếm và tiếng rít kiếm khí đến động phách kinh tâm, từ trái sang phải từ trên xuống dưới tấn công, kiếm ảnh trùm khắp đấu trường không phân biệt được đâu là thật đâu là giả nữa.

- Sư Tử tam kiếm! - Thanh Hoa kêu lên.

Thanh kiếm của Thiên Diện công tử bảo bệ lấy đầu và mặt, loạng choạng lui ra sau, ngàn vạn bóng kiếm cùng tụ hội lại, bổ xuống không ngớt. Cuối cùng, y cũng ngã xuống, nhưng y nhanh nhẹn lăn đi đến ngoài hai trượng. Trong lòng Ngọc Kỳ hơi sợ hãi, ngừng bước lại không đuổi theo nữa.

Nãy giờ bốn bên vẫn im lặng như tờ, thì lúc này đột nhiên vang lên tiếng ầm ĩ huyên náo.

Thiên Diện công tử loạng choạng đứng dậy, sắc mặt như xác người chết, thớ thịt trên gò má giật giật, toàn thân phát run, thanh kiếm rũ xuống như chẳng còn sức lực nào, trên đầu mồ hôi rơi xuống như mưa.

Vết máu loang loãng trên tay chân của y, trước ngực và hai bên sườn một mảng áo bị rách bay phất phơ, trở thành chiếc áo vá trăm mảnh, nhưng lạ thay, nơi đó chẳng có vết máu nào.

- Tên súc sinh này chí ít cũng bị trúng mười ba nhát kiếm, lại không chết, thật quả là ghê gớm! - Giang Nam lão quái biến sắc mặt nói.

- Hèn nào y dám một mình đến đây thám thính trong cốc. - Huyền Linh đạo trưởng cũng nói.

Thiên Nhai Phá Ất tỉnh ngộ kêu lớn :

- Tiểu súc sinh có Ngọc Lân giáp hộ thân, đó là vật trấn bảo của Hư Vân bảo, lão ma đã ban cho y

mặc.

Ngọc Kỳ cười lạnh một tiếng, trong tâm chàng sáng như tuyết, vừa rồi y bị một chưởng mà vẫn vô sự, đâm trúng hơn ba mươi thanh kiếm cũng như rơi vào khoảng không, lão hóa tử điểm phá, chàng đã hiểu ra thầm nói: “Ngươi bảo vệ được ngực vai bụng, nhưng bảo vệ sao được tứ chi ngũ quan, ta chỉ cần hạ thủ ở những nơi đó xem ngươi trốn ở đâu nào?”.

- Súc sinh nạp mạng. Trường kiếm của chàng lại bổ xuống lần nữa.

Chân khí của Thiên Diện công tử đã rã rời, Ngọc Kỳ vừa nhảy bổ tới, y không thể không nghiến răng liều mạng, hít vào một hơi, vận kiếm đón ngay.

Bóng kiếm bay lả tả, bóng người lập tức phân ra. Thiên Diện công tử thối lui ra sau, một mặt nghiêm giọng kêu lên :

- Ngừng tay lại.

Bóng người chưa dừng lại, phựt một tiếng, một cánh tay bị rớt xuống đất, máu tươi bắn tung tóe. Tiếp theo cách ngoài một trượng tang một tiếng thanh kiếm rơi xuống đất.

Thiên Diện công tử lui ra ngoài một trượng, tay phải từ khuỷu tay bị đứt một tấc, một miếng thịt từ trên đùi bên trái bị rớt xuống đất, tay trái thêm một miếng vết thương trước ngực, chiếc áo bị rách thành một chữ thập lớn, để lộ ra Ngọc Lân giáp ánh sáng màu bạc đang chiếu lấp lánh.

Ngọc Kỳ đi đến gần, nói :

- Ta Dương Ngọc Kỳ xem ngươi như một bằng hữu, ngược lại ngươi lại liên tiếp hạ độc thủ ta. Em gái ngươi cũng là một người ác độc như sói, nhiều lần bức hại ta, nhưng ta đã tha cho, nhưng ngươi không chết không được! Ngươi không chết, thiên hạ tất loạn.

Thiên Diện công tử vẫn còn cười mạnh mẽ, nói :

- Võ lâm thiên hạ. Ha ha... Nhưng ngươi vẫn không thể tuyệt đối thành công, con đường phía trước còn khó khăn nhiều lắm, vĩnh biệt! Xin đừng hủy thi thể của ta.

Nói xong y cố lấy sức tàn còn lại, dùng tay trái còn lại vỗ trên đầu, bộ não bắn ra tung tóe, thi thể liền ngã ra phía sau.

Thanh trường kiếm của Ngọc Kỳ rũ xuống, nói lầm rầm :

- Ta thắng mà không quang vinh, công lực của kiếm vẫn chưa đạt đến mức thượng thừa...

Một bàn tay to ôm lấy đôi vai của chàng, bên tai vang lên tiếng cười sang sảng của Chiêm Minh,

nói :

- Hài tử, con thắng quang vinh, bất tất phải hối hận, y đã có Ngọc Lân giáp để phòng thân, nếu hôm nay không phải là con, mà là người khác thì cục diện cũng không biết làm sao.

Tiếp theo, Ngọc Tuyên mở vòng tay, lao về phía Ngọc Kỳ, kêu lên :

- Ca ca, ca ca.

Chàng ném thanh kiếm đi, nhảy mạnh về phía trước, hai anh em ôm nhau thật chặt, chàng run run giọng kêu lên khe khẽ :

- Đệ đệ, trời đã có lòng thương, nếu không làm sao huynh còn mặt mũi nào sống được nữa! Đệ đệ...

Lúc này quần hùng ở bốn bên, ai cũng cảm động rơi nước mắt khi thấy tình cảnh này.

Ngọc Kỳ ôm lấy vai Ngọc Tuyên, đi về phía mẫu thân, mẫu thân ôm hai người vào lòng, lặng lẽ không nói gì.

Rất lâu sau, còn nghe giọng trầm của Thiên Nhai Phá Ất Hạo Nhiên công, nói một cách thức tỉnh :

- Chúng ta phải bắt đầu tế linh đại điện rồi, nếu không thì trễ giờ rồi đó.

Thế là quần hùng dưới sự dẫn đầu của Dương phu nhân, cung kính cử hành lễ tế.

Cửu Chỉ Phật cũng tham gia một lễ tế lớn khác. Buổi tối, nhà nghị sự có một cuộc họp lớn.

Cửu Chỉ Phật và ba mươi người vào ngày thứ hai thì rời khỏi Hồi Long cốc. Tôn chỉ của họ là không để ý đến chuyện thị phi của võ lâm, cuộc đại hội ở Hoàng Sơn họ không phải tham dự.

Liên tiếp ba ngày, quần hùng ở trong cốc quyết định được mấy việc đại sự sau.

Thứ nhất, đến ngày mùng năm tháng sau chỉ còn có hơn nửa tháng, cố tình lưu lại đây mấy ngày, để tránh sự phân tán. Ở đây cách Hoàng Sơn chỉ có hơn một ngàn dặm không cần đi nhanh, cũng dùng không hết năm ngày. Họ có thể lưu lại ở đây đến bảy ngày.

Thứ hai, quyết định tiếp nạp ý kiến của Cửu Chỉ Phật và một số người, chỉ giết bọn hung ma Hắc đạo, có khả năng phế đi võ công của bọn chúng, không nên gây chuyện đại sự giết hại hàng loạt, để tránh gây nên một trường của võ lâm.

Thứ ba, là những người tiểu nhất bối cấm không được ra tay, nhất định không được gia nhập vào. Nhưng Phong Vân ngũ kiếm thì ngoại lệ, họ phải ứng phó với bọn tặc nhân.

Điều cuối cùng là Phong Vân ngũ kiếm phải ra đi trước tiên, xem có thể chiêu đẫn lão ma đầu Địa Khuyết Tẩu hay không, phải làm cho lão rời khỏi để tránh sự thương tổn không đáng có phải xảy ra.

Hội tế ở Hồi Long cốc, đến đây đã kết thúc. Ngọc Kỳ trở thành đại hiệp anh hùng trong mắt của mọi người. Mấy ngày nay, Ngọc Kỳ bận tối tăm mặt mũi, ngoài việc phải tiếp đón các quần hùng, thì chàng rất ít có cơ hội cùng các đệ muội gặp gỡ nhau, càng không biết Thanh Hoa và mẫu thân đã tiêu khiển với nhay thế nào. Cuối cùng rồi Phong Vân ngũ kiếm cũng tập hợp lại lên đường. Năm người đi vào lúc đầu hạ ánh nắng chói chang rực rỡ, với cuộc hành trình không chậm không nhanh một ngày đi được ba trăm dặm. Đi được một lúc lâu thì Nguyên Chân nháy mắt với Triệu Tường, thế là hai người chạy lên trước tiên, Tây Vi cũng chạy đuổi theo sau. Ngọc Kỳ và Thanh Hoa đi sóng đôi với nhau, chàng đang muốn giật dây cương đuổi theo, thì Thanh Hoa với tay ra giật lấy tay áo của chàng, cười rất tươi.

Chàng cũng mỉm cười với nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn xin đẹp của nàng, nói :

- Hoa muội, mấy ngày nay bận quá, không thể cùng muội...

- Xí! Không biết xấu hổ.

Nàng mắc cỡ đến nỗi hồng cả đôi má, xì chàng một tiếng thật dễ thương. Trong lòng của Ngọc Kỳ dao động, đột ngột chàng vận kình lực, bế thốc nàng qua con ngựa của mình, ôm vào lòng.

- Không! Các đệ muội...? - Nàng hơi giãy giụa.

- Họ không thể cười chúng ta được, mẫu thân đã nói cho huynh biết rồi, muội đã là vị hôn thê của huynh.

Chàng nồng nhiệt hôn khắp người nàng, sau cùng nàng thở hổn hển dựa kề vào lòng chàng, giọng nũng nịu vang lên :

- Huynh hư! Huynh...

Chàng đã hôn nàng đủ cả, trong lòng đầy mãn nguyện nhìn nàng với bao yêu thương. Đột nhiên Thanh Hoa nghiêm sắc mặt lại hỏi :

- Ca ca, đối với Tây muội, huynh tính làm sao?

- Tính à? Nàng đối với Chân đệ thật tốt? Muội không nhìn thấy cảm tình của hai người sao?

- Đại ca thật là không biết hay giả vờ không biết.

- Ơ! Muội đang ghen sao?

- Nói bậy! Huynh đã phụ mối thâm tình như biển của Tây muội rồi.

- Đừng có nói lung tung được không? Cẩn thận Chân đệ sẽ tìm chúng ta khiếu nại đó.

- Huynh thật đúng là tên tiểu hồ đồ, không nhìn thấy mối chân tình của Chân đệ đối với tiểu Doanh muội. Doanh muội mới lần đầu tiên gặp gỡ đã nhận ngay thanh kiếm của Chân đệ, mấy ngày gần đây từ việc luyện công, cả ngày cứ ở trên núi trêu đùa với nhau, trời đã tạo ra một đôi tình nhân nhỏ tuổi đó.

- Thật là đáng đánh đòn! Muội nói bậy rồi! Tiểu muội mới tròn mười ba...

- Nói huynh mơ hồ có đúng không? Tiểu muội tròn mười ba, kỳ thật phải tính là mười bốn. Thánh luật của Đại Minh thiên tử, mười bốn tuổi có thể thành hôn rồi. Nói thêm nữa nhé, mấy ngày gần đây bàn về hôn nhân, muội đã cầu xin với mẫu thân rồi.

- Mẫu thân nói sao?

- Trước mắt hãy để cho bọn trẻ thân cận với nhau, nếu quả thật là chúng yêu nhau, phải đợi Chân đệ tròn mười tám tuổi thì mới tiến hành.

- Ơ! Mẫu thân tại sao không nói cho huynh biết nhỉ?

- Chuyện chưa chín, làm sao có thể nói cho huynh biết được! Ngược lại có một chuyện muội phải nói cho huynh biết.

- Nói đi!

- Đó là chuyện của Tây muội, mẫu thân đã đồng ý với Đàm lão gia tử rồi.

- Đó là chuyện của Tây muội, mẫu thân đã nói cho huynh biết là muội kia mà, nhìn đây, lại khóa vàng này không phải của muội hay sao?

Chàng lấy xâu chuỗi hạt châu san hô chính là cái khóa vàng được khắc chim phụng từ trong lòng ra, đưa trước mặt cho nàng xem, rồi lại cẩn thận cất vào trong người.

Hai gò má của Thanh Hoa hồng lên như hoa thạch lựu, nàng nhắm lấy đôi mắt phượng ngọt ngào nói rằng :

- Đại ca không tin không được, nếu không đừng nghĩ đến chuyện muốn thấy muội nữa. Muội đã đồng ý với mẫu thân rồi, có nàng thì có muội, nếu không muội sẽ trở về Độc Long đảo, không làm dâu của Dương gia...

Nàng không nói tiếp nữa mà trốn vào trong lòng chàng. Tâm trí của Ngọc Kỳ dòng suy nghĩ đang

lên xuống, chàng không ngớt trầm tư. Thanh Hoa thấy chàng lâu rồi mà vẫn không nhúc nhích, đột nhiên dùng bàn tay vỗ nhẹ vào má chàng nói :

- Đại ca không hiểu trái tim của nữ nhi rồi, ngàn vạn lần đừng để cho người khác biết nỗi lòng si mê của nữ nhi đã bị nam tử phụ bạc. Vạn nhất để cho Tây muội biết là huynh không yêu nàng thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Bên ngoài Tây muội tỏ vẻ ôn nhu, không giống như muội thô dã đanh đá, nhưng tính cách nội tâm của Tây muội lại kiên cường. Lần trước tại mật đàn của Thanh Tự đàn, Tiêu Dao đạo nhân đã xé rách chiếc áo ngoài của nàng, nàng đã nghĩ không muốn sống nữa, huynh nghĩ xem có đáng sợ không?

- Đây... đây...

Trong lòng của Ngọc Kỳ quả nhiên dao động mạnh, chàng đã nghĩ đến Tây Vi.

- Đây là gì hả? Huynh đừng làm tổn thương trái tim nàng.

- Hừ! Huynh vẫn một mực tránh nàng, mấy ngày gần đây nàng...

- Nàng tràn đầy đau khổ trong lòng, khi nào dừng chân, huynh phải bộc bạch cõi lòng với nàng, vì huynh và cũng vì muội đấy.

- Mọi người đều ở đây, làm sao mà huynh dám mở miệng.

- Huynh thật là đồ ngốc, muội sẽ tránh ra. Huynh phải biết rằng, trong công lực của năm người thì nàng là kém nhất, Ngọc Lân giáp huynh để làm gì? Huynh ơi!

Tối đó, bọn họ lưu lại Kim Khê, bao hết cả một tòa viện. Cơm nước xong, Thanh Hoa kéo Triệu Tường, Nguyên Chân đi dạo chơi chợ nhỏ ở bên thành để Ngọc Kỳ ở lại giữ điếm. Tây Vi có lẽ trong lòng uể oải, nên không muốn đi cùng.

Trong phòng độc nhất chỉ có một cây đèn, Tây Vi đang ngồi đối diện với cây đèn, trong lòng hết sức buồn bã. Buổi sáng cảnh Thanh Hoa thân mật trong vòng tay của Ngọc Kỳ, nàng cảm thấy nghẹn ngào không chịu nổi, nàng ngả mình lên giường, hai hàng lệ rơi thấm ướt cả chiếc gối.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ. Nàng kinh ngạc đứng dậy, hỏi :

- Ai đó?

- Huynh đây, Ngọc Kỳ đây. Tây muội, huynh có thể vào được không?

Nàng vội vàng lau sạch những giọt nước mắt, một lát sau mới nói :

- Xin mời vào, Kỳ ca, Thanh tỷ tỷ vẫn chưa về sao?

Nàng kéo mở cánh cửa phòng.

Ngọc Kỳ mỉm cười bước vào trong phòng, trong tay cầm một túi nhỏ, nói :

- Hoa muội không ở đây, ngu huynh muốn tìm hiền muội nên đến đây.

Chàng ngồi xuống ghế, Tây Vi cố làm ra vẻ hân hoan, bưng đến cho chàng ly trà nói :

- Hoa tỷ ưa thích mới đi như thế, kỳ thật chợ đêm ở thành huyện nhỏ này, thì có gì đáng xem nào?

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú vào nàng, giọng nhẹ đi :

- Bận rộn mấy ngày hôm nay, mà Tây muội đã xanh xao ốm thế kia rồi.

Tây Vi cảm thấy cõi lòng hơi chua chát, nước mắt cơ hồi muốn rơi xuống. Nhưng nàng là một người nội tâm rất kiên cường, liền cười nói :

- Người bận nhất đúng là Kỳ ca. Có lẽ lâu quá chưa gặp nhau, nên Kỳ ca mới cảm thấy tiện, muội ốm o xanh xao như thế.

Ngọc Kỳ cảm thấy trong lòng đau xót, chàng không nên che giấu tình cảm của chàng, trong lòng chàng thật sự rất yêu nàng, người lọt vào trong tim chàng, ngoài Thanh Hoa ở với chàng quá lâu, vô hình chung mà phân lượng nặng hơn một chút.

Chàng tình cảm trào ra ngoài, với tay nắm lấy bàn tay thon thả của nàng. Toàn thân Tây Vi hơi chấn động, khẽ giãy giụa. Ngọc Kỳ không muốn cho nàng rút tay ra, giọng mềm đi, nói :

- Tây muội, lần này ở hội Hoàng Sơn, tình thế sẽ lắm nguy cơ trùng trùng, muôn vàn nguy hiểm. Ngu huynh có một vật này muốn tặng cho muội, xin đừng từ chối.

Ngọc Kỳ để cái túi nhỏ vào trong tay nàng.

- Mở ra đi. Tây muội! - Ngọc Kỳ mỉm cười nói tiếp.

Tây Vi vừa mở chiếc túi ra, ngơ ngác nhìn. Bên trong là một tấm áo màu xám bạc đang chiếu sáng đến chói mắt, giống da mà chẳng phải da, giống lụa mà chẳng phải lụa, có thể gấp lại giống như một chiếc áo giáp mềm có thể mở ra như vạt áo. Nàng buột miệng kêu lên kinh ngạc :

- Ngọc Lân giáp! Kỳ ca, huynh ở trong đại hội Hoàng Sơn, rất cần bảo vật này.

Ngọc Kỳ cắt lời nàng nói :

- Tây muội, muội không tin vào bản lĩnh của ngu huynh sao?

- Kỳ ca, ý của muội không phải như thế.

- Muội chê tấm áo này đã bị Thiên Diện công tử đã từng mặc qua ư! Áo giáp này có thể tránh được binh đao, có thể đỡ được chưởng lực của nội gia cao thủ để tránh bị thương, không thám vật ô uế, lửa không hủy được. Mẫu thân đã tự tay giặt rửa, ngu huynh vẫn mặc trên mình cho đến nay, giả sử bị ô uế, thì đã không tồn tại đến ngày nay rồi. Tây muội, xin muội hãy nhận lấy coi như đây là tấm lòng chân tình của huynh.

Chàng đặt vào tay nàng, đồng thời mục quang nhìn chăm chú vào nàng bao tình ý thiết tha.

Toàn thân Tây Vi rung động kịch liệt, nước mắt đầy mi, giọng run run cất lên :

- Ca ca, đây là sự thật chăng? Muội... muội không phải đang nằm mơ chứ?

- Tây muội, nàng không tin ta sao? - Chàng mở rộng vòng tay về phía nàng.

Nàng a lên một tiếng, lao vào vòng tay đang mở rộng của chàng, Ngọc Lân giáp rơi tuột xuống đất, nàng ôn chặt lấy thắt lưng của chàng, đầu tựa vào vai chàng, nàng sung sướng quá không cầm lòng được.

Ngọc Kỳ đợi cho nàng từ từ bình tĩnh lại, mới hôn lên đôi mắt thấm nước mắt của nàng, lại hôn một cách thâm tình lên đôi môi đỏ như son của nàng.

Lâu sau, chàng nói thật khẽ bên tai nàng với giọng vô cùng dịu dàng :

- Mẫu thân đã cầu hôn với Đàm gia gia, xin cho Tây muội làm trưởng tôn tức của Dương gia, cùng với Hoa muội làm bạn với huynh. Tây muội chịu không?

Nàng nhón đôi chân nhỏ nhắn, đôi môi anh đào kề sát vào bên tai chàng, dùng thanh âm như chỉ để muốn một mình chàng nghe thấy, giọng run run cất lên :

- Kỳ ca, muội... muội... bằng lòng!

- Nguyện là chúng ta lâu dài như trời đất, tình ân ái cho đến bạc đầu! - Chàng cũng thấp giọng nhẹ nhàng nói.

- Còn có Hoa tỷ nữa. - Tây Vi tiếp lời một cách chân thành.

Trong phòng dạt dào xuân ý, ôm thật chặt lấy nhau, nụ hôn của họ thật nồng nàn thắm thiết, dường như không biết nhân gian hà thế gì nữa. Rất lâu... rất lâu sau, chàng mới buông nàng ra, nhặt lấy chiếc Ngọc Lân giáp, nói :

- Chiếc áo này có thể tùy ý nới rộng hay thu nhỏ lại, trừ tứ chi và ngũ quan ra, đều có thể bảo vệ

được cả. Muội hãy mau mặc nó vào.

Tây Vi đón lấy liền chạy nhanh vào nội phòng. Ngọc Kỳ cười nói :

- Đừng sợ, huynh là quân tử mà! Chậm lại!

- Da mặt của chàng thật là dày quá thể.

Hôm nay vào đầu giờ thân, bọn họ năm người đã đến phía đông của kỳ môn khoảng chừng hơn mười dặm, trong vùng núi này, đường đi không lớn, ngựa trạm rất hiếm khi đi con đường này, vì vậy ngoài thành huyện ra dọc đường chưa có trạm ngựa.

Con ngựa mệt mỏi đi gần đến khu rừng, khi mặt trời đã nghiêng về phía tây. Ngọc Kỳ đi trước tiên, hai vị cô nương thì buông lỏng tay khấu, chầm chậm đi, Triệu Tường và Nguyên Chân thì trước sau chí khí vẫn bay cao.

Đột nhiên trong rừng tùng ở dưới đèo núi phía trước mặt, bầy chim trong rừng bay vọt lên kêu inh ỏi. Ngọc Kỳ sờ vào thanh Thần kiếm ở sau lưng, cười nói :

- Đến rồi đây! Huynh chưa biết là phải gặp họ thế nào cho tốt đây!

- Cái gì đến thế đại ca.

Tây Vi nũng nịu hỏi. Nàng chẳng còn giống một chút nào trong lòng đau khổ cô đơn của những ngày trước, nay vẻ mặt rạng rỡ, giống như là đã thoát thai hoán cốt, khác nhau rõ rệt.

- Những tên chặn đường đã tới.

- Làm sao thấy được? - Thanh Hoa tiếp lời.

- Đã lâu không thấy người đi đường, điều thứ nhất. Trong rừng chim chóc bay hoảng loạn, cứ lượn vòng ở trên không xuống, trong rừng nhất định đang có rất đông địch nhân đang mai phục, đó là điều thứ hai.

Tây Vi cười hì hì, rồi họa theo cách nói từng câu, từng chữ của chàng :

- Dọc đường, Phong Vân ngũ kiếm không chịu giấu đi hành tung, đối phương nhất định để tâm. Chúng ta sắp bắt tay hành động, đó là điều thứ ba.

- Các đệ muội, chuẩn bị chiến đấu. - Ngọc Kỳ kêu lên.

- Kiếm dương võ lâm.

Triệu Tường cũng quát thật to.

- Phong vân biến sắc.

Nguyên Chân cũng cất tiếng sang sảng.

Ngọc Kỳ vung thanh Thần kiếm ánh sáng chói chang chiếu rọi bốn phía, tiếng vó ngựa tung lên như điên.

Năm người điên, lại thêm năm con ngựa cuồng, tiếng vó ngựa vang lên như sấm dậy, bụi đất tung lên mù mịt, xông thẳng về phía rừng tùng.

Trong khu rừng đó, trên cành của cây cao nhất, ba tên che mặt đang đứng núp ở trên ấy, một tên trong bọn nói :

- Nhìn kìa! Mấy tên tiểu bối đang điên thật.

Một tên khác cười nói :

- Muốn điên cũng phải dạy cho chúng nó chôn xương ở đây.

Tên cuối cùng nói :

- Xuống đi thôi, chúng ta sẽ dùng cung tên biến chúng thành những con nhím trước.

Năm con ngựa đến trước khu rừng, khoảng chừng ba mươi trượng, đột nhiên họ dừng cả lại. Có một con đường khác đi qua khu rừng, trong rừng sâu ước chừng nửa dặm.

Ngọc Kỳ quay sang hỏi Thanh Hoa :

- Hoa muội hãy do thám bên tả, huynh sẽ đi về phía bên hữu. Tường đệ coi ngựa, từng bước mà tiến lên.

“Đi!” Chàng nhảy xuống ngựa, từ con đường bên trái nhảy bổ vào trong rừng.

Con ngựa của Triệu Tường đang đi trước tiên, dắt lấy con ngựa của Ngọc Kỳ, Nguyên Chân đoản hậu, cùng đan dắt con ngựa của tỷ tỷ. Ba người năm con ngựa từ con đường đi vào trong rừng, chậm chạp tiến lên.

Khi đi được ba mươi lăm trượng, thì quả nhiên họ phát hiện có người. Ngọc Kỳ đổi ý leo lên cây, giống như con vượn chuyền từ cành này sang cành khác thật nhanh.

Trong rừng tùng, cỏ không dễ gì mọc cao được, có một số rừng tùng dưới góc không mọc cỏ,

rừng này thì ngược lại không giống, nơi mà Ngọc Kỳ tìm kiếm, gần hai bên con đường, dưới mỗi gốc cây, đều mọc không ít cỏ tạp.

Ngọc Kỳ cầm một hạt Hồi phong châu, đột nhiên cất tiếng cười ha hả một tràng dài, chỉ nghe thấy tiếng Hồi phong châu rít gió bay ra từng viên tấn công về phía đám cỏ tạp ở dưới gốc cây.

Tiếng kêu điên cuồng vang lên như sấm động, nguyên là mấy tay cung nỏ khắp mình đều giắt đầy những cây cỏ tạp, bị Hồi phong châu tấn công quả nhiên đã bị trúng thương rồi, tiếng kêu rền vang không ngớt. Tiếp theo những tàn cây, vang lên những tiếng kêu thảm thiết, những tên áo xanh bị rớt xuống không phải là ít.

- Không đi thì chết!

Ngọc Kỳ gầm lên, những tên trên ngọn cây rơi xuống, giống như những con chim bay rơi qua rừng. Ở con đường đối diện, Thanh Hoa cũng quá thư hùng, nàng tung người lên cây những tên trên ấy rơi như lá rụng.

Triệu Tường hú lên một tiếng, ba người cùng bay ra khỏi yên ngựa, lập tức thanh kiếm vung bổ xuống hai bên đường dưới gốc những cây tùng. Đám người mai phục chạy tứ tán để thoát thân, chỉ hận là gia gia nương nương không sinh thêm cho mình một đôi chân nữa.

Nơi rừng sâu tiếng thanh la đột nhiên vang lên, địch nhân mai phục đã chuồn đi thật khá lắm, những tên chết đi đương nhiên là không được đồng bọn mang theo.

Ngọc Kỳ nói :

-Chúng ta hãy mượn tạm những cây cung này vậy, đồ chơi này cũng có ích đây.

Năm người mỗi người nhặt lấy một cây cung, thu được ba túi tên, họ bắn trở lại phía bên đường. Ngọc Kỳ nói :

- Cao thủ của bọn họ nhất định đang ở trước mặt, chúng ta đã dạy cho bọn tay chân của chúng mất vía rồi. Đi thôi!

Năm người vẫn theo cách cũ, dò tìm đường đi của khu rừng phía trên. Quả nhiên không sai, có người đang ở phía trước đợi họ.

Phía trước mặt không xa lắm, là hai dãy núi vươn dài ra hai bên, rừng rậm bạt ngàn, đại đa số đều là rừng tùng. Rừng tùng của Hương Châu nổi tiếng là đẹp.

Con đường xuyên qua hai dãy núi này, phía dưới rừng là màu xanh ngút ngàn của ruộng lúa, nằm giữa rừng cây và ruộng đất có một đèo núi không cao lắm, cỏ dại mọc um tùm, hơn bốn chục tên che

mặt áo đen đang đứng nghênh ngang ở trên ấy, chúng đang dùng mắt thần cổ quái, nhìn như chết về phía năm con ngựa đang chầm chậm đi đến.

Ngọc Kỳ giận dữ, lớn tiếng nói :

- Các đệ muội, bọn họ nếu bố trí mai phục, chúng ta khó xử rồi!

- Chúng ta há sợ bọn chúng mai phục sao? - Triệu Tường nói.

- Cố nhiên là không sợ, nhưng lại làm lỡ hành trình của chúng ta, chán quá.

- Ý của đại ca như thế nào?

- Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu.

- Vậy ý của đại ca là đại khai một trận giết chóc phải không?

- Không như thế thì không ngăn được sự ngoan cố ngu muội, tất cả phải bị chết.

- Tốt! Vậy cứ như thế mà làm!

Hai người cố ý nói to để cho bọn người phía trước nghe thấy, để cho bọn chúng phải khiếp sợ mà lui bước. Bọn Ngọc Kỳ không phải là đám người hiếu sát. Ngọc Kỳ rút cây cung ra, quát lớn :

- Nếu không chiếu cố cho những người Phong Vân ngũ kiếm, thì các ngươi sẽ chết một cách oan uổng đó.

Lúc này, năm người đã đến gần phía trước, những tên che mặt không nói năng cũng không nhúc nhích gì cả như một cái xác không hồn. Ngọc Kỳ lại quát lên :

- Nếu không tránh ra, thì sau đừng có hối hận nhé.

Chẳng có người nào trả lời, cũng chẳng có ai chịu di chuyển, họ vẫn đứng đấy như cũ.

Năm con ngựa xếp thành hàng chữ nhất họ ngừng bước không đi tiếp nữa, Ngọc Kỳ nghiêm giọng nói :

- Ra tay đi.

Bật tiếng dây cung rít lên một cách điên cuồng. Một mũi tên xé không gian lao tới ngoài năm trượng.

- Ai...

Một tên che mặt kêu lên thảm thiết ngã xuống.

- Đón lấy một mũi nữa đây!

Ngọc Kỳ quát lớn, lại một tiếng rít vang lên. Một tên che mặt rút thanh trường kiếm ra, nghênh đón ngôi sao lạnh đang bay tới, thanh kiếm vung ra thật nhanh.

Thanh kiếm vỗ trúng mũi tên, nhưng tên vẫn tiếp tục bay về phía trước, người thì ngược lại bị chấn động đến nỗi bị ngã về phía bên trái kêu lên một tiếng kinh hãi.

- Hãy ra tay cùng một lúc, chuẩn bị! - Ngọc Kỳ quát lớn.

Năm cây cung kéo căng, tên chưa bay ra, thì một người trong nhóm bịt mặt quát lớn :

- Lui ra! Nhảy vào rừng.

Những tên che mặt chạy lui ra sau như hỏa tốc, chỉ còn lại mười tên vẫn đứng sừng sững, có một tên kêu lên :

- Phong Vân ngũ kiếm, hãy đến đây nhất quyết một trận sinh tử.

Năm người thu lại tên, Ngọc Kỳ quát hỏi :

- Các ngươi là ai? Lại dám nói đến ngăn trở Dương mỗ?

- Tề Vân sơn chủ Vô Địch Kiếm Thương Vô Chí Viễn, tại hạ phải lưu các vị lại.

- Tề Vân sơn chủ hừ! Ngươi là chủ một núi trong Hắc đạo, tại sao lại có thể vi phạm điều ước ở đây ngăn trở?

- Bản sơn chủ chưa được báo tin thì vẫn chưa bị ràng buộc, hành động này là muốn tự ý nhất quyết với ngươi.

- Khẩu khí của ngươi thật là to gan, tất là có sự nhờ cậy chi đây, Dương mỗ ngược lại không muốn để cho ngươi thất vọng.

Năm người nhảy xuống ngựa, buông cung tên ra treo bên yên ngựa, lướt về phía đèo núi, cơ hồ chân không chạm đất.

Hai bên đối mặt nhau, mười tên che mặt chỉ nhìn thấy mười đôi mắt ánh sáng chiếu ra bốn phía. Ngọc Kỳ ở giữa bốn vị đệ muội đứng về phía hai cánh. Ngọc Kỳ cười hì hì, nói :

- Dương mỗ ở đây, chư vị muốn gì cứ nói!

Một tên vóc người cao lớn ở giữa, nói một cách hung ác :

- Hắc Bạch không hai ngôi, ta muốn ngươi phải chết.

- Ai chết thì đợi lát nữa hẵng hay, Dương mỗ giương mắt đợi đây. Để Phong Vân ngũ kiếm xem thử các ngươi đùa như thế nào, đồng thời xin thỉnh giáo cao danh thượng tánh, để tránh khỏi cảnh chết đi làm quỷ vô danh.

- Tiểu bối, ngươi đấu khẩu thật sự là không tồi.

- Thanh kiếm cũng không tồi đâu. A! Để ta xem các ngươi rốt cuộc là ai?

Chàng quét một tia nhìn lạnh người rồi nói :

- Đại đa số là người từ đó đến giờ tại hạ chưa quen biết, mắt thấy lạ lắm! Hừ! Nhưng cây quải trượng này của người thì ta lại biết, đó là Khốc lão quái Cam Đường, ha ha! Lão cuối cùng đã tham gia vào bọn tặc, trong Cửu đại cao nhân, thì chính lão là người đáng triển vọng nhất. Còn Cửu Đầu yêu trượng này quả thật không đơn giản, nếu không phải là Thiên Linh Bà thì ai có thể sử dụng được. Và lão, một thanh kiếm một thiết trần, là Huyền môn đệ tử, có lẽ là một trong tứ đại đệ tử của yêu đạo Ất Thanh, không chỉ còn tam đại đệ tử, Tiêu Dao đạo nhân đã chết rồi.

Chàng đã nhận ra ba người, còn lại tất cả bọn họ đều cảm thấy rất lạ.

Một tên dáng người cao to ở giữa, vừa huơ tay, mười người kia nhao nhao rút binh khí ra.

- Ơ! Muốn giết nhau sao? Ai trong số các vị là Tề Vân sơn chủ.

Ngọc Kỳ cất tiếng hỏi sang sảng, Thần kiếm cầm tay. Bốn vị đệ muội cũng lập tức rút thanh trường kiếm ra.

Một người bịt mặt dáng người cao to, sử dụng thanh đại đao nói :

- Lão phu là Nhị sơn chủ Câu Hồn Kiếm Thân Gia Hồng, Sơn chủ đang đợi ở phía sau, giả sử ngươi không chết sẽ có cơ hội thấy lão ngay.

- A! Các ngươi là nhóm người thứ nhất?

- Không sai, ngươi nói đúng. Từ đây đến Hoàng Sơn, Sư Tử lâm, nguy cơ trùng trùng, ngươi tự hỏi dám xông lên chăng? Và xông lên như thế nào?

- Hổ huyệt Long đàm, có chi là sợ! Ha ha! Các người là khách mà lại muốn tìm chủ, chiếm cứ Hoàng Sơn trước, nghe thật là kỳ lạ.

- Ất Thanh không muốn gậy ông đập lưng ông, nghĩ đến chuyện Hồi Long cốc, vì vậy đã đến trước chuẩn bị vẹn toàn.

- Yêu đạo với tâm của tiểu nhân, mà đo bụng của quân tử, anh hùng Bạch đạo có thể nào lại vô sỉ như Ất Thanh! A! Ngươi không gọi yêu đạo là Tống bang chủ, mà chỉ một mực gọi tên, nhất định không phải là người tại bang.

- Lão phu và anh hùng của Tề Vân sơn đều không ở trong bang.

- Vị đạo gia này không phải là một trong tứ đại đệ tử sao? - Ngọc Kỳ chỉ vào tên đạo sĩ bịt mặt.

- Nói thừa, tứ đại đệ tử đang ở Hoàng Sơn đợi ngươi. - Lão đạo sĩ kêu lên giận dữ.

Ngọc Kỳ bước tới gần, trầm giọng nói :

- Chư vị không phải là bang chúng Vô Vi bang nhất định không vì sự báo thù mà đến đây, Dương mỗ không muốn làm thương tổn đến các người. Đặc biệt là đối với Thiên Linh Bà Cảnh tiền bối, trong thâm tâm tại hạ, rất ân hận vì đã hạ thủ quá nặng ở bên bờ sông Huệ Tế...

- Tiểu súc sinh! Hôm nay ngươi sống thì ta phải chết. Ta quyết định trả thù cho đệ tử của ta. - Thiên Linh Bà giận dữ kêu lên.

- Khoan đã! Hãy nghe tại hạ nói xong đã. Đó là Thần Kiếm thư sinh Dương Cao, còn là Như Hư Nhân Ma, hóa danh Kim Xà Kiếm Lý Phương...

- Tiểu bối ngươi nói bậy hả?

- Mỗi câu của tại hạ đều là thật, tổng cộng là hắn hóa thân ba lần, gọi là Kim Xà Kiếm Lý Phương, và Phi Trảo Âu Bằng, phụng mạng phụ thân ám toán tại hạ. Giờ này hắn đã chết rồi, nếu không tiền bối nhất định có thể tra hỏi.

- Những lời ngươi nói là thật không?

- Dương Ngọc Kỳ ta đầu đội trời chân đạp đất, há có thể nói dối sao?

Khốc lão quái Cam Đường đột nhiên kêu lên một tiếng quái dị, quay mình đi như bay.

Thiên Linh Bà cũng kêu lên một tiếng như thế, đi thẳng luôn. Ngọc Kỳ lại nói với Nhị sơn chủ :

- Xin lão tiền bối nghe một lời của tại hạ. Anh hùng Bạch đạo đã nhẫn nhục hai mươi năm, sau đại hội Hoàng Sơn, nhất định sẽ chấn hưng lại dưới cờ Binh đao, chư vị con đường phía trước có nhiều tai mắt, sắp tới sẽ có một cuộc đại nạn đang kề, sinh tử khó bề liệu được. Tại hạ muốn phụng cáo chư vị, tốt nhất có thể rửa tay gác kiếm, bình an mà sống những ngày còn lại, hà tất phải làm khổ chi máu

huyết lương dân, Dương Ngọc Kỳ không dám nói là thế thiên hành đạo, nhưng với khả năng hết sức của mình, không muốn gặp nhau bằng máu thịt với chư vị, cầu mong chư vị suy nghĩ lại.

Nhị sơn chủ Thân Gia Hồng đột nhiên nói :

- Hãy tiếp lấy Thân mỗ tam kiếm trước đã xem có đáng là cho Thân mỗ rửa tay gác kiếm không?

- Dương mỗ bất tài, chỉ muốn đón ba chiêu thôi.

Chàng cất Thần kiếm vào nói :

- Xin mượn một cây kiếm khác.

Một người áo đen ở phía sau sốt ruột, quát :

- Đón lấy!

Ngọc Kỳ vươn ra hai ngón tay đón lấy mũi kiếm đang bắn tới như bay, người không một chút rung động. Có người kêu lên :

- Giỏi, Kim Cang tiếp lực thật là giỏi.

Ngọc Kỳ nắm lấy trường kiếm, lui ra sau đứng, nói :

- Đây là thanh kiếm bình thường, không phải bảo kiếm. Xin mời Nhị sơn chủ.

Mọi người tản ra bốn phía, Nhị sơn chủ cất bước tiến lên, thanh đại đao lấy thế xông vào, đao trầm xuống tung ra một lực thật mạnh, Ngọc Kỳ vung mạnh kiếm lên cứng cỏi đón lấy, đó là chuyện vô cùng nguy hiểm, mọi người đều toát mồ hôi vì lo cho Ngọc Kỳ.

Phải biết thanh đại đao to nặng lại cương mãnh vô cùng, còn thanh kiếm mà Ngọc Kỳ đang sử dụng là thanh kiếm nhỏ bình thường không sắc bén bao nhiêu. Choang một tiếng kêu chấn động đến rách màng nhĩ, một chiêu của Ngọc Kỳ - Ngọc Môn Cự Hổ nghênh đón thanh đại đao, đao kiếm vừa chạm nhau, những bông hoa lửa bay ra tứ phía. Thanh đại đao văng lên trên, Nhị sơn chủ thối lui ra sau hai bước, Ngọc Kỳ đứng sừng sững như đồng, trang nghiêm như thiên thần vừa xuất hiện.

- Đây là chiêu thứ nhất, xin thử kiếm.

Chàng ném thanh kiếm về phía người cho mượn kiếm.

Người đó đón lấy thanh kiếm. Mũi kiếm chưa bị tổn hại chút nào. Thanh đại đao của Nhị sơn chủ lại khuyết một lỗ rất lớn.

Nhị sơn chủ không nói một lời, đút đao vào vỏ, nói :

- Không cần phải thi nữa. Các người có thể bình yên đến Hoàng Sơn, chúng ta không phải là người của Vô Vi bang, không nên ngăn trở họ.

- Đa tạ chư vị, Dương mỗ thân cảm thịnh tình. Hẹn gặp lại!

- Không có cơ hội gặp lại đâu. Chúng ta không thể sống mãi ở núi đao rừng kiếm được.

Chỉ trong thoáng chốc, bọn họ bỏ đi hết cả. Chờ bọn họ khuất dạng, Ngọc Kỳ mới cùng với các vị đệ muội lên đường.

Chương 24: Cửu Đại Cao Nhân

Hoàng Sơn, nguyên danh Bắc Y, vào thời Thiên Bảo Đường triều mới đổi tên là Hoàng Sơn, chu vi hơn trăm dặm, có ba mươi sáu ngọn núi, hai mươi bốn con suối, tám nham thạch, mười hai động, những tòa nhà nổi tiếng cổ xưa vẫn không ít. Ở đây không cần nói nhiều, điển cố về phong cảnh của Hoàng Sơn nói không hết. Năm người liền phi thẳng đến trước Văn Thù đàn tràng, vòng qua Liên Hoa phong mới tiến vào Thiên Hải, rồi đến Sư Tử lâm.

Ở Sư Tử lâm, bọn họ tìm thấy đường dây mai phục đang bố trí ổn thỏa chuẩn bị tiếp đãi các đại anh hùng tới sau.

Từ Sư Tử lâm đến Hạ Tây Hải, hơn sáu mươi dặm là Loạn Thạch sơn Thương Sơn thiền tự.

Tới canh tư Ngọc Kỳ và Thanh Hoa mặc chiếc áo dạ hành, trực chỉ thẳng đến Thương Sơn thiền tự.

Quy mô của Thương Sơn thiền tự không lớn lắm, chỉ có ba gian điện đường và mười nhà thiền phòng kinh các, phía sau ngôi chùa là một cái tháp có mười ba tầng, thì rất hùng vĩ tráng lệ.

Đầu canh ba, bên trong tầng sau cùng của tháp, một ngọn đèn như hạt đậu lơ lửng trên trần có thể nhìn thấy không ít bóng người đang ngồi ở bên trong. Trong những tảng đá được đặt loạn xạ ở bốn phía, đang ẩn phục những người canh gác ngầm.

Hai bóng người như hai bóng ma, mắt thường khó phân biệt được, họ thủ tiêu ba tên đang canh gác, đứng lại trong đám bụi cỏ ở ngoài năm trượng, chăm chú nhìn quan sát bên trong tháp.

Ở giữa là ngọn đèn dầu, hơn hai mươi lão quái vật kỳ hình dị tướng, đang ngồi trên bồ đoàn ở bốn phía, không khí lạnh lẽo hết sức u ám.

Mặt đông là một lão hòa thượng nếp nhăn đầy mặt, đó là Tiềm Long Cư Sĩ Tây Môn Kiệt bây giờ là Thương Sơn đại sư, là một cao thủ không chính không tà, không theo phe nào, hiện giờ thân phận trung lập của lão đang bị sự uy hiếp.

Những người đang ngồi, có một số mặt rất quen, có thể nói tụ tập lại thành hung ma vũ nội. Mặt tây, là Vô Tình Kiếm Ất Thanh, Ba Thiên Long, và ba lão già trước đây đã từng cùng xuất hiện với Ất Thanh, Ngũ Thông quan chủ cũng hiển nhiên ngồi trong ấy.

Phía bắc, rõ ràng là Như Hư Nhân Ma chủ nhân của Hư Vân bảo. Mặt nam, là một đại hòa thượng

thân hình to lớn, mắt lồi răng vẩu, mình mặc chiếc áo cà sa màu hồng, một cây Phương tiên bằng thép rất nặng được đặt trước gối, trong áo bào gồ lên một vật, lão đang ngồi ngay ngắn nghiêm trang. Bên mình lão, cũng có năm lão già hết sức hung ác. Tên đại hòa thượng này đã từng bao vây Vương Sư ở Hồ Long Cốc, dùng Ngưng Huyết châm để ám toán Vương Sư, lão là Bách Độc Long Đàm Hồng tiếng tăm lẫy lừng, trước đây là bạn tri giao của yêu đạo Ất Thanh.

Thương Sơn đại sư giọng trầm xuống, không gian hơi rung động, lão nói :

- Bần tăng thật sự không thấy có người đến đây, cũng không có ai thăm viếng tệ xá, chỉ ngoài chư vị ra thôi. Chư vị nếu không tin, lão cũng không có cách nào nói rõ được nữa.

Ất Thanh hơi trầm ngâm, nói lầm rầm :

- Quái! Tại sao bọn chúng lại không ở đây bố trí mai phục trước? Lần trước chúng ta ra tay được đắc thủ, bọn họ cũng phải ra tay lại với chúng ta chứ.

Hư Vân bảo chủ cười lạnh lùng nói :

- Bọn chúng tự thị là anh hùng Bạch đạo, vì vậy không thèm sử dụng mưu kế. Nói thêm nữa, ở đây không thể bố trí mai phục ám toán chúng ta được. Xin Thương Sơn đại sư lẩn tránh ngay.

- Bần tăng cáo lui.

Thương Sơn đại sư làm lễ xong lui bước. Ất Thanh cười hì hì, nói một cách đáng sợ :

- Âu Dương Chiêu, ngài đừng tưởng răng bần đạo không tính đến mối thâm cừu hai mươi năm về trước ngài đã dùng độc dược uy hiếp, trừ phi cuộc hẹn ngày mai, ngài phải dốc toàn lực chống đỡ. Đừng quên, nếu ta thất bại ở Hoàng Sơn, thì bước sau họ sẽ ức hiếp Hư Vân bảo của ngài.

Bách Độc Long đột nhiên tiếp lời nói :

- Hư Vân bảo bất cứ việc gì cũng không sợ, đạo huynh...

- Hừ! Ngài có xứng nói chuyện trước mặt bần đạo không? Ngài là một tên súc sinh dã thú! Năm đó kế lớn ở Hồi Long cốc, là một tay ngài xui khiến, bần đạo vì nể tình mà ra tay. Ngài thật là tốt, lại chẳng thèm quan tâm đến mối giao hảo hơn ba mươi năm, đã cùng Âu Dương Chiêu, thừa lúc ta bị thương dùng bách độc của hắn để lừa ta, uy hiếp bần đạo phải bán mình cho các ngươi, mối thâm cừu hai mươi năm vẫn còn giữ trong tâm đây, bần đạo hận không thể moi tim gan của ngài ra để nhắm với rượu, đồ cẩu tặc! Ngươi có xứng gọi là vạn vật chi linh không?

Đại hòa thượng nổi giận đứng lên, gầm thật to nói :

- Đồ thối tha! Ngươi vẫn chưa mãn nguyện sao! Nếu không nhờ đến mối giao hảo ba mươi năm về trước. Thì ngươi đã đi đứt từ lâu rồi. Để cho ngươi sống, Bảo chủ vẫn còn đang hận ta đây, ngươi mắng người một cách bừa bãi, chẳng lẽ độc trảo của Phật gia không lợi hại sao?

Ất Thanh cả cười nói :

- Tặc hòa thượng, ngươi cũng không làm gì được bần đạo đâu, dựa vào công lực ngươi vẫn còn kém ta nửa phân. Bần đạo đã được Huyền Băng Khuyết Âm đan của Địa Khuyết Tẩu giải được kỳ độc, công lực đã khôi phục lại mười phần, muốn cho ngươi chết đương nhiên là không có khó khăn gì, không tin có thể ra tay đi.

Lão chậm chạp đứng dậy.

- Mọi người hãy ngồi xuống, chúng ta hãy nói một cách tốt đẹp với nhau. - Như Hư Nhân Ma giọng the thé cất lên.

Bách Độc Long chỉ còn cách ngồi xuống, nói một cách thù hận :

- Bảo chủ cần phải biết, lần trước ở Hổ Trảo sơn, tên yêu đạo này đã không có hảo tâm. Hắn đã nghe theo lời ngăn cản của Tiếu Diêm La, lại còn dẫn Tiếu Diêm La đến trước để cứu Dương tiểu cẩu...

Như Hư Nhân Ma thản nhiên cười nói :

- Đừng nói nữa, ta đã biết rồi, lão còn phái người đến ám hại chúng ta, còn dựng thêm giấy mời để giá họa, làm cho Dương tiểu cẩu đến Hư Vân bảo gây ra chuyện náo động, ta đều biết tất cả.

Ất Thanh giọng hòa hoãn :

- Chúng ta cứ như thế thì hai bên đều bị thương tổn, chỉ giúp cho Dương tiểu cẩu chiếm được phần tiện nghi thôi. Lần này đại hội Hoàng Sơn, bần đạo không để ý đến chuyện xưa, ân oán hai mươi năm một nét bút xóa sạch, chân thành hợp tác để Dương tiểu cẩu và một đám lão thất phu phải chết hết ở đây, đừng nói những chuyện khác.

Hư Vân bảo chủ cười một cách lạnh lùng nói :

- Chuyện sau này, đã sớm tính rồi đấy. Địa Khuyết Tẩu thật sự tham gia với chúng ta không?

- Đương nhiên là không giả vờ, lão đã sớm đến đây từ lâu, hiện đang ở tệ bang Tổng đàn. - Ất Thanh lãnh nhiệm trả lời.

- Lão có phải muốn làm minh chủ của phái Hắc đạo chúng ta?

- Chuyện khác lão không thèm quan tâm tới, chỉ cần phó hội với Dương tiểu cẩu. Có lão đối phó với Dương tiểu cẩu, chúng ta có thể rảnh tay để nhặt lấy nhưng tên lão thất phu kia.

- Chúng ta có nên bố trí mai phục một lần nữa.

- Có, ở đây tất nhiên là cần. Chúng ta có thể phản khách làm chủ, tóm gọn cả bọn. - Ất Thanh nói một cách dữ tợn, bộ mặt của lão tuy khoan thai tuấn tú, nhưng lại hiện lên sát cơ trầm trọng.

Đột ngột, chúng nhân toàn bộ đều đứng cả dậy, ánh đèn được tắt, một giọng nói sang sảng vang đến, muốn xuyên qua cả màng nhĩ :

- Ở đây bàn bạc đại kế, thật quá coi thường! Có người ở bên trái xâm nhập vào, mau đi tìm đi!

Bọn hung ma đều lao ra ngoài tháp, sau một tòa nham thạch lớn ở phía sau tháp, một bóng đen cao to đang đứng ở đấy, áo bào màu đen đang bay phất phơ, nhìn không rõ bóng người.

Bách Độc Long không nói lời nào, xách cây Phương tiên, bay vọt lên nhảy bổ xuống!

- Không được lỗ mãng! - Ất Thanh kêu lớn.

Nhưng đã trễ mất rồi, đại hòa thượng đã tới trước bóng đen, cây Phương tiên đã bay ra, đập xuống.

Phật, phật hai tiếng, ống tay áo của bóng đen huơ thật mạnh, cây Phương tiên và ống tay vừa chạm nhau, thì đuôi ống tay đã đâm trúng ngay bên hông phải của đại hòa thượng, lão hòa thượng thân hình bay xuống. Người mặc áo bào đen vẫn đứng sừng sững, cười một cách ghê sợ.

- Ai còn dùng ngụy kế để ám hại người khác, lão này sẽ không đồng ý.

Tiếng vừa phát ra thì không còn thấy bóng người nữa.

- Đây là ai? - Hư Vân bảo chủ hỏi một cách kinh ngạc.

Ất Thanh đáp :

- Địa Khuyết Tẩu. Đại hòa thượng chí ít phải điều hòa chân khí đến nửa ngày.

Hai bóng đen đã lui đến Thương Sơn thiền tự trước tiên, đợi cho bọn họ tìm kiếm xong ở Loạn Thạch sơn, thì hai người đã trở về Sư Tử lâm, qua cuộc náo loạn này, Ất Thanh không có cách nào để thi hành độc kế, ngoài việc cứng chọi cứng, chứ không còn con đường nào khác, bởi vì thời gian không còn bao nhiêu nữa.

* * * * *

Loạn Thạch sơn không lớn, chu vi không quá năm dặm, hình thành bởi hai đầu ngọn núi bằng nhau, những tảng đá quái dị tụ lại, những cây cỏ dại chen chúc nhau từ những khe đá, cả ngọn núi không có một cây to nào, tầm nhìn được rất rộng. Ở ngoài núi những ngọn núi kỳ lạ nhô lên bốn phía, rừng tùng bao vây xung quanh như biển.

Đã sắp xếp xong, trên đỉnh núi hai mặt đã xuất hiện vết tích của con người, đang lúc chủ chưa xuất hiện, nhưng vô số người áo đen đã đến Thương Sơn thiền tự, tản ra khắp bốn mặt, trong quảng trường phía trước chùa, con đường duy nhất vào chùa, đang có vô số người đang đứng. Ngay ở giữa, là một người đầu trùm khăn vàng. Màu vàng, là màu cấm, nhưng họ lại không sợ phạm pháp, toàn thân màu vàng, trước mặt họ, là những tên lão quái vật hung ác mình mặc các thứ dệt bằng tơ và gai. Họ thuộc những người Kim đường của Vô Vi bang. Phía ngoài bên trái, ước có hơn một trăm người, mình mặc áo tím, đầu trùm khăn tím. Phía ngoài bên phải, cũng có hơn một trăm người, mình mặc áo màu trắng, đầu trùm chiếc khăn trắng. Ba màu sắc là đại biểu cho Tử Kim Ngân ba đường. Các vị đầu não trong bang không mặc bang phục, Ất Thanh mặc áo đạo màu hồng. Bên tả là Như Hư Nhân Ma, lão vẫn là cái tượng ốm yếu muốn chết đi không sống nữa. Bách Độc Long thì đứng dưới vai của Nhân Ma, mình mặc chiếc áo cà sa màu đỏ. Vây cánh của họ, hợp lại cũng phải tính đến hàng trăm.

Sau lưng Ất Thanh, có ba người to lớn hùng vĩ, đều mặc áo màu tím, một người ở giữa tay cầm một đại kỳ ba góc, có tua vàng xung quanh, ở giữa thêu một thanh kiếm dài cả thước, trên mũi kiếm là Thái Cực đồ của Hắc Bạch, hai bên là hai tòa Bắc Đẩu.

Người như sông như biển, tổng số không dưới năm trăm, họ đứng trên con đường ngay trước quảng trường của ngôi nhà, ai muốn đi qua đây, có lẽ là không muốn sống rồi.

Trong con đường nhỏ thấy xuất hiện Phong Vân ngũ kiếm, tất cả một màu áo xanh, trên vai đeo thanh trường kiếm, lộ vẻ anh khí bừng bừng. Tay họ đang cầm cây cung lớn, treo một cái túi tên.

Từ từ bước tới, nhìn xem thì đã sắp bước vào phía trước quảng trường, phía sau nửa dặm mới xuất hiện bóng người, phía trước trên hết là Dương phu nhân và hai người cháu yêu, phía sau là Võ Lâm Cuồng Sinh và các lão anh hùng, nhân số ước khoảng tám chục người. Tính luôn những người đi lên núi từ hai bên núi, tổng số ước khoảng một trăm năm chục người.

Yêu đạo Ất Thanh nhìn thấy quần hùng đã xuất hiện, đột nhiên vung tay áo bên phải lên :

- Uy gia vũ nội.

Năm trăm người đồng thanh gầm lên.

- Võ lâm tranh hùng.

Tiếng thứ hai gầm lên càng vang to hơn nữa.

Tiếp theo đó lá cờ của Vô Vi bang được phất cao, phấp phới trước gió. Vô số những tên áo đen tản ra khắp nơi, bây giờ đều đứng hết cả dậy. Những người này, tất cả vai đều mang túi tên, tay cầm cây dung, ngay hông giắt cây khoái đao.

Ngọc Kỳ dừng bước, cây cung lớn trong tay giơ lên, năm người đồng thanh quát lớn :

- Kiếm dương võ lâm, Phong Vân biến sắc. Phong Vân ngũ kiếm đã đến rồi.

Âm thanh chấn động cả núi đồi.

Những người ở ngoài nửa dặm cũng dừng bước không bước đến trước nữa. Bảy mươi người ở hai bên núi cũng hiện ra tới tấp, trong tay họ, mỗi người đều đưa lên cái nỏ Chu Sát Liên bá đạo, có chín mũi tên ở trước hộp nỏ, ánh sáng chiếu rọi lấp lánh.

Năm người thiếu niên nam nữ, thật là gan lớn, họ dám ngang nhiên tìm đến đoàn người hắc đạo. Ngọc Kỳ giương mắt nhìn bốn phía, dùng lời nói chấn động hồn phách vang lên :

- Hội hôm nay, tại hạ vẫn là chủ, nhường đường đi!

Ất Thanh rũ tay áo, phía sau lưng có một lão già bước lên phía trước nghênh đón nói :

- Hoàng Sơn vẫn là sở tại Tổng đàn của bổn Bang, chúng ta coi như là chủ đất, các hạ là chủ mời hãy lên núi trước, nhưng phải theo núi mà tiến, không được đi đường này.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, nói :

- Há có lý vậy sao? Các ngươi nhường hay không nhường?

- Vượt núi mà đến.

- Lão nói lại lần nữa thử xem.

- Tại hạ không nuốt lời.

Bóng áo xanh vừa lướt tới, lão già gầm lên một tiếng thật to, vung chưởng nhất tề vung ra. Phạch một tiếng sau vang lên dữ dội, thân hình lão ngã bay về phía sau, xương ở bên cánh tay phải bị đứt, nhưng may là da thịt chưa bị tổn hại.

Thân hình của Ngọc Kỳ lại hiện ra, tay huơ một cái, bốn vị đệ muội lui ra sau, chia nhau hai cánh, chiếm lấy hai tảng đá thật to để giấu mình.

Ngọc Kỳ treo dây cung lên vai, nghiêm giọng nói :

- Các ngươi muốn quyết chiến ở dưới núi phải không?

- Khách tùy chủ phân, cũng không sao cả - Ất Thanh nói.

- Gặp nhau trên núi, nhường đường đi!

- Vượt núi mà đi.

Ngọc Kỳ rút Hàm Quang kiếm ra khỏi bao, cười lạnh lùng nói :

- Xem Dương Ngọc Kỳ mở đường đây.

Tay của Ất Thanh vừa huơ lên, tất cả bọn chúng đều lui đến trước cửa miếu, để tạo thành một quảng trường lớn có hơn ba mươi mẫu. Trong quảng trường, chỉ để lại mười hai tên che mặt mặc áo màu tím, mười hai thanh kiếm dài ánh sáng lung linh chói mắt, đứng chắn giữa đường.

Trên con đường nhỏ, vang lên ba tiếng hú chấn động cả bầu trời, những người cầm nỏ ở hai bên bước về phái trước, Dương phu nhân và quần hùng cũng cất bước về phía trước.

Hộp nỏ rít lên, tiếng dây cung vang lên bần bật, tiễn thủ của hai bên bắt đầu bắn nhau, cung đối trận với nỏ, đó là lấy trứng chọi đá, chưa ra tay đã bị khắc chế rồi.

- Lui! - Ất Thanh hạ lệnh, tiếng kêu khô khốc làm cho người sởn tóc gáy.

Ngọc Kỳ biết hôm nay không mở một cuộc đại khai sát giới là không được, trong tâm sớm đã chế ngự được sách lược của đối phương, chàng phải dùng Sư Tử tam kiếm, quyết không kéo dài lâu. Chàng từ từ vung kiếm lên, một tiếng hú dài, người như con hổ cuồng, nhảy bổ vào trong đám đông bọn chúng. Nhưng tên có mặt khi ấy, tất cả đều bị lòng gan dạ của chàng chấn động, cô độc một mình thâm nhập vào đây, bình tĩnh không sợ gì cả, mặt đối diện với các tay cao thủ tuyệt đỉnh trong vũ nội, lại chẳng có một chút bận tâm, tên trẻ tuổi này nhất định là đáng sợ, lại không biết chết là vật như thế nào.

Công lực của mười hai người không phải là bình thường, nhất tề xông lên về phía chàng. Ngọc Kỳ múa thần kiếm như gió bão ra tay tuyệt tình, chỉ thấy bóng người vừa động, ánh sáng chói chang liên tục lóe lên không ngừng. Tiếp theo, ba người áo tím trước sau lấy tay che ngực, lần lượt ngã xuống đất. Còn chín người khác xoay mình như hỏa tốc, xông ra hai bên, chín thanh kiếm vung cao, với đôi mắt oán hờn nhìn như chết vào Ngọc Kỳ, từng bước đến gần.

Ngọc Kỳ đứng đó, giống như một người đá, lặng im đợi chín tên bước đến gần, trên gương mặt từng thớ thịt như đông cứng lại, như khúc gỗ chẳng biểu lộ tình cảm gì cả, chẳng có cảm xúc nào với thế giới bên ngoài nữa, kỳ thật là chàng đang dĩ thân dự kiếm.

Chín tên đồng thanh quát lên như sấm nổ, chia nhau ra hai bên tả hữu cùng đánh vào, như một trận cuồng phong lướt tới.

Cheng! Một cây kiếm bị rơi xuống đất, tang tang tang lại bay cây nữa. A... một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng vang lên, một tên dùng tay che trước ngực, loạng choạng loạng choạng phạch một tiếng ngã lăn ra đất.

A! A! Ba tên khác cũng lấy tay che lấy miệng giống như uống say rượu, lảo đảo ngã lăn xuống đất, từ từ không cất chân lên nữa, từ từ nhắm mắt lại, từ từ ngừng thở luôn.

- Không lui thì chết!

Ngọc Kỳ quát một cách lạnh lùng, kiếm khí tuôn ra như vũ bão, ánh sáng chói chang bắn thật nhanh.

- Mau lui! - Ất Thanh quát lớn theo.

Nhưng đã chậm rồi, quá chậm rồi! Ngọc Kỳ đã từ giữa năm người xuyên qua trong ánh sáng bắn tới như chớp, chàng lại trở về mặt đông, mặt đối diện với chúng tặc trước cửa miếu, đứng trụ lại đó như đã hóa đá.

Năm tên áo tím, ba tên đã chầm chậm ngã xuống, hai tên vứt đi thanh kiếm, dùng tay che lấy khuỷu chân. Từng bước chân run rẩy, đi về phía hàng ngũ, cuối cùng ngã xuống trong lòng đồng bọn. Ba tên lão nhân đã từng theo Ất Thanh xuất hiện ở sông Huệ Tế, rút kiếm ra lao tới, quát :

- Tiểu bối! Ngươi dám chống đỡ với ba người chúng ta không?

- Các người lên đây, tại hạ đón ngay lập tức.

Ngọc Kỳ dùng khẩu khí hết sức bình tĩnh, thân hình chẳng di chuyển một chút nào, Thần kiếm như được đúc trên tay, vô cùng hung mãnh.

Trong bóng tối của đại điện ở trong chùa, có người phát ra tiếng kêu kinh hãi, có lẽ là vì kinh hãi trước thần sắc dĩ thần ngự kiếm, bất cứ động tĩnh ở ngoại giới nào cũng không làm mê hoặc được Ngọc Kỳ.

Ba lão chia ra ba mặt, vây Ngọc Kỳ vào giữa, ba thanh trường kiếm, phát ra tiếng rít đến chói tai, kiếm khí bắn ra đến ngoài tám thước, thật là nội lực thâm hậu, tu vi quả là kinh người.

Áp lực càng đến gần, cự ly chỉ có một trượng thôi. Ba tên lão nhân có lẽ là muốn thử nhìn xem Ngọc Kỳ sẽ lánh đi như thế nào, vì vậy mà chong kiếm thẳng tới trước, từng bước di chuyển.

Đột nhiên mũi chân bên trái của Ngọc Kỳ hơi động đậy. Ba lão nhân hơi hạ người xuống, thanh kiếm vừa trầm xuống, chuẩn bị kích đấu. Nhưng Ngọc Kỳ lại chưa di chuyển. Từ nơi xa Giang Nam lão quái vội vàng nói :

- Đại công tử khó mà chiến ba lão quỷ vật kia.

Võ Lâm Cuồng Sinh ngược lại cười một cách lạnh lùng, nói :

- Kỳ nhi đã đoạt được hồn của địch trước, có thắng chứ không bại đâu.

Ngọc Kỳ chỉ động đậy mũi chân, lại làm cho ba lão hết sức căng thẳng, có thể thấy trong tâm của ba lão này thật sự là không bình tĩnh, tinh thần đã bị uy hiếp thật nhiều.

Ba lão nhân giận dữ xông về phía trước thật nhanh, gầm lên một tiếng kiếm vung lên như sấm sét, đồng thời chia làm trên giữa dưới ba đường, tấn công ba mặt.

Ngọc Kỳ giống như một u hồn, biến thành mấy cái bóng xanh lay động thật nhanh, người đã từ bên trái thoát khỏi vòng vây. Ngọc Kỳ vừa lướt sang trái, ánh sáng của thanh kiếm đột ngột nhô ra, choang một tiếng mũi kiếm của lão bên trái bị gãy, ánh sáng của thanh kiếm lại chớp lên một lần nữa, vai phải của lão bị rạn nứt, cánh tay phải chỉ còn một sợi da thịt nối liền nhau.

Cũng trong nháy mắt đó, xoẹt một tiếng vang lên, thanh kiếm của lão bên phải sướt qua vai trái của Ngọc Kỳ, vai áo bị rách ra, vừa may dây cung bị cắt đứt, thanh cung lớn của Ngọc Kỳ rơi xuống đất. Một phát bị sai, Ngọc Kỳ tất sẽ bị thương trong chiến đấu.

Bốn vị đệ muội ở một bên thấy thế, kinh hãi toàn thân mồ hôi lạnh toát ra.

Ngọc Kỳ chỉ cố cho địch bị thương, chàng không muốn hiếu sát, nên nguy hiểm đã chịu một nhát, trong lòng hơi sợ hãi, một tiếng quát trầm, chàng lướt về phía bên phải, thần kiếm vừa chấn động, người đã lập tức bay ra ngoài tám thước, nhanh như chớp. Tiếng rên thảm thiết từ hướng đó vang lên.

- Lui ngay! - Ất Thanh quát lớn.

Hơn mười tên Ngân đường Hương chủ lao ra, nhặt lấy những cái xác trong đấu trường rồi chạy đi. Trên mặt đất vết máu loang đầy, đập vào mắt thật kinh tâm.

Gương mặt của Ngọc Kỳ không có một chút biểu lộ tình cảm, chàng từng lời từng chữ phát ra :

- Bách Độc Long, độc kế hai mươi năm trước ám toán quần hùng ở Hồi Long cốc, tất cả đều là sách lược của ngươi, ngược lại còn ngầm dùng Đoạt Phách thần châm bắn vào tiên tổ hai mũi châm, cừu này hận này, thề không đội trời chung, ngươi hãy ra đây, hôm nay chúng ta coi như là hung ma và anh hùng thiên hạ, giải quyết cho xong mối huyết hải thâm cừu này. Ra đây!

Bách Độc Long hơi bối rối, đột nhiên quay sang mắng Ất Thanh :

- Đồ thối tha! Đồ chó ngươi đã bán bạn bè phải không?

- Đồ rắn thối! Bần đạo há giống như lão không biết xấu hổ? - Ất Thanh cũng mắng lại hết sức giận dữ.

Ngọc Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng, lại nói :

- Tặc hòa thượng, lão là võ lâm tiền bối, là người bối phận cực cao, tại hạ mới bước chân ra chốn giang hồ, lão có mặt mũi nào mà lại không ra đây? Ta Dương Ngọc Kỳ xin mời lão ra đây.

- Phật gia siêu độ cho ngươi, để tránh cho hồn phách oan gia của ngươi vấn víu không được siêu thoát.

Bách Độc Long chỉ còn cách phải ra thôi, cầm theo cây Phương tiên đi ra.

- Đây mới là đúng chứ, ở Hổ Trảo sơn lão đã từng mạo xưng Tiếu Diêm La...

Lời chưa dứt, thì trên đỉnh của Đại Hùng bảo điện, truyền xuống tiếng cười ha hả và tiếng cười nghiêm trang, có người lên tiếng cắt đứt lời nói của Ngọc Kỳ :

- Tiểu hài tử, đừng có phí lời, ta Tiếu Diêm La đã biết hết rồi.

Tất cả những tên hắc đạo có mặt ở đấy đều thất kinh, đều quay đầu lại nhìn, thầm kêu: “Khổ a!”

Trên chóp điện, Tiếu Diêm La mình mặc áo đạo bào màu đen đang đứng ở đấy, Độc Vô Thường ngồi xổm ở đó lúc trắng lúc xanh, dựa mình vào thành tháp là Hận Phá Thiên, còn có một người sầu mi khổ diện Khốc lão quái Cam Đường. Ngọc Kỳ giơ ngang thanh kiếm hành lễ, giọng sang sảng cất lên :

- Chư vị lão tiền bối vạn an, vãn bối đợi một chút nữa mới làm lễ bái kiến.

Tiếu Diêm La cười ha hả, nói :

- Tiểu hóa tử, vì chuyện của ngươi mà chúng ta sẽ chủ trì sự công bằng ở đây. Chỉ cần ngươi cho rằng bất công, thì chúng ta sẽ xen vào một tay.

Hận Phá Thiên thì lại chỉ vào Tri Mệnh Tử Huyền Đan đang rút vào một bên kêu lên :

- Lão đạo, lão vẫn chưa chết sao? Món nợ ở Hổ Trảo sơn của chúng ta chưa xong đâu. Không! Ta tính là lão nợ của ta còn nhiều lắm! Lên đây đi, lão hà tất phải làm ăn không khá lên như vậy? Bộ mặt của chín đại cao nhân tất cả đã bị lão làm cho mất mặt hết, tại sao không cùng đi với chúng ta hả? Có

nợ thì sau này tính cũng được mà!

Tri Mệnh Tử nói một cách giận dữ :

- Đợi chốc nữa thì bần đạo sẽ tìm lão.

Tiếu Diêm La lại cười nói rằng :

- Huyền Đan đạo hữu, thoát khỏi đấu trường này là sai hay sao, đến đây.

Tri Mệnh Tử hừ lên một tiếng lạnh lùng, nói với Ất Thanh :

- Xin lỗi, bần đạo đi đây.

Lão lui ra sau, rập đầu hành lễ, đột nhiên lướt vào trong cửa miếu thật nhanh, xuất hiện bên mình Tiếu Diêm La, nghiến răng xông về phía Hận Phá Thiên, Hận Phá Thiên thì ngược lại ngoác miệng ra cười.

Ất Thanh và bọn hung ma, tất cả đều tâm kinh động phách, chín đại cao nhân thì đã tới năm người, những người này vui giận bất thường, giết người như đùa, nửa chính nửa tà, những quái nhân trong vũ nội cô quạnh cổ quái, nay tất cả đều đứng về phía Ngọc Kỳ, há không đáng sợ sao?

Lúc này, Ngọc Kỳ đã trầm giọng quát rằng :

- Bách Độc Long, lão lên đây! Tại hạ phải nói cho lão biết, những đồ chơi đó tất cả không còn tác dụng nữa, bất tất phải lấy khoe, hãy dựa vào tu vi vô thượng của lão để thủ thắng đi!

Ở phía khác, đột nhiên có hơn năm mươi sáu vị Tử đường Hương chủ lao ra, lại có thêm tám tên lão nhân vô cùng hung ác, lao về phía đấu trường. Một lão kêu lên :

- Có người nào dám xông vào Bát Quái kiếm trận của chúng ta không?

Bốn người đệ muội lập tức xuất hiện, định lao vào. Ngọc Kỳ quay đầu lại nói :

- Các đệ muội hãy đợi một lát, chốc nữa Phong Vân ngũ kiếm của chúng ta sẽ ra tay. Mọi người hãy lui ra, xong trận này rồi hãy nói.

Bách Độc Long đột nhiên thừa lúc Ngọc Kỳ đang quay đầu nhìn chúng nhân lui ra sau, xông tới không kêu lên tiếng nào, cây Phương tiên nặng tám mươi hai cân nghênh đầu bổ xuống, đó là một chiêu hung hiểm Thái Sơn Áp Noãn.

Ngọc Kỳ há bị mắc lừa? Trong tiếng kêu kinh hãi của Dương phu nhân ở phía sau, Ngọc Kỳ người không lui ngược lại tiến lên phía trước, hơn một trăm đường ánh sáng tấn công như chớp xuống hạ

bàn, thân hình của lão cao không quá bảy thước, vừa chớp một cái là tới ngay.

Công lực của đại hòa thượng quả nhiên không kém, người bay vọt lên, cây Phương tiên tiến ra một chiêu Đảo Đả Kim Chung vỗ vào phía sau hông của Ngọc Kỳ, người đã lướt qua phía trên Ngọc Kỳ.

Hai người đều tấn công thật mau lẹ, kình phong của cây phương tiên, làm cho những đất đá cát ở dưới mặt đất, bắn tứ tung ra tám phía, hai người trong cát bụi mù mịt, mười hai lần chạm trán thì mỗi bên tấn công hơn ba mươi chiêu.

Ngọc Kỳ đã vận đủ thần công, nhưng lão hòa thượng cũng không yếu đi, tìm sơ hở của đối phương rất khó, lão đang chủ ý mạo hiểm một phen. Một chiêu Tha Vận Thủy Thôi Châu của lão vừa tấn công ra, Ngọc Kỳ đã lướt sang bên phải, đại hòa thượng lập tức biến chiêu thành Hoành Tảo Thiên Quân bám theo quát tới.

Đại hòa thượng không bám theo có lẽ tốt hơn, vì bám theo mà dẫn đến đại họa, lão không biết Thần kiếm với tốc độ kinh người, phát sau mà đến trước. Ngọc Kỳ đã từ phía ngoài tiện đứt đùi trái của lão, từ trên đầu gối một tấc đến xương hông, mất đứt một miếng da thịt sâu cả tấc, cơ hồ đã bị thương tới xương. Bất cứ hộ thể thần công nào, đều ngăn cản không được nhát kiếm này của Ngọc Kỳ. Chàng đã sử dụng Đoạt Thiên Tọa Hóa, Sư Tử tam chiêu. Thân hình của Ngọc Kỳ với thân pháp Ngư Long bay ngược ra sau đến hai trượng. Đại hòa thượng kêu lên một tiếng kinh hoàng, cây Phương tiên ném qua một bên, rút lui tám thước. Trên mặt đất là một góc áo bào của lão, và một mảnh vải quần, và còn có một miếng thịt đùi dài hai tấc còn đang đập, hòa thượng hung hãn tuyệt luân, đột ngột huơ tay điểm ngay chỉ huyết huyệt, gầm lên một tiếng như con hổ điên, tay phải lần vào trong áo bào, tay trái vươn ra, bổ xuống về phía Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ vừa đứng vững, đại hòa thượng đã tới, chàng lướt sang bên trái, đột nhiên bay vọt lên không. Ba cây Ngưng Huyết châm bay vọt phía ngoài tay phải, sạt qua áo thật là hiểm! Ngọc Kỳ kêu lên giận dữ, thân hình ở trên không, Thần kiếm thoát tay bay như tên bắn.

Binh một tiếng vang lên ảm đạm, đại hòa thượng ngã bổ xuống đất, thanh kiếm từ phía sau cổ đâm xuyên qua ngực. Trong tiếng hoan hô, Ngọc Kỳ lướt mình xuống đất, rút Thần kiếm ra, lau sạch những giọt mồ hôi lạnh trên trán. Tiếng gầm long lên như sấm động, sáu mươi bốn tên cao thủ hắc đạo toàn bộ bay ra.

- Khoan đã! Hãy để cho tiểu hóa tử nghỉ ngơi chốc lát. - Hận Phá Thiên kêu lớn.

Thanh Hoa, Tây Vi đang lao về phía Ngọc Kỳ, nỗi kinh hãi trên gương mặt đã lui dần, Triệu Tường và Nguyên Chân thì đứng ở hai bên cảnh giới, nghiêm trận chờ đợi.

Ngọc Kỳ cười ha hả một tràng dài, nói :

- Đa tạ sự quan tâm chú ý của lão tiền bối, không cần đâu.

Chàng vung kiếm gầm lên :

- Kiếm dương võ lâm.

- Phong Vân biến sắc.

Bốn vị đệ muội đồng thanh hô theo.

- Phong khởi vân dũng, lôi điện giao minh, giết!

Ngọc Kỳ gầm lên, thanh bảo kiếm như trận cuồng phong lướt tới họ, như năm con sư tử điên, bổ kiếm xuống trận Bát Quái.

Năm đường kiếm sáng loang loáng đan chéo bay vòng trong một rừng kiếm, vừa đến đâu là máu thịt bay đến đó, tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

- Phong khởi đại mạc, biến!

Năm thanh kiếm từ bắc bay sang phía nam.

- Vân đằng phong khởi, biến!

Năm thanh kiếm lại bay vọt lên, lại hướng trầm xuống năm phía.

Sáu mươi bốn người làm thành bát quái trận thì nay chỉ còn mười sáu tên thôi, Ngọc Kỳ vẫn có năm người, thanh kiếm của họ hết sức cuồng dã.

- Ất Thanh đạo hữu đừng thí mạng người oan uổng như thế. - Tiếu Diêm La trầm giọng quát.

- Lui! - Ất Thanh gầm lên.

Những tên lui ra chỉ còn bảy người áo tím. Phong Vân ngũ kiếm toàn thân tắm máu, thành hình bông mai đứng trong đống thi thể đang nằm la liệt dưới đất, năm thanh kiếm lại chĩa thẳng ra phía ngoài, kiếm quyết lại giơ cao, đứng sừng sững không động đậy. Ngọc Kỳ quát lớn :

- Vân tán phong tiêu, lui!

Năm người lùi về chỗ cũ.

Có người bước ra thu dọn lại xác chết, những tên tặc nhân còn lại đều hết sức kinh hoàng, gương mặt chẳng còn là người nữa.

Lão hóa tử, Chiêm Minh, Võ Lâm Cuồng Sinh, Tri Cơ Tử, Uy Viễn cục chủ, Huyền Linh đạo trưởng sáu người, cũng đồng thời lướt ra đấu trường. Võ Lâm Cuồng Sinh cất tiếng sang sảng :

- Phải ra mặt đi các lão bất tử của chúng ta.

Phía trước một trận xáo động, Như Hư Nhân Ma và Ất Thanh mọi người cất bước đi ra.

Đột nhiên Ngọc Kỳ dựng đứng thanh kiếm, quỳ xuống một chân, cung tay rập đầu, cất tiếng sang sảng nói :

- Kỳ nhi bạo gan, xin chư vị thúc tổ hãy lui ra khỏi đấu trường. Năm đó thúc tổ ở Hồi Long cốc, thập vị anh hào đã ngăn cản được bọn hung ma, tuy về sau tận lực mà phải tuẫn nạn, nhưng sự tích anh hùng vẫn lưu truyền võ lâm. Kỳ nhi và bốn vị đệ muội bất tài, nguyện với sức của năm người, ngăn chặn những bọn hung ma còn lại, nhất quyết một trận sinh tử với Ất Thanh yêu đạo.

Võ Lâm Cuồng Sinh và quần hùng hết thảy đều ngơ ngác, không nói một tiếng nào.

- Thật là anh hùng! Chàng thiếu niên, ngươi đã làm cho rạng rỡ võ lâm, không hổ danh hậu nhân của Long Môn Dương gia. - Hận Phá Thiên từ phía xa, bật ngón tay cái lên kêu lớn.

Độc Vô Thường cười hắc hắc, cũng nói :

- Vô Thường quỷ quả nhiên nhãn lực cao minh, đã sớm nhìn ra tiểu huynh đệ còn là người phi thường, hảo a!

- Ha ha ha... - Tiếu Diêm La ngửa mặt lên trời cười như điên, cười xong nói - Trường giang hậu lãng thôi tiền lãng, tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, thật là hay, khí phách hào hùng vạn trượng, thật là đáng để chúng ta reo hò. Đàm lão đệ, hãy để cho tiểu hài tử mở mắt chúng ta ra, các ngài chỉ cần áp trận. Cũng để cho chúng an tâm ứng địch.

Võ Lâm Cuồng Sinh đôi mắt ngấn lệ, dùng đôi tay run rẩy, ôm lấy Ngọc Kỳ nói :

- Hài tử, ta không có cách nào ngăn giữ gia phong quang đại Dương môn của con, càng không thể kềm nén hào khí anh hùng của con được. Ta chúc phúc cho con và bốn vị đệ muội. Cẩn thận bảo trọng lấy mình.

Lão cùng mọi người lui bước, tay vừa phất, những người có mặt đều bước gần đến đấu trường. Những cây chu bát liên nỏ, tất cả đều vung ra phía đối diện. Tất cả những binh đao đều được rút ra chuẩn bị động thủ.

Ngọc Kỳ để cho bốn vị đệ muội bày trận, tự mình chống kiếm bước lên trước, gầm to :

- Ất Thanh yêu đạo, Như Hư Nhân Ma, các người cùng Bách Độc Long ở Hồi Long cốc là một bọn với nhau, nay tặc hòa thượng đã chết, các ngươi phải ra đây nhất quyết một trận với Dương mỗ.

Đột nhiên có người quát lớn :

- Tiểu cẩu quá cuồng, ngươi dám khiêu chiến cùng lúc với hai người sao?

Ngọc Kỳ hơn ngơ ngác, nói thầm:

“Có lẽ là họ muốn lấy hai đấu một. Đây có lẽ hơi mạo hiểm”.

Nhưng bầu nhiệt huyết đang dâng lên trong người chàng, chẳng còn để ý chi đến chuyện lợi hại, trầm giọng nói :

- Có chi không dám, Dương mỗ sẽ đón ngay.

Lúc ấy một bóng đen, từ góc mái ở Đại điện bay cuống, lướt xuống phía đấu trường, giọng nói u ám dễ sợ từ trong miệng lão phát ra :

- Hảo tiểu tử, ngươi quả nhiên quá cuồng, trong mắt ngươi không có người hay sao, há có lý lẽ như vậy được! Lão phu càng nghe càng không hợp khẩu vị, phải nhường cho ngươi hai ống tay áo này.

Tiếng vừa dứt, thì người đã lập tức lướt tới ngay, một đôi ống tay áo màu đen đột ngột vung mạnh, không có tiếng gió, chẳng có tiếng gió, chẳng có tiếng kình phong rít lên, trên dưới giao nhau tấn công về phía Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ đã biết người mới đến là ai, làm sao dám đón chiêu? Chàng dùng Hoán Ảo Hình bộ, bóng người vừa chớp thì đã tới phía sau bên trái của người áo bào màu đen, chàng kêu to :

- Đào lão tiền bối, xin chậm lại.

Nơi chàng đứng vừa rồi, cát bùn và máu đọng trên mặt đất, giống như bị một cái xẻng lớn vô hình xúc vào mặt đất sâu đến hơn nửa thước, một cái hố hình cái máng rộng đến năm thước và dài hơn một thước, đất cát bay tung, thật là lạ lùng! Chính là nghe chẳng thấy tiếng gió gì cả.

Mọi người đều hồn phi phách lạc, lúc này mới nhìn thấy bóng người cao chín thước, đó là lão quái vật áo bào đen sắc mặt màu xám tro. Hố mắt sâu, ánh mắt phát ra những tia sáng màu xanh, mũi nhọn không để râu cằm, sắc diện và ánh mắt màu xanh, làm cho người chỉ biết tóc tai dựng đứng lên. Vừa thoáng nhìn, dường như không có gì khác với Độc Vô Thường, nhưng hơi thở của lão làm cho người toàn thân phát lạnh.

- A! Thân pháp của ngươi không sai đâu, tối hôm qua nhất định là ngươi ở đây thám thính. Ta đã để cho ngươi chuồn đi, xem ngươi sẽ đi về đâu?

Tay áo của lão lại vung lên, hai cái móng quỷ màu xanh, chốc chốc từ ống tay áo vung ra, có thể xa đến tám thước, bởi vì móng tay của lão dài có hơn một thước.

Ngọc Kỳ chỉ còn biết tránh mà thôi, chàng không có điều kiện để nói chuyện. Đây là cơ hội để khảo nghiệm khinh công của chàng, chàng không muốn mất mặt. Chàng giống như một làn khói màu xanh nhợt nhạt, trong quảng trường rộng hai ba mươi mẫu lướt đi thật nhanh, càng giống như bóng ma huyền ảo, lúc ẩn lúc hiện.

Truy đuổi trong quảng trường như thế, dường như không thấy bóng người, giống như hai âm hồn, nhanh! Thật là nhanh.

Trong đình điện, Hận Phá Thiên kêu lên một tiếng kinh hãi :

- Là Địa Khuyết Tẩu lão quái vật, ngăn cản lão hay là không, lão vừa ra, thì giang hồ lại tất sẽ mưa mưa gió gió cho mà xem.

Tiếu Diêm La biến sắc nói :

- Ai có thể ngăn trở hắn được? Nhạc Cảnh Minh phu phụ không biết ở đâu, Vân Tung thì xa Vũ Di. Lão ma đầu này giở thói ngang ngược, thật là hung ác đó.

- Không thèm để ý, chúng ta nhất tề xông lên.

Mọi người đang muốn nhảy xuống, đột nhiên bên tai mỗi người một thanh âm truyền đến xa từ nghìn dặm, nói với họ :

- Chư vị, đừng lo lắng, hãy đợi chút nữa, Đào lão ma không bắt được tiểu nhi đâu.

Hận Phá Thiên quay đầu lại nhìn bảo tháp ở phía sau chùa, nói :

- A! Nói Tào Tháo đến thì Tào Tháo đã đến.

- Là Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh! - Độc Vô Thường nói.

Trong đấu trường, bóng người lờ mờ, Địa Khuyết Tẩu khả năng đã đuổi ra chân hỏa, quát một tiếng thật nghiêm trọng, mình quay trở lại tay áo vung lên.

Ngọc Kỳ cũng đã giận rồi, chàng đã cất Thần quang kiếm, trong lòng ngầm tức giận, không lướt tránh đi nữa, vận đủ Chí Dương thần công, song chưởng hùng mạnh vỗ ra.

Hai người, một đối dương một đối âm, Ngọc Kỳ là nhị âm cương cực mà sinh ra chí âm, vì vậy cũng là kình nhu, lúc phát là không có âm thanh, không có tiếng động.

Hai tiềm kình như núi vừa đón lấy nhau, lập tức đã vỡ trời kinh động, một tiếng nổ ầm ầm dữ dội vang lên, bóng của hai người đều bọc trong lớp cát mịt mù.

Trong khói cát gió núi vừa thổi qua, tản ra thật nhanh, chỉ thấy hai người giống như hai con gà chọi, hai người đều đứng bên bờ miệng hố sâu có một thước, sắc diện của hai người từ từ khôi phục lại nguyên trạng.

- Hảo tiểu tử, ngươi đã tiếp được một tay áo của lão phu, hãy đón lấy hai chưởng này của lão phu nữa!

Lão quái vật cuốn tay áo lên, chuẩn bị ra tay.

Ngọc Kỳ đã dùng hết toàn lực của cả đời mình, may mà không có gì, chàng ngoác miệng ra cười một cách đau khổ, thò tay vào trong lòng nói :

- Lão tiền bối, vãn bối thua rồi, không dám đón nữa, nay có một tín vật, xin lão tiền bối hãy ghé mắt cho.

Chàng trình lên một cái hộp ngọc.

- Ơ! Ngươi ở đâu tới thế? - Lão quái vật mở hộp ngọc ra ngạc nhiên hỏi.

- Đó là Nhạc lão tiền bối tặng đấy, lão nhờ vãn bối chuyển lời giùm.

- Nói gì thế?

- Xin lão tiền bối trở về Tiềm Sơn thanh tu.

Lão quái vật đang trầm ngâm, đột nhiên trong tháp sau ngôi chùa truyền hai tiếng ùm ùm. Những người có mặt ở trong đấu trường, tất cả đều cảm thấy dường như đột nhiên muốn trầm xuống.

Lão quái vật đang muốn cất bước đi ra, bỗng dừng trong chốc lát, đột nhiên nói :

- Xin hãy nghe ta nói, nếu như không nghe, ta Địa Khuyết Tẩu sẽ không để yên cho các người đâu.

Tiếng của lão vang lên như thiên lôi, toàn đấu trường đều im lặng như tờ, lão lại nói :

- Cuộc liều đấu của các ngươi sẽ làm tổn thương đến võ lâm, nhiều kẻ bị thương vô tội, tất sẽ gặp trời khiển trách, lão phu ở đây giám trận, có huyết hải thâm cừu nào, có thể nhất quyết công bình ở đây, ngoài ra không ai được tụ xuống đấu trường, ai không thực lòng tin phục, hãy cùng lão thử qua

chưởng quyền này.

Lão lại dùng móng tay kỳ lạ đặc biệt, chỉ vào Ngọc Kỳ nói :

- Ngươi, tiểu tử, ngươi đã luyện theo pháp nào? Lại có thể đón lấy một tay áo của lão phu, thật đúng là nghé không sợ cọp, sau này thể nào nhất định cũng nếm mùi đau khổ, quá cuồng đấy! Không được thái quá tỏ rõ sức mạnh, giấu bớt thì tốt hơn, vạn nhất là lão phu làm ngươi bị thương, thì làm sao giao đấu với Như Vân nhị lão đây?

Nói xong, tay áo vừa phất lên, người đã bay vọt lên không lướt qua đỉnh môn, lại ngồi trên góc mái của tự, nhìn trừng trừng xuống phía dưới một cách u ám dễ sợ.

Ất Thanh thật sự đã đến lúc bốn phía đều ở cảnh bài ca nước Sở, biết được hôm nay đã xong rồi, yêu đạo nghiến chặt răng, nắm lấy Bang kỳ, đôi tay chém mạnh xé nát, kỳ tan thành mảnh vụn, nói lớn :

- Vô Vi bang từ nay giải tán, bang chúng ta hôm nay về sau có thể tự lo lấy sinh kế, bất tất phải trở lại giang hồ nữa, lui!

Tiếng người đại loạn, tiếng hoan hô chấn động cả ngọn núi lớn, tuyệt đại đa số đều dùng tay xé rách y phục, làm thành đàn chim vỡ tổ.

Trong quần hùng có người muốn xông ra, nhưng đã bị Võ Lâm Cuồng Sinh giơ tay ra ngăn cản.

Người của Hư Vân bảo và vây cánh của Bách Độc Long đều không đi, bên mình của Ất Thanh chỉ có Ba Thiên Long và ba lão mặc áo bào màu xám, và ba tên đệ tử của lão. Trong ba người đệ tử, Diệu Chân đã bị đứt đi một cánh tay trái, ánh mắt giận dữ, nghiến răng nghiến lợi, cơ nghiệp đã bị hủy trong một ngày, lão hận không kể sao cho xiết.

Ất Thanh quay sang cười lạnh nhạt với Như Hư Nhân Ma, nói :

- Âu Dương thí chủ, chúng ta phải đền nợ máu của hai mươi năm về trước, Cuồng Sư hậu nhân của Vương Sư đang đòi sự công bình với chúng ta, thí chủ đi hay không đi? Bần đạo xin đi trước được không?

Như Hư Nhân Ma đột nhiên vung tay, vây cánh của lão liền lui ra sau.

- Khoan đã!

Độc Vô Thường ở trên đỉnh điện nghiêm giọng quát, lại nói :

- Trong Hư Vân bảo còn là Địa ngục của nhân gian, tội ác chồng chất, người của Hư Vân bảo, đều

phải giam lỏng một tháng tại Thương Sơn thiền tự, để Kỳ nhi phái người trông chừng.

Như Hư Nhân Ma cười lạnh lùng, nghiêm giọng nói :

- Ban Diên Hòa, ngươi dựa vào cái gì?

- Dựa vào cái gì à? Ngươi nghe đây!

Độc Vô Thường chỉ lên trên tháp.

Tinh tang một tiếng dây đàn vang lên, trong tâm của mọi người đều trầm xuống. Tiếp theo lại vang lên nốt nhạc lác đác, đập vào trong không gian, mọi người chỉ cảm giác khí huyết đang nhộn nhạo thân mình muốn nhũn ra. Đột nhiên một làn tiếng sáo lả lướt thiết tha truyền đến. Mọi người mới cảm thấy hơi thư thả một chút.

- Ngọc Tiêu Khách Nhạc Cảnh Minh - Có người kêu nhẹ.

- Cầm Tri Vân Tung? - Có người biến sắc mà kêu.

- Vào trong chùa đi! Thương Sơn đại sư có thể tiếp đãi các người. - Độc Vô Thường kêu lên nghiêm giọng.

Ất Thanh quay sang Ba Thiên Long nói :

- Ba hiền đệ, hiền đệ và Địch huynh đệ cũng phải đi thôi, ngu huynh xin lãnh tấm thịnh tình này.

Ba Thiên Long đột nhiên đôi mắt giận dữ, vươn tay lấy Kim thoa ra.

Thân hình của Ngọc Kỳ di chuyển rất mau, lui ra sau lấy thanh cung trên vai Thanh Hoa, lắp vào ba mũi tên, lại nhảy vào trong đấu trường, ngăn lấy Ba Thiên Long, trầm giọng nói :

- Lão lại muốn dùng Kim thoa để hành hung, không lão thì là tại hạ. Nghĩ lão là một nhiệt huyết nam nhi, Dương mỗ không làm quá. Nhanh lên! Vô Vi bang muốn lão giải quyết tốt hậu quả, lão phải thay đại ca của lão tạo phúc giang hồ. Để chuộc lỗi lầm của lão.

Ba Thiên Long đi về phía trước u ám nói :

- Chỉ có Ba Thiên Long cùng chết, không có Đoạt Hồn Kim Thoa Ba trại chủ sống ngày nào biết ngày ấy.

- Thảm án Hồi Long cốc, vốn là Bách Độc Long và Như Hư Nhân Ma tạo thành, đại ca của ngươi chỉ là con bù nhìn mà thôi, hơn nữa vì chuyện này mà đã chịu nhục hai mươi năm, lúc ở Hổ Trảo sơn thầm cứu hai vị huynh đệ của chúng ta, không toàn lực mưu tính giúp, làm cho tại hạ có thể toàn thân

mà sống đến hôm nay, Dương mỗ rất hiểu cảm tình của đại ca lão. Vì vậy Dương mỗ đến hôm nay không lấy tính mạng của đại ca lão, nếu lão... đồ chó!

- Vù! Một tiếng dây đàn vang lên, ba cây cung xé không gian bay tới.

- Ai...? - Ất Thanh phía sau kêu lên một tiếng thảm thiết, tay vịn vào vai trái xông lên phía trước.

- A... một tiếng kêu nghiêm trọng vang lên, trên vai phải của Như Hư Nhân Ma bị trúng một mũi tên, một cây khác đã làm bay đi tai phải của lão, mũi thứ ba xuyên thẳng bức tường ở sau ngôi chùa đến năm trượng.

Lão ma thật hung ác, làm gãy cán tên, nhổ mũi tên từ phía sau ra, tuốt kiếm xông về một bên, Ngọc Kỳ như ánh chớp bay vọt lên cản lại, quát lớn :

- Lão chạy không được đâu.

Đồng thời chàng cởi ra cái túi Bách bảo, chạy đến Ba Thiên Long đang đỡ lấy Ất Thanh nói :

- Ba Thiên Long, trong túi có thuốc giải, độc chưởng Ngưng Huyết của lão ma không kéo dài hơn được.

Cái túi được ném về phía Ba Thiên Long, Như Hư Nhân Ma gầm lên một tiếng, một thanh kiếm vung về phía túi Bách bảo, lão muốn hủy thuốc giải đi.

Choang hai người thối lui ba bước, sao hỏa bắn ra ngoài. Đã có sao hỏa, nhất định có thanh kiếm đã bị tổn hại, hai người đều vội vàng nhìn lại thanh kiếm của mình, sắc mặt của lão ma như đống tro tàn. Độc Vô Thường trên đại điện lướt xuống như bay, kêu lên :

- Ba Thiên Long, giao cái túi cho ta, ta biết thuốc giải ở đâu.

Nguyên là Như Hư Nhân Ma đứng ở bên trái của Ất Thanh, xuất kỳ bất ý tặng cho lão một chưởng. Công lực của Ất Thanh đến mức thâm hậu, nhưng bất ngờ không kịp đề phòng, cự ly lại gần, cương khí hộ thân vừa mới vận lên, trên vai đã bị một trọng chưởng, xương vai đều bị vỡ ra, nếu không phải mũi tên của Ngọc Kỳ bất ngờ bay tới, lão còn phải chịu thêm chưởng thứ hai.

Ba Thiên Long đưa Ất Thanh cho Độc Vô Thường, đôi tay nắm lấy hai cây Kim thoa, khóe mắt muốn nứt ra, nghiến răng nói một cách giận dữ :

- Dương công tử, xin lui bước. Lão cẩu! Nếu đại ca không phải bị lão dùng độc để quản thúc, mỗi tháng phải lấy thuốc giải độc của lão, thì ta Ba Thiên Long đã sớm liều mạng với lão. Lão súc sinh, lão là người lòng lang dạ sói, lão không phải là người! Đại ca ta đối đãi với lão chân thành cởi mở, ngươi lại bức bách đại ca ta tổ chức Vô Vi bang để bán mạng thay cho lão, mà lão lại ngầm tiêu trừ

tâm phúc đại ca ta trong bang, ruột gan độc ác, hổ sói cũng không bằng, hôm nay nếu không phải lão thì ta chết...

- Ha ha ha... - Như Hư Nhân Ma ngửa mặt lên trời cười như điên, cười xong nói - Ba Thiên Long, ngươi có toan tính sá gì cái đồ chơi đó? Chỉ dựa vào mấy cái Kim thoa, ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt, Ngọc Kỳ đã quát lớn :

- Ba tiền bối, ta Dương Ngọc Kỳ ở đây đợi lão ma.

Ba Thiên Long kêu lên một cách giận dữ :

- Không, Dương công tử, xin hãy để cho lão. Lão phải thay đại ca báo hận hai mươi năm, một chưởng cừu hận này, xin lui ra.

- Ba tiền bối, lui! Mối cừu không đợi trời chung của tổ phụ, vãn bối muốn lão phải đền nợ máu ở Hồi Long cốc.

Tiếng vừa dứt thì người đã ra, Thần kiếm ánh sáng chói chang lướt ra như ánh chớp, Sư Tử tam kiếm lập tức ra tay.

Trong ngàn vạn ánh sáng hình thành từ hai đốm ánh sáng, gió rít kinh hồn, tiếng kiếm khí vang lên muốn chói tai, ngàn vạn đường kiếm từ bên phải bay vòng bổ xuống.

Lão ma dãn đất lui ra ngoài ba trượng, ống tay áo và vạt áo biến thành ngàn vạn mảnh vải vụn, rơi xuống mặt đất. Ngọc Kỳ lại chĩa kiếm bức bách đến gần, quát trầm xuống :

- Lão đã đón một kiếm, còn hai nhát kiếm nữa, xem tu vị của lão thế nào.

Tay phải của lão ma đã bị thương. Lão biết kiếm pháp của tiểu tử thần quỷ khó đoán, tìm cách tẩu. Ngọc Kỳ từng bước đến gần, lão ma từng bước lui ra sau. Những người quan sát cuộc chiến ở bốn phía, tất cả đều câm bặt không một tiếng động, toàn thân mồ hôi chả xuống, họ đã bị cuộc liều đấu hung hãn vừa rồi đè xuống.

Trên cửa sổ tầng trên của Bảo tháp, hiện ra hai lão nhân tuấn tú, và một thân hình mỹ phụ trung niên phong thư mỹ miều. Sáu đại cao nhân trên đỉnh điện, cũng đã tới hết cả. Ất Thanh dựa vào vai của Ba Thiên Long, gương mặt xanh trắng đang chú ý vào đấy.

Trong đấu trường, trước ngực của lão ma bị đứt một chữ thập tự thật lớn, máu tươi tuôn ra ngoài. Lão gầm lên một tiếng, lại liều mạng nhảy bổ xuống một lần nữa.

- “Trảo!” - Ngọc Kỳ gầm lớn, Sư Tử tam kiếm kiếm thức đã ra tay.

Không có tiếng sáo, chỉ có một số bóng ánh sáng nhợt nhạt, bóng sáng này lại từ tám phía tấn công tới, hơi xông lên phía trên. Thân hình của lão ma đột nhiên bay vọt lên cao cử thanh kiếm, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, từ dưới vai của lão, tất cả bị thương hơn tám nhát kiếm, lão té thẳng xuống đất.

Ngọc Kỳ ở giữa đấu trường cung thanh kiếm lên trời, kiếm quyết dẫn lên phía trước, một chân chạm đất, chân phải vung lên, giống như một người đá, rất lâu không động đậy.

- Kiếm pháp này ai đã dạy cho ngươi, tiểu hài tử? - Ngọc Tiêu Khách trên tháp hỏi lớn.

- Bẩm lão tiền bối, đây là Sư Tử tam kiếm mà Lạc Phách Cuồng Sinh tiền bối đã truyền thụ cho! - Ngọc Kỳ trả lời.

- A, chín đại cao nhân trong vũ nội đã đến đủ cả rồi, đi thôi.

Tiếng vừa phát ra, bóng người đã không thấy.

Tiếng vừa dứt, thì tám bóng người đã mất đi trong cánh rừng bên Thương Sơn thiền tự.

Ngọc Kỳ đưa mắt tiễn bóng người đi, chàng dắt kiếm vào bao. Tứ vị đệ muội cũng thu kiếm vào bao, chạy đến phía Ngọc Kỳ. Dương phu nhân một hàng già trẻ, cũng bước gấp vào trong đấu trường.

Trong Thương Sơn thiền tự, tiếng chuông chùa vang lên giòn giã, đồng thời cũng truyền ra giọng nói của Thương Sơn đại sư :

- Chư vị xin tạm ở đây đừng nôn nóng, thời hạn một tháng không xa lắm đâu, Dương thiếu hiệp vẫn là rồng trong am không thể làm khó các vị được, xin an tâm ở lại tệ tự dừng chân!

Ba Thiên Long dìu Ất Thanh vào Thiền tự. Lão không chỉ ở đây một tháng mà lão xin sám hối suốt đời.

Võ lâm lại trở lại thái bình như một trăm năm về trước. Ngọc Kỳ cùng Thanh Hoa, Tây Vi đã biến Long Môn Dương gia thành nơi hạnh phúc nhất võ lâm...

NGOA LONG SƯU

CƯỠNG TẢ TUYỆT ĐAO

CUỒNG TÀ TUYỆT ĐẢN

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mê Cung Hóa Giải Hận Cừu

Một buổi trưa mặt trời đã lên quá đỉnh đầu, từ con đường đất phóng tầm mắt nhìn ra phía trước, xa xa có vài chấm đen nhỏ li ti, càng đi đến gần những đốm đen này càng lúc càng lớn dần ra.

Đó là một vùng đất chu vi ước độ hơn trăm dặm cao thấp nhấp nhô không bằng phẳng. Thoạt nhìn nó tựa như những ngọn núi nhấp nhô nhưng nhìn kỹ hoàn toàn không phải.

Kỳ thực đó chỉ là những đồi cát cao, nó rải rác suốt ba bốn chục dặm nơi vùng hoang dại.

Hình thù dị kỳ, nó uốn khúc thành hình vòng cung, từ bề ngoài nhìn vào giống nhau như đúc.

Nó giống như một nửa vầng trăng bị một tay quái thú khổng lồ móc xuống đặt vào nơi sa mạc hoang vắng thê lương này.

Điều kỳ quái là những đồi cát cao hơn trăm thước này cách nhau rất đều đặn, cao thấp lớn nhỏ cũng y hệt nhau.

Kẻ nào không chú ý cẩn thận một khi bước vào đám núi cát này sẽ bị lạc đường mất phương hướng không cách nào tìm được lối ra. Do vậy dân vùng này gọi nó là Mê Cung sơn.

Gió cát mù trời, nắng tựa lửa thiêu.

Nắng đốt điên đầu, lửa hận ngút tim.

Dưới ánh nắng chói chang như thiêu như đốt thấu tận tim gan như thế, hỏi chi đến người, ngay cả tấm thép cứng rắn nhất cũng như muốn tan ra thành nước. Thế mà có kẻ vẫn đứng sừng sững bất động ở đó.

Sức nóng chói chang của trời trưa đã vậy, mà gió thổi cũng tựa như lửa táp, ngay cả những hạt cát vàng óng lăn tròn cũng tỏa ra hơi nóng kinh người. Cả thế gian tợ như lò lửa khổng lồ thiêu cháy mọi vật.

Thế nhưng toàn thân người ấy lại lạnh buốt như giá như băng. Bởi vì huyết dịch của hắn như đông cứng lại từ rất lâu đã không còn sôi sục trong huyết quản, tình cảm cũng chai cứng đi, không còn bị kích động nữa. Trong lòng hắn giờ đây chỉ còn khắc sâu hai chữ “Hận Thù”.

Hai mắt hắn tròn xoe, đen như hai cục than, râu tóc khô cứng mặt không huyết sắc.

Y phục trên thân mình gã rách rưới còn hơn lão hóa tử dơ bẩn, đến độ chẳng ai còn biết nó là màu gì. Trên thân hắn cũng chẳng mang theo một thứ vũ khí sắc bén lợi hại nào cả, dĩ nhiên đối với hắn cơ hồ chẳng có tương lai, tiền đồ nào. Trong khoảnh khắc này tựa hồ như giây phút cuối cùng của đời hắn.

Cái duy nhất chất chứa trong lòng hắn là thù và hận, một biển lửa hận bừng cháy trong lòng hắn. Chính nhờ niềm hận không nguôi này mới giúp được hắn sống đến ngày nay. Thử hỏi người ta chỉ sống bằng thù hận, nỗi hận không ngươi sẽ biến kẻ ấy thành một quái vật đáng sợ phi thường biết bao?

Hắn đích thực là kẽ đáng sợ phi thường nơi biên ải xa xôi vùng quan ngoại. Chốn thâm sơn cùng cốc, khắp hang cùng ngõ hẻm chỉ nghe nhắc đến mấy chữ Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu, trẻ nhỏ như bị nhát ma, người lớn thì rét run cầm cập, táng đởm kinh tâm, hồn phi phách tán.

Hắn đứng đó đã bao lâu chẳng ai biết được. Hắn đứng đó để làm gì, dĩ nhiên càng không thể biết được.

Trời mỗi lúc một nắng hơn, lửa hận trong tim càng lúc càng bốc cao mà hắn lại càng lúc càng cảm thấy lạnh hơn.

Đột nhiên từ phía sau đồi cát xuất hiện một bóng người.

Ở nơi đồi cát hoang vắng như vậy lại thêm lửa nắng cháy da, nên bất kỳ một vật gì cử động cũng gây ra sự chú ý cả, nhưng kỳ lạ thay Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu chẳng mảy may phản ứng cứ đứng trơ trơ bất động ở đó.

Kẻ lạ mặt đi đến càng lúc càng gần, bởi hắn dùng một chiếc khăn đen bịt mặt nên chẳng rõ hắn bao nhiêu tuổi lại cũng chẳng biết diện mạo hắn ra sao.

Người này mặc một chiếc áo vải thô cực kỳ tầm thường, ngang hông đeo một thanh trường đao mỏng và cong vỏ đao nạm vàng khảm ngọc, kim quang lấp lánh chỉ nhìn sơ cũng đủ biết đó là một bảo bối.

Toàn thân người này mồ hôi đầm đìa, tính từ thị trấn gần nhất đến đây ít nhất cũng phải vượt qua bốn, năm chục dặm đường.

Tại sao hắn lại đến đây, thần lực nào giúp hắn đến được đây, điều gì đã dẫn dụ hắn đến nơi này? Quả là quái lạ.

Người nay dường như xông thẳng về hướng Quỷ Ảnh Tử tựa như chẳng hề sợ sệt lão ma đầu danh chấn giang hồ, rồi từ từ đi đến đối diện Quỷ Ảnh Tử. Khi sắp đến gần Quỷ Ảnh Tử, người này thận trọng tiến đến, cuối cùng dừng lại cách Quỷ Ảnh Tử một khoảng rồi thở một hơi dài.

Quỷ Ảnh Tử vẫn chẳng di động, đôi mày chẳng hề nhướng lên chút nào, đôi nhãn châu nhìn chằm chặp không chớp vào bóng của đối thủ lia trên mặt cát vàng lóa mắt.

Một thoáng yên lặng nặng nề.

Ngoài tiếng gió thổi vi vu, tuyệt nhiên không còn nghe thấy một thanh âm nào khác.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lạnh lùng nói :

- Cuối cùng thì ngươi cũng đã đến đây.

- Hừ, ngươi còn chưa chết à? - Kẻ mới đến gật nhẹ đầu nói.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu đôi mắt chất chứa bao thù hận nhìn thẳng vào kẻ cừu địch thấp giọng nói :

- Để có ngày hẹn hôm nay, làm sao ta có thể chết được.

Người bịt mặt nói :

- Đã mười lăm năm trôi qua ngươi vẫn chưa quên được ư?

Quỷ Ảnh Tử lạnh lùng cười nói :

- Quên à! Ha ha ha, đừng nói đến mười lăm năm, mà cả đời ta cũng không thể nào quên được.

Quỷ Ảnh Tử đã động thủ.

Rẹt một tiếng, chiếc áo gã đang mặc bị xé toạc ra để lộ ra một thân hình trên dưới đều có những vết sẹo chằng chịt, bắp thịt vằn vện, da chẳng có chỗ nào lành lặn cả.

Quỷ Ảnh Tử dùng tay sờ lên từng vết sẹo vừa khóc vừa cười như điên dại, một hồi lâu mới tiếp tục nói :

- Bảy bảy bốn chín vết sẹo điều do thanh trường loan đao của ngươi, Thần Đao Trịnh Chính Nhân gây ra, lúc đó ngươi đã từng nói với ta “Chính Nhân ta chưa từng gặp kẻ nào ác độc như ngươi, nhưng ta vẫn lưu lại cho ngươi một đường sống để cho mà sửa mình cải tà quy chánh, còn như ngươi muốn báo thù thì mười lăm năm sau đến phía tây nam Mê Cung sơn đợi ta ở đó”.

Thanh âm Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu khan đặc nghe tựa ma kêu quỷ gào, mắt lộ hung quang, chỉ vào mặt người bịt mặt oán hận nói :

- Những điều ngươi nói như lấy dao khắc sâu vào tim ta, ngươi nghĩ xem làm sao ta có thể quên được.

- Ngươi... thật là cái đồ quái vật.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân vừa nói vừa trợn tròn mắt nhìn kỹ những vết sẹo trên người gã kia, bất giác thối lui mấy bước không dám tin và mắt mình kinh ngạc nói :

- Ngươi lãnh bốn mươi chín nhát dao của ta, cớ sao chẳng chết quách đi cho rảnh nợ?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười lạnh lùng nói :

- Té ra ngươi tưởng ta lại có thể chết dễ dàng như vậy, nên mới dám hẹn ta hôm nay ư?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân chỉ đứng im không nói, cười lạt một tiếng.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu mỉm cười một cách châm chọc, chế giễu :

- Các hạ đang hối hận tại sao lúc đó lại để cho ta sống hả?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười nhẹ nói :

- Cho dù ta có hối tiếc cách chi thì cũng đã quá muộn rồi, đúng không nào?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu trầm giọng quát :

- Chẳng sai.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân từ tối nói :

- Oán thù nên giải chứ không nên kết huống hồ đã mười lăm năm trôi qua...

- Câm mồm!

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu nộ khí hét lớn :

- Ngươi có biết mười lăm năm qua ta sống thế nào không? Ăn không một bữa ngon, ngủ không một bữa yên, chỉ mong đến ngày rửa hận hôm nay.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười nhạt nói :

- À té ra là vậy, ngươi còn đợi gì mà chưa động thủ.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lạnh lùng quát :

- Được hãy rút đao của ngươi ra mau.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân chậm chạp nói :

- Với ngươi cần gì phải dùng đến đao cho mệt.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu ngây người tức giận hét lớn :

- Ngươi...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân mỉm cười nói :

- Mười lăm năm trước ta có thể giết ngươi dễ dàng nhưng đã không làm thế mà vẫn để lại cho ngươi một con đường sống. Hôm nay ta mong ngươi đừng ép ta làm việc đó.

Nói xong đưa mắt nhìn quanh nhận thấy địa thế hiển nhiên là bất lợi cho mình. Chuyến này coi bộ chẳng hay ho gì, song cước của Thần Đao bắt đầu chuyển động.

Chỗ mà Thần Đao nhắm tới nằm quay lưng lại với ánh dương đỏ rực, đó là nơi tốt nhất của vùng đồi cát hoang vu này. Đứng đây có thể tránh ánh nắng trực tiếp của mặt trời và có thể chiếm thượng phong dễ dàng, xuất thủ vừa nhanh chóng vừa tiện lợi.

Bỗng nhiên...

Bóng người nhanh như điện xẹt, chỉ thấy Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu khoa chân nhẹ bước, thân mình đã vọt ra xa ngoài một trượng vụt đến sát bên Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân trợn tròn mắt, nhìn không chớp vào đối phương, nhưng chẳng thể nhận biết hắn dùng thân pháp quái dị gì mà trong chớp mắt đã ở bên cạnh mình cách nhau chưa đầy một thước.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân tâm thần chấn động trong khoảnh khắc, nhưng kịp trấn tĩnh, hai cánh tay vung lên, song chưởng cùng lúc phát ra hộ vệ châu thân.

Tay trái Quỷ Ảnh Tử phất lên lập tức một luồng kình lực vô cùng mạnh mẽ tràn đến bức bách chưởng thế đối phương, tay phải hắn giơ lên nhanh như điện chớp, chụp thẳng vào trước ngực Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân hoảng kinh nghiêng người ra sau, song cước nhẹ nhàng trở bộ thoáng cái đã bay ra xa vài trượng. Nào ngờ Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thoắt ẩn thoắt hiện nhanh lẹ phi thường. Vọt mình đuổi theo sau, thân pháp nhẹ nhàng như cành liễu phất phơ theo gió.

Chỉ nghe...

Bình một tiếng, hữu chưởng của Quỷ Ảnh Tử vươn thẳng ra, chụp trúng giữa ngực Thần Đao

Trịnh Chính Nhân.

Liền nghe Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười lạnh một tiếng, sau đó nói :

- Còn chưa rút đao ra à?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười nhạt :

- Ta đã nói rồi, với ngươi có cần phải dùng đao không?

Quỷ Ảnh Tử trầm giọng quát lớn :

- Thì ngươi cứ thử xem.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân chỉ cảm thấy hữu chưởng của đối phương nhanh như điện xẹt, lẹ tựa sao băng, thủ pháp vô cùng quái dị, vội nghiêng mình tránh nhưng tránh không nổi. Một tiếng "Bình!" vang lên, trước ngực lại lãnh trọn thêm một chưởng nữa. Hai chưởng vừa rồi của Quỷ Ảnh Tử vô cùng mãnh liệt, chưởng lực ít nhất cũng nặng hơn ngàn cân.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thấy Thần Đao Trịnh Chính Nhân chẳng hề dao động vẫn đứng sừng sững tại chỗ, trong lòng hắn không khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm trong bụng:

"Hai chưởng vừa rồi mình đã sử dụng hết mười thành công lực, sức mạnh của nó có thể khai sơn phá thạch, kẻ trúng phải không chết cũng trọng thương, lạ thay, xem hắn vẫn an nhiên tự tại như chẳng có việc gì. Phải chăng hắn đã luyện được Kim Cương Bất Hoại?"

Trên mặt Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thoáng chút nghi ngờ, tay chân luống cuống, chẳng biết xử sự ra sao cho phải.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân liên tiếp trúng liền hai chưởng, trong lòng không khỏi kinh sợ, vội ngầm vận khí thấy huyệt đạo thông suốt, lục phủ ngũ tạng nguyên vẹn chẳng có chút thương tích nào, trong lòng không khỏi vui lòng nghĩ thầm:

"Chẳng (...) ngày đánh có lợi ghê, nếu không bây giờ mình bò dưới đất rồi".

Nghĩ vậy hắn trở nên lì lợm phi thường cười lớn tiếng nói :

- Thế nào? Sao không đánh nữa? Sợ rồi hả?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười một tràng dài :

- Sợ à, nếu vậy ta đã chẳng đến đây. Mau rút binh khí ra.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười nhạt nói :

- Ta đã bảo với ngươi, không phải dùng đến đao cho mệt.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười lạnh lùng nói :

- Được rồi, ta tự nhiên sẽ làm cho ngươi tự rút đao ra.

Quỷ Ảnh Tự Sở Bưu bình sinh tính tình vô cùng cuồng ngạo, lúc này lòng kiêu ngạo như bị chạm nọc. Hai vai rung lên, tức thì thân hình lướt tới, song chưởng nhanh như điện chớp, nháy mắt công liền ba chiêu nhắm ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn, Tương Đài của Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân thất kinh, muốn né cũng chẳng được, bèn ưỡn ngực ra chuẩn bị hứng trọn ba chưởng kinh thiên động địa.

Quỷ Ảnh Tử thấy vậy không khỏi ngấm ngầm kinh sợ, tay phải vội rút về, tay kia đang định ấn xuống yếu huyệt Tương Đài của Thần Đao cũng thu lại nốt.

Tiếp đó, Quỷ Ảnh Tử nhanh nhẹn tháo lui, trầm giọng hét lớn :

- Ngươi, ngươi chẳng phải Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Đây quả thật là một phát hiện vô cùng bất ngờ, nhưng lại do chính miệng Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thoát ra, tuy rất ngạc nhiên nhưng hắn lại trấn tĩnh phi thường.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân tuy sắp chết đến nơi, nhưng lại càng bình tĩnh hơn, chằm chằm nhìn Quỷ Ảnh Tử nói :

- Ai nói ta không phải Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lạnh lùng nói :

- Khí phách ngang tàng năm xưa, anh hùng khí khái của ngươi biến đâu hết rồi.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười nhạt, nói :

- Sự nhanh lẹ, cùng hung cực ác của ngươi cũng vất ở xó nào rồi.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lặng im giây lát rồi ngập ngừng đáp :

- Cái này...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân tiếp lời :

- Thời gian có thể làm thay đổi tất cả, cứ theo như lời ngươi, mười năm cũng chỉ như một ngày. Bởi vì thù hận đã khiến ngươi quên đi tất cả mọi thứ, cũng theo lời ngươi, nhưng năm tháng của mười lăm năm dài biết bao nhiêu. Hừ, đời người sống được mấy cái mười lăm năm kia chứ.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân vuốt nhẹ bảo đao đeo bên hông, nói tiếp :

- Nơi biên ải xa xăm ngoài sa mạc này, ngoài ta ra có ai còn dùng thanh loan đao này nữa.

Quỷ Ảnh Tử lạnh lùng nói :

- Ta đã quá quen với nó.

- Ngươi phải nhận ra nó chứ.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân nheo mắt nhìn đối thủ rồi tiếp tục nói :

- Ngươi hoàn toàn đến đây chẳng phải để báo thù phục hận mà để giữ một điều hay duy nhất trong suốt cuộc đời là để cho người ta biết Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu chẳng phải là người thất tín, đã hứa cái gì thì làm cái đó, hoàn toàn không phải là kẻ dễ nuốt lời hứa.

Quỷ Ảnh Tử cười ha hả nói :

- Đa tạ các hạ quá khen, tại hạ vô cùng cảm kích.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân thản nhiên nói :

- Ngươi cũng nên biết, ta đến đây chẳng phải để giết ngươi đâu.

- Ngươi quá nhân từ.

Quỷ Ảnh Tử vừa nói vừa cất giọng cười cuồng ngạo, tiếp đó cất giọng đùa cợt châm chọc nói tiếp :

- Mười lăm năm trước ngươi đã nhân từ một lần, song lẽ ngươi đã nhanh chóng biết rằng đó là sai lầm lớn nhất suốt đời mà Thần Đao Trịnh Chính Nhân ngươi đã phạm phải.

- Sở Bưu ngươi vẫn còn sống vậy thì hãy sống sao cho được một chút chứ. Nửa đời đã qua chuyên dựa vào võ công siêu phàm nhập thánh để làm ác, thì nửa đời còn lại nên dùng võ công siêu phàm ấy để chuộc tội mình đã gây ra.

- Câm mồm!

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu nghiến giọng thét lớn :

- Trịnh Chính Nhân!

Quỷ Ảnh Tử gằn từng tiếng một, nói tiếp :

- Mười lăm năm trước ta chỉ nung nấu một chuyện giết ngươi báo thù, lấy máu rửa hận. Mười lăm năm qua ta chỉ hy vọng sống để đối mặt với ngươi một lần nữa, trời quả có mắt. Ngươi đã đến và ta cũng đã lại. Còn đợi gì nữa. Mười lăm năm trước ngươi không giết ta là sai lầm của ngươi, giờ đây ta không lấy mạng ngươi thì đó là điều ngu ngốc của ta. Trịnh Chính Nhân ngươi vì sao không rút đao ra.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười nhạt nói :

- Sở Bưu ngươi nên biết rằng dưới loan đao Trịnh Chính Nhân này đối phương tuyệt không có đường sống.

Quỷ Ảnh Tử tức thì thét lớn :

- Khai đao!

Trịnh Chính Nhân cười nhạt, từ tốn nói :

- Ngươi sẽ hối hận.

- Ngươi mới là kẻ hối hận.

Nói xong, Quỷ Ảnh Tử rút trong người ta một cây nhuyễn tiên, nhẹ nhàng bung ra, thét lớn với đối phương.

- Khai đao!

Thần Đao Trịnh Chính Nhân mỉm cười nói :

- Yên tâm, khi nào cần ta sẽ khai đao.

Quỷ Ảnh Tử thét vang một tiếng, đôi mày dựng ngược, lao vọt lên phía trước, cánh tay phải vung lên đánh một chưởng như điện chớp vào huyệt Tương Đài của Trịnh Chính Nhân.

Trịnh Chính Nhân đã đề phòng từ lâu chiêu này, hoành thân bước qua nhẹ nhàng ung dung, người đã thoát khỏi thế chưởng của đối phương. Quỷ Ảnh Tử thấy thế cất tiếng cười lạnh lùng, tay trái vung cây nhuyễn tiến phất về đối phương đánh tới.

Trịnh Chính Nhân thấy nhuyễn tiên đánh tới, trong lòng thầm la “chẳng xong”, vội co chân quay đầu vọt lẹ.

- Ngươi chạy đâu cho thoát.

Quỷ Ảnh Tử nhìn sau lưng đối phương, đảo mắt một cái, hung quang lộ rõ, nhủ thầm trong lòng:

“Cái đồ chết tiệt, quả nhiên là đồ giả mạo”.

Nói vừa dứt lời, tay trái phất nhẹ một cái, nhuyễn tiên đang quất vào lưng đối phương, đột nhiên biết chiêu, vũ lộng thần uy vút một tiếng, nhắm đầu đối phương đánh tới.

Tức thì...

Một tiếng gió rít bên tai, cây nhuyễn tiên của Quỷ Ảnh Tử như ánh sao sa, điện xẹt gây ra một trận cuồng phong, tiếp đó ngọn nhuyễn tiên đã bay vút trên đầu đối phương.

Người kia bỗng cảm thấy gió mát nơi mặt, chiếc khăn đen bịt mặt đã bị cuốn lên không trung.

Quỷ Ảnh Tử chỉ nhìn thấy phía sau lưng đối phương, nhưng vẫn nhận ra kẻ này tuyệt đối không phải Trịnh Chính Nhân, kẻ thù số một của gã.

Người kia hình như sợ hắn nhận ra mình không phải Trịnh Chính Nhân, nên lấy tay che mặt co giò chạy như cuồng điên.

Hắn chạy cực nhanh nhưng Quỷ Ảnh Tử còn nhanh hơn, nếu không người trong giang hồ sao đặc biệt dành cho hắn là Quỷ Ảnh Tử.

Chỉ thấy bóng người bay vèo một cái, thân hình Quỷ Ảnh Tử lướt trên người đối phương, người vẫn đang lơ lửng trên không, tay phải vươn ra như điện chớp, chụp vào mặt đối thủ... Người kia xoạt cẳng khom lưng cuối xuống tránh thoát, thuận tay thọc xuống bãi cát, nắm sẵn hai nắm, bình tĩnh nằm bất động chờ cường địch.

Nói thì chậm, nhưng sự việc xảy ra mau lẹ phi thường.

Quỷ Ảnh Tử đuổi gần đến nơi, cách chừng hai thước, vung tay đánh xuống như chớp lóe sao sa.

Đột nhiên Trịnh Chính Nhân trầm giọng hét lớn :

- Hãy xem đây!

Nói chưa dứt lời đã thấy người ấy thọc tay vào bãi cát, hất cát tứ tung, cát bụi mù trời, đồng thời cánh tay kia vung lên nhanh như điện chớp, ném một đám cát về phía Quỷ Ảnh Tử. Liền đó hai chân nhẹ bước, cả thân hình bay ra cách đó vài trượng.

Quỷ Ảnh Tử kinh nghiệm giang hồ đã lâu, lâm trận cũng nhiều nhưng có ngờ đâu, nghe tiếng gió

vội rút tay về bảo vệ châu thân, nào ngờ cát bụi mù mịt, bản thân cũng lãnh trọn một nắm vào mặt.

Người kia ngửa mặt lên trời cười lớn, hai tay vỗ vào nhau liên hồi nói lớn :

- Sở Bưu, cái món cát bụi này, hương vị thế nào.

Quỷ Ảnh Tử ho khan một trận, nói chẳng ra hơi, bởi vì mắt mũi tay chân đều dính đầy cát.

Một hồi lâu sau, Quỷ Ảnh Tử mới từ từ mở mắt, định thần nhìn kỹ. Hắn ta vô cùng ngạc nhiên, bởi vì trước mặt hắn là một thiếu niên trắng trẻo độ mười sáu mười bảy tuổi. Một thoáng im lặng trôi qua, Quỷ Ảnh Tử trầm giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Thiếu niên cười nhạt trả lời :

- Ta là ta chứ ai.

Quỷ Ảnh Tử hỏi tiếp :

- Ai kêu ngươi đến đây?

Thiếu niên cười ha hả nói :

- Đương nhiên là ta mơ thấy thế.

Quỷ Ảnh Tử trên mặt lộ vẻ giận dữ, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi tại sao dám cả gan giả danh Thần Đao Trịnh Chính Nhân?

Thiếu niên chớp mắt, nghịch ngợm trả lời :

- Ta thích vậy đó, được không?

Quỷ Ảnh Từ muốn biết rõ hơn sự thật nên cố nén lửa giận, hỏi tiếp :

- Lão Thần Đao cớ sao không đến, hắn chết rồi à hay không dám đến?

Thiếu niên không hề do dự, trả lời ngay :

- Lão đến rồi nhưng vì ngươi sợ không đến nên lão đã đi.

Quỷ Ảnh Tử nộ khí xung thiên, không nén nổi tức giận quát to như sấm :

- Cái đồ tạp chủng, ngươi dám nói láo chọc tức ta hả.

Thiếu niên nháy mắt nói lớn :

- Sở Bưu, dưới gầm trời này không có việc gì mà nội tổ ngươi đây không dám làm.

Gã thiếu niên tuổi không lớn lắm nhưng lời nói nhọn như dao đâm kim chích.

Nghe vừa tức mà vừa buồn cười, những lời như vậy chứng tỏ là dưới mắt hắn cái lão đại ma đầu mà võ lâm hắc bạch hái phái chỉ nghe tên cũng táng đởm kinh tâm, sợ hơn độc xà mãnh thú chẳng ra gì cả.

Quỷ Ảnh Tử bị thiếu niên chọc giận, cuồng khí nộ tâm thở ra phì phò, nén giận thét lớn :

- Đồ cẩu tạp chủng, nếu hôm nay ta chẳng tự tay giết ngươi, thề không làm người.

Thiếu niên nọ chợt mắt lóe sáng, cười lên nói :

- Sở Bưu, ngươi nói thật không?

Thiếu niên này trong bụng nghĩ ra một mẹo, làm bộ hỏi lại Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thêm một lần nữa.

Quả nhiên, Quỷ Ảnh Tử trúng bẫy đối phương, hào khí bao trùm, cuồng ngạo thét lớn :

- Đương nhiên là thật, Sở Bưu này tuy chẳng phải là kẻ tốt lành gì, nhưng trái lại một khi đã nói, quyết chẳng hai lời, dối gạt thế nhân.

Gã kia cười giảo hoạt nói tiếp :

- Cẩu đảng! Ngươi đã nói nếu không giết ta, thề chẳng làm người. Sở Bưu lời này có phải do ngươi nói không?

Quỷ Ảnh Tử gật đầu đáp :

- Không sai!

Gã kia nghiêm mặt nói :

- Sở Bưu, nếu tự tay ngươi chẳng thể giết ta thì tính sao?

Quỷ Ảnh Tử không hề biết đó là mẹo, bèn nói như đinh đóng cột :

- Ta nhất định phải tự tay giết ngươi.

Gã thiếu niên láu cá, quanh đi quẩn lại cứ nhấn mạnh mấy chữ “tự tay giết ngươi”.

Quỷ Ảnh Tử chân tay lanh lẹ, tứ chi phát triển, nhưng đầu óc giản đơn, từ từ lọt bẫy đối phương. Tự mình cũng cứ nhấn mạnh theo như vậy. Chỉ nghe Quỷ Ảnh Tử ưỡn ngực nói :

- Nếu như hôm nay ta không chính tay giết ngươi thì bãi cát vàng là nơi vùi xương cốt của Sở Bưu này.

Gã kia cười ha hả nói :

- Ta cóc cần cái thây thối của ngươi đâu, ngươi còn thúi hơn cả lão ma xóc đĩa nhà ta. Nếu như hôm nay ngươi không tự tay lấy được mạng ta, ta hễ nói cái gì là ngươi phải nghe theo. Ta nói như vậy ngươi có chịu không?

Quỷ Ảnh Tử không chút đắn đo trả lời :

- Được!

Gã kia cười ngất vô cùng khoái trá vì cái mạng của hắn đã được đảm bảo kỹ.

Quỷ Ảnh Tử cũng cười thích chí bởi vì lấy mạng tiểu tử này còn dễ hơn giết một con kiến nhỏ xíu nữa, chẳng có gì phiền phức cả.

Gã kia không cười nữa, làm bộ nghiêm túc nói :

- Quân tử nhất ngôn... cái gì hả?

Quỷ ảnh Tử tiếp lời :

- Tứ mã nan truy!

Nói chưa dứt lời Quỷ Ảnh Tử nạp khí vào Đan Điền, vận sức vào cánh tay từ từ đưa lên hét lớn :

- Cái thằng trứng thối, giờ này sang năm chính là giỗ đầu của ngươi đó, còn giờ đây lão phu quyết lấy cẩu mạng của ngươi.

Gã kia mặt vẫn mỉm cười thái độ cực kỳ hòa nhã ung dung. Giờ phút sinh tử dưới áp lực ghê gớm như vậy, nhưng vẫn tỉnh bơ cười nói như chẳng có việc gì xảy ra cả, lạnh lùng bình tĩnh nhìn thẳng vào đối phương, trong lòng sung mãn, tự tin phi thường nói :

- Ngươi chẳng thể nào giết ta được.

Quỷ Ảnh Tử bình sinh giết người chẳng gớm tay, tàn bạo hiếm có vô cùng, chẳng ngờ bị thằng bé

mười sáu mười bảy tuổi miệng còn hôi sữa lừa gạt uy hiếp.

Đừng nói Quỷ Ảnh Tử mà ngay bất cứ nhân vật giang hồ nào bị thằng bé thóa mạ như vậy, chẳng kể gì gia thế cũng bừng bừng giận dữ râu tóc dựng ngược, tức chết đi được.

Quỷ Ảnh Tử nghe thế vô cùng kinh ngạc, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi :

- Ta lẽ nào chẳng giết được ngươi?

Gã thiếu niên nhãn quan lộ vẻ thông minh, tự tin phi thường, nói :

- Không sai, cho dù ngươi muốn giết ta cũng không giết được.

Quỷ Ảnh Tử bị đối phương làm cho hồ đồ, nghi ngại hồi lâu, hung tính đột nhiên nổi lên, mở miệng chửi lớn :

- Con bà ngươi, lão phu quyết không tin được.

Nói chưa dứt lời, hai cánh tay Quỷ Ảnh Tử từ từ chộp về phía trước dốc toàn lực đánh ra một chiêu.

Đột nhiên...

Soẹt một tiếng, tiếp đó ngân quang lóe lên nhanh như điện xẹt, ánh đao lấp lánh thoáng chốc thanh loan đao đã ra khỏi vỏ.

Quỷ Ảnh Tử la lên một tiếng kinh ngạc, thân mình thối lui nửa bước, đôi mắt trợn tròn, ngạc nhiên nhìn một hồi lâu không dám tin vào mắt mình.

Nhưng lão không thể không tin bởi vì sự thực đang ở trước mắt.

Nguyên là vật mà gã thiếu niên cầm trong tay chẳng phải đao kiếm gì cả. Chẳng qua đấy là một cây chủy thủ ngắn ngủn vô cùng bình thường, dài không quá một tấc, lưỡi dao sắc bén phi thường, nhưng nếu dùng để giao đấu thì giống như một đoản đao chỉ để hù dọa người ta mà thôi.

Quỷ Ảnh Tử vừa tức lại vừa buồn cười, lạnh lùng nói :

- Ngươi... ngươi dám...

Thiếu niên kia mặt không hề biến sắc, cười ha hả nói :

- Sở Bưu lão nhìn cho kỹ, chớ nên xem thường chủy thủ ở trong tay cố tổ nhà ngươi đây. Hiện tại dù ngươi có muốn giết ta đi nữa cũng chẳng thể giết được.

Quỷ Ảnh Tử mắt nhìn chằm chằm vào lưỡi chủy thủ trên tay gã thiếu niên thực sự chẳng hiểu thế nào nữa.

Gã nọ nhìn vẻ nghi ngờ trên mặt Quỷ Ảnh Tử thấy hắn tiến chẳng ra tiến, lui chẳng ra lui, gân xanh trên mặt giật giật, bộ dạng trông thật buồn cười, một đại ma đầu tung hoành ngang dọc võ lâm lại bị thằng nhóc đem làm trò cười, sự việc không khỏi là kỳ lạ. Gã kia thấy thấy càng chọc giận lão hơn cố ý nói lớn :

- Sở Bưu, ta biết ngươi không tin ta, cứ thử xem rồi sao, tại sao cứ đứng thộn mặt ra ở đó.

Quỷ Ảnh Tử vô cùng giận dữ, nộ khí quát lớn :

- Đồ trứng thối khốn kiếp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, được lão gia sẽ đưa đường chỉ lối cho.

Bỗng nhiên ánh đao lóe lên Quỷ Ảnh Tử vừa định nhảy tới. Đột nhiên đứng sững người lại nhìn trân trối vào gã thiếu niên.

Quỷ Ảnh Tử trố mắt ra nhìn, suốt mấy năm lưu lạc trên giang hồ, không có hiện tượng nào lão chưa xem qua, lại đụng độ các cao thủ khắp chốn võ lâm, nhưng lão chưa bao giờ gặp phải.

Gã thiếu niên nếu không phải không điên hết trí thì cũng là đồ uống lộn thuốc. Nếu không tại sao có thể cầm dao cứa đứt tay mình.

Càng kỳ quái hơn là hắn chẳng hề tỏ ra đau đớn chi cả, trái lại diện mạo hớn hở, vô cùng đắc ý, ung dung tự đắc đứng đó mỉm cười, cơ hồ như dao cứa vào tay kẻ khác, chẳng hề quan hệ đến hắn ta. Quỷ Ảnh Tử đảo mắt dường như đã có chủ ý, nhếch mép cười lạnh lùng cười, nhuyễn tiên trong tay trái nhẹ nhàng chuyển sang tay phải. Chỉ nghe gã thiếu niên cười nói :

- Sở Bưu, tổ bà ngươi đánh dở ẹc, có mấy cái mà cũng trật lất. Ha ha sợ rồi hả? Cố tổ tám đời nhà ngươi có đi theo xách dép cho thiếu gia, thiếu gia ta đây cũng cóc thèm.

Gã thiếu niên dương tự đắc khoái trá nói tiếp :

- Ta phải thừa nhận một điều thuật khinh công của ngươi hiếm thấy trên thiên hạ, xuất thủ cũng nhanh vô song, có một không hai, nhưng mà cũng vẫn chưa nhanh bằng cố tổ nhà ngươi đây. Bởi vì cái chủy thủ trên tay ta đây ngươi cũng nên biết rằng, trên lưỡi dao này có chứa một chất kịch độc, chỉ cần cứa nhẹ một cái là về chầu Diêm vương ngay lập tức.

Quỷ Ảnh Tử vừa nghe liền lớn tiếng chửi mắng :

- Ngươi có chết thì liên quan gì đến ta mà nói.

Gã thiếu niên cười lạnh lùng nói :

- Sở Bưu, ta mà chết đi thì ngươi cũng đừng hòng sống được.

Quỷ Ảnh Tử cười ha hả :

- Ta không tin, chẳng lẽ ngươi chết rồi mà còn nắm áo ta lôi theo được sao.

Gã thiếu niên lạnh lùng nói :

- Sở Bưu, ngươi đừng quên ngươi đã từng thề rằng nếu hôm nay không giết ta thì bãi cát vàng này sẽ là mồ chôn ngươi ư?

Quỷ Ảnh Tử chấn động tâm thần, mặt mày tái xám than dài một tiếng rồi đừng lặng hồi lâu không nói.

Không ngờ một kẻ cùng hung cực ác vậy mà chịu khuất phục trước mấy câu nói của đối phương, thật là lạ lùng, thiên hạ hiếm có vô cùng.

Gã thiếu niên được thể càng làm tới mỉm cười nói tiếp :

- Ta đã nói rồi ngươi có muốn giết ta cũng chẳng nổi đâu. Sở Bưu, chẳng phải hôm nay, cả đời nhà ngươi cũng chẳng cách nào giết ta nổi.

Quỷ Ảnh Tử bị hắn chửi cho một hồi, đỏ cả mặt, xấu hổ vô cùng, cũng chỉ muốn kiếm một cái hang nào đó chui vào cho đỡ nhục.

Gã kia thấy mình đã thắng bèn cười lớn nói :

- Sở Bưu, ta chẳng hề sợ chết, đầu ta còn cái sẹo to ở đây nè. Mà ta cũng chẳng hy vọng ngươi chết đâu. Khi nãy, ta đã giao hẹn, sau này ta nói bất cứ cái gì thì ngươi phải nghe theo cái đó.

Quỷ Ảnh Tử nghĩ ngợi một hồi rồi ấp úng nói :

- Cái này, e rằng...

- Sở Bưu ta chẳng thích ngươi trả giá đâu.

Gã thiếu niên liếc nhìn Quỷ Ảnh Tử nói tiếp :

- Ngươi chẳng hiểu chi cả, chẳng có việc gì kỳ lạ xảy ra đâu, bởi vì việc gì cũng vậy, tùy cơ ứng biến, cứ thế mà làm, đoạt lấy tiên cơ, chiếm thế chủ động, chẳng để cho địch thủ bất cứ một cơ hội phản kích mà thôi.

Quỷ Ảnh Tử thở dài, mặc nhiên im lặng không đáp. Hình như lão đang chờ cơ hội. Gã thiếu niên vòng quanh đống cát, nhưng tay hắn vẫn nắm chặt ngọn chủy thủ cười nói với lão :

- Sở Bưu, ngươi có thể chẳng chịu thua nhưng đứng như vầy mãi thì hơi ngu đấy... Có lẽ ngươi cũng có cơ hội để tự tay giết ta. Nhưng các hạ đã quá già rồi, ta còn trẻ quá mà. Tin rằng kẻ ngã xuống trước là lão chứ chẳng phải ta đâu.

Nói xong gã thiếu niên ngồi phịch xuống móc lương khô ra ăn lấy ăn để, ừng ực uống nước.

Nhưng mà ăn uống hắn đều dùng tay trái, chủy thủ nơi tay phải vẫn dí sát vào sườn.

Một hồi lâu sau, mọi việc ăn uống đã xong. Gã liền ném bình nước và miếng bánh về phía Quỷ Ảnh Tử. Gió thổi mạnh hơn, cát vàng tứ tung đầy trời, vầng dương chậm chạp nghiêng về hướng Tây.

Gã thiếu niên thật là xương đồng da sắt, cứ ngồi bất động một chỗ, tựa như đá mọc rễ xuống nơi đây từ lâu. Tay phải vẫn nắm chặt chủy thủ kề sát nơi cổ tay.

Lúc này...

Quỷ Ảnh Tử vẫn đang nhìn chòng chọc vào hắn, rất lâu sau đột nhiên nghiến răng, lắc đầu nói :

- Tiểu huynh đệ, Sở Bưu này phục ngươi rồi đấy.

Gã thiếu niên cũng cười hì hì nói :

- Lão mặt sẹo, ta cũng thật sự phục ngươi, dù nói gì đi nữa, ngươi cũng vẫn là hảo hán tứ nói sao làm vậy.

Quỷ Ảnh Tử cười thành thật từ tận đáy lòng, nói tiếp :

- Ngươi thắng rồi, tuy cái thắng này có hơi gian xảo, nhưng chỉ có ngươi mới dám làm cái trò này. Xem ra cũng khiến cho người ta khâm phục, nói thật lòng ta cũng cảm thấy thích ngươi rồi đó.

Gã thiếu niên chẳng ngờ kết cục như vậy, cười hỏi :

- Hả?

Quỷ Ảnh Tử nói liền một hơi :

- Tiểu huynh đệ, là gan của ngươi rất lớn lại thêm thông minh. Cơ trí có thể thiên hạ hiếm thấy có một không hai. Còn nữa, giữa lúc sanh tử mặt không đổi sắc, ung dung tự tại phong lưu tiêu sái, thêm vẻ mặt lạnh băng, thật khiến lão ca đây nể sợ. Nhưng mà ta muốn biết tại sao ngươi dám mạo xưng đến đây phó ước.

Thiếu niên cười cười, định lên tiếng.

Hốt nhiên, từ xa vang lại một trận ho khan, thanh âm tuy không lớn nhưng do thuận chiều gió nên nghe được rất rõ ràng.

Tiếp đó, từ phía bên kia Mê Cung sơn xuất hiện một bóng người chạy lại như bay, nhanh như điện xẹt, trong chớp mắt đã đến trước mặt hai người.

- Thì ra là ngươi à?

Quỷ Ảnh Tử không tin vào mắt mình trợn tròn mắt nhìn người kia rồi nói tiếp :

- Trịnh Chính Nhân, cuối cùng ngươi cũng đã tới.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân chẳng buồn nhìn hắn, sắc mặt trầm xuống, bước từng bước tiến lại phái tiểu tử kia.

Tiểu tử cười hì hì nói :

- Lão ca ca, làm sao đến được đây?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân ho khan mấy cái, mệt mỏi thở dốc, dường như đã bị trọng thương. Nhưng trong nháy mắt, tinh quang lại lóe lên, sắc bén tựa đao, trầm giọng hỏi :

- Sao đệ lại ra đây thế mạng cho ta?

Thiếu niên cười ha hả đáp :

- Thế mạng à, lão ca xem đệ chẳng phải còn sống sờ sờ đây sao.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân liếc Quỷ Ảnh Tử một cái, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ rồi nói tiếp :

- Có lẽ phúc tổ của lão đệ đây còn dài. Mà sao đệ lại ngấm ngầm thủ điểm vào Thùy huyệt của ta rồi chạy biến đi phó ước.

Thiếu niên mấp máy môi, muốn nói ra điều gì, nhưng lại không dám nói ra.

Quỷ Ảnh Tử cuối cùng đã hiểu ra mọi chuyện, trầm giọng hỏi :

- Ngươi tội nghiệp cho lão, hay là...

Thiếu niên nọ vội xông vào giải thích :

- Lão ca ca, ta...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân lại ho khan một trận, tiếp lời :

- Ta đã bết hảo ý của lão đệ. Ấy dà, may mà ta đã đến kịp nếu không thì hùng danh một đời của ta không bị tan nát trong tay đệ sao.

Thiếu niên đôi mắt rướm lệ, nói :

- Lão ca ca, lẽ nào hư danh lại quý trọng hơn mạng sống.

Thần Đao lạnh lùng nói :

- Im mồm, đứng qua một bên cho ta đi!

Thiếu niên kia cười nhạt, chầm chậm tránh người qua một bên.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân chỉ vào Quỷ Ảnh Tử nói :

- Sở Bưu, ngươi muốn báo thù?

Quỷ Ảnh Tử lạnh lùng đáp :

- Không sai.

Thần Đao cười nhẹ nói :

- Vậy ngươi động thủ đi.

Tiếng đao vang lên một cách dứt khoát tức thì ngân quang lóe sáng, lưỡi đao cong mỏng như tờ giấy được rút ra khỏi vỏ.

Quỷ Ảnh Tử không khỏi chấn động tâm thần, thân hình bất giác lùi ra sau mấy bước, bởi vì hắn thừa biết thanh đao trong tay Trịnh Chính Nhân vô cùng lợi hại.

Thình lình một đạo ngân quang bay lên không trung nhanh như điện xẹt. Thần Đao Trịnh Chính Nhân cả người lẫn đao bay phút về phía Quỷ Ảnh Tử.

Thế đao vừa vung ra, nhanh không thể tưởng, cuồng phong ào ạt, đao phong rít lên vèo vèo, chỗ Quỷ Ảnh Tử đừng vừa nãy đã bị thanh đao phạt ngang.

Quỷ Ảnh Tử kinh hồn thất sắc, vội dùng một thế Đằng Lý Tàng Thân né tránh lưỡi đao, thuận thế hữu cước vung lên nhằm vào cán đao đá tới.

Thần Đao cười lạnh lùng, né cước thế đối phương, hữu chưởng trầm xuống nhanh lẹ nắm lại vươn ra điểm vào huyệt Thái Xung bên chân phải Sở Bưu, thanh loan đao vươn ra lẹ làng đâm vào huyệt

Khí Hải của đối phương.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân dĩ công chế công, lấy công làm chính, bức bách đối phương quả nhiên vô cùng hữu hiệu.

Quỷ Ảnh Tử công thủ lưỡng nan, xem ra sắp phải thọ thương nặng dưới lưỡi đao của Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Bất ngờ...

Quỷ Ảnh Tử khom lưng lanh lẹ lùi ra sau, khi lưng sắp chạm đất, song cước búng mạnh ra sau người như dán sát mặt đất, vút ra xa vài trượng.

Đây nguyên là sở đắc khinh công độc đáo của Quỷ Ảnh Tử, tuy đã nhanh lẹ như vậy, hắn vẫn cảm thấy một cảm giác tê buốt phía dưới mu bàn chân phải, thì ra hữu cước đã bị chỉ phong đối phương quét trúng.

Thần Đao thừa thế truy tập gắt gao, bỗng nhiên thần sắc ông ta biến đổi, cơn ho điên cuồng kéo đến, mồ hôi lạnh rịn ra, thân mình lảo đảo muốn ngã.

Quỷ Ảnh Tử không bỏ qua cơ hội tốt, một tiếng hét lớn, nhuyễn tiên trong tay vung ra.

Quỷ Ảnh Tử ôm hận nên xuất chiêu thanh thế tự nhiên mạnh mẽ phi thường. Uy lực vô cùng khủng khiếp làm tối tăm mặt mũi đối phương.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cố nén cơn đau, lắc vai sải bước nghiêng mình bay ra ngoài một trượng, tránh khỏi thế công vô cùng mạnh mẽ của đối phương.

Tiếp đó...

Thân pháp vô cùng nhanh lẹ, ánh đao vút như điện xẹt, trong nháy mắt đã công liền ba chiêu, chia ra làm ba yếu huyệt. Huyền Cơ, Khí Môn, Tương Đài của Quỷ Ảnh Tử chém tới Quỷ Ảnh Tử tiến thoái vô cùng lanh lẹ, phòng thủ xuất chiêu vô cùng nhịp nhàng, nhuyễn tiên trong tay, vũ lộng thần oai xuất chiêu Ngọc Đới Vĩ Yêu cuồng phong ào ào nhằm ngang thắt lưng Trịnh Chính Nhân quất tới.

Trịnh Chính Nhân lâu ngày mới gặp đại cường địch, mục quang lóe sáng như điện chớp, hừ lạnh một tiếng, chân trái lui lại một bước, ngửa mặt hít một hơi dài, chờ nhuyễn tiên tới trước ngực, bèn thuận thế xoay người một vòng.

Thân hình bay bổng, cổ tay nhẹ nhàng vươn ra thế như chớp lóe xuất chiêu Đại Địa Hình Lôi nhằm yếu huyệt Đan Điền của Quỷ Ảnh Tử phóng tới.

Quỷ Ảnh Tử vô cùng bình tĩnh, nhuyễn tiên trong tay, thuận đà quét xuống đối phương nhanh như điện xẹt, đống thời thân hình nghiêng qua tránh né thế công địch thủ.

Thế tránh tuy nhanh nhưng cuối cùng vẫn còn chậm hơn đối phương một bước.

Chỉ nghe rẹt một tiếng, ánh đao đã lướt qua, chiếc áo của hắn bị lưỡi đao chém đứt một bên.

Quỷ Ảnh Tử liên tiếp thua liền hai chiêu, hung tính nổi lên, hét lớn một tiếng, nhuyễn tiên trong tay vút ra, phi thân vào đối phương.

Chỉ thấy bóng roi lấp loáng, cuồng phong ào ạt, cát bụi mù trời trong chớp mắt Trịnh Chính Nhân đã bị làn roi đối phương bao vây trong chớp mắt Lúc này gã thiếu niên đứng ngoài quan sát trận đấu, thấy thế roi của Quỷ Ảnh Tử vô cùng biến ảo, bóng roi bao phủ quanh mình Trịnh Chính Nhân trùng trùng điệp điệp tựa như thiên la địa võng, không khỏi rủa thầm:

“Cái lão Quỷ Ảnh Tử này quả nhiên đáng sợ thật. Lão ca nhà mình thân lâm trọng bệnh làm sao tránh khỏi bị lão ma kia đả thương, không khéo còn mất mạng, ta phải kiếm cách cứu lão ca mới được”.

Gã thiếu niên kia vừa giậm bước đi đã đứng lại ngay, đảo mắt một vòng âm thầm tự nhủ:

“Không xong, lão ca nhà mình khoái chết vinh hơn sống nhục, con bà nó, chết đến nơi rồi mà còn bày đặt 'nhất thế anh danh' quỷ quái gì. Phải cứu lão ca thoát khỏi lão mặt sẹo mới được”.

Hốt nhiên...

Một tiếng thét lanh lảnh vang lên, gã thiếu niên vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân từ trong ánh đao dày đặc của đối phương bay vút ra ngoài.

Tiếp đó lắc vai một cái nhanh như tên bắn lao vút lên không trung, trên đầu dưới chân ánh đao loang loáng, khi thân hình còn đang lơ lửng trên không đã chém xuống, phô diễn tuyệt học, loan đao tả xung hữu đột tạo thành một vầng quang chói mắt bao trùm khắp mình Quỷ Ảnh Tử.

Thần Đao tuy nhanh nhưng Quỷ Ảnh Tử càng lẹ làng hơn, song cước vừa sát đất, người đã bay vút trên không, khi thanh loan đao vừa chém tới thì thân hình Quỷ Ảnh Tử đã búng cao ngoài hai trượng, uốn mình theo thế Nhũ Yến Phiên Vân đồng thời sử cây nhuyễn tiên bổ xuống đầu Trịnh Chính Nhân nhanh như điện chớp.

Nhưng Trịnh Chính Nhân cũng chẳng hề kém thua, lảo đảo người một cái thân hình đã thoát ra ngoài mấy thước, xuất chiêu Truy Vân Thê Nguyệt chém như vũ bão về phía Quỷ Ảnh Tử. Một tiếng keng vang lên, loan đao nhuyễn tiên chạm nhau rồi lại lập tức rời ra, đồng thời bóng người phi thân

thoái lui, bốn mắt trừng trừng, râu tóc dựng ngược, thủ thế chờ đợi.

Lần đụng độ này kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng bên nào chiếm được thượng phong.

Quỷ Ảnh Tử than thầm trong bụng:

“Cứ đánh như vầy mãi không biết kéo dài đến bao giờ, lão quỷ này đang mang trọng bệnh, nội lực nhất định giảm sút. Chi bằng liều mạng đấu với hắn vài chiêu, lấy mạng hắn để trả mối hận thù mới được”.

Trịnh Chính Nhân trong lòng cũng nghĩ thầm:

“Cứ giao đấu triền miên như vậy, thật bất lợi cho ta vô cùng, chẳng bằng liều mạng với hắn vài chiêu, sớm phân thắng bại chả đỡ cho mình sao”.

Hai người cùng có ý nghĩ như vậy, đồng thời tụ khí vào Đan Điền vận công chờ đợi thủ thế cơ hội xuất chiêu chiếm lấy tiên cơ.

Trịnh Chính Nhân xuất thủ trước, cánh tay phải vươn ra, đôi mắt long lên, loan đao vút ra nhanh như điện xẹt nhằm phía trước ngực Quỷ Ảnh Tử chém tới.

Quỷ Ảnh Tử lập tức phản chiêu, gió cuốn ào ạt, lách mình né khỏi lưới đao, nhuyễn tiên xuất lộng uy phong, nhắm vai phải của Trịnh Chính Nhân đánh xuống.

Lần giao thủ này của hai người quả nhiên khác trước rất nhiều. Lần này không chỉ khác trước về chiến thuật, và thế công ác liệt mà còn gia tăng thêm chân lực bên trong. Trận quyết đấu vô cùng dữ dội, mỗi thế roi, thức đao đều tiềm ẩn một nội lực bên trong vô cùng mãnh liệt.

Bên nào cũng vậy chỉ cần một chút sơ hở là sẽ bị nội lực đối phương đè bẹp ngay tức khắc.

Cho nên...

Chẳng ai dám xuất thủ, đã xuất thủ chiêu nào cũng là sát chiêu cả.

Nhưng mà xem ra hai người dường như chẳng phải là sinh tử liều mạng quyết đấu, bên này bên kia cứ ngưng thần nhìn nhau rất lâu mới thình lình xuất một chiêu, đao roi chạm nhau rồi lại tách ra, lui về chỗ cũ tạo nên một cục diện ngang nhau. Kỳ thực đây là trận quyết đấu hiếm thấy trong giới võ lâm giang hồ, tỷ thí về cả công lực, cơ trí, kinh nghiệm và các chiêu thức võ công. Ngoài mặt xem ra rất đỗi bình thường chẳng có gì lạ, nhưng thực chất bên trong là cuộc quyết đấu sinh tử chỉ trong khoảnh khắc vô cùng ngắn ngủi.

Hai bên giao đấu hồi lâu như vậy, bất phân thắng bại.

Trịnh Chính Nhân ho khan một hồi, dần dần cảm thấy không thể chịu nổi, đột nhiên trầm giọng thét lớn, thân hình bay vút lên không trung.

Quỷ Ảnh Tử cũng vội vàng phóng mình lên không, nhuyễn tiên trong tay phóng ra dùng chiêu Long Đằng Hồ Điệp truy tập đối phương.

Chỉ thấy bóng roi vút qua nhanh như điện chớp sao băng, phóng thẳng lên không nhằm thẳng vào hạ bộ Trịnh Chính Nhân quét tới.

Trịnh Chính Nhân cười lạnh, hai chân co lại, thuận thế nhảy qua một bên tránh đường roi đối phương, rồi lắc nhẹ vai, một dải ngân quang lóe lên thanh loan đao trong tay đã phóng tới.

Quỷ Ảnh Tử đánh hụt một chiêu liền hít một hơi chân khí vào Đan Điền, chân phải đạp nhẹ vào chân trái lấy đà, thân hình bay bổng lên không.

Bóng người nhanh như điện xẹt, đảo mình một cái, nhuyễn tiên bay vút ra, cuốn lấy thanh đao, lão dùng chiêu Thiết Võng Hàng Ma ánh roi loang loáng khắp trời, nhằm đầu đối phương chụp xuống vô cùng mạnh mẽ. Trịnh Chính Nhân thất kinh lanh lẹ nghiêng người tránh khỏi, trong lòng thầm nghĩ:

“Người này khinh công cao siêu vô cùng, thân pháp quả là vi diệu, vừa lơ lửng trên không tránh đòn lại còn xuất chiêu công kích e rằng khắp trong thiên hạ chẳng có một kẻ thứ hai”.

Quỷ Ảnh Tử đánh ra hai chiêu không trúng, thân mình khó có thể lơ lửng trên không, bèn nhanh chóng rơi mình xuống.

Một thoáng im lặng trôi qua Đột nhiên bóng người nhanh như điện xẹt lấp lóe, hai cánh tay Trịnh Chính Nhân vươn ra, hữu đao tả chưởng đánh thốc về phía đối phương.

Quỷ Ảnh Tử chẳng thèm thối lui tay phải vung ra, nhuyễn tiên trong tay quất ngang vào loan đao đối phương, tả chưởng đẩy ra nhanh như điện xẹt.

Chỉ thấy...

Binh khí chạm nhau leng keng một tiếng lớn chấn động, cuồng phong nổi lên ào ào, cát bốc lên mù mịt, uy thế kinh người, hồi lâu chưa dứt.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử đã đối nhau một chưởng.

Bóng người bay ra hự một tiếng, Quỷ Ảnh Tử bị chấn động bởi chưởng lực đối phương thối lùi ra ngoài một trượng. Bước chân loạng choạng, thân hình lắc lư xiêu vẹo muốn ngã, hồi lâu mới đứng vững lại được.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân vẫn đứng sừng sững tại chỗ bất động, nhưng mặt mũi trắng bệch, khóe miệng máu tươi từ từ rỉ xuống.

Một khắc trôi qua. Hai người điều tức đã xong, thân mình đồng thời cất lên, binh khí lại đập vào nhau, tay trái cùng lúc đẩy ra.

- Dừng tay!

Thanh âm chưa dứt một bóng người lẹ như điện xẹt bay thẳng vào giữa, ngăn hai người lại.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử vô cùng kinh ngạc, vội vàng rút đao thu roi nhanh chóng thoái lui, nhưng hai luồng chưởng phong cực kỳ lợi hại, một trái một phải đồng thời đánh xuống người tiểu tử nọ.

Chỉ nghe...

Bùng một tiếng dữ dội, cát bay đá chạy, cuồng phong cuồn cuộn bốc lên, khí thế mãnh liệt, hồi lâu không dứt.

Hai người thở dài một tiếng vô cùng bi thương, đồng thời quay mặt ra sau tựa hồ không đủ can đảm nhìn cái chết đau thương của tiểu tử kia.

Một lát sau...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử cùng lúc quay mặt nhìn lại, thấy tiểu tử nọ bất động thân thể nằm dài trên cát, không khỏi bùi ngùi thương cảm đi về phía đó đau khổ khóc lớn.

Trong lúc hai người khóc than vô cùng bi thương thống thiết, đột nhiên trong tiếng gió vi vu thổi tới một thanh âm như ảo như mộng vô cùng đau khổ :

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa mà...

Quỷ Ảnh Tử toàn thân run lên, nén sợ quay đầu nhìn quanh tứ phía, trừ tiếng gió thổi vi vu chẳng còn vật gì nữa.

Trịnh Chính Nhân lúc đầu chẳng cảm thấy gì cả, nhưng vừa nhìn thấy cái vẻ bối rối sợ hãi của Quỷ Ảnh Tử liền cảm thấy ớn lạnh, râu tóc dựng ngược lên.

Quỷ Ảnh Tử đột nhiên cúi gập người, lạy một lạy nói thì thầm :

- Tiểu huynh đệ, cái này đều do ta gây ra, nếu nghe lời ngươi không kiếm lão quỷ họ Trịnh báo thù thì đâu có đề ngươi ôm hận nơi suối vàng. Ngươi yên tâm, mối thù giữa ta và lão tử đây từ nay xóa sạch, dù lão có kề đao vào cổ ta, ta cũng chẳng hoàn thủ.

Nói xong hắn lại khóc lóc thảm thiết.

Trịnh Chính Nhân vô cùng cảm động, nghĩ thầm trong bụng:

“Quỷ Ảnh Tử quả không hổ danh là huyết tính hán tử”.

Vừa nghĩ đến đó, vội vàng đưa tay nâng Quỷ Ảnh Tử đứng dậy. Quỷ Ảnh Tử nghiêm nét mặt nói :

- Trịnh lão quỷ, do tiểu huynh đệ bảo chúng ta chớ đánh nhau, nếu không ta nhất định phải chặt ngươi ra làm trăm ngàn mảnh mới hả cơn giận của ta.

Trịnh Chính Nhân nói tiếp :

- Nhưng Sở huynh chớ quá đau thương, người đã chết, làm sao có thể sống lại, chôn xuống đất là xong, trời đã tối rồi, chúng ta cùng nhau chôn tiểu huynh đệ nhé.

Thình lình...

- Nhị vị bất tất phiền não, hãy chôn ta trên trời nhé.

- Cái gì?

Quỷ Ảnh Tử nhảy dựng lên, chẳng hiểu hỏi lại.

- Tiểu huynh đệ ngươi nói là đem thi thể ngươi cho chim ưng ăn sao, cái này, cái này, làm sao được.

Trịnh Chính Nhân chậm rãi nói :

- Tiểu huynh đệ tin rằng đem xác cho chim ưng ăn thì khi chim bay lên không sẽ mang linh hồn lên trời luôn, cho nên tiểu tử mới nói là thiên táng. Chúng ta nên chiều ý hắn vậy.

Quỷ Ảnh Tử nghe xong, thở dài im lặng không nói.

Trịnh Chính Nhân trong lòng không ngớt thương cảm nói :

- Tiểu huynh đệ đã cứu mạng lão ca ca, lại lấy mạng mình chết thay cho lão, suốt đời này, lão ca chẳng thể quên lòng tốt của ngươi đâu.

Trịnh Chính Nhân thi lễ một cái rồi kéo tay Quỷ Ảnh Tử :

- Sở huynh, chúng ta đi thôi.

Cát bay ngập trời, bãi cát không một bóng người.

Trịnh Chính Nhân và Quỷ ảnh Tử chẳng cần lo lắng gì, bởi mọi chuyện đã có bầy ưng lo liệu. Bèn thi triển khinh công như hai làn khói mỏng nhẹ nhàng vút đi, trong chớp mắt đã đi xa, xa mãi.

Thời gian trôi quan khoảng cạn chén trà.

Bỗng nhiên...

Trịnh Chính Nhân độ nhiên thất thanh la lớn :

- Sở huynh hãy đợi chút đã.

Quỷ Ảnh Tử vội vàng dừng bước, vẻ nghi ngờ hỏi :

- Chuyện gì xảy ra vậy.

Trịnh Chính Nhân hấp tấp nói :

- Tiểu huynh đệ chưa chết đâu, chúng ta hãy quay lại xem thử.

Nói vừa dứt lời, người đã quay lại chạy như điên cuồng.

Quỷ Ảnh Tử cũng quay lại.

Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử hấp tấp quay lại chỗ cũ, nhìn một lượt, đừng nói là cái xác của gã nọ mà ngay cả một đốt xương cũng không có, nửa đốt cũng không.

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên, giống như hai hòa thượng chưa kịp cạo đầu Lâu sau, Quỷ Ảnh Tử mới trầm giọng nói :

- Ta đưa tay sờ qua người hắn, thấy tim chẳng đập, hơi cũng chẳng có, ngươi dựa vào đâu mà nói hắn chưa chết.

Trịnh Chính Nhân lúc này chắc chắn tiểu tử kia không chết liền cười nói :

- Bởi vì hai chưởng chúng ta đánh không chết nổi hắn.

Quỷ Ảnh Tử lạnh lùng tiếp lời :

- Ngươi thật hồ đồ, khi ta giao đấu với hắn, võ công của hắn không ra gì. Người trong thiên hạ có thể chịu được một chưởng của ta e rằng không nhiều.

Trịnh Chính Nhân nghiêm mặt nói :

- Chẳng sai, võ công của hắn tuy rằng tệ thật, nhưng công phu chịu đòn thì độc nhất vô nhị. Bởi vì

ta đã thử qua.

Quỷ Ảnh Tử vỗ trán một cái nói lớn :

- Ta đã nghĩ ra rồi...

Quỷ Ảnh Tử hoa chân múa tay đem chuyện gã tiểu tử lấy khăn bịt mặt mạo danh thay thế Trịnh Chính Nhân đến trước phó ước rồi giao đấu, rồi dùng mẹo lừa hắn như thế nào nói lại không sót một chữ cho Trịnh Chính Nhân nghe, nhưng nét mặt vẫn chưa hết kinh ngạc, nói :

- Ta còn chưa minh bạch gã.

Trịnh Chính Nhân ngắt lời Quỷ Ảnh Tử :

- Ta biết Sở huynh muốn nói gì rồi. Gã này xem có vẻ kỳ dị phi thường, nhưng lại vô cùng đơn giản. Sờ huynh chắc biết qua xứ Thiên Trúc có một thế võ công gọi là Quy Tức đại pháp chứ?

Quỷ Ảnh Tử gật đầu trả lời :

- Nghe nói thứ võ công này có thể làm người ta ngừng thở, đồng thời tâm mạch ngừng đập giống hệt như đã chết rồi, dù có chôn dưới đất trăm ngày vẫn sống lại như thường.

Trịnh Chính Nhân cười nói :

- Không sai, ngoài ra còn có Phúc Ngữ một thứ công năng đặc dị.

Quỷ Ảnh Tử chợt tình ngộ ra nói :

- Ngươi nói như vậy có nghĩa là lúc tiểu tử giả chết hắn dùng Phúc Ngữ nói với chúng ta sao?

Trịnh Chính Nhân gật đầu đáp :

- Chính vì vậy với trí thông minh của hắn, mang trong mình tuyệt kỹ của Thiên Trúc chẳng phải là chuyện khó hiểu.

Quỷ Ảnh Tử thở dài, chậm chạp nói :

- Cái gã tiểu tử này thật là... thật ra hắn chỉ cần nói với hai ta một tiếng là được rồi.

Trịnh Chính Nhân cười nhạt :

- Ngươi hấp tấp như lửa đốt đầu, nếu như hắn không ra tay cản trở thì ta làm gì mà nghe lời hắn.

Quỷ Ảnh Tử nghiêm mặt nói :

- Ngươi thì có lẽ không chịu nghe lời hắn, nhưng ta thì trái lại, không nghe lời hắn cũng không được, bởi vì hắn đã thắng ta.

Trịnh Chính Nhân cười ha hả nói :

- Hắn không chịu làm thế đâu, bởi vì hắn vô cùng lanh trí. Thử nghĩ xem còn có chiêu nào có thể tuyệt vời bằng chiêu của hắn sử dụng, không trúng chưởng của chúng ta thì làm sao có thể hóa giải hận thù giữa ngươi và ta.

Quỷ Ảnh Tử gật đầu nói :

- Tiểu tử này thật là cơ trí vô cùng, thông minh như vậy nhưng làm cho người ta cảm thấy thích thú chứ không sợ hãi, ta thực sự muốn biết quan hệ của ngươi và hắn như thế nào?

Trịnh Chính Nhân chậm rãi nói :

- Lúc đến nơi hẹn với ngươi, thuận đường ghé thăm một lão bằng hữu lâu năm không gặp. Cách đây ba tháng ta đến Trương Dịch, không ngờ rằng lão hữu nọ đã dời nhà về phía Nam, càng không may nữa là ngay lúc đó ta mang trọng bệnh. Trong lúc hôn mê bị kẻ gian lấy mất hành lý, bệnh lại trầm trọng, hai tay nhấc lên không nổi. Một ngày trôi qua... lão chủ quán đến đòi nợ ta hai lạng bạc. Gặp hắn đang chơi bài trước cửa khách điếm. Sau khi hỏi rõ sự tình hắn không những trả nợ cho ta mà còn cho ta một số tiền để thuê phòng ăn uống và mua thuốc nữa. Ngày hôm sau, hắn lại mời hai vị danh y nổi tiếng ở Trương Dịch đến xem mạch cho ta, khiến cho bệnh ta đang trầm trọng cũng thuyên giảm một phần. Trong một đêm cách đây nửa tháng, trong lúc trò chuyện vui vẻ ta vô ý nhắc đến cuộc hẹn giữa hai chúng ta.

- A, thì ra gã tiểu tử này...

Quỷ Ảnh Tử nói xong, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hai mắt lóe sáng nói với Trịnh Chính Nhân :

- Ngươi không thu đồ đệ, cũng chẳng có truyền nhân, lẽ nào hai ta lại đem công phu cả đời mình chôn vào quan tài, tại sao chúng ta lại không kết hợp để tạo cho võ lâm giang hồ một anh hùng hảo hán.

Trịnh Chính Nhân thở dài trả lời :

- Khó đấy!

Quỷ Ảnh Tử vô cùng ngạc nhiên, trầm giọng hỏi lại :

- Khó à, ngươi nói như vậy có ý gì?

Trịnh Chính Nhân nghiêm nét mặt nói :

- Ta đã thử rồi.

Quỷ Ảnh Tử vội vàng hỏi :

- Ngươi nói cái gì?

Trịnh Chính Nhân tiếp tục nói :

- Hắn chẳng gật đầu mà cũng chẳng phản đối.

Quỷ Ảnh Tử nói lớn :

- Thiên hạ chẳng việc gì khó, chỉ sợ lòng người mà thôi, ta không tin ngươi đâu, thế hắn tên là gì?

Trịnh Chính Nhân từ từ đáp :

- Đặng Tiểu Nhàn.

Chương 2: Kỳ Tài Làng Bạc

Người ta thường nói:

“Ba năm có một trạng nguyên.

Mười năm có thể xuất hiện một kép hát hay”.

Nhưng mà trăm năm cũng chưa chắc đã xuất hiện nổi một ông vua cờ bạc không tiền khoáng hậu.

Mà bây giờ ở phía Tây bắc Trương Dịch lại xuất hiện một kỳ tài sòng bạc đó là Đặng Tiểu Nhàn.

Hắn là một kẻ nổi tiếng ở Trương Dịch. Lai lịch của hắn đại khái là như vầy:

Danh tính: Đặng Tiểu Nhàn.

Tuổi tác: Mười bảy.

Sở trường: đánh bạc, đập lộn.

Gia thế: không rõ, sống chung với một lão già nhặt rác nghèo khổ, chẳng phải cha con cũng chẳng phải ông cháu.

Sở thích: bạt tai con trai, vỗ mông con gái.

Hắn bỗng chốc nổi danh trở thành kẻ khét tiếng trong làng bạc Trương Dịch là bởi năm mười sáu tuổi đánh bài thắng được Đổ Vương đã rửa tay gác kiếm quy ẩn vui thú điền viên Nguyễn Đại Thành.

Hai người cùng xoa mạt chược, ngón chơi mà Đổ Vương Nguyễn Đại Thành khoái nhất.

Thế mà Đổ Vương đã thua to, hơn nữa lại thua vô cùng thê thảm, thật và cũng là lạ lùng.

Có người nói Đặng Tiểu Nhàn chơi láu cá, ăn gian hắn cũng chẳng phủ nhận. Nhưng Đổ Vương Nguyễn Đại Thành trái lại tỏ ra phục hắn vô cùng.

Đổ Vương Nguyễn Đại Thành nói Đặng Tiểu Nhàn là đối thủ thông minh nhất và gan lì nhất mà cả đời ông mới gặp lần đầu. Hơn nữa, bất quá chỉ là thằng nhóc mười sáu tuổi đầu.

Đổ Vương cho rằng một kẻ muốn nổi tiếng trong vương quốc đổ bác, sự huấn luyện công phu ra

sức dàn luyện cũng chỉ chiếm một phần nhỏ nhoi, chín phần còn lại là do thiên tư mà lên.

Đặng Tiểu Nhàn không những thiên tư cũng đầy đủ, mà còn có khí chất thiên bẩm đặc biệt vô cùng, khiến cho ai cũng khoái kết bạn, không cách nào cự tuyệt nổi yêu cầu của hắn.

Cho dù là vui mừng thích chí hay chán nản buồn phiền, trên mặt hắn lúc nào cũng thấy cười mặt mày hớn hở. Đặc biệt là lúc nhập cuộc bất luận thắng bại, hắn đều bình tĩnh phi thường, dáng điệu phong lưu tiêu sái, có đánh chẳng phải để ăn thua mà chơi để chơi vậy thôi.

Những điều trên đều là điều kiện cơ bản để trở thành cao thủ trong làng cờ bạc, mà Đặng Tiểu Nhàn có đầy đủ tất, hơn nữa chỉ dư chứ chẳng thiếu.

Bởi thế Đổ Vương Nguyễn Đại Thành đã tán dương hắn làm đệ nhất kỳ tài của làng đổ bác trong suốt gần trăm năm nay. Nhân đó mà kết làm bằng hữu với hắn, dạy thêm cho hắn một vài kỹ xảo bài bạc, nói chuyện tâm tình khiến cho nghề đánh bạc của hắn tăng lên một bậc.

Đặng Tiểu Nhàn làm thế nào mà quen biết với Đổ Vương? Họ đã đánh mạt chược với nhau thế nào và tại sao sau đó lại có người nói gã tiểu tử này gian lận bịp người?

Sự tình là như vầy:

Ở phía Tây bắc hai vùng Cam Châu, Lương Châu đâu đâu cũng thấy những hung quan vô cùng hiểu yếu.

Núi cao song dài đất đai rộng lớn, đạo lộ cực kỳ khó đi, cư dân vùng này đục hang mà ở, cuộc sống vô cùng nghèo khổ.

Chỉ có Trương Dịch (Cam Châu), Vũ Uy (Lương Châu) hai nơi này do buôn bán phát đạt, cho nên cuộc sống tương đối dư dả giàu có.

Do đó phường bạc và lầu xanh ở hai nơi này mọc lên rất nhiều, nên có một số mê mải cờ bạc chơi bời chốn lầu xanh.

Đặng Tiểu Nhàn sa vào chốn sòng bạc lầu xanh, tuy ở trung tâm cờ bạc nhưng ngón bài của hắn chẳng làm cho mấy người để ý.

Bởi vì lúc đó bất quá hắn cũng chỉ là thằng nhóc mười sáu tuổi, đôi khi cũng ăn được vài bận nhưng không nhiều lắm. Chẳng qua cũng chỉ vận đỏ, thần tài đặc biệt chiếu cố hắn mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng thất vọng, ngày ngày qua hứng thú dần dần bay đi đâu mất.

Một ngày kia, trong một cơ hội hoàn toàn ngẫu nhiên hắn nghe nói Tây bắc Đổ Vương Nguyễn

Đại Thành ẩn cư trong thành Trương Dịch này.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe vậy hắn lại thất vọng ngay bởi vì Đổ Vương từ lúc rửa tay qui ẩn đến nay không biết đã qua thời gian bao lâu.

Nhưng Đặng Tiểu Nhàn dai như gân trâu, phàm là việc gì hắn đã quyết định, không đạt mục đích, thề chẳng buông ra.

Thế là không ngủ, không nghỉ, hắn ngầm ngầm hỏi thăm kỹ lưỡng tin tức về Đổ Vương.

Cuối cùng hắn cũng đã biết được Đổ Vương rất thích câu cá.

* * * * *

Tại Nam Trì Tử ngoài thành Trương Dịch lớp băng phủ kín mặt hồ cũng từ từ tan ra.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng phấn khởi nét mặt vui mừng nói cười luôn miệng. Những ngày chờ đợi cực khổ rồi cũng đã qua đi.

Tiết xuân ấm áp trăm hoa đua nở.

Gió nhẹ mơn man, ngày xuân tươi đẹp vô cùng.

Mặt đất như được khoác chiếc áo mới, chính là những ngày dạo chơi câu cá vô cùng hấp dẫn.

Đặng Tiểu Nhàn miệng hát nho nhỏ, vác chiếc cần câu, tay cầm giỏ tre đeo theo lương khô, nước uống, thêm thức nhắm rượu ngon. Hắn biết Đổ Vương khoái rượu vô cùng, ngàn ly chẳng say, càng uống càng thêm tỉnh táo vui vẻ.

Hắn chẳng phải đến Nam Trì Tử câu cá mà là để câu Đổ Vương.

Tục ngữ có nói người già thành tinh. Đổ Vương đã đến tuổi cổ lai hy kinh nghiệm giang hồ đã lâu.

Lão là người lịch duyệt vô cùng muốn đưa lão vào rọ cũng chẳng phải dễ dàng mà được.

Mặt trời dần dần lên cao.

Thời gian cũng gần chính ngọ.

Đổ Vương đã câu được khoảng bảy tám con cá chép, mỗi chú khoảng chừng ba đến bốn cân, mặt mày vui mừng hớn hở mỉm cười hài lòng.

Đặng Tiểu Nhàn mặt buồn rười rượi, miệng không ngừng thở dài cho đến bây giờ giỏ cá vẫn trống không. Nói chi đến cá ngay cả một con tép cũng chẳng câu được.

Bưởi vì hắn căn bản chẳng phải vác câu đi nhử cá mà đây chính là một phần trong mưu đồ của hắn. Nếu không thì chẳng phải là thằng đại ngốc sao?

Đổ Vương nhìn Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Tiểu huynh đệ, làm gì mà cứ thở than hoài vậy?

- Hà! Câu được rồi!

Đặng Tiểu Nhàn nói nhỏ một mình, tiếp đó hai tay giựt lên rồi lắc đầu chẳng biết làm sao cười khổ nói :

- Lão gia gia, con cá này...

Tiểu tử này mở miệng cười thật tươi, tiếng gọi lão gia gia vô cùng khẩn thiết khiến người nghe thấy trong lòng sung sướng vô cùng.

Quả nhiên không sai, Đổ Vương cũng cười vô cùng sảng khoái.

Đặng Tiểu Nhàn cũng cười, bởi vì Đổ Vương cứ dần dần từng bước rơi vào cái bẫy của hắn, trong lòng không khỏi mừng thầm.

- Có cửa rồi.

Đổ Vương hỏi tiếp :

- Thế nào, cá không cắn câu à?

Đặng Tiểu Nhàn nói to :

- Lão gia gia không ngờ rằng cá cũng biết xí gạt người ta.

Đỏ Vương cười ha hả :

- Tiểu huynh đệ, cái món câu cá này cũng phải học đàng hoàng đó.

Đặng Tiểu Nhàn cố ý giả bộ không hiểu, hỏi lại :

- Dạ thưa, phải học à? Vậy gì lão gia gia chỉ giáo giùm tiểu diệt được không ạ?

Gã đã đánh trúng vào nhược điểm “thích làm thầy thiên hạ của người ta”, tay cầm cần câu bò sang bên cạnh.

Đổ Vương càng cao hứng, nói lớn :

- Được lắm, mau qua đây.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười, mở cờ trong bụng vội dẹp đồ câu gọn lại, nhanh chóng đi qua bên cạnh Đổ Vương khom mình thi lễ nói to :

- Vãn bối Đặng Tiểu Nhàn cung kính lắng nghe chỉ giáo, thỉnh lão gia vui lòng dạy bảo.

Đổ Vương thấy Đặng Tiểu Nhàn không những dáng vẻ phong lưu, tuấn tú mà còn lễ phép cung kính, ứng đối cực trôi chảy. Tự nhiên trong lòng cảm thấy thích thú, giơ tay kéo Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Được lắm, được lắm, mau ngồi xuống đây nói chuyện.

Đặng Tiểu Nhàn cúi đầu lễ phép :

- Đa tạ lão gia gia.

Đổ Vương chờ Đặng Tiểu Nhàn ngồi yên, rồi không ngại phiền hà giảng giải cặn kẽ cách thức câu cá, lại lập tức làm mẫu cho hắn xem.

Đặng Tiểu Nhàn cũng dụng tâm lắng nghe, là vì đối với việc gì mà hắn chưa biết đều rất hứng thú học hỏi. Thời gian chừng cạn chén trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn thấy mặt nước dao động nhè nhẹ, tiếp đó dây câu hơi bị kéo xuống, biết cá đã cắn câu vội vàng dùng sức giật mạnh một cái, một con cá chép lớn dài gần thước đã bị hắn đưa lên trên bờ.

Đổ Vương còn cao hứng hơn Đặng Tiểu Nhàn, vui mừng la lớn :

- Hài tử đáng dạy thiệt!

Đặng Tiểu Nhàn cũng cười. Bởi vì vừa rồi hắn đã câu được cá, nếu như câu không được cá thì mới là chuyện quái lạ.

Đặng Tiểu Nhàn giả bộ ngơ ngác nhìn lão rồi nói :

- Lão gia gia, người đã đói chưa?

Đổ Vương cười ha ha trả lời :

- Ngươi chẳng nói ta cũng quên mất. Chúng ta vào thành ăn cơm đi?

Đặng Tiểu Nhàn tiếp lời :

- Vãn bối đã chuẩn bị sẵn sàng, lão gia thử một chút xem sao?

Đổ Vương gật đầu nói :

- Tốt lắm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Đặng Tiểu Nhàn nhanh chóng lấy lương khô đồ nhắm bày ra dưới bóng cây.

Đổ Vương vươn cổ hít một cái rồi nói :

- Chà thơm thật.

Đặng Tiểu Nhàn nghiêng bầu rượu rót vào chén, cung kính đưa lên mời Đổ Vương :

- Kính thỉnh lão gia nếm thử một chén rượu.

- Tốt, tốt lắm!

Đổ Vương tiếp lấy chén rượu nốc một hơi cạn sạch rồi nhìn Đặng Tiểu Nhàn hỏi :

- Thế nào? Ngươi cũng thích cái giống này chứ?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu cười đáp :

- Nam tử mà lão gia gia, nếu người không phản đối.

Đổ Vương cười ha hả đáp lời :

- Được lắm, nào cạn chén.

Thế là một già, một trẻ cứ hết chén này đến chén khác, chẳng thèm câu cá nữa cứ bàn chuyện trên trời dưới đất hồi lâu không ngớt.

Đổ Vương chuếch choáng hơi men, vuốt râu cười nói :

- Đời người mấy lúc được rượu ngon như vầy, nói thật lão ca ca đây chưa bao giờ cao hứng thế này cả.

Đặng Tiểu Nhàn nâng ly đáp :

- Lão gia gia đối ẩm tương giao như vậy vãn bối cũng vô cùng thích thú.

Đổ Vương bị hắn đùa cợt trên tay như vậy mà vẫn không biết, chẳng khiến hắn ta không cao hứng sao được?

- Tiểu huynh đệ cạn chén.

Đặng Tiểu Nhàn hai mắt nhìn chằm chằm vào mặt Đổ Vương hồi lâu không chớp.

Đổ Vương ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế? Định xem tướng cho lão ca à?

Đặng Tiểu Nhàn định thần lại nghiêm mặt trả lời :

- Không sai!

Đổ vương cười hì hì suýt chút nữa ngụm rượu trong miệng bị phun ra, xem thấy hứng thú liền hỏi :

- Tiểu huynh đệ biết xem tướng à?

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhàn ngửa mặt uống cạn chén rượu, thần sắc trở lại như cũ trả lời tiếp :

- Lão gia gia chẳng lẽ không tin?

Đổ Vương quả thật không dám tin hắn, nhưng lại cảm thấy ngượng ngùng không dám nói ra, đành phải buột miệng trả lời :

- Vậy thì tiểu huynh đệ xem tướng cho lão ca như thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn giơ tay phải ra cười nói :

- Đưa đây.

Đổ Vương ngẩn người không hiểu hỏi lại :

- Cái gì?

- Tiền.

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm chỉnh nói :

- Không phải là vãn bối tham của, cái gì vãn bối cũng biếu không cả, duy độc mỗi việc xem tướng

thì không thể tặng không.

Đổ Vương trên mặt lộ vẽ nghi ngờ lẩm bẩm hỏi :

- Vì sao vậy?

Đặng Tiểu Nhàn cố ý làm ra vẻ bí mật trả lời :

- Vãn bối chẳng dám nói.

Đổ Vương cười nói :

- Ngươi không nói, ta cũng chẳng trách ngươi làm gì.

Đặng Tiểu Nhàn từ từ nói tiếp :

- Xem tướng đúng bát quái cũng gọi là gán mạng nếu như không lấy tiền thì chẳng trở thành “tặng người một mạng sao”?

Đổ Vương nghĩ thấy cũng có lý vội vàng hỏi :

- Bao nhiêu?

Đặng Tiểu Nhàn trong bụng muốn cười nhưng lại không thể cười được tiện thể nói luôn :

- Ngàn lạng hoàng kim cũng chẳng nhiều, một đồng xu cũng chẳng ít, lão gia cứ tùy tiện.

Đổ Vương thuận tay móc ra một nén bạc đưa cho Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn chẳng chút khách sáo đút nén bạc vào người không ngừng nhìn từ đầu đến chân Đổ Vương rồi nói :

- Vãn bối tính hay nói thẳng, lão gia gia chớ lấy làm lạ mà trách vãn bối mới được.

Đổ Vương cười nói :

- Có cái gì thì nói thế ấy, lão ca ca đây chẳng trách ngươi đâu.

Đặng Tiểu Nhàn trầm giọng nói :

- Song thân lão gia gia đây không còn nữa...

Đổ Vương ngây người ra nghe, Đặng Tiểu Nhàn tiếp lời nói :

- Bảy tuổi mất cha, tám tuổi mất mẹ.

Thật là những lời khiến cho người kinh sợ chưa dứt, thì những lời khác cứ từ miệng tiểu tử nọ tuôn ra như dòng suối chảy mãi không ngừng.

Chuyện lạ thì năm nào chẳng có, duy chỉ mỗi ngày một nhiều thêm...

Đổ Vương chẳng những không hề giận dữ trái lại cứ nắm hai tay Đặng Tiểu Nhàn thần sắc vô cùng kích động nói :

- Đúng quá, chẳng sai chút nào cả.

Cái trò ma này hoàn toàn do thằng quỷ Đặng Tiểu Nhàn bày ra, những điều hắn nói đều do hắn đi la lê hỏi thăm kỹ lưỡng. Nếu không cho dù hắn có tám lá gan chăng nữa hắn cũng chẳng dám nói bậy bạ như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn tuy chẳng dư dả cho lắm nhưng hắn tuyệt nhiên chẳng thiếu tiền bao giờ bởi vì hắn biết đánh bài.

Đặng Tiểu Nhàn là kẻ vô cùng phóng khoáng trọng nghĩa khí, bất cứ kẻ nào ở Trương Dịch, từ những người nghèo khổ rách rưới cho tới cái bang đều coi hắn như là Phật sống.

Hắn thường chủ động đến giúp người gặp khó khăn hoạn nạn. Có người nào cần hắn giúp đỡ, hắn liền trút tất cả những gì hắn có chẳng hề đắn đo móc ra đưa cho người ta.

Cho người ta mượn cái gì hắn chẳng bao giờ đòi người ta. Mà người nào có trả hắn cũng không lấy. Hắn mượn của người ta cái gì cũng quên sạch chẳng buồn nhớ lại. Hắn vốn quái dị như thế có căm hận trách cứ hắn, hắn cũng chẳng thèm để ý.

Mỗi lần thấy hắn đến sòng bạc là ở ngoài cửa sòng bạc đám đông tụ tập vô cùng đông đảo đợi hắn ra để chia tiền.

Trừ khi nào huề vốn hắn mới giữ lại chút tiền xài, còn bất luận ăn được bao nhiêu đều chia cho họ hết, cứ như vậy suốt mấy năm nay.

Do đó...

Những người này ai cũng sẵn sàng liều chết, nên chỉ trong vài ngày ngắn ngủi gia thế lai lịch của Đổ Vương hắn đều biết rõ từng chút một, cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Huống hồ gì là đám đệ tử Cái bang trong thiên hạ nghe được chuyện gì là truyền đi còn nhanh hơn mấy tên sai dịch ở nha môn nữa.

Đổ Vương lúc đó mới biết rằng trước mắt thằng bé này bao nhiêu danh đường, chính phái chăng nữa cũng bị hắn uy hiếp tinh thần. Đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Hồi lâu mới vui mừng thành thật nói :

- Lão ca ca phục tài ngươi rồi đó, còn chi nữa không?

Đặng Tiểu Nhàn cứ một lúc lại bắt lão ngẩng đầu lên, lát nữa lại kêu cúi xuống một chút.

Lát sau kêu lão ta đứng dậy, rồi lại bắt lão ngồi xuống tiếp đó lại lấy hai tay nắn bóp khắp người lão.

Đổ Vương cảm thấy ngứa ngáy khó chịu vô cùng mà chẳng dám động đậy lại cũng không dám cười, mặt mũi đổ nhừ, nước mắt nước mũi chảy xuống liên tục.

Một lúc lâu sau...

Đặng Tiểu Nhàn quay lão mệt phờ ra thấy đã đủ rồi, liền thu tay về làm bộ làm tịch gật đầu nói :

- Lão gia gia sống lâu vô cùng.

Ai lại chẳng sợ chết? Cái thằng nhỏ này thiệt đã gãi đúng chỗ ngứa của người ta, sống chết thế nào ai mà biết được thành thử hắn nói sao chẳng được.

Đổ Vương vui sướng vô cùng, lấy tay quệt mũi quệt mắt vội vàng hấp tấp hỏi hắn :

- Thiệt chứ?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm chỉnh nói :

- Đường sinh mạng của lão gia gia thẳng tắp như vầy thọ ngoài trăm tuổi cũng chẳng phải chuyện khó tin.

Đổ Vương sung sướng nhìn ra ngoài trợn mắt há hốc miệng ngạc nhiên “Ồ” lên một tiếng.

Đặng Tiểu Nhàn thừa thắng xông lên chém. Thêm vào câu nói một cách chắc chắn :

- Vô bịnh vô tai, phúc thọ vô cùng. Lão gia gia sướng vậy thì có đáng sống không chứ?

Đổ Vương nghe những lời này cao hứng vô cùng cười ha hả đáp :

- Tiểu huynh đệ nói chí phải, lão ca ca đây xương cốt mình mẩy còn cứng cáp vô cùng. Ha... ha... ha.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng trầm giọng nói tiếp :

- Nhưng mà... trong số mệnh của lão gia gia đây có điềm báo cô quạnh đơn chiếc...

- Cô đơn?

Đổ Vương ngẩn ngơ hấp tấp hỏi gặn hắn :

- Thế nghĩa là sao?

Đặng Tiểu Nhàn từ từ nói tiếp :

- Là cô đơn hiu quạnh chứ sao. Gia gia tứ cố vô thân, trên thì chẳng còn cha mẹ, dưới con cái không có không nói đến bạn bè thân thích.

- Hừm!

Đặng Tiểu Nhàn giật nảy mình, nghĩ rằng có lẽ mình nói sai rồi.

Chỉ thấy Đổ Vương chân giậm thình thịch hai tay đấm ngực ngửa mặt lên trời vô cùng cảm khái nói :

- Tiểu huynh đệ đây thật là Khổng Minh tái thế. Ai chà! Ca ca đây song thân chẳng may mất sớm, anh em không có, tứ cố vô thân. Sống cho đến hôm nay là cũng chỉ dựa vào đôi bàn tay này mà thôi.

Đổ Vương thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngày nay tuy con cháu đông đúc nhưng đều xa ta cả. Chúng nó có thế giới riêng của nó, ta cũng không miễn cưỡng ép chúng làm gì. May mà ta còn có một cháu gái nhỏ theo ta hầu hạ sớm khuya. Chà có lẽ vì vậy mà ngươi mới nói số ta cô đơn phải không?

Đặng Tiểu Nhàn tựa kẻ chết đuối may mắn vớ được cọc, bèn nói tiếp :

- Nhưng mà số lão gia cũng tốt, cả đời chẳng thiếu tiền tiêu.

Đổ Vương gật đầu đáp :

- Ừ, quả có thế thật.

Đặng Tiểu Nhàn cười, nói :

- Bởi vì số lão gia gia may mắn vô cùng, nếu như đánh bạc thì lúc nào cũng thắng cả.

Đổ Vương ngạc nhiên chửi thầm trong bụng:

“Con bà nó, tiểu tử này đoán thiệt chẳng sai chút nào”.

Đặng Tiểu Nhàn liếc đối phương một cái, vung chân múa tay vui không thể tả, mắt liếc trái nhìn phải rồi nói với lão ta :

- Gia gia nếu như có sợ cô đơn buồn chán thì tiểu điệt sẽ đến nhà thăm, cùng gia gia uống rượu chuyện trò cho vui. Tiểu điệt cũng rảnh rang chẳng bận việc gì, ngày nào cũng được. Đổ Vương vui mừng đến nỗi suýt nhảy cẫng lên :

- Chẳng cần lựa ngày làm gì cho mệt. Ngày mai cứ đến là tốt, nhất định lão ca đợi ngươi đến dùng cơm trưa. Ý tiểu huynh đệ thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng mừng rỡ trả lời :

- Vậy thì vãn bối xin cung kính nghe theo.

* * * * *

Ráng đỏ khắp trời.

Vầng dương từ từ ngả về hướng tây.

Đổ Vương và Đặng Tiểu Nhàn cứ lưu luyến mãi không muốn rời xa.

* * * * *

Trời dần dần sáng tỏ.

Vầng thái dương chậm chạp tử sau ngọn Cam Lăng sơn bò lên.

Bỗng nhiên, từ trên con đường nhỏ vọng lại một tiếng gào to thanh âm rõ ràng hình như còn pha một chút trẻ con.

Một gã tiểu hán tử áo quần rách rưới vá chằng vá đụp ngửa mặt lên trời tay cầm một cây Đả Cẩu bổng, lưng đeo một chiếc hồ lô, chân dang ra theo hình chữ bát vừa chạy vừa la chạy đến trước cửa Tứ Hợp Viện.

Nhìn bề ngoài hắn ta độ chừng mười lăm mười sáu gì đó, da bọc lấy xương, toàn thân trên dưới chưa đến bốn lạng thịt, hai vai nhô ra trông thật tức cười.

Bộ dạng vừa cổ quái, vừa buồn cười nhưng lại tinh ranh vô cùng, chẳng tên chẳng họ chi mà người ta gọi hắn là Nhị Lăng Tử, hắn cũng tự gọi mình như vậy luôn.

Hắn đứng tần ngần trước cửa hồi lâu không dám đi vào trong không ngớt la :

- Tiểu Nhàn, con bà cái thằng chết tiệt nhà ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn trở mình lật qua lật lại trên giường rồi lại quay đầu ngủ tiếp.

Nhị Lăng Tử giận điên lên la lối ầm ĩ :

- Hảo tiểu tử, ngươi chẳng coi ta ra gì à? Được, lão tử đi ngay đây.

Nhị Lăng Tử tuy nói đi nhưng chân cứ đứng bất động.

Đặng Tiểu Nhàn lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở chạy ra ngoài hét lớn :

- Ngươi... Ngươi đi đón ta sao không bước vào lẹ đi...

- Hừ mở miệng ra là tanh không chịu nổi. Ngươi nói đi, ngươi nhắn ta tới có việc gì?

Đặng Tiểu Nhàn lấy nước rửa mặt vừa nói :

- Đánh mạt chược.

Nhị Lăng Tử lắc đầu quầy quậy trả lời :

- Không đánh.

Đặng Tiểu Nhàn nhảy dựng lên chỉ tay vào mũi Lăng Tử hét lớn :

- Nè, bộ ngươi sợ rồi hả? Không đánh bài thì ngươi đến đây làm gì hử?

Đặng Tiểu Nhàn chửi Nhị Lăng Tử một hồi rồi nói :

- Nói mau, có chịu chơi mạt chược hay không?

Nhị Lăng Tử lạnh lùng trả lời :

- Có bắt ta đi, ta cũng chẳng đánh.

Đặng Tiểu Nhàn đùng đùng nổi giận, lạnh lùng cười nói :

- Hừ cái đồ ăn sắt ăn đá nhà mi, tim ngươi bằng sắt hả? Nói mau tại sao?

Nhị Lăng Tử la lớn :

- Không tiền thì đánh cái quái gì?

Đặng Tiểu Nhàn cười, với tay lấy cái bánh bao lạnh ngắt cắn một miếng trợn mắt nhìn Nhị Lăng Tử nói :

- Ta cho ngươi mượn.

Nhị Lăng Tử lắc đầu lia lịa nói :

- Cho mượn cũng không đánh.

Đặng Tiểu Nhàn giận quá, tát cho Lăng Tử một cái bạt tai trầm giọng hét lớn :

- Cái đồ thối tha nhà ngươi. Ngươi còn muốn làm sao nữa?

Nhị Lăng Tử lạnh lùng nói :

- Làm sao? Không đánh mạt chược thì phạm tội à? Hừ thua thì làm sao có tiền trả, sao mà ngu thế?

Đặng Tiểu Nhàn giận đến nỗi toàn thân run lên chẳng biết làm sao đành nói :

- Tổ bà ngươi. Ta đưa ngươi tiền vốn, thua thì ta lo, ăn thì tùy ngươi tính chịu chưa?

Nhị Lăng Tử nói từng tiếng một :

- Không chịu!

Đặng Tiểu Nhàn hầu như không dám tin vào tai mình nữa, xuống giọng hỏi :

- Không chịu à?

Nhị Lăng Tử bình thản nói :

- Ăn à, đương nhiên là khoái rồi, lỡ mà thua thì sao, chẳng lẽ Lăng Tử này mất công toi đi một chuyến đánh không chơi vậy à? Vậy thì chi bằng ra ngoài đường ăn xin chẳng hay hơn sao? Được bao nhiêu tiền thì ăn bấy nhiêu đó đúng không nào?

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu ngao ngán thở dài nói :

- Nhị Lăng Tử đừng nói bá láp vòng vo nữa. Ngươi muốn cái gì cứ nói thẳng ra, ta đều chịu cả, được chưa?

Nhì Lăng Tử cười giơ cái mặt mo ra đáp :

- Chúng mình anh em với nhau mà ta chẳng lẽ lại làm khó dễ ngươi sao? Lỡ mà có thua thì vẫn cho Lăng Tử này một ít tiền xài, thế ngươi nghĩ sao? Vừa ý không?

Gã tiểu tử này trên đầu thì ung nhọt sưng tấy, dưới chân mủ chạy tùm lum dơ bẩn hôi tanh vô cùng.

- Thôi cũng được, ta chịu ngươi rồi.

Đặng Tiểu Nhàn muốn cắn gã kia một cái cho hả giận, rồi nộ khí xung thiên tiếp tục chửi mắng :

- Cái thằng trọc đầu chó chết kia giờ này vẫn chưa đến.

Lời chưa dứt, thì bỗng có tiếng nói vang lên :

- Hừm! Mới sang sớm tinh mơ, làm sao mà tiểu tử nhà ngươi đã chửi người ta om sòm thế?

Thiệt là vừa nhắc đến tào tháo thì có tào tháo tới ngay.

Lại thêm một tên tiểu tử mới tới xem ra tuổi tác cũng chẳng kém Đặng Tiểu Nhàn và Nhị Lăng Tử bao nhiêu, mặt vuông tai to, da dẻ trắng trẻo, mỗi khi cười lên đều khiến cho người ta có một cảm giác thân mật gần gũi, ai đã gặp người này trong lòng đều cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Trên mình tiểu hòa thượng mặc một chiếc áo dài trắng, dưới chân mang đôi hài đen nếu không có đầu tròn trơn láng như cái hồ lô thì người ta sao gọi hắn là hòa thượng chứ?

Nhìn bề ngoài mặt mày hắn hiền lành như vậy, nhưng trong bụng hắn vô cùng xấu xa. Nếu không làm sao hắn lại có thể kết giao với những gã như Đặng Tiểu Nhàn và Nhị Lăng Tử được?

Đặng Tiểu Nhàn bởi vì vừa mới chửi người ta, liền vội vàng mỉm cười ngẩng mặt lên nói :

- Ngươi đã đến.

Tiểu hòa thượng nghiến răng trèo trẹo trả lời :

- Nói điên, không đến thì sao ta có thể đứng đây hả? Tiểu tử họ Đặng kia kiếm ta có việc gì vậy?

Đặng Tiểu Nhàn rót trà ra chén rồi cười nói :

- Lại đây ngồi uống chén trà tí đã...

Tiểu hòa thượng trầm giọng nói :

- Có gì thì nói lẹ đi, ta sắp bể mông ra đây, hòa thượng này đâu có thời giờ ngồi lâu với ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng nói :

- Chơi mạt chược.

Hòa thượng lắc đầu nói :

- Không chơi.

Đặng Tiểu Nhàn hấp tấp, lắp bắp nói không ra hơi :

- Tại... Tại sao?

Hòa thượng lạnh lùng đáp gọn lỏn :

- Không tiền.

Đặng Tiểu Nhàn suýt nữa nhảy cẫng lên, chỉ vào Nhị Lăng Tử và hòa thượng đôi môi mím lại rít qua kẽ răng nói :

- Hay lắm, thì ra hai đứa ngươi đã bàn bạc trước rồi phải không?

Nhị Lăng Tử vô cùng tức giận thở phì phì nói :

- Tiểu Nhàn ngươi không thể lấy... bụng... bụng kẻ tiểu nhân để... để đo... lòng người... người quân tử!

Một luồng bạch quang nhanh như điện xẹt phun ra như mưa vào phía trước mặt Nhị Lăng Tử.

Chỉ nghe một tiếng nhẹ “Phù... ù... ù”.

Tiếp đó vang lên tiếng chửi ầm ĩ của Nhị Lăng Tử xen lẫn tiếng cười lớn của Đặng Tiểu Nhàn.

Số là Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe câu nói lấy bụng kẻ tiểu nhân mà đo lòng người quân tử. Nhịn không được bèn cười phá lên, tiếng cười vô cùng sảng khoái, những miếng bánh bao đang nhai trong miệng phun ra phì phì dính đầy vào mặt Nhị Lăng Tử.

Tiểu hòa thượng vừa bực mình lại vừa buồn cười nói :

- Nhị Lăng Tử, mi khép bớt cái mỏ quạ đen xấu xí lại, bớt nói đi hai câu thì đâu có khiến ngươi trở thành lão câm như vậy.

Nhị Lăng Tử chẳng hề tức giận chút nào lại còn cười hì hì nói :

- Hòa thượng, bữa nay ngươi không muốn đánh mạt chược cũng không được.

Hòa thượng đang định mở miệng, Nhị Lăng Tử đã kéo hắn qua một bên, khoa chân múa tay nói nhỏ vào tai gã mấy tiếng. Đặng Tiểu Nhàn chẳng hề để ý đến bọn chúng, kéo tủ mở rương lấy ra một bộ quần áo nửa mới, nửa cũ, lấy luôn cả giày lẫn vớ ném lên trên giường.

Tiểu hòa thượng mỉm cười chạy lại bên cạnh Đặng Tiểu Nhàn, vỗ vai hắn nói :

- Được, chúng mình cùng chơi mạt chược, thắng thì ta lấy thua thì ngươi lo. Hòa thượng đây không cần tiền ngươi cho đâu, được chưa nào? Mà nè nói mau đánh ở đâu, với ai, bao giờ thì đánh?

- Đánh ở đâu, với ai? Cái đó các ngươi không cần biết, trận này cực kỳ quan trọng, chỉ được thắng chứ không được thua, chúng mình phải đem hết tuyệt học ra hạ cho kỳ được lão mới xong.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nói vừa cầm quần áo giày vớ ném cho Nhị Lăng Tử, trịnh trọng nói với hắn :

- Ngươi đi tắm ngay cho ta, từ đầu đến chân phải cọ rửa cho sạch đất cát nghe chưa?

Nhị Lăng Tử nhảy dựng lên la lớn :

- Làm cái giống gì vậy? Bộ không phải đi làm chú rể à?

Đặng Tiểu Nhàn trừng mắt một cái thấp giọng hét :

- Đi ngay.

Nhị Lăng Tử cười khổ :

- Đi thì đi, nhưng mà ngươi phải hiểu rằng ta ham tiền của ngươi chứ không phải sợ ngươi đâu.

* * * * *

Mặt trời dần dần lên cao.

Đặng Tiểu Nhàn dẫn theo Nhị Lăng Tử, tiểu hòa thượng đi đến nhà Đổ Vương Nguyễn Đại Thành.

Lão bộc Nguyễn Trung dẫn ba người đến khách sảnh bưng trà thơm lên rồi mới nói :

- Chủ nhân gia của tại hạ đích thân xuống bếp làm món nhắm rượu phiền ba vị ngồi đợi một chút.

Nguyễn Trung nói xong cáo từ lui ra.

Đặng Tiểu Nhàn cảnh cáo Nhị Lăng Tử :

- Ta nhắc cho ngươi nhớ nói ít đi, tốt nhất đừng nói.

Nhị Lăng Tử vội vàng lấy miếng thuốc dán đưa cho Đặng Tiểu Nhàn nói :

- Xin giúp ta một tay.

Đặng Tiểu Nhàn không hiểu hỏi :

- Để làm gì?

Nhị Lăng Tử lạnh lùng nói :

- Dán cái miệng ta lại để cho mi khỏi bận tâm.

Đặng Tiểu Nhàn trợn tròn mắt nhìn Nhị Lăng Tử rồi chầm chậm đi ra phía ngoài.

Hắn phát hiện cửa thư phòng nhỏ ở bên cạnh đang mở, phía trong bày biện lộn xộn một chiếc bàn vuông bằng gỗ hồng và bốn chiếc ghế dựa cao, trên mặt bàn phủ mọt vuông vải trắng, động lòng hiếu kỳ hắn liền bước nhè nhẹ vào trong.

Hắn tiến đến thư phòng nhỏ với tay lật vuông vải trắng trên bàn ra xem không khỏi đứng ngây người tại chỗ, lẳng lặng không nói.

Nguyên là phía dưới tấm vải có đẻ ngay ngắn một bộ bài mạt chược, làm bằng ngà voi láng bóng, không hề dính hạt bụi nào.

Đặng Tiểu Nhàn liếc mắt một cái, trong lòng nghĩ thầm:

“Lẽ nào Nguyễn Đại Thành rửa tay quy ẩn lại là giả mạo”.

Nhưng hắn vội vàng gạt bỏ ý nghĩ này trên mặt nở nụ cười lát sau lại nói nho nhỏ :

- Lão này tuy đã rửa tay qui ẩn nhưng do quá mê mạt chược khó mà dứt bỏ nó cho nên mới để một bộ mạt chược trong thư phòng, ngày nào rảnh rỗi vô sự thì xoa nó, một phần để bớt buồn chán, một phần do nhớ lại những tháng ngày oanh liệt xưa kia của mình. Vì vậy mà bộ bài này mới láng bong không dính một hạt bụi nào.

Người trẻ tuổi thì sống trong ảo tưởng, người trung niên thì sống trong thực tế còn người già thì lại sống trong hồi ức đâm ra chẳng sai chút nào.

Đặng Tiểu Nhàn càng nghĩ càng thấy có lý, xem ra thì trận mạt chược này chắc chắn là có thể thành công được rồi.

- Tiểu huynh đệ, ngươi đã đến rồi. Lão ca ca tự tay nấu cho ngươi ăn đây.

Thanh âm của Đổ Vương Nguyễn Đại Thành từ phía sau vọng lại.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng quay lại phía có tiếng nói, chỉ thấy hai tay ông ta đang bưng một đĩa lớn cá chép chua ngọt đi tới, vội vàng cười nói :

- Gia gia, vãn bối đưa hai tiểu bằng hữu đến lão nhân gia có cảm thấy phiền phức hay chăng?

Đổ Vương cười hà hà trả lời :

- Tiểu huynh đệ, bằng hữu của ngươi thì cũng là bằng hữu của lão ca ca đây, có điều chi mà phiền. Lại nữa người nhiều thì đông vui hơn. Ha... ha... ha.

Đặng Tiểu Nhàn vội gọi tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử giới thiệu từng người với Đổ Vương.

Nguyễn Đại Thành tuy đã cao niên nhưng đối xử với người cực kỳ hào phóng mà không câu nệ tiểu tiết, vừa kêu ba người ngồi xuống vừa cười nói :

- Tự mình câu cá, rồi tự mình nấu nướng, rồi cũng tự mình thưởng thức hương vị của nó, lại đây để nguội thì ăn mất ngon.

Nhị Lăng Tử quả nhiên chẳng nói chẳng rằng, không phải vì Đặng Tiểu Nhàn đã cảnh cáo trước, mà là hắn chỉ cắm cúi ăn, miệng không rảnh để nói chuyện.

Rượu qua ba tuần, ăn quá năm vị.

Tiểu hòa thượng đang vô cùng sốt ruột tại sao Đặng Tiểu Nhàn còn không nhắc tới việc chơi bài mạt chược.

Đặng Tiểu Nhàn nâng chén rượu mời Đổ Vương uống một hơi cạn sạch.

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Gia gia ngoài việc câu cá, bình nhật còn thú vui tiêu khiển nào khác không?

Đổ Vương nhè nhẹ thở dài nói :

- Ái chà, ngủ, ăn, đợi chết. Ban ngày mong cho đến đêm, đêm xuống lại chờ trời sáng, người già là vậy còn có thú vui tiêu khiển nào đâu?

Hai người lại cạn thêm một ly.

Đặng Tiểu Nhàn bắt đầu vào đề nói tiếp.

- Gia gia biết chơi mạt chược không?

- Biết.

Đổ Vương vừa nghe đến bài bỗng nhiên mặt mày rạng rỡ, nhưng vừa lóe lên đã vụt tắt ngay, đoạn nói tiếp :

- Nhưng mà đó là chuyện nhiều năm về trước.

Đặng Tiểu Nhàn không dễ dàng để mất cơ hội tốt này, bèn vội vàng nói tiếp :

- Gia gia, nếu như người cao hứng. Những kẻ hậu sinh này sẽ cùng chơi với người vài ván được không ạ?

Đổ Vương ngây người im lặng không nói.

Một thoáng, im lặng nặng nề. Chỉ nghe thấy tiếng ăn uống của Nhị Lăng Tử.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng vô cùng hồi hộp, đã định nói lui, gia gia không thấy hứng thú cũng chẳng sao, bất tất phải khó xử.

Đổ Vương cười hào phóng nói tiếp :

- Nhưng mà chơi nhỏ thôi, cũng chẳng phải cờ bạc gì, các tiểu huynh đệ nghĩ sao? Chơi khoảng bao nhiêu ván?

Đặng Tiểu Nhàn mặt mày hớn hở, trong lòng vui mừng nói lớn :

- Nhiều quá thì mệt người, quá ít thì lợi phí. Gia gia người xem mười sáu ván thế nào?

Đổ Vương cười nói :

- Chủ tùy khách tiện, được lắm!

Nhị Lăng Tử cũng chẳng ăn cơm nữa, hoa tay múa chân muốn thử một trận.

Bữa cơm mau chóng kết thúc vì mọi người vội vàng muốn chơi mạt chược.

Bốn người đi vào thư phòng chơi bài, tuy trong lòng suy nghĩ hoàn toàn không giống nhau nhưng trên mặt vui vẻ, vô cùng cao hứng thì lại giống hệt nhau.

Đổ Vương gieo súc sắc chia hướng ngồi.

Lão ta đổ được mặt đông, Đặng Tiểu Nhàn mặt nam.

Tiểu hòa thượng thì được mặt tây còn lại Nhị Lăng Tử đương nhiên là mặt bắc.

Bốn người bắt đầu ngồi vào chia bài.

Khoảnh khắc...

Đổ Vương đã được những quân bài thuần một sắc, trên tay ba cây một điểm ba, miếng chín điểm còn lại là những cây hai, ba bốn năm sáu bảy và tám điểm, chỉ cần mở thấy điểm là được bài.

Tiểu hòa thượng cũng bắt được bài lớn Đại Tam Nguyên, Đối Đối Hòa, nghe Phát Tài, trúng Tam Vạn Đối Đào.

Nhị Lăng Tử ngồi tay trên Đổ Vương chọi lại với lão, phút chốc đã được lẹ làng chơi xong.

Đặng Tiểu Nhàn ngồi dưới tay Đổ Vương lại ở trên tay hòa thượng, hắn dĩ nhiên chẳng ngu dại gì đụng phải tay Nhị Lăng Tử. Bởi vì mỗi lần chạm bài, Nhị Lăng Tử đã làm cho Đổ Vương mất cơ hội xuống bài còn hòa thượng lại thêm một cơ hội ăn bài.

Không phí càng lúc càng khẩn trương.

Nhị Lăng Tử vươn tay đẩy tới quân bài Năm Điểm cố ý làm ra vẻ khẩn trương nói :

- Hỏng rồi! Gia gia, người có cần Quân Điểm không?

Đổ Vương bị chọc tức bèn cười ha hả đáp :

- Ngươi cứ thử xem rồi biết liền hà.

Nhị Lăng Tử thè lưỡi nói tiếp :

- Tiểu điệt thiệt là...

Vừa nói hắn vừa cầm một đôi Tam Đồng gấp lại, đẩy ra một tiếng cạch.

Đặng Tiểu Nhàn không đợi Đổ Vương giơ tay xòe bài, thuận tay đánh ra một cây Tứ Đồng theo lý mà nói thì không nên đánh vậy bởi vì trên tay hắn là cây Nhị, cây Tam, Tứ Đại, Đỗ Tử, Tam Đồng, phải đánh xuống cây Tam Đồng mới đúng.

Tiểu hòa thượng đẩy cây Phát Tài ra ù luôn, liền vui mừng nói lớn :

- Đại Tam Nguyên, dính rồi, Đối Đối Hòa xong luôn.

Nhị Lăng Tử cố ý giả bộ nổi giận đùng đùng la lên :

- Chạm chạm, đụng đụng cái gì, coi chừng đụng vào cái đầu ung nhọt của mi đó.

Đổ Vương cười hà hà nói :

- Tiểu huynh đệ, không ăn không chờ làm sao mà ù được?

Đặng Tiểu Nhàn điềm nhiên nói :

- Gia gia, làm cho người phải một phen mừng hụt, tiểu tử áy náy vô cùng.

Đổ Vương chơi ván này vô cùng cao tay được bài tốt như vậy lại gặp tiểu hòa thượng phá đám.

Đổ Vương vừa xoa bài vừa nói :

- Ồ! Hãy còn sớm chán, tiểu huynh đệ nói lão ca ca có số may mắn mà.

Bốn người lại chụm đầu vào nhau đánh bài, mỗi người đều thi thố hết tài nghệ của mình.

Chương 3: Lư Hỏa Thuần Thanh

Cơm tối đã xong.

Màn đêm cũng dần dần buông xuống.

Ánh đèn trong gian thư phòng nhỏ đang lung linh tỏa sáng, thỉnh thoảng lại vọng ra tiếng xào bài, những quân bài va chạm vào nhau phát ra tiếng lách cách nghe thật vui tai.

Bốn ván cuối cùng đã chuyển về hướng Đổ Vương, xem chừng cuộc chơi đã sắp đến hồi chấm dứt.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn ngồi dưới tay Đổ Vương, giờ hắn đã chuyển đến ngồi ở mặt đông phong.

Nhi Lăng Tử ngồi tại nam phong, dưới tay Đặng Tiểu Nhàn.

Tiểu hòa thượng ngồi ở tây phong dưới tay Nhị Lăng Tử.

Đổ Vương tọa vị ở phía bắc phong dưới tay hòa thượng.

Hiện tại cục diện đã trở nên quyết liệt vô cùng.

Tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử là kẻ thắng lớn, Đặng Tiểu Nhàn chỉ ăn nho nhỏ thôi, còn Đổ Vương Nguyễn Đại Thành bị thua cháy túi một mảnh giáp cũng chẳng còn, đại bại thê thảm. Nhìn mặt bắc phong chẳng còn một đồng tiền nào trên đó thấy mà phát rầu.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn ngồi im, hắn vừa chia bài vừa nói :

- Lão gia gia, gắng lên tí nữa đi chỉ còn có bốn ván nữa thôi mà.

Đổ Vương cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ chơi bài cũng giống như đánh nhau vậy, chưa đến giờ phút sinh tử quyết định cuối cùng, ai mà dám chắc nói là thắng lợi hoàn toàn. Huống hồ chi ngươi đã từng nói lão đây có vận may kia mà. Ha... ha... ha...

Đặng Tiểu Nhàn tâm thần chấn động, lập tức đề cao cảnh giác, bởi vì người đối diện với bọn hắn là Tây bắc Đổ Vương, thế là hắn liền đưa mắt liếc nhẹ Nhị Lăng Tử một cái.

Nhị Lăng Tử hiểu ý, nhân lúc Đổ Vương đang xếp bài, nhanh như điện xẹt, hắn đã ngầm tráo bài, đổi toàn bộ những cây bài vừa mới chia xong kéo về phía mình, Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười giơ tay đánh xuống một cây về phía nam phong.

Cạch!

Nhị Lăng Tử đã ù, địa hòa.

Đổ Vương và tiểu hòa thượng hình như vẫn chưa xoa bài.

Bắc phong nam hòa thường làm cái.

Vừa cầm lên đã gặp liền ba cây lục vạn, thất vạn, bát vạn đối xuống ai đánh nấy bao.

Bài của Đặng Tiểu Nhàn là một đôi Ngũ Vạn, một cây Nhị Vạn, một cây Ba Điểm, căn bản chẳng nghe thấy ai có tiếng than. Tuy rằng Đổ Vương đang thua to, chỉ nghe thấy tiếng cười vui vẻ, ung dung và tâm trạng nhẹ nhõm thoải mái vô cùng của lão.

Đổ Vương càng như vậy, Đặng Tiểu Nhàn càng lo sợ hơn, bởi vì nó muốn dùng cách đánh tốc chiến tốc thắng, không để cho lão có cơ hội hoàn thủ.

Tiểu hòa thượng đưa tay xòe bài đánh ra một cây hai điểm.

Đổ Vương chạm con hai điểm, trên tay rút ra một con bài lên, liếc qua từ từ chưa chịu xuất thủ, nhìn Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Xem ra lão ca ca đây có thể bao ngươi luôn, Ngũ Vạn.

Cạch!

Đặng Tiểu Nhàn thấy con Ngũ Vạn, tay phải nhanh như chớp lấy ngay một con Nhị Vạn đẩy ra phía ngoài.

Một sự vô cùng quái lạ...

Cùng là một đôi, thuần một sắc đối hòa. Tại sao hắn lại phải đánh một con Nhị Vạn để mất toi Ba Điểm?

Đúng vậy, có lẽ hắn ta sợ Đổ Vương hòa Ba Điểm.

Hoàn toàn sai, nguyên do là cây bài Nhị Vạn trong tay Đặng Tiểu Nhàn còn chưa đánh ra bàn tay phải đang lơ lửng trên không trung ngón tay trỏ bịt chặt cây bài chẳng ai có thể nhìn sẽ là cây bài gì, chỉ có một mình hắn mới rõ.

Đôi mắt hắn không chớp, cứ nhìn xoáy vào những cây bài trên bàn, dường như đang suy tính đánh cây nào ra tốt hơn. Bốn bề im phăng phắc tựa hồ có thể nghe thấy được tiếng tim đập của từng người.

Đặng Tiểu Nhàn lẩm bẩm một mình :

- Cây này... Không được rồi...

Trong khi đang nói tay phải nhanh như điện chớp thu hồi con Nhị Vạn về, cúi mặt xuống bàn không chút suy nghĩ, rút ra con Ba Điểm đánh xuống.

Bộp!

Đổ Vương thấy cây Ba Điểm, ba cây liền rơi xuống.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười :

- Gia gia keo trên có dám chơi không?

Đổ Vương cười ha hả :

- Tại sao lại không dám chơi?

Đặng Tiểu Nhàn nói nhỏ :

- Bốn cây xuống bao một nửa vãn bối đề rằng gia gia bao tất?

Đổ Vương chỉnh sắc mặt nói :

- Tự đoán hay là có thể, nhưng tuyệt đối không bao nổi ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn hỏi gặng :

- Tại sao vậy?

Đổ Vương nói chắc chắn :

- Bởi vì ngươi không thuần một sắc.

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm giọng nói :

- Làm sao có thể thấy được?

Đổ vương cười nhẹ nhàng, nói :

- Bởi vì lúc đụng phải cây Ngũ Vạn ngươi cầm cây bài muốn đánh mà chẳng đánh. Suy đi nghĩ lại rồi thu cây bài ấy về tiếp đó lại đánh xuống cây Ba Điểm, đúng vậy không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu nói :

- Chẳng sai.

Đổ Vương tiếp tục nói :

- Điều này có nghĩa là nếu như cái cây đó trong tay ngươi là Vạn Gia thì ngươi tuyệt đối không thể rút lại mà phải đánh xuống chỉ giữ lại một con lẻ mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn nhè nhẹ thở dài :

- Lão gia gia quả thật cao minh vô cùng.

Đổ Vương cười ha hả nói tiếp :

- Thì ra cây bài trên tay ta, cứ mãi không dám đánh ra bây giờ cơ hội cuối cùng cũng đã tới.

- Nhị Vạn!

Đặng Tiểu Nhàn mắt bỗng sáng lên cười một tràng dài hồi lâu rồi từ từ nói :

- Gia gia, người sai rồi!

Đặng Tiểu Nhàn không vội không vàng cúi đầu cầm quân bài trước mặt, lật đi lật lại quả nhiên không sai, đúng thật là con Nhị Vạn.

Đổ Vương vô cùng kinh ngạc không cười được nữa, cũng chẳng thể ung dung nhàn nhã nữa, hồi lâu mới bắt đầu thở dài nói :

- Ôi kẻ hậu sinh quả đáng sợ thật, lão già rồi, nhưng lão muốn biết tại sao ngươi cầm con Nhị Vạn mà không đánh lại rút về đánh con Ba Điểm xuống?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha ha trả lời :

- Cái này bất quá chỉ là một cách che mắt thôi, chỉ có những người tính toán kỹ càng, thông minh tuyệt đỉnh mới có thể lừa nổi cú đó.

- Ta hiểu rồi.

Đổ Vương đứng dậy nói tiếp :

- Người già ngồi lâu một chỗ không tiện không những lưng đau gối mỏi, tinh thần không thể tập trung, ngay cả mắt mũi cũng mơ hồ, nhìn không rõ lắm, lão đi rửa mặt một cái quay lại chỗ làm cái may ra ván cuối cùng còn vớt vát được một chút.

Đặng Tiểu Nhàn có vẻ hơi bất nhẫn nói nhỏ :

- Mời lão gia cứ tùy tiện.

Nhị Lăng Tử cũng nói với theo :

- Gia gia chậm rãi rửa mặt đừng quá vội vàng.

Bước chân Đổ Vương có hơi loạng choạng, chậm rãi đi ra.

Đặng Tiểu Nhàn thấy lão đã đi xa, vội vàng nói nhỏ với Nhị Lăng Tử và tiểu hòa thượng rằng :

- Chúng ta nhất quyết không thể để lão có cơ hội hoàn thủ, vừa chia bài xong liền hô Địa Hòa ông ta vừa đánh xuống là chúng mình ù, ván bài vừa kết thúc thì chúng ta hoàn toàn thắng rồi.

Đặng Tiểu Nhàn chẳng hề quan tâm đến tiền bạc mà chỉ cần thắng được Đổ Vương là trong long hắn cảm thấy mãn nguyện vô cùng và cũng chỉ thế mà thôi.

Thời gian khoảng cạn chén trà trôi qua, Đổ Vương đã rửa mặt xong và quay trở lại.

Bốn người bắt đầu chơi ván bài sau cùng. Đổ Vương như biến thành một người khác mặt mày hồng hào khác thường mắt chiếu kỳ quang, khéo miệng luôn nở nụ cười động tác vô cùng nhanh nhẹn nhẹ nhàng, lanh lợi khác thường.

Nhưng mà ba gã Đặng Tiểu Nhàn, Nhị Lăng Tử và tiểu hòa thượng đều không chú ý nhìn thấy.

Ba người cứ chăm chắm mắt không hề chớp về phía Đổ Vương, tập trung tinh thần đợi Đổ Vương chia bài.

Bài đã chia xong, hắn chỉ có ba con đánh được, đánh bất cứ quân nào khác đều bị người ta ù vừa bỏ bài xuống là sẽ xuống ngay.

Đổ Vương cầm bài cười một hồi lâu vẫn chưa đánh xuống.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ sốt ruột giục lão :

- Gia gia, người không muốn đánh à?

Đổ Vương nhẹ nhàng nói :

- Không thể đánh được.

Tim ba người như muốn nhảy khỏi lồng ngực, đồng thanh hỏi :

- Vì sao vậy?

Đổ Vương cười ha ha đáp :

- Ta ù rồi... Thiên ù!

Đặng Tiểu Nhàn hoàn toàn rung động, nghe như sét đánh bên tai, suýt tí nữa là ngất đi, nhưng mà chỉ trong chớp mắt vô cùng ngắn ngủi, sắc diện nhanh chóng trở lại hồi phục bình thường.

Lúc này gã mới biết Đổ Vương thật sự mang trong mình tuyệt kỹ vô cùng độc đáo chứ chẳng phải hư danh, nhưng khi hiểu ra thì đã quá muộn.

Nào ngờ Đặng Tiểu Nhàn vốn vô cùng kiêu ngạo đâu chịu nhận thua dễ dàng như vậy.

Người ta thường nói vịt tuy hầm nhát nhừ mà nó vẫn cứng trơ trơ.

Tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử mặt dã xám ngoét như tro, mồ hôi đổ ra như tắm, ba gã đã trổ đủ mọi thủ pháp, tuyệt chiêu độc đáo vô cùng mà đối thủ vẫn cứ Thiên Hòa.

Tẩy bài, thế bài, xỉa bài, quay súc sắc kinh bài làm thế nào vẫn cứ Thiên hòa bài đánh càng lúc càng nhanh phút chốc Đổ Vương đã ù mười mấy ván Thiên Hòa.

Tiểu hòa thượng, Nhị Lăng Tử, Đặng Tiểu Nhàn cứ việc xăm bài tẩy bài sắp ra đó để đợi người ta ù Thiên Hòa.

Tiếng cười của Đổ Vương vang vọng, giống như có trăm ngàn mũi kim dao sắc bén không ngớt đâm chích vào tâm của Đặng Tiểu Nhàn.

Đổ Vương vừa tẩy bài vừa nhìn Đặng Tiểu Nhàn nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi nói quả chẳng sai chút nào, lão ca ca đây có số đỏ mà.

Đặng Tiểu Nhàn thản nhiên cười đáp lại :

- Gia gia, người cũng đã từng nói chưa đến ván quyết định sống chết, cuối cùng ai có thể dám nói là mình toàn thắng.

Đổ Vương cười một hồi dài nói :

- Ngươi chẳng có cơ hội đâu, chỉ cần ngươi thắng một ván nữa là ta hạ cái ngay lập tức...

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên hai mắt lóe sáng cười lên một tràng dài vô cùng quái dị.

Đổ Vương trong lòng chửi thầm:

“Cái thằng trứng thối dám giở trò ma mãnh trước mặt lão gia, cho tụi bây biết thế nào là lễ độ”.

Tiếng gà ban sáng vang lên xa xa.

Ánh ban mai dần dần hé lộ.

Những làn khói nhẹ như dòng sữa trắng cứ nhè nhẹ lan tỏa bay mãi lên không trung.

Cuộc chơi vẫn chưa chấm dứt.

Những ván bài thâu đêm suốt sáng này có thể nói là thiên hạ kỳ đàm.

Đổ Vương vẫn làm cái liên tiếp nhưng trên khuôn mặt già nua đã hiện những nét mỏi mệt.

Lúc này ván bài đã gần xong.

Đổ Vương tay cầm hột súc sắc thổi nhẹ một cái chuẩn bị gieo xuống...

Bất ngờ có tiếng nói :

- Chậm chút đã nào.

Đặng Tiểu Nhàn vừa chậm chạp đứng lên vươn mình, uể oải nói tiếp :

- Gia gia, lão đi rửa mặt lấy được Thiên Hòa cứ hòa liên miên bất tận ba anh em vãn bối đây cũng muốn đi rửa mặt, không chừng điều đó sẽ mang lại vận may cho mình vậy.

Đổ Vương cười nói :

- Mời...

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt một cái ba người lần lượt đi ra.

- Cái lão chết tuyệt này lợi hại ghê, thiệt là quả phụ chết con trai, hết đường tính rồi.

Đặng Tiểu Nhàn cười khì, miệng ngậm một ngụm nước phun một cái đầy mặt tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng tức giận trầm giọng chửi mắng :

- Con bà ngươi, bộ hên lắm sao mà còn há miệng cười hả?

Đặng Tiểu Nhàn vừa vuốt mặt vừa cười nói :

- Ăn tiền thì dĩ nhiên phải cười.

Nhị Lăng Tử la thất thanh :

- Ngươi... ngươi nói cái gì?

Đặng Tiểu Nhàn nói rành từng chữ :

- Ta nói chúng mình chắc thắng hiểu chưa?

Tiểu hòa thượng đưa tay sờ vào trán nói :

- Ngươi có nóng đầu không hả?

Đặng Tiểu Nhàn dung tay đẩy hòa thượng ra :

- Xéo con bà ngươi đi, hai đứa bây có mệt không?

Hòa thượng Nhị Lăng Tử đều đồng thanh đáp :

- Đánh thêm ba ngày ba đêm nữa cũng không mệt.

Đặng Tiểu Nhàn rung động tinh thần hỏi tiếp :

- Các ngươi thấy lão ta thế nào rồi?

Nhị lăng Tử cướp lời :

- Cũng sắp sửa rồi, nước mắt nước mũi tùm lum, cứ ngáp hoài à.

Đặng Tiểu Nhàn cười vô cùng khoái chí nói một cách đắc ý :

- Bởi vậy ta nói tụi mình nhất định thắng.

Tiểu hòa thượng vẻ mặt nghi ngờ không hiểu hỏi lại :

- Ta không hiểu.

Nhị Lăng Tử không nhịn được nữa chửi ầm lên :

- Tiểu quỷ này đã nói rõ rõ ràng ràng vậy, ngươi còn la không hiểu sao?

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Ta đã xem kỹ cái lão chết dẫm này đã “hòa” đủ rồi, không muốn làm cái tiếp nữa. Hai đứa ngươi nhớ lão đánh xuống các ngươi cũng đừng “hòa”, lão không “hòa” thì để lão làm cái nữa. Chúng mình cứ trường kỳ kháng chiến ngâm dài thời gian, dù sao thì lão cũng già rồi, tinh thần thể lực làm sao qua nổi bọn mình, cứ để cho lão tự thua và dừng lại nếu không lão sẽ chết toi vì mệt.

Nhị Lăng Tử cao hứng nhảy phắt lên võ vai Đặng Tiểu Nhàn nói :

- Hay, hay cực kỳ. Không ngờ cái đầu bự của mi lại nghĩ ra được kế đó.

Tiểu hòa thượng cũng cười chửi :

- Cái thằng tiểu tử bại hoại này coi chừng mai mốt sẽ không có hậu...

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ đắc ý thấp giọng nói :

- Bây giờ mới biết lão lanh khôn hơn chúng ta nhiều. Đi. Đừng để lão chờ lâu rồi nghi ngờ.

Ba gã vứt bỏ bộ mặt u sầu, vui vẻ đi ra.

* * * * *

Xem ra Đổ Vương không thể kiên trì thêm nữa rồi, trái lại tiểu hòa thượng, Nhị Lăng Tử và Đặng Tiểu Nhàn tinh thần vô cùng thoải mái nói cười vui vẻ càng đánh càng hăng.

Đổ Vương đã “hòa” đủ không muốn làm cái nữa, kỳ vọng cuộc chơi mau đến hồi kết thúc để ngủ một giấc đã đời.

“Thuần một hắc song long bao thụ” đã nghe bài xuống, lão ta vẫn cầm một đôi mạt chược chập vào đánh xuống.

Bởi vì lão đoán rằng Đặng Tiểu Nhàn sẽ hòa con năm điểm bèn cười nói :

- Gặp bài tốt rồi, tiểu huynh đệ ra lẹ ngay đi.

Đặng Tiểu Nhàn giơ tay xoa bài cười mỉm một cái nói nước đôi rằng :

- Vãn bối cũng muốn hòa nhưng không thể hòa.

Hắn rõ ràng là hòa ngay con năm điểm nhưng cứ tròn mắt nói tầm bậy tầm bạ.

Đổ Vương nghe vậy mặt lộ vẻ nghi ngờ nghĩ thầm:

“Quái lại cái thằng tiểu tử này tại sao lại không “hòa” lẽ nào mình tính sai? Không, tuyệt đối không thể sai được...”

Từ sau khi Đặng Tiểu Nhàn, Nhị Lăng Tử và hòa thượng rửa mặt trở vô, trừ có Đổ Vương hòa ra thì ba đứa bọn chúng chẳng hòa được một ván nào cả.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Thời khắc đã gần ngay chính ngọ.

Ván bài vẫn chưa đánh xong chính là đợi Đổ Vương quay đổ con súc sắc.

Thình lình...

Đổ Vương ném những thẻ bài xuống cười một hồi rồi đột ngột nói :

- Ta chịu thua rồi.

Đặng Tiểu Nhàn trong bụng thầm la:

“Xấu hổ”.

Hắn đã thắng, nhưng trên mặt không có vẻ hả hê của người chiến thắng.

Bởi vì...

Hắn cảm thấy thắng lợi của mình không quang minh chính đại và có thể làm tổn thương đến một chút tự ái còn sót lại của người già cả.

Do đó hắn cảm thấy trong lòng bất an, cứ lẩm bẩm nói :

- Lão gia...

Đổ Vương Nguyễn Đại Thành trầm giọng nói :

- Cần bao nhiêu, khai giá ra ngay đi, ta chẳng hề giỡn chơi với các ngươi đâu? Nói mau?

Đặng Tiểu Nhàn liền nói thẳng ra :

- Trừ tiền vốn ra, vãn bối chỉ cần một đồng tiền lẻ thôi.

Đổ Vương ngây người một chập, đột nhiên hai mắt sáng lên không dám tin vào tai mình, nói :

- Ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn cười nhẹ :

- Lão gia, tiểu nhi không phải đến đây vì tiền mà tiểu nhi chỉ chơi cho vui vậy thôi. Ăn được của lão nhân gia đây một đồng tiền nhỏ, đối với tiểu nhi cũng là một vinh hạnh vô cùng lớn lao, vui bằng gấp ngàn vạn lần thắng được kẻ khác.

Đổ Vương mỉm cười nói lớn :

- Té ra ngươi đã sớm biết hết tất cả về lão ca ca đây rồi sao?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy!

Đổ Vương vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn một cái cười ha hả nói :

- Tiểu hóa tử, ngươi tuy không có người dắt, nhưng đã đến gần chỗ chơi khăm người khác rồi đấy. Lão ca ca đây phục ngươi bởi vì ngươi thông minh tuyệt đỉnh mới có thể nghĩ tới cái điểm độc nhất vô nhị này. Trong thiên hạ có thể nói người như ngươi cực kỳ hiếm có.

Đổ Vương lại mỉm cười nói tiếp :

- Ngươi không những gan dạ kinh người, phản ứng lanh lẹ, mà còn ứng biến tài tình, trên thế gian này người như thế đã ít lại càng ít hơn, nói thật lão đây thực sự thích ngươi đó.

Đặng Tiểu Nhàn khuôn mặt ửng đổ chẳng nói nên lời từ từ cúi đầu xuống.

Đổ Vương nắm chặt tay hắn nói :

- Tiểu huynh đệ, ca ca đây ở trong làng cờ bạc cũng đã từng làm mưa làm gió một thời, hiểu rộng biết nhiều nhưng chưa hề gặp được người nào lại coi thường thắng thua đến vậy.

Vẫn nói cười vui vẻ, thần sắc chẳng hề biến đổi nhìn vào cái khí khái an nhàn, ung dung điềm tĩnh này cũng đủ để làm khuynh đảo làng bạc, trở thành một nhân vật cao thủ thượng thặng của làng đổ bác.

Họ lưu luyến mãi như tri kỷ kết giao lâu năm không muốn rời nhau.

Đổ Vương quyết định đem tuyệt kỹ của mình truyền thụ cho Đặng Tiểu Nhàn.

* * * * *

Đom đóm lấp lánh bay khắp trời.

Tiếng mõ cầm canh đã điểm sang canh ba.

Phía trong thư phòng ánh nến vẫn lung linh tỏa sang. Trên chiếc bàn gõ đó bày la liệt những mạt chược, bài cửu, súc sắc và các dụng cụ đánh bạc khác.

Tây bắc Đổ Vương Nguyễn Đại Thành nhìn Đặng Tiểu Nhàn, thần sắc vô cùng trịnh trọng nói :

- Đánh bạc là một loại kỹ thuật, cũng là một loại nghệ thuật cần phải hợp nhất ba mặt tinh, khí, thần làm một mới có thể đạt tới cảnh giới tối cao, đã đánh là ăn bách chiến bách thắng.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng chăm chú rửa tai lắng cung kính lắng nghe.

Đổ Vương tiếp tục nói :

- Bền gan vững chí, đá vàng có thể tách ra lấy khí dưỡng ý nói năng rõ ràng. Thần đọng tâm chuyển tâm chuyển niệm sinh dung tâm thể hội rèn luyện thường xuyên tự khắc dung hội quán thông từ từ đi vào cảnh giới.

Đặng Tiểu Nhàn là kỳ tài thiên phú, trí tuệ như biển rộng bao la. Vừa nghe qua lời chỉ điểm của Đổ Vương lập tức lĩnh hội được ngay vội vàng quỳ sụp xuống đất mặt nghiêm trang thưa :

- Lão gia gia, được tai nghe những lời chỉ giáo vàng ngọc khiến cho vãn bối trong lòng như được mở mắt, xin gia gia nhận một lạy.

Đổ Vương gật đầu cười, nói :

- Lão ca ca ta đây tung hoành ngang dọc trong làng bạc gần một đời người, có thể nói chẳng coi ai ra gì, cũng chưa từng gặp đối thủ, bởi thế nên ở mãi lên cao. Suốt mười mấy năm chưa gặp được ai ưng ý để trao y bát. Ngờ đâu, những năm cuối đời lại gặp được tiểu huynh đệ, khiến cho tuyệt kỹ một đời của ta được lưu truyền cho hậu thế khỏi phải theo ta xuống dưới suối vàng. Ôi nhân duyên con người, chẳng phải do tiền định sao?

Nói xong cất tiếng cười ngất.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhàn vốn tính vô cùng ương bướng, ngang ngạnh. Phàm là hắn đã không thích học không muốn làm việc gì thì dù có đánh chết hắn, hắn cũng chẳng chịu học hoặc làm việc đó, còn nếu hắn đã muốn học, muốn làm điều gì thì ai có thể ngăn cản nổi hắn.

Trời vừa sáng trong nách hắn đã kẹp một cái chén lớn, trong túi đựng một nắm hột súc sắc đủ loại lẩn sâu trong miếng đất rộng trồng cao lương chăm chú luyện cách đổ súc sắc, đến tối trốn vào trong ngủ cũng không ngừng tay để súc sắc.

“Hữu chí giả sự cảnh thành” có công mài sắt có ngày nên kim, huống chi nó còn có vị sư phụ cao minh là Đổ Vương bên cạnh nhắc nhở khuyến khích.

Đặng Tiểu Nhàn lại được thiên phú, cho sự lanh lợi dị thường nên chẳng bao lâu hắn đã được chân truyền hết tất cả những ngón nghề độc đáo của Tây bắc Đổ Vương Nguyễn Đại Thành.

Người ta khi học được cái gì đều muốn tìm cách tìm nơi để thi thố sở học của mình, điều này cũng là bản tính tự nhiên của con người.

Đặng Tiểu Nhàn đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ, huống chi hắn chỉ mới là một đứa bé mới mười mấy tuổi.

Trương Dịch vốn chẳng phải là một địa phương rộng lớn, cho nên những tin tức về sòng bạc truyền đi cực kỳ nhanh chóng không đầy một tháng sau Đặng Tiểu Nhàn đã trở thành một cao thủ của sòng bạc làm mưa làm gió ở Trương Dịch.

Khi đã trở nên nổi danh những gì cầu được ước thấy đã thành sự thật, nhưng Đặng Tiểu Nhàn lại cảm thấy khổ não vô cùng vì đã đánh là tất thắng, dần dần có cảm giác là tuyệt nhiên chẳng phải là thần tài đặc biệt chiếu cố đến hắn mà chỉ là do trong mình hắn mang những ngón nghề đặc biệt tuyệt thế của một độc kỳ thủ.

Vì vậy ở Trương Dịch chẳng có ai muốn đánh bạc với hắn, hay nói đúng hơn là không một người nào dám làm đối thủ với hắn.

Đặng Tiểu Nhàn đương nhiên chẳng vì thế mà ngừng tay, càng không thể nghỉ chơi bài thế là hắn liền nghĩ đến một nơi xa hơn đó là Vũ Uy.

* * * * *

Sòng bạc Như Ý nằm ở cửa đông là sòng bạc lớn nhất ở Vũ Uy lúc đó.

Đặng Tiểu Nhàn cơm rượu no say chân đi chếch choáng, bước vào sòng bạc Như Ý nhìn lướt qua chung quanh một cái, trong bụng thầm nghĩ:

“Cái sòng bạc này cũng được đấy”.

Trên mặt Đặng Tiểu Nhàn nở một nụ cười trong lòng vui vẻ. Hắn rảo bộ quanh bốn phía xem thử, lòng tự nhiên cảm thấy thất vọng vô cùng, chẳng phải vì đánh quá ít mà vì chẳng có đối thủ.

Trước đây hắn chỉ cần có người chơi là được rồi, nhưng hiện tại hắn đi chọn đối thủ để làm cái bia tốt cho hắn luyện tập kỹ xảo của mình.

Đặng Tiểu Nhàn bỗng nhiên dừng lại ở sòng sau cùng, nhà cái đang bắt đầu, đó là một sòng bài cửu.

Trừ nhà cái ra, chỉ có năm người đang chơi. Ba người ở cửa Xuất Môn, Thiên Môn và Vị Môn xem ra có vẻ là phú thương lái thuốc ăn vận gọn gàng. Đứng phía sau là hai người đang đặt tiền vào cửa Hoạt Môn bộ dạng giống như con em phú gia trong vùng.

Tiền đặt cửa rất nhiều chẳng bao lâu người phú thương ở cửa Vị Môn đứng dậy phủ đít đi ra, mồ hôi đầm đìa, coi bộ đã thua sạch túi rồi.

Nhà cái ngẩng đầu nhìn Đặng Tiểu Nhàn nhe răng cười nói :

- Mời ngồi!

Đặng Tiểu Nhàn cũng chẳng vội đáp cứ lẳng lặng ngồi vào cửa vị môn.

Nhà cái tẩy bài, sắp bài thủ pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng, tay phải cầm hột súc sắc hối thúc mọi người đặt cửa :

- Đặt! Đặt! Đặt bao nhiêu ăn bấy nhiêu. Không đặt không ăn thử xem hên xui. Xuống, xuống, xuống tiền nhiều nhiều lên đi.

Đặng Tiểu Nhàn đặt xuống mười hai lạng, dùng đôi mắt sắc như dao nhìn chằm chằm vào đôi tay của nhà cái, cùng với đống ngân phiếu và đám bạc vụn trước mặt hắn.

Nhà cái thấy hắn đặt không nhiều, liền liếc mắt khinh thường nhìn hắn một cái rồi la lớn :

- Bỏ tay ra.

Hai con súc sắc quay tít một hồi một con năm một con bốn vị chi là chín, nhà cái lại la lớn :

- Chín điểm thì đi trước, mười điểm thì đi sau.

Đặng Tiểu Nhàn không những thấy rõ thủ pháp của hắn, đồng thời còn đoán biết là trong hột súc sắc hắn dùng có chứa thủy ngân.

Nhà cái lại tiếp tục miệng không ngớt la lên :

- Đặt đi, đặt đi, không đặt là không còn cơ hội đâu...

Đặng Tiểu Nhàn đã sớm nhận rõ ba mươi hai con bài, thấy nhà cái đẩy con đầu tiên ra là Thiên Bái Phối - Tạp Bát Thiên Cống, con thứ hai là Hổ Đầu Phối Nhận Bài - Đăng Lủng Cửu, con thứ ba là Ban Đăng Phối Trương Tam Nhi - Biệt Thập con thứ tư là Tô Tông Đối Nhi tục xưng là Hầu Nhi Đối (lớn

nhất).

Nếu như nhà cái đổ con súc sắc được sáu điểm thì cửa Xuất Môn cầm con Thiên Cống, cửa Thiên Môn cầm con Đăng Lủng Cửu còn Câu Vị Môn của Đặng Tiểu Nhàn cầm con Biệt Thập, nhà cái đương nhiên cầm con Tô Tông Đối Nhi, ăn hết.

Đặng Tiểu Nhàn đã biết trước nhà cái cầm con súc sắc như ý nên chỉ cười lạt cố ý làm ra vẻ như không biết.

Hai người phú thương ở cửa Thiên Môn và Xuất Môn có lẽ bởi vì bị nhà cái ăn liền mấy ván cho nên không dám đặt tiền xuống mãi sau mới miễn cưỡng móc ra mấy chục lạng đặt xuống.

Hai kẻ đứng sau đánh du kích vào cửa Hoạt Môn cũng không dám đặt tiền xuống nốt.

Nhà cái thấy có ba người đặt tiền mà cũng không quá hai trăm lạng bạc, vô cùng thất vọng không biết làm sao hơn bèn cầm hột súc sắc lên.

Đặng Tiểu Nhàn bỗng nhiên trầm giọng nói :

- Chậm một chút đã.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nói, vừa móc từ trong người ra một xấp ngân phiếu và một ít bạc vụn rồi chậm rãi đếm lại rồi mới đặt xuống.

Nhà cái vô cùng hoan hỉ nhưng mà hắn cùng với khách chơi bạc đều cảm thấy kỳ quái, Đặng Tiểu Nhàn tại sao không đặt tiền chẵn mà lại còn thêm ít bạc lẻ.

Súc sắc ném ra quả nhiên không ngoài sở liệu của Đặng Tiểu Nhàn mặt sáu điểm đủ hiện ra, liền nghe nói :

- Sáu điểm nhà cái cầm bài đây.

Nói chưa hết câu, bốn người cùng lúc đưa tay cầm bài. Hai người phú thương ở cửa Thiền Môn và Xuất Môn vừa cầm bài lên vừa hối hận chẳng dễ dàng gì bắt buộc bài tốt, nên tự bản thân không dám đặt nhiều.

Đặng Tiểu Nhàn cầm nhẹ hai quân bài để ở trước mặt chẳng thêm liếc mắt qua, phong thái cực kỳ nhàn nhã hình như thắng thua chẳng hề mảy may làm hắn ta bận tâm.

Nhà cái liếc nhẹ qua khách chơi một cái, khuôn mặt hiện ra nụ cười với vẻ đắc ý, ai biết hắn mời vừa chớm cười đột nhiên toàn thân chấn động, quân bài trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất, hai đầu chân mày và chót mũi những giọt mồ hôi rịn ra, nhè nhẹ thở dài lẩm bẩm :

- Đền cả làng...

Nguyên là khi Đặng Tiểu Nhàn giơ tay đón lấy bài thì ngón út của tay phải nhè nhẹ móc một cái lấy đi con Đỉnh Lam Nhi khều về phần bài của mình, đồng thời ngón giữa thò ra đẩy con Bản Đăng Nhi của mình đổi qua cho nhà cái.

Như thế, thì bài của nhà cái là Hầu Nhi Phối với Bản Đăng Nhi trở thành Biệt Thập còn bài của Đặng Tiểu Nhàn biến trở thành Trưởng Tam Nhi Phối Tiểu Hầu Nhi - chín điểm.

Thuận ăn thuận đền sắc diện của nhà cái trắng bệch ra, hai tay run lên cầm cập, đền xong cửa Xuất Môn và Thiền Môn, nhìn qua xấp ngân phiếu trước mặt Đặng Tiểu Nhàn và mớ bạc vụn bên trên hỏi hắn :

- Bao nhiêu?

Bởi vì Đặng Tiểu Nhàn để một mớ bạc vụn lên trên mặt xấp ngân phiếu che mất nên nhà cái cũng không biết hắn đã đặt xuống bao nhiêu.

Nhà cái biết rằng hôm nay đã gặp phải cao nhân, bài cửa Xuất Môn đã hiện ra rồi, Thiên Cống chẳng sai, bài cửa Thiên Môn cũng rõ rồi. Đăng Lủng Cửu chẳng chạy đâu được. Chỉ có bài của Đặng Tiểu Nhàn để đó không nhúc nhích cứ để lồ lộ ra đó có thể làm cho mình không chú ý bị người ta đổi tráo đi một con, đương nhiên chỉ có Đặng Tiểu Nhàn mà thôi.

Nhà cái bây giờ chỉ có một hy vọng duy nhất, thầm mong Đặng Tiểu Nhàn đặt cửa không nhiều thì tiền ăn có ói ra một chút cũng chẳng hề gì, do đó lại vội vàng hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Bao nhiêu?

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt đáp :

- Không nhiều lắm, mười một vạn hai ngàn hai trăm mười một lạng đúng.

Nhà cái mồ hôi tuôn ra như mưa, vội vàng cầm xấp ngân phiếu cùng mớ bạc vụn trước mặt lên đếm, không khỏi la lên kinh sợ :

- Chỗ này...

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Không đủ cũng chẳng quan hệ gì? Cám ơn ngươi đã cho ta ăn hên.

Nhà cái trợn tròn mắt tức giận trừng trừng nhìn hắn lạnh lùng nói :

- Mười một vạn hai nghìn hai trăm mười một lạng đủ không hơn không kém. Các hạ nhìn kỹ nhé.

Đặng Tiểu Nhàn không hề khách khí giơ tay gom xấp ngân phiếu và đống bạc lẹ trước mặt chậm rãi trầm lấy nhét vào trong ngực.

Nhà cái nhìn Đặng Tiểu Nhàn trong bụng nhủ thầm:

“Người này tuy tuổi còn nhỏ nhưng thật là cao siêu, ta chỉ do tự mình quá sơ ý bị nó ngấm ngầm tráo bài. Bây giờ ta mới minh bạch nó nhân lúc ta ngẩng mặt lên nhìn tiền của hai cửa Xuất môn và Thiên môn thì hắn liền ra tay. Hay nói cách khác trước lúc ta ném hột súc sắc, hắn không những đã nắm rõ bài của bốn bên như trong lòng bàn tay, ngay cả ta đổ được mấy điểm hắn cũng đã dự tính rồi. Chà! Thật đáng sợ ta đã lặn lội suốt mấy mươi năm ở trường đổ bát này ngày hôm nay mới được khai nhãn giới đây”.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn nhà cái đang ngẩn người thất thần, cười ha hả nói :

- Tôn giá thua mười mấy vạn lạng thì ngay cả bài của tại hạ cũng chẳng muốn xem qua ư?

Nhà cái trầm hắn sắc mặt lắc đầu.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả thuận tay đẩy hai quân bài của mình hòa nhập chung với những con khác.

Nhà cái vừa muốn nói điều gì, thì một lão nhân áo xanh tuổi ngoài lục tuần mặt mày hiền từ vỗ nhẹ vào vai hắn nói :

- Bàn tay mà nổi nóng thì chẳng phải chuyện hay đâu. Không việc gì cả để đó cho ta tiếp.

Nhà cái cung kính vâng theo.

Hắn trợn mắt bực tức nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Hai người phú thương nọ như là gặp phải khắc tinh, sợ hãi đứng dậy phủ mông rời khỏi chiếu bạc, hai kẻ đánh du kích ở phía sau của Hoạt Môn cũng hình như ăn được một ít, mặt mũi rạng rỡ vui vẻ cũng đi ra luôn.

Lão nhân áo xanh mỉm cười ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhàn, rồi hỏi nhỏ :

- Các hạ vẫn còn muốn chơi bài?

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng đáp :

- Tại hạ nếu không muốn chơi thì làm sao lại đến nơi đây.

Lão nhân áo xanh gật đầu :

- Cũng có lý, vậy lão hủ này sẽ cùng chơi với các hạ một chút, các hạ muốn chơi bài gì?

Đặng Tiểu Nhàn cười nhẹ :

- Bài gì cũng được.

Lão nhân áo xanh sai người đem bát sứ và một hộp súc sắc đến, hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Ai làm cái trước đây?

Đặng Tiểu Nhàn nói to :

- Rừng nào thì có cọp ấy, dĩ nhiên là lão ông làm cái trước.

Lão nhân áo xanh gật đầu cười nói :

- Thì ra là thế, mời các hạ đặt cửa.

Đặng Tiểu Nhàn không hề đếm lại, thuận tay đẩy toàn bộ đống bạc ra trước mặt.

Lão nhân áo xanh bắt lấy hột súc sắc nhiên tay ném vào bát điểm, quả nhiên thủ pháp không thể xem thường. Chỉ có Đổ Quốc Thiên Vương mới có thể thắng nổi ông ta.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười vươn tay bắt lấy những hột súc sắc dùng tay nhè nhẹ ước đoán phân lượng đang chuẩn bị đổ liền nghe lão nhân áo xanh la thất thanh :

- Không cần đổ nữa ta thua rồi.

Đặng Tiểu Nhàn hơi ngẩn người ra nhìn lão nhân áo xanh không hiểu hỏi lại :

- Ông...

Lão nhân áo xanh nghiêm sắc mặt hỏi :

- Các hạ là gì của lão Nguyễn Đại Thành ở Trương Dịch?

Đặng Tiểu Nhàn lại ngây người rồi cười đáp :

- Vừa là bạn vừa là thầy.

Bỗng nhiên bóng người nhanh như điện chớp, bốn năm đại hán mặt mũi hung dữ, theo sau nhà cái ban nãy đứng xếp thành hàng chữ nhất phía sau lưng Đặng Tiểu Nhàn, mắt trợn trừng thủ thế muốn

xông vào.

Đặng Tiểu Nhàn đã tính trước một khi vào sòng ăn ít ít thôi, cũng đủ cảm thấy vui rồi, nếu như thắng lớn ắt sẽ có chuyện phiền phức, điều này cũng chẳng lấy gì làm lạ, cứ bình tĩnh đợi sự việc xảy ra.

Chỉ thấy sắc diện của lão nhân áo xanh trầm xuống trợn mắt nhìn mấy gã đại hán hung dữ một cái rồi xuống giọng quát :

- Ra ngay.

Mấy gã đại hán nọ chẳng nói năng chi quay người đi ra. Gã nhà cái thấy vậy vô cùng sợ hãi cũng muốn chuồn êm ai ngờ vừa quay người định đi ra, liền nghe thấy lão nhân áo xanh hét lớn :

- Đứng lại.

Gã nhà cái tâm thần chấn động, lại phải quay đầu, lại chỉ thấy lão nhân áo xanh chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn đang ngồi ngay ngắn nói lớn :

- Vị thiếu gia này từ nay trở đi là cổ đông của sòng bạc Như Ý chúng ta, đến dịp lễ tết đều phải chia phần lời cho người, từ ngay về sau cần phải hầu hạ cho thật tử tế chu đáo.

Đặng Tiểu Nhàn không hề ngờ đến chuyện này. Bỗng nhiên trong phút chốc đã trở thành một trong số những ông chủ, cổ đông của sòng bạc Như Ý- đệ nhất khu vực Vũ Uy.

Kỳ thực điều này cũng chẳng có gì là hiếm lạ, chẳng qua là ít người biết đến mà thôi.

Nguyên là những sòng bạc quy mô ở phương bắc đương thời mỗi khi gặp được cao thủ chân chính không những không làm khó dễ đối phương mà còn lễ độ phi thường bái phục tài nghệ cao tuyệt của đối phương, quy phục ở dưới tay đối phương một năm ba làn chia phần tiền lời của sòng bạc cho cao thủ đó.

Đây là một phương cách biểu lộ sự kính trọng cao nhất đối với một tuyệt thế cao thủ nhưng việc này cũng vô cùng hiếm thấy.

Nhìn bề ngoài sòng bạc có vẻ bị lỗ nặng thực ra họ đều bàn tính cả rồi, hai bên đều được lợi cả nhưng lợi nhất vẫn là nhà chủ sòng.

Thứ nhất là đối phương đã trở thành cổ đông của sòng bạc, đương nhiên không bao giờ lại sòng của mình để đặt cửa đánh bài.

Hai là vạn nhất có một cao thủ nào đến sòng bạc gây rối náo loạn, người đó với cương vị là cổ

đông của sòng, đương nhiên phải có trách nhiệm ra tay ngăn chặn kẻ kia.

Lại nữa người được tôn xưng là tuyệt thế cao thủ phần lớn chỉ cần lấy tiếng chứ đâu cần tiền, người ta có cười cũng mặc kệ, hiếm khi mà đến sòng bạc một năm ba lần để đòi chia lời.

Có được bằng hữu như vậy chủ sòng càng vui mừng và yên tâm hơn.

Nếu như cả năm người ấy không đến, chủ sòng cũng sẽ sai người đi mời bằng được và giao nộp cho một phần lợi tức sòng bài và việc này cứ kéo dài mãi. Nếu như lúc nào chủ sòng còn đó mà không đến thì con cháu đời sau của cao thủ này đến thì sòng đó cũng tuyệt đối không hề quỵt món nợ đó.

Đặng Tiểu Nhàn chỉ trong một đêm đã giương danh khắp làng bạc Vũ Uy, không kìm được chí khí bay bổng trong long cảm thấy vô cùng cao hứng.

Lúc này, Đặng Tiểu Nhàn mới biết lão nhân áo xanh này họ Liên tên là Tam Thắng, bởi vì song thủ trắng muốt như ngọc trông giống hệt tay nữ nhân nên người trong giang hồ thường xưng danh là Chiêm Hoa Ngọc Thủ Liêm Tam Gia mà không dám gọi tên tục của lão.

Những kẻ nổi danh trong làng bạc Vũ Uy tranh nhau chiêu đãi, Đặng Tiểu Nhàn hết cách chối từ đành phải lưu lại đấy suốt tuần sau đó mới quay trở về Trương Dịch dưới sự hộ tống của thủ hạ Chiêm Hoa Ngọc Thủ Liêm Tam Thắng.

Chương 4: Phong Trần Hiệp Nữ

Trời vẫn còn chưa sáng.

Bên ngoài màn đêm hãy còn bao trùm vạn vật. Đặng Tiểu Nhàn từ trên giường lồm cồm bò dậy, vừa mặc quần áo vừa co chân chạy ra bên ngoài.

Chạy qua gian giữa bước qua cái sân, thấy lão quái chẳng hề lên tiếng ngăn cản hắn, tự nhiên hắn bỗng cảm thấy một cảm giác khoan khoái vô cùng tràn ngập trong lòng.

Đặng Tiểu Nhàn quay đầu lại nhe răng nhăn mặt làm trò quỷ rồi cười nói :

- Lão quái, cục cưng bé bỏng ngủ ngon nhé, ta đi đây. Đừng giận nhé, tí nữa về ta sẽ mang cho cái chân giò hầm xương, tạm biệt nhe!

Đặng Tiểu Nhàn vui không tả xiết quay người chạy đi, nào ngờ vừa co chân định bước qua ngạch cửa liền nghe sau lưng có một tiếng quát lớn sang sảng :

- Đứng lại.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe không khỏi giật bắn mình, nói nhỏ :

- Đứng lại à, có cửa nào chặn đâu?

Nói xong lại cong lưng xuống định chạy tiếp.

- Còn muốn chạy sao.

Bóng người nhanh như chớp, Đặng Tiểu Nhàn chỉ thấy trước mắt hoa lên, kêu lên kinh ngạc chỉ nghe một tiếng chấn động.

Bịch.

Tiếp đó người hắn đã bị hất ra xa ngã chổng bốn vó lên trời, hắn nghiến răng chịu đựng nhưng bò dậy không nổi.

Liền thấy một lão già nhỏ thó gầy đét đứng ở ngay bậc cửa nhà khói, chiếc áo xanh ngắn có vài miếng vá lớn, y phục tuy cũ nhưng được giặt rất sạch sẽ, trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn nói :

- Tiểu tử, ngươi nên thật thà với ta một chút chứ!

Đặng Tiểu Nhàn dụi mắt lắc đầu không dám tin vào mắt mình, nhìn lão quái trong lòng bối rối tự hỏi:

“Mình rõ ràng đã điểm vào huyệt ngủ của lão mà sao lão lại bò dậy được? Con bà nó cái lão quỷ đầu bự?”

Nhưng mà lão quái cứ đứng sờ sờ ra trước mặt, làm sao mà hắn không tin được, trong lòng khiếp hãi rồi cười hỏi :

- Lão quái làm sao lại thức dậy được?

Lão già hừ lạnh một tiếng đôi mắt tức giận nhìn hắn ta trừng trừng, tia mắt như điện chớp, sắc như dao.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Từ nhỏ đến giờ đã gần mười năm, ta nhớ là không ngày nào lão không đánh ta. Lão nói thử xem vì sao vậy, bộ ghiền đánh sao?

Lão quái lạnh lùng cười :

- Hừ, kẻ khác muốn được lão phu đây đánh, cũng chẳng có được cái diễm phúc này đâu.

Đặng Tiểu Nhàn cười hì hì nói một cách giễu cợt :

- Hả! Nếu như lão nói thì cái vụ bị đánh này là phúc phần của ta sao?

- Không sai.

Lão quái rít nhẹ một hơi rồi tiếp tục nói :

- Ngươi không học đánh người thì phải học cách chịu đòn người ta đánh chứ.

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu nói :

- Cái lão này chuyên nói chuyện hồ đồ nhảm nhí.

- Từ từ rồi ngươi sẽ hiểu...

Lão quái thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Ngươi tuy chỉ mới còn cuốn trong tả lót đã được chủ nhân nhà ta dùng thần công tuyệt thế để tẩy

xương cải cốt, đả thông kỳ kinh bát mạch, lại có thiên bẩm dị thường căn cốt vững chắc đích thị là bậc kỳ nhân thiên tài cái thế trong việc luyện tập võ công. Đáng tiếc là ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn gượng người đứng dậy chỉ vào lão già mắng :

- Lão quái, ngươi tại sao cứ nhất định ép ta học võ làm chi? Ta không có kẻ thù, cho nên ta cũng chẳng muốn giết người, ta không đi chọc tức người ta, lẽ dĩ nhiên người ta cũng chẳng thể giết ta.

Lão quái lạnh lùng nói :

- Ngươi không chọc giận người ta, người ta cũng có thể giết ngươi như thường.

Đặng Tiểu Nhàn đứng ngây ra, ngơ ngác hỏi lại :

- Tại sao?

Lão quái nghiêm sắc mặt :

- Bởi vì thân phận của ngươi khác với người ta.

Đặng Tiểu Nhàn đau khổ nói :

- Ta chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi được người đem về nuôi nấng, mà còn thân với phận cái nỗi gì?

Lão quái khóe miệng như mấp máy như muốn nói điều gì nhưng lại không dám nói ra.

Đặng Tiểu Nhàn vốn tính vui vẻ, cởi mở chuyện buồn đau khổ não mau đến rồi mau đi, chỉ nghe hắn cười ha hả nói :

- Lão quái chớ nên lo giùm kẻ khác, ôm rơm nặng bụng. Ta không muốn luyện võ sát nhân, nhưng người nào muốn giết ta cũng chẳng phải dễ dàng gì đâu, bởi vì ông trời đã cho ta cái đầu bự này nè, dùng võ giết người hao sức phí công vô cùng, dùng thủ pháp giết người là hạ đẳng, vận dụng trí tuệ giết người một cách vô hình mới là điều tuyệt hay, lão nghĩ ta nói có đúng không?

Lão quái nghe như mở tấm lòng, vô cùng cao hứng, nhưng vẫn cương quyết nói :

- Cho dù nói gì đi nữa, thì vẫn phải luyện võ, muốn đánh hay muốn bị đánh.

Đặng Tiểu Nhàn không còn cách nào khác bèn nói :

- Được, nhưng mà hôm nay ta có việc, ngày mai sẽ đánh một trận được không?

Lão quái nói cộc lốc :

- Không được.

Đặng Tiểu Nhàn nhảy lên một cái, bực tức hét lớn :

- Lão quái, ngươi thật không biết hay dở gì cả, ta thấy ngươi già cả nên kính trọng mà thôi. Hay ngươi cho rằng ta sợ ngươi à? Muốn đánh hả? Được, ngươi hãy phóng ra.

Thình lình...

“Bịch” một tiếng, tiếp đó thấy bóng người bay lên lộn ra xa.

Đặng Tiểu Nhàn đã bị bay ra ngoài một trượng.

Lão quái cứ bước từng bước đến sát bên trầm giọng quát :

- Dậy mau!

Đặng Tiểu Nhàn nằm dài ra đó, hai chân liên hoàn đá ra miệng hét lớn :

- Xem pháp bảo!

Bỗng nhiên...

Sương khói mù mịt tung bay khắp trời.

Lão quái ho khan một trận, hai mắt nhắm chặt, toàn thân như phủ đầy tuyết trắng, đầu xám mặt trắng biến thành một thằng người bột. Số là ở trong sân có để hai cái ghế dài trên có đặt một cái sọt, phía trong sọt đựng bột mì, lúc Đặng Tiểu Nhàn bị đánh văng ra thấy tiện tay, tạm thời lấy nó sử dụng liền lập tức.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng tung mình chạy ra ngoài cổng, quay đầu về phía lão già cười ha hả nói :

- Xin lỗi nhé không tiếp được.

Đặng Tiểu Nhàn nói chưa dứt lời vừa quay mình lại, như là gặp phải ma quỷ chợt rùng mình một cái, như vừa đụng phải một luồng khí lạnh.

Nguyên là cái thằng người bột đã đứng sừng sững ngay trước mặt hắn từ lúc nào không biết.

Đặng Tiểu Nhàn thật là lanh lẹ, chuyển giọng ấp úng xin lỗi :

- Lão nhân gia, lão tiền bối, gia gia... Tiểu nhi không hề cố ý, tiểu nhi đáng chết. Người đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân này...

Lão quái giận dữ hét lớn :

- Mau phủi sạch cho ta, nhanh lên!

Đặng Tiểu Nhàn vội cởi bỏ y phục quỳ xuống đất, tay chân quýnh quáng phủi lớp bột dính trên người của lão quái, miệng không ngớt nói :

- Xin thứ lỗi, xin thứ lỗi...

Lão quái bừng bừng nổi giận, hận đến nỗi suýt giơ chân đá chết hắn. Ai ngờ chân của lão chưa kịp nhấc lên thì huyệt Âm Lăng Tuyền ở dước đầu gối chợt tê đi, một nửa thân mình lập tức không thể động đậy.

Lão quái kinh hãi la lên :

- Tiểu tử, ngươi...

- Ta chẳng phải cố ý, xin lỗi nhé. Ha ha ha...

Gã tiểu tử này tuy miệng nói thế mà tay không rãnh chút nào, tiếp tục điểm vào các huyệt Tôn Bì, Lương Khâu, Phục Thổ cơ hồ đã điểm khắp các huyệt đạo mà trong cuốn Túc Dương Minh Kinh đã ghi.

Rồi đứng dậy cười nói :

- Lão quái. Bé ngoan của ta ơi, nằm chơi dưới đó một chút nhe.

Chỉ nghe “phịch” một tiếng, lão ta đã ngã xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn mặc y phục xong, đắc ý vỗ tay cười nói :

- Ta chẳng nói sai, võ công có cái gì hay, ta chỉ cần động não một chút là các hạ nằm ngay đơ. Ha ha ha...

Đặng Tiểu Nhàn chẳng thèm quay đầu lại, đi ngay ra ngoài.

Thốt nhiên...

Một tiếng cười lạnh lùng vang lên phía sau lưng Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn bị tiếng cười làm cho nhức đầu, quay đầu lại xem, lão quái đang nằm dưới đất chẳng biết đã biến đâu mất biệt.

Đặng Tiểu Nhàn trợn mắt, miệng hả lẩm bẩm nói :

- Quái lạ, lẽ nào lão...

Lúc hắn đang há hốc miệng ngạc nhiên đứng thừ người nhìn lại, thì lão quái đã ở phía sau lưng cười nói :

- Cái tuyệt kỹ Phong Huyệt Di Mạch của ta diệu dụng vô cùng. Nói, ngươi có muốn học hay không?

Đặng Tiểu Nhàn nói từng tiếng một :

- Không... muốn... học.

- Được, vậy thì ngươi đợi đó để chịu đòn.

Lời nói chưa dứt, lão đã sấn tới, thân hình lướt nhẹ nhanh như điện xẹt, cánh tay phải giơ lên trút xuống đầu và mặt Đặng Tiểu Nhàn những cú đấm dữ dội.

Đặng Tiểu Nhàn co giò định chạy, hắn tuy nhanh nhưng lão quái còn nhanh hơn hắn, “vù” một tiếng lão quái đã bay qua đầu hắn, rồi quay mình xuất chưởng nhanh như chớp lóe sao sa chỉ nghe tiếng bình bịch liên tiếp, Đặng Tiểu Nhàn phút chốc đã bị ăn bảy tám chưởng.

Đặng Tiểu Nhàn thấy lão quái hành động như gió, chiêu thức kỳ dị như bóng với hình, muốn chạy không được, muốn tránh cũng không xong, bèn đâm liều cự lại lão ta.

Đặng Tiểu Nhàn xuất thủ vô cùng cay độc, chiêu nào cũng không rời những chỗ yếu hại của lão, dốc hết sức liều mạng một phen.

Lão quái càng đánh càng lẹ, chưởng chỉ quyền cước đều có một nội lực vô cùng mãnh liệt ghê gớm, quả đúng là cao thủ nội gia, kẻ nào bị đánh không chết thì cũng bị thương.

Điều lạ lùng là trên mình Đặng Tiểu Nhàn bị trúng những đòn trí mạng như vậy, mà hắn vẫn cứ lăn tròn dưới đất, lộn qua lộn lại, chẳng những không chết, mà ngay cả một vết thương nhỏ cũng chẳng có, có lẽ hắn đã thực sự học được cách chịu đòn.

Trận đấu tiếp tục.

Đặng Tiểu Nhàn bị đánh đến ba trăm sáu mươi lăm chưởng.

Ba trăm sáu mươi lăm chưởng này đánh vào ba trăm sáu mươi lăm huyệt đạo trên khắp thân mình hắn, trên mặt lão quái dần dần hiện ra nụ cười.

Bởi vì lão cảm thấy ở khắp ba trăm sáu mươi lăm huyệt đạo này đã sinh ra sức đề kháng tự nhiên, hạ thủ càng nhanh kháng lực cũng càng lớn.

Lão quái mừng thầm trong lòng đang định dừng tay...

Đặng Tiểu Nhàn bị đánh dữ quá liền la lớn :

- Dừng tay, ta chịu học. Được chứ?

Lão quái vui mừng hiện ra bên ngoài, cứ tròn xoe mắt nhìn hắn, vui mừng cực độ nói như muốn khóc :

- Trời xanh thương tình, nếu không ta có lẽ đã phải ôm hận suốt đời. Tiểu Nhàn, ngươi nói thật đấy chứ?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm sắc mặt nói :

- Ta biết lão nhân gia khổ tâm bao lâu nay, lại nữa ta không học cũng không được, đúng không? Nhưng mà ta có một điều kiện.

Lão quái vội vàng hỏi :

- Điều kiện gì?

Đặng Tiểu Nhàn nói tiếp :

- Ta cho ngươi thời gian trong vòng ba tháng ngươi dạy bao nhiêu ta học bấy nhiêu, nhưng ngươi cứ an tâm, ta sẽ không bước ra khỏi cửa, không trốn ra khỏi nhà dốc hết tâm trí học với ngươi. Sau ba tháng đó ngươi chớ ép...

Lão quái suy nghĩ hồi lâu mới chậm chạp hỏi lại :

- Ba tháng đủ rồi, sau này ngươi muốn bảo ta ép ngươi, ta cũng không còn cách nào ép được ngươi nữa...

Đặng Tiểu Nhàn kinh ngạc hấp tấp truy hỏi :

- Tại sao?

Lão quái thở dài đáp :

- Đợi công phu của ngươi đã thành, để đi lên Bắc Kinh một chuyến làm giúp ta một vài chuyện nhỏ. Chà! Chừng nào gặp lại, thì ta đây chẳng hề biết được.

Đặng Tiểu Nhàn bắt đầu ngơ ngác, sau đó hai mắt đỏ lên gần như muốn khóc, đau khổ nói :

- Lão quái, cái này...

Đã mười mấy năm trôi qua, đời người thì có được bao cái mười mấy năm cơ chứ. Một già một trẻ sớm tối có nhau, sống dựa vào nhau. Tuy mỗi ngày, đều đánh nhau, chửi lộn nhưng trong lòng người nọ kẻ kia, thân như cốt nhục, phụ tử tình thâm, bỗng nhưng chia lìa làm sao trong lòng chẳng cảm thấy luyến tiếc.

Lão quái trong lòng tuy tiếc nuối nhưng để an ủi Đặng Tiểu Nhàn vẫn làm bộ vui vẻ cười nói :

- Tiểu tử đừng buồn, ngươi trưởng thành rồi cũng phải đi ra góp mặt với thiên hạ chứ. Còn điều này nữa, lão quái này xương cốt vẫn còn cứng cáp, ngày một ngày hai đâu thể chết dễ dàng. Ngươi sao mà sợ không gặp lại ta?

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng tràn đầy hy vọng nói :

- Lão quái, lão... lão tại sao lại không đi cùng với ta?

Lão quái không thể nói rõ cho hắn biết nguyên nhân, bèn nói tránh đi :

- Ta có việc bận không thể phân thân đi cùng ngươi, khi nào xong việc ta sẽ tìm gặp ngươi sau.

Đặng Tiểu Nhàn cười rồi nói một hơi :

- Lão quái, chúng ta đã thỏa thuận rồi nhé. Ngươi đi với ta ngày nào ngươi cũng được ăn ngon, uống đồ cay ha ha...

Lão quái cũng cười, tay phải đưa lên giả như đổ súc sắc nói tiếp :

- Điều này thì ta tin bởi vì ngươi biết đánh bạc mà.

Hai người cùng cười, một già một trẻ dường như muốn tạm thời quên đi nỗi sầu ly biệt.

* * * * *

Vào một đêm khuya.

Lão quái miệng đầy hơi rượu, say khướt tay phải xách bầu bạch tửu, tay cầm một bao chân giò hầm tương, chân bước loạng choạng, miệng cứ lẩm bẩm khẽ hát đi vào trong nhà.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy trong nhà vẫn sáng ánh đèn, lão quái trong lòng tự nhiên cảm thấy cao hứng nhủ thầm:

“Cái thằng tiểu tử này trước giờ giống hệt như du quỷ vậy, suốt ngày chẳng thấy hắn ở nhà, bây giờ lại chịu ở nhà, một bước cũng không bước ra ngoài, đóng cửa trong nhà chuyên tâm luyện công, xem ra thì ta thật là lẩm cẩm lo xa”.

Lão quái trong bụng vui mừng, chân bước tới lấy tay mở cánh cửa, người vẫn chưa qua khỏi cánh cổng đã hả họng ra hét vang :

- Tiểu tử, ngươi đừng giả bộ ngớ ngẩn trốn rúc vào trong phòng mau ra đây nhìn xem trên tay ta xách cái gì...

Hồi lâu cũng chẳng có tiếng người đáp lại.

Bình thường thì mũi của Đặng Tiểu Nhàn thính hơn mèo, nhạy hơn cả chó, bất kể sớm khuya chỉ cần lão mang thức ăn gì về là hắn như con quỷ đói vồ lấy nhai ngấu nghiến, ăn nuốt vội vàng tựa hồ sợ người ta sắp giựt đồ ăn của nó.

Hôm nay sao lại khác thường? Lão quái trống ngực đập thình thịch, ba chân bốn cẳng chạy vào, cao giọng hét lớn :

- Hảo tiểu tử, ngươi dám chê đồ của lão phu à, không ăn thì thôi lão đây mang cho chó ăn.

Từ trong phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng rên ư ử, lão quái đứng lặng người đi, thần sắc đột nhiên biến đổi trong bụng thầm lo:

“Không xong rồi”.

Chỉ thấy thân hình lão lướt qua một cái, nhanh như ánh chớp nhẹ nhàng như làn khói mỏng, thoáng cái nhào vô trong phòng.

Lão quái đứng ở trước giường thấy Đặng Tiểu Nhàn lật mình ngủ mê mệt, miệng cứ ú ớ mãi mới phát ra tiếng.

Lão rót một chén rượu xé cái bao giấy dầu đựng chân giò ra chuẩn bị lấy ra làm đồ đưa cay, đột ngột nhíu đôi mày bước nhanh ra trước lấy tay rờ khắp người Đặng Tiểu Nhàn, định thần nhìn kỹ kinh hãi suýt chút nữa là la loáng lên.

Chỉ thấy trên đầu hắn mồ hôi nhỏ giọt, mặt đỏ như lửa, hai mắt khép chặt, hơi thở nhẹ như tơ.

Lão quái kinh hoàng thất sắc, đưa tay sờ trên trán hắn, chỉ cảm thấy một cảm giác nóng bỏng như chạm phải lửa, trong bụng nghĩ thầm:

“Quái lạ! Trong người thằng nhỏ này dường như có một luồng kình lực mãnh liệt vô cùng chạy

loạn xạ khắp người. Chân lực nội gia mà ta đã dày công tu tập suốt mấy chục năm qua cũng bị luồng kình lực này của hắn bức lui, chẳng lẽ hắn...”

Thân hình Đặng Tiểu Nhàn lắc lư suýt nữa té ngã, lão quái vươn tay ra đỡ lấy hắn hấp tấp hỏi :

- Ngươi... ngươi làm sao vậy?

Đặng Tiểu Nhàn đau đớn rên rỉ đáp :

- Ta... ta nhức đầu... chóng mặt ruột gan... toàn thân khó chịu vô cùng... giống như đang bị nướng vậy...

Lão quái thở dài một tiếng an ủi hắn :

- Hài tử, ngươi ráng chịu đau một chút, để lão đây nghĩ kỹ xem.

Đặng Tiểu Nhàn cười khổ :

- Ta từ nhỏ đến giờ sống vui vẻ thoải mái, chỉ duy nhất có điều đáng tiếc là không biết được thân thế của mình. Ôi, phàm đã là người thì cha mẹ thân sinh ra mình có ai lại không biết rõ. Lão quái tử, mỗi thống khổ này ngươi có biết chăng?

Lão quái rơm rớm lệ đáp :

- Hài tử, lão đây không phải là không nói với ngươi, thực ra là...

Đặng Tiểu Nhàn khẽ thở dài, giọng yếu ớt nói :

- Lão đừng lo buồn, ta biết lão rất khổ tâm, cũng là vì ta mà thôi cho nên ta cũng chẳng hỏi ép ngươi, ta chỉ sợ...

Lão quái lệ rơi như mưa bi thảm nói :

- Hài tử, thân thế ngươi rất đặc biệt, vai mang trọng trách nặng nề, nếu trời xanh thương tình quyết không để ngươi...

Trong phòng không khí vô cùng buồn thảm, nặng nề.

Già trẻ nhìn nhau lệ tuôn như suối.

Bỗng nhiên...

Lão quái mắt hiện kỳ quang, hấp tấp hỏi :

- Hài tử, có phải ngươi đã ăn vật gì không?

Đặng Tiểu Nhàn lắp bắp trả lời :

- Không... không... không có...

Đặng Tiểu Nhàn dần dần không cảm thấy gì nữa, người đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Lão quái lòng như lửa đốt, lo lắng lấy tay xoa hai bên thái dương hắn run run hỏi :

- Hài tử, tỉnh lại đi, nghĩ lại xem mau. Nghĩ lại xem...

Đặng Tiểu Nhàn gắng sức mở to đôi mắt, ngơ ngác một hồi, đột nhiên rúng động toàn thân, hình như nhớ lại một điều gì thu hết sức cố gắng nói ngắt quãng :

- Ta cũng... không biết... là cái gì, rất thơm... rất ngon... còn lại mấy viên... ở...

Lão quái lắc nhẹ hai vai hắn hỏi lớn :

- Còn mấy viên nữa ở đâu, nói, nói mau.

Thanh âm của Đặng Tiểu Nhàn đã nhỏ, bây giờ lại càng nhỏ hơn hầu như không thể nghe thấy.

- Ở... ở trong... túi áo... của... ta.

Lão quái một tay đỡ Đặng Tiểu Nhàn, tay kia sờ khắp thân hắn, tìm kiếm giây lâu mới kiếm thấy một cái lọ sứ màu xanh ngọc vô cùng tinh xảo, hình dáng kỳ lạ cổ quái, cao độ một tấc, to bằng cỡ ngón tay.

Trên thân lọ có khắc năm chữ tiểu triện Thái Ất Đại Hoàn đan bởi vì cỡ chữ quá nhỏ, nếu không chú ý nhìn kỹ thì rất khó phát hiện ra.

Lão quái không nén nổi vẻ vui mừng hiện trên nét mặt nghĩ thầm:

“Tương truyền Thái Ất Đại Hoàn đan này là do Phù Dao Tử Trần Đoàn, người thời ngũ đại đi khắp ngũ hồ tứ hải, thu thập thiên tài bị bảo ẩn trên núi Hoa Sơn suốt sáu mươi năm tinh luyện chế thành. Nó là thành phẩm vô thượng của đạo gia. Công năng của nó có thể cải tử hoàn sinh tẩy căn rửa cốt, làm cho thân thể nhẹ nhàng bay bổng. Trong giới võ lâm, ai cũng đều mong muốn có được báu vật này, vì sao mà tiểu tử này ăn xong, có thể...?”

Lão quái thấy tình hình Đặng Tiểu Nhàn ngày càng nguy ngập, nhất thời tâm hoảng trí loạn, chân tay luống cuống nhìn lọ sứ xanh ngọc trong tay tiếp tục nghĩ thầm:

“Phù Dao Tử vũ hóa đăng tiên đã lâu, đến nay đã qua mấy trăm năm, Thái Ất Đại Hoàn đan chỉ là truyền ngôn trong giới giang hồ, chưa có ai từng được thấy qua. Lẽ nào đây là...”

Lão quái vừa nghĩ đến đây vội vàng mở nắp lọ ra xem.

Một mùi hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi xông đến tận tim phổi, hồi lâu không tan.

Lão quái lịch duyệt giang hồ, kiến thức quảng bác, lấy kinh nghiệm của mình phán đoán thì Thái Ất Đại Hoàn đan này tuyệt nhiên không thể là đồ giả, nhưng nghĩ mãi không ra huyền cơ bên trong việc này, nghĩ ngợi hồi lâu, thất thần buông rơi chiếc lọ xanh trong tay xuống bên giường.

Lão quái đang định giơ tay nhặt lên, đột nhiên ánh mắt lóe lên một cái nhìn chằm chằm vào dưới đáy lọ. Nguyên là ở dưới đáy lọ có khắc mười sáu chữ cuồng thảo lớn bằng đầu kim viết rằng:

“Nghịch nhất chính thất

Chính chính nghịch nghịch

Chính thất nghịch bay

Nghịch nghịch chính chính”.

Lão quái chẳng hiểu ý nghĩa của bốn câu trên, hồi lâu mới thầm nhủ một mình:

“Xem ra thì đây có vẻ là một loại khẩu quyết hành công vận khí, nhưng lại quá trái ngược với lẽ thường... Ai da, việc đã đến mức như vậy ta cũng đành phải đánh liều một chuyến thử coi”.

Nghĩ đến đây, lão vội vàng dựng Đặng Tiểu Nhàn dậy ngồi xếp bằng trên giường.

Lão nhắm mắt ngưng thần bắt đầu vận công lực, trước tiên dùng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt xoa bóp khắp các huyệt đạo của Đặng Tiểu Nhàn.

Đợi sau khi xoa xong mười tám huyệt đạo ở trước mặt, lại quay người hắn ra sau rồi xoa tiếp mười tám đại huyệt đạo ở sau lưng.

Đây là mười tám huyệt đạo vô cùng quan trọng trong số ba trăm sáu mươi lăm huyệt đạo trân thân thể con người, được chia thành bốn loại huyệt đạo: Tử huyệt, Tàn huyệt, Hôn huyệt và Á huyệt.

Bốn loại huyệt đạo này phân bố khắp toàn thân, có huyệt thuộc về hệ thần kinh, có huyệt là bộ phận phủ tạng trọng yếu, có huyệt thì có liên hệ mật thiết với hệ thống huyết mạch.

Do đó, khi mới vừa xoa Đặng Tiểu Nhàn lập tức cảm thấy sự đau đớn toàn thân đã giảm nhẹ đi không ít, trong người dễ chịu hẳn đi, hai mắt từ từ mở ra, tỉnh táo trở lại.

Lão quái sắc mặt rạng rỡ, không bỏ qua cơ hội tốt này vội vàng lấy khẩu quyết trong lọ Thái Ất Đại Hoàn đan truyền thụ lại cho hắn.

Đặng Tiểu Nhàn thiên tư thông tuệ dị thường chỉ trong chốc lát đã lĩnh hội tâm cơ ghi nhớ trong lòng.

Lão quái trầm giọng hét :

- Ngồi ngay ngắn lại mau.

Đặng Tiểu Nhàn mau chóng ngồi xếp bằng lại ngay ngắn, từ bỏ tạp niệm trong phút chốc đầu óc tỉnh táo, quên hết mọi sự bên ngoài.

Lão quái vận chưởng nhanh như điện chớp, áp chặt vào phía sau lưng Đặng Tiểu Nhàn, ngưng tụ công lực toàn thân, chưởng lực trong lòng bàn tay chầm chậm phát ra.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên chấn động toàn thân cảm thấy một luồng nhiệt khí đột ngột từ huyệt Mệnh Môn đi vô rồi dần dần lan tỏa khắp người.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng chiếu theo khẩu quyết bắt đầu hành khí vận công. Lúc mới bắt đầu, khí huyết trong người không cách nào hòa hợp với luồng kình lực mãnh liệt bên trong, trái lại còn bị nó đẩy lui, cơ hồ như bắn loạn hết cả.

Thời gian cứ dần trôi...

Đặng Tiểu Nhàn đã ngộ ra được sự ảo diệu của nó dưới sự trợ lực của lão quái, luồng kình lực mãnh liệt này cứ dần dần bị khống chế hoàn toàn, và từ từ tiến tới hợp nhất hai luồng khí lực. Theo như khẩu quyết thuận nghịch lưu chuyển luân nhau xuyên qua các đường kinh lạc nhập vào mạch vượt qua mười hai tầng nấc của cơ thể.

Lão quái lúc này mồ hôi nhỏ giọt, hơi thở dồn dập, toàn thân run lên, người lảo đảo muốn ngã, nói gấp gáp :

- Không được ngưng, cứ tiếp tục...

Lão vừa nói song chưởng vừa rời khỏi huyệt Mệnh Môn của Đặng Tiểu Nhàn, rồi nhắm mắt lại, bắt đầu vận công điều tức.

* * * * *

Mặt trời đã lên.

Ánh dương xuyên qua khung cửa chiếu lên khuôn mặt của Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn hành công đã xong, đôi mắt chầm chậm mở to, chỉ thấy hắn ta thần thái tươi tỉnh vẻ mặt hớn hở cười nói :

- Lão quái có đồ ăn gì không? Ta đói lắm rồi.

Liền nghe lão quái ở ngoài sân cười ha hả trả lời :

- Tiểu tử, có bánh nướng, bánh bao, nói mau, ngươi muốn ăn cái gì?

Đặng Tiểu Nhàn biết ngay cái mà lão quái gọi là bánh nướng, chính tà bàn tay, còn bánh bao tức là nắm đấm. Hắn muôn phần cảm kích sự yêu thương của lão đối với hắn trong lòng nghĩ:

“Có bị lão đánh một trận thì cũng hay đấy”.

Lập tức nghe tiếng cười nói của Đặng Tiểu Nhàn :

- Lão quái, bánh nướng ta cũng ăn, bánh bao ta cũng ăn. Chẳng chê!

Lão quái cười hà hà gọi :

- Tiểu tử, vậy thì ngươi hãy mau ra đây.

Đặng Tiểu Nhàn nhún mình một cái, đã bay bổng lên cao, hắn thầm la một tiếng “không xong”, muốn thu thế lại đã không kịp nữa.

Chỉ nghe “bụp” một tiếng đầu đã bị va vào khung cửa.

Đặng Tiểu Nhàn vừa xoa xoa đầu vừa nghĩ thầm trong bụng:

“Vừa rồi ta chỉ bất quá nhún mình nhẹ nhàng, vậy mà không ngờ đã bay ra ngoài một trượng, chỉ trong một đêm mà công lực ta đã tinh tiến vượt bậc như thế, việc này thật là... lẽ nào...”

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghĩ đến đó liền thử vận khí, chỉ có cảm giác chân khí trong người như những đợt sóng, cứ muốn trào ra khỏi cơ thể, không khỏi vui mừng hớn hở. Song cước điểm nhẹ trên đất người đã bay lên mấy trượng ra đến ngoài sân.

Lão quái nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp, chẳng còn tin vào mắt mình nữa, hồi lâu mới bắt đầu cười nói :

- Xem ra Thái Ất Đại Hoàn đan này quả thật diệu dụng vô cùng, tuy chỉ qua một đêm công lực của mi đã tăng lên gấp bội. Bây giờ ta phải thử qua một chút, coi thử thành tựu võ công của ngươi mấy ngày qua có thể vận dụng linh hoạt hay không?

Đặng Tiểu Nhàn lè lưỡi, hai tay xua lấy xua để nói :

- Thôi đi! Thôi đi! Lão võ công tinh thông uyên bác vô địch thiên hạ. Ta... ta đâu... dám...

Lão quái nghiêm giọng bảo :

- Bất cứ loại võ công nào cho dù cao thâm ảo diệu đến đâu, ban đầu dùng để đối địch cũng luôn cảm thấy vụng về, cần phải qua luyện tập lâu dài mới có thể phát huy ra được toàn bộ uy lực của nó. Hãy để ta cho ngươi nếm thử vài chiêu nhé.

Đặng Tiểu Nhàn cố ý làm ra vẻ khiếp sợ nói :

- Cũng được, nhưng xin lão hạ thủ lưu tình cho.

Lão quái cười hà hà :

- Ta chỉ là khảo nghiệm xem võ công của ngươi đã tiến bộ thế nào, đâu có phải động thủ thực sự với ngươi đâu. Thử nghiệm để biết sự thực, ngươi cứ việc dốc toàn lực xuất thủ với ta là được.

Đặng Tiểu Nhàn cũng cười theo nói :

- Những lời này là lão nói đó nghe, vậy thì ta chẳng khách sáo, vị nể nữa đâu.

Trong lúc đang nói, hắn đã xông vào giữa, song chưởng liên tiếp vung ra.

Lão quái nghe hơi gió, lắc mình nhẹ qua tránh chiêu, đồng thời hữu chưởng cũng đã đánh ra nhanh như điện chớp về phía Tiểu Nhàn.

Lão quái ẩn mình ở Trương Dịch mười mấy năm qua chưa từng động thủ với ai, hiện tại hai người tuy chỉ là thử chiêu nhưng lão quái cũng vô cùng thích thú.

Vừa nghe chưởng phong rít lên vèo vèo, cuồng phong nổi lên ào ạt, lão quái từ từ thi triển công phu. Song chưởng càng lúc càng phát ra vô cùng mạnh mẽ.

Đặng Tiểu Nhàn muốn cho lão quái cao hứng, đồng thời cũng muốn tự mình thử xem công lực đã tiến bộ đến trình độ nào, nhân đó liều mạng đem hết sức ra tấn công không mảy may khoan nhượng, một già một trẻ đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Võ công của Đặng Tiểu Nhàn đều do lão quái truyền lại, tuy hắn đã dốc hết sức mình song vẫn bị lão quái chiếm lấy tiên cơ.

Hai người giao đấu hơn mười mấy hiệp, Đặng Tiểu Nhàn đã hơn bảy tám lần ngộ hiểm chiêu, nếu như đối địch thật sự thì e rằng hắn đã sớm táng mạng dưới song chưởng của lão quái.

Đặng Tiểu Nhàn vừa đánh vừa nghĩ thầm:

“Võ công mà ta có được đều do lão truyền thụ, đương nhiên là lão chế ngự tiên cơ, lúc nào cũng bức ta ở thế yếu, nhưng mà ta không sợ bị đòn, bây giờ nội lực tăng tiến không ít, ta dứt khoát chẳng thèm thủ thế nữa, cứ cứng đầu liều mạng với lão vài chiêu may ra còn có đường thắng”.

Tâm niệm như vậy, nên hắn thình lình lùi nhanh ra sau, song chưởng để trước ngực dồn sức vào hai cánh tay, chuẩn bị đánh một đòn trí mạng.

Nào biết lão quái như bóng với hình, nhanh như điện chớp, chưởng lực nặng tựa sơn thạch, chiêu nào cũng chứa nội lực mạnh mẽ xuất thủ nhanh lẹ vô cùng.

Chỉ nghe “binh, binh, binh” một lượt vang lên, Đặng Tiểu Nhàn đã bị trúng liền bảy tám chưởng.

Đặng Tiểu Nhàn tuy bị trúng đòn liên tục vẫn chẳng hề cảm thấy đau đớn, vừa thử vận khí không những khí huyết thông suốt mà nội lực còn liên miên bất tuyệt như dòng sông cuộn chảy, không khỏi có cảm giác sung sướng.

Lão quái thấy Đặng Tiểu Nhàn trúng liền mấy chưởng, mà vẫn khí định thần nhận điềm nhiên chẳng hề để ý, không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ:

“Tiểu tử này nội lực thâm hậu ra ngoài sở liệu của ta, trong mỗi chiêu của ta đều ẩn chứa đến tám, chín thành chân lực nội gia mà tiểu tử này vẫn cứ trơ trơ đứng đó. Xem ra Thái Ất Đại Hoàn đan này diệu dụng vô cùng, tiểu tử này tuy người chưa thành kim cương bất hoại nhưng giới võ lâm giang hồ đã rất ít người đả thương được nó, ta cũng yên tâm”.

Đặng Tiểu Nhàn hít một hơi chân khí, dồn sức vào hai cánh tay, cười nói :

- Lão quái, lão phải coi chừng đấy!

Dứt lời bóng người cực kỳ nhanh lẹ tựa như chớp lóe sao sa, song chưởng đã đồng thời đẩy ra.

Lão quái hoàn toàn không ngờ rằng Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên công bức lão, nhất thời tránh không kịp đành phải hợp nhất song chưởng tập trung công lực toàn thân nhanh chóng đẩy ra nghênh tiếp cú đánh liều mạng này của Đặng Tiểu Nhàn.

Ầm...

Một tiếng chấn động kinh hồn, cuồng phong cuộn lên khắp nơi, Đặng Tiểu Nhàn bị chấn động văng ra ngoài một trượng, hai cánh tay tê buốt, đầu váng mắt hoa, dựa vào bức tường thở hổn hển, xua tay la lớn :

- Đánh không lại, ta không đánh nữa.

Lão quái tuy vẫn đứng nguyên chỗ cũ nhưng thân hình cũng bị hơi chút dao động, tiếp đó nghe thấy lão cười ha hả nói lớn :

- Tiểu tử, ngươi có thể tiếp được chưởng này của ta, cũng chẳng phải dở đâu. Lão quái ta đang cao hứng đây, ngươi cứ tiếp thử vài chiêu nữa xem.

Nói chưa dứt lời, cánh tay phải của lão đã tung ra quét qua ngang người Đặng Tiểu Nhàn một cái.

Đặng Tiểu Nhàn vừa mới niếm thử một chưởng, nên không dám nghênh tiếp thêm, vội vàng đề khí bay vút lên không lướt trên đầu của lão quái.

Song cước vừa mới chạm đất, bên tai đã nghe tiếng chưởng phong vù vù thổi tới, lão quái đã như bóng với hình đuổi đến phía sau lưng.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng nghiêng mình sang phải, né tránh sự truy kích của lão, đồng thời quay mình giơ chưởng đánh lại. Lão quái chẳng phải lo lắng Đặng Tiểu Nhàn bị thương nữa, do vậy mấy chiêu sau này chưởng lực phát ra càng mãnh liệt hơn, khắp quanh sân rộng này cuồng phong cuồn cuộn nổi lên bốn phía cát bay đá chạy uy thế kinh người.

Đặng Tiểu Nhàn miễn cưỡng chịu đựng một hồi nữa, bộ cước đã không còn vững vàng thân hình loạng choạng mồ hôi tuôn ra như mưa, miệng thở phì phì như trâu.

Lão quái đột nhiên thu hồi chưởng thế, cười nói :

- Tiểu tử, ngươi đã tiến bộ nhanh đấy, thực là đã vượt qua ngoài sở liệu của ta, cũng không ngờ rằng ngược lại có thể tiếp được ba mươi chiêu công kích...

Lão đầu tử vỗ vào vai Đặng Tiểu Nhàn một cái cao hứng nói nói tiếp :

- Khá, khá lắm. Đi, chúng ta cùng vào uống rượu.

* * * * *

Lão quái nhìn Đặng Tiểu Nhàn đang ăn uống ngon lành, mỉm cười hỏi hắn :

- Tiểu tử Thái Ất Đại Hoàn đan này ở đâu ra vậy?

Đặng Tiểu Nhàn vừa nhai nuốt vội vàng vừa nói :

- Của Đỗ Vương Nguyễn gia gia tặng ta đó.

* * * * *

Sự việc nguyên là như vầy.

Một buổi vào khoảng quá trưa Đặng Tiểu Nhàn sau khi ăn cơm cùng Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành nói chuyện (...). Đỗ Vương liền với tay lấy một (...) vô cùng tinh xảo đưa cho Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn vừa (...) đồ kình của Tri Cơ Tử (...) Đỗ Vương đã tình cờ có được và nhờ nó đã trở thành vua trong nghề cờ bạc, không kìm được niềm vui trên nét mặt, vội vàng mở cái hộp ngọc ra xem tập trung nhãn lực đọc qua một lượt.

Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành cũng không muốn làm hắn phân tâm, liền trở vào trong phòng nằm nghỉ trưa. Đặng Tiểu Nhàn nhanh chóng đọc lướt qua, chỉ một lát sau, đã xem xong đồng thời nhớ như in từng chữ một, rồi ngồi yên suy nghĩ để tìm ra chân lý của nó.

Ngờ đâu trong lúc mải suy nghĩ, hắn vô tình đánh rơi chiếc hộp xuống đất, liền vội vàng nhặt nó lên xem, tuy không bị nát tan nhưng dưới đáy hiện ra một vết nứt mảnh như tơ.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng buồn bã, không (...) với Đỗ Vương cho được. Trong (...) tay xoa xoa chiếc hộp, ai ngờ (...), vết nứt tự nhiên biến mất.

Đặng Tiểu Nhàn không khỏi “ồ” lên kinh ngạc, nhưng lại cho rằng minh hoa mắt, bèn đưa tay dùng sức đẩy nhẹ phía dưới hộp, lại có vết nứt xuất hiện. Hắn thử đi thử lại mấy lần, đã suy đoán rằng dưới hộp nhất định phải có một lớp nữa.

Trong lòng Đặng Tiểu Nhàn bỗng nhiên nổi lên tính nghịch trẻ con, trong lúc hiếu kỳ, hai tay dùng lực đẩy nhẹ một cái, quả nhiên dưới đáy hộp là một ngăn mỏng, trong ngăn đó là một lọ sứ xanh ngọc nhỏ nhắn và một cuốn sách lớn bằng bàn tay.

Đặng Tiểu Nhàn trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng, liền kêu lớn :

- Lão gia gia, mau lại xem nè...

Đỗ Vương nghe tiếng gọi liền đi ra, nhìn lên chiếc hộp ngọc trên bàn, đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi giơ tay cầm lấy chiếc lọ và cuốn sách nhỏ ở trong ngăn đó nhìn đi nhìn lại giây lâu mới chậm rãi quay lại nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Đây là cuốn Tử Phủ Bổ Di nội dung của nó đều là bí thuật luyện khí của Đạo gia, chữ chữ đều thâm ảo khôn lường, câu nào cũng đều hàm ẩn huyền cơ diệu pháp ta nhất thời cũng không cách nào hiểu được đạo lý ẩn chứa trong nó, trước mắt đối với ngươi nó cũng chẳng lợi ích gì. Mang có trong người dễ dàng bị người ta lấy mất, tạm thời ta sẽ giữ nó thay ngươi.

Đỗ Vương lấy chiếc lọ sứ đặt vào tay hắn nói tiếp :

- Cái này thì ngươi hãy cầm lấy, đây là hãn thế kỳ trân chớ nên để mất nó.

Đặng Tiểu Nhàn từ chối không nhận nói lớn :

- Gia gia, đã là kỳ trân dị bảo vậy thì người nên giữ lấy nó, vãn bối quyết không dám nhận.

Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành cảm động nói :

- Hài tử, lẽ nào ngươi lại có tấm lòng quý báu, không mảy may động tâm trước những kỳ trân dị bảo như vậy. Than ôi! Thế nhân bảo người đã bị chữ “tham” làm khổ. Hài tử ngươi hãy thu nhận nó đi, ta tặng nó cho ngươi mà trong này tự nhiên có lý của nó.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn không chịu nhận, cười nói :

- Gia gia, người hãy nói thử xem có lý ở chỗ nào thì vãn bối sẽ nhận ngay, nếu không…

Đỗ Vương thở dài, nhè nhẹ đáp :

- Số đã có ắt sẽ có, bằng không gượng ép lắm cũng không thể có được. Xem ra chẳng sai chút nào.

Ta từ lúc nhặt được đồ Đồ Kình của Tri Cơ Tử này trong thạch động Đôn Hoàng đến nay đã mấy chục năm, không ngày nào là không lấy ra mở xem, nhưng vẫn không phát hiện được phía dưới hộp còn có…

Đỗ Vương nhẹ nhàng cầm tay Đặng Tiểu Nhàn, đoạn nói tiếp :

- Hôm nay ngươi mới lần đầu tiên mở ra xem bộ Đồ Kình liền phát hiện ra bí mật của hộp ngọc này, ngươi bảo đó không phải là thiên ý sao? Hài tử, mau nhận lấy.

Đặng Tiểu Nhàn khom mình bái tạ rồi nói :

- Bậc trên đã cho kẻ dưới không dám chối từ. Vậy vãn bối cung kính tuân lệnh.

* * * * *

Lão đầu tử nghe rõ đầu đuôi cười nói :

- Thì ra là vậy, tiểu tử ngoài việc truyền thụ kỹ xảo đánh bạc ra lão có khi nào chỉ giáo võ công cho ngươi chưa?

Đặng Tiểu Nhàn ngớ người hỏi lại :

- Lão quái, lão nói rằng lão nhân gia họ Nguyễn cũng biết võ sau?

Lão quái ung dung cười nói :

- Lão đó chẳng những biết võ, mà võ lâm hiện tại có thể đàm luận tương với lão, bất quá chỉ khoảng ba hoặc năm người mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng hỏi :

- Năm vị nào vậy?

Lão quái ngửa mặt hớp cạn chén rượu, rồi như đang cố nhớ lại hồi ức những chuyện thăng trầm khi xưa, hồi lâu sau mới bắt đầu chậm chạp trả lời :

- Mấy chục năm trước, giới quần hùng võ lâm giang hồ đồng thời xuất hiện bốn nhân vật võ lâm cao tuyệt cùng hẹn nhau trong đêm Trung Thu lên núi Hoa Sơn luận kiếm. Nói là bàn luận võ công nhưng thực ra là để tranh tài cao thấp, chẳng ai nhường ai đó thôi...

Lão quái lại uống cạn chén rượu rồi kể tiếp :

- Cuộc tỷ võ vừa mới bắt đầu, thì đột nhiên từ dưới chân núi một thiếu hiệp trẻ tuổi áo trắng phóng lên. Bốn vị võ lâm cao thủ nọ thân mang võ học tuyệt thế coi thường tất cả, nhìn người thiếu hiệp trẻ tuổi với vẻ khinh thường. Không hẹn mà gặp, bốn tay cao thủ cùng nhau giao đấu với thiếu hiệp nọ. Nào ngờ võ công của vị thiếu hiệp kia quá cao thâm, bốn người kia không thể nào thủ thắng được. Tin tức này sau khi được truyền ra ngoài trong giới võ lâm đặt ra một bài ca dao, trong bài ca này không những có thể xem ra võ công cao thấp của họ, cũng mơ hồ có thể...

Đặng Tiểu Nhàn cũng động tính hiếu kỳ hấp tấp hỏi tiếp :

- Bài ca ra sao? Nói mau!

Lão quái thoáng nghĩ ngợi rồi trả lời :

- Đông Địch đa kiều: làm cho anh hùng phải khom lưng

Nam Bút âm giáo, ngũ hồ tứ hải nhiệm

Tây Đổ cuồng ngạo trong túi càn khôn cơ huyền hiệu

Bắc Dao cao ngạo: tiếu ngạo giang hồ ẩn nông cư

Trung Châu Nhất Kiếm hoàn vũ cũng tôn xưng anh hùng.

Đặng Tiểu Nhàn không dám tin hỏi lại :

- Lão nói Tây Đổ trong bài ca chính là lão nhân gia Nguyễn Đại Thành đó sao?

Lão quái gật đầu nói :

- Không sai, chính là lão.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhàn ngoài lúc bận rộn luyện công, còn cố gắng đi đánh bài lấy tiền.

Bởi vì hắn phải có một số tiền để giữ lại cho lão quái có thể an tâm sống qua những ngày cuối đời. Hơn nữa hắn cũng phải kiếm tiền để chuẩn bị làm lộ phí trong khoảng thời gian sắp tới.

Còn có cái đám bằng hữu huynh đệ quần rách áo bung, quá phân nửa là ăn không đủ no ngày ba bữa mà bụng vẫn sôi ùng ục, đương nhiên là cũng phải lưu lại cho chúng một ít gì chứ.

* * * * *

Hôm nay Đặng Tiểu Nhàn tỏ ra vô cùng vui sướng, bởi vì cái đám bằng hữu khố rách áo ôm hẹn tối nay đến Linh Quan miếu để làm tiệc tiễn hắn.

Trời vừa sập tối.

Linh Quan miếu đã đầy chật người, nếu cứ tính trên đầu người thì cũng gần mười tám mạng.

Đặng Tiểu Nhàn tuy đã từ chối mấy lần, nhưng rốt cuộc cũng chẳng còn cách nào khác đành phải ngồi trên chiếu đầu.

Những người đến dự hôm nay còn có ba vị nữ khách, một người là Tiểu Đào Hồng - Hồng kỹ nữ quán Mãn Thúy lầu, bình thường thì tiền bạc của những tay phú thương giàu có không thể đụng đến được váy cô ả, hôm nay cô ta không đợi mời cũng đến. Do đó có thể thấy được Đặng Tiểu Nhàn bình thường đối xử với họ thế nào mà trong lòng những kẻ này lại nể trọng hắn như vậy.

Một người khác là Phi Ngựa Bán Tài, Ngoạn Phi Đao Tuyết Lý Hồng.

Còn một người nữa là Cát Tường Tửu Xương Tây Trà Đại Cổ Bạch Diễm Sương

Ba đứa bọn họ đều buôn bán giỏi giang cầm tiền thay cho Đặng Tiểu Nhàn, cả ba trang điểm vô cùng đẹp đẽ làm xiêu lòng người. Tuy lẫn lộn chung với xã hội hạ lưu và những mụ buôn bán nọ kia, nhưng xem ra vẫn chẳng thể lẫn lộn với bọn hạ lưu được.

Ba cô nàng mặt mũi muôn phần xinh đẹp, ngồi hai bên Đặng Tiểu Nhàn nói cười vui vẻ, chẳng hề giữ ý.

Rượu đã qua ba tuần.

Trà đã hơn năm bận.

Trong giữa tiếng nói cười nói ồn ào Tiểu Đào Hồng hát lên khúc hát Khảo Hồng, Bạch Diễm Sương cũng hát một bài Tây Trà Đại Cổ - tiểu cô nương hạ sơn.

Tuyết Lý Hồng mời Đặng Tiểu Nhàn làm bia cho cô ta biểu diễn tuyệt kỹ Nhất Thủ Phi Đao.

Ánh đáo loang loáng không trật vào người phát nào khiến cho người xem lo lắng hồi hộp vô cùng.

Tiểu hòa thượng và Nhị Lăng Tử mời rượu qua lại, Đặng Tiểu Nhàn vừa uống cạn một hơi vỗ vào vai hòa thượng nói :

- Hòa thượng, bình thường ngươi kiểu cách lắm mà, sao không biểu diễn một tay để cho mọi người vui càng thêm vui.

Hòa thượng chợt đỏ mặt nói tiếp lời :

- Ta thứ nhất là không biết hát, hai nữa cũng không biết chơi phi đao, chỉ biết kể một vài câu chuyện tiếu lâm gì gì đó... không được thanh lắm.

Lời gã ta còn chưa dứt đã nghe tiếng vỗ tay vang rền, tiếp đó có tiếng người hét lớn :

- Tiếu lâm cũng hay. Hòa thượng kể lẹ đi.

- Chúng ta ở đây thằng quỷ nào có cái miệng sạch đâu, “con bà nó” lúc nào cũng treo dính vào răng.

- Đúng đúng, hòa thượng kể lẹ lên!

- Phải kể cái gì mới lạ à nghen, đừng có đem ba cái món cũ rích nhét vào tai bọn ta nghe chưa...

Đợi cho tiếng người dần dần lắng xuống, hòa thượng mới đàng hoàng nhấp giọng nói :

- Không phải là ta không muốn kể cái vụ chia tiền hôm nay, có bắt ta bò xuống đất làm con xú trùng cũng được, nhưng chỉ vì có ba vị cô nương ngồi đây, hòa thượng ta không dám nói.

Có đứa la ó ồn ào, có đứa huýt sáo, có đứa liều mạng vỗ tay làm loạn cả lên.

Đặng Tiểu Nhàn tay chân không yên cảm thấy khó chịu vô cùng.

Tiểu Đào Hồng cười nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Ba đứa bọn muội cũng chẳng phải là con nhà khuê nữ tử tế, cũng chẳng phải thiên kim tiểu thư, lăn lộn phong trần đã từng gặp những hạng người gì, hay lời nói dơ bẩn thế nào chăng nữa mà chẳng được nếm qua? Tiểu Nhàn đừng vì bọn nữ nhi chúng muội mà khiến mọi người mất hứng.

Đặng Tiểu Nhàn cảm kích nói :

- Tiểu muội...

Tiêu Đào Hồng vội nói :

- Bọn họ tuy chẳng kiêng cữ ai cả, dưới mắt người ta có lẽ là một đám lưu manh vô lại. Kỳ thực họ chính là những hán tử chân chính có thể cùng sinh cùng tử với bằng hữu, so với những kẻ lúc nào cũng nhân nghĩa đạo đức, những đám ngụy quân tử lừa lọc đểu cáng còn đáng thương hơn nhiều.

Tiêu Đào Hồng nâng ly cạn chén với Đặng Tiểu Nhàn rồi nói tiếp :

- Muội thật sung sướng khi thấy huynh có những bằng hữu đáng mến như vậy. Tiểu Nhàn, ba người chúng muội đã không hề bận tâm. Huynh lại hà tất phải kiêng kỵ sao?

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa kịp mở miệng thì một kẻ gầy ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhàn đã vội đứng dậy vỗ nhẹ tay một cái. Tức thì tiếng ồn ào ngưng bặt, rồi nâng chén hướng về phía Tiểu Đào Hồng nói :

- Cô nương, nếu cùng làm bằng hữu với Hắc Tam Nhi này thì xin mời uống cạn chén này.

Tiểu Đào Hồng không hề đắn đo suy nghĩ liền uống cạn một hơi.

Hắc Tam Nhi cười ha hả nói :

- Tốt lắm. “Tự cô hiệp nữ xuất phong trần” cô nương đây đã xem trọng chúng ta. Chúng ta sẽ cùng với cô nương kết làm bằng hữu. Đặng huynh đệ, tuy tạm thời rời xa Trương Dịch, chúng ta sẽ thay huynh ấy chiếu cố tam vị cô nương đây.

Cả bọn đồng thanh nói :

- Đúng vậy.

Đặng Tiểu Nhàn, Tiểu Đào Hồng, Tuyết Lý Hồng, Bạch Diễm Sương vội vàng nâng chén bái tạ :

- Đa tạ, đa tạ các vị bằng hữu.

Tiểu Đào Hồng nhìn qua tiểu hòa thượng mỉm cười nói :

- Kể lẹ lên! Bộ tính cho bọn mình không được nghe sao?

Chương 5: Tuyệt Kỹ Gia Truyền

Thường ngày hòa thượng nhà ta miệng lưỡi giảo hoạt, tính tình kỳ quái, khai khẩu là lanh lẹ vô cùng, nói đông nói tây. Nhưng đứng trước mặt nữ nhân thì cực kỳ lúng túng chỉ thấy mặt đỏ như gấc, không dám nhìn thẳng vào Tiểu Đào Hồng, đưa chân bước tránh qua một bên.

Cả bọn lại la ầm lên hối thúc hòa thượng.

Một lát sau.

Hòa thượng bắt đầu gặng hắng hai lần rồi nói :

- Có một đám bị mù tụ họp cùng nhau lại trong lúc trà dư tửu hậu cùng nhau bàn bạc một chuyện.

Người ta ai chẳng muốn làm lão đại.

Bởi vì mắt họ đều không thấy đường, sợ rằng có người khai gian số tuổi mạo nhận làm lão đại.

Vậy thì làm thế nào đây?

Thế là bọn họ liền nghĩ ra cách bất luận niên kỷ lớn nhỏ ra sao, mắt ai bị mù trước nhất thì người đó làm lão đại.

Anh mù Giáp nói :

- Ta chưa đầy một tuổi đã bị mù rồi.

Anh kế tiếp nói :

- Không được, ta chưa đầy tháng đã bị đui rồi.

Gã kế đó nói :

- Còn chưa bằng ta, ta vừa sinh ra đã không thấy gì rồi.

Gã kia lại nói :

- Bọn ngươi còn chưa bằng ta, lúc còn ở trong bụng mẹ đã bị đui rồi.

Mọi người đều nghĩ rằng tuyệt nhiên không thể có người bị đui sớm hơn nữa.

Thế là mọi người đồng thanh hô lớn :

- Lão đại!

Nào ngờ chữ đại chưa thốt ra khỏi miệng. Bỗng nhiên lại có một gã đui từ ngoài cửa xông vào la lớn :

- Chậm đã! Hắn không đáng làm lão đại.

Mọi người đều tỏ vẻ nghi ngờ đồng thanh nói :

- Hắn không đáng làm lão đại thì ai đáng mặt hơn?

Gã đui mới tới liền chỉ vào mũi mình nói :

- Ta đây!

Cả bọn vô cùng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Ngươi à? Xin hỏi các hạ bị đui từ lúc nào?

Gã đui mới đến liền nói rõ từng tiếng :

- Ta... ta bị đui từ lúc ở trong trứng gà kia (nguyên người quan ngoại trước khi giao hợp đều ăn trứng gà).

Tiểu hòa thượng kể xong cúi mình đi xuống.

Mọi người đều cười chảy cả nước mắt, thức ăn trong miệng phun ra phì phì, văng khắp nơi.

Sự việc nào cũng vậy, có mở đầu thì phải có kết thúc, buổi tiệc vui rồi cùng đến lúc tàn.

Lúc này chỉ thấy Đặng Tiểu Nhàn từ từ đứng lên, trên khuôn mặt vui vẻ hiện ra một nụ cười làm mê hồn nữ nhi.

Hắn bất quá chỉ mặc một chiếc áo vải cực kỳ tầm thường, nhưng khí chất ẩn chứa vẻ văn nhã cao sang, mà không một gã công tử hào hoa sang trọng nào có thể sánh kịp. Vẻ bề ngoài tinh lanh quỷ quái nhưng không mất dáng thanh thoát hòa nhã mà chẳng kém phần thông minh. Cho dù bất cứ trường hợp nào hắn đều xuất sắc nổi bật hơn người.

Hắn vừa đứng dậy tất cả các cặp mắt đều chăm chú đổ dồn vào hắn, trong Linh Quan miếu không gian đột nhiên im ắng lạ thường, không khí tựa hồ như bị ngưng kết lại.

Đặng Tiểu Nhàn cười lớn nói :

- Đa tạ các huynh đệ làm tiệc tiễn ta. Thật ra ta không muốn rời khỏi đây, nhưng ta không thể nào làm khác được, lúc nào ta cũng luôn nhớ đến các huynh đệ.

Lời nói của hắn tuy thật bình thường khiêm hòa nhưng là cái khiêm hòa khách sáo tựa như ông chủ đối với đầy tớ. Chủ nhân tuy nói thật lòng song kẻ nô bộc cảm thấy cực kỳ khó nghĩ.

Có một số người hình như kiêu ngạo bẩm sinh, tuy cố giấu sự kiêu ngạo thậm chí còn cảm thấy không nên kiêu ngạo, nhưng người ta vẫn cảm thấy được vẻ kiêu ngạo.

Nụ cười trên mặt hắn tuy thân thiết gần gũi như vậy nhưng người ta vẫn cảm thấy hắn như ở trên cao, càng tỏ ra khiêm nhường người ta càng cảm thấy khó xử.

Bởi vì bọn này đã quen với tính tình ranh ma quỷ quái của hắn không câu nệ hình thức, thích gì làm nấy hễ mở miệng ra là chửi mắng liên hồi. Bọn chúng bây giờ mắt đứa nào cũng rớm lệ.

* * * * *

Thời gian đi nhanh như tên bắn, thắm thoát mà ba tháng trời đã trôi qua.

Trong khoảng ba tháng này, Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ ngoan ngoãn ngoài việc ăn uống, ngủ nghỉ ra hắn chăm chỉ luyện võ cùng với lão đầu tử.

Thấy hắn chăm chỉ như vậy lão quái vô cùng cao hứng.

Thực ra chẳng hề có hứng thú gì với việc tập võ mà là hắn sợ sẽ làm cho lão quái, người đã có công nuôi dưỡng hắn suốt hai mươi năm nay buồn phiền thất vọng.

Vào một buổi tối trời đã lên đèn.

Phía trên bàn đã bày sẵn rượu và đồ nhắm, lão quái và Đặng Tiểu Nhàn đang ngồi uống rượu giải sầu, nét mặt buồn bã chẳng nói với nhau câu nào bởi vì ngày mai Đặng Tiểu Nhàn sắp phải đi xa.

Một lúc lâu sau.

Lão quái thở dài một tiếng rồi nói :

- Những gì cần dạy ta đã truyền hết cho mi rồi chỉ còn nội lực hỏa hầu còn chưa đủ...

Đặng Tiểu Nhàn nhè nhẹ đáp :

- Lão cứ yên tâm, ta sẽ chăm chỉ luyện tập.

Lão quái cố gắng an ủi rồi nói :

- Ngươi đến Bắc Kinh nhất định phải tìm cách gặp cho được tám người.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngác hỏi lại :

- Tám người này quan trọng lắm sao?

Lão quái nghiêm mặt nói :

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhàn hiếu kỳ hỏi lại :

- Tại sao vậy?

Lão quái chậm chạp trả lời :

- Tám người bọn họ chẳng những có thể giải đáp rõ thân thế của ngươi, mà người nào cũng mang trong mình một thân võ công cao tuyệt.

Đặng Tiểu Nhàn nhăn đôi mày bực tức nói :

- Ta không muốn tranh hùng võ lâm để đầu đao dính thêm máu cho nên...

Lão quái không vui nói :

- Ngươi không học cũng không được bởi vì tám loại võ công này là tuyệt kỹ gia truyền của ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn buông tiếng thở dài nói lẩm bẩm :

- Lão quái ta thật không hiểu, lão tại sao nhất định ép ta phải luyện tập võ công?

Lão quái cứ trợn tròn mắt, nhìn hắn ta không chớp mắt rồi từ từ nói :

- Ôi nhân sinh có nhiều sự tình không bao giờ để cho ngươi muốn sao được vậy. Lão ép ngươi tập võ thực là do chuyện bất đắc dĩ, bởi vì thân phận của ngươi không giống...

Đặng Tiểu Nhàn hỏi :

- Lão quái! Thân phận của ta có gì khác người. Lão cứ úp úp mở mở tại sao không chịu nói rõ ràng cho ta.

Lão quái ngửa mặt uống cạn chén rượu rồi nhè nhẹ thở dài nói :

- Nói sớm cho ngươi biết chỉ có hại chứ không ích lợi gì, ngươi đến Bắc Kinh thì sẽ rõ ngay thôi.

Đặng Tiểu Nhàn hiểu rõ tính nết của lão quái. Lão muốn nói gì thì không bảo lão cũng nói ra. Việc gì không muốn nói dù có đánh chết lão cũng chẳng hề hé môi. Hắn không biết làm sao hơn đành phải nói :

- Được rồi, tám người đó tên là gì? Họ gì? Ở đâu? Khi đến Bắc Kinh ta sẽ đi kiếm họ ngay.

Lão quái sắc mặt trầm hẳn xuống nói nhỏ :

- Bọn họ hầu như đều đã mai danh ẩn tích ngay cả tên họ tính danh, cư ngụ nơi nào ta cũng không rõ lắm.

Đặng Tiểu Nhàn hai mắt trợn ngược suýt nhảy dựng lên xuống giọng hỏi :

- Nói điên! Như vậy còn khó hơn cả mò kim đáy biển. Ngươi bảo ta làm sao có cách tìm được họ. Bắc Kinh chứ không phải như ở Trương Dịch này đâu.

Lão quái nghiêm mặt nói :

- Không khó, nhân sinh tùy duyên, chuyện phải đến ngươi không đi tìm, nó sẽ tự đến. Việc không đến ngươi có tìm cũng chẳng ích chi. Ngươi đến Bắc Kinh nhàn rỗi vô sự thì cứ đi dạo trên cầu Thiên Kiều ắt là sẽ có kỳ ngộ.

Đặng Tiểu Nhàn lạnh nhạt trả lời :

- Được rồi!

Lão quái nháy mắt một cái rồi cười to nói :

- Có rồi. Ngươi đến Bắc Kinh một khi đã yên ổn chỗ ở thì hãy tìm cách đi đánh bạc sử dụng những tuyệt chiêu mà Đỗ Vương Nguyễn Đại Thành đã dạy ngươi, chỉ được thắng chứ không được thua nhớ không?

Vừa nghe nói đến đánh bạc Đặng Tiểu Nhàn không nén nổi vui mừng tinh thần phấn chấn hẳn lên cười vang rồi nói :

- Lão quái này thật là “mặt trời mọc ở phương tây” rồi. Từ trước đến giờ lão cứ phản đối ta đi đánh bạc ăn tiền, bây giờ lại kêu ta đi đánh bạc.

Lão quái cười ha hả nói :

- Chỉ cần ngươi đi đánh bạc, ta tin rằng ngươi sẽ nhanh chóng tìm được tám người này.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngẩn hỏi gặng :

- Lão cứ nói có nửa câu không à. Sao không nói trắng ra đi, ta chẳng hiểu ý lão nói chi cả.

Lão quái vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn nói tiếp :

- Trong tám người này có một người đánh bài thành tật, chỉ chỉ cần nghe nói ở đâu có cao thủ là liền đi so tài. Ngươi sẽ rất mau chóng dụ được người ấy, vậy thì bảy người kia cũng không chạy đi đâu cho được.

- À thì ra là như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn chợt thoáng nghĩ ngợi rồi nói tiếp :

- Lão quái, lão đừng vội mừng, người trong võ lâm ai lại muốn đem tuyệt kỹ độc môn của mình dễ dàng truyền thụ cho kẻ khác, huống chi ta với tám người này vừa chẳng phải người thân thích cũng không phải chỗ bạn bè. Bảo họ truyền thụ tuyệt kỹ cho ta e rằng là chuyện không tưởng.

- Bọn họ không dám.

Nói rồi lão quái đi vào trong phòng lấy ra một cái bọc vải dài độ ba thước rộng chừng vài phân nhìn bộ dạng phía trong hình như là một thanh bảo kiếm.

Lão quái thần thái cực kỳ nghiêm trọng, cung cung kính kính giống tựa như phụng thánh chỉ trước mặt Đặng Tiểu Nhàn quát lớn :

- Quỳ xuống!

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên trong bụng muốn cười nhưng không thể cười được, từ lúc sinh ra đến giờ chưa lúc nào thấy nét mặt của lão quái như vậy. Hắn cũng chẳng biết chuyện gì hai đầu gối khụy xuống, thân người do vậy mà tự nhiên quỳ sụp xuống đất.

Lão quái trịnh trọng trao kiếm vào trong Đặng Tiểu Nhàn sau đó nói :

- Đứng dậy, mau!

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng mở bao vải ra xem, thì ra là một thanh trường kiếm vỏ ngoài đen tuyền, hình dáng kỳ dị cổ quái xem ra cực kỳ quý báu.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn lão quái không hiểu hỏi lại :

- Đây... Đây là...

Lão quái sắc mặt nghiêm trang nói :

- Hài tử! Thanh kiếm này là gia truyền chi bảo của nhà ngươi, tuy không phải là Can Tương Mạc Gia nhưng giá trị thì quyết không thua kém Can Tương Mạc Gia. Bởi vì nó...

Lão quái đột nhiên nghẹn lời, đổi giọng nói :

- Bây giờ ta giao nó lại cho ngươi, ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn bỗng nhiên ồ lên kinh ngạc ngắt ngay lời lão, là vì hắn phát hiện trên chuôi kiếm khắc tám chữ “Kiếm tại nhân tại, kiếm hủy nhân vong”.

Lão quái khẽ thở dài :

- Hiện nay ngươi đã hiểu rõ vì sao ta phải ép ngươi luyện võ chứ?

Đặng Tiểu Nhàn lặng im không đáp.

Lão quái nói tiếp :

- Sau khi ngươi tìm được tám người này chỉ cần ngươi đưa thanh kiếm này ra, họ không những sẽ truyền hết tuyệt kỹ cho ngươi mà còn cúi đầu nghe mệnh tùy ngươi sai khiến.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng không vui lắc đầu nói :

- Không hiểu, cái này thì thật không hiểu.

Lão quái hai mắt trợn tròn trầm giọng quát :

- Nói mau, ta nói chỗ nào mà ngươi không hiểu.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nói :

- Cái thành Bắc Kinh rộng lớn như vậy. Ta làm sao có thể vác bảo kiếm này đi khắp nơi cho người ta coi?

Lão quái đỏ mặt cười nói :

- Ngươi không nói suýt nữa ta cũng quên mất. Sau này ngươi có gặp người cần tìm... Nhưng lại không dám chắc có phải hắn ta không, ngươi sẽ dùng câu ám hiệu “Nhật nguyệt trùng quang” hỏi hắn. Nếu hắn dùng câu “Sơn hà vĩnh thọ” làm ám hiệu trả lời thì ngươi có thể rút kiếm sai bảo hắn làm bất cứ việc gì cho ngươi.

Lão quái vừa nói vừa lấy ra một cái túi nhỏ bằng gấm cực kỳ tinh xảo đưa cho Đặng Tiểu Nhàn tiếp tục dặn dò :

- Ngươi hãy cất kỹ miếng kim bài này ở bên người.

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Lão cứ giữ lấy nó. Ta từ trước đến giờ chẳng thích chơi món này.

Lão quái không vui bảo hắn :

- Ngươi đừng xem thường miếng kim bài này. Trừ đương kim Hoàng thượng ra; dân trong thiên hạ, bá quan văn võ trong triều, Hoàng thân quốc thích, ai thấy nó cũng đều rập đầu bái lạy, phủ phục để nghe lệnh của nó.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngác một hồi rồi đưa tay rờ vào trán của lão quái, nó lắp bắp :

- Lão... lão có nóng đầu không đấy?

Lão quái trầm mặt hét lớn :

- Câm ngay!

Đặng Tiểu Nhàn lè lười nhìn, mặt mày vui vẻ nói :

- Người trên cho, kẻ dưới không dám chối từ. Đừng có giận mà, ta... chịu nhận nó rồi.

Tiểu tử này nói thật êm tai nhưng vẫn không đưa tay cầm lấy nó.

Lão quái lại quát lên :

- Cầm lấy mau lên!

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ thầm trong bụng:

“Gần đi rồi, đừng làm cho lão bực tức mới phải, mà để bị đánh một trận thì thật xui xẻo lắm, lấy đại cũng chẳng sao, lỡ mà có thiếu tiền thì đem nó ra làm vốn đánh bài cũng được”.

Đặng Tiểu Nhàn tính tình vốn khác xa người ta, vật gì mà không phải của hắn thì hắn cực kỳ xem thường. Hắn không thích ép buộc người khác lại cũng ghét những kẻ cậy thế hiếp người. Hắn cho rằng đã là người thì ai cũng như nhau, tất cả đều nên thuận theo lẽ tự nhiên.

Hắn nhận lấy thanh kiếm của lão quái đưa cho hoàn toàn không phải vì nó có thể triệu tập anh

hùng võ lâm đến để nghe lệnh, sai bảo; mà bởi vì đây là vật gia truyền của dòng họ tổ tiên hắn.

Hắn cũng tin rằng lão quái không hề lừa gạt hắn, lại cũng tin rằng miếng kim bài này có nguồn gốc xuất xứ phi thường, nhưng hắn chẳng hề quan tâm. Do vì hắn không muốn dùng sức mạnh của miếng kim bài này đi áp chế bất cứ người nào.

Lão đầu tử nhìn Đặng Tiểu Nhàn hồi lâu cảm khái nói :

- Hài tử ta biết ngươi đang nghĩ gì, đường đường là một đấng nam nhi, ngẩng đầu lên không thẹn với trời, cúi mặt xuống không hổ với đất. Chốn giang hồ vô cùng hiểm ác ngươi mang miếng kim bài này có thể nó sẽ giúp được nhiều điều cho ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn đưa tay nhận miếng kim bài cất vào trong mình, đôi mắt dường như ngấn lệ vô cùng cảm kích, nghẹn ngào nói :

- Đa tạ lão...

Lão quái bật cười bảo :

- Tốt, như thế mới được chứ. Ngươi nên nhớ kiếm và kim bài không gặp tình huống cấp bách, vô cùng nguy hiểm đến tính mạng thì đừng để cho người khác thấy. Nếu dùng không đúng lúc nó sẽ mang đến cái họa sát thân cho ngươi đấy.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu :

- Ta biết rồi!

Lão quái đột nhiên như già hẳn đi, cố gắng đứng dậy, trong lòng buồn bã vô hạn nói :

- Lão quái ta không thể lo lắng cho ngươi được nữa, phải cẩn thận giữ mình...

Đặng Tiểu Nhàn cũng xúc động dặn dò :

- Lão cũng phải bảo trọng lấy thân.

Lão quái gật đầu nói :

- Trời vừa sáng là ngươi phải đi ngay. Ta chẳng thể tiễn ngươi được...

Lão quái cố ngăn dòng lệ trong mắt, quay người bước nhanh ra ngoài.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn theo bóng dáng già nua của lão, hai mắt rớm lệ khóc không thành tiếng, cứ nghẹn ngào gọi theo :

- Gia gia...

Đặng Tiểu Nhàn từ lâu muốn xưng hô là “lão gia gia” nhưng không hiểu vì sao lão quái cứ khăng khăng chối từ vì vậy trước đây một già một trẻ cãi nhau một trận giận dữ.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng đã thốt lên được hai tiếng cho tròn ước nguyện.

* * * * *

Ngoài trời vẫn còn chưa sáng.

Màn sương dày đặc bao phủ vạn vật.

Trên con đường dài không một bóng người, cảnh vật tĩnh lặng vô cùng. Ngay cả một tiếng tru của chó hoang cũng không hề nghe thấy.

Đặng Tiểu Nhàn mặc y phục mới, trường kiếm ngang lưng, tay mang một cái túi vải thần thái ung dung phi phàm cắm cúi đi trên đường.

Trên mặt đất còn ướt đẫm sương đêm vang lên tiếng bước chân nghe thật trong trẻo phá tan sự tĩnh lặng của buổi sớm mai.

Hắn vừa đi trong lòng như muốn la lên thật lớn :

- Các vị! Đặng Tiểu Nhàn đi đây, nhưng mà ta sẽ quay trở về, bởi vì đây là mảnh đất sinh ra ta, còn có những bằng hữu làm ta vĩnh viễn không sao quên được.

Thật là một chuyện lạ.

Chẳng có một ai ra tiễn chân hắn.

Thân hình Đặng Tiểu Nhàn dần dần khuất xa, xa mãi. Những căn nhà ở dọc theo hai bên đường mới vừa hé mở cửa sổ, từ trong đó những cánh tay vươn ra như vẫy chào. Những đôi mắt mở to không chớp nhìn theo bóng dáng Đặng Tiểu Nhàn.

Sắc mặt của họ trầm hẳn xuống lưu luyến trông theo.

Họ sợ làm cho Đặng Tiểu Nhàn xúc động nên cùng hẹn nhau không đi tiễn chân hắn, chỉ núp ở phía sau âm thầm chúc hắn may mắn.

Nhị Lăng Tử nhè nhẹ thở dài.

Tiểu hòa thượng thì cứ lẩm bẩm chúc phúc cho hắn.

Tuyết Lý Hồng và Bạch Diễm Sương đã khóc không thành tiếng.

Mọi người còn lại tuy không khóc nhưng khuôn mặt còn đau khổ hơn cả khóc nữa.

Đặng Tiểu Nhàn còn biết rằng trong những bằng hữu ở phía sau hắn. Trong số bọn họ còn có một người lo lắng cho hắn nhất, yêu thương hắn vô cùng cùng nhau sớm tối có nhau, tình cảm như ông cháu đó là lão quái.

Hắn cũng rất muốn quay đầu lại cất tiếng chào tạm biệt hẹn sẽ gặp lại.

Nhưng hắn không dám, bởi vì hắn biết chỉ cần quay đầu lại hắn sẽ không đi được nữa. Mọi người không cho hắn đi vả hắn cũng chẳng muốn đi.

Ánh dương đã tỏa xuống khắp nơi.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Trời cao lồng lộng trải dài ra xa.

Đặng Tiểu Nhàn rốt cục cũng đã rời xa Trương Dịch.

Trời tuy vào lúc giữa hạ nhưng lòng hắn lại cô đơn, lạnh buốt như giá băng.

Hắn đột nhiên dừng bước, cứ đứng như trời trồng trên con đường quan đạo đứng nhìn chăm chú như là ngọn núi này, ánh mặt trời này hắn chưa được nhìn thấy bao giờ.

Là vì hắn đã đi vào một vùng trời đất không hề quen thuộc chút nào. Hắn chẳng hề vui mừng cũng chẳng hề sợ hãi mà chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác lạ lùng vô cùng, nhưng lại không nói ra được cái dư vị kỳ lạ của nó.

Hắn vẫn đứng thẳng người tiếp tục đi lên phía trước, thủy chung không hề quay đầu nhìn lại.

Bỗng nhiên...

Có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Đặng Tiểu Nhàn chợt ngẩn người ra trong bụng nghĩ thầm:

“Mình thi lưng đeo trường kiếm, cần phải có một ngựa tốt mới phải. Phi ngựa nhanh như gió cuốn xông vào chốn giang hồ mới giống một nhân vật anh hùng, tại sao ta lại nghĩ chẳng ra chuyện này?”

Đặng Tiểu Nhàn vừa đi vừa nghĩ càng nghĩ càng cảm thấy ảo não rồi lại nghĩ tiếp:

“Thực ra thì mua một con ngựa cực kỳ đơn giản, chỉ cần mình ném xúc xắc này xuống là được

ngay. Chà! Thế mà chẳng nghĩ tới, rõ là mình ngu quá!”

Nghĩ mãi nghĩ mãi người hắn đã đi mỗi lúc một xa thốt nhiên lại nghe thấy tiếng vó ngựa, phảng phất dường như hiện ra trước mắt.

Đặng Tiểu Nhàn nghe tiếng vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy dưới cây cổ thụ trước mặt có cột một con tuấn mã, toàn thân đỏ như màu lửa không có một sợi lông tạp lộn nào, mình cao sáu thước, đuôi quá một trượng. Yên cương đầy đủ dáng vẻ anh tuấn dị thường. Đặng Tiểu Nhàn càng nhìn càng thích nghĩ thầm trong lòng:

“Chẳng lẽ nó chính là loại Huyết Hãn Bảo Mã trong truyền thuyết, cho dù phải hay không ta cũng phải trả giá thật cao để mua nó”.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng vừa thật vui mừng đã lập tức bị mất hứng, bởi vì hắn tìm mãi mà chẳng thấy chủ nhân của con ngựa này đâu cả.

Thình lình Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên nén nỗi vui sướng nghĩ thầm:

“Đúng rồi có lẽ chủ nhân của nó đã đi rồi”.

Đặng Tiểu Nhàn càng nghĩ càng thấy đúng bèn mở miệng gọi to :

- Nè, có bán con ngựa này không?

- Không bán.

Một giọng cười thánh thót vang lên như tiếng chuông ngân từ phía sau cây cổ thụ vọng ra tiếp theo đó nghe tiếng một cô nương nói :

- Ngựa này chỉ tặng, không bán.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngác nghĩ thầm:

“Con bà nó, thiên hạ làm gì lại có chuyện tốt như vậy. Người này không phải điên, thì cũng là loại nóng đầu...”

Tiếng cười lãnh lót như chuông ngân lại vang ở phía sau cây cổ thụ, tiếp tục nói vọng đến :

- Nhưng mà ta có hai điều kiện.

Đặng Tiểu Nhàn hấp tấp hỏi tiếp :

- Điều kiện gì?

Tiếng cười như chuông ngân lại vang lên thánh thót dịu dàng nói tiếp :

- Thứ nhất, ngươi có phải là họ Đặng.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên, nói lớn :

- May quá chừng! Tại hạ chính là họ Đặng.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên hai mắt lóe sáng nhẹ nhàng phóng mình nhanh như điện chớp, xông thẳng ra phía sau cây cổ thụ cười ha hả nói :

- Thứ hai là phải kêu ngươi là tỷ tỷ phải không?

Liền nghe thấy một tiếng la lên kinh ngạc, bóng người vút qua từ phía sau cây cổ thụ xuất hiện một giai nhân thiên kiều bá mỵ vừa chạy vừa la lớn :

- Bỏ tay ra, nhột chết người ta bây giờ.

Thì ra nữ nhân này chính là Tiểu Đào Hồng kỹ nữ của quán Mãn Thúy lầu.

Đặng Tiểu Nhàn nét mặt ngờ vực hỏi :

- Tỷ tỷ, sao tỷ lại đến được đây?

Tiểu Đào Hồng nhăn mặt cười đáp :

- Đem ngựa tới.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩn ngơ lắp bắp nói :

- Cái này...

Tiểu Đào Hồng thôi cười nói tỉnh bơ :

- Đừng có ngớ ngẩn lắp bắp. Mấy bữa trước có một tên lái ngựa tặng cho ta con Huyết Hãn Bảo Mã này, với ta nó chẳng có ích lợi chi cả mà lại tốn một đĩnh bạc để mua cỏ tươi cho nó ăn. Ta chợt nghĩ, hay là tặng quách nó cho huynh đệ cưỡi đi cho khỏe.

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu nói :

- Con ngựa này quý lắm, đệ không dám nhận.

Sắc mặt Tiểu Đào Hồng trầm hẳn xuống tỏ vẻ không vui nói :

- Các hạ sợ cái loại kỹ nữ này làm dơ bẩn người các hạ hay sao vậy?

Đặng Tiểu Nhàn mặt đỏ, tía tai vội vàng nói :

- Thế thì đệ nhận liền. Tỷ tỷ, đệ đâu hề có ý vậy, không tin đệ thề cho coi.

Tiểu Đào Hồng cười hì hì lấy ngón trỏ bên tay phải ấn nhẹ lên môi hắn, nũng nịu nói :

- Ta tin rồi, còn bày đặt thề với chả thốt. Bảo kiếm tặng anh hùng, hồng phấn tặng giai nhân. Danh câu, bảo kiếm theo bên mình nhân vật anh hùng như huynh đệ đây, há chẳng phải tăng thêm phần vinh dự cho ngươi sao.

Đặng Tiểu Nhàn vui vẻ cúi mình xuống nói :

- Tỷ tỷ đã nói như vậy, tiểu đệ vô cùng cảm tạ.

Tiểu Đào Hồng tươi cười nói :

- Không ngờ huynh đệ lại là tục nhân.

Một chiếc kiệu nhỏ từ xa tiến lại.

Tiểu Đào Hồng nói nhỏ :

- Huynh đệ ta đi đây, có người đến rước ta rồi.

Đặng Tiểu Nhàn nhè nhẹ gật đầu, phóng mình lên yên, câu “ngày sau gặp lại” chưa kịp thốt ra thì con Huyết Hãn Bảo Mã đã bốn vó tung bay nhanh như gió cuốn sao sa, thuận theo quan đạo phi như bay về hướng đông nam.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhàn phóng ngựa thật nhanh chạy một mạch ra khỏi vùng núi cao, tuy mặt bị dính đầy bụi nhưng vẫn không giảm hứng chí. Thỉnh thoảng mới xuống ngựa để hỏi thăm lộ trình phương hướng cho rõ ràng rồi lại tiếp tục phi như bay về phía trước.

Đặng Tiểu Nhàn từ trước đến giờ chưa bao giờ rời khỏi Trương Dịch lẽ dĩ nhiên cũng chưa hề xem thấy cảnh phồn hoa của nhân gian.

Bây giờ tận mắt thấy được thế giới nhộn nhịp tràn ngập niềm vui, trong lòng không khỏi phấn chấn hoan hỉ. Cứ ngày đi đêm nghỉ, một loáng đi thẳng qua châu qua huyện bình an vô sự không có việc gì xảy ra.

Một ngày nọ vào khoảng gần quá trưa. Đặng Tiểu Nhàn đã đến Bá Tử khẩu.

Bá Tử Khẩu là một tiểu trấn nằm ở huyện Hoàn thuộc tỉnh Hà Bắc. Dân chúng ở đây lanh lẹ dũng mãnh ham mê võ thuật, nam phụ lão ấu không ai là không luyện võ từ nhỏ, cứ theo tương truyền nhân tài cứ hàng hàng lớp lớp xuất hiện.

Do đó…

Đạo tặc đều kinh sợ tránh xa không dám mạo hiểm lại đây hành nghề.

Ngày hôm đó vừa đúng dịp sinh nhật của Hỏa Thần, tiếng chuông trống trong tiểu trấn vang lên inh ỏi không khí vô cùng náo nhiệt.

Người ở các thôn trấn lân cận cũng dắt díu nhau đến Bá Tử khẩu để xem Đả Bá Thí.

Đả Bá Thí chính là luyện võ, nhưng chỉ mang tính chất biểu diễn đơn thuần chứ không liều mạng đổ máu giết nhau.

Đả Bá Thí phân thành rất nhiều loại có thể là một người dùng đơn đao biểu diễn nội lực chặt đá chém gang. Cũng có thể là hai người cùng giao đấu dùng đơn đao phá hoa thương, gậy đấu với cửu tiết tiên hoặc là Tề Mi côn đấu với cái gì gì đó…

Một người đấu với nhiều người cũng chẳng cấm kỵ chi cả, chỉ cần dám đấu mà thôi.

Người ngoài tiểu trấn nếu cảm thấy ngứa nghề, thì họ cũng cực kỳ được hoan nghênh về sau nếu may mắn thắng trận thì lưu lại làm kỷ niệm.

Đã nói là Đả Bá Thí, thì mọi người cũng đều dùng đao thương sắc nhọn thì việc có đổ máu là điều khó tránh khỏi, còn có những vết thương tổn hại đến tính mạng thì có thể nói là không bao giờ có bởi vì cách xuất thủ, thời gian, bộ vị, khinh trọng đều được cân nhắc khá kỹ lưỡng chẳng bao giờ xảy ra sơ suất.

Bỗng nhiên…

Từ xa vọng đến tiếng binh khí chạm nhau chan chát.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn kỹ, thấy một thiếu phụ trung niên tay cầm song đao đang đấu với một gã đầu tóc bờm xờm rối bù cả lên.

Gã tóc rối đầu xù này có sức khỏe hơn người, thanh Tề Mi côn trong tay nặng ít nhất cũng khoảng năm sáu chục cân. Nhưng lại được múa lượn như bay uy lực mãnh liệt, lúc tiến lúc thoái, gió rít theo sau thế mạnh kinh hồn.

Song đao của thiếu phụ trung niên kia không dám nghênh tiếp, thân hình uốn lượn tránh né lẹ làng chiêu thức của địch thủ, đường đao lúc nhanh lúc chậm, đao pháp ngụy dị vô cùng như thủ mà không thủ.

Tiếng chiêng trống ở dưới sân như trợ uy cho hai người. Vang lên từng chập tựa như không ngừng khuyến khích cổ vũ hai người giao đấu.

Hai người có công có thủ nhanh như điện chớp trong phút chốc đã trao đổi với nhau hơn mấy chục chiêu.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn hoa cả mắt liền nghĩ thầm trong lòng:

“Xem ra hai người này tuyệt nhiên chẳng phải là hạng cao thủ đệ nhất ở đây, nhưng võ công đã kinh hồn như thế này. Ai ngờ ở Bá Tử Khẩu xa xôi này có long tàng hổ phục thiệt khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt thêm bội phần”.

Thình lình, lại có tiếng binh khí chạm nhau đinh tai nhức óc.

Gã tiểu hóa tử vừa lanh lẹ tránh khỏi một chiêu của thiếu phụ trung niên thì thân mình đã bước xéo qua. Cây thanh đồng Tề Mi côn rút về thế thủ.

Đợi cho song đao của thiếu phụ vừa chém ra hết đà. Lập tức cây Tề Mi côn vung lên, thanh phong lóe mắt đập xuống đơn đao của đối phương.

Thiếu phụ trung niên mỉm cười tay trái lẹ làng trầm xuống, thế đao biến thành Định Hải Kim Châm, ánh đao hạ xuống tránh khỏi thế công của tiểu hóa tử đang quét ngang người, đồng thời lưỡi đao thuận thế chém ngược lên vai trái của đối phương.

Chiêu thế của thiếu phụ xuất thủ vô cùng bất ngờ, uy lực vô cùng mạnh mẽ, thế công cực kỳ hiểm ác. Vừa lúc thanh Tề Mi côn đã quét qua chéo áo, thiếu phụ suýt chút nữa là táng mạng dưới ngọn côn.

Nhưng gã tiểu hóa tử cũng không ngờ rằng thiếu phụ trung niên dám mạo hiểm xuất chiêu công kích, hắn tưởng rằng khi chiếc côn đập xuống đơn đao sẽ phá vỡ thế bại của hắn rồi lại có thể chiếm được tiên cơ, nào ngờ lưỡi đao lại bức hắn phải tránh qua một bên.

Gã tiểu hóa tử vừa thu đao về tiếp đó thân hình đã ngã về phía sau khi vai vừa chạm đất, người đã lăn qua bên phải tránh khỏi sát chiêu của thiếu phụ kia.

Đặng Tiểu Nhàn vừa thấy tiểu hóa tử kia đột nhiên lăn tròn trên đất, tuy là hơi khó coi nhưng rất hữu dụng, không khỏi gật đầu phục thầm.

Lúc này gã tiểu hóa tử đã đứng bật dậy thanh Tề Mi côn trong tay nhanh như điện xẹt phóng thẳng

vào giữa ngực thiếu phụ.

Thiếu phụ trung niên chỉ khẽ mỉm cười nhẹ nhàng đảo bộ hoành chân bước ngang một cái, tay trái nhẹ nhàng nhấc lên.

“Keng” một tiếng, sống đao đã chặn thanh Tề Mi côn lại, đơn đao bên tay trái đã như dán chặt lên thanh côn rồi đơn đao tay phải nhanh như ánh chớp đã chém xuống cổ tay của đối phương đồng thời hét lớn :

- Buông ra!

Gã tiểu hóa tử kia nếu không buông tay bỏ côn thì hai cổ tay sẽ bị đơn đao chém đứt.

Liền đó một tiếng “keng” vang lên chấn động, thanh Tề Mi côn đã nằm dài dưới đất. Bóng người nhanh như điện chớp, tiểu hóa tử đã tung mình bay ra phía sau. Chắp tay nói :

- Nhị Di, đồ nhi chịu thua rồi.

Thiếu phụ trung niên nhẹ nhàng cười nói :

- Đại Ngưu, ngươi hãy còn trẻ tuổi mà đã đạt được thành tựu như vậy cũng khá lắm rồi đó! Ngươi thua là do kinh nghiệm còn quá ít, đừng buồn! Năm sau, ta đây chẳng mong thắng nổi ngươi đâu, đi thôi, chúng ta cùng qua xem Nhị đại gia và Vương Chưởng Quỹ giao đấu ra sao.

Gã tiểu hóa tử nọ thấy Nhị Di khen ngợi mình trước đám đông trong lòng vô cùng vui sướng liền giơ tay nhặt thanh Tề Mi côn rơi dưới đất rồi đi theo sau thiếu phụ trung niên.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Nhị đại gia và Vương Chưởng Quỹ người trái, kẻ phải từ từ tiến vào trường đấu. Cả hai nhẹ nhàng vòng tay đồng thời cười nói :

- Mời!

Tiếng ồn ào đột nhiên im bặt mọi người đều mở to mắt để xem vở kịch bắt đầu.

Nhị đại gia cười ha hả nói :

- Vương Chưởng Quỹ, nhị vị lão huynh đệ chúng mình đã khổ công giao đấu với nhau hai ba mươi năm mà cũng bất phân thắng bại. Hôm nay không ai trong chúng ta được phép giấu nghề. Trong lòng có tuyệt chiêu độc đáo nào đều phải thi thố ra hết để cho những kẻ hậu sinh vãn bối mở rộng kiến văn...

Tiếng vỗ tay lại vang lên, đám đông xung quanh hò reo như sấm dậy.

Vương Chưởng Quỹ mỉm cười nói :

- Nhị đại gia nói như vậy là đã khen ta hơi quá lời, nếu như lão ca ca không hạ thủ lưu tình thì chỉ cần Càn Khôn Song Tuyệt Chưởng huynh đệ ta đây cũng chẳng thể nào ngăn cản nổi ca ca đâu.

Nhị đại gia đắc ý, cười nói :

- Chúng ta chớ nên nhiều lời vô ích, hãy động thủ để chứng minh thì tốt hơn. Mời!

Vương Chưởng Quỹ vội vàng trầm khí xuống Đan Điền chuẩn bị tư thế trầm giọng nói :

- Nhị đại gia. Mời!

Nhị đại gia giơ cây Long Đầu Thiết Quải lên nói to :

- Ta và ngươi dùng tay không so đấu đã hơn hai ba chục năm qua. Hôm nay tại sao lại không đổi cách dùng binh khí thử đấu xem?

Vương Chưởng Quỹ gật đầu đồng tình :

- Được!

Lúc này Vương Chưởng Quỹ đã tiếp lấy thanh Tề Mi côn trong tay gã tiểu hóa tử, cùng với Nhị đại gia triển khai một trận đấu kinh thiên động địa, cực kỳ mãnh liệt.

Nội công hai người thâm hậu, thần lực kinh người lại dùng những binh khí nặng nề thanh thế vô cùng dữ dội.

Thiết quải xé gió rít lên vèo vèo, côn ảnh bao trùm khắp nơi thế vững tựa sơn.

Cuồng phong cuồn cuộn khắp trời cát bụi bốc lên mù mịt.

Một tiếng vang chấn động đinh tai nhức óc, đồng côn thiết quải chạm vào nhau, thật là ngang tai ngang sức chẳng ai kém ai.

Nhị đại gia cười lên ha hả :

- Lão ca ca bình sinh chưa gặp được một địch thủ như vầy, huynh đệ quả nhiên là phi phàm xuất chúng. Ngươi hãy tiếp của ta một gậy nữa xem.

Nói chưa dứt lời, Nhị đại gia đã vũ lộng Long Đầu Thiết Quải dùng chiêu Thái Sơn Áp Đỉnh từ trên đánh xuống.

Vương Chưởng Quỹ nạp khí vào Đan Điền dồn sức ra hai cánh tay huy động thanh Tề Mi côn xuất

chiêu Hoành Giá Kim Lượng quả nhiên đã tiếp qua một chiêu.

Nhị đại gia hít một hơi dài thuận đà biến chiêu Hoành Tảo Thiên Quân lẹ làng quét qua ngang hông đối phương.

Vương Chưởng Quỹ trầm giọng hét lên cây côn lập tức tiếp lấy thiết quải, lại một tiếng vang lớn nổi lên, thanh Tề Mi côn cứ bám lấy cây thiết quải của Nhị đại gia.

Hai người trong phút chốc đã trao đổi với nhau ba chiêu, thanh thế mãnh liệt phi thường.

Những người đứng xem chung quanh tuy nhìn thấy bảng Đả Bá Thí, nhưng từ trước đến giờ chưa từng xem qua cách đánh như vầy, không khỏi kinh hồn táng đởm, tự nhiên người cứ lui dần ra phía sau.

Vương Chưởng Quỹ sau khi hóa giải được ba chiêu của Nhị đại gia cũng không khỏi phấn chấn động kinh, thầm đang muốn vung côn công kích. Đột nhiên tiếng người la hết ầm ĩ bóng người chạy loạn cả lên, đám đông đang đứng xem lũ lượt chạy tránh.

Thì ra...

Từ xa vọng lại những tiếng vó ngựa, trong đám cát bụi mịt mù xuất hiện một con tuấn mã sắc lông đen tuyền nhanh như điện chớp, nháy mắt đã tới nơi.

Nhị đại gia và Vương Chưởng Quỹ dường như vô cùng sợ hãi kẻ mới đến, tâm thần chấn động thất thanh la lớn :

- Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên, trong lòng nghĩ thầm:

“Lúc ta mới đến đây hỏi thuê phòng thường nghe nhắc đến cái tên này. Tên này sao kỳ quá chừng, hễ mỗi khi ai nhắc đến nó đều tựa như nửa đêm gặp quỷ vậy. Sợ đến chết khiếp đi được, ta nhất định phải ở lại coi y là cái giống quái quỷ gì đây!”

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghĩ đến đó vội vàng quay đầu nhìn xem và không khỏi kinh ngạc, mồm há mắt trợn, chân tay cứng đơ dường như hóa đá.

Hắn thật không ngờ rằng cái người mà vừa mới nghe tên cũng đủ làm người ta kinh hồn khiếp vía lại là một ả nha đầu bé xíu vắt mũi chưa sạch.

Con ngựa màu đen, khăn trùm đầu cũng đen, y phục toàn thân cũng lại đen ngay đến sợi dây cương lẫn chiếc roi dài trong tay cũng màu đen luôn. Cùng với một khuôn mặt da trắng như ngọc hiển nhiên

là xinh đẹp vô cùng. Thiệt là khuôn ngọc dáng ngà, dung nhan tuyệt thế muôn phần mỹ lệ, cái đẹp đã lên đến cực điểm chỉ vì trên khuôn mặt lộ vẻ tức giận khiến cho người ta nhìn mà phát sợ.

Phía sau con tuấn mã có một thiếu niên áo trắng, phong tư thần sắc như ngọc trong dáng vẻ văn nhã lộ ra vẻ cứng cáp vô cùng, ngọc diện mục tinh anh tuấn phi thường. Đặng Tiểu Nhàn khen thầm trong bụng:

“Quả là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ thật là xứng lứa vừa đôi”.

- Không đúng!

Nguyên là trên mình trên mặt thiếu niên áo trắng nọ dính đầy những vệt máu, hai tay bị trói chặt vào sợi dây thừng dải buộc trên yên ngựa của Mai Đông Ni. Chân của thiếu niên bước đi loạng choạng, lảo đảo muốn ngã.

Bầu không khí xung quanh đột nhiên như bị đông cứng lại.

Hắc Phụng Hoàng tay nắm lấy dây cương, đôi mắt phượng hàm chứa đầy uy lực chầm chậm quét qua đám đông chung quanh một lượt.

Đặng Tiểu Nhàn tâm thần đột nhiên chấn động, chỉ thấy ánh mắt của ả sắc nhọn như dao, đảo qua nhìn khắp người, bắn tia nhìn như muốn soi thấy đến tận đáy tim người ta.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni chợt mở miệng nói :

- Ta đói rồi, có món gì ngon ngon một chút đem ra cho ta mau lên!

Đợi một lúc cũng chẳng có tiếng trả lời. Bởi vì mọi người đều không biết ả nói với ai.

Hắc Phượng Hoàng thấy mọi người không để ý tới mình, khuôn mặt không khỏi cau lai đôi mày liễu dựng ngược lên đang muốn nổi cơn thịnh nộ. Bỗng nhiên liếc mắt qua một cái đôi mắt sáng lên, khuôn mặt đột nhiên nở nụ cười, cánh tay phải nhẹ nhàng vung ra, một tia chớp đen lóe lên từ trong tay ả bay vút ra.

“Phựt!” một tiếng chiếc roi da trong tay cong lên như chiếc cầu vồng nguyên cả con gà để trên bàn cúng ở trước miếu hỏa thần đã bị cây roi cuốn về rơi vào trong tay của ả.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni đói đến mức gần như phát điên, há miệng cắn một miếng đùi gà lớn ăn một cách ngon lành.

Một đại cô nương dám ngang nhiên ở giữa đám đông ăn uống một cách thoải mái phóng túng như vậy tựa hồ bốn phía xung quanh chẳng có một ai. Có lẽ dưới mắt nàng ta, những người này đều như

những người đã chết đứng cả vậy.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng vô cùng tức giận, hận đến nỗi muốn lôi cô ta xuống ngựa quất cho một trận vào mông, đúng lúc đó thiếu niên áo trắng nọ liếc nhìn hắn một cái, ánh mắt hai người gặp nhau, thiếu niên áo trắng nọ không biết tại sao bỗng nhiên đỏ mặt lên rồi từ từ cúi đầu xuống.

Tuy chỉ là một cái liếc mắt nhẹ thôi nhưng Đặng Tiểu Nhàn lại có cảm giác như thiếu niên áo trắng nọ dường như có nhiều điều muốn nói hơn nữa cơ hồ như muốn nhờ cậy hắn giúp đỡ.

Đặng Tiểu Nhàn nhủ thầm trong lòng:

“Ta nhất định sẽ cứu ngươi”.

Thấy hắn nhẹ bước chầm chậm rón rén đi về phía thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng nọ ban đầu vô cùng kinh ngạc, sau đó trong ánh mắt tự nhiên lộ ra vẻ vui mừng.

Đặng Tiểu Nhàn vừa mới bước được hai bước, bỗng nhiên dừng lại đột ngột thần sắc bất định, trong lòng chợt nghĩ:

“Không được, cứ như cái vẻ sợ sệt của hai nhân vật lợi hại lúc nãy là Vương Chưởng Quỹ và Nhị đại gia đều như ve sầu sợ lạnh chân tay co cúm lại. Con bà nó ngay cả bản thân mình còn lo chưa xong, vạn nhất mà cứu không được người lại phải lấy cái mạng của mình thế vào. Thôi! Mặc kệ y”.

Ai ngờ thiếu niên áo trắng nọ lại liếc hắn một cái rồi nhè nhẹ thở dài miệng mấp máy như muốn nói :

- Hừ ta đã sai lầm coi mi như vị anh hùng, thì ra mi cũng chỉ là đồ chết nhát mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn nhíu đôi lông mày trong lòng thầm trách:

“Đặng Tiểu Nhàn ơi là Đặng Tiểu Nhàn! Người ta đã xem người là một vị anh hùng, ngươi đừng chết nhát như vậy. Phải rồi! Cho dù trên đầu có sẹo chi chít đi nữa thì hai mươi năm sau ngươi vẫn là một hán tử kia mà, tại sao lại nhát gan như thế thật xấu mặt tổ tông tám đời nhà mi!”

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ tới đây liền ngẩng đầu sải bước đi tới.

Ngực cứ đập liên hồi hai chân như muốn dính chặt vào nhau, không chịu nghe lời sai khiến.

Đặng Tiểu Nhàn vừa bước tới một bước đã đứng sát bên bàn cúng. Trên bàn bày đầy những gà, vịt, thịt, cá, quà cúng, nhang, nến, đèn giấy, đặc biệt ở một góc bàn có cả một dây pháo dài, bị hắn khều nhẹ đã lăn tròn xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn sợ làm kinh động đến Mai Đông Ni nên vội vàng đưa hai tay ra chụp lấy.

Khi đã lấy được dây pháo, hắn cứ nhìn chăm chú, đôi mắt dán chặt vào dây pháo trên tay. Thoáng chốc mắt hắn sáng rực dị thường trong đầu nảy ra một kế.

Lúc này Mai Đông Ni đang ăn vô cùng cao hứng quanh mép dính đầy dầu mỡ. Cô ta không ngờ rằng có kẻ dám cả gan đến vuốt râu cọp, bày mưu tính kế ám hại mình.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra nhanh lẹ vô cùng. Đặng Tiểu Nhàn lấy dây pháo cột vào sau đuôi con tuấn mã mà Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni đang cỡi, thuận tay vồ lấy cây nến trên bàn cúng đốt cháy sợi dây thừng cột bên yên ngựa.

Đám đông đứng vây quanh đó trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn đang làm trò quỷ nhưng chẳng ai thốt ra một lời, dường như họ cũng đã oán hận Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni tận xương tủy.

Lại nói mọi người cũng chẳng rõ Đặng Tiểu Nhàn là thần nhân quái dị phương nào mà lại dám giở trò đụng đến Mai Đông Ni. Tự nhiên trong bụng cũng hồi hộp vui vẻ, tọa sơn quan hổ đấu - chẳng ai muốn chạm vào tổ ong dữ để chuốc lấy họa vào thân.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni phản ứng cực kỳ nhanh lẹ. Nàng ta nhìn trong ánh mắt của mọi người liền cảm thấy có kẻ nào đó làm trò quỷ ở sau lưng mình, liền nhanh như điện chớp người quay ra sau.

Lúc này chỉ thấy...

Tiếng người náo loạn, bóng người đứng trên con đường lớn trước mặt Mai Đông Ni nhanh chóng tản ra. Bởi vì đám đông biết rõ rằng chuyện gì sắp sửa phát sinh. Nói ra thì dài dòng kỳ thực tất cả sự việc bất quá chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Mai Đông Ni phản ứng tuy mau lẹ như vậy nhưng rốt cuộc vẫn chậm hơn một bước, thân hình chỉ mới vừa quay được phân nửa thì Đặng Tiểu Nhàn đã điểm cây nến cúng vào dây pháo rồi.

Liền đó...

“Đùng! Đùng! Đoàng! Đoàng!” một loạt tiếng nổ vang lên khói sương bao phủ khắp nơi, những đốm lửa bắn tung tóe văng ra khắp bốn phía. Hắc mã hí vang nhảy chồm lên suýt nữa hất văng Mai Đông Ni xuống đất.

Hắc Phượng Hoàng trong lúc nguy cấp vội vàng vứt bỏ con gà đang ăn trong tay hét lên một tiếng, hấp tấp nắm chặt dây cương khó khăn lắm mới khống chế được nó.

Đột nhiên...

Ánh lửa lóe lên một tiếng nổ kinh hồn vang lên, một viên pháo cực lớn đã nổ vang ở phía sau chân con hắc mã.

Ngựa hí, người la làm nào loạn cả một vùng. Bốn vó của hắc mã đã cất lên phi như bay loáng một cái đã xa hơn chục trượng nhanh như tia chớp phóng mình chạy như cuồng điên về phía sau.

Tiếng ngựa hí, tiếng người hét xen lẫn với tiếng pháo càng lúc càng nhỏ dần nhưng nhờ sức gió mà đốm lửa càng ngày càng lớn xem chừng như sắp đốt cháy cả mông con hắc mã.

Đặng Tiểu Nhàn thích thú vừa nhảy vừa cười, hết hét lại la, quên cả việc cởi dây trói buộc chặt trên tay thiếu niên áo trắng. Nhị đại gia nhẹ nhàng tung mình bay đến trước mặt Đặng Tiểu Nhàn rồi nghiêm mặt nói :

- Tiểu huynh đệ chạy mau đi. Con tiểu quỷ này chúng mình đừng nên chọc tức nó.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩn người ra, lúc này chàng mới nghĩ đến sự lợi hại ghê gớm của Mai Đông Ni, tầm thần chấn động cảm kích đa tạ :

- Đa tạ lão nhân gia.

Gã tiểu hóa tử đã dắt con Huyết Hãn Bảo Mã lại cho Đặng Tiểu Nhàn.

Đồng thời Vương Chưởng Quỹ cũng cởi dây trói ở trên tay thiếu niên áo trắng nọ. Thiếu niên vội bước tới trước một bước vòng tay thi lễ, nhẹ nhàng nói :

- Đa tạ huynh đài đã ra tay giúp đỡ, tại hạ vô cùng biết ơn.

Đặng Tiểu Nhàn thần thái đã tươi vui trở lại, vội nói :

- Việc nhỏ mọn này huynh đệ bất tất phải khách sáo thế.

Nhị đại gia thấy Đặng Tiểu Nhàn chẳng hề khẩn trương, mà cứ làm như chẳng có việc gì, liền vội vàng giục :

- Chạy nhanh đi! Mai Đông Ni có lẽ sẽ quay trở lại ngay đấy.

Đặng Tiểu Nhàn cúi đầu tạ ơn mọi người rồi phóng mình lên con Huyết Hãn Bảo Mã đang định ra roi phi nhanh, liền nghe thiếu niên áo trắng gọi lớn :

- Đợi một chút...

Đặng Tiểu Nhàn ghìm cương hỏi :

- Huynh đài gọi ta?

Thiếu niên áo trắng đỏ mặt cúi đầu nói :

- Không sai...

Đặng Tiểu Nhàn kinh ngạc hỏi tiếp :

- Có chuyện gì vậy?

Thiếu niên áo trắng đỏ mặt hơn cúi đầu thấp xuống đáp lý nhí :

- Ngươi... Ngươi không thể bỏ mặc ta...

Đặng Tiểu Nhàn bình thản đáp :

- Ta có việc...

Thiếu niên áo trắng vô cùng đau khổ, buồn bã nói :

- Vậy thì lúc nãy ngươi không nên cứu ta.

Đặng Tiểu Nhàn chẳng biết làm sao cho được vội vã hỏi :

- Ngươi...

Thiếu niên áo trắng thở dài một tiếng u buồn nói :

- Ngươi đi đi, chúng ta tình cờ gặp nhau ngươi cũng chẳng có lý do gì để giúp đỡ ta. Tạm biệt.

Đặng Tiểu Nhàn không cầm lòng bèn từ từ nói :

- Được rồi đã lỡ giúp ngươi thì phải giúp tới nơi tới chốn. Ngươi muốn thế nào ta sẽ đáp ứng yêu cầu của ngươi.

Thiếu niên áo trắng mừng rỡ mỉm cười đáp :

- Thương thế của ta tuy chỉ là ngoại thương, nhưng do mất máu quá nhiều nên cần cấp tốc trị thương. Ngươi chỉ cần đưa ta ra khỏi đây giúp ta kiếm một khách điếm yên ổn thì ta sẽ chẳng làm phiền ngươi nữa đâu.

Đặng Tiểu Nhàn chẳng còn cách nào khác bèn đáp :

- Được, ngươi lên đây.

Thiếu niên áo trắng sắc mặt càng đỏ hơn lùi lại một bước lắp bắp nói :

- Cái này...

Đặng Tiểu Nhàn trong bụng không vui nghĩ thầm:

“Con bà nó ta phải nhường ngựa này cho ngươi cưỡi một mình chắc, như vậy có lẽ mới được à? Thế nào ta xuống cho ngươi lên sao? Đừng có mà mơ”.

Đặng Tiểu Nhàn càng nghĩ càng tức lạnh lùng bảo y :

- Ngươi không chịu lên là ta chạy ngay đó.

Thiếu niên áo trắng vội đáp :

- Được rồi... được rồi.

Đặng Tiểu Nhàn giơ tay nắm lấy tay, kéo thiếu niên áo trắng lên lưng ngựa, cảm thấy bàn tay của y không những nhỏ nhắn xinh xắn mà còn yếu đuối dịu dàng.

Nắm trong tay thấy mềm mại vô cùng, có một cảm giác dễ chịu cực kỳ không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhàn đang bồn chồn trong lòng, một đại nam nhân làm sao có thể sinh ra đôi tay nữ nhân được.

Một tiếng “hừ” lạnh, thiếu niên áo trắng đã dùng lực rút tay về trợn mắt hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Ngươi đang nghĩ cái gì?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười đáp :

- Ta đang nghĩ rằng, mình vẫn chưa lập gia thất, nếu như Mai Đông Ni truy theo để sát hại ta vậy thì chẳng phải là oan uổng cho ta quá sao?

Ngừng một chút, Đặng Tiểu Nhàn lại nói :

- Nè, giá như ngươi...

Thiếu niên áo trắng ngơ ngác hỏi lại :

- Ta thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn cười một cách bí hiểm nói tiếp :

- Giá như ngươi là nữ nhân thì hay hơn nhiều, sống không cùng đắp chung chăn thì chết ít ra cũng được chôn cùng huyệt làm một đôi uyên ương đồng mệnh thì dù có chết khô cũng đáng.

Thiếu niên áo trắng mặt đỏ như gấc trầm giọng mắng :

- Nói nhảm, chạy lẹ đi.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Bám chặt vào eo ta nhé, coi chừng...

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng cười đáp :

- Cứ yên tâm, ta không té chết đâu mà sợ.

Đặng Tiểu Nhàn giật nhẹ dây cương hai chân áp chặt vào bụng ngựa, Huyết Hãn Bảo Mã hí dài một tiếng bốn vó tung bay. Lướt nhanh như một cơn lốc trong nháy mắt đã bay vượt qua một quãng đường dài.

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt một cái, khóe môi hé nở một nụ cười ngụy dị, đột nhiên hai tay giựt mạnh dây cương Huyết Hãn Bảo Mã hí lên một tiếng dài rồi nhảy dựng lên.

Trong tiếng kêu kinh ngạc, thiếu niên áo trắng vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng của Đặng Tiểu Nhàn giận dỗi suýt chút nữa cắn vào môi chảy máu, biết hắn đang chơi ác mình nhưng cũng chẳng biết làm sao hơn.

Một tràng cười dài nổi lên, Huyết Hãn Bảo Mã đã từ từ chạy xa cuối cùng mất hút vào chốn xa xăm.

Chương 6: Hồi 6

Kẹt một tiếng cửa phòng nhè nhẹ mở ra.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ bước vào trong, hai tay bưng một bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ trắng tinh như tuyết đứng ở trước giường, nhìn thiếu niên áo trắng trên mặt hiện ra một thứ tình cảm cực kỳ phức tạp.

Thiếu niên áo trắng vẫn nhắm nghiền đôi mắt chẳng hề động đậy.

Hồi lâu...

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng đặt bộ quần áo trên giường, dùng tay áo lau sạch mồ hôi trên mặt thiếu niên nọ, lấy tay đặt trên trán hắn xem thử đầu có nóng không, rồi lẩm bẩm nói thầm :

- Tốt rồi.

Đặng Tiểu Nhàn quay mình đi ra vừa đến cửa phòng đột nhiên mỉm cười, nụ cười cực kỳ lạ lùng.

“Ầm” một tiếng, cửa phòng đã đóng sập lại.

Thiếu niên áo trắng thở phào nhẹ nhõm đôi mắt chớp chớp hình như nghĩ ra một chuyện gì đó thần sắc bỗng nhiên biến đổi, đôi mắt nhòe lệ như muốn khóc.

Đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Thiếu niên áo trắng thở nhẹ một tiếng từ từ hỏi :

- Ai?

Đặng Tiểu Nhàn đứng phía ngoài cửa cười đáp :

- Ta đây, có thể vào được không?

Thiếu niên áo trắng trợn mắt liếc nhìn ra cửa rồi nói nho nhỏ tự nghe :

- Đang thay quần thì lại bị phá rối! Hừ! Ngươi chẳng phải vừa vào lúc nãy là gì?

Một thoáng im lặng.

Đặng Tiểu Nhàn đập cửa la lớn :

- Người đẹp như vậy mà xấu bụng ghê. Ta biết rõ là ngươi đã tỉnh dậy rồi mà.

Tiểu tử này thật là con quỷ linh tinh, chẳng việc gì mà hắn ta không chừa mặt.

Thiếu niên áo trắng không còn cách nào đành nói :

- Vào đi!

“Kẹt” lên một tiếng, cửa phòng lại mở.

Đặng Tiểu Nhàn lướt mình vào trong thuận tay đóng cửa phòng lại, ngồi phịch xuống ghế đối diện với thiếu niên áo trắng. Thấy rượu và đồ ăn còn thừa lại tối hôm qua còn bày đầy trên mặt bàn chưa kịp dọn đi, liền vội vàng ngồi vào bàn ăn uống vô cùng khoái trá, chẳng buồn nhìn đến thiếu niên nọ.

Thiếu niên áo trắng giận dữ nghiến răng, trầm giọng nói :

- Ta có điều này muốn hỏi ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn vừa ăn vừa trả lời :

- Có gì nói mau, cứ úp mở mãi.

Thiếu niên áo trắng đỏ mặt hỏi tiếp :

- Ngươi... ngươi... tối hôm qua... ngủ ở đâu...?

Khuôn mặt Đặng Tiểu Nhàn chẳng hề vội vã trả lời tỉnh bơ :

- Ngủ ở đây, bên cạnh ngươi đó.

Hừ lên một tiếng, thiếu niên áo trắng từ trên giường nhảy dựng dậy, thân hình run lên nhè nhẹ, mắt long lanh ngấn lệ đưa tay chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn run run cất giọng :

- Ngươi... ngươi đã làm gì ta?

Đặng Tiểu Nhàn lắc đôi vai cười một cách vô cùng thích thú :

- Chuyện này còn phải hỏi tự ngươi nghĩ ra cũng được mà.

Thiếu niên áo trắng rơm rớm nước mắt hét lớn :

- Nói! Ngươi phải nói cho ta biết ngươi cuối cùng đã làm gì ta?

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng đắc ý cười một cách khả ố trả lời tiếp :

- Kỳ thực thì cũng chẳng có gì, chỉ bất quá là ta lột hết y phục của ngươi ra, từng đốt xương trên mình ngươi, có bao nhiêu sợi lông tơ, ta đều đếm kỹ càng, e rằng ngay chính cả bản thân ngươi cũng chưa chắc biết được đúng không nào?

Thiếu niên áo trắng giống như bị trúng huyệt, cả người cứ run bắn lên từng hồi bất giác “òa” lên một tiếng đưa tay che mặt bật khóc nức nở như mưa.

Đặng Tiểu Nhàn cứ điềm nhiên ngồi đó rồi nói :

- Cái đó ngươi nên tự trách mình mới phải, tại sao lại không nói sớm cho ta biết ngươi là nữ nhân? Lại nữa ta chẳng có công phu để ôm ngươi trong lòng mà không động tình như Liễu Hạ Huệ đâu, xem ra lão chẳng phải là không động lòng mà... vì lão có bịnh chẳng thể làm loạn lên được.

Thiếu niên áo trắng trợn ngược đôi mày trầm giọng quát lớn :

- Câm mồm!

Đặng Tiểu Nhàn lè lưỡi nói tiếp :

- Ha! Ngươi làm gì dữ vậy? Nếu có trách thì nên trách cha mẹ ngươi có ai bảo sinh ra ngươi đẹp quá làm chi. Đứng trước sắc đẹp như vậy, ta... ta đương nhiên cầm... cầm lòng sao được..., ngươi đừng xem ta là nhỏ. Giả sử ta lập gia thất trước đây hai năm thì... bây giờ đã có... có hài tử để ẵm trên tay rồi.

Thiếu niên áo trắng khóc mãi không thôi, nước mắt nước mũi chảy ra ràn rụa chắp tay đau khổ khẩn cầu hắn :

- Ta cầu khẩn ngươi đừng nói nữa mà, có được không?

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Đằng nào thì chúng ta cũng đã làm chuyện đó rồi, có nói hay không nói cũng đều như nhau thôi.

Thiếu niên áo trắng gục đầu trên giường, khóc than kêu trời kêu đất :

- Trời ơi, ta biết làm sao đây, làm sao đây?

Đặng Tiểu Nhàn xoa hai tay làm ra vẻ thương hại đáp :

- Làm sao à? Xem ra thì ngươi chỉ còn có cách gả quách cho ta thôi.

Thiếu niên áo trắng oán hận nói lớn :

- Xú lang, ta có chết cũng chẳng lấy ngươi đâu.

Đặng Tiểu Nhàn chợt nhảy dựng lên há miệng hét lớn :

- Thiệt là không biết xấu mặt, ngươi cho rằng ta muốn cưới người lớn tuổi hơn ta chắc? Ta còn trẻ khỏe như vầy, thì ngươi đã là lão bà rụng răng xấu xí, đẹp đôi quá hả?

Đột nhiên...

Đao quang lóe lên, Thiếu niên áo trắng đã rút từ dưới gối ra một con dao trủy thủ, lạnh lùng bảo :

- Ta... ta giết ngươi.

Khuôn mặt Đặng Tiểu Nhàn tươi cười đáp :

- Ta chết cũng chẳng ân hận gì! Nhưng chỉ tiếc cho ngươi còn trẻ đẹp như vậy mà phải cô quạnh một mình.

Thiếu nữ áo trắng không nói một lời cánh tay phải lẹ làng vung ra, ánh đao loang loáng nhanh như điện xẹt đâm thẳng tới trước ngực Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng lách mình tránh khỏi, phút chốc đã đứng sau lưng cô nương nọ, nhè nhẹ thở dài nói tiếp :

- Nếu như ngươi chẳng chịu lấy ta, muốn đi với kẻ khác thì cũng chẳng sao cả. Tại... tại sao phải nhất định sát hại ta vậy?

Thiếu nữ áo trắng vừa khóc vừa bảo :

- Ngựa tốt không thắng hai cương, liệt nữ chẳng lấy hai chồng, ngươi yên tâm suốt đời này ta sẽ chẳng lấy kẻ khác đâu mà sợ.

Đặng Tiểu Nhàn chẳng những không cười, mà lại như muốn khóc không ngờ rằng sự việc đã nghiêm trọng đến mức như vậy.

Đao quang lóe lên, chủy thủ lại tiếp tục đâm tới.

Đặng Tiểu Nhàn chấn động tâm thần, vội vàng phân thân nghiêng người sang bên trái nhanh lẹ vô cùng, ai ngờ chân vừa nhấc lên chỉ nghe một tiếng “binh” vai trái đã lãnh trọn một chưởng, nửa thân

người như tê dại thân hình loạng choạng muốn ngã, ánh đao quang cứ loang loáng làm hoa cả mắt, lưỡi chủy thủ sắc bén bên trong tay thiếu nữ áo trắng đã bay đến sát ngực của Đặng Tiểu Nhàn.

Thiếu nữ áo trắng xem ra có vẻ yếu đuối nhu nhược nhưng tâm trí võ công lại cực kỳ cao siêu. Chủy thủ trong tay vung ra chỉ là hư chiêu, bức hắn phải tránh đồng thời tính kỹ bước lui của đối phương xuất tiếp một chưởng cũng lúc chủy thủ đột ngột biến chiêu, cách đánh vô cùng hữu hiệu.

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt :

- Ngươi thật sự muốn giết ta sao?

Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng đáp :

- Không sai, có gì di ngôn lại không? Nói mau!

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười ung dung :

- Nhờ ngươi nói với nam nhân trong thiên hạ, cứu ai thì nên cứu nhưng tuyệt đối không được cứu nữ nhân. Ngươi động thủ đi.

Một tiếng “keng” vang lên ngọn chủy thủy trong tay thiếu nữ áo trắng đã rơi xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn cười hì hì trêu chọc :

- Ta đã nói mà, đâu có lẽ nào tiện nội lại đi giết trượng phu? Chẳng lẽ ngươi lại muốn làm Phan Kim Liên sao?

Thiếu nữ áo trắng thất thanh khóc lớn :

- Ngươi đã cứu ta, ta làm sao có thể giết ngươi, có lẽ ta phải tự giết ta cho rồi.

Nói vừa dứt lời nàng nhẹ nhàng tung mình người đã bay ra ngoài cửa.

Đặng Tiểu Nhàn la lớn :

- Lão bà ngươi không thể trốn theo trai như vậy, lẽ nào nỡ để lão công công ta đây cô đơn một mình suốt đời hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn đoán chắc nàng ta chưa thể di xa nên mới nói ra những lời hồ đồ để chọc tức thiếu nữ nọ. Nào ngờ đợi một lúc lâu cũng chẳng thấy động tĩnh gì trong lòng chợt lo lắng, liền chạy ra ngoài.

Thời gian khoảng cạn chén trà thì thấy Đặng Tiểu Nhàn cúi đầu lủi thủi bước quay trở về. Mồ hôi

chảy ròng ròng, ngay cả một cái bóng cũng chẳng kiếm thấy.

Vừa bước vào cửa do không chú ý suýt chút nữa là bị vấp ngã nhào, thế là hắn bực tức trầm giọng nói :

- Đồ chết bà, mình xui xẻo bị cái con bà nó cho ăn gáo nước lạnh buốt răng.

Càng nghĩ càng thêm giận dữ, tức quá hắn đá vào ngạch cửa một cái cho bõ ghét.

Chỉ nghe “cộp” một tiếng rồi thấy Đặng Tiểu Nhàn lấy hai tay xoa xoa mu bàn chân phải chân trái gập xuống, đau buốt vô cùng, nhưng hắn mỉm cười mím răng chịu đau lết đến bên giường. Đặng Tiểu Nhàn vừa ngồi trên giường vừa xoa bóp chỗ chân đau trong lòng thầm nghĩ:

“Tục ngữ nói “Nữ nhân là kẻ gây ra tai họa” thiệt chẳng sai chút nào, ai mà gặp là người ấy bị xui xẻo liền, người ta đã đi rồi có nghĩ thì cũng chẳng ích gì. Hôm qua lại bị khốn khổ suốt đêm ngủ chẳng xong. Bây giờ phải chợp mắt chút chớ kệ bà nó! Sao cũng mặc”.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ xong liền ngã mình trên giường gối đầu ngủ thiếp đi. Một lát sau đã vang lên tiếng ngáy như sấm của hắn.

Một thoáng im lặng.

Bỗng nhiên…

Có tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng từ xa vọng tới và dừng lại ngay trước cửa phòng.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười từ từ mở mắt, thì ra tiểu tử này chỉ giả bộ ngủ trong bụng nghĩ thầm:

“Nữ nhân tâm, kim đáy biển. Ha! Ngươi đuổi theo nàng, nàng chạy thục mạng, ngươi không chú ý đến, nàng liền mở cửa ra nhìn ngươi! Con bà nó, nữ nhân chính là thế đấy”.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra.

Thiếu nữ áo trắng đứng ngay giữa cửa, thật là quái lạ!

Nàng ta không khóc mà trái lại cười một cách yêu kiều, nụ cười tươi tắn mê hồn khiến cho ai nhìn cũng đều say đắm.

Đáng tiếc là Đặng Tiểu Nhàn không xem thấy bởi vì hắn đang ngáy to khép chặt đôi mắt làm ra vẻ đang ngủ say. Thiếu nữ áo trắng đứng nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi mỉm cười nhủ thầm:

“Thật là… cái đồ cứ ăn cho no… rồi lại ngủ kỹ…”

Thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng bước đến bên giường mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn đăm đăm không chớp, một lúc lâu mới gọi nhỏ :

- Nè, ngươi tỉnh dậy đi chứ!

Thiếu nữ không gọi có lẽ tốt hơn, bởi vì càng gọi thì hắn càng ngáy to hơn.

Thiếu nữ liếc mắt nhìn, trọng bụng bỗng nảy ra một kế mỉm cười :

- Được rồi ta sẽ cho ngươi dậy luôn.

Thiếu nữ áo trắng quay người cầm lấy hồ rượu đang định đổ vào mũi vào miệng hắn...

- Mưu hại trượng phu mình phải xử như thế nào đây?

Trong khi đang nói, Đặng Tiểu Nhàn đã ngồi bật dậy thu thế như muốn đánh.

Thiếu nữ áo trắng la lên một tiếng vội lùi lại phía sau.

Một tiếng “choang” vang lên chiếc hồ rượu đã bị rớt xuống đất vỡ tan, hai tay ôm lây ngực liếc xéo hắn một cái :

- Làm người ta sợ chết đi được, thì ra ngươi đâu có ngủ?

Đặng Tiểu Nhàn làm mặt xấu rồi lại cười ha hả :

- Hiền thê ta chạy mất, ta làm sao có thể ngủ yên được?

Hắn cứ nhìn trân trân vào người thiếu nữ, suy nghĩ giây lâu rồi nét mặt bỗng hiện ra vẻ nghi ngờ hỏi :

- A! Ngươi cao hứng lắm phải không? Có chuyện gì vậy hả?

Thiếu nữ áo trắng đỏ bừng mặt, chậm rãi cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhàn không hiểu hỏi lại :

- Ngươi làm sao mà chẳng nói gì vậy?

Thiếu nữ áo trắng xấu hổ cúi đầu lắp bắp :

- Ngươi... ngươi... ngươi tuyệt nhiên không... không ăn hiếp ta...

Đặng Tiểu Nhàn sa sầm nét mặt cố làm ra vẻ tức giận :

- Chúng ta đã là phu phụ rồi, ngươi lại muốn lờ đi à?

Thiếu nữ áo trắng tát nhẹ vào má hắn một cái, rồi dịu dàng trách hắn :

- Có đùa thì cũng phải có mức độ vừa phải thôi chứ, vừa rồi ngươi làm ta sợ hết hồn. Bây giờ ta mới biết ngươi chẳng những không ăn hiếp ta, ngay cả lúc thay y phục bó thuốc cho ta ngươi cũng đi mời những nữ nhân trong quán giúp ta, đúng hay không?

Đặng Tiểu Nhàn chỉ mỉm cười không đáp.

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười nói tiếp :

- Không những thế mà ngươi còn ở phòng bên cạnh lát lát lại bưng nước, mang thuốc, báo hại ngươi phải bận rộn suốt đêm...

Thiếu nữ áo trắng đôi mắt chứa chan tình ý nhìn hắn, nói với vẻ vừa yêu vừa giận :

- Xem vẻ mặt ngươi có vẻ bại hoại, không ngờ rằng lại là vị chính nhân quân tử.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả :

- Bây giờ ngươi mới biết, thế ngươi tên là gì?

Thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng mắng :

- Thô lỗ! Hỏi tên nữ nhân thì cũng phải khách sáo văn vẻ một chút nếu không suốt đời chẳng lấy được ai cả.

Đặng Tiểu Nhàn bộ dạng giống như tiểu sinh mới học diễn kịch, bước lên trước vài bước cúi mình thấp xuống thi lễ đoạn hỏi lớn :

- Tiểu sinh Đặng Tiểu Nhàn xin cúi đầu ra mắt, xin hỏi tiểu thư quý tính phương danh. Như vậy được chưa?

Thiếu nữ áo trắng cười muốn chảy cả nước mắt, gập cả người lại mà cười. Hồi lâu mới từ từ nói :

- Đồ chết toi làm người ta cười đau cả bụng. Hừ! Đặng Tiểu Nhàn, tên sao kỳ vậy. Ta họ Bạch tên là Hàng Tố.

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm mặt hỏi :

- Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni với ngươi có thù?

Bạch Hàng Tố lắc đầu :

- Không có.

Đặng Tiểu Nhàn kinh ngạc hỏi :

- Vậy thì...

Bạch Hàng Tố đỏ mặt đáp :

- Ả bắt ta lấy ả? Ta không chịu, đúng vậy, không phải ta không chịu mà ta không thể lấy ả. Ngươi minh bạch chưa?

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngác hỏi :

- Vậy thì tại sao ngươi không nói sự thật cho ả?

Bạch Hàng Tố rầu rầu kể tiếp :

- Ả có cho ta cơ hội nào để nói đâu, cứ hễ động thủ là đánh, mở miệng là chửi. Ta lại cứng đầu thế là chẳng buồn nói chi cả.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn nàng ta không chớp mắt rồi thực thà nói :

- Nói thật đó, lúc đó nếu như ta là nữ nhân ta cũng sẽ ép ngươi lấy ta.

Bạch Hàng Tố liếc hắn một cái nói tiếp :

- Lại nữa rồi. Miệng chó lại mọc ngà voi nữa rồi.

Đặng Tiểu Nhàn cười hì hì :

- Đại tiểu thư, nếu như miệng chó có thể mọc ra ngà voi thì Đặng Tiểu Nhàn này đã nuôi chó từ lâu rồi.

Bạch Hàng Tố nhịn không được cười nói :

- Lẻo mép rồi!

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm chỉnh bảo :

- Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni là thần quỷ phương nào đi chăng nữa, chỉ thấy cái dáng vẻ khinh thường mọi người của ả, trong lòng ta lập tức giận bừng bừng. Thế nào cũng có ngày ta dạy cho ả một bài học nhớ đời.

Bạch Hàng Tố từ tốn khuyên hắn :

- Thân thế của ả ta cũng chẳng biết rõ cho lắm, ngày hôm qua ta tình cờ đụng phải ả ở trên đường, nhưng mà võ công của ả vô cùng cao minh, mới chỉ qua ba chiêu ta đã bị ả tóm lấy. Thêm rắc rối một chuyện sao bằng bớt đi một chuyện phiền muộn, ngươi hãy bỏ qua cho xong! Đa sự chỉ cho thêm mệt.

Đặng Tiểu Nhàn không hề muốn bỏ qua chuyện này, nhưng nghĩ đến sự an toàn của Bạch Hàng Tố hắn cũng cố gắng nhẫn nhịn cười bảo :

- Được ta nghe lời ngươi, ngày mai chúng ta ra đi.

Bạch Hàng Tố trong lòng vô cùng sung sướng. Nàng biết rằng Đặng Tiểu Nhàn đã vì mình mới không đi tìm cách chọc tức Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Đôi mắt nàng chớp chớp có ý chọc hắn :

- Nói thật ra ả đó đến ngay bây giờ ta cũng chẳng sợ ả bởi vì...

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng gặng hỏi :

- Tại vì sao?

Bạch Hàng Tố nhìn Đặng Tiểu Nhàn với vẻ tinh nghịch :

- Ngươi có thể cưới cô ta.

Đặng Tiểu Nhàn như muốn nhảy dựng lên chỉ vào mũi nàng ta nói :

- Ngươi dám nói móc ruột ra, xem ra ta không trị nổi ngươi à!

Bạch Hàng Tố vội vòng tay cúi mình xin lỗi hắn :

- Lần sau người ta không dám nữa mà.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn thấy cô nàng giả làm ra vẻ đáng thương như vậy không nhịn được cười :

- Ngươi dám đánh cuộc với ta không, nếu như ta khống chế được Hắc Phượng Hoàng ngươi phải quỳ xuống đây mà kêu ta bằng sư phụ...

Bạch Hàng Tố đột nhiên hỏi lại :

- Nếu như ngươi thua thì sao?

Đặng Tiểu Nhàn nói rõ từng tiếng :

- Một ngày ba lần ta sẽ cúi đầu gọi ngươi là bà tổ.

Bạch Hàng Tố lắc đầu cười nói :

- Ta còn chưa già mà đã bị ngươi kêu bằng lão tổ, như vậy nè, nếu ngươi thua thì đầu khỏi cần cúi cứ kêu ta một tiếng tỷ tỷ được không.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu.

- Được, quân tử nhất ngôn.

Bạch Hàng Tố tiếp lời :

- Tứ mã nan truy.

Nói xong hai người đưa tay làm bằng.

* * * * *

Nước sông trong đến nỗi có thể nhìn xuống tận đáy, cá bơi có thể đếm được.

Hàng liễu rũ hai bên bờ cứ phất phơ theo gió.

Bạch Hàng Tố nằm dưới bóng cây dương liễu, lấy tay che nắng mặc nguyên cả bộ quần áo đang ngủ.

Đặng Tiểu Nhàn cởi bỏ giầy vớ cao hứng bắt cá mò tôm trong nước, miệng cứ ư ử hát thầm một khúc nhạc :

- Tháng giêng ơi là tháng giêng, dắt theo người em gái nhỏ, ư ử, ư ư là nhìn hoa đăng, hoa đăng...

Bỗng nhiên...

Tiếng ca đột nhiên dừng lại tựa như có người cầm dao cắt đứt nửa chừng.

Đặng Tiểu Nhàn như bị ma bắt, mắt trợn miệng há người cứng đờ như tượng gỗ, nhìn đăm đăm xuống mặt nước bất động.

Bóng đen phản chiếu xuống mặt nước xem ra vô cùng yểu điệu, cực kỳ khả ái khiến cho người nhìn thấy như đắm như say.

Nữ nhân xinh đẹp từ từ nhấc đôi tay ngọc lên tư thái vô cùng dịu dàng, mỹ miều, tựa như Lăng Ba Tiên Tử giáng trần, ban ân tứ phúc cho kẻ phàm phu tục tử ở dưới nhân gian.

Nhưng đôi bàn tay thon dài đẹp như ngọc này lại chẳng hề mang đến cho hắn một chút hạnh phúc nào cả mà chỉ mang đến cái họa sát thân. Bởi vì lát nữa đây nó sẽ lấy đi tính mạng của Đặng Tiểu Nhàn. Tiếng cười trong trẻo ngân lên như tiếng chuông bạc bên tai, chợt có một giọng nói nhẹ nhàng phát ra từ bóng đen nọ :

- Hừ, sao lại ngồi ngẩn ngơ như thế, coi chừng bị cảm lạnh bây giờ, đứng nhanh lên đi chứ.

Đặng Tiểu Nhàn chợt nhảy bổng lên, như là đang ngồi trong lò lửa vậy, nhãn quan phắt lại nhãn châu như muốn nhảy ra khỏi tròng mắt, trố mắt kinh sợ nhìn người áo đen y như vừa gặp quỷ đến bắt hồn miệng la lên thất thanh đôi chân vội vàng lùi ra sau.

Kỳ thực trên mặt nước sông như gương soi đã báo trước cho Đặng Tiểu Nhàn người ấy chính là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Nhưng hắn cố ý làm ra vẻ sợ hãi ngốc nghếch, đôi mắt thất thần nhìn sững nàng ta hồi lâu rồi lắp bắp mở miệng thốt lên :

- Nàng ta... nàng ta chẳng phải là nam nhân... mà... mà cũng là... giống... cái... như ngươi mà thôi...

Mai Đông Ni gật đầu cười lạnh lùng :

- Ta biết, nhưng ta đến đây đâu phải để kiếm cô ta.

Đặng Tiểu Nhàn vẻ mặt sầu khổ, thiểu não nói :

- Vậy... vậy thì ngươi tìm ra sao?

- Không sai, ngươi thật thông minh.

Mai Đông Ni chầm chậm hạ đôi ngọc thủ xinh đẹp xuống, không ngừng trợn mắt liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn, rồi tiếp tục hé mở đôi môi xinh xắn lạnh lùng thốt :

- Là một hán tử chân chính thì phải lên đây lẹ lên chứ! Bộ ngươi tính trốn dưới nước suốt đời hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn vừa ngẩng đầu lên, liền thấy Bạch Hàng Tố đang nhìn về phía mình mỉm cười chọc tức hắn, hắn không nén nổi cơn giận bừng bừng bốc lên trong bụng mắng thầm:

“Con xú a đầu kia! Ta chết thì ngươi cao hứng quá há! Cười cười cười! Có ngậm miệng lại không hả? Mọi việc đều do cái con bà mi hại ta cả nếu... nếu không ta đâu có khốn khổ như vậy”.

Mai Đông Ni dựng ngược đôi mày đen nhánh, lạnh lùng cười :

- Cũng được, ngươi không chịu lên cũng chẳng sao, ta sẽ xuống đó vậy.

Mai Đông Ni vừa nói vừa định bước xuống, đương nhiên chẳng phải là hư trương thanh thế.

- Khoan đã.

Đặng Tiểu Nhàn đảo mắt một cái trong lòng nghĩ:

“Ở trên bờ còn có thể kiếm cách đối phó với ả, chứ ở trong nước chẳng khác nào chui đầu vào tử lộ...”

Nghĩ đến đây hắn lấy tay phủi đít quần cười nói :

- Một mỹ nhân xinh đẹp như ngươi đây mà để cho nước thấm ướt hết xiêm y, lộ ra nguyên hình thì thật là tội của ta lớn lắm, cô nương xinh tươi ơi, lùi ra xa vài bước để ta đi lên với chứ.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni lạnh lùng đáp :

- Hừ, ta há lại sợ ngươi bay lên trời sao?

Nói dứt lời nàng tung mình nhẹ nhàng, thân ảnh vô cùng lanh lẹ, người đã bay ra cách đó hai trượng thần thái ung dung phi phàm thiên hạ có một không hai.

Đặng Tiểu Nhàn không khỏi rùng mình, ớn lạnh chỉ cần nhìn thuật khinh công của nàng ta, hắn cũng tự cảm thấy mình đã nắm chắc phần thua, hắn thất thểu đứng như sắp lên đoạn đầu đài, bước chân nặng nề chậm chạp bước lên bờ.

Mai Đông Ni thấy Đặng Tiểu Nhàn đã xỏ xong giầy vớ liền giơ tay chỉ về phía hắn lạnh lùng quát :

- Ngươi tên gì, nói mau!

“Ồ!” Đặng Tiểu Nhàn suýt chút nữa đã cười phá lên, nhìn thấy thần sắc cô nàng giống như là lão già ngồi ở công đường tra vấn phạm nhân.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng thực sự oán ghét cô ả, chợt nghĩ ra một mẹo để chọc tức ả liền nói lớn :

- Tại hạ họ Liễu tên là Xuân Tăng.

Bạch Hàng Tố ngạc nhiên trong bụng thầm nghĩ:

“Tiểu tử này đang định làm trò quỷ gì vậy? Tự nhiên lại đi thay tên đổi họ?”

Mai Đông Ni cũng vô cùng kinh ngạc miệng cứ lẩm bẩm :

- Liễu Xuân Tăng, tên gì mà quái dị thế!

Đặng Tiểu Nhàn giả bộ nghiêm mặt cố nén cười nói tiếp :

- Xem ra có lẽ ta với ngươi có duyên với nhau, ngay cả tên họ cũng hợp với nhau vô cùng. “Hàn mai đông thiên khai hoa. Liễu thụ xuân thiên nẩy mầm”. Ni cô mùa đông phối hợp với hòa thượng mùa xuân thật là duyên trời kết hợp, trăm năm chẳng phải, nhưng mà...

Mai Đông Ni cực kỳ giận dữ toàn thân run lên trầm giọng quát :

- Câm mồm! Nếu thứ ngươi ngoan ngoãn theo ta có thể ngươi sẽ được sung sướng.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng xua tay làm bộ làm tịch :

- Đi theo ngươi? Không được, không được, khi ta còn chưa xuất thế, thân mẫu ta đã chỉ vào bụng cầu thần cho ta một hiền thê rồi. Nếu như ngươi định cưới ta làm trượng phu thì cứ gọi lão công hoài. Vậy thì làm sao, thôi xin hẹn kiếp sau tái ngộ vậy.

Mai Đông Ni tức giận khóe mắt lộ ra sát cơ lạnh lùng hét :

- Xuất ngôn nói năng lộn xộn, đáng bị đánh đòn.

Đặng Tiểu Nhàn thấy trong mắt đối phương hiện ra tinh quang lấp lánh chiếu đầy vẻ sát cơ không khỏi chấn động toàn thân trong bụng thầm la “không xong” rồi co giò định chạy.

Mai Đông Ni thấy tình trạng này thì cất lên tiếng cười thích thú.

Nàng ta tuy nở nụ cười tươi như hoa, nhưng đối với Đặng Tiểu Nhàn và Bạch Hàng Tố lại cảm thấy lạnh toát cả người, hồn xiêu phách lạc.

Chỉ thấy Mai Đông Ni nhẹ nhàng di động ngọc cước như làn khói thoảng, bóng người lướt qua nhan như điện chớp, thân mình đã bay ra ngoài mấy trượng, đến sát bên cạnh Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn trợn tròn đôi mắt nhìn mãi không hề chớp, một lúc nhưng cũng không thể nhận ra Mai Đông Ni đã dùng thân pháp gì mà chỉ nhẹ nhàng một bước liền ở ngay bên cạnh mình cách nhau chỉ có vài bước.

Đặng Tiểu Nhàn gan dạ phi thường, trong lúc nguy cấp hai tay lẹ làng vung ra thế chưởng mạnh như núi hộ vệ toàn thân.

Mai Đông Ni cười lạnh một tiếng tả thủ nhẹ nhàng đẩy ra, lập tức một luồng kình lực mãnh liệt đã ập tới đồng thời hữu thủ vung ra nhằm ngay mặt đối phương chụp tới.

Đặng Tiểu Nhàn kinh hồn bạt vía ngã người ra sau, song cước búng mạnh xuống đất thân hình đã vọt ra ngoài một trượng.

Nào ngờ Mai Đông Ni nhẹ nhàng đuổi theo nhanh như chớp lóe sao sa, thân hình mềm mại như cành liễu phất phơ trước gió chập chờn như bóng ma bám theo Đặng Tiểu Nhàn như hình với bóng, đợi cho hắn vừa đứng thẳng người lại, ngọc chưởng của Mai Đông Ni đã đưa ra.

Liền nghe...

Một tiếng "binh" vang dội ngực của Đặng Tiểu Nhàn đã hứng trọn một chưởng.

Chỉ thấy...

Dư chấn vang vang, bóng người bay ra, Đặng Tiểu Nhàn đã như con diều đứt dây bị sức chấn động hất ra ngoài một trượng.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni thấy Đặng Tiểu Nhàn nằm thẳng cẳng dưới đất, chẳng hề động đậy bèn lạnh lùng cười nói :

- Thiên đường có lối ngươi chẳng chịu đi, Địa ngục không cửa vẫn cứ xông vào, giờ này năm sau chính là ngày giỗ đầy năm của ngươi đó.

- Đánh cho ngươi mấy cái vào mông bây giờ.

Nói vừa dứt lời, đã thấy Đặng Tiểu Nhàn lồm cồm bò dậy, khuôn mặt tươi cười chỉ vào Mai Đông Ni tiếp :

- Lão tử đây Diêm vương chê không nhận, phán quan cũng không cần, mà xú nha đầu ngươi muốn lấy mạng ta. Chẳng dễ dàng như vậy đâu.

Bạch Hàng Tố đang âm thầm rơi lệ thấy vậy không khỏi vui mừng ra mặt, thầm nguyện cầu Bồ Tát hộ mạng cho hắn.

Mai Đông Ni nghĩ thầm trong bụng:

"Một chưởng vừa rồi của ta có thể khai sơn phá thạch, uy lực chuyển núi dời non, cho dù hắn có cương khí hộ thân cũng khó tránh khỏi cái chết. Tiểu tử này xem ra chẳng hề hấn gì, chẳng lẽ... hắn có tà thuật?"

Đặng Tiểu Nhàn thấy Mai Đông Ni cứ đứng sững như trời trồng mặt lộ vẻ kinh ngạc, không khỏi cảm thấy vui mừng hai tay liền chắp sau lưng rồi ngước mặt nhìn trời cố làm ra vẻ nhàn nhã khiến cho người ta chẳng thể biết hư thực ra sao.

Thực ra trong bụng hắn cũng hồi hộp tim đập thình thịch, người vốn được làm bằng thịt mà ai lại chẳng sợ bị đánh, chỉ bất quá là do hắn lì đòn hơn người ta mà thôi.

Mai Đông Ni cau đôi lông mày đen nhánh lạnh lùng quát bảo :

- Được lắm! Nhà ngươi khá đấy, ta xem thử ngươi chịu được bao lâu, nhìn đây.

Mai Đông Ni nạp khí vào Đan Điền, dồn lực vào hai tay, người đã theo cùng tiếng, nhanh như ánh chớp hữu chưởng lẹ làng vung ra kình phong cuồn cuộn quét tới gió lốc ào ạt khắp nơi nhằm vào những yếu huyệt trước ngực Đặng Tiểu Nhàn lướt tới.

Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy chưởng thế của nàng ta phát ra cực kỳ nhanh lẹ thủ pháp vô cùng quái dị. Hắn muốn lẩn trốn nhưng cảm thấy không cách gì trốn khỏi chưởng ảnh, mắt cứ trợn miệng vẫn há đứng im chịu trận.

“Binh” một tiếng chấn động vang lên trước ngực Đặng Tiểu Nhàn lại lãnh thêm một chưởng.

Ngọn chưởng lần này cực kỳ mãnh liệt dù cho đối phương là đại la thần đi nữa cũng bị sức chấn động làm cho tâm mạch đứt đoạn, ngũ tạng đảo lộn thổ huyết mà chết. Thật lạ lùng, Đặng Tiểu Nhàn chẳng những không bị chấn động mà cứ đứng yên tại đó chẳng hề thối lui cứ ung dung mỉm cười khinh thường nhìn Mai Đông Ni.

Chuyện này càng làm cho hung tính của Mai Đông Ni bị kích động dữ dội, bao nhiêu công phu luyện tập bấy lâu đều bị trút vào song chưởng liên hoàn xuất thủ chiêu nọ nối tiếp chiêu kia, chưởng phong rít lên vèo vèo cuồng phong cuồn cuộn tứ phía thanh thế kinh người.

Những tiếng “bình” “bịch” không ngớt vang lên bên tai, chấn động vang lên đến trời, những ngọn chưởng cứ nhằm những tử huyệt mà phóng tới liên miên bất tận.

Bóng người bay loang loáng nhanh như điện chớp, chưởng thế mạnh như núi đổ, kình phong ào ạt xô tới như những ngọn sóng vô tận, càng đánh càng lẹ vô cùng. Trong khoảnh khắc Mai Đông Ni đã liên tiếp công ra hơn bốn mươi chiêu.

Bóng chưởng kín mít chẳng hở chỗ nào, Đặng Tiểu Nhàn giống như con quay khổng lồ cứ xoay tròn theo thế chưởng, trúng thế chưởng càng mạnh vòng quay càng nhanh. Tuy bị trúng chưởng nặng nề như vậy nhưng hắn chẳng hề thọ thương, cũng chẳng táng mạng dường như càng bị đánh càng lên tinh thần hơn.

Bạch Hàng Tố cứ lo lắng hộ hắn ta, nhưng thấy hắn cứ như Trình Giảo Kim đánh mãi không chết mới tạm yên lòng mặt mày có phần tươi tỉnh.

Mai Đông Ni càng đánh trong lòng càng kinh sợ, lúc mới đầu nàng chẳng cảm thấy gì cả, dần dần

mới phát hiện ra Đặng Tiểu Nhàn mỗi khi bị trúng một chưởng thân hình sinh ra phản ứng, phát ra một sức phản chấn, xuất thủ càng mạnh thì sức phản chấn lại càng mãnh liệt.

Qua bốn mươi chín chiêu không những không đánh ngã được Đặng Tiểu Nhàn, trái lại còn bị sức phản chấn phát ra từ thân thể hắn dội lại làm cho cổ tay tê buốt, đau thấu đến tim gan.

Mai Đông Ni ngẩn người đứng lặng âm thầm nghĩ ngợi:

“Tà môn, đây là công phu gì vậy. Thật là mình chưa hề được thấy, cũng không nghe nói quá bao giờ”.

Đặng Tiểu Nhàn muốn xuất thủ phản kích nhưng chẳng tìm ra cơ hội, đột nhiên thấy thế chưởng đối phương bất ngờ chậm lại đứng ngẩn người suy nghĩ trong lòng hắn không khỏi mừng thầm, chẳng chịu bỏ qua cơ hội tốt đẹp này.

Thân hình lăn tròn một cái, Đặng Tiểu Nhàn đã thoát ra khỏi chưởng phong hai tay nhanh lẹ vươn ra bốc vội lấy hai nắm bùn ở bờ sông vung ra ném thẳng vào mặt Mai Đông Ni, bùn vừa ra khỏi tay đã nghe tiếng hét lớn của hắn :

- Xem pháp bảo.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni nghe tiếng hét, tung mình tánh khỏi nhưng đã trễ, một nắm bùn đen bay vút vào mặt. Mắt, mũi, miệng đều dính đầy bùn.

Đặng Tiểu Nhàn đắc thủ được một chiêu, hai tay nhanh như điện xẹt cứ bốc từng nắm, tằng nắm bùn ném liên tiếp về phía Mai Đông Ni.

Bùn đất từ trên trời không ngừng giăng xuống, Mai Đông Ni tối tăm mặt mũi, mắt chẳng thể mở được, miệng cũng không chửi được, mũi cũng cơ hồ nín thở. Mùi bùn đất tanh hôi khó ngửi làm cho người muốn nôn ọe, hận Đặng Tiểu Nhàn đến tận xương tủy, song cước đạp mạnh xuống đất, người nàng đã bay ra xa vài trượng.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng khoái trá vỗ tay cười lớn :

- Xú nha đầu phiến tử, tạp chủng ngươi chớ chạy, lão tử đây sẽ biến ngươi trở thành con cóc xấu xí đầy bùn. Ha... ha... ha...

Bạch Hàng Tố cười chảy nước mắt, gập cả người lại mà cười, trong lòng thầm nghĩ:

“Con nữ sát tinh này ai thấy cũng phải sợ thất kinh hồn vía, lại bị tiểu tử này chọc phá đến nỗi thất điên bát đảo đứng ngồi không yên, thật là ác nhân sẽ có ác nhân ma trị mà!”

Bỗng nhiên...

Nghe “soạt” một tiếng ngân quang lóa mắt, một vầng sáng vung lên, Mai Đông Ni nhẹ nhàng rút kiếm. Thanh Tam Xích Thanh Phong đã cầm trong tay nghiến chặt hàm răng ngọc, oán hận hét lớn :

- Tiểu cẩu, ta không giết mi thề chẳng làm người.

Nàng lắc tay một cái kiếm quang đã di chuyển, kiếm phong rít lên “vù vù” nhanh như chớp lóe sao sa, xuất chiêu Tiểu Chỉ Nam Thiên nhằm vào giữa tim Đặng Tiểu Nhàn đâm tới.

Đặng Tiểu Nhàn thất thần vội vàng phi nhanh ra sau trầm giọng hét :

- Khoan đã!

Mai Đông Ni tuy thu thế kiếm nhưng mũi kiếm vẫn chĩa thẳng vào ngực Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng quát :

- Có gì nói mau, người đừng tưởng có thể thoát khỏi lưỡi kiếm này đâu, cô nương đây quyết không để cho ngươi có cơ hội đó đâu.

Đặng Tiểu Nhàn trong bụng thật sự phát run lên, hắn tuy chẳng sợ bị đánh nhưng đối với bảo kiếm lạnh như băng này hắn kỵ vô cùng, lưỡi kiếm tuy trắng nhưng máu sẽ nhuộm đỏ nó, lúc đó chỉ cần nháy mắt là sẽ gặp ngay Diêm vương ở trước mặt.

Đặng Tiểu Nhàn đương nhiên chẳng chịu bó gối chờ, cái gì là chết vinh hơn sống nhục, hắn không cần biết, mắt cứ đảo quanh tìm kế hoãn binh, trước tiên hãy cứ để cho nàng ta bình tâm bớt giận cái đã.

Hai tay Đặng Tiểu Nhàn chắp lại khuôn mặt tươi cười nói với Mai Đông Ni :

- Chúng mình có thù oán với nhau sao?

Mai Đông Ni vốn tính nóng nảy nhưng hay nói thẳng ra chứ không biết nói quanh co nhiều lời. Nghe hỏi liền nghĩ ngợi một chút, quả thật giữa họ không oán không thù, bèn trả lời :

- Không có!

Đặng Tiểu Nhàn vội lợi dụng cơ hội nắm lấy lời nói của nàng ta, được thể liền nói một hơi :

- Ngươi xem xem, chúng ta đánh nhau dữ dội thế, mà ta với ngươi chẳng oán chẳng thù. Đại tiểu thơ mau tra kiếm vào vỏ đi, vũ động đao kiếm mà chi, ta trông thấy nó thì sợ lắm.

Mai Đông Ni cười lạnh một tiếng trầm giọng quát :

- Câm mồm, ta với mi tuy không oán không thù, nhưng ngươi đã cả gan dám cản đường ta, đốt cháy đuôi ngựa cu ả ta, nướng chín mông tuấn mã của ta, báo hại tuấn mã của ta thất kinh suýt chút nữa hất ta té ngã xuống đất. Hôm nay nếu có băm ngươi ra làm trăm mảnh cũng chưa làm cho lòng ta hả giận.

Ngân quang lóe lên, thế kiếm chớp nhoáng, thanh Tam Xích Thanh Phong trong tay Mai Đông Ni đã xoay ngược phóng ra.

Đặng Tiểu Nhàn vội vã tung người tránh thế kiếm, cúi gập đầu xuống đất điềm nhiên nói :

- Sát nhân bất quá cũng chạm đầu xuống đất thôi. Đại tiểu thư đã cho ta ăn mấy chục chưởng, cơn giận cũng đã trút vào đó rồi. Tại hạ tự biết mình có lỗi nên chẳng dám hoàn thủ mong đại tiểu thư mở rộng lòng trời, từ bi thương xót lưu cho ta một con đường sống, đại ân đức này vĩnh viễn không bao giờ dám quên.

Mai Đông Ni vốn tính ưa nói ngọt chứ không ưa ngang ngạnh, miệng tuy nói cứng nhưng trong lòng lại mềm xèo, thấy hắn đã nhận tội trước mặt mình, lời nói lại mềm mỏng cực kỳ đáng thương hại, lòng cũng muốn xuôi nhưng ngoài mặt cố ý giả bộ làm dữ lạnh lùng quát :

- Muốn ta tha mạng cho ngươi cũng được, nhưng phải quỳ gối xuống dập đầu, lạy ta ba lạy kêu lên ba tiếng “Đại cô nương” rồi lấy tay chùi sạch vết bùn dơ trên người ta.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩn ngơ một hồi, lặng im không nói câu nào.

Mai Đông Ni cười lạnh lùng :

- Quyết định nhanh lên ta chẳng có thời gian để lôi thôi với ngươi đâu.

Đặng Tiểu Nhàn thở dài một tiếng thê thảm nói :

- Trương Lương còn phải xách giày, Hàn Tín cũng phải luồn dưới háng tiểu nhân để mong được sống, còn ta đây bất quá chỉ là một kẻ giang hồ lãng tử không chốn nương thân vô danh tiểu tốt. Hôm nay để bảo toàn tính mạng phải quỳ xuống đất khấu đầu bái lạy nữ nhân cũng chẳng có gì phải hổ thẹn. Tùy lúc tùy thời, lúc co lúc duỗi mới chính là đại trượng phu vậy.

Nói vừa dứt lời đã thấy Đặng Tiểu Nhàn quỳ mọp xuống dưới chân Mai Đông Ni, lau một cách cẩn thận, kỹ lưỡng những vết bùn dính trên đôi ủng của Mai Đông Ni.

Bạch Hàng Tố không ngừng liếc xéo Đặng Tiểu Nhàn khinh bỉ mắng thầm:

“Đồ vô dụng!”

Mai Đông Ni thấy Đặng Tiểu Nhàn bị mình hạ nhục đang quỳ sát đất như vậy nhịn không được liền phá lên cời thích thú.

Đặng Tiểu Nhàn cũng cười, nhưng mà là cười thầm trong lòng, chẳng ai có thể nhìn thấy và cũng chẳng cách nào nghe thấy được, đôi mắt hắn đảo nhanh rồi nghĩ:

“Lão quái nhà ta còn biết phép Phong Huyệt Di Mạch, ta đồ rằng con xú nha đầu phiến tử mi sẽ bị lộn đầu đến tám đời cho coi”.

Đặng Tiểu Nhàn càng nghĩ càng cao hứng, trong lúc vui mừng nhất thời dùng sức quá mạnh suýt nữa đã bẻ trật cổ chân của Mai Đông Ni.

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni đau đớn vô cùng mím miệng giận dữ định đưa chân đá cho hắn một cái chết tươi, nào ngờ bàn chân chưa kịp nhấc lên, đột nhiên cảm thấy huyệt Âm Lăng Tuyền như bị tê đi phân nửa, thân người bị mất cảm giác thần sắc bỗng nhiên biến đổi, thất thanh la hoảng :

- Ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn ngẩng đầu lên làm mặt xấu với Mai Đông Ni nửa như nói móc nửa như cay độc :

- Đại tiểu thư, chân của ngươi cong vòng như vầy thiệt là khó coi, khó coi quá. Ta có hảo tâm sợ ngươi lấy chồng không được, cho nên mới ra tay sửa lại giúp ngươi đó.

Đặng Tiểu Nhàn đang nói lung tung nhưng vẫn không ngừng tay, nhanh như chớp điểm tiếp vào các huyệt Tôn Tị, Lương Khâu, Phục Thổ cơ hồ như hệ thống huyệt đạo ghi trong Túc Dương Minh Kinh trên chân Mai Đông Ni đều bị hắn ta điểm hết. Đặng Tiểu Nhàn đứng bật dậy vỗ tay cười lớn :

- Ngã này, ngã này.

Mai Đông Ni dường như nghe theo lời hắn. “Phịch” một tiếng, liền té ngồi xuống đất chổng bốn vó lên trời.

Mai Đông Ni tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã có không ít kinh nghiệm giang hồ, hiểu biết cũng khá rộng, tính tình tinh ranh cổ quái, lắm mưu nhiều mẹo lại mang trong mình võ công tuyệt thế, người trong giới võ lâm không ai nghe thấy tên là không táng đởm kinh tâm, lui bước xá dài ba cái. Không ít những nhân vật đã thành danh trong giới giang hồ đã bị đại bại trong tay nàng.

Mai Đông Ni ngay cả nằm mơ cũng chẳng ngờ rằng một kẻ nhìn bề ngoài khiến cho người ta vui thích, kỳ thực hắn là một tiểu tử vô danh bại hoại nhất trần đời, bị hắn xỏ mũi trêu tức mà chẳng làm gì được.

Nàng không dám tin điều này, nhưng sự thực đã bày ra trước mắt làm sao lại có thể không tin?

Mai Đông Ni tức giận đến nỗi khuôn mặt tái mét, toàn thân run lên từng hồi mà chẳng biết làm cách nào hơn đành phải nằm im ở đó.

Đặng Tiểu Nhàn trợn trừng mắt nhìn Mai Đông Ni rồi cười với vẻ vô cùng khoái trá :

- Ngươi tuy thông minh lắm, nhưng đem so với ta thì còn kém xa. Đại tiểu thơ nhà ngươi vừa mới cho ta ăn bốn mươi mấy chưởng, bây giờ ta lấy lại cả vốn lẫn lời nè!

Bạch Hàng Tố cũng là nữ nhân, nữ nhân thì đương nhiên thông cảm với nữ nhân, liền bước tới ngăn Đặng Tiểu Nhàn :

- Mặc kệ ả, nam nhân ai lại đi đánh nữ nhân bao giờ. Ngươi mà làm như vậy, suốt đời sẽ chẳng lấy được ai cho mà xem!

Đặng Tiểu Nhàn gật gù nói với Bạch Hàng Tố :

- Xem ra cũng là phận nữ nhi với nhau cả, cũng để cho ta khỏi mang tiếng ế vợ, vốn lời đầy đủ chỉ cần phát cho hai cái tượng trưng thôi. Thế nào? Vừa ý ngươi chưa?

Mai Đông Ni la lên :

- Ngươi dám!

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả :

- Dám hay không thì ngươi sẽ biết ngay thôi.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nói vừa dùng chân hất nhẹ một cái, tấm thân đẹp đẽ mỹ miều đã bị lật sấp xuống, rồi giơ tay ra đánh mạnh vào mông của Mai Đông Ni hai cái.

Mai Đông Ni từ nhỏ đến giờ được nâng niu cưng chiều chưa từng bị ai làm cho xấu hổ nhục nhã như vầy, mặt liền đỏ ửng lên, hai hàng lệ tuôn chảy như suối, cắn chặt răng nén đau rồi mở miệng chửi mắng :

- Đồ chết bầm, xú cẩu đảng, con bà nhà ngươi, cái đồ trứng ung thịt thối...

Đặng Tiểu Nhàn quát lớn :

- Câm mồm.

Mai Đông Ni cố gắng kìm nén không cho nước mắt chảy xuống, nhưng đôi mắt vẫn cứ tuôn trào hai dòng lệ vẫn không ngừng rơi xuống, quay đầu đưa mắt căm hận nhìn hắn, ngang bướng thách thức :

- Ngươi muốn thế nào nữa đây?

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt :

- Hai cú đánh vừa rồi chỉ bất quá là chứng tỏ cho ngươi biết ta có cái sở thích là đánh vào mông nữ nhân. Nếu như ngươi còn dám chửi ta một câu...

Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni vẫn không chịu nhịn ngang ngược hét lớn :

- Ta cứ chửi xem ngươi có thể làm gì được ta.

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng nói :

- Ta dĩ nhiên là chẳng thể làm gì ngươi. Bất quá là chỉ có thể nói cho ngươi biết, đánh vào mông nữ nhân là sở thích của ta, nhưng ta khoái nhất là, thích thú nhất là kéo quần của ngươi xuống đánh nhẹ vào cái đồ vừa trắng vừa mềm ở trước cái mông của ngươi đó. Đại tiểu thư, ngươi có muốn ta thử cho xem không nào?

Mai Đông Ni bỗng nhiên biến sắc, mặt mày tái xanh, miệng ngậm chặt lại sợ đến nỗi dường như nín thở không dám thốt ra lời nào.

- "Ồ! Chiêu này thật là hữu hiệu. Không biết tiểu tử quái quỷ này học được ở đâu để đối phó với nữ nhân thật là cực kỳ kinh nghiệm".

Mai Đông Ni hai mắt tóe lửa, oán hận nhìn hắn tựa như muốn ăn tươi nuốt sống con người đang đứng trước mặt, lẩm bẩm nói :

- Rồi sẽ có ngày ta giết được ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn cười vang :

- Con nha đầu ngu ngốc kia, nếu như ngươi nói những lời này sớm hơn một chút, thì có thể nhắc nhở được ta, còn bây giờ ngươi phải thề không được giết ta, nếu không ta sẽ lột quần đánh vào mông ngươi ngay lập tức. Nhanh lên!

Thật là anh hùng thất thế phải thua kẻ tiểu nhân, cọp dữ sa cơ bị chó cười. Mai Đông Ni có muốn khóc cũng chẳng khóc được nữa, hận vô cùng nhưng cũng chẳng biết làm sao hơn đành nói :

- Trên có hoàng thiên, dưới có hậu thổ, Mai Đông Ni đây thề không giết người nam nhân này, nếu trái lời thề thì trời tru đất diệt, vĩnh viễn không sống trên đời này nữa.

Đặng Tiểu Nhàn vui mừng nói :

- Đa tạ đại tiểu thư đã nới tay mở cho ta một con đường sống.

Mai Đông Ni cắn chặt răng rít lên :

- Ta tuy đã phát thệ không thể tự tay giết ngươi, nhưng ta cũng có nhiều cách có thể làm cho mi đi vào tử lộ, khiến cho mi hồn phi phách tán, chết càng thê thảm hơn.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng mỉm cười :

- Chuyện về sau ra sao, ai mà có thể biết trước được. Chúng ta hãy cứ đợi đấy đã, tính trước làm chi cho mệt.

Đặng Tiểu Nhàn đắc ý nhìn Bạch Hàng Tố rồi giục :

- Thôi, chúng mình đi đi.

Bạch Hàng Tố liếc nhìn Mai Đông Ni trong lòng cảm thấy thương xót, thở dài một tiếng, buồn rầu nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Cô nương này...

Mai Đông Ni lạnh lùng đáp :

- Mặc kệ ta, hảo ý của ngươi ta sẽ ghi nhớ.

Bạch Hàng Tố thấy Đặng Tiểu Nhàn đang quay lưng sửa lại yên ngựa liền vội vàng khoa chân bước tới nhanh như điện chớp xuất thủ điểm tới hai huyệt đạo trên người Mai Đông Ni, sau đó giải khai mấy huyệt đạo mà Đặng Tiểu Nhàn...

(Mất 2 trang)

- Đáng tiếc là ngươi dữ quá, lại quá ngang bướng, nam nhân không thể sống lâu dưới cái uy lực của ngươi, ngươi nói có đúng không?

Mai Đông Ni giống như bị kim chích vào người, đôi mày dựng ngược trầm giọng hết :

- Ngươi... ngươi xéo...

Tiếng “xéo” chưa kịp thốt ra khỏi miệng, nàng đột nhiên không nói được nữa, bởi vì đôi môi dày nóng như lửa của Đặng Tiểu Nhàn đã áp chặt gắn kín trên cái miệng nho nhỏ xinh xinh của Mai Đông Ni.

Trời đất quay cuồng, đôi mắt mở to, sự việc diễn ra quá đột ngột ngoài ý muốn của nàng, Mai

Đông Ni dường như chịu đựng không nổi, toàn thân tựa hồ mê muội hắn đi.

Nàng lại nghĩ.

“Hắn tuyệt nhiên chẳng phải là một mỹ nam tử, nhưng mà chỗ nào của hắn cũng đều giống như một nam nhân đích thực. Hơn nữa lại là một nam nhân khiến cho nữ nhân động tâm. Hắn thật bại hoại nhưng bại hoại đến độ làm cho nữ nhân thích thú. Hắn cực kỳ thông minh, thông minh đến nỗi làm cho nữ nhân mê mẩn tâm thần. Hắn thiệt to gan vô cùng, hàm chứa một sức mạnh khó nói, khiến cho nữ nhân không thể cưỡng lại được, cũng không cách nào kháng cự.

Nếu có thể cùng hắn kết thành phu thê, hài nhi do mình sinh ra sẽ được thừa hưởng sắc đẹp của mình lại có được trí thông minh của hắn thật là hay biết bao?”

Nghĩ mãi nghĩ mãi khuôn mặt nàng đột nhiên nóng bừng lên, áp lực trên đôi môi đỏ như son tự nhiên biến mất. Nàng vội vàng mở mắt ra nhìn đã thấy hắn dần dần đi ra.

Mai Đông Ni bỗng nhiên cảm thấy hương vị ngọt ngào trong lòng mình như trầm hắn xuống, tựa như đã đánh mất một vật gì đó cũng không biết là có một sức mạnh nào khiến cho nàng quên đi ngượng ngùng cất giọng gọi lớn :

- Ngươi quay trở lại đây...

Lúc này Đặng Tiểu Nhàn thật là đã nghe rất rõ lời nàng. Hắn liền quay lại ngồi dựa sát vào người Mai Đông Ni trông giống như...

Chương 7: Diễm Ni Thâu Tình

Đặng Tiểu Nhàn cau đôi mày lại thúc ngựa phóng như điên cuồng.

Thời gian cứ dần dần trôi.

Chàng đột nhiên gò cương dừng ngựa quay ra ngã ba đường, thở ra một hơi thật dài quay đầu liếc nhìn Bạch Hàng Tố một cái rồi chậm chạp nói :

- Xuống ngựa.

Bạch Hàng Tố ngơ ngác không hiểu :

- Đặng Tiểu Nhàn, ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn nhướng đôi mày cắt ngang lời Bạch Hàng Tố :

- Gọi ta bằng sư phụ, bởi vì ngươi thua rồi, hãy để cho ta tỏ ra tôn trọng nữ nhân một chút, còn việc cúi đầu làm lễ thì miễn, khỏi cần!

Bạch Hàng Tố trái lại chẳng buồn kêu Đặng Tiểu Nhàn một tiếng. Bởi vì nàng đang muốn biết rằng tại sao Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên bảo mình phải xuống ngựa, trong lòng không yên lắp bắp hỏi :

- Sư phụ, ngươi... ngươi... Ngươi muốn đuổi ta đi hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng bảo :

- Tỷ tỷ, không phải là ta đuổi ngươi đi, mà là ngươi cần phải đi.

Chàng bắt người ta gọi mình bằng sư phụ mà chàng lại xưng hô người ta bằng tỷ tỷ thật là kỳ lạ.

Bạch Hàng Tố mặt hoa ảm đạm buồn bã hỏi :

- Tại sao?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm mặt đáp :

- Bởi vì ngươi là nữ nhân.

Bạch Hàng Tố kinh ngạc lại hỏi tiếp :

- Nữ nhân có gì không tốt, ngươi nói thử xem.

Đặng Tiểu Nhàn chậm chạp nói :

- Ta không nói nữ nhân có điều không tốt, người mà từ cổ xưa đã có lời minh huấn. Nữ nhân là mầm tai họa. Ta vừa mới gặp ngươi, thì tự mình mang đến cho bản thân bao nhiêu là tai họa phiền phức, ngươi thử nghĩ xem ta tại sao lại không tin cơ chứ?

Cây thì chỉ có một lớp vỏ, người thì cũng chỉ có một tính khí mà thôi. Bạch Hàng Tố lại là con người tự ái vô cùng bởi có tính tự ái như thế nàng làm sao có thể chịu được những lời như vậy liền nghiến chặt hàm răng tung mình nhảy xuống đất run run giọng nói như sắp khóc :

- Được rồi, ta đi đây.

- Tỷ tỷ, ngươi đừng buồn giận, ta cũng muốn sánh vai cùng ngươi kết thành đôi bạn đi khắp chốn giang hồ. Bây giờ đã biết ngươi là nữ nhân, kế hoạch của ta dĩ nhiên cần phải thay đổi, kỳ thực là...

Đặng Tiểu Nhàn nhìn thấy Bạch Hàng Tố đôi mắt nhòa lệ muốn khóc, rõ ràng là dáng vẻ vô cùng đáng thương, trong lòng chàng cũng cảm thấy tội nghiệp. Nhưng khi nghĩ đến bản thân còn nhiều sự việc phải làm, lại nữa đường đường là một đấng nam nhi lẽ nào có thể để cho nữ nhân làm vướng chân? Đành phải làm ra vẻ cứng rắn nói tiếp :

- Kỳ thực ta cũng rất mến ngươi, một nam nhân cô độc và một nữ nhân lẻ loi đi chung với nhau như vầy người ta sẽ nghĩ thế nào? Sẽ nói thế nào? Tỷ tỷ ngươi không sợ sẽ ở vậy sao?

Bạch Hàng Tố cố ngăn hai dòng suối lệ đang tuôn trào rồi từ từ quay mình lại cõi lòng tan nát buồn bã nói :

- Đa tạ hảo ý của ngươi, ta đi đây.

Đặng Tiểu Nhàn không dám nán lại cho thêm chuyện, sợ rằng sẽ bị nước mắt nữ nhân làm mềm lòng liền hấp tấp nói :

- Tạm biệt, xin hãy bảo trọng lấy thân.

Đặng Tiểu Nhàn muốn thúc ngựa chạy nhanh, bỗng nhiên nhíu đôi mày lại nhìn vào ba con đường phía trước trong lòng thầm kêu khổ :

- Hỏng rồi, không biết đường nào là đường đi đến Bắc Kinh?

Đặng Tiểu Nhàn sợ bị Bạch Hàng Tố làm phiền nên không dám hỏi nàng, ngẩn người suy nghĩ

một chút rồi thầm nhủ:

“Kệ bà nó, ta chỉ cần nhanh chóng rời xa cái “mầm họa” là được lắm rồi”.

Vừa nghĩ đến đây, Đặng Tiểu Nhàn giật mạnh dây cương, con Huyết Hãn Bảo Mã hí lên một tiếng dài rồi cất tung bốn vó phóng đi như bay.

Bạch Hàng Tố nghe tiếng võ ngựa vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng lo lắng liền gọi lớn :

- Quay lại mau, ngươi đi sai đường rồi, đường này mới dẫn đến Bắc Kinh nè.

Ngựa của Đặng Tiểu Nhàn vốn là giống ngựa quý, nó phi nhanh như gió cuốn trong nháy mắt cả người lẫn ngựa đã mất hút không còn nhìn thấy bóng hình đâu nữa.

Bạch Hàng Tố nhìn theo đám bụi đang xoay tròn, hai hàng lệ rơi xuống thánh thót, nhè nhẹ thở dài lầm bầm trong miệng :

- Đặng Tiểu Nhàn, ngươi... ngươi thật là nam nhân tàn nhẫn đệ nhất thiên hạ.

* * * * *

Những áng mây sắc đỏ pha vàng bao phủ khắp trời.

Mặt trời dần dần ngả xuống phía tây.

Qua nửa ngày phi ngựa mải miết, cả người lẫn ngựa đều đã mỏi mệt, trên khuôn mặt Đặng Tiểu Nhàn mồ hôi nhễ nhại, chiếc áo đã ướt đẫm, ngước mắt lên nhìn, phía trước hiện ra một thị trấn lớn.

Đi chầm chậm về phía trước, chỉ thấy các lò rượu, hiệu buôn, đổi tiền, tiệm cầm đồ, khách điếm không sao kể xiết người đến kẻ đi vô cùng náo nhiệt.

Ở phía bắc con đường có một khách điếm tên là Lai An. Đó là một dãy nhà liên tiếp mười mấy phòng. Cửa chính giữa điếm luôn luôn rộng mở. Bên trái là quầy thu tiền, bên phải là nhà bếp, phía trước là một mái hiên rộng, phía dưới mái hiên có bày một cái bàn gỗ dài. Ngay đầu mái hiên có để thùng nước và máng cho ngựa ăn chuyên cung cấp cho khách vãng lai và các thương nhân qua lại dừng chân nghỉ ngơi.

Người đánh xe, dắt lừa, đẩy xe rồi còn có phu gánh vác thuê, người bán hàng rong đang ngồi nghỉ ở đó ăn cơm, nói chuyện ồn ào người đông nghẹt dưới hiên.

Đặng Tiểu Nhàn vừa đi đến cửa khách điếm đã có một gã hầu bàn chạy nhanh ra đón tiếp, phủi vào mông quần, khom lưng mỉm cười mời khách :

- Gia gia, xin mời vào trong.

Đặng Tiểu Nhàn nhảy xuống ngựa, gã hầu bán đứng ngay bên cạnh liền tiếp lấy dây cương dắt ngựa đi vào. Đặng Tiểu Nhàn dặn dò gã :

- Đừng tháo yên ngựa, cho ăn nhiều cỏ tươi nghe!

Đặng Tiểu Nhàn vừa ngồi xuống, gã hầu bàn đã bưng đến một chậu nước nóng để xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhàn. Tiếp đó lại rót một bát trà mát đưa cho chàng, cười nói :

- Ngài hãy rửa mặt sơ qua chút đã rồi uống bát trà này như vậy sẽ cảm thấy thư thái chút ít.

Đặng Tiểu Nhàn rửa mặt xong liền uống bát trà mát. Quả nhiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, liền nghe gã hầu bàn hỏi :

- Ngài chỉ dừng chân ghé qua nghỉ ngơi một chút, hay là lưu trú lại khách điếm này?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười đáp :

- Dừng chân nghỉ lại chút thôi.

Gã hầu bàn lại hỏi tiếp :

- Cũng được! Ngài dùng gì?

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ một chút rồi trả lời :

- Tùy tiện! Có cái gì ăn được thì cứ mang lại đây cho ta.

Gã hầu bàn đi được mấy bước lại chạy trở lại cười hỏi :

- Uống rượu không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Uống!

Gã hầu bàn nhanh chóng bước trở ra, trên mặt Đặng Tiểu Nhàn lộ vẻ nghi ngờ, quét đôi mắt nhìn đám người chung quanh một lượt, trong bụng thầm nghĩ:

“Nơi này là địa phương nào vậy? Ăn nói sao kỳ kỳ quái quái thế nào?”

Chàng còn đang nghĩ ngợi đã thấy gã hầu bàn bưng ra một đĩa thịt lớn, một đĩa bánh bao, một tô canh chua cay và một bình rượu Thiêu Đao Tử, tiện tay đặt một lọ dấm và một lọ hồ tiêu xuống trước

mặt Đặng Tiểu Nhàn, rồi chỉ tay vào bát canh chua cay nói :

- Không cay thì ngươi thêm hồ tiêu vào, không chua thì đã có dấm ở đây.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu hỏi gã hầu bàn :

- Xin hỏi đây là địa phương nào?

Gã hầu bàn trả lời :

- Dương Gia Tập.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên hỏi lại tiếp :

- Thuộc địa phương nào?

Gã hầu bàn đáp :

- Thuộc phủ Tế Nam.

Đặng Tiểu Nhàn suýt chút nữa nhảy dựng lên, vội hỏi :

- Cái gì? Đây là địa giới tỉnh Sơn Đông sao?

Người hầu bàn gật đầu đáp :

- Không sai! Cứ theo đường này đi thẳng tới độ chừng chưa tới tám dặm, khoảng hơn bảy dặm một chút là đến phủ Tế Nam.

Đặng Tiểu Nhàn buồn bực hồi lâu trong bụng thầm nghĩ:

“Thực là xui xẻo hết chỗ nói, muốn đi Bắc Kinh mà lại chạy vô Tế Nam. Cũng được! Thuận đường thì xem mấy vùng hồ nổi tiếng cũng mở mắt ra được chút xíu”.

Bụng Đặng Tiểu Nhàn cứ kêu òng ọc, lúc này chàng mới nghĩ tới mình chưa dùng bữa trưa. Lập tức ăn lấy ăn để giống như gió quét sạch lá thu. Trong phút chốc, một đĩa bánh bao, một đĩa thịt lừa, một tô canh chua và cả bình rượu Thiêu Đao Tử đã bị ngốn hết một giọt cũng chẳng còn.

Đặng Tiểu Nhàn không nghe lời khuyên của gã hầu bàn, chàng vội vàng lên đường ngay trong đêm, dư vị của bình rượu Thiêu Đao Tử quả thật lợi hại, gió đêm thổi đến người chàng đột nhiên choáng váng, men rượu đã phát huy tác dụng.

Đột nhiên tiếng sấm ầm ầm nổi lên, trời đổ mưa như trút nước. Những giọt mưa không ngớt đập vào người làm cho cả người lẫn ngựa tối tăm mặt mũi.

Ngựa phóng như điên, đột nhiên phía trong khu rừng thông, có một tia sáng yếu ớt chiếu ra dường như có người cư ngụ ở trong.

Đặng Tiểu Nhàn thúc ngựa chạy vào rừng, định thần nhìn kỹ, nguyên là một tòa miếu đổ, tiếng chuông reo vi vu bên tai, khói hương phủ đầy khắp nơi, phân chim vung vãi bóng cây cổ thụ che phủ, cành lá rậm rạp, cảnh vật âm u rợn người.

Chỉ có hai gian phòng ngủ ở bên cạnh điện thờ, trên hai cánh cửa sổ dán giấy của gian phòng có ánh đèn chiếu ra le lói.

Đặng Tiểu Nhàn vội nhảy xuống ngựa, đang muốn vào trong tránh mưa, bỗng có tiếng người nói nhỏ :

- Người nào đó?

Liền nghe “kẹt” một tiếng, cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra. Một nữ ni trẻ tuổi, tay xách đèn đứng ngay giữa cửa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp.

Đặng Tiểu Nhàn cúi đầu thi lễ, lúng túng nói với nữ ni :

- Tại hạ giữa đường gặp mưa, tưởng đây là nhà dân làm kinh động sư phụ, thiệt là vô cùng đắc tội.

Nữ ni trẻ tuổi tươi cười nói đỡ lời :

- Đã như vậy, tiểu thí chủ sao còn chưa chịu vào trong.

Đặng Tiểu Nhàn vừa định bước vào lập tức vội dừng chân lại, liếc nhìn nữ ni trẻ tuổi một cái rồi nói :

- Đêm khuya đến quấy rầy nơi đây thiệt là bất tiện vô cùng, được đứng ở dưới sơn môn cũng là phúc đức lắm rồi. Chỉ cần mưa ngớt, tại hạ sẽ lên đường ngay.

Nữ ni trẻ tuổi nhẹ nhàng hé đôi môi đỏ như son đang muốn trả lời thì phía trong đã vọng ra một âm thanh vô cùng dịu dàng :

- Tịnh Quả! Ngươi đang nói chuyện với ai đó?

Tịnh Quả mỉm cười đáp :

- Tịnh Nhân sư tỷ, quí khách lâm môn, tỷ tỷ sao còn chưa nhanh nhanh mang trà đến.

Bóng người lướt qua, một nữ ni trẻ tuổi khác, đôi môi đỏ hồng, mắt phượng mày ngài, tư thái nhẹ

nhàng thướt tha, hai tay bưng một chén trà thơm yểu điệu bước ra.

Đặng Tiểu Nhàn thấy hai nữ ni trẻ tuổi chẳng những phong tư yểu điệu thướt tha, nhan sắc xinh đẹp tuyệt trần mà ánh mắt long lanh mê hồn, mặt ngọc hồng thắm không hề có nét nghiêm trang kính cẩn như người đã xuất gia.

Chàng cảm thấy có chút quái dị, lạ kỳ, nhưng do mới bước vào chốn giang hồ chưa hề có kinh nghiệm, lịch duyệt chi cả, cho nên ý nghĩ này chỉ thoáng lướt qua trong đầu, lòng chẳng hề có chút gì đề phòng đối với hai nữ nhân này. Tịnh Nhân hai tay dâng trà dịu dàng cười nói :

- Tiểu thí chủ đêm mưa ghé thăm, hàn tự chẳng có gì đãi khách chỉ có chén trà thơm này để tiểu thí chủ chống lạnh giải khát, tỏ chút lòng thành.

Đặng Tiểu Nhàn đang khát khô cả cổ vội vàng đưa tay tiếp lấy chén trà, nói lớn :

- Đa tạ sư phụ.

Tịnh Quả đôi mắt long lanh, mỉm cười giục Đặng Tiểu Nhàn :

- Ta gặp ngươi đây thật là hữu duyên, xin cạn chén này, chớ nên khách sáo như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng cảm kích không hề đắn đo ngửa cổ uống cạn một hơi.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả đưa mắt nhìn nhau rồi cười hí hí, giọng cười hết sức phóng đãng, dáng vẻ có phần lả lơi, không hề đứng đắn chút nào. Rồi Tịnh Nhân chợt lấy tay xoa mặt Đặng Tiểu Nhàn, nói với giọng đùa cợt :

- Tiểu huynh đệ mau lại đây với ta.

Hơi rượu của Đặng Tiểu Nhàn chợt bay đi hết, đôi mày kiếm dựng đứng, trầm giọng lắp bắp :

- Ngươi...

Lời nói chưa kịp thốt ra đã nghe đánh “choang” một tiếng. Chén trà trên tay chàng đã rớt xuống đất vỡ tan, mắt bỗng hoa lên, đôi chân nhẹ tênh, người ngã ra phía sau.

Tịnh Quả vừa giơ cánh tay phải ra đã ôm trọn Đặng Tiểu Nhàn vào trong lòng mình, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên đôi môi dày của chàng một cái, nhìn Tịnh Nhân rồi nói nhỏ :

- Sư tỷ, chuyện hôm qua ta đã để cho ngươi tự lo liệu, còn hôm nay hãy để cho ta trước...

Tịnh Nhân nhìn không chớp mắt vào Đặng Tiểu Nhàn, trên mặt lộ ra vẻ thèm khát vô cùng trầm giọng cắt ngang lời của Tịnh Quả :

- Mau bồng hắn vào trong.

Tịnh Quả liếc xéo Tịnh Nhân rồi “hừ” lạnh một tiếng, liền ôm xốc Đặng Tiểu Nhàn bế vào trong, đừng xem thường dáng vẻ yếu đuối mảnh mai của ả, tuy bế nam nhân nặng nề như vậy nhưng bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển lướt nhẹ như bay chẳng hề lộ vẻ mệt nhọc.

Tịnh Nhân dắt con Huyết Hãn Bảo Mã không nói tiếng nào đi ra phía hậu viện.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhàn chầm chậm mở đôi mắt ra, vừa chẳng biết mình đang ở đâu, lại cũng chẳng rõ mình còn đang sống hay đã chết rồi.

Chung quanh là một bức màn tối đen không thể xem thấy vật chi, chỉ cảm thấy một mùi hương kỳ dị xông vào mũi, mùi hương thoang thoảng dìu dìu dễ chịu vô cùng. Dường như đang nằm trên giường ngà của tiểu thư khuê các, thật là một hương vị kỳ diệu phi thường.

Thật là một chuyện lạ lùng.

Tay chân của chàng không bị trói chặt, huyệt đạo cũng chẳng bị khống chế, nhưng thân hình chẳng thể nào cựa quậy được, cả người cứ mềm nhũn ra ngay cả lật mình cũng cực kỳ khó khăn.

Chàng hoài nghi tưởng mình đang nằm mộng, nghi ngờ không biết linh hồn mình đã ra khỏi xác hay chưa, đang rơi vào một thế giới ma quỷ thần tiên nào đây. Nếu không tại sao lại có cảm giác chập chờn hư ảo như vầy.

Cuối cùng chàng cũng phát hiện ra rằng miệng và răng của chàng vẫn còn động đậy, liền lè lưỡi ra lấy răng cắn một cái thật mạnh, đau quá.

Chàng nhe răng ra cười, cười một cách vô cùng sảng khoái, bởi vì chàng đã biết rõ rằng mình vẫn còn sống. Đồng thời hình bóng của hai tiểu ni cô không ngừng chập chờn trước mắt chàng, chàng muốn làm rõ xem chuyện gì đã xảy ra với mình.

Một hồi lâu...

Đột nhiên một tiếng vang nhẹ vọng đến tai chàng.

Một tia sáng chiếu vào cánh cửa đã được mở nhẹ ra.

Một bóng người nhanh như điện chớp tiến vào trong phòng, lại một tiếng động nhẹ vang lên cửa liền bị đóng trở lại. Đặng Tiểu Nhàn tuy nhìn không rõ nhưng theo trực giác nhận xét người mới vào là một nữ nhân, hơn nữa lại là một nữ nhân dáng vẻ uyển chuyển, xinh đẹp tuyệt trần. Bởi vì chàng tin

tưởng rằng mỗi một mỹ nhân tuyệt sắc trên người đều tỏa ra một mùi hương đặc biệt, thơm tho vô cùng. Hiện giờ chàng có cái cảm giác này.

Hành động của nàng cực kỳ nhẹ nhàng khéo léo, đồng thời cũng rất cẩn thận, từ lúc mở cửa cho đến giờ, chưa hề phát ra một thanh âm nào. Nàng từ từ sờ soạng đi đến sát bên giường.

Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy tim mình như bị teo đi, bắt đầu lo sợ không khỏi nghĩ thầm trong lòng:

“Nàng là ai? Đến để làm gì? Đến giết mình hay là cứu mình?”

Nàng càng khẩn trương hơn Đặng Tiểu Nhàn, hơi thở gấp gáp, tim đập dồn dập nhưng nhìn có vẻ vô cùng hưng phấn, đưa bàn tay ngọc run rẩy xoa nhẹ lên hai bên má Đặng Tiểu Nhàn.

(Thiếu hai trang)

Trong miệng mát rượi, nữ nhân ban nãy dã bỏ vào miệng chàng một hoàn thuốc rồi nhanh như ánh chớp lùi ra phía cánh cửa.

Đặng Tiểu Nhàn ngậm hoàn thuốc trong miệng không dám nuốt xuống, sợ rằng nữ nhân đó mưu hại mình, muốn nhổ ra lại sợ bỏ mất cơ hội được cứu thoát, tiến thoái lưỡng nan không biết làm thế nào cho được.

Tiếng bước chân từ xa tiến lại gần rồi dừng lại ở trước cánh cửa.

Đặng Tiểu Nhàn sợ để mất lương cơ trong lòng than thầm:

“Chết đứt đuôi rồi còn gì, kệ bà nó, ra sao thì ra”.

Một tiếng động nhẹ, cửa lại được mở ra, cùng một lúc một tia sáng yếu ớt âm u lại chiếu đến, nhưng rồi vụt tắt ngay gian phòng trở nên tối đen, người mới đến đã thuận tay đóng cửa phòng lại.

Trong khoảnh khắc mở và đóng cửa, một bóng người lanh lẹ nhanh hơn ánh chớp, nữ nhân đến trước tiên đã lợi dụng khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi, không tới một sát na để thoát thân ra ngoài.

Chính trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi này dưới ánh sáng lờ mờ ảm đạm Đặng Tiểu Nhàn chợt nhận ra rõ ràng người vừa mở cửa bước vào cũng là một nữ nhân, nhưng đó lại là một ni cô. Đích thực là Tịnh Quả không sai.

Chàng tuy không thể nhìn rõ diện mạo của nữ nhân vừa mới thoát ra khỏi phòng nhưng có một điểm chính xác là nàng tuyệt nhiên không phải là ni cô.

Tịnh Quả vô cùng sung sướng, một lòng một dạ đến kiếm Đặng Tiểu Nhàn để làm cuộc mây mưa

ân ái, vừa mừng vừa bực tức vì hoàn toàn không ngờ được rằng có kẻ cả gan dám đột nhập vào phòng ngủ của mình nhất thời do sơ ý mới để cho nữ nhân nọ thừa cơ trốn thoát.

Nhưng Tịnh Quả phản ứng cực kỳ nhanh lẹ, nàng vừa đóng cửa phòng đã cảm thấy có gì bất ổn, vội vàng mở cửa đuổi theo nhưng không còn kịp nữa. Một bóng người đã biến mất tăm mất tích.

Hoàn thuốc lúc này đã phát huy tác dụng. Đặng Tiểu Nhàn đã dần dần có thể cử động được, nhưng chàng vẫn cứ nằm yên tại chỗ cũ tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chàng không dám khinh thường vọng động, đợi cho đến lúc gặp thời cơ thuận lợi nhất một khi đã đánh là phải trúng.

Tịnh Quả lại quay trở lại đóng kín cửa phòng vừa giận dữ nói thầm :

- Sư tỷ, ngươi thật quá quắt, có lúc ta sẽ giết ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn cười thầm trong bụng:

“Thì ra con nữ tặc này tưởng lầm nữ nhân kia là sư tỷ của hắn. Ha ha, rồi đây ta sẽ được xem một vở kịch hay ha ha ha”.

Tịnh Quả lật bỏ tấm mền ra, tay không ngừng sờ nắn ve vuốt khắp người Đặng Tiểu Nhàn, đôi môi nóng bỏng hôn như mưa lên người chàng từ mặt xuống ngực rồi từ ngực xuống bụng chuyển mãi xuống dưới...

Trong hơi thở dồn dập gấp gáp ả làm giống như đánh nhau vậy, toàn thân run lên bần bật, hai tay không ngừng ngắt nhéo Đặng Tiểu Nhàn.

Chàng đau đớn vô cùng không chịu nổi nữa tả chưởng chầm chậm nhấc lên.

Tịnh Quả đột nhiên đứng phắt dậy nhè nhẹ lắc ngươi, chiếc tăng bào rộng thùng thình đã rơi xuống đất, toàn thân trần trụi không một mảnh vải, ả không hề mặc y phục gì phía trong tăng bào cả.

Đặng Tiểu Nhàn không dám manh động thu chưởng kiên nhẫn chịu khổ.

Tịnh Quả tung mình cưỡi lên người chàng giọng run run gấp gáp :

- Hảo nhân nhi, nhanh... ta... ta...

Đặng Tiểu Nhàn lắp bắp nói không ra hơi :

- Để... để cho ta nghỉ chút đã... tí nữa lại tiếp, vừa rồi sư tỷ ngươi đã...

Tiểu tử này thật là đầu nổi nhọt chân chảy nước bại hoại đến tận cùng, trong lúc nguy cấp như vầy mà hắn vẫn còn bày mưu tính kế hại ngươi.

Tịnh Quả vừa nghe liền cảm thấy tựa như bị roi quất vào lưng một cái đau điếng, toàn thân run lên mím môi mím miệng bực tức :

- Tịnh Nhân, ta không giết ngươi thề không làm người.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nhưng chẳng ai thấy được. Lửa dục trong lòng ả đang bốc lên ngùn ngụt khó bề kìm nén nên hấp tấp nói :

- Mặc kệ nó, nếu không ta... chết mất.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngẩn cho dù chàng thông minh tuyệt đỉnh cũng không cách nào nghĩ ra được cách xử sự tốt nhất để mà ứng phó đối với cục diện khó xử này...

Thình lình...

Vọng đến tiếng gọi của một “thương lão nữ nhân”, tiếng kêu gào vừa phẫn nộ vừa cấp bách lại mang thêm vẻ thê lương :

- Tịnh Nhân, Tịnh Quả lại đây, các ngươi mau lại đây với ta.

Tịnh Quả thở dài một tiếng, lăn mình xuống giường nhặt chiếc tăng bào ở dưới đất lên mặc vào rồi đẩy cửa chạy ra ngoài, dưới ánh đèn lờ mờ cặp mông của ả trắng vô cùng.

Có lẽ là tổ tiên chàng ăn ở có đức được Thần Phật bào tá khiến cho Đặng Tiểu Nhàn một trần tai kiếp phong lưu.

Đặng Tiểu Nhàn đưa tay sờ soạng, may mà y phục vẫn còn ở bên cạnh, chàng liền vội vàng mặc vào đi ra ngoài cửa phòng, xem lại thì ra nơi đây là một chiếc hầm ngầm dưới đất có tường kép, thảo nào mà cứ tối om om chẳng thấy được một chút ánh sáng nào cả.

Ngoài cửa là một con đường kép rộng chừng hai thước trở lại. Đặng Tiểu Nhàn cứ đi theo còn đường này bước từng bước, từng bậc lên phía trên.

Ánh trăng sao sáng lấp lánh khắp trời, Đặng Tiểu Nhàn phát hiện ra ở phía cuối là hai gian phòng nhỏ, trong điện thờ ánh đèn vẫn sáng, nhưng lại yên lặng không có tiếng động.

Hồi lâu sau...

Bỗng nghe thanh âm của lão nữ nhân cất lên vô cùng trầm mặc bi thương :

- Chúa công, tỷ tỷ tội thật muôn phần đáng chết... tiếp đó lại vọng đến tiếng khóc thảm thiết, những lời sau đó đã nghe không được rõ ràng cho lắm.

Đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Đặng Tiểu Nhàn chẳng hiểu gì cả, cứ vò đầu bứt tai rồi đứng ngây người tại chỗ.

Chàng không nén nổi tính hiếu kỳ bèn chầm chậm di động về phía cửa sổ vô cùng nhẹ nhàng khéo léo, cực kỳ cẩn thận, trong lúc hành động không thể phát ra một thanh âm nhỏ nhặt nào cả.

Lưng chàng dán sát vào tường, lướt nhẹ một cái rồi ngẩng đầu lên nhè nhẹ lè lưỡi liếm thủng giấy dán trên cửa sổ rồi định thần nhìn kỹ vào trong.

Chỉ thấy một lão ni lông mày trắng bạc dáng người gầy đét đang quỳ mọp dưới đất không ngừng cúi đầu bái lạy vẻ mặt nghiêm trang tôn kính.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ thầm:

“Xem lão ni này tỏ vẻ cung kính bộ dạng lại vô cùng kinh hoảng như vậy, không biết kẻ ngồi phía trên là người thế nào?”

Đặng Tiểu Nhàn chú tâm nhìn kỹ lại suýt chút nữa thất kinh la lên, nguyên là phía trên chẳng có người nào ngồi cả, mà chỉ là thanh Mặc kiếm của chàng, được để ngay ngắn chỉnh tề ở phía trên, ánh lửa chiếu vào phát ra ánh sáng lấp lánh.

Lão ni lễ bái xong tuy vẻ mặt còn nghiêm cẩn nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy khuôn mặt hiền từ của bà ta, đôi mắt sáng trông long lanh như mặt nước hồ thu, mơ hồ cũng có thể nhận ra lúc còn trẻ tuổi bà đẹp vô cùng.

Lão ni nhìn Tịnh Nhân rồi Tịnh Quả thở dài một tiếng trầm giọng đau khổ nói từng tiếng :

- Chẳng ngờ ác tính của hai ngươi vẫn không đổi, làm nhưng chuyện Thần Phật cũng phải phẫn nộ, trước khi đi ta cần nhắc nhở các ngươi...

Tịnh Nhân, Tịnh Quả liền dập đầu xuống đất van nài một cách khẩn thiết bi thương :

- Sư phụ...

Lão ni trầm giọng hét lớn :

- Đừng gọi ta là sư phụ, năm đó quần hùng hiệp nghĩa bao vây cùng nhau tiêu diệt Thiên Diện Nhân Ma, ta vì lòng nhân đã cứu hai ngươi ra mở cho các ngươi một con đường sống nào ngờ...

Tịnh Nhân, Tịnh Quả nước mắt tuôn trào như suối, quỳ mọp xuống đất, không dám ngước lên thất

thanh khóc lớn :

- Sư phụ khai ân.

Lão ni chậm chạp nói :

- Hai ngươi đã nguyện trước Phật tổ, thí phát quy y giữa ta và các ngươi đã không có danh phận thầy trò, càng thực sự không phải là thầy trò, tuy đã từng chỉ điểm võ công cho các ngươi, cũng là vì nhu cầu thiết yếu thôi. Ta đã thề trước Đức Phật, không hề sát nhân lưu huyết nữa, ta đi đây.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả đồng thanh nói :

- Sư phụ khai ân, từ nay về sau đồ nhi sẽ thề không bao giờ tái phạm nữa.

Lão ni suy nghĩ hồi lâu rồi lại thở dài một tiếng bảo :

- Nghiệt chướng, đứng dậy đi.

Tịnh Nhân và Tịnh Quả nét mặt xấu hổ đứng dậy cúi đầu đứng tránh qua một bên cảm kích thưa :

- Đa tạ sư phụ khai ân.

Lão ni nghiêm mặt nói :

- Có lẽ các ngươi không ngờ rằng thần Phật có mắt làm cho ta đến đây sớm một bước, nếu không ta sẽ ân hận suốt đời vạn kiếp không nguôi.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả tỏ vẻ nghi ngờ, ngơ ngác không hiểu, nhìn lão ni lẩm bẩm nói :

- Sư phụ nói là...

Lão ni chắp hai tay lại để trước ngực miệng niệm Phật hiệu nói :

- A di đà Phật! Thanh Mặc kiếm này chính là của Chúa công nhà ta năm đó lãnh tụ võ lâm, hiệu triệu quần hùng thiên hạ...

Lão ni nói đến đây dường như biết rằng mình đã lỡ lời liền im bặt lại chẳng nói thêm nữa.

Một thoáng im lặng lạ lùng trôi qua.

Lão ni chỉ vào thanh kiếm nghiêm trang nói :

- Nếu như ta đoán không sai, người trẻ tuổi lúc nãy bị hai ngươi làm cho mê hoặc chính là ấu chúa nhà ta.

Tịnh Nhân và Tịnh Quả kinh hoàng thất sắc “á” lên một tiếng rồi quỳ sụp trước thanh Mặc kiếm, dập đầu xuống đất vái lạy sắc diện cực kỳ hoảng kinh.

Đặng Tiểu Nhàn chấn động tâm thần lòng thầm nghĩ:

“Không biết thanh Mặc kiếm này và thanh thế của ta có liên hệ như thế nào. Lão quái đối với thanh kiếm này tôn sùng nó như thần minh không dám có chút khinh thường, lão ni này cũng thành kính như thế, xem ra chủ nhân của thanh Mặc kiếm này nhất định có một lai lịch phi phàm”.

Đặng Tiểu Nhàn trầm tư một chút rồi tiếp tục nghĩ thầm:

“Lão ni này cứ một mực xưng mình là ấu chúa, có lẽ có thể giải đáp được thân thế của ta, tại sao ta lại không đi vào hỏi bà ta”.

Đặng Tiểu Nhàn đang muốn đi vào trong, liền thấy lão ni hai tay chắp trước ngực hướng về chỗ chàng đang ẩn náu, cúi mình thi lễ cực kỳ cung kính.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng chấn động nghĩ thầm:

“Lão ni này quả có tài “thông thiên thấu địa” hành động của mình cực kỳ cẩn thận vẫn khó tránh khỏi tai mắt của bà”.

Giữa lúc chàng còn đang nghĩ ngợi lão ni đã cung kính đáp :

- Lão nô thật vạn phần đáng chết, suýt chút nữa đã làm cho ấu chúa gặp chuyện chẳng lành, không thấy được dung nhan lại còn mang họa vào thân. Xin giã biệt người nơi đây, ngày sau gặp lại mong người chớ trách tội, kính mong ấu chúa niệm tình tha thứ.

Thanh âm vừa dứt, tay áo của lão ni phất nhẹ một cái. Ánh đèn trong điện lập tức tắt phựt. Trong tiếng gió thổi phất phơ của tay áo ba bóng người mờ nhạt như ánh chớp sao sa, trong chớp mắt không còn thấy đâu bóng hình.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng gào to :

- Thỉnh sư thái dừng bước, vãn bối đây có việc nhờ người chỉ giáo.

Trong màn đêm dày đặc thanh âm của lão ni theo gió đưa tới, tuy tiếng nói vô cùng nhỏ nhẹ tựa như sợi tơ nhưng lọt vào trong tai chàng rõ ràng từng chữ :

- Chuyện này thì lão nô sẽ tự tìm đến tương kiến cùng ấu chúa sau, giờ xin bái biệt mong người bảo trọng lấy thân.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng buồn bã thở dài một tiếng đứng lặng không thốt nên lời.

Trăng lặn sao thưa.

Xa xa vọng lại tiếng gà báo thức, trời đã gần sáng.

Mặc kiếm, bảo mã còn nguyên không thiếu món gì. Nhưng trong lòng Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy dường như mình vừa làm thất lạc một vật gì.

Tiếng vó ngựa vang lên trong trẻo phá tan bầu khí tĩnh lặng của buổi sớm mai. Đặng Tiểu Nhàn ngồi trên lưng ngựa, đầu óc rối bời chàng đang nghĩ đến nữ nhân tối qua đã lẻn vào phòng đầu tiên mang cho chàng thuốc giải. Nàng tuyệt nhiên không phải là Tịnh Nhân, cũng chẳng phải là Tịnh Quả, càng không phải là lão ni cô.

Vậy thì nàng là ai?

Chàng từ trước đến giờ vốn chẳng thích thiếu nợ ai cả. Người ta thiếu nợ chàng, chàng có thể không cần đòi lại, nhưng một khi chàng mang nợ người ta thì lại nhất định phải hoàn trả.

Nàng đã đối xử với chàng quá tốt, chàng muốn hoàn trả mối ân tình này nhưng không biết cách nào trả ơn cho được. Bởi vì chàng nghĩ mãi cũng chẳng biết nữ nhân này là ai.

* * * * *

Tế Nam phủ quả nhiên là một địa phương rộng lớn. Đường phố chẳng những rộng rãi thẳng tắp, các công trình nhà cửa cao ráo thoáng mát, chợ búa cực kỳ tấp nập, kẻ mua người bán, dân chúng ăn mặc vô cùng sang trọng đẹp đẽ. Ngay cả một khách điếm bình thường vô cùng cũng khác xa nơi chàng đã ở. Đặng Tiểu Nhàn đi theo một gã hầu bàn vào trong khách điếm, chỉ thấy phía trong cửa điếm là những dãy chuồng ngựa bố trí hai bên trái và phải, phía chính bắc là một khách sảnh. Ở chính giữa là một lối đi được ngăn bằng cánh cửa tròn, phía trong cửa có một bức bình phong, giữa tấm bình phong này là một chữ “Phúc” to chung quanh có chạm hình năm con dơi, nét chạm khắc sống động như thật.

Đối diện với tấm bình phong là một dãy phòng chính, còn phía đông và tây là hai gian buồng nhỏ.

Đặng Tiểu Nhàn đi xem xét một hồi lâu, chỉ có ở cuối dãy phía nam đối diện với hai gian phòng nhỏ phía đông và tây, là hai gian phòng đơn cực kỳ thanh tịnh u nhã.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng hài lòng, liền dừng lại ở gian phòng phía đông này rồi quay đầu lại dặn dò gã hầu bàn :

- Khi cho ngựa ăn nhớ bỏ thêm trấu và vỏ đậu vào, ta sẽ cho thêm tiền.

Gã hầu bàn vâng dạ luôn miệng, cúi mình đi ra.

Ngày hôm qua đã bị giày vò suốt đêm không ngủ, lại qua một ngày đi đường mệt nhọc, Đặng Tiểu Nhàn cất thanh kiếm và túi hành lý xong, liền uống ngay một chén trà mát và cứ để nguyên y phục lăn mình xuống giường định bụng ngủ một giấc say.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nhắm mắt lại chợt nghe thấy một lão say há cái mồm đầy hơi rượu gõ miếng sắt làm nhịp rồi lè nhè hét:

Ta đập xong lúa mạch...

Thu lại thành một đống...

Hai người xong xuôi cùng leo lên giường

Cô em giơ chân đạp lên đùi

Ta co chân lại quay mình nằm yên

Lời cô em giục mau,

Lại đây, lại đây chúng mình cùng làm một trận cho thỏa

Ta nói rằng

Không chơi không chơi ngày mai còn hai mẫu ruộng

Cô em nghe liền càu nhàu một chập

Mắng ta là bạc tình lang

Ngày xưa chàng đi tìm ta

Hôm nay kiếm chàng chàng lại không ưng

Đợi đến ngày mai

Ta lên chợ đi tìm người vá da.

Đặng Tiểu Nhàn bị lão say phá rối chẳng thể ngủ được bèn lồm cồm bò dậy, muốn đi ra ngoài dạo chơi thay đổi không khí.

Cửa phòng vừa mở, trước mắt chàng bỗng nhiên tối sầm lại, hai bóng người ở bên ngoài xông vào.

Suýt chút nữa là cụng đầu Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn định thần nhìn lại người vào trước là một nữ nhân có hai bím tóc đen mướt như xoa dầu, mặc một chiếc áo ngắn rộng tay bằng lụa đã cũ độ chừng hai mươi mấy tuổi trên mặt còn điểm lấm tấm vài đốm lang ben.

Người ló đầu vào sau là một nữ nhân chưa đến hai mươi tuổi mặc một chiếc áo bằng vải thường màu nguyệt bạch, khoác một chiếc áo bên ngoài màu thiên thanh có thêu hoa, mái tóc cột chặt hất nghiêng sang một bên, trên mặt bôi một lớp phấn trắng dày.

Nữ nhân đến trước, trong tay cầm một cái phách gõ nhịp bằng sắt, nữ nhân vào sau tay kẹp một cái trống nhỏ tay kia cầm một cây dùi trống nhỏ thì ra đây là hai đại cô nương hát rong xin tiền.

Đặng Tiểu Nhàn tuy chẳng ngán sợ một người nào cả, những thấy hai vị cô nương cứ cắm đầu cắm cổ xông vào phòng mình, nhất thời tay chân chàng cứ lúng ta lúng túng mặt đỏ hồng lên cổ họng cứ lắp bắp :

- Các ngươi... xin mời... ra ngay ta... ta phải... đi ra ngoài...

Hai cô nương hát rong cứ cười hì hì nhìn chàng. Chẳng nói lời nào cứ vừa vỗ trống, vừa đánh phách “cắc, cắc” làm nhịp rồi mở miệng hát:

Có hảo hán

Vũ nhị lang

Một ngày kia

Cơm rượu đều đã no say

Tay cầm cây gậy đi đến đồi

Canh Dương Cương

Đặng Tiểu Nhàn phát bực mình xua tay lia lịa gắt :

- Xin lỗi nhé, ta không cần nghe cái này.

Tiếng thiết phách đột ngột ngưng lại, ả đại nha đầu trợn mắt nhìn chàng rồi bảo :

- Ngươi không nghe cái này vậy thì...

Tiểu nha đầu cúi đầu cười hí hí :

- Tỷ tỷ, người ta muốn nghe chuyện ấy...

Đại nha đầu đỏ mặt nói tiếp :

- Được rồi, chúng ta sẽ hát một đoạn “Đêm động phòng hoa chúc hai người giựt chăn” cho ngươi nghe.

Tiếng thiết phách lại vang lên “cắc cắc” rồi nghe tiếng hát tiếp theo:

Trời đã khuya

Tiếng mõ canh ba điểm xuống

Chàng giơ tay lôi từ trong người ra một vật

Một vật kỳ lạ hiếm thấy

Đó là cái gì vậy

Đặng Tiểu Nhàn thấy ả nha đầy này càng hát càng bậy bạ, đôi mày kiếm dựng ngược, đập bàn một cái rồi trầm giọng hét lớn :

- Câm mồm!

Đại nha đầu ngơ ngẩn hỏi tiếp :

- Không hay ha, vậy thì ta hát hầu ngươi một đoạn “Thập bát mô” càng thú vị hơn cho ngươi vừa ý nhé!

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng đáp :

- Ngươi có mời cái quỷ quái gì chăng nữa ta cũng chẳng thèm nghe.

Đại nha đầu trầm sắc mặt nói với vẻ không vui :

- Hai đoạn này ngươi đã nghe quá nửa bài rồi còn gì, không chịu thì đòi thế nào.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn giữ vẻ lạnh lùng nói tiếp :

- Kệ bà ngươi hay hoặc không hay, ta không nghe là không nghe.

Tiểu nha đầu vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn cười một cách phóng đãng rồi bảo :

- Không nghe thật sao? Vậy thì ngươi dứt khoát phải lưu hai chị em chúng ta lại đây, một người cũng được, hai người càng tốt, đắp chung một chăn muốn bày trò gì thì chúng ta chìu trò ấy.

Đặng Tiểu Nhàn đỏ mặt tía tai tức giận quát lớn :

- Đi ra!

Đại nha đầu nghênh mặt lạnh lùng bảo :

- Đi ra cũng được. Đưa tiền đây.

Đặng Tiểu Nhàn chỉ mong bọn họ đi mau cho khuất mắt vội vàng lấy một xâu tiền ra rút lấy một nửa đưa cho ả. Đại nha đầu vui mừng đưa tay ra lấy ngay, cả phần tiền dư cũng giật nốt cười nói với chàng :

- Đa tạ!

Tiểu nha đầu cũng bám riết theo Đặng Tiểu Nhàn nói một cách trơ trẽn :

- Còn phần của ta?

Đặng Tiểu Nhàn chẳng biết sao hơn đành phải lấy ra một xâu tiền nữa đưa cho tiểu nha đầu.

Hai người bọn họ cất tiền vào lưng quần rồi mỉm cười nghiêng người ghé sát tai Đặng Tiểu Nhàn thì thầm :

- Nếu như tối nào ngươi cũng không ngủ được, ta sẽ lập tức tới đây đảm bảo là ngươi sẽ được thoải mái hết mình, cái lớn cái nhỏ ngươi cứ tùy tiện thả sức.

Đặng Tiểu Nhàn giận đến nỗi mặt đỏ nhừ lên, bực tức hét lớn :

- Tiểu nhị.

Hai cô cười hì hì tay cầm phách, tay xách trống nắm dùi ngoáy mông đi ra vừa đi vừa cười hí hí :

- Đồ ngốc!

Tiểu nhị vội vàng ba chân bốn cẳng chạy lại suýt chút nữa tống vào người đại nha đầu liền cười ha ha nói :

- Quý khách cần dùng trà phải không.

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu nói :

- Không phải, ta muốn làm phiền ngươi một việc.

Tiểu nhị cười đáp :

- Chuyện này đâu có sao. Hầu hạ quý khách là chuyện đương nhiên, tại sao lại nói là làm phiền, ngài cứ dạy bảo...

Đặng Tiểu Nhàn rút ra một xâu tiền đặt vào tay tiểu nhị rồi bảo :

- Ta muốn nhờ ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn đỏ mặt không dám nói tiếp.

Tiểu nhị hơi chút ngạc nhiên quay đầu nhìn hai cô nương hát rong một cái, rồi đảo mắt dường như hắn ta đã minh bạch.

Đặng Tiểu Nhàn vốn muốn nói với tên tiểu nhị, bảo hai cô nương hát rong đừng đến quấy rầy chàng nữa.

Lời nói vừa định thốt ra cảm thấy không được hay ho cho lắm bèn đỏ mặt lên ngậm miệng không nói nữa.

Tiểu nhị nhìn thấy vẻ mặt Đặng Tiểu Nhàn như vậy trong lòng cho rằng mình đã đoán đúng, đã cầm tiền của người ta coi như là đã bị dính bẫy rồi liền cười nói :

- Người đừng nói nữa ta minh bạch rồi, người nghĩ rằng hai cô nương hát rong lúc nãy chưa làm vừa ý ngươi cần phải đi kêu hai người khác phải không? Nếu như khách quan có người quen cần cô nương nào cứ việc nói, bất kể là ai, chúng tôi không phải nói ngoa chứ, đều có thể đem người ấy đến...

Đặng Tiểu Nhàn thấy tiểu nhị đã hoàn toàn hiểu sai ý nghĩ của mình, vừa bực mình lại vừa buồn cười ngắt ngang lời nói của hắn ta :

- Tiểu nhị...

Tiểu nhị tỏ vẻ xun xoe nịnh hót căn bản là không để cho Đặng Tiểu Nhàn có cơ hội để mở miệng, chỉ nghe mỗi tiếng gã miệng cứ lia lịa như pháo nổ liên hồi không dứt.

- Nếu khách quan không có người quen bản điếm có thể lo liệu đầy đủ. Ở Tế Nam phủ chúng tôi cách đây mấy gian nhà ở phía đông lầu Văn Hương Ngọc không những nữ nhân vô cùng xinh đẹp mà lại có công phu chiều chuộng đệ nhất nơi đây khách quan nên thử qua cho biết.

Gã tiểu nhị nuốt nước miếng một cái rồi hoa chân múa tay nói tiếp :

- Còn nếu như muốn xem hát thì càng tốt có một cô nương tên là Tiểu Nương Nhân Nhi khách quan chỉ cần nghe thấy giọng hát của nàng, qua chừng hai ba câu thì sẽ thích thú hồn bay lên tới mây

xanh.

Tiểu nhị càng nói càng hăng say tiếng nói càng lúc càng to hơn rồi bỗng cố ý làm ra vẻ bí mật nói nhỏ :

- Còn một nàng tên là Kỳ Hạ Kim mới từ trên thành Bắc Kinh xuống, là một cô nương người Mãn Châu xem ra...

Tiểu nhị đang nói vô cùng cao hứng chợt ngửng đầu lên ý như muốn bảo :

- Khách quan xem cô nương nào vừa, tiểu nhân sẽ đi gọi...

Không ngờ trong phòng trống không, Đặng Tiểu Nhàn đã biến đi từ lúc nào mà hắn không biết.

Tiểu nhị kinh ngạc một lúc đang muốn mở miệng ra chửi một trận, chợt nhìn thấy xâu tiền trong tay liền cảm thấy khoái chí ngậm miệng lại nhanh chóng bước ra ngoài, trước khi bước ra còn không quên cẩn thận đóng cửa phòng giùm cho Đặng Tiểu Nhàn.

* * * * *

Đặng Tiểu Nhàn đứng ngoài cửa khách điếm đang muốn kiếm một nơi nào đó để thử lại tay nghề. Lâu quá không đánh bạc tay chàng lại cảm thấy ngứa ngáy.

Ai ngờ vừa mới bước được một bước, một gã đại hán mặt mày hung dữ xông thẳng về phía chàng suýt chút nữa là đâm đầu vào ngực chàng.

Đặng Tiểu Nhàn hết hồn trầm giọng quá :

- Nè, ngươi định làm cái gì vậy?

Đại hán lạnh lùng hỏi :

- Ngươi phải chăng họ Liễu?

Đặng Tiểu Nhàn thấy gã đại hán này nhận lầm người, sắc mặt dịu lại mỉm cười đáp :

- Tại hạ họ Đặng.

Đại hán cười lạnh một tiếng nói tiếp :

- Lão xú, ngươi họ Liễu tên Xuân Tăng, thế nào? Muốn chối hả?

Đặng Tiểu Nhàn chợt nghĩ ra, không ngờ rằng cái tên mà mình đã nói tùy tiện với Mai Đông Ni lại gây phiền hà cho mình, bèn cười nhạt trả lời :

- Các hạ cứ nhất quyết bảo ta họ Liễu vậy thì chưa chắc đã sai, bởi vì Liễu Xuân Tăng chỉ là một hóa danh mà ta đã tùy tiện dùng mà thôi.

Đại hán hừ lạnh một tiếng trầm giọng quát :

- Ngươi thừa nhận là được rồi. Đi!

Đặng Tiểu Nhàn thấy gã đại hán hung dữ ngang ngược vô lối tự nhiên bất minh theo hắn, không nén được lửa giận, nộ khí hét lớn :

- Đi à, đi đâu ha?

Đại hán cũng giận dữ thóa mạ :

- Cái đồ trứng thối nhà mi, không chịu đi ha? Lão tử sẽ dắt ngươi đi.

Gã đại hán hung dữ giơ một tay chụp vào mặt Đặng Tiểu Nhàn. Đặng Tiểu Nhàn vô cùng tức giận tay trái lẹ làng vung ra nhanh như điện chớp, chụp lấy hai tay của đại hán trầm giọng hét lớn :

- Giữa thanh thiên bạch nhật như vầy, ngươi dám cả gan chặn đường bắt người, coi thường vương pháp hay sao?

Gã đại hán ngửa mặt cười ha hả :

- Vương pháp ư? Ở Tế Nam phủ này lão tử ta chính là vương pháp đây...

Đặng Tiểu Nhàn nguyên chẳng muốn gây chuyện rắc rối, nhưng bị gã đại hán không hề quen biết kia gây sự cưỡng bức, không nhịn được nữa đôi mày kiếm dựng ngược tức khí nạt lớn :

- Buông tay!

Gã đại hán hung bạo hét lên, không ngớt chửi mắng :

- Con bà mi, muốn tìm cái chết nè.

Nói chưa dứt lời cánh tay phải của hắn đã giơ lên, vung quyền nhằm vào bụng dưới của Đặng Tiểu Nhàn đánh thốc tới, quyền thế vừa nhanh vừa mạnh vô cùng.

Đặng Tiểu Nhàn thốt lên một tiếng cười lạnh, nghiêng mình tránh né, năm ngón tay chàng tựa thế chụp mạnh xuống Mạch Môn bên tay trái của gã đại hán nọ. Một tiếng “huỵch” vang lên gã kia đã bị ngã chổng bốn vó lên trời.

Gã đại hán thật là lì lợm lồm cồm đứng dậy, hai cánh tay vươn ra lanh lẹ vô cùng song quyền đã

liên hoàn đánh ra.

Đặng Tiểu Nhàn thật tâm muốn cho hắn sáng mắt ra, muốn làm nhụt nhuệ khí của hắn làm tiêu tan uy phong của gã nên chẳng buồn tránh né, cũng không lùi lại cứ đứng sơ hở như thế tựa như đem mạng mình ra đùa chơi vậy.

Nói thì chậm, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh.

Thình lình...

Hai tiếng “binh, binh” vang dội phía trước ngực Đặng Tiểu Nhàn đã hứng trọn hai quyền của gã đại hán.

Gã đại hán nọ dương dương đắc ý cười ha hả quát :

- Nằm xuống!

Tiếng la “xuống” của gã đại hán chưa kịp thốt ra khỏi miệng, thì đã nghe một tiếng la thảm thiết vang lên, mồm phun đầy máu tươi, la lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Thì ra Đặng Tiểu Nhàn cố ý giả bộ sơ hở, dụ cho gã đại hán đánh vào, chính vào lúc song quyền của hắn đánh trúng ngay bụng của mình, trong khi hắn đang dương dương tự đắc, Đặng Tiểu Nhàn đã xuất kỳ bất ý thừa cơ cho bụng hắn nếm thử một quyền và một cước của mình.

Gã đại hán nọ nằm dài dưới đất kêu la giống như con heo bị chọc tiết, một lúc lâu rồi mới chồm bò dậy chỉ vào mặt Đặng Tiểu Nhàn nghiến răng dọa nạt :

- Giống tạp chủng nhà mi chớ chạy!

Đặng Tiểu Nhàn cười đáp :

- Được, ta đợi ngươi, các hạ có đem kiệu bát cống đến mời ta lên, ta cũng chẳng chịu lên đâu.

Gã đại hán nọ bước chân loạng choạng quay người bước đi.

Lúc này Đặng Tiểu Nhàn mới phát hiện đường phố lúc nãy náo nhiệt vô cùng, người đi lại nhộn nhịp không ngớt mà bây giờ đã mất bóng vô hình, các cửa hiệu buôn bán cũng vội vàng đóng cửa dẹp hàng, tựa như có một đại họa sắp giáng xuống đầu họ vậy. Đặng Tiểu Nhàn đứng lặng yên tại chỗ trong đầu như có màn sương mù dày đặc bao phủ, trong lòng nghĩ ngợi mông lung :

- Ta và người này bình sinh chẳng hề quen biết tại sao gã lại biết mà tìm mình? Cái tên Liễu Xuân Tăng này chỉ là trò đùa giữa mình và Mai Đông Ni thôi mà, gã làm sao lại biết được? Hơn nữa lại còn khẳng định chắc chắn là mình, lẽ nào...

Chính trong lúc Đặng Tiểu Nhàn đầu óc rối như tơ vò, ngẩn ngơ xuất thần suy nghĩ thì thấy tiểu nhị và chưởng quỹ tay xách thanh Mặc kiếm và gói đồ của chàng, vội vội vàng vàng chạy lại, thấy bốn phía không người mới nói nhỏ vào tai chàng :

- Khách quan, ngươi chạy mau đi.

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt :

- Chạy a? Ta làm sao lại cần phải chạy?

Chưởng quỹ hấp tấp nói :

- Khách quan còn chần chờ gì mà không chạy mau đi, nếu không người sẽ gặp cái họa sát thân đó.

Đặng Tiểu Nhàn cười lạnh lùng :

- Lẽ nào hắn là hổ?

Chưởng quỹ thấp giọng nói :

- Hắn tuy chẳng phải là hổ nhưng còn lợi hại ghê gớm hơn cả hổ nữa.

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm mặt hỏi :

- Chưởng quỹ, hắn ở đâu đến vậy?

Chưởng quỹ nói :

- Mọi người chỉ biết hắn họ Lý, người ở Tế Nam phủ đều gọi hắn là Tiểu Bá Vương. Hắn tuy không có gì đáng sợ nhưng người ở phía sau hắn chẳng ai trong chúng tôi dám gây chuyện cả.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên không hiểu hỏi lại :

- Người phía sau hắn à? Ai vậy?

Chưởng quỹ đưa mắt nhìn quanh bốn phía rồi ghé sát tai Đặng Tiểu Nhàn nói nhỏ :

- Sơn Đông Tuần Vũ Tiền đại nhân là cô phụ của hắn...

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng cười bảo :

- Thì ra là Tuần Vũ đại nhân, ung dung để cho con cháu tung hoành khắp chốn, bức hiếp lương dân, xem ra lão ta chẳng phải là một vị quan tốt.

Chưởng quỹ liên tục lắc đầu nói :

- Tuần Vũ đại nhân yêu dân như con, ở Sơn Đông này rất có phép tắc, đáng tiếc là vị Tiền phu nhân làm đủ mọi cách, nghĩ ra trăm phương ngàn kế để bảo vệ che chở cho đứa cháu quý của mình tác yêu tác quái, những hành động sai trái của hắn, Tuần Vũ đại nhân làm sao biết được.

Bỗng nhiên...

Tiếng có ngựa từ xa vọng lại mỗi lúc một gần.

Chưởng quỹ và tiểu nhị thần sắc đột nhiên biến đổi, vội vàng trao thanh Mặc kiếm và gói đồ trên tay cho Đặng Tiểu Nhàn nói một cách khẩn trương :

- Khách quan không chạy ngay e rằng chẳng còn kịp.

Tiểu nhị cũng nói xen vào :

- Chưởng quỹ chúng tôi đã không ngại nguy hiểm tánh mạng vội vàng chạy đến cấp bách báo tin, ngài không đi chẳng phải là đã phụ hảo ý của ông ta sao?

Tiếng ngựa càng lúc càng gần cơ hồ như đã sát bên tai mọi người.

Đặng Tiểu Nhàn khom mình nói lớn :

- Chưởng quỹ mau mau thỉnh hồi, đại ân không dám dùng lời cảm tạ. Tại hạ nếu như còn sống, sau này nhất định sẽ báo đáp.

Chưởng quỹ thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Khách quan nên cẩn trọng.

Chưởng quỹ và tiểu nhị chạy như bay về khách điếm rồi vừa đóng cửa vừa tỏ ý ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhàn chạy đi.

Đặng Tiểu Nhàn cứ đứng sừng sững ở đó chẳng hề sợ sệt, trong bụng thầm nghĩ:

“Đặng Tiểu Nhàn ta đây tứ cố vô thân có chết cũng chẳng sao, làm gì lại để liên lụy đến chưởng quỹ, chạy để mà chi”.

Đặng Tiểu Nhàn tay dắt Huyết Hãn Bảo Mã đứng yên chống kiếm, dáng vẻ uy phong lẫm liệt khiến cho người phát sợ.

Chương 8: Thiếu Niên Nghĩ Về Cha

Hơn mười con ngựa đang phóng nhanh như gió cuốn làm cho cát bụi tung bay mù mịt. Nhìn cách phục sức bên ngoài có thể thấy nhưng người này đã được huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, được tuyển chọn kỹ lưỡng trong đám hộ vệ ở Tuần phủ.

Người nào người nấy tinh thần sung mãn, hai mắt sáng như sao, hai bên thái dương nổi cao, chỉ liếc mắt qua cũng biết nội công đã đạt đến mức thượng thừa, lên đến đỉnh cao của người luyện võ.

Tiểu Bá Vương được đám đông hộ tống càng tỏ ra hống hách kiêu ngạo xem thường tất cả mọi người xung quanh.

Cầm roi chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn trầm giọng quát :

- Bắt nó!

Đám người xô lại đang định động thủ bắt người.

Bỗng nhiên có một người trạc tuổi ngũ tuần dáng vẻ phi phàm xem ra có vẻ là thủ lĩnh của nhưng người này giơ tay hét lớn :

- Khoan đã!

Đám người thoáng chút ngạc nhiên lập tức lùi lại phía sau.

Tiểu Bá Vương nhăn mặt tức giận thét lớn :

- Lộ Kiều Phong, ngươi dám...

Lộ Kiều Phong nghiêm sắc mặt đáp :

- Lộ Kiều Phong ta đây tuy làm quan chức nhỏ, nhưng cũng là quan mệnh triều đình. Tự nhiên có người chỉ vào người này cho là hạng giang dương đại đạo giết người cướp của rồi bắt về thẩm vấn tra xét, chưa kịp hỏi số trắng đen chi cả, sao lại động thủ bắt người?

Khuôn mặt Tiểu Bá Vương trở nên tái ngắt, bực tức vô cùng, miệng cứ lải nhải không ngớt.

Lộ Kiều Phong không buồn để ý đến hắn, quay sang nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Các hạ phải chăng họ Liễu.

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng đáp :

- Không sai tại hạ chính là Liễu Xuân Tăng.

Lộ Kiều Phong nói tiếp :

- Có người nói ngươi giết người cướp của, mong rằng ngươi đi theo ta về nha môn tuần phủ một chuyến.

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt :

- Tôn giá thấy tại hạ giống như nhưng kể giết người cướp của giang dương đại đạo lắm sao?

Lộ Kiều Phong nghiêm mặt đáp :

- Đại nhân nhà ta sáng suốt phân minh, hắc bạch thị phi rõ ràng, tự nhiên có cách xử trí, xin mời các hạ theo ta.

Đặng Tiểu Nhàn chẳng nói tiếng nào, dắt con Huyết Hãn Bảo Mã theo sau bọn họ.

Chưởng quỹ khách điếm từ trong khe cửa nhìn ra bên ngoài theo dõi, thấy mọi người đã đi rồi mới nhẹ nhõm thở phào lẩm bẩm nói với chính mình :

- Thiệt là phúc đức lắm mới gặp được Lộ Kiều Phong.

* * * * *

Mảnh trăng lưỡi liềm vắt vẻo trên cao.

Bầu trời trong trẻo muôn sao lấp lánh.

Trên lầu tiếng trống điểm canh vang lên thời khắc đã chuyển sang canh ba.

Vạn vật yên tĩnh lạ thường.

Màn sương dày đặc bao phủ khắp bầu trời khuya.

Trong hình phòng tiếng la hét chửi rủa xen lẫn tiếng roi gậy vang vọng ra ngoài, nghe thật ghê rợn.

Thình lình...

Có hai bóng người từ xa tiến lại gần chạy như bay về phía hình phòng.

Người chạy phía trước chính là Lộ Kiều Phong, còn người phía sau đó là Tuần Vũ Sơn Đông Tiền Quyết. Tuần Vũ đại nhân này thân thể đã bắt đầu phát phì, bụng ưỡn ra phía trước trông giống như thai phụ được năm tháng, hèn chi mà lão cảm thấy mệt nhọc thở không ra hơi.

Lộ Kiều Phong vẫn hối thúc ông ta :

- Đại nhân đến mau, trễ thì tiểu quan e rằng...

Bước chân hai người nhanh thêm phút chốc đã đến ngoài cửa hình phòng.

Lộ Kiều Phong đứng ở cửa hình phòng cúi mình nói :

- Đại nhân đến.

Lộ Kiều Phong còn chưa dứt lời, một bóng người nhẹ nhàng từ trong phòng lướt ra nhanh như điện xẹt trốn ra phía ngoài tường.

Người này khinh công cao diệu lạ thường biến mất nhanh như ánh chớp, hơn nữa vị Tuần Vũ đại nhân nhãn lực kém cỏi, nhất thời tưởng mình hoa mắt nên mới thấy.

Lộ Kiều Phong tuy phát hiện ra tất cả nhưng sợ rằng sẽ làm cho Tuần Vũ đại nhân kinh sợ, nên cũng không dám nói lên tiếng nào.

Đặng Tiểu Nhàn bị đánh đến nỗi thương tích đầy mình nhưng vẫn mở miệng chửi mắng :

- Tổ bà mi nhớ lấy ngày hôm nay, chỉ cần ông tổ mi đây không chết ta nhất quyết phải bắt ngươi đền gấp vạn lần.

Tiểu Bá Vương giơ tay lấy từ trong lò ra một thanh sắt nung đỏ rực đưa qua đưa lại trước mặt Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng cười nói :

- Được! Cái giống tạp chủng nhà mi không sợ đánh hả? Tốt! Lão tử sẽ cho ngươi nếm thử hương vị của cây sắt này xem sao.

Tiểu Bá Vương đưa thanh sắt lên đang định dí vào trước ngực Đặng Tiểu Nhàn :

- Dừng tay!

Tiểu Bá Vương chấn động tâm thần quay đầu lại nhìn thấy Tuần Vũ cô trượng sắc diện xám xanh đứng ngay sau lưng mình, cổ tay hắn bỗng mềm nhũn.

“Cạch” một tiếng, cây sắt nung trong tay hắn đã rơi ngay xuống đất.

Sơn Đông Tuần Vũ mặt đầy sắc giận trợn mắt nhìn Tiểu Bá Vương trầm giọng thét lớn :

- Mi thật to gan dám tự tiện đi vào hình đường khảo đả lương dân. Mi còn coi trọng Vương pháp hay không?

Tiểu Bá Vương ngang nhiên trả lời :

- Hắn chẳng phải là lương dân gì cả, mà chính là một tên giang dương đại đạo.

Sơn Đồng tuần vũ nộ khí quát lớn :

- Ai nói?

Tiểu Bá Vương ngẩng đầu đáp :

- Tiểu quận chúa nói, nàng sai tiểu điệt đi bắt hắn ta.

Sơn Đông Tuần Vũ hỏi tiếp :

- Tiểu quận chúa ở nơi kinh thành xa xôi làm thế nào mà đến được đây, nói láo!

Tiểu Bá Vương nói to :

- Tiểu quận chúa đang ở bên ngoài. Người không tin tiểu điệt xin đi mời nàng vào đây.

Lộ Kiều Phong thật tâm muốn trị hắn nhanh lẹ ngăn đường đi của hắn, mỉm cười nói :

- Thôi đừng đi, ở bên ngoài một bóng người cũng không có, không tin ngươi cứ thử hỏi Tuần Vũ đại nhân xem.

Khuôn mặt Tiểu Bá Vương xám ngắt lạnh lùng nhếch mép nói :

- Lộ Kiều Phong lại là ngươi đi cáo trạng với lão gia sao? Được rồi, ngươi cứ đợi đấy mà xem ra sẽ có ngày cho ngươi đẹp mặt ra.

- Phản nghịch, phản nghịch, mau trói nó lại cho ta.

Sơn Đông Tuần Vũ bực tức tát cho hắn một cái bạt tai nảy lửa rồi nói tiếp :

- Cô cô ngươi thật là một mụ hồ đồ, cưng chiều ngươi quá mức, ngươi dựa thế quyền ra ngoài làm những chuyện xằng bậy, làm cho tiếng khóc than của dân chúng trăm họ ở Tế Nam phủ này thấu đến trời xanh. Mũ cao áo dài quan tước triều đình ban cho sớm muộn gì cũng bị cô cháu ngươi lột sạch,

còn không đáng bị trói hả thằng ôn con.

Người bên cạnh thấy Tuần Vũ đại nhân tức giận vô cùng, vội vàng cầm lấy dây thừng lấy hết sức trói Tiểu Bá Vương cực kỳ chặt cứng, giống tựa như người ta gói bánh vậy.

Tiểu Bá Vương trong lúc cấp bách, tâm thần chấn động liều mạng gào lớn :

- Tiểu quận chúa, ta làm việc này vì người, chẳng lẽ người hại ta sao? Tiểu quận chúa mau đến cứu ta.

Lộ Kiều Phong đã cởi trói cho Đặng Tiểu Nhàn, thuận tay lấy bộ quần áo mặc vào người chàng. Đặng Tiểu Nhàn sửa lại quần áo, rồi nói với Lộ Kiều Phong :

- Đa tạ tôn giá đến cứu, ngày sau tại hạ nhất định sẽ báo đáp.

Nói xong chàng cũng chẳng buồn nhìn Sơn Đông Tuần Vũ, ngẩng cao đầu đàng hoàng bước ra phía ngoài hình phòng. Một tiếng kêu “lanh canh” nhè nhẹ vang lên, một cái cẩm nang cực kỳ tinh xảo nhỏ xíu từ trong người Đặng Tiểu Nhàn rớt xuống lăn đến dưới chân Sơn Đồng Tuần Vũ Tiền Quyết.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cúi mình nhặt lên xem thử thoáng vẻ kinh ngạc hấp tấp mở cẩm nang ra coi. Chỉ thấy sắc diện đột nhiên biến đổi, toàn thân run lẩy bẩy rồi cất tiếng gọi :

- Tiểu ca mau mau trở lại...

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe tiếng gọi lạnh lùng nói :

- Tuần Vũ đại nhân muốn lưu tại hạ ở lại sao?

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vội vã lắc đầu, hai tay nâng cẩm nang lên cao quá đầu cúi thấp mình giọng run run nói :

- Cẩm nang này là vật của tiểu ca?

Từ sau khi lão quái giao cẩm nang này cho Đặng Tiểu Nhàn đến nay, chàng chẳng hề mở ra xem thử cứ luôn cất kỹ trong người chỉ biết rằng ở trong đó có để một miếng kim bài nho nhỏ mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn thông minh tuyệt đỉnh phản ứng vô cùng nhanh lẹ, có thể nói hiếm thấy trong thiên hạ. Thấy miếng kim bài nhỏ bé này lại làm cho một vị quan to ngang với đại thần, trấn giữ biên cương, tỏ ra cung kính như vậy hoảng sợ như thế, đứng ngồi không yên. Tất phải có một xuất xứ lớn lai lịch của nó chắc phải cực kỳ phi thường.

Đặng Tiểu Nhàn đảo mắt một vòng trong lòng thầm nghĩ:

“Miếng kim bài này nhất định phải có nguồn gốc xuất xứ chả trách lão quái căn dặn ta kỹ lưỡng đừng để cho người ta dễ dàng nhìn thấy, ta phải mau lấy lại miếng kim bài này đừng để nó lạc vào tay kẻ khác”.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ đến đây bàn tay chàng nhẹ nhàng vươn ra, nhanh như điện xẹt thoáng chốc chiếc cẩm nang xinh xinh cùng miếng kim bài đã nằm gọn trong tay chàng.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết nhìn lên miếng kim bài trên tay Đặng Tiểu Nhàn rồi bỗng nhiên quỳ sụp xuống đất, thủ hạ của ông thoáng chút kinh ngạc cũng quỳ mọp xuống đất theo sau, tiếp đó chỉ thấy ông vừa dập đầu xuống đất bái lạy liên hồi miệng vừa hô lớn :

- Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết khấu đầu bái kiến Ngô Hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Tiểu Bá Vương lúc này cực kỳ hoảng sợ trong lòng thầm nghĩ:

“Chết bỏ bà rồi, mình ngu ngốc thọc tay nhằm tổ ong độc rồi, xem ra thì tính mạng mình thật khí bảo toàn, cái đầu của mình cũng sắp sửa dời chỗ...”

Tiểu Bá Vương chợt nghĩ đến đây nước mắt hòa lẫn nước mũi chảy ròng ròng mở miệng khóc rống lên.

Đặng Tiểu Nhàn thật không ngờ rằng miếng kim bài vuông vuông bé nhỏ như vầy lại có một uy lực ghê gớm đến thế, trong lòng cực kỳ vui sướng thầm nghĩ:

“Ta phải dọa bọn họ một trận cho sợ thất kinh, nếu không, bọn họ lại có thể cho ta là giả mạo”.

Nghĩ đến đây chàng hắng giọng một tiếng lạnh lùng bảo :

- Ta vốn tiện đường đi qua quý bảo địa này, chẳng ngờ bị ngươi vu cáo chỉ là đạo tặc đem về quý phủ bức cung truy hình suýt phải táng mạng, đủ biết Tế Nam phủ này là nơi hắc ám không coi Vương pháp ra gì. Ta có việc phải đi qua nơi khác còn chuyện này ta sẽ tính sổ với bọn ngươi sau.

Nói vừa dứt lời chàng cất miếng kim bài vào trong người, chẳng thèm nói thêm một lời ngẩng đầu ngạo mạn bước đi ra phía ngoài.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết lúc này cực kỳ luống cuống, chỉ vào Lộ Kiều Phong lắp ba lắp bắp nói :

- Mau... mau đi chuẩn bị kiệu, ta... ta... phải phải tạ tội với Người, nếu không một khi Người về đến kinh đô, đừng nói chi đến quan chức áo mão của ta, e rằng luôn cả cái mạng già này cũng khó mà toàn vẹn, nhanh... nhanh lên...

Lộ Kiều Phong cố giữ vẻ bình tĩnh ôn tồn nói với Tuần phủ đại nhân :

- Hiện giờ Người đang tức giận vô cùng, đại nhân đi như vậy sợ rằng sẽ làm cho sự tình càng thêm rối lên. Chi bằng để thuộc hạ đi trước tìm cách làm Ngươi nguôi giận, đại nhân mới có thể tính kế lâu dài, có việc gì ngày mai sẽ nói sau.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết chẳng có chú ý gì cả, nghe vậy gật đầu lia lịa nói :

- Được, được, được lắm, đi mau, đi mau đi.

Lộ Kiều Phong nhanh lẹ bước ra bên ngoài, Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết thở dài một tiếng, đang lúc định đi ra ngoài bỗng nghe tiếng Tiểu Bá Vương kêu khóc :

- Cô trượng. Người đi khỏi cửa cũng được nhưng Người phải kêu bọn chúng cởi trói cho tiểu điệt chứ?

Lão quan đang lúc cực kỳ giận dữ mà không biết trút giận cho ai liền hừ lạnh một tiếng.

Tiếng “hừ” không hề vội vã, cùng lúc một bãi nước miếng đã bay ra theo sau dính vào trán của Tiểu Bá Vương rồi chửi tiếp :

- Đồ súc sinh, mi đã làm cho ta khó chịu, ta cũng không để cho ngươi sung sướng thoải mái đâu. Sáng ngày mai ta sẽ trói ngươi đem ra pháp trường xử trảm.

Nói xong lão quan giơ tay tát cho hắn một cái tát tai, đồng thời co chân đá bồi cho hắn một cái đau điếng.

* * * * *

Trong phủ của Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết, ánh đèn vẫn sáng tiếng người kêu khóc loan xa tựa như có một đại họa sắp giáng xuống đầu.

Tiền phu nhân hai mắt sưng đỏ lệ tuôn như suối, nước mũi ròng ròng ngồi ở một bên khóc mãi không thôi.

Sơn Đông Tuần Vũ tức tối, lồng lộn chỉ vào mặt phu nhân quát lớn :

- Mụ còn khóc nữa hả, cái này đều do mụ cưng chiều nó riết nó đâm hư.

Tiền phu nhân nức nở nghẹn ngào :

- Lý gia nhà thiếp phúc mỏng phận bạc, song thân nó lại sớm lìa cõi thế còn lại có mỗi mình nó nối dõi tông đường. Thiếp lại là cô cô của nó không đau xót thì còn ai vào đây thương xót nó?

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết đập bàn một cái lạnh lùng nạt lớn :

- Ta bị các ngươi làm hại đến nỗi sắp bị tiêu quan bài chức, ngươi có biết hay không, có lẽ còn bị tịch biên gia sản, sung vào quân doanh ra miền hải ngoại xa xôi...

Tiền phu nhân sắc diện nhợt nhạt, mặt không huyết sắc toàn thân run lẩy bẩy kinh hoàng bất an lắp bắp :

- Thật... thật là... chuyện nghiêm trọng như vậy sao?

Sơn Đông Tuần Vũ thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Gần vua như gần hổ, chỉ cần Hoàng đế khi không vui, đừng nói đến tịch biên gia sản mà tội còn hại đến cửu tộc cũng có thể xảy ra.

Tiền phu nhân lao vào lòng phu quân thất thanh khóc lớn :

- Mọi việc đều do thiếp gây ra...

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cúi đầu nhìn phu nhân của mình hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

* * * * *

Ánh nến lung linh.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn chưa ngủ được, một mình nằm trên giường trằn trọc thao thức mãi.

Chàng tuy không sợ bị đánh, những vết thương của chàng chỉ bất quá là ngoại thương ngoài da thịt thôi, nhưng lại cảm thấy đau buốt tận tim gan nhức nhối tận xương tủy. May mà gặp được chưởng quỹ và tiểu nhị có hảo tâm kiếm cho chàng một bao thuốc trị thương trong uống ngoài xoa, quả nhiên rất có công hiệu. Ta cũng nên biết rằng thuốc cao dán trị thương của Sơn Đông và hoàn dược Đại Lực hoàn dưỡng thương của nơi đây nổi danh trong thiên hạ công hiệu như thần.

Đặng Tiểu Nhàn đưa tay sờ thanh Mặc kiếm bên mình rồi lại nhìn xem miếng kim bài ở trong tay bên mặt bỗng lộ vẻ ngờ vực rồi tự hỏi :

- Không biết phụ thân mình là nhân vật thế nào? Tại sao lại có thể di lưu cho mình hai vật như vầy?

Đặng Tiểu Nhàn nhủ thầm với bản thân :

- Thanh kiếm này khiến cho lão ni trong mình mang tuyệt học võ công thờ phụng như thần minh, còn miếng kiếm bài nhỏ bé này có thể làm cho Sơn Đông Tuần Vũ gập gối quỳ mọp xuống khấu bái,

có thể suy rằng phụ thân ta nhất định là một nhân vật phi thường vĩ đại đáng khâm phục vô cùng.

Đặng Tiểu Nhàn càng nghĩ càng cao hứng hào khí bốc cao thần thái nhẹ nhàng bay bổng, phấn khích rút kiếm ra múa rồi tự nói với mình :

- Ta không thể làm nhục nhã gia phong phải ôm trí lớn làm chuyện đại sự dùng trí tuệ của mình, dùng thanh Mặc kiếm này dùng miếng kim bài này để trừ bạo an dân, quét sạch chuyện bất bình của nhân thế... giống như... giống như Bao Thanh Thiên vậy đó, oanh oanh liệt liệt lưu tiếng thơm thiên cổ.

Nguyên là Đặng Tiểu Nhàn lúc còn ở Trương Dịch thường nghe đọc sách trong miếu khẩu. Đối với Bao Thanh Thiên trong Bao Công kỳ án, một nhân vật anh hùng đệ nhất thiên hạ chàng có một sự bội phục hành động quang minh chính đại công bằng nhân ái. Đây quả thật là điều đáng buồn cười, chàng tại sao lại đem lão Bao lên hàng đầu? Bởi vì nhất thời Đặng Tiểu Nhàn chẳng nghĩ ra được một nhân vật nào ghê gớm lợi hại hơn thế, cho nên đành phải nghĩ đến Bao Thanh Thiên đầu tiên.

Đặng Tiểu Nhàn rốt cục cũng chỉ là một đứa bé không hơn không kém, chỉ biết ăn cho rồi ngủ kỹ, vừa đặt mình xuống giường họng đã ngáy vang bắt đầu chìm vào giấc mộng say sưa.

* * * * *

Mặt trời đã lên.

Màn sương sớm vẫn còn chưa tan hết.

Tiếng ngựa xe huyên náo khắp cả một vùng, tiếng chiêng trống mở đường vang lên khắp nơi, đập vào bên tai ầm ĩ không dứt.

Những toán quan lính uy nghiêm, hùng dũng cứ cách ba bước làm thành một đôi, năm bước lại thành một trạm, dường như sắp sửa gặp phải cường quân đại địch.

Đặng Tiểu Nhàn vừa mới trải qua giấc mộng đẹp, đã nghe thấy tiếng gõ cửa gấp gáp, đôi mắt vẫn còn ngái ngủ mơ mơ hồ hồ hỏi :

- Ai đó?

Tiểu nhị đứng ở ngoài cửa nói với giọng kinh hoàng :

- Khách quan mau ra đây xem phía ngoài khách điếm quân binh lớp lớp...

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng kinh sợ nhảy vội xuống giường, lẹ làng mặc xong y phục, hấp tấp mở cửa chạy ra bên ngoài.

Thình lình...

Tiếng thanh la chiêng trống từ phía ngoài khách điếm vọng vào.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ kinh ngạc, bỗng thấy chưởng quỹ bải hoải chạy vào hơi thở nói không ra hơi :

- Quan viên văn võ toàn thành, trên có Tuần Vũ đại nhân cùng với các đại lão gia dưới trướng đều có mặt đông đủ ở đây cả.

Đặng Tiểu Nhàn tâm thần kinh động vội vàng hỏi :

- Đến để làm gì? Bắt ta a?

Lão chưởng quỹ lắc đầu quầy quậy càng vội vã càng nói không rõ ràng đợi một hồi lâu mới nghe ông ta lắp bắp nói :

- Lộ... Lộ... Lộ Kiều Phong, Lộ gia... bảo tiểu nhân bẩm với Người... một tiếng, nói rằng Tuần Vũ đại nhân đã mang, đã thống lĩnh bá quan văn võ trong thành đến... đến trước đây để bái kiến Ngài... lão gia.

Làm ầm ĩ cả một chập thì ra... thì ra chỉ có chuyện này, trong lòng Đặng Tiểu Nhàn khi nãy nặng trĩu như có một tảng đá đè lên giờ đã được gỡ bỏ.

Đặng Tiểu Nhàn rửa mặt chải đầu vừa xong đã được Lộ Kiều Phong thỉnh ra dương kiến.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vội vàng bước lên trước dập đầu làm lễ tương kiến sau đó quan viên văn võ trong thành cứ theo thứ tự chức tước lần lượt tiến ra hành lễ.

Cảnh tượng trước mắt cứ rối tung lên.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết thấy Đặng Tiểu Nhàn không hề nhắc đến chuyện tối qua, trong lòng cảm thấy bất an cúi mình thi lễ nói :

- Dạ bẩm chuyện tối hôm qua...

Đặng Tiểu Nhàn cũng cúi mình xuống chặn lời ông ta :

- Chuyện tối hôm qua, nguyên chỉ là một sự ngộ nhận nho nhỏ thôi, vãn bối đã quên sạch rồi thỉnh lão đại nhân đừng nhắc đến chuyện ấy nữa.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cứ tròn xoe đôi mắt ngạc nhiên không dám tin vào lỗ tai của mình nữa, sự việc đã được giải quyết vô cùng dễ dàng. Không ngờ rằng chuyện đã làm cho ông sầu muộn

cả đêm qua không hề ngủ được, sợ rằng lo không xong sẽ mang đến cho toàn gia cái án tru di, cái họa sát thân. Giờ đã được giải tỏa, liền đưa mắt cảm kích nhìn Đặng Tiểu Nhàn tiếc là không được quỳ xuống đất sụp lạy chàng.

Đặng Tiểu Nhàn thấy thái độ của lão quan như vậy trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy có chút gì đó áy náy, bèn nghĩ cách làm cho lão quan được sảng khoái đôi chút, liền nhẹ nhàng thi lễ rồi nói với giọng khiêm nhường :

- Lão đại nhân đây sáng suốt phân minh, yêu dân như con phép tắc nghiêm cẩn nổi danh trên thiên hạ. Hiện giờ đại nhân còn trân trọng với vãn bối như vậy, chuyện đêm qua nếu như vãn bối cứ giữ mãi trong lòng, chẳng hóa còn có chốn nào có thể dung thân?

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết hoan hỉ ra mặt luôn miệng đáp “không dám”.

Đặng Tiểu Nhàn quay qua Lộ Kiều Phong đang đứng bên cạnh cười nói :

- Đa tạ Lộ huynh ra tay chi viện, cất công bôn ba khó nhọc khiến cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ mất tiêu xin nhận của tiểu đệ một lạy.

Lộ Kiều Phong giơ tay đỡ lấy Đặng Tiểu Nhàn trong lòng thất kinh vội nói :

- Tôn giá chớ nên làm thế, Lộ Kiều Phong đây chẳng dám nhận đâu.

Đặng Tiểu Nhàn quay qua cảm tạ Lộ Kiều Phong, nhưng những lời chàng nói cốt là để cho Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết nghe :

- Làm người, đến bất cứ đâu, không chịu kết giao bằng hữu mà cứ theo ý riêng của mình không đếm xỉa đến người khác. Đó mới thật là đại ngốc.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết sống trong quan trường đã lâu, hay khinh thường người ta, tuy nghe thấy nhưng chẳng hiểu ý tứ của Đặng Tiểu Nhàn, cũng may nhờ có Lộ Kiều Phong nếu không hậu quả thật là khó lường trước được.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vội vàng cười nói :

- Đúng, đúng. Tệ quan cũng phải tạ ơn Lộ Kiều Phong mới được.

Đặng Tiểu Nhàn ghé sát vào tai Sơn Đông Tuần Vũ nói nhỏ vài câu :

- Tốt, tốt lắm, cứ làm như vậy...

Đặng Tiểu Nhàn hai tay chắp lại cười nói :

- Lão đại nhân, công việc chốn nha môn thật bận rộn hãy mau quay về giải quyết.

Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết thấy Đặng Tiểu Nhàn thành tâm thật ý cũng vội chắp hai tay mỉm cười :

- Tệ quan xin cáo từ.

Thấy Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết đã dẫn thuộc hạ văn võ quan viên dưới trướng đi xa. Đặng Tiểu Nhàn mới bắt đầu thở ra nhẹ nhõm ngồi phịch xuống.

Chưởng quỹ đứng ở đằng sau mắt trân trân nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp, trong lòng vô cùng bối rối không biết chú nhỏ này là thần quái phương nào mà có thể làm náo động Tuần Vũ đại nhân phải xuất lĩnh bá quan văn võ dưới trướng đến bái vọng chàng.

Đặng Tiểu Nhàn thấy chưởng quỹ, tiểu nhị và đám hầu bàn cứ đứng ở phía xa xa không một ai dám lại gần. Trong bụng không nhịn được cười, vội vàng tỏ ra vui vẻ hét lớn :

- Chưởng quỹ làm phiền ngươi một chút.

Chưởng quỹ vội vã ba chân bốn cẳng cúi đầu khom lưng lễ phép nói :

- Xin đại gia cứ dặn dò.

- Chưởng quỹ ơi, ngươi làm điệu bộ gì thế mau ngồi xuống đây nói chuyện.

Đặng Tiểu Nhàn lấy tay kéo lão ngồi xuống rồi cười nói :

- Ta muốn nhờ chưởng quỹ mua giúp ta một băng ghế nhỏ loại mà mấy lão thái dùng khi lên núi dâng hương, một bó hương lớn và một túi vải đựng hương.

Chưởng quỹ chẳng hiểu hỏi lại :

- Ngài dùng những vật này làm gì?

Đặng Tiểu Nhàn nhân đà làm mặt xấu rồi nói tiếp :

- Ngươi có xem qua vở kịch “Bao công dạ thẩm Quách Hòe” chưa?

Chưởng quỹ gật đầu đáp :

- Xem rồi!

Đặng Tiểu Nhàn nháy mắt một cái rồi nghiêm mặt :

- Đợi một chút ta sẽ cho các ngươi xem vở “Đặng Công nô chinh Tiểu Bá Vương”. Thế nào?

Chưởng quỹ còn chưa kịp trả lời thì tiểu nhị đã vội cướp lời :

- Thế nào a, ngài còn biết diễn đại kịch à?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả :

- Tiểu nhị ca, có cái gì ngon mau dọn ra đây nhớ đừng quên mang theo bình rượu.

Tiểu nhị quay người bước đi, vừa đi vừa la lớn :

- Một bình “Thiêu đao tử” chứ gì?

Đặng Tiểu Nhàn vỗ bàn cười nói theo :

- Đúng vậy, chúng mình cơm rượu no say rồi thì xem kịch.

Người đứng tụ tập ngoài cửa mỗi lúc một đông ai cũng muốn được tận mắt nhìn xem chân diện mục của nhân vật truyền kỳ này.

* * * * *

Trời đã quá trưa.

Trước cửa khách điếm người đông như kiến chen chúc đứng xem. Cho dù một giọt nước nhỏ cũng chẳng lọt qua được.

Phía trước bày ra một cái bàn dài, phía trên để một cái ghế nhỏ, một túi vải một thẻ hương lớn phía sau bàn có để một chiếc ghế. Đặng Tiểu Nhàn đang ngồi chễm chệ ở đó.

Bỗng nhiên...

Một tiếng hô lớn vang lên, đám đông lập tức giãn ra nhường một đường đi, tám tên nha lại vác đao áp giải Tiểu Bá Vương đang bị trói chặt chân tay dẫn đến trước mặt Đặng Tiểu Nhàn.

Lộ Kiều Phong khoát tay ra hiệu, tám tên nha lại lập tức tách thành hai hàng đứng chỉnh tề hai bên.

Lộ Kiều Phong cúi mình thưa :

- Tiểu Bá Vương đã được mang đến.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Tiểu Bá Vương cứ đứng sững không chịu quỳ xuống, sắc diện liền trầm hẳn xuống lạnh lùng quát :

- Quỳ xuống!

Tiểu Bá Vương “hừ” lạnh một tiếng đứng im bất động.

Đặng Tiểu Nhàn đập bàn tức giận nộ khí hét lớn :

- Cuồng đồ to gan thấy lão gia đây mà dám không quỳ đợi ta đưa đi chém đầu hả!

Tiểu Bá Vương nghe tiếng “chém đầu” hai chân bỗng mềm nhũn đầu gối quị xuống quỳ mọp sát đất.

Đặng Tiểu Nhàn chỉ vào Tiểu Bá Vương lạnh lùng quát :

- Ngươi hoành hành trong hương lý ức hiếp dân chúng thiện lương. Ngươi đã biết tội chưa?

Tiểu Bá Vương khấu đầu liên hồi miệng nói biết tội.

Đặng Tiểu Nhàn bảo tiếp :

- Thượng thiên có đức hiếu sinh, thế gian có đạo tha nhân. Ta thể theo lòng trời từ bi thương sinh lưu lại cho mi một con đường sống.

Thật là tiểu tử này nói y như sách chẳng sai một câu một chữ.

Tiểu Bá Vương vô cùng hân hoan hấp tấp khấu đầu lạy tạ.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn tiếp tục nói :

- Tội chết khó tránh, tội sống khó hủy, ta phán: ngươi phải bưng cái ghế này đốt hương để lên mỗi bước bái một cái, khi đi qua mỗi nhà đều phải tạ tội với dân chúng thiện lương ngươi có chịu không?

Tiểu Bá Vương sắc mặt thoáng chút hổ thẹn im lặng không nói.

Đặng Tiểu Nhàn trầm mặt tỏ vẻ bực tức lấy tay vỗ xuống bàn cười lạnh lùng :

- Muốn chết hả? Được, ta sẽ cho mi tròn ước nguyện. Bay đâu lại đây!

Lộ Kiều Phong đưa mắt ra hiệu nha lại hai bên nhất tề hô to hư trương thanh thế cố làm ra vẻ như sắp đi bắt người hành tội.

Tiểu Bá Vương toàn thân run lên cầm cập hồn phi phách tán vội vàng la lớn :

- Cầu xin Người tha cho con. Dạ được, muốn con làm cái gì cũng được.

Lộ Kiều Phong không đợi Đặng Tiểu Nhàn phân phó, nhanh chóng bước lên cởi trói đốt hương cho Tiểu Bá Vương vừa đây hắn vừa bảo nhỏ :

- Trứng thì chớ nên chọi với đá, đi mau nếu để cho Người tức giận cái đầu của ngươi lập tức đổi chỗ ngay tức khắc nghe chưa.

Tiểu Bá Vương thở dài một tiếng vai đeo túi hương, cầm lấy cái ghế men theo con đường lớn mỗi bước mỗi bái qua mỗi căn nhà đều đứng lại tạ tội đã qua.

Lộ Kiều Phong cùng tám tên nha lại đi theo sau hắn chẳng nói chẳng rằng cứ giám sát Tiểu Bá Vương đề phòng hắn ta giở trò ma mãnh.

Tiểu Bá Vương cậy thế hiếp người, không việc gian án nào mà hắn không làm, dân chúng quanh vùng hận hắn đến tận xương tủy. Trong lòng tức giận vô cùng, nhưng chẳng dám nói ra đành phải ngậm miệng làm ngơ.

Bây giờ lại có người nói thay cho họ những điều căm tức chất chứa bấy lâu trong lòng. Do vậy dân chúng trong vùng mừng vui ra mặt, khắp nơi đều tràn ngập bầu khí hoan hỉ, hả hê vui sướng trước việc này nhà nhà đều tôn xưng Đặng Tiểu Nhàn là vị Phật sống giáng thế cứu nhân.

Mà cách trừng trị Tiểu Bá Vương của chàng cũng lạ nhất trần đời, chưa hề được thấy qua hoặc nghe qua bao giờ cho nên các cư dân khắp các phố phường chung quanh cứ trố mắt ra nhìn trong lòng vô cùng hả hê.

Buổi chiều hôm đó...

Đặng Tiểu Nhàn thu nhận lễ vật do Lộ Kiều Phong mang đến, sau đó hồi bái lại Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết và quan viên văn võ khắp thành.

Đặng Tiểu Nhàn không những được nhân dân quanh vùng mến phục mà ngay cả Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết cùng bá quan văn võ trong thành cũng vô cùng tôn sùng, họ tranh nhau kết giao làm bằng hữu với chàng.

* * * * *

Trời đã bắt đầu hửng sáng.

Vài ngôi sao tỏa ra những đối sáng lạnh lẽo vẫn còn sót lại trên bầu trời cao.

Những làn khói mỏng từ những mái nhà của những nông phu phải ra đồng sớm nhè nhẹ bay lên không trung.

Đặng Tiểu Nhàn gò cương ngựa, quay đầu lại nhìn cổ thành Tế Nam ẩn hiện trong làn sương sớm, rồi chàng khoan khoái hít thở bầu không khí trong lành của buổi sớm mai. Miệng lẩm bẩm :

- Vở kịch đã diễn xong rồi, ta cần phải đi thôi.

Đặng Tiểu Nhàn quay đầu trở lại giật nhẹ dây cương con Huyết Hãn Bảo Mã cất vó phi nhanh, trong phút chốc cả người lẫn ngựa chỉ còn là một bóng mờ.

Thốt nhiên...

Có tiếng có ngựa vang lên bóng người nhanh lẹ lướt qua.

Một người một ngựa đã phi ngang theo mé tiểu lộ nhắm ngang đường đi của Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn giật mình nhìn kỹ lại, người mới đến đã cười tươi gọi to :

- Tiểu huynh đệ, ngươi muốn lặng lẽ chuồn êm sao? Đại nhân nhà ta cùng với bá quan văn võ trong thành, trưa hôm nay đang sắp cỗ bàn làm tiệc tẩy trần thiết yến đãi ngươi. Ngươi làm như vầy khiến cho lão ca ca đây biết ăn nói sao cho phải đạo với người ta.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Lộ Kiều Phong lập tức tỏ vẻ vui mừng cười ha hả đáp :

- Lộ đại ca! Ta vốn là tục nhân mà đâu có xứng đáng với vinh dự đó, huynh đài ơi tha cho tiểu đệ nhé!

Lộ Kiều Phong cũng cười ha hả tiếp lời :

- Ta biết, ngươi chẳng thể tham dự cho nên ta cũng không hề ngăn trở ngươi mà, ta cũng chẳng đến đây để tiễn biệt ngươi đâu, chỉ là tiện thể lại cám ơn ngươi cho phải đạo mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ kinh ngạc không hiểu nên hỏi lại :

- Người phải cám ơn là đệ mới đúng chứ, đệ đệ... Đệ có cái gì mà đáng để nhận lời tạ ơn của Lộ đại ca?

Lộ Kiều Phong cười lớn :

- Tiểu huynh đệ, ngươi hãy nhìn xem y phục trên mình ta.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn thấy bộ áo mão mới tinh trên thân người Lộ Kiều Phong, chàng chợt hiểu ra mọi chuyện vội chắp hai tay rồi cười thích thú :

- Cung hỉ, cung hỉ thì ra Lộ đại ca đã được thăng quan tiến chức.

Lộ Kiều Phong chỉnh sắc mặt đáp :

- Lẽ nào lão ca ca không phải tạ ơn ngươi?

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng cũng vô cùng cao hứng mừng cho lão bằng hữu, đột nhiên chàng im lặng suy nghĩ, hồi lâu như sực nhớ ra điều gì, cất giọng từ tốn nói :

- Lộ đại ca, tiểu đệ muốn hỏi người một chuyện.

Lộ Kiều Phong trả lời giọng vô cùng sảng khoái :

- Huynh đệ có điều chi cứ hỏi, lão ca ca đây sẽ tận tâm nói hết những gì mình biết, hỏi đi?

Đặng Tiểu Nhàn thoáng cau đôi mày nói tiếp :

- Ca ca có biết cái vị Tiểu quận chúa mà họ thường hay nhắc đến là người thế nào không?

Lộ Kiều Phong nghĩ ngợi một hồi rồi cười đáp :

- Nàng là nữ nhi Cung Thân Vương ở kinh đô, bạn chí thân của tam tiểu thơ, tình thân như chị em ruột thịt, thỉnh thoảng có ghé đến Tế Nam phủ để thăm tam tiểu thơ. Lúc rảnh tiểu thơ cũng đi lên kinh đô ghé qua Cung Thân Vương phủ để hàn huyên tâm sự.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ một chút rồi nói tiếp :

- Nàng có biết võ công không?

Lộ Kiều Phong nhè nhẹ lắc đầu nói :

- Điều này ta cũng không rõ lắm, nói chi gặp nàng có một, hai lần mà thôi.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Đôi mắt Lộ Kiều Phong đột nhiên lóe sáng gật gù nói :

- Ừ, có thể như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn hấp tấp hỏi :

- Ca ca nói sao?

Lộ Kiều Phong bèn đem chuyện mình đã thấy ở trước cửa hình phòng đêm hôm đó, thuật lại cho Đặng Tiểu Nhàn nghe, kể tường tận từng chi tiết một, chẳng hề bỏ sót điều gì.

Đặng Tiểu Nhàn trầm ngâm hồi lâu đoạn mỉm cười nói :

- Đệ hoài nghi rằng cái bóng trắng thướt tha hôm đó chính là Tiểu quận chúa.

Lộ Kiều Phong gật đầu đáp :

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhàn hỏi tiếp :

- Nguyên nhân gì vậy?

Lộ Kiều Phong nghiêm mặt nói :

- Xem ra thì Tiểu Bá Vương không phải nói điêu.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút trầm tư, chầm chậm nói tiếp :

- Ca ca có hỏi qua tiểu thơ chưa?

Lộ Kiều Phong nói chậm rãi :

- Có, đại nhân nhà ta và lão phu nhân đã hỏi qua tam tiểu thư, tiểu thư nói Tiểu quận chúa thực sự không có đến, cách đây không lâu còn sai người mang thư đến, hẹn nàng đi lên kinh đô chơi, do vậy đại nhân nhà ta cho rằng Tiểu Bá Vương nói láo.

Lại một thoáng im lặng trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn bỗng mỉm cười hỏi :

- Tiểu quận chúa hình dáng như thế nào?

Lộ Kiều Phong cười ha hả đáp :

- Ta cũng không thể diễn tả được, nhưng mà nàng đích thị là một mỹ nhân ai thấy cũng phải yêu thích. Thế nào sao ngươi hỏi kỹ quá vậy. Bộ tính làm chiêu gia Phò mã hả?

Đặng Tiểu Nhàn cười mỉm trong lòng thầm nghĩ:

“Ta đến Bắc Kinh, chẳng sợ không kiếm ra nàng, nếu như quả thật là nàng vu cáo ta là giang dương đại đạo cướp của giết người. Nếu ra không làm cho nàng sống dở chết dở thì ta chẳng phải là Đặng Tiểu Nhàn”.

Đặng Tiểu Nhàn chợt thấy vô lý chàng và nàng bình sinh không quen không biết, chẳng oán chẳng

thù nàng không có lý nào lại đi hại chàng.

Càng nghĩ càng thấy khó hiểu, chàng và Lộ Kiều Phong thủy chung chẳng biết giải thích sao cho đúng sự việc đã qua.

Vầng thái dương đã từ từ nhô lên cao.

Một đám mây đen bị gió thổi tới che khuất vầng thái dương vừa mới nhô lên.

Thái dương đang như quyết chiến với mây đen một trận, ánh sáng xuyên qua đám mây càng lúc càng rực rỡ, cuối cùng cũng đã xuyên qua đám mây đen bao bọc bốn phía chui ra, dường như đã khảm chung quanh đám mây một đường viền vàng thật đẹp vô cùng.

Đặng Tiểu Nhàn bị kích động cực kỳ, khóe môi khẽ mấp máy như muốn nói gì mà không nói nên lời, chợt quay người lại giật nhẹ dây cương miệng nói lớn :

- Đại ca xin bảo trọng lấy thân, hẹn sau này tái ngộ.

Lời nói còn vang vang chưa dứt, Huyết Hãn Bảo Mã đã cất tung bốn vó phi như bay về phía trước nhanh như tia chớp chớp mắt đã mất hút phía xa.

Lộ Kiều Phong cứ mải nhìn theo bóng dáng của Đặng Tiểu Nhàn dần dần mất hút nơi chân trời xa đầu gật gù không ngớt khen ngợi :

- Thằng bé này thật là can đảm hơn người, trí tuệ mênh mông như biển sau này nhất định sẽ trở thành kỳ nhân, dị tài trong thiên hạ.

Chỉ trong một đêm.

Đặng Tiểu Nhàn đã trở thành anh hùng trong lòng mọi người dân ở Tế Nam phủ, cũng lại trở nên nhân vật được nhà nhà truyền tụng không thôi.

Họ vô cùng thích thú tính tình tinh lanh cổ quái thoáng chút phóng đãng, tính cách thoải mái, càng thích thú mến phục hơn nữa là thái độ hòa nhã ôn nhu gần gũi với mọi người không câu nệ tiểu tiết.

Dĩ nhiên, bách tính ở phủ Tế Nam cực kỳ thích xem cái thủ đoạn trừng trị người có hơi chút tà môn quái dị của chàng.

Trong truyền thuyết thì có Hung thần.

Trong đền miếu thì có Ôn thần.

Cho nên dân chúng ở Tế Nam phủ xưng chàng là quái thần Đặng Tiểu Nhàn. Họ xưng hô Đặng

Tiểu Nhàn như vậy chẳng phải là không tỏ vẻ tôn kính chàng trái lại giống hệt như những lão tiền bối vì quá yêu thương con cháu sinh ra lẩm cẩm mà gọi chúng là cẩu nhi, miêu nhi, trư nhi.

Chương 9: Tái Đồ Thắng Thua

Phượng Tỷ hỏi :

- Quân gia gia ở nơi nào?

Chính Đức thưa :

- Đại tỷ, vị Quân ở dưới gầm trời...

Phượng tỷ cười hì hì.

Chính Đức hỏi :

- Đại tỷ tại sao lại tức cười?

Phượng Tỷ đáp :

- Quân gia trú ở dưới đáy trời, không lẽ lại ở trên trời rồi sao?

Chính Đức đáp :

- Chỗ này tuy không phải là trên trời nhưng cũng khác xa với bình thường.

Phượng Tỷ ngạc nhiên :

- Ồ!

Chính Đức nói :

- Chỗ đó có một cái Đại Quyên Khẩu, trong Đại Quyên Khẩu có Tiểu Quyên Khẩu. Trong Tiểu Quyên Khẩu có Hoàng Quyên Khẩu, vị Quân ở phía trong của Hoàng Quyên Khẩu này đây.

Phượng Tỷ hỏi :

- Nơi này là nơi nào?

Trên đây là một đoạn đối thoại trong vở kịch “Du long hí phượng” mô tả cảnh Hoàng đế Chính Đức đời Minh lúc sơ ngộ Lý Phượng Tỷ ở Mai Long trấn.

Bắc Bình cũng gọi là Bắc Kinh là đất phong của Hán Bắc Bình Hầu - Trần Bình.

Minh Thành Tổ Chu Đệ sau khi cướp ngôi đã thiên đô về Bắc Bình, đổi Bắc Bình thành Bắc Kinh.

Cái mà Chính Đức hoàng đế gọi là Đại Nguyên khẩu chính là Nam Thành, Tiểu Quyên Khẩu là chỉ Nội Thành còn Hoàng Quyên khẩu chính là Tử Cấm thành.

Bắc Kinh là một cố đô văn hóa, dân phong thuần hậu chất phác, tri thư đạt lễ, tuy rằng số lưu manh trộm cướp và những người buôn bán cò con cũng không phải là ít.

Bốn mùa phân định rõ ràng, mùa xuân hoa nở, đến hạ sen tươi, thu sang trăng sáng, đông lại tuyết rơi, phong cảnh tuyệt đẹp khí hậu mê người.

Đồng thời, người giàu thì có nơi tiêu khiển giải trí của nhà giàu, người nghèo thì cũng có nơi tiêu sầu giải khuây của nhà nghèo.

Do vậy rất nhiều người một khi đến Bắc Kinh liền tỏ vẻ yêu thích cái địa phương này, đôi chân như bị dính chặt ở nơi đây không hề muốn “tái hồi quy” trở về cố hương, nơi mình sinh ra.

* * * * *

“Thực, sắc tính dã”.

Khổng Phu Tử đích thực là người cực kỳ thông minh xứng đáng với danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất minh sư”.

Người đã phát minh ra câu này mà chẳng ai có thể phủ nhận, vĩnh viễn không hề đổi dời, lưu truyền ngàn năm thiên cổ như một danh ngôn, chân lý bất dịch. Người nếu không ăn cơm thì sẽ bị chết đói.

Nam nhân không gần nữ nhân thì sẽ tuyệt hậu.

Để có thể sống được nhất định phải ăn cơm.

Để có người nối dõi tông đường thì nhất định phải làm chuyện đó.

Nhưng mà lão Khổng Phu Tử trí tuệ thông minh tuyệt thế như vậy vẫn nhất thời quên đi không nghĩ ra được, ngoài hai việc ăn và sắc đã nói ở trên còn có một tính khác nữa đó chính là đổ bác tính hay còn gọi là tính mê cờ bạc.

Đã từng có bao nhiêu người vì cờ bạc mà của cải trôi theo sông nước.

Biết bao người đã vì cờ bạc mà trở nên táng gia bại sản.

Từng có biết bao người vì cờ bạc mà chán nản suốt đời không còn thiết sống...

Chỉ cần người đánh bạc thì lúc nào cũng có thể bán đi tất cả, mất vợ mất con. Cái hại của cờ bạc tuy tàn bạo ghê gớm đến mức như vậy nhưng ở bất cứ nơi nào, bất cứ lúc nào cũng đều có người đánh bạc, đêm cũng như ngày không một phút giây nghỉ ngơi hoặc dừng tay đó chính là đổ bác tính.

Có người nói, nơi nào có người ở thì ở đó phải có kỹ nữ.

Nhưng cũng đừng quên một điều, là nơi nào có con người trú ngụ thì ắt sẽ có sòng bạc ở đó.

Đoán tay chơi tiểu lệnh cũng là cờ bạc, đá gà đua ngựa chọi chim cũng là cờ bạc không hơn không kém, đánh cờ cũng giống y như chơi bạc vậy.

Trong cuộc sống thế nhân không thể rời xa khỏi cờ bạc, bởi vì rất nhiều sự việc đều có liên quan đến cờ bạc.

Sòng bạc lúc nào cũng vô cùng hứng khởi? Điều này chẳng cần phải tranh luận bàn cãi lôi thôi.

Sòng bạc tại sao có thể hứng khởi như vậy? Đại khái có hai nguyên nhân.

Thứ nhất đánh bạc ở nhà, cha mẹ chửi mắng, vợ khóc như mưa, rên la suốt ngày rồi thêm cái đám hài tử đánh lộn la hét kêu khóc ầm ĩ, không cách nào tụ tinh hội thần tập trung chơi bạc, dứt khoát phải đi ra ngoài đánh bạc mới được thanh thản yên lặng.

Thứ nữa các lữ khách thương buôn đi ra khỏi cửa cảm thấy cô đơn buồn chán đều có thể đến bất kỳ đâu để đánh bạc giải sầu.

Nhân đó những người đầu óc thông minh chợt nghĩ cách đi thuê phòng đánh bài chơi bạc. Sòng bạc từ đó mà được khai sinh.

Cách đánh bạc cũng vô cùng đa dạng thiên biến vạn hóa như các loại:

áp bào, mạt chược, bài cửu, xóc đĩa, hoa hội, áp đơn song, chơi sấp ngửa, gieo súc sắc hay còn gọi đó là xí ngầu.

Nhưng mà nói chung đa số người ta thích chơi bài cửu và đồ xí ngầu, bởi vì hai loại bài này phân định thắng bại nhanh lẹ cực kỳ, kích thích sự hồi hộp.

* * * * *

Phường bạc Cát Tường là sòng bạc quy mô lớn nhất Bắc Kinh.

Nó còn có bốn phân điếm tọa lạc ở bốn hướng đông tây nam bắc của thành.

Trong đại sảnh được thiết kế hào hoa thoáng đãng, những gian phòng nhỏ cũng được thiết kế tinh xảo đẹp đẽ cao nhã vô cùng, trang trí giống hệt nhau.

Chỉ cần bạn muốn đánh bạc, cho dù là bài cửu, mạt chược, áp bảo… đều sẽ có người ngồi bồi tiếp bạn.

Ánh đèn sáng trưng trong phường bạc Cát Tường, suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày trong một năm cơ hồ đều đông nghẹt các con bạc từ khắp nơi đổ về, kim ngân châu bảo, ngân phiếu tiền bạc cứ tuôn ra như nước, chảy mãi chảy mãi bất tận từ trong tay của các vị khách chơi bạc mà ra.

Phường đổ bác Cát Tường do vậy nên làm ăn phát đạt, điều này minh chứng rằng không có người trong sòng bạc gian lận, họ không những bảo chứng bản thân sòng không chơi gian lận mà còn chứng tỏ không một người khách nào chơi trò gian lận bịp bợm.

Còn nữa, một phần do địa thế nơi sòng bạc tọa lạc, là ở trong con hẻm Nam La Khẩu, đi đến vô cùng tiện lợi. Phía bên trái là một bể tắm, hồ nước trong xanh, tẩm thất sạch sẽ đầy đủ tiện nghi. Không những có tắm rửa, kỳ cọ, xoa bóp chân tay, đấm bóp, mà còn có thể hớt tóc cạo mặt giặt giũ y phục. Đánh bài mệt có thể qua đây tắm một cái, ngủ một giấc say sưa rồi dậy đánh tiếp vừa thuận tiện lại vừa sảng khoái.

Bên phải là một tiệm ăn tên là Đồng Phúc Cư, các món quay, nướng, tái, chiên, xào đều nức tiếng xa gần nếu có đói bụng qua đây uống vài ly, ăn một bữa no rồi vào chơi tiếp, bảo đảm càng thấy hứng khởi hơn.

Phường bạc Cát Tường hôm nay có vẻ náo nhiệt đặc biệt, trong ngoài đều đông nghẹt như biển, chen chân không lọt, nhưng trái lại người đến chơi bạc tuyệt nhiên không hề đông đảo.

Thật là một sự quái lạ vô cùng! Đã không đến chơi sòng bạc vậy thì họ đến sòng bạc làm cái gì?

Họ đến để xem chơi bạc, mê đánh bạc mà lại không chơi, chỉ đến xem người khác đánh thì làm thế nào mà đã cơn ghiền được?

Điều này qua thật là chuyện không thể hiểu được.

Kỳ thực điều này cũng vô cùng dễ hiểu, bởi vì, đây là một trận đấu vô cùng phi thường có thể nói là một cuộc đọ sức vô tiền khoáng hậu có một không, hai suốt trong một trăm năm nay.

Điểm đặc sắc không nằm ở chỗ tiền đặt ít hay nhiều mà là cuộc so tài về “đổ kỹ”, ra sức trổ hết tài nghệ của mình.

Nơi thành Bắc Kinh long tàng hổ ngọa này không ít những cao thủ của làng cờ bạc, hôm nay so tài công khai tại sòng bạc Cát Tường rốt cuộc là nhân vật thế nào mà có thể làm kinh động khắp lục châu

cứu thành, khiến cho hàng vạn con mắt đổ dồn vào đây.

Một người là sư phụ của chủ sòng Cát Tường, Vạn Lý Phiêu Phong Hứa Yến Sơn, nguyên là Đổ Vương Ngũ Tinh phương Bắc có ngoại hiệu là Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ.

Giá Mãnh Phủ, Giá lão gia niên kỷ đã xấp xỉ bát tuần. Người đã rửa tay quy ẩn tuyền lâm gần mấy chục năm nay, giờ được ái đồ Hứa Yến Sơn không quản ngại đường xa đến tận Hắc Long Giang thỉnh về trợ thủ.

Người kia thực là một đại hài tử vừa mới nổi danh, bất quá chỉ đến Bắc Kinh cách đây vài tháng, nhưng lại sớm nổi danh trong giới đổ bác.

Do vậy mọi người tặng cho hắn biệt hiệu là Kim Tý Nhân, người này chính là Đặng Tiểu Nhàn.

Trong sòng bạc người thua luôn chiếm đa số, dĩ nhiên cũng không thể nói rằng không có người thắng.

Chỉ lạ một điều là Đặng Tiểu Nhàn là người thắng khác thường không hề giống mọi người.

Chàng biết chơi tất cả các loại bài, đã chơi loại nào là thắng loại đó, bất cứ loại bài nào vào trong tay chàng đều tựa như có linh tính vậy, cần con bài nào là có ngay con bài đó giống như những con bài được chàng nuôi dưỡng lâu năm.

Có người nghi chàng là Đại Lão Thiên (Trùm cờ bạc).

Nhưng Đại Lão Thiên chân chính bất giác chỉ giỏi tuyệt về một món mà thôi, còn tinh thông tất cả thập bát ban như chàng, có thể nói là thiên hạ tuyệt nhiên không có người thứ hai.

Lại nữa, Đại Lão Thiên tuyệt đối không hề khoe khoang tự cao như thế, và cũng chẳng thể gây ra được sự chú ý cho mọi người như vậy.

Một Đại Lão Thiên cao minh luôn luôn thua nhiều thắng ít, thua nhỏ, thắng to như vậy mới không thể gây ra sự chú ý cho mọi người.

Nhưng mà Đặng Tiểu Nhàn, đánh lớn hay nhỏ đều ăn, chỉ thắng chứ không thua.

Đối với một Đại Lão Thiên, đây là một điều tối kỵ, nhưng làm cách nào chàng vẫn cứ thắng liên hồi có lẽ là do Thần tài đặc biệt chiếu cố đến chàng.

Vạn Lý Phiêu Phong Hứa Yến Sơn chủ nhân sòng bạc Cát Tường cũng là một nhân vật phong vân từng làm mưa làm gió trong làng đổ bác, có không ít thủ hạ dưới trướng. Trong tay cũng có một số sở đắc về “đổ kỹ” bản thân cũng từng mấy lần đích thân ra tay với Đặng Tiểu Nhàn, nhưng đều bị thất

bại dưới tay chàng trai trẻ này, có lúc còn bị thua tơi tả không còn mảnh giáp che thân.

Sòng bạc Cát Tường ngày càng ít lời, Hứa Yến Sơn chẳng hề cảm thấy thích thú chút nào, khuôn mặt lão luôn cau có bực tức, trong lòng ngán ngẩm đối thủ cứng đầu cứng cổ này.

Cho nên chẳng quản ngại đường xa vạn dặm đi mời cho bằng được lão nhân gia, sư phụ của mình là Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ hạ cố đến thành Bắc Kinh trợ giúp mình đánh bại tiểu tử cuồng ngạo này.

Đèn trong đại sảnh vẫn sáng, ánh sáng chiếu ra giống như ban ngày.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ, đôi bạch mi gần như phủ xuống mắt, sắc diện hồng hào, tinh thần tráng kiện, đôi mắt sáng quắc như điện, mỉm cười vỗ về ngồi ngay ngắn bất động miệng nói :

- Mời ngồi.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Đa tạ.

Đặng Tiểu Nhàn vén áo ngồi xuống, mới phát hiện ra ngồi đối diện với mình là một nam nhân trung niên mình mặc áo dài gấm, khí độ cao nhã hào hoa, mặt vuông tai to tuổi trạc tứ tuần.

Những người trong sòng đều có thái độ cực kỳ tôn kính với người này, như vậy có thể suy ra rằng người này nhất định có một lai lịch phi thường.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ thầm trong bụng:

“Rõ ràng là Giá lão đấu với mình, so tài với nhau, mà không biết nhân vật tai to mặt lớn này ngồi chen vào đây làm gì?”

Chợt nghe Giá lão gia cười lớn nói :

- Các hạ đây phải chăng chính là Kim Tỷ Nhân Đặng huynh đệ?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười đáp :

- Không dám, đó chẳng qua chỉ là mọi người quá khen đấy thôi. Tại hạ Đặng Tiểu Nhàn thỉnh vấn lão gia nên xưng hô thế nào cho tiện?

Giá lão gia tiếp lời :

- Lão hủ Giá Mãnh Phủ người ta thường gọi là Mãn Thiên Quá Hải.

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt hai tay chắp lại nói :

- Ngưỡng vọng tôn giá đã lâu nay mới được gặp.

Giá lão gia tiếp tục hỏi :

- Nghe nói các hạ có “đổ kỹ” áp chế kinh thành, thủ phong rất thuận lợi phải không?

Đặng Tiểu Nhàn chỉnh sắc mặt đáp :

- Đó là Thần tài chiếu cố tiểu sinh mà thôi.

Giá lão gia cười ha hả đáp lời :

- Thần tài chẳng bao giờ vĩnh viễn chiếu cố một người đánh bạc cả.

Mãn Thiên Quá Hải Giá Mãnh Phủ tuy mới gặp người này lần đầu nhưng trong long lão cảm thấy mến thích con người trẻ tuổi này, cho nên dùng lời ám thị bảo ngầm chàng thấy khó thì rút lui đi. Không ngờ Đặng Tiểu Nhàn không hề lãnh hội tình ý này của lão vẫn cứ cười theo :

- Vận may của tiểu sinh đây lúc nào cũng đỏ, hễ đánh là phải thắng.

Đây quả thật tương đương với việc khiêu chiến với Đổ Vương Mãn Thiên Quá Hải Giá lão tiền bối trước đám đông.

Giá lão gia chớp mắt một cái, nụ cười tắt ngấm trên môi trầm giọng bảo :

- À, đã như thế thì các hạ muốn chơi cùng lão hủ chứ gì?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả :

- Lão gia ơn, tại hạ đã cung kính đợi chờ bao lâu nay.

Giá lão gia đỏ mặt tức giận hỏi tiếp :

- Được lắm chơi bài gì?

Đặng Tiểu Nhàn đáp lời :

- Tùy lão gia chọn lựa.

Người trung niên mặc áo gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhàn không ngớt đưa mắt dò xét nhìn chàng chằm chằm, trong lòng thầm nhủ:

“Gã trẻ tuổi háo cuồng, nhưng mà cuồng đến độ khiến cho người ta thích thú, ta cần phải xem hắn có tuyệt kỹ kinh người như thế nào?”

Giá lão gia thoáng chút suy nghĩ rồi từ tốn nói :

- Cái gì nhanh thì chúng ta chơi loại đó là tốt nhất.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Được.

Giá lão gia gọi lớn :

- Mang chén lớn và súc sắc lại đây cho ta.

Chủ sòng Cát Tường Hứa Yên Sơn ngoài mặt mỉm cười trong lòng sung sướng, bởi vì gieo súc sắc là tuyệt kỹ thành danh trong làng cờ bạc của sư phụ lão là Mãn Thiên Quá Hải Giá lão tiền bối.

Phút chốc, một chiếc bát sứ lớn màu trắng đã được đặt ở trên bàn, phía trong có để ba hột súc sắc được điêu khắc chế tác vô cùng tinh xảo.

Giá lão gia vươn tay chộp lấy con súc sắc nhẹ nhẹ dùng tay ước định phân lượng, rồi thuận đà ném vào trong bát, tiếp đó đẩy cả bát lẫn hột súc sắc về phía trước mặt Đặng Tiểu Nhàn, đoạn cười nói với chàng :

- Các hạ kiểm tra một chút xem thử có gì phải giả dối không?

Đặng Tiểu Nhàn cũng làm y như vậy, tay cầm súc sắc lên xem thử rồi đẩy cái bát về phía lão nhân cười nói :

- Được lắm!

Khuôn mặt của Giá lão đột nhiên lóe lên một tia nhìn kỳ dị tuy chỉ chợt thoáng qua nhưng không thoát khỏi cặp mắt của Đặng Tiểu Nhàn. Chàng mỉm cười cố ý giả vờ như không biết.

Người trung niên mặc áo gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhàn đôi mắt không chớp cứ dán chặt vào ba hột súc sắc, đồng thời cũng dỏng tai chú ý lắng nghe thanh âm của hột súc sắc rơi vào trong bát, khóe miệng mấp máy như muốn nói điều chi nhưng không thốt ra lời.

Động tác nhỏ nhẹ này, đôi mắt Đặng Tiểu Nhàn cũng chẳng bỏ sót một chi tiết nhỏ nào.

Giá lão gia nghiêm sắc mặt nói :

- Chúng ta chơi thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn cười rộ :

- Trưởng ấu phải có thứ tự, lão gia quyết định...

Giá lão gia gật đầu nói :

- Ta và ngươi chơi bạc chẳng hề phân ra nhà cái và tay, con người đổ trước vô luận là đổ được điểm lớn ra sao bên kia cũng có quyền đuổi theo, nếu như hai bên đổ đồng điểm kể như hòa, lại đổ tiếp để phân thắng thua.

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu lia lịa nói :

- Không được nếu ta và lão cứ đổ đồng điểm như vậy thế thì phải đổ suốt à? Lẽ nào đổ mãi như thế cho đến tối mai lúc trăng lên cũng chưa phân thắng thua?

Giá lão gia nghĩ vậy cũng phải vội vàng hỏi chàng :

- Ý của ngươi là...

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười :

- Một lần định thắng thua người đổ trước nếu như đổ được cao điểm nhất thì đối phương liền phải nhận thua.

Điểm lớn nhất đương nhiên là ba mặt sáu điểm vị chi tất cả là mười tám điểm, cũng được gọi là Tổ Tông Bạo Tử không ai có thể tranh được điểm lớn hơn.

Giá lão gia hấp tấp nói :

- Vậy thì... ai đổ trước?

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Giá lão gia, ý người sao?

Giá lão gia cười ha hả :

- Được, mời đặt tiền ra.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng rút tờ ngân phiếu năm vạn lượng ra cười nói :

- Năm vạn lượng!

Giá lão gia mắt bỗng sáng lên cao giọng nói :

- Buông tay!

Nói chưa dứt lời hữu thủ lanh lẹ vươn ra chụp lấy con súc sắc, tay ném nhẹ ra, cổ tay xoay ngang ba con súc sắc đã quay tròn một chập trong bát.

Phía trong đại sảnh im lặng như tờ không khí dường như lắng đọng, đông cứng thành băng, đôi mắt của đám người đứng xem xung quanh như muốn lọt ra ngoài, dán chặt trong bát, huyết mạch căng ra như muốn vỡ tung, trái tim trong lồng ngực tựa hồ muốn nhảy ra ngoài.

Đột nhiên...

Tiếng vỗ tay vang lên như tiếng sấm dậy hồi lâu chưa dứt. Những con súc sắc trong bát, con nào cũng đều là sáu điểm, nước bài Tổ Tông Bạo Tử vô cùng khó thấy có được cuối cùng cũng phải xuất hiện.

Đặng Tiểu Nhàn làm sao có thể đuổi theo được, chàng đã bị thua.

Giá lão gia đắc ý vô cùng cười ha hả rồi lớn tiếng nói :

- Chẳng ngờ rằng tối nay thần tài lại chiếu cố đến thăm viếng ta.

Đặng Tiểu Nhàn biết lão ta đang dùng lời nói khích để châm chọc chàng, chỉ cười thầm không nói, ngoài mặt vẫn bình thường đưa tay bắt lấy những con súc sắc.

Một thoáng lặng im nguyên trong đại sảnh không có lấy một thanh âm nào cả. Ngay cả tiếng kim thêu nhỏ rơi trên bàn cũng nghe thấy cực kỳ rõ ràng.

Đôi mắt của người xem chung quanh càng mở to hơn, như muốn xem cho rõ cao thủ trẻ tuổi mà họ đồn là có cánh tay vàng này thi triển tuyệt kỹ.

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Xin mời đặt tiền.

Giá lão gia lại cho thêm năm vạn lượng vào nhìn Đặng Tiểu Nhàn bảo :

- Ta cũng bỏ thêm năm vạn lượng tổng cộng là mười vạn lượng để thử vận may xem sao.

Đặng Tiểu Nhàn giơ tay gieo súc sắc xuống thoáng chốc chúng đã dừng lại, tất cả chỉ có ba điểm.

Chỉ thấy đám đông thất vọng “ồ” lên một tiếng tiếc rẻ.

Giá lão gia lại đổ lên Tổ Tông Bạo Tử, vẫn thắng tiếp.

Giá lão gia lòng vui như mở hội lại tiếp tục bảo lớn :

- Không ngờ lão đầu tủ ta hôm nay cũng có vận đổ đấy chứ.

Giá lão gia ngứa mồm ngứa miệng lại nói chọc tức Đặng Tiểu Nhàn một lần nữa, rồi giơ tay cầm lấy ba hột súc sắc hỏi chàng :

- Đặt bao nhiêu?

Đặng Tiểu Nhàn đã thua mười lăm vạn muốn một ván là thu hồi cả vốn lẫn lời bèn đếm xấp ngân phiếu rồi trả lời :

- Ba mươi ngàn lượng.

Tiểu tử này thật là tham lam vừa muốn lấy lại vốn lại còn kiếm thêm lời nữa.

Giá lão gia lại thắng không để cho Đặng Tiểu Nhàn có cơ hội đuổi theo, không phải nói, đương nhiên cũng là Tổ Tông Bạo Tử.

Thời gian khoảng cạn một chén trà.

Đã năm lần gieo súc sắc, Giá lão gia gieo năm lần, năm lần đều là Tổ Tông Bạo Tử.

Qua năm lần gieo hột súc sắc Đặng Tiểu Nhàn chỉ gieo được một lần ba điểm, một lần năm điểm, đã thua qua ba trăm sáu mươi vạn lượng bạc.

Hiện giờ là ván thứ sáu cũng là ván cuối cùng. Lần này Đặng Tiểu Nhàn được gieo hột trước, tay phải chàng nắm chặt hột súc sắc trong lòng thầm cười. Giá lão gia nhỏ nhẹ nói :

- Ván cuối cùng xin mời đặt xuống.

Tiền ở trên bàn Giá lão gia chẳng hề đụng đến.

Đặng Tiểu Nhàn thua bao nhiêu lão cũng để lên bấy nhiêu. Như vậy số tiền ở trên mặt bàn phải là bảy trăm hai mươi vạn lượng.

Giá lão gia chớp mắt một cái cười ha hả :

- Xem ra lão thần tài rõ ràng là chiếu cố, ta đặt thêm một ít cho đủ số, một ngàn lượng được chứ?

Đặng Tiểu Nhàn đáp chẳng hề mảy may suy nghĩ :

- Được!

Đám đông vây xung quanh đưa mắt nhìn nhau ngờ vực không dám tin rằng đó là sự thật.

Ngoại trừ Thiên tử, còn các vị danh quan hiển quý, công tử hào hoa sang trọng cho đến các tay phú thương giàu có tiêu tiền như nước cũng không dám chơi những ván bài lớn lao như vậy. Quả thật người như tiểu tử này thế gian hiếm thấy.

Người trung niên mặc áo bào gấm ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhàn, đưa mắt nhìn chàng tựa như muốn bảo chàng ngừng lại đừng chơi nữa nhưng cuối cùng đã cố gắng nín nhịn không thốt ra lời.

Đặng Tiểu Nhàn cảm kích nhìn người đối diện mỉm cười tiếp đó chàng giơ tay phải ra, cổ tay kêu nhẹ một tiếng, ba hột súc sắc đã quay tròn trong bát.

Trong đại sảnh một không khí lặng im ngột ngạt bao trùm chỉ nghe thấy tiếng súc sắc quay tít trong chiếc bát sứ leng keng.

Đặng Tiểu Nhàn tuy gieo ba hạt súc sắc xuống bát cùng một lúc, ba hột nhất tề xoay tít quay tròn như nhau, nhưng có một hột lại dừng lại rất nhanh lộ ra mặt một điểm.

Tiếp đó lại có một hột dừng lại cũng lộ ra chấm son đỏ chói, rốt cuộc hai con súc sắc đều là một điểm duy nhất. Chỉ có con súc sắc vẫn không ngừng quay tròn xung quanh hai hột kia càng lúc càng nhanh.

Những nét nhăn trên mặt Giá lão gia bỗng nhiên giãn ra, trong lòng ông tràn ngập niềm vui.

Những người đứng xem xung quanh không ngớt thở dài tỏ vẻ thất vọng, tiếng thì thầm bàn tán bắt đầu vang lên bên tai Đặng Tiểu Nhàn.

Người trung niên mặc áo gấm cũng lắc đầu liên tục rồi thở dài một tiếng dường như muốn đứng dậy bước ra ngoài.

Lão chủ sòng Cát Tường là Hứa Yến Sơn cười một cách cực kỳ khoái trá, bởi vì đã có hai hột một điểm thì dù cho cái hột đang xoay tròn kia có là bao nhiêu điểm chăng nữa thì Đặng Tiểu Nhàn cũng nắm chắc phần thua.

Sòng bạc Cát Tường có những căn phong nhỏ bài trí xảo diệu nhưng Hứa Yến Sơn cứ khăng khăng bố trí canh bạc có một không hai này tại đại sảnh để cho mọi người cùng xem thấy, trước mắt đám đông để sư phụ phục hồi danh dự cho mình đồng thời cũng làm tiêu tan uy phong mà Đặng Tiểu Nhàn đã tạo được từ bấy lâu nay.

Thắng lợi nay đã thấy trước mắt, mộng tưởng đã thành sự thật làm sao có thể không khiến lão vui

mừng cười sung sướng, vì đã trả được món nợ bấy lâu nay canh cánh trong lòng.

Thình lình, một tiếng la kinh ngạc vang lên.

Liền đó, một sự yên lặng kỳ lạ bao phủ khắp nơi. Trong đại sảnh rộng lớn tuyệt nhiên không có lấy một tiếng động.

Xắc diện của Giá lão gia biến đổi, khuôn mặt trở nên trắng bệch, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhàn vẫn an nhiên tự tại, chỉ có tiếng cười của chàng mỗi lúc một lớn hơn.

Lúc này, hột súc sắc đang quay tròn đột nhiên dừng lại lộ ra mặt sáu điểm, nhưng kỳ lạ thay, trong khoảnh khắc trước khi dừng lại đã chạm nhẹ vào một hột súc sắc.

Hột súc sắc vừa bị chạm đến liền xoay nhẹ một cái, mặt một điểm lúc nãy đã biến thành sáu điểm, đổng thời khi nó xoay để chuyển mặt thì nó cũng chạm nhẹ vào hột bên cạnh.

Hột súc sắc kia bị chạm cũng vội vàng trở mặt, điểm một còn lại cuối cùng cũng biến thành điểm sáu.

Thì ra Đặng Tiểu Nhàn rốt cuộc cũng gieo được Tổ Tông Bạo Tử ba con súc sắc đều là sáu điểm, tựa như một phép thần đã xảy ra.

Đột nhiên...

Tiếng hoan hô vang lên như sấm, nguyên gian đại sảnh rộng lớn suýt chút nữa bị tiếng vang làm cho vỡ bung ra.

Giá lão gia khuôn mặt xám như xác chết, hữu thủ lanh lẹ vươn ra nhanh như điện xẹt chộp vào trong chiếc bát lớn để ở trên bàn.

Lão tuy nhanh nhưng Đặng Tiểu Nhàn còn nhanh hơn lão một bậc, nháy mắt ba con súc sắc trong chén đã nằm gọn trong tay chàng, rồi từ từ được bỏ vào trong túi áo.

Giá lão gia thở dài buồn bã, chậm rãi cúi đầu xuống. Người trung niên mặc áo bào gấm tựa hồ đã hiểu ra việc gì đang xảy ra, nhưng chỉ mỉm cười không hề nói xen vào.

Đặng Tiểu Nhàn nhè nhẹ chắp hai tay mỉm cười nói :

- Xin chúc mừng lão gia đã thắng cuộc. Lão nhân gia đã gieo được năm lần Tổ Tông Bạo Tử. Vãn bối chẳng qua chỉ là may mắn “mèo mù gặp được chuột chết”, chỉ thắng được có một lần mà thôi.

Giá lão gia nhếch môi gượng cười, tiếng cười vô cùng thê lương, rồi thở dài một tiếng cất giọng bi thảm nói :

- Các hạ an ủi ta hay cố ý làm tổn thương ta.

Đặng Tiểu Nhàn thành thật đáp :

- Vãn bối đâu dám.

Giá lão gia cất tiếng nói tiếp, giọng đượm vẻ buồn bã than thở :

- Ôi! Cổ nhân thường nói “Sóng nước Trường Giang lớp sau che mờ lớp trước”, ta quả thật đã hết thời rồi. Tiểu huynh đệ chẳng những có cách chơi vô cùng cao minh, hiếm thấy trên thế gian mà còn thông minh tuyệt đỉnh, trí tuệ như biển rộng bao la, không thể nào đoán trước được, cho dù lão đây là dạng hồ ly sắp thành tinh cũng chẳng hệ biết được rằng đã bị lọt vào tròng của ngươi.

Người trung niên mặc áo bào nhìn hai kẻ một già một trẻ này, nét mặt cực kỳ nghi hoặc, dường như nghe mà chẳng hiểu họ đang nói với nhau cái gì.

Đặng Tiểu Nhàn lặng lẽ lấy tay chia đống ngân phiếu ra làm ba phần, cầm năm trăm vạn lượng ra hoàn trả lại cho Giá lão gia, còn bản thân cầm lấy năm mươi vạn lượng bỏ vào trong người rồi chỉ vào đống ngân phiếu còn lại là bốn trăm năm mươi vạn lượng nói với Hứa Yến Sơn chủ sòng bạc Cát Tường :

- Hứa lão bản, số tiền này có một phần là của sòng bạc Cát Tường. Bất quá chỉ là đôi tay mà thôi, nếu như ngài không cần đến thì xin hãy lấy danh nghĩa của sòng bạc Cát Tường quyên góp để làm việc từ thiện.

Đám đông đứng trong đại sảnh, ánh mắt đột ngột lóe lên một tia nhìn vô cùng lạ thường, mắt nhìn đăm đăm không chớp vào chàng trai trẻ tuổi đang ngồi trước mặt họ, tự nhiên trong lòng sinh ra một tình cảm quý mến, vô cùng trân trọng.

Đặng Tiểu Nhàn hướng về phía Hứa Yến Sơn vòng tay thi lễ một cái, rồi điềm nhiên nói :

- Tại hạ tuyệt đối không phải đến đây để phá rối chuyện làm ăn của sòng bạc Cát Tường, sự thực là tại hạ có một ẩn tình, chuyện này về sau tại hạ sẽ đến tạ lỗi cùng Hứa lão bản, hơn nữa tại hạ không cốt chơi bạc để lấy tiền mà chơi để chơi vậy thôi.

* * * * *

Ánh nến lung linh tỏa sáng.

Tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi.

Hương rượu tỏa ra thơm nồng, thức ăn vô cùng ngon miệng.

Ông chưởng quỹ chủ quán ăn Đồng Phúc cư biết sòng bạc Cát Tường có quý khách hạ cố nên trổ hết tài nghệ nấu nướng tuyệt luân của mình ra sức đích thân làm những món ăn.

Trong gian phòng nhỏ chỉ có bốn người, Giá lão gia, Hứa Yến Sơn, Đặng Tiểu Nhàn và vị trung niên mặc áo bào gấm. Rượu đã được ba tuần.

Nhấm nháp qua năm vị.

Đặng Tiểu Nhàn nâng chén rượu hướng về phía người trung niên áo bào gấm nọ kính tửu, hai người cùng nâng chén. Đặng Tiểu Nhàn chợt hỏi :

- Vị này là...

Vị trung niên trừng mắt nhìn Hứa Yến Sơn một cái, làm lão này sợ mất vía, lời nói đang sắp sửa thoát ra lập tức dừng lại, ngậm chặt miệng, không dám nói nữa:

Vị trung niên mặc áo bào gấm cười ha hả nói:

- Tại hạ họ Cung, nếu tiểu huynh đệ không chê cười thì cứ gọi ta một tiếng Cung đại ca là được rồi.

Hứa Yến Sơn tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt ánh lên tia nhìn dị dạng rồi cứ cúi đầu uống rượu không thôi.

Đặng Tiểu Nhàn hai tay vội vàng nâng chén đứng dậy nói :

- Tiểu đệ mượn hoa hiến Phật cung kính mời người một chén nữa.

Vị Cung tiên sinh này cứ ngồi yên tại vị, ngửa mặt uống chén rượu giơ tay ra nói :

- Mời ngồi.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Sắc mặt của vị Cung tiên sinh trở nên lạnh lùng, trợn mắt nhìn Hứa Yến Sơn giọng nói tựa như băng giá :

- Hứa Yến Sơn sòng bạc Cát Tường trước nay chưa hề gian lận, không ngờ rằng hôm nay các ngươi lại tự đập vỡ bảng hiệu của mình. Thế nào, chẳng lẽ các ngươi không muốn sống ở thành Bắc

Kinh này nữa sao?

Giọng nói của Cung tiên sinh tuy không nạt nộ, nhưng lại cực kỳ có uy lực, khẩu khí lớn lối tựa như thành Bắc Kinh này là nhà của lão ta vậy.

Nói ra thì thật là kỳ quái.

Giá lão gia và Hứa Yến Sơn không những không dám giận dữ mà còn không dám thở mạnh ra hơi mặc nhiên lặng im không nói, đầu từ từ cúi thấp xuống.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng cảm thấy áy náy không yên, vội vàng nói :

- Cung đại ca, kỳ thực Giá lão gia đây không có ý muốn chơi gian lận.

Cung tiên sinh ngạc nhiên, ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu.

- Giá lão gia muốn dùng ba con súc sắc để thử nhãn lực của tiểu đệ, lão hoàn toàn không ngờ rằng tiểu đệ lúc đầu cũng nghĩ ba hột súc sắc kia hoàn toàn không có điều gì giả mạo, trước mặt mọi người lão cũng chẳng hề dám nói trong ba hột súc sắc có chứa thủy ngân...

Cung tiên sinh không dám tin đó là sự thật, liền hỏi lại :

- Làm sao? Ngươi đã biết từ trước là ba hột súc sắc này có chứa thủy ngân.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Không sai, lúc đó tiểu đệ không những chẳng nói phá đám mà trái lại tìm cách tương kế tựu kế, gậy ông đập xuống lưng ông.

Giá lão gia chép miệng than dài, giọng trầm xuống hẳn :

- Ôi, không ngờ rằng người đi săn nhạn lại bị nhạn mổ cho mù cả mắt, ban đầu lão hủ từng ám thị cho ngươi biết khó mà lui gót nào ngờ ngươi cứ cố ý làm như không biết. Thế là ta cầm súc sắc thử xem nhãn lực của ngươi, nếu như ngươi nhìn không ra những vật này đã bị làm mẹo, ta sẽ cho ngươi biết thế nào là hạt súc sắc có chứa thủy ngân, thừa cơ làm nhục ngươi một trận để cho ngươi rút lui. Bởi vì ta mới gặp ngươi, tự nhiên trong bụng ta đã sinh lòng cảm mến. Nào có ngờ...

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Lão gia à, người cứ tự tin tại hạ chẳng thể nhận nhưng hột súc sắc này đã bị làm lại rồi sao?

Giả lão tử nghiêm sắc mặt đáp :

- Khắp trong thiên hạ không người nào có thể nhìn ra những hột súc sắc này có sự giả trá, bởi nó do một người thợ khéo léo tên Lý Tam Nhi chế thành, tặng cho ta làm lễ chúc thọ. Ta tin chắc rằng, Cung tiên sinh đây cũng chưa chắc nhìn ra trong nó có chứa thủy ngân, chỉ bất qua sau khi sự việc xảy ra mới đoán được mà thôi.

Cung tiên sinh bỗng đỏ mặt rồi cười nói :

- Đúng vây, tiểu huynh đệ, ngươi làm sao nhận ra được?

Đặng Tiểu Nhàn cười đáp :

- Lúc đầu tiểu đệ cũng không nhận ra, nhưng mà lúc đệ cầm trên tay ước lượng xem thử thì có cảm giác rằng những hột súc sắc này có điều kỳ lạ bởi vì nó có trọng lượng đặc biệt một chút, nặng hơn trọng lượng ngà voi bình thường phải có, khi đệ thử ném nó vào bát mới phát hiện ba hột súc sắc này trong khoảnh khắc rất ngắn lúc nó rời tay rơi vào trong bát thì góc độ nghiêng và độ nhanh chậm khi rơi xuống hoàn toàn không giống nhau. Lúc đó tiểu đệ mới xác định rằng ba hạt súc sắc này không những có chứa thủy ngân, mà số lượng thủy ngân lẫn vị trí của nó trong mỗi hột súc sắc cũng có điểm khác biệt.

Cung tiên sinh hỏi tiếp :

- Cho nên ngươi mới nói lấy sáu ván để phân thắng bại.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Đúng vậy!

Giá lão gia tiếp lời :

- Nói như vậy ngươi nhường cho lão đổ trước hoàn toàn không phải vì “trọng lão kính già” mà còn có mục đích khác phải không?

Đặng Tiểu Nhàn đỏ mặt gật đầu xác nhận :

- Phải Giá lão gia cười ha hả :

- Ta hiểu rồi, thứ nhất ngươi muốn biết qua thủ pháp đổ súc sắc của ta để hiểu rõ thêm tính năng của từng hột, thứ nữa ngươi cũng đã nắm rõ tiền đặt của ta không bao giờ rút lại mà chỉ có thể đặt thêm nữa thôi, cho nên để cho lão phu đổ trước, ngươi sẽ nắm được cơ hội sau cùng, tuy chỉ thắng được một ván, nhưng đó mới là thắng lợi thực chất.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu mỉm cười, lấy ra ba hột súc sắc để trên bàn, chỉ vào hột thứ nhất nói :

- Hột súc sắc này có chứa nhiều thủy ngân nhất, vị trí của nó là ở góc của mặt bốn, năm, sáu điểm. Do đó mà lực xoay tròn không cân đối lắm, khối lượng cũng nặng nhất, cho nên sẽ dừng lại trước trên đó là điểm thứ nhất.

Đặng Tiểu Nhàn lại chỉ vào hột súc sắc thứ hai, nói tiếp :

- Con súc sắc này chứa lượng thủy ngân ở chính giữa hột nhưng hơi xích lên nửa phía trên, cho nên lực xoay tròn của nó cân bằng hơn con súc sắc kia, khối lượng cũng nhẹ hơn đôi chút cho nên nó dừng lại sau con súc sắc kia.

Đặng Tiểu Nhàn lại lấy tay chỉ vào hột thứ ba.

- Con súc sắc này chứa lượng thủy ngân ít nhất, hơn nữa thủy ngân lại nằm ngay trung tâm của nó, do thế mà lực quay vô cùng cân bằng lại thêm thủy ngân quay tròn hỗ trợ lực xoay của nó, do vậy mà nó mới ngừng lại sau cùng để lộ ra mặt sáu điểm.

Đặng Tiểu Nhàn ngửa cổ nốc cạn chén rượu rồi hào hứng nói tiếp :

- Còn cách làm sao để khống chế những con súc sắc này thì phải dựa vào kinh nghiệm, kỹ xảo và cả linh cảm nữa, chỉ có thể lãnh hội ý chứ không thể nói ra bằng lời được.

Giá lão gia cất giọng khen ngợi :

- Giá Mãnh Phủ ta đây đã từng tung hoành ngang dọc khắp chốn cờ bạc mấy chục năm qua, đã gặp rất nhiều cao thủ, nhưng chưa từng thấy một người nào có trí tuệ rộng lớn như các hạ, chỉ trong một thời gian rất ngắn, ngươi chẳng những có thể quan sát thấu triệt từng ly từng tí, mà còn sử dụng linh hoạt. Thật là kỳ tài trong thiên hạ, cõi thế thật là hiếm thấy. Lão hủ tuy thua nhưng trong lòng phục ngươi vô cùng.

Chủ sòng Cát Tường Hứa Yên Sơn vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn hỏi :

- Cái đầu của ngươi từ xó nào ra mà thật là đáng sợ như vậy?

Cung tiên sinh cười nhỏ :

- Ta tuy không dám hồ đồ nói rằng tiểu huynh đệ là “mèo mù vớ phải cá rán”, nhưng trong chuyện này cũng có ít nhiều may mắn mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn cũng cười nói :

- Cung đại ca, có cần xem tiểu đệ đổ lại coi thử?

Cung tiên sinh cũng chẳng hề chịu kém, hỏi lại Đặng Tiểu Nhàn :

- Cách đổ như thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn nhìn về phía Hứa Yên Sơn nói :

- Xin phiền ngài lấy giúp ta một cái bát và mấy con súc sắc.

Cung tiên sinh móc từ trong người ra sáu hột súc sắc, tinh quang lấp lánh, cực kỳ tinh xảo đẹp mắt, cười rồi bảo :

- Dùng những con súc sắc này, ai dám bảo là đồ giả mạo lừa bịp?

Nguyên là sáu hột súc sắc này được làm bằng kim cương, đừng nói là thủy ngân ở trong, ngay cả một hạt bụi nhỏ bé vô cùng cũng có thể xem thấy rõ ràng, đương nhiên chẳng ai có thể làm trò ma mãnh trên đó.

Đặng Tiểu Nhàn tiếp lấy những hột súc sắc bằng kim cương, xem xét kỹ lưỡng một hồi, rồi lấy tay ước lượng coi thử, cười nói :

- Cung đại ca, người có tin rằng tiểu đệ có thể lắc một lần ra được sáu mặt, mỗi mặt sáu điểm không?

Giá lão gia càng mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn trân trân vào người thanh niên trẻ tuổi này, đồng thời không dám tin vào đôi tai của mình.

Cung tiên sinh mỉm cười lắc đầu :

- Ta không tin.

Đặng Tiểu Nhàn điềm nhiên cười nói :

- Nếu như tiểu đệ thua, ngày mai sẽ đến Lộc Minh Xuân áp tử lầu bày tiệc rượu mời khách, còn như đại ca thua thì...

Cung tiên sinh cười ha hả nói :

- Nếu như ta thua, ngày mai đến Lộc Minh Xuân áp tử lầu tiểu đệ cứ dán chặt miệng ta lại cũng không cho ta uống cũng được.

Ba người ngồi đó bị ông ta chọc vui liền cười ha hả vang vọng trong phòng.

Đặng Tiểu Nhàn đưa tay cầm lấy chiếc bát sứ trắng do lò sứ Cảnh Đức trấn ở Giang Tây chế thành, ngắm nghía hồi lâu rồi mới để cái bát sứ trở lại chỗ cũ.

Tiếp đó, tay phải của Đặng Tiểu Nhàn nhấc lên, sáu con súc sắc đã cùng lúc rơi vào trong bát.

Chiếc bát sứ tinh chế đẹp đẽ cộng với những con súc sắc bằng kim cương tinh xảo trân quý chạm nhau tạo nên một thanh âm vô cùng trong trẻo, lảnh lót nghe thật vui tai, tựa như được vui thú tiên cảnh giữa nhân gian.

Những hột súc sắc đã dừng lại.

Mọi người dường như đều bị hóa đá.

Sáu con súc sắc trong bát không phải nằm rải đều dưới đáy bát, mà cứ từng hột sắp thẳng hàng cực kỳ ngay ngắn còn hơn cả dùng tay xếp đặt nữa.

Con súc sắc phía trên cùng là sáu điểm, phía dưới thì sao? Bởi vì sáu hột sắp thành hàng ngay thẳng ai lại chẳng thấy?

Cung tiên sinh nhìn như mê hoặc vào đáy bát.

Lão cầm lấy con súc sắc phía trên nhìn một cách kỹ lưỡng rồi cầm lấy con ở phía dưới xem kỹ cũng vẫn một mặt sáu điểm, đôi mắt lão cứ lướt nhìn khắp lượt những con súc sắc còn lại, hết nhìn ngược lại nhìn xuôi quả nhiên không sai. Tất cả đều lộ ra sáu điểm.

Thật là một điều thần kỳ đáng ngợi khen vô cùng.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Giá lão gia, Hứa Yên Sơn, Cung tiên sinh đều là những nhân vật đã từng gây bao sóng gió trên chốn cờ bạc khắp nơi, cũng phải kinh sợ trố mắt trước tuyệt kỹ có một không hai trên thế gian của Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn giơ hai tay bắt lấy hai con súc sắc kim cương, hai con súc sắc băng ngà voi, hai hột bằng thúy ngọc, hai con có chứa thủy ngân bên trong và luôn cả hai hột có đổ chì vào trong ruột, cộng thêm với hai con súc sắc bằng xương, vị chi tất cả là mười hai hột.

Đặng Tiểu Nhàn kiểm tra kỹ lưỡng mười hai con súc sắc không đồng chất liệu này, bỏ lên tay ước lượng một chút, khi đã cảm thấy hài lòng mới nhẹ nhàng mỉm cười nói :

- Đúng sáu con súc sắc kim cương đổ ra sáu mặt sáu điểm như vậy kỳ thực chẳng có gì là chuyện khó khăn cả.

Hứa Yên Sơn không hiểu hỏi lại :

- Tại sao vậy?

Đặng Tiểu Nhàn từ tốn đáp :

- Kim cương rất cứng, trọng lượng lại rất đồng đều. Do vậy nó mới cực kỳ quý giá, sư phụ đã mài chế thành súc sắc nhất định là một cao thủ trong làng thợ. Do đó góc cạnh của con súc sắc và độ nông sâu hay lớn nhỏ của cái chấm có thể nói hoàn toàn giống nhau, độ khác biệt vì sức nặng vô cùng nhỏ, điều khiển sáu hột này cũng không khác biệt mấy so với việc điều khiển một hột, vì thế ta mới nói nó dễ là ở chỗ này.

Đặng Tiểu Nhàn ngửa mặt uống cạn chén rượu rồi nói tiếp :

- Hãy xem mười hai hột súc sắc trong tay tiểu đệ đây có hột bằng kim cương, có con bằng ngà voi, có con bằng thúy ngọc, lại có cả những con bằng xương rồi những con có chứa thủy ngân, chứa chì trong ruột lớn nhỏ không giống nhau, chất cấu tạo cũng hoàn toàn khác nhau, độ nặng nhẹ lại không đồng đều. Cho nên, nếu muốn đổ mười hai con súc sắc này ra cùng một điểm đã là chuyện phức tạp rồi huống hồ gì còn đổ ra mười hai mặt sáu càng là chuyện cực kỳ khó khăn hơn nữa.

Giá lão tử ngạc nhiên thất thanh hỏi :

- Tiểu huynh đệ, ngươi có thể đổ ra chứ?

Đặng Tiểu Nhàn chỉ im lặng mỉm cười không đáp.

Cung tiên sinh nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi vội vàng hỏi :

- Tiểu huynh đệ, ngươi sao không cho bọn ta đại khai nhãn giới mở rộng tầm một lần?

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt nói tiếp :

- Tiểu đệ cũng chưa nắm được...

Hứa Yến Sơn lo thầm trong bụng vội vàng nói một lượt :

- Được mà, ngươi nhất định phải làm được. Các quán Lộc Minh Xuân, Đông Lai Thuận, Đồng Phúc Cư, Chí Mỹ lầu lúc nào cũng mời ngươi làm khách.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nói :

- Tiểu đệ cũng không chắc chắn lắm, chỉ dám nói là thử một lần xem.

Cung tiên sinh cũng vô cùng nóng ruột, vội vàng nói to :

- Cũng được, ngươi lẹ lẹ làm thử đi.

Đặng Tiểu Nhàn trầm khí ngưng thần, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, cánh tay phải vung nhẹ, mười hai hột súc sắc đã rơi vào trong bát.

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Một thoáng yên lặng tuyệt đối.

Ngoại trừ thanh âm trong trẻo của mười hai con súc sắc đang chuyển động, một tiếng động cực kỳ nhỏ bé cũng không có.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Giá lão gia, Hứa Yên Sơn, Cung tiên sinh đều đã đứng lên, khuôn mặt người nào cũng lộ vẻ khẩn trương, mắt dán chặt vào những con súc sắc đang chuyển động, xoay tròn trong bát.

Những con súc sắc đang quay tít đã dần chậm lại có hột đã dừng hẳn lại.

Đột nhiên một tiếng reo vui thích thú vang lên.

Mười hai con súc sắc xếp thành hình hoa mai nằm bằng phẳng trong bát không sai một chút nào, mười ba mặt sáu điểm hiện ra lồ lộ.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Một lúc lâu sau.

Cung tiên sinh mới bắt đầu định thần lại, nhìn Đặng Tiểu Nhàn với ánh mắt vô cùng khâm phục, nâng chén cười nói :

- Tiểu huynh đệ, trong đây nhất định phải có bí mật gì đây, ngươi có thể nói ra cho chúng ta nghe thử?

- Chơi bạc là phải có kỹ thuật, đồng thời cũng là nghệ thuật, chỉ hiểu được kỹ xảo mà không hiểu được cái nghệ thuật ẩn chứa trong đó, người sẽ vĩnh viễn không có cách nào đạt tới cảnh giới tối cao.

Cung tiên sinh trên mặt hiện ra nét nghi ngờ hỏi mà vẫn không giấu nổi vẻ ngờ vực :

- Cái gì là “nghệ thuật” đánh bạc?

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy bèn cất giọng lớn tiếng giải thích :

- Cái gọi là “nghệ thuật đánh bạc” chính là ở chỗ “tâm” và “thần”, “tâm” không lo nghĩ việc khác, chỉ chuyên chú vào việc chính, tâm linh sáng suốt trong sạch, trí sinh ý động...

Giá lão gia cười vô tư nói :

- “Tâm linh sáng trong, trí sinh ý động” thật là một lời của ngươi còn quý hơn mười năm vùi đầu vào sách vở. Tiểu huynh đệ, lão ca ca phục ngươi vô cùng.

Cung tiên sinh cũng đã hiểu ra, cũng cười ha hả nói :

- Lão ca đây cũng đã chịu thua, ngươi rồi. Vậy thì đành lấy sáu con súc sắc này làm tiền đặt, tặng cho Đặng lão đệ làm kỷ niệm.

Đặng Tiểu Nhàn hai ba lần từ chối, nói cách nào chàng cũng không chịu nhận.

Cung tiên sinh trầm hẳn sắc mặt, nói với vẻ không vui :

- Tiểu huynh đệ, không lẽ không muốn kết giao làm bằng hữu với ta?

Đặng Tiểu Nhàn kinh hoàng giải thích :

- Cung đại ca, tiểu đệ đâu dám nghĩ vậy. Kỳ thực món lễ vật này cực kỳ quý giá, ngươi hãy giữ lại cho mình.

Cung tiên sinh cười vô cùng sảng khoái :

- Bảo kiếm tặng anh hùng, phấn hồng kén giai nhân. Những hột súc sắc này chỉ có người mới đủ tư cách để sử dụng nó.

Đặng Tiểu Nhàn không tiện chối từ, đành phải tiếp nhận món quà quý báu này, miệng lắp bắp :

- Đa... đa tạ hậu tình của Cung đại ca, tiểu đệ cực kỳ cảm kích.

Cung tiên sinh thấy bộ dạng nghiêm trang buồn cười của Đặng Tiểu Nhàn, bèn cất tiếng cười lớn :

- Người chớ quá đa lễ.

Mặt Đặng Tiểu Bình đỏ ửng lên, đứng lặng không nói.

Giá lão gia cười nói :

- Tiểu huynh đệ thích chơi loại bài nào nhất?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười đáp :

- Mạt chược.

Đôi mắt Cung tiên sinh thoáng lộ kỳ quang, cười ha hả nói :

- Tốt lắm, chúng mình cùng đi xoa mạt chược.

Chương 10: Thiên Kiều Bát Quái

Tiếng trống điểm canh vang lên.

Thời khắc đã chuyển sang canh ba.

Ánh đèn trong phòng vẫn lung linh tỏa sáng.

Bóng người dài dài chiếu lên ô cửa sổ dán giấy trắng tinh.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn chưa ngủ được, ngồi dựa ngang trên tường, đôi mắt say sưa thưởng thức vẻ đẹp tinh xảo của những hột súc sắc dưới ánh đèn.

Một lúc sau.

Đặng Tiểu Nhàn nhè nhẹ thở dài một tiếng, miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Chà! Ta đến thành Bắc Kinh này đã hơn ba tháng rồi, mà chẳng tìm thấy một người nào cả, xem ra lão quái nhà mình ăn nói thật hồ đồ.

Thình lình...

Từ xa vọng lại tiếng gió thổi tay áo phất phơ.

Tiếng vọng từ xa lại gần nhanh như điện chớp, trong nháy mắt đã nhẹ nhàng rơi xuống phía ngoài cửa sổ phòng Đặng Tiểu Nhàn đang ở.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút ngạc nhiên, trong bụng nghĩ thầm:

“Người mới đến khinh công thật là... không biết...”

Đang mải suy nghĩ, chàng bỗng nghe có tiếng gõ nhè nhẹ.

Đặng Tiểu Nhàn đứng bật dậy, trầm giọng quát :

- Ai đó?

Phía bên ngoài vang lên tiếng cười to, rồi một giọng cất lên :

- Ta, Hứa Yến Sơn đây!

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng mở cửa mời khách vào trong.

Hứa Yến Sơn ngồi phịch xuống ghế, cười ha hả nói :

- Hứa Yến Sơn ta đây phục ngươi vô cùng, nằm trên giường mà vẫn không ngủ được. Liền chạy lại đây kiếm ngươi nói chuyện trên trời dưới đất nghe chơi. Tiểu huynh đệ, ngươi không trách ta chớ?

Đặng Tiểu Nhàn rót trà ra chén đưa cho Hứa Yến Sơn, cười nói :

- Ta đang muốn kiếm lão đây, đang mãi nghĩ ngợi thì lão đã đến, lão làm thế nào mà biết ta ở nơi đây?

Hứa Yến Sơn vỗ ngực bảo :

- Không phải Hứa Yến Sơn này ba hoa khoác lác, trong vòng mấy mẫu đất bé xíu như vầy, đừng nói chi đến kiếm người sống, ngay cả một con kiến ta cũng kiếm được dễ dàng như trở bàn tay.

Đặng Tiểu Nhàn cúi gập mình xuống, mỉm cười nói :

- Dĩ nhiên rồi, lão ca vốn là thổ địa ở đất này mà, ai còn thuộc đường này hơn lão ca. Tại hạ ban đầu mới đến nơi này còn phải nhờ ca ca quan tâm chiếu cố giúp đỡ.

Tục ngữ có câu ai đã là người ai lại chẳng khoái nịnh. Câu nói tâng bốc vuốt đuôi của Đặng Tiểu Nhàn khiến cho Hứa Yến Sơn vô cùng khoan khoái lòng vui như tết, đến nỗi như quên đi cả tuổi tác lẫn tên họ của mình, hồn bay lên tận mây xanh.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng nghĩ thầm trong lòng:

“Người này khinh công không tồi, cứ giả ngây giả dại, kín miệng vô cùng, đường sá ở khắp thành Bắc Kinh lão còn rành hơn thổ địa, mình có thể nhờ lão kiếm hộ người mình cần tìm. Đúng rồi, mình phải thử lão một phen mới được”.

Vừa nghĩ đến đây, Đặng Tiểu Nhàn miệng lẩm bẩm một cách có ý tứ :

- Nhật Nguyệt Trùng Quang…

Hứa Yến Sơn trong lòng ngạc niên vội tiếp lời :

- Sơn Hà Vĩnh Thọ…

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười, quả nhiên chàng đoán không sai, trong lòng lóe lên tia hy vọng, bởi vì

chàng nghĩ có lẽ mình đã gõ đúng cửa rồi.

Một không khí tĩnh mịch bao trùm.

Hứa Yến Sơn mắt mở trừng trừng nhìn nàng không chớp, mặt thoáng lộ vẻ nghi hoặc hồi lâu mới lặng lẽ nói nhỏ :

- Các hạ cũng là người của Nhật Nguyệt Minh?

Đặng Tiểu Nhàn chẳng hề biết cái gì gọi là Nhật Nguyệt Minh với lại chả minh, nhưng sự việc đã đến nước này đành phải làm liều nói đại :

- Không sai.

Hứa Yến Sơn hấp tấp hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Nghe nói các hạ từ Trương Dịch tới phải không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Chính thị.

Hứa Yến Sơn mỉm cười chầm chậm bước tới trước nói :

- Thật là ngươi dám lấy vải thưa để che mắt thánh, thì ra là...

Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy trong lòng cao hứng ngẩng đầu tiến lên phía trước.

Bất ngờ.

Một luồng kình phong xô tới trước mặt, hữu chưởng của Hứa Yến Sơn đã đưa ra phía trước.

Đặng Tiểu Nhàn giật mình kinh sợ vội lách mình lanh lẹ né tránh, trầm giọng nói :

- Ngươi đây là...

Hứa Yến Sơn chẳng nói một lời, đã đánh là đánh, hữu chưởng tả chỉ nhanh như điện xẹt đã cùng nhau liên hoàn xỉa tới trước mặt.

Than ôi, loạn từ trong tay áo họa phát ra ở trong nhà.

Không gian trong phòng vô cùng chật hẹp, Đặng Tiểu Nhàn hết đường thoái lui, trong lòng không khỏi kinh hãi, thoáng ngẩn người đứng im bất động.

“Binh bịch” hai tiếng cùng lúc vang lên phía trước ngực Đặng Tiểu Nhàn đã hứng trọn một chưởng và một chỉ, nhưng chàng dường như chẳng bị hề hấn gì, cứ đứng vững vàng như núi chẳng hề động đậy chút nào.

Chàng tuy không bị thương tích gì nhưng trái lại đã làm cho Hứa Yến Sơn hoảng hồn thất vía tung mình nhanh chóng thu lại, hữu thủ vẫn nâng lên chưa chịu hạ xuống, trên mặt hiện ra vẻ ngờ vực kinh hãi, đứng yên tại chỗ trông giống như tượng Câu Hồn sứ giả trong miếu thờ mồm há hốc, bộ dạng nhìn cực kỳ tức cười.

Người bị đánh chẳng sao còn người bị đánh thì sợ mất vía. Hà! Thật là chuyện kỳ quái chưa từng nghe thấy trên thiên hạ.

Một thoáng trầm mặc.

Hứa Yến Sơn đã định thần lại, trong bụng thầm nhủ:

“Chưởng và chỉ của mình vừa rồi tuy rằng chỉ dùng bảy thành chân lực nhưng cũng có thể chuyển núi dời non, tan vàng nát ngọc, tiểu tử này coi bộ chẳng có việc chi. Không lẽ hắn biết tà thuật. Con bà nó! Lão phu đây không tin tà thuật”.

Hứa Yến Sơn lại vung tay xuất thủ, tận dụng hết sức đánh ra, thanh thế quả nhiên mạnh hơn trước bội phần. Đặng Tiểu Nhàn thấy Hứa Yến Sơn bức bách quá đỗi, lửa giận trong lòng bốc lên, chàng “hừ” lạnh một tiếng liền thi triển Thập Nhị Cầm Long Thủ.

Chỉ thấy tả chưởng chàng vung ra, nhanh như điện chớp đã hóa giải được thế chưởng của đối phương ngay trước mặt mình, năm ngón tay phải cùng vươn ra nhanh lẹ chụp vào cổ tay trái của Hứa Yến Sơn.

Một chiêu hai thức đồng thời đánh ra, hóa chiêu phản kích một công đôi việc nhẹ nhàng xảo diệu vô cùng, cõi thế có một không hai.

Hứa Yến Sơn chấn động tâm thần, vội vàng ngửa người hóp bụng tả thủ nhanh chóng rút về, hữu thủ hồi công nhanh như điện xẹt nhằm vào vai trái Đặng Tiểu Nhàn chụp xuống.

Vai trái của chàng vội vàng trầm xuống, tả thủ nhanh chóng vươn ra bấu lấy cánh tay phải của đối phương. Hữu thủ cứng sắc như dao bổ xuống lẹ như sao băng chớp lóe vào vai trái của Hứa Yến Sơn.

Trong phút chốc hai người đã trao đổi với nhau hơn mười chiêu.

Khoảng trốn trong phòng chật hẹp không cách nào tung bay thỏa chí, hai người đành phải giở hết sở trường càng đánh càng liều, đứng sững như núi không ai nhường ai. Trong khoảng cách gần như vậy, điều vô cùng nguy hiểm là giữa lúc cánh tay vươn ra và thu về cho dù là những yếu huyệt ở phần

hạ thân trong lúc chưởng chi trao đổi mãnh liệt như vậy, không khỏi làm tổn hại trên cơ thể.

Hai người mỗi lúc một đánh nhanh hơn, đem hết tuyệt kỹ ra đối chọi, chỉ cần một chút sơ hở nhẹ thì bị trọng thương, nặng thì phải táng mạng.

Đột nhiên...

Một tiếng la kinh hãi vang lên, liền đó Hứa Yến Sơn toát mồ hôi lạnh, lão chỉ thấy trăm ngàn bàn tay ép xuống nặng nề, dường như núi Thái Sơn đổ sụp xuống chụp kín đầu mình. Không biết tay nào là thật tay nào là giả, muốn tránh cũng hết phép, hồn phi phách tán, vội vàng trầm giọng hét lớn :

- Dừng tay!

Đặng Tiểu Nhàn thu chưởng đứng im lạnh lùng cười nói :

- Ủa, sao không đánh nữa?

Hứa Yến Sơn không đáp mà lại hỏi :

- Nói mau Thiên Thủ Thần Ma lão gia là... là gì của ngươi?

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngác lắc đầu bảo :

- Thiên Thủ Thần Ma lão gia hả? Không biết!

Hứa Yến Sơn trầm giọng bực tức quát lớn :

- Không biết à? Vậy tuyệt kỹ Phong Lôi Điện tam sát thủ danh chấn giang hồ của lão nhân gia đó làm thế nào có thể truyền thụ lại cho ngươi?

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhàn chớp chớp, chàng chợt hiểu ra vội mỉm cười hỏi :

- Phải chăng ngươi muốn nói đến lão quái?

Sắc mặt Hứa Yến Sơn lạnh như băng giá, cất giọng giận dữ, nộ khí quát lớn :

- Không được ăn nói bừa bãi, ngươi dám to gan xưng hô lão nhân gia đó là “Lão quái” sao?

Đặng Tiểu Nhàn nói với giọng thản nhiên :

- Từ nhỏ ta đã xưng hô với lão như vậy. Lão gọi ta là tiểu tử, ta gọi lão là lão quái, ta làm như thế có gì không đúng?

Hứa Yến Sơn dịu nét mặt từ từ hỏi chàng :

- Lão là gì của ngươi?

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt đáp :

- Ta chẳng là gì của lão, lão cũng chẳng là gì của ta. Bất quá, chúng ta chỉ nương vào nhau mà sống, tình như cha con, thân như ông cháu, chỉ có thế thôi. Các hạ còn muốn biết thêm điều gì nữa?

Hứa Yến Sơn vẫn tiếp tục hỏi :

- Đến thành Bắc Kinh cũng do lão nhân gia đó sai tới phải không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Đúng vậy.

Hứa Yến Sơn lại truy hỏi tiếp :

- Có chuyện chi cần hỏi?

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng nháy mắt với Hứa Yến Sơn :

- Lão quái bảo ta đến đây tìm tám người.

Hứa Yến Sơn trong lòng chấn động, gấp gáp hỏi dồn :

- Tám người à? Tám người như thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn lạnh nhạt đáp :

- Lão quái không nói ta làm sao biết được.

Hứa Yến Sơn cười hà hà lắc đầu nói :

- Thành Bắc Kinh rộng lớn như vậy, không tên chẳng họ thì chẳng biết tới đâu mà tìm cho thấy.

Đặng Tiểu Nhàn lúc này đã biết chắc chắn đây chính là người mê đánh bài mà mình cần phải tìm. Trong lòng chàng cảm thấy bực tức cái lão chẳng thèm hỏi rõ ràng trắng đen, hễ động chút là đánh với đấm, bây giờ dịp may rốt cuộc đã đến, phải lợi dụng cơ hội này thóa mạ lão một trận cho đã tức.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn Hứa Yến Sơn rồi nghiêm nét mặt nói :

- Lão đầu tử nói ta chỉ cần kiếm được một người thì bảy người kia chẳng chạy đâu cho khỏi.

Hứa Yến Sơn với nét mặt ngơ ngẩn đứng thừ người ra nhưng vẫn cố gắng hỏi tiếp :

- Người đó như thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn vẫn giả bộ nghiêm mặt nói tiếp :

- Đó là một lão mê cờ bạc, lão quái nói cái lão trứng thối này mê cờ bạc vô cùng, cho dù có phải đem thê tử mình đi bán cho người ta để có tiền đánh bạc, lão cũng dám làm!

- Câm miệng!

Hứa Yến Sơn vừa nghe đến đó liền nhảy dựng người lên, mặt đỏ tía tai nộ khí xung thiên chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn mím môi mím miệng, rít qua kẽ răng :

- Hảo tiểu tử, ngươi...

- Làm gì ta nào, sao lại vểnh râu trợn mắt với ta? Cái này đâu phải ta nói, về chuyện này ngươi đi kiếm lão quái mà hỏi, tức khắc sẽ rõ ngay thôi mà, ta đâu có biết gì?

Đặng Tiểu Nhàn hừ lạnh một tiếng rồi cứ tỉnh như không nói tiếp :

- Ngươi lại chẳng phải cái lão trứng thối dám đem thê tử của mình đi bán cho kẻ khác thì tại sao phải đa sự, giận dữ với ta làm gì?

Hứa Yến Sơn bồn chồn vô cùng, hấp tấp mở miệng thốt ra :

- Ta chính là...

Hứa Yến Sơn chợt nghĩ lại cảm thấy khống đúng, lời nói vừa thốt ra miệng đã vội ngậm chặt lại, giương đôi mắt tức giận nhìn Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả, trách ngược lại Hứa Yến Sơn :

- Hả? Thì ra ngươi chính là kẻ mê cờ bạc mà ta cần tìm. Đúng không... là... kẻ mà ta cần tìm. Hừ! Sao ngươi chẳng chịu nói sớm cho ta biết?

Hứa Yến Sơn lúc này mới biết không những kỹ thuật chơi bài của Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ cao siêu, mà ngay cả công phu nói vòng vo tam quốc để chửi người ta của chàng cũng thuộc vào loại đệ nhất thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhàn cứ ngồi chễm chệ trên giường nhìn về phía Hứa Yến Sơn cười hì hì, điềm nhiên nói tiếp :

- Hứa lão đại, lão giận ta thật sao?

Hứa Yến Sơn tính vốn nóng nảy thẳng như ruột ngựa, cơn giận mau chóng ập đến rồi lại bay biến đi rất nhanh, tay lão kéo một chiếc ghế ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhàn vừa đưa mắt dò xét nhìn chàng vừa nói :

- Tánh ta chẳng phải là con đỉa dai nhách, nên ta giận lâu làm chi cho tổn thọ. Hảo tiểu tử, té ra ngươi đến sòng bạc làm náo loạn cả lên, liều mạng thủ thắng với mục đích dụ ta đến phải không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu cười bảo :

- Chẳng sai, cái này là lời của lão quái dạy ta, nếu không ta làm sao có thể...

Hứa Yến Sơn cũng vui vẻ cười theo rồi từ tốn nói :

- Nói đi, ngươi kiếm mấy huynh đệ ta làm gì?

Đặng Tiểu Nhàn suy nghĩ một chút rồi nghiêm mặt đáp :

- Ta muốn gặp mặt họ trước đã, đợi mấy huynh đệ lão đến đông đủ rồi ta mới nói, được không?

Hứa Yến Sơn đáp với giọng sảng khoái :

- Được, trưa mai chúng ta ăn cơm ở tiệm Đồng Phúc Cư, xong rồi ta sẽ đưa ngươi đến Thiên Kiều.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngẩn hỏi lại :

- Đi đến Thiên Kiều à? Để làm gì?

Hứa Yến Sơn cười đáp :

- Để kiếm bọn họ.

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt một cái, dường như bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì vội vàng cười hỏi :

- Hứa lão đại, lão có biết cái vị Cung tiên sinh có lai lịch thế nào không?

Thần sắc của Hứa Yến Sơn đột nhiên biến đổi lạnh lùng :

- Biết, nhưng ta không thể nói.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhàn thoáng hiện vẻ ngờ vực, chàng không hiểu nguyên cớ gì, bèn hỏi lại :

- Tại sao vậy?

Hứa Yến Sơn nét mắt lạnh lùng mỉm cười :

- Bởi vì ta còn phải sống ở thành Bắc Kinh này.

Đặng Tiểu Nhàn cất giọng, thanh âm nhỏ ẩn chứa vẻ lo lắng :

- Lão đó có thế lực lớn lắm sao?

- Từ từ rồi mi sẽ biết.

Hứa Yến Sơn đứng dậy đi ra, vừa bước đến cửa chợt dừng lại quay người vào trong phòng, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Chúng mình là người trong một nhà cả, ta mong rằng ngươi nên ít tiếp xúc gần gũi cái tên họ Cung đó, bởi vì chính kiến ta và lão đối lập nhau.

Hứa Yến Sơn đi rồi, trong bụng chàng tựa hồ như có một nỗi uất hận chất chứa trong lòng không biết trút vào đâu.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngác bởi vì chàng không tài nào hiểu được những lời Hứa Yến Sơn nói có ý nghĩa gì, Thiên Kiều chẳng phải là một nơi cao thượng cho lắm.

Từng gian hàng nối tiếp nhau bày la liệt trên nền đất, cạnh đó những chiếc lều cũng căng thành hàng dài chia làm hai loại, một bên là văn sách, kịch hát, các loại như tấu hài, đánh trống, hát kinh kịch, ngâm thơ bình văn, phê sách, gõ phách hát nhanh, kịch hát Hà Nam... mọi loại hình văn nghệ của các địa phương ở đất Trung Nguyên đều tụ tập về đây cả.

Còn về mặt võ thì có biểu diễn vật lộn, đấu võ đài, ném phi tiêu, bắn cung, múa gậy, đi trên dây, nuốt lửa, múa đại đao, đánh quyền, sơn đông mại võ, bẻ cường đạo...

Thật là nói chẳng hết kể chẳng xong, có môn thì chỉ được nghe chứ chưa hân hạnh được thây, có môn thì dù có thấy cũng tựa như chua thấy.

Những người ở đây đều mang trong mình tuyệt kỹ võ công, họ ra sức biểu diễn lấy máu trộn lẫn mồ hôi của mình để đem lại tiếng cười vui cho người đứng xung quanh đó, xem xong tiếng vỗ tay vang lên ào ào, không cho tiền cũng chẳng sao, cúi đầu bước đi họ vẫn chẳng nói năng gì, tuyêt đối không bao giờ thóa mạ ai cả.

Điều đáng nói là những món ăn nhẹ, rẻ tiền nhưng ngon có tiếng trong thiên hạ đều tụ tập ở đây chẳng thiếu món nào tùy ý thưởng thức.

Ở góc phía Tây bắc có một chợ bán đồ cũ, đồ sứ hàng da, dao kéo, đồ ngọc, tranh chữ, vải, quần áo cũ thứ gì cũng có, ngay cả đuốc hoa, bò đi... đều có thể mua được. Cứ lựa chọn thoải mái xem xét kỹ càng, lựa buổi mà không mua cũng không ai phiền trách một lời.

Trên đây chính là quang cảnh ở Thiên Kiều.

Dù có tiền hay không người ta vẫn cứ đàng hoàng đi dạo qua, đi chơi cho biết vừa được nghe vừa được nhìn tận mắt cũng đỡ ghiền.

Thiên Kiều tuy chẳng cao sang gì nhưng nó rất nổi tiếng trong thiên hạ, nhà nhà người người đều biết. Những người chưa ghé qua bao giờ thì háo hức, còn người đã ghé qua một lần thì vĩnh viễn không quên.

Phàm là người nào đã đi đến Bắc Kinh cho dù là thế nào đi chăng nữa, nếu lão ấy nói chưa ghé qua Thiên Kiều thì người ta sẽ chê hắn là kẻ kiến văn hẹp hòi, sau này kẻ ấy ắt sẽ ân hận suốt đời, vì chưa đi thăm Thiên Kiều nổi tiếng này.

Thiên Kiều có cái ma lực ghê gớm như vậy, điều này chẳng ai còn nghi ngờ nữa.

Mặt trời dần dần ngả về phía tây.

Gió nhẹ hiu hiu thổi tới, khí trời dịu mát dễ chịu vô cùng.

Có thể nói Đặng Tiểu Nhàn nghe danh Thiên Kiều đã lâu, chàng đến Bắc Kinh đã hơn ba tháng rồi. Bởi vì suốt ngày cư chúi mũi vào sòng bạc cho nên chưa hề ghé mắt qua nơi nổi tiếng này.

Bây giờ được cùng với lão thổ địa Hứa Yến Sơn đi dạo chơi ở nơi này, chàng như được mở mắt, trong lòng cực kỳ thích thú.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã dạo bước đến khoảng sân biểu diễn vật lộn của Bao Tam Nhi. Bao Tam Nhi họ Bao tên Học Vũ người ở Thái Nguyên thuộc phủ Sơn Tây, do đứng thứ ba trong ba anh em nên mọi người đều gọi lão là Bao Tam Nhi mà không dám gọi đích danh tên tục của lão.

Ở thành Bắc Kinh nếu nói tên Bao Học Vũ dám chắc rằng không một ai biết người đó là ai, nhưng chỉ cần nhắc đến Giao Vương Bao Tam Nhi thì người lớn cho đến đứa trẻ ba tuổi cũng đều biết, đồng thời sẽ đưa ngón tay cái ra ý khen ngợi lão ta là nhân vật anh hùng đệ nhất.

Bao Tam Nhi đã từng tự khoe khoang rằng chỉ cần mọi người có thể xô ngã ông ta, thì sẽ rời khỏi Bắc Kinh ngay lập tức, tìm chỗ mai danh ẩn tích thề không vật lộn nữa.

Hai ba chục năm qua cơ hồ như mỗi ngày đều có người đến sàn vật lộn này để khiêu chiến với lão ta, trong số này có những lực sĩ từ Mông Cổ, dũng sĩ ở Mãn Châu và cả những danh gia tướng phủ Phù Tang (Nhật Bản). Những người này lúc đến thì vẻ mặt hớn hở, khi quay trở về thì tiu nghỉu rũ rượi như gà bị vặt lông.

Điều khiến cho người ta cảm thấy kỳ dị, đồng thời cũng làm cho người ta thích thú hoàn toàn không phải là tuyệt kỹ đấu vật có một không hai trong thiên hạ, mà do lão này chỉ có độc nhất một chân.

Người thường vật lộn, dùng cả hai tay hai chân đó là chuyện chẳng có gì đáng nói, còn Bao Tam Nhi thì dùng một tay một chân tức là chỉ có một nửa người để vật.

Bởi vì ông ta chỉ dùng có một tay, tay kia cần phải dùng gậy để chống đỡ thân hình cân bằng, mà cây gậy đã lại làm cho lão như cụt mất một tay.

Lúc này chung quanh sân dùng để đấu vật đã đông đặc người đứng xem, tuy đông như vậy nhưng lại không nhe thấy một thanh âm nào, cả bốn phía im phăng phắc, người nào cũng ngưng thần nín thở đợi Bao Tam Nhi xuất hiện.

Đặng Tiểu Nhàn và Hứa Yến Sơn đã đứng đó trước khi Bao Tam Nhi xuất đầu lộ diện, nhưng không muốn quấy rầy làm phiền lão, khiến cho lão phân tâm nên cứ nhẹ nhàng lẩn vào đám đông yên lặng đứng đó chờ xem.

Hai người định thần nhìn kỹ chỉ thấy chính giữa sân vật, có một nhân vật đứng sẵn ở đó. Người này hình cao to đôi vai rộng, bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, cánh tay rắn chắc, toàn thân đỏ hồng, ngang hông chỉ đóng một cái khố to bản che kín hạ thân.

Phía sau người này là hai nhân vật dáng người cũng to lớn vạm vỡ như người phía trước, nhưng trang phục cực kỳ chỉnh tề, phía trước ngực áo có thêu hai chữ Hán “Thập lượng”.

Vẻ mặt Đặng Tiểu Nhàn vô cùng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, chàng liền đưa mắt nhìn sang bên cạnh có ý muốn hỏi Hứa Yến Sơn.

Hứa Yến Sơn ghé sát tai chàng nói nhỏ :

- Cái gã toàn thân đỏ hồng đứng giữa sân là tướng soái phủ Phù Tang tên là Sơn Bản Nhất Lang, còn hai gã đứng phía sau tay bê y phục là cao thủ cấp Thập Lượng, gọi là Thập Lượng cũng có ý nghĩa của nó, đại khái là thuộc hàng tam lưu cao thủ. Toàn nước Phù Tang chỉ có khoảng dưới tám mươi người mà thôi.

Thốt nhiên...

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên không ngớt.

Giao Vương Bao Tam Nhi đã xuất hiện, vóc người trung bình, thân hình gầy yếu nhìn có vẻ tiếu tụy, tuổi trạc ngoài ngũ tuần, mái tóc đã điểm màu sương tuyết.

Tay trái lão chống gậy, ống quần bên trái lão trống rỗng không chân, cứ không ngớt đung đưa theo bước đi, chiếc áo trắng mặc trên thân người đã chuyển sang màu ố vàng.

Thoạt nhìn cái dáng vẻ tầm thường như vậy, những người không quen biết chẳng ai dám tin rằng đây chính là Giao Vương Bao Tam Nhi.

Chỉ có đôi mắt của Giao Vương không những sáng rực như ánh chớp, mà mỗi khi liếc nhìn tinh quang chiếu ra sắc như lưỡi dao.

Sơn Bản Nhất Lang trợn tròn đôi mắt ngạc nhiên nhìn Bao Tam Nhi, đoạn quay đầu về phía hai cao thủ Thập Lượng ở phía sau, ánh mắt như thầm hỏi:

“Ông ta chính là Bao Tam Nhi?”.

Hai cao thủ Thập Lượng trịnh trọng gật đầu xác nhận.

Sơn Bản Nhất Lang cực kỳ thất vọng, ánh mắt cuồng ngạo khinh thị liếc nhìn Bao Tam Nhi rồi ngửa mặt lên trời, khôn ngừng cất tiếng cười lạnh lùng.

Bao Tam Nhi chẳng lấy đó làm giận, hai tay lão chắp lại, miệng mỉm cười :

- Mời!

Đặng Tiểu Nhàn trong bụng không yên đưa tay thúc vào hông Hứa Yến Sơn hỏi nhỏ :

- Lão có thắng nổi không?

Đặng Tiểu Nhàn có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi Giao Vương Bao Tam Nhi uy danh lừng lẫy vang xa, lại là một người tàn phế chỉ còn độc nhất một chân, Thấy lão đối diện với gã Sơn Bản Nhất Lang cao to vạm vỡ như vậy, trong lòng chàng thầm lo lắng cho lão Bao.

Hứa Yến Sơn nhẹ nhàng cười mỉm :

- Được hay không, ngươi sẽ biết ngay thôi mà.

Đừng thấy Sơn Bản Nhất Lang cao to béo mập như vậy mà khinh thường, động tác của hắn cực kỳ lanh lẹ, chỉ thấy hắn bước về phía trước, nhanh như điện xẹt, hai tay đồng thời vung ra tựa như chim ưng vồ mồi, chụp về phía Bao Tam Nhi.

Giao Vương Bao Tam Nhi cười nhạt, cây gậy chống xuống, chân còn lại hơi nghiêng một chút, nhanh như tia chớp bước ngang phải ba bước, thân hình đã ở bên trái Sơn Bản Nhất Lang, dùng chân quét nhẹ một cái, móc vào ngáng chân gã, liền nghe...

“Ầm” một tiếng động rung chuyển sân vật.

Cả thân hình Sơn Bản Nhất Lang đồ sộ như một quả núi đã bất ngờ đổ ụp xuống, rồi thấy hắn bò dưới đất miệng rên hừ hừ.

Đặng Tiểu Nhàn sung sướng cực độ, trong lòng thầm nghĩ:

“Giao Vương Bao Tam Nhi quả nhiên có tài thông thiên thấu địa, thật là một lão hổ ở chốn kinh thành”.

Phút chốc Sơn Bản Nhất Lang đã lồm cồm bò dậy, trong lòng chẳng hề chịu phục, đôi mắt trợn tròn giận dữ, hai cánh tay vươn ra cực kỳ nhanh lẹ mau hơn ánh chớp, như hai gọng kìm quất vào ngang hông Bao Tam Nhi, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Bao Tam Nhi chẳng hề né tránh cũng không lui bước, mà cứ tiến tới thân hình nhẹ nhàng nhanh hơn điện xẹt, chống nhẹ cây gậy luồn nhanh qua nách của đối phương, giơ chân quất mạnh vào chân phải của đối phương, đồng thời đưa tay ấn vào bụng hắn, thuận thế lùi nhanh ra sau rồi trầm giọng, hét lớn :

- Nằm xuống!

Chỉ nghe một tiếng “Phịch” vang lên...

Sơn Bản Nhất Lang dường như biết nghe lời, liền ngã phịch xuống đất, chổng ngược bốn vó lên trời.

Đám đông đứng xem xung quanh vỗ tay reo mừng hoan hô như sấm động.

Sơn Bản Nhất Lang sắc diện hung dữ gần như phát điên, đôi mắt nảy lửa, hơi thở dồn dập bộ dạng tựa như con mãnh thú bị thương, trừng trừng nhìn đối phương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Giao Vương Bao Tam Nhi ngậm cười đứng im không hề động đậy.

Một tiếng gầm dữ dội vang lên, Sơn Bản Nhất Lang lẹ làng xông về phía trước, đôi cánh tay nhất tề tung ra, đôi bàn tay to lớn như hộ pháp chặt mạnh lên bả vai của Bao Tam Nhi nhanh như điện chớp.

Người xem kinh hãi “ô” lên một tiếng, trong lòng lo sợ thay cho Bao Tam Nhi.

Đặng Tiểu Nhàn cũng toát mồ hôi lạnh, quả tim suýt nữa cũng nhảy vọt ra ngoài, đang muốn tung mình nhảy vô tiếp viện, nhưng chàng bị Hứa Yến Sơn nhanh lẹ giữ chặt lại.

Bỗng nhiên...

Chân của Bao Tam Nhi đột ngột quị xuống tránh đòn, Sơn Bản Nhất Lang lỡ đà hai tay chụp vào khoảng không, bàn tay phải của Bao Tam Nhi nhanh lẹ vươn ra, năm ngón tựa như năm cái móc câu nhanh như ánh chớp bấu chặt vào cổ, chân đối thủ.

Cùng lúc thân hình của Bao Tam Nhi hơi ngả về phía trước, đầu gần như muốn đụng vào bụng của Sơn Bản Nhất Lang, rồi dùng sức chống mạnh cây gậy, bất ngờ rướn thẳng người lên, tay phải đồng thời đưa ngược lên, đoạn trầm giọng hét lớn :

- Đi!

Bóng người nhanh chóng lướt qua, một tiếng trầm đục vang lên, thân hình to lớn của Sơn Bản Nhất lang bay qua đỉnh đầu của Giao Vương Bao Tam Nhi.

“Bịch” một tiếng, Sơn Bản Nhất Lang đã văng ra té sóng soài dưới đất, sức ném khiến cho thân hình của hắn lăn tròn ra ngoài độ hơn một trượng.

Tiếng vỗ tay thán phục của đám đông lại vang lên như sấm nổ.

Trong mắt, trong miệng của Sơn Bản Nhất Lang dính đầy những cát, riêng hai lỗ mũi hắn máu tươi ri rỉ chảy ra, toàn thân đau nhức ê ẩm, có muốn bò dậy cũng không cách nào bò nổi.

Hai tên Thập Lượng cao thủ đứng phía sau hoảng hốt, vội vàng tiến lên trước dìu Sơn Bản Nhất Lang đứng dậy, rồi vừa lấy tay phủi sạch bùn đất dính trên người hắn vừa cẩn thận lấy y phục khoác lên người chủ của mình.

Sơn Bản Nhất Lang bị Bao Tam Nhi quật ngã khí uất đầy bụng, ruột gan như sôi lên, nhưng không biết thét vào đâu cho hả giận, tay phải liền vung ra, hai tiếng “bốp, bốp” vang lên, mỗi tên cao thủ Thập Lượng đã bị lãnh trọn một cái bạt tai nảy lửa.

Máu tươi rỉ ra từ khóe miệng hai người, Sơn Bản Nhất Lang vẫn chưa hả giận, lập tức chửi mắng :

- Cút, cái đồ bà tám đời nhà mi đi!

Hai tên cao thủ Thập Lượng bị chửi vẫn không dám hó hé, khom mình xuống đồng thanh đáp :

- Tuân mệnh!

Sơn Bản Nhất Lang bước đi, dáng vẻ trông thật thảm hại, hai tên cao thủ Thập Lượng bộ dạng tiu nghỉu như chó cụp đuôi, lẽo đẽo theo sau lưng chủ.

Người xem vô cùng hả hê vì đã được xem một trận đấu vô tiền khoáng hậu, có một không hai trong thiên hạ mà không phải tốn tiền.

Giao Vương Bao Tam Nhi chắp hai tay rồi cất giọng nói với đám đông xung quanh :

- Đa tạ chư vị đã vui lòng đứng đây trợ uy cho tại hạ, nay trời đã không còn sớm lắm, tối nay chúng ta lại gặp nhau, người nào có tiền xin giúp cho tại hạ một ít, còn nếu không tiền thi coi như đã góp một chút sức mình, Bao Tam Nhi đây vô cùng cảm kích.

Thế là tiền lẻ bạc vụn quăng vào sân vật như mưa.

Tiểu đồ đệ toét miệng cười tay cầm cái giỏ tre chổng mông lượm tiền rơi đầy trên đất.

Trong chốc lát đám đông đã tản đi hết.

Hứa Yến Sơn lẹ bước tiến lên trước, lấy tay vỗ vào vai Giao Vương Bao Tam Nhi một cái, ngón tay cái giơ lên cười ha hả nói :

- Tam gia, cái chiêu Hắc Câu Soán Đáng của lão thật là tuyệt thủ, chút xíu nữa là làm té chết bà cái thằng nhỏ Phù Tang kia rồi.

Bao Tam Nhi nhìn Hứa Yến Sơn rồi nói nhỏ :

- Lão Thất, ngọn gió lành nào đã thổi ngươi tới đây?

Hứa Yến Sơn cười ha hả đáp :

- Nếu như vô sự thì ta bận gì phải đi kiếm ngươi, lại đây ta giới thiệu với ngươi một tiểu bằng hữu.

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy vội vàng tiến lên trước cúi mình thi lễ.

Hứa Yến Sơn vừa giới thiệu hai người vừa đem toàn bộ sự việc từ đầu tới đuôi, kể lại rõ ràng cho Bao Tam Nhi nghe.

Bao Tam Nhi nghĩ ngợi một hồi, rồi nói với Hứa Yến Sơn :

- Thế này nhé, ta đi thông báo mấy người còn lại biết tối nay chúng ta sẽ dọn gánh sớm một chút, gặp nhau ở đâu vậy? Tốt nhất nên kiếm chỗ nào yên tĩnh bí mật thì ta mới dễ bàn chuyện.

Hứa Yến Sơn cười nói :

- Tam gia, ngươi xem cái tổ hoa của Trình Lão Nhị được không?

Bao Tam Nhi bất ngờ vỗ đầu một cái cười ha hả đáp :

- Tuyệt lắm! Làm sao ta lại không nghĩ đến nó. Thôi, Các ngươi đi đi, ta còn chút việc, tối nay chúng ta gặp lại.

* * * * *

Khoái Thủ Lưu là người chuyên làm trò ảo thuật, hắn tên là gì? Chẳng ai biết cả, là người ở địa phương nào? Người ta cũng không rõ ràng cho lắm.

Dáng người hắn cao cao, nước da trắng trẻo, phong thái vô cùng phong nhã, không hề giống với những kẻ lưu lạc giang hồ kiếm sống, dáng vẻ như một ông thầy dạy chữ, nho nhã vô cùng.

Trên mình hắn mặc một chiếc áo dài xanh, tay cầm một cây quạt xếp.

Hắn là một nhân vật phong vân từng làm mưa làm gió, cực kỳ nổi danh ở khu vực Thiên Kiều này.

Chính giữa khoảng sân có bày một cái bàn bát tiên, bốn phía người xem quay quanh kín mít. Khoái Thủ Lưu bước đi khoan thai vào phía trong sân.

Đám đông vây quanh vui mừng reo lên như sấm, cổ vũ Khoái Thu Lưu diễn trò.

Khoái Thủ Lưu mỉm cười lột phăng chiếc áo dài xanh đang mặc, hai tay cầm chiếc áo rảo quanh một vòng cho mọi người nhìn rõ, xem thật kỹ lưỡng bên trong chiếc áo dài không giấu bất cứ vật gì.

Người xem vỗ tay tán thưởng, có người còn lấy tay sờ vào chiếc áo rồi gật đầu biểu lộ sự hài lòng.

Khoái Thủ Lưu nhanh chóng mặc chiếc áo vào người, rồi đứng trước bàn bát tiên, bắt đầu biểu diễn tuyệt kỹ của mình.

Hắn đưa tay móc từ trong chiếc áo dài xanh ra bốn món đồ nguội gồm gan phụng, chân vịt, gỏi cá, chạo tôm khiến cho mọi người nuốt nước miếng liên tục.

Hắn lại giơ tay lấy từ trong chiếc áo ra bốn món thịt gà, trâu, dê, vịt còn đang nóng hổi bày trên dĩa mùi thơm tỏa ra khắp phía, ngào ngạt xông vào mũi mọi người. Khoái Thủ Lưu lại lấy trong người ra bốn cái bát lớn, trong mỗi bát đều có ngỗng luộc, đuôi trâu hầm, bát bảo, thịt ba ba ninh nhừ vừa đẹp mắt vừa ngon lành hợp khẩu.

Tiếp đó lại thấy từ trong chiếc áo thần dị một bát canh lớn bày ra, tay Khoái Thủ Lưu càng lúc càng nhanh, trên bàn bát tiên mỗi lúc một nhiều thức ăn.

Trong phút chốc.

Một bàn tiệc rượu đã bày ra trước mắt mọi người không những thức ăn nóng bốc hơi nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt lan tỏa, sắp xếp đẹp mắt mà còn có đầy đủ chén đũa tô dĩa không thiếu món nào.

Người xem reo lên vui mừng cực độ, Đặng Tiểu Nhàn cũng đã định thần lại luôn miệng khen ngợi

:

- Tuyệt kỹ thần kỳ! Thật là tuyệt kỹ thần kỳ trong thiên hạ!

Đặng Tiểu Nhàn lại ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy thân hình của Khoái Thủ Lưu di động lắc lư liên hồi rồi nguyên cả thân hình từ từ lún xuống đất.

Trong thoáng chốc.

Trên mặt đất vàng xỉn chỉ còn lại chiếc áo dài màu xanh nằm trên bãi đất bằng cùng với cái đầu của Khoái Thủ Lưu dán chặt trên mặt đất.

Không ai biết trả lời ra sao?

Lẽ nào dưới đất lại có hang.

Điều này quyết không thể có, bởi vì đất vàng ở Bắc Kinh cứng hơn gang thép, hắn làm sao có thể chui xuống nhưng dưới con mắt của đám đông đang chăm chú nhìn hắn cũng chẳng thể nào làm trò ma mãnh dối gạt được.

Đây chẳng lẽ...

Rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Có người nói đây là một cách che mắt.

Cũng có người nói đây là thuật rút cốt.

Cho dù là cái gì đi chăng nữa, hắn đích thực khiến người ta không ngớt tán tụng được dịp đại khai nhãn giới.

* * * * *

Hồ lão đạo. Đó là một đạo sĩ Toàn Chân không tên chẳng họ, nghe nói lão là hậu duệ của khai quốc công thần nhà Minh - Hồ Đại Hải tiên sinh.

Tuyệt kỹ của lão là bắn cung và ném phi tiêu.

Có lẽ có người cho rằng bắn cung và ném phi tiêu không có gì là kỳ lạ hiếm thấy, bởi vì trong những cuộc thi võ ngay ở thôn quê hẻo lánh cũng không có mặt những môn này.

Nhưng mà một khi đã xem qua cách bắn cung và ném phi tiêu của Hồ lão đạo thì người ta sẽ không thể nghĩ như vậy.

Bởi vì cách bắn cung và ném phi tiêu của hắn khác xa với cách bắn, ném thường tình, hoàn toàn không như mọi người vẫn nghĩ.

Cách chỗ Hồ lão đạo đứng một trăm bước có treo lơ lửng trên không một tấm bia gỗ vuông độ hai thước, tấm bia đỏ chói đập ngay vào mắt.

Cách tấm bia năm mươi bước là một đồng tiền đúc bằng đồng cũng treo lơ lửng, lay động theo chiều gió không ngừng lắc lư dao động.

Hồ lão đạo đứng ngoài trăm bước, dây cung căng như mặt trăng tròn vành vạnh, mũi tên như ánh sao sa.

“Vút” một tiếng, mũi tên sắt đã xuyên qua lỗ vuông ở giữa cánh đồng tiền, cắm phập vào điểm hồng của tấm bia. Tư thế bắn của lão cũng khác với người thường, có trăm phương ngàn kiểu khác nhau.

Có lúc lão đứng mà xạ kích, cũng có lúc nằm, quỳ để xạ kích, cũng có lúc ngửa cổ phi thân rồi xạ kích. Sau cùng có một tư thế vô cùng đặc biệt lộn đầu xuống đất cứ như vậy mà xạ kích.

Điều kỳ quái là bách phát bách trúng, không mảy may sơ sót thất cơ.

Tiếp đến là màn biểu diễn tuyệt kỹ phóng phi tiêu của Hồ lão đạo bắt đầu.

Dưới đất bày ra bốn mươi chín chiếc bình sứ cao cổ khoảng cách không đều nhau, phía trong có nhét đầy diêm sinh và lưu hoàng.

Trên thắt lưng Hồ lão đạo là một sợi dây da rộng bản, trên sợi dây này có cắm bốn mươi chín ngọn phi tiêu. Ban ngày lão dùng mảnh vải đen bịt mắt, ban đêm lão đốt một ngọn đèn để tự làm lóa mắt rồi mới phòng phi tiêu.

Lúc này lão đã dùng băng vải đen bịt mắt xong một tiếng động nhẹ vang lên, hai chân lão điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã phóng lên lơ lửng trên không, tay phải lẹ làng vung ra một làn ngân quang lóe sáng, một tiếng “bốp” vang lên, cái cổ bình đã bình đã bị tiện ngang rơi xuống đất vỡ tan, tiếp đó lưu huỳnh và diêm sinh cọ xát vào nhau tạo ra những bông hoa lửa.

Chỉ thấy bóng người loang loáng, những luồng ngân quang lấp lánh vút ra, những tiến gốm sứ vỡ tan hoa lửa bắn ra tứ phía trông thật đẹp mắt, giống như một kỳ quan.

Thình lình...

Bóng người dừng lại, lửa cũng thôi nở hoa.

Người xem miệng há mắt trợn một không khí trầm mặc bao trùm, hồi lâu những người xung quanh mới định thần lại.

Tiếp đó một tràng pháo tay vang lên như sấm nổ tựa như sét đánh ngang tai vang vọng hồi lâu không dứt.

Đặng Tiểu Nhàn lẩm bẩm một mình :

- Ta đến Bắc Kinh chuyến này chẳng phải uổng công.

* * * * *

Phi Phi Phi... một người có tên mà chẳng có họ. Kỳ thực đây chẳng phải tên thực của người này mà đây chẳng qua là biệt hiệu của ông ta mà thôi.

Ông ta họ gì tên là gì? Không ai biết, quê quán ở địa phương nào? Càng không biết hơn.

Ông ta tuy không tên không họ nhưng chỉ cần nghe ba chữ Phi Phi Phi, có thể nói như là sét đánh ngang mày, sấm động ngang tai danh tiếng vang động khắp cửu thành. Ông ta là người duy nhất ở Thiên Kiều biểu diễn màn múa Đơn Cương.

Thật ra Đơn Cương không thường chỉ là một cây gậy to hơn cổ tay của một đại hán, nhưng Đơn Cương mà Phi Phi biểu diễn là cây gỗ tròn to hơn miệng bát. Cây Đơn Cương to thô như vậy lẽ dĩ nhiên không cách nào dùng tay nắm lấy nó được. Nhưng Phi Phi Phi có một thủ pháp đặc biệt của mình để khống chế nó. Bất luận là dùng một tay hoặc hai tay, một khi đầu ngón tay của ông chạm vào cây Đơn Cương to lớn này, lập tức cây gậy như bị một sức hút kỳ lạ từ ngón tay phát ra dính chặt trên đó như có người phết hồ lên vậy.

Quay ngược, quay xuôi, nghiêng trái, nghiêng phải, xoay tròn đảo ngược lộn đầu, quay tít tựa bánh xe làm đủ mọi kiểu, cây Đơn Cương vẫn dính chặt trên tay của Phi Phi Phi xoay lượn uyển chuyển vô cùng tinh diệu.

* * * * *

Còn có một vị tên là Thâm Nhị, chuyên làm trò tuyệt luân Chung Phiên Quá Lầu. Chung Phiên Quá Lầu có nghĩa là đại chuông bay qua lầu. Cái gọi là Chung Phiên là một cây tùng khô cứng, phía gần đỉnh buộc thành hình tháp có bảy hoặc chín tầng ở các góc hình tháp nầy có buộc những tua vải ngũ sắc cùng với những chiếc lục lạc bằng sắt hoặc đồng.

Cây tùng khô này cao khoảng năm trượng, đỉnh đầu to cỡ cái bát, phía dưới lớn cỡ đầu người, nặng khoảng hai ba trăm cân.

Mỗi khi có dịp tết hay hội hè đình đám Thâm Nhị đi ra ngoài đường lấy cây tùng để dựng đứng trên khuỷu tay, gió thổi những chiếc lục lạc bằng sắt hoặc bằng đồng trên đỉnh làm vang lên những tiếng leng keng nghe rất vui tai.

Trên những đường phố lớn ở Bắc Kinh thường có dựng những chiếc cổng chào màu sắc trang trí rực rỡ, người ta gọi nó là bài lầu như Đông Đơn bài lầu, Đông Tây bài lầu... những chiếc bài lầu này không cao lắm, chỉ khoảng chừng ba hoặc bốn trượng vì vậy chiếc Chung Phiên này không thể lọt qua được bài lầu.

Đây chính là lúc phô diễn tuyệt kỹ của Thâm Nhị.

Lão đứng cách bài lầu một khoảng rồi nạp khí vào Đan Điền, dồn hết sức vào hai tay, dùng lực đột ngột hất tay lên, chiếc Chung Phiên nặng gần ba trăm cân bay vút lên không.

Chiếc Chung Phiên bay vút qua bài lầu thì hết đà rơi xuống, những dải ngũ sắc bay phất phới, tiếng lục lạc, chuông đồng vang lên không ngớt trông thật đẹp mắt.

Lúc này Thẩm Nhị đã vượt qua bài lầu, tay phải vươn ra, chiếc Chung Phiên đã rơi xuống dựng đứng trên khuỷu tay lão ta như cũ.

Thử tưởng tượng xem chiếc Chung Phiên nặng gần ba trăm cân từ trên không rơi xuống nặng như thế nào? Sức của cành tay Thẩm Nhị phải mạnh ra sao để đỡ nổi vật đó.

Cho nên lão ta trở thành nhân vật đệ nhất ở Thiên Kiều

Giao Vương Bao Tam Nhi

Biến Hóa Pháp Khoái Thủ Lưu

Xạ tiễn cập phóng phi tiêu Hồ lão đạo

Múa Đơn Cương Phi Phi Phi

Chung Phiên Quá Lầu Thẩm Nhị

Đỗ Quỷ Hứa Yến Sơn

Tấu hài chọc vui lão Ngật Đáp

Bẻ cương đao Tiểu biện nhi họ Trương.

Tám người bọn họ trong mỗi người đều mang tuyệt kỹ võ học, hơn nữa lời nói và hành động của bọn họ cũng độc đáo khác thường, nên người ở Bắc Kinh gọi họ là Bắc Kinh bát đại quái. Bởi vì bọn

họ đều sinh sống ở Thiên Kiều nên cũng được người ta gọi là Thiên Kiều bát đại quái.

* * * * *

Đêm đã khuya, tiếng người yên lặng.

Mặt trăng treo lơ lửng giữa trời.

Hứa Yến Sơn và Đặng Tiểu Nhàn lướt nhanh qua những con hẻm ngoằn ngoèo tối om rồi nhẹ nhàng tung mình đáp xuống một bãi đất rộng trong hoa viên nằm phía sau của một tòa trang viện hoa lệ vô cùng.

Cây cối hoa lá trong hoa viên được chăm sóc vun xới mọc tươi tốt, những đình đài lầu gác cùng với giả sơn, bể cá đều tinh xảo cực kỳ, đẹp không sao tả xiết.

Xem ra nếu chẳng phải gia môn của vương hầu khanh tướng thì cũng là phủ đệ của thế gia vọng tộc.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ thầm trong lòng:

“Nơi này há lại là một nơi bí mật yên tĩnh sao?”

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt liếc nhanh bốn phía trong lòng thoáng chút kinh ngạc, không hiểu tại sao Hứa Yến Sơn dẫn mình đến nơi này, trong lòng thầm nhủ:

“Nếu như cái tổ hoa này có cái khí thế như vầy, e rằng người trong thiên hạ đều sẽ thuận đường đến đây xin cơm”.

Hứa Yến Sơn thừa biết chàng đang nghĩ gì nhưng cũng chẳng buồn nói gì thêm, mà cứ âm thầm mỉm cười tiếp đó giơ tay gõ nhẹ một cái.

Phía trong hoa viên liền có người ứng tiếng hỏi vọng ra :

- Phải chăng là Hứa gia, chủ sòng bạc Cát Tường giá lâm?

Hứa Yến Sơn thấp giọng đáp :

- Chính thị!

Đột nhiên từ phía trong lùm cây xuất hiện bốn tên gia đinh hai bên thái dương nổi cao, bước chân chẳng những nhanh nhẹn mà còn đôi mắt sáng quắc. Chỉ mới nhìn qua cũng biết họ đều là những tay cao thủ có bản lĩnh tu tập nội ngoại công vững vàng.

Thuật khinh công của họ cũng đã sở đắc đến trình độ cao, chỉ cần nhẹ nhàng tung mình, thân hình đã bay ra ngoài mười trượng, lẹ làng đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhàn và Hứa Yến Sơn.

Hứa Yến Sơn vội vàng bước lên trước thi lễ rồi sau đó giới thiệu Đặng Tiểu Nhàn, tiếp sau nhẹ nhàng mỉm cười hỏi :

- Họ đều đến cả rồi sao?

Người đi đầu gật đầu đáp :

- Phải.

Nói xong chậm rãi đưa mắt liếc Đặng Tiểu Nhàn rồi bảo :

- Xin mời theo tại hạ.

Người gia đinh đi đầu dẫn hai người đi qua một khóm hoa, đoạn đột ngột dừng lại trước một tòa giả sơn, đưa tay ấn nhẹ vào một cơ quan ẩn trên vách đá, một cánh cửa ngầm trên tòa giả sơn đột ngột mở ra.

Hứa Yến Sơn vội kéo Đặng Tiểu Nhàn rồi ngang nhiên bước vào phía trong.

Chương 11: Lưỡng Bại Câu Thương

Nơi đây rốt cuộc là nơi nào.

Mỗi người vừa rồi đều có võ công kinh người hãi thế, thái độ lại bí mật ngụy dị vô cùng, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, phía trước Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên sáng lên, chàng vội vàng định thần nhìn kỹ thì ra phía trong tòa giả sơn này có những động phủ.

Ánh đèn rực rỡ sáng như ban ngày, những khách sảnh cùng với phòng ốc nối tiếp nhau, trần thiết cực kỳ hoa lệ thứ gì cũng có, thật chẳng khác chi gia phủ của vương gia.

Đặng Tiểu Nhàn từ nhỏ sống ở vùng Tây bắc xa xôi hoang vu, chưa từng được thấy qua nơi nào đẹp đẽ hoa lệ như thế, bất giác đứng ngây người nhìn ngắm không thốt nên lời, lòng vô cùng thích thú thán phục.

Một lão hán tử có đôi mày bạc rũ xuống đôi mắt tinh anh, râu tóc bạc phơ như cước, trên mình mặc một chiếc áo kết từ những mụn vải trắng, chậm chạp bước lên trước vừa đưa ánh mắt dò xét nhìn Đặng Tiểu Nhàn vừa cười ha hả bảo lớn :

- Tiểu tử, ngươi cũng cảm thấy cái tổ hoa của lão không tệ đấy chứ, phải không?

Đặng Tiểu Nhàn liếc sơ qua biết rõ lão hán tử này là một dị nhân phong trần, nhưng khổ nỗi chàng không biết xưng hô thế nào cho tiện, trong lòng không khỏi cảm thấy bối rối, nhất thời chẳng biết đối đáp sao cho thích hợp.

Hứa Yến Sơn thấy vậy vội vàng cười nói :

- Mau đến kính chào Trình lão tiền bối. Trình lão tiền bối có địa vị cực cao trong Cái bang, người là sư tổ của Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên, chế áp võ lâm danh chấn bao trùm thiên hạ, được người trong giới võ lâm khắp chốn xưng tụng là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị Trình Lão Nhị trợn trừng đôi mắt cười lớn rồi mắng :

- Hứa Yến Sơn lão quỷ ngươi ba hoa xong chưa?

Đặng Tiểu Nhàn cung kính cất tiếng chào nói :

- Tại hạ Đặng Tiểu Nhàn xin bái kiến Trình lão tiền bối.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nói xong, chàng đang định cúi mình thi lễ Trình Lão Nhị đã đưa tay đỡ chàng dậy, đoạn cất giọng ôn tồn nói :

- Lão hóa tử ta đây ghét nhất ba cái thứ rườm rà, này lại đây ngồi bên cạnh ta mau lên.

Ở chính giữa đại sảnh đã sắp sẵn một tiệc rượu thức ăn bày ra la liệt trên bàn, thứ gì cũng có hương rượu thơm nồng bay lên mũi, khiến ai nấy đều thèm chảy nước miếng. Mọi người ngồi theo thứ tự vào bàn. Đặng Tiểu Nhàn ngồi ngay bên cạnh Trình Lão Nhị.

Trình Lão Nhị nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi cười nói :

- Tiểu tử, có lẽ ngươi cảm thấy kỳ quái, tại sao cái tổ hoa của ta có thể sang trọng hào hoa như thế. Hơn nữa có vẻ thoải mái như vầy hả?

Đặng Tiểu Nhàn chợt đỏ mặt xấu hổ, lặng im không nói.

Trình lão Nhị tươi cười nói tiếp :

- Người đời gọi Cái bang của ta là Bần Gia Bang, y phục của bang chúng vá víu trăm mảnh ghép lại mà thành, thân hình ai nấy đều bốc mùi chua tanh của kẻ nghèo túng, đương nhiên ngươi sẽ cảm thấy kỳ quái tự hỏi cái tổ hoa là nơi nào đây?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị nói liền một hơi rồi nâng chén rượu lên ngửa cổ uống cạn, rồi tiếp tục cất tiếng nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Thực sự chẳng có gì lạ cả, nơi đây vẫn là Tổng đàn của Cái bang ở kinh sư, chủ nhân của tòa nhà này là Thích Đồng, cũng là một đệ tử của Cái bang, luận kỹ ra thì Thích Đồng còn là cháu của lão hóa tử đây nữa.

Trên khuôn mặt Thiên Kiều bát quái lộ vẻ kinh ngạc, không dám tin vào tai mình nên vội hỏi lại :

- Lão tiền bối, người nói Thích Đồng một trong năm đại phú thương ở kinh sư cũng là một đệ tử của Cái bang sao?

Trình Lão Nhị gật đầu cười đáp :

- Không sai, chính là hắn...

Rượu đã được ba tuần.

Ăn đã qua năm món.

Câu chuyện đã dần dần đi vào đề chính.

Chung Phiên Quá Lầu Thẩm Nhị lên tiếng trước tiên :

- Ngươi nói rằng Nạp Vũ Xuân lão gia bảo tám người bọn ta lần lượt truyền thụ cho ngươi tuyệt kỹ độc môn của mình sao?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm giọng nói :

- Đúng vậy.

Thiên Kiều bát quái bất giác đưa mắt nhìn nhau, trên mặt mỗi người hiện lên vẻ lúng túng khó xử.

Khoái Thủ Lưu hỏi tiếp :

- Ta muốn biết rõ hơn một chút, các hạ và lão gia đó có quan hệ như thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt đáp :

- Ta cũng không biết rõ nữa, từ nhỏ ta đã sống dựa vào lão tình thân tựa cha con quan hệ tựa ông cháu lão gọi ta là tiểu tử, ta kêu lão bằng lão quái, đến bây giờ ta mới biết tên lão là Nạp Vũ Xuân.

Khoái Thủ Lưu tiếp tục hỏi :

- Các hạ có biết thân thế của lão gia đó, cùng với thân thế của mấy huynh đệ bọn ta không?

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu nói :

- Không biết.

Khoái Thủ Lưu lại hỏi tiếp :

- Ngươi có biết gì về Nhật Nguyệt Minh không?

Đặng Tiểu Nhàn lạnh nhạt đáp :

- Hoàn toàn không biết.

Thiên Kiều bát quái ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau không biết làm sao cho được.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị chịu không nổi bèn nói :

- Đừng nói vòng vo quanh co nữa, có điều gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra cho hài nhi nó nghe rõ ràng.

Khoái Thủ Lưu suy nghĩ hồi lâu rồi chỉnh sắc mặt nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Các hạ là người thân tín của lão nhân gia, huynh đệ chúng ta đã tin ngươi rồi, nhưng những lời ta sắp nói ra đây không nên tiết lộ ra ngoài cho người khác biết, bởi vì đây là chuyện cẩn mật có liên quan đến mạng sống của tám huynh đệ ta và cả ngươi nữa.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu trả lời :

- Được.

Khoái Thủ Lưu nói tiếp :

- Nhật Và Nguyệt ghép lại thành chữ Minh. Nhật Nguyệt Minh là tổ chức phản Thanh phục Minh lớn nhất, Minh chủ được người ta tôn xưng là Bạch Y Mặc Kiếm. Người là hậu duệ của Hoàng đế Đại Minh, tám vị huynh đệ chúng ta đây chính là Thiên Long bát tướng thuộc hạ của Minh chủ, còn lão nhân gia mà ngươi dám gọi là lão quái đích thực là Tổng hộ pháp của Nhật Nguyệt minh, được người ta đặt cho ngoại hiệu là Thiên Thủ Thần Ma Nạp Vũ Xuân.

Đến đây Đặng Tiểu Nhàn mới hiểu ra Nhật Nguyệt Minh, nguyên là một tổ chức phản Thanh phục Minh, đồng thời chàng cũng hiểu được tường tận lai lịch và thân thế của Thiên Kiều bát quái và lão quái:

“Hèn chi mà hành động cùng cách nói năng của họ ngụy dị và thần bí như vậy”.

Khoái Thủ Lưu lại nói tiếp :

- Không phải mấy huynh đệ bọn ta quý trọng giữ kỹ chút tài mọn của mình làm gì? Mà là những tuyệt kỹ này đều do đích thân Minh chủ truyền thụ, nếu không được chúa công ta cho phép thì chúng ta cũng không dám trái mệnh, truyền thụ nó cho bất cứ một ai.

Đặng Tiểu Nhàn nhếch mép mỉm cười nói :

- Ta biết chư vị nhất định có chỗ khó xử, lại nữa ta cũng không có ý muốn học võ công, nhưng mà lão quái cứ bức ép ta đến đây. Lão nói...

Thiên Kiều bát quái đồng thanh hỏi :

- Lão nhân gia đó nói cái gì?

Đặng Tiểu Nhàn từ từ trả lời :

- Lão nói tám loại tuyệt kỹ võ học mà tám vị mang trong người, cho dù có khó khăn thế nào đi chăng nữa cũng phải học cho kỳ được, bởi vì đây là võ công gia truyền cho dòng họ ngươi.

Thật là những lời kinh thiên động địa.

Thiên Kiều bát quái cực kỳ kinh ngạc, đặt chén rượu xuống bàn người như dựng đứng cả dậy, đôi mắt trân trân nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp, miệng lẩm bẩm nói :

- Vậy... vậy thì... các hạ mang họ Chu mới phải.

Lại một thoáng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị mới trở lại bình thường, đôi mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp, rồi chợt gật đầu vừa cất giọng nói tiếp :

- Lão hóa tử này đã có duyên phúc mấy lần được gặp quý Minh chủ của các vị là Bạch Y Mặc Kiếm Chủ đại hiệp, chư vị hãy nhìn kỹ xem, hài tử này giống hệt bóng dáng của Chu đại hiệp năm xưa.

Quả thật lời nói của lão hóa tử đã khiến cho mọi người như sực tỉnh lại.

Thiên Kiều bát quái nhất tề nói lớn :

- Chẳng sai. Nhưng mà...

Trình Lão Nhị bóp trán trầm tử suy nghĩ giây lâu rồi chầm chậm cất tiếng :

- Chư vị bất tất phải cứng nhắc như thế, năm đó Chu đại hiệp lệnh cho ta phải tiềm phục đợi người ở Bắc Kinh chờ dịp khởi sự. Võ lâm đồng đạo cùng với Cái bang của ta cũng chuẩn bị hưởng ứng, nhưng Chu đại hiệp lại đột ngột thất tung trên chốn giang hồ, biệt vô âm tín cho tới nay. Mà lão tiểu tử Thiên Thủ Thần Ma Nạp Vũ Xuân lại biết rõ thân thế của hài tử này, nhưng không nói cho nó biết, bắt nó đến kiếm mấy huynh đệ nhà ngươi, trong việc này nhất định phải có thâm ý của nó.

Thiên Kiều bát quái đồng thanh hỏi :

- Ý của lão tiền bối có nghĩa là...

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị tiếp tục nói cắt ngang lời họ :

- Hài tử này rõ ràng phải mang họ Chu, nhưng mà hắn cứ khăng khăng nhận là họ Đặng. Việc này thực hư ra sao cũng chẳng biết được, nhưng nó làm cho lão hóa tử ta đây cảm thấy hồ đồ vô cùng. Song ta tin rằng, Chu đại hiệp là bậc kỳ tài hiếm có trong thiên hạ, trí tuệ bao la như biển cả, người làm như vậy là nhất định có huyền cơ diệu kế trong đấy, chúng ta làm sao có thể dùng lý lẽ thường

tình mà suy đoán ra được.

Đặng Tiểu Nhàn cũng nghi hoặc vô cùng, trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu như ta đích thực là nam tử của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, vậy thì lão quái tại sao lại không nói cho ta biết. Xem dáng vẻ của lão quái và Thiên Kiều bát quái trịnh trọng như vậy làm sao khiến cho ta không tin được. Thôi, kệ bà nó ta cứ thuận theo lẽ tự nhiên mà sống, còn thân thế của mình sẽ có một ngày nào đó minh bạch rõ ràng”.

Vừa nghĩ đến đây trong lòng chàng liền thấy nhẹ nhõm sảng khoái, nụ cười vui vẻ lại hiện lên khuôn mặt anh tuấn.

Hứa Yến Sơn đột nhiên thay đổi thái độ tỏ vẻ cung kính nhưng không làm mất thể diện của mình, nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi nghiêm mặt nói :

- Không biết lão gia đó có trao cho các hạ tín vật gì không?

Đặng Tiểu Nhàn cười nhạt đáp :

- Có.

Đôi mắt của huynh đệ Thiên Kiều bát quái thoáng lộ kỳ quang, nhìn chằm chằm vào Đặng Tiểu Nhàn chờ đợi. Đặng Tiểu Nhàn chậm chạp dùng tay mở cái túi vải thon dài, thanh Mặc kiếm chiếu ra một luồng ô quang đập vào mắt mọi người quanh bàn.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị đưa hai tay cung kính đón lấy thanh Mặc kiếm, nhẹ nhàng đặt tay lên chuôi kiếm thuận tay rút ra. Thanh âm trong trẻo vang lên, thanh Mặc kiếm đã được rút ra khỏi vỏ.

Một luồng ô quang sáng lấp lánh, ánh thép đen tuyền bỗng phát ra một luồng hàn quang lạnh lẽo, kiếm khí tỏa ra ghê người, làm cho mọi người không dám nhìn gần.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị trầm giọng nói :

- Ngày trước Chu đại hiệp đã dùng thanh kiếm này hành đạo trên khắp chốn giang hồ. Bọn ác ma bị chém đầu, lũ man rợ cũng không dám coi thường lưỡi kiếm sắc bén. Ôi! Hôm nay trông kiếm lại nhớ đến người làm sao không khiến trong lòng ta cảm thấy đau xót.

Trong lòng Đặng Tiểu Nhàn thầm nghĩ:

“Cứ nhìn vào vẻ mặt và tình cảm chân thành qua giọng nói của lão hóa tử cùng với Thiên Kiều bát quái, cũng có thể thấy được Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp chẳng những là một hiệp khách trong mình mang tuyệt kỹ võ công mà còn là một nhân vật vĩ đại phi thường được mọi người tôn kính. Nếu

như thật sự có một vị phụ thân phi thường, như vậy quả thật là phúc trời ban cho quá là nồng hậu”.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị tra kiếm vào vỏ rồi thận trọng trao lại nó vào tay Đặng Tiểu Nhàn, chàng nâng thanh kiếm đứng lặng rồi lạnh nhạt nói với bọn họ :

- Chư vị có cần xem lại một lần nữa không?

Một tiếng động vang lên. Thiên Kiều bát quái đã quỳ mọp xuống đất dập đầu bái lạy, miệng đồng thanh hô lớn :

- Thiên Long bát tướng xin khấu đầu bái kiến thiếu chủ.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng nghiêng mình tránh qua một bên, không dám nhận đại lễ của bọn họ, chàng vừa thu kiếm về vừa nói với bọn họ :

- Cho dù vãn bối đích danh là người kế nghiệp của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đi chăng nữa, chư vị cũng vẫn là bằng hữu cũ của lão nhân gia, đừng nên quá câu nệ về ngôi thứ địa vị, chư vị thúc phụ làm như thế, tại hạ không dám nhận lễ, từ nay xin bái biệt.

Đặng Tiểu Nhàn nói xong liền quay đầu định đi ra ngoài.

Chân tay Thiên Kiều bát quái bỗng trở nên lúng túng, họ thất thanh gọi lớn :

- Thiếu chủ...

Bỗng nhiên bóng người nhanh chóng lướt qua. Trình Lão Nhị đã bước tới chặn ngang đường đi của Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn cúi mình thi lễ một cái rồi nói :

- Lão tiền bối ngăn trở tại hạ là...

Trình Lão Nhị không tiện phân giải, kéo tay Đặng Tiểu Nhàn lồi về chỗ cũ rồi nói với Thiên Kiều bát quái :

- Các ngươi hãy đứng dậy đi, lão hóa tử có đôi lời muốn nói cùng các vị.

Thiên Kiều bát quái không biết làm sao hơn bèn từ từ đứng dậy lắng tai nghe Trình Lão Nhị.

Trình Lão Nhị cất giọng nói tiếp :

- Hài tử này tâm tính nhân hậu, không muốn dựa vào uy quyền, chỉ muốn lấy lễ tử tôn để tương kiến cùng chư vị. Chính do đức tính khiêm cung của hắn, các ngươi chớ nên phụ thành tâm hảo ý của

hắn.

Tiếp đó Trình Lão Nhị quay sang nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Bọn họ giữ tấm lòng trung không quên chủ cũ, hài tử ngươi cũng không nên trách họ làm gì.

Đặng Tiểu Nhàn quay qua cúi mình thi lễ với Thiên Kiều bát quái, đoạn chàng cười nói với họ :

- Xin mời chư vị đại thúc an tọa. Con sâu rượu trong bụng tiểu điệt đang muốn làm loạn cả lên, nếu như còn tiếc rẻ nói thêm mấy lời, thì cũng đừng nên để cho mọi người há miệng trợn mắt lo lắng hỏng hết chuyện.

Mọi người bị Đặng Tiểu Nhàn chọc cười, bèn vui vẻ ngồi vào chỗ cũ, tiếp tục ăn uống vô cùng thoải mái. Thế là Thiên Kiều bát quái quyết định từ sáng ngày hôm sau vào mỗi buổi sáng sớm khi mặt trời còn chưa lên, sẽ âm thầm truyền thụ tuyệt kỹ võ công cho chàng ở phía sau cửa An Định môn trong khu rừng tùng bách khuất sau địa bàn.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện càng lúc càng cảm thấy hứng khởi, thái độ càng lúc càng thân mật hơn.

Hứa Yến Sơn đột nhiên nháy mắt một cái cười nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Cái đêm hôm để ngươi lãnh trọn một chưởng và một chỉ của ta, hơn nữa lại ngay vào các yếu huyệt ở trước ngực, ngươi dường như chẳng hề hấn chi. Lẽ nào ngươi đã luyện thành công môn Kim Cương Bất Hoại hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn cố ý trêu chọc lão nên chàng đáp :

- Hứa thúc ơi, làm sao mà có chuyện đó. Chẳng qua là thúc thúc quá thương tiểu điệt đó thôi, cho nên không nỡ đánh nặng tay, một chưởng cùng với chỉ phong đó quá nhẹ chỉ đủ để gãi ngứa cho tiểu điệt thôi mà.

Những người quanh bàn nghe vậy liền cất tiếng cười vang cả sảnh đường. Việc này quả thật vượt ngoài ý liệu của bọn họ, bởi vì họ biết rằng chưởng và chỉ phong của Hứa Yến Sơn lợi hại vô cùng trong số những người ngồi đây, e rằng chẳng có mấy người dám trực tiếp nghênh đón trực tiếp chưởng và chỉ phong của lão.

Hứa Yến Sơn cười mắng :

- Nói láo, một chưởng cùng với một chỉ của ta tuy chỉ dùng bảy thành chân lực, nhưng cũng đủ sức khai sơn phá thạch, cho dù là hạng cao thủ đệ nhất cũng không dám khinh thường. Nói mau, rốt cuộc ngươi làm thế nào có thể hứng chịu được nó?

Khuôn mặt Đặng Tiểu Nhàn chợt đỏ hồng lên rồi chàng từ từ nói :

- Lúc còn ở Trương Dịch, lão quái cứ bắt buộc tiểu điệt luyện võ công, tiểu điệt không luyện lão liền đánh túi bụi rồi mắng: “Mi không chịu học cách đánh người ta thì cần phải học cách bị người ta đánh”. Lão đánh suốt mười mấy năm, ta cũng học cách chịu đòn mười mấy năm. Bị đánh quá nhiều da trên người ta cũng trở nên chai lì. Tay chân của lão quái nặng nề như vậy, ta còn chẳng sợ. Hứa thúc ơi, tay chân lão như vậy có đáng là bao mà ta phải nể sợ cơ chứ?

Mọi người nghe xong, ai nấy đều kinh ngạc không dám tin là sự thật, nhưng thấy dáng vẻ nghiêm chỉnh của Đặng Tiểu Nhàn quyết chẳng phải là những lời hồ đồ ba hoa.

Khoái Thủ Lưu cười ha hả nói :

- Ta đã từng được nghe khá nhiều loại công phu, nhưng mà ta chưa bao giờ được nghe qua cái “lì đòn công phu”. Thiên hạ thật có lắm điều kỳ lạ.

Đặng Tiểu Nhàn nháy mắt cười lớn rồi nói với bọn họ :

- Đại thúc không tin thì tiểu điệt chẳng biết làm sao hơn, nhưng mà ta trịnh trọng cảnh cáo chư vị đại thúc sau này có đánh ta thì phải vô cùng cẩn thận. Bởi vì mỗi khi ta bị đánh trong cơ thể tự nhiên phát sinh ra một kháng lực, đòn đánh vô người ta càng mạnh thì sức phản chấn càng lớn. Các vị có bị thương thì đừng trách tiểu điệt tại sao không báo trước.

Hồ lão đạo xen vào :

- Để lão đạo ta thử trước xem.

Nói chưa dứt lời, hữu chưởng của lão đã đưa đến trước ngực chàng lẹ như điện xẹt, muốn tránh cũng không khỏi.

Chung Phiên Quá Lầu Thẩm Nhị cũng đồng thời xuất chưởng, một trái một phải cùng nhau liên thu hiệp công.

Hai tiếng “binh, bang” cùng lúc vang lên, tay quyền tay chưởng đã cùng lúc đánh mạnh vào ngực chàng.

Đặng Tiểu Nhàn tuy bị trúng hai đòn nặng nề vẫn cười nói như không, miệng còn nói :

- Đại thúc hãy cẩn thận!

Hồ lão đạo và Thẩm Nhị vội vã rút tay về tựa hồ như vừa bị rắn cắn, thần sắc bỗng nhiên biến đổi sợ hãi há hốc miệng mắt trợn tròn nhìn chàng lặng im chẳng thốt nên lời.

Trình Lão Nhị thấy bộ dạng hai người bèn cười ha hả nói :

- Thiên hạ rộng lớn có vô số chuyện lạ, hai huynh đệ nhà ngươi chịu thua rồi phải không? Hài tử này được thiên phú dị bẩm, sẽ trở thành bậc kỳ tài thích hợp với việc luyện võ trong tương lai không xa, nhất định sẽ trở thành dị nhân cao thủ trong giới võ lâm giang hồ chúng ta. Các vị hãy chờ xem!

* * * * *

Thu qua đông lại.

Ngày tháng cứ thấm thoát thoi đưa.

Thoáng chốc mùa xuân lại tới, trăm hoa đua nở khắp nơi.

Đặng Tiểu Nhàn theo Thiên Kiều bát quái ra phía địa đàn luyện võ cũng đã được phân nửa đoạn đường.

Thiên Kiều bát quái ra sức dụng tâm chỉ giáo, Đặng Tiểu Nhàn cũng chăm chỉ học hỏi luyện tập nên chàng tiến bộ vô cùng nhanh chóng thần tốc.

Bình thường Thiên Kiều bát quái mỗi ngày có một người đến chỉ giáo cho chàng, nhưng hôm nay tám người đều tụ tập đông đủ. Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy rất quái lạ, đã nghe Khoái Thủ Lưu cất tiếng nói :

- Tiểu Nhàn, những gì cần phải dạy tám vị đại thúc đều đã tận lực truyền thụ cho ngươi cả, những mánh khóe tà môn ngoại đạo ngươi cũng được học qua hết rồi. Điều duy nhất còn chưa đủ là các thành hỏa hầu, cái này thì ngươi phải tự luyện tập lấy.

Đặng Tiểu Nhàn cúi mình thi lễ cảm kích nói với Thiên Kiều bát quái :

- Đa tạ chư vị đại thúc đã giúp tiểu điệt thành công.

Hồ lão đạo nói tiếp lời Khoái Thủ Lưu :

- Nếu như ngươi ngẫm nghĩ kỹ lại thì sẽ nắm vững được tám chữ “nhanh, chuẩn, ổn, mạnh, nhẹ, linh, xảo, diệu”. Đây chính là cốt lõi tinh thần của tám loại võ công này. Kỳ thực tất cả các loại võ công trong thiên hạ cũng hàm ẩn trong tám chữ này mà thôi, hy vọng rằng ngươi nắm vững lấy nó làm khẩu quyết tâm niệm để luyện tập.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu lãnh ý, tiếp đó chàng lấy trong người ra một chiếc kim bài hình vuông, đưa cho Hồ lão đạo rồi nghiêm mặt nói :

- Đại thúc có biết được lai lịch của miếng kim bài này không?

Thiên Kiều bát quái vây quanh nhìn miếng kim bài hồi lâu, trên mặt họ thoáng hiện vẻ nghi ngờ lắc đầu bảo :

- Từ khi ta theo hầu chúa công đến giờ chưa từng thấy qua vật này.

Một không khí trầm mặc bao trùm.

Đôi mắt Hứa Yến Sơn thoáng lộ kỳ quang, rồi chậm chạp nói với chàng :

- Miếng kim bài này dường như là vật ở trong Thanh cung... có lẽ lão đó có thể giải thích cho ngươi mối nghi ngờ này... bất quá...

Đặng Tiểu Nhàn vội hấp tấp hỏi dồn :

- Ai vậy?

Hứa Yến Sơn lạnh lùng đáp :

- Cung tiên sinh!

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi lại :

- Lão... lão làm sao mà biết được lai lịch của miếng kim bài này?

Hứa Yến Sơn nói lấp lửng một cách khó hiểu :

- Ngươi có thể đi tìm hắn ta, nhưng tốt nhất không nên tiếp xúc với hắn. Như vậy có lẽ hay hơn.

Vầng thái dương từ từ xuất hiện.

Ánh dương phản chiếu lên những đám mây tạo nên những cụm mây ngũ sắc rực rỡ vô cùng.

Thiên Kiều bát quái đã rời xa chàng.

Đặng Tiểu Nhàn cầm miếng kim bài trong tay trong bụng nhủ thầm:

“Tại sao chỉ vừa nhắc đến tên Cung tiên sinh, thần sắc của bọn họ đột nhiên biến đổi, thái độ của họ cực kỳ lạnh nhạt. Chẳng lẽ giữa họ lại có oán thù hay sao?”

Đặng Tiểu Nhàn ngửa mặt nhìn trời, hít vào một hơi thật sâu, chàng bỗng cất tiếng cười sảng khoái :

- Kệ tổ bà nó, vứt sang một bên cho rảnh nợ, ta còn phải luyện công nữa chứ.

Vừa nói chàng vừa chuẩn bị tư thế nhẹ nhàng tung người bay vút lên không, chưởng chỉ nhất tề xuất thu, quyền cước cùng lúc tung ra, cuồng phong cuốn lên ào ào, cát bay đá chạy, bụi cát bốc lên mù mịt, thanh thế uy mãnh vô cùng, khí lực cực kỳ kinh người.

Thình lình...

Có tiếng bước chân từ đằng xa vọng lại càng lúc càng gần, nhanh như điện quang thạch hoa.

Đặng Tiểu Nhàn chợt rung động tâm thần, chàng âm thầm tự nhủ:

“Hai người này nội lực cao cường, quả là hiếm thấy trên thế gian. Tiếng bước chân nhẹ như sợi tơ, nhưng thanh âm vang dội chấn động lòng người khiến cho người ta tâm loạn ý hoảng, không thể tự chủ được. Lẽ nào họ lại xông thẳng về phía mình?”

Tiếng tay áo bay phất phơ trong gió bóng người nhẹ nhàng lướt đến. Hai người bịt mặt, một kẻ trước, một người sau tung mình đáp xuống đất cực kỳ lanh lẹ, vây lấy Đặng Tiểu Nhàn vào giữa.

Ba người đưa mắt trợn tròn nhìn nhau hồi lâu, chẳng ai buồn động đậy cũng như không thốt lên được câu nào.

Một không khí im lặng nặng nề bao trùm xung quanh. Đặng Tiểu Nhàn cuối cùng không chịu được nữa bèn lạnh lùng cất tiếng hỏi hai kẻ lạ mặt mới đến :

- Nhị vị phải chăng tìm đến đây để kiếm Đặng mỗ?

Kẻ bịt mặt phía trước trầm giọng đáp :

- Chính phải.

Đặng Tiểu Nhàn đang cố gắng kìm nén nộ khí đang chất chứa trong lòng, lạnh nhạt cười rồi ôn tồn nói :

- Ta và các ngươi bình sinh chẳng hề quen biết cũng không hề gây thù chuốc oán, chẳng hay nhị vị đến đây tìm kiếm Đặng mỗ không biết có điều gì xin chỉ giáo.

Người bịt mặt phía sau hừ lạnh một tiếng rồi nòi tiếp :

- Giết hoặc là bị giết, mạnh thì sống, yếu tất chế. Đó là quy luật trong giới võ lâm giang hồ, vĩnh viễn không thể thay đổi được gì ở giang hồ, âm thầm chấp nhận thành một thứ luật pháp. Các hạ hà tất phải hỏi nhiều.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ trấn tĩnh cười ha hả đáp :

- Đặng mỗ đây đâu phải người trong chốn giang hồ, làm sao có thể hiểu được cái quy củ xú uế đó.

Gã bịt mặt đứng phía trước lạnh lùng quát lớn :

- Ngươi dám cả gan ngăn trở Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu lại còn dùng quỷ kế đùa cợt Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni. Bây giờ lại liên kết với bọn Thiên Kiều bát quái, thế mà ngươi không chịu nhận người của giới võ lâm giang hồ sao?

Đặng Tiểu Nhàn không biết mở miệng đối đáp làm sao cho phải, đành cười nhạt nói :

- Nói như vậy, nhị vị nhất định phải giết chết Đặng mỗ sao?

Gã bịt mặt phía sau lạnh lùng nói :

- Không sai.

Đặng Tiểu Nhàn cất lên một tràng cười dài, hai tay chắp ra sau lưng, thần thái ung dung nhàn nhã nói cười tựa như không có chuyện gì xảy ra :

- Đã như thế xin mời nhị vị động thủ.

Gã bịt mặt phía trước giơ bàn tay như lưỡi dao, nhẹ nhàng tung mình lên cao, dùng tay chặt gãy một cành tùng dài bằng cánh tay rồi lấy tay múa thử.

Gã phía sau cũng bắt chước làm y như vậy, tung mình nhanh lẹ bẻ lấy một cành thông làm vũ khí, hai người lập tức tạo thành thế gọng kìm rồi chắp tay đồng thanh hét lớn :

- Ngươi hãy tự lượng sức mình đi.

Đặng Tiểu Nhàn lấy đầu ngón chân gạt nhẹ một cái, một cành thông nhỏ cỡ ngón tay cái từ dưới đất bay gọn vào tay chàng, môi chàng nhếch lên hé lộ một nụ cười khinh thường, rồi nói với hai gã :

- Xin nhị vị chú ý, Đặng mỗ xuất thủ đây.

Nói vừa dứt lời, chàng đã xuất chiêu Long Đằng Hổ Điệp cả người lẫn cây hòa lại làm một, bổ xuống thân hình của người bịt mặt đứng ở phía trước.

Chiêu thế của chàng xuất ra lanh lẹ vô cùng, chân của kẻ bịt mặt vừa mới chạm xuống đất, thì bóng cây đi kèm với luồng kình lực đã ào ạt điểm tới.

Người này thốt lên một tiếng cười lạnh, rồi vội vàng dùng chiêu Lạc Mã Hồi Thân để né khỏi thế công của cây tùng, đồng thời chân phải của y đưa lên đá vào cánh tay cầm cây của chàng.

Chỉ nghe Đặng Tiểu Nhàn hét lên một tiếng, rồi chẳng buồn né tránh thế công của đối phương, tả chưởng của chàng trầm xuống năm ngón tay xòe ra điểm vào huyệt Thái Xung bên chân phải đối phương, cây tùng bên tay phải theo thế Thần Long Xuất Hải truy đuổi theo đối phương nhằm huyệt Khí Môn điểm tới.

Kẻ bịt mặt phía trước không ngờ rằng Đặng Tiểu Nhàn đã không tránh chiêu của hắn, lại còn dùng thủ pháp mãnh liệt lấy công chế công, bức bách hắn phải lui lại phía sau hơn một trượng.

Hành động tuy nhanh như vậy, nhưng ngoài mặt chân phải của hắn vẫn bị cành cây trong tay đối phương quét trúng, gã chỉ cảm thấy một cảm giác đau rát vô cùng, suýt chút nữa là đã té nhào xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn vừa mới đắc thủ được một chiêu trong lòng chàng cảm thấy vui sướng như điên cuồng. Bỗng nhiên một luồng kình phong mãnh liệt từ phía sau lưng chàng ập tới.

Kinh nghiệm đối địch của chàng tuy còn ít ỏi, nhưng do chàng thông minh tuyệt đỉnh, nên chỉ thoáng nghe tiếng gió đã biết có kẻ tập kích sau lưng. Chàng không dám khinh thường địch thủ, thân hình chàng vội cúi rạp về phía trước, bộ cước xoay chuyển lẹ làng như mũi tên bay nhanh tựa ánh sao băng, tránh khỏi chiêu thức của đối phương tập kích ở phía sau, rồi dùng chiêu Long Phi Thiên Ngoại đuổi theo truy kích gã bịt mặt ở phía trước.

Kẻ vừa xuất chiêu đánh lén chính là gã bịt mặt ở phía sau, khi thấy đồng bọn mình ngộ hiểm, cũng chẳng buồn lên tiếng cảnh báo, cây tùng trong tay hắn cứ xoay tròn, liền đó gã nhẹ nhàng tung mình, khúc cây trong tay hắn quét ngang hông Đặng Tiểu Nhàn.

Ai ngờ Đặng Tiểu Nhàn chưa kịp chuyển mình nghênh địch, đã vội vàng cúi khom mình tránh gậy đối phương, nhưng vẫn gấp rút xuất thủ đánh tới tấp vào kẻ bịt mặt ở phía trước.

Gã bịt mặt ở phía sau thấy vậy, trong lòng càng lo lắng hơn, vội thét lên một tiếng lớn rồi lẹ làng tung mình đuổi theo, cây gậy trong tay hấp tấp xuất chiêu Triều Phiếm Đông Hải nhằm thân người Đặng Tiểu Nhàn đánh xuống.

Gã bịt mặt phía trước vừa mới nếm thử một đòn của chàng, do đó không dám khinh thường đối phương xuât thủ tùy tiện, thấy khí thế của Đặng Tiểu Nhàn vô cùng dũng mãnh lanh lẹ, hai chân vội vàng điểm xuống đất rồi tung mình bay ra ngoài hơn mấy trượng, lách người về phía bên trái, tránh khỏi thế công cực kỳ mãnh liệt của đối phương.

Đặng Tiểu Nhàn đang muốn đuổi theo đánh tiếp thì cả người lẫn gậy của gã bịt mặt phía sau điểm tới thế công nhanh hơn điện xẹt.

Lần này chiêu thức của hắn hàm chứa nộ khí, chiêu thế xuất ra vô cùng mãnh liệt, bóng gậy rít lên

veo véo trùm xuống kín đầu đối phương.

Đặng Tiểu Nhàn thấy gã bức bách mình như vậy, trong lòng chàng bỗng giận sôi lên, vai chàng lắc nhẹ một cái, người đã bay ngang ra ngoài năm thước, tránh khỏi thế gậy uy mãnh của địch thủ.

Tiếp đó...

Đặng Tiểu Nhàn đã xoay mình trở lại, cây tùng trong tay nhanh như điện chớp, trong chớp mắt đã công liền ba chiêu nhằm hướng những yếu huyệt Khí Môn, Huyền Cơ, Tương Đài của gã bịt mặt ở phía sau đánh tới.

Gã bịt mặt này cực kỳ kinh hoảng, vội vàng cúi thấp mình, lẹ làng lui ra sau, cây gậy trong tay quét ngang một cái theo thế Thiết Chưởng Hoành Giang nhanh như ánh chớp, tạt ngang hông Đặng Tiểu Nhàn, chưởng phong gây ra một luồng gió xoáy cát bụi bốc lên ào ạt.

Đặng Tiểu Nhàn chỉ cười lạnh một tiếng, chân trái bước lui ra sau một bước, ngửa người hít một hơi dài, cây côn gỗ dùng trong tay, đối phương vừa quét qua trước ngực chàng thừa dịp địch thủ lỡ bộ chàng thuận thế xoay người xông thẳng về phía đối phương. Cánh tay phải của Đặng Tiểu Nhàn lẹ tựa sao sa, nhanh chóng vung ra cây gậy trong tay xuất chiêu Trường Long Xạ Hiện nửa như điểm tới, nửa tựa như đâm nhằm ngay yếu huyệt Đan Điền của gã phía sau phòng tới.

Người này thấy thế gậy quét tới lẹ làng như vậy, liền nghiêng người sang bên trái khoảng chừng một trượng để né tránh. Hành động của gã tuy cực kỳ lanh lẹ, nhưng vạt áo trước của gã vẫn bị Đặng Tiểu Nhàn quét trúng, tiếp đó một tiếng rẹt vang lên, một mảnh vải đã treo lơ lửng trên đầu ngọn cây tùng - vũ khí của Đặng Tiểu Nhàn.

Gã bịt mặt phía sau bình sinh chưa hề bị làm nhục như vậy bao giờ, lần này lại bị một gã thiếu niên làm mất mặt, khiến cho lửa giận trong lòng gã bốc lên, thế là hắn ta nộ khí xung thiên, gầm lên một tiếng thi triển tuyệt học bình sinh của mình cấp tốc công kích địch thủ.

Đột nhiên...

Bóng côn mạnh tợ núi non, tiếng rít ù ù nổi lên, cuồng phong bốc lên ào ạt cuốn theo cát đá bay lên tứ tung che mờ đôi mắt, phút chốc thế côn tạo nên một bức màn dày đặc bao phủ lấy thân hình Đặng Tiểu Nhàn.

Lúc này vết thương nơi chân của gã bịt mặt phía trước đã đỡ nhiều, tay hắn cầm ngang thanh côn gỗ trước ngực, đứng ở bên ngoài quan sát trận chiến, thấy thế côn của gã kia cực kỳ hung hiểm, biến ảo vô cùng, bóng côn thoắt vây chặt Đặng Tiểu Nhàn vào giữa, trong lòng không ngớt khen thầm:

“Người này quả nhiên đã liễu đắc về võ công, xem ra có vẻ đã tinh tiến hơn trước rất nhiều”.

Lòng hắn vừa nghĩ đến đó chợt nghe một tiếng hú dài, vội vàng định thần nhìn kỹ.

Chỉ thấy Tiểu Nhàn lao vút ra khỏi bóng côn trùng điệp đang bao phủ xung quanh, thân hình chàng bỗng bay vút lên không, thân ảnh còn đang lơ lửng trên cao, người bỗng đã đổi tư thế đầu hơi chúc xuống. Đang lúc lơ lửng như vậy, cánh tay đã mau lẹ vung ra, cành cây trong tay khi trái lúc phải quay tít, thoáng chốc đã biến thành một vầng ngân quang chụp xuống đầu của đối phương. Gã bịt mặt phía sau trong lòng cực kỳ hoảng sợ, thầm la một tiếng "không xong", thanh mộc côn bằng gỗ tùng vội vàng giơ lên dùng chiêu Tam Hoa Tụ Đỉnh, ngọn côn tạo thành một màn sáng bạc kín mít hộ vệ đỉnh đầu của gã.

Thân hình Đặng Tiểu Nhàn tựa như con chim hoàng tước bay lượn trên không trung, chỉ ứ lên một tiếng, thân hình chàng đã bay lướt trên đầu địch thủ, xuất chiêu đánh xuống lẹ như ánh chớp rồi lại đảo người công kích gã bịt mặt đứng phía trước cực kỳ uy dũng.

Gã bịt mặt đứng phía trước thấy Tiểu Nhàn xuất thủ trên không công lực thu phát tùy ý, sử dụng dễ dàng như vậy, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, cây côn gỗ trong tay gã nhấc lên nhanh chóng quét về phía Đặng Tiểu Nhàn.

Nhưng chỉ nghe một tiếng động nhẹ vang lên bởi vì khi hai cây tùng chạm vào nhau Đặng Tiểu Nhàn đã mượn sức phản chấn của nó thân hình chàng đột nhiên bay vút lên cao khoảng ngoài một trượng, quay mình hai vòng đoạn cất tiếng cười lạnh lùng. Cây tùng trong tay chỉ điểm vào huyệt Mệnh Môn của gã bịt mặt đứng phía sau.

Thế bay của chàng lẹ như cơn gió, nhanh nhẹn linh hoạt tựa chim én lượn khiến cho người ta nhìn không chớp mắt miệng cứ khen mãi không thôi.

Gã bịt mặt phía sau thấy Đặng Tiểu Nhàn tấn công đồng bọn của mình, đang muốn tung mình tiếp viện trợ thủ, nào ngờ thân hình đối phương đang lơ lửng trên không chợt xoay người lại, nhánh tùng trên tay đã điểm vào trước ngực khiến gã không khỏi rùng mình toát mồ hôi lạnh, lắc vai cấp tốc tung mình sang một bên tránh đòn, thuận thế vung tay xuất chiêu Đao Đả Kim Chung điểm vào đầu đối phương.

Không ngờ Đặng Tiểu Nhàn còn nhanh hơn gã một bậc, song cước vừa chạm đất thân hình chàng đã lại bay vút lên cao. Khi nhánh cây của đối phương vừa điểm tới người đã bốc cao lên gần hai trượng, đoạn ngửa người dùng thế Tử Yến Xuyên Vân nhánh tùng trong tay tựa như tia chớp đánh thẳng xuống đỉnh đầu của gã lạ mặt đứng phía trước. Đây là một chiêu cực kỳ lanh lẹ. Tuy là kẻ bịt mặt phía trước thường xuyên gặp đại địch, trong mình lại manh võ công tuyệt thế cũng không tránh khỏi bị Đặng Tiểu Nhàn làm cho tay chân gã trở nên bấn loạn.

Gã bịt mặt phía trước muốn tránh cũng không được đàng phải lăn tròn xuống đất như con lật đật, người gã thoáng chốc đã lăn xa ngoài hơn một trượng.

Vừa thoát khỏi thế công của đối phương gã tức khí hét lên một tiếng, thân hình mau chóng bật dậy, ngọn cây trong tay xuất chiêu Trường Hồng Quán Nhật cả người lẫn cây xông thẳng vế phía Đặng Tiểu Nhàn.

Bất ngờ tiếng hai thanh gỗ lại chạm vào nhau. Đặng Tiểu Nhàn một lần nữa mượn sức phản chấn của cành cây bay vút lên cao hai trượng, rồi theo đà rơi xuống nhanh lẹ không sao tả xiết, đồng thời lựa thế công kích gã bịt mặt ở phía sau. Chỉ thấy thân hình Đặng Tiểu Nhàn lúc tựa như cánh én chao lượn, khi thì tựa như cánh liễu phất phơ trước gió bay qua bay lại, đột ngột đánh người ở phía trước, bất ngờ công kẻ ở phía sau rồi còn mượn sức chấn động của hai người này, có khi bay vút lên cao tránh chiêu. Đôi lúc hạ xuống công kích, lâu lâu cứ lơ lửng trên không trung một hồi không thèm xuống đất, khiến cho người ta mơ hồ không hề đoán được...

Lúc vừa giao đấu hai gã bịt mặc còn chưa cảm thấy có chỗ gì đặc dị, chỉ cho rằng công phu luyện tập khinh công của đối phương cao hơn người một bực, mượn sức bay lên nhờ sự khéo léo linh hoạt của đối phương mà thôi.

Nhưng giao đấu được một lúc, hai người dần dần cảm thấy không đúng, chỉ nhìn thấy cách bay lượn đảo người trên không của chàng thay đổi theo nhiều tư thế kiểu đánh khác nhau, rõ ràng là vừa mới đánh ở phía trước mặt, rồi bất ngờ trong chớp mắt đã lại công kích ở phía sau, tùy tiện xuất thu chiêu thức, không hề nhắm vào các yếu huyệt hại sinh tử trên cơ thể đối phương.

Có lúc rõ ràng thấy chàng công kích vào người phía trước nhưng chỉ vừa đảo người trên không đã thấy đối phương đánh vào kẻ ở phía sau, chiêu thức càng đánh càng trở nên kỳ dị. Có lúc thuận tay đánh một chiêu rồi chạy, cũng có khi lanh lẹ cực kỳ xuất ra một lúc mấy chiêu rồi mới chạy, lúc trái lúc phải khi trên khi dưới, thế công vô cùng hung mãnh ngụy dị khó lường.

Thời gian khoảng ăn xong bữa cơm đã trôi qua.

Hai bên giao đấu với nhau qua gần trăm chiêu mà vẫn chưa phân định hơn thua.

Nhưng hai kẻ bịt mặt lần đầu lâm vào thế yếu, phải ngưng tụ chân khí toàn thân để đối địch, hai vị đại cao thủ võ lâm lại bị Đặng Tiểu Nhàn dùng thân pháp ngụy dị như hồn ma thoắt ẩn thoắt hiện làm cho không còn cách nào hoàn thủ, mất hết bản lĩnh vốn có để cho chàng chiếm lĩnh tiên cơ.

Khoảng cách giữa hai kẻ bịt mặt đứng tương đối gần nhau, cách xa chưa đến một trượng mà Đặng Tiểu Nhàn cứ giống như con chim hoàng tước bay qua lượn lại giữa hai người. Lúc thì đánh người trước khi thì công kích kẻ đứng sau. Cành cây trong tay chàng vũ lộng thần uy lúc ẩn lúc hiện tựa hồ quỷ ma, phối hợp cùng với thân pháp quỷ dị linh hoạt vô cùng thế công càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Chiêu thức đánh roi mỗi lúc một tiến hóa thâm ảo tinh diệu khó lường.

Người bịt mặt phía trước lưu tâm đề phòng đối phương xuất kỳ bất ý đánh xuống, hoành trượng

ngang người chuẩn bị, vừa nghĩ thầm trong bụng:

“Hai bọn ta cứ đứng chờ đợi hắn ra tay thật là cực kỳ bất lợi, chịu đòn chẳng phải là hạ sách sao? Chi bằng tự dốc toàn lực liều mạng đấu với tiểu tử này vài chiêu trí mạng xem ra mới có thể phá vỡ thân pháp hư không quái dị của nó”.

Nghĩ như thế gã liền lập tức đề khí vận công chuẩn bị toàn lực đánh ra. Lúc này Đặng Tiểu Nhàn đang lắc mình chuyển hướng quay sang công kích gã bịt mặt ở phía trước. Gã đã chuẩn bị từ trước, miệng thét lên một tiếng lớn, song cước điểm mạnh xuống đất lấy đà tung mình bay vút lên không trung.

Cây tùng côn trong tay gã nhanh lẹ vút ra xuất chiêu Vạn Phật Triều Lai, chỉ thấy bóng trượng lưu chuyển bao phủ khắp trời nhằm hướng Đặng Tiểu Nhàn chụp tới, đồng thời tả chưởng ngưng lực chờ đợi cơ hội thuận tiện phát ra.

Chiêu Vạn Phật Triều Lai đích thực là một tuyệt học vô cùng hiếm thấy trong giới võ lâm, bóng cây hóa thành muôn ngàn tia sáng lớn giống như một cơn sóng điên cuồng xô tới nhanh tựa gió cuốn sét giáng tiếng hú rít lên vèo vèo thanh thế ghê rợn kinh người.

Đặng Tiểu Nhàn thấy thế trượng của đối phương ghê gớm như vậy cũng không dám liều mạng nghênh tiếp, vội vàng trầm khí xuống Đan Điền rồi nhanh chóng thu mình lại.

Thân hình chàng đột ngột buông rơi lẹ làng hạ lạc xuống đất.

Người bịt mặt phía trước hoàn toàn không ngờ được rằng thân hình của tiểu tử này đang lơ lửng trên không trung bất ngờ lại có thể xoay chuyển nhanh lẹ như vậy. Chiêu Vạn Phật Triều Lai có uy lực vô biên như thế, mà bị hắn né tránh dễ dàng nhẹ nhàng như không.

Người bịt mặt phía trước đánh ra một chiêu không trúng, thân hình lướt qua trên đầu đối phương hắn cũng hấp tấp trầm khí xuống Đan Điền, song cước vừa chạm đất vội quay đầu lại nhìn, đã thấy chàng tung mình bay vút lên cao chuyển mình đánh vào người bịt mặt ở phía sau.

Người bịt mặt phía trước vô cùng tức tối, phóng người xông về phía đối phương đang bay lơ lửng cành tùng trong tay hoành ngang trước ngực trầm giọng quát lớn :

- Các hạ dùng cái thuật du đấu xảo trí này làm sao dám coi đó là bản lĩnh được?

Đặng Tiểu Nhàn nhếch môi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ngươi đừng mong dùng lời nói khích ta, cho dù ngươi có quỷ kế gì Đặng mỗ cũng chẳng sợ đâu, nhưng mà ta cũng chiều ý ngươi, chúng ta lấy gì đánh cuộc cho trận tỷ thí này?

Hai người bịt mặt cùng cười ha hả nói :

- Được lắm, ngươi xem cái đầu của hai anh em ta có đáng giá không?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả đáp :

- Nhị vị làm gì phải trọng ngôn như thế. Tại hạ chỉ cần xem chân diện mục của hai vị, biết được hai vị là ai cũng đủ lắm rồi.

Hai người bịt mặt đồng thanh nói :

- Các hạ cũng lanh miệng đấy chứ. Được rồi cho dù ai thắng ai thua anh em chúng ta cũng cho các hạ được tròn ý nguyện.

Hào khí của Đặng Tiểu Nhàn chợt bốc lên nói với đối phương :

- Đặng mỗ này chẳng may kém các vị một chiêu, nửa thức, từ nay sẽ...

Hai người bịt mặt nhất tề cất tiếng cười lớn cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhàn :

- Các hạ nếu như thua một chiêu nửa thức thì phải mời anh em bọn ta uống rượu ba ngày ba đêm mới được.

Đặng Tiểu Nhàn cười lớn nói :

- Theo lời nhị vị thốt ra chẳng kể người thắng kẻ bại, tại hạ cũng nhất định sẽ làm cho hai vị hài lòng như ý nguyện.

Hai người bịt mặt cũng thốt nên lời :

- Quân tử nhất ngôn.

Đặng Tiểu Nhàn liền tiếp theo :

- Tứ mã nan truy.

Hai bên vận công lặng lẽ nhìn nhau chờ đợi không ai dám khinh xuất xuất thủ.

Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn âm thầm nghĩ ngợi :

- Hai người bọn họ liều mạng đến đây kiếm ta đấu võ xem thường cái chết, nhưng lại nói nếu như ta thua chỉ cần mời họ uống rượu là đủ lắm rồi. Chẳng biết trên thế gian lại có chuyện kỳ quái như

vậy. Họ là bạn hay thù sao mà chuyện này khiến ta hồ đồ quá chừng.

Một lúc sau.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng khó chịu, cây tùng trong tay chàng vung ra nhanh như điện xẹt.

Người bịt mặt phía trước trở tay phất ra thanh cây tùng trong tay, cuốn theo một luồng kình phong áp tới làm cho cây tùng trong tay Đặng Tiểu Nhàn phất phơ, thuận thế trầm xuống đập vào vai phải của chàng.

Đặng Tiểu Nhàn lẹ làng lách người tránh khỏi thế trượng của đối phương, cây tùng trong tay chàng bất ngờ biến thế tùy tiện xuất thủ công tiếp một chiêu.

Hai người động thủ lần này tính chất khác xa vừa rồi.

Trận giao đấu này không những chỉ tỷ thí về chiêu thuật, tranh nhau giành lấy thế công mà còn là cuộc so tài sinh tử quyết liệt về chân lực nội gia của mỗi người.

Trong mỗi thế công xuất ra đều hàm chứa trong đó một nội lực có sức nặng ngàn cân. Bất cứ bên nào chỉ cần để lộ một chút sơ hở, sẽ bị đối phương thừa cơ dùng công lực của mình đánh ra những đòn sấm sét uy lực vô cùng ghê gớm bức công đối thủ vô phương chống đỡ.

Cho nên không ai dám khinh thường ra tay, hơn nữa mỗi chiêu xuất ra đầu hàm chứa sát cơ cực kỳ lớn lao.

Người bịt mặt phía sau có phong độ vô cùng hào sảng, không muốn dùng số đông áp đảo đối phương nên liền tung mình lui qua một bên, cầm ngang cây tùng côn để trước ngực đứng im quan sát trận đấu.

Nhưng mà thoạt nhìn bề ngoài hai người dường như tuyệt nhiên không có vẻ gì là quyết đấu liều mạng. Chỉ thấy hai bên ngưng thần đưa mắt nhìn nhau, một lúc lâu sau mới đột nhiên giao công một thức nửa chiêu, chợt xông vào rồi lại lui ngay chỉ trong chớp mắt, cục diện hai bên vẫn cân bằng chẳng ai chiếm được thượng phong.

Kỳ thực đây là một trận đấu cực kỳ hiếm thấy trong giới võ lâm giang hồ bao hàm công lực chiêu thức, cơ trí, kinh nghiệm phản ứng, định lực hầu như toàn vẹn về mọi mặt, tuy vậy ngoài mặt chẳng lộ ra chút căng thẳng nhưng bên trong sự tồn vong chỉ trong đường tơ kẻ tóc sinh tử quyết định bởi nháy mắt mà thôi.

Song phương giao đấu hàng giờ hao phí sức lực như vậy mà vẫn chưa phân thắng bại.

Đặng Tiểu Nhàn vốn trẻ tuổi dần dần không chịu được nữa, hú lên một tiếng lớn, song cước điểm

mạnh xuống đất, thân hình bay vút lên không...

Người bịt mặt phía trước há chịu ngồi yên để mất lương cơ, cũng vội vàng phóng mình bay lên không trung. Cây côn trong tay cũng theo thế Ngũ Phượng Triều Dương tung ra theo sát đối thủ.

Chỉ thấy bòng côn cong vút tựa như chiếc cầu vòng sáng bạc lẹ như tia chớp vụt thẳng lên không, từ dưới nhìn lên cơ hồ như sắp đánh trúng phần hạ thân của Đặng Tiểu Nhàn.

Chỉ nghe chàng cười lạnh một tiếng trong phút chốc song cước nhẹ nhàng dịch chuyển, thân hình đang lơ lửng trên không bất ngờ đảo người một cái không những đảo người tránh được thế công mãnh liệt của người bịt mặt phía trước đang truy kích mà còn xoay người một vòng, nhánh cây trong tay chàng đã nhanh chóng điểm vào đối phương.

Người bịt mặt đánh hụt một chiêu, vội vàng đề khí xuống chân trái, điểm vào mặt trên chân phải, mượn sức nhấc mình lên cao hai thước, cành cây đưa ra quét ngang một cái rồi trầm giọng thét lớn :

- Nằm xuống!

Trong khi đang hét như vậy bóng cây biến thành chiêu Bạt Vân Kiến Nhật một màn trượng ảnh dày đặc lưu chuyển khắp trời chợt ụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhàn.

Chỉ nghe Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lớn :

- Vị tất!

Liền thấy hai cánh tay chàng dao động, song cước lẹ làng chập vào nhau quay tròn một vòng đảo người trên không nhanh như điện xẹt thân hình đã bay ra ngoài một trượng. Người bịt mặt phía trước thấy vậy vô cùng kinh hãi, trong lòng thầm cất tiếng khen :

- Tiểu tử này có thuật khinh công cực kỳ cao minh, thân pháp Lưng Không Thiểm Tị tránh đòn trên không của hắn ngay cả ta cũng phải cúi đầu nể phục, e rằng đời này chẳng có ai có thể đem ra xứng đáng so sánh với hắn, ai ngờ chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà hắn có thể đạt được thành tựu như vậy thật là đáng mừng thay.

Hai chiêu đánh không trúng đối phương, khiến cho người bịt mặt không còn cách nào tiếp tục lơ lửng trên không đành phải hấp tấp trầm khí buông mình rơi xuống.

Hai chân người bịt mặt phía trước vừa chạm được xuống đất bỗng cảm thấy một luồng kình lực ụp xuống đầu mình, trong lòng hoảng hốt cực độ vội vàng duỗi chân hạ thấp người xuống, hữu thủ giơ lên múa tít cây tùng trong tay tạo nên một màn sáng phong tỏa kín mít trên đầu.

Bất ngờ...

Một tiếng động mạnh vang lên, Đặng Tiểu Nhàn lại nhờ sức phản chấn của cú va chạm nhẹ nhàng bay lên cao, đảo người chúc đầu xuống dưới khi còn cách đỉnh đầu đối phương năm sáu thước cây tùng trong tay mau chóng xuất thủ.

Chỉ thấy những bóng sáng lưu chuyển như có muôn ngàn cây tùng đồng thời đánh xuống.

Đây là một tuyệt học ảo diệu vô cùng nằm trong số tám loại võ công tuyệt thế của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp uy lực kinh khiếp run người. Bóng trượng tạo thành một cái lồng tròn rộng chừng hai trượng chụp xuống.

Đáng tiếc là công lực của Đặng Tiểu Nhàn còn non kém, hơn nữa trong tay chàng chỉ là một cây tùng nhỏ, nếu đó đích thực là thanh trường kiếm, sợ rằng người bịt mặt này đã trở thành một đống máu thịt bầy nhầy phơi mình tại chỗ.

Người này thất kinh hồn vía vội vã dồn hết sức vào cánh tay vận khí hành công đưa toàn lực vào ngọn cây đang cầm xuất chiêu Phong Khởi Vân Dũng, thanh cây hóa thành một vầng ngân quang che kín đỉnh đầu rồi thuận thế quét vào cây tùng đối phương đang đánh xuống. Bóng cây múa tít chặt chẽ vô cùng, ngay cả một giọt mưa cũng không lọt qua nổi, trượng phong tỏa ra lạnh lẽo, bóng trượng bỗng cuốn chặt vào nhau tựa như nam châm hút sắt vậy.

Người bịt mặt hú lên một tràng dài cố sức trút hết chân lực quất xéo lên một đường. Đặng Tiểu Nhàn lanh lẹ mượn sức bay lên không xoay người một cái người đã lơ lửng trên đầu đối phương. Tay phải của chàng vung ra nhanh như điện xẹt cây tùng trong tay đã phóng xuống.

Thoáng chốc...

Hai người giao đấu với nhau đã gần năm mươi hiệp mà cục diện hai bên vẫn chưa phân thắng bại.

Người bịt mặt phía trước tuy bị thân pháp quái dị của Đặng Tiểu Nhàn làm cho tối tăm mặt mũi không có cơ hội phản kích lại, nhưng dần dần đã tìm ra cách đối phó với chàng. Đó là lấy tĩnh chế động.

Người bịt mặt không hấp tấp vội vàng tranh đoạt tiên cơ với Đặng Tiểu Nhàn, cũng chẳng hề mong chiếm lấy phần thắng ngay lập tức, mà chỉ lo ngưng tụ chân lực toàn thân đổi thành thế thủ, đợi đối phương từ trên không đánh xuống mới dồn sức vào cây trượng trong tay xuất toàn lực ra chiêu nghênh đón.

Cứ làm như vậy tuy không thể nào thắng được Đặng Tiểu Nhàn, nhưng thế thủ cực kỳ chặt chẽ nghiêm cẩn, lấy khỏe để đối lại kẻ mệt nên chưa chắc rơi vào thế bại.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ rằng chỉ nội trong vòng hai mươi chiêu là có thể thủ thắng, nào ngờ trận đấu cứ kéo dài mãi liều mạng xuất thủ gần năm chục chiêu, bất quá chỉ chiếm được một chút thượng

phong mà thôi, trong lòng không khỏi bồn chồn lo lắng.

Trận đấu càng kéo dài càng khiến cho lửa giận của Đặng Tiểu Nhàn kéo lên ngùn ngụt trong lòng, song cước ấn mạnh xuống đất hành công vận khí ngưng thần hoành ngang cây tùng trước ngực rồi chậm chạp từng bước một tiến về phía người bịt mặt đứng phía trước.

Hữu thủ của người này nắm chặt cành cây đặt ngang trên đầu, tả chưởng từ từ nâng lên để ngay giữa ngực, hai người đồng thời vận hết công lực chuẩn bị cho một trận quyết đấu sinh tử.

Đặng Tiểu Nhàn hú lên một tiếng dài, thân ảnh lanh lẹ tựa như ánh chớp cánh tay phải nhanh chóng vung ra giống như con độc xà xuất động, điểm tới giữa ngực của người bịt mặt.

Người bịt mặt này chấn động tâm thần, vội vàng trở tay đỡ đòn thuận thế công liền hai trượng.

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng nhếch mép mỉm cười lùi lại một bước tránh chiêu của đối phương rồi đột nhiên xốc tới, cây tùng biến chiêu theo thế Thần Long Tam Hiện.

Cành cây trong tay bất ngờ chia làm ba nhánh phóng tới, một luồng kình lực mãnh liệt đồng thời từ trong nhánh cây phát ra hướng về phía ba đại huyệt Kiên Tinh, Kỳ Môn, Đương Môn của người bịt mặt điểm tới.

Nhánh cây trong tay người bịt mặt phía trước lẹ làng phất ra tạo thành vòng cung hình bán nguyệt, thế trượng cuộn lại ép lấy luồng kình phong của đối thủ rồi lẹ tựa điện chớp sao sa cuồn cuộn ào tới chỉ phong điểm vào yếu huyệt huyền cơ của Đặng Tiểu Nhàn, đồng thời tả chưởng để ngay trước ngực cũng mau chóng đẩy ra. Chưởng phong rít lên vù vù cuồng phong nổi lên phá tan ba luồng kình lực của Đặng Tiểu Nhàn lao tới.

Hai người cùng lúc cảm thấy tâm thần chấn động, thế trượng cũng chợt chậm hẳn lại. Không hẹn mà gặp, hai bên im lặng mau lẹ lùi lại phía sau năm bước.

Hơi thở của Đặng Tiểu Nhàn trở nên gấp gáp, nhưng chàng vẫn liều mạng xông về phía đối phương, khi còn cách chừng vài thước tay phải lẹ làng vung ra cây tùng mau chóng điểm tới, một luồng kình phong xuất ra như tia chớp âm thầm phóng đến. Bóng trượng của kẻ bịt mặt kịp thời vung ra phong tỏa thế công của đối phương, trượng phong tựa như chiếc bánh xe quay tròn, luồng kình lực phát ra điểm tới hóa giải làn kình phong của Đặng Tiểu Nhàn. Chân trái hắn phóng lên trước, cây côn cũng đột ngột thu về để chuẩn bị thời cơ phản kích.

Đặng Tiểu Nhàn không đợi hắn ta xuất thủ phản kích, chàng đột nhiên thu mình lách nhẹ vượt lên một chút, cành tùng chợt đánh ra một hư chiêu, mỗi lần xuất thủ đều kèm theo một luồng kình phong nhanh như ánh chớp, điểm vào các yếu huyệt khắp châu thân của đối thủ bịt mặt này.

Người này cứ đứng nguyên tại chỗ ngưng thần chờ đợi dồn lực vào thân trượng, rồi nương theo

chuyển động của thân hình đối phương rồi múa trượng cách không hóa giải chiêu thế của đối phương. Thế trượng hoành ngang xẻ dọc, trượng phong cứ vang lên ù ù khiến cho luồng kình lực của đối phương đánh tới bị chấn động dội lại tan biến ra tứ phương.

Trong khoảng không gian giữa hai bên tiềm lực phát ra liên tục, kình phong tỏa ra tứ phía nhưng cây tùng thủy chung vẫn cách nhau một đoạn không hề va chạm nhau.

Cách đánh này làm cho chân lực bị tổn hao rất nhiều, chỉ mới trong chốc lát những hạt mồ hôi đã chảy ròng ròng trên khuôn mặt mỗi người, nhưng thần sắc bọn họ càng lúc càng ngưng trọng.

Bên này lẫn phía bên kia đều hiểu rõ trận đấu liều mạng này đã sắp sửa phân thắng bại, sự tồn vong sinh tử được quyết định bởi thời gian. Nếu ai có chút sơ ý trúng đòn của địch nhân nhẹ thì cũng bị trọng thương, nặng thì phải tổn mạng. Chỉ cần ai có thể kiên trì chịu đựng, kẻ đó sẽ nhất định là kẻ chiến thắng.

Hai người lại giao đấu thêm vài chiêu nữa.

Người bịt mặt phía trước mồ hôi đổ xuống như mưa, tay chân cử động không còn linh hoạt như ban đầu nữa.

Đặng Tiểu Nhàn hơi thở cũng trở nên dồn dập gấp gáp, đôi mắt sáng quắc trợn tròn, đôi mày kiếm dựng đứng, chuyển mình xuất chiêu, tư thế tốc độ đã dần dần trở nên chậm chạp.

Hai người dường như đã cạn hết sức lực nhưng vẫn cố gắng liều lĩnh đấu tiếp. Nhìn dáng vẻ hai bên tựa như sắp sửa mang thương tích đến nơi.

Mặt trời đang tỏa ánh nắng gay gắt.

Thời khắc đã vào giữa trưa.

Đặng Tiểu Nhàn và người bịt mặt phía trước bước chân đều đã trở nên loạng choạng, thân hình lảo đảo muốn ngã nhưng vẫn không chịu buông tay, hữu thủ hai người cùng nặng nề nhất lên đang định xuất chiêu...

Chương 12: Trận Đấu Sinh Tử

Đột nhiên...

Một tiếng quát trầm đục vang lên, bóng người vút qua, người bịt mặt phía sau đã bay vào giữa hai người đang say đấu. Song chưởng của người thứ ba này nhẹ nhàng vung ra, hai làn tiên thiên cương khí như có như không, từ từ tách hai người ra một trái một phải đẩy hai bên ra ngoài mấy trượng.

Người bịt mặt nãy giờ đứng phía sau quan sát trận đấu từ đầu đến giờ nhẹ nhàng đưa mắt liếc nhìn hai người rồi mỉm cười nói :

- Muốn liều mạng cũng được, nhưng bây giờ hãy nghỉ để điều tức một chút rồi xáp lại đánh tiếp.

Thời gian khoảng cạn một chén trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn đột ngột đứng phắt dậy đưa mắt đảo nhanh một cái, trên khuôn mặt chàng thoáng ra một nụ cười ngụy dị, song chưởng bình ôm trước ngực. Bất ngờ đẩy nhẹ ra, một luồng kình phong phát ra, cuồng phong cuộn lên ào ạt nhằm vào người bịt mặt đứng phía sau chụp xuống.

Người này nhẹ nhàng tung mình né tránh, thân hình phút chốc đã bay ra xa vài trượng, lấy tay chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn quát lớn :

- Hảo tiểu tử, ta sợ ngươi tận lực chết uổng nên có hảo tâm cứu ngươi một lần, có ngờ đâu ngươi lấy oán báo ân nói đánh là đánh ngay.

Đặng Tiểu Nhàn nghịch ngợm nhăn mặt làm trò quỷ rồi cười ha hả :

- Nè chẳng phải ngươi đến tìm ta để đánh nhau sao? Bộ sợ rồi hả?

Người bịt mặt này lạnh lùng lên tiếng :

- Sợ à? Cả đời ta không biết mặt mũi chữ “sợ” ra sao? Tiểu tử hãy tiếp chiêu của ta.

Nói vừa dứt lời người này đã khoa chân bước tới, cánh tay phải giơ lên nhanh như sao băng điện xẹt đánh ra một chưởng.

Đặng Tiểu Nhàn xoay người tránh thế chưởng của đối phương, ngón tay cái và ngón giữa cong chụm vào nhau, hữu thủ nhanh lẹ vươn ra búng mạnh một cái, một luồng chỉ phong bay vọt ra phóng

thẳng và Mạch Môn của người bịt mặt này.

Người này chợt la lên một tiếng kinh ngạc, hai vai lắc mạnh một cái, thân ảnh đã bay ra xa tránh đòn, kẻ bịt mặt đứng sau nảy kinh hãi nhìn sững vào Đặng Tiểu Nhàn, trong lòng đang cực kỳ bồn chồn nghĩ thầm:

“Môn Đàn Chỉ thần công này là một trong những loại võ học tuyệt thế của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, khó luyện vô cùng, chỉ riêng nó thôi cũng phải mất thời gian luyện tập hai ba chục năm qua mới thành công, xem ra tiểu tử này chỉ bất quá là đứa bé chưa đầy hai chục tuổi...”

Hắn đâu biết rằng Đặng Tiểu Nhàn từ lúc nhỏ đã được luyện tập công phu của cả Phật gia lẫn Đạo gia hợp sức nên đó là môn Đại Bàn Nhược Huyền Thiên thần công, hai mạch Nhâm, Đốc được đả thông từ nhỏ, võ công mà người thường khổ công suốt mười năm mới luyện thành đối với chàng lại dễ như trở bàn tay, chỉ cần nắm được khẩu quyết mấy ngày sau là có thể thành công rồi.

Đặng Tiểu Nhàn tựa hồ không hề hay biết sự lợi hại của luồng chỉ phong mà chàng vừa búng ra, đã khiến cho một kẻ hào hùng từng lăn lộn suốt mấy chục năm trong chốn giang hồ võ lâm phải thất kinh vì nó.

Đặng Tiểu Nhàn thấy đối phương cứ đứng chết trân nhìn chàng như vậy bèn trợn mắt, đôi tay nhanh như như tia chớp vung ra liên hoàn xuất thủ công liền ba chưởng. Người bịt mặt liền dùng Mê Tung bộ lách mình tránh khỏi ba chưởng của đối phương, rồi cũng vung chưởng phản kích lẹ làng triển khai thế công nhanh như điện xẹt tạo ra những cơn lốc xoáy, trong nháy mắt liên tục xuất ra hai ba chục chưởng thế.

Nếu như luận về công lực và thủ pháp ảo diệu mà Đặng Tiểu Nhàn đang mang trong mình thì chỉ nội trong mười chiêu là có thể khiến cho đối phương táng mạng dưới ngọn chưởng của chàng, hoặc cũng có thể dễ dàng bắt sống đối phương, nhưng hoàn toàn trái ngược là chàng đã để cho người bịt mặt công liền hai ba chục chưởng.

Nguyên là chàng không hề có kinh nghiệm đối địch thực chiến, lại thêm trong lòng chàng đã thuộc quá nhiều chiêu thức võ công, thâm ảo, cùng với những thủ pháp cận chiến, trong lúc nhất thời không biết dùng loại võ công nào, thủ pháp gì để khắc chế đối phương cho được.

Lấy tinh thần để hóa giải chưởng thế của đối phương sẽ rơi vào thế bị động hoàn toàn.

Cho nên người bịt mặt nhân đó mới chiếm được thế thượng phong.

May mà Đặng Tiểu Nhàn đã giao đấu người bịt mặt trước từ sáng đến giờ đã khiến cho chàng tăng thêm kinh nghiệm thực chiến đối địch không ít, võ học tuyệt thế trong người dần dần được đem ra sử dụng linh hoạt hơn, nếu không e rằng chàng đã thất bại từ sáng sớm.

Đây vốn là điều tối kỵ nhất trong khi lâm trận đối địch, cũng may là những võ công mà lão quái cùng với Thiên Kiều bát quái truyền thụ cho, chàng đều đã thuộc nằm lòng. Vì vậy mỗi lần đối phương xuất thủ chàng lập tức nghĩ ra thủ pháp để phá giải.

Sau hai mươi chiêu, Đặng Tiểu Nhàn đã có thể xuất thủ ngang sức với đối phương, lấy công thay cho thủ, chưởng thế đối phương vừa đánh ra chàng ngay tức khắc có thủ pháp khắc chế chưởng thế địch thủ, chế áp đối thủ chiếm lấy thế thượng phong.

Người bịt mặt phía sau đang đánh với chàng liên tục phải thay đổi chưởng pháp không giống nhau, nhưng đều bị chàng phong tỏa chiếm lấy tiên cơ bức bách hắn giữa chừng phải thu thế biến chiêu.

Thời gian cạn chén trà dần qua.

Người bịt mặt lúc này đã bị Đặng Tiểu Nhàn bức bách đến nỗi không cách nào hoàn thủ, càng đánh hắn càng cảm thấy sợ hãi không biết đối phương dùng chiêu thuật quỷ dị gì mà vừa xuất thủ đã bị đối phương khắc chế.

Đặng Tiểu Nhàn qua hơn nửa ngày giao đấu đã tăng thêm rất nhiều kinh nghiệm đối địch. Chàng càng thêm tự tin, chiêu thức đánh ra càng lúc càng kỳ ảo, càng đánh càng hăng. Chợt chàng cất lên tiếng hú dài, người đã bay vút lên không trung cánh tay phải vươn ra như bóng với hình lanh lẹ chụp vào mặt đối phương.

- Dừng tay!

Lời nói chưa dứt bóng người đã vụt tới lẹ như sao băng.

Người bịt mặt lúc nãy đứng phía trước đã bay đến chặn ngang đường Đặng Tiểu Nhàn, cất giọng nói :

- Các hạ chẳng phải là muốn xem chân diện mục của bọn ta, muốn biết hai ta là ai sao? Được rồi, bây giờ để ngươi xem cho rõ đây.

Nói xong người này liền giơ tay định kéo miếng vải đen che mặt xuống.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói lớn :

- Không cần thiết đâu. Ta đã biết nhị vị là người nào rồi.

Người bịt mặt phía trước đứng ngẩn người tỏ vẻ không tin hỏi :

- Ngươi định lừa ta?

Đặng Tiểu Nhàn liền cười lớn đáp :

- Nếu ta đoán không sai, các hạ chính Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu, còn người kia là Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Hai người bịt mặt cùng cười ha hả đồng thời giật miếng vải đen che mặt vứt xuống, quả nhiên không sai. Người đứng trước chính là Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu, còn người kia đích thị là Thần Đao Trịnh Chính Nhân.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân vui vẻ hỏi :

- Tiểu huynh đệ thật là mới xa cách chẳng bao lâu, khi quay lại nhìn hai cái đầu cứng của bọn ta đã suýt chút nữa bị ngươi đập bể rồi. Nói mau, ngươi làm sao nhận ra đây chính là hai anh em ta, có cái kẽ hở nào khiến ngươi nhìn ra được chúng ta là ai?

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ đắc ý nói với hai người :

- Đừng nói là có chỗ sơ hở nào, dẫu sao ta đã nhận ra hai vị là được rồi, chúng ta nên đi kiếm cái chi ăn cho no bụng, rồi có điều gì vừa ăn uống vừa nói chuyện cũng được mà.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cũng tán đồng cất tiếng nói lớn :

- Đi, ai không ăn thì mặc xác hắn, còn ta thì đang mang cái bụng trống không nên không nghĩ ra cái gì hay ho cả.

Ba người vừa nói đi là liền cất bước, trong thoáng chốc đã biến mất vô ảnh vô hình.

* * * * *

Trong quán ăn Đồng Phúc Cư.

Hai cái lẩu đặt trên bàn đang nghi ngút bốc khói.

Ba chén rượu vừa cạn thì câu chuyện giữa ba người cũng bắt đầu trở nên sôi nổi.

Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Đa tạ nhị vị lão ca ra tay giúp đỡ tiểu đệ thành toàn.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân chớp mắt một cái rồi trợn mắt ngó Đặng Tiểu Nhàn :

- Thành toàn, ta không hiểu ý của ngươi muốn nói?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm sắc mặt nói :

- Nhị vị lão ca bất tất phải giả bộ hồ đồ như vậy, ta tuy rằng mang trong mình võ học tuyệt thế,

nhưng lại không hề có kinh nghiệm giao đấu thực tế, một khi ngộ phải cường địch chân tay trở nên bấn loạn không biết xoay trở ra sao. Cho nên các vị giả làm người bịt mặt đến trước ta xuất chiêu bức bách, dồn ép ta vào tử lộ buộc ta phải liều chết chống cự, tận lực đem hết sở học khiến cho võ công của ta chỉ trong một ngày đã tiến triển vượt bực lẽ nào đây không phải là công lao thành toàn.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu mắt nhìn nhau, mỉm cười không nói, cứ lo ăn uống no say.

Đặng Tiểu Nhàn nói với giọng cực kỳ xúc động :

- Nếu như ta đoán không lầm thì lúc ta rời khỏi Trương Dịch đến nay, nhị vị lão ca vẫn âm thầm theo sát ngầm ám trợ bảo hộ cho ta đúng không?

Quỷ Ảnh Tử chỉ cười không đáp, đột nhiên hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ ngươi làm thế nào mà nhận ra được hai anh em ta?

Đặng Tiểu Nhàn ranh ma cười đáp :

- Bởi vì lão ca nhắc tới Mê Cung sơn.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu thoáng nét ngạc nhiên vẫn chưa nghĩ ra liền hỏi lại :

- Mê Cung sơn.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu nói :

- Bởi vì chuyện xảy ra ở Mê Cung sơn chỉ có ba chúng ta biết được mà thôi.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lúc này mới chợt hiểu ra, lấy tay vỗ vào sau gáy rồi tự mắng mình :

- Tổ bà nó, mình thật là ngu hơn heo.

Đặng Tiểu Nhàn nhịn không được liền cười hì hì, suýt nữa là cơm rượu trong miệng phun ra ngoài.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân nói tiếp :

- Hai chúng ta luôn luôn nghĩ ra cơ hội, tìm mọi cách để truyền thụ võ công của bản thân cho ngươi. Nhưng khi phát hiện thấy Thiên Kiều bát quái đã truyền thụ cho ngươi toàn là những môn võ tuyệt thế, nên tự lượng sức mình không dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng mà lúc gần đây ta vừa tự ngộ được một loại công phu vô địch thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút kinh ngạc, mặt chợt lộ vẻ nghi ngờ quả quyết nói :

- Ta không tin!

Thần Đao Trịnh Chính Nhân sảng khoái cất tiếng cười ha hả :

- Ngươi không tin sao? Có dám thử sức với ta một lần nữa chăng?

Đặng Tiểu Nhàn suy nghĩ một lúc đôi mắt đảo qua liếc lại rồi cười lớn nói :

- Chỉ giỏi lừa gạt người ta, ngươi có thề trời thề đất ta cũng chẳng tin.

Quỷ Ảnh Tử nói thêm vào :

- Nếu như ngươi không tin, vậy thì chúng ta dứt khoát ra phía bắc thành tỷ thí xem sao? Ngươi có dám không?

Đặng Tiểu Nhàn bán tín bán nghi nâng chén rượu lên rồi nói :

- Được chúng ta ăn no rồi hãy đi.

* * * * *

Dưới bóng cây cao ở phía bắc nội thành của An Định môn.

Lúc này ở đây không có lấy một bóng người.

Đặng Tiểu Nhàn đang đứng tấn kỵ mã, song chưởng để trước thủ thế chờ đợi.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân chắp hai tay sau lưng chầm chậm đi qua đi lại khoan thai đĩnh đạc vô cùng trên mặt bỗng hiện lên một nụ cười ngụy dị không hề khẩn trương chú ý đến đối thủ đang đứng trước mặt.

Hồi lâu Đặng Tiểu Nhàn thấy Thần Đao Trịnh Chính Nhân chẳng hề có chút động tĩnh, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ quái, trên mặt bắt đầu lộ vẻ nghi ngờ trầm giọng la lớn :

- Tại sao lão còn chưa chịu động thủ?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cất tiếng cười lớn :

- Tiểu huynh đệ coi chừng, lão ca xuất chiêu ngay đây.

Đặng Tiểu Nhàn điềm nhiên mỉm cười :

- Xin mời!

Thần Đao Trịnh Chính Nhân nhẹ nhàng vươn cánh tay phải ra thuận tay phất nhẹ một cái, tiếp đó song cước điểm nhẹ xuống đất, thân hình mau chóng lùi ra ngoài một trượng. Đặng Tiểu Nhàn vội vàng trầm khí xuống Đan Điền, lực dồn vào cánh tay, huy chưởng đang định đẩy ra đột nhiên phát hiện Trịnh Chính Nhân huy động cánh tay phất ra không những chẳng có luồng kình phong nào phát ra mà ngay cả một chút tiềm lực cũng không có, dường như đang đùa cợt trêu tức chàng, không khỏi khiến chàng giận dữ lên trầm giọng hét lớn :

- Lão đang làm trò quỷ mỵ gì vậy?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân trầm hẳn sắc mặt rồi từ từ đi về phía trước, mắt trợn trừng nhìn Đặng Tiểu Nhàn không rời lạnh lùng bảo chàng :

- Làm trò quỷ ư? Ha ha ha ngươi đã trúng phải U Minh Thu Hồn chưởng của ta, nếu không kịp thời giải cứu thì chỉ sau ba khắc ngươi sẽ hóa huyết vong thân.

Đặng Tiểu Nhàn tâm thần chấn động, thần sắc đột nhiên biến đổi, vội vàng vận khí xem thử, thấy khí huyết vẫn lưu thông không có vật gì ngăn trở trong lòng nghi nghi hoặc hoặc, chậm chạp ngước mắt nhìn lên.

Chỉ thấy Thần Đao Trịnh Chính Nhân chốc chốc ngửa mặt lên trời, thỉnh thoảng lại cúi đầu chăm chú nhìn vào thân ảnh đang di động trên mặt đất, thần sắc ngưng trọng, trong miệng cứ lẩm ba lẩm bẩm dáng vẻ dường như chẳng có chút gì là đùa cợt.

Đặng Tiểu Nhàn tuy thông mình tuyệt đỉnh, cơ trí hơn người, nhưng cũng bị lời nói của lão làm cho bối rối lo sợ, trong lòng lạnh run càng nghĩ càng cảm thấy ghê sợ hãi hùng, đôi mắt kinh hoàng thất sắc nhìn sững vào Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu lạnh lùng :

- Lời lão ca nói đều là thật cả chứ?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân nghiêm mặt bảo :

- Không sai!

Đặng Tiểu Nhàn nói tiếp :

- Ta vừa mới thử vận khí đâu thấy khí huyết có gì bị trở ngại chút nào...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân vội vàng cướp lời :

- Đây chính là chỗ lợi hại của U Minh Thu Hồn chưởng...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân lại ngửa mặt lên cười rồi cất giọng nói tiếp :

- Nhược bằng ngươi không tin có thể lấy ngón tay ấn thử vào giữa đốt xương thứ ba dưới ngực phải một cái lập tức sẽ rõ mọi sự ngay.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên trên mặt, vẫn chưa hết vẻ ngờ vực, tay phải bất giác đưa lên ấn vào đốt xương thứ ba phía dưới ngực phải.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân vui vẻ nháy mắt cười lớn nói :

- Sao? Ngươi cảm thấy thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn thuận miệng trả lời :

- Có hơi đau một chút.

- Nói điên ai lấy tay ấn vào xuống mà không cảm thấy có chút đau đớn.

Người thông minh như Đặng Tiểu Nhàn cũng không hề chú ý tới cái việc cực kỳ tầm thường này với thái độ cực kỳ khẩn trương. Chàng nhìn Thần Đao Trịnh Chính Nhân tay chân tỏ ra luống cuống.

Đây là điều thường tình của con người khi càng khẩn trương chân tay tự nhiên trở nên bấn loạn, phàm khi người ta càng thông mình thì ngoài mặt càng lúc càng trở nên mất tự chủ, điều này cũng không có gì quái lạ cho lắm.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cứ ngửa mặt nhìn trời cười rồi nói tiếp :

- Cái này thật là đúng, ngươi thử dùng lực ấn vào đó một lần nữa coi.

Đặng Tiểu Nhàn với vẻ bất an, mở to đôi mắt nhìn Trịnh Chính Nhân muốn dùng nhãn lực để đoán ra thực hư, trong lòng tự nhủ:

“Đừng ấn, đừng ấn...”

Nhưng những ngón tay bất giác không nghe theo lời chàng cứ ra sức dụng lực ấn vào nơi đốt xương thứ ba dưới ngực phải một cái khá mạnh.

Chương 13: Khủng Bố Nơi Rừng Sâu

Bất ngờ...

Một tiếng bịch vang lên. Đặng Tiểu Nhàn đã ngã phịch xuống đất tay chân chổng ngược lên trời.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu nhẹ nhàng tung mình bay xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhàn, rồi ngồi xổm xuống ngay chỗ đó đôi mắt nhìn chàng không chớp, bỗng chợt cất tiếng cười hì hì nói với chàng :

- Bây giờ mi đã biết sự lợi hại của U Minh Thu Hồn chưởng chưa?

Các huyệt đạo của Đặng Tiểu Nhàn bị khống chế, thân hình không thể nào cử động, đôi mắt không ngừng chuyển động nhìn đăm đăm vào khuôn mặt hai người đối diện hồi lâu rồi miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Yêu pháp, tà thuật, nhất định là yêu pháp, tà thuật.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cãi lại :

- Không phải, đó là võ công.

Đôi mắt của chàng tròn xoe kinh ngạc đôi mày nhăn lại mở miệng la lớn :

- Ta không tin, mau giải khai huyệt đạo cho ta. Chúng ta thử lại lần nữa xem sao.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười ha ha nói :

- Làm lại à, làm lại thì mất linh rồi.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngác, không hiểu hỏi lại :

- Cái gì? Thử lại thì mất linh sao?

Trịnh Chính Nhân mỉm cười nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi hãy nói thật đi, cái ngón này có phải loại võ công có một không hai trên đời, thiên hạ vô địch không?

Đặng Tiểu Nhàn im lặng suy nghĩ hồi lâu, rồi mới từ từ đáp :

- Cũng được, nhưng mà bởi vì ta không cách nào phòng bị làm sao có thể hoàn thủ cho được.

Trịnh Chính Nhân nói tiếp :

- Vậy thì... ngươi... ngươi có muốn học không?

Đặng Tiểu Nhàn không hề suy nghĩ trả lời ngay tức khắc :

- Học!

Trịnh Chính Nhân nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi nghiêm giọng hỏi :

- Tại sao vậy?

Đặng Tiểu Nhàn nhè nhẹ thở dài nói :

- Ta vốn không thích động võ với người ta, càng không thích sát nhân lưu huyết, nhưng nhân sinh có nhiều sự tình khiến cho người ta không thể tự do theo ý mình, nếu như ta học được loại võ công này thì chẳng những không phải sát nhân lưu huyết liều mạng tìm cái chết, bởi vì chỉ cần vung tay một cái vô cùng nhẹ nhàng là địch nhân phải nằm ngay xuống. Đây chẳng phải là tuyệt vời hay sao?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân gật đầu tán đồng giơ tay giải khai tất cả huyệt đạo trên người Đặng Tiểu Nhàn bị phong tỏa.

Đặng Tiểu Nhàn đứng bật dậy cười nói :

- Cái tên U Minh Thu Hồn chưởng nghe khủng khiếp quá, nhị vị có thể đổi cho nó một cái tên khác, danh xưng nghe dễ chịu hơn một chút không?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười ha hả đáp :

- Cái loại võ công này cho đến bây giờ cũng chưa có danh xưng, cái tên U Minh Thu Hồn chưởng là do ta nói đại ra đó thôi.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu hài lòng rồi nghiêm giọng hỏi :

- Học cái loại võ công này tốn hết bao lâu?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu ngó Thần Đao Trịnh Chính Nhân trầm ngâm hồi lâu chưa muốn trả lời.

Đặng Tiểu Nhàn chầm chậm cất tiếng :

- Phải chăng rất lâu à? Cho dù bao lâu ta cũng phải học.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân nghiêm chỉnh đáp :

- Chỉ cần nửa giờ là đủ.

Đặng Tiểu Nhàn suýt nữa nhảy dựng lên nắm lấy tay ông ta nói không kịp thở :

- Ngươi nói cái gì?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân điềm nhiên cười nói :

- Đối với một kẻ thông minh như ngươi e rằng không cần tới nửa giờ, bởi vì thực ra đây không phải là võ công, người nào cũng hiểu kẻ nào cũng biết, bất quá chỉ do không ai nghĩ tới, cũng chẳng có ai ngờ đến mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng nói :

- Nói mau, đừng có vòng vo dài dòng vô ích.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cười bảo :

- Khí huyết trong thân mình mỗi người lưu chuyển tuần hoàn trong cơ thể không lúc nào dừng. Chỉ cần ngươi tính toán đúng lúc và khi các bộ phận khí huyết đang luân chuyển, dùng sức ấn nhẹ một cái khí huyết lập tức sẽ bị ngưng trệ...

Đặng Tiểu Nhàn chợt hiểu ra mọi sự bèn cười ha hả nói :

- Hèn chi mà lúc nãy lão ca cứ ngửa mặt nhìn trời hoài, thì ra là đợi đến đúng giờ phải không?

Trịnh Chính Nhân gật đầu nói :

- Không sai! Cái tiểu xảo nhỏ mọn này đối với người khác mà nói chẳng có ích lợi gì cả nhưng đối với Đặng huynh đệ đây chỉ cần vận dụng khéo léo thì cho dù võ công của đối phương cao tới đâu, cũng phải phủ phục xuống đất vâng mệnh tự nguyện xin làm thủ hạ cho ngươi lập tức.

Đặng Tiểu Nhàn cúi mình xuống đất luôn miệng cảm tạ.

Đối với các võ học tuyệt thế chàng chưa hề có thái độ như vậy, thế mà đối với cái tiểu xảo nhỏ mọn không đáng gọi là võ công này chàng lại có thái độ trân trọng như vậy, thật là một điều quái dị không sao hiểu nổi.

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt một cái rồi cười nói :

- Nhị vị lão ca chúng ta gọi cái loại công phu này là Điểm Huyệt Tuyệt Mạch đại pháp được chứ?

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cùng với Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cất tiếng cười vô cùng sảng khoái :

- Tốt lắm! Nghe cũng êm tai quá chừng.

* * * * *

Đêm khuya vắng lặng không một tiếng người.

Vạn vật đều chìm trong bầu khí tĩnh mịch.

Trong tạp viện lớn ở phía bắc Hạ Oa Tự tại một gian nhà nằm dựa vào góc trong cùng của cái tạp viện này có ánh đèn vàng vọt hắt ra, trên miếng giấy dán cửa sổ hiện lên ba bóng người đang lay động dường như họ đang ngồi uống rượu.

Ba người này chính là chính là ba nhân vật trong Thiên Kiều bát quái đó là Khoái Thu Lưu, Hồ lão đạo, Phi Phi Phi.

Đây là tư gia của Hồ lão đạo, Khoái Thu Lưu và Phi Phi Phi diễn trò xong vội vã đến đây, thần sắc ba người có vẻ nghiêm trọng tựa hồ như sắp có đại sự phát sinh.

Một thoáng trầm mặc.

Khoái Thu Lưu hạ thấp giọng nói nhỏ :

- Gần đây dấu chân của bọn cẩu lang trong Bát Kỳ môn và Đại nội cận vệ suốt ngày quần đi quần lại ở Thiên Kiều, lẽ nào các ngươi không phát hiện ra.

Phi Phi Phi ngửa cổ uống cạn chén rượu rồi chầm chậm bảo :

- Ngươi cho rằng cái lũ chó chết ấy lại đó để kiếm chúng ta sao?

Khoái Thủ Lưu gật đầu nói :

- Có thể như vậy.

Hồ lão đạo vừa cầm chén rượu vừa nói :

- Không thể có điều này, hai mươi mấy năm qua chúng ta đã mai danh ẩn tích không hề xuất đầu lộ diện, ở thành Bắc Kinh này cũng không ai biết được gốc gác lai lịch của bọn ta. Lẽ nào có thể...

Khoái Thu Lưu cất giọng nói tiếp :

- Ngươi đừng quên rằng tiểu tử đó đã làm náo động Tế Nam phủ, nghe nói Sơn Đông Tuần Vũ Tiền Quyết vừa thấy miếng Kim bài trong tay hắn lập tức quỳ mọp xuống đất cúi đầu xưng hô “vạn tuế”, chuyện lớn như vậy chẳng lẽ người trong cung phủ Bắc Kinh không biết hay sao?

Phi Phi Phi rúng động tâm thần lia lịa gật đầu đồng tình.

Hồ lão đạo không cho là phải, liền nói với hai người :

- Tiểu tử tuy gần gũi chúng ta như vậy nhưng hành động cực kỳ cẩn mật, ngoại nhân làm sao có thể biết được?

Khoái Thu Lưu đưa mắt liếc lão Hồ một cái rồi nói :

- Tục ngữ có câu “rừng có mạch vách có tai” không việc gì có thể giấu kín hoàn toàn được cả. Ta lo rằng...

Hồ lão đạo tính tình vô cùng nóng nảy, đôi mắt tròn xoe lượn lên rồi vỗ bàn một cái, trầm giọng nói lại câu tục ngữ :

- Quả thật rừng có mạch vách có tai, ta cũng lo...

Khoái Thu Lưu trợn mắt nhìn Hồ lão đạo rồi lạnh lùng cất giọng :

- Chúa công muốn giết Hoằng Lịch có thể nói dễ như trở bàn tay, không hiểu tại sao chúa công không đụng tới hắn...

Hồ lão đạo đỏ mặt xấu hổ từ từ cúi đầu xuống.

Phi Phi Phi nhẹ nhàng nói với Khoái Thu Lưu :

- Chúa công bảo khí số Mãn Thanh chưa tận, quốc thế chính thịnh, Hoằng Lịch lại là một Hoàng đế tốt, giết chết Hoằng Lịch ta chỉ khiến cho dân chúng trăm họ, bách tính lầm than, triều chính hỗn loạn gây xáo trộn trong thiên hạ, có phải không?

Khoái Thu Lưu liên tục gật đầu, miệng đáp :

- Phải!

Phi Phi Phi nâng chén rượu mời tất cả cùng uống cạn rồi tiếp tục nói :

- Đừng nên hấp tấp nóng vội, sự tình có lẽ không tồi tệ như chúng ta nghĩ đâu.

Khoái Thu Lưu thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Ta cũng mong như thế, nghe Hứa Yến Sơn nói cái lão... lão Cung tiên sinh đã nghi ngờ về lai lịch hành tung của tiểu tử...

Thần sắc của Hồ lão đạo đột nhiên biến đổi, dường như chợt nhớ ra sự việc gì miệng cứ lẩm bẩm nói :

- Hỏng rồi!

Phi Phi Phi vội vàng truy vấn :

- Có việc gì mà ngươi kinh hoảng thất sắc như vậy? Có chuyện gì hãy nói mau ra chớ để người ta nóng ruột chờ đợi như vậy.

Hồ lão đạo lắp bắp nói không ra hơi :

- Tiểu tử đến Thiên Kiều vào buổi xế trưa để gặp ta, lúc sắp từ biệt trở về có hỏi ta đường đi đến Mâu Sơn như thế nào? Ngươi... các ngươi xem... hắn có thể lên núi Mâu Sơn để tế lễ Sùng Trinh hoàng đế không?

Khoái Thu Lưu suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu trả lời :

- Rất có thể...

Hồ lão đạo im lặng không nói giơ tay rút thanh liễu diệp đao cắm trên vách, rồi nhẹ nhàng gỡ cung tên đang treo trên tường xuống co giò định chạy ra ngoài.

Khoái Thu Lưu lanh lẹ vươn cánh tay phải nhanh như điện chụp vào cổ tay của Hồ lão đạo nơi huyệt Mạch Môn trầm giọng quát khẽ :

- Ngươi đi đâu?

Hồ lão đạo giương đôi mắt giận dữ nhìn Khoái Thu Lưu giọng nói có phần bất mãn :

- Mâu Sơn, hừ các ngươi ngồi đây bình chân như vại tựa như không có việc gì xảy ra, giả sử thiếu chủ gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, thử xem các ngươi ăn nói ra sao với chúa công và người trong thiên hạ?

Khoái Thu Lưu nghiêm giọng bảo :

- Ngươi hãy bình tĩnh một chút, già mấy chục tuổi rồi tính tình vẫn như con nít nóng nảy hấp tấp vô cùng, động một chút là cuống cuồng cả lên. Tiểu tử đó cũng chẳng phải là kẻ tầm thường. Nếu như không có gì xảy ra chúng ta đến đó cũng phí công vô ích lại còn khiến bọn chó Mãn Thanh nắm được chứng cớ, ngươi nghĩ xem chừng đó chúng ta làm sao có thể sinh sống ở Bắc Kinh này nữa?

Hồ lão đạo chợt ngẩn người ra, giọng nói có vẻ bất an :

- Lẽ nào chúng ta ngồi im đó giương mắt nhìn tiểu tử một mình xông vào chốn hiểm nguy như vậy?

Khoái Thu Lưu mỉm cười, nói nhỏ :

- Cho dù chuyện rắc rối có xảy ra chăng nữa cũng chưa chắc đã nguy hại tới tính mạng hắn.

Phi Phi Phi không hiểu bèn hỏi :

- Ngươi nói sao?

Khoái Thu Lưu chậm chạp lên tiếng bảo :

- Chính là nhờ miếng Kim bài có trong tay hắn, ngoài đương kim Hoàng đế Hoằng Lịch ra khắp trong thiên hạ còn ai dám động tới hắn.

Lão Hồ cười hì hì mặt lại đỏ lên ngượng ngập nói với Khoái Thu Lưu :

- Hà! Cái đầu ngươi cũng dễ sai khiến đó chứ, ta thiệt là ngu muội, cái đầu rượu này nghĩ mãi không ra. Vậy... vậy thì chúng ta cứ yên tâm ngồi đây uống rượu, phủi tay mặc kệ không phải lo.

Khoái Thu Lưu gật đầu nói :

- Đương nhiên rồi, đêm nay ai lo việc bảo hộ an toàn cho tiểu tử đó?

Phi Phi Phi vội đáp :

- Hứa Yến Sơn.

Khoái Thu Lưu nói với Phi Phi Phi :

- Ngươi đi báo cho mấy huynh đệ kia biết, ta và Hồ lão đạo đi kiếm Hứa Yến Sơn. Bọn ta hẹn gặp ở trước Đao Tiễn phủ của lão Vương Ma Tử có lẽ giờ này tiểu tử còn đang ngủ say nơi khách điếm.

- Không cần đi, bốn huynh đệ kia đang ở bên ngoài Thần Vũ môn sắp sửa lên núi rồi.

Hứa Yến Sơn vừa nói vừa bước vào phòng đoạn tiếp tục cất giọng nói gấp gáp :

- Nhanh lên, chúng mình theo ngõ hẻm Nam La khẩu đến đó.

Hồ lão đạo quay người thổi tắt ngọn đèn, thuận tay đóng chặt cửa phòng, tiếp đó bốn người nhẹ nhàng tung mình phi thân lên mái ngói trong phút chốc đã mất tăm mất tích không bóng không hình.

* * * * *

Mâu Sơn nằm ở phía ngoài Thần Vũ môn trong thành Bắc Kinh, đỉnh núi không cao, khí thế của nó cũng không lấy gì hùng vĩ cho lắm, bởi vì nơi đây là chỗ Sùng Trinh hoàng đế Minh Tử Tông Chu Do Kiệm đã tuẩn tiết vì mối nhục quốc hận.

Mâu Sơn lại có một tên khác là Canh Sơn nhưng từ lúc Sùng Trinh hoàng đế treo cổ tự vẫn đến nay người đời gọi đó là Vạn Tuế Sơn.

Sau khi quân Mãn Thanh xâm nhập vào Trung Nguyên sợ rằng bách tích thấy vật lại nhớ đến người, lòng sẽ hoài niệm cố chủ, kích động nhân tâm phản Thanh phục Minh, nên coi Mâu Sơn là cấm địa. Lại phái binh lính canh giữ nghiêm nhặt, bất luận kẻ nào dám bén mảng tới đây đều bị giết chết Phía trên đỉnh núi có đặt một chiếc Tam Tôn đại đồng chung bên cạnh chiếc đồng chung này có để một chiếc Nhật Nguyệt nghi dùng bóng nắng để định ra thời khắc một cách chính xác.

Ngay vào lúc chính ngọ, đại đồng chung vang lên ba tiếng. Thanh âm vang động khắp thành nên được gọi là Ngọ Chung. Trên đỉnh núi phía trước đại đồng chung có một ngôi Thọ Hoàng đình, phía trước ngôi Thọ Hoàng đình có một cây cổ thụ. Sùng Trinh hoàng đế đã tự tuẩn tiết nơi cây này, người đời sau gọi nó là Tội Thụ.

Tương truyền khi Sùng Trinh hoàng đế thắt cổ tuẩn tiết vì nước, tóc rũ xuống mặt, trên thân mình mặc chiếc lam bào phía trong vạt áo có một tờ di chiếu huyết thư dùng máu từ ngón tay trích ra mà viết thành, nét chữ run run nhưng vẫn dễ dàng đọc được. Thư viết:

“Trẫm tài hèn đức bạc, trời xanh bắt tội, khiến cho nghịch tặc vào kinh sư, các chư thần hãy tha thứ cho trẫm. Trẫm chết không còn mặt mũi nào diện kiến tiên vương nơi cửu tuyền nên vô cùng xấu hổ, tự bỏ áo mão lấy tóc phủ mặt, tặc tử có phân thây trẫm cũng được, đừng nên sát hại lương dân”.

* * * * *

Gió khuya lạnh lẽo thổi tới lá cây xao xác lay động.

Tiếng chim ăn đêm vang vọng khuấy động thêm đêm khuya tịch mịch.

Ánh sao bóng nguyệt tỏa chiếu phát ra một thứ ánh sáng mờ ảo, dưới ánh trăng chỉ thấy một cái bóng người mờ nhạt đang đứng dưới chân núi đưa mắt dò xét nhìn lên bỗng nhiên người này vừa cúi thấp người thu thế, thân hình đã nhẹ nhàng như làn gió thoảng bay vút lên theo sườn núi.

Người này thi triển khinh công cực kỳ nhanh lẹ trong nháy mắt đã đến đỉnh núi Mâu Sơn mà không một ai có thể nhìn thấy. Cho dù có kẻ nhìn thấy cũng nghĩ rằng đó chỉ là một luồng bạch quang huyền ảo tựa như lưu tinh xạ nguyệt nhanh lẹ vô cùng chớp mắt đã không còn thấy nữa.

Tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi.

Trời vừa mới chuyển sang canh ba.

Ngay trước cổng sơn môn trên núi Mâu Sơn đột nhiên xuất hiện một cái bóng trắng, một thiếu niên dáng vẻ anh tuấn mình mặc một chiếc trường y màu trắng.

Chỉ thấy thiếu niên đứng ngây tại đó tựa như một cây bạch thụ im lìm bất động, hồi lâu mới bắt đầu nhè nhẹ thở dài một tiếng trong miệng lẩm bẩm :

- Quốc phá sơn hà tại... ôi thế nước đã tan, sông núi vẫn tồn tại, ta... ta thật uất hận...

Thanh âm phát ra vô cùng nhỏ, đến nỗi ngoại trừ bản thân chẳng ai có thể nghe được những lời chàng đã thốt ra.

Bất ngờ...

Bóng người mau lẹ lướt qua, thân ảnh chàng thiếu niên đã nhanh như điện xẹt nhẹ như sợi tơ mong manh đáp xuống phía trước Thọ Hoàng đình.

Khoảng cách nơi chàng đứng trước đó so với đây ít nhất phải hơn trăm trượng, thuật khinh công như vậy thật là kinh thế hải tục, thật hiếm thấy trong giới võ lâm.

Không trách được, ngay cả những Cấm vệ quân và những tên Đại nội cận vệ âm thầm mai phục trong bóng tối nhìn thấy cũng phải trợn mắt há miệng kinh sợ thần sắc liên tục biến đổi.

Người này không phải ai xa lạ mà chính là Đặng Tiểu Nhàn, trí tuệ cao siêu hơn người, thông mình tuyệt đỉnh, tài năng xuất thế.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng tung mình, người đã bay xuống phía trước cây Tội Thụ đốt giấy thiêu hương chậm chậm cúi đầu lễ bái cung kính phủ phục xuống đất lạy ba cái rồi từ từ đứng lên.

Đặng Tiểu Nhàn nghe nói Mâu Sơn được canh gác cực kỳ nghiêm cẩn, từ khi quân Mãn Thanh nhập quan vào Trung Nguyên liền coi nơi này là một vùng cấm địa, nhưng từ lúc lên núi cho đến bây giờ thủy chung vẫn không thấy ai xuất hiện ngăn trở hành động của mình, khiến cho chàng không khỏi cảm thấy thập phần quái dị.

Chính trong lúc chàng thầm nghĩ như vậy, bỗng nghe tiếng ám khí từ phía sau lưng bay vút đến âm thầm nhằm ngay huyệt Mệnh Môn của chàng phóng tới.

Tiếp đó chàng nghe thấy có tiếng người trong bóng tối quát :

- Cuồng đồ to gan lớn mật, dám lợi dụng đêm khuya xông vào nơi cấm địa, còn không chịu nhanh

chóng nạp mạng cho ta sao?

Đặng Tiểu Nhàn dỏng tai nghe ngóng khắp tám hướng, nghe gió đoán hơi biết rằng ám khí đang phóng tới có hình dáng rất nhỏ bé, nhất định phải là những thứ như độc châm hoặc độc sa. Trong lòng nghĩ rằng kẻ này võ công không phải là hạng tầm thường, có thể cách không điểm huyệt, phóng ám khí trong lúc tối đen như vậy, hơn nữa lại nhận rõ các huyệt đạo trên người đối phương không sai chút nào thật là hiếm thấy.

Trong chớp mắt ám khí phóng đến rất gần chỉ cách huyệt Mệnh Môn độ chừng một tấc, muốn tránh cũng không được, lùi cũng chẳng xong, chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

Từ trong bóng tối vang lên tiếng cười lạnh lùng, tiếp đó có tiếng hét :

- Nằm xuống, năm sau vào giờ này chính là ngày giỗ đầy năm của mi đó.

Lời nói còn chưa dứt liền thấy bước chân Đặng Tiểu Nhàn loạng choạng, thân hình đột nhiên nghiêng qua bên phải, một tiếng keng vang lên, tiếp theo là những thanh âm vui mừng từ trong bóng tối vang đến.

Những tên Đại Nội cao thủ cũng với Cấm vệ quân đang mai phục trong bóng tối thấy Đặng Tiểu Nhàn ngã xuống vội reo hò vui mừng, nghĩ rằng tiểu tử này nếu không mất mạng thì cũng phải bị trọng thương.

Đúng vậy, Đặng Tiểu Nhàn đã té xuống nhưng chàng chỉ té có một nửa rồi lại ung dung mỉm cười đứng lên.

Trong phút chốc tiếng la vui mừng chợt chuyển thành tiếng “ồ” đầy kinh ngạc, không một tên Cấm vệ quân lẫn Đại Nội cao thủ nào có thể nhìn rõ Đặng Tiểu Nhàn làm thế nào tránh được những mũi Bạch Mi châm lợi hại ghê gớm một cách ung dung thư thái như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn với tài nghệ cao cường muốn cố ý làm cho những gã kia hoảng sợ mất vía một phen, cho nên chàng cứ đứng im không thèm né tránh đợi cho những mũi Bạch Mi châm đến thật gần mới giả vờ loạng choạng nghiêng mình sang bên phải để cho những mũi tên độc châm nhỏ xíu vô cùng lợi hại này chạm đúng vào vỏ của thanh Mặc kiếm đang đeo ngang lưng.

Đây thật là một điều vượt ra ngoài ý liệu của những kẻ đang mai phục trong bóng tối. Chàng quả thật cực kỳ to gan và cũng quá ư là mạo hiểm, vì chỉ cần tính toán không đúng lúc đúng vị trí, chỉ cần sai lệch một chút thì sẽ vô cùng nguy hiểm đến tính mạng.

Bỗng nhiên...

Từ phía sau lẫn phía trước đồng thời vọng đến một tiếng quát :

- Ngươi hãy tiếp thêm món này xem thử.

Chỉ thấy một đạo ngân quang bay vút đến, tiếng gió rít lên bên tai, trước sau có tất cả chín đốm sáng xoay tròn vụt đến xếp thành hình chữ phẩm ngay ngắn nhằm vào các đại huyệt ở trước và sau lưng của Đặng Tiểu Nhàn lao tới.

Đặng Tiểu Nhàn từ lúc lọt lòng tới giờ, chưa từng thấy qua tình huống tương tự như vậy, cho dù chàng thông minh hơn người cũng bị nó làm cho tay chân bấn loạn, không biết tránh đỡ ra sao cho được.

Trong lúc nguy cấp, chợt nghe một tiếng hú dài, thanh âm chấn động bên tai lẹ như chớp điện trong nháy mắt đã thấy bóng người bay tới ánh đao loang loáng cùng với nhuyễn tiên vắt ngang lưng trời tạo nên một trận cuồng phong, tiếng gió rít lên cuốn phăng những chấm sáng bay đi mất tăm mất tích.

Đặng Tiểu Nhàn định thần nhìn lại thấy bên cạnh mình có hai người bịt mặt tay chống nhuyễn tiên, người kia hoành ngang đao cùng đi hộ vệ hai bên tả hữu, trong lòng không khỏi vui sướng như điên, cảm kích vô cùng liền cất giọng nói :

- Lão ca ca, các vị làm sao mà đến được đây?

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười ha ha nói :

- Đến kiếm ngươi đi uống rượu.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân cũng cất tiếng cười, nói :

- Có phúc đồng hưởng, có họa cùng chịu, nếu không thì kết giao bằng hữu làm quái gì?

Ba người đối đáp cực kỳ thoải mái hầu như quên mất đại địch đang ở trước mặt. Nguy hiểm rình rập tứ phía mà họ vẫn cứ ung dung cười nói vui vẻ, cơ hồ chẳng buồn để ý đến bọn ưng khuyển đang ẩn thân mai phục trong bóng tối.

Đại Nội nhị phẩm đại đao cận vệ Thời Thu Cần bị bọn họ chọc tức, giận dữ vô cùng, miệng thở phì phò nộ khí bốc lên dữ dội, hữu thủ phất nhẹ một cái đoạn trầm giọng hét lớn :

- Đốt lửa lên.

Ánh lửa bỗng lóe sáng, mấy chục cây đuốc tẩm nhựa thông to bằng cánh tay đã giơ cao lên, ánh lửa sáng rực chiếu sáng lung linh tựa như ban ngày.

Thời Thu Cần cầm kiếm đứng trước mặt ba người lạnh lùng quát :

- Cuồng đồ to gan, dám lớn mật lợi dụng đêm khuya xông vào nơi cấm địa, còn không thúc thủ bó tay chịu trói hay là muốn tìm cái chết.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu hét lên một tiếng cắt ngang Thời Thu Cần, lấy tay chỉ vào mặt hắn lớn giọng chửi mắng :

- Hừ! Mi không sợ gió thổi đứt cái lưỡi đốm hay sao? Mấy cái miếng sắt vô dụng của ngươi ném vào một xó cho rảnh nợ, mau mau quay về nhà bế hài nhi chơi đùa còn hay hơn nhiều.

Thời Thu Cần nộ hỏa xung thiên, tức khí trầm giọng quát lớn :

- Cuồng đồ to gan, thành Bắc Kinh này còn có vương pháp, há có thể để cho ngươi tự do ngông cuồng nói ra những lời lộng ngôn! Bay đâu lại bắt nó cho ta.

Ba tên Đại nội cận vệ tay cầm giới đao vội vàng bước ra xông thẳng về phía ba người đang đứng.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cất tiếng cười lạnh lẽo lắc nhẹ đôi vai, thân hình đã bay xéo qua một bên nhanh như tia chớp, thân pháp tựa hồn ma bóng quỷ nhẹ nhàng bay vút lên không, nhuyễn tiên đã phóng ra rời tay rồi lạnh lùng quát lớn :

- Lui!

Hai tiếng bốp, bốp vang lên, bóng nhuyễn tiên đã biến thành một đường cong tựa như chiếc cầu vồng bắc ngang trời rồi cuốn tròn một cái. Chợt có tiếng la thảm thiết vang tới, đồng thời tiếng là còn chưa dứt đã thấy ba tên Đại nội cận vệ tựa như cây bị phạt ngang ngã rạp xuống đất lăn lông lốc trở về chỗ cũ.

Quỷ Ảnh Tử làm cho cả bọn Đại Nội đứng gần đó kinh hãi, vừa đắc thủ được một chiêu nên chí khí tăng lên bội phần, lão cứ đứng sững tại chỗ hoành ngang ngọn nhuyễn tiên trước ngực, đưa mắt nhìn ra trước lạnh lùng cười nói :

- Cái giống tạp chủng nhà mi lại đây nếm thử.

Thời Thu Cần chấn động tâm thần, thấy thủ hạ sợ hãi không dám tiến lên nhưng vì chức trách sở tại đành miễn cưỡng bước lên phía trước trầm giọng thét :

- Ngươi dám coi thường vương pháp cả gan dùng roi đả thương Đại nội cận vệ. Nói mau, ngươi chịu thúc thủ tự mình trói tay nộp mạng hay đợi bản nhân phải ra tay động thủ?

Nhuyễn tiên trong tay Quỷ Ảnh Tử vút lên một tiếng, quất vào khoảng không tiếp đó mở miệng thóa mạ đối phương :

- Tổ bà nhà mi bốc lên mùi xú uế không sao ngửi nổi, mi chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ, hãy tiếp chiêu nè tiểu tử thối tha kia.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu muốn huy động nhuyễn tiên chuẩn bị xuất chiêu, bất ngời có một bóng người lẹ làng lướt tới. Thần Đao Trịnh Chính Nhân đã đứng chắn trước mặt cất tiếng ha ha nói :

- Xin huynh đệ tạm thời lui qua một bên để ta lo trận này, lấy nó làm cái bia, động tay động chân một chút cho giãn gân giãn cốt.

Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cười nói :

- Xin mời!

Nói chưa dứt lời Sở Bưu đã thu nhuyễn tiên lui qua một bên, cùng với Đặng Tiểu Nhàn đứng ngoài ngưng thần quan sát trận chiến. Đao quang lấp lánh kiếm ảnh vây quanh thoáng chốc Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Thời Thu Cần đã triển khai tuyệt học quyết đấu một trận sinh tử.

Thiên Kiều bát quái đang ẩn thân trong bóng tối chuẩn bị tiếp ứng cho Đặng Tiểu Nhàn cũng mở to đôi mắt chú mục nhìn vào trận chiến không chớp.

Khoái Thu Lưu vốn là người lịch duyệt giang hồ kiến văn rộng lớn, thầm thì nói :

- Nếu như mắt ta không nhìn lầm thì kẻ sử dụng nhuyễn tiên nhất định là Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu danh vang khắp chốn, gây kinh hoàng trong giới võ lâm, còn người đang động thủ chính là “Nhất dạ chi gian, độc đao Động Đình thất thập nhị thủy trại” Thần Đao Trịnh Chính Nhân danh chấn giang hồ.

Trên mặt Giao Vương Bao Tam Nhi thoáng lộ vẻ nghi ngờ, cất giọng hỏi tỏ vẻ không hiểu :

- Hai kẻ một chính một tà đã lâu không thấy xuất hiện trong chốn võ lâm, bây giờ lại tái xuất giang hồ, đột nhiên kết thành một cặp đi sát hai bên hộ vệ thiếu chủ nhà ta, thật khiến cho ta cảm thấy hồ đồ không sao hiểu nổi.

Thình lình...

Tiếng binh khí chạm vào nhau nghe đinh tai nhức óc, Thần Đao Trịnh Chính Nhân trở tay xuất đao điểm tới trước ngực Thời Thu Cần chạm phải thanh kiếm đối phương. Thanh loan đao cong mỏng dán chặt vào thân kiếm, hai bên ghìm chặt lấy nhau, hữu cước của Trịnh Chính Nhân theo thức Khuê Tinh Thích Cầu, tay thu lẹ làng vươn ra nhanh chóng xuất chưởng đồng thời phóng ra công kích.

Ba chiêu nhất tề phát ra mau lẹ tựa như lưu tinh quy hoa, thanh thế kinh người điểm vào các yếu huyệt ở phía trước mặt Thời Thu Cần.

Thời Thu Cần cực kỳ kinh hoàng la lên một tiếng, nhanh lẹ tung mình lùi ra phía sau.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân lạnh lùng quát :

- Mi còn muốn chạy hả? Mau nằm xuống đất cho ta.

Lời nói chưa dứt thân ảnh tựa như tia chớp, cánh tay phải lẹ làng vươn tới. Năm ngón tay hơi khum vào như cái móc câu chụp Mạch Môn huyệt bên cổ tay phải của Thời Thu Cần.

Thời Thu Cần chợt cảm thấy cánh tay phải tê dại, lực đạo bỗng tan biến đi đâu hết. Keng một tiếng, thanh trường kiếm trong tay lão đã rơi xuống đất.

Ngân quang lóe lên khí lạnh lướt tới trước mặt. Thời Thu Cần định thần nhìn kỹ, thanh loan đao tạo nên một luồng tinh quang lấp lánh kề sát tới cổ. Lão nghĩ phen này mình tất chết thôi, liền thở dài một tiếng từ từ nhắm mắt chờ chết.

Tục ngữ có câu “Dân không nên đấu với quan”. Đặng Tiểu Nhàn thông minh hơn người lẽ tất nhiên càng hiểu rõ hơn ai hết điều lợi hại này, nên vội vàng la lớn :

- Lão ca, không nên đả thương hắn, chúng ta đi thôi.

Bóng nhuyễn tiên cùng với ánh đao quét qua một cái, mấy chục cây đuốc đột ngột bị cuồng phong thổi tới làm cho tắt ngắm.

Ánh trăng lạnh lẽo tỏa xuống, ánh sao mỗi lúc một thưa dần.

Trên đỉnh núi Mâu Sơn, một màn đêm dày đặc lại bao phủ lên vạn vật quanh đó.

Đặng Tiểu Nhàn, Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu cùng với Thần Đao Trịnh Chính Nhân đã biến đi từ lúc nào không biết, nhẹ nhàng vô thanh vô tức mà không một ai có thể thấy họ đi bằng cách nào. Thời Thu Cần từ từ mở mắt ra, lấy tay sờ nhẹ trên cổ mình xem chiếc đầu có đổi chỗ chưa, rồi mở miệng hít một hơi dài, đối phương đã đi xa rồi mà đầu mình vẫn còn nằm yên trên cổ chưa di chuyển sang chỗ khác làm cho lão ta cảm thấy vui mừng, rồi làm bộ giận dữ quát nạt bọn thủ hạ :

- Đồ chết nhát, chúng bay còn sợ cái gì, mau đuổi theo chúng.

Đám thủ hạ thấy vậy sợ hãi nhưng chúng không dám nhúc nhích cứ đứng im tại chỗ tựa như tượng đá.

Thấy bộ dạng tức cười của lão như vậy khiến cho Thiên Kiều bát quái đang ẩn mình trong bóng tối không nhịn được, thầm cười hì hì trong màn đêm dày đặc bao phủ mọi vật.

Chương 14: Truy Tầm Hung Phạm

Mặt trời đã lên qua ngọn cây.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn nằm dài trên giường nghiêng đầu ngắm nghiền đôi mắt ngủ say như chết.

Trước cửa khách điếm Trường Xuân chợt có một chiếc kiệu bát cống do tám tên gia đinh lực lưỡng khiêng tới dừng lại ngay trước cửa. Bốn tên tùy tùng dắt ngựa đứng ngay vệ đường trên đường bỗng lặng im phăng phắc trái hẳn với quang cảnh náo nhiệt ồn ào hàng ngày. Người đi đường cứ cắm cúi mải miết đi thẳng, xem ra bầu không khí có vẻ trang trọng khác thường.

Phía trong đại sảnh khách điếm chỉ có một người mặc áo gấm dài thêu hoa, tuổi khoảng ngoài lục tuần, dáng vẻ sang trọng mặt đỏ hồng hào ngồi một mình trong tòa đại sảnh.

Lão chủ khách điếm cùng với tên tiểu nhị khuôn mặt rạng rỡ thái độ khúm núm, cung kính hầu hạ vị khách này, xem ra người này nhất định là một nhân vật có lai lịch không phải tầm thường.

Lão già ngước mắt, nhìn những tia sáng chiếu qua cửa sổ rồi quay đầu gọi :

- Chưởng quỹ đâu?

Lão khách điếm nghe vội vàng cúi mình giọng hốt hoảng nói :

- Dạ bẩm tiểu nhân có mặt.

Lão già cười nhạt hỏi :

- Đặng công tử còn chưa tỉnh dậy?

Chưởng quỹ hấp tấp nói :

- Dạ vẫn còn chưa tỉnh dậy ạ, xin ngài đợi một chút tiểu nhân sẽ đi mời...

Lão già vội ngắt lời hắn :

- Không cần mời ta đợi.

Chưởng quỹ đứng ngây người tại chỗ đôi mắt mở to kinh ngạc, lão không thể nào hiểu nổi cái gã

họ Đặng là thần quái phương nào mà có thể khiến cho lão Tiền đại tổng quản trong phủ Cung Thân Vương phải ngồi chết lặng nơi đây chờ đợi.

Ánh dương rực rỡ đã chiếu sáng nơi đầu giường.

Đặng Tiểu Nhàn cau đôi mày chậm chạp mở mắt ra, ánh dương đột ngột rọi thẳng vào đôi mắt còn đang ngái ngủ, trên bàn có một tấm thiếp mời màu đỏ. Lúc này chàng mới nhớ tới lời mời của Cung tiên sinh bảo chàng trưa nay đến nhà ông ta dùng bữa tiệc thân mật.

Đặng Tiểu Nhàn vừa mở cửa phòng, tên tiểu nhị đã vội vàng bê chậu rửa mặt và lược đến. Chân tay tên này luống cuống, miệng lắp bắp nói thông thành tiếng :

- Ngài... Ngài... Ngài nhanh lên đi... Tiền... Tiền tổng quản ở Cung Thân Vương phủ... đưa người đến để rước... rước tiếp ngài...

Đặng Tiểu Nhàn đang bận rộn rửa mặt, thay đổi y phục nên chẳng nghe rõ lời hắn những gì? Có lẽ là muốn hối thúc mình thì phải.

Đặng Tiểu Nhàn đang định bước ra khỏi cửa bỗng từ ngoài sân truyền lại tiếng cười của một lão nhân tiếp đó có tiếng nói :

- Đặng công tử đã dậy rồi à?

Đặng Tiểu Nhàn vừa thoáng ngạc nhiên đã thấy Tiền tổng quản nhanh chóng bước lên phía trước, hơi cúi mình thi lễ rồi cười nói tiếp :

- Lão hủ Tiền Khả Thông, Tổng quản nơi Cung phủ, phục mệnh gia chủ nhân đến đây trước để nghênh đón Đặng công tử.

Đặng Tiểu Nhàn vội chắp tay trước ngực cười đáp :

- Cung tiên sinh quá trân trọng, tại hạ vô cùng cảm thấy xấu hổ, không dám nhận hậu ân, xin thỉnh lão nhân gia vào trong phòng an tọa để tại hạ dâng trà tiếp đón.

Tiền tổng quản vội vàng đỡ lời :

- Lão hủ xin cảm tạ! Mời Đặng công tử thu xếp xong xuôi chúng ta cùng lên đường ngay, kẻo khiến cho chủ nhân lão hủ phải đợi lâu, thỉnh công tử.

Đặng Tiểu Nhàn cũng thấy không còn sớm lắm, nên không hề tỏ vẻ khách sáo liền theo Tiền tổng quản ra trước cửa khách điếm. Ngay tức khắc đã có người vén rèm kiệu chờ sẵn, chàng vừa mới ngồi lên kiệu đã nghe thấy hai tên tùy tùng hô lớn :

- Khởi kiệu!

Bước chân kiệu phu sải dài cực kỳ nhanh lẹ, xuyên qua đường lớn, rẽ qua ngõ hẹp thời gian khoảng cạn chén trà, chiếc kiệu đã được khiêng đến một mảnh đất rộng lớn phía trong là một tòa đại viện cao lớn vô cùng hoa lệ.

Đặng Tiểu Nhàn thầm nhủ trong bụng:

“Đáng tiếc là rèm kiệu che kín quá, không rõ nơi đây là chỗ nào”.

Chàng còn đang nghĩ ngợi chiếc kiệu đã dừng lại, trước mắt Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên sáng lên hai thiếu nữ mặc kỵ bào dung mạo tươi đẹp đưa tay vén rèm cất giọng dịu dàng nói :

- Xin mời Đặng công tử.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút kinh ngạc vội vàng bước ra khỏi kiệu nhìn xem, thì ra chàng đang đứng trước một nhà thủy tạ trong đại hoa viên.

Hoa lá cây cỏ trong hoa viên tươi tốt đẹp đẽ vô cùng, đình đài lầu các tinh xảo sang trọng đẹp không sao tả xiết. Đặng Tiểu Nhàn nghĩ thầm trong lòng :

- Thật là hào hoa xa xỉ, xem chừng nếu không phải là tư gia của vương hầu khanh tướng thì cũng là phủ đệ của con nhà trâm anh thế phiệt.

Bỗng nhiên...

Tiếng mành trúc lụa lay động, tiếp đó vang lên tiếng cười sảng khoái của Cung Thân Vương.

Đặng Tiểu Nhàn ngước đầu nhìn lên Cung tiên sinh đang nhanh chóng bước xuống tam cấp đi ra trước tiếp đón. Chàng vội vàng bước lên phía trước cúi mình thi lễ miệng hô lớn :

- Tại hạ tương kiến Cung tiên sinh.

Cung tiên sinh nhanh lẹ, đưa tay nắm lấy hai tay Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Một ngày không gặp tựa như xa cách ba năm, tiểu huynh đệ, bộ ngươi muốn quên lão ca ca này sao, mau vào trong ngồi đàm đạo.

Hai người tay nắm tay cùng đi vào nhà thủy tạ.

Lúc này bàn tiệc đã dọn ra đầy đủ, Cung tiên sinh bận rộn mời chàng ngồi vào, hai người bắt đầu nâng chén uống rượu.

Rượu được ba tuần.

Gắp qua năm món.

Cung tiên sinh có chút hơi rượu nhìn Đặng Tiểu Nhàn cười nói :

- Tiểu huynh đệ, nghe nói lúc ngươi ở Tế Nam phủ đã làm một chuyện oanh liệt làm rung động nhân tâm ngươi có thể nói cho lão ca ca ta nghe được không?

Đặng Tiểu Nhàn thoạt đầu hơi kinh ngạc, tiếp đó chợt đỏ mặt xấu hổ lắp bắp nói không ra hơi :

- Cái này...

Cung tiên sinh mỉm cười nói :

- Đừng miễn cưỡng, không tiện nói ra cũng chẳng sao.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Cung tiên sinh hiểu sai ý mình, vội nghiêm giọng nói :

- Chuyện cũng không có gì đáng nói. Sự tình nguyên là thế này...

Đặng Tiểu Nhàn đem chuyện mình lạc đường đến Tế Nam phủ như thế nào? Rồi bị đem đến hình phòng khảo đả ra sao cho đến chuyện trừng trị Tiểu Bá Vương bằng cách nào? Thuật lại tường tận cho Cung tiên sinh nghe không thiếu một việc gì.

Chỉ thấy Cung tiên sinh cười ngất ngưởng cứ liên tục gật đầu khen phải, rồi tiếp đó ông rót một chén rượu ngửa cổ uống cạn rồi nghiêm mặt bảo với Đặng Tiểu Nhàn :

- Nếu lão ca ca đây đoán không lầm thì miếng kim bài trong mình ngươi chính là Vạn Tuế bài tượng trưng cho Hoàng đế Đại Thanh. Tiểu huynh đệ có thể lấy ra cho ta xem qua để biết một chút.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ thầm:

“Ta đang muốn kiếm lão để hỏi thăm về lai lịch miếng kim bài này, đây thật là dịp may không ngờ lão lại nhắc đến nó trước tiên có lẽ mình tìm đúng người rồi đây”.

Đặng Tiểu Nhàn đang chuẩn bị lấy miếng kim bài ra, liền thấy sắc mặt của Tiền tổng quản trở nên hoảng sợ, chạy lại vừa nhìn chằm chằm vào Đặng Tiểu Nhàn vừa ghé sát tai Cung tiên sinh thì thầm mấy câu.

Cung tiên sinh đột nhiên chau đôi mày lại sắc mặt trầm xuống lạnh lùng bảo :

- Kêu họ vô đây!

Tiền tổng quản vội vàng quỳ xuống chắp hai tay lại đáp nhỏ :

- Bẩm vâng.

Tiền tổng quản quay mình lui ra, trên mặt Đặng Tiểu Nhàn chợt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Cung tiên sinh đưa tay nâng chén cười nói :

- Không có chi, chúng mình tiếp tục uống rượu.

Đặng Tiểu Nhàn ngửa cổ uống cạn chén rượu, bỗng nghe phía ngoài có tiếng la lớn :

- Các ngươi chịu khó đứng bên ngoài đợi vậy.

Tiếp đó có tiếng người đáp :

- Không được!

Bất ngờ...

Bóng người lướt tới, một đại hán mặc áo bào gấm, tay cầm trường kiếm đã mau lẹ bước vào trong nhà thủy tạ.

Hai bên huyệt Thái Dương của người này gồ cao, đôi mắt sáng quắc, bộ pháp cực kỳ vững chắc. Đặng Tiểu Nhàn mới chỉ liếc qua đã biết người này không những biết võ mà còn là một tay nội ngoại công kiêm toàn, trình độ đã đạt vào loại thượng thừa đứng vào hàng đệ nhất cao thủ.

Đại hán áo gấm liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn một cái, rồi bỗng “cộp” một tiếng gã đại hán này đã quỳ mọp dưới đất, vừa dập đầu vừa nói :

- Đại nội cận vệ, Đội trưởng Đồ Phi Hồng khấu đầu bái kiến vương gia.

Đặng Tiểu Nhàn suýt nữa nhảy dựng lên, trợn tròn đôi mắt nhìn Cung tiên sinh không chớp trong lòng thầm nhủ:

“Thì ra lão ta là Vương gia. Hèn gì mà Hứa Yến Sơn nói lão có thể nói rõ lai lịch của miếng kim bài, lão lại tự xưng là Cung tiên sinh. Có lẽ nào lão chính là Cung Thân Vương”.

Chàng còn mải suy nghĩ, liền nghe Cung Thân Vương trầm giọng bảo :

- Đứng lên đi!

Đồ Phi Hồng cung kính đáp :

- Đa tạ vương gia.

Cung Thân Vương cất giọng từ tốn bảo :

- Có việc gì lại đây ngồi xuống nói chuyện.

Đồ Phi Hồng không dám ngồi chỉ cúi mình đáp :

- Thưa vương gia. Tệ chức đến đây để bắt trói hung phạm.

Cung Thân Vương chẳng hổ danh là một vị vương gia uy quyền, đôi mày khẽ nhíu lại, khuôn mặt lộ sắc giận dữ giơ tay đập xuống bàn trầm giọng hét lớn :

- Mi thật to gan!

Đồ Phi Hồng vội vàng sụp gối quỳ mọp xuống đất, khấu đầu liên hồi kinh hoàng lắp bắp :

- Nô tài... nô tài đâu dám.

Cung Thân Vương hơi dịu mặt xuống, lạnh lùng quát hỏi :

- Đồ Phi Hồng! Ngươi nói bản vương đây che giấu hung phạm nơi tư gia sao?

Đồ Phi Hồng run lẩy bẩy miệng đáp :

- Vương gia khai ân.

Ta nên biết đạ nội cận vệ trong Thanh cung có quyền thế rất lớn, hoành hành ngang dọc, ngay cả các đại thần trong vương cung thấy họ cũng phải nể sợ. Đồ Phi Hồng lại là Đội trưởng Đại nội cận vệ được đương kim Hoàng đế vô cùng tin dùng, không ai dám gây sự với hắn. Thế mà tại sao hắn đối với Cung Thân Vương lại có thái độ cung kính khiếp sợ không dám có chút thái độ vô lễ với vương gia.

Nguyên là vì Cung Thân Vương này tài trí hơn người, tinh thông thao lược văn võ kiêm toàn, cầm kỳ thi họa thơ từ ca phú đều cực kỳ tài giỏi. Phong thái ung dung phóng khoáng, không hề câu nệ tiểu tiết được Hoàng Lịch hoàng đế vô cùng kính trọng. Phàm khi có chuyện quốc gia đại sự đều triệu mời ông vào cung điện bàn nghị, sau đó mới định ra sách lược.

Cung Thân Vương liếc nhìn Đồ Phi Hồng rồi mỉm cười bảo hắn :

- Thôi đứng dậy đi, bản vương không thích cái bộ dạng như vậy.

Đồ Phi Hồng sợ toát mồ hôi lạnh vội vàng bò dậy luôn miệng cảm tạ :

- Đa tạ vương gia khai ân điển.

Cung Thân Vương lại nói :

- Đồ Phi Hồng! Ngươi nói mau. Ai là hung phạm? Hung phạm ở đâu?

Đồ Phi Hồng nói nhỏ :

- Nô tài không dám nói!

Cung Thân Vương thản nhiên cười nói :

- Ngươi cứ nói bản vương không trách phạt ngươi đâu.

Đồ Phi Hồng đáp lớn :

- Đa tạ vương gia, hung phạm đang đối diện với vương gia đó.

Cung Thân Vương đột nhiên biến sắc trầm giọng hỏi :

- Phải chăng ngươi nói Đặng Tiểu Nhàn.

Một không khí trầm mặc vây phủ bàn tiệc.

Đặng Tiểu Nhàn sắc mặt ung dung, khóe môi khẽ điểm một nụ cười ngồi im không nói. Chàng cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn hai người kia.

Hồi lâu Cung Thân Vương đột ngột mỉm cười tự nhiên, cất giọng hỏi Đồ Phi Hồng :

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Ngươi hãy nói cho bản vương nghe thử?

Đồ Phi Hồng liền đem sự việc xảy ra tối hôm qua trên đỉnh Mẫu Sơn thuật lại cho vương gia nghe hết một lượt.

Cung Thân Vương nghĩ ngợi một chút rồi chợt hỏi :

- Ngươi không lầm chứ?

Đồ Phi Hồng nghiêm mặt đáp :

- Không thể lầm được. Thời Thu Cần còn đang ở bên ngoài. Nhược bằng vương gia không tin có thể truyền cho hắn vô đối chứng.

Cung Thân Vương tỏ vẻ không vui hỏi :

- Cớ sao ngươi không động thủ bắt người ngay tại khách điếm mà phải chạy tới vương phủ ta ra tay mới được, trừ phi là ngươi xem ta...

Đồ Phi Hồng hấp tấp biện giải :

- Nô tài dò xét kỹ lưỡng biết hắn có quen biết với Vương gia, nô tài không dám động thủ bắt người.

Cung Thân Vương im lặng không nói gì, chợt quay qua cười hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu huynh đệ biết rõ.

Cung Thân Vương kín đáo đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhàn nhưng chàng cứ giả bộ làm như không thấy bởi vì chàng không muốn lãnh nhận tình ý của Cung Thân Vương càng không muốn làm liên lụy đến ông ta liền mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu đáp :

- Biết.

Cung Thân Vương vô cùng thất vọng nói :

- Vậy thì lời nói của Đồ Phi Hồng đều là sự thật sao?

Đặng Tiểu Nhàn vội nói :

- Không sai!

Cung Thân Vương cúi đầu trầm tư lặng im không nói.

Đồ Phi Hồng sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng đang muốn xông tới Đặng Tiểu Nhàn thần thái vẫn tự nhiên, trong bụng thầm mỉm cười.

Tâm sự ba người hoàn toàn khác nhau, nên biểu hiện trên sắc mặt mỗi người là những sắc thái đối lập nhau.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Hồi lâu Cung Thân Vương mới chậm chạp nói tiếp :

- Đồ Phi Hồng ngươi hãy ra bên ngoài trước, bản vương tự nhiên sẽ có cách lo liệu việc này.

Đồ Phi Hồng hô lớn :

- Đa tạ vương gia.

Đồ Phi Hồng cực kỳ vui sướng khom mình lui gót quay ra.

Đặng Tiểu Nhàn đặt chén rượu xuống cúi mình thi lễ rồi cười nhạt nói :

- Tại hạ đa tạ vương gia đã có hảo ý hạ mình kết giao bằng hữu và yêu mến tại hạ thập phần, ngày sau tại hạ mong sẽ có dịp báo đáp ân tình, từ nay xin bái biệt mong vương gia bảo trọng lấy thân.

Cung Thân Vương vuốt tóc mỉm cười :

- Ngươi muốn đi sao?

Đặng Tiểu Nhàn hơi nhíu mày rồi cười đáp :

- Tại hạ không muốn liên lụy đến vương gia.

Cung Thân Vương cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi cũng quá coi thường lão ca ca này.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng vẻ kinh ngạc hỏi ngay lập tức :

- Lão ca muốn ta động thủ với Đại nội cận vệ ngay trong vương phủ à? Vương gia không sợ Hoàng thượng trách phạt sao?

Cung Thân Vương vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhàn với vẻ âu yếm nhưng không nói ra chỉ hỏi chàng một câu :

- Ta chỉ hỏi ngươi động thủ với bọn họ có mấy phần chắc thắng?

Đặng Tiểu Nhàn không chút do dự đáp ngay :

- Hầu như mười phần.

Cung Thân Vương gật đầu mỉm cười :

- Tự cổ anh hùng xuất thiếu niên, tiểu huynh đệ hào khí ngút trời thật khiến lòng ta cảm phục, đồng thời làm ta nhớ lại cố nhân.

Đặng Tiểu Nhàn chợt ngơ ngác, khuôn mặt có chút nghi ngờ thoáng qua, lẩm bẩm hỏi :

- Cố nhân ư?

Cung Thân Vương như vừa chợt tỉnh nói với chàng :

- Chuyện đã như thế, ngươi mau bước ra ngoài đi, chỉ cần thắng được bọn họ còn mọi chuyện khác lão ca ca ta sẽ tự khắc có cách an bài.

Đặng Tiểu Nhàn chắp hai tay lại ưỡn ngực đường hoàng bước ra ngoài, khí thế hào hùng khiến cho người ta cảm mến.

Cung Thân Vương nhìn theo sau lưng Đặng Tiểu Nhàn liên tục gật đầu khen ngợi, đột nhiên ông ta chớp mắt như nhớ ra điều gì vội vàng bước theo gọi lớn :

- Đợi một chút đã.

Đặng Tiểu Nhàn vội quay người lại hỏi :

- Không biết vương gia còn điều chi phân phó?

Cung Thân Vương nhẹ nhàng thở dài nói :

- Những tên Đại nội cận vệ này hoành hành ngang ngược. Văn võ bá quan Mãn triều tuy tức giận nhưng không dám nói ra, ngươi nên ra tay giáo huấn cho bọn chúng một trận để cho bọn chúng biết rằng cao nhân tất phải có cao nhân trị, trời cao còn có trời cao hơn, còn tên Đồ Phi Hồng là kẻ tâm phúc thân tín luôn ở bên cạnh đương kim Hoàng thượng. Lúc Hoàng thượng chưa đăng quang Đồ Phi Hồng theo sát người, khi cần thiết ngươi có thể lấy uy lực của Vạn Tuế bài để trị hắn.

Lúc này trời đang vào tiết tháng ba thời tiết ấm áp dễ chịu, trăm hoa đua nhau khoe sắc. Trong hoa viên phía sau Cung Thân Vương phủ hoa đào nở rộ, tựa như một bức gấm thêu cực kỳ đẹp đẽ.

Bất ngờ...

Từ phía sau trong rừng đào hoa có một thiếu nữ mặc kỳ bào đi ra, tay phải cầm một đóa hoa, tay trái nhẹ nhàng đỡ phía dưới chiếc kỳ bào bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển đi đến bên dòng sông nhỏ phía ngoài rừng hoa đang nhè nhẹ tuôn chảy.

Thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, lại khoác trên mình bộ kỳ bào sang trọng, càng tôn thêm vẻ mỹ lệ sang trọng cao quý, khiến cho người ta vừa trông thấy liền như bị hớp hồn đứng ngây người chết lặng.

Nàng đột nhiên dừng lại bên dòng nước nhìn chăm chú vào hình bóng của mình in trên mặt nước rồi lẩm bẩm một mình :

- Ta thật xấu xí sao?

- Không ta rất đẹp.

- Vậy tại sao hắn nỡ đối xử với ta như vậy? Tại sao?

- Ôi ta...

Nàng cứ tự hỏi rồi tự trả lời như vậy, nhìn vào dòng nước rồi bất ngờ ném nhanh đóa hoa đang cầm trong tay ra giữa dòng, mặt nước đột ngột xoáy nhẹ đóa hoa lập tức bị cuốn trôi.

Thiếu nữ mặc kỳ bào thở dài, khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp thoáng hiện ra vẻ oán hờn sầu muộn, lầm bầm nói nhỏ :

- Ta hận ngươi, nhưng cứ phải nghĩ về ngươi, ta muốn quên đi tất cả về ngươi mà sao bóng hình ngươi cứ hiện về trong giấc mộng. Ôi ta biết làm sao đây? Làm sao để đừng nghĩ tới...

Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng hai dòng lệ không biết tự lúc nào đang từ từ ứa ra.

Đột nhiên có ánh ngân quan lóe lên trên không, tiếp đó là tiếng binh khí chạm vào nhau nghe chói tai vọng đến. Thiếu nữ mặc kỳ bào thoáng chút ngạc nhiên, tiếp đó cặp mày liễu nhíu lại, đôi mắt phượng hàm uy lạnh lùng thốt lên :

- Cuồng đồ phương nào dám to gan lớn mật vũ động đao kiếm nơi vương phủ, không lẽ hắn ta chán sống rồi thì phải?

Lời nói chưa dứt hai chân nàng điểm nhẹ xuống đất một cái, người đã bay vào trên không thân pháp tinh diệu tuyệt vời, tựa như cành liễu mềm lay động trước gió. Thoáng chốc đã đáp nhẹ nhàng xuống phía sau tòa giả sơn nghiêng đầu nhìn ra phía trước. Thần sắc nàng đột nhiên biến đổi, cất giọng run run lẩm bẩm :

- Thì ra là chàng, mà tại sao lại có thể là chàng cơ chứ?

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung và Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành là ba đại môn cao thủ cực kỳ nổi danh trên chốn võ lâm giang hồ. Mỗi người đều có sở trường của mình, võ công của mỗi người tự lập thành một chi phái riêng. Nhưng hiện giờ ba người hợp lại làm một, tạo thành hình tam giác vây lấy Đặng Tiểu Nhàn vào chính giữa.

Đồ Phi Hồng và Thời Thủ Càn chống kiếm lặng im đứng sang một bên lược trận.

Cung Thân Vương bệ vệ ngồi trước nhà thủy tạ thần sắc cực kỳ trầm trọng, đôi mắt không chớp nhìn chăm chú vào trong trường.

Đặng Tiểu Nhàn chắp hai tay để sau lưng, sắc diện tự nhiên, khuôn mặt luôn điểm nụ cười, thần thái ung dung hoàn toàn không có vẻ gì tỏ ra mình đang sắp lâm trận đối địch.

Phong thái chàng tuy ung dung thoải mái như vậy, nhưng trái lại thiếu nữ mặc kỳ bào đang ẩn thân sau hòn giả sơn bồn chồn lo lắng tựa như kiến bò trong chảo nóng, hai tay chắp trước ngực không

ngừng niệm Phật gia phù hộ cho chàng. Liền đó chợt nghe tiếng Đặng Tiểu Nhàn cười lớn nói :

- Tục ngữ có câu “Cường long không nên ép nhược xà”. Tại hạ là viễn khách từ phương xa đến nên đã nhường ba vị xuất thủ mỗi vị một chiêu. Bây giờ ta xin cảnh cáo chư vị trước, tiểu đệ đây có cái thị hiếu là bạt tai nam nhân, vỗ vào mông nữ nhân. Ba vị nên cẩn thận đề phòng.

Thiếu nữ mặc kỳ bào ẩn mình sau tòa giả sơn đột nhiên đỏ hồng mặt lên, liếc xéo Đặng Tiểu Nhàn một cái cúi đầu mắng yêu :

- Đồ chết bầm...

Đột nhiên nghe thấy Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh tức giận hét lên một tiếng, xuất chưởng nhằm vào vai Đặng Tiểu Nhàn đẩy tới.

Thế chưởng này của lão đã vận hết toàn bộ công lực của mình đánh ra, uy thế mãnh liệt phi thường luồng kình lực phát ra tạo nên tiếng rít ghê rợn, cuồng phong nổi lên ào ạt khiến cho cát bay đá chạy, chưởng thế cực kỳ hung hiểm. Cung Thân Vương nhấp nhổm không yên, toàn thân run rẩy suýt chút nữa đã lộ nét kinh hãi lo lắng cho Đặng Tiểu Nhàn.

Đồ Phi Hồng thấy tình hình như vậy sắc mặt không khỏi hiện ra vẻ mừng rỡ vui sướng, gật đầu khen ngợi Thắng Nhất Thanh.

Ai ngờ chưởng phong vừa ập đến, thân hình của Đặng Tiểu Nhàn đã đột ngột nương theo chưởng lực đối phương nhẹ nhàng bay ra ngoài mấy trượng, ống tay áo phất phơ tựa như bông hoa rung rinh trước ngọn gió thu.

Bất ngờ Đặng Tiểu Nhàn đảo mình trên không, đầu hơi chúc xuống nhanh lẹ giống như thần ưng bắt mồi lưu tinh xẹt ngang đột ngột đánh vào đầu của Thắng Nhất Thanh.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh mục kích thấy thân pháp kỳ ảo của Đặng Tiểu Nhàn như vậy thật là từ trước đến giờ chưa hề được thấy, trong lòng vô cùng kinh sợ, vội huy động trường kiểm trong tay múa tít tạo thành muôn ngàn hoa kiếm hộ vệ chân thân rồi nghiêng mình lùi ra phía sau độ chừng một trượng.

Đặng Tiểu Nhàn đang định thừa thắng xông lên đuổi theo bỗng nhiên ngân quang lóe lên, một đạo hàn khí tỏa ra lạnh buốt, thanh ngân kiếm của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành đã đâm tới ngay giữa ngực chàng.

Đặng Tiểu Nhàn giận dữ vì lão đã âm thầm hạ thủ đánh lén, chàng chỉ cười lạnh một tiếng vung tay xuất chưởng, chưởng khí tỏa ra ghê người, thân hình chàng vẫn bám theo Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh như bóng với hình.

Thế chưởng Đặng Tiểu Nhàn vừa phát ra có vẻ nhẹ nhàng tựa như không có chút khí lực nào, nhưng kỳ thực đây là một loại thần công chí cao vô thượng của cả hai phái Đạo gia và Phật gia.

Nếu như Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành huy động chưởng thế trực tiếp chống đỡ, tất sẽ bị sức phản chấn dội lại chấn động lục phủ ngũ tạng đứt đôi người mà chết. Bởi loại thần công này nếu đối phương dụng lực chống đỡ càng lớn thì sức phản chấn dội lại chàng mãnh liệt bội phần. Cũng may là Đồ Phi Hồng biết được sự lợi hại của nó, tuy rằng lão không biết Đặng Tiểu Nhàn dùng loại công phu gì, nhưng nhận ra đó là một loại khí công nội gia cực cao, lập tức cao giọng hét lớn :

- Nhâm huynh lui ra mau, chớ nên nghênh tiếp đứng trong phạm vi chưởng lực của hắn.

Thời Thủ Cần trong đêm qua ở núi Mâu Sơn đã được nếm qua chưởng thế của người bịt mặt mà người bịt mặt đó bất quá chỉ là đi hộ vệ Đặng Tiểu Nhàn mà thôi. Thái độ của người bịt mặt vô cùng kính nể Đặng Tiểu Nhàn, đương nhiên võ công của chàng chỉ hơn chứ không hề kém, cho nên lão cũng cực kỳ sợ hãi thét lạc cả giọng :

- Nhâm huynh lui mau!

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành nghe Đồ Phi Hồng và Thời Thủ Cần cùng lúc lên tiếng cảnh báo, lập tức tung mình mau lẹ lui ra sau.

Tuy thế tránh của lão cực kỳ lanh lẹ nhưng vẫn bị luồng chưởng phong của Đặng Tiểu Nhàn quét trúng. Liền đó lão cảm thấy nửa thân người tê buốt, khí huyết lộn ngược, bước chân loạng choạng tựa như một người chống gậy không vững chỉ thiếu chút nữa là nằm dài xuống đất.

Tuy rằng trong mình Đặng Tiểu Nhàn mang võ học tuyệt thế nhưng lại không dám tin vào bản thân. Chàng tuyệt nhiên không hề biết rằng chưởng thế mà mình tiện tay đánh ra khi nãy lại có một lực đạo kinh hồn như vậy.

Khi nghe Đồ Phi Hồng và Thời Thu Cần hốt hoảng cảnh báo, vừa chính mắt trông thấy Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành lùi chạy như chuột, không khỏi cảm thấy bất ngờ, đứng ngây người quên cả việc đuổi theo Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh. Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung thấy Đặng Tiểu Nhàn ngẩn ngơ xuất thần, há đâu chịu đứng yên để mất lương cơ, vội vàng đề khí tung mình khoa chân xông thẳng về phía trước nhanh như điện xẹt. Cánh tay phải lanh lẹ tung ra, ngọn chưởng sắc như dao chém vào ngang lưng Đặng Tiểu Nhàn.

Sau lưng Đặng Tiểu Nhàn như có mọc thêm mắt.

Chàng nhẹ nhàng khoa chân, thoáng một cái thân hình đã bay ra khỏi một trượng rồi đột ngột xoay mình lại, khuôn mặt lạnh như băng giá đoạn chỉ tay vào mặt Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung quát lớn :

- Dám cả gan đánh lén sau lưng cần phải tát vào giữa mặt. Ngươi coi chừng đây, ta sắp đánh ngươi đó.

Nói vừa dứt lời liền thấy Đặng Tiểu Nhàn bất ngờ nhấc chân trái lên, phóng thẳng về hướng Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung đã sớm phòng bị từ trước, vừa thấy Đặng Tiểu Nhàn phóng mình lên không trung. Long đầu thiết trượng trong tay đột nhiên nhấc lên dùng chiêu “Hậu Nghệ Xạ Nhật” đánh ra bóng trượng múa lên tạo thành bức màn phủ kín toàn thân.

Đặng Tiểu Nhàn thấy đối phương múa trượng hộ vệ chân thân, trong lòng không khỏi hấp tấp vội đề khí mau lẹ xông thẳng về phía trước.

Thế lao mình của chàng đã hội tụ công lực toàn thân phát ra, trong vong chu vi hai thước không khí tựa hồ như đông lại tạo nên một bức tường đồng vách sắt, cây long đầu thiết trượng trong tay Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung liền bị bức tường cương khí vô hình từ cơ thể đối phương phát ra bức bách không cách nào thi triển được nữa, bất giác lão kinh hãi đứng ngẩn người ra.

Đặng Tiểu Nhàn thấy thiết trượng của lão không động đậy, trong lòng cảm thấy vô cùng quái dị, hữu thủ lẹ làng vươn ra.

Liền nghe hai tiếng “Bốp, bốp” vang lên, hai bên má của Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung ngay tức khắc hiện ra mười dấu ngón tay đỏ như máu in lên.

Hai cái bạt tai này cách đánh ngụy dị tuyệt luân. Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung trợn tròn đôi mắt nhìn lòng bàn tay đối phương phủ lên mặt mình, nhưng không cách nào né tránh cho được. Tuy kẻ bị đánh là Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung nhưng Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh và Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành đứng bên cạnh thấy vậy trong lòng kinh sợ khiếp vía. Hai người bất giác không ai bảo ai từ từ lùi ra xa mấy bước vẻ mặt vô cùng khó tả.

Ngay cả Thời Thủ Cần và Đồ Phi Hồng đang chống kiếm đứng ở đằng xa quan sát trận đấu cũng bị thủ pháp của chàng làm cho khiếp sợ trợn mắt há hốc miệng nhìn.

Ta nên biết rằng những người đứng đây đều là những nhân vật vang danh trong giới võ lâm, lại là những quan chức trọng yếu cầm đầu Đại nội cận vệ lừng lẫy trong thiên hạ. Nếu như bị một hài tử mười bảy tuổi đánh cho mấy cái bạt tai thì chẳng phải là mối nhục suốt đời khó mà tẩy cho hết hay sao?

Nhưng chính mắt trông thấy Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung bị đối phương tát cho mấy cai bạt tai mà không cách nào thối lui hay tránh né cho được, làm sao không khiến cho họ kinh sợ hồn phi phách tán, tâm can chấn động đứng im tựa như hóa đá.

Đột nhiên nghe tiếng Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung ngửa mặt lên trời cất tiếng cười một hồi dài, thanh âm thê lương nghe như tiếng ma kêu quỷ gào đoạn vung tay ném ra mười hai viên thiết đạn bay về phía Đặng Tiểu Nhàn rồi thuận thế chuyển thân nhảy sang một bên.

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng mỉm cười xoay nhẹ cổ tay một luồng kình lực vô hình phát ra.

Mười hai viên thiết đạn theo chiều di động của bàn tay chàng, đột nhiên thay đổi phương hướng bay ngược về phía Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh.

Đây chính là Tiếp Dương Đao Dương, một loại tuyệt kỹ võ học cực kỳ hiếm có trên thiên hạ từ cổ chí kim, không những có thể mượn sức đánh người mà đánh người lại còn có thể dùng nội lực của bản thân tiếp vào đã sử dụng ám khí của địch nhân đổi hướng công kích một kẻ địch khác.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh không chỉ có võ công siêu quần, kiến văn sâu rộng hơn nữa lại là một danh gia về ám khí với nhãn lực tinh tường ít người sánh kịp. Thấy mười hai viên đạn qua sự sai khiến của Đặng Tiểu Nhàn bay đến vô cùng nhanh chóng, trong lòng lão biết rằng không những kình lực ban đầu của Cao Tung Sơn trong đó không hề suy giảm, lại được tiếp thêm nội lực của Đặng Tiểu Nhàn nên sợ hãi không dám nghênh tiếp, vội vàng khoa chân phóng qua một bên né tránh những viên thiết đạn lợi hại này. Thình lình một tiếng “bộp” vang lên mười hai viên thiết đạn đã ghim thẳng vào tấm bình phong bằng đá xanh.

Mười hai viên thiết đạn ghim vào đó thành một đường thẳng không sai một ly, nhìn từ bên ngoài vào chỉ thấy được viên đạn sau cùng mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười đưa tay chỉ vào mặt Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh nói :

- Đến lượt ngươi.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh huy động trường kiếm gầm lên giận dữ :

- Ta liều mạng với mi.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha ha nói :

- Liều mạng hả? Sao ngươi hấp tấp vậy? Ta sẽ tát ngươi ngay bây giờ nè.

Nói chưa dứt lời, song cước nhẹ nhàng di động bước xéo người qua, thân ảnh của chàng lướt tới thoáng chốc đã đến sát bên Thắng Nhất Thanh.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh trợn tròn đôi mắt nhìn xoáy vào đối phương, nhưng vẫn không tài nào nhận ra đối phương đã dùng loại thân pháp gì mà trong nháy mắt có thể xông tới sát bên, chỉ còn cách mình không đầy hai thước.

Trong lúc cấp bách, trường kiếm của Thắng Nhất Thanh đã vẽ nên một đường ngân quang hình bán nguyệt bảo vệ thân mình.

Tả thủ chàng nhẹ nhàng phất qua, một luồng kình lực vô hình phát ra nơi tay bức bách kiếm thế đối phương, đồng thời hữu thủ cũng mau chóng giơ lên đánh vào mặt Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh.

Thắng Nhất Thanh vô cùng kinh hoảng hồn xiêu phách lạc.

Thân hình ngửa ra phía sau, song cước búng mạnh lộn ngược ra sau lẹ như sao băng diện chớp, người đã bay ngược ra ngoài mấy trượng.

Ai ngờ thân ảnh của Đặng Tiểu Nhàn tựa như bóng ma, bám sát theo sau nhẹ nhàng phất phơ nhanh như điện xẹt lướt theo sau Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, đợi lúc lão vừa đứng thẳng người lên, hữu thủ của Đặng Tiểu Nhàn đã đưa đến ngay trước mặt vừa vặn đúng lúc không sai một giây. Một tiếng bốp vang lên trúng ngay giữa má phải, liền nghe Đặng Tiểu Nhàn cười lớn rồi nói tiếp :

- Còn thiếu bên trái nữa.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nói vừa trở tay đưa tới đánh tiếp. Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh chỉ cảm thấy cái thế trở tay xuất thủ của đối phương vô cùng kỳ dị trong lòng muốn né tránh nhưng không cách nào né kịp, tiếp ngay sau đó một tiếng “bốp” lại vang lên, phía mặt trái đã lãnh trọn một cái bạt tai của Đặng Tiểu Nhàn.

Cái tát tai của chàng hàm chứa công lực mạnh mẽ vô cùng.

Tuy Thắng Nhất Thanh có cương khí hộ thân cũng bị cái tát của chàng khiến cho đinh đầu nhức óc, hai mặt hoa lên, khóe miệng ri rỉ máu tươi.

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngũ Hành thấy vậy liệu bề không xong liền co giò định chạy.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vẻ khiếp hãi trên mặt lão chàng lạnh lùng mỉm cười bảo :

- Ngươi cũng y hệt đáng ăn hai cái, lãnh xong rồi chạy cũng chưa muộn mà.

Lời nói vừa dứt, lưng chàng hơi cúi xuống, thân hình đã bay vút lên, khí thế uy mãnh nhanh như mãnh ưng vồ mồi. Nhâm Ngã Hành không hổ danh là một tay danh gia kiếm phái vội trở tay xuất thủ thế, kiếm như chém, lúc tựa như đâm, một chiêu hóa thành ba thức phóng tới trước ngực đối phương uy thế cực kỳ lợi hại.

Đặng Tiểu Nhàn thấy lão ta xuất thủ như vậy, tay trái nhè nhẹ phất lên, một làn kình lực vô hình tuôn ra bức bách thanh ngân kiếm đang vũ động, rồi lao thẳng người vào, hữu thủ lẹ làng vươn ra lại thêm hai tiếng “bốp, bốp” vang lên, hai bên má của Nhâm Ngã Hành lập tức sưng đỏ đau không tả xiết

máu tươi từ khóe miệng từ từ rỉ ra.

Hai cái tát tai được đánh bằng một thủ pháp ngụy dị vô cùng. Chẳng những không một người nào có thể nhìn rõ được cách đánh ra sao, ngay cả bản thân Nhâm Ngã Hành bị đánh cũng không biết chàng đã xuất thủ thế nào.

Đồ Phi Hồng và Thời Thu Cần thấy Đặng Tiểu Nhàn nói trước đánh sau mỗi lần ra tay đều cực kỳ chuẩn xác không bao giờ thất thủ thực là một sự lạ chưa từng nghe thấy hoặc xem thấy trong giới võ lâm, trong lòng hai người chấn động kinh hồn khiếp vía.

Năm người đó thì đã có ba người bị đánh, đương nhiên tiếp theo sau đó lần lượt đến phiên hai người còn lại, họ không khỏi lo sợ đưa mắt nhìn nhau, chuồn cũng không được mà muốn chạy cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan thật là khó xử vạn phần.

Đồ Phi Hồng mang danh là Đội trưởng đại nội cao thủ tự cảm thấy không thể tránh qua một bên giả điếc làm ngơ được, nên vội bước lên phía trước trầm giọng nói với Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành và Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung :

- Xin mời ba vị hãy nhường bước lui qua một bên.

Ba người không nói câu nào lách mình lui qua một bên.

Cung Thân Vương trong lòng như có tảng đá giờ đây đã được trút bỏ liền thở ra một hơi gật đầu tấm tắc khen :

- Hay lắm, hảo thủ pháp.

Thiếu nữ mặc kỳ bào ẩn mình núp sau tảng đá mãi đến giờ mới yên lòng mỉm cười sung sướng. Đôi mắt chan chứa ân tình nhìn mãi vào hình bóng của Đặng Tiểu Nhàn miệng lẩm bẩm :

- Thì ra chàng giấu mình kỹ quá.

Lúc này Đồ Phi Hồng đã nhẹ nhàng chắp hai tay lại trầm giọng cất tiếng :

- Các hạ quả nhiên có tài nghệ phi thường. Đồ Phi Hồng này xin được lãnh giáo một hai chiêu.

Đặng Tiểu Nhàn điểm nụ cười nhạt đáp :

- Kính thỉnh Đồ đại nhân.

Đúng lúc Đồ Phi Hồng đang nói, lão đã âm thầm vận khí tập trung toàn bộ công lực thủ thế đợi sẵn. Liền đó chợt nghe lão gầm lên một tiếng, thanh kiếm vũ lộng thần oai, ngân quang lướt tới, kiếm ảnh bao phủ khắp trời chụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhàn vô cùng mãnh liệt.

Đặng Tiểu Nhàn đột ngột xoay mình, người đã bay ra xa ngoài vài trượng lanh lẹ rơi mình xuống đất, xoay mình thuận đà xuất chưởng rồi mỉm cười, đứng im chẳng nói tiếng nào. Đồ Phi Hồng thấy Đặng Tiểu Nhàn xoay người hồi thân xuất thủ, trong lòng không kìm được cảm giác sợ hãi, tung mình nhanh lẹ lùi ra sau hô lớn :

- Cuồng đồ cả gan? Sao dám ám toán ta?

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lớn hỏi :

- Ám toán à? Ha ha ha ngươi đã trúng phải Điểm Huyệt Tuyệt Mạch đại pháp của ta rồi, không đầy một giờ ba khắc thân hình sẽ hóa huyết tiêu cốt vong mạng tức khắc.

Đặng Tiểu Nhàn nói xong, hai tay chắp ra sau lưng ngửa mặt ung dung nhìn trời chẳng buồn để mắt đến lão.

Bốn tay đại nội cao thủ hồn phi phách tán đưa mắt phẫn nộ nhìn nhau đang chuẩn bị lao vào liều chết với chàng. Toàn thân Đồ Phi Hồng bỗng run lên nhè nhẹ, sắc diện trắng bệch vội vã vận khí xem thử, thấy huyết mạch vẫn lưu thông bình thường không bị ngăn trở cũng không có chút thương thế gì, trong bụng vô cùng nghi ngờ lẩm bẩm tự nói một mình :

- Mi... mi... mi dám... dám cả gan lừa gạt ta.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Chẳng ngờ nhãn quan của Đồ đại nhân lại hẹp hòi đến như vậy, kiến văn lại quá nông cạn. Điểm Huyệt Tuyệt Mạch đại pháp này không phải vận công hành khí bình thường mà có thể nhận biết được, nhược bằng ngươi không tin thì cứ thử dùng sức ấn vào xương bả vai bên phải rồi sẽ biết rõ ngay thôi mà.

Đồ Phi Hồng tuy lịch duyệt giang hồ kiến thức rộng rãi, nhưng vừa rồi bị khí thế của chàng cùng với võ công tuyệt thế làm chấn động tâm thần, cho nên lúc này nghe lời nói như vậy lẽ nào lão lại dám nghi ngờ, liền vội vàng đưa tay dùng sức ấn xuống xương bả vai phải một cái.

Những người đứng đó lặng im phăng phắc không dám thở mạnh đôi mắt không chớp nhìn đăm đăm vào Đồ Phi Hồng đợi xem sự thực diễn biến ra sao.

Chỉ nghe một tiếng “phịch” vang lên. Đội trưởng đội Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đã nằm sóng soài dưới đất. Sự việc biến đổi cực kỳ đột ngột làm cho tất cả những người đang đứng tại chỗ kinh sợ, ai nấy đều há hốc miệng mắt trợn trừng, ngơ ngẩn xuất thần.

Một không khí trầm mắc bao phủ xung quanh.

Cung Thân Vương vội vã chạy ra phía trước nhìn. Đồ Phi Hồng là người tâm phúc bên cạnh Hoàng Lịch hoàng đế, nếu như hắn có mệnh hệ nào ta biết ăn nói thế nào với Hoàng thượng cho được.

Vừa nghĩ đến đó Cung Thân Vương vội vàng đi đến gần Đặng Tiểu Nhàn nói nhỏ :

- Tiểu huynh đệ, ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười ranh mãnh, tiếp đó đưa mắt ra hiệu cho ông ta.

Cung Thân Vương cơ trí hơn người nhận được ám hiệu nên lập tức vui vẻ trở lại, ông cất tiếng cười lớn rồi nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu huynh đệ nói ra thì đây bất quá chỉ là một sự hiểu lầm thôi, ngươi nên nể mặt ta mà mau chóng đỡ Đồ đại nhân đứng dậy.

Đặng Tiểu Nhàn cúi gập người đáp :

- Xin tuân mệnh.

Đặng Tiểu Nhàn từ từ bước tới trước, giơ tay đỡ Đồ Phi Hồng dậy rồi vỗ nhẹ vào sau lưng lão ta, xong rồi chàng vội vã tung mình lùi ra sau độ mấy trượng.

Đồ Phi Hồng bình sinh chưa từng bị nhục nhã trước đám đông như vậy, mặt mũi lão đỏ bừng cực kỳ xấu hổ đau đớn không thiết sống nữa. Lão giơ tay nhặt thanh bảo kiếm rơi trên mặt đất rồi xoay nhẹ một cái đâm thẳng về phía Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn mau lẹ lách mình tránh người đá bay ngang qua ra hơn một trượng. Tay phải nhẹ nhàng lấy từ trong người ra miếng Vạn Tuế bài đưa lên cao quá đầu, lạnh lùng quát lớn :

- Đồ Phi Hồng! Sao ngươi không ngẩng mặt lên nhìn qua một chút.

Đồ Phi Hồng ngẩng đầu nhìn lên, bất giác lão không khỏi rùng mình ớn lạnh, chân tay luống cuống lùi dần ra phía sau.

Tuyệt nhiên không phải là Đồ Phi Hồng không tôn kính Vạn Tuế bài. Sự thực là sự việc xảy ra quá bất ngờ vượt ngoài sức tưởng tượng cho nên lão không thể nào có phản ứng kịp thời đối với việc xảy ra trước mắt. Đặng Tiểu Nhàn đảo mắt một cái rồi nhảy vọt tới nắm lấy cái đuôi sam của Đồ Phi Hồng cất tiếng cười lạnh lùng, trầm giọng quát lớn :

- Đồ Phi Hồng, ngươi còn chưa chịu quỳ xuống hả?

Đồ Phi Hồng lúc đó mới chợt hiểu chuyện gì xảy ra. “Cộp” một tiếng, lão đã quỳ mọp xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn nói tiếp :

- Đồ Phi Hồng thật to gan, thấy Hoàng thượng mà không chịu quỳ, thử hỏi ngươi có được mấy cái đầu?

Đồ Phi Hồng quỳ mọp xuống đất liên tục khấu đầu bái lạy miệng không ngớt hô vạn tuế.

Cung Thân Vương biết đã đến lúc dừng lại, bèn cười nói :

- Tiểu đệ mau cất Vạn Tuế bài đi, tiệc rượu sắp lạnh rồi kìa. Đồ đại nhân và mọi người đến thật là đúng lúc, chúng ta mau vào uống vài chén rượu cho vui.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười vội vàng thu hồi Vạn Tuế bài cất vào trong mình. Thấy Đồ Phi Hồng vẫn còn quỳ mọp dưới đất trong lòng cảm thấy buồn cười, mau lẹ bước lên trước đỡ ông ta dậy, rồi nói đùa với lão một câu :

- Đồ đại nhân ngươi đứng dậy nhé!

Đồ Phi Hồng hổ thẹn mặt đỏ bừng đưa mắt liếc xéo chàng một cái.

Người ta thường nói :

- Rượu lạnh uống vô hại phổi. Rượu nóng uống vào hư gan. Còn như không uống thì tan nát thương tâm.

Tửu sắc đi chung khiến người ta trở nên loạn trí.

Từ muôn ngàn đời nay người ta không ngừng đàm luận về công trạng của rượu cũng như tội nghiệt của nó.

Nhưng mà cho đến hiện nay trong cuộc sống của thế nhân thủy chung vẫn không thể nào tách rời được với rượu. Không ai có thể phủ nhận việc rượu có khả năng làm cho người ta dễ dàng xích lại gần nhau.

Ba chén rượu vừa trôi xuống bụng thì những câu chuyện trên trời dưới biển tuôn ra như suối từ miệng mỗi người tạo nên một không khí vô cùng vui vẻ, mọi hiềm nghi ban đầu đều được cuốn sạch đi hết không còn sót lại một chút gì. Đối phương đột nhiên trở thành bằng hữu, cảnh tượng trở nên huyên náo lạ thường.

Đặng Tiểu Nhàn đang cùng mấy tay đại nội cao thủ chơi trò. Đồ Phi Hồng là người tâm phúc bên cạnh Hoàng Lịch hoàng đế, nếu như hắn có mệnh đoán tay uống rượu, chén rượu trên tay liên tục cạn sạch, bao nhiêu nghi hoặc đều bị hơi rượu xua đi hết sạch.

Mặt trời dần dần ngả về phía tây, bốn tay cao thủ Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung và Thời Thu Cần đều biết rằng mình được vinh dự ngồi cùng đối ẩm với Vương gia là nhờ công của Đặng Tiểu Nhàn.

Đã là người thì đều có chuyện riêng của mình cần giải quyết, cũng cần phải để cho người ta có phút riêng tư. Bất đắc dĩ phải ngồi lại thì cũng nên liệu lúc nào đi cho thích hợp, còn nếu như miễn cưỡng mà cứ ngồi lại đây thì cũng chẳng hay ho gì.

Thế là bọn họ đều lấy cớ có việc để cáo từ lui ra.

Đồ Phi Hồng cũng muốn cáo lui để cùng đi với bọn họ nhưng vì Cung Thân Vương có việc muốn hỏi nên ông ta đành phải lưu lại.

Tiệc rượu mới lại được bưng ra, thức ăn bốc khói nghi ngút tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Cung Thân Vương vén tóc cười nói :

- Đồ Phi Hồng ta muốn hỏi ngươi một việc?

Đồ Phi Hồng kính cẩn nói :

- Xin vương gia cứ hỏi, nô tài biết được chuyện gì xin thuật lại hết không hề giấu diếm.

Cung Thân Vương gật đầu cười nói :

- Tốt lắm, năm xưa trước khi đương kim Thánh thượng đăng quang. Lúc người còn là Bảo Thân Vương, ngươi đã từng theo sát bên hầu hạ người. Tất cả mọi chuyện của người ngươi đều biết rõ cả chứ?

Đồ Phi Hồng đáp :

- Thưa phải!

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Theo như ta biết vương triều Đại Thanh của ta có tất cả ba miếng Vạn Tuế bài, tiên hoàng Ung Chính bởi vì ta và Niên Canh Nghiêu dẹp giặc ở Thanh Hải có công đầu nên được thưởng hai miếng Vạn Tuế bài. Sau này do Niên Canh Nghiêu phản nghịch nên Vạn Tuế bài của hắn cũng như của ta đã bị thu hồi. Hiện tại bên mình đương kim Hoàng thượng chỉ còn có hai miếng Vạn Tuế bài còn thiếu mất một miếng. Ngươi có biết miếng Vạn Tuế bài kia Thánh thượng ban nó cho ai vậy?

Đồ Phi Hồng nhẹ nhàng đáp :

- Nô tài biết...

Đồ Phi Hồng gương mặt bỗng nhiên hiện ra vẻ lúng túng đột ngột ngừng lại không dám nói nữa.

Cung Thân Vương cười nhạt bảo :

- Đồ Phi Hồng, nếu ngươi không tiện nói ra thì thôi, bản vương sẽ đích thân vào cung để hỏi Thánh thượng, chúng ta cứ việc uống rượu.

Đồ Phi Hồng tự nghĩ không nên đắc tội với Cung Thân Vương. Lão nói làm sao là làm như vậy, nếu mình không chiều lòng lão thì mình quả thật là thằng đại ngốc.

Nghĩ vậy nên Đồ Phi Hồng vội chắp hai tay trước ngực, cố ý làm ra vẻ thận trọng nói :

- Vương gia tất hiểu rõ không phải nô tài không chịu nói mà là sợ vạn nhất Thánh thượng trách phạt...

Cung Thân Vương cười ha hả nói :

- Ngươi cứ nói hết ra đi vạn nhất Thánh thượng trách phạt thì đã có bản vương đứng ra đỡ tội cho ngươi.

Đồ Phi Hồng lập tức đáp ngay :

- Đa tạ vương gia, miếng Vạn Tuế bài mất tích được đương kim Hoàng thượng tặng cho nghĩa huynh Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng đứng bật dậy nắm chặt lấy cánh tay của Đồ Phi Hồng truy hỏi dồn dập :

- Đồ đại nhân, những lời này đều là sự thật sao?

Cung Thân Vương cũng hấp tấp hỏi Đồ Phi Hồng :

- Ngươi nói sao? Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là nghĩa huynh của đương kim Hoàng thượng, ngươi không lầm chứ?

Đồ Phi Hồng nghiêm mặt nói :

- Không thể lầm được.

Cung Thân Vương trầm giọng nói :

- Đừng quanh co nhiều lời nói mau đi.

Chương 15: Tân Hoàng Đăng Quang

Đồ Phi Hồng suy nghĩ một lát rồi thuật lại dưới đây những chuyện quá khứ đã xảy ra năm xưa.

Một ngày nọ vào lúc bóng hoàng hôn đã buông xuống, mặt trăng cũng vừa mới nhô lên.

Hoàng đế Ung Chính đang ngồi phê duyệt sớ tâu của các quần thần dâng lên.

Bao Thân Vương Hoằng Lịch từ ngoài đi vào vấn an sức khỏe phụ hoàng, ai ngờ vừa mới bước đến bên ngoài thư phòng phía nam.

Thình lình, hai đạo bạch quang từ trên không trung bay tới nhanh như điện xẹt phóng thẳng vào trong thư phòng phía nam rồi xoay tròn mất hút trong đó.

Bao Thân Vương Hoằng Lịch trong lòng biết ngay cơ duyên dị thường liền chạy vào trong thư phòng. Hoàng đế Ung Chính gục đầu xuống án thư, không biết đã băng hà từ lúc nào.

Văn võ bá quan đã lấy ra tờ di chiếu đựng trong cái tráp vàng cất giữ ở phía sau Chính Đại Quang Minh điện rồi tuyên đọc:

“Trẫm lâm trọng bệnh tự biết mình khó qua khỏi, vương tử Hoằng Lịch đã sớm hôm phụng dưỡng tiếp tục lên ngôi Hoàng đế kế vị thay trẫm. Khâm thử”.

Hoằng Lịch hoàng đế đăng quang trị vì thiên hạ lấy niên hiệu là Càn Long.

Càn Long sau khi đăng quang, tuy lúc ban đầu có tỏ ra vui vẻ. Nhưng mỗi khi màn đêm dày đặc bao phủ tiếng người xung quanh đã lặng im, thường ngồi một mình dưới ánh đèn nét mặt luôn luôn phảng phất hiện ra nét sầu muộn.

Hoàng thượng không nói ra lẽ dĩ nhiên không một ai dám hỏi tới.

Một buổi chiều kia Càn Long hoàng đế dường như đặc biệt cao hứng, trên khuôn mặt hiện ra nụ cười sảng khoái lấy ra một chiếc tay nải bằng lụa màu hoàng kim, nhìn vào nó rồi lẩm bẩm nói :

- Đại ca, ngươi thật sự muốn tiểu đệ chết vì thương nhớ sao?

Càn Long hoàng đế tự tay đưa chiếc tay nải bằng lụa này cho cận vệ tâm phúc nhất rồi dặn dò kỹ lưỡng mấy lần, đợi cho sau khi người này cầm chiếc tay nải đi khuất, mới chịu ngồi xuống án thư để

phê duyệt các sớ tấu của bá quan dâng lên.

Trời đang giữa mùa đông.

Những đóa hoa tuyết lớn rơi lả tả suốt ngày.

Ở nơi Phương thuận kiều gần thành Bắc Bình thời tiết vô cùng giá lạnh, gió bắc lạnh lẽo rít lên từng đợt như những lưỡi dao cứa vào mặt, ngay cả những con Miêu Dương có bộ lông dày không sợ lạnh cũng phải nằm sát vào với nhau quây thành một vòng tròn để chống sét. Nhưng vào lúc này những người bất kể là giàu có hay nghèo khổ đều có một chút hưng phấn, các cửa hiệu dọc đường cũng bày đầy nhanh, đèn cây, đồ cúng, thịt trâu, bò, gà, vịt, bột gạo các thứ vô cùng phong phú. Người mua cũng cực kỳ đông đảo.

Rất nhiều người khoác áo da thú, chân lội ngập trong lớp tuyết dầy, vô luận thế nào cũng phải móc tiền ra mua một thứ gì đó, còn có người xách lủng lẳng dây pháo trên tay. Các vật này bình thường thì chẳng ai mua nó, nhưng bởi vì năm mới sắp đến, ngày tết gần kề nên mọi người mới hối hả như vậy, những đứa bé cũng ca hát luôn miệng vui mừng hoan hỉ mừng năm mới đến.

Nhưng những người phục vụ trong khách điếm, tửu quán lại tỏ ra cực kỳ nhàn hạ bởi vì những khách quen thường ngày hay lui tới thì lúc này đã trở về nhà từ sớm.

Chủ điếm cũng tính toán xong sổ sách. Trừ những người đang vội vã mua bán trên đường chẳng còn muốn tiếp khách giao dịch vào giờ này nữa.

Cho nên ở trong Vương Ký đại xa điếm trừ lão Chu và người hầu bàn ra phía trong chỉ còn có mỗi một người khách.

Ngựa chưa tháo yên đang rúc đầu vào trong máng uống nước, người này đã chọn một chỗ ngồi dựa vào cửa sổ gần mé đường, nghĩ chân gọi một bình rượu rồi rót ra độc ẩm.

Tuổi vị khách khoảng độ tam tuần phong thái nho nhã, mình mặc chiếc trường sam bằng lụa trắng bước chân nhẹ nhàng thanh thoát, ẩn trong vẻ nho nhã thoáng lộ nét cương nghị.

Vị này biết võ, hơn nữa võ công lại cực cao, dưới bầu trời buốt giá ngay cả giọt nước rơi xuống cũng hóa thành băng. Người khác mặc áo lông thú dày cũng còn phải run cầm cập, thế mà vị khách này chỉ mặc trên người độc nhất một chiếc áo lụa mỏng không những không hề sợ lạnh mà giữa đôi lông mày còn có những giọt mồ hôi chảy xuống.

Xem ra võ công của người này đã đạt đến cảnh giới tuyệt cao, giá lạnh nóng bức không hề xâm phạm vào người được.

Phía sau lưng nam nhân trung niên này đeo một thanh trường kiếm có vỏ ngoài đen bóng, lại điểm

thêm những sợi tua đồng sắc đen tuyền hình dạng cổ quái. Tuy không cực kỳ quý báu như thanh kiếm Can Tương, Mạc gia nhưng cũng thuộc loại Bảo kiếm, có thể chém tan vàng nát ngọc. Một thứ binh khí lợi hại hiếm thấy trên thế gian.

Nam nhân trung niên chốc chốc lại thở vắn than dài, sắc mặt có vẻ buồn bực lo lắng.

Vầng dương từ từ ngả về phía tây.

Gió bắc càng lúc càng mạnh hơn.

Trên con đường quan đạo dẫn về phía Bắc Bình này đã bị ngập trong lớp tuyết dày chung quanh không một bóng chim, cáo chuột cũng biệt tăm mất tích, cả một vùng đất vắng lặng như là tử địa.

Bất ngờ từ phía xa xa trên con đường quan lộ mà giờ đây đã biến thành tử lộ. Bỗng xuất hiện ba bóng người đang phóng ngựa lướt tới.

Nước phi tuy không phải cực nhanh, nhưng chỉ nhìn thoáng qua cũng có thể đoán được ba người này đều vô cùng tráng kiện.

Bốn vó ngựa tung bay làm cho mặt đất phủ đầy tuyết tung bay mù mịt, những bông tuyết tạo thành một màn sương trắng xóa cùng với hơi thở dồn dập phả ra, từ miệng những con tuấn mã phun ra những làn khói trắng.

Giữa trời băng giá lạnh lẽo.

Những giọt mồ hôi chảy ròng ròng trên mình ngựa khiến cho những bông tuyết vừa chạm phải những giọt mồ hôi nóng bừng đã lập tức tan ra thành nước, ba con tuấn mã cũng không đặc biệt cho lắm chỉ có những người ngồi trên mình ngựa vàng khiến cho người ta kinh dị hơn. Lão chủ quán mập ú nhìn ra bên ngoài, toàn thân run lẩy bẩy, sắc mặt xám ngắt như xác chết, hai chân như bị đóng chặt xuống đất không dám cử động.

Lúc này ba người đã dừng ngựa trước cửa Vương Ký đại xa điếm.

Ba người này mình bận áo bào gấm, tay mang binh khí, hai bên huyệt Thái Dương nhô cao. Võ công cũng đã đạt đến trình độ thượng thừa, người nào chỉ cần có chút kiến thức liếc sơ qua cũng biết đây chính là những tay đại nội cao thủ khét tiếng trong giới võ lâm giang hồ.

Gã đại nội cao thủ dẫn đầu đeo sau lưng một cái tay nải bằng gấm mầu vàng, đưa mắt dò xét nhìn qua một lượt vào bên trong đại xá điếm rồi nhẹ nhàng nhún vai một cái thân ảnh đã lướt nhanh vào trong lẹ như điện xẹt, chớp mắt đã đứng trước mặt lão chủ quán mập.

Lão chủ mập đang muốn mở miệng nói :

- Xin kính mời lão đại gia ngồi...

Nhưng vừa mới mở miệng ra chưa kịp thốt ra một lời nào thì lão đã hấp tấp định quỳ xuống rập đầu lạy như tế sao. Nhưng thân hình tựa như không nghe theo lời sai khiến cứ đứng chết lặng đôi mắt mở to kinh hoàng.

Liền đó...

Một tiếng tát tai vang lên :

- Bốp...

Tiếp đó một tiếng la hoảng vang lên :

- Úi da!...

Lão chủ mập không dám thốt ra tiếng. Thân hình mập ú của lão lúc này mới dám cử động, chân cứ lùi ra phía sau trên đôi má béo tròn của lão in đậm năm dấu ngón tay đỏ chói rươm rướm máu.

Nam nhân trung niên mặc áo trắng nọ từ nãy giờ chẳng buồn ngước mặt lên nhìn, cứ cắm cúi ăn uống liên tục tựa như chẳng hề có chuyện gì xẩy ra.

Tay đại nội cao thủ cầm đầu bước tới sát bên lão chủ quán rồi cất giọng hách dịch quát :

- Mau kêu tất cả khách trọ ra cho bọn ta coi mặt.

- Tổng quản... trong quán không có khách...

Chủ quán cất giọng thều thào đáp, bởi vì răng cửa của lão đã bị cái tát nảy lửa lúc nãy đánh gẫy, chợt lão cảm thấy không đúng lắm liền chỉ vào người khách áo trắng rồi nói ngập ngừng, giọng ngắt quãng :

- Có, có... một người đó thôi...

Tên cầm đầu bọn đại nội cao thủ đưa mắt nhẹ nhàng liếc nhìn người mặc áo trắng một cái rồi liền chậm chạp đi về phía người khách áo trắng đang ngồi.

Vị bạch y nhân này vẫn điềm nhiêm cúi đầu ăn uống như cũ.

Gã đại nội cao thủ này đứng đối diện với bạch y nhân nọ, hai mắt trợn trừng giận dữ trầm giọng quát lớn :

- Ê! Gã kia.

Bạch y nhân nọ vẫn chẳng thèm ngước mắt nhìn lên.

Tên đứng đầu bọn đại nội cao thủ càng tức giận hơn, trầm giọng nộ khí quát vang như sấm :

- Ngẩng đầu lên thằng kia.

Bạch y nhân vẫn ngồi im như câm lặng như điếc.

Tên trưởng toán đại nội cao thủ chưa từng bị ai xem thường như vậy, đừng nói là người dân bình thường ở cái tiểu trấn Phương Thuận Kiều bé nhỏ này mà ngay cả bá quan văn võ trong Thanh triều, hoàng thân quốc thích cũng rất ít người dám có thái độ vô lễ với hắn như vậy, khiến cho lửa giận trong lòng hắn bốc lên ngùn ngụt cất giọng tức tối mắng chửi :

- Cái con rùa bạch tạng thối tha kia, lão gia sẽ nói chuyện với mi.

Bạch y nhân vẫn thản nhiên ngửa mặt uống cạn chén rượu, giơ tay cầm lấy đôi đũa gắp hai hột đậu phộng bỏ vào miệng chẳng thèm để ý đến lời nói của hắn ta.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ uất khí tích tụ đầy ruột, khuôn mặt vô cùng giận dữ, mắt lộ hung quang cất tiếng cười lạnh lẽo nói :

- Được lắm cho dù mi có là thằng câm thực sự đi chăng nữa, lão gia đây cũng có cách bắt ngươi phải há miệng.

Nói chưa dứt lời, hữu thủ của hắn mau lẹ vung ra nhanh tựa tia chớp nhằm ngay giữa mặt Bạch y nhân đánh tới.

Bạch y nhân vẫn ngồi im không hề động đậy, mặt cũng không muốn ngước lên nhìn hắn.

Tục ngữ nói nếu không có lửa thì làm sao khói lại bốc lên, tạm thời không nói đến võ công của vị Bạch y nhân này ra sao mà chỉ nhìn qua cái công phu trấn tĩnh như vậy cũng khiến cho người ta thầm phục rồi.

Lại nữa nếu như bản lãnh của Bạch y nhân quả là tầm thường thì làm sao ông ta có thể ung dung trấn tĩnh như thế?

Lúc hữu chưởng của gã trưởng toán đại nội cao thủ đã tới gần sát mặt của Bạch y nhân. Chỉ còn cách vài phân, thấy đối phương không động đậy vẫn ngồi im như cũ, không tránh không né chi cả, trong lòng không khỏi cất tiếng cười lạnh lùng hét :

- Nằm xuống!

Chỉ nghe một tiếng la kinh ngạc vang lên, gã trưởng toán đại nội cao thủ đã đỏ mặt tía tai, hữu thủ

đột nhiên dừng lại cách mặt của Bạch y nhân vài phân, không tài nào đẩy tới được nữa.

Thì ra ngón thứ hai và thứ ba ở tay phải đã bị Bạch y nhân dùng đũa kẹp chặt, cho dù hắn vặn vẹo bàn tay cũng vô phương, không còn cách nào rút ra khỏi đôi đũa cứng rắn của đối phương.

Bạch y nhân cất tiếng cười lạnh lùng, đôi đũa trong tay tống nhẹ ra phía trước rồi nói nhỏ :

- Lui!

Gã trưởng toán đại nội cao thủ chỉ cảm thấy một luồng chân lực nội gia mãnh liệt từ trong đôi đũa mà vị Bạch y nhân đang cầm phát ra làm cho cánh tay phải tê buốt, người đã bị bay ra ngoài một trượng.

Đột nhiên, một tiếng gầm dữ dội vang lên, hai bóng người đã lướt tới nhẹ hơn điện xẹt, đao phong rít lên vèo vèo nhằm hướng Bạch y nhân chém xuống.

- Phù...

Liền thấy Bạch y nhân há miệng thổi ra một hơi, hai hột đậu phộng đang ngậm trong miệng đã được bắn ra nhanh như tia chớp.

Hai tiếng thét đau đớn vang lên, hai tên đại nội cao thủ đồng thời bị té phịch xuống đất, bốn véo chổng ngược lên trời.

Gã trưởng nhóm đại nội cao thủ biết rằng khó có thể đánh lại đối phương, nhưng vẫn liều chết cố sức xông vào đưa tay rút nhẹ một cái, thanh kiếm Tam Xích Thanh Phong đã lăm lăm cầm chặt nơi tay, kiếm khí tỏa ra lạnh người.

Bạch y nhân vẫn ung dung tay trái cầm lấy chén rượu, tay phải nắm lấy bình rượu, nghiêng qua một bên, rót rượu vào chén.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ thấy thời cơ đã đến, thân hình và kiếm ảnh hợp lại làm một ánh thép xanh biếc lấp lánh, nhanh lẹ đâm thẳng tới trước mặt đối phương.

Bạch y nhân vẫn cẩn thận rót rượu như sợ rằng rượu bị rơi ra ngoài chén.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ thấy vậy trong lòng không giấu nổi vẻ khoái trá, nghĩ thầm trong bụng:

“Hừ mi một tay nghiêng bình rượu, một tay cầm chén. Để coi mi dùng cách nào đỡ nổi chiêu Càn Thiên Nhất Kiếm của lão gia đây”.

Bạch y nhân vẫn chăm chú rót, rượu trong chén đã dần dần đầy lên.

Trưởng toán đại nội cao thủ cười ha hả đắc chí :

- Tửu quỷ, chết đến nơi rồi!

Bất ngờ một tiếng động nhỏ vang lên, mũi kiếm đã bị Bạch y nhân há miệng ngậm lại.

Hữu thủ của tên trưởng toán đại nội cao thủ đang cầm kiếm, đột nhiên như chạm phải nọc rắn độc, trong bụng kinh hoảng lập tức buông kiếm lẹ làng thoái lui.

- Thế nào không cần cái đồ chơi này nữa à?

Chưa nói dứt lời, thanh kiếm kêu lên một tiếng, thanh Tam Xích Thanh Phong đã nhẹ nhàng cắm trở lại vào trong bao kiếm mà gã trưởng toán đang đeo bên hông.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Trưởng toán đại nội cao thủ dần dần mới định thần trở lại, đôi mắt kinh ngạc mở to nhìn Bạch y nhân không chớp, hồi lâu mới bắt đầu từ từ cất tiếng hỏi :

- Các hạ phải chăng họ Chu?

Bạch y nhân gật đầu đáp :

- Không sai!

Bây giờ, hai tên đại nội cao thủ mới chậm chạp bò dậy.

Gã trưởng toán đại nội cao thủ từ từ gỡ bỏ cái tay nải mầu hoàng kim từ sau lưng xuống, nâng nó qua khỏi đầu, đoạn với giọng pha chút hoảng sợ hô lớn :

- Quỳ xuống đón tiếp thánh chỉ.

Bạch y nhân thoáng kinh ngạc, lẩm bẩm nói :

- Thánh chỉ? Chẳng lẽ Ung Chính sai người tới đây?

Tên đại nội cao thủ trưởng nhóm nói lớn :

- Tiên hoàng đã băng hà, tân hoàng đã đăng phong...

Bạch y nhân vội vàng hỏi tiếp :

- Tân hoàng? Ai? Lẽ nào lại là Hoằng Lịch?

Gã đại nội cao thủ trưởng toán trầm giọng quát :

- Ngươi dám to gan gọi thẳng tên của Thánh thượng...

Bạch y nhân lạnh lùng cất tiếng cười cắt ngang lời hắn :

- Hừm, ngay trước mặt chủ nhân của các ngươi ta cũng cứ gọi thẳng tục danh của hắn mà hắn còn chưa dám nói gì.

Gã đại nội cao thủ trưởng toán ngạc nhiên rồi nói tiếp :

- Phản nghịch, phản nghịch. Lẽ nào ngươi không sợ bị róc xương xẻo thịt, lăng trì cho đến chết hay sao? Lại còn liên lụy đến họ hàng chín đời của nhà mi phải chết thảm.

Bạch y nhân cười nhạt :

- Hoằng Lịch không dám.

Bạch y nhân chợt trầm nét mặt nghiêm giọng hỏi :

- Nói mau, các ngươi kiếm ta có chuyện chi.

Gã đại nội cao thủ trưởng toán nhanh chóng bước lên trước, cực kỳ cẩn thận đưa chiếc tay nải bằng gấm màu hoàng kim đến đặt trên bàn, rồi nghiêm mặt nói :

- Thánh thượng lệch cho chúng ta đem nó giao cho các hạ.

Bạch y nhân chẳng buồn nhìn qua, lạnh nhạt hỏi :

- Vật gì vậy?

Gã đại nội cao thủ trưởng toán vội vã lớn tiếng nói :

- Không biết, Thánh thượng không nói tại hạ cũng không dám hỏi.

Bạch y nhân nhẹ nhàng bảo :

- Mở ra!

Tên trưởng toán đại nội cao thủ đứng vào hàng nhất phẩm, quan tước cực cao trong đại nội cao thủ, ngay cả đương kim Hoàng thượng cũng chưa hề có thái độ sai bảo hắn trịnh thượng như vậy, trong lòng không nén được giận, lạnh lùng cười bảo :

- Mi...

Bạch y nhân ngẩng đầu nhìn hắn một cái. Tuy chỉ là cái liếc nhẹ, nhưng ánh mắt sắc lạnh nhọn như mũi dao, gã đại nội cao thủ này chấn động tâm thần, tia mắt như lưỡi dao tựa như muốn cắt đôi người hắn đâm thấu tới đáy tim hắn.

Bạch y nhân cười nhạt nói tiếp :

- Mở ra!

Gã đại nội cao thủ này không những bị võ công tuyệt thế của Bạch y nhân và cái khí độ cao ngạo sang quí của Bạch y nhân làm chấn động tâm can, mà hắn còn phát hiện ra trong ánh mắt của người này có một sức mạnh kỳ lạ, khiến cho người ta vô phương kháng cự.

Thế là hắn vội vàng hạ mình cung kính, thấp giọng đáp :

- Vâng.

Tiếp đó, hắn bất giác lấy tay mở ra cái tay nải gấm màu hoàng kim ra...

Bất ngờ...

Mắt mọi người đứng đó chợt sáng lên, một chiếc long bào màu vàng tía thêu hình chữ Ngũ Long Náo Hải và một cái mũ miện cũng đồng sắc vàng tía dùng cho Thiên tử Hoàng đế bày ra trước mắt họ.

Ba tên đại nội cao thủ cùng la lên một tiếng kinh hãi, hết nhìn vào chiếc long bào cùng cái mũ miện rồi lại quay sang nhìn Bạch y nhân Bỗng một tiếng “cộp” vang lên, họ nằm phục xuống bái lạy liên tục, khấu đầu làm lễ.

Những thứ long bào mũ miện này là thứ phục sức của bậc đế vương, họ không hiểu được rằng tại sao đương kim Hoàng đế lại ban nó cho một người dân áo vải tầm thường. Bạch y nhân đối với sự ban tặng đặc biệt vinh dự này sắc mặt chẳng hề biểu lộ một cử chỉ vui mừng cảm kích nào, trái lại càng tỏ vẻ khinh thị lạnh lùng cất tiếng cười nói :

- Hừ, nếu muốn mặc nó ta đã sớm sai người may nó từ lâu rồi, cần gì ngươi mang nó đến tặng cho ta? Lại nữa, những cái thứ vô tích sự này ta cũng không có phúc được dùng nó.

Những lời nói này thật nặng nề, thật chưa một ai dám thốt ra, những Bạch y nhân dám nói thẳng ra. Hơn nữa còn nói một cách hào hùng khí khái lại vô cùng tự nhiên như vậy.

Ba tên đại nội cao thủ nghe vậy sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhưng không một ai dám hé răng.

Bạch y nhân nhìn ba tên đại nội cao thủ đang sợ hãi quỳ, bèn bảo bọn họ :

- Đứng dậy đi!

- Tạ ơn...

Ba tên đại nội cao thủ lồm cồm bò dậy, chỉ nói được hai chữ rồi đột nhiên im lặng đột ngột, vì họ không biết xưng hô Bạch y nhân như thế nào cho phải.

Bạch y nhân trợ mắt nhìn gã trưởng nhóm, lạnh nhạt hỏi hắn :

- Thánh chỉ đâu?

Tên trưởng toán đại nội cao thủ toàn thân run lẩy bẩy, hoảng sợ nói :

- Cái này...

Sắc diện Bạch y nhân trầm xuống, lạnh lùng hét :

- Giả truyền thánh chỉ có biết tội nặng thế nào không?

Gã trưởng toán đại nội cao thủ khuôn mặt tái mét, hai chân mềm nhũn quỳ sụp xuống đất.

Bạch y nhân phất nhẹ tay áo, một luồng kình lực vô hình phát ra, từ từ nâng hắn đứng dậy rồi nói với hắn :

- Mi đi về nói với Hoằng Lịch canh ba đêm nay, ta sẽ đợi hắn ở dưới cây Tội Thụ trên đỉnh núi Mâu Sơn.

Gã trưởng toán vội vàng chắp tay cung kính đáp :

- Vâng.

Bạch y nhân quăng cái tay nải gấm mầu hoàng kim lại cho gã trưởng toán đại nội cao thủ, rồi lớn giọng nói :

- Các ngươi có thể đi được rồi.

Ba tên đại nội cao thủ biến mất vô cùng lanh lẹ cũng tựa như khi bọn họ đến đây.

* * * * *

Giờ đánh trống điểm canh ba đã đến.

Những quân lính giữ cửa thành đang chuẩn bị đóng cửa.

Trên con đường quan đạo ở cửa An Định môn trên mình một con Huyết Hãn Bảo Mã sắc lông đỏ tựa như máu có một Bạch y nhân phong thái sắc diện vô cùng tuấn tú, đang cúi rạp trên mình ngựa phi nhanh như một cơn lốc cuốn phóng thẳng vào trong cửa thành.

Viên quan giữ cửa thấy thế, thấp giọng dặn dò thủ hạ dưới trướng.

- Ngăn hắn ta lại.

Hai tên lính tay xách trường thượng vội vàng nhảy ra chĩa mũi thương vào trước ngực người mới đến, đồng thời mở miệng hét lớn :

- Đứng lại.

Bạch y nhân mỉm cười, hai tay giơ ra hai ngọn trường thương đã bị lọt vào trong tay người này rồi thuận tay đẩy nhẹ ra sau.

Một tiếng động trầm đục vang lên, hai tên lính đã bị mất thương té nhào, nằm úp mặt xuống đất trông thật vô cùng thảm hại.

Đồng thời, hai chân của Bạch y nhân kẹp chặt vào bụng ngựa con Huyết Hãn Bảo Mã tựa như mũi tên hí lên một tiếng, cả người lẫn ngựa đã vượt qua An Định môn chạy vào phía trong.

Màn đêm đã phủ kín cảnh vật.

Tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, bóng người càng lúc càng thưa, con Huyết Hãn Bảo Mã nhanh như cơn gió phóng xuyên qua con đường lớn ở cửa An Định môn, rồi rẽ qua bên phải đi vào hẻm Nam La khâu, trong nháy mắt đã lên tới núi Mâu Sơn.

Bạch y nhân quay lưng che gió rồi đốt lửa thiêu giấy vàng mà đốt hương thắp nến quỳ xuống trước cây Tội Thụ lặng lẽ khấu đầu lễ bái.

Gọi nó là cây Tội Thụ bất quá nó chỉ là một cây đại thụ cực kỳ tầm thường. Bởi vì Hoàng đế Sùng Trinh nhà Minh đã tự tận thân vong trên cây này, nên mọi người đời sau gọi là cây Tội Thụ.

Gió lặng tuyết cũng ngừng rơi.

Trên trời lấp lánh một vài ngôi sao chiếu sáng lạnh lẽo.

Phía trên lầu canh, trống đã điểm đến canh ba.

Đột nhiên từ xa vọng lại tiếng dộng của tay áo phất phơ trong gió cực kỳ lanh lẹ, trong thoáng chốc đã thấy một người đứng sau Bạch y nhân.

Bạch y nhân không hề động đậy, vẫn đứng quay mặt vào gốc cây như cũ.

Người mới đến ngắm nhìn bóng dáng phía sau lưng của Bạch y nhân, thần sắc vô cùng kích động, liền bước lên trước mấy bước, nhưng vừa nghĩ đến thân phận của mình, vội dừng lại, cất tiếng gọi nhỏ :

- Đại ca...

Bạch y nhân gật đầu đáp :

- Ừ! Một mình ngươi đến hả?

Người mới đến cười đáp :

- Đúng vậy, bọn họ đang ở dưới chân núi.

Bạch y nhân cất tiếng nói nhỏ :

- Hoằng Lịch nghe nói ngươi đã lên ngôi tôn bảo. Mừng thay vui thay.

Hoằng Lịch nhè nhẹ thở dài một tiếng, lặng im không nói.

Bạch y nhân tỏ vẻ không hiểu hỏi :

- Ngươi đã lên ngôi Hoàng đế, chẳng lẽ còn có việc gì không thể khiến ngươi vừa ý hài lòng.

Hoằng Lịch nghiêm mặt đáp :

- Không sai, tiểu đệ tuy lên ngôi Thiên tử, không một thứ gì còn thiếu thốn nữa, nhưng có điều là không có được đại ca ở...

Bạch y nhân nghiêm giọng quát nạt :

- Im mồm!

Hoằng Lịch còn đang kinh ngạc, đã nghe Bạch y nhân nói tiếp :

- Chính kiến của chúng ta bất đồng.

Hoằng Lịch không cho là phải, liền nói :

- Chính kiến? Lẽ nào vĩnh viễn không cách nào thay đổi được sao?

- Thay đổi ư?

Bạch y nhân lớn tiếng cười đượm vẻ thê lương, hồi lâu mới thở dài một tiếng, rồi cất tiếng nói tiếp :

- Hoằng Lịch, ngươi có chịu thống lãnh đệ tử Bát Kỳ ra khỏi môn quan được không?

Hoằng Lịch nói một cách cương quyết chắc chắn :

- Không thể!

Bạch y nhân cười nói :

- Vì vậy ta nói chính kiến của hai ta không giống nhau, vĩnh viễn không cách nào sửa đổi. Ôi! Không may là ta đã kết nghĩa huynh đệ với ngươi, càng đau đớn hơn vì ngươi là Hoàng đế của vương triều Mãn Thanh, nếu như ta không phải họ Chu, có lẽ...

Một thoáng im lặng trầm mặc.

Hoằng Lịch cười lớn bảo với Bạch y nhân :

- Cho dù nói thế nào đi nữa thì đại ca đã đến Bắc Kinh.

Bạch y nhân lạnh lùng đáp :

- Ngươi bảo ta không thể đến được sao? Làm sao ta không dám đến.

Hoằng Lịch trong lòng bất an nói :

- Đại ca nói vậy nghĩa là tiểu đệ không có đất dung thân sao?

Bạch y nhân cất tiếng cười lạnh :

- Kẻ không có chốn nương thân chính là ta đây, ngươi bắn tin trong thiên hạ hạn cho ta trong vòng năm ngày nếu không đến Bắc Kinh tương kiến cùng ngươi, thì ngươi sẽ sát hại hết những người họ Chu...

Hoằng Lịch cười ha hả nói :

- Tiểu đệ ngày đêm tưởng nhớ đến đại ca, nhưng đại ca lại không chịu đến thăm tiểu đệ, chỉ làm như thế mới mong có thể bức bách khiến cho đại ca xuất hiện ở đây.

Bạch y nhân cười nhạt :

- Ngươi có biết nơi đây là nơi nào không?

Hoằng Lịch vội đáp ngay :

- Mâu Sơn.

Bạch y nhân chỉ vào cây đại thụ trước mặt, cất giọng chậm chạp hỏi :

- Còn cái cây này thì sao?

Hoằng Lịch nghiêm giọng nói :

- Tội Thụ - Đại Minh Sùng Trinh hoàng đế đã tuẫn tiết ở cây này.

Bạch y nhân nói tiếp :

- Ngươi biết Sùng Trinh hoàng đế có quan hệ với ta thế nào không?

Hoằng Lịch đáp rõ từng chữ một :

- Là tằng tổ phụ của đại ca.

Bạch y nhân chậm rãi tiến tới gần hỏi tiếp :

- Ngươi biết tại sao ta hẹn gặp ngươi trên đỉnh Mâu Sơn này không?

Hoằng Lịch lắc đầu đáp :

- Không biết!

Bạch y nhân trầm giọng bảo :

- Ngươi không nghĩ rằng ta có thể giết ngươi sao?

Hoằng Lịch cất tiếng cười lớn hồi lâu không dứt.

Bạch y nhân lạnh lùng quát :

- Ngươi cho rằng ta không dám?

Hoằng Lịch cao giọng trả lời :

- Đại ca không giết ta.

Bạch y nhân cất giọng cười lạnh lùng :

- Ngươi nên biết rằng đây không chỉ là mối gia thù mà còn là niềm quốc hận.

Hoằng Lịch ưỡn ngực nói tiếp :

- Lại nữa, đại ca không giết được ta.

Bạch y nhân chợt cau đôi mày, trầm giọng nói :

- Không thể giết chết ngươi được.

Hoằng Lịch lớn tiếng đáp :

- Đúng thế, nếu là chân mệnh Thiên tử tự nhiên sẽ có bách thần phù hộ.

Hoằng Lịch nói xong liền ngửa mặt lên trời hai tay chắp tay sau lưng thần thái vô cùng nhàn hạ...

Bất ngờ...

“Soạt” một cái, hàn quang lóe lên lẹ như sao băng điện xẹt, thanh trường kiếm trong tay Bạch y nhân đã chĩa vào giữa ngực của Hoằng Lịch hoàng đế.

Hoằng Lịch vẫn ung dung ngửa mặt nhìn trời, hai tay chắp sau lưng, thái độ có vẻ tự nhiên nhưng nhà vua biết rõ chỉ cần trường kiếm nhích ra phía trước một chút nữa thôi là mình sẽ đổ máu gục xuống ngay tại chỗ.

Một thoáng im lặng nặng nề trôi qua.

Không khí chung quanh dường như đông cứng lại thành một khối đặc cứng, bốn bề trầm mặc lạ lùng.

Thanh trường kiếm trong tay tuy vẫn hướng thẳng vào giữa ngực của Hoằng Lịch, nhưng trên mặt Bạch y nhân sát khí đã từ từ biến mất.

Hoằng Lịch cất tiếng cười vô cùng cao hứng.

Đạo hàn quang bỗng thu về, một tiếng động nhẹ vang lên, Bạch y nhân đã tra kiếm vào vỏ, rồi cất tiếng thở dài lẩm bẩm nói :

- Ngươi biết tại sao ta không giết ngươi.

Hoằng Lịch cười lớn đáp :

- Bỏ qua cái chính kiến vô tích sự đó qua một bên, chúng ta luôn luôn là hảo huynh đệ mà!

Bạch y nhân lắc đầu :

- Không đúng.

Hoằng Lịch thoáng chút kinh ngạc, ngơ ngác hỏi :

- Vậy thì?

- Ngươi là một kẻ hùng tài đại lược, tài trí vẹn toàn. Là một vị Hoàng đế có thể mang lại hạnh phúc cho dân, ta vì dân chúng trăm họ trong thiên hạ, nên ta mới không giết ngươi.

- Sinh ra ta là cha mẹ, hiểu được ta là đại ca.

Hoằng Lịch hoàng đế đôi mắt hơi chớp, cảm động nắm chặt tay Bạch y nhân, hồi lâu mới tiếp tục nói :

- Đại ca, sao không theo tiểu đệ vào cung, chúng ta là huynh đệ, cũng là...

Bạch y nhân dứt khoát từ chối, nói với Hoằng Lịch :

- Không được!

Hoằng Lịch nhếch mép cười khổ :

- Chẳng lẽ lại là vấn đề chính kiến.

Bạch y nhân cất giọng bi thương, đau khổ nói :

- Ta có thể giết ngươi, nhưng lại không giết ngươi, sau này còn mặt mũi nào dám nhìn các vị huynh đệ đồng minh trong tổ chức Phản Thanh Phục Minh nữa?

Hoằng Lịch trong lòng cảm thấy bất an vội hỏi :

- Vậy thì đại ca sắp tới định đi về đâu?

Bạch y nhân buồn rầu nói :

- Mai danh ẩn tích, gác kiếm quy ẩn tuyền lâm. Từ nay sẽ không tái xuất giang hồ nữa.

Sắc diện của Hoằng Lịch hoàng đế chợt trở nên ủ dột, trong lòng ngán ngẩm nuối tiếc cho một anh hùng hào kiệt, trong mình lại mang võ công tuyệt thế, hai dòng lệ nóng bất giác chảy xuống.

Hai người nhìn nhau không nói. Một lúc lâu, Hoằng Lịch mới chậm chạp cất tiếng :

- Tiểu đệ biết, đại ca gác kiếm quy ẩn là vì ta, nhưng không biết đại ca an bài Tiểu Nhàn ra sao?

Bạch y nhân lạnh nhạt đáp :

- Hài nhi thì có phúc của hài nhi, huống hồ gì nó bất quá chỉ mới là đứa bé lên ba, tương lai của nó phó thác cho tạo hóa lo liệu.

Khóe miệng Hoằng Lịch hơi mấp máy cử động như muốn nói cái gì, nhưng không nói được, liền đưa tay lấy từ trong người ra một miếng Vạn Tuế bài bằng bạch ngọc, trên phía chính diện của tấm thẻ bài có khắc hình Nhị Long Tranh Châu, mặt sau có khắc bốn chữ Như Trẫm Giáng Lâm.

Hai tay Hoằng Lịch đưa nó đến trước mặt Bạch y nhân nói với vẻ cực kỳ thành kính :

- Tiểu đệ biết cái vật này chẳng có giá trị gì đối với đại ca, nhưng đệ tặng nó cho Tiểu Nhàn làm đồ chơi, biết đâu trong tương lai sẽ có ích lợi cho nó...

Hoằng Lịch đặt nó vào trong tay người đối diện với vẻ thành thật. Bạch y nhân đành phải nhận miếng Vạn Tuế bài rồi nghiêm giọng nói :

- Hôm nay chia tay vừa là sinh ly, đồng thời cũng là tử biệt. Ta và ngươi vĩnh viễn không có ngày tương ngộ. Ta hy vọng ngươi sẽ đáp ứng cho ta một chuyện.

Hoằng Lịch với vẻ xúc động nói :

- Đừng nói là một chuyện mà đại ca có cần cái đầu của đệ, đệ cũng sẵn sàng dâng lên ngay lập tức.

Bạch y nhân vô cùng cảm động mỉm cười nói :

- Đừng dùng lời nặng nề như vậy, ta chỉ cần ngươi đừng sai người đến quấy rầy ta cũng đừng nên bức bách...

Hoằng Lịch ngạc nhiên cất tiếng cười lớn :

- Đại ca, người...

Bạch y nhân cười bảo :

- Hoằng Lịch đừng quên ta đây không hề nói đùa.

Hoằng Lịch cúi đầu buồn bã lặng im không nói.

Bạch y nhân cũng cảm thấy xót xa trong lòng, đang định bước lại an ủi vài câu...

Đột nhiên...

Từ dưới chân núi vọng lại một tiếng hú dài thấu đến mây xanh, hồi âm vang vọng tứ phía làm cho

tuyết còn đọng trên cây bị chấn động bay lả tả xuống đất.

Thần sắc của Hoằng Lịch hoàng đế đột ngột biến đổi trầm giọng nói nhỏ :

- Cái đồ chết tiệt.

Bạch y nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ai?

Hoằng Lịch thở dài đáp :

- Là hai lão ở Ung Hòa cung, một tên là Hồng Vân, còn lão kia là Ban Thiền.

Bạch y nhân chợt cau đôi mày kiếm lạnh lùng nói :

- Hai lão này cùng hung, cực ác gian dâm vô độ giết người vô lối, không việc ác nào là không làm, khiến cho tiếng oán than của bá tính vang vọng tới trời cao. Trong lúc thiên hạ thái bình mà lại dung túng cho kẻ ác làm vậy. Lẽ nào...

Hoằng Lịch với giọng căm hận nói :

- Tiểu đệ biết, nhưng hai lão Hồng Vân và Ban Thiền này không những võ công cực cao mà còn được Tiên Hoàng phong làm Hộ Quốc thiền sư, đệ tuy có lòng muốn trừ khử chúng nhưng không...

Bạch y nhân nhìn chăm chú vào Hoằng Lịch hoàng đế không chớp mắt rồi cười bảo :

- Ngươi sao không mượn tay ta để trừ hai lão đó?

Hoằng Lịch hoàng đế không trả lời trực tiếp mà chỉ nghiêm giọng nói :

- Chỉ cần có thể trừ được hai lão này, thì lũ ác nhân như rắn mất đầu tự khắc sẽ khiếp sợ mà không dám làm ác.

Bạch y nhân đã hiểu thấu tâm sự vị nghĩa đệ của mình, ngay cả bản thân cũng muốn ra tay trừ hại cho dân thế là Bạch y nhân mỉm cười vui vẻ nói :

- Vậy là huynh đệ chúng ta cùng chung tâm ý ở chỗ này, kể như đây là một món quà sau cùng, mà ca ca tặng cho người nghĩa đệ thân thiết của mình.

Hoằng Lịch hoàng đế nét mặt lộ vẻ vui mừng vội cúi xuống nói với giọng cảm kích :

- Đa tạ đại ca.

Bạch y nhân nói nhỏ :

- Thôi đứng dậy đi, ngươi mau tránh qua một bên.

Hoằng Lịch khẽ gật đầu lách người núp ở phía sau cây Tội Thụ Thình lình.

Hai cái bóng áo đỏ nhanh như điện xẹt, trong thoáng chốc đã lẹ làng bay xuống trước mặt Bạch y nhân chỉ cách độ chừng một thước.

Hồng Vân đưa mắt dò xét nhìn khắp bốn phía đoạn nói nhỏ :

- Tiểu tử Hoằng Lịch này biến đi đâu mất rồi?

Hồng Vân căn bản không coi Thánh thượng ra gì, không chỉ gọi đích danh tên tục của người mà còn thêm vào đằng trước hai chữ tiểu tử có vẻ khinh thường nữa.

Hoằng Lịch hoàng đế vừa nghe thấy lửa giận không khỏi sôi lên trong bụng, hận không thể xông ra đánh cho lão hai cái bạt tai. Nhưng cuối cùng ngài cũng kìm lại đợi xem diễn biến của chuyện này ra sao?

Ban Thiền tiếp lời :

- Chúng ta đi tìm hắn thử xem.

Hồng Vân và Ban Thiền không phải là không thấy Bạch y nhân mà bởi vì hai lão già xem thường người này, nên cứ xông thẳng đến suýt đụng vào người Bạch y nhân, rồi cùng hét lớn :

- Mi dám cản đường ngăn trở Phật gia, sao còn chưa chịu nằm xuống?

Bạch y nhân vẫn ngửa mặt lên trời tay chắp sau lưng, không thèm liếc mắt để ý đến bọn chúng.

Một tiếng “bốp” vang lên, tiếp đó có tiếng la kinh ngạc vọng tới.

Bạch y nhân vẫn chắp hai tay ra sau lưng ngửa mặt nhìn trời không hề động đậy mà hai gã Lạt Ma cao thủ này lại tựa như gặp phải rắn độc, vội vã lăn lộn thoái lui về chỗ cũ.

Trên mặt Hồng Vân và Ban Thiền đầy vẻ ngờ vực, liếc nhìn Bạch y nhân một cái không dám tin vào mắt mình, bởi vì hai gã nhìn thấy rõ ràng vị Bạch y nhân nọ chưa hề ra tay động thủ.

Hồng Vân lầm bầm chửi thầm:

“Tổ bà nó, đồ chó chết”.

Trong lúc đang nói hai lão già đã ngầm vận khí vào Đan Điền, tống hết sức ra dồn vào cánh tay,

khoa chan bước lên trước, cực kỳ lanh lẹ, lòng bàn tay đỏ ối đẩy tới. Một luồng nhiệt phong nóng kinh hồn phát ra nhằm vào trước ngực Bạch y nhân tràn tới, đồng thời ngón tay cũng theo sau điểm xuống.

Bạch y nhân vẫn đứng yên như cũ chẳng thèm động đậy, Hoằng Lịch hoàng đế ẩn thân sau cây đại thụ tuy biết rằng minh huynh của mình tài nghệ tuyệt luân cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh lo sợ thay cho người huynh đệ mình.

Nói ra thì chậm, nhưng sự việc xảy ra vô cùng mau lẹ.

Khi ngón tay đỏ rực nóng như lửa vừa điểm tới trên người Bạch y nhân, hai lão già Hồng Vân và Ban Thiền vui mừng ra mặt, nhất tề quát lớn :

- Nằm xuống.

Vừa mới thốt ra được nửa lời, hai lão già đột nhiên biến sắc, nơi mà bàn tay lão chạm đến mềm nhũn như bún, không có một chút khí lực bên trong, không nén được sợ hãi kinh hoảng la lên một tiếng, đang định phi thân thoái lui.

Chỉ nghe thấy Bạch y nhân lạnh lùng quát :

- Chạy đâu cho thoát!

Tim Hồng Vân và Ban Thiền đập như điên cuồng, vội vã tung mình lui nhanh ra sau, nhưng cũng đã chậm hơn một bước, luồng kình lực mãnh liệt của đối phương đã theo ngón tay phản kích lại.

Một âm thanh trầm đục vang lên, bóng người cao lớn, béo tốt của hai lão đã bị bắn tung ra ngoài một trượng.

Điều cực kỳ quái lạ là Bạch y nhân vẫn đứng im, ngửa mặt nhìn trời, hai tay chắp sau lưng không hề cử động.

May mà hai lão già dày dạn kinh nghiệm giang hồ, kiến văn sâu rộng uyên bác, nên vừa thấy có điều khác lạ đã vội vàng vận khí hộ vệ toàn thân, nếu không thì sẽ táng mạng hay nhẹ hơn cũng bị nội thương trầm trọng.

Lúc này.

Ban Thiền và Hồng Vân đã lồm cồm bò dậy vận khí xem thử, thấy vẫn lưu thông dễ dàng không bị ngăn trở bất quá chỉ vì bị ngoại thương rách da chút ít, trong lòng khoan khoái, hung tính lại nổi lên lấy tay chỉ vào mặt Bạch y nhân lớn tiếng thóa mạ :

- Cái đồ xỏ lá, cái thứ trứng thối, Phật gia đây nếu không phân thây ngươi thành trăm mảnh, thề không sống trên đời này nữa.

Bạch y nhân khuôn mặt lạnh giá, cất tiếng cười nhạt :

- Xuất ngôn bừa bãi nói năng lớn lối hách dịch, đáng bị tát vào mặt.

Chưa nói dứt lời bóng trắng đã lẹ làng lướt qua nhanh như điện chớp sao sa, mau chóng phóng thẳng lên trước, huy động hữu thủ bàn tay đã đánh xuống mặt Hồng Vân. Hồng Vân vội vàng vung hai cánh tay ra, chưởng ảnh dày đặc bao phủ chung quanh hộ về toàn thân, người đã mau lẹ lui ra tuốt sau.

Lão vừa được nếm mùi đau khổ của Bạch y nhân trong lòng sợ hãi vô cùng, vừa thấy đối phương công kích đã nhanh lẹ lui người ra sau tránh né. Bèn trầm giọng thét vang :

- Mi còn định chạy nữa sao?

Chỉ trông thấy cánh tay phải Bạch y nhân giơ lên, một làn kình lực vô hình đã ào tới như tia chớp, song chưởng của Hồng Vân lập tức bị luồng kình lực vô hình này phong tỏa, không cách nào thi triển chưởng thế được nữa.

Hồng Vân không khỏi khiếp sợ hồn phi phách tán đứng ngẩn người ra tại chỗ.

Bạch y nhân thấy Hồng Vân đứng im lạc thần liền xông tới trước, mới nhìn thấy thế chuyển động không nhanh nhưng kỳ thực bên trong lại kỳ diệu vô cùng, tính toán thời gian dường như cực kỳ chuẩn xác, trong nháy mắt bất luận đối phương kháng cự chặt chẽ thế nào cũng không ngăn trở được thế tiến chính xác mãnh liệt của vị Bạch y nhân này.

Hữu thủ nhanh lẹ giơ lên hai tiếng động chát chúa vang lên.

“Chát chát...” hai bên má của lão già Hồng Vân đã lãnh trọn hai cái bạt tai, khiến cho nơi bị tát sưng đỏ trông thật thê thảm.

Ngay lúc đó, Ban Thiền đã tung mình xông lên trước chưởng thế dựng đứng tựa như lưỡi đao nhằm vào ngang lưng của Bạch y nhân quét tới theo thế Thiết Thám Hoành Giang vừa ra tay xuất chưởng vừa trầm giọng quát.

- Xem chưởng của ta đây.

Ban Thiền vốn có danh phận cực cao trong giới võ lâm, hơn nữa hai lão lại liên thủ để đối phó với một hậu sinh vãn bối đã là mất thể diện lắm rồi, nếu như còn rắp tâm đánh lén sau lưng cũng tự cảm thấy xấu hổ vô cùng, cho nên sau khi vừa xuất chưởng đã cố ý la lên một tiếng cảnh báo đối phương.

Bạch y nhân lách người tránh khỏi chưởng thế của đối phương rồi lao nhẹ xoay mình ra sau, người đã lướt tới bên cạnh Ban Thiền.

Thế chuyển dịch thân hình tuy không nhanh, cấp kỳ, nhưng lại vô cùng xảo diệu, khéo léo lách mình vào chỗ sơ hở của chưởng lực đối phương mà luồn vào sát đó khiến cho đối thủ trợn mắt hốt hoảng nhưng không cách nào phòng bị cũng không tài nào né tránh nổi.

Hoằng Lịch hoàng đế ẩn mình vào sau thân cây, thấy thân pháp tấn công của vị Minh huynh của mình, đột nhiên hiểu ra một điều trong lòng nghĩ thầm:

“Thì ra tất cả các loại võ công đều có chỗ sơ hở của nó chỉ có những kẻ tầm thường không thể nhìn thấy mà thôi”.

Liền đó bỗng thấy tả thủ của Bạch y nhân nhẹ nhàng vươn ra.

Một tiếng “bốp” lại vang lên, bên má trái của Ban Thiền đã ăn trọn một cái tát, tiếp đó nghe tiếng Bạch y nhân cười nhạt nói :

- Ngươi cũng còn có chút nhân tính cho nên ta lưu tình bớt cho một cái tát.

Nên biết rằng hai lão này đều là những vị có tiếng tài cao, võ giỏi được giới võ lâm giang hồ nể sợ, danh tiếng là Hộ Quốc thiền sư của triều đình Mãn Thanh, hôm nay lại bị một gã hậu sinh vãn bối lạ mặt vô danh tiểu tốt đánh cho mấy cái bạt tai. Thật là một sự nhục nhã suốt đời khó mà rửa sạch.

Hồng Vân và Ban Thiền ngửa mặt hú lên một tiếng dài, thanh âm cực kỳ ảm đạm thê lương, tiếng gào rú nghe như ma kêu quỷ khóc, cánh tay phải vung ra kim quang đột ngột lóe lên, ngọn Giáng Ma Chữ nãy giờ đang đeo trên lưng đã nắm chặt trong tay, rồi gầm lên một tiếng dữ dội :

- Tiểu xú cẩu mau rút kiếm của mi ra, Phật gia đây sẽ sớm siêu độ cho ngươi.

Bạch y nhân cười nhạt :

- Tại hạ kiếm xuất thân vong, ngươi phải coi chừng cẩn thận.

Nói vừa dứt lời thanh kiếm kêu soạt một tiếng, một luồng ô quang đã bay vút lên không trung.

- Mặc Kiếm Bạch Y Chu...

Hồng Vân và Ban Thiền tựa như gặp quỷ hiện hình, toàn thân run rẩy trong lòng khiếp sợ kinh hoảng la lên thất thanh :

- Chạy mau!

Lời nói chưa dứt thân hình đã vọt lên mỗi tên phóng về một hướng nhanh như điện xẹt cắm đầu hoảng sợ chạy trốn. Giang hồ đồn đại rằng dưới lưỡi Mặc kiếm này không hề có ai mong còn sống sót được, nhưng từ trước đến giờ chưa ai hân hạnh được tận mắt chứng kiến cảnh Mặc kiếm rút ra khỏi vỏ.

Bây giờ Mặc kiếm đã rút ra khỏi vỏ cho nên Hồng Vân và Ban Thiền mới tách ra mỗi kẻ chạy về một hướng khác nhau, ai sống ai chết là nhờ vào vận may của người đó.

Công phu khinh công của hai lão này quả là hiếm thấy trên thế gian, trong nháy mắt đã bay ra hơn mười mấy trượng.

Hoằng Lịch hoàng đế nấp mình phía sau cây Tội Thụ thấy vậy không ngớt giậm chân kêu trời, miệng than thở :

- Hỏng rồi.

Bạch y nhân làm như không nghe thấy tiếng than, miệng cứ lẩm bẩm :

- Nhị vị sát nghiệp quá nặng, tại hạ không thể lưu tình...

Bạch y nhân đề khí bay vọt lên cao, thân hình và kiếm ảnh hợp lại làm một lẹ tựa tia chớp xẹt thẳng lên trên, Hoằng Lịch thoáng kinh ngạc thất thanh la lớn :

- Ngự kiếm thuật...

Kiếm phong không ngừng luân chuyển, kiếm khí bao phủ khắp trời ô quang hòa quyện vào nhau, những đường kiếm tạo thành muôn ngàn đóa hoa không ngớt bay ra nhanh hơn điện xẹt.

Bỗng nhiên.

Những tiếng gào thê thảm vọng tới rồi chợt tắt ngấm, hai cái đầu người cái trước cái sau bay tới máu tươi phun ra chung quanh, hai thân hình bất ngờ ngã xuống. Hoằng Lịch hoàng đế từ sau gốc cây chạy ra la lên vui mừng :

- Tốt, tốt lắm! Đại ca thật là tuyệt vời.

Bốn phía chỉ là một bầu khí tĩnh lặng lạ thường.

Bạch y nhân đã biến mất tăm mất tích từ lâu.

Khuôn mặt Hoằng Lịch hoàng đế vô cùng buồn bã thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm một mình :

- Hừ! Đại ca lại biến mất rồi...

Chương 16: Thân Vương Nữ Tử

Đồ Phi Hồng nhè nhẹ thở dài, rồi từ từ định thần trở lại, bồi hồi nhớ lại chuyện xưa, ngửa đầu uống cạn chén rượu, chậm chạp lên tiếng nói tiếp :

- Ngày tháng thấm thoát trôi qua mau lẹ nhưng chuyện cũ đã qua cứ như vừa mới xảy ra hôm qua. Dáng vẻ anh tuấn của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp khiến cho người ta suốt đời khó quên.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nói :

- Nếu như tại hạ đoán không lầm thì cái người động thủ với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp tại Đại Xa Điếm ở Phương Thuận Kiều lúc đó tất nhiên phải là Đồ đại nhân.

Đồ Phi Hồng gật đầu cười đáp :

- Đúng vậy, nhưng lúc đó trong lòng ta có chút nghi ngờ không hoàn toàn chịu phục mãi cho đến lúc tận mắt nhìn thấy Chu đại hiệp dùng ngự kiếm thuật giết chết hai lão già Hồng Vân và Ban Thiền trên đỉnh Mâu Sơn mới thật sự cảm phục, tự biết rằng tài nghệ của mình còn kém xa làm sao có thể so sánh được với bậc kỳ tài như vậy.

Cung Thân Vương thở dài ra chiều nuối tiếc :

- Thành Bắc Kinh xảy ra những chuyện đại sự như vậy mà cho đến bây giờ ta mới được biết.

Đồ Phi Hồng cất giọng nói tiếp :

- Lúc đó Thánh thượng truyền chỉ cấm không cho phép bất cứ kẻ nào được bén mảng lên núi, nô tài đây không yên tâm nên lén đi theo sau lên núi ẩn thân trong bóng tối, ai có ngờ đâu Ban Thiền và Hồng Vân dám trái lệnh tự tiện lên núi, cho nên gặp phải họa sát thân. Giết hai người này xong Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp gác kiếm quy ẩn tuyền lâm, biết được chuyện này chỉ có hai người là nô tài và Thánh thượng.

Mặt trời sắp lặn.

Những ráng mây tím đỏ bao phủ khắp trời.

Trong nhà thủy tạ ánh đèn đã được đốt lên tỏa sáng lung linh.

Đội trưởng đội Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đã rời khỏi bàn tiệc. Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn vẫn ngồi uống rượu trò chuyện, hai người dường như có một vấn đề khó xử, thỉnh thoảng lắc đầu trầm tư không hỏi.

Hồi lâu.

Đặng Tiểu Nhàn mới chậm chạp cất tiếng hỏi :

- Vương gia có biết vãn bối tại sao mang họ Đặng mà không phải là họ Chu không?

Cung Thân Vương mỉm cười nói :

- Chuyện này xét kỹ lại lý do tại sao ngươi không mang họ Chu, bản vương đã tìm được lời giải đáp.

Đặng Tiểu Nhàn hấp tấp nói :

- Xin vương gia dạy bảo, vãn bối xin cung kính lắng nghe.

Cung Thân Vương nghiêm sắc mặt nói :

- Lệnh tôn là Chu đại hiệp không những có võ công vô địch thiên hạ mà còn có trí tuệ siêu việt, kiến giải hơn người một bậc. Người cho rằng ai làm Hoàng đế đó không phải là điều quan trọng. Điều quan trọng chính là ở chỗ có thể mang lại hạnh phúc cho muôn dân trong thiên hạ. Đáng tiếc là người sinh không gặp thời.

Cung Thân Vương lại buồn rầu thở dài nói tiếp :

- Người là hậu duệ của vương triều Đại Minh, lại là Minh chủ của Nhật Nguyệt Minh, là lãnh tụ tinh thần của các nhân sĩ chủ trương phản Thanh phục Minh. Nhưng khi người phát hiện khí số vương triều Đại Thanh còn đang hưng thịnh. Đương kim Hoàng thượng lại là người hùng tài đảm lược, một Hoàng đế tốt, yêu dân như con. Nên người chỉ còn cách gác kiếm quy ẩn tuyền lâm đúng không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Đúng. Bởi vì lão nhân gia không còn cách lựa chọn nào khác.

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Quy ẩn tuyền lâm chỉ là cái kế quyền nghi tạm thời mà thôi, còn điều chính yếu vẫn chưa được giải tỏa. Bởi vì lệnh tôn có thể giết Hoằng Lịch nhưng lại không thể giết ông ta. Người khác sẽ nghĩ thế nào? Bản thân cũng không biết nói ra sao với các nhân vật trong tổ chức phản Thanh phục Minh về hành động của mình.

Đặng Tiểu Nhàn rơm rớm nước mắt. Chàng cảm thấy tự hào vì có được một người cha tài nghệ phi thường, đã khiến cho những người xung quanh kính trọng, đồng thời cũng cảm thấy xót xa cho gia phụ vì sinh chẳng gặp thời, bèn cất giọng sầu thảm nói :

- Vương gia, tiểu nhi hiểu rồi. Lão nhân gia thật là khổ tâm vô cùng.

Cung Thân Vương lại thở dài bảo :

- Hài tử, ngươi nên hiểu rằng phụ thân ngươi để cho ngươi có thể đối diện với những người có tầm mắt hạn hẹp, nên nén cố nén chặt nỗi đau chất chứa trong lòng mà đổi họ cho ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn đã khóc không thành tiếng, nước mắt từ từ rơi xuống.

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Còn như lệnh tôn tại sao đổi họ cho ngươi thành họ Đặng. Điều này không nói ra cũng biết lẽ nào lệnh đường...

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu nói :

- Điều này thì vãn bối cũng không được rõ lắm. Nhưng mà tiểu điệt hỏi qua gia phụ thì sẽ biết.

Cung Thân Vương nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi đột nhiên cười lớn.

Đặng Tiểu Nhàn có vẻ nghi ngờ rồi chợt ngơ ngác hỏi :

- Vương gia tại sao lại cười?

Cung Thân Vương cười đáp :

- Ta bỗng nhớ tới một câu mà lệnh tôn trước đây đã từng nói với ta một lần. Bây giờ nghĩ kỹ lại quả thực rất có lý.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng hỏi :

- Lão nhân gia đã nói gì?

Cung Thân Vương uống cạn chén rượu rồi cất giọng nói tiếp :

- Phụ thân ngươi nói dân tộc Đại Hán tựa như một đại dương mênh mông, không bờ không bến, nó luôn bao hàm dung nạp, không hề loại trừ những vật bên ngoài không giống nó. Bất cứ cái gì rơi vào đại dương đó lâu ngày sẽ hòa hợp với nó, tạo thành một thể thống nhất. Thật là chỉ có mình lệnh tôn mới có một cơ trí khác thường mà chúng ta chẳng hề sánh nổi.

Đặng Tiểu Nhàn không hiểu được hết ý của vương gia nên cứ ngồi im lặng nghĩ ngợi về điều Cung Thân Vương vừa mới nói ra.

Cung Thân Vương thở dài hồi lâu, rồi giải thích thêm cho chàng hiểu :

- Nhìn bề ngoài quân Mãn Thanh tiêu diệt nhà Minh, tiến vào đất Trung Nguyên rõ ràng là một điều thắng lợi. Kỳ thực, đây là một thắng lợi vô cùng bi thương.

Đặng Tiểu Nhàn càng tỏ vẻ không hiểu, vội hỏi :

- Vương gia nói là...

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Từ lúc đức Thế tổ của ta nhập quan đi vào Trung Nguyên đến nay, bất quá chỉ mới trăm năm ngắn ngủi nhưng tiếng nói của dân tộc Mãn đã bị lãng quên. Đệ tử Bát Kỳ đều đã bị Hán hóa. Trong tương lai không xa thì số phận cũng chịu chung cảnh ngộ như các dân tộc Mông, Hồi, Tạng. Ngay cả dòng họ tổ tiên của mình cũng sẽ bị quên sạch.

Đặng Tiểu Nhàn nghe đến đây mới chợt hiểu ra.

Mảnh trăng lưỡi liềm đã lơ lửng ngang trời.

Tiếng trống điểm canh vang lên thôi thúc, trời đã không còn sớm nữa.

Đặng Tiểu Nhàn đứng dậy nói với Cung Thân Vương :

- Trời đã tối rồi, vãn bối xin được cáo từ.

Cung Thân Vương cười ha hả nói :

- Người cáo từ là bản vương mới phải. Có một cố nhân lẽ nào ngươi lại không muốn gặp mặt.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên hỏi :

- Cố nhân ư? Ai vậy?

Cung Thân Vương bí mật mỉm cười :

- Thiên cơ bất khả lậu, chút nữa sẽ tự biết. Bản nhân đi nghỉ ngơi trước nhé.

Cung Thân Vương không đợi Đặng Tiểu Nhàn nói, ông đã bước nhanh ra khỏi nhà thủy tạ.

Bỗng nhiên...

Một cái bóng nhẹ nhàng lướt qua, một thiếu nữ mặc kỳ bào xinh đẹp tuyệt trần, dáng đi uyển chuyển dịu dàng bước nhẹ tới.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩng đầu nhìn lên, toàn thân chợt run bắn tựa như chạm phải một tảng băng lạnh vội vàng cúi đầu xuống như cũ.

Thiếu nữ mặc kỳ bào cười hì hì, đi tới ngồi đối diện với Đặng Tiểu Nhàn. Nàng cố mở to đôi mắt long lanh nhìn chàng rồi nói :

- Nè, bộ không nhận ra được người quen sao?

Đặng Tiểu Nhàn vẫn cúi mặt xuống, không dám ngẩng lên, đoạn nói với vẻ tinh nghịch :

- Ta... ta... sợ...

Thiếu nữ mặc kỳ bào thoáng chút ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi :

- Sợ à? Có ta ở đây ngươi còn sợ cái gì?

Đặng Tiểu Nhàn càng cúi gằm mặt xuống cố ý trêu chọc nên cất tiếng bảo với nàng :

- Có ngươi ở đây? Đại cô nương ơi, người mà ta sợ chính là ngươi đó.

Thiếu nữ mặc kỳ bào không hề suy nghĩ, mặt thoáng hiện vẻ ngờ vực, lẩm bẩm nói :

- Ta... ta có gì mà ngươi... mà ngươi phải sợ?

Đặng Tiểu Nhàn giả bộ run rẩy đáp :

- Ta sợ ngươi giết ta.

Thiếu nữ mặc kỳ bào khẽ hé môi dịu dàng cười nói :

- Hừ, ngươi nhỏ mọn như vậy mà cũng đòi là một đại nam nhân à? Phải rồi, ta nên gọi ngươi là Đặng Tiểu Nhàn, Đặng công tử hay phải gọi ngươi là Liễu Xuân Tăng, Liễu công tử?

Đặng Tiểu Nhàn không chịu thua liền đáp ngay :

- Ta nên xưng hô ngươi là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni hay là Tiểu quận chúa mới đúng?

Đôi mắt của thiếu nữ mặc kỳ bào chợt lóe sáng lóng lánh như ngọc, cười nói :

- Ngươi cứ gọi ta là Đông Đông được rồi.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn không chịu ngẩng đầu lên, cười nói tiếp :

- Được vậy thì ngươi gọi ta là Nhàn Nhàn cũng được.

Mai Đông Ni cười hì hì bảo :

- Đừng có cúi mặt xấu hổ như vậy. Các hạ thật ghê gớm. Ta... ta gọi Nhàn Nhàn xong người khác nghe lại tưởng là Hiền Hiền không phải là tốt quá hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Đáng tiếc là ta chẳng hiền một chút nào cả.

Mai Đông Ni vẫn cười nói :

- Không. Hàn cũng chẳng sao, bỏ nó vào trong túi là hết hàn ngay mà.

Đặng Tiểu Nhàn cũng không nhịn được cười, liền nói tiếp :

- Được rồi. Nhàn Nhàn cũng được. Hiền Hiền cũng hay. Hàn Hàn cũng chẳng sao cả. Ngươi thích cái nào thì gọi cái đó.

Mai Đông Ni suy nghĩ một lát rồi nghiêm giọng nói :

- Đông Đông, Nhàn Nhàn là tên gọi riêng của hai ta. Còn khi ở trước mặt mọi người, ngươi gọi ta là Mai Đông Ni hay Tiểu quận chúa. Còn ta gọi ngươi là Đặng Tiểu Nhàn hay là Đặng công tử nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhàn nói nhỏ :

- Nói như vậy là xong rồi nhé Đông Đông.

Mai Đông Ni phát hiện từ nãy đến giờ Tiểu Nhàn cứ cúi mặt xuống, không dám nhìn mình. Nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, liền ngẩn người hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Nè, Nhàn Nhàn, bộ ngươi đui mắt rồi sao?

Đặng Tiểu Nhàn lúng túng đáp :

- Đâu có?

Mai Đông Ni không vui hỏi :

- Vậy thì... vậy tại sao ngươi không chịu ngó ta?

Đặng Tiểu Nhàn ra vẻ nghiêm nghị đáp :

- Sợ gây ra điều phiền toái.

Mai Đông Ni kinh ngạc hỏi :

- Sợ phiền hà à?

Đặng Tiểu Nhàn thật thà nói :

- Ừ. Thông thường phiền hà rắc rối luôn đi theo sát cùng với nữ nhân. Nữ nhân nào càng đẹp thì càng gây ra lắm điều rắc rối.

Mai Đông Ni trầm sắc mặt, lạnh lùng quát :

- Nói láo.

Kỳ thực trong lòng nàng vô cùng thích thú. Khắp trong thiên hạ không có một nữ nhân nào lại không vui thích khi được nam nhân khen mình là đẹp.

Đặng Tiểu Nhàn dõng dạc nói tiếp :

- Ta chẳng nói láo chút nào, từ sau khi gặp ngươi chẳng lúc nào ta được yên thân. Lúc ở Tế Nam phủ bị cái gã tiểu bá vương chết bầm đó làm cho đầu ta suýt đổi địa chỉ...

Mai Đông Ni bỗng cười phá lên đưa mắt liếc xéo Đặng Tiểu Nhàn, rồi thấp giọng nghênh mặt nói :

- Đáng đời, ai biểu ngươi dám đánh vào mông ta...

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Ta đánh ngươi, ngươi lại kêu tiểu bá vương đánh lại ta. Vậy là công bằng sòng phẳng đúng không? Từ nay về sau chúng mình không còn ai nợ ai nữa nhé. Xin lỗi, tại hạ cáo từ.

Đặng Tiểu Nhàn vừa quay người bước đi, Mai Đông Ni đã nhẹ nhàng lướt tới đứng chặn ngang trước mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt nhìn cô nương Mãn Châu xinh đẹp và tinh nghịch này, khuôn mặt chàng thoáng bối rối, ngơ ngác hỏi :

- Ngươi...

Mai Đông Ni chợt đỏ mặt thẹn thùng, cúi đầu nói :

- Nhàn Nhàn, ngươi không thể đi...

Đặng Tiểu Nhàn bỗng ngạc nhiên không hiểu gì cả bèn hỏi lại :

- Đông Đông, ta không thể đi à? Tại sao vậy?

Mai Đông Ni cười hì hì rồi ngập ngừng nói :

- Bởi vì ngươi đã lấy mất của ta một vật.

Đặng Tiểu Nhàn tí xíu nữa là nhảy chồm lên, lửa giận bốc cao cất giọng bực tức hỏi :

- Nói mau, ta lấy mất cái gì của ngươi?

Mai Đông Ni khẽ liếc nhìn chàng, bàn chân hơi di động quay mặt ra sau, giận dỗi nói :

- Ai da, ngươi... ngươi thật là ngu.

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lạnh lùng :

- Ta thật ngu sao? Ha ha ha... Vậy thì trong thiên hạ e rằng cũng chẳng có người thông minh...

Mai Đông Ni lại trợn mắt liếc nhìn chàng rồi trề môi bảo :

- Ngươi còn không ngu sao? Thật là một cái đầu vịt.

Đặng Tiểu Nhàn hừ lạnh một tiếng rồi gặng hỏi :

- Được. Cứ cho là ta có đầu vịt, đầu gà gì đó nhưng mà ngươi phải nói ta đã lấy mất cái gì của ngươi?

Mai Đông Ni càng xấu hổ, đỏ mặt hơn, đầu lại cúi thấp xuống, thanh âm phát ra càng nhỏ hơn :

- Trái... trái tim của ta.

Các cô nương người Mãn Châu không giống nữ nhi người Hán. Dám yêu, dám ghét, cũng dám nói thẳng ra, thật là can đảm kinh người.

Đặng Tiểu Nhàn cũng đỏ mặt xấu hổ, đứng ngây người ra tại chỗ, miệng lắp bắp hỏi lại :

- Ta... ta... ta đã lấy mất trái tim... trái tim ngươi sao?

Đừng thấy Đặng Tiểu Nhàn có thái độ cuồng ngạo không kiêng nể một ai. Lại thích phá phách trêu

chọc nữ nhân, nhưng trái lại khi phải đối mặt thực sự với một nữ nhân, chàng cứ đỏ mặt xấu hổ, chân tay luống cuống, thái độ cực kỳ khó xử, bộ dạng trông thật tức cười.

Chàng tuy đỏ mặt, ngơ ngẩn đứng chôn chân tại chỗ, nhưng trong lòng cực kỳ vui sướng. Nam nhân mà ai lại không thích nữ nhân nói với mình những lời ngọt ngào như vậy?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng xê dịch gót chân liếc nhìn chàng một cái rồi bảo :

- Biết vậy là tốt rồi. Tại sao lại phải bắt người ta nói ra mới được cơ chứ? Thật là ngốc quá.

Đột nhiên, bóng người mau lẹ lướt qua. Đặng Tiểu Nhàn đã tung mình bay ra khỏi nhà thủy tạ.

Chàng nhanh, nhưng Mai Đông Ni càng nhanh hơn. Nàng xoay người lắc nhẹ đôi vai, nhanh như điện xẹt tựa như chim én bay lượn trên không trung. Tấm thân kiều diễm lẹ làng xoay lại chớp mắt đã chắn ngang trước mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhàn cắm đầu chạy trốn chỉ mong thoát ngay ra khỏi vương phủ, cho nên không hề chú ý đến Mai Đông Ni.

Nói thì chậm nhưng sự việc xảy ra cực kỳ mau lẹ. Đặng Tiểu Nhàn chưa kịp thu thế, người chàng đã chạm phải thân hình Mai Đông Ni.

Mai Đông Ni la lên một tiếng “ui da”, thân hình kiều diễm của nàng đã ngã về phía sau.

Đặng Tiểu Nhàn sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa tay ra ôm lấy nàng, thản nhiên nói :

- Đông Đông, ta xin lỗi, ta... ta thật không cố ý.

Mai Đông Ni vẫn nhắm chặt đôi mắt, toàn thân run lên, miệng không ngớt giả bộ la hoảng :

- Ai da, đau chết đi được.

Đặng Tiểu Nhàn càng lúng túng hơn, chân tay bấn loạn, lắp bắp van lơn :

- Đông Đông, ngươi đừng la lớn như vậy được không, để cho người ta trông thấy ngượng quá chừng.

Mai Đông Ni nghe lời quả nhiên nàng không rên la nữa, cứ nằm im trong vòng tay Đặng Tiểu Nhàn, hai mắt nhắm nghiền không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhàn càng bối rối hơn, giơ tay sờ lên trán Mai Đông Ni rồi thấp giọng gọi :

- Đông Đông, mau tỉnh lại đi.

Mai Đông Ni vẫn nằm im bất động, đôi mắt cũng không thèm mở ra.

Đặng Tiểu Nhàn thở dài lẩm bẩm nói :

- Nói thật ra lúc nãy ta không phải cố ý trốn ngươi. Sự thực là từ nhỏ đến giờ ta chưa hề biết... nói chuyện yêu... chuyện thương cho nên trong lòng khó... khó tránh khỏi cảm giác e ngại. Bởi vậy mới co chân định chạy, có ngờ đâu, vạn nhất mà ngươi có mệnh hệ nào há lại chẳng làm cho ta phải... phải ân hận suốt đời...

Đặng Tiểu Nhàn cứ lẩm ba lẩm bẩm một hồi lâu, khuôn mặt đờ đẫn rồi lại thở dài từ từ cúi đầu xuống.

Chỉ thấy Mai Đông Ni nhè nhẹ hé mở đôi mắt long lanh nhìn đăm đăm vào mặt chàng, dưới ánh trăng mờ ảo trông nàng đẹp mê hồn.

Đặng Tiểu Nhàn say mê đắm đuối nhìn Mai Đông Ni, rồi khẽ bảo nàng :

- Ngươi...

Mai Đông Ni mỉm cười, nụ cười ngọt ngào, làm mê đắm lòng người, đôi mắt chan chứa ân tình, nhìn chàng không chớp, cất giọng nhỏ nhẹ dịu dàng bảo :

- Ta... ta xí gạt ngươi đó. Để coi thử cái bộ dạng lúng túng của ngươi ra làm sao.

Đặng Tiểu Nhàn vừa tức lại vừa buồn cười, vội vàng dìu Mai Đông Ni đứng dậy rồi lắc đầu nói :

- Ta thật bực là không đánh vào mông ngươi một cái cho đã tức, suýt chút nữa là ta chết vì lo lắng, ngươi có biết không?

Đặng Tiểu Nhàn nói chưa dứt lời, Mai Đông Ni đã giơ những ngón tay búp măng thon dài, ấn lên trên đôi môi dày của Đặng Tiểu Nhàn, miệng nở nụ cười mê hồn với chàng :

- Ta cấm ngươi nói đến sống chết nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười hì hì nói :

- Tục ngữ nói “Ngươi tốt yểu mệnh, kẻ xấu thọ tới ngàn năm”. Ta tuy không phải là kẻ bại hoại nhất trần đời, nhưng ta cũng chẳng phải là người tốt, cho nên Diêm vương không kêu tên, quỷ sứ cũng không thèm đến bắt hồn, ngươi cứ yên tâm, ta không chết nỗi đâu.

Mai Đông Ni lại giậm chân giận dỗi quay mặt đi :

- Nhàn Nhàn, ngươi lại nói tới chết sống nữa rồi. Ta chẳng thèm nhìn tới ngươi nữa bây giờ.

Đặng Tiểu Nhàn biết rõ hảo ý của nàng, trong lòng cảm thấy lâng lâng vui sướng, ấm áp lạ thường. Từ lúc nhỏ đến giờ ít có người quan tâm đến chàng như vậy. Bây giờ đột nhiên từ trên trời rơi xuống một vị cô nương mặt hoa da phấn, cực kỳ xinh đẹp lại quan tâm lo lắng yêu thương chàng sâu đậm như vậy, bèn đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nàng, cảm kích nhìn vào khuôn mặt ngọc của nàng rồi nói nhỏ :

- Đừng giận mà, sau này ta không nói như vậy nữa.

Mai Đông Ni hài lòng mỉm cười bảo :

- Nhàn Nhàn, ngươi đến nơi đây thì ta cũng phải dẫn ngươi đi cho biết mới đáng mặt chủ đất chứ?

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu nói :

- Ta đến thành Bắc Kinh này đã hơn nửa năm rồi. Sơn hào hải vị của đất này ta đã nếm qua hết rồi, những đồ ăn thức uống ngon cũng không thứ gì thoát khỏi miệng ta.

Mai Đông Ni cười hì hì liếc nhẹ Đặng Tiểu Nhàn một cái rồi nói tiếp :

- Ngươi thì chỉ biết có ăn với uống. Ta nói là sẽ tự nguyện làm người dẫn đường bởi vì ở đây có nhiều chỗ nên đến, mà ngươi căn bản là không biết. Sáng sớm mai chúng mình sẽ lên Diệu Phong sơn trước. Nhân tiện ta sẽ dẫn ngươi ghé thăm một người.

Lời nói của nàng thật trúng ý Đặng Tiểu Nhàn. Từ lúc chàng đến Bắc Kinh đến giờ trừ sòng bạc và Thiên Kiều ra, chàng chỉ mới quanh quẩn trong rừng tùng phía sau địa đàn để luyện tập công phu, đâu có thời gian đi thăm thú cảnh đẹp khác.

Võ công gia truyền đã học xong, câu hỏi về thân thế cũng được giải tỏa rõ ràng. Mọi việc đều đã hoàn tất, trong lòng chàng tự nhiên cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái. Bây giờ vừa nghe Mai Đông Ni nói đến thật là trúng ý chàng, nên liền gật đầu cười nói :

- Được, ta muốn biết ngươi đưa ta đến gặp người nào?

Mai Đông Ni nghịch ngợm bảo :

- Thế nào? Bộ sợ ta đem ngươi đi bán sao?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Yên tâm, không ai dám phí tiền mà bỏ ra mua cái đồ vô tích sự này đâu.

Mai Đông Ni bật cười đau bụng, lấy tay ôm ngực nói :

- Ta dẫn ngươi đến gặp sư phụ ta.

Đặng Tiểu Nhàn đã được lãnh giáo sự lợi hại của Mai Đông Ni, chàng thầm nghĩ sư phụ của nàng nhất định phải là nhân vật có võ công tuyệt thế lợi hại phi thường.

Từ sau khi chàng biết rõ được thân thế của mình, tự nhiên chàng dần dần cảm thấy ham thích võ công, không hề có thái độ bỏ ghét như trước. Chàng nghĩ mình không thể nhắm mắt làm ngơ, cũng không được làm nhục nhã đến gia phong.

Do đó chàng cực kỳ cao hứng đáp :

- Được.

Mai Đông Ni mỉm cười sung sướng :

- Vậy thì ngươi về đi. Sáng sớm ngày mai ta đến khách điếm tìm ngươi. Đừng quên đem kiếm theo, nhớ đấy.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu nói :

- Làm sao quên được. Ta đi đây. Nhờ ngươi thay ta chào đại thúc một tiếng nhé.

Nói chưa dứt lời, chàng nhẹ nhàng tung mình, người đã vọt qua khỏi bức tường, chớp mắt thân ảnh mất hút vào trong màn đêm dày đặc.

Mai Đông Ni mê mẩn nhìn theo cái bóng của Đặng Tiểu Nhàn đang mất dần vào phía xa xa. Nàng không thể ngờ rằng sự hiểu lầm giữa hai người lại được hóa giải một cách dễ dàng nhanh chóng đến như vậy.

Nàng đâu biết rằng lần đầu tiên Đặng Tiểu Nhàn gặp Cung Thân Vương nơi sòng bạc Cát Tường, trong lòng đã nảy sinh một tình cảm quý mến đối với nhân vật này. Qua cuộc đàm luận hôm nay, chàng lại biết được phong thái cao sang, khí độ hào sảng, kiến giải vô cùng chính xác khiến cho lòng chàng càng phục hơn. Cho nên mới không hề để ý phiền trách cái thái độ có chút vô lễ, kỳ dị của nàng. Ngược lại, trong bụng đã nảy sinh một tình cảm yêu mến không nói nên lời.

Điều càng quan trọng hơn là Đặng Tiểu Nhàn sau khi biết được phụ thân chàng cùng với đương kim Hoàng đế Hoằng Lịch đã kết nghĩa huynh đệ, nên cũng thay đổi thái độ thù địch trước đây đối với người Mãn Châu, bởi vì chàng tin rằng cách làm của phụ thân tất phải có thâm ý sâu xa.

Mai Đông Ni quay mình đang muốn trở về phòng, phía sau chợt vang lên tiếng cười vui vẻ của Cung Thân Vương.

Mai Đông Ni bỗng đỏ mặt xấu hổ, cúi đầu nói :

- Gia gia. Người vẫn chưa ngủ sao?

Cung Thân Vương cười đáp :

- Gia gia đang muốn kiếm Tiểu Nhàn đánh cờ nói chuyện cho vui. Ai ngờ con ôm chặt quá làm cho người ta sợ quá chạy mất tiêu rồi.

Mai Đông Ni dựa sát vào người Cung Thân Vương nũng nịu cười nói :

- Ngày tháng còn dài, mà chàng lúc nào đánh cờ với gia gia mà chẳng được? Làm gì mà gia gia phải hấp tấp ngay bây giờ?

Cung Thân Vương nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc con gái, rồi cười bảo :

- Chàng? Chàng là ai? Ai là chàng của con?

Mai Đông Ni thấy phụ thân hỏi vặn để chọc mình, khuôn mặt nàng đỏ ửng lên phụng phịu nói :

- Gia gia thật là xấu ghê, cứ chọc con hoài à.

Cung Thân Vương nói tiếp :

- Hắn là người có thể tin cậy phó thác suốt đời. Gia gia rất thích. Hắn con cũng thật sự vui mừng. Nhưng mà bên ngoài hắn tuy rất hiền lành, nhưng nội tâm rất cứng rắn khí khái, cho nên sau này con phải có tính ôn nhu hiền dịu một chút. Nếu như để hắn sợ mà chạy mất e rằng hắn sẽ không bao giờ quay trở lại đâu.

Mai Đông Ni chớp đôi mắt đen láy, chu cái miệng nhỏ xíu, giận lẫy rồi đáp :

- Chạy thì mặc kệ, đâu thiếu người như vậy.

Cung Thân Vương biết rõ tính nết con mình, liền cười bảo :

- Con đừng giả bộ nói cứng. Gia gia thấy hết cả rồi. Con gái ta đã dần dần đổi tính, tình yêu quả nhiên có sức mạnh ghê gớm thật.

Tâm sự của Mai Đông Ni đã bọ cha mình hiểu thấu, nàng liền lao mình trong lòng Cung Thân Vương, miệng lẩm bẩm trách yêu :

- Gia gia...

* * * * *

Phía ngoài tây trực môn bỗng xuất hiện một đôi nam nữ.

Trời cao trong vắt xung quanh không một gợn mây.

Vầng thái dương vừa mới mọc, chiếu xuống những tia nắng sớm ấm áp vô cùng dễ chịu.

Thiếu nữ mặc một bộ y phục bằng vải thô màu lam, có điểm những bông hoa trắng, dưới chân mang một đôi giày vải màu đen, hai bím tóc đen mượt lắc lư phía sau, khuôn mặt trắng hồng trông càng xinh đẹp bội phần.

Thiếu niên mặc một chiếc trường sam bằng vải trắng, hai chân cũng xỏ một đôi giày vải. Đôi mày kiếm cùng với đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ anh tuấn, phong thái nhàn nhã, tiêu diêu thoát tục, trong tay cầm một túi vải hình dáng thon dài.

Hai thiếu niên thiếu nữ này nhìn cách phục sức bề ngoài cũng bình thường như bao nhiêu người dân khác. Nhưng khi họ vừa xuất hiện, lập tức gây ra sự chú ý cho mọi người xung quanh, ánh mắt của họ cứ dán chặt vào hai người, miệng không ngớt trầm trồ khen ngợi.

Thiếu niên đó chính là Đặng Tiểu Nhàn, còn thiếu nữ kia không ai khác hơn mà chính là Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhàn cứ mở to đôi mắt, đăm đăm nhìn Mai Đông Ni tựa như thân hình nàng có một sức hút kỳ lạ, làm cho ánh mắt chàng không rời được khỏi cái bóng dáng mỹ miều của người bạn đồng hành.

Mai Đông Ni thừa dịp chàng đang ngơ ngẩn không chú ý, liền đưa khuỷu tay thúc vào hông chàng một cái.

Đặng Tiểu Nhàn đau quá mím chặt môi lại suýt chút nữa đã la lên một tiếng thất thanh, vội vàng trợn mắt nhìn Mai Đông Ni :

- Ngươi...

Mai Đông Ni liếc chàng một cái rồi dịu dàng trách :

- Mắt ngươi không được liếc ngang, ngó dọc nghe chưa.

Đặng Tiểu Nhàn lúc này mới cảm thấy mình hơi thất thố, mặt chàng chợt đỏ bừng rồi từ từ xoay người lại rồi cứ lẳng lặng bước đi lên trước.

Mai Đông Ni vội vàng phóng người đuổi theo nói nhỏ :

- Ngươi... ngươi giận ta thật sao?

Đặng Tiểu Nhàn quay lại đáp :

- Ta đâu phải con đỉa dai nhách nên đâu có bao giờ biết giận lâu.

Mai Đông Ni bỗng kéo tay Đặng Tiểu Nhàn rồi nói rỉ vào tai chàng :

- Đến rồi kìa.

Mai Đông Ni nói xong đã chạy nhân lên phía trước. Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy bối rối trong lòng, cũng im lặng không nói tiếng nào, liền phóng theo sau.

Phút chốc hai người đã dừng lại phía trước một chiếc lều. Trong lều có bày mấy cái bàn, vài băng ghế gỗ. Trước cửa lều có để một cái máng nước dành cho ngựa uống và một ít cỏ tươi.

Phía sau lều có một hàng cọc gỗ trên đó buộc gần chục con lừa, một lão già đang ngồi trên băng ghế hút thuốc.

Vừa thấy hai người tiến lại, lão già vừa mời ngồi vừa quay người vào trong gọi lớn :

- Tiểu lục tử, mau dắt hai con lừa ra đây.

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt nhìn Mai Đông Ni ý như trách móc :

- Đại tiểu thư nhiều tiền mà lại không dùng đúng chỗ, để lên núi lại tốn tiền đi mua hai con lừa sao?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng kéo tay chàng một cái muốn cười nhưng không dám cười thành tiếng, vội ghé sát tai chàng thì thầm :

- Ngốc tử đừng nói nữa, chút xíu ta sẽ nói cho ngươi nghe.

Một đứa trẻ chừng mười bốn tuổi đã dắt hai con lừa đến trước mặt hai người.

Lão già đang ngồi trên băng ghế cũng tiện tay lấy ra hai cái đệm vải đè lên lưng con lừa.

Mai Đông Ni lấy ra hai mươi đồng tiền để lên trên cái bàn dài, rồi cầm lấy dây cương nhẹ nhàng tung mình phóng lên lưng con vật, mỉm cười phi ra ngoài.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩn ngơ nhìn theo hồi lâu, mới định thần lại, rồi vội vàng quay mình phóng lên lưng lừa đuổi theo nàng.

Mai Đông Ni giật nhẹ dây cương khiến cho con lừa bước chậm lại sóng đôi với Đặng Tiểu Nhàn

rồi nàng mỉm cười nói :

- Hai con lừa này là vật cho thuê, hiểu chưa?

- Thuê à? Nếu như người ta cưỡi nó chạy đi luôn thì sao?

Mai Đông Ni bật cười lấy tay chỉ vào ngã ba trước mặt :

- Phía trước có một hẻm nhỏ, sao ngươi không rẽ vô thử xem?

Đặng Tiểu Nhàn chợt nổi tánh trẻ con, rẽ vào theo con đường nhỏ. Chàng dùng đủ mọi cách cũng không thể bắt nó lạc bước đi vào đó. Chàng đành bất lực, không biết làm sao hơn bèn nói :

- Thật quái lạ...

Mai Đông Ni mỉm cười :

- Kỳ thực chẳng có gì là quái lạ cả. Họ đã huấn luyện con lừa rất hay, chúng nó chỉ thuận theo đại lộ mà đi lên Diệu Phong sơn. Ngươi có muốn rẽ qua con đường nhỏ ấy cũng không được. Khi vừa tới chân núi Điêu Phong Sơn này, con lừa lập tức dừng lại. Lão chủ cho thuê liền dắt nó đi uống nước ăn cỏ đến lúc đi về người ta tất nhiên phải bỏ ra một số tiền thuê nó tiếp. Một khi về đến cửa Tây trực, nó sẽ không chịu đi nữa, một bước cũng không nhúc nhích. Lúc đó, lão chủ lại ra dắt nó về. Không tin, ngươi cứ thử lại xem.

Đặng Tiểu Nhàn không khỏi lấy làm kinh ngạc. Hai người vẫn cưỡi lừa lên trước. Người đi đường càng lúc càng thưa dần. Đặng Tiểu Nhàn không ngừng đưa mắt liếc nhìn Mai Đông Ni rồi đột nhiên nháy mắt một cái, cười hì hì không dứt.

Mai Đông Ni trợn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi cười cái gì?

Đặng Tiểu Nhàn tinh quái liếc nhìn nàng cười nói :

- Ngươi coi cái bộ dạng của chúng mình giống cái gì nào?

Mai Đông Ni thừa biết chàng sẽ nói ra những lời không hay ho cho lắm. Nhất định sẽ là những câu chọc ghẹo mình nên cố ý trầm sắc mặt, lạnh lùng bảo :

- Không biết. Ngươi nói đi.

Đặng Tiểu Nhàn vừa lấy tay vuốt ngực vừa lắc đầu cười nói :

- Sợ lắm, ta không nói ra thì hay hơn.

Đặng Tiểu Nhàn giật mạnh dây cương, thúc lừa phóng nhanh, không buồn để ý đến nàng.

Chàng càng không nói Mai Đông Ni càng muốn biết. Nhìn theo sau lưng của chàng, nàng tức rằng không cắn được chàng một cái, vừa hận đến mức muốn tát cho chàng một cái cho bõ ghét. Nhưng không cách nào chạy vượt lên trước được nên đành phải xuống nước nói giọng năn nỉ :

- Ngươi nói đi. Ta không trách ngươi đâu!

Đặng Tiểu Nhàn tinh nghịch ghé sát vào tai nàng nói nhỏ :

- Ngươi xem chúng ta có giống như đôi vợ chồng trẻ đi về nhà mẹ không?

Khuôn mặt trắng như ngọc chợt đỏ bừng lên, tay nắm lại thành quyền giơ lên làm cho Đặng Tiểu Nhàn sợ mất vía, vội vàng thúc lừa chạy lẹ, Mai Đông Ni đuổi theo không kịp bèn nói với theo, giọng có vẻ trách móc nũng nịu :

- Đồ khỉ, ngươi xấu lắm, cứ nói bậy không à!

Hai người cứ chọc qua chọc lại nói nói cười cười. Chốc chốc lại vang lên những tiếng cười trong trẻo tinh nghịch của đôi trai tài gái sắc này.

Trời đã dần về trưa.

Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni đã tới dưới chân núi Diệu Phong sơn. Quả nhiên không sai, hai con lừa đen đã dừng lại không chịu bước tới trước nữa.

Trên núi Diệu Phong xây dựng vô số đền chùa, miếu mạo. Cái lớn thì hùng vĩ tráng lệ, cái nhỏ thì chạm trổ công phu đẹp đẽ, mỗi nơi một vẻ, đua nhau khoe sắc.

Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni đi bộ lên núi đến lưng chừng núi thì ngồi nghỉ chân tại Chính Giác tự, mua cơm chay ăn. Sau đó cứ men theo sơn đạo mà leo đến tận đỉnh núi.

Bỗng nhiên...

Một vị lão tăng đã đứng ngay trước mặt, hai tay chắp lại, miệng niệm Phật hiệu rồi cúi mình về phía hai người thi lễ.

Mai Đông Ni vội vàng chắp hai tay lại, cúi mình đáp lễ, miệng cũng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Thần sắc nàng cực kỳ nghiêm trang, thái độ vô cùng kính cẩn.

Lão tăng đã đi xa dần, Đặng Tiểu Nhàn mới nhìn nàng rồi hỏi :

- Ngươi tin Phật?

Mai Đông Ni nhẹ nhàng thở dài vừa đi vừa nói với chàng :

- Người ta trong lúc bàng hoàng sợ hãi thì sẽ tin...

Mai Đông Ni nhìn Đặng Tiểu Nhàn trong ánh mắt lộ ra một tia nhìn kỳ lạ. Nàng lặng im hồi lâu rồi nói tiếp :

- Trước đây hầu như mỗi ngày ta đều lên Diệu Phong sơn này để lễ Phật.

Đặng Tiểu Nhàn là người vô cùng thông minh há lại chẳng hiểu được ẩn ý trong những lời nói của nàng sao? Cho nên vừa nghe thấy vậy trong lòng chàng cực kỳ xúc động nhiên mặt nói với Mai Đông Ni :

- Đông Đông, ngươi yên tâm. Về sau ta sẽ không làm cho ngươi phải bàng hoàng sợ hãi đâu.

Mai Đông Ni ngước đôi mắt lấp lánh nhìn Đặng Tiểu Nhàn đăm đăm không chớp. Trong khóe mắt xinh đẹp trong như mặt nước hồ thu bỗng ngân ngấn những giọt lệ.

Đây hoàn toàn không phải là những giọt nước mắt khổ đau mà chính là những giọt lệ sung sướng, rồi nàng cất giọng run run :

- Nhàn Nhàn, ngươi... ngươi đối xử với ta thật là tốt.

Từ khuôn mặt của nàng, cử chỉ của nàng cho đến ánh mắt long lanh ngấn lệ cũng toát ra một vẻ ôn nhu ngay cả thanh âm mà nàng phát ra cũng hàm chứa một sự nhu mì dịu dàng khó tả, không thể nói lên bằng lời.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nhìn Mai Đông Ni trong lòng cực kỳ kinh ngạc và còn cảm thấy quái lạ nữa. Bởi vì chàng không ngờ rằng chỉ qua một đêm mà nàng đã thay đổi nhiều đến như vậy, tựa như đã lột xác biến thành một con người hoàn toàn khác.

Hai người say sưa nhìn nhau hồi lâu trong im lặng, nhưng tâm hồn họ càng lúc càng xích lại gần nhau hơn. Thật là lúc này không có lời nói nào có thể diễn tả cho xiết.

Một lúc sau, Mai Đông Ni mới cười lên vui vẻ, rủ Đặng Tiểu Nhàn :

- Nhàn Nhàn, chúng mình cùng đi xem thác nước nhé?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu cười bảo :

- Ừ.

Hai người tiếp tục trèo lên đỉnh núi. Đường đi vô cùng tĩnh lặng, người leo lên càng lúc càng hiếm thấy hơn. Nàng cứ im lặng đi sát bên người Đặng Tiểu Nhàn, nụ cười hạnh phúc làm nổi bật lên khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của nàng. Thỉnh thoảng nàng lại đưa mắt liếc nhẹ sang bên cạnh. Trong ánh mắt chất chứa bao nhiều lời yêu thương mà lời nói không thể nào biểu lộ ra được.

Đặng Tiểu Nhàn cũng không nói được câu nào. Chàng cúi đầu xuống nhìn vào những dấu chân của chính mình rồi lại nhìn vào những vệt bùn đất bám trên mặt sơn thạch. Xa xa là những cọng cỏ non xanh mượt, lòng vẫn chưa hết bồi hồi ngạc nhiên pha lẫn sung sướng trước những đổi thay đột ngột của người bạn đồng hành xinh đẹp đang đi bên cạnh. Họ cứ tự nhiên đi gần vào chỗ tận cùng của khu rừng già dày đặc.

Chỗ này có một cái hồ nước tự nhiên do thác nước từ trên đỉnh núi chảy xuống nhập vào trong hồ. Do sức nước quá mạnh làm cho những giọt nước bắn ra tung tóe khắp nơi tạo thành một bức màn sương mờ bao phủ xung quanh, gặp lúc những tia nắng mặt trời chiếu xuống khiến cho bức màn sương trở nên lóng lánh tựa như chiếc cầu vồng ngũ sắc, vô cùng đẹp đẽ. Đứng xa nhìn trông giống như bồng lai tiên cảnh hiện ra giữa nhân gian.

Phía trong hồ những đóa sen màu tím hồng nở rộ rải đều khắp mặt hồ, men theo bờ có mấy cây cổ thụ tán lá rậm rạp không rõ tên. Dưới bóng cây râm mát có để một vài hòn thạch đăng thiên nhiên làm chỗ nghỉ cho người du ngoạn lên đây ngắm cảnh.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn thấy những giọt mồ hôi rịn ra nơi sống mũi, trên trán của Mai Đông Ni, chàng liền mỉm cười cất tiếng nói với nàng :

- Đông Đông, ta mệt rồi. Chúng mình hãy ngồi xuống đây nghỉ chân một chút đã.

Tình yêu không cần dùng lời lẽ để nói mà phải cần dùng tâm ý để hiểu ra thôi.

Mai Đông Ni cảm kích nhìn Đặng Tiểu Nhàn. Nàng biết rằng chàng tuy nói rằng rất mệt nhưng kỳ thực là vì lo lắng cho nàng nên nàng gật đầu mỉm cười dịu dàng ngồi xuống bên cạnh Đặng Tiểu Nhàn.

Phía trước mặt hai người có một dòng suối rộng chừng mấy trượng, nước suối cứ chảy quanh co uốn lượn xuống dưới chân núi. Phía dưới có những tảng đá nhô lên chắn đi khiến cho dòng nước đang chảy bị chặn lại đột ngột liền văng lên những giọt nước bắn ra chung quanh, tiếng chảy róc rách nghe êm tai vô cùng.

Đặng Tiểu Nhàn chợt nảy ra một ý, cười nói với nàng :

- Đông Đông, chúng mình cùng chơi trò chạy đua, được không?

Mai Đông Ni đưa mắt nhìn chàng rồi hỏi :

- Đua cái gì?

Đặng Tiểu Nhàn chạy đến hái hai bông hoa, đưa cho Mai Đông Ni một cái sau đó nhẹ nhàng tung mình chạy đến bên bờ suối rồi nói lớn :

- Ta đếm một hai ba xong chúng mình cùng thả nó xuống nước để nó theo dòng nước chảy xuống, còn chúng mình chạy đuổi theo sau. Hoa của ai xuống dưới chân núi trước thì người đó thắng được không?

Mai Đông Ni tựa như trẻ con, vỗ tay reo vui rồi nói :

- Hay, hay lắm. Chuẩn bị một, hai, ba.

Hai người đồng thời thả bông hoa rơi vào dòng suối. Dòng nước liền cuốn phăng bông hoa trôi xuống cực kỳ nhanh lẹ, trong nháy mắt đã ra tít ngoài xa.

Hai người cùng cất tiếng cười vui vẻ, đề một hơi chân khí đồng thời tung mình chạy theo bông hoa đang trôi nhanh.

Bông hoa của Đặng Tiểu Nhàn lướt đi thật nhanh, không bao lâu đã vượt xa cánh hoa của Mai Đông Ni. Thấy vậy nàng luống cuống giậm chân liên hồi, miệng la lên như thúc hối bông hoa trôi mau.

Đặng Tiểu Nhàn đang lúc cao hứng, lòng hả hê đắc ý. Chợt bông hoa của chàng bị rơi vào xoáy nước, nó cứ quay tròn tại chỗ, lúc chìm lúc nổi không thể nào thoát ra được.

Trong phút chốc bông hoa của Mai Đông Ni đã vượt lên phía trước. Nàng thấy Đặng Tiểu Nhàn đang lo lắng trông thật buồn cười. Nàng càng làm bộ, nháy mắt trêu tức chàng :

- Tục ngữ có câu “Trời thì cũng có lúc nổi gió bão chứ”. Chỉ trách là các hạ đắc ý quá sớm. Tạm biệt nhé, ta đi trước đây.

Mai Đông Ni vừa nói xong lại quay người nhăn mặt chọc tức chàng rồi mới tung mình phóng đi đuổi theo bông hoa đang trôi nổi theo dòng nước.

Đặng Tiểu Nhàn khom lưng nhìn theo bông hoa của mình đang chìm nổi trong vũng nước xoáy trong lòng thầm nhủ:

“Ta đếm một, hai, ba nếu như bông hoa này không thoát khỏi nơi đó, ta dứt khoát phải lén đi hái một bông khác dù sao thì hoa đâu có đánh dấu mà sợ. Ai mà có thể phân biệt được cơ chứ?”

Chàng tuy thông minh thật nhưng Mai Đông Ni tinh ma không kém, tựa như nàng đã đoán trước được tâm sự của chàng nên vừa chạy nàng vừa quay đầu lại nhìn chàng không cho Đặng Tiểu Nhàn có cơ hội hạ thủ.

Đặng Tiểu Nhàn bực tức giậm chân than trời rủa thầm trong bụng:

“Con a đầu quỷ quái này, ngươi cũng thông minh đáng sợ đấy chứ”.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên trố mắt kinh ngạc chỉ thấy bông hoa đang xoay tròn trong xoáy nước đột ngột chìm xuống mất tích, lúc nổi lại lên trên mặt nước thì đã cách xa chỗ cũ ngoài mấy trượng.

Đặng Tiểu Nhàn vui mừng ra mặt rồi co chân đuổi theo.

Bỗng nhiên...

Một tiếng la thất thanh vang tới rồi nghe giọng nói buồn rầu chán nản của nàng :

- Hỏng rồi, ông trời ơi hãy cứu giúp ta một phen...

Phút chốc Đặng Tiểu Nhàn đã lại vượt qua Mai Đông Ni. Chàng quay người liếc nàng một cái, chỉ thấy bông hoa của nàng đã lao như điên cuồng xuống chân núi.

Phía dưới chân núi thỉnh thoảng lại vang lên những thanh âm của hai người. Những tiếng cười vui vẻ những tiếng la kinh ngạc xen lẫn tiếng thở dài lẫn tiếng mắng yêu.

Những du khách trên núi đứng xa xa nhìn đôi trai gái đẹp như kim đồng ngọc nữ giáng thế dường như họ cũng vui lây với niềm vui vô hạn của hai người.

Thời gian cạn một chén trà trôi qua, Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni cơ hồ xuống đến chân núi cùng một lúc. Mai Đông Ni thừa dịp chàng không chú ý liền phất tay ném một viên sỏi nhỏ xuống mặt nước. Hòn sỏi liền bay vút đến trúng ngay vào giữa bông hoa của Đặng Tiểu Nhàn.

Nàng đã sử dụng lực đạo ném hòn đá một cách vừa vặn khéo léo khiến cho những người xung quanh trầm trồ khen ngợi bởi vì nếu không đúng lúc thì bông hoa sẽ lướt qua mà không hề hấn gì, còn nếu dùng lực quá mạnh thì nó sẽ bị nát vụn tơi tả ra thành từng cánh.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Bông hoa của Đặng Tiểu Nhàn đang trôi đã bị hòn sỏi nhỏ chạm nhẹ vào khiến nó quay tròn tại chỗ. Trong thoáng chốc, bông hoa của Mai Đông Ni đã vượt lên trước. Thế là phần thắng thuộc về Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhàn cố ý thở dài, tiếp đó cất tiếng hỏi nàng :

- Ai thua đây?

Mai Đông Ni lớn tiếng đáp :

- Ngươi thua chứ ai.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười cãi lại :

- Ta nói ngươi thua rồi.

Mai Đông Ni bực tức giậm chân không chịu :

- Ngươi muốn chơi ăn gian sao?

Đặng Tiểu Nhàn đưa ngón tay lên má mình lêu lêu chọc tức Mai Đông Ni rồi nhìn nàng cười ha hả bảo :

- Người chơi xấu giở trò ăn gian chính là ngươi đó. Người ném đá cản hoa phạm luật chơi cho nên thắng cuộc là ta mới phải chứ?

Mai Đông Ni nghe vậy chợt đỏ mặt, xấu hổ, cúi đầu xuống rồi mỉm cười thẹn thùng nhưng vẫn bướng bỉnh đến cùng dứt khoát không chịu thua nên bảo chàng :

- Coi như là không phân thắng bại. Chúng mình chơi lại một lần nữa nhé.

Mai Đông Ni không đợi Đặng Tiểu Nhàn đồng ý, cắm đầu co giò bỏ chạy. Đặng Tiểu Nhàn bị cái dáng vẻ tinh nghịch ngây thơ của nàng làm cho lòng chàng cũng cảm thấy vui vẻ, thế là chàng cũng im lặng co cẳng phóng theo sau Mai Đông Ni.

Đặng Tiểu Nhàn thấy nàng không trở về theo đường cũ mà cứ chạy miết vào rừng trong lòng không khỏi cảm thấy quái lạ vội lên tiếng hỏi :

- Đông Đông, ngươi định chạy đi đâu vậy?

Mai Đông Ni không quay đầu lại, cứ vừa chạy vừa nói :

- Kể như ngươi thắng đi. Không nói nữa, ta đưa ngươi đến gặp sư phụ ta đây.

Đặng Tiểu Nhàn vội chạy lên trước. Phía sau họ chợt vọng đến một tiếng thở dài nhẹ nhưng hai người đều không nghe thấy.

Chương 17: Kiếm Khí Ngút Trời

Mặt trời đã chênh chếch ngả về phía tây. Trên khoảng đất bằng phẳng ở chính giữa sơn cốc có một hộ nông dân.

Một lão nông mình mặc một bộ y phục bằng vải thô màu lam nhạt tay trái cầm một cái ống điếu dài miệng không ngớt phì phà nhả khói mù mịt, trên tay phải đang nắm lấy một quân cờ trắng mắt chăm chú nhìn vào bàn cờ mà chưa đánh xuống.

Đặng Tiểu Nhàn uống cạn chén rượu rồi giơ tay lấy một cái đùi gà há miệng cắn một cái, đưa mắt nhìn Mai Đông Ni đang đứng bên cạnh theo dõi cuộc chơi, nhe hàm răng dính đầy thịt và mỡ gà bóng nhẫy cười với nàng.

Mai Đông Ni buồn cười đưa mắt liếc lão nông giơ con cờ lên một cái.

Đặng Tiểu Nhàn rụt cổ liếm mép rồi lấy tay nhanh lẹ để cái đùi gà vào trong đĩa.

Mai Đông Ni nhịn không được nữa liền nhoẻn miệng cười hì hì... Bỗng nàng chợt nhớ ra vội lấy tay bịt miệng lại nhưng không còn kịp nữa...

Liền nghe “cạch” một tiếng quân cờ trắng trên tay lão nông đã đặt xuống một vị trí trên bài cờ xong, ngẩng đầu nhìn Mai Đông Ni cười ha ha nói:

“A đầu, ngươi coi sư phụ thắng rồi nè, ngươi có mừng cho sư phụ không?”

Đặng Tiểu Nhàn chút xíu nữa đã phun thịt gà trong miệng ra ngoài, chàng vội đưa tay bịt miệng cố nuốt nó trở xuống nghênh cổ trợn mắt suýt chút nữa là bị chết sặc rồi.

Mai Đông Ni liếc chàng một cái rồi nói :

- Phải rồi, nếu sư phụ đã thắng thì đồ nhi nhất định sẽ vui mừng cho lão nhân gia chứ!

Lão nông cười ha ha nhìn Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu tử, ngươi còn chưa chịu đầu hàng sao?

Đặng Tiểu Nhàn đưa tay nhón lấy quân cờ đen bóng mỉm cười nhìn lão nông rồi nói :

- Lão nhân gia, nếu như vãn bối đặt quân cờ đen xuống chỗ này thì lão nhân gia tính thế nào đây?

Nói chưa dứt lời quân cờ màu đen đã di động đến góc phải phía trên rồi đứng trấn ở đó.

Lão nông chợt run bắn người nhìn chăm chú vào bàn cờ rồi chán nản thở dài một tiếng lắc đầu nói :

- Lão phu lại thua rồi!

Mai Đông Ni chộp lấy bả vai của lão nông nũng nịu trách :

- Sư phụ mau nể sợ người ta quá vậy, không đánh cờ thì đố quyền, còn không thì đổ súc sắc, bài cào, không phải đồ nhi nói ngoa chứ... sư... sư phụ thật là mê bài thành tật.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhàn chợt sáng rực lên, dường như muốn nói điều gì nhưng khóe miệng cứ mấp máy không thốt nên lời.

Lão nông cười hà hà bảo :

- A đầu, nếu như sư phụ đây không ham đánh bạc để đến nỗi thua phụ thân ngươi thì làm sao có thể thu nhận người có tính tình bướng bỉnh không chịu nghe lời như ngươi làm đồ đệ chứ?

Mai Đông Ni giậm chân giận dỗi nói :

- Tệ quá, sư phụ cứ bêu xấu đồ nhi trước mặt người ta không hà, mai mốt đừng hòng mà kêu con đem Tảo Nhi Hồng tửu cho sư phụ uống.

Lão nông lắc đầu thở dài nói :

- A đầu, ngươi không cho sư phụ uống rượu thì dứt khoát phải khiêng sư phụ vào quan tài cho xong, nếu không con sâu rượu quậy phá loạn hết ruột gan khiến ta dở sống dở chết thật là chán ghê.

Mai Đông Ni nhịn không được liền cười hì hì ra chiều thích thú.

Đặng Tiểu Nhàn thấy lời nói cử chỉ của lão nông này khôi hài vui vẻ, thái độ bình dị gần gũi dễ thân, chàng chẳng những không lấy đó làm phiền trách mà trái lại đối với vị cao nhân này lại nảy ra một tình cảm yêu mến kính trọng nên vội vòng tay thi lễ mỉm cười nói lớn :

- Lão nhân gia cao quý hơn người không biết xưng hô thế nào cho phải.

Lão nông vén tóc cười nói :

- Lão đây họ Từ, thân hữu đều nói ta mê đánh bạc, còn nghề nông chỉ là giả nên đều gọi là Bán

Nông.

Đặng Tiểu Nhàn vội cúi mình thi lễ nghiêm giọng nói :

- Vãn bối hân hạnh được tương kiến Từ lão tiền bối.

Từ Bán Nông lia lịa lắc đầu :

- Tục, lão phu đây ghét nhất ba cái điệu bộ này, tiểu tử nói thật đi, mi có biết chơi bài không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Biết.

Từ Bán Nông vô cùng cao hứng mỉm cười nói tiếp :

- Mi thích chơi loại bài gì?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm chỉnh đáp :

- Bài gì cũng được. Miễn có chơi là thích rồi.

Từ Bán Nông vỗ tay cười nói :

- Được lắm, giỏi lắm, tiểu tử mi có dám chơi với lão đây mấy ván không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu cười nói :

- Dám chứ sao không?

Từ Bán Nông lại hỏi :

- Chơi loại bài gì?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười :

- Vãn bối nói rồi, bài gì cũng được, chỉ cần được chơi là thích rồi, tùy lão tiền bối quyết định.

Từ Bán Nông tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng hơi khó chịu, lão thầm nghĩ:

“Tiểu tử này nói giọng nghe sao phách lối quá, lão đây sẽ dậy cho mi một bài học nhớ đời. Lão đã uống rượu quá nửa đời người, đổ quyền cũng vậy đã chơi là phải thắng, không ai địch nổi, ta phải chơi một trận với nó mới được. Cho nó biết, lão đây lợi hại ra sao, phải rồi, cái trò này thì bất quá nó mới mười sáu, mười bảy tuổi cũng vẫn còn kém ta nửa đời người mà”.

Một thoáng im lặng trầm mặc trôi qua.

Từ Bán Nông đưa tay lấy từ trong người ra ba hột súc sắc lấy tay ước lượng, những hột súc sắc tung nhẹ trên tay rồi trầm giọng hỏi :

- Thế nào? Tiểu tử nhà ngươi có dám đổ mấy ván súc sắn với lão đây không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu nói :

- Được, nhưng mà chúng ta phải có ít tiền đặt lấy hên cái đã.

Nói xong chàng rút từ trong người ra mấy tấm ngân phiếu, để nó lên bàn rồi thuận tay cầm lấy một bát lớn, dùng tay áo lau qua một lượt rồi hỏi Từ Bán Nông :

- Ai đổ trước?

Đặng Tiểu Nhàn giơ tay cầm lấy ba hột súc sắc rồi nhấc lên ước lượng nhẹ nhàng sau đó ném vào trong bát một cái để thử, xong rồi đưa mắt nhìn Từ Bán Nông cười nói :

- Lão đổ, ta đoán nhưng không đoán lớn nhỏ mà chỉ đoán xem mấy điểm, nội trong ba ván, vãn bối chỉ cần đoán sai một lần là kể như tiền bối thắng cuộc.

Từ Bán Nông kinh ngạc bàng hoàng, lão cơ hồ như không dám tin vào lỗ tai của mình, mắt trợn miệng há, cứ nhìn chằm chằm vào Đặng Tiểu Nhàn, hồi lâu mới chậm chạp cất tiếng :

- Tiểu tử làm như vậy há chẳng phải là ngươi chịu thiệt sao, nói thật lão đây tuy mê cờ bạc thành tật cũng không muốn lợi dụng chơi gác kẻ khác.

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lớn bảo :

- Lão tiền bối cứ yên tâm, vãn bối quyết không thể thua đâu.

Từ Bán Nông bị chàng nói khích liền nổi giận trầm giọng bảo :

- Tiểu tử, đây là ý muốn của người đừng có nói là lão đây ỷ lớn hiếp bé đấy nhé, ngươi chuẩn bị đi, lão sẽ đổ đây.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười quay ra phía sau nhanh như điện xẹt.

Từ Bán Nông phất nhẹ tay áo giơ tay đón lấy ba hột súc sắc rồi đưa lên miệng thổi nhẹ một hồi, vung tay ném nó vào cái bát lớn, đôi mắt không chớp nhìn đăm đắm vào ba hột súc sắc đang xoay tròn trong đó.

Đặng Tiểu Nhàn nhắm mắt ngưng thần yên lặng lắng nghe những thanh âm trong trẻo của những hột súc sắc đang chuyển động.

Mai Đông Ni hết nhìn những hột súc sắc trong bát rồi lại ngó ngó Đặng Tiểu Nhàn đang nhắm mắt ngưng thần, nàng vô cùng hồi hộp dường như nín thở tiếng tim đập trong lồng ngực cũng nghe rõ ràng.

Những hột súc sắc trong chén đã chậm dần rồi dừng hẳn, liền nghe thấy tiếng Đặng Tiểu Nhàn nói lớn :

- Hai con ba điểm một con bốn điểm.

Trong cái bát, rõ ràng là hai hột ba điểm, một hột bốn điểm hoàn toàn chính xác với lời nói của chàng.

Từ Bán Nông và Mai Đông Ni trợn mắt há miệng nhìn như bị thôi miên vào ba hột súc sắc trong bát hồi lâu không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhàn hỏi lại :

- Ta nói có đúng không?

Từ Bán Nông lúc này mới định thần lại, buông tiếng thở dài lẩm bẩm nói :

- Đúng!

Từ Bán Nông vừa trả lời vừa giơ tay lấy những hột súc sắc ném vào trong bát như cũ. Khi ba hột súc sắc vừa dừng lại, Đặng Tiểu Nhàn đã nói :

- Một con một, một con hai, một con ba, đúng không?

Từ Bán Nông lại thở dài trầm giọng đáp :

- Không sai!

Nói vừa dứt lời Từ Bán Nông đã gieo những hột súc sắc xuống bát. Lúc ba hột súc sắc còn chưa kịp dừng hẳn lại đã nghe tiếng nói của Đặng Tiểu Nhàn :

- Một con bốn, một con năm, một con sáu điểm kể ra cũng hơi lớn đấy, không sai chứ?

Quả nhiên không sai nhưng Mai Đông Ni sợ sư phụ mình mất mặt liền nhanh như chớp chạm rất nhẹ vào bát rồi không đợi cho Từ Bán Nông mở miệng, nàng đã vội cướp lời :

- Không đúng, hoàn toàn không đúng.

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Đúng hay không thì trong lòng lão tiền bối tất phải minh bạch, cái bát này đã bị đụng nhẹ vào cho nên điểm đã bị dội thành Bạo Tư tức là ba mặt một điểm.

Từ Bán Nông nhìn vào ba chấm đỏ chói nằm ngay ngắn trong bát rồi cất tiếng cười vang khen ngợi :

- Tiểu tử thật là tuyệt kỹ hô biến như thần. Lão đây đến nay mới được đại khai nhãn giới, hay! Hay lắm!

Mai Đông Ni thấy sư phụ mình chẳng những không giận mà còn khen ngợi Đặng Tiểu Nhàn không ngớt trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng cao hứng thay cho chàng.

Đặng Tiểu Nhàn từ từ quay người lại hai tay chắp lại nhìn Từ Bán Nông đang ngớ ngẩn xuất thần ngồi im như tượng đá mỉm cười không nói.

Hồi lâu Từ Bán Nông mới bắt đầu cười ha hả nói :

- Nghe nói ở thành Bắc Kinh có một thiếu niên trẻ tuổi chỉ trong một đêm danh tiếng đã vang dội khắp cửa thành, hễ đánh là tất thắng từ trước đến giờ chưa hề thất tín. Nên được người ta xưng tụng là Đổ Quốc Trạng Nguyên lão đây khó khăn lắm mới dành dụm được mấy trăm lạng bạc định vào trong thành kiếm gã làm vài ván, ai ngờ chưa kịp đi kiếm gã thì đã sạch túi rồi.

Đặng Tiểu Nhàn cười hi hì bảo với lão :

- Lão tiền bối không cần di đâu nữa? Đổ Quốc Trạng Nguyên đang ngồi trước mặt lão nhân gia đây.

Đặng Tiểu Nhàn nói xong liền lấy tay đẩy đống ngân phiếu trên bàn tới trước mặt Từ Bán Nông rồi nói tiếp :

- Xin lão tiền bối vui lòng thu nhận, kể như đây là tiền vãn bối kính biếu lão để lão nhân gia mua rượu uống vui, nếu như lão tiền bối còn muốn đánh bạc, vãn bối sẽ có ngày đến hầu bạn cùng với người, nhưng mà nếu lại thua thì sẽ không có tiền uống rượu nữa đâu.

Mai Đông Ni nghe mấy câu chọc vui của chàng liền ôm bụng lăn ra mà cười, lấy tay chỉ vào Từ Bán Nông rồi bảo :

- Xem sư phụ có còn mê bài nữa không, nhược bằng đánh nữa thì ngay cả cái mền rách cũng

không có mà đắp nữa cho coi.

Từ Bán Nông liếc mắt rồi trợn tròn nhìn Mai Đông Ni cười mắng :

- Lòng dạ nữ nhân luôn hướng ra ngoài, thật là chẳng sai chút nào. May mà người còn chưa bước ra khỏi cửa mà đã đem tiểu tử này đến định lấy hết tiền của lão già nầy. Mai kia nếu ngươi bước qua khỏi cửa rồi chắc có lẽ dám đem cái thân già này đi bán cho người ta lắm?

Mai Đông Ni đỏ mặt xấu hổ liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn một cái rồi vội vàng cúi đầu xuống.

Từ Bán Nông chợt chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn trầm trọng nói :

- Còn tiểu tử nhà mi sao không chịu nói sớm, nếu biết mi là Đổ Quốc Trạng Nguyên thì cái thân lão tiểu này đâu dám so tài cùng mi.

Ba người vừa nói vừa cười một hồi, sau đó Đặng Tiểu Nhàn liền đem những khẩu quyết, yếu lĩnh của cách đánh bạc nhất nhất giải thích tường tận cho Từ Bán Nông nghe, rồi đích thân làm mẫu cho lão coi.

Từ Bán Nông chẳng những cơ trí thông tuệ hơn người mà nội công cũng đã đạt đến hóa cảnh nên chỉ trong một thoáng đã lĩnh hội được tất cả, từ cách khống chế hột súc sắc như thế nào, sức nặng nhẹ tùy lúc cho đến các kỹ xảo khác. Dần dần lão đã có thể đổ được số điểm như mình mong muốn.

Từ Bán Nông tuy tuổi đã đến mức cổ lai hy nhưng tâm tính vẫn như con nít, lão vỗ vào vai Đặng Tiểu Nhàn, cao hứng cười ha ha nói :

- Số ngân phiếu này coi như lão đây mượn tạm ngươi làm vốn đánh bạc, hôm nay tuy thua mấy trăm lạng nhưng mai mốt vào thành đến sòng bạc lấy lại mấy hồi. Lúc đó hai ta sẽ đến quán Đông Lai thuận làm một bữa ngon.

Mai Đông Ni bĩu môi nói :

- Hừ, không cho đồ nhi theo thì đồ nhi không cần.

Từ Bán Nông không thêm để ý đến nàng, đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp, hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi :

- Mi biết võ?

Đặng Tiểu Nhàn biết rằng Từ Bán Nông đã đề cập vào chuyện chính yếu, bất giác chàng hơi chấn động tinh thần rồi nghiêm trọng đáp :

- Biết.

Từ Bán Nông hỏi tiếp :

- Ngươi dùng loại binh khí gì?

Đặng Tiểu Nhàn trả lời :

- Kiếm.

Từ Bán Nông liếc nhìn chiếc túi vải để bên cạnh chàng rồi mỉm cười nói :

- Trong đó phải chăng là kiếm?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu nói :

- Đúng vậy.

Từ Bán Nông tiếp tục nói :

- Rút kiếm của ngươi ra múa thử cho lão coi.

Đặng Tiểu Nhàn vốn tính tình cuồng ngạo cứng rắn không thích người khác ra lệnh bắt mình phải nghe nhưng chàng chợt nghĩ đến Mai Đông Ni đã bảo chàng đem kiếm lại đây, trong này tất phải có thâm ý gì đây. Lại nữa chàng với Từ Bán Nông rất là hợp ý nhau nên chàng không chút ngần ngại đứng dậy lui ra sau mấy bước, giơ tay rút thanh Mặc kiếm ra khỏi vỏ.

Chàng xoay nhẹ cổ tay, một luồng ô quang lướt qua, tả thủ bắt quyết để trước ngực, hữu thủ nắm chặt thanh kiếm thoáng chốc Đặng Tiểu Nhàn đã triển khai tư thế.

Từ Bán Nông mở to đôi mắt nhìn mãi vào thanh Mặc kiếm trên tay Đặng Tiểu Nhàn. Bỗng nhiên mắt lộ kỳ quang lớn tiếng hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu tử, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là gì của ngươi?

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút kinh ngạc rồi đáp :

- Gia phụ Từ Bán Nông hơi chút ngạc nhiên không ngớt đưa mắt dò xét nhìn chàng nét mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào, hồi lâu mới trầm giọng bảo :

- Múa kiếm.

Đặng Tiểu Nhàn cúi mình đáp :

- Vâng.

Đặng Tiểu Nhàn vung tay một cái trong tiếng rít chói tai của thanh kiếm, những đường kiếm vung lên tạo nên vô vàn đóa hoa lấp lánh sắc đen tỏa ra khắp nơi, thế kiếm phát ra nhanh lẹ giống như sét đánh sao băng, kiếm ảnh bao phủ xung quanh, kiếm khí bốc ra rợn người.

Mai Đông Ni thấy vậy vô cùng thích thú cứ liên tục vỗ tay reo hò cổ vũ Đặng Tiểu Nhàn.

Từ Bán Nông tụ thần nhìn kỹ nét mặt lạnh như giá băng không hề tỏ ra một chút thái độ gì cả.

Kiếm phong lưu chuyển tựa như gió lốc mưa giông, đường kiếm phát ra mỗi lúc một nhanh phút chốc cả thân hình như quyện vào hợp với thanh kiếm thành một khối, nội trong vòng mười trượng kiếm khí tỏa ra vô cùng mãnh liệt, khiến cho những chiếc lá tùng hình kim bị kiếm khí bứt ra khỏi cây bay lả tả đầy trời hồi lâu mới từ từ bay ra xa và rớt xuống đất.

Đột nhiên...

Kiếm quang chợt dừng lại, Đặng Tiểu Nhàn vận khí định thần, mặt không đổi sắc bước nhanh lên trước cúi mình thi lễ cất giọng nói với Từ Bán Nông :

- Cung thỉnh lão tiền bối chỉ giáo.

Từ Bán Nông vẫn giữ vẻ mặt băng giá lạnh lùng bảo :

- Tiểu tử ngươi muốn nghe những lời nói thật, hay là...

Đặng Tiểu Nhàn tỏ vẻ ngạc nhiên cười lớn đáp :

- Tiền bối cứ nói thẳng, vãn bối xin cung kính lắng nghe.

Từ Bán Nông gật đầu nói :

- Kiếm thuật của các hạ nếu như lấy con mắt thế tục mà xét thì có thể liệt vào hạng đệ nhất cao thủ võ lâm đủ để lên mặt trong giang hồ.

Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni đưa mắt nhìn nhau vui mừng khôn xiết, tâm hồn lâng lâng bay bổng cực kỳ đắc ý.

Từ Bán Nông đột ngột trầm hẳn sắc mặt nghiêm giọng nói tiếp :

- Nhưng nếu lấy kiếm mà luận kiếm thì dưới mắt lão đây kiếm thuật của các hạ chẳng những không có gì ảo diệu mà chẳng qua chỉ như đứa trẻ lên ba tập tành múa kiếm không có gì lạ lùng cả...

Mai Đông Ni vừa nghe vậy mặt hoa đột nhiên đổi sắc. Nàng biết rõ tính nết quật cường của Đặng Tiểu Nhàn, sợ chàng với Từ Bán Nông không hợp ý với nhau, chỉ cần một lời nói có thể xảy ra xung

đột nên định bước lên an ủi chàng vài câu...

Chợt nghe Đặng Tiểu Nhàn cười lớn nói :

- Dưới mắt lão tiền bối, vãn bối lẽ nào không chịu nổi một trận đấu thật sao?

Từ Bán Nông nghiêm mặt nói :

- Không sai, nói ra có lẽ ngươi không chịu phục, tiểu tử ngươi có dám đánh cược với lão đây một lần nữa không?

Đặng Tiểu Nhàn điềm nhiên cười nói :

- Được, nhưng không biết cách đánh cược như thế nào?

Từ Bán Nông cười ha ha nói :

- Lão đây ngồi yên vị tại chỗ này, tiểu tử nhà ngươi dùng toàn lực xuất chiêu công kích ra ba thế, chỉ cần thân hình lão di động rời khỏi chỗ ngồi là kể như ngươi thắng. Tiểu tử, ý nhà ngươi như thế nào?

Lão già này thật là mê bạc thành tính, bất cứ lúc nào cũng không quên được chuyện cờ bạc cá cược.

Đôi mày kiếm của Đặng Tiểu Nhàn chợt chau lại, lạnh lùng cười lên một tiếng, bởi vì từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng bị ai khinh thường nặng nề như vậy, trong lòng chàng tuy cực kỳ phẫn nộ nhưng vẫn không hề thất lễ, chấp hai tay lại lớn tiếng nói :

- Tốt lắm! Nhưng không biết lấy gì đặt cược cho được?

Từ Bán Nông cười ha hả :

- Chúng ta có thể dùng mấy tấm ngân phiếu làm tiền đặt cược chịu chưa?

Đặng Tiểu Nhàn cười gật đầu :

- Được, lão tiền bối hãy chú ý, vãn bối sắp xuất chiêu đây.

Nói vừa xong chàng liền bước tới nhanh như điện xẹt, thanh kiếm đã bay ra bong người cùng với kiếm ảnh đã lướt tới chụp xuống đầu Từ Bán Nông đang ngồi im bất động.

Từ Bán Nông vẫn nhắm mắt ngồi im không hề cử động, kiếm khí tỏa ra phóng tới trước trong phút chốc lưỡi kiếm chỉ còn cách lồng ngực không đầy hai tấc.

Bỗng nhiên...

Đôi mắt của Từ Bán Nông chợt mở ra, tả thủ vương ra lẹ như điện chớp chạm nhẹ vào thân kiếm thanh Mặc kiếm đã bị đẩy ra.

Hữu chưởng xoay nhẹ đẩy ra mau như gió cuốn ép tới trước ngực Đặng Tiểu Nhàn đồng thời mở miệng la lớn :

- Quay về!

Thanh kiếm trong tay Đặng Tiểu Nhàn bị đẩy lui, trong lòng đã cảm thấy không ổn, vội lắc vai nhún người tung mình lùi ra phía sau, thế tránh tuy nhanh nhưng vẫn chậm một bước. Chàng chỉ cảm thấy một luồng kình khí vô hình như có như không sắp đè lên ngực mình.

Đặng Tiểu Nhàn tâm thần kinh động muốn tránh nhưng không được, đang định vận khí hộ thân, luồng kình lực vô hình đã ép tới trước ngực. Chỉ thấy bóng người bay ra, Đặng Tiểu Nhàn đã bị dội ngược trở về chỗ cũ, bước chân loạng choạng hồi lâu mới đứng vững lại được.

Khuôn mặt Mai Đông Ni chợt thất sắc, tim đau nhói, song cước điểm nhẹ xuống đất người đã nhanh chóng bay tới giơ tay đỡ lấy Đặng Tiểu Nhàn giọng lọ lắng hỏi :

- Nhàn Nhàn, ngươi... ngươi không sao chứ?

Đặng Tiểu Nhàn cảm kích đưa mắt nhìn nàng rồi mỉm cười lắc đầu bảo :

- Không sau đâu, ngươi mau tránh ra để ta lãnh giáo thêm một hai chiêu nữa của lão tiền bối.

Mai Đông Ni đưa mắt âu yếm nhìn chàng khóe miệng khẽ động đậy dường như muốn nói điều gì nhưng nghẹn ngào không thốt nên lời, thở dài một tiếng chau đôi mày liễu rùi tiện đà nhảy tránh qua một bên.

Đặng Tiểu Nhàn quay người nhìn lại chỉ thấy Từ Bán Nông vẫn nhắm mắt ngồi yên tại chỗ không hề cử động. Lúc này chàng mới chợt hiểu ông lão nhà quê không có gì đặc biệt đang ngồi trước mặt mình, mang trong người võ công tuyệt thế, một vị cao nhân ẩn mình vô cùng kín đáo.

Đặng Tiểu Nhàn tính khí cuồng ngạo đâu dễ chịu thua. Chàng vội ngưng thần tụ khí vận hết công lực chuẩn bị rồi cúi mình thi lễ lớn tiếng bảo :

- Lão tiền bối nên cẩn thận, vãn bối sẽ xuất thủ đây.

Từ Bán Nông mỉm cười nói tiếp :

- Tiểu tử cứ thi triển toàn bộ công lực, đừng lo lắng cho lão già này.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe, tính háo thắng lại nổi lên, chàng vận sức dùng toàn lực xuất chiêu, thanh thế quả nhiên lợi hại hơn trước nhiều.

Kiếm ảnh múa lên chập chùng, tiếng rít vang lên xé tai, kiếm quang lấp loáng lưu chuyển không ngừng, những đóa hoa kiếm tung bay khắp nơi, mũi kiếm phóng tới tựa như sao băng giáng lạc, đâm tới giữa mặt Từ Bán Nông. Càng lạ lùng thay Từ Bán Nông vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ không động đậy, mắt vẫn khép tay để im không cử động như đang chìm vào giấc ngủ say không biết thanh kiếm sắc bén đã sát bên người.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy không khỏi vui mừng, lòng thầm nghĩ:

“Có thể đắc thủ được chiều này”.

Nào ngờ chính lúc đó thanh kiếm trong tay chàng đột nhiên khựng lại tựa như chạm phải một bức tường vô hình, cho dù chàng có dốc hết sức cũng không thể nào đâm tới dù là nửa bước.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên biến đổi, trong lòng vô cùng kinh sợ thầm la một tiếng không xong rồi vội vàng thu kiếm thối lui ra sau. Cánh tay phải đột nhiên bị tê buốt, hóa ra là một luồng phản kình đã theo thân kiếm dội ngược về khiến cho thân hình chàng bị chấn động phải lui về nguyên chỗ cũ, thanh Mặc kiếm trong tay cơ hồ như sắp bay khỏi tay chàng.

Đặng Tiểu Nhàn bản tính ngạo mạn quyết không chịu thua, chỉ thấy chàng chớp mắt hú lên một tiếng thân và kiếm đã nhập làm một, những ánh ô quang lấp lánh bao phủ chung quanh mũi kiếm xỉa tới trước ngực Từ Bán Nông lẹ hơn điện xẹt.

Chiêu này là một tuyệt kỹ dùng để công phá kẻ địch hộ vệ thân mình của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp. Đặng Tiểu Nhàn trong lúc quá xấu hổ và phẫn nộ đã đem toàn lực xuất chiêu phóng tới, cho nên kiếm phong phát ra hơi lạnh buốt xương, ô quang lóa lên chói mắt khiến người ta không dám nhìn gần.

Từ Bán Nông dường như cũng biết sự lợi hại ghê gớm của nó, hai mắt đột ngột trợn trừng, tia nhìn dữ dội sắc như lưỡi dao cứ dán chặt vào thân kiếm, tả thủ mau lẹ vươn ra tựa như điện xẹt, hai ngón tay xỉa tới, kẹp cứng lấy thanh kiếm, đồng thời hữu thủ nhẹ nhàng đẩy ra rồi cất tiếng cười ha hả nói :

- Tiểu tử, ngươi chịu thua chưa?

Đặng Tiểu Nhàn đã bị một luồng nhu kình chậm chạp ép tới khiến cho thân hình bị tống trở về chỗ cũ, thanh Mặc kiếm trong tay đã bị Từ Bán Nông đoạt lấy.

Đặng Tiểu Nhàn chợt tỉnh lại, nghĩ đến câu “Kiếm tại nhân tại, kiếm huy nhân vong” trong lúc cấp bách đang định liều mạng với Từ Bán Nông.

Bất ngờ...

Một tiếng thở dài vang lên, Đặng Tiểu Nhàn hơi thoáng ngạc nhiên chợt thấy Từ Bán Nông nhìn không chớp mắt vào thanh Mặc kiếm trong tay lẩm bẩm nói một mình :

- Than ôi! Năm xưa quần hùng luận kiếm ta đã bị thua một chiêu nửa thức dưới tay chủ nhân của thanh Mặc kiếm này. Người đã không tị hiềm thắp nến luận đàm suốt đêm làm cho ta tâm tư thông suốt, trong thoáng chốc ngộ ra được chân lý của kiếm thuật, sau đó ta đã không có ý tiếp tục dọc ngang giang hồ nữa, quy ẩn nơi thôn dã lấy ruộng đồng làm vui, không ngờ rằng sắp tới cuối đời lại được trông thấy Mặc kiếm, tương kiến với hậu duệ của cố nhân. Nhân sinh tùy duyên lẽ nào đây là ý trời!

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn từ từ buông xuống.

Những đám mây đỏ sẫm đã bao phủ khắp trời.

Khói bếp bốc lên nghi ngút, những con chim cũng đã bay về tổ của mình.

Gia nô đã chuẩn bị xong bữa cơm. Từ Bán Nông, Đặng Tiểu Nhàn, Mai Đông Ni đang ngồi quanh ngọn đèn ăn uống vui vẻ.

Từ Bán Nông vô cùng hứng chí, uống cạn hết chén này đến chén khác, rồi nhìn Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả nói :

- Tiểu tử, chắc ngươi còn chưa phục.

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm giọng nói :

- Lão tiền bối...

Từ Bán Nông trợn tròn đôi mắt, sắc diện chợt trầm xuống, cắt ngang lời chàng giọng ông không vui :

- Ta và Chu đại hiệp luận kiếm kết giao và gọi nhau bằng huynh đệ, các hạ kêu ta một tiếng “lão bá” lẽ nào lại là một điều nhục nhã hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng cũng cực ký cao hứng vội vàng đứng dậy cúi rạp mình lễ bái rồi cất giọng cung kính thưa :

- Tiểu điệt khấu đầu bái kiến lão bá...

Từ Bán Nông ngồi yên nhận lễ rồi cười ha hả bảo :

- Đứng dậy, đứng dậy, như vậy mới xứng đáng là ngươi chứ, hơn nữa lại có vẻ thân mật hơn, nói mau, ngươi thua mà có chịu phục không?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm mặt đáp :

- Lão bá thần công cái thế, tiểu điệt tuy thua, nhưng rất phục người.

Từ Bán Nông cứ lắc đầu liên tục đoạn nói lớn :

- Sai rồi, ngươi phải không phục mới đúng.

Đặng Tiểu Nhàn không hiểu bèn hỏi lại :

- Ý của lão bá là...

Từ Bán Nông nghiêm giọng bảo :

- Chu đại hiệp trong người mang võ công quán tuyệt, vô địch thiên hạ Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp tuy chỉ có ba chiêu nhưng cũng đủ làm kinh thiên động địa khiến cho quỷ khốc thần sầu, thiên hạ không ai địch nổi, cho nên giang hồ võ lâm đều khiếp sợ tôn người là “Thiên hạ đệ nhất kiếm”. Ngươi há liều lĩnh khinh thường làm tổn hại uy danh của lệnh tôn sao?

Đặng Tiểu Nhàn càng nghe càng mơ hồ, chàng thầm nghĩ nếu như kiếm pháp gia truyền Thu Phong Tảo Diệp này thật là lợi hại như lời lão bá nói, thì tại sao vừa mới xuất thủ đã bị người chế ngự, cứ coi như mình chưa đủ công lực thì cũng chẳng thể nào thất bại thảm hại như vậy được, chàng bỗng tỏ vẻ nghi ngờ :

- Tiểu điệt ngu độn không tài nào lãnh hội được huyền cơ ẩn chứa trong lời của lão bá.

Từ Bán Nông nhấc chén rượu uống cạn đoạn cười nói :

- Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp tuy là vô địch thiên hạ nhưng mà hiền điệt chỉ mới học được kiếm phong chưa hề lãnh ngộ kiếm ý, uy lực của kiếm pháp tự nhiên không thể phát huy ra hết được. Điểm mấu chốt chính là ở đây.

Đặng Tiểu Nhàn lơ mơ hiểu ra một phần nhưng không rõ lắm liền nói :

- Xin lão bá nói rõ hơn một chút.

Từ Bán Nông suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Cảnh giới tối cao của kiếm pháp là ở chỗ thần động tâm chuyển, tâm chuyển niệm sinh, niệm sinh ý đến, lấy ý khiên kiếm, ý đến kiếm ra. Như vậy thế kiếm đánh ra liên miên bất tuyệt công kích

không ai địch nổi, đánh là tất thắng.

Đặng Tiểu Nhàn được thiên phú dị bẩm, tư chất thông minh hơn người chỉ cần nghe thoáng qua, suy nghĩ một chút là đã có thể lãnh hội được toàn bộ tâm ý của Từ Bán Nông. Ngộ ra được chân lý trong đó, trong lòng chàng vui sướng vô hạn bèn đứng phắt dậy cúi mình bái dài miệng nói lớn :

- Đa tạ lão bá ra tay chỉ điểm khiến cho đầu óc ngu tối của tiểu điệt đây được khai mở thật là hữu ích vô cùng. Xin nhận của tiểu điệt một lạy để bày tỏ tấc lòng.

Từ Bán Nông trong lòng cũng vô cùng hoan hỉ, thấy hậu duệ của cố nhân kiệt xuất như thế phải gật đầu khen ngợi :

- Thật hiếm có kẻ nào có huệ căn thiên bẩm như ngươi, vừa nghe nói qua đã hiểu. Võ học cũng là một môn nghệ thuật cực kỳ thâm ảo, được trời phú cho dĩ bẩm thêm với cố gắng tự thân, còn phải có tâm tính khoáng đạt, ba cái phối hợp với nhau mới mong...

Mai Đông Ni ngơ ngác không hiểu vội chen vào :

- Sư phụ, luyện võ công và tâm tính căn bản là hai chuyện khác nhau, con không hiểu ý của sư phụ.

Từ Bán Nông nhè nhẹ thở dài đưa mắt nhìn nàng rồi nói :

- A đầu ngốc nghếch kia, một kẻ tâm địa hẹp hòi không thể dung nạp được hết, mặc dù được thiên phú dị bẩm, chăm chỉ luyện tập võ công cũng khó mà thành tựu bởi vì hắn thiếu cái tâm phẳng lặng thẳng thắn, cái khí hạo nhiên tốt lành, nếu cứ gắng sức mà không có thì khó tránh khỏi việc tự làm thương tổn đến mình, đó chẳng phải là tai hại hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt lập tức lãnh hội được tâm ý, chàng không thể ngờ rằng ông lão nhà quê tướng mạo tầm thường ngồi trước mặt lại là một bậc đại trí, một kỳ nhân trong giới võ lâm đã đạt tới mức siêu phàm nhập thánh. Chàng không để mất lương cơ vội vàng cung kính hỏi :

- Tiểu điệt tập võ nên lấy cái gì làm trọng?

Từ Bán Nông cười bảo :

- Tâm bình thường.

Đặng Tiểu Nhàn chắp tay cảm tạ rồi cười đáp :

- Tiểu điệt cho rằng nhân sinh như bàn cờ, ai có tâm bình thường thì mọi việc đều tốt đẹp cả văn lẫn võ cũng đều như nhau cả.

Từ Bán Nông cao hứng cười ha hả nói :

- Hài tử dễ dạy, nhưng thân thế của ngươi đặc biệt khác thường trên vai lại mang trọng trách. Ngươi nên nhớ kỹ ba ngày nữa vào lúc trăng lên. Ngươi hãy mang kiếm đến đây để lão này thử xem ngươi tiến bộ ra sao, trời cũng chẳng còn sớm nữa, các ngươi hãy mau trở về nhà đi.

Vầng trăng lơ lửng trên cao.

Tiếng chim ăn đêm rúc lên từng hồi.

Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni sóng bước bên nhau lướt mình ra khỏi khu rừng rồi từ từ chạy xuống dưới chân núi Diệu Phong sơn.

Đột nhiên từ phía bìa rừng phía sau ngọn núi vọng lại những tiếng thở dài bi thương thống thiết giọng nghe ai oán tựa như tiếng thở than của cung nữ trong chốn thâm cung, tiếng khóc nỉ non nghe đứt từng đoạn ruột.

Mai Đông Ni bỗng run lẩy bẩy thân hình, bất giác đi sát bên người Đặng Tiểu Nhàn hơn, tay nắm lấy tay áo của chàng rồi nói nhỏ :

- Chạy mau đi, ta sợ...

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt nhìn nàng thấp giọng nói :

- Ngươi không sợ người lẽ nào lại còn sợ quỷ.

Mai Đông Ni tức giận liếc xéo chàng một cái rồi giơ tay định đánh, ngay lúc đó tiếng than ai oán lại vang tới càng lúc càng gần tựa như cách trước mặt hai người không xa.

Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni vội quay người về hướng có tiếng thở dài phát ra chỉ thấy ở một mô đất cao phía trong rừng cây có một thiếu nữ trẻ tuổi với mái tóc dài chấm lưng đang đứng quay lưng về phía hai người, mình mặc một chiếc áo trắng phía ngoài có khoác tấm lụa màu lam nhạt, đứng im dáng vẻ mảnh mai yếu đuối, tấm lụa mỏng tung bay nhè nhẹ, mái tóc dài phất phơ trong gió, thân hình cũng tựa hồ sắp bị làn gió cuốn đi.

Tuy nhìn không thấy mặt nàng nhưng cũng có thể cảm nhận được rằng nhất định là nàng phải đẹp, vẻ đẹp thanh khiết thoát tục, tựa như thiên tiên giáng thế.

Lại một tiếng thở dài vọng lại, tiếp đó là tiếng ngâm của thiếu nữ nọ:

Lầu cao khách đi rồi

Hoa viên lá rụng đầy sân

Ánh hoàng hôn đã phủ đầy

Lòng ta ngao ngán buồn thay

Vẻ xuân giờ đã đi đâu

Để ta trở lại gục đầu buồn thương.

Thanh âm tuy nhỏ nhẹ dịu dàng êm tai nhưng lại hàm chứa vẻ âm trầm lạnh nhạt khiến người nghe không khỏi cảm thấy đau thương.

Mai Đông Ni chợt rùng mình ớn lạnh liền kéo Đặng Tiểu Nhàn giọng run run thì thầm bên tai chàng :

- Quỷ nữ bái nguyệt có gì đáng xem nào, đi nhanh lên. Ta... ta sợ lắm.

Đặng Tiểu Nhàn không để ý đến Mai Đông Ni, đôi mắt chàng cứ mở to không chớp nhìn chằm chằm vào cái bóng sau lưng của thiếu nữ áo trắng phía trong khu rừng.

Thiếu nữ áo trắng lại thở dài một tiếng bi ai, dùng tay nâng nhẹ ống quần, thân hình thướt tha như liễu rủ, dáng vẻ thanh thoát trông đẹp đến cực điểm.

Đặng Tiểu Nhàn thất thanh la lớn :

- Xin cô nương dừng bước...

Thiếu nữ áo trắng bước nhanh hơn, đầu không ngoảnh lại thanh âm phát ra càng lạnh lùng hơn, vừa đi vừa nói :

- U minh dương thế hai đường khác nhau không tiện tương kiến, xin nhị vị mau quay lại.

Song cước của Đặng Tiểu Nhàn đã điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã bay vút lên không lẹ tựa sao sa điện chớp lao thẳng về hướng thiếu nữ áo trắng nọ.

Thiếu nữ áo trắng nọ cơ hồ như đã biết trước được hành động này của chàng, cũng không biết nàng dùng thân pháp gì mà thân hình cũng lơ lửng trên không tựa như làn khói mỏng bay tuốt vào nơi rừng sâu.

Đặng Tiểu Nhàn đứng ngơ ngẩn ngoài bìa rừng không dám tự tiện tiến vô, cùng lúc Mai Đông Ni cũng đã đến sát không rời lấy nửa bước lẽo đẽo bên chàng. Suy nghĩ một hồi rồi chàng lên tiếng gọi vào trong rừng :

- Cô nương đích thị là người, tại sao cứ hí lộng quỷ thần, làm cho người ta sợ hãi?

Tiếp đó phía trong rừng văng vẳng truyền lại những thanh âm của thiếu nữ bí hiểm nọ giọng lạnh như giá băng :

- Ta là cô hồn vô chủ, không có ý làm hại nhị vị, các hạ nếu còn lôi thôi nhiều lời, đừng trách ta xuất thủ đả thương ngươi. Nơi này không phải là đất lành, nhị vị đừng tự chuốc lấy phiền hà.

Đặng Tiểu Nhàn hừ lạnh một tiếng, làn ô quang đột ngột lóe lên, thanh Mặc kiếm đã rút ra khỏi vỏ cầm chặt nơi tay rồi lắc nhẹ thân hình đã lẹ làng phóng vút vào trong rừng sâu nhanh hơn điện xẹt.

Tiếng kêu kinh ngạc vang lên, Mai Đông Ni cũng phóng mình vào rừng theo sau Đặng Tiểu Nhàn.

Bóng cây nhảy múa, tiếng chim bay trong đêm nghe xao xác, đom đóm lập lòe lúc ẩn lúc hiện càng khiến cho cảnh vật âm u rợn người.

Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni định thần đưa mắt tìm kiếm trong rừng hồi lâu nhưng không thấy bóng dáng của thiếu nữ áo trắng đâu nữa.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng nghi ngờ trong miệng lẩm bẩm một mình :

- Thật là quái lạ.

Mai Đông Ni run rẩy, tâm thần bất định lắp bắp nói :

- Quỷ... Là quỷ rồi.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn đang tìm kiếm nhưng nói chắc chắn :

- Là người hơn nữa lại là...

Đặng Tiểu Nhàn bỗng nhiên biến sắc mặt liếc nhìn Mai Đông Ni đang ở bên cạnh rồi vội vàng ngậm miệng ngay lập tức.

Khi thấy nàng không chú ý mới yên tâm.

Mai Đông Ni vừa bị một trận sợ thất kinh hồn vía bởi vậy nàng không hề để ý nghe lời chàng nói đương nhiên làm sao có thể hỏi lại chàng.

Đặng Tiểu Nhàn như sợ Mai Đông Ni phát hiện ra điều gì nên không đợi nàng phải thúc giục, vội nắm tay nàng kéo ra rồi bảo :

- Đông Đông. Ngươi đã sợ như vậy thì chúng ta chạy ra mau!

Mai Đông Ni đưa mắt thâm tình nhìn chàng cảm động gật đầu.

Hai người nắm tay nhau nhanh chóng thoát ra khỏi rừng sâu, xong triển khai khinh công nhằm theo sơn lộ lướt như bay xuống núi.

Thình lình tiếng thở dài ai oán lại vang đến từ phía khu rừng, thiếu nữ áo trắng đã như một làn khói nhẹ bay ra từ bên ngoài khu rừng rậm âm u, mắt dõi nhìn theo hai cái bóng của Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni từ từ khuất dần, miệng nhè nhẹ thở dài như sắp khóc. Nàng thật là đẹp, đẹp đến nỗi khiến cho người ta không dám nhìn gần, đôi mắt sáng trong lấp lánh chất chứa vẻ sầu muộn và niềm oán hận vô tận. Rõ ràng là nếu không yêu thực sự thì làm sao có oán hận nảy sinh?

Tiếng thở dài trong đêm cứ vang mãi vang mãi trong không trung rồi mất hút vào khoảng không vô tận. Trừ bản thân nàng ra thì đâu ai có thể nghe thấy bởi vì Đặng Tiểu Nhàn và Mai Đông Ni đã dần dần đi xa.

* * * * *

Vào một buổi tối ba hôm sau.

Trên trời không có một ánh sao ngay cả vầng trăng cũng không biết lạc vào nơi nào.

Bức màn đêm dày đặc càng lúc càng bao phủ khắp nơi tựa như có thể dùng tay để sờ vào được.

Kiếm thuật của Đặng Tiểu Nhàn đã tăng tiến vượt bậc thần tốc vô cùng, vượt ra khỏi sở liệu của Từ Bán Nông cho nên lão ta không ngừng khen ngợi chàng và lại chỉ thêm cho chàng một số yếu pháp quan trọng hơn nữa.

Đặng Tiểu Nhàn rời khỏi nơi ở của Từ Bán Nông liền vội vã phóng nhanh vào trong khu rừng từ lúc canh hai, nhưng cho đến giờ đã là canh ba.

Mai Đông Ni không đến bởi vì nàng sợ ma.

Đặng Tiểu Nhàn ngồi trên một đám lá khô, chàng chờ đợi một cách ngu ngốc, trong lòng nóng như có lửa đốt.

Đặng Tiểu Nhàn từ thuở nhỏ đến giờ chưa hề chờ đợi một nữ nhân nào. Đây là lần đầu tiên chàng được nếm thử mùi vị của sự chờ đợi.

Kiếm thuật của chàng giờ đây đã có tiến bộ phi thường. Từ Bán Nông đã không cách nào bức lui chàng được, càng không thể nói đến chuyện đoạt thanh Mặc kiếm trong tay. Không những thành tựu này khiến cho Từ Bán Nông không ngừng tán dương khen ngợi nhưng nó cũng chẳng mang lại cho chàng bao nhiêu hưng phấn.

Chàng luôn nghĩ ngợi không biết mình có đoán sai hay không.

Thiếu nữ áo trắng giả làm ma phải chăng là nàng? Không biết nàng có đến không?

Đang lúc chờ đợi đau khổ tuyệt vọng như vậy trong lòng chàng tự nhiên nảy sinh ra một tình cảm bực tức hối hận, chàng tự trách mình sao lại ngu ngốc đến như vậy. Tại sao lại cố chấp đến thế.

Thiếu nữ áo trắng đó có gì đặc biệt hơn người? Thật ra chẳng có gì cả, bất quá chỉ là thanh tao thoát tục một chút khác người ở chỗ là nữ nhân đầu tiên đi vào trong tim mình, hơn nữa lúc chàng bị hai ả dâm ni làm mê hoặc trong tòa cổ miếu nàng đã ra tay cứu chàng. Nàng cũng là nữ nhân đầu tiên chạm vào tấm thân trần của chàng.

Không! Cái dáng vẻ phiêu dật cô độc của nàng, đôi mắt như mơ mộng sâu thẳm của nàng còn thêm tình cảm yêu diễm dịu dàng...

Nghĩ mãi nghĩ mãi Đặng Tiểu Nhàn thốt nhiên tự trách mình giọng chàng khẽ nói :

- May mà ta còn là người thông minh lẽ nào quên rằng đa tình là mang hận suốt đời. Trên trời thì còn có ông tơ bà nguyệt lo mà? Tiểu Nhàn mi sao ngu dại, đần độn sao mà khờ khạo, tăm tối... mới tự mình làm khổ mình tự rơi mình vào cái giếng không đáy như vậy, sao không chịu quay về, Mai Đông Ni còn đang đợi mi...

Đặng Tiểu Nhàn tức giận bỏ đi, không bao lâu lại quay trở lại, cứ đi đi lại lại không biết đã bao nhiêu lần.

Trời đã sắp chuyển qua canh tư.

Đặng Tiểu Nhàn tâm càng hoang ý càng loạn, chàng đứng dựa mình vào thân cây vừa bực tức lại vừa đau thương.

Nàng sẽ không tới, không thể tới, suốt đời không tới được sao.

Chàng nhắm nghiền mắt lại trong lòng nghĩ ngợi như điên như cuồng không biết phải làm thế nào, bèn thở dài lẩm bẩm nói :

- Đúng! Đi tìm nàng, thật là quỷ tha ma bắt, có trời mới biết nàng ở đâu?

Đột nhiên...

Có một âm thanh vọng tới :

- Tiểu Nhàn...

Đặng Tiểu Nhàn toàn thân run lên lập tức mở mắt liền thấy ngay là nàng, vẫn là bộ y phục trắng với miếng vải lụa màu lam nhạt, cũng vẫn là mái tóc dài ngang lưng dáng người mềm mại uyển

chuyển phất phơ trong gió.

Nàng đứng đó lặng yên bất động.

Đôi mắt lấp lánh đen lay láy trầm lắng vẻ u oán sầu bi vô hạn cứ nhìn mãi vào chàng, lặng im tựa như một thạch tượng tinh xảo xinh đẹp, một làn hương thanh thoát nhẹ nhàng lan tỏa...

Nàng đẹp đẽ thuần khiết như vậy, chàng đoán không sai, chính là nàng không hề lẫn lộn với một ai khác.

Đây hoàn toàn không phải là đoán mà là một thứ linh cảm vô cùng kỳ diệu.

Nàng cắn răng mím môi, hy vọng rằng không gặp chàng, hy vọng trên cõi thế này hoàn toàn không có mặt chàng thì tốt hơn. Bởi vì nàng biết rõ chuyện của chàng và Mai Đông Ni. Bởi vì nàng là Bạch Hàng Tố.

- Ngươi đã đến.

Bạch Hàng Tố nhè nhẹ thở dài đưa mắt ai oán nhìn chàng rồi nói tiếp :

- Ngươi muốn thế nào?

Chàng hệt như người vừa sực tỉnh giấc mộng, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của nàng miệng lẩm bẩm :

- Tố tố chúng mình lại đây nói chuyện.

Kéo tay nàng đi vào trong rừng cây. Nàng mấy lần muốn rút khỏi tay chàng, nhưng lòng nàng lại không nỡ cứ lặng đi theo bên cạnh chàng, đôi môi hồng khép chặt không nói tiếng nào.

Đặng Tiểu Nhàn cũng không nói, đầu cúi xuống, mắt nhìn vào dấu chân của mình đạp lên trên bùn đất và những cọng cỏ xanh mượt, chàng tựa như không hề hay biết sự kinh ngạc và vui mừng đã trở lại trên khuôn mặt người bạn đồng hành.

Chương 18: Ngạo Cốt Du Tình

Hai người nắm tay nhau đi vào rừng sâu đến trước một cây đại thụ không rõ tên phía dưới tán lá dày có một vài chiếc thạch kỷ dùng cho du nhân nghỉ chân. Đặng Tiểu Nhàn nhìn vào những chiếc thạch kỷ nói với Bạch Hàng Tố :

- Chúng ta ngồi xuống đây nghỉ chân một lát.

Bạch Hàng Tố nhè nhẹ thở dài, miễn cưỡng ngồi xuống chiếc thạch kỷ dưới gốc cây sắc mặt buồn rười rượi tựa như bầu trời u ám sắp mưa vậy. Đặng Tiểu Nhàn nhìn nàng hồi lâu như cố gắng sắp xếp những suy nghĩ đang miên man trong đầu mình :

- Hãy nghe ta nói, Tiểu Nhàn...

Bạch Hàng Tố cuối cùng cũng đã cất tiếng. Nàng chậm chạp ngẩng đầu lên đưa tay vén những sợi tóc đang lòa xòa xuống trán mình. Đôi mắt đen láy sâu thẳm vẻ ai oán nhìn chàng rồi bắt đầu nói tiếp :

- Ngươi không nên đến thì hơn, và cả ta cũng vô cùng ngu xuẩn, đáng lẽ không được đến nơi này nữa. Đây là nỗi đau của riêng ta. Bây giờ ta nói cho ngươi minh bạch rằng. Đây là lần duy nhất và cũng là lần sau cùng, suốt đời ta sẽ không có một lần thứ hai đâu!

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng đau khổ, tim chàng nóng như lửa đốt tê buốt tựa hồ bị một bàn tay vô hình nào đó bóp nát khiến nó không ngừng chảy máu. Bất giác chàng rùng mình lạnh buốt đưa mắt nhìn nàng rồi cúi đầu nói nhỏ :

- Lẽ nào ta lại giống như một xú cẩu hôi thối làm cho ngươi phải căm ghét không muốn đến gần?

Mắt chàng chiếu ra những tia nhìn phẫn nộ, những tia nhìn tức giận của một kẻ bị người ta khinh khi coi thường.

- Không phải căm ghét...

Ánh mắt của Bạch Hàng Tố đã trở nên nhu mì dịu dàng hơn một chút, đám mây mờ bao phủ trước mặt nàng dường như cũng đã tan biến phần nào. Nàng trầm giọng nói tiếp :

- Mà là ngươi đã chọn lầm người, ngươi đã hoàn toàn sai lầm... Ta... Ta không phải là một đứa trẻ.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng vẻ ngạc nhiên không hiểu gặng lại :

- Cái gì? Cái gì mà không phải là đứa trẻ?

- Không phải chỉ là nói nói cười cười đùa nghịch với ngươi. Ta... Ta muốn là...

Nàng lắc đầu thở dài, chợt ngừng lời không nói nữa, một sợi tóc mượt như tơ bị gió thổi tung bay trước mặt, đôi mắt nhưng càng xa vắng hơn, má phấn chợt hồng lên giọng nói có vẻ kích động :

- Ta đã trải qua bao nhiêu thăng trầm, cũng từng gặp nhiều điều bất hạnh, điều này khiến ta nhận ra rằng ta cần một sự... Chứ không muốn người ta thương hại xót xa...

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên chấn động tâm thần, im lặng không nói.

- Chúng ta sống trong hai thế giới hoàn toàn khác biệt nhau, ngươi là mặt trời, ta là mặt trăng...

Thanh âm, thần sắc của Bạch Hàng Tố dần dần đã ôn nhu trở lại, nàng chợt nhớ rằng chàng đã liều chết quên sống để cứu nàng, lúc trong khách điếm chàng đã sắc thuốc nấu nước lo lắng cho nàng suốt đêm không ngủ, những phút giây đẹp đẽ như vậy, những hồi ức đó khiến cho người ta không thể nào quên...

Trong đêm mưa hôm nào, lúc ở trong địa đạo của ngôi miếu đổ để cứu chàng trong khi vô ý. Nàng đã chạm phải thân hình trần trụi của chàng, ngoài việc tiếp xúc nam nữ bình thường, quan hệ giữa họ giống như một đôi vợ chồng nhỏ mặn nồng ân ái, chàng đã khiến cho nàng mê đắm. Như vậy, nàng yêu chàng vô cùng, nhưng mà bây giờ...

Nàng không dám làm chàng bị kích động thêm nữa, muốn thử xin lỗi chàng, trước tình thế này nàng đành phải lấy giọng an ủi vỗ về như đại tỷ dỗ dành tiểu đệ.

- Tiểu Nhàn, khi hạnh phúc đến ngươi nên giữ chặt lấy nó, đừng để nó trôi qua, Mai Đông Ni là một thiếu nữ khả ái, xem ra có tình cảm sâu nặng với ngươi. Ngươi không thể làm tổn thương người ta.

Đặng Tiểu Nhàn nhảy dựng lên, chàng lấy tay dí vào chóp mũi của Bạch Hàng Tố cười ha hả nói :

- Đến giờ ta mới minh bạch. Hóa ra ngươi vì chuyện ấy mà... Tố Tố ngươi nên hiểu rằng trong mắt ta Mai Đông Ni bất quá chỉ là một tiểu muội nghịch ngợm phá phách, chẳng lẽ ngươi...

Bạch Hàng Tố thở dài buồn rầu nói :

- Hừ! Trước mặt ta thì ngươi luôn nói chẳng qua đó chỉ là một tiểu muội nghịch ngợm hay đùa, còn trước mặt Mai Đông Ni ngươi lại nói trong lòng ngươi, ta chỉ là một tỷ tỷ tình cờ gặp gỡ...

- Đừng nói nữa.

Đặng Tiểu Nhàn thét lên một tiếng lớn làm cho Bạch Hàng Tố sợ hãi giật mình, hai mắt chàng như muốn tóe lửa toàn thân run lên. Bộ dạng trông thật kinh người, hữu thủ chàng chợt vung ra nhanh như tia chớp chụp lấy bàn tay ngọc của nàng, nắm chặt cứng không rời.

Bạch Hàng Tố cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhưng trong cái đau này có một cảm giác kỳ diệu không thể nói ra thành lời. Lòng nàng vô cùng hoảng loạn không biết xử sự sao cho phải, chợt nghe thấy chàng cất giọng nói :

- Ngươi coi ta là người thế nào? Ngoài ra có lẽ ngươi cho rằng ta là kẻ ưa lăng nhăng miệng hay nói linh tinh không kiêng sợ ai. Nhưng ngược lại ta không nói hai lời. Lúc gặp ngươi lần đầu ở Bá Tử khẩu đối với ta đó chỉ là sự tình cờ ngẫu nhiên như ánh sao băng lướt qua một lần mà thôi, nhưng ta có nằm mộng cũng không thể ngờ rằng lại hội ngộ với ngươi lần thứ hai...

Nàng im lặng không nói cứ mở to đôi mắt nhìn chàng đăm đăm.

Đặng Tiểu Nhàn thở hắt ra một tiếng dường như đang đắm chìm trong hồi ức. Nhớ lại chuyện cũ, hồi lâu mới bắt đầu nói tiếp :

- Trời xanh kia khéo trêu ngươi, có trong mộng cũng không ngờ lúc ta lạc đường trú chân nơi tòa miếu để bị hai ả dâm ni dùng dược vật mê hoặc, ngươi lại chạy đến cứu ta...

Bạch Hàng Tố vô cùng xúc động khóe môi khẽ mấp máy muốn nói điều gì đột nhiên khuôn mặt xấu hổ đỏ hồng không nói nên lời.

Đặng Tiểu Nhàn vô cùng xúc động nhìn nàng giọng chân thành :

- Tố Tố từ thời khắc này ta quyết định, ta không hỏi về thân thế của ngươi cũng không muốn biết về quá khứ ra sao, mọi chuyện đã qua ta không nhắc tới nữa.

Đặng Tiểu Nhàn ngừng nói hai tay chàng bất ngờ nắm chặt lấy đôi tay nàng mắt đắm đuối nhìn nàng không chớp, giọng nói trở nên gấp gáp cuồng điên :

- Tố Tố, ta nói cho nàng nghe, quá khứ đã qua ta không thể nào có mặt thì trong tương lai nhất định phải có mặt ta trong tâm tư ngươi...

Bạch Hàng Tố như bị sét đánh đầu óc choáng váng, trợn mắt há miệng đứng ngây người nhìn Đặng Tiểu Nhàn một lúc sau mới lẩm bẩm nói :

- Ngươi chuyên môn nói bậy, Tiểu Nhàn ngươi đang nóng đầu phải không?

Đặng Tiểu Nhàn ngang ngạnh nói bừa :

- Ngươi muốn nói thế nào cũng được nói ta mát hoặc giả nói ta nóng đầu, chỉ cần ngươi nghe được những lời ta nói là đủ rồi.

- Ngươi điên rồi.

Chân tay Bạch Hàng Tố luống cuống chợt thở dồn dập vội nói :

- Tiểu Nhàn! Tình cảm cần phải có sự đồng cảm của hai bên, lúc ta phát hiện thấy ngươi và Mai Đông Ni thật xứng lứa vừa đôi. Ta âm thầm cầu phúc cho hai ngươi hạnh phúc, lòng ta tuy cũng chết lịm một phần, Tiểu Nhàn, lẽ nào ngươi lại nhẫn tâm làm hại một thiếu nữ trong trắng như vậy?

Đặng Tiểu Nhàn nói giọng phẫn nộ :

- Ta không có sức để làm hại đến Mai Đông Ni.

Bạch Hàng Tố lạnh nhạt hỏi lại :

- Thật không?

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng đáp :

- Bởi vì ta đã bị ngươi làm tổn thương trước rồi, một kẻ bị thương mà ngay cả khả năng bảo vệ mình cũng không có, thì làm sao có đủ sức để làm hại người khác.

Bạch Hàng Tố buồn rầu bảo :

- Thương thay, ta sinh không đúng lúc. Đáng tiếc là trước đây ngươi đã không đi vào quá khứ của ta, còn ta vẫn cứ chỉ là một con người sống trong hiện tại mà không hề có tương lai.

Đặng Tiểu Nhàn vung tay giọng kích động nói lớn :

- Chỉ vì ngươi quá thiện lương, bởi vì ngươi sợ tổn thương đến người khác nên ngươi tự giam cầm bản thân đó thôi.

Tim Bạch Hàng Tố đập dồn dập như muốn nổ tung ra, chàng nói không sai lời nói của chàng đã chạm tới nơi sâu thẳm của trái tim mình. Nàng không ngờ rằng một người xa lạ non nớt như chàng lại hiểu được sâu sắc đến như vậy về bản thân mình.

Nàng đích thực là tù nhân khi mà nàng thấy được phút chốc lúc Đặng Tiểu Nhàn nắm tay Mai Đông Ni tung tăng dạo chơi trên đỉnh núi Diệu Phong sơn. Nàng tự xây cho mình một nhà ngục kiên cố không cách nào xuyên thủng trong trái tim mình.

Đặng Tiểu Nhàn hét lớn :

- Ngươi nên chết, thật là nên chết mới phải.

Bạch Hàng Tố tức giận la lên :

- Ta từ trước đến nay không hề chửi người hại người, ngươi dựa vào đâu mà thóa mạ mắng ta phải chết?

Đặng Tiểu Nhàn chỉ vào mũi nàng nạt lớn :

- Từ đầu đến chân ngươi đều nóng kinh người, ngươi dù không muốn làm tổn thương người khác nhưng không may cho ta cứ đụng phải ngươi mãi, thân thể nóng bỏng của ngươi đã đốt cháy tim ta, làm tan nát lòng ta.

Bạch Hàng Tố mở to mắt nhìn chàng, khóe miệng xanh xao hé mở, nàng càng nghe càng cảm thấy quái lạ, càng nghe càng thấy nghi hoặc mỗi lúc một cảm động hơn, ánh mắt càng lúc càng trở nên xa vắng hơn.

Đặng Tiểu Nhàn từ từ bước đến gần nàng, giọng nói mỗi lúc lại trở nên kích động hơn :

- Ta hận ngươi, ta hận ngươi tại sao ngươi lại có thể xinh đẹp tuyệt trần, tại sao ngươi cao nhã thanh thoát đến vậy, cớ sao ngươi lại đi cứu ta nơi địa huyệt trong ngôi miếu đổ dạo nọ. Ta oán ngươi sao không để ta chết đi cho thanh thản.

Cách diễn tả tình cảm mãnh liệt như vậy khiến cho nàng vô phương chống đỡ, đang từ thế chủ động bỗng nhiên biến thành người bị động. Đôi mắt nhiệt tình rực lửa của chàng thêm với những thanh âm dồn dập đã khiến nàng ý loạn tình mê. Nàng mất khả năng phán đoán, nàng cứ đứng đó ngơ ngẩn nhìn chàng, hai dòng suối lệ như muốn trào ra. Bất ngờ...

Chàng nắm tay nàng kéo lại gần, rồi ôm gọn vào lòng, đôi môi dày nóng bỏng của chàng gắn chặt lên đôi môi đỏ hồng của nàng.

Một cảm giác ấm áp lạ thường tuôn chảy vào tận đáy sâu tâm hồn nàng, nàng đột nhiên có cảm xúc toàn thân vô lực, mềm nhũn trong tay chàng, lòng lâng lâng hư ảo. Tiếp đó đầu óc bỗng choáng váng quay cuồng nàng hầu như không biết mình đang ở nơi đâu.

Đôi cánh tay rắn chắc của chàng, bộ ngực vạm vỡ ấm nồng cùng với đôi môi nóng bỏng... khiến nàng dần dần như bị tan chảy...

Bạch Hàng Tố từ từ khép mắt lại, đôi dòng lệ rơi thánh thót trôi vào trong miệng hai người nong nóng mằn mặn. Con tim của nàng bay bổng, phất phơ, trôi nổi cứ như bay lên bay lên cao mãi chín

tầng mây...

Thân hình nàng mềm nhũn không còn chút sinh lực, đầu óc lơ mơ trống rỗng chẳng biết mình đã lạc tới phương nào, hầu như quên luôn cả sự tồn tại của bản thân.

Nàng đột nhiên cảm thấy một luồng hơi nóng bỏng tỏa khắp thân mình trong phút chốc sức nóng đã thiêu đốt nàng tan thành tro bụi đang bay tứ tung theo gió cuối cùng đã biến mất không còn dấu tích...

Nàng muốn la lên thật lớn :

- Cứu mạng.

Nhưng dùng hết sức bình sinh cũng không thể thốt ra được một lời.

Thình lình...

Nàng cảm thấy trên trán mình lạnh buốt đến tận tim, hóa ra những giọt sương đêm đọng trên lá đã rơi xuống đầu mình.

Giọt sương lạnh giá đã làm cho Bạch Hàng Tố bất ngờ run lên, lập tức nàng định thần lại tâm trí đang từ trong hư ảo đã quay trở về hiện thực.

Trong lòng nàng chợt có một thanh âm vang lên, lời như cảnh cáo luôn văng vẳng bên tai :

- Tố Tố, ngươi quên ngươi là ai rồi sao, từ lúc ngươi sinh ra ngươi không có quyền yêu người và được yêu đặc biệt là đối với nam hài tử kia. Lẽ nào ngươi đã quên, chẳng lẽ ngươi cũng rơi vào tình cảnh như ta trước đây ư?

Bạch Hàng Tố toàn thân run bắn lên cố gắng hết sức đẩy Đặng Tiểu Nhàn ra, vùng vẫy cúi gằm mặt xuống không dám nhìn chàng.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhàn sáng rực đỏ như hai hòn than hồng, khiến cho người ta không dám nhìn gần. Hai cánh tay rắn chắc cứ ghì chặt lấy nàng không để cho nàng vùng vẫy thoát ra. Đồng thời từ từ cúi đầu xuống muốn tìm lại đôi môi nóng ấm đỏ như son của nàng.

Bạch Hàng Tố hoảng hốt mặt đỏ bừng xấu hổ vừa lắc đầu tránh vừa la lên :

- Buông ta ra, buông ta ra nhanh lên, nếu không ta hét lên bây giờ.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn bất chấp giọng bướng bỉnh :

- Ta không sợ.

Sắc mặt Bạch Hàng Tố trầm xuống lên tiếng nói :

- Ngươi không buông ta ra ta sẽ hét lên thật to.

Cánh tay Đặng Tiểu Nhàn ôm nàng càng chặt hơn, chàng bảo :

- Ta mà buông ra, ngươi chạy mất tiêu thì sao?

Đúng thế, chỉ cần chàng buông tay ra thì nàng sẽ chạy ngay, chạy thật xa sợ rằng cả đời này chàng cũng chưa chắc gặp lại nàng nữa.

Bạch Hàng Tố ra sức giãy giụa quyết liệt, nàng tức tối vì chàng càng lúc càng siết chặt hơn, chợt nghĩ đến lời căn dặn của cô mẫu, trong lòng nàng có một cảm giác gần như tuyệt vọng cứ bám chặt lấy tim. Nàng phẫn nộ hét lớn :

- Ngươi có bỏ ta ra hay không?

Đặng Tiểu Nhàn nhìn nàng không chớp mắt, thấy nàng thực sự nổi giận đành phải hóa giọng nhượng bộ :

- Nếu ta bỏ tay ra ngươi phải hứa là không được chạy trốn nhé. Chúng mình ngồi xuống đây nói chuyện.

Bạch Hàng Tô thuận miệng đáp :

- Được!

Đặng Tiểu Nhàn buông tay đứng yên bất động.

Bỗng nhiên...

Bốp!...

Bạch Ngọc Tố giơ tay lên nhanh như điện xẹt không hề nghĩ ngợi tát một cái thật mạnh vào má Đặng Tiểu Nhàn, hừ lạnh một tiếng rồi quay người toan bước đi.

Đặng Tiểu Nhàn bị đánh bất ngờ, ngạc nhiên đứng như trời trồng, chợt chàng hét lên một tiếng hai mắt đỏ ngầu tay phải phải lẹ làng vươn ra nhanh như chớp nắm chặt lấy cánh tay của nàng.

Đôi lông mày đen nhánh cau lại, hai mắt trợn tròn sắc mặt cực kỳ tức giận, nàng tự hận mình nhiều hơn là giận chàng.

- Tại sao mình lại đi vào rừng với hắn, tại sao để cho hắn mê hoặc, tại sao đi nghe những lời hắn

nói, tại sao mắt cứ rơm rớm lệ, tại sao lại để cho hắn hôn mình cơ chứ?

Lại còn :

- Tại sao không nghe lời cô mẫu, tại sao lại cứ lén ra đây gặp hắn, ôi sao mình lại dại như vậy, mình thật là to gan, rõ ràng biết hắn là một kẻ gan lì, một kẻ mà bất cứ việc nào hắn cũng dám làm.

Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy trên má mình đỏ bừng bỏng rát đôi mắt chàng mở to trừng trừng nhìn nàng, chàng vẫn không dám tin đây là sự thực nhưng trên mặt chàng còn in rõ ràng những dấu ngón tay nhỏ nhắn của nàng.

Bạch Hàng Tố vừa đánh xong trong lòng cảm thấy hối hận. Nàng không dám nhìn chàng, đầu cứ cúi thấp xuống im lặng nhìn xuống chân mình, người đã thôi giẫy giụa, cũng không thốt lên một lời. Nàng không biết nên nói thế nào cho phải, bất giác buột miệng nói đại :

- Ta chẳng có gì để nói với ngươi cả.

Nàng đã chạm vào tự ái của chàng khiến cho chàng bừng bừng giận dữ như ngọn hỏa sơn sắp bộc phát, hai mắt đỏ ngầu trợn trừng nhìn nàng, phẫn nộ điên cuồng hét :

- Ta cho ngươi biết từ trước đến giờ chưa ai dám tát ta một bạt tai. Ta...

Nói xong hữu thủ chàng giơ lên nhanh như tia chớp đưa tới trước má trái của nàng.

Nàng đột ngột ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn chàng không hề tránh né, trái lại cứ đứng thẳng người bất động khuôn mặt trắng hồng trông nàng càng xinh đẹp mê hồn.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút kinh ngạc, bàn tay dừng lại trên không trung không dám đánh xuống nữa, thân hình bất giác lùi lại phía sau một bước, mắt trợn tròn miệng thở phì phì bực tức nói :

- Ngươi dựa vào đâu mà dám đánh ta? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Không sai. Ngươi rất đẹp khiến cho người ta rung động nhưng ngươi không thể không thừa nhận rằng ngươi bất quá chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân có thể làm động lòng người...

Nàng đã bị những lời nói làm tổn thương, cơ hồ sắp khóe những giọt nước mắt đã cạn khô từ bao giờ.

Đúng vậy, nàng chỉ là một nữ nhân, chỉ cần nghe vài câu nói ngon ngọt và vài câu đùa nghịch khác thường đã khiến cho nàng mềm lòng. Nàng bất quá chỉ là một nữ nhân nông cạn mềm yếu không hề có chút cứng rắn.

Bạch Hàng Tố cắn chặt răng, khuôn mặt trắng nhợt không còn một chút huyết sắc, trái tim tan nát

nhỏ máu, sự bi phẫn hóa thành sức mạnh, nàng bước nhanh về phía trước dùng hết sức đẩy Đặng Tiểu Nhàn lui về sau.

Đặng Tiểu Nhàn quay lưng về phía bờ hồ, chân đặt lên hòn đá chàng không thể ngờ rằng nàng lại đột ngột động thủ đẩy chàng, một chân của chàng bị sức đẩy của nàng làm cho bám không vững trên đất, gặp phải hòn đá trơn liền bị trượt xuống.

Bỗng nghe...

“Bõm!”

Đặng Tiểu Nhàn đã bị té vào cái hồ nước nhỏ ở trong khu rừng.

Bạch Hàng Tố đứng chết lặng mãi tới khi nước hồ lạnh buốt văng lên người, Bạch Hàng Tố mới tỉnh lại, nàng không dám quay mặt ra sau nhìn chàng, vội vàng sải bước nhanh ra khỏi khu rừng.

Bạch Hàng Tố tuy biết rằng nước hồ không sâu nhưng nàng vẫn không yên tâm, lòng lo lắng không biết chàng có bị chết chìm không? Không rõ chàng có bị lạnh không? Không biết...

Trong lòng nàng tuy vô cùng lo lắng cho chàng rất muốn quay đầu lại nhìn, nhưng bước chân nàng cứ bước nhanh về phía trước không hề dừng lại.

Bởi vì nàng biết rằng chỉ cần thấy được chàng nàng sẽ không đi nổi nữa, cho dù Đặng Tiểu Nhàn chẳng hề quấy rầy ngăn trở, nàng cứ tự động ở lại không thể nào rời xa chàng, vì nàng đã yêu chàng vô cùng mãnh liệt.

Y phục, đầu tóc của Đặng Tiểu Nhàn ướt sũng, lóp ngóp chui từ dưới hồ lên, mặt chàng chẳng hề biểu lộ hận thù, yêu ghét càng không có chút phẫn nộ hay bất an nào cả.

Chàng chậm chạp lê bước ra khỏi khu rừng rồi khẽ đảo mắt nhìn quanh tứ phía, trừ chàng ra chẳng còn một bóng người nào, khóe mắt chàng bỗng lóe lên những tia nhìn đặc biệt kỳ dị.

Đặng Tiểu Nhàn thở dài một tiếng hai chân điểm nhẹ xuống nhanh lẹ phóng mình xuống dưới chân núi.

Đột nhiên...

Phía sau lưng chàng vọng đến một tiếng thở dài cực kỳ nhỏ, tựa như tiếng khóc nỉ non của ai đó, thanh â mai oán thê lương rõ ràng là đau khổ đến cùng cực.

Tiếp đó lại nghe có tiếng tay áo phất phơ trong gió, bóng người lẹ làng lướt qua tựa hồ như ma, một làn khói nhẹ uốn lượn bay lên nhanh chóng bám theo sau Đặng Tiểu Nhàn đuổi theo xuống dưới

chân Diệu Phong sơn.

Tai của Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ thính nhạy, không còn kém cỏi như ngày xưa. Trong khoảng chu vi một trăm thước tiếng hoa rơi lá rụng nhẹ nhàng cũng khó mà thoát khỏi đôi tai của chàng, Đặng Tiểu Nhàn đã biết rõ người đuổi theo phía sau mình phải là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni.

Nguyên là Hắc Phượng Hoàng Mai Đông Ni và Đặng Tiểu Nhàn bữa trước phát hiện có điều kỳ dị trong khu rừng này. Trong lòng nàng cảm thấy bất an nghĩ rằng trong đây nhất định có điều lạ lùng kỳ quặc, do đó đêm nay khi thấy Đặng Tiểu Nhàn xách kiếm đến như sư phụ của mình là Từ Bán Nông nên cố ý cho rằng mình sợ ma không chịu đi cùng chàng.

Kỳ thực nàng đã đến khu rừng trên đỉnh núi trước, mục kích tất cả từ đầu đến cuối. Nàng chợt hiểu rõ mọi sự thể là cõi lòng nàng cũng tan nát theo lời nói của chàng.

Nàng thầm chắc Đặng Tiểu Nhàn bạc tình rồi lại tự thầm trách mình lẽ ra không nên đến đây. Nàng vô cùng hối hận nhưng tất cả đã quá muộn màng.

Đặng Tiểu Nhàn cũng không quay đầu lại cứ liều mạng chạy như điên cuồng, ngay lúc này tại nơi này tình cảnh trớ trêu như vầy chàng không muốn gặp mặt nàng. Hai bên gặp nhau lúc này, người thì buồn khổ kẻ thì lòng tủi xấu hổ, chẳng phải là điều khó xử cho hai phía cả sao?

Đặng Tiểu Nhàn chạy thẳng về khách điếm tắm rửa thay đổi y phục xong, nằm lăn ra giường. Tinh thần hơi hốt hoảng người như sắp lên cơn sốt, trước mắt chàng toàn là những bóng người nhảy múa loạn xạ chốc chốc lại nghe tiếng Bạch Hàng Tố nói “hận” chàng như thế nào, thỉnh thoảng lại thấy như Mai Đông Ni đang chỉ vào mặt chàng oán trách chàng “bạc tình”.

Chàng nhắm mắt lại cũng không thoát khỏi hai khuôn mặt xinh đẹp hồng như hoa đào hé nụ, lấy chăn chùm kín đầu cũng không thể cho khuất được hai cái bóng thướt tha yêu kiều đang bay lượn trước mặt.

Đặng Tiểu Nhàn lồm cồm bò dậy ngồi xếp bằng luyện công nhưng đầu óc chàng cứ lắc lư quay cuồng cứ nhấp nhổm không yên, vô phương trầm định tụ khí bởi vì đây là lần yêu đầu đời và cũng là lần thứ nhất tỏ tình với một nữ nhân.

Chàng cứ miên man suy nghĩ, tâm hồn cùng lúc càng bấn loạn lẽ nào đây chính là yêu, chẳng lẽ tình là vậy sao?

Đặng Tiểu Nhàn bực tức ngồi bật dậy, khoác áo xách kiếm đi ra ngoài khách điếm cứ bỏ chạy thẳng đến Bắc thành càn nhi.

Mặt trời còn chưa mọc màn sương sớm mù mịt bao phủ khắp nơi. Bắc thành càn nhi vẫn vẫn lặng không có lấy một bóng người.

Đặng Tiểu Nhàn xoay nhẹ cổ tay, một thanh âm sắc lạnh vang lên liền đó một làn ô quang đen huyền đã vút ra, thanh Mặc kiếm lập tức bay ra khỏi vỏ nhanh như điện chớp mang theo kiếm quyết thuận thế đẩy tới trước.

Trong phút chốc kiếm pháp Thu Phong Hào Hiệp Thiên Hạ Vô Địch đã được triển khai, kiếm quang lưu chuyển không ngừng, thế kiếm vững như sơn thạch, kiếm khí tỏa ra rợn ngươi, kiếm phong hú rít ào ào bên tai.

Chớp mắt thân hình của Đặng Tiểu Nhàn đã hòa nhất với kiếm làm một, không thể phân biệt được nữa. Chỉ thấy một đám mây đen uốn lượn xoay tròn bay lượn trong màn sương đang trắng xóa mờ ảo bao phủ xung quanh.

Mai Đông Ni trăn trở không sao ngủ được trên mặt gối ướt đẫm. Nàng biết rằng đây chính là những giọt lệ của mình tuôn trào xuống gối mà ra.

Nàng bước xuống đi xuống trước gương, đôi mắt tuy bị nhòa đi vì những giọt lệ nhưng vẫn nhìn vô bóng hình trong gương.

Đôi má bầu bĩnh với làn da cực kỳ hồng thắm, đôi môi đỏ mọng như son, sắc hồng vô cùng tươi đẹp, xinh tươi đến độ khiến cho người ta không sao miêu tả hết được bằng lời.

Nàng hận cái đẹp của mình, đồng thời cũng hoài nghi không biết có phải mình đẹp thật không. Nếu như nói nàng xinh đẹp thật sự vậy thì Đặng Tiểu Nhàn có thể...

Nàng lấy tay đẩy tấm gương qua một bên, bước chân từ từ di động đến trước cửa sổ đứng đợi vầng thái dương nhô lên, đối diện với những tia nắng ban mai, nàng mơ hồ ý thức một điều, tâm hồn trong sáng phẳng lặng tỏa tựa như mặt nước hồ thu cùng với những năm tháng hạnh phúc trong tương lai đã bị chàng vô tình phá vỡ tan nát.

Nàng khẽ thở dài một tiếng hai dòng lệ tuôn thánh thót rơi trong ánh nắng ban mai vang vọng vào cõi lòng trống vắng thật vô cùng xót xa.

Tuy tiết trời không phải là mùa lạnh giá nhưng không khí buổi sáng sớm trên núi cũng đã đổi mát lạnh.

Không biết từ lúc nào Bạch Hàng Tố đã xoay mình quay trở lại bên hồ nước nhỏ phía trong khu rừng trên đỉnh Diệu Phong sơn.

Sắc diện nàng nhợt nhạt, mặt trắng bệch không còn một tia tuyết sắc đứng lặng yên một lúc cô độc bên hồ nước làn gió sớm mai.

Dáng vẻ phiêu dật thanh thoát xinh đẹp trông giống như vị Lạc Thủy Thần Phi cô nương trong truyền thuyết.

Bạch Hàng Tố cứ đứng yên lặng nhìn xuống hồ nước trong suốt có thể nhìn thấy tới đáy, bất động hồi lâu những con cá bơi tung tăng trong hồ làm cho mặt hồ gặn sóng lăn tăn. Những gợn sóng làm cho bóng hình của nàng in trên mặt hồ run lên nhè nhẹ.

Trên nét mặt của nàng tuy bình tĩnh như vậy, nhưng trong lòng nàng đang hồ nghi xen lẫn bất an khí trời mát mẻ như vậy nước hồ tất nhiên giá lạnh vô cùng chàng rớt xuống đó có lạnh không?

Chàng có thể do vậy mà phát bệnh không? Chàng...

Mặt hồ dần dần êm ả phẳng lặng trở lại, nàng cứ đăm đăm nhìn không chớp mắt vào bóng hình của mình.

Nàng hoàn toàn không dám tin rằng mới đây thôi mình đã làm những chuyện động trời. Lần đầu tiên dám tát tai nam nhân. Lần đầu tiên đón nhận nụ hôn trong rừng sâu, và cũng lần đầu tiên dám xô người ta xuống hồ nước...

Nàng thốt ra một tiếng thở dài và lẩm bẩm nói một mình :

- Ôi! Đây là số mạng sao? Chẳng lẽ vận mạng vĩnh viễn vô phương biến cái sao?

Mặt trời đã lên.

Những tia dương quang vàng óng xuyên qua tán lá dày đặc của rừng cây chiếu sáng thân thể nàng, lấy tay che trước mặt, ngửa mặt lên nhìn bầu trời thở dài buồn bã miệng cứ thì thầm :

- Ôi vầng thái dương đã mọc rồi nhưng lại chẳng thuộc về ta.

Một hồi lâu nàng tựa hồ như đã quyết định, giọng nói nhỏ nhẹ nhưng cương quyết :

- Ta nên quay về, ôi! Ta đã phải đi rồi.

Thế là nàng bước chân đi không hề quay đầu ngó lại.

* * * * *

Ngũ Long đình.

Nằm ở trung tâm Bắc Hải bốn bề nước xanh bao bọc phong cảnh tuyệt đẹp là nơi đế vương đến nghỉ ngơi nhàn tản, cấm vệ quân canh gác cẩn mật, cho dù là vương công đại thần nếu không được cho phép cũng không dám tự tiện vào đây.

Ánh tịch dương đã ngả về tây cảnh sắc vẫn y như cũ.

Thần sắc của Cung Thân Vương cực kỳ trầm trọng lấy từ trong người ra một phong thư đã được bóc ra vẻ mặt bất an nhìn Đặng Tiểu Nhàn đang ngồi đối diện hồi lâu mới từ từ cất tiếng :

- Ngươi hãy xem phong thư này trước đã.

Đặng Tiểu Nhàn tiếp lấy phong thư xem kỹ qua một lượt thần sắc đột nhiên biến đổi nhưng thoáng chốc nét mặt đã trở lại bình thường, chàng nghĩ ngợi một hồi lâu rồi cất giọng nói nhỏ :

- Xin hỏi vương gia nét chữ trong phong thư này đích thực là thủ bút của Mục Lặc Trác Mộc lão gia phải không?

Cung Thân Vương gật đầu đáp :

- Không sai, phong thư này đích thực là thủ bút của Hồi Bộ Chi Vương Mục Lặc Trác Mộc.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhàn thoáng lộ vẻ nghi ngờ nhìn Cung Thân Vương rồi hỏi:

- Nói như vậy Tiểu quận chúa Mai Đông Ni là tôn nữ của Hồi Bộ Chi Vương Mục Lặc Trác Mộc mà không phải là viên trân châu do vương gia sinh ra sao?

Cung Thân Vương gật đầu trả lời :

- Đúng vậy, năm đó bản vương phụng chỉ đi tuần săn vào tiết đông ở Hồ Bộ, gặp Mục Lặc Trác Mộc hùng tài đại lược, là một nhân vật anh hùng, người không câu nệ tiểu tiết cùng với bản vương kết làm bằng hữu vong niên. Mục Lặc Trác Mộc biết ta không có con gái nên khi bản vương hồi kinh đã mang đến cho ta một tiểu tôn nữ tuổi vừa tròn tháng, tặng cho ta mang về nuôi dưỡng hưởng phúc cho đến nay đã tròn mười bảy năm.

Đặng Tiểu Nhàn nghe tới đây mới hiểu rõ về thân thế của Mai Đông Ni, tiếp đó chàng lại cất tiếng nói :

- Tiểu quận chúa có biết chuyện này không?

Cung Thân Vương nhè nhẹ cất tiếng thở dài lắc đầu nói :

- Không biết, trừ cha con Mục Lặc Mộc và vợ chồng bản vương ra hầu như rất ít có người biết chuyện này.

Đặng Tiểu Nhàn trầm tư hồi lâu mới bắt đầu nghiêm mặt nói :

- Mục Lặc Trác Mộc đã đem Tiểu quận chúa tặng cho vương gia mang về nuôi dưỡng, thì chuyện

hôn nhân của Tiểu quận chúa về lý thì đương nhiên phải do vợ chồng vương gia làm chủ sự, cha con Mục Lặc Trác đâu có quyền đòi hỏi. Điều lạ là tại sao lão lại đích thân viết thư sai người mang đến để cầu thân với vương gia.

Cung Thân Vương cũng tiếp lời :

- Quái lạ chính là ở chỗ này đây. Bản vương nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi. Mục Lạc Trác Mộc đâu phải là người không biết lẽ phải xem ra trong đây nhất định phải có việc dị thường cho nên ta mới cho người mời người đến đây để nói chuyện...

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt rồi thấp giọng nói :

- Vương gia thử nghĩ lại xem trước khi sự việc xảy ra có phát hiện ra chút manh mối gì không?

Cung Thân Vương suy nghĩ một lát rồi cất giọng nói tiếp :

- Không có, mấy tháng trước đây Đông Ni quay về Hồi Bộ để thăm cha con Mục Lặc Trác Mộc...

Đặng Tiểu Nhàn nói chen vào :

- Tiểu điệt đây lúc sơ ngộ Tiểu quận chúa tại Ba Tư khẩu hình như nàng vừa mới từ Hội Bộ trở về Trung Nguyên, khi về đến Vương phủ đã từng nói gì với vương gia về sự tình ở Hồi Bộ không?

Cung Thân Vương lắc đầu bảo :

- Trừ ra một ít những chuyện vụn vặt trong gia đình còn những chuyện khác thì không nói tới?

Một thoáng trầm mặc trôi qua.

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên hé lộ kỳ quang, chàng nhìn Cung Thân Vương đoạn nói :

- Vương gia có gặp mặt người đến cầu thân chưa?

Cung Thân Vương khẽ gật đầu đáp :

- Gặp mặt rồi.

Đặng Tiểu Nhàn hấp tấp hỏi :

- Phẩm cách không tốt không xứng đáng với Quận chúa nên vương gia mới...

Cung Thân Vương khoát tay cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhàn nghiêm mặt nói :

- Mặt đẹp như Phan An, dáng vẻ khôi ngô, lời nói cử chỉ lễ độ lịch lãm, được hiền tế như thế còn

cầu gì hơn?

Đặng Tiểu Nhàn mở to con mắt nhìn Cung Thân Vương không chớp hồi lâu mới ngơ ngác hỏi lại :

- Nếu đã như vậy Vương gia có lý gì để từ chối lời cầu thân của họ?

Cung Thân Vương mỉm cười đoạn nghiêm mặt nói :

- Bản vương quan sát hồi lâu thấy người này tâm địa xảo quyệt, thâm hiểm sâu độc nếu như ta đoán không lầm mục đích của hắn không phải là Đông nhi mà thôi...

Đặng Tiểu Nhàn thoáng chút ngạc nhiên vội vàng hỏi :

- Hắn biết võ à?

Cung Thân Vương gật đầu nói :

- Nếu như ta không sai lầm, kẻ này chẳng những biết võ mà võ công của hắn lại còn cao thâm khôn lường, trong giang hồ võ lâm ít có đối thủ sánh kịp.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên lấy tay đập bàn mắt lộ kỳ quang trầm giọng nói :

- Nếu vãn bối đoán không sai thì lúc Mục Lặc Trác Mộc thảo thư tất đã bị người ép buộc.

Cung Thân Vương kinh ngạc suýt la lên đôi mắt tròn xoe nắm chặt lấy tay phải của Đặng Tiểu Nhàn giọng lộ vẻ bất an :

- Làm sao mà biết được?

Đặng Tiểu Nhàn chỉ vào phong thư giọng nghiêm lại :

- Xin vương gia hãy nhìn xem Mục Lặc Trác Mộc hạ bút thoạt nhìn có vẻ già dặn cứng cáp, nhưng kỳ thực tự tích hoảng loạn, có lúc còn bị hỏng nét tựa như lực bất tòng tâm, không thể viết liền một mạch nếu như tâm thần thoải mái thì đâu có ra nét chữ như vầy.

- Không sai!

Cung Thân Vương vừa nói xong, tiếp đó lại đột ngột lắc đầu lia lịa, cất giọng nói :

- Mục Lặc Trác Mộc trình độ vũ công đã đạt tới hóa cản, hơn nữa Hồi Bộ cao thủ rất nhiều, ngay cả Đông Địch, Nam Hút, Tây Đồ, Bắc Đạo và lệnh tôn Trung Châu Nhất Kiếm cũng chưa chắc thâm nhập vào Hồi Bộ một cách dễ dàng để ra tay uy hiếp ông ta được.

Đăng Tiểu Nhàn mỉm cười giọng vẫn thản nhiên như thường :

- Điều vương gia nói chỉ đúng trong trường hợp bình thường thôi, việc hạ thủ được Mục Lặc Trác Mộc đương nhiên không phải chuyện dễ, nếu như hiện tại trong nước vương gia không hề đề phòng gì, đối với vãn bối đây muốn ám toán vương gia thì đâu có gì khó khăn.

Cung Thân Vương gật đầu :

- Nói vậy cũng phải, tục ngữ có câu:

'Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng'.

Đặng Tiểu Nhàn điềm nhiên cười hỏi :

- Tiểu quận chúa đã biết việc này chưa?

Cung Thân Vương liền đáp :

- Trong vương phủ này trừ bản vương ra chưa có ai biết được chuyện này.

Đăng Tiểu Nhàn hỏi tiếp :

- Vương gia, nếu như không chịu đáp ứng lời cầu thân của ngươi được Mục Lặc Trác Mộc cho phép thì vương gia ăn nói thế nào với người đến cầu thân?

Cung Thân Vương vẫn nhíu mày buồn bực bảo :

- Bản vương đã nói với hắn ta, Tiểu quận chúa đã kim niên khai xuân, hứa gã cho người ta rồi, định vào ngày tám tháng này nhận lễ của người ta.

Đặng Tiểu Nhàn vội hỏi tiếp :

- Hắn nói thế nào?

Cung Thân Vương ngưng trọng thần sắc nói :

- Hắn bảo nếu Tiểu quận chúa đã thực sự hứa gả cho người khác, tiếc rằng hắn đến chậm một bước, hai người vô duyên, Tiểu quận chúa vãn định giai kỳ, hắn sẽ đến chúc mừng xin được uống vài chén rượu về sau sẽ không đề cập nữa. Nếu không phải như vậy hắn sẽ công khai chuyện này, nói rõ cho Tiểu quận chúa biết thân thế của nàng.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Cung Thân Vương không chớp mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình giọng chàng run run :

- Ý của vương gia là...

Cung Thân Vương nói giọng không vui :

- Cái đầu mê muội của ngươi không biết thật sao? Hay là cố ý giả bộ hồ đồ trước mặt ta? Thế nào, chẳng lẽ ngươi lại bắt ta phải hạ mình xuống cầu cạnh ngươi mới được sao?

Đặng Tiểu Nhàn phát hoảng khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng xấu hổ tay chân luống cuống miệng lắp bắp :

- Vương gia minh giám, vãn bối...

Cung Thân Vương chợt trầm sắc mặt lạnh lùng bảo :

- Thế nào? Chẳng lẽ Đông nhi không xứng với ngươi sao?

Đặng Tiểu Nhàn bị Cung Thân Vương hỏi dồn dập trong lòng chàng bất ngờ bình tĩnh trở lại đôi mày khẽ nhíu lại nghiêm giọng đáp :

- Sự việc đến quá đột ngột xin người hãy để có chút thời gian cho vãn bối suy nghĩ.

Cung Thân Vương thở dài một tiếng không biết sao hơn đành nói :

- Được rồi, sáng mai ta đến để nghe ngươi nói, trễ quá là không kịp...

Trời vừa sập tối, ánh đèn đã lung linh tỏa sáng khắp nơi.

Nơi Thiên Kiều tiếng chiêng trống vang vọng khắp nơi, người đông như kiến cỏ, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Đặng Tiểu Nhàn buồn rầu thấy uống rượu một mình chán quá, chàng đi tìm Khoái Thu Lưu và Giao Vương Bao Tam Nhi muốn thương lượng bàn bạc với họ một vài chuyện, nhưng không ngờ rằng đám đông đã tụ lại đen nghịt bao quanh sân làm mấy tầng, đừng nói đến chuyện bàn bạc mà ngay cả các tiếng chào hỏi cũng cực kỳ khó khăn.

Không biết làm cách nào hơn chàng đành phải rảo qua nơi khác đi kiếm Hồ lão đạo và Phi Phi Phi, tình cảnh cũng chẳng khá hơn. Hai người này cũng đang bận rộn biểu diễn trong khoảng sân của mình không thể nào nói một câu với chàng. Thế là Đặng Tiểu Nhàn đành phải tiu nghỉu bước đi.

Xuyên qua một ngõ hẻm có bóng tre là đã rũ xuống đi thẳng về phía lầu canh, chàng định ghé thăm Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị.

Khi vừa bước tới ngõ hẻm nhà họ Viên đôi mày kiếm của chàng đột nhiên đựng lên sắc mặt bỗng lạnh giá, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh lùng.

Bất ngờ...

Từ phía sau lưng chàng truyền đến tiếng bước chân vô cùng nhẹ nhàng.

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt khẽ hừ một tiếng bước chân đột ngột nhanh thêm tiếng bước chân phía sau cũng đột nhiên vang lên nhanh và gấp gáp hơn.

Chàng đi chậm lại, tiếng bước chân phía sau cũng từ từ chậm dần. Lúc này Đặng Tiểu Nhàn đã xác định có người đi bám theo sau mình.

Đi về phía trước một đoạn nữa, xung quanh đã vắng bóng người địa thế trống trải thoáng mắt. Đặng Tiểu Nhàn lựa chỗ địa thế thuận lợi cho mình chàng bất ngờ dừng bước nhanh lẹ quay người ra sau hét lớn :

- Nằm xuống!

Nói chưa dứt lời liền thấy thấy song cước chàng điểm nhẹ xuống đất, người đã bay vọt nhanh như điện xẹt, thân hình nhanh lẹ xoay tròn đột ngột đổi hướng, hữu chưởng đẩy ra mau tựa tia chớp, một chiêu biến thành ba thức điểm vào ba yếu huyệt Khí Môn, Tương Đài, Huyền Cơ của kẻ lạ mặt.

- Ha ha ha...

Tiếng cười chưa dứt đã nghe một tiếng vang chấn động.

“Bùng!”

Kình phong phát ra mãnh liệt, cuồng phong nổi lên tứ phía thân ảnh hai người như hai luồng điện nhập vào nhau, rồi lại tức tốc tách ra đồng thời đáp xuống mặt đất.

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhàn phóng ra những tia nhìn sắc như lưỡi dao, nhìn chằm chằm không chớp vào kẻ đối diện, trong lòng thầm nghĩ:

“Đoạt Mệnh Tam Cước, chiêu này của lão quái uy trấn trong giới võ lâm giang hồ, hiếm có người địch nổi ngay cả Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh Tử Tử Sơ Bưu cũng không dám coi thường uy lực của nó, không ngờ lại bị người này hóa giải dễ dàng như vậy...”

Kẻ lạ mặt chấp hai tay sau lưng, thần thái an nhàn, khuôn mặt rực rỡ liếc nhẹ Đặng Tiểu Nhàn một cái, cất tiếng cười nói :

- Thật là xa cách bao lâu mà khiến người gặp lại khó mà ngờ được tiến bộ thật đáng mừng, mừng thay!

Đặng Tiểu Nhàn hơi ngạc nhiên vội trầm giọng hỏi :

- Các hạ là...

Người lạ mặt cất tiếng cười thích thú đưa mắt liếc Đặng Tiểu Nhàn rồi chợt thở dài nói :

- Giã biệt chưa lâu không ngờ rằng tiểu huynh đệ đã sớm quên mất cố nhân nói ra những lời thật khiến người buốt giá trong tim.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn người này không chớp mắt, mặt trông rất quen nhưng càng trong lúc cấp bách càng nhớ không ra. Bất giác mặt chàng đỏ hồng xấu hổ giọng nói cực kỳ tỏ ra lúng túng.

- Xin lượng thứ cho tại hạ nhãn lực kém cỏi, các hạ đây là...

Người mới đến cười hì hì nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ, ta chỉ đùa với huynh đệ một chút để xem cái vẻ lúng túng của ngươi thôi mà.

Người này vừa nói vừa lấy tay hất bỏ chiếc mũ đang đội trên đầu, một mái tóc dài đen mượt như nhưng từ từ xõa xuống bờ vai, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa thật ngờ người này lại là một nữ nhân dáng vẻ yêu kiều, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên rạng rỡ nét mặt, đôi lông mày giãn ra lẹ làng bước tới nắm chặt lấy tay nàng, nhìn rõ thêm một lần nữa rồi vừa cười vừa nhảy vừa reo lên vui mừng dường như không dám tin vào mắt mình, vội nói :

- Tỷ tỷ, có thật là người không?

Đặng Tiểu Nhàn không ngờ rằng nàng chính lại là Tiểu Đào Hồng kỳ nữ của Mã Thủy lầu ở Trương Dịch. Quả là tha hương ngộ cố tri làm sao lại chẳng vui mừng cho được?

Tiểu Đào Hồng nhìn thấy mặt chàng đang ngơ ngẩn nhìn mình thì cực kỳ thích chí vội dí sát khuôn mặt của mình vào sát mặt chàng rồi cười phá lên :

- Không tin hả? Cứ mở to mắt mà nhìn cho kỹ? Sao? Còn nghi ngờ nữa không?

Đặng Tiểu Nhàn và Tiểu Đào Hồng tình thân sâu đậm gắn bó với nhau như thể tay chân. Hai người gặp nhau nơi đất lạ quê người trong lòng có một cảm giác lâng lâng khó tả, đồng thời trong lòng chất chứa bao nhiêu điều muốn nói mà nhất thời không biết bắt đầu ra sao.

Phút chốc...

Đặng Tiểu Nhàn lẩm bẩm nói :

- Tỷ tỷ, tiểu đệ nhớ tỷ tỷ chết đi được...

Tiểu Đào Hồng bĩu môi đưa ngón tay dí vào chóp mũi Đặng Tiểu Nhàn một cái rồi mỉm cười cất giọng thân tình pha chút tinh nghịch hờn giận trêu chàng :

- Xí, thiệt không đó? Đừng có mà rót lời đường mật vào tai ta đấy nhé. Hừ có người mới rồi quên người cũ liền à. Ngươi đâu có nhớ gì đến bà chị già nua này.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng giơ tay lên trời nói :

- Tỷ tỷ, người không tin ta có thể thề...

Tiểu Đào Hồng đưa mắt liếc xéo chàng đoạn mỉm cười bảo :

- Cái gì mà thề với thốt! Ta tin, ta tin rồi được chưa.

Đặng Tiểu Nhàn ngó Tiểu Đào Hồng chàng ngơ ngác hỏi :

- Tỷ tỷ, làm sao mà người cũng đến Bắc Kinh hả?

- Làm sao? Bộ thành Bắc Kinh là của nhà ngươi chắc? Ngươi đến được thì tại sao lại cấm ta đến à? Tức cười thật.

Tiểu Đào Hồng nói đến đây chợt đưa tay lên miệng đảo mắt ra dấu cho Đặng Tiểu Nhàn im lặng rồi thấp giọng thì thầm :

- Đây không phải là chỗ nói chuyện, theo ta đến chỗ khác tiện hơn.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu :

- Ừ, đi đâu ngươi nói mau!

Tiểu Đào Hồng không đáp, nàng nhẹ nhàng tung mình, người đã bay ra ngoài một trượng. Đặng Tiểu Nhàn cũng liền triển khai khinh công bám sát theo sau, thoáng chốc hai người đã tới phía dưới Bắc thành càn nhị.

Tiểu Đào Hồng liếc nhìn bốn phía xung quanh cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại ở phía trên tường thành rồi nói nhỏ :

- Chúng ta lên trên đó ở trên cao nhìn xuống, không ai có thể đến gần được.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu khen phải, hai người nhẹ nhàng bay vút lên, chớp mắt đã vắt vẻo trên tường thành.

Chương 19: Hoành Đao Đoạt Ái

Vầng trăng đầu tháng đã từ từ bay lên cao, Tiêu Đào Hồng và Đặng Tiểu Nhàn ngồi đối diện với nhau trên ụ đá nhô ra ở phía trên tường thành, nàng không nói một lời chỉ chăm chú nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp mắt.

Đặng Tiểu Nhàn bị ánh mắt của nàng dán chặt lên người. Chàng cảm thấy không được tự nhiên miệng hơi mỉm cười, giọng nói cố làm ra vẻ thoải mái bảo :

- Thế nào? Tỷ tỷ xem tướng cho ta đó hả?

Đôi mắt của Tiêu Đào Hồng không rời khỏi người chàng :

- Huynh đệ, ta nói thật ngươi có số đào hoa lắm đó.

Đặng Tiểu Nhàn suýt chút nữa nhảy dựng lên đỏ mặt xấu hổ, vội cúi đầu xuống hồi lâu mới lắp bắp thốt lên :

- Tỷ tỷ, ngươi... ngươi... làm sao mà biết...

Đặng Tiểu Nhàn không muốn nói dối lòng. Hai người lại vô cùng thân thiết, bình thường không có chuyện gì là không nói cho nhau nghe. Chuyện này đương nhiên cũng chẳng nên giấu nàng làm chi.

Tiêu Đào Hồng mỉm cười đáp :

- Trước tiên ngươi đừng hỏi là vì sao ta biết, tình cảnh giữa ta và ngươi có một điều là ta không thể không nói với ngươi rằng Mai Đông Ni không phải là không biết chuyện này, đêm hôm đó lúc ở trong rừng sâu nàng đã không xuất hiện để ngăn trở ngươi, chỉ vì nàng sợ sẽ làm cho sự việc thêm rắc rối cho mình, nên đành phải im lặng để...

Đặng Tiểu Nhàn khẽ mấp máy môi muốn nói điều gì nhưng lời nói không thể nào thoát ra khỏi miệng được.

Tiêu Đào Hồng nói tiếp :

- Tính của nàng ta rất tùy hứng không có việc gì là không dám làm, nếu như ta đoán không lầm Mai Đông Ni sẽ không chịu bị làm nhục như vậy, tự mình chịu khổ vì tình, cam chịu giày vò trong

lòng, ôm hận suốt đời.

Đặng Tiểu Nhàn lặng thinh không nói ngửa mặt nhìn lên, vầng trăng đang treo lơ lửng lưng trời.

Tiểu Đào Hồng lại nhoẻn miệng cười nói tiếp :

- Theo ta thấy Bạch Hàng Tố là một nữ nhân cực kỳ khả ái, hơn nữa lại là một nữ nhân khác thường, phàm đã là một nữ nhân khác thường tất không hề dễ dàng biểu lộ tình cảm đối với nam nhân nhưng mà một khi đã biểu lộ chân tình của mình đối với một nam nhân, nàng sẽ tựa như con tằm nhả tơ rút hết ruột mình kéo tơ đến chết vẫn không ngưng nghỉ.

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy toàn thân chàng chợt run lên đôi mày nhíu chặt, hàng mi chớp chớp miệng buông tiếng thở dài.

Tiêu Đào Hồng cũng nhẹ nhàng thở hắt một tiếng rồi nói tiếp :

- Tự cổ chí kim biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt có thể coi phú quý tựa phù vân, khinh thường danh lợi nhưng cũng chẳng thoát nổi một chữ “Tình”. Tiêu huynh đệ xem ra cũng vướng vấn nhi nữ thường tình mà thôi, anh hùng khí đoản e rằng cũng khó thoát khỏi lưới tình.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười bảo :

- Những lời vàng ngọc của tỷ tỷ tiểu đệ xin ghi nhớ trong lòng. Ta đây tuy chẳng phải là anh hùng đương nhiên không thể khí đoản, cũng không nói đến chuyện nhi nữ thường tình, lại nữa Bạch Hàng Tố đã rời xa ta nếu như Mai Đông Ni định đến quấy nhiễu nàng thì...

Đặng Tiểu Nhàn thấy Tiêu Đào Hồng nhìn mình chằm chằm với ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, chàng cũng đang muốn trừng mắt nhìn lại nàng nhưng chợt nghĩ cảm thấy không phải bèn ngậm miệng lại lòng muốn rút lại những lời đã nói.

Tiêu Đào Hồng bật cười hi hi rồi nói tiếp :

- Đã là tự nàng ta chuốc khổ vào mình đấy thôi đúng không?

- Huynh đệ khẩu khí của ngươi cũng lớn đó. Huệ kiếm cắt đứt tư tình, nói sao mà dễ vậy, thoạt nhìn người ta tưởng ngươi là kẻ bạc tình, kỳ thực các hạ lại là giống đa tình...

Đặng Tiểu Nhàn vốn cực kỳ thông minh nhưng nhất thời bị sự việc của Mai Đông Ni và Bạch Hàng Tố làm cho tâm thần bấn loạn, trong lòng rối như tơ vò trăm mối, lại thêm nỗi vui gặp lại Tiểu Đào Hồng nơi đất lạ làm cho lòng chàng chợt trở nên vui buồn lẫn lộn. Bây giờ bình tĩnh trở lại chàng mới phát hiện Tiểu Đào Hồng xuất hiện quá ư đột ngột khiến chàng cảm thấy cực kỳ ngờ vực không biết giải thích ra sao về sự đường đột này.

Thứ nhất là nàng tuy thân phận là kỷ nữ nổi danh ở Mãn Thúy lầu nơi vùng Trương Dịch nhưng ngôn từ cử chỉ lại vô cùng mẫu mực gia giáo mà không có chút gì là phóng túng buông thả xem ra chẳng phải là hạng nữ nhân đùa hoa ghẹo nguyệt phiêu bạt nơi phong trần bụi bặm? Không lẽ trong đây lại có một ẩn tình hay sao?

Thứ nữa là sau khi chàng rời khỏi Trương Dịch tất cả những việc của mình làm nhất cử nhất động nàng đều biết rõ, nếu như nàng không mục kích tất cả. Chẳng lẽ nàng lại ngầm theo dõi bước đi của mình? Tại sao có thể như vậy được? Lại nữa chàng cũng không ngờ nàng không những mang trong mình tuyệt võ học mà lại cao thâm khiến người ta khó lường nếu như là bằng hữu thì không sao, nhược bằng nàng là địch nhân thì thật là đáng ngại.

Đặng Tiểu Nhàn vừa chợt nghĩ đến đó trong lòng không khỏi chấn động, không nén được liền ngẩng đầu khẽ liếc Tiểu Đào Hồng một cái. Nào ngờ Tiểu Đào Hồng cũng đang nhìn chàng không chớp mắt tia nhìn chan chứa ân tình. Bốn mắt hai người gặp nhau tựa như vừa bị sét đánh, toàn thân hai người chợt run lên mặt đột nhiên nóng bừng lên, không hẹn mà gặp hai người đồng thời cúi đầu xuống.

Một thoáng im lặng, trầm mặc.

Không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại, trừ tiếng trái tim hai người đang đập không còn một thanh âm nào khác nữa.

Hồi lâu.

Tiểu Đào Hồng cố gắng hết sức ngước đầu lên nhìn chàng mỉm cười nói :

- Ta biết trong lòng huynh đệ đang nghi ngờ, nhất định là có nhiều điều muốn hỏi ta. Nói đi, tỷ tỷ biết được điều gì thì sẽ nói hết cho ngươi nghe.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng ngạc nhiên cũng đem hết những điều mình đang nghĩ nói hết cho Tiểu Đào Hồng nghe.

Tiểu Đào Hồng suy nghĩ một chút rồi nghiêm giọng nói :

- Không sai, ta mai danh ẩn tích tiềm phục ở Trương Dịch làm kỹ nữ ở Mãn Thúy lầu nghênh tiếp khách, nhưng ta vẫn giữ mình trong sạch đến nay vẫn còn là một thiếu nữ thanh khiết trong trắng...

Tiểu Đào Hồng nói đến đây chợt im bặt, mặt nàng đỏ bừng nàng cũng cảm thấy ngỡ ngàng không biết tại sao có thể buột miệng nói với chàng những điều không can hệ tới câu hỏi.

Đặng Tiểu Nhàn dường như không hiểu được tâm sự của nàng, thần sắc chợt biến đổi, nụ cười hiện lên trên môi. Trong lòng chàng tựa như có một tảng đá nặng đè lên giờ đã được hất xuống, nhẹ

nhõm vô cùng.

Tiểu Đào Hồng cảm kích nhìn chàng, nàng dịu dàng mỉm cười nói tiếp :

- Còn như chuyện tại sao ta âm thầm theo bước ngươi và võ công của ta do ai truyền lại cùng với lại lịch xuất thân của ta tuy tạm thời chưa thể nói cho ngươi được, nhưng trong tương lai không xa cho dù ta không nói, ngươi cũng sẽ biết...

Tiểu Đào Hồng vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhàn chân thành nhìn chàng rồi nói :

- Có một điều ngươi có thể yên tâm tỷ tỷ là bằng hữu của ngươi chứ không phải là địch nhân.

Đặng Tiểu Nhàn lộ vẻ cực kỳ xúc động đưa mắt nhìn nàng không chớp, hồi lâu mới run run cất giọng :

- Tỷ tỷ...

Tiểu Đào Hồng ngửa mặt nhìn trời giọng nói cực kỳ nghiêm túc trịnh trọng :

- Nhật nguyệt trùng quang.

Đặng Tiểu Nhàn ban đầu kinh ngạc không dám tin vào tai mình, đưa mắt nhìn nàng rồi chợt vui mừng đáp lớn :

- Sơn hà vĩnh thọ.

Đặng Tiểu Nhàn và Tiểu Đào Hồng nắm chặt tay nhau bốn mắt nhìn nhau, hồi lâu bao nhiêu vẻ nghi ngờ đều tan biến cả chỉ còn lại khuôn mặt vui vẻ mỉm cười tâm hồn họ dường như không còn khoảng cách nữa.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn nàng giọng đùa nghịch nói với Tiểu Đào Hồng :

- Tỷ tỷ còn nhiều chuyện ngươi không muốn nói ta cũng chẳng cần hỏi nữa, nhưng mà ngươi hãy nói cho ta biết danh tính thật của ngươi đi? Nói thật ta không thích ba chữ Tiểu Đào Hồng này chút nào?

Tiểu Đào Hồng cười hì hì liếc chàng một cái rồi nói :

- Ngươi không thích thì tỷ tỷ đây càng không thích nó hơn, từ nay về sau coi như ba chữ “Tiểu Đào Hồng” đã chết không ai được nhắc đến nó nữa, tỷ tỷ họ Lãnh tên là Nguyệt My người huyện Thái Nguyên tỉnh Sơn Tây. Sao? Vừa ý chưa?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu hài lòng cười nói :

- Tên đẹp quá, tỷ tỷ ngươi thật là...

Lãnh Nguyệt My chợt trầm sắc mặt không cười với chàng nữa nghiêm giọng nói :

- Đừng lung tung nói nhảm, nói mau, Cung Thân Vương hẹn ngươi đến Ngũ Long đình làm gì.

Đặng Tiểu Nhàn lè lưỡi rụt cổ lại làm bộ sợ hãi cất giọng cười khổ :

- Ghê thật, ghê gớm thật xem ra không có chuyện gì của ta có thể qua mắt được ngươi, việc như vầy...

Đặng Tiểu Nhàn đem sự tình kể cho Lãnh Nguyệt My nghe tường tận rồi hỏi nàng :

- Tỷ tỷ làm sao bây giờ, ngươi tính hộ cho ta coi có cách nào tốt nhất.

Lãnh Nguyệt My trầm tư suy nghĩ một lát, hừ lạnh một tiếng rồi cất giọng cương quyết nói :

- Quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của ta. Chúng mình phải tương kế tựu kế, ngươi cứ đáp ứng yêu cầu của lão ta.

Đặng Tiểu Nhàn bất ngờ đứng dậy ngửa mặt nhìn trời, giọng chàng cứng rắn :

- Không, ta quyết không thể đáp ứng.

Lãnh Nguyệt My khẽ chớp hàng mi đen nhánh cong vút, lấy tay vỗ vào vai Đặng Tiểu Nhàn :

- Huynh đệ, hãy nghe ta nói.

Đặng Tiểu Nhàn quay người lại ngó nàng đoạn nghiêm giọng bảo :

- Tỷ tỷ, mọi việc khác ta đều nghe lời ngươi. Duy chỉ có chuyện này ta không thể. Bạch Hàng Tố đã cứu ta, ân tình đối với ta như vậy, ta làm sao có thể nghe lời Cung Thân Vương bàn chuyện hôn nhân, người ta sẽ nghĩ thế nào nói thế nào về ta. Lại nữa...

Lãnh Nguyệt My cắt ngang lời chàng :

- Lại nữa thế đứng của hai tộc Hán Mãn, có đúng không nào? Chớ quên rằng lệnh tôn Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp trong người mang tuyệt kỹ võ công, lãnh tụ quần hùng, nhưng để cho thiên hạ thái bình nên đã tự gác kiếm qui ẩn tạm thời bỏ qua đại nghiệp phản Thanh phục Minh. Còn cái việc nhỏ bé như hạt đậu của các hạ thì có đáng là gì?

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt My im lặng không đáp, chỉ buông tiếng thở dài rồi chầm chậm cúi đầu xuống.

Thần sắc Lãnh Nguyệt My từ từ dịu lại rồi nói tiếp :

- Phản Thanh phục Minh không phải là chuyện của một người, mà là trách nhiệm của con cháu chúng ta. Chỉ cần lòng người không chết thì tin rằng trong tương lai không xa sẽ lại về tay chúng ta. Thần châu lại rực sáng, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp có thể kết nghĩa kim bằng cùng Hoàng Lịch trong đó tất có thêm ý, còn hiện nay chỉ là cái lẽ quyền nghi mà thôi. Các hạ cùng với Tiểu quận chúa Cung Thân Vương kết làm phu phụ há lại không có ý nghĩa sao?

Đặng Tiểu Nhàn chậm chạp ngẩng đầu lên nhìn nàng với vẻ bất an bảo :

- Như vậy cũng được nhưng ta sợ Bạch Hàng Tố sẽ sống không nổi.

Lãnh Nguyệt My cất tiếng cười hì hì, nguýt chàng một cái rồi nói :

- Hai hiền phụ cùng thờ một trượng phu há không phải là chuyện tốt lắm sao? Ngươi cứ yên tâm về Bạch Hàng Tố ta sẽ lo liệu chuyện này cho. Các hạ cứ đợi làm tân lang cho tốt đi.

Đặng Tiểu Nhàn bỗng đỏ bừng mặt, chàng truy hỏi tiếp :

- Tỷ tỷ nói chuyện cả buổi sao chưa chịu nhập đề nói đi rốt cuộc chuyện gì... Chuyện gì đã xảy ra? Coi bộ ta đã nóng nảy thành tật rồi.

Lãnh Nguyệt My nghiêm mặt đáp :

- Nhìn từ bên ngoài bất quá đây chỉ là chuyện Hồi Bộ Chi Vương Mục Lạc Trác Mộc đề nghị cầu hôn với Cung Thân Vương. Kỳ thực phía sau nó lại ẩn tàng một âm mưu cực kỳ to lớn, nếu như không phát giác ngăn chặn kịp thời, không những sẽ gây ra một trận tranh phong lưu huyết trong giới võ lâm giang hồ, mà tệ hơn nữa có thể khiến cho tinh túy của Hồi Bộ xuất môn, xâm phạm Trung Nguyên gây ra một trận tai kiếp binh đao...

* * * * *

Trong cửa lớn của Cung Thân Vương phủ treo đèn kết hoa rực rỡ, tiếng trống nhạc huyên náo. Giai khách đông đảo tranh nhau chúc mừng, ngựa xe chật đường không khí cực kỳ náo nhiệt.

Mai Đông Ni, viên trân châu quí giá, ái nữ của Cung Thân Vương. Cửu Môn đề đốc sợ rằng dân chúng đến xem ồn ào làm kinh động đến vương công đại thần đăng môn chúc mừng, liền phái tới một đại đội quân mã hộ phòng con đường để giới bị.

Cung Thân Vương vốn không muốn chuẩn bị để phô trương lớn chuyện, định cử hành hôn lễ giản đơn long trọng cũng được rồi, nhưng Cung Vương phu nhân Phúc Tấn sợ ái nữ của mình cảm thấy tủi thân nên không chịu làm nhỏ như vậy. Hơn nữa, Cung Thân Vương quyền khuynh đương triều, được

Hoàng thượng trọng vọng, hơn nữa Cung Thân Vương lại là người công chính tính tình bình dị dễ gần, văn võ bá quan trong triều đều nể phục, nên dịp này họ đâu chịu để mất lương cơ, lũ lượt mang lễ vật đến tranh nhau đăng môn chúc mừng.

Ngay cả đương kim Hoàng đế, Hoàng hậu cũng đến chúc mừng đồng thời ban thưởng cho nhiều lễ vật.

Mỗi thiếu nữ khi bắt đầu biết yêu trong đáy tim đều mơ mộng một bóng hình, Mai Đông Ni dĩ nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Đặng Tiểu Nhàn chính là hoàng tử trong mộng của nàng, lần đầu tiên nàng gặp chàng đã cảm thấy yêu chàng tha thiết, mong muốn được cùng chàng kết nghĩa phu thê, cùng sống với nhau đến bạc đầu.

Hôm nay mộng đẹp đã thành sự thật, nàng vui sướng vạn phần không ngớt cảm tạ thần Phật hộ trì phụ mẫu thành toàn ra sức giúp đỡ. Dĩ nhiên nàng càng không quên được Đặng Tiểu Nhàn đã coi trọng và thương yêu nàng.

Do đó, nàng thề với lòng mình phải làm hiền thê của chàng, ngoài việc sinh cho chàng nhiều hài tử xinh tươi, nàng sẽ tận tình săn sóc chàng, nghe lời chàng, khiến cho chàng yên tâm, toàn ý lo cho sự nghiệp anh hùng của mình. Về sau nàng sẽ tự thay đổi cái tính ranh ma phá phách của mình nếu như chàng thật lòng yêu thì tuyệt vời, còn như chàng ghét bỏ thì cũng đành chịu.

Thế là nàng chợt nghĩ đến Bạch Hàng Tố nếu như Bạch Hàng Tố thực sự yêu chàng, nàng cũng không ngăn cản. Nàng có thể thành toàn cho họ, thậm chí có phải làm tiểu thiếp nàng cũng không hề oán trách vì chàng, nàng sẽ cam chịu tất cả. Yêu đến tận cùng không oán...

Mai Đông Ni ngồi trước bàn trang điểm vừa miên man nghĩ ngợi vừa lẩm bẩm tự nói với mình.

Bất ngờ một đôi bàn tay trắng muốt như ngọc nhẹ nhàng đặt lên bờ vai nàng đồng thời trong chiếc gương đồng trước bàn hiện ra bóng một thiếu phụ trung niên quí tộc, mình mặc kỳ bào nhan sắc vô cùng diễm lệ.

Mai Đông Ni lúc này mới định thần lại nhìn vào chiếc bóng của thiếu phụ hiện lên trong gương, mỉm cười rồi quay người ra sau nắm lấy đôi tay của thiếu phụ dựa mình vào người bà, giọng nói cực kỳ vui sướng :

- Mẫu thân, mẹ có gặp chàng chưa?

Cung vương Phúc Tấn cố ý giả bộ ngạc nhiên hỏi đùa :

- Chàng? Chàng là ai?

Mai Đông Ni bĩu môi giận dỗi quay lưng lại lườm mẫu thân trong gương một cái, hai chân giẫm

nhẹ xuống đất, miệng phụng phịu nói :

- Mẫu thân xấu quá hà.

Cung vương Phúc Tấn đã mắt nhìn tư thái phụng phịu hờn dỗi của ái nữ, không ngăn nổi thích thú liền bật cười phá lên, lắc đầu bảo nàng :

- Đông nhi, mẫu thân chỉ đùa với con một chút cho vui thôi mà, ta đã gặp hắn rồi.

Mai Đông Ni vội nhỏm dậy hỏi dồn thân mẫu :

- Mẫu thân, chàng có bái lạy mẫu thân chưa?

Cung vương Phúc Tấn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc con mình, mỉm cười bảo :

- Bắt lạy rồi.

Mai Đông Ni hỏi tiếp :

- Mẫu thân, người thấy chàng thế nào?

Cung vương Phúc Tấn nắm lấy tay Mai Đông Ni, mỉm cười khen ngợi :

- Nhân trung long phượng. Tốt, tốt lắm.

Mai Đông Ni sà vào lòng thân mẫu, lòng cực kỳ sướng vui, ngẩng đầu nói :

- Mẫu thân...

Cung vương Phúc Tấn mắt nhìn không chớp ái nữ của mình, hồi lâu mới nhẹ nhàng cất tiếng thở dài, mỉm cười trách yêu :

- Ôi “nữ nhân hướng ngoại” xem ra chẳng sai chút nào. Ta vừa bước vô là bị ngươi tra vấn điều này điều nọ về hắn. Hài tử, ngươi há chẳng nghĩ gì đến gia gia và mẫu thân.

Mai Đông Ni đỏ mặt xấu hổ giọng nũng nịu :

- Mặc kệ hài tử bắt mẫu thân phải nói, mẫu thân có hài lòng về chàng không?

Cung vương Phúc Tấn cười ha hả bảo :

- Mau buông tay ra. Ai da, cái thân già này sắp bị ngươi vặn trật xương rồi.

Mai Đông Ni vẫn chưa chịu buông tha :

- Không, mẫu thân phải nói trước đã.

Cung vương Phúc Tấn gật đầu lia lịa bảo :

- Được để ta nói ta nói. Người Hán có câu nói là “Nhạc mẫu nhìn chàng rể càng nhìn càng thấy thích”, con gái yêu ngốc nghếch của ta ơi, ngươi vừa lòng chưa?

Mai Đông Ni hôn lên mặt thân mẫu một cái, mỉm cười cảm kích nói :

- Mẫu thân, mẹ thật là đẹp.

* * * * *

Trong đám khách đông nghịt đến chúc mừng có không ít những mỹ nam tử, những công tử quí phái nhưng khi thấy Đặng Tiểu Nhàn đi bên Cung Thân Vương bước đến đại sảnh cho mọi người diện kiến thì lại cảm thấy tự xấu hổ không thể sánh bằng chàng được.

Đặng Tiểu Nhàn mặt mũi như ngọc, mình mặc một chiếc ngân bạch trường sam, răng trắng môi hồng, mày kiếm mắt phượng, trong nét văn nhã lộ vẻ cứng cáp khang kiện, mặt thêm một nụ cười vẻ cuồng phóng nhưng không mất đi vẻ tiêu sái khoáng đạt. Lập tức chàng trở thành điểm thu hút sự chú ý của khách quan đến chúc mừng.

Các thiếu nữ Hán, Mãn núp sau bức bình phong đôi mắt mở to không chớp nhìn đăm đăm vào chàng, ánh mắt chuyển động theo thân hình chàng, trên mặt hiện ra vẻ ái mộ người nào to gan hơn thì cố ý lướt đến trước mặt tân lang, đôi mắt nhìn chằm chằm tựa như muốn ăn tươi nuốt sống chàng vậy.

Đột nhiên tiếng người xôn xao, một chiếc bóng lanh lẹ lướt tới, một gã lam y nhân đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Cung Thân Vương, hai tay giơ cao quá đầu cúi mình dâng lễ vật. Cung Thân Vương thoáng vẻ kinh ngạc khẽ chớp mắt rồi từ từ đưa tay ra tiếp nhận món lễ vật của gã.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy thần sắc đột nhiên biến đổi, đôi mày kiếm chợt nhíu lại, trong lòng thầm nghĩ:

“Lẽ nào lại chính là hắn?”

Bởi vì gã lam y nhân đứng quay lưng lại phía chàng, Đặng Tiểu Nhàn không cách nào nhìn rõ được diện mục của hắn, khoảng cách khá xa, tiếng người lại cực kỳ hỗn tạp nên cũng không nghe thấy họ nói chuyện những gì.

Đặng Tiểu Nhàn sợ gã lam y nhân có điều thất thố với Cung Thân Vương đang định bước lên trước, không ngờ gã lam y nhân đã quay người trở lại, nhe răng ra cười với chàng, rồi sải bước nhanh tới.

Đặng Tiểu Nhàn lúc này mới nhìn rõ, niên kỷ của hắn chưa quá hai mươi tuổi, trên mình mặc một chiếc áo sắc lam cực kỳ tao nhã, một sợi dây da rắn rộng bản thắt ngang lưng chiếc quần rộng màu lam nhạt, dưới chân là đôi giày vải nhung đen, sau lưng đeo một bao da dài, phía trong tựa như có một thứ binh khí đặc biệt.

Da hắn trắng như tuyết, mặt ngọc sáng láng, mắt phụng, mũi lân, đôi môi đỏ mọng như lửa, đẹp như một xử nữ. Hắn đẹp đến cực điểm, tiếc rằng trong vẻ đẹp ấy lại thiếu đi vẻ cứng rắn, khí chất mạnh mẽ của một nam nhân phải có, đôi mắt cực kỳ linh hoạt nhưng có vẻ gian xảo, thâm hiểm. Toàn thân hắn lộ ra vẻ tà khí.

Thanh âm hỗn tạp của đám quan khách đột nhiên im lặng, nhãn quan của mọi người đều dồn về phía hai người mỹ nam tử đẹp như kim đồng, so sánh kẻ mới đến và Đặng Tiểu Nhàn một người anh tuấn phiêu dật, người kia phong lưu tuấn tú.

Gã lam y nhân tiến đến gần Đặng Tiểu Nhàn, ánh mắt hắn đảo quanh một vòng không ngớt dò xét khắp thân hình chàng rồi chắp hai tay lại, mỉm cười nói :

- Các hạ chính là Đặng Tiểu Nhàn, Đặng huynh phải không?

Đặng Tiểu Nhàn cúi mình đáp lễ, đoạn mỉm cười khiêm tốn nói :

- Không dám. Tại hạ chính là Đặng Tiểu Nhàn. Xin hỏi huynh đài xưng hô ra sao?

Gã lam y nhân nói tiếp :

- Tại hạ họ Giang tên là Thủy Hàn. Chúc mừng huynh đài đẹp duyên giai ngẫu, giờ xin bái biệt, ngày sau sẽ xin được lãnh giáo…

Đặng Tiểu Nhàn vội vã nói :

- Tiệc rượu đã bày xong, Giang huynh sao không ở lại uống vài chén rượu vui mà lại đi sớm vậy?

Giang Thủy Hàn thản nhiên đáp :

- Tại hạ có việc phải đi, không thể lưu lại lâu được. Ngày sau tương phùng sẽ cùng uống với nhau đến say mới thôi.

Giang Thủy Hàn nói xong nhẹ nhàng chắp tay xoay người nhanh chóng bước ra.

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng gọi lớn :

- Xin Giang huynh dừng bước.

Đặng Tiểu Nhàn đang muốn chạy theo tiễn biệt, thì Cung Thân Vương đã giơ tay kéo chàng lại, ghé sát vào tai chàng nói nhỏ :

- Để cho hắn đi đi.

Yến tiệc đã bày xong các món ăn đã dọn lên đầy đủ, không sót thứ gì. Tân khách lũ lượt ngồi vào bàn ăn, uống cười nói vô cùng vui vẻ náo nhiệt.

* * * * *

Trời đã về khuya, màn sương đêm giăng phủ khắp nơi. Vầng trăng sáng treo lơ lửng giữa trời.

Trong Cung Thân Vương phủ ánh đèn đã tắt hết, một bầu khí tĩnh lặng bao trùm.

Chỉ có phía trong một tiểu hoa sảnh còn có ánh nến lung linh tỏa sáng, hai cái bóng người in lên trên tờ giấy dán cửa sổ lay động theo ánh nến đung đưa.

Hóa ra là Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn đang ngồi đàm luận suốt đêm.

Đặng Tiểu Nhàn trầm tư hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Đã như thế đợi đến sáng tiểu tế sẽ đi đến Hồi Bộ thám sát hiện tình.

Cung Thân Vương lắc đầu quầy quậy, giọng bất an bảo :

- Mục Lặc Trác Mộc thần dũng hơn người, ít ai địch nổi. Nếu quả bị người ta ám toán, hiền tế vừa xuất hiện há chẳng phải là ngu dại tự đâm đầu vào lưới, xông thẳng vào bẫy sao? Còn tính kế lâu dài sao được?

Đặng Tiểu Nhàn tuy có hào khí ngất trời, lòng không chịu phục, nhưng vẫn uyển chuyển nói :

- Tục ngữ nói “cứu binh như cứu hỏa”, nếu như tiểu tế chậm đi một bước để cho cha con Mục Lặc Trác Mộc gặp phải họa sát thân. Nhạc phụ và con há chẳng phải ân hận suốt đời hay sao?

Cung Thân Vương buông tiếng thở dài lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhàn nói tiếp :

- Người hiền tất sẽ có thiên tướng phù trợ, lại nữa ở Bắc Kinh này tiểu tế còn có một vài bằng hữu trong mình mang võ công tuyệt thế cùng đi theo tiểu tế đến Hồi Bộ. Tuy ngay lập tức không thể giải cứu cho cha con Mục Lặc Trác Mộc, nhưng cũng có thể rút lui an toàn không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Trên mặt Cung Thân Vương thoáng lộ vẻ kinh ngạc mắt nhìn chàng đăm đăm rồi trầm giọng hỏi :

- Mấy vị bằng hữu mang võ công tuyệt thế à? Ai vậy?

Đặng Tiểu Nhàn không tiện nhắc đến Thiên Kiều bát quái và Lãnh Nguyệt My, bèn nói lướt qua :

- Thần đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ Ảnh tử Sở Bưu.

Cung Thân Vương mỉm cười nói tiếp :

- Thần Đao Trịnh Chính Nhân và Quỷ ảnh tử Sở Bưu tuy là nhân vật thành danh trong giới võ lâm, thậm xưng đệ nhất cao thủ nhưng so với cha con Mục Lặc Trác Mộc e rằng còn kém hơn một bậc.

Thình lình vọng lại tiếng tay áo phất phơ trong gió nhanh như điện xẹt, trong chớp mắt đã đến bên ngoài cửa sổ.

Thần sắc Cung Thân Vương đột ngột biến đổi, trầm giọng quát lớn :

- Kẻ nào dám to gan đêm khuya xông vào vương phủ?

Bóng người lướt nhanh qua, rồi chợt nghe một thanh âm lạnh lùng vang tới :

- Xem phi tiêu đây.

Nói chưa dứt lời, liền thấy một đạo bạch quang lẹ hơn tia chớp đã bay qua cửa sổ vào trong, nhằm vào giữa ngực Cung Thân Vương phóng tới.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy trong lòng không khỏi sợ hãi, vội vàng chuyển mình hấp tấp phóng ra lẹ như sao băng, đứng án ngữ ngay trước mặt Cung Thân Vương, đồng thời chàng cũng lanh lẹ giơ cánh tay phải ra đạo bạch quang nọ đã nằm gọn trong tay.

Đặng Tiểu Nhàn thốt lên một tiếng kinh ngạc, vội cúi đầu xem thử, trong tay chàng đâu có phi tiêu ám khí gì, thì ra chỉ là một mẩu giấy nhỏ.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên đứng ngẩn người nhìn mẩu giấy vo tròn thì Cung Thân Vương đã nhanh nhẹn bước tới, giơ tay đón lấy tờ giấy mở ra, đưa lên trước đèn coi thư, một hàng chữ viết trên giấy:

“Mau đến Bích Đồng thư viện cứu giá”.

Cung Thân Vương xem xong lời cảnh báo trên giấy, trong lòng chợt run lên, đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhàn, miệng gấp gáp nói không kịp thở :

- Chúng ta đi mau lên.

Lời nói chưa dứt liền thấy tả thủ của Cung Thân Vương vung lên đánh “soạt” một tiếng, hai miếng giấy dán trên khung cửa sổ đã bị rách toạc ra một lỗ hổng lớn, bóng người lướt tới như điện chớp, xuyên qua cửa sổ ra ngoài.

Đặng Tiểu Nhàn thuận tay với lấy thanh Mặc kiếm trên bàn, nhẹ nhàng tung mình bay vút ra ngoài đi theo Cung Thân Vương.

Đêm khuya vắng lặng.

Trăng sao trên cao cùng tỏa ánh sáng bàng bạc mờ ảo xuống dưới nhân gian.

Cung Thân Vương lao đi vun vút, không cần thủ thế người đã nhẹ nhàng bay qua bức tường vương phủ cao độ hơn hai trượng.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn thấy liền trố mắt kinh ngạc, trong lòng thầm khen ngợi, đồng thời chàng cũng nghĩ:

“Cái thuật khinh công tuyệt thế Phù Quang Lược Ảnh này của người cũng đã chứng minh vương gia chẳng những biết võ công hơn nữa võ công đã đạt tới mức cực cao, nhập vào cảnh giới lư hỏa thuần thanh rồi”.

Đặng Tiểu Nhàn bình sinh vốn tính cao ngạo, há lại chịu thua, bèn tăng thêm tốc lực, đuổi kịp Cung Thân Vương, hai người sánh vai phóng nhanh trong phút chốc đã vượt qua khỏi Thần Vũ môn lao thẳng về hướng nội viện của hoàng cung.

Đừng nói là không có người xem thấy, cho dù họ có xem thấy chăng nữa cũng chỉ cho rằng đó là một làn khói nhẹ mà thôi. Trong chớp mắt, đã không còn thấy tông tích đâu nữa.

* * * * *

Bích Đông thư viện là nơi Hoàng đế Càn Long sau khi thoái triều, lui về phê duyệt số văn biểu tấu từ các nơi đưa về do cận thần dâng lên.

Sau khi Hoàng đế đăng quang bởi vì cảm thấy ở trong cung quá ư câu thúc, mà người lại thường thay đổi triều phục, xuất cung ra ngoài quan sát dân tình nên để cho thuận tiện Hoàng đế đã dời chỗ ở đến Bích Đồng thư viện.

Phía sau cửa Đại cung môn có thiết lập Tôn nhân phủ, Nội các, Sử bộ, Lễ bộ, Binh bộ, Đô Sát viện, Lý Phiên viện, Hàn Lâm viện, Chiêm sư phủ, Giám Nghị viện, Quốc tử giám và phòng trực của Đông tây kỳ các vệ môn.

Ở mặt tây của đại cung môn thiết lập Hộ bộ, Hình bộ, Công bộ, Khâm thiên giám, Nội Vụ phủ, Quang Lộc tự, Thông Chính ty, Ngự Sử thư, Thượng Tư viện, Võ Bị viện và phòng trực của Tây tứ kỳ các vệ môn.

Sau khi dùng cơm tối xong, thái giám thắp cung đăng hầu hạ Hoàng đế Càn Long đang phê duyệt sớ tấu dưới đèn.

Trưởng toán Đại nội cận vệ Đa Phi Hồng suất lãnh các Đại nội cận vệ như Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hàng, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tùng đứng trong sân hộ vệ thánh giá.

Lúc này bốn bề tĩnh mịch, tiếng trống điểm canh vang lên từng hồi, thời khắc đã là canh ba.

Trong nội viện của hoàng cung một bầu khí tĩnh lặng vắng vẻ, trên góc mái hiên chính đại Quang Minh điện chợt vang lên một tiếng hú dài thanh âm như cọp gầm beo rống, phá tan không gian tịch mịch, xuyên thấu tới mây, tiếng vọng vang vang hồi lâu chưa dứt.

Tiếng hú chưa dứt một dạ hành nhân mình mặc y phục dạ hành bó sát người, bịt vuông vải đen che kín mặt, chỉ chừa lại đôi mắt như thần long ẩn hiện đã đáp nhẹ nhàng trên nóc chính đại Quang Minh điện.

Tên dạ hành nhân này cứ đứng sừng sững trên đó, thần thái vô cùng tự nhiên, cơ hồ như quên rằng nơi đây là nội viện của hoàng cung, một khi bị bắt giữ không những bản thân bị xử tội lăng trì đến chết mà còn bị tội liên lụy đến cửu tộc, chết thảm vô cùng.

Chỉ thấy, bóng người lướt tới, gã dạ hành nhân đã bay bổng thân hình trong không trung, chuyển mình vài cái đã đến ngay Bích Đồng thư viện.

Từ chính đại Quang Minh điện đến Bích Đồng thư viện cách xa nhau ít nhất cũng chừng ngoài năm trượng, thuật khinh công như vậy chẳng những kinh thế hãi tục mà cũng vô cùng hiếm thấy trong võ lâm.

Hèn chi mà nó khiến cho trưởng toán Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng phải há hốc miệng kinh sợ, hồn phi phách tán, ngay cả Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn đang ẩn mình trong bóng tối cũng phải biến sắc mặt, đưa mắt nhìn nhau.

Song cước của dạ hành nhân vừa chạm xuống đất, bất ngờ một luồng hàn quang đã điểm tới, thanh kiếm Tam Xích Thanh Phong của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành đẩy ra, đồng thời trầm giọng quát lớn :

- Cuồng đồ vô tri, đêm khuya dám to gan xông vào đại nội còn không bó tay chịu chết hay sao?

Gã dạ hành nhân cất tiếng cười lạnh :

- Mi mà cũng đòi bắt ta nằm xuống được sao.

Nói chưa dứt lời, gã dạ hành nhân đã tung tả thủ ra song chỉ kẹp lại búng nhẹ vào thân kiếm, hữu thủ nhanh như điện xẹt trở tay xuất chưởng đánh vào giữa ngực Nhậm Ngã Hành.

Thế chưởng đánh ra thần tốc vô cùng cho dù Nhậm Ngã Hành kinh nghiệm giang hồ không ít, cũng bị hắn làm cho chân tay luống cuống, thầm la một tiếng không xong, đang muốn tung mình thoái lui.

Keng.

Thanh kiếm của Nhậm Ngã Hành đang cầm đã bị cái búng của đối phương làm cho chấn động rời khỏi tay rơi xuống đất.

Tiếp đó...

Bình.

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành đã bị hữu chưởng của dạ hành nhân đánh trúng.

Lão kêu lên một tiếng trầm đục, thân hình bị bắn ra xa hơn một trượng, nằm bẹp dưới đất không gượng dậy được.

Càn Khôn Nhất Kiếm Nhậm Ngã Hành xuất thân từ phái Côn Lôn, Truy Hồn Thập Nhị Kiếm đã thập phần liễu đắc. Không ngờ hôm nay vừa mới đụng mặt đã bị dạ hành nhân đánh ngã. Cung Thân Vương thấy cũng phải nhíu mày trong lòng rúng động.

Lúc này, Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung, Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần đã cùng liên kết tấn công dạ hành nhân nọ. Tam kiếm nhất tề xuất thủ, thanh thế kinh người, liền thấy kiếm ảnh loang loáng, kiếm khí bốc lên rợn người, trong thoáng chốc một bức màn kiếm khí dày đặc đã bao phủ khắp thân mình dạ hành nhân.

Dạ hành nhân thấy ba người cùng xuất thủ kiếm quang biến thành một bức màn dày đặc kín mít, cho dù một giọt nước cũng không thể lọt qua, trong lòng cũng cảm thấy kinh sợ, không dám khinh thường địch thủ, vội vàng nạp khí vào Đan Điền, vận sức ra hai cánh tay lớn tiếng nói :

- Được, các ngươi hãy tiếp thử một kiếm của ta xem sao?

Nói vừa dứt lời, đã thấy hắn rút kiếm ra một làn ô quang bay vút lên không, thanh Mặc kiếm đen tuyền đã lấp lánh trong tay.

Đặng Tiểu Nhàn chấn động tinh thần, bất giác chàng đưa tay ra sau sờ vào thanh Mặc kiếm đang đeo bên mình, rồi nhìn chằm chặp vào thanh Mặc kiếm trên tay gã dạ hành nhân trong bụng nghĩ thầm:

“Quái lạ, thanh Mặc kiếm của y sao giống thanh Mặc kiếm của mình như đúc, chẳng lẽ…”

Bất ngờ…

Keng, keng.

Hai thanh âm chói tai vang lên, Đặng Tiểu Nhàn và Cung Thân Vương định thần nhìn lại, thế kiếm liên công của ba Đại nội cận vệ đã bị thanh kiếm của dạ hành nhân nhẹ nhàng chặn lại.

Trưởng toán Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng đang đứng trấn giữ ngang cửa chính của Bích Đồng thư viện thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

“Kẻ này có công lực cao, thật là hiếm thấy, nếu không được mục kích, quá khó mà tin được, tại sao đang đêm y lại xông vào đại nội với ý định gì đây?”

Đồ Phi Hồng bối rối không hiểu vội vàng kêu Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần, Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh, Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung cùng hợp lực khắc chế địch thủ.

Bất ngờ gã dạ hành nhân lanh lẹ xoay mình nhanh như tia chớp, tả chưởng đẩy ra đánh vào cánh tay của Thời Thu Cần, hữu thủ lắc nhẹ xuất kiếm đâm tới yếu huyệt Đan Điền của Thắng Nhất Thanh.

Hầu như tức thời, hữu cước của y nhanh như chớp, tung ra đá vào huyệt Phục Thổ bên chân trái của Cao Sơn Tung, chỉ trong một thế đá dùng cả chân lẫn tay cùng công kích ba vị cao thủ.

Dạ hành nhân tuy chặn được thế kiếm tiến công của ba người, nhưng cũng cảm thấy võ công của ba người này quả nhiên không phải tầm thường, nên không dám khinh suất, vừa rồi đánh ra một chưởng khiến cho Nhậm Ngã Hành bị dội ra ngoài xa chẳng qua là do đối phương sơ hở mà thôi.

Dạ hành nhân vừa nghĩ đến đây trong lòng không khỏi lo lắng, sợ rằng ba người lại liên thủ chiếm lấy tiên cơ, nên ra tay trước. Kiếm, chưởng đồng loạt đánh ra để chiếm lấy thế thượng phong.

Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh bước ngang qua mấy bước để tránh thế kiếm của dạ hành nhân đang đâm tới. Đồng thời trầm khí xuống Đan Điền vận hết nội công dồn vào thanh kiếm trong tay vung tới định chém vào thanh kiếm đối phương, liều chết trong chiêu sát thủ.

Lão không thể ngờ rằng nội lực của dạ hành nhân thâm hậu, thần lực hơn người, thanh Mặc kiếm đâm ra kèm theo một lực đạo vô cùng mãnh liệt, khiến cho Thắng Nhất Thanh vừa vung kiếm chạm phải Mặc kiếm của đối phương, tuy lão đã khéo léo không dám đấu lực với y, nhưng vẫn cảm thấy

cánh tay đâm kiếm của mình đột nhiên tê buốt đau đớn vô cùng, thanh trường kiếm cơ hồ như muốn vuột khỏi tay rơi xuống đất.

Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần mau chóng thoái lui sang một bên để tránh khỏi chưởng thế của dạ hành nhân, cho dù lão đã né tránh cực nhanh, nhưng vẫn bị chưởng phong của y quét trúng làm cho bước chân loạng choạng chỉ chực ngã nhào xuống đất.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung tính vốn vô cùng nóng nảy, đâu dễ chịu thua như vậy. Thấy dạ hành nhân co chân đá vào yếu huyệt của mình, liền vô cùng nhanh lẹ hạ cổ tay, thanh kiếm vụt bay xuống cuốn lấy hữu cước của gã dạ hành nhân nọ nhanh như tia chớp.

Gã dạ hành nhân cất tiếng cười lạnh, hữu cước đang bay đến, đột ngột chuyển thế biến thành thế đá quét ngang, lanh lẹ dị thường. Chỉ trong nháy mắt đã tránh được nhát kiếm lợi hại của Cao Sơn Tung.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra cực kỳ mau lẹ, hữu cước của y đã quét về phía Thắng Nhất Thanh, tả chưởng cũng cùng lúc thu về hóa chưởng thành chỉ lẹ như điện xẹt điểm vào đại huyệt Thần Phong ở trước ngực Thắng Nhất Thanh. Thế đá biến thành thế quét ngang, hồi kiếm thu chưởng, hóa chưởng thành chỉ hợp lại làm một nhanh như điện xẹt, ảo diệu tuyệt luân.

Thế công của gã dạ hành nhân đang phân làm ba, bất ngờ nhập lại làm một, nhằm vào đối thủ gần nhất là Thắng Nhất Thanh đánh tới thật là biến hóa thần quỷ vô lường, ngụy dị hiểm độc ra ngoài ý nghĩ mọi người.

Thắng Nhất Thanh thần sắc đột nhiên biến đổi, cực kỳ hoảng sợ, cúi người tránh chiêu. Đồng thời thanh kiếm cũng vung ra quét ngang hông gã dạ hành nhân.

Lão nhanh nhưng dạ hành nhân còn lẹ hơn một bậc, cổ tay hạ xuống biến chiêu hóa chỉ thành chưởng ấn nhẹ vào khoảng không một luồng kình lực theo tay y phát ra khiến cho thanh kiếm của lão chấn động, bước chân lảo đảo không vững loạng choạng lui ra sau.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung giận dữ hét lên một tiếng, trường kiếm vung lên hóa thành muôn vạn điểm sáng lấp lánh kèm theo tiếng rít ghê hồn nhanh tự sao băng điện xẹt phóng tới sau lưng dạ hành nhân.

Dạ hành nhân hừ lạnh một tiếng, đột ngột lách mình tránh đường kiếm của Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung, Mặc kiếm trong tay y chếch lên trên, ô quang chớp lóe tựa như muôn ngàn lưỡi đao bay ra khắp tám phương bốn phía, kiếm khí bốc lên lạnh lẽo, kiếm phong rít lên veo véo bên tai.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung tuy liều chết quyết đấu với y, nhưng thấy kiếm pháp của gã dạ hành nhân vô cùng lợi hại nên không dám nghênh tiếp, vội xoay mình thu kiếm thét lên một tiếng, trường kiếm lại xuất chiêu Ngũ Phượng Triều Dương, nhanh hơn điện xẹt, một màn kiếm quang đã bao trùm

thân hình của gã dạ hành nhân.

Gã dạ hành nhân hú lên một tràng dài, thanh Mặc kiếm trong tay y chếch lên xoay tròn chặn đứng lưỡi kiếm đối phương, rồi lẹ làng trở tay mũi kiếm đã điểm tới yết hầu của Cao Sơn Tung tựa như con độc xà xuất động nhanh như chớp khiến cho người ta không kịp nhìn rõ.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung chấn động tâm thần, vội vã nghiêng người né tránh, cánh tay phải nhanh lẹ giơ lên thân hình chuyển động đang định biến chiêu công kích...

Đột nhiên một tiếng thét dữ dội vang lên, Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh đã vung kiếm xuất chiêu Xuân Phong Hóa Vũ kiếm quang lưu chuyển kéo theo tiếng rít chói tai.

Đồng thời Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần sau khi tránh được một chưởng của đối phương cũng vội huy động trường kiếm công kích.

Gã dạ hành nhân tuy bị ba vị đại nội cao thủ liên công vây kín ba mặt, nhưng thần sắc vẫn không tỏ vẻ gì là lo sợ.

Chỉ thấy bốn thanh kiếm thoắt ẩn thoắt hiện cuốn chặt vào nhau, kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp, kiếm khí bốc lên rợn người, kiếm quang tỏa ra mù mịt, lúc hợp lúc phân khó mà phân biệt được song phương một cách rõ ràng.

Gã dạ hành nhân một mình phải chống lại ba đại nội cao thủ dần dần đã có một chút yếu thế, nhưng không phải đã thất cơ hoàn toàn. Chưởng, chỉ, kiếm, cước vẫn còn sắc bén linh hoạt đáng gờm.

Ba vị đại nội cao thủ liều chết xả thân quyết đấu tới cùng, tuy tạm thời có thể áp chế nổi y, không để cho y tự tung tự tác nhưng nhất thời vẫn không thể chiếm nổi một chút tiên cơ.

Chưởng phong cuồn cuộn đẩy ra, kiếm phong rít lên xé tai, bốn người đã liều chết đấu mãi không thôi. Trong chớp mắt, đã trao đổi hơn ba chục chiêu vẫn ở vào thế cân bằng chưa phân thắng bại.

Đặng Tiểu Nhàn đang mai phục trong bóng tối, nhãn quan sáng rực như điện, chăm chú nhìn không chớp mắt vào chưởng chỉ, quyền cước, kiếm pháp của gã dạ hành nhân. Chốc chốc lại hoa chân múa tay tựa như đã tìm ra cách phá giải những chiêu thức của gã dạ hành nhân nọ.

Cung Thân Vương cũng không rời mắt khỏi bóng dáng của gã dạ hành nhân, lúc này ông đột nhiên lấy khuỷu tay hích nhẹ vào hông Đặng Tiểu Nhàn nói nhỏ với chàng :

- Ta thấy gã dạ hành nhân này xuất kiếm nhanh như gió cuốn, lanh lợi hơn người. Nhưng chiêu thức trước sau không ăn khớp với nhau, thỉnh thoảng lại lẫn lộn thêm một số chiêu thuật của loại binh khí khác, xem ra dùng kiếm không phải là sở trường của gã.

Đặng Tiểu Nhàn khẽ gật đầu, mắt vẫn dán chặt vào dạ hành nhân không rời, rồi đáp nhỏ :

- Nhãn quan của nhạc phụ thật là sáng suốt, cao minh vô cùng. Nếu như tiểu tế đoán không sai, vật đang đeo sau lưng chính là thứ binh khí thành danh của hắn.

Cung Thân Vương lộ vẻ nghi ngờ, pha lẫn chút ngạc nhiên ngơ ngác, cất tiếng hỏi nhỏ :

- Vậy thì gã...

Đặng Tiểu Nhàn suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Gã dạ hành nhân này đang đêm xông vào đại nội mục đích của hắn không phải là hành thích, đả thương...

Cung Thân Vương bất ngờ quay đầu lại nhìn xoáy vào Đặng Tiểu Nhàn, giọng có vẻ không tin nổi :

- Lời hiền tế nói ta không dám gật bừa, đêm khuya xông vào cung cấm mưu sát Thánh thượng, theo luật xử lăng trì tội liên lụy đến cửu tộc, mục đích của gã không phải là hành thích, đả thương thì tại sao lại cam tâm mạo hiểm?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nói tiếp :

- Người trong giới võ lâm, đầu đao thấy máu là khom cho dù đầu có phải mang sẹo, hắn đã dám đến đây thì còn kể gì chuyện sống chết sinh tử. Thêm nữa hắn tất phải có chỗ dựa mà chúng ta cũng chưa chắc có thể bắt nổi hắn. Tiểu tế bất tài, nhưng cũng dám chắc mục đích của hắn không phải là đến hành thích mà trong đó có ý đồ khác. Rất có khả năng có liên quan đến nhạc phụ và tiểu tế đây.

Cung Thân Vương đột nhiên chấn động trong lòng, hấp tấp hỏi chàng :

- Ngươi nói sao?

Đặng Tiểu Nhàn thấy ba vị đại nội cao thủ vẫn chưa bị bại, bèn nghiêm mặt nói nhỏ :

- Một tên thích khách thường hành động trong bóng tối, rất sợ hành tung của mình bị bại lộ, việc đã lộ thì làm sao đắc thủ được. Còn gã dạ hành nhân này lúc vừa mới hiện thân đã tung mình hú lên một tràng dài, điều này thật trái với lẽ thường. Chỉ có một cách giải thích là mục đích của hắn chính là gây ra sự chú ý cho mọi người.

Cung Thân Vương liên tục gật đầu khen phải rồi nói :

- Ừ, có lý đấy. Mau nói hết ra đi.

Đặng Tiểu Nhàn đảo mắt một cái rồi mỉm cười nói tiếp :

- Gã dạ hành nhân này lấy khăn đen bịt mặt, trong tay cầm Mặc kiếm, mục đích của hắn là muốn làm cho đại nội cao thủ và Hoàng thượng ngộ nhận rằng kẻ hành thích Thánh giá chính là tiểu tế.

Cung Thân Vương nghe vậy toàn thân phát run, căm hận khẽ mắng :

- Lòng dạ tên tặc tử này thật là thâm độc.

Đặng Tiểu Nhàn hơi mỉm cười cất giọng nói tiếp :

- Trong thành Bắc Kinh này không ai không biết vương gia đã gả Tiểu quận chúa cho tại hạ, hơn nữa đã làm hôn lễ.

Nếu như Hoàng thượng nhận lầm tiểu tế chính là kẻ đang đêm xông vào đại nội hành thích thánh giá, thử hỏi nhạc phụ sẽ lãnh hậu quả ra sao?

Thần sắc Cung Thân Vương đột nhiên biến đổi, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên, há miệng chửi mắng :

- Đồ chết tiệt, dám bày kế hại ta, hiền tế đợi đấy ta sẽ đi bắt nó ngay tức khắc.

Cung Thân Vương cực kỳ tức giận, song chưởng chạm xuống đất thân hình vừa định phóng đi đã bị Đặng Tiểu Nhàn giơ tay giữ lại rồi nói nhỏ :

- Nhạc phụ hãy khoan đã, bây giờ chưa phải lúc.

Cung Thân Vương bực tức trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn trầm giọng bảo :

- Ngươi...

Thình lình tiếng người ồn ào, đèn lồng, đuốc nến thắp sáng khắp nơi, lũ lượt chạy về phía Bích Đồng thư viện.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy ghé sát bên tai Cung Thân Vương thì thầm :

- Nhạc phụ chịu khó ngồi yên đừng hấp tấp, vở kịch hay sắp diễn ra ngay đây.

Lúc này dạ hành nhân đột ngột hú lên một tiếng, thanh kiếm phóng ra một chiêu về phía trước mặt, bức bách Thắng Nhất Thanh, Thời Thu Cần phải thoái lui.

Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn vội vàng định thần, nhìn lại thấy dạ hành nhân đã bay vút lên không, thân hình tựa như con thiên mã bay lơ lửng trên không nhanh hơn điện xẹt, xông thẳng tới

Bích Đồng thư viện.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung lo sợ hai người ngăn chặn không kịp để cho dạ hành nhân xông vào Bích Đồng thư viện làm kinh động thánh giá, liền lao tới huy động trường kiếm đâm vào sau gáy dạ hành nhân.

Gã dạ hành nhân này dường như có mắt mọc sau gáy, bèn hừ lạnh một tiếng nghiêng người né kiếm, tả thủ vung chỉ, xoay người điểm vào huyệt Kiên Tỉnh trên vai Cao Sơn Tung, thuận đà vung cước quét ngang một cái.

Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung mau lẹ trầm cánh tay phải vung kiếm chém vào vai trái của y, rồi vội vàng đề khí thân hình đã vụt bay lên không trung, tránh khỏi cú tạt ngang của dạ hành nhân. Cánh tay trái của gã vội thu về để tránh thế kiếm, không ngờ Truy Hồn Thủ Cao Sơn Tung đã thừa thế thi triển Lăng Hư Phi Độ thân pháp.

Vù, thân hình của Cao Sơn Tung đã bay qua đỉnh đầu hắn, khi song cước vừa chạm đất cũng vừa vặn cùng với Bát Tý Na Tra Thắng Nhất Thanh và Lạc Địa Vô Ngân Thời Thu Cần đã đứng thành hàng vung kiếm cản đường gã dạ hành nhân nọ.

Gã dạ hành nhân chợt nổi cơn thịnh nộ, cất tiếng cười lạnh lùng chỉ vào ba người ngán trở trước mặt, trầm giọng thét lớn :

- Tam vị hãy đứng vững, tại hạ xin hiến trò vui đây.

Mượn lúc nói ra câu đó, gã dạ hành nhân đã âm thầm vận Huyền Âm chỉ thần công từ từ nhấc tả thủ lên, hai mắt tinh quang chớp lóe, mục quang sắc lạnh nhìn ba vị đại nội cao thủ lạnh lùng bảo :

- Mời chư vị thử xem uy lực Huyền Âm chỉ của tại hạ như thế nào?

Huyền Âm chỉ thần công này là một tuyệt học vô cùng độc đáo trong giới võ lâm. Chỉ phong phát ra có thể thủng vàng nát ngọc, dù cho võ công của ba vị đại nội cao thủ có cao hơn hiện nay một bậc chăng nữa, e rằng cũng không chịu nổi một cái điểm nhẹ của Huyền Âm chỉ.

Chương 20: Thu Phong Tảo Diệp

Bất ngờ, ánh đèn rực sáng khiến cho trước mắt hoa lên.

Một người mặc biện phục thêu rồng, đầu đội mũ ngọc đã đứng sừng sững như núi Thái Sơn trên bậc tam cấp ngay giữa chính môn của Bích Đồng thư viện.

Người này môi hồng răng trắng, mày rồng mắt phượng, mặt như dát ngọc, chí độ cao nhã hào hoa tư thái đường bệ, không nộ mà hàm uy khiến người ta kính sợ.

Đại nội cận vệ vừa thấy người này đã vội vàng quỳ mọp xuống đất, khấu đầu bái lạy đồng thanh cao giọng nói :

- Nô tài khấu đầu bái kiến Ngô Hoàng vạn vạn tuế.

Hóa ra người này là Càn Long hoàng đế Hoằng Lịch, chỉ thấy ông gật đầu, chậm rãi cất tiếng bảo :

- Đứng dậy đi.

Đại nội cận vệ đồng thanh hô lớn :

- Xin đa tạ vạn tuế gia.

Mấy tên Đại nội cận vệ lần lượt đứng dậy ôm kiếm đứng hộ vệ hai bên mình Càn Long hoàng đế.

Gã dạ hành nhân dường như bị oai phong của Càn Long hoàng đế trấn áp, tả thủ y đang giơ cao bỗng từ từ hạ xuống, mục quang bất định tựa hồ như cực kỳ bất an.

Càn Long hoàng đế nhìn hắn ta chăm chú, mắt không hề chớp. Hồi lâu mới chậm chạp mỉm cười hỏi :

- Tôn giá cao danh quí tánh là gì?

Gã dạ hành nhân nọ ưỡn ngực nói gằn từng tiếng một :

- Đặng Tiểu Nhàn.

Đôi lông mày của Càn Long hoàng đế hơi nhíu lại, tỏ vẻ kinh ngạc, đoạn trầm giọng hỏi :

- Ngươi phải kêu Cung Thân Vương bằng gì?

Gã dạ hành nhân lạnh lùng đáp :

- Nhạc phụ.

Càn Long mặt lộ sắc giận, lớn tiếng hỏi :

- Đặng Tiểu Nhàn, mi có biết lệnh tôn và trẫm có quan hệ ra sao không?

Gã dạ hành nhân ngang nhiên đáp :

- Đương nhiên là biết.

Càn Long trầm giọng quát lớn :

- Đã biết như vậy, sao ngươi còn dám...

Gã dạ hành nhân lớn tiếng đáp :

- Hoằng Lịch, ngươi cũng phải biết thân phận của ta. Đặng mỗ đây đêm khuya xông vào đại nội là để lấy cái đầu của ngươi đó.

Càn Long lúc này đã nộ khí công tâm cao giọng quát :

- Bắt lấy nó.

Đại nội cận vệ cao thủ nhất tề hô lớn :

- Tuân chỉ.

Gã dạ hành nhân thấy mục đích của mình đã đạt, liền tung ra một hư chiêu, mũi chân ấn nhẹ xuống đất, thân đã lẹ làng vọt ra ngoài mấy trượng.

Đại nội cao thủ có muốn truy đuổi cũng không còn kịp nữa, đành phải quay người phủ phục sát đất, liên tục đập đầu thỉnh cầu Thánh thượng khai ân tha tội.

Sắc diện Hoàng đế Càn Long chợt xám xanh đang định nổi cơn lôi đình thịnh nộ.

Bỗng nhiên, trong không trung đen đặc vọng đến một tràng cười lớn, tiếp đó là tiếng hét lạnh lùng cất lên :

- Quay lại.

Một tiếng động trầm đục vang lên, bóng người nhẹ nhàng lướt qua, mọi người vội vàng ngẩng đầu định thần nhìn xem chỉ thấy gã dạ hành nhân bịt mặt không biết tại sao lại bay trở về nguyên chỗ cũ.

Mọi người vô cùng nghi hoặc, không hiểu tại sao thì một thiếu niên mình mặc ngân sam đã từ trên không trung từ từ đáp xuống mặt đất.

Trưởng toán Đại nội cận vệ Đồ Phi Hồng và mấy Đại nội cận vệ cao thủ biết chàng, trong bụng vui mừng kìm không được niềm vui, đồng thanh reo lên :

- Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng vòng tay đáp lễ với mọi người xong, tiếp đó đưa mắt nhìn gã dạ hành nhân không chớp mắt, rồi từ từ bước về phía y.

Bốn bề trầm mặc lạ thường, không khí chung quanh dường như đông cứng lại.

Đặng Tiểu Nhàn dừng bước, đưa mắt nhìn dạ hành nhân mỉm cười, rồi cất giọng chậm rãi bảo với y :

- Ba chữ “Đặng Tiểu Nhàn” tuy vô cùng nhẹ nhàng không đáng giá một xu, nhưng nó tượng trưng cho nhân cách và sự tôn nghiêm của một người. Quyết không dễ dàng để cho kẻ khác lợi dụng, mạo danh để làm chuyện gian ác, tôn hại đến...

Gã dạ hành nhân cứ lui dần ra sau, lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhàn bước tới, cao giọng nói tiếp :

- Các hạ đường đường là thân nam nhi, ngửa mặt không hổ với trời, cúi xuống không thẹn với đất, đại trượng phu hành sự dám làm dám chịu. Các hạ thân mang tuyệt kỹ võ học, không hổ danh với đời, cớ sao lại bịt đầu giấu đuôi không dám dùng chân diện mục của mình để nhìn thế nhân?

Gã dạ hành nhân không biết nói sao, chầm chậm cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhàn được thể càng làm già hơn, chàng cất giọng châm chọc :

- Các hạ khinh thường người ta hay xấu hổ không dám nhìn mặt người ta.

Gã dạ hành nhân đang từ xấu hổ đã biến thành tức giận, trầm giọng hét lên :

- Đặng Tiểu Nhàn, ngươi dám cả gan mở miệng thóa mạ, ta sẽ cho ngươi táng mạng lập tức dưới tay Huyền Âm chỉ.

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lớn nói :

- Các hạ nên bớt đi cái lối nói năng dọa người một chút. Kỳ thực, tại hạ đã biết rõ tôn giá là ai rồi, chẳng qua là ta muốn cho mọi người thấy cái kế mượn xác của ngươi mà thôi. Các hạ tuy không dám cho người ta thấy bộ mặt thật của mình, nhưng tại hạ có cách khiến cho ngươi phải lộ nguyên hình.

Ánh mắt của gã dạ hành chiếu lộ hung quang nộ khí thét lớn :

- Ngươi thật là muốn chết...

Nói chưa dứt lời tả thủ hắn đã từ từ nhấc lên.

Thình lình một trận gió lướt qua thổi tới bên cạnh gã dạ hành nhân, tiếp đó bóng người lẹ hơn tia chớp lao đến lúc gã từ từ nhấc tả thủ lên khiến cho những người tại đó chợt ngạc nhiên ngưng thần chú mục nhìn xem...

Hự, một thanh âm trầm đục vang lên bóng người đột nhiên ngã khuỵu xuống không một tiếng động, trên mặt đất một thi thể nằm sóng soài không hề cựa quậy.

Mấy vị cao thủ đứng quanh đó không ai nhìn rõ người đó chết như thế nào.

Đôi mắt của gã dạ hành nhân chợt ánh lên tia hung quang, sát cơ càng dữ dội hơn.

Mọi người định thần nhìn lại, thi thể nằm dưới đất chính là Đại nội cận vệ cao thủ Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành. Người bị gã đả thương trước tiên, trong lòng không khỏi kinh hãi. Vị này được liệt vào hàng cao thủ đệ nhất trong số các Đại nội cận vệ, lại bị chết một cách im hơi lặng tiếng, hơn nữa toàn thân hầu như không có một chút thương tích nào cả.

Nguyên là Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành sau khi vận công trị thương xong, lão hận gã dạ hành nhân tới tận xương tủy, liền ngấm ngầm vận hết công lực, đột ngột lướt tới định đành ra một chưởng để báo thù, đồng thời cũng muốn lập công lãnh thưởng trước mặt Hoàng đế Càn Long.

Có ngờ đâu thanh kiếm trong tay lão chưa đụng tới địch nhân, đột nhiên cảm thấy một luồng kình lực vô hình đã phát ra, bởi vì lão quá hấp tấp muốn gã kia phải táng mạng ngay dưới kiếm của mình, nên đã quên vận khí hộ thân, thế là một luồng kình lực âm thầm mãnh liệt đẩy tới, xuyên qua lục phủ ngũ tạng làm cho đoạn mạch vỡ tim hự lên một tiếng chết ngay tại chỗ.

Trong lúc gã dạ hành nhân nhấc tay đã giết chết Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành, nên hắn càng đắc ý, tả thủ tiếp tục đưa lên chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn trầm giọng quát lớn :

- Đến lượt ngươi đó.

Mục kích cái chết thê thảm của Càn Khôn Nhất Kiếm Nhâm Ngã Hành trước mắt không khỏi khiến cho những người đứng đó phẫn nộ, tất cả đang thu thế xông tới.

Đặng Tiểu Nhàn không muốn các vị Đại nội cận vệ cao thủ phải hy sinh một cách vô ích, chàng vội nhẹ nhàng tung mình đứng chắn trước mặt bọn họ, rồi lớn tiếng nói :

- Xin mời chư vị lui ra sau lược trận, để tại hạ tiếp thủ vài chiêu của hắn.

Đại nội cận vệ cao thủ biết rõ sự lợi hại của chàng nên vội vàng nghe lời lui sang một bên.

Gã dạ hành nhân nhìn lướt qua khắp người chàng một cái, y quyết đánh thằng nhanh, cánh tay phải lập tức giơ lên đoạn lạnh lùng quát lớn :

- Đặng Tiểu Nhàn, giờ này năm sau là ngày giỗ đầu năm của mi đó.

Vừa nói hắn vừa vận chỉ như bay, đột ngột điểm về phía Đặng Tiểu Nhàn.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương đều là những tay lịch duyệt giang hồ, thấy được sự lợi hại của nó thần sắc đột ngột biến đổi kinh hãi la lên thất thanh :

- Lui ngay, mau...

Nhưng đã trễ, một luồng chỉ phong lẹ như tia chớp đã xẹt tới trước ngực Đặng Tiểu Nhàn, muốn tránh cũng không được, coi bộ chàng phải phụt máu phơi thây tại chỗ.

Cung Thân Vương than dài một tiếng, nước mắt ẩn hiện cúi đầu quay lưng ra sau tựa như không muốn chứng kiến cái chết thảm thương của chàng rể quý.

Càn Long hoàng đế và đại nội cao thủ muốn đến cứu viện cũng không được đành phải im lặng đứng nhìn, miệng không ngớt thở dài tỏ ý thương cảm.

Gã dạ hành nhân thấy mình sắp đắc thủ lòng sướng như điên, ung dung cất tiếng cười ngạo nghễ, thanh âm chấn động bốn phương, bay vút thấu tới mây xanh.

Nào ngờ, gã dạ hành nhân chỉ mới cười được một nửa rồi tắt lịm, tựa như bị lưỡi dao sắc cắt ngang, đột nhiên ngưng lại toàn thân phát run cứ mãi thoái lui ra sau kinh hoàng la lên :

- Mi...

Mọi người biết rằng có điều dị thường vội vàng định thần nhìn kỹ chỉ thấy Đặng Tiểu Nhàn khí sắc vẫn ung dung nhàn nhã, miệng luôn mỉm cười tư thái vẫn bình thường tựa như không có việc gì xảy ra, người vẫn đứng nguyên chỗ cũ không hề động đậy.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương đưa mắt nhìn nhau nghĩ thầm:

“Xem ra niên kỷ nhỏ như vậy lẽ nào hắn đã được Kim Cương Bất Hoại chi thân?”

Đặng Tiểu Nhàn trông thấy gã dạ hành nhân chân tay luống cuống ra vẻ cực kỳ bất an, liền cười ha ha sau đó mới nói với gã :

- Tại sao ta không chết ư? Các hạ cảm thấy kỳ dị phải không? Ta nói cho ngươi biết linh miêu có chín vía còn tại hạ đây có đến mười vía lận trừ phi là ta tự tìm lấy cái chết. Nếu không khắp trong thiên hạ này hầu như không có ai có thể lấy được cái mạng nhỏ bé của ta đâu.

Đặng Tiểu Nhàn nói liền một hơi, chợt chàng im lặng bước tới ba bước sắc mặt trầm hẳn lại, đoạn cất tiếng cười lạnh lùng nói tiếp :

- Đến đây mà tại hạ không có lễ vật thì quá ư thất lễ, vừa rồi các hạ tặng ta một chỉ bây giờ ta phải hồi kình tôn giá một kiếm làm quà, ngươi hãy tiếp chiêu đây.

Nói vừa dứt lời liền thấy tay phải nhẹ nhàng di động, một tiếng ngân sắc lạnh vang lên, thanh Mặc kiếm đã rút ra khỏi vỏ, luồng ô quang chợt lóe lên, ánh trăng chiếu xuống khiến cho hàn khí bốc lên lạnh người.

Gã dạ hành nhân dĩ nhiên đâu chịu ngồi yên lãnh đòn, vội chiếm lấy tiên cơ, mũi kiếm của gã đột ngột tuôn ra trăm ngàn đóa hoa, chuôi kiếm rung nhẹ, nhanh như chớp uốn éo như con linh xà xỉa tới yết hầu của Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn cười lạnh một tiếng, không lùi mà cứ tiến tới trước, thanh Mặc kiếm nhích động một cái lẹ như điện xẹt, đoạn cất tiếng nói lớn :

- Các hạ hãy yên tâm.

Trong chớp mắt vô cùng ngắn ngủi, chỉ thấy Mặc kiếm liên tục chuyển động, một màn lưới kiếm huyền ảo không những đã phong bế trường kiếm của gã dạ hành nhân mà kiếm khí tỏa ra còn điểm tới các huyệt đạo trước ngực y.

Lúc này thế kiếm của gã đã bị phong tỏa trước mắt dường như có trăm ngàn mũi kiếm điểm tới trước ngực, không biết đâu là thực đâu là hư, lòng không khỏi kinh sợ, toát mồ hôi lạnh. Lúc này hắn mới lãnh ngộ được sự ảo diệu trong kiếm thuật của Đặng Tiểu Nhàn, y đang muốn thu thế biến chiêu, nhưng không kịp nữa rồi.

Gã dạ hành nhân không phụ là kẻ có mang tuyệt kỹ võ công, trong lúc lâm nguy vẫn không loạn, ngửa người ra sau xa hàng mấy trượng thoát khỏi bức màn kiếm ghê rợn kia.

Đặng Tiểu Nhàn muốn gã phải xuất hiện nguyên hình, há có thể để cho hắn trốn thoát như vậy. Mặc kiếm liền giương tới rồi trầm giọng quát vang :

- Ngươi còn định chạy hả?

Mặc kiếm lấp loáng, kiếm ảnh như núi, kiếm khí tỏa ra lạnh người, nhanh như sao xẹt chớp nhoáng, thoáng chốc đã chụp xuống đỉnh đầu của gã.

Gã dạ hành nhân kinh hồn bạt vía, thấy Mặc kiếm của Đặng Tiểu Nhàn liên hoàn đẩy tới vội đề khí hóa chiêu Ngũ Phụng Triều Dương múa kiếm tạo thành một bức tường kiếm khí, hộ vệ trên đỉnh đầu.

Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp quả nhiên biến hóa vô cùng thần quỷ khó lường, thế kiếm của Đặng Tiểu Nhàn bất ngờ biến đổi lúc chọc lúc chém, chợt trầm chợt thăng, nhanh như lốc cuốn mưa sa, tựa như sấm sét giáng xuống đầu gã dạ hành nhân.

Càn Long hoàng đế thấy vậy gật đầu khen ngợi cười nói với Cung Thân Vương :

- Hổ phụ sinh hổ tử, hoàng huynh kén được giai tế, xin chúc mừng, cũng đáng thỏa chí bình sinh rồi.

Cung Thân Vương nét mặt hân hoan vui không kể xiết, vội vàng cúi mình thi lễ nói :

- Đó là nhờ hồng phúc của Thánh thượng...

Chính trong lúc này trong trường đấu thay đổi lớn lao, kiếm quang không ngừng lưu chuyển, kiếm khí vẫn tỏa ra rợn người.

Sự việc xảy ra vô cùng đột ngột, chỉ nghe những tiếng kim loại chạm vào nhau chát chúa, Cung Thân Vương vốn tinh mắt vô cùng, cũng chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay gã dạ hành nhân chỉ còn là một tia ô quang mờ nhạt, tiếng vang của nó cũng trở nên trầm đục nhỏ dần một cách dị thường.

Những người tại đó vội vàng chú mục nhìn xem không khỏi rùng mình ớn lạnh. Chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay gã cùng với mảnh khăn đen bịt mặt đã bị kiếm khí mãnh liệt của Đặng Tiểu Nhàn cuốn nát thành nhiều mảnh vụn bay là là xuống đất, nhưng không hề làm đứt một sợi tóc nào của gã dạ hành nhân nọ thật là công phu khéo léo hiếm thấy khiến người ta phải vô cùng khâm phục.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn chằm chằm vào gã mắt không hề chớp, hồi lâu mới cất tiếng cười lớn nói :

- Tại hạ quả nhiên đoán không sai, Giang Thúy Hàn, thật chính là người.

Giang Thúy Hàn nhìn chàng với ánh mắt hiểm độc, đoạn lạnh lùng hét lớn :

- Không sai, chính là ta đây.

Khuôn mặt của Đặng Tiểu Nhàn lộ vẻ ngờ vực, chàng hơi ngạc nhiên ngơ ngác hỏi hắn :

- Ta với ngươi bình sinh không hề quen biết, cũng không oán không thù, không biết tôn giá tại sao lại mạo nhận là tại hạ, đêm khuya xông vào đại nội âm mưu hành thích thánh giá...

Giang Thúy Hàn cất tiếng cười lạnh lùng cắt ngang lời Đặng Tiểu Nhàn, lên giọng bảo :

- Các hạ bất tất truy hỏi lôi thôi ta với ngươi lại giao đấu một phen nữa, chỉ cần ngươi đánh ngã được ta, ta sẽ lập tức cáo lui. Xin mời.

Bất ngờ tiếng người ồn áo đèn đuốc sáng trưng, người ngựa vội vàng chạy đến cứu giá đã tụ tập phía ngoài Bích Đồng thư viện.

Càn Long hoàng đế nhìn hai bên so sánh, biết đêm nay Giang Thúy Hàn khó thoát khỏi tay Đặng Tiêu Nhàn, vội dặn dò tiểu thái giám ở bên cạnh :

- Truyền chỉ bảo họ phải lui về ngay.

Tiểu thái giám lãnh chỉ phóng đi như bay.

Đặng Tiêu Nhàn mỉm cười bảo :

- Kiếm, bất quả chỉ là các hạ mạo danh Đặng mỗ bất đắc dĩ phải dùng đến, nay chân tướng đã rõ trắng đen, các hạ tự nhiên không cần phải bịt đầu giấu đuôi. Hãy lấy binh khí sở trường của người cầm tay đấy một trận cho phải lẽ.

Giang Thủy Hàn cười lạnh, trầm giọng :

- Đặng Tiểu Nhàn, mi chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ, tự mình chuốc khổ vào mình.

Giang Thủy Hàn nói xong, liền trở tay một cái tinh quang lóe lên trong tay gã đã cầm một thứ binh khí kỳ môn, đó là một cây Khuê Tinh bút bằng bạc, ngân quang lấp lánh tỏa ra.

Giang Thủy Hàn không nói tiếng nào vung nhẹ cổ tay, ngân quang chớp lên lóa mắt, bút phong rít lên eo éo kình phong phát ra bức người nhanh như tia chớp điểm tới yết hầu của Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn lách mình tránh chiêu, vòng tay một cái, ô quang chợt lóe lên kèm theo một thanh âm chói tai, Mặc kiếm đã gác lên Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn rồi thuận đà lanh lẹ trầm xuống đổi hướng chém sả vào vai trái của hắn. Hai người liều chết giao đấu đến tận lực thi triển tuyệt học thế bút vững như núi. Đường kiếm nhẹ nhàng linh hoạt, trong khoảnh khắc đã qua ba chiêu.

Càn Long hoàng đế nhìn Giang Thủy Hàn không chớp mắt, một lúc sau mới quay người lại mỉm cười nói với Cung Thân Vương :

- Nếu như ta nhìn không lầm, cái gã Giang Thủy Hàn nhất định là đệ tử đích truyền của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Cung Thân Vương gật đầu đáp :

- Thánh thượng thật anh minh, nhân quang sáng suốt. Nam Bút tái hiện giang hồ, võ lâm từ nay sẽ xảy ra nhiều chuyện.

Đặng Tiểu Nhàn giao đấu cùng Giang Thủy Hàn cực kỳ ác liệt không giống như lúc nãy.

Hai người không những dùng chiêu thuật để chiếm lấy tiên cơ, mà còn quyết với nhau bằng nội lực, kiếm bút mỗi khi xuất chiêu đều ẩn chưa một nội lực ngàn cân đè lên, chỉ cần bên nào có chút sơ hở sẽ bị đối phương dùng chân lực trong kiếm và bút phát ra sát thương vô cùng trầm trọng.

Nhưng mà xem bề ngoài thì cơ hồi như vô cùng tầm thường, chỉ thấy hai người ngưng thần nhìn nhau hồi lâu mới giao công một chiêu nửa thức, chợt xáp vô rồi lại tách ra ngay, tạo thành thế trận cân bằng.

Kỳ thực đây là một trận đấu liều mạng về công lực, chiêu thuật cơ trí, kinh nghiệm, định lực và phản ứng lẽ. Bề ngoài tuy cực kỳ bình thường nhưng bên trong ẩn chưa vô số sát cơ sinh tử chỉ quyết định trong phút chốc.

Hai người cứ trì đấu như vậy hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên...

Choang... choang...

Tiếng binh khí và vào nhau vang lên chấn động, ngân quang lóe lên, ngọn Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn đã xuất chiêu Diệu Bút Sinh Hoa bức lui Đặng Tiểu Nhàn, đoạn cất tiếng cười lạnh lùng thốt lên :

- Kiếm pháp của các hạ bất quá chỉ là thế thôi sao? Thật khiến cho Giang mỗ đây thất vọng vô cùng.

Trưởng toán Đại nội cận vệ là Đồ Phi Hồng thấy kiếm pháp của Đặng Tiểu Nhàn đã có ý loạn, trong lòng lo lắng nên vội cúi mình thi lễ với Càn Long hoàng đế :

- Kiếm pháp của Đặng Tiểu Nhàn đã có ý loạn, nô tài phải ra tiếp ứng cho chàng...

Càn Long hoàng đế lắc đầu lia lịa, lạnh nhạt bảo :

- Bất tất...

Đồ Phi Hồng thoáng kinh ngạc, tỏ vẻ không an tâm nói tiếp :

- Nô tài sợ hắn bị thương...

Càn Long hoàng đế trầm giọng nói :

- Đồ Phi Hồng ngươi biết cái gì? Tiểu tử này cao minh vô cùng. Trí tuệ võ công đều hiếm có trên thiên hạ. Nếu như hắn không quan sát nghiên cứu Thất Thập Nhi Chiêu Khuê Tinh bút pháp thì cái đầu của Giang Thủy Hàn e rằng đã bay xuống đất từ lâu rồi.

Cung Thân Vương tuy cũng cực kỳ cao hứng, nhưng miệng vẫn nói :

- Thánh thượng, người nói vậy cũng hơi quá lời khen...

Càn Long hoàng đế đã lớn tiếng cười ha hả, giọng nói có vẻ tự phụ :

- Không tin các người hãy nhìn kỹ rồi sẽ rõ.

Lúc này, bảy mươi hai chiêu Khuê Tinh bút pháp đã thi triển xong, kiếm chiêu của Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy đơn cước của chàng chợt nhấc lên, tả thủ bắt quyết trước ngực, chầm chậm chỉ về phía trước, hữu thủ cầm Mặc kiếm thuận thế điểm tới trước, đồng thời cất giọng cười lớn :

- Các hạ hãy thử xem uy lực Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp của ta ra sao?

Giang Thủy Hàn thấy Mặc kiếm đã lẽ làng điểm tới, xem ra chẳng có gì độc đáo kỳ dị, không khỏi cảm thấy khinh thường, vẫn ngạo nghễ cất tiếng cười lạnh lùng, giọng nói châm chọc :

- Ha ha ha... Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp chẳng qua chỉ có thế thôi sao, hư danh như vậy thật khiến cho người ta buồn cười...

Vừa nói hắn vừa hất xéo tay xuất chiêu Bút Tảo Thiên Quân, ngân quang lấp lánh tỏa ra tứ phía lưu chuyển khôn ngớt tựa như một đóa ngân hoa lẹ như sao xẹt chụp xuống đỉnh đầu của Đặng Tiểu Nhàn.

Chàng mỉm cười, thanh Mặc kiếm vừa thu vào đã nhanh lẹ đẩy tới rồi thuận đà hất nhẹ lên trên rồi nói lớn :

- Các hạ hãy tiếp đệ nhất chiêu của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp đây.

Chiêu này có tên là Thu Phong Vũ Sầu Sát Nhân trong chớp mắt ngắn ngủi ô quang liên tiếp chớp lóe, mũi kiếm rung lên liên hồi, tức khắc hóa thành một lưới kiếm dày đặc, không những bao trùm ngọn Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn mà còn chuyển thủ thành công đâm thẳng tới yếu huyệt Cửu Vi trước ngực y.

Lúc này, ngọn Khuê Tinh bút của Giang Thủy Hàn đã đẩy ra, chợt thấy Mặc kiếm đâm gần tới trước ngực hóa thành trăm ngàn mũi kiếm, thật giả khó phân. Trong lòng y sợ hãi vô biên, sắc mặt nhợt nhạt, bây giờ gã mới biết sự lợi hại ảo diệu khôn cùng của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp, vội vàng biến nhưng đã không còn kịp nữa.

"Hiểm nguy mới rõ mặt anh tài", Giang Thủy Hàn quả nhiên không hổ danh là đệ tử đích truyền của Nam Bút Tà Tiêu Thiên, một cao nhân oai chấn võ lâm giang hồ, thấy nguy mà không loạn, ngực vội rút ra sau hóp bụng, chân đạp xuống đất nhanh như tai chớp, dán người xuống sát mặt đất, hất ngược ra sau tránh khỏi sát chiêu trong đường tơ kẽ tóc.

Đặng Tiểu Nhàn phấn chấn tinh thần, Mặc kiếm vung ra thân hình chàng lao tới nhanh như điện xẹt, chớp lóe đuổi theo không dời bước, đoạn cất tiếng cười cuồng ngạo nói :

- Các hạ chớ chạy đi nghỉ, hãy đợi đệ nhị chiêu Thu Thủy Thiên Trường Nhất Sắc đến ngay đây.

Kiếm ảnh chập chờn bao phủ kiếm khí bốc lên cùng với thanh âm của kiếm phong rít lên tựa hồ như sầm nổ bên tai cùng ập xuống đầu Giang Thủy Hàn.

Giang Thủy Hàn kinh hồn lạc phách, thân hình chưa đứng vững đã thấy đối phương xuất chiêu liên hoàn chụp tới trong bụng cực kỳ hoảng sợ, vội vàng xoay tay phóng bút xuất chiêu Vận Bút Phi Tinh, đây là chiêu ảo diệu nhất trong Thất Thập Nhị Chiêu Khuê Tinh bút pháp thi triển cực kỳ linh hoạt uy lực vô song, liền thấy một màn ngân quang điểm tới đã lấy thế kiếm hộ vệ thân mình.

Choang... Choang...

Tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc. Đặng Tiểu Nhàn đã lợi dụng sức phản chấn tung mình bay lên không trung, đảo người trên không thanh kiếm xoay tít tạo nên một màn kiếm quang đen nhánh, chụp xuống đầu đối phương, khiến hắn vô phương nhận biết mũi kiếm xỉa xuống đầu.

Giang Thủy Hàn từ nhỏ đã theo chân Nam Bút Tả Tiêu Thiên bôn ba khắp chốn giang hồ, hắn đã hiểu biết rất nhiều về võ công của hầu hết các môn pháp trong chốn võ lâm. Thấy Đặng Tiểu Nhàn sử dụng phép Lăng Không Đao Phiên xoay mình lơ lửng trên không đánh xuống vô cùng đặc dị, không biết dựa vào thân pháp kỳ diệu nào, lại thấy một màn kiếm quang dày đặc ngay cả một giọt mưa cũng không lọt nổi. Thanh thế kinh người, uy lực thật vô biên không sao lường hết.

Giang Thủy Hàn tuy còn trẻ tuổi, nhưng định lực hơn người nhiều bậc, trong lòng cảm thấy sợ hãi kinh hồn, nhưng thần trí chưa hề hoảng loạn, hí lên một tiếng dồn tận lực vào cánh tay múi tít cây Khuê Tinh bút tạo thành vầng ngân quang phong bế đỉnh đầu, đồng thời chặn đứng lưới kiếm lợi hại của địch thủ từ trên không giáng xuống.

Đặng Tiểu Nhàn thấy cực kỳ yêu quý thanh Mặc kiếm, chàng coi nó như sinh mạng của mình, nên

không dám chém mạnh xuống cây ngân bút của đối phương. Vội vàng đề khí xuống Đan Điền, thân hình nhẹ nhàng hạ lạc xuống đất, thu hồi Mặc kiếm, màn kiếm phủ khắp trời lập tức không thấy đâu nữa.

Một tiếng "hừ" lạnh vang lên, bóng người bay tới lẹ tựa phi tinh thì ra Đặng Tiểu Nhàn đã lại lao tới cực kỳ lanh lẹ. Mặc kiếm hóa thành một đạo hàn quang hợp nhất với thân ảnh của chàng, kiếm thế nhanh như bão táp, mũi kiếm xuyên thủng màn bút ảnh dày đặc của đối phương.

Giang Thủy Hàn vừa thấy thanh kiếm của Đặng Tiểu Nhàn đâm tới nhanh như vậy, vội nắm chặt cán bút trong tay cấp tốc biến chiêu, định dùng bút quật ngang thân kiếm, để cho Mặc kiếm chấn động bay khỏi tay đối phương, nhưng hắng đâu biết Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp chiêu thức kỳ dị biến ảo khôn lường.

Thế bút của gã tuy kín đáo vô song, một giọt mưa chưa chắc đã lọt qua, nhưng cũng đành chịu bất lực không ngăn nổi mũi kiếm của Đặng Tiểu Nhàn.

Y chỉ cảm thấy một làn ô quang lấp lánh trước mắt, thanh Mặc kiếm đen tuyền của Đặng Tiểu Nhàn đã lẹ như tia chớp phá vỡ bức màn bút phong vững như bàn thanh bao quanh mình y rồi thừa thế đâm sâu xuống.

Rẹt...

Tiếp đó Giang Thủy Hàn chợt cảm thấy lạnh ở da, một mảng y phục đã bị Mặc kiếm chém trúng, miếng vải rớt ra rơi xuống đất.

Giang Thủy Hàn cực kỳ hoảng sợ, sắc mặt biến đổi, đột ngột cất tiếng hú dài tung mình nhảy lẹ ra sau.

Đặng Tiểu Nhàn bất ngờ xoay người hạ thấp thân hình xuống, bước chân vừa chạm đất lấy tay thủ thanh Mặc kiếm, đôi mắt hàm uy thần thái cực kỳ ung dung, chỉ tay vào mặt Giang Thủy Hàn cười to rồi bảo hắn :

- Các hạ bất tất phải gọi quỷ hú ma tiếp viện, ngươi còn phải chuẩn bị tinh thần tiếp đệ tam chiêu Thu Phong Tảo Diệp Văn Lộ của ta. Hãy xem kiếm...

Thanh âm chưa dứt, Mặc kiếm đã đẩy tới thoạt nhìn có vẻ vô cùng chậm chạp, kỳ thực lại cực kỳ thần tốc.

Ô quang bay tới không một tiếng động, chẳng có gì là ghê gớm kinh người cả.

Các Đại nội cận vệ cao thủ đứng đó ai cũng đều nghi ngờ nét mặt kinh dị không thốt nên lời, hầu như cùng một lúc đưa mắt liếc nhìn Càn Long và Cung Thân Vương.

Chỉ thấy Cung Thần Vương và Càn Long hoàng đế đột ngột im lặng, nụ cười tắt hẳn trên môi, thần thái trầm trọng, chú mực nhìn kỹ cơ hồ như cực kỳ bất an.

Chính trong lúc này trong không gian tĩnh mịch của đêm khuya vang lên tiếng cười cuồng ngạo của Giang Thủy Hàn.

Mọi người định thần nhìn kỹ chỉ thấy ngân bút của Giang Thủy Hàn vung lên, đôi mày của y từ từ giãn ra chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn quát lớn :

- Các hạ lấy hư oai lừa người lại còn ngông cuồng dọa nạt thế nhân. Thu Phong Tảo Diệp Vân Lộ xem ra chỉ là trò đùa...

Thình lình, thần sắc của gã đột nhiên biến đổi, thanh âm tắt lịm giữa chừng như bị lười đao sắc chém ngang.

Đồng thời mũi kiếm của Đặng Tiểu Nhàn bất ngờ bắn ra ba đạo ô quang nhỏ như sợi tơ lẹ như điện xẹt, sao băng xếp thành hàng chữ “Phẩm” điểm tới trước ngực Giang Thủy Hàn, cho dù có nhãn quan tinh nhạy hơn người cũng không tài nào nhìn rõ.

Giang Thủy Hàn muốn tránh cũng không được, sắc mặt y xám ngắt như xác chết, thở dài một tiếng nhắm mắt chờ chết.

Ngay trong tích tắc cực kỳ ngắn ngủi này, một bóng người lướt tới lẹ như sao băng bay xuống đứng ngay trước mặt Giang Thủy Hàn.

Sự việc xảy ra quá ư đường đột, lại thêm thân pháp của người mới đến cực nhanh. Trước mắt Đặng Tiểu Nhàn chợt hoa lên, còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe:

“Á”.

Tiếng gào thảm thiết vang lên như muốn xé rách màng nhĩ. Thanh âm dội lại hồi lâu chưa dứt, khiến cho người ta phải kinh hoàng tóc gáy dựng đứng cả lên.

Đặng Tiểu Nhàn kinh hãi tim đập dồn dập, chàng vội trấn tĩnh định thần nhìn lại chỉ thấy một lão già hình dung cổ quái, tuổi trạc thất tuần chân mang giày cỏ, mình bận ảo vải thô, tóc mai bạc trắng phất phơ lay động, giữa ngực bị Mặc kiếm xuyên thủng té ngồi dưới đất, đang mở to đôi mắt sững sờ nhìn chàng, trong khóe mắt hiện lên vẻ kinh dị hoang mang cực độ.

Còn Giang Thủy Hàn tựa như con hoàng tước lanh lợi không biết biến đi đường nào.

Sự tình biến hóa đột ngột như vậy cũng khiến cho những người hiện diện tại đó ngơ ngẩn mất hồn.

Một bầu không khí trầm mặc bao trùm. Không khí xung quanh dường như đặc cứng lại.

Hơi thở dồn dập cuồng loạn của lão già đã khiến cho Đặng Tiểu Nhàn chợt tỉnh, mắt chàng rơm rớm lệ, nét mặt vô cùng bi thương, vội vàng đút kiếm vào vỏ, bước nhanh lên trước lấy từ trong mình ra một viên Thái Ất Đại Hoàn đan bỏ vào miệng lão nhân nọ, đưa mắt nhìn lão với vẻ áy náy không yên, miệng lẩm bẩm thốt lên :

- Lão nhân gia, ta...

Lão nhân cổ quái nọ im lặng, đưa mắt nhìn chàng lắc đầu, không chịu uống thuốc, hồi lâu mới mỉm cười, ánh mắt chiếu ra những tia nhìn kỳ lạ, rồi chậm chạp hỏi chàng :

- Tiểu tử, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là...

Đặng Tiểu Nhàn hơi ngạc nhiên nhưng cũng cất giọng đáp :

- Gia phụ.

Lão nhân cổ quái nọ khẽ gật đầu nói tiếp :

- Ừ xem ra ngươi giống hệt Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp năm xưa.

Đặng Tiểu Nhàn định nói điều gì, nhưng lão nhân cổ quái nọ đã cướp lời chàng nói tiếp :

- Năm xưa, lão hủ không chịu nghe lời giang hồ truyền ngôn tự đi truy tìm khắp nơi, cưỡng bức lệnh tôn tiû võ luận kiếm, khổ chiến suốt đêm vẫn chưa phân được thắng bại. Lúc đó lão hủ ngộ nhận cho rằng Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp của lệnh tôn danh chấn thiên hạ chỉ là hư danh mà thôi. Hôm nay được mục kích tận mắt, mới biết mình quá sai lầm. Hóa ra lệnh tôn không dụng tâm, đáng tiếc là...

Đặng Tiểu Nhàn nhìn lão nhân cổ quái, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ không hiểu hỏi lại :

- Ý của lão nhân gia là...

Lão nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Bây giờ thì ta đã minh bạch rồi, chỉ đáng tiếc là minh bạch quá trễ. Đến lúc lưỡi kiếm của ngươi xuyên thấu vào tim, lão hủ ta mới chợt tỉnh ngộ thì ra lúc đó lệnh tôn xuất thủ, thủy chung vẫn chưa tận dụng toàn lực mà còn...

Hơi thở của lão nhân càng gấp gáp hơn, giọng trở nên nhỏ hẳn lại :

- Bởi vì lệnh tôn biết rõ cá tính của lão hủ, nếu bị thua dù chỉ một chiêu, lão đây sẽ tự tận trước mặt

người. Lệnh tôn khí độ cao nhã bụng dạ nhân từ, xử sự với phong độ người quân tử, nhưng lại không ngờ rằng lòng nhân của người đã khiến ta phải rước cái họa sát thân như hôm nay. Ôi, lẽ nào đây là ý trời.

Đặng Tiểu Nhàn càng không hiểu, giọng chàng có vẻ lo lắng :

- Lão nhân gia nói...

Lão nhân cổ quái ngửa mặt lên trời, nói tiếp giọng buồn rầu :

- Lão hủ đã khổ công tu luyện công lực đã tăng tiến rất nhiều so với năm xưa, giá như lúc đó lệnh tôn hạ thủ không lưu tình, khiến cho ta không có thái độ khinh thường đối với Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp. Nếu như vậy lão hủ sẽ tự nhận biết thì đâu có thể bị lưỡi kiếm xuyên tâm...

Hai dòng lệ từ trong khóe mắt chàng từ từ nhỏ xuống giọng nói cực kỳ đau khổ :

- Lão nhân gia, ta không phải...

Lão nhân cổ quái lau sạch nước mắt cho chàng, rồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt của chàng, một lúc sau mới thở dài một tiếng, đoạn từ từ bảo chàng :

- Ôi lão hủ bây giờ mới thấu triệt, tập vô trước tiên cần phải tu tâm dưỡng tính, một người tâm địa quang minh, lòng dạ nhân hậu võ công mới có thể làm kinh thiên động địa, khiếp sợ quỷ thần, nhân giả vô địch. Quả nhiên không sai, đem Giang Thủy Hàn mà so sánh với ngươi thật lạ một trời một vực, hóa ra tâm tư bao nhiêu năm của chúng ta thật là uổng phí.

Lão nhân nói đến đây đã gần như kiệt sức, mồ hôi đổ ra như mưa, mắt gần như lạc thần, hơi thở thoi thóp tựa như ngọn đèn cạn dầu lụi dần lụi dần.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ lo lắng, vội vàng giơ tay lắc ông lão miệng lớn tiếng gọi :

- Lão nhân gia, người hãy mau tỉnh lại mau tỉnh lại...

Thời gian cạn một chén trà, lão nhân cổ quái đột nhiên hồi tỉnh lại, sắc mặt đột nhiên hồng hào trở lại, hai mắt sáng rực, hoàn toàn không giống như một kẻ thụ thương trầm trọng sắp chết.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng càng bối rối hơn, bởi vì chàng biết đây là sự hồi tỉnh tạm thời để trở thành người thiên cổ trong chốc lát.

Lão nhân cổ quái khẽ mỉm cười yếu ớt nói tiếp :

- Người sắp chết, lời nói thường là điều thiện. Hài tử, lão hủ tuy táng mạng dưới lưỡi Mặc kiếm của ngươi, nhưng lão hủ không hề oán hận mà trái lại còn thích ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn nghe lão nhân nói vậy trong lòng càng đau khổ hơn, không biết nói gì để an ủi lão, bèn hạ giọng nức nở :

- Lão nhân gia...

Lão nhân gắng gượng mỉm cười, vội ngắt lời chàng :

- Nghe ta nói đây. Bất cứ loại võ công nào cũng đều có khuyết điểm và chỗ sơ hở của nó, nếu như ngươi không tìm thấy khuyết điểm và sơ hở của nó, mà để cho đối phương lợi dụng vậy thì ngươi sẽ nhất định bị thất bại.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng vẻ kinh ngạc, biết rằng lão nhân này sẽ có những kiến giải phi thường, nên không dám nói xen vào, vội vàng ngưng thần im lặng lắng nghe.

Lão nhân nói tiếp :

- Lão hủ nói ra có lẽ ngươi không được vui, ngay cả lệnh tôn cũng vậy. Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ, cũng có kẽ hở và khuyết điểm chẳng qua là không có người nào cao minh hơn nhận ra nó mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn tỏ vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn lão nhân không dám tin đó là sự thật.

Liền nghe Càn Long hoàng đế cất tiếng cười lớn chỉ vào lão nhân rồi nói :

- Không sai, từ trước đến nay chưa có người nào cao minh hơn Chu đại hiệp để có thể nhìn ra khuyết điểm và sơ hở trong Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp của người, nhưng hiện tại đã có rồi. Song lão nhân gia lấy thân thử kiếm, nên phải trả giá hơi đắt đấy.

Lão nhân cổ quái đưa mắt nhìn Càn Long hoàng đế không chớp, trong mắt ánh lên những tia nhìn lạ lùng tiếp đó mỉm cười nói :

- Chân mệnh Thiên tử quả nhiên trí tuệ vô lường, đúng vậy trong phút chốc lão hũ bị mũi kiếm xuyên tâm, lão đã thấy được khuyết điểm và kẽ hở của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp...

Nói đến đây, lão nhân chợt dừng lại nụ cười tắt lịm trên môi, buồn rầu thở dài sắc mặt cực kỳ sầu thảm nói tiếp :

- Ta đã nhìn ra nhưng mà nhìn ra quá muộn...

Hơi thở của lão nhân đã trở nên cuồng loạn hơn, biết mình không còn sống được bao nữa, vội níu tay phải của Đặng Tiểu Nhàn nghiêm mặt bảo chàng :

- Hài tử, ta gặp người đây ắt là có duyên mau ghé sát tai lại đây để lão hủ chỉ điểm cho ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn đang lúc tâm hoảng ý loạn, chân tay luống cuống không biết làm sao cho phải.

Lão nhân nọ chợt trầm sắc mặt, lạnh lùng quát nhỏ :

- Hài tử, lẽ nào ngươi để lão hủ ân hận suốt đời sao?

Đặng Tiểu Nhàn còn đang lúng túng chưa quyết đã nghe Cung Thân Vương trầm giọng nạt lớn :

- Tiểu Nhàn, lão nhân gia đã có lòng thành toàn cho ngươi. Sao chưa mau mau kề tai lắng nghe, còng đợi đến khi nào nữa?

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy trong lòng rúng động, vội vàng kề sát tai lại nghe.

Liền thấy lão nhân nọ mở miệng thì thầm, còn Đặng Tiểu Nhàn cung kính lắng nghe lời chỉ giáo.

Đặng Tiểu Nhàn vốn được thiên phú dị bẩm căn cốt đặc dị, chỉ trong nháy mắt đã lĩnh hội được toàn tâm toàn ý.

Lão nhân cổ quái mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, gật đầu bảo :

- Hài tử dễ dạy, Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ của ngươi từ giờ về sau mới thật sự vô địch thiên hạ...

Đặng Tiểu Nhàn quỳ mọp xuống đất, giọng cực kỳ cung kính :

- Đa tạ lão nhân gia đã thành toàn, xin nhận nơi tại hạ một lạy...

Đặng Tiểu Nhàn nói xong, khi ngước mắt lên nhìn không nén nổi xót xa thương cảm, hóa ra lão nhân cổ quái nọ đã ngậm cười về nơi chín suối.

Cung Thân Vương bước tới trước đỡ Đặng Tiểu Nhàn, nói nhỏ vào tai chàng :

- Người chết không thể sống lại được. Hiền tế bất tất phải bi thương như thế, việc tống táng cũng không phải lo.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn thi thể của lão nhân thương cảm không nói lên lời, ngẩng đầu nói với Cung Thân Vương :

- Cái này...

Cung Thân Vương an ủi chàng :

- Thi thể của lão nhân gia sẽ có người an bài thay cho ngươi. Thôi đi mau, Hoàng thượng đang đợi gặp ngươi trong Bích Đồng thư viện.

Đặng Tiểu Nhàn khẽ gật đầu, đoạn cởi chiếc ngân sam đang mặc trên mình phủ lên thân hình lão nhân nọ.

Trong Bích Đồng thư viện ánh đèn chiếu sáng rõ như ban ngày.

Phía trong chỉ có ba người, Càn Long hoàng đế, Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn. Ngay cả tên tiểu thái giám thân cận luôn theo sát người cũng bị Càn Long hoàng đế đuổi ra ngoài.

Càn Long hoàng đế ngồi phía trên cao, Cung Thân Vương ngồi bên cạnh còn Đặng Tiểu Nhàn đứng ở phía dưới.

Điều quái lạ là không ai nói với nhau một lời, một lúc lâu cũng chưa thấy ai mở miệng khai khẩu.

Cung Thân Vương không chịu được nữa, nhấp nhổm không yên thái độ cực kỳ lo lắng.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn bình chân như vại, thần thái ung dung tự tại đứng sừng sững tại chỗ không hề động đậy.

Càn Long hoàng đế chợt cau đôi mày sắc diện trầm hẳn lại, mặt đã lộ vẻ bực bội, đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn đoạn lạnh lùng cất tiếng :

- Ngươi há không biết quan hệ giữa phụ thân ngươi và trẫm sao?

Đặng Tiểu Nhàn khẽ gật đầu nói lớn :

- Biết.

Càn Long hoàng đế càng tỏ vẻ không vui, trầm giọng bảo :

- Luận công, trẫm là đương kim Hoàng đế. Luận tư, trẫm là trưởng bối của ngươi. Lẽ nào không xứng để ngươi quỳ xuống khấu đầu bái tạ một lạy sao?

Cung Thân Vương sợ Đặng Tiểu Nhàn làm cho Thánh thượng nổi cơn thịnh nộ, liền đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Đặng Tiểu Nhàn giả như không thấy, chàng vội thôi cười, nghiêm mặt đáp :

- Người và gia phụ kết nghĩa kim bằng, tình đồng như thủ túc, đương nhiên không thể không biết thân phận của cha con ta. Người ngồi ở trước long ấn khiến cho tại hạ không tiện làm lễ bái kiến quân thân vua tôi.

Cung Thân Vương vô cùng kinh hãi, đột ngột đứng dậy chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn trầm giọng quát :

- Ngươi...

Càn Long hoàng đế cắt ngang lời ông, mắt đăm đăm nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp, thấy chàng thần thái vẫn tự nhiên, nét mặt không hề sợ sệt. Lòng vị Hoàng đế chợt nhói đau, nhưng mà hắn nói như vậy cũng hợp tình hợp lý, cơn thịnh nộ trong lòng ông đột nhiên tan biến, trở thành một cảm giác vui mừng nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng bảo :

- Ý ngươi muốn thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn hơi cúi người xuống mỉm cười đáp :

- Nếu như người có thể ngồi qua một bên tại hạ sẽ tự lấy gia lễ mà tương kiến.

Càn Long hoàng đế không nói một tiến bước xuống ngồi qua một bên lặng thinh nhìn Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn Càn Long hoàng đế, nét mặt chàng vô cùng hân hoan, kiền quỳ ngay xuống cúi đầu cao giọng hô to :

- Tiểu điệt Đặng Tiểu Nhàn khấu đầu cung thỉnh thúc phụ kim an.

Càn Long hoàng đế đứng dậy bước tới trước giơ hai tay đỡ chàng dậy, lòng vui sướng cất tiếng cười ha hả nói :

- Quả là hổ phụ sinh hổ tử, phượng hoàng không kêu tiếng bao giờ, Hoàng huynh, xem ra hài tử này còn tiến xa hơn không có hạn lượng.

Đến đây Cung Thân Vương mới yên tâm đoạn cất giọng nói :

- Thánh thượng quá khen, đó là phúc khí của hắn thôi.

Càn Long hoàng đế khoát tay ra hiệu cho hai người ngồi xuống đoạn cười bảo :

- Ngồi ngồi ngồi đi không có ngoại nhân bất tất phải câu nệ lễ vua tôi, chúng ta cứ nói chuyện thoải mái.

Ba người an vui xong Càn Long hoàng đế hỏi thăm Đặng Tiểu Nhàn về thời niên thiếu, chàng luyện võ ra sao rồi đến tình hình gần đây của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp thân phụ của chàng, với vẻ vô cùng thân thương như người một nhà. Đặng Tiểu Nhàn cũng thực tình kể hết chuyện mình được Tây bắc Đổ Vương Nguyễn Đại Thành truyền thụ cho tuyệt kỹ đổ bác như thế nào chuyện tình cảm với Mai Đông Ni, Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My luôn cả chuyện Thiên Kiều bát quái truyền thụ võ công cho mình, thuật lại một lượt cho Càn Long hoàng đế nghe.

Càn Long nghe xong nhè nhẹ thở dài một tiếng im lặng không nói, lúc sau mới từ từ cất tiếng :

- Chà, chẳng lẽ hiền chí cũng không biết lệnh tôn hạ lạc nơi nào ư?

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhàn âu sầu giọng chàng buồn buồn :

- Tiểu điệt đến thành Bắc Kinh chuyến này, mục đích cũng chính là muốn dò la xem gia phụ hiện nay lạc nơi nào? Không ngờ rằng đã hơn nửa năm trôi qua mà vẫn bặt vô âm tín.

Càng Long chú mục nhìn Đặng Tiểu Nhàn giọng cực kỳ thương cảm :

- Minh huynh của ta nghĩa bạc như mây trời, người sở dĩ quy ẩn tuyền lâm có thể là hoàn toàn vì ta, uổng phí đi những ngày tháng oanh liệt của người.

Càn Long kích động đưa mắt nhìn chàng giọng đượm vẻ thất vọng nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Hài tử, ngươi đã tự biết thân thế vô cùng đặc biệt của mình không chịu lấy lễ vua tôi tương kiến cùng ta tự nhiên càng không thể làm quan tại triều, cùng hưởng vinh hoa phú quý khiến cho cái ân tình của thúc thúc đối với cha ngươi, thúc thúc ta đây không cách nào báo ân hồi đáp...

Cung Thân Vương thấy tình hình xoay chuyển như vậy bèn thừa cơ nói xen vào :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp võ công siêu quần trí rộng như biển mà rửa tay gác kiếm, không chịu hiện thân trong đó là có thâm ý, hiện nay giang hồ võ lâm dường như phẳng lặng yên ổn nhưng kỳ thực phong ba bão táp sắp nổi lên, điềm loạn đã xuất hiện. Chu đại hiệp vốn tính nhân từ luôn lo lắng cho thiên hạ bình yên tất nhiên không chịu ngồi nhìn, có lẽ ngày tương kiến giữa hai cha con đã không còn lâu nữa đâu, Thánh thượng hà tất phải tỏ ra bất an về chuyện này.

Càn Long đổi buồn thành vui liên tục gật đầu bảo :

- Hoàng huynh nói vậy chí phải, nhưng mà...

Đặng Tiểu Nhàn thấy Càn Long thật tình cảm thương bèn buột miệng nói :

- Thúc phụ đại đức bao trùm thiên hạ, ân điển ban khắp muôn dân, tiểu điệt tuy mang thân thế đặc biệt không thể làm quan hộ giá người nơi chốn kinh đô, nhưng vì thiên hạ muôn dân thúc phụ một khi gọi đến tiểu điệt cũng không dám chối từ.

Càn Long vui vẻ cười ha hả bảo :

- Hiền chí nói thực chứ?

Đặng Tiểu Nhàn chau đôi màu kiếm không đáp mà hỏi lại :

- Thúc phụ chẳng lẽ lại không tin?

Càn Long thấy Đặng Tiểu Nhàn đỏ mặt tức giận cang cố ý chọc chàng nên mỉm cười mà không hề trả lời.

Đặng Tiểu Nhàn quả nhiên bị trúng kế nghiêm giọng nói :

- Tiểu điệt được biết Giang Thủy Hàn đang đêm xông vào đại nội ý muốn mưu thích thánh giá, tiểu điệt trong lòng lo lắng không yên liền cùng nhạc phụ hộc tốc chạy đến đây cứu giá, đấy chẳng phải là...

Càn Long vui mừng khôn xiết nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu Nhàn xem cái bộ dạng của ngươi hấp tấp thành thật, đừng luống cuống thế thúc thúc đùa với ngươi một chút cho vui đó thôi! Ha ha ha...

Vừa nhắc tới Giang Thủy Hàn, chuyện của ba người liền chuyển sang bàn luận về sư đồ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên.

Chương 21: Bắc Đao - Đông Địch

Càn Long hoàng đế, Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn thấy những chiêu thức võ công và binh khí mà Giang Thủy Hàn sử dụng, đã xác định hắn là truyền nhân của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Nhưng họ vẫn không thể hiểu được Giang Thủy Hàn làm thế nào để có được phong thư do chính tay Lục Lặc Trác Mộc thảo ra để đến Cung Thân Vương phủ cầu thân lại phải bức bách đòi tận mắt chứng kiến hôn lễ của Mai Đông Ni và Đặng Tiểu Nhàn.

Ngay trong đêm hôn lễ của hai người, Giang Thủy Hàn lại dám mạo danh Đặng Tiểu Nhàn xông vào trong đại nội giá họa cho chàng, mục đích của hắn là gì và tại sao hắn lại làm như vậy?

Lại thêm lão nhân cổ quái nọ cam tâm lấy thân thủ kiếm giải thoát cho Giang Thủy Hàn, lão là ai? Tên họ là gì? Tại sao lại đi cứu Giang Thủy Hàn? Lão có quan hệ gì với Nam Bút Tả Tiêu Thiên và Giang Thủy Hàn?

Võ công của lão nhân cổ quái nọ xem ra đã đạt tới hóa cảnh, trong thoáng chốc bị Mặc kiếm của Đặng Tiểu Nhàn xuyên tâm đã nhìn thấy được khuyết điểm và sơ hở của Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp cùng cách phá giải và tu chỉnh nó. Xem chừng lão nhân cổ quái này là thù chứ không phải bằng hữu, điều lạ là lão không hề oán hận kẻ đã sát hại mình, mà trái lại còn chỉ điểm cho chàng khiến cho Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ từ nay về sau không còn sơ hở để trở thành kiếm pháp vô địch thiên hạ đích thực càng khó hiểu hơn bội phần.

Những nghi vấn này không ngừng làm cho bộ óc trí tuệ hơn người thông minh tuyệt đỉnh khổ tâm nghỉ ngơi. Nhưng càng nghĩ lại càng bấn loạn khôn cùng.

Một khắc im lặng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu sau...

Càn Long hoàng đế đột nhiên lấy tay vỗ lên án thư rồi cát tiếng cười sảng khoái :

- Cái gã Giang Thủy Hàn mạo danh ngươi xông vào đại nội hành thích ta, nhìn bề ngoài, dường như muốn giá họa cho hoàng huynh và hiền chí, kỳ thực mục đích chúng không dừng ở đây...

Đôi mắt Cung Thân Vương hé lộ kỳ quang, vội buột miệng nói :

- Chẳng lẽ bọn họ muốn thừa dịp này để dẫn dụ Chu đại hiệp xuất đầu lộ diện...

Càn Long gật đầu đáp :

- Hoàng huynh nói rất đúng, nếu quả ta đoán không sai thì chuyện đêm nay nhất định có liên quan đến chuyến Nam tuần của ta.

Cung Thân Vương nghe vậy toàn thân chợt chấn động run lên, đôi mày nhíu lại sắc diện cực kỳ trầm trọng giọng có vẻ không yên :

- Nói như vậy Giang Thủy Hàn thật đáng sợ vô cùng, hắn chẳng những có tâm tư cẩn mật, bố trí quá là hoàn hảo, chuyện bên mình Thánh thượng hắn có thể nắm rõ như vậy huống chi là nhất cử nhất động của Đặng Tiểu Nhàn, đối với kẻ này chẳng những không thể khinh thường mà phải đề phòng nghiêm ngặt mới được.

Nãy giờ Đặng Tiểu Nhàn chưa nói tiếng nào đến bấy giờ mới mở miệng bảo :

- Giang Thủy Hàn bất quá chỉ là một tên tiểu tốt nghe theo người khác sai khiến mà thôi, kẻ thật sự đáng sợ là người đứng sau thao túng điều khiển hắn.

Càn Long hoàng đế gật đầu lia lịa mỉm cười khen ngợi :

- Không sai, lời hiền chí nói thật trúng ý ta.

Cung Thân Vương thoáng vẻ kinh ngạc ngó Đặng Tiểu Nhàn :

- Ngươi nói là Nam Bút Tả Tiêu Thiên sao?

Đặng Tiểu Nhàn thản nhiên mỉm cười nói tiếp :

- Có thể đúng cũng có thể sai nhưng mà tiểu tế sẽ lôi hắn ra ánh sáng cho coi.

Trong lòng Cung Thân Vương tuy cực kỳ cao hứng nhưng sợ rằng chàng nói hơi quá lời, vạn nhất có điều lầm lỗi sẽ bị Hoàng đế trách tội, chẳng hay ho gì do vậy ông cố ý trầm mặt lạnh lùng bảo chàng :

- Tiểu Nhàn, ngươi có bao nhiêu tài cán mà dám cả gan thốt nên những lời ngông cuồng như vậy?

Đặng Tiểu Nhàn thông minh tuyệt đỉnh vừa nghe chợt hiểu thâm ý của Cung Thân Vương nên cúi đầu lặng im.

Hoàng đế càng thêm yêu mến Đặng Tiểu Nhàn vội nói đỡ cho chàng :

- Giang Nam đất rộng người đông, hiền chí có muốn theo thúc thúc du hành một chuyến đến Tô Hàng nhị châu hay không?

Đặng Tiểu Nhàn suy nghĩ một lát rồi nghiêm giọng trả lời :

- Tiểu điệt quyết định phải làm rõ việc của Giang Thủy Hàn trước đã, tìm ra manh mối rồi sau đó mới đi xuống Giang Nam, tuy vậy nhưng tiểu điệt luôn luôn ám trợ bên cạnh thúc phụ, hành sự như vậy tiện lợi hơn không biết ý của thúc phụ ra sao?

Hoàng đế biết trong lòng chàng còn chút nghi kỵ nên cũng không muốn ép chàng liền cười nói :

- Được, được, chúng ta cứ tạm ước định như vậy.

Vừa nói xong Càn Long hoàng đế đột nhiên nháy mắt một cái, tựa như bất ngờ nhớ ra một việc gì vội đưa mắt nhìn trân trân vào Đặng Tiểu Nhàn hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi :

- Tiểu Nhàn nghe nói lúc ngươi ở Tế Nam phủ đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa khiến cho mọi người thích thú?

Đặng Tiểu Nhàn chợt đỏ mặt lên không biết trả lời thế nào cho phải.

Càn Long hoàng đế thúc chàng :

- Nói mau cho ta nghe để thúc thúc mừng cho ngươi chứ.

Đặng Tiểu Nhàn không ngờ rằng Càn Long hoàng đế cũng biết chuyện này, nghĩ ngợi một lát bèn mang chuyện mình lạc đường đến Tế Nam phủ, bị bắt vào hình đường khảo đã như thế nào, rồi Sơn Đông tuần vũ Tiền Quyết phát hiện ra Vạn Tuế bài thế nào cho đến bản thân trừng trị Tiểu Bá Vương ra sao, từ đầu đến cuối kể lại cho Hoàng đế nghe không thiếu một chữ.

Càn Long hoàng đế và Cung Thân Vương cười ngất ngưỡng, rồi gập cả thân hình lại mà cười. Đặng Tiểu Nhàn không nhịn được bật cười theo.

Càn Long hoàng đế cực kỳ thích thú đưa mặt nhìn Đặng Tiểu Nhàn và thích thú trước vẻ tài hoa, lanh tú của con người thiếu niên kỳ tài này lòng chợt nảy ra một ý nhưng không cắt ngang mà chỉ mỉm cười đoạn hỏi chàng :

- Tiểu Nhàn thúc thúc thử ngươi một chút nhé. Đạo làm quan, điều gì là tối quan trọng?

Đặng Tiểu Nhàn không buồn nghĩ ngợi mở miệng đáp ngay :

- Võ quan không sợ chết, văn quan không ham tiền.

Thật là vượt ngoài dự liệu của Hoàng đế, ông vội gật đầu cười nói :

- Đúng, đúng, rất đúng nếu như quan chức đều như vậy thì thiên hạ thái bình, muôn dân hưởng phúc. Tiểu Nhàn trong lòng ngươi nhân sự anh hùng tuyệt thế là vị tiền bối cổ nhân nào?

Đặng Tiểu Nhàn đáp lớn :

- Võ là Nhạc Phi, văn là Bao Công.

Càn Long hoàng đế vui mừng ra mặt vội tiếp lời chàng :

- Nhạc Phi trung quân ái quốc là vị võ tướng mẫu mực, còn Bao Công là văn quan thanh liêm chính trực xét án như thần, hai vị tiền bối cổ nhân này khiến cho vạn thế khâm phục xứng đáng là anh hùng đích thực.

Cung Thân Vương thấy Hoàng đế không ngừng khen ngợi ái tế Đặng Tiểu Nhàn mặt tươi cười lòng vui mừng vô hạn.

Đặng Tiểu Nhàn cũng cực kỳ khoái chí khuôn mặt rạng rỡ vô cùng đắc ý mỉm cười luôn miệng.

Càn Long hoàng đế thấy cơ hội đã đến liền nghiêm giọng bảo :

- Tiểu Nhàn không biết ngươi có muốn làm Bao Công hiện tại không?

Đặng Tiểu Nhàn chợt ngây người lưỡi như cứng lại đưa mắt ngó Càn Long hoàng đế liên hồi không thốt nên lời.

Cung Thân Vương cũng cảm thấy sự tình quá là nghiêm trọng có vẻ bất an :

- Tiểu Nhàn bất quá chỉ là một tiểu hài nhi, Thánh thượng...

Càn Long hoàng đế ngậm cười không nói, lặng im nhìn Đặng Tiểu Nhàn dường như đợi chàng trả lời.

Một khắc trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn mới đưa mắt nhìn Càn Long hoàng đế giọng vô cùng bất an :

- Tiểu điệt ngu muội không hiểu ý của thúc phụ...

Hoàng đế nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp mắt rồi nghiêm mặt bảo :

- Ta muốn ngươi thay ta âm thầm đi khắp nơi dò xét dân tình tra xét bọn tham quan ô lại trừ hại cho lương dân. Hả? Lẽ nào ngươi lại không thích?

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy thập phần kinh ngạc vội vã lắc đầu cự tuyệt :

- Thúc phụ hậu ái, tiểu điệt muôn phần cảm kích, không... Không phải là tiểu điệt không thích... Mà là tiểu điệt không có kinh nghiệm về cái này...

Cung Thân Vương nói theo :

- Dạ, bẩm Thánh thượng, trong triều đình ta hiền năng tài thần khá nhiều, thế thiên tuần thú có thể trị được quan lại vỗ yên dân chúng...

Càn Long khoát tay ra hiệu cho Cung Thân Vương đừng nói nữa nhẹ thở dài rồi chậm chạp nói :

- Hoàng huynh có điều còn chưa biết có một số quan lại địa phương ngoan cố bướng bỉnh thành tật khó sửa, dối trên lừa dưới ức hiếp dân đen, che giấu tội lỗi, làm điều bạo ngược các đại thần được nhà vua phái tới cũng vô phương tìm ra chứng cứ phân rõ trắng đen thế là bọn chúng cứ nhởn nhơ coi thường vương pháp tung hoành ngang dọc không nể một ai.

Cung Thân Vương ngượng ngập cúi đầu hổ thẹn lặng thinh không nói.

Càn Long trầm giọng nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu Nhàn, bởi vì ngươi thông minh hơn người, trong mình lại có tuyệt thế võ công vượt trội thế nhân nhiều bậc cho nên ta mới bảo ngươi âm thầm hành sự, chính bởi vì ngươi không phải là đại thần của triều đình nên các quan lại địa phương không hề đề phòng, vậy là đã thành công được một nửa rồi, lại nữa ngươi có thể tiếp xúc rộng rãi tra xét chứng cứ dễ dàng khiến cho bọn quan lại làm trái vương pháp không thể ẩn hình được nữa.

Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy trách nhiệm quả nặng nề liêu sức khó chu toàn đang lúc bối rối chợt nghe Hoàng đế hỏi tiếp :

- Sau lưng hiền chí là gì?

Đặng Tiểu Nhàn lấy tay rờ vào thanh Mặc kiếm rồi lớn tiếng đáp :

- Kiếm.

Càn Long hoàng đế lại hỏi tiếp :

- Kiếm dùng làm gì?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm mặt đáp :

- Trượng nghĩa hành hiệp.

Càn Long hoàng đế trầm giọng hỏi :

- Ngươi kiến giải chữ “hiệp” ra sao

Đặng Tiểu Nhàn đáp :

- Kiến nghĩa dũng vi, giúp yếu chống mạnh.

Càn Long hoàng đế bật cười ha hả nói tiếp :

- Hiến tế kiến giải chữ “hiệp” như vậy không cảm thấy quá hạn hẹp hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn chợt ngẩn người ngơ ngác hỏi :

- Ý của thúc phụ là...

Càn Long hoàng đế cao giọng giải thích :

- Để mưu phúc cho muôn dân thiên hạ, tuy có phải tan xương nát thịt cũng không hề từ chối.

Đặng Tiểu Nhàn liền cúi rạp mình xuống sát đất thành tâm bội phục cao kiến.

- Thúc phụ kiến giải cao minh không ai sánh kịp, tiểu điệt đây xin cung kính lĩnh giáo.

- Bọn giang dương đạo tặc, cướp của giết người ác bá hoành hành ngang dọc kỳ thực chúng gây hại cũng có hạn mà thôi, còn như một viên quan chức lớn tham lam vô độ, coi mạng người như cỏ rác làm hại lương dân nguy hại đến bực nào, bây giờ ngươi đã rõ sao thúc thúc muốn ngươi trở thành Bao Công hiền tế không?

Cung Thân Vương thấy Đặng Tiểu Nhàn vẫn không chịu nghe vội cất giọng ôn tồn nói với chàng :

- Vung kiếm hành hiệp trong giang hồ trừ kẻ bạo ngược, trị bọn tham quan ô lại để cứu lương dân ý nghĩa cũng như vậy. Tiểu Nhàn, ngươi còn phải suy nghĩ gì nữa chứ?

Đặng Tiểu Nhàn còn ngẩn ngơ chưa kịp thốt lời nào dã nghe Càn Long hoàng đế trầm giọng nạt lớn :

- Lệnh tôn của ngươi anh hùng xuất chúng, là một kỳ nam tử tại thế, đã vì muôn dân thiên hạ tự nguyện mai danh ẩn tích, quy ẩn nơi chốn tuyền lâm gác bỏ đại nghiệp Phản Thanh Phục Minh, Tiểu Nhàn chẳng lẽ ngươi không chịu hạ mình một chút để mưu phúc cho muôn dân thiên hạ ư?

Đặng Tiểu Nhàn chợt rúng động tâm can thầm nghĩ:

“Bản thân mình hành hiệp giang hồ, thân đơn thế cô sức lực cũng có hạn, tại sao ta không tạm thời nghe lời lão lợi dụng quyền thế triều đình âm thầm làm một vài việc đại sự mưu phúc cho muôn dân trong thiên hạ...”

Chàng đã mưu tính như vậy liền quỳ gối xuống cung kính đáp :

- Mong thúc phụ hãy bớt cơn thịnh nộ, tiểu điệt xin tuân mệnh người.

Càn Long hoàng đế vui vẻ đứng dậy đưa hai tay ra trước đỡ chàng đứng lên, đoạn với tay lấy thanh kim kiếm dài chừng hai thước trao vào tay Đặng Tiểu Nhàn, trịnh trọng dặn dò :

- Thanh kim kiếm này cộng thêm chiếc Vạn Tuế bài trong mình ngươi, tin rằng có thể khiến cho văn võ trong triều, đại quan trấn giữ biên cương sẽ cúi đầu nghe lệnh của ngươi, chỉ cần ngươi ngẩng đầu không hổ thẹn với trời, cúi mặt không xấu hổ với đất. Ngươi cứ tự tiện dùng nó, sự việc quý ở chỗ thần tốc, bất tất phải hỏi ý ta, mong ngươi nhớ lấy.

Đặng Tiểu Nhàn thầm cảm ơn tri ngộ của Càn Long hoàng đế, hai mắt chàng đỏ hoe xúc động không nói nên lời.

Bất ngờ...

Tiếng chuông trống đồng loạt vang lên đã đến giờ Hoàng đế lâm triều.

Càn Long hoàng đế vỗ nhẹ lên vai Đặng Tiểu Nhàn, mỉm cười bảo chàng :

- Bất tất phải nói nhiều, cứ dụng tâm chu toàn công việc là được rồi, ta phải lâm triều đây, các ngươi về đi!

* * * * *

Thành Bắc Kinh phát sinh ra một sự việc kinh thiên động địa.

Ái nữ của Cung Thân Vương là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni đột nhiên thất tung.

Thời gian chính vào buổi tối mà Càn Long hoàng đế cùng với Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn đàm luận suốt đêm dưới ánh nến trong Bích Đồng thư viện.

Nói đúng ra Tiểu quận chúa Mai Đông Ni hoàn toàn không thể coi là thất tung được bởi vì căn cứ vào dấu tích còn lại tại chỗ và những suy đoán thì có hai khả năng:

Một là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni thấy có điều khả nghi bèn truy đuổi theo tung tích để làm rõ trắng đen, hai là bị địch nhân đột ngột hạ thủ bắt đi.

Cho dù Tiểu quận chúa Mai Đông Ni thất tung trong tình huống nào chăng nữa cũng là một điều quái dị, chẳng lẽ ma quỷ ẩn hiện đi bắt theo một người mang theo bên mình thì mới không gây tiếng động? Bởi vì Cung Thân Vương phủ kín cổng cao tường, những thân vệ trong phủ cũng thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ trong giới võ lâm.

Chuyện không thể ngờ tới nhưng vẫn cứ phát sinh.

Cung Thân Vương lại là hoàng huynh của đương kim Hoàng đế Càn Long, quyền lực khuynh đảo trong triều, nếu kẻ nào bắt Tiểu quận chúa mang đi tức là khiên chiến với Thanh triều hoàng đế.

Hơn nữa...

Kẻ nào đụng đến Mai Đông Ni cũng có nghĩa là chạm tới Đặng Tiểu Nhàn mà một khi đã chạm tới Đặng Tiểu Nhàn chính là ra mặt thách thức Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Trong giới giang hồ võ lâm ai lại dám to gan như vậy?

Thứ nữa...

Tiểu quận chúa Mai Đông Ni cũng là một tay cao thủ võ lâm võ công đã thập phần liễu đắc kẻ bình thường mấy ai dám đụng tới nàng.

Lấy lẽ thường tình mà xét chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra được, sự tình do vậy càng có vẻ nguy dị ly kỳ hơn khiến cho người ta khó lường.

Cung Thân Vương không ngớt thở ngắn than dài, đứng ngồi không yên. Cung vương phu nhân Phúc Tấn càng tỏ vẻ sầu khổ hơn lệ rơi như mưa, không thiết chi ăn uống khắp trong Cung Thân Vương phủ như có một mây đen ập xuống bao phủ không khí cực kỳ nặng nề.

Người thông minh tuyệt đỉnh không hề biết buồn rầu như Đặng Tiểu Nhàn cũng phải nhăn mặt nhíu mày. Lòng rối như tơ vò ngổn ngang trăm trăm mối bối rối cực độ.

* * * * *

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn buông xuống khắp nơi.

Đặng Tiểu Nhàn cùng với Cung Thân Vương lách mình đi qua những ngõ hẻm tối om thây bốn phía không một bóng người, mới tung mình hạ lạc xuống một mảnh đất rộng trong hoa viên phía sau một tòa nhà vô cùng hoa lệ đẹp đẽ.

Cung Thân Vương nhìn lướt quanh bốn phía chỉ thấy đình đài lầu gác hoa cỏ, hồ cá kiểng, tạo cực kỳ tinh xảo xem ra nếu không phải là tư dinh của bậc vương hầu quý tộc thì cũng là phủ đệ của dòng

dõi phú thế phiệt.

Cung Thân Vương tự biết rằng chỉ đơn phương dựa vào lực lượng của vương phủ sẽ rất nan giải để tìm ra tin tức của Tiểu quận chúa Mai Đông Ni cho nên mới phải nghe theo sự an bài của Đặng Tiểu Nhàn đến Tổng đàn kinh sư của Cái bang tương kiến Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên và một số vị bằng hữu trong chốn giang hồ.

Quang cảnh trước mắt khiến cho Cung Thân Vương cực kỳ ngạc nhiên đứng ngẩn người ra tại chỗ trong bụng thầm nghĩ:

“Chỗ này cũng chẳng thua kém gì so với vương phủ của ta, không biết Đặng Tiểu Nhàn vì sao lại dẫn ta đến nơi này, lẽ đâu đây chính là Tổng đàn kinh sư của Cái bang sao? Không, tuyệt đối không thể như vậy”.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Cung Thân Vương đứng lặng đi nét mặt đầy kinh dị, chàng biết trong lòng nhạc phụ đang nghĩ gì nhưng cũng không giải thích, chàng chợt lấy tay vỗ nhẹ một tiếng. Bên trong vườn đã có người ứng tiếng hỏi :

- Tôn giá phải chăng là Đặng công tử?

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng cúi mình thấp giọng đáp :

- Vãn bối chính là Đặng Tiểu Nhàn.

Nói vừa dứt lời phút chốc đã thấy hai bóng người lướt tới nhanh như điện xẹt, trước mắt Đặng Tiểu Nhàn và Cung Thân Vương bỗng hoa lên, cách đó không xa đã hiện lên bóng hai hóa tử.

Cung Thân Vương trong lòng chợt rung động thầm phục :

- Khinh công thật tuyệt hảo.

Định thần nhìn kỹ người đứng bên phải là một lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mũi dơ bẩn, y phục trên mình có không dưới trăm miếng vá, niên kỵ độ chừng bát tuần, nhưng tinh thần vẫn còn cực kỳ minh mẫn.

Người đứng bên trái là một lão nhân sắc diện hồng hào hai mắt sáng quắc như hai luồng điện, nội ngoại kiêm tu, võ công xem ra cũng đã đạt tới mức hỏa cảnh.

Người này niên kỷ độ chừng lục tuần tuy cũng mặc bộ y phục kết từ trăm mảnh khác nhau nhưng nó không giống với những bộ y phục khác.

Hóa ra bộ y phục của người này kết từ những mảnh gấm ngũ sắc đủ các loại, tay cầm gậy trúc, tóc

bay phất phơ trong gió, phong thái tiêu dật nhưng vẫn tỏa ra vẻ uy lực phi thường.

Lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mày dơ bẩn hai tay ôm quyền cất giọng trước tiên :

- Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị hội kiến vương gia.

Lão hóa tử bên trái sắc mặt hồng hào mặc áo ngũ sắc tay cầm gậy cũng vòng tay ôm quyền nói :

- Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên đến nghênh tiếp vương gia.

Cung Thân Vương kinh ngạc hoàn toàn không ngờ rằng hai người đứng trước mặt mình, một người là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị danh tiếng chế áp võ lâm, uy trấn giang hồ suốt mấy chục năm còn người kia là Thạch Lệnh Nguyên Bang chủ Cái bang, một đại bang lớn nhất trong thiên hạ.

Cung Thân Vương vội tiến lên trước chắp tay bảo :

- Nhị vị hiệp giá đến đây nghênh tiếp, thật hổ thẹn vì chưa kịp thông báo trước mà đã tự tiện đột nhập vào, xin lão nhân gia và Bang chủ thứ lỗi.

Người trong Cái bang tánh khí cao ngạo không hề giao du với người nơi quan phủ nhưng từ khi Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Tiểu Yêu Phạn Nhi Thạch Lệnh Nguyên kết thân với Phụng Quận chúa và Thiết Bối Lặc hai bên hợp ý trở thành tri kỷ cũng chia sẻ trong cơn hoạn nạn.

Hơn nữa...

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên đối với Cung Thân Vương cực kỳ đa lễ như vậy, đương nhiên cũng vì mối quan hệ với Đặng Tiểu Nhàn.

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên thấy Cung Thân Vương lễ nghi chu đáo, ngôn từ khách khí, không hề tỏ vẻ hách dịch của bọn quan nhân phủ nên trong lòng cũng cảm thấy thích thú, vội vàng cười bảo :

- Vương gia hạ giáng đến đây khiến cho tệ bang chúng tôi vô cùng vinh hạnh, Thạch Lệnh Nguyên này xin đi trước dẫn đường cho vương gia và Đặng công tử.

Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn luôn miệng cảm tạ đoạn theo gót Thạch Lệnh Nguyên đi trước dẫn đường, bên cạnh là Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị.

Cung Thân Vương vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh càng cảm thấy bồn chồn trong bụng thầm nghĩ:

“Không ngờ rằng Tổng đàn kinh sư của Cái bang lại khí thế như vầy, nếu như không được chính mắt trông thấy thực khiến người ta khó tin”.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị là người lăn lộn trong chốn giang hồ lâu năm, kinh nghiệm nhìn người cực kỳ nhạy bén, chỉ cần liếc qua cũng biết được tâm tư của Cung Thân Vương đang nghĩ gì vội mỉm cười nói :

- Vương gia không phải là ngoại nhân nên chẳng giấu gì người, chủ nhân của tòa nhà này chính là Thích Đồng, một đệ tử của Cái bang chúng tôi.

Cung Thân Vương suýt chút nữa đã nhảy dựng lên cơ hồ không dám tin vào tai mình nên vội hỏi gấp :

- Ngươi nói rằng Thích Đồng một trong Ngũ đại phú thương nơi kinh sư cũng là người trong Cái bang sao?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị gật đầu đáp :

- Chính phải.

Cung Thân Vương vừa đi vừa nghĩ thầm:

“Thật là chuyện lạ trong thiên hạ không lúc nào không có”.

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên dẫn hai người đi qua một khóm hoa rồi dừng lại trước một tòa giả sơn, đưa tay ấn vào nút ngầm trên vách đá, tòa giả sơn đột nhiên nhích động lộ ra một cánh cửa ngầm bên trong để cho mọi người bước vào, xong lại đóng trở lại như cũ.

Phía trong tòa giả sơn này là một tòa thạch động thiên nhiên, ánh sáng đèn rực rỡ như ban ngày, những gian phòng nhỏ cùng với những khách sảnh nối liền nhau cực kỳ lộng lẫy tráng lệ thực không khác chi tư gia của bậc vương hầu.

Đặng Tiểu Nhàn do đã đến đây nhiều lần nên chẳng có gì làm lạ còn Cung Thân Vương vô cùng kinh ngạc, vẻ thán phục hiện ra trên mặt.

Phía trong gian đại sảnh đã đông nghịt những người đang ngồi đợi ở đó.

Trong đám đông này trừ những nhân vật trọng yếu của Cái bang còn có Thiên Kiều bát quái, Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu, Kinh sư đệ nhất danh phổ Thắng Quan Bảo.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên ngồi vào chỗ, tiệc rượu bày ra sẵn sàng. Cung Thân Vương và Đặng Tiểu Nhàn sau khi ngồi yên chỗ đã nâng chén mời mọi người cùng nhập tiệc.

Rượu được ba tuần, mọi người nâng chén rồi cùng thương lượng việc cứu Tiểu quận chúa Mai

Đông Ni.

Bởi vì Lãnh Nguyệt My chưa đến khiến cho Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy trong lòng lo lắng không yên, ăn không thấy ngon.

* * * * *

Vầng trăng treo lơ lửng trên cao.

Làn gió khuya mát lạnh thổi tới.

Đêm khuya vắng lặng chỉ có tiếng gió thổi vi vu xen lẫn với tiếng ếch nhái vang vọng xung quanh, ngoài ra không còn một thanh âm nào khác.

Bất ngờ.

Một bóng người mờ nhạt chuyển động như sao xẹt, từ dưới chân Diệu Phong sơn bay thẳng lên trên đỉnh núi.

Đừng nói là không ai nhìn thấy, cho dù có nhìn thấy đi chăng nữa cũng tưởng là bóng chim ăn đêm trong chớp mắt đã biến mất tăm mất tích, trong đêm khuya yên tĩnh bốn bề vắng lặng, đằng sau một cây cổ thụ phía sau núi bỗng vọng tới một thanh âm cực kỳ hiền từ dịu dàng nghe thật dễ chịu :

- My nhi...

Bóng người nhạt nhòa bày vút trên không, tiếng chân chuyển động liên tục vang lên, thân hình lơ lửng đảo lộn trong không trung tiếp đó chân phải điểm nhẹ lên mặt chân trái thân hình hơi hạ xuống, rồi mượn đà lại bay bổng lên, xoay người nhanh hơn điện xẹt, tựa như cánh chim bay lướt trên không trung lao thẳng về hướng cây cổ thụ.

Khi đà lướt trên không đã hết, thân hình nhẹ nhàng đáp xuống phía trước cây cổ thụ phía sau núi nọ.

Khoảng cách giữa hai nơi ít nhất cũng khoảng năm sáu chục trượng... thuật khinh công của người này thật là kinh người, ít có trong chốn võ lâm.

Chả trách nào mà người ẩn mình sau gốc cây vui mừng ra mặt lia lịa gật đầu không ngớt khen ngợi.

Dạ hành nhân nọ hai chân vừa chạm đất đã vội cúi mình thi lễ :

- Đệ tử Lãnh Nguyệt My xin bái kiến sư phụ.

Lúc này phía sau thân cây cổ thụ vang lên tiếng cười trong vắt như tiếng chuông ngân.

Tiếp đó...

Bóng người thoáng lướt qua một thiếu phụ áo trắng tả thủ cầm một chiếc đoan địch bằng bích ngọc, hữu thủ nhẹ nhàng nâng chiếc váy lụa trắng bước chân nhẹ nhàng, diễm sắc tuyệt đẹp từ sau thân cây bước ra.

Thiếu phụ áo trắng này phong tư tha thướt yểu điệu, trước đây có lẽ là một trang tuyệt sắc giai nhân lại thêm y phục trang nhã càng cho vẻ đẹp thêm thanh khiết thoát tục.

Ánh trăng bàng bạc tỏa xuống càng tôn vẻ đẹp lên bội phần, dung mạo tuyệt thế mà không mất đi vẻ kiêu sa quý phái khiến người ta không dám nhìn gần.

Không hiểu tại sao trên khuôn mặt tuyệt đẹp, khiến cho lòng người ngây ngất thỉnh thoảng lại thoáng lên nét u oán.

Lãnh Nguyệt My thấy ân sư, tính trẻ con của nàng chợt ập tới mắt đỏ hoe, thân hình bất giác ngào vào lòng sư phụ giọng cực kỳ nũng nịu :

- Sư phụ.

Thiếu phụ áo trắng này chính là Đông Địch Thu Hàn Vân, người đưa tay vuốt nhẹ lên tóc ái đồ, trong khóe mắt tuyệt đẹp, giọt lệ long lanh ẩn hiện sư đồ tình thân tựa như mẫu tử.

Hồi lâu sau.

Đông Địch Thu Hàn Vân mới từ từ đẩy Lãnh Nguyệt My ra, mặt trừng trừng nhìn nàng đoạn nhè nhẹ thở dài lắc đầu cười nói :

- My nhi muội tử ngươi bao lớn rồi? Sao cứ quấy rầy ta như vậy?

Lãnh Nguyệt My thoáng đỏ bừng mặt mỉm cười hờn dỗi :

- Sư phụ xấu lắm, hễ cứ thấy mặt là giáo huấn đồ nhi à!

Đông Địch Thu Hàn Vân bị vẻ đáng yêu nghịch ngợm của ái đồ Lãnh Nguyệt My là cho bật cười, trong lòng vui vẻ lắc đầu bảo :

- Hừ, sư phụ cưng quá khiến cho các ngươi hư đi.

Lãnh Nguyệt My quay người lại nhìn ân sư rồi chợt cất tiếng cười hì hì.

Đông Địch Thu Hàn Vân bỗng kinh ngạc vì tiếng cười của ái đồ giọng bất an hỏi :

- Ngươi cười cái gì?

Lãnh Nguyệt My nghiêm giọng bảo :

- Đồ nhi cao hứng thay cho sư phụ, vì thấy người càng lúc càng trẻ ra, mỗi lúc mỗi xinh đẹp hơn không giống như sư phụ con mà giống như là...

Thu Hàn Vân tuy trong lòng cảm thấy sung sướng bội phần nhưng vẫn cố ý làm mặt nghiêm, trợn mắt liếc xéo Lãnh Nguyệt My một cái rồi trầm giọng lạnh lùng quát :

- Nói láo...

Lãnh Nguyệt My vội lè lưỡi rụt cổ nhăn mặt làm xấu.

Đông Địch Thu Hàn Vân muốn cười nhưng gắng kìm lại được, cất giọng mắng yêu :

- Quỷ nha đầu, sư phụ già rồi, còn đẹp cái nỗi gì...

Thình lình...

Phía sau tiêu sơn phong vọng lại tiếng cười cuồng ngạo xuyên thấu mây xanh, hồi lâu không dứt thanh âm chấn động bên tai nội lực phát ra kinh người.

Lãnh Nguyệt My chợt biến sắc mặt hừ lạnh một tiếng đôi lông mày đen nhánh dựng lên, hai chân điểm nhẹ xuống đất thủ thế như muốn xông tới nơi phát ra tiếng cười nọ.

Nàng nhanh nhưng Đông Địch Thu Hàn Vân còn lẹ hơn, tay phải vung ra nhanh như chớp, hai tay vươn tới ngăn Lãnh Nguyệt My trở về nguyên vị.

Trên mặt Lãnh Nguyệt My thoáng hiện nghi ngờ, ngơ ngác đưa mắt nhìn ân sư.

Chính lúc đó...

Thanh âm ngạo mạn nọ lại từ phía sau tiêu sơn phong vang đến chợt có tiếng nói :

- Thu Hàn Vân càng lúc càng xinh đẹp, tục ngữ thiệt đúng vô cùng, cái này chính là “lão hồi xuân”.

Tiếng nói chưa dứt bóng người đã lướt tới, một thân hình với bộ y phục màu xám, tay cầm một ống điếu dài, dáng vẻ tựa như một lão nhà quê, cất tiếng cười ha hả đứng trước mặt Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My.

Lãnh Nguyệt My thật không ngờ rằng người vừa đến lại là Bắc Đao Từ Bán Nông, nàng không giấu vẻ vui mừng lớn tiếng gọi :

- Từ bá bá, hóa ra là người.

Lãnh Nguyệt My nói đoạn, co giò định chạy về phía Từ Bán Nông.

Một bóng trắng nhanh nhẹn lướt qua lẹ như điện xẹt.

Đông Địch Thu Hàn Vân đã chắn ngang trước mặt nàng trầm giọng hét lớn :

- My nhi lui mau.

Nói chưa dứt lời đã thấy cánh tay phải của bà lanh lẹ vung ra, ngọc chưởng duỗi ra thu vô nhanh như chớp điện đánh tới, một trận cuồng phong khí thế như thiên hình vạn mã, kình lực đánh ra khiến cho cát bay đá chạy, bụi đất bốc lên mù mịt, cuồn cuộn lao về phía Từ Bán Nông.

Đừng thấy dáng vẻ nhà quê của Từ Bán Nông, tướng mạo tuy tầm thường nhưng võ công đã thập phần liễu đắc, thân thủ lanh lẹ khéo léo phi thường kỹ xảo độc bộ trong thiên hạ.

Chỉ thấy Từ Bán Nông không lùi mà tiến nhanh hơn sao xẹt, thân hình đã lanh lợi lướt tới mé ngoài của luồng chưởng phong, xoay mình như một con quay, chưởng phong phát ra chẳng những không cách nào đả thương được ông ta, giống hệt như một tiểu ngoan đồng đùa nghịch lúc chìm lúc nổi trong dòng chưởng phong, chân tay vung lên loạn xạ tự lấy đó làm trò vui.

Đông Địch Thu Hàn Vân quả thật danh bất hư truyền, sắc mặt bà như có lớp sương lạnh giá bao phủ cây ngọc địch trong tay chỉ tới, lạnh lùng cất tiếng cười đoạn trầm giọng quát :

- Muốn chết.

Ngọc địch mau lẹ điểm tới, ánh sáng lấp loáng lóe lên xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Lăng lẹ như tên bắn, phân thành ba hướng điểm vào ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn, và Tương Đài của Bắc Đao Từ Bán Nông.

Một chiêu biến thành tam thức nhất loạt phóng ra, độc, chuẩn, thật là đáng sợ.

Bắc Đao Từ Bán Nông dường như biết sự lợi hại, muốn tránh không được, lại cũng không dám liều mạng nghênh chiến, bởi vì ngọn lửa tình đơn phương với Đông Địch vẫn còn bừng cháy trong lòng ông suốt mấy chục năm, nên buộc lòng phải ngửa người hóp bụng đảo ngược ra phía sau lui tránh.

Đông Địch Thu Hàn Vân mỉm cười cất giọng chế nhạo :

- Lão nhà quê kia cho dù ngươi có biến thành con lươn cũng không tránh khỏi ta đâu.

Lời nói chưa dứt chỉ thấy Từ Bán Nông hai chân bám chặt xuống đất, thân hình đã dán sát xuống đất lẹ như sao xẹt bay ngược ra xa khoảng chục trượng.

Chiêu này thực là vượt ra ngoài sơ liệu của người ta, người cao minh như Đông Địch Thu Hàn Vân cũng không khỏi ngạc nhiên.

Bắc Đao Từ Bán Nông thấy mình thoát khỏi Thu Hàn Vân một cách dễ dàng như vậy trong lòng lão cực kỳ đắc ý cất lên tràng cười dài, thân hình như con lý ngư nhảy bật dậy.

Đột nhiên...

Tiếng cười của Từ Bán Nông bỗng tắt lịm, tựa như bị ai dùng lưỡi dao cứa đứt giữa chừng.

Thì ra Đông Địch Thu Hàn Vân đã như bóng với hình đuổi tới sau lưng của Từ Bán Nông, lão ung dung cất lên hồi cười dài đột ngột cất đầu lên thì chiếc ngọc địch đã lẹ làng điểm tới đúng lúc không hề chậm trễ. Bắc Đao Từ Bán Nông thấy vậy cũng không khỏi rùng mình ớn lạnh.

- Phịch.

Thân hình Từ Bán Nông vừa bật dậy đã té ngay dưới đất, khiến cho bụi đất bay tứ tung.

Cây ngọc địch của Thu Hàn Vân chỉ vào Từ Bán Nông đang nằm dưới đất bất động, đôi mày cong đen nhánh chợt giãn ra, mặt ngọc tươi tỉnh cười hắc hắc nói :

- Lão nhà quê kia ta xem ngươi chạy đường nào cho thoát.

Bắc Đao Từ Bán Nông vẫn nằm dài trên mặt đất ngẩng mặt liếc về phía Thu Hàn Vân một ánh mắt tinh quái chợt lóe lên tiếp đó cất tiếng cười lớn nói với bà :

- Chạy đi đâu hả? Nàng có dám đánh cuộc với ta không?

Nói xong, Bắc Đao Từ Bán Nông từ từ lồm cồm ngồi dậy.

Đông Địch Thu Hàn Vân còn lạ gì những ngụy kế của Bắc Đao quỷ dị khôn lường, há có thể để âm mưu lão có thể thành công, bà lẳng lặng không nói, cây ngọc địch xuất thủ nhanh hơn tia chớp điểm lẹ xuống chỗ Bắc Đao đang ngồi.

Đông Địch Thu Hàn Vân cùng Bắc Đao Từ Bán Nông cứ vừa đánh vừa châm chọc lẫn nhau. Lãnh Nguyệt My từ nhỏ đã quen mắt với cái trò này nên cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên chỉ đứng một bên nhìn rồi mỉm cười mà không hề ngăn trở hai người. Nàng biết rằng càng có người khác xen vào Từ Bán Nông càng đùa dai hơn còn nếu không có ai can ngăn, lão chẳng có cớ gì để đùa nghịch được

nữa.

Lãnh Nguyệt My biết rõ công lực của sư phụ mình đã đạt đến mức thông huyền, phút chốc cây ngọc địch trong tay Thu Hàn Vân còn cách đầu của Từ Bán Nông độ chừng hai tấc khỏi cần đánh xuống mà chỉ cần chạm nhẹ cũng đủ làm đầu của lão biến thành trái dưa nát bét.

Lãnh Nguyệt My thấy sự thể qua nguy cấp vội vàng hét lớn :

- Sư...

Lãnh Nguyệt My chỉ la được tiếng “sư” tiếng “phụ” chưa kịp thốt ra miệng đã thấy thần sắc của Đông Địch Thu Hàn Vân chợt biến đổi la lên một tiếng kinh ngạc :

- Ủa...

Lãnh Nguyệt My biết là có chuyện dị thường xảy ra liền cúi đầu xuống nhìn, dưới đất đã trống trơn không có vật gì, Bắc Đao Từ Bán Nông trong nháy mắt đã biến đi đâu mất.

Lẽ nào lão có thể biết được phép kỳ môn độn giáp, chẳng lẽ lão có thuật tàng hình, chẳng lẽ lão...

Không thể nào như vậy được.

Bất quá lão chỉ phản ứng được nhanh lẹ, công phu tiểu xảo chỉ cao hơn người một bậc mà thôi.

Hóa ra cái thế ngồi dậy chậm chạp của Từ Bán Nông là một kế dụ địch, chính vào lúc Đông Địch Thu Hàn Vân trở tay xuất thủ, trong phút chốc vô cùng ngắn ngủi, thân hình lão đã thuận đà lăn nhanh về bên phải như một khúc gỗ để trốn thoắt một cái đã ra xa mấy trượng.

Thế lăn này mới nhìn thì thật bất tiện vô cùng, nhưng trong lúc này thì cực kỳ hữu dụng, nếu không Bắc Đao khó có thể tránh thoát trận lôi đình của Thu Hàn Vân.

Đông Địch Thu Hàn Vân đột ngột quay đầu lại liền thấy Từ Bán Nông đang dùng tay phủi đất cát dính khắp từ đầu đến chân lồm cồm bò dậy trông thật buồn cười.

Thu Hàn Vân nhịn không được cười, vội lấy tay bịt miệng. Nhưng tiếng cười hi hi cũng vẫn thoát ra ngoài.

Da mặt Bắc Đao còn dày hơn cả da trâu nên chẳng biết ngượng là gì, hai tay đang bận phủi bụi đất bám trên người, đôi mắt trợn trừng liếc xéo thiếu phụ xinh đẹp một cái rồi giọng lão bực bội cất lên pha lẫn sự châm chọc :

- Cười... cười cái gì, coi chừng cười quá nứt bụng ra bây giờ. Ngươi tưởng rằng ngươi ghê gớm lắm hả? Hừ lão đầu tử đây chỉ đùa với ngươi cho vui thôi. Thật... thật là không biết xấu mặt...

Lãnh Nguyệt My cũng bật cười rũ rượi, mặt đỏ tía tai.

Đông Địch Thu Hàn Vân cũng cong lưng lại mà cười, rồi thở hổn hển bảo :

- Ngươi nói cũng phải ta đâu dám khinh, lão ca đây thật là ghê gớm...

Bắc Đao Từ Bán Nông thừa biết đối phương sẽ nói những lời chẳng hay ho gì tiếp theo sau, trong lòng lo lắng vội cắt ngang lời Thu Hàn Vân :

- Phí lời, đương nhiên ta tài giỏi hơn ngươi rồi.

Thu Hàn Vân chợt thôi cười, nét mặt giả bộ nghiêm trang cất giọng chọc lão :

- Các hạ vừa rồi mới xuất chiêu Lãn Trùng Lăn Quay có lẽ đã thụ giáo được nơi sư nương ngươi chăng? Tuyệt ghê hả.

Thu Hàn Vân cực kỳ lúng túng mặt chợt đỏ bừng lên, lời nói vừa thốt ra dã cảm thấy ngượng bởi vì bà ta cũng là nữ nhân mà.

Lãnh Nguyệt My hết nhìn Từ Bán Nông lại quay qua ngó ân sư của mình muốn bật cười nhưng không dám trong lòng tự nhủ:

“Niên kỷ hai người cộng lại cũng xấp xỉ gần trăm rồi, mà nhất cử nhất động cứ hệt như những đứa trẻ thật là càng già lại càng nhỏ”.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn Bắc Đao đôi mắt nhấp nháy, đoạn mỉm cười cất tiếng :

- Từ bá bá, người cũng đến đây nữa à, mấy lần tiểu nữ đến thăm bá bá đều không ở nhà, hôm nay ngọn gió lành nào đã đưa bá bá tới đây.

Từ Bán Nông trợn tròn mắt, thần sắc bất an tiến lại gần Thu Hàn Vân đưa tay vỗ vào sau đầu mình giọng vẻ cấp bách :

- Chết thật, Nguyệt My không nói ta cũng quên mất, Hàn Vân, đại sự không may đã xảy ra...

Thu Hàn Vân liếc nhìn Từ Bán Nông giọng bà lạnh lùng :

- Cái thứ ăn no ngủ kỹ nhà ngươi mà cũng có chuyện đại sự hay sao?

Từ Bán Nông đảo mắt, cơn giận bốc lên nhưng vội kìm lại được, nghiêm giọng nói nhỏ :

- Chưởng môn Thiếu Lâm là Huệ Quả đại sư đã thất tung.

Đông Địch Thu Hàn Vân ngạc nhiên không dám tin vào tai mình vội hỏi :

- Có thể có chuyện này sao?

Từ Bán Nông lại mở miệng thanh âm khàn khàn của ông lại tiếp tục vang lên :

- Không những chỉ có ông ta mà ngay cả Huyền Chân Tử Chưởng môn phái Nga My, Vũ Tu Quyền Chưởng môn Côn Lôn, Thiên Nhất đạo trưởng Chưởng môn phái Võ Đang, Sương Thái Hư Chưởng môn phái Hoa Sơn, Nhiếp Tiểu Thanh Chưởng môn phái Thanh Thành cũng...

Thu Hàn Vân nghe vậy chợt biến sắc mặt, lấy tay nắm lấy vai Từ Bán Nông lắc hỏi không kịp thở :

- Chẳng lẽ họ đều thất tung cả sao?

Từ Bán Nông nhíu mày buồn bã gật đầu xác nhận :

- Đúng vậy, còn có Đường Nhân Phượng chủ nhân của Tứ Xuyên đường môn đại đương gia, Nam Cung Lý Siêu Phàm, rồi ngay đến Miêu Cương Ông Thúy Hoa, Mục Lặc Trác Mộc cũng không biết đi đâu.

Thu Hàn Vân thấy sự tình đã nghiêm trọng cực độ liền im lặng suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói :

- Chuyện... Chuyện này đã xảy ra cách đây bao lâu.

Từ Bán Nông đáp :

- Gần nhất cũng khoảng một hai năm nay...

Thu Hàn Vân thiếu chút nữa là đã nhảy bổng lên lẩm bẩm hỏi :

- Gần nhất cũng một hai năm nay sao? Ta với ngươi ẩn cư nơi đây nếu như không biết thì cũng còn có nguyên cớ, vậy thì đệ tử Cái bang rải khắp thiên hạ tai mắt nhiều vô kể tin tức linh thông, sáng đưa tối đến mà trong chốn võ lâm giang hồ phát sinh chuyện lớn như vậy, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang sao lại không biết...

Thu Hàn Vân nói đến đấy chợt ngưng bặt, đột nhiên liếc nhìn Từ Bán Nông rồi truy hỏi ông ta :

- Còn... Còn ngươi sao lại biết chuyện này?

Từ Bán Nông thở dài một tiếng nói tiếp :

- Đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm là huynh đệ cô biểu với ta, hợp ý với nhau từ nhỏ thân

nhau như thể tay chân, tuy người đã xuất gia nơi Thiếu Lâm tự nhưng không hề mất đi tình thân, mỗi năm ta đều đến Thiếu Thất phong ở lại chơi với người độ vài ngày, mấy tháng trước ta nhân dịp ghé qua Thiếu Lâm không ngờ rằng...

Lãnh Nguyệt My vội nói chen ngang :

- Người không gặp Huệ Quả đại sư Chưởng môn phái Thiếu Lâm phải không?

Từ Bán Nông khẽ gật đầu nói tiếp :

- Không sai, giám tự đại sư Huệ Nhân nói với ta, Chưởng môn sư huynh đã vân du bốn biển nhưng thần sắc không được tự nhiên, khiến ta sinh nghi vội gặng hỏi kỹ càng cuối cùng đại sư đã nói thật ra cho ta nghe sự việc này.

Đông Địch Thu Hàn Vân vội hỏi :

- Trước khi đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm mất tích, có điềm gì xảy ra để báo trước không?

Từ Bán Nông châm rãi tiếp tục cất tiếng :

- Sự tình là như vầy, buổi trưa một bữa nọ đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm gọi sư đệ là Huệ Nhân giám tự định vào trong phương trượng phó thác việc trong chùa lại cho sư đệ mình, nói rằng mình nhận được thiếp mời của Chu đại hiệp nên phải đi xa một chuyến. Bởi việc vô cùng cơ mật nên nhất thiết không được tiết lộ ra ngoài.

Từ Bán Nông lại lên tiếng thở dài nói tiếp :

- Chính lúc đại sư Huệ Quả vừa bước ra khỏi sơn môn thì gặp Thiên Nhất đạo trưởng không mời mà đến, hai người mật đàm một lúc rồi cùng xuống núi...

Lãnh Nguyệt My nghi ngờ cất tiếng hỏi :

- Thế rồi Huệ Quả đại sư và Thiên Nhất đạo trưởng đi luôn không quay về sao.

Thần sắc Từ Bán Nông trầm mặc giọng ông buồn rầu đáp :

- Đúng thế!

Thu Hàn Vân hấp tấp hỏi tiếp :

- Ngươi có đi đến Võ Đương sơn không?

Bắc Đao Từ Bán Nông nhè nhẹ thở dài đáp :

- Giám tự Huệ Nhân chẳng những đã đến Nga My, Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn, Côn Lôn mà ngay cả vùng Miêu Cương xa xôi cũng đã đặt chân tới một bận...

Thu Hàn Vân liền truy hỏi tiếp :

- Sự thể ra sao?

Từ Bán Nông lẩm bẩm :

- Đại khái cũng giống như sự tình Thiếu Lâm...

Lãnh Nguyệt My vội tiếp lời :

- Họ đều nói theo lời mời của Chu đại hiệp rồi từ đó đi không trở về biệt vô âm tín chứ?

Từ Bán Nông lại khẽ gật đầu :

- Chính phải.

Thu Hàn Vân lẩm bẩm một mình :

- Điều kỳ quái là ngay cả Cái bang cũng không hề biết?

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Thu Hàn Vân chớp mắt hỏi tiếp :

- Lẽ nào bọn họ đều không đề cập tới nơi hội kiến Chu đại hiệp? Lúc nào...

Lãnh Nguyệt My hấp tấp nói thêm :

- Còn... Còn người nào đã đến đưa cái tin thay cho Chu đại hiệp?

Bắc Đao Từ Bán Nông chậm chạp nói :

- Chưởng môn nhân của họ không nói đương nhiên cũng không ai dám hỏi.

Chương 22: Quần Hùng Hiệp Nghĩa

Vầng trăng treo lơ lửng giữa trời.

Bốn bề lặng im phăng phắc, bầu khí trầm mặc phủ kín mọi nơi.

Đông Địch Thu Hàn Vân, Bắc Đao Từ Bán Nông và Lãnh Nguyệt My ngồi trên tầng thạch sơn, đôi mày cau lại trầm tư không nói dường như đang cố gắng giải khai một điều cực kỳ khó hiểu.

Bất ngờ...

Lãnh Nguyệt My chợt nhảy lên vui vẻ cười nói :

- Chúng ta đi kiếm Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp thì sẽ rõ trắng đen ngay thôi mà.

Từ Bán Nông liếc nhìn nàng rồi lạnh lùng bảo :

- Làm như chỉ có ngươi thông minh chắc. Các đại môn phái tuy canh giữ bí mật, không nói việc Chưởng môn thất tung cho các môn nhân đệ tử nghe nhưng cũng đã huy động toàn lực âm thầm truy tìm nơi hạ lạc của Chu đại hiệp...

Thu Hàn Vân cực kỳ mừng rỡ vội hỏi :

- Có tin tứ gì về ông ta không?

Trên mặt Từ Bán Nông hiện ra vẻ tinh quái giọng châm chọc :

- Hả, ngay cả ngươi cũng không biết tông tích của lão đó, người... người khác làm sao mà biết được.

Thu Hàn Vân đỏ bừng mặt, bực tức liếc xéo Từ Bán Nông giọng không vui quát lớn :

- Ngươi...

Giọng Từ Bán Nông lạnh giá :

- Ta đâu có ý đó, bất quá chỉ là nói người mà ngươi hằng ngày nhớ đêm mong đó. Chu đại hiệp cũng đã thất tung rồi sao?

Thu Hàn Vân đột nhiên run rẩy tựa như bị sét đánh thân hình lảo đảo muốn té.

Lãnh Nguyệt My vội giơ tay đỡ lấy ân sư giọng nàng lo lắng gọi :

- Sư phụ, người...

Thu Hàn Vân đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc ái đồ, lệ quang ẩn hiện, thở dài một tiếng rồi từ từ nói :

- My nhi, vì sư phụ mà con đã phải cam tâm ẩn mình nơi chốn thanh lâu, ôi thật là nhục nhã cho con biết bao.

Lãnh Nguyệt My thản nhiên mỉm cười an ủi ân sư :

- Sư phụ đối với con ơn trọng như núi. Đồ nhi có xả thân này cũng chưa báo đáp được ân tình của người.

Thu Hàn Vân cảm thấy cực kỳ thanh thản nói tiếp :

- Ta sở dĩ mệnh cho con đến nơi Trương Dịch xa xôi đó, là bởi vì Bạch Y Mặc Kiếm đã để lại giọt máu duy nhất của mình là Đặng Tiểu Nhàn, con trai độc nhất cho Nạp Vũ Xuân nuôi dưỡng. Ta nghĩ... nhất định chàng sẽ đến thăm ái tử của mình, có con làm tai mắt cho ta, cũng... nào ngờ...

Từ Bán Nông khẽ liếc nhìn Thu Hàn Vân giọng lão buồn rầu :

- Không ngờ người tính không bằng trời tính, ngươi muốn tiềm ẩn nơi Diệu Phong sơn này để lúc Nhật Nguyệt Minh khởi sự ngươi sẽ trợ giúp lão ta một tay, có ngờ đâu trời xanh trêu người khiến cho ngươi phải đợi...

Thu Hàn Vân không buồn để ý tới lão, mà cứ đưa mắt nhìn chăm chú vào Lãnh Nguyệt My lòng tràn đầy hy vọng cất tiếng hỏi :

- My nhi, chẳng lẽ con thật sự không thấy Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đến thăm hài tử sao?

Lãnh Nguyệt My nhè nhẹ lắc đầu đáp :

- Không có.

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời lẩm bẩm một mình :

- Chu... ngươi... ngươi thật là kẻ vô tâm đệ nhất thiên hạ.

Nguyên là mấy chục năm về trước, trong võ lâm giang hồ quần hùng xưng tụng năm vị bá chủ chốn võ lâm đó là Đông Địch Thu Hàn Vân, Nam Bút Tạ Tiếu Thiên, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành, Bắc

Đao Từ Bán Nông, Trung Châu Nhất Kiếm Chu đại hiệp.

Mà Đông Địch Thu Hàn Vân chẳng những có võ công cao tuyệt mà tư chất lại yêu kiều diễm lệ khác thường.

Một tuyệt thế giai nhân như vậy nam nhân nào mà chẳng thích.

Thế là Đông Địch Thu Hàn Vân trở thành đối tượng của bốn anh tài kiệt xuất trong võ lâm tranh chấp đó là Nam Bút, Tây Đổ, Bắc Đao và Trung Châu Nhất Kiếm.

Chẳng bao lâu Tây Đổ Nguyễn Đại Thành tự biết mình khó mà lọt vào mắt xanh của giai nhân nên tự động rút lui, trở về cố hương nghe theo lời mai mối của cha mẹ lấy vợ sinh con nối dõi tông đường.

Sau đó Bắc Đao Từ Bán Nông cũng tự mình âm thầm rút lui khỏi tình trường. Từ đó tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện yêu đương thề không bao giờ lấy vợ, sống độc thân suốt đời, nhưng hình bóng của Thu Hàn Vân vẫn khắc sâu trong trái tim lão. Bắc Đao nguyện lấy niềm vui của nàng làm niềm vui của mình, nguyện cùng chịu khổ với nàng. Đây cũng là lý do duy nhất khiến cho lão cùng ẩn cư nơi Diệu Phong sơn làm hàng xóm của nàng.

Ôi, lẽ nào yêu đến mức không còn oán giận chi nữa sao.

Nam Bút Tạ Tiếu Thiên không những võ công tuyệt cao, trí tuệ hơn người dung mạo tuấn tú như Phan An tái thế, cứng rắn nhưng không mất đi vẻ văn nhã.

Theo lý mà nói thì Nam Bút Tạ Tiếu Thiên ắt đúng là một vị lang quân kiểu mẫu mà thiếu nữ nào cũng đều mong ước nhưng tại sao vẫn không chiếm được trái tim của mỹ nhân, trái lại còn bị thất bại cực kỳ thảm hại.

Nguyên là Nam Bút Tạ Tiếu Thiên cơ mưu âm hiểm xảo quyệt, tâm địa hẹp hòi không dung thứ cho kẻ khác, miệng cười mà lòng luôn tính kế hại người.

Tuy Nam Bút Tạ Tiếu Thiên đối với Đông Địch Thu Hàn Vân vô cùng ân cần tìm đủ mọi phương kế chiều chuộng để vừa lòng đẹp ý mỹ nhân.

Nhưng Đông Địch Thu Hàn Vân là một kỳ nữ trong giang hồ, nàng dùng huệ mẫn nhìn thấu tận gan ruột người ta nên nàng không lạ gì thái độ chiều chuộng giả dối của Nam Bút.

Với cá tính cố hữu của Nam Bút Tả Tiếu Thiên đương nhiên gã không chịu rút lui một cách êm thấm bao giờ.

Gã không những hận Thu Hàn Vân tới tận xương tủy mà còn coi tình địch của mình là Bạch Y Mặc

Kiếm Chu đại hiệp như cây đinh trong mắt làm gã nhức nhối vô cùng, gã đã thề độc sẽ báo thù hai người.

Từ đó Tả Tiếu Thiên ôm hận biệt tích trong giang hồ không còn thấy ngọn ngân bút xuất hiện tung hoành trong giới võ lâm.

Nhưng người trong giới võ lâm tin chắc rằng ngày mà Nam Bút Tả Tiêu Thiên tái xuất giang hồ không những Đông Địch Thu Hàn Vân và Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp khó mà ăn ngon ngủ yên ngay cả giới võ lâm đang lặng yên cũng phải dậy sóng, máu phun nhuộm đỏ chốn giang hồ.

Nam Bút, Tây Đổ, Bắc Đao đều thấy khó nên rút lui, vậy nên chỉ còn lại Đông Địch Thu Hàn Vân và Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp tất sẽ vĩnh viễn trở nên một đôi trai tài gái sắc mới đúng.

Ngờ đâu tạo hóa trêu ngươi, duyên may giữa đường đứt bóng, khiến cho đôi uyên ương sóng tình trào dâng mãnh liệt phải ôm hận suốt đời.

Người xen vào ngăn trở mối lương duyên chính là đương kim Hoàng đế Càn Long, lúc đó đang là Bảo Thân Vương Hoàng Lịch, người em kết nghĩa của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Tâm tính Chu đại hiệp khoáng đạt vô cùng chỉ nghĩ tới điều tốt cho người khác, chàng sợ rằng vì thế sẽ làm tổn thương tới tình nghĩa đệ huynh nên ra sức thành toàn cho hai người. Chính vào đêm trước ngày cử hành hôn lễ. Chu đại hiệp đã âm thầm lặng lẽ ra đi không lời từ biệt.

Đông Địch Thu Hàn Vân với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đã từng trao lời thệ hải minh sơn dưới ánh trăng há lại chịu thay đổi lời ước thệ, thanh cầm lỗi nhịp khiến nàng đau khổ không thiết sống nữa, chán nản muốn thí phát quy y ẩn mình nơi cửa thiền môn, cho đến hôm nay nỗi u sầu chất chứa trong lòng Thu Hàn Vân. Vì việc ra đi lặng lẽ âm thầm của Chu đại hiệp vẫn còn canh cánh bên lòng không thể nguôi ngoai.

Đông Địch Thu Hàn Vân đâu biết rằng trong lòng Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp cũng cực kỳ thống khổ.

Bảo thân vương Hoàng Lịch do bị Ung Chính hoàng đế buộc phải lên ngôi tôn bảo kế vị phụ hoàng nên phải nhớ lời di huấn của Tổ tiên không được kết hôn cùng nữ nhân Hán tộc thế mà nhân duyên cũng không thành toàn.

Những năm tháng hào hùng của Đông Địch, Nam Bút, Bắc Đao và Trung Châu Nhất Kiếm vừa mới bắt đầu nhưng đã như ngôi huệ tinh chợt lóe sáng rực rỡ rồi nhanh chóng tắt ngấm không khỏi khiến cho người ta thở dài nuối tiếc.

Lãnh Nguyệt My thấy sư phụ mình và Bắc Đao Từ Bán Nông yên lặng quá lâu nàng thoáng nghĩ ngợi một lát rồi cất giọng nhỏ nhẹ thưa :

- Nhị vị trưởng bối sao lại không nói? Chuyện đại sự như vậy cần phải có người nói ra chủ ý của mình mới phải chứ.

Đông Địch Thu Hàn Vân chợt như sực tỉnh, trong thâm tâm biết tình thế đã cực kỳ nghiêm trọng, bèn thôi bực bội với Từ Bán Nông nữa, vội chắp hai tay mỉm cười nói tiếp :

- Từ huynh lịch duyệt giang hồ đã lâu, kinh nghiệm, kiến giải rộng rãi cao minh, theo huynh thấy chúng ta phải làm thế nào cho được?

Bắc Đao Từ Bán Nông được Thu Hàn Vân cất tiếng khen ngợi lòng lão như mềm lại liền đáp ngay :

- Trên đường tới đây ta cũng đã nghĩ qua, phía sau của những sự việc này dường như ẩn tàng một âm mưu cực lớn, trong lúc cấp bách này chúng ta tất phải huy động toàn bộ lực lượng kiếm cho ra nơi hạ lạc của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, đồng thời chia làm hai nhóm quan sát ám phòng, ắt sẽ rõ kẻ nào núp bóng làm trò quỷ dị. Như vậy chúng ta mới tìm cách đối phó với hắn...

- Lời nói Từ huynh chính hợp với ý ta...

Thu Hàn Vân suy nghĩ một lát rồi nghiêm mặt nói tiếp :

- Những người bị thất tung dù không phải là Chưởng môn thì cũng là bậc thế gia trong chốn võ lâm, hào kiệt thời nay. Mỗi người đều mang trong mình võ công tuyệt thế, chỉ trong phút chốc đã bị đối phương kìm chế đủ biết kẻ chủ mưu trong vụ này quả là cực kỳ đáng sợ, ta và ngươi thân mang trọng nhiệm, lực lượng thật quá ít ỏi đúng không?

Từ Bán Nông cười ha hả nói :

- Tây Đổ Nguyễn Đại Thành và lão Nạp Vũ Xuân dưỡng già ở Trương Dịch buồn chán đang không có việc tiêu sầu há ta lại chịu để cho hai lão đó ngoài vòng sao? Lẽ nào không viết thư mời họ đến đây cùng bàn việc đại sự.

Thu Hàn Vân khẽ gật đầu đôi mày hơi cau lại trầm ngâm không đáp.

Lãnh Nguyệt My thấy vậy vội nói tiếp lời :

- Sư phụ người nên biết rằng Đặng Tiểu Nhàn hiện đang ở Bắc Kinh.

Đông Địch Thu Hàn Vân tức dựng ngược đôi mày đen nhánh đứng phắt dậy trầm giọng quát :

- Đừng nhắc tới tiểu tử đó.

Giọng Từ Bán Nông vẫn thản nhiên như thường :

- Những chuyện đúng sai ân oán giữa ngươi và Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là việc giữa các ngươi, không nên để nó liên lụy đến hài tử. Hơn nữa, Chu đại hiệp là phụ thân của hắn. Hắn có quyền tham gia vào sự việc này chứ.

Thu Hàn Vân buông tiếng thở dài, lặng thinh không đáp.

Lãnh Nguyệt My nhẹ nhàng bước đến gần bên ân sư mỉm cười hỏi :

- Sư phụ lo lắng không đủ nhân lực phải không?

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời không để ý tới nàng.

Lãnh Nguyệt My mỉm cười nói tiếp :

- Sư phụ yên tâm ngoài Đặng Tiểu Nhàn còn có Thiên Long bát tướng trong Nhật Nguyệt Minh ngày trước, Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên và các cao thủ trong bang...

Từ Bán Nông gật đầu nói :

- Đúng vậy, chúng ta còn có thể tuyển chọn các hảo thủ trong các đại môn phái, ta tin có thể ứng phó được.

Thu Hàn Vân khẽ thở dài nói :

- "Cứu nhân như cứu hỏa" các đại môn phái rải rác khắp bốn phương. Hơn nữa đất đai xa xôi có khi nằm tận nơi thâm sơn cùng cốc cách xa ngàn dặm xe ngựa khó đi, ta lo rằng...

Thu Hàn Vân còn chưa nói hết câu trong bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya bỗng vọng lại tiếng cười ngạo nghễ, tiếp đó có tiếng lão nhân vang lên :

- Cái bang đệ tử đi khắp thiên hạ, tin tức truyền đi cấp thời, sáng đưa tối đến, khắp trong Cái bang ai cũng nghe theo lời sai khiến của Đông Địch Thu nữ hiệp mà.

Đông Địch Thu Hàn Vân, Bắc Đao Từ Bán Nông và Lãnh Nguyệt My đều vui mừng, nét mặt hoan hỉ ngẩng đầu nhìn lên...

Chỉ thấy bóng người lướt tới, một lão hóa tử đầu tóc rối bù mặt mày dơ bẩn, quần áo rách rưới, nhưng tinh thần vẫn khang kiện mắt sáng như điện tuổi đã xấp xỉ bách tuần đáp xuống trước mặt ba người.

Đứng bên cạnh lão hóa tử là một thiếu niên mình mặc một chiếc ngân bạch trường sam mặt mày rạng rỡ, mắt sáng như sao. Phong thái văn nhã nhưng không mất đi vẻ cứng cáp khang kiện đứng sừng sững như cây đại thụ.

Thu Hàn Vân, Từ Bán Nông và Lãnh Nguyệt My thấy Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị là một dị nhân trong giang hồ có danh phận cực cao trong giới võ lâm, ngay cả Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên cũng phải tôn kính gọi lão nhân này là “Sư Công”.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị thấy ba người định làm lễ tham bái, hai tay vội vươn ra ngăn cả ba người lại, mắt lão trợn trừng trầm giọng nạt lớn :

- Các ngươi tính đuổi lão hóa tử đi khỏi đây sao?

Thu Hàn Vân, Từ Bán Nông biết rõ tính tình của lão vội lui qua một bên đồng thanh cười nói :

- Không dám, vãn bối xin bái kiến Trình lão tiền bối.

Lãnh Nguyệt My cũng phủi áo đứng tránh qua một bên Trình Lão Nhị, chân tay luống cuống muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Thiếu niên đứng bên Trình Lão Nhị bước nhanh tới trước quỳ xuống bái lạy trước mặt Thu Hàn Vân và Từ Bán Nông tiếp đó lớn tiếng hô :

- Vãn bối Đặng Tiểu Nhàn khấu đầu cung thỉnh nhị vị tiền bối kim an.

Thu Hàn Vân kích động tâm thần, thân hình nhẹ nhàng bước tránh qua một bên không chịu nhận lễ.

Đặng Tiểu Nhàn thiếu tình mẫu tử từ nhỏ nên khi vừa thấy Thu Hàn Vân lòng chàng đã nẩy sinh một thứ cảm giác vô cùng kỳ diệu tựa như tình mẫu tử thiêng liêng.

Chàng không ngờ rằng Thu Hàn Vân lại lạnh nhạt với chàng, né tránh không chịu nhận lễ, nguyên nhân nào vậy? Đặng Tiểu Nhàn nghĩ ngợi hồi lâu cũng không tài nào hiểu được.

Đặng Tiểu Nhàn từ nhỏ đến giờ chưa hề bị ai đối xử lạnh nhạt như thế, chàng bỗng biến sắc mặt, nghi ngờ nổi lên quỳ mãi dưới đất lúng túng khó xử cực độ.

Khuôn mặt Lãnh Nguyệt My cũng chợt biến sắc, muốn đến đỡ Đặng Tiểu Nhàn dậy an ủi chàng mấy câu nhưng ở trước mặt sư phụ nàng không dám di động thực hiện hành động của mình, đành phải đứng một bên lòng cực kỳ lo lắng.

Từ Bán Nông sắc mặt không vui nhưng cũng không dám phát tác cơn giận dữ của mình, vội giơ tay đỡ Đặng Tiểu Nhàn dậy, đoạn bước lẹ tới trước mặt Thu Hàn Vân nói nhỏ :

- Ngươi... Ngươi không thấy làm như vậy là quá đáng sao?

Thu Hàn Vân lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, cảm thấy thái độ của mình vừa rồi có phần quá đáng, lòng áy náy không yên bèn ngước đôi mắt phượng nhìn về phía Đặng Tiểu Nhàn.

Thà rằng đừng nhìn thì tốt hơn, vừa nhìn thấy càng thêm buồn sầu.

Chỉ thấy Thu Hàn Vân run lên cầm cập, thân hình lảo đảo muốn ngã, đôi mắt đỏ hoe không kìm được dòng lệ thánh thót tuôn rơi.

Diện mạo, thân hình, khí độ, thần thái đều giống y hệt, giống như được đúc từ một khuôn ra, cử chỉ dáng điệu ngay cả ánh mắt cũng hệt như cố nhân.

Đứng trước mặt bà bây giờ dường như không phải là Đặng Tiểu Nhàn mà sống động như Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp uy chấn thiên hạ năm xưa.

Năm xưa chàng và nàng đã bao lần hẹn nhau dưới trăng, bao lần trao cho nhau câu thệ hải minh sơn, nói sao cho hết những tình ý đếm xuể những lời ân tình...

Cho dù vật đổi sao dời, đất trời biến chuyển tình yêu của họ vĩnh viễn không hề thay đổi.

Trời xanh khéo trêu người lẽ nào lại đúng là “Tự cổ đa tình thiên không dư hận” đa tình ôm hận thiên thu không nguôi.

Hôm nay...

Những lời thệ hải minh sơn dưới trăng đã trở thành mây khói tan biến trước mắt, nhưng trong lòng lửa hận vẫn thiêu đốt tâm can không lúc nào nguôi.

Nỗi buồn trong lòng cuồn cuộn như dòng nước không ngừng tuôn chảy về hướng đông.

Thu Hàn Vân quay đầu lại gắng nén tiếng nức nở, đôi mắt đăm đăm không chớp nhìn Đặng Tiểu Nhàn, tự nhiên phát sinh một tình cảm yêu thương trong lòng, thỉnh thoảng lệ vẫn tuôn rơi rồi kìm không được cất giọng run run kêu lên :

- Hài tử...

Thế là Đặng Tiểu Nhàn quên hết những điều buồn phiền, tình thương yêu mến kính phục lại nảy sinh chàng như thấy được hình bóng của tử mẫu, bất giác chàng lao vào lòng bà bật khóc nức nở vì sung sướng. Đây cũng chính là niềm mong mỏi của Lãnh Nguyệt My này. Mắt thấy mộng đã thành sự thật cũng không giấu nổi vui mừng lệ ẩn hiện trong khóe mắt.

Hai lão quái vật xú vị tương đầu là Trình Lão Nhị và Từ Bán Nông thấy thế cũng gật đầu liên hồi,

cất tiếng cười sảng khoái.

Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhàn ôm nhau cùng khóc hồi lâu, bà mới chầm chậm đẩy Đặng Tiểu Nhàn ra, miệng lẩm bẩm nói :

- Hài tử, để ta nhìn lại ngươi một chút coi.

Hai người ngưng thần nhìn nhau, Thu Hàn Vân đưa hai tay vuốt nhẹ lên má Đặng Tiểu Nhàn, đoạn chậm chạp dùng tay gạt những giọt lệ trên mắt chàng, rồi hạ thấp giọng nói :

- Anh hùng sao dễ rơi lệ như vậy? Hài tử ngươi đừng khóc nữa.

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Vậy... Vậy thì người cũng đừng khóc.

Thu Hàn Vân gật đầu mỉm cười :

- Ừ, ta... Ta không khóc...

Miệng bà tuy nói không khóc nhưng những giọt lệ lấp lánh vẫn lăn dài rơi xuống.

Đặng Tiểu Nhàn vội lấy tay lau nước mắt cho bà đoạn nghiêm giọng bảo :

- Xem kìa! Người lại khóc nữa rồi. Tiểu nhi không... không muốn xưng hô người là lão tiền bối, gọi như vậy chẳng những tỏ ra quá xa lạ hơn nữa lại làm cho người già thêm.

Thu Hàn Vân bật cười phá lên khẽ liếc chàng rồi bảo :

- Hài tử, ngươi xem ta thật là đã già rồi mà.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng lắc đầu giọng chàng cương quyết :

- Người không già, không già chút nào. Tiểu nhi đã gặp nhiều nữ nhân chỉ có người là đẹp nhất mà thôi.

Thu Hàn Vân chợt đỏ bừng mặt vội vàng ngẩng đầu khẽ liếc nhìn Trình Lão Nhị và Từ Bán Nông đang mải nói chuyện, chính lúc Đặng Tiểu Nhàn nói ra điểm chính là Thu Hàn Vân còn trẻ đẹp thì hai người đang quay lưng lại nói chuyện huyên thuyên, hoa chân múa tay ra vẻ thích thú chẳng hề chú ý đến lời nói của Đặng Tiểu Nhàn.

Lãnh Nguyệt My cũng không vừa, nàng ngồi dưới ngốc cây hai tay chống cằm ngơ ngẩn xuất thần cơ hồ như đang nghĩ ngợi điều gì, kỳ thực không có gì lọt qua mắt của nàng được.

Tuy thế nhưng Thu Hàn Vân vẫn trầm nét mặt giọng có vẻ không vui khẽ cất tiếng nạt :

- Nói láo.

Thu Hàn Vân tuy làm mặt lạnh bên ngoài nhưng trong lòng bà cũng không giấu được niềm vui, trong thiên hạ không có một nữ nhân nào lại không thích người khác khen mình xinh đẹp. Thu Hàn Vân cũng là nữ nhân đương nhiên cũng thích như vậy.

Tính Đặng Tiểu Nhàn lại dai hơn gân trâu, chàng không chút sợ sệt nói tiếp :

- Tiểu nhi nói thật đó, vì vậy mà tiểu nhi mới không muốn gọi người là lão tiền bối... tiểu nhi... muốn gọi người.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng muốn gọi bằng "Mẫu thân". Tuy nơi miệng chàng không muốn nói ra nhưng trong thâm tâm chàng muốn hô lớn trăm ngàn lần tiếng gọi thân thương đó.

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn, ánh mắt lóe lên tia sáng lạ thường, đôi tay vỗ nhẹ lên vai chàng ánh mắt như kỳ vọng như chờ đợi rồi thì thầm bảo chàng :

- Tùy người muốn, hài tử cho dù ngươi gọi ta là gì chăng nữa ta cũng thích, thật đấy ta rất thích.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe thấy thế trong lòng mừng rỡ hai chân khụy xuống, quỳ trước mặt Thu Hàn Vân lớn tiếng gọi :

- Cô cô.

Thu Hàn Vân thoáng ngẩn người ra tựa hồ như có hơi thất vọng nhưng mà sự thay đổi vụt qua rất nhanh, khuôn mặt đã bị nụ cười che mất, bà giơ tay đỡ chàng đứng dậy giọng tràn ngập vui mừng.

- Được, được lắm.

Nói chưa dứt lời đã thấy tiếng cười sảng khoái của Trình Lão Nhị vang lên, bóng người vụt tới, lão hóa tử và Từ Bán Nông đã tung mình đáp xuống trước mặt hai người đồng thời cười ha hả nói :

- Đây mới thực là chuyện vui lớn nhất thiên hạ.

Lãnh Nguyệt My cũng tiến lên trước cười bảo :

- Xin chúc mừng sư phụ.

Thu Hàn Vân chưa kịp nói gì thì Từ Bán Nông đã trợn tròn mắt nói với Đặng Tiểu Nhàn.

- Nè còn đồ đệ yêu quý của ta đâu?

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên biến sắc giọng chàng lắp bắp :

- Nàng... nàng đã thất tung rồi...

Từ Bán Nông vừa nghe thấy vậy liền nhảy dựng lên giơ tay lắm chặt Đặng Tiểu Nhàn Đoạn cất tiếng hỏi dồn dập :

- Nói, nói mau, đệ tử ta thất tung ra sao? Khi nào? Ở đâu? Có biết kẻ nào đã gây ra chuyện này không?

Bất ngờ có tiếng phạch phạch...

Có tiếng tay áo bay lồng lộng trong gió vọng tới liền đó mười mấy bóng người lẹ như điện xẹt từ bốn phương tám hướng bay tới dừng lại trước mặt năm người.

Bắc Đao Từ Bán Nông cực kỳ tức giận, nộ khí xung thiên, hữu thủ lanh lẹ đưa ra sau lưng.

Soạt...

Một đạo tinh quang lóe lên, ánh trăng chiếu xuống lấp lánh một thanh nhuyễn đao mỏng như lá lúa rộng chưa đầy một tấc đã lăm lăm trong tay.

Thanh nhuyễn đao này dùng Thiên Niên Hàn Thiết Tinh Kim chế thành, có thể thổi đứt sợi tóc, chém sắt như chém bùn nó là thứ binh khí giúp cho Từ Bán Nông rạng danh trên chốn giang hồ, bình thường nó rất ít được sử dụng. Tiếp đó chợt vang lên tiếng lạnh lùng của lão :

- Cẩu tạp chủng, lão phu nếu không phân thây mi thành trăm mảnh, thật khó tiêu hết nỗi hận của ta.

Nói chưa dứt lời hai chân lão điểm nhẹ xuống đất thân hình đã bay ra ngoài một trượng.

Lão nhanh nhưng Trình Lão Nhị còn nhanh hơn.

Chỉ thấy bóng người lướt tới, cánh tay phải mau lẹ vươn ra nắm chặt tay phải của Từ Bán Nông giọng nói vừa giận vừa tức cười :

- Lão tiểu tử, bộ mắt ngươi lọt tròng rồi hay sao?

Từ Bán Nông cấp nộ công tâm trầm giọng hét lớn :

- Lão tiền bối, nếu người không bỏ tay ra thì đừng trách ta là độc ác...

Từ Bán Nông chưa nói hết lời đã thấy một lão hóa tử mình khoác áo gấm ngũ sắc tay chống gậy trúc xanh, đầu gậy khắc hình đá hoa hạ xuống trước mặt mình.

Từ Bán Nông vừa thấy mặt người mới đến không khỏi rùng mình vội lui ra sau rụt cổ cười nói :

- Xin thứ lỗi hóa ra là ngươi. Ta thật có mắt không tròng.

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên được nước bèn lấn tới lớn tiếng cười, cây gậy trúc xanh trong tay chỉ thẳng vào Từ Bán Nông đoạn cất giọng mỉa mai châm chọc :

- Hừ! Thì ra các hạ cũng còn có mắt đấy chứ, nói cho ngươi biết người khác thì có thể sợ cái tên Bắc Đao Từ Bán Nông, còn cái hoa đầu trượng của ta đây không ngán ngươi đâu. Các hạ thân cô thế yếu, đệ tử của Cái bang ta đây mỗi người chỉ cần xịt ra một bãi cũng đủ dìm ngươi chết tươi ngay lập tức.

Lúc này...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tư Sở Bưu, Thiên Long bát tướng cùng Phong Cái Thường Thắng Quân một trong Tứ đại trưởng lão của Cái bang cũng đã lục tục lên đỉnh núi, mọi người đều đã biết nhau từ lâu, sau một hồi hàn huyên, câu chuyện đã nhập vào chính đề.

Đặng Tiểu Nhàn vội vàng bước tới kéo tay Hứa Yến Sơn hỏi :

- Đại thúc, có tin tức gì chưa?

Hứa Yến Sơn xua tay buông tiếng thở dài lắc đầu bảo :

- Thật là cái đồ chết tiệt, tà khí. Trừ nội viện hoàng cung ra, ta hầu như đã lật tung cả cái thành Bắc Kinh lên mà chẳng thấy có một bóng ma nào cả.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân an ủi Đặng Tiểu Nhàn :

- Ngươi chớ lên nóng vội, Cung Thân Vương đang tiếp tục tra xét nơi quan phủ có lẽ sẽ tìm...

Từ Bán Nông không chịu được nữa bè lớn tiếng hét :

- Các ngươi cứ mỗi người góp một câu chẳng ra thể thống gì khiến ta hồ đồ quá chừng, rốt cuộc chuyện gì đã xẩy ra, Tiểu Nhàn mau nói rõ lại cho ta nghe coi.

Đặng Tiểu Nhàn đang muốn trả lời chợt nghe Thu Hàn Vân nói :

- Chư vị là khách phương xa sao mà nóng nảy quá vậy, hãy vào uống chén trà suông, rượu nhạt cái đã rồi thắp nến cùng bàn đại sự.

Trình Lão Nhị vuốt tóc cười bảo :

- Bất tất phải khách khí làm chi, cái hang thỏ bé xíu đó những bọn gian giảo âm hiểm không chỗ nào là không có bọn chúng. Còn nơi đây tầm nhìn khoáng đạt từ trên cao ngó xuống, gian tế đến đây cũng không cách chi mà ẩn hình được.

Quỷ Ảnh Từ Sở Bưu, Thần Đao Trịnh Chính Nhân cùng với Thiên Long bát tướng đều cảm thấy có lý liền đồng thanh đáp :

- Lời Trình lão tiền bối nói thật chí phải.

Đặng Tiểu Nhàn sợ Bắc Đao Từ Bán Nông nổi giận, vội đem chuyện Giang Thủy Hàn mang phong thư do chính tay Hồi Bộ chi Vương Mục Lặc Trác Mộc viết, đến Cung Thân Vương phủ cầu thân rồi lời cảnh báo trong đêm của Lãnh Nguyệt My, rồi cuộc giao đấu dữ dội với Giang Thủy Hàn tại Bích Đồng Thư viện, chuyện lão nhân gia cổ quái lấy thân thử kiếm, Tiểu quận chúa mất tích trong đêm, Cung Thân Vương đến Cái bang cầu viện cho đến việc mình cùng Trình Lão Nhị đến Diệu Phong sơn, kể lại rõ ràng từng chi tiết cho Từ Bán Nông và Thu Hàn Vân nghe hết một lượt.

Bắc Đao Từ Bán Nông bấy giờ mới minh bạch hóa ra Đặng Tiểu Nhàn và Trình Lão Nhị đến Diệu Phong sơn trước là để mưu tra xem Tiểu quận chúa có ở đây hay không nếu như Tiểu quận chúa không có ở đây, tiện dịp nói cho lão biết tin Tiểu quận chúa đã thất tung. Sau đó mời Thu Hàn Vân đến để cùng bàn bạc.

Cho nên...

Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Quỷ ảnh Từ Sở Bưu, bang chúa Cái bang Thạch Lệnh Nguyên cùng với Thiên Long bát tướng sau khi tìm kiếm Tiểu quận chúa không có kết quả cũng đến tìm đây hội họp với mọi người.

Thật là đúng lúc Đặng Tiểu Nhàn và Trình Lão Nhị không những gặp được Từ Bán Nông ở đây đồng thời lại giáp mặt với Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My nữa.

Từ Bán Nông tự nhiên cảm thấy việc đại sư Huệ Quả Chưởng môn phái Thiếu Lâm và các vị khác thất tung nhất định có liên quan đến việc mất tích của Tiểu quận chúa ái đồ của mình. Thế là Từ Bán Nông cũng đem việc các vị Chưởng môn nhân các môn phái bị thất tung kể lại cho mọi người nghe đồng thời lão cũng nói ra ý kiến của mình.

Quần hùng hiệp nghĩa vừa nghe tựa như tiếng sấm ngũ lôi nổ tung trên đỉnh đầu ai nấy trợn tròn mắt miệng há hốc không thốt lên lời vẻ mặt kinh hoàng thất sắc.

Không khí trầm mặc nặng nề phủ xuống.

Vầng nguyệt bạch chênh chếch nghiêng về phía tây.

Thu Hàn Vân lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc trước tiên :

- Theo ta nghĩ việc này tuyệt đối có liên quan đến Nam Bút Tả Tiếu Thiên. Không biết chư vị cảm thấy đúng không?

Quần hùng hiệp nghĩa gật đầu lia lịa đồng thanh hô lớn :

- Đúng vậy.

Thu Hàn Vân nói tiếp :

- Còn đối với việc chọn ra một số cao thủ trong các đại môn phái để tham gia việc này không biết ý của Trình lão tiền bối và chư vị thế nào?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị nghĩ ngợi một chút rồi cất tiếng nói với quần hùng.

- Chưởng môn nhân của họ thất tung. Nếu xét về lý lẫn tình đều phải mời họ tham gia nhưng số người không được quá nhiều, còn như mời những người nào, cũng phải cân nhắc kỹ càng một chút, hơn nữa phải nghiêm cấm bí mật, giữ kín không cho môn hạ đệ tử biết.

Thu Hàn Vân gật đầu nói tiếp :

- Không sai, chuyện này còn trắng đen lẫn lộn, ngụy dị vô cùng đến nay chúng ta vẫn chưa biết gì về địch nhân, một khi để lộ phong thanh khiến cho địch nhân phòng bị trước càng gây khó khăn cho chúng ta hơn.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân bước lên trước dõng dạc nói lớn :

- Mời người nào? Giữ kín bí mật tại hạ cho rằng đã không phải là chuyện khó bởi vì chúng ta hầu như đều quen biết và hiểu rõ các đại môn phái, điều khó là chỗ hội họp của chúng ta làm sao thoát qua tai mắt của địch nhân.

Vấn đề này quả nhiên cực kỳ hóc búa, quần hùng đưa mắt nhìn nhau không biết làm sao cho được.

Đặng Tiểu Nhàn bản tính vốn cuồng ngạo nhưng chàng xử sự rất có chừng mực, tuy đầu óc minh mẫn không lường nhưng những người trước mặt, trừ Lãnh Nguyệt My ra họ đều là bậc trưởng bối của chàng. Vì vậy chàng đâu dám thất lễ tự ý xen vào chuyện này.

Do đó, những điều chàng muốn nói đều phải cố nén lại trong lòng, nếu không sẽ khó tránh khỏi bị mọi người cho là coi thường bậc tôn trưởng.

Nhưng mà Trình Lão Nhi tuy niên kỷ đã cao nhưng nhãn lực tinh anh vô cùng, nhất cử nhất động của Đặng Tiểu Nhàn đều không thoát khỏi cặp mắt của lão.

Cho nên Trình Lão Nhị hất hàm trợn mắt nói với chàng :

- Tiểu tử ngươi có điều gì cần nói hả?

Đặng Tiểu Nhàn vội mỉm cười lắc đầu :

- Không... Không có...

Trình Lão Nhị lịch duyệt giang hồ không bao giờ nhìn lầm người, huống chi Đặng Tiểu Nhàn là một tiểu tử còn ít kinh nghiệm làm sao có thể đánh lừa qua mắt lão được.

Liền đó sắc mặt lão chợt trầm hẳn lại, giơ tay túm lấy cổ áo của chàng đoạn cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Tiểu tử giỏi thật, ngươi dám cả gan giả bộ ngây thơ với ta hả, ta bảo cho ngươi biết, lão nhân gia đây nếm đủ mùi đời, tiếp xúc đủ mọi hạng người. Hừ! Đừng có hòng lấy vải thưa che mắt thánh, lão đay không mắc lừa ngươi đâu. Tiểu tử, có gì mau nói hết ra đi, đừng để rượu thưởng biến thành rượu phạt, mất hết thú vị đấy nhé.

Quần hùng đang vắt óc lộn ruột suy nghĩ để mong có sách lược tốt nhất để đối phó với địch nhân, nên chẳng ai rõ chuyện gì đã xảy ra. Mọi người biết rõ Trình Lão Nhị tính tình cổ quái vì vậy không một ai dám bước tới khuyên giải, đành phải đứng đó mà trong lòng lo lắng không yên.

Thái độ Đặng Tiểu Nhàn vẫn ung dung cất tiếng cười thoải mái như không có chuyện gì xảy ra vội nói :

- Lão gia gia, người hiểu lầm rồi, không phải tiểu tử không nói mà là không tùy tiện nói ra đấy thôi, lão tiền bối hãy nhìn xem trước mặt trừ Lãnh tỷ tỷ ra, đều là trưởng bối của tại hạ làm sao tại hạ dám vô lễ?

Trình Lão Nhị lắc đầu quầy quậy rồi cất giọng thóa mạ :

- Xú tiểu tử, mi đừng có làm bộ, mi không nghe tục ngữ có câu có trí không vì tuổi cao đó sao, mau nói chủ kiến của mi ra cho mọi người nghe qua coi thử, nếu hay lão hóa tử ta sẽ thưởng cho, nếu không hay ta cũng không trách cứ mi đâu.

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn chàng đoạn mỉm cười bảo :

- Hài tử, có gì ngươi hãy mau nói ra đi, trước mặt ngươi tuy đều là bậc trưởng bối cả, song chúng ta đều có chỗ không chu toàn, ta nghĩ mọi người cũng không trách ngươi đâu.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ ngợi một lúc rồi chầm chậm cất tiếng nói với quần hùng hiệp nghĩa :

- Việc đã cấp bách lắm rồi, chúng ta cần phải tra xét minh bạch việc này có phải là do Nam Bút Tả Tiếu Thiên gây ra hay không. Mục đích của lão là gì? Dùng phương cách nào để bắt cóc các vị Chưởng môn nhân của các đại môn phái mang đi mất tích?

Đặng Tiểu Nhàn ngưng lời ánh mắt chàng quét qua quần hùng hiệp nghĩa một lượt giọng chàng đột nhiên thấp xuống một chút, đoạn lớn tiếng nói tiếp :

- Có lẽ dùng thủ đoạn phi thường cưỡng bức các vị ấy không khó, nhưng mang những người sống sờ sờ đi lại trên chốn giang hồ mà mọi người không ai hay biết ngay cả đệ tử rải khắp thiên hạ tai mắt đông đảo như Cá Bang cũng bị bịt mắt che tai. Đây quả thực là điều cực khó.

Quần hùng gật đầu lia lịa cho rằng lời chàng cực kỳ có lý.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị và Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên trong lòng bứt rứt không yên, sắc mặt lúc thì xám ngắt lúc lại trắng bệch lẳng lặng không nói câu nào.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy trong lòng cực kỳ đắc ý lên tiếng nói tiếp :

- Cho nên vãn bối để rằng chúng phải dùng phương cách đặc dị vô cùng mới có thể vận chuyển các nhân vật bị cưỡng bức này đến nơi đã định trước, nơi này cũng do Nam Bút Tả Tiếu Thiên phát lệnh thi hành.

Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên nhíu mày, giọng nói không được tự nhiên, run run bảo :

- Tiểu tử, có lẽ những nhân vật bị thất tung đã gặp đại họa, hồn lìa khỏi xác rồi ư?

Quần hùng xúm lại bàn tán xôn xao cho rằng có thể như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười giọng chắc như đinh đóng cột :

- Tuyệt đối không thể xảy ra điều đó.

Trình Lão Nhị hỏi ngược lại chàng :

- Ngươi dựa vào đâu mà võ đoán như thế?

Đặng Tiểu Nhàn lại mỉm cười, giọng tự tin bảo :

- Sát nhân tất phải có lý do, nếu như nói là để thị uy với các đại môn phái thì việc sát hại các vị này chẳng qua chỉ là việc rung cây nhát khỉ mà thôi nhưng tại hạ đoán rằng mục đích của hắn không phải ở đây hơn nữa đây là hạ sách, người thông minh không bao giờ...

Đặng Tiểu Nhàn ngưng lại thở một chút rồi nói tiếp :

- Lại nữa thực lực của các đại môn phái cũng tuyệt đối không thể xem thường, một khi biết được Chưởng môn nhân của mình chết thảm, tất nhiên họ sẽ liên kết lại làm một, liều chết với đối phương, còn như lắm được các Chưởng môn nhân trong tay chẳng những có thể cứu mình mà sẽ khiến cho các môn nhân đệ tử không giám khinh thường vọng động, lẩn tránh như chuột, chẳng biết Bang chủ có đồng ý không?

Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên nét mặt lộ vẻ vui mừng vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn đoạn cười ha hả nói :

- Hảo tiểu tử không ngờ ngươi cũng có đầu óc đó chứ tốt lắm, quả là hổ phụ sinh hổ tử.

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My cùng đưa mắt nhìn nhau sắc mặt cũng vui mừng không kém.

Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Từ Sở Bưu, Thiên Long bát tướng thấy Bang chủ Cái bang khen chàng không ngớt trong lòng cũng vui thay cho chàng.

Bắc Đao Từ Bán Nông nhìn Đặng Tiểu Nhàn đoạn buông tiếng thở dài lẩm bẩm nói :

- Ôi! Thật là lớp sóng sau bao phủ lớp trước, người mới đã thay thế kẻ cũ xem ra chúng ta đều đã già rồi.

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị trợn mắt lấy tay dí vào chóp mũi của Từ Bán Nông nạt nộ :

- Giỏi a, ngươi dám nói chuyện già trước mặt lão hóa tử đây sao? Thật là cái đồ không biết xấu hổ. Tiểu tử, ngươi đừng để ý đến hắn, cứ nói tiếp đi.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nói tiếp :

- Do vậy tại hạ cho rằng truy tìm những vị thất tung là việc trước tiên. Sau khi tìm ra nơi hạ lạc của họ, Nam Bút Tả Tiếu Thiên tất không còn chỗ ẩn hình, còn như hành tung của gia phụ bất tất phải cấp bách như vậy.

Thiên Long bát tướng ai nấy đều lộ vẻ giận dữ đồng thanh hét lớn :

- Tiểu Nhàn, ngươi...

Chàng biết họ hiểu lầm ý mình nên vội vã mỉm cười giải thích :

- Đã là người, ai lại không lo lắng cho việc an nguy của gia phụ? Trước khi các vị Chưởng môn nhân thất tung, họ đã từng di ngôn nói là ứng theo lời mời của gia phụ. Giã tâm của kẻ giấu mặt ai lại không biết là giá họa cho gia phụ, nếu như gia phụ xuất đầu lộ diện, kể như âm mưu của chúng đã thành công, mà Giang Thủy Hàn thâm nhập vào cung hành thích rồi thêm việc Tiểu quận chúa mất

tích đủ để chứng minh gia phụ Chu đại hiệp vẫn an nhiên mạnh khỏe chưa bị rơi vào vòng cương tỏa của Nam Bút Tả Tiếu Thiên.

Thạch Lệnh Nguyên nét mặt đầy vẻ nghi ngờ không hiểu hỏi lại :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nghĩa khí ngút trời há có thể ngồi yên để cho đại họa giáng xuống giang hồ, võ lâm lưu huyết...

Trình Lão Nhị đôi mắt trợn trắng, bực tức quát lớn :

- Câm mồm, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp trí huệ rộng lớn như biển mưu cơ thiên biến vạn hóa, thần quỷ khó lường. Chu đại hiệp không chịu lộ diện, trong đó tất có thâm ý làm sao bọn ta có thể thấu hiểu.

Thạch Lệnh Nguyên luôn miệng khen phải vội cúi mình tránh qua một bên.

Thu Hàn Vân sợ Trình Lão Nhị lại gây rắc rối thêm nên vội nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Hài tử, ngươi chỉ mới nói lướt qua thôi, còn chưa đề cập tới nơi tụ họp của chúng ta ở đâu? Làm thế nào để kiếm ra lơi hạ lạc của các vị thất tung? Và nơi tàng thân ẩn mình của Nam Bút Tả Tiếu Thiên?

Chàng cúi mình thi lễ đoạn cười nói :

- Cô cô, họp ở đâu? Các vị thất tung nơi nào? Nam Bút Tả Tiếu Thiên ẩn mình ở đâu nhìn bề ngoài là ba vấn đề khác nhau, kỳ thực nó chỉ là một vấn đề...

Bắc Đao Từ Bán Nông không kìm được vội nói chen vào :

- Ngươi chớ nói quanh co khó hiểu như vậy, lão phu đây sắp sửa bị cho nhà ngươi làm cho hồ đồ rồi nè.

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt liếc qua quần hùng một lượt rồi cao giọng nói :

- Trước khi gia phụ Chu đại hiệp còn chưa hiện thân, chư vị tiền bối có tin rằng Nam Bút Tả Tiếu Thiên còn tiếp tục hạ thủ đối với người trong võ lâm không?

Quần hùng không chút đắn đo nhất thời hô lớn :

- Nhất định có.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ hưng phấn nói tiếp :

- Đại sư Huệ Quả phái Thiếu Lâm, Huyền Chân Tử phái Nga My, Vũ Tu Quyền phái Côn Lôn, Thiên Nhất đạo trưởng phái Võ Đang, Lương Thái Hư phái Hoa Sơn, Nhiếp Tiểu Thanh phái Thanh Thành, Đường Nhân Phượng phái Đường môn, Nam Cung Lý Siêu Phàm, Miêu Cương Ông Thúy Hoa, Hồi Bộ Chi Vương Mục Lặc Trác Mộc đều đã rơi vào trong tay lão, nếu như chư vị tiền bối là Nam Bút Tả Tiếu Thiên thì chư vị sẽ tiếp tục hạ thủ người nào.

Quần hùng đưa mắt nhìn nhau không biết trả lời sao.

Không khí đột nhiên trầm xuống.

Hồi lâu Thần Đao Trịnh Chính Nhân quét ánh mắt lướt nhìn mọi người đoạn chắp tay nói :

- Nếu như tại hạ đoán không sai thì mục tiêu sắp tới của Nam Bút Tả Tiếu Thiên chính là Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh Bang chủ Phi Hổ bang hùng cứ hai tỉnh Vân Quý.

Thu Hàn Vân gật đầu nói :

- Không sai Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh võ công lập thành một phái hùng cứ hai tỉnh Vân Quý, Phi Hổ bang thế mạnh người đông cao thủ nhiều vô kể, luận về thực lực e rằng không kém hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang.

Giọng Trịnh Chính Nhân cực kỳ bất an nói :

- Tư Mã Trường Thanh lão nhân tuy có lòng hào hiệp cương chính bất tà nhưng lại vô cùng tự phụ, chúng ta từ xa tới chi viện nhưng hảo ý của chúng ta phải cực kỳ khéo léo để khỏi làm lão phật lòng mới được.

Trình Lão Nhị cười ha hả nói :

- Tư Mã Trường Thanh và lão hóa tử đây rất hợp ý nhau, tình như thủ túc tương thân. Ta nghĩ lão nhân cũng không đến nỗi xua đuổi chúng ta ra ngoài đâu.

Thạch Lệnh Nguyên bước lên cất tiếng nói với Trình Lão Nhị :

- Sư công, lão nhân gia đã quên rồi sao? Đến ngày Trùng cửu sắp tới là ngày sinh nhật của Tư Mã bang chủ, chúng ta sắm ít lễ vật tiếng là đến chúc thọ nhưng thực sự là đến chi viện, tiện cơ hành sự há chẳng phải tốt đẹp hay sao?

Quần hùng hiệp nghĩa gật đầu tán đồng.

Đặng Tiểu Nhàn thấy mọi việc đã an bài xong xuôi, lòng cũng cao hứng vô cùng, đôi mày kiếm giãn ra, tiếp tục lên tiếng :

- Chúng ta đến Tổng đàn của Phi Hổ bang chờ đợi phục sẵn, chỉ cần địch nhân xuất hiện cả gan xâm phạm, chúng ta không khó khăn gì để tra xét ra chỗ hạ lạc của các Chưởng môn nhân và sào huyệt nơi Tả Tiếu Thiên ẩn hình.

Đến đây quần hùng mới cảm thấy thiếu niên trẻ tuổi trước mặt mình quả thật liệu tính hơn người trong lòng càng thêm mến phục không hề dám khinh thường chàng nữa.

Trình Lão Nhị trìu mến nhìn chàng không chớp mắt, lát sau mới khẽ thở dài hỏi :

- Tiểu Tử, lão hóa tử đây phục ngươi vô cùng, nói đi chúng ta nên đi bằng cách nào.

Đặng Tiểu Nhàn im lặng suy nghĩ một chút, rồi nói tiếp :

- Đi thành một đội lớn rất dễ bị lộ, chi bằng phân thành từng nhóm nhỏ đi theo nhiều đường khác nhau. Một mặt có thể âm thầm dò xét tông tích địch nhân, mặt khác có thể trao đổi tin tức với người trong võ lâm hoặc giả có thể biết được những tin tức không ngờ tới, còn những cái khác thì vãn bối không hiểu biết.

Quần hùng nghe ý kiến của Đặng Tiểu Nhàn, bèn quyết định chia nhỏ ra, phân tất cả thành bốn nhóm mỗi nhóm năm người.

Nhóm thứ nhất gồm có Đông Địch Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My, Đặng Tiểu Nhàn, Phong Cái Thường Thắng Quân.

Nhóm thứ hai có Bắc Đao Từ Bán Nông, Quỷ ảnh Tư Sở Bưu, Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Tửu Cái Ngụy Nhất Bình, Trì Cái Hoa Thập Lang.

Nhóm thứ ba là Cái bang Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên, Phi Phi Phi, Khoái Thu Lưu, Hồ lão đạo, Bao Tam Nhi.

Nhóm thứ tư gồm Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Hứa Yến Sơn, Thẩm Nhị, lão Ngật Đáp, Tiểu biện nhi họ Trương.

Trong mỗi nhóm đều có người của Cái bang tham gia để có thể liên lạc với Phân đàn của Cái bang ở khắp nơi, đưa tin để kịp tiếp ứng. Đệ tử của Cái bang còn đưa thư tới Tây Đổ Nguyễn Đại Thành, Nạp Vũ Xuân và các cao thủ trong các đại môn phái hẹn giờ khởi hành. Đến ngày Trùng Cửu, cùng gặp nhau tại Tổng đàn Phi Hổ bang ở Côn Minh.

Hành trình của các nhóm sẽ đi như sau:

Nhóm thứ nhất do Đông Địch Thu Hàn Vân soái lĩnh, từ Trác Lộc đến Trương Hoàn, rồi từ Đại Đồng đi theo hướng rừng vòng đến Lan Châu, vượt sông Hạ vào Tứ Xuyên, đi qua Thành Đô, Nội

Giang, Tuyên Thành, trực chỉ xuống Côn Minh.

Nhóm thứ hai do Từ Bán Nông soái lĩnh, từ Thạch môn qua Hàm Đan, đến Hứa Xương, rồi lại theo đường Nam Dương đi đến Hồ Bắc, xuyên qua Hồ Nam vào Quí Châu, theo đường Quý Dương tới Côn Minh.

Nhóm thứ ba Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên thống lĩnh thừ Thiên Tân qua Tế Nam đến Từ Châu, xuống Hợp Phì, đoạn trực chỉ vượt qua Cửu Giang, vào Hằng Sơn theo đường Chỉ Giang vào Quí Châu rồi thẳng đến Côn Minh.

Nhóm thứ tư do Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị thống lĩnh từ Đường Cô vòng qua Uy Hải Vệ đến Thanh Đảo, qua Thượng Hải đến Hàng Châu rồi từ Long Tuyền đến huyện Vĩnh An tỉnh Phúc Kiến, sau đó xuyên qua Quảng Đông đến huyện Nam Đơn tỉnh Quảng Tây, đoạn qua ngã Quí Châu tiến vào Côn Minh.

Mọi người sắp đặt xong, chỉ chờ ngày khởi hành mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt đột nhiên như nhớ ra điều gì, vội bước tới trước mặt Trình Lão Nhị cúi gập mình thi lễ, đoạn cất giọng từ tốn nói :

- Lão gia gia, vãn bối muốn thỉnh lão gia gia một việc…

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị vỗ vai chàng, giọng ông cực kỳ trìu mến, đoạn cất tiếng cười ha hả nói :

- Tiểu tử, ngươi đừng nói là một chuyện, cho dù là trăm ngàn chuyện cũng được. Ngươi cứ nói, lão hóa tử ta biết được cái gì sẽ nói hết cho ngươi nghe.

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy vội mô tả hình dáng diện mạo, y phục của lão nhân cổ quái đã táng mạng dưới lưỡi kiếm của mình tại Bích Đồng thư viện. Tiếp đó chàng hỏi Trình Lão Nhị :

- Người có biết lai lịch của lão nhân cổ quái đó không?

Trình Lão Nhị nhíu mày, cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu không nói.

Trăng lặn sao thưa, bình minh đã từ từ ló dạng.

Trình Lão Nhị đột nhiên trợn mắt, toàn thân bỗng run lên miệng lẩm bẩm nói :

- Không sai, chính là lão…

Nét mặt Đặng Tiểu Nhàn thoáng lộ vẻ nghi ngại lặng im đứng nhìn, không dám làm kinh động đến vị tiền bối.

Đông Địch Thu Hàn Vân và Thần Đao Trịnh Chính Nhân không hẹn mà cùng bước về phía Trình Lão Nhị, hai người đưa mắt nhìn nhau, đoạn đồng thanh nói :

- Người mà lão tiền bối muốn nói đến phải chăng là Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh?

Trình Lão Nhị buông tiếng thở dài, buồn rầu cất tiếng :

- Người này thường du hí phong trần rày đây mai đó, kiếm thuật đã đạt đến mức thâm ảo. Không chính không tà, vui buồn tùy tâm. Nào ngờ lại bị táng mạng bởi thanh Mặc kiếm, lẽ nào đây là ý trời!

Quần hùng hiệp nghĩa ai nấy tròn xoe đôi mắt, miệng há hốc lẳng lặng ngó Đặng Tiểu Nhàn, không ai còn dám tin vào tai mình, một vị danh gia kiếm thuật đương thời lại bị một nhát kiếm của chàng xuyên tâm, gục chết tại chỗ, ôm hận đi xuống suối vàng.

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên, ngơ ngác :

- Lão... Lão liều chết cứu Giang Thủy Hàn là nghĩa làm sao? Lão và Giang Thủy Hàn có quan hệ thế nào?

Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị chậm chạp bảo :

- Quan hệ giữa lão với Giang Thủy Hàn ra sao? Vì sao lại liều chết cứu hắn? Ta cũng không được rõ. Bất quá ta chỉ có thể nói cho ngươi biết người ấy đứng vào hàng tôn sư, Nam Bút Tạ Tiếu Thiên phải gọi lão là sư thúc. Hóa ra Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh có quan hệ mật thiết với Giang Thủy Hàn, hèn chi lão đã cam tâm đem thân thử kiếm cứu Giang Thủy Hàn thoát hiểm.

Lúc này, Đặng Tiểu Nhàn lấy từ trong người ra một chiếc hồ lô bằng bích ngọc lớn độ chừng ngón tay cái, được chế tác cực kỳ tinh xảo, phát ra những tia sáng lấp lánh, đoạn dùng hai tay đưa cho Trình Lão Nhị rồi nói :

- Lão gia gia, người thử xem vật này.

Trình Lão Nhị không hiểu đưa mắt nhìn chàng rồi lắp bắp :

- Cái này...

Đặng Tiểu Nhàn thở dài một tiếng mặt lộ vẻ bi thương đáp :

- Vãn bối trong lúc thu liệm thi thể của Độc Cô kiếm khách thì phát hiện ra nó.

Trình Lão Nhị nghe vậy liền cầm lấy nó quan sát kỹ càng chỉ thấy phía trên có khắc một bức tranh sơn thủy, nét chạm khắc cực kỳ khéo léo, sắc sảo khiến cho người ta mê mẩn không nỡ rời tay, cái này nhất định có điều dị thường.

Trình Lão Nhị xem xét một lát, rồi tiện tay đưa qua cho Thu Hàn Vân xem thử.

Đông Địch Thu Hàn Vân ngưng thần chăm chú nhìn chiếc hồ lô ngọc trong tay, hồi lâu rồi đột nhiên thất thanh la lên kinh ngạc :

- Các người xem, phía trên có chữ.

Đặng Tiểu Nhàn và Trình Lão Nhị vội ngó nhìn thì thấy phía trên mặt của chiếc hồ lô ngọc có khắc bốn hàng chữ nhỏ li ti, tựa như những chiếc lá kim bé xíu khắc lên, nếu chẳng để ý nhìn kỹ và có nhãn lực hơn người thì không tài nào phát hiện ra.

Thủy hoàn sơn Sơn bao thủy Thủy tại sơn trung Sơn tại thủy trung Quần hùng hiệp nghĩa ai nấy đều trố mắt ngó hàng chữ trên chiếc hồ lô ngọc không thể nào đoán ra hàm ý trong bốn hàng chữ này.

Bầu trời sáng bạch đã được những tia nắng của vầng dương nhuộm hồng, làn khói bếp của mấy nhà dưới chân núi đã theo gió lượn bay tỏa khắp bốn phương.

Quần hùng đã lên đường, bọn họ không nhà không cửa nói đi là phủi mông đứng dậy đi liền không hề nuối tiếc.

Đông Địch Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My nói là cần quay về Hàn Vân tiểu trúc để sắp xếp một chút, tiện thể tiếp đón một người, đoạn hẹn vào lúc mặt trời lặn sẽ họp mặt với Đặng Tiểu Nhàn và Phong Cái Thường Thắng Quân tại Vương Ký đại xa điếm ở Phương Thuận Kiều.

Đặng Tiểu Nhàn tuy không vướng bận chuyện nhà cửa nhưng chàng cũng phải quay về Bắc Kinh gặp mặt Cung Thân Vương để nói rõ sự tình cho nhạc phụ nghe.

Đặng Tiểu Nhàn đi chưa được bao xa, chợt phát hiện Lãnh Nguyệt My không ngừng quay đầu lại ngó chàng.

Chàng bối rối không biết họ còn phải chờ đón người nào?

Lúc nãy đông người chàng không tiện hỏi bây giờ Thu Hàn Vân cũng đã đi xa, thật là may mắn, chàng nhẹ nhàng tung mình đuổi theo Lãnh Nguyệt My đoạn hỏi nhỏ :

- Tỷ tỷ, thầy trò ngươi phải đón người nào vậy.

Lãnh Nguyệt My cười hì hì, chớp đôi mắt long lanh đẹp mê hồn hỏi ngược lại chàng :

- Người này bộ quan trọng với ngươi lắm sao?

Đặng Tiểu Nhàn lúng túng mỉm cười :

- Ta... ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.

Lãnh Nguyệt My lườm chàng một cái rồi mỉm cười bảo :

- Sớm muộn gì ngươi cũng gặp mà, ta đi đây.

Nói dứt lời, song cước của Lãnh Nguyệt My điểm nhẹ xuống đất, thân hình liền bay vọt lên phút chốc đã cách xa nơi Đặng Tiểu Nhàn đang đứng.

Đặng Tiểu Nhàn ngơ ngẩn nhìn theo bóng nàng xa dần, xa dần. Trong lòng đột nhiên có một cảm giác bồi hồi khó tả.

Chương 23: Tình Nghĩa Thâm Sâu

Trời đã vào khoảng cuối hạ đầu thu, song tiết trời vẫn còn khá nóng bức, vầng dương đỏ rực trên cao.

Nhưng khi đêm xuống khí trời trở nên dịu mát, có lúc còn nhuốm hơi lạnh, bởi vì nơi đây là vùng Mân Sơn giáp với hai tỉnh Cam Túc và Tứ Xuyên.

Ráng đỏ khắp trời.

Vầng dương dần dần ngả xuống phía tây.

Một chiếc xe ngựa có mui chậm chạp bò lên theo sơn lộ, người đánh xe kéo sụp chiếc mũ xuống ngồi dựa vào càng xe, lắc lư cái đầu như muốn ngủ gục.

Một hán tử trẻ tuổi cưỡi con Huyết Hãn Bảo Mã, đầu đội mũ tre. Lúc trước, lúc sau tựa như đi theo hộ vệ chiếc xe này.

Cả xe lẫn ngựa cùng với hai người đều bị đất cát bụi bặm phủ lên một lớp dày thêm, mồ hôi đổ ra như mưa đã biến họ trở thành những đống bùn di động.

Nếu như không ra sức chạy mau thì người nọ đâu đến nỗi như vậy.

Người ngồi dựa vào càng xe, đang định ngủ gật bất ngờ khẽ hất chiếc mũ lên, chỉ thấy trong ánh mắt tinh quang chiếu ra sáng ngời, khuôn mặt không chút mệt mỏi, ngửa đầu nhìn trời rồi hú lên một tiếng, con tuấn mã kéo xe tựa như linh thông liền ngẩng đầu hí lên một hồi dài, rồi tung bốn vó phóng như bay trên sơn lộ gập ghềnh.

Con Huyết Hãn Bảo Mã của hán tử trẻ tuổi kia cũng không chịu kém, hí lên một hồi đoạn cất bốn vó chạy như bay.

“Hấp” một tiếng đã phóng lên trước.

Một lát sau, cả hai đã tiến vào vùng núi, phóng mắt nhìn ra chỉ thấy những đỉnh núi cao liên tiếp trùng trùng điệp điệp, mây núi hòa lẫn vào nhau không biết bao xa dường như không có điểm cùng tận.

Đi được một đoạn, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Bóng người nhẹ nhàng lướt qua, một thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần đã từ trong xe đáp xuống mặt đất, nàng chẳng phải ai khác chính là Lãnh Nguyệt My thuộc nhóm thứ nhất.

Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn đang ngồi trên mình ngựa và Phong Cái Thường Thắng Quân đang ngất ngưởng trên càng xe, vẻ mặt nghi ngờ ngơ ngác hỏi :

- Sao vậy?

Đặng Tiểu Nhàn vẫn ngồi trên ngựa, đưa tay chỉ về phía trước, nét mặt giọng nói vô cùng buồn bã :

- Tỷ tỷ, người xem kìa.

Lãnh Nguyệt My nhìn theo hướng tay chàng chỉ, chợt thấy thế núi mỗi lúc một hiểm trở, những vách đá dốc đứng, liên tục nhấp nhô, con đường ngoằn ngoèo hướng lên, xe ngựa cực kỳ khó đi, khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Nguyệt My bỗng biến sắc, giậm chân liên hồi giọng lo lắng.

- Vậy... vậy thì phải làm sao đây?

Thu Hàn Vân từ trong xe cất tiếng cười bảo :

- My nhi, đừng sốt ruột lo lắng như thế, từ nay tới ngày trùng cửu vẫn còn sớm, cùng lắm thì bỏ xe đi bộ cũng được. Trời không còn sớm nữa, chúng ta tạm nghỉ lại nơi đây một đêm. Ngày mai tiếp tục lên đường cũng không trễ đâu.

Lúc này trời đã sẩm tối màn đêm buông xuống bao phủ khắp nơi.

Ngựa đang nhẩn nha gặm cỏ, người cũng chuẩn bị bữa ăn.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn miếng lương khô cứng ngắc trên tay, nuốt mãi không trôi. Chàng đang nghĩ phía trong xe trừ hai người là Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My ra không biết còn có người nào ở trong đó?

Trên lộ trình đi, lúc dừng chân nghỉ lại, trú ngụ trong khách điếm, chàng hầu như không có cơ hội được gặp mặt con người bí mật này. Nếu như không có Thu Hàn Vân ngăn cản thì cũng bị Lãnh Nguyệt My kiếm cớ đuổi đi không cho gặp mặt.

Bởi vậy cho nên đến bây giờ chàng vẫn chưa gặp nhân vật này, càng không biết mặt mũi hình dáng người đó ra sao. Bất quá chỉ biết được một điều người này nhất định là nữ nhân.

Nếu không thì Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My đều là thân phận nữ nhi đâu thể suốt ngày trong xe với người này.

Nghĩ mãi chàng mới đột nhiên há miệng cắn một miếng lương khô cứng ngắc rồi cố gắng nhai nuốt. Sau đó, uống vài ngụm nước, trong lòng thầm nhủ:

“Mặc kệ nàng ta là ai chăng nữa cũng chẳng quan hệ tới họ Đặng nhà mình, hơi đâu lo cho phí sức”.

Lòng chàng tuy nghĩ vậy, nhưng mắt vẫn không ngừng nhìn chằm chằm vào chiếc xe dừng bên gốc cổ thụ rậm rạp ở đằng xa, lòng nghĩ thầm:

“Có lẽ giờ này họ cũng đang ăn”.

Thình lình phía bên cạnh chàng vang lên giọng cười khàn khàn.

Đặng Tiểu Nhàn vội quay đầu qua nhìn, chỉ thấy Phong Cái Thường Thắng Quân đang chăm chú trố mắt nhìn chàng không chớp, đôi mắt sáng rực sắc như lưỡi dao như muốn xuyên thấu lục phủ ngũ tạng của chàng.

Đặng Tiểu Nhàn chợt rùng mình, mặt đỏ ửng lên giọng chàng lắp bắp :

- Lão tiền bối, người…

Phong Cái Thường Thắng Quân lắc lắc cái bầu rượu trong tay, rồi cười ha hả bảo :

- Sướng quá có đậu xanh nướng nữa à? Nè hớp hai ngụm rượu đi. Nó… nó có thể làm người ta gan dạ thêm đó.

Đặng Tiểu Nhàn thấy lời nói của lão tất phải có ẩn ý gì đây, nên chàng tiếp nhận bình rượu, ngửa cổ tu liền hai ngụm rồi từ từ cất tiếng :

- Ngươi nói vậy nghĩa là…

Phong Cái Thường Thắng Quân chỉ vào tảng đá đối diện ra hiệu cho chàng ngồi xuống, đoạn nói với chàng :

- Địa giới này không giống như phương bắc của chúng ta. Đêm khuya không có việc gì thì chớ chạy lung tung, coi chừng phải chết vì sợ đó.

Đặng Tiểu Nhàn miệng tuy không nói ngưng trong lòng không chịu phục.

Phong Cái Thường Thắng Quân biết trong lòng chàng đang nghĩ gì liền cười nói :

- Ngươi đã thấy ma đi chơi chưa?

Đặng Tiểu Nhàn kinh ngạc lắc đầu đáp :

- Chưa thấy.

Phong Cái vừa uống rượu vừa hỏi tiếp :

- Ngươi có nghe ai nói ma bao giờ chưa?

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu quầy quậy trả lời :

- Cũng chưa từng nghe qua.

Thường Thắng Quân đưa tay lấy từ trong túi ra một cái giò heo hầm tương, rồi há miệng ngoạm một miếng lớn, dĩ nhiên chẳng thể nào mở miệng nói tiếp.

Lòng chàng động tính hiếu kỳ nhưng cũng không mấy tin tưởng nên cất tiếng hỏi lại :

- Lão thấy chưa?

Thường Thắng Quân miệng nhai nhóp nhép, đoạn lão nói tiếp :

- Thấy rồi, hơn nữa không chỉ có một lần mà thôi.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhàn đầy vẻ nghi ngờ nói :

- Hả! Có chuyện đó thật hay sao?

Phong Cái Thường Thắng Quân trợn mắt nhìn chàng, rồi trầm giọng nói :

- Ngươi cho rằng ta lừa ngươi đó hả? Các nơi như Tứ Xuyên, Vân Quí, Phúc Kiến đều có cái vụ dắt thây ma đi chơi.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Thường Thắng Quân nói chuyện đàng hoàng không có vẻ gì là đùa cợt, lòng chàng không khỏi sợ hãi, lẩm bẩm nói :

- Tại sao chỉ có ba nơi này là có việc “thây ma đi chơi” thôi? Lẽ nào…

Phong Cái Thường Thắng Quân nghiêm giọng bảo :

- Bởi vì những địa phương này núi non hiểm trở, thuyền xe không tiện đi lại, người sống thì lá rụng về cội, kẻ chết thì gửi nắm xương tàn nơi cố hương. Do đó, mới có cái nghề dẫn thây ma đi chơi.

Đặng Tiểu Nhàn nghe đến đấy há hốc miệng kinh ngạc, không thốt nên lời.

Thường Thắng Quân nói tiếp :

- Cho dù thây ma nhiều hay ít đều cần có hai người dẫn đường, một người thổi đoản địch đi trước dẫn đường, một người ở sau gõ thanh la đuổi thây ma đi.

Đoản địch làm bằng ống trúc to bằng ngón tay dài độ năm tấc, thanh âm phát ra cao vút, chói tai vô cùng khiến cho người ta ớn lạnh, không rét mà run cầm cập.

Chiếc thanh la bằng đồng to bằng miệng tô, giữa dày bìa mỏng thanh âm phát ra cực trầm, quái dị phi thường thuận theo chiều gió âm vang dội tai nghe táng đởm kinh tâm, cực kỳ ghê rợn. Thây ma mình mặc áo thọ y, trên mặt dán một miếng giấy vàng khiến cho người ta không rõ diện mục ra sao, sau lưng dán một đạo bùa chân co chân duỗi, bước theo người dẫn đường ở phía trước.

Người dắt thây ma đi chơi khởi hành trong đêm đi qua những nơi hoang sơn thẳm cốc, ít có dấu chân người lui tới, hoặc giả có gặp người đi trong đêm, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng thanh la, tiếng đoản địch của người dẫn đường họ đều hoảng hốt tránh qua một bên.

Bởi vì người ở vùng đó tin rằng một khi mà gặp mặt các thây ma dạo chơi này, nhất định bản thân phải bị chết bất đắc kỳ tử.

Trước khi trời rạng sáng, lúc gà vừa cất tiếng gáy thì kẻ dẫn đường và thây ma cùng vào quán trọ nghỉ chân, thây ma đứng úp mặt vào tường, xếp thành hàng ngay ngắn.

Những quán trọ này đương nhiên không lấy tiền người chết mà chủ yếu dựng lên phục vụ cho kẻ dẫn đường.

Giờ giấc hành trình của thây ma được tính toán chuẩn xác phi thường, trước khi thây ma lên đường kiền có người thông báo cho thân quyến thây ma biết năm nào, tháng nào, ngày nào, giờ nào sẽ đưa thây ma về nhà.

Thân quyến của thây ma sau khi nhận được thông báo, lập tức mua sắm áo quan, đèn nhang nến giấy và các đồ dùng chuẩn bị để đón thây ma trở về nhà.

Khi thây ma bước về đến cửa, người thân thích phải quay mặt tránh đi, đợi cho đến khi nào thây ma dừng lại xong xuôi người thân mới được ló mặt ra.

Bởi vì nếu thấy mặt người thân quá sớm, thây ma sẽ đổ ngục xuống đất không dậy được nữa. Cho dù người kia có pháp thuật cao minh đến đâu cũng không thể sai khiến nó hành động được.

Đến đây nhiệm vụ của người dẫn thây ma đi chơi kể như hoàn tất, đương nhiên gia chủ phải đưa tiền cho kẻ đó. Tiểu tử, bây giờ ngươi tin chưa?

Đặng Tiểu Nhàn nghe xong, tóc chàng dựng đứng lên khắp người đột nhiên rùng mình nổi gai ốc ớn lạnh.

Một đám mây che khuất vầng trăng, màn sương đêm dày đặc tựa như một tấm lưới vĩ đại từ trên không trung thả xuống trải ra bao phủ khắp bốn phương.

Lá cây xào xạc những bóng đen di động tựa như trăm ngàn bóng ma đang thủ thế xông tới.

Ánh lân tinh lập lòe, nương theo làn gió lúc ẩn lúc hiện, tiếng chim kêu từng hồi trong đêm, thanh âm nghe thật thê lương, cơ hồ như tiếng quỷ khóc trong đêm, vang lên đây đó, như muốn hớp hồn bắt vía người ta.

Đêm khuya nơi chốn hoang sơn lạnh lẽo khiến Đặng Tiểu Nhàn trằn trọc không sao ngủ được.

Bóng cây nhảy múa đột ngột hóa thành trăm ngàn bóng ma bay xuống, khiến chàng sợ hãi la lên nhưng không thành tiếng.

Bất ngờ, một ngôi sao trong giải ngân hà xẹt ngang bầu trời khuya đen đặc.

Đặng Tiểu Nhàn chợt định thần nhìn lại chẳng có một hồn ma bóng quỷ nào cả, chẳng qua là do chàng tự tưởng tượng mà thôi.

Đã không cách nào ngủ được, tại sao lại không đi dạo một chút cho khuây khỏa?

Chàng vội sửa lại y phục, bước lên trước trong ánh sáng nhạt nhòa của những vì sao trước mắt chàng, hiện lên những con đường sâu hun hút, những đỉnh núi nhô ra chắn ngang cùng với những hòn sơn thạch hình thù kỳ dị nhấp nhô trong đêm tối mịt mù còn khó đi hơn bội phần.

Cho dù là Đặng Tiểu Nhàn có công lực thâm hậu, khinh công thập phần liễu đắc, lúc này cũng phải mướt mồ hôi, chàng thất vọng định đi sang nơi khác.

Bỗng nhiên dưới gốc cây không tùng vọng tới tiếng khóc nỉ non của một người.

Tiếp đó, một cái bóng lướt qua, chợt thấy một thiếu nữ trẻ tuổi phong tư yểu điệu thướt tha, bước chân nhẹ nhàng tóc xõa ngang vai, mình mặc bộ y phục trắng tinh, lắc mình qua những tảng sơn thạch chạy tới dưới bóng không tùng cất tiếng khóc thảm thương.

Thiếu nữ áo trắng nọ tuy dứng xoay lưng lại. Không thấy được mặt nàng, nhưng nhìn dáng vẻ thướt tha cũng có thể đoán được nàng cực kỳ xinh đẹp.

Động lòng trắc ẩn ai mà chẳng có, huống hồ Đặng Tiểu Nhàn lại có lòng nghĩa hiệp giúp yếu thắng mạnh, há lại để cho một thiếu nữ khóc thảm nơi hoang sơn trong đêm khuya mà không đến cứu

viện ư?

Đặng Tiểu Nhàn vội xốc lại cổ áo bước tới hỏi rõ đầu đuôi, bỗng chàng chợt rúng động tâm thần mặt biến sắc nhẹ nhàng tung mình trở về nguyên vị, lo lắng nghĩ thầm:

“Lâu nay ta thường nghe ở vùng hoang sơn lúc đêm khuya có yêu quỷ biến thành người, câu hồn đoạt vía mê hoặc người ta, lẽ nào Bạch Y nữ nhân...”

Đặng Tiểu Nhàn ngó kỹ lại xem ra chẳng giống cô quỷ chút nào, chàng chớp mắt lần nữa, hào khí bốc lên, thầm nhủ trong lòng:

“Mình đường đường là thân nam nhi vác kiếm hành hiệp trong giang hồ, trừ ác ma há lạ sợ hồn ma bóng quỷ”.

Nghĩ đến đây, chàng liền gan dạ hẳn lên, thận trọng dán mình trên vách đá tay lăm lăm nắm chặt chuôi kiếm, chậm chạp di động lên phía trước.

Thiếu nữ áo trắng càng ngày càng khóc thê thảm hơn, miệng nàng không ngớt lẩm bẩm :

- Ôi! Chắc ta chết mất, sống vậy cũng chẳng ích chi, tránh cho mẹ ta khỏi khổ. Ta khổ, chàng cũng...

Đặng Tiểu Nhàn thoáng ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Thì ra nàng khổ vì tình... Tự cổ đa tình luôn ôm hận, chỉ một chữ tình quả nhiên hại người vô chừng. Chà, đã làm người ai có thể vô tình được? Cho dù nàng là quỷ thì cũng là loại quỷ đa tình. Ta làm gì phải sợ nàng?”

Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần, thanh âm thân hình tất cả sao lại quá thân quen với Đặng Tiểu Nhàn, đúng rồi Bạch Y nữ nhân này chính là nàng, nhất định là nàng rồi.

Đặng Tiểu Nhàn vui sướng như phát điên, đôi môi hồng thắm, ánh mắt long lanh, mái tóc mượt mà tỏa hương thơm dịu của nàng, còn thân hình mềm mại tuy là chuyện đã rồi nhưng chàng cứ ngỡ là mới hôm qua, khiến chàng suốt đời khó quên bởi vì đây là nữ nhân đầu tiên lọt vào đời chàng.

Giấc mộng đêm hôm nào lại trở về, hình bóng của nàng lại hiện ra trước mắt làm sao không khiến cho chàng hưng phấn xúc động như vậy.

Chàng hấp tấp muốn gặp chàng để nói lên niềm nhớ nhung suốt bao lâu nay, đồng thời cũng cầu mong cho nàng tha thứ, chàng cần phải nói cho nàng biết hôn lễ giữa chàng và Tiểu quận chúa Mai Động Ni không phải do ý mình muốn, thật là tình thế bất đắc dĩ mà thôi.

Chàng cần phải nói cho nàng minh bạch, trong trái tim của mình trừ nàng ra chàng không thể dung nạp người nào khác dược.

Trong lúc cấp bách, bước chân của chàng tự nhiên nhanh hơn. Một hòn đá nhỏ bị chàng đá văng đi, tuy nó chỉ là một hòn đá nhỏ bé nhưng khi rời khỏi chỗ cũ đã gây ra một thanh âm thập phần kinh người, huống chi đây lại là đêm khuya ở một vùng hoang sơn vô cùng tĩnh mịch như nơi đây.

Thiếu nữ áo trắng nghe vậy giật mình, chân tay luống cuống la lên kinh hãi, chân chạy như điên, nào ngờ mới chỉ được mấy bước khuôn mặt đột nhiên thất sắc, toàn thân run lên mắt mở to kinh ngạc, lùi mãi ra sau như vừa gặp quỷ, những cây khổng tùng phía sau đã chặn mất đường lui của nàng.

Thật là tiến thoái lưỡng nan, nàng kinh hoàng thất sắc, đăm đăm nhìn chàng hồi lâu mới gắng hết sức thốt ra được mấy lời :

- Là... là ngươi, ngươi... đấy... sao?

Đặng Tiểu Nhàn chăm chú nhìn nàng không chớp mắt, vẻ mặt tiều tụy của nàng khiến chàng đau xót, tiếng khóc ai oán làm chàng thêm hổ thẹn vẻ lạnh lùng làm chàng cực kỳ khó xử.

Hai người ngày nhớ đêm thương, nhưng chợt gặp mặt chỉ biết đưa mắt nhìn, nhìn nhau mà chẳng biết nói sao.

Hồi lâu sau, Đặng Tiểu Nhàn từ từ cất tiếng :

- Tố Tố...

Bạch Hàng Tố giọng u buồn :

- Ngươi... ngươi đi đi...

Giọng Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ đau khổ :

- Ta đã đến thì không thể đi được. Ngươi biết cá tính của ta mà. Tố Tố... lẽ nào nàng...

Bạch Hàng Tố buồn rầu buông tiếng thở dài, khuôn mặt thất thần nói với chàng :

- Có thể gặp mặt ngươi lần cuối cùng, ta đã mãn nguyện lắm rồi. Ta... ta chỉ muốn...

Bóng người lẹ làng bớc tới, một tiếng thét xé tai vang lên, Đặng Tiểu Nhàn đã bay người tới trước ôm chặt lấy nàng, sợ hãi la lên thất thanh :

- Nàng... nàng muốn chết sao.

Đẩy không ra, giẫy dụa cũng không thoát, Bạch Hàng Tố vừa giận vừa lo vung tay đánh như mưa vào mặt vào người chàng, nhưng hai cánh tay của Đặng Tiểu Nhàn như hai gọng kiềm xiết lại ghì chặt lấy nàng. Không biết cách nào hơn nàng đành gục đầu vào ngực chàng, thất thanh khóc lớn.

Đặng Tiểu Nhàn đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc nàng rồi nói :

- Nàng đừng quên ta đã từng nói, trước đây ta không biết quá khứ nàng, nhưng tương lai nàng thuộc về ta. Vì ta, nàng không thể chết và ta cũng không cho phép nàng chết.

Bạch Hàng Tố từ từ đẩy chàng ra, đôi mắt đờ đẫn ngẩng đầu nhìn chàng, miệng lẩm bẩm :

- Ngươi cũng đừng quên rằng, ta đã từng nói với ngươi ta chỉ là một người có quá khứ mà không có tương lai. Ngươi... ngươi hãy để cho ta...

Đặng Tiểu Nhàn chợt trầm sắc mặt, giọng lạnh lùng :

- Ngươi muốn chết hả? Được rồi, vậy thì chúng mình cùng chết một thể, cùng xuống suối vàng cho có đôi.

Đặng Tiểu Nhàn nói xong, liền buông Bạch Hàng Tố ra ngẩng cao đầu bước tới phía vực sâu vạn trượng.

Bạch Hàng Tố bỗng thất sắc, mặt trắng bệch sợ hãi, hồn phi phách tán, tuy nàng thực sự muốn tìm cái chết, nhưng nàng không thể đành lòng đứng nhìn chàng chết trước mặt mình. Bởi vì nàng yêu chàng vô cùng sâu đậm, ngày đêm nàng luôn cầu mong cho chàng may mắn sống lâu trăm tuổi, bình an suốt đời, thế là nàng đau khổ van xin chàng.

- Tiểu Nhàn, ngươi... ngươi dừng làm vậy. Ta van ngươi...

Bước chân của chàng dừng lại trước bờ vực sâu thăm thẳm, rồi quay lại ngó Bạch Hàng Tố :

- Ngươi không... không muốn ta chết thật sao?

Bạch Hàng Tố gật đầu đáp :

- Ừ.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười, trầm giọng bảo :

- Vậy thì ta nghe lời ngươi, vì ngươi ta sẽ không chết nữa.

Bạch Hàng Tố nói chàng ghê gớm thật không sai chút nào.

Bạch Hàng Tố liếc nhìn vực sâu thăm thẳm sát dưới chân Đặng Tiểu Nhàn, nàng không khỏi rùng mình ớn lạnh, nàng biết rõ tính khí của chàng nếu không ngăn cản chàng có thể nhảy xuống dưới đó thật sự, giọng nàng run run :

- Tiểu Nhàn, mau... mau xích lại gần đây một chút.

Đặng Tiểu Nhàn nói giọng cương quyết :

- Không, ngươi phải trả lời ta trước đã.

Bạch Hàng Tố khẽ buông tiếng thở dài đành phải miễn cưỡng đáp :

- Được rồi, ta cũng không muốn chết nữa.

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười, giọng cười chan chứa tình cảm phát xuất từ đáy lòng chàng, đôi mắt chàng sáng rực, ánh mắt đắm đuối nhìn xoáy vào nàng tựa như muốn hòa tan nàng ra, rồi chàng chầm chậm đi tới, đầu hơi cúi xuống.

Bạch Hàng Tố muốn trốn chạy nhưng ánh mắt của Đặng Tiểu Nhàn, con tim chàng, toàn thân chàng phát ra sức hút tựa như miếng nam châm, một lực hút vô hình nhưng mãnh liệt vô cùng, hấp dẫn nàng làm cho nàng cũng từ từ bước tới.

Đôi môi họ nhanh chóng gắn chặt vào nhau, hai người nghe thấy con tim cùng đập dồn dập bởi vì chưa lúc nào tâm hồn họ gần nhau như lúc này.

Phía xa xa, trên một ngọn tiểu sơn có một đôi mắt đang lóe sáng nhìn chằm chằm không chớp vào Đặng Tiểu Nhàn và Bạch Hàng Tố.

Hắn tuy bịt một miếng vải đen che mặt, nhưng không giấu nổi ánh mắt đố kỵ, song mục như hai hòn lửa đỏ rực, lẩm bẩm một mình:

“Hừ, Đặng Tiểu Nhàn, điểm này thì ngươi mạnh hơn ta. Ta có gì thua kém ngươi nào? Nhưng mà Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố ba thiếu nữ đều là trang quốc sắc thiên hương, nhan sắc diễm lệ tuyệt trần, đối với ngươi tình yêu sâu đậm khôn lường, khiến ta ôm hận trong lòng, vạn kiếp không nguôi”.

Gã bịt mặt càng nhìn càng thêm giận dữ, miệng thầm thốt lên những lời thóa mạ cực kỳ cay độc :

- Đặng Tiểu Nhàn, ngươi cứ đợi đấy mà xem ta sẽ làm cho ngươi phải khổ hận suốt đời, chết không nhắm mắt. Hừ, ta sẽ tặng cho ngươi hai cái sừng...

Gã bịt mặt căm hận liếc nhìn Bạch Hàng Tố và Đặng Tiểu Nhàn một cái, rồi nhẹ nhàng tung mình

lẹ như điện xẹt trong phút chốc đã mất hút vào màn đem dày đặc.

Trên đỉnh núi đối diện, Đông Địch Thu Hàn Vân sắc mặt tái xanh đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn và Bạch Hàng Tố đang hôn nhau say đắm dưới gốc cây không tùng trong lòng lửa giận bốc lên bừng bừng, thân hình nhẹ nhàng di động thu thế như muốn lao ra.

Bất ngờ bóng người lẹ làng lướt qua, mau tựa sao băng sẹt xuống, giơ tay ôm lấy hữu cước của Thu Hàn Vân thân hình quỳ mọp dưới đất quyết không chịu buông ra.

Đông Địch Thu Hàn Vân ánh mắt lạnh giá, liếc xéo Lãnh Nguyệt My giọng bà âm trầm thét lên :

- Bỏ tay ra! Nếu không... ngươi sẽ bỏ mạng lập tức dưới chưởng của ta.

Lãnh Nguyệt My ngẩng đầu vẻ mặt không hề tỏ ra sợ sệt ân sư.

Thu Hàn Vân nhìn Lãnh Nguyệt My trong lòng thương hại, không nỡ hạ thủ. Hồi lâu bà mới khẽ thở dài, thần sắc đã hồng hào trở lại, hữu chưởng vừa đẩy ra đã từ từ thu lại, đứng lặng thinh không thốt lên lời.

Lãnh Nguyệt My cảm kích nhìn ân sư, khóe mắt lấp lánh như sắp khóc, giọng nhỏ nhẹ thưa :

- Sư phụ thấy hết rồi sao?

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời, buồn rầu buông tiếng thở dài không buồn để ý đến nàng.

Lãnh Nguyệt My nói tiếp :

- Hai người thật sự yêu nhau bằng cả tấm lòng, sống chết vì nhau, người không có lý do nào để chia rẽ bọn họ được. Sư phụ, người làm như vậy làm sao họ sống nổi?

Đông Địch Thu Hàn Vân lạnh lùng đáp :

- Nó nói với ta rằng suốt đời nó không lấy ai, ở một mình cùng ta...

Lãnh Nguyệt My vẫn bình thản nói :

- Không phải nàng đồng ý mà chẳng qua bị sư phụ bức bách đó thôi. Ơn sư phụ đối với nàng tựa như Thái Sơn, thử nghĩ xem làm sao nàng dám trái lời? Sư phụ không thể dựa vào chuyện ân oán năm xưa với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp mà đành lòng ngăn trở hạnh phúc của Tố muội.

Đông Địch Thu Hàn Vân với Lãnh Nguyệt My tuy danh phận sư đồ, nhưng tình cảm thân thiết như mẫu tử, lời nói của Lãnh Nguyệt My tuy động chạm tới bà, khiến cho bà không được vui, nhưng bà chẳng hề phiền trách mà chỉ hơi trầm sắc mặt :

- Cho nên ta mới quyết định để cho nó tự đi tìm hạnh phúc. Nó yêu ai cũng được, nhưng cấm quan hệ với Đặng Tiểu Nhàn.

Giọng Lãnh Nguyệt My buồn rầu pha chút phẫn nộ :

- Bởi vì Đặng Tiểu Nhàn là con trai của Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp? Hay là...

Thu Hàn Vân đưa tay đỡ Lãnh Nguyệt My đang quỳ dưới đất dậy, nét mặt sầu muộn, giọng than thở :

- My nhi, con nên biết, Tố nhi tuy không phải do ta sinh ra nhưng ta đã nuôi nấng nó từ nhỏ cho đến giờ. Mười mấy năm nay ta đã dành hết tình thương cho nó, yêu thương càng nhiều thì trách nhiệm càng nặng nề hơn. Ta không cho nó tiếp cận gần gũi với Đặng Tiểu Nhàn vì ta sợ rằng nó sẽ đau khổ như ta. Tình sâu đậm thì nỗi hận càng thêm nhiều, tim nó suốt đời tan sẽ bị tan nát không sao hàn gắn lại được.

Lãnh Nguyệt My tuy rất đồng cảm với nỗi khổ tâm của sư phụ, nhưng nàng không tán đồng với cách làm của bà, nàng liền cất tiếng hỏi :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp không để ý hay là đã bạc tình với sư phụ?

Thu Hàn Vân hai mắt ứa lệ, lắc đầu khẽ thở dài :

- Chuyện cũ đã qua rồi, không nên nhắc lại làm gì, vì lúc đó sư phụ...

Lãnh Nguyệt My thông minh hơn người, nàng đã nghe được chuyện tình của sư phụ mình với Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nay nhìn nét mặt của ân sư biểu lộ tình cảm, chứng tỏ suy đoán của mình là đúng, nàng liền nói tiếp :

- Sư phụ muốn nói là lúc đó nếu như quyết đoán kịp thời, không hề do dự thì Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp cũng không sợ làm tổn thương tình huynh đệ kết nghĩa của mình với Hoàng Lịch, người sẽ không rời bỏ sư phụ đúng không?

Lời Lãnh Nguyệt My tựa như mũi dao nhọn chích vào vết thương trong tâm hồn Thu Hàn Vân, bà không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, cất giọng nói :

- Cũng không thể nói là ta do dự bất định lúc đó nữ nhân tính tình kín đáo đâu có như các ngươi bây giờ. Suốt ngày cứ yêu với thương trên cửa miệng, đại cô nương cũng chẳng biết thẹn thùng là gì?

Lãnh Nguyệt My thấy sư phụ đã dần dần bình tĩnh trở lại, sự tình đã có chiều chuyển hướng, nàng bèn tiến thêm một bước thử thăm dò ý của ân sư :

- Sư phụ, người còn hận Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp không.

Thu Hàn Vân ngửa mặt lên trời hồi lâu, giọng bà buồn rầu :

- Thời hoa niên đã trôi qua rồi, thời gian đã khiến con người tự già đi, thời gian có thể thay đổi tất cả. Yêu ư? Hận ư? Ngay cả ta cũng không rõ lắm, người đã già yêu và hận cũng không mãnh liệt như thời còn trẻ nữa.

Lãnh Nguyệt My thấy thời cơ đã đến, vội vàng chuyển câu chuyện vào chính đề nàng dựa vào mình sư phụ, giọng nhỏ nhẹ :

- Người cảm thấy Đặng Tiểu Nhàn như thế nào?

- Ngài rồng mắt phượng thần thái y hệt như Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, nhưng có phần ương bướng hơn thân phụ, dám... nếu như Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp năm xưa chỉ cần bằng một nửa... có lẽ mối tình của ta đã thành, không phải ôm hận suốt đời như vậy. Ôi, trời xanh trêu ngươi...

Lãnh Nguyệt My chớp mắt, nàng đã đoán ra tâm tư của sư phụ, thầm mỉm cười trong bụng, giọng nàng chầm chậm nói :

- Sư phụ nói rằng nếu Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp năm xưa giống như con trai mình bây giờ, dám yêu dám chịu có lẽ tình yêu của người và Chu đại hiệp đã không phải đứt đoạn giữa chừng phải không?

Thu Hàn Vân chợt đỏ bừng mặt, lặng thinh không nói câu nào.

Lãnh Nguyệt My thấy ân sư mình tỏ thái độ như vậy, bèn từ tốn lấn dần lên, mỉm cười nói tiếp :

- Đặng Tiểu Nhàn là ái tử của Chu đại hiệp, Tố Tố tuy không phải do người sinh ra nhưng luôn gọi người bằng mẫu thân. Tại sao người lại không thành toàn cho họ, khiến cho mối trường hận vì tình với Chu đại hiệp ngày nay được bù đắp phần nào, há chẳng phải là điều tốt đẹp hay sao?

Lời Lãnh Nguyệt My nói không phải là vô lý. Hơn nữa, nàng lại yêu thương Bạch Hàng Tố vô cùng, coi Hàng Tố như em ruột mình, lại thêm lòng nàng cũng cực kỳ yêu thích Đặng Tiểu Nhàn, tuy chưa dám nói ra nhưng trong lòng đã thầm yêu trộm nhớ.

Lãnh Nguyệt My rất giỏi đoán ý người ta, nàng đã thấy rõ được tâm ý của sư phụ, bèn lắc nhẹ vai Thu Hàn Vân đoạn cười bảo :

- Sư phụ, người trả lời đi.

Thu Hàn Vân thở dài một tiếng, lắc đầu trừng mắt ngó Lãnh Nguyệt My một hồi, đoạn âu sầu bảo :

- Chao ôi, các ngươi lớn cả rồi, lông cánh đều đã cứng cáp. Sư phụ đâu có quyền giữ các ngươi lại, muốn làm gì thì tùy ý các ngươi.

Lãnh Nguyệt My không thể ngờ được một chuyện lớn lại được giải quyết một cách dễ dàng như vậy, nàng không khỏi lộ vẻ vui mừng, vội quỳ sụp xuống đất khấu đầu lạy tạ :

- Đa tạ sư phụ, đa tạ sư phụ.

Thau Hàn Vân liếc nhìn Lãnh Nguyệt My, bỗng bà cất tiếng cười :

- Hì hì... hì hì...

Lãnh Nguyệt My vội đứng bật dậy, ngơ ngác nhìn ân sư rồi nàng nghi ngờ, giọng nói có vẻ bất an :

- Sư phụ...

Thu Hàn Vân cười bảo :

- Con a đầu quỷ quái kia, đây là chuyện của Tố nhi và Đặng Tiểu Nhàn, cần gì ngươi phải phí sức tạ ơn. Hừ! Cái ma tâm quỷ kế của ngươi bộ sư phụ đây không biết hay sao?

Lãnh Nguyệt My khẽ giậm chân giọng hờn giận :

- Sư phụ à, người định nói xấu con hả?

Thu Hàn Vân nhìn nàng trân trân không chớp mắt, Lãnh Nguyệt My thấy sư phụ nhìn mình như vậy, bất giác nàng lúng túng cúi đầu xuống.

Thu Hàn Vân mỉm cười hỏi nàng :

- My nhi, con cũng yêu hắn phải không?

Lãnh Nguyệt My đỏ mặt xấu hổ, giọng nàng ngượng nghịu :

- Sư phụ ác quá cứ chọc đồ nhi hoài à.

Thu Hàn Vân lên giọng nói chậm rãi :

- Ngươi thích hắn có gì là không phải, một lang quân hai thiếp cũng được, để khỏi tránh ta không công bằng, hay thiên vị sư muội ngươi. Khuôn mặt Lãnh Nguyệt My càng đỏ bừng hơn, nàng nũng nịu lao vào lòng sư phụ, ôm chầm lấy bà lắc lắc giọng hờn dỗi trách móc :

- Sư phụ xấu chết đi được, ghét sư phụ ghê.

Đông Địch Thu Hàn Vân vừa lấy tay đẩy nàng ra vừa mắng :

- Đủ rồi, đủ rồi. Bộ ngươi tính làm cho gân cốt của lão sư phụ gãy rời hay sao? Mau đi canh chừng hai đứa kẻo nó lại buồn rầu đi tìm cái chết khiến ta thêm phiền bây giờ.

Lãnh Nguyệt My vui sướng mỉm cười luôn miệng, nàng nhẹ nhàng tung mình nhảy lên, thoáng chốc đã biến ra đằng xa.

Đông Địch Thu Hàn Vân khẽ buông tiếng thở dài, lặng im đứng đó, gió núi thổi mơn man trên tóc bà lay động, tà áo bà phất phơ trông thật đẹp, khuôn mặt không hề biểu lộ một chút cảm xúc, không biết là vui hay buồn tựa như vừa rơi mất vật gì. Rồi lại tựa như vừa tìm thấy vật gì, có lẽ bà đang chìm đắm trong dòng hồi ức xa xưa.

* * * * *

Bạch Hàng Tố và Đặng Tiểu Nhàn đang áp mặt kề tâm ôm chặt lấy nhau, chìm đắm trong tình yêu. Tuy không hề nói với nhau lời nào, chỉ lặng im yêu đến tận cùng, lòng cùng chung ý nghĩ rằng im lặng còn nói nhiều điều kỳ diệu hơn là lên tiếng.

Lãnh Nguyệt My thấy vẻ mặt mê đắm của hai người, trong lòng tự nhiên cảm động không nói nên lời, không nỡ xen vào tách rời họ ra, cố gắng giữ cho thanh âm không bật ra khỏi miệng mình.

Đặng Tiểu Nhàn đã tăng tiến rất nhiều về công lực, chàng không còn mê muội kém cỏi như ngày xưa, tuy ôm mỹ nhân trong tay say đắm như vậy, nhưng nhất cử nhất động của Lãnh Nguyệt My vẫn không thoát khỏi tai mắt của chàng, chợt thấy chàng đột nhiên biến sắc, thấp giọng quát :

- Ai đó?

Lãnh Nguyệt My nhướng đôi lông mày đen nhánh, cố ý đùa dai chọc tức hai người :

- Tố muội, sư phụ đến kìa.

Bạch Hàng Tố run bắn người, mặt xám ngắt chân như muốn khụy xuống.

Đặng Tiểu Nhàn vội đưa tay đỡ Bạch Hàng Tố dìu nàng đứng vững lại, tuy trong lòng chàng cố trấn tĩnh, những cũng bị vẻ sợ hãi của nàng làm cho chàng toát mồ hôi lạnh. Hồi lâu vẫn không thấy Đông Địch Thu Hàn Vân lộ diện, trong lòng không khỏi nghi hoặc đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt My đoạn thì thầm hỏi :

- Tỷ tỷ, cô cô đâu?

Lãnh Nguyệt My thấy Bạch Hàng Tố sợ chết khiếp như vậy, nàng cũng thấy thương hại không nhịn

được bèn cười hì hì rồi nói :

- Tố muội ơi, ngươi sợ thành tật rồi đấy. Ta... ta chỉ đùa ngươi cho vui thôi mà.

Bạch Hàng Tố vừa bực tức lại vừa buồn cười, nàng mím chặt môi định xông tới tát vào mặt Lãnh Nguyệt My một cái thật mạnh cho đã tức, nhưng chợt kìm lại, cất giọng dịu dàng pha lẫn giận hờn :

- Ngươi... ngươi làm ta sợ chết khiếp đi được. Sư tỷ, tỷ làm sao mà đến được đây, sư phụ đâu?

Lãnh Nguyệt My cố ý làm mặt lạnh, đoạn đáp :

- Làm sao à? Ngươi đến được, bộ ta không được hay sao? May mà ngươi còn nhớ tới sư phụ, người kêu ta đến đây để bắt ngươi về vấn tội.

Bạch Hàng Tô ngây người đứng lặng im, đôi mắt đỏ hoe cơ hồ sắp khóc.

Đặng Tiểu Nhàn thông minh tuyệt đỉnh, biết rằng Lãnh Nguyệt My đang cố ý chọc nàng, chàng vội bước lên trước, đến bên Lãnh Nguyệt My nói nhỏ :

- Tỷ tỷ, đừng chọc nàng nữa mà.

Lãnh Nguyệt My giơ tay ôm Bạch Hàng Tố vào lòng, chẳng thèm để ý tới Đặng Tiểu Nhàn, hai tỷ muội thân mật ghé sát vào tai nói nhỏ với nhau điều gì.

Thoáng chốc, Bạch Hàng Tổ sắc mặt tươi tỉnh, mỉm cười luôn miệng, giọng nàng ngạc nhiên hỏi lại :

- Tỷ nói thiệt đấy chứ?

Lãnh Nguyệt My tỏ vẻ không vui :

- Ta có khi nào lừa gạt ngươi chưa?

Bạch Hàng Tố cảm kích đưa mắt nhìn Lãnh Nguyệt My, giọng nàng nhỏ nhẹ :

- Sư tỷ, tiểu muội biết rằng người đã ra tay giúp đỡ. Đại ân đức này không biết cảm tạ sao cho hết, suốt đời tiểu muội không dám quên hảo ý của người.

Lãnh Nguyệt My khẽ đưa tay vuốt tóc nàng, đoạn giọng nói cực kỳ thân tình :

- Chúng ta đều là nữ nhân, hơn nữa lại là đồng môn, sư tỷ phải có trách nhiệm lo lắng cho ngươi, đâu cần ngươi phải tạ ơn với tạ nghĩa làm chi.

Đặng Tiểu Nhàn cứ đứng bên ngoài đưa tay gải đầu bối rối, không biết bọn họ đang thì thầm điều

gì, chàng không nhịn được liền nói chen vô :

- Hai người to nhỏ thì thầm cái gì vậy? Để ta đứng lẻ loi một mình mà không biết ngượng hay sao.

Bạch Hàng Tố liếc nhìn chàng, miệng đang muốn nói, đột nhiên đỏ bừng mặt vội vàng cúi đầu xuống.

Lãnh Nguyệt My nhìn Đặng Tiểu Nhàn đoạn nghiêm giọng bảo :

- Chuyện riêng của nữ nhân nói với nhau, một đại nam nhân như ngươi lại cứ kè kè một bên quấy rối, chúng ta lạc bước đến nơi hoang sơn này trong đêm khuya ngươi cũng phải rảo quanh bốn phía xem xét chung quanh, vạn nhất có xảy ra chuyện gì thì thật là mất mặt vô cùng.

Đặng Tiểu Nhàn thầm cảm thấy xấu hổ trong lòng, mình và Bạch Hàng Tố cứ mãi chôn chân ở đây nói chuyện yêu đương hầu như quên mất nhiệm vụ của mình, nếu như lỡ xảy ra chuyện không hay, chẳng những chàng không biết ăn nói ra sao với các bậc trưởng bối mà e rằng sẽ làm tổn hại đến thanh danh của gia phụ là Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Lãnh Nguyệt My thấy sắc mặt của Đặng Tiểu Nhàn liên tục biến đổi lúc đỏ lúc xanh mét, ngây người lặng im không nói, nàng lại cho rằng lời nói của mình quá nặng khiến chàng tức giận vội bước đến vỗ nhẹ vào vai chàng, giọng an ủi :

- Tỷ tỷ vì thương ngươi nên lời nói có hơi nặng nề mong ngươi chớ trách ta mới phải.

Đặng Tiểu Nhàn biết Lãnh Nguyệt My lầm ý chàng, vội cười bảo :

- Tỷ tỷ, ngươi nghĩ đến thế kia à, ngươi xem tiểu đệ là người nào?

Bạch Hàng Tố ngước nhìn chàng đôi mắt chan chứa ân tình mỉm cười nhỏ nhẹ nói :

- Vây... vậy ngươi còn chưa chịu đi ngay sao...

Đặng Tiểu Nhàn luyến tiếc nhìn Bạch Hàng Tố, chàng lẩm bẩm :

- Cái này thì...

Lãnh Nguyệt My khẽ đẩy chàng ra mỉm cười nói :

- Đi đi, còn đứng đó lẩm bẩm cái gì? Tất cả đều đổ lên đầu ta hết, còn ngươi cứ yên tâm đợi làm tân lang thôi.

Bạch Hàng Tố nguýt Lãnh Nguyệt My một cái, mặt ửng đỏ xấu hổ giọng bực tức mắng yêu :

- Sư tỷ, ngươi thật là đáng ghét.

Đặng Tiểu Nhàn nở nụ cười, trong lòng vui sướng, song cước điểm nhẹ xuống đất thân hình đã bay vút lên không lẹ như sao xẹt thoáng một cái đã biến mất tăm mất tích.

Chương 24: Hồi 24

Một tảng sơn thạch hay ngọn cây nào để tàng thân án mình được, còn bức thạch bích cũng không hề có chỗ lõm vào.

Cho dù thân pháp và khinh công của bóng đen nọ cao minh và nhanh nhẹn đến đâu chăng nữa cũng không thể trong nháy mắt biến mất như vậy được, điều duy nhất có thể xảy ra là hắn đã ém thân trốn vào trong sơn động...

Đặng Tiểu Nhàn suy nghĩ một lát tay nắm chặt chuôi kiếm cúi đầu chui vào sơn động cố tìm cho được bóng đen nọ.

Trong sơn động tối tăm dị thường, lên xuống nhấp nhô, thập phần khó đi.

May là gần đây chàng đã trải qua không ít biến cố nên đã có không ít kinh nghiệm giang hồ lại thêm tư chất hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, võ công tiến bộ rất nhanh, trên giang hồ võ lâm thật hiếm có đối thủ ngang sức với chàng.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ ngợi một hồi, suy đoán rằng trong nơi thâm sơn này nhất định phải có rất nhiều các thạch động tự nhiên có lẽ sâu đến mấy dặm xuyên suốt dãy núi, nhân đó sau khi xem xét xong một đoạn, chàng liền triển khai khinh công bộ cước chuyển động lẹ hơn.

Quả nhiên...

Ánh sáng bên ngoài chợt hiện ra, đúng là thạch động ăn xuyên trong núi, thông đến một sơn cốc khác khiến chàng điên lên vì sung sướng, bước chân nhanh hơn trong chớp mắt Đặng Tiểu Nhàn đã ra khỏi cửa động.

Chàng thận trọng quan sát kỹ cảnh vật trước mắt, đôi mày kiếm không ngừng di động mắt liên tục đảo quanh lòng thầm khen ngợi đoạn chàng nghĩ thầm:

“Thật là một nơi cẩn mật nếu như ngụy trang khéo léo miệng hang che mắt thiên hạ thì cho dù ta có thiên binh vạn mã dò xét từng tấc đất cũng khó mà phát hiện ra nơi này”.

Nguyên là tòa thạch động này không giống như sơn cốc mà do bốn vách núi thẳng đứng bao quanh một khoảng bình địa rộng độ vài trượng, càng lên trên càng nhỏ dần, chỗ có ánh sáng chiếu xuống chỉ là một tiểu động to bằng miệng giếng.

Dường như cái thạch tĩnh này là do người ta tạo nên, hiện tại chính vào lúc vầng trăng treo lơ lửng giữa trời ánh sao bóng trăng vàng chiếu miệng thạch tĩnh cho nên nơi này vẫn sáng rực.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng tung mình lên tiến vào thạch thất. Chỉ thấy vách đá xanh biếc ánh sáng lấp lánh phản chiếu tia sáng rọi lên người.

Khi nhìn kỹ gian thạch thất này lớn bằng hai căn phòng nhỏ ghép lại. Phía sau có một lối đi thông ra, dường như có thể dẫn đến một nơi nào khác.

Trong một góc thạch thất, để đầy đủ gối chăn mùng mền phía trên còn hằn dấu tựa như có người vừa mới ngủ dậy xong.

Trên mặt đất vô cùng sạch sẽ không có hột bụi nào cả, nếu như không có người quét dọn thì làm sao sạch được như thế?

Phía hành lang bếp lửa vẫn chưa hoàn toàn tắt hẳn, vài miếng thịt quay còn sót lại trên xiên nướng.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng cảm thấy lành lạnh không nén được sợ thầm nghĩ:

“Ta chỉ có một mình xông vào nơi hiểm địa, phải nên cẩn trọng mới được”.

Hốt nhiên...

Phía sau lưng chàng chợt có tiếng tay áo phất phơ nhè nhẹ. Đặng Tiểu Nhàn tâm thần chấn động vội quay người lại.

Chỉ thấy một đại hán râu tóc rối bù, mắt mở trừng trừng, tay xách cương đao đang lựa thế xông tới.

Đặng Tiểu Nhàn trở nhẹ cổ tay một tiếng động phát ra.

- Soạt...

Ô quang lóe lên thanh Mặc kiếm đã được rút ra khỏi vỏ cầm chặt trong tay chỉ vào mặt đại hán nọ, cất lên tiếng cười lạnh lùng trầm giọng quát lớn :

- Các hạ muốn thế nào đây?

Đại hán tóc rối nọ không nói một lời, đứng im như cũ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ phẫn nộ thấy gã đại hán không đáp cặp mày kiếm dựng lên, mắt lộ sát cơ vung kiếm hét lớn :

- Ngươi muốn chết?

Lời nói chưa dứt, ô quang chớp lóe kiếm ảnh như núi nhanh hơn điện xẹt cuồn cuộn lao tới trước ngực đại hán nọ.

Nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh thanh Mặc kiếm đen tuyền đã điểm tới cực kỳ lanh lẹ.

Quái lạ thay đại hán bị lưỡi kiếm xuyên thấu qua tim nhưng vẫn đứng sừng sững nguyên vị, không hề cử động cũng không hề thốt lên một tiếng rên rỉ.

Đặng Tiểu Nhàn thầm la lên một tiếng vội vã thu kiếm về rồi cúi mặt lui ra sau sắc mặt tỏ ra ngượng ngùng nhìn đại hán nọ không chớp mắt, chợt nghe...

Rầm...

Thân hình của gã đại hán nọ đã đổ ụp xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng nghi hoặc bụng thầm nhủ:

“Ai đã giết gã? Tại sao phải giết gã, chẳng lẽ là...”

Bất ngờ...

Từ phía hành lang thông qua nơi khác của gian thạch thất chàng đang đứng, truyền lại tiếng thét thê thảm của nữ nhân nghe như tiếng quỷ khóc ma rên trong đêm khiến cho người ta rợn tóc gáy không lạnh mà run.

Đặng Tiểu Nhàn chợt ngây người đứng lặng rồi như chợt tỉnh tung mình phóng đi theo hành lang nơi thạch thất lao vào bên trong.

* * * * *

Đao quang loang loáng...

Máu phun như mưa.

Tiếng la thảm thiết hợp với tiếng cười cuồng ngạo tạo nên bức tranh cực kỳ bi thương.

Một thiếu nữ đầu tóc rối tung, mặt dính đầy máu, tay chân đều bị trói chặt, diện mạo của nàng không nhìn rõ lắm, cũng không phân biệt rõ niên kỷ của nàng là bao nhiêu, song chỉ cần thấy đôi mắt long lanh ngấn lệ, lóng lánh như hai viên ngọc và thanh âm thánh thót trong trẻo như tiếng chuông ngân cũng có thể đoán rằng nàng còn rất trẻ và vô cùng xinh đẹp. Một nam nhân y phục cực kỳ hoa lệ

mặt bịt một miếng khăn đen, sau lưng đeo một chiếc túi da tay cầm một thanh đao dính đầy máu, đang trợn trừng nhìn nàng không chớp mắt, những tia nhìn của hắn lóe sáng kỳ dị tựa như mắt thú dữ vờn con mồi trước khi chết, tàn nhẫn đùa nghịch lăng nhục nàng.

Lúc này...

Thiếu nữ đầu tóc rối bù mặt dính bê bết máu, đôi mắt long lanh xinh đẹp đã không còn sáng trong nữa, nó đã đỏ ngầu như hai hòn than đầy vẻ thù hận và phẫn nộ.

Nàng không bật khóc, cũng không rơi lệ có lẽ những giọt lệ đã bị ngọn lửa hận thù phẫn nộ làm khô đi.

Nàng cũng không ngừng đưa mắt nhìn xoáy vào mặt hắn cơ hồ như muốn ăn tươi nuốt sống con người đang đứng trước mặt.

Gã bịt mặt nở nụ cười hiểm độc, giọng hắn lạnh lẽo cất lên :

- Nói, ngươi có chịu đáp ứng ta không?

Thiếu nữ nọ cương quyết không chịu nhục giọng cứng rắn nói lớn :

- Không, tuyệt nhiên không.

Gã bịt mặt toàn thân run lên bần bật, tức khí quát lớn :

- Vì hắn ư?

Thiếu nữ gật đầu đáp :

- Ừ, không sai.

Gã bịt mặt đau đớn như bị quất một roi vào mặt, lòng tự ái bị tổn thương nghiêm trọng khiến hắn giận dữ thét vang như sấm :

- Nói... ngươi phải nói cho ta biết! Ta... Ta có điểm gì không bằng hắn?

Thiếu nữ thấy đối phương tỏ vẻ tức giận như vậy, ánh mắt nàng lộ ra vẻ thích thú, tiếp đó nàng hừ lạnh một tiếng thanh âm hết sức nhỏ nhẹ nhưng cực kỳ tàn độc :

- Ngươi... ngươi đâu có điểm gì kém chàng...

Gã bịt mặt cảm thấy quá đột ngột, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ ngơ ngác đưa mắt nhìn nàng rồi từ từ cất tiếng :

- Ồ! Vậy... vậy thì...

Tia nhìn của thiếu nữ sắc như dao trợn mắt nhìn đối phương chằm chằm không chớp, ánh mắt như xuyên thấu tâm can hắn.

Gã bịt mặt bị ánh mắt sắc nhọn làm cho chấn động tinh thần. Dường như cảm thấy xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

Thiếu nữ lạnh lùng cất tiếng cười đoạn nói tiếp :

- Bởi vì... ngươi...

Gã bịt mặt hấp tấp ngẩng đầu lên hỏi tiếp :

- Ta? Ta thế nào?...

Giọng thiếu nữ xa xôi chứa đầy ác ý :

- Bởi vì ngươi không có...

Gã bịt mặt vội vã lên tiếng giọng nóng vội :

- Ta... Ta không có cái gì, nàng nói đi, ta có thể...

Thần sắc thiếu nữ đột nhiên biến đổi, hai mắt rực lửa nghiến răng rít lên :

- Bởi vì mi... mi không có tính người.

Gã bịt mặt nghe vậy tức giận run lên giọng phẫn nộ quát lớn :

- Câm mồm, ngươi dám...

Thiếu nữ bật cười cuồng dại cất giọng thóa mạ cực kỳ độc ác :

- Ta cứ phải nói, cái thứ cầm thú ma quỷ như mi ta hận... Ta hận ông Trời tại sao...

(Thiếu 24 trang từ 167 đến 190)

Chẳng phải là ngươi mưu sát lang quân ngươi sao...

- Á...

Một tiếng thét đau đớn vang lên dội vào vách đá hồi lâu chưa dứt. Gã bịt mặt giận điên người trợn tròn đôi mắt, ánh mắt rực lửa cánh tay phải của hắn đau buốt, thì ra thiếu nữ nọ thừa lúc hắn sơ ý đã há

miệng cắn mất của hắn một miếng thịt nơi tay phải.

Bốp...

Nàng đã lãnh trọn một cái tát nảy lửa của gã bịt mặt, đoạn hắn nhẹ nhàng phóng mình lên thoáng chốc đã bay đi mất tăm mất tích vào màn đêm dày đặc.

Thiếu nữ cũng bị lôi đi, mỗi bước nàng mỗi quay đầu nhìn lại không biết đây là sinh ly hay là tử biệt.

Trên nét mặt thiếu nữ tuy bị thương như vậy nhưng trong mắt nàng ánh lên những tia nhìn bất khuất kiên nghị, lòng nàng thầm gào lên điên cuồng:

“Hắn tuy làm ô uế thân xác ta nhưng không thể làm nhiễm bẩn tâm hồn ta được. Tiểu Nhàn hãy tha thứ cho ta, vì ta không thể chết bởi vì ta phải báo thù. Trời xanh ơi xin người che chở cho chàng”.

Bóng người đã đi khuất.

Lửa cũng đã tắt ngấm.

Khắp trong thạch động tối đen như mực bốn phía im ắng không một tiếng động một bầu tử khí bao phủ xung quanh.

* * * * *

Trời gần sáng.

Tiếng chim hót líu lo trên ngọn cây.

Phong Cái Thường Thắng Quân dường như do ăn quá nhiều bữa tối qua, bụng dạ không thể chịu nổi. Hoàng quá lão ôm quần chạy miết.

Lão vừa ngồi xuống chưa kịp đại tiện đã phải nhảy lên tựa như ngồi trên chảo lửa, ánh mắt bất an ngó quanh tứ phía, không thấy một bóng người lòng lão mới an tâm thở phào một tiếng bật cười hì hì lảm nhảm nói một mình :

- Ta thật đúng là... cái con bà nó, lão hồ đồ, còn ba cô nương trong xe mà ta làm như vậy, vạn nhất họ nhìn thấy thật là tổ bà nó... tổ bà đáng ghét! Thôi, tốt hơn là đi kiếm chỗ khác cho nó tiện.

Phong Cái Thường Thắng Quân kéo quần lên co giò chạy tiếp.

Thuật khinh công Phù Quang Lược Ảnh linh diệu vô cùng, hai chân chạm nhẹ xuống đất vút đi như làn khói mỏng chớp mắt đã ra ngoài mấy chục trượng.

Vách đá trơn bóng, những nhánh tùng lòa xòa che ngang cỏ cây mọc rậm rạp quả là một nơi cực kỳ kín đáo.

Thường Thắng Quân hớn hở ra mặt vội ngồi thụp xuống tiếp đó là những tiếng kêu và mùi xú uế xông lên.

Mặt lão đỏ tía tai rên lên hừ hừ, trong lòng cảm thấy khoan khoái vô cùng, lát sau lão hứng chí hát lên nho nhỏ.

Tiếng hát của lão chợt tắt nửa chừng, tựa như bị ai dùng dao chặn ngang giữa họng.

Thường Thắng Quân lấy tay sờ sau gáy rồi đưa lên mũi ngửi bỗng lão cau mày lắc đầu ngửa mặt ngó hai con quạ đen đang bay vút qua, đoạn ra miệng mắng lớn :

- Hừ! Tổ bà mi, bộ mi đui mắt hay sao, cái đồ thối tha của mi, cứ nhằm đầu của lão tổ nhà mi ị xuống.

Phong Cái Thường Thắng Quân còn đang há miệng ra chửi mắng, đột nhiên lão trố mắt ngây người ngạc nhiên nhìn trừng trừng trước mặt.

Bất ngờ...

Bóng người lướt qua nhanh như điện xẹt từ trên vách đá phóng lên phía đỉnh núi đối diện.

Phong Cái Thường Thắng Quân dụi mắt đoạn như chợt hiểu ra lấy tay vỗ đầu lớn tiếng mắng :

- Con bà mi hóa ra là mi làm cho hai con chim ngu muội kia kinh sợ bay ra ị lên gáy của hóa tử gia gia đây. Tôn tử to gan kia, ông tổ mi đây không tha mi đâu.

Nói đoạn quần chưa kịp cột lại lão đã nhẹ nhàng lắc mình, người đã lao vút lên không trung nhằm hướng vách đá bay tới. Thân hình xẹt ngang như điện phút chốc người đã bay cao hơn mười trượng, khi khí lực sắp cạn, liền thấy thân hình di động chậm lại, chỉ thấy lão hít một hơi chân khí, tả cước búng ra một cái mượn đà người lại bay cao thêm mười trượng nữa.

Thân hình Thường Thắng Quân tuy cao to nặng nề nhưng thuật khinh công của lão cao hơn người một bậc thân pháp nhẹ nhàng linh hoạt lanh lẹ vô cùng, hiếm có trên đời chỉ trong chớp mắt lão đã đứng trên đỉnh vách đá cao vút nọ.

Thường Thắng Quân nhìn quanh tứ phía lão tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một người nào cả, điều này khiến lão cực kỳ bối rối vò đầu bứt tai nói lẩm bẩm trong miệng :

- Quái lạ, cái gã chết bầm có nhanh thì cũng chẳng bằng lão hóa tử này đâu, cớ sao lại không thấy

hắn kìa, hắc hắc, cái đồ chết tiệt này có chui vào Địa ngục chăng nữa cũng không thoát khỏi lão tổ nhà mi đây đâu.

Thường Thắng Quân bước lên trước đưa mắt dáo dác kiếm, đi chưa được mấy bước thốt nhiên dừng ngay lại dụi mắt một hồi rồi bật cười thầm trong bụng.

- Thì ra ở dưới một bụi cây thấp cách đó không xa lắm phía bên phải có một chiếc dây lưng bằng vải xám bay phất phơ theo gió, nhìn không thấy đầu và chân, chỉ nhìn thấy một cặp mông trắng toát đang ngồi đại tiện.

Thường Thắng Quân vừa giận vừa tức cười, lão mắng thầm:

“Tiểu quỷ thối tha kia, mi đã không để cho lão hóa tử dễ chịu ta cũng chẳng để mi sung sướng đâu”.

Thường Thắng Quân vừa nói vừa nhặt một hòn đá nhỏ ở dưới đất lên đoạn ngầm vận nội lực ném mạnh vào cặp mông trắng toát kia.

- Á...

Tiếng la đau đớn kinh ngạc vọng tới gã kia vội nắm lấy quần chạy về phía trước.

Thường Thắng Quân bật cười khoái chí ngất ngưởng quay người toan bỏ đi.

- Đứng lại.

Thường Thắng Quân thoáng kinh ngạc, bộ cước cũng ngừng chuyển dịch sắc diện biến đổi đột ngột, lòng thầm nghĩ:

“Cái gã chết tiệt này không gào to, suýt nữa ta cũng quên mất nơi hoang sơn thâm cốc này, độc xà mãnh thú vô cùng bình thường không có gì lạ cả, còn hắn đột ngột xuất hiện, ngụy dị khả nghi vô cùng nhất định là có điều chi bất thường ta phải quay lại ngó hắn mới được”.

Thường Thắng Quân vừa quay đầu lại một bóng người thấp bé lẹ như ánh chớp từ phía trên sơn đạo quanh co uốn lượn đã vút tới đứng sững trước mặt lão.

Người này tuổi khoảng ngoài tam tuần vẻ mặt bịnh hoạn, da vàng như nghệ, thân hình gầy đét hai vai nhô cao nhưng đôi mắt chuột ti hí của hắn cứ chớp liên hồi ánh mắt lạnh lẽo âm hiểm sắc như lưỡi dao.

Thường Thắng Quân vừa đưa mắt dò xét hắn ta vừa từ từ cất tiếng :

- Tiểu tử, mi gọi ta phải không?

Hán tử mặt vàng lạnh lùng đáp :

- Không sai.

Thường Thắng Quân trợn mắt bực tức nhìn hắn ta giọng lão lạnh lẽo :

- Có cái quỷ ma chết bà gì thì nói ngay đi, lão nhân gia đây không có thì giờ để nói chuyện vô ích với mi đâu.

Hán tử mặt vàng trợn ngược đôi lông mày trầm giọng nạt lớn :

- Lão tiểu tử hôi hám kia, ngươi chớ làm bộ giả điên giả khùng, để mong qua mắt được ta, ngươi phải trả lại cho ta một cái mới hợp với công đạo chứ, nếu không...

Thường Thắng Quân cười hì hì khoa chân múa tay bảo hắn :

- Trả cho ngươi cái công đạo à? Được lắm, hồi nãy ta đánh vào cái bàn tọa nhỏ xíu của mi, hà! Bây giờ ta để cái bàn tọa già lão ra cho mi đánh lại được chứ?

Thường Thắng Quân nói xong liền xoay người lại chìa cặp mông của mình về phía hán tử mặt vàng đoạn cười hì hì gọi lớn :

- Tiểu tử, lại đây!

Hán tử mặt vàng nộ khí xung thiên cánh tay phải chợt vung ra, ngân quang lóe sáng, trong tay hắn cầm một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao cực kỳ sắc bén chỉ vào mặt Thường Thắng Quân tức giận quát lớn :

- Ngươi muốn chết!

Ngân quang lấp loáng vang lên nhanh lẹ vô cùng, tả chưởng của hắn cũng đồng thời đẩy ra, lưỡi đao nhằm vào đại huyệt Bộ Lang mãnh liệt chém tới, tả chưởng đánh vào yếu huyệt Dương Môn của đối phương. Đao ảnh loang loáng bao phủ chung quanh, chưởng phong cuốn tới uy lực phát ra thật là ghê gớm.

Sự việc xảy ra cực kỳ mau lẹ xem chừng lão phong trần dị nhân Thường Thắng Quân sắp phải phơi thây tại chỗ.

Song Thường Thắng Quân chẳng hề có chút phản ứng. Vẫn chìa cái bàn tọa của mình vào mặt hán tử nọ tựa như không hề hay biết cái chết sắp đến nơi.

Hán tử mặt vàng nọ không khỏi lộ vẻ vui mừng yên lặng hạ thủ, tin chắc đối phương phải táng mạng dưới tay mình, chợt gã trầm giọng quát lớn :

- Lão tiểu tử chịu khó nằm xuống cho dễ chịu nhé!

Trong tích tắc lúc lưỡi đao sắp chạm vào thân thể của Thường Thắng Quân bỗng nghe hán tử nọ la lên một tiếng kinh ngạc, mắt chợt hoa lên cái bàn tọa của lão hóa tử nọ không biết đã biến đi đâu mất.

Hán tử mặt vàng thấy đao chưởng của mình đánh vào khoảng không, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, vội vã thu đao chưởng về đoạn phân thân đảo bộ thuận thế lao tới trước, ứng biến vô cùng lanh lẹ. Song vẫn chậm một bước.

Phía sau lưng hán tử nọ đã vang lên tiếng cười ha hả, tiếp đó vọng tới thanh âm quái dị của Thường Thắng Quân :

- Tiểu quỷ kẻ nằm xuống dưới là mi đó.

Nói chưa dứt lời hán tử mặt vàng nọ đã bị lãnh trọn một cú đạp thật mạnh vào mông, bước chân gã loạng choạng, thân hình gã đổ ụp té sấp mặt xuống đất.

Hán tử vừa té xuống đã mau chóng lồm cồm bò dậy, khuôn mặt gã dính đầy bùn đất, máu tươi ri rỉ chảy ra hai chiếc răng cửa đã bị gãy lìa miệng khạc ra một bụm máu.

Gã này thật là lì lợm, không thèm đưa tay chùi vệt máu trên mặt, thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao đã hoành ra phía sau đoạn quay đầu sa xuống.

- Ha! Cái lão quỷ già biến đâu rồi kìa?

Hán tử nọ trợn tròn mắt, nét mặt nghi hoặc đứng ngẩn người im lặng xuất thần tại chỗ.

Nguyên là trước mặt gã trống không, còn Thường Thắng Quân không biết đã biến đi đâu rồi.

Hán tử mặt vàng cấp nộ công tâm nhảy dựng người, giận dữ thét vang như sấm đoạn mở miệng thóa mạ :

- Lão quỷ hôi hám kia cái giống tạp chủng nhà mi chớ chạy đứng ra đây để ta...

Gió sớm nhẹ thổi, sương phủ mờ mịt bóng dáng của lão hóa tử không thấy đâu nữa. Chỉ có tiếng thóa mạ gầm vang, đập vào vách đá rồi dội lại.

Hán tử nọ bực tức nhổ đất cát và máu còn dính trong miệng ra tiếp đó cất tiếng mắng chửi :

- Lão quỷ chết tiệt kia ngươi rụt cổ không chịu lộ diện ta sẽ lôi cái con bà ngươi...

- Cái đồ cẩu tạp chủng nhà mi to gan!

Ặc... ặc...

Tiếng chửi của hán tử nọ đột ngột ngừng lại, không phải là hắn không chửi nữa mà là miệng gã đã bị một cây tùng to bằng cổ tay ấn chặt vào khiến hắn không thể nào lên tiếng chửi được nữa. Chân tay gã luống cuống bộ dạng trông thật tức cười.

Liền đó vọng lại tiếng cười ha ha thích thú của Thường Thắng Quân.

Hán tử mặt vàng vội ngước mắt nhìn về phía cây tùng nơi phát ra tiếng cười quái gở nọ.

Chợt thấy ở trên ngọn cây tùng có một lão hóa tử đang ngồi vắt vẻo trên đó dáng vẻ tựa như điên khùng mặt mày hớn hở.

Cây tùng tuy bị gió thổi lắc lư không ngừng nhưng thân hình lão không hề di động cơ hồ như bị đóng chặt trên thân cây, miệng không ngớt phì phà nhả khói, sắc mặt tươi tỉnh thần thái cực kỳ an nhàn.

Chưa nói đến võ công nội lực của Thường Thắng Quân mà chỉ cần thấy cái ngón khinh công này của lão cũng đủ làm kinh thế hãi tục, giang hồ võ lâm phải kính nể.

Nếu như hán tử mặt vàng kia biết tự mình rút lui hoặc bỏ chạy từ trước thì còn có thể bảo toàn được tính mạng song nộ khí của gã bốc lên cao che mờ lý trí quên đi sự lợi hại của địch thủ, tay hắn cầm thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao chỉ vào mặt Thường Thắng Quân trầm giọng chửi mắng :

- Cái lão quỷ thối tha kia, có dám xuống đây...

Thường Thắng Quân cất tiếng cười lạnh, sắc mặt băng giá mắt chiếu ra sát cơ trùng trùng, lạnh lùng bảo hắn :

- Được, mi hãy đợi đó.

Phong Cái Thường Thắng Quân không hề động đậy tư thế, vẫn ung dung thoải mái ngồi yên như cũ, nhưng thân hình đã từ từ rời khỏi ngọn cây bay là tà xuống trước mặt gã.

Hán tử mặt vàng bị Thường Thắng Quân đùa cợt mấy lần khiến cho hắn hận lão tới tận xương tủy, nên hắn không nói tiếng nào cánh tay phải vươn ra, ngân quang chớp lên lẹ hơn điện xẹt, đao lúc điểm lúc đâm nhằm thân hình của Thường Thắng Quân lia tới.

Thường Thắng Quân không ngờ rằng đao pháp của hán tử mặt vàng này lại sắc sảo như vậy kình phong phát ra kinh người khí thế lanh lẹ như chớp điện, trong nháy mắt mũi đao đã cắt ngay trước ngực.

Nhưng Phong Cái Thường Thắng Quân đứng đầu trong Tứ đại trưởng lão của Cái bang nổi danh giang hồ uy chấn võ lâm, suốt mấy chục năm nay ít có địch thủ võ công đã đạt tới hóa cảnh, không lẽ chỉ là hư danh thôi sao?

Quả nhiên cao nhân tất có gan hơn người, chỉ thấy lão đang ngồi dưới đất bất ngờ ngửa người ra sau một cái lẹ hơn sao xẹt, mũi đao bốc lên hàn khí ghê người đã lướt qua chéo áo của lão thiếu chút nữa là lão đã phải thọ thương rồi.

Tiếp đó...

Thường Thắng Quân bật người lao vút lên không rồi thuận đà xoay tròn một vòng đoạn nhanh hơn sao băng điện xẹt, trong tích tắc đã nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng hán tử mặt vàng.

Hán tử kinh hãi tròn xoe đôi mắt, hắn chưa kịp chớp mắt một lần nào vì thấy mình đã dốc ra toàn lực đánh tới chẳng những không thể đả thương được địch thủ, mà ngay cả đối phương tránh thoát như thế nào hắn cũng mơ hồ không rõ, trong lòng cực kỳ hổ thẹn chỉ có nước đập đầu chết tươi cho khỏi nhục nhã.

Hán tử mặt vàng vô cùng kinh hãi xiêu hồn lạc phách, vội rùng mình lắc vai song cước điểm nhẹ xuống đất thân hình gã đã lao đi lẹ như tên bắn bay bổng lên không trung.

Hắn nhanh song Thường Thắng Quân còn nhanh hơn hắn một bực, cánh tay phải vung ra lẹ như ánh chớp, chiếc ống điếu dài đã gõ xuống sau gáy của hán tử nọ.

Chiếc ống điếu dài gõ xuống không hề nặng nề, hơn nữa cũng không trúng vào những đại huyệt nhưng gã hán tử mặt vàng nọ dường như chịu không nổi, cứ vừa chạy vừa nhảy, miệng không ngớt la lên như quỷ khóc ma gào, tay không ngừng đập vào gáy tựa như bị trúng phải tà môn độc vật vậy.

Bộ dạng của Phong Cái Thường Thắng Quân hệt như một tiểu ngoan đồng khoa chân múa tay liên hồi, vừa cười vừa vỗ tay reo lên thích thú nhìn theo hán tử vừa chạy vừa phủi tay giống như khỉ ăn ớt trông cực kỳ buồn cười.

Thì ra là trong cái ống điếu của Thường Thắng Quân nhét đầy lá thuốc đang nghi ngút tỏa khói lửa than bốc lên đỏ rực, nguyên một bụm than đỏ hồng trút hết vào gáy hán tử nọ khiến cho thịt cháy xèo xèo, mùi khét xông lên ngạt thở đương nhiên đau đớn không sao tả xiết.

Hán tử vừa chạy vừa nhảy đáng lẽ đừng lấy tay đập đập thì tốt hơn, đằng này gã vừa nhảy vừa chạy, vừa lấy tay đập thật là hỏng bét mọi chuyện, làm cho đốm lửa bay tứ tung, chỗ thịt lại mềm gặp lửa đốt nóng, rát quá bèn rú lên, như ma gào quỷ khóc. Thân hình nhảy nhót cuồng loạn như trúng phải tà ma độc vật.

Một hồi lâu sau...

Hán tử mặt vàng mới từ từ bình tĩnh trở lại, mắt gã trợn ngược, cơn giận bừng bừng bốc lên nắm thanh đao xỉa vào mặt Thường Thắng Quân nộ khí thét vang :

- Lão quỷ ta không giết ngươi thề không làm người.

Thường Thắng Quân bật cười hì hì nheo đôi mắt, lắc đầu lia lịa đưa tay vuốt chóp mũi nói lớn :

- Cái miếng thịt phế liệu của mi đó hả? Tiểu quỷ có lẽ mi lại phải đầu thai chui vào bụng mẹ lần nữa, may ra... Còn lão hóa tử ta đây đâu có quan hệ gì, bộ mi định ăn vạ với ta hay sao?

Hán tử bị lão liên tiếp thốt ra những lời đùa cợt chọc tức mình hắn giận điên người cắn răng tức giận xoay cánh tay phải vũ động thanh đao múa lên vun vút đao phong rít lên thanh âm sắc lạnh ngân quang chớp lên, mũi đao điểm tới giữa ngực đối phương.

Thế công lần này của hắn uy lực hung mãnh vô cùng, đao pháp thần tốc tuyệt luân.

Phong Cái Thường Thắng Quân nhẹ nhàng tung mình, thân hình như cành thông đổ rạp trước gió, ánh đao loang loáng điểm tới vừa đúng lúc lướt qua đế giầy, người lão chợt trầm xuống hữu cước lợi thế điểm nhẹ lên thân đao, rồi mượn sức phóng vút lên cao, đoạn đảo mình trên không nhanh hơn điện xẹt. Hấp một cái, thân hình đã nhẹ nhàng lướt tới sau lưng hán tử mặt vàng, hữu thủ lão vươn tới cầm ống điếu gõ vào sau lưng của hắn một cái.

Hán tử mặt vàng sợ đến vỡ mật bất giác lại co giò chạy nhảy loạn xạ, vừa giơ tay ra sau đập đập vào gáy.

Chương 25: Phong Cái Lấy Mạng

Thường Thắng Quân cúi mình gập xuống ôm bụng cười như điên :

- Cái con bà mi đồ tiểu đầu quỷ, cái ống điếu của lão hóa tử đây đâu phải là cái con bà chết tiệt nhà mi, tai sao mi cứ chạy nhảy loạn xạ, đập đầu đập cổ như vậy? Bị sốt rét rồi phải không tiểu quỷ?

Hán tử mặt vàng nọ mặt đỏ gay hai mắt trợn tròn như muốn bốc lửa chợt quay người hoành đao trầm giọng thét :

- Mấy cái ngón tiểu xảo quỷ của ngươi đâu phải là bản lĩnh, xem chừng Phong Cái Thường Thắng Quân bất quá chỉ là hư danh.

Thường Thắng Quân đột nhiên biến sắc đôi mắt nheo lại lạnh lùng bảo hắn :

- Ái chà! Thì ra tiểu quỷ nhà mi theo sát bọn ta, mi đã sớm biết rõ tông tích của ta à. Được rồi nãy giờ lão nhân gia ta đây chỉ bất quá đùa với mi một chút cho vui thôi. Bây giờ mi có muốn chạy cũng không thoát được đâu.

- Lại đây, lại đây, tiểu quỷ mi sẽ có cái tuyệt nghệ kinh người gì cứ đem hết ra đây, hóa tử gia gia ta sẽ tận tình tiếp đãi cho mi hài lòng.

Hán tử này bản tính cực kỳ cuồng ngạo bị Thường Thắng Quân hí lộng đùa giỡn làm hắn tức tối không chịu được, hắn lắc vai lao về phía Thường Thắng Quân, Tam Tiên Lưỡng Nhật đao trong tay hắn chớp lên lẹ tựa sao sa điện xẹt trong nháy mắt đã công ra ba chiêu điểm tới ba yếu huyệt Huyền Cơ, Khí Môn và Tương Đài của đối phương.

Đồng thời tả chưởng đang để bình ổn trước ngực cũng đẩy ra ấn tới huyệt Bộ Lang của địch nhân tiếp đó dùng thế Tạc Mã Hồi Thân co chân đá thốc lên cổ tay phải đang cầm ống điếu của Thường Thắng Quân.

Đạo chưởng độc cước liên hoàn phát ra phút chốc đã xuất thủ liền năm chiêu.

Thế đánh cực kỳ mau lẹ mong chiếm lấy tiên cơ, chỉ thấy đao quang lấp lánh muốn hoa cả mắt chưởng phong đẩy tới ào ào nghe rợn người, kình khí tuôn ra cuồn cuộn xa hơn một trượng.

Thường Thắng Quân trong lòng hơi chân động lão nghĩ thầm:

“Cái gã tiểu quỷ này cũng có chút tuyệt nghệ đấy chứ, tiếc rằng hắn bị hung tinh chiếu mạng xui xẻo gặp phải ông tổ đây”.

Thường Thắng Quân lạnh lùng cất tiếng cười không thèm thối lui cứ xông thẳng vào, tả chưởng nhanh nhẹn trầm xuống, ngũ chỉ nhúm lại chụp vào huyệt Thái Xung của hắn, ống điếu bên tay phải điểm vào hư không.

- Keng…

Tam Tiên Lưỡng Nhật đao đã bị chặn lại, thuận đà Thường Thắng Quân xoay ngang ống điếu đập vào khớp tay trái của hắn.

Phép dĩ công chế công tinh diệu vô cùng, thật không hổ thẹn là một danh gia tuyệt nghệ, trong thoáng chốc đã chuyển thủ thành công bức bách đối phương, nếu như trong mình không có võ công tuyệt thế quyết không thể làm như vậy.

Hán tử mặt vàng thầm la một tiếng không xong, vội ngửa người hóp bụng, song cước đạp mạnh xuống đất ngửa người lẹ ra sau, thân hình đã bay ra ngoài xa chừng một trượng.

Cho dù phản ứng nhanh như vậy nhưng cổ tay trái và mặt chân phải của hắn vẫn bị chiếc ống điếu và chỉ phong của Thường Thắng Quân quét trúng.

Một cảm giác đau buốt, rát bỏng đã khiến hắn loạng choạng suýt đâm đầu ngã nhào xuống đất.

Phong Cái Thường Thắng Quân được thế lướt tới, lão cất tiếng cười mỉa mai châm chọc, đoạn lên tiếng bảo hắn :

- Hừ tiểu tử, mi bảo lão hóa tử ta chớ chạy. Hắc… Hắc… Mi liệu có chạy nhanh hơn ta không? Ủa sao vậy? Định vội vàng chụp khăn tang đội hay sao?

Hán tử mặt vàng nọ mắt lộ hung quang, hắn không nói tiếng nào, tay phải hắn chợt sờ vào người lấy ra một vật gì đoạn vung tay ném ra.

Chỉ thấy một luồng hắc quang lẹ hơn sao xẹt bay thẳng tới chỗ Thượng Thắng Quân đang đứng, chợt có một tiếng động nhỏ vang lên :

- Xẹt… xẹt…

Liền đó…

- Ầm…

Một tiếng nỏ lớn vang lên chấn động, đốm lửa bắn tung khắp nơi, đất rung núi lở, kinh thiên động

địa.

Nơi Thường Thắng Quân đang đứng đã biến thành một hố sâu chu vi độ hơn một trượng.

Hai con thỏ rừng đang tránh lùi ở đằng xa bị chết ngay tức khắc, từ trong xác nó bốc ra một mùi khó chịu bay khắp tứ phía, trong nháy mắt chỗ đó chỉ còn lại một đống tro tàn xác thú đã bị hóa thành tro.

Hán tử mặt vàng cười gằn một tiếng, đoạn trầm giọng bảo :

- Lão quỷ, ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi đó. Xin lỗi nhé, thiếu gia phải đi đây.

Hán tử mặt vàng còn chưa nói dứt lời, đột nhiên cảm thấy lành lạnh sau gáy, hắn không khỏi rùng mình, giọng run run quát :

- Ai?

Hồi lâu không thấy có tiếng trả lời hán tử mặt vàng đảo mắt, cánh tay phải nhanh lẹ vươn ra cầm thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao đột ngột quét lẹ một vòng ra phía sau gáy. Tiếp đó chuyển động thân hình quay đầu ra sau định thần nhìn kỹ, bốn bề vắng lặng không hề có một bóng người.

Hắn chợt lạnh mình da nổi gai ốc sắc mặt âm trầm bất định, lát sau mới cất giọng cười đoạn lẩm bẩm tự nói một mình :

- Càn khôn bao la rộng lớn, sáng sủa như vầy, làm sao mà có quỷ ma ẩn hiện được, ta thực là sợ hãi vô lối, hừ! Con bà nó...

Câu chửi của hán tử mặt vàng chưa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt đã xanh tái không một chút huyết sắc toàn thân run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh đổ ra khắp người bởi vì hắn cảm thấy lạnh ngắt sau gáy.

Hắn ho khan một tiếng thu hết can đảm lấy tay sờ ra sau gáy, lẽ ra hắn không hề sờ thì tốt hơn, vừa sờ vào đó hắn đã suýt chết ngất đi vì sợ.

Bởi lẻ chiếc ống điếu bằng sắt lạnh như băng của Thường Thắng Quân đã lại dí sát vào sau gáy hắn.

Hắn tử mặt vàng trong lòng cảm thấy rờn rợn, thầm nghĩ:

“Là phúc hay là họa đây, nếu là họa thì tránh sao khỏi”.

Nghĩ đến đó hắn liền co chân, chân trái đột ngột quét mạnh ra sau, thân hình đồng thời xoay tròn nhanh hơn điện xẹt bay vút ra ngoài xa hàng mấy trượng.

- Trả mạng lại cho ta...

Tiếng kêu đòi mạng của Thường Thắng Quân vang lên nghe cực kỳ thảm thiết, chiếc ống điếu lạnh ngắt thủy chung vẫn không hề rời khỏi gáy hán tử nọ, song bóng hình của lão không còn thấy đâu nữa, nếu như lão không biết thuật ẩn thân vậy thì thế gian quả thật có quỷ hiện hồn.

Hán tử mặt vàng cũng không phải tầm thường, thân hình gã thoát lên thoát xuống có lúc quay tròn như cơn lốc, tránh đông né tây nhanh như điện xẹt lẹ tựa sao băng, trong phút chốc mồ hôi đã tuôn ra như mưa hơi thở cuồng loạn hồng hộc như trâu.

Nhưng mà chiếc ống điếu lạnh ngắt trước sau vẫn dán chặt sau gáy gã không hề nhích động khỏi chỗ một ly. Giống như một miếng thịt thừa dính sau gáy gã lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay.

Hán tử mặt vàng chẳng những không thấy được bóng dáng của Thường Thắng Quân, mà ngay cả đầu ống điếu lạnh ngắt cứ dính chặt sau gáy cũng không cách nào dứt bỏ nó ra được.

Lúc này trong lòng gã mới cảm thấy thực sự kinh hãi, bởi vì gã không thể nào tin được khinh công của ai lại có thể đạt tới cảnh giới siêu phàm như vậy.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Hán tử mặt xám ngắt như xác chết lẩm bẩm nói :

- Ngươi... ngươi là người, hay... hay là quỷ?

Thanh âm mơ hồ của Phong Cái Thường Thắng Quân từ phía sau lưng vọng tới :

- Mi... Mi hãy quay... quay đầu lại là thấy ta ngay mà...

Lại một thoáng trầm mặc.

Hán tử cắn răng thu hết can đảm quay đầu lại nhìn.

Chợt thấy Thường Thắng Quân đang bật cười lớn nháy mắt ngó vào mặt hắn ta.

Hán tử ngẩn người kinh ngạc mắt mở trừng trừng nhìn lão, mặt lộ vẻ nghi ngờ lát sau mới thấp giọng hỏi :

- Ngươi... ngươi là...

Thường Thắng Quân nhe răng nhăn mặt làm trò quỷ đoạn ung dung cười lớn đáp :

- Người...

Hán tử nghe nói là người hắn bỗng vững tâm yên dạ đưa mắt dò xét cất tiếng hỏi mà không dám tin vào mắt mình :

- Ngươi... ngươi còn chưa chết sao?

Thường Thắng Quân đắc ý bật cười ha hả :

- Chết? Ha ha, người tốt không sống lâu, ác nhân luôn trường thọ. Lão hóa tử ta đây đầu nổi nhọt chân chảy nước, bại hoại đến tận cùng cho nên quỷ không bắt hồn, Diêm vương không lấy mạng. Ta xem chừng tiểu quỷ nhà mi sắp được diện kiến Diêm vương rồi đó.

Thình lình...

Ánh đao bỗng chớp lên lấp lánh.

Bóng người bay bổng lên cao.

Hai thân hình vụt bay lơ lửng trên không nhập vào rồi chợt tách ra, âm thanh trầm đục vang lên.

Hán tử mặt vàng và Phong Cái Thường Thắng Quân đã đồng thời rơi xuống mặt đất.

Hán tử hoảng hốt vung mạnh thanh đao múa tới, một vầng ngân quang dày đặc tạo thành một màn đao trùng điệp chụp xuống đầu của Thường Thắng Quân, tiếng rít xé tai vang lên cuồng phong ào ạt cuốn tới hơi lạnh phát ra kinh người.

Thường Thắng Quân vẫn đứng sững như ngọn núi không hề động đậy, lão cất giọng cười lạnh bước tới trước, hữu thủ mau lẹ vươn ra nhanh hơn chớp điện chụp ngay chính giữa màn đao trùng điệp.

Thanh âm trầm đục lại vang lên, đao quang đột ngột tắt lịm.

Khuôn mặt hán tử mặt vàng hiện ra vẻ kinh hoàng cách tay trái mau lẹ rút về như bị điện giật không ngớt run lên cầm cập đoạn buông thõng xuống không hề nhấc lên nổi nữa.

Mạch Môn bên tay trái đã bị Thường Thắng Quân bóp chặt, thanh đao đang nhấc lên không thể nào hạ xuống được.

Thường Thắng Quân nhìn gã không chớp mắt rồi trầm giọng thét :

- Nói, tính danh của mi là gì?

Hán tử mặt vàng hừ lạnh một tiếng, giọng gã ngang ngược :

- Ta không nói, mi có thể làm gì ta được nào?

Thường Thắng Quân bật cười ha hả :

- Được lắm! Để coi cái giống tạp chủng nhà mi...

- Bốp...

- Choang...

Một tiếng la thảm thiết vang lên, tiếp đó thanh Tam Tiên Lưỡng Nhật đao trong tay hán tử mặt vàng đã rơi xuống đất. Sắc mặt gã tái nhợt mồ hôi lạnh ướt đẫm lưng áo, hữu thủ của hắn đã bị nát bấy trong năm ngón tay cứng như gọng kìm thép của Thường Thắng Quân.

Trong mắt Thường Thắng Quân lóe lên những tia hung quang :

- Tiểu quỷ, mi là môn hạ của Phích Lịch Thủ Âu Dương Quang phải không?

Hán tử gắng sức chịu đau lạnh lùng đáp :

- Tại hạ võ công không bằng ngươi, ta chết cũng không ân hận nuối tiếc, nhưng mà... ngươi đừng mong ta há miệng thốt ra một lời nào.

Thường Thắng Quân nháy mắt đoạn nói tiếp :

- Lão hóa tử thấy ngươi cũng có vẻ là một hán tử nên ta cũng không ép ngươi phải tiết lộ sư môn danh tính, mà chỉ cần ngươi nói mục đích tại sao ngươi có mặt ở đây, thì lão tử sẽ tha mạng ngươi! Nói mau!

Hán tử ngửa mặt nhìn trời im lặng không đáp.

Thường Thắng Quân bị chọc giận đôi mày bạc dựng ngược lạnh lùng cất tiếng cười :

- Tiểu quỷ mi còn bướng bỉnh cứng đầu, lão hóa tử đây tất sẽ có cách trị ngươi, không tin ngươi có thể nếm cái hương vị của Nghịch Huyết Đảo Lưu Vạn Châm Xuyên Tâm xem thử.

Hán tử mặt vàng dường như biết được sự lợi hại của Nghịch Huyết Đảo Lưu Vạn Châm Xuyên Tâm, sắc diện gã xám ngắt toàn thân run lẩy bẩy nhưng vẫn không chịu phục, gã lạnh lùng lên tiếng :

- Ta nói rồi, võ công ta kém ngươi, có chết cũng không tiếc nuối, ngươi là bậc tiền bối thành danh trên giang hồ, nếu như muốn dùng thủ đoạn này để lăng nhục, thì chớ trách ta xuất khẩu đả thương ngươi nhục mạ đến phần mộ tổ tiên...

Phong Cái Thường Thắng Quân trợn mắt tức giận râu tóc dựng đứng gầm lên như sấm :

- Mi... Mi dám...

Hán tử mặt vàng ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo đoạn không ngớt chửi mắng :

- Tổ bà mi, tổ tiên bát đại nhà mi cái lão hôi...

Thường Thắng Quân hai mắt đỏ ngầu năm ngón tay khụm lại như cái móc câu lẹ như tên bắn chụp vào cổ hán tử nọ máu tươi phun ra tung tóe, mắt hắn trắng dã hầu như sắp bỏ mạng gục chết tại chỗ.

Đột nhiên có âm thanh từ xa vọng lại :

- Thường huynh bớt giận, hãy lưu lại cho hắn một đường sống.

Nói chưa hết câu một bóng trắng đã uyển chuyển thướt tha lướt tới nhanh như sao xẹt Đông Địch Thu Hàn Vân đã nhẹ nhàng bay xuống đứng trước mặt Thường Thắng Quân.

Phong Cái Thường Thắng Quân vội buông tay đáp :

- Tiểu tử này không sợ chết lại còn cả gan mở miệng thóa mạ người ta, lão hóa tử giận quá mới động thủ đả thương hắn, khiến cho Thu nữ hiệp thất tức cười...

Đông Địch Thu Hàn Vân mỉm cười nói tiếp :

- Thường huynh thật quá khiêm tốn, để ta hỏi hắn xem...

Đông Địch Thu Hàn Vân chưa nói xong, chợt nghe...

- Bịch...

Hán tử mặt vàng đã ngã nhào xuống đất.

Thường Thắng Quân sa sầm nét mặt lạnh lùng mắng :

- Cái đồ chết bằm ngươi dám giả vờ chết sao.

Thường Thắng Quân nói xong xuất thủ nhanh như chớp chụp vào giữa ngực, muốn lôi hán tử mặt vàng đứng dậy.

Bất ngờ...

Một luồng sáng xanh lóe lên nhanh hơn ánh chớp, đúng lúc bàn tay của lão sắp chạm vào y phục hán tử nọ thì chiếc ngọc địch trong tay Thu Hàn Vân đã ngăn bàn tay của lão lại.

Thường Thắng Quân hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn Đông Địch Thu Hàn Vân giọng lão ngơ ngác hỏi :

- Tai sao Thu nữ hiệp...

Thần sắc Thu Hàn Vân đột nhiên biến đổi, không kịp giải thích với Thường Thắng Quân, vội hất cánh tay phải của lão ra xa người hán tử, thân hình bà đã bay vút ra xa miệng hốt hoảng thét lên :

- Lui ngay.

Thân hình hai người bay vút ra xa, vừa chạm xuống đất thì...

- Xịt...

Một tiếng rít nhỏ vang lên, Thường Thắng Quân biết có sự lạ liền quay đầu lại xem.

Chỉ thấy hán tử mặt vàng nọ vẫn nằm bất động dưới đất nhưng từ trong người hắn có một làn khói xanh từ từ bay lên, thân thể bị thu nhỏ lại cấp thời, nháy mắt chỉ còn bằng đứa bé mới sinh, Thường Thắng Quân chấn động tâm thần kinh ngạc la lên thất thanh :

- Cái này...

Thường Thắng Quân còn chưa thốt ra được một lời đã nghe.

- Bụp...

Huyết dịch bắn ra tứ phía, mùi tanh xông lên nồng nặc, thân hình của hán tử mặt vàng phút chốc đã bị tiêu hủy hoàn toàn không còn một đốt xương nào còn lại.

Huyết dịch văng tới chỗ nào, các loại cây cỏ thảo mộc ở đó lập tức bị chết khô, đất cát sơn thạch chỗ đó cũng trở nên nám đen như vừa bị lửa thiêu.

Mặc dù Thường Thắng Quân lịch duyệt giang hồ kiến thức sâu rộng nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng ghê rợn như vậy, nhất thời kinh hồn lạc phách há hốc miệng nhìn hồi lâu mới định thần trở lại kinh sợ la lên thất thanh :

- Đáng sợ, quả thật là đáng sợ kinh hồn.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thu Hàn Vân cũng thất sắc.

Giọt lệ ẩn hiện trong mắt, quay mặt đi dường như không chịu đựng nổi khi thấy hán tử chết thảm như vậy.

Thường Thắng Quân buông tiếng thở dài :

- Ôi thật là chưa qua tử hoàn môn, chưa biết sợ, yêu mị đã xuất hiện trên giang hồ, võ lâm e rằng sắp trải một trân tai kiếp lớn lao, nếu như Thu nữ hiệp không nhanh trí ra tay ngăn trở kịp thời chắc là lão hóa tử ta đây cũng đã bị hủy xương cốt chết thảm không khác chi tiểu tử nọ, ôm hận...

Thường Thắng Quân chợt ngừng lời đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân chăm chăm không chớp sắc mặt đầy vẻ nghi ngờ tiếp đó cất tiếng hỏi :

- Nhưng ta không rõ Thu nữ hiệp làm cách nào mà nhận ra điều khác lạ dị thường?

Thu Hàn Vân chầm chậm lên tiếng :

- Lúc đó ta cũng không thấy gì bất thường nhưng trong tích tắc lúc hắn ngã xuống, mặt hắn ta đầy vẻ bi thương và tuyệt vọng nhưng chỉ lướt qua cực kỳ nhanh chóng rồi tắt ngấm...

Thường Thắng Quân cực kỳ buồn bực lẩm bẩm nói :

- Điều... điều đó có gì chứng minh được?

Giọng Thu Hàn Vân vẫn còn sợ hãi :

- Điều quái lạ không thể tưởng là ánh mắt của hắn nét mặt của hắn lúc Thường huynh đưa tay định kéo hắn dậy khiến ta suốt đời khó quên, sự khoái trá hiểm độc làm cho người lạnh mà phát run, ta có cảm giác rằng nhất định trong đây sẽ có điều dị thường.

Phong Cái Thường Thắng Quân nghe vậy lòng cực kỳ khâm phục lão thầm nghĩ:

“Đông Địch Thu Hàn Vân quả nhiên danh bất hư truyền, cao minh hơn người, quan sát vô cùng kỹ lưỡng ngay cá tiểu tiết cực kỳ nhỏ nhặt cũng không qua khỏi nhãn quan tinh tường của bà ta, chà xem ra thì Thường Thắng Quân này còn kém xa”.

Đông Địch Hàn Thu Vân nói tiếp :

- Thế là ngọc địch của ta vội vung ra một mặt ngăn trở Thường huynh động thủ, mặt khác chú ý nhìn phản ứng của hắn, không sai hắn chẳng những liếc nhìn ta một cách âm hiểm, mà thần sắc hắn tỏ ra cực kỳ thất vọng. Lúc này ta biết rõ trong đó có âm mưu tuy không đoán nổi trong hồ lô là dược vật gì nhưng để an toàn ta vội vàng bay ra kéo nhân huynh lùi lại đằng sau. Ôi thật không ngờ...

Đông Địch Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân đưa mắt nhìn nhau cùng buông tiếng thở dài.

Lúc này vầng dương đã từ từ lên cao.

Thường Thắng Quân chợt đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân, đoạn từ từ lên tiếng :

- Thu nữ hiệp có nhìn ra được lai lịch của gã này không? Có thể là...

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu đáp :

- Nhất thời chưa thể nhìn ra được, chúng ta không thể dựa vào quả Phích Lịch Tử của hắn ném ra để nói chắn rằng hắn là môn hạ của Phích Lịch Thủ Âu Dương Quang đúng không? Theo ta biết trong tay Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp cũng có hai quả.

Thường Thắng Quân cảm thấy lời Hàn Thu Vân nói cực kỳ có lý lão chớp mắt nói tiếp :

- Gã này không biết có liên quan gì đến sự thất tung của các Chưởng môn nhân các đại môn phái không?

Thu Hàn Vân mỉm cười nói tiếp :

- Có thể có, cũng có thể không, là vì trước mắt chúng ta còn chưa đủ chứng cớ, giả như phán đoán sai thì hậu quả sẽ nguy hiểm khôn lường có thể khiến chúng ta phải trả giá đắt đấy.

Thường Thắng Quân lia lịa gật đầu, khen phải.

Thu Hàn Vân ngửa mặt nhìn trời rồi bảo :

- Trời cũng đã gần trưa rồi, đáng lẽ chúng ta phải lên đường không rõ Tiểu Nhàn đã mất hút ở phương nào rồi.

Nguyệt My không yên tâm đã đi tìm hắn, phiền Thường huynh trông chừng chiếc xe và Tố Tố, ta phải đi kiếm chúng nó mới được.

Thường Thắng Quân khẽ chấp tay, đoạn quay người bước đi.

Thu Hàn Vân dõi mắt dò xét tứ phía, rồi nhẹ nhàng phóng mình bay vút lên lẹ như điện xẹt thoáng chốc đã mất tăm mất tích.

* * * * *

Không một bóng sao.

Không một ánh trăng chiếu xuống.

Ánh nến cùng ánh đèn cũng không thấy xuất hiện.

Bây giờ...

Tuy ngoài trời đã sáng, ánh dương từ từ ló dạng, tia nắng sớm rực rỡ báo hiệu một ngày mới.

Nhưng trong gian thạch thất giữa lòng núi vẫn là một màu đen bao phủ.

Bỗng nhiên...

Có tiếng rên rỉ từ trong thạch thất vọng ra.

Lát sau...

Tiếng rên rỉ vang lên không ngớt rồi dần dần chuyển thành tiếng thở dốc có vẻ đau đớn mệt nhọc, nhịp thở mỗi lúc lại nhanh hơn thanh âm phát ra càng lúc càng lớn.

Trong hơi thở dồn dập này đột nhiên có xen lẫn tiếng “khò, khè” phát ra từ cổ họng thanh âm cực kỳ quái dị tiếp đó lại vang lên những tiếng gào nho nhỏ, nhưng vô cùng chói tai.

Thanh âm nghe thật não nề thê lương, văng vẳng như tiếng quỷ khóc trong đêm khiến người ta không khỏi rùng mình lạnh gáy.

Trong bóng tối âm u hiện ra hai đốm sáng không ngớt chuyển động bước trên mặt đất.

Điểm sáng tựa như hai mắt con dã thú âm thầm mai phục trong đêm tối chờ đợi cơ hội để bắt mồi. Chợt có những âm thanh lạ lùng vang lên ngắt quãng :

- Ta... ta... không thể... chết... ta... ta còn trẻ quá mà... ta... ta còn... có rất nhiều việc... việc phải làm... chỉ có sống... mới... mới có thể... báo... thù...

Xung quanh u ám tối đen không hề có ánh mặt trời.

Gió núi thổi tới lạnh buốt thấu đến tận xương.

Nhưng trên đầu Đặng Tiểu Nhàn mồ hôi tuôn chạy thành dòng, bởi vì lửa hận đang bốc lên dữ dội trên đầu chàng, trong tim chàng.

Tứ chi chàng hầu như vô lực, bước chân loạng choạng xiêu vẹo đi ra khỏi gian thạch thất, phía bên ngoài cũng là một bóng đen âm u, bởi vì đường ra đã bị đá chẽn mất lối không có một tia sáng nào có thể lọt vô được.

Chàng thử bước đến ra sức đẩy tảng đá lớn chận ngoài miệng hang, không ngờ rằng tảng đá vẫn im lìm không hề nhúc nhích một tí nào.

Nhân sinh tự cô thùy vô tư, làm người mà ai lại không chết một lần, chàng tuy không hề sợ chết

nhưng đâu chịu cam tâm chết một cách uất ức nhục nhã nên cố cắn răng chịu đựng, dùng hết sức tàn đẩy mạnh tảng đá khiến cho bàn tay bật máu khớp xương như muốn lìa ra.

Thốt nhiên...

Từ dưới bụng một luồng khí huyết ấm nóng bắt đầu xông lên ngực chàng, khí huyết cũng bắt đầu lưu chuyển nhanh chóng trong huyết mạch đoạn tỏa ra khắp châu thân.

Chàng biết rằng dược tính của chất độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán đã bắt đầu phát tác trong cơ thể mình, nên càng liều mạng đẩy tảng đá chắn ngang lối thông ra bên ngoài.

Đột nhiên...

- Ầm...

Một thanh âm chấn động vang lên tiếp đó có tiếng tảng đá lăn tròn, chàng vui mừng muốn khóc miệng lẩm bẩm :

- Trời xanh thương tình không để ta phải chết rục xương nơi chốn hoang sơn này.

Chàng vừa nói vừa cất bước nặng nề đi qua một địa đạo khác, bước chân tuy nặng nề nhưng có vẻ cấp bách vô cùng.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhàn đột ngột biến đổi, tựa như bị xét đánh thân hình run rẩy liên tục lùi ra sau dường như đụng phải ma quỷ hiện hình, thất thanh la lớn :

- Trời ơi, lẽ nào lại là nàng?

- Ai? Ai đang nói đó?

Đặng Tiểu Nhàn vội ép sát mình vào vách thạch động lặng im không dám thở mạnh.

Ánh lửa chợt lóe sáng.

Một bóng người nhanh như sao xẹt bay lướt tới cách không xa nơi Đặng Tiểu Nhàn đang đứng.

Đôi tròng mắt của Đặng Tiểu Nhàn như muốn lọt ra ngoài.

Thân hình không ngừng run lên bần bật bởi vì đốm lửa trong tay người mới đến lóe sáng cho nên chàng nhìn thấy rõ khuôn mặt của nữ nhân nọ.

- Trời ơi, quả nhiên là nàng.

Bầu khí trầm mặc bao trùm xung quanh.

Thời gian như ngừng trôi.

Người mới đến dường như nghe được tiếng thở gấp gáp của chàng, vội đảo mắt nhìn quanh đoạn nàng hừ lạnh một tiếng song cước chạm nhẹ xuống đất, thân hình lao tới nhanh hơn điện xẹt, cánh tay vươn ra, cổ tay nhích động xuất chưởng lẹ như chớp đập xuống Thiên Linh Cái của Đặng Tiểu Nhàn đang ẩn thân nơi vách động u tối.

Đặng Tiểu Nhàn chẳng những không tránh nét mặt trái lại còn hiện vẻ vui mừng bình tĩnh nhắm mắt đợi chết.

- Tiểu Nhàn... ngươi ngươi phải không?

Hữu chưởng của người mới đến sắp chạm vào đầu tóc bù xù của Đặng Tiểu Nhàn. Lúc này, nàng mới nhìn rõ diện mục của Đặng Tiên Nhàn, kinh hãi la lên đoạn nhanh chóng thu hữu chưởng lại, rồi lắc vai nhún mình xoay tròn trên không, thân hình đã lui ra xa một trượng mắt nhìn chàng không chớp, giọng không vui hỏi :

- Ngươi... Ngươi làm sao vậy?

Đặng Tiểu Nhàn khẽ buông tiếng thở dài, từ từ mở mắt ra, vừa thấy nàng lòng không khỏi xao động, tà niệm nảy sinh, may mà định lực chàng cực mạnh, thần trí chưa hoàn toàn bị mê muội, đột nhiên chàng quay người lại mặt úp vào vách đá lắc lư đầu tựa hồ cực kỳ đau khổ.

Nét mặt người mới đến vô cùng nghi hoặc chầm chậm lướt về phía chàng.

Đặng Tiểu Nhàn cao giọng quát lớn :

- Đứng lại, ngươi đi đi, đi ngay đi.

Người mới đến đứng ngẩn người ra, ngơ ngác nhìn chàng :

- Thế nào? Ngay cả My tỷ mà ngươi cũng không nhận ra hay sao?

Thì ra người mới đến là Lãnh Nguyệt My.

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng quay người lại, nộ khí quát lớn :

- Ta biết ngươi là Lãnh Nguyệt My, ta cầu khẩn ngươi, đi mau, đi mau đi.

Lãnh Nguyệt My trong lòng không vui chậm chạp lên tiếng :

- Huynh đệ, tỷ tỷ có điều gì đắc tội với ngươi không?

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng đau xót, con tim rỉ máu, con người đối diện yêu thương chàng hết mực, chàng cũng cực kỳ cảm phục quý trọng nàng không hề dám tỏ vẻ khinh thường, do đó khi thấy mặt nàng chàng bèn giận dữ nhìn nàng mong nàng sẽ bực tức bỏ đi để tránh cho chàng khỏi gây ra tội ác xúc phạm đến nàng.

Sau đó...

Lửa dục bốc lên càng lúc càng mãnh liệt hơn, đã đến mức không thể kềm chế, chàng cảm thấy không thể khắc chế bản thân được nữa, tức quá trợn mắt hầm hầm thét lạc cả giọng :

- Xéo, xéo đi ngay ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt ngươi nữa.

Lãnh Nguyệt My tuy thân thiết với Đặng Tiểu Nhàn như chị em trong nhà, không việc gì mà không nói với nhau.

Khoảng cách giữa hai người vô cùng gần gũi nhưng đối với một tiểu để cốt cách phi thường trong lòng lại không khỏi phát sinh một tình cảm quyến luyến khác thường gần giống như tình luyến ái nam nữ.

Song trời xanh lại không chiều lòng người, vì tình thế quá cấp bách. Đặng Tiểu Nhàn phải làm lễ kết hôn với Mai Đông Ni, lại thêm việc tiểu sư muội Bạch Hàng Tố khổ lụy vì tình không thiết sống nữa, nàng phải đứng ra dàn xếp an bày cho thật ổn thỏa, khiến cho mối tình của họ không bị tan vỡ.

Còn mối thâm tình của nàng đối với Đặng Tiên Nhàn cũng phải tạm thời nén chặt trong đáy tim.

Thế nên...

Nàng cũng không vì những lời nói vội vàng, cử chỉ vô lễ mà trở mặt hóa ra thù hận bỏ đi.

Lại thêm nàng biết tính chàng tuy cổ quái khác người, tùy tiện hào phóng không câu nệ tiểu tiết, nhưng xử sự rất có chừng thức, trước mắt nàng những cử chỉ ngang ngược kỳ quái, lời nói dị thường của chàng tất phải có nguyên nhân, bèn không trách mắng trái lại còn mỉm cười giơ tay vỗ nhẹ vào vai chàng :

- Huynh đệ, giao tình giữa hai ta không chỉ mới một ngày hai ngày, tỷ tỷ có gì không phải với ngươi, ngươi cứ nói ra đi đừng để trong lòng sầu muộn như vậy, làm hại đến thân mình...

Thật là hỏng hết mọi chuyện.

Nàng đâu ngờ được rằng cái vỗ vai của nàng đã khiến cho huyết dịch trong cơ thể chàng lưu chuyển nhanh hơn, lửa dục đang bốc cao từ trước, bây giờ chuyển vận càng mãnh liệt bội phần.

Đặng Tiểu Nhàn do được trời phú dị bẩm định lực hơn người, bởi thế thần trí của chàng chưa hoàn toàn mất đi, tuy vậy mặt chàng đỏ rực như lửa, mắt hiện ra những tia máu đỏ ngầu, thân người chàng như muốn nổ tung thành từng mảnh.

Chàng lách người tránh khỏi bàn tay của Lãnh Nguyệt My đang chạm vào vai mình, đoạn đột ngột há miệng gắng sức cắn mạnh vào đầu lưỡi mình cho máu tươi chảy ra.

Một cảm giác cực kỳ đau đớn khiến cho lửa dục đang hừng hực trong lòng tạm thời lắng xuống không hành hạ chàng nữa. Hiện tại, chàng đã biết sự lợi hại ghê gớm của Hóa Cốt Tiên Hồn Tán, hai mắt chàng tròn xoe bực tức hét lớn :

- Được, ngươi không đi. Ta đi.

Vừa nói, chàng vừa giơ tay xô Lãnh Nguyệt My qua một bên không thèm quay đầu lại, bước chân xiêu vẹo, loạng choạng đi qua một lối thông khác.

Lãnh Nguyệt My sững người kinh ngạc, trong lòng biết có điều lạ lùng xảy ra, nàng liền cất giọng gọi lớn :

- Tiểu Nhàn, hãy đợi một chút đã ta có điều muốn nói với ngươi.

Lúc này Đặng Tiểu Nhàn đã bị Hóa Cốt Tiêu Hồn tán làm cho lửa dục bốc lên đến đỉnh đầu, tâm trí hoảng loạn nửa mê nửa tỉnh. Lãnh Nguyệt My nói những gì chàng hầu như không nghe thấy gì, chàng chỉ nghĩ làm sao nhanh chóng rời xa khỏi chỗ này. Nói đúng hơn, là chàng muốn rời xa Lanh Nguyệt My càng nhanh chàng bối rối vì nàng là nữ nhân, ngay lúc này chàng sợ hãi không muốn gặp bất cứ nữ nhân nào cho dù đó chỉ là một nữ hài nhi.

Lối thông đột ngột tối đen, cây lửa quí hóa trên tay Lãnh Nguyệt My đã cháy hết.

Đặng Tiểu Nhàn thân hình nghiêng ngả, co chân chạy như điên cuồng, tay không ngừng sờ vào vách đá vừa đi vừa dựa vào đó để đỡ cho thân hình khỏi ngã gục xuống đất, bất ngờ thân hình chàng chúi về phía trước vào trong một thạch đạo tối tăm.

- Tiểu Nhàn... My nhi.

- Sư phụ, đồ nhi ở đây.

Dứt lời, ánh lửa lại lóe sáng, Đông Địch Hàn Thu Vân đã nhẹ nhàng lướt tới, thân hình hạ lạc xuống bên cạnh Lãnh Nguyệt My đoạn đưa mắt nhìn nàng rồi hấp tấp hỏi :

- My nhi, con có thấy Tiểu Nhàn đâu không?

Lãnh Nguyệt My gật đầu rồi liền kể lại sự tình lúc nãy cho sư phụ nàng nghe.

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một lát, giọng vội vã :

- Theo lời con nói hắn cũng chưa thể đì xa lắm đâu, mau lên, chúng ta chia làm hai hướng đi tìm hắn.

Hai người liền triển khai khinh thân lao vút đi như hai làn khói mỏng, tìm kiếm kỹ càng từng tấc đất trong lòng ngọn núi không sót một chỗ, nhưng Đặng Tiểu Nhàn đã như cánh hạc bay, biến đi đâu mất tích.

Lát sau, Đông Địch Hàn Thu Vân và Lãnh Nguyệt My quay lại chỗ cũ, hai người đưa mắt nhìn nhau lặng im không nói, lòng thập phần lo lắng, hồi lâu Lãnh Nguyệt My mới bắt đầu lẩm bẩm :

- Theo lẽ thường mà xét đoán, chàng tuyệt nhiên không thể rời khỏi lối thông trong đây nhanh như vậy được, nhưng mà tại sao thầy trò ta tìm vẫn không thấy?

Đông Địch Hàn Thu Vân gật đầu tán đồng :

- Phải đó, có lẽ trong đây còn có những ám môn khác nữa, chúng ta thử tìm kỹ lại xem. Có thể là...

Thu Hàn Vân quả nhiên đoán không lầm, trong lòng địa đạo này còn có những ám môn khác dùng để ra vào một cách bí mật.

Nguyên là ở chỗ góc tường cong để rẽ qua lối khác có một cánh cửa ngầm do con người tạo nên, trên dưới có hai vòng xoay chuyển động, thạch môn lập tức mở ra, sau khi qua khỏi thì thạch môn đã liền lại như cũ.

Màu sắc và đường vân trên hai tấm thạch môn giống hệt như đường vân và màu sắc của vách đá, hơn nữa khép lại rất chặc, đừng nói đứng xa nhìn ngay cả lại gần cũng khó có thể phát hiện ra được.

Lúc Đặng Tiểu Nhàn đang còn mê loạn bước chân xiêu vẹo đi tới, thân hình vừa chạm vào vòng xoáy đã xoay tròn hai tấm thạch môn lập tức tách ra, do chàng dùng sức quá mạnh nên đã chúi đầu vào một thạch đạo khác.

Đặng Tiên Nhàn sợ Lãnh Nguyệt My đuổi theo bèn vội vàng bò dậy chạy tiếp, bị lửa dục bốc lên dữ dội huyết mạch toàn thân của chàng căng lên tuy bị té một cái đau điếng người như vậy, chàng vẫn không có cảm giác đau đớn.

Chạy được một lúc, hơi thở chàng phì phò dồn dập như trâu, mồ hôi lạnh xuất ra, lực bất tòng tâm, nhưng chàng vẫn cắn răng tiếp tục phóng lên trước, đột nhiên chàng cảm thấy bước chân của mình cất lên vô cùng khó khăn, định thần ngó lại, thì ra trước mặt là một sườn dốc cao cực kỳ khó đi.

Gian nan lắm chàng mới bò lên được đỉnh.

Chương 26: Hồi 26

- Đứng lại!

Thình lình, bóng người lẹ làng lướt tới, Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My kẻ trước người sau bay vào trong thạch thất.

Nét mặt bốn người biểu lộ khác thường, nội tâm cũng nảy sinh tình cảm không giống nhau.

Bạch Hàng Tố kinh ngạc, thét lên một tiếng, thân hình đang chậm chạp bước đến trước đột nhiên run lên như chạm phải độc xà, mặt mày xám ngắt, liên tục thoái lui ra sau.

Lãnh Nguyệt My đảo mắt nhìn thấy Bạch Hàng Tố và Đặng Tiểu Nhàn thân hình trần truồng không một tấc vải, mặt nàng bỗng đỏ bừng rú lên một tiếng hổ thẹn quay lưng chạy ra bên ngoài.

Họa đến nơi thật không sao tránh thoát, sự tình đã đến nước này, Đặng Tiểu Nhàn tỏ vẻ cực kỳ trầm tĩnh, cúi đầu không thốt ra được một lời.

Đông Địch Thu Hàn Vân sắc mặt tái xanh giận đến nỗi phát run, đưa tay chỉ vào mặt Đặng Tiểu Nhàn, nộ khí hét vang :

- Dâm tặc không biết nhục kia, mi sắp chết đến nơi còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt buông lời ong bướm, loạn ngôn hồ đồ, ta không giết mi thề không làm người.

Nói chưa hết lời, cánh tay của Thu Hàn Vân đã chợt vung ra, cổ tay nhích động xuất chưởng lẹ như ánh chớp, nhằm đỉnh đầu của Đặng Tiểu Nhàn vỗ xuống.

Đặng Tiểu Nhàn thần sắc vẫn an nhiên tự tại không thèm tránh né, cứ đứng sừng sững như cũ, cơ hồ không màng đến chuyện sinh tử của bản thân.

Bóng người vụt bay tới song thủ giơ ra đánh xuống, tiếp đó hai đầu gối người này đã khuỵu xuống quỳ mọp dưới đất. Bỗng chợt nghe tiếng van xin khẩn của Lãnh Nguyệt My vang lên :

- Sư phụ...

Đông Địch Thu Hàn Vân liền trầm sắc mặt, bực tức thét lớn :

- My nhi, ngươi còn cầu xin cho tên dâm tặc này sao?

Lãnh Nguyệt My lia lịa khấu đầu, giọng hoảng sợ :

- Mong sư phụ bớt thịnh nộ, kính xin người tha thứ cho họ.

Thu Hàn Vân sắc mặt trở nên đáng sợ vô cùng, nhổ vào mặt Lãnh Nguyệt My một cái, nghiến răng tức nộ quát vang :

- Dâm ô là tội ác tày trời, thiên địa bất dung, nếu không táng mạng dưới chưởng của ta thật khó vơi đi nỗi hận. Buông ta ra, nếu không chớ trách ta không niệm tình đó nhe.

Lãnh Nguyệt My lấy đầu rập xuống đất van xin thảm thiết, nhưng vẫn không chịu bỏ tay ra. Thu Hàn Vân bỗng cau đôi mày, mắt chiếu lộ hung quang, cánh tay phải xoay nhẹ thoát khỏi đôi tay của Lãnh Nguyệt My, đoạn bà co chân đá vào Lãnh Nguyệt My đồng thời lạnh lùng quát :

- Lăn đi.

Bịch...

Một thanh âm trầm đục phát ra. Lãnh Nguyệt My đã bị đá văng ra ngoài một trượng, thân hình nàng giật lên một hồi, hai chân duỗi dài nằm im như chết.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn đứng im bất động, trên mặt trơ ra chẳng hề biểu lộ điều gì, chỉ dựa ánh mắt lạnh giá nhìn Thu Hàn Vân, dường như chuyện vừa xảy ra không hề liên can đến chàng.

Thu Hàn Vân giận tím ruột, khẽ nhấc cánh tay hữu chưởng đả lại vung ra nhằm vào ngực của Đặng Tiểu Nhàn đánh tới.

Đặng Tiểu Nhàn tuy vẫn bình tĩnh như thường, tựa như không biết cái chết đã cận kề, nhưng Bạch Hàng Tố ở bên cạnh chàng lại cực kỳ lo lắng, nàng quên cả ngượng ngùng mặc cho thân hình còn đang lõa lồ đã lẹ làng xông tới trước hai tay dang ra, người đã chắn ngang trước mặt Đặng Tiểu Nhàn, thất thanh khóc lớn :

- Sư phụ...

Thu Hàn Vân tuy nộ khí xung thiên nhưng tính tình chợt thay đổi, tình thâm sư đồ lâu năm đã khiến bà nghĩ lại, vừa rồi bà co chân đá Lãnh Nguyệt My ra xa trong lòng đang âm thầm hối hận, bây giờ thấy Bạch Hàng Tố lại sắp phải táng mạng dưới chưởng của mình, trong lòng cũng không nỡ nên thế chưởng vừa xuất ra, nhân đó cũng từ từ dừng lại.

Bạch Hàng Tố thông minh vô cùng, thấy sư phụ trong lòng do dự chưa nỡ xuống tay hạ thủ, liền lợi dụng dịp may vội quỳ mọp xuống đất, khấu đầu lia lịa, giọng tha thiết khẩn cầu :

- Sư phụ, đồ nhi bất hiếu nguyện lấy cái chết để bảo toàn sư môn. Đồ nhi từ nhỏ đã được ân sư dạy bảo, cũng biết thế nào là hành động ti tiện, hạ lưu quyết không dám gây tổn hại danh tiếng của sư môn. Việc này có một nguyên nhân khác không phải do đồ nhi cố tình gây ra, lại nữa tội này không phải ở nơi Tiểu Nhàn, cầu xin sư phụ tha chết cho chàng lưu lại con đường sống, đồ nhi có chết cũng không ân hận. Kiếp sau xin kết cỏ ngậm vành báo đáp lại ân đức của sư phụ.

Thu Hàn Vân căm hận Đặng Tiểu Nhàn thấu tới xương tủy, thấy Bạch Hàng Tố khẩn thiết van xin cho chàng, nguyện chịu chết thay lòng bà không nén được cơn giận. Lạnh lùng quát lớn :

- Ta không thể tha cho hắn được, cũng chẳng để ngươi yên đâu. Các ngươi không biết hổ thẹn làm việc mà nhân thần cùng căm phẫn, một khi truyền ra giang hồ thì cho dù có tát cạn Hoàng Hà, Trường Giang cũng không đủ nước để tẩy hết nỗi nhục này, ngươi bảo ta còn mặt mũi nào để nhìn võ lâm đồng đạo nữa?

Thu Hàn Vân càng nói càng tức. Cất cao hữu chưởng lên mau lẹ trầm xuống nhanh cực kỳ nhằm Thiên Linh Cái của Bạch Hàng Tố đập xuống.

Đặng Tiểu Nhàn trợn mắt ngó Thu Hàn Vân, chàng gằn lên từng tiếng :

- Khoan đã!

Thanh âm của Đặng Tiểu Nhàn tuy không lớn, nhưng có một sức mạnh khủng khiếp khiến cho người ta vô phương kháng cự.

Thu Hàn Vân đột ngột ngẩn người, dừng lại, hữu chưởng vẫn chưa hạ xuống :

- Mi...

Đặng Tiểu Nhàn chẳng buồn để ý nhìn bà, chàng chỉ đưa tay đỡ Bạch Hàng Tố đang quỳ mọp dưới đất đứng dậy, nhẹ nhàng đẩy nàng ra sau, giọng nhỏ nhẹ :

- Nàng đứng qua một bên.

Bạch Hàng Tố liếc nhìn sư phụ, thân hình nàng không động đậy chút nào.

Đặng Tiểu Nhàn khẽ nhíu mày, trầm giọng bảo :

- Ta bảo nàng đứng qua một bên, nếu không ta chết cũng không tha thứ cho nàng.

Thâm tâm Bạch Hàng Tố dường như nghe lời sai khiến của Đặng Tiểu Nhàn, bất giác cúi đầu đứng tránh sang một bên.

Đông Địch Thu Hàn Vân cũng chịu không nổi, trầm giọng hét lớn :

- Dâm tặc.

Đặng Tiểu Nhàn nộ khí quát lớn :

- Câm mồm!

Thu Hàn Vân ngây người, bà không ngờ rằng Đặng Tiểu Nhàn lại vô lễ với mình như vậy, nên há hốc miệng cứng lưỡi đứng sững tại chỗ.

Lãnh Nguyệt My cũng bị tiếng thét tức giận của chàng làm kinh động, vội trở mình ngồi dậy ngơ ngẩn đưa mắt ngó ba người không biết làm sao bây giờ.

Không gian trầm lắng.

Đặng Tiểu Nhàn cười lạt một tiếng, giọng chàng bình tĩnh :

- Đặng Tiểu Nhàn đây kính người như sư phụ, mến người như từ mẫu. Người muốn lấy cái mạng này tại hạ nguyện dâng lên cho người mà không hề oán thán tiếc rẻ. Người là bậc trưởng bối, lời nào thốt ra cũng nói dâm tặc, chẳng lẽ người không thấy quá đáng hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn ngừng lời đưa mắt nhìn Thu Hàn Vân một thoáng, đoạn lớn tiếng nói tiếp :

- Quân tử thà chết chứ không chịu nhục. Tại hạ mong người thu hồi ngay hai chữ dâm tặc lại.

Thu Hàn Vân nổi giận gần như phát điên, lạnh lùng nhếch môi trầm giọng quát vang :

- Mi đã làm lẽ nào lại còn sợ người ta nói.

Đặng Tiểu Nhàn giữ giọng bình tĩnh từ từ cất tiếng :

- Người đã nói, việc tại hạ đã làm nhân thần đều phẫn nộ, tại hạ không muốn giải thích nhiều lời, nhưng tâm Đặng Tiểu Nhàn này trên không thẹn với trời, dưới chẳng hổ với đất, sinh tử đều giữ tấm lòng băng trong ngọc khiết của một kỳ nam tử.

Thu Hàn Vân cất giọng mũi hừ lên một tiếng :

- Hừm, nói vậy là ngươi cho rằng mình hành động đúng sao?

Đặng Tiểu Nhàn im lặng nhắm mắt đợi chết, không nói một lời.

Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhàn không thèm đáp lại, lòng càng giận dữ lạnh lùng hừ lên một tiếng, chầm chậm nhấc hữu chưởng lên.

Đột nhiên, Lãnh Nguyệt My chợt đứng phắt dậy, vội vã nói với Thu Hàn Vân :

- Sư phụ, Đặng Tiểu Nhàn bị người ta ám toán trúng nhằm một loại độc dược mãnh liệt, khiến cho lửa dục bộc phát, thiêu đốt toàn thân làm mê man bản tính, cho nên mới...

Hữu chưởng của Thu Hàn Vân vội thu lại, đăm đăm ngó Lãnh Nguyệt My :

- Tại... Tại sao ngươi biết được.

Lãnh Nguyệt My liền thuật lại thái độ, cử chỉ, lời nói khác thường của Đặng Tiểu Nhàn, bức bách nàng phải tránh xa chàng. Chàng đã phải khổ tâm kềm chế dục vọng đang bốc lên ra sao, chàng đã cắn chảy máu lưỡi để không xâm phạm đến thân thể nàng như thế nào, nói cho Thu Hàn Vân sư phụ mình nghe.

Đông Địch Thu Hàn Vân nghĩ ngợi lát, đoạn nói tiếp :

- Ngươi... ngươi sao không nói cho ta nghe sớm việc này.

Lãnh Nguyệt My hấp tấp đáp :

- Lúc đó đồ nhi cảm thấy cử chỉ, hành động của chàng có điều quái dị, nhưng con không chắc lắm.

Bây giờ có ấn chứng rõ ràng, đồ nhi sớm chợt hiểu ra tất cả.

Đông Địch Thu Hàn Vân còn chưa kịp cất tiếng thì Bạch Hàng Tố đã bật khóc nức nở, đoạn đem việc xảy ra với mình kể lại rõ ràng từng câu, từng chữ cho Thu Hàn Vân nghe rõ một lượt.

Thu Hàn Vân nghe xong, khẽ cau đôi mày liễu nghĩ thầm trong bụng:

“Hài tử này tính tình tinh ranh cổ quái, cuồng phong bất phục, hành sự tùy tiện. Nhưng tâm tính nhân hậu đối nhân xử thế rất có chừng mực, mình lại cho nó là đồ dâm loạn hay giở trò ong bướm. Ai ngờ rằng trong sự việc này lại có uẩn khúc...”

Không khí im lặng bao phủ trong gian thạch thất.

Mặt trời đã lên đến lưng trời, ánh dương quang chiếu xuống, phía trong gian thạch thất phát ánh sáng rực rỡ.

Đông Địch Thu Hàn Vân chợt khẽ thở dài đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn có vẻ ân hận, đoạn nhẹ nhàng vỗ vai chàng hỏi :

- Hài tử nói mau cho cô cô nghe, ngươi bị ai ám toán? Trúng phải chất kịch độc gì?

Đặng Tiểu Nhàn từ từ mở mắt ra, trong mắt ánh lên những giọt lệ đau khổ, nhưng chàng cố kìm

lại không cho nước mắt chạy xuống, miệng nụ cười khô, bình tĩnh đáp :

- Hóa Cốt Tiêu Hồn tán.

- Cái gì? Hóa Cốt Tiêu Hồn tán ư?

Thu Hàn Vân dường như không dám tin vào tai mình, ngẩn người nhìn Đặng Tiểu Nhàn hồi lâu mới buông tiếng thở dài, thân hình hơi run lên nhè nhẹ, khuôn mặt như già hẳn đi, đau xót nhìn Bạch Hàng Tố rồi lẩm bẩm nói :

- Trời ơi, thật là Hóa Cốt Tiêu Hồn tán sao?

Bạch Hàng Tố thấy sự tình nghiêm trọng, mặt nàng không khỏi thất sắc, mắt long lanh ngấn lệ.

Lãnh Nguyệt My từ ấu thơ đã theo gót sư phụ tập nghệ, chưa từng thấy bà thất thần kinh hoàng như vậy, nét mặt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc, giọng nàng sợ hãi :

- Chẳng lẽ Hóa Cốt Tiêu Hồn tán này không có thuốc giải hay sao?

Thu Hàn Vân lòng đau như cắt, cúi đầu thở dài im lặng không đáp.

Bạch Hàng Tố òa lên một tiếng, bật khóc nức nở, hai đầu gối lết tới ôm lấy chân của Thu Hàn Vân khóc lóc thảm thiết, nghẹn ngào nói trong nước mắt :

- Sư phụ tinh thông y thuật, tài như Hoa Đà, Biển Thước tái sinh, đồ nhi tuy tội vạn phần đáng chết vì đã làm nhục sư môn, nhưng xin người nể tình Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp mà ra tay cứu chàng.

Đặng Tiểu Nhàn khẽ thở dài thấp giọng nói :

- Thế nhân có ai thoát khỏi cái chết, có lẽ mạng số của Đặng Tiểu Nhàn này phải như thế, ân tình của ba vị đối với ta, kiếp sau xin nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp. Bất tất phải khó xử vì ta như vậy. Thỉnh tam vị mau mau trở về để mặc một mình ta ở lại đây sống những giây phút cuối sau cùng...

Lúc này Bạch Hàng Tố lăn lộn khóc như mưa như gió, hầu như chết đi sống lại mấy lần.

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa nói dứt lời liền thấy sắc diện của Lãnh Nguyệt My trầm hẳn xuống, trợn mắt lườm chàng giọng nàng không vui :

- Thật là một đại trượng phu coi nhẹ cái chết ghê. Hừ, sao ngươi không nghĩ tới Tố Tố, lẽ nào ngươi lại cam tâm để nàng cô độc một mình hả?

Đặng Tiểu Nhàn rúng động tâm can, cúi đầu nhìn Bạch Hàng Tố đang quỳ sấp dưới đất gào khóc thất thanh, lòng chàng hoảng loạn, ruột đau như cắt, sinh tử hai đường đều khó nghĩ, chàng đành thúc

thủ bó tay. Bật thở dài một tiếng, đoạn quay người lại đầu úp vào vách đá, thanh âm phát ra nghe thật bi thảm :

- Ta... ta phải làm sao bây giờ? Trời ơi... ta phải làm sao bây giờ?

Bạch Hàng Tố chậm chạp đứng dậy ngước nhìn sư phụ, giọng nàng đột nhiên trở nhiên lạnh giá :

- Chàng chết, con cũng không thể sống được. Thỉnh sư phụ cùng sư tỷ mau trở về...

- Tố nhi...

Thu Hàn Vân đôi mắt nhòa lệ, không chịu đựng nổi cảnh trước mặt, giơ tay ôm chặt Bạch Hàng Tố vào lòng mình, hai sư đồ ôm lấy nhau khóc nức nở, lát sau Thu Hàn Vân mới đẩy Bạch Hàng Tố ra đoạn nói tiếp :

- Tố nhi, My nhi, không phải là sư phụ không chịu chữa trị cho Tiểu Nhàn đâu. Nhưng kỳ thực Hóa Cốt Tiêu Hồn tán này cực kỳ tàn độc, người trúng phải nó vô phương cứu chữa, không những lửa dục bốc lên, huyết mạch căng ra, tâm mạch đứt đoạn chết ngay tức khắc mà cho dù kịp thời cùng nữ nhân điều hòa âm dương cũng sẽ...

Thu Hàn Vân đột nhiên ngưng nói thần sắc chuyển biến nhẹ nhàng phóng tới trước mặt Đặng Tiểu Nhàn lẹ hơn điện xẹt, hai mắt trợn tròn như muốn nảy lửa, cười gằn một tiếng, nghiến răng rít lên :

- Cái đồ xảo quyệt, miệng lưỡi thật man trá suýt chút nữa ta bị mi đánh lừa rồi.

Đặng Tiểu Nhàn đột ngột quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng ngơ ngác đứng ngẩn người nhìn Thu Hàn Vân, đưa tay xoa đầu bộ dạng trông thật buồn cười.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn nhau, mơ hồ không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Một thoáng im lặng trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn Thu Hàn Vân điềm tĩnh chầm chậm lên tiếng :

- Tiểu điệt không hiểu ý của cô cô muốn nói gì.

Thu Hàn Vân mỉm cười lạnh lùng :

- Trong mình ngươi thật sự đã trúng phải chất độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán chứ?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Không sai.

Đông Địch Thu Hàn Vân hừ lạnh một tiếng :

- Mi thông minh hơn người, xảo quyệt cùng khiến người ta run sợ, đáng tiếc là gặp phải ta.

Đặng Tiểu Nhàn dựng ngược đôi mày, lạnh lùng bảo :

- Ta đã nói, ta kính người như sư phụ, yêu ngươi như hiền mẫu. Trước lúc lâm chung giã biệt cõi trần, ta không muốn xuất ngôn xúc phạm đến người, nếu như người còn bức bách ta, đừng trách Tiểu Nhàn này vô lễ mạo phạm đến tôn danh.

Thu Hàn Vân mặt lộ sắc giận hỏi tiếp :

- Mi có biết chỗ lợi hại của Hóa Cốt Tiêu Hồn tán không?

Đặng Tiểu Nhàn muốn nói hết với bà về chỗ lợi hại của chất độc này, mà lúc trước chàng đã nghe gã bịt mặt nói với mình, đoạn chàng nghĩ lại, một khi đã bị người ta hiểu lầm có nói cũng vô ích, không nói thì đã sao thế là chàng lạnh nhạt đáp :

- Không biết.

Đông Địch Thu Hàn Vân càng hiểu lầm, cất tiếng cười lạnh lùng bảo chàng :

- Ta nói cho mi biết, thân thể sau khi trúng phải chất kịch độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán này dù mi có thể gần gũi nữ nhân kịp thời điều hòa âm dương, tuy không bị lửa dục hại thân, huyết mạch không bị đứt đoạn mà chết, thì tinh quan cũng liên tục phóng ra không hề ngưng nghỉ, dương khí thoát ra cạn kiệt rồi chết... Mà mi thì vẫn sống đàng hoàng ở đây... Nói mau cái này là nghĩa làm sao?

Đặng Tiểu Nhàn im lặng không muốn giải thích nhiều lời, đúng ra chàng cũng không biết giải thích thế nào, lát sau chàng mới thản nhiên cất tiếng :

- Ta... ta cũng không biết nữa.

Thu Hàn Vân không thể chịu đựng được, bèn lanh lẹ vươn hữu thủ ra nhanh tựa sao băng chụp vào mạch môn của chàng.

Đặng Tiểu Nhàn cười lạt, im lặng không nói.

Bạch Hàng Tố chợt thấy sư phụ vươn tay chụp vào mạch môn của Đặng Tiểu Nhàn, nàng cực kỳ kinh hãi, hồn phi phách tán.

Nàng muốn lao vào giữa hai người ngay lập tức.

Bất ngờ, Bạch Hàng Tố cảm thấy nữa người tê dại, song cước không tài nào nhích động lấy một

bước, trong lòng chấn động vội quay đầu lại nhìn.

Lãnh Nguyệt My đang đưa mắt ra hiệu cho nàng, đoạn ghé sát vào vai Bạch Hàng Tố thì thầm:

“Tố muội đừng nóng vội, sư phụ tuyệt nhiên không có ý đả thương chàng đâu, chỉ là bắt mạch mà thôi”.

Bạch Hàng Tố không tin vội quay đầu lại nhìn, quả nhiên không sai. Thu Hàn Vân đang tụ thần hội khí xem xét tâm mạch của Đặng Tiểu Nhàn, mặt nàng đỏ bừng âm thầm cảm thấy xấu hổ.

Lãnh Nguyệt My thấy sắc mặt Bạch Hàng Tố đầy hổ thẹn như vậy, lòng nàng cũng thấy thương xót, nhỏ nhẹ cất tiếng an ủi :

- Sư phụ tinh thông y lý một khi bắt mạch sẽ rõ mọi chuyện. Giả như Đặng Tiểu Nhàn lừa gạt chúng ta thì có chết cũng không tiếc. Còn như chàng thật sự trúng phải kịch độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán vô ý xúc phạm đến sư muội thì sư phụ tự có cách giải quyết để cho đôi bên vẹn toàn.

Bạch Hàng Tố cảm kích ngước nhìn Lãnh Nguyệt My, nước mắt từ từ nhỏ xuống.

Một thoáng tĩnh lặng, không khí chung quanh như đông cứng lại.

Trong tim mỗi người dường như có một tảng đá đè lên, khiến cho mọi người thở không ra hơi, ai nấy cũng đều hồi hộp lo lắng không yên.

Bỗng nhiên.

Ồ...

Thu Hàn Vân thốt lên kinh ngạc, tiếp đó đôi mày liễu đen nhánh chợt cau lại, tựa hồ đang phải suy nghĩ một điều gì vô cùng khó hiểu.

Đặng Tiểu Nhàn tuy trấn tĩnh, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác kỳ quái lạ lùng trước những hành động, cử chỉ thất thường của Thu Hàn Vân bất giác chàng liếc mắt nhìn bà một cái.

Tim Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, cùng đưa mắt nhìn nhau ép hơi không dám thở mạnh.

Thu Hàn Vân nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp mắt, hình như muốn tìm ra điều kỳ lạ trên mặt chàng, một hồi sau mới chậm rãi lên tiếng hỏi :

- Trước... trước đây ngươi... ngươi đã uống qua dược vật gì chưa?

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu đáp :

- Không có.

Thu Hàn Vân càng cảm thấy kỳ dị hơn, miệng lẩm bẩm :

- Cái điều này... thật là... thật là quái lạ...

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố nhìn Thu Hàn Vân rồi đồng thanh lên tiếng hỏi :

- Sư phụ nói là...

Thu Hàn Vân nét mặt nghi ngờ chầm chậm nói tiếp :

- Chất kịch độc Hóa Cốt Tiêu Hồn tán hình như đã bị một loại dược vật trong thể nội của Tiểu Nhàn tạm thời áp chế, nếu không có lẽ lúc này...

Bạch Hàng Tố lộ vẻ vui mừng hộc tốc hỏi :

- Sư phụ, người nói là có thể cứu được chàng phải không?

Sắc diện Thu Hàn Vân cực kỳ trầm trọng :

- Hắn tuy có thể tạm thời được bảo toàn tính mạng. Song nếu như không cấp thời tìm được thuốc giải, e rằng võ công sẽ bị tàn phế, mà cũng không sống nổi qua được ba năm đâu.

Không khí lại trở nên trầm lặng khác thường.

Bạch Hàng Tố nghe vậy nét mặt đang buồn rầu chợt biến đổi, khóe môi thoáng hiện nụ cười, trong đôi mắt long lanh chiếu ra tia nhìn lạ thường, nàng nhủ thầm:

“Cảm tạ trời đất, cho dù chàng chỉ còn sống có một năm cũng đủ làm ta hài lòng mãn nguyện, nói chi đến ba năm, ta cùng chàng tìm một nơi ẩn mật ta sẽ chăm sóc chàng tận tình, đem lại niềm vui cho chàng, đi với chàng đến cuối đoạn đường, sau đó ta cũng...

Bạch Hàng Tố suy nghĩ miên man, tình ý thâm sâu, đưa mắt liếc nhìn Tiểu Nhàn, thật là hợp lý lúc đó Đặng Tiểu Nhàn cũng nhìn nàng không chớp, ánh mắt hai người gặp nhau bất giác khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhàn đang từ từ cuối xuống đầu, bỗng phát giác ra chàng không hề có một mảnh vải che thân, liền cảm thấy ngượng chín người, vội cúi mình với tay nhặt bộ y phục rách tơi tả trên đất quấn vào ngang hông.

Bạch Hàng Tố thấy vậy cũng thẹn đỏ cả mặt, nghĩ tới thân thể lõa lồ của mình, khẽ rú lên một tiếng, lẹ như bay phóng tới ẩn mình sau lưng Lãnh Nguyệt My.

Thu Hàn Vân cũng tiện tay rút tấm lụa mỏng che mặt tránh gió của mình, cuốn quanh thân hình Bạch Hàng Tố, đoạn nói tiếp :

- Đi mau, đứng ở đây phí thời gian vô ích. Phong Cái Thường Thắng Quân e rằng sắp phát điên lên mất.

Đặng Tiểu Nhàn tự cảm thấy không còn mắt mũi nào để nhìn thấy thế nhân, sau khi chàng biết võ công sẽ bị tàn phế, chàng chỉ muốn chết, do thế chàng cứ đứng sừng sững tại chỗ không hề nhích động.

Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhàn hồi lâu không động tĩnh, lòng bà cực kỳ bối rối, liền quay đầu lai. Thấy chàng vẫn đứng bất động tại chỗ, không khỏi kinh ngạc giọng vô cùng ngơ ngác hỏi :

- Hài tử, ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn điểm nụ cười khổ từ từ lên tiếng :

- Tiểu điệt... Tiểu điệt muốn ở lại đầy yên tĩnh một mình, xin cô cô lui gót đừng vì kẻ này mà làm hỏng đại sự.

Thu Hàn Vân chớp mắt, bà nghĩ rằng vừa rồi đã hiểu lầm chàng khiến chàng không vui, vội bước lên trước, giọng có vẻ hối hận :

- Hài tử, ngươi còn giận ta sao?

Đặng Tiểu Nhàn khẽ lắc đầu mỉm cười, chân thành đáp :

- Tiểu nhi nói rồi, tiểu nhi kính người như sư phụ, yêu người như hiền mẫu. Cho dù người có mắng, có đánh tiểu nhi cũng không hề giận, người lại quá tốt với tiểu nhi này đúng không?

Chàng nói vậy, Thu Hàn Vân càng cảm thấy lúng túng, bà cất giọng nói tiếp :

- Đã thế thì tại sao ngươi không...

Đặng Tiểu Nhàn nghiê, nét mặt nói :

- Người thử nghĩ xem một người võ công bị tàn phế, co như là phế vật không hơn không kém, đi theo người sẽ gây hậu quả như thế nào? Cho dù mọi người tận tâm tận lực lo liệu cho tiểu nhi, nhưng mà tiểu nhi làm sao có thể làm liên lụy đến mọi người, lại nữa còn có trọng nhiệm đang chờ đợi các vị, xin mọi người đi mau đi.

Thu Hàn Vân lòng đau như cắt an ủi chàng :

- Hài tử, nghe cô cô nói đây, ta sẽ cố liều cái thân già này kiếm mọi cách để tẩy trừ hết chất độc trong thể nội của ngươi, bảo toàn võ công cho ngươi. Nếu không ta làm sao thấy mặt lệnh tôn là Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ cảm động, nhưng chàng vẫn không thay đổi lớn tiếng nói :

- Cô cô bất tất phải nói nhiều lời, tâm ý tiểu điệt đã quyết lẽ đâu người chi vì mình tiểu điệt mà bỏ qua đại sự của thiên hạ võ lâm.

Thu Hàn Vân trầm mặc, đoạn lạnh lùng thét lớn :

- Hài tử, chẳng lẽ ngươi muốn dồn cô cô đây vào thế bất nhân bất nghĩa sao?

Hốt nhiên, bóng người xẹt tới, Bạch Hàng Tố đã bay vút lên trước nắm chặt lấy vai chàng, mặt hoa ảm đạm thất thanh khóc lớn :

- Tiểu Nhàn, ngươi không chịu đi sao?

Đặng Tiểu Nhàn chân tay luống cuống run giọng nói :

- Tố Tố, nàng hãy nghe ta nói...

Bạch Hàng Tố cất tiếng cười thảm não :

- Được, vậy... vậy ta sẽ chết trước mặt ngươi cho vừa lòng hả dạ.

Nói chưa hết lời, bóng người đã phóng tới. Bạch Hàng Tố thân hình như tia chớp, đỉnh đầu nhằm vào vách đá hoa cương lao tới.

Đặng Tiểu Nhàn phản ứng cực kỳ lanh lẹ, đã sớm phòng bị từ trước, trong nháy mắt lúc đỉnh đầu Bạch Hàng Tố sắp chạm vào vách thạch thất, chàng đã ôm chặt lấy nàng, giọng nói lộ vẻ hốt hoảng không yên :

- Tố Tố, đừng làm như vậy. Ta...

Bạch Hàng Tố vừa giãy giụa vừa lớn tiếng la khóc :

- Ngươi buông ta ra. Hu hu... buông ta ra...

Đặng Tiểu Nhàn mặc cho nàng kêu khóc giãy giụa, thế nào chàng cũng không chịu bỏ tay ra.

Bất thần, một tia sáng lóe lên.

Tiếp đó...

Cạch...

Một chiếc bình ngọc nhỏ trong lúc Bạch Hàng Tố giãy giụa trong vòng tay chàng, đã rớt ra từ trong bộ y phục rách tơi tả của Đặng Tiểu Nhàn, rơi xuống đất đoạn lăn tròn đến ngay dưới chân Đông Địch Thu Hàn Vân.

Thu Hàn Vân bất giác liếc nhìn chiếc bình ngọc nhỏ rơi trên đất, hốt nhiên mắt lộ kỳ quang, xòe bàn tay ra chiếc bình ngọc sáng lấp lánh đã bị hấp lực của Tiên Thiên Vô Hình Cương Khí oai chấn võ lâm hút vào trong tay.

Đông Địch Thu Hàn Vân đưa lại gần nhìn kỹ lòng không giấu nổi niềm vui, nước mắt lăn dài trên má, lẩm bẩm một mình :

- Thái Ất Đại Hoàn đan, thật là trời xanh thương tình khiến cho vạn gia sinh Phật Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp không phải tuyệt tự.

Phút chốc, trong gian thạch thất vang lên tiếng nức nở vui mừng.

Chương 27: Báo Đáp Ân Sư

Vầng thái dương đã lơ lửng giữa trời.

Ánh dương quang chiếu xuyên qua kẽ lá vào trong rừng cây.

Phong Cái Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố chọn địa hình thuận lợi đứng thành hình tam giác tay lăm lăm binh khí, nghiêm cẩn giới bị sắc mặt ai nấy đều trầm trọng tựa như gặp phải cường địch sắp sửa tấn công.

Lúc này Đặng Tiểu Nhàn đã tỉnh lại, thấy khuôn mặt Thu Hàn Vân trắng bệch, mồ hôi đổ ra như mưa, hơi thở dồn dập khác thường, chàng hiểu rằng vì bà đã vận công gắng sức giải trừ chất độc trong cơ thể chàng, nên mới bị tổn hao nguyên khí ghê gớm đến mức như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn cảm động, hai mắt ứa lệ, chợt quên đi chất độc trong cơ thể, làm cho chàng không có cách nào vận khí được, nên vừa định vươn mình đứng dậy, nửa thân người chàng cảm thấy nhức nhối ngay cả ngồi dậy cũng hết sức khó khăn.

Chàng nhìn Thu Hàn Vân không chớp mắt, giọt lệ từ từ chảy xuống, giọng chàng kích động :

- Cô cô...

Đông Địch Thu Hàn Vân mỉm cười an ủi :

- Ngươi tỉnh rồi hả? Mau nạp khí vào Đan Điền để ta vận công trục chất độc trong cơ thể ngươi ra.

Đặng Tiểu Nhàn không chịu đựng được nữa, giọng chàng run run :

- Cô cô, người hãy nghỉ mệt một chút đã.

Thu Hàn Vân chợt nghiêm sắc mặt, nói nhỏ :

- Mau! Nếu không công phu từ trước tới giờ của ta uổng phí, ngoan nào, nghe lời ta nằm xuống đi.

Nói đoạn, bà ấn Đặng Tiểu Nhàn nằm xuống, vận khởi công lực dụng thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt xoa bóp mười tám huyệt đạo phía chính diện. Sau đó lại tiếp tục xoa khắp mười tám đại huyệt phía sau lưng.

Ba mươi sáu đại huyệt này nằm trong hệ thống ba trăm sáu mươi lăm huyệt vị trên khắp cơ thể, đều là những huyệt đạo tối quan trọng, là bốn loại huyệt đạo Tử huyệt, Mê huyệt, Á huyệt, Hôn huyệt.

Bốn loại huyệt đạo này có cái dựa theo bộ vị của tạng phủ, có cái dính liền với huyết mạch, có cái thuộc về hệ thống thần kinh, chỉ là một cái vỗ nhẹ, không những đã trục xuất chất độc ra khỏi cơ thể theo đường huyết khí, mà đồng thời những đau đớn đột nhiên dứt hẳn, trong lòng chàng cảm thấy khoan khoái dễ chịu, dần dần chìm vào giấc ngủ, lát sau tiếng ngáy vang như sấm động đã vang lên.

Đặng Tiểu Nhàn ngủ một giấc dài hơn mười tiếng đồng hồ.

Lúc chàng tỉnh dậy đã qua sáng ngày hôm sau, Đông Địch Thu Hàn Vân đang ngồi xếp bằng, song chưởng áp chặt vào say lưng chàng, ngưng tụ công lực toàn thân dồn vào tâm chưởng rồi từ từ phát ra.

Đặng Tiểu Nhàn lập tức cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ huyệt Mệnh Môn tràn vào, thế mạnh như thác lũ ào ạt tuôn vô không ngớt, dần dần lưu chuyển khắp châu thân.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên chấn động tâm thần, cảm thấy luồng chân khí tản mát trong thân thể mình bị luồng nhiệt lưu gom tụ lại một chỗ, đang từ dưới Đan Điền di động lên trên.

Chàng vốn có huệ căn lại thêm thông minh hơn người, lập tức biết rằng điều gì đang xảy ra, vội vàng trừ bỏ tạp niệm thử vận khí, quả nhiên huyết mạch thông suốt, chân khí đã tụ lại ở Đan Điền, sức lực đã hoàn toàn hồi phục.

Đông Địch Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhàn đã bình phục hoàn toàn, bà mới bắt đầu ngừng tay. Hơi thở yếu ớt như sợi tơ, tim đập cuồng loạn, thân hình lảo đảo ngồi không vững, mỉm cười nhìn Đặng Tiểu Nhàn, thanh âm ngập ngừng ngắt quãng :

- Hài tử, có đói không? Ngươi có thể ăn một chút gì... Ta... ta vì trị thương trục độc cho người mà hao tổn chân khí không ít. Ta cần phải điều tức một hai ngày mới có thể lên đường.

Bất ngờ, một chấm đỏ chói bay vút tới lẹ hơn điện xẹt, bắn thẳng vào miệng của Thu Hàn Vân.

A...

Một tiếng kêu nhỏ kinh ngạc vang lên.

Động Địch Thu Hàn Vân chợt ánh lên tia nhìn kỳ lạ, khẽ liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn miệng ngậm lại lặng thinh không nói, đoạn nhắm nghiền mắt lại, song chưởng để bình ổn trước ngực, ngưng thần vận công điều tức.

Thời gian cạn một tuần trà trôi qua.

Vầng sương trắng đã tỏa ra quanh người Thu Hàn Vân, luồng khí bốc ra nhiều hơn tụ lại nơi đỉnh đầu chợt một đạo quang lóe lên, đôi mắt phượng chầm chậm mở ra, ánh mắt sáng ngời, tinh quang hiển hiện, bà cất tiếng cười lớn, đứng bật dậy nắm lấy hai tay Đặng Tiểu Nhàn, đoạn bảo với chàng :

- Hài tử, tâm ý của ngươi thật hiếm có trên đời, chỉ tiếc rằng đã phí mất một viên Thái Ất Đại Hoàn đan.

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm giọng bảo :

- Cô cô đối với Tiểu Nhàn đây ơn trọng như núi, đừng nói chỉ một viên Thái Ất Đại Hoàn đan, ngay cả cái mạng này của Tiểu Nhàn cũng xin liều chết vì người...

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa nói xong, đã nghe sau lưng vọng tới một tràng cười âm thanh trầm đục, tiếng cười vừa vang lên thì bàn tay thô ráp to bè đã vỗ lên vai của chàng, thì ra đó là Thường Thắng Quân, lão cất tiếng bảo chàng :

- Hài tử, cái miệng của ngươi thật là ngọt ghê. Lão hóa tử đây nghe trong lòng cũng cao hứng, hèn chi mà Thu nữ hiệp quên của sinh tử để cứu ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn liền cúi mình thi lễ lớn tiếng nói :

- Đa tạ lão tiền bối.

Phong Cái Thường Thắng Quân lách mình tránh qua một bên, nhấp nháy đôi mắt chuột ti hí, trầm giọng hét :

- Hừ, lão hóa tử ta đâu đáng nhận mấy thứ này, người cứu mi là Thu nữ hiệp, mi tạ ơn ta làm cái quái gì?

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My bị cái bộ dạng kỳ quái của Thường Thắng Quân làm cho tức cười, hai người cùng gập người lại cười chảy nước mắt hồi lâu mới thôi.

Đặng Tiểu Nhàn vô duyên vô cớ bị Thường Thắng Quân thóa mạ một hồi, trong lòng cảm thấy hơi bực, liền quay đầu lại đưa mắt nhìn xem, chàng không thấy Bạch Hàng Tố đâu cả, vội nắm lấy tay áo Lãnh Nguyệt My thấp giọng hỏi nhỏ :

- Tỷ tỷ, Tố Tố đâu rồi?

Lãnh Nguyệt My chưa kịp mở miệng, chợt nghe Thường Thắng Quân lạnh lùng cười bảo :

- Người ta đâu có mặt dày mày dạn như mi.

Lãnh Nguyệt My thừa biết tính khí của Đặng Tiểu Nhàn, sợ chàng không nhẫn nhịn được sẹ đụng

chạm tới Thường Thắng Quân, nên bèn nói xen vào :

- Tố Tố hãy còn mệt, đang nằm nghỉ trong xe.

Đặng Tiểu Nhàn tin đó là thật, lòng lo lắng co giò chạy tới bên xe.

Bóng người cấp tốc vút qua cực kỳ lanh lẹ, Thường Thắng Quân đã chặn ngang cản đường Đặng Tiểu Nhàn.

Chàng tuy không vui, nhưng vẫn kính phục lão dị nhân tiền bối, không tiện thất lễ, vội khom lưng hỏi :

- Không biết lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Thường Thắng Quân hừ lạnh một tiếng đoạn hỏi chàng :

- Mi đi đâu?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười đáp :

- Đi xem...

Chàng vừa mới thốt ra được nửa câu Thường Thắng Quân đã nhảy dựng lên, dí tay vào mũi chàng đoạn mắng lớn :

- Xú tiểu tử, bộ mi không biết xấu mặt hay sao, người ta là khuê nữ trong trắng há lại để ngươi có thể tùy tiện thấy được dung nhan hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn bị Thường Thắng Quân chửi mắng một trận nào là xú tiểu tử xấu xa này nọ, không khỏi khiến cho chàng nổi giận đang muốn phát tác ra ngoài, nhưng chàng chợt nghĩ tới lúc Thu Hàn Vân vận công trị thương trừ độc cho mình, ông đã đứng một bên suốt ngày đêm canh phòng cẩn mật, giới bị nghiêm ngặt như vậy, lòng chàng cực kỳ cảm kích, lại thấy đầu tóc của ông bạc phơ, bay lất phất trong gió, bất thần nảy sinh tình cảm trọng lão kính già, liền đổi giận thành vui, vội cúi mình mỉm cười :

- Lão tiền bối giáo huấn vậy thì vãn bối không đến gặp nàng cũng được.

Thường Thắng Quân không thể nào ngờ được Đặng Tiểu Nhàn lại xử sự như vậy, lão hóa tử nay chớp chớp đôi mắt chuột ti hí nói tiếp với chàng :

- Ngươi không nói lão đấy chứ, ngươi thật sự không muốn đi gặp nàng sao?

Đặng Tiểu Nhàn ngạc nhiên, mỉm cười nói lớn :

- Muốn, rất muốn... cực kỳ muốn...

Thường Thắng Quân đột nhiên thở dài một tiếng, miệng lảm nhảm nói :

- Sợ rằng ngươi sẽ không thể gặp nàng được nữa.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng vẻ kinh ngạc, rồi chợt nhếch miệng cười đáp :

- Nếu như lão nhân gia không ngăn trở vãn bối thì hiện giờ vãn bối đã gặp được nàng rồi.

Thường Thắng Quân ung dung cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Tiểu tử, mi cho rằng mi là ai hả? Được vậy thì mi cứ thử xem.

Đặng Tiểu Nhàn chợt động tâm buột miệng nói :

- Lão tiền bối ý muốn nói là...

Thường Thắng Quân hết sức đắc ý, giọng nói hàm chứa ẩn ý :

- Ha ha, mi có thể gặp nàng nhưng nàng lại không thể gặp mi thì tính sao?

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe lập tức thức ngộ được thâm ý, chàng thầm nghĩ:

“Người này thoạt nhìn tựa như điên dại, kỳ thực cơ trí hơn người, mưu cao khôn lường, đúng là một dị nhân du hí nơi chốn nhân gia. Nếu như không có ông kịp thời chỉ điểm ta hầu như suýt làm hỏng việc rồi”.

Đặng Tiểu Nhàn vui vẻ ra mặt, đoạn cất tiếng nói lớn :

- Xin lão tiền bối xuất ngôn chỉ giáo...

Thường Thắng Quân mắt ánh lên tia nhìn kỳ lạ, gật gù khen ngợi, mắt trợn tròn cười lên ha ha :

- Hài tử dễ dạy, hài nhi dễ bảo, vậy thì ngươi gọi ta một tiếng nghe lọt tai, nếu không há chẳng phải lão hóa tử này là sư phụ vô danh sao?

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My trố mắt ngạc nhiên, không hiểu hai người một già một trẻ này sắp giở trò quỷ dị chi đây.

Chỉ thấy Đặng Tiểu Nhàn đang đứng bỗng khuỵu gối quỳ mọp dưới đất, vừa rập đầu lạy vừa hô lớn :

- Kính xin nghĩa phụ nhận của hài nhi một lạy.

Thường Thắng Quân há miệng cười vang khoái chí nhảy tới giơ tay đỡ Đặng Tiểu Nhàn dậy, chỉnh lại sắc mặt nghiêm nghị hỏi chàng :

- Hài nhi, ngươi thực lòng muốn gặp tiểu cô nương đó hả?

Đặng Tiểu Nhàn liền gật đầu đáp :

- Đúng vậy.

Thường Thắng Quân cười ha hả bảo :

- Được rồi. Chuyện này để cho nghĩa phụ ngươi lo cho. Chúng ta đi thôi.

Thường Thắng Quân vừa quay người lại chợt thấy Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My lao tới gần định chúc mừng.

Thường Thắng Quân không đợi cho hai người mở miệng, đã vội cướp lời nói trước :

- Nhị vị đến đây định chúc mừng lão hóa tử chứ gì?

Thu Hàn Vân và Lãnh Nguyệt My vội vàng mỉm cười đáp :

- Chính phải.

Thường Thắng Quân chắp hai tay lại cười ha ha bảo :

- Lão hán tử xin chúc mừng Thu nữ hiệp, chúc mừng Thu nữ hiệp.

Thu Hàn Vân thoáng ngạc nhiên, ngỡ ngàng cất tiếng :

- Ta... ta không như lão đâu, tự dưng lại có một hài nhi ngang xương, lão nói xem thử cái thân già ta đây vui mừng ở chỗ nào mới được chứ?

Thường Thắng Quân rút từ trong ngực áo ra một thanh đoản kiếm dài không quá một tấc rộng chừng một ngón tay, tinh quang chiếu ra lấp lánh, dùng hai tay đưa lên cho Thu Hàn Vân.

Ánh mắt Thu Hàn Vân lộ ra vẻ kinh dị, bà thất thanh la lên :

- Ngư Tàng kiếm.

Thường Thắng Quân gật đầu mỉm cười :

- Nhãn lực Thu nữ hiệp tinh anh thật. Không sai, vật này chính là Ngư Tàng kiếm mà năm xưa dùng để hành thích Vương Liêu, đoản kiếm này cực kỳ sắc bén có thể thổi đứt sợi tóc, chém tan vàng

nát ngọc. Tuy không phải là Can Tương Mạc Gia Kiếm nhưng cũng thuộc hạng gia bảo tiên kiếm, vô cùng quý báu. Mong Thu nữ hiệp thu nhận nó.

Thu Hàn Vân hết sức ngỡ ngàng, lắc đầu lia lịa bảo :

- Thường huynh, Ngư Tàng kiếm này quá ư trân quý, quả là hiếm có trên đời. Thân này không dám nhận đâu.

Thường Thắng Quân không thèm phân giải cứ ấn đại thanh Ngư Tàng kiếm vào tay Thu Hàn Vân, đoạn nghiêm mặt nói :

- Thu nữ hiệp, Ngư Tàng kiếm này người không nhận cũng không được, bởi vì đây là lễ vật cưới xin của Đặng Tiểu Nhàn, nghĩa tử của lão hóa tử này đây.

Thu Hàn Vân chớp mắt, trong lòng thầm nghĩ:

“Lão hóa tử này thật là khả ố, lão rõ ràng có thể nói thẳng với mình, cớ sao lại còn bày trò vòng vo khiến người ta nôn ruột. Hừ, xem ta trừng trị ngươi nè”.

Thu Hàn Vân cố ý xịu mặt xuống, lạnh lùng cất tiếng :

- Thường huynh, giả sử ta không đáp ứng thì sao?

Thường Thắng Quân há hốc miệng, sững sờ đứng đó, đoạn lắp bắp :

- Thu nữ hiệp, ngươi...

Thu Hàn Vân liền cướp lời :

- Ta làm sao nào? Chẳng lẽ ta nói không đáp ứng là không được hay sao? Bộ phải nghe lời các hạ bày chuyện mới được à? Lão nghe rõ nè, Thu Hàn Vân này không có ngán sợ ai đâu.

Thu Hàn Vân vừa nói vừa quay lưng lại không hề để ý gì đến Thường Thắng Quân.

Phong Cái Thường Thắng Quân mặt đỏ rực, hổ thẹn muốn đâm đầu chết ngay, từ khi xuất thế đến giờ, lão chưa từng bị nhục nhã như thế, lòng tức giận muốn đánh nhau một trận mặc cho sự thế ra sao cũng được.

Nhưng chợt nghĩ tới Đặng Tiểu Nhàn đã rập đầu cúi lạy, gọi mình là nghĩa phụ. Mà sự việc này làm không xong sau này há chẳng phải hết sức mất mặt với nghĩa tử sao, không biết mặt mình để đâu cho được.

Đặng Tiểu Nhàn hốt hoảng như kiến bò trong chảo nóng, còn Lãnh Nguyệt My đứng đó cùng

Bạch Hàng Tố đang từ trong xe nhìn trộm ra cũng kinh hoàng thất sắc, mồ hôi lạnh toát ra ướt áo. Hết nhìn người này lại ngó người kia hồi hộp như muốn nín thở chỉ biết trố mắt ngó ra.

Bầu khí im lặng nặng nề trùm xuống xung quanh.

Phong Cái Thường Thắng Quân giận run người, tay chân luống cuống đứng im tại chỗ. Khuôn mặt Thu Hàn Vân khẽ nở một nụ cười trong lòng hả hê, âm thầm đắc ý một mình.

Thường Thắng Quân vẫn ngang bướng không chịu thua, lão chầm chậm bước tới vòng hai tay, mỉm cười cố nén hận cất tiếng nói lớn :

- Thu nữ hiệp, ngươi hãy... hãy nể mặt lão hóa tử này một tí, ta thấy rằng Bạch Hàng Tố và Đặng Tiểu Nhàn thật xứng đôi vừa lứa. Tuy chưa có danh nghĩa phu thê nhưng đã là vợ chồng thực rồi, nhưng mà da mặt bọn chúng còn mỏng quá, không dám nói thẳng với Thu nữ hiệp. Tiểu Nhàn là nam nhân nên chẳng việc gì cả. Còn Tố a đầu mới thật khó, thấy mặt thì nghe người ta đàm tiếu, còn không gặp thì khó chịu vô cùng, lại nữa đường đi còn dài hành trình còn xa, cứ trốn tránh mãi không dám ló mặt ra nhìn ai nữa thì thật là bất tiện, đúng không? Thật là khó xử, vạn nhất... vạn nhất có tiệc mừng, họ cũng vui còn Thu nữ hiệp cũng được mát mặt...

Sắc mặt Thu Hàn Vân đột ngột đổi sắc, trong bụng nghĩ thầm:

“Quả là xấu hổ, mình thật là hồ đồ, không ngờ lão hóa tử quả chu đáo, vừa rồi mình nói cứng bây giờ làm sao cho được”.

Thường Thắng Quân lại tiếp :

- Do đó mà lão hóa tử đây nảy ra một ý, đem cái thân này đứng ra nói giùm hai trẻ với Thu nữ hiệp về chuyện này tuy có hơi đường đột hấp tấp. Nhưng có danh phận phu thê, nghĩa vợ chồng để hai bên thấy mặt nhau được tự nhiên, tránh khỏi việc phải ôm hận suốt đời cho nên lão hóa tử đây muốn...

Thu Hàn Vân chậm rãi quay đầu lại đưa mắt nhìn Thường Thắng Quân, vạn phần cảm kích đáp :

- Thường huynh, nãy giờ chỉ bất quá là những lời nói đùa mà thôi. Tạ ơn ngươi đã ra sức thành toàn cho hài nhi Hàng Tố và Tiểu Nhàn.

Thường Thắng Quân nghe vậy đột nhiên đứng ngây người, hồi lâu mới định thần lại hét lên vui sướng điên cuồng :

- Thu nữ hiệp. Người bằng lòng đáp ứng...

Thu Hàn Vân bật cười hì hì :

- Tục ngữ nói song quyền sao địch nổi tứ thủ, đệ tử Cái bang rải khắp thiên hạ, làm sao ta dám khước từ lời nói của lão?

Thường Thắng Quân thực sự mừng rỡ cười ha hả bảo :

- Cho dù là thật hay giả, dẫu sao lão hóa tử đây cũng đã là nghĩa phụ của Tiểu Nhàn, Thu nữ hiệp sau này người phải chăm sóc kỹ mông ngựa của lão hóa tử đấy nhé. Coi chừng đó, đồ đệ bảo bối của người đã là con ta rồi, có đúng không nè.

Bộ dạng quái dị buồn cười của Thường Thắng Quân làm cho ai nấy cũng đều bật cười lớn tiếng.

Thế là Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân đứng ra chủ trì hôn lễ, Đặng Tiểu Nhàn và Bạch Hàng Tố bái tạ trời đất kết thành phu phụ. Thu Hàn Vân cầm bàn tay mềm mại của Bạch Hàng Tố đặt nhẹ vào tay Đặng Tiểu Nhàn, giọng nói trang trọng :

- Tiểu Nhàn, Tố nhi với ta tuy danh phận là sư đồ nhưng tình thật không khác chi mẫu tử. Bây giờ ta trao Tố nhi cho ngươi, chúc hai ngươi bách niên giai lão, mong ngươi đối xử tốt với Tố nhi.

Bạch Hàng Tố cảm động nhìn Thu Hàn Vân, nàng lao vào lòng sư phụ, miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Đồ nhi có tan nát thân này cũng chưa báo đáp hết được ân đức của sư phụ.

Thường Thắng Quân cũng lấy uy phong của người cha chỉ tay vào Đặng Tiểu Nhàn lớn giọng bảo :

- Hài nhi, sau này nếu ngươi đối xử bạc với Tố a đầu, nghĩa phụ đây sẽ chẳng tha cho ngươi đâu.

Bỗng nhiên ô quang lóe lên nhanh như điện chớp.

Chợt nghe...

Ầm...

Một tiếng động khủng khiếp vang lên, cát đá bay lên mù mịt, một cây cổ thụ lâu năm đã bị chàng chém ngang, đổ nhào xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn đút kiếm vào vỏ, đứng vững như bàn thạch, giọng nghiêm nghị :

- Biển cạn đá mòn tình này không phai. Đặng Tiểu Nhàn này nếu nói hai lời sẽ như cái cây trước mặt.

* * * * *

Gió núi thổi về lạnh buốt, cái lạnh như châm thấu tới xương.

Sau một ngày vội vàng rong ruổi, lúc vầng thái dương sắp khuất sau núi. Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố đã tiến sâu vào trong lòng ngọn Mân Sơn.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đỉnh núi khuất vào trong mây trùng trùng điệp điệp. Núi cao nhấp nhô che phủ tầm mắt, trước mặt đỉnh núi càng lúc càng cao, đường đi càng lúc càng hiểm trở, không biết đâu mà tận cùng.

Ánh tịch dương yếu ớt dần dần tắt lịm.

Sương khuya phủ khắp trời.

Trên đỉnh núi tuyết phủ hóa thành một cảnh đẹp mê hồn, chỉ đáng tiếc là những tia sáng quá ngắn ngủi.

Trong thoáng chốc vầng dương đã lặn xuống chân trời, hoàng hôn mênh mông bao phủ trên khắp dãy núi trập trùng, những đỉnh núi dần dà chìm ngập trong màn đêm dày đặc.

Chậm chạp tiến lên trước chỉ thấy vách đá cao muôn trượng, sườn núi dốc đứng dựng lên tua tủa hai bên, liên miên kéo dài ngút mắt, hình thế cực kỳ hiểm trở những vách đá trơn bóng lạnh lẽo càng lúc càng bao la mọc lên khắp nơi không có biên giới.

Thường Thắng Quân đưa mắt quan sát khắp tứ phía một lát, lòng không khỏi chấn động, rùng mình quay lại nói với Thu Hàn Vân :

- Sắc trời mỗi lúc một u ám, xem địa thế sơn cốc này cực kỳ hung hiểm, giả như hai bên có kẻ bố trí mai phục, vô luận là đánh trực diện hay tập hậu. Ta nghĩ rằng biết được đường thoát, e rằng còn khó hơn tìm đường lên trời.

Thu Hàn Vân gật đầu tán đồng :

- Cao kiến của Thường huynh thật chính hợp với ý ta. Chúng ta hãy nghỉ chân trong sơn cốc này một đêm, trời sáng khởi hành cũng chưa muộn.

Thế là mọi người quyết định tìm một nơi ẩn mật kín gió để nghỉ qua đêm.

Lát sau, Đặng Tiểu Nhàn đã kiếm được một ôm cành cây khô về làm củi. Ánh lửa bừng lên, một mặt để xua tan giá lạnh, một mặt để phòng rắn rít mãnh thú xâm phạm.

Nơi hoang sơn thâm cốc chim bay thú chạy rất nhiều, một loáng sau Thường Thắng Quân đã săn

được mấy con sơn trĩ, một con hoẵng nhỏ rồi nướng trên đống lửa.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố lấy lương khô, nước uống ra, mọi người quây quần bên đống lửa vừa ăn uống, mùi thịt nướng tỏa ra thơm nồng, ánh lửa bập bùng chiếu sáng phong vị thật là tuyệt vời.

Thường Thắng Quân hớp cạn chén tinh thần trở nên hào hứng, cười nói huyên thuyên, chợt thấy lão vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn, đôi mắt chuột ti hí mở to hết cỡ, đột ngột cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi không nói ta cũng quên không hỏi. Lúc ở trong địa đạo, ngươi đã gặp những người nào? Chuyện gì đã xảy ra? Ngươi bị kẻ nào ám toán mà trúng phải cái đồ độc vật Hóa Cốt Tiêu Hồn tán?

Đặng Tiểu Nhàn chợt đỏ bừng mặt, lặng im cúi thấp đầu xuống không đáp.

Thường Thắng Quân thấy chàng không để ý đến lão, lửa giận bốc lên, nhấp nháy đôi mắt, trầm giọng quát :

- Nói mau, bằng không ta bẻ nát xương ngươi ra bây giờ.

Thu Hàn Vân cũng mỉm cười hỏi :

- Hài tử, ta cũng muốn hỏi ngươi nhưng mà ta cũng không nhớ nữa, bây giờ ngươi hãy thuật lại cho ta nghe.

Đặng Tiểu Nhàn càng đỏ mặt hơn, bất giác khẽ đưa mắt liếc Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My, miệng ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi. Bộ dạng vô cùng ngượng ngập xấu hổ, thốt không nên lời.

Lãnh Nguyệt My lan tâm huệ chất, thông minh hơn người, thoáng nhìn nàng đã biết tâm sự của chàng, liền bật dậy ghé tai thì thầm :

- Sư muội, hai ta nên đi dạo một chút nhé.

Bạch Hàng Tố đương nhiên hiểu được dụng ý của Lãnh Nguyệt My, bèn gật nhẹ đầu, hai người nắm tay rời xa ra nơi khác.

Đặng Tiểu Nhàn như trút được gánh nặng, chàng thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó chàng đem sự tình phát sinh trong địa đạo thuật lại tường tận cho Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân nghe một lượt, còn chuyện của chàng và Bạch Hàng Tố thì không nói đến một chữ nào.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân tuy tuổi đời đã cao tâm hồn đã bình lặng như mặt nước hồ,

nhưng mặt cũng phải đỏ tía vì ngượng, tim đập cuồng loạn.

Bầu khí trầm mặc trùm xuống.

Thu Hàn Vân khai khẩu trước tiên :

- Thường huynh lịch duyệt giang hồ, hiểu nhiều biết rộng đã tìm ra được manh mối gì từ câu chuyện của hài nhi nói không?

Thường Thắng Quân bấm trán nghỉ một chập, đoạn từ từ đáp :

- Thu nữ hiệp còn nhớ chuyện hai mươi năm trước đây võ lâm quần hùng cùng hợp sức bao vây tiêu diệt sào huyệt của Thiên Hương giáo ở Lạc Hà không?

Thu Hàn Vân nghĩ ngợi một chút, rồi hỏi tiếp :

- Trận chiến năm xưa ở Lạc Hà, Thiên Hương giáo đã bị diệt trừ tận gốc, Giáo chủ Lam Hy Mị cùng hơn bốn trăm môn hạ đều bị tận diệt, từ đó Thiên Hương giáo tuyệt tích trên giang hồ. Không biết Thường huynh còn nhắc đến nó làm gì?

Thường Thắng Quân nghiêm giọng đáp :

- Lúc đó quần hùng võ lâm ai cũng tin rằng Thiên Hương giáo đã bị trừ diệt tận gốc, không một kẻ nào còn sống sót. Song sau đó Cái bang ta tra xét kỹ lưỡng trường chiến mới phát hiện ra hai đứa con gái song sinh của Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị âm thầm biến mất không biết tẩu thoát bằng đường nào.

Thu Hàn Vân vội vàng hỏi tiếp :

- Thường huynh hoài nghi Hy Thái Liên và Thủy Oanh Oanh chính là cặp song sinh ái nữ của Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị phải không?

Thường Thắng Quân gật đầu :

- Không sai.

Thu Hàn Vân mỉm cười giọng từ tốn :

- Hai mươi năm trước, cặp ái nữ song sinh của Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị đã trạc tuổi tứ tuần, nếu như hai chị em ả còn sống đến hôm nay e rằng trở thành hai lão bà da nhăn tóc bạc, còn Hy Thái Liên và Thủy Oanh Oanh mà Tiểu Nhàn thấy bất quá chỉ là một thiếu phụ tuổi chừng ba mươi không hơn không kém.

Phong Cái Thường Thắng Quân cười ha ha :

- Không lẽ Thu nữ hiệp lại quên sao? Người trong Thiên Hương giáo có tà môn dị thuật dưỡng da lưu thần, cải sửa nhan sắc, hai mươi năm trước Thiên Hương giáo chủ Lam Hy Mị đã gần tuổi thất tuần, song nhìn bề ngoài lại giống như một thiếu phụ tuyệt sắc cỡ ngoài tam tuần bước đi nhẹ nhàng phong tư yểu điệu, vẫn có thể làm điên đảo nam nhân đúng không?

Thu Hàn Vân nghe vậy khẽ gật đầu :

- Ừ! Cứ theo như Tiểu Nhàn nói hành sự của những người này chẳng những ngụy dị mà còn được tổ chức cực kỳ nghiêm mật, nếu không, khó có thể thoát đi mà không lưu lại vết tích. Nhưng không rõ nhân vật đứng đầu là ai? Mục đích của bọn họ đến Mân Sơn này để làm gì?

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa kịp đáp thì Lãnh Nguyệt My đã chạy ào tới cướp lời chàng :

- Cứ theo lý mà xét gã bịt mặt phải là thủ lĩnh của đám người này mới đúng.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng nở nụ cười nói tiếp :

- Tiểu nhi cảm thấy chuyện Hy Thái Liên và Thủy Oanh Oanh có phải là con song sinh của Thiên Hương giáo chủ Lam Hỷ Mị không, gã bịt mặt có phải là thủ lĩnh của đám người này không, điều đó không hề quan trọng.

Thường Thắng Quân trợn mắt ngó chàng đoạn trầm giọng bảo :

- Vậy thì cái gì mới quan trọng? Nói mau, nếu đúng thì ta tha cho, còn nếu không thì coi chừng ta cắt tai ngươi đó.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ một thoáng, đoạn chàng cất tiếng nói tiếp :

- Lão tăng mập, lão đạo sĩ gầy, và hai hán tử họ Hình, họ Hướng. Nghe khẩu âm, nhìn vẻ mặt bọn họ dường như không phải là bằng hữu. Hơn nữa, còn có vẻ đố kỵ, bọn họ có lẽ được người ta mời đến làm khách, còn những nữ nhân nhìn bề ngoài có vẻ phục tùng hiến dâng thân xác, nhưng cũng có thể đoán được rằng bọn chúng tất có một mục đích. Hình như đang tiến hành một âm mưu nào đó.

Thường Thắng Quân gật đầu :

- Được, nói tiếp đi.

Đặng Tiểu Nhàn cầm một cành khô thảy vào đống lửa, mắt nhìn vào ngọn lửa đang tỏa sáng bập bùng, rồi nói tiếp :

- Trước tiên chúng ta cần phải biết thân thế, lai lịch, tính danh, võ công của lão tăng và lão đạo này

đã. Có thế chúng ta mới có thể đoán được mục đích của kẻ mời họ đến đây, sau khi biết được mục đích của họ rồi thì chuyện ai mời họ sẽ tự nhiên có lời giải thôi.

Thường Thắng Quân đưa tay vỗ trán, mỉm cười đồng tình rồi gật gù bảo :

- Hảo tiểu tử, không ngờ đầu óc ngươi lại linh thông sáng sủa như vậy. Được, ngươi cứ nói thử xem, hình dung diện mạo của lão tăng, lão đạo và hai hán tử đó ra sao? Để cho Thu nữ hiệp và lão hóa tử đây suy đoán xem có đúng không?

Đặng Tiểu Nhàn vội mô tả dung mạo, khẩu âm, cử chỉ của lão tăng mập, lão đạo sĩ gầy cùng với hai hán tử cho bốn người nghe qua thật kỹ càng.

Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cùng vắt óc đâm chiêu nghĩ ngợi.

Một khắc trôi qua...

Vẻ mặt Thu Hàn Vân thoáng mỉm cười, rồi nhỏ nhẹ :

- Ta... Ta nghĩ ra rồi...

Thường Thắng Quân cũng cười ha ha :

- Lão hóa tử cũng nghĩ ra rồi.

Thu Hàn Vân cười nói :

- Ngươi nói trước đi.

Thường Thắng Quân lắc đầu bảo :

- Không, người nói trước đi.

Thu Hàn Vân chớp mắt, nghĩ ra một cách liền bảo :

- Thường huynh bất tất phải tranh chấp làm chi. Ta và lão cùng viết những chữ mình đoán vào lòng bàn tay, sau đó đem ra đối chứng xem thử ai đúng ai sai. Không biết ý Thường huynh thế nào?

Thường Thắng Quân cũng không chịu kém, cười ha ha đoạn lên tiếng :

- Được lắm, cứ làm như vậy là công bằng.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân cùng xoay người ra sau, nhặt hai cành cây đã cháy thành than viết vào lòng bàn tay những nhân vật mà mình vừa nghĩ tới sau đó quay mặt lại cùng lúc giơ bàn

tay phải đồng thanh nói :

- Nhìn đây.

Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố nhờ ánh lửa rọi sáng để nhìn vào giữa bàn tay phải rồi lại quay qua nhìn giữa tay phải của Thường Thắng Quân, cả ba không khỏi kinh ngạc, đoạn đồng thanh la lên, giọng không giấu nổi vẻ bàng hoàng :

- Đệ nhất cao thủ Ban Ngộ Thiền.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân lúc này đã cùng nhau xòe bàn tay trái ra, ba tiểu bối cùng nhau đưa mắt nhìn cái tên viết trong tay hai người, trong lòng càng thất kinh, lớn tiếng hô :

- Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ kính phục hai vị cao nhân tiền bối này, đồng thời cũng vô cùng buồn cười vì cái tính háo thắng trẻ con của họ, sợ rằng họ lại tranh chấp nữa, nên chàng mỉm cười nói với Thường Thắng Quân :

- Hồi thứ nhất này, kẻ tám lạng, người nửa cân. Không ai đoán sai cả, hồi sau tất sẽ khó phân thắng bại. Vậy thì hán tử họ Hình là nhân vật ra sao, người nói mau lên chớ để tiểu tử này sốt ruột như vậy.

Thường Thắng Quân cười lớn giọng ề à kéo dài :

- Nếu như lão hóa tử này đoán không lầm, người này nhất định là Bảo chủ Hình gia bảo. Biệt hiệu là Thất Bộ Đoạn Hồn Chưởng Vô Ảnh Hình Bộ Cao.

Thu Hàn Vân cũng vội vàng nói tiếp :

- Hán tử được xưng là Hướng gia nếu như ta đoán không sai, rất có thể là Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tổng phiêu bạt Hướng Bằng Cư.

Đặng Tiểu Nhàn nháy mắt mỉm cười :

- Võ công bốn người này thế nào?

Thường Thắng Quân suy nghĩ một lát, rồi nghiêm giọng :

- Bốn người này võ công đứng riêng một mình lập thành một chi phái, so với đại sư Huệ Quả Chưởng môn Thiếu Lâm và Thiên Nhất đạo trưởng Chưởng môn Võ Đang không hề sút kém chút nào.

Đặng Tiểu Nhàn chợt biến sắc, lầm bầm một tiếng :

- Hỏng rồi.

Thường Thắng Quân nheo đôi mắt chuột liếc nhìn chàng :

- Tiểu tử, ngươi mắc phải tật gì đó? Sao không nói lớn một chút? Làm sao mà tỏ vẻ lúng túng vậy?

Thu Hàn Vân cũng vội nói theo :

- Hài tử, chuyện gì đã xảy ra vậy? Ngươi nói ngay đi.

Đặng Tiểu Nhàn khẽ thở dài, lo lắng không yên :

- Bốn người này e rằng cũng giống như Chưởng môn nhân các đại môn phái, sẽ bị thất tung trong giang hồ.

Lãnh Nguyệt My thất thanh kinh ngạc :

- Làm sao ngươi có thể biết được?

Đặng Tiểu Nhàn cười lạt nói tiếp :

- Bởi vì bốn người này đều mang trong mình võ công tuyệt thế, mỗi người hùng bá một phương. Hơn nữa cũng như Chưởng môn các đại môn phái sau lưng họ còn có một lực lượng to lớn hùng hậu.

Thu Hàn Vân chợt rùng mình cất giọng run run :

- Xem việc thất tung của Chưởng môn nhân các đại môn phái có thể nói là muốn bức bách lệnh tôn Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp tái hiện chốn giang hồ. Lẽ đâu...

Chàng quét ánh mắt qua khắp mọi người, giọng nói cực kỳ chắc chắn, khẳng định :

- Bức bách gia phụ tái xuất trên giang hồ võ lâm bất quá chỉ là một mục đích của chúng, mà chủ yếu là kẻ này muốn xưng bá trên giang hồ, lãnh tụ võ lâm cho nên...

Thu Hàn Vân hấp tấp nói :

- Ngươi nói rằng Chưởng môn nhân các đại môn phái đã bị bọn chúng khống chế?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu :

- Bị bọn chúng khống chế sợ rằng không chỉ các Chưởng môn nhân các đại môn phái mà thôi, có lẽ còn nhiều nhân vật cao thủ võ lâm mà chúng ta không biết.

Chàng ngửa cổ nốc cạn chén rượu rồi tiếp tục :

- Nếu như những vị này chỉ bị chúng khống chế không thôi thì chẳng có gì đáng sợ, điều tai hại nhất là một khi họ bị chúng thu phục để sử dụng, thiên hạ võ lâm e rằng sẽ... Thường Thắng Quân chợt cất tiếng hừ lạnh :

- Tiểu tử, ngươi phát sốt rồi ư? Nếu như nói Ban Ngộ Thiền Hoạt Phật, Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, Hình Bộ Cao và Hướng Bằng Cư, mất kẻ này bị bọn chúng thu dụng thì rất có thể xảy ra. Bởi vì những kẻ này vốn chẳng tốt lành gì, còn Chưởng môn nhân các đại môn phái đều là những bậc đạo cao đức trọng trong giới võ lâm. Có đánh chết ta cũng không tin là họ có thể trợ giúp cho kẻ ác làm nguy hại đến giang hồ.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười tiếp tục :

- Tiểu nhi không muốn tranh luận với lão nhân gia. Nhưng mà những gì tiểu nhi đã nói ở đây đúng hay không, ngày sau sẽ rõ.

Thu Hàn Vân buông tiếng thở dài, lẩm bẩm :

- Ôi! Nói ra thật hổ thẹn, việc đã đến nước này mà chúng ta cũng không rõ kẻ đứng sau sai khiến bọn này là ai.

Đặng Tiểu Nhàn giọng chắc như đinh đóng cột :

- Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân ngây người kinh ngạc, họ biết Đặng Tiểu Nhàn tuyệt nhiên không phải là kẻ ba hoa lắm miệng, dám tùy tiện ăn nói loạn xạ vu cáo người khác. Song mỗi câu nói của chàng phát ra đều vượt quá sở liệu, khiến người ta nghi ngại khó tin, đang định giáo huấn chàng vài câu chợt nghe Lãnh Nguyệt My hỏi :

- Nam Bút Tả Tiêu Thiên sao? Ngươi làm sao biết được chính là lão?

Đặng Tiểu Nhàn cười lớn :

- Bởi vì gã bịt mặt trong địa đạo bữa trước chính là Giang Thủy Hàn.

Lãnh Nguyệt My tỏ vẻ ngờ vực không dám tin vào tai mình :

- Tại sao ngươi dám chắc gã bịt mặt là Giang Thủy Hàn?

Đặng Tiểu Nhàn ôn tồn đáp :

- Lúc đó ta hoàn toàn không biết là hắn, sau đó nghĩ lại, đến giờ ta mới dám chắc chính là hắn chớ không phải ai khác.

Bạch Hàng Tố thấy sư phụ mình và Thường Thắng Quân thần sắc có vẻ không được vui liền lấy tay thúc nhẹ vào hông chàng, đoạn thấp giọng hỏi :

- Chuyện trọng yếu như vậy, tại sao chàng cứ tùy tiện suy tưởng... cần... cần phải có chứng cứ mới được.

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt liếc nhìn nàng mỉm cười giọng chan chứa ân tình, nói :

- Trước khi ta xâm nhập vào địa đạo, mấy lần đã có kẻ âm thầm cảnh cáo ta, đâu có ngờ rằng Giang Thủy Hàn sớm phát hiện ra hành tung của ta, nên cố ý bày trò huyền hoặc dụ ta vào bẫy.

- Nếu như không phải là Giang Thủy Hàn, chỉ cần việc ta tự tiện xông vào cấm địa cũng đủ rước họa sát nhân vào người rồi, làm gì mà phải cần dùng Hóa Cốt Tiêu Hồn tán để đối phó với ta. Bởi vì chúng ta không có hận thù. Vả lại Hóa Cốt Tiêu Hồn tán luyện chế được không phải dễ, một loại độc vật hiếm có như thế tuyệt đối không thể dùng nó một cách bừa bãi vô lối. Hơn nữa tuy ta không thấy rõ mặt hắn, nhưng trong đôi mắt hắn chiếu ra những tia nhìn thù hận rực lửa, mà trừ Giang Thủy Hàn ra, Đặng mỗ chẳng hề gây thù kết oán với bất cứ một ai. Lại thêm thanh âm phát ra cùng với ánh mắt của hắn khiến ta có cảm giác rất quen thuộc, đáng tiếc là lúc đó ta bị Hóa Cốt Tiêu Hồn tán làm mất hết bản tính nên không kịp thời nhận ra chân diện mục của hắn. Lần thứ nhất, ta gặp hắn ở Cung Thân Vương phủ, lần thứ hai ta gặp hắn có mối thâm thù huyết hận đối với ta cho dù hắn có bị cháy thành than, ta cũng còn nhận ra được huống chi chỉ là một miếng vải che mặt mà thôi, mấy điều ta vừa nói chẳng lẽ không phải là chứng cứ sao?

Đặng Tiểu Nhàn tuy nói với Bạch Hàng Tố nhưng mắt chàng thỉnh thoảng lại ngó xéo qua phía Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân trợn mắt nhìn chàng, nghiến răng rồi bật cười :

- Tiểu tử giỏi thật thì ra mi đã đợi ta ở đây đó hả?

Đông Địch Thu Hàn Vân nhẹ nhàng đặt tay lên vai chàng từ tốn mỉm cười :

- Hài tử, ngươi thật là đáng phục. Mọi nghi vấn ngươi đã giải khai hết rồi. Ôi, lớp sóng Trường Giang che mờ tất cả, người mới thay thế kẻ cũ. Thường huynh xem ra chúng ta đã già thật rồi.

Thường Thắng Quân cất tiếng cười sảng khoái :

- Người thì đều phải già cả mà. Thôi chúng ta hãy đi nghỉ sớm, ngày mai chúng ta còn phải gấp rút lên đường.

* * * * *

Đêm khuya nơi hoang sơn vắng vẻ thê lương.

Gió lạnh thổi buốt thấu tim gan.

Lửa đã tắt từ lâu.

Màn đêm tối đen như mực.

Bóng cây cổ thụ tán lá dày đặc đan kín vào nhau âm u lạ thường.

Bầu trời không một ánh sao, vầng trăng cũng không còn tỏa sáng. Bốn bề vắng lặng như chết.

Ngoại trừ tiếng gió rít trong đêm cùng tiếng những giọt nước nhỏ xuống tí tách trong thạch động, thì chẳng còn một thanh âm nào khác.

Sương đêm mờ mịt bay theo chiều gió.

Những đốm lân hỏa lơ lửng lúc ẩn lúc hiện tựa như hai con mắt ma quái cứ muốn hớp hồn người ta.

Thình lình...

Xa xa vọng tới tiếng đoản địch nghe hết sức chói tai.

Tiếp đó tiếng thanh la âm trầm vang lên... Những thanh âm nương theo cơn gió dội lại tứ phía, thanh âm cực kỳ rùng rợn, xé tai tức ngực khiến cho ai nấy kinh hồn mất vía không lạnh mà run.

Đặng Tiểu Nhàn đang vận công điều tức, đột nhiên mở choàng mắt tuy đã cố trấn tĩnh nhưng cũng khó giấu nổi vẻ kinh sợ hiện ra trên khuôn mặt, bất giác ngoảnh đầu lại liếc nhìn Thường Thắng Quân đang ở bên cạnh mình.

Giá như không quay lại thì tốt hơn, vừa chợt ngoảnh đầu lại, suýt chút nữa là chết vì sợ, đang định la lên thì bàn tay to lớn dơ bẩn đã bịt chặt miệng chàng.

Số là Thường Thắng Quân đang ngáy vang bên cạnh chàng hiện giờ đã cố mở to đôi mắt chuột ti hí, mím môi nghiến răng nhăn mặt làm trò quỷ nhát chàng.

Đặng Tiểu Nhàn thất kinh đoạn từ từ đẩy tay lão ra, thì thầm bên tai lão hóa tử :

- Người... người chưa ngủ sao?

Thường Thắng Quân nheo mắt mỉm cười :

- Tiểu tử, có sợ không hả?

Đặng Tiểu Nhàn đỏ mặt, giọng ấp úng :

- Lão nghe coi, đó là...

Thường Thắng Quân vòng hai tay như thủ thế, gằn giọng nói từng chữ :

- Cương thi.

Tim Đặng Tiểu Nhàn như muốn rớt ra khỏi lồng ngực, chàng dứt khoát không dám tin vào tai mình, vừa nghe được sự thật, nhưng nhìn dáng vẻ cực kỳ nghiêm chỉnh của Thường Thắng Quân, nhất định lão không đùa mình. Chàng thoáng kinh ngạc nói tiếp :

- Tiểu nhi không tin người chết... Thây ma lại có thể đi chơi được...

Thường Thắng Quân nghiêm giọng sửa lại :

- Không phải đi mà là nhảy nhót, ngươi tin hay không tùy ý. Song lát nữa sẽ thấy ngay đây.

- Trời cao đất rộng, thế gian thanh bình, lẽ nào lại có quỷ thực?

Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố cũng bị tiếng đoản địch và thanh la làm kinh động, vội thức giấc cùng nhau chạy tới.

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn Thường Thắng Quân nét mặt đầy vẻ nghi ngờ, cất giọng hỏi tiếp :

- Thường huynh, huynh đã thấy cương thi thật sao, huynh tin có quỷ à?

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My tuy cũng mang trong mình võ công cao cường, nhưng vừa nghe nói đến quỷ cũng không nén được sợ hãi toàn thân run rẩy, mặt hoa thất sắc vội vàng chui vào trong giữa, co ngươi lại.

Thường Thắng Quân lườm thầy trò Thu Hàn Vân một cái, giọng nghiêm nghị :

- Lão hóa tử tuy chưa gặp quỷ nhưng đã được tận mắt trông thấy cương thi, chắc mọi người đều đã nghe nói tới Quỷ thành Địa phủ Phong Đô rồi chứ?

Thu Hàn Vân khẽ gật đầu, chậm rãi đáp :

- Năm xưa ta đã từng theo tiên sư đến Nga Mi chơi, trên đường qua Trùng Khánh, bởi vì có việc bận rộn bên mình nên không thể ghé qua Phong Đô một chuyến, thật là đáng tiếc. Nói ra thì thật là kỳ quái, kẻ sợ quỷ nhất thì lại khoái nghe người ta kể chuyện quỷ nhất.

Bạch Hàng Tố dựa sát vào người Lãnh Nguyệt My run giọng hỏi Thường Thắng Quân :

- Lão tiền bối, người đã đến Quỷ thành Địa phủ Phong Đô rồi phải không? Hình dáng nó ra sao, lão nhân gia hãy nói cho tiểu nữ nghe thử, có được không ạ?

Thường Thắng Quân gật đầu :

- Lão hóa tử đây không những đã đến Quỷ thành Địa phủ Phong Đô, mà không chỉ có một lần đâu, trong dân chúng mấy ngàn năm nay đều truyền miệng với nhau, người trong thiên hạ sau khi chết đi, linh hồn đều đến Quỷ thành Địa phủ Phong Đô ở phía đông Tứ Xuyên để báo danh, bị Diêm vương phán xử, người tốt sẽ được bay lên trời làm thần hoặc đầu thai trở lại làm người, còn ác nhân sẽ bị đày đọa dưới chín tầng Địa ngục hoặc kiếp sau sẽ đầu thai thành loài súc sinh.

Quỷ thành Địa phủ Phong Đô cách Trùng Khánh hai dặm về hướng Đông bắc, nằm ở bắc ngạn sông Trường Giang. Đây là một cô thành có lai lịch lâu đời, đầu đời Minh được đổi tên thành Phong Đô.

Dân thành Phong Đô vừa chập tối đã đóng chặt cửa, tắt đèn đi ngủ không ai dám đi ra ngoài vì sợ những hồn quỷ lai vãng bên ngoài.

Lãnh Nguyệt My nghe vậy rùng mình ớn lạnh, giọng nói run run :

- Lão tiền bối, lão đã chính mắt thấy quỷ chưa?

Thường Thắng Quân mỉm cười đáp :

- Ta không là quỷ dĩ nhiên làm sao mà thấy được quỷ. Bất quá lúc đêm khuya, ngươi có thể nghe thấy tiếng hồn quỷ gào thét la khóc thảm thiết.

Đặng Tiểu Nhàn không nhịn được, bèn hỏi :

- Người ta thường nói có “Quỷ Môn quan” và “Chiêu Hồn kiều” ghê rợn khôn lường. Sự thật thì hình dạng nó ra sao?

Thường Thắng Quân nói tiếp :

- Kỳ thực Chiêu Hồn kiều chỉ là một cây cầu đá bình thường, hai bên cỏ mọc um tùm, dưới cầu nước chảy lững lờ. Còn Địa ngục chi môn, Quỷ Môn quan, cảnh sắc cực kỳ u tịch, do quá lạnh lẽo âm ám, trầm mặc thê lương nên khiến cho kẻ sống cảm thấy huyền hoặc bí hiểm lại thêm vẻ thần mật bao phủ làm mất hồn người ta, mê mẩn không biết đường đi tiếp nữa. Cho nên kẻ nào sinh thời đi qua Âm tào Địa phủ Phong Đô thành, càng thấy mơ hồ sau khi chết đi vậy, nên...

Thu Hàn Vân nói xen vào :

- Bởi vậy mà nghe nói có không ít người vượt đường xa vạn dặm đến Phong Đô để mua lộ dẫn tử, Thường huynh hẳn có biết chuyện này.

Thường Thắng Quân gật đầu đáp :

- Lộ dẫn tử này chính là một loại thông hành của Diêm vương chỉ đường cho người chết đi vào "quỷ quốc". Người sau khi chết rồi cần phải có lộ dẫn tử mới có thể đặt chân vào thế giới u minh, nếu như lúc sinh thời đã có đủ lộ dẫn tử, thì sau khi chết sẽ có người chỉ dẫn để thoát khỏi cảnh khổ cực của Địa ngục. Trên tấm "lộ dẫn tử" có in hình Thập Diện Diêm vương cùng với dấu quan ấn đỏ chói, phía trên có khắc hàng chữ, người trong thiên hạ tất phải có dẫn tiến này mới có thể từ Âm phủ Phong Đô bay lên cõi trên đầu thai chuyển kiếp.

Đặng Tiểu Nhàn nghe xong khẽ mỉm cười :

- Giả như ta có cơ hội, cũng nên đến Phong Đô mua mấy tấm lộ dẫn tử đeo theo bên người.

Bạch Hàng Tố vội nguýt chàng một cái, giọng nhỏ nhẹ :

- Nhà ngươi không làm chuyện bại hoại thì sợ cái gì?

Chàng còn chưa kịp đáp lại.

Đột nhiên...

Thanh âm của đoản địch dẫn đường cho cương thi đang dịu dàng trầm bổng theo âm luật, bất ngờ trở nên dồn dập kích động vút bổng lên tận mây xanh.

Tiếp đó, gió đêm đưa tới bên tai mọi người tiếng thanh la, những thanh âm trầm đục dội đến hòa lẫn với tiếng đoản địch cao vút.

Tiếng thanh la vọng tới cực kỳ âm trầm thanh âm phát cực kỳ nhỏ bé, nhưng cũng không qua được tai mắt của Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố đang ngồi ở đây.

Bóng người lanh lẹ lướt tới nhanh hơn điện xẹt. Trong nháy mắt, năm người kẻ trước người sau nhảy vút lên vách đá cao muôn trượng.

Ánh trăng bàng bạc tỏa xuống, sao khuya lấp lánh đầy trời.

Phóng tầm mắt ngó ra xung quanh chỉ thấy núi cao chập chùng, tiếp nối nhau liên miên bất tuyệt trải dài ngút mắt, không biết đâu là cùng tận.

Hốt nhiên phía trong thâm cốc xa xa, dưới ánh trăng bỗng một đạo ngân quang chớp lên lóa mắt

rồi chợt tắt, mà tiếng đoản địch cao vút và tiếng thanh la trầm đục phát ra dẫn đường cho cương thi cùng đột ngột biến mất không còn nghe thấy nữa.

Đông Địch Thu Hàn Vân kinh nghiệm giang hồ lâu năm kiến thức sâu rộng vừa nhìn vậy đã biết có người đang giao chiến, bất giác tinh thần trở nên can đảm, song cước điểm nhẹ xuống đất, đang muốn thi triển khinh công lao tới trước xem việc gì xảy ra.

Chợt vang lên tiếng ngăn trở của Thường Thắng Quân :

- Thu nữ hiệp hãy chậm bước, để cho lão hóa tử có đôi lời phân giải.

Thu Hàn Vân có chút ngạc nhiên thân hình vội dừng lại, ánh mắt ngơ ngác nhìn Thường Thắng Quân :

- Ý của Thường huynh là...

Thường Thắng Quân nghiêm giọng bảo :

- Tông tích địch nhân đã hiện ra, mỗi bước đi của chúng ta phải phòng bị cẩn thận, thận trọng là hay nhất, hơn nữa ở nơi đao quang kiếm ảnh trập trùng như vậy cách xa đây có đến mấy chục dặm lại thêm núi cao hiểm trở khó lường, vạn nhất lạc đường, lần vào chỗ mai phục của địch nhân há chẳng phải...

Thu Hàn Vân nghe xong trong lòng run sợ vội vàng đáp :

- Lời Thường huynh nói chí phải, cao kiến như vậy ta xin nghe theo.

Thường Thắng Quân mỉm cười vội vòng tay đáp :

- Cao kiến à? Đó chẳng qua là Thu nữ hiệp quá khen ta đấy thôi, lão hóa tử ta cảm thấy quái dị vô cùng, cứ theo lẽ thường nơi nào có cương thi đi qua, không kẻ nào là không tránh đi để nhường đường. Tại sao lại có kẻ dám cả gan cản đường giao đấu cùng với người dẫn đường và những thây ma nọ? Mục đích của hắn là gì? Thật là ngụy dị khôn lường. Trừ phi đó là kế dụ địch để lừa chúng ta vào cạm bẫy.

Thu Hàn Vân nghĩ một lát mới từ tốn cất tiếng :

- Cho dù chân tướng như thế nào chẳng nữa, chúng ta quyết định phải án binh bất động nơi đây, mọi người hãy nhớ kỹ phương vị đợi khi trời sáng sẽ đi tới đó coi chuyện gì đã xảy ra, không biết ý Thường huynh ra sao?

Chương 28: Lưu Tinh Xạ Nguyệt

Ánh nắng ban mai bắt đầu le lói xuất hiện. Sương đêm vẫn còn phủ xuống dày đặc chưa tan.

Thường Thắng Quân phòng bị nghiêm mật, song chưởng để trước ngực sẵn sàng xuất thủ để hộ thân. Song cước điểm nhẹ xuống đất, thân hình đã bay vút lên hơn điện xẹt, đảo mình trên không mấy vòng đã vượt qua đầu ngựa xông thẳng về phía hiệp cốc nhỏ hẹp phía đỉnh núi trước mặt. Đặng Tiểu Nhàn và Lãnh Nguyệt My một người ở bên tả một người bên hữu hộ vệ cho Bạch Hàng Tố theo sát Thường Thắng Quân bay vào trong cốc khẩu.

Thu Hàn Vân tay thủ cây ngọc địch ánh lên tia sáng xanh biếc đi phía sau đoạn hậu.

Khi thấy mọi người đã đi vào cốc khẩu bình an không bị trở ngại mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm, dùng thế Không Yến Xuyên Vân nhẹ nhàng xoay người lao vút lên không tựa như cành liễu phất phơ trước gió, linh hoạt ảo diệu vô tưởng, trong thoáng chốc đã lặng lẽ đáp xuống trước mặt bốn người.

Bạch Hàng Tố đưa mắt liếc sư phụ, giọng nàng cực kỳ mừng vui :

- Thật là nhờ trời ban phúc chúng ta mới không gặp địch nhân mai phục đánh úp.

Nhìn rõ phương vị xong, mọi người lại tiếp tục tiến lên trước.

Thời khắc trôi qua khoảng cạn chén trà.

Cơn gió đã khiến làn sương dần dần tan đi, phía trước mặt không bao xa lờ mờ hiện ra một cổng vòm cao lớn bằng sơn thạch thiên nhiên xây lên.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân cùng nhau bàn bạc thương lượng một hồi, bước chân cũng dừng hẳn lại.

Bất ngờ, từ trên vách đá cao hơn trăm trượng phía sau đột ngột vang lên tiếng ống tay áo lồng lộng trong gió.

Thanh âm của tiếng tay áo vang lên không lớn, hơn nữa lại kèm theo tiếng gió thổi lá cây lay động lẫn cùng với tiếng rơi tí tách của nước trong sơn động, nếu như công lực chưa đạt tới mức thông huyền luyện được thính giác nhạy bén thì tuyệt nhiên không cách nào phát hiện ra được.

Thường Thắng Quân và Thu Hàn Vân bỗng biến sắc đưa mắt nhìn nhau, hầu như đồng thời quay đầu lại xem thử.

Chỉ thấy bóng người xẹt tới tựa như ánh chớp đã từ trên vách đá cao vút lướt tới, lao thẳng về phía vòm lá làm cổng cao to trước mặt.

Bóng người này chẳng những phóng nhanh cấp kỳ, song cước hầu như không hề chạm tới mặt đất, mũi chân chỉ chạm nhẹ trên những cọng cỏ để trợ lực mượn đà lao tới, thân mình chớp nhoáng đã bay xa hơn trăm trượng, trong nháy mắt đã mất hút vào phía trong chiếc cổng vòm cao to bằng sơn thạch thiên nhiên kỳ lạ.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩn người nhìn theo cái bóng nọ mất hút xa xa hồi lâu chàng mới hồi tỉnh định thần lại thở hắt ra một hơi, miệng lẩm bẩm :

- Ôi thật là cao nhân tất có cao nhân để trị, không ngờ rằng thế gian lại có người nắm được môn khinh công tuyệt diệu Thảo Thượng Phi lướt đi trên cỏ đến mức siêu phàm nhập thánh, đạt được cảnh giới tối cao như vậy.

Sắc mặt Thu Hàn Vân tuy cực kỳ trầm trọng nhưng vẫn bình tĩnh lên tiếng :

- Hài tử, thân pháp người này tuyệt nhiên không giống như thân pháp Thảo Thượng Phi đâu, nếu như ta đoán không sai đây rất có thể là một loại võ học tuyệt thế có tên là Lăng Hư Phi Độ trong nội gia Vô Tướng thần công.

Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố vốn tính kiêu ngạo, trong lòng thầm không phục cũng phải đưa mắt nhìn nhau không dám nói gì.

Thường Thắng Quân cười ha hả :

- Thu nữ hiệp có nhãn lực tinh tường vô biên, kiến thức lại uyên bác, quả nhiên đây chính là tuyệt học võ công là Lăng Hư Phi Độ trong nội gia Vô Tướng thần công. Môn thần công này có thể nói là thiên hạ vô địch. Nó không chỉ có khả năng dùng cành hoa, ngọn cỏ để đả thương người ta vô hình đồng thời có thể dùng lực của cành cây ngọn cỏ để bay quá quan sơn, vượt qua sông rộng hơn trăm trượng, khi xưa Đạt Ma sư tổ mượn chiếc lá vượt biển đi về hướng đông cũng dùng thân pháp là Lăng Hư Phi Độ một tuyệt học trong nội gia Vô Tướng thần công.

Thu Hàn Vân ôn tồn cất tiếng :

- Tương truyền môn Lăng Hư Phi Độ trong nội gia Vô Tướng thần công đã tuyệt tích giang hồ mấy trăm năm nay, thật chẳng ngờ nó lại tái hiện giang hồ tại đây, song không biết đây là bạn hay thù, gặp phúc hay là họa?

Thường Thắng Quân nhếch đôi lông mày bạc ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo giọng toát ra hào khí ngút trời :

- Là phúc chớ đâu phải họa, họa thì sao mà tránh khỏi. Trừ ma diệt ác vung kiếm hành hiệp là sở nguyện của đời ta, cho dù kẻ này là bằng hữu hay thù địch, chúng ta cũng phải mau mau lên đường.

Nói chưa dứt lời song cước của lão đã điểm nhẹ xuống đất người đã bắn vọt đi như tia điện xẹt tới chiếc cổng vòm bằng đá cao to trước mặt.

Thu Hàn Vân áp chế quần hùng, uy chấn võ lâm hiện thế, từ lúc xuất đạo đến giờ đã kinh qua trăm trận bách chiến bách thắng, nhưng do hận tình không dứt nên không thiết tha đến việc giang hồ nữa, cõi lòng bà đã lạnh nhạt với đời lui về ẩn cư gần Diệu Phong sơn, nay bị Thường Thắng Quân dùng lời nói khích làm cho hào khí nổi lên, bà huy động cây ngọc địch trong tay trầm giọng bảo :

- Mau lên, chúng ta đi đi.

Đặng Tiểu Nhàn trẻ tuổi khí lực dồi dào sung mãn chẳng hề biết sợ là gì, háo hức muốn thử sức, chỉ vì ở trước mặt chàng là Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân, hai vị tiền bối thành danh chốn giang hồ nên không dám vô lễ vượt qua, bây giờ chợt nghe Thu Hàn Vân hạ lệnh không khỏi vui mừng khôn xiết, vội gia tăng cước lực phóng đi như gió.

Ba thầy trò Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cũng tăng tốc lực bám sát theo sau Đặng Tiểu Nhàn.

Năm người tụ tập trước cổng vòm định thần nhìn kỹ phía trong là một thung lũng thấp bằng phẳng, sương phù mờ mịt cảnh vật huyền ảo mông lung không hề có một mái nhà hay một bóng người.

Trên mé cửa có khắc ba chữ đại tự SINH TỬ MÔN nét bút múa lượn thanh thoát phi thường.

Hai bên trụ đá chống vòm có khắc hai dòng chữ đối nhau, trụ bên hữu có sáu chữ:

Đến có đường, đi có cửa.

Phía trụ đá bên tả cũng khắc sáu chữ:

Phúc hay họa, tự lượng lấy.

Phía chính giữa cửa có một tấm bia bằng đá. Trên mặt bia cũng được tạo bốn chữ lớn đập vào mắt khiến cho người ta kinh sợ, Nhập Môn Tất Tử, hàng chữ đỏ như máu khiến người nào thấy nó bất giác cũng rùng mình lạnh buốt.

Chung quanh không khí như ngưng tụ động lại thành băng làm cho ai nấy đều như muốn ngạt thở.

Đột nhiên, từ phía trong cổng vòm vọng lại những thanh âm già nua thâm trầm tựa như tiếng của một lão nhân tuy chỉ nhỏ như tiếng mũi kêu vo ve, nhung vẫn lọt vào tai mọi người cực kỳ rõ ràng từng chữ, thanh âm phát ra cực kỳ âm trầm quái dị :

- Họa phúc không cửa, quay đầu trở về là hơn.

Thanh âm già nua âm trầm nọ truyền đến càng lúc càng nhanh, âm vực càng lúc càng cao, đập vào chấn động màng nhĩ, lỗ tai đau nhức vô cùng, tiếng dội vang vang hồi âm tỏa ra khắp phía làm náo động sơn cốc tĩnh lặng.

Thu Hàn Vân rúng động tinh thần, thầm tự nhủ:

“Nội lực người này tinh tấn thâm hậu khôn lường, đạt tới cảnh giới siêu phàm nhập thánh, đem công phu Sư Tử Hống của Phật môn chuyển thành phép truyền âm nhập mật. Bọn ta chắc không thể nào chọi nổi, hay là chúng mình tạm thời rút lui tìm kế khác thay đổi hành trình mới xong”.

Thu Hàn Vân còn chưa nói xong đã nghe Thường Thắng Quân cất tiếng cười ngạo nghễ, ung dung cất ngang :

- Phúc họa không cửa quay về là hơn. Hừ!, tổ bà nó chứ dám giả thần giả quỷ cố ý bày trò huyễn hoặc, lão hóa tử ta đây không sợ tà ma quỷ mị, để ta xông vào cái động rùa đen của ngươi xem thử. Cái đầu của lão hóa tử này đâu có dễ dàng để cho cái đồ rùa đen xấu xa thối tha nhà mi đụng tới.

Nói xong bóng người xẹt tới nhanh hơn điện chớp, Thường Thắng Quân đã phi thân vào trong Sinh Tử môn.

Đặng Tiểu Nhàn lo lắng cho Thường Thắng Quân cho nên chàng luôn chú ý nhất cử nhất động của lão, nên khi Thường Thắng Quân vừa tung mình phóng lên thì chàng đã phản ứng cấp thời lao sát theo phía sau lão. Thu Hàn Vân, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My cũng bám theo. Khi mọi người vừa tiến vào Sinh Tử môn ngay sau lưng họ đột ngột văng vọng lại chuỗi cười lạnh lùng, nhưng dường như họ không hề nghe thấy.

Vầng thái dương đã lên cao.

Màn sương sớm đã tan hết.

Tiến vào cổng vòm không bao lâu, cảnh vật trước mặt bất ngờ biến đổi chỉ thấy một bức bình phong bằng đá đứng uy nghi sừng sững dưới ánh dương quang.

Phía trước tấm bình phong thiên nhiên bằng đá là một quảng trường rộng lớn cây cỏ mọc xanh tốt trăm hoa đua nở bốn bề là những cây cổ thụ tán lá rậm rạp bao quanh, cảnh sắc mê hồn đẹp không sao tả xiết.

Xuyên qua quảng trường lúc đến gần tấm bình phong thì...

Bạch Hàng Tố kinh hãi kêu la thất thanh, lao đầu vào lòng Thu Hàn Vân hai tay ôm chặt người bà, thân hình run lên từng hồi mặt hoa thất sắc :

- Sư phụ... mọi người xem... xem kìa... Quá... quá nhiều quan tài để ở... kia.

Lúc này mọi người mới nhìn kỹ lại, chợt thấy hai bên dọc theo tấm bình phong, mỗi bên có để mười hai cái quan tài cực kỳ to lớn khác thường.

Những chiếc quan tài này muôn phần quái dị, dùng những cây cổ thụ lâu năm to bằng mấy người ôm, được cắt ra thành từng đoạn rồi moi rỗng ruột vừa vặn để một thi thể bỏ vào nằm gọn trong đó.

Điều khiến cho mọi người không tài nào hiểu nổi là nơi những cỗ quan tài bốn phía đều được khoét những lỗ tròn to bằng đầu ngón tay trong như những lỗ thông hơi vậy.

Thật kỳ quái, lẽ nào thây ma còn cần phải thở nữa?

Trong mười hai cỗ quan tài ở phía tả dường như đã có người nằm trong đó, bởi vì nắp quan tài đã bị đóng chặt.

Còn mười hai cỗ quan tài bên phía hữu vẫn còn trống không, nắp quan tài để qua một bên không phải vì người chưa chết mà chính vì các thi thể chưa được chuyển đến.

Bốn bề tịch mịch, lặng im như chết.

Đôi mắt Thu Hàn Vân chợt lóe lên tia nhìn kỳ dị, nhìn chằm chằm vào mười hai cái quan tài bên phía tả hồi lâu mới nhỏ nhẹ cất tiếng :

- Những người nằm trong quan tài không phải là người chết.

Bạch Hàng Tố ngẩng đầu nhìn sư phụ nét mặt đầy vẻ nghi ngờ lẩm bẩm một mình :

- Không phải xác chết! Vậy là...

Thường Thắng Quân cười ha hả nói :

- Vậy thì là kẻ sống!

Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố không dám tin đây là sự thực, vội ngưng thần lắng nghe kỹ, quả nhiên không sai, trong mười hai cỗ quan tài đồng loạt phát ra hơi thở yếu ớt, nhẹ như làn sương.

Đặng Tiểu Nhàn không nén được phẫn nộ tức giận, di động cánh tay phải, một luồng ô quan chớp lên, thanh Mặc kiếm đã lâm lâm trong tay, đôi vai chàng lắc nhẹ một cái, thân hình như tia chớp vung tay xuất kiếm, đang định nhằm chính giữa quan tài bổ xuống.

Thình lình...

Rầm...

Từ phía sau bức bình phong truyền tới một tiếng nổ chấn động cát đá bốc lên mù mịt, cuồng phong cuộn lên khắp tứ phía hồi lâu chưa dứt.

Đặng Tiểu Nhàn không nghĩ đến việc cậy quan tài để cứu người nữa, thân hình đã mau lẹ xẹt tới như điện chớp nhằm vào phía sau bức bình phong nơi vừa phát ra tiếng động.

Mặt sau của bức bình phong có một ngọn tiểu sơn, một cây cổ thụ khổng lồ đã nằm rạp trên đất.

Cách cây cổ thụ khoảng hơn chục trượng, có một quái nhân đang ngồi tĩnh tọa, người này phục sức theo lối vua thời trước để lại.

Tóc của quái nhân nọ phủ dài sát đất nên không cách nào nhìn rõ được diện mạo của quái nhân ra sao, càng không tài nào biết được tuổi tác, rõ ràng là nam hay nữ.

Thốt nhiên, một tia hàn quang mỏng như sợi tơ từ trong bụng quái nhân nọ chiếu ra tiếp đó hữu thủ lẹ làng vươn ra, một tia sáng bạc lóe lên, tiếng cắt ngọt liệm vang lên. Cây cổ thụ khổng lồ bằng mấy người ôm đã bị quái nhân phân ra làm năm đoạn đều nhau.

Quái nhân nọ chậm rãi liếc nhìn năm đoạn cây được phân ra trước mặt, tỏ vẻ hài lòng, hữu thủ đột ngột vung ra, chưởng biến thành trảo phất nhẹ vào không trung tự nhiên năm đoạn cây có sức nặng ngàn cân đã từ từ bị dựng đứng tựa như vừa mọc thêm chân, chậm chạp chuyển động tới trước mặt quái nhân kỳ bí nọ.

Quái nhân liền giơ hữu thủ thu lấy, năm đoạn cây đã sắp thành hàng trước mặt cách đó chừng năm thước.

Quái nhân vẫn ngồi im như cũ, cơ hồ không biết có năm người đang đứng trước mặt.

Quái nhân đột nhiên quát lên một tiếng trầm đục, chưởng chỉ nhất tề vung ra, những âm thanh kỳ dị rít lên trong chớp mắt, năm đoạn cây đã bị quái nhân chế thành năm cỗ quan tài.

Thu Hàn Vân thấy quái nhân vận chỉ xuất chưởng phóng ra hư không một cách linh hoạt dễ dàng tùy theo ý muốn, hạ đổ những cây thiết mộc ngàn năm như ta hái rau dưa vậy, tự nhìn lại trong võ lâm không ai có thể sánh bằng người này được, trong lòng run sợ, nơi nhai đầu chân mày mồ hôi rịn ra

ướt đẫm.

Thường Thắng Quân thấy vậy biết là không xong, nhưng đã đến đây khó có thể lui được, đành phải bất đắc dĩ tiến lên trước thu hết can đảm cất tiếng hỏi :

- Xin hỏi tôn giá danh xưng là gì?

Quái nhân thoáng vẻ kinh ngạc trầm giọng nói :

- Lão phu đã tái thế vì người, danh tính ngày xưa lão không còn nhớ nữa. Nếu như ngươi nhất định xưng hô vậy thì cứ gọi lão phu là Tái Thế Nhân cũng được.

Một cơn gió nhẹ thổi tới làm tóc tai lão bất thần bị rối tung để lộ ra khuôn mặt thật của lão.

Đôi mày bạc gần phủ kín mắt, sắc mặt hồng hào, da dẻ mịn màng tựa như trẻ nít, mắt chiếu những tia tinh quang thập phần lợi hại sắc như lưỡi dao.

Thường Thắng Quân thầm giật mình kinh hãi lo lắng không yên, nghĩ thầm:

“Một người có nội công thượng thừa, đạt tới hóa cảnh cũng khó mà có được sắc diện hồng hào như vầy. Rõ ràng là lão Tái Thế Nhân đã tụ tập tới mức tuyệt đỉnh, cao siêu khôn lường mới có thể đạt tới cảnh giới tối cao đủ sức cải lão hoàn đồng”.

Một thoáng im lặng trầm mặc.

Thường Thắng Quân bỗng chắp hai tay cao giọng cười ha ha, đoạn lên tiếng :

- Lão hóa tử đây tiện đường qua quí bản địa, chẳng hay tôn giá làm những chiếc quan tài này để làm chi?

Tái Thế Nhân cất lên một tràng cười dài vang dội khắp tứ phương, khiến cây cối lay động, lá rụng liên miên, thanh âm chấn động bên tai. Hồi sau mới nghe giọng nói lạnh lùng của lão :

- Một cái quan tài bên ta là chuẩn bị cho ngươi đó.

Sắc diện Thường Thắng Quân vẫn bình thường không đổi khẽ mỉm cười nói :

- Vậy hả? Còn cái bên phải thì sao?

Tái Thế Nhân chỉ vào Thu Hàn Vân đoạn nói tiếp :

- Để dành cho mi đó.

Đôi mày Thu Hàn Vân dựng ngược, mặt lạnh như băng, đang định phát tác, liền nghe Thường

Thắng Quân hỏi tiếp :

- Nói vậy thì năm cỗ quan tài của tôn giá đây là để chuẩn bị cho năm người bọn ta sao?

Thanh âm của Tái Thế Nhân càng lạnh lẽo hơn :

- Không sai.

Thường Thắng Quân cười hỏi :

- Bọn ta có thù oán với nhau?

Tái Thế Nhân không nhịn được vội đáp :

- Không có.

Thường Thắng Quân cười ha hả, giở giọng châm chọc :

- Chúng ta đã không thù oán chi, lại cũng chẳng phải thân thích cố cựu. Tôn giá nay niên kỷ đã cao, đầu bạc đi phí công lo ho đầu đen ư? Ta đâu có phúc hưởng cái đồ dễ chịu đó lại càng không dám thất lễ với bậc trưởng bối hay là tôn giá hãy giữ lại để dùng một mình cho sướng.

Tái Thế Nhân tức đến run người, dùng tay hất mớ tóc dài ra sau, ánh mắt chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo bén hơn lưỡi dao, trợn mắt trừng trừng ngó Thường Thắng Quân vẻ mặt giận dữ lạnh lùng thét vang :

- Lão phu đã từng cảnh báo trước, mi vẫn cứng đầu cắm cổ lao vô Sinh Tử môn, coi như cầm chắc cái chết. Bây giờ còn dám cả gan ăn nói bậy bạ xuất ngôn bừa bãi, phải tát vào miệng mi mới hả cơn giận, cái đồ hóa tử hôi thối kia, đồ xú uế! Mi hãy coi chừng đấy.

Tái Thế Nhân vẫn ngồi xếp bằng như cũ không hề động đậy.

Hốt nhiên, bóng người chợt lướt tới, Tái Thế Nhân vẫn giữ thế ngồi nhưng thân hình đã bốc lên cao, lao thẳng về hướng Thường Thắng Quân, cơ thể bay bổng xoay tròn trên không, thoạt nhìn tưởng chậm, song kỳ thực lanh lẹ phi thường, trong nháy mắt đã đến sát bên Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân định thần chú mục nhìn theo, thân hình lão cũng không ngừng chuyển động theo Tái Thế Nhân, song chưởng để bình ổn trước ngực đợi lúc xuất thủ, lão hừ lạnh một tiếng thầm nghĩ:

“Cái lão già chết tiệt kia, con bà mi chứ. Lão hóa tử thử coi sức mi tới đâu, xem mi hạ thủ ra sao?”

Thân hình Tái Thế Nhân xoay tròn bao quanh người Thường Thắng Quân, không hề hấp tấp, vòng quay lúc chậm lúc nhanh, đoạn nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của lão phát ra :

- Tiểu hóa tử coi chừng, lão phu sẽ tát vào má phải của ngươi.

Bóng người lướt nhanh, Tái Thế Nhân đã đến sát bên Thường Thắng Quân lúc nào không hay.

Thường Thắng Quân trợn trừng đôi mắt chuột ti hí, không hề chớp mắt nhưng vẫn không thể nào nhìn rõ thân pháp của đối phương, lão chỉ cảm giác trước mắt chợt hoa lên, đã thấy Tái Thế Nhân đứng trước mặt lão cách nhau chưa đầy gang tấc.

Thường Thắng Quân cực kỳ kinh sợ trong lúc nguy cấp song chưởng phóng ra nhanh hơn điện xẹt, vũ động thần oai biến thành một màn chưởng ảnh kín mít hộ vệ toàn thân.

Tái Thế Nhân cười lạnh, cánh tay phải chợt giương lên, hữu chưởng vươn ra như tia chớp xuyên thẳng vào màn chưởng ảnh dày đặc của đối phương, một luồng kình lực vô hình mãnh liệt tràn đến phá tan chưởng thế, hữu chưởng đồng thời thuận thế quạt ngang má phải Thường Thắng Quân.

Bốp...

Má phải của Thường Thắng Quân đã lãnh trọn một tát tai nảy lửa của Tái Thế Nhân, năm dấu ngón tay đỏ tươi như máu in đậm lưu lại trên đó.

Cái tát của Tái Thế Nhân kỳ ngụy khôn lường, thủ pháp quái dị tuyệt luân. Thường Thắng Quân dù thấy bàn tay của đối phương đưa tới song không cách nào tránh được mà còn bị luồng kình lực vô hình của đối phương hút tới trước đưa nguyên bản mặt chịu đòn.

Thường Thắng Quân cực kỳ hoảng sợ, hồn phi phách tán vội ngửa mặt ra sau uốn cong thân hình, song cước búng mạnh xuống đất bật mình ra sau thối lui lập tức.

Lão nhanh nhưng Tái Thế Nhân còn lẹ hơn.

Tái Thế Nhân vẫn ngồi xếp bằng như cũ nhưng thân hình đã nhẹ nhàng uốn cong như cành liễu, mau hơn lưu tinh xạ nguyệt tựa như bóng ma, theo sát Thường Thắng Quân như bóng với hình không rời nửa bước.

Đợi cho Thường Thắng Quân hạ mình xuống đất vừa trụ vững lại thì bàn tay của Tái Thế Nhân đã đưa tới lại. Lại một tiếng động vang lên.

Bốp!

Phía mặt bên trái của Thường Thắng Quân tiếp tục hứng thêm một cái tát nặng nề nữa.

Hai cái tát này có sức mạnh ngàn cân. Thường Thắng Quân tuy có cương khí hộ thân nhưng cũng bị đánh tới hoa mắt ù tai. Máu tươi rỉ ra hai bên khóe miệng.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt khiến cho Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố đứng đó cũng không kịp vung đao tương trợ.

Thu Hàn Vân thấy Tái Thế Nhân nói trước đánh sau, lần nào cũng hạ thủ trúng, thực là cực kỳ hiếm có trong võ lâm. Chuyện quái lạ như vậy không khỏi khiến cho bà cả kinh thất sắc nhịp tim đã trở nên cuồng loạn.

Trong năm người ở đây, luận về niên kỷ đương nhiên Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân là bậc tiền bối, lão hóa tử vừa bị đánh thì người lãnh đòn tiếp theo chính là Thu Hàn Vân chứ không sai.

Nên biết rằng Thu Hàn Vân vẫn là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm hiện nay, giờ bị một quái vật vô danh tiểu tốt đánh cho mấy bạt tai thì há chẳng phải là một món đại nhục suốt đời không tẩy rửa được thà đâm đầu chết ngay đi còn hơn.

Nhưng trước mắt thấy Thường Thắng Quân bị đánh nhưng cũng không khác gì đánh vào mặt bốn người đứng trước mặt nhất là vị thiếu phụ xinh đẹp võ công cái thế như Thu Hàn Vân, bây giờ muốn lui cũng không được, muốn tiến lại càng khó khăn bội phần làm cho bốn người còn lại cảm thấy lúng túng vô cùng không biết xử sự ra sao.

Đặng Tiểu Nhàn tiến lên trước quyết đấu một trận sinh tử với Tái Thế Nhân, liếc mắt thấy Thu Hàn Vân đang cau mày nét mặt sầu muộn, chàng biết lòng vị tiền bối đang nghĩ gì, chàng thầm tự nhủ:

“Cô cô tuy là bậc tôn nghiêm danh trọng trong võ lâm nhưng dù sao cũng là hạng nữ lưu, vạn nhất bị lão quỷ kia đánh cho bạt tai thì chỉ có nước tuyệt vọng rơi vào tử lộ mà thôi, Tiểu Nhàn này quyết không để cho cô cô phải chịu nổi nhục này đâu”.

Vừa nghĩ đến đó Đặng Tiểu Nhàn tay chống kiếm vọt lên đứng trước mặt cản đường Thu Hàn Vân.

Bỗng nhiên nghe thấy Thường Thắng Quân ngửa mặt lên trời cười một hơi dài, thanh âm cực kỳ thê lương tựa như tiếng quỷ khóc trong đêm, hai mắt đỏ ngầu, râu tóc dựng đứng, cây Đả Cẩu bổng trong tay đã xuất chiêu Hổ Lạc Bình Dương bất ngờ đập xuống mặt Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân cất tiếng cười lạnh lắc nhẹ hai vai, thân hình di động cực kỳ mau lẹ, nháy mắt đã ra sau lưng của Thường Thắng Quân Thường Thắng Quân bình sinh tính tình hết sức cuồng ngạo từ lúc xuất đạo đến giờ chưa từng bị ai làm nhục nặng nề như vậy, lập tức tính cuồng ngạo nổi lên, hoàn toàn không nghĩ đến an toàn cho bản thân, điên cuồng xuất thủ cho dù không thể đả thương Tái Thế Nhân dưới thanh Đả Cẩu bổng, song cũng liều mạng đồng ư quy tận với lão quái vật một trận.

Chỉ thấy thân hình của Thường Thắng Quân chuyển động mỗi lúc một nhanh, Đả Cẩu bổng xẹt nhanh như điện chớp mắt đã công liền ba chiêu điểm tới ba đại huyệt Tương Đài, Huyền Cơ, Khí Môn của Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân chỉ mỉm cười lạnh lùng, lắc vai nhanh chóng thối lui, ngửa người hóp bụng tránh khỏi, thanh Đả Cẩu bổng lướt qua trước ngực, đoạn lão xoay tròn một vòng, xông tới trước cánh tay phải hạ thấp xuống, song thủ đột ngột phóng ra điểm tới yếu huyệt Đan Điền của Thường Thắng Quân.

Phong Cái Thường Thắng Quân thầm la một tiếng "Không xong", nương theo thế quét của Đả Cẩu bổng thân hình phóng sang bên trái xa hơn một trượng, mặc cho thế tránh đã vô cùng vi diệu nhưng vẫn bị chỉ phong của Tái Thế Nhân quét trúng cánh tay phải.

Rẹt...

Nửa ống tay áo trái đã bị xé rách, nguyên cả cánh tay rát như lửa đốt đau nhức không tả xiết, suýt nữa nó đã trở thành phế vật.

Đôi lông mày bạc của Thường Thắng Quân cau lại, sắc mặt giận dữ hú lên một tiếng thi triển ba mươi sáu đường Đả Cẩu bổng pháp, một tuyệt học của Cái bang nổi tiếng trong giang hồ, tấn công tới tấp hình như muốn liều mạng với Tái Thế Nhân.

Bóng trượng bổng trầm phủ kín, cuồng phong cuốn lên ào ạt, cát đá bốc lên mù mịt, khắp chốn thanh thế phát ra kinh hồn thoáng chốc đã bao trùm kín thân hình Tái Thế Nhân.

Lúc này Thu Hàn Vân đang thủ sẵn cây ngọc địch trong tay đứng qua một bên quan sát trận chiến mặt lộ vẻ vui mừng, thấy uy lực của ba mươi sáu đường Đả Cẩu bổng pháp cực kỳ to lớn, bóng trượng biến thành bức màn dày đặc chụp lấy thân hình Tái Thế Nhân, xem có vẻ gần thắng đến nơi, liền âm thầm khen ngợi :

- Đả Cẩu bổng pháp của Cái bang quả thật không hổ võ lâm tuyệt học độc bộ, so với Truy Hồn Thập Nhị Chiêu của mình không hề thua kém một chút nào.

Thu Hàn Vân đang tâm niệm như vậy chợt nghe một tiếng thét vang rung trời chuyển đất, Tái Thế Nhân đã nhanh lẹ xoay người phóng vút lên không thoát khỏi thế công của đối phương, thình lình từ trên cao hạ thấp xuống giơ tay xuất thủ những tuyệt chiêu không ngớt chuyển động lúc tả khi hữu, đoạn bóng người đột ngột biến sắc, chỉ thấy một vầng bạch quang chụp thẳng xuống đầu Thường Thắng Quân mà thôi.

Thường Thắng Quân thấy vậy trong lòng chấn động tim đập cuồng loạn, Đả Cẩu bổng lập tức quét ngang chếch lên phía trên biến chiêu Thiên Vương Thác Tháp, hóa thành muôn ngàn bóng trượng che kín đỉnh đầu.

Tái Thế Nhân lạnh lùng hừ lên một tiếng, tả thủ mau lẹ vươn tới như lưu tinh xạ nguyệt xuyên qua bóng trượng đang dày đặc phóng ra trên đà phất nhẹ một cái, lập tức một luồng kình lực mãnh liệt âm

thầm đẩy ra bức lui thế công đối phương, hữu thủ đồng thời xòe ra, năm ngón tay phóng tới chụp vào đầu cây Đả Cẩu bổng của Thường Thắng Quân, miệng hét lớn :

- Buông tay!

Thường Thắng Quân đột nhiên cảm thấy thế Đả Cẩu bổng của mình từ từ chậm lại trong lòng đã biết có điều nguy hiểm hữu thủ vội lui ra sau, đang muốn thu Đả Cẩu bổng về nhưng chợt thấy chưởng ảnh lóe đến, Đả Cẩu bổng đã bị Tái Thế Nhân nắm chặt, đồng thời cánh tay phải cảm thấy tê buốt dữ dội, một luồng kình lực tiềm ẩn đã theo Đả Cẩu bổng đẩy tới.

“Hự!...”

Một tiếng động trầm đục vang lên, Thường Thắng Quân vội buông tay ra, thân hình lập tức bị chấn động bay ra xa ngoài hơn chục trượng, Đả Cẩu bổng cũng lọt vào tay Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân liếc nhìn Thường Thắng Quân đang lồm cồm bò dậy, đoạn giơ tay chỉ vào mặt lão, lạnh lùng quát lớn :

- Kẻ nào bước vào Sinh Tử môn tất phải chết, giờ này năm sau là ngày giỗ đầu của mi đó, xú hóa tử sao còn chưa chịu nạp mạng.

Nói chưa dứt lời đôi vai của Tái Thế Nhân đã lắc nhẹ thân hình lão đã vọt lên trên không đoạn lanh lẹ đảo bộ, đầu hơi chúc xuống phóng thẳng về phía Thường Thắng Quân.

Bất ngờ một tiếng lanh lảnh vang lên, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố một tả một hữu đồng thời phất nhẹ tay áo bay tới song chưởng nhất tề vung ra chặn ngang đường Tái Thế Nhân.

Tiếng cười lành lạnh vang lên, Tái Thế Nhân đã nhẹ nhàng quay người một vòng lách qua khe hở của song chưởng hai người, cùng lúc song thủ của lão âm thầm huy động ra sau vỗ trúng vai của hai người.

Hự!... Bịch...

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố hự lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Lợi dụng lúc này Thường Thắng Quân đứng dậy song thủ đồng thời vung tới trước, búng ra hai viên Tử Mẫu cương đan uy chấn võ lâm đương thời.

Tử Mẫu cương đan xé gió lao tới rít lên một tiếng xông thẳng về phía đối phương, Thường Thắng Quân đã dồn hết công phu tu tập mấy chục năm, cấp truy công địch, đánh ra một đòn sinh tử cuối cùng.

Bỗng nhiên thấy Thường Thắng Quân cấp tốc lao tới nhanh hơn sấm sét, để khi hai viên Tử Mẫu cương đan vừa đánh tới thì hữu chưởng của lão đồng thời ấn ngay vào ngực Tái Thế Nhân.

Thu Hàn Vân là dòng dõi danh gia chính phái không muốn dùng số đông để áp đảo đối phương, liên thủ bức bách người ta nhưng tình thế quá nguy cấp, tự biết một mình Thường Thắng Quân khó mà cự nổi với Tái Thế Nhân, rồi đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhàn, ngọc địch, Mặc kiếm cùng lúc xuất động, thần tốc tuyệt luân nhằm hướng Tái Thế Nhân phóng tới.

Tiếng cười cuồng ngạo nổi lên, Tái Thế Nhân nhích động cổ tay chiếc trường bào to rộng lão đang mặc trên người bất giác cũng phình to cơ hồ cực kỳ tức giận, hai viên Tử Mẫu cương đan đang bay tới liền đột ngột đổi hướng bay, ngược lại chia làm hai đường xẹt tới bên Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhàn, tốc độ nhanh gấp đôi lúc đầu.

Thường Thắng Quân thấy hữu chưởng của mình ấn đến sát ngực Tái Thế Nhân trong lòng vui sướng như điên, hét lớn :

- Lão quỷ, ngươi chịu khó nằm xuống nghỉ một chút nhé!

Thường Thắng Quân mới thốt ra được nửa câu lập tức im bặt, thanh âm đột ngột tắt ngắm bởi vì hữu chưởng lão ấn xuống lập tức cảm thấy chỗ đó mềm nhũn không có điểm khí lực hay phản chấn dội lại.

Lão không khỏi kinh hoàng biến sắc la lên :

- Hỏng rồi!

Đang muốn cúi mình nhanh chóng thối lui, đột nhiên lão cảm thấy khắp người tê buốt thì ra lão đã bị Tái Thế Nhân điểm vào huyệt đạo tiếp đó bỗng thấy trước mặt tối đen liền nghe :

- Bình...

Một tiếng động lớn vang lên, Thường Thắng Quân đã bị chôn sống vào chiếc quan tài nọ.

Hai viên Tử Mẫu cương đan dường như biết nghe lời cứ không ngừng xoay tròn khắp tiền hậu, tả hữu, thượng hạ xung quanh Đặng Tiểu Nhàn và Thu Hàn Vân, dường như trêu chọc hai người, né đông tránh tây cho vui họ không tài nào bắt nổi hai viên đạn quái quỷ này ngược lại còn bị nó làm cho tay chân bấn loạn suýt bị đả thương thật vô cùng nguy hiểm.

Thu Hàn Vân biết rõ sự lợi hại của hai viên Tử Mẫu cương đan này nên luôn miệng dặn dò Đặng Tiểu Nhàn không được dùng kiếm chạm đến nó, Mẫu đan một khi bị chém nát thì Tử đan cũng bị thiêu hủy không thu hồi lại được.

Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhàn thừa sức phá hủy nó mà không sao cả nhưng họ lại lo sợ cho Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đang nằm dưới đất sẽ không thoát khỏi cái chết.

Ném chuột sợ bể đồ cho nên Thu Hàn Vân, Đặng Tiểu Nhàn đành phải ngó mắt thấy Tái Thế Nhân sau Thường Thắng Quân nhất định sẽ đến Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố bị chôn sống trong quan tài.

Tiếng đinh đóng vào quan tài như những nhát đinh không ngừng đâm vào tim gan Đặng Tiểu Nhàn và Thu Hàn Vân.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhàn tóe lửa căm hận nhìn Tái Thế Nhân.

Thình lình ánh ô quang chập chùng chớp lên.

Chợt nghe “keng!... keng!...”

Tử Mẫu cương đan đã bị Mặc kiếm chém nát, ngân quang bắn ra như mưa, những đốm lửa văng khắp tứ phía.

Bóng người dội ngược trở lại.

Tiếng quát tháo giận dữ vang lên từng chập.

Tay áo của Tái Thế Nhân mau lẹ vung lên vẫy đập liên hồi sắc mặt xám ngắt như xác chết, tay chân bấn loạn không ngờ sự việc đột ngột xảy ra như vậy.

- Lão quỷ già kia, ta không giết ngươi thề không làm người, hãy xem kiếm đây.

Đặng Tiểu Nhàn không hề run sợ, chàng nhích động cổ tay, ô quang chém lên khắp chốn Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp đã được thi triển ngay tức khắc.

Tái Thế Nhân cực kỳ ngạc nhiên nét mặt lộ vẻ kinh dị.

Ô quang che kín vầng dương, kiếm khí tỏa ra khắp nơi, Mặc kiếm vũ động không ngừng, xuất chiêu Thu Thủy Thiên Trường Nhất Sắc, hóa thành một đạo ô quang lấp lánh lẹ hơn gió cuồn cuộn lao tới quây quanh thân hình Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân mục kích thế kiếm kỳ ảo của Đặng Tiểu Nhàn, trong lòng cũng không dám khinh thường, lập tức huy động Đả Cẩu bổng vừa lấy được của Thường Thắng Quân phóng ra một chiêu Tiếu Khẩu Thiên Môn nghênh đều điểm tới.

Hữu thủ của Đặng Tiểu Nhàn vội trầm xuống, Mặc kiếm dán sát vào Đả Cẩu bổng rồi đột ngột trượt xuống, thân hình đồng thời xoay tròn một vòng thuận theo thế kiếm nhập nội tiến sát bên người

Tái Thế Nhân.

Chiêu này hung hiểm kinh người vượt ngoài sở liệu của Tái Thế Nhân, mũi kiếm đen bóng lạnh ngắt nương theo Đả Cẩu bổng đâm tới bức bách lão phải lập tức thối lui ra sau.

Tái Thế Nhân suýt nữa đã hét lên thất thanh, mắt lão đột ngột hé lộ kỳ quang nhìn Đặng Tiểu Nhàn đăm đăm không chớp hầu như không dám tin đây là sự thật.

Thu Hàn Vân cũng kinh ngạc đứng ngây người chết lặng.

Bà hoàn toàn không ngờ rằng công lực Đặng Tiểu Nhàn lại có thể sung mãn đến vậy, bà tự biết mình không phải là đối thủ của Tái Thế Nhân mà Đặng Tiểu Nhàn lại có thể bức bách lão thối lui thật là không thể tưởng được, quái lạ đến phi thường.

Đừng nói đến Thu Hàn Vân và Tái Thế Nhân kinh hoàng thất sắc mà ngay chính bản thân Đặng Tiểu Nhàn cũng không tài nào hiểu nổi mình lại có công lực ghê gớm đến vậy.

Do đó sau khi bức Tái Thế Nhân thoái lui chàng không hề thừa thắng xông lên, trái lại cứ đứng sững tại chỗ trợn mắt không hề nhích động.

Bọn họ đâu biết rằng Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp vô địch thiên hạ, sau khi được Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh lấy thân thử kiếm nhìn ra khuyết điểm của nó, trước lúc lâm chung đã ra tay chỉ điểm cho Đặng Tiểu Nhàn, khiến cho Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp thực sự trở thành một môn kiếm pháp thiên hạ vô địch.

Lão đầu tử Nạo Vũ Xuân từ nhỏ đã khai thông kỳ kinh bát mạch cho chàng, đả thông sinh tử huyền quan lại thêm dược lực của Thái Ất Đại Hoàn đan một loại linh dược hiếm thấy trên đời, khiến cho công lực của chàng tinh tiến bội phần.

Võ công của Đặng Tiểu Nhàn lúc này nếu đem so sánh thực e rằng Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân liên thủ cũng không thể nào chiếm thế thượng phong nếu không muốn nói là thua.

Hồi lâu sau Đặng Tiểu Nhàn chợt tỉnh lại thấy sắc mặt Tái Thế Nhân đầy vẻ kinh dị trong lòng chợt mừng không sao tả xiết, cất tiếng cười lớn thập phần can đảm, thanh Mặc kiếm trong tay chỉ vào mặt Tái Thế Nhan trầm giọng nạt lớn :

- Lão quỷ chớ chạy, hãy tiếp thêm một kiếm của ta xem thử.

Tái Thế Nhân bàng hoàng nghe tiếng thét của chàng bây giờ mới như sực tỉnh, tuy không nghe rõ lời chàng nói nhưng cũng tiện đà nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ thật là kỳ tài trong võ lâm, niên kỷ tuy còn quá bé mà đã đạt được thành tựu kiếm

pháp như thế thật là làm cho người ta đại khai nhãn giới.

Tái Thế Nhân cố gắng trấn tĩnh lát sau lại tiếp :

- Lão phu đây vô cùng khâm phục.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Tái Thế Nhân đối với mình cực kỳ khách khí, tâng bốc tán tụng như vậy chàng cũng mỉm cười cung kính đáp :

- Lão nhân gia thần công cái thế, võ công kinh người. Tại hạ dù bất tài cũng xin lãnh giáo vài chiêu.

Ánh mắt Tái Thế Nhân sáng rực đăm đăm nhìn Đặng Tiểu Nhàn tựa như muốn dùng kiến thức sâu rộng của mình để đoán ra chiêu số võ công của chàng.

Đặng Tiểu Nhàn không chịu được nữa cao giọng hét lớn :

- Lão nhân gia cứ nhìn tại hạ chằm chằm như vậy, không biết có dụng ý gì? Xin người hãy xuất chiêu cho vãn bối được mở mắt. Nói chưa dứt lời Đặng Tiểu Nhàn bất ngờ vung kiếm cấp kỳ đâm tới, hoa kiếm liên tục chớp lên kiếm khí tỏa ra bức người, biến ảo khôn lường hóa thành một bức màn đen kịt bắn ra khắp trời.

Tái Thế Nhân cười lạnh, Đả Cẩu bổng xuất chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt phong tỏa thế kiếm của Đặng Tiểu Nhàn, rồi thuận thế biến chiêu Tróc Vân Nã Nguyệt, Đả Cẩu bổng phát ra một luồng kình lực cực kỳ mãnh liệt điểm tới. Đả Cẩu bổng phóng ra thần thế tuyệt luân hơn nữa công lực toàn thân phát ra tập trung thành một điểm lực đạo tuôn ra hung mãnh không tưởng được.

Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy Đả Cẩu bổng điểm tới kình lực uy mãnh kinh khiếp như vậy bất giác trong lòng hoảng sợ không dám nghênh tiếp chiêu thức đối phương vội đề một hơi chân khí, phóng mình bay vút lên không tránh thoát thế công lợi hại của đối phương.

Tái Thế Nhân đánh hụt một chiêu, đột nhiên thấy Đặng Tiểu Nhàn xoay tròn một vòng trên không trung thanh Mặc kiếm trong tay cũng chuyển động theo như hình với bóng bất ngờ hóa thành một màn ô quang đen kịt nhằm ngay đỉnh đầu lão chụp xuống.

Chiêu này chính là chiêu mà Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh chỉ điểm cho Đặng Tiểu Nhàn trước lúc lâm chung, chỉ thấy một màn kiếm quang không ngừng xoay chuyển rồi bất ngờ phình ra hóa thành muôn vạn lưỡi kiếm có nhìn nhức mắt cũng không thể phân biệt đâu là lưỡi kiếm thật giáng xuống đầu mình.

Tái Thế Nhân kinh nghiệm giang hồ đã lâu, biết qua tất cả các loại võ công của các đại môn phái trong võ lâm thiên hạ song thấy cách xoay người đảo bộ trên không nhích động trường kiếm phát

chiêu đánh xuống hết sức ngụy dị, không tài nào nhìn ra chàng thuộc môn phái nào.

Chỉ thấy một màn ô quang đen kịt trùm xuống kín mít ngay một giọt mưa cũng không qua được.

Tái Thế Nhân có định lực cực kỳ thâm hậu, trong lòng tuy lo lắng khiếp sợ nhưng thần sắc vô cùng trấn tĩnh hú lên một hồi dài, dồn sức ra hai cánh tay dùng chiêu Liệt Hỏa Thiên Nhiên múa tít Đả Cẩu bổng phong bế đỉnh đầu, ngăn mũi kiếm của đối phương từ trên cao giáng xuống. Chiêu thức của Tái Thế Nhân quả là hữu hiệu vô cùng.

Chợt thấy Đặng Tiểu Nhàn hít một hơi chân khí ép xuống Đan Điền, thân hình từ từ hạ xuống màn lưới kiếm đột ngột biến mất không còn thấy đâu nữa.

Tái Thế Nhân bật cười một tràng dài hết sức đắc ý.

Thốt nhiên, tiếng cười lạnh vang lên bóng người lẹ làng lướt tới, thân hình của Đặng Tiểu Nhàn đã hợp với kiếm làm một, bỗng thấy một đạo ô quang lạnh ngắt khí thế hung mãnh xẹt đến lẹ hơn sao băng, Lập tức Đả Cẩu bổng liền bám chặt theo dường như Tái Thế Nhân muốn dùng nội lực thâm hậu làm cho thanh Mặc kiếm phải chấn động rời khỏi tay Đặng Tiểu Nhàn.

Nào ngờ chiêu kiếm của Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ ngụy dị khôn lường, cho dù Đả Cẩu bổng của lão phòng bị thập phần nghiêm ngặt cũng không cách chi cản được thế công của chàng.

Trước mắt lão đột ngột lóe lên một luồng ô quang đen kịt, thanh Mặc kiếm của Đặng Tiểu Nhàn đã xuyên thủng bức màn Đả Cẩu bổng dày đặc, cấp tốc đâm xuống.

Chợt nghe “Soạt!”

Tiếp đó lại một tiếng rít vang lên :

- Rẹt...

Tái Thế Nhân cảm thấy da thịt lạnh buốt nơi ống tay áo đã bị Mặc kiếm xuyên thủng một lỗ.

Đặng Tiểu Nhàn vội lui ra sau ưỡn ngực dừng thẳng người, gót chân nhẹ nhàng chạm xuống đất hai mắt sáng rực ánh lên tia nhìn đầy uy lực, miệng khẽ nở nụ cười.

Thật kỳ quái tại sao Đặng Tiểu Nhàn không thừa thế công kích địch nhân thêm vài chiêu nữa?

Hóa ra lúc hai binh khí chạm vào nhau tuy chỉ là tiếp xúc nhẹ, nhưng thanh Mặc kiếm trong tay Đặng Tiểu Nhàn bị chấn động mạnh như muốn vuột khỏi tay chàng đến lúc này hổ khẩu của chàng vẫn còn đau buốt run lên bần bật.

Đặng Tiểu Nhàn thông minh tuyệt đỉnh, khéo léo giữ vẻ bình thản không để lộ một chút đau đớn

hiện ra trên nét mặt, chàng càng bình thản trong lòng Tái Thế Nhân càng khiếp sợ bội phần.

Hai bên tạm thời ngưng đấu nhưng hai mắt vẫn ngó nhau chằm chằm không ngớt dò xét lẫn nhau hy vọng có thể thấy được động tác hay ánh mắt sơ hở của đối phương.

Không khí trầm mặc nặng nề bao phủ xung quanh. Tái Thế Nhân quét ánh mắt nhìn chỗ tay áo bị thủng.

Đả Cẩu bổng chợt dừng lại, hữu thủ rung rung ngửa mặt than dài một tiếng giọng chậm chạp nói :

- Lão phu tung hoành trên giang hồ gần trăm năm nay chưa hề có đối thủ, không ngờ hôm nay được ngộ biến cao nhân khiến cho lão phu một phen mở mắt. Tiểu huynh có võ công quán tuyệt, lão phu khâm phục bội phần, nhưng mà lão phu còn muốn lãnh giáo một hai chiêu nữa, tiểu huynh đệ hãy cẩn thận coi chừng.

Tái Thế Nhân mặt vẫn không đổi sắc, chăm chú ngưng thần vận khí, râu tóc dựng đứng thân hình đột nhiên trở nên to lớn dị thường.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy cũng chống kiếm định thần tập trung toàn lực đứng im bất động lấy bất biến ứng vạn biến.

Thu Hàn Vân cũng biết đây là trận quyết đấu sinh tử, kinh thiên động địa vội hoành ngang cây ngọc địch trước ngực chú mục quan sát chuẩn bị xuất chiêu ngay tức khắc để tiếp ứng cho Đặng Tiểu Nhàn.

Ánh dương quang chiếu xuyên vào rừng cây. Muôn vạn điểm kim quang phản chiếu lấp lánh.

Tứ phía lặng thinh như chết.

Không khí cũng như dồn lại thành một khối đặc cứng khiến cho người ta cảm giác như bị nghẹt thở.

Họ đều biết rằng sự im lặng nghẹt thở chết chóc này báo hiệu một trận kịch chiến sắp sửa nổ ra.

Một tiếng hú dài vang lên như xé nát mang tai.

Bóng người vụt bốc lên cao.

Kiếm quang lưu chuyển không ngừng.

Đả Cẩu bổng múa tít khí thế vững như Thái Sơn.

- Tiểu huynh đệ nằm xuống đi chứ.

- Chưa chắc.

Nói chưa dứt câu Đả Cẩu bổng trong tay của Tái Thế Nhân cuốn tới điểm vào giữa ngực đối phương.

Kình phong ào ào xô tới nhanh hơn lưu tinh xạ nguyệt.

Lão nhanh nhưng Đặng Tiểu Nhàn không hề chậm hơn nữa bước.

Chỉ thấy Đặng Tiểu Nhàn thu cước hóp bụng người đã bật lên không, cây Đả Cẩu bổng hàm chứa nội lực siêu phàm đã mau lẹ quét tới chạm vào dưới đế giày chàng.

Sinh tử chỉ trong nháy mắt, hung hiểm đến cực điểm gót chân Đặng Tiểu Nhàn mau chóng điểm trên Đả Cẩu bổng mượn sức nhanh chóng tung mình lẹ hơn điện xẹt bay bổng lên không trung.

Ngờ đâu Tái Thế Nhân còn nhanh hơn chàng bóng người chợt lao tới, thân hình vọt lên chiêu thức biến thành Tử Yến Xuyên Vân, Đả Cẩu bổng đã vung ngược lên chụp vào đầu Đặng Tiểu Nhàn như ánh chớp.

Chiêu này đánh ra nhanh không tưởng nổi cho dù Đặng Tiểu Nhàn thông minh tuyệt đỉnh, kiếm pháp thần diệu khôn cùng, chân tay cũng phải luống cuống vội lật người vọt ngang chiêu kiếm đột nhiên biến đổi, lẹ hơn điện xẹt chớp giáng cả người lẫn kiếm lao nhanh về phía Tái Thế Nhân.

Chợt nghe tiếng binh khí chạm nhau chát chúa Đặng Tiểu Nhàn mượn sức phản chấn của Đả Cẩu bổng vọt lên cao hơn một trượng, làn ô quang chớp lên liên tục lẹ như điện xẹt đồng thời mượn thế rơi xuống xoay mình một vòng, vung kiếm tấn công Tái Thế Nhân tới tấp.

Tái Thế Nhân thấy Đặng Tiểu Nhàn vút lên không trung tránh chiêu rồi biến thế xuất kiếm công kích ung dung dễ dàng như trở bàn tay, thế kiếm lanh lợi biến hóa thần quỷ khó lường. Trong lòng cảm thấy nể phục, vội nhích cổ tay, quét Đả Cẩu bổng chếch lên phía trên.

Công lực Tái Thế Nhân thâm hậu vô cùng có thể đập tan đá nát ngọc, thế quét của Đả Cẩu bổng tất nhiên phải hàm chứa một lực đạo có sức mạnh ngàn cân.

Đặng Tiểu Nhàn lanh lợi cơ trí hơn người biết Tái Thế Nhân mượn lực quét này để cho thanh Mặc kiếm bị chấn động mạnh rơi khỏi tay chàng nên chàng không dám dùng kiếm trực diện đấu lực nghênh tiếp đối phương.

Chàng cất tiếng cười lớn thân hình lách nhẹ nhàng qua, mũi kiếm chếch sang một bên, cánh tay phải đột ngột thu vào rồi nhanh chóng đẩy ra.

Một tiếng động nhẹ vang lên mũi kiếm nhẹ nhàng điểm lên đỉnh chóp của Đả Cẩu bổng.

Bóng người lao tới, Đặng Tiểu Nhàn lại mượn sức phản chấn khi hai binh khí chạm nhau để bay vọt lên không trung.

Hai người càng đánh càng lanh lẹ hơn.

Chiêu thức phát ra mỗi lúc lại thập phần ảo diệu.

Thời gian cạn một tuần trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn và Tái Thế Nhân đã giao đấu gần trăm chiêu.

Một bên nội lực kinh người thế công cực kỳ mãnh liệt kình phong ào ào xô tới, gió lốc cuồn cuộn nổi lên tứ phía. Một người tinh ranh có quái kiếm lượn như du long có lúc đánh ra hư chiêu rồi chạy, có lúc công liền mấy chiêu rồi lui, khi bên tả lúc bên hữu, lúc tiền, lúc hậu, phiêu hốt bất định khó mà lường trước được.

Thu Hàn Vân hình như say như tỉnh hầu như quên mất thân hình đang ở trong nơi hiểm địa.

Đây thật là trận đấu dữ dội trăm năm mới có một, không những tỷ thí về công lực, chiêu thức, kinh nghiệm, mà còn là cuộc so tài về cơ trí, phản ứng gan lì và cả về định lực nữa.

Nguy vong chỉ trong đường tơ kẽ tóc sinh tử quyết định trong nháy mắt mà thôi.

Hai người giao đấu như vậy hồi lâu vẫn chưa phân thắng bại.

Bất ngờ, kiếm quang đột ngột chớp lên, tiếng hú vang vọng không trung tỏa ra khắp chốn, thân hình Đặng Tiểu Nhàn hợp nhất với kiếm bay vút lên không.

Tái Thế Nhân thấy lương cơ đã vuột khỏi tay, há chịu mất không dễ dàng như vậy, liền cất tiếng cười ngạo nghễ song cước điểm xuống đất thân hình đột ngột nhấc bổng lên nhích động cổ tay xuất chiêu Hậu Nghệ Xạ Nguyệt truy đuổi theo Đặng Tiểu Nhàn.

Chương 29: Khắc Chế Địch Nhân

Một đạo kình phong lướt tới nhẹ hơn sao xẹt, Đả Cẩu bổng vụt thẳng lên trời, dường như sắp quét trúng hạ thân của Đặng Tiểu Nhàn.

Thu Hàn Vân thét lên thất kinh đang định xông vào tiếp ứng nhưng đã không kịp nữa rồi.

Đặng Tiểu Nhàn chợt cười lớn, song cước thốt nhiên cuộn lại đảo mình trên không lộn nhào một cái, không những tránh được thế công của đối phương tiếp đó rùng mình lắc nhẹ đôi vai, cánh tay phải bất ngờ vươn tới, một vầng ô quang đen kịt xẹt tới nhanh như chớp kiếm phong rít vèo vèo nhằm lưng Tái Thế Nhân lia tới.

Tái Thế Nhân đánh không trúng đối phương, người lão khó mà dừng lại lâu trên không trung chợt thấy một vầng ô quang lóe lên kiếm phong đã đến sát bên mình, cơ hồ như sắp sửa bị lưỡi kiếm sắc bén chém ngang lưng.

Lão già này dường như có khả năng thông thiên thấu địa cơ mưu quỷ thần khôn lường quả nhiên không hổ danh đệ nhất tôn sư trong giới võ lâm thiên hạ.

Chính trong nháy mắt lúc Mặc kiếm sắp chạm vào mình, lão vội đề khí lắc mình rung vai, hữu cước điểm nhẹ vào mặt trên tả cước, lẹ như chớp nương lực quay thân hình bay cao lên độ chừng một trượng. Lão vừa tránh được lưỡi kiếm xuyên tâm cực kỳ nguy hiểm liền vươn hữu thủ ra. Đả Cẩu bổng đẩy tới chặn lưỡi kiếm lại đồng thời nhanh chóng biến chiêu Bát Phương Phong Vũ, Đả Cẩu bổng không ngừng lưu chuyển bất ngờ ập xuống bao phủ đỉnh đầu Đặng Tiểu Nhàn.

Liền đó nghe thấy Đặng Tiểu Nhàn cất giọng cười vang, song cước duỗi ra ung dung xoay người, thân hình đã bay ra ngoài một trượng.

Tái Thế Nhân không khỏi chấn động tâm thần, nghĩ thầm trong bụng:

“Tiểu tử này không những có kiếm thuật thần thông biến hóa, khinh công cũng cao minh khôn lường, hơn nữa thông minh hơn người, tự biết không thể dùng nội lực đấu ngang sức với ta, nên phải dùng xảo môn du đấu, song vẫn không để mất đi khí độ của một danh gia, nếu như được lão phu đây chỉ điểm nhất định sẽ trở thành thiên hạ vô địch”.

Tái Thế Nhân đánh ra hai chiêu không trúng đối phương, thân hình lão cũng khó bề lơ lửng trên không được nữa vội nhanh chóng trầm mình hạ lạc xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn đôi mắt mở to không chớp nhìn Tái Thế Nhân, ngoài mặt tuy cực kỳ trấn tĩnh chống kiếm mỉm cười đứng vững như núi, nhưng trong lòng run sợ kinh hãi nghĩ thầm:

“Lão quỷ này quả thật lợi hại, Đả Cẩu bổng chưa phát ra mà kình lực đã ào tới trước, lại thêm một luồng hấp lực vô hình lưu chuyển theo thế bổng phát ra như nam châm hút sắc làm cho mũi kiếm bị trượt đi như muốn rớt khỏi tay mình, khiến Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp bị giảm uy lực không thể liên thông tiếp ứng cho nhau, nếu như mình không biết sớm chắc giờ này đã bị táng mạng dưới cây Đả Cẩu bổng chết tiệt kia rồi. Thiệt là con bà nó!”

Hai người thần sắc nghiêm trọng đưa mắt nhìn nhau.

Bầu không khí im lặng nặng nề bao phủ.

Mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu.

Thời khắc đã quá trưa.

Một lúc lâu sau.

Tái Thế Nhân đột nhiên cười ha hả :

- Tiểu huynh đệ ngó xem. Bây giờ trời sắp về chiều bọn ta cứ giao đấu mãi như vầy không biết đến lúc nào…

Đặng Tiểu Nhàn cười lạt nói tiếp :

- Ý của lão nhân gia là…

Tái Thế Nhân liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu huynh đệ kiếm pháp như thần, không biết các hạ có dám cùng lão phu đấu liền ba chiêu để phân thắng bại không?

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lớn gật đầu đáp :

- Người trong võ lâm mũi đao thích máu, đầu bị chém nát cũng không sờn, làm gì mà dám với không dám, xin mời lão nhân gia cứ việc xuất chiêu.

Hào khí ngút trời khiến cho người ta thầm sợ.

Thu Hàn Vân định can chàng, nhưng Đặng Tiểu Nhàn đã nói vậy, bà đành phải giậm chân thở dài không biết làm sao hơn.

Ánh mắt Tái Thế Nhân chiếu ra tia nhìn quỷ quyệt ung dung cười vang.

- Khẩu khí khá đó, thanh thế khác người, tiểu huynh đệ hào khí khuynh đảo lão phu thật sự đáng kính phục, các hạ từ xa đến là khách, ta nhường cho các hạ xuất chiêu trước đó.

Tái Thế Nhân mưu mô tâm kế hơn người nhưng Đặng Tiểu Nhàn cũng không ngốc nghếch, chàng tự biết lực còn kém xa Tái Thế Nhân nếu như không đánh nhanh thắng nhanh cho dù không táng mạng dưới Đả Cẩu bổng của Tái Thế Nhân cũng sẽ bị hao tổn chân khí mà chết tươi vì mệt.

Do đó khi giao đấu với Tái Thế Nhân chàng không bao giờ tung hết sức ra mà chỉ lo kiếm đường lui bước.

Cho dù giao đấu kịch liệt ra sao chăng nữa, Đặng Tiểu Nhàn thủy chung vẫn chỉ dùng hai chiêu Thu Thủy Thiên Trường và Thu Phong Vũ Sầu trong Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp để đối phó với Tái Thế Nhân mà thôi, còn chiêu cuối cùng và cũng hàm chứa uy lực hung hiểm nhất là Thu Phong Lạc Diệp vẫn chưa được chàng dùng tới.

Vì thế Tái Thế Nhân ngộ nhận cho rằng Thu Phong Tảo Diệp kiếm pháp chỉ có hai chiêu, sau khi thi triển xong hai chiêu đó tất nhiên lão sẽ hoàn toàn đắc thắng dễ dàng khắc chế được địch thủ.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười lớn tiếng nói :

- Đã như vậy, vãn bối xin cung kính không nghe theo lệnh lão tiền bối được.

Nói xong chàng lập tức rút tay thu thế kiếm về.

Tái Thế Nhân biến sắc mặt, mắt lộ hung quang, tức khí quát lớn :

- Tiểu tử to gan, ngươi dám khinh thường lão phu hả?

Đặng Tiểu Nhàn chắp hai tay, nhếch mép mỉm cười :

- Tại hạ không dám, người ta nói Cường Long chớ nên áp chế Nhược Xà. Lão tiền bối đạo cao đức trọng, tại hạ dù có gan lớn bằng trời cũng không dám vượt qua lễ nghi, xin mời lão tiền bối ra tay trước.

Tái Thế Nhân nghe vậy lòng cực kỳ khoan khoái cười ha hả rồi hỏi :

- Được lắm tiểu huynh đệ, vậy thì chúng ta đồng thời động thủ nhé!

Hai người chăm chú nhìn nhau cùng vận công chờ đợi, không ai khinh suất mà hạ thủ xuất chiêu cả.

Hồi lâu, Đặng Tiểu Nhàn bất ngờ xuất thủ, thanh Mặc kiếm đâm tới trước ngực Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân trở tay xoáy mạnh một luồng kình lực phát ra đánh bạt lưỡi kiếm của đối phương rồi thừa thế xông tới, Đả Cẩu bổng chuyển hướng đập xuống đầu Đặng Tiểu Nhàn.

Đặng Tiểu Nhàn không dám xem thường, thân hình né sang một bên, đã thấy Đả Cẩu bổng lướt ngang qua sát người, Mặc kiếm khẽ nhích động đẩy tới, mũi kiếm liên tục nhằm vào ba huyệt Kỳ Môn, Kiên Tỉnh, Đường Môn của Tái Thế Nhân điểm tới.

Đả Cẩu bổng của Tái Thế Nhân quét thành một hình bán nguyệt, một luồng kình lực lợi hại phát ra lẹ hơn sao xẹt phong tỏa đại huyệt Huyền Cơ của đối phương. Đồng thời tả chưởng nhẹ nhàng đẩy tới một luồng kình phong mãnh liệt cuộn tới như cơn gió lốc lao tới trấn áp lấy ba luồng kinh lực Đặng Tiểu Nhàn vừa phóng ra. Đặng Tiểu Nhàn và Tái Thế Nhân đồng thời cảm thấy chấn động, hai thứ binh khí đột ngột dừng lại, cả hai người nhanh chóng thối lui xa ngoài một trượng.

Đặng Tiểu Nhàn hơi thở hồng hộc rú lên một tiếng rồi lại cấp tốc tung mình xông tới, cánh tay phải vươn ra cổ tay xoay động đánh tới.

Một đạo ô quang đen kịt lóe lên, kiếm phong rít veo véo bên tai tỏa ra hơi lạnh kinh người, đâm thẳng vào cánh tay Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân vừa phong tỏa xong ba luồng ám kình của đối phương, lão đang thu Đả Cẩu bổng về định lao lên trước chuẩn bị xuất chiêu phản kích.

Đặng Tiểu Nhàn không đợi Tái Thế Nhân xuất chiêu phản kích. Chàng đột nhiên biến thế không xông đến nữa mà cứ xoay người chuyển động theo vòng tròn quanh thân hình Tái Thế Nhân sử dụng lối cách không xuất chiêu kiếm phong rít lên nghe lạnh gáy.

- Véo… véo…

Mỗi lần xuất thủ những tia kiếm phong xé gió phóng vào những yếu huyệt trên cơ thể Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân cứ ngưng thần đứng im tại chỗ dồn hết chân lực vào Đả Cẩu bổng tùy theo chuyển động của Đặng Tiểu Nhàn, đả cẩu bổng chốc chốc lại cách không quét ra một ngọn cuồng phong khiến cho cát đá tung lên mù mịt, cuốn sạch những tia kiếm phong của đối phương phóng tới.

Khoảng không gian giữa hai người đang đứng kình phong bốc lên rợn người cát bụi bay lên mù mịt nhưng hai thứ binh khí vẫn còn cách nhau mấy thước chưa hề chạm vào nhau.

Song thần sắc hai người mỗi lúc một trở nên nghiêm trọng.

Hai bên đều rất minh bạch rằng trận quyết đấu này đã gần đến phân định thắng bại, sắp đi đến chỗ một mất một còn.

Mặt trời đã nghiêng dần về phía tây.

Những áng mây chiều phủ kín khắp trời.

Hai người mải mê giao đấu không còn thiết gì đến việc ăn uống, thoáng chốc họ đã liều đấu hơn hai chục chiêu.

Đặng Tiểu Nhàn mệt mỏi thở hồng hộc mắt trợn trừng mồ hôi đổ xuống như mưa, nặng nhọc dịch chuyển thân hình thế kiếm phát ra dần dần trở nên chậm chạp.

Tái Thế Nhân tuy khá hơn một chút nhưng mồ hôi cũng tuôn ra như suối ướt đẫm chiếc trường bào đang mặc trên người.

Thu Hàn Vân để ngang cây ngọc địch trước ngực lưỡng lự không biết có nên xuất thủ tiếp ứng cho Đặng Tiểu Nhàn hay không.

Bất ngờ, Tái Thế Nhân điên cuồng cất tiếng cười chỉ Đả Cẩu bổng vào trước mặt Đặng Tiểu Nhàn lớn tiếng nói :

- Tiểu huynh đệ ngươi chịu nhận mệnh chưa?

Bước chân Đặng Tiểu Nhàn loạng choạng, thân hình lảo đảo muốn té ngồi, đứt quãng :

- Ngươi... ngươi thật là... Là âm hiểm.

Tái Thế Nhân hết sức đắc ý, cầm Đả Cẩu bổng chỉ Đặng Tiểu Nhàn đoạn nói tiếp :

- Đánh nhau không nên thật thà như vậy, tiếc rằng trong đầu các hạ thiếu một sợi gân đó thôi.

Nói chưa hết lời đã thấy một luồng kình lực bắn ra khắp tứ phía lẹ hơn chớp xẹt nhằm đỉnh đầu Đặng Tiểu Nhàn chụp xuống.

- Cái đầu thiếu gân chính là lão đó.

Tiếng hú xé tai vang lên.

Bóng người nhanh lẹ lướt tới.

Một đạo ô quang xẹt thẳng lên trời tiếp đó vọng lại tiếng cười sảng khoái của chàng.

- Lão nhân gia, lão hãy nếm thử hương vị của Thu Phong Lạc Diệp vãn lộ coi nó có ngon không?

Bóng người đan lần vào nhau.

Keng... keng...

Hai thứ binh khí chạm nhau nghe thật chói tai.

Tiếng la kinh ngạc đồng thời vang lên.

Hai bóng người lẹ hơn sao xẹt hợp vào nhau rồi lại phân khai.

Trong nháy mắt chung quanh lại trở lại yên tĩnh như cũ.

Bầu không khí trầm mặc thê lương.

Đặng Tiểu Nhàn và Tái Thế Nhân đứng đối mặt nhau đôi mắt người nào cũng trợn tròn giận dữ nhìn nhau chằm chằm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lát sau...

Gió nhẹ hiu hiu thổi tới râu tóc lông mày của Tái Thế Nhân đều bay sạch theo làn gió, chỉ còn lại một cái đầu trọc lóc nhẵn thín không một sợi tóc, mặt cũng nhẵn nhụi như một hòa thường xuất gia. Còn Đặng Tiểu Nhàn thân mình trần trụi chiếc áo choàng mặc đã bị luồng kình lực của Đả Cẩu bổng xé nát tơi tả, hai bên khóe miệng máu tươi ri rỉ chảy xuống.

Tái Thế Nhân trợn mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn nghiến răng rít lên giọng căm hận.

- Tên tiểu tử xảo quyệt kia.

- Không phải xảo quyệt mà là thông minh.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nói tiếp :

- Nếu không như vậy tại hạ há chẳng phải đã mất mạng dưới Đả Cẩu bổng của lão nhân gia rồi còn gì.

Tái Thế Nhân đỏ mặt không nói câu nào.

Đặng Tiểu Nhàn vòng tay mỉm cười điềm tĩnh lên tiếng nói :

- Hòa hay giao đấu tiếp tùy lão nhân gia định liệu.

Tái Thế Nhân sắc mặt giận dữ trầm giọng đáp :

- Trận chiến hôm nay đến chết mới ngưng.

Đặng Tiểu Nhàn ung dung cười lớn :

- Tại hạ cung kính lãnh giáo, mong lão nhân gia tặng cho vài chiêu.

Tái Thế Nhân cười lạnh một tiếng trầm giọng quát :

- Lão phu là người thế nào hả? Ngươi lẽ nào lại để cho ta mang tiếng xử ép tiểu bối, ngươi động thủ trước đi.

Đặng Tiểu Nhàn đành vòng tay thi lễ đáp :

- Đã như vậy vãn bối xin cung kính vâng mệnh.

Nói vừa dứt lời. Đặng Tiểu Nhàn nhấc kiếm ngang mày cước bộ di chuyển, xông thẳng tới trước hữu thủ lẹ làng vung ra đang định huy động Mặc kiếm xuất chiêu.

Thốt nhiên, ánh tinh quang lóe sáng.

Tiếng kêu lanh canh nghe thật vui tai.

Tia mắt Tái Thế Nhân hết sức ngụy dị nhìn xuống mặt đất không chớp mắt.

Thì ra những hột súc sắc bằng kim cương từ trong lưng quần Đặng Tiểu Nhàn rơi xuống đất.

Chàng thấy Tái Thế Nhân nhìn không chớp mắt vào những hột súc sắc rơi trên mặt đất, ánh mắt như ngây như dại đờ đẫn mất hồn khiến chàng nghi ngờ không hiểu sự thể ra sao.

Tái Thế Nhân đưa mắt khẽ liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn như muốn nói gì lại thôi.

Đặng Tiểu Nhàn với tay lượm những hột súc sắc trên mặt đất mỉm cười nói với Tái Thế Nhân :

- Nếu lão nhân gia thích, vãn bối xin tặng cho người làm kỷ niệm.

Tái Thế Nhân ngó không chớp mắt hồi lâu mới từ từ cất tiếng hỏi :

- Những con súc sắc này là của ngươi sao?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu đáp :

- Đúng vậy.

Tái Thế Nhân lộ vẻ kinh ngạc nét mặt ngờ vực hỏi tiếp :

- Ngươi biết trò đổ bác.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Tái Thế Nhân đột nhiên ngừng giao đấu bất ngờ hỏi chàng có biết đánh bạc không trong lòng tức cười nhưng lại không dám cười, lòng thầm nghĩ:

“Lạ thiệt, lão quỷ này chẳng lẽ mê đổ bác thành bịnh hay sao?”

Tái Thế Nhân thấy Đặng Tiểu Nhàn không thèm để ý lời lão, giọng lão cực kỳ không vui :

- Ta hỏi mi có biết đổ bác không?

Đặng Tiểu Nhàn khẽ gật đầu đoạn cười lớn đáp :

- Biết!

Tái Thế Nhân thoáng vẻ ngạc nhiên sắc mặt trầm xuống, giọng lạnh lùng :

- Nói láo!

Đặng Tiểu Nhàn lơ mơ không hiểu nhưng vẫn cứng cỏi đáp :

- Tại hạ nói mình biết đổ bác có lẽ đâu lại có điều gì không đúng?

Tái Thế Nhân hằn học liếc xéo Đặng Tiểu Nhàn nói với vẻ không hài lòng :

- Đương nhiên không đúng rồi, lão phu thích võ mê đổ bác, ngâm mình trong nó đã gần trăm năm nay cũng chỉ có thể nói được là mới hiểu sơ sơ một hai cái thôi, mi vắt mũi còn chưa sạch, lớn lối không biết xấu hổ dám nói là biết chơi đổ bác thật khiến người ta buồn cười chết đi được.

Đặng Tiểu Nhàn lúc này mới chợt hiểu lão này là một đổ quỷ.

Chàng không giấu được vẻ vui sướng vội chớp mắt nghĩ ra một kế vòng hai tay mỉm cười đáp :

- Tại hạ biết đổ bác thật mà, nếu lão nhân gia không tin thì có dám chơi với tại hạ mấy ván không?

Tái Thế Nhân nghe nói đến đánh bạc tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên, liền ném cây Đả Cẩu bổng trong tay ra xa hơn chục trượng quên mất trận quyết chiến sinh tử quyết liệt vừa mới xảy ra ung dung cất tiếng cười bảo :

- Được, được lắm, chúng ta cùng chơi với nhau vài ván, tiểu huynh đệ, ngươi muốn chơi loại nào? Bài cửu, đổ súc sắc hay là mạt chược...?

Đặng Tiểu Nhàn tra kiếm vào vỏ lớn tiếng cười đáp :

- Không có loại nào mà không biết chỉ cần đổ bác là tinh thông tất cả, tùy lão nhân gia ra quyết định.

Tái Thế Nhân vô cùng kinh ngạc nhìn chàng đăm đăm, thần sắc âm trầm bất định hồi lâu mới âm thầm tự nhủ:

“Khẩu khí cuồng vọng không ngờ, song cuồng vọng đến độ làm người ta cảm thấy thích thú, giống hệt ta lúc còn trẻ. Chẳng lẽ đổ kỷ của tiểu tử này cao minh như kiếm pháp của hắn hay sao? Không tuyệt nhiên không thể như vậy cho dù lọt lòng mẹ hắn đã tập luyện cũng chẳng thể nào cao minh hơn ta được, ha ha hắn sẽ thua thôi”.

Tái Thế Nhân cất tiếng cười vô cùng sảng khoái.

Đặng Tiểu Nhàn cũng cười cực kỳ thích chí.

Thu Hàn Vân gần như sắp khóc bởi vì bà không biết Đặng Tiểu Nhàn biết đổ bác hơn nữa cuộc đổ bác không phải ăn thua bằng tiền bạc mà đem sinh mạng ra đặt cuộc, mà chẳng phải là sinh mạng của một người.

Bởi vì thắng hay thua đều có liên quan đến tính mạng của năm người là Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố và Đặng Tiểu Nhàn.

Tái Thế Nhân có thể được coi là thiên hạ đệ nhất đổ đồ, một tay cờ bạc khét tiếng có một không hai trên thế gian.

Tay lão run run, cẩn thận mở cái túi bằng vải màu vàng đeo theo bên mình, trong đó có đầy đủ các dụng cụ đổ bác như bài cửu, mạt chược, súc sắc... không hề thiếu một thứ gì, song có một cái khiến cho người ta chú ý nhất là một chiếc bát sứ thanh hoa làm từ thời nhà Minh.

Đôi mắt Đặng Tiểu Nhàn lóe lên tia nhìn lạ lùng, trố mắt nhìn hồi lâu không chớp vào những dụng cụ đánh bạc đang bày trước mặt.

Tái Thế Nhân liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn khẽ mỉm cười rồi nói :

- Ngươi thật sự muốn chơi mấy ván với lão phu chứ?

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng gật đầu đoạn lớn tiếng cười :

- Tiền bối chớ nên tranh luận với tiểu bối phí công cứ nhập cuộc hạ thủ là biết ai hơn ai kém mà.

Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Tiểu huynh đệ cũng nhanh miệng đấy chứ biết rõ tâm địa lão phu, nói mau, chúng ta nên chơi bài

gì?

Đôi mắt của Đặng Tiểu Nhàn vẫn cứ bám chặt vào những dụng cụ đánh bạc, mỉm cười đáp :

- Tùy tôn giá định liệu.

Tái Thế Nhân không nói lẳng lặng thu lại tất cả các món đồ vào túi chỉ chừa lại mười hai hột súc sắc cực kỳ tinh xảo làm bằng ngà voi và một cái bát sứ lớn.

Mắt Đặng Tiểu Nhàn chiếu ra ánh nhìn quái dị, mặt thoáng lộ vẻ thích thú.

Tái Thế Nhân đưa mắt ngó chàng khẽ nhếch môi cười hỏi :

- Cái món này... có... có được không?

Đặng Tiểu Nhàn gật đầu :

- Được.

Tái Thế Nhân hỏi tiếp :

- Cách chơi ra sao?

Đặng Tiểu Nhàn thản nhiên đáp :

- Vãn bối nói rồi, tùy ý tôn giá mà.

Tái Thế Nhân hơi bị bất ngờ, nhưng vẫn nói tiếp :

- Được, chúng ta dùng mười hai con súc sắc này gieo ra, ai có điểm cao nhất kẻ đó thắng, tiểu huynh đệ ngươi thấy thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn bất giác đưa tay sờ vào cái túi đeo ở thắt lưng mỉm cười đáp :

- Được lắm!

Tái Thế Nhân lại nói :

- Ba ván phân định thắng thua, ai được hai ván thì thắng.

Đặng Tiểu Nhàn lắc đầu lia lịa :

- Bất tất, một ván là được rồi, nếu như lão nhân gia đổ ra nước bài tổ tông hạo tử, mười hai con súc sắc đều là sáu điểm thì tại hạ sẽ phủ phục cúi đầu nhận thua ngay tức khắc.

Tái Thế Nhân giật nảy mình, ngơ ngẩn nhìn Đặng Tiểu Nhàn im lặng không thốt nên lời.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng mỉm cười nói tiếp :

- Nếu như lão nhân gia chỉ đổ ra mười một hột sáu điểm và một hột năm điểm thì tại hạ có cơ may đuổi kịp, vạn nhất mà trời thương giáng phúc, vãn bối đổ ra nước bài tổ tông hạo tử thì đương nhiên lão nhân gia phải thua rồi, đúng không?

Tái Thế Nhân gật đầu bảo :

- Tốt lắm, vậy ai đổ trước đây?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm giọng đáp :

- Lão nhân gia đạo cao đức trọng dĩ nhiên là phải được đổ trước chứ.

Tái Thế Nhân sững người lão như không dám tin vào tai mình im lặng không nói, vẻ mặt nghi hoặc trố mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn.

Không khí trầm mặc nặng nề.

Thu Hàn Vân đứng bên giậm chân tức tối không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Đặng Tiểu Nhàn.

Chàng ngước mặt nhìn trời giả bộ làm ngơ tựa như không hề ngó thấy. Lát sau, Tái Thế Nhân mới định thần lại mặt thoáng vẻ nghi ngờ lẩm bẩm nói :

- Tiểu huynh đệ, lão phu nếu như may mắn đổ ra ngay nước bài Tổ Tông hạo tử tiểu huynh đệ tự nhiên chưa đánh đã đầu hàng, như vậy há chẳng phải không công bằng hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt nhìn Tái Thế Nhân như không có chuyện xảy ra điềm nhiên cười nói :

- Lão nhân gia tuy có đổ kỷ cao minh song vận khí của tại hạ lúc nào cũng rất tốt, số đỏ vô cùng.

Tái Thế Nhân bật cười hì hì rồi nói tiếp :

- Ha ha ha, thì ra tiểu huynh đệ tin tưởng vào vận khí, số phận may rủi ư.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười giọng đầy tự tin :

- Từ lúc tại hạ sinh ra đến giờ bao nhiêu gian nan hiểm trở đều gặp qua, phàm chuyện dữ hóa lành, sự hung hóa cát, vãn bối tin rằng vận may bảo đảm không thể bỏ rơi mình đâu.

Tái Thế Nhân nhìn thấy thiếu niên này thần khí ung dung tĩnh tại, mặt mày vui tươi cho dù Thái Sơn sắp đổ xuống đầu sắc diện vẫn không thay đổi quả khiến cho người ta nể phục.

Lại thêm phẩm hạnh, võ công, khí độ, can đảm cơ trí đều hiếm có trong nhân gian.

Tái Thế Nhân lẳng lặng ngắm nhìn Đặng Tiểu Nhàn, trong lòng dần dần cảm thấy yêu mến chàng thiếu niên đang đứng trước mặt mình.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn vui cười ngửa mặt nhìn trời, thần thái cực kỳ nhàn nhã.

Thu Hàn Vân thấy Đặng Tiểu Nhàn cứ lẩn tránh ánh mắt của mình, bà giận đến phát run mím chặt môi chỉ hận là không chạy đến tát cho chàng một cái.

Chợt nghe Tái Thế Nhân cười lớn, giọng lão oang oang :

- Đã như vậy, lão phu đây sẽ đổ trước.

Tái Thế Nhân vừa nói vừa đưa tay cầm lấy những hột súc sắc.

- Khoan đã!.

Đặng Tiểu Nhàn vội giơ tay phải ngăn không cho Tái Thế Nhân cầm mấy hột súc sắc đoạn chàng nói tiếp :

- Lão nhân gia còn quên một điều.

Tái Thế Nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ta quên điều gì?

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng nói tiếp :

- Tiền đặt cuộc ra sao?

Tái Thế Nhân giật mình hỏi lại :

- Đặt cuộc...

Đặng Tiểu Nhàn cười to bảo :

- Đúng vậy, đánh bạc mà không có gì để đặt cuộc há chẳng phải mất hứng lắm sao.

Thu Hàn Vân giận Đặng Tiểu Nhàn tím mặt.

Chàng như nhăn mặt quay qua phía Thu Hàn Vân làm trò quỷ chọc tức bà.

Tái Thế Nhân cũng phải bật cười vì bộ dạng tinh nghịch lạ kỳ của chàng, vội gật gật đầu đáp :

- Được lắm lấy cái gì để đặt cuộc tùy ý tiểu huynh đệ lựa chọn quyết định.

Đặng Tiểu Nhàn vỗ nhẹ vào đầu, nghiêm mặt cất tiếng :

- Lão nhân gia, chúng ta có thể lấy những cái đầu này để làm lễ vật đặt cuộc không?

Tái Thế Nhân trợn mắt kinh hoàng hồi lâu không nói nên lời.

Thu Hàn Vân cũng hoảng hốt cao giọng quát lớn :

- Mi... mi điên rồi.

Đặng Tiểu Nhàn chỉ mỉm cười không đáp.

Im lặng nặng nề phủ xuống.

Chim chóc bay về tổ ấm.

Sắc trời từ từ chuyển sang màu tối.

Tái Thế Nhân trầm tư suy nghĩ một lúc đoạn chậm chạp lên tiếng :

- Tiểu huynh đệ, vật đặt cuộc này có lẽ hơi lớn quá chăng?

Thực ra Tái Thế Nhân tuyệt nhiên không hề có ý muốn lấy mạng Đặng Tiểu Nhàn, bởi vì lão cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Lão làm như vậy chỉ là vì chàng mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn bức bách Tái Thế Nhân lấy mạng đặt cuộc đương nhiên cũng không phải muốn hãm lão vào tử địa, mà muốn rằng sau khi mình thắng Tái Thế Nhân sẽ dùng mạng lão để đổi lấy tính mạng của năm người trong đó có chàng.

Đương nhiên chàng nghĩ mình sẽ thắng nên mới dám liều mình như thế.

Hai người đều có tâm sự riêng chỉ khổ cho Thu Hàn Vân đứng bên cạnh thấp thỏm lo âu.

Đặng Tiểu Nhàn vòng tay cười lớn hỏi :

- Ý của lão nhân gia là...

Tái Thế Nhân chớp mắt thầm nghĩ trong bụng:

“Nếu vật đặt cuộc quá nhẹ nhàng, hắn sẽ cho là mình nhát gan sợ hãi, hắn nào biết rằng lão phu

đây không hề muốn lấy cái mạng của hắn...”

Nghĩ đến đây, Tái Thế Nhân liền nói tiếp :

- Lão phu có cách rồi, nếu như tiểu huynh đệ thua thì suốt đời phải làm nô bộc cho lão...

Đặng Tiểu Nhàn vội cướp lời :

- Nếu như tại hạ may mắn thắng cuộc thì sao?

Tái Thế Nhân nghiêm mặt đáp :

- Lão phu đương nhiên suốt đời làm nô lệ cho ngươi sai khiến.

Đặng Tiểu Nhàn vui sướng vô hạn trong lòng âm thầm tự nhủ:

“Vậy là trời giúp ta rồi nếu như ta thắng lão, chuyến này đến Côn Minh, chẳng những có thêm một cánh tay đắc lực mà Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cũng dễ dàng thoát hiểm, như vậy quá tốt, hà... hà..., có một nô lệ như vậy để cho chủ nhân phân phó ha ha, thật là hết ý”.

Vừa nghĩ đến đây chàng vội lên tiếng :

- Quân tử nhất ngôn.

Tái Thế Nhân cũng tiếp lời :

- Tứ mã nan truy.

Đặng Tiểu Nhàn cười bảo :

- Lão nhân gia, hột súc sắc cùng với bát này đều là của người, tại hạ có thể thử tay một cái được không?

Tái Thế Nhân khẽ chớp mắt giọng có vẻ bực bội :

- Thế nào, mi tưởng rằng mấy hột súc sắc này của lão có điều chi gian dối phải không?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả :

- Không phải lão nhân gia quá đa tâm, tại hạ chỉ muốn ước lượng sức nặng và sức phản chấn của hột súc sắc với cái bát để luyện cho quen tay một cái, nếu không chẳng hóa ra tại hạ bị thiệt thòi sao.

Tái Thế Nhân hoàn toàn bất ngờ trước tính cẩn thận của chàng thiếu niên này, lâm nguy vẫn không bấn loạn, công phu trấn tĩnh như vậy thật đáng kể.

Lão đỏ mặt xấu hổ vội vàng gật đầu.

Đặng Tiểu Nhàn dùng tay trái từ từ cầm những hột súc sắc ném vào trong chiếc bát.

Tiếng kêu lanh canh vang lên.

Những hột súc sắc không ngừng chuyển động.

Đặng Tiểu Nhàn cùng Tái Thế Nhân nhìn không chớp mắt vào những hột súc sắc đang xoay tròn trong bát.

Bầu khí cực kỳ khẩn trương hai người đều hồi hộp không dám thở mạnh.

Chẳng bao lâu.

Mười hai hột súc sắc đã dần dần quay chậm lại.

Đặng Tiểu Nhàn cau mày buông tiếng thở dài rồi chậm chạp cúi đầu xuống.

Tái Thế Nhân vui mừng đắc ý lớn tiếng cười ha hả một hồi.

Hai người một buồn một vui trong cực kỳ tương phân.

Trong bát có một điểm sáu hai điểm năm một điểm bốn, ba điểm hai, năm điểm một, điểm cộng lại chỉ có hai mươi chín điểm, nước bài thật quá nhỏ.

Thu Hàn Vân buồn rầu thở dài vội vàng quay mặt đi, cố giấu dòng lệ đang ẩn hiện trong khóe mắt.

Đặng Tiểu Nhàn cũng buồn bã thở dài một tiếng nét mặt sầu muộn cất tiếng nói :

- Xin thỉnh lão nhân gia.

Tái Thế Nhân chộp lấy những hột súc sắc, cúi đầu nhắm mắt trầm tư hồi lâu đoạn xòe bàn tay ra ném những hột súc sắc vào trong bát sứ thanh hoa...

- Coong...

Một tiếng động vang lên.

Những hột súc sắc quay nhanh trong bát.

Thanh âm nghe thánh thót vui tai lạ thường.

Nhưng Thu Hàn Vân nghe như đó là tiếng chuông báo tử dường như có trăm ngàn mũi kim đâm

thấu tim bà.

Thời gian vẫn không ngừng trôi qua.

Hột súc sắc cũng theo đó quay chậm lại dần dần.

Tái Thế Nhân cười lớn quái lạ vô cùng. Đặng Tiểu Nhàn cũng thích thú cất tiếng cười theo.

Hốt nhiên.

Mười hai hột súc sắc đã dừng hẳn lại.

Tiếp đó.

Tiếng la kinh ngạc thét lên.

Rồi sau đó.

Một giọng cười lớn bất ngờ vang lên.

Chỉ thấy.

Đặng Tiểu Nhàn nhe răng cười vẻ mặt cực kỳ khoái trá. Mặt Tái Thế Nhân xám ngắt như xác chết, nghiến răng tức giận căm hận như muốn cắn nát những hột súc sắc ra làm vạn mảnh.

Hóa ra mười một hột súc sắc trong bát là sáu điểm còn lại một hột là năm điểm, số điểm tuy lớn nhưng không phải là Tổ Tông hạo tử.

Trong mắt Đặng Tiểu Nhàn chợt lóe lên một tia nhìn giảo hoạt nhưng khó có ai thấy được, chàng cười lớn nói :

- Lão nhân gia điểm quá lớn rồi còn gì Tái Thế Nhân đang xấu hổ đã biến thành tức giận, lạnh lùng quát lớn :

- Phí lời vô ích, đến lượt mi đó.

Đặng Tiểu Nhàn cười lạt, giọng ôn tồn :

- Lão nhân gia chú ý tại hạ sắp làm trò cười đây.

Nói chưa hết lời, mười hai hột súc sắc đang nắm chặt trong tay Đặng Tiểu Nhàn cũng theo lời nói đột ngột bay ra rơi vào trong bát.

Cách...

Mười hai hột súc sắc đồng loạt xoay tròn trong bát phát ra thanh âm lảnh lót lọt vào trong tai.

Những hột súc sắc không ngừng chuyển động.

Tim Tái Thế Nhân cũng đập dồn dập theo nhịp quay của hột súc sắc trong bát.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn mỉm cười thần thái vẫn điềm tĩnh như không có gì xảy ra.

Bỗng nhiên, những hột súc sắc dừng lại mười hột sáu điểm, một hột năm điểm chỉ còn một hột vẫn không ngừng chuyển động trong bát.

Tái Thế Nhân nghĩ:

“Cho dù hột súc sắc đang chuyển động có là sáu điểm đi nữa thì số điểm hai người ngang bằng nhau không hơn không kém, tất nhiên bất phân thắng bại, còn nếu như hột súc sắc kia là năm điểm hoặc bốn điểm thì hắn thua là cái chắc rồi”.

Suy đoán như vậy thì Tái Thế Nhân hầu như đã nắm chắc phần thắng rồi.

Tái Thế Nhân mỉm cười lòng lại vui sướng vô hạn.

Trời không lường được mưa nắng khi nào, người cũng chẳng biết phúc họa giáng xuống nơi đâu.

Khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ của Tái Thế Nhân đột ngột biến đi đâu mất.

Hột súc sắc đang tiếp tục xoay tròn bỗng ngừng lại nhưng trong tích tắc trước khi ngừng hẳn nó như bị ma quỷ xui khiến đụng nhẹ vào hột súc sắc năm điểm trong bát thế là hai hột súc sắc đồng thời trở mặt, đều biến thành sáu điểm, thật là quỷ dị! Con bà nó!

Mười hai hột sáu điểm, nước bài Tổ Tông hạo tử xuất hiện.

Tái Thế Nhân đang từ kẻ thắng đã biến thành kẻ thua. Thật xui xẻo hết sức.

Đặng Tiểu Nhàn đang từ kẻ thua đột ngột thành người thắng cuộc, cực kỳ may mắn, số đỏ không ngờ.

Tái Thế Nhân mặt như xác chết, mồ hôi lạnh ngắt tuôn ra, toàn thân run rẩy miệng buông tiếng thở dài thân hình lảo đảo như muốn té.

Thu Hàn Vân mừng rỡ sắc mặt đột nhiên như trẻ ra hàng chục tuổi, quay về phía Đặng Tiểu Nhàn vuốt mũi nheo mặt làm xấu.

Đặng Tiểu Nhàn không biết làm sao hơn cứ đứng đó há miệng cười như điên dại.

Choang...

Cái bát sứ thanh hoa quí giá đã bị vỡ tan thành từng mảnh. Tái Thế Nhân sau khi hủy xong cái bát đang muốn cầm mấy hột súc sắc ném ra xa, đột nhiên giật mình kinh ngạc mắt chiếu ra những tia nhìn vô cùng kinh dị.

Bởi vì Tái Thế Nhân đưa mắt ngó một hột súc sắc trên tay, mặt đột ngột nhăn lại, mắt chiếu ra những tia nhìn hung quang, lão cất tiếng cười lạnh lùng trầm giọng nạt lớn :

- Tiểu tử giỏi thật, mi dám bày trò ma thuật qua mắt lão phu hả?

Đặng Tiểu Nhàn cười lạt :

- Ma thuật ở chỗ nào?

Tái Thế Nhân giơ hột súc sắc trong tay lên lạnh lùng hỏi :

- Đây có phải là hột súc sắc của ngươi không?

Chàng gật đầu cười lớn :

- Không sai!

Tái Thế Nhân nộ hỏa bừng bừng lớn tiếng quát :

- Chẳng lẽ đây không phải là ma thuật hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng mỉm cười trầm giọng đáp :

- Hừ, lão nói như vậy ta cũng lấy làm hổ thẹn thay cho cái danh vị đại hành gia của lão. Lão nhân gia ơi, may mà ở đây không có ngoại nhân nếu không người ta cười vỡ bụng ra rồi.

Tái Thế Nhân thoáng giật mình, gầm vang như sấm :

- Tiểu tử to gan lớn mật, ngươi nói cái lý của nó cho ta nghe thử nếu không thì sẽ mất mạng dưới tay ta ngay lập tức.

Đặng Tiểu Nhàn bật cười cuồng dại hồi lâu mới lạnh lùng lên tiếng :

- Bát và súc sắc đây đều là của lão đúng không? Ta chỉ bất quá đổi một hột trong đó mà thôi, ta chỉ thử tay nghề một chút để biết rõ tính năng và phân lượng của mười một hột còn lại để có thể linh hoạt ra tay khống chế nó tùy tiện.

Đặng Tiểu Nhàn chợt ngừng lời, lát sau chàng lại nói tiếp :

- Lại thêm tôn giá tự cho mình là đại hành gia về súc sắc, bị người ta tráo đổi như vậy mà như không biết, hơn nữa nếu tôn giá đến trường đổ bác cùng đánh bạc với người ta lẽ nào lại không chú ý đến việc “đổ cụ” (đồ nghề) có gì giả mạo hay không? Tính năng nó ra sao? Phân lượng nặng hay nhẹ, góc chuyển động nó nhỏ hay lớn, tuy những cái này không có gì thâm ảo nhưng một người thích trò đổ bác không thể không biết.

Tái Thế Nhân ngó Đặng Tiểu Nhàn sắc mặt lúc đỏ lúc tái xanh câm lặng không thốt nên lời.

Chàng được thế nói tiếp không hề nhân nhượng :

- Tại hạ bất quá chỉ đánh tráo có một hột súc sắc mà thôi, cũng được làm bằng ngà voi trọng lượng cũng gần bằng như vậy, mà tôn giá không thể khống chế được nó để đổ ra điểm như ý mình muốn, sao dám xưng là đại hành gia, biết rành về trò đổ bác, không lẽ mỗi lần đổ bác đều phải dùng đổ cụ của mình sao còn của kẻ khác thì không được à.

Chàng nói một hơi không có lưu tình với lão chút nào, Tái Thế Nhân đỏ mặt hổ thẹn vô cùng muốn đào lỗ chui xuống đất cho đỡ thẹn mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn điểm nụ cười nhạt đa đoan nói tiếp :

- Tại hạ nói đến thế là đủ rồi, Tôn giá nhận thua cũng được, không nhận thua cũng được. Muốn lấy mạng tại hạ ngay lập tức cũng không hề gì, tại hạ nói hết lời rồi. Người trong võ lâm đầu đao khoái máu, cái đầu của Đặng mỗ đây nếu cần người cứ lấy đi. Những lời của chàng sắc như lưỡi dao làm cho người ta tức nghẹn họng.

Tái Thế Nhân đứng lặng không đáp vẻ mặt trầm ngâm mắt nhìn vào chốn vô định.

Một thoáng tĩnh mịch lạnh người.

Cảm giác khó thở trào dâng nghẹn cứng lồng ngực.

Đột nhiên.

Cộp...

Tái Thế Nhân đã sụm gối quỳ sụp xuống đất.

Bóng người thấp thoáng, Đặng Tiểu Nhàn đã đứng tránh qua một bên không chịu nhận lễ.

Tái Thế Nhân nghiêm giọng đáp :

- Người trong võ lâm coi trọng lời nói, tiểu chủ nhân nếu như không nhận lễ lão nô sẽ quỳ đến

chết ở đây.

Chàng không biết làm sao liền tung mình lên trước song thủ đồng thời giơ ra định đỡ Tái Thế Nhân đứng dậy.

Tái Thế Nhân dù chết vẫn không chịu đứng dậy.

Cộp...

Đặng Tiểu Nhàn cũng quỳ xuống, giọng chàng run run lo lắng :

- Lão nhân gia, chẳng lẽ người muốn vãn bối khó xử sao.

Hai bên quỳ đối mặt nhau cúi lạy liên hồi không muốn đứng dậy.

Hồi lâu.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên đứng phắt dậy, trầm giọng hét lớn :

- Đứng lên!

Tái Thế Nhân kinh ngạc nhưng vẫn quỳ dưới đất.

Đặng Tiểu Nhàn mặt lộ sắc giận lạnh lùng nạt nộ :

- To gan! Mi dám chống lại lệnh ta sao?

Tái Thế Nhân vừa cúi đầu vừa đáp :

- Lão nô không dám.

Lão chậm chạp đứng dậy, cúi đầu cung kính đứng qua một bên.

Đặng Tiểu Nhàn bước lên trước ôm chặt Tái Thế Nhân giọng chàng chân thành bảo :

- Lão nhân gia không nên làm như vậy, nếu quả là người cao hắn thì gọi tại hạ là tiểu huynh đệ, còn tại hạ sẽ gọi người là lão ca ca, như vậy nó mới thân mật hơn một chút.

Tái Thế Nhân một mực lắc đầu :

- Lão nô...

Sắc mặt chàng bỗng lạnh giá trầm giọng bảo :

- Đừng quên đây là lệnh của ta.

Tái Thế Nhân giật mình hoảng sợ kêu lên :

- Tiểu huynh đệ...

Đặng Tiểu Nhàn cười vui vẻ lớn tiếng đáp :

- Lão ca ca...

Tái Thế Nhân cảm động đưa mắt nhìn Đặng Tiểu Nhàn, miệng cảm thấy mằn mặn, thì ra nước mắt đã tuôn xuống tự lúc nào, khóe môi mấp máy như muốn nói điều gì mà không thốt nên lời.

Đặng Tiểu Nhàn lắc vai Tái Thế Nhân, cười hỏi :

- Lão ca ca muốn nói gì vậy?

Tái Thế Nhân đỏ mặt, giọng nói lý nhí :

- Tiểu huynh đệ, lão ca ca muốn học cái tuyệt kỹ đổ súc sắc, mười hai hột sáu điểm, Tổ Tông bạo tử.

Đặng Tiểu Nhàn bật cười, giọng vui mừng bảo :

- Được rồi, tiểu đệ sẽ trao hết tất cả, tận tâm chi hết bí quyết thực hành... Song tiểu đệ có một điều kiện.

Tái Thế Nhân cười ha hả nói :

- Tiểu huynh đệ, cho dù ngươi lấy cái đầu của lão ca ca đây làm đồ đựng cái gì chăng nữa cũng được. Ngươi nói đi, điều kiện gì?

Đặng Tiểu Nhàn đưa mắt liếc nhìn về phía ba cái quan tài trước mặt mà không nói gì.

Tái Thế Nhân chớp mắt, cuối cùng đã hiểu ý chàng liền cười ha hả nói :

- Cái này thì quá dễ.

Lão nhẹ nhàng tung mình đã đến trước quan tài, nhích động cánh tay một cái, song chưởng lẹ như điện xẹt, liên hoàn đẩy ra.

Bùng bùng...

Nắp quan tài đã bị hấp lực hút bay ra ngoài.

Bóng người lướt tới.

Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố đã nhẹ nhàng hạ lạc xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhàn.

Chương 30: Tái Thế Nhân

Vầng trăng sáng bạc đã bay lên cao, ánh sao lấp lánh khắp trời.

Trên đỉnh cốc có một đất bằng phẳng, mùi cây cỏ thanh thoát mê hồn, hương rượu tỏa khắp tứ phía.

Thường Thắng Quân lặng thinh không nói cứ âm thầm rót hết chén này đến chén khác, dường như ban nãy bị đánh một trận nên thân đến bây giờ trong lòng vẫn còn uất ức chưa nguôi.

Tái Thế Nhân lấy khuỷu tay hích nhẹ vào người Thường Thắng Quân, cười ha hả nói :

- Tiểu hóa tử, rượu là của ta, cái mạng là của ngươi đó, vạn nhất uống đến mất mạng sẽ không ai dọn xác ngươi đâu, chỉ có nước quăng ra đường cho chó ăn mà thôi, Thường Thắng Quân nhìn lão, chỉ ngửa cổ ừng ực uống cạn chén rượu, đánh không thắng, chửi cũng thua chỉ còn mỗi cách uống rượu tiêu sầu chứ đâu còn độc chiêu nào khác.

Bạch Hàng Tố liếc nhìn Tái Thế Nhân nhỏ nhẹ cất tiếng :

- Lão nhân gia...

Tái Thế Nhân trợn mắt, giọng có vẻ bực bội :

- A đầu, mi gọi ta bằng gì? Tục ngữ nói gả gà theo gà, lấy chó đi với chó, đúng không hả? Ngươi được gả cho tiểu huynh đệ của ta, thử nghĩ coi ngươi phải gọi ta bằng gì?

Bạch Hàng Tố đỏ bừng mặt, xấu hổ thẹn thùng cúi đầu xuống.

Tái Thế Nhân đưa mắt nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ Đặng Tiểu Nhàn và Bạch Hàng Tố, vui vẻ hài lòng khẽ gật gù, chợt hứng chí khoan khoái bật cười ha hả :

- A đầu, có chuyện gì cứ nói, lão ca ca đây biết được gì sẽ nói hết cho ngươi nghe.

Bạch Hàng Tố từ từ ngẩng đầu lên nét mặt hãy còn vẻ e thẹn cất tiếng hỏi :

- Lão ca ca, những người nằm trong quan tài để trước tấm bình phong bằng đá là những ai vậy?

Tái Thế Nhân ngửa cổ uống cạn chén rượu, rồi nói nhỏ :

- Không phải người!

Bạch Hàng Tố ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Không là người, vậy... vậy là cái gì?

Tái Thế Nhân mặt trơ như đá, lạnh lùng đáp :

- Quỷ.

Bạch Hàng Tố run bắn người, sợ hãi không nói được gì.

Lãnh Nguyệt My mỉm cười giọng dịu dàng :

- Lão ca ca, người nói thật hay nói đùa?

Tái Thế Nhân trừng mắt, nghiêm giọng bảo :

- Ai lại nói đùa với ngươi, không tin các ngươi lại thử xem.

Một thoáng trầm mặc đi qua.

Bạch Hàng Tố sợ sệt đưa mắt nhìn Tái Thế Nhân, đoạn nàng hỏi tiếp :

- Lão ca ca, vậy thì mấy cái quan tài trống không dùng để làm gì?

Tái Thế Nhân vừa uống rượu vừa đáp :

- Đương nhiên là cũng để dành cho quỷ nằm.

Lãnh Nguyệt My cực kỳ kinh ngạc vội cướp lời :

- Cũng để cho quỷ dùng à? Quỷ ở đâu? Ai có thể bắt quỷ?

Tái Thế Nhân hướng mắt ngó về sơn đạo phía dưới nơi vách đá mà họ đang ngồi :

- Quỷ từ dưới vách đá này leo lên. Lão ca ca đây biết bắt quỷ.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố đưa mắt nhìn nhau, mặt mày thất sắc thân hình khẽ run lên, ánh mắt toát ra vẻ kinh sợ vội di động thân hình, hai người ngồi sát lại bên nhau.

Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhàn tuy không tin có quỷ nhưng thấy Tái Thế Nhân nét mặt nghiêm chỉnh nói năng chắc chắn như vậy, cũng không khỏi rùng mình lạnh gáy, trong lòng kinh hãi, bất giác hướng mắt nhìn xuống phía dưới vách đá.

Thường Thắng Quân ngồi một bên nãy giờ không nói tiếng nào, cứ uống rượu một mình cuối cùng không nhịn được nữa, bèn hấp háy đôi mắt chuột, lạnh lùng lên tiếng :

- Trời đất sáng sủa, thế giới thanh bình như vậy làm sao mà có ma quỷ xuất hiện được?

Tái Thế Nhân cười lớn :

- Lão phu đây bình sinh không hề nói điêu ngoa xảo trá. Mời chư vị lên trên vách đá này cùng ăn uống, mục đích là để cho chư vị thấy được quỷ sống, khoảng canh ba quỷ sẽ đến. Tiểu hóa tử nếu ngươi có gan thì cùng liên thủ với lão phu đi bắt quỷ, nếu nhát gan bây giờ ngươi hãy co đuôi rụt cổ trốn đi chỗ khác cho ta.

Thường Thắng Quân tức giận trợn mắt ngó Tái Thế Nhân, uất ức muốn nhổ vào mặt lão già mấy cái cho hả giận, mặt đỏ bừng như lửa hai mắt đục ngầu.

Tái Thế Nhân thấy vậy không khỏi bật cười khoái trá :

- Tiểu hóa tử đừng có tức mãi như thế, muốn đánh nhau hả, dễ thôi, lúc nào lão phu cũng đợi ngươi đó.

Thu Hàn Vân sợ Thường Thắng Quân nổi nóng xung đột với Tái Thế Nhân vội nói xen vào :

- Lão nhân gia, lẽ nào trên thế gian có quỷ thật sao?

Tái Thế Nhân buông tiếng thở dài, lầm bầm nói :

- Thu nữ hiệp, yêu ma quỷ quái nhan nhản trong chốn giang hồ nơi chốn võ lâm, hoành hành khắp chốn không lúc nào không có, nếu nghi ngờ không tin ngươi cứ đợi đó sẽ thấy.

Lời Tái Thế Nhân chất chứa bao huyền cơ ảo diệu.

Thu Hàn Vân chớp mắt, âm thầm nghĩ ngợi:

“Ngữ khí của lão này không rõ ràng, lẽ nào trong đây lại có thâm ý nào khác?”

Đặng Tiểu Nhàn hiểu ngay hàm ý trong lời nói của Tái Thế Nhân, liền gật đầu mỉm cười :

- Lão ca ca, trong biển mênh mông, chúng sinh muôn vạn này đâu có thiếu quỷ vật, đâu chỉ trong giang hồ võ lâm mới xuất hiện được?

Tái Thế Nhân giơ tay vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn, mặt mày hoan hỉ cười lên ha hả :

- Tiểu huynh đệ hiểu được tâm ý ta rồi. Nào hai ta cùng cạn chén.

Đặng Tiểu Nhàn nâng chén rượu lên ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Tái Thế Nhân đặt chén rượu xuống quay qua nhìn Thu Hàn Vân, hỏi :

- Lão phu có việc này không biết Thu nữ hiệp có cho phép hay không?

Lúc này Thu Hàn Vân chẳng những bội phục võ công tuyệt thế của Tái Thế Nhân, mà thấy ông phóng khoáng thoải mái lòng dạ rộng rãi, lời nói như có kim đâm khiến người ta mới nghe cảm thấy bực bội nhưng chợt nghĩ đến lão nhân này chỉ cô độc một mình, tiềm ẩn nơi hoang sơn tất phải có uẩn khúc thương tâm mà người ngoài không hay biết, nghĩ đến đây bà bỗng sinh lòng thương cảm xót xa vội chắp hai tay hạ giọng đáp :

- Xin lão nhân gia cứ nói. Thu Hàn Vân này có thể làm gì trong khả năng của mình quyết không để lão nhân gia phải thất vọng đâu.

Tái Thế Nhân gật đầu cười nói :

- Thu nữ hiệp cũng nhanh miệng đấy chứ, chẳng hổ danh là bậc anh kiệt trong giới nữ lưu.

Tái Thế Nhân chợt im lặng, hữu thủ tuy vỗ nhẹ vào vai Đặng Tiểu Nhàn, nhưng mắt lại liếc nhìn Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố, cười ha hả nói tiếp :

- Tiểu huynh đệ đây có kỳ duyên với lão phu, lão muốn đem cái công phu Thái Âm Huyền Tiên Cương Khí tầm thường và vài chiêu thức dùng đùa nghịch cho vui như những kỹ xảo, truyền thụ lại cho lệnh đồ để chút nữa khi bặt quỷ có lẽ phải dùng tới nó, không biết Thu nữ hiệp có thuận tình bằng lòng không?

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố vui mừng hiện ra trên mặt, nhưng trước mặt ân sư không dám tự tiện biểu lộ chủ ý của mình, bèn lẳng lặng đưa mắt nhìn ân sư, ánh mắt chan chứa tràn đầy niềm hy vọng.

Thu Hàn Vân cũng hoan hỉ ra mặt, cảm kích đáp ngay :

- Lão nhân gia là kỳ nhân xuất thế, võ công quán tuyệt trong thiên hạ. Lão nhân gia chịu vui lòng chỉ điểm cho tiểu đồ đó là phúc phần của nó. Thu Hàn Vân vô cùng cảm kích, lẽ nào lại dám chối từ thịnh tình của ngươi.

Thu Hàn Vân ngừng lời quay sang Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố dặn dò :

- Các ngươi ngộ được kỳ duyên ơn như tái tạo, thoát thai chuyển cốt hóa đá thành vàng. Đây là phúc đức của các ngươi từ kiếp trước để lại. My nhi, Tố Nhi sao không mau đến khấu đầu bái kiến lão nhân gia.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố vội quỳ xuống cúi lạy.

Tái Thế Nhân cười lớn, hữu thủ nhẹ nhàng nhấc lên, cầm chén rượu kề lên miệng.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố sắp sửa gập gối quỳ xuống đất, đột nhiên hai người cảm thấy một luồng kình lực vô hình từ từ phát nhẹ nhàng ngăn họ lại, cả hai dù cố gắng cách nào cũng chẳng thể quỳ xuống bái lạy được.

Thường Thắng Quân lộ vẻ kinh dị trên nét mặt, muốn nói cái gì nhưng không mở miệng ra được.

Đặng Tiểu Nhàn há hốc miệng, trợn mắt ngó trân trân vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Bạch Hàng Tố cũng Lãnh Nguyệt My đỏ bừng mặt không biết làm sao cho phải.

Thu Hàn Vân thấy trong lòng không khỏi chấn động, vội mỉm cười báo với hai đồ đệ và Tái Thế Nhân :

- Không ngờ lão nhân gia đã luyện được Phật môn Giáng Ma đại pháp Vô Tướng thần công đến mức vi diệu, công ý sông thành, đạt tới cảnh giới tối cao, thu phát tùy ý tại tâm khiến cho tiểu nữ một phen mở mắt. Thật đáng khâm phục vô cùng, lão nhân gia đây là cao nhân thế ngoại thế không thích những lễ tiết nơi phàm nhân tục tử hai ngươi hãy tránh ra đi, lão nhân gia miễn lễ đó.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My vừa đứng dậy thì luồng kình lực vô hình cũng biến mất.

Đặng Tiểu Nhàn lúc này mới biết hóa ra là Tái Thế Nhân bày trò lộng quỷ trêu ghẹo ngăn cản hai người.

Tái Thế Nhân đưa mắt ngó Thu Hàn Vân cười ha hả nói :

- Nhãn quan như thần, kiến thức hơn người. Lão phu múa rìu qua mắt thợ làm trò cười cho Thu nữ hiệp.

Thu Hàn Vân thấy Tái Thế Nhân khen mình, vội từ chối luôn miệng không hề dám nhận lời khen.

Tái Thế Nhân vẫy tay cười lớn, gọi Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My :

- Các ngươi mau lại đây.

Hai người vội bước lên trước cung kính đứng qua một bên.

Tái Thế Nhân nói tiếp :

- Quay lưng lại ngồi xếp bằng tĩnh tọa đi.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố vội y theo lời, quay lưng ngồi xuống tĩnh tọa.

Tái Thế Nhân lanh lẹ vung hai cánh tay ra, song chưởng lẹ như xẹt áp chặt vào giữa lưng của hai người.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố chợt rùng mình, một luồng nhiệt lưu đã tràn vào cơ thể.

Bỗng nghe tiếng Tái Thế Nhân trầm bổng vang lên :

- Lão phu đang đả thông kỳ kinh bát mạch, khai thông sinh tử huyền quan cho hai người, sao còn không ngưng thần vận khí dứt trừ tạp niệm để cho chân khí của lão phu có thể hợp...

Thanh âm của Tái Thế Nhân tuy không lớn lắm, song Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố nghe như tiếng sấm ầm ầm nổ vang trên đầu, vội nhắm mắt ngưng thần vận khí hành công.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố lan tâm huệ cốt tư chất thông minh hơn người, từ ấu thơ đã theo chân Thu Hàn Vân được bà chỉ giáo tận tình nên đã có cơ sở nội công tương đối vững vàng.

Thoáng chốc linh đài của hai người đã linh thông, thần quang từ bên trong chiếu ra, một luồng chân khí tràn vào trong cơ thể hai người, luồng nhiệt lưu mãnh liệt ào ạt tràn vào đã dung hòa với nội lực có sẵn trong thể trạng của họ làm một.

Luồng hơi nóng xuyên qua kỳ kinh bát mạch tỏa ra khắp châu thân.

Thu Hàn Thu thấy ái đồ Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố thần quang hiển khí tụ lại trên đỉnh đầu, hai mạch Nhậm đốc đã được Tái Thế Nhân dùng Phật môn Giáng Ma đại pháp Vô Tướng thần công đả thông, trong lòng cực kỳ sung sướng tựa như sắp khóc.

Võ công có thể đạt được thành tựu hay không liên quan cực kỳ to lớn đến việc có đả thông hai mạch Nhậm đốc hay chưa?

Đả thông hai mạch nhâm đốc là cảnh giới tối cao mà bất cứ nhân vật nào trong võ lâm cũng hằng mơ tưởng tới, có không ít người đả khổ luyện suốt đời cũng không cách nào đạt được mục đích mà nay Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My lại bất ngờ gặp được kỳ duyên, từ họa biến thành phúc, đây chẳng phải là thiên cơ định sẵn hay sao?

Thời gian can một tuần trà.

Tái Thế Nhân thình lình thu song chưởng về thản nhiên nâng chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My từ từ mở mắt quay đầu nhìn lại Tái Thế Nhân, còn chưa kịp nói gì đã nghe Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Hai ngươi thử xem có thể bay lên vách đá cao đối diện kia không?

Lãnh Nguyệt My cùng Bạch Hàng Tố vội ngược mặt nhìn lên bất giác mặt hiện vẻ lúng túng.

Liền nghe Tái Thế Nhân Thế Nhân trầm giọng thúc giục :

- Mau lên!

Toàn thân Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My chợt run lên, nhè nhẹ đưa mắt nhìn về phía Thu Hàn Vân và Đặng Tiểu Nhàn cầu cứu.

Nào ngờ Đặng Tiểu Nhàn và Thu Hàn Vân cứ ngửa mặt ngó lên trời làm như không biết gì.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My buông tiếng thở dài, lặng im không nói.

Tái Thế Nhân lạnh lùng quát :

- Mau lên!

Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My liếc nhìn về phía Thường Thắng Quân, lòng thầm nhủ:

“Sư phụ nổi danh trong võ lâm, tiếng tăm vang khắp giang hồ. Hai chị em ta cho dù tài nghệ còn non kém nhưng quyết không thể làm tổn hại đến uy danh của người. Thân này dù có nát ra làm trăm mảnh cũng được”.

Hai người nghĩ đến đó liền đưa mắt nhìn nhau đồng thời đứng bật dậy, hít một hơi chân khí song cước điểm mạnh xuống đất vọt lên vách đá đối diện.

Bóng người tựa như sao băng nhanh hơn điện xẹt, đà phóng nhanh trước mắt Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My bỗng nhiên tối sầm lại, hai người vội thu thế, nhưng đã không còn kịp.

Một tiếng động lớn vang lên thân hình đã đụng vào vách đá.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đầu váng mắt hoa, té phịch xuống đất, vội định thần quay đầu lại nhìn bỗng giật mình ngạc nhiên la lên một tiếng rồi ngậm miệng lại ngay.

Bạch Hàng Tố và lạnh Nguyệt My không hề ngờ được cái nhún chân của mình vừa rồi đã khiến thân hình vọt ra khỏi hiệp cốc bay ra xa mấy chục trượng, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố lúc này mới cảm thấy công lực của mình đả tinh tiến gấp bội phần như vậy. Hai ngươi thử vận khí, chỉ cảm giác được nội lực cực kỳ sung mãn tựa như sóng biển cuồn cuộn dâng dâng lên liên miên bất tận, đang muốn trào ra khỏi cơ thể, xuyên qua kỳ kinh bát mạch không hề ngưng trệ, hai mạch Nhậm Đốc đều được thông suốt dễ chịu vô cùng.

Nhân vật trong võ lâm dày công khổ luyện suốt cả đời cũng chưa chắc đã được cảnh giới tối cao như ý.

Nhưng mà chỉ trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đã được như ý nguyện, đạt tới cảnh giới tối cao mà bao người hằng mơ ước, thế là họ không nén được, hai dòng lệ tuôn chảy nơi khóe mắt, cảm kích nhìn Tái Thế Nhân không biết tạ ơn sao cho hết.

Chợt nghe tiếng vỗ tay vang lên dồn dập.

Tiếp đó là tiếng Tái Thế Nhân cười lên ha hả :

- Tiểu a đầu đừng khóc mãi như thế, lại đây mau. Lão phu sẽ truyền dạy cho hai ngươi Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí để lát nữa các ngươi cùng ta đi bắt quỷ.

Bóng người lướt tới, thanh thoát linh diệu cô cùng nhìn như tử yến lướt xuyên mây.

Trong nháy mắt, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đã bay vào lòng Thu Hàn Vân, hai người cùng đưa mắt nhìn ân sư, nước mắt từ từ tuôn xuống, trên mặt hai người lộ ra niềm vui khôn xiết.

Đặng Tiểu Nhàn thấy vậy trong lòng cực kỳ sung sướng, vội chắp hai tay, quay về phía Tái Thế Nhân cười lớn :

- Đa tạ lão ca ca, đa tạ...

Tái Thế Nhân nhấp nháy mắt lên giọng trách mắng :

- Hừ, cái gì? Có liên quan gì đến ngươi đâu. Ngươi... ngươi tạ ơn ta làm quái quỷ chi vậy? Thật là cái đồ mặt dày không biết xấu hổ.

Đặng Tiểu Nhàn lấy tay vuốt chót mũi, mặt đỏ bừng ngượng ngập cúi đầu xuống, đưa mắt liếc trộm Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My.

Hai người thấy bộ dạng của Đặng Tiểu Nhàn như vậy, bèn không nhịn được nữa, bật cười hì hì nhưng chợt nghĩ tới ẩn ý trong lời nói của Tái Thế Nhân, hai người bất giác cũng thẹn đỏ cả mặt, lại lao vào lòng Thu Hàn Vân.

Tái Thế Nhân nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi nhìn lại Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My thấy thái độ của Kim Đồng Ngọc Nữ ngây thơ khả ái như vậy, liền cất tiếng cười thích thú.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My giậm chân lườm Tái Thế Nhân một cái giọng giận dỗi nũng nịu :

- Lão ca ca hư quá, xấu chết đi thôi!

Tái Thế Nhân nghe vậy chẳng những không im lặng mà còn cất tiếng cười lớn hơn, hồi lâu không dứt.

Thu Hàn Vân nhè nhẹ vuốt tóc Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố, đoạn cười mắng :

- Hai ngươi không được vô lễ, sao còn chưa chịu đến cảm tạ đại ơn đại đức của lão nhân gia.

Tái Thế Nhân vừa nghe vội xua tay lắc đầu bảo :

- Đừng, lão phu không thích những thứ phàm tục này đâu...

Tái Thế Nhân chợt ngừng lời đưa tay chỉ vào một nơi xa xa phía trước rồi nói tiếp :

- Trong gian thạch thật sâu thẳm kia quanh năm không có ánh sáng dương quang chiếu vào, trong đó cực kỳ âm u lạnh giá mỗi lúc đêm đến khí âm hàn từ dưới đất bốc lên, hết sức thích hợp cho việc luyện Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí. Song nếu không hấp thu viễn mãn thì khó tránh khỏi nguy cơ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Trời chẳng còn sớm nữa, chúng ta đi thôi.

Đặng Tiểu Nhàn muốn đi theo, nhưng sợ bị Tái Thế Nhân trêu chọc nên vẫn đứng im bất động.

Tái Thế Nhân không để yên cho chàng, lại chớp mắt trầm giọng nói lớn :

- Tiểu tử, ngươi bị trời trồng rồi hay sao mà cứ đứng ngây ra đó còn không đi mau hộ pháp cho thê tử ngươi luyện công hả? Nếu như yêu ma quỷ quái đến bắt hai a đầu này đi, lão ca ca đây không có lỗi lầm gì đâu nhé. Lúc đó để coi tiểu tử ngươi sẽ tính sao?

Vừa nói xong, bóng người lao vút đi thoáng chốc đả không còn thấy Tái Thế Nhân đâu nữa.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cũng nóng mặt khẽ liếc Đặng Tiểu Nhàn một cái, đoạn đề khí song cước điểm xuống đất phóng tới nhanh hơn sao xẹt theo sau Tái Thế Nhân.

Đặng Tiểu Nhàn mặt đỏ như lửa, không biết nên đi hay không dùng dằng hồi lâu không quyết.

Thu Hàn Vân muốn cười lại e Đặng Tiểu Nhàn không nén được cơn giận, vội bước lên trước thì thầm nói :

- Hài tử! Đi mau đi.

Đặng Tiểu Nhàn thẹn đỏ mặt, nhẹ nhàng tung mình vọt đi sau đuổi theo ba người.

Thu Hàn Vân thấy Thường Thắng Quân vẫn ngồi phiền muội uống rượu một mình, vội cười nói với lão :

- Thường huynh lịch duyệt giang hồ, kiến thức sâu rộng đoán người không sai. Chẳng biết huynh có thể nhìn ra võ công lai lịch xuất thân của Tái Thế Nhân cùng với sư môn, môn phái của lão không?

Tính khí của Thường Thắng Quân lạ vô cùng, cơn giận mau đến rồi cũng mau đi, bỗng thấy Thu Hàn Vân cất giọng nể phục thỉnh cầu lão chỉ giáo, trong lòng chợt cao hứng, bao nhiêu bực tức dồn nén trong lòng từ nãy đến giờ thốt nhiên bay biến đi hết.

Chỉ thấy lão nhấp nháy đôi mắt nhỏ xíu suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi nói :

- Lăng Hư Phi Độ và Vô Tướng thần công đều nằm trong Phật môn Giáng Ma Vô Tướng tâm pháp. Nếu như mà nói lão xuất thân từ Thiếu Lâm, chắc rằng quá ư là khiên cưỡng, gượng ép bởi vì Lăng Hư Phi Độ và Vô Tướng thần công đã thất truyền trong giang hồ mấy trăm năm nay. Từ lúc Đạt Ma sư tổ tu thành chính quả đến nay, nghe nói trong Thiếu Lâm chưa có ai luyện được hai môn công phu đặc dị này của Phật môn Giáng Ma Vô Tướng tâm pháp cả.

Thu Hàn Vân mỉm cười đáp :

- Song Thường huynh cũng đừng quên rằng Lăng Hư Phi Độ và Vô Tướng thần công xuất ra từ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm đúng không? Điều này phải được giải thích ra sao?

Thường Thắng Quân lặng thinh không biết trả lời thế nào cho phải.

Một thoáng trầm mặt.

Mắt Thường Thắng Quân hé lộ kỳ quang vỗ đầu đánh bốp một cái, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Thu nữ hiệp có biết lai lịch Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí hay chăng.

Thu Hàn Vân cười nhạt nói tiếp :

- Nếu như thân già này đoán không sai, Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí là một tuyệt nghệ trấn sơn Thái Âm giáo đã thất truyền trong võ lâm gần trăm năm nay rồi.

Thường Thắng Quân gật đầu cười bảo :

- Thu nữ hiệp quả nhiên cao minh, nhưng Thu nữ hiệp chớ quên rằng Thái Âm giáo chủ thu nhận nữ nhân, còn lão quỷ này trong người lại mang tuyệt kỹ của Thái Âm giáo chủ, không biết phải giải thích điều này sao mới đúng?

Thu Hàn Vân bất giờ cứng họng không biết đối đáp thế nào.

Thường Thắng Quân sợ lời nói của mình quá nặng nề làm cho Thu Hàn Vân không vui, vội dừng lời không nói nữa.

Thu Hàn Vân vẫn điềm tĩnh mỉm cười nói tiếp :

- Thái Âm giáo tuy không phải danh môn chính phái, song trong giang hồ cũng lừng lẫy tiếng tăm. Cho dù Tái Thế Nhân xuất thân từ Thiếu Lâm hoặc từ Thái Âm giáo nguồn gốc chính phái hay tà môn, cũng chẳng nên tranh luận sự thật làm gì, không biết Thường huynh có thuận ý hay không?

Thường Thắng Quân dù cực kỳ tán thành chủ ý của Thu Hàn Vân, nhưng lão hận Tái Thế Nhân đến xương tủy chỉ khẽ nhếch mép mỉm cười, mặt không hề biểu lộ điều gì.

Lúc này Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My đã ngồi xếp bằng ngay ngắn trong thạch động tạo thế thành một hình tam giác.

Đặng Tiểu Nhàn chống kiếm đứng cách đó không xa để hộ pháp, bảo vệ ba người trong lúc luyện công.

Trong gian thạch động sâu hun hút này cả năm không hề thấy bóng mặt trời nên không khí cực kỳ âm hàn lạnh lẽo.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố sau khi bước vào thạch động, lập tức cảm thấy khí lạnh bốc lên, khó chịu khôn cùng, chân tay tê buốt cơ hồ như không còn cử động được nữa, vội điều hòa chân khí ngồi xuống xếp bằng cứ theo khẩu quyết và tâm pháp của Tái Thế Nhân truyền thụ mà luyện tập.

Khí âm hàn trong thạch động từ từ được hít vào trong bụng rồi dùng chân khí của bản thân thúc đẩy nó xuyên qua kỳ kinh bát mạch rồi tỏa ra khắp châu thân.

Đây là bước đầu nhập môn công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí khiến cho người luyện công sợ khí âm hàn xâm nhập vào mình, rồi sau đó mới thu khí âm hàn qui tụ về một chỗ để sử dụng.

Sau khi xong bước nhập môn cơ bản, mới bắt đầu hấp thu khí âm hàn từ bên ngoài vào, lấy nội công khống chế lưu giữ nó trong thân thể, lúc đối địch mới dùng nội lực bức bách khí âm hàn thoát ra để khắc chế địch thủ đả thương đối phương một cách vô hình.

Luyện công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí này không những phải có tâm pháp, khẩu quyết mà còn phải lựa một nơi quanh năm không có ánh sáng chiếu vào, khí âm hàn tụ lại một chỗ mới có thể có thành tựu.

Hơn nữa khí âm hàn xuyên qua kỳ kinh bát mạch tràn vào khắp các yếu huyệt trong châu thân song không được lưu giữ lâu trong thể nội, nếu không cẩn thận nó sẽ ngưng kết thành thương tổn, nhẹ thì tàn phế suốt đời, nặng thì tẩu hỏa nhập ma mất mạng ngay tức khắc.

Lúc đầu Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My cực kỳ lo lắng, cứ nhất chiếu theo tâm pháp khẩu quyết mà luyện tập không dám lơ là chút nào, vừa hấp thu vài hơi khí âm hàn đã thấy trong người lạnh

buốt khó chịu, vội ngừng ngay lập tức, vận công điều tức đợi cho cái lạnh trong thân mình tiêu tan mới bắt đầu luyện lại.

Tái Thế Nhân ngồi bên cạnh chỉ điểm lại có Đặng Tiểu Nhàn đứng một bên hộ pháp. Hơn nữa Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My căn cốt dị bẩm thông minh hơn người phút chốc hai người đã không còn sợ khí âm hàn nữa mà đã từ từ thu khí về một chỗ để sử dụng.

Thời khắc khoảng ăn xong bữa cơm.

Thân hình Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố dần dần tỏa ra một làng sương mỏng, bay lượn quanh người vô cùng huyền ảo, cho dù gió núi thổi rất mạnh cũng không tài nào thổi bay làn sương đang tỏa ra uốn lượn quanh thân thể hai người.

Tái Thế Nhân thấy vậy, ánh mắt hé lộ kỳ quang thở ra một tiếng khoan khoái.

Đặng Tiểu Nhàn thấy nét mặt Tái Thế Nhân vui mừng biết rằng Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My luyện công đã viên mãn xong xuôi, lòng vui sướng cực độ mừng thầm cho hai người.

Màn sương đột ngột biến mất, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My chậm chạp đứng dậy, vội vàng quay về phía Tái Thế Nhân thi lễ, đoạn đồng thanh hô lớn :

- Đa tạ lão ca ca truyền nghệ chi đức.

Tái Thế Nhân chỉ Đặng Tiểu Nhàn cười lên ha hả :

- Đừng có tạ ơn lão ca ca đây làm chi, muốn hả? Các ngươi phải cảm ơn hắn kìa.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố thẹn đỏ mặt từ từ cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt, giọng cố ý giả bộ tức giận :

- Lão ca ca làm như vầy không được đâu nhé, ta đâu có chọc ghẹo hay làm phiền gì lão đâu mà lão kêu ta vào đây bắt ta đứng không suốt buổi chẳng nói gì đến ta. Vậy ta vô đây làm quỷ gì vậy?

Tái Thế Nhân nhảy dựng lên, dí tay vào chóp mũi của chàng, đoạn bực mình thét lớn :

- Nghe nói ngươi thông minh sao bây giờ còn ngu quá hả? Ngươi thật sự không hiểu hay cố ý bày trò chọc tức lão ca ca đây?

Chuyện này khiến chàng cảm thấy hồ đồ.

Tái Thế Nhân liếc nhìn Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đoạn nói tiếp :

- Nói ra thì sợ hãi tiểu nha đầu nầy giận chứ, thực tâm lão ca ca đây không muốn dạy võ công cho họ đâu...

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My Hàng Tố muốn nói gì nhưng bị Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố Nguyệt My nháy mắt ra hiệu cho nàng đừng nên mở miệng.

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhàn không vui, chàng trầm giọng hỏi :

- Lão ca ca, ta tin rằng không có ai bức bách lão ca ca.

Tái Thế Nhân gật đầu đáp :

- Không sai, chẳng ai bức bách ta cả.

Đặng Tiểu Nhàn càng hồ đồ hơn, mặt lộ vẻ nghi hoặc :

- Ta không hiểu ý của lão?

- Ngươi phải hiểu.

Tái Thế Nhân thở dài hồi lâu mới tiếp tục lên tiếng :

- Người nào cũng vì người mình yêu mến mà đi làm những chuyện mà bản thân không hề thích thú chút nào...

Đặng Tiểu Nhàn cảm động nắm chặt hai tay Tái Thế Nhân, giọng chàng lầm bầm :

- Lão ca ca, ta...

Tái Thế Nhân cười trong lòng hả hê vui sướng.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My cùng cười theo, bao nhiêu điều bực bội Tái Thế Nhân từ nãy giờ đều bay đi hết cả. Họ cao hứng vì Đặng Tiểu Nhàn có được người bằng hữu vong niên đáng trọng này như vậy.

Hai người cảm thấy hành vi cử chỉ của Tái Thế Nhân hết sức cổ quái không phù hợp thời, nhưng lại là một chính nhân quân tử, đích thực là một người mặt lạnh tim nóng đáng phục vô cùng.

Một thoáng tĩnh lặng.

Bạch Hàng Tố phá tan bầu khí tĩnh lặng trước tiên, nàng dịu dàng cất tiếng :

- Lão ca ca lẽ nào tiểu nữ có gì làm cho lão ca ghét đến như vậy sao?

Tái Thế Nhân buông một tiếng thở dài nhìn vào những giọt nước trong thạch động, miệng lẩm bẩm :

- Thông thường phiền phức luôn theo chân nữ nhân, nữ nhân càng đẹp, phiền phức càng đến nhiều hơn...

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đưa mắt nhìn nhau im lặng không nói.

Đặng Tiểu Nhàn thấy đã trễ rồi đồng thời chàng cũng sợ Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My tranh cãi với Tái Thế Nhân, nên vội cười nói :

- Lão ca ca chúng ta đi thôi...

Đặng Tiểu Nhàn chưa kịp nói hết câu, Tái Thế Nhân đã biến sắc mặt, hừ lạnh một tiếng nói :

- Chúng ta đi đi, quỷ đến rồi đó.

Vừa dứt lời Tái Thế Nhân đã vọt thẳng lên không lao đi trước tiên.

Đặng Tiểu Nhàn, Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My cùng phóng theo sau lẹ hơn sao xẹt.

Trời đêm lạnh buốt, vầng trăng lơ lửng giữa trời. Bốn phía tĩnh lặng như chết.

Ngoài tiếng gió vi vút đến tai, hầu như không còn nghe thấy một âm thanh nào khác.

Mọi người im lặng chờ đợi không một ai dám thở mạnh.

Hồi lâu vẫn không thấy động tịnh gì hết.

Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố và Đặng Tiểu Nhàn nghi ngờ đưa mắt nhìn nhau chợt bốn người cùng quay về phía Tái Thế Nhân. Tái Thế Nhân vẫn chăm chú ngó về phía xa xa, thân hình vẫn im lìm bất động.

Thường Thắng Quân bực tức liếc xéo Tái Thế Nhân, đoạn lạnh lùng bảo :

- Hừ, ta xem mấy con quỷ sống...

Tái Thế Nhân gần như nhảy dựng lên, thấp giọng nạt.

- Tiểu hóa tử, ngươi hãy ngậm miệng quạ đen của mi lại ngay. Lão phu đã luyện được Thính Địa Thị thần công, nếu như ta nghe sai thì ngươi cứ cắt đầu của ta, nếu như ngươi sai coi chừng lão phu sẽ lấy đầu ngươi làm đồ đựng phân. Nói mau ngươi có dám đánh cuộc với lão phu không.

Thường Thắng Quân vội rụt cổ lại, sợ hãi không dám nói nữa, mọi người ngoảnh mặt nhìn nhau

không ai còn dám mở miệng thốt ra một lời nào cả.

Thình lình tiếng sáo vút lên nghe cực kỳ chói tai.

Tiếp đó tiếng thanh la âm trầm vọng tới...

Thanh âm sáo trúc hòa lẫn vào nhau theo gió chuyển tới tai mọi người, lúc như gần lúc như xa phá tan không khí tĩnh lặng của đêm khuya.

Những thanh âm như xé tai, chấn động tâm can khiến người ta rùng mình ớn lạnh.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười cực kỳ điềm tĩnh.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My Hàng là nữ nhân, tuy được đả thông hai mạch Nhậm Đốc khai thông Sinh Tử Huyền Quan, lại vừa được tuyệt học võ công Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, nhưng vì chưa từng trông thấy cảnh tượng âm u như vầy, nghe nói đến quỷ đã sợ thất kinh hồ vía, thân hình cứ run lên từng chập.

Đặng Tiểu Nhàn mới gật đầu giật mình, chớp mắt một cái ngó Tái Thế Nhân mỉm cười thấp giọng nói :

- Lão thật bá đạo ngang ngược không cùng. Đây rõ là cương thi mà lão cứ cố nói là ma quỷ.

Tái Thế Nhân hạ giọng quát :

- Quỷ ở đâu ra? Ta hỏi ngươi đó?

Đặng Tiểu Nhàn buột miệng đáp :

- Ta hỏi ngươi. Người chết mà biết đi trên đường không là quỷ thì là cái quái gì.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩn ra không biết đối đáp ra sao.

Bầu không khí trở nên nặng nề.

Tiếng sáo cùng tiếng thanh la mỗi lúc một gần hơn.

Tái Thế Nhân ngưng thần lắng nghe, đầu gật gù rồi lảm nhảm một mình :

- Không sai, lại mười hai mạng.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân chợt sững sờ.

Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cũng ngây người đứng lặng.

Bởi vì trừ tiếng thanh la và sáo ra, năm người bọn họ không còn nghe thấy một thanh âm nào khác.

Tái Thế Nhân chẳng những nghe được tiếng bước chân mà còn biết rõ đoàn cương thi có tất cả mười hai người nữa.

Thường Thắng Quân hết lòng khâm phục tuyệt nghệ của Tái Thế Nhân, trên mặt đồng thời hiện ra vẻ hổ thẹn, khóe môi lão khẽ động đậy như muốn nói gì mà không thể thốt nên lời.

Tái Thế Nhân bất ngờ quay đầu lại nghiến răng ngó về phía Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân đỏ mặt, chậm chạp cúi đầu xuống...

Tái Thế Nhân vỗ vai Thường Thắng Quân, mỉm cười nói nhỏ :

- Tiểu hóa tử đừng bấn loạn như vậy, thời gian đã cấp bách lắm rồi, chúng ta còn phải tìm đối sách lẹ lên mới được, Tính của Thường Thắng Quân tựa như một đứa trẻ, người ta càng coi thường lão, lão càng không thèm chú ý đến người ta.

Ai xem trọng kính nể lão, lão có thể moi hết ruột gan cho mọi người đó cũng được.

Tái Thế Nhân đã coi trọng lão như vậy, thế là bao nhiêu buồn bực hổ thẹn đều bị tiêu tan đi hết, khóe miệng lão nở nụ cười hấp tấp nói :

- Bất tất phải kiếm đối sách làm chi, lão nhân gia nói sao thì chúng ta làm như vậy.

Thu Hàn Vân cũng bật cười đáp :

- Lão nhân gia thần cơ diệu toán, võ công cao tuyệt. Tiểu nữ muốn nghe lệnh của người để hành sự.

Đặng Tiểu Nhàn, Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My cũng không ngừng gật đầu khen phải.

Tái Thế Nhân không hề khách khí, vội nói tiếp :

- Như vậy thì lão phu chẳng tiện chối từ, những kẻ sắp đến đều võ công cao cường, vượt ra ngoài dự liệu của lão phu...

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My Hàng Tố thoáng vẻ ngạc nhiên, vội chen vào hỏi :

- Cái gì người chết mà cũng biết võ công nữa sao.

Tái Thế Nhân gật đầu :

- Chẳng những biết mà còn cao đến độ kinh người.

Đặng Tiểu Nhàn trẻ tuổi khí độ đang lúc cực thịnh, trong lòng không chịu phục, khẽ nhíu đôi lông mày cười nhạt bảo :

- Ta không tin, mấy người trong chúng ta chẳng lẽ không đối phó nổi mấy cái cục thịt biết đi đó sao?

Tái Thế Nhân trừng mắt ngó chàng rồi trầm giọng đáp :

- Nếu như nói hạ tay sát thủ kiếm đến nhân vong thì cho dù có mấy chục cái cương thi cũng chẳng hề làm khó chúng ta được. Nhưng hiểm ở chỗ chỉ có thể bắt sống, khống chế chúng mà thôi tuyệt nhiên không được dùng đao kiếm để sát hại hoặc đả thương bọn chúng.

Đặng Tiểu Nhàn lúng túng đưa tay gãi đầu, mặt lộ vẻ nghi hoặc, ngạc nhiên ngó Tái Thế Nhân không biết lão này lại đang bày trò quỷ quái chi đây.

Lãnh Nguyệt My liếc nhìn Tái Thế Nhân rồi thì thầm hỏi nhỏ :

- Lão ca ca có thể nói minh bạch hơn một tí được không?

Tái Thế Nhân vô cùng khó chịu trầm giọng đáp :

- Bây giờ bất tất phải hỏi nhiều, không lâu nữa các ngươi sẽ tự biết rõ thôi mà. Các ngươi phải nhớ chỉ được bắt sống chế ngự chúng thôi, không được đả thương là đủ rồi.

Môi người đưa mắt nhìn nhau khẽ gật đầu.

Tái Thế Nhân liếc nhìn về phía Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My rồi nói với hai người :

- Hai tiểu a đầu nãy sợ quỷ vậy thì ta giao cho hai ngươi bắt kẻ thổi sáo và tên gõ thanh la. Nếu như hai đứa nó mà chạy thoát được, coi chừng lão ca ca đây đánh nát đít hai ngươi ra đó.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My thẹn đỏ cả mặt gật đầu chấp nhận.

Tái Thế Nhân quay qua nói tiếp với Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân :

- Tiểu hóa tử, hai chúng ta cùng với Thu Hàn Vân sẽ lo đảm trách mười hai cái thây ma biết đi còn lại, xuất thủ phải nhanh, hạ thủ phải mạnh nhưng không được đả thương bọn chúng. Ai đắc thủ trước kẻ đó kể như thắng. Tiểu hóa tử thắng thì lão phu sẽ mời ngươi uống rượu chịu không?

Thường Thắng Quân mỉm cười gật đầu đồng ý.

Đặng Tiểu Nhàn chợt trầm sắc mặt, giọng không vui :

- Lão ca ca xem thường ta hả?

Tái Thế Nhân vội đáp :

- Đâu có, Lão ca ca chẳng những không xem thường ngươi mà còn đề cao ngươi vô hạn nữa, sao vậy có gì nói mau, đừng để ca ca đây rối ruột như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng đáp :

- Lão ca ca an bài như thế, Đặng Tiểu Nhàn này chẳng hóa ra kẻ nhàn hạ nhất sao?

Tái Thế Nhân cười hì hì nói tiếp :

- Hà hà, hóa ra chỉ vậy thôi hả? Tiểu tử ngươi gấp gáp dữ thế bộ ngươi muốn đi đầu thai chuyển kiếp hả? Lão ca ca cho ngươi ra đánh trận đầu làm tiên phong, thật là chó cắn lầm khách, không biết xấu hổ à?

Đặng Tiểu Nhàn vừa nghe vậy vội cúi mình xin lỗi :

- Ta thật có lỗi đã trách lầm lão ca ca, lão nói ta đánh trận đầu à?

Làm tiên phong hả?

Tái Thế Nhân cười lớn, đoạn bảo chàng :

- Thành hay bại đều do ngươi hết đó, bất luận ngươi dùng phương cách nào chỉ cần trong một chiêu dùng thủ pháp xuất thần thiêu hủy ngay lập tức cái thanh la và sáo trúc trong hai tay kẻ dẫn đường...

Đặng Tiểu Nhàn hơi kinh ngạc, tiếp tục hỏi :

- Lão ca ca, cái này quan trọng lắm ư.

Tái Thế Nhân trợn mắt lạnh lùng đáp :

- Đồ ngu muội, nhất cử nhất động của cương thi có thể nói là đều tuân theo tiếng thanh la và sáo trúc một khi thanh la và sáo trúc bị tiêu hủy thì những cục thịt sống biết đi đó cũng không còn đáng sợ nữa. Tiểu tử ngu muội ngươi hiểu chưa?

Thu Hàn Vân hé nở nụ cười hỏi Tái Thế Nhân :

- Nếu như ta đoán không lầm trong mười hai chiếc quan tài để trước tấm bình phong bằng đá kia cũng là những thây người biết đi và kẻ dẫn đường cho cương thi đúng không?

Tái Thế Nhân gật đầu :

- Đúng vậy.

Bạch Hàng Tố vội vàng hỏi tiếp, những khối thịt biết đi đó còn sống hay đã chết.

Tái Thế Nhân hỏi ngược lại nàng :

- Ngươi thử nói xem?

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My Hàng Tố nghĩ một lát rồi đáp :

- Còn sống.

Tái Thế Nhân cười ha ha :

- Cứ cho là người đáp đúng đi.

Thường Thắng Quân chợt xen vào :

- Nhưng không biết bọn họ là ai?

Tái Thế Nhân thở dài một tiếng, hồi lâu mới chậm rãi đáp lại.

- Ôi lão phu gần trăm năm nay chưa trở về giang hồ. Cố nhân trong võ lâm đã là người thiên cổ. Bọn họ là ai? Lão phu cũng không rõ được.

Thoáng im lặng trôi qua.

Thường Thắng Quân nheo mắt lộ ra tia nhìn kỳ lạ liếc khẽ về phía Thu Hàn Vân, môi lão mấp máy như muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Thu Hàn Vân cực kỳ tinh ý, thoáng nhìn đã biết trong lòng Thường Thắng Quân đang nghĩ gì, nên bà trầm tư một lát, rồi hỏi Tái Thế Nhân :

- Lão nhân gia chuyện này thì giá như bọn vãn bối thấy những cục thịt biết đi, có lẽ...

Tái Thế Nhân gật đầu đáp :

- Được rồi. Lão phu cũng đang muốn mời các vị giúp ta giải tỏa những điều bí ẩn về lai lịch của bọn họ.

Đặng Tiểu Nhàn không nhịn được nữa bèn cất tiếng hỏi :

- Lão ca ca, ta thật không hiểu nổi tại sao phải cho những cục thịt biết đi này vào trong quan tài chi vậy?

Tái Thế Nhân lừ mắt ngó chàng, đoạn trầm giọng bảo :

- Tiểu tử nhà ngươi thông minh nhất đời, sao hồ đồ ngu ngốc quá, những cục thịt biết đi đó võ công cao cường. Nếu để chúng đi mất há chẳng phải là hại người hay sao?

Lãnh Nguyệt My nãy giờ lặng thinh bây giờ thấy cơ hội đã đến liền mỉm cười hỏi :

- Lão ca ca nói những khối thịt biết đi này võ công cao như vậy, chẳng lẽ người không sợ họ phá nát quan tài hay sao?

Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Tiểu a đầu, người xem thường lão ca ca này quá đấy, những quan tài này được chế từ những cây thiết mộc ngàn năm, cứng hơn sắt thép đao kiếm chém không vô, không tin ngươi cứ coi cho biết.

Lãnh Nguyệt My đỏ mặt cúi đầu không nói năng chi.

Chương 31: Hiệp Cốt Cương Thi

Tiếng sáo vút lên chói tai.

Thanh la vang lên trầm đục.

Hai chiếc lồng đèn giấy từ xa tiến lại gần.

Nhìn xa xa giống như đốm lửa mà lúc ẩn lúc hiện, chập chờn dao động trong màn đêm đen đặc.

Một người dẫn đường đi trước thổi đoàn dịch dọn đường.

Mười thi thể trên mặt dán giấy vàng đi theo sát phía sau hắn, nên không thể nào biết được diện mục thực sự của họ càng không đoán được tuổi tác, đương nhiên cũng không tài nào thấy được họ là nam hay nữ.

Một kẻ đi đoạn hậu phía sau niệm chú làm phép trông có vẻ thập phần ma quái quỷ dị.

Thoạt nhìn thì chậm nhưng thực sự đoàn cương thi ma quái chuyển động nhanh lẹ cực kỳ trong chớp mắt đã tiến vào cốc.

Bạch Hàng Tố vẻ khẩn trương ngó những thi thể đang tiếp tục tiến lên trước, mắt nàng chợt sáng lên, miệng nở nụ cười mê hồn làm say đắm lòng người, nguýt Tái Thế Nhân đang ở bên cạnh một cái, đoạn giận hờn nói với lão :

- Lão ca ca bại hoại chết đi được, chuyện môn gạt người ta không hà!

Tái Thế Nhân mỉm cười trố mắt ngó Bạch Hàng Tố :

- Lão ca ca không hiểu ý ngươi.

Bạch Hàng Tố chỉ vào những thi thể ở phía trước đang tiến tới mỉm cười thấp giọng :

- Bọn họ là người, không phải quỷ.

Tái Thế Nhân cười ha hả hỏi :

- Làm sao ngươi biết được?

Bạch Hàng Tố khẽ lườm lão giọng nghiệm chỉnh đáp :

- Quỷ ma đâu có biết đi như vậy, hai chân quỷ phải cách xa mặt đất chứ, còn lão xem bọn họ kìa, chân đi từng bước từng bước tới trước, lão ca ca xấu lắm, suýt nữa Tố nhi và My tỷ bị xí gạt rồi, sợ chết khiếp được.

Tái Thế Nhân cười không nói chi.

Lúc này kẻ dẫn đường đã tiến vào cốc.

Mọi người nín thở chăm chú chờ đợi thời cơ động thủ.

Thu Hàn Vân ngầm đưa tay giựt nhẹ chiếc áo của Đặng Tiểu Nhàn xong khẽ thì thầm bên tai chàng :

- Hài tử cẩn thận hành sự chớ để người ta khinh ngươi đó.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười gật đầu.

Thanh âm đoản địch vang lên cực kỳ chói tai khó chịu.

Tiếng thanh la trầm đục dội vào tức ngực vô cùng.

Mười cái khối thịt biết đi, bám sát theo sau kẻ dẫn đường, bước chân đều đặn, hàng ngũ ngay ngắn chỉnh tề từ từ đi vào trong hiệp cốc.

Đứng trên cao ngó xuống chỉ thấy những miếng giấy vàng che mặt cương thi phất phơ trong gió, tiếng thọ y kêu lên sột soạt âm khí bốc ra rờn rợn, hai đốm lửa trong chiếc đèn lồng lúc ẩn lúc hiện như bóng quỷ chập chờn hiện khắp nơi, khí lạnh tỏa ra ghê người tựa như dưới âm ti Địa phủ.

Tuy biết đó là giả tạo nhưng vẫn khiến cho người ta rùng mình sởn tóc lòng hồi hộp kinh sợ.

Nói tuy chậm, nhưng sự việc diễn ra cực kỳ nhanh lẹ.

Tiếng đoản địch dẫn đường cho đám cương thi đã vang lên dưới chân mọi người.

Đột nhiên...

Choang...

Bụp...

Tiếng vang chấn động màng nhĩ vang lên hồi lâu vẫn chưa dứt.

Úy...

Á...

Tiếng hai kẻ dẫn đường la lên kinh hoàng, thanh âm đoản địch và thanh la đột ngột tắt ngang giữa chừng.

Tiếng thanh la đoản địch vừa tắt mười hai khối thịt đang đi cũng dừng lại ngay lập tức.

Tên thổi đoản địch đi trước dẫn đường cau mày lại ngó quanh dò xét bốn phía một lát, giọng âm trầm lên tiếng :

- Huynh đệ, cương thi tiện đường qua quí bảo địa, thỉnh bằng hữu cấp tốc tránh qua một bên. Nếu không oan hồn sẽ đi theo quấy phá, vạn nhất trúng phải tà môn độc khí táng mạng thì đừng trách huynh đệ ta đây không báo trước

- Toàn là lòi hù ma nhát quỷ.

- Mi...

Tiếng cười lớn vang lên, bóng người đã bay vút tới.

Vầng ô quang đen kịt lóe lên, lấp loáng che mờ ánh nguyệt.

Ui da...

Vầng ô quang hóa thành một chiếc cầu vồng đen bóng, lia ngang tới trước nhanh nhẹn dị thường cây đoản địch bằng trúc và thanh la bằng đồng trong tay gã dẫn đường đã bị Mặc kiếm chém đứt ra làm chục mảnh rơi lả tả xuống đất.

Chợt nghe tiếng Đặng Tiểu Nhàn cười lớn :

- My tỷ, Tố muội đến phiên hai người đó.

Hai kẻ dẫn đường cho cương thi là những nhân vật có danh tiếng trong giang hồ, trong mình đều có võ công tuyệt thế vừa nghe có động đã ứng biến nhanh lẹ, cảnh giới phòng bị nghiêm ngặt, nhưng bọn họ không ngờ rằng kiếm của Đặng Tiểu Nhàn đã xẹt tới lẹ hơn tia chớp nhanh không thể tưởng, vầng ô quang vừa chợt lóe lên trước mắt đã tối sầm lại, người và kiếm đã lướt tới chém nát đoản địch cùng chiếc thanh la rơi là là xuống đất.

Tái Thế Nhân trước đó nếu không dặn dò chẳng nhiều lần không được đả thương bọn họ, thì sợ rằng giờ này hai cái đầu của bọn họ đã rời khỏi cổ máu huyết phun ra chung quanh, gục chết tại chỗ rồi.

Lúc Đặng Tiểu Nhàn hô to gọi Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My, hai gã mới chợt tỉnh lại, vẻ mặt đằng đằng sát khí, tức giận chửi mắng ầm ĩ :

- Đồ cẩu tạp chủng to gan...

Hai gã chỉ mới nói được phân nửa câu, đột nhiên một làn khí âm hàn đã chạm vào da thịt chúng toàn thân hắn lạnh buốt run lên từng chập, hai hàm răng suýt tí nữa đã cắn đứt lưỡi của chính mình nên hoảng sợ không cách nào nói thêm nữa.

Hai gã này kinh nghiệm giang hồ lâu năm kiến văn rộng rãi biết rằng đêm nay đã gặp phải kình địch mỗi lúc một lợi hại hơn, trong lòng cực kỳ sợ hãi hồn xiêu phách lạc, vội tung mình bay ra xa chừng mấy trượng.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố đang muốn hai gã làm như vậy, thân hình mềm mại chợt phóng vút lên không, đuổi theo không rời một bước bám sát hai gã như bóng với hình.

Tả chưởng hai người để bình ổn trước ngực, nhanh lên xoay người phát ra Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí bức bách đối phương.

Hai kẻ dẫn đường cho cương thi đã biết sự lợi hại của Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, vội bỏ mặc không chú ý đến mười cái khối thịt di động kia nữa, rướn người chia làm hai hoảng sợ men theo hai bên hiệp cốc chạy trốn.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My thét lên một tiếng, thân hình như hai luồng điện xẹt lên phía trước song chưởng cùng nhất lên liên hoàn đẩy ra vây lấy hai gã vào giữa hai luồng chưởng phong.

Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân thấy Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố đã đắc thủ, sợ rằng những khối thịt di động kia trốn thoát sẽ gây hại cho nhân gian, cũng vội hú lên một tiếng, thân hình nhanh chóng lao đi lẹ như sao băng xẹt xuống, người ta kẻ hữu vây lấy những cục thịt di động vào trong hiệp cốc.

Cũng vào lúc đó...

Tái Thế Nhân từ trên đỉnh vách đá bay xuống tả chưởng hữu chỉ từ trên không đánh xuống.

Hự... Hự...

Hai tiếng động trầm trầm vang lên, hai khối thịt biết đi đã bị điểm trúng huyệt đạo, kêu lên một tiếng ngã nhào trên đất không dậy được nữa.

Đặng Tiểu Nhàn chống kiếm đứng ở trên cao chuẩn bị tiếp ứng kịp thời.

Chưởng phong tuôn ra ào ạt lan đi khắp tứ phía, những tiếng la âm trầm vọng lại đó đây không ngớt bên tai.

Trăng lặn sao thưa, trời đã sắp đến lúc bình minh.

Đánh một hồi lâu không thắng, bất giác Lãnh Nguyệt My nổi giận đùng đùng, hét lên một tiếng, xuất chiêu Ngọc Nữ Nghênh Địch cả người lẫn sáo đột ngột lao tới đập xuống người kẻ dẫn đường.

Thế công này phát ra nhanh không tưởng nổi, thân hình của gã kia chưa kịp đứng vững, ngọc dịch đã kèm với một luồng kình lực mau lẹ điểm tới.

Gã dẫn đường thầm la lên một tiếng, vội vàng theo thế Đăng Lý Tàng Thân vội hạ thấp người xuống tránh cây ngọc địch, thuận thế nghiêng người tả cước nhấc lên nhanh như điện xẹt, hất lên miệng lạnh lùng thét lớn.

- Buông tay.

Thanh thế của cước pháp cực kỳ mãnh liệt nhằm vào cổ tay đang cầm vũ khí của Lãnh Nguyệt My đá tới.

Liền nghe Lãnh Nguyệt My cười lạt một tiếng, cau đôi mày trầm giọng đáp.

- Chưa chắc.

Nói dứt lời, không thèm tránh thế công của đối phương, tả chưởng mau chóng trầm xuống, những ngón tay ngà ngọc chụp vào huyệt thái xung bên chân phải đối phương, hữu thủ vung ngọc địch xuất chiêu Ngọc Nữ Đâu Lăng nhích tay điểm tới huyệt Khí Môn của hắn.

Gã dẫn đường không ngờ Lãnh Nguyệt My có thể dùng thủ pháp dĩ công chế công, cách đánh tựa như liều mạng bức bách hắn phải ngửa người thoái lui, bay ngược ra ngoài một trượng.

Cho dù ứng biến lẹ như vậy, song mặt bàn chân phải của hắn vẫn bị chỉ phong của Lãnh Nguyệt My quét trúng, chỗ đó bỗng rát như dính lửa đau buốt vô cùng, thân hình gã lảo đảo gần như muốn té nhào xuống đất.

Lãnh Nguyệt My đắt thủ một chiêu, đang định tung mình đuổi theo đánh tiếp.

Bỗng nhiên ánh kim quang lóe lên, gã dẫn đường bước chân vừa trầm xuống thân hình vừa vững trên đất, cánh tay phải đã vung ra, hữu thủ lăm lăm nắm chặt một cây Long Đầu bổng, ánh kim quang loang loáng dưới ánh trăng mờ ảo bổng phong toát ra kinh người, một tiếng xẹt tới như sao sa chớp

điện, cả người lẫn bổng nhất tề phóng tới xuất chiêu công kích.

Gã dẫn đường lần này thịnh nộ xuất chiêu uy thế quả nhiên mãnh liệt kinh hồn, chỉ thấy bống ảnh chập chùng uốn lượn, kình phong rú lên ào ào cuốn tung cát bụi bay lên tứ phía nhanh hơn điện xẹt chụp xuống Lãnh Nguyệt My.

Đặng Tiểu Nhàn đang đứng trên cao chống kiếm chuẩn bị tiếp ứng thấy vậy cũng phải chấn động tâm thần, âm thầm tự nhủ:

“Không ngờ rằng gã dẫn đường tầm thường này lại có tuyệt nghệ kinh hồn như vậy. My tỷ nếu như không có Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí hộ thân, có lẽ lúc này đã bị đại bại dưới tay gã rồi, ta phải tìm cách âm thầm giúp tỷ tỷ một tay mới được”.

Nghĩ tới đó, Đặng Tiểu Nhàn đang chờ thời cơ xuất động, chợt thấy Lãnh Nguyệt My lắc nhẹ đôi vai, hét lên lanh lảnh, thân hình đột nhiên xẹt ngang vài bước khiến cho cây Long Đầu bổng đánh vào khoảng không trước mắt nàng, thân hình nàng thuận thế xoay tròn một vòng, cây ngọc địch trong tay xẹt tới xuất thủ lẹ như chớp, nháy mắt công ra bốn chiêu điểm vào bốn huyệt: Đan Điền, Khí Môn, Huyền Cơ và Tương Đài của gã dẫn đường cho cương thi. Bốn chiêu nhất tề phát ra công tới hầu như cùng lúc, gã dẫn đường cho cương thi. Bốn chiêu nhất tề phát ra công tới hầu như cùng lúc, gã dẫn đường kinh hồn bạt vía trong lòng cực kỳ hoảng sợ rú lên một tiếng, tung mình nhanh chóng thoái lui, hoành ngang cây Long Đầu bổng trong tay xuất chiêu Lực Tảo Hoa Sơn cuốn theo một luồng gió lốc mau lẹ quét vào ngang lưng đối phương.

Lãnh Nguyệt My cất tiếng cười lạnh, tả cước thoái lui nửa bước ngửa người bóp bụng tránh qua một bên vừa lúc đó Long Đầu bổng đã lướt qua chéo áo của nàng.

Thế tránh nguy hiểm đến cực điểm, bởi vì bộ vị chỉ cần sai đi một chút đứt ruột chết ngay tại chỗ.

Đặng Tiểu Nhàn trợn mắt há hốc miệng đứng ngây người chết lặng.

Gã kia cũng không khỏi thán phục công phu ứng biến nhanh lẹ, trong bụng thầm sợ hãi.

Lãnh Nguyệt My chẳng những dễ dàng hóa giải chiêu thức của đối phương, mà đợi lúc Long Đầu bổng vừa lướt qua chưa kịp thu về nàng đã bật mình đứng dậy phóng thẳng tới trước, hữu thủ lẹ làng vung ra nhích động một cái, dùng chiêu Ngọc Nữ Chế Miên, ngọc địch trong tay biến thành muôn vạn điểm sáng xanh lấp lánh không ngừng lưu chuyển, lúc điểm lúc đâm nhằm vào đầu gã kia chụp xuống.

Gã kia dường như cũng biết được lợi hại trong thế công của nàng, liền vội vàng thu long đầu trượng, gầm lên một tiếng lướt mình ra xa gần chục trượng.

Cho dù gã đã biết sớm, lướt mình lẹ làng né tránh, song vẫn bị ngọc địch quét trúng chiếc trường

sam đang mặc trên mình gã.

Rẹt...

Một thanh âm vang lên, mảnh thân trước của chiếc trường sam đã bị ngọc địch xé rách miếng lớn.

Gã đâu biết rằng Ngọc Nữ Chế Miên là chiêu uy lực nhất trong Thất Thập Nhị Địch chiêu thành danh trên chốn giang hồ của Đông Địch Thu Hàn Vân truyền lại.

Nếu trong người gã không có võ công cao cường, nhãn lực tinh vi đoán trước để rút lui sớm e rằng lúc này đã gục chết tại đây, hồn bay về Âm phủ rồi.

Từ lúc ngang dọc tung hoành khắp giang hồ đến giờ, gã chưa hề bị nhục nhã như vậy bao giờ, nay bị một thiếu nữ đánh cho thất diện bát đảo nên vô cùng bực tức, hai mắt trợn tròn, gầm lên dữ dội, thi triển Long Đầu Áp Sương Quỷ Kiến Sầu, bổng pháp mãnh liệt đánh tới.

Lúc này Đặng Tiểu Nhàn, đang hoành ngang Mặc kiếm đứng một bên theo dõi trận chiến, thấy uy lực Quỷ Kiến Sầu bổng pháp ghê gớm vô cùng đã biến thành bức màn dày đặc chụp xuống khắp người Lãnh Nguyệt My.

Cuồng phong cuốn dậy đất, kình phong tỏa ra điên cuồng, Long Đầu bổng rít lên vèo vèo phủ kín khắp nơi thanh thế toát ra kinh người. Xem chừng gã đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Đặng Tiểu Nhàn lo lắng không yên, bụng thầm nhủ:

“Cái gã dẫn đường chết tiệt này mới nhìn tầm thường quá sức, ai ngờ lại có võ công cao diệu, nhất định là có lai lịch ghê gớm lắm đây, hành sự ngụy dị như vậy, lẽ nào...”

Trong lúc đó, bóng Long Đầu bổng phủ kín xung quanh chiêu thức phát ra lanh lẹ khôn lường, bóng người xẹt tới binh khí chạm nhau vang lên đinh tai nhức óc, thân hình Lãnh Nguyệt My cứ xoay tròn xung quanh Long Đầu bổng của đối phương xem ra chỉ có thể ngăn cản thế công chứ không có sức hoàn thủ.

Gã dẫn đường cất tiếng cười cuồng ngạo, trầm giọng quát lớn :

- Con tiện tỳ kia, còn chua chịu nạp mạng hả?

Nói chưa dứt lời, Long Đầu bổng trong tay gã đột ngột chớp lên tựa như sao xẹt, như con mãng xà xuất động, bất ngờ phóng tới điểm vào ngực Lãnh Nguyệt My miệng đồng thời vào ngực Lãnh Nguyệt My miệng đồng thời quát vang như sấm :

- Chết nè!

Đặng Tiểu Nhàn chấn động tâm can, mồ hôi lạnh đột ngột tuôn ra, lớn tiếng gọi :

- My tỷ, hãy cẩn thận. Tiểu đệ sẽ đến tiếp ứng.

Ô quang chớp lên, bóng người lẹ làng lao tới, thân kiếm hợp lại làm một nhằm ngay đỉnh đầu gã dẫn đường chém sả xuống.

- Đệ đệ lui mau, xem ta thu phục hắn đây.

Tiếng hét lảnh lót vang lên, thân ảnh mềm mại uyển chuyển xoay tròn tựa như luồng gió lốc, bốc thẳng lên không vọt mình thoát ra khỏi màn lưới dày đặc của Long Đầu bổng phát ra.

Lãnh Nguyệt My mỉm cười, đôi mắt chứa chan tình ý, liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn đoạn lên tiếng :

- Đệ đệ cứ an tâm. Hắn tuy hung dữ như vậy, nhưng không cách nào vượt qua ngu tỷ được đâu. Mau lui ra, coi ta bắt nó.

Đặng Tiểu Nhàn thấy nàng vẫn bình yên vô sự, nụ cười tươi như hoa, phong tư diễm lệ không khỏi xao động trong lòng, lớn tiếng cười nói :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh!

Nói xong, chàng mau chóng thu Mặc kiếm lại, màn ô quang biến mất, đoạn đảo mình trên không dùng thế Nhũ Yến Lược Ba bay ngược trở về chỗ cũ, chống kiếm mỉm cười tiếp tục quan sát trận chiến.

Gã kia thấy Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhàn tình ý dạt dào đưa mắt nhìn nhau không buồn để mắt tới gã, thế là gã gầm vang như sấm Long Đầu bổng trong tay đang huy động định thi triển tuyệt chiêu.

Bất ngờ, tiếng thét lanh lảnh vang lên, bóng người lướt nhẹ vung tay xuất thủ, thân hình còn đang lơ lửng trên không, chợt thi triển tuyệt kỹ, ngọc địch uốn lượn lúc bên tả lúc bên hữu trong nháy mắt hóa thành một vần sáng xanh tựa như muốn ánh sao sa trước mắt, tên dẫn đường chợt hoa mắt lên, kình phong ập tới trước mặt sắc như lưỡi dao xẹt xuống chụp ngay đỉnh đầu của hắn.

Gã dẫn đường thất kinh hồn vía Long Đầu bổng trong tay cấp tốc múa lên thi triển chiêu Dả Hỏa Thiêu Thiên, bóng bổng vũ lộng hóa thành bức màn che kín đầu.

Lãnh Nguyệt My lạnh lùng cất tiếng cười, thân hình như con hoàng tước bay bổng lên không.

Vút...

Lãnh Nguyệt My lướt qua đỉnh đầu của gã, đoạn ngột lắc vai xoay ngược người của gã, đoạn đột

ngột lắc vai xoay ngược người, hữu thủ lanh lẹ vươn ra, cây ngọc địch trong tay xẹt tới điểm vào sau gáy của đối phương.

Gã dẫn đường thốt nhiên thấy hơi gió thổi tới sau gáy, trong lòng cực kỳ kinh hãi, lại thấy đối phương lộn người bay vút lên không tránh chiêu, huy động ngọc địch tùy tiện xuất thủ, ung dung phi thường nếu như thứ binh khí kỳ món đặc dị này điểm trúng các yếu huyệt không táng mạng thì cũng bị trọng thương, thoạt nhìn nhẹ nhàng tầm thường, kỳ thục mỗi chiêu phát ra đều chứa một nội lực có sức nặng ngàn cân.

Nhưng gã cũng không chịu kém vội nhảy vọt tới trước, vung Long Đầu bổng xuất chiêu Đả Đảo Kim Chung quét chếch lên trên một cái.

Keng…

Thanh âm chói tai vang lên, tiếng binh khí chạm vào nhau.

Lãnh Nguyệt My cùng gã dẫn đường liều mạng đấu với nhau một chiêu kẻ tám lạng người nữa cân, không ai chiếm được tiên cơ.

Tia sáng xanh chớp lên lóa mắt, kim quang ánh lên khắp trời.

Hai thứ binh khí lại cuộn vào nhau.

Keng…

Tiếng vang chấn động bên tai.

Lãnh Nguyệt My lợi dụng sức phản chấn thân hình vọt thẳng lên không trung.

Gã kia đứng ngẩn người tại chỗ, nét mặt hiện vẻ kinh dị.

Đặng Tiểu Nhàn đứng gần đó cũng tròn mắt kinh ngạc, trong lòng thầm phục tài nghệ của Lãnh Nguyệt My.

Thình lình, Lãnh Nguyệt My đảo người lộn nhào trên không hai vòng, xoay ngược thân hình, đầu hơi chúc xuống dưới, hét lên một tiếng xẹt tới sau lưng gã dẫn đường, ánh sáng xanh biếc chớp lên, ngọc địch đã nhầm huyệt “Mệnh Môn” của địch điểm tới.

Nhanh như gió cuốn mau hơn điện xẹt, nhẹ nhàng vi diệu làm cho người ra thán phục không thôi.

Nhanh như gió cuốn mau hơn điện xẹt, nhẹ nhàng vi diệu làm cho người ta thán phục không thôi.

Chiêu này chẳng những ngụy dị tuyệt luân mà còn ngược hẳn với các môn võ công thông thường,

tuy vậy uy lực phát ra vẫn cực kỳ lời hại.

Cho dù gã kia có công phu cao tuyệt, đã từng giao chiến với không ít cường địch cũng phải lúng túng chân tay rối loạn, muốn né cũng không kịp, đành phải lăn tròn dưới đất mới tránh được sát chiêu quái dị của đối phương.

Lãnh Nguyệt My thấy gã lăn tròn dưới đất, mặt mũi dính đầy bùn đất, bộ dạng cực kỳ thê thảm không nhịn được, nàng liền bật cười hì hì, đưa cây ngọc địch chỉ vào mặt gã, cười lớn cất giọng chọc tức :

- Hắc hắc, các hạ cũng khôn đấy chứ. Cái tuyệt chiêu vừa rồi tuy hơi khó coi một tí, nhưng cực kỳ hữu dụng. Nếu như bản cô nương đoán không lầm, nhất định là sư nương ngươi dạy cho. Nếu không làm sao có thể...

Lãnh Nguyệt My cười rũ rượu hồi lâu chua dứt.

Gã kia tức giận cực độ, trầm giọng thét vang :

- Con tiện tỳ giảo hoạt lẻo mép kia, ta không giết mi thề không làm người.

Lãnh Nguyệt My cười lạnh rồi nói tiếp :

- Hừ, coi chừng ta cắt lưỡi ngươi đó. Ta thấy ngươi sắp thành quỷ đến nơi còn dám to gan lớn lối, ba hoa trước mặt bản cô nương, sư tổ của ngươi dây sao? Nếu như không phải là ta muốn lấy ngươi làm bia thử tay một chút thì giờ đây sợ rằng mi đã thấy mặt Diêm vương rồi đó.

Lãnh Nguyệt My thật không nói ngoa chút nào, nếu như lấy công lực trước mắt mà tỷ thí, chỉ trong vòng không quá mười chiêu, thì gã dẫn đường đã phải mất mạng rồi.

Song khi gã nghe nói vậy, trong lòng cực kỳ hổ thẹn, bèn nổi cơn thịnh nộ, rau tóc dựng ngược cả lên, hai mắt đỏ ngầu giậm chân hét lớn :

- Câm mồm. Ta không phân thây mi làm vạn mảnh thực khó tan đi nỗi hận trong lòng. Con tiện tỳ kia, hãy tiếp chiêu của ta đây.

Nói xong, cả người lẫn bóng nhất tề lao tới trước mặt Lãnh Nguyệt My. Chiêu thức của hắn đánh ra tràn ngập sát cơ, tàn độc hung hiểm vô biên.

Hốt nhiên bóng người bay tới hai thứ binh khí chạm vào nhau vọng lại đinh tai nhức óc.

Lãnh Nguyệt My lại mượn sức phản chấn dội lại từ cây Long Đầu bổng của đối phương, lao vọt lên không trung.

Cây long đầu trượng vụt đánh vào khoảng không còn Lãnh Nguyệt My đã tung mình đảo bộ bay vút ra xa hơn chục trương.

Gã dẫn đường đuổi theo không kịp, căm hận nghiến răng một hồi, đoạn giậm chân mở miệng lớn tiếng chửi mắng :

- Tổ bà cái con tiện tỳ thối tha kia, cái giống tạp chủng nhà mi chớ có chạy.

- Nhà ngươi muốn chết.

Lãnh Nguyệt My vừa nói xong, thân hình đang hạ xuống đả lắc vai chuyển mình, nương theo đã rơi lại phóng lên cao hơn một trượng lao về phía địch nhân lẹ hơn tia chớp.

Gã dẫn đường thấy vậy, trong lòng vui mừng như điên vội vàng nạp khí vào Đan Điền, song thủ công hành, Long Đầu bổng nắm chặt nơi hữu thủ cùng với tả chưởng liên hoàn đẩy ra.

Bóng trượng ập tới như núi đổ, chưởng phong cũng ào ạt đẩy tới.

Đặng Tiểu Nhàn lo sợ, hét lên thất thanh :

- My tỷ, hãy coi chừng.

Bóng Long Đầu bổng cùng với chưởng phong đã sát tới bên mình, nhưng Lãnh Nguyệt My dường như vẫn chưa cảm thấy gì.

Gã dẫn đường vui mừng ra mặt, cất tiếng cười cuồng ngạo :

- Con tiện tỳ kia, giờ này năm sau chính là ngày của mi đó. Ha ha ha, ngươi nằm xuống cho ta nhờ nhé.

- Mắt ngươi đui rồi, kẻ nằm xuống chính là các hạ đó.

Nói vừa dứt lời Lãnh Nguyệt My vận Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí mà Tái Thế Nhân vừa truyền dạy phút chốc quanh thân hình nàng một làn sương mỏng toát ra tỏa khắp tứ phía, hữu thủ lẹ làng vươn tới, một tiếng động ngột vang lên.

Keng...

Cây ngọc địch trong tay đã vươn ra chặn đứng Long Đầu bổng của đối phương rồi cất tiếng cười lạnh thét lớn :

- Nằm xuống.

Long Đầu bổng nơi hữu thủ phát ra thế công lanh lợi mãnh liệt vô cùng kỳ thực đó chỉ là hư chiêu yểm hộ cho tả chưởng đả thương đối phương mà thôi.

Do đó lúc ngọc địch của Lãnh Nguyệt My vừa điểm nhẹ tới cây Long Đầu bổng đã trượt qua một bên, nhưng gã vẫn khoa chân bước tới xông đột ngột vào giữa ngực Lãnh Nguyệt My.

Nhưng gã không ngờ được rằng chính trong chớp mắt lúc ngọc địch chạm vào Long Đầu bổng thì bỗng nhiên một luồng khí lạnh ghê hồn đã nương theo binh khí của hắn truyền tới.

Luồng khí lạnh nhập vào cực kỳ ghê gớm. Làm cho thân hình gã lạnh run bần bật nguyên cánh tay phải tựa như bị đông cứng lại tê buốt không còn cảm giác.

Choang...

Cây Long Đầu bổng trong tay hắn đã bị rơi xuống đất.

Thần sắc hắn đột ngột biến đổi thầm la lên kinh hãi đang muốn tung mình nhanh lẹ thối lui ra sau nhưng đã trễ.

Tả chưởng đang sắp sửa ấn vào giữa ngực Lãnh Nguyệt My bổng dừng lại nơi khoảng không trước thân hình nàng, không thể cử động được nữa đành đứng trân trân tại chỗ điệu bộ cực kỳ tức cười.

Lãnh Nguyệt My đứng cách gã không bao xa cũng đang trợn mắt há miệng đứng im bất động.

Bởi vì nàng không thể tưởng tượng được Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí lại kỳ diệu đến mức như vậy.

Lát sau...

Bóng người vọt tới, Đặng Tiểu Nhàn đã từ từ hạ xuống bên cạnh Lãnh Nguyệt My chắp hai tay cất tiếng cười lớn :

- Tỷ tỷ thần công cái thế! Thật đáng mừng.

Lãnh Nguyệt My lúc đó mới như chợt tình vội thu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí lại, khẽ nhích động ngọc địch phóng tới xuất thủ nhẹ nhàng như làn gió nháy mắt đã điểm vào năm huyệt đạo của gã dẫn đường.

Thoáng chốc, toàn thân gã lạnh run cầm, răng và vào nhau giọng run run la lên đứt quãng :

- Lạnh... lạnh... đông chết... chết ta... ta mất...

Tiếp đó.

Phịch...

Gã đã té nhào, nằm dài dưới đất.

Lãnh Nguyệt liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn đang đứng bên cạnh, mặt tươi như hoa vui vẻ bảo chàng :

- Chúng ta đi thôi, mau đi qua coi hiền thê ngươi ra sao, coi chừng nàng phát ghen lên đó.

Lãnh Nguyệt My đột nhiên im bặt mặt chợt đỏ bừng từ từ cúi đầu xuống quay lưng lại xấu hổ vì câu nói nàng vừa thốt ra.

Đặng Tiểu Nhàn muốn bật cười nhưng chàng lại không dám, cố ý giả vờ như hồ đồ không biết :

- Tỷ tỷ nói phải lắm, chúng mình mau đến xem chừng nàng nhé!

Lãnh Nguyệt My không đáp câu nào, nhẹ nhàng tung mình bay vút lên không lao đi.

Đặng Tiểu Nhàn cũng lo lắng cho Bạch Hàng Tố, liền phóng mình theo sau Lãnh Nguyệt My.

Gã dẫn đường nằm dài dưới đất chốc chốc lại run lên từng chặp, đôi mắt trắng dã, không ai biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Ánh đao lấp lánh sáng bạc.

Song ngọc địch loang loáng bao phủ khắp trời.

Chưởng lực đẩy ra kinh người.

Chỉ phong rít lên veo véo bên tai.

Bạch Hàng Tố đã giao đấu với tên dẫn đường khác cả trăm chiêu mà vẫn chua phân thắng bại.

Một kẻ múa đao như bay, chém, chặt, bổ, đâm cấp tốc mãnh liệt hung dữ vô cùng hình như liều mạng.

Một người nhẹ nhàng linh hoạt vũ lộng ngọc địch, điểm, đâm, đập, đánh nhanh nhẹn lạ thường vi diệu tuyệt luân.

Một bên hấp tấp vội vã, đánh nhanh thắng mau.

Một phía ung dung tự tại đánh theo mưu kế.

Hai người tuy bất phân thắng bại nhưng khí thế chiêu thức phát ra, xem kỹ thì Bạch Hàng Tố đã chiếm thế thượng phong.

Bởi vì tên dẫn đường nọ đã phạm phải điều tối kỵ trong lúc giao đấu.

Đặng Tiểu Nhàn và Lãnh Nguyệt My định đến tiếp ứng cho Bạch Hàng Tố cũng đang âm thầm vui mừng khen ngợi nàng.

Bất ngờ Bích quang xanh biếc lóe lên Tiếng binh khí chạm nhau vang lên.

Tên dẫn đường đã bị Bạch Hàng Tố xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Lăng bức bách hắn thối lui mấy bước, nàng hoành ngang ngọc địch trước ngực cất tiếng cười nhạt :

- Các hạ, thấy tình thế trước mắt có chạy được nữa không? Chi bằng buôn đao chịu trói để tránh khỏi phải xấu mặt, còn đứng đó chịu khổ làm gì?

Tên dẫn đường ngửa mặt lên trời giọng cười cuồng ngạo lạnh lùng thét vang.

- Con nha đầu to gan lớn lối kia, ngay trong rừng đao lưỡi kiếm dày đặc, tường đồng vách sắt bao phủ cũng chua chắc cầm giữ nổi bước chân sư tổ ngươi đây.

Ánh đao chớp lên một đạo ngân quang từ trên giáng xuống.

Thanh âm chấn động vang lên.

Bóng người bay ngược ra xa.

Bạch Hàng Tố mượn sức chấn động của hai binh khí bay vút lên cao mấy trượng.

Thế đao của hắn chém xuống chẳng qua chỉ là kế dụ địch mà thôi, thực ra hắn đang dồn sức vào bên cánh tay trái rồi lao mình xông thẳng tới trước tả chưởng xẹt tới nhanh như điện đột ngột đẩy ra.

Bạch Hàng Tố trong lòng đang muốn nghênh tiếp trực diện một chưởng của đối phương để thử xem công lực mình tăng tiến tới trình độ nào.

Cho nên.

Khi vừa bay vút lên không nàng bỗng hạ lạc xuống đất thu hồi ngọc địch không công kích đối phương nữa, mà chỉ nạp khí vào Đan Điền ngầm vận công lực dồn vào tả chưởng thủ thế chờ đợi.

Khi thấy tả chưởng của hắn vừa đẩy tới nàng chợt hét lên một tiếng xung tả chưởng ra lẹ như sao xẹt nghênh tiếp chưởng thế của đối phương.

Ầm...

Hai luồng chưởng lực đụng vào nhau vang lên một tiếng chấn động.

Cuồng phong cuồn cuộn bốc lên. Cát bụi bốc lên mù mịt, hồi lâu không dứt.

Thật là quái lạ.

Tên dẫn đường lẩm bẩm trong miệng đoạn la lên kinh sợ mặt đột nhiên biến sắc.

Thì ra lúc hai luồng chưởng lực chạm vào nhau, tên dẫn đường cảm thấy cực kỳ kinh dị chưởng lực của hắn có sức mạnh khai sơn phá thạch vừa phát ra bỗng như đánh vào một vật mềm nhũn không hề có sức phản chấn dội lại hay một lực đạo nào kháng cự cả.

Hắn kinh hoảng hồn xiêu phách lạc mồ hôi lạnh chợt tuôn ra khắp người Hắn lăn lộn trên giang hồ đã lâu vừa cảm thấy kỳ quái lập tức hít một hơi chân khí dồn xuống Đan Điền đang muốn thu hồi luồng kình lực vừa mới đánh ra.

Bạch Hàng Tố đắc thủ được một chiêu lúc này mới biết hai mạch Nhậm đốc đã khai thông làm cho công lực tặng biến gấp bội phần, đồng thời nàng cũng biết được sự lợi hại ghê gớm của Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí.

Bạch Hàng Tố cực kỳ phấn chấn, cười lên một hồi :

- Các hạ cũng phải tiếp một chưởng của bản cô nương chứ?

Nói chưa dứt lời thân hình mảnh mai của Bạch Hàng Tố hơi ngã về phía trước, chưởng thế uy lực tăng thêm vài phần.

Một luồng khí âm hàn lạnh lẽo phát ra kèm theo một làn lực đạo âm nhu đẩy về phía tên dẫn đường.

Tên này trong lòng rung động vội vàng tung mình thu chưởng thối lui ra sau trong lòng nghĩ thầm.

- “Chiêu thức võ công của ả nha đầu này ngụy dị khó lường, biến hóa kỳ dị khác thường càng đánh càng ảo diệu, càng đánh càng mạnh. Chường phong âm nhu, lại thêm hàn khí kỳ dị. Thật là hiếm thấy trong thiên hạ, ta phải thận trọng phòng bị để tránh rơi vào tay nó”.

Kỳ thực nội lực của hắn cũng khá thâm sâu lại võ công tương đối cao so với Bạch Hàng Tố chẳng những không thua kém mà trái lại còn cao cường hơn nàng mấy lần, nhưng tại sao lại kinh sợ chưởng lực của nàng mà thối lui?

Điều này hoàn toàn có lý do của nó.

Bạch Hàng Tố luyện được Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí kỳ kinh bát mạch thông suốt chẳng những có thành tựu cực nhanh chóng, môn công phu này đặc biệt khác hẳn với các môn võ công trong thiên hạ.

Mới nhìn chưởng thế phát ra nhẹ nhàng tầm thường kỳ thực trong thế chưởng đánh ra tiềm ẩn một luồng kình lực âm nhu sau khi đánh trúng đối phương lập tức đàn hồi trở lại.

Nếu như kẻ nào có công lực tương đương với nàng kịp thời vận khí hành công cũng bị lừa vào thế bất lợi, giả như có công lực thua kém nàng thì càng xui xẻo hơn nhẹ thì bị thương, nặng thì bị mất mạng ngay lập tức.

Bởi vì khi địch nhân vận công xuất chưởng chống lại luồng chưởng lực âm nhu của nàng hắn sẽ không tài nào cảm giác được sự thắng bại mà chỉ có bản thân nàng biết rõ mà thôi.

Đây là điểm lợi hại ghê gớm của Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí.

Tiếc rằng Bạch Hàng Tố chỉ mới luyện được chưa bao lâu nên chưa lĩnh ngộ được sự thâm ảo kỳ diệu của môn công phu Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí này, vì vậy không thể lợi dụng hết uy lực của nó.

Giá như Bạch Hàng Tố trong lúc phát chưởng đồng thời dùng chân khí của bản thân bức bách khí âm hàn đã được khống chế trong cơ thể tuôn ra thì sợ rằng tên kia đã bị đông thành cục nước đá chết lạnh ngay tại chỗ.

Bầu không khí tỉnh lặng trầm mặc.

Lát sau...

Ánh sao lóe lên bóng người bay bổng Tên dẫn đường đột ngột bay vút lên không nhích động khuỷu tay miệng la lớn :

- Xú a đầu, mi hãy tiếp thử một chiêu của lão gia.

Đao quang lấp lánh trắng xóa như tuyết từ trên sà xuống nhanh hơn điện xẹt.

Chợt vang lên tiếng cười của Bạch Hàng Tố, nàng khẽ cau mày huy động ngọc địch mau chóng điểm tới.

Tên dẫn đường cất tiếng cười lạnh tiếp đó trầm giọng quát :

- Xú nha đầu cuồng ngạo kia mi muốn chết sớm rồi đó.

Đạo quang xẹt tới chém vào ngọc địch của Bạch Hàng Tố.

Choang...

Tiếng binh khí chạm nhau vang lên.

Bóng người vội bay vọt lên không.

Bạch Hàng Tố lợi dụng dư lực của hai thứ binh khí dội lại "bốp" một tiếng nhanh chóng lao vút qua đỉnh đầu của đối phương, xoay mình chuyển động trên không cánh tay phải lẹ làng vươn ra vung cây ngọc địch điểm vào đại huyệt "Mệnh Môn" ở sau lưng hắn.

Chiêu thức phát ra lanh lẹ phi thường.

Nàng đâu biết rằng chiêu thức hắn vừa đánh ra chỉ để dụ địch mà thôi.

Chính lúc Bạch Hàng Tố vừa lướt qua trên đầu, hắn đột ngột khoa chân bước tới song cước Xoạc ra đối diện với nàng, thân pháp chuyển động ngửa người sát đất hai tay nắm chặt đao thủ thế đợi sẵn.

Bạch Hàng Tố không ngờ đến việc địch thủ lại có thể xuất ra một chiêu thức kỳ dị đến như vậy.

Nàng đánh hụt đối phương nên thân hình khó có thể lơ lửng trên không đanh phải trầm khí xuống Đan Điền hạ mình xuống đất.

Hắn cực kỳ vui mừng thấy Bạch Hàng Tố đã trúng kế của hắn bay ra.

Khi chân Bạch Hàng Tố còn cách mặt đất chừng một thước, tên dẫn đường đột nhiên bật mình lên khỏi mặt đất vung đao lao tới nhanh như điện xẹt nhằm ngay giữa âm hộ nàng, chỗ hiểm nhất dưới phần hạ thân của nữ nhân chém tới.

Bạch Hàng Tố đang thuận đà hạ mình xuống đất mau lẹ như vậy lại thêm lưỡi đao của tên dẫn đường phóng tới mau như gió cuốn thế hung hiểm khôn cùng.

Mũi đao lấp lánh sáng lóa mắt hầu như sắp sửa đâm vào âm hộ của Bạch Hàng Tố.

Đặng Tiểu Nhàn và Lãnh Nguyệt My đang đứng một bên quan sát thấy sự việc xảy ra quá đột ngột, có muốn lao ra tiếp cứu cũng không kịp nữa, bèn đồng thanh buồn rầu thở dài quay mặt đi như không muốn chính mắt chứng kiến cái chết thê thảm của Bạch Hàng Tố.

Ngay lúc thanh đao sắp chạm hạ thân của Bạch Hàng Tố đột nhiên có một cây tùng to bằng cánh tay cầm đao của tên dẫn đường, khiến cho đầu đao phải hạ xuống dưới.

Thật là quái dị, cành cây khô sau khi đập vào cánh tay của hắn vẫn chưa chịu rơi xuống đất, đột

nhiên quét ngang một cái lực đạo phát ra mãnh liệt vô cùng, chẳng những đảo qua bên trái thân hình Bạch Hàng Tố hơn một trượng mà còn quét sang bên phía phải người tên dẫn đường xa hơn một trượng rồi mới chịu rớt xuống đất gây ra một thanh âm chấn động...

Rầm...

Bầu không khí trầm mặc lạ lùng bao phủ.

Bạch Hàng Tố kinh hoàng thất sắc, nhớ lại cảnh tượng vừa rồi bất giác mũi đỏ bừng không biết chui đâu cho hết xấu hổ.

Tên dẫn đường cũng bàng hoàng đứng qua một bên bởi vì cành cây bay tới quá đường đột, ly kỳ, gã đưa mắt dò xét đảo quanh bốn phía song chẳng thấy ai âm thầm hạ thủ trong bóng tối không lẽ có quỷ thật hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn thấy Bạch Hàng Tố đã thoát khỏi nguy hiểm trong lòng hân hoan sung sướng nhưng chợt nghĩ tới thủ đoạn hạ thủ của tên kia trong lòng chàng sôi lửa giận tóc tai dựng đứng trong tay nắm chặt thanh Mặc kiếm căm hận hét lớn :

- Ta không giết mi thề không làm người.

Nói chưa dứt lời song cước đã điểm xuống đất đang định phóng mình lao tới trước mặt tên kia.

Thân hình chàng vừa đứng lên chợt thấy có ai đang nắm chặt cánh tay của mình, vội quay đầu lai coi, thấy Lãnh Nguyệt My giơ tay chặn đứng lại.

Nét mặt Đặng Tiểu Nhàn lộ vẻ ngờ vực giọng chàng ngơ ngác.

- Tỷ tỷ, ngươi...

Lãnh Nguyệt My ghé sát bên tai chàng thì thầm :

- Ngươi chớ nhúng tay vào, hãy để cho nàng tự ứng phó.

Đặng Tiểu Nhàn tỏ vẻ cực kỳ không vui nói tiếp :

- Cái này thì...

Lãnh Nguyệt My vội cắt ngang lời nàng :

- Ngươi làm như vậy chẳng phải yêu nàng mà chính là hại nàng đó.

Đặng Tiểu Nhàn hơi ngạc nhiên không hiểu hỏi lại :

- Ta thật không hiểu nội ý của tỷ tỷ.

Lãnh Nguyệt My khẽ buông tiếng thở dài :

- Tố muội bản tính hiền lành, tâm địa cực kỳ thật thà xưa nay chưa hề tranh luận với bất cứ ai nói chi tới việc đánh nhau để phân thắng bại, ngay cả việc ra tay hạ sát một con gà nàng cũng không nở, song chốn giang hồ hiểm ác vô lường, ngày sau còn dài lê thê nào cư phải theo sát nhờ ngươi che chở hay sao? Cứ để cho nàng có dịp luyện tay thử chân một trận nếu không vĩnh viễn không thể lớn nổi, làm cho người ta phải lo lắng suốt đời hả?

Đặng Tiểu Nhàn lúc này mới hiểu được thâm ý của Lãnh Nguyệt My, chàng nhìn nàng với vẻ biết lỗi đoạn mỉm cười :

- Xin thứ lỗi, ta ta... ta trách lầm tỷ tỷ.

Lãnh Nguyệt My liếc chàng một cái đoạn cũng mỉm cười nói :

- Được rồi, ta... ta không có nhỏ mọn như ngươi đâu.

Ngay lúc đó.

Bạch Hàng Tố đang âm thầm rơi lệ, muốn đánh tiếp những thủ đoạn hạ lưu tàn độc, muốn dừng tay nhưng không biết sẽ ăn nói với sư phụ ra sao. Nhất thời hai đường đều khó xử, nàng không biết làm sao.

Tên dẫn đường này không những lắm kẻ xảo quyệt mà còn nghi ngờ thành bịnh, đợi một hồi lâu không thấy động tịnh lòng mới tạm yên đôi mắt gian xảo không ngớt đảo qua ngó lại đang nghĩ cách để hại Bạch Hàng Tố.

Bạch Hàng Tố càng khóc nức nở nghe vô cùng thương tâm.

Thình lình.

Bên tai nàng vọng đến những âm thanh cực kỳ nhỏ bé nhưng nghe rõ ràng mạch lạc vô cùng, xen lẫn tiếng cười :

- Tiểu nha đầu xấu hổ ngượng ngùng hả? Sắp làm tân nương rồi mà, còn nhỏ nước mắt làm gì thực hổ thẹn cho ngươi đó.

Bạch Hàng Tố thoáng giật mình lúc này mới biết đó là thanh âm của Tái Thế Nhân, đang dùng thuật Nghị Ngữ Truyền Âm trêu nàng, khỏi phải hỏi người vừa dùng cành cây cứu nàng ban nãy chính là lão chứ không ai khác.

Bạch Hàng Tố trong bụng vui mừng đang định lên tiếng thì âm thanh ấm của Tái Thế Nhân lại truyền đến bên tai nàng :

- Tiểu a đầu, ngươi đừng nói gì nữa, lão ca ca hỏi ngươi có muốn tát cho hắn hai cái bạt tai để hết căm không?

Bạch Hàng Tố không giấu được nét vui mừng liền gật đầu nghe theo.

Thanh âm của Tái Thế Nhân lại tiếp tục truyền đến bên tai Bạch Hàng Tố :

- Được lắm, vậy thì ca ca dạy cho ngươi hô hấp Tử Phủ Mê Tung bộ, chỉ cần ngươi nhớ kỹ trong lòng bảo đảm hắn không còn một cái răng ăn cháo.

Bạch Hàng Tố liền quên hết nhục nhã mà tên kia vừa gây ra cho mình nàng vui sướng hóa chân múa tay khóc miệng nở nụ cười đẹp mê hồn.

Thanh âm của Tái Thế Nhân lại vang lên bên tai :

- Tả ba hữu... tiến hai lui bốn...

Bạch Hàng Tố vội giơ song chỉ bên tay phải thay cho hai chân chú ý nghe theo Tái Thế Nhân chỉ điểm, chăm chỉ luyện tập.

Tên dẫn đường muốn vung đao đánh lén Bạch Hàng Tố song thấy nàng lúc khóc lúc cười, thỉnh thoảng lại gật đầu miệng cứ lẩm bẩm như bị ma nhập y sợ hãi trong lòng thầm nhủ:

“Chẳng lẽ con nha đầu này điên rồi sao. Không đúng, có lẽ nó đang làm trò mê hoặc lừa gạt mình vào”.

Y vẫn cứ đứng lưỡng lự nét mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Đừng nói chỉ hắn, ngay cả Lãnh Nguyệt My cũng hồ đồ vì bộ đang cứ chỉ lạ lùng của vị sư muội khả ái đang đứng kia vội đưa mắt liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn đang đứng bên cạnh thấp giọng :

- Ngươi xem Tố muội...

Đặng Tiểu Nhàn quay người lại khẽ mỉm cười :

- Nếu như ta đoán không sai Tố muội đang diễn luyện một thứ võ công tuyệt thế kỳ dị đặc biệt vô cùng.

Lãnh Nguyệt My trố mắt không dám tin vào tai mình.

- Ngươi càng nói càng hồ đồ, ai dạy nàng luyện thứ võ công tuyệt thế cực kỳ đặc biệt đó chứ? Sao ta không thấy hả?

Đặng Tiểu Nhàn nghiệm giọng đáp :

- Ngoại trừ lão ca ca Tái Thế Nhân ra, đương nhiên chẳng còn một kẻ nào khác làm được cả.

Lãnh Nguyệt My đưa mắt liếc xéo chàng, hữu thu chợt đưa tới sờ nhẹ lên trán Đặng Tiểu Nhàn.

- Đệ đệ ngươi... ngươi không nóng đầu chứ?

Đặng Tiểu Nhàn cười hì hì đưa mắt ngó nàng :

- Quái lạ, ta làm sao mà nóng đầu được ha?

Lãnh Nguyệt My cũng bật cười theo, đoạn nói tiếp :

- Có lẽ trong tim ngươi phát hỏa cho nên mới nóng đầu mà ăn nói hồ đồ như vậy đúng không?

Đặng Tiểu Nhàn nhìn Lãnh Nguyệt My mặt chàng nghiêm nghị đáp :

- Tin hay không là tùy ngươi, lão ca ca Tái Thế Nhân luyện được Thần công Thiên Thính Địa Tại. Tình hình chúng ta ở đây, tự nhiên lão sẽ như lòng bàn tay, tỷ như lão ca ca dùng thuật Truyền âm nhập mật hay là Nghĩ Ngữ Truyền Âm để chỉ điểm truyền thụ cho Tố muộn võ công tuyệt thế cực kỳ đặc biệt, cứ theo dõi mà luận xét hoàn toàn không phải là chuyện không thể xảy ra.

Lãnh Nguyệt My lắc đầu :

- Cho dù ngươi nói sao chăng nữa ta cũng không thể tin được.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười nheo mắt ngó Lãnh Nguyệt My :

- Ngươi có dám đánh cuộc với ta không?

Lãnh Nguyệt My hơi cau mày nghiệm giọng đáp :

- Được, chẳng lẽ ta lại sợ ngươi sao?

Đặng Tiểu Nhàn nói tiếp :

- Lấy gì bảo đảm chắc chắn?

Đặng Tiểu Nhàn chớp mắt ngó Lãnh Nguyệt My :

- Nếu như ta thua ta sẽ để cho ngươi hôn ta một cái.

Lãnh Nguyệt My liếc nhìn chàng rồi bảo :

- Còn nếu như ta thua thì sao?

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm giọng đáp :

- Vậy thì nàng phải để cho ta hôn nàng một cái.

Lãnh Nguyệt My đưa ngón tay phải dí chót mũi chàng giọng nàng mắng yêu :

- Tiểu quỷ mi dám đùa với lão tỷ à? Hừ, mi tưởng dưới gầm trời này chỉ có mỗi mình mi thông minh sao? Chuyên môn lợi dụng người ta hả, cái đồ mặt dày thật không biết xấu hổ.

Bất giờ.

Bóng người xẹt tới ánh đao chói mắt, tên dẫn đường đã tung mình lao về phía Bạch Hàng Tố.

Chương 32: Liều Chết Quyết Đấu

Ánh đao loang loáng.

Bóng người xẹt qua.

Tiếng la kinh ngạc vọng tới.

Thanh âm chợt vang lên phút chốc đã tắt lịm.

Liễu diệp đao trong tay tên dẫn đường lấp lánh những tia hàn quang lạnh ngắt đang giơ cao lên bất động trong không trung hồi lâu không chịu hạ xuống tựa như được tạc bằng gỗ cứng.

Nếu như không vì kinh sợ cực độ thì tại sao thớ thịt cơ bắp của hắn trở nên cứng đơ y như xác chết vậy? Còn Bạch Hàng Tố tay hoành ngang ngọc địch đứng cách xa một trượng ở sau lưng hắn thái độ ung dung mỉm cười vui vẻ dường như không coi đối phương ra gì cả.

Ánh trăng vẫn lung linh tỏa sáng trên cao.

Gió núi không ngừng thổi lạnh buốt da.

Cơ hồ như chưa có sự gì xảy ra.

Đôi mắt Lãnh Nguyệt My trợn tròn đôi nhãn châu như muốn nhảy ra ngoài. Tuy nàng chăm chú nhìn Bạch Hàng Tố và tên dẫn đường không hề chợp mắt nhưng cũng không rõ sư muội mình dùng cách nào để thoát khỏi màn đao trùng điệp bao phủ quanh người, nàng chỉ cảm thấy hai cái bóng đen xẹt nhanh như điện, vừa hợp lại đã vội phân khai, sau đó mọi vật trở lại yên tĩnh như cũ tựa hồ như chưa hề có việc gì xảy ra.

Đặng Tiểu Nhàn lấy khuỷu tay kích nhẹ vào người Lãnh Nguyệt My đang ở bên cạnh rồi mỉm cười thì thầm bên tai nàng :

- My tỷ, người thua rồi.

Lãnh Nguyệt My như chợt tỉnh lại khẽ nguýt Đặng Tiểu Nhàn một cái, đỏ mặt thẹn thùng chậm chạp cúi đầu xuống.

Lúc này, tên dẫn đường dần dần bình tĩnh lại, hắn đột ngột chuyển động thân hình, thanh liễu diệp

đao trong tay chỉ vào mặt Bạch Hàng Tố chửi mắng :

- Xú nha đầu chết bầm kia, lão tử liều mạng với mi.

Bạch Hàng Tố giận đến phát run mặt nàng lúc trắng lúc xanh lúc đỏ rực, giọng bực tức :

- Mi... Mi thóa mạ ta sao?

- Nha đầu ngu muội kia, mi còn phải hỏi à?

Y lạnh lùng cười rồi nói tiếp :

- Thóa mạ mi đó.

Bạch Hàng Tố nổi cơn thịnh nộ lạnh lùng quát :

- Mi thử thóa mạ ta một câu nữa coi.

Y ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo :

- Xú nha đầu chết tiệt kia...

- Được lắm, mi dám thóa mạ ta.

Sắc mặt Bạch Hàng Tố đột nhiên lạnh ngắt, nàng giắt cây ngọc địch nơi thắt lưng, bàn tay nhẹ nhàng cất lên tiếp tục nói với y :

- Mi dám xuất ngôn bậy bạ chửi mắng ta, bổn cô nương đây không để mi yên đâu, cẩn thận nè, ta sắp đánh mi đó.

Lời nói vừa thốt ra...

Thình lình, bóng người xẹt tới mau hơn tia chớp, Bạch Hàng Tố đã lướt tới bên cạnh y.

Tên này từ nãy giờ không hề chớp mắt cứ đăm đăm ngó nàng, cũng không nhìn rõ đối phương dùng thân pháp gì mà chỉ trong một bước đã tiến sát tới bên cạnh mình. Y sợ hãi hoảng kinh thất vía, trong lúc cấp bách nhích động thanh liễu diệp đao một vầng ngân quang chớp lên hóa thành lưới đao dày đặc hộ vệ khắp mình.

Bạch Hàng Tố cất tiếng cười lạnh vươn ngọc thủ ra lẹ làng hơn điện xẹt sao băng, xuyên qua lưới đao trùng điệp trở ngược bàn tay bức bách thế đao.

Y kinh hoàng cực độ thân hình bật ngửa ra sau, trong nháy mắt chóp vai sắp chạm xuống đất song cước nhấn mạnh xuống bay ngược ra xa hơn một trượng.

Y nhanh nhưng Bạch Hàng Tố còn nhanh hơn y một bậc. Thân hình mềm mại nhanh chóng lao theo như hình với bóng lẹ hơn lưu tinh xạ nguyệt, nhẹ như cành liễu vờn bay trong gió cấp tốc đuổi theo sát đối phương không rời một bước.

Lúc thân hình y vừa bật đứng dậy thì ngọc chưởng của Bạch Hàng Tố đã đưa tới chính xác không sai một giây, bộ vị thời gian cực kỳ đúng lúc.

Bốp...

Phía mặt bên trái của y đã lãnh trọn một cái tát nảy lửa.

Bạch Hàng Tố vừa đánh xong chợt lạnh lùng hét lên :

- Còn bên phải nữa.

Nói vừa dứt lời bàn tay đã chuyển động.

Y chỉ cảm thấy cái trở tay của Bạch Hàng Tố quái dị tuyệt luân khác hẳn với võ công thông thường, không nhanh không chậm phiêu hốt bất định.

Lại một tiếng động vang lên.

Bốp...

Năm đầu ngón tay đỏ chói in trên má phải của y.

Tên dẫn đường này rõ ràng vẫn còn tỉnh táo không hề mê sảng mà tại sao không tránh né được?

Hai cái tát tai nặng nề vô cùng, y chỉ cảm thấy ù tai hoa mắt, đầu óc quay cuồng bước chân loạng choạng gần như muốn té nhào xuống đất.

Hai mắt y đỏ ngầu như lửa, râu tóc dựng ngược, toàn thân run lên cầm cập, tức giận nhổ ra một búng máu tươi, đột ngột rống lên một tiếng lao tới phía trước, thanh liễu diệp đao phóng ra hóa thành một màn ngân quang trùm kín khắp trời chụp xuống đầu Bạch Hàng Tố, đồng thời tả thủ xòe ra năm ngón tay vươn tới chộp vào ngực nàng. Trong lúc cực kỳ nguy cấp hắn hoàn toàn không hề phòng bị để hở toàn thân, chỉ mong vung đao múa trảo lấy mạng Bạch Hàng Tố ngay tức khắc.

Thế trảo hung mãnh phóng tới nhẹ như gió cuốn.

Đao pháp vũ lộng hóa thành muôn vạn điểm hàn quang ập tới như sóng trào từ trên cao đổ xuống.

Bạch Hàng Tố thấy râu tóc y dựng ngược, da mặt nhăn nhúm, hai mắt đỏ ngầu trông như một

huyết nhân máu phủ đầy người, bất giác kinh sợ thối lui mấy bước.

Lại thấy trảo thế đao phong cuộn tới cực kỳ uy mãnh, nên nàng cũng không dám liều mạng nghênh tiếp vội vàng lắc vai, song cước chuyển động lúc trái lúc phải thân hình xoay tròn một cái lòn ra sau lưng y. Tự nhủ Mê Tung bộ quả nhiên ảo diệu vô cùng không hổ danh là môn bộ pháp tuyệt thế võ lâm.

Đao, trảo đánh vào hư không làm cho y không khỏi run sợ vội trầm khí xuống Đan Điền, cước bộ vừa chạm đất đã quay lại ngó Bạch Hàng Tố, hoành đao trợn mắt thét lớn :

- Mi có bản lĩnh thì hãy đứng lại giao đấu, mi có dám nghênh tiếp vài chiêu của ta không?

Bạch Hàng Tố càng đánh càng tự tin, bây giờ nghe lời nói khích khiến cho hào khí bốc lên ngùn ngụt lòng háo thắng nổi lên, hoành ngang ngọc địch, nhíu mày điểm nụ cười lạnh :

- Mi không cần dùng lời khích ta, bất luận ngươi xuất chiêu nào, cô nương đây cũng sẵn sàng tiếp hết, xin mời.

Hắn ôm đao thi lễ, trầm giọng bảo :

- Cô nương lanh miệng lẻo mép đấy, chúng ta hãy xuống tay thử sức tất sẽ biết rõ ai hơn ai kém...

Bạch Hàng Tố thấy y đã thủ thế chờ đợi, vừa rồi hai người giao thủ với nhau mấy chiêu nàng đã biết y có tuyệt nghệ kinh người, công lực phi phàm nên vội ngưng thần chú mục tiêu trừ tạp niệm chuẩn bị dốc toàn lực đấu với y một trận.

Không khí trầm mặc nặng nề.

Hai người vận công đợi sẵn, hồi lâu không thấy động tĩnh.

Đột nhiên...

Ánh đao chớp lên, tên dẫn đường hạ thủ trước tiên, hắn nhích động cổ tay vung Liễu diệp đao chém ngang một cái.

Bạch Hàng Tố trở tay, ngọc địch tạo nên một vầng bích quang xanh biếc chặn đứng lưỡi đao đang quét tới Keng.

Binh khí chạm nhau.

Bạch Hàng Tố thuận đà lẹ làng trầm ngọc địch xuống điểm vào Đan Điền của đối phương nhanh như chớp.

Tên dẫn đường nãy giờ đã mấy lần suýt mang họa vào thân nên không dám hoàn thủ phản kích, thấy thế công của ngọc địch hung hiểm ngụy dị vội dừng chân bay người sang bên trái tránh chiêu.

Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhàn đứng một bên quan sát trận chiến, thấy công lực của Bạch Hàng Tố lúc này chỉ nội trong vòng ba chiêu là có thể bắt sống tên kia dễ dàng, nhưng bởi tính nàng từ bi nhân hậu lại thêm chưa hề có kinh nghiệm giao đấu, để nàng hao phí sức như vầy hồi lâu sợ sẽ sinh ra chuyện phiền phức, nên hai người đồng thanh la lên :

- Tố muội, đã trễ lắm rồi, đừng phí sức giao đấu vô ích, hãy mau thi triển tuyệt học nội trong vòng ba hiệp phải bắt sống lấy hắn, trễ e sinh biến, nhớ kỹ lấy...

Bạch Hàng Tố thấy Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhàn đứng một bên quan sát tiếp ứng cho mình bất giác tinh thần phấn chấn hẳn lên, cũng muốn tỏ ra cho Tiểu Nhàn biết tuyệt nghệ của mình, nên vội đưa mắt liếc nhìn hai người cất tiếng cười trong trẻo.

- My tỷ, Nhàn ca bất tất phải cần đến ba hiệp, tiểu muội nhất định chỉ trong vòng một hiệp sẽ bắt sống hắn dâng lên trước mặt nhị vị.

Y thấy ba người đối đáp với nhau cười nói vui vẻ không buồn để mắt tới hắn, bèn tức giận gầm lên như sấm, miệng thở phì phò lớn tiếng thóa mạ chửi mắng :

- Con tiện tì hôi thối kia dám to gan lớn lối, dối gạt người ta, để coi ngươi có tuyệt nghệ kinh hồn gì mà có thể khuất phục được gia gia đây trong vòng một hiệp.

Bạch Hàng Tố cười tươi như hoa, không nói tiếng nào, đi từng bước, từng bước đến trước mặt y.

Tên dẫn đường trong lòng rung động, ngạc nhiên đứng lặng câm tại chỗ.

Bạch Hàng Tố điểm nụ cười nhẹ rồi nói tiếp :

- Cẩn thận, hãy xem cô nương động thủ đây.

Lời nói vừa thốt ra, nàng đột ngột nhấc chân bước sang phải ba bước, dịch sang trái năm bước chợt lui chợt tiến tuy chậm mà nhanh, làm người ta cảm thấy cái bóng lướt tới hoa mắt nhức đầu, thoáng chốc nàng đã lao tới bên cạnh y lúc nào không biết.

Y đã thủ thế đề phòng từ trước, khi thấy Bạch Hàng Tố lao tới lẹ hơn sao xẹt, thanh liễu diệp đao trong tay đã chớp lên đột ngột thi triển chiêu Bát Phương Phong Vũ thành một màn ngân quang lưu chuyển không ngừng, đao phong rít lên veo véo phủ kín quanh người.

Bạch Hàng Tố thấy đối phương vũ động binh khí múa lên vèo vèo ánh đao phủ kín khắp nơi trùng trùng điệp điệp không có lấy một kẽ hở, ngay cả một giọt nước cũng khó lọt qua, kình phong rú rít

phát ra kình lực ghê người, trong lòng không khỏi lo lắng.

Vừa nghĩ đến lời nói khoa trương trước mặt Lãnh Nguyệt My và Đặng Tiểu Nhàn, chỉ trong vòng một hiệp là có thể bắt sống đối phương, không ngờ y lại cực kỳ liều mạng, đao pháp vun vút tung hoành ngang dọc lợi hại vô cùng, bất giác nàng cau mày lưỡng lự không biết tính sao.

Tên dẫn đường kinh nghiệm giang hồ đã lâu, thấy Bạch Hàng Tố cau mày khó chịu, lưỡng lự không quyết hắn đã đoán ra tâm trạng nàng đang nghĩ gì.

Cơ hội ngàn năm có một lẽ nào y lại chịu bỏ qua.

Chợt thấy người đao hợp lại làm một tinh quang chớp lên nhanh hơn điện chớp lẹ hơn sao sa.

Một đạo ngân quang bay vút lên không mau hơn gió cuốn vây lấy quanh mình Bạch Hàng Tố đang đứng do dự.

Lúc này Bạch Hàng Tố không cách nào hơn, liền hít một hơi chân khí xông thẳng vào màn đao dày đặc của đối phương.

Bạch Hàng Tố hoàn toàn không tưởng được thế lao mình của nàng đã khiến cho công lực toàn thân bộc phát ra dữ dội khiến cho khí âm hàn bị khống chế trong thân thể, cũng theo luồng chân lực ào ào tuôn ra như thác đổ.

Lập tức...

Sương trắng mờ mịt, trong khoảng chu vị độ vài thước tựa như không khí đã kết thành một bức tường băng giá khí lạnh toát ra rợn người, thanh liễu diệp đao đã bị Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, một tuyệt học hiếm có trong võ lâm chặn lại ngay tức khắc.

Y chợt cảm thấy một luồng hàn khí cực kỳ lạnh lẽo truyền vào trong cơ thể. Thân hình y dần dần bị sức lạnh làm tê buốt, cánh tay cứng đơ không tài nào cử động được, công lực không thể thi triển ra bên ngoài để tấn công đối phương, bảo vệ châu thân của mình.

Bạch Hàng Tố thấy y cứng đờ như tượng gỗ, thanh liễu diệp đao không hạ xuống được bộ dạng trông cực kỳ buồn cười, nàng cũng cảm thấy lạ lùng quái dị, vội vươn cánh tay xẹt thẳng tới trước lẹ hơn chớp điện điểm vào ba đại huyệt Khái Môn, Tương Đài, Huyền Cơ trong nháy mắt.

Bịch.

Thân hình cao lớn của gã đổ ập xuống nằm dài dưới đất.

* * * * *

Ánh trăng đã lặn, bóng sao thưa dần...

Sương núi mịt mùng che phủ.

Phía trong hiệp cốc bóng quỷ trùng trùng.

Người cùng quỷ kịch chiến vô cùng ác liệt.

Bất chợt.

Chưởng lực ào ào cuộn tới.

Chỉ phong réo lên bên tai.

Quyền cước vang lên không thôi.

Trong số mười thi thể đã có bốn đã bị điểm trúng huyệt nằm sóng soài dưới đất không dậy được nữa.

Bốn thi thể đang vây đánh Tái Thế Nhân, tuy lão có võ công tuyệt thế nhưng cũng cảm thấy bấn loạn, mồ hôi đổ ra như mưa dáng vẻ cực kỳ thảm hại.

Thu Hàn Vân cũng đang bị một thi thể có thân hình gầy đét trông như một cây trúc khô quấy rối, cũng chẳng thoải mái chút nào dù thấy bà thủ nhiều hơn công.

Tình hình của Thường Thắng Quân càng tệ hại hơn, thi thể đang giao thủ với lão dáng vẻ tiều tụy cao to mập mạp song động tác cực kỳ linh hoạt, thủ pháp lẹ như gió, bức bách Thường Thắng Quân phải chuyển động loạn xạ, hơi thở hồng hộc như trâu.

Lạ lùng thay những thi thể này đều biết võ, chẳng những biết mà còn cực kỳ cao cường có thể coi là những cao thủ đệ nhất trong giang hồ, võ công tuy cực kỳ khác nhau nhưng uy lực thanh thế có một không hai trong võ lâm.

Nếu như...

Phân định võ công của sáu cái thi thể cao thấp hơn thua thì chỉ có một thi thể thân hình gầy ốm đang vây đánh Tái Thế Nhân là có công lực kém nhất mà thôi.

Đông Địch, Tây Đổ, Nam Bút, Bắc Đao, Trung Châu Nhất Kiếm được coi là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm giang hồ hiện tại, võ công cực cao không ai sánh kịp.

Thường Thắng Quân là trưởng lão hộ pháp của Cái bang, một bang lớn đệ nhất thiên hạ, võ công cũng cao vô cùng, không chịu thua kém Chưởng môn nhân các đại môn phái nửa chiêu.

Vị tiền bối hiệp ẩn Tái Thế Nhân, coi thường thiên hạ, trong mình mang nhiều võ công, công phu kỳ lạ ít thấy trong thiên hạ, ngoài Trung Châu Nhất Kiếm tức Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp ra sợ rằng trên thế gian không ai có thể xứng đang là địch thủ của lão.

Võ công ba người cao như vậy tại sao lại bị các cục thịt biết đi này bức bách thê thảm sắp phải nguy hiểm tới nơi?

Là bởi vì.

Những cục thịt biết đi này chẳng hề sợ chết, liều mạng đánh bừa chỉ công không thủ.

Tái Thế Nhân, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân đã giao ước với nhau chỉ tìm cách khống chế các cục thịt biết đi này, mà không được sát hại chúng.

Cho nên ba người không rơi vào nguy hiểm làm sao được? Giả như Tái Thế Nhân, Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân không có kinh nghiệm giang hồ, không có võ công tuyệt thế thì lúc này chắc đã mục xác tại đây hồn về Âm phủ từ lâu rồi.

Bỗng nhiên...

Bịch!

Một tiếng động lớn vọng lên, bàn tay khổng lồ của cái thi thể to mập cao lớn đã ấn trên ngực Thường Thắng Quân.

Thường Thắng Quân tuy có cương khí hộ thân, cũng bị chấn động đến lục phủ ngũ tạng, bước chân không vững thân hình loạng choạng té phịch ra ngoài một trượng.

Thường Thắng Quân tính nóng như lửa, hoàn toàn không thèm để ý tới thương thế của mình, vội vàng bật dậy cánh tay phải nhanh lẹ vung ra chiếc ống điếu dài nắm chặt trong tay mở miệng chửi lớn :

- Tổ bà mi, cái đồ bụng bự đầu to, lão hóa tử liều mạng với mi...

Nói xong phóng người vút tới, cái ống điếu cuốn theo một làn kình phong lẹ hơn điện xẹt, nhắm ngay thiên linh cái của thi thể gõ xuống.

Tái Thế Nhân thấy vậy chợt biến sắc mặt, đánh ra một chưởng bức bách thi thể đang đứng trước mặt phải thối lui rồi trầm giọng quát :

- Tiểu hóa tử nếu như ngươi đả thương y, coi chừng ta vặn gãy cổ ngươi đó.

Thường Thắng Quân vừa nghe trong lòng kinh động âm thầm tự nhủ:

“Xấu hổ chết được, vừa mới ước định không được đả thương cái của nợ này sao bây giờ lại quên...”

Thường Thắng Quân nheo mắt rồi lại nghĩ tiếp:

“Mình tuy không được đả thương hắn nhưng cũng phải cho hắn nếm mùi khổ một chút chớ, nếu không làm sao mà nguôi được nỗi hận lớn lao này, ta phải kiếm cách lột mảnh giấy vàng che mặt của hắn coi hắn là thần quái phương nào mà có công lực ghê gớm đến vậy?”

Nghĩ sao làm vậy, Thường Thắng Quân chợt thu ống điếu lại, trở tay quất nhẹ lên trên lẹ hơn điện xẹt.

- Cốp...

Một tiếng động nhẹ vang lên.

Cái ống điếu đã gõ vào xương sườn phải của thi thể mập ú cao to nọ.

Cái thi thể này bị trúng một đòn nặng, la lên một tiếng trầm đục, thế lao tới trước bỗng chậm hẳn lại.

Trong lúc thế công của thi thể cao mập này vừa chậm lại, trong chớp mắt Thường Thắng Quân đã lao người xông thẳng tới trước, cánh tay trái lẹ làng vươn ra mau hơn sao vọt.

Phựt...

Miếng giấy vàng che mặt đã rơi vào tay Thường Thắng Quân.

Thi thể cao to cử động nhanh nhẹn, khí thế hung hãn vô song, xương sườn tuy bị ống điếu của Thường Thắng Quân gõ trúng muốn gãy ra làm mấy khúc nhưng vẫn không ngăn trở được thế công, thân hình chỉ có chậm đi đôi chút mà thôi.

Hự!...

Song trảo của thi thể đã nhất tề chộp tới lẹ như gió cuốn chớp điện nhằm ngay thắt lưng Thường Thắng Quân.

Dù là Thường Thắng Quân đã phòng bị từ trước, lách mình né tránh mau hơn điện xẹt, nhưng chiếc áo kết từ trăm mảnh vải trên mình lão cũng đã bị rách một miếng lớn rơi xuống đất.

Thường Thắng Quân kinh hồn thất vía, định thần nhìn kỹ không khỏi la lên thất kinh :

- Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền, làm sao lại có thể là hắn...

Cũng trong lúc đó.

Đông Địch Thu Hàn Vân giao đấu với thi thể có thân hình gầy đét trông như một cây trúc khô đã qua mấy chục chiêu nhưng vẫn chưa phân thắng bại cũng không cách nào chế ngự được nó.

Thi thể gầy đét này dần dần tựa như không chịu nổi, y đột nhiên vặn người lắc vai lao người bay vút lên không.

Thu Hàn Vân hân hoan ra mặt, đâu chịu bỏ qua cơ hội vội nhích động cổ tay vung ngọc địch xuất chiêu Ngọc Nữ Đầu Đăng đuổi theo truy kích đối phương.

Chỉ thấy một đạo kích quang xanh biếc xông thẳng lên trời lẹ như chớp xẹt điểm vào hạ thân của thi thể khô gầy nọ.

Chợt thấy hai chân y co lại, lộn người hai vòng trên không thoát khỏi thế công mãnh liệt của Thu Hàn Vân tiếp đó thuận đà xuất chưởng đánh tới.

Thu Hàn Vân đánh hụt một chiêu vội đề khí chân phải điểm vào mặt chân trái mượn lực bay cao lên hơn một trượng, ngọc địch hướng chếch lên trên, nhanh chóng vung ra ngăn cản chưởng thế đang phóng tới, miệng thét lên một tiếng lanh lảnh, ngọc địch đột nhiên thi triển chiêu Ngọc Nữ Chế Miên, bóng ngọc địch lấp loáng lưu chuyển khắp trời chụp xuống đỉnh đầu của thi thể cao gầy như cành trúc khô kình phong rít lên vèo vèo bên tai, khí thế như phong ba bão táp trông thật kinh hồn.

Tuyệt kỹ võ công thành danh trên giang hồ quả thật lợi hại phi thường.

Thi thể cao gầy như cành trúc khô nọ đột ngột co vội hai chân lại, đảo mình thêm hai vòng nữa đoạn bay ngược ra xa gần chục trượng nhanh chóng xảo diệu vô cùng, tránh khỏi chiêu thức lợi hại của đối phương.

Trong lòng Thu Hàn Vân thoáng bị chấn động, thầm nghĩ:

“Tên này khinh công cao minh cực độ, thân pháp đánh chiêu hoàn thủ trên không trung của y e rằng trong giang hồ võ lâm hiện nay không ai sánh kịp, chuyển vận chân tay cực kỳ lanh lẹ chỉ tiếc một điều nhất thời không thể đoán ra y là ai?”

Trên mặt Thu Hàn Vân lộ ra vẻ ngờ vực, bà thoáng chớp mắt tiếp tục nghĩ thầm:

“Sao ta không kiếm cách gỡ bỏ tờ giấy vàng trên mặt y xem thử chân diện của y ra sao? Y là ai mới được chứ?”

Thu Hàn Vân đánh ra hai chiêu không trúng, liệu bề khó mà tiếp tục lơ lửng trên không vội trầm khí xuống Đan Điền, cấp tốc hạ mình đáp nhẹ xuống đất.

Hai chân của Thu Hàn Vân vừa chạm xuống đất đột nhiên cảm thấy một luồng kình phong đánh xuống nơi đỉnh đầu mình, bà vội vã lao người tới trước, trở tay múa binh khí trong tay, một luồng sáng xanh lóa mắt.

Hốt nhiên.

Cắc...

Một tiếng động nhỏ vang lên.

Bóng người bay ngược ra xa.

Chưởng và ngọc địch chạm vào nhau, thi thể gầy đét của cây trúc khô đã nương theo sức phản chấn bay cao lên hơn hai trượng, lật người mấy cái trên không trung đầu hơi chúc xuống vung quyền đánh tới.

Bóng chưởng, quyền ập xuống tựa như núi lở đất sập, trên không như có muôn vạn bàn tay to lớn nhất tề chụp xuống.

Thu Hàn Vân trong bụng kinh sợ, vội chăm chú nhìn xem đồng thời vận hết công lực tập trung vào ngọc địch đang cầm trên tay, nhẹ nhàng nhích động cổ tay múa chiêu Ngọc Nữ Bồng Nguyệt, ngọc địch đột nhiên hóa thành một vầng bích quang dày đặc, chẳng những hộ vệ đỉnh đầu của mình mà còn thừa quét chếch lên trên công kích đối phương.

Chưởng phong như làn gió lạnh từ trên ào xuống.

Chưởng, địch ập tới cuốn chặt vào nhau như nam châm hút sắt.

Đông Địch Thu Hàn Vân hú lên một tiếng, huy động toàn bộ công lực đánh ra một thế, cổ tay bà đột nhiên bị dội lại, còn thi thể gầy đét khô như cây trúc kia lại bay vút lên không, thân hình y đột ngột xoay tròn, đảo mình một cái đã bay tới trên đỉnh đầu của Thu Hàn Vân, vung tay vận chưởng từ trên không trung đánh xuống khiến cho gió lốc điên cuồng nổi lên, kình phong tỏa ra tứ phía.

Giao đấu một hồi lâu như vậy vẫn chưa phân được thắng bại.

Song Thu Hàn Vân đã lần lần tìm ra cách đối phó, là lấy tĩnh chế động. Do vậy bà không cấp tốc cầu thắng, cũng không muốn cùng đối phương tranh đoạt tiên cơ.

Thu Hàn Vân ngưng thần tụ khí, ngầm vận công dồn vào chiếc ngọc địch yên lặng thủ thế, chờ đến khi đối phương vận chưởng từ trên cao đánh xuống thì mới nhích động cổ tay, vung ngọc địch đánh lên một chiêu.

Đánh như vậy tuy nhất thời không cách chi chế ngự được đối phương, nhưng có thể phong bế chặt chẽ các huyệt đạo hiểm yếu hộ vệ được thân mình không rơi vào chỗ thất bại thảm hại.

Chiêu này của Thu Hàn Vân quả nhiên thập phần công hiệu.

Cái thi thể gầy đét như trúc khô dường như thấy đánh lâu cũng vô ích, lửa giận trong lòng y bốc lên kịch liệt, vội hạ người xuống đất, song chưởng để bình ổn trước ngực từ từ tiến gần về phía Thu Hàn Vân.

Thu Hàn Vân cũng đang muốn y làm như vậy, liền hoành ngang ngọc địch trước ngực, nghiêm thủ chờ đợi.

Một thoáng trầm mặc.

Khoảng cách giữa hai bên cực kỳ gần nhau, chỉ còn độ chừng hai thước.

Thình lình, một tiếng thét lanh lảnh vang tới, bích quang xanh biếc chợt lóe lên.

Bốp...

Tiếp đó lại một tiếng trầm đục vang lên.

Hự...

Ngọc địch đã gõ mạnh vào gân khuỷu tay bên phải của thi thể gầy đét như cây trúc khô kia.

Thi thể này chợt buông thõng cánh tay phải, không tài nào nhấc lên được nữa, trông tựa như là một phế vật vậy.

Cánh tay phải tuy đã bị điểm trúng không còn sử dụng được, nhưng cánh tay trái vẫn sử dụng được không hề bị bỏ phế, cứ tiếp tục vận chưởng phóng ra như bay nhanh không tưởng nổi, nhằm vào trước ngực Thu Hàn Vân đẩy tới.

Thu Hàn Vân điểm nụ cười lạnh lùng, cây ngọc địch trong tay vút tới chặn đứng tả chưởng của y lại, hữu thủ lẹ làng vươn ra giật lấy miếng giấy vàng phủ trên mặt y mau hơn chớp điện.

Cùng lúc đó, bà chợt ngửa người hóp bụng nhẹ nhàng tung mình bay ngược ra sau hơn một trượng, vừa thấy mặt thật của y, bà không khỏi rùng mình ớn lạnh miệng lẩm bẩm :

- Hèn chi mà tên này khó chịu khuất phục như vậy. Hóa ra y chính là kẻ mà hai đạo hắc bạch trong võ lâm nghe danh đều phải táng đởm kinh tâm, khét tiếng trên giang hồ với biệt hiệu Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vị.

Bỗng nhiên có bóng người bay tới...

Đặng Tiểu Nhàn, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố đồng thời bay vào trong hiệp cốc, thấy bốn thi thể vây đánh Tái Thế Nhân, trong bụng không nén được giận đồng thanh nói lớn :

- Tại hạ phục mệnh đã xong, hai tên đưa đường dẫn lối đã bị khống chế nằm ở ngoài kia. Xin lão ca ca hãy tránh qua một bên nghỉ mệt, để tại hạ bắt luôn mấy cái cục thịt biết đi này được không?

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố tuy nói lớn lối như vậy, nhưng khi chợt thấy bốn thi thể phiêu du bất định, toàn thân dường như toát ra mùi quỷ dị, liền rung động tâm thần, lùi ra sau, nét mặt hiện ra vẻ kinh sợ.

Tái Thế Nhân thấy vậy, bật cười ha hả nói :

- Tiểu a đầu đừng sợ, họ đều là người chứ không phải quỷ đâu. Ở đây có tiểu huynh đệ giúp ta là đủ rồi, các ngươi hãy đi trợ lực giúp sư phụ ngươi và tiểu hóa tử một tay. Nếu để cho bọn chúng chạy mất thì hậu hoạn cho thế nhân vô cùng ghê gớm đó.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố đang lo lắng đến sự an toàn của sư phụ mình và Thường Thắng Quân, vừa nghe như vậy chính hợp ý mình, nên không nói tiếng nào cúi đầu đi ngay.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nhảy vào lập tức tình thế thay đổi.

Thoáng chốc, hai thi thể đã bị điểm trúng huyệt đạo nằm sóng soài dưới đất.

Đặng Tiểu Nhàn vừa đắc thủ được một chiêu đang muốn gỡ miếng giấy vàng phủ trên mặt đất coi họ là quái nhân phương nào, chợt cảm thấy sau gáy có luồng gió ập tới.

Thi thể có dáng người gầy ốm, chiêu thức độc địa, động tác cực kỳ tinh nhanh đã xuất chiêu nhằm sau gáy chàng đánh tới, chiêu thế ngụy dị. Nếu như trúng phải là vô phương cứu chữa.

Đặng Tiểu Nhàn hú lên một tiếng, song cước điểm xuống đất, thuận thế lao mình tới trước, bay ra xa hơn một trượng.

Thi thể gầy ốm nọ nghe thấy tiếng hú thân hình bất ngờ đứng lại, thoáng ngây dại rồi bỗng tung người bay vút lên không nhằm hướng cốc khẩu phóng như điên cuồng.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Đặng Tiểu Nhàn đứng như trời trồng không biết phải phản ứng ra sao.

Tái Thế Nhân thấy vậy giậm chân tức tối quát lớn :

- Tiểu tử, sao không đuổi theo. Nếu để y chạy thoát coi chừng lão ca ca cắt đầu ngươi đó.

Đặng Tiểu Nhàn vội hấp tấp lao vọt đi, đuổi theo sau thi thể gầy ốm nọ.

Ánh bình minh đã ló dạng, phía đông đã hiện ta khoảng không trắng bạch.

Hai tên dẫn đường cùng với chín cái thi thể đã bị khống chế, bỏ vào trong những quan tài đặc biệt.

Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân cùng với Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My trước mặt như có lớp sương bao phủ không biết có chuyện gì vừa xảy ra.

Nếu như Tái Thế Nhân không nói, đương nhiên họ cũng không dám hỏi.

Vầng thái dương vừa ló dạng, ánh dương quang chiếu xuống mặt đất sáng rực, nhưng Đặng Tiểu Nhàn vẫn biệt vô âm tín chưa thấy trở về.

Thường Thắng Quân và Thu Hàn Vân còn cố gắng trầm tĩnh, song Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My cau mày buồn bã buông tiếng thở dài, sốt ruột như con kiến bò trong chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Thời gian không ngừng trôi qua như bay, Đặng Tiểu Nhàn vẫn mất tung mất tích.

Tái Thế Nhân từ từ cũng cảm thấy bất an, vội đưa mắt nhìn bốn người, bảo :

- Đi, chúng ta đi xem thử hắn biến đâu?

Vượt qua khe sâu, mọi người phóng lên đỉnh núi.

Lúc này, dưới đỉnh núi, trong một góc rừng sâu, có những tia ngân quang lấp lánh dưới ánh nắng.

Thường Thắng Quân kinh nghiệm giang hồ lâu năm, vừa thoáng thấy đã biết có người đang giao đấu, bất giác tinh thần phấn chấn hẳn lên, chỉ về phía bên tay phải lớn tiếng gọi :

- Các người xem hắn ở đó kìa.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My như vừa trút khỏi tảng đá đè nặng trong lòng, vội thi triển khinh công trước tiên nhằm hướng góc rừng sâu dưới đỉnh núi lướt tới.

Năm người vừa lao đến góc rừng ngước mắt nhìn lên quả nhiên Đặng Tiểu Nhàn và thi thể gầy ốm đang giao đấu với nhau không nghỉ.

Thi thể hình dáng gầy ốm trong tay không biết từ lúc nào đã cầm một ngọn chủy thủ cực kỳ sắc bén, tinh quang chiếu lên, xuất thủ lẹ như gió, chiêu thức độc địa vô cùng. Mỗi khi xuất chiêu đều nhằm vào những đại huyệt của Đặng Tiểu Nhàn. Điều kỳ lạ là Đặng Tiểu Nhàn chỉ di động quanh thân hình y, đã không hề ra tay xuất chiêu đánh lại, cũng chẳng có ý muốn tìm cách chế ngự y.

Đồng thời mắt chàng rớm lệ buồn rầu nhíu mày, những thớ thịt trên mặt không ngừng giựt giựt, tựa hồ như đau khổ đến cùng cực.

Năm người vừa đến đưa mắt nhìn nhau, lòng cực kỳ bối rối.

Chợt nghe...

Rẹt...

Máu tươi chảy ra, bên cánh tay trái của chàng đã bị ngọn chủy thủ sắc bén trong tay thi thể gầy ốm rạch một đường dài rướm máu.

Hốt nhiên, tiếng thét lanh lảnh chói tai vọng tới. Bóng người bay tới, một đạo bích quang xanh biếc xẹt thẳng lên không, tiếng kình phong rú lên ào ào, bóng ngọc địch chập chờn như núi, lẹ tợ sao sa, bỗng nhiên nhằm vào đỉnh đầu của thi thể gầy ốm phủ xuống.

Sự việc xảy ra ngẫu nhiên ly kỳ.

Đặng Tiểu Nhàn muốn ra tay ngăn trở nhưng không đủ sức, có lẽ thi thể gầy ốm này sắp phải thọ thương bởi ngọc địch của Bạch Hàng Tố rồi.

Đặng Tiểu Nhàn vừa thấy, trong lòng vạn phần thống khổ, tức giận tròn xoe đôi mắt, toàn thân không ngừng run lên bần bật, gầm lên một tiếng :

- Dừng tay!

Tiếng gầm vang dội như sấm nổ giữa trời xanh, chẳng những Bạch Hàng Tố giật mình đứng ngây người mà ngay cả những người còn lại ở đó cũng phải kinh sợ vì tiếng gầm của chàng.

Bạch Hàng Tố cũng biết nghe lời, vội thu hồi ngọc địch, đảo người trên không, nhẹ nhàng đáp xuống tránh qua một bên, nét mặt đầy vẻ nghi ngờ, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn sững vào Đặng Tiểu Nhàn đang bừng bừng giận dữ.

Không ngờ lúc bọn họ còn đang nhìn nhau chết lặng thì cái thi thể gầy ốm nọ đã thừa cơ vung đao đánh tới, ánh ngân quang lóa lên đâm vào trước ngực Đặng Tiểu Nhàn.

Bạch Hàng Tố thấy vậy không khỏi hồn phi phách tán, liền nhích động cổ tay, vận cây ngọc địch đánh tới phía sau gáy của thi thể nọ lẹ như sao sa điện xẹt.

- Ngươi lui ra mau, nếu không... ta vĩnh viễn không tha thứ cho người đâu.

Đặng Tiểu Nhàn do bị phân tâm vì câu nói vừa rồi, nên trước ngực chàng lại bị chủy thủ trong tay thi thể rạch một đường dài rướm máu.

Bạch Hàng Tố nâng cây ngọc địch lên mắt đăm đăm ngó vào những vệt máu tươi trên ngực chàng, lòng không khỏi đau như dao cắt, khóe mắt ngấn lệ, uất ức tủi thân lao vào lòng sư phụ, đau khổ khóc lên thất thanh :

- Sư phụ, con...

Thu Hàn Vân thấy tâm tính Đặng Tiểu Nhàn biến đổi lạ lùng như vậy, hình như phát điên xuất ngôn vô lối, cử chỉ kỳ quái, hai mắt đỏ rực như lửa, toàn thân không ngớt run lên tựa như đang cực kỳ đau khổ, bà biết rằng trong đây tất có nguyên nhân của nó, nhưng không nghĩ nổi tại sao đành ôm chặt đồ đệ vào lòng an ủi :

- Tiểu Nhàn không phải là người tệ bạc như vậy đâu. Trong đây nhất định phải có uẩn khúc gì đây. Đồ nhi, con chớ nên âu sầu như thế, sư phụ đã có chủ trương.

Không khí trầm mặc bao trùm.

Lãnh Nguyệt My tròn mắt ngạc nhiên la lên thất thanh :

- Sư phụ, nhìn kìa...

Thu Hàn Vân trong lòng đang bực tức, khẽ cau mày liếc xéo nàng, giọng có vẻ không vui :

- Xem cái gì? Ăn nói không đầu không đuôi vậy hả?

Lãnh Nguyệt My nhoẻn nụ cười chỉ vào thi thể đang di động trước mặt, đoạn ghé sát tai Thu Hàn Vân thì thầm :

- Sư phụ nhìn tay của y kìa...

Mọi người nghe vậy chợt ngước mắt nhìn kỹ.

Hai bàn tay của thi thể nọ trắng tinh như ngọc, mười ngón thon dài như búp măng, mềm mại đáng yêu vô cùng.

Bạch Hàng Tố nước mắt như mưa, hai tay ôm mặt quay người bỏ chạy.

Thu Hàn Vân vội vươn tay ra nắm chặt lấy nàng, đoạn trầm giọng quát :

- Ngươi chạy đi đâu?

Bạch Hàng Tố tan nát con tim, đưa mắt nhìn sư phụ, giọng nàng run run :

- Sư phụ lẽ nào không thấy? Y... y là một nữ nhân.

Thu Hàn Vân khẽ buông tiếng thở dài nhè nhẹ vuốt tóc nàng nói :

- Sư phụ thấy rồi. Không sai, y là nữ nhân. Tố nhi, ngươi hãy thử nghĩ xem nữ nhân này là ai?

Bạch Hàng Tố ngẩn người đứng lặng há hốc miệng không biết đáp sao cho phải.

Hồi lâu, Bạch Hàng Tố chớp mắt, đoạn la lên kinh ngạc :

- Lẽ nào là nàng... Sư phụ có thể là nàng ta.

Thu Hàn Vân nhìn chằm chằm vào thi thể có dáng người gầy ốm không chớp mắt, đoạn lên tiếng nói tiếp :

- Nếu như sư phụ ngươi đoán không sai, nàng rất có thể là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni, người đã bị thất tung đã lâu.

Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My, Thường Thắng Quân đều cực kỳ bất ngờ khóe miệng họ mấp máy muốn nói gì, song không thốt được nên lời.

Lại một thoáng im lặng trầm mặc.

Không khí đột nhiên như đông cứng lại.

Bầu khí nặng nề u ám đè xuống ngực mọi người.

Tái Thế Nhân không chịu nổi nữa, vội bước lên trước cất tiếng hỏi Thu Hàn Vân :

- Thu nữ hiệp. Cái này là chuyện gì vậy? Nói mau cho lão phu nghe, nếu không lão phu tức chết đi được.

Thu Hàn Vân vội nói thân thế của Đặng Tiểu Nhàn và quan hệ giữa chàng với Tiểu quận chúa rồi hành trình của năm người tới đây, ái đồ Bạch Hàng Tố đã kết làm phu thê với chàng cho Tái Thế Nhân nghe hết một lượt.

Tái Thế Nhân lúc này mới chợt hiểu ra tất cả, thấy Bạch Hàng Tố lệ tuôn như mưa, đau khổ không thiết sống, lại thấy Đặng Tiểu Nhàn cam tâm để cho lưỡi đao sắc cứa vào da thịt mà không chịu hạ thủ đối với thi thể gầy ốm nọ, lòng lão rối như tơ vò, thì ra trong đó có những sự việc cực kỳ phức tạp, liên hệ vô cùng đặc biệt, lão vội liếc nhìn ba người điểm nụ cười nói với Bạch Hàng Tố :

- Tiểu a đầu, bộ ăn phải dấm chua hả? Xấu hổ chưa? Ha ha, các ngươi xem tiểu a đầu đang ngượng kìa!

Bạch Hàng Tố đỏ bừng mặc, giận dỗi liếc xéo Tái Thế Nhân giọng hờn mát :

- Lão ca ca bại hoại quá, bực chết đi được!

Nói xong, nàng lao đầu vào lòng sư phụ cúi đầu úp mặt không dám ngước nhìn mọi người.

Bất ngờ, đao quang chớp lên lóa mắt lấp loáng dưới ánh dương quang. Đao phong hú lên vèo vèo, một làn ngân quang mau như điện chớp xẹt tới giữa ngực Đặng Tiểu Nhàn.

Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My đều kinh hoàng thất sắc, còn Tái Thế Nhân, Thường Thắng Quân và Thu Hàn Vân tuy có định lực hơn người cũng chấn động tâm can, thầm toát mồ hôi lo lắng cho Đặng Tiểu Nhàn.

Nhưng Đặng Tiểu Nhàn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, sừng sững bất động, mặt vẫn cố gắng điểm nụ cười, nhìn không chớp mắt vào thi thể đang đứng đối diện, giọng chàng vô cùng nhỏ nhẹ trìu mến thương yêu :

- Đông Đông. Ta là Tiểu Nhàn đây, chẳng lẽ nàng quên rồi sao?

Thân hình nhỏ bé của thi thể đột nhiên đứng khựng lại, chủy thủ trong tay giơ cao cũng chưa hạ xuống.

Mắt chàng đột nhiên ánh lên tia nhìn lạ lùng đang định bước lên trước.

Thình lình, ánh đao lóe lên, ngân quang xẹt tới.

Chủy thủ trong tay thi thể đã ấn sát ngay tim của Đặng Tiểu Nhàn.

Mọi người trông thấy đều phát run, mồ hôi lạnh đổ ra như mưa.

Đặng Tiểu Nhàn lại dường như không có cảm giác, vẫn nhìn nàng không chớp mắt, mỉm cười giọng chan chứa ân tình :

- Đông Đông, lẽ nào nàng không còn nhớ gì nữa thật sao? Ta là Tiểu Nhàn đây. Nàng... nàng thử nghĩ lại xem...

Chủy thủ đột nhiên dừng lại không đưa tới trước nữa.

Ai nấy đều khẩn trương như muốn ngừng thở, cảm giác nặng nề như có đá đè trên ngực.

Trong khoảng thời gian cực kỳ tĩnh lặng tạm thời này khiến mọi người càng thêm kinh sợ.

Bởi vì ngọn chủy thủ sắc bén đang lấp lánh sáng đã bất động, lại từ từ chạm vào da thịt Đặng Tiểu Nhàn.

Bốn phía tịnh không có một âm thanh nào khác, một sự tĩnh lặng khủng khiếp rợn người.

Mọi người không thốt một lời cũng chẳng dám cử động.

Vì bọn họ đều biết rõ lưỡi chủy thủ chỉ cần xê dịch lên trước một tích tắc nữa thôi, thì máu huyết của Đặng Tiểu Nhàn sẽ tuôn ra như suối gục xuống chết ngay tại chỗ.

Lúc này cho dù thân pháp có tinh nhanh tuyệt đỉnh đi chăng nữa cũng không cách nào kéo chàng thoát khỏi tay tử thần.

Chủy thủ chậm chạp đẩy tới.

Tiếng khóc xen lẫn với tiếng thở dài vang lên.

Thần sắc ai cũng cực kỳ trầm trọng, im lặng cầu mong điều thần kỳ xảy ra.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ điềm tĩnh hầu như không hề biết sắp chết đến nơi.

Chủy thủ di động càng chậm hơn, y phục bị rách toạc ra, máu tươi không ngừng rỉ ra chảy xuống.

Bạch Hàng Tố không chịu nổi thảm cảnh, chợt òa lên một tiếng nức nở, quỳ gối xuống đất dập đầu lia lịa, gào lên vô cùng thảm thiết :

- Ông trời ơi, xin đừng giày vò chàng, con nguyện chết thay cho chàng. Mọi điều bất hạnh xin trời hãy giáng xuống đầu con. Con cầu khẩn người...

Nàng vừa khóc vừa khấn vái, thanh âm nghe cực kỳ thê lương thống thiết.

Tái Thế Nhân cũng ứa lệ không nhịn được trầm giọng hét lớn :

- Tiểu huynh đệ, nàng đã bị dược vật làm mê man bản tính, trí nhớ đã tiêu vong, không thể nào nhận ra ngươi đâu, sao còn không hạ thủ chế ngự đi chứ?

Đặng Tiểu Nhàn vẫn như không nghe thấy, cứ bất động nhìn nàng không chớp mắt.

Thu Hàn Vân thở dài một tiếng, nghiêm giọng bảo :

- Hài tử, ngươi thử nghĩ coi. Ngươi có đáng chết như vậy không? Cô cô hiểu tâm tình của ngươi lúc này, nhưng ngươi đừng quên rằng ngươi là con trai độc nhất, lệnh tôn, lệnh đường ngươi sau này lấy ai mà hương khói cúng lễ cho hả?

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy, thân hình chợt rung động, muốn ra tay áp chế nàng nhưng đã quá trễ, vội cười nói :

- Đông Đông, huynh là Tiểu Nhàn đây, muội hãy nghĩ lại xem, chúng mình tuy chưa lễ bái tiên tổ nhưng đã có danh phận phu thê. Lẽ nào muội lại quên hết rồi ư?

Giọng nói chân tình như vậy ngay cả đá cũng phải cúi đầu cảm động.

Quả nhiên không sai một chút nào.

Chủy thủ đột nhiên dừng hẳn lại.

Đặng Tiểu Nhàn mắt lộ kỳ quang, mặt mày hớn hở nói tiếp :

- Đông Đông, nghĩ lại rồi phải không? Ta biết nàng đâu nỡ giết ta, thử hỏi trên thế gian này đâu có lẽ nào vợ lại đi giết hại chồng mình, ném đao đi mau Đông Đông.

Thi thể gầy ốm đột ngột phản ứng, thân hình run lên nhè nhẹ, chủy thủ quả nhiên không hạ thủ với Đặng Tiểu Nhàn nữa.

Đặng Tiểu Nhàn hoan hỉ ra mặt, giọng cực kỳ kích động :

- Đông Đông, mau bỏ đao xuống. Nghe lời ta, hãy bỏ đao xuống ngay đi.

Chủy thủ tuy chưa ném đi, nhưng lưỡi đao cứ run lên tựa như sắp có ý niệm bỏ xuống.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ vui sướng, nhưng không dám khinh thường, vội nói tiếp :

- Đông Đông, muội nghĩ lại xem tình nghĩa chúng ta như vầy làm sao muội có thể cầm đao đối phó với ta? Mau bỏ đao xuống, bằng không ta giận muội bây giờ.

Chủy thủ run lên bần bật rồi từ từ di động ra sau.

Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My, Thường Thắng Quân, Thu Hàn Vân không khỏi mừng đến phát khóc, lặng yên chờ đợi điều kỳ diệu xảy ra.

Bỗng nghe...

Coong...

Một tiếng động nhẹ vang lên, chủy thủ đã rơi xuống đất.

Chương 33: Quét Sạch Quần Ma

Nếu như hỏi tình yêu là cái gì mà có thể khiến cho người ta sống cũng có thể làm người ta chết.

Việc xảy ra trước mắt chẳng phải là điều tối tốt đẹp đó hay sao?

Đặng Tiểu Nhàn hoan hỉ cực độ, hai dòng suối lệ tuôn chảy, chàng nhẹ nhàng giơ hữu thủ định gỡ miếng giấy vàng che mặt nàng.

Chẳng ngờ nàng tung mình lanh lẹ thoái lui, tựa như không muốn Đặng Tiểu Nhàn đụng vào nàng.

Đặng Tiểu Nhàn thoáng vẻ kinh ngạc, ôn tồn mỉm cười :

- Đông Đông, nàng ngượng ngùng xấu hổ phải không? Đừng sợ, chúng mình tuy chưa là vợ chồng thực sự, nhưng danh phận đã là vợ chồng rồi, ai dám chê cười chúng mình? Nàng nhớ lại bao nhiêu lời hải thệ minh sơn dưới ánh trăng của hai ta, lòng này đã hứa dù trời đất thay đổi, sông cạn biển khô, tình hai ta vẫn không biến đổi. Lại đây để ta gỡ nó cho, mau lên để ta được thấy lại khuôn mặt ngọc ngà đẹp như hoa của nàng cho thỏa bao ngày nhớ nhung sầu khổ. Đông Đông lại đây...

Nàng dường như hiểu được lời nói của chàng liền chầm chậm bước tới.

Đặng Tiểu Nhàn đưa hai tay từ từ gỡ miếng giấy vàng che mặt nàng xuống.

Mảnh giấy vàng được gỡ ra.

Khuôn mặt Mai Đông Ni chợt hiện ra.

Nhưng mà...

Khuôn mặt hiện ra không phải là Mai Đông Ni xinh đẹp diễm lệ như tiên nga giáng thế ngày xưa, mà là một bộ mặt bị vết đao rạch dọc ngang chằng chịt, vết đỏ còn lốm đốm, xấu xí như quỷ dạ xoa hiện hình.

Tuy vậy mọi người không thể phủ nhận thiếu nữ xấu xí đứng trước mặt chính là Tiểu quận chúa Mai Đông Ni.

Tim Đặng Tiểu Nhàn như bị ai bóp nghẹt, cảnh tượng trong thạch thất nơi hang núi lại hiện ra rõ ràng ngay trước mắt chàng, trong lòng chàng như có muôn ngàn mũi đao không ngừng đâm xuyên

qua, đau đớn vô cùng.

Sắc mặt Đặng Tiểu Nhàn trắng nhợt, toàn thân run lên, trái tim không ngớt rỉ máu, những thớ thịt trên mặt co giựt liên hồi, thân hình lảo đảo như muốn ngã vật xuống đất.

Chàng không dám kêu cũng chẳng dám thốt lên một tiếng, bởi vì chàng biết làm như vậy sẽ kinh động đến Mai Đông Ni, sợ nàng tủi thân không chịu nổi sẽ tự hủy thân.

Chàng cũng không để ý đến dung mạo xấu hay đẹp của Mai Đông Ni bởi vì chàng yêu nàng thiết tha.

Chàng biết rằng đây chẳng phải lỗi của Mai Đông Ni, dĩ nhiên cũng chẳng phải sai lầm của chàng gây ra, nhưng hậu quả bi thảm thì hai người phải gánh chịu, lẽ nào trời lại bắt tội hai người như vậy?

Thu Hàn Vân trước đây đã được Đặng Tiểu Nhàn thuật lại tình cảnh trong địa đạo nơi hang núi nên đã đoán biết được đại khái việc gì đã xảy ra.

Vừa thấy thần sắc của chàng biến đổi lạ lùng, loạng choạng gần té vội bước tới ôm chàng vào lòng, giọng cực kỳ lo lắng :

- Hài tử, ngươi...

Đặng Tiểu Nhàn thản nhiên cười khổ :

- Cô cô cứ yên tâm, hài tử... hài tử rất tốt mà.

Thu Hàn Vân buông tiếng thở dài, an ủi chàng :

- Hài tử, cô cô biết lòng ngươi lúc này nghĩ gì, bất quá chuyện gì cũng có cái tận cùng giới hạn mà thôi, nhân sinh vốn phức tạp khó lường. Ôi cũng may là nàng còn...

Đặng Tiểu Nhàn đứng phắt dậy, giọng chàng có phần quyết liệt :

- Cô cô, đây không phải là lỗi của Đông Đông, trong lòng nàng còn đau khổ gấp vạn lần nỗi đau của chúng ta, cảnh tượng thê thảm mà nàng phải chịu vượt xa chúng ta bội phần, nếu như Tiểu Nhàn này còn bỏ rơi nàng, đó chẳng phải là đã đẩy nàng vào chỗ chết rồi sao?

Thu Hàn Vân đỏ mặt, lòng thầm xấu hổ vì lời nói vừa rồi của bà.

Vẻ giận dữ lạnh lùng tàn nhẫn trên mặt Mai Đông Ni đột nhiên biến mất, dòng lệ nóng tuôn rơi thánh thót, thân hình mềm mại nép sát vào người Đặng Tiểu Nhàn, đôi mắt cảm kích ngó chàng.

Thu Hàn Vân nhè nhẹ thở dài, giọng ôn tồn chậm chạp nói :

- Hài tử! Thật khó có người được lòng dạ như ngươi. Đông Đông, ta thực sự mừng cho con, nhưng mà thời gian còn dài, hy vọng rằng...

Đặng Tiểu Nhàn nghiêm giọng lên tiếng ngắt lời Thu Hàn Vân :

- Xin cô cô yên lòng, Giang Thủy Hàn chỉ làm ô uế thân xác Đông Đông mà thôi, nhưng y không cách nào làm nhiễm bẩn tâm hồn trong trắng của Đông Đông. Trong mắt Tiểu Nhàn, nàng vĩnh viễn trắng như băng tuyết trong như ngọc. Tiểu Nhàn thề với trời cao, Mai Đông Ni sống là người họ Đặng, chết làm quỷ họ Đặng, nếu như ta nói sai lời sẽ như cây này.

Soạt...

Một đạo ô quang đen kịt chớp lên.

Người và kiếm hợp lại làm một phóng vút lên không trung, xoay người một vòng rồi đột nhiên kiếm quang tắt lịm.

Đặng Tiểu Nhàn ung dung tra kiếm vào vỏ đáp xuống nhẹ nhàng ngay chỗ cũ.

Hốt nhiên...

Rầm!

Một cây cổ thụ ngàn năm đã bị lưỡi kiếm của chàng chém đứt đổ nhào xuống đất, gây nên một tiếng động kinh hồn long trời lở đất.

Mai Đông Ni dường như chợt tỉnh, òa lên một tiếng gục đầu vào ngực Đặng Tiểu Nhàn bật khóc nức nở.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My thấy Mai Đông Ni gặp phải điều bất hạnh trong lòng cảm thấy buồn bã, khóe mắt hai người đỏ hoe như muốn khóc.

Bạch Hàng Tố nhìn Đặng Tiểu Nhàn với vẻ áy náy không yên, nàng vừa định mở miệng thì Đặng Tiểu Nhàn đã vội cướp lời :

- Tố muội, lúc nãy ta đối xử không tốt với nàng, mong nàng thứ lỗi.

- Ha ha ha... Tiểu huynh đệ, ngươi thực là có số đào hoa đệ nhất, thảo nào mà mấy nữ nhân xinh đẹp này đều yêu ngươi hết mực. Lão ca ca phục ngươi vô cùng.

Nói xong bóng người chợt lướt tới.

Tái Thế Nhân đã đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhàn rồi lão liếc nhìn Thu Hàn Vân :

- Thu nữ hiệp, tiểu tử này có tâm hồn nhân hậu làm cảm động lòng người. Trong giang hồ võ lâm không ai sánh kịp y đâu. Lão phu muốn thi triển diệu thủ hồi xuân, khôi phục lại dung nhan xinh đẹp của Mai a đầu nhưng Thu nữ hiệp phải đáp ứng một điều kiện của lão phu.

Tái Thế Nhân vừa nói xong, liền đưa mắt nhìn về phía Lãnh Nguyệt My.

Lãnh Nguyệt My lan tâm huệ chất, thông minh hơn người, thấy trong lời nói của Tái Thế Nhân có ẩn ý, khuôn mặt nàng bỗng đỏ hồng, vội vàng chạy qua một bên.

Thu Hàn Vân đã biết tâm ý của Tái Thế Nhân từ trước. Bà tuy cực kỳ cao hứng vui lòng, nhưng bề ngoài cố ý tỏ vẻ không hiểu, mỉm cười bảo :

- Lão nhân gia cứ việc phân phó, còn nói đến điều kiện chi nữa, chỉ cần Thu Hàn Vân này có thể làm được thì cho dù phải nhảy vào lửa Thu mỗ cũng chẳng chối từ.

Tái Thế Nhân cười ha hả :

- Thu nữ hiệp ngôn trọng quá vậy.

Tái Thế Nhân chỉ nói được một câu, tiếp đó lại ghé sát tai Thu Hàn Vân thì thầm một hồi.

Thu Hàn Vân gật đầu lia lịa, đoạn cười nói :

- Chỉ cần đương sự gật đầu đồng ý là Thu Hàn Vân này tuân mệnh ngay lập tức.

Lãnh Nguyệt My nghe vậy trong lòng mừng vui khôn xiết. Tâm sự bao lâu nay canh cánh trong lòng bây giờ đã được giải tỏa.

Tái Thế Nhân thấy Thu Hàn Vân xem trọng mình, mặt lão hoan hỉ vội quay người lại vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn rồi cười nói :

- Tiểu huynh đệ đừng sầu muộn lo phiền làm chi, nội trong ba ngày lão ca ca sẽ khôi phục dung nhan của Mai a đầu, như vậy ngươi... ngươi vừa ý chưa?

Đặng Tiểu Nhàn buông tiếng thở dài đoạn lên tiếng đáp :

- Đa tạ lão ca ca thành toàn. Nói thực ra, Tiểu Nhàn này không hề coi trọng dung mạo đẹp xấu, nhưng xin lão ca ca hãy thi triển diệu thủ hồi xuân khôi phục lại thần trí cho Đông Đông, Tiểu Nhàn này xin cảm kích suốt đời.

Tái Thế Nhân cau mày buồn rầu lặng im không nói.

Đặng Tiểu Nhàn bản tính cuồng ngạo không hề cầu xin một ai, song vì Mai Đông Ni đành phải

khuất tất quỳ mọp xuống đất khấu đầu liên tục khẩn cầu Tái Thế Nhân :

- Lão ca ca, ta van xin người...

Tái Thế Nhân chợt nhảy dựng lên, vươn tay lôi Đặng Tiểu Nhàn đứng dậy, bực tức thở không ra hơi, đưa tay chỉ vào chót mũi của chàng rồi mở miệng mắng lớn :

- Xin cái quái quỷ gì hả? Cái đồ trứng thối nhà mi, mi coi lão ca ca là hạng người nào? Nếu như ta có thể cứu nàng, khôi phục lại thần trí cho nàng thì ta đã sớm ra tay rồi, cần chi mi phải cầu khẩn nữa.

Tái Thế Nhân thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Các ngươi xem những cỗ quan tài được lão phu dùng thiết mộc ngàn năm chế thành thì sẽ minh bạch. Những người này đều có võ công cao tuyệt, song bị dược vật làm cho mê mất bản tính, trở nên hung dữ cực kỳ, không hề sợ chết, một khi để bọn họ thoát ra được tất sẽ gây hại cho nhân gian. Khổ một điều là không biết dùng loại dược vật gì mới có thể khôi phục lại bản tính cho họ, còn phải bảo toàn võ công không dễ luyện được của họ nữa chứ. Vả lại đâu có thể chế ngự huyệt đạo của họ trong thời gian dài được, cho nên lão phu mới tạm thời bỏ họ vào trong quan tài rồi sau đó mới tìm cách giải cứu.

Đến đây mọi người mới hiểu ra những cỗ quan tài để trước bức bình phong bằng đá là để cho người dùng, quả là một chuyện kỳ lạ chưa từng nghe thấy trong thiên hạ.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Tái Thế Nhân sắc mặt lúc tái xanh rồi chợt đỏ ửng, tay chân luống cuống không biết làm sao cho phải, đột nhiên linh cơ máy động, chàng vội móc từ trong người ra một lọ Thái Ất Đại Hoàn đan, dùng hai tay đưa tới trước mặt Tái Thế Nhân, mỉm cười nói :

- Lão ca ca xem thử cái này có thể dùng được không?

Tái Thế Nhân vội giựt lấy lọ Thái Ất Đại Hoàn đan xem xét hồi lâu, lại mở nắp lọ đưa lên mũi ngửi, đoạn cười cuồng ngạo :

- Thiên tài địa bảo, tiên đơn diệu dược có thể cứu sống người, làm thay da đổi thịt, hoán cốt tẩy xương làm sao mà không dùng được hả? Lão ca ca chỉ cần một viên để làm thuốc dẫn là đủ việc khôi phục bản tính cho mấy kẻ này, thật dễ như trở bàn tay, ha ha ha...

Miếng giấy vàng che mặt cũng bị lột bỏ, lộ ra chân diện mục của bọn người nằm trong đó.

Người nằm trong quan tài thứ nhất là Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh.

Người nằm trong quan tài thứ hai là Đông Hải Câu Khách Lôi Vũ Diên.

Người nằm trong quan tài thứ ba là Nam Sơn Tiều Ẩn Công Tôn Sách.

Người nằm trong quan tài thứ tư là Trích Tinh Thủ Đông Phương Giới Bạch.

Người nằm trong quan tài thứ năm là Hận Địa Vô Hoàn Kiều Thái Hư.

Trong quan tài thứ sáu là Đạp Lôi Vô Ngân Đơn Phi Hùng.

Kẻ nằm trong quan tài thứ bảy là Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình.

Kẻ nằm trong quan tài thứ tám là Bình Thái Cực Âu Dương Thiên Tá.

Kẻ nằm trong quan tài thứ chín là Đại Mạc Phi Ưng Thâm Tiêu Phụng.

Người nằm trong quan tài thứ mười là Thiên Sơn Hiệp Ẩn Ban Cô Đức.

Người nằm trong quan tài thứ mười một là Thần Hành Thái Bảo Nguyễn Tiểu Tử.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười hai là Náo Hải Long Vương Hồ Đại Hải.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười ba là Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười bốn là Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vi.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười lăm là Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tống Tiêu Bạt Tử Hướng Bằng Cử.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười sáu là Bảo chủ Hình gia bảo, biệt hiệu là Thất Bộ Đoạn Hồn Chưởng Vô Ảnh Hình Bộ Cao.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười bảy là Ngọc Diện Diêm La Uất Trì Hiếu.

Người nằm trong quan tài thứ mười tám là Kim Hoàn Nhị Lang Đào Xương Nghĩa.

Kẻ nằm trong quan tài thứ mười chín là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương.

Kẻ nằm trong quan tài thứ hai mươi là Tiếu hòa thượng Không Không Không.

Người nằm trong quan tài thứ hai mươi mốt là Thần Đà Ất Cựu.

Người nằm trong quan tài thứ hai mươi hai là Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng.

Kẻ nằm trong quan tài thứ hai mươi ba là Độc Tý Đao Vương Hoàng Thịnh Lâm.

Nhân vật trong hai đạo hắc bạch, hai phái chính tà gồm có hai mươi ba nhân vật này, bọn họ nếu không hùng bá một phương thì cũng là những kẻ võ công tuyệt cao trong thiên hạ. Đặc biệt là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiếu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hữu và Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng, bốn kẻ dẫn đường này võ công cao diệu, mỗi người tự lập thành một phái.

Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân nhìn thấy mấy kẻ này chợt cau mày khó chịu, tim đập liên hồi chỉ muốn vọt khỏi lồng ngực, đứng lặng một hồi lâu không nói.

Đặng Tiểu Nhàn từ trước đến giờ chẳng sợ bất cứ việc gì nên cũng thấy cực kỳ bình thường, chàng lạnh lùng trầm tư suy nghĩ, lát sau mới cất tiếng hỏi Tái Thế Nhân :

- Mấy người này đều có võ công tuyệt thế, có thể xưng danh bá chủ một phương, kẻ nào lại dám to gan vuốt râu cọp âm thầm hạ độc làm mất hết bản tính của họ, nhằm âm mưu mục đích gì? Những người này có liên quan gì đến việc thất tung của Chưởng môn nhân các đại môn phái không? Tại sao phải cho các nhân vật này giả làm thi thể? Bọn chúng dùng phương cách gì mà có thể bức bách bốn vị tôn sư trong võ lâm đương thời khuất phục chịu sự sai khiến của chúng, dẫn đường cho đám thi thể này trong hoang sơn giữa đêm khuya như vậy? Sau khi hồi phục bản tính cho mấy người này thì làm gì để xử trí họ?

Tái Thế Nhân trợn mắt ngó Đặng Tiểu Nhàn đoạn ngửa mặt lên trời cất tiếng cười dài, tiếng cười phóng túng cuồng ngạo của lão nhân này ẩn chứa niềm bi thảm thê lương vô tận khiến cho Đặng Tiểu Nhàn phải giật mình kinh ngạc, giọng chàng lo lắng :

- Lão ca ca...

Tái Thế Nhân nhẹ buông tiếng thở dài, chậm chạp đáp :

- Kẻ âm thầm hạ thủ trong bóng tối chính là Nam Bút Tạ Tiếu Thiên.

Lời nói ra khiến mọi người kinh sợ đứng chết lặng.

Năm người đưa mắt nhìn nhau đồng thời la lên thất thanh :

- Quả nhiên là y.

Tái Thế Nhân đột nhiên già đi hàng chục tuổi, chợt nghe tiếng lão tiếp :

- Nhìn bề ngoài, bất cứ ai cũng đều cho rằng hắn muốn dẫn dụ Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, kỳ thực mục đích chính của hắn là muốn làm bá chủ võ lâm, hơn nữa hắn muốn do thám thử xem kẻ khiến hắn ăn ngủ không yên như cái gai đâm sau lưng hắn còn sống ở nhân gian này không?

- Kẻ đó là ai?

Mọi người nghi ngờ song im lặng không dám hỏi.

Bạch Hàng Tố chớp mắt vội cướp lời :

- Lão ca ca, việc Chưởng môn nhân các đại môn phái thất tung có phải đều do Nam Bút Tạ Tiếu Thiên gây ra không?

Tái Thế Nhân trố mắt ngó nàng rồi hỏi ngược lại :

- Tiểu a đầu, còn ngươi nghĩ sao?

Bạch Hàng Tố bĩu môi, giọng giận dữ đáp :

- Trừ y ra, còn ai có thể làm được chuyện đó chứ?

Tái Thế Nhân gật đầu :

- Nói đúng rồi đó.

Tái Thế Nhân liếc mắt ngó vào trong các quan tài rồi nói tiếp :

- Bọn họ đều là những nhân vật thành danh trong giang hồ, cho dù dùng cách nào mà mang họ đi nhất định sẽ gây ra sự chú ý cho thiên hạ, có thể gây ra lắm điều bất tiện. Nếu như bắt họ giả chết bỏ vào quan tài giả làm tang ma đưa thân nhân về lại cố hương thì mọi người nào có ngờ được, hiểu chưa tiểu huynh đệ?

Thật là một lời làm cho mọi người tỉnh mộng, hèn chi mà Chưởng môn nhân các đại phái thất tung cho đến nay vẫn không điều tra ra tung tích của họ. Hóa ra là vì vậy.

Một thoáng tĩnh lặng.

Bạch Hàng Tố thấy Tái Thế Nhân trầm tư hồi lâu không nói, vội lên tiếng thúc giục :

- Lão ca ca nói mau đi mà. Vậy còn bốn người dẫn đường kia thì...

Tái Thế Nhân định thần lại nhìn Bạch Hàng Tố cười bảo :

- Tiểu a đầu, hãy nghĩ nhiều hỏi ít giống như phu quân ngươi đi.

Nàng đỏ mặt xấu hổ đưa mắt lườm Tái Thế Nhân.

Tái Thế Nhân thấy tư thái của Bạch Hàng Tố như vậy, lão thích chí bật cười ha hả, vội nói tiếp :

- Nam Bút Tạ Tiếu Thiên đã có thể hạ độc mấy người kia thì đương nhiên cũng có thể hạ độc với

bốn kẻ dẫn đường này chứ, đúng không? Bất quá chỉ là cách hạ độc và dược tính không giống nhau mà thôi. Nếu như những kẻ này có lòng mưu phản thì Tạ Tiếu Thiên sẽ không cho họ uống thuốc giải kịp thời, hậu quả ra sao ta nghĩ các người đều biết rồi đó.

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy lòng cực kỳ phẫn nộ, chàng trầm giọng bảo :

- Đồ âm hiểm tàn độc gian ma xảo quyệt này ta không giết mi thề không làm người.

Ánh mắt Tái Thế Nhân chợt lóe lên tia nhìn kỳ lạ, song lướt qua rất nhanh không ai có thể nhận ra nổi.

Tái Thế Nhân quét ánh mắt nhìn mọi người rồi ôn tồn cất tiếng :

- Còn như việc sau khi phục hồi bản tính của bọn họ rồi xử trí ra sao, lão phu muốn nghe xem chủ ý của Thu nữ hiệp, tiểu hóa tử và ba người kia như thế nào.

Thường Thắng Quân nãy giờ không nói tiếng nào, nay vừa nghe Tái Thế Nhân nhắc đến mình, thấy cơ hội đã đến vội ưỡn ngực lớn tiếng đáp :

- Dễ quá mà, người tốt thì để lại, kẻ xấu thì giết đi.

Thu Hàn Vân gật đầu mỉm cười nói :

- Lời Thường huynh nói không phải là không có lý của nó. Tuy nói rằng trời cao có đức hiếu sinh nhưng những kẻ như Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vi, đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền, Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình gian ác vô tưởng, nếu như thả hổ về rừng e rằng U Minh Địa phủ lại có không biết bao nhiêu oan hồn nữa.

Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My cũng đồng thanh phụ họa theo.

Tái Thế Nhân thấy Đặng Tiểu Nhàn không hề biểu lộ chủ ý của mình vội vàng hỏi chàng :

- Tiểu huynh đệ, ý của ngươi là...

Đặng Tiểu Nhàn điểm nụ cười, đoạn nghiêm giọng đáp :

- Trời cao có đức hiếu sinh. Thế gian chẳng lẽ không có đức thương người sao? Tiểu đệ tin rằng họ bị trừng phạt như vậy cũng đủ rồi, chúng ta nên thế theo lòng trời, từ bi thương xót cho họ một con đường sống, chắc rằng họ sẽ ngộ được việc sai trái của họ trước đây.

Tái Thế Nhân với thái độ tôn kính cúi gập người bái lạy Đặng Tiểu Nhàn.

Chàng hấp tấp giơ tay đỡ Tái Thế Nhân dậy, giọng không vui :

- Lão ca ca lẽ nào lại muốn làm cho tại hạ khó xử.

Tái Thế Nhân mắt chiếu ra ánh nhìn lạ lùng đoạn vui vẻ thốt lên :

- Trời cao quả có mắt, võ lâm gặp được kỳ nhân. Tiểu huynh đệ nghĩa khí ngút trời, lòng dạ rộng như biển. Tương lai võ lâm thuộc về ngươi đó, mấy lời nói của ngươi khiến cho lão ca ca đây yên tâm. Đi thôi kẻo trễ việc, chúng ta phải cấp tốc cứu họ.

* * * * *

Mặt trời đã lên đỉnh đầu.

Trời vào ngay chính ngọ.

Tái Thế Nhân, Đặng Tiểu Nhàn, Thu Hàn Vân cùng Thường Thắng Quân đang bận rộn chế thuốc cứu người.

Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My đang rửa tay làm cơm.

Sơn hào hải vị, mùi rau rừng, thịt nướng bốc lên thơm phức.

Hương rượu nồng nàn lan tỏa khiến người ta thèm thuồng.

Rượu được ba tuần.

Năm món thức ăn đã đi qua.

Tái Thế Nhân đã có hơi rượu, cười hỏi Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu huynh đệ đi chuyến này có thể mấy phần chắc thắng?

Đặng Tiểu Nhàn ngửa cổ nốc cạn chén rượu, hào khí bốc lên nói lớn :

- Chỉ được một phần thắng mà thôi. Tiểu đệ tự biết chuyến này khó tựa châu chấu đá xe, nhưng phàm là người sinh ra nơi dương thế đâu được thoái thác mọi việc, còn như việc nghĩa lại càng không thể chối từ. Nếu như lão ca ca vui lòng vung đao tiếp trợ, hay là...

Tái Thế Nhân cười ha hả, nói lớn :

- Người thiên hạ lo chuyện thiên hạ. Lão ca ca đương nhiên cũng phải có một phần chứ.

Đặng Tiểu Nhàn vui mừng hiện ra mặt liền nói tiếp :

- Đa tạ lão ca ca, như vậy... quá... quá tốt rồi.

Tái Thế Nhân buông tiếng thở dài, ngửa mặt nhìn trời, đoạn lẩm bẩm nói :

- Ôi, ta... ta phải chuộc tội.

Đặng Tiểu Nhàn giật mình ngơ ngác hỏi :

- Chuộc tội? Tiểu đệ không hiểu ý của lão ca ca.

Tái Thế Nhân điểm nụ cười, ôn tồn đáp :

- Từ từ rồi ngươi sẽ hiểu.

Đặng Tiểu Nhàn nghĩ ngợi hồi lâu, đoạn chậm chạp lên tiếng nói với Tái Thế Nhân :

- Nam Bút tuyệt nhiên không đáng sợ, kẻ đáng sợ chính là Chưởng môn nhân các đại môn phái đã bị mê mất bản tính. Nếu như Tạ Tiếu Thiên sai khiến bọn họ xung trận đầu tiên, e rằng khắp trong thiên hạ không ai có thể địch nổi.

Tái Thế Nhân lắc đầu từ tốn bảo chàng :

- Võ công trong thiên hạ đều là hữu hình, người mà vô danh, vô tư, không ưu không nộ, khiêm hạ bất tranh, sinh như không có, làm như không làm, bỏ đạo chấp mê, lấy không đối có, vi diệu huyền thông, cao thâm vô tưởng, hữu tướng võ công làm sao thắng nổi công phu vô tướng.

Đặng Tiểu Nhàn quỳ mọp xuống đất khấu đầu bái tạ :

- Đa tạ lão ca ca chỉ điểm.

Tái Thế Nhân gật đầu khen ngợi :

- Hài tử dễ dạy, những kẻ này vào lúc chính ngọ ngày mai mới bắt đầu khôi phục thần trí, ngươi có thể lợi dụng khoảng thời gian này tham ngộ đạo lý trong đó, quét sạch quần ma, cứu thoát Chưởng môn nhân các đại môn phái bất quá chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Mai Đông Ni bắt đầu tĩnh trí.

Khuôn mặt xinh đẹp như hoa cũng đã khôi phục lại như xưa.

Nhưng cõi lòng tan nát thì không tài nào vá lại như cũ.

Vĩnh viễn có những vết sẹo không sao xóa được.

Trời còn chưa sáng, Mai Đông Ni đã tỉnh lại bởi vì Đặng Tiểu Nhàn đã lén cho nàng uống thêm một viên Thái Ất Đại Hoàn đan.

Nàng càng tỉnh táo thì càng không muốn thấy mặt một ai, bởi vì nàng tự cho rằng bản thân mình bị ô uế, không xứng đáng gặp bất cứ ai nữa.

Mai Đông Ni vùng vẫy la hét muốn chạy trốn.

Không một ai để cho nàng chạy thoát cả, bởi vì lát nữa bọn họ sẽ ăn nói ra sao với Đặng Tiểu Nhàn.

Do vậy nàng không nói một lời nào với Bạch Hàng Tố, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My mà nhảy vào động thủ với ba người.

Thu Hàn Vân đang đứng một bên hộ pháp cho Đặng Tiểu Nhàn luyện môn công phu tuyệt đỉnh, bà cực kỳ lo sợ sự biến xảy ra sẽ làm chàng bị tẩu hỏa nhập ma nên trong lòng tuy vô cùng lo ngại nhưng lại không dám làm kinh động đến chàng.

Vừa lúc đó, Đặng Tiểu Nhàn luyện công đã thành tựu viên mãn, chàng đã từ từ mở mắt ra, luồng bạch quang ẩn hiện trên đỉnh đầu, gương mặt rạng rỡ, ánh mắt rực sáng như hai ngọn đèn, tinh quang chiếu ra lấp lánh, thân hình như vừa được thoát thai đổi cốt, chàng vội chắp hai tay quay mặt về hướng Thu Hàn Vân cảm kích tươi cười nói :

- Đa tạ cô cô hộ pháp cho tiểu nhi.

Thu Hàn Vân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hấp tấp nói với chàng :

- Ngươi hành công nhập định đã gần nửa ngày trôi qua rồi đó. Đông Đông tỉnh lại rồi cứ một mực la hét đòi đi. Tố nhi, My nhi ngăn trở giữ nàng lại thế mà hai bên đang giao đấu dữ dội, ngươi mau tới đó xem xem.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố thấy Đặng Tiểu Nhàn đã đến liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, đoạn đánh ra một chưởng bức bách Mai Đông Ni phải thối lui rồi hai người liền tránh qua một bên.

Mai Đông Ni không nói tiếng nào vội cắm đầu bỏ chạy.

Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng tung mình tới trước chặn ngay trước mặt nàng.

Nào ngờ sắc mặt Mai Đông Ni lạnh như băng giá, dựng đứng đôi mày liễu, mắt trợn trừng, lạnh lùng quát lớn :

- Đừng đụng vào ta!

Đặng Tiểu Nhàn thoáng kinh ngạc hỏi dồn :

- Tại sao vậy?

Thanh âm của Mai Đông Ni càng lạnh lẽo hơn, mặt không hề lộ ra cảm xúc :

- Bởi vì ta đã bị dơ bẩn.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng chấn động cố làm bộ ngơ ngác :

- Ta không...

Mai Đông Ni cất tiếng cười khan :

- Nhưng mà kẻ khác lại quan tâm, người ta sẽ nói thê tử ngươi là đồ hạ tiện để cho trăm kẻ cưỡi ngàn kẻ sờ.

Thần sắc Đặng Tiểu Nhàn chợt biến đổi, con tim rỉ máu, chàng hét lớn :

- Đừng nói nữa!

Mai Đông Ni cất tiếng cười cuồng loạn, hồi lâu mới lạnh lùng nói :

- Chịu không nổi rồi hả? Sao còn chưa chịu để cho ta đi.

Mai Đông Ni không hề lưu luyến cúi đầu bước đi.

Đặng Tiểu Nhàn vội bước tới cản đường, giọng chàng cực kỳ sầu khổ :

- Đông Đông, ta không có ý như vậy. Ta van xin nàng đừng tự làm khổ mình được không?

Khóe mắt Mai Đông Ni lệ quang ẩn hiện, cúi đầu lặng im không đáp.

Đặng Tiểu Nhàn bước tới trước nhẹ vuốt tóc nàng, giọng chan chứa ân tình :

- Đông Đông, thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, lại nữa đó không phải là lỗi của nàng. Bất luận nàng làm gì chăng nữa nàng vẫn là Mai Đông Ni trong trắng như băng tuyết, vĩnh viễn là Đông Đông của lòng ta. Từ nay về sau ta sẽ đối xử với nàng tuyệt hảo, tìm mọi cách cho nàng vui, không để cho nàng phải uất ức tủi thân nữa. Đông Đông hãy tin tưởng ta.

Mai Đông Ni hai mắt rớm lệ khóc không thành tiếng.

Đặng Tiểu Nhàn nhè nhẹ lau những giọt lệ trên mặt nàng, đoạn chàng an ủi :

- Lo chuyện này xong ta sẽ đưa nàng về nơi ta sinh ra để nàng ngắm hoa đào bên sông, nhìn rặng liễu rũ bên hàng đê, ta làm ruộng, nàng dệt lụa, con cháu quấn quýt bên chân, sống cuộc đời bình lặng

đến khi đầu bạc. Đông Đông mau đáp ứng lời khấn này của ta.

Mai Đông Ni bật khóc to hơn, lắc đầu không chịu :

- Không, ta không xứng với chàng, hãy để cho ta đi, ta van xin chàng hãy để cho ta đi.

Đặng Tiểu Nhàn vẫn nhìn nàng không chớp mắt, đoạn nghiêm sắc mặt bảo chàng :

- Đông Đông, nàng nói vậy ta thật không có đất dung thân. Nàng là thê tử của ta, bởi vì ta không bảo vệ nàng tận tình nên mới để nàng bị người ta lăng nhục. Lẽ nào nào nhất định muốn ta phải chết cho nàng vừa lòng hay sao?

Mai Đông Ni luống cuống nói không kịp thở :

- Tiểu nhàn... Ta... ta không hề có ý đó. Chàng... chàng hãy nghe ta nói...

Đặng Tiểu Nhàn giả bộ cương quyết nói tiếp :

- Ta không muốn nghe bất cứ lời nào nữa, ta chỉ cần nàng đáp ứng lời nói của ta. Đông Đông, nàng phải biết rằng không có nàng ta... ta làm sao sống nỗi.

Mai Đông Ni càng la khóc thất thanh hơn, miệng không ngớt lẩm bẩm :

- Trời ơi! Ta... ta phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Thu Hàn Vân biết xuất hiện thiệt đúng lúc, vội bước lên trước ôm lấy Mai Đông Ni thủ thỉ bảo nàng :

- Đông Đông, hắn là trâu mà gân trâu dai lắm, việc chi ngu ngốc hắn cũng dám làm hết đó, vạn nhất xảy ra điều gì không may, có phải ngươi sẽ ân hận suốt đời không? Ngươi mau đáp ứng lời hắn đi, còn những chuyện khác cô cô sẽ chu tất thay ngươi.

Kỳ thực Mai Đông Ni yêu Đặng Tiểu Nhàn vô cùng, trong lòng cực kỳ mong muốn được sống bên chàng, chỉ vì nàng không muốn chàng phải chịu nhục mà thôi, nhưng sự thể đã đến nước này nàng đành phải miễn cưỡng gật đầu chấp nhận.

Đặng Tiểu Nhàn sung sướng như điên, vội nắm chặt bàn tay ngà ngọc của Mai Đông Ni :

- Đông Đông, nàng đáp ứng lời ta rồi phải không?

Mai Đông Ni khẽ lườm chàng, đoạn nhỏ nhẹ đáp :

- Không có.

Đặng Tiểu Nhàn trố mắt kinh ngạc.

Mai Đông Ni quay đầu trốn vào lòng Thu Hàn Vân, mặt đỏ bừng e thẹn không sao tả xiết :

- Ta chỉ đáp ứng việc giặt áo nấu cơm cho chàng thôi.

Đặng Tiểu Nhàn cảm động đưa mắt nhìn nàng miệng lắp bắp :

- Đông Đông, nàng...

Mai Đông Ni ngó Đặng Tiểu Nhàn hồi lâu rồi nghiêm giọng bảo :

- Ta biết... ta không xứng đáng với chàng, nhưng chàng đối xử với ta quá tốt, ta không thể nào cự tuyệt chàng được. Nếu như ngày nào chàng không thích ta nữa, chỉ cần chàng nói nhỏ một tiếng, ta sẽ rời xa chàng mà không hề oán trách một lời.

Mắt chàng chợt cảm thấy cay cay, trong lòng chua xót, nếu như trước mặt không có nhiều người như vậy thì chàng sẽ ôm ghì Mai Đông Ni và bật khóc một trận. Chàng cố gắng nở nụ cười gượng nhỏ nhẹ nói :

- Đông Đông, nàng lại nói nhảm nữa rồi.

Thu Hàn Vân vỗ nhẹ tay một cái, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My đã đến trước mặt nàng, bà liền mỉm cười bảo :

- Tố nhi, con và Mai Đông Ni vóc dáng cũng giống nhau, con mau lựa ra hai bộ y phục rồi giúp nàng trang điểm một chút, một đại mỹ nhân như vầy mà phải khoác trên mình thứ y phục quái đản như vậy, ngay cả ta cũng thấy đau lòng.

Mai Đông Ni bỗng đỏ mặt, không đợi Thu Hàn Vân nói hết câu, liền nắm tay Bạch Hàng Tố chạy mất.

Lãnh Nguyệt My quay qua làm mặt xấu trêu Đặng Tiểu Nhàn, đoạn cười bảo :

- Ngươi diễn kịch hay thật. Ngay cả ta cũng phải cảm động nữa đó.

Đặng Tiểu Nhàn vội trầm sắc mặt, lạnh lùng quát lên :

- Tỷ tỷ có im miệng lại cho ta nhờ không!

Lãnh Nguyệt My cau mày nguýt xéo Đặng Tiểu Nhàn một cái rồi trầm giọng bảo :

- Hừ, cái đồ mặt dày không biết xấu cứ đứng đó làm trò cười cho người ta, thật là...

Thường Thắng Quân cực kỳ hể hả cất tiếng cười lớn nói :

- Tục ngữ hay thiệt, họa vô đơn chí. Tiểu tử, bộ không chịu nổi rồi hay sao? Ngán hả, sợ không?

Đặng Tiểu Nhàn sợ Lãnh Nguyệt My nổi giận liền hấp tấp quay đầu lại ngước nhìn nàng. Ngay lúc đó ánh mắt của Lãnh Nguyệt My cũng đang nhìn về hướng chàng. Ánh mắt hai người vừa chạm nhau, nhịn không được cùng bật cười hì hì.

Bầu trời không một gợn mây.

Vầng thái dương trên đỉnh đầu.

Đặng Tiểu Nhàn ngồi chính giữa, Tái Thế Nhân, Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, ngồi bên mé tả, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My ngồi bên mé hữu bày thành hàng chữ nhất, mắt mở to nhìn đăm đăm vào những quan tài ở trước bức bình phong bằng đá, vận khí hành công phòng thủ nghiêm ngặt.

Thình lình...

Những tiếng động từ trong quan tài vang lên.

Tiếp đó.

Phía trong quan tài, từng người một bắt đầu ngồi dậy, đảo mắt nhìn tả ngó hữu, nét mặt ngỡ ngàng.

Bỗng nhiên, bóng người loạn xạ lướt tới nhanh hơn điện xẹt.

Từng người một đã bay ra khỏi quan tài, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc dò xét không ngừng nhìn vào bảy người đang ngồi trước mặt.

Bầu không khí trầm lặng hẳn xuống.

Bất ngờ...

Một tiếng rú kinh hồn vang lên, bốn bóng người nhanh hơn sao sa điện xẹt lao vọt lên không phóng ra phía ngoài Sinh Tử Môn hoảng sợ chạy trốn.

- Quay về!

Lời nói vừa dứt chợt thấy một đạo ô quang đen kịt vắt ngang lưng trời, những thanh âm trầm đục vọng tới, hầu như tức thời bốn bóng người lập tức bị thối lui về lại nguyên chỗ cũ.

Đặng Tiểu Nhàn cho kiếm vào vỏ từ tốn hạ mình xuống đất, điểm nụ cười nhạt rồi bảo :

- Bốn vị nói đi là đi, ngay cả một lời chào cũng không có. Tại hạ nguyên là muốn giải trừ chất độc trong nội thể của chư vị, nên đã tìm đủ mọi cách để các vị khỏi bị Nam Bút Tạ Tiếu Thiên khống chế, thêm cánh cho hổ ác, thêm vây cho cá dữ. Tại hạ giờ đã nói rõ rồi, còn đi hay ở đó là tùy ý chư vị.

Bốn kẻ dẫn đường cho cương thi là Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiếu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hữu, Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng, nét mặt hổ thẹn, cúi đầu đứng lặng không thốt ra lời.

Đột nhiên một thoáng dao động, có tiếng nói thất thanh :

- Các người xem!

- Trời ơi! Cái này... cái này là thế nào?

Thần năng tuyệt kỹ khiến người ta không ngớt thán phục.

Võ lâm may mắn có chủ, thiên hạ thật hiếm có hai.

Trong lúc mọi người đang xôn xao bàn luận, chợt thấy chính giữa hai đường lông mày của bốn người đang đứng lặng im đã chảy xuống một giọt máu tươi, một chữ thập đỏ đã hiện lên tựa như được đúc từ một khuôn in lên trên mặt bốn người.

Tranh tài thắng thua, đầu rơi máu chảy, thịt nát xương tan, chưởng chỉ quyền cước phóng ra, phơi thây tại chỗ, hồn xiêu phách lạc có thể nói dễ như lật bàn tay không có gì là khó thấy lắm.

Nhưng mà để cho đối phương rạch hình chữ thập lên mặt mà mình không hay biết thì quả thật chưa từng nghe thấy trên thế gian.

Huống hồ chi bốn người trước mặt đều là những cao thủ có võ công tuyệt thế trong giang hồ, muốn đồng thời vạch một hình chữ thập trên mặt họ họa chăng chỉ có kẻ điên mới dám mộng tưởng đến điều đó.

Nên biết rằng, bốn chữ thập này cần phải huy động đến tám đường kiếm, hơn nữa trong một chớp mắt ngắn ngủi có thể phát ra một hơi như vậy mà thời gian, bộ vị hạ thủ chẳng những không sai một li mà còn nhanh, chuẩn, mạnh, độc, hiếm có trên giang hồ.

Đồng thời càng phải nghiêm cẩn phòng bị đối phương xuất thủ đối phó, nếu không hạ thủ xuất chiêu chẳng những không chế ngự được đối phương mà còn lại họa lây vào người, không bị đổ máu chết tươi thì hai bên cũng phải mang trọng thương.

Chiêu kiếm của Đặng Tiểu Nhàn đã làm mọi người ở đó phải chấn động trong lòng, vẻ khiếp sợ hiện ra ngoài mặt.

Bốn phía lặng im phăng phắc.

Ai nấy đều há hốc miệng, trợn mắt kinh hoàng sững người như pho thạch tượng.

Tái Thế Nhân như say như tỉnh đưa mắt ngó Đặng Tiểu Nhàn hồi lâu, đoạn gật gù cười bảo :

- Tiểu huynh đệ quả là kỳ tài trong thiên hạ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã nhận ra chân lý, bí quyết quan yếu của võ lâm, lấy vô hình thắng hữu hình. Thật đáng khâm phục, lão ca ca xin chúc mừng.

Đặng Tiểu Nhàn cúi mình thi lễ, cười bảo với Tái Thế Nhân :

- Lão ca ca đối với Tiểu Nhàn này ân tình trọng hậu, ơn như tái tạo, đời này tiểu đệ không hề dám quên. Xin nhận nơi tiểu đệ một bái để tỏ tấm lòng.

Đặng Tiểu Nhàn vừa nói xong liền quỳ xuống bái.

Tái Thế Nhân vội đỡ chàng đứng dậy, cất tiếng cười ha hả rồi cao giọng thốt :

- Tiểu huynh đệ ngươi không cảm thấy làm như vậy quá nhuốm mùi tục khí hay sao? Bằng hữu quý tại tấm lòng, lão ca ca không thích cái đồ tục lụy đó đâu.

Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố và Mai Đông Ni cũng muôn phần cao hứng, lũ lượt bước tới chúc mừng Đặng Tiểu Nhàn.

Lúc này hai mươi ba người phân thành hai phái chính tà đứng tách riêng ra thành hai phía, cực kỳ rõ ràng không hề lẫn lộn.

Người trong chính phái vội vàng cử Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh làm đại diện bước lên phía trước cung kính vòng tay thi lễ, lớn tiếng nói :

- Ơn đức cứu viện của chư vị, chúng tôi suốt đời không dám quên, xin nhận lạy này làm lễ tạ.

Đặng Tiểu Nhàn cúi mình đáp lễ rồi cười lớn đáp :

- Người thiên hạ phải lo chuyện thiên hạ, các vị chớ nên trọng ngôn như thế.

Hải Trường Thanh nét mặt có vẻ hổ thẹn, nhẹ buông tiếng thở dài, đoạn nói tiếp :

- Tuy nói là Nam Bút Tạ Tiếu Thiên âm hiểm cay độc, thủ đoạn đê hèn, song do ý chí ta không cứng rắn, nhãn quan hạn hẹp mới bị y dẫn dụ vào bẫy, sai lầm lạc vào ma giới. Nếu chư vị không kịp thời giải cứu, bọn ta vĩnh viễn sẽ bị rơi vào tay ác ma vạn kiếp không thoát được. Nay nhờ người được tái sinh mong được đoái công chuộc lại lỗi lầm xưa, không biết ý chư vị thế nào?

Đặng Tiểu Nhàn bỗng chớp mắt, minh bạch được tâm ý của quần hùng nghĩa hiệp.

Chàng chợt nghĩ đến mấy người thân cô thế yếu, đi chuyến này có lẽ khó xong, phải cần thêm người trợ thủ, khi nghe vậy lòng chợt vui mừng vô hạn, chắp hai tay cười lớn đáp :

- Nam Bút Tạ Tiếu Thiên thâm độc khôn lường, dối gạt thế nhân, lòng lang dạ sói, âm thầm tìm ngụy kết cạm bẫy không chế Chưởng môn nhân các đại môn phái cùng võ lâm anh kiệt, vọng tưởng tôn xưng độc bá giang hồ, thống trị võ lâm, vãn bối tuy bất tài nhưng cũng không thể ngồi yên để hắn tung hoành ngang dọc thực hiện âm mưu. Vãn bối chuyến này đi tới Côn Minh để tương ngộ cùng với Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh, Bang chủ Phi Hổ bang hùng bá hai tỉnh Vân Quý, cùng thương lượng việc diệt trừ Nam Bút Tạ Tiếu Thiên.

Đặng Tiểu Nhàn khẽ điểm nụ cười nói tiếp :

- Vì cứu chư vị đã làm chậm hành trình của chúng tôi, để kịp lên đường, xin từ biệt, hẹn ngày sau tái ngộ.

Thần sắc của Hải Trường Thanh đột nhiên biến đổi, nghiêm mặt nói :

- Ta tuy tuyệt kỷ không bằng người, nhưng diệt gian trừ ác thì tâm này không chịu thua hậu thế, chúng ta nguyện theo sau tùy thuộc các hạ, tận lực vì võ lâm thiên hạ xin hiến tận sức mình cho dù phải phanh thây đổ máu cũng không hề từ nan. Huống hồ ta lại bị hắn hạ độc hại thân, nay vì nghĩa tận thân, không biết thiếu hiệp có chấp nhận hay không?

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lớn nói :

- Điều này là sở nguyện của vãn bối nhưng không biết ý chư vị tiền bối.

Tiếng hoan hô nổi lên như sấm động, thanh âm chấn động vang khắp tứ phía.

Trong số các vị phần nhiều là bằng hữu lâu năm của Thu Hàn Vân và Thường Thắng Quân, gặp nhau tay bắt mặt mừng hàn huyên chuyện cũ, chúng nhân mới biết rằng hiệp khách trẻ tuổi có tuyệt nghệ võ công kinh hồn đứng trước mặt họ chính là con trai độc nhất của Trung Châu Nhất Kiếm, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Mọi người động lòng hâm mộ lũ lượt kéo lên trước tranh nhau kết giao cùng Đặng Tiểu Nhàn.

Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni trong lòng mừng không kể xiết, cảm thấy kiêu hãnh vì chàng.

Hốt nhiên...

Bóng người lướt tới.

Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền, Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình, ba cao thủ mà hai đạo hắc bạch nghe danh đều phải kinh hồn tán đởm, là những hung thần ác sát không chuyện ác nào không nhúng tay vào đã đáp xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhàn.

Quần hùng nghĩa hiệp chợt biến sắc vội hành công vận khí thủ thế đợi sẵn.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Bỗng nghe Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu tử mi cứu chúng ta phải không?

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ điềm tĩnh, mỉm cười ôn tồn đáp :

- Không sai.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình lên tiếng hỏi tiếp :

- Oắt con mi biết rõ bọn ta không?

Chàng lắc đầu đáp :

- Không hề biết.

Ngưu Đoan Đình cất lên một tràng cười dài rồi chỉ vào hai người bên tả hữu nói với chàng :

- Vị này là Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền, vị này là Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ, còn ta là Ngưu Đoan Đình, người đời đặt cho biệt hiệu Ma Y Quán Đạo, bằng hữu trong giang hồ gọi bọn ta là Võ Lâm tam đại yêu, xem bọn ta như độc xà mãnh thú, thấy mặt liền tránh xa. Các hạ giả như biết rõ thân thế bọn ta như vậy, các hạ có chịu cứu bọn ta không? Hãy nói cho bọn ta biết.

Đặng Tiểu Nhàn không hề đắn đo suy nghĩ đáp :

- Đương nhiên sẽ xuất thủ giải cứu.

- Hả?

Ngưu Đoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ giật mình kinh ngạc, còn những nhân vật phía sau cũng đồng thời ngẩn người ngạc nhiên.

Hồi lâu sau.

Ngưu Đoan Đình sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc không dám tin đó là sự thực bèn hỏi lại :

- Oắt con, ngươi nói thật đó chứ?

Đặng Tiểu Nhàn điểm nụ cười nghiêm giọng đáp :

- Tâm khẩu bất nhất, trời tru đất diệt!

Ngưu Đoan Đình hiện ra nét mặt cực kỳ phức tạp, đưa mắt nhìn mấy kẻ đứng sau, chợt lão cất tiếng cười cuồng dại, đoạn đổi giọng bảo :

- Tiểu huynh đệ, chúng ta tin lời ngươi. Nhưng mà... chúng ta muốn biết tại sao ngươi lại làm như vậy?

Đặng Tiểu Nhàn cười lớn, giọng sảng khoái :

- Trời cao có đức hiếu sinh, thế gian chẳng lẽ không có lòng thương người sao? Họa phúc vô lối, thiện ác tại tâm, chỉ mong tiền bối từ nay về sau thể theo lòng trời, lấy dạ từ bi thi ân tạo phúc cho võ lâm thiên hạ thì Tiểu Nhàn này thật là cảm phục. Bây giờ chúng ta khởi hành, nếu như chư vị tiền bối vô sự thì xin mời cấp tốc lên đường.

Ngưu Đoan Đình, Đào Nhất Vĩ cùng với các nhân vật hắc đạo phía sau đều lộ ra vẻ hổ thẹn.

Lát sau...

Ngưu Đoan Đình mới bật cười đáp :

- Tiểu huynh đệ tâm tính nhân hậu, lấy đức chế phục người ta. Từ nay về sau ta sẽ không để cho tiểu huynh đệ phải thất vọng đâu.

Đặng Tiểu Nhàn không khỏi hân hoan, vội cười lớn rồi bảo :

- Như... như vậy là... quá tốt, quá hay rồi còn gì.

Ngưu Đoan Đình lại tiếp tục lên tiếng :

- Nếu như chúng ta cũng muốn đi theo tiểu huynh đệ kiếm Tạ Tiếu Thiên để tính sổ món nợ này, không biết tiểu huynh đệ có vui lòng đáp ứng không?

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ hoan hỉ vội đáp :

- Trừ ma diệt ác, bảo vệ chính đạo ai cũng phải có trách nhiệm, vãn bối vô cùng cao hứng lẽ đâu lại có chuyện từ chối không đáp ứng thỉnh cầu của các vị.

Ngưu Đoan Đình, Đào Nhất Vĩ, Ngộ Thiền cùng đưa mắt nhìn nhau đoạn đồng thanh cất tiếng :

- Như vậy thì ba người chúng ta muốn lãnh giáo tiểu huynh đệ mấy chiêu, không biết tiểu huynh đệ có cho chúng ta đại khai nhãn giới một phen?

Tái Thế Nhân mỉm cười lạnh lùng, trầm giọng nói :

- Thế nào? Các ngươi muốn thử sức tiểu huynh đệ của ta hả?

Mấy đại ma đầu trước kia ai thấy cũng kinh sợ, lúc này chẳng những nét mặt không hề lộ vẻ hung dữ mà trái lại còn thoáng hiện vẻ hiền từ hiếm có từ trước đến giờ.

Thật là tướng tùy tâm mà lộ chẳng hề sai lầm.

Chợt nghe Ngưu Đoan Đình cất tiếng cười ha hả rồi lắc đầu nói :

- Không phải, không phải. Bởi vì ta đã từng giao thủ với Nam Bút Tạ Tiếu Thiên mấy lần, biết rõ công lực của hắn, để so sánh công lực, chiêu thức của tiểu huynh đệ với hắn xem thử, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, không ngờ lão nhân gia lại đem lòng nghi ngờ như vậy thì thôi không nói nữa.

Tái Thế Nhân tuy vẫn còn ngờ vực nhưng nghe Ngưu Đoan Đình nói vậy cũng không tiện tỏ ra chủ trương của mình.

Đặng Tiểu Nhàn lo ngại việc này sẽ làm hỏng mọi việc vội cười đáp :

- Tiền bối đã có lòng yêu mến, khiến cho vãn bối muôn phần cảm kích, song vãn bối tuyệt nghệ còn kém, mong tiền bối hạ thủ lưu tình.

Đặng Tiểu Nhàn nói xong nhẹ nhàng tung mình bay ra xa ngoài một trượng, hai tay chắp sau lưng, tư thái cực kỳ nhàn hạ, lẳng lặng đứng chờ Ngưu Đoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ cùng liên thủ công kích.

Bóng người lẹ làng xẹt tới nhanh hơn chớp điện. Ngưu Đoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ đứng thành thế chân vạc, chia làm ba hướng như một hình tam giác.

Bẻ cây làm kiếm, lấy ba đối một nhưng ba người vẫn không dám xem thường đối phương.

Bốn người vận công chờ đợi thời cơ, không ai dám vội vàng mà khinh thường xuất thủ tùy tiện.

Bất ngờ.

Bóng người chuyển động.

Ba thanh trường kiếm nhất tề vung ra.

Gió rít lốc lên ào ào.

Kiếm khí bao phủ khắp trời.

Ngưu Đoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ cùng nhích động cổ tay xuất chiêu trước tiên, kiếm ảnh chập chờn từ bốn phương tám hướng chụp xuống đầu Đặng Tiểu Nhàn.

Tuy chỉ là những thanh kiếm bằng cành cây, nhưng ở trong tay ba vị cao thủ có uy lực không kém gì binh khí kỳ môn trân quý. Những người đứng xem bên ngoài dù biết công lực của Đặng Tiểu Nhàn đã đạt đến mức siêu việt, võ công đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần song vẫn âm thầm lo sợ cho chàng.

Đặng Tiểu Nhàn trở tay quét qua một vòng, lập tức một luồng kình phong cực kỳ mãnh liệt bức bách thế kiếm đang đến gần mình; song chưởng đang để bình ổn trước ngực đã lẹ làng đẩy ra mau hơn điện xẹt.

Luồng kình phong ào ào cuộn tới bức bách ba đối thủ phải thối lui xa hơn một trượng.

Đặng Tiểu Nhàn lại ngửa mặt nhìn trời, song thủ để sau lưng, thần thái cực kỳ an nhàn, tựa như chưa hề có việc gì xảy ra, sắc mặt vẫn bình thường như cũ.

Đột nhiên...

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền gầm lên một tiếng, hít một hơi chân khí xuống Đan Điền, dồn sức vào cánh tay phải, “vút” một tiếng đột ngột chém mạnh về phía Đặng Tiểu Nhàn, tả chưởng cũng đồng thời phóng ra.

Chưởng thế đánh tới vận hết tám thành công lực đánh ra, uy lực cực kỳ ghê gớm, luồng kình lực từ trên không đánh xuống, phát ra luồng cuồng phong ào ạt cuốn tới mạnh như thác lũ.

Nào ngờ khi luồng chưởng phong mãnh liệt vừa ào tới thì chàng đã bay vút lên không trung cao khoảng bảy tám trượng, ống tay áo bay phất phơ, vạt áo không ngớt lay động lất phất trong gió như hàng liễu vờn trong gió, như cánh hoa bay trong không trung.

Đặng Tiểu Nhàn đảo người trên không, xoay tròn một vòng lẹ hơn sao xẹt.

Hấp...

Vút...

Chàng đã lao xẹt tới xuất chưởng đánh về phía Đào Nhất Vĩ.

Ngưu Đoan Đình thấy cơ hội đã đến vội thét lên một tiếng chấn động, chưởng kiếm nhất tề vung tới bóng người lẹ như chớp điện, nhằm hướng Đặng Tiểu Nhàn xông tới.

Đào Nhất Vĩ cũng lẹ làng dốc sức, huy động Bạch Cốt Thôi Tâm chưởng uy danh chấn động giang hồ đánh ra.

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền không chậm trễ vội thi triển Huyết Thủ Ấn đánh tới.

Bỗng nghe Đặng Tiểu Nhàn hú lên một tiếng, song chưởng đẩy ra lẹ như chớp nghênh tiếp hai luồng chưởng đang đánh tới.

Ầm...

Một thanh âm long trời lở đất vang lên.

Đặng Tiểu Nhàn nhanh lẹ trong chớp mắt lợi dụng sức phản chấn của hai luồng chưởng phong dội lại vọt thẳng lên không trung.

Thật không may cho Ngưu Đoan Đình, chưởng kiếm nhất tề phát chiêu đánh tới, thân hình đã lao theo đúng vào vị trí Đặng Tiểu Nhàn vừa đứng lúc nãy. Đến khi lão phát giác ra nguy cơ thì đã trễ. Hai luồng chưởng phong một tả một hữu đã ập tới kẹp lão vào giữa.

Bạch Cốt Thôi Tâm chưởng của Đào Nhất Vĩ đánh tới, nội lực toàn thân dồn vào phát ra làm cho thanh thế ghê rợn kinh hồn khiến người thấy phải khiếp vía.

Huyết Thủ Ấn của Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền cũng không hề kém thế, chưởng phong cuồn cuộn tràn tới như những cơn sóng biển điên cuồng, cát bay đá chạy bốc lên mù mịt.

Trong phút sinh tử này, Ngưu Đoan Đình có muốn la lên cũng không còn kịp nữa, đành phải huy động song chưởng cắn răng liều chết nghênh tiếp.

Chưởng lực đánh ra lúc này của ba người đều vận ra hơn tám thành công lực.

Một tiếng nổ ầm vang lên chấn động, cuồng phong bốc xoáy dữ dội, cát bay đá chay, tiếng nổ kinh thiên động địa dội lại hồi lâu không dứt, thanh thế ghê gớm khôn lường, ai nấy đều hoảng sợ khinh khiếp.

Chương 34: Xuân Hùng Hiệp Nghĩa

Tiếp đó, thanh âm dồn dập gấp gáp của ba người vọng tới.

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền bước chân không vững, khí huyết đảo lộn, liên tục thối lui ra ngoài mấy trượng, hồi lâu mới đứng trở lại được.

Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ cũng liều mạng nghênh tiếp một chiêu, bây giờ bị sức chấn động dội lại khiến tai ù mắt hoa, thân hình không ngừng lắc lư, sắc mặt trắng nhợt như xác chết.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình càng thê thảm hơn, sắc mặt tái ngắt, hơi thở hồng hộc như trâu, thân hình run lên bần bật, máu tươi rỉ ra hai bên khóe miệng, loạng choạng ngồi phịch xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn vội thu thế nhảy sang một bên đứng nhìn ba người hồi lâu không chớp.

Sự thể diễn ra quá đột ngột làm kinh động những nhân vật võ lâm đang có mặt ở đó. Quần hùng đưa mắt nhìn nhau lặng im không thốt nên lời.

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền vội lấy từ trong mình ra một hoàn thuốc Tuyết Liên Tử đặt vào tay Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình rồi thản nhiên nói :

- Ngưu huynh dùng thử xem Tuyết Liên Tử của ta có công hiệu ra sao.

Ngưu Đoan Đình tiếp lấy Tuyết Liên Tử, đoạn lập tức nuốt ngay vào miệng.

Một làn hương thơm mát rượi theo đường miệng trôi xuống, trong người bỗng dễ chịu hẳn lên, thương thế bị áp chế ngay tức khắc, trong lòng lão không khỏi vui mừng, liền đứng bật dậy, giọng cảm kích nói với Ngộ Thiền :

- Tuyết Liên Tử quả nhiên danh bất hư truyền, thần kỳ vô tưởng, bần đạo muôn phần cảm tạ.

Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền há miệng cười khà khà im lặng không đáp.

Đào Nhất Vĩ thấy Ngưu Đoan Đình an nhiên vô sự, trong lòng lão mới yên tâm, vội nhìn Đặng Tiểu Nhàn rồi cười ha hả bảo chàng :

- Tiểu huynh đệ quả thật là kỳ tài võ lâm, hảo tâm cơ, hảo khinh công, hảo cơ trí, hảo thân pháp. Bây giờ tiểu huynh đệ hãy tiếp một kiếm của ta xem thử.

Đặng Tiểu Nhàn đang muốn đánh nhanh thắng mau liền đặt tay vào chuôi kiếm, đoạn cúi mình đáp lớn :

- Tam vị tiền bối xuất chiêu, vãn bối xin hầu tiếp tam vị.

Ba người vừa có kinh nghiệm lúc nãy nên càng thận trọng, không hề dám khinh xuất coi thường đối phương.

Chỉ thấy ba bóng người đột ngột vọt thẳng lên không.

Màn kiếm quang hòa lẫn với chưởng ảnh liên miên bất tuyệt nhằm đỉnh đầu Đặng Tiểu Nhàn ập xuống.

Liền thấy Đặng Tiểu Nhàn xuất chiêu khống chế đối phương, lấy công làm thủ. Chưởng kiếm của ba người vừa công ra, chàng đã lập tức có thể khắc chế thủ pháp của đối phương, chiếm lấy tiên cơ, bức bách đối phương phải thối lui.

Ba người liên tiếp biến chiêu đổi thức, song vẫn bị Đặng Tiểu Nhàn xuất thủ áp chế, bức họ phải vừa đánh ra nửa chừng đã vội phải thu thế biến chiêu.

Mới qua vài chiêu, Ngưu Đoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ đã bị Đặng Tiểu Nhàn hoàn toàn áp chế, bức bách đến nỗi họ không còn cách nào có cơ hội xuất chiêu hoàn thủ.

Lúc này mọi người đứng ngoài thấy bốn người động thủ không quá mấy chiêu, trong lòng họ vừa cảm thấy kinh ngạc vừa kỳ lạ vô cùng.

Chiêu thức đánh ra với thủ pháp cực kỳ tầm thường song Đặng Tiểu Nhàn sử dụng nó thập phần uy lực, khiến người ta trông thấy phải sợ hãi kinh hồn thất phách.

Lát sau, mọi người xung quanh mới chợt nhận ra, chiêu thức của Đặng Tiểu Nhàn tuy cực kỳ tầm thường nhưng thời gian xuất thủ, bộ vị công kích lại cực kỳ chuẩn xác, đối phương vừa định biến chiêu, lập tức đã bị chàng áp chế rồi, nhân đó mà phản kích đánh bại, chiếm lấy phần thắng.

Ba người lại miễn cưỡng cố đánh thêm vài hiệp nữa nhưng càng đánh trong lòng họ càng cảm thấy kinh sợ. Bất luật họ dùng thủ pháp hay chiêu thức gì, chỉ cần mới ra tay liền bị chàng chặn đứng ngay lập tức. Họ đang đợi cơ hội nhảy ra khỏi vòng chiến ngừng tay chịu thua, chợt nghe Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng :

- Tam vị tiền bối đề phòng, tại hạ sắp xuất thủ đây.

Nói chưa hết lời, một vầng ô quang đen kịt đã bay vọt lên không.

Ô quang không ngừng lưu chuyển, lấp lánh nhức mắt vô cùng. Lẹ hơn điện xẹt vừa bừng lên đã vội tắt lịm.

Tiếp đó, những tiếng la kinh ngạc như muốn xé rách màng nhĩ.

Thanh âm trầm đục vang lên.

Bóng người bay ngược ra.

Bầu không khí đột nhiên tĩnh lặng lạ thường.

Ngưu Đoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ đứng chết lặng như tượng gỗ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhàn đã đút kiếm vào vỏ từ lúc nào, hai tay vẫn chắp sau lưng ngửa mặt nhìn trời, tư thái nhàn nhã ung dung tự tại, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Những kẻ đứng ngoài quan sát trận chiến hết nhìn người này lại ngó người kia, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ, bối rối, họ không biết tại sao trận đấu dừng lại nửa chừng.

Phút chốc, những người quan chiến đột nhiên la lên một tiếng kinh ngạc.

Trên chóp mũi của Ngưu Đoan Đình, Ngộ Thiền, Đào Nhất Vĩ đồng thời ứa ra một giọt máu tươi, dưới ánh mặt trời chiếu xuống trông vô cùng nhức mắt.

Những người đứng bên ngoài không tài nào thấy được chàng đã xuất thủ ra sao. Ngay cả ba người bị đánh cũng chỉ thấy bóng người lướt qua, trước mắt họ đột nhiên hoa lên, chóp mũi ba người bất ngờ như bị một mũi kim châm vào, sau đó tất cả lặng yên trở lại như cũ.

Không khí bốn phía dường như đặc cứng lại khiến cho mọi người cơ hồ như ngừng thở.

Ngưu Đoan Đình giơ tay quệt giọt máu trên chóp mũi, đoạn cất lên một tràng cười dài, chắp tay nghiêm giọng bảo Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu huynh đệ võ công đã tới mức siêu phàm nhập thánh, Nam Bút Tạ Tiêu Thiên chẳng còn gì đáng sợ nữa. Mấy lão phế vật chúng ta tuy bất tài cũng nguyện đi theo hộ tá hai bên tả hữu. Mong tiểu huynh đệ chớ cự tuyệt lời thỉnh cầu của mấy lão già vô dụng này.

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười, lòng thập phần vui sướng nhưng chưa kịp mở miệng đáp.

Bỗng thấy Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiếu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng đã bước tới trước đồng thanh lên tiếng :

- Thù này không trả thề không làm người. Nhất định phải tìm Nam Bút Tạ Tiêu Thiên để vấn tội,

bốn chúng ta đây sẽ có một phần trong đó.

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa kịp nói thì Tái Thế Nhân vội cướp lời :

- Vạn tâm như một vậy thì chuyện tiêu diệt Nam Bút chỉ còn đợi ngày mà thôi. Lại có Tuyết Liên Tử của Ngộ Thiền, chất độc trong nội thể bốn vị cũng không còn chi đáng sợ.

Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng trong lòng cực kỳ hân hoan, nhất tề nói lớn :

- Đa tạ lão nhân gia đã thành toàn.

Ngộ Thiền vội đưa hai tay dâng lọ Tuyết Liên Tử đến trước mặt Tái Thế Nhân rồi cười ha hả lớn tiếng nói :

- Tuyết Liên Tử đây, lão nhân gia cứ tự tiện dùng vào việc đại sự. Tục ngữ nói Hoàng đế không để quân đói bao giờ, bọn vãn bối hai ngày nay chưa hề có gì trong bụng, chúng ta hãy dùng bữa trước đi.

Lời nói vừa dứt, lập tức tiếng cười sảng khoái đồng loạt vang lên.

Trong sơn cốc tràn ngập không khí vui vẻ, mọi người hàn huyên chuyện cũ, tính chuyện tương lai.

Những hung thần chuyên môn làm ác phút chốc đã quay về đường thiện, chẳng những thay đổi số phận của mình mà còn biến đổi vận mệnh chốn võ lâm.

* * * * *

Nhiều người lắm việc, kẻ nhóm lửa, người rửa đồ, kẻ dọn dẹp, trong sơn cốc bỗng nhộn nhịp ồn ào hẳn lên.

Những hào khách giang hồ, kỳ nhân trong võ lâm đã ngồi lại với nhau cùng ăn uống thập phần vui vẻ.

Rượu được ba tuần, thức ăn đã qua năm món.

Ngưu Đoan Đình chợt đứng bật dậy, rạch nhẹ một đường vào cổ tay, mấy giọt máu tươi nhỏ xuống cái bát lớn đang để trước mặt, tia mắt quét qua quần hùng đang ngồi, rồi nghiêm trang nói :

- Vì tư thù cũng được, vì chính nghĩa võ lâm cũng được, chúng ta đã đồng tâm hiệp lực tảo trừ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên, xin chư vị trích máu cùng nhau phát thệ để tỏ rõ quyết tâm của mình.

Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên.

Mọi người tranh nhau trích máu của mình vào trong bát.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình bê bát huyết tửu uống một ngụm, sau đó cứ chuyền đi theo thứ tự.

Mỗi người một ngụm tiếp nhau, huyết tửu đã cạn.

Ngưu Đoan Đình giơ cao hữu thủ trịnh trọng nói tiếp :

- Huyết tửu đã cạn rồi, thỉnh chư vị cùng ta minh thệ. Ngưu Đoan Đình nguyện theo Đặng Tiểu Nhàn tảo trừ Tạ Tiêu Thiên, nếu như trái lời xin trời tru đất diệt.

Mọi người cùng nhau minh thệ, thanh âm vang lên rung chuyển cả sơn cốc.

Đặng Tiểu Nhàn vội chắp tay cúi sụp xuống đất, giọng tỏ vẻ cực kỳ hoảng sợ :

- Vãn bối tài hèn đức mọn, được chư vị tiền bối yêu mến như vậy vãn bối vô cùng tạ ơn. Song trọng trách quá lớn, vãn bối thà chết cũng không dám đáp ứng, mong chư vị tiền bối tiến cử cao nhân khác...

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa nói xong, đột nhiên một tiếng gầm dữ dội chấn động bên tai mọi người, tiếng ong ong ù tai hồi lâu chưa dứt.

Náo Hải Long Vương Hồ Đại Hải râu tóc dựng ngược, hai mắt trợn tròn chỉ vào mặt Đặng Tiểu Nhàn giận dữ quát lớn :

- Con bà ngươi! Náo Hải Long Vương ta đây là người... người có danh hiệu trong giang hồ, chỉ vì thích ngươi nên mới chịu làm ngựa chạy theo ngươi. Hắc hắc... nếu tiểu tử nhà ngươi không chịu làm, lão Hồ này quyết suốt đời sẽ không hầu hạ một kẻ nào hết.

Quần hùng bỗng chốc náo động ồn ào không sao tả xiết.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh thấy tình hình như vậy, vội bước tới nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Tiểu huynh đệ, tình thế trước mắt như vầy, ngươi không đáp ứng cũng không dễ đâu. Lại nói quần long vô thủ làm sao đối phó được với Tạ Tiêu Thiên. Tiểu huynh đệ là người thông minh tất phải nhận ra điều đó chứ.

Thái Hồ thất thập nhị thủy trại Tổng tiêu bạt tử Hướng Bằng Cử, Hình gia bảo Bảo chủ Thất Bộ Đoạn Hồn Chưởng Hình Bộ Cao cũng vội bước tới ghé sát tai Đặng Tiểu Nhàn thì thầm :

- Tiểu huynh đệ, những kẻ trước mắt ngươi khó khăn lắm mới bỏ ác theo thiện. Nếu ngươi cứ cố

chấp chủ kiến của mình, giả như họ bỏ đi hậu quả sẽ như thế nào? Mong tiểu huynh đệ nghĩ lại.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ khó xử, lặng im không đáp.

Quần hùng càng lúc càng náo động hơn.

Thu Hàn Vân sợ sự tình xảy ra có điều không hay, vội đứng dậy cất giọng lớn tiếng nói :

- Chư vị có thể nghe ta nói một lời không?

Nét mặt mọi người lộ vẻ nghi hoặc cùng đưa mắt nhìn nhau, chợt lặng im phăng phắc.

Thu Hàn Vân đưa mắt ngó qua một lượt, rồi nói tiếp :

- Không biết chư vị có chịu tin lời nói của Đông Địch Thu Hàn Vân này hay chăng?

Mọi người chẳng hề đắn đo suy nghĩ, đồng thanh lên tiếng :

- Đông Địch Thu nữ hiệp là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, bọn ta đương nhiên là phải tin.

Đông Địch Thu Hàn Vân mỉm cười chỉ vào Đặng Tiểu Nhàn, đoạn nói tiếp :

- Ta là cô cô của Tiểu Nhàn, chư vị xem trọng cất nhắc hắn đó là phúc khí của hắn, Thu Hàn Vân tôi đây cực kỳ cảm kích. Bây giờ ta đáp ứng thay hắn, không biết chư vị có thuận ý không?

Mọi người vui vẻ ra mặt, nhất tề hô lớn :

- Thu nữ hiệp đã quyết định như thế chúng tôi cực kỳ mãn nguyện rồi.

Mọi người lại nâng chén ăn uống trò chuyện vui vẻ như cũ.

Đặng Tiểu Nhàn nâng cao chén rượu hướng về mọi người, rồi ngửa cổ uống cạn, đoạn lên tiếng :

- Vãn bối có chuyện này kính mong chư vị tiền bối chỉ giáo. Vãn bối chưa hề có kinh nghiệm giang hồ, chuyến này đi hỏi tội Tạ Tiêu Thiên, giải cứu Chưởng môn các đại môn phái cùng với những tinh anh trong võ lâm chỉ được thành công, không cho phép thất bại, nên làm chuyện nào trước, chuyện nào sau mong chư vị tiền bối có lời chỉ giáo.

Một thoáng tĩnh lặng.

Thường Thắng Quân lên tiếng nói trước tiên :

- Lão hóa tử cho rằng chuyện cấp bách trước tiên là phải là cho rõ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên tàng thân nơi đâu mới có thể tính chuyện tiếp theo.

Mọi người gật đầu khen phải, ánh mắt không hẹn mà cùng hướng về phía Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương, Tiếu hòa thượng Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu và Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng.

Phí Đại Cương thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

- Nói ra thật là hổ thẹn. Bốn người chúng ta còn chưa thấy mặt của Nam Bút Tạ Tiêu Thiên, nói chi tới chuyện biết được chỗ tàng thân của y.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh bỗng hiện vẻ nghi ngờ, giọng nói có vẻ không tin :

- Xin hỏi Phí huynh, vậy thì huynh làm sao giao những người này đến tận tay Tạ Tiêu Thiên?

Tiếu hòa thượng Không Không Không vội cướp lời :

- Nói ra có lẽ chư vị không tin. Hắn là ai, dùng công phu gì, dùng dược vật gì làm mê mất bản tính của chư vị, thậm chí chư vị là ai, ta cũng không biết rõ. Bọn ta chỉ có nhiệm vụ đưa các vị đến bờ biển cực kỳ bí mật, sau đó đốt lửa làm hiệu, tự nhiên sẽ có một chiếc thuyền đến tiếp nhận. Khi trách nhiệm hoàn tất, tự có người đến đưa thuốc giải cùng với một đạo lệnh mới cho bọn ta, cứ theo những gì ghi trên đạo lệnh lại đi tới một địa điểm khác đợi lệnh tiếp theo.

Mọi người không ai ngờ Nam Bút Tạ Tiêu Thiên lại giảo hoạt đến như vậy, ai nấy đều phiền muộn chỉ lẳng lặng thở dài không nói.

Bầu không khí u tịch nặng nề.

Thu Hàn Vân chớp mắt liếc nhìn bốn người rồi hỏi tiếp :

- Xin hỏi Chưởng môn các đại môn phái đều do bốn vị đưa đi phải không?

Thần Đà Ất Hưu điểm nụ cười đoạn ôn tồn đáp :

- Không biết.

Thu Hàn Vân giật mình, mắt ngơ ngác nhìn họ.

Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng sợ gây ra sự hiểu lầm, vội lên tiếng giải thích :

- Thu nữ hiệp còn chưa biết, khi giao những người này vào tay ta, họ đều vận thọ y, dán giấy vàng che kín mặt. Hơn nữa trong đạo lệnh nghiêm cấm không cho phép lén nhìn xem thân thế của họ, việc không liên quan tới mình không ai muốn tự chuốc lấy phiền muộn, cho nên chúng ta không sao trả lời cho Thu nữ hiệp rõ được.

Thu Hàn Vân gật gù đáp :

- Hóa ra là như vậy.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên ánh lên tia nhìn kỳ lạ, cất tiếng hỏi Thượng Quan Lượng :

- Thượng Quan tiền bối, xin hỏi ai đã giao những người này cho tiền bối vận chuyển?

Thượng Quan Lượng vội vàng đáp :

- Mỗi lần mỗi người khác nhau, ta không thể nhớ được.

Đặng Tiểu Nhàn giật mình vội hỏi tiếp :

- Đã vậy làm sao để nhận ra đối phương?

Thượng Quan Lượng nói tiếp :

- Chỉ dựa vào tín vật mà thôi.

Nói xong Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng lấy từ trong túi ra một chiếc hồ lô bằng xích ngọc chế tác cực kỳ khéo léo tinh xảo.

Đặng Tiểu Nhàn mắt lộ kỳ quang, hấp tấp liền nói một hơi :

- Thủy hoàn sơn, sơn bao thủy, thủy tại sơn trung, sơn tại thủy trung.

Mọi người trố mắt ngạc nhiên ngó Đặng Tiểu Nhàn, không hiểu chàng đang nói gì.

Bốn người nghe vậy liền nhảy dựng lên, miệng thốt lên kinh ngạc :

- Tiểu huynh đệ, ngươi... ngươi làm sao mà biết được?

Đặng Tiểu Nhàn khẽ nhếch miệng như muốn cười, hữu thủ xòe ra, trong lòng bàn tay có một cái hồ lô nhỏ xíu, ánh ngọc chiếu ra xanh biếc, được chạm khắc cực kỳ tinh xảo, trông quý giá vô cùng.

Mọi người nhìn nhau thất sắc, trợn mắt há miệng hoảng kinh.

Tái Thế Nhân run lên bần bật, mặt đột nhiên biến sắc, nắm chặt Đặng Tiểu Nhàn, giọng thập phần kích động :

- Nói mau! Cái này ở đâu ra?

Đặng Tiểu Nhàn mỉm cười rồi đem chuyện Giang Thủy Hàn mạo danh chàng xông vào đại nội

hoàng cung giữa đêm khuya rồi hai người động thủ, đến chuyện lão nhân cổ quái nọ giải cứu cho Giang Thủy Hàn ra sao, tiếp đó lại bị thanh Mặc kiếm của chàng đâm một nhát xuyên thấu vào tim như thế nào, thuật lại cho mọi người nghe một cách minh bạch.

Mọi người nghe xong chợt hiểu ra, tất cả nỗi lo lắng trong lòng giờ đây hoàn toàn tan biến.

Tái Thế Nhân khóe mắt rớm lệ, buông tiếng thở dài, lẩm bẩm một mình :

- Sinh nhi không còn, con đã đi trước ta...

Đặng Tiểu Nhàn do đang mải suy nghĩ nên không hề chú ý đến cử chỉ, lời nói khác thường của Tái Thế Nhân.

Thanh âm Tái Thế Nhân quá nhỏ nên những người khác cũng không cách nào nghe rõ lão đang thì thầm những gì.

Đột nhiên Đặng Tiểu Nhàn chợt đứng phắt dậy, mỉm cười khoa chân, múa tay lớn tiếng nói :

- Ha ha... Ta thật là thông minh đệ nhất không sai.

Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tố đồng thanh cất tiếng hỏi :

- Ngươi... ngươi nói cái gì vậy?

Đặng Tiểu Nhàn cười ha hả đáp :

- Ta đã biết Nam Bút Tạ Tiêu Thiên ở đâu.

Mọi người cực kỳ hoan hỉ, nhất tề lên tiếng hỏi :

- Y đang ở đâu?

Đặng Tiểu Nhàn vội đáp :

- Ở nơi nào ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là ở trên một hòn đảo không thể nào lầm được.

Mọi người nghe đều vô cùng thất vọng.

Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My kẻ lườm người nguýt chàng, giọng ba người vang đến bên tai :

- Ngươi... ngươi làm trò quỷ gì vậy hả?

Đặng Tiểu Nhàn trợn mắt, giọng chàng cực kỳ nghiêm chỉnh :

- Ai mà làm trò quỷ! Ta tuy không biết Tạ Tiêu Thiên trốn ở nơi nào, nhưng ta nhất định sẽ tìm thấy. Hơn nữa y còn sai người đến đón chúng ta mà, tin hay không là tùy các người.

Phong Cái Thường Thắng Quân vừa bực tức vừa buồn cười, lạnh lùng lên tiếng hỏi chàng :

- Xú tiểu tử, cái miệng hôi của ngươi làm sao ta tin được. Bằng chứng ở đâu thử nói ta nghe!

Đặng Tiểu Nhàn nháy mắt quay về phía lão, nhăn mặt làm xấu rồi đáp :

- Nghĩa phụ, bằng chứng hả? Không cần đâu. Nhưng chỉ cần lão nhân gia chuẩn bị sẵn cho tiểu tử sáu bộ thọ y, tiểu tử nhất định sẽ dắt người tới gặp Tạ Tiêu Thiên mà thôi.

Sắc mặt Thường Thắng Quân âm trầm bất định, hồi lâu mới thấp giọng đáp :

- Được, ta sẽ lo đủ cho mi sáu bộ thọ y, nếu như mi dám cả gan bày trò lừa gạt lão hóa tử đây thì coi chừng ta cắt bỏ cái chỗ đội nón của mi đó.

Đặng Tiểu Nhàn lập tức so vai rụt cổ, ra vẻ sợ hãi, đoạn cười đáp :

- Kỳ thực mọi sự quá đơn giản. Tuy nhiên tất cả chúng ta đều phải mặc thọ y trên người, cố ý giả trang là đã bị dược lực mê hoặc thần trí, xong xuôi bốn lão tiền bối Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng dẫn chúng ta đến bãi biển bí mật nọ, nổi lửa làm hiệu, tự khắc sẽ có thuyền đến tiếp đón chúng ta. Khi mọi người đã đặt chân lên đảo mà vẫn không một ai hay biết, như vậy lẽ nào còn sợ không tìm được Nam Bút Tạ Tiêu Thiên ư?

Lúc này mọi người mới bật cười hể hả.

Trường Bạch Dã Tẩu Hải Trường Thanh vỗ vai Đặng Tiểu Nhàn, không ngớt lời tán dương chàng :

- Tiểu huynh đệ quả là kỳ tài trong thiên hạ, tâm trí võ công đều vượt xa chúng ta một bậc. Hải Trường Thanh này bình sinh không coi ai ra gì, nay ta phải bội phục tiểu huynh đệ thực sự.

Đặng Tiểu Nhàn khiêm tốn không dám nhận lời khen, đoạn quay sang nói với Tái Thế Nhân :

- Lão ca ca, hiện có Tuyết Liên Tử của Ngộ Thiền tiền bối, cùng Thái Ất Đại Hoàn đan của tiểu đệ, tin rằng lão ca ca nhất định có thể luyện thành thuốc giải. Khi lên đến đảo mọi người tạm thời án binh bất động, âm thầm dùng thuốc giải cứu Chưởng môn nhân các đại môn phái cùng tinh anh của võ lâm. Đợi sau khi họ khôi phục thần trí, lúc đó mới ra tay động thủ, không biết ý chư vị tiền bối thế nào?

Mọi người hết sức hân hoan, đồng thanh lên tiếng :

- Hảo ý, hảo ý! Nam Bút Tạ Tiêu Thiên nhất định cho rằng chúng ta đã bị dược vật làm mê mất bản tính, tùy ý hắn sai khiến mà không thể ngờ được.

Sự việc đã quyết định xong, mọi người đều thư thái hân hoan dưỡng sức chờ đợi, chuẩn bị thân thủ lên đường.

Ba người bận rộn nhất là Mai Đông Ni, Đặng Tiểu Nhàn và Tái Thế Nhân.

Mai Đông Ni được Tái Thế Nhân đả thông hai mạch nhâm đốc, truyền cho nàng các loại võ công tuyệt thế như Thái Âm Huyền Thiên Cương Khí, Lăng Hư Phi Độ, Tử Phủ Mê Tang rồi lại còn truyền thêm cho nàng tất cả bí quyết của Phật môn Giáng Ma đại pháp Vô Tướng thần công, một loại công phu quán tuyệt vô địch thiên hạ.

Quần hùng sau khi biết được quan hệ của Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tố và Lãnh Nguyệt My với Đặng Tiểu Nhàn, họ liền đem sở đắc võ công của mình truyền hết cho ba người. Kẻ thì truyền tâm pháp nội công, người thì dạy tuyệt kỷ sở trường, nên chỉ trong một thời gian rất ngắn, võ công của ba người đã tiến bộ vượt bực.

Mai Đông Ni bên ngoài nhu mì hiền hậu, song nội tâm cứng rắn vô cùng, nàng quyết chí tự tay thanh toán mối nhục với Giang Thủy Hàn chứ không nhờ tay người khác, do thế nàng ngày đêm miệt mài luyện tập võ công, lại có căn cốt vững vàng từ trước nên chẳng mấy chốc đã trở nên một trong số các cao thủ đệ nhất võ lâm không mấy ai sánh kịp.

Đặng Tiểu Nhàn nhân phẩm xuất chúng, võ công cao thâm vô tưởng, lòng dạ nhân hậu rộng như biển cả, cho nên được quần hùng cực kỳ mến phục, tranh nhau kết giao bằng hữu với chàng, cùng nhau đối ẩm đàm luận về tuyệt kỹ võ công.

Tái Thế Nhân ngoài việc truyền thụ võ công cho Mai Đông Ni, còn phải luyện thuốc cứu người, giải độc cho võ lâm thiên hạ nên càng bận bịu không sao tả xiết.

Mọi việc đã thành tựu, giờ khởi hành sắp sửa đến nơi.

Qua một hồi thương lượng bàn luận, mọi người quyết định đêm đi ngày nghỉ, lựa những tiểu lộ nơi hoang sơn u cốc để tránh lộ tông tích.

Đêm đã khuya, gió núi ào ào thổi tới.

Ba mươi con người giả chết ngang nhiên lên đường.

* * * * *

Bây giờ hãy nói một chút về Côn Minh.

Trước tiên phải nói sơ lược về thời tiết khí hậu của vùng này.

Mùa hạ không hề nóng bức, suốt ngày không có mấy giọt mồ hôi chảy xuống. Tiết đông chỉ hơi se lạnh, không cần dùng đến áo bông. Khí hậu quanh năm mát mẻ dễ chịu vô cùng, hoa tươi nở suốt bốn mùa trông đẹp mê người.

Côn Minh có ba thứ gọi là tam bảo: kẻ hầu, vân cước và đại đầu thái.

Vân cước và đại đầu thái không có gì đáng nói, chỉ có kẻ hầu là cực kỳ trân quý mà thôi. Bởi vì kẻ hầu không phải một thứ món ăn chế từ thịt gà mà là một côn trùng sinh sống trên nấm chỉ có ở Côn Minh mới mang một hương vị đặc biệt khó tả.

Đến Côn Minh thưởng thức các món ăn nhất định phải nghĩ đến Phổ Nhĩ trà, một loại danh trà nổi tiếng khắp thiên hạ của vùng Vân Nam.

Phổ Nhĩ trà trước đây chỉ dành riêng cho bậc đế vương thưởng thức, được đóng thành miếng hình tròn hoặc khối vuông, phía trên được ép nổi theo hình chữ “Phước Lộc Thọ”.

Nói Phổ Nhĩ trà là đặc sản của vùng Vân Nam, cố nhiên không có gì sai, song loại trà ngon xứng đáng được gọi là đệ nhất danh trà ở Vân Nam lại là Khô Đang trà.

Tên nó tuy không tao nhã cho lắm, song đó mới cực kỳ là loại trà kỳ trân dị bảo.

Tương truyền mỗi năm vào mùa hái trà, các cô nương hái trà còn trinh nguyên, nước da trắng hồng, đi lựa những lá trà, mầm trà còn tơi non rồi lén bỏ vào trong đáy quần mang về nhà, dùng âm khí cực thịnh của thiếu nữ ấp ủ mầm trà, sau khi tích được nhiều mới đem ra chợ bán. Loại trà này cực kỳ thích hợp với những nam nhân dương hỏa cực thịnh để điều hòa chân khí. Cho nên người vùng này tự cho rằng Khô Đang trà có hương vị vô cùng đặc sắc, quí giá bậc nhất trong thiên hạ.

Tổng đàn Phi Hổ bang uy trấn vùng Vân Nam Quý Châu, nằm trên đỉnh núi ngoại ô phía tây Côn Minh. Trừ con đường sơn lộ dành cho xe ngựa, khách bộ hành còn có một bến nước có thể đậu thuyền. Dòng nước từ trên chảy xuống, lúc trèo lên núi nhìn về thành Côn Minh xa xa, cảnh sắc hiện lên đẹp như bức tranh thủy mặc cực kỳ thơ mộng.

Ngày hội Vu Lan Bồn chính vào rằm tháng bảy, ánh đèn rực rỡ chiếu sáng Côn Minh trong bể người đông như kiến cỏ, trong thanh hầu như không có đêm khuya đen đặc, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Nhà nhà đều mời sư tăng đến gia đình mình làm lễ Vu Lan Bồn, niệm kinh thí thực cho các cô hồn ngạ quỷ, những chiếc thủy đăng sáng lấp lánh trên mặt nước.

Bang chủ Phi Hổ bang là Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh, chẳng những có võ công

tuyệt thế cao thâm vô tưởng, tính tình cuồng phóng không câu nệ tiểu tiết nhỏ nhặt nào mà còn chuyên làm chuyện nghĩa hiệp.

Vì tính tình phóng khoáng hào sảng nên bằng hữu khắp thiên hạ đều nức tiếng khen ngợi, cùng kết giao cố tri. Tổng đà Phi Hổ bang lúc nào cũng có võ lâm hiệp khách ngồi kín sảnh đường.

* * * * *

Trống trên lầu canh đã vang lên từng hồi.

Lúc này trời đã chuyển sang canh ba.

Đêm khuya như vậy, nhưng tại Tổng đàn Phi Hổ bang ánh đèn vẫn chiếu sáng như ban ngày.

Bỗng nhiên, trên con đường sơn đạo phía sau núi đột nhiên xuất hiện mấy bóng người, họ đưa mắt dò xét hồi lâu rồi đột ngột bay vút ra xa mấy chục trượng.

Không một ai có thể nhìn thấy. Giả như có chợt để ý cũng không tài nào biết được đó là thú chạy chim bay hay là người, bởi vì họ lướt quá nhanh, lẹ hơn sao xẹt, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của họ nữa.

Trước đây, trong vòng trăm dặm quanh Tổng đàn Phi Hổ bang được giới bị cực kỳ thâm nghiêm, cứ ba bước lại có người gác, năm bước lại có đội canh, đừng nói là người, ngay cả một con chim cũng khó mà bay qua lọt.

Tổng đàn Phi Hổ bang thường ngày vẫn ồn ào huyên náo, lúc này đáng lẽ phải càng nhiệt náo hơn nữa bởi vì hôm nay chính là ngày lễ giai kỳ mừng thọ của Phi Hổ bang Bang chủ Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh.

Điều cực kỳ quái lạ là đêm nay Tổng đàn Phi Hổ bang vắng lặng dị thường, mấy chục ngôi đình đài lầu gác xung quanh tuy đều treo đèn kết hoa, ánh sáng chiếu ra rực rỡ như ban ngày, nhưng lại không thấy một bóng người.

Hồi lâu sau, Thường Thắng Quân đang ẩn mình trong bóng tối không còn chịu nổi nữa, bèn quay lại liếc nhìn ra phía sau nói nhỏ với mọi người theo sau :

- Theo lời giang hồ đồn đại, Phi Hổ bang có vô số cao thủ hùng bá hai tỉnh Vân Quý, Tổng đàn giới bị cực kỳ chặt chẽ, tựa như tường đồng vách sắt bao quanh. Song hôm nay chợt thấy, xem ra cái lão Tư Mã Trường Thanh này hùng hổ xưng là Huyền Thiên Nhất Kiếm bất quá chỉ là hư danh mà thôi.

Thu Hàn Vân khẽ điểm nụ cười, nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Không phải vậy đâu. Mấy chục năm trước ta đã từng ghé qua nơi đây. Bang chủ Tư Mã Trường Thanh hùng tài đảm lược, khí độ phong lưu cao nhã hơn người. Tình hình đêm nay quả là lạ lùng. Chẳng lẽ nào...

Mọi người đều rúng động, vẻ mặt cực kỳ lo lắng bất an.

Hải Trường Thanh ôn tồn cất tiếng bảo :

- Đợi lão hủ thử xem một chút.

Chưa dứt lời đã nghe một tiếng “choang”.

Phút chốc mọi vật đều im lặng như cũ.

Lúc này mọi người bất ngờ biến sắc, vẻ mặt khẩn trương cảm thấy sự tình đã trở nên nghiêm trọng.

Hốt nhiên một tiếng hú dài vang lên, thanh âm tựa tiếng hổ gầm vút lên xé toang không gian tịch mịch trong đêm khuya, hồi âm dội lại vang vọng tứ phía nơi sơn cốc thanh âm kéo dài hồi lâu chưa dứt.

Tiếng gầm vang chưa kịp dứt, bóng người đã nhanh nhẹ lướt tới hơn điện xẹt.

Trên khung cửa chính của Tổng đàn Phi Hổ bang chợt hiện ra bóng một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, đó chính là Đặng Tiểu Nhàn.

Chàng đứng trước cánh cửa, hai tay ôm quyền thi lễ, tiếp đó lớn tiếng nói :

- Tại hạ Đặng Tiểu Nhàn, đêm khuya đến đây bái kiến thật là vạn bất đắc dĩ, mong được tiếp kiến Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã lão tiền bối Bang chủ của quý bang.

Bầu không khí trầm mặc lạnh lẽo như chết, không hề có tiếng hồi âm đáp lại.

Một tiếng la kinh ngạc vang lên.

Đặng Tiểu Nhàn bay vút lên nhẹ như một sợi lông hồng, thoáng chốc đã nhè nhẹ đáp xuống đứng trước đại sảnh. Khoảng cách từ khung cửa nơi chàng đứng cách đại sảnh đường khoảng hơn trăm trượng, thuật khinh công của chàng cao tuyệt, thật là hiếm có trong võ lâm, chả trách nào những người đang ẩn thân trong bóng tối biến sắc mặt, miệng trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Tái Thế Nhân, Thu Hàn Vân, Thường Thắng Quân, Lãnh Nguyệt My, Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, Hải Trường Thanh và các nhân vật khác sợ chàng rơi vào chỗ nguy hiểm, nên cũng vội thi triển khinh công bay theo sau.

Mọi người nghe thấy Đặng Tiểu Nhàn “Úy!” một tiếng kinh ngạc, vội thủ thế đợi sự biến xảy ra, bóng người nối đuôi nhau bay tuốt vào trong khách sảnh.

Nến chúc thọ vẫn lung linh tỏa sáng.

Hai vế đối do chính nét bút của đại thư pháp gia Trịnh Bản Kiều tự họa hàng chữ:

“Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn” đập ngay trước mắt mọi người.

Lễ vật mừng thọ chất cao như núi.

Nhưng chung quanh không hề có một bóng người, bởi vì tất cả mọi người đều đã tắt thở nằm ngổn ngang trên mặt đất, xung quanh bê bết những máu, có những vũng máu còn chưa kịp khô.

Mùi tử khí chết chóc bao trùm khắp đại sảnh.

Không khí u tịch ghê rợn cực kỳ khiến cho mọi người tựa như ngưng thở.

Quần hùng nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này đều phải rùng mình lạnh gáy, toàn thân bất giác run lên, đầu tóc dựng đứng trong lòng như vừa bị ai bóp nghẹt.

Đặng Tiểu Nhàn vội trầm giọng hô lớn :

- Lục soát mau lên!

Lệnh vừa thốt ra, quần hùng lập tức chia nhau ra đi lục soát khắp nơi.

Thi thể ngổn ngang trên nền đất, máu chảy lênh láng khắp nơi, tất cả các gia khách tại Phi Hổ bang tổng cộng không dưới một ngàn bảy trăm người đều bị chết một cách thê thảm. Một vụ thảm sát tập thể với thủ đoạn cực kỳ tàn ác chưa từng thấy trong giang hồ mấy chục năm nay. Đột nhiên Đặng Tiểu Nhàn dựng đứng, mắt long lên đỏ ngầu giận dữ, toàn thân run cầm cập, nước mắt tuôn ra như mưa, hai chân chàng chợt mềm nhũn như sắp chết vậy.

Mai Đông Ni và Lãnh Nguyệt My vội bước tới đỡ chàng, tay chân hai người bấn loạn, khóc không thành tiếng.

Bạch Hàng Tố vội nhào tới ôm chặt lấy chàng, rồi bật khóc nức nở.

Tái Thế Nhân thấy vậy vội trầm giọng bảo :

- Mau dìu hắn ngồi đây!

Nói xong, Tái Thế Nhân cũng vội ngồi xuống, song chưởng giơ ra áp vào Mệnh Môn phía sau

lưng Đặng Tiểu Nhàn.

Thời gian cạn chén trà trôi qua.

Đặng Tiểu Nhàn mới từ từ tỉnh lại rồi chợt òa lên một tiếng, bật khóc thảm thiết, miệng không ngớt rên rỉ :

- Lão quái ơi, người chết quá ư thảm thương như vậy! Tiểu tử cũng muốn chết theo, tại sao ta lại không đến sớm hơn một chút?

Lãnh Nguyệt My thấu hiểu tâm tình của chàng lúc này. Nàng biết rõ tình cảm gắn bó sâu đậm của Đặng Tiểu Nhàn và lão quái Nạp Vũ Xuân, từ nhỏ hai người sống với nhau như cha con. Thấy chàng đau khổ không thiết sống nữa, nàng chỉ còn biết cúi đầu rơi lệ, không còn biết an ủi chàng ra sao cho được.

Mọi người nghe chàng nhắc tới lão quái, họ đưa mắt ngơ ngác ngó nhau chẳng biết chàng nói đến người nào.

Đông Địch Thu Hàn Vân từ phía hậu viện chạy lại đẩy đám đông, hấp tấp tới trước mặt Đặng Tiểu Nhàn rồi bảo :

- Hài tử, Nạp Vũ Xuân không hề bị chết...

Đặng Tiểu Nhàn chồm tới nắm chặt cánh tay Thu Hàn Vân, vội vã hỏi :

- Cô cô không gạt Tiểu Nhàn chứ?

Thu Hàn Vân nhẹ nhàng quệt những giọt lệ trên má chàng, đoạn hỏi ngược lại :

- Cô cô có bao giờ lừa gạt ngươi chưa?

Đặng Tiểu Nhàn còn chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng Thường Thắng Quân vang lên :

- Chẳng những lão Nạp Vũ Xuân, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành không có trong số một ngàn bảy trăm thi thể nằm đây, mà ngay cả Bắc Đao Từ Bản Mộng, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị soái lĩnh ba toán kia cũng bặt vô âm tín, không biết đi về phương nào.

Đặng Tiểu Nhàn ngẩn người kinh ngạc.

Một thoáng trầm mặc trôi qua.

Hồi lâu, Đặng Tiểu Nhàn lộ vẻ nghi hoặc, ôn tồn nói :

- Không rõ họ đến chưa hay là còn đang trên đường?

Thường Thắng Quân vội đáp :

- Tính theo lộ trình họ đã đến đây từ lâu rồi.

Thình lình từ xa vọng lại thanh âm kinh ngạc.

Mọi người đang lo lắng chợt nghe Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình lớn tiếng nói :

- Đó là tiếng kêu của Bạch Cốt Thần Quân Đào Nhất Vĩ và Phật môn đệ nhất cao thủ Ngộ Thiền. Chúng ta đi ngay tới đó xem thử.

Ma Y Quán Đạo Ngưu Đoan Đình vừa nói dứt lời, song cước điểm xuống đất, thân hình xẹt đi nhanh như điện lao vút ra ngoài sau.

Mọi người không dám chậm trễ, vội vàng phóng theo.

Ánh trăng lạnh lẽo từ trên cao chiếu xuống, làn gió đêm vi vu thổi nhẹ, vạn vật chìm đắm trong tĩnh lặng, những con đom đóm lập lòe trong đêm đen.

Phía trước vách đá sau núi, một lão nhân râu tóc trắng bạc đang ngồi xếp bằng, mặt quay vào phía vách đá, mình vận chiếc trường bào màu đỏ, dáng người cao lớn chống kiếm trước mặt, ngồi yên bất động trông như một lão tăng đang tham thiền nhập định.

Đào Nhất Vĩ và Ngộ Thiền chạy như bay tới trước mặt quần hùng, đoạn chỉ vào lão nhân đang ngồi quay mặt vào vách đá, đồng thanh nói lớn :

- Các người xem...

Quần hùng ngước mắt nhìn lên. Bởi vì lão nhân đó ngồi úp mặt vào vách đá nên không tài nào thấy được mặt thật của lão, cũng chẳng rõ danh tính của lão là gì, tại sao lại ngồi một mình úp vào vách đá trong đêm khuya như vậy?

Lát sau, Đông Địch Thu Hàn Vân đột nhiên tách ra khỏi đám đông, ôn tồn cất tiếng :

- Tư Mã huynh, từ lúc giã biệt đến giờ vẫn được mạnh giỏi chứ? Không biết có còn nhớ đến cố nhân Thu Hàn Vân này không?

Quần hùng nhìn nhau thất sắc. Thì ra đó chính là Bang chủ Phi Hổ bang uy trấn hai tỉnh Vân Quý, Tư Mã Trường Thanh, biệt hiệu Huyền Thiên Nhất Kiếm.

Mọi người lờ mờ hiểu ra Phi Hổ bang đang gặp sự biến cố không may, một ngàn bảy trăm người

không còn một ai may mắn sống sót, chẳng lẽ lão đường đường là Bang chủ Phi Hổ bang lại có thể ngồi một mình úp mặt vào vách đá ung dung như vậy được sao?

Đông Địch Thu Hàn Vân nói tiếp :

- Tư Mã huynh, quý bang chẳng may gặp tai kiếp lớn lao, lẽ nào huynh có thể...

Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh vẫn như chẳng nghe thấy gì, bất động tại chỗ không hề động đậy.

Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên hé lộ tia nhìn kỳ lạ, đưa tay chỉ vào vách đá nơi Tư Mã Trường Thanh đang ngồi bất động, rồi lớn tiếng nói :

- Xin chư vị nhìn kìa.

Quần hùng vội ngước mắt nhìn kỹ, thấy trên vách đá cứng rắn có hàng chữ do người dụng nội lực thi triển Kim Cương chỉ khắc lên vách đá, nét chữ uốn lượn như rồng bay phượng múa.

Văn viết:

“Tư Mã Trường Thanh ta đây bảy tuổi luyện kiếm, mười năm sau thành tựu, sáng lập ra Phi Hổ bang, hành hiệp giang hồ, tung hoành chốn võ lâm suốt bốn mươi năm. Nào ngờ, một phút sai lầm đi vào đường gian, cùng cấu kết với Nam Bút Tạ Tiêu Thiên mưu đồ bá chủ giang hồ, lãnh tụ võ lâm, khống chế Chưởng môn nhân các đại môn phái cùng với tinh anh trong võ lâm thiên hạ. Lúc sắp thành công, nào ngờ Tạ Tiêu Thiên lòng lang dạ sói, ngầm hạ độc thủ khiến cho bang phái tan nát, gia tộc tiêu vong. Hối hận thì đã trễ, muốn khóc không còn lệ, hổ thẹn không dám thấy mặt đồng đạo võ lâm, càng không có mặt mũi nhìn phụ lão hai tỉnh Vân Quý, bèn tự đoạn tâm tuyệt mạch. Trước khi chết lưu vài chữ lại để cảnh cáo hậu sinh không được theo vết xe đổ của ta”.

Lúc mới bắt đầu nét chữ cứng rắn, khắc sâu vào đá, nhưng đến hai dòng cuối cùng nét chữ xiêu vẹo, tâm lực đã tổn nên không cách nào khiến cho nét bút ngay ngắn thẳng hàng như trước.

Quần hùng xem xong không khỏi buông tiếng thở dài. Không ai ngờ rằng một nhân vật hào hùng tiếng tăm lẫy lừng trong thiên hạ, bá chủ hai tỉnh Vân Quý chỉ vì một thoáng sai lầm đã lạc vào đường mê.

Thật là một thoáng sai lầm ôm hận thiên thu, chết không nhắm mắt được.

Quần hùng thương tiếc đào huyệt chôn cất tử tế, đoạn dựng mộ bia làm dấu.

Bất ngờ, tiếng đao vang lên chát chúa.

Những luồng ngân quang lóa lên trông thật nhức mắt, những tiếng hò hét lồng lộng bên tai hồi lâu không ngớt.

Đặng Tiểu Nhàn nghe giọng đoán biết phương vị vội bay vút lên không, lao về hướng rừng thông bên trái phái sau ngọn núi lẹ hơn sao sa điện xẹt.

Bóng người vút tới, thân hình lao đi nhanh như luồng điện chớp.

Quần hùng vội vàng bay theo sau Đặng Tiểu Nhàn.

Chương 35: Phong Tỏa Lạc Diệp

Ánh đao kiếm chớp lên, tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc.

Chưởng phong chỉ ảnh cuộn vào nhau. Dưới ánh trăng phía trong khu rừng thông, ba vị Phật môn nữ ni đang liều chết giao đấu cùng với ba gã đại hán, hai bên say máu quyết liệt xuất chiêu mong hạ gấp đối phương.

Bỗng nhiên có tiếng chim vỗ cánh bay trong gió, một con chim câu trắng xám từ trong tay một hán tử vỗ cánh bay lên, nháy mắt đã vút lên không trung.

Vị lão ni thấy vậy hai mắt đỏ ngầu, tức tối đánh ra một chưởng bức bách hán tử phải thoái lui, song cước lão ni điểm mạnh xuống đất vọt mình lên không, cánh tay phải lẹ làng vươn ra định bắt lấy con chim câu nọ.

Tên hán tử này cất tiếng cười lạnh, lắc vai nhún mình, thân hình y như tia chớp, song chưởng lẹ như điện xẹt đột ngột xông lại phía lão ni.

Lão ni la lên thất kinh vội xoay ngược hữu thủ xuất chưởng nghênh đón thế chưởng của hán tử nọ, tả thủ vươn tới tiếp tục chụp lấy con chim câu.

Song chưởng chạm nhau.

Ầm...

Một tiếng nổ lớn vang lên, cuồng phong bốc lên từng đợt.

Hán tử và lão ni hầu như đồng thời rơi mình xuống đất.

Hán tử nọ ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

Còn lão ni mặt mày xám ngắt, giậm chân thở dài, miệng lẩm bẩm :

- Tội quá, tội quá. Chỉ vì bần ni nhất thời sơ suất mà không biết bao người sẽ mất mạng vô ích, oán thán trầm nơi đáy biển.

Chợt nghe một tiếng hú dài, thanh âm như muốn xé rách màn đêm. Tiếp đó một luồng ô quang đen kịt xẹt thẳng lên không lẹ hơn tên bắn.

Phựt...

Tiếng chim kêu lên thảm thiết, máu tươi bắn xuống như mưa.

Ô quang vừa tắt, tiếng vỗ cánh cũng không nghe thấy nữa.

Bịch...

Con chim câu trắng xám đã rơi xuống đất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến ba tên hán tử cùng với ba vị nữ ni đồng thời ngây người đứng lặng, vội vã ngước mắt ngó lên.

Chỉ thấy từ trên không trung một thiếu niên mặc bộ ngân sam trắng muốt từ từ đáp xuống mặt đất. Mặt ngọc trắng sáng, đôi môi đỏ hồng, răng trắng mịn, tư thái văn nhã đứng sừng sững giơ tay gỡ con chim câu đang vướng vào gậy trúc.

Lão ni cực kỳ phấn chấn, chắp hai tay lại miệng không ngớt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Hai nữ ni trẻ tuổi len lén liếc nhìn Đặng Tiểu Nhàn, đôi gò má ửng đỏ xấu hổ cúi đầu xuống.

Đặng Tiểu Nhàn cảm thấy kỳ quái, bất ngờ thấy ba tên hán tử cùng vung đao xông tới, nét mặt giận dữ, trầm giọng chửi mắng :

- Xú tiểu tử chết tiệt, mi thật cả gan uống mật gấu, ngang nhiên đến đây làm hỏng đại sự của gia gia mi. Nếu không phân thây mi làm vạn mảnh thật không thể nào hết được nỗi hận của bọn ta. Tiểu tử mi hãy nạp mạng...

- Tiểu thí chủ cẩn thận...

- Lão ni yên tâm, ba cái đồ phế vật này làm gì được tại hạ.

Lão ni và Đặng Tiểu Nhàn đối đáp với nhau như vậy đã kích động hung tính của ba hán tử nọ, ba tên này gầm lên một tiếng, đoạn vung đao múa kiếm lẹ hơn điện xẹt xông về hướng Đặng Tiểu Nhàn đang đứng.

Chàng cau mày trầm giọng quát lớn :

- Khoan đã! Tam vị phải chăng là thủ hạ của Nam Bút Tạ Tiêu Thiên?

Ba tên hán tử rúng động nhất tề hét vang :

- Con chó nhỏ kia, mi đã biết như vậy thì đừng mong tam gia tha mạng cho mi đâu.

Đặng Tiểu Nhàn lóe lên tia nhìn dữ dội, hai mắt chiếu ra hai luồng điện trợn trừng nhìn ba tên hán tử hồi lâu không chớp.

Ba hán tử đụng phải tia nhìn của Đặng Tiểu Nhàn bất giác rùng mình kinh sợ thoái lui ra sau một bước.

Đặng Tiểu Nhàn cười lạnh một tiếng rồi bảo :

- Các hạ có mắt như mù, sắc mặt hôn ám, chẳng lẽ không thấy Diêm vương sắp tiếp đón tam vị hay sao? Hãy xem ta động thủ đây.

Đao quang lấp lánh, kiếm ảnh trùng trùng bao phủ.

Tiếng cười lạnh lùng cất lên, tiếng kêu gào thảm thiết vọng tới.

Chỉ trong chớp mắt lại trở lên yên lặng tĩnh mịch.

Đặng Tiểu Nhàn ung dung tra kiếm vào vỏ, hai tay chắp sau lưng, thần thái cực kỳ nhàn nhã tựa hồ như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ba tên hán tử đôi mắt trợn tròn, thân hình không ngừng dao động.

Lão ni đưa mắt ngó Đặng Tiểu Nhàn giọng cực kỳ lo lắng :

- A di đà Phật, tiểu thí chủ trừ ác phải trừ tận gốc chớ nên dung tình thả hổ về rừng.

Đặng Tiểu Nhàn chỉ mỉm cười không đáp.

Thốt nhiên, bịch... bịch... bịch...

Ba tên hán tử nhất loạt ngã nhào xuống đất, hồn bay về cõi u minh quỷ phủ.

Ba vị nữ ni ngây người lặng im.

Những nhân vật theo sau chàng cũng ngẩn người chết lặng.

Bởi vì họ không biết Đặng Tiểu Nhàn xuất thủ thế nào, ngay cả ba tên hán tử nọ cũng không rõ mình chết cách nào, cứ mơ mơ hồ hồ phiêu diêu vào u minh quỷ phủ.

Thanh kiếm của Đặng Tiểu Nhàn đâm vào giữa ngực của ba tên hán tử giống hệt nhau không sai một ly.

Bầu khí tĩnh mịch bao trùm.

Lão ni nhìn Đặng Tiểu Nhàn không chớp mắt, đột nhiên mặt bà rạng rỡ bước lên, gập gối quỳ xuống trước mặt Đặng Tiểu Nhàn cúi đầu xuống hô lớn :

- Lão nô khấu đầu bái kiến ấu chúa.

Hai nữ ni trẻ tuổi cũng quỳ mọp xuống đất bái lạy.

Đặng Tiểu Nhàn giật mình kinh ngạc, chàng chợt nhớ đến cảnh tượng đêm mưa trong tòa miếu đổ nát, lập tức mặt chàng đỏ bừng xấu hổ không kìm được vội đưa mắt liếc Tịnh Quả và Tịnh Nhân đang quỳ phía sau lão ni, vừa lúc Tịnh Nhân và Tịnh Quả cũng len lén liếc về phía Đặng Tiểu Nhàn. Ánh mắt ba người gặp nhau, khuôn mặt cả ba đều đỏ lên vì thẹn vội cúi đầu xuống.

Bạch Hàng Tố thấy vậy trong lòng bực tức, giậm chân tức tối quay lưng bước đi.

Chàng cảm thấy thất lễ, vội định thần lại đưa tay đỡ lão ni đứng dậy đoạn lớn tiếng nói :

- Sư thái không nên làm vậy, lẽ nào người lại làm cho tại hạ khó xử?

Lão ni thở dài đoạn ôn tồn bảo :

- Lão nô từ ấu thơ đã theo chân chúa công, chúa mẫu. Ơn của nhị vị đối với ta trọng hơn núi, lão nô tuy đã ẩn mình nơi cửa thiền nhưng ơn sâu nặng của chủ cũ vẫn không lúc nào dám quên. Song không biết ấu chúa đang đêm khuya đến Tổng đàn Phi Hổ bang có chuyện gì? Những người sau lưng chắc phải có lai lịch thân thế lớn lắm, có thể dẫn kiến cho lão nô được biết không?

Đặng Tiểu Nhàn vội dẫn tiến lai lịch của từng người một cho lão ni nghe qua một lượt.

Lão ni gật đầu mỉm cười nói :

- Xin ấu chúa an tâm, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành, Lão quái Nạp Vũ Xuân, Bắc Đao Từ Bán Nông, Cái bang Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Trì Cái Hoa Thập Lang, Thần Đao Trịnh Chính Nhân, Quỷ Ảnh Tử Sở Bưu, Thiên Long bát tướng, Hồi Bộ Chi Vương Mục Lặc Trác Mộc cùng với đại diện các đại môn phái chẳng những an toàn mà lúc này có lẽ đã âm thầm xâm nhập vào nơi trọng yếu của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Đặng Tiểu Nhàn nghe vậy, nét mặt hân hoan, nói không kịp thở :

- Tại sao sư thái lại biết rõ như vậy?

Lão ni khẽ điểm nụ cười nói tiếp :

- Bởi vì tất cả đều do lão nô an bài sắp xếp cả.

Quần hùng nghe vậy không khỏi kính phục nhất tề hô :

- Sư thái thần cơ diệu toán khiến người ta cực kỳ bội phục.

Lão ni lắc đầu lên tiếng tiếp tục :

- Chư vị quá xem trọng bần ni, chúa công nhà ta đã biết Nam Bút Tả Tiêu Thiên âm thầm cấu kết với Huyền Thiên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh Bang chủ Phi Hổ bang từ lâu gây hại cho võ lâm nên đã ngầm bố trí người giám sát bọn chúng. Nhất cử nhất động của chúng chúa công nhà ta đều nắm rõ như lòng bàn tay, chỉ cần đợi thời cơ đến sẽ tung lưới bắt trọn bọn chúng. Bần ni bất quá chỉ là kẻ phụng mạng thi hành mà thôi.

Đặng Tiểu Nhàn hoan hỉ ra mặt, hấp tấp hỏi :

- Nói như vậy gia phụ vẫn còn bình an phải không?

Lão ni nhìn chàng rồi cười ha hả đáp :

- Chúa công ta cơ trí siêu phàm, võ công cái thế. Tin rằng khắp trong thiên hạ không ai có thể đụng đến người, xin ấu chúa cứ yên tâm.

Thu Hàn Vân trầm tư hồi lâu cuối cùng nhịn không được bèn hỏi :

- Thỉnh vấn sư thái, không biết Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp hiện giờ ở đâu?

Lão ni điềm nhiên cười đáp :

- Bần ni tin rằng không quá năm ngày nữa Thu nữ hiệp nhất định sẽ trùng phùng với chúa công ta tại nơi dị địa.

Thu Hàn Vân thẹn đỏ mặt, im lặng không nói nữa.

Đặng Tiểu Nhàn chợt đưa ống trúc mà chàng gỡ ra từ dưới chân chim bồ câu, thái độ vô cùng cung kính đặt vào tay lão ni.

Lão ni tiếp lấy ống trúc đoạn bóp nhẹ một cái rồi tung ra, ống trúc nát tan thành nhiều mảnh bay phất phơ trong gió.

Đặng Tiểu Nhàn hết sức kinh ngạc điểm nụ cười hỏi :

- Xin hỏi sư thái, vật... vật này... quan trọng lắm hay sao?

Lão ni khẽ thở dài ôn tồn đáp :

- Ấu chúa không biết rõ, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành, Bắc Đao Từ Bán Nông, Bang chủ Cái bang Thạch Lệnh Nguyên, Mặc Lặc Trác Mộc lên thuyền âm thầm vào cô đảo nơi Tả Tiêu Thiên ẩn náu, không biết tại sao mà Thái Cực môn Nguyễn Thị tam huynh đệ, tay chân thân tín của Tả Tiêu Thiên lại phát giác ra được nên dùng chim câu đưa thư phi báo cho y. May nhờ ấu chúa đến đây kịp thời nếu không thì hậu quả thật không sao lường hết được.

Tiếp đó lão ni hỏi Đặng Tiểu Nhàn về hành trình sắp tới. Đặng Tiểu Nhàn vội đem kế hoạch của mình ra nói rõ cho lão ni nghe một lượt.

Lão ni nghe xong gật đầu khen ngợi diệu kế của chàng rồi nói với mọi người :

- Trời sắp sáng rồi, hành động của chư vị tất sẽ làm người ta nghi ngờ. Thái Hoa am là căn cứ địa của bần ni tại Côn Minh cách đây cũng không xa mấy, chư vị có thể theo bần ni về đó để nghỉ ngơi, dùng tạm cơm chay. Còn thọ y và giấy vàng che mặt bần ni sẽ lệnh cho tiểu đồ lo liệu. Khi màn đêm buông xuống chúng ta sẽ tiếp tục hành động cũng chưa muộn. Không rõ ý chư vị như thế nào?

Quần hùng vui vẻ ra mặt, gật đầu khen phải.

Tịnh Quả và Tịnh Nhân thừa lúc mọi người không chú ý bèn liếc xéo Đặng Tiểu Nhàn rồi thấp giọng hỏi :

- Bộ ngươi không có mắt hay là đui rồi?

Đặng Tiểu Nhàn không dám ngó ngang đáp nhỏ :

- Đâu có.

Tịnh Nhân, Tịnh Quả khẽ mấp máy môi giọng trở lên u oán :

- Vậy... vậy thì sao ngươi không dám ngước nhìn hai ta?

Đặng Tiểu Nhàn thoáng giật mình vội đáp :

- Sợ gây ra phiền phức...

Đặng Tiểu Nhàn chưa kịp nói hết câu, cánh tay chàng đột nhiên đau nhói thấu buốt tới tim gan, chàng quay đầu lại đã thấy Bạch Hàng Tố đứng bên cạnh nhéo chàng một cái.

Tịnh Nhân và Tịnh Quả bật cười hì hì nhăn mặt làm xấu rồi lên tiếng trêu chọc :

- Mấy cái phiền phức đã đến thật rồi đó.

Lãnh Nguyệt My cùng Mai Đông Ni cũng đã đứng bên cạnh chàng không biết từ lúc nào.

Nói vừa dứt lời, hai người đã lẹ làng lướt đi phút chốc đã mất tăm tích.

Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni, Bạch Hàng Tố sắc mặt trở lên lạnh giá, ánh mắt bực bội lạnh lùng nhìn xoáy vào mặt chàng.

Đặng Tiểu Nhàn hết nhìn người này lại ngó người kia trong lòng vô cùng lo ngại rồi chợt bảo ba người :

- Các... các người cứ trợn mắt ngó ta làm chi, mắt ta đâu có liếc ngang liếc dọc đâu. Người ra nói quả không sai chút nào, hễ gặp mấy cô nương xinh đẹp là xui tận mạng.

Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni và Bạch Hang Tố cúi gập người cười đau bụng, lát sau ba người cùng đưa ngón tay dí vào trán chàng rồi đồng thanh mắng yêu :

- Ngươi đó hả? Chỉ... chỉ được cái lẻo mép...

* * * * *

Những đợt sóng không ngừng vỗ vào bờ, thanh âm tựa như sấm động, gió đêm thổi mạnh, bầu trời tối đen không một bóng trăng ánh sao.

Tiếng sáo vút lên nghe chói tai, hòa lẫn với tiếng thanh la cực kỳ âm trầm.

Những bóng ma từ xa tiến lại gần.

Bỗng nghe, tách...

Một cột khói bốc thẳng lên trời, ánh lửa sáng rực chiếu sáng trong màn đêm dày đặc.

Một thoáng im lặng.

Ánh lửa đột ngột sáng lên liên tục, ba mũi tên lửa từ trên mặt biển phía xa xa đồng loạt vọt thẳng lên không trung Bùng...

Những tiếng nổ lớn vang lên trong khoảng không tối đen. Ánh lửa đột ngột lóe sáng soi trên mặt biển sáng rực như ban ngày.

Quần hùng thấy vậy trong lòng cũng thoáng kinh động thầm nghĩ:

“Xem ra Nam Bút Tả Tiêu Thiên cũng có chỗ hơn người chứ chẳng phải chỉ có hư danh. Tất cả mọi sự đều được y an bài tính toán hết rồi, chúng ta phải cẩn thận mới được”.

Sáu chiếc thuyền cùng căng buồm phăng phăng lướt tới càng lúc càng gần.

Trên đầu mũi thuyền đột nhiên chớp lên năm lượt.

Bùng...

Ầm...

Năm viên đại pháo từ trên thuyền bay vút qua đầu rớt xuống phía sau lưng quần hùng một khoảng xa.

Năm tiếng nổ lớn vang lên kinh thiên động địa, khói sương tỏa ra mù mịt che kín mọi vật.

Quần hùng vẫn đứng im bất động.

Thuyền chưa cập bến thanh âm đã theo gió truyền tới trước :

- Thủy hoàn sơn.

Lục Chỉ Cầm Ma Phí Đại Cương vội cao giọng đáp :

- Sơn bao thủy.

Thanh âm lại tiếp tục vọng tới :

- Thủy tại sơn trung.

Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng vội lớn tiếng đáp :

- Sơn tại thủy trung.

Bóng người lướt tới trên mũi thuyền lớn xuất hiện, một hán tử trung niên hai mắt sáng rực nhìn qua đám đông một cái rồi chỉ tay lên bờ lạnh lùng hạ lệnh :

- Báo danh rồi lên thuyền.

Lục Chỉ Cầm Ma Phí Đại Cương khom mình đáp :

- Thuộc hạ Phí Đại Cương.

Tiểu hòa thượng Không Không Không cũng khom mình nói :

- Thuộc hạ Không Không Không.

Thần Đà Ất Hưu cũng cúi rạp người xuống cung kính đáp :

- Thuộc hạ Ất Hưu.

Tý Bất Quá Ngọ Thượng Quan Lượng cúi đầu thi lễ đáp :

- Thuộc hạ Thượng Quan Lượng.

Hán tử trung niên quét mắt ngó bốn người khẽ gật đầu hài lòng lạnh lùng ra lệnh :

- Lên thuyền mau.

Nỗi lo lắng trong lòng quần hùng nãy giờ đến đây mới được giải tỏa.

Tiếng sáo cùng tiếng thanh la dẫn đường lại vang lên, đoàn người tuần tự bước lên thuyền.

Sóng vỗ ì ầm.

Cánh buồm lướt gió di động ra xa, xa dần.

Tất cả mọi vật chìm trong yên tĩnh như cũ.

* * * * *

Tiếng gà gáy sáng vang lên, phương đông dần dần chuyển sang màu trắng.

Thanh âm cao vút cất lên dẫn đường, tiếng thanh la đi sau đoạn hậu.

Quần hùng đi theo Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quan Lượng rời thuyền lên bờ.

Vượt qua bãi cát đi về phía trước mấy dặm, thấy một ngọn núi cao có những bậc thang dẫn lên trên, đi được chừng ngàn bậc có lẽ dựng tới trời xanh, sóng biển rì rào bên tai.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, toàn bộ đảo thu vào trong mắt, tâm thần đột nhiên cảm thấy cực kỳ sảng khoái. Cảnh đẹp mê ly, sơn thủy hữu tình khiến người ta cực kỳ thích thú.

Một dãy núi bao quanh cái hồ rộng khoảng trăm dặm, mặt nước trong suốt nhìn thấu tới đáy, bọt nước trắng xóa không ngừng vỗ vào bờ bắn tung tóe.

Chung quanh bờ hồ cây cỏ xanh tươi, kỳ hoa dị thảo tranh nhau đua nở khiến người ta mê mẩn tâm hồn.

Thuận thế đi xuống tốc độ cành lẹ hơn, chớp mắt mọi người đã đến mảnh đất bằng phẳng cạnh bờ

hồ.

Thình lình, bóng người lẹ làng lướt tới, tiếng cười khoái trá vang lên. Nam Bút Tả Tiêu Thiên dẫn theo một đám đông, đưa mắt ngó Phí Đại Cương, Không Không Không, Thần Đà Ất Hưu, Thượng Quang Lượng cười lớn tiếng khen :

- Tốt, tốt lắm! Bốn vị đến vừa kịp lúc. Hãy tạm thời lùi qua một bên xem bản tòa xử tội cường địch.

Tiếp đó tiếng thanh la vang rền, tiếng sáo vút lên như muốn xé rách màng nhĩ. Hơn một trăm thi thể mình khoác thọ y mặt dán giấy vàng, xếp thành hàng đi ra bày theo hình chữ nhất đứng kín hai bên tả hữu.

Tiếng chuông, trống nhất tề vang lên.

Ba tiếng pháo hiệu rền vang.

Quần hùng nghĩa hiệp vội theo Mục Lặc Trác Mộc, Bách Vạn Hóa Tử Trình Lão Nhị, Bắc Đao Từ Bán Nông, Bang chủ Thạch Lệnh Nguyên, Tây Đổ Nguyễn Đại Thành chầm chậm bước ra.

Tả Tiêu Thiên phẩy tay hú lên một tiếng dài, môn nhân đệ tử đã lũ lượt xuất hiện khắp tứ phía bao vây quần hùng vào chính giữa, đao kiếm tua tủa lấp lánh dưới ánh dương quang.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên đưa mắt ngó quần hùng nghĩa hiệp rồi ung dung cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Xin hỏi chư vị có thể nắm được mấy phần thắng?

Hồi Bộ Chi Vương Mục Lặc Trác Mộc cau mày cất tiếng cười lớn giọng sang sảng :

- Tả Tiêu Thiên, không phải mãnh long không quá giang, chúng ta đến đây đã có tâm quyết đấu sinh tử cần chi phải hỏi đến thắng bại.

Nam Bút lạnh lùng nhếch môi cười, đoạn nói tiếp :

- Vương gia hào khí ngút trời không khác năm xưa nhưng mà Tả Tiêu Thiên này đã có cách làm cho chư vị phải bó tay thúc thủ chịu trói, chư vị hãy nhìn đây.

Tả Tiêu Thiên vung tay ra hiệu lập tức môn nhân đệ tử đã gỡ bỏ miếng giấy vàng che mặt các thi thể, để lộ ra bộ mặt thật của họ. Quần hùng nghĩa hiệp ngước mắt nhìn lên, ai nấy đều rùng mình bởi vì trong số các Chưởng môn nhân các đại môn phái trong võ lâm này còn có Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp, người được coi là thái sơn bắc đẩu trong võ lâm lúc này cũng tựa như một xác chết đang đứng ở đó, ánh mắt đờ đẫn trì độn, sắc mặt trắng bệch đứng im lìm bất động hai tay buông thõng

xuống.

Đại diện các môn phái thấy vậy trong lòng cực kỳ đau đớn, tức giận chỉ vào mặt Tả Tiêu Thiên nạt lớn :

- Tả Tiêu Thiên, mi thật là đê tiện bỉ ổi, chúng ta quyết liều mạng với ngươi.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên hết sức đắc ý cười ha hả lớn tiếng :

- Chư vị hãy nhìn đây, tinh anh võ lâm, hào kiệt giang hồ, tất cả đều nằm trong tay Tả Tiêu Thiên này. Các vị muốn liều mạng ư! Ha... ha... ha... Thật là châu chấu đá xe, điên rồ mộng ảo, họ đều đã bị ta dùng dược vật làm mê mất bản tính nhưng võ công vẫn không bị phế bỏ. Ta muốn coi đồ tôn đồ tử các ngươi sẽ giao đấu đối kháng với các Chưởng môn nhân ra sao, nếu như không may chư vị bị chết dưới tay các quý Chưởng môn nhân như vậy thì thời may cho các ngươi, còn nếu như quý Chưởng môn nhân bị các ngươi đả thương vậy thì các ngươi phạm tội sát sư diệt thầy. Lúc đó cho dù ta tha cho các ngươi song sợ rằng các huynh đệ đồng môn quết không dung tha cho các ngươi. Ha... ha... ha!...

Nam Bút Tả Tiêu Thiên vung nhẹ hữu thủ làm hiệu tiếng đoản địch thanh la lại tiếp tục nổi lên, Chưởng môn nhân các đại môn phái sắc mặt trơ trơ vô cảm từ từ bước về phía quần hùng nghĩa hiệp.

Quần hùng nghĩa hiệp kinh sợ há hốc mồm, mắt trợn tròn, mồ hôi toát ra lạnh ngắt, chân tay luống cuống không biết làm sao cho được đành phải lui dần ra sau. Nam Bút Tả Tiêu Thiên thấy vậy vô cùng đắc ý soái lĩnh thuộc hạ từ từ đi theo phía sau lưng các Chưởng môn nhân.

Lúc này Đặng Tiểu Nhàn tóc tai dựng đứng, máu huyết dồn lên tức ngực đang muốn ra tay hành động chợt nghe thanh âm lão ni vang lên bên tai :

- Ấu chúa cứ an tâm đừng nóng vội làm gì, tinh anh võ lâm, Chưởng môn nhân các đại môn phái đã được chúa công âm thầm giải cứu đã khôi phục bản tính nhưng vẫn cứ phải làm thinh giả câm giả điếc để cho Tả Tiêu Thiên không phòng bị sẽ lập tức xông tới giết hắn, chúng ta hãy cứ bình tĩnh đợi xem màn kịch sắp đến lúc hay rồi đó.

Đặng Tiểu Nhàn nghe đến đây trong lòng vô cùng sung sướng vội thầm thì với hai bên tả hữu :

- Mau lên, chúng ta hãy vòng ra sau lưng Tả Tiêu Thiên chặn đường lui của y để cho gậy ông đập lưng ông.

Bất ngờ...

Bóng người lao tới.

Một thiếu niên mình vận chiếc áo dài quá gối màu lam nhạt, tay cầm ngân bút lấp lánh ánh bạc bay

tới trước mặt Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương đoạn trầm giọng nói :

- Đặng Tiểu Nhàn đâu!

Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương dồn sức vào hai cánh tay thủ thế đợi sẵn, trầm sắc mặt đáp :

- Không biết!

Thiếu niên áo xanh trợn trừng hai mắt, nổi cơn thịnh nộ đang định xuất thủ đột nhiên sau lưng hắn vang lên một tràng cười lạnh lùng nghe rợn cả người, tiếp đó có tiếng thét lớn :

- Giang Thủy Hàn, hãy nằm xuống!

Một luồng chưởng phong lẹ như điện xẹt nhằm vào sao gáy Giang Thủy Hàn thốc tới.

Sự việc quá bất ngờ, Giang Thủy Hàn tuy đã nhanh lẹ tránh qua một bên song vẫn bị luồng chưởng phong quét trúng.

Thân hình y loạng choạng thiếu chút nữa đã ngã nhào xuống đất. Y vô cùng kinh hãi vội lao mình tới trước rồi lắc vai nhún mình bay vọt lên không.

- Quay lại!

Bùng...

Một âm thanh chấn động vang lên, Giang Thủy Hàn tựa như biết nghe lời, lăn tròn trở về chỗ cũ.

Trước mặt hắn là một thi thể gầy ốm mình mặc thọ y trên mặt gián mảnh giấy vàng phủ kín.

Giang Thủy Hàn đứng bật dậy, mắt lộ hung quang, cây ngân bút trên tay mau lẹ vung ra nhanh như sao xẹt đột ngột điểm vào yếu huyệt Kiên Tỉnh của đối phương.

Bóng hai người lao vào nhau, một tiếng rú thảm thiết vang lên, máu tươi văng tứ phía.

Một tiếng động trầm đục vọng tới. Thi thể gầy ốm nọ vẫn đứng sững tại chỗ im lìm bất động còn đối phương đã thay đổi chỗ.

Giang Thủy Hàn phun ra một ngụm máu tươi, hàm răng bị rụng gần hết, quai hàm sưng lên một cục đau nhức vô cùng.

Toàn thân hắn run lên bần bật, trong lòng chợt trầm hẳn xuống, từ đầu đến chân hắn mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Thanh âm của thi thể gầy ốm nọ vang lên càng lạnh lùng hơn, từng chữ rõ ràng đập vào tai y :

- Mi tự xử hay phải đợi ta hạ thủ đây?

Giang Thủy Hàn lặng im không đáp, vừa mới thử sức đã bị lãnh trọn hai chưởng đối phương, thủ pháp của đối phương ra sao hắn cũng không biết, càng nghĩ hắn càng sợ hãi nên chớp mắt song cước điểm nhẹ xuống đất vút bay lên không trung mau như tên bắn lao về phía hồ nước bỏ chạy thục mạng.

Y thấy sau lưng mình không có động tĩnh vội liếc mắt ngó sang hai bên thấy cái thi thể gầy ốm kia không đuổi theo nữa, lúc đó hắn mới tạm yên tâm bình tĩnh trở lại.

Đang lúc vui mừng thoát nạn, trước mắt Giang Thủy Hàn đột nhiên tối sầm lại, vừa ngẩng đầu lên nhìn bất giác y lạnh người, sắc mặt tái ngắt như xác chết, suýt chút nữa đã đâm đầu xuống đất.

Thi thể gầy ốm đứng lặng im bất động cản đường chạy của y.

Bất ngờ Giang Thủy Hàn lẹ làng lao tới, một vầng ngân quang xẹt tới hóa thành muôn vạn điểm sáng nhằm ngay đầu thi thể chụp tới.

Thi thể gầy ốm nọ không lùi mà lại tiến tới, tả thủ mau lẹ vung ra, thân hình bay lơ lửng trên không rồi cấp tốc lao mình vào giữa vầng ngân quang dày đặc của đối phương.

Hai bóng người lẹ như sét đánh vừa nhập lại đã lập tức phân khai.

Tiếng gào thê thảm vọng tới. Hai bóng người đồng thời rơi xuống mặt đất.

Mặt Giang Thủy Hàn không còn một tia huyết sắc, hữu thủ co giật liên hồi như vừa đụng phải rắn độc. Ngân bút lấp lánh ánh bạc đã bị rơi vào tay đối phương.

Y đứng há hốc mồm, mắt trắng dã sững người chết lặng.

Keng... Cây ngân bút bị ném ra hơn mấy trượng.

Ánh ngân quang lóe lên, trong tay thi thể gầy ốm lăm lăm xuất hiện một cây chủy thủ sắc bén vô cùng, có thể chém tan vàng nát ngọc, chỉ vào mặt Giang Thủy Hàn lạnh lùng quát :

- Coi chừng, ta sắp động thủ đây.

Ánh đao chớp lóe, lấp lánh trong ánh dương, bóng người lại đan vào nhau.

Tiếng thét ghê rợn lại vang lên chấn động không gian.

Đao quang tắt lịm, mọi vật lại yên lặng như cũ.

Thi thể gầy ốm nọ nắm chặt chủy thủ hoành ngang trước ngực đứng bất động tại chỗ tựa như

không hề có việc gì xảy ra.

Máu huyết chảy ròng ròng trên mặt Giang Thủy Hàn, hai bên má bị rạch hai đường thành hình chữ thập.

Hắn khiếp sợ đứng sững ngay tại chỗ, khuôn mặt đầy máu đờ đẫn dường như hồn đã lìa khỏi xác.

Lát sau...

Y mới từ từ định thần lại, tóc tai dựng ngược, khuôn mặt tựa ma quỷ hiện hình, mở miệng mắng chửi :

- Con bà mi, tổ bà mi, Giang mỗ sống không ăn thịt mi thì chết cũng phải bắt hồn mi mới hả dạ.

Thanh âm phát ra rờn rợn tựa hồ tiếng quỷ gào khóc trong đêm :

- Chửi cũng được, mi sẽ càng chết thảm hơn.

Bóng người bay vọt lên không. Ngân quang điên cuồng chớp lóe.

Những tiếng gào thét thê thảm vọng tới nghe như đau thấu tâm can.

Máu huyết da thịt bắn ra tung tóe khắp nơi. Tứ chi Giang Thủy Hàn đã bị lưỡi chủy thủ sắc bén tiện đứt chỉ còn trơ lại thân hình lơ lửng trên không sắp sửa rớt xuống.

Năm ngón tay của thi thể xòe ra lẹ hơn chớp xẹt, không đợi cho thân hình rớt xuống đất đã nắm lấy cổ hắn.

Giang Thủy Hàn đôi mắt trợn ngược cổ họng khò khè nói từng tiếng ngắt quãng :

- Ngươi... là... ai? Ta... và ngươi... có thù... oán... chi?

Rẹt...

Miếng giấy vàng che mặt thi thể chợp bị bóc ra để lộ khuôn mặt thật của thi thể gầy ốm nọ.

Hai mắt Giang Thủy Hàn trợn ngược kinh hoàng thốt lên :

- Mai... Đông... Ni...

Mai Đông Ni cắn răng, năm ngón tay xuyên thủng vào thân hình nhầy nhụa, máu tươi nhỏ xuống liên hồi. Tiếp đó nàng vặn cổ tay một cái.

Rắc!... Đầu của Giang Thủy Hàn bị bẻ rời khỏi thân rơi xuống đất.

Chiếc đầu của Giang Thủy Hàn bị Mai Đông Ni co chân đá mạnh một cái bay xuống hồ nước.

Đừng nói đến Thu Hàn Vân, Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cùng với ba nữ ni Phật môn mà ngay đến Lục Chỉ Thần Ma Phí Đại Cương đã từng giết người không gớm tay cũng phải hoảng kinh trước thủ đoạn giết người tàn khốc hiếm thấy trên giang hồ của Mai Đông Ni, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh mắt trố mắt kinh hãi hồi lâu không thốt lên lời.

Nói thì dài kỳ thực sự việc chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi. Sự việc xảy ra quá ư đột ngột.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên muốn đến tiếp cứu song đã không còn kịp nữa rồi.

Thình lình một tiếng hét lanh lảnh cất lên.

Một đạo bạch quang lẹ tợ sao sa chớp điện xẹt thẳng về phía Mai Đông Ni đang đứng bất động.

Mai Đông Ni sau khi giết Giang Thủy Hàn cứ đứng ngây người như tượng gỗ nhìn hai bàn tay dính đầy máu, hai dòng lệ bất giác từ từ chảy xuống nên nàng không hề biết có kẻ đột nhiên đánh lén ở sau lưng, xem ra nàng sắp sửa phải táng mạng phơi thây tại đây.

Mọi người cách nàng quá xa nên có muốn cứu việc cũng không còn kịp.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng cực kỳ sợ hãi, kinh hồn thất vía, giậm chân thở dài, đành phải đứng nhìn thảm cảnh sắp xảy ra mà không biết phải làm sao.

Hốt nhiên Mai Đông Ni la lên một tiếng kinh ngạc, thân hình mảnh mai của nàng đã bay ra xa hơn một trượng.

Đạo bạch quang xẹt đến tựa như bị một bức tường vô hình ngăn lại, cho dù người sử dụng có dùng sức đâm tới nhưng chẳng những không nhích được thêm chút nào mà còn bị sức phản chấn dội lại.

Một lão nhân cổ quái râu tóc trắng bạc như cước tính nóng hơn lửa trợn mắt giận dữ gầm lên một tiếng vang như sấm, trong tay cầm một thanh ngân kiếm lớn tiếng thét vang :

- Kẻ nào dám to gan hạ sát ái tử của Giang Thái Huyền, cái giống tạp chủng có dám đứng lại đây không?

Lão nhân vừa đến thông báo danh tính lập tức làm chấn động những người đang có mặt tại trường đấu. Hóa ra lão nhân này chính là sư phụ của Nam Bút Tả Tiêu Thiên được giang hồ đặt cho biệt hiệu là Ngọc Phiến Ngân Kiếm.

Bốn bề tĩnh lặng không một tiếng động vào vang lên.

Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền tận mắt chứng kiến cái chết bi thảm của Giang Thủy

Hàn, lão nộ khí xung thiên, hai mắt đỏ ngầu điên cuồng giậm chân chửi mắng :

- Cái đồ trứng thối chết tiệt...

- To gan...

Tiếng nói vừa dứt liền nghe :

- Bốp...

Trên khuôn mặt già nua của Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền đã lãnh trọn một cái tát tai, câu chửi đang thốt ra giữa chừng tự nhiên im bặt.

Giang Thái Huyền đứng sững sờ chết lặng, những người đứng quanh đó cũng ngẩn người ngạc nhiên bởi vì họ không bao giờ tưởng được trên đời này lại có người có thể lớn mật tát tai lão nhân đó.

Giang Thái Huyền râu tóc dựng ngược nhìn chằm chằm vào thi thể đang đứng trước mặt đoạn trầm giọng quát :

- Ngươi đánh ta phải không?

Việc xảy ra thật là quái lạ, ai đánh lão mà ngay cả bản thân lão cũng không biết nữa.

Thi thể đứng trước mặt lão gật đầu.

Giang Thái Huyền tức nghẹn đến cổ, nộ khí quát lớn :

- Ngươi muốn chết!

Nói xong hai chân lão điểm nhẹ xuống đất bay vút lên không trung, ngân kiếm bên tay phải nhanh chóng trầm xuống đâm lẹ vào yết hầu đối phương, ngọc phiến bên tay trái đẩy tới đột ngột điểm đến gần như đồng thời vào huyệt kỳ môn của thi thể nọ.

Kiếm quang phiến ảnh lẹ hơn điện xẹt cùng nhau phóng tới uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Mũi kiếm, ngọc phiến chỉ còn cách thân hình thi thể độ chừng mấy tấc mà thôi nhưng thi thể vẫn đứng yên bất động không hề có phản ứng.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều thất kinh hồn vía đổ mồ hôi lạnh lo lắng cho thi thể kia.

Giang Thái Huyền vui sướng như điên tin chắc đối phương sẽ phải táng mạng dưới lưỡi kiếm của mình.

Khi mũi kiếm vừa chạm tới miếng giấy vàng khè che mặt mới chợt thấy tả thủ của thi thể vươn ra bóp chặt vào mạch môn bên cổ tay phải của Giang Thái Huyền, hữu thủ cũng đồng thời vạch ra, song chỉ búng nhẹ một cái, ngọc phiến lập tức bị gãy thành từng đoạn rơi lả tả.

Giang Thái Huyền vô cùng hoảng sợ giọng run run cất tiếng :

- Các hạ là...

Hữu thủ lập tức dịch chuyển, miếng giấy vàng trên mặt thi thể vừa rơi xuống, toàn thân Giang Thái Huyền run lên cầm cập, mồ hôi tuôn ra lạnh ngắt, hai gối quỳ sụp xuống đất khấu đầu lạy tạ mắt rớm lệ lẩm bẩm thốt lên :

- Sư phụ...

Đặng Tiểu Nhàn không thể nào ngờ được Tái Thế Nhân chính là sư phụ của Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền đồng thời là sư tổ của Nam Bút Tả Tiêu Thiên.

Hèn gì mà lão cứ một mực nói chuyến đi này là để chuộc tội thì ra trong này có uẩn khúc cực kỳ phức tạp hòa lẫn vào nhau.

Tái Thế Nhân nước mắt lưng tròng giọng nói chất chứa muôn phần đau khổ :

- Giang Thái Huyền, ta đã nuôi nấng ngươi từ thuở ấu thơ, xem ngươi chẳng khác chi con ruột nhưng không ngờ ngươi lòng lang dạ thú sinh lòng phản nghịch bức bách sư đệ ngươi là Độc Cô kiếm khách Độc Cô Sinh. Thừa lúc ta bế quan luyện công đã ngầm hạ độc thủ phế bỏ võ công của ta cướp lấy Bách Thảo Chân Kinh luyện chế mê dược làm hại giang hồ, vọng tưởng xưng bá võ lâm, sư đệ ngươi bị một nhát kiếm thấu tim chết thảm. Âu cũng là điều báo ứng...

Tái Thế Nhân nói đến đây thần sắc đột nhiên biến đổi gằn giọng quát lớn :

- Trời xanh còn thương khiến võ công ta khôi phục lại như xưa không phải chết nhục song ta không còn mặt mũi nào trông thấy thế nhân. Nói mau, ngươi tự đoạn mạch hay đợi ta phải hạ thủ?

Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền gào khóc thảm thiết :

- Đồ nhi tự biết tội nghiệt quá nặng muốn lấy cái chết để đền tội, xin sư phụ nhận cho đồ nhi một lạy.

Tái Thế Nhân dường như không chịu nổi khi thấy đồ đệ mình sắp phải chết thảm vội buông tả thủ ra.

Keng...

Thanh ngân kiếm rơi xuống đất kêu lên một tiếng.

Tái Thế Nhân ngậm ngùi nuốt lệ quay lưng bước đi.

Giang Thái Huyền đôi mắt chợt lóe lên tia hung quang, lập tức vận hết công lực dồn vào cánh tay rồi nhích động cổ tay xuất chưởng lẹ hơn sao băng đánh vào sau lưng Tái Thế Nhân.

Binh...

Thân hình Tái Thế Nhân xiêu vẹo lắc lư dường như sắp ngã xuống đất, lão vội quay đầu lại thấy Giang Thái Huyền đã cắm đầu phóng mình ra xa mấy chục trượng.

Tái Thế Nhân nộ khí xung thiên trầm giọng thét vang :

- Nghiệt xúc, mi còn định chạy hay sao?

Nói vừa dứt lời, Tái Thế Nhân hất nhẹ mũi chân, thanh ngân kiếm rớt dưới đất đã bay lên rơi vào trong tay.

Lão vận hết nội lực phóng vút thanh kiếm vê phía Giang Thái Huyền.

Thanh kiếm chớp lên hóa thành một đạo ngân quang xé gió lao vút tới nhanh như tên bắn, lẹ như chớp điện xẹt về hướng Giang Thái Huyền.

Á...

Phịch...

Một tiếng gào thảm thiết vang lên.

Máu tươi bắn ra tung tóe khắp nơi. Ngọc Phiến Ngân Kiếm Giang Thái Huyền đã bị lưỡi bảo kiếm xuyên thủng ngay tim, máu tươi tuôn ra xối xả, gục chết ngay tại chỗ.

Chợt nghe...

Rầm...

Cát bụi tung bay mù mịt.

Thanh ngân kiếm sai khi sát thương Giang Thái Huyền dư lực vẫn còn mãnh liệt bay tới chém đứt cây cổ thụ ngàn năm đổ rạp xuống đất rồi cắm lút vào vách đá. Chuôi kiếm vẫn không ngớt rung lên bần bật.

Tái Thế Nhân cất tiếng cười thảm não, miệng khạc ra một búng máu tươi, hai chân mềm nhũn té

nhào xuống đất.

Đặng Tiểu Nhàn đau xót vô cùng vội bay lên trước đỡ Tái Thế Nhân dậy rồi lấy từ trong người ra một viên Thái Ất Đại Hoàn đan lớn tiếng lay gọi :

- Lão ca ca mau tỉnh lại nuốt viên thuốc này vào...

Tái Thế Nhân từ từ mở mắt ra thất thần nhìn Đặng Tiểu Nhàn, miệng khẽ điểm nụ cười lắc đầu bảo :

- Không cần đâu, dược vật đâu có cứu được người chết, tâm mạch của lão ca ca đã đứt đoạn, tạng phủ dịch chuyển, đây là báo ứng... cho việc... quản giáo đồ không nghiêm...

Nói chưa dứt lời hai mắt lão đã nhắm nghiền lại.

Đặng Tiểu Nhàn khóc rống lên vừa la vừa gọi :

- Lão ca ca mau tỉnh lại... mau tỉnh lại đi...

Tái Thế Nhân thu hết sức tàn mở hai mắt nhìn chàng điểm nụ cười khổ gượng gạo lắp bắp :

- Lão ca ca thật không muốn chết... bởi... vì... còn... chưa... học được... cách đổ mười... hai mặt sáu điểm... tổ tông bạo tử...

Tái Thế Nhân duỗi hai chân gục đầu sang một bên ôm hận đi xuống suối vàng.

Đặng Tiểu Nhàn càng bật khóc dữ dội hơn ôm chặt thi thể của Tái Thế Nhân.

Thu Hàn Vân tận mắt chứng kiến thảm trạng cũng đứng lặng một bên âm thầm rơi lệ, hồi lâu mới ôn tồn bảo :

- Hài tử, người chết không thể sống lại được, đại địch đang ở trước mắt, mau trấn tĩnh lại đừng vì thương tiếc mà làm hỏng đại sự.

Đặng Tiểu Nhàn nhìn Tái Thế Nhân chết thảm như vậy, cấp thời nổi giận lôi đình, tính nết đột nhiên biến đổi, nhổm người dậy, tay nắm chặt chuôi kiếm, mắt lộ hung quang lao tới chỗ Tả Tiêu Thiên đang đứng.

Tả Tiêu Thiên tuy là kẻ kiêu hùng trong thiên hạ nhưng tình thế biến đổi quá bất ngờ, tâm trí hoảng loạn, tay chân luống cuống vội hạ lệnh cho thủ hạ thổi đoản địch gõ thanh la chỉ huy tinh anh võ lâm và các Chưởng môn nhân các đại môn phái quay người trở về.

Thanh âm cao vút trầm đục hòa quyện vào nhau cùng vang lên nhưng tinh anh của võ lâm cùng

với các Chưởng môn nhân các đại môn phái vẫn đứng im bất động.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên trong lòng biết tai họa sắp xảy ra đang định truyền lệnh mở huyết lộ tháo chạy.

Bất ngờ!

Một tiếng hú dài vang lên vọng vào vách đá dội lại hồi lâu chưa dứt. Tiếng hú vừa dứt một bóng trắng nhanh chóng lướt tới.

Trên sườn núi đột nhiên xuất hiện một nam nhân trung niên mình mặc trường bào trắng tinh, phong thái phiêu dật, mặt đẹp như ngọc, miệng điểm nụ cười hai tay chắp sau lưng dáng điệu ung dung tiêu sái tựa như tiên ông giáng trần.

Người này vừa mới hiện thân, quần hùng lập tức kích động hoan hỉ đồng thanh hô to :

- Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp...

Tiếng hô vang lên như sấm động, thanh âm vang dội xung quanh hồi lâu không dứt.

Đặng Tiểu Nhàn rơm rớm nước mắt bất giác tình phụ tử bỗng dâng lên ào ạt trong lòng.

Đông Địch Thu Hàn Vân khóe mắt cũng lấp lánh những giọt lệ vội kề vào tai Đặng Tiểu Nhàn đang đứng bên cạnh nói nhỏ với chàng :

- Hài tử, sao ngươi chưa chịu đến gặp phụ thân ngươi.

Đặng Tiểu Nhàn vui mừng khôn xiết vội vàng trút bỏ thọ y ba chân bốn cẳng chạy tới cao giọng reo hò gọi lớn :

- Phụ thân...

Bóng người bay vút lên không, một cái bóng trắng lẹ như sao xẹt nhẹ nhàng như cành liễu đung đưa trước gió trong nháy mắt đã đáp xuống phía trên sườn núi.

Khoảng cách từ chỗ chàng đứng tới sườn núi ít nhất cũng xa hơn trăm trượng, thuật khinh công của chàng thật hiếm thấy trong giang hồ khiến cho những người đứng đó trố mắt há miệng không dám thở mạnh.

Hồi lâu mọi người dường như chợt tỉnh rồi tiếp đó tiếng vỗ tay hoan hô vang lên như sấm động.

Đặng Tiểu Nhàn quỳ vội xuống đất khấu đầu lạy tạ miệng không ngừng thốt lên :

- Gia gia...

Quả là hổ phụ sanh hổ tử thật không sai chút nào.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp vui mừng không sao tả xiết đưa tay ra nâng ái tử của mình đứng dậy vừa nhìn vừa tươi cười đáp :

- Khá... Khá lắm...

Chu đại hiệp chỉ Nam Bút Tả Tiêu Thiên cười nhạt bảo y :

- Mi là kẻ thành danh trên giang hồ cớ sao lại dùng thủ đoạn hèn hạ âm thầm hại võ lâm giang hồ rồi giá họa cho ta để mi làm bá chủ võ lâm, thống trị giang hồ. May mà ta chiếm được tiên cơ, tương kế tựu kế âm thầm chế thuốc giải độc khôi phục thần trí cho các Chưởng môn nhân các đại phái và tinh anh của võ lâm thiên hạ. Không ngờ các hạ là kẻ thông minh nhất thế lại không hiểu được điều đó, đến giờ vẫn bị bưng tai bịt mắt, mê muội hoang tưởng thật là vừa tức cười vừa đáng thương cho các hạ...

Tả Tiêu Thiên nét mặt âm trầm bất định, lặng im không nói một lời.

Chu đại hiệp cười lạt tiếp tụ lên tiếng :

- Tả Tiêu Thiên, bây giờ ta hỏi ngược lại mi một câu, ngươi có được mấy phần thắng?

Một thoáng trầm mặc.

Đột nhiên đám đông xao động.

Quần hùng trút bỏ thọ y để lộ khuôn mặt của mình lũ lượt cất tiếng mắng chửi :

- Tả Tiêu Thiên, ta không giết mi thề chẳng làm người.

- Ta không băm thây xẻ thịt mi thật khó hả dạ.

- Đồ lang sói ác độc kia, ta không giết mi thật không đáng làm người...

Quần hùng cực kỳ tức giận mắng chửi y liên hồi.

Cả một rừng người thủ thế chờ sẵn chỉ muốn xông tới ăn tươi nốt sống y.

Chợt nghe...

Chu đại hiệp cất tiếng cười vang khoát tay ra hiệu cho mọi người chớ nên vọng động. Quần hùng lập tức im lặng ngơ ngác nhìn vị Minh chủ võ lâm.

Chu đại hiệp điểm nụ cười lớn tiếng nói :

- Tả Tiêu Thiên nếu như mi biết phải trái tự phế võ công, chúng ta sẽ thể theo lòng trời mở lối cho mi thoát chết lui về quy ẩn chốn tuyền lâm...

Tả Tiêu Thiên ung dung cất tiếng cười cuồng ngạo, đôi mắt gian xảo liếc nhìn Chu đại hiệp trầm giọng thét :

- Tả Tiêu Thiên dù phải rơi đầu máu huyết phun ra cũng không bao giờ chịu nhục như vậy, ngươi đã thích chịu khổ bức bách ta thì chúng ta cùng tự tận vậy.

Nói vừa dứt lời hữu thủ của Tả Tiêu Thiên giơ lên phát mệnh lệnh, miệng hét vang :

- Ném xuống.

Bốn phía xung quanh trên đỉnh núi có nhiều bóng người di động, nhất tề vung tay ném xuống.

Vô số những viên thiết hắc lôi hoàn đen bóng rơi xuống như mưa.

Lúc này Nam Bút Tả Tiêu Thiên hình như phát điên vỗ tay bật cười cuồng dại :

- Ha ha ha, Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp luôn chiếm thượng phong, mấy mươi năm trước ta luôn thấp hơn mi, mi lúc nào cũng đối địch với ta, luôn làm hư đại sự của ta. Bây giờ ta cho ngươi nếm thử hương vị Phích Lịch Tử của Âu Dương Quang xem sao. Ha ha ha đường xuống suối vàng có tôn giá làm bằng hữu cùng đi, Tả Tiêu Thiên này cũng bớt phần cô đơn lạnh lẽo...

Quần hùng đứng đó đều biến sắc mặt.

Tai kiếp ghê gớm sắp giáng xuống võ lâm.

Tiếng sóng biển ầm ầm dội đến.

Tiếng gió rít lên tựa như than khóc nỉ non.

Chỉ có Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp vẫn điềm nhiên cười nói ung dung dường như không biết đến đại nạn sắp sửa giáng xuống đầu mình.

Thanh âm không ngớt vang lên tựa như từng mũi giùi đang đâm vào tim mỗi người.

Trong nháy mắt...

Những quả Phích Lịch Tử đã liên tục rơi trên đất.

Tiếng thở dài vang lên.

Tiếng khóc nghẹn trong cổ.

Tiếng thóa mạ không ngớt nổi lên.

Lại thêm tiếng cười ngạo nghễ của Tả Tiêu Thiên.

Tất cả hòa lại thành điệu nhạc chết chóc.

Thời gian không ngừng trôi qua như bay.

Trong lòng mỗi người đều lo lắng bất an tim đập dồn dập.

Tử vong chết chóc rốt cuộc cũng là điều cực kỳ đáng sợ. Nhưng điều càng kinh hoàng đáng sợ hơn nữa chính là lúc chờ đợi cái chết đến.

Bốn phía đều cực kỳ tĩnh lặng. Bầu khí chết chóc bao trùm quanh đây, mùi tử khí dường như phảng phất quanh đây.

Hồi lâu sau vẫn không có động tĩnh.

Sắc mặt mọi người bỗng lộ vè nghi ngờ.

Tả Tiêu Thiên sắc mặt xám ngắt tái đi như xác chết không tài nào cất tiếng cười được nữa.

Quần hùng khẽ nở nụ cười nhẹ nhõm bởi vì phút nguy hiểm đã trôi qua. Nam Bút Tả Tiêu Thiên căm hận trợn mắt nhìn Chu đại hiệp, y nghiến răng gầm vang như sấm :

- Ngươi...

Chu đại hiệp cười lạt một tiếng, vung mạnh cánh tay phải.

Một luồng ô quang đen kịt theo tay bay ra rớt xuống chân núi phía xa.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vọng tới.

Ầm...

Ánh lửa bắn ra tung tóe khắp trời.

Núi non rung chuyển, chấn động hồi lâu không dứt.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp thản nhiên mỉm cười lên tiếng nói tiếp :

- Cáo lỗi nhé, Phích Lịch Tử do các hạ lao tâm khổ chế ra đã bị tại hạ đánh tráo hết rồi.

Quần hùng chợt nghe nói vậy đồng thanh lớn tiếng reo vui hoan hỉ.

Thắng bại đã rõ, Tả Tiêu Thiên chỉ muốn đấu một trận, đôi mắt long lên như con mãnh thú bị thương, trầm giọng hô lớn :

- Mau mang binh khí của lão gia lại đây.

Tên đồng tử cầm bút vội cúi mình tiến lên hai tay cung kính đưa cây ngân bút lên trước mặt y.

Tả Tiêu Thiên giơ tay đón lấy ngọn ngân bút, vũ khí thành danh trên giang hồ của mình, đoạn vuốt nhẹ theo thân bút hồi lâu mới vung cây ngân bút lớn tiếng hô :

- Đi theo ta!

Chu đại hiệp cao giọng hét lớn :

- Chư vị hãy nghe ta nói một câu rồi đi hay ở là tùy các vị, phải trái trắng đen chư vị đã tận mắt chứng kiến, bất tất Chu mỗ phải đa ngôn. Chư vị đi theo Tả Tiêu Thiên đã lâu, y đối xử với người ta ra sao chư vị nhất định biết rõ hơn ta. Thiên hạ đều vô tội, tội chỉ do một mình y gây ra, chim khôn chọn cành cao mà đậu, người tốt chọn lấy chủ mà thờ. Lúc này vẫn còn kịp, một khi binh đao nổ ra thì ngọc nát đá tan có hối cũng chẳng kịp. Ta nói đã hết lời, muốn đi hướng nào, hưởng phúc hay thích họa tùy các ngươi liệu định.

Chu đại hiệp chưa nói dứt lời, thủ hạ của Tả Tiêu Thiên đã hò nhau ra tản mác bỏ chạy ra tứ phía.

Tả Tiêu Thiên nhất thời chế ngự không được nổi cơn thịnh nộ lôi đình múa tít cây ngân bút phóng ra ngân quang chớp lên liên hồi phút chốc đã điểm trúng yếu huyệt của gần chục mạng.

Song lòng người đã quyết thì không cách nào ngăn trở được họ.

Thế là chỉ trong nháy mắt những thuộc hạ đã theo chân Nam Bút bao năm đều bỏ chạy hết cả chỉ còn lại bốn tên thuộc hạ thân cận hộ vệ hai bên tả hữu.

Chương 36: Chính Đạo Công Minh

Nam Bút Tả Tiêu Thiên thấy đại sự đã sụp đổ, thế cùng lực kiệt bất giác buông tiếng thở dài, trong lòng vô cùng chán nản, hai khóe mắt của lão bất giác hai dòng lệ chầm chậm chảy ra.

Chu đại hiệp tính tình vốn nhân hậu trong lòng cũng hết sức buồn bã vội chắp hai tay lại nghiêm trang bảo :

- Phật dạy thiện hữu thiện báo, ác giả ác báo, bỏ giới đao xuống lập tức thành Phật, mong Tả huynh nghĩ lại.

Tả Tiêu Thiên chợt cất lên tiếng hú dài, bao nhiêu phiền muộn bực tức đều theo tiếng hú thoát ra ngoài trong lòng lão từ từ bình tĩnh trở lại cũng vội chắp hai tay, nét mặt nghiêm trang :

- Đa tạ hảo ý của Chu huynh nhưng tâm ta coi như đã chết rồi, ngày xưa hai ta tỷ võ luận kiếm đến nay đã hơn mấy chục năm rồi. Tả mỗ tuy bất tài cũng xin được lãnh giáo vài chiêu, nếu như tại hạ bất tài thua cuộc thì nguyện lấy cái chết để tạ tội với võ lâm thiên hạ, không biết ý Chu huynh ra sao?

Chu đại hiệp lớn tiếng đáp :

- Tại hạ phong kiếm quy ẩn ở tuyền lâm không muốn tỷ thí đã lâu. Tả huynh bất tất phải làm tại hạ khó xử như thế.

Tả Tiêu Thiên chợt cau đôi mày lạnh lùng cười bảo :

- Ha ha ha! Phong kiếm quy ẩn tuyền lâm, không muốn tỷ thí cao thấp đã lâu, vậy thì tại sao Chu huynh lại đặt chân đến hoang đảo cô tịch này của lão phu?

Chu đại hiệp bất giác đỏ mặt lặng im không đáp.

Tả Tiêu Thiên hừ lạnh một tiếng, cất giọng mỉa mai châm chọc :

- Không biết Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp danh chấn thiên hạ lãnh tụ quần hùng võ lâm không chịu động kiếm với Tạ mỗ mấy chiêu, hay là không dám tỷ võ luận kiếm với Tạ mỗ vậy? Quần hùng nghĩa hiệp cực kỳ phẫn nộ chỉ muốn ào lên xuất thủ.

Chu đại hiệp cười nhạt một tiếng rồi vung tay can quần hùng nghĩa hiệp.

Đặng Tiểu Nhàn thấy Nam Bút bức bách gia phụ mình, trong lòng nổi giận, cố gắng kìm nén bực tức vội chắp hai tay lại lớn tiếng đáp :

- Thỉnh vấn Tạ lão tiền bối, Tiểu Nhàn tuy bất tài cũng muốn thay mặt gia phụ giao đấu với người một trận, không biết ý lão tiền bối thế nào?

Chu đại hiệp đột nhiên trầm sắc mặt, thấp giọng nạt :

- Trước mặt Tạ lão tiền bối mà ngươi dám lộng ngôn thế ư?

Đặng Tiểu Nhàn đỏ mặt cúi đầu đứng qua một bên.

Đôi mắt của Tả Tiêu Thiên thoáng lộ tia nhìn kỳ dị, trong lòng mừng rỡ thầm nghĩ:

“Hừ! Ta phải cho mi biết thế nào là nỗi khổ mất con, như vậy mới vơi bớt nỗi hận trong lòng ta, tiểu tử này võ công cao thâm, kiếm pháp ảo diệu xuất chúng, nhưng nội lực quyết chẳng thể nào có thể so sánh với ta được, ta chỉ cần lấy nội lực liều đấu với nó, chẳng khó gì mà không chế ngự được...”

Tả Tiêu Thiên vàng nghĩ càng cao hứng, cười ha ha lên tiếng :

- Hổ phụ sinh hổ tử, chúc mừng Chu huynh, mừng cho Chu huynh. Tiểu huynh đệ, trận giao đấu hôm nay không phải là cuộc tỷ thí võ tầm thường, mà phải đấu cho đến chết mới thôi, còn nếu như các hạ cũng khiếp nhược như lệnh tôn vậy thì thôi.

Quần hùng không thể nào nhịn được nữa, song trước mặt Chu đại hiệp họ không dám hàm hồ tùy tiện, vượt qua Minh chủ võ lâm.

Đặng Tiêu Nhàn nội cương ngoại nhu, bên ngoài tuy gắng nhẫn nhịn nhưng trong lòng cực kỳ phấn chấn, thiên tính cuồng ngạo vô cùng, đâu dễ chịu cho người khác lăng nhục, vội quỳ xuống đất cúi lạy gia phụ rồi nói :

- Hài nhi chết cũng không tiếc nhưng quyết không cho phép ai nhục mạ dòng họ Chu, mong gia gia cho hài nhi quyết đấu một trận.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp là bậc kỳ tài trong võ lâm, nhãn quan sáng rực như thần, làm sao lại không biết võ công của hài nhi mình đã đến mức siêu tuyệt, tinh hoa ẩn hàm bên trong nội lực đã vào bậc thượng thừa, cơ trí có một không hai trên cõi thế. Nhưng vốn tính nhân hậu chỉ e sợ Tả Tiêu Thiên bị sát thương dưới tay hài tử, càng không muốn để hài tử khoe khoang tài nghệ trước mặt thiên hạ, nhưng do lão họ Tạ bức bách, hơn nữa quần hùng bị kích động nên không biết làm sao đành miễn cưỡng gật đầu.

- Đứng dậy đi!

Đặng Tiểu Nhàn hết sức cao hứng vội đứng bật dậy cúi đầu đáp :

- Hài nhi xin đa tạ gia gia!

Tiểu Tiêu Thiên vô cùng mừng rỡ vội vận nội khí hành công thủ thế chờ đợi.

Chợt nghe Chu đại hiệp nghiêm giọng dặn dò.

- Nhớ lấy, tha thứ rộng lượng làm đầu, người có lòng nhân luôn luôn vô địch, ngươi đi đi.

Tiểu Nhàn cúi mình bái lạy nhỏ giọng đáp :

- Hài nhi vâng mệnh!

Một cái bóng trắng nhẹ nhàng lướt tới, nhanh như sao băng, chớp mắt đã đáp xuống trước mặt Tả Tiêu Thiên.

Chưởng môn nhân các đại môn phái thấy vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau mặt mày biến sắc.

Đại sư Huệ Qua Chưởng môn phái Thiếu Lâm vội chắp tay, miệng khẽ niệm Phật hiệu rồi nói :

- Đứa bé này tuy được chân truyền võ công của Chu đại hiệp, song niên kỷ còn quá nhỏ, huống chi dòng họ Chu chỉ còn một người độc nhất, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra chúng ta há chẳng phải ôm hận thương tiếc suốt đời sao?

Thiên Nhất đạo trưởng, Chưởng môn phái Võ Đang thở dài nói tiếp :

- Chu đại hiệp nghĩa khí ngút trời, đã ra tay giải cứu chúng ta, lại còn cho hài nhi độc nhất đi vào chốn nguy hiểm, như vậy để báo đáp ơn này không chỉ phải liều mình mà còn bắt buộc phải vượt qua quy củ võ lâm, một khi thấy tình hình nguy cấp chúng ta phải vây lại cứu tính mạng hài tử này mới được.

Đường Nhân Phượng, Chưởng môn phái Tứ Xuyên Đường môn đại đương gia vội nói tiếp :

- Chư vị bất tất phải lo nghĩ, động thủ liều mạng có lẽ Đường Nhân Phượng ta đây không phải là đối thủ, nhưng ám khí của Đường gia ngăn chặn Tả Tiêu Thiên cũng chẳng phải là chuyện khó.

Mọi người nghe vậy mới tạm yên tâm.

Đặng Tiểu Nhàn tuy căm hận Tả Tiêu Thiên đến tận cốt tủy nhưng trước mặt quần hùng thiên hạ vẫn tỏ ra lễ độ, chàng cúi rạp mình xuống đất cười lớn nói :

- Vãn bối Đặng Tiểu Nhàn bái kiến Tạ lão tiền bối.

Tả Tiêu Thiên thấy âm mưu của mình đã thành công, không khỏi hả dạ mừng thầm, liền cười ha hả đáp :

- Tả mỗ không dám nhận đại lễ này đâu.

Tiểu Nhàn vòng tay cất tiếng cười nói :

- Vãn bối xin cung kính lãnh giáo, mong tiền bối xuất chiêu chỉ giáo.

Nói xong chàng lùi lại sau mấy bước, ngưng thần tụ khí, phong thái tiêu sái xuất thần.

Tạ Tiêu Thiên bật cười cuồng ngạo lớn tiếng bảo chàng :

- Hai ta tuy là địch thủ song Tả mỗ là bậc trưởng bối há lại xuất chiêu trước ngươi để mong chiếm lấy tiên cơ, tiểu tử ngươi hãy hạ thủ trước đi.

Tiểu Nhàn hơi nhích động cánh tay phải, một đạo ô quang chớp lên, thanh Mặc kiếm uy chấn giang hồ năm xưa đã lăm lăm trong tay, rồi tiện tay vung lên một cái cúi mình cười đáp :

- Đa tạ tiền bối thương tình nhường chiêu, một chiêu đã qua, vãn bối kính mong người chỉ giáo...

Khí độ, can đảm hơn người của chàng khiến cho quần hùng thiên hạ khâm phục.

Họ Tả thấy Tiểu Nhàn tỏ vẻ khinh thường bất giác nổi giận cười lạnh một tiếng, trầm giọng bảo chàng :

- Trận giao hữu hôm nay, đấu đến chết mới thôi, các hạ đã không chịu xuất chiêu trước vậy thì Tả mỗ sắp động thủ đây.

Ngân bút xẹt tới.

Chưởng ảnh chớp lên.

Một chiêu Diệu bút sinh hoa điểm tới chặn ngang lưng Đặng Tiểu Nhàn, ngân quang liên tục lóe lên mau như điện xẹt, thế công của họ Tả nhanh, mạnh, chuẩn xác vô cùng.

Đồng thời tả chưởng đẩy ra, cuồng phong nổi lên ào ạt, kình khí toát ra rợn người, thế mạnh như sóng biển cuồn cuộn tràn tới liên mien bất tận phòng tỏa đường thối lui của Đặng Tiểu Nhàn.

- Ối cha!

Thiên hạ quần hùng la lên thất kinh, nhưng chỉ thấy một ngọn gió trắng tựa như cơn lốc xoáy giữa

bình địa không ngừng quay tròn liên tục rồi chợt bốc thẳng lên cao lẹ hơn điện xẹt khiến cho ai nấy đều hoa mắt.

Ngân bút chưởng phong đã lướt qua phía dưới đế giày của Đặng Tiểu Nhàn.

- Được lắm.

- Khá đó.

- Tốt, hảo thân pháp.

Tiếng la hét thất kinh lập tức biến thành tiếng reo vui hoan hỉ.

Nam Bút Tạ Tiêu Thiên lấy bút chương đồng thời đánh vào khoảng không, trong lòng chấn động, quá hổ thẹn, nên nổi cơn thịnh nộ, ngân bút trong tay thuận đà quất lên theo thế bút phán âm dương biến chiêu mãnh liệt quét về phía hạ thân của Đặng Tiểu Nhàn đang lơ lửng trên không.

Tả chưởng để bình ổn trước ngực đợi chờ cơ hội đẩy tới.

Đặng Tiểu Nhàn cất tiếng cười lạnh lùng song cước đột ngột co lại.

Ngân bút lại lỡ đà quét vào khoảng không.

Tiếp đó...

Song cước của Đặng Tiểu Nhàn đột nhiên duỗi ra nhanh hơn chớp điện điểm nhẹ vào đầu ngọn ngân bút rồi mượn sức xoáy người một vòng, thân hình đã lao vút lên không đồng thời khéo léo lách mình tránh khỏi tả chưởng của đối phương.

Chàng bay bổng lên không trung tránh chiêu ảo diệu tuyệt luân. Thân pháp có một không hai trong võ lâm, chẳng những tránh khỏi thế công của Tạ Tiêu Thiên mà còn cất tiếng cười lớn đồng thời vung tay xuất chiêu đánh xuống.

Chàng xoay mình cười lên lạnh lùng, đầu hơi chúc xuống cánh tay phải nhanh chóng vươn ra lẹ hơn sao băng ấn xuống huyệt Mệnh Môn phía sau Tả Tiêu Thiên tựa như gió cuốn.

Tả Tiêu Thiên không hổ danh là hào kiệt võ lâm đương thời, trong lúc cấp bách vẫn đảo tay phóng ngược ngân bút ra đâm vào đại huyệt Kiên tỉnh của Đặng Tiểu Nhàn. Y nhanh song Tiểu Nhàn còn nhanh hơn y một bậc, song cước vừa chạm đất chàng đã lắc mình nhún vai bay vọt lên không.

Chỉ thấy Tiểu Nhàn bay qua lộn lại đánh trước mặt khi thì đánh sau lưng Tả Tiêu Thiên.

Chàng mượn sức phản chấn của Tả Tiêu Thiên đánh ra lúc thì hụp mình xông tới đánh tập kích lúc

thì bay lên không tránh chiêu, thân pháp ngụy dị phiêu hốt làm cho người ta kinh ngạc còn đối phương không tài nào phòng bị.

Tả Tiêu Thiên tuy là một trong ngũ bá võ lâm, song vẫn bị thân pháp phiêu hốt như cơn gió nhẹ thoắt ẩn thoắt hiện làm cho chân tay bấn loạn, dù có võ công tuyệt thế cũng không cách nào hoàn thủ đành để cho chàng chiếm lấy tiên cơ.

Quần hùng trong thiên hạ thấy vậy cũng hoa mắt miệng không ngớt reo hò.

Đến lúc này Chưởng môn nhân các đại phái mới trút bỏ lo lắng đang đè nặng trong lòng.

Tả Tiêu Thiên bị Đặng Tiểu Nhàn trêu ngươi, lửa giận bốc lên ngùn ngụt gầm vang như sấm.

- Mi xảo quyệt cứ chạy qua chạy lại sao gọi là bản lĩnh thật sự, mi có dám đứng lại đấu với lão phu mấy chiêu để quyết phân thắng bại không?

Bóng người nhẹ nhàng lướt tới, Đặng Tiểu Nhàn nhẹ nhàng đáp xuống đất lạnh lùng cười đáp :

- Được lắm, cho dù tôn giá muốn thế nào vãn bối cũng xin hầu tiếp cho tiền bối hài lòng mãn nguyện.

Hào khí ngất trời, khẩu khí cao ngạo hơn người.

Tả Tiêu Thiên giật ngọn ngân bút vào thắt lưng, đôi mắt trợn tròn ngưng thần vận khí chờ đợi.

Bầu khí trầm mặc ập xuống.

Hai người lượn quanh lựa thế, cước bộ không ngừng di động.

Tốc độ càng lúc càng nhanh tựa như lưu tinh xạ nguyệt, dần dần hai người như bị chìm vào trong làn sương, không ai nhìn rõ được mặt mũi đối phương.

Trong nháy mắt.

Bóng hai người hòa nhập làm một không tài nào phân biệt được nữa.

Đột nhiên.

Bùng...

Một tiếng nổ chấn động vang lên.

Kình phong mãnh liệt ập tới.

Gió xoáy cuốn lên ào ạt, thanh thế toát ra kinh hồn.

Hai người vừa đấu với nhau một chưởng.

Bốn mắt giận dữ nhìn nhau, kẻ tám lạng người nửa cân, vẫn chưa phân thắng bại.

Thình lình...

Chưởng phong ào ạt ập tới.

Chỉ phong chập chờn xẹt ra.

Quyền cước mãnh liệt tới tấp tung ra.

Thế công lúc nhanh lúc chậm khôn lường. Thoáng chốc hai bên đã giao thủ qua gần chục chiêu.

Song nhìn bề ngoài xem ra chẳng có gì đáng nói. Kỳ thực lúc cận chiến như vậy tình thế cực kỳ hung hiểm, các yếu huyệt khắp châu thân đều lộ ra gần đối phương chỉ cần một chút sơ hở lập tức mất mạng.

Bùng...

Một âm thanh lại vang lên.

Song chưởng của Tả Tiêu Thiên và Đặng Tiểu Nhàn hút chặt vào nhau, hai bên dồn hết nội lực toàn thân liều mạng đấu với nhau, không ai chịu nhường ai.

Phút chốc.

Cánh tay hai người chợt run lên liên hồi, cước bộ lanh lẹ di động, tuy thanh thản mà nhanh cực kỳ.

Chớp mắt hai người gần như dính sát vào nhau, kình phong tỏa ra khắp tứ phía những cột gió xoáy cuốn tung cát bay lên mờ mịt bốc thẳng lên không trung.

Ầm...

Một thanh âm chấn động dội vào tai quần chúng, tiếng dội vang vào vách đá hồi lâu không ngớt.

Chợt nghe Đặng Tiểu Nhàn lạnh lùng quát lớn :

- Bay ra.

- Hự...

Một âm thanh trầm đục vang tới.

Thân hình Tả Tiêu Thiên đã bị chấn động dội ngược ra xa gần chục trượng.

Đặng Tiểu Nhàn vội trầm khí xuống Đan Điền, nhẹ nhàng đáp xuống đất vòng tay thi lễ cười nói :

- Tiền bối nhường cho tại hạ thắng rồi.

Bước chân Tả Tiêu Thiên loạng choạng miệng khạc ra một búng máu tươi, qua một hồi lâu mới đứng vững lại được, vội vận chân khí điều tức đoạn lạnh lùng thốt lên :

- Không sai, ta thua, ta đã thua nhưng mà ta còn muốn được lãnh giáo Thu Phong Tảo Điệp kiếm pháp vô địch của các hạ.

Đến đây, quần hùng thiên hạ mới biết rằng thiếu niên trẻ tuổi đứng trước mặt mình, võ công đã đạt mức siêu phàm nhập thánh, tâm tùy ý động, tám động chế nhân, trình độ đã đạt tới cảnh giới tối cao mà bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng ước vọng đạt tới.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nhìn thấy cũng phải gật đầu khen ngợi.

Đặng Tiểu Nhàn chắp tay thản nhiên cười nói :

- Tiền bối đã lệnh như vậy tại hạ không dám trái lời, chúng ta lấy ba chiêu để phân cao thấp, ý tiền bối thế nào?

Nam Bút Tả Tiêu Thiên gật đầu đáp :

- Được lắm! Xin mời!

Đặng Tiểu Nhàn không hề khiêm nhượng liền nhích động cổ tay vung kiếm xuất chiêu đánh tới.

Ô quang đột ngột lóe lên hóa thành một màn kiếm quang đen kịt không những cuộn chặt ngọn ngân bút mà còn lấy thủ làm công, điểm vào huyệt Cưu Vi trước ngực đối phương.

Nam Bút Tả Tiêu Thiên vội đẩy ngân bút khỏi vòng cương tỏa của đối phương bỗng thấy Mặc kiếm hóa ra muôn vạn điểm đen xẹt tới không biết mũi kiếm nào là thật mũi kiếm nào hư, lúc này lão mới lãnh giáo được sự huyền ảo vi diệu của Thu phong tảo điệp kiếm pháp, hấp tấp biến chiêu đối phó nhưng đã không còn kịp nữa.

Nam Bút quả không hổ danh là một trong những cao thủ của Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm thiên hạ, tuy gặp lâm nguy song chẳng hề bấn loạn, đột nhiên ngửa người hóp bụng bật ngược ra sau hơn một trượng thoát khỏi mà kiếm quang dày đặc cực kỳ lợi hại của đối phương.

Kiếm khí tỏa ra lạnh người xẹt tới lẹ hơn chớp điện.

Tả Tiểu Thiên còn đang hoảng kinh khiếp vía thì chiêu kiếm thứ hai của Đặng Tiểu Nhàn đã liên hoàn đẩy tới, lão vội hít một hơi chân khí, ngân bút đưa chếch bên trên múa như điên cuồng.

Một màn bút ảnh kín mít trùng trùng điệp điệp phủ kín khắp trời hộ vệ đỉnh đầu.

Thu phong tảo điệp kiếm pháp quả nhiên biến ảo đến mức thần quỷ khôn lường thế kiếm của Đặng Tiểu Nhàn chợt chuyển vị tránh thế bút có sức nặng ngàn cân rồi đâm xiên xuống dưới.

Tả Tiêu Thiên không ngờ nổi chàng thiếu niên có thể biến chiêu bất ngờ như vậy, không biết làm sao hơn vội vàng ngã người lăn tròn dưới đất mấy vòng mới tránh được mũi kiếm ác hiểm của đối phương.

Tả Tiêu Thiên bật người đứng dậy mặt mũi dính đầy đất cát, bộ dạng trông cực kỳ thảm hại.

Đặng Tiểu Nhàn cười lớn nói tiếp :

- Tiền bối hãy chú ý, chiêu thứ ba của tại hạ đến đây.

Nói xong thân hình chàng hơi hạ xuống mũi kiếm hướng chếch lên trên, cổ tay chàng gạt nhẹ một cái ba bông hoa kiếm lẹ hơn chớp điện nhằm ngay yết hầu Tả Tiêu Thiên xẹt tới.

Liền đó...

Ô quang đen kịt cuồn cuộn ập tới.

Ngân quang chớp lên lóa mắt.

Keng...

Choang...

Tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc.

Tiếng kêu kinh hoàng vang lên hầu như đồng thời hòa lẫn vào với nhau tạo thành một thứ hợp âm cực kỳ quái dị.

Trong nháy mắt tất cả đều trở lại tĩnh lặng như cũ còn những thanh âm kinh dị đột ngột tắt lịm. Quần hùng ai nấy đều há miệng trợn mắt, vẻ mặt như mê như tỉnh.

Hồi lâu sau...

Tiếng vỗ tay reo hò bất ngờ vang lên như sấm nổ. Râu tóc của Tả Tiêu Thiên bị lưỡi kiếm gọt sạch

bay lả tả trong gió, chỉ còn trơ lại chiếc đầu trọc lóc, bộ mặt nhẵn thín không còn một sợi lông tơ.

Thanh Mặc kiếm trong tay đã chỉ ngay giữa ngực Tả Tiêu Thiên.

Mặt lão tái xanh như xác chết không nói một lời, nhắm mắt đợi cái chết đến.

Chỉ cần Tiểu Nhàn khẽ nhích động cánh tay đâm mũi kiếm xuống một chút nữa thôi thì dù không táng mạng đương trường cũng bị trọng thương.

Không khí chung quanh dường như sắp đông cứng lại.

Chàng bất ngờ thu kiếm lại, hai tay chắp lại lớn tiếng nói :

- Vãn bối thu thế không kịp thật là đắc tội với lão tiền bối, mong người thứ lỗi...

Nam Bút Tả Tiêu Thiên từ từ mở mắt ra, nét mặt chưa hết kinh hoàng đưa mắt mỉm cười ngó Đặng Tiểu Nhàn đoạn ôn tồn bảo chàng :

- Kiếm pháp của các hạ đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa ngay cả lệnh tôn cũng không phải là đối thủ của người, chỉ tiếc một điều là ta biết quá muộn, ta lại thua nhưng chẳng ngờ lại thua thảm hại như thế này. Ha ha ha lãnh tụ võ lâm bá chủ giang hồ xem ra bất quá chỉ là một giấc mộng ảo mà thôi. Ha ha ha...

Nói vừa dứt lời chợt thấy y giơ hữu thủ lên nhanh tựa sao băng vung chưởng đánh xuống đỉnh đầu của mình.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp sớm phát giác kỳ dị của y vội phóng như bay tới trước, miệng thét lớn ngăn cản :

- Tả huynh đừng làm như vậy!

Song Chu đại hiệp đã chậm một bước.

Đỉnh đầu của Tả Tiêu Thiên đã bị chưởng lực đánh nát máu tuôn ra xối xả, trước khi ngã vật xuống y còn đưa mắt nhìn Chu đại hiệp cất tiếng cười thê lương miệng thốt ra mấy tiếng đứt quãng :

- Tỉnh mộng... rồi... đến... lúc... ta... phải đi... thôi.

Nói đoạn máu huyết tuôn ra thân hình ngã vật xuống đất, tắt thở ngay lập tức.

Quần hùng trong thiên hạ đưa mắt ngó một cao thủ đã lừng danh quát tháo võ lâm, coi thường nhân vật trong khắp giang hồ nay nằm chết thê thảm ở đây, mọi người bất giác buông tiếng thở dài buồn rầu.

Đột nhiên...

Trên mặt biển vọng lại những tiếng pháo nổ dữ dội.

Từng đợt sóng tung lên hơi nước mù mịt khắp trời.

Tiếng pháo chấn động bên tai.

Tiếng gào thét kêu la thảm thiết vọng tới.

Quần hùng vội ngước mắt lên nhìn lên hóa ra là những chiếc thuyền lớn mang cờ hiệu quan phủ đang bao vây tiêu diệt dư đảng của Tả Tiêu Thiên.

Lát sau...

Những con thuyền của bọn dư đảng dưới trướng Tả Tiêu Thiên còn sót lại đều bị đánh chìm xuống đáy biển.

Thuyền của quan phủ thả neo trên biển, đột ngột dừng lại.

Một nam nhân trung niên uy phong lẫm liệt đứng trên một con thuyền nhỏ vừa thả xuống, phía sau có hai cận vệ mang đao đứng hầu hai bên tả hữu.

Con thuyền lao vút đi như tên bắn trong nháy mắt đã cập vào bờ.

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp đột nhiên hé lộ kỳ quang nhẹ nhàng tung mình tới trước bước nhanh đến bên bờ biển.

Người trung niên vận áo bào gấm cũng nhảy phóc lên bờ vội vàng chạy lại ôm chặt lấy Chu đại hiệp hồi lâu mới ôn tồn nói :

- Chu huynh lâu nay vẫn bình yên chứ? Ngươi muốn đoạn tình huynh đệ hay sao?

Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp nhẹ nhàng mỉm cười rồi hỏi :

- Vương gia làm sao mà biết được mà tìm đến đây?

Cung Thân Vương cười ha hả :

- Nói ra thì có lẽ ngươi không thích nghe, tai mắt quan phủ có mặt khắp nơi cho dù hắn có trốn nơi chân trời góc bể nào đi nữa cũng có thể bắt hắn được mà.

Chu đại hiệp chỉ mỉm cười lặng im không nói gì.

Cung Thân Vương chợt hỏi tiếp :

- Nói thật, ta rất ngại các chuyện ân oán giang hồ của Chu huynh đệ, ta đến đây lần này là để kiếm con gái yêu và chàng rể quý của ta mà thôi.

Bóng người chợt lướt tới.

Mai Đông Ni đã lao vào lòng Cung Thân Vương.

Cung Thân Vương trìu mến vuốt ve mái tóc của ái nữ, lát sau mới thì thầm mắng nàng :

- Ngươi không có quy củ chi cả, sao còn chưa qua bái kiến công công của ngươi?

Chu đại hiệp nghe vậy chợt giật mình kinh ngạc, quay lại liếc mắt nhìn ái tử của mình, chỉ thấy khuôn mặt anh tuấn của Đặng Tiểu Nhàn thoáng đỏ ửng, chầm chậm cúi đầu xuống, lúc này ông đã vỡ lẽ chuyện gì đã xảy ra.

Mai Đông Ni khép nép cúi chào Chu đại hiệp, mặt đỏ bừng cúi đầu nói :

- Gia phụ...

Một trận gió xuân mát rượi thổi đến.

Hai cái bóng thướt tha bay tới.

Lãnh Nguyệt My và Bạch Hàng Tố cũng vội tới nơi quỳ xuống đất bái kiến công công.

Chu đại hiệp đưa mắt nhìn ái tử rồi lại ngó ba thiếu nữ trước mặt, càng nhìn càng thêm phấn chấn, bất giác ông cất tiếng cười ha ha nói với Đặng Tiểu Nhàn :

- Hài tử, mẫu thân ngươi đang ở trong động Huyền Vũ phía sau núi bận cứu trị thượng thế cho chúng nhân, mau cũng ba người đến thăm để cho thân mẫu ngươi vui mừng chứ.

* * * * *

Đặng Nghiên Thu là mẫu thân của Đặng Tiểu Nhàn vừa xinh đẹp lại thông minh hơn người.

Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni cùng Lãnh Nguyệt My cứ đăm đăm nhìn thiếu phụ diễm lệ trước mặt không chớp mắt hồi lâu vẫn chưa thốt nên một lời.

Đặng Nghiên Thu liếc nhìn ba người đoạn cười hỏi :

- Tại sao các con không nói gì vậy.

Lãnh Nguyệt My đỏ mặt cúi đầu đáp :

- Mẫu thân đẹp quá chúng con mải nhìn quên cả nói chuyện.

Đặng Nghiên Thu cười bảo :

- My nhi con thật là khéo miệng cho dù là thật hay giả mẫu thân cũng rất vui mừng.

Bạch Tố Tố nghiêm giọng nói :

- Mẫu thân ơi! Thật vậy đó mẫu thân rất đẹp, đẹp vô cùng.

Đặng Nghiên Thu nắm tay Mai Đông Ni rồi bảo nàng :

- Con sinh ra nơi vương phủ lại là Quận chúa sau này sợ rằng con sẽ khổ...

Mai Đông Ni tươi cười đáp :

- Chỉ cần được theo mẫu thân, khổ bao nhiêu con cũng không sợ.

Đặng Nghiên Thu nhẹ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Ôi hài tử, thời gian các con theo ta chỉ sợ không được bao lâu...

Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My cũng đưa mắt nhìn nhau nét mặt hiện ra vẻ nghi ngờ, ngạc nhiên cùng cất tiếng hỏi :

- Tại sao hả mẫu thân.

Đặng Nghiên Thu đưa mắt nhìn ba người không đáp mà lại hỏi tiếp :

- Các con thật sự yêu Tiểu Nhàn chứ, Ba người chợt đỏ mặt khẽ gật đầu.

Đặng Nghiên Thu thở dài nhè nhẹ rồi từ tốn hỏi :

- Các con đều biết rõ thân thế của Tiểu Nhàn phải không?

Ba người đồng thanh đáp :

- Dạ biết!

Đặng Nghiên Thu lẩm bẩm :

- Vậy thì càng khổ hơn.

Ba người ngơ ngác hỏi tiếp :

- Mẫu thân ơi! Tại sao vậy?

Đặng Nghiên Thu nhỏ nhẹ đáp :

- Bởi vì Tiểu Nhàn là một người phi thường.

Ba người thoáng giật mình kinh ngạc, lặng im không nói.

Một khoảng thời gian lặng lẽ trôi qua.

Đặng Nghiên Thu im lặng hồi lâu mới ôn tồn nói tiếp :

- Người phi thường tất nhiên phải làm những việc phi thường, hắn sẽ không còn thuộc về phụ mẫu cũng không thuộc về hiền thê...

Ba người cùng đưa mắt nhìn nhau lẩm bẩm :

- Vậy thì... chàng thuộc về ai.

Đặng Nghiên Thu nghiêm mặt đáp :

- Quốc gia.

Ba người lại lặng thinh.

Đặng Nghiên Thu lại nói tiếp :

- Người dân dã bình thường, nam cày ruộng nữ dệt vải sống chung với nhau đến lúc bạc đầu nhưng Tiểu Nhàn thì không được. Bởi vì phải làm những chuyện phi thường, nên sẽ gần ít xa nhiều, các con cần phải chịu cảnh cô đơn trống trải, luôn phải lo lắng, sợ hãi cho hắn...

Lại một thoáng trầm lặng trôi qua.

Đặng Nghiên Thu buông tiếng thở dài :

- Vì đại sự quốc gia lúc nào hắn cũng sẵn sàng bỏ mình đem bầu nhiệt huyết lo đại sự, nếu các con yêu hắn thì phải chuẩn bị tinh thần, chịu thiệt thòi. Các con không sợ, không hối hận chứ?

Bạch Hàng Tố, Mai Đông Ni, Lãnh Nguyệt My đồng thanh cương quyết đáp :

- Mẫu thân ơi chúng con không sợ cũng cũng chẳng hối hận, chúng con có thể sống chết vì chàng cũng được...

Đặng Nghiên Thu cảm động sung sướng rơi lệ lẩm bẩm nói :

- Các con thật là con dâu tốt của ta.

* * * * *

Ánh trăng tỏa sáng trên cao.

Gió biển rì rào mát rượi.

Quần hùng nghĩa hiệp đang vui vẻ uống rượu trò chuyện dưới ánh trăng.

Hồi bộ chi vương Mục Lặc Trác Mộc, Cung Thân Vương, Mai Động Ni, Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My, Đặng Tiểu Nhàn, Nạp Vũ Xuân, Trình Lão Nhị, Nguyễn Đại Thành, Từ Bán Nông... ngồi quây quần bên nhau hàn huyên về tình hình sau khi từ biệt ra đi.

Lúc này.

Trên bãi cát bên bờ biển có một nữ nhân tóc dài chấm vai đang đứng lặng, gió biển thổi tà áo bay phất phơ, mơn man trên mái tóc đen mượt, nước triều dâng thấm ướt đôi hài xinh xắn dưới chân.

Nhưng nàng vẫn đứng bất động hồi lâu mới phát ra tiếng thở dài nhè nhẹ.

Bỗng nhiên...

Sau lưng nàng bỗng vang lên tiếng bước chân lạo xạo trên nền cát.

Nàng vẫn không quay đầu lại, thân hình chợt run lên cất tiếng hỏi :

- Ai?

Người mới đến khẽ đáp :

- Ta, Đặng Nghiên Thu đây.

Nữ nhân chợt giật mình giọng run run chua chát :

- Hừ! Thì ra là phu nhân!

- Thu nữ hiệp, chúng mình nói chuyện một chút được không?

Thì ra nữ nhân này chính là Thu Hàn Vân, bỗng nghe bà lạnh nhạt đáp :

- Nói chuyện hả! Nói cái gì?

Đặng Nghiên Thu đi đến trước mặt Thu Hàn Vân, đoạn nắm chặt lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn nói tiếp :

- Ta muốn mời nàng... cùng lưu lại với chúng ta.

Đông Địch Thu Hàn Vân toàn thân run lên liên hồi mắt nhìn Đặng Nghiên Thu không chớp, lúc lâu sau mới lẩm nhẩm :

- Tại sao vậy?

Đặng Nghiên Thu nói giọng thành khẩn :

- Vì chàng, vì nàng lại càng vì ta nữa.

Thu Hàn Vân không hiểu ngơ ngác hỏi :

- Ta không hiểu ý của nàng.

Đặng Nghiên Thu buông tiếng thở dài đáp :

- Nàng phải hiểu bởi vì chàng đau khổ, nàng đau khổ, ta cũng chẳng sung sướng gì.

Hồi lâu sau Thu Hàn Vân mới chậm chạp lên tiếng :

- Ý của chàng như vậy sao?

Đặng Nghiên Thu đáp :

- Ý của chàng, cũng là ý muốn của ta hơn nữa ý của...

Thu Hàn Vân đỏ mặt thẹn thùng cúi đầu xuống.

Bất chợt...

Thu Hàn Vân bỗng ngước mắt ngó lên ôn tồn nói :

- Nhưng chàng đâu có nói gì với ta?

Đặng Nghiên Thu vội đáp :

- Trước đây thì không thể nói, sau đó chàng không dám nói, còn bây giờ thì...

Thu Hàn Vân đưa mắt nhìn Đặng Nghiên Thu :

- Chẳng lẽ nàng không hề phản đối?

Đặng Nghiên Thu nghiêm giọng đáp :

- Ta hoan hô còn không hết, lẽ đâu có thể phản đối.

Thu Hàn Vân hỏi ngược lại :

- Lý do gì vậy?

Đặng Nghiên Thu nghiêm sắc mặt :

- Bởi vì nàng yêu chàng, chàng yêu nàng đương nhiên ta cũng yêu nàng có gì là không đúng hả?

Thu Hàn Vân cười lạnh lùng lắc đầu bảo :

- Yêu ta, vậy thì tại sao chàng không đến nói với ta?

Đặng Nghiên Thu mỉm cười bí mật đáp :

- Ai nói là chàng không đến...

Đặng Nghiên Thu quay đầu vẫy tay ra hiệu thấp giọng gọi :

- Đến lượt chàng rồi đó.

Nàng nháy mắt ra hiệu cho Thu Hàn Vân rồi lướt đi như bay.

Thu Hàn Vân đỏ mặt xấu hổ co giò định chạy.

Thình lình...

Một cái bóng trắng lướt tới chắn ngang đường Thu Hàn Vân.

Thu Hàn Vân thủ thế không kịp liền lao đầu vào ngực Bạch Y Mặc Kiếm Chu đại hiệp.

Chu đại hiệp thừa thế ôm chặt nàng vào lòng rồi khẽ đưa tay vuốt mái tóc mượt mà của nàng, không ai nói với nhau một lời, cùng im lặng nhớ lại chuyện cũ.

Bao nhiêu lời thề hải minh sơn, bao nhiêu cuộc hẹn hò dưới ánh trăng hai người thật tâm yêu nhau tai sao không thể kết hợp cùng nhau? Hai người đều không sao trả lời được.

Lát sau...

Thu Hàn Vân cất giọng e thẹn khẽ hỏi :

- Như vậy có… quá muộn không?

Chu đại hiệp mỉm cười đáp :

- Chỉ cần yêu nhau thực sự thì vĩnh viễn không muộn?

Hai dòng lệ nóng từ trong khóe mắt nàng chợt tuôn trào, nàng biết ngoài tình yêu ra còn có sự cảm thông sâu sắc.

* * * * *

Màn đêm dần dần lùi xa.

Vầng thái dương từ từ lên cao.

Ở bên phía mặt trời lặn, một tấm bia mộ vừa được dựng lên.

Khói hương nghi ngút bay lên lan tỏa khắp nơi.

Giấy vàng bay phất phơ theo gió.

Trên tấm bia mộ bằng đá cao lớn có khắc hàng chữ:

“Võ lâm nghĩa sĩ Tái Thế Nhàn chi mộ”. Đặng Tiểu Nhàn kính thượng.

Đặng Tiểu Nhàn cùng với Bạch Hàng Tố, Lãnh Nguyệt My, Mai Đông Ni mặc tang phục quỳ bên cạnh bia mộ khấu đầu bái lạy đáp tạ quần hùng hiệp nghĩa đến kính viếng.

Đặng Tiểu Nhàn cực kỳ kính mến vị lão nhân, bởi vì Tái Thế Nhân đối với phu thê chàng ơn cao như núi nên sau khi được song thân đồng ý chàng mặc tang phục theo lối kính hiếu đối với phụ thân đáp lễ quần hùng.

Quần hùng hiệp nghĩa lục tục đi ra.

Thu Hàn Vân thấy mắt Đặng Tiểu Nhàn đỏ hoe trong lòng đau xót, giục chàng :

- Hài tử, về đi con.

Chàng nghẹn ngào không nói ra tiếng :

- Cô cô đi đi, con muốn ở lại với lão nhân một chút…

* * * * *

Chẳng có bữa tiệc nào không đến lúc chấm dứt.

Quần hùng đã đi hết.

Phu thê Chu đại hiệp thích thú trước cảnh sắc tuyệt đẹp trên đảo tựa như Bồng Lai tiên đảo nên đã lưu lại đây.

Thu Hàn Vân cũng cùng ở lại trên đảo.

Đêm tân hôn.

Đặng Tiểu Nhàn tuy là tân lang nhưng không tài nào vô động phòng được, chàng vừa đến khuê phòng Nguyệt My thì nàng đã đẩy chàng ra rồi nhỏ nhẹ nói :

- Đi qua bên phòng Tố Tố đi!

Chàng hào hứng vui vẻ đi đến phòng Bạch Hàng Tố thì chàng lại được nghe nàng chỉ dẫn với một giọng nói rất kỳ dị :

- Đi qua phòng Đông Đông nhé!

Đặng Tiểu Nhàn không biết tính sao đành phải ba chân bốn cẳng chạy tới phòng Mai Đông Ni. Chẳng ngờ Mai Đông Ni chưa đợi chàng ngồi xuống đã vội đẩy chàng ra, giọng yêu kiều nói với chàng :

- Chàng qua bên My tỷ đi.

Kẻ xô người đẩy, giày vò chàng đến quá nửa đêm.

Đặng Tiểu Nhàn bực bội co chân phóng tuốt ra bờ biển.

Vầng trăng treo lơ lửng trên cao.

Những cơn sóng điên cuồng vỗ vào bờ.

Gió hiu hiu thổi tới.

Đặng Tiểu Nhàn trong lòng bực bội chợt trở nên thanh thản lạ thường, chàng đi đi lại lại rồi bỗng nhớ lại câu chuyện vui.

Một hòa thượng gánh nước uống, hai hòa thượng xách nước uống, ba hòa thượng thì hết nước uống.

Đặng Tiểu Nhàn ngẫm lại cuộc sống hiện tại của mình :

- Một thê tử thì có chỗ nằm, hai thê tử thì ngủ không xong, ba thê tử thì ngủ ngoài sân. Đang lúc vô cùng cao hứng chàng bất ngờ phát giác có một người đang đứng trước mặt, chàng không khỏi giật mình kinh ngạc.

- Phụ thân...

Hai cha con cùng đưa mắt nhìn nhau.

Lát sau...

Cả hai đều phá lên cười vui vẻ.

Ngô Long Sơn

Đàn chỉ thần công

YEUENGOM

ĐÀN CHỈ THẦN CÔNG

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Gạt Ác Ma Quần Hùng Tính Kế

Chương 2: Núi Ưng Dương Hay Núi Nhân Duyên

Đạo trưởng ngừng lại một chút, đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp :

- Mỗi khi Tiêu đại hiệp gặp nguy hiểm đều là tự y vượt qua. Chúng ta có giúp gì y đâu, mà đều trông vào tài trí và võ công của y. Nếu để người khác hóa trang làm Tiêu Lĩnh Vu thì chúng ta lại phải bảo vệ cho người đó. Như vậy đang ở ngôi chủ động há chẳng biến thành bị động ư?

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng nói rất có lý.

Vô Vi đạo trưởng lại nói :

- Kiếm một người giả danh Tiêu Lĩnh Vu tức là nhất thiết phải đi giật lùi hay nói một cách rõ hơn là phải chạy trốn cho sức cùng lực kiệt. Đó là lý do thứ hai khiến chúng ta không thể để người khác mạo xưng Tiêu Lĩnh Vu được.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu chỉ là một hư vị chứ không lựa đích đáng là ai thì bảo vệ y bằng cách nào?

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Vụ này không khó khăn gì. Bần đạo xin nói một điều tỷ dụ: tỷ nhụ như chúng ta bảo vệ một cỗ kiệu trong đó có Tiêu Lĩnh Vu ngồi. Địch nhân muốn hành thích dùng những ám khí kịch độc liệng vào trong cỗ kiệu thì người giả mạo không thoát khỏi. Thế là chúng ta không cứu được họ mà còn làm hại họ nữa.

Tôn Bất Tà nói :

- Ý kiến cao minh của đạo trưởng lão khiếu hóa hiểu rồi.

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu đại hiệp định bao giờ khởi hành?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ hy vọng càng nhanh càng tốt.

Vô Vi đạo trưởng lại hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp chuẩn bị chọn những ai đi theo?

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Trung Châu nhị cổ đáp :

- Tại hạ định để hai người anh em này đi theo.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm rồi nói :

- Không còn biện pháp nào khác hơn được.

Thương Bát hỏi :

- Đạo trưởng có lương sách gì không?

Vô Vi đạo trưởng chú ý nhìn vào mặt Đỗ Cửu rồi đáp :

- Chúng ta chỉ cần tìm một người khác giả làm Đỗ Cửu ở lại là được. Hay ở chỗ Đỗ huynh trước nay bao giờ cũng đội nón kéo sụp xuống, không để người nhìn rõ mặt. Người kia chỉ cần học hiểu cách này của Đổ đại hiệp là được.

Đông Hải thần bốc Tư Mã Càn đột nhiên xen vào :

- Đạo trưởng! Tại hạ giả làm Đỗ Cửu được chăng?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Tư Mã huynh thì hay lắm rồi. Bần đạo có ý như thế mà không dám nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng mưu trí hơn người. Tôn lão tiền bối hào dũng tuyệt luân. Lại thêm Tư Mã huynh và Triển huynh giúp đỡ đủ khiến cho Thẩm Mộc Phong không biết đâu mà lường được.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Đây là một việc không thể dừng được. Mong rằng Tiêu đại hiệp vào cấm cung cho sớm rồi lại tái xuất giang hồ cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Thương Bát hỏi :

- Thương huynh đệ đi đường được chăng?

Thương Bát ưởn bụng ra đáp :

- Đại khái tiểu đệ đã phục hồi nguyên lực, đại ca bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Tại hạ xin cáo biệt.

Tôn Bất Tà dặn :

- Trong cung cấm nhất định có nhiều nguy hiểm. Huynh đệ nên thận trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ lão tiền bối có dạ quan hoài. Tại hạ xin hết sức thận trọng.

Chàng dứt lời bèn cùng Trung Châu nhị cổ trở gót ra đi. Tôn Bất Tà nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu mỗi lúc một xa, bất giác thở dài nói :

- Đạo trưởng! Tiêu Lĩnh Vu tuy võ công cao cường nhưng y là cái đích cho muôn ngàn mũi tên chĩa vào. Thẩm Mộc Phong dùng thiên phương bách kế để gia hại y khó mà đề phòng cho xiết được. Lão khiếu hóa ngấm ngầm đưa bọn họ đi một đoạn được chăng?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Thương Bát là người rất nhiều tâm cơ. Nếu bần đạo đoán không lầm thì bọn họ sẽ cải trang mà đi. Chúng ta ngấm ngầm hộ tống thì e rằng lại khiến cho địch nhân chú ý theo dõi hành tung...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chuyến đi này của Tiêu đại hiệp chắc có Khâu tiểu San bố trí ngấm ngầm để bảo vệ y.

Tôn Bất Tà gật đầu hỏi :

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Hãy tạm ở đây ẩn dấu hành tung. Sau khi gặp Võ Lâm tứ đại hiền mới biết đường hành động.

Tôn Bất Tà nói :

- Phải rồi! Nếu đạo trưởng không nhắc tới thì lão khiếu hóa cơ hồ quên mất lời ước hẹn với Tứ đại hiền.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói :

- Cuộc hội họp ở nhà từ đường họ La, tất phải một phen thiệt chiến mong rằng mình thuyết phục được Tứ đại hiền.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng Trung Châu nhị cổ đi liền một mạch hơn mười dặm. Thương Bát đột nhiên dừng lại hỏi :

- Đại ca! Chúng ta hãy nghỉ một chút nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra mé tả là một khu rừng liền cất bước tới đi vào hỏi :

- Sao? Huynh đệ mệt lắm rồi phải không?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Từ đây lên núi Võ Di, đường xa đến mấy trăm dặm, khó lòng tránh khỏi tai mắt của Thẩm Mộc Phong. Vậy chúng ta cải trang mà đi mới có thể bớt được phần rắc rối.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Chuyến đi này cầu sao cho được bình yên đừng gặp chuyện phiền nhiểu.

Thương Bát trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đại ca đeo râu giả vào làm một ông viên ngoại. Tiểu đệ giả làm một tên giắt lừa. Đỗ huynh đệ giả làm hán tử gánh dồ.

Đỗ Cửu đột nhiên thở dài nói :

- Chúng ta quên một điều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi?

Đỗ Cửu đáp :

- Không đem theo hai con hổ ngao.

Mấy năm nay hai con chó lớn đi theo Trung Châu nhị cổ. Chẳng những chúng rất tinh khôn mà

còn là bạn đồng hành lâu ngày nên Trung Châu nhị cổ có nhiều tình cảm với chúng. Thương Bát nói :

- Vô Vi đạo trưởng là người rât thận trọng, tất lão nhân gia an bài cho chúng rồi.

Đỗ Cửu nói :

- Tiểu đệ chỉ mong được như lời tiên liệu của nhị ca.

Ba người hóa trang rồi đi suốt đêm ngày, nhằm núi Võ Di thẳng tiến. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất băng khoăn về điều ước hẹn ba tháng giữa Khâu tiểu San và Ngọc Tiêu lang quân. Tuy chàng biết rõ trong khoảng thời gian này khó lòng vào cung cấm rồi lại trở ra để đến núi Hành Sơn, nhưng lòng chàng vẫn không lúc nào khuây khỏa.

* * * * *

Một hôm vào khoảng giờ ngọ, ba người đi đến giáp giới Mân Cam ở dưới chân núi Võ Di. Dãy núi này dài liên miên hàng ngàn dặm, non cao trùng điệp. Ba người dự bị lương khô đi sâu vào khu vực núi non. Ba người vượt qua được mấy trái núi thì trời tối. Thương Bát kiếm một nơi yên gió dừng lại nói :

- Đại ca! Chúng ta coi lại bản đồ trong hộp xem cung cấm ở gần ngọn nào trong dãy Võ Di.

Nguyên ba người đi đường rất thận trọng chưa từng mở hộp ra coi lần nào. Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy hộp mở nắp ra, quả nhiên thấy chiếc chìa khóa bằng vàng dài ba tấc đặt ở trong hộp.

Dưới chiếc chìa khóa còn một tập lụa trắng gấp ngay ngắn. Tiêu Lĩnh Vu nhắc chìa khóa lên, cầm tấm lụa trắng mở ra coi thì thấy vẽ một con chim ưng mỏ gang, móng thép, hình dạng rất uy mãnh.

Phía dưới con chim ưng là một con rắn lớn, lưỡi nó thò ra đến nửa thước. Bức vẽ ưng xà tỷ đấu tuy rất đẹp nhưng chẳng có liên quan gì đến cung cấm. Tiêu Lĩnh Vu chau mày liếc mắt nhìn Thương Bát, Đỗ Cửu, thì hai người cũng trợn mắt há miệng nhìn chằm chặp vào bức họa ngơ ngẩn xuất thần. Bỗng nghe Đỗ Cửu khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Không khéo đây chỉ là một chiếc chìa khóa giả.

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Cái này Khâu tỷ tỷ đã coi rồi, không có lý nào giả được. Đáng trách là chúng ta không đủ kiến thức để hiểu được bức họa mà thôi.

Trong lòng chàng rất sùng kính Khâu tiểu San, không muốn bất cứ ai nói gì mạo phạm đến nàng. Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Đại ca nói phải lắm. Bức họa này ngụ ý sâu xa. Chúng ta thủng thẳng tìm hiểu mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại nói :

- Chiếc chìa khóa cung cấm là vật chúa tể cầm vận mệnh thiên hạ. Đồ án này dĩ nhiên không thể hiểu một cách dễ dàng.

Thương Bát nhìn Đỗ Cửu khẽ nói :

- Tấm lụa bạch biến thành màu vàng hiển nhiên vì đã lâu ngày. Đáng tiếc là tài trí chúng ta không giải thích được bí mật ở bên trong.

Đỗ Cửu nói :

- Nhị ca có tài coi châu báu không ai bì kịp...

Thương Bát tủm tỉm cười ngắt lời :

- Đáng tiếc mình không có tài để phân tích bức họa.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra nói :

- Phải rồi! Hình thế bức họa này nhất định đại biểu cho hình thế trái núi. Chúng ta chỉ cần coi hòn núi nào giống bức họa đồ là cấm cung ở đó.

Thương Bát nói :

- Đúng thế! Đại ca đoán như vậy rất hợp lý. Chúng ta cứ yên tâm kiếm trái núi nào hình tượng giống y hệt là được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngoài cái đó, tiểu huynh thực chưa nghĩ ra được bức vẽ này có liên quan gì đến cấm cung không?

Đỗ Cửu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu nó không liên quan gì đến cấm cung thì cả bức vẽ lẫn chìa khóa đều là giả tuốt.

Tuy hắn có cảm nghĩ như thế, nhưng vừa rồi đã lỡ miệng khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải tức giận, bây giờ không dám nói ra nữa. Thương Bát nói :

- Đại ca! Tiểu đệ có mấy lời muốn nói ra. Xin đại ca miễn trách.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Được rồi huynh đệ cứ nói đi.

Thương Bát nói :

- Dãy Võ Di dài đến ngàn dặm. Nếu quả có trái núi nào giống y như họa đồ, nhưng chúng ta cũng không thể đi hết cả dãy núi mà tìm được.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn nghĩ thầm :

- Thương huynh đệ nói thế là phải. Dù trong dãy núi này có một nơi giống thế mình cũng chẳng thể đi khắp chỗ mà tìm kiếm.

Thương Bát lại nói :

- Tiểu đệ còn có chủ trương tuy không phải là thượng sách, nhưng so với chuyện mò kim đáy biển còn giản dị hơn nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ có cao kiến gì?

Thương Bát nói :

- Chúng ta tìm một người tiều phu hay một nhà săn bắn để dò hỏi, may ra tìm được chút manh mối.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp :

- Hiện giờ chưa có biện pháp nào khác, hãy đành làm như thế vậy.

Thương Bát nói :

- Đại ca ngồi chờ ở đây, tiểu đệ chạy đi kiếm tiều phu hay liệp hộ để hỏi coi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi! Huynh đệ đi lẹ đi rồi trở lại để ta khỏi mong đợi.

Thương Bát nói :

- Lâu lắm là trong vòng một giờ, tiểu đệ sẽ trở lại phục mạng.

Dứt lời hắn trở gót đi ngay, thoáng một cái đã mất hút. Đỗ Cửu đứng lên len lén đến một tảng đá

lớn cách đó ba trượng, trèo lên đảo mắt nhìn bốn phía rồ xuống canh giữ. Nguyên hắn lâu ngày bôn tẩu giang hồ, gặp lắm sự nguy hiểm. Hắn sợ có người theo dõi hành tung, nên lúc nào cũng lưu tâm đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn nhìn bức họa phi ưng. Miệng chàng lẩm bẩm :

- Nếu Khâu tỷ tỷ chưa chứng thực chiếc chìa khóa này đúng là để mở cung cấm thì quyết chẳng khi nào lại giao cho ta. Y tin rằng ta đủ tài trí hiểu được điều bí mật trên đồ hình, mà ta bất lực thì chẳng những không vào được cung cấm mà còn chẳng thể lấy được Khâu tỷ tỷ.

Chàng nghĩ tới đây, bất giác trong lòng phiền muộn, cầm bức họa đồ giơ lên rồi bỏ xuống đất. Bỗng thấy một móng chân chim đột nhiên dời khỏi nguyên vị.

Chàng động tâm lại cầm bức họa, chàng lay động móng chân chim, đột nhiên phát hiện ra kỳ tích. Nguyên móng chân chim dời chỗ đi chỗ khác trên tấm lụa hiện ra sáu chữ rất nhỏ “Núi Ưng Dương, hang Bàn Xà”. Cuộc phát hiện đột ngột này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu vừa kinh hãi vừa vui mừng như người phát điên.

Chàng ôm lấy bức họa đồ lớn tiếng reo :

- Ta phát giác ra rồi!

Đỗ Cửu thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tựa hồ nổi cơn điên thì không khỏi giật mình kinh hãi vội chạy tới hỏi :

- Đại ca ơi! Đại ca làm sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đứng yên lại đáp :

- Ta đã phát hiện ra nơi cung cấm tọa lạc.

Đỗ Cửu hỏi :

- Ở đâu vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ở ngay trên bức họa đồ này.

Đỗ Cửu chạy lại coi vẫn chỉ nhìn thấy con chim ưng bay và con rắn cất đầu lên chẳng thấy gì khác lạ, liền hỏi :

- Đại ca! Sao tiểu đệ chẳng nhìn thấy gì?

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười đáp :

- Trên bức họa đồ có bố trí cơ quan.

Chàng đưa tay ra khẽ đẩy móng chim ưng cho tuột xuống. Đỗ Cửu khẽ đọc :

- Núi Ưng Dương, hang Bàn Xà.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng rồi! Chúng ta chỉ cần hỏi xem ngọn Ưng Dương và hang Bàn Xà là tìm ra được cung cấm.

Đỗ Cửu nói :

- Đại ca tài trí hơn người. Mới cất tay một cái đã tìm ra điều bí mật ở bên trong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh cũng không tìm ra được. Ngẫu nhiên liệng đồ hình xuống đất liền thấy có móng chân chim cử động mới đẩy ra coi thì thấy sáu chữ này.

Đỗ Cửu nói :

- Thế là lòng trời có ý giúp đại ca tiến vào cung cấm đặng thành công.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Nhưng ngọn núi Ưng Dương ở đâu?

Đỗ Cửu đáp :

- Đã biết địa danh thì hỏi ra chẳng khó khăn gì.

Hai người đang nói chuyện thì thấy Thương Bát cõng một lão già rảo bước đi tới.

Nguyên Thương Bát đã kiếm được một lão tiều nhưng lão đi chậm quá. Hắn đành cõng lão trên lưng chạy về. Thương Bát đặt lão xuống nói :

- Lão tiều phu này ở núi Võ Di đã mấy chục năm rất thuộc hình thế mọi trái núi ở đây. Tiểu đệ đưa lão về để coi bức họa đồ.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn lão thấy chòm râu bạc chừng xuống tới ngực, mặt đầy vết dăn deo, coi bộ đã ngoài bảy chục tuổi. Chàng liền hỏi :

- Lão bá bá ở núi Võ Di này đã lâu ngày rồi ư?

Lão tiều phu gật đầu đáp :

- Lão phu ở đây từ thuở nhỏ cho đến bây giờ, tính ra đã ngoài bảy chục năm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy chắc lão bá bá hiểu hết hình thế các ngọc núi trong dãy Võ Di chứ?

Lão tiều đáp :

- Trong vòng trăm dặm thì từ ngọn cỏ hay một gốc cây lão phu đều nhớ hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão trượng có biết ngọn Ưng Dương ở đâu không?

Lão tiều lẩm bẩm "Ngọn Ưng Dương, ngọn Ưng Dương..." hồi lâu mà không trả lời được. Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi tiếp :

- Còn hang Bàn Xà ở đâu?

Lão tiều nhẩm lại hai lượt "Bàn Xà cốc" rồi ngửng đầu lên đáp :

- Lão phu chỉ biết một nơi tên gọi Vạn Xà cốc, chứ chưa nghe nói tới Bàn Xà cốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vạn Xà cốc ư?

Lão tiều đáp :

- Phải rồi hang núi này sâu lắm. Trong hang đầy những rắn đủ loại. Ai vào hang cũng không có chỗ đặt chân. Dù là tay chuyên nghề bắt rắn cũng không dám vào Vạn Xà cốc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hiển nhiên là ba chữ Bàn Xà cốc, không phải Vạn Xà cốc.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Lão trượng! Bọn tại hạ muốn hỏi hang Bàn Xà... chữ bàn là cái bàn.

Thanh âm hắn rất khó nghe khiến cho lão già không khỏi sửng sốt, lão quay lại nhìn hắn rồi lắc đầu đáp :

- Lão phu sinh trưởng ở đây cho đến nay chưa từng nghe nói chỗ nào kêu bằng hang Bàn Xà.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Núi Ưng Dương và hang Bàn Xà cùng ở một chỗ. Lão trượng không biết núi Ưng Dương thì dĩ nhiên không hiểu hang Bàn Xà.

Lão tiều đáp :

- Lão phu đã không biết thì e rằng cũng ít người hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu toan sai Thương Bát đưa lão tiều trở về, đột nhiên lão vỗ đùi đánh đét một cái hỏi :

- Ông bạn bảo ngọn gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngọn Ưng Dương. Chữ ưng là con chim đó...

Lão già lắc đầu đáp :

- Thế thì đồng âm nhưng chữ khác nhau. Lão phu nghe lầm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đã mừng thầm, bây giờ lại tắt ngấm. Chàng uể oải hỏi :

- Lão trượng muốn nói ngọn núi nào?

Lão tiều đáp :

- Ngọn Nhân Duyên. (Người Tàu phát âm “Ưng Dương” giống như “Nhân Duyên”. Nguyên ngày trước có một đôi nam nữ yêu nhau, nhưng vì gia trưởng hai bên không thuận cho lấy nhau, bắt phải chia lìa. Mối tình của hai người kiên trinh quá đỗi liền hẹn nhau đi trốn. Người nhà phát giác rượt theo. Hai người chạy đến ngọn núi tuyệt cao...)

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Thanh niên nam nữ yêu nhau, sao người nhà còn cản trở không cho lấy nhau?

Lão tiều đáp :

- Vì hai nhà này có một mối thù truyền kiếp. Đời nào cũng xảy chuyện xung đột đánh nhau bị

thương vong rất nhiều. Số người sống sót cũng bi tàn phế. Đôi nam nữ này lại là con nhà trưởng tộc nên cả hai họ nhất định không chịu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Rồi sau đó ra làm sao? Vì lẽ gì ngọn núi đó dổi tên là ngọn Nhân Duyên.

Lão tiều đáp :

- Đôi nam nữ kia bị người nhà rượt theo hết đường trốn chạy đánh dắt tay nhau nhảy xuống vực thẳm mà chết. Người trong họ hai bên thấy vậy rất lấy làm xúc động, chia đường xuống hang thẳm để tìm xác an táng, nhưng tìm chẳng thấy đâu. Từ đó hai bên cởi mối hận thù, cùng nhau lập miếu thờ trên ngọn núi gọi là Nhân Duyên miếu. Vụ này đồn đại xa gần. Việc hương hỏa trở nên hưng thịnh. Những bạn trai gái muốn thành nhân duyên đến đấy cầu đảo rất là linh nghiệm. Từ đó ngọn núi này cũng đổi tên thành Nhân Duyên Phong.

Đỗ Cửu hỏi :

- Lão trượng! Bọn tại hạ muốn hỏi ngọn Ưng Dương và hang Bàn Xà ở đâu, chứ không thích nghe những chuyện cổ tích ở núi Võ Di.

Hắn đã hết sức nói cho dịu giọng mà khiến người nghe vẫn sinh lòng úy kỵ. Lão tiều phu vội đáp :

- Lão phu cũng chẳng muốn nhiều lời. Vì các vị hỏi tới mà phải nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Ưng Dương phong với Nhân Duyên phong, Bàn Xà cốc với Vạn Xà cốc tuy phát âm hơi giống nhau, nhưng nhất định không phải là địa phương ghi trên họa đồ này.

Thương Bát dường như đọc được ý nghĩ của Tiêu Lĩnh Vu liền nói :

- Dãy Võ Di dài hàng ngàn dặm. Lão trượng tuy ở đây mấy chục năm, chưa chắc đã biết hết thế núi. Vậy tiểu đệ hãy đưa lão trượng đây trả về chỗ cũ.

Hắn liền cõng lão tiều lên rảo bước chạy đi. Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đỗ Cửu nói :

- Trên họa đồ chữ viết rất rõ ràng dĩ nhiên không thể lầm được.

Đỗ Cửu đáp :

- Hai ngọn núi này và sơn cốc kia phát âm giống nhau. Nếu trên đồ hình không biết chữ mà chỉ nghe nói thì thật lẫn lộn không phân tách được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi! Xem chừng khó lòng tìm thấy ngọn Ưng Dương được.

Đỗ Cửu an ủi chàng :

- Đại ca bất tất phải nóng nảy. Chúng ta thủng thẳng điều tra thế nào cũng ra. Coi trong bản đồ thì núi Ưng Dương phải là một nơi sơn thế hùng vĩ, mà đã thấy qua quyết không quên được. Chúng ta vừa đi vừa hỏi thế nào cũng tìm thấy.

Lúc này Thương Bát lật đật trở về. Hắn nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu biết hắn có chuyện hoài nghi, liền đem vụ phát giác ra điều bí mật trong bức vẽ kể lại cho nghe. Thương Bát hỏi :

- Đại ca! Tiểu đệ có mấy lời muốn nói, chẳng biết có nên không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta là anh em, tình thâm như thủ túc. Thương huynh đệ có điều gì cứ nói ra.

Thương Bát nói :

- Vị tiền bối võ lâm để lại chiếc chìa khóa cung cấm tất nhiên là một nhân vật tâm kế sâu xa. Mấy chục năm nay bao nhiêu cao thủ phải cực nhọc lùng chiếc chìa khóa cung cấm mà không được. Vậy nhân vật kia đã hao phí rất nhiều tâm huyết trong vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu :

- Huynh đệ nói phải lắm.

Thương Bát nói :

- Người để chiếc chìa khóa mà không nói huỵch toẹt nơi cung cấm chỉ dùng họa đồ ám thị là còn có chỗ dụng tâm rất sâu xa.

Chương 3: Lên Núi Nhân Duyên Lại Gặp Người Quen

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi :

- Người đó dụng tâm như thế nào?

Thương Bát đáp :

- Đây còn là cuộc xét nghiệm tài trí. Ai tài không đủ thì dù có lấy được chìa khóa cũng không biết đường vào cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Đúng thế!

Thương Bát nói :

- Tài trí của đại ca người thường không thể bì kịp, nhưng lúc này dường như trong lòng thảng thốt mà lại bồn chồn, chỉ muốn vào một bước tới cung cấm để trở ra còn lo liệu việc khác.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Tiểu huynh vẫn băn khoăn về nỗi lo âu của Khâu tỷ tỷ, quả nhiên trong lòng thảng thốt...

Thương Bát lại nói tiếp :

- Phàm người nào quá nặng lòng về chuyện dắc thất thì trí năng phán đoán sự việc không minh mẩn nữa. Vì thế mà có câu: hễ động tham tâm là linh trí tối tăm. Nếu đại ca bình tĩnh lại, chỉ chú ý đến bức họa đồ thì tìm ra cửa vào cung cấm cũng không khó lắm.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy chắp tay nói :

- Đa tạ huynh đệ có lời chỉ giáo.

Thương Bát vội phục xuống lạy và đáp :

- Tiểu đệ có mở mang thêm chút ngu tối nào cũng là của đại ca ban cho.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Thương Bát dậy nói :

- Tiêu mỗ có tài đức gì mà được hai vị huynh đệ quá yêu như vậy?

Bỗng chàng hỏi :

- Huynh đệ! Có phải hai vị thu được rất nhiều tài bảo không?

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng sau khi đại ca đánh bại Thẩm Mộc Phong rồi, bọn tiểu đệ sẽ để hết cho đại ca chủ trương làm những việc ích lợi cho lê dân.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Đó là tâm nguyện của tiểu huynh.

Thương Bát cười nói :

- Đại ca muốn điều gì, tiểu đệ cũng tuân theo…

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Việc khẩn yếu lúc này là tìm cách vào cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy mình chưa đủ lịch duyệt bằng Trung Châu nhị cổ liền để bức họa “Phi ưng hý xà đồ” xuống đất nói :

- Hai vị lại gần đây. Chúng ta thử nghiên cứu coi.

Thương Bát nhìn kỹ một lúc đột nhiên cầm bức đồ soi lên ánh sáng mặt trời một lúc rồi nói :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì quyết không thể giản dị như vậy. Nếu chỉ thấy địa danh ẩn vào trong móng chim là biết được cung cấm ở chỗ nào, hóa ra dễ dàng lắm ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý huynh đệ thì sao?

Thương Bát đáp :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì trong bức họa đồ này còn có nhiều bí ẩn khác nữa. Trong sáu chữ kia còn ẩn ý khác nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ môt chút rồi nói :

- Huynh đệ! Huynh đệ lại mời lão tiều tới đây.

Thương Bát hỏi :

- Mời lão làm chi nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta hãy lên ngọn Nhân Duyên coi.

Thương Bát nói :

- Ngọn Nhân Duyên có hai mặt, bên dưới đều là hang sâu. Một bên là Vạn Xà cốc, một bên là vực thẳm mà đôi nam nữ kia nhảy xuống tự tử.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao? Vạn Xà cốc ở ngay dưới Nhân Duyên phong ư?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế! Tiểu đệ đã hỏi qua rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu chỗ đó cách bao xa?

Thương Bát đáp :

- Không đầy một trăm dặm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi! Huynh đệ mời lão đến đây dẫn đường.

Thương Bát đáp :

- Không cần! Tiểu đệ đã hỏi đường lối và nhớ rõ cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Bất luận ngọn Nhân Duyên phong có phải là ngọn Ưng Dương hay không, mình cứ đi coi cũng chẳng mất gì.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng chẩm rãi nói :

- Chúng ta chạy cho nhanh thì có thể tới nơi vào lúc chưa tối.

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi trở gót chạy về phía trước. Tiêu Lĩnh Vu và Đỗ Cửu theo sau.

Thương Bát dường như đã hỏi đường một cách rất tường tận ở nơi lão tiều, dọc đường hắn chạy nhanh như bay. Khinh công cả ba người đều vào hàng cao thủ đệ nhất võ lâm. Tuy đường núi gập ghềnh, họ vẫn lao đi như tên bắn.

Vào lúc mặt trời gác núi, ba người đã chạy tới chân một cái núi cao. Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn thứ nấm đá ngàn năm nên nội lực đầy rẫy, chàng không thấy gì là mệt mỏi. Nhưng Thương Bát và Đỗ Cửu chạy mấy giờ liền, lại phải trèo non vượt suối mà chưa được nghỉ ngơi lúc nào nên mệt quá. Đỉnh đầu họ cũng ướt đẫm mồ hôi. Thương Bát chỉ ngọn núi cao trước mặt nói :

- Nếu tiểu đệ nhớ không lầm thì đây là chân núi Nhân Duyên rồi.

Lúc này bóng tịch dương ngả xuống núi. Vòm trời mé Tây nổi lên một đám ráng chiều. Mặt trời sắp lặn bắn lên đỉnh núi chút ánh sáng tàn tạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ mục quang nhìn lên ngọn núi thấy ánh vàng rực rỡ tựa hồ một tòa miếu vủ, cách kiến trúc cực kỳ hào hoa.

Thương Bát nói :

- Tòa miếu đó là Nhân Duyên miếu. Theo lời lão tiều thì ngày xây xong miếu Nhân Duyên, người gia trưởng nhà trai vì thương con chết thảm đem phiến bảo thạch gia truyền gắn vào nóc miếu, nên những lúc ánh tà dương chiếu vào rực rỡ hiện ra đủ màu sắc. Nhiều người không hiểu căn do nói là âm hồn của hai người hiển linh. Sự ngoa truyền này khiến cho hương khói tòa Nhân Duyên miếu rất hưng thịnh. Những ngày mồng một, ngày rằm trong tháng, cả người xa xôi ngàn dặm đến lễ báo cực kỳ tấp nập. Còn ngày thường khách hành hương cũng đông đảo.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến Ngọc Tiêu lang quân và Lam Ngọc Đường cũng chìm đắm trong biển tình vì Khâu tiểu San. Nếu miếu này mà linh thiêng thật tất họ cũng chạy tới đây để cầu chuyện chung thân đại sự.

Thương Bát thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ trầm ngâm, lại nói tiếp :

- Theo lời lão tiều thì hương hỏa ở núi Nhân Duyên càng ngày càng thêm hưng thịnh. Thường có người ở trước miếu bồi hồi suốt đêm, quyến luyến không nỡ bỏ đi. Vì thế chung quanh miếu đã dựng mấy toà nhã thất để cho người luyến cảnh ngủ lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta cũng lên coi xem.

Thương Bát đáp :

- Chúng ta bôn tẩu suốt ngày, nếu trên đường lên miếu mà có chỗ nghỉ ngơi cũng nên ngủ lại một đêm để dưỡng sức...

Hắn chưa dứt lời đã đột nhiên dừng lại, cất bước chạy lên núi.

Tiêu Lĩnh Vu và Đỗ Cửu chạy theo sau. Hòn núi này cô độc dứng sững trông lại càng cao. Ba mặt đều là hang sâu thẳm khôn lường.

Chỉ có một ngã đường đi lên núi mà thôi. Lúc này mặt trời đã lặn, nhưng ánh tà dương chua tắt. Tiêu Lĩnh Vu nhìn quanh một lượt, miệng lẩm bẩm :

- Nếu phía trước trái núi còn có đường đi thì đôi thanh niên nam nữ đó chắc không nhảy xuống vực sâu và dĩ nhiên nơi đây cũng không có tòa miếu này.

Chàng ngửng đầu nhìn thấy trong miếu đèn lửa huy hoàng. Bốn ngọn nến hồng soi sáng cả gian đại điện. Toà miếu này quy mô nhỏ bé.

Ngoài đại điện, hai bên còn có sương phòng. Một đạo nhân chừng sáu chục tuổi đứng bên thành tường trong đại điện.

Trước bàn thờ một người áo đen đang phục xuống lạy. Cả ngọn núi Nhân Duyên chỉ rộng chừng một mẩu. Ngoài ngôi miếu, quả nhiên còn hai tòa phòng xá tường bằng đá xanh, mái lợp cỏ gianh. Trong các phòng cũng có đèn lửa và mở quán bán rượu. Hai tòa nhà này còn rộng hơn Nhân Duyên miếu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn cảnh vật bốn phía rồi thủng thẳng hỏi :

- Chúng ta đã lên đây cũng nên vào coi một chút.

Rồi chàng không chờ Thương Bát, Đỗ Cửu trả lời đã cất bước.

Thương Bát ưỡn cái bụng phệ bước vào miếu trước. Đạo nhân coi việc hương hỏa trong miếu chạy ra đón cười nói :

- Đại lão bản! Hai vị thần Nhân Duyên không những chỉ có thanh niên nam nữ đến cầu nguyện mà ai đến cầu phước lộc cũng đều linh nghiệm.

Thương Bát thò tay vào bọc lấy một tấm vàng lá bỏ vào quỷ cúng tiền. Hắn không lý gì đến đạo nhân, ngửng đầu ngắm nhìn hai pho tượng thần. Pho tượng đàn ông mặc áo ngắn, đi chân không, tướng mạo anh tuấn. Pho tượng đàn bà cũng mặc áo ngắn màu lục, dây lưng và quần cũng màu lục.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu lẩm bẩm :

- Hai pho tượng này không hiểu ai nặn, bảo tồn được cả gương mặt thuần khiết ở sơn thôn. Thật là hiếm có.

Đạo nhân thấy Thương Bát lấy một tấm vàng lá bỏ vào quỷ tỏ ra rất hào phóng liền tươi cười nói :

- Miếu Nhân Duyên nổi tiếng ra ngoài ngàn dặm. Ba vị muốn coi bói, xin thẻ đều linh nghiệm. Chỉ cần ba vị khấn những điều tâm sự là nhất định được Nhân Duyên nhị thần phù hộ cho.

Người mặc áo đen quì lạy thấy tiếng người nói chuyện liền rón rén đứng dậy. Y liếc mặt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát rồi nghiêng mình đi ra. Giả tỷ y cứ ung dung mà đi thì chẳng ai buồn để ý đến. Nhưng y có cử động hoang mang khiến Tiêu Lĩnh Vu chú ý. Cả Trung Châu nhị cổ cũng sinh lòng ngờ vực.

Đỗ Cửu đột nhiên trượt chân chúi về phía trước ngăn cản lối đi của người áo đen. Người áo đen động tác rất mau lẹ, y vội thu chân về bước tạc ngang đi quanh qua Đỗ Cửu ra ngoài miếu. Không ngờ Thương Bát đã phòng bị trước. Hắn thấy thân pháp người áo đen rất mau lẹ liền tiến lại cản lối.

Cửa miếu tuy khá rộng nhưng Đỗ Cửu cản một bên, bây giờ Thương Bát lại giơ cái bụng phệ ra ngăn nốt một nửa nữa. Người áo đen là một cô gái nếu không đưa tay ra đẩy Thương Bát thì phải dừng bước lại. Bỗng thấy cô gái giơ hai ngón tay mặt điểm vào huyệt mạch môn Thương Bát. Thương Bát rụt tay về tránh khỏi. Hắn xoay năm ngón tay nhằm chụp vào cổ tay mặt của cô gái áo đen. Tiêu Lĩnh Vu khẽ quát :

- Mau tránh đường ra!

Nguyên chàng đã nhìn rõ cô này là thiếu nữ nghiêm trang mà chàng đã gặp ở thành Quy Châu. Thiếu nữ vẫn đi theo Bát Thủ thần long Đoan Mộc Chính. Chàng liền cho cô đã xuất hiện ở đây thì nhất định Đoan Mộc Chính cũng ở trên ngọn Nhân Duyên này.

Thương Bát nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán lập tức lạng người sang một bên để nhường lối. Thiếu nữ áo đen hành động rất mau lẹ. Cô nghiêng mình vọt đi ra hai cái rồi mất hút. Thương Bát đứng ở cửa miếu đảo mắt nhìn quanh mà không thấy cô đâu, không hiểu cô đã chạy về phương nào?

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Đừng ngó theo nữa.

Thương Bát quay lại hỏi :

- Đại ca có nhận biết cô ta ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hình như cô này hay đi chung với Bát Thủ thần long Đoan Mộc Chính.

Thương Bát vỗ đùi nói :

- Đúng rồi! Chính là cô ta. Tiểu đệ cũng thấy mặt quen quen mà không nhớ ra đã gặp ở đâu?

Đỗ Cửu hỏi :

- Con nha đầu này trước kia mặc áo xanh, sao bữa nay lại đổi y phục màu đen?

Thương Bát nói :

- Có lẽ y cũng muốn tránh tai mắt mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh thấy hai con mắt cô còn ngấn lệ, dường như cô có điều chi cầu nguyện trước thần linh.

Thương Bát nói :

- Con nha đầu đã xuất hiện nơi đây thì lão già kia chắc cũng gần kề. Chúng ta đi kiếm lão để nói chuyện.

Đỗ Cửu nói :

- Ngày trước bọn họ hiểu lầm đại ca tưởng y quy thuận Bách Hoa sơn trang. Bây giờ đại ca chống đối Thẩm Mộc Phong còn ai không biết? Thế mà con nha đầu kia tuyệt không tỏ vẻ kính trọng. Chúng ta cần đi kiếm lão để chất vấn về tội giáo tử bất nghiêm.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đỗ Cửu hỏi :

- Thôi bỏ quách đi. Người ta chẳng có liên quan gì đến mình, sao lại phải bắt họ kính trọng?

Đỗ Cửu toan tranh luận, nhưng thấy Thương Bát đưa mắt ra hiệu cho hắn đừng nói nữa. Đạo nhân trông coi việc hương hỏa trong miếu dường như đã quen nghe những chuyện lý luận, cãi vã, lại dường như người thâm hiểu triết lý nên không ngó ba người một cái nào.

Thương Bát khẽ hỏi :

- Đêm nay chúng ta có ngủ trên Nhân Duyên phong này không?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời bỗng nghe thanh âm lạnh lùng đáp lại :

- Ngủ lại là hay lắm.

Thanh âm người này rất đột ngột khiến cho Trung Châu nhị cổ và Tiêu Lĩnh Vu không khỏi sửng sốt. Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Ai đó?

Thanh âm lạnh lùng đáp lại :

- Ta.

Một gã thiếu niên áo xanh mặt mũi thanh tú nhưng thấp lùn và gầy nhom từ từ tiến ra. Thương Bát coi tướng này thấy phần xinh đẹp thì có thừa, phần cương quyết thì không đủ, thiếu hẳn tư cách nam nhi.

Hắn liền hỏi :

- Anh em tại hạ nói chuyện không liên quan gì đến các hạ. Sao các hạ lại xen vào?

Thanh niên áo xanh không lý gì tới Thương Bát. Gã giương cặp nhãn thần trong suốt nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ chạy đến ngọn Nhân Duyên làm gì?

Giọng nói thâm mật như bạn hữu trùng phùng. Trong câu hỏi lộ vẻ quan hoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía thiếu niên áo xanh không sao nghĩ ra được là ai và đã gặp ở đâu. Chàng liền hỏi :

- Các hạ là ai?

Thiếu niên lộ vẻ thê lương hỏi lại :

- Ông bạn không nhận được tại hạ thật ư? Thế thì ông bạn mau quên quá.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy thiếu niên cởi tấm khăn xanh bịt đầu để lộ mái tóc đen láy. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn rồi bật tiếng la thất thanh :

- Bách lý cô nương!

Thiếu nữ đột nhiên đưa tay lên bưng mặt khẽ nói :

- Tiểu muội đi tìm đại hiệp thật là cực nhọc.

Thương Bát, Đỗ Cửu đưa mắt nhìn nhau, len lén rút ra ngoài miếu.

Đạo nhân cũng hiểu nhân tình thế cố đột nhiên y gõ chuông dồng khẽ ngâm :

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Có lòng thành tất linh nghiệm.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến lại hỏi :

- Sao cô nương cũng tới đây?

Bách Lý Băng từ từ hạ cánh tay xuống đáp :

- Tiểu muội đường xa muôn dặm, đi khắp nơi tìm kiếm Tiêu huynh rồi lần đến đây.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Ta lên ngọn Nhân Duyên này là vì động cơ khác, không ngờ lại gặp cô này.

Chàng hỏi lại :

- Cô đến đây vào lúc nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Vào lúc chính ngọ...

Cô dừng lại rồi tiếp :

- Tiểu muội có nhiều việc muốn hỏi Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nơi đây không tiện nói chuyện. Chúng ta hãy kiếm chỗ nào vắng vẻ hơn.

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu muội đã lấy một cái phòng khách ở ngay trên núi này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ còn hai người anh em đi theo.

Bách Lý Băng đáp :

- Không sao. Nhà điếm đó hãy còn phòng trống. Tiểu muội dẫn Tiêu huynh đi.

Cô vừa trở gót cất bước vừa bịt khăn lên đầu. Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên cảm thấy nàng công chúa Bắc Hải này quen tính phong lưu, mới ra ngoài mấy tháng mà dường như lớn lên nhiều, dự từng trải cũng tựa hồ đã thêm mấy tuổi.

Bách Lý Băng ra khỏi miếu đi trước. Tiêu Lĩnh Vu theo sau liếc mắt nhìn quanh chẳng thấy bóng Trung Châu nhị cổ, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Không hiểu hai người này đi đâu mất rồi?

Chàng toan cất tiếng gọi nhưng đột nhiên đứng lại. Bách Lý Băng thoăn thoắt bước mau đi thẳng về tòa nhà gianh ở phía chính Nam.

Tiêu Lĩnh Vu đành bước mau theo cô vào điếm. Khách điếm này chỉ là nơi để khách thập phương vào ẩn mưa gió dĩ nhiên cách chiêu đãi không được đầy đủ.

Tiêu Lĩnh Vu vào điếm chẳng thấy ai ra đón tiếp. Chàng lầm lũi đi theo Bách Lý Băng vào thẳng phòng khách ở phía sau. Trong nhà đã thắp nến. Thiếu nữ áo đen nét mặt rất nghiêm trang đã vào đó từ trước rồi. Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi :

- Hai cô này sao lại đi với nhau?

Bách Lý Băng quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị biết nhau rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Gặp nhau mấy lần thì có nhưng chưa từng nói một câu.

Chàng chắp tay thi lễ hỏi :

- Đoan Mộc lão tiền bối có đến đây với cô không?

Thiếu nữ áo đen cúi đầu đáp :

- Gia sư ư? Lão nhân gia bị người ám toán. May nhờ Bách Lý cô nương giải cứu mới thoát nạn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Té ra hai cô quen biết nhau trong trường hợp này.

Chàng lại hỏi :

- Thương thế của Đoan Mộc tiền bối ra sao?

Thiếu nữ áo đen vẫn cúi đầu đáp :

- Đa tạ Tiêu đại hiệp có dạ quan hoài. Gia sư được Bách Lý cô nương cho uống linh đan rất thần diệu, không có gì đáng ngại nữa.

Cô nói với Tiêu Lĩnh Vu hai lần mà thủy chung không ngửng đầu lên nhìn chàng. Bách Lý Băng đột nhiên xen vào :

- Đoan Mộc lão tiền bối tuy thương thế không có gì đáng ngại nữa, nhưng còn phải tịnh dưỡng. Lão nhân gia thấy tiểu muội bôn tẩu giang hồ trơ trọi có một mình mới bảo Đoan Mộc cô nương cùng đi cho có bạn.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Thị kêu Đoan Mộc Chính là gia sư mà sao vẫn ở họ Đoan Mộc?

Tuy bụng chàng nghĩ như vậy mà không lên tiếng hỏi. Bách Lý Băng nói mấy câu này giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu để chờ chàng trả lời, nhưng chàng nghĩ mãi đến tâm sự nên quên không hồi đáp. Cô không nhịn được hắng đặng một tiếng rồi bảo :

- Sao Tiêu huynh không trả lời?

Tiêu Lĩnh Vu như người ngủ mơ choàng tỉnh giấc, chàng ồ lên một tiếng hỏi lại :

- Có phải cô nương nói với tại hạ không?

Bách Lý Băng đáp :

- Trong nhà chỉ có ba người. Tiểu muội không nói với Đoan Mộc cô nương thì dĩ nhiên nói với Tiêu huynh chứ còn ai vào đấy?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương muốn tại hạ nói chuyện gì bây giờ?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiêu huynh nên hỏi muội: Mấy bữa nay tình trạng cô thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Cô nương vì cứu tại hạ mà trong nhà sinh ra rắc rối. Nhưng lệnh tôn vẫn thương cô nương đến cực điểm. Hiện giờ lão nhân gia đang đi kiếm cô rất là vất vã...

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn thiếu nữ áo đen muốn nói lại thôi.

Cô từ từ ngồi xuống. Thiếu nữ áo đen thông tuệ lạ thường. Cô nói khẽ :

- Hai vị hãy cứ nói chuyện. Tiểu muội đi chuẩn bị chút điểm tâm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bảo nhà quán làm cho là được. Đâu dám phiền đến cô nương?

Nhưng thiếu nữ áo đen vừa nói vừa đi ra khỏi phòng. Lúc Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng thì cô đã mất hút. Bây giờ trong nhà chỉ còn Bách Lý Băng và Tiêu Lĩnh Vu là hai người. Bách Lý Băng cặp mắt trong như hồ thu nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu tựa hồ muốn tìm vật gì trong đầu óc của chàng. Tiêu Lĩnh Vu bối rối muốn hỏi thì thấy Bách Lý Băng đột nhiên hai tay bưng mặt nằm lăn xuống giường mà khóc nức nở.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác bước lại gần trầm giọng hỏi :

- Cô nương! Cô nương vì Tiêu mỗ mà bỏ nhà ra đi. Tiêu mỗ đã biết thế...

Bách Lý Băng vừa khóc vừa nói :

- Tiểu muội ở Băng cung từ nhỏ đến lớn. Gọi một tiếng trăm kẻ dạ. Ngày nay một mình bôn tẩu giang hồ lênh đênh trơ trọi. Thậm chí không có đến một người chiếu cố.

Cô được ăn ngon mặc đạp lại được bao nhiêu người sủng ái chiều chuộng. Vì cô đi tìm Tiêu Lĩnh Vu mà phải mạt thiệp phong trần. Bây giờ được gặp chàng lại thấy chàng tỏ vẻ hững hờ. Cô không khỏi tủi thân, mình lại thương mình. Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nỗi khổ cực của cô nương chẳng phải tại hạ không biết, nhưng...

Bách Lý Băng đột nhiên ngồi nhỏm dậy, lau nước mắt hỏi :

- Tiêu huynh đến đây làm chi?

Cô hãy còn tính trẻ nít, khóc đấy rồi lại cười ngay. Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời thì Bách Lý Băng lại hỏi tiếp :

- Tiêu huynh lên ngọn Nhân Duyên này phải chăng để kiếm tiểu muội?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Ta có biết đâu cô đã lên đây?

Nhưng chàng thấy cô đầy vẻ khát vọng, đành liều đáp :

- Phải rồi! Tại hạ lên đây để kiếm cô nương.

Bách Lý Băng cười khúc khích hỏi :

- Thế ra Tiêu huynh cũng nhớ tiểu muội lắm phải không?...

Chương 4: Thấy Điểm Sáng Sinh Lòng Ngờ Vực

Bách Lý Băng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội tuy nếm mùi cực khổ, nhưng mình bôn tẩu giang hồ, muốn làm gì thì làm kể ra cũng thú.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Cô tưởng lầm mình đến đây để tìm cô nên trong lòng cô mới khoan khoái, ta không nên nói rõ nội tình.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi :

- Cô nương đến đây làm chi?

Bách Lý Băng cười đáp :

- Tiểu muội nghe người ta nói trên đỉnh núi Nhân Duyên có miếu Nhân Duyên, những ai muốn hỏi nhân duyên, đại sự tìm đến đều sẽ được như nguyện. Quả nhiên tiểu muội tới đây lại gặp Tiêu huynh.

Cô biết mình nói lộ liễu quá, bất giác đỏ mặt lên cúi đầu xuống. Tiêu Lĩnh Vu run lên nghĩ thầm :

- Một câu an ủi của ta đủ khiến cho cô vui tươi, lời nói lạnh lùng làm cô khóc. Mối tình cô đối với ta thực là tha thiết. Biết làm thế nào bây giờ?

Mối ưu phiền nổi lên trong dạ. Chàng trầm ngâm không nói nữa.

Bách Lý Băng từ từ ngồi xuống giường rót chung trà thơm đưa cho chàng, dịu dàng nói :

- Trước khi tiểu muội chưa gặp Tiêu huynh, trong lòng vẫn tưởng khi nào thấy mặt hai người sẽ vui vẻ vô cùng. Hỡi ơi! Không ngờ vừa gặp Tiêu huynh đã buồn bực, quên cả mời uống trà.

Cô vừa nói vừa bưng chung trà đưa lại. Câu nói của cô thành thật chất phác, chứ không phải khách sáo khiến người nghe phải động tâm. Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng như bị đánh một đòn khá nặng vào trước ngực, chàng chấn động tâm thần tự hỏi :

- Cô này đã bộc lộ hết điều, không còn dè dặt chi nữa. Ngày sau ta đối xử với cô thế nào?....

Lại nghe Bách Lý Băng cất giọng trong trẻo nói :

- Tiêu huynh trèo non vượt suối, bạt thiệp đường xa ngàn dặm, chắc là khát nước lắm?

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay đón lấy chung trà uống một hớp rồi cười nói :

- Cô nương...

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt ngắt lời :

- Tiêu huynh kêu tiểu muội bằng cô nương thì tiểu muội phải kêu Tiêu huynh bằng Tiêu tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải đấy! Chúng ta nên xưng hô như vậy mới đúng.

Bách Lý Băng nói :

- Như thế không tốt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Cách xưng hô này thành ra mỗi lúc một xa thêm.

Bách Lý Băng ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp :

- Ngày tiểu muội còn ở Bắc Hải, phụ vương và mẫu hậu đều kêu tiểu muội bằng Băng nhi. Tiêu huynh cũng gọi như vậy có tiện không?

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài tự nhủ :

- Ta nên tìm cách khuyên cô trở về hay hơn.

Quyết định chủ ý rồi, chàng cất tiếng gọi :

- Băng nhi!

Bách Lý Băng mừng rỡ đáp :

- Tiêu huynh kêu như vậy dễ nghe lắm. Hỡi ơi! Mẫu hậu của tiểu muội nói đúng quá. Trước kia tiểu muội không chịu nghe lời, nhưng bây giờ nghĩ lại mới biết đó là lời vàng ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lệnh đường bảo sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Gia mẫu bảo nhu chế được cương. Đàn bà con gái phải ôn nhu uyển chuyển mới làm cho tình lang vui lòng, hết dạ yêu thương.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Chắc cô ở Băng cung cứng đầu, cứng cổ. Mẫu thân cô không cai quản được mới khuyên nhủ như vậy. Không ngờ cô lại cho đó là một bài học...

Chàng chợt nhớ tới chuyện vào cung cấm là một chuyện rất nghiêm trọng, nguy hiểm vô cùng, không thể đem cô đi theo. Vậy phải nghĩ cách nào cho cô trở về bên Bắc Thiên Tôn Giả...

Bỗng nghe Bách Lý Băng hỏi :

- Tiêu huynh kêu tiểu muội bằng Băng nhi thì tiểu muội kêu Tiêu huynh bằng gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tùy ý Băng nhi muốn gọi thế nào cũng được.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Tiêu huynh lớn hơn tiểu muội hai tuổi, vậy kêu bằng đại ca được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi! Băng nhi kêu ta bằng đại ca là phải.

Bách Lý Băng khoan khoái nhảy múa dưới ánh đèn. Tiêu Lĩnh Vu thấy cô cao hứng một cách hồn nhiên, không khỏi ngẩn người ra. Bách Lý Băng nhảy múa một hồi rồi dừng lại nói :

- Đại ca! Tiểu muội nhớ tới một việc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Chúng ta vào miếu cầu nguyện đi.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Vào miếu để cầu nguyện điều chi?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội đã đem tâm nguyện cầu đảo trong miếu mà được gặp đại ca. Bây giờ nên vào tạ lễ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Mình cô vào mà lễ, sao còn bảo ta đi theo.

Tuy chàng nghĩ như vậy, nhưng không nỡ nói ra. Bách Lý Băng cầm tay Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại ca cùng đi với tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được nói :

- Đi thì đi.

Chàng cất bước ra ngoài. Bách Lý Băng miệng cười nhí nhảnh theo sau. Hai người đến cửa miếu, bỗng thấy đạo nhân giữ việc hương hỏa toan bước ra ngoài, nhưng y thấy người tới liền lùi lại. Bách Lý Băng chạy đến trước thần tượng quì xuống. Miệng lâm râm khấn khứa, nhưng không nghe rõ cô nói gì. Tiêu Lĩnh Vu đứng bên nhìn đôi tượng ngớ ngẩn xuất thần.

Bách Lý Băng khấn xong quay lại nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng yên, không nhúc nhích, liền kéo chàng lại gần nói :

- Sao đại ca không quì xuống tạ thần đi?

Tiêu Lĩnh Vu không muốn quì nhưng thấy Bách Lý Băng đầy vẻ khát vọng, đành miễn cưỡng quì xuống. Bách Lý Băng trong lòng hoan hỷ đến cùng cực. Cô xá thần tượng rồi đứng lên nói :

- Chúng ta về thôi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Về đâu?

Bách Lý Băng đột nhiên mất hết vẻ tươi cười chẩm rãi nói :

- Đại ca! Dường như đại ca có điều tâm sự trầm trọng phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không có chi hết.

Bách Lý Băng thở dài nói :

- Đại ca! Đại ca đừng nên gạt tiểu muội nữa. Tiểu muội coi rõ gương mặt đại ca lộ vẻ lo âu. Nếu đại ca không có tâm sự thì sao lại không vui vẻ khi gặp tiểu muội...?

Cô đưa tay lên vuốt lại mái tóc thở dài hỏi :

- Đại ca! Đại ca có biết vừa rồi tiểu muội đã khấn cầu tâm nguyện gì trước thần tượng không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Ta không biết.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội cầu khẩn được vĩnh viễn ở bên mình đại ca, đừng bao giờ phải xa nhau.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nói :

- Lệnh tôn thống lỉnh hết cao thủ ở Băng cung đi tìm Băng nhi. Nếu Băng nhi cứ luôn luôn bên cạnh ta, há chẳng khiến cho lệnh tôn mong nhớ, lo âu ư?

Bách Lý Băng tuy còn tính trẻ nít, nhưng cô là người thông tuệ phi thường, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại :

- Có phải đại ca sợ tiểu muội đi theo làm phiền lụy cho mình không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Bắc Thiên Tôn Giả võ công cao cường. Dưới trướng lão lại rất nhiều cao thủ. Bây giờ lão đương oán hận ta. Nếu lão tra ra vụ này thì mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Lòng chàng vẫn lo lắng về sự an nguy của Khâu Tiểu San, lại nghĩ đến chuyện vào cung cấm, nên đối với những lời tình tứ êm ái của Bách Lý Băng, chàng cũng ngơ ngác như chẳng nghe thấy gì.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói, liền cười rất tươi bảo chàng :

- Tiểu muội hiểu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hòi :

- Hiểu cái gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca e ngại gia gia tiểu muội biết chúng ta đi với nhau mà có sự hiểu lầm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Đây cũng là một nguyên nhân. Nhưng điều khẩn yếu là lệnh tôn cùng lệnh đường lâu ngày không thấy Băng nhi trở về tất trong lòng mong nhớ lo âu và Băng nhi sẽ mang tiếng là con người bất hiếu.

Bách Lý Băng nói :

- Cái đó không hề gì. Tiểu muội chỉ viết một phong thư sai người đưa về Bắc Hải cho mẫu thân biết tiểu muội đang đi du ngoạn ở Trung Nguyên là người không nóng ruột nữa.

Tiêu Lĩnh Vu kh thở dài nói :

- Băng cung ở Bắc Hải đường xa muôn dặm, lại là nơi hẻo lánh quanh năm băng tuyết thì người ngoài tìm đến làm sao được?

Bách Lý Băng chau mày hỏi lại :

- Dường như đại ca chán tiểu muội rồi nên tìm trăm phương ngàn kế để đuổi đi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Ngoài việc lệnh tôn, lệnh đường mong nhớ Băng nhi, tiểu huynh lên núi Võ Di chuyến này còn có chuyện khác nữa, thực không tiện đưa Băng nhi đi theo.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chuyện gì? Đại ca có thể nói cho tiểu muội nghe được không?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô quá đỗi thê lương cơ hồ muốn khóc, lòng chàng lại không nỡ. Chàng đưa mắt nhìn đạo nhân rồi khẽ bảo cô :

- Băng nhi chúng ta ra ngoài kia nói chuyện.

Chàng cất bước đi. Bách Lý Băng theo sau. Cô liếc mắt nhìn quanh rồi nói :

- Ở đây đại ca có thể nói được rồi, bốn bề không có ai cả.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi! Muội muội đã nghe nói đến cung cấm bao giờ chưa?

Bách Lý Băng đáp :

- Dường như gia phụ đã nhắc tới.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì phải rồi. Tiểu huynh không thể đưa Băng nhi đi theo, vì tiểu huynh muốn vào cung cấm.

Bách Lý Băng hỏi :

- Trong cung cấm người ta không cho đàn bà, con gái vào hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu không quen nói dối. Chàng đáp :

- Không có hạn chế điều đó.

Bách Lý Băng cười hỏi :

- Đã không hạn chế thì đại ca đưa tiểu muội đi phỏng có ngại gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Người võ lâm Trung Nguyên đều khao khát vào coi bí mật trong cung cấm. Nếu họ nghe tin này chắc đến tụ tập, bố trí ở gần đó và nguy hiểm vô cùng. Huống chi ở trong cung cấm bố trí rất nhiều cơ quan chỉ sểnh một chút là nguy đến tính mệnh. Tiểu huynh đi chuyến này chưa biết sống chết ra sao thì đưa Băng nhi đi thế nào được?

Bách Lý Băng vẻ mặt nghiêm trang nói dằn từng tiếng :

- Đã thế thì tiểu muội chẳng thể ly khai đại ca được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Vào cung cấm đã muôn ngàn nguy hiểm thì khi nào tiểu muội để đại ca đi một mình? Tiểu muội phải theo luôn bên cạnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không được...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tại sao? Tiểu muội đã nhận Tiêu huynh là đại ca thì phải nâng đỡ trong khi hoạn nạn, sống chết có nhau.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi! Việc này không can gì đến cô thì sao cô lại dấn thân vào chỗ nước đục?

Bách Lý Băng đáp :

- Vì đại ca có mối liên can với muội.

Tiêu Lĩnh Vu dừng lại nói :

- Băng nhi!...

Bách Lý Băng cặp mắt trong suốt, long lanh ngấn lệ ngắt lời :

- Đại ca để cho tiểu muội nói trước.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành giục :

- Được rồi! Băng nhi cứ nói đi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiểu muội một mình thân gái dậm trường, đơn thương độc mã, chạy khắp chân trời góc bể là vì lẽ gì?

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp :

- Vì Băng nhi muốn tìm kiếm tiểu huynh.

Bách Lý Băng nói :

- Phải rồi! Tiểu muội tìm được đại ca không phải chuyện dễ dàng. Đại ca lại đuổi tiểu muội về. Tiểu muội còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng :

- Cái đó... cái đó...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu muội dù sinh trưởng ở nơi quanh năm đầy tuyết phủ, nhưng đã được đọc khá nhiều kinh sách ở Trung Nguyên. Đại ca ơi! Phải chăng đại ca coi tiểu muội như một đứa con nít lên ba?... Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp. Bách Lý Băng đột nhiên co giò chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu lật đật rượt theo. Chỉ trong khoảnh khắc đã đến bờ vực thẳm. Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng cô đi tự tử, không khỏi giật mình kinh hãi vội lớn tiếng gọi :

- Băng nhi! Đừng có làm nhộn.

Bách Lý Băng la lên :

- Đại ca hãy dừng lại trước đi.

Tiêu Lĩnh Vu không dám rượt nữa, theo lời dừng lại. Bách Lý Băng đứng trên sườn núi thủng thẳng hỏi :

- Đại ca ơi! Đại ca có biết thiên cố sự về núi Nhân Duyên này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu huynh đã nghe một lão tiều lược thuật rồi.

Bách Lý Băng nói :

- Vực thẳm này là nơi đôi bạn tình đã nhảy xuống để tìm cái chết cho có nhau. Tiểu muội nhảy xuống đây thì trong tòa miếu này chắc người ta làm thêm một pho tượng nữa, có điều không được đại ca đứng bên mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

- Cô này hãy còn tính khí trẻ nít. Không chừng cô vừa bẽ bàng, vừa nóng nảy nhảy xuống thật. Nếu vậy thì là mối hận suốt đời cho ta. Ta phải coi chừng mới được.

Chàng liền nói :

- Băng nhi! Đừng làm nhộn nữa. Hãy trở lại đã.

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không làm nhộn đâu. Những câu tiểu muội nói với đại ca đều là sự thực. Tiểu muội đã

trình bày tâm nguyện trước thần tượng. Đại ca mà không cho đi theo thì tiểu muội chỉ có đường nhảy xuống vực thẳm để chứng minh lòng thành.

Giọng nàng đau khổ nghe rất thương cảm. Tiêu Lĩnh Vu thấy cô giơ một chân lên, ngọn gió đêm thổi tà áo lạch phạch. Chàng bồn chồn trong dạ, không nghĩ ngợi gì nữa nói ngay :

- Mau về đây! Ta đưa Băng nhi đi theo.

Bách Lý Băng nhảy vọt đến trước Tiêu Lĩnh Vu đổi sầu làm tươi hỏi :

- Thật thế ư?

Cô chợt khóc, chợt cười, biến đổi thái độ rất mau chóng, đúng là tính nết chất phác của con nít. Tiêu Lĩnh Vu đã hứa lời, không canh cải được, liền gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là thực. Nhưng...

Bách Lý Băng hỏi :

- Nhưng làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta cần có điều ước nói với Băng nhi. Băng nhi nhất nhất phải theo mệnh lệnh của ta, không được sinh sự. Nếu Băng nhi phạm ước thì ta không cho đi theo nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chắc rằng nàng sinh trưởng ở nơi quyền quí được cha mẹ cưng chiều, quen thói quật cường rồi, tất nhiên nàng không chịu được ước pháp này. Ngờ đâu sự tình đã ra ngoài sự tiên liệu, Bách Lý Băng tươi cười nói :

- Dĩ nhiên tiểu muội phải nghe lời đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Còn vị Đoan Mộc cô nương thì sao?

Bách Lý Băng hỏi lại :

- Đại ca định bao giờ khởi hành?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chậm nhất là sáng sớm mai.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca theo tiểu muội về quán nghỉ một chút nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không được! Tiểu huynh còn có hai người bạn cũng tới đây.

Bách Lý Băng hỏi :

- Thương Bát và Đỗ Cửu có phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi. Sao Băng nhi lại biết họ?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội gặp ai cũng hỏi tin tức đại ca, dĩ nhiên những ai liên quan đến cuộc hành trình của đại ca tiểu muội phải biết hết...

Cô mỉm cười nói tiếp :

- Tiểu muội đi sắp sửa hành trang. Lúc nào đại ca muốn động thân thì vào kêu một tiếng là tiểu muội ra ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh đã nhận lới thì dĩ nhiên không bỏ một mình Băng nhi ở lại. Băng nhi cứ yên tâm.

Bách Lý Băng không nói gì nữa trở gót chạy về quán trọ. Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng cho đến khi mất dạng, trong lòng nổi lên mối phiền não âm thầm.

Chàng ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài rồi bước theo bờ vực thẳm lại ngồi xuống một tảng đá lớn.

Lúc này đêm đã khuya. Ngọn gió trên đỉnh núi cao càng giá lạnh.

Chàng cúi đầu nhìn xuống vực thẳm không thấy đáy bất giác nghĩ thầm trong bụng :

- Tuyệt cốc này sâu thẳm không lường. Dù người khinh công siêu việt rớt xuống cũng phải tan xương nát thịt, huống chi cặp trai gái ở thôn quê. Hai người đó lúc sống tuy không được kết thành phu phụ, nhưng sau khi chết rồi được nhân gian thờ phụng như những vị thần minh, làm đều tạc tượng, hương khói ngàn thu, thì cái chết này kể ra cũng đáng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, chợt thấy dưới vực thẳm thấp, thoáng có một điểm sáng xanh lè chuyển động. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, điểm sáng này lại biến mất. Nếu là người thường mà thấy điểm sáng đó thì chỉ cho là minh mắt hoa, hoặc tưởng đó là sơn thần quỷ mỵ. Tiêu Lĩnh Vu mục quang hơn đời. Chàng ngó điểm sáng di chuyển tính thầm tốc độ tựa hồ một người tay cầm đèn lòng đi dưới đáy vực... Chỉ trong khoảnh khắc, lại nghe tiếng chân bước rất nhẹ từ phía sau chuyển đến.

Tiêu Lĩnh Vu đã cảnh giác rồi nhưng lờ đi như không biết, chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí rồi xoay mình lại thì thấy Thương Bát và Đỗ Cửu sóng vai đi tới. Thương Bát mỉm cười nói :

- Tai mắt của đại ca thật là linh mẫn. Bọn tiểu đệ không dám quấy nhiễu, từ từ bước tới...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Các vị đến vừa hay. Tiểu huynh thấy dưới vực thẳm có chuyện rất khả nghi.

Thương Bát cùng Đỗ Cửu vội chạy lại cúi dầu nhìn xuống thì chỉ thấy tối mò chẳng có chuyện gì khả nghi.

Đỗ Cửu chau mày hỏi :

- Đại ca thấy điều chi đáng ngờ? Tiểu đệ mắt kém, sao chẳng nhìn thấy chi hết?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vừa có một điểm sáng xanh lè, bây giờ biến mất rồi.

Thương Bát hỏi :

- Điểm sáng xanh lè ư?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì ánh xanh ở dưới đáy vực lại xuất hiện. Chàng vội nói :

- Hai vị huynh đệ ngó xuống đi.

Thương Bát và Đỗ Cửu chú ý nhìn xuống thấy một điểm xanh lè đang chuyển động ở dưới đáy vực. Hồi lâu lại biến mất. Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các vị đã nhìn thấy chưa?

Thương Bát nói :

- Nhìn thấy rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị huynh đệ biết nhiều hiểu rộng, nhận thấy thế nào?

Thương Bát trầm ngâm đáp :

- Tiểu đệ trước nay không tin thuyết ma quỷ. Có thể đây là lửa lân tinh mà người ta thường nói đến.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gia sư kiến thức bao la đã giải thích cho tiểu huynh nghe về lân tinh. Nhưng ánh sáng này coi tình hình chuyển động, quyết chẳng phải là lân tinh.

Thương Bát hỏi :

- Theo ý đại ca thí ánh lửa xanh dưới đáy vực kia là do nhân lực tạo ra hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu là một người cầm lồng đèn phất bằng giấy xanh đi lại dưới đáy hang thì chúng ta đứng trên này cao đến trăm trượng nhìn xuống nó chỉ còn nhỏ bằng hạt đậu.

Thương Bát gật đầu nói :

- Đúng rồi! Đại ca nói rất có lý.

Đỗ Cửu xen vào :

- Dưới đáy vực không chừng có người ở.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vấn đề là ở chỗ đó. Dưới đáy hang có người ở chẳng lấy chi làm lạ, nhưng trước nay chưa từng phát giác ra ai ở dưới đó thì trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Chương 5: Gặp Đoàn Văn Thăng Hỏi Dò Cung Cấm

Đỗ Cửu hỏi :

- Ngoắt ngoéo ở chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vực thẳm ở phía này tức là nơi trước kia một đôi nam nữ giắt tay nhau nhảy xuống tự tử. Chắc hai vị còn nhớ chuyện của lão tiều kể lại: Khi ấy nhiều người xuống đáy vực tìm thi thể cặp nam nữ kia thì chẳng những không thấy thi hài mà còn không thấy một vết tích gì.

Thương Bát nói :

- Phải rồi! Nếu hai nhân vật đó mà tan xương nát thịt thì cũng còn vết tích mới phải.

Đỗ Cửu nói :

- Có thể lúc hai người rớt xuống đến lưng chừng rồi gặp dây leo vướng lại chưa lăn xuống tận đáy vực?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhận xét của huynh đệ cũng có lý. Nhưng tiểu huynh nghĩ rằng còn có lý do khác nữa.

Thương Bát hỏi :

- Lý do nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dưới đáy vực dù có người ở thì làm sao họ lại cầm lồng đèn màu xanh lè? Phải chăng đèn màu xanh khiến cho người ta dễ nhận lầm là lân tinh mà không sinh lòng ngờ vực?

Thương Bát nói :

- Đại ca suy luận rất có lý. Đây thật là chuyện đáng ngờ.

Đỗ Cửu bụng bảo dạ :

- Bây giờ chúng ta đi kiếm núi Ưng Dương và hang Bàn Xà là việc khẩn yếu. Sao lại nghĩ đến chuyện chẳng liên can gì cho uổng phí tâm cơ cùng thời giờ?

Bỗng nghe Thương Bát hỏi :

- Phải chăng đại ca có ý muốn điều tra cho biết rõ nội tình dưới đáy vực?

Đỗ Cửu xen vào :

- Theo ý kiến của tiểu đệ thì bất tất làm việc này cho phí thời giờ. Chúng ta phải đi kiếm cung cấm ở đâu, chẳng nên để ý đến những chuyện vu vơ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đỗ huynh đệ nói thế cũng phải. Nhưng chúng ta đã gặp việc khả nghi, chẳng lẽ nhắm mắt bỏ qua?...

Đỗ Cửu lấy làm kỳ hỏi :

- Việc không can thiệp đến mình thì mình dính vô làm chi?

Trước nay Đỗ Cửu vẫn coi Tiêu Lĩnh Vu như một vị thần minh, không muốn trái ý chàng cả những việc nhỏ mọn. Nhưng bữa nay hắn bỗng nổi dạ anh hùng khí khái. Hắn chợt động tâm linh tự nhủ :

- Hai vị huynh trưởng đã muốn xuống đáy vực coi mà không để họ thỏa mãn tính hiếu kỳ thì may đây họ lại oán trách ta.

Hắn động tâm liền thủng thỉnh nói tiếp :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì điểm sáng dưới đáy vực là người hay không phải người cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta...

Đỗ Cửu nói tới đây chợt thấy ánh sáng xanh lè lại hiện ra, liền dừng lại. Lần này hai điểm sáng lại phân ra hai ngã mà đi. Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Vụ này thật quái dị...

Thương Bát hỏi :

- Bây giờ hãy kiếm một người nào để hỏi xem sao, nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Biết tìm ai bây giờ?

Thương Bát đáp :

- Đạo nhân giữ hương hỏa nơi đây chắc là hiểu biết mọi cảnh vật. Tiểu đệ đi kiếm y.

Dứt lời hắn trở gót. Tiêu Lĩnh Vu toan cản lại thì Thương Bát đã mất hút vào trong bóng đêm. Chàng không tiện lớn tiếng hô hoán, đành để mặc cho hắn đi. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn xuống vực đột nhiên thấy ánh sáng xanh lè dừng lại một chút rồi mất hút. Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đỗ Cửu nói :

- Đỗ huynh đệ! Chẳng hiểu có phải là người hay không? Ngọn đèn lồng màu xanh lè dường như đứng lại trước một tòa phòng xá rồi gọi cửa tiến vào.

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ cũng nhận thấy như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu đêm nay chúng ta xuống hang núi coi được thì khỏi lỡ buổi hành trình vào buổi sáng sớm mai.

Thương Bát đã dẫn đạo nhân tới. Đạo nhân này như người đang ngủ mơ bị Thương Bát đến lôi đi hảy còn mắt nhắm, mắt mở. Thương Bát kéo đạo nhân đến trước chàng mặt Tiêu Lĩnh Vu thì dừng lại. Đạo nhân bị Thương Bát kéo đi mau quá, nhọc bở hơi tai. Tiêu Lĩnh Vu nhìn đạo nhân thủng thẳng hỏi :

- Huynh đài ở đây đã lâu chưa?

Hương hỏa đạo nhân đáp :

- Bần đạo ở đây từ ngày dựng miếu Nhân Duyên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy chắc huynh đài thuộc hết phong cảnh nơi đây phải không?

Hương hỏa đạo nhân đáp :

- Từ một ngọn cỏ gốc cây, bần đạo đều biết hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hay quá! Tiểu đệ muốn hỏi huynh đài mấy chuyện được chăng?

Hương hỏa đạo nhân giơ tay lên dụi mắt hỏi lại :

- Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuốngvực thẳm hỏi :

- Trong hang núi này có người ở không?

Hương hỏa đạo nhân hơi ngạc nhiên hỏi lại :

- Các vị đến đây đã được nghe thiên cố sự về miếu Nhân Duyên này chưa?

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Đại ca ta hỏi dưới hang núi có người ở không chứ chẳng cần biết đến cố sự ở miếu Nhân Duyên làm chi.

Hương hỏa đạo nhân nghe thanh âm Đỗ Cửu rất lạnh lẽo, không khỏi ớn da gà, liền đáp :

- Hang thẳm này sâu đến mấy trăm trượng. Đừng nói tấm thân bằng xương thịt, ngay cả một tảng đá rớt xuống cũng nát ra như cám...

Đỗ Cửu cất giọng lạnh lẽo hơn ngắt lời :

- Ngươi điếc tai hay sao? Đại ca ta chỉ hỏi ở dưới hang núi có người ở hay không? Sao ngươi lại nói những chuyện đâu đâu?

Hương hỏa đạo nhân đáp :

- Dưới đáy hang âm thầm lạnh lẽo, độc vật ẩn hiện bất thường. Dĩ nhiên không ai ở được.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Đa tạ huynh đài có lòng chỉ giáo. tại hạ xin lỗi đã làm mất giấc ngủ say sưa của huynh đài.

Hương hỏa đạo nhân nghe thanh âm của Đỗ Cửu sợ quá toàn thân run bần bật. Y thấy Tiêu Lĩnh Vu buông tha mình về, khác nào nghe lệnh đại xá vội đáp lễ rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu chờ Hương hỏa đạo nhân đi xa rồi hỏi Thương Bát, Đỗ Cửu :

- Hai vị huynh đệ nghe rõ rồi chứ?

Thương Bát đáp :

- Nghe rõ rồi. Đại ca tính sao bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh muốn xuống đáy hang xem sao, không chừng chúng ta sẽ phát giác ra được những chuyện bất ngờ.

Thương Bát nói :

- Hay lắm! Chờ trời sáng rồi chúng ta hãy xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh muốn đi ngay cho khỏi mất thì giờ.

Thương Bát hỏi :

- Đi ngay ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Có khi dưới đáy hang chẳng có chuyện gì khả nghi. Những ánh sáng xanh đó không chừng là do dã thú chết lâu ngày xương chất thành đống mà hóa ra lân tinh...

Chàng ngửng đầu trông trời chiều nói tiếp :

- Nếu chúng ta xuống hang ngay bây giờ thì có thể trở về trước khi trời sáng và không trễ mất thời gian.

Thương Bát nói :

- Đại ca! Chẳng phải tiểu đệ ngần ngại, nhưng hang núi này sâu thẳm rất là nguy hiểm. Chúng ta không thuộc đường xá mà đi lúc đêm khuya e rằng không ổn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiểu huynh cũng biết vậy. Có phải hai vị huynh đệ cho là không có cách nào xuống núi được?

Thương Bát đáp :

- Chính là thế đó.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Cái đó không quan trọng. Tiểu huynh đã nghĩ được cách xuống hang núi.

Thương Bát hỏi :

- Đại ca định xuống bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vừa rồi tiểu huynh đi theo Bách Lý cô nương vào một tòa khách sạn thấy trong đó có chất đống rất nhiều dây cỏ. Hai vị huynh đệ ở trên núi dòng dây cho tiểu huynh xuống, không cần phải tìm đường nào khác.

Thương Bát sửng sốt :

- Như vậy mạo hiểm quá.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh đã quyết tâm nhị vị đừng khuyên can nữa. Tiểu huynh đi lấy dây đây.

Dứt lời chàng trở gót đi ngay. Trung Châu nhị cổ thấy chàng lộ vẻ kiên quyết, đành lẳng lặng không dám nói nữa. Động tác của Tiêu Lĩnh Vu rất mau lẹ. Chẳng mấy chốc chàng đã ôm hai bó dây cõ.

Chàng đặt dây xuống ngước mắt nhìn Trung Châu nhị cổ nói :

- Tiểu huynh tưởng hai bó dây này đủ xuống tới đáy hang rồi.

Thương Bát hỏi :

- Đại ca là tiêu chuẩn chính nghĩa võ lâm, không nên mạo hiểm. Để tiểu đệ xuống thay được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Huynh đệ mập quá sợ sợi dây này chịu không nổi.

Đỗ Cửu hỏi :

- Tiểu đệ xuống được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không cần để tiểu huynh xuống coi xem.

Chàng vừa nói vừa cởi buộc dây ra. Thương Bát nhìn Đỗ Cửu nói :

- Đại ca đã quyết định. Tiểu đệ không tiện khuyên can nữa.

Tiêu Lĩnh Vu dường như trong lòng nóng nảy, buộc đầu dây vào lưng nói :

- Nếu tiểu huynh cần hai vị xuống hang giúp đỡ sẽ hú lên ba tiếng làm dấu hiệu.

Chàng không chờ Thương Bát và Đỗ Cửu trả lời đã tung mình nhảy xuống.

Thương Bát nắm lấy cuộn dây từ từ thả xuống. Hắn nắm dây rất cẩn thận, hễ thấy có chỗ nào không được bền bĩ lại bện thêm vào. Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí, hai tay đều đeo bao bằng da giao ngàn năm, lần vách núi tụt xuống. Vách núi trơn tuột chỉ có rêu bám vào. Chàng kinh hãi nghĩ thầm :

- Vách núi thẳng tắp và trơn tuột thế này thì dù người có khinh công bật nhất cũng không thi triển được.

Chàng đang ngẫm nghĩ, chân phải đột nhiên đụng vào một vật mềm nhũn. Hiện nay chàng đã nhiều kinh nghiệm giang hồ, vừa đụng vào liền phát giác ra không phải lá cây mà cũng không phải cỏ mộc.

Chàng liền nếu chặt dây thừng trèo lên ba thước.

Thương Bát là tay lão luyện giang hồ, vừa cảm thấy dây thừng rít lại, biết ngay Tiêu Lĩnh Vu đã gặp biến cố liền dừng lại không thả xuống nữa. Tiêu Lĩnh Vu lên cao mấy thước cúi đầu nhìn xuống thì thấy một người ngồi chồm chồm trên mỏm đá lồi ra. Sự phát hiện bất ngờ này khiến Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần, chàng cất tiếng hỏi :

- Ai đó!

Ngờ đâu chàng hỏi luôn mấy tiếng vẫn không thấy người kia phản ứng. Trong lòng lấy làm kỳ, chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ người này chết rồi ư?

Nhưng theo tư thế người đó ngồi rất ngay ngắn không có vẻ gì là người chết.

Chàng liền hỏi lại :

- Các hạ là người chết hay còn sống?

Quả nhiên câu hỏi này phát sinh hiệu lực. Chàng nghe thanh âm ra chiều phẫn nộ đáp :

- Lão phu mà chết rồi thì còn ngồi đây được ư?

Tiêu Lĩnh Vu cũng khó chịu lẩm bẩm :

- Lão còn sống mà sao ta hỏi mấy câu không trả lời?

Chàng liền hỏi tiếp :

- Các hạ ở đây làm chi?

Người kia lại ngồi yên không trả lời. Tiêu Lĩnh Vu chau mày tự hỏi :

- Lão này ngồi lưng chừng vách núi, chân không đến đất, cột không đến trời, tất phải là hạng võ công thượng thừa. Huống chi nguyên phần gan dạ của lão đã đủ khiến cho người ta phải khâm phục.

Chàng khẽ hắng đặng một tiếng rồi lại hỏi :

- Tại hạ có ý muốn mượn một mỏm đá lồi ra mà huynh đài đang ngồi đó để đỡ chân một chút. Chẳng hiểu huynh đài có ưng thuận không?

Người kia đáp :

- Đá núi này chẳng phải thuộc quyền sở hữu của lão phu. Các hạ muốn nghỉ chân hay không là việc của các hạ, chẳng liên quan gì tới lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão này trả lời một cách rất dứt khoát.

Chàng vừa ngấm ngầm vận tụ chân khí đề phòng người kia tập kích, vừa từ từ vịn dây hạ xuống.

Phiến đá này rộng chừng bốn thước lồi ra ở vách núi. Người kia ngồi đã chiếm mất hai thước. Mỗi bên chỉ còn dư một thước. Nếu người kia tập kích đột ngột thì thật khó nỗi đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu hạ chân xuống rất thận trọng. Chàng đứng vững trên mặt đá rồi mới buông tay ra không nắm dây nữa. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn lại thì người kia hai mắt nhắm nghiền, trước ngực nhô lên hóp xuống rất mạnh tựa hồ lão đang vận khí trị thương. Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Sao lão này lại chạy tới đây ngồi mà tọa tức?

Chàng liền hỏi :

- Phải chăng ông bạn đang vận khí trị thương?

Lúc này trên vòm trời lấp loáng ánh tinh quang. Tiêu Lĩnh Vu có thể nhìn rõ mặt người kia thấy đầu y bịt khăn xanh, mặt vuông tai lớn. Dưới cằm râu ngắn đâm tua tủa. Dáng điệu rất uy mãnh.

Dường như lão trị thương đã đến lúc khẩn yếu. Tiêu Lĩnh Vu đặt chân xuống rồi, lão không nhìn đến chàng một lần nào. Đột nhiên toàn thân đại hán run lên kịch liệt. Mặt toát mồ hôi nhỏ giọt.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế biết là lão lâm vào tình trạng rất nguy ngập. Luồng chân khí của lão không tài nào đã thông được kinh mạch để mà trị thương. Chàng liền thò tay mặt ra nói :

- Tại hạ không biết huynh đài đang trị thương, lên tiếng quấy nhiểu. Bây giờ xin giúp huynh đài môt tay để tạ tội.

Tay mặt chàng khẽ đặt vào trước ngực đại hán. Nội lực của chàng rất tinh thâm.

Một luồng nhiệt lưu ào ạt rót vào trong nội phủ người kia để giúp lão đã thông vào huyệt mạch. Người đại hán bớt rung rẩy rồi dừng lại. Mồ hôi cũng không toát ra nữa. Tiêu Lĩnh Vu biết đại hán đã qua cơn nguy hiểm liền từ từ rút tay về.

Đại hán từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ các hạ có lòng tương trợ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Huynh đài bất tất phải cảm ơn. Nếu tại hạ không quấy nhiểu thì không chừng huynh đài đã trị thương xong rồi, chẳng cần đến tại hạ trợ lực.

Tuy chàng chưa bôn tẩu giang hồ lâu ngày mà lịch duyệt tăng lên rất nhiều. Chàng hiểu rõ người võ lâm số đông có lòng hiếu danh nên chỉ ăn nói uyển chuyển và không tự nhận công lao của mình.

Đại hán giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi hỏi :

- Các hạ xuống đây làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Mình chưa kịp hỏi hắn, hắn đã hỏi mình trước.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ phát giác ra dưới vực có sự vật khả nghi rồi động tính hiếu kỳ muốn xuống đó coi xem.

Đại hán ngửng đầu nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu dòng dây hạ xuống liền hỏi :

- Trên đỉnh núi các hạ còn có đồng bạn phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi! Các hạ chỉ có một mình thôi ư?

Đại hán đáp :

- Hai người nhưng hiện giờ chỉ còn một.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Quí hữu đâu?

Đại hán đáp :

- Chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thi thể y đâu?

Đại hán đáp :

- Để dưới đáy vực. Nếu bọn họ biết tại hạ còn có hy vọng sống thì họ quyết chẳng buông tha.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Xem chừng dưới đáy vực quả có cao nhân võ lâm ẩn nấp. Coi bộ người này hiểu biết khá nhiều nội tình. Ta phải tìm cách hỏi y mới được.

Chàng liền niềm nở hỏi :

- Quí tính huynh đài là gì?

Đại hán trầm ngâm rồi đáp :

- Tại hạ là Đoàn Văn Thăng.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Té ra là Đoàn huynh.

Đoàn Văn Thăng đáp lể hỏi :

- Xin huynh đài cho biết đại danh được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Đoàn Văn Thăng dụi mắt hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu đại hiệp lừng danh trong võ lâm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không dám. Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Đoàn Văn Thăng hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã đến chốn hoang sơn này phải chăng để tìm cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Sao huynh đài lại biết rõ ý kiến của tại hạ?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Tiêu đại hiệp nhất kiếm ở Bách Hoa sơn trang, đại phá Ngũ Long trận, chống cự Thẩm Mộc Phong, nêu cao chính nghĩa giang hồ. Đồng đạo võ lâm thiên hạ ai cũng kính phục. Hiện nay võ lâm đang xảy cuộc đại biến, nếu đại hiệp không vì tìm cung cấm thì đâu có rảnh để tới đây?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Tuy hắn nói đúng, nhưng vừa mở miệng đã đoán được mình đến tìm cung cấm ta phải thận trọng mới được.

Chàng liền mỉm cười nói :

- Đoàn huynh cũng ghê gớm lắm nhỉ, còn đến trước tiểu đệ một bước.

Đoàn Văn Thăng lắc đầu đáp :

- Nhưng còn có người đến trước tại hạ mấy tháng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi hỏi :

- Huynh đài bảo sao?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Tại hạ nói là còn có người đến trước chúng ta cả mấy tháng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Chẳng lẽ núi Ưng Dương và hang Bàn Xà cũng ở gần đây? Thế thì hai chữ Nhân Duyên tức là đồng âm với Ưng Dương.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng hỏi :

- Theo chỗ tại hạ biết thì chiếc chìa khóa cung cấm chưa thấy xuất hiện ở chốn giang hồ mà sao có người biết cung cấm ở đây?

Đoàn Văn Thăng vừa cười vừa hỏi lại :

- Sao đại hiệp cũng biết đó thôi?

Tiêu Lĩnh Vu bị câu hỏi rất sắc bén, chàng trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tại hạ được một cao nhân chỉ giáo cho tới đây.

Đoàn Văn Thăng nói :

- Thế thì phải rồi! Nhân vật kia đã chỉ giáo cho Tiêu đại hiệp đến đây tìm cung cấm thì dĩ nhiên có thể chỉ thị cho người khác tới. Tiểu đệ cũng được người chỉ giáo tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Hay quá! Mình nói liều một lý do, không ngờ lại trúng vào việc.

Chàng khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Đoàn huynh! Đoàn huynh có thể cho tiểu đệ hay vị nào đã chỉ giáo cho huynh đài được không?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Nếu người khác hỏi câu này thì tại hạ quyết không chịu nói, nhưng Tiêu đại hiệp hỏi tới tại hạ chẳng thể dấu diếm.

Hắn ngửng mặt trông trời ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Tại hạ cùng một vị huynh đệ kết nghĩa chi lan, ba bữa trước đây đã cứu một người bị thương ở bên khe suối cách chừng mười dặm. Người đó chỉ còn thoi thóp thở chờ chết. Tại hạ cùng vị huynh đệ

kia đem hết linh đan cũng không cứu sống được, nhưng y có tỉnh lại một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Người đó cho các vị hay cung cấm ở đây phải không?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Đúng thế! Y bị thương nặng quá chỉ nói được một câu rồi tắt thở chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người đó nói câu gì?

Đoàn Văn Thăng giương cặp mắt tròn xoe nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có đúng là Tiêu đại hiệp thật không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bậc đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi chẳng đổi họ. Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Đoàn Văn Thăng nói :

- Nếu quả đúng là Tiêu đại hiệp thì tại hạ xin nói thật là người kia bảo cung cấm ở dưới chân núi Nhân Duyên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Người đó còn nói gì nữa không?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Y vừa dứt lời đã chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi lại :

- Hai vị nghe rõ đấy chứ? Người ta thường nói sai một ly đi một dặm. Tỷ như người ta bảo núi Ưng Dương mà hai vị nghe ra núi Nhân Duyên thì là đồng âm chứ không phải đồng tự.

Đoàn Văn Thăng lắc đầu đáp :

- Không thể lầm được. Tại hạ cùng người anh em nghe rõ lắm. Lúc đó bọn tại hạ chưa tin, mai táng xong thi thể người đó rồi cùng nhau lên núi Nhân Duyên coi thì biết là không lầm nữa.

Chương 6: Băng Nhi Xuất Hiện Cứu Tiêu Lang

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao huynh đài lại biết ở trong hang núi này?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Bọn tiểu đệ đuổi tới đây điều tra bốn mặt thủy chung vẫn chẳng thấy chỗ nào khả nghi. Mãi đến lúc trời tối mới phát giác ra đáy vực có ánh sáng xanh lè chuyển động. Giả tỷ người kia không nói thì anh em tại hạ cũng không nghĩ tới đây là điểm đáng ngờ. Sáng hôm sau, anh em tại hạ liền tìm đường xuống đáy hang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị vào hang rồi bị người ngấm ngầm hạ độc thủ đả thương phải không?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Không phải. Hang núi này dài mấy chục dặm, đường đi xuống cũng xa mấy chục dặm. Bọn tại hạ phải mất một ngày trời mới tìm được đường xuống hang. Kế đó cứ theo hang núi đi theo tới chân núi ngọn Nhân Duyên này thì trời đã huỳnh hôn. Trong hang lại tối sớm hơn nên không nhìn rõ cảnh vật.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tức là chiều hôm nay phải không?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Y nói hàng nửa ngày trời vẫn chưa vào chính đề. Lúc này thời giờ quí báu, chẳng thể nói chuyện dài dòng với y được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng chẩm rãi hỏi :

- Ông bạn cùng đi với Đoàn huynh làm sao chết?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Đại khái y chết vì ám khí có độc. Tại hạ nghe y rú lên một tiếng thê thảm hốt hoảng chạy lại thì y đã ngừng thở chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đoàn huynh có gặp địch nhân không?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Lúc đó trong hang núi đã tối mò, mọi vật lờ mờ không thấy rõ. Tại hạ coi lại thi thể của người anh em thấy sau lưng bị trúng một đòn. May mà tại hạ đã luyện môn đồng tử hỗn nguyên khí công và vận khí đề phòng từ trước nên tuy bị một đòn cũng còn chịu đựng được. Tại hạ vội nhảy lùi lại né tránh rồi ngoảnh đầu nhìn lại thì không thấy tung tích địch nhân đâu cả.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn họ ẩn trong bóng tối hay sao?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Đại khái là như vậy. Đòn đánh rất nặng, tại hạ tự biết mình khó lòng tái chiến được, đã không trông thấy địch nhân xuất hiện thì mượn cơ hội tẩu thoát là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuống phía dưới tảng đá lồi ra thấy vách núi phẳng như dao chém. Dù là tay khinh công đệ nhất cũng khó lòng trèo lên được, huống chi Đoàn Văn Thăng lại bị trọng thương.

Đoàn Văn Thăng dường nhu đã nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu sinh lòng ngờ vực liền nói tiếp :

- Số mình chưa chết thành ra có chỗ cứu viện. Tại hạ hấp tấp trốn chạy liền mạo hiểm trèo núi. Tại hạ cố gắng mới trèo được bốn năm trượng thì sức cùng lực kiệt mà vách núi đứng dựng. Đừng nói tại hạ, ngay cả đến những tay cao thủ khinh công gấp mười cũng không thể trèo lên được. May chỗ mình dừng lại có một đám cỏ rậm, tại hạ liền ẩn thân vào trong đó. Vừa ẩn thân xong thì hai ngọn đèn sáng rực soi lên vách núi lâu trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Đoàn huynh lại trèo lên đây được?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Tại hạ tưởng tránh được cái nguy tạm thời chứ không thoát được đại nạn, nhưng lúc thò tay ra vô tình đụng vào một chiếc vòng sắt có khóa. Đại khái đã lâu ngày quá rồi, khóa sắt hoen rỉ. Tại hạ vận nội lực kéo mạnh một cái khóa sắt bật ra. Vách đá có một tảng thụt vào. Té ra đây là một tòa thạch môn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng tòa thạch môn này do nhân công tạo ra?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Dĩ nhiên thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phía trong cửa đá có gì không?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Trong có bậc đá thông lên chỗ mỏm đá lồi ra. Tại hạ lên đến đây rồi chẳng có cách nào trèo lên được nữa, đành ngồi lại nghỉ ngơi điều dưỡng thương thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sau tảng đá này chắc cũng có một khung cửa?

Đoàn Văn Thăng gật đầu đáp :

- Tiêu đại hiệp đưa tay ra phía sau đẩy một cái là tiến vào trong được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ thương thế của Đoàn huynh ra sao?

Đoàn Văn Thăng đáp :

- Sau một lúc điều trị tuy chưa thấy đỡ nhưng cũng không thấy nặng hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ Đoàn huynh vịn dây mà lên. Đến đỉnh núi gặp hai người anh em của tại hạ. Đoàn huynh cứ nói rõ nội tình cho họ nghe.

Đoàn Văn Thăng hỏi :

- Còn Tiêu đại hiệp thì sao? Có dùng dợi dây này nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không cần dùng nữa.

Chàng buộc đầu dây vào lưng Đoàn Văn Thăng và dặn y :

- Đoàn huynh lên rồi chớ nói dối người anh em tại hạ một câu nào.

Tiêu Lĩnh Vu rung đầu dây một cái. Quả nhiên sợi dây từ từ kéo lên. Đoàn Văn Thăng đầu dây đã buộc vào lưng, hai tay cùng rút trèo lên cho mau.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho Đoàn Văn Thăng lên cao rồi liền đưa tay đẩy vào vách núi. Quả nhiên phía sau tảng đá mở ra liền. Chàng đã nhiều kinh nghiệm chưa tiến vào ngay, ngửng đầu nhìn kỹ cửa đá vừa mở ra. Mục quang chàng tinh nhuệ hơn đời trông vào bóng tối cũng rõ mọi vật.

Đây nguyên là thạch động thiên nhiên lại được tay người kiến trúc thêm vào.

Phiến đá cửa rất dầy, hãy còn vết vòng sắt gắn vào. Nhưng vì lâu đời quá vòng sắt rỉ nát. Nếu không làm như vậy thì chẳng có cách nào mở được. Một tia sáng lướt qua đầu óc chàng. Chàng nghi ngờ tự hỏi :

- Đây tuy là một tòa thạch động thiên nhiên, nhưng rõ ràng phải bao nhiêu nhân công kiến trúc mới thành. Tại sao người ta lại hao phí rất nhiều nhân lực và tài lực để sửa sang một tòa thạch động ở chốn hoang vu này? Dĩ nhiên chỗ dụng tâm của họ có liên quan đến cung cấm.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng lần theo bậc đá đi xuống thì thấy một đường thạch đạo rất rộng rãi, đi lại ung dung. Quả là một công trình hiện đại.

Bậc đá đi xuống đột nhiên đến chỗ bằng phẳng. Chàng cho là đã đến cửa ra ngoài, vươn tay đẩy một cái quả nhiên một phiến đá vách núi mở ra. Ánh sao lờ mờ chiếu lọt vào. Chàng đã nghe Đoàn Văn Thăng kể tường tận biết là ngoài khuôn cửa đá có một khu cỏ rậm, liền khẽ đẩy cửa nhảy vọt ra.

Ngoài cửa đá cỏ mọc cao đến trên lưng. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Người ta đặt cửa đá chỗ này là phải lắm. Triền núi vừa hết dốc lại có cỏ mọc che kín.

Chàng từ từ đóng cửa lại ẩn thân vào trong bụi cỏ nhìn ra. Dưới ánh sao vằng vặc, Tiêu Lĩnh Vu đã nhìn rõ cảnh vật dưới đáy hang. Chàng ngấm nghía hồi lâu không thấy động thấy động tĩnh gì toan tung mình nhảy xuống thì đột nhiên nghe tiếng người vọng lại :

- Chúng ta bất tất phải chờ đợi nữa chắc hẳn chẳng có cách nào trèo lên vách núi được. Không

chừng lúc này hắn đã chết lâu rồi.

Một người khác đáp lại :

- Ông bạn nói cũng có lý, chúng ta đã bắn khá nhiều ám khí vào trong đám loạn thảo. Nếu hắn còn ẩn nấp trong đó thì cũng bị thương về độc tiễn rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Hai người này chắc là nói về Đoàn Văn Thăng. Nếu ta hấp tấp chạy xuống hang núi tất bị chúng phát giác rồi. Không hiểu tại sao trong hang núi này lại có nhiều nhân vật võ lâm cư trú?

Rồi nghe tiếng bước chân lao xao mỗi lúc một xa. Chàng biết là hai người không nhẫn nại được nữa bỏ đi rồi. Tiêu Lĩnh Vu lại chờ một lúc rồi thi triển Bích Hổ công, dán lưng vào vách núi từ từ tụt xuống. Từ chỗ bụi cỏ trên vách đá xuống tới đáy vực chỉ cách chừng bốn trượng. Chớp mắt chàng đã tới nơi. Chàng biết dưới hang núi này có nhiều nhân vật võ lâm nên hành động cực kỳ thận trọng. Đáy hang đá mọc tai mèo hành động thật khó khăn nhưng lại tiện cho việc ẩn mình. Tiêu Lĩnh Vu vừa thận trọng cất bước vừa mắt nhìn bốn phía, lắng tai nghe khắp tám phương.

Chàng đi chừng mấy chục trượng vẫn chẳng thấy vết chân người. Cả ánh sáng xanh lè mà lúc chàng đứng trên đỉnh núi trông thấy bây giờ cũng không xuất hiện nữa, tựa hồ những người đó đột nhiên biến mất. Cảnh đêm khuya hang thẳm khiến người ta cảm thấy nỗi thê lương cô độc. Tiêu Lĩnh Vu lại đi chừng mấy chục trượng nữa vẫn không thấy tung tích của địch nhân đâu. Bỗng bên tai chàng nghe tiếng nước chảy róc rách như tiếng ngọc đeo xưng xẻng. Té ra chàng đã tới bên cạnh đầm nước. Đầm nước này ngang dọc rộng chừng mười thước ở ngay chân vách núi, trên vách núi có nước đổ xuống đầm. Lạ ở chỗ nước chảy gấp mà chỉ vọt ra những tia thật nhỏ rớt xuống giữa đầm.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên chỗ suối nước vọt ra, nghĩ thầm trong bụng :

- Chỗ này đáng lý nước chảy ầm ầm như thác lũ mới phải mà sao những tia nước nhỏ như tơ? Chẳng lẽ suối nước này bị hình thế thiên nhiên ngăn trở chỉ phun ra những tia nhỏ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thanh âm lạnh lùng cất lên :

- Ai?

Trong hang núi này chỗ nào phong cảnh cũng đẹp chỉ có dòng suối nhỏ quá, nước không chảy đi chỗ khác mà trút hết xuống cái đầm nhỏ. Tiêu Lĩnh Vu lạng người ẩn vào sau một tảng đá lớn chú ý nhìn ra. Bỗng thấy hai đại hán võ phục, một trước một sau đi tới.

Người đi trước tuổi lớn hơn một chút cất tiếng :

- Huynh đệ nghe nói trong hang sâu này trước có một dòng nước lớn chảy rất mạnh, rồi sau bị một tay thợ khéo chắn lại từ trong lòng núi không để ồ ạt chảy ra nữa, rồi mở lối khác cho nó chỉ phun những tia nhỏ.

Người đi sau hỏi :

- Thật thế ư?

Người đi trước đáp :

- Chân hay giả tại hạ không dám nói quyết. Nhưng theo thế nước vọt ra mình có thể tin được.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã tới cái đầm nhỏ.

Trong tay hai người đều cầm cái thúng gỗ. Họ cúi xuống múc một thùng nước rồi đứng thẳng lên. Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở sau tảng đá lớn bây giờ đã nhìn rõ, bụng bảo dạ :

- Trong hang núi có nhiều nhân vật võ lâm cư trú mà không hiểu họ ở chỗ nào. Hiện giờ nếu mình ra tay đột ngột thì có thể kiềm chế được hai người này, nhưng đang lúc canh khuya họ tới đây lấy nước tất nhiên có việc cần dùng. Họ ở đây lâu không về tất địch nhân sinh lòng ngờ vực.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đã thấy hai đại hán áo đen xách thùng nước đi xa rồi. Tiêu Lĩnh Vu vận mục lực để cố trông xem họ đi về đâu, nhưng ban đêm trời tối hai người ra xa ngoài bốn trượng là không nhìn thấy gì nữa. Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng quyết định ngồi yên sau tảng đá để chờ trời sáng sẽ đi coi tình hình hang núi và quyết định hành động.

Đêm đã qua, trời đông hừng sáng. Ánh dương quang dần dần xua đuổi bóng tối tăm. Mặt trời lên đầu núi chiếu xuống đầm coi rất đẹp mắt. Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng lên chuyển động cặp mắt quay đầu nhìn lại thì thấy trong hang núi vẫn tịnh mịch không một bóng người.

Đột nhiên mục quang chàng nhìn xuống đầm nước thì thấy dưới nước có bóng một con chim ưng xòe cánh đang bay và một con rắn cuộn mình ngửng đầu lên. Nước đầm gợn sóng, khiến cho mình con rắn trong đầm dường như đang cử động. Hai cánh chim ưng cũng dương ra tựa hồ cởi gió bay đi.

Chàng đột nhiên phát giác ra vụ này, tinh thần phấn khởi vô cùng mà cũng cực kỳ khẩn trương. Bất giác chàng cất tiếng ngâm :

- Nào núi Ưng Dương, nào hang Bàn Xà té ra chỉ là ấn tượng trong đầm.

Tiêu Lĩnh Vu quên mình đang ở nơi nguy hiểm, bốn mặt nguy cơ rình rập.

Chàng cất bước đi mau đến bên bờ đầm nhìn kỹ thì chỉ còn thấy trong đầm có hai bóng đen lờ mờ.

Con phi ưng cùng con phi xà đó đột nhiên mất hút. Chàng ngửng đầu nhìn lên, ánh dương quang lòe mắt. Trên đỉnh núi ở phía xa xa ẩn hiện hai khối đá lồi ra một tảng lớn một tảng nhỏ. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi :

- Vụ này là thế nào đây? Hiển nhiên ta nhìn thấy trong đầm nước có phi ưng, có bàn xà. Sao đột nhiên lại mất hút?

Chàng toan trở lại sau tảng đá thì đột nhiên thấy vai bên tả ngâm ngẩm đau dường như bị kim châm. Kinh nghiệm cho chàng hay mình đã bị ám toán mà lại trúng phải ám khí có chất độc ghê gớm. Chàng liền nhắm mắt vận khí phong tỏa huyệt đạo vai bên trái, cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai? Sao lại ám toán tại hạ?

Kể ra bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu hiện nay thì dù là ám khí nhỏ bé đến đâu cũng khó lòng phóng trúng người chàng. Chỉ vì vừa rồi chàng thấy dưới đầm có ánh sáng hình con phi ưng và con bàn xà nên trong lòng cực kỳ kinh dị, tai mắt kém phần linh mẫn. Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo đáp lại :

- Ngươi là ai? Sao lại một mình sấn vào hang núi tử vong này?

Tiêu Lĩnh Vu nhận ra phương hướng phát thanh vội xoay mình lại. Chàng chú ý nhìn xa thấy một lão già thấp lùn râu tóc bạc phơ đứng cách chàng chừng một trượng. Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp mở miệng thì lão già đã cướp lời :

- Ngươi đã trúng phải Tý Ngọ Thấu Cốt châm của ta. Mũi châm tôi chất độc kịch liệt. Nếu ngươi còn hành động càn rỡ là chất độc phát tác rất mau rồi mất mạng đó.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn kỹ lão già thì là người lạ chưa từng gặp. Chàng liền nói :

- Vỏn vẹn một mũi độc châm e rằng chưa đủ làm chết được tại hạ.

Lão già thấp lùn râu bạc cười lạt nói :

- Độc châm của lão phu luyện bằng bảy chất kịch độc. Bất luận người võ công cao thâm đến đâu cũng không có cách nào giải được chất độc đó, trừ phi lão phu cho thuốc giải độc môn thì không kể, mà phải uống trong vòng một giờ sau khi trúng độc. Nếu quá thời hạn đó thì dù là thuốc giải của lão phu cũng không chữa được nữa. Độc châm của lão phu tuy kêu bằng Tý Ngọ Thấu Cốt châm, bị trúng giờ tý là không đến giờ ngọ đã chết rồi. Sự quyết định sống chết chỉ trong vòng một giờ.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Tiêu Lĩnh Vu hỡi Tiêu Lĩnh Vu! Mạng sống của Khâu tỷ tỷ đã giao phó cho ngươi. Lúc này ngươi

không thể chết được.

Nghĩ tới đây lòng hào khí của chàng giảm đi rất nhiều. Nhưng tình thế lúc này chỉ có hai đường. Một là ra tay đột ngột như sét nổ đánh chết lão già kia để lấy thuốc giải. Hai là năn nỉ lão xin thuốc. Lão già râu bạc dường như tâm cơ rất linh mẫn. Lão thấy Tiêu Lĩnh Vu không nhúc nhích liền lạnh lùng nói :

- Nếu các hạ không sợ chết thì thử ra tay xem còn được mấy phần sinh cơ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cặp mắt lão già thần quang sung túc, huyệt thái dương nhô lên. Hiển nhiên là một tay cao thủ kiêm nội ngoại công.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Võ công người này quyết không phải hạng tầm thường. Nếu mình đánh một đòn không trúng e rằng khó lòng giết được hắn. Vậy ta phải dùng tâm cơ đối phó với lão mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thủng thẳng đáp :

- Các hạ cùng tại hạ vốn chưa từng quen biết nhau, dĩ nhiên không có chuyên gì ân oán. Chẳng hiểu sao các hạ lại ngấm ngầm hạ độc thủ với tại hạ?

Lão râu bạc lạnh lùng đáp :

- Lão phu muốn hỏi ngươi đến đây làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thì thấy ngoài lão già không thấy ai nữa, chàng cũng hơi yên dạ liền từ từ tiến tới một bước hỏi :

- Núi cao hang thẳm này chẳng phải của riêng ai, sao tại hạ lại không đến được?

Lão già hỏi lại :

- Ngươi ở đâu đến đây và đến có chuyện chi?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ tiến về phía trước thêm một bước đáp :

- Tại hạ nghe tiếng núi Nhân Duyên từ lâu, nay mới có dịp đến đây thưởng ngoạn.

Lão râu bạc hỏi :

- Sao ngươi lại tiến vào hang núi làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ để thỏa mãn tính hiếu kỳ chứ không dụng ý nào khác.

Lão râu bạc hỏi :

- Các hạ lần mò đến đây thần không biết quỷ không hay khiến cho lão phu phải khâm phục.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hai đầu tuyệt cốc này lão phu đã bố trí mai phục, dù con chim bay cũng không thể qua tai mắt họ được. Thế mà các hạ lén vào gần cấm địa cũng chẳng ai hay.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Xem chừng khu phụ cận cái đầm nhỏ này là trung tâm điểm của bọn họ.

Chàng thản nhiên đáp :

- Tại hạ thả bước thủng tỉnh đi mà vô tình đến đây.

Lão râu bạc ngạc nhiên hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ vào được đây ngắm phong cảnh hang núi là một điều may mắn. Nhưng giả tỷ có người cản lại không cho vào thì đã không bị trúng ám khí của các hạ. Đó chẳng là một điều đại bất hạnh ư?

Chàng vừa nói vừa từ từ tiến thêm một bước. Lão râu bạc dường như đã cảnh giác. Lão hít một hơi chân khí lùi lại tám thước quát :

- Đứng lại!

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Lão trượng phát cáu rồi ư?

Lão râu bạc lạnh lùng quát :

- Không phải là sợ nhưng lão phu chẳng muốn mạo hiểm để các hạ ám toán.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Lão trượng không sợ thì tại sao lại rụt rè như vậy?

Lão râu bạc đáp :

- Bọn lão phu đã phòng bị nghiêm mật là thế mà các hạ tiến vào được, đủ biết các hạ bản lãnh rất cao cường. Hơn nữa lực lượng phản kích của kẻ sắp chết dĩ nhiên là ghê gớm. Dù lão phu không sợ các hạ nhưng cũng không muốn cùng các hạ quyết một trận sống mái.

Tiêu Lĩnh Vu than thầm :

- Lão này võ công đã cao cường lại cực kỳ khôn ngoan. Giả tỷ Thương huynh đệ tới đây thì y có đủ tâm cơ giao thiệp với lão. Bây giờ ta chỉ có một mình e rằng khó lòng đối phó nổi.

Lão râu bạc đột nhiên chau mày hỏi :

- Độc châm sắp phát tác rồi đó. Các hạ đã cảm thấy gì chưa?

Nguyên lão thấy Tiêu Lĩnh Vu trúng độc châm khá lâu mà chưa thấy phát tác, trong lòng lão không khỏi kinh hãi. Lão có biết đâu Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn thứ nấm đá ngàn năm, sức chống cự chất độc trong người mạnh hơn người thường rất nhiều. Chàng lại luyện tập nội công thượng thặng độc môn thành Cang Thanh cương khí. Chàng vận khí phong tỏa huyệt đạo nghiêm mật dị thường. Chất kịch độc ở bả vai bên trái bị luồng chân khí chống đỡ lan ra rất chậm. Chất độc Tý Ngọ Thấu Cốt châm mãnh liệt vô cùng. Nội công Tiêu Lĩnh Vu chỉ có thể làm cho chất độc phát tác chậm lại, nhưng bây giờ chàng đã cảm thấy nó từ từ lan ra.

Tiêu Lĩnh Vu biết rõ lúc này chẳng còn viện thủ nào khác mà chỉ trông vào đầu óc cơ trí cùng lòng dạ trầm tĩnh của mình, tìm cách chế phục lão già, bắt buộc lão đưa thuốc giải ra. Đó là đường sống duy nhất. Khốn nỗi lão râu bạc cũng khôn ngoan xảo quyệt mà lại đa nghi, để ý đề phòng từng ly từng tý khiến cho Tiêu Lĩnh Vu khó kiếm cơ hội để kiềm chế lão. Chất độc trong người chàng đã bắt đầu phát tác không thể nào kéo dài được nữa, chàng toan nhảy xổ lại thì đột nhiên thấy lão râu bạc người run bần bật sắc mặt tái mét, tựa hồ lão bị một đòn trí mạng bất thình lình.

Lão râu bạc cũng là người trấn tĩnh phi thường, giơ tay lên vuốt râu hỏi :

- Ai đó?

Một thanh âm trong trẻo vọng lại :

- Ta đây!

Lão râu bạc lại hỏi :

- Các hạ dùng ám khí gì vậy?

Thanh âm kia đáp :

- Bắc Hải Băng Phách châm.

Tiêu Lĩnh Vu đã nghe rõ thanh âm người mới đến liền gọi :

- Băng nhi!

Bóng người thấp thoáng. Bách Lý Băng võ phục màu lam đứng sau tảng đá lớn cách chừng hai trượng. Bách Lý Băng rảo bước tiến lại mỉm cười hỏi :

- Đại ca vẫn bình yên chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta trúng phải Tý Ngọ Thấu Cốt châm.

Bách Lý Băng đã đi tới đằng sau lão già khẽ nói :

- Ta biết bọn lão rất đông người ở trong hang núi. Nhưng nếu lão hô hoán đồng bạn tới là ta giết ngay lập tức.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi! Sao muội cũng tới đây?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Để tiểu muội lấy thuốc giải cho đại ca rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn...

Cô đưa mắt nhìn lão già nói :

- Lão đã là tay chuyên nghề dùng độc dĩ nhiên biết rõ chất độc của Băng Phách châm ghê gớm đến thế nào rồi...

Lão râu bạc thủng thẳng đáp :

- Dù lão phu có bị chất độc phát tác mà uổng mạng thì các vị cũng đừng hòng sống sót mà dời khỏi nơi đây.

Đột nhiên Bách Lý Băng vươn tay ra nắm lấy uyển mạch ở cổ tay lão khẽ nói :

- Lão trượng muốn không chết cũng được. Chúng ta hãy đến sau phiến đá kia nói chuyện.

Chương 7: Bách Lý Băng Thẩm Vấn Phan Long

Lão râu bạc bị chụp bất ngờ không kịp đề phòng để Bách Lý Băng nắm được huyệt mạch kéo vào sau tảng đá.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người liền cất bước theo sau.

Bách Lý Băng tay mặt ngấm ngầm tăng thêm công lực. Lão già lập tức cảm thấy nửa người tê dại, dù muốn đánh một đòn liều mạng cũng không được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới cuộc ước hẹn ở Đoạn Hồn nhai giữa Khâu Tiểu San và Ngọc Tiêu lang quân chẳng bao lâu sẽ tới nơi, nên chàng nóng ruột vô cùng! Chàng liền giục Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Bức bách lão lấy thuốc giải ra!

Bách Lý Băng cười đáp :

- Vị lão tiền bối này chưa nhìn thấy quan tài nên chưa sa lệ.

Nàng thò tay trái vào trong túi lấy ra một viên thuốc rồi nói tiếp :

- Đại ca! Đại ca hãy uống tạm một viên thuốc này đã.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thuốc gì đây?

Bách Lý Băng đáp :

- Đây là thuốc giải Băng Phách châm. Dù không trúng môn, nhưng uống vào cũng chẳng có hại gì. Đại ca uống mau đi!

Tiêu Lĩnh Vu không hỏi gì nữa, bỏ vào miệng nuốt.

Bách Lý Băng lại nói :

- Đại ca hãy ngồi xuống vận khí điều dưỡng. Để tiểu muội bức bách lão lấy thuốc giải.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời ngồi xếp bằng vận khí điều trị.

Bách Lý Băng lại lấy trong túi Băng Phách châm ra đâm vào vai lão râu bạc hai mũi và nói :

- Trong mình lão có độc châm rồi. Nếu lão không đưa thuốc giải thì ta cũng tự tìm lấy được.

Lão râu bạc hỏi :

- Nếu lão giao thuốc giải thì sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Thế là một cuộc trao đổi sinh mạng. Lão cứu trị cho đại ca ta, thì ta cũng đưa thuốc giải cho lão trị độc châm rồi buông tha lão.

Lão râu bạc nói :

- Đừng nói lão phu đã già nua mà cả đứa con nít lên ba cũng chẳng thể tin lời cô nương được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Lão râu bạc hỏi lại :

- Khi lão phu thoát hiểm ra đi rồi báo động cho người đến thì liệu hai vị có ra khỏi hang núi này được không?

Bách Lý Băng đáp :

- Ta đã bảo tha lão là ta tha, quyết chẳng sai lời. Chỉ cần lão giao thuốc giải ra là xong.

Lão râu bạc nói :

- Những lời của phụ nữ làm sao mà tin được?

Bách Lý Băng cười lạt hỏi :

- Được rồi! Lão không tin ta thì để đại ca ta làm bảo chứng được không? Đại ca ta là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt. Dĩ nhiên, lời nói của y coi bằng chín vạc.

Lão râu bạc hỏi :

- Y là ai?

Bách Lý Băng đáp :

- Y là đại hiệp Tiêu Lĩnh Vu. Mọi người giang hồ đều đem lòng kính trọng.

Lão râu bạc trầm ngâm một chút rồi nói :

- Dường như gần đây lão phu cũng có nghe danh tự người này.

Bách Lý Băng tức giận nói :

- Đại ca ta oai vang lừng bốn biển khắp giang hồ chẳng ai không biết. Có lý nào lão bất tử chữa vấn danh.

Tiêu Lĩnh Vu xen vào :

- Băng nhi! Để lão trượng lấy thuốc giải cho, không nên nhiều lời với lão.

Lão râu bạc từ từ chuyển động tay trái lấy ra một cái bình ngọc nhỏ nói :

- Thuốc giải đây.

Bách Lý Băng toan giơ tay ra đón lấy, nhưng lão râu bạc đột nhiên bỏ bình ngọc vào miệng nói :

- Nếu cô nương còn bức bách thì lão phu cắn vỡ bình ngọc và nuốt thuốc xuống..

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Lão phu tuổi ngoại sáu mươi đổi lấy cái mạng đại ca của cô cũng chẳng có gì đáng tiếc nữa.

Bách Lý Băng ngẩn người ra hỏi :

- Lão muốn thế nào mới chịu trao thuốc giải?

Lão râu bạc đáp :

- Cô nương đã bảo chúng ta phải đổi mạng cho nhau.

Bách Lý Băng nói :

- Được rồi! Ta đưa thuốc giải cho lão trước.

Tay trái cô cầm một viên thuốc bỏ vào miệng lão già.

Lão râu bạc toan nuốt xuống thì Bách Lý Băng đột nhiên phóng chưởng đập vào sau lưng lão. Phát chưởng này nặng quá, đánh cho lão phải hộc máu tươi ra đằng miệng. Cả cái bình ngọc cũng phun ra theo.

Lão đầu bạc toan cất tiếng hô hoán thì Bách Lý Băng đã điểm huyệt lão cực kỳ mau lẹ. Cô đặng hắng một tiếng rồi nói :

- Lão này không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt.

Cô buông tay cho lão ngã lăn ra rồi cúi xuống lượm cái bình ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu đã cảm giác chất độc của Tý Ngọ Thấu Cốt châm đang từ từ phát tác. Chàng phải để hết tinh thần vận chân khí chống lại chất kịch độc, thấy cô lấy được thuốc giải rồi, bụng dạ bảo :

- Cô này tuy sinh trưởng ở nơi quyền quý, mà tâm cơ cũng ghe gớm!

Bách Lý Băng mở nút bình lấy hai viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nuốt thuốc xuống rồi, khẽ thở dài nói :

- Băng nhi! Nếu Băng nhi không đến kịp thì có lẽ tiểu huynh phải mất mạng ở trong tuyệt cốc này rồi.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Hai vị huynh đệ của đại ca ngăn cản không cho tiểu muội xuống. Tiểu muội tức quá phải đánh nhau với họ một hồi. Bọn họ đánh không lại đành để tiểu muội đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi đả thương bọn họ rồi ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Không có đâu. Tiểu muội đánh mỗi người một chưởng, nhưng điểm tới rồi thu về ngay...

Cô từ từ bước đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca bị thương ở chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ở bả vai bên trái.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca cởi áo để tiểu muội rút độc châm ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Nam nữ hữu biệt, ta cởi áo ra e không tiện.

Chàng liền đáp :

- Không nên! Băng nhi lấy kiếm chọc thủng vai áo ra cũng được.

Bách Lý Băng cũng nhận thấy không tiện. Cô mỉm cười xé thủng vai áo Tiêu Lĩnh Vu. Quả nhiên cô nhìn thấy mũi độc châm màu xanh đâm sâu vào da thịt.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ dặn :

- Băng nhi! Phải coi chừng, mũi châm này độc lắm đấy.

Bách Lý Băng đáp :

- Không hề chi! Cô dùng móng tay giữa và móng tay cái cặp lấy đầu châm rút ra.

Dưới ánh sáng mặt trời, hai người nhìn rõ mũi châm xanh lè, hiển nhiên tôi chất kịch độc.

Bách Lý Băng rút mũi độc châm ra, không vứt đi ngay. Cô nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại ca! Lão dùng độc vật này quyết không phải là người tử tế. Tiểu muội muốn lão tự tử bằng độc châm này. Bây giờ đâm mũi châm vào người lão nên chăng?

Lão râu bạc nghe cô nói thế, sắc mặt tái mét, trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Lão muốn năn nỉ xin tha, nhưng điểm huyệt, không nói nên lời.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn lão già rồi thủng thẳng đáp :

- Bất tất phải làm. Băng nhi vứt mũi độc châm đi.

Bách Lý Băng ngoan ngoãn làm theo rồi cười nói :

- Đại ca điều dưỡng để trị độc thương, rồi chúng ta sẽ từ từ thu thập lão.

Tiêu Lĩnh Vu tuy uống thuốc giải rồi, mà không hiểu đã lành độc thương chưa. Chàng liền nhắm mắt, vận khí điều tức.

Thuốc giải thật là linh nghiệm, chàng thử vận khí thấy chất độc đã tiêu tan rồi.

Bách Lý Băng đột nhiên biến thành người rất nhu mì. Cô lấy kim chỉ trong bọc ra và thận trọng may lại chỗ áo rách cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vận khí xong quay lại hỏi cô :

- Băng nhi! Sao muội muội đem theo cả kim chỉ?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội cải dạng nam trang, nhưng mua phải áo quần mặc không vừa, nhiều khi cần cắt xén để khâu lại.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Té ra là thế.

Chàng đứng dậy, đi đến bên lão râu bạc, lạnh lùng nói :

- Nếu lão muốn sống thì đừng lên tiếng hô hoán.

Chàng giải khai huyệt đạo cho lão.

Lão này rất tâm cơ, vận khí thử coi thì thấy chẳng triệu chứng gì là trúng độc, trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Con lỏi này hiển nhiên đã bảo ta trúng phải Băng Phách ngân châm ở Bắc Hải mà sao chẳng thấy gì?

Tiêu Lĩnh Vu giải khai chỗ huyệt đạo cho lão rồi, lại điểm lẹ vào chỗ khác, chàng thẳng thắn hỏi :

- Xem chừng trong hang núi này chỉ có một mình các hạ mà thôi, có đúng thế không?

Lão râu bạc nghĩ thầm :

- Nếu mình lớn tiếng hô hoán, tất bị họa sát thân.

Lão liền khẽ hỏi lại :

- Sao đại hiệp nói vậy?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Hỏi lão, chắc lão không chịu thổ lộ sự thực. Bằng bức bách lão quá thì e rằng lão sẽ bịa chuyện. Chỉ có cách mình dương đông kích tây hỏi lão từng điểm một, may ra có biết điều gì chăng?

Chàng nghĩ vậy liền cười lạt hỏi :

- Theo lời các hạ thì hang núi này phòng vệ rất nghiêm mật, vậy mà sao chúng ta vào đây mà không gặp ai cản trở? Vả lại nếu trong hang núi này có nhiều cao thủ mà sao đã lâu thế họ không đến cứu viện lão?

Lão râu bạc chau mày hỏi lại :

- Hai vị trà trộn trong hang núi bằng cách nào, lão phu đã nghĩ nhiều mà không sao hiểu được. Nếu hai vị từ đầu hang đi vào, thì thể nào bọn lão phu cũng nhận được tin báo.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Lão trượng nói toàn chuyện hồ đồ...

Lão râu bạc đáp :

- Nếu đại hiệp không tin, lão phu chẳng biết làm thế nào.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca! Đại ca bất tất phải phí lời với lão làm chi. Hãy lấy độc châm đâm vào người lão một cái thử xem lão còn dám nói hươu vượn nữa không?

Cô thò tay vào túi áo lão râu bạc lấy ra một mũi độc châm, đâm vào cánh tay trái lão.

Lão râu bạc tuy lịch duyệt phong phú, kiến văn quảng bác, nhưng gặp phải cô gái xảo quyệt này cũng kinh hồn táng đởm, vô kế khả thi.

Lão thủng thẳng nói :

- Cô nương hãy khoan!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi hãy dừng tay!

Chàng cười thầm nghĩ bụng :

- Ta đã phí biết bao tâm cơ định gạt lão thổ lộ một chút chân tình, nhưng xem chừng không bằng biện pháp của Băng nhi lại công hiệu hơn.

Bách Lý Băng tay cầm độc châm khẽ rạch vào mặt lão râu dài nói :

- Lão chỉ nói dối nửa lời là ta đâm mũi châm này vào người. Lão nói sai hai câu là ta đâm hai mũi. Cứ thế mà làm, không thêm không bớt.

Lão râu bạc không làm sao được liền hỏi :

- Cô nương muốn hỏi điều chi?

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi lại Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca! Chúng ta hỏi lão điều gì? Đại ca hỏi lão đi!

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cô này có lúc rất thông minh linh lợi, có lúc lại ngớ ngẩn hồ đồ.

Chàng liền nói :

- Nếu lão trượng nói rõ tình hình trong hang núi thì tại hạ bỏ mối thù ám toán và tha cho khỏi chết.

Lão râu bạc đáp :

- Lão phu trúng phải Bắc Hải Băng Phách châm, nhất định phải chết rồi. Nói cũng vậy mà không nói cũng vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Có thuốc giải không?

Bách Lý Băng lắc đầu cười đáp :

- Nếu Băng Phách châm của ta có chất độc thì sao lão còn sống được đến bây giờ?

Lão râu bạc tuy đã phát giác ra mũi kim không có chất độc, nhưng trong lòng muốn kéo dai dẳng câu chuyện liền nói :

- Bắc Hải Băng Phách châm là một thứ ám khí tuyệt độc tại Bắc Hải băng cung, khắp thiên hạ còn ai không biết...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Bắc Hải Băng Phách châm chia làm hai thứ: có thứ độc, có thứ không độc. Đối với lão, hà tất phải dùng độc châm để đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hang núi này hoang lương vô cùng. Bọn lão trượng ở đây là có dụng ý gì?

Lão râu bạc trầm ngâm không đáp. Hiển nhiên câu hỏi của chàng thật hóc búa.

Bách Lý Băng hạ thấp tay mặt xuống, đâm một mũi kim vào mu bàn tay lão rồi giục :

- Nói đi! Chất độc ở mũi Tý Ngọ Thấu Cốt châm rất nặng. Chỗ trúng độc lập tức biến thành màu đỏ thẫm.

Lão râu bạc biến sắc. Cặp mắt trợn tròn xoe nhìn Bách Lý Băng đầy vẻ cừu hận.

Tiêu Lĩnh Vu mở nắp bình lấy một viên thuốc giải bỏ vào miệng lão.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca! Trong bình còn mấy viên thuốc giải?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Còn ba viên.

Bách Lý Băng nói :

- Nếu vậy mà đâm vào người lão bốn mũi châm thì hết đường cứu chữa.

Lão râu bạc sau khi bị độc châm đâm trúng, biết là mình đã bị điểm huyệt, không thể vận khí kháng cự kịch độc, chỉ trong khoảnh khắc là chất độc phát tác người phải chết, đã sinh lòng liều mạng. Nhưng được uống thuốc giải rồi, có thể bảo toàn được tính mạng thì lại nảy lòng cầu sinh.

Bách Lý Băng lại giục :

- Nói mau đi! Cô cầm mũi độc châm giơ lên.

Con người nguyệt thẹn hoa nhường như Bách Lý Băng mà ở trong con mắt lão râu bạc, lão cảm thấy cô đáng khủng khiếp hơn cả rắn rết. Lão thấy cô giơ mũi độc châm lên, vội đáp :

- Tại hạ tới đây để tìm kiếm bảo tàng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bảo tàng gì?

Bách Lý Băng cười nói :

- Nếu lão không trả lời thì ta lại đâm một mũi châm vào miệng lão.

Lão râu bạc vội đáp :

- Nói cho phải thì không đúng là bảo tàng mà chỉ là mấy di vật của các bậc tiền bối võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này quả là xảo quyệt. Lời nói không hẳn trá ngụy mà cũng không hẳn là sự thật.

Chàng liền cười lạt nói :

- Mấy di vật của các bậc tiền bối võ lâm thì ra là cung cấm rồi.

Lão râu bạc sửng sốt đáp :

- Đúng thế!

Tiêu Lĩnh Vu từ lúc thấy trong đầm nước bóng con phi ưng và con bản xà, chàng biết đây chính là cung cấm mà chàng đang khổ công tìm kiếm. Chàng tự hỏi :

- Đồ án và chìa khóa cung cấm đều ở trong mình ta mà người này đây không có đồ án mà vẫn tìm đến được là nghĩa làm sao?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng thủng thẳng nói :

- Lão trượng ở trong hang núi này đã lâu chưa?

Lão râu bạc đáp :

- Vào khoảng năm năm.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nói :

- Trong khoảng thời gian năm năm này, chắc lão trượng đã tìm thấy cung cấm rồi?

Lão râu bạc đáp :

- Mới biết đại khái trong vòng mấy chục dặm quanh đây mà chưa hiểu rõ vị trí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế ra vẫn chưa biết đích xác cung cấm ở đâu hay sao?

Lão râu bạc đáp :

- Nếu tìm thấy cung cấm rồi thì bọn lão đã chẳng ở đây nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo lời lão phu thì hiện giờ dường như còn nhiều người ở trong hang núi này phải không?

Lão râu bạc đáp :

- Đúng thế! Nhưng các hạ không tin thì lão phu cũng chẳng biết làm thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lão trượng có thể dúng ám khí đánh trúng tại hạ mà không phát ra tiếng động, đủ biết thủ pháp cao minh vô cùng...

Lão râu bạc ngắt lời :

- Các hạ quá khen mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đáng tiếc lão trượng thân thủ như vậy mà cam tâm để người sử dụng như một tên nô bộc.

Lão râu bạc toan cãi lại, song lão nhẫn nại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói tiếp :

- Dường như lão trượng chưa phải là nhân vật thủ lãnh trong hang núi này?

Lão râu bạc đáp :

- Lão phu là một trong bốn đại giám công...

Dường như lão tự biết mình tiết lộ quá nhiều, đột nhiên im bặt không nói nữa.

Bách Lý Băng lạnh lùng hỏi :

- Lão trượng giám sát công tác gì ở trong hang núi này?

Đối với một cô gái đẹp như hoa mà lão già rất sợ hãi. Cô hỏi câu gì là lão phải trả lời câu đó.

Lão đáp :

- Bọn lão phu ở trong hang núi tìm một nơi cất dấu báu vật.

Bách Lý Băng hỏi :

- Lão đã là một trong bốn người giám công, vậy nơi đây dùng bao nhiêu công nhân?

Lão râu bạc đáp :

- Trong hang núi trước kia có đến dư hai trăm người, nhưng hiện giờ chỉ còn lại hơn một trăm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Bách Lý Băng hỏi câu nào lão cũng phải trả lời không khỏi cười thầm nghĩ bụng :

- Lão này đã trải nhân tình thế cố xảo quyệt vô cùng! Thế mà gặp một vị tiểu cô nương điêu ngoan lại hết đường đối phó. Cô hỏi câu nào lão cũng trả lời thành thực, chỉ vì lão yên trí lòng cô không chuẩn đích, hành động không kể gì đến hậu quả. Tay cô cầm những mũi độc châm, nói đâm là đâm. Thế mới biết kẻ trí giả chưa chắc đã là người khôn, người ngu dại chưa chắc đã là hạng vụng về.

Lại nghe Bách Lý Băng hỏi :

- Bọn họ đi đâu?

Lão râu bạc đáp :

- Không còn ở đây thì chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu dùng phép truyền âm bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi thử hỏi tên họ lão xem.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười rồi đảo mắt nhìn thẳng lão râu bạc lạnh lùng hỏi :

- Tên họ lão là gì? Ngoài giang hồ có tước hiệu nào khác không?

Lão râu bạc nghĩ mình là một nhân vật thành danh trên chốn giang hồ, nếu để một vị tiểu cô nương uy hiếp hỏi câu nào cũng phải trả lời câu ấy thì ngày sau tiếng tăm đồn đại khắp nơi, há chẳng khiến cho người ta cười cho thúi óc? Bỗng thấy trên má đau nhói. Lão lại bị một mũi kim đâm vào.

Bách Lý Băng mở bình ngọc ra, lấy thuốc giải cầm trong tay nói :

- Nếu lão muốn lưu lại cái tên tốt đẹp thì đừng nói nữa. Nhưng ở trong hang này, ngoài đại ca và ta không còn ai khác. Lão chết rồi thì có là anh hùng hào kiệt đến đâu cũng chẳng người nào hay biết.

Lão râu bạc vội đáp :

- Lão phu là Phan Long. Người giang hồ kêu bằng Tý Ngọ phán.

Bách Lý Băng liền bỏ một viên thuốc giải vào miệng Phan Long. Còn lại hai viên nàng liệng đi rồi nói :

- Thế này rắc rối lắm! Tốt hơn hết là đừng chịu một mũi châm nào nữa...

Thanh âm đột nhiên biến thành lạnh lẽo, cô hỏi tiếp :

- Trong hang còn hơn trăm người mà sao chẳng thấy tông tích đâu? Các vị ở đây đã khởi công bao nhiêu ngày? Đào được bao nhiêu bảo tàng? Lão chỉ nói dối một câu là hết đường sống đó.

Phan Long ngó mũi độc châm trong tay cô lấp loáng xanh lè, vội đáp :

- Ở đây công tác đã hơn bốn năm. Những ai đã vào hang núi làm công tác, trừ phi chết đi thì thôi, còn đừng hòng thoát khỏi nơi đây, vì muốn trốn tránh tai mắt mọi người nên ban ngày họ ẩn trong động nghỉ ngơi, chỉ làm công tác về đêm.

Bách Lý Băng hỏi :

- Còn ba vị đại giám kia, bản lãnh thế nào?

Phan Long đáp :

- Người nào võ công cũng rất cao cường.

Bách Lý Băng hỏi :

- Nhân vật đầu não là ai?

Phan Long đáp :

- Thẩm Mộc Phong!

Tiêu Lĩnh Vu run lên nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong quả nhiên là một nhân vật thần sầu quỷ khốc. Không chừng hắn tìm ra cung cấm rồi. Thằng cha này cơ trí hơn đời, lòng dạ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn. Hắn lại đặt tai mắt ở khắp các môn phái lớn thật là một nhân vật kiêu hùng đương thời.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca còn muốn hỏi lão điều gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thử hỏi lão xem những người trong hang này trú ngụ ở đâu? Ba tên giám công hiện ở chỗ nào?

Phan Long đáp :

- Bất tất phải hỏi nữa, để tại hạ nói cho mà nghe...

Chương 8: Vũ Văn Hàn Đào Điều Tra Hang Núi

Phan Long ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Hai bên vách núi bọn lão phu đã khoét ra rất nhiều sơn động để cho mọi người trú ẩn lúc ban ngày.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cách phòng thủ trong núi rất nghiêm mật mà bọn ta bắt được các hạ đã lâu sao không thấy người đến cứu ứng?

Phan Long đáp :

- Bốn năm năm nay, trong bang chưa từng xảy ra biến cố nên cuộc canh gác cũng trở nên trễ tràng. Nhưng hai đầu cửa hang, cách phòng bị vẫn nghiêm mật vô cùng. Nếu hai vị từ cửa hang đi vào thì không thể tránh nổi con mắt của bọn họ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế mà sao bọn tại hạ vẫn vào đến giữa hang một cách bình yên?

Phan Long đột nhiên ngửng đầu trông lên đáp :

- Trừ phi hai người từ trên sườn núi hạ xuống còn thì chẳng thể nào họ không biết được.

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Đại ca! Chúng ta còn hỏi lão điều gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi hỏi lão chỗ cư trú của ba đại giám công kia và những công nhân kia tìm ở đâu đến.

Bách Lý Băng lại giơ mũi độc châm lên hỏi :

- Lão đã nghe rõ chưa, hay còn muốn ta phải nhắc lại?

Phan Long đáp :

- Vì công trình ở trong hang núi này rất đỗi gian nan, người thường chẳng thể đảm trách được, nên công nhân hầu hết là những nhân vật võ lâm có căn bản võ công mới chịu đựng được. Những người chết rồi, khó có kẻ bổ sung. Còn ba vị giám công kia đều ở ba nơi thạch động.

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Đại ca hỏi như vậy đã đủ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi hỏi lão coi có biện pháp nào để chúng ta trà trộn vào với bọn công nhân mà không bị chúng phát giác được chăng?

Phan Long ngập ngừng :

- Điểm này thật khó quá...

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca! Lão đã không biết thì để lão cũng bằng vô dụng mà còn xảy mối lo về sau, nên giết phứt lão đi cho rồi...

Phan Long biết cô nói giết là giết chứ không phải hăm dọa vội đáp :

- Có một biện pháp, nhưng lão phu nói ra e các vị không tin lời.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Lão trượng thử nói nghe!

Phan Long nói :

- Những công nhân trong hang núi chia làm bốn tốp, các vị đại giám công, mỗi vị coi một tốp. Mỗi tốp có năm mươi hai người. Nhưng mấy năm nay số tử thương khá nhiều, chỉ còn lại hơn trăm người. Tốp của lão phu còn ba mươi mốt người, chỉ ngó một cái là nhận ra ngay. Nếu muốn vàng thau lẫn lộn quyết không thể được. Trường hợp của ba vị giám công kia cũng thế, những nhân công dưới quyền đều nhẵn mặt hết. Có điều người ở tốp nào chỉ biết tốp ấy vì ít khi tiếp xúc với nhau nên ấn tượng hồ đồ. Nếu hai vị muốn lưu lại trong hang chỉ còn cách trà trộn vào bọn công nhân của lão phu. Bây giờ hai vị hãy buông tha để lão phu đi lấy quần áo cũ để hóa trang thì may ra không bị người phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn tại hạ làm thế nào mà tín nhiệm lão trượng được?

Phan Long đáp :

- Đó là biện pháp duy nhất để các vị lưu lại trong hang núi cho khỏi bị phát giác. Ngoài ra không còn phương pháp nào hết.

Lão ngửng đầu trông trời chiều nói tiếp :

- Tứ đại giám công luân lưu tuần tra trong hang núi, bên trong đề phòng công nhân trốn ra, bên ngoài ngăn ngừa địch nhân xâm nhập. Chỉ lát nữa một giám công khác sẽ đến thay phiên lão phu. Nếu họ không thấy đâu tất họ sanh lòng ngờ vực làm hiệu báo động. Khi đó nhất định hai vị chẳng thể nào ẩn lánh được.

Bách Lý Băng nói :

- Bây giờ tha lão thì chính lão đi báo tin, chứ chẳng cần nổi hiệu cảnh giác. Như vậy ta cùng đại ca vẫn bị phe ngươi phát giác, thì chẳng thà giết lão đi còn hơn.

Phan Long nói :

- Một lời hứa của lão phu giá đáng ngàn vàng. Lão phu đã hứa quyết không dùng âm mưu để ám hại quý vị.

Bách Lý Băng khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca! Tiểu muội có một cách khiến cho lão có hại bọn ta thì chính lão cũng không thể sống được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Biện pháp gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Gia gia truyền cho tiểu muội một môn võ công gần giống như điểm huyệt mà thực ra khác điểm huyệt rất xa. Khi điểm huyệt một nơi, lại cần giải cứu được. Đó là độc môn thủ pháp của phe Bắc Hải. Trên chốn giang hồ quyết không một ai hiểu rõ môn này. Bây giờ nếu điểm huyệt lão thì trong vòng mười hai giờ mà không được giải khai thì chỗ huyệt đạo bị thương ứ máu lại. Sau bảy ngày chỗ đó sẽ vỡ nát ra mà chết, nhưng chết một cách chậm chạp rất đau khổ.

Phan Long nói :

- Nếu lão phu thực tình muốn đem bán đứng các vị, thì lão phu chỉ cần nhẫn nại trong vòng mười hai giờ để chờ các vị giải huyệt rồi đem bán cũng chưa muộn.

Bách Lý Băng nói :

- Nhưng lão đừng hòng có cơ hội như vậy, vì trước khi giải huyệt cho lão, ta đã điểm vào một huyệt đạo khác.

Tiêu Lĩnh Vu muốn dò lại xem cấm cung ở chỗ nào một cách mau chóng, dù phải mạo hiểm cũng đành.

Chàng liền đáp :

- Băng nhi! Cứ làm theo ý kiến của Băng nhi cũng được. Vậy Băng nhi thả lão ra.

Bách Lý Băng liền ra tay thi triển thủ pháp độc môn ngấm ngầm đả thương một chỗ huyệt đạo của Phan Long rồi giải khai hai huyệt đạo kia.

Cô nói :

- Bọn ta ở đây chờ lão. Nếu trong vòng nửa giờ lão không trở lại thì coi như là lão đã phản bội lời hứa.

Phan Long đứng dậy chẳng nói năng gì cất bước đi ngay.

Bách Lý Băng thấy thái độ phẫn nộ của Phan Long lúc ra đi. Cô lắc đầu nói :

- Tiểu muội xem chừng lão không trở lại nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy chúng ta chuẩn bị ứng chiến.

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Lâu nay tiểu muội chưa có dịp động thủ. Phen này chắc được đánh nhau bằng thích.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lo âu về chuyện an nguy của Khâu Tiểu San. Trong lòng buồn bã, chàng ngồi yên không nói gì nữa.

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương. Phan Long quả nhiên y ước trở lại. Lão đem đến hai bộ quần áo cũ rách nát và nửa chén tro tàn nói :

- Hai vị thay đổi quần áo rồi lấy tro than xát vào người cho da đen lại. Cô nương còn phải búi tóc

ngược lên cải dạng nam trang.

Tiêu Lĩnh Vu cầm lấy áo thay đổi. Bách Lý Băng ẩn sau tảng đa lớn hóa trang.

Bách Lý Băng người bé nhỏ mà quần áo rộng quá mặc trông rất khó coi. Cô lại trát tro than lên mặt trông chẳng khác gì một tiểu khiếu hóa.

Tiêu Lĩnh Vu trông thấy, không khỏi tội nghiệp cho cô. Chàng nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Thật là khuất tất Băng nhi quá!

Bách Lý Băng nhoẻn miệng cười đáp :

- Chỉ mong sao cho đại ca trong lòng khoan khoái là hay, còn tiểu muội chịu khổ sở đến đâu cũng không biết cực nhục.

Tiêu Lĩnh Vu rất cảm động, toan nói vài lời cảm tạ thì Phan Long đã lên tiếng :

- Hàm răng cô nương trắng quá, từ giờ đừng cười nữa hay hơn!

Bách Lý Băng tức giận ngắt lời :

- Ta cùng đai ca không phải là tù nhân của lão, lão nên ăn nói lịch sự một chút.

Phan Long đáp :

- Nếu hai vị không muốn bại lộ hành tung thì phải nghe lời tại hạ mới được.

Bách Lý Băng đã toan nổi nóng, nhưng Tiêu Lĩnh Vu đã khuyên giải :

- Băng nhi! Lão trượng nói thế là phải.

Phan Long nói :

- Nam tử hán, đại trượng phu quả nhiên thông tình đạt lý…

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hai vị hãy đi theo lão phu.

Lão trở gót đi ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đeo bao tay vào để đề phòng biến cố bất trắc. Chàng bước lẹ hai bước đi theo sát Phan Long để hễ thấy tình thế khác lạ là ra tay kiềm chế lão.

Phan Long dẫn hai người đi chừng hơn mười trượng thì đến chân vách núi. Lão đưa tay đẩy vách động, một phiến đá mở ra liền.

Mùi hôi hám nằng nặc từ trong xông ra.

Tiêu Lĩnh Vu đã tăng thêm phần lịch chuyệt rất nhiều, chàng chưa vội xông vào ngay, đưa mắt nhìn quanh thấy trong căn nhà đá trải chăn bông. Bên trên mấy chục đại hán nằm thở pho pho, chàng nghĩ thầm :

- Tiêu Lĩnh Vu này đường đường là nam tử hán thì có trà trộn với bọn này còn được, nhưng Bách Lý Băng cô nương là một vị thiên kim tiểu thơ, đâu có thể để nàng ở lẫn với họ cho đành?

Phan Long đã ngó thấy nét mặt Tiêu Lĩnh Vu ra chiều khó nghĩ liền thủng thẳng nói :

- Nơi đây là như vậy đó. Hỡi ơi! Mấy năm nay bọn lão phu ở trong hang thẳm, trừ người đã chết, còn hàng ngày ai cũng phải làm công tác đến sức cùng lực kiệt mới được nghỉ ngơi. Hễ nằm xuống là ngủ như chết...

Tiêu Lĩnh Vu nảy dạ đồng tình khẽ thở dài hỏi :

- Những người này tội gì mà chịu cực như vậy?

Phan Long đáp :

- Vì họ không còn đường lối nào khác, ngoại trừ làm công tác là chết. Muốn sống thì phải công tác không ngừng.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Thẩm Mộc Phong chưa lấy được chìa khóa cung cấm, sao đã biết cung cấm ở đây là phái người đến tìm kiếm? Suốt mấy năm trời không tìm ra mà hắn vẫn chưa nản chí. Thật là tâm địa độc ác, kiên quyết, người thường không thể bì kịp.

Bỗng nghe Bách Lý Băng cất tiếng dịu dàng nói :

- Được đi theo đại ca thì dù có cực khổ nữa tiểu muội cũng không sợ. Đại ca không nên lo buồn vì tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thật tội nghiệp cho Băng nhi!

Bách Lý Băng nắm lấy tay chàng đến bên vách ngồi xuống. Mặt nàng vẫn ra chiều hớn hở, quả

không thấy gì là đau khổ.

Phan Long nói :

- Hai vị hãy ngồi đây. Lão phu đi có việc.

Lão trở gót cất bước ra ngoài xoay tay đóng cửa lại.

Trên nền đá tuy đặt giải mền bông nhưng lâu ngày đã mục nát. Bách Lý Băng vừa duỗi chân, tấm mền đã thủng một lỗ lớn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Băng nhi! Chúng ta nên tìm cách gì để cứu những người này.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chúng ta đi kiếm bốn tên đại giám công giết hết đi là bọn chúng tự nhiên được tự do phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta hãy nhẫn nhục một ngày cho biết rõ nội tình rồi sẽ tính.

Bách Lý Băng mỉm cười không nói gì nữa. Cô nhắm mắt lại ngồi dựa vào vách .

Không hiểu thời gia đã trôi qua bao lâu. Cánh cửa đá đột nhiên kẹt mở. Một cơn gió lạnh lùa vào.

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt ra thấy Phan Long tay cầm một cái đèn lồng màu xanh dẫn hai người đi tới.

Người mé tả mặc áo trường bào màu lam, râu đen chùng xuống bụng. Sắc mặt hồng hào như đồng tử. Tay xách một cái tráp giát vàng dài chừng ba thước. Lão chính là Vũ Văn Hàn Đào, chủ nhân Toàn Cơ thư lâu.

Người mé hữu mặc áo lựa, chính là Chu Triệu Long, Nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu nắm tay Bách Lý Băng dùng phép truyền âm khẽ bảo cô :

- Băng nhi! Từ từ nằm xuống đi.

Bách Lý Băng theo lời nằm thẳng người ra.

Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long chầm chậm bước vào. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chưa để ý đến Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý lắng tai nghe thấy Chu Triệu Long nói :

- Vũ Văn huynh! Đại trang chúa rất hy vọng về vụ này. Y đã hai, ba lần tra xét và chứng minh cung cấm đích thị trong hang núi này. Y thân hành tới đây diều tra mấy lần mà thủy chung vẫn chưa tìm thấy một chút manh mối gì.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi :

- Thẩm đại trang chúa phái mấy trăm người võ lâm khai quật bới móc hang núi này, chẳng lẽ chưa tìm ra được chút gì?

Chu Triệu Long đáp :

- Những người được phái đến đây, tuy chưa phải là cao thủ hạng nhất, nhưng là những tay có căn bản võ công, lại tuổi trẻ sức mạnh. Chúng chịu đựng lao khổ làm công tác, người thường không thể bì kịp. Số tử vong đã gần tới một nửa, vẫn chưa tìm được đầu mối nào hết.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ tuy mới ngó lướt qua một lượt đã thấy mấy tòa núi này đều là đá hoa cương rắn chắc vô cùng. Đừng nói hai trăm người, mà đến hai vạn nhân công cũng khó lòng cải biến thế núi trong hang. Như vậy đủ tỏ rõ người bố trí học vấn sâu rộng khôn lường...

Chu Triệu Long ngắt lời :

- Đúng thế! Đai trang chúa mời Vũ Văn huynh đến đây là có ý trông vào tài trí của huynh đài đặng tìm ra cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào chuyển động cặp mắt nhìn mấy chục đại hán nằm ngổn ngang trong thạch thất, đoạn lão ngó Phan Long hỏi :

- Hiện giờ trong hang núi này còn bao nhiêu nhân công?

Phan Long đáp :

- Kể cả bốn nhóm cộng lại thì khoảng chừng một trăm hai chục người.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Kể riêng thủ hạ của ông bạn được bao nhiêu?

Phan Long đáp :

- Ba mươi ba tên.

Thực ra chỉ có ba mươi mốt người, lão kể cả Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng thêm vào.

- Ông bạn lựa cho hai tên, võ công tương đối khá hơn để lão phu đưa đi diều tra bốn mặt sơn thế.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Vũ Văn Hàn Đào tuy đã gặp ta mấy lần, nhưng chưa có ấn tượng gì sâu xa, bây giờ ta lại hóa trang thì gạt lão cũng chẳng khó gì. Nhưng ta cùng ở với Chu Triệu Long lâu ngày, nếu không cẩn thận tất bị gã khám phá ra chỗ sơ hở. Cầu cho Phan Long đừng lựa ta đi.

Bỗng thấy Phan Long đánh thức hai người nằm dưới đất dậy.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi :

- Có tìm được tên nào con người thanh tú hơn một chút không?

Nguyên hai người được chọn tuy thân thể cao lớn mà ngây ngô.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói :

- Hai tên kia quần áo tương đối sạch sẽ, bảo chúng đi theo hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng tuy mặc áo cũ nhưng vẫn còn lành lặn hơn những người khác.

Phan Long không làm sao được đành đến bên Tiêu Lĩnh Vu đẩy chàng nói :

- Dậy đi!

Nguyên lão không biết họ tên hai người nên không hô hoán.

Tiêu Lĩnh Vu đành liều kéo Bách Lý Băng đứng dậy.

Chu Triệu Long chẳng khi nào ngờ tới Tiêu Lĩnh Vu lại trà trộn vào đám nhân công này. Gã đưa mắt nhìn hai người cười nói :

- Hai tên này mau lẹ, chỉ hiềm dơ bẩn một chút. Nếu rửa mặt cho sạch tro than, thay quần áo mới thì có thể dùng được đấy.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đành là dùng chúng tạm vậy.

Bách Lý Băng mắng thầm trong bụng :

- Thằng cha râu dài kia! Bản công chúa mà phải nghe lời sai khiến của ngươi thì thật bực mình. Thế mà hắn còn nói dùng tạm vậy. Ngày sau ta phải bắt hắn làm nô bộc chăn ngựa mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu trong lồng hồi hộp sợ Chu Triệu Long khám phá ra chân tướng. Tuy chàng không sợ gã nhưng e rằng gã biết hành động thì tiền công tận thế. Chàng đứng ngây người ra không để mắt chạm vào mục quang của gã.

Phan Long cũng trong lòng xao xuyến, chỉ sợ Chu Triệu Long hỏi đến lai lịch hai người thì không biết đường mà trả lời. Ngờ đâu Chu Triệu Long chẳng chú ý gì đến Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng, khẽ bảo với Vũ Văn Hàn Đào :

- Vũ Văn huynh! Đại trang chúa ruột nóng như lửa đốt chỉ mong mở được cung cấm ra cho lẹ. Y bảo tiểu đệ ba ngày nữa sẽ tới đây. Tiểu đệ hy vọng trong ba ngày huynh tìm được manh mối gì để phúc đáp y thì hay quá.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bây giờ trời đã tối rồi. Để sáng mai sẽ bắt đầu công tác.

Lão ngó Phan Long nói tiếp :

- Ông bạn truyền mệnh lệnh của Nhị trang chúa là đêm nay nghỉ công tác.

Phan Long nghiêng mình đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói :

- Ông bạn bảo chúng đi rửa mặt mũi cho khỏi dơ dáy và thay đổi y phục sạch sẽ. Sáng sớm mai ông bạn đưa chúng đến gặp lão phu.

Lão nói rồi cùng Chu Triệu Long lui ra khỏi thạch thất.

Phan Long đưa hai người ra cửa rồi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng vẫy tay nói :

- Hai vị hãy đi theo tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng ra khỏi nhà thạch thất. Ngửng đầu trông sao trên trời biết rằng đêm đã khuya rồi.

Phan Long cầm đèn lồng dẫn đường đưa hai người vào một căn nhà đá khác.

Lão giương cao đèn soi xung quanh một lượt không thấy có ai mới từ từ đóng cửa lại khẽ nói :

- Vừa rồi hai vị đã nhìn thấy người râu dài xách tráp. Lão là chủ nhân Toàn Cơ thư lâu, một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo :

- Lão là Vũ Văn Hàn Đào.

Phan Long hỏi :

- Các hạ có biết lão ư?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Còn gã thiếu niên ăn mặc hoa lệ là Chu Triệu Long, Nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang.

Phan Long sắc mặt biến đổi hỏi :

- Còn thân thế của các hạ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ ở trong hang thẳm đã lâu nên không hiểu tình thế ngoài giang hồ hiện đang chuyển biến kịch liệt. Anh hùng thiên hạ đều đã phấn khởi tinh thần chống đối lại Bách Hoa sơn trang. Vì thế mà Thẩm Mộc Phong nóng lòng muốn mở cung cấm. Còn họ tên tại hạ có nói ra chưa chắc các hạ đã hiểu, vậy không nói nữa là xong.

Phan Long hỏi :

- Các hạ đã không muốn nói tính danh, chẳng hiểu có thể cho biết là thù hay bạn với Bách Hoa sơn trang?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là thù. Nếu là bạn với Thẩm Mộc Phong thì hà tất hại hạ phải lén lút vào cái hang núi này?

Phan Long lại hỏi :

- Nếu vậy các hạ tới đây cũng vì vụ cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!

Phan Long thủng thẳng nói :

- Các hạ đã nhận biết được Chu nhị trang chúa và Vũ Văn Hàn Đào thì chắc họ cũng biết các hạ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là thế!

Phan Long hỏi :

- Sáng mai hai vị rửa mặt. Nhị trang chúa và Vũ Văn Hàn Đào nhận diện được há chẳng bại lộ hành tung ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này phải nhờ Phan huynh nghĩ dùm cho biện pháp nào mới được.

Phan Long ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu hai vị bị phát giác trà trộn vào hang núi này để mưu đồ chuyện khác thì chẳng những hai vị bị xử tử, mà tại hạ cũng bị liên lụy.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Xử tử thì e rằng Chu Triệu Long chưa đủ tài, nhưng hiện giờ tại hạ chưa muốn bộc lộ hình tích.

Phan Long nói :

- Bây giờ chỉ còn biện pháp duy nhất là hai vị phải nghĩ cách ẩn dấu bản tướng và ứng phó một cách thận trọng thì họ mới không phát giác.

Bách Lý Băng nói :

- Chỉ cần các hạ đừng tố giác với bọn họ thì họ làm sao biết được?

Phan Long nói :

- Tại hạ mà phải tìm biện pháp cho hai vị cốt là giữ mạng sống cho chính mình.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Phan huynh giúp đỡ thì sau này tại hạ tất có ngày báo đáp.

Phan Long mấp máy môi, muốn nói lại thôi. Hồi lâu lão mới lên tiếng :

- Hai vị có thuốc dich dung không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có. Xem chừng phải lấy tro than ở đây vậy.

Phan Long nói :

- Hai vi trà trộn vào bọn công nhân thì hoặc giả có thể dùng tro than bôi mặt để lừa gạt Chu nhị trang chúa và Vũ Văn Hàn Đào, nhưng lại đi riêng với họ thì khó lòng gạt được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Ai bảo các hạ đưa bọn ta ra cho họ?

Phan Long đáp :

- Chu nhị trang chúa đã chỉ đích thân hai vị thì tại hạ còn cự tuyệt thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Ngày trước tại hạ còn bôn tẩu giang hồ, vì muốn giữ hành tung bí mật có đem theo một tấm mặt nạ. Từ ngày vào hang núi này tuy không dùng đến nhưng vẫn còn giữ. Đáng tiếc là chỉ có một tấm không thể chia cho cả hai vị được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Một tấm cũng đủ rồi. Còn vị muội muội của tại hạ thì bọn họ chưa từng gặp bao giờ, chỉ cần che dấu diện mạo một cô gái là xong.

Phan Long thò tay vào trong áo lót lấy ra một tấm mặt nạ đưa cho Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tấm mặt nạ này đeo vào rồi, sắc mặt vàng ửng như mắc bệnh lâu ngày. Các hạ đeo vào đừng tỏ ra một cách khinh xuất. Tại hạ hết lòng tương trợ, còn hai vị có thoát khỏi tai mắt của họ hay không là trông vào cơ trí của các vị. Bây giờ đã khuya rồi, tại hạ đưa hai vi về nghỉ thôi.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi :

- Đại ca! Đại ca thử đeo mặt nạ vào để tiểu muội coi hình thù được không?

Tiêu Lĩnh Vu đeo mặt nạ vào. Bách Lý Băng ngó chàng mỉm cười nói :

- Quả giống như người bịnh kinh niên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Như vậy càng hay.

Phan Long cầm đèn lồng lên nói :

- Không nên ở lâu chỗ này, chúng ta đi thôi.

Rồi lão đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu gọi giựt lại :

- Phan huynh hãy dừng bước. Tại hạ còn quên mất một điều.

Phan Long dừng bước quay lại hỏi :

- Điều chi?

Chương 9: Hàn Đào Quan Sát Cảnh Thiên Nhiên

Tiêu Lĩnh Vu quay lại bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Giải khai huyệt đạo cho y.

Bách Lý Băng sửng sốt một chút rồi nàng cũng theo lời tiến lại giải khai huyệt đạo cho Phan Long. Đồng thời cô hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Có cần điểm huyệt chỗ khác không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không cần.

Chàng chú ý nhìn Phan Long chắp tay nói :

- Mối tình cảm của Phan huynh, tiểu đệ đã lãnh thụ. Từ giờ chúng ta lấy sự thành thực đối đáp với nhau, không nên dùng thủ đoạn nữa.

Phan Long nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Các hạ quả là người quân tử.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Trên chốn giang hồ lấy điều đạo nghĩa làm gốc. Phan huynh đã coi tại hạ như bằng hữu, khi nào tại hạ không lấy lòng thành thực đối xử với Phan huynh?

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca! Sao đại ca vội tin lão thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi! Phan huynh là người bằng hữu có huyết tích. Y phải làm giám công nơi đây tất là có chỗ đau lòng.

Phan Long không nói gì nữa, mở cửa thạch thất đưa hai người về nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, Phan Long lại vào thạch thất, đem theo cả đồ dịch dung thay đổi sắc mặt cho Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng vừa động thủ cải trang vừa khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca! Chúng ta chịu để bọn họ sai khiến thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đúng thế.

Phan Long thấy trong bọn nhân công đã nhiều người tỉnh giấc. Lão đằng hắng một tiếng rồi giục :

- Lẹ lên! Chu nhị trang chúa đang đợi hai vị đó.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng liền đứng dậy theo Phan Long đi ra khỏi thạch thất.

Lúc này trời đã sáng rõ, phương Đông hiện lên những đám mây rực rỡ.

Phan Long khẽ dặn :

- Hai vị nên đối phó cẩn thận để hành tung khỏi vị bại lộ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ Phan huynh đã có lòng chỉ giáo.

Chàng ngửng đầu trông ra, thấy hai đại hán võ phục, lối năm mươi tuổi đi cùng một lão già râu bạc khuyết một bên tai, mình mặc trường bào màu xanh. Ba người sóng vai đứng lại giữa đường chờ đợi.

Phan Long chắp tay nói :

- Phiền ba vị chờ đợi mất thì giờ.

Lão già khuyết tai ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng rồi hỏi :

- Vị này ư? Coi như người có bệnh nặng.

Phan Long mỉm cười đáp :

- Đặng huynh nói đúng đó. Y mắc bệnh lâu ngày mới dậy, không ngờ Nhị trang chúa lại chấm y.

Lão khuyết tai họ Đặng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng cười nói :

- Gã tiểu tử này gương mặt xinh quá...

Phan Long ngắt lời :

- Đáng tiếc là Nhị trang chúa đã chọn y, không thì tiểu đệ đem nó tặng cho Đặng huynh.

Lão khuyết tai nói :

- Người quân tử không cướp đoạt sở thích của kẻ khác. Tiểu đệ thấy gã khả ái đem lòng ưu thích chắc Phan huynh cũng thích gã lắm.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hai vị huynh đệ này tiểu đệ ít khi được gặp.

Phan Long nghĩ thầm trong bụng :

- Chính mình còn chưa biết tên họ chúng là gì thì dĩ nhiên lão ít được gặp.

Ngoài miệng lão đáp :

- Hai vị thuộc hạ của tiểu đệ này, một người mắc bệnh nghỉ làm công lâu ngày, một người thường ở trong nhà làm việc tạp dịch.

Lão khuyết tai nói :

- Té ra là thế.

Hai đại võ phục đồng thanh nói :

- Hai vị không nên nói chuyện vớ vẩn nữa. Chu nhị trang chúa có lẽ chờ đợi lâu rồi.

Rồi chúng xoay mình đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Ba người này quần áo chỉnh tề. Chắc là ba tên đại giám công.

Phan Long và lão khuyết tai quả nhiên chẳng nói gì nữa cất bước đi theo hai đại hán võ phục.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Bách Lý Băng khẽ nói :

- Băng nhi! Băng nhi nên nhẫn nại, chớ có động thủ một cách khinh xuất.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Tiểu muội chỉ cử động theo đại ca là xong.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm để ý quan sát hình thế trong hang núi. Chàng ráng nhớ những bụi cỏ cùng những tảng đá lớn. Chàng biết lúc này ở vào tình thế nguy hiểm vô cùng. Nhớ được địa hình phần nào thì thêm được sinh cơ phần ấy.

Bỗng nghe tiếng nước chảy róc rách, thì ra đã đến bên cái đầm nhỏ.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông thấy suối nước trên núi phun ra như tên bắn rớt xuống đầm làm cho sóng gợn lăn tăn. Vũ Văn Hàn Đào đứng trên tảng đá cao hơn trượng ở trên đầm. Tay lão cầm bút giấy không hiểu để vẽ gì. Chu Triệu Long hai tay chắp để sau lưng nhìn xuống đầm nước ngơ ngẩn xuất thần.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến nhìn ảnh con phi ưng cùng con bàn xà hiện dưới đáy nước. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ Chu Triệu Long cũng phát giác ra điều đó?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng từ từ chuyển động thân hình, ngưng tụ mục lực ngó theo ánh mắt Chu Triệu Long. Chàng thấy dưới đáy hồ có một đám bóng đỏ chập chờn trong làn nước màu lục. Vì ở xa quá, chàng nhìn không rõ bóng màu hồng đó là vật gì tụ lại.

Bọn tứ đại giám công dường như vô cùng kinh sợ Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào, không dám lên tiếng sợ làm kinh động hai người. Chúng đứng thành hàng phía sau tảng đá lớn.

Sau chừng nửa giờ, Vũ Văn Hàn Đào thu giấy bút lại, từ trên tảng đá nhảy xuống. Bọn Phan Long đều chắp tay xá dài nói :

- Xin tham kiến Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi :

- Bốn vị đến đã lâu chưa?

- Bọn thuộc hạ đã đến lâu rồi, nhưng không dám làm kinh động Vũ Văn tiên sinh đang lúc bận công tác.

Lúc này Chu Triệu Long cũng quay lại nhìn bọn Phan Long bốn người nói :

- Đại trang chúa chỉ một hai ngày tới sẽ tới đây. Các vị liệu mà bố trí cho thận trọng, đừng để địch nhân trà trộn vào hang.

Lão già khuyết tai đáp :

- Chu nhị trang chúa cứ yên tâm. Cuộc phòng thủ trong hang cực kỳ nghiêm mật, đừng nói là trang chủ, mà đến cả con chim bay vào hang núi cũng không qua nổi tai mắt giám thị của bọn thuộc hạ.

Chu Triệu Long nghiêm sắc mặt nói :

- Hiện nay, tình thế khác trước nhiều, mới đây trên chốn giang hồ có kẻ xuất hiện chuyên môn đối nghịch với chúng ta, mà lão lại để cho khá nhiều cao thủ võ lâm để cho sai khiến.

Lão khuyết tai ngắt lời :

- Tên nào lớn mật mà dám đối nghịch với Bách Hoa sơn trang chúng ta?

Chu Triệu Long đáp :

- Có lẽ các vị ở trong hang núi lâu ngày, không hiểu những biến chuyển ngoài giang hồ. Gã đó tên gọi Tiêu Lĩnh Vu, tuy còn nhỏ tuổi nhưng võ công cao thâm khác thường. Cả Đại trang chúa cũng phải uý kỵ gã...

Bốn tên đại giám công nghe nói vậy đều sửng sốt đồng thanh hỏi :

- Đại trang chúa đã động thủ với gã chưa?

Trong con mắt của bốn người này võ công và tài trí của Thẩm Mộc Phong đều vào hạng nhất đương thời, không còn ai sánh kịp. Bây giờ chúng nghe nói có người khiến cho Thẩm Mộc Phong cũng phải sinh lòng uý kỵ thì không khỏi kinh dị vô cùng! Lại nghe Chu Triệu Long đáp :

- Đại trang chúa tuy chưa chính thức quyết thắng phụ với gã, nhưng đã đôi khi động thủ thì nhận xét quả gã là một tay kình địch, chưa từng có ai ghê gớm đến thế...

Chu Triệu Long biết là còn nói thêm nữa không khỏi làm tổn thương đến oai nghiêm của Thẩm Mộc Phong, gã liền chuyển sang chuyện khác :

- Theo lời báo cáo thì Tiêu Lĩnh Vu đã tiến vào dãy núi Võ Di. Các vị phải đặc biệt thận trọng coi chừng.

Bốn tên đại giám công đều chắp tay thi lễ đáp :

- Bọn thuộc hạ xin tuân lệnh.

Phan Long động tâm liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long vẫy tay nói :

- Các vi bất tất phải ở lại đây nữa, cần gia tâm phòng thủ lối vào hang núi.

Phan Long nghiêng mình thi lễ nói :

- Thưa Nhị trang chúa! Nhị trang chúa lựa hai tên để sai phái. Thuộc hạ đã đưa chúng đến đây.

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi :

- Gã kia có bệnh phải không?

Phan Long đáp :

- Y mắc trọng bệnh nhưng vừa mới khỏi chưa được bao lâu.

Chu Triệu Long gật đầu nói :

- Được rồi! Thôi các vị đi đi!

Bốn tên đại giám công dạ một tiếng rồi trở gót rút lui.

Phan Long vừa đi được hai bước, đột nhiên nghe Chu Triệu Long gọi giật lại :

- Phan Long! Hãy dừng lại đã.

Phan Long dạ một tiếng rồi trở gót quay lại.

Chu Triệu Long quay sang nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh đã tìm thấy manh mối gì chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hang núi này khá dài, nhưng chỉ có khu phụ cận cái đầm nhỏ là thâm u hùng vỹ. Thẩm đại trang chúa đoán nó là chỗ trọng tâm đủ biết lão nhân gia tài trí hơn đời.

Chu Triệu Long nói :

- Nhưng hơn hai trăm công nhân tinh tráng làm việc mấy năm trời vẫn chưa tìm ra được manh mối gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hiện giờ chỉ nói được là có thể như vậy, chứ chưa dám quyết đoán.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ còn một việc chưa hiểu muốn thỉnh giáo Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long đáp :

- Vũ văn huynh cứ hỏi đi. Tiểu đệ mà biết là xin nói hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thẩm đại trang chúa đã lấy được chìa khóa cung cấm chưa?

Chu Triệu Long trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nếu Đại trang chúa mà lấy được chìa khóa cung cấm thì hà tất phải ở trong hang núi này mà mò mẫm mấy năm trời.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nếu Đại trang chúa chưa lấy được chìa khóa cung cấm thì sao lại biết cung cấm ở đây?

Chu Triệu Long đáp :

- Tại hạ cũng không biết rõ nội tình một cách tường tận. Dường như Đại trang chúa nghe người nói cung cấm ở vùng này. Khi ấy Đại trang chúa đang ở thời kỳ luyện công đã đến đây điều tra hai lần.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Đại trang chúa trước nay rất thận trọng. Nếu lão nhân gia chưa tìm được điều chứng minh thì quyết chẳng khi nào phái nhiều công nhân tới đây liên tục công tác mấy năm trời.

Chu Triệu Long mỉm cười đáp :

- Lần thứ hai Đại trang chúa dò xét rồi quyết tâm phái người tới đây thì chắc là lão nhân gia đã tìm được điều chi khả tin. Nhưng hơn hai trăm công nhân hành động lâu như vậy vẫn chẳng thấy gì, nên phải mời đại giá Vũ Văn huynh vào đây.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói :

- Hang núi thâm u này coi bề ngoài chẳng có chi kỳ lạ, nhưng thực ra ẩn dấu long mạch. Nếu không phải là nhà chuyên môn thì khó lòng nhìn ra được, Đại trang chúa đã phái người đến công tác

đủ chứng tỏ lão nhân gia đã nhận ra hình thế hang núi.

Chu Triệu Long liếc mắt nhìn quanh rồi nói :

- Sao tại hạ chẳng thấy chi hết?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Nếu tại hạ nói ra một vài đặc điểm thì Nhị trang chúa có thể biết ngay không có gì quái dị.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên chú ý lắng tai nghe hai người đàm luận. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng cha Vũ Văn Hàn Đào này tự xưng là chủ nhân Toàn Cơ thư lâu, xem chừng hắn chẳng phải con người chỉ biết học võ thuật. Chỉ đáng tiếc hắn kết đảng với Thẩm Mộc Phong, cam tâm chìm đắm vào đường ma đạo.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên trỏ vào vách núi chỗ tia suối phun nước hỏi :

- Nhị trang chúa thử nhìn kỹ xem nào, dòng suối trên vách núi chỗ kia có chỗ nào kỳ dị?

Tiêu Lĩnh Vu ngó theo ngón tay trỏ của Vũ Văn Hàn Đào thì chỉ thấy vách núi bóng loáng, màu hồng thẫm rất ngoạn mục. Ngoài ra chẳng có chi khác lạ.

Bỗng nghe Chu Triệu Long đáp :

- Vũ Văn huynh! Vách núi này trừ màu sắc ngoạn mục tại hạ thực không thấy có chỗ nào khả nghi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Hay lắm! Té ra gã chưa nhìn thấy gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nhị trang chúa chỉ lưu tâm một chút là nhận ra sơn thạch trên vách núi và trong hăng thắm này không giống các nơi khác.

Chu Triệu Long ồ một tiếng rồi nói :

- Ngoài cái đó ra còn gì nữa không?

Câu hỏi của gã tỏ ra chưa hoàn toàn thỏa mãn với lời giải thích của Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vụ này coi bề ngoài giản dị mà thật ra rất trọng yếu. Tại hạ tuy chưa lên vách núi coi kỹ, nhưng chắc không thể lầm được là bên kia vách núi còn những biến hóa trọng đại...

Chu Triệu Long hỏi :

- Biến hóa gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đây thuôc về học vấn. Trong núi này phần nhiều là đá hoa cương, tuy cứng như sắt, nhưng nếu chúng ta tìm thấy mạch nó thì lấy ra chẳng khó gì. Có điều tìm được mạch nó không phải chuyện dễ. Nếu chẳng phải là tay có tài thì khó lòng nhìn ra được.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì trước đây vách núi bích lập này, không nhẵn nhụi sáng bóng như vậy, mà cũng có những tảng đá lồi lõm như các vách núi khác.

Chu Triệu Long tỏ vẻ thông minh hỏi :

- Phải rồi! Theo ý Vũ Văn huynh thì những tảng đá lồi ra bị nhân công bạt đi phải không?

Vũ Văn Hàn Đào trâm ngâm một chút rồi đáp :

- Nếu phiến đá lồi ra kia do người bạt đi thì mảnh đá đó phải rơi xuống bên đầm. Tại hạ không thể đoán được người ta đẽo vách núi để làm gì?

Chu Triệu Long cả mừng nói :

- Theo lời Vũ Văn huynh thì cung cấm chỉ ở quanh đây?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cái đó tại hạ không dám nói quyết. Nếu khu vực hang núi này quả có cung cấm thì tại hạ tự tin là trong vòng nửa tháng có thể tìm ra được chỗ kiến trúc. Bằng không có cung cấm ở đây thì dù tại hạ chỉ điểm những chỗ khả nghi thì cũng bằng vô dụng.

Chu Triệu Long gật đầu nói :

- Vũ Văn huynh nói phải lắm.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên quay lại Bách Lý Băng vãy tay nói :

- Ngươi lại đây!

Bách Lý Băng theo lời tiến lại nhưng không nói gì. Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí ngấm ngầm phòng bị. Chàng sợ Bách Lý Băng mở miệng lên tiếng sẽ bị lộ hành tung.

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay trỏ vào tia nước đang phun ra nói :

- Ngươi bò lên bên chỗ suối phun nước đó lấy một viên đá xuống.

Bách Lý Băng lẳng lặng trở gót đi về phía vách núi.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ bụng :

- Băng nhi quả là thông minh. Y biết khó mà học được tiếng đàn ông nên chỉ lẳng lặng làm theo.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Phan Long hỏi :

- Sao gã này trơ như tượng gỗ không nói câu gì?

Phan Long nghiêng mình đáp :

- Bọn chúng công tác ở hang núi lâu năm, ngày thường rất ít nói, thành ra thói quen như vậy.

Chu Triệu Long nói :

- Từ nay không dùng hai tên này làm công tác nữa, để chúng cho Vũ Văn tiên sinh sai khiến.

Phan Long nghiêng mình đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chỗ suối nước phun ra tuy cách mặt đất đến bốn trượng nhưng có những mảnh đá lồi ra nên trèo lên chẳng khó khăn gì. Thực tình Bách Lý Băng chỉ tung mình hai cái là đến nơi nhưng cô vận dụng cả chân lẫn tay từ từ trèo lên.

Tiêu Lĩnh Vu rất vừa lòng nghĩ bụng :

- Xem ra Băng nhi thông minh và ứng biến chẳng kém gì ta.

Chàng để ý nhìn Vũ Văn Hàn Đào thấy cặp mắt lão chăm chú ngó thẳng vào Bách Lý Băng thì không khỏi động tâm tự hỏi :

- Phải chăng Vũ Văn Hàn Đào đã sinh lòng ngờ vực Băng nhi? Nếu vậy thì thằng cha này quả là con người ghê gớm, khó lòng đối phó với hắn được.

Bách Lý Băng trèo lên đến chỗ nước suối phun ra lượm lấy một viên đá rồi từ từ bò xuống. Cử động của cô vẫn chậm chạp, thủy chung không hoang mang Vũ Văn Hàn Đào tuy để ý dò la mà không thấy điểm nào khả nghi.

Bách Lý Băng tay cầm một phiến đá cung kính đưa lại cho Vũ Văn Hàn Đào, Vũ Văn Hàn Đào đón lấy hòn đá đặt vào lòng bàn tay soi lên ánh sáng mặt trời.

Hòn đá này tuy nhỏ bé mà Vũ Văn Hàn Đào làm như một hạt minh châu, lão ngắm nghía rất lâu, quay đi quay lại các chiều xem xét trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm. Lão đưa mắt nhìn Chu Triệu Long hỏi :

- Thẩm đại trang chúa nhất định đến đây chứ?

Chu Triệu Long đáp :

- Thế nào cũng đến, chỉ trong vòng hai ngày là cùng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ cần hỏi thêm mấy điểm khả nghi, nếu được chứng minh rõ ràng thì may ra không đến nỗi phụ lòng trông đợi của Đại trang chủ và Chu huynh.

Chu Triệu Long hỏi :

- Tại hạ có phải đi theo Vũ Văn huynh không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không cần. Chỉ một người dẫn đường là đủ.

Lão ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Xin Chu huynh cho bọn họ hãy tạm nghỉ ngơi, bây giờ chưa nên làm gì. Hãy chờ Đại trang chúa tới rồi khởi công cũng chưa muộn.

Chu Triệu Long nói :

- Cái đó... cái đó...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Nếu Đại trang chúa có phiền trách thì Nhị trang chúa cứ đổ cho tại hạ là được.

Chu Triệu Long đáp :

- Hay lắm! Vậy tại hạ cứ y theo lời Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi đã hành động được chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thuộc hạ hết bịnh rồi, có thể hành động được như thường.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay lắm! Hai vị hãy theo ta.

Phan Long đột nhiên đứng tạt ngang ra chắn đường nói :

- Trong hang rất nhiều mai phục, Vũ Văn tiến sinh hành động một mình e rằng có điều không tiện.

Vũ Văn Hàn Đào ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói :

- Lão phu đưa hai vị này đi theo...

Phan Long ngắt lời :

- Hai tên này thân phận chỉ là công nhân ở trong hang, những người canh gác ngoài cửa hang không nhận biết chúng. Đồng thời chúng cũng không hiểu ám hiệu để liên lạc.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu vậy thì cần phải ông bạn đưa đi mới được hay sao?

Phan Long đáp :

- Đúng thế! Nếu Nhị trang chúa không đi với tiên sinh thì phải một người trong số bốn đại giám công đi với tiên sinh mới được.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

- Vậy ông bạn lại đây.

Phan Long chăm chú nhìn Chu Triệu Long nhưng không dám nói gì.

Chu Triệu Long mỉm cười nói :

- Vũ Văn tiên sinh là quý khách của Bách Hoa sơn trang, Chuyến này tiên sinh vào hang thẳm cũng vì việc của chúng ta. Các ngươi phải đối xử tử tế với tiên sinh.

Phan Long chắp tay đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chu Triệu Long tươi cười nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Mời Vũ Văn huynh đi điều tra tình hình trong hang. Tiểu đệ không bồi tiếp nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Xin Chu huynh tùy tiện.

Lão đảo mắt nhìn vào mặt Phan Long nói tiếp :

- Chúng ta dò phía Đông đi vào hang, đại khái đã biết hình thế mặt này rồi. Bây giờ ông bạn đưa lão phu đi coi tình hình mặt Tây.

Phan Long đáp :

- Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi hắn cất bước đi trước. Vũ Văn Hàn Đào xách cái tráp giát vàng lên đi theo Phan Long.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ra hiệu cho Bách Lý Băng đi sau Vũ Văn Hàn Đào. Còn chàng đi sau rốt cách chừng một trượng. Nét mặt chàng còn ra vẻ bệnh hoạn, mọi người cho rằng chàng chưa được lành mạnh nên tụt lại sau, chẳng ai đem lòng ngờ vực.

Tiêu Lĩnh Vu sợ nhất là Phan Long giữa đường giở quẻ, hủy bỏ lời hứa, ngấm ngầm nói rõ nội tình cho Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long hay, nên lúc nào chàng cũng lưu tâm đến cử động của hắn.

Thực ra cử động cùng ngôn từ của Phan Long hết sức che đậy cho chàng.

Phan Long đi chừng mười trượng thì rẽ về hướng Bắc. Chuyển qua một khúc quanh, hình thế trong hang đột nhiên biến đổi. Đây là một vùng cỏ mọc bát ngát cao đến lưng người dài đến mấy chục trượng.

Phan Long lai rẽ về hướng Tây mà đi.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

“Đây là một nơi ẩn mình rất tốt. Đêm nay ta tìm cách vời Trung Châu nhị cổ đến ẩn thân ở trong đám cỏ hoang này để được thêm hai người ứng phó.”

Bỗng nghe Phan Long nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Địa thế hang núi này rất kỳ quái, dường như mỗi đoạn lại khác nhau. Sau khi chuyển qua khúc quanh ở trước mặt thì đến một chỗ toàn cát đá, không một ngọn cỏ nào mọc lên được.

Vũ Văn Hàn Đào đặt chiếc tráp vàng xuống nói :

- Nơi đây hay lắm! Xem chừng không thể lầm được.

Lão tự cảm hứng phát ra lời nói. Nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng lão này quả nhiên đã đọc nhiều sách. Về phương diện địa chất lão càng hiểu rộng.

Hang núi này quả nhiên rất quái dị. Dường như mỗi đoạn địa chất đều khác nhau. Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã lựa nơi này làm cung cấm đúng là có mục đích gì.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi xếp bằng, mở tráp lấy giấy bút kề lên mặt tráp mà vẽ.

Vũ Văn Hàn Đào vẽ gì? Tiêu Lĩnh Vu muốn lại gần coi nhưng sợ hắn sinh lòng ngờ vực đành đứng ở đằng xa. Chàng thấp thoáng nhìn thấy Vũ Văn Hàn Đào vẽ một trái núi nhỏ trên giấy. Phía dưới viết nhiều hàng chữ.

Sau chừng một giờ, Vũ Văn Hàn Đào lại cất giấy bút vào tráp đứng dậy rồi nói :

- Trong đám cỏ rậm này có đường nào đi thông qua được không?

Phan Long đáp :

- Nơi đây tuy cỏ mọc rậm, nhưng không có rắn rết nguy hiểm gì cả.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay lắm! Vậy ông bạn đi trước dẫn đường.

Xuyên qua mấy trượng cỏ rậm quả nhiên đến một khu toàn cát vàng coi chẳng khác gì một bãi sa mạc nhỏ bé.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Không ngờ hang núi này cảnh vật lại biến ảo như vậy.

Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào lấy ra một cái túi nhỏ, bỏ hai nắm cát vàng bỏ vào rồi nói :

- Qua bãi cát vàng này rồi cảnh vật thế nào?

Phan Long đáp :

- Hết bãi cát là một khu toàn đá trứng ngỗng.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi :

- Hết khu đá trứng ngỗng rồi tới cái gì?

Phan Long đáp :

- Hết khu đá trứng ngỗng đến khu cỏ mọc xanh ươm lác đác có hoa thơm ngát.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi :

- Qua khu đó rồi thế nào?

Phan Long đáp :

- Rồi đến đám cỏ khô là hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Chỗ cuối cùng cảnh vật thế nào?

Phan Long đáp :

- Là một vách núi cản đường ngăn sơn cốc ra làm hai đoạn. Bên kia là hang Vạn Xà trong dãy Võ Di.

Chương 10: Hàn Đào Chú Ý Đến Thanh Cổ Kiếm

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sao lại gọi là hang Vạn Xà?

Phan Long đáp :

- Trong hang đó quần tụ hàng vạn con rắn kỳ độc, hình thù quái dị chẳng thiếu thứ gì nên gọi là hang Vạn Xà.

Vũ Văn Hàn Đào ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Ông bạn đi lấy cho lão phu hai viên đá trứng ngỗng, một ít hoa nhỏ và một nắm cỏ khô.

Phan Long hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh không đi hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Sáng mai lão phu sẽ đi coi.

Dứt lời lão đặt cái tráp xuống, ngồi xếp bằng nhắm mắt lại. Dường như lão mệt quá, chỉ trong khoảnh khắc lão đã đi vào giấc thiền định.

Phan Long xoay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói :

- Hai vị hãy chầu chực Vũ Văn tiên sinh ở đây.

Rồi hắn trở gót rảo bước đi nhanh.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước tới phía sau Vũ Văn Hàn Đào.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Bây giờ mà ta muốn giết lão thì chỉ cất tay một cái là xong. Ta muốn kiềm chế lão để bức bách lấy hợp tác thì cũng chẳng khó gì vì lão là người ham sống sợ chết. Chu Triệu Long tuy ở đây nhưng cũng không thể cản trở được. Chỉ còn khó ở chỗ Thẩm Mộc Phong sắp thân hành tới nơi. Hắn là

người cơ mưu mà kiến thức không phải tầm thường tất tra ra nội tình vụ này...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, suy tính mấy biện pháp nhưng đều thấy có chỗ không ổn.

Giữa lúc ấy chàng ngó thấy Bách Lý Băng giơ tay mặt lên từ từ điểm vào sau lưng Vũ Văn Hàn Đào. Nguyên cô nhớ đến vụ kiềm chế Phan Long rất công hiệu, cô lại muốn dùng thủ pháp này để kiềm chế Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy cả kinh, muốn cản trở thì đã không kịp nữa mà cũng không dám lên tiếng ngăn lại. Chàng vội vươn tay mặt ra, vận kình lực đẩy tay Bách Lý Băng trệch qua chỗ khác.

Bách Lý Băng cảm thấy một luồng ám kình xô lại lực lượng rất uy mãnh làm tay cô bị chấn động. Nhưng cô kịp thời nhìn tới luồng kình lực này do Tiêu Lĩnh Vu phát ra, nên chưa bật tiếng la.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng dùng phép truyền âm nói :

- Băng nhi! Không nên hại y.

Bách Lý Băng mỉm cười lùi lại.

Nguyên trong lòng cô cũng có một kế hoạch khác với Tiêu Lĩnh Vu mà không có cách gì giải thích được.

Vũ Văn Hàn Đào không ngờ trong hang thẳm này lại có hai công nhân trá hình, trông lúc nhập định lão đã trải qua một phen khiếp nạn.

Sau chừng nửa giờ, Phan Long lật đật chạy về, tay cầm nào sơn hoa, nào cỏ khô và hai viên đá trắng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão đứng lại rồi vẫn còn thở hồng hộc. Hiển nhiên lão đã chạy một đoạn đường khá dài.

Phan Long thấy Vũ Văn Hàn Đào ngồi nhắm mắt, không dám kinh động đành ngồi bên chờ đợi.

Sau chừng nửa giờ nữa, Vũ Văn Hàn Đào từ từ mở mắt ra nhìn Phan Long nói :

- Phiền ông bạn lại một phen lao khổ.

Lão giơ tay đón lấy viên đá trắng, nắm sơn hoa và nắm cỏ khô bỏ vào trong tráp.

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Lão này cái gì cũng bỏ vào tráp gỗ. Nếu mình đánh cắp cái tráp này chạy đi thì chẳng khác gì con

khỉ mất gậy là hết đồ chơi.

Cô quyết định chủ ý đánh cắp cái tráp của Vũ Văn Hàn Đào, nghĩ đến chỗ cao hứng bất giác nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười.

Đôi môi hé mở để lộ hai hàm răng nhỏ nhắn đều đặn trắng như ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày dùng phép truyền âm nói :

- Băng nhi phải luôn nhớ thân thế mình mới được.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cất giọng ôn tồn hỏi :

- Phan huynh! Tại hạ có mấy điều muốn thỉnh giáo, chẳng hiểu Phan huynh có vui lòng cho biết không?

Phan Long thấy mình được sủng ái vội khom lưng đáp :

- Thuộc hạ không dám. Vũ Văn tiên sinh có lời hạ vấn, dĩ nhiên thuộc hạ biết điều gì là phải nói hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các vị ở trong hang núi này làm công trong mấy năm, đến phân nửa vì cực nhọc quá mà chết, vậy nhất định công trình nơi đây rất đỗi gian nan?

Phan Long đáp :

- Bọn thuộc hạ nhất thiết tuân theo chỉ thị của Đại trang chúa mà làm công tác.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đại trang chúa chỉ thị ra sao?

Phan Long đáp :

- Ý Đại trang chúa là phải tìm bốn chỗ vách núi chia nhau khởi công đào hầm tiến vào lòng đất mà không được cho người ngoài trông thấy.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Công trình của các vị tiến bộ thế nào?

Phan Long đáp :

- Lúc ban đầu khởi công còn thuận lợi, nhưng vách núi càng vào sâu càng rắn chắc chẳng khác nào thành đồng vách sắt. Búa bổ vào đá, tia lửa bắn tung tóe chỉ vỡ ra những mảnh vụn nhỏ bằng nắm tay.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười ngắt lời :

- Mấy trái núi này toàn đá hoa cương rất cứng rắn. Nếu không am hiểu địa chất thì khó lòng phá vỡ được.

Phan Long đáp :

- Bọn thuộc hạ đã công tác năm năm, vẫn chưa tiến bộ được bao nhiêu.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy nói :

- Được rồi! Bữa nay chúng ta nói tới đây là chấm dứt. Sau này tại hạ nghĩ đến điều gì sẽ thỉnh giáo Phan huynh.

Phan Long đáp :

- Không dám. Vũ Văn tiên sinh muốn hỏi điều gì bất cứ lúc nào tại hạ cũng xin nói hết.

Vũ Văn Hàn Đào xách tráp đứng dậy trở gót đi về lối cũ.

Phan Long theo sau Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng cố ý lọt lại phía sau cách xa hơn một trượng.

Lúc đi vào bụi cỏ, Tiêu Lĩnh Vu dùng phép truyền âm hỏi Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Trung Châu nhị cổ bây giờ ở đâu?

Bách Lý Băng đáp :

- Họ ở trên lữ điếm lúc tiểu muội trọ mấy bữa trước.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đêm nay Băng nhi bảo họ bí mật lên núi cải trang lần xuống hang núi rồi ẩn vào trong đám cỏ rậm này.

- Còn lão Đoàn Văn Thăng thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão này mới thật khó xử. Chúng ta không thể giết lão để bịt miệng, mà lưu lão lại trên núi Nhân

Duyên, chỉ lo sợ bọn thuộc hạ của bon Thẩm Mộc Phong bắt được tra hỏi, lão thụ hình không nổi cung xưng ra hành tung của chúng ta thì mọi việc đều hư hết.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội coi người đó cũng chẳng tử tế gì, giết quách y là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu mình cũng giết người để bịt miệng thì so với hành động tàn ác của Thẩm Mộc Phong phỏng có khác gì?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Tiểu muội quên mất đại ca là một vị anh hùng đại nhân đại nghĩa.

Tiêu Lĩnh Vu toan nói thì đột nhiên nghe một hồi còi thét lên lanh lảnh vọng lại.

Vũ Văn Hàn Đào dừng bước lại hỏi :

- Thanh âm gì vậy?

Phan Long đáp :

- Đó là tiếng còi báo động.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Còi báo động là có địch nhân lẻn vào hang hay sao?

Phan Long đáp :

- Đúng thế.

Khu cỏ rậm này mọc cao đến trước ngực. Người nọ chỉ nhìn thấy người kia chĩa lên một cái đầu. Bách Lý Băng người nhỏ mà thấp bị cỏ che kín mất chỉ còn trông thấy cặp mắt cô chuyển động không ngừng.

Lại nghe ba tiếng còi thật dài sau cùng rồi đột nhiên ngừng lại.

Phan Long khẽ nói :

- Ba tiếng cói đó báo hiệu khẩn cấp. Người ta đã tiến vào hang núi rồi.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Chỉ mong người tới đây không phải là Tiêu Lĩnh Vu.

Đột nhiên lão rảo bước chạy ra ngoài.

Phan Long quay lai nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi chạy theo sát Hàn Đào.

Bách Lý Băng dùng phép truyền âm bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca! Dường như bọn họ đều sợ đại ca quá. Lão này hy vọng người tới không phải là đại ca. Nếu hắn biết đại ca đi đằng sau tất phải hồn vía lên mây.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp, chỉ sợ người đến đây là Trung Châu nhị cổ. Nếu chúng bị bắt sống tất chàng phải ra tay cứu viện thì bao nhiêu tiền công đều hỏng hết.

Chàng nghe Bách Lý Băng nói vậy, bất giác động tâm tự nhủ :

- Vạn nhất vì tình thế bắt buộc thì trong hai người chúng ta chỉ còn một ở lại đây, và một phải ra tay.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng đáp :

- Băng nhi! Tinh thần cảm giác của Vũ Văn Hàn Đào rất bén nhạy. Băng nhi chớ có sơ tâm bại lộ hành tung.

Hai người đang nói chuyện thì đã xuyên qua đám cỏ cao đến trước ngực.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên dừng bước, lắng tai nghe một lúc rồi hỏi :

- Tiếng còi dừng lại vậy tình thế ra sao?

Phan Long đáp :

- Chắc là bắt được cường địch rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nếu thế thì hang núi này chẳng còn gì là bí ẩn nữa?

Phan Long đáp :

- Mấy năm nay chẳng có chuyện gì, nhưng mấy ngày gần đây xảy ra biến cố luôn luôn.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi :

- Sao? Có người trà trộn vào hang núi rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất đỗi khẩn trương. Chàng ngấm ngầm vận công đề phòng. Nếu tình thế bắt buộc, Phan Long phải nói rõ thân thế mình thì chàng đành ra tay đột ngột để kiềm chế hai người.

Bỗng nghe Phan Long đáp :

- Canh hai đêm hôm kia cũng có hai người trà trộn vào hang, đúng chỗ giám thị của thuộc hạ, chúng đã bị đánh chết rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hai người đó là ai?

Phan Long đáp :

- Hai tên đạo tặc chưa từng nghe danh trên chốn giang hồ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chỉ cần không phải là Tiêu Lĩnh Vu, còn ngoài ra đối phó chẳng khó khăn gì.

Phan Long máy môi, chợt nghĩ tới thân phận mình liền khẽ hắng đặng một tiếng rồi dừng lại.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phan huynh có điều chi muốn nói?

Phan Long đáp :

- Thuộc hạ e rằng không tiện hỏi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cứ hỏi đi, không sao đâu.

Phan Long hỏi :

- Theo lời Vũ Văn tiên sinh thì Tiêu Lĩnh Vu là một nhân vật khó chơi lắm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Nào phải chỉ khó lòng đối phó mà thôi, nói thẳng ra gã lợi hại vô cùng! Một nhân vật anh hùng như Thẩm đại trang chúa mà gặp phải Tiêu Lĩnh Vu cũng không khỏi ớn da gà. Bách Hoa sơn trang kiến tạo nên những Phân đà nổi danh mà đều bị gã đến khiêu khích. Hiện giờ hào kiệt bốn phương dám đối địch với Bách Hoa sơn trang đều do hành động của Tiêu Lĩnh Vu khích lệ. Gã đã thành chủ soái phản kháng Bách Hoa sơn trang rồi.

Phan Long hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh đã gặp Tiêu Lĩnh Vu bao giờ chưa?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Dĩ nhiên tại hạ đã gặp gã rồi.

Phan Long hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh có thể cho thuộc hạ biết hình dáng Tiêu Lĩnh Vu phòng sau này thuộc hạ có gặp y phải cẩn thận hơn một chút.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ có nói Phan huynh cũng không tin.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chẳng những Phan huynh, ngay chính tại hạ nếu chưa mắt thấy sự việc chỉ nghe người ta kể lại cũng không tin được.

Phan Long hỏi :

- Tại sao vậy? Vũ Văn tiên sinh nói ra một lời coi bằng chín vạc. Có lý nào tại hạ dám không tín nhiệm?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Được rồi! Chúng ta không cần về sớm, hãy ngồi lại đây chơi đã.

Lão đặt cái tráp xuống nói tiếp :

- Tiêu Lĩnh Vu năm nay chưa đầy hai chục tuổi mà võ công cao thâm, chính Đại trang chúa cũng phải điên đầu với gã.

Phan Long ngắt lời :

- Có lý nào thế được?

Vũ Văn Hàn Đào nét mặt sa sầm nói :

- Nếu không thế thì sao gọi là kỳ tích được?

Phan Long nghiêng mình đáp :

- Tiên sinh nói phải lắm.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hai năm trước trên chốn giang hồ đã xuất hiện một tên Tiêu Lĩnh Vu. Kiếm thuật của gã cao thâm một cách kỳ dị mà ra chiêu nhanh như điện chớp. Nhiều tay cao thủ võ lâm đối trận với gã chưa kịp rút kiếm đã bị đâm chết. Vì thế mà thanh danh gã khét tiếng giang hồ.

Lão đưa mắt nhìn Phan Long thấy hắn chăm chú nghe liền nói tiếp :

- Nhưng một năm trước đây, trên chốn giang hồ lại xuất hiện Tiêu Lĩnh Vu thứ hai. Gã này võ công cao thâm gấp mấy Tiêu Lĩnh Vu thứ nhất.

Phan Long nói :

- Có chuyện đó ư? Đã hai Tiêu Lĩnh Vu thì phải một thật một giả. Chắc người sau này muốn mượn uy danh của người trước để tăng thêm giá trị cho mình.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu thế thì còn khá. Tiêu Lĩnh Vu thứ nhất tuy kiếm thuật cao cường nhưng không thể đối đầu với Đại trang chúa. Vả lại gã chẳng có ý gì kình địch với Bách Hoa sơn trang. Nhưng Tiêu Lĩnh Vu thứ hai thì khác hẳn, chẳng những kiếm pháp tuyệt diệu mà võ công của gã lại rất phức tạp. Quyền chưởng, khinh công, ám khí, chỉ phong, chẳng môn nào không lợi hại. Điều đáng lạ hơn nữa, ban đầu gã là bạn thân của Bách Hoa sơn trang và đã làm Tam trang chúa ở đó. Nhưng sau hắn biến thành kẻ đối nghịch của Bách Hoa sơn trang. Thẩm đại trang chúa thu dụng những cao thủ trên chốn giang hồ, lập ra Hắc y vệ đội, Thập bát kim cương mà chẳng những không vây hãm được gã, lai còn bị đánh cho thất điên bát đảo. Trong vòng nửa năm nay, oai danh của Bách Hoa sơn trang bị thương tổn rất nhiều vì sự xuất hiện của Tiêu Lĩnh Vu đã khiến cho quần hùng võ lâm phấn khởi nổi lên phong trào chống đối Bách Hoa sơn trang.

Phan Long hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu lơi hại đến thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Nếu gã không lợi hại thế thì Thẩm đại trang chúa chẳng cần mời tại hạ đến khu ẩn bí này để tìm giúp cung cấm.

Phan Long hỏi :

- Tiên sinh đã nói nhiều mà chưa cho biết hình dáng Tiêu Lĩnh Vu ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu tuổi chưa đầy hai chục, tướng mạo thanh tú, vẻ người phong nhã, phong độ ung dung. Kể tướng mạo thì gã khiến cho các cô thiếu nữ đều mơ ước được gã làm tình lang. Người nào chưa biết gã thì chẳng khi nào ngờ con người thiếu niên thanh tú như vậy lại là một tay võ công tuyệt thế, uy danh chấn động giang hồ.

Phan Long nghe lão nói trồng ngực đánh thình thịch, bất giác quay đầu nhìn lại Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nghe người tán dương chàng trong lòng khoan khoái không nhịn được, bất giác nhoẻn miệng cười.

May mà Vũ Văn Hàn Đào chưa nhìn thấy, Bách Lý Băng cũng mau cảnh giác, vội ngậm miệng lại.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Phan huynh! Câu chuyện này mà Phan huynh hỏi Nhị trang chúa thì y nhất định không nói đâu nhé.

Phan Long đáp :

- Tiên sinh khuất mình hạ giáo, Phan mỗ thật lấy làm vinh hạnh vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Lão này nham hiểm mà tâm kế sâu xa. Lão đã phí lời với Phan Long như vậy tất là có dụng ý gì.

Bỗng thấy Phan Long nghiêng mình đáp :

- Phan mỗ dược lọt vào mắt xanh của tiên sinh thì còn hân hạnh nào bằng?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Phan huynh dạy quá lời. Chúng ta là chỗ ngang hàng kết bạn với nhau là phải...

Lão dừng lai một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ có một điều muốn thỉnh giáo với Phan huynh.

Phan Long đáp :

- Nếu tại hạ biết xin trình bày hết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thế thì hay lắm. Chắc Phan huynh biết nhiều về câu chuyện có liên quan đến cung cấm?

Phan Long trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Cái đó ư? Thẩm đại trang chúa chưa từng nói qua với tại hạ điều chi?

Phan Long ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Kể ra cũng có mấy điều rất khả nghi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Xin Phan huynh cho hay, tiểu đệ rửa tai để nghe đây.

Phan Long đáp :

- Đại khái là một năm trước đây, bọn tại hạ vào trong một tiểu động lượm được một thanh đoản kiếm, hình thù rất cổ quái.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời nói :

- Thanh đoản kiếm đó hiện giờ ở đâu?

Phan Long đáp :

- Thẩm đại trang chúa lấy đem về rồi.

Vũ Văn Hàn Đào không sao được miễn cưỡng nói :

- Hay lắm... Phan huynh cho biết hình dạng thanh kiếm đó.

Phan Long nhắm mắt lại, ngẫm nghĩ dường như để tìm lại trong ký ức. Hồi lâu, hắn mở mắt ra đáp :

- Hơn một năm rồi, tại hạ nhớ không rõ lắm. Đại khái thanh kiếm đó dài chừng thước hai, rộng bằng ba ngón tay, vỏ kiếm màu xanh thẫm. Không hiểu kiếm đúc bằng gì mà cứng rắn vô cùng! Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Vỏ kiếm màu tía thẫm, thanh kiếm nổi danh trong thiên hạ...

Lão quay sang ngõ Phan Long hỏi tiếp :

- Thanh kiếm ở trong vỏ hình thù thế nào?

Phan Long đáp :

- Tại hạ chỉ được nhìn thấy thanh kiếm cả vỏ, chứ chưa được nhìn thấy thanh kiếm.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Lúc các vị lấy được thanh kiếm đó, Thẩm đại trang chủ đang đứng bên, nên chưa kịp rút kiếm ra đã bi Đại trang chúa lấy đem đi ngay phải không?

Phan Long lắc đầu đáp :

- Không phải. Bọn tại hạ lấy được thanh đoản kiếm rồi, sau một tuần Đại trang chúa mới tới đây.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

- Trong vòng mười ngày mà Phan huynh cũng chưa rút kiếm ra coi thì thật là nhẫn nại, tại hạ khâm phục vô cùng.

Phan Long đáp :

- Không phải tại hạ nhẫn nại đến thế đâu. Chỉ vì thanh kiếm dính chặt vào vỏ kiếm, tại hạ không thể rút ra được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Có phải thanh kiếm đó có cơ quan khóa lại?

Phan Long đáp :

- Tại hạ đã kiếm rất kỹ mà không thấy chỗ nào có khóa để mở, tựa hồ vỏ kiếm và thân kiếm đúc liền với nhau.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cái đó chỉ là một khối gang thép màu tía thì sao Phan huynh lại khẳng định đó là một thanh đoản kiếm?

Phan Long đáp :

- Tại hạ đã có mấy chục năm kinh nghiệm nên nhận ra nhất định là một thanh đoản kiếm.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phan huynh bằng cứ vào điều chi mà quyết đoán như vậy?

Phan Long đáp :

- Chuôi kiếm và thân kiếm to nhỏ khác nhau. Màu sắc chuôi kiếm cũng không giống nhau, nên tại hạ xác định đó là một thanh đoản kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Không hiểu thanh đoản kiếm này có điều chi kỳ dị mà Vũ Văn Hàn Đào hỏi căn hỏi vặn như vậy?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phan huynh còn phát hiện ngoài vỏ kiếm điều gì nữa không? Tỷ như tự tích, hoa văn.

Phan Long đáp :

- Nếu Vũ Văn tiên sinh không hỏi tới điều này thì tại hạ quên mất. Trên vỏ kiếm có khắc hoa. đồ giống như con rồng mà không phải rồng. Tại hạ là người cổ lậu không hiểu nét vẽ đó đại biểu cho cái gì?

Vũ Văn Hàn Đào lộ vẻ kinh dị hỏi :

- Trong bức họa giống con rồng còn khắc một hình người phải không?

Dường như lão sợ Phan Long không hiểu liền nói tiếp :

- Tại hạ muốn nói là tướng mạo người đó rất cổ quái.

Phan Long trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Dường như có một cái đầu người...

Vũ Văn Hàn Đào la lên :

- Đáng tiếc ơi là đáng tiếc.

Phan Long lấy làm kỳ hỏi :

- Đáng tiếc điều chi?

Vũ Văn Hàn Đào biết mình lỡ lời vội đáp :

- Nghe lời Phan huynh nói thì dường như đó là một thanh kiếm báu, nhưng tại hạ chưa trông thấy, khó mà quyết đoán được...

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Thẩm đại trang chúa lấy thanh kiếm đó rồi có nói gì không?

Phan Long đáp :

- Lão nhân gia cầm lấy một lúc rồi cất vào bọc.

Vũ Văn Hàn Đào không hỏi gì nữa, đảo mắt quanh một lượt rồi nói :

- Đã lâu không thấy tiếng còi báo động, chắc người vào hang đã bị bọn ta đả thương rồi?

Phan Long lắc đầu đáp :

- Không có đâu.

Vũ Văn Hàn Đào đã đứng dậy cất bước toan đi. Lão nghe Phan Long nói vậy đột nhiên đứng lại hỏi :

- Sao Phan huynh biết người tới đây chưa bị hạ?

Phan Long đáp :

- Trong hang núi này đã có tín hiệu. Nếu người đó bị hạ sát hay bị bắt thì đã có tín hiệu truyền ra để người trong hang khỏi phải đi tìm kiếm...

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vậy tình trạng lúc này ra sao?

Phan Long đáp :

- Đã phát giác ra tung tích bên địch nhưng họ lai tẩu thoát mà chưa tìm thấy.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hang núi này tuy dài, nhưng theo nhận xét của tại hạ thì hình thế cũng không lấy gì làm phức tạp mà sao không tìm thấy hành tung bên địch?

Phan Long đáp :

- Những người vào đây dù võ công cao cường đến đâu cũng không thể trốn thoát được cách điều tra tinh mắt của bên ta. Hãy chờ một lát nữa là có tin truyền ra.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi :

- Nếu người tới đây trà trộn vào trong đám nhân công, há chẳng làm cho chúng ta khó mà điều tra được ư?

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Lão này quả nhiên đáo để! Từ giờ trở đi mình phải lưu tâm mới được.

Phan Long dường như trong lòng cũng hồi hộp. Hắn hắng đặng một tiếng rồi đáp :

- Chúng ta hãy chạy lại phía trước kia xem sao? Nếu cần thì chúng ta giúp họ lục tìm hành tung bên địch.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng chưa muốn đi giúp người lục tìm cường địch, nhưng Phan Long nói vậy không tiện chối từ, xách tráp đứng lên đáp :

- Phan huynh nói phải đấy.

Rồi rảo bước tiến về phía trước.

Chương 11: Trong Hang Núi Phát Sinh Biến Cố

Phan Long tiến lên trước một bước nói :

- Tai hạ xin dẫn đường vào cho tiên sinh.

Tiêu Lĩnh Vu cũng bước hai bước lẹ theo sát Bách Lý Băng dùng phép truyền âm dặn cô :

- Băng nhi! Không hiểu ai đã tiến vào hang núi, nếu có chạm trán chúng ta thì Băng nhi phải trầm tĩnh lắm mới được.

Bách Lý Băng quay lại mỉm cười gật đầu rồi rảo bước tiến nhanh về phía trước.

Mấy người đi được chừng sáu, bảy trượng, đột nhiên nghe tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng vọng lại.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi :

- Đây có phải là tín hiệu không?

Phan Long đáp :

- Đây là tín hiệu báo việc khẩn cấp. Địch nhân là tay rất lợi hạ đã đả thương những người trong bang. Ba người bị trọng thương hay bị chết rồi.

Lại nghe tiếng kim thiết vang lên. Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tiếng kim thiết ở mé tả vọng lại tức là đã phát giác ra người bị thương hoặc bị giết ở mé tả phải không?

Phan Long đáp :

- Đúng thế! Chỉ trong vòng hai chục trượng.

Hắn vừa nói vừa chạy nhanh về phía trước.

Vừa chuyển qua một góc núi, quả thấy ba đại hán võ phục áo đen chạy tới đứng vây quanh ba xác chết.

Phan Long và Vũ Văn Hàn Đào chạy nhanh lại.

Tiêu Lĩnh Vu không dám đến gần đứng cách xa bảy tám thước chú ý nhìn xem những người này bị thương bởi vũ khí gì. Không ngờ Vũ Văn Hàn Đào đứng che khuất thị tuyến của chàng nên không nhìn rõ được.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đã phát hiện ra địch tung chưa?

Một trong ba đại hán áo đen đáp :

- Khi họ vào hang liền bị mai phục ngấm ngầm ở bên ta phát giác nổi tấu hiệu.

Mọi người lập tức rượt theo nhưng địch tung đã mất hút. Đại khái ba vị anh em đây phát giác ra địch tung và bị bọn họ hạ độc thủ gia hại.

Vũ Văn Hàn Đào cúi xuống nhìn kỹ ba xác chết rồi nói :

- Hai người bị gia hại về ám khí. Còn một người bị chết về thủ pháp trầm trọng của nội gia...

Lão đảo mắt nhìn người áo đen kia hỏi tiếp :

- Ông bạn có nhìn thấy người mới đến đây không?

Đại hán ra chiều bẽn lẽn đáp :

- Tại hạ nghe báo động đuổi tới thì đã chậm mất một bước, chỉ nhìn thấy hai bóng người mà chưa rõ tướng mạo.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi :

- Chu nhị trang chúa đâu rồi?

Đại hán áo đen đáp :

- Nhị trang chúa cùng ba vị giám công đang rượt theo tung tích địch nhân.

Vũ Văn Hàn Đào không hỏi gì nữa cất bước tiến về phía trước.

Phan Long khẽ nói :

- Xin ba vị hãy đem ba bộ di thể này đi mai táng dùm.

Dường như địa vị Phan Long còn ở trên ba đại hán áo đen nhiều. Ba gã nghe lời thi lễ vâng mệnh. Mỗi người cắp một xác chết chạy thẳng ra mé hang núi.

Phan Long không lý gì đến họ nữa cất bước rượt theo Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng thủy chung vẫn cách xa hai người chừng sáu thước.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phan huynh! Ba đại hán áo đen đó địa vị thế nào?

Phan Long đáp :

- Họ là những võ sĩ tuần sơn. Cả thẩy ba mươi sáu người, cứ ba người hợp lai thành một tiểu tổ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế thì phải rồi. Bọn chúng không bị hại chẳng nói làm chi, nếu gặp độc thủ là cả ba người cùng chết.

Phan Long đáp :

- Đúng thế đó.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên gia tăng cước bộ chạy thẳng về lối cũ. Chẳng mấy chốc đã đến bên đầm có suối nước chảy vào.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đi đường vừa để ý bốn mặt mà chưa phát giác ra một bóng người nào.

Bên đầm vẫn lặng yên như tờ, tuyệt không thấy tình cảnh hỗn loạn về vụ truy tầm địch nhân.

Tiêu Lĩnh Vu hoang mang tự hỏi :

- Chẳng nhẽ người vào hang đã bị kiềm chế hay bị bắt sống rồi?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phan huynh! Cường địch trà trộn vào trong núi còn ở đây không?

Phan Long đáp :

- Tại hạ chưa nghe thấy báo cường địch đã rời khỏi hang núi.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn quanh nói :

- Nếu địch nhân còn ở trong hang núi thì dĩ nhiên chúng ẩn nấp rồi. Chúng ta từ mé Tây đi về không thấy địch tung đâu mà chỉ thấy xác chết của người mình, xem chừng cách phòng thủ trong hang hãy còn sơ khoán chưa thể nói là nghiêm mật được.

Phan Long nói :

- Mấy năm nay kể cũng có người lạc vào hang núi đều bị chúng ta bắt được hoặc giết đi, hoặc thu dụng sung vào chỗ nhân công bị tổn thất, chưa từng xảy ra thất thố lần nào. Gần đây...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Có phải Phan huynh muốn nói gần đây có người trà trộn vào hang?

Phan Long liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng vẻ mặt bình tĩnh đáp :

- Đúng thế! Đúng thế! Hai người lẻn vào đều bị tìm thấy và đánh chết ngay đương trường.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Té ra là thế...

Lão thở phào một cái hỏi :

- Phan huynh! Tại hạ có một điểm lo âu, chẳng hiểu Phan huynh có đồng ý không?

Phan Long đáp :

- Vũ Văn tiên sinh có điều gì nghi ngại xin cứ nói ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Bốn vị đại giám công có quen mặt hết các nhân công dưới quyền mình không?

Phan Long đáp :

- Bốn tốp nhân công thì tốp nào cũng nhận biết hết người trong tốp ấy.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế thì được rồi...

Lão chưa dứt lời bỗng thấy Chu Triệu Long chạy vội đến.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi ngay :

- Nhị trang chúa! Đã tìm thấy người lạ vào hang chưa?

Chu Triệu Long lắc đầu đáp :

- Vẫn còn đang xục tìm...

Gã ngừng một chút rồi tiếp :

- Xem chừng những bí ẩn trong hang núi đã bị tiết lộ. Hỡi ơi, mong sao Đại trang chúa đến đây sớm đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Võ công và tài trí của Thẩm Mộc Phong đều hơn người càng khiến cho bọn thuộc hạ tỏ ra khiếp nhược bất tài.

Lại nghe Chu Triệu Long hỏi :

- Vũ Văn huynh! Đã tìm ra manh mối gì chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã nhận được mấy điểm khả nghi, tỷ như hình thế, địa chất hang núi này rất kỳ lạ. Nào đá núi, nào cát vàng, nào mạch nước, cái gì cũng đầy đủ.

Chu Triệu Long hỏi :

- So với các hang núi khác có chỗ nào không giống nhau?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Rất nhiều chỗ không giống. Trong mười dặm sơn cốc địa chất ở đây thì dù đi ngàn vạn dặm đường cũng không tìm đâu thấy kỳ tích như vậy. Địa chất ở đây biến hóa khác thường.

Chu Triệu Long chuyển động cặp mắt nhìn xuống đầm nước, bỗng la thất thanh :

- Cái gì đây kia?

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn ra thì thấy trong làn nước xanh biếc dưới đầm có một ánh hồng chuyển động lúc nổi lúc chìm.

Tiêu Lĩnh Vu đứng cách xa bảy tám thước không nhìn rõ tình hình dưới đầm. Chàng nghe Chu Triệu Long hô hoán trong lòng nóng nảy vô cùng mà không tiện tiến lại coi, chỉ lắng nghe câu chuyện giữa hai người để dò xét.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dường như là con cá chép lâu năm.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Phan Long hỏi :

- Ngày thường có thấy bóng hồng trong đầm không?

Phan Long đáp :

- Thuộc hạ chưa từng thấy qua.

Hắn ngẩng đầu trông trời chiều nói tiếp :

- Vả lại thuộc hạ ít khi ra bờ đầm giữa ban ngày. Đại trang chúa đã ra lệnh cho bọn thuộc hạ, nếu không gặp trường hợp khẩn yếu thì không được đi lại trong bang vào lúc ban ngày.

Chu Triệu Long gật đầu nói :

- Vũ Văn huynh...

Vũ Văn Hàn Đào đang ngưng thần chú ý nhìn bóng hồng trong đầm, chưa nghe thấy tiếng gọi của Chu Triệu Long.

Đột nhiên trên làn sóng xanh biếc tia nước bắn lên túng tóe. Bóng hồng khuấy động rồi mất hút.

Vũ Văn Hàn Đào chống tay, dán tai xuống đất, nhắm hai mắt lại chú ý lắng nghe.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, lão đứng lên phủi tay nói :

- Cái đầm nhỏ này có nhiều quái dị.

Chu Triệu Long hỏi :

- Quái dị ở chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dường như dưới đáy đầm có một mạch nước thông vào lòng đất, nhưng lắng tai nghe thì lại chẳng thấy gì...

Bỗng nghe tiếng bước chân trầm trọng vọng lại. Mọi người ngửng đầu nhìn ra thấy lão khuyết tai đang bước chậm chạp đi tới. Bất cứ ai nhìn lão cũng nhận thấy dường như lão bị trọng thương.

Chu Triệu Long vẫy tay nói :

- Phan Long! Ngươi ra đỡ y lại đây.

Phan Long dạ một tiếng rồi chạy ra ôm lấy lão râu bạc chạy đến bên Chu Triệu Long.

Vũ Văn Hàn Đào trầm giọng thốt :

- Chớ nói năng gì hết.

Lão huy động tay trái điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên người lão rồi mở nắp lấy hai viên thuốc cho lão uống và dặn lão :

- Chờ cho thuốc ổn định thương thế rồi hãy nói.

Lão râu bạc trợn mắt lên nhìn Vũ Văn Hàn Đào một cái rồi nhắm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Không hiểu hai người đó có phải là Trung Châu nhị cổ chăng? Nếu đúng vậy thì vụ này thật rầy rà.

Lại nghe Chu Triệu Long khẽ hỏi :

- Vũ Văn huynh! Liệu y có qua được không?

Gã hỏi câu này tỏ ra không thương tiếc gì đến cái chết của lão râu bạc mà chỉ cần hỏi rõ nội tình mới là điều quan trọng.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trang đáp :

- Y phải miễn cưỡng vận động nội lực chống đỡ đi được tới đây thì sức cùng lực kiệt. Nếu không mau giữ vững thương thế thì khó lòng chống đỡ nổi để nói lại những chuyện đã trải qua.

Chu Triệu Long nói :

- Tiểu đệ quên mất Vũ Văn huynh tinh thông y thuật, có thể dùng linh đan để duy trì tính mạng cho y.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ không nắm vững có thể bảo toàn được tính mạng cho y hay không, nhưng dược lực thấm vào người chắc chắn giữ cho thương thế không biến thành nguy kịch hẳn kéo dài mạng sống được một vài giờ.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm quan sát, phát giác ra Chu Triệu Long cực kỳ hoảng hốt, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm. Vũ Văn Hàn Đào mới giải khai hai chỗ huyệt đạo cho lão râu bạc và bảo Chu Triệu Long :

- Bây giờ Nhị trang chúa có thể hỏi y được rồi đó.

Chu Triệu Long không nhẫn nại được nữa vội hỏi :

- Lão gặp địch nhân rồi phải không?

Lão râu bạc đáp :

- Hai người mới đến là một nam một nữ.

Chu Triệu Long sửng sôt nói :

- Nếu một nam một nữ thì mười phần đến tám là Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào cũng rất sợ Tiêu Lĩnh Vu. Sắc mặt tái mét lão hỏi :

- Gã nam hình dáng thế nào?

Lão râu bạc đáp :

- Vào trạc hai mươi tuổi, mình mắc võ phục màu lam, lưng cài bảo kiếm. Võ công cực kỳ cao thâm.

Lão nói liền mấy câu rồi thở lên hồng hộc.

Vũ Văn Hàn Đào chờ cho lão bớt thở rồi mới hỏi tiếp :

- Còn người nữ thì thế nào?

Lão râu bạc đáp :

- Quần áo màu lục, khăn bịt đầu cũng màu lục. Dung nhan rất xinh đẹp và cũng sử dụng một thanh trường kiếm.

Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu ngó Chu Triệu Long muốn nói lại thôi.

Chu Triệu Long thở phào một cái nhẹ nhõm rồi hỏi :

- Còn hai vi giám công nữa đâu?

Lão râu bạc đáp :

- Đều chết vì lưỡi kiếm của thiếu nữ. Những kiếm chiêu của thị cực kỳ tàn độc, dường như còn lợi hại hơn cả thiếu niên áo lam.

Chu Triệu Long ngửng đầu nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Trước nay Tiêu Lĩnh Vu không mặc võ phục màu lam bao giờ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cái đó khó mà quyết đoán được.

Lão chăm chú nhìn người râu bạc nói :

- Các vị gặp họ ở chỗ nào?

Lão râu bạc đáp :

- Cách đây độ vài chục trượng.

Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh. Chu Triệu Long ho một tiếng rồi nói :

- Sao không nghe tiếng các vi động thủ và hô hoán chi hết?

Lão râu bạc đáp :

- Có thể nói là chưa động thủ.

Chu Triệu Long ngắt lời :

- Chưa động thủ mà sao các vị lại bị tử thương?

Lão râu bạc đáp :

- Chúng ra tay mau lẹ dị thường! Thiếu nữ vừa giơ trường kiếm lấp loáng thì hai vị đại giám công họ Vương và họ Nham đã bị chết ngay. Thuộc hạ rút khí giới ra chưa kịp động thủ liền bị gã trai phóng chưởng đánh trúng.

Chu Triệu Long hỏi :

- Sao gã lại không giết lão?

Lão râu bạc đáp :

- Thuộc hạ bị trúng chưởng rồi nằm lăn dưới đất, chắc gã tưởng thuộc hạ chết rồi liền bỏ mặc để đó.

Chu Triệu Long hỏi :

- Lão có nhìn thấy chúng đi về ngả nào không?

Lão râu bạc đáp :

- Dường như chúng đi về phía Tây. Lúc đó thuộc hạ bị trọng thương, mắt lóa không nhìn rõ nữa.

Chu Triệu Long lại thở dài nói :

- Nếu vậy thì có lẽ đúng là Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sao gã biết được nơi đây?

Chu Triệu Long run lên đáp :

- Không chừng gã theo dõi chúng ta đến tận hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nhưng còn nữ nhân kia thì sao? Thị rút kiếm đánh một đòn mà giết được hai tay đại giám công thì quyết không thể là hai ả Kim Lan hay Ngọc Lan từng tư hôn với Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nghe nói Tiêu Lĩnh Vu cùng hai tên nha đầu tư hôn, bất giác trợn lòng trắng mắt lên lườm chàng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô lộ vẻ tức giận, sợ cô làm bại lộ hành tung, vội dùng phép truyền âm nói :

- Băng nhi! Chúng ta đang ở vào giữa lòng địch, chớ có sơ xuất.

Lại nghe Chu Triệu Long nói :

- Phải rồi! Hai con nha đầu kia khó lòng rút kiếm đánh một đòn mà hạ được tứ đại giám công vì những người này bản lãnh không phải kém cỏi. Thiếu nữ đó đúng là tay cao thủ hạng nhất.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Ồ! Nếu vậy gã trai chưa chắc đã phải là Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long đáp :

- Tiểu đệ cũng chỉ mong Vũ Văn huynh đoán không lầm...

Gã đảo mắt nhìn Phan Long hỏi :

- Trong hang núi này còn có những tay hảo thủ nào khác nữa không?

Phan Long đáp :

- Về võ công thì ở đây chỉ có bốn đại giám công là hơn hết. Trong bốn người bọn thuộc hạ, Đặng huynh đây giỏi nhất.

Lão râu bạc vội nói :

- Phan huynh dạy quá lời. Trong bốn anh em, bản lãnh không ai bằng Phan huynh, mà cả môn độc châm ám khí của Phan huynh cũng không bì kịp.

Chu Triệu Long nói :

- Phan Long! Lão đi kiếm mấy vị cao thủ để chúng ta tiến về phía Tây xục tìm...

Phan Long đáp :

- Ngoài bốn vị đại giám công còn một ít cao thủ chia ra phòng vệ những nơi hiểm yếu. Ai cũng có chuyên trách của người đó. Nếu điều động họ tới đây mà cường địch xâm nhập vào hang là họ có thể thoát được con mắt giàm thị.

Chu Triệu Long hỏi :

- Nói vậy thì điều động nhân thủ khó lắm sao?

Phan Long đáp :

- Tất cả sự cắt đặt ở đây đều do Đại trang chúa an bài. Nếu Nhị trang chúa muốn điều động thì thuộc hạ xin loan báo rõ đây là lệnh của Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long nói :

- Bất tất phải điều động nữa...

Gã đảo mắt nhìn Phan Long hỏi :

- Lão ở trong hang này dù lâu ngày vậy những cuộc bố trí ở đây chắc là hiểu hết?...

Phan Long vội đáp :

- Thuộc hạ chỉ biết việc phạm vi của mình, còn cách bố trí cự địch chẳng hiểu gì hết.

Chu Triệu Long lạnh lùng nói :

- Ít ra lão cũng còn hiểu rõ hơn ta.

Phan Long thấy gã lộ vẻ không vui, không dám lý luận nữa vội đáp :

- Nhị trang chúa nói phải lắm.

Chu Triệu Long hỏi :

- Theo ý lão thì có nên truy tầm bọn chúng không?

Tuy gã biết người tới đây không phải là Tiêu Lĩnh Vu nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi, vì lỡ ra đúng là chàng quyết không tha gã. Gã đành ở với Vũ Văn Hàn Đào một chỗ, Tiêu Lĩnh Vu có tìm đến, gã cũng có thêm được tay trợ thủ. Nên biết, Vũ Văn Hàn Đào là địa vị tân khách, gã không dám hạ lệnh cho lão cùng mình đi truy tầm Tiêu Lĩnh Vu.

Phan Long cũng là người bôn tẩu giang hồ lâu ngày, đã hiểu ý của Chu Triệu Long liền nói :

- Theo ý thuộc hạ thì không nên làm cho cục diện rối loạn, tam thời để yên, đừng xục tìm hai người kia nữa.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói theo :

- Tại hạ cũng đồng quan điểm như vậy. Mình muốn xục tìm hai người kia tất phải điều động cao thủ ở các trạm nội trạm chính và làm chủ chương pháp rối loạn. Trong hang núi chẳng có gì là vật trâm quý, nên không sợ chúng đánh cắp.

Chu Triệu Long nói :

- Vũ Văn huynh nói phải lắm! Chúng ta trấn tĩnh là khiến cho đối phương sinh lòng ngờ vực, không dám hành động khinh suất. Đại trang chúa sắp dẫn cao thủ tới nơi, khi đó sẽ quyết định việc tầm nã địch nhân.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiểu đệ đã họa hình thế mấy nơi trọng yếu trong núi và lấy cát đá để nghiên cứu xong mới có thể

phục mạng Thẩm đại trang chúa được. Nhị trang chúa đã không điều động các cao thủ trong hang núi để truy tầm địch nhân, nhân cơ hội này sưu tầm và nghiên cứu sự vật.

Chu Triệu Long đáp :

- Thế cũng hay...

Gã đảo mắt nhìn Phan Long nói :

- Lão kiếm cho Vũ Văn tiên sinh một căn nhà đá cửa ngõ kiên cố.

Phan Long đáp :

- Căn nhà mà Nhị trang chúa trú chân kiên cố hết. Đại trang chúa cũng làm nơi đó làm chốt để thiết lập mọi cơ quan.

Chu Triệu Long gật đầu. Gã đưa mắt nhìn gã họ Đặng hỏi :

- Thương thế của lão ra sao?

Lão râu bạc đáp :

- Nhờ có linh đan của Vũ Văn tiên sinh, thuộc hạ đã thấy đỡ nhiều.

Chu Triệu Long nói :

- Vậy lão đi nghỉ thôi.

Lão râu bạc đứng dậy trở gót đi ngay.

Chu Triệu Long lại nhìn Phan Long dặn :

- Lão kiếm trong bọn công nhân một số võ công khá hơn để canh giữ những yếu địa trong hang.

Phan Long nghiêng mình đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Chu Triệu Long nói :

- Vũ Văn huynh! Chúng ta đi thôi.

Hai người sóng vai tiến vào trong thạch động dùng làm nơi cư trú cho Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy toàn thể hang núi yên lặng như tờ. Ngoài chàng và Bách Lý Băng cùng Phan Long không còn ai nữa.

Phan Long nhìn bóng sau lưng Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào cho đến khi mất hút rồi thủng thẳng nói :

- Hai vị cũng đi theo tại hạ.

Bách Lý Băng nghĩ tới mùi mồ hôi xú uế trong thạch thất của bọn công nhân thì không khỏi buồn nôn. Cô chau mày hỏi :

- Sao? Lại trở về căn nhà của công nhân ư?

Phan Long khẽ đáp :

- Bất tất phải về đó. Sau khi đình công tác, bọn công nhân võ công vào hạng khá đã khôi phục lại thần trí. Chúng thấy hai vị mới lạ tất hỏi han rắc rối, e rằng khó giữ cho khỏi bại lộ hành tung.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy phải làm thế nào?

Phan Long đáp :

- Hai vị tạm thời vào chỗ trú ngụ của tại hạ mới có thể đỡ phần bị bại lộ.

Bách Lý Băng nói :

- Các hạ dẫn đường cho bọn tại hạ theo sau.

Phan Long dùng hai người vào trong một tòa thạch động rồi, lão đóng cửa lại hỏi:

- Trong hai vị có phải một vị là Tiêu Lĩnh Vu không?

Chương 12: Ngoài Thạch Động Ngọc Đường Xuất Hiện

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thấy cửa đá rất kín, không một tia ánh sáng nào lọt vào được. Bên ngoài dù có người đứng cũng khó lòng nghe rõ. Chàng ngẫm nghĩ rồi chậm rãi đáp :

- Các hạ chỉ tự vấn tâm mình là được. Các hạ coi tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu cũng vậy hay chẳng phải là Tiêu Lĩnh Vu cũng thế, đừng đem bán đứng bọn tại hạ là chẳng khi nào bọn tại hạ lại gia hại các hạ.

Căn thạch động này chỉ sâu chừng ba trượng thoáng nhìn một cái là hết ngay. Trong thạch động có đặt một cái giường tre. Trên vách treo hai thanh trường kiếm và hai lưỡi đơn đao.

Phan Long lấy một thanh trường kiếm trên vách xuống rồi nói :

- Xin hai vị ở đây hãy nghỉ một lúc. Tại hạ đi sắp đặt một chút lâu lắm là một giờ sẽ trở lại ngay.

Hắn nói rồi cất bước đi liền.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Có cần phòng bị hắn không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không cần.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chu nhị trang chúa và Vũ Văn Hàn Đào đều sợ đại ca lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Họ là những người tham sanh uý tử, hễ thấy ai võ công cao hơn là sợ hết.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca nói phải lắm...!

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Hình thế và địa chất trong hang núi này quả nhiên không giống các hang núi khác. Chu Triệu Long bảo cung cấm ở đây, chẳng hiểu có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Chắc là đúng đó.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao đại ca biết thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh có đồ án để tìm ra cung cấm, chỉ cần tìm điều chứng thực, xem có đúng cung cấm ở đây không? Sau nữa phải kiếm cho ra cửa vào mới tới nơi được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Trong cung cấm đựng bảo bối gì mà những người trong võ lâm đều muốn tìm vào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh cũng chưa biết rõ nội tình. Theo lời đồn thì mấy chục năm trước đây trên đường võ lâm Trung Nguyên rất nhiều nhân tài. Mười vị võ công cao thâm hơn hết đã cùng nhau tỷ võ để tranh giành danh hiệu võ công đệ nhất, nhưng tỷ đấu mãi không phân thắng bại. Võ công của mọi người không giống nhau mà đều cao thâm tuyệt đỉnh. Sau có một người tên gọi Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên chuyên về môn học kiến trúc, không hiểu lão đã phí biết bao tâm huyết cùng thời giờ để dựng lên một tòa cung cấm, ước hẹn mười đại nhân tài trong thiên hạ vào cung cấm tỷ võ, nhưng sau khi họ vào cung rồi đều bị giam ở trong đó không một ai ra thoát để xuất hiện ngoài võ lâm nữa...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã dựng lên cung cấm mà sao chính lão cũng không ra được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có lẽ lão làm một cái cửa chết, ở bên trong không mở được. Cũng có khi mười tay đại cao thủ sau khi bị giam hãm nổi cơn tức giận rồi giết lão ở trong cung cấm...

Chàng thở phào nói tiếp :

- Đó là tiểu huynh đoán như vậy thôi. Mình chưa vào cung cấm được thì chẳng tài nào biết rõ

nguyên nhân.

Bách Lý Băng chú ý lắng tai nghe. Cô cất giọng trầm trầm hỏi :

- Bọn họ bị giam hãm trong cung cấm lâu năm như vậy chẳng hiểu còn sống hay đã chết rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này rất bí ẩn. Nếu chỉ kể về nội công thì mười vị đại cao nhân này sống đến bây giờ cũng không phải là chuyện khó. Nhưng cung cấm ở sâu trong lòng núi thì sự sinh tồn của con người khó mà đoán được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Thẩm Mộc Phong phải hơn hai trăm công nhân vào đây công tác mấy năm trời còn chưa tìm ra cung cấm thì đại ca làm sao tìm thấy được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong đồ án có chỉ thị bí ẩn, chỉ sợ mình kém thông minh không hiểu được...

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Dù tìm thấy cửa cung cấm rồi, chúng ta làm sao mà vào được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên trước khi dẫn mười vị đại nhân tài vào cung cấm dường như đã tiên liệu khó lòng sống sót để trở ra, nên lưu lại một chiếc chìa khóa. Chúng ta chỉ cần tìm đến cửa và hiểu cách dùng chìa khóa là vào được ngay.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chiếc chìa khóa cung cấm đó hiện giờ ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì cánh cửa kẹt mở. Phan Long thần sắc rất khẩn trương lật đật chạy vào.

Bách Lý Băng chau mày khẽ nói :

- Lão về chíng như vậy, e rằng đã xảy ra biến cố bất ngờ.

Phan Long dường như hốt hoảng quá nên quên cả đóng cửa thạch động.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn tháy cánh tay Phan Long đầm đìa những máu, ướt hết cả nửa người.

Thanh bảo kiếm hắn cầm trong tay bây giờ không thấy đâu nữa. Lão chạy vào với tay lên vách lấy thanh đơn đao.

Chỉ trong nháy mắt, Phan Long vừa cầm thanh đơn đao thì một bóng người vụt tới.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn ra thấy ngoài cửa có một gã thiếu niên mặc áo lam tay cầm trường kiếm đứng đó. Gã này diện mão anh tuấn, chính là Lam Ngọc Đường đã từng mạo danh chàng.

Lam Ngọc Đường đảo mắt nhìn Bách Lý Băng rồi lại ngó vào mặt Phan Long lạnh lùng nói :

- Nếu ta mà định giết lão thì dù lão có cầm đao trong tay cũng không kịp rút ra khỏi vỏ để đón nhận lưỡi kiếm của ta.

Phan Long tay cầm chuôi đao lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Lam Ngọc Đường lạnh lùng đáp :

- Lão không cần biết ta là ai, muốn sống thì trả lời các câu hỏi của ta một cách chận thực.

Phan Long máy môi muốn nói lại thôi.

Lam Ngọc Đường lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng nơi đây là khu vực cung cấm?

Phan Long gật đầu không nói gì.

Lam Ngọc Đường lại hỏi :

- Có phải bọn lão được Bách Hoa sơn trang phái tới đây?

Phan Long gật đầu, vẫn không mở miệng.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Các ngươi đã tìm thấy cung cấm chưa?

Phan Long lắc đầu hỏi lại :

- Chưa! Các hạ là ai?

Lam Ngọc Đường ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp :

- Ngươi đã nhận ta là Tiêu Lĩnh Vu thì cứ gọi thế cũng được.

Bách Lý Băng mắng thầm :

- Gã này thật là mặt dầy! Đã đứng trước mặt đại ca ta mà vẫn mạo danh y.

Cô lẩm bẩm như vậy nhưng mấy tiếng sau cùng phát lộ ra ngoài.

Tuy cô nói rất nhỏ, song tai mắt Lam Ngọc Đường rất linh mẫn, gã nghe thấy rồi lạnh lùng đưa mắt ngó Bách Lý Băng hỏi :

- Ngươi là ai?

Bách Lý Băng trong lòng rất căm phẫn, mắng thầm :

- Giỏi lắm! Thằng lỏi này diễu võ dương oai lên mặt khinh khi cả ta rồi.

Cô hỏi lại :

- Ta bảo ngươi là quân mặt dầy không biết thẹn, tại sao lại mạo danh Tiêu Lĩnh Vu?

Lam Ngọc Đường biến sắc lạnh lùng hỏi :

- Ngươi nhận biết Tiêu Lĩnh Vu hay sao?

Bách Lý Băng lẩm bẩm :

- Y đứng bên ta này.

Nhưng ngoài miệng cô lại nói :

- Quen biết hay không thì có liên quan gì đến người?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Dĩ nhiên là có liên quan đến ta.

Đột nhiên ánh kiếm lấp loáng. Người gã đã sấn vào trong nhà. Mũi kiếm nhắm điểm vào hai nơi huyệt đạo trước ngực Bách Lý Băng. Gã ra tay cực kỳ mau lẹ, như sấm nổ chớp nhoáng.

Bách Lý Băng xoay mình nhảy lùi ra tránh khỏi hai mũi kiếm.

Lam Ngọc Đường vừa ngó thân pháp của cô đã biết gặp phải tay kình địch, liền thu kiếm về lạnh lùng hỏi :

- Võ công của các hạ khá lắm, quyết chẳng phải là công nhân. Xin cho biết tên thực là gì?

Bách Lý Băng bị gã phóng một chiêu kiếm phải lùi lại ba bước, trong lòng không khỏi tức giận liền đáp :

- Ngươi bất tất hỏi ta là ai, nhưng ta biết ngươi mạo xưng Tiêu Lĩnh Vu.

Lam Ngọc Đường nghe thanh âm rất trong trẻo, hiển nhiên là tiếng nói của thiếu nữ, bất giác chau mày hỏi :

- Tai hạ quả thực không phải là Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng lai lịch của cô nương thế nào? Tại sao lại giả trai trà trộn vào đám công nhân?

Bách Lý Băng thò tay vào bọc rút lưỡi đao truỷ thủ ra đáp :

- Ngươi bất tất hỏi ta là nam hay nữ. Hãy dùng võ công để phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết bản lãnh Lam Ngọc Đường không phải tầm thường, kiếm chiêu trong tay gã biến hóa khôn lường. Nếu Bách Lý Băng động thủ thực sự với gã chưa chắc đã địch nổi. Chàng mà ra tay can thiệp lại bại lộ hành tung làm kinh động đến bọn Chu Triệu Long thì thật là bất trí. Chàng liền dùng phép truyền âm bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Không nên động thủ với gã. Hay hơn hết là tìm cách nào để tạm thời bãi binh. Hiện thời chúng ta không nên để bại lộ hành tung.

Bách Lý Băng chuẩn bị ra tay phản kích, nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy đành phải nhẫn nại, cô chớp mắt hai cái rồi đáp :

- Các hạ muốn biết ta là ai ư?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đúng thế! Tại hạ chắc cô nương là thuộc hạ của Khâu tiểu thư.

Bách Lý Băng tự hỏi :

- Khâu tiểu thư là ai? Nhưng gã đã nhắc tới Khâu tiểu thư thì dĩ nhiên là gã kính sợ cô này. Chi bằng ta hãy giả mạo một phen.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng cô đáp :

- Các hạ đoán trúng đó...

Lam Ngọc Đường chắp tay xá dài nói :

- Tại hạ cam bề đắc tội, mong cô nương lượng thứ cho.

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Khâu tiểu thư mà lợi hại thế? Gã tôn trọng đến cả kẻ thuộc hạ của cô ta thì chắc cô chẳng phải tay vừa.

Cô liền nghiêng mình đáp lễ nói :

- Các hạ bất tất phải khách sáo.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Cô nương theo hầu Khâu tiểu thư đã bao lâu?

Bách Lý Băng chẳng biết Khâu tiểu thư là ai nhưng cũng đáp :

- Tại hạ theo Khâu tiểu thư hơn một năm nay.

Lam Ngọc Đường khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Cô nương kề cận bên mình Khâu tiểu thư, có thấy tiểu thư nhắc gì đến tại hạ không?

Bách Lý Băng hỏi :

- Quý danh các hạ là gì?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Tại hạ là Lam Ngọc Đường.

Bách Lý Băng nói :

- Lam Ngọc Đường ư? Dường như tại hạ có nghe Khâu tiểu thư nhắc tới.

Lam Ngọc Đường lại hỏi :

- Hỡi ơi! Khâu tiểu thư phán đoán về tại hạ thế nào?

Bách Lý Băng chẳng hiểu nội vụ ra làm sao, cô chưa biết trả lời cách nào cho thông thì đột nhiên thanh âm của Tiêu Lĩnh Vu lọt vào tai :

- Băng nhi! Bảo gã là Khâu tiểu thư không có phê bình gì xấu xa về gã cả.

Bách Lý Băng ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Tại hạ nhớ lại thì tiểu thư đối với các hạ không bình luận điều gì tệ hại.

Lam Ngọc Đường toan nói nữa thì đột nhiên nghe tiếng hú dài vọng lại. Gã vội hỏi :

- Chắc cô nương vâng lệnh Khâu tiểu thư đến đây?

Bách Lý Băng gật đầu nhưng nghĩ thầm trong bụng :

- Mình biết Khâu tiểu thư là ai mà vâng lệnh y?

Lam Ngọc Đường nói :

- Tại hạ có người đồng bạn đi theo. Hay hơn hết là cô nương đừng cho y hiểu rõ thân thế...

Gã đưa mắt nhìn Phan Long nói :

- Người này là thủ hạ của Bách Hoa sơn trang, có nên giết đi không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Không cần. Hiện giờ lão đã hợp tác với bọn ta và che bịt thân thể cho tiện thiếp.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Khâu tiểu thư phái cả thảy mấy vị tới đây?

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ có hai người.

Lam Ngọc Đường nói :

- Được rồi! Sở dĩ tại hạ hỏi cho biết rõ là để khỏi xảy chuyện hiểu lầm...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ đi ngăn cản đồng bọn, không để cô ta xông vào đây. Xin hai vị cô nương bảo trọng. Nếu có cần gì đến tại hạ giúp sức, xin cô nương cứ bảo một câu là được.

Gã không chờ Bách Lý Băng trả lời đã nhảy vọt ra khỏi thạch động đi luôn.

Bách Lý Băng thấy Lam Ngọc Đường chạy đi rồi không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích nói :

- Đại ca ơi! Gã tưởng đại ca cũng là một cô gái.

Tiêu Lĩnh Vu không lý gì đến Bách Lý Băng đảo mắt nhìn Phan Long hỏi :

- Cửa động này có đóng được không?

Phan Long gật đầu đáp :

- Đóng lại được chứ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Nếu vậy phiền Phan huynh đóng cửa động lại. Tại hạ có mấy điều muốn thương nghị với Phan huynh một cách thành thực.

Phan Long ngẫm nghĩ một chút rồi ra đóng cửa động, lại lấy vòng sắt cài chặt.

Lão quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thực sự các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Tên họ của tại hạ tạm thời chưa thể nói rõ được. Lúc này tại hạ muốn hỏi Phan huynh mấy điều được chăng?

Phan Long hỏi :

- Các hạ muốn hỏi điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Hiện giờ bọn tại hạ chưa thể bộc lộ thân thế...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Thẩm Mộc Phong đối với Phan huynh thế nào?

Phan Long đáp :

- Vụ này khó nói lắm! Có điều những người trong Bách Hoa sơn trang hễ nhắc tới Đại trang chúa

là đều đem lòng kính sợ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giả tỷ bây giờ có người yêu cầu Phan huynh bội phản y, liệu Phan huynh có dám mạnh dạn làm không?

Phan Long ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Tại hạ đã cứu trợ hai vị, tức là đã vi phạm vào luật lệ của Bách Hoa sơn trang rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vụ này bị xử tội gì?

Phan Long đáp :

- Nếu Đại trang chúa mà phát giác ra thì phải chịu cực hình loạn kiếm phân thây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nghiêm trọng đến thế ư?

Phan Long gật đầu đáp :

- Đúng thế! Đây là đại tội không thể tha thứ được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu thế thì các hạ đã kể như phản bội Bách Hoa sơn trang rồi.

Phan Long đáp :

- Đúng thế! Hai vị bại lộ thân thế, lập tức tại hạ bị xử tử.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã vậy mà sao Phan huynh chưa chịu bỏ chỗ tốt đến chỗ sáng, tức là bội phản Bách Hoa sơn trang?

Phan Long đáp :

- Tại hạ chưa biết chỗ nào là chỗ sáng để quy đầu.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Phan huynh đã có lòng dạ như thế là được rồi...

Bỗng nghe tiếng đập cửa ầm ầm. Tiếp theo là thanh âm của Chu Triệu Long hỏi vọng vào :

- Có ai trong này không?

Tiêu Lĩnh Vu vội dặn :

- Chớ nói bọn tai hạ đã giúp Phan huynh.

Phan Long vừa gật đầu để trả lời, vừa chạy ra để mở cửa. Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào song song tiến vào.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Phan Long hỏi :

- Thương thế của Phan huynh có nặng lắm không?

Chu Triệu Long tiện tay đóng cửa cài then lại hỏi :

- Lão đã thấy người lạ đến chưa?

Phan Long đáp :

- Thuộc hạ đã gặp rồi và đã cùng hắn động thủ nên bị kiếm thương.

Chu Triệu Long hỏi :

- Hình dạng người đó thế nào?

Gã là người thận trọng khác thường. Tuy Phan Long đã bị thương nặng mà gã vẫn dò hỏi.

Phan Long đáp :

- Gã còn nhỏ tuổi lắm, tướng mạo anh tuấn, nhưng thanh kiếm trong tay cực kỳ lợi hại! Thuộc hạ động thủ với gã mới được hai hiệp đã bị thương vì lưỡi kiếm của gã.

Chu Triệu Long tỏ vẻ hài lòng về câu trả lời của Phan Long, gã nghiêm nghị nói :

- Một năm trước đây gã đã mạo xưng là Tiêu Lĩnh Vu để bôn tẩu giang hồ. Mới trong vòng một năm gã đã nổi danh võ lâm. Sau không hiểu vì lẽ gì gã đột nhiên mất tích, rất ít xuất hiện trên chốn giang hồ. Từ ngày Tiêu Lĩnh Vu thật xuất hiện, không ai gặp gã nữa.

Gã vừa nói vừa đi thẳng vào trong.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đã lui vào góc nhà ngồi xuống đất.

Phan Long lại nói :

- Thuộc hạ bất tài làm thương tổn đến thanh danh của Bách Hoa sơn trang. Vậy xin kính cẩn chờ Nhị trang chúa trách phạt.

Chu Triệu Long đáp :

- Cái đó không thể trách lão được. Võ công gã này rất cao thâm. Cả ta và Vũ Văn tiên sinh nhất tề động thủ cũng chắc đã chống nổi!

Phan Long nói :

- Đa tạ Nhị trang chúa.

Lão đưa tay kéo hai cái ghế lại.

Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào chẳng khách khí gì, bệ vệ ngồi ngay xuống dường như có việc gì phải thương nghị.

Lại nghe Chu Triệu Long hỏi :

- Vũ Văn huynh đã tính ra chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ đã tính được đại khái, nhưng còn khó ở chỗ có mạch nước dưới lòng đất, nếu không cẩn thận đụng phải là nước ào ào chảy ra như lay non dốc biển thì người trong hang khó thoát khỏi nạn chết ngộp.

Chu Triệu Long hỏi :

- Chẳng lẽ không có biện pháp nào ngăn ngừa được ư?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp :

- Có lẽ Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên kiến trúc cung cấm ở đây cũng vì có mạch nước này để người không hiểu địa chất kỳ môn khó lòng tìm ra được chỗ trọng yếu. Cả người hiểu địa chất kỳ môn coi ra mạch nước cũng không dám nảy ý niệm càn rỡ vì sợ đụng vào mạch nước là gặp tại nạn Hồng thủy ngập đầu mà không dám động thủ mở cung cấm ra để coi điều bí ẩn.

Chu Triệu Long nói :

- Vũ Văn huynh giải thích như vậy cũng có lý…

Gã đảo mắt nhìn Phan Long hỏi :

- Trong bọn công nhân còn có tay nào vũ công cao cường không?

Phan Long đáp :

- Lúc mới vào hang thì trong đám nhân công quả nhiên có mấy nhân vật thân thủ không phải tầm thường, nhưng vì làm công tác cực nhọc mấy năm liền sức lực giảm đi rất nhiều.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu chúng ta không ra tay ngay thì không chừng lúc gã nổi giận giết hết công nhân bên ngoài thạch thất.

Chu Triệu Long đáp :

- Bọn công nhân này làm việc cực khổ mấy năm trời đều đã sức cùng lực kiệt. Muốn mở được cửa cung cấm phải kiếm loại công nhân khác mới được.

Gã nói câu này tỏ ra hơn trăm công nhân ở trong hang núi có chết hết cũng không quan hệ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Gã Chu Triệu Long này võ công tuy không cao thâm nhưng bản tính tàn nhẫn cúng chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Theo nhận xét cảu tiểu đệ thì việc mở cửa cung cấm cũng không cần nhiều nhân lực lắm. Trong đó tất có cơ quan trọng yếu mà mình chỉ trông vào sức mạnh nhiều người công tác bừa bãi, tất làm đụng đến mạch nước khiến cho cả hang núi bị ngập lụt thì vĩnh viễn không còn cách nào mở cửa cung cấm nữa.

Chu Triệu Long hỏi :

- Theo lời Vũ Văn huynh thì phải kiếm thấy chìa khóa mới mở được cung cấm phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tìm được chìa khóa cung cấm là nhất rồi, bằng không cũng phải có những tay thợ khéo thăm dò.

ý tiểu đệ muốn nói là việc mở cửa cung cấm là một công tác cực kỳ vi diệu, nếu chỉ trông vào sức mạnh quyết chẳng thể thành công.

Chu Triệu Long gật đầu nói :

- May ở chỗ Đại trang chúa sắp tới đây, nếu Vũ Văn huynh nắm vững có thể mở được cửa cung cấm thì Đại trang chúa tất đem toàn lực phòng giữa hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiểu đệ không dám nói là nắm chắc vụ này. Nhưng trước khi kiếm được chìa khóa tiểu đệ cũng có biện pháp khả dĩ tiến vào cung cấm mà thôi.

Chương 13: Chu Triệu Long Bại Lộ Ác Tâm

Bỗng nghe mấy tiếng đập cửa binh binh. Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Ai đó?

Phan Long đứng dậy đáp :

- Người nhà.

Hắn cất bước chạy ra mở cửa.

Một đại hán áo đen lưng cài đơn đao tiến vào. Gã chính là một người canh gác trong hang núi.

Đại hán áo đen bước lẹ đến bên Chu Triệu Long nghiêng mình thi lễ nói :

- Xin tham kiến Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Tình hình cường địch thế nào?

Đại hán áo đen đáp :

- Một nam một nữ. Chúng đều võ công cao cường đang tung hoành khắp hăng núi, chẳng một ai chống cự nổi. Những người phòng thủ trong hang đã bị chúng sát thương hết tám phần mười.

Chu Triệu Long hỏi :

- Hiện giờ chúng ở đâu?

Đại hán áo đen đáp :

- Đột nhiên chúng đình chỉ cuộc sát phạt, tự ý rút lui khỏi hang núi.

- Chúng đi cả rồi ư?

Đại hán áo đen đáp :

- Hiện giờ chúng đã ra khỏi hang núi.

Chu Triệu Long nói :

- Thôi được! Ngươi hãy lui ra và phòng thủ cẩn mật, coi chừng chúng trở lại.

Đại hán áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi liền.

Vũ Văn Hàn Đào chờ hắn đi xa rồi mới hỏi Chu Triệu Long :

- Nhị trang chúa! Người giả mạo Tiêu Lĩnh Vu phải chăng là Lam Ngọc Đường?

Chu Triệu Long đáp :

- Chính phải.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Bản lãnh gã thế nào?

Chu Triệu Long đáp :

- Thân thủ cực kỳ mau lẹ, võ công rất cao cường.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Bản lãnh gã so với Tiêu Lĩnh Vu thật ra sao?

Chu Triệu Long ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Chắc cũng tương tự ngang nhau.

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Hừ! Chưa chắc gã đã địch nổi ta, thì ngang hàng với đại ca sao được?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nhị trang chúa nói vậy thì Lam Ngọc Đường cũng là nhân vật khó mà đối phó được hay sao?

Chu Triệu Long đáp :

- Vũ Văn huynh cũng như người nhà, tại hạ bất tất phải dấu diếm làm chi. Cứ thực ra mà nói, bữa nay chúng ta quyết chẳng thể nào kháng cự được hắn. Một tên Lam Ngọc Đường chưa chắc bọn ta đã

đủ đối phó, huống chi lại thêm một tay trợ thủ. Lạ ở chỗ sao chúng lại bỏ đi một cách đột ngột. Đó là điều mà tại hạ không sao hiểu được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đây là nơi rất trọng yếu, mà sao Thẩm đại trang chúa không phái những tay cao thủ đến phòng vệ?

Chu Triệu Long đáp :

- Mấy năm trời công tác chưa có gì tiến triển khả quan, nên dường như Đại trang chúa đã nản lòng, không phái cao thủ đến nữa...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay mời Vũ Văn huynh đến đây, chỗ dụng tâm của Đại trang chúa là bất quá làm cho hết sức. Nếu Vũ Văn huynh cũng không điều tra được nội tình thì Đại trang chúa chẳng phí công vô ích làm gì nữa, sẽ phế bỏ hang núi này, không nghĩ tới việc tìm kiếm cung cấm nữa. Chẳng ngờ Vũ Văn huynh lại thu lượm được nhiều kết quả thì sau khi Đại trang chúa tới đây sẽ nghiên cứu tình thế, phái thêm cao thủ đến để phòng vệ hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Té ra là thế.

Chu Triệu Long dường như sực nghĩ ra điều gì quan trọng, quay lại hỏi Phan Long :

- Nơi đây có mấy lối vào hang?

Phan Long đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì chỉ có một đường.

Chu Triệu Long hỏi :

- Nếu bít chặt nẻo đường này thì không ai vào hang được nữa hay sao?

Phan Long đáp :

- Đúng thế! Hai bên vách núi dựng đứng cao đến ngàn tầm lại trơn tuột thì dù là những tay khinh công bậc nhất trong võ lâm hiện nay cũng không dám mạo hiểm nhảy xuống.

Chu Triệu Long gật đầu nói :

- Hay lắm, lão truyền lệnh cho bọn vệ sĩ còn sống sót tập trung hết ở cửa hang để kháng cự bọn địch nhân xông vào.

Phan Long dạ một tiếng trở gót đi ra ngoài.

Lại nghe Chu Triệu Long dặn :

- Lựa chọn những công nhân võ công tương đối cao thâm hơn ra cửa hang giúp đỡ họ.

Phan Long dừng bước, chờ Chu Triệu Long dứt lười mới nghiêng mình đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Rồi xoay mình đi ngay.

Phan Long đi khỏi rồi, Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn huynh! Nếu công việc thuận lợi thì chừng bao nhiêu lâu nữa mới vào được cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Có khi lâu đến ba tháng, nếu gặp may thì không chừng chỉ trong khoảnh khắc.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trong góc nhà nghĩ thầm trong bụng :

- Giả tỷ lúc này ta cùng Băng nhi tập kích một cách đột ngột thì hạ sát hai người chẳng khó khăn gì. Hoặc ta điểm trúng huyệt đạo bắt sống, uy hiếp Vũ Văn Hàn Đào phải giúp ta mở cung cấm, nhưng lại sợ Thẩm Mộc Phong dẫn cao thủ tới nơi đúng lúc...

Chàng nghĩ tới đây hối hận :

- Giả tỷ phen này có Tôn Bất Tà cùng Vô Vi đạo trưởng đi theo tới đây để phòng vệ những chỗ yếu độ kháng cự được bọn Thẩm Mộc Phong, một mặt ta đã có chìa khóa trong tay may ra mở cửa cung cấm mau lẹ. Nhưng hiện giờ không tiện mạo hiểm.

Trong lúc nhất thời, chàng xoay chuyển ý nghĩ một đằng không nên bỏ lỡ cơ hội, một đằng không nên mạo hiểm. Chàng lại không thể hở môi bàn tính với Bách Lý Băng, nên đành phiền muộn một mình.

Bỗng nghe Chu Triệu Long thở dài nói :

- Giả tỷ Đại trang chúa mời Vũ Văn huynh sớm hơn thì không chừng bây giờ đã phanh phui được

những điều bí mật trong cung cấm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Tại hạ đã điều tra hình trạng thì hang núi này bị công nhân cải biến rồi, nhưng họ không am hiểu địa chất thành ra khó tìm đến nơi.

Chu Triệu Long nói :

- Hỡi ơi! Đại trang chúa nghĩ đến Vũ Văn huynh sớm hơn có phải hay biết bao nhiêu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có thể vì Đại trang chúa tưởng việc này dễ dàng, cũng có thể lão nhân gia chưa coi là chuyện hệ trọng. Chuyến này tại hạ tới đây chẳng qua là tiện đường coi chơi ra sao.

Chu Triệu Long hỏi :

- Cường địch có thể trở lai hang núi bất cứ lúc nào. Trước khi Đại trang chúa tới nơi, Vũ Văn huynh cũng không thể thí nghiệm một cách thực sự. Sao không nhân cơ hội này ngồi điều dưỡng một lúc?...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Xin Nhị trang chúa cứ việc tuỳ tiện, tại hạ muốn nghiên cứu kỹ lại địa chất trong hang núi.

Lão dứt lời mở tráp lấy ra những hòn đá, cỏ xanh, đất vàng cát nhỏ, đá hoa cương bày ra trước mặt. Lão vừa xem xét vừa biên chép, để hết tinh thần vào việc nghiên cứu.

Bách Lý Băng không nhẫn nại được nữa cất tiếng hỏi :

- Đại ca! Chẳng lẽ chúng ta cứ nấn ná thế này chờ họ hoài?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không nhịn được những điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Cung cấm này có quan hệ đến cuôc hưng suy của hai phe chính tà. Chúng ta phải tìm cách vào cho bằng được. Hiện giờ tuy vắng bóng cường địch, nhưng chúng ta chỉ có hai người, khó mà giữ cho hoàn bị. Hãy chờ đêm nay triệu Trung Châu nhị cổ tới rồi sẽ động thủ.

Bách Lý Băng toan trả lời thì đột nhiên Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu lên vẫy tay nói :

- Ngươi hãy lai đây.

Bách Lý Băng chấn đông tâm thần tự hỏi :

- Chẳng lẽ mình cùng đại ca dùng phép truyền âm nói chuyện mà gã cũng nghe tiếng?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người cô đứng dậy vừa ngầm vận nội công đề phòng, vừa tiến về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào tay cầm viên đá hoa cương giơ lên nói :

- Ngươi ra bên đầm lấy thêm một mảnh đá hoa cương nữa đem về đây.

Lão dứt lời lại cúi xuống cầm bút ghi chép.

Bách Lý Băng đón lấy miếng đá hoa cương. Cô thừa cơ liếc mắt nhìn mảnh giấy trắng trước mắt Vũ Văn Hàn Đào, nhưng chỉ thấy đầy những chữ, mắt cô liếc qua không hiểu được.

Cô quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu thì thấy chàng ngồi cúi đầu nhắm mắt, cô đành trở gót đi ra ngoài, trong bụng nghĩ thầm :

- Hừ! Bây giờ ta để cho ngươi oai phong mà gọi lên gọi xuống. Rồi mai ngươi sẽ biết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Bách Lý Băng cầm viên đá hoa cương ra khỏi nhà rồi, chàng ngấm ngầm thở phào một cái.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Bách Lý Băng và Phan Long song song trở về thạch thất.

Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu trông thấy hai người liền hỏi :

- Lấy đá về rồi ư?

Bách Lý Băng cất giọng ồm ồm đáp :

- Lấy về đây rồi.

Cô hai tay cầm đưa cho lão.

Vũ Văn Hàn Đào chưa để mắt nhìn, giơ tay ra đỡ lấy mảnh đá để xuống trước mặt.

Bách Lý Băng không chờ lão ra lệnh đã lui tới ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu biết là cô giận lắm, sợ cô không nhịn được khẽ bảo :

- Băng nhi! Thật là khuất tất cho Băng muội quá!

Bách Lý Băng nhoẻn miệng cười. Bao nhiêu nỗi tức giận đều tiêu tan hết.

Bỗng nghe Phan Long lên tiếng :

- Thuộc hạ vừa được tin báo có mười mấy người dường như chạy đến hang núi này. Không hiểu là những nhân vật nào?

Chu Triệu Long đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe Phan Long báo cáo bỗng đứng phắt dậy hỏi :

- Có phải Đại trang chúa đã tới không?

Phan Long đáp :

- Thuộc hạ không rõ.

Chu Triệu Long nói :

- Lão thử đi thăm dò coi, nếu là bọn địch nhân thì đem toàn lực ngăn cản không cho chúng tiếng vào hang.

Phan Long dạ một tiếng trở gót toan đi, bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào liệng bút xuống đất nổi lên một tràng cười rộ. Biến đổi đột ngột này khiến cho mọi người trong nhà đều giật mình kinh hãi.

Phan Long cũng ngạc nhiên dừng bước lại.

Chu Triệu Long khẽ đằng hắng một tiếng rồi gọi :

- Vũ Văn huynh!...

Vũ Văn Hàn Đào vẫn cười rộ không ngớt, dường như chưa nghe tiếng Chu Triệu Long hô hoán.

Chu Triệu Long bước tạt ngang giơ tay đập vào vai Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn huynh! Có điều chi khác lạ?

Vũ Văn Hàn Đào ngưng tiếng cười đáp :

- Đa tạ Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long ngơ ngác hỏi :

- Tạ cái gì?

Tay gã vẫn đặt vào huyệt mạch môn sau lưng Vũ Văn Hàn Đào, ngầm vận nội lực. Gã chỉ nhả kình

ra một cái là có thể làm đứt tâm mạch lão.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Tiểu đệ thích quá, chân khí trồi ngược bế tắc huyệt đạo. Nếu Nhị trang chúa không đập vào vai thì e rằng tiểu đệ chưa dừng tiếng cười được.

Lúc lão nói câu này, thấy Chu Triệu Long hơi phân tán tâm thần một chút liền nghiêng người đi tránh khỏi yếu huyệt.

Chu Triệu Long cười khanh khách hỏi :

- Vũ Văn huynh có điều chi cao hứng khiến cho khí huyết chạy ngược đường?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hai người này ngoài miệng tuy hô huynh hoán đệ mà trong lòng vẫn nghi kỵ nhau.

Vũ Văn Hàn Đào đổi thành vẻ mặt nghiêm trang đáp :

- Tiểu đệ coi trong mấy viên đá này đã nhận ra mấy điểm khả nghi.

Chu Triệu Long hỏi :

- Có liên quan đến cung cấm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế! Liên quan rất nhiều.

Chu Triệu Long hỏi :

- Vũ Văn huynh có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự nhủ :

- Ta đã mang chìa khóa trong mình, chỉ cần hiểu cách mở cung cấm là tự nhiên có thể vào trước họ được.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Liệu Thẩm đại trang chúa sắp tới đây chưa?

Chu Triệu Long đáp :

- Theo lời Đại trang chúa dặn tiểu đệ thì sắp tới nơi rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế thì tốt lắm! Chờ đợi Đại trang chúa tới đây rồi tại hạ nói chuyện cũng chưa muộn.

Chu Triệu Long chay mày hỏi :

- Tiểu đệ muốn nghe trước được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

- Giả tỷ vừa rồi Nhị trang chúa nhả nội lực ra làm đứt tâm mạch thì e rằng bây giờ tiểu đệ đã uổng mạng.

Chu Triệu Long hắng đặng hai tiếng rồi đáp :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh hiểu lầm rồi đó. Tiểu đệ...

Vũ Văn Hàn Đào cười mát gạt đi :

- Nhị trang chúa bất tất phí lời làm chi. Tiểu đệ đã nói sao là đúng thế...

Đột nhiên có tiếng gõ cửa cấp bách cắt đứt câu nói của lão.

Phan Long mở cửa thấy một đại hán tiến vào nghiêng mình nói :

- Khải bẩm Nhị trang chúa! Đại trang chúa đã tới.

Chu Triệu Long hỏi :

- Hiện giờ ở đâu?

Đại hán áo đen đáp :

- Gần đến cửa hang.

Chu Triệu Long vội nói :

- Đưa ta đi đón tiếp.

Gã cất bước ra ngoài. Bước ra cửa rồi, gã quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn huynh không đi ư?

Vũ Văn Hàn Đào ngoảnh đầu trông ra cười lạt đáp :

- Tiểu đệ muốn nghỉ một chút. Nhờ Nhị trang chúa cáo lỗi dùm cho.

Chu Triệu Long mỉm cười nói :

- Vũ Văn huynh cứ việc ngồi nghỉ. Tiểu đệ đi đây.

Gã cùng Phan Long dời khỏi thạch thất.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Dường như Vũ Văn Hàn Đào không sợ gì. Đối với Thẩm Mộc Phong lão cũng làm ngơ, không ra đón tiếp.

Chàng nói khẽ :

- Băng nhi! Thẩm Mộc Phong rất thâm trầm nham hiểm mà lại cơ cảnh dị thường không giống Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào đâu. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Bách Lý Băng tuy gật đầu nhưng trong lòng không phục tự nhủ :

- Rồi đây ta phải tỷ đấu với hắn một phen mới được.

Lúc này trong thạch thất chỉ còn lại Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào. Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào mở tráp lấy mấy trương giấy viết đầy chữ rồi dấu vào trong bọc.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ cử động của lão nghĩ thầm :

- Té ra giữa bọn họ với nhau cũng có chuyện riêng tư vị kỷ và ngấm ngầm vận dụng tâm cơ.

Vũ Văn Hàn Đào cất cẩn thận mấy bản đồ án rồi đột nhiên quay lai dương cặp mắt lấp loáng lên ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu đã quyết định chủ ý, trong lòng tự nhủ :

- Để mặc cho lão làm gì thì làm. Mình phải dùng thái độ bất biến để ứng phó với vạn biến của lão.

Chàng liền nhắm mắt lại giả vờ như không thấy gì.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy đi về phía hai người mặt lộ sát khí, hiển nhiên muốn hạ thủ.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm phòng bị, nhưng ngoài mặt không động thanh sắc.

Bách Lý Băng cũng nghệ cao mật lớn vẫn lờ đi như không.

Vũ Văn Hàn Đào đến bên vẫn thấy hai người ngồi yên không nhúc nhích. Đột nhiên hắn thay đổi chủ ý cất tiếng hỏi :

- Cách sinh hoạt của hai vị ở trong hang núi thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cách sinh hoạt ở đây cũng khá.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Thế ra hai vị không muốn dời khỏi đây ư?

Tiêu Lĩnh Vu làm bộ ngớ ngẩn đáp :

- Bọn tiểu nhân không có ý nghĩ gì về chuyện dời khỏi hang này.

Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Tại hạ mà có khả năng sẽ giúp hai vị dời khỏi nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu như vậy thì bao nhiêu người trong hang núi này đều cầu chúc cho tiên sinh gặp may mắn.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Được rồi! Dù sao tại hạ cũng xin hết sức vì hai vị.

Dứt lời lão lui về chỗ cũ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thằng cha này toan hạ sát ta và Băng nhi để bịt miệng, không hiểu tại sao hắn lại thây đổi ý định một cách đột ngột.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào xách tráp lên đi vào trong góc nhà, ngồi tựa vách động.

Trong thạch thất yên lặng như tờ, nghe rõ từng hơi thở.

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nửa nén hương, bên ngoài có tiếng bước chân nhộn nhịp. Tiêu Lĩnh Vu hé mắt nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong thân thể cao lớn, cái lưng hơi gù tiếng vào nhà

trước. Theo sau hắn là Chu Triệu Long và tên đại đệ tử Đơn Hoành Chương. Còn bọn tuỳ hành đều đứng ngoài cửa.

Thẩm Mộc Phong dương cặp mắt lạnh lùng chăm chú nhìn Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi :

- Vũ Văn huynh! Phải chăng Vũ Văn huynh trong mình khó ở?

Vũ Văn Hàn Đào từ từ mở mắt ra đáp :

- Chuyến này tại hạ vâng lệnh tới đây, may mà không đến nỗi nhục mạng.

Thẩm Mộc Phong gật đầu nói :

- Đây là một công trình tuyệt thế. Phen này Vũ Văn huynh sẽ khét tiếng trến chốn giang hồ.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Tiểu đệ tuổi gần sáu chục, lạt lẽo mùi đời, không nghĩ gì đến chuyện dương danh nữa.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vũ Văn huynh đã chán mùi danh lợi không hiểu còn ưu thích vật gì? Chỉ cần Vũ Văn huynh nói ra một lời là sức tiểu đệ tới đâu sẽ làm theo tới đó.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Mấy bữa nay tại hạ điều tra hình thế mé tả hang núi và nghiên cứu địa chất đã tìm ra mấy chỗ rất khả nghi và đoán ra mười phần có đến tám cung cấm ở khu này như điều tiên liệu của Đại trang chúa... Nhưng tiểu đệ cần nghĩ cách phòng thân trước.

Thẩm Mộc Phong ngẩn người ra một chút rồi cười mát hỏi :

- Vũ Văn huynh lại nói giỡn rồi. Mấy năm nay tiểu đệ rất đem lòng kính trọng Vũ Văn huynh và trông cậy rất nhiều. Sao Vũ Văn huynh lai có ý tưởng kỳ lạ như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đại trang chúa dạy quá lời. Tục ngữ có câu “Phải rào dậu trước khi mất trộm”. Đại trang chúa tuy một dạ thành thực, nhưng tiểu đệ chẳng thể không chuẩn bị được.

Thẩm Mộc Phong nét mặt nghiêm trang hỏi :

- Vũ Văn huynh nói vậy là có ý gì?

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Chu Triệu Long thủng thẳng đáp :

- Hết chim bay, cung vứt bỏ. Đạo lý này nghìn xưa vẫn thế. Nếu tiểu đệ may mà mở được cung cấm thì đó là một công trạng rất lớn.

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Thẩm mỗ hết lòng cảm kích, quyết chẳng phụ công Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Sau khi mở được cung cấm rồi thì tiểu đệ là một người tài cao tuyệt thế trước mắt Đại trang chúa. Do đó sự nguy hiểm cũng tăng lên rất nhiều.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vũ Văn huynh đã lo xa như vậy thì tiểu đệ dù có muôn ngàn lời cũng khôn bề giải thích. Vũ Văn huynh có điều kiện chi xin cứ nói ra, tiểu đệ xin hết sức làm theo ý muốn.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều tiểu đệ muốn nhắc Vũ Văn huynh mấy lời.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Xin Đại trang chúa cho nghe.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nếu trong lòng Thẩm mỗ có ý niệm khác, bất luận Vũ Văn huynh đưa ra điều kiện gì tiểu đệ cũng ưng chịu. Nhưng sau này tiểu đệ bội ước thì Vũ Văn huynh làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả đáp :

- Nếu tại hạ không nghĩ tới điểm đó thì đã chẳng đưa ra điều kiện với Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Té ra Vũ Văn huynh đã có ý định rồi, Thẩm mỗ xin kính cẩn nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Trường hợp tiểu đệ mở được cửa cung cấm thì xin Đại trang chúa ưng cho được lựa chọn hai vật trong đó.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Là những vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện giờ tại hạ cũng chưa biết, nhưng chỉ lấy hai vật thôi, còn hết thảy đều thuộc quyền sở hữu của Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm rồi nói :

- Được rồi! Tại hạ ưng thuận như vậy.

Chương 14: Mến Tài Cao Toan Bài Hợp Tác

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Lúc này tuy Đại trang chúa ưng thuận nhưng khi đến việc biết đâu không giở quẻ. Dù Đại trang chúa không có lòng muốn giết tại hạ rồi bấy giờ mới nảy ra ý kiến đó thì sao?

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Chúng ta kết bạn hoàn toàn trông vào hai chữ chính nghĩa. Vũ Văn huynh mà không tin Thẩm mỗ thì khó nói quá. Nếu quả đúng như lời Vũ Văn huynh thì Thẩm mỗ không nghĩ ra được Vũ Văn huynh dùng cách gì để đề phòng?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Có chứ, nhưng không hiểu Đại trang chúa có ưng thuận chăng?

Thẩm Mộc Phong giục :

- Vũ Văn huynh thử nói nghe.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ đã có một thứ kỳ vật, chỉ cần Đại trang chúa nuốt vào...

Thẩm Mộc Phong biến sắc ngắt lời :

- Vũ Văn huynh bảo Thẩm mỗ uống thuốc độc chăng?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Cái này không phải là thuốc độc. Những người dùng độc trong thiên hạ chẳng ai bằng Độc Thủ Dược Vương. Đại trang chúa lại có môi thâm giao với Độc Thủ Dược Vương mà tại hạ cho Thẩm đại trang chúa uống thuốc độc thì có khác gì múa rìu qua mắt thợ.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi :

- Không phải độc dược thì là vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đây chỉ là một trái cây tên gọi vô tâm quả sinh trưởng ở trong hang thẳm núi Thiên Sơn.

Thẩm Mộc Phong đặng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Vô tâm quả có diệu dụng gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Uống trái cây này vào rồi dần dần quên hết những chuyện quá khứ vị lai.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Nếu vậy thì còn tàn ác hơn là thuốc độc chết người.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nhưng nó không làm chết người.

Thẩm Mộc Phong mặt lạnh như tiền, nhưng chỉ trong chớp mắt lại khôi phục lại vẻ tươi cười hỏi :

- Có cách nào giải cứu được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Mọi vật trên thế gian đều có khắc tinh. Dĩ nhiên là có cách giải cứu. Tiểu đệ đã cất dấu một thứ trái cây kỳ lạ, uống vào tự nhiên sau hai mươi bốn giờ là tự nhiên khôi phục lại thần trí.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng hỏi :

- Sau khi tại hạ ăn vô tâm quả rồi sẽ biến thành người ngớ ngẩn, để mặc cho Vũ Văn huynh xử lí mọi sự vật trong cấm cung hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không phải thế. Vô tâm quả tính chất rất chậm chạp. Uống rồi bảy ngày hiệu lực mới bắt đầu phát tác. Khi đó tại hạ đã dời khỏi cung cấm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe cuộc đối thoại giữa hai người bụng bảo dạ :

- Nếu là dược vật do nhân công điều chế có thể làm cho người ta mất hết ký ức, quên cả việc quá khứ vị lai thì còn có lý. Trái cây do trời sinh mà có diệu dụng như vậy thì thật kỳ lạ.

Thẩm Mộc Phong ngẩng mặt lên cười ha hả nói :

- Trên thế gian sao lại có kỳ vật thên nhiên này? Thật khó tin quá...

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi :

- Vô tâm quả đó hiện giờ ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện tại hạ để ở trong mình.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh cho tại hạ coi trước một chút được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Xin Đai trang chúa hãy nghĩ kỹ trước đi. Nếu Đai trang chúa ưng thuận thì tại hạ sẽ lấy ra, bằng không bất tất phải coi làm chi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Giả tỷ rằng tại hạ không ưng chịu e rằng Vũ Văn huynh cũng khó lòng sống sót mà dời khỏi hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ tin rằng Đại trang chúa nhất định ưng chịu.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tại sao Vũ Văn huynh lại khẳng định như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì Đại trang chúa cần phải vào được cung cấm.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Thẩm mỗ nghĩ không ra tại sao Vũ Văn huynh lại có ý tưởng kỳ dị như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Chu Triệu Long đáp :

- Cái đó chỉ trách Chu nhị trang chúa thiếu bình tĩnh để tại hạ nhìn thấy chỗ sơ hở mới biết Thẩm đại trang chúa có ý muốn giết tại hạ...

Chu Triệu Long giật mình kinh hãi ngắt lời :

- Vũ Văn huynh không nên ngậm máu phun người. Chu mỗ sao lại không trầm tĩnh? Làm gì có chỗ sơ hở?

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp :

- Vừa rồi tại hạ nghĩ được cách mở cung cấm, vui mừng quá đỗi nổi lên tràng cười. Chu huynh nghĩ là tại hạ đã nảy dị tâm, đưa bàn tay chụp vào tâm mạch tại hạ. Nếu tại hạ không bình tĩnh thì đã chết về tay Chu huynh rồi.

Chu Triệu Long vội cãi :

- Vũ Văn huynh hiểu lầm rồi. Tiểu đệ thấy Vũ Văn huynh nổi lên trận cười thất thường, nghĩ ngay đến Vũ Văn huynh có thể bị luồng chân khí chạy trái đường, nên ra tay tương trợ. Không ngờ lại rước lấy sự hiểu lầm của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp :

- Sao khi tại hạ đã dừng tiếng cười, bàn tay Chu huynh vẫn để lên huyệt mệnh môn tại hạ?

Lão đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Nếu không phải là Đại trang chúa đã có mật lệnh thì chắc Nhị trang chúa chẳng khi nào dám lớn mật như vậy.

Cặp mắt Thẩm Mộc Phong chiếu ra những tia hàn quang hết nhìn Chu Triệu Long lại ngó Vũ Văn Hàn Đào. Tuy hắn chưa hỏi câu gì nhưng Tiêu Lĩnh Vu đã nhìn thấy Chu Triệu Long toàn thân run bần bật hiển nhiên trong lòng cực kỳ khiếp sợ.

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Nếu tại hạ không mở được cấm cung thì mối giận trong lòng Đại trang chúa không nơi phát tiết sẽ trút lên đầu tại hạ, có thể giết tại hạ không chừng. Bằng mở được cung cấm tại hạ cũng chẳng lợi dụng được chút gì, mà Đại trang chúa lại chẳng chịu buông tha. Tại hạ đã suy đi nghĩ lại đằng nào cũng chết. Nếu mở cung cấm rồi mới để Đại trang chúa hạ sát thì sao bằng nhân lúc này tính toán với Đại trang chúa trước đi?

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Vũ Văn huynh đừng quên rằng hiện giờ Thẩm mỗ có thể bắt sống Vũ Văn huynh và dùng những thủ đoạn cực kỳ thảm khốc trên thế gian để trừng trị Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hiện tại hạ đã ngậm trong miệng một viên thuốc kỳ độc, chỉ cần nhai nát ra nuốt xuống là lập tức chất độc phát tác làm cho chết ngay. Nhưng Đại trang chúa mất cơ hội tiến vào cung cấm, hay ít ra cũng chậm mất lại mấy năm.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười khanh khách nói :

- Vũ Văn huynh thật khéo đa nghi. Thẩm mỗ không muốn phí lời giải thích. Xin Vũ Văn huynh lấy vô tâm quả ra.

Tiêu Lĩnh Vu tại nghe mắt thấy cuộc tranh chấp giữa hai người không khỏi nghĩ thầm trong bụng :

- Thẩm Mộc Phong là nhân vật ghê gớm, há chịu để Vũ Văn Hàn Đào uy hiếp? Xem chừng cục diện bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc đấu sinh tử.

Không ngờ sự tình biến hóa ra ngoài sự tiên liệu của chàng, Thẩm Mộc Phong cam tâm nuốt trái độc.

Vũ Văn Hàn Đào mở tráp lấy cái hộp đồng cạy nắp ra. Quả nhiên trong hộp có một vật lớn bằng hạt đào màu vàng khô quắt lại.

Thẩm Mộc Phong kẹp vô tâm quả vào hai ngón tay giơ lên hỏi :

- Có phải vật này không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chính nó đấy. mùi vị thơm ngon mà không có hột. Chỉ vì để lâu ngày quá thành ra khô đét.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi :

- Vũ Văn huynh đã ăn bao giờ chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chưa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh chưa bao giờ ăn mà sao biết mùi vị thơm ngon?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Năm trước tiểu đệ lấy được trái này, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra xa mấy ngàn trượng nên biết chắc nó thơm ngon.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh! Ngoài cách này chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác nữa ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trước khi tiểu đệ chưa đưa ra biện pháp này thì có thể biến cải, nhưng bây giờ một lời nói ra miệng thì không thể thay đổi được nữa.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói :

- Hay lắm! Một đời Thẩm mỗ chưa từng để người khác uy hiếp mà hôm nay phải làm cho Vũ Văn huynh thỏa mãn tâm nguyện.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Không nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Đại trang chúa đã mưu đồ bá chủ võ lâm mà phải chịu một chút khuất tất này đã ăn thua gì!

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Vũ Văn huynh nói hay quá!

Đoạn lão cầm trái độc bỏ vào miệng.

Chu Triệu Long giật mình kinh hãi hô :

- Đại trang chúa!

Thẩm Mộc Phong tức giận quát :

- Chỉ tại ngươi làm hư việc.

Đột nhiên lão tiến lên một bước nắm lấy huyệt mạch Chu Triệu Long.

Chu Triệu Long kinh hãi hô :

- Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong đưa tay mặt lên điểm vào trước ngực Chu Triệu Long nhưng gần tới nơi, hắn đột nhiên xoay tay điểm ra phía sau. Một luồng chỉ phong đánh vào huyệt Du Phủ của Vũ Văn Hàn Đào.

Hai người cách nhau có mấy thước, Vũ Văn Hàn Đào tuy là tay xảo quyệt, cũng không ngờ Thẩm Mộc Phong điểm về phía Chu Triệu Long lại đột nhiên xoay tay đột kích lão. Lão muốn né tránh cũng không kịp nữa, liền bị luồng chỉ phong điểm trúng huyệt Du Phủ.

Thẩm Mộc Phong động tác mau lẹ dị thường. Chỉ phong ở tay mặt hắn điểm trúng Vũ Văn Hàn Đào. Tay trái buông Chu Triệu Long ra xoay lại một chút đã nắm được tay trái Vũ Văn Hàn Đào và điểm huyệt Nghinh Nhân của lão. Hắn cười lạt nói :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh không uống rượu mời lại đòi uống rượu phạt thì tại hạ chẳng biết làm thế nào được..

Hắn đưa mắt nhìn Chu Triệu Long nói :

- Móc viên thuốc trong miệng y ra.

Chu Triệu Long thò tay vào cậy hai hàm răng Vũ Văn Hàn Đào quả nhiên lấy ra được một viện thuốc màu đen.

Thẩm Mộc Phong nhìn viên thuốc nói :

- Lão này xảo quyệt và thâm trầm ghê gớm, phải cẩn thận mới được. Nhị đệ tìm lại trong miệng y xem còn có thuốc độc nữa hay không?

Chu Triệu Long dạ một tiếng tìm kỹ lại quả thấy dưới gầm lưỡi còn một viên thuốc độc màu đen.

Bây giờ Vũ Văn Hàn Đào đã bị điểm hai chỗ huyệt đạo không nói và không cử động được, đành để Chu Triệu Long muốn làm gì thì làm.

Tiêu Lĩnh Vu được mắt thấy cuộc đấu trí để tàn hại lẫn nhau giữa Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào, bất giác ngấm ngầm thở dài tự nghĩ :

- Những cuộc đấu trí hiểm ác trên chốn giang hồ thật không biết đâu mà lường được.

Thẩm Mộc Phong giải khai huyệt đạo cho Vũ Văn Hàn Đào rồi mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn huynh! Bây giờ còn biện pháp nào khiến cho Thẩm mỗ phải khuất phục được nữa hay không?

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái đáp :

- Đại trang chúa có thể chặt tại hạ ra làm muôn đoạn nhưng chẳng có cách gì bức bách tại hạ phải mở cung cấm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Đã đến thế này mà Vũ Văn huynh còn mạnh miệng được ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã tính bề nào cũng chết nên không còn ý niệm cầu sinh.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Vũ Văn huynh chỉ cách tại hạ có mấy thước, tại hạ tự tin rằng Vũ Văn huynh không có cơ hội nào để tự tử.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp :

- Chém một đao cũng chết mà chém môt trăm ngàn đao cũng chết, chẳng có gì khác nhau.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu nói :

- Vũ Văn huynh đừng tưởng sẽ làm được như ý muốn. Nếu Vũ Văn huynh không chịu hợp tác với Thẩm mỗ thì Thẩm mỗ sẽ có thủ đoạn bức bách Vũ Văn huynh phải khuất phục...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng Thẩm mỗ không muốn thế.

Vũ Văn Hàn Đào vì tình thế bức bách đã cam tâm chịu chết, nhưng thấy tình thế có cơ biến chuyển, lại nảy ra ý niệm cầu sinh, lão liền hỏi :

- Nếu tại hạ chịu mở cung cấm thì Đại trang chúa đối đãi với tại hạ bằng cách nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vũ Văn huynh học rộng tài cao. Thẩm mỗ còn mong trông cậy vào năng lực của Vũ Văn huynh thì giết đi không bằng thu dụng. Trường hợp mà Vũ Văn huynh không muốn bắt tay hợp tác với Thẩm mỗ, chắc cũng chưa đến nỗi đối nghịch Thẩm mỗ, Thẩm mỗ chỉ yêu cầu Vũ Văn huynh rút lui khỏi giang hồ đừng giúp Tiêu Lĩnh Vu chống đối Thẩm mỗ. Vũ Văn huynh trở về Toàn Cơ thư lâu, đọc sách mua vui, an hưởng tuổi già, chẳng hay lắm ru?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đại trang chúa nói vậy là phải nhưng tiểu đệ khó tin lắm.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thẩm mỗ phải làm gì Vũ Văn huynh mới tin lời?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trừ khi Trang chúa lập lời trọng thệ.

Thẩm Mộc Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi phát thệ :

- Vũ Văn Hàn Đào thực lòng mở cung cấm cho Thẩm Mộc Phong này để Thẩm mỗ lấy hết mọi vật, mà Thẩm mỗ còn sát hại Vũ Văn huynh thì sẽ gặp tai nạn bất đắc kỳ tử chứ chẳng được chết yên lành.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Được rồi! Tại hạ tạm tin lời Thẩm đại trang chúa một phen.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Thực tình Thẩm mỗ đối với Vũ Văn huynh tuyệt không có ác ý. Chỉ vì Vũ Văn huynh quá đa nghi mà sinh chuyện hiểu lầm.

Hắn trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Vũ Văn huynh định đến bao giờ sẽ mở cung cấm?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Lâu thì bảy ngày, chóng thì bốn ngày.

Thẩm Mộc Phong đề khí nhả vô tâm quả ra rồi nói :

- Thẩm mỗ chờ đợi kỳ hạn của Vũ Văn huynh, nhưng hết hạn vẫn không mở được cửa cung cấm thì nên thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trừ khi cung cấm không ở chốn này mới không mở được.

Thẩm Mộc Phong chậm rãi nói :

- Theo tại hạ biết thì cung cấm đúng là ở đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Khi đó tại hạ để mặc Thẩm đại trang chúa xử trí.

Thẩm Mộc Phong vỗ vai Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Xin Vũ Văn huynh cứ yên tâm. Dù Vũ Văn huynh không có cách nào mở được cung cấm, tiểu đệ vẫn cảm kích vô cùng, miễn là Vũ Văn huynh hết lòng giúp cho.

Hắn cầm vô tâm quả trả lại Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Trái này là kỳ vật rất hiếm ở thế gian. Vũ Văn huynh nên thu cất đi.

Vũ Văn Hàn Đào đớn lấy trái khô cất vào tráp rồi từ từ nhắm mắt lại ngồi xếp bằng.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Chu Triệu Long lạnh lùng hô :

- Nhị trang chúa!

Chu Triệu Long tái mặt nghiêng mình hỏi :

- Đại trang chúa có điều chi dạy bảo?

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vì ngươi xử sự không xứng đáng khiến Vũ Văn huynh hiểu lầm, vậy ngươi tự xét xem nên phải làm thế nào?

Chu Triệu Long đáp :

- Tiểu đệ biết tội rồi. Xin tuỳ Đại trang chúa xử trị.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi bảo :

- Tội này hãy ghi vào sổ để đó. Lần sau còn lầm lỗi sẽ đem thi hành một thể.

Chu Triệu Long nghiêng mình nói :

- Đa tạ Đại trang chúa đã đặc biệt gia ơn.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi :

- Bọn chúng làm gì ở đây?

Chu Triệu Long đáp :

- Cả hai tên này đều là công nhân đã được Vũ Văn huynh lựa chọn để sai khiến.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bảo chúng thay đổi áo công nhân đi và ở lại đây nghe lệnh Vũ Văn huynh.

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi :

- Căn nhà này để ai trú ngụ?

Phan Long nghiêng mình đáp :

- Đây là chỗ ở của thuộc hạ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Ngươi nhường lại cho Vũ Văn tiên sinh.

Phan Long đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Thẩm Mộc Phong lại đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vũ Văn huynh! Tiểu đệ vừa được nghe tin: Ngoại trừ Lam Ngọc Đường giả mạo Tiêu Lĩnh Vu, còn mấy toán người chia các ngả định vào đây. Vậy tại hạ đi điều tra tình thế để bố trí phòng bị.

Vũ Văn Hàn Đào mở bừng mắt ra thủng thẳng đáp :

- Xin Đại trang chúa tùy tiện.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh hãy trân trọng.

Rồi hắn rảo bước đi ra khỏi căn nhà. Bọn Chu Triệu Long theo sau hắn.

Trong nhà đột nhiên trở lại tịch mịch, nghe rõ cả tiếng hơi thở.

Lúc này ở trong thạch thất ngoại trừ Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng chỉ còn Phan Long ở lại.

Bỗng nghe Phan Long hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh cần tại hạ làm gì nữa không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không cần nữa...

Hắn đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói :

- Phan huynh đi lấy quần áo mới cho bọn họ thay và bảo rửa mặt mũi cho sạch bụi đất.

Phan Long đáp :

- Được rồi! Tại hạ đưa chúng đi thay đổi.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Để chúng ở lại. Phiền Phan huynh đi lấy áo cho họ là được rồi.

Phan Long dạ một tiếng, rảo bước đi ra.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn bóng sau lưng Phan Long cho đến khi mất hút rồi vẫy tay bọn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các vị hãy lai đây!

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đứng dậy đi tới.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn hai người rồi chậm rãi hỏi :

- Hai vị làm công ở đây đã lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lâu lắm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hai vị theo tại hạ so với công tác trước có gì khác lạ không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lúc lão bị cô lập, chắc có ý muốn cho mình giúp một tay. Địa vị như lão mà chịu hạ mình kết

giao với một tên công nhân vô danh tiểu tốt kể ra cũng đáng bi ai.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp :

- Theo hầu tiên sinh so với làm công lúc trước thật khác nhau một trời một vực.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Lúc này ở trong hang núi, hai vị đáng kể là bạn tri kỷ của Vũ Văn Hàn Đào..

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thực ra nếu hai vị muốn rời khỏi nơi đây thì chỉ có biện pháp duy nhất là theo lệnh và hợp tác cùng tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đáp :

- Hoàn toàn trông vào sự dắt dìu của tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói :

- Hay lắm! Sau khi hai vị đổi y phục rồi sẽ ở bên tại hạ. Chỉ cần hai vị thành thực là tại hạ giúp hai vị rời khỏi hang này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ tiên sinh.

Chàng chắp tay thi lễ rồi lui về góc nhà. Bách Lý Băng không nói câu gì, chỉ việc theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào trông trời, khẽ buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm chú ý đến từng cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Chàng thấy lão đầy vẻ đau khổ buồn rầu, chợt động tâm nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong dùng thủ đoạn tàn khốc hiển nhiên đã khiến cho lão lo sợ. Nếu lúc này ta nói rõ thân thế không chừng được lão hợp tác, mà chỉ có lão ưng hợp tác, yểm hộ, mới có thể bảo Băng nhi trở lên ngọn núi kêu Trung Châu nhị cổ, xuống giúp đỡ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đứng dậy tiến về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào cơ cảnh dị thường. Lão nghe tiếng bước chân liền mở mắt ra nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có chuyện chi vậy?

Tiêu Lĩnh Vu muốn nói rõ thân thế cùng lão hợp tác nhưng lại thấy khóe mắt lão có khí âm trầm, chàng không khỏi hồi hộp trong lòng tự nghĩ :

- Lão này bản tính thâm hiểm e rằng khó bề hợp tác.

Chàng đột nhiên biến đổi tâm ý, khẽ hắng đặng một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ chợt nhớ tới một điều muốn bẩm với tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Điều chi?

Vẻ mặt lão rất hòa hoãn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lúc cấp bách phải nói câu này. Bây giờ Vũ Văn Hàn Đào hỏi vặn, chàng đành đánh bạo hỏi lại :

- Tại hạ muốn nói về việc trong hang núi này, chẳng hiểu tiên sinh có muốn nghe không?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay lắm! Ông bạn nói đi! Nói càng nhiều càng tốt.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ thân phận hèn mọn nên sự hiểu biết chỉ có hạn, nhưng cũng muốn trình bày để tiên sinh rõ.

Chàng vừa đón trước rào sau, vừa dụng tâm suy nghĩ nói cách nào cho xuôi.

Chương 15: Tiêu Lĩnh Vu Tìm Kế Đưa Tin

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt rất hòa ái nói :

- Ngươi đừng ngại chi hết. Bất luận ta đã biết hay chưa cũng cứ nói hết ra.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Việc này có liên quan đến cấm...

Vũ Văn Hàn Đào bảo chàng :

- Nói khẽ chứ! Câu chuyện làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão vặn hỏi cấp bách quá, ta phải bịa chuyện ra nói cho thông mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp :

- Tại hạ đã trông thấy một công nhân đã lượm được chiếc vòng vàng ở bờ đầm bên vách núi dựng đứng.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cái vòng đó ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không hiểu y có giao lại cho giám công hay không, tại hạ chẳng thể biết được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Ông bạn có biết người đó không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tại hạ có biết.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế thì hay lắm. Ông bạn đi kiếm hắn lấy vòng lại ngay đem về cho lão phu xem coi. Không chừng cái vòng vàng đó có liên quan đến việc mở cấm cung.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự nhủ :

- Sao ta không nhân cơ hội này bảo Băng nhi đi thông tin cho Trung Châu nhị cổ để chúng vào hang núi này.

Chàng liền nói :

- Giữa tại hạ và hắn chỉ quen biết nhau thôi chứ không thân tình. Nhưng Bách Lý huynh ở với gã lâu ngày, tại hạ đi không được việc bằng y.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế cũng được. Bảo y đánh cắp được là hay, bằng không thì hỏi gã mà lấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ lại bảo Bách Lý huynh, y cần phải tạm thời trở về với bọn công nhân...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Nhưng lát nữa người giám công và Chu nhị trang chúa tới hỏi thì làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không sao đâu. Lão phu sẽ có cách ứng đối. Ông bạn bảo y đi lẹ rồi trở về là được.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng, chàng trở lại góc nhà dùng phép truyền âm nói :

- Băng nhi hãy theo đường cũ lên núi cho Trung Châu nhị cổ hay mọi sự rồi bảo chúng theo đường bí mật tiến vào hang rồi ẩn mình trong đám cỏ rậm.

Đoạn chàng nói lên tiếng :

- Bách Lý huynh! Bách Lý huynh đi lấy được vòng vàng về cho thật lẹ. Nếu đánh cắp được là hay hơn hết.

Bách Lý Băng gật đầu cất bước đi ra ngoài.

Lúc này Phan Long đi lấy áo vừa về tới. Hắn thấy Bách Lý Băng ra khỏi thạch thất thì không khỏi

sửng sốt.

Vũ Văn Hàn Đào đặng hắng một tiếng rồi nói ngay :

- Lão phu bảo y đi lấy một vật rồi trở về ngay, tạm thời không cần đổi y phục.

Phan Long bỏ quần áo xuống đáp :

- Tại hạ vâng lệnh Đại trang chúa ở đây để tiên sinh sai bảo...

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt hỏi :

- Để lão phu sai bảo hay để giám thị lão phu...

Phan Long nghiêng mình đáp :

- Cái đó tại hạ không dám.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng nói :

- Phan huynh đã vâng lệnh cấp trên mà làm thì dù có giám thị lão phu cũng không thể trách Phan huynh được.

Phan Long đáp :

- Đó là Đại trang chúa thực sự sai tại hạ đến chầu chực tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu vậy Phan huynh thay mặt cho lão phu trở về phúc bẩm với Đại trang chúa là lão phu đang tính cách mở cung cấm. Hiện giờ đã có hai người giúp việc không dám làm phiền đến Phan huynh nữa.

Phan Long ngơ ngác nghiêng mình đáp :

- Vậy tại hạ xin cáo từ.

Rồi thủng thẳng đi ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng :

- Lần này bị ta trả về, biết đâu hắn đưa hơi điều nọ tiếng kia về ta trước mặt Thẩm Mộc Phong.

Lão toan gọi Phan Long trở lại nhưng lại nín nhịn không gọi nữa.

Thời giờ thấp thoáng, chẳng mấy chốc đã hết ngày đến đêm rồi. Thẩm Mộc Phong cũng chưa phái người đến quấy rầy Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất băn khoăn về mối an nguy của Bách Lý Băng. Chàng chỉ ăn một chén cơm rồi bỏ đũa bát xuống.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng buồn rầu khẽ thở dài hỏi :

- Võ công ông bạn thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Võ công của tại hạ cũng tầm thường thôi, chỉ hơn người thường một chút.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Rồi đây lão phu sẽ chỉ điểm cho ông bạn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào ngửng đầu trông lên nóc nhà hỏi :

- Người anh em của ông bạn đi đâu lâu quá nhỉ?

Tiêu Lĩnh Vu cũng hồi hộp về Bách Lý Băng chàng đáp :

- Không hiểu sao y đi đã tám, chín giờ mà chưa thấy trở về.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cái vòng vàng đó rất trọng yếu, mong rằng y lấy về được.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Dù y có trở về cũng chẳng lấy đâu được vòng mà đưa cho lão.

Chàng hiểu rõ tài trí và võ công của Bách Lý Băng đã ghê gớm mà còn tinh quái hơn người. Nếu Bách Lý Băng bị bại lộ thân thế thì nhất định dữ nhiều lành ít. Chàng chợt động tâm liền đứng bật dậy.

Vũ Văn Hàn Đào giật nẩy mình hỏi :

- Ngươi làm gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ muốn đi tiếp ứng cho Bách Lý huynh đệ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Phải đấy! Ông đi lẹ lên rồi mà về.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu xoay mình ra khỏi thạch thất.

Lúc này đã về đêm, trong động lai càng tối tăm. Tiêu Lĩnh Vu phải vận mục lực coi đường đi ra.

Hai cánh cửa động vẫn còn đóng kín.

Chàng mở cửa trông chiều trời thấy mảnh trăng đã xế về Tây, ước chừng đêm đã quá canh ba.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu Băng nhi và Trung Châu nhị cổ chưa bị bắt sống thì chắc còn ẩn phía trong cửa thạch động để chờ trăng lặn mới tiện hành động. Ta cứ ngôi đây chờ một chút xem sao.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bỗng mắt chàng thấy hai bóng người lao nhanh như tên bắn chạy tới. Tiêu Lĩnh Vu muốn ẩn vào trong động thì đã không kịp nữa.

Hai người đó còn cách Tiêu Lĩnh Vu chừng năm bước thì đứng lại nhìn chàng chằm chặp.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy người mé tả có bộ râu đen, lưng đeo trường kiếm. Người mé hữu mặt trắng không có râu, cũng cài trường kiếm trên lưng. Cả hai đều võ phục màu xám lợt. Chính là Kiếm Môn song anh: Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý và Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng.

Bùi Bách Lý dòm Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ họ Nhục...

Đàm Đồng hỏi :

- Ông bạn là công nhân ở trong hang núi phải không?

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu lúc này còn mặc áo công nhân. Chàng đáp :

- Đúng thế! Tiểu nhân là thủ hạ của Phan đại giám công. Bây giờ được điều động ra ngoài công đội chầu chực Vũ Văn tiên sinh.

Bùi Bách Lý trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh vẫn vui vẻ chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiên sinh vẫn như thường. Hiện giờ đang vận công điều dưỡng.

Bùi Bách Lý quay lại ngó Đàm Đồng nói :

- Huynh đệ! Chúng ta đến viếng Vũ Văn tiên sinh xem sao?

Đàm Đồng đáp :

- Phải rồi! Chúng ta cẩn thận một chút để khỏi lầm lẫn.

Bùi Bách Lý vẫy tay nói :

- Ngươi đưa bọn ta đến gặp Vũ Văn tiên sinh.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Kiếm Môn song anh trước kia dường như có ý bất mãn với Thẩm Mộc Phong nhưng bây giờ xem chừng chúng lại hết dạ trung thành với hắn.

Chàng biết nếu bây giờ bộc lộ thân thế thì một tay không chống lại Thẩm Mộc Phong và bọn cao thủ mà hắn vừa dẫn tới. Chàng đành nén lòng trở gót dẫn chúng vào động.

Kiếm Môn song anh cực kỳ thận trọng. Thủy chung cúng vẫn đi cách Tiêu Lĩnh Vu chừng năm bước.

Đến cửa nhà thạch thất chàng dừng bước lại nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Có người muốn gặp tiên sinh đó.

Vũ Văn Hàn Đào đã nghe tiếng bước chân người nhưng giả vờ như chưa thấy gì.

Lão nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy liền ngẩng đầu lên hỏi :

- Ai đó?

Bùi Bách Lý đi trước tiến vào đáp :

- Bọn tại hạ là Kiếm Môn song anh xin bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Bùi Bách Lý và Đàm Đồng nói :

- Mời Bùi huynh, Đàm huynh vào đây...

Lão ngừng một chút rồi hỏi :

- Hai vị có điều chi dạy bảo?

Bùi Bách Lý chắp tay đáp :

- Bọn tại hạ đến quấy nhiễu Vũ Văn tiên sinh...

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng ngắt lời :

- Tại hạ vâng lệnh Thẩm đại trang chúa đang nghiên cứu kế hoạch mở cửa cung cấm. Nếu hai vị không có việc gì cần thì xin tùy tiện.

Lão vừa thấy mặt đã hạ lệnh trục khách, khiến cho Kiếm Môn song anh không khỏi sửng sốt.

Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng khẽ hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Bọn tại hạ mà vô sự thì không dám đến quấy nhiễu, muốn hỏi tiên sinh một điều.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Điều chi?

Đàm Đồng đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người công nhân này phải chăng dành cho Vũ Văn tiên sinh sai phái?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Phải rồi! Đó là Chu nhị trang chúa đã lựa cho tai hạ một người tùy tùng. Hai vị có cao kiến gì không?

Bùi Bách Lý đáp :

- Bọn tại hạ thấy y thập thò nấp nánh, lại mặc y phục công nhân nên muốn hỏi lại tiên sinh xem có đúng không?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bây giờ tất các vị hiểu rõ rồi.

Bùi Bách Lý đáp :

- Bọn tại hạ đã làm phiền Vũ Văn tiên sinh, mong tiên sinh lượng thứ...

Đoạn hắn kéo tay áo Đàm Đồng song song lùi ra khỏi nhà thạch thất.

Vũ Văn Hàn Đào chờ cho hai người đi lâu rồi mới hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Ông bạn bị chúng bắt gặp ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu nhân ra khỏi cửa động thì bọn họ đi tuần qua đó. Họ hỏi Vũ Văn tiên sinh và yêu cầu tại hạ dẫn đến gặp.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi :

- Ông bạn đã gặp anh em chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chưa thấy y đâu.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày nói :

- Y đã đi lâu như vậy mà chưa về, e rằng co chuyện dữ nhiều lành ít.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng, Bách Lý Băng đã xuất hiện trong thạch thất một cách đột ngột.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt lên tiếng :

- Thân pháp rất mau lẹ!

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hỏng bét! Cử động của Băng nhi đã làm cho lão sinh lòng ngờ vực. Chuyến này không khéo lộ tẩy mất.

Bách Lý Băng cũng cảnh giác rất mau lẹ. Cô cố ý ho lên mấy tiếng rồi đáp :

- Người công nhân thu chiếc vòng vàng không ở đó nữa rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hắn đi đâu?

Bách Lý Băng lắc đầu nói :

- Không biết.

Vũ Văn Hàn Đào giương cặp mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt Bách Lý Băng thủng thẳng hỏi :

- Khinh công của ông bạn khá lắm nhỉ?

Bách Lý Băng đáp :

- Cuộc phòng bị bên ngoài nhà này rất nghiêm mật. Những người đi tuần qua lại không ngớt. Tiểu nhân ẩn phía sau tảng đá lớn rồi đi theo hai người để tiến vào thạch thất, nhưng đứng ẩn bên ngoài. May bọn họ mải nói chuyện với tiên sinh, chưa để ý đến tiểu nhân...

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vừa rồi ngươi ở chỗ nào nhảy vào nhà?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu nhân ở ngoài cửa đá nhảy vào.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn con đường tối tăm nói :

- Chỗ đó cách đây đến tám thước.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu nhân phải vận khí lực toàn thân đến tột độ mới vọt vào nhà được.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi nói :

- Căn bản về khinh công của ngươi khá lắm, nếu luyện tâp cần mẫn thì thành tích rất lớn lao.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu nhân mong được tiên sinh chỉ điểm nhiều cho. Lúc tiểu nhân theo thầy học nghệ, cũng được

gia sư khen là tư cách rất tốt cho việc luyện khinh công.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Thân hình ngươi nhỏ bé như vậy rất thích hợp với việc luyện khinh công thượng thặng...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị hãy thay quần áo đi!

Bách Lý Băng nghiêng mình thi lễ rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu tiến vào góc nhà.

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên quạt tắt đèn đi, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe thấy tiếng hô hấp của lão mỗi lúc một nhỏ dần, chàng dùng thuật truyền âm hỏi :

- Băng nhi! Có tìm thấy Trung Châu nhị cổ không?

Bách Lý Băng đáp :

- Tìm thấy rồi! Bọn họ đã đi vào hang núi. Tiểu muội tuân theo lời chỉ thị của đại ca bảo họ nấp vào bụi cỏ để chờ đại ca. Nhưng họ muốn giả làm công nhân để trà trộn vào trong đám người công tác ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Rồi sau sao nữa?

Bách Lý Băng đáp :

- Sau tiểu muội bảo họ không theo lệnh của đại ca là không được, bọn họ mới ẩn vào trong bụi cỏ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế là hay lắm! Băng nhi có ước định với họ về tìn hiệu để hội diện không?

Bách Lý Băng đáp :

- Ước hẹn rồi...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội nóng ruột vọt mình nhanh quá. Chỉ sợ Vũ Văn Hàn Đào sinh lòng ngờ vực, có khi vì

đó mà hư việc lớn thì tiểu muội đến chết cũng không khỏi hối hận.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Không sao đâu. Tuy lão đã nảy dạ hoài nghi nhưng coi thần sắc lão tuyệt không có chuyện mưu đồ, đồng thời lão còn muốn lợi dụng bọn ta nên chắc lão không nhắc vụ này với Thẩm Mộc Phong đâu. Vậy Băng nhi chẳng cần phải lo ngại.

Bách Lý Băng từ từ dựa vào người Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dạ! Đại ca không nổi nóng là tiểu muội yên tâm rồi.

Cô nhắm mắt lại tựa hẳn vào người Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới người quân tử ở trong nhà tối cũng không được khinh bạc, muốn đẩy cô ra, nhưng nghe hơi thở đều đặn dường như đã ngủ say rồi. Chàng nghĩ tới cô vất vả cả ngày đến nửa đêm nên không dám kinh động đành để cô ngủ yên trong lòng.

Thời giờ thấm thoắt, hết đêm lại sang ngày. Vũ Văn Hàn Đào tĩnh tọa trong thạch thất luôn ba ngày ba đêm. Trong ba ngày này Thẩm Mộc Phong chỉ phái người đưa cơm rượu đến còn chính hắn không đến lần nào.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng phải hết sức nhẫn nại mới chờ được ba ngày ba đêm. Hai người tựa vào nhau ngồi trong góc thạch thất.

Đến trưa hôm thứ tư, Tiêu Lĩnh Vu vẫn không thấy Hàn Đào có động tĩnh gì, chàng không nhẫn nại được nửa liền nghĩ thầm :

- Bữa nay mà lão còn không hành động gì thì ta đành điểm huyệt lão rồi cùng Băng nhi dời khỏi nơi đây...

Đột nhiên có tiếng bước chân lao xạo vọng lại. Hai người ngoảnh đầu trông ra thấy Thẩm Mộc Phong dẫn bọn Chu Triệu Long, Đơn Hoành Chương, Kim Hoa phu nhân và cả Đường lão thái thái tóc bạc như tơ, mặc quần áo xanh tay cầm cây Phụng đầu trượng.

Kim Hoa phu nhân xuất hiện ở đây còn là chuyện thường, nhưng Đường lão thái thái mà đi theo Thẩm Mộc Phong là một chuyện khiến chàng không sao hiểu được.

Lại thấy Thẩm Mộc Phong nét mặt tươi cười đi thẳng đến trước mặt Vũ Văn Hàn Đào khẽ gọi :

- Vũ Văn huynh!

Vũ Văn Hàn Đào từ từ mở mắt ra hỏi :

- Đại trang chúa điều chi dạy bảo?

Thẩm Mộc Phong vẫn giữ vẻ ôn hòa niềm nở hỏi lại :

- Bữa nay là bốn ngày rồi. Chẳng hiểu Vũ Văn huynh đã tìm ra manh mối gì chưa?

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Tìm ra rồi!

Câu trả lời của lão không những ngoài sự tiên liệu cảu Thẩm Mộc Phong, mà cả Tiêu Lĩnh Vu cũng rất đỗi ngạc nhiên.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi lại :

- Tiểu đệ muốn hỏi Vũ Văn huynh đã tìm ra cách mở cung cấm chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu cung cấm đúng là ở trong hang núi này... thì tiểu đệ có thể tìm ra cửa ngõ cung cấm ở chỗ nào. Còn mở được hay không thì phải đến coi mới quyết định được.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh quả nhiên là bậc trí tuệ hơn đời. Bọn tiểu đệ ở đây không một ai bì kịp...

Hắn đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói tiếp :

- Hai tên công nhân này chân tay vụng về thì làm sao chiếu cố trong những việc sinh hoạt của Vũ Văn huynh được? Tiểu đệ tưởng Vũ Văn huynh nên lựa hai tên nữ tỳ sai bảo hay hơn...

Hắn quay ra gọi :

- Các ngươi hãy vào đây bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Hai ả nữ tỳ mặc quần áo màu nước biển thoăn thoắt đi vào nghiêng mình thi lễ trước Thẩm Mộc Phong nói :

- Xin bái kiến Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong bảo chúng :

- Các ngươi lại bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Hai ả nữ tỳ áo lục lối, tuổi đều mắt liễu mày phượng, cực kỳ xinh đẹp, xoay mình lại xách quần lên, sụp xuống đất lạy miệng hô :

- Xin bái kiến Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào vốn là người ưu nữ sắc mà lúc này mặt lạnh như tiền nhìn hai ả lạnh lùng đáp :

- Xin hai cô đứng dậy.

Lão đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói :

- Tiểu đệ không dám hưởng diễm phúc này. Đại trang chúa để lại mà dùng. Tiểu đệ được hai tên công nhân kia để sai phái là lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Thẩm Mộc Phong không ngờ con người quý nữ sắc như tính mạng mình mà nay lại thẳng thắn cự tuyệt, hắn không khỏi ngẩn người rồi mỉm cười nói :

- Chắc hai con nha đầu này xấu xa không làm cho Vũ Văn huynh vui lòng?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi sang chuyện khác :

- Bây giờ là bao giờ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Gần đến giờ ngọ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Việc này không nên chậm trễ. Sau đây một giờ, tiểu đệ sẽ động thủ tìm cửa ngõ cung cấm.

Thẩm Mộc Phong trong lòng mừng rỡ vô cùng mà ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên cười mát hỏi :

- Hà tất Vũ Văn huynh phải lật đật. Để mai động thủ cũng được chứ sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tìm cung cấm sớm được ngày nào là tiểu đệ yên tâm ngày ấy...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Phiền Đại trang chúa lựa cho hai mươi tên đại hán tráng kiện để dùng vào việc...

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp :

- Hay lắm! Vũ Văn huynh cần gì xin cứ bảo tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào khoát tay nói :

- Không cần nữa, tiểu đệ còn phải tính toán một việc. Nếu Đại trang chúa không bận chuyện gì khác thì xin ngồi đây nghỉ.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đã vậy tiểu đệ cũng không quấy nhiễu nữa.

Hắn từ bước tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng lạnh lùng nói :

- Hai người mà được Vũ Văn tiên sinh vừa dạ là may mắn lắm đấy. Phải ráng hầu hạ tiên sinh cho đắc lực, ngày sau tất có phận nhờ.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng cúi đầu vâng mệnh, thái độ rất cung kính.

Thẩm Mộc Phong quay lai ngó Vũ Văn Hàn Đào một lần nữa rồi dặn bọn Chu Triệu Long lui ra khỏi thạch thất.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy nhìn ra ngoài, vẫy tay về phía Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngươi hãy lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão này mưu kế sâu xa, không hiểu đã động tâm cơ chuyện gì?

Chương 16: Tiêu Lĩnh Vu Kiềm Chế Hàn Đào

Chàng bước lẹ tới nơi hỏi :

- Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Khuôn cửa đá kia có cài lại được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bên trong có một sợi dây tòi lói buộc chặt lại được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vào trong thạch thất này phải chăng chỉ có một đường thông lộ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Chỉ có một lối vào thôi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vậy thì hay lắm! Ngươi hãy cột dây tòi lói lại.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Bách Lý Băng một cái rồi quay lại rảo bước ra cửa cột dây sắt. Chàng trở vào thấy Vũ Văn Hàn Đào ngồi chính giữa nhà, vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Các ngươi lại cả đây!

Bách Lý Băng thủng thẳng bước tới đứng bên Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào đảo cặp mắt sắc bén lướt qua hai người nói :

- Hiện giờ trong nhà này không có người ngoài, tại hạ quyết chẳng có lòng gia hại hai vị, nhưng hai vị cần nói thực rõ thân thế mình.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này tâm kế khôn lường. Nếu lão biết rõ lại lịch mình thì khó mà đoán được lão sẽ xử trí cách nào. Gặp tình thế bất đắc dĩ này, ta đành phải dối lão.

Tuy bụng chàng nghĩ vậy, nhưng không quen xảo trá, thành ra trong lúc nhất thời chưa biết trả lời thế nào. Bách Lý Băng cũng không hiểu nên ứng phó ra sao, chỉ ngơ ngác nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng nói :

- Tại hạ đã lưu tâm dò xét thì hai vị quyết không phải là công nhân ở trong hang núi này. Nếu tại hạ đoán không lầm thì hai vị trà trộn vào đây khá lâu rồi. Đại giám công Phan Long nếu chẳng phải là đồng đảng với các vị thì cũng bị các vị dùng thủ đoạn nào đó để kiềm chế, nên y mới hết sức che dấu thân phận cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu chưa biết trả lời như thế nào, chàng nghe Vũ Văn Hàn Đào nói vậy liền động tâm đáp :

- Tiên sinh điều tra quả là không sai. Bọn tại hạ thật tình đã vâng lệnh người khác trà trộn vào đây.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hai vị vâng lệnh ai?

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Ta phải nói tên một người mà hắn không sợ, lại không rước lấy tai vạ mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp :

- Có một nhân vật tên gọi Lam Ngọc Đường. Không hiểu tiên sinh đã biết chưa?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Dường như đã có một hồi gã giả mạo làm Tiêu Lĩnh Vu...?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Đúng là vị Lam công tử đó.

Vũ Văn Hàn Đào cúi đầu ngẫm nghĩ rồi hỏi tiếp :

- Y phái hai vị vào đây là có dụng ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đã rút được nhiều kinh nghiệm giang hồ. Chàng biết nếu mình trả lời hết mọi câu hỏi chỉ tổ khiến cho gã sinh dạ hoài nghi.

Chàng liền đáp :

- Điểm này tại hạ thật khó mà trình bày với tiên sinh được. Nhưng bọn tại hạ tuyệt không có ác ý gì với tiên sinh hết.

Vũ Văn Hàn Đào biến sắc nói :

- Chắc hai vị cũng hiểu rằng lúc này tại hạ chỉ nói một câu đủ khiến cho hai vị vùi xương nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu lão định làm như vậy thật thì ta phải dùng biện pháp đối với Phan Long xử trí cả với lão, trước hết phải kiềm chế lão mới được.

Chàng quay lại ngó Bách Lý Băng thì thấy cô đang dương mắt lên nhìn chàng ra điều hỏi ý chàng xem phải làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào tuy đã ngó thấy thân pháp tuyệt vời của Bách Lý Băng, nhưng lão ỷ mình nghệ thuật cao thâm vẫn chẳng coi hai người chưa nổi tiếng tăm này vào đâu, liền nói :

- Nếu hai vị muốn toàn mạng cũng còn có biện pháp.

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi :

- Biện pháp gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Từ giờ trở đi hai vị để hết tâm ý làm công tác cho tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu không biết nên trả lời cách nào, chàng trầm ngâm không nói gì.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào mở tráp ra lấy hai viên thuốc màu xanh lớn bằng hạt đậu nói :

- Nếu hai vị chịu quy thuận lão phu thì hãy chia nhau uống hai viên thuốc này, lão phu sẽ bảo vệ cho hai vị được an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng tức giận nghĩ thầm :

- Lão này dụng tâm tàn ác cũng chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong. Lão đã dùng độc dược kiềm chế người ta để thu dụng, ta phải cho lão nếm mùi đau khổ mới xong.

Chàng miễn cưỡng nén lửa giận thủng thẳng đáp :

- Vừa rồi tiên sinh đã bức bách Thẩm đại trang chúa uống dược vật mà không thành, nhưng ý niệm đó tiên sinh vẫn còn hoài bão.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trên chốn giang hồ, lòng người gian trá không biết đâu mà đề phòng cho xiết được. Lão phu mải nghĩ về việc mở cung cấm, không muốn bận tâm về hai vị, đánh mời các vị uống thuốc này.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy một viên thuốc hỏi :

- Thuốc này uống vào rồi người sẽ cảm giác ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Uống thuốc rồi thần trí không tỉnh táo, quên hết mọi sự quá khứ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có thuốc gì giải được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dĩ nhiên là có.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay trái mau lẹ tuyệt luân nắm lấy cổ tay mặt Vũ Văn Hàn Đào. Tay mặt chàng cầm sẵn viên thuốc màu xanh nhét luôn vào miệng lão.

Vừa chụp tay, vừa nhét thuốc, tựa hồ như liền một động tác. Vũ Văn Hàn Đào cảnh giác toan ngậm miệng lại thì đã không kịp nữa.

Bách Lý Băng thừa cơ phòng chưởng đánh vào yết hầu lão, bức bách lão phải há miệng nuốt viên thuốc xuống.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay mặt Vũ Văn Hàn Đào ra lạnh lùng nói :

- Vũ Văn tiên sinh tự lấy thuốc giải ra mà uống.

Vũ Văn Hàn Đào vung hai cánh tay nhằm chụp hai người đồng thời quát lên :

- Các ngươi nhân lúc lão phu không phòng bị mà động thủ...

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nghiêng mình đi xoay tay mặt lại một cách rất kỳ diệu và nắm được cổ tay Vũ Văn Hàn Đào và bảo lão :

- Lần này thì Vũ Văn tiên sinh đã phòng bị rồi.

Bách Lý Băng khẽ bật ngón tay, một luồng chỉ phong xô ra đánh vào cổ tay trái Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đau quá rên lên một tiếng vội thu hai tay về. Nhưng cổ tay lão bị Tiêu Lĩnh Vu nắm chặt không sao thu về được. Bây giờ lão mới biết hai người mặc áo công nhân phục thị bên mình đều là những cao thủ hạng nhất võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào là người thâm trầm. Lão nhịn đau không nói gì, ngầm vận chân khí rồi thủng thẳng xin lỗi :

- Võ công của hai vị không phải tầm thường. Lão phu cam bề thất kính.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vũ Văn tiên sinh hãy uống thuốc giải đi, đừng để chất độc phát tác hết đường cứu chữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Không sao đâu! Lão phu tự chế thuốc đã biết rõ tính chất, phải sau hai giờ mới phát tác.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói :

- Các hạ không muốn uống rượu mừng lại muốn uống rượu phạt. Bây giờ bọn tại hạ bận đến chuyện hợp tác với tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hay lắm! Hai vị nói ra đi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn tại hạ yêu cầu Vũ Văn tiên sinh hai điều được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hai điều gì? Xin hai vị hãy cho biết trước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Điều thứ nhất là tiên sinh ưng chịu bảo vệ thân thế cho bọn tại hạ, đừng để tiết lộ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Còn điều thứ hai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiên sinh đưa bọn tại hạ đi theo bên mình vào thẳng cung cấm...

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thân phận của hai vị bất quá là công nhân thì vào cung cấm thế nào được?...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Vì thế mà bọn tại hạ phải thỉnh cầu Vũ Văn tiên sinh giúp đỡ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Dù tại hạ ưng chịu, nhưng Thẩm Mộc Phong cũng không nghe.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trước khi tiến vào cung cấm Thẩm Mộc Phong nhất nhất nghe lời tiên sinh. Chỉ cần tiên sinh kiên quyết một chút là Thẩm Mộc Phong phải chịu lời nghe theo.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Các vị nói thế là coi Thẩm Mộc Phong quá thấp kém. Tại hạ e rằng nếu mình kiên quyết bênh vực thì còn nguy đến tính mạng hai vị nữa. Dù hắn không nghĩ tới hai vị là cường địch trà trộn vào thì cũng hoài nghi hai vị bị tại hạ thu dụng, tất hắn giết đi cho yên chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói cũng có lý không biết trả lời thế nào.

Vũ Văn Hàn Đào lại cười mát nói tiếp :

- Theo chỗ lão phu biết thì trong võ lâm hiện nay chỉ có một người khả dĩ chống đối được Thẩm Mộc Phong khiến hắn đem lòng úy kỵ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người nào mà ghê gớm thế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Người đó là Tiêu Lĩnh Vu. Ngoài Tiêu Lĩnh Vu trong vũ lâm chẳng còn người thứ hai nào khiến hắn phải sờn lòng.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Sao? Theo chỗ tại hạ biết thì Tiêu Lĩnh Vu bất quá là một nhân vật mới ra khỏi lều gianh...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Trong vụ này có một mối đạo lý rất vi diệu. Thẩm Mộc Phong đối chọi với Tiêu Lĩnh Vu mấy phen tỏa nhuệ. Cái đó có thể là vì khả năng của Tiêu Lĩnh Vu, cũng có khi nhờ ở khí vận rất may. Nơi nào hắn cũng bị gã chiếm được thượng phong. Dù sao thì Tiêu Lĩnh Vu cũng là một nhân vật rất nhiều đởm lược. Thật là nhân kiệt được trời phó cho tư chất đặc biệt...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bất luận trường hợp nào Tiêu Lĩnh Vu cũng khiến cho Thẩm Mộc Phong sinh hồi hộp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đáng tiếc hiện giờ không có Tiêu Lĩnh Vu ở đây. Chúng ta có nhắc đến y cũng bằng vô dụng... Đột nhiên chàng biến đổi thanh âm lạnh lẽo nói tiếp :

- Bọn tại hạ đưa điều kiện ra mà chưa được Vũ Văn tiên sinh trả lời.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ xin nói thực là điều thứ nhất có thể ưng thuận còn điều thứ hai phải tùy cơ ứng biến. Lão phu chẳng có quyền gì thì hứa lời với hai vị thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão nói thế là sự thực, nhưng lão xảo quyệt vô cùng, mình không thể lường được. Đồng thời mình không nên dùng biện pháp đối với Phan Long để xử trí với lão.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng chậm rãi đáp :

- Cũng đành là theo ý kiến của tiên sinh. Chỉ xin tiên sinh đưa ra một lời bảo đảm để bọn tại hạ yên tâm.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hai vị tính chuyện được đằng chân lân đằng đầu. Trước tình thế này, hai vị muốn lão phu bảo đảm bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu Vũ Văn tiên sinh có lòng thành thực thì đưa ra lời bảo đảm chẳng khó khăn gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Lão phu không nghĩ được biện pháp nào, xin thỉnh giáo hai vị.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Một người chết được mấy lần?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dĩ nhiên chỉ có một lần.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy tiên sinh đem cái chết ra mà bảo đảm. Nếu tiên sinh thay đổi lòng dạ bán đứng bọn tại hạ thì tiên sinh không thể sống được mà vào cung cấm. Đó là sự bảo đảm rất công bằng.

Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi :

- Sự thực các hạ là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là một kẻ vô danh trên chốn giang hồ.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu hai lần nói :

- Các hạ đeo mặt nạ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Đúng thế!

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các hạ có thể bỏ mặt nạ ra cho lão phu nhìn chân tướng được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ thì chưa được, nhưng nếu Vũ Văn tiên sinh ưng chịu điều kiện của tại hạ thì rồi có một ngày được trông thấy bộ mặt thật.

Bỗng nghe tiếng đập cửa cấp bách.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Có người đến rồi. Chắc là Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng cha này quả nhiên giảo hoạt dị thường. Đối với nhân vật này phải dùng thủ đoạn phi thường mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng gia tăng kình lực ở tay mặt. Đồng thời vung tay trái điểm lẹ vào trước ngực Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào không phải là tay vừa. Lão đã chuẩn bị liền nghiêng mình tránh khỏi. Tay trái lão hất mạnh một cái tưởng giựt ra được khỏi tay Tiêu Lĩnh Vu, nhưng năm ngón tay của chàng lúc thu lại thành kiên cố tựa hồ cái đai sắt.

Vũ Văn Hàn Đào cựa mạnh một cái không thoát ra được liền vũng chân phải đá và huyệt Đan Điền Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay trái xuống chĩa ngón tay điểm vào chân Vũ Văn Hàn Đào.

Bách Lý Băng đặng hắng một tiếng, đưa tay mặt lẹ điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào tuy biết hai người võ công cao cường, nhưng không ngờ chân tay họ mau lẹ đến thế. Lão bị điểm trúng ba chỗ huyệt đạo mất hết sức kháng cự.

Động tác của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ mau lẹ lại điểm vào Á huyệt Vũ Văn Hàn Đào khẽ bảo :

- Xin khuất tất tiên sinh một chút.

Chàng để lão ngồi xếp bằng tựa vào vách rồi xoay mình ra kêu.

Chỉ trong khoảnh khắc, chàng lại trở vào thạch thất giải khai Á huyệt cho Vũ Văn Hàn Đào rồi hỏi :

- Thẩm đại trang chúa đã chuẩn bị hai mươi tên đại hán khỏe mạnh, xin tiên sinh cho biết bao giờ động thủ?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Ai đã truyền lệnh này tới?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại đệ tử Thẩm Mộc Phong là Đơn Hoành Chương.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài đáp :

- Nếu Thẩm Mộc Phong thân hành tới đây, tất hẳn nhìn ra tình hình khác lạ này...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Dường như các hạ quen thuộc rất nhiều nhân sự trong Bách Hoa sơn trang?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Thời gian cũng chẳng còn lại mấy chốc, ý tiên sinh nghĩ sao xin mau quyết định đi?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nếu lão phu không chịu để các hạ uy hiếp thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì tình thế bắt buộc, bọn tại hạ đành hạ sát Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Trường hợp lão phu ưng thuận thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ điểm vào một chỗ kỳ huyệt của tiên sinh, chỉ trong vòng mười hai giờ mà không giải cứu là thương thế phát tác mà chết.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Được rồi! Tại hạ theo ý kiến của các vị.

Tiêu Lĩnh Vu điểm vào một chỗ kỳ huyệt của Vũ Văn Hàn Đào rồi giải khai ba chỗ khác rồi lạnh lùng nói :

- Chúng ta đều đem sinh mạng ra mà đánh cuộc, cái mạng của Vũ Văn tiên sinh đổi lấy hai mạng vô danh tiểu tốt thì khuất tất quá.

Vũ Văn Hàn Đào không trả lời, lão mở tráp lấy một viên thuốc giải ra nuốt rồi chậm rãi nói :

- Lão phu bị điểm vào kỳ huyệt rồi, võ công còn giữ được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tuy bị ảnh hưởng một chút nhưng không có gì đáng kể.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sau mười hai giờ tình hình của lão phu sẽ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ giải khai chỗ huyệt bị điểm, rồi điểm vào chỗ kỳ huyệt khác, tiên sinh vẫn sống thêm được mười hai giờ nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cứ luân lưu như vậy không ngớt thì ra tính mạng của lão phu vĩnh viễn bị hai vị kiềm chế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ cần tiên sinh giữ lời hứa là lúc chia tay tại hạ sẽ làm cho tiên sinh bình phục như cũ.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Được rồi! Chúng ta đi thôi.

Lão rảo bước ra ngoài thạch thất.

Bách Lý Băng theo sát Tiêu Lĩnh Vu dùng phép truyền âm hỏi :

- Đại ca! Thật thế ư? Sau mười hai giờ lão sẽ bị thương thế phát tác ra mà chết hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Gia sư bảo thế chắc là đúng rồi. Tiểu huynh chưa dám nói quyết.

Chàng dừng lại một chút rồi dặn :

- Chúng ta càng đi sát bên mình Vũ Văn Hàn Đào càng tốt.

Vũ Văn Hàn Đào đi trước. Lão mở cửa đá ngửng đầu nhìn ra đã thấy Thẩm Mộc Phong dẫn bọn Chu Triệu Long, Đường lão thái thái chờ ở ngoài động.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói :

- Hai chục tên đại hán tráng kiện đã tụ tập đông đủ để chờ Vũ Văn huynh sai phái.

Vũ Văn Hàn Đào quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp :

- Tiểu đệ vì tình thế bắt buộc đành hết sức thử làm coi.

Lão nói câu nước đôi này, Thẩm Mộc Phong khi nào không hiểu rõ nội tình, hắn bẽn lẽn cười nói :

- Nếu Vũ Văn huynh đưa được tiểu đệ vào cung cấm, tiểu đệ nhất đền đáp trọng hậu.

Vũ Văn Hàn Đào không nói gì nữa, rảo bước tiến về phía trước.

Bách Lý Băng vẫn nghe lời dặn của Tiêu Lĩnh Vu theo sát Vũ Văn Hàn Đào.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đến bên cái đầm nhỏ có nước suối phun vào.

Phan Long dẫn hai chục tên đại hán khỏe mạnh kẻ cầm thiết trì đục thép, người cầm búa lớn rìu to chia thành hàng đội đứng chờ sẵn.

Vũ Văn Hàn Đào nhận tình thế cung quanh một lượt rồi từ từ bước tới chỗ vách đá sát đầm nước. Lão mở tráp lấy ra một viên đá trứng ngỗng màu trắng vạch vào vách núi một vòng tròn chừng năm thước rồi nói :

- Các bạn dùng đục thép, thiết trùy theo hình đồ của lão phu khoét sâu vào ba thước.

Những công nhân tráng kiện do Phan Long lãnh đạo lập tức khởi công. Những tiếng đục đá đinh tai vang lên không ngớt.

Thẩm Mộc Phong đặt nhiều hy vọng vào Vũ Văn Hàn Đào. Hắn chắp hai tay để sau lưng đứng trong trường quan sát.

Tiêu Lĩnh Vu nhân lúc tiếng đục đá chan chát khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Mụ già đứng sau Thẩm Mộc Phong là Đường lão thái thái, chưởng môn Đường gia ở Tứ Xuyên khét tiếng võ lâm về nghề dùng độc và phát động ám khí. Vạn nhất mà thân thế chúng ta bị bại lộ thì lúc động thủ cần để ý đến ám khí của mụ.

Bách Lý Băng là người thông tuệ tuyệt luân, nhưng hãy còn tình con nít, lại được cha mẹ nuông chiều muốn làm gì thì làm. Có ở vào tình trạng nguy hiểm cũng chẳng lo lắng gì, nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu quan tâm đến mình thì trong lòng khoan khoái, bất giác nhoẻn miệng cười, để hở hai hằm

răng đều đặn trắng như tuyết.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, vội quay đi chỗ khác không dám nhìn cô nữa, chàng ngấm ngầm vận chân khí đề phòng. May mà chưa ai lưu tâm đến nụ cười của cô.

Vũ Văn Hàn Đào để hết tâm trí nhìn vào vách núi, đột nhiên lớn tiếng quát :

- Dừng lại!

Hai mươi tên tráng hán nhất tề dừng lại. Lúc này vách núi mới khoét sâu được nửa thước.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Vũ Văn huynh đã phát hiện ra điều gì chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đại trang chúa có nghe thấy thanh âm gì khác lạ không?

Thẩm Mộc Phong trong dạ mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp :

- Có chỗ nào không ổn? Tiểu đệ chưa nghe thấy chi hết.

Vũ Văn Hàn Đào rút cây thiết trùy ở trong tay một đại hán tiến lại gần vách đá đập mạnh một cái hỏi :

- Đại trang chúa đã nghe thấy chưa?

Thanh âm lão rất lớn, dường như cố ý để cho Tiêu Lĩnh Vu cũng nghe rõ.

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp :

- Quả nhiên có hơi khác, dường như trong vách trống rỗng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Có khi chỗ này thông vào mạch nước dưới đất...

Lão ngửng đầu lên nhìn tia nước phun ra nói tiếp :

- Mạch nước này rất lớn và mãnh liệt vô cùng! Nếu đập thủng vách núi thì e rằng không một ai thoát khỏi nạn nước lũ.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Nếu vậy phải cẩn thận lắm mới được.

Vũ Văn Hàn Đào lại giơ thiết trùy lên đập vào vách đá rồi lắng tai nghe một lúc.

Lão làm mấy lượt như vậy, đoạn bỏ cây thiết trùy xuống nói :

- Hay lắm! Các vi tiếp tục động thủ đi!

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh đọc hàng vạn cuốn sách nên người võ lâm ca tụng là đại nho. Bữa nay tiểu đệ cũng rất khâm phục...

Chương 17: Đục Vách Đá Công Nhân Tử Nạn

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đại trang chúa quá chén mà thôi. Những điều suy tính, phán đoán của tại hạ chưa chắc đã đúng.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu Vũ Văn huynh không mở được cung cấm thì e rằng trên cõi đời này chẳng còn ai mở được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào cười ruồi không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên bụng bảo dạ :

- Coi thái độ Vũ Văn Hàn Đào thì dường như trong bụng lão có kế hoạch mở cung cấm. Nếu vậy, chiếc chìa khóa ta giữ đây không còn giá trị nữa hay sao?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bên ngoài chàng càng để ý nhiều hơn. Chàng thấy vách núi càng vào sâu càng rắn thêm. Trùy sắt đập vào tia lửa bắn tung tóe, mà chỉ vỡ ra từng mảnh nhỏ rớt xuống đất rất ít.

Đột nhiên Vũ Văn Hàn Đào vội la lên :

- Ngừng tay! Dừng tay mau!

Mười mấy tên đại hán lập tức ngừng lại.

Thẩm Mộc Phong khẽ hỏi :

- Vũ Văn huynh! Có điều chi khác lạ?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên quả nhiên là một nhân vật phi thường.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tiểu đệ không hiểu. Vũ Văn huynh nói rõ thêm một chút được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu tại hạ dựng ra cấm cung ở hang núi, thì cửa mở tất phải đặt ở chỗ này.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Bây giờ thì làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bao Nhất Thiên lại không đặt cửa ở đây.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Cấm cung ở đây rồi thì chúng ta có thể phá vách mà vào được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trừ phi chúng ta đều không muốn sống nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nghiêm trọng đến thế kia ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng vậy. Nếu còn đụng thêm vào là lập tức gặp thảm họa ngay.

Thẩm Mộc Phong khẽ nói :

- Phá vỡ một mạch nước trong lòng núi hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không hẳn như vậy.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Ngoài cái đó thì còn thảm họa gì nữa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ điều tra tiếng động của thiết trùy đập vào vách đá thì nếu không dừng tay lại kịp thời, những người cầm cương trùy lập tức gặp họa sát thân.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Chỉ có vậy thôi ư?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Tại hạ nhận xét như thế, đại trang chúa không tin chăng?

Thẩm Mộc Phong khẽ đáp :

- Vũ Văn huynh đã theo khoa học chuyên môn, có lý nào tiểu đệ lại không tin. Nếu chỉ mấy người cầm thiết trùy đập vách núi bị chết sao Vũ Văn huynh không để bọn họ thử coi sự phán đoán của mình có đúng không?

Hắn nói vậy là mấy người đập núi có chết cũng không sao, cốt sao mình chứng thực sự phán đoán cho chính xác. Vũ Văn Hàn Đào là người thông minh, làm gì chẳng hiểu ý Thẩm Mộc Phong. Lão liền đáp :

- Đại trang chúa muốn chứng thực lời phán đoán của tiểu đệ thì cứ thử coi đi. Nhưng hay hơn hết là do Đại trang chúa tự hạ lệnh.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười quay lại ngó Chu Triệu Long nói :

- Bảo bọn chúng tiếp tục động thủ đi.

Chu Triệu Long dạ một tiếng rồi ra lệnh :

- Các ngươi tiếp tục đập phá vách núi.

Mười mấy công nhân vâng lời huy động thiết trùy đập mạnh vào vách núi.

Tiêu Lĩnh Vu sợ Thẩm Mộc Phong nhận ra thân thế mình, chàng không dám đến gần, mà Thẩm Mộc Phong lại nói chuyện rất khẽ với Vũ Văn Hàn Đào nên mấy câu sau chàng không nghe rõ. Chỉ thấy Thẩm Mộc Phong chăm chú nhìn bọn công nhân đập vách núi, chàng biết là có biến cố nên cũng lưu tâm quan sát.

Những tiếng đập đá đột nhiên dừng lại. Mấy công nhân tự nhiên ngã quay ra.

Biến cố bất ngờ này chẳng những Thẩm Mộc Phong cực kỳ kinh hãi mà cả Vũ Văn Hàn Đào cũng hoang mang luống cuống. Những người ở xa hơn và không lưu tâm đến nên không biết tấn thảm kịch đã xảy ra, vì mười mấy công nhân không bật tiếng rú cũng không rên la mà ngã xuống không một tiếng động.

Thẩm Mộc Phong tuy trong lòng chấn động nhưng vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh, cười mát hỏi :

- Vũ Văn huynh, vụ này là thế nào đây?

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng :

- Ta cũng chẳng hiểu ra làm sao. Nhưng thú thực tất bị hắn khinh thường.

Lão liền đáp :

- Tại hạ đã nói rồi nhưng Đại trang chúa không muốn nghe lời khuyên can...

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tiểu đệ không có ý trách Vũ Văn huynh mà chỉ hỏi cho biết tại sao bọn chúng lại tự nhiên ngã quay ra?

Vũ Văn Hàn Đào vì tình thế bắt buộc đành từ từ tiến lại đáp :

- Bốn mặt cung cấm tất nhiên đã bố trí chất kịch độc.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chắc là một thứ khói độc...

Vũ Văn Hàn Đào càng tới gần những xác chết nằm lăn ra đó thì cử động càng chậm chạp hơn. Lão đã tưởng làm thế là dễ bề hạ màn, ngờ đâu hắn lại lờ đi như chưa nhìn thấy lão đi vào tử địa. Lão không sao được đành đi đến bên một công nhân, tay run bần bật lật thi thể người đó lên, chú ý nhìn thì thấy năm mũi châm nhỏ như lông trâu màu hồng đâm vào mặt đại hán. Chỗ trúng châm đỏ tím lại. Những mũi châm nhỏ này đã được bôi chất độc.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay nói :

- Đại trang chúa! Mời Đại trang chúa lại đây mà coi.

Thẩm Mộc Phong nhìn quanh một lợt rồi cất bước từ từ đi tới hỏi :

- Vũ Văn huynh đã phát giác ra điều chi mới lạ?

Mục quang hắn chợt ngó thấy những mũi độc châm trên mặt xác chết. Lão không khỏi ngẩn người ra nói :

- Té ra là một cơ quan phát xạ rất mạnh, đã bắn độc châm ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Không hiểu độc châm từ bên trong vách núi hay ở đá núi bắn ra...

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Vụ này chứng tỏ một điều cung cấm đúng ở đây rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Còn chứng tỏ chung quanh cung cấm nguy hiểm chồng chất. Người ta đã bố trí rất nhiều cơ quan phát xạ.

Thẩm Mộc Phong nở nụ cười nham hiểm, đanh ác, ngó mặt Vũ Văn Hàn Đào. Nhưng chỉ thoáng cái, nụ cười đã biến mất, hắn hỏi :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh đã nhận ra cách bắn những độc châm thế nào chưa?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Đại trang chúa có nhận ra được chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiểu đệ mà nhận ra được thì đã chẳng hỏi Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ không cần coi cũng biết cách họ bố trí ám khí thế nào rồi. Phương pháp này chẳng những tàn độc mà còn khiến người ta đi lạc đường, hiểu lầm là đã tìm đến nơi trọng yếu. Đến Thẩm đại trang chúa cũng khó lòng tránh khỏi mắc bẫy.

Thẩm Mộc Phong ban đầu sửng sốt, rồi cười mát nói :

- Vụ này tại hạ muốn thỉnh giáo Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Họ dùng đục thép vách núi thành nhiều lỗ rồi đặt ống ngọc có cơ quan phát xạ rất mạnh bắn độc châm ra...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Họ để ống ngọc vào trong lỗ vách đá không biết thì tưởng là thần diệu, nhưng hiểu rõ rồi cũng

chẳng có chi kỳ lạ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bạch ngọc rất giòn, đụng một cái là bể liền. Ngọc bể tên vọt ra trúng phải ai là người ấy chết liền.

Thẩm Mộc Phong nhìn vách đá nói :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã ngấm ngầm đặt độc châm vào vách đá thì chỗ dụng tâm của lão nhất định là để bảo vệ cửa cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đại trang chúa còn có ý nghĩ như vậy là trúng kế dụ địch rồi đó.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu Bao Nhất Thiên mà đặt cửa ở đây thì nhất quyết không thể đặt ám khí được.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Theo lời Vũ văn huynh thì cửa cung cấm không đặt ở chỗ này hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế!

Thẩm Mộc Phong giương cặp lông mày lên, cười mà hỏi :

- Nơi đây, Vũ Văn huynh đã tính kỹ lắm rồi phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế!

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh tính lui tính tới mà vẫn không đoán trúng được cửa cung cấm ở đâu ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Môn học kiến trúc của Bao Nhất Thiên bao la bát ngát. Lão cao minh hơn tại hạ nhiều lắm nên tại hạ không đoán trúng được.

Thẩm Mộc Phong sa sầm nét mặt tựa hồ muốn nổi hung, nhưng hắn lại nhẫn nại cười mát nói :

- Không sao, Vũ Văn huynh cứ nghĩ kỹ đi. Tiểu đệ tin rằng Vũ Văn huynh là bậc học rộng tài cao, thế nào rồi cũng tìm ra được cửa vào cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ nhớ tới một điều cần phải nói rõ trước với Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Điều chi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dù tìm đến được cửa cung cấm nhưng không có chìa khóa thì e rằng cũng không mở được.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao? Trước kia Vũ văn huynh chưa nghĩ tới điều này ư?

Vũ văn Hàn Đào đáp :

- Trước khi thấy ám khí độc châm, tại hạ chưa từng nghĩ đến, nhưng bây giờ phải nghĩ như vậy.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Xin cho nghe lời cao luận.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tỷ như Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã đặt cơ quan ở trong cửa cung cấm. Vậy mà chúng ta không có chìa khóa thì làm sao mở được cơ quan.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chúng ta có thể dùng nhân lực đục cửa đá mà vào.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cơ quan đó tất nhiên cực kỳ tinh xảo. Nếu dùng nhân lực phá hủy, cơ quan bị hư hại thì e rằng cửa đá sẽ bị phong tỏa không bao giờ mở được.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi :

- Nếu tại hạ có chìa khóa há chẳng mở được cung cấm từ sớm rồi? Hà tất còn phải mời Vũ Văn huynh đến đây giúp đỡ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ thấy ám khí trong vách đá mới biết Bao Nhất Thiên rất giỏi về kiến trúc, mà lại là người ác độc. Dùng cương lực phá cửa tức là hủy hoại vĩnh viễn cung cấm.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Bây giờ Vũ Văn huynh chưa tìm thấy cửa, vậy hãy tiếp tục tìm kiếm. Bao giờ thấy cửa rồi, chúng ta sẽ bàn tính kế hoạch nên chăng?

Vũ Văn Hàn Đào không nói nữa, lão đi tới một tảng đá rồi ngồi xuống, mở tráp lấy giấy bút ra, bắt đầu tính toán.

Thẩm Mộc Phong thò đầu ra coi thì thấy trên giấy viết chữ gì mà không sao hiểu được.

Chu Triệu Long tiến đến bên Thẩm Mộc Phong khẽ nói :

- Đại trang chúa hãy tạm thời về nghỉ. Lão nhân gia còn ở đây e làm cho bọn họ khiếp sợ không thể chuyên tâm được.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi khẽ nói :

- Lão này hiếu sắc, thấy gái đẹp thì tâm tính mới thoải mái được một chút. Nhị đệ đi mời Kim Hoa phu nhân tới đây ngấm ngầm giám thị lão.

Hắn vừa nói vừa từ từ cất bước tiến về phía trước.

Chu Triệu Long quay đầu nhìn lại thấy đã cách xa Vũ Văn Hàn Đào mấy trượng liền khẽ đáp :

- Kim Hoa phu nhân khắp mình đều là độc vật. Võ công cũng hơn Vũ Văn Hàn Đào lại nói năng hoạt bát. Để mụ đến giám thị lão là đúng lắm.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nhị đệ bảo Kim Hoa phu nhân tốt hơn hết là cho một giống độc trùng cắn Vũ Văn Hàn Đào một

miếng rồi sau lại cho lão uống thuốc giải. Làm như vậy khiến cho lòng lão lúc nào cũng hồi hộp không yên, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến thần trí.

Chu Triệu Long hỏi :

- Làm như vậy há chẳng ảnh hởng đến công tác của lão?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vũ Văn Hàn Đào là người thông minh, lại ham sống sợ chết. Để lão có một tia hy vọng cầu sinh là quyết lão không chịu chọn đường chết...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều vụ này rất nghiêm mật, phải thận trọng lừa lão vào bẫy dần dần. Bất luận trờng hợp nào cũng không nên để lão phát giác ra chúng ta có hành động này.

Chu Triệu Long đáp :

- Tiểu đệ đi gặp Kim Hoa phu nhân ngay lập tức và dặn mụ.

Thẩm Mộc Phong gật đầu rồi rảo bước đi liền.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi bên tính thầm trong bụng :

- Cuộc hội ước giữa Khâu tỷ tỷ và Ngọc Tiêu lang quân sắp đến rồi. Ta chẳng thể ở đây mà chờ đợi được, cần tìm cách vào cung cấm cho lẹ. Ta đã có chìa khóa trong mình thì vấn đề là ở chỗ tìm ra cửa cung cấm.

Chàng động tâm như lửa bốc ngùn ngụt không sao ngăn cản được, cũng chẳng thể nhẫn nại, liền đứng dậy đi về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Bách Lý Băng vội hỏi :

- Đại ca! Đại ca đi đâu đó?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta phải vào cung cấm cho sớm. Tiểu huynh lại nhắc Vũ Văn Hàn Đào. Băng nhi hãy chờ ở đây đừng để cho họ sinh lòng ngờ vực.

Bách Lý Băng trước kia bản tính quật cường, nhưng bây giờ lại ôn nhu như con cừu non. Cô mỉm cười ngồi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đến bên Vũ Văn Hàn Đào khẽ gọi :

- Vũ Văn tiên sinh...

Vũ Văn Hàn Đào ngẩng đầu nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Tiên sinh đã tìm ra cửa cung cấm chưa?

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi hỏi lại :

- Sao các hạ nóng thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta ở đây rất nguy hiểm, nên vào cung cấm sớm đi rồi rời khỏi hang núi này.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sau khi vào cung cấm chẳng lẽ còn mong sống mà rời khỏi nơi đây?

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm :

- Té ra lão này có ý trùng trình.

Chàng hỏi lại :

- Sao lại không thể rời khỏi đây?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

- Sau khi tiến vào cung cấm, bọn ta như múi chanh vắt hết nớc, chẳng còn giá trị gì để lợi dụng. Lão phu thầm hiểu con người Thẩm Mộc Phong như thế nào, quyết hắn chẳng chịu buông tha chúng ta đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hắn đã ưng lời không giết tiên sinh kia mà?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hắn không giết là cầm tù ở trong thạch động bí mật, suốt đời không thấy bóng mặt trời thì còn đau khổ hơn là chết.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Vì thế tiên sinh muốn kéo dài thời gian phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cũng không phải thế. Lão phu mà tìm ra cửa cung cấm sớm, e rằng cũng không mở được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ sẽ giúp tiên sinh mở cửa.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm mặt nói :

- Nếu trên đời này có người mở được cửa cung cấm thì chỉ là ta, hoặc người nào đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người nào là sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Người nào lấy được chìa khóa cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao tiên sinh biết tại hạ không có chìa khóa đó?

Vũ văn Hàn Đào sửng sốt đáp :

- Lão phu không ưa kẻ nói khoác mà chẳng biết thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Chỉ cần tiên sinh tìm được đến cửa là tại hạ sẽ có chìa khóa.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt hỏi :

- Các hạ có biết trên đời có mấy bộ chìa khóa cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác không trả lời được vì chàng chẳng biết trên thế gian có mấy cái chìa khóa

cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt nói :

- Theo chỗ lão phu biết thì Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên chỉ đúc có hai bộ. Một bộ lão luôn đeo bên mình, còn một bộ để ngoài cung. Lão đeo bên mình một bộ là để người nào bị hãm trong đó phải tìm đến lão mới mở được, không thì chết bỏ xác. Bộ đó không kể làm chi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn một bộ nữa đâu?

Vũ Văn Hàn Đào chuyển động cặp mắt nhìn quanh một lợt thì chỉ thấy tám đại hán võ phục ở ngoài xa cách đó mấy trượng. Còn bọn Thẩm Mộc Phong, Chu Triệu Long, Đường lão thái thái đã đi mất hút. Cả mười mấy xác chết cũng được rời đi không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiên sinh bất tất phải coi nữa. Bọn họ đi cả rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Các hạ vẫn lưu tâm đến từng cử động của họ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Vũ Văn tiên sinh! Chúng ta có ít thời gian lắm, nói vào chính đề thôi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Các hạ quyết không phải là thủ hạ của Lam Ngọc Đường. Nếu lão phu đoán không lầm thì các hạ chính là đích thân Lam Ngọc Đường.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất luận tại hạ là ai, tiên sinh hãy mau mau trả lời câu hỏi của tại hạ đã.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Lão phu không tin là các hạ lại có chìa khóa cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta sống chết có nhau, chẳng lẽ tại hạ còn nói đùa với tiên sinh?

Vũ Văn Hàn Đào toan trả lời thì Kim Hoa phu nhân ở đâu chợt tới nhanh như chớp.

Mụ cười rất tươi, hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh đã tính ra được cửa cung cấm ở đâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Kim Hoa phu nhân rồi nghiêng mình nói :

- Nếu tiên sinh không có điều chi sai bảo thì tiểu nhân xin rút lui.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay đáp :

- Ngươi đi đi.

Lão đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói tiếp :

- Tại hạ chưa tìm ra.

Tiêu Lĩnh Vu sợ Kim Hoa phu nhân nhận ra thanh âm của mình, chàng đã cố ý nói tiếng ồm ồm. Ngờ đâu Kim Hoa phu nhân là người rất tinh ranh, mụ sinh lòng nghi hoặc đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng quát :

- Đứng lại!

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nghiêng mình hỏi :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Kim Hoa phu nhân nhíu mày hỏi :

- Ngươi nhận được ta ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nay tiểu nhân mới gặp phu nhân lần đầu.

Kim Hoa phu nhân nhìn Vũ Văn hàn Đào hỏi :

- Gã này là kẻ tùy tùng của Vũ văn huynh phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đâu có được oai phong như phu nhân? Làm gì cũng có kẻ hầu người hạ. Tại hạ trước nay đi đâu chỉ có một mình. Còn vị này là do Nhị trang chúa để cho tại hạ...

Lão ngửa mặt lên trời cười ha hả nói tiếp :

- Không chừng y cũng có dụng tâm như phu nhân đến đây để giám thị tại hạ.

Lão ứng đối đắc thể khiến cho Kim Hoa phu nhân hết lòng ngờ vực.

Mụ xua tay nói :

- Được rồi! Ngươi đi đi!

Tiêu Lĩnh Vu vừa trở gót cất bước vừa nghĩ thầm trong bụng :

- Kim Hoa phu nhân đối với ta rất thân thiết. Ta mà nói rõ thân thế không hiểu y có giúp ta được điều gì chăng? Bây giờ mình ít người quá nếu được y giúp đỡ thì thật hay.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng đã bước đến bên Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Người đàn bà đó là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kim Hoa phu nhân, trong mình mụ chỗ nào cũng đầy độc vật. Mụ nguyên là một vị bá vương ở đất Miêu Cương. Mụ tiến vào Trung Nguyên tưởng cùng những tay cao thủ võ lâm so tài cao thấp nhưng lại bị Thẩm Mộc Phong thu dụng vào Bách Hoa sơn trang.

Chàng khẽ thở dài nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong thật là lợi hại. Đáng tiếc tính hắn thâm hiểm tham độc, mưu đồ bá chủ võ lâm. Giả tỷ lão theo đường chính đạo, khai sơn lập phái thì tất thành một vị Bang chủ đáng kính.

Chương 18: Vũ Văn Hàn Đào Tìm Cửa Cung Cấm

Bách Lý Băng nói :

- Hừ! Tiểu muội coi Kim Hoa phu nhân chẳng thuận mắt chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Vì mụ đầy vẻ lẳng lơ chứ không phải là người đàn bà đứng đắn. Cần cho mụ nếm mùi đau khổ một chút mới được.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Võ công Kim Hoa phu nhân không phải tầm thường. Nếu Băng nhi ngấm ngầm hạ thủ đột kích thì nhất định bị y phát giác. Khi đó sẽ gây nên cục diện rắc rối khó bề dàn xếp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng vội khuyên can :

- Băng nhi! Lúc này phải cố nín nhịn mới được. Chúng ta cốt sao vào được cung cấm, đừng để vì việc nhỏ mà hư việc lớn.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Tiểu muội nể mặt đại ca mà tạm thời nhiêu dung cho mụ.

Tiêu Lĩnh Vu lầm bầm :

- Nếu xảy cuộc động thủ thì chưa chắc cô đã địch nổi y.

Nhưng chàng sợ nói ra khiến Bách Lý Băng tức giận mà thêm rắc rối nên chàng đành để bụng. Chàng ngẩng đầu trông ra thấy Vũ Văn Hàn Đào vẫn chuyên tâm vào việc biên viết, không để ý gì đến Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân ngồi một mình cũng buồn liền đứng dậy đi về phía Tiêu Lĩnh Vu. Bách Lý

Băng chau mày đảo mắt nhìn đầm nước trong suốt.

Kim Hoa phu nhân từ từ bước tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi ở Bách Hoa sơn trang được bao lâu rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu nhân ở luôn trong hang này làm công tác.

Kim Hoa phu nhân giương cặp mắt trong suốt nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi đeo mặt nạ phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nhãn quang y thật là lợi hại. Không thể coi thường người đàn bà này được.

Ngoài miệng chàng đáp :

- Tiểu nhân thường thường bệnh hoạn, nước da vàng bủng. Đa tạ phu nhân có lòng hỏi tới.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Vừa rồi ngươi bàn chuyện gì với Vũ Văn Hàn Đào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bàn về chuyện tiên sinh tìm cửa vào cung cấm...

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Y bảo sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiên sinh bảo chỉ biết hết lòng hết sức mà làm chứ không nắm vững phần nào.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Chu nhị trang chúa phái hai người theo hầu lão phải chăng để ngấm ngầm giám thị.

Tiêu Lĩnh Vu không biết nên trả lời ra sao, chàng chỉ cười mát chứ không nói gì.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Ngươi hay quá! Thật là thủ khẩu nghi bình.

Đột nhiên mụ vươn tay ra chụp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu knih hãi nghiêng mình né tránh hỏi :

- Phu nhân làm thế là có ý gì?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Ngươi tránh được đòn đánh đột ngột của ta đủ biết là cao thủ hạng nhất trong võ lâm Trung Nguyên.

Mụ lại giơ tay trái lên chụp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí lùi lại hai bước hỏi :

- Phu nhân đã biết tại hạ là người ở Bách Hoa sơn trang, sao còn giỡn cợt hoài?

Chàng đi với Trung Châu nhị cổ khá lâu nên đã học được nhiều cách tùy cơ ứng biến.

Quả nhiên câu nói của chàng có hiệu lực, Kim Hoa phu nhân không động thủ nữa, cười mát hỏi :

- Ngươi có chịu thừa nhận là đeo mặt nạ không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phu nhân đã nhận ra được tưởng không nên hỏi nhiều.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu vậy thì ngươi coi thường Vũ Văn Hàn Đào quá. Ta còn có thể nhận ra được thì chắc lão cũng phát giác.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cất tiếng hỏi :

- Ái chà! Kim Hoa phu nhân! Phải chăng Thẩm Mộc Phong dặn phu nhân làm như vậy?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Văn Hàn Đào trong tay cầm một con rết dài chừng nửa thước.

Kim Hoa phu nhân cười mát chậm chạp quay lại nói :

- Tiên sinh bất tất phải hoang mang. Hãy uống một liều thuốc của bản nhân. Con ngô công này tuy

độc nhưng nội công của tiên sinh rất tinh thâm. Phải ít ra là sau nửa giờ chất độc mới phát tác được.

Vũ Văn Hàn Đào buông năm ngón tay mặt ra. Con rết bị bóp nát thành nhiều mảnh rơi xuống đất. Nguyên lão đã bị con ngô công cắn một phát rồi mới phát giác, liền nắm tay bóp nát ra.

Bách Lý Băng nói :

- Mụ đàn bà này ác độc quá...

Tiêu Lĩnh Vu tạt ngang một bước ngăn Bách Lý Băng lại, nói :

- Băng nhi! Nên ngồi yên để xem diễn biến và chớp cơ hội.

Vũ Văn Hàn Đào hết sức bình tĩnh nói :

- Phu nhân là người danh vọng rất lớn, không nói dối ai để lừa bịp.

Lão cất cao giọng hơn nói tiếp :

- Có phải Thẩm Mộc Phong bảo phu nhân thả độc vật cho nó cắn tại hạ không?

Kim Hoa phu nhân cười dáp :

- Lão bất tất phải đổ trách nhiệm lên mình Đại trang chúa. Con rết của bản nhân cắn tiên sinh bị thương thì chỉ có bản nhân giải cứu được mà thôi.

Mụ lấy thuốc đổ ra lòng bàn tay, từ từ đưa gần lại.

Vũ Văn Hàn Đào lấy thuốc giải rồi lạnh lùng hỏi :

- Phu nhân không để cho độc vật cắn chết tại hạ, há chẳng là lưu lại mối họa rất lớn?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu cười tươi đáp :

- Vũ Văn Hàn Đào mà có đối nghịch với bản nhân cũng chưa trừ được nọc độc của rắn rết.

Vũ Văn Hàn Đào cười khan mấy tiếng rồi không nói gì nữa, ngồi xếp bằng nhắm mắt lại.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh hãy vận khí thử coi. Có khi chưa trừ hết được nọc độc của con rết.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi như nhập định, để mặc cho Kim Hoa phu nhân nói giọng trào phúng. Thủy chung lão vẫn không hé răng.

Hai bên giữ tình trạng này chừng nửa giờ. Kim Hoa phu nhân thấy Vũ văn Hàn Đào không nói gì thành ra cụt hứng, đột nhiên mụ đứng dậy bước đi.

Vũ Văn Hàn Đào chờ cho Kim Hoa phu nhân mất hút rồi lão mới mở mắt ra giơ tay lên vẫy Tiêu Lĩnh Vu một cái.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng bước lại hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh có điều cho dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bất luận các hạ là ai, tại hạ cũng quyết định đem lòng tín nhiệm và thành thực hợp tác.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta đang ở vào tình trạng sống thì cùng sống, chết thì cùng chết, nếu hợp tác với nhau tất tăng thêm phần sinh cơ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Lão phu đã tìm ra cửa cung cấm rồi, nhưng chưa hiểu các hạ có chìa khóa thật không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trước tình trạng này tại hạ còn lừa gạt tiên sinh làm chi?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay lắm! Chúng ta chờ đến đêm hãy mở cửa cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiên sinh có nắm chắc là tìm thấy cửa không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Mười phần chắc đến tám.

Lão ngừng lại một chút rồi đáp :

- Chúng ta chỉ có một sinh cơ duy nhất là ỷ vào những cơ quan trong cung cấm để đối phó với bọn Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương thế của tiên sinh ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không hề gì. Trước khi mở được cung cấm, Thẩm Mộc Phong quyết không gia hại tại hạ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lúc này nhất cử nhất động của tiên sinh e rằng đều dưới con mắt giám thị của họ. Tại hạ không tiện nói chuyện lâu với tiên sinh.

Rồi chàng thủng thẳng đi về chỗ cũ.

Vừng thái dương đã lặn non đoài. Vòm trời phía Tây nổi lên ráng chiều đỏ ối.

Thẩm Mộc Phong lật đật chạy đến trước mặt Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn huynh! Tiểu đệ vừa ngồi nhập định lúc tỉnh dậy mới biết Kim Hoa phu nhân thả độc vật làm cho Vũ Văn huynh bị thương. Hiện giờ thương thế ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào tủm tỉm cười đáp :

- Độc vật trong mình Kim Hoa phu nhân chui ra cắn tại hạ một miếng. Chắc đây cũng là chuyện vô tình. Tại hạ đã uống thuốc giải và ngồi điều dưỡng một lúc thấy đỡ nhiều, tưởng không hề gì.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Trời sắp tối rồi. Vũ Văn huynh nên về thạch thất nghỉ ngơi. Sáng sớm mai sẽ lại đây nghiên cứu cửa ngõ cấm cung.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không cần nghỉ nữa. Trong mình tiểu đệ còn chút nọc rết chưa trừ được hết, cần ngồi vận khí dẫn thuốc. Không chừng nửa đêm thanh sao sáng, lòng dạ yên tĩnh, tại hạ sẽ tìm ra được cửa ngõ cung cấm cũng nên.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh cực nhọc như vậy, khiến Thẩm mỗ thật áy náy.

Vũ văn Hàn Đào đáp :

- Lý đương nhiên tiểu đệ phải cố sức hết lòng...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại trang chúa nên chỉ thị cho bọn thuộc hạ nếu không có điều chi khẩn yếu thì đừng đến quấy nhiễu tại hạ.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiểu đệ xin làm theo ý nguyện của Vũ Văn huynh lập tức. Vũ Văn huynh giữ sức khỏe là điều cần thiết không nên lao lực thái quá.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng nói :

- Đại trang chúa quan tâm đến tại hạ như vậy, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vũ Văn huynh dạy quá lời!

Rồi trở gót bước đi.

Vũ Văn Hàn Đào hé mắt nhìn bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong mất hút rồi mới nhắm mắt điều dưỡng thật sự.

Trời mỗi lúc một tối đen lại. Cảnh vật xung quanh đều bao phủ bởi bóng đêm dày đặc.

Tiêu Lĩnh Vu biết là lúc này rất quan hệ, cần phải nhẫn nại lắm mới được. Chàng chờ đợi cơ hội, dù ruột nóng như lửa nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Bách Lý Băng ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu tuy ở nơi hang thẳm, rừng sâu mà cô cảm thấy rất sung sướng. Nét mặt cô thỉnh thoảng lại lộ ra một nụ cười.

Lúc gần hết canh một, sắp sang canh hai, Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy. Lão giàu kinh nghiệm lại mưu tính sâu xa, hai tay chắp để sau lưng như không có việc gì. Lão đảo mắt nhìn quanh không thấy có người giám thị mới đi vòng tới bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Bây giờ động thủ được rồi đấy.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết lão đi tới nhưng giả vờ như người trong mộng choàng tỉnh giấc, chàng dụi mắt hỏi :

- Bây giờ canh mấy rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Sắp sang canh hai.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi :

- Tiên sinh đã tính ra cửa ngõ được chưa?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Chìa khóa cung cấm hiện ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ở trong mình tại hạ này.

Vũ Văn Hàn Đào chìa tay ra nói :

- Đưa cho tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông chiều trời đáp :

- Tại hạ tưởng nên thay đổi chỗ điểm huyệt đề phòng có biến không chiếu cố được nhau, bây giờ mới đổi chỗ điểm huyệt thì hại đến sức khỏe tiên sinh.

Chàng không chờ lão trả lời đã vung chỉ vào chỗ kỹ huyệt rồi giải phóng huyệt đạo bị điểm huyệt trước.

Vũ Văn Hàn Đào đứng yên không nhúc nhích chờ Tiêu Lĩnh Vu điểm huyệt xong mới thủng thẳng nói :

- Các hạ đừng quên rằng lúc này chúng ta đang hợp tác với nhau.

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp :

- Sau khi vào cung cấm rồi, tại hạ sẽ giải khai huyệt đạo cho tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm Mộc Phong cố ý tỏ thái độ đàng hoàng, chưa bố trí giám thị ra mặt, chứ chẳng phải hắn không giám thị. Chúng ta có hành động gì là hắn được tin báo ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vì thế mà chúng ta cần hợp tác một cáh chân thành để qua được bước gian nguy này, không nên lừa miếng nhau.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chúng ta không có nhiều thì giờ. Nếu các hạ không có chìa khóa cung cấm mà hành động thì chẳng khác gì nói cho Thẩm Mộc Phong hay chỗ đặt cửa cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ cần tiên sinh tìm đúng chỗ là được rồi.

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Bách Lý băng hỏi :

- Còn vị cô nương này thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão này đáo để thật, đã nhận ra Băng nhi là gái giả trai. Ta cũng bất tất lộ vẻ kinh dị nữa.

Chàng liền bình tĩnh đáp :

- Dĩ nhiên y cùng đi với ta.

Bách Lý Băng mỉm cười không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào vừa cất bước vừa nói :

- Nếu xảy biến cố, Thẩm Mộc Phong bắt được chúng ta thì tất nhiên hai vị phải chết trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn tiên sinh thì sao? Chẳng lẽ hắn chịu buông tha?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dĩ nhiên hắn không tha tại hạ, nhưng cũng không giết ngay lập tức. Như vậy so với hai vị, lão phu còn có sinh cơ nhiều hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiên sinh đã có ý nhĩ như vậy thì nên yên lòng mới phải.

Ba người đến chân vách núi bên cạnh cái đầm nhỏ. Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì cửa cấm cung là chỗ nước suối phun ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới trong làn nước đầm có lộ ra ánh con phi ưng và con bàn xà cùng giác độ ánh nhật quang chiếu vào cũng cảm thấy có lý, chàng liền đáp :

- Mong rằng sự phán đoán của tiên sinh không lầm.

Rồi chàng nói tiếp :

- Tại hạ lại coi xem, hai vị hãy chờ ở đây một lát.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hãy khoan!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiên sinh còn điều cho muốn nói?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bọn lão phu đứng đây thì Thẩm Mộc Phong có phát giác mình còn cớ giải thích. Nếu các hạ lần mò khu vách núi mà bị hắn phát giác thì khó bề chối cãi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiên sinh vẫn có thể đối đáp, trừ phi không muốn biện luận với hắn...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Nhưng dù các hạ có trèo lên cũng không tìm thấy cửa cung cấm được, há chẳng uổng công ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý tiên sinh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Các hạ giao chìa khóa cho tại hạ đi coi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta cùng đi với nhau được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Được! Rồi lão thi triển Bích Hổ công trèo vách núi.

Bách Lý Băng khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Còn tiểu muội thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cũng trèo cả lên.

Bách Lý Băng gật đầu, vội vàng trèo lên theo.

Chỗ vách núi này chẳng những thẳng như đao bạt mà còn ẩm ướt trơn tuột, rêu xanh mọc đầy. Ngoại trừ Bích Hổ công chẳng còn cách nào lên được.

Mới lên được chừng năm trượng, Vũ Văn Hàn Đào đã cảm thấy không chống nổi, thở lên hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận nội lực, đột nhiên bò nhanh hơn, chớp mắt đã vọt qua Vũ Văn Hàn Đào. Chàng định bò lên trước tìm chỗ có hòn đá lồi ra để bám lấy rồi sẽ giúp Vũ Văn Hàn Đào một tay. Chàng thi triển cả hai chân hai tay sờ mó loạn lên.

Đột nhiên tay mặt chàng sờ vào chỗ trống tựa hồ vách núi lõm vào. Năm ngón tay chàng liền thò vào bám chặt, dùng sức mạnh đu người lên chỗ vách lõm.

Lúc này Vũ Văn Hàn Đào càng thở cấp bách hơn. Tiêu Lĩnh Vu không kịp coi tình thế chỗ vách núi lõm này, chàng móc hai chân vào đó rồi chúc đầu xuống. Tay mặt chàng chụp được cổ áo Vũ Văn Hàn Đào, liền vận nội lực kéo lão lên.

Lúc này Bách Lý Băng cũng trèo lên được chỗ núi đã lõm.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Không hiểu thân thế hai người này ra sao? Bản lãnh chúng dường như còn hơn cả ta. Chúng leo núi mau lẹ mà không nghe thấy hơi thở cấp bách.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu xuống nhìn, nhưng đêm tối trong hang cảnh vật càng tối hơn, không nhìn rõ chi hết. Chàng ước lượng chỗ mình đứng cách mặt đất chừng năm sáu trượng.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Quả nhiên đúng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đúng cái gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã nghĩ đến nếu cửa cung cấm mà ở trên vách núi này thì phải có chỗ đặt chân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý tiên sinh thì cửa cung cấm ở gần đây rồi hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có vậy mới đúng lý…

Lão vươn tay sờ mó một lúc rồi nói :

- Chỗ lõm này sâu không đầy một thước, cao bất quá bảy thước, bề rộng chừng năm thước, đủ chỗ cho năm người đứng, nhưng phải là những nhân vật võ công khá lắm mới được. Hình thế chỗ này dĩ nhiên không phải thiên nhiên mà do con người tạo ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người đó dụng tâm khoét chỗ núi này làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Phải có chỗ đặt chân mới mở được cung cấm chứ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo lời tiên sinh thì cửa cung cấm phải ở cạnh đây hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào giục :

- Đưa chìa khóa đây.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ thò tay vào bọc lấy chìa khóa ra hỏi :

- Tiên sinh có thể cho tại hạ hay cửa cung cấm ở chỗ nào không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đêm tối thế này làm sao mà trông thấy được.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu tại hạ cầm chìa khóa thì may ra được, hoặc nó có thể giúp cho tìm thấy cửa dễ dàng hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu lão thật tình chịu mở cửa đưa ta vào cung cấm thì giao chìa khóa cho lão cũng chẳng ngại gì. Nhưng nếu lão biến tâm thì thật nguy hiểm.

Chàng nghĩ vậy liền đáp :

- Chìa khóa tại hạ cầm ở tay này, tiên sinh thử nhìn kỹ coi.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn một lúc rồi hỏi :

- Lúc này mà các hạ chưa tín nhiệm tại hạ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lòng người không trông rõ được, tại hạ chẳng thể không đề phòng đối với bất cứ ai...

Chàng chưa dứt lời đột nhiên nghe tiếng Thẩm Mộc Phong hỏi vọng lên :

- Vũ Văn huynh, tìm thấy cửa cung cấm rồi ư?

Tiếng nói ngay ở dưới chân vách núi chỗ mấy người đứng.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Thân thế của các hạ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hãy đối phó với Thẩm Mộc Phong trước đã. Mở được cửa cung cấm rồi tại hạ lập tức cho tiên sinh hay tên họ thực.

Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng đáp :

- Chưa tìm thấy được. Thẩm đại trang chúa hãy nán chờ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh phải coi chừng kẻo sểnh chân té xuống.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chỗ này rất bình yên. Thẩm đại trang chúa bất tất phải quan tâm.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Có cần tiểu đệ thắp đuốc không?

Vũ Văn Hàn Đào gạt đi :

- Không cần đâu, tiểu đệ đang điều tra cửa ngõ cung cấm. Đại trang chúa đừng quấy nhiễu tại hạ là hơn.

Lão dứt lời quả nhiên chú ý nhìn vào vách núi.

Bỗng thấy ánh lửa lập lòe. Dưới chân vách núi đã thắp một cây đuốc lớn. Cây đuốc này đặc biệt chế ra, thắp rồi ngọn lửa lên cao đến hơn hai thước, tỏa sáng mãnh liệt, trong vòng mấy trượng đều trông rõ.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn xuống thấy dứng lố nhố đến bảy tám người. Đầu tiên là Thẩm Mộc Phong, bên cạnh hắn có bọn Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân, Chu Triệu Long, Kiếm Môn song anh và Đại giám công Phan Long.

Chương 19: Mọi Người Tranh Nhau Vào Cung Cấm

Một đại hán cao lớn đứng cách mấy người này chừng sáu bảy thước cầm cây đuốc giơ lên.

Thẩm Mộc Phong vận hết mục lực lại nhờ ánh lửa đuốc nhìn rõ rồi nói :

- Ba vị đứng vào chỗ lõm trên vách đá, chẳng có chút gì yểm hộ. Nếu Thẩm mỗ hạ lệnh phóng ám khí tấn công thì e rằng Vũ Văn huynh không còn cách nào chống đỡ được.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình kinh hãi bụng bảo dạ :

- Hắn nói vậy là sự thật. Mình đang đứng chỗ lõm vách đá, không xoay sở được, nếu họ giương cung bắn tới thì đành chịu chết.

Tuy trong lòng khiếp sợ, nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh, lão thủng thẳng đáp :

- Tại hạ chưa tìm ra được cửa cung cấm. Vậy Đại trang chúa không nên nóng nảy là hơn.

Mấy câu đơn giản này khiến cho Thẩm Mộc Phong không sinh lòng ngờ vực. Trong lúc nhất thời khó mà biết được lão nói thật hay nói dối.

Tiêu Lĩnh Vu cũng siết đỗi lo âu trong dạ. Giả tỷ Đường lão thái thái phóng ám khí có chất độc lên đột kích thì trước trường hợp này không sao tránh khỏi, vì chàng phải ngưng thần chú ý đến từng cử động của Thẩm Mộc Phong.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào giục :

- Đưa cho lão phu.

Thanh âm cấp bách dường như đã phát hiện điều gì.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt cầm chiếc chìa khóa cung cấm giao cho Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào vội đón lấy.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng rú thê thảm vang lên. Lão nhìn ra thì người Phan Long tung lên không đập vách đá ầm một tiếng rồi văng ra rớt xuống đất. Hiển nhiên Thẩm Mộc Phong đã nghi ngờ thân thế của Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng. Hắn hỏi Phan Long thì y đáp không trôi liền bị Thẩm Mộc Phong phóng chưởng đánh chết. Hắn đánh chết Phan Long rồi đột nhiên vung hai tay nhảy vọt

lên cao hơn hai trượng. Tấm thân cao lớn của hắn dính vào vách đá. Đồng thời Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái cũng thi triển Bích hổ công trèo lên vách núi.

Nên biết chỗ Tiêu Lĩnh Vu đứng cách mặt đất sáu trượng, dù người khinh công tuyệt đỉnh cũng chẳng thể nhảy một cái mà tới nơi. Trong giây lát, cục diện biến chuyển rất nhanh. Một cuộc ác chiến kinh tâm động phách sẽ xảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu cũng lo mình khó tránh được cuộc động thủ, liền nói khẽ với Vũ Văn Hàn Đào :

- Tiên sinh để hết tâm trí đặng tìm cho ra cửa cung cấm. Còn tại hạ đối phó với bọn chúng... Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Băng nhi! Băng nhi coi chừng những ám khí có chất độc của Đường lão thái thái và độc vật trong mình Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đã trèo lên cao được ba trượng, chỉ còn cách chỗ ba người đứng chừng hơn hai trượng.

Dưới ánh sáng cây đuốc, dĩ nhiên hai bên đã trông rõ mặt nhau.

Bách Lý Băng thò tay vào bọc lấy ra hai mũi Hàn Băng ngân châm cầm sẵn trong tay. Cô ngấm ngầm đề tụ chân khí ra lòng bàn tay thủ thế chờ đợi. Vì được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ, dường như cũng biết hiện giờ lâm vào hoàn cảnh rất nguy hiểm, Bách Lý Băng không dám lơ là, để hết tâm trí coi chừng địch nhân.

Vũ Văn Hàn Đào tay trái cầm chìa khóa, hai mắt nhìn kỹ vách núi, lão không đến nỗi phải phân tâm vì địch nhân tới gần, vì lão đã biết rõ lúc này chỉ có một tia hy vọng duy nhất là mở được cửa cung cấm chạy vào mới thoát chết.

Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái chia hai bên tả hữu tiến dần lên. Tuy hai mụ chưa biết rõ thân thế Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nhưng nghĩ tới hai người đã trèo được vách núi dựng đứng này thì quyết không phải hạng tầm thường nên cũng có ý e dè không dám đến gần quá.

Đường lão thái thái khi còn cách ba người chừng trượng rưỡi thì dừng lại, thò tay vào bọc móc ra một lưỡi trủy thủ sáng loáng đâm sâu vào vách núi đánh sột một tiếng. Tay trái mụ nắm lấy chuôi dao để người đeo tòn ten rồi lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh, hai vị giả mạo làm công nhân kia lai lịch thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào vừa kiểm tra vách núi vừa đáp :

- Tại hạ sắp tìm ra được cửa cung cấm rồi, lão phu nhân đừng làm phân tâm của tại hạ là hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu cũng hiểu rõ lúc này chậm một giây là thêm được một giây để cho Vũ Văn Hàn Đào có cơ hội tìm kiếm cửa cung cấm.

Chàng liền khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Nếu chưa phải là lúc tối cần thì chớ nên động thủ.

Bách Lý Băng quay lại mỉm cười để lộ hàm răng trắng như ngà. Dường như cô chẳng quan tâm gì đến sống chết nên không có vẻ gì lo sợ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Con nha đầu này nhỏ tuổi mà lớn mật thật.

Chàng lại đảo mắt nhìn ra thấy Kim Hoa phu nhân tay trái vịn vách đá, tay mặt lấy hộp ngọc. Nắp hộp đã mở ra một nửa. Chàng nhận ra cái hộp này mụ xem rất trân quí, trong đựng con rắn kỳ độc tên gọi Bạch phiến nhi. Xem chừng mụ cũng biết dừng chân trên vách núi dựng đứng mà động thủ là rất nguy hiểm nên mụ chuẩn bị dùng con Bạch Tuyến để đối phó với địch nhân. Tiêu Lĩnh Vu lại nhìn xuống dưới thấy Thẩm Mộc Phong đang từ từ ngoi lên và còn cách chỗ chàng đứng chừng hơn trượng.

Cả ba người cùng chưa hiểu rõ lai lịch Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nên ngần ngại không dám đến gần.

Lúc này, dưới hang núi lại đốt thêm một cây đuốc, ánh sáng rất mãnh liệt. Sáu bảy đại hán chạy như bay tới nơi, vai vác những đòn cây và dây thừng. Hiển nhiên họ định làm một cái thang cây.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ngắm hình thế rồi bụng bảo dạ :

- Trước khi bên họ chưa buộc được thang cây, còn đang thi triển Bích Hổ công dán người vào vách đá mà động thủ thì ta còn lợi thế hơn họ. Chỗ này tuy chỉ sâu hơn một thước, nhưng hai chân đặt xuống được vững chãi. Có điều Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân mà phóng ám khí, độc vật, bên mình không né tránh được là nguy. Trước tình trạng này, ta phải cầu cạnh Kim Hoa phu nhân để mụ đừng phóng độc vật mới bớt được một phần uy hiếp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thi triển phép truyền âm nhìn Kim Hoa phu nhân nói :

- Tỷ tỷ vẫn bình yên chứ? Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu đây.

Dưới ánh đuốc Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ Kim Hoa phu nhân hơi lộ vẻ kinh dị rồi mụ mỉm cười ngó chàng. Tiêu Lĩnh Vu thấy nụ cười của mụ đầy vẻ nhu hòa thì biết là mối tình cũ hãy còn thắm thiết, chàng chắc mụ không nỡ hạ độc thủ. Lòng chàng đã đỡ lo được một phần, liền để hết tâm trí đối phó

với Đường lão thái thái.

Chàng lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Trước khi họ chưa buộc xong thang dây, cục diện có lợi cho mình. Tại hạ tự tin có thể đối phó với cuộc tấn công của họ. Nhưng thang dây buộc xong rồi, họ có chỗ đặt chân thì khó nói lắm. Nếu tiên sinh tìm được cửa cung cấm trước khi họ buộc xong thang là tuyệt diệu.

Vũ Văn Hàn Đào chưa kịp trả lời đã nghe tiếng Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh! Đã tìm thấy cửa vào cung cấm chưa?

Vũ Văn Hàn Đào quay đầu nhìn lại thấy chỗ Thẩm Mộc Phong đứng chỉ còn cách chừng hơn trượng. Nội công hắn rất thâm hậu, chưởng lực chỉ phong đều có thể phóng tới nơi được. Lão sợ quá không tự chủ được đáp :

- Chưa tìm thấy.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng cảm thấy trong óc lóe lên một tia sáng. Chàng nghĩ ngay tới chỗ dụng tâm của Thẩm Mộc Phong dường như muốn mượn cơ hội đối đáp để tiến lên gần. Hắn mà bám vào chỗ hổng được rồi thì muốn đẩy xuống không phải chuyện dễ. Chàng liền ngấm ngầm vận kình lực phát ra một chưởng. Một luồng chưởng phong lướt theo vách núi đẩy xuống.

Thẩm Mộc Phong quả đáng là một tay kiêu hùng, mắt nhìn đủ bốn mặt, tai nghe khắp tám phương. Hắn vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu khẽ phóng tay một cái đã sinh lòng cảnh giác vội né tránh sang một bên. Tuy hắn ứng biến, mau lẹ mà cũng bị chưởng phong của Tiêu Lĩnh Vu quét vào vạt áo. Nếu hắn không sớm cảnh giác thì tất bị phát chưởng hất trở xuống vực.

Thẩm Mộc Phong tránh khỏi phát chưởng rồi lớn tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt không trả lời. Thẩm Mộc Phong lại đưa mắt nhìn Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân hô :

- Hai vị hạ độc thủ đi.

Đường lão thái thái đáp lời, giơ tay mặt lên. Ba điểm hào tinh bay vọt đến chỗ ba người, nhưng đều bị chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu đánh rơi. Đường lão thái thái tay trái nắm chuôi dao cắm vào vách núi, người mụ rất ổn định.

Mụ thấy Tiêu Linh Vu phóng chưởng đánh rớt ám khí của mình thì cười thầm trong bụng lớn tiếng

:

- Ba mũi Truy Mạng thoa của lão quân góc cạnh đều sắc bén, đuôi có râu, tẩm chất kịch độc. Chỗ nào trúng độc liền đỏ thẫm. Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuàn trà là chất độc bắt đầu phát tác. Trong vòng nửa giờ nữa, toàn thân tê nhức, mất hết sức kháng cự. Quá ba giờ chất độc vào nội phủ mà chết. Ngoài thuốc giải độc môn của Đường gia, trên cõi đời này không còn ai cứu được.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm, đao kiếm chém không vào. Thuốc độc của Đường gia có dính vào cũng không làm gì được. Chàng phóng chưởng đập ám khí rớt xuống rồi đứng sát bên Vũ Văn Hàn Đào.

Thẩm Mộc Phong quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Tiêu Lĩnh Vu biết thủ pháp đánh rớt ám khí của chàng đã khiến Thẩm Mộc Phong sinh lòng ngờ vực, nhưng chàng cũng không biết đáp thế nào cho tiện. Chàng còn hiểu rõ lúc này nói thêm một câu là thân thế mình thêm một phần bại lộ. Hay hơn hết là không để ý gì đến câu hỏi của Thẩm Mộc Phong. Chàng nhắm mắt lại giả vờ vận khí chống lại chất độc.

Đường lão thái thái nói :

- Gã bị ám khí kịch độc của lão thân làm cho bị thương chỉ trong khoảng khắc chất độc phát tác, gã sẽ uổng mạng. Bây giờ chúng ta bất tất phải mạo hiểm tấn công.

Thẩm Mộc Phong đang hoài nghi trong dạ. Hắn nghe Đường lão thái thái nói vậy, lại thấy dáng điệu Tiêu Lĩnh Vu quả nhiên như người bị trúng độc. Mối hoài nghi trong lòng hắn giảm đi rất nhiều.

Kim Hoa phu nhân giương mắt nhìnTiêu Lĩnh Vu, trong lòng rất đỗi hồ nghi, mụ chẳng hiểu chàng có bị thương thật không.

Bách Lý Băng cực kỳ xúc động, nhích gần lại khẽ hỏi :

- Đại ca bị thương nặng lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô ra chiều nóng nảy, trong lòng không nỡ giấu diếm, liền dùng phép truyền âm nói :

- Tiểu huynh chưa bị thương, nhưng hiện giờ chần chờ được lúc nào là lợi cho mình lúc ấy.

Thẩm Mộc Phong chú ý nhìn từng cử động của Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng máy môi biết là chàng dùng phép truyền âm để nói chuyện, mối nghi ngờ lại nổi lên.

Bách Lý Băng biết Tiêu Lĩnh Vu chưa bị thương, trong lòng mừng rỡ. Cô đưa mắt nhìn Đường lão thái thái lẩm bẩm :

- Chà! Sớm muộn gì rồi ta cũng cho mụ nếm mùi Hàn Băng ngân châm.

Đột nhiên trong vách núi vang lên những tiếng ầm ầm rồi cả mảng vách núi bắt đầu rung động.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào gọi :

- Tiên sinh...

Vũ Văn Hàn Đào mừng như người phát điên nổi tràng cười rộ nói :

- Ha ha! Ha ha! Ta mở được cung cấm rồi! Ta mở được cửa cung cấm rồi!

Lão hô mấy câu này tiếng nói như sấm khiến Thẩm Mộc Phong toàn thân run lên cơ hồ không đề tụ được chân khí cho khỏi rơi xuống.

Đường lão thái thái nắm chuôi đao truỷ thủ đề khí nhảy vọt lên chỗ ba người đứng. Bách Lý Băng nghiêng mình né tránh. Tay trái cô phóng lẹ một chưởng. Đường lão thái thái tuy già nua tuổi tác, đầu tóc bạc phơ nhưng võ công mụ không phải tầm thường, mà lại giàu kinh nghiệm lâm địch, ứng biến mau lẹ phi thường. Mụ thấy Bách Lý Băng phóng chưởng đánh tới liền hạ chân khí cho người tụt xuống.

Nên biết người mụ đang chơi vơi trên không thì dù võ công cao thâm hơn đối phương cũng không thẳng thắn đỡ chưởng lực nguy hiểm này. Chưởng lực của Bách Lý Băng cũng cực kỳ mãnh liệt. Một luồng kình phong lướt qua đỉnh đầu Đường lão thái thái.

Lúc này Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân đều gia tăng tốc độ ngoi lên chỗ ba người đứng.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ sợ Vũ Văn Hàn Đào tiến vào cung cấm rồi đóng cửa lại, nên chàng phải hết sức chú ý đến lão, không rảnh để chú ý bên ngoài.

Bách Lý băng phóng chưởng đẩy lui Đường lão thái thái rồi, toan phóng chưởng ngăn chặn Thẩm Mộc Phong thì đột nhiên cảm thấy một luồng chưởng đánh tới trước ngực. Cô đảo mắt ngó lại thì người phóng chiêu này chính là Đường lão thái thái.

Nguyên Đường lão thái thái lúc hạ xuống đã mượn thế xoay mình điểm hai đầu ngón chân vào chỗ rêu mọc vách núi rồi lại vọt lên. Bách Lý Băng mải phân tâm nhìn sang một bên, không để ý tới mụ nên bị mụ phóng chưởng đánh trước.

Bách Lý Băng toan phóng chưởng đánh Thẩm Mộc Phong không ngờ bị Đường lão thái thái nhảy

lên tiến đánh, liền phóng chưởng ra để ngăn chặn thế công. Đường lão thái thái là tay đáo để, thấy chưởng thế của Bách Lý Băng rất lợi hại, mụ không dám đỡ, vội biến thế chĩa ngón tay đâm vào huyệt Kim Mộc trong người Bách Lý Băng. Tay trái mụ nhắm chụp tới Tiêu Lĩnh Vu.

Huyệt Kim Mộc là huyệt trọng yếu trong người, ai bị điểm trúng chẳng chết cũng thành trọng thương. Vì tình thế bắt buộc Bách Lý Băng phải chuyển động thân mình để tránh đòn, Đường lão thái thái đề tụ chân khí vọt lên chỗ lõm.

Tiêu Lĩnh Vu kịp thời cảnh giác xoay tay lại đánh ra một chưởng. Đường lão thái thái đứng chưa vững liền bị thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu xô tới. Mụ không kịp suy nghĩ làm thế nào để tránh khỏi phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu, bản năng tự vệ thúc đẩy mụ vung tay đón chưởng. Thế đứng của Tiêu Lĩnh Vu có lợi hơn, chưởng thế từ trong đánh ra. Đường lão thái thái chưa đứng vững, ra tay trong lúc hốt hoảng.

Hai chưởng đụng nhau vang lên một tiếng bình. Chưởng lực trong lòng bàn tay Tiêu Lĩnh Vu ào ạt xô ra. Đường lão thái thái muốn giữ vững thân mình mà không thể được. Mụ cảm thấy hai chân nhũn ra rớt thẳng xuống.

Dưới ánh đuốc sáng tỏ, Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy đầu tóc bạc phơ của Đường lão thái thái, trong đầu chàng hiện lên tướng mạo Tam cô nương. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng vươn ra chụp lấy tay trái mụ, giữ được khỏi rơi xuống. Cử động của chàng khiến Đường lão thái thái không khỏi sửng sốt. Tiêu Lĩnh Vu một tay nắm lấy Đường lão thái thái, một tay phóng chưởng đánh về phía Thẩm Mộc Phong.

Hiện giờ Thẩm Mộc Phong đã nhoài lên gần chỗ lõm vách núi chỉ còn cách mấy thước. Hắn vươn tay lên có thể bám vào chỗ lõm được thì chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu vừa đánh tới. Nguyên Thẩm Mộc Phong là tay xảo quyệt hơn đời. Hắn để Kim Hoa phu nhân ngoi lên trước, rồi Đường lão thái thái bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đánh rơi xuống, Bách Lý Băng để hết tinh thần vào Kim Hoa phu nhân. Hắn mới nhân cơ hội này vận toàn lực vọt lên chỗ ba người đứng.

Bao nhiêu diễn biến chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Thẩm Mộc Phong vươn tay trái bám vào chỗ lõm, tay mặt đón chưởng của Tiêu Lĩnh Vu. Hắn thấy chưởng của đối phương cực kỳ mãnh liệt, suýt nữa hắn bị hất xuống hang núi. Hắn biết đối thủ là tay đáo để, liền ngầm vận Kim Cương chỉ lực bắn mạnh vào vách đá đu người lên tránh sang một bên.

Kim Hoa phu nhân đã bị phát chưởng của Bách Lý Băng đẩy rơi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế, tay mặt chàng vẫn nắm huyết mạch Đường lão thái thái, bước tạt ngang một bước, vung chân đạp vào tay trái Thẩm Mộc Phong. Nội lực hùng hậu của chàng mà đạp trúng thì xương đốt tay của hắn tất bị nát nhừ. Nhưng Thẩm Mộc Phong biết là phải tay kình địch, cũng quyết

mạo hiểm nhảy lên chỗ lõm. Chân Tiêu Lĩnh Vu vừa đạp xuống thì tay trái hắn đã rời khỏi vách đá.

Lúc này những tiếng ầm ầm trong lòng núi vọng ra đã dừng lại. Chỗ vách núi lõm có mấy người đứng bỗng hiện ra một cái cửa rộng chừng ba thước bằng đầu người. Vũ Văn Hàn Đào cúi xuống chuồn vào trong cửa đá trước.

Tiêu Lĩnh Vu nóng nảy giục :

- Băng nhi! Tiến vào bên trong cửa đá đi.

Bách Lý Băng cách chỗ cửa đá còn có hai người là Tiêu Lĩnh Vu và Đường lão thái thái. Vì vướng chỗ trong lúc nhất thời, cô chưa nghĩ ra được cách gì để vượt qua.

Thực ra Tiêu Lĩnh Vu miệng nói, người chàng cũng lách vào cửa đá. Đường lão thái thái bị Tiêu Lĩnh Vu nắm yếu mạch cũng phải theo sau tiến vào. Chàng đã cứu mụ không lẽ lại đẩy xuống vực sâu. Trong lúc hốt hoảng chàng không kịp nghĩ gì cả, kéo cả mụ vào bên trong.

Chàng ngoảnh đầu trông vào thì thấy trong động tối tăm. Vũ Văn Hàn Đào không hiểu đi đâu mất rồi.

Bỗng nghe tiếng Bách Lý Băng hỏi vọng vào :

- Đại ca ơi! Đại ca ở chỗ nào?

Thực ra hai người chỉ đứng cách nhau chừng hơn trượng, nhưng trong động tối quá, Bách Lý Băng không nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Băng nhi! Tiểu huynh đây, mau vào đi.

Bách Lý Băng chạy vào.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ gọi :

- Đường lão phu nhân...

Chàng vừa hỏi được một tiếng thì có bóng người cao lớn thân pháp mau lẹ xông vào. Chàng biết ngay là Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu liền điểm hai chỗ huyệt đạo Đường lão thái thái, vung chưởng lên toan đánh Thẩm Mộc Phong thì Bách Lý Băng đã động thủ trước. Cô quát lên một tiếng, giơ tay lên phóng ra hai mũi Hàn Băng ngân châm.

Thẩm Mộc Phong tuy chưa biết lai lịch của hai người, nhưng đã hiểu đối phương võ công tất cao cường nên đề phòng từ trước. Bách Lý Băng vừa giơ tay lên, hắn đã cảnh giác vung tay mặt ra. ánh hàn quang lấp loáng, hai mũi ngân châm bị đánh rớt. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy trong tay Thẩm Mộc Phong lấp loáng đoản kiếm liền phóng chưởng đánh tới.

Thẩm Mộc Phong vung tay mặt tiếp chưởng của Tiêu Lĩnh Vu the thé hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Tại hạ không dám với cao mong kết bạn với Đại trang chúa, bất tất phải thông danh tánh làm chi.

Lại thấy bóng người thấp thoáng, Tiêu Lĩnh Vu ở chỗ tối nhìn ra biết là Kim Hoa phu nhân liền nghĩ thầm :

- Cửa đá này mà không đóng lại thì người Bách Hoa sơn trang kéo vào mỗi lúc một đông.

Nguyên Kim Hoa phu nhân bị rơi xuống hang núi, Chu Triệu Long kịp thời đón lấy, mụ chưa bị thương. Lập tức mụ lại trèo lên và không gặp ai ngăn trở, tiến lẹ vào trong cửa đá.

Thẩm Mộc Phong nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười như cú kêu thét lên chấn động cả vùng sơn động, hồi lâu không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí điểm huyệt Đường lão thái thái rồi ghé vào tai Bách Lý Băng khẽ nói :

- Băng nhi! Thẩm Mộc Phong võ công rất cao cường, không nên đỡ chưởng của hắn.

Chàng biết cô là công chúa Băng cung trước nay muốn làm gì thì làm. Chàng sợ cô tranh hơn thua với Thẩm Mộc Phong nên phải khuyên can cô. Bách Lý Băng cảm thấy Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy tay mình.

Luồng hơi ấm áp thấm vào nội phủ, cô vừa thẹn vừa mừng liền cất giọng ôn nhu đáp :

- Tiểu muội xin nghe lời đại ca, không thằng thắn đỡ chiêu số của hắn là xong.

Cô vừa dứt lời, đột nhiên một hồi lách cách vang lên, cửa cung cấm đột nhiên đóng lại. Bây giờ đường hầm bốn mặt vách đá kiên cố, không còn chút tia sáng nào lọt vào thành ra tối đen như mực.

Bỗng nghe thanh âm Vũ Văn Hàn Đào từ trong động vọng ra :

- Ngày trước mười tay đại cao thủ hào kiệt xuất đều bị hãm trong cung cấm này mà không ai phá cửa ra được, đủ biết cửa ngõ cung cấm bền chắc phi thường...

Bỗng thấy ánh lửa lập lòe, một mồi lửa soi sáng. Trong thạch động tối tăm ánh lửa càng mãnh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào thấy Vũ Văn Hàn Đào đứng cách chàng chỉ chừng hai trượng ở chỗ ngã ba đường.

Nguyên đường hầm chỗ Vũ Văn Hàn Đào đứng chia làm hai ngả, một ở mé tả, một ở mé hữu.

Thẩm Mộc Phong đứng cách Tiêu Lĩnh Vu chừng hơn trượng, Kim Hoa phu nhân theo sát Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay Bách Lý Băng ra. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Vũ Văn Hàn Đào đã biết Thẩm Mộc Phong có thể giết lão một cách dễ dàng. Lão còn hiểu không địch nổi ta và Băng nghi. Vậy mà bây giờ lão cầm mồi lửa giơ cao lên hiện rõ thân hình thì chắc lão đã ỷ vào chỗ nào rồi...

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Đường lão thái thái nằm thẳng cẳng dưới đất lạnh lùng nói :

- Vũ Văn Hàn Đào! Chính lão đã xóa bỏ điều lệ giữa chúng ta trước thì bây giờ không còn điều kiện nào trói buộc nữa và ta có thể tùy ý ra tay hạ sát.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khach hỏi :

- Trong động tối mò, Vũ Văn Hàn Đào này trốn chỗ nào mà chẳng được. Tại sao lão phu lại cứ xuất hiện?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Lão tưởng Thẩm mỗ không giết lão chứ gì?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Dù lão phu có giữ lời ước thì sau khi tìm vào cung cấm rồi Thẩm Mộc Phong vẫn giết lão phu. Hết chim muông cung tên bỏ, giảo thỏ chết mổ chó săn. Thẩm đại trang chúa quẳng cung giết chó cũng chẳng có gì đáng hổ thẹn.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tỷ như bây giờ ta hạ sát lão, không hiểu lão chống cự bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Tại hạ tin rằng cái mạng của Thẩm đại trang chúa còn quý hơn mạng của lão phu nhiều.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Ta không hiểu lão nói vậy là sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa tuy kiêu hùng một thời nhưng so với mười tay cao thủ kiệt xuất ngày trước ra sao? Mười người họ hợp sức còn không thoát khỏi cung cấm, huống chi có một mình Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Còn lão thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ ra vào dễ như không.

Chương 20: Cuộc Đấu Trí Giữa Hai Tay Cự Phách

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Thẩm đại trang chúa giết tại hạ thì Trang chúa không thoát ra được, sau mấy ngày cũng chết đói. Bất quá chỉ chậm lại mấy ngày mà thôi chứ có khác gì?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Giỏi lắm! Lão gặp ta lấy chìa khóa mở cung cấm. Đó là cái may của lão, vậy mà bây giờ giở giọng khoác lác.

Chàng chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra miệng. Hình thế cung cấm cực kỳ vi diệu. Vũ Văn Hàn Đào đề phòng dụng tâm của Thẩm Mộc Phong hơn là đối với chàng. Hai tay cáo già đấu trí với nhau, chàng ở giữa thành ra được lợi nhiều.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong lanh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ lão không sợ sau khi ra khỏi cấm cung ta vẫn giết lão như thường?

Vũ Văn Hào Đào đáp :

- Đó là việc về sau. Cầu ở người sao bằng cầu ở mình. Khi đó hoặc giả lão phu sẽ nghĩ ra phương pháp huyền diệu để đối phó với Đại trang chúa. Bây giờ lão phu muốn thương nghị cùng Đại trang chúa về công việc trước mắt.

Thẩm Mộc Phong dịu giọng :

- Hay lắm! Thẩm mỗ rửa tai nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng hỏi :

- Hai vị này là ai? Đại trang chúa đã nhận ra chưa?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp :

- Thẩm mỗ mới nhận ra hai gã không phải là người ở Bách Hoa sơn trang, còn lai lịch thế nào thì chưa hiểu rõ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đại trang chúa có hiểu bản lãnh họ thế nào không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Có thể nói là bản lãnh cao cường.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi :

- Đại trang chúa nói vậy thì ra đã động thủ với họ rồi chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Thẩm mỗ đã đối chưởng với y hai chiêu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thế thì hay lắm! Bây giờ chúng ta thành thế chia ba chân vạc. Không hiểu cao kiến các vị ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu quyết định chủ ý: Nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì quyết không lên tiếng và quyết không ưng thuận.

Thẩm Mộc Phong ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý Vũ Văn huynh thì sáu người chúng ta chia thành ba phe chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế! Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân và Thẩm đại trang chúa ba người vào một phe. Hai vị đây là một và một mình tại hạ riêng một phe.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Thẩm mỗ hiểu rồi. Vũ Văn huynh một người một phe tức là muốn nhận một phần ba những di vật trong cung cấm. Còn năm người chỉ được có hai phần. Vũ Văn huynh tính như vậy chẳng là tham lam quá đáng ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Như vậy so với phơi thây nằm chết trong cung cấm vẫn còn hay hơn. Tại hạ không thể tin được là mười tay cao thủ kiệt xuất ngày trước sống được mấy chục năm ở trong lòng đất tối tăm này.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụg :

- Bất luận ai bản lãnh cao cường đến đâu cũng không tài nào trú ở trong lòng núi này được. Huống chi ta chỉ ước hẹn với Khâu tỷ tỷ trong vòng ba tháng...

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng hô :

- Các vị mà không đồng ý với tại hạ thì xin cho ý kiến.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột về vụ Khâu tỷ tỷ, không ở lâu trong cung cấm được liền gật đầu trước tỏ vẻ ưng thuận.

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu ưng chịu rồi liền cười lạt nói :

- Dù Thẩm mỗ có ưng chịu nhưng chưa chắc Vũ Văn huynh đã giữ được những vật lấy ở đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cái đó là chuyện khác. Ít ra là trước khi rời cung cấm ba người trong chúng ta ở vào địa vị bình đẳng.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên tiến lại một bước giải khai huyệt đạo cho Đường lão thái thái.

Đường lão thái thái thở phào một tiếng, giương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi. Mụ từ từ lùi lại phía sau Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào cầm mồi lửa đi tới lớn tiếng :

- Hiện giờ trong ba phe thì thực lực Đại trang chúa mạnh hơn cả, nhân số cũng nhiều hơn. Nhưng nếu Thẩm đại trang chúa bức bách người khác thì sẽ thành cục diện lấy ba chọi ba.

Lão dứt lời tì chân cũng bước tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Mồi lửa vừa cháy hết, ánh lửa lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Trong thạch động trở lại tối đen.

Bỗng nghe hai tiếng lạch phạch vang lên, một luồng chưởng lực mãnh liệt xoay chuyển, lật tà áo Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào hốt hoảng lùi lại ba bước. Mồi lửa lại bật lên. Lão chú ý nhìn mọi người thì ai ở chỗ nào vẫn đứng yên chỗ đó.

Nguyên Thẩm Mộc Phong căm tức Vũ Văn Hàn Đào không chịu nổi muốn bắt sống rồi lão hạ hai người bọn Tiêu Lĩnh Vu. Giết được hai người rồi bắt Vũ Văn Hàn Đào chịu phép chẳng khó khăn gì. Hắn chờ mồi lửa tắt liền động thủ.

Không ngờ con bọ ngựa bắt con ve sầu lại có con chim sẻ đằng sau. Tiêu Lĩnh Vu vẫn lưu tâm đến Thẩm Mộc Phong. Chàng coi thần sắc của hắn biết là hắn sắp hạ độc thủ đối với Vũ Văn Hàn Đào,

chàng liền ngấm ngầm vận khí đề phòng. Quả nhiên ánh lửa vừa tắt, Thẩm Mộc Phong dùng thân pháp thần tốc lướt tới chụp Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu lạng người ra ngăn chặn. Lúc này lửa tắt, hai người chỉ trông vào nhĩ lực để ứng chiến.

Thẩm Mộc Phong run lên nghĩ thầm :

- Gã này võ công cao cường, ta không thể khinh địch.

Hắn vội lùi về nguyên vị. Tiêu Lĩnh Vu cũng lùi lại chỗ cũ.

Vũ Văn Hàn Đào bật lửa lên thì hai người đã về chỗ rồi. Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu, thủng thẳng nói :

- Nếu các vị không muốn chết thì đừng đem lòng gia hại tại hạ nữa..

Lão hắng đặng một tiếng rồi tiếp :

- Tại hạ xin dẫn đường. Xin các vị đi theo.

Đoạn lão rảo bước đi trước. Đến chỗ ngã ba, Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên rẽ về mé tả. Mọi người cũng rẽ theo.

Lại đi vài chục trượng thì cảnh vật đột nhiên biến đổi. Đường hầm nhỏ hẹp đột nhiên mở rộng thành một phòng lớn bốn năm trượng vuông.

Vũ Văn Hàn Đào lấy trong bọc ra một ngọn nến thắp lên. Trong phòng sáng tỏ, mọi người đã nhìn rõ cảnh vật và hình thế xung quanh.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão này quả nhiên suy nghĩ sâu xa, mang theo đèn nến.

Chàng ngó bốn mặt thấy cả thảy có sáu gian thạch thất, gian nào cũng có cửa sắt. Ba gian đóng chặt, còn ba gian hé mở.

Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Vũ Văn huynh! Mấy gian thạch thất này chắc là do Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên dựng lên để làm chỗ an trí mười tay cao thủ kiệt xuất.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trước khi chưa quan sát cảnh vật trong nhà, tại hạ chưa hiểu rõ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có một điều tại hạ cần nói rõ trước là Bao Nhất Thiên hao phí tâm huyết một đời để kiến thiết tòa cung cấm này thì chắc rằng chỗ nào cũng bố trí cơ quan tuyệt diệu. Chỉ sơ tâm một chút là bị vây hãm. Vậy các vị nên theo tại hạ dẫn dường mà hành động.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nếu vậy thì trong nhà có vật gì trân quí Vũ Văn huynh lấy trước chỉ để lại những đồ vô dụng.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không đủ bản lãnh đối địch với hai phe...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Nhưng Vũ Văn huynh lại thông hiểu cơ quan và khống chế được những cửa ra vào, bức bách bọn tại hạ phải tuân theo mệnh lệnh của Vũ Văn huynh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ quyết không có lòng dạ như vậy. Đã chia ba chân vạc thì những vật lấy được phải cho công bằng.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nếu những di vật trong cung cấm giá trị khinh trọng không đều nhau thì làm sao công bằng được?

Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói gì nhưng trong bụng cũng khen thầm Thẩm Mộc Phong nói thế là phải.

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã đoán ra ý nghĩ trong lòng Tiêu Lĩnh Vu. Lão từ từ đưa mắt nhìn hai người rồi hỏi lại :

- Trong lòng các vị e rằng cũng nghĩ giống như Thẩm Mộc Phong. Nếu di vật không đồng đều thì làm thế nào chia ba phần bằng nhau?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu chứ không nói gì.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu Vũ Văn huynh chưa có ý kiến thì tại hạ đưa ra một biện pháp.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vậy Đại trang chúa thử nói trước đi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chúng ta thu những vật lấy được để cả vào một chỗ. Vũ Văn huynh đã chia chúng ta làm ba phe, vậy mỗi phe phái một người nghe hiệu lệnh rồi động thủ chạy lại tranh cướp. Ai cướp được cái gì lấy cái đó.

Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Võ công của Thẩm đại trang chúa cao cường hơn tại hạ. Huynh đài đây không tiết lộ lai lịch, bản lãnh cũng cao thâm hơn tại hạ. Ngoài ra Thẩm đại trang chúa còn Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân, một tốp ba người. Phe huynh đài đây cũng chỉ có hai người. Chỉ tại hạ là một mình thành thế chúng quả bất địch, sao lại gọi là công bằng được?

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Vũ Văn huynh không dùng kế của tại hạ thì còn có cao kiến gì khác không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo ý tại hạ thì không nên đấu trí lực mà trông vào khí vận...

Tiêu Lĩnh Vu tuy không hiểu Vũ Văn Hàn Đào nói thế là nghĩa làm sao nhưng chàng cũng nín nhịn không hỏi.

Thẩm Mộc Phong lại lên tiếng :

- Xin Vũ Văn huynh nói rõ hơn một chút để tại hạ mở rộng kiến văn.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Ý kiến của tại hạ cũng tương tự như ý kiến của Đại trang chúa. Trước hết hãy thu thập những di vật trong cung cấm rồi tại hạ tiền nắm vài đồng tiền trong tay, nhiều là ba đồng, ít là một đồng. Hai vị luân phiên đoán. Phần còn lại là của tại hạ. Người đoán trúng được lấy một phần trước trong ba phần...

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Còn lại hai phần thì ai lấy trước?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Còn lại hai phần thì chơi trò oẳn tù tỳ, ai được lấy trước.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Cách này bên trong không có điều gian trá, có thể là một biện pháp công bằng.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu nói :

- Biện pháp này không hay.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Không hay ở chỗ nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Trong võ lâm chỉ có chuyện đấu lực đấu trí, lấy hào hùng dũng mãnh để tranh hơn thua. Làm gì có chuyện trông vào khí vận may rủi để phân chia phẩm vật?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Có một điều tại hạ cần phải nói là chúng ta đang ở vào hoàn cảnh cùng nhau sống chết. Bất luận vị nào ám toán kẻ khác đều khó lòng ra khỏi cửa cấm cung. Ở đây mà chịu chết đói thì có lấy được vật gì trong cấm cung cũng bằng vô dụng.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Nếu biện pháp của Vũ Văn huynh không công bằng thì Thẩm mỗ không giết Vũ Văn huynh, người khác cũng chẳng dung tha.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện giờ tình thế chia ba chân vạc, tại hạ chẳng những cô đơn nhất mà còn yếu thế hơn cả. Bất luận bên nào động thủ đều có thể giết được tại hạ. Nhưng ngoài tại hạ không một ai mở được cung cấm. Nếu tại hạ chết thì các vị cũng phải chết theo chẳng còn chuyện gì nữa mà nói.

Kim Hoa phu nhân tức giận lên tiếng :

- Vũ Văn Hàn Đào! Bọn ta chẳng dại gì mà giết lão. Tuy không ai sợ chết, nhưng tội sống cũng khó lắm. Bản nhân không tin là lão có tấm thân bằng gang thép hay một la hán đúc bằng đồng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng nóng nảy nhưng sợ Thẩm Mộc Phong nghe tiếng nhận ra lai lịch mình, chàng đành lẳng lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng tự hỏi :

- Không hiểu hai người này là những nhân vật thế nào mà nhẫn nại như vậy? Thủy chung họ không tranh luận một câu.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn đáp :

- Được rồi! Thẩm mỗ hãy tạm ưng lời.

Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Ta đã ưng thuận, tất gã phải trả lời.

Ngờ đâu Tiêu Lĩnh Vu chỉ gật đầu chứ không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

- Hay lắm! Các vị cũng ưng thuận cả rồi, thế là trông vào vận khí để nhận phần.

Lão cất bước đi về phía căn nhà cánh cửa chỉ khép hờ.

Thẩm Mộc Phong nghiêng mình đi theo sát Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu cũng không chịu kém, vội cất bước tiến về phía trước. Thẩm Mộc Phong ngấm ngầm vận nội công cất đầu gối lên điểm nhẹ vào huyệt phong thị Tiêu Lĩnh Vu. Không thấy Tiêu Lĩnh Vu mở miệng, hắn sinh lòng nghi hoặc, hy vọng bức bách chàng phải lên tiếng. Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay trái xuống. Một luồng chỉ phong điểm vào huyệt Khí Hải trên chân phải Thẩm Mộc Phong. Chân trái chàng vẫn y nguyên không chuyển biến.

Nếu Thẩm Mộc Phong không né tránh thì có thể điểm vào huyệt Phong Thị của Tiêu Lĩnh Vu, nhưng ngón tay chàng lại điểm trúng vào huyệt Khí Hải của hắn và rút cục chân hai người đều thành tàn phế. Tiêu Lĩnh Vu mạo hiểm để tranh thắng, bắt buộc Thẩm Mộc Phong phải thu chân về và bị Tiêu Lĩnh Vu chiếm mất tiên cơ. Chân trái chàng đặt xuống đất trước theo sát lưng Vũ Văn Hàn Đào.

Động tác của Thẩm Mộc Phong cũng cực kỳ mau lẹ. Hắn né tránh khỏi phát chỉ của Tiêu Lĩnh Vu rồi cũng muốn tranh tiến. Hai người chỉ chênh nhau một cái vai cùng theo sát Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đi gần tới trước cánh cửa sắt nửa khép nửa mở, đột nhiên dừng lại hỏi :

- Bây giờ chúng ta lựa một người mở cửa sắt tiến vào coi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao Vũ Văn huynh không chịu ra tay.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp :

- Tại hạ là người được hưởng một phần ba những di bảo trong cung cấm. Vạn nhất cánh cửa có chất độc làm cho tại hạ trúng độc mà chết hóa ra để lợi cho hai vị?

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Theo ý Vũ Văn huynh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tùy hai vị phái một người mở cửa sắt ra.

Thẩm Mộc Phong lại hỏi :

- Vũ Văn huynh chỉ định phe nào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa nhiều hơn hết, dĩ nhiên Đại trang chúa nên phái người mở cửa.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Đường lão thái thái nói :

- Phiền lão thái thái mở cánh cửa kia ra.

Đường lão thái thái dạ một tiếng rồi từ từ tiến dần đến bên cửa sắt. Mụ dòm ngó một lúc rồi lấy cái bao da đeo vào tay đẩy cửa sắt ra.

Thẩm Mộc Phong khẽ hỏi :

- Trên cửa có chất độc ư?

Đường lão thái thái đáp :

- Mình cẩn thận một ý hay hơn. Bất luận có chất độc hay không, lão thân cũng đeo bao tay để phòng ngừa.

Vũ Văn Hàn Đào tay cầm cây nến soi vào bên trong thì chỉ thấy một người mặc áo cẩm bào lưng cắm ngập một thanh đoản kiếm nằm trên giường đá.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên né mình xông vội vào thạch thất, hắn đưa tay sờ thì tấm cẩm bào rách tung rớt xuống để lộ một bộ xương trắng. Thanh đoản kiếm đâm sâu vào phía trong xương dầm. Dưới ánh đèn nến trông rõ hàn quang lấp loáng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Người này nhất định là một trong mười tay đại cao thủ bị người đâm kiếm trúng sau lưng, chạy trốn vào thạch thất nhưng thương thế nặng quá phục xuống giường đá mà chết. Thanh đoản kiếm này trải qua mấy chục năm vẫn không hoen rỉ, tất không phải vật tầm thường.

Thẩm Mộc Phong tay nắm chuôi kiếm rút ra. Bộ xương người lập tức nát vụn.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Thẩm đại trang chúa! Thanh đoản kiếm này đáng kể là một trong những vật tồn tại trong cung cấm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn huynh giữ lấy phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa giữ lấy cũng được...

Lão ngừng lại một chút rồi lớn tiếng tiếp :

- Tuy chúng ta không biết nhân vật này là ai nhưng nhất định là một trong mười tay cao thủ tiến vào cung cấm. Coi tình trạng người này thì dủ biết mười tay đại cao thủ tiến vào đều chết hết rồi.

Thẩm Mộc Phong vung thanh đoản kiếm đấm vào cửa sắt, chẳng khác gì đâm vào cành mục, kiếm ngập tận chuôi.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Quả là một thanh bảo kiếm, chặt sắt như cắt bùn...

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cười rồi nói :

- Vũ Văn huynh! Cửa cung cấm này đánh bằng sắt hay đúc bằng thép. Thẩm mỗ tưởng nó cứng rắn thế nào, ai ngờ lại giống như cánh cửa sắt rỉ sét. Bây giờ Thẩm mỗ có lợi khí trong tay thì chẳng để Vũ Văn huynh uy hiếp không cho ra khỏi cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ thanh bảo kiếm thấy nó dài chừng một thước sáu tấc, chàng hỏi :

- Không hiểu thanh kiếm này tên là gì? Nó mai một trong cung cấm hơn bốn chục năm...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Nếu thanh bảo kiếm này mà chém được cửa cung cấm để ra ngoài thì mười tay đại hào kiệt đã chẳng bị cầm tù và chịu chết ở đây.

Đường lão thái thái đột nhiên xen vào :

- Theo chỗ lão thân biết thì năm trước mười tay đại cao thủ tiến vào cung cấm còn có hai thanh bảo kiếm. Ngoài thanh đoản kiếm này còn một thanh khác nữa.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh mọt lượt không thấy vỏ kiếm đâu liền nổi lên tràng cười rộ nói :

- Vũ Văn huynh! Nếu Vũ Văn huynh không bức bách Thẩm mỗ thái quá thì Thẩm mỗ không muốn mạo hiểm...

Đột nhiên sắc mặt lão nghiêm lại, thủng thẳng nói tiếp :

- Nếu Vũ Văn huynh còn bức bách tại hạ thì Thẩm mỗ đành mượn thanh bảo kiếm này để thử mở cửa cung cấm.

Câu nói của hắn ngụ ý lấy thanh kiếm đó làm của mình. Những lời hứa vừa qua theo gió bay đi rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vừa rồi chúng ta đã có điều lệ, các hạ còn tuân giữ hay không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu, vẫn không mở miệng.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi :

- Huynh đài đây mới bị bệnh câm hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu trợn tròn mắt lên nhìn hắn vẫn không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu Thẩm đại trang chúa không tuân giữ lời ước tức là bức bách tại hạ hợp cùng phe với huynh đài đây để tạo thành thế quân bình. Lấy ba chọi ba...

Lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Chỉ cần huynh đài đây cầm cự được Thẩm đại trang chúa thì có xảy ra cuộc động thủ cũng chưa biết ai chết về tay ai đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lúc này Thẩm Mộc Phong rất đỗi cuồng vọng. Nếu ta không tìm cách dẹp bớt tính khí ngông cuồng của lão thì e rằng lão tự ý làm càn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tai lại nghe Thẩm Mộc Phong cười rộ hỏi :

- Huynh đài này ư? Có khi y địch nổi Thẩm mỗ nhưng chưa thấy rõ chân tài thực học của y thì làm sao mà tại hạ tin được?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tiến về phía trước hai bước phóng chưởng đánh vào cánh cửa sắt. Chỉ nghe tiếng “bình”, trên cửa sắt hiện ra năm ngón tay in sâu vào mấy phân.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo tay bằng da giao, chàng không sợ bị thương, liền vận hết toàn công lực đập vào cửa sắt. Tay chàng cũng cảm thấy tê chồn. Mặt chàng đỏ lên, hơi thở cấp bách nhưng chàng đeo mặt nạ nên không ai nhìn rõ. Chàng ngấm ngầm vận khí điều tức một chút rồi từ từ lùi lại hai bước.

Thủy chung chàng vẫn không nói một câu nhưng Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào đã biết chàng không phải là người câm, trong lòng rất khâm phục về sự nhẫn nại và sinh lòng cảnh giác.

Thẩm Mộc Phong rảo bước tiến lại nhìn kỹ vết ngón tay trên cửa sắt rồi nói :

- Chưởng lực của huynh đài đây quả nhiên cực kỳ hùng hậu.

Vũ Văn Hàn Đào cũng lại coi một lúc rồi hỏi :

- Đúng thế! Không hiểu thực lực của Thẩm đại trang chúa so với y thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu sợ tiết lộ thân thế không dám lên tiếng, nhưng cái đó càng khiến cho Vũ Văn Hàn Đào nghiêng về phía chàng.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười hô hố đáp :

- Vết ngón tay này sâu vào mấy phân, bất quá là sức mạnh ngàn cân, Thẩm mỗ tự tin có thể làm được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sao Thẩm đại trang chúa không trổ tài coi?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp :

- Thẩm mỗ không muốn dùng hơi sức vào việc vô vị.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đưa tay ra nói :

- Đại trang chúa! Xin Đại trang chúa hãy tạm giao thanh kiếm kia cho tại hạ quản cố. Chờ sau khi thu được ba thứ bảo vật, chúng ta sẽ chiếu điều lệ mà phân chia.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi từ từ đưa bảo kiếm ra cười nói :

- Để Vũ Văn huynh tạm giữ cũng vậy.

Vũ Văn Hàn Đào đón lấy đoản kiếm rồi nói :

- Mong rằng Thẩm đại trang chúa tuân giữ lời ước để chúng ta có thể rời khỏi cung cấm một cách bình yên.

Chương 21: Phân Chia Bảo Vật

Kim Hoa phu nhân nhìn bộ xương mục nát hỏi :

- Không biết nhân vật này là ai? Coi y mặc áo cẩm bào thì nhất định hồi sinh tiền y đã tự phụ khác thường.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đáng tiếc là chúng ta không rảnh để thảo luận về lại lịch và thân thế người đã chết này.

Tay mặt cầm kiếm, tay trái cầm đèn lão cất bước đi về gian phòng thứ hai có cửa sắt thứ hai khép nửa mở. Mọi người lại đi theo lão. Vũ Văn Hàn Đào đến trước cánh cửa sắt rồi dừng lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ đến lượt các hạ mở cửa. Lần sau đến tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Dù cửa sắt có chất độc ta cũng không sợ.

Chàng rảo bước tiến lại đưa tay ra đẩy cửa. Mọi người đều tưởng tại gian thạch thất này cũng có xác chết như gian trước, ngờ đâu trong phòng trống rỗng chẳng có vật gì. Vũ Văn Hàn Đào cầm đèn đưa vào trong soi hồi lâu vẫn chẳng thấy gì khác lạ. Đột nhiên lão lẩm bẩm một mình :

- Phải rồi! Phải rồi!...

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh nói gì vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Ngoài bộ thi thể mặc áo cẩm bào vừa rồi, có lẽ chúng ta không tìm thấy một bộ nào khác lẻ loi nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì mười tay đại cao thủ tiến vào cung cấm rồi lúc sắp chết tụ tập một chỗ để nghiên cứu biện pháp ra khỏi cảnh giam hãm...

Thẩm Mộc Phong nói :

- Sao ngươi mặc áo cẩm bào lại chết một mình ở nơi khác?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có thể người đó là Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên. Lão bị quần hào oán ghét nên chết lẻ loi ở một chỗ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão này quả là thông minh rất mực nếu lão theo đuổi chính đạo sẽ trở thành hào kiệt một thời.

Thẩm Mộc Phong lẩm nhẩm gật đầu nói :

- Vũ Văn huynh nói rất có lý...

Hắn ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng rồi nói :

- Thẩm mỗ lại phát giác thêm một tay kình địch.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa quá khen rồi.

Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Thẩm mỗ sơ sót một điều là bụng dạ Vũ Văn huynh thông kim báo cổ hiểu biết mênh mông... Hắn ngừng lại một chút rồi bảo :

- Bây giờ chúng ta lại tìm vào thạch thất có cửa sắt nửa khép nửa mở nữa sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa cứ yên tâm. Tại hạ đã nói sao là nhất định cứ thế.

Lão rảo bước tiến về gian nhà, cánh cửa khép hờ. Lão giơ chân trái lên đẩy mạnh ra. Mọi người

chú ý nhìn vào. Trong thạch thất thất này quả nhiên cũng chẳng có gì. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Bây giờ tìm cách mở ba gian nhà cửa sắt đóng kín chứ?

Vũ Văn Hàn Đào cầm thanh đoản kiếm trong tay giơ lên nói :

- Đã có bảo kiếm thì việc mở cửa sắt chẳng khó khăn gì.

Lão rảo bước tiến về phía gian thạch thất trước mặt, vung kiếm lên chém. Thanh đoản kiếm này sắc bén vô cùng, vừa chém xuống khóa sắt đã gãy liền. Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh hãy coi chừng. Vạn nhất mà trong phòng có mai phục làm cho Vũ Văn huynh bị tổn thương thì bọn ta đều chịu chết cả ở trong cung cấm này sao?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

- Nếu tại hạ mà trúng phải mai phục của Bao Nhất Thiên thật sự thì đúng là các vị khó có cơ hội rời khỏi nơi này.

Dứt lời lão giơ chân lên đạp cửa mở ra. Lão định thần nhìn vào thì thấy trên giường đá trong nhà này có đặt một cái hộp gỗ đàn và một cây thiền trượng. Thẩm Mộc Phong đột nhiên né mình nhanh như chim lướt tới nhảy vào thạch thất thò tay ra chụp lấy cái hộp. Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị lượm hai viên đá cầm trong tay.

Thẩm Mộc Phong vừa đưa tay ra, Tiêu Lĩnh Vu liệng viên đá tới. Chàng đã vận kình lực vào viên đá liệng ra nhanh như chớp đánh vù một cái. Thẩm Mộc Phong cảnh giác kịp thời rụt tay về. Viên đá đập vào giường đá đánh chát một tiếng vỡ vụn ra tung bay tứ phía rồi rơi xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu liệng viên đá xong chàng cũng nhảy vào thạch thất đến trước mặt Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong mặt nổi sát khí, buông tiếng cười lạt phóng chưởng đánh ra. Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình né tránh phóng quyền chưởng phản kích, quyền phong rít lên ù ù, uy thế cực kỳ mãnh liệt. Thẩm Mộc Phong vung tay lên chám tạt ngang vào uyển mạch chàng. Tiêu Lĩnh Vu thu tay mặt về, tay trái chàng đánh ra một chưởng. Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Tay lão cầm đoản kiếm xông vào trong nhà. Vũ Văn Hàn Đào từ bên ngoài chạy vào, Tiêu Lĩnh Vu đã cùng Thẩm Mộc Phong đánh bốn chiêu. Công lực của hai bên đều cực kỳ thâm hậu, chiêu thức biến hóa thần tốc khôn lường...

Vũ Văn Hàn Đào vung đoản kiếm lên, cả hai đều lùi lại. Thẩm Mộc Phong dường như thấy quyền

chưởng của Tiêu Lĩnh Vu lợi hại và mau lẹ quá chừng, bất giác trong lòng nhấm ngầm úy kỵ. Hai mắt nhìn chằm chặp vào mặt chàng hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng cười lạt không trả lời. Thẩm Mộc Phong cất giọng lạnh như băng nói :

- Công phu hàm chưởng của các hạ tuy cao thâm nhưng Thẩm mỗ sẽ có cách bức bách các hạ phải lên tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào bê cái hộp gỗ đàn và cây thiền trượng lên nói :

- Trước khi chúng ta chưa ra khỏi cấm cung thì hay hơn hết là coi như bạn đồng thuyền.

Dứt lời lão lui ra khỏi gian thạch thất. Lão đặt hộp gỗ, cây thiền trượng và thanh đoản kiếm xuống đất hỏi :

- Có phải bây giờ chúng ta đã lấy được ba thứ phẩm vật rồi không?

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi lại :

- Sao? Cả cây thiền trượng này cũng kể là một phảm vật ư?

- Chúng ta đã trông vào vận khí thì cây thiền trượng về ai là người đó gặp vận xui.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Coi bộ Vũ Văn huynh dường như có vẻ đã nắm chắc được phần thắng.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Thẩm đại trang chúa không tin tại hạ ư?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu Vũ Văn huynh mà ngấm ngầm giở trò quỷ quái thì tại hạ có giết Vũ Văn huynh chắc vị huynh đài này cũng không can thiệp...

Hắn vừa nói câu này vừa nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu dường như để chờ chàng trả lời. Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng gật đầu. Ba phe tranh giành lợi hại lúc coi nhau là bạn, lúc lại là thù. Ai có lợi cho mình là về phe người đó. Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách. Lão thò tay vào bọc lấy ra ba đồng tiền đặt trên lòng bàn tay nói :

- Nếu hai vị không tín nhiệm tại hạ thì vị nào cầm tiền cũng được.

Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu từ từ đưa tay đón láy ba đồng tiền hỏi :

- Tại hạ có chút ý kiến nông cạn mà chưa hiểu ý hai vị thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào không lên tiếng, nhường lời cho Tiêu Lĩnh Vu, ngờ đâu chàng cũng chẳng mở miệng. Sau Vũ Văn Hàn Đào không nhịn được hỏi lại :

- Đại trang chúa có cao kiến gì?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Theo ý kiến của tại hạ thì hãy tìm hết những phẩm vật trong cung cấm rồi hãy đánh cuộc được không?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Ngày trước mười tay đại cao thủ khi vào cung cấm đã biết là sẽ xảy cuộc tranh chấp kẻ sống người chết nên đều đem theo thứ khí giới nào hợp với mình nhất. Tại hạ biết rằng trong cung cấm này ít ra là có hai thanh bảo kiếm. Ngoài ra còn những gì thì e rằng trong võ lâm rất ít người hay biết...

Lão trỏ cái hộp gỗ đàn nói tiếp :

- Hiện giờ ở trước mặt chúng ta đây có một thanh bảo kiếm chặt sắt như bùn. Dĩ nhiên đó là một vật trân quí vô cùng. Nhưng nó không thần bí như cái hộp gỗ đàn này. Nếu Thẩm đại trang chúa muốn lựa lấy một vật trong ba thứ này chắc cũng phải suy nghĩ nhiều lắm, vì những thứ người ta đưa vào cung cấm đều không phải là vật thông thường, ngoài giang hồ chỗ nào cũng có nhưng nó đã tiến vào cung cấm thì tình thế lại khác hẳn. Có khi nó là một thứ trân quí nhất trong ba vật phẩm này.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Những lời nói của lão này dường như đầy huyền ảo, nghe rất lọt tai khiến cho người ta khó mà phân được chân giả.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào ngẩng mặt lên cười ba tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng các vị không tin lời tại hạ?...

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Những lời Vũ Văn huynh hàm chứa huyền cơ thật khiến cho người nghe khó hiểu.

Vũ Văn Hàn Đào tràm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Chúng ta tiến vào cung cấm phải chăng chỉ mong lấy được danh kiếm cùng di vật?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Ngoài cái đó chẳng lẽ chúng ta đến đây để mai điếu những cao nhân này?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Tại hạ xin lấy một ví dụ để chứng minh. Tỷ như trong hộp gỗ đàn này đựng một bản kinh văn nước Thiên Trúc rất trân quí, nhưng cái giá trị của nó chỉ ở trong con mắt những bậc cao nhân nơi cửa Phật, còn Đại trang chúa chưa chắc đã thích nó.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vũ Văn huynh học nhiều coi rộng cũng chưa chắc đã thích bản kinh văn đó.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói tiếp :

- Lại tỷ như cậy thiền trượng này của một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm vào đây rồi không ra được, vận công lực tuyệt thế khắc tuyệt kỹ Thiếu Lâm vào đây thì giá trị của nó so với Phật kinh, bảo kiếm sẽ ra sao?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu đúng như vậy thì tại hạ phế thanh kiếm và hộp gỗ để lấy cây thiền trượng.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng hỏi :

- Giả tỷ trong hộp không phải là kinh sách hay những môn võ công ghi trên thiền trượng chưa hẳn là võ công tuyệt thế thì việc lựa chọn một trong ba thứ này càng khó khăn hơn?

Đường lão thái thái đột nhiên thở dài lên tiếng xen vào :

- Vũ Văn tiên sinh quả là tay bác học tài ba, lão thân rất khâm phục cao kiến của tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ không dám lãnh thụ những lời quá khen của Đường lão thái thái.

Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Đạo lý đã rõ rệt. Đại trang chúa nên biết người thắng chưa chắc đã chân thắng, kẻ bại không hẳn là chân bại. Những cái vi diệu bên trong phần lớn trông vào khí vận.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Theo ý Vũ Văn huynh thì bây giờ hãy phân chia ba phẩm vật này đã hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chia đi là hơn. Chúng ta lấy được thêm di vật thì càng nhiều càng làm cho tối mắt, phân chia càng khó khăn hơn.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Như vậy cũng được.

Lão đưa hai tay ra sau lưng một lúc rồi tay mặt nắm lại giơ lên :

- Mời hai vị đoán đi.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Các hạ đoán trước đi.

Lần này chàng không kín tiếng được nữa đành giơ tay lên nói :

- Hai đồng.

Thẩm Mộc Phong lên tiếng :

- Tại hạ tưởng các hạ không biết nói. Các hạ đoán trúng rồi.

Hắn xòe tay ra quả nhiên có hai đồng tiền. Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Huynh đài đây thắng rồi, dĩ nhiên có quyền lấy một vật trước.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chờ y lựa xong một vật, còn hai chúng ta chơi trò oẳn tù tì.

Vũ Văn Hàn Đào gạt đi :

- Bất tất phải thế. Tại hạ nhường cho Thẩm đại trang chúa lựa chọn trước.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Như vậy há chẳng khiến Vũ Văn huynh thiệt thòi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tái ông mất ngựa biết đâu chẳng là điều hạnh phúc.

Lão quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống, tay chàng đưa về phía thanh đoản kiếm. Hiển nhiên chàng muốn lấy thanh bảo kiếm chặt sắt như bùn. Lúc ngón tay chàng sắp đụng vào chuôi kiếm thì Bách Lý Băng đột nhiên la lên :

- Lấy cái hộp gỗ đàn.

Tiêu Lĩnh Vu đứng thẳng người quay lại nhìn Bách Lý Băng. Bách Lý Băng trầm giọng nói :

- Đại ca hãy nghe tiểu đệ một phen. Lấy cái hộp gỗ đàn đó đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe thânh âm đầy vẻ khẩn cầu không nỡ để cô thất vọng liền thò tay lấy cái hộp gỗ. Thẩm Mộc Phong vừa tiến vè phía trước vừa hỏi :

- Vũ Văn huynh không muón oằn tù tì thật ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bậc trương phu nhất ngôn hý xuất tứ mã nan truy. Dĩ nhiên tại hạ nói thật.

Thẩm Mộc Phong đến bên chỗ để phẩm vật nói :

- Vũ Văn huynh đã lịch sự như vậy thì tại hạ xin để lại một vật. Hắn đưa tay ra lấy cây thiền trượng.

Cây thiền trượng là một thứ binh khí thông thường của nhà Phật. Thẩm Mộc Phong lấy thứ này thật quá ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lĩnh Vu. Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười cúi xuống lượm thanh kiếm nói :

- Nếu trong cái hộp kia quả nhiên đựng kinh văn, trên cây thiền trượng này lại chẳng khắc yếu công chi hết thì tiểu đệ lấy thanh đoản kiếm này trân quí hơn hết.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi đáp :

- Vũ Văn huynh đã bảo người ta chỉ trông vào vận khí quả là đúng lắm.

Hắn ngừng một chút rồi hỏi :

- Những món này phân phối xong rồi, chúng ta làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo chỗ quan sát của tại hạ thì nếu chúng ta còn vào sâu bên trong có thể gặp phải những mai

phục của Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh nói vậy bất quá là đoán càn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa! Trước tình cảnh này Đại trang chúa nên tin lời tại hạ.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách hỏi :

- Chẳng lẽ chúng ta ngồi chơi xơi nước chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế. Tại hạ cần một chút thời gian để tra xét tình thế bốn mặt xem cách nào giảm bớt nguy hiểm được chăng?

Thẩm Mộc Phong tuy đầy lòng ngờ vực nhưng cũng không hỏi nhiều, từ từ lùi lại năm bước khẽ nói với Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái :

- Chúng ta hãy nhân cơ hội này mà ngồi điều tức một lúc.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu lấy cái hộp gỗ trở về bên cạnh Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Băng nhi! Thanh bảo kiếm kia chặt sắt như cắt bùn sao không lấy lại lấy cái hộp này làm chi?

Bách Lý Băng đáp :

- Thanh bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn đó quả là vật trân quí nhưng phẩm vật trong cái hộp gỗ có khi còn quí gấp mấy lần thanh kiếm kia, cứ coi nét trạm trổ rất tinh vi là đoán được trong đó không phải vật tầm thường.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại quả nhiên thấy cái hộp chạm rất tinh vi. Chàng hỏi :

- Chúng ta mở hộp ra coi nên chăng?

Bách Lý Băng toan mở hộp thì Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên giằng lại khẽ nói :

- Để tiểu huynh mở cho.

Chàng sợ trong hộp có chất độc, tay chàng đã đeo bao bằng da giao thì không sợ gì nữa. Trên hộp gỗ có một cái khóa bằng đồng nhỏ. Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực bẻ một cái, khóa đồng liền gãy

ngay. Nắp hộp mở ra rồi, bên trong chỉ thấy một cuốn sách gói bằng da dê. Bên ngoài không có tự tích nên chẳng hiểu là sách gì. Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào chú ý đến từng cử động của Tiêu Lĩnh Vu, vì họ hy vọng được biết trong hộp đựng gì. Tiêu Lĩnh Vu từ từ mở lần da dê thì thấy trong sách có văn tự quanh co mà không hiểu là gì. Chàng cau mày hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi thử coi xem trong sách viết gì vậy?

Bách Lý Băng ngó vào rồi lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không hiểu.

Tiêu Lĩnh Vu gấp sách lại bỏ vào hộp nói :

- Chắc đây là một loại kinh văn nào đó.

Trong động tối tăm, phải trông vào cây đèn của Vũ Văn Hàn Đào soi sáng. Công lực người nào cũng tinh thâm, nhãn quang minh mẫn nên ngọn lửa tuy nhỏ mà ai ai cũng nhìn rõ mọi sự. Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười lạt nói :

- Điều tiên liệu của Vũ Văn huynh rất đúng. Chắc trong hộp gỗ đó đựng loại kinh sách mà thôi.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Biết đâu đó chẳng là sách ghi chép võ công.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Băng nhi, đừng lý gì đến họ, để mặc họ nói gì thì nói.

Bách Lý Băng vẻ mặt buồn rầu thở dài nói :

- Tiểu muội làm hại đại ca rồi. Hỡi ơi, biết thế này thì để cho đại ca lấy thanh đoản kiếm hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Không sao đâu.

Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào chú ý lắng tai nhưng hai người nói nhỏ quá nên chẳng nghe thấy gì. Kim Hoa phu nhân từ nãy tới giờ chưa nói đột nhiên mở miệng :

- Đại trang chúa! Còn hai nơi có cửa sắt đóng chặt chưa mở ra. Ta hãy đi coi xem, chắc trong đó cũng có di vật của mấy đại cao thủ ngày trước.

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp :

- Phu nhân nói phải lắm.

Rồi hắn lớn tiếng hỏi :

- Vũ Văn huynh! Còn hai căn thạch thất cửa sắt đóng chặt có nên mở coi không?

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đứng dậy đáp :

- Tại hạ đã có thanh bảo kiếm, vậy xin đại lao cho các vị.

Thẩm Mộc Phong theo sát bên lão hỏi :

- Có cần tại hạ giúp đỡ không?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Tại hạ tưởng tiến về phía trước nhưng chưa hiểu có thông rỗng chăng. Vậy sau khi mở hai cánh cửa sắt coi rồi sẽ vào sâu coi.

Vũ Văn Hàn Đào rảo bước tới cánh cửa sắt thứ hai. Lão vung đoản kiếm lên chặt khóa mở được ngay. Lão chú ý nhìn vào thì thấy trong phòng có một cái giường đá cùng một kiểu như gian thạch thất trước. Trên giường đá đặt một bình ngọc vừa cao vừa lớn, ngoài cái bình ngọc không còn thứ gì. Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi bước vào. Hắn thò tay với lấy bình ngọc cúi đầu ngó vào thì thấy bên trong đặt một con cá chép bằng ngọc trắng toát. Hắn cầm bình ngọc ra hỏi :

- Vũ Văn huynh! Bình ngọc và cá ngọc kể là một thứ hay hai thứ?

Vũ Văn Hàn Đào thò tay vào bình móc con cá ngọc ra coi. Đột nhiên lão biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua đã trở lại trầm tĩnh. Lão đáp :

- Cái bình ngọc này dùng để đựng cá ngọc thì dĩ nhiên chỉ là một vật.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Con cá ngọc này có trân quí lắm không?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Tại hạ không hiểu lai lịch con cá ngọc. Thẩm đại trang chúa kiến thức quảng bác có biết đầu đuôi thế nào không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ tuy chưa hiểu lai lịch cá ngọc nhưng cũng đoán không phải vật tầm thường. Những đồ cổ ngoạn, ngọc khí của mười đại cao thủ đem vào cung cấm dĩ nhiên là những vật đáng giá.

Vũ Văn Hàn Đào nói theo :

- Đại trang chúa nói phải lắm. Con cá ngọc này không phải tầm thường.

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Nhưng nó bất quá là một thứ mỹ ngọc điêu khắc tỉ mỉ để làm đồ chơi mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bàng quan chú ý đến từng cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Lúc lão trông thấy con cá ngọc lộ vẻ kinh dị đã lọt vào mắt chàng. Bây giờ lão tỏ vẻ hững hờ nhưng thực ra lão biết rõ lai lịch con cá ngọc mà không chịu nói, tất bên trong có điều chi ngoắt ngoéo. Nếu lần này chàng lại thắng cuộc thì nhất định lấy con cá ngọc. Lại nghe Thẩm Mộc Phong nói :

- Bình ngọc và cá ngọc để Vũ Văn huynh quản thủ.

Hắn đưa cả bình lẫn cá vào tay Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Còn một gian thạch thất nữa.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Đại trang chúa! Đại trang chúa đã không muốn lấy cái bình thì giao cho bản nhân được chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Được!

Rồi hắn cầm đưa cho mụ. Kim Hoa phu nhân đón lấy bình ngọc, Vũ Văn Hàn Đào đã vung kiếm chặt gãy khóa ở cánh cửa sắt kia. Mọi người chú ý nhìn vào thấy trên giường đá đặt một cái đỉnh cổ nhỏ đen sì, cao chừng một thước, rộng độ năm tấc.

Chương 22: Công Trình Vĩ Đại Trong Cung Cấm

Lần này Thẩm Mộc Phong không tranh vào trước để lấy cái đỉnh cổ. Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn thấy trên đỉnh cổ đậy nắp, không hiểu bên trong đựng gì liền quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đỉnh cổ này do các hạ lấy ra.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc, tiến vào thạch thất đưa tay nhấc đỉnh cổ lên thì thấy nó rất nặng mà không hiểu đựng vật gì. Thẩm Mộc Phong vươn tay mở nắp bình lên thì Tiêu Lĩnh Vu lạng người né tránh. Tuy chàng không chịu mở nắp bình nhưng vẫn động tính hiếu kỳ muốn coi xem vật gì trong đỉnh. Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Nếu trong đỉnh đặt một vật riêng biệt thì dễ bề phân chia, của ai người nấy giữ tránh khỏi chuyện rắc rối.

Tiêu Lĩnh Vu hiểu ý lão liền dừng bước lại. Vũ Văn Hàn Đào mở nắp bình lên thấy bên trong toàn là thứ bọt trắng. Một mùi thơm man mác đưa vào mũi. Lão tự phụ là tay học nhiều hiểu rộng mà coi hồi lâu cũng không hiểu đấy là gì. Lão chau mày đậy nắp đỉnh lại nói :

- Cái đỉnh này chỉ có thể kể là một đơn vị để phân chia.

Trong ba người Vũ Văn Hàn Đào, Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu thì Vũ Văn Hàn Đào võ công kém hơn hết nhưng trí tuệ lão lại hơn hai người kia nên đứng ra làm trọng tài cho toàn cuộc và dĩ nhiên thành một nhân vật đầu não trong quần hào. Thẩm Mộc Phong lườm lườm ngó ngó Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt hoằm hoằm. Nỗi tức giận lộ ra ngoài mặt. Hắn bực mình vì chàng không để hắn mở nắp bình mà lại cho Vũ Văn Hàn Đào mở ra. Cái đó làm tổn hại đến uy thế của hắn, hắn hận mình chẳng thể ra tay xé xác chàng cho hả giận. Võ công của Tiêu Lĩnh Vu rất cao thâm, chàng lại mang mặt nạ che dấu chân tướng khiến cho Thẩm Mộc Phong cảm thấy cao thâm khôn lường, không dám mạo phạm một cách khinh xuất. Vũ Văn Hàn Đào đảo cặp mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói :

- Thật là đáng tiếc vì chỉ có hai di vật. Nếu thêm một thứ nữa thì chúng ta chia nhau dễ dàng.

Thẩm Mộc Phong miễn cưỡng dằn lửa giận xuống cười mát đáp :

- Hiện giờ sáu gian thạch thất đã coi hết rồi. Vũ Văn huynh bất tất phải lưỡng lự, chúng ta nên đi sâu vào trong xem sao.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu vào sâu để coi những điều bí mật trong cung đã từng đồn đại mấy chục năm trên chốn giang hồ thì chúng ta lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm hơn hiện giờ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu Vũ Văn huynh lo lắng về tính mạng mình thì không nên vào sâu nữa.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo tôn ý các hạ thì sao? Chúng ta đứng lại nơi đây hay tiến vào cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên chúng ta tiếp tục vào sâu xem sao.

Chàng nói bằng lời ngắn ngủi, lại cố ý cải biến thanh âm để Thẩm Mộc Phong không thể nhận ra lai lịch mình.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Huynh đài đã muốn tiếp tục vào sâu thì nên thực hiện lời hứa đã.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn một chút, hừ một tiếng rồi đặt cái đỉnh đen xuống. Chàng vung tay quét vào mình Vũ Văn Hàn Đào.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Té ra Vũ Văn huynh bị người ta điểm huyệt rồi, vậy đừng trách chỉ một mình Thẩm mỗ là hung dữ.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp :

- Vị huynh đài này ư? Dù sao y cũng là người thủ tín. Giả tỷ tiểu đệ bị Thẩm đại trang chúa điểm trúng huyệt đạo thì e rằng chẳng chịu giải khai một cách dễ dàng.

Thẩm Mộc Phong cười khẩy một tiếng không nói gì nữa. Vũ Văn Hàn Đào được giải khai huyệt đạo rồi, trong lòng thư thái liền cất bước đến trước vách đá cản đường. Lão giơ tay lên gõ vào vách. Nguyên chỗ này không còn đường tiến, một vách đá ngăn chặn trước mọi người. Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói :

- Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của tiểu đệ, đúng chỗ này rồi.

Lão vung đoản kiếm đâm vào vách núi một nhát, đoạn tung mình nhảy lùi lại nằm phục xuống. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu đối với Vũ Văn Hàn Đào vẫn đem lòng cảnh giới. Hai người thấy lão nằm phục xuống lập tức làm theo. Bỗng nghe những tiếng ầm ầm vang lên một hồi, vách đá đột nhiên có một mảng đổ xuống. Tiếp theo là tiếng ám khí rít lên trên không, vô số cung tên bắn ra. May ở chỗ mấy người đã đề phòng trước, tên nỏ chỉ bay lướt trên đầu. Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy nói :

- Trên vách đá này nguyên có một cửa ngầm. Phía ngoài vách đá có cơ quan để mở nhưng cơ quan đó rất bí mật khó lòng tìm được, nên tiểu đệ gánh mượn sức thanh bảo kiếm chém đứt những dây sắt khống chế cơ quan. Từ nay tòa cửa đá này mất hết diệu dung.

Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu tuy miệng không nói gì nhưng trong lòng rất kính phục lão, khen thầm trong bụng :

- Người này quả nhiên tài cao học rộng, ít kẻ bì kịp.

Vũ Văn Hàn Đào không thấy hai người nói gì liền cười mát cất tiếng hỏi :

- Bây giờ thạch thất đã mở rồi, vị nào muốn đi trước dẫn đường?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bọn tại hạ không hiểu cách bố trí cơ quan thế nào. Dĩ nhiên phải nhường Vũ Văn huynh khai đạo.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Như vậy há chẳng là phân công không đều ư?

Đường lão thái thái đột nhiên xen vào :

- Lão thân dẫn đường được chăng?

Mụ giơ cây thiền trượng trong tay lên rảo bước về phía trước. Bên trong cửa đá là một đường hầm chật hẹp, bề rộng không đầy hai thước. Nhiều lắm là đủ chỗ cho hai người sóng vai cùng đi. Vũ Văn Hàn Đào vừa cất bước vừa nói :

- Giả tỷ Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên mà bố trí mai phục hiểm độc trong đường hầm này thì e rằng bọn ta khó lòng thoát khỏi đại kiếp.

Lão nói khá lớn khiến mọi người nghe thấy không khỏi ớn da gà. Đường hầm rất tối. Đường lão thái thái vận hết mục lực mà chỉ thấy cảnh vật trong vòng ba thước. Quãng đường hầm này dài đến hai chục trượng. Đi hết rồi phía trước hình thế rộng ra. Bỗng thấy khí lạnh quạt vào mặt. Bầu không khí mát mẻ, mọi người hết cảm thấy khó thở như vừa rồi. Thẩm Mộc Phong nói :

- Té ra chỗ này thông với bên ngoài. Nếu mình biết trước thì chẳng cần phải tìm cửa vào cung cấm nữa...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Chỗ thông phong này không hiểu đã trải qua bao nhiêu khúc quanh? Bao Nhất Thiên phải để một lỗ thông để lấy khí trời. Nếu không thế thì đã chẳng xứng đáng là Xảo Thủ Thần Công.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh quả nhiên chẳng thấy ánh sáng ban ngày đâu. Cảnh vật hình thế xung quanh cũng không nhìn rõ. Vũ Văn Hàn Đào lại hắng đặng mấy tiếng rồi nói tiếp :

- Tiểu đệ mang theo hai cây nến, thắp hết một cây rồi. Bây giờ chỉ còn một. Sau khi nó cháy hết là chúng ta đành sờ mó trong bóng tối.

Lão vừa nói vừa lần lấy mồi lửa quẹt lên thắp vào cây nến. Bây giờ nhờ ánh lửa mọi người đều trông rõ cảnh vật xung quanh. Về phía chính động là một sảnh đường, hai cánh cửa mở rộng, còn ba mặt đều là vách đá. Chỗ mọi người đứng là một khu đất vuông vắn chừng hai trượng tựa hồ cái sân. Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Ba mặt toàn là vách đá, vậy chỉ có một đường vào nhà đại sảnh thôi hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế. Chỉ có một mặt vào sảnh đường là đi được, nhưng các vị phải coi chừng.

Tay trái cầm nến, tay mặt chong kiếm, lão đi thẳng vào sảnh đường. Thẩm Mộc Phong khoa chân chạy trước theo sát Vũ Văn Hàn Đào. Cửa sảnh đường lúc trước mở rộng, nhưng lúc bọn Vũ Văn Hàn Đào lại gần thì đột nhiên hai cánh cửa đóng sập lại. Thẩm Mộc Phong dừng bước nói :

- Ngoài cửa sảnh đường này có bố trí cơ quan.

Vũ Văn Hàn Đào quay lại mỉm cười đáp :

- Đúng thế! Thẩm đại trang chúa sớm nghĩ tới điểm này là phải.

Lão ngừng lại một chút ròi tiếp :

- Giả tỷ Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên mà đặt cơ quan mai phục trong vách đá trên đầu thì chúng ta đứng trên khu đất vuông hai trượng này liệu còn cơ hội thoát chết được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong nghe lão nói không tự chủ được, ngẩng đầu nhìn lên. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cửa sảnh đường đóng lại rồi thì con đường duy nhất để chạy trốn là lối đi vào vừa rồi. Cửa thông đạo này chật hẹp mà nơi đây tối tăm không có ánh sáng, hành động bị kiềm chế, có thể coi như là một nơi tuyệt địa.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Thử coi Bao Nhất Thiên có đặt ám khí gì trên nóc động không?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Giả tỷ họ bố trí độc châm thì Thẩm đại trang chúa tính trốn tránh bằng cách nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu tại hạ không có cách nào trốn được thì tin rằng các vị cũng chẳng một ai thoát chết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Bọn tiểu đệ có chết cũng không sao, nhưng Thẩm đại trang chúa thì chết thế nào được?

Thẩm Mộc Phong tuy biết lão nói giọng trào phúng nhưng ráng nhẫn nại không muốn nhiều lời. Hắn dừng bước không nhúc nhích, ngấm ngầm đề tụ chân khí phòng bị, đồng thời giám thị cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Tiêu Lĩnh Vu vẫn lưu tâm đến cử động của Thẩm Mộc Phong. Trước tình trạng này chàng cần để ý bảo vệ cho Vũ Văn Hàn Đào, vì tuy lão cũng là địch, không phải là bạn nhưng đứng trước cục diện hiểm ác cần giữ thế quân bình. Chàng đã giàu kinh nghiệm giang hồ, lại cơ trí hơn người khiến bao nhiêu âm mưu của Thẩm Mộc Phong đều không làm gì được. Vũ Văn Hàn Đào chậm chạp cất bước đi tới nhà đại sảnh. Lão cầm cây nến giơ cao lên quay lai nói :

- Xin hai vị cùng tại hạ đi thẳng vào sảnh đường. Vạn nhất có xảy biến cố thì chúng ta đồng tâm hiệp lực kháng cự.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Theo ý các hạ thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu. Chàng giao cái đỉnh cho Bách Lý Băng rồi thủng thẳng tiến về phía trước, miệng không nói gì. Thẩm Mộc Phong chau mày khẽ bảo Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái :

- Xin hai vị canh giữ ở đây.

Rồi rảo bước tới trước sảnh đường.

Vũ Văn Hàn Đào giơ đoản kiếm lên khẽ gõ vào cửa nói :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên tính toán hàng ngàn hàng vạn điều mà còn sót một điểm.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Điểm chi?

Vũ Văn Hàn Đào giơ thanh đoản kiếm lên đáp :

- Lão chưa tính đến thanh đoản kiếm này sắc bén chặt sắt như bùn. Lão cũng không ngờ chính mình lại chết về thanh đoản kiếm này. Giả tỷ trước khi lâm tử lão giấu thanh kiếm này đi thì chúng ta khó mà phá được những cơ quan bố trí cùng vách đá kiên cố.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hay nhất là thanh đoản kiếm lại chia phần cho Vũ Văn huynh. Giả tỷ tiểu đệ nhận lấy thanh kiếm này thì Vũ Văn huynh cũng khó vào được cung cấm.

Hắn nói tới đây dường như chợt nhớ ra điều gì trọng yếu liền hỏi sang chuyện khác :

- Tiểu đệ còn có điều muốn thỉnh giáo Vũ Văn huynh được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa khách sáo quá. Tiểu đệ chỉ e tài mình không dủ giải thích mối nghi ngờ cho đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Mười tay cao thủ bị giam hãm trong cung cấm, họ đã có binh khí sắc bén trợ giúp, sao không dùng nó để phá vách động mà ra, lại chịu chết dí ở trong này?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Phải lắm! Đây là mối hoài nghi khó mà giải thích được.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Đại trang chúa hỏi hay lắm! Thanh lợi kiếm này tuy không xuyên thủng được vách núi dầy trăm trượng, nhưng có thể theo đường vào trở ra cửa để thoát thân sao họ lại chịu nằm chết ở đây?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Mười tay đại cao thủ đều là những nhân vật tài trí tuyệt luân, dù không hiểu cách kiến trúc cơ quan cũng có thể dùng kiếm phá cửa mà ra như lời Vũ Văn huynh nói mới phải.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Thẩm đại trang chúa dồn tại hạ vào vấn đề nan giải. Hiện giờ tại hạ chưa thể trả lời được, nhưng trong vụ này tất có nguyên nhân khác. Hoặc giả Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã sớm nghĩ tới vấn đề này và dự phòng rồi.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Thẩm mỗ cứ tưởng Vũ Văn huynh chẳng có điều gì là không biết, té ra vẫn chưa tìm được lời giải.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp :

- Chúng ta hãy vào trong đại sảnh xem sao đã. Không chừng tại hạ sẽ tìm được nguyên nhân trong đó.

Lão giơ cây nến lên coi kỹ lại khuôn cửa đóng chặt một lúc rồi đặt cây nến xuống, đột nhiên nhảy lùi lại phía sau. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu không hiểu lão có dụng ý gì cũng lật đật lùi lại. Vũ Văn Hàn Đào lùi về chỗ cũ rồi dừng bước. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu cũng lùi về nguyên chỗ. Bỗng nghe những tiếng lách cách nhỏ nhẹ một hồi. Hai cánh cửa sảnh đường từ từ mở ra. Lúc này Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu mới hiểu dụng ý của Vũ Văn Hàn Đào đã đặt ngọn nến xuống. Nguyên cây nến ở gần cửa, nhờ ánh lửa có thể trông thấy những bộ phận bên trong. Tòa nhà đại sảnh này ở trong lòng núi thâm u mà rất rộng rãi. Ánh lửa soi được tới chỗ trên án đá trong tòa thạch thất có nhiều thứ khí giới khác nhau sắp đặt rất chỉnh tề. Hiển nhiên lúc đặt khí giới, trong lòng quần hùng rất bình tĩnh, tuyệt không có hoang mang hay phẫn nộ chi hết. Nhãn quang của Tiêu Lĩnh Vu đã ngó thấy một cây bạch ngọc tiêu và một thanh trường kiếm để gần nhau, chàng nghĩ bụng :

- Không hiểu ống ngọc tiêu kia có phải là di vật của Tiêu Vương Trương Phóng không?

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong lên tiếng :

- Thẩm mỗ hiểu rồi. Khoảng giữa chỗ chúng ta dừng và cửa đá có đặt cơ quan. Cơ quan này rất linh mẫn. Hễ người đạp trúng cơ quan là hai cánh cửa sảnh đường đang mở sẽ tự động đóng lại.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cơ quan này đã trải qua mấy chục năm mà vẫn còn linh xảo. Hiển nhiên Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên quả là một nhân vật tài năng xuất chúng.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chỗ này cách cửa sảnh dường chừng hơn một trượng. Chúng ta nhảy vọt một cái là vào được sảnh đường, tưởng không cần hao phí tâm cơ để tìm ra cơ quan khống chế đó nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nếu chúng ta nhảy vào sảnh đường rồi, hai cánh cửa đóng chặt không mở ra nữa thì làm thế nào?

Thẩm Mộc Phong sửng sốt một chút rồi đáp :

- Nếu Thẩm mỗ mà hiểu rõ thì e rằng Vũ Văn huynh đã bị chết về tay Thẩm mỗ rồi.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát nói :

- Hay hơn hết là Thẩm đại trang chúa nên vứt bỏ ý nghĩ sát hại tại hạ đi.

Thẩm Mộc Phong biết mình lỡ lời, vội đáp ngay :

- Cái đó đã hẳn. Trước khi chưa ra khỏi cung cấm, Thẩm mỗ không nghĩ đến việc hạ sát Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Các vị hãy đứng yên, đừng nhúc nhích.

Lão cất bước tiến về phía trước. Đi chừng bốn năm bước, hai cánh cửa sảnh đường đột nhiên tự động đóng lại. Vũ Văn Hàn Đào cúi xuống huy động đoản kiếm, dường như muốn khoét lỗ xuống để tìm mấu chốt cơ quan khống chế cửa sảnh đường. Ngờ đâu lão đâm hai nhát kiếm rồi đột nhiên dừng tay nhảy lùi về chỗ cũ. Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Phải chăng Vũ Văn huynh thấy đá rắn sợ làm mẻ bảo kiếm.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trang không lý gì đến lời trào phúng của Thẩm Mộc Phong. Lão lắc đầu nói :

- Thực là một thủ đoạn cực kỳ lợi hại.

Thẩm Mộc Phong cảnh giác thấy chuyện này không phải đơn giản, liền trầm giọng hỏi :

- Vũ Văn huynh! Có điều chi nan giải?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tài năng của Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên quả nhiên phi thường. Tiểu đệ còn kém lão xa...

Kim Hoa phu nhân tức giận lên tiếng :

- Có chuyện gì sao không nói ra mà cứ hí lộng quỷ thần hoài?

Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Nếu Vũ Văn huynh cùng Kim Hoa phu nhân hoặc Đường lão thái thái mà nói năng có điều xung đột cũng không liên quan gì đến tại hạ đâu.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có nói ra cũng chỉ là cho các vị hay hiện chúng ta đang ở vào tình trạng rất nguy hiểm chứ chẳng có ích lợi gì...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ nghe dưới lòng đất là mạch nước rất mạnh từ ruột trái núi chảy ra. Nếu nước lũ ùa vào thì chúng ta chỉ còn đường chết trong cung cấm.

Thẩm Mộc Phong biến sắc hỏi :

- Thật thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu Đại trang chúa không tin thì thử lắng tai nghe coi sẽ rõ.

Thẩm Mộc Phong ngưng thần nghe ngóng quả nhiên thấy chỗ lỗ hổng do mũi kiếm của Vũ Văn Hàn Đào đâm xuống văng vẳng có tiếng nước chảy ào ào thì mối kinh hãi lộ ra ngoài mặt. Vũ Văn Hàn Đào quay lại nhìn hắn nói :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên kiến trúc cung cấm trên mạch nước ngầm trong lòng núi thì quả là suy tính rất tinh vi, không ai bì kịp...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu tại hạ tính không lầm thì tất có cửa ngầm thông với thủy đạo. Chúng ta mà hành động càn rỡ hấp tấp để đụng vào cửa ngầm làm cho mạch nước ào ào xô tới là chết không kịp ngáp.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Theo lời Vũ Văn huynh thì trong tay tuy cầm bảo đao chặt sắt như bùn cũng không thể phá hoại cách kiến trúc trong cung cấm được hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên còn nham hiểm hơn sự tiên liệu của tại hạ thì chỗ mấu chốt cơ quan khống chế dòng nước chỉ động vào một chút là thủy môn tự nhiên mở ra.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Lão càng nói càng khủng khiếp, tựa hồ trong cung cấm mỗi bước đều có cạm bẫy, chỗ nào cũng gặp chết thì lùi quách ra cho xong.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu có người ra khỏi cung cấm được thì tại hạ quyết chẳng ở lại.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn Hàn Đào có muốn ra khỏi đây không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ nghĩ rằng không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Đã vào cung cấm thì đành phó thác cho số phận may rủi, không kể gì đến sống chết nữa. Trước tình trạng này, con người tự cao tự đại là Thẩm Mộc Phong cũng đành cúi đầu, thủng thẳng nói :

- Được rồi! Bọn tại hạ cũng theo Vũ Văn Hàn Đào phó cho sự may rủi.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách hỏi :

- Sao bữa nay Đại trang chúa lại lịch sự thế?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bậc đại trượng phu phải biết điều năng khuất năng thân.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bây giờ chúng ta hãy nghĩ cách tiến vào nhà đại sảnh đã. Tiểu đệ đã định phá vỡ cơ quan khống chế, nhưng bây giờ đành bỏ kế hoạch đó.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Để Thẩm mỗ thử coi.

Dứt lời hắn đề khí từ từ cất bước tiến về phía trước.

Chương 23: Kiến Trúc Thần Kỳ Trong Cung Cấm

Nội công Thẩm Mộc Phong cực kỳ tinh thâm. Hắn thi triển công phu Thảo Thượng Phi, toàn thân nhẹ như lông hồng. Quả nhiên cánh cửa sảnh đường chưa đóng lại. Thẩm Mộc Phong đi tới trước cửa thò đầu ngó vào trong, không dám thiên tiện bước qua cửa. Hắn quay ra nói :

- Các vị hãy lại cả đây.

Mọi người theo lời đề khí lướt tới. Bọn họ đều là cao thủ hạng nhất võ lâm, sau khi đề khí, chân bước rất nhẹ nhàng. Vũ Văn Hàn Đào tới cửa sảnh đường lượm cây nến ở dưới đất lên nói :

- Tại hạ xin dẫn đường.

Dưới ánh lửa mọi người nhìn rõ nhà đại sảnh bề sâu chừng bốn trượng, rộng chừng hai trượng rưỡi. Ngoài cái án đá ở gần cửa trên đặt binh khí, không còn trần thiết thứ gì khác. Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Vụ này là thế nào đây? Chẳng lẽ bên trong còn có nhà nữa?

Vũ Văn Hàn Đào miệng không nói gì, tay trái cầm cây nến giơ cao lên men theo vách đá hy vọng tìm ra một khuôn cửa nào chăng? Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nhớ tới cuộc hẹn ước giữa Ngọc Tiêu lang quân và Khâu Tiểu San ở dưới đáy Đoạn Hồn nhai. Ngọc Tiêu lang quân là dòng dõi Tiêu Vương Trương Phóng rất là mật thiết. Chàng động tâm bất giác thò tay ra với lấy cây Bạch Ngọc Tiêu. Thẩm Mộc Phong đột nhiên vươn tay mặt toan chụp vào cổ tay Tiêu Lĩnh Vu, hắn lạnh lùng nói :

- Hay hơn hết là các hạ đừng tự tiện đụng vào những vật trong sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp cổ tay xuống, lùi lại phía sau, tránh khỏi chiêu tầm nã của Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong ra tay mau lẹ quá chừng, Tiêu Lĩnh Vu chỉ lo tránh khỏi chưởng thế của hắn. Chàng quên phía sau là vách đá. Bỗng nghe đánh bình một tiếng, người chàng đụng vào vách.

Tiêu Lĩnh Vu tránh khỏi đòn rồi, chàng toan phản công thì đột nhiên những tiếng lách cách vang lên lọt vào tai. Diễn biến bất ngờ này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong quên cả việc động thủ. Ai nấy ngưng thân để đối phó. Bỗng thấy trong vách mé hữu đột nhiên hé ra một tòa cửa đá. Một cỗ xe ở phía trong cửa đá từ từ tiến ra. Một vị lão tăng thõng tay nhắm mắt, mình mặc áo xám ngồi trên xe. Nóc xe treo một chuỗi Phật châu bằng gỗ đàn. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng hỏi :

- Ai?

Lão giơ tay mặt lên thủ thế chờ đợi. Vũ Văn Hàn Đào vội nói :

- Đại trang chúa không nên hấp tấp động thủ.

Thẩm Mộc Phong dừng tay lại hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tòa cung cấm này đã đóng cửa mấy chục năm, làm gì có người sống?

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nhưng y lại không giống người chết. Cung cấm đã đóng chặt mấy chục năm thì bất luận người nội công thâm hậu đến đâu cũng phải da thịt tiêu hóa hết, chỉ còn trơ lại bộ xương mới phải chứ? Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đây là một điều bí ẩn. Tại hạ chưa biết rõ nội tình, khó mà phúc đạp Đại trang chúa được.

Thẩm Mộc Phong tuy ngoài miệng cãi cối mà thực ra hắn đã phát giác hình tượng nhà sư này có điều khác lạ. Da thịt toàn thân cứng đơ chẳng giống người sống chút nào. Bánh xe ngưng lại rồi mà vị lão tăng ngồi yên trên xe vẫn không nhúc nhích.

Vũ Văn Hàn Đào tay cầm đoản kiếm hộ thân, từ từ bước đến trước lão tăng. Một tay lão cầm cây nến soi gần vào mặt nhà sư. Vị lão tăng lông mày đốm bạc, da mặt nhăn nheo, coi như người sống. Hiển nhiên trước khi chết lão đã già lắm rồi. Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng, quay lại hỏi Thẩm Mộc Phong :

- Đại trang chúa! Đại trang chúa có biết trong bọn người vào cung cấm có mấy nhà sư?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ nghe lời đồn thì dường như có hai vị cao tăng?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Một vị là kỳ tăng của chùa Thiếu Lâm, pháp hiệu Vô Tướng đại sư. Còn một vị nữa không hiểu là ai?

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì vị nữa không phải xuất thân ở chùa Thiếu Lâm mà pháp danh là Thiên Nhẫn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế thì phải rồi. Tại hạ cũng nhớ mang máng có vị cao tăng pháp hiệu là Thiên Nhẫn tiến vào cung cấm. Nếu vậy vị này chắc là Vô Tướng đại sư ở chùa Thiếu Lâm...

Lão ngừng một chút rồi hỏi :

- Các vị làm thế nào mở được cơ quan trong vách đá khiến cho pháp thân nhà sư này xuất hiện?

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp :

- Cái đó xin hỏi vị huynh đài này.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ mở cơ quan bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Tại hạ bị Thẩm đại trang chúa phóng chưởng đánh tới phải né tránh, vô ý đụng vào vách đá... Chàng vẫn biến đổi thanh âm, Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào tuy biết không phải giọng nói tự nhiên nhưng vẫn chưa nhận ra lai lịch của chàng. Thẩm Mộc Phong nói :

- Đã đến lúc này tưởng các hạ chẳng cần phải che giấu thân thế nữa.

Vũ Văn Hàn Đào vừa bước lại gần vừa nói :

- Huynh đài đây nhất định rất quen thuộc với chúng ta, nên đeo mặt nạ và không chịu phát âm một cách bình thường.

Tiêu Lĩnh Vu bị hai người nói khích bất giác lửa giận bừng lên. Chàng toan đưa tay kéo mặt nạ ra, nhưng thấy bốn tia mục quang của Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào nhìn chằm chặp vào mặt mình, tựa hồ chờ đợi vén màn bí mật, chàng lại từ từ buông tay xuống, bật tiếng cười lạt, bước sang một bên.

Vũ Văn Hàn Đào toan đi về phía cửa đá, chợt thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên như muốn lột mặt nạ, lão liền dừng bước. Ngờ đâu chàng thay đổi tâm ý đột ngột, lão đành cười mát hỏi :

- Vừa rồi huynh đài đụng vào chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại trỏ vào vách đá đáp :

- Đúng là chỗ này..

Vũ Văn Hàn Đào đi tới gần, chú ý nhìn thì chỉ thấy vách đá trơn trượt chẳng có gì khác lạ, bất giác thở dài nói :

- Xảo Thủ Thần Công quả nhiên tâm kế sâu xa. Chỗ vách đá này chẳng thấy dấu vết gì khác lạ, nếu các hạ không đụng vào thì tại hạ khó mà tìm ra được chỗ đặt cơ quan khống chế cửa đá.

Lão nói xong giơ tay lên gõ vách đá rồi vung chưởng đánh vào, vẫn chẳng thấy phản ứng gì. Trong lòng rất làm lạ, liền quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vu.

- Có đúng chỗ này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi!

Vũ Văn Hàn Đào lại tung chưởng đánh vào vách đá. Lão đã vận nội lực đánh thật mạnh, những tiếng ầm ầm vang rền không ngớt. Quả nhiên sau ba phát chưởng đánh thật mạnh, vách đá ở phía chính động phát sinh điều lạ.

Một hồi cách cách vang lên, vách động hé mở một khuôn cửa đá. Một cỗ xe từ trong đi ra. Trên ghế ngồi một lão già, râu dài chùng xuống đến bụng. Chiếc ghế trên bánh xe dường như có một cơ quan kiềm chế. Khi xe tới gần nhà đại sảnh thì đột nhiên dừng lại. Lão già râu bạc mặc áo xanh ngồi trên chiếc ghế cúi đầu. Hai tay đặt trên đầu gối. Vì lão cúi đầu nên không trông rõ mặt.

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn lão hồi lâu rồi nói một mình :

- Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Vũ Văn huynh hiểu cái gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa là người biết nhiều hiểu rộng, có nhận thấy vị trí chỗ ngồi cách quãng để đoán ra sự tình ngày trước không?

Thẩm Mộc Phong nhìn kỹ lại thì lão râu bạc và Vô Tướng đại sư chẳng có gì khác lạ, liền lắc đầu đáp :

- Tại hạ không nhận ra được. Xin Vũ Văn huynh cho hay đã thấy điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp :

- Tài trí của Thẩm đại trang chúa nhất định có thể coi rõ nội tình. Chỉ vì Đại trang chúa không chịu dụng tâm mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tại hạ thực tình không nhận ra được, mong rằng Vũ Văn huynh chỉ giáo cho.

Hắn tức giận trong lòng, mắng thầm :

- Thằng cha này đã khoe khoang lại ngấm ngầm chê cười ta. Chỗ dụng tâm của hắn thật là khả ố. Kiếp này ta mà còn ra được khỏi cung cấm phải hành hạ hắn một phen cho hả dạ.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiểu đệ đã bảo tọa vị của hai người có cách quãng, chỉ cần tính toán một chút là thấy rõ ngay. Ngoài hai người này xung quanh còn có chỗ ngồi...

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Trong cung cấm có tất cả mười tay đại cao thủ. Ngoại trừ Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên còn chín vị. Đó là điều ai cũng biết rồi. Nếu Vũ Văn huynh nói về điểm này thì chẳng có chi là lạ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thẩm huynh có thể nói rõ nội tình được chăng?

Thẩm Mộc Phong ngập ngừng :

- Cái đó...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Giữa mấy người này tất có một cái bàn tròn. Tiểu đệ không quyết đoán được bọn họ cùng ngồi ăn uống với nhau hay ngồi quanh bàn trò chuyện. Chỉ biết họ ngồi quanh một cái bàn tròn là điều chắc chắn không thể sai lầm được.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ khoảng cách vị trí hai người trên xe, quả nhiên không lầm. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Trước khi lão chưa nói rõ nội tình, mới nghe cảm thấy có điều kỳ bí khôn lường. Nhưng khi nói

rõ rồi thì là chuyện bình thường. Lão này quả nhiên chỗ nào cũng nhìn thấy rõ sự việc trước tiên. Đúng là tài trí lão hơn bọn ta nhiều.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Không hiểu Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã dùng biện pháp gì khiến cho hai người này trước khi chết vẫn ngồi trên ghế? Mà hai vị lại chết một cách yên lặng, thực tiểu đệ không đoán ra được?

Thẩm Mộc Phong máy môi toan nói nhưng lại sợ sai trật để cho Vũ Văn Hàn Đào chê cười, nên hắn dừng lại. Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên giơ tay ra hỏi :

- Thẩm đại trang chúa! Đại trang chúa cầm cây nến này dược chăng?

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi đáup :

- Suốt đời Thẩm mỗ chưa từng nghe ai sai khiến bao giờ.

- Nếu Đại trang chúa muốn vận khí nhìn trong bóng tối thì tiểu đệ nên bỏ cây nến này đi.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên tiến lại hỏi :

- Để tiện thiếp cầm nến được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bất luận ai cũng được hết.

Lão đưa cây nến vào tay Kim Hoa phu nhân rồi trở lại chỗ vách đá vung chưởng lên đánh. Ngờ đâu lão phóng mấy chục phát chưởng, thủy chung vẫn không thấy động tĩnh gì. Thẩm Mộc Phong cười lạt nói móc :

- Vũ Văn huynh! Xem chừng Vũ Văn huynh phải đánh khắp mọi chỗ vách đá trong căn nhà này.

Vũ Văn Hàn Đào dừng tay, từ từ bước tới trước cỗ xe cúi đầu xuống nhìn. Thẩm Mộc Phong nhân cơ hội này cười khanh khách nói :

- Chỗ Vũ Văn huynh đứng đúng là chỗ cái bàn tròn. Nếu đạp trúng cơ quan, cái bàn đột nhiên nổi lên cao e rằng Vũ Văn huynh sẽ đụng đầu vào đá.

Vũ Văn Hàn Đào dường như để hết tinh thần tra xét điều gì. Lão để mặc Thẩm Mộc Phong buông lời trào phúng, vẫn lẳng lặng không đáp. Đột nhiên lão cúi xuống thò tay khẽ đập vào cái ghế có Vô Tướng đại sư ngồi. Bỗng nghe lọc cọc, cỗ xe tự động thụt vào phía trong cửa đá. Xe đi vào rồi, cửa

đá tự động đóng lại. Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng bước tới chú ý nhìn chõ vách đá mà cỗ xe vừa lùi vào một lúc rồi lên tiếng nói :

- Cho tại hạ mượn cây nến.

Kim Hoa phu nhân đưa cây nến cho lão hỏi :

- Vũ Văn huynh thấy thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào không đáp, cầm cây nến giơ cao lên sát vách đá quanh một vòng. Lão cử động cực kỳ thận trọng. Mỗi bước chân đều hết sức chú ý phòng ngừa biến chuyển đột ngột. Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh đi hết một vòng có phát giác điều gì không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đang điều tra xem trong sảnh đường có cả thảy mấy khuôn cửa đá.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh có nhìn rõ không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Những chỗ có cửa đá tuy liền khít, nhưng chẳng phải là không có chút vết tích nào.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tại hạ không cần nhìn cũng đoán ra là Xảo Thủ Thần Công nếu bỏ lão ra thì trong tòa sảnh đường này đã đặt chín khuôn cửa ngầm...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Thẩm đại trang chúa đoán trật rồi. Tại hạ coi kỹ một vòng thì chỉ thấy có vết sáu khuôn cửa ngầm.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao những chín người mà lại chỉ có sáu gian ám thất?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đó là chỗ đòi hỏi chúng ta phải suy nghĩ.

Thẩm Mộc Phong ngó thấy cây nến trong tay Vũ Văn Hàn Đào đã cháy hết quá phần nửa, xem chừng không thể chần chờ lâu được, liền nhắc :

- Cây nến trong tay Vũ Văn huynh e rằng chỉ còn được một giờ nữa là hết.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đến lúc hết lửa, chúng ta đành sờ soạng trong bóng tối.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Trước tình trạng này không thể thiếu đèn lửa được. Nếu Vũ Văn huynh chịu bình tâm tĩnh trí thì nên cùng bọn ta nghiên cứu. Đó là điều rất cần thiết.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nghe khẩu khí của Thẩm đại trang chúa thì dường như Đại trang chúa đã có ý kiến gì chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu tòa nhà này không có chỗ thông lên trời để lấy ánh sáng thì tất phải có đèn. Mười tay đại cao thủ kiệt xuất dù công lực tinh thâm hơn chúng ta nhiều cũng chẳng thể hội ngộ cùng nhau trong nhà đại sảnh tối om này.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Theo ý của Thẩm đại trang chúa thì tòa sảnh đường trong ruột núi này tất có một ngọn đèn để soi sáng phải không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng thế! Nếu quả như lời Vũ Văn huynh thì trong nhà này đã đặt một cái bàn tròn, dĩ nhiên có thêm một ngọn đèn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đáng tiếc là không hiểu cơ quan khống chế cái bàn tròn ở đâu? Tiểu đệ chẳng có cách gì phát hiện ra nó.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu nó không ở trên đỉnh đầu chúng ta thì nhất định giấu ở dưới đất. Nhất quyết không phải ở trong tường vách bốn mặt.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa nói rất có lý, nhưng trên mặt đất nhẵn thín, chẳng thấy có chõ nào khả nghi khiến cho tiểu đệ không biết đường hạ thủ.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười rộ đáp :

- Vũ Văn huynh! Từ giờ Vũ Văn huynh đừng đi trước bọn tại hạ để trổ tài nữa.

Hắn rảo bước tiến vào sảnh đường, ngấm ngầm vận nội lực chậm chạp di chuyển bước chân, đi quanh co một lúc. Nguyên hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu đụng vào vách rồi phát hiện ra cỗ xe đi ra. Hắn nghĩ rằng nếu trong sảnh đường này quả có bàn tròn thì cơ quan khống chế đó chắc là ở giữa nền sảnh đường. Đột nhiên Thẩm Mộc Phong cảm thấy có chỗ chân dẫm lên lún xuống rồi bật lên những tiếng ầm ầm. Một khối đá lớn từ trên nóc động rớt xuống.

Thẩm Mộc Phong đã chuẩn bị từ trước, hắn giơ hai tay lên đỡ khối đá. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ thấy phiến đá lớn này quả nhiên giống như cái bàn tròn. Bốn chân lớn bằng miệng bát, dày đến thước rưỡi. Trọng lượng của khối đá ít ra là trên ba ngàn cân. Công lực của Thẩm Mộc Phong thâm hậu ghê gớm mà phải hết sực mới đỡ được cái bàn đá. Thẩm Mộc Phong hai tay hẳng khối đá lớn, quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào và Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người này vẫn đứng yên, không có ý ra tay trợ lực. Hắn không khỏi tức giận nói :

- Hai vị tưởng khối đá lớn này làm cho Thẩm mỗ khốn đốn chăng?

Hắn vận thêm nội lực, quát lên một tiếng thật to rồi đẩy hai tay lên. Phiến đá lớn nặng mấy ngàn cân bị hắn đẩy lên cao mấy thước. Hắn mượn đà nhảy lùi lại chỗ cũ. Bỗng nghe một tiếng ầm kinh thiên động địa, khối đá lớn rơi xuống mặt đất. Tia lửa bắn tung tóe, đá vụn bay tới tấp. Quần hào trong sảnh đường đều ngưng thần phòng bị những mảnh đá bắn phải nhưng mọi người vãn đứng yên không nhúc nhích.

Thẩm Mộc Phong chờ cho cái bàn đá rơi xuống rồi, hắn toan nổi nóng thì đột nhiên những tiếng ầm ầm vang lên. Bốn mặt vách đá đồng thời mở ra năm khuôn cửa đá. Năm cái ghế có bánh xe, có cả Vô Tướng đại sư, đồng thời đi về phía bàn đá. Chắc là cái bàn đá rơi xuống trúng vào chỗ đặt cơ quan. Kể cả lão già râu bạc mình mặc áo xanh ngồi ở nguyên chỗ quả nhiên chỉ có sáu người cả thảy.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ thì trong sáu người này ngoại trừ Vô Tướng đại sư và lão già râu bạc áo xanh còn một vị hòa thượng nữa. Nhà sư này mặc áo cà sa đại hồng, mày rậm mắt to trên đầu có chín vết sẹo. Chàng chắc đó là Thiên Nhẫn đại sư mà Thẩm Mộc Phong đã nhắc tới. Còn ba người nữa thì một người đầu đội kim quang, mình mặc áo choàng bào màu đại lục thêu hoa vàng. Chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Một người mặc áo lam đội nón chiên, người ốm nhất, mắt nhỏ bé, lông mày ngắn, tướng mạo hiền lành. Cuối cùng là một vị mặc quần áo vải, đầu đội nón trúc. Trên ghế gác

ngang cây tẩu hút thuốc, dài chừng hai thước. Người này coi như một vị tài tử. Tiêu Lĩnh Vu tuy đã được liệt danh vào hàng cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ, nhưng chàng chưa biết qua những nhân vật tiền bối, chỉ nghe Trang Sơn Bối nhắc đến mà thôi. Và tướng mạo người chết nhất định khác với người sống nên trong lúc nhất thời chàng không nhận ra được người nào.

Diễn biến kinh khủng này khiến lửa giận trong lòng Thẩm Mộc Phong giảm bớt nhiều, hắn nhẫn nại không nổi nóng nữa. Bao nhiêu người trong sảnh đường đều bị diễn biến vừa rồi gây sự kinh ngạc vô cùng. Ai nấy hoa mắt lên chăm chú nhìn cảnh tượng ngơ ngẩn xuất thần. Sau một lúc lâu, Vũ Văn Hàn Đào khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Thật là tuyệt xảo! Bao tiên sinh quả không hổ với ngoại hiệu Thần Công.

Thẩm Mộc Phong cũng cho là cách kiến trúc này xảo diệu như thần. Bao nhiêu lửa giận tiêu tan hết, hắn nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Trong sảnh đường có bàn đá đúng như điều tiên liệu của Vũ Văn huynh. Dù Vũ Văn huynh chưa bằng Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên nhưng cũng chẳng kém mấy tý.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Sở dĩ tại hạ nghĩ tới trong sảnh đường có đặt bàn đá là vì sau khi nhìn thấy hai người xuất hiện chỗ ngồi ngắt quãng mới đoán ra. Cái đó chẳng có chi là lạ. Hễ người nào hiểu qua môn kiến trúc là đoán được. Nhưng tại hạ không tiên liệu được chỗ cái bàn đá rớt xuống lại là mấu chốt cơ quan khống chế sáu gian thạch thất. Hỡi ơi! Tại hạ nhận thấy tài năng của Xảo Thủ Thần Công không những chỉ kính phục mà phải coi tiên sinh như thần nhân.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Đáng tiếc là trong thạch thất này không có đèn lửa mà cây nến trong tay Vũ Văn huynh lại sắp hết. Lửa tắt là trong nhà tối om. Chúng ta lần mò trong bóng tối mà đụng phải cơ quan thì e rằng khó có hy vọng thoát chết.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi :

- Thẩm đại trang chúa tiên liệu không lầm đâu. Trong nhà này tất có đĩa đèn. Nhưng không hiểu còn dầu hay hết?

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Đã có đèn mà sao ta không trông thấy?

Vũ Văn Hàn Đào ngó cây nến trong tay thấy chỉ còn dài hơn một tấc. Lão cất bước đi về phía bàn,

miệng nói :

- Tiểu đệ thử lại coi, không chừng tiểu đệ đã đoán trật.

Lão dứt lời thì chân đã bước tới bên bàn đá. Lão ngó kỹ lại trên mặt bàn, rồi ấn tay vào chính giữa.

Chương 24: Thập Đại Cao Nhân Trong Cung Cấm

Quả nhiên chính giữa bàn đá có chỗ xoay chuyển được. Vũ Văn Hàn Đào đẩy về mé tả mở ra một lỗ hổng lớn bằng bát cơm. Lão thò tay vào sờ soạng lấy ra một cái đèn chế bằng bạch ngân hình trái bầu. Lão mở nắp đậy liền thấy bên trong ngân đăng còn nhiều dầu, liền nói :

- Thẩm đại trang chúa có thể yên tâm được rồi. Trong đèn này còn đủ dầu thắp được hai ngày.

Thẩm Mộc Phong phấn khởi tinh thần nói :

- Chỉ cần có đèn lửa soi sáng là trong nhà đặt mai phục cũng không đáng ngại nữa.

Vũ Văn Hàn Đào thắp dèn lên, tắt mẩu nến đi, bỏ vào túi áo nói :

- Chúng ta ở ngoài nhà mật thất đã thấy thi thể một người mặc áo cẩm bào. Trong nhà này thêm sáu người nữa, nếu lời đồn không lầm thì còn ba tay đại thủ chưa thấy xuất hiện.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hoặc giả trong sảnh đường này còn ba gian mật thất nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dù tiểu đệ có tính lầm thì mấu chốt cơ quan khống chế cũng không thể lầm được...

Lão đảo mắt nhìn qua sáu thi thể cùng vị trí chỗ ngồi rồi nói tiếp :

- Xung quanh cái bàn đá này có thể ngồi được mười người nhưng phương vị và khoảng cách hiển nhiên chỉ có sáu chỗ. Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên lúc thiết kế làm ghế có bánh xe và bàn đá chỉ tính có sáu chỗ. Nếu người giang hồ đồn đại không lầm thì ba người nữa đi nơi khác.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bây giờ chúng ta có một việc cần phải giải quyết trước, vậy hãy tạm gác chuyện ba người kia đi về phương nào.

Đường lão thái thái đột nhiên xen vào :

- Còn một việc lão thân chưa hiểu, muốn thỉnh giáo Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu tại hạ hiểu được xin trình bày hết.

Đường lão thái thái hỏi :

- Những người chết trong cung cấm đã mấy chục năm mà sao thi thể chưa hủ nát.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hoặc giả vì trong cung cấm có luồng hơi ấm áp khiến cho thi thể không hủ nát.

Đường lão thái thái hỏi :

- Trước khi vào nội cung, ngoài thạch thất đã phát hiện thi thể của người mặc áo cẩm bào sao xương thịt lại đều tiêu hóa hết.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trong vụ này dĩ nhiên phải có nguyên nhân. Theo chỗ tại hạ biết thì có nhiều dược vật giữ được thi thể không hủ nát. Nhưng những người bị hãm chết ở trong cung cấm đều là nhân tài cơ trí hơn tại hạ gấp mười lần. Trước khi chưa tìm đủ chứng cớ, tại hạ không dám nói trước.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

- Mấy người này bàn chi đến chuyện không can hệ? Chỉ mong họ điều tra được thân thế Tiêu Vương Trương Phóng, đặng theo di vật của lão tìm ra đường lối võ công để mình ra khỏi cung cấm giúp Khâu tỷ tỷ một tay, đối phó với Ngọc Tiêu lang quân và người nhà hắn.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong thở phào một cái hỏi :

- Vũ Văn huynh! Tại hạ tưởng lúc này chúng ta nên giữ lòng cho bình thản để giải quyết mọi vấn đề, không nên bận tâm đến chuyện vô ích.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ cũng đồng ý như vậy.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ tính sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ mong hai vị thảo luận một cách công bằng là tại hạ nhất nhất tuân theo.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hay lắm! Tại hạ xin lên tiếng trước...

Hắn đảo mắt nhìn sáu xác chết ngồi quanh bàn tròn nói :

- Chỗ dụng tâm của tại hạ tiến vào cung cấm chẳng phải để lấy những di vật của mười tay đại kỳ nhân, chỉ hy vọng lấy được võ công mà các vị đã tốn bao tâm huyết để nghiên cứu.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Chỗ dụng tâm của tại hạ cũng thế. Chắc huynh đài đây cũng vậy mà thôi.

Hai lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu chờ chàng trả lời. Tiêu Lĩnh Vu hết sức né tránh mục quang và không lên tiếng, chàng chỉ gật đầu tỏ dấu đồng tình. Lúc này bấc đèn cây ngân đăng cháy sáng tỏ chiếu suốt cả gian nhà. Thẩm Mộc Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Trước khi tại hạ chưa vào cung cấm đã tưởng mười tay đại cao thủ bị giam hãm trong này vẫn còn tồn tại một quãng thời gian khá dài và họ hết sức tìm cách bảo tồn võ công của mình cho khỏi thất truyền. Nhưng vào cấm cung rồi mới biết tình thế khác hẳn với điều tiên liệu của tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phải chăng Thẩm đại trang chúa muốn nói các vị chết lẹ quá?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng thế! Vì vậy mà hy vọng của chúng ta về những môn võ của họ để lại rất mong manh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ tin rằng đây đúng là lời nói từ đáy lòng Thẩm đại trang chúa phát ra, nhưng còn biện pháp trọng yếu để xử lý thì đại trang chúa chưa nói tới.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Giả tỷ chúng ta tìm kiếm được ở trong cung cấm này một bản thủ san ghi chép võ công thì chắc những môn đặc biệt tuyệt không đâu có cái đó để cho ai. Tại hạ đoán rằng giữa chúng ta sẽ nổi cuộc phong ba. Tại hạ xin nói thật: bất luận thủ san hay bí lục lọt vào tay một trong hai vị, tại hạ nhất định

phải cướp đoạt dù có gây nên thảm kịch đổ máu cũng đành.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa nói hàng nửa ngày mà vẫn chưa đưa ra biện pháp gì để giải quyết.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Theo ý tiểu đệ thì bất luận là ai lấy được bí lục võ công đều không thể giữ riêng làm của mình. Chúng ta cùng nhau chia ra mà đọc, rồi ai nấy ghi nhớ. Ai học được nhiều là tùy theo trí tuệ của mình.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Theo chỗ dầu đèn còn lại mà tính thì nhiều lắm là chúng ta chỉ ở lại đây trong vòng ba chục giờ. Khi rời khỏi cấm cung, bí lục kia sẽ thuộc về quyền sở hữu của ai?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Khi chúng ta rời khỏi cấm cung phải đem bí lục đốt đi, không ai được lấy làm của riêng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu Đại trang chúa chịu thủ tín thật sự, tiểu đệ rất tán thành.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ý kiến các hạ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong trước nay vẫn chủ trương “Duy ngã độc tôn” mà bâygiờ đột nhiên hắn đưa ra biện pháp này thì e rằng hắn có dụng ý gì khác, ai mà tinđược?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh liệu có tin lời Thẩm đại trang chúa được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Tại hạ khó tin.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái không nói gì nữa. Thẩm Mộc Phong nhăn tít cặp lông mày tựa hồ muốn nổi nóng nhưng hắn ráng nhẫn nại cười hô hố :

- Xem chừng chúng ta khó lòng đi đến một thỏa hiệp.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Tại hạ nghĩ rằng nếu Thẩm đại trang chúa hành động nghiêm chỉnh trước tiên khiến cho bọn tại hạ đem lòng khâm phục thì sự tình lại khác hẳn.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Hai vị đã không tín nhiệm Thẩm mỗ thì đành tới đâu hay tới đó...

Hắn ngừng lại một chút rồi đảo mắt nhìn sáu xác chết nói tiếp :

- Hiện giờ có việc khẩn yếu, tưởng hai vị không nên cự tuyệt hợp tác với tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Việc gì?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Théo lời đồn thì có mười dại cao nhân vào cung cấm, nhưng chưa chắc tất cả người người đều ở đây hết. Hoặc giả có mấy vị tài trí hơn người, không muốn mạo hiểm chỉ phái người thay mình. Cũng có thể người mười tay đại cao thủ còn có cao nhân khác nữa muốn trà trộn vào cung cấm vì tính hiếu kỳ. Sự thực thế nào chúng ta không biết rõ mà cũng không nên tin hết ở những lời đồn đại...

Hắn ngửa mặt lên trời cười ba tiếng lớn rồi nói tiếp :

- Tỷ như trên chốn giang hồ người ta đồn đại Thẩm Mộc Phong chết rồi mà đến bây giờ Thẩm Mộc Phong chẳng còn sống nhăn răng ra là gì đây?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đại trang chúa nói phải lắm. Trước khi chưa tìm được thủ san hay bí lục của mười đại cao nhân để lại, hãy tìm cho biết rõ thân thế của họ cùng thời gian và nguyên nhân cái chết rôi lúc lâm tử. Giả tỷ những cao nhân này vào cung cấm rồi chết ngay sau khoảng thời gian ngắn ngủi thì đừng tìm bí lục võ công của họ vô ích.

Thẩm Mộc Phong chú ý nhìn vào mặt Vô Tướng đại sư một lúc rồi nói :

- Mặt người chết hơi khác với lúc còn sống, nhưng tại hạ có thể xác định vị này là Vô Tướng đại sư ở chùa Thiếu Lâm.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiểu đệ tuy được nghe danh Vô Tướng đại sư nhưng chưa có cơ duyên gặp mặt vị cao tăng này lần nào. Thẩm đại trang chúa đã khẳng định là đúng thì chắc không thể lầm được.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn qua người đầu có vết sẹo cũng là một vị hòa thượng mặc áo cà sa màu đại hồng rôì nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì chỉ có hai nhà sư tiến vào cung cấm. Một vị là Vô Tướng đại sư chùa Thiếu Lâm, còn một vị pháp danh là Thiên Nhẫn, chắc là vị này đây.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Thân phận của hai nhà sư chắc là đúng rồi.

Lão đưa mắt nhìn qua lão già mặc áo bào rộng màu đại lục thêu hoa vàng hỏi :

- Vị này mặc áo kỳ lạ, mũ vàng áo lục, rất giống Đao Vương Mã Tháp, chẳng hiểu có đúng không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Phải rồi! Thẩm mỗ cũng nghĩ vậy. Mã Tháp khét tiếng võ lâm về mười hai đường Phá Thiên đao pháp, tự phong là Đao Vương, ưa đội mũ kim quang, mặc áo bào màu đại lục. Những nhân vật đương thời không ai thích mặc áo như lão thì chắc là đúng rồi.

Vũ Văn Hàn Đào trỏ vào lão già râu bạc mặc áo xanh hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có biết nhân vật này không?

Thẩm Mộc Phong cau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Vị này ăn mặc bình dị, tướng mạo không có gì đặc biệt, khó mà nhận ra được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Một nhân vật kỳ tài phái Hoa Sơn là Đàm Vân Thanh ăn mặc thế này phải không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Có lẽ đúng. Đàm Vân Thanh mặc áo màu xanh mộc mạc, không thêu hoa. Nhưng Tiêu Vương Trương Phóng cũng thích mặc áo màu xanh. Thân phận nhân vật này chưa xác định được.

Đường lão thái thái đột nhiên xen vào :

- Lão thân không hiểu y là ai nhưng nhất quyết không phải là Tiêu Vương Trương Phóng.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Phải chăng Đường phu nhân vì không thấy tay lão cầm ống tiêu mà nói vậy?

Đường lão thái thái lắc đầu đáp :

- Không phải thế. Lúc lão thân còn nhỏ đã có duyên gặp Tiêu Vương Trương Phóng một lần. Vì lão thân hâm mộ thanh danh của lão nên nhìn kỹ tận mắt và nhớ rõ điều này đến nay chưa quên.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay hơn hết là Đường phu nhân nói rõ đặc điểm của Tiêu Vương Trương Phóng thì bọn tại hạ mới tin chắc không nghi ngờ gì nữa.

Đường lão thái thái đáp :

- Giữa mũi Tiêu Vương Trương Phóng có một nốt ruồi lớn bằng hạt gạo mà vị này không có.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Lão đã chết mấy chục năm, da thịt co lại, e rằng nét mặt biến đổi...

Đường lãi thái thái lắc đầu đáp :

- Không lầm được. Lão thân coi kỹ rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chúng ta hãy tạm cho đây là Đàm Vân Thanh ở phái Hoa Sơn.

Tiêu Lĩnh Vu nghe mấy người bàn những nhân vật võ lâm gần một trăm năm nay, chàng không xen vào một câu nào, chỉ chú ý lắng nghe cho biết những nhân vật kia là ai. Thẩm Mộc Phong đột nhiên quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Cao kiến của huynh đài đây ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Mình chưa từng gặp mặt, lại cũng chưa được nghe ai nói đến một cách tường tận thì làm sao mà biết được.

Nhưng ngoài mặt chàng không tiện lộ vẻ mịt mờ, vẫn ung dung đáp :

- Theo ý của tại hạ thì nhân vật này không phải là Tiêu Vương Trương Phóng.

Thẩm Mộc Phong chau mày không nói nữa. Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn vào nhân vật áo lam mũ chiên, thân hình ốm nhất, mắt nhỏ lông mày ngắn, tướng mạo hiền từ hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có biết người này không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đây là Hà Nam Nhất Tẩu Thượng Tố Nhân.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nhận xét của tiểu đệ cũng giống như Thẩm đại trang chúa.

Lão trỏ vào người mặc áo vải, đầu đội nón trúc, trên ghế gác ngang một cây dọc tẩu, coi người có dáng tài chủ hỏi :

- Vị này phải chăng là Trúc Lạp Ông Bạch Thiện Đường?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Lão đội nón trúc lại đem theo dọc tẩu là những tiên chỉ rõ ràng. Mười phần chắc đúng đến tám rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nếu quả đúng mười đại kỳ nhân tiến vào cung cấm thì chúng ta đã phát giác ra sáu vị, thêm vào Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên nữa là bảy. Chỉ có ba bộ thi thể chưa tìm ra được...

Kim Hoa phu nhân từ nãy tới giờ vẫn ngồi yên nghe ngóng, đột nhiên hỏi xen vào :

- Nếu thi thể ba người đó đã tiêu hóa hết rồi thì vĩnh viễn còn tìm đâu ra được?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dù thi thể tiêu hóa rồi, nhưng vẫn còn vết tích có thể điều tra được...

Đột nhiên lão chợt nghĩ ra điều gì trọng yếu, giơ thanh đoản kiếm trong tay lên hỏi :

- Thanh kiếm này vừa bé vừa ngắn mà sắc bén dị thường, chặt sắt như bùn, tất nhiên là một danh kiếm có nhiều lai lịch. Thẩm đại trang chúa biết nhiều hiểu rộng có hiểu là của ai không?

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong sáu người này chỉ có Đàm Vân Thanh dùng kiếm, còn ngoài ra không chuyên sử kiếm. Vậy thanh đoản kiếm này của ai tại hạ khó mà biết được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Điều chi đáng tiếc?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu biết thanh kiếm này của ai thì chứng minh được một việc lớn.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh đừng dềnh dàng nữa, chúng ta không có nhiều thì giờ, vậy hay hơn hết là Vũ Văn huynh nói huỵch toẹt ra, hoặc giả tại hạ có thể cấp thêm được chút ý kiến chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chủ nhân thanh kiếm này có lẽ là người đã hạ sát Bao Nhất Thiên.

Thẩm Mộc Phong, Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng :

- Sau khi đã nói rõ rồi thì vấn đề chẳng có gì là cao kiến nữa. Nhưng lão là người nghĩ ra đầu tiên, vậy tài mẫn tiệp của lão không thể coi thường được.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn lại sáu bộ thi thể rồi thủng thẳng đáp :

- Coi tư thế các vị ngồi nghiêm chỉnh thì nhất định nhát kiếm đâm vào sau lưng Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên không phải là một trong sáu vị này.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cái đó đã chứng minh được một điều.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Ngoại trừ sáu người này, trong cung cấm còn nhân vật khác mà chúng ta chưa phát giác ra nhân vật đó hiện ở đâu.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói :

- Dù trong cung cấm còn người khác thì cũng chỉ là một bộ thi thể mà thôi. Điều khẩn yếu lúc này là chúng ta phải nghĩ cách tìm ra những môn võ công lưu lại.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu nói :

- Tại hạ e rằng nguyện vọng của Thẩm đại trang chúa khó lòng thực hiện được.

Thẩm Mộc Phong cãi :

- Chúng ta vào cung cấm chắc tâm nguyện giống nhau là tìm cho ra võ công những đại cao thủ để lại. Vậy không phải là tâm nguyện của một mình Thẩm mỗ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa hiểu lầm ý tại hạ. Nên biết trước khi muốn động thủ tìm ra võ công những người để lại, chúng ta cần chứng minh thời gian có đủ để viết võ công lưu lại không rồi mới nghiên cứu võ công của các vị để ở đâu.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Vũ Văn huynh nói rất phải. Tại hạ muốn được nghe cao kiến của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi nói :

- Huyết nhục của sáu đại cao thủ này đã khô kiệt. Quãng thời gian tử vong lâu đến mấy chục năm. E rằng những người đồng thời hiện nay không còn ai sống sót. Vụ nghi án này hàng ngàn năm cũng khó giải đáp. Chúng ta chỉ suy luận bằng trí tuệ mà thôi...

Lão đảo mặt ngó Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu rồi tiếp :

- Tiểu đệ coi thái độ sáu nhân vật này thì lúc qua đời rất bình tĩnh.

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp :

- Đúng thế! Nếu họ phát giác ra Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên bày kế hãm hại mình, quyết chẳng thể ngồi yên trên ghế và trước khi chết tất phải đem tàn lực ra phản kích thì cục diện trong nhà

đại sảnh này không thể nguyên vẹn được.

Đường lão thái thái đột nhiên xen vào :

- Ý kiến của lão thân không giống các vị.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nhiều ý kiến hợp lại để mổ xẻ vấn đề cho ra sự thực. Hiện giờ chúng ta ở giữa đám cao thủ mình mang tuyệt kỹ để phanh phui những điều bí ẩn từ mấy chục năm trước, quyết chẳng phải trí tuệ một hai người mà xét thấu được. Đường phu nhân có cao kiến gì xin cứ nói ra.

Đường lão thái thái nói :

- Ý kiến nông cạn của lão thân chưa chắc đã đúng, nhưng may ra có thể mở đường cho các vị.

Mụ nhìn kỹ lại sáu bộ thi thể rồi nói tiếp :

- Hoặc giả Xảo Thủ Thần Công hạ thủ ngay lúc sáu người này đi vào sảnh đường mà sáu vị vẫn chưa phát giác mình trúng kỳ độc. Đến khi phát giác thì đã muộn quá rồi, các vị muốn dùng nội công thâm hậu trục chất kỳ độc ra, hoặc tạm thời thúc đẩy vào một chỗ cho nó không phát tác được ngay, nhưng sự thực lại trái với tâm nguyện, các vị chưa thúc đẩy được thì chất kỳ độc đã phát tác làm chết người ngay.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu tại hạ gặp cảnh ngộ này quyết không thể nhẫn nại mà phải ra tay phản kích liền. Hoặc giả sáu vị đây đầy công hàm chưởng nên nín nhịn được.

Đường lão thái thái nói :

- Nhà họ Đường của lão thân có mấy chục thứ độc dược cùng ám khí mà mỗi thứ đều khác nhau. Có thứ độc tính rất mãnh liệt, dù là những tay cao thủ võ lâm bậc nhất bị trúng rồi cũng không phản kích được nữa.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Cách dùng độc thật là phức tạp. Tỷ như Kim tằm ở Miêu Cương là một thứ độc nhất. Tiện thiếp không hiểu cách giải độc này nhưng sử dụng nó rất là thành thuộc. Ai đã trúng phải chất độc, lập tức không còn sức phản kháng.

Mụ nói mấy câu này khiến mọi người đều ớn lạnh xương sống, nghĩ thầm :

- Nếu mụ này nhân lúc mình phân tán, ngấm ngầm hạ độc thì đành là mặc mụ muốn làm gì thì làm...

Mọi người bất giác liếc mắt nhìn Kim Hoa phu nhân. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng ròi nói :

- Tại hạ đã nghe một tay thành thủ về dùng độc là Độc Thủ Dược Vương cho biết: Trúng chỗ độc cũng không phải hoàn toàn vô phương giải cứu.

Chương 25: Hàn Đào Tiếp Tục Cuộc Điều Tra

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười khanh khách nói :

- Các vị cứ vững tâm, tiện thiếp quyết không hạ cổ độc vào người các vị đâu.

Vũ Văn Hàn Đào bật tiếng cười khô khan đáp :

- Nếu phu nhân hạ cổ độc thì e rằng người đầu tiên không dung tha phu nhân là Thẩm đại trang chúa...

Hắn ngửa mặt lên cười ha hả nói tiếp :

- Tại hạ không dám đồng quan điểm với Đường lão phu nhân.

Đường lão thái thái hỏi :

- Lão thân kính nghe lời chỉ giáo của Thẩm đại trang chúa được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu sáu người này phát giác ra mình bị trúng kỳ độc thì chưa nhất định họ cứ ngồi yên trên ghế vận công trục độc.

Đường lão thái thái hỏi :

- Bọn họ bị chất độc chết rồi biết đâu Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên không đặt họ ngồi lên ghế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có thể Xảo Thủ Thần Công cũng bị trúng kiếm ngay lúc đó thì lão tự lo cho mình còn chưa được còn lòng dạ nào nghĩ đến chuyện khác.

Bách Lý Băng đột nhiên xen vào :

- Có thể trên ghế đã đặt cơ quan khiến các vị này ngồi vào rồi không đứng lên được nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh hiểu cả về môn học kiến trúc, vậy xin coi kỹ lại trong ghế có đặt cơ quan hay không?

Vũ Văn Hàn Đào nhìn kỹ hồi lâu rồi trầm ngâm đáp :

- Chắc là không có. Dù trên ghế đặt cơ quan cũng chẳng thể nào kiềm chế được những tay cao thủ bậc nhất võ lâm. Võ công của sáu vị này chỉ vung tay một cái là đập tan bia vỡ đá. Hơn nữa trên ghế không có chỗ nào đặt cơ quan cả.

Thẩm Mộc Phong kết luận :

- Thế là chúng ta bàn định hồi lâu chẳng được việc gì và cũng không tìm ra được manh mối nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Mấy người này nói phần nhiều là hợp tình hợp lý. Sáu nhân vật ngồi trên ghế bị chết trong trường hợp nào khó mà tìm ra được nỗi bí ẩn bên trong.

Lòng chàng cũng suy nghĩ rất nhiều, nhưng ráng nhẫn nại không chịu xen vào. Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào lên tiếng :

- Không chừng trong cung cấm có người chưa chết cùng một lúc đã động thủ an bài mấy người ngồi lên ghế...

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nhưng người ấy là ai?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng chưa hiểu. Hoặc giả là một trong mười dại cao thủ tiến vào đây, vì còn ba người chưa thấy đâu.

Thẩm Mộc Phong nghiêm nghị hỏi :

- Vũ Văn huynh! Liệu có người nào trốn ra khỏi cung cấm được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ không dám nói quyết là chẳng có ai, nhưng điểm này khó có thể xảy ra.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu không tìm ra được nguyên nhân cái chết của sáu người ngồi trên ghế thì đúng là sau khi họ chết rồi còn có nhân vật đặt họ lên ghế thì đúng mà nhân vật đó lại không phải Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Nếu có mười đại cao thủ tiến vào cung cấm thì đương nhiên là một trong ba người mà chúng ta chưa phát giác.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Giả tỷ mười người cùng chết cả một lúc, thì chỉ còn cách giải thích là đã có người vào cấm cung trước bọn ta rồi...

Vũ Văn Hàn Đào ngơ ngác, ngập ngừng nói :

- Cái đó... cái đó...

Dường như lòng dạ lão rối bời, lão nói “cái đó” một hồi rồi không thốt ra được “cái đó” làm sao. Thực ra chẳng phải chỉ một mình Vũ Văn Hàn Đào chấn động tinh thần mà toàn thể những người hiện diện đều cảm thấy đầu óc trầm trọng như đeo nặng ngàn cân. Trường hợp có người vào cung cấm trước thì bí lục võ công của mười tay đại cao thủ chắc bị họ lấy đem đi rồi. Thế là bọn này mạo hiểm thập tử nhất sinh tiến vào cung cấm đánh uổng một phen tâm huyết. Mọi người trầm ngâm hồi lâu, Vũ Văn Hàn Đào lại thủng thẳng nói :

- Tìm không ra được nguyên nhân cái chết yên tĩnh của sáu người đây thì thật là một điều khó chịu, nhưng trước khi chúng ta chưa tìm ra được ba bộ thi thể nữa thì cũng không thể quyết định là có người đã vào cung cấm trước bọn mình.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cất bước đi tới trước mặt Thiên Nhẫn đại sư. Hắn nhấc bổng thi thể đại sư lên thì vừa đụng tay vào tấm áo cà sa màu đại hồng đã tan ra từng mảnh rớt xuống đất. Nên biết áo mặc trên mình nhà sư đã mấy chục năm dĩ nhiên mủn ra từ lâu, hễ đụng vào là rách tan ngay. Hắn chú ý nhìn thì cái ghế nhẫn thín chẳng có cơ quan gì hết. Hắn ngó lại chỗ áo rách của Thiên Nhẫn thì da thịt nhà sư đã khô queo, cứng nhắc. Thẩm Mộc Phong đặt thi thể Thiên Nhẫn đại sư xuống thủng thẳng nói :

- Bây giờ có một điều xác định được là sáu bộ thi thể ngồi trên ghế trước khi chết đều không động thủ chiến đấu.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiện giờ có việc cấp bách là trước hết chúng ta hãy cố gắng tìm cho ra ba xác chết kia.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bọn tại hạ vào cấm cung đến chỗ này là cùng tận rồi. Trong sáu người đây, chỉ một mình Vũ Văn huynh thông hiểu môn kiến trúc hoặc giả còn tìm ra được cửa ngầm nào chăng?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Theo ý tại hạ thì trước hết chúng ta hãy đến gian thạch thất để cỗ xe này xem sao.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mục quang nhìn Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sáu cỗ ghế có bánh xe ở đây, bọn chúng ta cũng sáu người. Vậy chúng ta dời sáu bộ thi thể ra ngoài rồi mỗi người ngồi vào một ghế là trong khoảng khắc có thể điều tra được rõ nội tình trong sáu gian thạch thất.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Biện pháp này không ổn.

Vũ Văn Hàn Đào ãhỏi :

- Chỗ nào không ổn?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nếu tiên sinh đã tìm ra được chỗ cơ quan khống chế các cửa thạch thất thì sau khi chúng ta vào các nơi rồi, tiên sinh đóng chặt cửa lại thì có khác gì đi vào vết bánh xe của sáu người đã chết rồi?

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Kim Hoa phu nhân nói :

- Phu nhân nói rất đúng. Dù Vũ Văn huynh chẳng có lòng như vậy nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Nếu hai vị sợ tại hạ thiết kế hãm hại thì chỉ có đường phế bỏ cuộc mưu đồ này, đừng vào các thạch thất điều tra nữa.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hoặc giả trong thạch thất có để lại manh mối gì mà mình không vào điều tra kể cũng đáng tiếc.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bây giờ đành thế này vậy. Nếu các vị tín nhiệm thì để một mình tại hạ vào nhà đá điều tra. Hễ tìm được manh mối gì sẽ mách các vị rồi cùng nhau thương nghị kế hoạch.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi! tại hạ đồng ý...

Hắn đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi tiếp :

- Chưa hiểu ý kiến ông bạn này thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu, vẫn không nói gì. Vũ Văn Hàn Đào nhìn thi hài Đàm Vân Thanh nói :

- Đàm huynh! Tiểu đệ ngưỡng mộ cuộc thành tựu của Đàm huynh. Kiếm thuật phái Hoa Sơn nguyên trước chưa có chỗ nào kỳ diệu mà Đàm huynh tận tâm chế thành môn kiếm thuật bất hủ rất thần kỳ, dứng ngang hàng với mười tay đại cao thủ. Cuộc thành tựu này người thường không thể bì kịp. Bữa nay tiểu đệ xin Đàm huynh cho mượn cái ghế có bánh xe này để ngồi một lát.

Lão nói rồi vòng tay xá một cái, ôm thi thể Đàm Vân Thanh đặt xuống một bên. Đoạn lão ngồi vào ghế đạp chân vào bánh xe một cái. Cỗ ghế đột nhiên lùi vào phía sau. Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp chú ý thành ra không hiểu lão đạp chân vào chỗ nào. Cửa nhà thạch thất trước đang đóng kín, cỗ xe đến gần, cửa đá tự động mở ra. Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào và cái ghế có bánh xe tiến vào thạch thất rồi, hai cánh cửa đá đống sập lại ngay tức khắc.

Thẩm Mộc Phong nhìn bóng sau lưng Hàn Đào mất hút rồi khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Vũ Văn Hàn Đào là người nham hiểm phi thường, chúng ta chẳng thể không đề phòng y được. Huynh đài có nhớ chỗ cơ quan khống chế cỗ xe của Đàm Vân Thanh không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hắn vẫn muốn mình nói cho nhiều thì mình càng không để hắn thỏa mãn.

Rồi chàng trả lời bằng cái lắc đầu. Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Công phu hàm dương của các hạ thật khiến cho người ta phải khâm phục, nhưng các hạ nên nhớ Vũ Văn Hàn Đào mà giở trò thì chúng ta bị giam cầm ở đây, mà các hạ cũng khó lòng thoát chết.

Trong sảnh đường đột nhiên yên lặng không một tiếng động. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong

bữa cơm vẫn chưa thấy Vũ Văn Hàn Đào trở lại, Thẩm Mộc Phong không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hô :

- Vũ Văn huynh! Trong nhà đá có gì bí ẩn, Vũ Văn huynh cũng nên coi cho hết.

Hắn gọi luôn mấy câu vẫn không nghe thấy tiếng Vũ Văn Hàn Đào đáp lại. Trường hợp này chẳng những khiến cho Thẩm Mộc Phong không nhịn được, mà cả Tiêu Lĩnh Vu cũng sinh lòng ngờ vực. Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Quả nhiên không ra ngoài sự tiên liệu của tại hạ. Vũ Văn Hàn Đào đã khám phá ra nhiều sự vật trong sảnh đường này mà y vẫn giả vờ là không biết, y mượn cơ hội tiến vào thạch thất... Chà! Lão này giảo quyệt thật. Các hạ nên đi mở cơ quan khống chế nhà thạch thất.

Tiêu Lĩnh Vu dắt Bách Lý Băng song song đi tới chỗ vách đá mà chàng đã đụng vào trước. Chàng vung chưởng đánh đến bốn phát mới mở được cơ quan. Bỗng nhiên nghe những tiếng lách cách vang lên, khuôn cửa mé Đông Nam mở rộng. Cỗ ghế có bánh xe từ từ đi ra, nhưng trên ghế không thấy Vũ Văn Hàn Đào nữa. Thẩm Mộc Phong chụp lấy cây thiền trượng trong tay Đường lão thái thái, hắn tức giận lớn tiếng quát :

- Vũ Văn huynh! Sao Vũ Văn huynh còn chưa chịu ra?

Tay mặt hắn phóng cây thiền trượng vào trong cửa đá. Giả tỷ hắn không nói một câu trước cứ phóng thiền trượng ngay thì thủ pháp và công lực hắn có thể liệng cây trượng vào trong nhà đá rồi. Nhưng vì hắn quát hỏi một câu thành chậm lại trong nháy mắt, cánh cửa đá cũng đóng sập lại. Cây thiền trượng đụng mạnh vào cửa bật lên tiếng sầm rùng rợn. Khuôn cửa đá này kiên cố dị thường. Cây thiết trượng đâm vào chỉ đập bể mấy mảnh đá vụn rớt xuống. Thẩm Mộc Phong là tay kiêu hùng một thời, chỉ trong khoảnh khắc hắn khôi phục lại bình tĩnh được ngay, quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta đều mắc hỡm Vũ Văn Hàn Đào. Bây giờ chỉ còn cách vào thạch thất để kiếm y.

Trước tình trạng này, Tiêu Lĩnh Vu cũng rất đỗi khẩn trương không thể gìn giữ đươc, khẽ hỏi :

- Chúng ta kiếm y bằng cách nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hai người chúng ta bất cứ ai đại khái đều có thể thu thập y. Huynh đài không đi thì tại hạ phải đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Thằng cha này hiểm ác vô cùng! Ta tiến vào thạch thất rồi, e rằng Băng nhi khó lòng đối phó được với hắn.

Chàng liền nói :

- Thẩm đại trang chúa đi được thì hơn.

Thẩm Mộc Phong đã tưởng Tiêu Lĩnh Vu tìm lời khiêm nhượng hoặc trầm ngâm không đáp. Ngờ đâu chàng nói ngay một lời quyết định bảo hắn đi, khiến hắn không khỏi ngẩn người. Nhưng lúc này Thẩm Mộc Phong không còn cách nào khác cãi lời được, hắn đánh mặt dày dặn Kim Hoa phu nhân và Đương lão thái thái :

- Hai vị nên coi chừng...

Rồi hắn từ từ ngồi lên ghế. Câu nói của hắn có ý dặn hai mụ nên hợp lực để chống đối Tiêu Lĩnh Vu. Kim Hoa phu nhân tủm tỉm cười đáp :

- Đại trang chúa cứ yên tâm. Tiện thiếp mong Đại trang chúa tìm thấy Vũ Văn Hàn Đào cho lẹ.

Thẩm Mộc Phong là người rất thâm trầm. Hắn ngồi lên ghế, trong lòng vẫn xoay chuyển ý nghĩ. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy không nên tiến vào thạch thất vì cung cấm chỉ có một đường ra. Vũ Văn Hàn Đào không đem theo thực phẩm, nếu lão không gặp nguy hiểm thì nhiều lắm là chỉ ở trong thạch thất được mười mấy giờ. Hắn cho là ngồi ở sảnh đường điều dưỡng cho đỡ hao tốn khí lực hay hơn. Những người vào trong cung cấm chẳng ai đem theo thực phẩm thì người nào khéo giữ sức lực là người đó nắm được phần thắng tối hậu. Thẩm Mộc Phong nghĩ vậy trong lòng rất hối hận. Hắn ngồi ngay nhắm mắt dưỡng thần. Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao các hạ lại ngồi yên không nhúc nhích?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Lúc Vũ Văn Hàn Đào đạp cơ quan, tại hạ phân tâm chưa kịp lưu ý không hiểu đạp vào chỗ nào.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lại đạp vào ghế mấy cái mà ghế vẫn đứng trơ trơ không chuyển động. Thẩm Mộc Phong từ từ đứng lên nói :

- Xem chừng chỉ còn cách ngồi đây chờ Vũ Văn Hàn Đào.

Không ngờ lúc hắn đứng lên, vô tình đụng trúng cơ quan khống chế bánh xe, cái ghế lập tức chạy vút đi. Thẩm Mộc Phong chưa kịp dứng hẳn lên thấy bánh xe chuyển động bất giác lại ngồi xuống. Vừa rồi cửa đá tuy bị Thẩm Mộc Phong thiết trượng đâm vào, nhưng cơ quan vẫn chưa bị suy chuyển. Cánh cửa tự động mở ra cho cái ghế chạy vào rồi tự nhiên đóng sập lại. Kim Hoa phu nhân thấy cửa đá đóng lại, mụ cất tiếng tựa hồ nói để mình nghe mà cũng là để hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Không hiểu trong cửa đá có cơ quan để mở ra không?

Thẩm Mộc Phong không còn ở trước mắt, Tiêu Lĩnh Vu chẳng úy kỵ gì nữa, liền đáp :

- Kể ra trong thạch thất có cơ quan khống chế cửa đá thì phải, nhưng họ tìm ra được hay không khó mà đoán trước.

Kim Hoa phu nhân ừ hữ một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Vũ Văn Hàn Đào có ý vào trong thạch thất không chịu trở ra, hay là lão bị hãm ở trong đó?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó khó mà dự đoán. Có điều Vũ Văn Hàn Đào cố ý ẩn trong thạch thất mà bây giờ Thẩm Mộc Phong lại tiến vào thì chắc lão đau khổ lắm.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu hai người đều bị hãm trong mật thất thì e rằng chúng ta cũng khó lòng dời khỏi cung cấm.

Vấn đề này làm cho Tiêu Lĩnh Vu chấn động tinh thần. Chàng lẳng lặng hồi lâu mới lên tiếng :

- Bất luận ai võ công cao cường đến đâu cũng không thể sống trong cung cấm được, trừ phi là bậc thần tiên không cần ăn uống.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Đó là nói về chuyện chết đói chết khát, nhưng người đem theo đồ ăn uống vào trong này, liệu có thể sống được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nơi đây không khí lưu thông, không có vẻ gì ngột ngạt. Nếu có đồ ăn uống thì tại hạ tưởng ở trong này năm ba năm chẳng phải là chuyện lớn.

Bách Lý Băng tự hỏi :

- Tại sao mụ này lại cứ kiếm đường nói chuyện với đại ca?

Nàng liền cất bước lại gần đứng vào giữa khoảng Kim Hoa phu nhân và Tiêu Lĩnh Vu. Kim Hoa phu nhân đã không biết Bách Lý Băng là gái giả trai thì làm gì hiểu được chỗ dụng tâm của nàng? Mụ liếc mắt nhìn Bách Lý Băng một cái rồi quay lại hỏi Đường lão thái thái :

- Nếu Thẩm đại trang chúa bị hãm trong thạch thất thì Đường lão phu nhân tính sao?

Đường lão thái thái đáp :

- Theo ý lão thân thì chờ một lúc nữa rồi sẽ tình.

Kim Hoa phu nhân biết trong lòng mụ có điều úy kỵ, liền mỉm cười nói :

- Dường lão phu nhận định chờ bao lâu nữa? Chúng ta chưa ăn uống gì mà dời khỏi cung cấm e rằng cũng mệt lắm. Tiện thiếp tưởng không thể chờ lâu được.

Đường lão thái thái ngưng thần chú ý nhìn Kim Hoa phu nhân một lúc rồi hỏi :

- Nếu Thẩm đại trang chúa bị hãm ở trong thạch thất thì tại Bách Hoa sơn trang có tới gần ngàn cao thủ, không hiểu họ sẽ ủng hộ ai lên kế vị Đại trang chúa?

Mụ hỏi câu này cực kỳ đột ngột khiến cho Tiêu Lĩnh Vu cùng Kim Hoa phu nhân đều ngơ ngác. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Sau khi ta dời khỏi Bách Hoa sơn trang, hàng ngàn cao thủ ở đó tình trạng ra sao mình không hay biết. Kim Hoa phu nhân là con người kiêu ngạo bất thuần, không hiểu vì lẽ gì cũng vào ở đó. Cả Đường lão thái thái, cầm quyền một môn phái, cũng cam tâm tôi mọi cho Thẩm Mộc Phong mới kỳ...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tai chàng vẫn lắng nghe câu chuyện giữa hai mụ. Kim Hoa phu nhân đáp :

- Theo ý kiến tôn giá thì ai đáng lên làm Rrang chúa kế vị Thẩm Mộc Phong.

Đường lão thái thái hắng đặng một chút rồi ngập ngừng đáp :

- Chu Triệu Long không phải là người có tài rường cột nhất quyết khó lòng kế vị Thẩm Mộc Phong...

Mụ ngừng laại một chút rồi tiếp :

- Đơn Hoành Chương tuy là đệ tử chân truyền của Thẩm Mộc Phong nhưng gã còn nhỏ tuổi quá, e rằng cũng không đương nổi trọng trách...

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp :

- Người này không được, người kia cũng không xong, xem chừng chỉ có Đường lão thái thái là gánh vác nổi trọng trách này.

Đường lão thái thái cười lạt nói :

- Lão thân thấy Thẩm đại trang chúa rất trọng đãi Kim Hoa phu nhân, thường bàn việc lớn lại hay

đi lại với nhau, thì người kế vị Thẩm đại trang chúa, ngoài phu nhan còn ai vào đây?

Kim Hoa phu nhân cười gằn hai tiếng đã toan nổi nóng, nhưng mụ cố nhịn rồi hỏi :

- Đường phu nhân! Xem chừng phu nhân có ý hoài nghi tiện thiếp rất nhiều phải không?

Đường lão thái thái đáp :

- Ở Bách Hoa sơn trang khó mà kiếm được một người đáng tin cậy.

Kim Hoa phu nhân cười mát nói :

- Đường gia ở Tứ Xuyên tự dựng cơ lập phái trong võ lâm, ngang hàng với những môn phái lớn. Tiện thiếp không hiểu phu nhân có cam tâm lưu lại trong Bách Hoa sơn trang chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái nói chuyện với nhau đều là vấn đề mình muốn hiểu rõ mà không tiện cật vấn.

Lại nghe Đường lão thái thái nói :

- Nhà họ Đương cả già trẻ mấy chục mạng người sống chết đều ở trong tay Thẩm Mộc Phong. Lão thân không nỡ nhìn thấy cảnh Đường gia bị giết hết vì mình, đành phải chịu nghe mệnh lệnh y sai khiến...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Còn phu nhân thì chắc là tình nguyện ở lại để giúp sức Thẩm đại trang chúa?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Thẩm Mộc Phong tuy hạ độc vào người tiện thiếp để kiềm chế cuộc sinh tử, nhưng đó chưa phải là nguyên nhân trọng yếu khiến tiện thiếp lưu lại ở Trung Nguyên.

Đường lão thái thái hỏi :

- Vậy vì lẽ gì phu nhân ở lại đó?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp :

- Tiện thiếp lưu lại Trung Nguyên vì muốn giúp đỡ cho một người huynh đệ.

Đường lão thái thái hỏi :

- Phu nhân còn huynh đệ ở Trung Nguyên ư?

Kim Hoa phu nhânđáp :

- Tiện thiếp không có anh em ruột nhưng có người em nuôi.

Đường lão thái thái hỏi :

- Em nuôi của phu nhân là ai?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Danh vọng lớn lắm! Có thể nói là chẳng ai không hay biết.

Đường lão thái thái giục :

- Lão thân không muốn dài dòng. Phu nhân nói huynh toẹt ra đi.

Chương 26: Tiêu Lĩnh Vu Vô Ý Đụng Cơ Quan

Kim Hoa phu nhân nghiêm nghị nói :

- Dù lão phu nhân có cáo tố với Thẩm Mộc Phong tiện thiếp cũng không sợ. Người huynh đệ đó tên gọi Tiêu Lĩnh Vu.

Đường lão thái thái hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu nào? Phải chăng Tiêu Lĩnh Vu đã có một dạo làm Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang?

Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp :

- Chính thị!

Đường lão thái thái nói :

- Lão thân gặp y rồi. Y cũng là nhân vật duy nhất dám ra mặt đối nghịch với Thẩm Mộc Phong.

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Phải rồi! Vị huynh đệ này của tiện thiếp lòng dạ nghĩa hiệp lại mình mang tuyệt thế võ công khiến cho Thẩm Mộc Phong phải điên đầu. Nhưng y cũng có một chỗ không hay là con người tuấn tú quá khiến các cô gái nhìn thấy y đều phải xiêu lòng. Nghe nói Đường Tam Cô đã có một dạo qua lại với y phải không?

Bách Lý Băng mắng thầm trong bụng :

- Mụ này nói láo! Đại ca ta đâu phải con người như vậy?

Lại nghe Đường lão thái thái đáp :

- Quen biết nhau mà thôi, làm gì có chuyện đi lại?

Kim Hoa phu nhân đột nhiên thu nụ cười lại hỏi :

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xuất hiện trong cung cấm và xảy cuộc đả đấu với Thẩm Mộc Phong

thì phu nhân xử trí thế nào?

Đường lão thái thái ngắt lời :

- Tiêu Lĩnh Vu chưa xuất hiện đột ngột ở cung cấm thì lão thân chưa nghĩ đến việc đó cho mệt óc.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Đối với Tiêu Lĩnh Vu chẳng có chuyện gì không thể xảy ra. Không chừng y đã vào cung cấm mà đứng ở gần chúng ta cũng nên.

Tuy Đường lão thái thái biết là Kim Hoa phu nhân muốn nói giỡn, nhưng mụ không tự chủ được, bất giác đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Nhất định không có chuyện đó.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách. Tiếng cười vang động cả bốn vách đá.

Đường lão thái thái nghe như tiếng cười chế giễu mình, mụ không nhịn được hỏi :

- Phu nhân cười gì? Lão thân nói có chỗ nào không đúng?

Kim Hoa phu nhân nghĩ thầm :

- Lúc này chưa tiện đem thân thế đem cáo tố cho mụ biết.

Mụ nghĩ vậy liền mỉm cười đáp :

- Khi nào tiện thiếp dám nói giỡn với Đường lão phu nhân?

Bách Lý Băng thấy câu cười tiếng nói của Kim Hoa phu nhân ra chiều lãng mạn thì trong lòng khó chịu nghĩ thầm :

- Mụ đàn bà này phóng túng như vậy, nhất định là người dâm tà. Ta không thể để chàng đứng gần mụ được.

Nàng liền dắt tay Tiêu Lĩnh Vu đi vào góc thạch thất.

Cử động kỳ lạ của nàng chẳng những khiến cho Kim Hoa phu nhân rất lấy làm kỳ mà cả Tiêu Lĩnh Vu cũng không ngạc nhiên, khẽ nói :

- Băng nhi! Băng nhi làm thế này là có ý gì?

Bách Lý Băng liếc mắt ngó Kim Hoa phu nhân rồi đáp :

- Tiếng cười của Kim Hoa phu nhân làm cho tiểu muội phát ngán.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nghĩ thầm :

- Té ra là thế! Kim Hoa phu nhân quả nhiên hình hài phóng đãng không câu nệ tiểu tiết. Cái đó chắc là vì y sinh trưởng ở vùng Miêu Cương, không hấp thụ nền lễ giáo ở Trung Nguyên. Nhưng mình đã vào góc nhà thì cũng làm cái gì mới phải.

Chàng tiến lai gần vách đá giơ tay ra ấn vào mấy chỗ.

Nguyên chàng sợ Kim Hoa phu nhân khám phá ra nội tình thì thật khó coi, nên chàng giả vờ làm cho có việc mới giơ tay lên gõ vách đá. Nên biết việc đời thường xảy ra nhiều chuyện. Cố ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu xanh om. Vũ Văn Hàn Đào điều tra bốn mặt không ngớt đập tay vào vách đá mà chẳng tìm ra được mấu chốt cơ quan. Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu vô tình vỗ chơi mấy cái thì lại trúng.

Bỗng thấy vách đá lõm vào rồi mở ra một khuôn cửa vuông chừng nửa thước. Trong cửa đá treo chiếc vòng ngọc.

Lúc này Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đã chạy lại coi. Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu chiếc vòng ngọc này có tác dụng gì?

Chàng liền nắm lấy vòng ngọc mà kéo.

Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên, tựa hồ làm rung chuyển cả sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần chú ý, ngấm ngầm phòng bị. Chàng định bụng : Nếu xảy sự nguy hiểm thì mình phải dùng nội lực để chống đỡ một lát để ba người đàn bà tránh khỏi hiểm địa. Không ngờ sự việc đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Sau một loạt tiếng lách cách, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi.

Nguyên vách đá trước phẳng lỳ, bây giờ xuất hiện một đường hầm đủ cho hai người sóng vai đi lọt.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu trợn mắt há miệng nhìn đường hầm ngơ ngẩn xuất thần. Hiển nhiên trong sảnh đường rất nhiều biến hóa, những cơ quan cực kỳ xảo diệu khiến người ta phải nhức đầu hoa mắt.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đường hầm này vào sâu chừng hơn trượng rồi quanh sang mé tả, chàng liền nói :

- Tại hạ thử tiến vào coi. Xin ba vị ở ngoài sảnh đường chờ đợi. Hễ nghe tại hạ hô hoán thì nên tiến

vào đường hầm ngay, đừng có chậm trễ.

Bách Lý Băng đáp :

- Không cần! Tiểu muội đi theo đại ca.

Kim Hoa phu nhân nghe thanh âm nàng sửng sốt nghĩ thầm :

- Ngôn ngữ cùng thái độ người này sặc mùi son phấn. Nhất định là giá giả trai...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng bất giác cất tiếng hỏi :

- Phải chăng cô là Kim Lan?

Bách Lý Băng chẳng hiểu Kim Lan là ai? Nàng thấy Kim Hoa phu nhân nhìn chằm chặp vào mặt mình, trong lòng rất lấy làm bất mãn, hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Ngó gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu sợ hai người xảy cuộc động thủ, vội kéo Bách Lý Băng cùng đi vào đường hầm.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu là hai con nha đầu Kim Lan hay Ngọc Lan thì khi nào dám vô lễ với ta như vậy. Nếu thị không phải là một trong hai con nha đầu đó thì nhất định là Khâu Tiểu San.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng vừa rẽ qua mé hữu thì thấy hai bên vách đá cứ chừng năm thước lại khảm một trái bảo châu. Tuy không có đèn lửa soi sáng nhưng ánh sáng ngoài sảnh đường lọt vào lại thêm ánh bảo châu nên thấp thoáng cũng nhìn thấy cảnh vật.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đại ca ơi! Cái tên Khâu Tiểu San tiểu muội thấy quen quen, dường như đã được nghe người nói tới.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là một nhân vật lừng lẫy võ lâm, dĩ nhiên Băng nhi đã được nghe danh.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Hà! Kim Hoa phu nhân tưởng tiểu muội là Khâu Tiểu San...

Đột nhiên nàng dừng bước níu chặt lấy Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca! Đại ca có quen biết Khâu Tiểu San ư?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp nghĩ thầm :

- Cô này không có bụng dung người. Hiện giờ mình không rảnh để giải thích nội tình cho cô nghe, đành tạm thời gạt cô cho yên chuyện.

Chàng liền đáp :

- Trên đường võ lâm Trung Nguyên chẳng ai không biết Khâu Tiểu San, dĩ nhiên tiểu huynh đã gặp y.

Bách Lý Băng được giải thích như vậy liền nói :

- Té ra là thế! Xem chừng Khâu Tiểu San không có gì đáng kể.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng hỏi lại :

- Phải chăng Khâu Tiểu San là một cô gái?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!

Bách Lý Băng nói :

- Kim Hoa phu nhân đã không biết rõ thân thế tiểu muội, mụ lại biết Khâu Tiểu San có thể đi đôi với đại ca mà nhận lầm tiểu muội là Khâu cô nương. Hừ! Tiểu muội chẳng phải là người giống Bách Lý Băng đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nàng nói thương tổn đến thanh danh của Khâu Tiểu San, chàng không yên dạ giải thích lúc này rất là phiền phức. Chàng đành ừ hử cho xuôi chuyện.

Hai người đã đi đến tận cùng đường hầm. Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên đẩy một cái. Cửa đá mở ra liền. Chàng bật lửa lên soi nhìn quanh một lượt thì thấy gian phòng trước mắt tựa hồ là căn nhà đọc sách. Bên cạnh còn có cây đèn dầu bằng thủy tinh.

Chàng thắp đèn lên thì đột nhiên trông thấy một lão già tướng mạo hiền hòa, chòm râu dài phất phơ ngồi trên ghế sau cái án đá. Lão nhắm mắt mỉm cười trông như người sống.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên, chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đã tiến vào thạch thất.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lão già ngồi nghiêm trang, bụng bảo dạ :

- Không hiểu là nhân vật này có phải là Tiêu Vương Trương Phóng không?

Đường lão thái thái đáp :

- Chỗ nhân trung Tiêu Vương Trương Phóng có một nốt ruồi đen. Nếu người này có nốt ruồi đó thì đúng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Mình ngốc thật! Lúc nãy Đường lão thái thái ở ngoài sảnh đường đã nói tướng mạo Tiêu Vương Trương Phóng mà sao mình không nhớ?

Chàng chú ý nhìn lại thì lão này nhân trung bình thản chẳng có nốt ruồi chi hết. Chàng ngơ ngẩn thất vọng tự nói một mình :

- Người này cũng không phải Tiêu Vương Trương Phóng.

Đáng lẽ chàng chỉ nghĩ trong bụng, nhưng vì bồn chồn bất giác nói ra miệng.

Lúc này Kim Hoa phu nhân dã quan sát kỹ càng và biết Bách Lý Băng là gái giả trai mà không sao nhận ra được thân thế chân chính của nàng. Mụ đảo mắt nhìn vào phát giác ra dưới án có một cái ngăn kéo hãy còn bỏ ngỏ chưa đóng. Mụ chợt động tâm khoa chân lướt qua Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng. Mụ vươn tay chụp cái ghế gỗ có thi thể lão già râu dài đẩy xe ra một chút.

Bách Lý Băng trong lòng đã có ý bất mãn với Kim Hoa phu nhân, lại thấy mụ tranh tiên tiến vào dường như có mưu đồ chuyện gì. Bất giác lửa giận bốc lên, nàng quát :

- Không được đụng vào đó!

Đồng thời vung chưởng đánh ra.

Kim Hoa phu nhân tự hỏi :

- Người này không biết là nhân vật thế nào mà cuồng ngạo như vậy? Ta thử đón tiếp một chưởng của thị xem sao?

Mụ vừa nghĩ vừa đón tiếp phát chưởng.

Hai chưởng lực đụng nhau, hai người đồng thời cảm thấy chấn động cánh tay. Nội lực hai bên tương đương, bất phân thượng hạ.

Hai người đều nghĩ thầm :

- Võ công đối phương không phải tầm thường.

Bách Lý Băng thấy Kim Hoa phu nhân sau khi đón tiếp phát chưởng vẫn đứng nguyên tại chỗ không chịu cử động thì trong lòng tức giận vô cùng. Nàng đặt cái hộp gỗ trong tay xuống rồi sấn lại.

Động tác của nàng rất mau lẹ, Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp khuyên can. Kim Hoa phu nhân đã biết gặp phải tay kình địch, không dám lơ là vận toàn lực đối địch. Bách Lý Băng tấn công mãnh liệt. Chiêu nào cũng nhằm đánh vào chỗ trí mạng Kim Hoa phu nhân. Nhưng nàng đánh liền mười hai chiêu đều bị Kim Hoa phu nhân hóa giải.

Tiêu Lĩnh Vu toan khuyên giải, nhưng thấy Bách Lý Băng đã có thành kiến sâu xa với Kim Hoa phu nhân, đành liều để nàng trút bớt mối hận, chờ khi nào hai bên lâm vào tình trạng nguy hiểm hãy ra tay can gián cũng chưa muộn.

Chàng nghĩ vậy rồi cứ tự thủ bàng quan.

Bách Lý Băng sau một hồi cấp công, bị Kim Hoa phu nhân đột nhiên thi triển những chiêu phản kích. Chưởng chỉ phóng ra rất kỳ bí lợi hại.

Kim Hoa phu nhân tấn công liên miên một hồi mười lăm chưởng mà vẫn chưa chịu dừng lại. Bách Lý Băng bị Kim Hoa phu nhân phản kích dữ quá không thể trả đòn được chiêu nào. Tiêu Lĩnh Vu thấy Kim Hoa phu nhân tấn công không ngớt mà Bách Lý Băng dường như lâm vào thế kém. Nếu chàng không ra tay ngăn cản thì Bách Lý Băng có thể bị thương về tay Kim Hoa phu nhân.

Chàng liền tiến lên một bước vung chưởng lên. Bóng chưởng trùng điệp ngăn chặn thế công của Kim Hoa phu nhân. Đồng thời chàng lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Kim Hoa phu nhân liền lùi lại ba bước hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu huynh đệ?

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên lột tấm mặt nạ ra đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Đường lão thái thái chợt tỉnh ngộ nói :

- Ủa! Tiêu đại hiệp! Đáng lẽ lão thân đoán ra trước là đại hiệp mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đáp :

- Vãn bối nhớ là Đường lão tiền bối trước kia ở phe đối nghịch với Thẩm Mộc Phong. Không ngờ thế sự biến ảo. Sau mấy tháng không được gặp, nay lão tiền bối đã bắt tay hợp tác với hắn rồi.

Đường lão thái thái nghe câu trách móc của Tiêu Lĩnh Vu bất giác thở dài buồn rầu nói :

- Chẳng phải lão thân nguyện ý như vậy, mà là chuyện bất đắc dĩ.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Mạng sống mấy chục người cả nhà Đường lão thái thái đều lọt vào tay Thẩm Mộc Phong kiềm chế, nếu Thái thái không chịu để Thẩm Mộc Phong uy hiếp thì họ Đường ở Tứ Xuyên sẽ vĩnh viễn tuyệt tích trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong rất nhiều thủ đoạn tàn độc, như vậy không thể trách Đường lão tiền bối được.

Đường lão thái thái nói :

- Tuy cả nhà Đường gia bị khống chế trong tay Thẩm Mộc Phong nhưng lão thân cũng không muốn lệ thuộc dưới sự kiềm chế của hắn lâu ngày...

Mụ chưa nói hết ý đột nhiên dừng lại.

Kim Hoa phu nhân nhìn Bách Lý Băng hỏi :

- Huynh đệ! Cô nương này là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Bách Lý Băng một cái rồi đáp :

- Thưa Đường lão tiền bối và Kim Hoa phu nhân! Y không phải là người ngoài.

Rồi chàng bảo nàng :

- Băng nhi hãy xoa mặt đưa chân tướng ra cùng các vị tương kiến.

Bách Lý Băng đáp :

- Trong cung cấm không có tro than, tiểu muội rửa mặt đi rồi sau muốn giả trang cũng không được nữa.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Cô nương đã không muốn lộ chân tướng với chúng ta thì thôi. Tiêu huynh đệ! Huynh đệ cứ nói rõ thân thế y là được rồi.

Bách Lý Băng gạt đi :

- Đừng cho mụ biết.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cô này được cha mẹ nuông chiều từ thuở nhỏ nuôi thành tính quật cường. Nếu không tìm cách hạ bớt hỏa khí của cô xuống thì ta còn đắc tội với nhiều người.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng chậm rãi nói :

- Băng nhi! Kim Hoa phu nhân đã có ân cứu mạng cho tiểu huynh mấy lần. Nếu tiểu huynh không được phu nhân viện trợ thì hài cốt của tiểu huynh cũng nguội lạnh rồi...

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Tiêu huynh đệ, sao huynh đệ lại khách sáo thế...?

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu ăn nói trịnh trọng với mụ, quả nhiên không dám đường đột nữa. Nàng lẳng lặng đứng yên.

Tiêu Lĩnh Vu lại ngó Bách Lý Băng lại nói :

- Trước mặt Đường lão tiền bối và thư thư, tiểu đệ không dấu diếm nữa. Cô này là con gái của Bách Thiên Tôn Giả, tên gọi Bách Lý Băng...

Kim Hoa phu nhân ủa một tiếng rồi nói :

- Té ra nàng là công chúa ở Bắc Hải băng cung.

Bách Lý Băng nghe Tiêu Lĩnh Vu nói được Kim Hoa phu nhân cứu mạng mấy lần, nàng đã tính thầm không nên tỏ vẻ khó chịu với mụ nữa nhưng thấy mụ thật kiều mỵ, miệng cười nhí nhoẻn, cơn giận lại nổi lên. Nàng xẵng giọng hỏi :

- Phải thế thì làm sao?

Kim Hoa phu nhân cười, mắt liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huynh đệ, tỷ tỷ thật bội phục huynh đệ!...

Tiêu Lĩnh Vu biết câu dưới của mụ rất khó nghe, vội ngắt lời :

- Trước mặt Thẩm Mộc Phong, tiểu đệ bất đắc dĩ làm bộ không biết hai vị. Nếu có chỗ nào đắc tội xin hai vị miễn thứ cho.

Chàng nói rồi vòng tay xá dài.

Kim Hoa phu nhân lại nói :

- Huynh đệ hóa trang làm một công nhân trà trộn vào bọn người phòng vệ sơn cốc lại tiến vào cung cấm được. Phần trí tuệ này thật khiến cho người ta phải phục sát đất. Đồng đạo võ lâm đã suy tôn huynh đệ là một nhân vật duy nhất có thể chống đối Thẩm Mộc Phong, quả nhiên không lầm.

Đường lão thái thái nói theo :

- Thẩm Mộc Phong không biết sợ trời, sợ đất, những nhân vật võ lâm hiện nay chẳng một ai hắn để dạ, nhưng nhắc tới Tiêu đại hiệp là hắn lộ vẻ hoang mang.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên lùi lại hai bước nói :

- Tiêu huynh đệ! Dưới thạch án có chiếc ngăn kéo còn bỏ ngỏ, hoắc giả trong đó có vật gì huynh đệ thử mở ra coi.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó thạch án đáp :

- Cái đó do thư thư phát giác thì trong ngăn kéo có vật gì, lý gì đệ lại lấy.

Kim Hoa phu nhân lại nói :

- Thẩm Mộc Phong làm cho ta nhức đầu, hắn lại uy hiếp đến cuộc sinh tử của ta, bất cứ lúc nào hắn muốn hạ sát ta cũng được. Vật ở trong ngăn kéo dù có để thủ san bí lục của mười đại cao nhân thì đối với ta cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài hỏi :

- Tiểu đệ còn sống ngày nào là hết sức cởi bỏ gông cùm cho mọi nhân vật võ lâm Trung Nguyên ngày đó.

Bách Lý Băng thấy Kim Hoa phu nhân cười nói tự do, hình hài phóng đãng nhưng toàn việc đại nghĩa đại tiết, tuyệt không có chút cẩu thả nào, trong lòng nàng đã sinh mấy phần hảo cảm với mụ.

Đường lão thái thái nói theo :

- Tiêu đại hiệp muốn động thủ thì lẹ lên! Đường bí mật này chưa đóng. Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào không biết trở lại lúc nào.

Tiêu Lĩnh Vu vôi bước gần lại thạch án, mở ngăn kéo ra coi thì chỉ thấy một tấm giấy trắng đặt ngay ngắn ở bên trong.

Chàng chú ý nhìn thấy trên tấm giấy có viết mấy dòng chữ :

“Những vật ở trong cung cấm tại hạ đã lấy đi rồi. Cảm phiền dời gót ngọc, tại hạ xin lỗi”.

Vỏn vẹn mấy lời như vậy. Phía dưới lại không thư danh, cũng không đề ấn ký chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn những chữ viết trên giấy trắng bất giác ngẩn người ra hồi lâu không thốt nên lời. Kim Hoa phu nhân cũng biết chữ Hán liền thò đầu ngó rồi nói :

- Lời nói của người này nhất định không tin được...

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt tấm giấy trong tay xuống hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Theo lời phỏng đoán của Vũ Văn Hàn Đào và Thẩm Mộc Phong thì số người tiến vào cung cấm là mười nhân vật. Cả bộ thi thể này nữa mới là tám, vậy là còn hai chưa thấy đâu...

Đường lão thái thái cũng đã coi rõ những lời trên tờ giấy trắng, mụ nói theo :

- Ý kiến của lão thân cũng như Kim Hoa phu nhân. Hoặc giả mảnh giấy này là một trong thập đại kỳ nhân có ý hý lộng quỷ thần.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không phải thế! Mảnh giấy này cùng tự tích hãy còn mới lắm, quyết không phải là vật để đây đã mấy chục năm.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Theo lời huynh đệ thì nhất định đã có người vào đây ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ nhận xét đúng như vậy...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì tờ giấy để trong ngăn kéo này chưa quá ba tháng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Theo ý đại ca thì người đó mới dời khỏi cấm cung ba tháng thôi hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!...

Chàng đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái tiếp :

- Những người võ lâm đều hiểu mười đại cao nhân bị hãm trong cung cấm, nhưng phần lớn trong số này chỉ vãn danh chứ chưa ai được thấy hành động. ngoài mười nhân vật này tưởng còn rất nhiều người khác mưu trí hơn đời, võ công cao cường nữa.

Chương 27: Soái Thiên Nghi Còn Mang Mặt Giả

Đường lão thái thái nói :

- Dù hắn võ công cao cường, lắm mưu nhiều trí nhưng hắn không hiểu về môn kiến trúc thì cũng chẳng có cách nào tiến vào cung cấm được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Một người mất mười mấy năm luyện thành tuyệt kỹ. Nếu họ chịu mất hai chục năm chẳng lẽ không nghiên cứu được môn học kiến trúc?

Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân và Bách Lý Băng trong lúc nhất thời đều tắc họng không nói nên lời.

Hồi lâu Kim Hoa phu nhân mới lên tiếng :

- Vụ này nên để Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào cùng đến đây cho nếm mùi thất vọng. Hỡi ơi! Thẩm Mộc Phong vì việc mở cung cấm này không biết đã mất bao nhiêu tâm não và phí bao nhiêu công việc mà để người ta nhanh chân đến cướp mất.

Đường lão thái thái nói :

- Nếu quả đúng như lời suy luận của Tiêu đại hiệp thì cái người mở được cung cấm tài cao còn hơn Vũ Văn Hàn Đào nhiều. Hỡi ơi! Họ ra vào cung cấm lấy những vật trọng yếu mà không để lại một vết tích gì...

Mấy người đang trò chuyện đột nhiên nghe tiếng veo veo rít lên một hồi.

Kim Hoa phu nhân khẽ nói :

- Có lẽ Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào đã tìm vào đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Thẩm Mộc Phong đến thì xin hai vị nên giữ kín chuyện và coi tại hạ như người chưa từng biết. Lúc này và ở nơi đây, tại hạ chưa muốn hai lão biết thân thế mình.

Kim Hoa phu nhân, Đường lão thái thái đưa mắt nhìn nhau, nhưng không một ai lên tiếng. Tiêu Lĩnh Vu biết trong lòng hai mụ còn có điều úy kỵ nên chàng cũng chẳng nói nhiều. Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên trong thời gian uống cạn tuần trà rồi đứng lại. Cái án đá từ từ chuyển động. Dưới đất nứt ra một lỗ hổng.

Bách Lý Băng nhìn xuống huyệt động khẽ nói :

- Đại ca ơi! Từ giờ đại ca nên coi chừng. Trong phòng này chỗ nào cũng có cơ quan...

Nàng vừa dứt lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Vũ Văn Hàn Đào từ dưới huyệt động chui lên.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hãy còn đường lối khác nhau đưa đến phía trong cửa đá rồi cũng vào đây...

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ thì Thẩm Mộc Phong theo sau Vũ Văn Hàn Đào cũng nhảy lên.

Hai người không ngờ bọn Tiêu Lĩnh Vu đến đây trước mình, bất giác đều ngẩn mặt ra.

Tiêu Lĩnh Vu đứng yên không nhúc nhích, nhưng cặp mắt lấp loáng không ngớt chuyển động nhìn vào mặt hai người.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Sao mấy vị biết đường vào đây?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bọn tiện thiếp cứ đi liều bất giác cũng đến chỗ này.

Vũ Văn Hàn Đào ngó đường hầm rồi hỏi :

- Phải chăng đường hầm này thông ra sảnh đường?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ gật đầu chứ không lên tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Đường lão thái thái hỏi :

- Vị nào đã phát giác ra cửa vào gian nhà này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sao các hạ lại phát giác ra cửa vào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ phóng chưởng đánh vào vách đá, cửa tự nhiên mở ra...

Chàng từ từ cầm tờ giấy trắng giơ lên rồi nói :

- Tiên sinh hãy coi tấm giấy này rồi sẽ nói chuyện.

Vũ Văn Hàn Đào đỡ lấy mảnh giấy liếc mắt nhìn qua rồi hỏi :

- Các hạ lấy được tấm giấy này ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ở trong ngăn kéo cái bàn đá này.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Nếu lời nói viết trên mảnh giấy là đúng sự thực thì bao nhiêu tâm huyết của chúng ta hao phí để vào được cung cấm thành ra vô dụng.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái hỏi :

- Hai vị cũng theo sát bọn họ vào trong này chứ?

Đường lão thái thái đáp :

- Đúng thế! Bọn lão thân cùng đi với họ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hai vị có ngó thấy y rút ngăn kéo lấy tờ giấy trắng ra không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiện thiếp ngó thấy cái ngăn kéo bỏ ngỏ toan lại mở thì vị anh hùng này đã nhanh chân đến trước mở ra lấy được tấm giấy đó.

Vũ Văn Hàn Đào coi kỹ lại tấm giấy trắng rồi nói :

- Coi tự tích trên giấy này thì mới viết cách đây vài tháng, nếu tấm giấy này không phải nguỵ tạo thì ba tháng trước đây đã có người tiến vào cung cấm và lấy di vật đem đi trước rồi...

Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chẳng lẽ trong mấy người chúng ta có một vị tâm cơ thâm trầm đã chuẩn bị trước đây mấy tháng, viết mảnh giấy này cất vào trong mình để chuẩn bị lúc vào cung cấm sẽ dùng đến...

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ lượm được mảnh giấy này, còn tin hay không là tùy ở quý vị, chứ đừng lấy tâm địa của kẻ tiểu nhân đo lòng dạ quân tử.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh bốn vách, lại coi kỹ cái án đá rồi thở dài nói :

- Tại hạ tin rằng tờ giấy này không phải có người ngụy tạo mà cũng chẳng phải việc hý lộng quỷ thần, đúng là sự thực chân chính.

Vũ Văn Hàn Đào đưa trả tờ giấy cho Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cũng tin đến chín phần mười tờ giấy này là sự thực.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thế thì Vũ Văn huynh còn một phần chưa tin hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nói một cách nghiêm chỉnh thì chúng ta còn một điểm hoài nghi, một phần hy vọng. Chúng ta phải chứng minh được điểm hoài nghi này là có thể ra khỏi cung cấm, còn một phần hy vọng thì phải trông vào vận khí.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Điểm nghi ngờ nào, phần hy vọng gì thì trước tình thế này, Vũ Văn huynh cũng không nên úp mở nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiêur đệ nói về điểm nghi ngờ này là cả bộ thi thể trong thư thất này, chúng ta phát giác ra được tám bộ. Theo lời đồn đại trên chốn giang hồ thì còn thi thể hai vi cao nhân chưa tìm ra. Chúng ta có tìm được hai bộ thi thể nữa mới đủ chứng mình theo lời đồn đại là mười vị cao thủ tụ hội ở đây.

Thẩm Mộc Phong gật đầu nói :

- Điểm nghi ngờ này có dính líu gì đến phần hy vọng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hy vọng là người trước kia lúc lấy di vật trong cung cấm chưa lấy hết được.

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng ánh thần quang hỏi tiếp :

- Vũ Văn huynh có đoán được trong này còn vật gì không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ chỉ có một chút hy vọng mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vừa rồi tại hạ và Vũ Văn huynh gặp cảnh nguy hiểm, phải nhờ vào tài trí của Vũ Văn huynh mới thoát nạn. Vậy bây giờ cũng phải do Vũ Văn huynh đi trước dẫn đường để tìm kiếm hai thi thể kia.

Nguyên Thẩm Mộc Phong rượt theo vào thạch thất rồi phát giác ra con đường chỉ lọt một người và cúi đầu mới đi lên được. Đó là lối ra duy nhất, chẳng có cách nào lựa chọn đành đi vào đường đó. Đường này từ dưới đi lên, chẳng khác gì đi cầu thang lầu. Thẩm Mộc Phong người cao lớn mà đường đi càng lên càng chật hẹp sau hắn đụng phải cơ quan mà bị khốn đốn. May mà Vũ Văn Hàn Đào nghe tiếng vội quay trở lại tay cầm bảo kiếm chém đứt cơ quan mới cứu được Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong tuy chưa ngỏ lời cảm tạ nhưng cũng giảm bớt được lòng thù nghịch với lão rất nhiều. Hai người lần mò đi quanh quẩn một lúc, trải qua mấy lần nguy hiểm rồi trở về một góc nhà đai sảnh rồi do cửa ngầm đi ra.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Kim Hoa phu nhân đã đi vào thư phòng. Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào cũng theo dõi tìm đường đến đây.

Vũ Văn Hàn Đào ngưng thần trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì trong cũng cấm đến đây là hết đất.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh đột nhiên nói câu này, chắc là trong bụng đã có định kiến?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã điều tra ra tình thế bốn mặt thì dường như không thể khuếch trương rộng hơn được nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì bốn mặt cung cấm đã tiếp cận mạch nước ngầm trong núi. Dù Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên có bản lãnh nghiêng trời cũng phải hãm sức xung kích của mạch nước.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh nói tuy rất có lý, nhưng trước khi chưa chứng minh được sự thực vẫn làm cho người ta khó tin...

Đường lão thái thái ngắt lời :

- Nếu chúng ta tìm thấy hai bộ thi thể thể kia nữa mới chứng minh được đầy đủ lời nói của Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu đúng có mười đại cao thủ vào cung cấm thì hai bộ thi hài kia cũng chỉ ở trong thư phòng này.

Thẩm Mộc Phong chau mày nói :

- Theo lời Vũ Văn huynh thì căn nhà này còn một phòng nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bất luận Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên đã kiến trúc cung cấm thần diệu đến đâu và làm thêm mấy phòng xếp phức tạp như thế nào thì cũng chỉ ở trong vòng mười trượng vuông.

Lão ghé tai vào vách đá nghe một hồi rồi nói tiếp :

- Căn thạch thất này quyết không thể vào sâu hơn được, chỉ thêm một trượng nữa là bị nước ngập.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thật thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đại trang chúa không tin thì cứ dán tai vào vách đá mà nghe sẽ có.

Thẩm Mộc Phong nói :

- E rằng tại hạ nghe không thấy.

Miệng hắn nói, nhưng người hắn vẫn dán tai vào vách. Quả nhiên nghe tiếng sấm động.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có nghe thấy không?

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp :

- Nghe thấy rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Như vậy đủ tỏ lời tại hạ nói không phải là giả.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào :

- Hoặc giả số người tiến vào cung cấm chỉ có tám chứ không phải mười. Việc khẩn yếu hiện giờ là cách chứng minh thân phận người này để đoán ra mấy người kia là nhân vật thế nào? Bọn họ có tiến vào cung cấm hay không?

Giọng nói của chàng rất già dặn dường như một nhân vật rất quen thuộc trên chốn giang hồ càng khiến cho Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào không làm sao đoán được thân thế của chàng.

Thẩm Mộc Phong giương mắt lên nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ vào đây trước đã lưu tâm đến bộ di thể này chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ đã nhìn qua.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Người đó là ai vậy?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Những người tiến vào trong cung cấm đại khái mình chưa từng nghe ai nói đến thì còn nhận ra thân thế họ làm sao được? Nếu mình biết rồi thì còn phải hỏi hắn làm chi?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp :

- Tại hạ xem chừng lão không phải là Tiêu Vương Trương Phóng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đúng lão không phải là Tiêu Vương Trương Phóng.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nghe khẩu khí Vũ Văn huynh thì dường như đã nhận ra người này?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì người này là lão già hóa trang Soái Thiên Nghi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Lão già hóa trang ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thuật thay hình đổi dạng của lão rất mầu nhiệm, lão qua lại giang hồ mấy chục năm mà không một ai biết rõ chân tướng, kể cả mười đại cao thủ trong cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu cả mười tay đại cao thủ trong cung cấm đều không nhận ra được chân tướng của lão già hóa trang thì làm sao Vũ Văn Hàn Đào lai biết lão?

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Theo lời đồn thì Soái Thiên Nghi bất luận ở với ai, trong vòng một ngày cũng thay hình đổi dạng đến ba lần. Không ai có cách nào hiểu được bộ mặt nào là thật. Vì thế cả những bạn chơi với lão mấy chục năm cũng không nhận ra chân tướng.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nếu lão này là Soái Thiên Nghi thì phải chăng đây là chân tướng của lão?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đây là chân hay giả tại hạ không dám nói quyết.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Tiên sinh không dám nói quyết thì sao lại trỏ lão là Soái Thiên Nghi?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Con người bôn tẩu giang hồ mấy chục năm mà không ai nhận ra được chân tướng thì đáng kể là trên đời có một.

Rồi chàng lẩm bẩm :

- Lão này đã giữ chân tướng thần bí suốt đời lại mình mang tuyệt thế vũ công, chỉ vì chữ danh mà phải phiền lụy, rồi chết uổng mạng ở trong cung cấm.

Thẩm Mộc Phong lại nói :

- Thẩm mỗ rất lấy làm bội phục về cao kiến của Vũ Văn huynh. Người này mười phần chắc tám là Soái Thiên Nghi.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài nói :

- Nét mặt lão mỉm cười. Vậy ngoại trừ Soái Thiên Nghi còn ai trước khi chết vẫn lộ nụ cười hiền hòa được nữa?

Đường lão thái thái nói :

- Lão thân vẫn ngưỡng mộ đại danh của lão già hóa thân này, nhưng không hiểu diện mạo lúc này có phải là chân tướng của lão không?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ đã nói cả bạn hữu giao du với lão hàng mấy chục năm còn không biết được chân tướng lão thì bữa nay mới thấy lần đầu làm sao mà nhận ra được?

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói :

- Lão đã chết rồi. Con người sau khi chết đi chẳng còn cách nào thay đổi biến hóa nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phải chăng phu nhân có ý muốn phá hủy bộ mặt này xem tướng mạo ở đây chân hay giả?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Câu nói từ miệng Vũ Văn tiên sinh thốt ra có vẻ khó nghe.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu nói :

- Suốt đời vị tiền bối này, dùng hết tâm cơ giữ kín chân tướng không để người ta nhận ra được thì nay lão đã chết rồi còn bắt lão phải bộc lộ chân tướng làm chi? Tại hạ tưởng nên để nguyên cho lão yên thân.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hay quá Vũ Văn Hàn Đào bữa nay đột nhiên biến thành lòng dạ nhân từ.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiện thiếp không dám đồng quan điểm với Vũ Văn tiên sinh, vì nghĩ rằng lão đã hằng suốt đời hóa trang, không một ai nhận ra chân tướng. Cả lúc chết lão cũng không để chìa bộ mặt thật với đời thì trong lòng có chỗ cực kỳ đau khổ. Bây giờ tuy chúng ta phá hủy hình tượng tuy có điều bất kính, nhưng để lão đưa bộ mặt chân chính ra với đời tưởng cũng là một việc hay...

Mụ đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thẩm trang chúa nghĩ thế nào về ý kiến của tiện thiếp?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hai vị nói đều có lý, tại hạ khó mà bình luận được.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có cao kiến gì về vụ này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Coi chân tướng của lão là phải.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi :

- Mọi người đồng ý rồi. Vũ Văn tiên sinh còn nói gì nữa?

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi đáp :

- Đã vậy tại hạ xin rút ý kiến của mình về.

Lão từ từ lùi lại hai bước.

Kim Hoa phu nhân bước đến trước thi thể lão già giơ tay lên nói :

- Tiện thiếp trước hết thử xem lão có mang mặt nạ không?

Giữa lúc Kim Hoa phu nhân sắp đụng tay vào mặt lão già áo xanh, Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên lên tiếng :

- Hãy khoan!

Kim Hoa phu nhân ngoảnh đầu nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn còn có chuyện gì khiến cho tiện thiếp thay đổi tâm ý chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có một điều tại hạ đã nghĩ kỹ chẳng thể không nói ra được.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Điều gì? Tiện thiếp rửa tai nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vị này rất tâm cơ. Lão đã dùng đến mọi phương pháp để khiến người ta không thể nhận định chân tướng, nhất định có chỗ khổ tâm. Lão đã có cách giữ kín bộ mặt thật thì trước khi cải trang đã nghĩ ra những cách bảo vệ.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phải chăng ý kiến các hạ muốn nói bây giờ tiện thiếp đụng tay vào có thể xảy ra tai họa bất ngờ?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ chỉ đoán vậy mà thôi chứ không dám nói quyết.

Kim Hoa phu nhân đang bình thản chẳng sợ hãi gì, nghe lão nói vậy không khỏi ngần ngại. Mụ tần ngần một lúc rồi không dám động thủ.

Thẩm Mộc Phong khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Vũ Văn huynh! Lão già hóa thân này có giỏi nghề dùng độc không?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Dù lão có chuyên nghề dùng độc, cũng không hạ độc vào mặt mình.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Điểm này tại hạ chưa nghe ai nói tới.

Kim Hoa phu nhân vội đưa tay lên đầu rút một cây kim thoa ra nói :

- Bất luận lão có dùng độc hay không, tiện thiếp cũng phải đề phòng.

Mụ cầm mũi kim thoa khẽ chọc vào mặt lão già. Không ngờ mũi kim thoa đưa tới chẳng khác gì chạm khối đá cứng nhắc.

Kim Hoa phu nhân khẽ la lên :

- Mặt lão rắn quá!

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Dù mặt lão chưa hóa trang thì chết đã lâu năm, da thịt cũng cứng nhắc.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp :

- Tiện thiếp cảm thấy dường như không phải là da thịt.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Để tại hạ coi xem.

Hắn cầm lấy mũi kim thoa ở trong tay Kim Hoa phu nhân khẽ chọc vào mặt lão già mấy cái rồi nói :

- Quả nhiên không phải da thịt.

Hắn là người xảo quyệt không muốn mang tiếng phá hủy bộ mặt người chết, liền trả lại mũi kim thoa cho Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân đón lấy mũi kim thoa, ngầm vận nội lực đâm đánh sột một cái. Mũi kim thoa cắm sâu đến nửa tấc, mụ buông tay ra nói :

- Xin các vị coi dùm tiện thiếp coi mặt lão có phải là da thịt khô đét không?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn vào thì thấy mặt lão hóa thân có mấy vết nhăn lờ mờ. Hiển nhiên lão đã bôi một lớp thuốc rất dầy chứ không phải da thịt. Thẩm Mộc Phong cũng nói :

- Quả không phải bộ mặt chân chính.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Được rồi! Để tiện thiếp bóc lớp ngoài ra coi.

Miệng mụ nói, tay mụ ngầm vận nội lực bóp mạnh một cái. Quả nhiên lớp vỏ phía ngoài tuột ra rồi rớt xuống đất vỡ tan.

Kim Hoa phu nhân huy động kim thoa cạo hết lớp thuốc còn lại để lộ bộ mặt thật của lão già ra. Mũi thoa nhọn tuy có làm thương tổn một chút da thịt nhưng phần lớn gương mặt còn lai vẫn có thể nhận ra được.

Chương 28: Bị Tố Lại Hàn Đào Bở Vía

Mọi người nhìn lại thấy hai má lão hóa thân gầy đét. Cái mũi không hiểu tại sao chỉ còn có một nửa, so với bộ mặt hóa trang thật khác xa nhau.

Kim Hoa phu nhân thở dài nói :

- Con người ta ai cũng thích đẹp đẽ. Lão hóa thân này đã bấy nhiêu tuổi, lại lừng danh võ lâm vẫn chưa trút bỏ được lòng ưa thích đó. Vì lão khuyết nửa mũi nên không muốn để người ta nhìn rõ chân tướng.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên nhìn lão hóa thân kính cẩn thi lễ nói :

- Đức hạnh của lão tiền bối thật là đáng kính.

Thẩm Mộc Phong khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói tới lão hóa thân này. Lão có hành vi nghĩa hiệp gì đáng kính mà Vũ Văn huynh lại lộ vẻ tôn trọng như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Giả tỷ lão nhân gia mà dùng thuật hóa trang giả làm người trẻ tuổi phong tư tuyệt thế là một chuyện dễ dàng, vậy mà lão không thèm làm. Lại hóa trang làm ông già râu tóc bạc há chẳng là một bậc quân tử đáng kính ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Phải rồi, lão hóa thân cải trang làm một nhân vật thiếu niên anh tuấn thì thuật dịch dung xảo tuyệt nhân hoàn của lão nhất định gây nên một trường gió khủng khiếp.

Chàng nghĩ vậy chứ không nói ra miệng.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phải chăng tiên sinh nói thế là nếu lão giả làm gã thiếu niên anh tuấn tất gây phong ba dữ dội trong vũ lâm?

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp :

- Phu nhân ở Miêu Cương tới chưa hiểu câu chuyện ở Trung Nguyên bọn tại hạ.

Lão ngưng một chút rồi nói tiếp :

- Tại hạ xin nói câu chuyện để phu nhân nghe. Phu nhân nên biết nhân vật Trung Nguyên cùng phong cảnh Miêu Cương có nhiều chỗ khác nhau...

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hay lắm! Tiện thiếp xin rửa tai nghe đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vào khoảng trăm năm trước đây, trên đường võ lâm Trung Nguyên nảy ra một tay kiếm thủ. Nhân vật đó võ công chẳng lấy gì làm cao cường mà gây ra nhiều vụ trời long đất lở. Nguyên nhân những vụ động trời đều phát xuất tự nữ nhân...

Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Chắc Thẩm huynh cũng đã nghe chuyện Tình ma đó rồi?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng thế! Tại hạ đã được nghe qua.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hồi đó y là một tình nhân trong mộng của bọn thiếu nữ chốn thâm khuê...

Kim Hoa phu nhân mỉm cười ngắt lời :

- Sự tình đã xảy ra hơn trăm năm thành chuyện quá khứ thì có bổ ích gì đến đại sự hiện nay?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

- Tại hạ muốn nói phu nhân ở Miêu Cương hẻo lánh, nhưng đã đọc nhiều sách Hán của các vị... Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp :

- Nói về đọc sách thì hiện nay e rằng ít người đọc nhiều bằng Vũ Văn Hàn Đào này...

Lão ngừng lai một chút rồi tiếp :

- Vụ tình ma đó tuy là chuyện quá khứ nhưng có người đã vì nó mà viết thành sách truyện truyền lại. Những sách truyền kỳ về đời Tình ma này để lại ở trong nhân gian rất nhiều mà còn cất cả ở trong khuê phòng nữa. Các thiếu nữ thường dùng nó làm lễ vật tặng nhau. Nếu sách này chỉ có chữ không còn là chuyện thường, nhưng ngoài văn tự còn có thêm họa đồ chú giải. Người Tình ma này tuy chết đã lâu, xương thịt nát rồi mà âm hồn chưa tan. Giả tỷ lão hóa thân hóa trang thành một người Tình ma, võ công lão lại vào bậc xuất quỷ nhập thần cùng mưu trí không ai bì kịp, tất đã làm chấn động võ lâm, ghê gớm hơn cả Tình ma kia?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Vũ Văn Hàn Đào dường như đặc biệt kính yêu lão hóa thân này thì đại khái lão không phải là một nhân vật tầm thường.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh đọc nhiều sách thiên hạ ai cũng biết rồi. Nhưng bây giờ chúng ta ở vào hoàn cảnh hiểm ác phi thường vụ đó không liên quan gì tới chuyện trước mắt bất tất nói đến làm chi?

Đường lão thái thái nói theo :

- Việc khẩn yếu bây giờ là hãy tìm ra hai bộ thi thể nữa. Theo như lời đồn trong võ lâm, thì hai bộ thi thể đó là Tiêu Vương Trương Phóng và một nhân vật nổi danh ở phái Võ Đương.

Thẩm Mộc Phong cũng nói :

- Tìm được hai bộ thi thể kia là tâm nguyện chúng ta vào đây đã hoàn thành. Sau đó ta sẽ tìm đường ra khỏi cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi :

- Thẩm đại trang chúa đến đây với mục đích lấy được bí lục hoặc thủ san mười vị đại cao thủ để lại, nếu chỉ tìm ra thấy mấy bộ di thể đã ra khỏi cung cấm há chẳng thất vọng ư?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Vũ Văn huynh muốn hỏi thì tại hạ cũng không dấu làm chi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có những lời cao luận thì xin cho nghe.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Lúc này tại hạ hận mình chẳng thể dời khỏi cung cấm được ngay.

Hắn nói tới đây đột nhiên dừng lại. Hắn đảo cặp mắt âm trầm nhìn quần hào rồi nói tiếp :

- Nếu mảnh giấy để lại kia là đúng sự thật thì đã có người vào đây trước chúng ta lấy mất di vật quý báu của mười tay đại cao thủ để lại rồi. Theo tự tích thì người đó vào đây chưa lâu lắm. trong quãng thời gian ngắn ngủi này chắc y chưa luyện thành tuyệt kỹ thượng thặng...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Phải rồi! Chắc Thẩm đại trang chúa muốn ra khỏi cung cấm cho lẹ đặng rượt theo lấy lại bí lục phải không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng là thế đó.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiểu đệ không có tâm cơ nhiều như Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Chỉ mong người đó còn sống ở trên thế gian là tại hạ tin rằng có thể tìm được, chóng là nửa năm chầy là nửa năm. Chẳng phải Thẩm mỗ nói khoe: Về phương diện này Thẩm mỗ có thể làm được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa đặt tai mắt khắp thiên hạ. Tại hạ đã hiểu điểm này rồi. Nhưng còn một điều tại hạ chưa nghĩ ra.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Điều này có liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu.

Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân bất giác đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu thì làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa giận gã thấu xương, sao không giết gã sớm đi để trừ hậu hoạn?

Thẩm Mộc Phong nét mặt xám xanh đáp :

- Tất có một ngày Tiêu Lĩnh Vu phải chết về tay Thẩm mỗ.

Bách Lý Băng nói thầm :

- Thằng cha này nói khoác quá.

Vũ Văn Hàn Đào chuyển động mục quang lướt qua mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giang hồ đồn đại võ công của Tiêu Lĩnh Vu tiến bộ cực kỳ thần tốc như người đi một ngày cả ngàn dặm và hiện nay gã đã thành ngang hàng với Thẩm đại trang chúa rồi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Lời truyền ngoa trên chốn giang hồ thì tin thế nào được?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bất luận Tiêu Lĩnh Vu võ công thế nào, có tương đương với Trang chúa hay không chưa biết, nhưng võ lâm lại coi gã như một vị cứu tinh...

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng chưa kịp nói gì thì Vũ Văn Hàn Đào biết mình lỡ lời, vội giải thích :

- Ý tiểu đệ muốn nói bạn hữu giang hồ hiện nay nhận thấy Tiêu Lĩnh Vu có thể phân chia địa vị với Đại trang chúa. Một mình gã đủ tư cách lãnh đạo võ lâm để tranh hùng.

Lão ngửa mặt lên trời cười ha hả nói tiếp :

- Thực ra việc khẩn yếu hiện nay của Đại trang chúa chẳng phải là truy tầm con người đã lấy được những di vật ở trong cung cấm đem đi, mà là nên tìm cách giết chết Tiêu Lĩnh Vu càng sớm càng hay.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Lão này quả nhiên nham hiểm phi thường! Không hiểu lão đã phát giác ra thân thế ta chưa?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Việc này phải để sau khi rời khỏi cung cấm sẽ tính đến. Bây giờ phải gấp rút tìm thêm hai bộ di

thể nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười quanh quẩn trong phòng hồi lâu không hơn.

Thẩm Mộc Phong tuy là người thâm trầm, nhưng tiếng cười của Vũ Văn Hàn Đào khiến hắn không dằn lòng được, hắn biến sắc hỏi :

- Vũ Văn huynh cười gì vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên ngưng tiếng cười bước mau về phía cửa đá.

Đường lão thái thái lớn tiếng quát :

- Đứng lại! Tiên sinh còn lùi thêm một bước là lão thân cho nếm mùi “Bách Bộ Đoạn Hồn Sa” đó.

Mụ vừa nói vừa khoát bao tay thật lẹ, thò tay vào bọc bốc lấy một nắm độc sa. Nắm độc sa trong tay mụ có đến mấy trăm hạt. Nếu mụ tung ra trong thạch thất này thì chẳng những Vũ Văn Hàn Đào khó lòng tránh khỏi ách vận mà bao nhiêu người trong thạch thất cũng không có cách nào tránh khỏi một trường đại kiếp. Trong lúc nhất thời, ai nấy đề phòng.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay ngăn Đường lão thái thái lại nói :

- Vũ Văn huynh! Tại hạ không có ý hạ sát Vũ Văn huynh. Huống chi Vũ Văn huynh vừa mới cứu mạng cho tại hạ. Nhưng nếu Vũ Văn huynh làm cho mọi người phẫn nộ thì tại hạ cũng không thể cứu được Vũ Văn huynh đâu.

Vũ Văn Hàn Đào bật lên hai tiếng cười sằng sặc hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có muốn gặp Tiêu Lĩnh Vu không?

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu hiện giờ ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì hai vị trợ thủ mà Thẩm đại trang chúa đưa vào là Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân đều đã đem bán rẻ Thẩm đại trang chúa rồi.

Thẩm Mộc Phong nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Việc đã đến thế này, Tiêu Lĩnh Vu không thể dấu diếm được nữa, chàng đưa tay lên bóc tấm mặt nạ ra đáp :

- Phải rồi! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong chưng hửng nói :

- Đáng lẽ ta phải nhận ra các hạ từ trước mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bây giờ cũng chưa muộn đâu.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ chân tướng, cũng giơ tay lên chúi lớp tro bụi trên mặt đi để lộ chân tướng một cô gái cực kỳ xinh đẹp.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa! Bây giờ mà Đại trang chúa muốn hạ sát Tiêu Lĩnh Vu thì đây là cơ hội ngàn năm một thuở.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Vũ Văn huynh phát giác ra thân phận y từ lúc nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vừa mới đây thôi...

Lão đảo mắt nhìn Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân nói :

- Nhưng hai vị trợ thủ của Đại trang chúa thì phát giác ra thân thế của Tiêu Lĩnh Vu từ trước rồi. Có điều tại hạ không hiểu tại sao hai vị không mách Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong nét mặt khích động một chút rồi khôi phục ngay vẻ bình tĩnh, thủng thẳng nói :

- Vũ Văn huynh quả là người cao minh.

Kim Hoa phu nhân đưa tay trái ra sau lưng ngấm ngầm lấy cái hộp gỗ trong mình. Trong hộp đựng con rắn độc. Mụ hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tại sao tiên sinh lại đoán là tiện thiếp đã hiểu thân thế của Tiêu Lĩnh Vu từ trước?

Thẩm Mộc Phong từ lúc Vũ Văn Hàn Đào khám phá ra lai lịch Tiêu Lĩnh Vu đã sinh lòng ngờ vực Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân. Nhưng hắn là tay kiêu hùng một thời, trầm ngâm một chút rồi không hỏi vặn Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái. Hắn sợ hành động nóng nảy gây ra đại biến nên không nói gì.

Bây giờ Kim Hoa phu nhân chất vấn Vũ Văn Hàn Đào câu này thì cũng là mối nghi ngờ trong lòng của Thẩm Mộc Phong.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đây cũng là hai vị giúp cho tại hạ. Giả tỷ hai vị trầm tĩnh thì dù tại hạ sinh lòng ngờ vực cũng chẳng có cách nào xác định được thân thế Tiêu Lĩnh Vu.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Xin cho nghe lời cao luận.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ vừa nhắc tới tên Tiêu Lĩnh Vu thì mục quang hai vị không hẹn mà cùng nhìn vào mặt y. Hơn nữa, từ hồi nào đến giờ y vẫn còn biến cải tiếng nói. Hiển nhiên y hết sức giữ chân tường bí mật. Ngoài ra võ công của y cao thâm khôn lường. Bấy nhiêu điểm hợp lại làm tại hạ đoán chắc là Tiêu Lĩnh Vu, và hai vị đã biết rõ thân thế y từ trước rồi.

Đường lão thái thái không nhịn được, mắt lóe ra những tia hàn quang tựa hồ muốn nổi nóng. Nhưng Kim Hoa phu nhân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười khanh khách một hồi rồi nói :

- Vũ Văn Hàn Đào! Tiên sinh thật thông minh quá cỡ! Tiên sinh đã phát giác ra thân thế Tiêu Lĩnh Vu từ lâu và cùng y hợp tác khắp mọi chỗ mà không chịu nói ra là để đối phó với bọn tiện thiếp.

Đường lão thái thái nghe Kim Hoa phu nhân nói thế cũng hả, nét mặt trở lại hòa hoãn. Mụ nói theo :

- Phải rồi! Lão này quả nhiên thâm độc vô cùng.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Kim Hoa phu nhân phản tọa mạt sát mình thì trong lòng nóng nảy lớn tiếng quát :

- Hai vị đừng nói nhăng nói càn.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiên sinh bất tất phải nóng nảy, hãy thủng thẳng nghe tiện thiếp thuyết minh những sự đã trải qua.

Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng ngắt lời :

- Thẩm đại trang chúa không nên nghe mụ nói càn.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Ở trong cung cấm này ai cũng chẳng chạy đi được, vậy cứ để phu nhân nói rõ những chuyện đã trải qua. Nếu những người trong bọn chúng ta muốn chết sớm hay chết muộn trong khoảnh khắc cũng vậy mà thôi.

Hắn đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói :

- Mời phu nhân nói tiếp đi!

Kim Hoa phu nhân nói :

- Bây giờ ở trong thạch thất này, tiên sinh mới khám phá ra thân thế Tiêu Lĩnh Vu, mà trước khi nói rõ tiên sinh còn thuyết phục một hồi. Đó là tiên sinh hy vọng Thẩm đại trang chúa và Tiêu Lĩnh Vu đi vào cuộc tỷ đấu. Hai bên chúng ta có năm người, nói về thực lực thì tiên sinh là người yếu nhất, nhưng khi chúng ta đánh nhau sức cùng lực kiệt, bị trọng thương không dậy được nữa thì lúc đó đành để cho tiên sinh muốn chém muốn mổ thế nào tuỳ ý.

Vũ Văn Hàn Đào tức quá bật lên mấy tiếng cười lạt nói :

- Không ngờ một mụ đàn bà ở xứ Miêu Cương tới đây cũng có tài biện thuyết như vậy.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vũ Văn tiên sinh trước nay sở trường về ngụy biện, nhưng đứng trước một chuyện rõ rệt thì e rằng tiên sinh chẳng thể che lấp được.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu Thẩm đại trang chúa mà tin lời Kim Hoa phu nhân thì hành động bữa nay sẽ đưa đến chỗ phải ân hận suốt đời.

Kim Hoa phu nhân cười khẩy ngắt lời :

- Vũ Văn tiên sinh sợ chết chăng? Hừ! Những tiếng than vãn xin tha chỉ vì mạng sống. Thật không còn một chút khí khái của bậc đại trượng phu.

Thẩm Mộc Phong giương cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chặp vào Vũ Văn Hàn Đào một lúc rồi chuyển qua ngó Kim Hoa phu nhân. Mục quang hắn lấp loáng không nhất định, sắc mặt cũng biến đổi

luôn luôn. Quần hào không ai đoán được trong lòng hắn đang nghĩ gì?

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ công lực chú ý đề phòng Thẩm Mộc Phong tập kích đột ngột. Chàng đã hiểu rõ hiện giờ chỉ có một mình chàng là người có thể chân chính kháng cự với Thẩm Mộc Phong, nhưng xảy cuộc động thủ trong gian thạch thất nhỏ hẹp này thì những cử động nhảy nhót né tránh đều bị hạn chế. Chiêu thức nào cũng chỉ ỷ vào công lực thật sự để chống đối. Tuy chàng hào khí hiên ngang nhưng cũng tự biết công lực mình quyết chưa bằng Thẩm Mộc Phong. Vậy động thủ ở đây chàng kém phần tiện nghi không phải ít.

Thẩm Mộc Phong nhìn Kim Hoa phu nhân hồi lâu rồi gật đầu nói :

- Phu nhân nói rất có lý. Nhưng Vũ Văn Hàn Đào cũng không thể tự nhiên đặt điều. Thực hư phải trái thế nào khó mà đoán được.

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Vụ này rất giản dị! Tại hạ có một cách chứng minh lời nói của tại hạ. Đại trang chúa thử nghe xem có được không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Xin Vũ Văn huynh cho nghe lời cao luận.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đại trang chủa thử hạ lệnh cho Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái hợp lực tấn công Tiêu Lĩnh Vu. Nếu hai vị chịu tuân lệnh của Đại trang chúa đem hết sức ra tấn công liều mạng chết thôi thì tại hạ đúng là con người cố ý gây chuyện và xin đem tánh mạng để làm tin.

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Sao tiên sinh không tự mình ra tay với Tiêu Lĩnh Vu trước đi?

Vũ Văn Hàn Đào cặp mắt đăm đăm nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thẩm đại trang chúa tin lời tại hạ hay tin lời Kim Hoa phu nhân?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp :

- Khi chúng ta tiến vào cung cấm đã có lời hẹn ước là bất cứ có chuyện gì cũng chờ sau khi ra khỏi cung mới quyết định. Có lý nào lại không giữ lời ước hẹn đó?

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ý kiến của Tiêu đại hiệp thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu mỗ trước nay chưa chịu để ai uy hiếp. Nếu Vũ Văn tiên sinh muốn động thủ ngay để quyết đấu sinh tử, tại hạ cũng không phản đối.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ muốn hỏi ý kiến Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Kể về hành vi của tiên sinh lúc này, thì tại hạ muốn phóng chưởng đánh chết tiên sinh trước.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ muốn bàn về đại cuộc trước mắt với Tiêu đại hiệp. Hay hơn hết là lúc này hãy gác chuyện ân oán tư nhân cùng cảm giác hiện giờ sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Bất luận các hạ cùng Thẩm đại trang chúa quyết định như thế nào Tiêu mỗ cũng xin bồi tiếp.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong đứng yên không nhúc nhích mà cũng không lên tiếng liền nói :

- Theo ý của tiểu đệ thì chúng ta hãy cùng giữ lời hẹn ước lúc tiến vào cung cấm, tạm thời phế bỏ ân oán cá nhân để cùng mưu công cuộc vượt qua những nguy hiểm trước mắt.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ nhắc lại :

- Hai vị quyết định thế nào thì tại hạ cũng tuân theo như vậy.

Chàng đã tính thầm nếu lúc này động thủ, chàng chẳng chắc phần nào nắm được phần thắng, nếu không động thủ được là hơn.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu ưng theo lời, lão tưởng trút được khối đá nặng đeo ở bên lòng. Tuy nhiên sau khi ra khỏi cung cấm lão cũng tự biết mình có thể là người đầu tiên bị hạ sát, đành để tới đâu hay tới đó.

Thẩm Mộc Phong khẽ hắng đặng rồi lên tiếng :

- Vũ Văn huynh...

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có điều chi dạy bảo?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiêu đại hiệp đã chịu lời hoãn việc động thủ khi còn ở trong cung cấm thì hiện giờ Vũ Văn huynh rất an toàn, vậy Vũ Văn huynh cứ vững dạ tìm cho ra hai bộ thi thể nữa.

Vũ Văn Hàn Đào vốn có ý đâm bị thóc chọc bị gạo khiến cho bọn Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu xảy ra cuộc tỷ đấu, lão ở giữa thủ lợi. Không ngờ mưu mô của lão bị Kim Hoa phu nhân đưa lời phản tọa, mạt sát, thành ra lão uổng phí một phen tâm cơ. Lão tính thẩm trong bụng :

- Lúc này Tiêu Lĩnh Vu căm hận ta vô cùng mà Thẩm Mộc Phong cũng tạm thời nín nhịn.

Lão liền đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải gắng sức hết lòng.

Chương 29: Trong Mật Thất Điều Tra Bí Lục

Vũ Văn Hàn Đào rảo bước đến trước cái bàn đá tra xét hồi lâu. Đột nhiên lão vung tay đập xuống bàn hai cái, rồi lại thò tay vào trong ngăn kéo một lúc. Bỗng lão nhảy lùi lại mấy thước nói :

- Nếu tại hạ không tìm lộn cơ quan thì trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, tòa thạch thất này rất có biến động.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi :

- Theo ý các hạ thì tòa thạch thất này sẽ sụp xuống phải không?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Cái đó tại hạ cũng chưa rõ, chỉ đoán là sẽ có biến hóa.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tòa thạch thất này mà sập xuống thì chúng ta chẳng gặp nguy hiểm gì.

Đột nhiên những tiếng xình xịch vang lên. Cái bàn đá bỗng chuyển qua một bên, để lộ ra khuôn cửa thạch động.

Vũ Văn Hàn Đào cúi xuống nhìn chỉ thấy một màu đen tối không thấy rõ cảnh vật trong động.

Lão ngửng đầu ngó Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi :

- Bây giờ tại hạ dẫn đường cho các vị xuống tuyệt động hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Dĩ nhiên là do các hạ dẫn đường.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bọn tại hạ không hiểu về môn kiến trúc. Vậy Vũ Văn huynh đi trước mới được.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi đáp :

- Hai vị nói vậy, tại hạ xin theo lời.

Lão cất bước đi xuống. Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mời Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thằng cha này nham hiểm vô cùng, ta phải đề phòng mới được.

Chàng liền đáp :

- Mời Thẩm đại trang chúa đi trước.

Thẩm Mộc Phong nhìn Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái nói :

- Xin hai vị đoạn hậu cho.

Câu nói của hắn có ý dặn hai mụ ngấm ngầm giám thị Tiêu Lĩnh Vu. Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp :

- Bọn tiện thiếp xin tuân lệnh.

Thẩm Mộc Phong dặn thêm một câu :

- Các vị phải coi chừng mới được.

Rồi hắn theo sau Vũ Văn Hàn Đào đi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho Thẩm Mộc Phong xuống bậc đá rồi khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Băng nhi theo sau ta.

Bách Lý Băng gật đầu rồi kẻ trước người sau đi vào huyệt động.

Đi xuống chừng hơn mười bậc, ở dưới lại càng tối tăm. Giơ bàn tay không rõ ngón. Bỗng nghe thanh âm của Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh! Sao Vũ Văn huynh không bạt lửa lên?

Ánh lửa thấp thoáng. Một mồi lửa đột nhiên sáng lóe!

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy Vũ Văn Hàn Đào tay cầm mồi lửa từ từ chuyển động thân hình.

Bây giờ lão đã đi hết mười bậc đá xuống tới đáy động. Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái cũng chuồn vào cửa động đang đi xuống.

Căn thạch thất dưới hầm không rộng mấy, đại khái cũng bằng gian nhà đá ở bên trên. Ánh lửa soi rõ hai cỗ thi thể ngồi một bên trong phòng.

Một người râu bạc như tơ, mình mặc trường bào màu xanh. Còn một người búi tóc cài trâm, ăn mặc theo kiểu đại nhân. Hai người ngồi đối diện trên bậc đá trải da cọp.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn chú ý tìm kiếm Tiêu Vương Trương Phóng. Chàng chuyển động mục quang nhìn kỹ vào mũi lão già áo xanh.

Quả nhiên trên mũi lão này có một nốt ruồi đen.

Vũ Văn Hàn Đào giơ mồi lửa trong tay lên ngắm nghía hai bộ thi thể một lúc rồi nói :

- Mười đại cao nhân tiến vào cung cấm thế là tìm ra được rồi. Nếu lời nói của Đường lão thái thái là đúng sự thật thì người này là Tiêu Vương Trương Phóng.

Đường lão thái thái gật đầu nói :

- Phải rồi! Đúng là người này.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

- Xin các vị coi kỹ đi.

Lão giơ tay mặt ra sờ mó vào giữa hai bộ thi thể.

Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong đều chú ý nhìn vào tướng mạo hai xác chết, chưa kịp lưu tâm đến cử động của Vũ Văn Hàn Đào.

Nhưng Bách Lý Băng chưa nghe nói tới những cao nhân này ở Trung Nguyên, nàng không để ý, mà chỉ ngấm ngầm giám thị cử động của Vũ Văn Hàn Đào. Nàng thấy lão lén lén lút lút thò tay mặt ra, lập tức la lên :

- Lão muốn đánh cắp cái gì vậy?

Vũ Văn Hàn Đào ty giật mình kinh hãi, song động tác lão rất mau lẹ, tay mặt lão đã chụp vào tấm da cọp.

Thẩm Mộc Phong tiến lại một bước vươn tay mặt ra nắm lấy sau lưng Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vũ Văn huynh! Muốn sống thì buông tay ra.

Tiêu Lĩnh Vu cũng phóng hai ngón tay điểm vào huyệt Mệnh Môn Thẩm Mộc Phong hô :

- Thẩm đại trang chúa! Chắc Thẩm đại trang chúa đã nghe nói tới Tu La chỉ lực của Liễu Tiên Tử. Không hiểu công lực thâm hậu của Thẩm đại trang chúa có chịu nổi đòn này chăng?

Vũ Văn Hàn Đào bị uy hiếp tính mạng đành bỏ mối tham lam, từ từ thu tay về nói :

- Tiểu đẹ không hiểu vật gì muốn cầm lên coi trước mà thôi. Lúc chúng ta tiến vào cung cấm đã có lời ước hẹn. Bất luận là việc gì, ai may thì người ấy lấy được.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Trong bọc của Vũ Văn huynh có còn một mẩu nến không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế! Trí nhớ của Thẩm đại trang chúa thật là hay quá.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tốt lắm! Thắp mẩu nến đó đặt xuống bậc đá này.

Vũ Văn Hàn Đào theo lời móc mẩu nến ra thắp lên đặt xuống sập đá đáp :

- Tiểu đệ nhất thiết nghe theo mệnh lệnh của Thẩm huynh.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh hãy lùi lại một bên!

Vũ Văn Hàn Đào lại nghe theo từ từ bước qua một bên hai bước. Thẩm Mộc Phong thu tay mặt về lạnh lung hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ông bạn có giữ lời ước không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã là lời ước hẹn, dĩ nhiên ai cũng phải tuân theo.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Ông bạn đã nguyện giữ lời ước hãy thu tay mặt về đi!

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó dễ lắm! Chỉ cần Đại trang chúa cũng lùi một bên hai bước.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi bước sang một bên hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu thu tay về chú ý nhìn vào. Dưới ánh lửa sáng, chàng nhìn rõ trên một cuốn sách rất mỏng đặt một tờ giấy trắng có cái thước ngọc đè lên. Trên tờ giấy viết mấy dòng chữ :

“Các hạ đến chậm một bước nhưng vào được căn mật thất này đã đủ tỏ ra là người rất cao minh. Tại hạ vì việc tiến vào cung cấm đã phí mất ba chục năm trời. Các hạ vào được tới đây chắc cũng phải trả một giá rất đắt, nên tại hạ lưu lại bản thủ san về vũ công của Tiêu Vương Trương Phóng để đến đáp một phen cực nhọc.”

Phía dưới thự danh : Lưu giản của kẻ vào trước cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu đọc xong những thứ trên mảnh giấy trắng, lòng chàng vừa lo lắng lại vừa mừng vui. Chàng mừng vì chuyến này tiến vào cung cấm cốt ý để lấy võ công của Tiêu Vương Trương Phóng đem về trợ giúp cho Khâu Tiểu San hầu chống lại Ngọc Tiêu lang quân. Người vào cấm cung trước chỉ lưu lại võ công của Tiêu Vương Trương Phóng, há chẳng phải là thiên lòng nhân nguyện?

Chàng lo âu vì hiện giờ có hai tay kình địch đứng bên là Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào, họ tất cũng đem toàn lực ra để tranh thủ lấy tập bí lực võ công duy nhất lưu lại trong cung cấm. Cuộc tranh cướp này nguy hiểm vô cùng! Bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng có lọt vào tay chàng hay không khó mà đoán trước được.

Trong lúc nhất thời, ý niệm đắc thất dạt dào nổi lên, khiến lòng chàng không khỏi hoang mang.

Bách Lý Băng đứng bên Tiêu Lĩnh Vu thấy người chàng hơi run, nàng rất quan tâm khẽ hỏi :

- Đại ca! Phải chăng trong lòng đại ca có điều khiếp sợ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Sợ gì đâu?

Bách Lý Băng nói :

- Vậy mà sao đại ca...

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng đặng một tiếng ngắt lời :

- Băng nhi! Ta không sao hết.

Bách Lý Băng nắm lấy tay chàng nói :

- Đại ca ơi! Nếu chúng ta không ra khỏi cấm cung được, đã có tiểu muôi cùng chết với đại ca ở đây, cũng là một điều thú vị.

Nàng nói rồi tựa người vào lòng Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nói mấy câu sau thanh âm khá lớn. Bọn Thẩm Mộc Phong, Vũ Văn Hàn Đào, Kim Hoa phu nhân đều nghe rõ. Bất giác ai nấy đều đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Tiểu huynh đệ! Vị cô nương này rất si tình. Không hiểu y là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Thẩm đại trang chúa bất tất nhọc lòng hỏi tới chuyện đó.

Bỗng Vũ Văn Hàn Đào thở dài lên tiếng :

- Vị huynh đài vào cung cấm trước lòng dạ rất tốt, lưu lại võ công của Tiêu Vương Trương Phóng cho chúng ta, nhưng đáng tiếc là y đã tính kỹ mà còn sót một điều...

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Y chưa tính đến bên ta những sáu người tiến vào cung cấm thì bản bí lục này sẽ thành mầm hoạ... Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Nếu Vũ Văn huynh có ý sợ chết thì nên lên tiếng thanh minh trước phế bỏ ý niệm lấy bí lục võ công của Trương Phóng, không tham dự vào cuộc tranh thủ là xong.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Dù tiểu đệ có phế bỏ ý niệm đó thì chưa chắc cuốn bí lục này lọt vào tay Thẩm huynh.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Ít ra tại hạ cũng thêm phần hy vọng lấy được bí lục.

Tiêu Lĩnh Vu tuy miệng không nói gì nhưng trong bụng tính thầm :

- Nếu mất người này thực tình theo lời ước thì việc lấy bí lục này trông vào khí vận, hên ai là người lấy được. Bằng họ không nghĩ gì đến điều ước tất để xảy ra một trường ác đấu sanh tử. Vũ Văn Hàn Đào tuy võ công chẳng có gì đáng ngại, nhưng lão quỷ kế đa đoan, lại thông hiểu những cơ quan trong cung cấm thì cũng là một tay kình địch đáng sợ...

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cục thế hiện giờ đã rõ ràng lắm! Di vật ở trong cung cấm chỉ có bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng là trân quý nhất. Tiêu Vương tuy cũng là kỳ nhân một thời, tiêu pháp tuyệt diệu ở nhân gian, nhưng lão nhân gia chỉ là một trong mười đại cao thủ. Người vào trước mười phần đã lấy mất chín chỉ lưu lại một cuốn bí lục của Tiêu Vương khiến chúng ta liều mạng tranh đoạt. Ai lấy được bí lục của Tiêu Vương cũng mới là một trong chín phần của người kia. Không chừng y đã sao bản bí lục này để lại thì một người trong chúng ta lấy được mới bằng tài năng một phần mười của họ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huyh nói đúng lắm. Việc khẩn yếu hiện giờ là tìm cho ra người vào cung cấm trước lấy hết bí lục đem đi. Người đó chưa luyện thành võ công tuyệt thế, chúng ta tìm đường cướp lai bí lục mới là thượng sách.

Trong lòng hắn đã có chủ ý khác nhưng miệng không nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu đặc biệt coi trọng võ công của Tiêu Vương Trương Phóng, vì mục đích duy nhất của chàng là trợ giúp Khâu Tiểu San để đối phó với Ngọc Tiêu lang quân. Chàng coi bản bí lục này quan trọng hơn cả võ công của chín tay đại cao thủ kia lưu lại.

Vũ Văn Hàn Đào lại tính một cách khác. Lão tự biết võ công mình khó lòng chống lại Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu, dĩ nhiên lão chẳng có hy vọng gì tranh đoạt bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng. Lão chỉ còn cơ hội duy nhất là tìm cách giam hãm Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong ở lại cung cấm thì lão mới có hy vọng lấy được bí lục.

Cả ba người chưa ai nắm vững lấy được bí lục, dĩ nhiên lòng ham muốn không để lộ ra ngoài mặt.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn quần hào hỏi :

- Bất luận trong lòng các vị tính toán thế nào, nhưng trước hết chúng ta hãy thí nghiệm xem bản bí lục võ công này là chân hay giả rồi hãy bàn, phải không?

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Chúng ta hãy coi trước nội dung cuốn sách xem có phải là thủ lục Trương Phóng không đã.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vấn đề đặt ra là ai coi bây giờ?

Thẩm Mộc Phong lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có cao kiến gì không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu ta để Băng nhi coi, tất Vũ Văn Hàn Đào và Thẩm Mộc Phong quyết không đồng ý. Chỉ còn cách đưa Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái ra làm trung gian để chọn lấy một.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp :

- Nếu không phải là người của Thẩm đại trang chúa đưa tới, dĩ nhiên Đại trang chúa chẳng được yên lòng. Vì vậy tại hạ để Trang chúa chọn lấy một người của Đại trang chúa đưa vào.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Các hạ tính lựa ai?

Tiêu Lĩnh Vu toan đưa tên Kim Hoa phu nhân, nhưng đột nhiên chàng thay đổi chủ ý đáp :

- Đường lão phu nhân.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Đường lão thái thái rồi hỏi Vũ Văn Hàn Đào :

- Vũ Văn tiên sinh nghĩ sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chỉ cần Thẩm đại trang chúa đồng ý là xong, tiểu đệ không có ý kiến.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hay lắm! Vậy để Đường lão phu nhân điều tra bản thủ lục của Trương Phóng.

Đường lão thái thái không nói gì, từ từ bước tới bên sập đá có để hai bộ tử thi. Mụ đưa tay đẩy thước ngọc ra, cầm tờ giấy trắng đặt sang một bên thì thấy cái túi da dê bọc ngoài đề trên viết tám chữ :

“Tiêu Vương Trương Phóng võ công bí lục”.

Đường lão thái thái đã có tài làm Chưởng môn một đời, tuy mụ là hàng nữ lưu nhưng tài trí tâm cơ chẳng kém gì nam nhân. Mụ biết lúc này người nào trong lòng cũng chứa đầy sát khí, ai mà ứng phó không cẩn thận là lập tức nguy đến tính mạng. Sau khi mụ bỏ thước ngọc và tờ giấy ra rồi vẫn không đụng vào bí lục võ công. Mụ quay lại ngó bọn Thẩm Mộc Phong nói :

- Phải rồi! Ngoài bọc viết rõ là võ công của Trương Phóng.

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Ngoài bọc tuy viết rõ như vậy nhưng nội dung chưa chắc là chân hay giả, phải mở ra coi mới được.

Đường lão thái thái đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Đại trang chúa tính sao?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Mở bọc ra coi.

Đường lão thái thái thò vào bọc lấy cái bao tay bằng da hươu khoác vào tay rồi mở bìa sách ra.

Bách Lý Băng ghé tai Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Mụ già này rất cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đường gia ở Tứ Xuyên nổi tiếng về độc dược cùng ám khí. Người võ lâm ai cũng khiếp sợ. Mụ là trưởng môn một phái, chúng ta không thể coi thường được.

Chàng chú ý nhìn vào thì thấy phía trong bìa bọc, trên giấy lụa trắng viết một hàng chữ :

“Thập bát chiêu Hỗn Thiên tiêu pháp”.

Hiển nhiên cuốn bí lục này ghi chép võ công của Tiêu Vương Trương Phóng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đang tập trung ý chí coi xuống dưới bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài hỏi :

- Các vị đã trông thấy chỗ sơ hở chưa?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại :

- Sơ hở chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chữ viết ngoài bìa bọc khác hẳn tự tích bên trong.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Đường lão phu nhân! Xin phu nhân lật tờ bìa lại coi.

Đường lão thái thái theo lời lật lại.

Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu trước chưa để ý đến điều này, bây giờ nghe Vũ Văn Hàn Đào nói vậy mới lưu tâm tra xét thì quả nhiên chữ ngoài bìa và trong sách khác nhau rõ rệt. Tám chữ ngoài bìa viết rất ngay ngắn, còn tự tích bên trong thì cực kỳ cẩu thả. Thẩm Mộc Phong ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Theo nhận xét của Vũ Văn huynh thì cuốn bí lục võ công này là của giả phải không?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Nhận xét của tiểu đệ trái với ý nghĩ của Đại trang chúa...

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu Vương Trương Phóng tuy võ công trác tuyệt, định lực hơn người, những lúc lâm vào tình trạng sinh tử mà bảo là trong lòng tuyệt không xúc động thì e rằng không thể được, vì vậy mà viết chữ nguệch ngoạc. Do đó tại hạ bảo cuốn bí lục võ công này đúng là do tay Tiêu Vương Trương Phóng viết ra.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chữ ngoài bìa rất đoan chính, chữ bên trong rất nguệch ngoạc, mà hai thứ tự tích không giống nhau. Sao Vũ Văn huynh lại giải thích như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chữ bên ngoài bìa bọc là do người khác viết vào. Vả lại Tiêu Vương Trương Phóng sau khi để lại bí lục, quyết không xếp đặt tề chỉnh như thế được.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Phải chăng Vũ Văn huynh muốn nói là người mới vào cung cấm trước đây?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cái đó trừ phi tiểu đệ thấy bút tích trong bí lục của Trương Phóng mới quyết định trước được.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi :

- Vũ Văn huynh nhất định coi kỹ mới nhận ra được ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị đều là những người đã đọc sách, dĩ nhiên đều biết cách phân biệt nét chữ nhưng cần phải coi kỹ mới nhận ra.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tiêu đại hiệp nghĩ sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cứ để Vũ Văn tiên sinh coi cũng chẳng hề gì.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Đường lão thái thái! Thái thái đưa bí lục cho y coi.

Đường lão thái thái theo lời cầm bí lục toan đưa cho Vũ Văn Hàn Đào, bỗng nghe Kim Hoa phu nhân lên tiếng :

- Để tiên sinh lai coi hay hơn.

Thẩm Mộc Phong cũng nói :

- Phải đấy! Vũ Văn huynh lại gần sập đá mà coi!

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào đứng ở gần cửa. Mấy người sợ lão cầm bí lục rồi bước ra ngoài đóng sập cửa lại giam hãm quần hào ở trong thạch thất dưới lòng đất.

Vũ Văn Hàn Đào hiểu ý mỉm cười, từ từ bước đến bên sập đá. Lão cầm bí lục lên coi bìa bọc bên

ngoài một lúc rồi lật bên trong ra coi.

Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu tuy biết lão mượn duyên cớ này để coi bút ký về Hỗn Thiên tiêu pháp. Nhưng lại nghĩ cuốn sách này đến mấy chục trang cũng chẳng ăn thua gì, nên hai người ẩn nhẫn không nói ra.

Vũ Văn Hàn Đào coi trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà mới gạp sách lại nói :

- Chữ trang trong và bút tích ở bên ngoài bìa bọc không khác nhau mấy, quyết chẳng phải người vào cung trước đây viết.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Còn tự tích trên mảnh giấy thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào cầm mảnh giấy trên tay coi một lúc rồi đáp :

- Cũng không giống nhau.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Cao kiến của Vũ Văn huynh về vụ này thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

- Ý kiến của tiểu đệ rất giản dị :

Tiêu Vương Trương Phóng viết xong võ công rồi có người khác đính lại thành tập và đề chữ ngoài bìa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn huynh muốn nói những bút tích đó viết cùng một lúc hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế!

Thẩm Mộc Phong nói :

- Đó là hành vi của một trong mười đại cao thủ tiến vào cung cấm, nhưng người đó là ai? Cuộc tế ngộ của những nhân vật này giống nhau, võ công cũng tương đương như nhau. Nếu Trương Phóng không có cách nào đem thủ lục võ công của mình để đóng thành sách thì những người khác cũng không làm được. Nhân vật duy nhất có đủ khả năng là Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên. Nhưng

chúng ta đã tra xét tình thế thì dường như Bao Nhất Thiên còn chết trước quần hào. Vũ Văn huynh giải thích cách nào về điểm này khiến cho bọn tại hạ phải khâm phục?

Chương 30: Mất Chìa Khóa Phải Đền Bí Lục

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Thẩm trang chúa hỏi câu này thật là hay, nhưng nếu để ý một chút về thái độ mà lão hóa thân lúc chết rồi là khám phá ra được vụ bí mật này chẳng khó khăn gì.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Cái đó liên quan gì đến lão hóa thân?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vụ này giản dị lắm. Tại hạ đã lưu tâm đến thần sắc những người này thì ai nấy tuy giữ vẻ mặt trầm tĩnh mà thực ra trên mí mắt không dấu nỗi lo buồn. Chỉ có lão hóa thân là lúc chết vẫn bình tĩnh, mới hóa trang được kỹ càng như vậy. Cái đó chứng tỏ công phu hàm dưỡng của lão thâm hậu hơn những vị cao nhân kia. Cũng do đó tại hạ suy ra những bí lục võ công của mười đại cao thủ đều do lão hóa thân làm thành sách.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Dường như Vũ Văn huynh có vẻ thiên ái lão hóa thân thì phải.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Trong mười tay đại cao thủ tuy mỗi tay sở trường về một môn, nhưng công phu hàm dưỡng thì còn khác nhau nhiều. Theo nhận xét của tại hạ, Thiên Nhẫn đại sư là người nóng nảy nhất. Tuy pháp hiệu lão là Thiên Nhẫn mà tính lão nóng như lửa. Nhịn một điều cũng khó rồi. Người tính ôn hòa hơn hết là Đàm Văn Thanh, nhân từ hơn hết là Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm, xuất quỷ nhập thần nhất là Soái Thiên Nghi...

Đường lão thái thái đột nhiên hỏi xen vào :

- Còn một điều không hiểu Vũ Văn tiên sinh đã nghe ai nói tới chưa?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Điều chi?

Đường lão thái thái nói :

- Lão thân nghe có người nói những nhân vật vào cung cấm ngày trước không đủ mười vị. Chẳng hiểu lời đồn đó có đúng không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ cũng nghe người ta đồn như vậy, nhưng không có cách nào chứng thực được.

Đường lão thái thái nói :

- Hiện giờ chúng ta tìm ra mười bộ thi thể, nhưng trong đó lại thiếu mất một nhân vật theo lời truyền ngôn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Ai vậy?

Đường lão thái thái đáp :

- Trường Mi đại sư ở phái Nga Mi.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt nói :

- Phải rồi! Trường Mi đại sư chẳng những là một nhân tài của phái Nga Mi mà còn là một vị siêu quần ở trong mười đại cao thủ.

Đường lão thái thái nói tiếp :

- Lão thân còn được nghe rất ít người nói đến Trường Mi đại sư, nguyên trước ở phái Thiếu Lâm, sau thuộc phái Nga Mi và được liệt vào hạng nhất trong mười đại cao thủ. Trường Mi đại sư đã đánh bại chín tay kia để nhảy lên ngôi đệ nhất cao thủ, nhưng mỗi lần đại sư đều nhẹ đòn, chỉ điểm tới là thôi chứ không hạ thủ hại người. Vì thế mà trên chốn giang hồ đồn đại là mười tay cao thủ võ công tương đương nhau. Thực ra chỉ trong mười đại cao thủ đều nhận định Trường Mi đại sư bản lãnh cao hơn hết...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Điểm này không thể thế được. Nếu quả Trường Mi đại sư là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ thì địa vị phải tôn sùng đến cực điểm. Tại sao hòa thượng lai không mang lấy danh dự Đệ nhất?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ cũng nghe tiếng đồn như vậy, nhưng việc tìm chứng cớ rất khó khăn, đành cho là lời đồn vô căn cứ.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới sư phụ, nghĩa phụ và Liễu Tiên Tử về tuổi tác cũng như về bản lãnh đều có thể tham dự vào cuộc tỷ đấu mười tay đại cao thủ, nhưng vì ân oán cá nhân, bất luận các vị ẩn cư ở chỗ thâm sơn, không ló mặt ra ngoài giang hồ...

Chàng nghĩ tới đây liền xen vào :

- Mười tay đại cao thủ tỷ đấu để tranh đoạt oai danh cũng chưa đủ chứng minh võ công của mười vị này cao thâm bậc nhất chẳng ai bì kịp. Tại hạ nghĩ rằng còn nhiều cao nhân khác chỉ vì ân oán cá nhân ràng buộc không thể ra đời tranh giành danh vị, hoặc đã coi thường mùi danh lợi vào ẩn cư ở chốn thâm sâu bầu bạn với mây trắng tùng xanh, uống rượu hát ngao cho qua tuế nguyệt. Thực ra trong lòng hoài bao bản sắc phi thường, dù những bậc trang đá đồ vương chưa chắc đã bì kịp.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tức là những nhân vật vào hàng lệnh sư chẳng hạn...

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời :

- Giả tỷ gia sư mấy chục năm trước đây cũng tham gia cuộc tỷ võ tranh danh, thì ngày nay cũng là một cao nhân trong cung cấm.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười rộ nói :

- Nếu lệnh sư bữa nay đã chôn mình trong cung cấm, thì Thẩm mỗ há chẳng bớt được một tay kình địch?

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu đại hiệp có thể cho hay cao tính đại danh của lệnh sư chăng?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Xin miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi nói :

- Thực ra Tiêu đại hiệp không nói thì tại hạ cũng có thể đoán ra được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời :

- Lúc này chúng ta bất tất phải bàn tới chuyện vô ích đó.

Thẩm Mộc Phong xen vào :

- Đúng thế! Trường Mi đại sư có phải là tay đệ nhất trong mười đại cao thủ hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến cảnh ngộ của chúng ta lúc này. Vậy để sau khi ra khỏi cấm cung cùng bàn tới cũng chưa muộn. Việc khẩn yếu trước mắt là xử lý bằng cách nào về bản thủ sách võ công của Trương Phóng để lại.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đặt cuốn bí lục võ công xuống sập đá nói :

- Bút tích bên trong và ngoài bìa cuốn sách này do hai người viết là một điều chắc chắn rồi. Bất luận các vị có tin hay không thì tự tích bên trong và bên ngoài tại hạ cũng quyết đoán đã viết cùng một thời gian và mười phần có đến tám là chữ ngoài bìa bọc là bút tích của lão hóa thân. Nhưng cái đó dường như chẳng quan hệ gì. Việc quan hệ là xử lý bản thủ sách võ công của Trương Phóng.

Thẩm Mộc Phong ngó mẩu nến đang cháy nói :

- Ngọn này còn nhiều lắm là cháy chừng đốt hết nửa nén hương nữa là cùng. Chúng ta phải giải quyết trước khi nến tắt.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trong cấm cung chỉ còn một cuốn bí lục. Đó là điều chắc chắn. Ngoài ba chúng ta lại còn hai người, e rằng vụ này khó được giải quyết thỏa mãn.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Bất luận tình thế diễn biến ra sao, tại hạ cũng không nhân nhượng.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng hỏi :

- Phải chăng Tiêu đại hiệp nhất quyết lấy cho bằng được thủ sách cõ công của Trương Phóng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu là võ công của người khác để lại thì tại hạ không lấy được cũng chẳng sao, nhưng võ công của Trương Phóng rất cần cho tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tại sao vậy? Nếu Tiêu đại hiệp nói rõ lý do, tại hạ cam tâm nhường lại.

Tiêu Lĩnh Vu không quen nói dối. Trong lúc nhất thời, chàng không nghĩ ra cách gì để che lấp đành lạnh lùng nói :

- Tại hạ tưởng bất tất phải giải thích với Vũ Văn tiên sinh.

Trước nay chàng xử sự vẫn lạnh lùng, hợp đạo trung dung, nhưng pho bí lục của Trương Phóng quan hệ đến sự yên nguy của Khâu Tiểu San, lòng chàng tự nhiên khích động cơ hồ không dằn nổi, chỉ muốn đưa tay ra tranh đoạt.

Thẩm Mộc Phong đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Theo lời Tiêu đại hiệp thì y nhất định lấy cho bằng được bí lục của Trương Phóng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu theo đúng lời ước hẹn thì phải đánh cuộc để định ăn thua và trường hợp này xảy ra thì Tiêu đại hiệp chỉ có một trong ba hy vọng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày, mắt chiếu ra những tia hàn quang, chỉ muốn bạo động, nhưng chàng ráng nhẫn nại, buông tiếng thở dài cúi đầu xuống nói :

- Đây là chuyện trông vào khí vận, dĩ nhiên tại hạ phải tuân theo.

Thẩm Mộc Phong thấy ngọn nến sắp cháy hết thì nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng Tiêu Lĩnh Vu quyết chí lấy được cuốn bí lục võ công của Trương Phóng. Nếu ta nghĩ cách tranh đoạt thì đương nhiên phải cùng gã liều mạng. Con nhỏ kia tuy ta chưa hiểu rõ lai lịch, nhưng gã đã chịu bỏ Trung Châu nhị cổ chọn thị làm tay trợ thủ để tiến vào cung cấm, thì dĩ nhiên võ công của thị không phải tầm thường. Mặt khác Vũ Văn Hàn Đào đã nói Kim Hoa phu nhân cùng Đường lão thái thái biết rõ thân phận Tiêu Lĩnh Vu từ trước và đã dấu diếm cho gã không chịu nói ra, chắc là đúng sự thực. Sau hết, chính Vũ Văn Hàn Đào là tay xảo quyệt vô cùng, ngoài mặt tuy hắn vẫn về bè với ta nhưng khi ta động thủ với Tiêu Lĩnh Vu, quyết hắn chẳng chịu giúp ta chút nào...

Hắn phân tích như vậy thì thực lực của hắn kể ra mạnh nhất mà lại biến thành cô đơn. Hắn liền chậm rãi nói :

- Chúng ta tiến vào cung cấm đã có lời ước hẹn, đáng lý ai cũg phải tuân theo, tại hạ cũng vậy.

Vũ Văn Hàn Đào nghe giọng lưỡi Thẩm Mộc Phong lúc này khác trước nhiều, trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Ai cũng bảo hắn khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu, nay ta xem quả nhiên đúng thế. Tâm lý hắn thật đôi điều

úy kỵ anh chàng này.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lão lại lên tiếng :

- Đã thế thì chúng ta hành động theo lời ước hẹn thử xem bí lục của Trương Phóng về tay ai, rồi còn tìm kế hoạch rời khỏi cung cấm.

Thẩm Mộc Phong đã tính thầm trong bụng :

- Bất luận người nào lấy được bí lục của Trương Phóng thì sau khi ra khỏi cung cấm ta sẽ hạ thủ sang đoạt.

Hắn liền nói :

- Hay lăm! Chúng ta nên sớm giải quyết cho thỏa mãn tâm nguyện để khỏi thắc mắc trong lòng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Vụ này đều trông cả vào vận khí hên xui. Tại hạ mong rằng cuộc đánh bạc này được công bằng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cái đó đã hẳn. Nếu Tiêu đại hiệp không tin thì để đại hiệp chủ trương, còn bọn tại hạ nghe là được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó không cần. Cốt sao Vũ Văn tiên sinh giữ cho công bằng là xong.

Vũ Văn Hàn Đào thò tay vào bọc rồi nắm tay rút ra nói :

- Trong tay tại hạ có từ một đến ba đồng tiền. Hai vị hãy cùng nhau thương lượng ai đoán trước ai đoán sau, cuối cùng là tại hạ.

Thẩm Mộc Phong đã có thành kiến, lúc này đắc thất hắn cũng chẳng quan tâm, nói ngay :

- Tiêu đại hiệp đã quyết tâm lấy pho bí lục này thì tại hạ nhường cho đại hiệp đoán trước.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Chúng ta cứ quyết định ai sau ai trước, tại hạ không muốn để Đại trang chúa phải nhường nhịn.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Dù tại hạ có thua cuộc cũng không sao?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại trang chúa đã nói vậy thì tại hạ không khách sáo nữa.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tiêu đại hiệp cứ việc đoán đi.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào. Lòng chàng khẩn trương vô cùng.

Chàng ngó một lúc rồi thủng thẳng hô :

- Hai đồng.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ xoè tay ra nói :

- Lưỡng vị coi kỹ lại xem.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì trong tay Vũ Văn Hàn Đào chỉ có một đồng, bất giác chàng chấn động tâm thần, biến đổi thần sắc.

Vũ Văn Hàn Đào nhắc lại :

- Xin hai vị nhìn kỹ đi.

Rồi từ từ đặt đồng tiền vào tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy đồng tiền thở dài đáp :

- Vũ Văn tiên sinh được rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế là vận khí của hai vị không được may mắn.

Lão cầm cuốn bí lục của Tiêu Vương Trương Phóng cất vào bọc. Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh giữ cho chắc nghe.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Chắc Thẩm trang chúa đã nghĩ cách đoạt lại bí lục trong tay tiểu đệ rồi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Mối thất vọng của Tiêu đại hiệp cũng chẳng buông tha.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xem chừng cuốn thủ lục võ công của Trương Phóng rất cần cho đại hiệp.

- Người quân tử lấy của phải theo đạo lý. Dù cuốn bí lục này rất cần cho Tiêu mỗ cũng không thể cướp đoạt. Vũ Văn tiên sinh cứ yên lòng.

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả nói :

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Có người đến trước một bước làm cho giá trị ở cung cấm mất hết rồi. Chúng ta chẳng còn gì đáng lưu luyến nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chúng ta hãy ra khỏi nhà thạch thất này rồi sẽ tính.

Lão rảo bước đi ra ngoài.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên bước lẹ vượt lên trước Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Xin Vũ Văn tiên sinh đi giữa.

Mụ vừa nói vừa đi trước Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu đi sau Vũ Văn Hàn Đào. Thẩm Mộc Phong đi sau rốt. Quần hào nối đuôi nhau ra khỏi thạch thất đến thẳng nhà đại sảnh.

Mọi người chú ý nhìn lại thì ngoại trừ Đàm Văn Thanh ở phái Hoa Sơn, còn mấy bộ thi thể vẫn ngồi nguyên chỗ.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn quần hào nói :

- Xin các vị hãy ra khỏi nhà đại sảnh trước. Tiểu đệ ở lại đặng đưa những thi thể này về chỗ cũ.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Phải chăng Vũ Văn huynh muốn ở lai cung cấm để nghiên cứu võ công của Trương Phóng chờ cho tuyệt nghệ thành rồi mới ra về.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa thật khéo đa tâm. Tiểu đệ học nghệ thật khó lòng theo kịp mười đại cao nhân thì ở lại trong cũng cấm tìm lấy cái chết hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên giơ tay lên nói :

- Tại hạ không tin rằng sau khi ly khai Vũ Văn tiên sinh là chúng ta hết đường ra khỏi cung cấm...

Chàng giơ tay ra nói tiếp :

- Trả lại tại hạ đi!

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tiêu đại hiệp đòi vật gì ở nơi tại hạ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiên sinh bất tất phải hoang mang. Tại hạ không đòi bí lục của Trương Phóng đâu, mà là đòi chiếc chìa khóa cung cấm.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Lúc chúng ta vào cung cấm phải trải qua một cuộc ác đấu hung hiểm. Tiêu đại hiệp cũng dính vào vụ đó...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Thế thì làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chìa khóa cung cấm bị thất lạc vào lúc đánh nhau rồi.

Bách Lý Băng tức giận nói :

- Đại ca đừng nghe lão nói dối. Nếu không trả chìa khóa cung cấm thì phải đưa võ công bí lục vủa Trương Phóng để bồi thường.

Tiêu Lĩnh Vu mặt lạnh như tiền thủng thẳng nói :

- Chúng ta hợp lực chống cự Thẩm Mộc Phong. Vũ Văn tiên sinh mới có thì giờ rảnh để mở cung cấm. Cuộc ác đấu bên bờ vực thẳm tuy hung hiểm nhưng chẳng có liên quan gì đến Vũ Văn tiên sinh. Vũ Văn tiên sinh tưởng tại hạ không giết người được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào nhăn nhó cười đáp :

- Tại hạ nói toàn những lời thành thực mà Tiêu đại hiệp không chịu tin lời thì tại hạ dù có trăm miệng cũng không thể biện bạch được.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên nói :

- Vũ Văn tiên sinh rất nhiều quỷ kế, tại hạ thật không thể tin được. Nếu tiên sinh không trả lại chìa khóa cung cấm thì tại hạ đành giết tiên sinh cho hả giận.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Chúng ta đã vào cung cấm rồi thì chiếc chìa khóa kia chẳng còn công dụng gì nữa. Huống chi đã có người vào cung cấm trước chúng ta thì dĩ nhiên người đó cũng có chìa khóa. Tại hạ còn giữ làm gì mà không trả đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão nói vậy kể cũng có lý. Những điều bí mật trong cung cấm đã phanh phui, bất quá chỉ còn mấy bộ thi thể của cao nhân mà thôi. Từ đây trở đi chẳng ai mưu đồ tiến vào cung cấm nữa. Chiếc chìa khóa kia quả nhiên đã thành vô dụng.

Bách Lý Băng hỏi xen vào :

- Bất luận chìa khóa cung cấm còn giá trị nữa hay không nhưng đó là vật của chúng ta thì lão phải trả lại. Lão vứt chìa khóa của chúng ta đi là điều phi lý. Có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Khắp trên thế gian chỉ có một chiếc chìa khóa cung cấm. Trước khi tại hạ chưa tìm thấy thì lấy gì trả các vị?

Bách Lý Băng nói :

- Nếu vậy lão phải đưa quyển bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng cho chúng ta để thay vào. Khi nào lão trả chìa khóa, chúng ta trả bí lục.

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết Vũ Văn Hàn Đào tâm địa thâm trầm. Chiếc chìa khóa cung cấm kia mười phần có đến tám lão chưa vứt đi, nhưng chàng không nghĩ ra được lão muốn giữ nó để làm gì?

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hai vị đòi lấy cuốn bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng để thay chiếc chìa khóa, há chẳng là tàn ác quá ư?

Bách Lý Băng cười lạt đáp :

- Vậy lão đưa trả chìa khóa cho chúng ta là xong.

Vũ Văn Hàn Đào làm như bị bắt buộc không sao được, thò tay vào bọc từ từ rút cuốn bí lục của Trương Phóng ra nói :

- Trên chốn giang hồ cần phải lấy chữ tín làm đầu. Tại hạ đành thất lạc mất chiếc chìa khóa của các vị, dĩ nhiên phải bồi thường. Vậy trước khi đi tìm chìa khóa, tạm thời hãy dùng vật này để bảo đảm. Xin Tiêu đại hiệp thu lấy.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng rất muốn đến lấy bí lục, nhưng cảm thấy ngại ngùng thành ra do dự không quyết.

Bách Lý Băng chẳng nề hà chi hết, giơ tay ra đón lấy. Vũ Văn Hàn Đào rụt tay về nói :

- Tại hạ muốn giao cho Tiêu đại hiệp.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao lại phải thế? Lão đưa cho ta cũng được.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Tiêu đại hiệp là kỳ nam tử ở nhân gian. Lời nói của chàng xem bằng chín vạc. Tại hạ chỉ tín nhiệm chàng mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành vươn tay ra đón lấy bí lục. Vũ Văn Hàn Đào vẫn giữ chặt một đầu hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Nếu tại hạ kiếm được chìa khóa cung cấm, đại hiệp có chịu trả lại cuốn bí lục võ công của Trương Phóng này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải trao trả tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Quân tử nhất ngôn.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Từ mã nan truy.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay lắm! Tại hạ tin ở Tiêu đại hiệp là người quân tử thủ tín.

Lão buông tay ra lui về hai bước. Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bí lục cất vào bọc.

Thẩm Mộc Phong từ nãy tới giờ vẫn đứng bàng quan, chưa xen vào câu nào. Hắn chờ Tiêu Lĩnh Vu cất bí lục vào bọc rồi mới ngửa mặt lên trời cười rộ ba tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Thẩm đại trang chúa cười gì vậy?

Thẩm Mộc Phong không trả lời chàng, quay lại ngó Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái nói :

- Chúng ta hãy lui ra khỏi nhà đại sảnh này đã.

Rồi lão cất bước đi trước. Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái theo sau Thẩm Mộc Phong đi ra.

Bách Lý Băng nắm tay áo Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta cũng ra thôi.

Rồi cô theo sau bọn kia.

Trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Vũ Văn Hàn Đào. Lão đã hiểu đến quá nửa cách bố trí cơ quan, liền phát động cho sáu bộ thi thể trở vào nhà mật thất ở phía trong vách đá.

Thẩm Mộc Phong dẫn bọn Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng chia nhau đứng ở trong viện cách nhau chừng bốn năm thước. Lúc Đường lão thái thái ra khỏi sảnh đường, tiện tay mụ lượm lấy cay thiền trượng mà Thẩm Mộc Phong

đã dùng để đâm vào vách, hãy còn đó.

Chương 31: Vũ Văn Hàn Đào Quay Lại Giúp Tiêu Lang

Năm người đứng chờ ở ngoài sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy Vũ Văn Hàn Đào chậm chạp đi ra. Lão nói :

- Cách kiến trúc các cơ quan Xảo Thủ Thần Công cực kỳ tinh diệu. Vì thế phải trải qua mấy chục năm phần lớn chưa mất hiệu lực. Tại hạ muốn cho thi hài mấy vị cao nhân khỏi bị tổn hại để đưa về nguyên vị, thành ra làm các vị chờ lâu.

Thẩm Mộc Phong cười mát muốn nói lại không.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Hiện giờ còn việc gì nữa hay không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hết rồi! Chúng ta đi thôi!

Lão thò tay vào bọc lấy thanh đoản kiếm cầm tay, từ từ cất bước đi ra ngoài.

Thẩm Mộc Phong chậm rãi nói :

- Vũ Văn huynh! Chuyến này chúng ta vào cấm cung chỉ một mình Vũ Văn huynh là được lợi hơn hết. Vũ Văn huynh đã lấy được thanh bảo kiếm chặt sắt như chặt bùn, lại được quyển bí lục võ công của Trương Phóng. Với võ công và tài trí hiên có, chỉ mười năm nữa Vũ Văn huynh sẽ trở thành Tiêu Vương Trương Phóng tái sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đáng tiếc là tiểu đệ đã đánh mất chìa khóa cung cấm của Tiêu Lĩnh Vu nên bắt buộc phải dùng bí lục võ công của Tiêu Vương để thường cho y. Nếu không tìm thấy chìa khóa thì chẳng có cách nào thu hồi được cuốn bí lục đó được.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Kế hoạch của Vũ Văn huynh chỉ lừa được người khác chứ chẳng thể bịp được tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào không trả lời, bước lẹ tiến về phía trước. Quần hào theo sau lão theo đường cũ mà ra.

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã thuộc đường lối, thoăn thoắt bước mau khiến cho Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu không đủ thời giờ để nhận xét kỹ càng cảnh vật hai bên.

Chẳng mấy chốc quàn hào đã ra tới cửa.

Vũ Văn Hàn Đào dừng bước lại nói :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất thiên đã bố trí ở chỗ cửa ra này nhiều cơ quan ác độc. Hiện giờ chúng ta đang đứng trong phạm vi của cơ quan đó. Nếu cơ quan đó mà phát động thì trong bọn ta chẳng ai ra thoát khỏi cung cấm.

Chỗ quần hào dừng bước tối đen như mực. Mục lực tinh nhuệ đến đâu cũng không thể nhìn ra xa hai thước.

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một cái rồi hỏi :

- Cơ quan gì mà ghê gớm thế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trên đầu và hai bên chúng ta đã đặt sẵn cung nỏ với hàng ngàn mũi độc châm. Hễ đụng vào cơ quan là lập tức phát xạ. Trong phạm vi hai trượng, tên độc bắn ra như mưa...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Ngoài độc châm còn hai chỗ khống chế mạch nước trong lòng núi bằng cửa đã, hễ động phải cơ qua, cửa đá mở rộng, mạch nước tuôn rộng ào ào. Chúng ta chẳng bi độc châm bắn chết cũng bị nước lũ chôn vùi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Có chuyện đó thật ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm đại trang chúa không tin thì chúng ta hãy thử coi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bất tất phải thử thách làm chi. Vũ Văn huynh hãy tìm cách mở cửa cung cấm để chúng ra sớm rời

khỏi nơi đây.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Theo quan niệm của tại hạ thì ra khỏi cung cấm hay đụng vào cơ quan cũng cùng theo một số phận.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiên sinh nói câu này là có ý gì?

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp :

- Tiêu đại hiệp quyết chí lấy võ công của Tiêu Vương để lại, mà Thẩm trang chúa lại cố ý giết cho được tại hạ. Võ công của hai vị đều rất cao thâm. Bất luận đối với ai tại hạ cũng không đich nổi. Như vậy há chẳng phải đằng nào cũng chết?

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng đáp :

- Vũ Văn huynh thật quá lo xa. Tại hạ không hiểu chỗ dụng tâm của Tiêu đại hiệp thế nào, còn tại hạ quyết không sát hại Vũ Văn huynh đâu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đại trang chúa nói thật chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Dĩ nhiên là thật.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ khó mà tin được Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Làm thế nào Vũ Văn huynh mới tin lời?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trừ phi Thẩm đại trang chúa lập lời trọng thệ là trong vòng ba ngày không giết Vũ Văn Hàn Đào. Đồng thời Đại trang chúa cùng người ở Bách Hoa sơn trang không được can thiệp vào những hàng động của tại hạ.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sau ba ngày thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Sau ba ngày Thẩm đại trang chúa muốn làm gì thì làm.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sau ba ngày tại hạ có thể tùy ý muốn giết Vũ Văn huynh lúc nào cũng được hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Ngoài ba ngày, tại hạ tự tin có thể tránh được bàn tay của Thẩm đại trang chúa. Sau này chúng ta còn gặp nhau nữa thì chưa biết ai chết về tay ai.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Vũ Văn huynh đã tự tin như vậy là được lắm! Tại hạ ưng chịu lời của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách :

- Với địa vị của Thẩm đại trang chúa tại hạ tin rằng Đại trang chúa không đến nỗi nói lời rồi nuốt lấy lời.

Lão vừa dứt lời, ánh sáng mặt trời chiếu vào. Cửa cung cấm đã mở rộng.

Thẩm Mộc Phong đề khí nhảy vọt lên đi trước nói :

- Tại hạ dẫn đường cho.

Kim Hoa phu nhân ngấm ngầm dùng phép truyền âm khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu huynh đệ! Hãy lưu tâm đề phòng. Khi cần ta sẽ liều mạng để cứu viện.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cảm động trong lòng muốn nói một câu cảm tạ thì Kim Hoa phu nhân đã lướt mình đi nhảy ra khỏi cung cấm theo sát Thẩm Mộc Phong.

Người ra thứ ba là Đường lão thái thái. Tay mụ vẫn cầm cây thiền trượng to tướng.

Lúc này trời vừa đúng ngọ. Ánh dương quang soi khắp hang cùng. Ba bóng người nhảy vọt ra khỏi cung cấm tụt xuống vách núi cheo leo.

Tiêu Lĩnh Vu toan nhảy ra theo thì Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên giơ tay ra cản lại nói :

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ có câu chuyện muốn bàn với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Chuyện gì?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Đại hiệp có biết tại sao Thẩm Mộc Phong lại cướp đường nhảy vọt ra cung cấm trước không?

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã hiểu đôi chút nhưng chàng cố ý đáp :

- Tại hạ biết thế nào được?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hắn đi triệu tập thủ hạ bố trí cửa hang. Tiêu đại hiệp đã mang báu vật trong mình mà muốn ra khỏi hang núi, e rằng khó tránh khỏi một cuộc ác chiến.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói :

- Đó là nguyên nhân để Vũ Văn tiên sinh giao bí lục võ công của tiên sinh cho tại hạ ư?

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị đáp :

- Lúc chưa ra khỏi cung cấm, tại hạ ở giữa Thẩm Mộc Phong và Tiêu đại hiệp, bất đắc dĩ phải vận dụng tâm cơ để giữ mình.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Chỗ dụng tâm của Vũ Văn tiên sinh e rằng chỉ mong cho giữa tại hạ và Thẩm Mộc Phong xảy ra cuộc chiến đến liều mạng để các hạ ở giữa thủ lợi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dù tại hạ lúc đó quả có lòng như vậy, nhưng hiện giờ đã qua rồi. Cục diện trước mắt dường như đã thành hình, chúng ta là người cùng đi một thuyền phải che chở cho nhau...

Bách Lý Băng lạnh lùng ngắt lời :

- Lão là người xảo quyệt nói lời mà không thủ tín thì còn tính gì đến chuyện đồng chu cộng tế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cứ theo tình thế hiện giờ mà nói thì chúng ta cần hợp tác mới có lợi. Hai vị tuy võ công cao cường nhưng chỉ có hai người.

Bách Lý Băng hỏi ngay :

- Sao lão biết chúng ta chỉ có hai người?

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt một chút rồi đáp :

- Dù bên ngoài các vị có đặt chân tay mai phục rồi phóng tín hiệu cho họ đến tiếp viện, nhưng cũng chẳng thể nhiều bằng bọn gia nô của Thẩm Mộc Phong. Võ công của tại hạ tuy chẳng có gì đáng kể, nhưng cũng đem hết tài mọn để trù liệu kế hoạch giữ hai vị.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong đã có lời đính ước trong ba ngày hẳn không gia hại tiên sinh. Trường hợp này tiên sinh có dư thời gian để trốn tránh thoát nạn...

Vũ Văn Hàn Đào hàn đào cười mát nói :

- Thẩm Mộc Phong há phải là người cho mình tín nhiệm? Nếu Tiêu đại hiệp ưng chịu cùng tại hạ hợp tác để thoát khỏi bước đường nguy hiểm này thì tại hạ nguyện ý cùng Tiêu đại hiệp chia nhau hưởng lợi về môn võ công của Trương Phóng để lại.

Bách Lý Băng hỏi :

- Lão đã đánh mất chìa khóa của đại ca ta và đưa bí lục ra bồi thường, sao bây giờ lại đòi cùng chung hưởng thụ?

Vũ Văn Hàn Đào từ từ móc chiếc chìa khóa trong bọc ra đáp :

- Tại hạ nói là để thất lạc chiếc chìa khóa cung cấm ở cửa hầm, nhưng bây giờ đã tìm thấy rồi. Tiêu đại hiệp coi xem có phải nó đây không?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chìa khóa tiên sinh vẫn để trong mình, nói dối là đánh mất.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp đã có lời hứa từ trước tưởng không nên hủy bỏ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ chiếc chìa khóa quả nhiên đúng là nguyên vật. Bất giác chàng ngấm ngầm thở dài nói :

- Vũ Văn tiên sinh sao lai đòi chung hưởng bí lục võ công của Trương Phóng và chung hưởng bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chúng ta chia bí lục thành hai phần rồi chiaquyền để quyết định trước sau. Ai thắng thì được nhận phần trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bao giờ chúng ta sẽ động thủ để chia bí lục?

Chàng hỏi câu này là có ý bằng lòng hợp tác với Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ tin lời Tiêu đại hiệp, chờ khi ra khỏi phạm vi thế lực cung cấm của Thẩm Mộc Phong chúng ta phân chia bí lục cũng chưa muộn.

Lão đứng tránh sang một bên nói tiếp :

- Bây giờ Tiêu đại hiệp xuống đi, nhưng phải đề phòng bọn chúng ám toán.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ lời chỉ giáo.

Chàng đề khí vọt ra khỏi cửa hang và theo vách đá tuột xuống. Quả nhiên Thẩm Mộc Phong đã đem người tới chờ đợi cản đường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh ngoại trừ Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái còn thêm bọn Chu Triệu Long, Kiếm Môn song anh là Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý, Vô Ảnh Kiếm Đàm Đồng, cùng Giang Nam tứ công tử, Nhất Trận Phong Trương Bình, Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm, Lục Nguyệt Tuyết Lý Lăng, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang.

Giang Nam tứ công tử đột nhiên xuất hiện ở đây lai đứng về phe với Thẩm Mộc Phong khiến cho Tiêu Lĩnh Vu rất đỗi hoài nghi. Chàng nhìn bốn người nói :

- Thật là : Thiên nhai hà sứ bất tương phùng. Không ngờ lại gặp mấy vị ở đây.

Giang Nam tứ công tử đưa mắt nhìn nhau đáp :

- Lâu nay Tiêu đại hiệp vẫn bình yên chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thẩm đại trang chúa đưa nhiều thủ hạ đến đây cản đường tại hạ có dụng ý gì?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Hiện giờ đã ra ngoài. Vậy những lời giao ước ở trong cung cấm không còn giá trị nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Thẩm đại trang chúa muôn sao đây?

Chàng đang hỏi câu này thì Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào cũng đã tuột xuống hang núi. Thẩm Mộc Phong nghiêm nghị đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu! Tiểu huynh hoan nghênh tam đệ trở về Bách Hoa sơn trang. Những việc đã qua bỏ đi hết không nói tới nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Về Bách Hoa sơn trang để trợ giúp Đại trang chúa làm điều tàn ngược và lên ngôi bá chủ giang hồ chăng?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại :

- Tiểu huynh lên làm bá chủ giang hồ thì có bất lợi gì cho huynh đệ?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu người có tâm nguyện như vậy, nhưng chưa ai được thỏa mãn. Bàn tay Đại trang chúa dính đầy máu tanh, một mình Đại trang chúa gây nên tội ác đã nhiều...

Thẩm Mộc Phong lớn tiếng quát :

- Câm miệng đi!

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt không lý gì đến chàng nói tiếp :

- Nếu Đại trang chúa nể mặt Tiêu mỗ thì nên giải tán Bách Hoa sơn trang, đừng làm điều tàn ác

nữa, quy ẩn hối lỗi đi là hơn. Tiêu mỗ sẽ thẳng thắn đứng ra giải thích với anh hùng thiên hạ dùm cho, không truy cứu đến tội ác của Thẩm đại trang chúa...

Thẩm Mộc Phong nổi lên tràng cười rộ cắt đứt tiếng nói của Tiêu Lĩnh Vu rồi nói :

- Câu này lão phu đã được nghe nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Hay lắm! Vậy Đại trang chúa hãy nghĩ kỹ đi!

Thẩm Mộc Phong quả không hổ là tay kiêu hùng. Chỉ trong chớp mắt lão đã dẹp được mối xúc động trong lòng, bình tĩnh lại rồi chậm rãi đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu! Lúc này các hạ lâm vào tuyệt địa. Lão phu bất tất phải tranh chấp với các hạ trong khoảnh khắc. Các hạ có muốn bàn đến võ lâm đại cuộc lão phu cũng sẵn lòng. Một mình Tiêu Lĩnh Vu chẳng có cách nào biến cải được tình thế trước mắt. Huống chi các hạ cũng chẳng thể sống mà rời khỏi hang núi này.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào thấy hai người đứng hai bên về phía sau chàng, đã vận khí chuẩn bị.

Chàng liền đáp :

- Nếu kể về thực lực thì bên Đại trang chúa lúc này chưa chắc đã hùng hậu bằng trận đánh ở Bách Hoa sơn trang ngày trước.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Bất quá lão phu có ý niệm luyến tiếc tài năng của các hạ mới để cho các hạ mấy phen trốn thoát. Lão phu vẫn hy vọng một ngày kia các hạ nhìn rõ đại cuộc của vũ lâm, cùng quay về Bách Hoa sơn trang. Người ta còn không hiểu nội tình, chứ Tiêu đại hiệp hẳn đã nhìn rõ: Bao nhiêu môn phái lớn trong thiên hạ hầu hết do bàn tay của lão phu nắm rồi. Thời cơ đã chín mùi. Lão phu chỉ hạ lệnh một tiếng là những môn phái lớn phải tan tành trong một đêm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đáng tiếc tình thế hiện giờ đã cải biến. Bao nhiêu môn phái lớn đều bắt đầu cảnh giác đề phòng. Những tay nội ứng của Đại trang chúa cho đi nằm vùng trong các phái lớn đều đã bị người ta giám thị.

Thực sự Tiêu Lĩnh Vu cũng chẳng hiểu rõ có đúng thế không nhưng lúc hai bên đối trận đều dùng

thủ đoạn chế thắng. Cho nên có câu: “Binh bất yếm trá”, càng trá nguỵ càng hay. Chàng buột miệng nói ra như vậy.

Mấy câu này dường như cũng làm cho Thẩm Mộc Phong bị một đòn cân não. Hắn ngơ ngác một chút rồi đáp :

- Những người của lão phu phái đi lai lịch rất bí mật mà đều nắm địa vị khá cao thì bọn họ khám phá ra thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hay lắm! Hắn tưởng thật rồi. Xem chừng chuyện này đối với hắn có ảnh hưởng rất lớn.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ còn biết thì sao những người ở các môn phái lại không biết?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Xem chừng các hạ đã quyết định đối nghịch với lão phu, vĩnh viễn không cải biến nữa phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Trừ phu Thẩm đại trang chúa chịu nghe lời khuyên can của tại hạ...

Thẩm Mộc Phong chau mày nói :

- Tiêu Lĩnh Vu! Chúng ta chưa từng động thủ bao giờ, bữa nay lão phu cùng các hạ tỷ tài võ công.

Tiêu Lĩnh Vu xem chừng đã lâm vào cục diện gay go, chẳng thể tránh khỏi một cuộc động thủ. Dĩ nhiên chàng không chịu tỏ ra khiếp nhược, ngấm ngầm đề tụ chân khí rồi đáp :

- Nếu vậy tại hạ đành liều mạng bồi tiếp :

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên bước lên hai bước chắp tay hỏi :

- Thẩm đại trang chúa! Những lời ước hẹn với tại hạ trong cung cấm chẳng hiểu bây giờ Thẩm đại trang chúa còn kể nữa hay thôi?

Kim Hoa phu nhân mắng thầm :

- Thằng cha này lại toan trốn chạy. Ta chẳng thể để cho hắn được như nguyện.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, mụ cướp lời hỏi :

- Phải chăng Vũ Văn tiên sinh muốn tháo lui?

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi hỏi lại :

- Phu nhân có đủ quyền hành làm chủ được không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiện thiếp không đủ quyền hành buông tha tiên sinh, nhưng có thể lưu tiên sinh lại được...

Mụ giơ tay lên vuốt lại mái tóc nói tiếp :

- Tiên sinh tự lựa lấy một phương hướng rồi thử chạy đi coi.

Nguyên những người do Thẩm Mộc Phong đưa tới đã dàn thành trận thức nửa vòng tròn. Trừ phía sau là vách núi còn ba mặt đều có người canh giữ. Ngoài cuộc động thủ để xông ra, Vũ Văn Hàn Đào không còn phía nào đi được.

Vũ Văn Hàn Đào ngầm tính thực lực hai bên, nhận thấy nếu xảy ra cuộc động thủ, tất nhiên phe Tiêu Lĩnh Vu phải thất bại. Công lực của Thẩm Mộc Phong cực kỳ thâm hậu, nhất quyết Tiêu Lĩnh Vu không chống nổi.

Còn vị cô nương đi theo chàng dù võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng thể địch nổi hai tay đại cao thủ là Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái. Huống chi bên địch còn có bọn Chu Triệu Long giúp sức. Tiêu Lĩnh Vu chỉ còn hy vọng là nếu Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đột nhiên trở giáo đánh lại Thẩm Mộc Phong để viện trợ cho chàng.

Lão ở Bách Hoa sơn trang làm thương tân nên biết rất rõ tình hình tại đó. Hiện giờ những người của Thẩm Mộc Phong đưa tới đều đáng kể là cao thủ võ lâm, nhưng chưa phải là những nhân vật tinh nhuệ chân chính của Bách Hoa sơn trang, Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân là những nhân vật võ công cao cường hơn cả đám này.

Vũ Văn Hàn Đào nhẩm tính thực lực và cơ thắng bại ở hai bên. Lão cho là Tiêu Lĩnh Vu nắm chắc phần thua nhiều hơn phần thắng, nhưng cũng có một đường sinh lộ, nếu chàng chỉ xông ra trốn thoát lấy thân mình. Bằng chàng quyết đấu tất nhiên phải chết.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng thủng thẳng nói :

- Thẩm đại trang chúa! Xin Đại trang chúa nói một câu dứt khoát.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả hói :

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh cứ việc tùy tiện động thân. Tại hạ quyết không cản trở.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt hỏi :

- Chính Đại trang chúa không cản đường tai hạ, nhưng người khác cản trở Đại trang chúa cũng bỏ mặc thị sao?

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng đáp :

- Kim Hoa phu nhân từ Miêu Cương tới đây, chứ chẳng phải là người ở Bách Hoa sơn trang của tại hạ. Hơn nữa giữa các vị có ân oán với nhau, tại hạ không tiện can thiệp vào.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói :

- Nếu Thẩm đại trang chúa muốn hủy bỏ lời hứa thì cứ thẳng thắn thừa nhận đi, đừng dùng thủ đoạn quanh co như vậy, há chẳng là thiếu quang minh lỗi lạc.

Thẩm Mộc Phong cười mát đáp :

- Vũ Văn huynh vốn là một tay quỷ kế đa đoan. Các hạ cùng Tiêu Lĩnh Vu lưu lại cung cấm một lúc lâu tất là đã bàn định kế hoạch thoát thân. Tại hạ để Vũ Văn huynh rời khỏi nơi đây đi cầu viện cho Tiêu Lĩnh Vu thì có khác gì thả hổ về rừng? Vì tại hạ đã có lời hứa không tiện trực tiếp ra tay, thế là đã nhân nghĩa với Vũ Văn huynh nhiều lắm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thẩm đại trang chúa đừng quanh co nữa. Tại hạ lưu lại đây ít ra còn một tay trợ lực là Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hay lắm! Vũ Văn huynh được chết cùng một chỗ với một nhân vật mà bạn hữu giang hồ sùng kính là Tiêu đại hiệp há chẳng là một điều vinh dự?

Vũ Văn Hàn Đào thò tay vào bọc lấy thanh kiếm chặt sắt như cắt bùn ra nói :

- Bản lãnh của tại hạ thực ra không đáng sử dụng thanh bảo kiếm này.

Lão lùi lại hai bước, đưa thanh đoản kiếm cho Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp kiếm thuật hơn đời, xin dùng thanh kiếm này.

Chương 32: Thấy Nguy Cơ Gian Hùng Chịu Lún

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này xin tha mạng không toại nguyện mới chuẩn bị nghênh chiến. Thật không phải hành động bậc đại trượng phu. Nhưng trước tình thế này mình thêm một tay trợ lực, chẳng nên so kè với lão nữa.

Vũ Văn Hàn Đào là con người lão luyện, thấy Tiêu Lĩnh Vu có ý ngần ngại không chịu tiếp kiếm, đã biết lòng chàng nghĩ gì rồi, liền cười mát nói :

- Tại hạ tuy đã biết Thẩm đại trang chúa không giữ lời hứa, nhưng chẳng thể bức bách y tự miệng nói ra đã bội ước. Bất luận bữa nay chúng ta có ra khỏi được chốn này không, nhưng vụ này còn lưu truyền trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu bấy giờ mới chịu đón lấy thanh kiếm chàng đáp :

- Đa tạ Vũ Văn tiên sinh. Tiểu đệ mà thoát chết nhất định xin hoàn kiếm lại.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu nói :

- Bất tất phải hoàn lại. Tại hạ không quen dùng kiếm nên tặng cho Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có công trạng tất không hưởng lộc. Khi nào tại hạ lại nhận món lễ hậu này?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bảo kiếm đi với hiệp sĩ. Hồng phấn là của giai nhân. Thanh kiếm sắc bén này là hợp với thân thế của đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu toan nói nữa thì Bách Lý Băng đã cướp lời :

- Tiên sinh đã có lòng như vậy, tiện thiếp xin thay mặt đại hiệp có lời cảm tạ tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng :

- Ta chưa hiểu con nha đầu này lai lịch như thế nào, nhưng thị đúng là một nhân vật khó bề đối

phó.

Hắn đưa thanh bảo kiếm cho Tiêu Lĩnh Vu mà không được chàng ngỏ lời cảm tạ, trong lòng hơi khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên như không, lão nói ngay :

- Cô nương dạy quá lời.

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu tay cầm bảo kiếm, tron lòng không khỏi có ý khiếp sợ. Nhưng ngoài mặt hắn ráng giữ vẻ trấn tĩnh, cười lạt hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã chuẩn bị xong chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ sẵn sàng rồi. Mời Thẩm đại trang chúa động thủ đi.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Kiếm Môn Song Anh nói :

- Hai vị suốt đời luyện kiếm, nên thỉnh giáo kiếm thuật tuyệt diệu của Tiêu đại hiệp. Trận đấu Thẩm mỗ nhường hai vị ra tay.

Kiếm Môn song anh trong lòng úy kỵ Tiêu Lĩnh Vu nhưng chẳng thể không vâng lệnh Thẩm Mộc Phong. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi chống kiếm bước ra.

Hai gã đã hiểu rõ nếu một người ra tay là phải chết liền. Chỉ có cách hợp lực tấn công, hoặc giả chống đỡ được vài hiệp. Chúng còn hy vọng lúc mình kém thế, Thẩm Mộc Phong gọi hai người khác ra thay.

Vũ Văn Hàn Đào đã ngấm ngầm quan sát tình thế và kết luận giữa Thẩm Mộc Phong và Tiêu Lĩnh Vu đưa đến chỗ một mất một còn. Nếu bất hạnh Tiêu Lĩnh Vu bị tử thương về tay Thẩm Mộc Phong thì những tên còn lại đều không đủ sợ. Nhân số hai bên tuy nhiều người nhưng cuộc sinh tồn tử vong chỉ ở trận quyết chiến giữa Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong.

Ngờ đâu Thẩm Mộc Phong lại phái Kiếm Môn song anh xuất chiến trước. Hiển nhiên hắn chuẩn bị cuộc xa luân chiến để làm tiêu hao thể lực của Tiêu Lĩnh Vu rồi sau hắn mới ra tay là nắm chắc phần thắng.

Lão lớn tiếng hô :

- Thẩm đại trang chúa! Phải chăng Đại trang chúa muốn dùng phép xa luân đại chiến?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Chúng ta chỉ cần đưa đến chỗ kẻ sống người chết, bất luận dùng thủ đoạn gì cũng được.

Bỗng thấy Bách Lý Băng đặt cái hộp gỗ xuống nhảy vọt ra trước Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kiếm Môn song anh nói :

- Hai vị muốn động thủ với tệ đại ca thì hãy thắng tiện thiếp trước đi.

Kiếm Môn song anh đang khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu thấy có người ra thay chàng đều rất lấy làm mừng. Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý giơ thanh kiếm trong tay lên hô :

- Cô nương hãy báo danh đi.

Bách Lý Băng đáp :

- Chúng ta đánh nhau đây để liều mạng chứ không phải để kết giao, hà tất phải thông tên họ?

Vô Ảnh Kiếm Đàm Đồng liền giục :

- Co nương muốn động thủ cho lẹ thì xin hãy lấy khí giới ra.

Bách Lý Băng hỏi :

- Hai vị không cho mượn khí giới ư?

Cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn trường kiếm trong tay hai người. Bùi Bách Lý cười lạt đáp :

- Cô nương đã không muốn sống thì tại hạ chẳng cách nào nhượng bộ.

Gã vừa nói vừa hạ thấp tay xuống. Thanh trường kiếm lấp loáng ánh bạch quang đâm thẳng vào mặt Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào thấy thái độ kiêu căng của Bách Lý Băng, tay không cầm binh khí, trong lòng chẳng khỏi hồi hộp nghĩ thầm :

- Con nha đầu này chẳng biết trời cao đất dầy là gì. Kiếm Môn song anh nổi tiếng về kiếm pháp thần tốc mà tay thị không một tấc sắt mà dám ra đón kiếm chiêu như vậy há chẳng tự rước lấy cái chết?

Trong lòng lão đang lo thây cho Bách Lý Băng thì chợt thấy bóng nàng thấp thoáng rồi mất hút.

Bùi Bách Lý phóng kiếm vào chỗ không biết ngay là gặp phải tay kình địch. Gã toan tung người lùi lai thì đột nhiên cảm thấy cổ tay tê chồn, năm ngón phải buông ra, thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Gã chú ý nhìn lại thì thấy trên cổ tay gã bị một mũi châm nhỏ sáng loáng cắm vào. Bách Lý Băng đã dùng thân pháp kỳ diệu tuyệt luân lạng mình tránh khỏi chiêu kiếm. Nàng lại nhân lúc Bùi Bách Lý luống cuống phóng mũi châm nhỏ đâm vào cổ tay gã.

Diễn biến này chỉ trong nháy mắt. Lúc thanh kiếm tuột khỏi tay Bùi Bách Lý, Bách Lý Băng vươn tay ra rất nhẹ đón lấy.

Vô Ảnh Kiếm Đàm Đồng vung tay mặt lên, kiếm quang lấp loáng đâm tới Bách Lý Băng rất lẹ.

Tay mặt Bách Lý Băng vừa đón được trường kiếm của Bùi Bách Lý thì đồng thời Vô Ảnh Kiếm Đàm Đồng đã phóng kiếm vào trước mặt cô.

Vũ Văn Hàn Đào không ngờ bản lãnh của Bách Lý Băng cao cường đến thế. Mới một chiêu mà Bùi Bách Lý đã phải bỏ trường kiếm. Như thế không những võ công cùng thủ pháp của cô rất lợi hại mà thân pháp cũng ghê gớm vô cùng mới làm được. Bất giác lão khen thầm :

- Con nha đầu này quả nhiên phi thường!

Chiêu đầu đắc thắng của Bách Lý Băng khiến cho Vũ Văn Hàn Đào phấn khởi thinh thần, đảm khí lên cao không phải ít.

Nhắc lại Bách Lý Băng vừa đón được trường kiếm thì thế kiếm của Đàm Đồng đã phóng tới, cô không kịp vung kiếm lên gạt. Trong lúc hoang mang cô xoay mình tránh khỏi thế kiếm tất khe chừng sợi tóc.

Giữa lúc Đàm Đồng phóng kiếm đâm Bách Lý Băng, Bùi Bách Lý tung mình nhảy tạt ngang ta xa bảy thước.

Bùi Bách Lý cũng là nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ mà mới một chiêu đã bị bại về tay một cô gái, dĩ nhiên hắn xấu hổ vô cùng. Gã thò tay ra rút mũi độc châm liệng đi, đứng cúi đầu xuống.

Lúc này Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng và Bách Lý Băng chiến đấu ác liệt. Kiếm qua kiếm lại mau lẹ vô cùng.

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn tình thế chiến đấu của hai người rồi từ từ bước đến bên Bùi Bách Lý hỏi :

- Mũi kim có độc không?

Bùi Bách Lý giơ tay lên nhìn thấy chỗ kim đâm thâm tím lại bằng hạt đậu. Cả cánh tay sưng vù lên.

Bách Lý Băng vừa động thủ đánh với Đàm Đồng vừa lớn tiếng đáp :

- Mũi kim có độc lắm. Chỉ trong vòng một giờ là chất độc công vào tâm tạng. Ngoài dược vật của ta không còn thuốc nào giải được.

Vô Ảnh Kiếm Đàm Đồng nhân lúc cô nói, phóng kiếm thế lẹ hơn đánh ba chiêu liền, bức bách cô phải lùi lại hai bước. Nhưng Bách Lý Băng bình tĩnh lại ngay phản kích bốn chiêu mau lẹ tuyệt luân, lại bức bách Đàm Đồng lùi về nguyên vị.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Cô nương nói vậy há chẳng là khoác lác ư?

Hắn thò tay vào bọc móc ra một cái bình ngọc, đổ lấy hai viên thuốc đưa cho Bùi Bách Lý nói :

- Ông bạn hãy uống hai viên giải độc đan này thử coi.

Bùi Bách Lý gượng cười đón lấy linh đan, chẳng nói năng gì bỏ ngay vào miệng nuốt.

Bách Lý Băng lạnh lùng nhắc lại :

- Ngoài thứ thuốc độc môn trong mình ta, khắp thiên hạ chẳng còn dược vật nào giải được độc châm.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu cô nương nói đúng sự thực thì tại hạ bắt sống cô nương để lấy thuốc giải.

Bách Lý Băng nói :

- Nếu động thủ thực sự, chưa biết ai chết về tay ai?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Giọng lưỡi cô hách quá!

Rồi hắn cất bước tiến lại.

Tiêu Lĩnh Vu cũng bước ra hai bước nói :

- Thẩm đại trang chúa muốn đánh ư? Tại hạ xin bồi tiếp.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái nói :

- Tiêu Lĩnh Vu võ công cao cường, trong tay lại có bảo kiếm. Hai vị đối phó với một mình y. Tại hạ phải bắt sống con nha đầu để bức bách thị đưa phải thuốc giải ra.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Thẩm Mộc Phong vẫn thủy chung không muốn quyết chiến với Tiêu Lĩnh Vu, hắn lại sai Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái ra cầm chân chàng để hắn tự mình đối phó với Bách Lý Băng, ngỡ hắn dùng thủ pháp thần tốc chế phục rồi mới đem toàn lực để hạ Tiêu Lĩnh Vu.

Lão vốn là người rất thâm trầm, vụ tư lợi, nhưng tình thế lúc này khác hẳn. Lão cùng Tiêu Lĩnh Vu như người đồng thuyền trên biển cả đầy sóng gió. Hai người có mối sinh tử tương quan, nên lão đã quyết định chủ ý nếu Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái liên thủ đối phó với Tiêu Lĩnh Vu thì lão đành đem toàn lực ra chiến đấu.

Lão vừa tính toán vừa ngấm ngầm vận chân khí chuẩn bị.

Lão nhìn ra thấy Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích, tựa hồ chưa nghe tiếng Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng rất úy kỵ Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái thấy hai mụ bất động, dĩ nhiên cũng yên lặng bàn quan để coi diễn biến. Thẩm Mộc Phong đã cất bước đi đến Đàm Đồng nhưng thấy Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân chưa nhúc nhích, liền dừng bước lại. Hắn cười lạt nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phu nhân đã nghe thấy lời nói của tại hạ chưa?

Kim Hoa phu nhân tay mặt cầm con bạch tuyến thủng thẳng đáp :

- Tiện thiếp nghe rõ rồi.

Thẩm Mộc Phong lại đảo mắt nhìn Đường lão thái thái hỏi :

- Đường lão phu nhân nghe rõ chưa?

Đường lão thái thái đáp :

- Lão thân nghe rõ rồi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Hai vị đã nghe rõ, sao còn đứng yên chưa nhúc nhích?

Vũ Văn Hàn Đào mừng thầm tự nghĩ :

- Nếu ba người họ xảy ra cuộc đối loạn thì cục diện bữa nay rất có cơ chuyển biến. Ai chết vì tay ai khó mà đoán trước.

Nên biết Kim Hoa phu nhân mình mang độc vật. Lúc động thủ mụ có thể phóng ra hại người trong

nháy mắt. Đường gia ở Tứ Xuyên lại tay tổ dùng ám khí nổi tiếng võ lâm mấy trăm năm. Võ công mụ cũng cao thâm khôn lường. Nếu hai mụ đó liên thủ với nhua thì khiến người ta khó nổi đề phòng.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân thủng thẳng đáp :

- Cục diện bữa nay rõ ràng lắm rồi. Thẩm đại trang chúa đã sinh lòng nghi kỵ tiện thiếp cùng Đường lão phu nhân, thì dù bọn tiện thiếp có hạ sát Tiêu Lĩnh Vu cũng khó lòng giải trừ được mối hoài nghi trong dạ Thẩm đại trang chúa. Sau khi Tiêu Lĩnh Vu chết rồi, tất tiện thiếp cùng Đường lão phu nhân cũng phải chết theo...

Thẩm Mộc Phong cười ha ha? ngắt lời :

- Phu nhân thật quá lo xa. Võ công hai vị đã cao cường, trong mình lại mang nhiều tuyệt kỹ, tại hạ trông đợi rất nhiều, khi nào lại gia hại hai vị.

Đột nhiên nghe tiếng Bách Lý Băng quát :

- Buông tay!

Thanh trường kiếm trong tay Đàm Đồng liền rơi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội la lên :

- Băng nhi! Không nên hại người.

Bách Lý Băng bức bách Đàm Đồng đánh rớt thanh kiếm rồi, cô đang tiện đà muốn chém cụt tay của gã, nhưng nghe Tiêu Lĩnh Vu quát lên như vậy, vội thu kiếm về, tung mình nhảy lùi lại đứng bên chàng.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng khẽ thở dài nói :

- Băng nhi! Mau đưa cho Bùi huynh một viên thuốc giải.

Bách Lý Băng ngơ ngẩn một chút rồi mỉm cười nói :

- Đại ca đã dạy chắc là không lầm.

Cô móc một viên thuốc giải liệng về phía Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý.

Bùi Bách Lý tuy đã uống giải độc đan của Thẩm Mộc Phong nhưng chưa trúng môn nên không thấy hiệu quả. Gã cảm thấy chất kỳ độc đang lan ra trong mình, bất giác đón lấy thuốc giải bỏ vào miệng nuốt.

Thẩm Mộc Phong ngó thấy Bùi Bách Lý đón lấy thuốc giải uống không khỏi biến sắc. Nhưng hắn là tay kiêu hùng xảo quyệt, biết rằng cục diện trước mắt biến thành rối bời. Nếu còn nghiêm khắc tất xảy ra nguy hại cho mình hắn đành ngấm ngầm nghiến răng lờ đi như không ngó thấy.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Thẩm đại trang chúa! Nếu Đại trang chúa quả còn tín nhiệm bọn tiện thiếp thì mong rằng ưng thuận cho một điều thỉnh cầu.

Thẩm Mộc Phong lẳng lặng quan sát đại cuộc. Lão tự nhủ :

- Nếu Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái mà trở giáo phản mình thì thế cường nhược lập tức thay đổi.

Hắn đành nín nhịn cười hỏi :

- Không hiểu phu nhân có điều chi thỉnh cầu?

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười đáp :

- Trong Bách Hoa sơn trang, ngoại trừ Chu Triệu Long nhị trang chúa, còn thì phần lớn đều trúng chất kỳ độc. Tiện thiếp vì Đại trang chúa liều mạng đi tiên phong xông pha nguy hiểm, không biết sống chết lúc nào. Tiện thiếp nghĩ rằng mình nghệ thuật kém người, chết cũng chẳng có chi đáng tiếc. Nhưng chất độc trong mình tiện thiếp cứ cách mười ngày lại phải năn nỉ Thẩm đại trang chúa một lần. Thẩm đại trang chúa muốn giết bọn tiện thiếp chỉ cần trong vòng mười ngày không cho gặp mặt là chất độc phát tác làm cho chết liền. Nếu Đại trang chúa thực lòng tín nhiệm thì hãy xin giải độc cho tiện thiếp cùng Đường lão phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết tình thế bữa nay nếu xảy cuộc chiến đấu thực sự thì bên mình chịu phần thua nhiều hơn phần thắng. Tâm ý của Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân thế nào, lúc này chàng chưa rõ được. Huống chi giữa chàng và Khâu Tiểu San còn có điều ước hội dưới đáy Vong Hồn nhai. Nếu chàng tử chiến bữa nay thì chẳng những không giúp được Khâu tỷ tỷ qua khỏi bước nguy nan mà cũng không được thấy mặt nàng lần cuối cùng. Cục diện đã biến đổi chàng cũng chẳng vội ra tay.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Phu nhân đã cảm thấy như vậy sao không nói trước?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nếu tiện thiếp mà nói trước thì e rằng đến nay hài cốt đã giá lạnh từ lâu rồi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Phải chăng phu nhân lựa chọn lúc này và ở nơi đây để bức bách Thẩm mỗ phải y theo một phép?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Thời cơ bữa nay là tốt nhất. Nếu bỏ lỡ dịp này thì e rằng vĩnh viễn không còn cơ hội nào khác.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Đường lão thái thái hỏi :

- Đường lão phu nhân tính sao?

Đường lão thái thái đáp :

- Lão thân cũng đồng quan điểm với Kim Hoa phu nhân.

Thẩm Mộc Phong lại cười khanh khách nói :

- Dù tại hạ có muốn ưng chịu nghe lời hai vị nay tình thế cũng không cho phép.

Đường lão thái thái hỏi :

- Tại sao vậy? Phải chăng Thẩm đại trang chúa không mang theo thuốc giải đi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Đúng thế! Vả lại một viên thuốc giải chỉ có hiệu lực trong vòng mười ngày, chứ không thể trừ khử hết chất độc trong mình hai vị được.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Thẩm đại trang chúa nói vậy thì suốt đời bọn tiện thiếp phải theo hầu, bằng dời xa mười ngày ắt phải chết.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Dĩ nhiên chẳng phải tại hạ không có cách trừ khử chất độc trong mình cho hai vị.

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Thế thì vì lẽ gì Thẩm đại trang chúa không chịu giải trừ chất độc cho bọn tiện thiếp?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vì vụ này còn phải mất nhiều thì giờ. Trước hết là phải thực hành phép Kim châm hóa huyệt rồi mới dùng thuốc trục chất độc trong nội phủ ra. Ít nhất cũng mất hai giờ. Lúc này và ở nơi đây không tiện động thủ.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Nếu vậy thì bọn tiện thiếp nhất định phải chết rồi.

Thẩm Mộc Phong nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ ưng thuận chịu lời với hai vị là sau ngày hôm nay sẽ trừ khử chất độc trong nội phủ cho hai vị.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu nói :

- Tiện thiếp không thể tin được.

Đường lão thái thái đột nhiên đưa cây Phụng đầu trượng sang tay trái, tay mặt mụ đeo bao thò vào bọc bốc một nắm độc sa ra hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có hiểu tuyệt kỹ của Đường môn thế nào không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Thủ pháp phóng ám khí của Đường gia khắp thiên hạ đều biết tiếng.

Đường lão thái thái lắc đầu nói :

- Thẩm đại trang chúa mới đoán trúng một nửa. Tuyệt kỹ của Đường môn là một tay có thể phóng ra cùng một lúc bảy thứ ám khí tối độc. Đường gia chuyên dùng độc mà lão thân làm Chưởng môn nhân ở Đường gia lại bị Thẩm đại trang chúa dùng chất kỳ độc làm cho khốn đốn thì ra báo ứng không lầm.

Mụ nói câu này đã lộ hẳn ý chí đối nghịch, dù phải đưa đến chỗ động thủ liều mạng cũng không cần.

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang thấy Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đều chuẩn bị thủ thế chờ đợi. Hắn chỉ thất thố một chút là xảy cuộc tàn sát lẫn nhau, mà hắn cũng không thể chịu lún trước hai người.

Con người cơ trí như Thẩm Mộc Phong ở vào tình trạng này cũng không nghĩ được biện pháp nào thỏa đáng. Trong lúc nhất thời, hắn ngây người ra.

Vũ Văn Hàn Đào thấy cục diện trước mắt rất có lợi cho bọn mình, lão mừng thầm trong bụng, chỉ còn lo Tiêu Lĩnh Vu thốt ra những lời phá hoại lợi thế của mình. Lão nhìn chàng khẽ nói :

- Tiêu đại hiệp! Trên chốn giang hồ thật lắm điều quái lạ. Nhiều lúc mưu trí cần hơn võ công.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào chưa kịp nói gì lại nghe Thẩm Mộc Phong cất giọng ấm ớ hỏi :

- Hai vị định bội phản Bách Hoa sơn trang thật chăng?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nếu chờ đến lúc cuối cùng để tùy ý Thẩm đại trang chúa muốn giết muốn mổ thế nào cũng được thì sao bằng tranh thủ mấy phần sinh cơ trước đi?

Thẩm Mộc Phong vốn tính lạnh lùng mà dường như lúc này bị kích thích mạnh, lửa giận bốc lên, hắn cười lạt hỏi :

- Hai vị tự tin là có thể tranh giành được sinh cơ ư?

Đường lão thái thái đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Trước tình cảnh không chừng đi tới cục diện hai bên cùng chết.

Kim Hoa phu nhân nói theo :

- Thẩm đại trang chúa hãy cân nhắc tình thế bữa nay đi. Ngoại trừ Thẩm đại trang chúa, còn ai đủ tài tránh khỏi ám khí của Kim Hoa phu nhân nữa không?

Tuy mụ chỉ nhắc tới Đường lão thái thái nhưng ngụ ý bao quát cả Tiêu Lĩnh Vu nữa. Tình thế đã rõ ràng: Nếu Đường lão thái thái và mụ trở giáo đánh lại thì còn những ai trợ lực cho Thẩm Mộc Phong?

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng rồi đáp :

- Nếu tại hạ phá vòng vây bỏ đi, hai vị không lấy được thuốc giải cũng bị chất độc phát tác mà chết.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Đứng trước cuộc đánh bạc bằng võ công, cơ trí và khí vận này, chưa biết ai thắng ai bại thì cũng khó mà tiên đoán được kết quả. Đại trang chúa tuy là tay thần dũng lại lắm mưu nhiều trí nhưng ở trước tình cảnh này ai cũng chẳng thể quyết đoán là mình sẽ nắm chắc phần thắng, bọn tiện thiếp chưa hẳn đã thất bại cả trăm phần trăm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi :

- Phu nhân muốn đánh cuộc chăng?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đúng thế!

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Đường lão thái thái hỏi :

- Còn Đường lão phu nhân! Lão phu nhân có muốn đánh cuộc không?

Đường lão thái thái đáp :

- Vì tình thế bắt buộc, lão thân không đánh cuộc cũng không được.

Chương 33: Đấu Chưởng Lực Tiêu Lang Bị Trọng Thương

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Hay lắm! Hai vị đã muốn đánh bạc một phen thì tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Dù thêm cả hai vị, cũng chưa chắc cản trở được vòng vây.

Kim Hoa phu nhân đưa mắt nhìn Đường lão thái thái, Đường lão thái thái đột nhiên lùi lại năm bước.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ba tiếng rồi nói :

- Nhị đệ! Nhị đệ hãy thồng lãnh bọn họ rút lui trước đi.

Chu Triệu Long vâng lời dẫn bọn Giang Nam tứ công tử trở gót đi ngay.

Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn Đào còn đang chần chờ không biết có nên cản trở mấy người đó lại hay không thì Chu Triệu Long đã dẫn ho chạy xa bốn năm trượng rồi.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Bậy giờ chỉ còn lại một mình Thẩm mỗ. Vị nào động thủ trước thì ra tay đi?

Kim Hoa phu nhân, Đường lão thái thái, Vũ Văn Hàn Đào đều biết rõ Thẩm Mộc Phong võ công cực kỳ thâm hậu. Ai ra tay trước cũng bị phản ứng đầu tiên mà thế phản kích rất khủng khiếp.

Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái tuy đã quyết ý liều mạng mà cũng sinh lòng uý kỵ, không dám động thủ trước.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt, khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Băng nhi đứng xa ra một chút.

Chàng cất bước tiến về phía trước.

Thẩm Mộc Phong đứng nghiêm trang không nhút nhích, hai tay buông thõng tựa hồ chẳng chuẩn

bị gì.

Tiêu Lĩnh Vu không dám đến gần quá, còn cách đối phương chừng năm bước thì dừng lại hô :

- Xin Đại trang chúa lấy khí giới ra!

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Tại hạ dùng hai tay không để lãnh giáo kiếm chiêu của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cũng từ từ thu đoản kiếm về nói :

- Tại hạ cũng dùng hai tay không bồi tiếp.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Đây là cuộc chiến đấu sinh tử. Trong tay đại hiệp đã có lợi khí sao không sử dụng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kể về hành vi của Đại trang chúa thì ai cũng có quyền tru diệt, nhưng giữa tại hạ và Thẩm đại trang chúa đã có một đoạn kết giao, nay tuy cắt áo dứt tình, nhưng đạo nghĩa hãy còn...

Thẩm Mộc Phong lớn tiếng quát :

- Im miệng đi!

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Đại trang chúa bất nghĩa thì được, nhưng tại hạ chẳng thể vô tình. Nếu bữa nay Đại trang chúa không muốn động thủ thì hãy để thuốc giải lại rồi cứ việc tùy tiện.

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ tưởng ỷ vào sức mấy người có thể giam giữ được Thẩm mỗ chăng? Thẩm mỗ mà muốn bỏ đi thì chỉ trông vào lực lượng của mình cũng có thể phá vòng vây ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu mỗ động thủ với Đại trang chúa không liên quan gì tới người khác. Đại trang chúa muốn đánh thì cứ việc ra tay.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ muốn nhường tại hạ một chiêu chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ tự biết mình không đủ tài, nhưng xin để Thẩm đại trang chúa ra tay trước.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Các hạ đừng ngông cuồng nữa. Động thủ trước đi thôi!

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm đại trang chúa đã muốn giữ địa vị cao cả thì Tiêu mỗ phải tuân lệnh.

Dứt lời chàng từ từ đưa tay mặt ra nhằm đánh tới trước ngực Thẩm Mộc Phong.

Kim Hoa phu nhân, Đường lão thái thái và Vũ Văn Hàn Đào đều biết hai nhân vật này mà động thủ cuộc đấu tất thành tan bia vỡ đá, đất lở trời long nên cố ý theo dõi.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng tấn công, thế chưởng rất chậm chạp, khi tới gần trước ngực Thẩm Mộc Phong mà hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích. Lúc chưởng thế gần đụng vào người, Thẩm Mộc Phong đột nhiên xoay tay mặt thẳng thắn đón tiếp.

Hắn ra tay cực kỳ mau lẹ, Tiêu Lĩnh Vu muốn tránh cũng không kịp nữa. Hai tay đụng nhau bật lên tiếng nổ rùng rợn.

Tiêu Lĩnh Vu hắng đặng một tiếng, chàng phải lùi lại năm bước mới đứng vững.

Thẩm Mộc Phong hai vai rung động, nhưng chân vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích. Quần hào chú ý nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thấy đỏ lên như người say rượu.

Lát sau chàng thổ ra một búng máu tươi rồi cất tiếng khen :

- Đại trang chúa! Nội lực của Đại trang chúa cực kỳ hùng hậu!

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu các hạ còn tái chiến được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu mỗ tuy bị thương khá nặng nhưng tự tin còn tái chiến được.

Chàng vừa dứt lời đã xông lẹ về phía trước vung tay ra đánh liền bốn chưởng nhanh như chớp.

Thẩm Mộc Phong huy động hai tay, dùng chưởng pháp thần tốc để đón tiếp những đòn tấn công mau lẹ của Tiêu Lĩnh Vu.

Bốn tiếng nổ ầm ầm vang lên. Bốn phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đều bị Thẩm Mộc Phong đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công bốn chưởng rồi nhảy lùi lại phía sau tám thước.

Bách Lý Băng vọt đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca! Đại ca bị thương nặng lắm không?

Tiêu Lĩnh Vu loạng choạng người đi hai cái, lại thổ ra một búng máu tươi.

Chàng bản tính quật cường tuy bị thương vẫn cười lạt đáp :

- Không hề chi...

Bách Lý Băng thấy chàng thổ máu tươi biết là thương thế trầm trọng, nàng không khỏi biến sắc, đưa bàn tay nhỏ nhắn ra nàng đỡ và khuyên nhủ :

- Đại ca bị thương nặng lắm, không nên tái chiến nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn nấm đá ngàn năm lại được Trang Sơn Bối truyền thụ phép Cang Thanh cương khí nội công vào hàng thượng thừa và chàng đã thành tựu được ít nhiều. Thể lực chàng khác với người thường. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí rồi cười đáp :

- Ta đã hành động để trừ khử tà ma, bảo vệ đạo pháp thì có chết cũng không đáng tiếc.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt nhìn quanh, nàng lộ vẻ buồn rầu nói :

- Đại ca nói thế là phải, đại ca đã là bậc đại anh hùng đại hào kiệt, tiểu muội không dám ngăn cản.

Nàng từ từ buông Tiêu Lĩnh Vu ra lùi lại mấy bước.

Thẩm Mộc Phong vẫn đứng vững như núi, người không nhúc nhích, khiến quần hùng khó mà đoán được hắn đang nghĩ gì.

Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân đã hiểu tư cách Tiêu Lĩnh Vu. Lúc chàng đang đường đường chính chính giao thủ với ai mà có người tiến vào trợ lực sẽ khiến chàng khó chịu. Và Thẩm Mộc Phong chưa xoay tay trả đòn mà chỉ nghinh đón chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu đã làm cho chàng bị thương nội tạng, thổ huyết mấy lần. Huống chi Kim Hoa phu nhân thấy cử chỉ Bách Lý Băng không khỏi sinh lòng khó chịu. Có khi mụ còn muốn cho Tiêu Lĩnh Vu chết đi khiến cho nàng phải tan nát

can trường mụ mới vừa lòng.

Hai mụ vẫn thủ thế bàng quan chưa định ra tay.

Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng theo dõi một cách tế nhị hơn. Lão thấy Thẩm Mộc Phong không chịu ra tay phản kích, rất lấy làm kỳ nghĩ bụng :

- Thẩm Mộc Phong trong lòng vẫn úy kỵ Tiêu Lĩnh Vu, lúc này là cơ hội rất tốt để hắn hạ sát chàng. Không hiểu sao hắn chẳng chịu ra tay, còn có ý cho chàng một cơ hội xả hơi để khôi phục khả năng tái chiến. Hắn là người rất thâm hiểm, quyết chẳng phải vì động mối từ tâm. Trong vụ này nhất định có điều chi ngoắt ngoéo.

Lão vắt ruột suy nghĩ rồi đi đến ba nguyên nhân.

- Một là Thẩm Mộc Phong không muốn diệt trừ một tay cao thủ như Tiêu Lĩnh Vu, vẫn còn hy vọng thu phục chàng rồi lấy thuốc mê uy hiếp chàng phải liều mạng cho hắn.

- Hai là trong khi tiếp chiêu, Thẩm Mộc Phong cũng bị nội thương khá nặng. Có điều hắn đã giầu lịch duyệt, nội công lại cao cường hơn Tiêu Lĩnh Vu, bề ngoài ráng giữ được vẻ tự nhiên, nhưng thực ra không đủ khả năng phản kích. Trong khi Tiêu Lĩnh Vu nghỉ ngơi điều dưỡng thì Thẩm Mộc Phong cũng rất cần khoảng thời gian này để khôi phục thể lực, chuẩn bị ứng chiến.

- Ba là Thẩm Mộc Phong sợ mình ra tay phản kích. Đường lão thái thái, Kim Hoa phu nhân, Bách Lý Băng và lão xông vào mà hắn mải để tâm chiến đấu với Tiêu Lĩnh Vu, tất không đối phó được với hai mặt giáp công.

Kể ra cả ba nguyên nhân đó đều có lý. Vũ Văn Hàn Đào tuy nhiều cơ trí nhưng cũng không quyết đoán được nguyên nhân nào chính xác.

Bỗng nghe Bách Lý Băng lẩm nhẩm tự nói để mình nghe :

- Chàng chết thì ta cũng không sống được. Vì sống cũng như chết thì sống làm gì?

Nàng thấy thương thế của Tiêu Lĩnh Vu rất nặng, lòng quá xúc động, bất giác thốt ra những ý nghĩ thầm kín trong đầu, khiến người nghe không khỏi động tâm.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi! Băng nhi bất tất phải vì ta mà lo nghĩ như vậy. Từ mẫu của Băng nhi ở Bắc Hải băng cung đang nóng lòng chờ đợi. Băng nhi nên mau dời khỏi đây về nhà đi là hơn.

Chàng đấu chưởng với Thẩm Mộc Phong, mỗi lần khí huyết trồi ngược, ruột gan nhộn nhạo, liền

biết là nếu còn đánh nữa chắc chẳng thể nào thoát chết, thì còn để cho một thiếu nữ thuần khiết như Bách Lý Băng dính vào vòng ân oán võ lâm Trung Nguyên làm chi?

Lại thấy Bách Lý Băng máy môi mỉm cười, tuôn rơi hàng lệ hỏi :

- Đại ca ơi! Chẳng lẽ đến bây giờ đại ca vẫn chưa hiểu cho lòng tiểu muội?

Thẩm Mộc Phong lẩm bẩm :

- Tiêu Lĩnh Vu quả là lợi hại. Gã câu kết được cả với con gái Bắc Thiên Tôn Giả.

Vũ Văn Hàn Đào lại trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

- Lúc này hai bên quyết đấu sinh tử, sểnh một chút là mất mạng. Sao hai người này còn bàn đến chuyện tư tình nhi nữ để phải phân tâm, há chẳng khiến Thẩm Mộc Phong thêm cơ hội hạ độc thủ.

Lão liền lên tiếng :

- Những chuyện nhu tình nhi nữ mà lúc này cũng đem ra nói với nhau được ư?...

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng run lên, vội đề khí ngưng thần thủ thế chờ đợi.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vũ Văn Hàn Đào! Bất luận tình thế bữa nay biến diễn ra sao thì các hạ cũng chuẩn bị đón một phát chưởng của Thẩm mỗ.

Vũ Văn Hàn Đào đã biết Thẩm Mộc Phong căm hận lão thấu xương, nổi sát khí rồi. Lão vừa vận khí đề phòng vừa đáp :

- Thẩm đại trang chúa đang tỷ đấu với Tiêu Lĩnh Vu, nếu lúc này mà Đại trang chúa có khả năng phản kích thì Tiêu Lĩnh Vu đã máu chảy thây phơi rồi.

Thẩm Mộc Phong cười lạt. Đột nhiên hắn phất tay áo xông về phía Tiêu Lĩnh Vu. Tay mặt vung chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu hơi thở đã nghe rõ. Tay trái chàng vung chưởng đón tiếp. Tay mặt phóng chỉ điểm tới bằng Tu La chỉ lực. Chàng vận toàn lực còn chưa chống nổi Thẩm Mộc Phong, huống chi công lực lại chia làm hai thế. Một nửa để kháng cự, một nửa để phóng Tu La chỉ lực.

Chưởng lực hai bên vừa đụng nhau, Tiêu Lĩnh Vu đã bị hất tung đi như diều giấy đứt dây. Giữa lúc người Tiêu Lĩnh Vu bay lên, Thẩm Mộc Phong cũng khẽ rên một tiếng rồi đột nhiên xoay mình lướt qua phía Tây.

Hiển nhiên lão đã bị Tu la chỉ lực đả thương.

Thẩm Mộc Phong nổi tiếng kiêu hùng một thời, quả nhiên công lực thâm hậu bao trùm võ lâm. Hắn bị thương rồi mà vẫn còn thu phát chưởng lực được. Tay mặt hắn xổ ra một luồng nội lực âm nhu nhằm đánh Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào chợt thấy Thẩm Mộc Phong xoay mình vọt về phía lão, trong lòng cực kỳ kinh hãi, muốn tung mình né tránh, thì cảm thấy một luồng cường lực đã xô tới không một tiếng động.

Vũ Văn Hàn Đào trong lúc hoang mang, vội đem toàn lực ở song chưởng đẩy ra. lão thấy luồng âm kình đột nhiên trở nên mãnh liệt đẩy ngược chưởng lực của lão về.

Bỗng lão rên lên một tiếng lảo đảo lùi lại mười mấy bước rồi té xuống.

Thẩm Mộc Phong lúc phóng tay mặt đánh Vũ Văn Hàn Đào, đồng thời phất tay áo bên trái, bốn tia hàn quang bay ra đánh Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân.

Đường lão thái thái tuy là tay chuyên dùng ám khí vào hạng nhất trong thiên hạ mà cũng không dám vươn tay ra chụp ám khí của Thẩm Mộc Phong liệng tới. Mụ vội tránh sang một bên thoát khỏi hai hàn quang.

Kim Hoa phu nhân cũng nhảy tạt ngang để né tránh.

Đường lão thái thái lại giơ tay lên phản kích. Bốn điểm hàn tinh bay ra rít lên vù vù.

Thẩm Mộc Phong phóng chưởng lực đánh ra, đồng thời người hắn lướt như ba về phía Tây.

Lúc Đường lão thái thái liệng ám khí ra hắn đã chạy xa bốn trượng. Người hắn lao đi như gió, chớp mắt không thấy đâu nữa.

Bên tai bỗng nghe những tiếng chát chát từ hai phương hướng vọng lại.

Nguyên những ám khí của Thẩm Mộc Phong và Đường lão thái thái phóng ra bật vào vách đá bật lên tiếng.

Thẩm Mộc Phong đi xa rồi. Bầu không khí trở lại yên tĩnh. Ánh tà dương chiếu vào hang núi nhỏ hẹp, phong cảnh thanh u yên lặng.

Bỗng nghe từng hồi tiếng khóc vọng lại.

Kim Hoa phu nhân thở phào một cái. Mụ đảo mắt nhìn quanh thấy Bách Lý Băng đang ôm Tiêu Lĩnh Vu mình đầy những máu, tựa lưng vào tảng đá lớn mà khóc sụt sùi.

Đường lão thái thái thở dài nói :

- Chắc là Tiêu đại hiệp bị thương nặng lắm, nên con nhỏ kia mới khóc lóc bi ai như vậy?

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Bắc Hải băng cung ở đâu?

Đường lão thái thái hỏi lại :

- Bắc Hải băng cung là một địa phương rất nổi danh. Phu nhân có biết Bắc Thiên Tôn Giả không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiện thiếp biết lão rồi. Con nhỏ kia là con gái Bắc Thiên Tôn Giả. Bản lãnh song thân của thị rất cao cường, ảnh hưởng đến cả nhân vật võ lâm ở Trung Nguyên. Lão phu nhân có lòng úy kỵ cả thị nữa phải không?

Mụ ngừng lại, không thấy Đường lão thái thái trả lời, liền nói tiếp :

- Lão phu nhân lại coi Vũ Văn Hàn Đào. Nếu y chưa tắt thở thì lão phu nhân tìm cách cứu y...

Đường lão thái thái cười lạt ngắt lời :

- Lão này quỷ kế đa đoan. Cứu lão, không hiểu lão còn giở những trò gì nữa?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đúng thế! Chính vì lão quỷ kế đa đoan mới đối phó được với Thẩm Mộc Phong. Ta cứu mạng lão thì để cho Thẩm Mộc Phong thêm một kẻ thù hiểm ác.

Đường lão thái thái gật đầu nói :

- Được rồi! Phu nhân lại coi Tiêu đại hiệp. Từ nay tới sáu chục năm mà nhân vật võ lâm còn được thấy ánh mặt trời hay không là trông vào Tiêu Lĩnh Vu rất nhiều. Hỡi ơi! Lão thân đã liệu trước công lực chàng không phải là đối thủ của Thẩm Mộc Phong...

Mụ ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Còn một điều lão thân chưa hiểu, muốn thỉnh giáo cao kiến của phu nhân.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Điều gì?

Đường lão thái thái đáp :

- Chúng ta đã bị trúng chất kỳ độc, bây giờ chẳng chết về tay Thẩm Mộc Phong, cũng khó sống vài tuần. Vừa rồi nếu chúng ta hợp lực viện trợ Tiêu Lĩnh Vu trước đi thì tình thế lúc này hẳn là khác nhiều.

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Đúng là như vậy, nhưng bây giờ mới hối tiếc thì đã muộn mất rồi.

Đường lão thái thái chưng hửng một chút rồi cất bước tiến lại gần Vũ Văn Hàn Đào.

Kim Hoa phu nhân cũng thủng thẳng tiến đến trước mặt Bách Lý Băng khẽ nói :

- Thôi đừng khóc nữa.

Nguyên Thẩm Mộc Phong phóng chưởng lực đánh hất tung Tiêu Lĩnh Vu rơi xuống đầm nước. Lúc đó Bách Lý Băng kinh hãi quá chừng, hoang mang thất thố. Sau khi chàng rớt xuống đầm nước rồi nàng mới chợt nhớ đến chuyện cứu người, vội chạy lại cứu chàng lên.

Thương thế Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ trầm trọng, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Bách Lý Băng lòng dạ rối bời, nàng đau khổ không nhịn được, bật lên tiếng khóc thút thít.

Kim Hoa phu nhân đến bên hai người, Bách Lý Băng cũng chưa biết. Khi mụ cất tiếng, nàng như người mơ ngủ sực tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn.

Kim Hoa phu nhân cúi xuống đưa tay mặt đặt vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu nghe ngóng một lúc rồi thủng thẳng hỏi :

- Trái tim y chưa ngừng đập, cô không nghĩ cách cứu tỉnh, còn khóc lóc làm chi?

Bách Lý Băng giơ tay lên gạt nước mắt hỏi :

- Liệu còn cứu được chàng?

- Dĩ nhiên là phải cứu cấp. Dù không nhiều hy vọng, cô cũng phải làm cho hết lòng hết sức.

Bách Lý Băng trong lòng vốn chẳng có hảo cảm gì với Kim Hoa phu nhân, giờ nàng nghe mụ nói Tiêu Lĩnh Vu còn hy vọng cứu sống. Quan niệm của nàng lập tức biến đổi, vội hỏi :

- Tiểu muội bối rối quá, không biết làm thế nào, tỷ tỷ liệu cứu y được chăng?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại :

- Cô cũng tín nhiệm ta ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu tỷ tỷ cứu sống được đại ca thì từ nay tiểu muội sẽ tín nhiệm tỷ tỷ.

Kim Hoa phu nhân nghĩ thầm :

- Bất luận có cứu được hay không, ta cũng cứ thử coi.

Rồi mụ bảo nàng :

- Cô hãy đặt y xuống đất.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi từ từ đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống.

Kim Hoa phu nhân ngầm vận nội công, đặt tay lên ngực Tiêu Lĩnh Vu, trút nội lực vào nội phủ trong mình chàng.

Kim Hoa phu nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu bị thương nặng quá, chẳng hiểu có trị được hay không, nhưng mụ không nói ra miệng, chỉ trông vào vận khí.

Không ngờ sự tình lại ra ngoài sự tiên liệu của mụ. Chỉ trong khoảnh khắc, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái. Cặp mắt chàng bỗng mở to ra nhìn Kim Hoa phu nhân và Bách Lý Băng mỉm cười, rồi nhắm lại ngay.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu tỉnh lại cả mừng, cười nói :

- Tỷ tỷ! Y tỉnh lại rồi.

Kim Hoa phu nhân cũng bâng khuâng cười đáp :

- Đúng thế! Y tỉnh lại rồi.

Mụ thấy khuôn mặt Bách Lý Băng non nớt ửng hồng, mày liễu cong vút. Lúc nàng cười để lộ cả hai hàm răng bằng bặn, lúm đồng tiền, lộ vẻ rất ngây thơ, bất giác nghĩ thầm trong bụng :

- Thiếu nữ kiều mỵ thuần khiết thế này mới xứng đáng giao thiệp với y...

Bách Lý Băng hỏi :

- Tỷ tỷ! Y lại nhắm mắt, chúng ta phải làm như thế nào?

Kim Hoa phu nhân nở nụ cười ảm đạm đáp :

- Cô đặt tay lên trước ngực y, rồi thúc đẩy nội lực vào tâm mạch y.

Mụ vừa nói vừa nhấc tay lên. Bách Lý Băng nhìn Kim Hoa phu nhân một cái rồi làm theo lời mụ. Nàng hết sức thúc đẩy chân khí. Chỉ trong khoảnh khắc đã nhọc mệt, trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Sau một lúc, Tiêu Lĩnh Vu cử động hai tay, từ từ mở mắt ra nói :

- Băng nhi! Băng nhi nghỉ một lúc đã.

Bách Lý Băng giơ tay lên vuốt mồ hôi trán cười hỏi :

- Tiểu muội không sao hết. Thương thế của đại ca ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu toan đáp thì Kim Hoa phu nhân vội nói :

- Tiểu đệ không nên nói nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu không nói nữa.

Kim Hoa phu nhân bảo Bách Lý Băng :

- Cô nương! Bậy giờ để y nghỉ ngơi. Nếu không cần nói thì đừng quấy nhiễu y.

Bách Lý Băng bản tính quật cường mà lúc này biến thành nhu thuận. Nàng đáp :

- Lời tỷ tỷ giáo huần thật là phải lắm.

Kim Hoa phu nhân nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Cô nương chịu khó chiếu cố cho y. Nội lực y rất thâm hậu. Y tỉnh lại rồi là không còn gì đáng ngại nữa.

Dứt lời mụ trở gót.

Bách Lý Băng đứng dậy hỏi :

- Tỷ tỷ đi đâu bậy giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta ở Miêu Cương đến đây thì lại trở về Miêu Cương. Lúc chết càng nên trở về cố hương.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tỷ tỷ làm sao mà chết?

Kim Hoa phu nhân giơ tay lên vén lai mái tóc cười đáp :

- Khi ta xuống Trung Nguyên trong lòng rất hứng chí. Nhưng đến Trung Nguyên mới biết cao thủ ở đây đông như kiến. Ta đành ôm mối bi thương trở về.

Chương 34: Giải Cứu Tiêu Lang Đổi Thù Ra Bạn

Bách Lý Băng hỏi :

- Như vậy cần chi mà phải chết?

Kim Hoa phu nhân nở nụ cười thê lương đáp :

- Ta cũng không muốn chết, nhưng không sống được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại :

- Tiểu muội muội! Muội muội nhất định muốn hỏi cho rõ ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Đúng thế! Tỷ tỷ đã giúp tiểu muội cứu mạng cho đại ca, vậy tiểu muội cũng hết sức giúp đỡ tỷ tỷ.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Không được đâu! Trên thế gian này chỉ có hai người cứu sống được ta.

Bách Lý Băng hỏi :

- Hai người nào?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Một là Thẩm Mộc Phong, nhưng ta cùng hắn trở mặt thù, dĩ nhiên hắn chẳng chịu giải cứu cho ta.

Bách Lý Băng hỏi :

- Còn người nữa là ai?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Người thứ hai là Độc Thủ Dược Vương, nhưng lão hành tung mờ mịt, rất ít người biết lão ở đâu...

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Huống chi đến kiếm lão, lão chưa chắc đã chịu cứu trị cho mình.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tỷ tỷ trúng độc hay sao?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đúng thế! Ta bị Thẩm Mộc Phong hạ độc vào mà lại là chất kỳ độc lợi hại phi thường!

Bách Lý Băng hỏi :

- Trên thế gian này thiếu gì lương dược? Sao tỷ tỷ không kiếm danh y điều trị? Tìm một người không được thì mười người, hoặc giả họ giải được kỳ độc.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp :

- Tiểu muội muội! Muội muội cũng nên biết là lão tỷ tỷ đây cũng là tay chuyên nghề dùng độc.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiểu muội không hay. Nhưng tỷ tỷ đã chuyên nghề dùng độc, chẳng lẽ lại không hiểu cách giải độc?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Trong thiên hạ người đủ tài dùng hoạt độc e rằng chẳng ai hơn được Kim Hoa phu nhân là ta... Bách Lý Băng ngắt lời :

- Hoạt độc là thế nào?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiểu muội muội! Muội muội muốn hỏi cho biết ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội còn nhỏ tuổi không hiểu việc đời. Trước kia thường ngày ở Băng cung, trên có cha mẹ, dưới có tỳ bộc, chẳng phải lo nghĩ điều gì. Nhưng bây giờ không thế được. Tiểu muội theo đại ca bôn tẩu giang hồ, dĩ nhiên càng biết nhiều càng hay. Nhưng tiểu muội còn ấu trĩ quá, tỷ tỷ nên giáo

huấn dùm cho.

Kim Hoa phu nhân không sao được đành đáp :

- Được rồi! Ta cho muội muội hay: Hoạt độc tức là dùng những độc vật sinh sống như rắn, rết, nhện độc...

Bách Lý Băng gật đầu hỏi :

- Tiểu muội hiểu rồi. Còn người khác dùng độc, toàn là tử độc phải không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đó chẳng qua là nhận xét của tỷ tỷ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiểu muội nghĩ rằng tử độc cũng là dùng hoạt độc chế thành. Tỷ tỷ đã hiểu hoạt độc chẳng lẽ lại không hiểu tư độc ư?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên ta hiểu rồi, nhưng không tinh mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên mở bừng mắt ngồi dậy nói :

- Tỷ tỷ ơi! Tỷ tỷ...

Kim Hoa phu nhân chau mày ngắt lời :

- Ta đã bảo Tiêu đệ đệ không nên nói gì, tại sao không nghe lời? Hãy nằm xuống đó...!

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không sao đâu. Vừa rồi tiểu đệ đã thử ngầm vận chân khí thấy vẫn lưu thông. Tỷ tỷ bất tất phải quan tâm cho tiểu đệ.

Kim Hoa phu nhân đưa mắt nhìn Bách Lý Băng nói :

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ phải thận trọng lắm mới được. Huynh đệ có biết Bách Lý Băng muội muội quan tâm đến huynh đệ thế nào không? Huynh đệ mà có mệnh hệ nào thì y không sống được đâu.

Mấy câu này tựa hồ những lời phế phủ, mà cũng có ý ghen tuông.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thầy Bách Lý Băng bẽn lẽn mỉm cười. Nàng mặc nhiên thừa nhận lời nói của Kim Hoa phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Tỷ tỷ nghe tiểu đệ mấy lời được chăng?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Được rồi! Huynh đệ nói đi!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Những lời tỷ tỷ vừa nói tiểu đệ đã nghe rõ hết. Tỷ tỷ muốn trở về Miêu Cương bỏ mặc chuyện thị phi trên đường võ lâm Trung Nguyên. Cái đó tiểu đệ không dám ngăn cản, nhưng lúc này tỷ tỷ quyết không nên đi.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì trong mình tỷ tỷ trúng chất kỳ độc mà ở Miêu Cương không có ai điều trị được.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Chẳng lẽ ta ở lại Trung Nguyên có người điều trị được ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ít ra tỷ tỷ còn có nhiều cơ hội hơn. Tỷ tỷ mà chết đi thì bề ngoài tuy vì bội phản Thẩm Mộc Phong, nhưng thực ra là vì tiểu đệ...

Kim Hoa phu nhân nổi lên tràng cười khanh khách, mụ khôi phục lại vẻ giỡn cợt hỏi :

- Điều khó lhăn nhất từ nghìn xưa là cái chết. Sao ta lại vì huynh đệ để thiệt hại đến thân mình?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tỷ tỷ che dấu. Vừa rồi tiểu đệ đã nhìn thấy nụ cười thê lương của tỷ tỷ. Nếu tỷ tỷ chẳng vì tiểu đệ thì đã chẳng bội phản Thẩm Mộc Phong, và bậy giờ thì tiểu đệ đã giá lạnh rồi. Chỉ vì tỷ tỷ phản hắn để giúp tiểu đệ, nên hắn uý kỵ, không ham chiến phải bỏ đi.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Dù cho huynh đệ nói đúng, nhưng huynh đệ chẳng có cách nào giúp ta được...

Mụ thở dài tiếp :

- Ta hiểu tình ý của Bách Lý Băng cô nương, rất lấy làm hổ thẹn. Ta hy vọng từ nay huynh đệ hết lòng đối xử với nàng. Nàng tuổi trẻ lại có mối tình chân thật, không như ta bản tính lãng coi thường mọi sự. Vậy huynh đệ bất tất phải quan tâm đến ta nữa.

Dứt lời, mụ không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã trở gót bước mau.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy vội lớn tiếng gọi :

- Tỷ tỷ hãy dừng bước! Tỷ tỷ hãy dừng bước!

Rồi chàng đứng hẳn người lên.

Kim Hoa phu nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu đang nằm đột nhiên đứng phắt dậy, vội chạy trở lại hỏi :

- Huynh đệ làm gì vậy? Ngồi xuống đi!

Tiêu Lĩnh Vu thấy giọng nói của mụ đầy vẻ quan thiết, lòng chàng rất cảm động nghĩ thầm :

- Người đàn bà này ngạo nghễ quật cường, suôt ngày bạn với độc vật, giết người không gớm tay, nhưng y đối với ta tuyệt không có ý trá nguỵ, lại mấy lần cứu mạng cho ta.

Chàng liền nói :

- Tỷ tỷ có nhận lời ở lại đây thì tiểu đệ mới ngồi xuống vận công điều tức.

Bách Lý Băng cũng giục mụ :

- Thư thư hãy nhận lời y đi!

Kim Hoa phu nhân nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Huynh đệ ngồi xuống vận khí ngay đi đừng để máu ở chỗ vết thương ngưng tụ lại. Ta lưu lại đây chờ huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ tin lời tỷ tỷ.

Đường lão thái thái mặt đầy vẻ nghiêm trọng, từ từ bước tới hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã bớt chưa?

Kim Hoa phu nhân gật đầu, hỏi lại :

- Y tự vận động chân khí được rồi, dĩ nhiên không có điều gì đáng ngại lắm. Hiện tình trạng Vũ Văn Hàn Đào ra sao?

Đường lão thái thái thủng thẳng đáp :

- Y hồi tỉnh rồi, nhưng thương thế rất nặng. Lão thân đã cho y uống hai viên thuốc trị nội thương. Bậy giờ y nằm nghỉ điều dưỡng. Có điều thứ thuốc của lão thân không phải là dược vật đối chứng, hiệu quả thế nào khó mà đoán trước. Lão thân đã đem hết tàn lực cứu chữa cho y...

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Lão phu nhân đã truyền nội lực giúp y hành huyết vận khí chưa?

Đường lão thái thái đáp :

- Lão thân làm rồi, nhưng đối với thương thế trầm trọng quá chừng, chưa chắc đã được việc gì?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Không sao đâu. Chỉ cần y thần trí tỉnh táo lại là y không chết nữa.

Đường lão thái thái lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vũ Văn Hàn Đào là tay xảo quyệt phi thường. Y kiến thức quảng bác, lại tinh thông y lý. Y hồi tỉnh rồi chắc có cách tự chữa cho mình.

Đường lão thái thái thở dài nói :

- Chuyến này lão thân chẳng nghĩ gì đến chuyện sống chết cho thân mình, cũng là những hậu quả bi thảm sắp phải hứng chịu. Nay lão thân chình thức phản bội Thẩm Mộc Phong vì biết lão nham hiểm tàn ác. Dù mình có liều chết cho hắn, rút cục mình vẫn không sống được. Vậy điều trọng yếu nhất là ráng giúp cho Tiêu đại hiệp. Hiện nay các môn phải lớn, cùng những hùng chúa mọi nơi đều bị uy thế của Thẩm Mộc Phong làm cho bở vía. Nếu không người lãnh đạo thì khó lòng cầm cự được với hắn.

Tiêu đại hiệp tuy ra đời chưa bao lâu, nhưng bạn hữu võ lâm đều công nhận y xứng đáng là một nhân vật lãnh đạo cuộc chống đối Thẩm Mộc Phong. Chẳng những không thể để y chết, mà còn phải ráng chữa cho thương thế lành mạnh...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Nội công Tiêu Lĩnh Vu rất thâm hậu, lại có cương khí hộ thân. Tuy y bị chưởng lực tan bia vỡ đá của Thẩm Mộc Phong làm chấn động nội tạng phải hộc máu tươi, nhưng chừng như nội thương của y cũng không nặng lắm.

Đường lão thái thái nói câu gì Tiêu Lĩnh Vu cũng nghe rõ hết, nhưng chàng đang vận khí điều dưỡng không thể lên tiếng.

Bách Lý Băng đột nhiên thở dài sườn sượt, nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ liệu Thẩm Mộc Phong có bị thương nặng không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Xem chừng hắn cũng đã bị thương rồi nhưng không nặng lắm, ít ra là không nghiêm trọng bằng Tiêu Lĩnh Vu.

Đường lão thái thái xen vào :

- Lão thân e rằng thương thế của Thẩm Mộc Phong không nhẹ đâu.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Sao lão phu nhân biết thế?

Đường lão thái thái đáp :

- Ban đầu lão thân cũng nghĩ như phu nhân, nhưng bây giờ lão thân lại nghĩ khác.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Xin lão phu nhân cho nghe lời cao luận.

Đường lão thái thái đáp :

- Thẩm Mộc Phong úy kỵ nhất là Tiêu đại hiệp mà căm hận nhất cũng là Tiêu đại hiệp. Nếu hắn còn dư lực thì chẳng khi nào bỏ đi không giết y sau khi phải khó nhọc lắm mới đánh ngã được y.

Kim Hoa phu nhân sửng sốt một chút rồi nói :

- Rất có lý! Nếu là địa vị tiện thiếp cũng làm thế, huống chi Thẩm Mộc Phong.

Đường lão thái thái nói :

- Vì thế mà lão thân đoán thương thế của Thẩm Mộc Phong còn nặng hơn sự tưởng tượng của chúng ta.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Sao hắn còn hành động thần tốc vô cùng?

Đường lão thái thái đáp :

- Hắn hít luồng chân khí tối hậu tồi gắng gượng chạy đi...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Nếu hắn bị thương quá nặng thì dù thi triển hết dư lực e rằng cũng không chạy nhanh được.

Đường lão thái thái trầm ngâm một chút rồi kết luận :

- Con người nội công thâm hậu, sức chịu đựng cũng bền bỉ hơn. Thẩm Mộc Phong tuy cũng bị thương nặng chẳng kém gì Tiêu đại hiệp. Hắn không giết được Tiêu đại hiệp để trừ tuyệt mối hậu hoạn cũng là chỗ khổ tâm của hắn.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng dậy nói :

- Nếu lời phỏng đoán của Đường chưởng môn không lầm thì Thẩm Mộc Phong chạy nhanh như vậy cũng chẳng được bao xa. Sao chúng ta không nhân lúc này đuổi theo hắn để giết đi?

Đường lão thái thái đáp :

- Lão thân e rằng bây giờ hắn đã hội họp cùng bọn Chu Triệu Long.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Đối với Thẩm Mộc Phong thì tiện thiếp thực có bề úy kỵ, vì tự biết sức mình khó lòng chống nổi. Ngoài hắn ra, còn bao nhiêu cao thủ khác ở Bách Hoa sơn trang thì tiện thiếp tự tin là có thể đối phó được. Hơn nữa Đường lão phu nhân chẳng thiếu gì ám khí cùng độc dược, chúng ta muốn trừ diệt bọn họ chẳng khó khăn gì.

Mấy câu này dường như khích động lòng hào kiệt của Đường lão thái thái. Mụ đáp :

- Phu nhân nói phải lắm...

Mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Sau khi chúng ta đi rồi, vạn nhất có người ở Bách Hoa sơn trang đuổi tới e rằng một mình Bách Lý cô nương khó lòng chống nổi.

Kim Hoa phu nhân cười mát đáp :

- Không sao đâu. Theo nhận xét của tiện thiếp thì bản lãnh của Bách Lý cô nương cũng chẳng kém gì bọn ta. Nàng đủ sức bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu cùng Vũ Văn Hàn Đào.

Mụ đảo mắt nhìn Bách Lý Băng nói tiếp :

- Cô nương ráng bảo vệ cho Tiêu đại hiệp, ta cùng Đường lão phu nhân đi đuổi giết bọn Thẩm Mộc Phong. Nếu trước canh hai chúng ta không trở về thì cô nương bất tất phải chờ đợi nữa.

Bách Lý Băng nhíu cặp lông mày đáp :

- Tiểu muội cũng đồng ý với Đường chưởng môn là Thẩm Mộc Phong đã đả thương tệ đại ca, nhưng chính hắn cũng bị trọng thương về tay tệ đại ca...

Nàng ngừng lại một chút rồi bước tới trước mặt Kim Hoa phu nhân cất giọng ôn nhu hỏi :

- Tỷ tỷ ơi! Các vị đuổi giết Thẩm Mộc Phong tiểu muội không dám cản trở. Hoặc giả các vị lấy được thuốc giải cần cho mình, nhưng tiểu muội mong rằng tỷ tỷ ưng thuận cho một điều được chăng?

Kim Hoa phu nhân thấy giọng nói cung vẻ mặt của nàng ôn nhu mà thành thực liền hỏi lại :

- Điều chi? Nếu ta làm được nhất định chịu lời.

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Đại ca rất trông đợi tỷ tỷ. Mong rằng tỷ tỷ trở lại sớm cho.

Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp :

- Được rồi! Bất luận có đuổi kịp Thẩm Mộc Phong hay không thì trước canh hai ta cũng nhất định trở về...

Mụ quay lại nhìn Đường lão thái thái nói tiếp :

- Chúng ta đi thôi!

Hai người song song chạy đi. Chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu bên tai nghe rõ câu chuyện giữa Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân. Chàng biết hai người sắp đi, nhưng đang vận công đến lúc tối hậu quan trọng, không thể hỏi xem vào. Vả lại chàng nghĩ hai người đi chuyến này chưa chắc đã giết được Thẩm Mộc Phong nhưng may ra lấy được chút thuốc giải để kéo dài sinh mạng cũng là việc hay, nên chàng không cản trở.

Lúc này vừng thái dương đã lặn non đoài. Ánh kim quang chiếu vào Vũ Văn Hàn Đào, nhìn rõ sắc mặt lợt lạt. Lỗ mũi cũng có vết máu, dường như nặng hơn Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng thở dài đặt bàn tay ngọc vào trước ngực Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh có nghe tiểu nữ nói gì không?

Vũ Văn Hàn Đào giương cặp mắt thất thần lên ngó Bách Lý Băng một cái nhắm lại ngay. Lão máy môi tựa hồ muốn đáp lại mà không thốt nên lời.

Bách Lý Băng gật đầu nói :

- Tiểu nữ hiểu rồi, tiên sinh bất tất phải nói nữa.

Nàng vận chân khí trút nội lực vào trong người Vũ Văn Hàn Đào. Tuy nàng nhỏ tuổi mà nội lực rất thâm hậu, nàng cố giúp cho mạch máu của lão lưu thông trở lại.

Chân tay Vũ Văn Hàn Đào đã lạnh cứng, nhờ luồng nội lực Bách Lý Băng trút vào, dần dần ấm áp trở lại.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, nét mặt Vũ Văn Hàn Đào mới thoáng hiện màu hồng. Lão thở phào một cái.

Cách trị thương này rất hao tổn hơi sức. Nội lực của Bách Lý Băng trút ra hồi lâu khiến nàng mệt quá toát mồ hôi nhỏ giọt rớt xuống vạt áo Vũ Văn Hàn Đào.

Tuy nàng sắp sức cùng lực kiệt nhưng thấy Vũ Văn Hàn Đào đã có sinh cơ, nếu nàng đột nhiên dừng lại thì bao nhiêu tiền công đều uổng phí hết. Nàng nghiến răng và ráng chống chọi điều trị.

Lại sau khoảng thời chừng uống cạn tuần trà, Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên há miệng thổ một búng máu tươi, rồi mở bừng mắt ra nói :

- Đa tạ cô nương đã tận tâm cứu trị.

Bách Lý Băng mệt quá đầu nhức mắt hoa. Nàng nghe Vũ Văn Hàn Đào lên tiếng mới biết là lão tỉnh lại rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Ơn cứu mạng của cô nương chuyến này, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ. Nếu tại hạ mà sống được tất có ngày báo đáp.

Bách Lý Băng thở phào một cái, nhấc tay ra khỏi ngực Vũ Văn Hàn Đào, đáp :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh tiếp tục vận công hành huyết. May mà tiên sinh tỉnh lại kịp thời, thiếu chút nữa tiểu nữ cũng không chống nổi.

Dứt lời nàng ngồi xếp bằng, tự mình vận công điều dưỡng. Không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu, Bách Lý Băng vận khí hết một vòng. Khi nàng tỉnh lại thì bức màn đêm đã buông xuống.

Nàng thấy Tiêu Lĩnh Vu đang mỉm cười đứng ở bên mình. Còn Vũ Văn Hàn Đào vẫn ngồi vận công.

Bách Lý Băng giơ tay lên vén lại mái tóc hỏi :

- Đại ca! Bây giờ là bao giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vào khoảng canh một.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Trước kia tiểu muội đã tưởng bản lãnh của mình khá lắm, bây giờ mới biết bất quá là lửa đom đóm trong đêm tối. Chút công lực nhỏ mọn này chưa ăn thua gì. Mới cứu một người đã bở hơi tai, chẳng làm cóc gì được.

Tiêu Lĩnh Vu tìm lời an ủi :

- Băng nhi! Việc lấy nội lực cứu người dĩ nhiên hao tổn hơi sức rất nhiều...

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên mở mắt ra nói :

- Tại hạ chỉ còn thoi thóp, tứ chi đã lạnh cứng. Nếu không được luồng nội lực thâm hậu hơn người của cô nương trút vào giải cứu thì tại hạ đã thành cái thi thể giá lạnh từ lâu rồi.

Bách Lý Băng chớp cặp mắt tròn xoe hỏi :

- Tiên sinh cảm kích tiểu nữ lắm ư?

Vũ Văn Hàn Đào kính cẩn đáp :

- Cô nương đối với tại hạ khác nào gia ơn tái tạo, dĩ nhiên tại hạ cảm kích không bút nào tả xiết...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiên sinh bất tất cảm kích tiểu nữ làm chi. Tiểu nữ chỉ xin tiên sinh từ nay đừng đối nghịch tệ đại ca nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp nhân đức cao cả, Thẩm Mộc Phong tàn khốc bất lương. Tình thế thành hai thái cực rõ ràng. Dĩ nhiên tại hạ đem hết khả năng để giúp đỡ Tiêu đại hiệp. Huống chi lại thêm lời dặn bảo của cô nương.

Bách Lý Băng chợt nhớ tới bản thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng liền nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiểu nữ cầu tiên sinh một việc được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cô nương có điều chi cứ việc nói ra. Tại hạ nhất định tuân theo, dù nhảy vào nước lửa cũng không lùi bước.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi :

- Thật thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dĩ nhiên là thật.

Bách Lý Băng hỏi :

- Thủ lục võ công của Tiêu Vương mà tiên sinh đã đưa cho Tiêu đại ca, tiên sinh không đòi lại nữa được hay chăng?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Được lắm! Cô nương đã dặn bảo, chẳng khi nào tai hạ lại không tuân theo.

Lão đáp một cách mau lẹ ngoài sự tưởng tượng của Tiêu Lĩnh Vu. Chàng sửng sốt hỏi :

- Đó là lời nói tự đáy lòng của Vũ Văn huynh, hay là vì nể mặt?

Chương 35: Vì Tiêu Lang, Bách Lý Cứ Ba Người

Vũ Văn Hàn Đào chưa kịp trả lời, Tiêu Lĩnh Vu lại nói tiếp :

- Người quân tử không tranh cướp vật sở ái của ai. Tại hạ thực không có ý chiếm lấy thủ bản bí lục của Tiêu Vương đâu.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị đáp :

- Đó là lời nói tự đáy lòng của tại hạ. Chẳng những bí lục võ công của Tiêu Vương kể từ lúc này thuộc quyền sở hữu của Tiêu đại hiệp, mà cả thanh đoản kiếm chặt sắt như cắt bùn này tại hạ cũng xin phụng tặng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài đáp :

- Lão phu già rồi, dù có lấy được bí lục võ công của cả mười tay đại cao thủ trong cung cấm, cũng khó lòng luyện thành tuyệt kỹ. Tự cổ chí kim biết bao nhiêu cao thủ mình mang tuyệt thế võ công, mà chẳng ai sống mãi ở đời.

Lão ngửa mặt lên trời nhìn những chòm sao lấp loáng nói tiếp :

- Năm nay tại hạ gần sáu chục tuổi. Nội tạng trong người chẳng có cách nào hợp với những môn võ cao thâm quá sức. Sau khi trải qua cơn đại biến vừa rồi, tai hạ càng hiểu sâu vấn đề của đời người hơn một tầng nữa. Thanh đoản kiếm sắc bén kia, cùng cuốn bí lục võ công của Tiêu Vương này đối với tại hạ thực không bổ ích gì mấy nữa.

Bách Lý Băng nghe giọng lưỡi của lão thấy hào khí tiêu tan, hết cả khí phách anh hùng. Nàng không hiểu được liền hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh đã lấy gì làm già lắm đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế! Cô nương nói đây là theo thuyết của người luyện võ, quả nhiên tại hạ chưa lấy gì làm

già nua, nhưng về phương diện võ học, căn bản của lão phu tồi quá...

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiên sinh đọc nhiều sách lắm phải không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Thực tình tại hạ đọc khá nhiều sách. Kể về tâm cơ, mưu mẹo, tại hạ tự tin mình chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong...

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Phát chưởng cách không của Thẩm Mộc Phong đưa tại hạ đến bên cái chết. May nhờ Bách Lý cô nương cứu sống trở lại. Đúng là ơn đức tài sanh. Tại hạ phải có ngày báo đáp.

Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời :

- Tiên sinh bất tất phải báo đáp tiểu nữ, chỉ xin giúp cho tệ đại ca là đủ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Hễ mình còn sống năm nào là giúp đỡ cho Tiêu đại hiệp năm ấy. Tại hạ đem hết khả năng ngăn chặn Thẩm Mộc Phong không để hắn xưng bá giang hồ. Nếu hắn thành công thì võ lâm bị chìm đắm trong vực thẳm tối đen, vĩnh viễn không còn có ngày ngóc đầu lên được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Vũ Văn tiên sinh có lòng tương trợ, tại hạ cảm kích vô cùng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện nay Tiêu đại hiệp đã thành cây nêu để chống cự Thẩm Mộc Phong và được lòng người tín nhiệm, nhưng Thẩm Mộc Phong là một tay tàn khốc, một nhân tài biết đường tổ chức rất chặt chẽ. Võ công hắn vào loại quán thế, lại cơ trí khôn lường. Còn Tiêu đại hiệp tuy được nhiều người hưởng ứng, nhưng tổ chức chưa được chặt chẽ thì khó bề huy động lực lượng. Tại hạ bất tài cũng nguyện hết sức lo mưu cho đại hiệp...

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Có điều các môn bộ võ công có rất nhiều đầu mối thì trong một thời gian ngắn không đủ thời giờ cho thành hiệu. Tại hạ cần suy nghĩ kỹ càng mới có thể ra tay bố trí lành thương thế. Tại hạ cũng hiểu về y dược một chút, Tiêu đại hiệp mà có lòng tín nhiệm thì chúng ta cùng tìm một nơi bí mật để

dưỡng thương và uống thuốc cho mau bình phục.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới điều ước với Khâu Tiểu San ở Đoạn Hồn nhai. Chàng lo khó tránh khỏi một phen nguy hiểm. Việc trong yếu ngay trước mắt là phải nghiên cứu ngay võ công của Trương Phóng đặng có thể đối phó được với Ngọc Tiêu lang quân.

Nỗi bí ẩn này chàng phải để dạ không tiện nói ra. Chàng trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tấm thịnh tình của Vũ Văn tiên sinh, Tiêu mỗ cảm kích vô cùng! Nếu Tiêu mỗ còn sống được ba tháng nữa, dĩ nhiên sẽ tìm đến hội ngộ và thỉnh giáo tiên sih những điều hữu ích.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt một chút. Lão toan hỏi vặn nhưng rồi đột nhiên nhẫn nại không hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Tài trí của tiên sinh khiến cho tại hạ rất khâm phục. Việc đối phó với Thẩm Mộc Phong, nhất định tại hạ trông vào tiên sinh rất nhiều. Vậy chúng ta ước định ngày tái hội...

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Ít ra là phải sau đây ba tháng hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Được rồi! Sau ba tháng tại hạ chờ Tiêu đại hiệp tại ở chùa Linh An gần Tây Hồ. Trong vòng một tháng đại hiệp mà không tới là tại hạ thế phát quy y, vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ mà không chết, nhất quyết đúng hẹn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vậy chúng ta cứ thế. Tại hạ xin tạm biệt.

Lão đứng dậy chắp tay vái chèo rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão chân bước loạng choạng hiển nhiên nội thương hãy còn trầm trọng. Chàng liếc hỏi :

- Tiên sinh cử động bất tiện. Vậy thì tai hạ tiễn chân một quãng đường nên chăng?

Vũ Văn Hàn Đào quay lại cười đáp :

- Không cần đâu. Tại hạ tự tin có thể ra khỏi vùng núi này. Tiêu đai hiệp cũng nên rời khỏi đây đi là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Nếu ta miễn cưỡng đưa lão đi, có khi làm cho lão không vui. Chi bằng để mặc lão là xong.

Bỗng nghe Bách Lý Băng lắc đầu nói :

- Bọn tiểu nữ còn phải ở lại một chút. Vũ Văn hãy đi trước.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sao hai vị chưa đi ngay được?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu nữ đã hẹn cùng Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái chờ ở đây. Trước canh hai, hai vị sẽ trở về.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Bọn họ đi đâu vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Hai vị đi truy sát Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào nhăn nhó cười nói :

- Thế thì hai người đó không biết tự lượng. Nếu tại hạ đoán không lầm thì phen này họ lại sa vào hổ huyệt, làm tôi mọi cho Bách Hoa sơn trang.

Bách Lý Băng nói :

- Thẩm Mộc Phong bị thương rất nặng, nên chưa giết được tệ đại ca và tiên sinh đã phải bỏ đi. Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái võ công cao cường, hoặc giả có hy vọng thành công.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã phái Chu Triệu Long đi theo, quyết chẳng còn lòng dạ từ bi nào nữa. Mấy người đã động thủ với Tiêu đại hiệp và bị kiếm thương. lần này chắc họ bố trí cẩn thận. Thẩm Mộc Phong lại là một nhân vật vừa bản lãnh cao thâm, vừa mưu trí hơn đời.

Bách Lý Băng hỏi :

- Theo lời tiên sinh thì hai phu nhân kia tất gặp nguy hiểm phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Về tánh mạng thì không đáng lo ngại vì bây giờ Thẩm Mộc Phong đang lúc cần người, Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái đều là cao thủ tất hắn không giết đâu, còn để lại sử dụng... Lão thở phào một cái nói tiếp :

- Cô nương đã có lời ước hẹn với hai vị, dĩ nhiên phải ở lại chờ coi. Nhưng đến canh hai không thấy thì nên đi ngay.

Dứt lời trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nhìn bóng sau lưng Vũ Văn Hàn Đào biến vào trong đêm tối rồi chàng thở dài nói :

- Không ngờ Vũ Văn Hàn Đào bị phát chưởng của Thẩm Mộc Phong đánh đến thoát thai hoán cốt, tựa hồ lão biến thành người khác.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội xem chừng lão bị lòng nhân đức của đại ca làm cho cảm động. Lão đã nhìn ra một chính một tà thật khác xa nhau.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Vũ Văn Hàn Đào thâm mưu viễn lự. Lão đã hiểu Thẩm Mộc Phong căm hận lão thấu xương. Nếu hắn giết được lão quyết chẳng buông tha.

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Thế mà đại ca dám buông tha lão.

Tiêu Lĩnh Vu dường như sực nhớ tới điều gì, chau mày hỏi :

- Băng nhi! Trung Châu nhị cổ đâu?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội cũng đang chờ đợi. Tiểu muội đã hẹn họ rồi mà sao không thấy chờ ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu họ có bị độc thủ của Thẩm Mộc Phong chăng?

Bách Lý Băng đáp :

- Chắc là không có đâu. Nếu Thẩm Mộc Phong sát hại Trung Châu nhị cổ rồi, tất hắn đã nói ra miệng.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đúng thế! Nếu hắn bắt sống được Trung Châu nhị cổ tất đã đưa ra để uy hiếp ta, bắt ta phải khuất phục. Hắn có giết chết họ tất cũng nói ra làm cho ta phải phân tâm. Hắn không nói gì tức là chưa gặp họ. Nhưng không hiểu họ đi đâu?

Bách Lý Băng đáp :

- Hỡi ơi! Hai người này thật hồ đồ. Tiểu muội đã nói rõ đường lối, sao họ còn lạc nẻo?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Bọn họ và tiểu huynh tình thân như cốt nhục, quyết họ chăng lạc đường đâu, tất có chuyện gì xảy ra rồi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiểu muội tưởng làm gì có chuyện bất ngờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh cũng chưa rõ, nhưng vụ này tất có nguyên nhân.

Bỗng thấy hai bóng người chạy như bay tới.

Bách Lý Băng đứng dậy nói :

- Chắc Kim Hoa phu nhân và Đường lão thái thái trở lại.

Bỗng nghe người đi trước cất tiếng hỏi :

- Đại ca có bình yên không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh không sao cả. Hai vị huynh đệ vừa rồi đã đi đâu?

Nguyên hai bóng người này chính là Trung Châu nhị cổ. Người vừa nói là Thương Bát. Thương Bát thở phào một cái nói :

- Tạ ơn trời Phật. Từ nay Thương lão nhị phải đi bái thần mới được...

Hắn nói xong ngã lăn ra.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vươn tay ra đỡ dậy hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Đỗ Cửu vẫn lạnh lùng đáp :

- Lão nhị bị nội thương rất nặng, nhưng nóng lòng về sự yên nguy của đại ca ráng nhẫn nại chạy về. Khi thấy đại ca không việc gì, luồng chân khí ở trước ngực tan đi, nên không chống đỡ được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Thương Bát dậy đặt tay lên lưng của hắn trút chân khí vào để giúp sức thúc đẩy khí huyết lưu thông.

Bách Lý Băng vội nói :

- Thương thế đại ca mới khỏi, không nên hao tổn chân lực, để tiểu muội giúp sức cho y.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp :

- Làm như thế e rằng Băng nhi lại phải một phen tàn khổ.

Bách Lý Băng mỉm cười đưa bàn tay ngọc đặt vào sau lưng Thương Bát.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Đỗ Cửu hỏi :

- Đỗ huynh đệ! Vụ này ra làm sao?

Đỗ Cửu đáp :

- Bọn tiểu đệ gặp người Bách Hoa sơn trang, xảy cuộc chiến đấu kịch liệt rồi lão nhị bị trọng thương...

Hắn chưa dứt lời đã té nhào xuống đất.

Hiển nhiên hắn muốn nói lại những chuyện đã xảy ra để che dấu vụ mình cũng bị trọng thương, nhưng không chống nổi phải ngã quay ra.

Tiêu Lĩnh Vu dang hai tay ra ôm lấy Đỗ Cửu buồn rầu nói :

- Đáng lẽ tiểu huynh phải nghĩ tới vụ này trước. Lão nhị đã bị trọng thương thì Đỗ huynh đệ còn thoát sao được?

Chàng vừa nói vừa đặt tay lên lưng Đỗ Cửu, toan trút chân lực vào bản thân người hắn thì Bách Lý Băng vội la lên :

- Đại ca ơi! Đại ca không muốn sống nữa hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Không sao đâu. Băng nhi! Tiểu huynh còn có thể chịu đựng được.

Bách Lý Băng giục :

- Đại ca đặt y xuống. Chờ tiểu muội trợ lực hành huyết cho Thương Bát xong sẽ giúp y cũng không muộn.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghĩ đáp :

- Băng nhi hãy nghe ta nói: Dù từ nay ta tệ hại không luyện được võ công nữa cũng phải cứu họ đã. Bọn họ bị thương rất nặng. Băng nhi hết sức cứu trợ cho họ, tiểu huynh tất có ngày báo đáp.

Bách Lý Băng không nói nữa, hết sức thúc đẩy chân khí vào nội phủ Thương Bát. Nàng vừa mới cứu trợ Vũ Văn Hàn Đào, đã hao tán rất nhiều chân lực bây giờ chưa được phục hồi lại phải cứu trợ Thương Bát. Chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã toát mồ hôi nhỏ giọt. Tiêu Lĩnh Vu càng bi thảm hơn. Mới trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chàng đã mệt toát mồ hôi ướt đẫm áo quần.

Chàng vừa bị trọng thương chưa kịp phục hồi chân lực đã phải giúp cho Đỗ Cửu. Nhưng chàng nghiến răng chịu đựng thúc đẩy chân khí vào trong người hắn.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, mới nghe Thương Bát thở phào một cái hỏi :

- Đại ca! Đại ca bị thương nặng lắm ư?

Bách Lý Băng khẽ bảo :

- Lão nhị không nên nói nữa. Hãy vận khí điều tức đi. Đừng để cho khí huyết ngưng lại. Ta đi trợ giúp cho Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu đã nghe lời Thương Bát hỏi, chàng đang vận toàn lực không rảnh để đáp lời. Bách Lý Băng hít mạng một hơi chân khí đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại ca đứng lên đi. Để tiểu muội cứu trị y cho.

Tiêu Lĩnh Vu tự biết mình có ráng chống chọi cũng không được nữa, đành từ từ lùi lại.

Bách Lý Băng giơ tay áo lên lau mồ hôi, nàng từ từ ngồi xuống đặt tay lên lưng Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại thì người đã mệt nhoài, liền nhắm mắt điều dưỡng nhưng chàng lo tới sự an nguy của Đỗ Cửu lại mở mắt ra thì thấy Bách Lý Băng đầu toát mồ hôi như mưa, áo cũng ướt hết, chàng vội nói :

- Băng nhi! Băng nhi mệt quá rồi. Để tiểu huynh cứu trị.

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca bất tất phải quan tâm cho tiểu muội. Tiểu muội tuy hao tán chân lực nhưng không bị thương.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa đặt tay lên lưng Bách Lý Băng.

Hai người hợp lực trút chân khí vào người Đỗ Cửu. Chỉ trong khoảnh khắc. Đỗ Cửu đột nhiên cảm thấy khí huyết lưu thông. Hắn thở phào một cái mở bừng mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài vội rụt tay về nói :

- Băng nhi! Băng nhi cũng dừng tay nghỉ một lúc đã.

Bách Lý Băng quay lại cười hỏi :

- Đại ca đã khá chưa?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Nhờ Băng nhi cứu trợ cho hai vị huynh đệ, nhưng Băng nhi lại phải một phe tán khổ.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca đừng nói vậy. Việc của đại ca, tiểu muội dù hết sức cũng vui lòng.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy Thương Bát đang vận khí điều tức, Đỗ Cửu cũng đã ngồi dậy. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Băng nhi phải liên tiếp cứu trị ba người đã sức cùng lực kiệt. Nàng cần phải một lúc lâu mới hồi phục được. Thương Bát, Đỗ Cửu cũng mất một quãng thời gian tương đương mới có thể cử động. Nếu ta ngồi nhập định mà địch nhân đến thì chúng gia hại bốn mạng người một cách dễ dàng.

Chàng nghĩ vậy nên tuy ngồi nhắm mắt mà vẫn phải lưu tâm đến động tĩnh bốn phía. Trong khoảng thời gian chừng cháy tàn nén hương, Thương Bát, Đỗ Cửu, Bách Lý Băng đều đi vào cõi nhập định.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy, nhưng chàng mệt quá lại ngồi xuống.

Lát sau, bỗng nghe tiếng bước chân trầm trọng vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi mở mắt ra nhìn thì thấy một bóng người đang từ từ đi tới.

Chàng tính thầm :

- Bất luận người này là ai mà họ định gia hại Thương Bát, Đỗ Cửu thì ta khó lòng cứu kịp. Chi bằng ta hãy ngăn chặn khi họ đến gần mấy người.

Chàng liền miễn cưỡng đứng lên từ từ bước ra.

Đi tới gần, Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người này là một lão già mình mặc áo đen, mái tóc bỏ xõa xuống. Lão già râu tóc đều bạc hết, mặt mũi lem luốc, coi chẳng khác một lão khiếu hóa. Nhưng lão mặc áo trường bào mới nguyên nên không quyết định được thân phận của lão.

Tiêu Lĩnh Vu đón đường lão già, hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Đang lúc đêm tối, lão trượng còn đến chỗ hoang dã này làm chi?

Lão già ngửng mặt trông trời thấy mây đen dầy đặc. Bao nhiêu tinh tú bị che lấp hết. Hồi lâu lão vẫn không cúi xuống, dường như chưa nghe thấy câu của Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng hắng đặng hai tiếng rồi tiếp :

- Lão trượng ơi! Lão trượng nhìn gì vậy?

Lão già mặc trường bào đáp :

- Ta nhìn tinh tú. Ngươi hãy coi sông Ngân Hà ngăn cách Ngưu Lang Chức Nữ. Hàng năm cứ đêm mồng bảy tháng bảy mới được tương hội một lần...

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đúng là lão này mắc bệnh điên khùng.

Nhưng ngoài miệng chàng ngắt lời :

- Mây đen che khắp bầu trời thì làm sao trông thấy tinh tú cùng Ngân Hà?

Lão tóc bạc cười ha hả hỏi :

- Lão phu không trông thấy, chẳng lẽ trong lòng cũng không nghĩ tới ư?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Nếu bụng lão nghĩ tới thì ngồi trong nhà mà nghĩ tới cũng vậy, tội gì phải đến khu hoang dã này?

Nhưng chàng nhớ tới bệnh điên khùng của lão chàng liền nói :

- Lão trượng nói phải lắm. Trong lòng nghĩ tới cũng chẳng khác gì mắt thấy...

Lão tóc bạc đột nhiên cúi xuống nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hài tử! Ngươi hiểu được lời nói của lão phu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lời nói của lão trựng ngụ ý huyền cơ, khó có người hiểu được...

Lão già tóc bạc lại cười ha hả ngắt lời :

- Nhưng ngươi đã hiểu rồi. Tiểu hài tử! Ngươi là bạn tri âm duy nhất của lão phu. Ha ha! Ta còn nhớ trong hang núi này có rất nhiều loại trâu ngựa ngu xuẩn. Bây giờ chúng đi đâu cả rồi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Phải chăng lão trượng muốn nói về những công nhân của Bách Hoa sơn trang phái đến.

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Ồ! Lão phu chẳng biết bọn chúng từ đâu đến đây, nhưng đều là hạng ngu dốt, nghe lão phu nói mà chẳng hiểu gì.

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm đáp :

- Vãn bối cũng không hiểu rõ lắm vì lời nói của lão trượng rất bí ẩn.

Bạch Phát lão nhân cười nói :

- Chính vì thế mà lão phu mới bảo chỉ có mình ngươi là tri âm...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn chúng ngày nào cũng đến, nào gõ, nào đập. Tất có bữa đập vỡ mạch nước ở lòng núi làm cho nước ào ạt xô ra là chết chìm cả đống. Lão phu đã đến hang núi này điểm hóa cho chúng mấy lần, hy vọng chúng biết công việc khó khăn mà rút lui. Nhưng bọn chúng chẳng hiểu chi hết. Lão phu cũng không muốn can thiệp nữa, nhưng nghĩ tới nhân mạng mấy trăm người há phải trò đùa? Lão phu không nỡ bỏ qua. Đây là lần tối hậu muốn cảnh cáo chúng, nếu chúng vẫn không hiểu thì đó là kiếp nạn đã định không thể tránh được. Lão phu cũng kể như mình tận tâm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe lão nói đến đoạn này bất giác trống ngực đánh thình thình. Chàng đáp :

- Lão tiền bối bất tất phải quan tâm. Bọn họ đã dời khỏi nơi đây hết cả rồi.

Bạch Phát lão nhân chuyển động cặp mắt ngó Thương Bát, Đỗ Cửu và Bách Lý Băng hỏi :

- Có phải các ngươi đuổi chúng đi không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Bọn chúng đều là người ở Bách Hoa sơn trang dĩ nhiên chúng vâng lệnh của trang chúa.

Bạch Phát lão nhân nói :

- Té ra là thế...

Rồi lão trở gót tiến về phía trước.

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu mới biết lão này không phải điên khùng mà cố ý làm ra như vậy. Giả tỷ lão muốn cải trang khiến cho người ta khỏi nghi ngờ thì chỉ cần thay mặc bộ quần áo rách là không còn sơ hở chỗ nào. Nhưng lão cố ý để sơ hở thì hiển nhiên có chỗ dụng tâm nào khác.

Lão già đi được mấy bước đột nhiên quay lại hỏi :

- Lão phu quen biết khắp thiên hạ, nhưng tri âm nào có mấy người! Chẳng lẽ ngươi còn nhỏ tuổi như vậy đã khám phá ra được hành động của lão phu?

Chương 36: Vượt Hiểm Nghèo Tiêu Lang Y Ước

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Ta nào phải tri âm tri kỷ gì với lão, bất quá chỉ vì chút lòng trung hậu, ta không muốn xung đột với lão mà thôi.

Bạch Phát lão nhân nói :

- Sáng mai lão phu dời khỏi Trung Nguyên đến nước Thiên Trúc xa xôi, không ngờ trước lúc lên đường lại gặp người bạn tri âm vong niên. Thật là may quá! May quá!

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão trượng quá khen mà thôi.

Bạch Phát lão nhân thấy giọng lưỡi Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên có vẻ lạnh lùng liền nói :

- Chàng trai trẻ tuổi kia! Nếu lão phu không lầm thì chàng bị nội thương nặng lắm. Có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu biết lão là một kỳ nhân, bụng chứa huyền cơ. Chàng cũng không dấu diếm đáp :

- Đúng thế! Ngoài tại hạ còn hai trong ba vị ngồi kia cũng bị trọng thương.

Bạch Phát lão nhân chuyển động cặp mắt, đột nhiên chiếu ra những tia hào quang sáng như điện chớp. Lão thủng thẳng hỏi :

- Theo nhận xét của lão phu thì cả ba vị kia đều không được hoàn hảo?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Nhãn quang lão này thật ghê gớm!

Ngoài miệng chàng đáp :

- Chỉ có hai vị bị trọng thương. Còn vị cô nương kia vì cứu bọn vãn bối ba người mà tiêu hao nội lực quá nhiều mới thành ra như vậy.

Bạch Phát lão nhân gật đầu nói :

- Chẳng những chàng là một tri âm mà còn là một trang quân tử rất thành thực. Đáng tiếc là lão phu đã quyết định đăng trình, không thể ở lại được. Thật lấy làm hối tiếc là gặp nhau quá muộn...

Đột nhiên lão ngửa mặt trông chiều trời cười rộ nói tiếp :

- Nhưng đã có duyên tương ngộ thì còn kể gì sớm muộn. Lão phu há là kẻ phàm tục, tự trói buộc mình.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói như để mình nghe mà trong có ý trỏ vào việc chàng chưa rõ nội tình. Trong lúc nhất thời chàng không biết trả lời thế nào, cứ đứng ngây người ra.

Bạch Phát lão nhân chuyển động mục quang nhìn lướt qua ba người Thương Bát, Đỗ Cửu, Bách Lý Băng nói tiếp :

- Lão phu có đem theo linh đơn để giúp cho công lực tăng tiến. Nếu tiểu huynh đệ tín nhiệm lão phu thì lấy cho họ uống.

Trong đêm tối Tiêu Lĩnh Vu thấy hai mắt lão già lấp loáng như hai điểm hàn tinh, hiển nhiên nội công lão đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Công lực lão thâm hậu thế này, nếu lão muốn giết bọn ta chỉ cất tay một cái là xong, chắc lão chả cần phải dụng đến tâm cơ như thế làm gì.

Chàng phân tích như vậy rồi đánh bạo đáp :

- Tại hạ xin thay mặt cho bọn họ cảm tạ lão tiền bối trước.

Bạch Phát lão nhân thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc liệng cho Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trong bình này có bốn viên thuốc hoàn. Vậy mỗi người trong bốn vị uống một viên.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình ngọc, mở nắp lấy ra một viên tự mình uống trước.

Bạch Phát lão nhân cười khanh khách hỏi :

- Tiểu oa nhi! Chàng uống trước mà không sợ thuốc của lão phu có chất độc ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Lão trượng đã coi vãn bối là tri âm thì vãn bối uống thuốc có chết ngay cũng không đáng tiếc.

Bạch Phát lão nhân nghiêm nghị nói :

- Chàng trai trẻ tuổi khả kính kia! Lao phu sắp qua Tây Trúc không biết bao giờ mới trở về. Sáng sớm mai lão phu đăng trình vào lúc mặt trời mọc. Chàng có muốn đưa chân lão phu một đoạn, cho cuộc hành trình của lão phu thêm phần khởi sắc chăng?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đáng lẽ câu này tự mình phải thốt lên, vậy mà lão lại nói trước.

Chàng liền đáp :

- Được lắm! Vãn bối nhất định tiễn đưa tiền bối lên đường. Nhưng chưa hiểu chúng ta hội diện ở đâu?

Bạch Phát lão nhân cười đáp :

- Đối với tiểu huynh đệ đây là một cuộc hành trình đầy cực nhọc. Lão phu đã nghĩ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão trượng có thể nói rõ hơn được chăng?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Nơi lão phu xuống cách đây vài chục dặm mà phải vượt qua hai ngọn núi cao. Hiện giờ tiểu huynh đệ tuy đã uống thuốc của lão phu rồi nhưng vẫn cần nghỉ ngơi một thời gian. Dù tiểu huynh đệ đã luyện thành môn khinh công Thảo Thượng Phi cũng phải khởi hành từ canh tư mới tới được trước khi mặt trời mọc. Vậy tiểu huynh đệ thử tính coi có chịu đựng nổi không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp bằng giọng cương quyết :

- Tại hạ đã nhận lời dĩ nhiên phải hết sức, chỉ sợ vãn bối không thuộc đường, phải trèo đèo lội suối mà lạc lối tất bị chậm trễ...

Bạch Phát lão nhân ngắt lời :

- Cái đó tiểu huynh đệ khỏi lo, lão phu đã trù tính và chỉ đường bằng cách đặt tiêu chí.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã vậy chúng ta cứ thế. Vãn bối xin y ước đến tiễn lão tiền bối.

Bạch Phát lão nhân nói :

- Tiểu huynh đệ ở đây lên núi là lập tức nhìn thấy những tiêu chí do lão phu để lại. Bây giờ lão phu xin tạm biệt.

Tiêu Lĩnh Vu xá dài đáp :

- Kính cẩn chào lão trượng.

Lão già xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ là chưa kịp hỏi cặn kẽ quãng đường cách xa bao nhiêu để tiện việc chuẩn bị thời gian thượng lộ thì đã không thấy bóng lão đâu nữa.

Tuy chàng biết lao là một kỳ nhân, thân hoài tuyệt kỹ mà không hiểu vì lý do gì lão lại hẹn mình tiễn chân. Nhưng chàng đã hứa lời quyết không thay đổi. Chàng liền ngồi xuống vận khí điều tức hy vọng sức lực mau được hồi phục đặng sáng mai còn đi phó ước. Bỗng thấy từ huyệt Đan Điền nổi lên một luồng nhiệt khí rồi lan ra tứ chi rất mau lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu chợt cảnh giác, chàng nghĩ có lẽ đây là do tác dụng của dược vật. Chàng tự nhủ :

- Quả nhiên đây là một thứ linh đan thần diệu cho công lực. Nguyên một việc tặng linh đan trị thương cũng đủ khiến cho ta phải tiễn chân lão một độ đường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đã đứng lên lại gần Thương Bát trầm giọng nói :

- Nhị vị huynh đệ! Hãy mở miệng ra để tiểu huynh cho uống thuốc.

Thương Bát, Đỗ Cửu tuy đang vận công điều tức tới lúc khẩn yếu nhưng vẫn nghe rõ lời Tiêu Lĩnh Vu nói nhưng không thể làm theo được.

Tiêu Lĩnh Vu chờ chừng một khắc, Thương Bát, Đỗ Cửu mới từ từ mở mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu cầm mấy viên thuốc giơ lên nói :

- Đừng nói gì hết. Cứ mở miệng ra là được rồi.

Thương Bát, Đỗ Cửu nghe lời mở miệng.

Tiêu Lĩnh Vu bỏ thuốc vào miệng hai người rồi nói :

- Thuốc này cực kỳ thần diệu. Hai vị hãy ngồi vận khí điều tức.

Trung Châu nhị cổ gật đầu, mục quang lộ vẻ cảm kích vô cùng. Hai người nuốt thuốc rồi tiếp tục vận khí hành công.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái rồi từ từ bước lại gần Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi có bớt chút nào không?

Bách Lý Băng chỉ bị tổn hao công lực quá nhiều nhưng nội phủ không bị trấn thương dĩ nhiên tình trạng của nàng khác với Trung Châu nhị cổ. Nàng chỉ cần được nghỉ một lúc là thể lực đã khôi phục lại rất nhiều.

Bách Lý Băng giương cặp mắt lên cười đáp :

- Tiểu muội bớt nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cầm viên thuốc trong tay nói :

- Băng nhi hãy uống viên thuốc này, nó trợ lực cho Băng nhi rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu đã tưởng Bách Lý Băng đưa tay ra đón, không ngờ nàng há miệng ra nói :

- Đại ca bỏ vào miệng cho tiểu muội đi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt một chút rồi cầm thuốc bỏ vào miệng cho nàng.

Bốn người được dược lực hỗ trợ, cơ thể phục hồi mau chóng. Chỉ trong một trống canh đều cảm thấy mạnh hơn nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động chân lực một vòng Đại chu thiên rồi dừng lại.

Chàng đảo mắt nhìn Trung Châu nhị cổ và Bách Lý Băng thấy họ vẫn ngồi yên điều tức.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông trời thấy phần lớn mây đen đã tan dần, lác đác có ánh sao lấp lánh. Chàng biết là không còn sớm nữa liền nghĩ tới lời ước hẹn với Bạch Phát lão nhân, đã đến lúc phải lên đường. Chàng liền dặn :

- Hai vị huynh đệ! Tiểu huynh có lời ước hẹn với người nên phải đi ngay bây giờ. Sớm là đến trưa, chậm là đến lúc hoàng hôn tiểu huynh sẽ trở về. Vậy hai vị hãy chờ trên núi Nhân Duyên.

Bỗng thấy Bách Lý Băng nhảy lên nói :

- Tiểu muội cùng đi với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi điều dưỡng xong rồi ư?

Bách Lý Băng cười đáp :

- Xong rồi! Tiểu muội nhận thấy thể lực đã khôi phục như thường.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão già kia tính tình cổ quái khó mà lường trước được. Ta đem Băng nhi đi theo chẳng hiểu lão có vui lòng không. Huống chi Trung Châu nhị cổ chưa khỏi thương thế, nên để nàng lại chiếu cố cho họ là phải.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng thủng thẳng đáp :

- Băng nhi ơi! Hai ta đi cả thì hai vị huynh đệ này không người bảo vệ. Tuy bọn Bách Hoa sơn trang đã rút đi rồi nhưng biết đâu nanh vuốt của Thẩm Mộc Phong không trở lại. Vậy Băng nhi ở lại đây là phải.

Bách Lý Băng thở dài nói :

- Đại ca! Có bao giờ tiểu muội không theo lời đại ca?

Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng có ý không vui mà vẫn phải miễn cưỡng theo lời mình, trong lòng rất cảm động. Chàng mỉm cười đáp :

- Tiểu huynh đi rồi về ngay. Khi ấy hai vị huynh đệ cũng đã phục hồi sức lực, chúng ta sẽ rời khỏi đây.

Bách Lý Băng tươi cười đáp :

- Rồi đại ca đưa tiểu muội đi chơi Tây Hồ. Tiểu muội muốn đến cũng Bạch Nương Tử ở chân Phong Lôi tháp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đó chỉ là truyện truyền thuyết chứ không phải sự thực đâu.

Bách Lý Băng nghiêm nghị nói :

- Bất luận lời đồn đại chân hay giả nhưng Bạch Nương Tử là người đáng thương. Bà đối đãi với Hứa tiên sinh bằng một dạ chân tình. Nhưng Hứa tiên sinh là bạc hạnh lang đi nghe theo lời Pháp Hải hòa thượng đem bà giam vào dưới chân Lôi Phong tháp.

Ngàng nói rồi thở dài sườn sượt, ậm ực muốn khóc.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình, hiểu là câu nói của nàng có điều ám chỉ mà không biết đáp thế nào.

Bách Lý Băng đưa tay áo lên lau nước mắt rồi nói tiếp :

- Gia gia tiểu muội đã mời một vị túc nho ở Trung Nguyên đến dạy đọc sách viết chữ. Vị túc nho này tuy tuổi đã già nhưng lại là một nhân vật đa tình, thường kể chuyện thần thoại ở Trung Nguyên. Khi ấy tiểu muội nghe thiên cố sự về Bạch Nương Tử, trong lòng chỉ cười thầm là bà dại quá. Trong thiên hạ thiếu gì mỹ nam tử, há phải chỉ một mình Hứa quan nhân? Nếu tiểu muội ở địa vị bà thì quyết chẳng để người ta khinh nhờn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu là Băng nhi thì làm sao?

Bách Lý Băng từ từ đưa mục quang nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khi ấy tiểu muội nghĩ rằng: Chàng đã phụ thiếp thì tội gì phải đa tình, sao không giết phắt Hứa quan nhân đi cho rồi?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng bây giờ tiểu muội mới biết biển tình bát ngát không hiểu chỗ nào là bờ.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi còn nhỏ tuổi mà sao đã cả nghĩ thế?

Bách Lý Băng nở nụ cười thảm đạm đáp :

- Tiểu muội quen tính từ thủa nhỏ chẳng chịu thua ai bao giờ. Tiểu muội còn nhớ một hôm phụ thân đang nghiên cứu một môn tuyệt học kỳ công nhưng vẫn đòi phụ thân bồng đi thưởng tuyết. Phụ thân không chiều theo lời, tiểu muội liền khóc hoài khóc mãi. Trước nay lão nhân gia chưa từng trách mắng tiểu muội một câu mà hôm ấy đánh cho một chập. Tiểu muội vẫn gào khóc không ngớt. Suốt một ngày một đêm không uống một giọt nước. Từ mẫu khuyên giải cũng không nghe. Tiểu muội khóc đến khản cả tiếng. Sau phụ thân phải bồng đi thưởng tuyết tiểu muội mới dừng tiếng khóc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi lớn lên rồi thì sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội lớn rồi dần dần hiểu sự việc, dĩ nhiên hiểu lòng từ ái của song thân, giữ bề hiếu thuận

với cha mẹ. Nhưng gia gia đã biết tính hễ tiểu muội kiên quyết làm việc gì là lão nhân gia cũng thuận theo. Nhưng sau khi gặp đại ca dường như tiểu muội biến thành người khác...

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Bây giờ biến thành ngoan ngoãn rồi phải không?

Bách Lý Băng đáp :

- Hỡi ơi! Tiểu muội nhẫn nại rất nhiều, việc gì cũng thuận theo đại ca mà không hiểu đại ca đã vui lòng chưa. Tiểu muội hằng lo âu một ngày kia đại ca sẽ ruồng bỏ tiểu muội, như Hứa tiên sinh đã ruồng bỏ Bạch Nương Tử...

Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả ngắt lời :

- Băng nhi không phải là Bạch Nương Tử, ta cũng chẳng phải Hứa quan nhân thì sao lại bắt chẳng vào vụ đó được? Băng nhi hãy ngoan ngoãn chiếu cố cho bọn họ để tiểu huynh đi thôi.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt dặn :

- Đại ca đi rồi trở về sớm nghe.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra vuốt những sợi tóc rủ xuống mặt nàng nói :

- Băng nhi ngoan ngoãn chờ tiểu huynh trở về.

Bách Lý Băng cười đáp :

- Tiểu muội rất nhẫn nại chờ đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu trở gót dạo bước ra đi. Chàng theo phương hướng của Bạch Phát lão nhân đã chỉ thị trèo lên vách núi.

Quả nhiên trên đỉnh núi có một khối đá chặn lên vuông lụa trắng. Trên vuông lụa này chỉ rõ đường lối.

Bạch Phát lão nhân nói đúng. Đoạn lộ trình này cực kỳ gian khổ, phải vượt qua rất nhiều hốc núi cùng khe suối hiểm trở. Có lúc phải lội suối, có lúc phải thi triển Bích hổ công để trèo lên vách đá dựng đứng.

Chàng ngấm ngầm ân hận trong lòng :

- Lão đã biết ta bị nội thương chưa lành, sao lại chỉ thị cho ta di vào con đường hiểm trở này? Phải

chăng lão cố ý đày ải ta?

Nhưng chàng nhớ tới câu người quân tử đã hứa một lời thì coi nặng bằng non, rồi tiếp tục đem toàn lực ra đương đầu với mọi khó khăn hiểm trở.

Nguyên chàng bị nội thương rất nặng. Tuy chàng đã uống linh đan của Bạch Phát lão nhân nhưng vì điều dưỡng chưa đủ, thể lực chưa khôi phục hoàn toàn.

Chàng mới đi một lúc đã mệt nhoài, miệng thở hồng hộc, khắp mình mồ hôi toát ra như tắm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vừng thái dương đã vượt lên ngọn núi. Chàng không hiểu đường đất còn bao xa vẫn không dám dừng lại nghỉ ngơi. Cuộc hành trình này đối với chàng cực kỳ gian khổ.

Đến lúc mặt trời lên cao ba thước mới đến trước một con sông nước chảy xiết.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy dòng nước rộng chừng ba bốn trượng đục ngầu, đã chẳng có cầu bắc ngang lại không thuyền bè chi hết. Nếu là lúc bình thời với khoảng cách ba bốn trượng chàng còn có thể thi triển khinh công Đăng bình độ thuỷ để vượt qua. Chàng đứng ngẩn ngơ trên bờ rồi dùng đoản kiếm chặt cành tùng kết lại làm bè để vượt sông.

Tiêu Lĩnh Vu buộc xong bè toan mạo hiểm vượt sông thì đột nhiên nghe tiếng cười ha hả vọng lại rồi có tiếng người nói :

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ tới chậm rồi. Nếu lão phu không tin là tiểu huynh đệ sẽ tới đây thì đã xuống thuyền đi được vài chục dặm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu lên thì thấy lão già đầu cài trâm gỗ, mình mặc áo xanh, râu chùng xuống đến trước ngực, tay cầm gậy trúc ngồi nghiễm nhiên trên chiếc bè bằng tre lớn kết lại. Cái bè tre từ trong khe bên bụi cỏ bơi ra.

Nước khe suối chảy rất gấp mà cái bè vẫn bình lặng trôi như đi trên mặt hồ phẳng lặng, coi rất ung dung.

Lão dùng cây trượng trúc chống xuống khe nước. Lập tức cái bè tre xông lên bờ, dừng lại trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thấy đúng là lão già đã gặp đêm qua. Nhưng hiện giờ lão đã búi tóc, mặt mũi rửa sạch những vết lem luốc, coi người cốt cách thần tiên tiêu sái. Chàng liền thở phào một tiếng nói :

- Vãn bối trọng thương chưa lành, hành động chậm chạp để lão tiền bối phải chờ lâu.

Bạch Phát lão nhân gật đầu cười đáp :

- Lão phu đã nhận ra tiểu huynh đệ cố gắng lắm...

Lão ngừng lại một chút rồi nói :

- Tiểu huynh đệ có biết lội nước không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Vãn bối không biết bơi lội.

Bạch Phát lão nhân hỏi :

- Nước khe suối này chảy xiết. Tiểu huynh đệ đã không biết bơi lội lại sức cùng lực kiệt, muốn đóng bè qua sông thì khó lòng sống được. Chẳng lẽ tiểu huynh đệ không sợ chết ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối đã có lời ước hẹn với lão trượng thì không thể thất tín được, đành phải mạo hiểm rồi muốn đến đâu thì đến.

Bạch Phát lão nhân mỉm cười hỏi :

- Tiểu huynh đệ không hối hận ư?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Nếu vãn bối hối hận thì đã bỏ cuộc giữa đường chứ chẳng tới đây làm chi nữa. Nhưng có một điều vãn bối muốn thỉnh giáo lão trượng được chăng?

Bạch Phát lão nhân hỏi lại :

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối theo những lời chỉ thị của lão trượng để lại, trải qua những cảnh hiểm nghèo, cái đó không đáng kể. Nhưng vãn bối biết còn đường khác sao lão trượng không chỉ thị để vãn bối đi theo con đường yên ổn mà lại đi theo nẻo đường trèo đèo lội suối làm chi?

Bạch Phát lão nhân đáp :

- Tiểu huynh đệ! Trên đời này có việc gì mà không vất vả mà thành được. Lão phu chỉ muốn thử nghiệm ở tiểu huynh đệ một chút mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vãn bối mà không bị thương thì dù đoạn đường nguy hiểm gấp mười cũng tự tin vượt qua được.

Bạch Phát lão nhân hỏi :

- Tiểu huynh đệ bị trọng thương và gặp bước gian nan nguy hiểm còn chịu đựng được. Nhưng đường đời há phải chỉ gian nan gấp mười mà thôi?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp :

- Câu hỏi của lão trượng rất huyền bí. Vãn bối thật là hồ đồ không sao hiểu được.

Bạch Phát lão nhân cười nhẹ đáp :

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ đi đường mệt quá rồi. Mau nhắm mắt lại điều dưỡng một lúc, chờ thể lực phục hồi, tinh thần tỉnh táo rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy đầu nhức mắt hoa, thể lực không chống được nữa liền đáp :

- Vãn bối kính cẩn tuân mạng.

Rồi chàng ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Đang lúc mơ màng, đột nhiên chàng cảm thấy đầu bị đánh một đòn nặng rồi xỉu đi không biết gì nữa.

Khi tỉnh lại, trời đã chính ngọ, chàng đang nằm trên đất cỏ mọc êm ái.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy hoa cỏ rực rỡ, mùi hương sực nức. Khu đất này xung quanh núi cao vây bọc, chỉ rộng chừng bốn năm trượng. Vì bốn mặt có núi cao nên gió lạnh không thổi vào được.

Giáp vách núi về phía đông có căn nhà gianh, xung quanh trồng toàn trúc.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc sờ cuốn bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng thấy hãy còn đó, trong lòng mới bớt khẩn trương.

Chàng từ từ đứng dậy thở phào một cái, cảm thất tinh thần sung túc. Bao nhiêu mệt nhọc đã tiêu tan hết, cả thương thế trong nội tạng cũng đã khỏi hẳn. Chàng rất lấy làm kỳ lẩm bẩm :

- Hiển nhiên ta đang ngồi bên khe suối điều dưỡng thì bị người đánh một chưởng vào đầu. Sao bây giờ lại ở chốn này? Bạch Phát lão nhân đâu rồi?

Sau khi trải qua cơn đại biến, tính chàng đã thay đổi thành thâm trầm. Chàng cảm thấy mình nằm đây là do Bạch Phát lão nhân đưa tới, có điều chàng không hiểu được chi tiết mà thôi.

Khu đất lòng chảo này nhỏ hẹp. Ánh mặt trời lúc giữa trưa chiếu khắp hang hốc. Chàng nhìn rõ hết mà không thấy dấu chân người. Hay là những người trong khu đất này ở trong khu nhà gianh kia?

Tiêu Lĩnh Vu lại tra xét tình hình quanh khu nhà gianh thì thấy hoa tươi rực rỡ và rất nhiều thứ kỳ lạ. Hiển nhiên không phải mọc tự nhiên mà có người lấy giống từ nơi khác đưa tới đây trồng.

Chương 37: Cảm Lòng Tri Kỷ Cao Nhân Tặng Bí Lục

Tiêu Lĩnh Vu nắm chắc mấy phần là căn nhà gianh trong thung lũng này là nơi ẩn cư của Bạch Phát lão nhân. Chàng cất bước tiến về phía trước thấy phên cửa mở rộng mà không có bóng người.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Được lão trượng có lòng hạ cố, vãn bối cảm kích vô cùng.

Dứt lời chàng chắp tay xá dài.

Hồi lâu vẫn không có tiếng người đáp lại, chàng nói lớn :

- Vãn bối phải đi ngay, không biết bao giờ lại được bái kiến tiên nhan?

Lần này thanh âm chàng vang động cả sơn cốc cũng không thấy tiếng người đáp lại. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão đã nói với ta sẽ dời khỏi đây để tới Tây Trúc, không chừng lão thượng lộ rồi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân bước qua cửa vào nhà thì thấy trong nhà quét tước sạch sẽ không một vết bụi mà không thấy bóng một người nào.

Nhà tuy rất sạch sẽ nhưng chỉ có hai phòng, một phòng khách và một buồng. Trong phòng khách đặt một cái bàn gỗ và hai chiếc ghế trúc.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trên bàn gỗ đặt một cuốn sách mỏng. Trên cuốn sách có tờ giấy viết :

- “Muốn giúp cho tiểu huynh đệ đả thông sinh tử huyền quan, đêm qua lão phu đã dành hai giờ để làm việc này. Kỳ hạn đến nơi, không nán lại được. Đặc biệt lưu lại hai cuốn kiếm phổ, thần công để đền đáp ơn tri ngộ”

Phía dưới đề ba chữ “Vong niên hữu”

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài tự nói một mình :

- Nếu ta tỉnh lại trước nửa giờ, không chừng gặp được lão nhân một lần.

Chàng nhấc tờ giấy lên, mấy chữ son đỏ đập ngay vào mắt :

“Diệp Sơn kiếm pháp tinh lục. Đàm Vân Thanh thủ bút”

Tiêu Lĩnh Vu cơ hồ không tin vào mắt mình. Chàng dụi mắt nhìn lại thì đúng là mấy chữ lớn : “Diệp Sơn kiếm pháp tinh lục”

Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ Vũ Văn Hàn Đào lúc ở trong cung cấm đã nhìn lão già tóc bạc lạy phục xuống và hô bằng Đàm Vân Thanh. Bây giờ tính danh ghi trên kiếm phổ cũng đúng như vậy.

Trong lúc nhất thời chàng xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi :

- Phải chăng lão này là người đã vào trước cung cấm và lấy hết võ công bí lục của thập đại cao thủ để lại?

Chàng nghĩ tới đây bất giác la thầm :

- Thật đáng tiếc! Một vị cao nhân tuyệt thế như vậy mà ta chưa kịp thỉnh giáo họ tên. Hận cho mình có mắt không tròng.

Chàng mở thư ra coi lại thì ngoài ba chữ “Vong niên hữu” không còn danh tự nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào, lẩm bẩm :

- Lão này cùng ta bèo nước gặp nhau, âm dương sai trật thế nào lão lại coi ta là tri âm, để lại bí lục võ công mà ta mong mỏi mãi không được. Lão không lưu danh lại càng chứng tỏ khí độ thanh cao thoát tục.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn một lát rồi cầm lấy cuốn kiếm phổ của Đàm Vân Thanh thủ bút.

Chàng lại ngó đến cuốn thứ hai thì thấy đề “Đàn Chỉ thần công”, phía dưới còn hàng chữ nhỏ “Thiếu Lâm đệ tử Vô Tướng để lại”

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Ta đã nghe sư phụ nói đến môn Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm là một thứ thần công tuyệt cao. Không ngờ lão cũng để lại cho ta.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng mở trang đầu ra coi thì thấy viết :

- “Lão tăng tự biết sẽ tận mạng ở cấm cung, lại thấy những vị cùng ngộ nạn đều cúi xuống viết võ công để lại. Lão tăng cũng hi vọng rằng sau này có người vào cung cấm lấy được thủ lục võ công lưu lại để tuyệt kỹ khỏi thất truyền”

Tiêu Lĩnh Vu thở dài tự nói một mình :

- Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên tốn công kiến tạo tòa cung cấm với dụng ý quăng một mẻ lưới quét hết cao thủ đệ nhất võ lâm trong thiên hạ để xưng bá giang hồ. Nhưng lão lại chết trước những quần hào bị giam hãm mà võ công cũng chưa kịp lưu lại. Thế mới biết muốn hại người thành ra mình lại bị hại trước. Chẳng hiểu lão có tiêu liệu điều này không?

Chàng tiếp tục đọc xuống phía dưới :

- "Nhưng võ công phái Thiếu Lâm mông mênh như biển cả, thực ra không phái nào bì kịp. Những thành tựu của lão tăng cũng không ngoài những thủ lục của các vị sư tổ truyền đời lưu lại. Lão tăng tự nghĩ nếu mình không để lại gì thì thật cũng đáng tiếc, liền đem môn Đàn Chỉ thần công, một môn mà lão tăng đã luyện thành thuộc, để người đời sau chỉ cần luyện trong một thời gian ngắn cũng đã thu được thành tựu rất lớn.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời thở phào, nghĩ thầm :

- Đại sư để lại môn Đàn Chỉ thần công là đã rút kinh nghiệm suốt đời rèn luyện cực khổ. Khi nào ta dám coi thường?

Chàng liền lùi lại, kính cẩn nhìn cuốn sách lạy hai lạy, khấn rằng :

- Nay đệ tử được coi tuyệt kỹ của đại sư để lại, thật là thỏa chí bình sinh. Sau này nếu có dịp nhất định đem công lao của đại sư trả về phái Thiếu Lâm.

Trong cuốn bí lục, Vô Tướng đại sư chỉ bàn về tuyệt kỹ Đàn Chỉ thần công, nhưng đây là kinh nghiệm huyết lệ của đại sư đúc kết mấy chục năm rèn luyện.

Nguyên Vô Tướng đại sư là một nhân tài kiệt xuất của phái Thiếu Lâm. Theo thống kê thì hơn trăm năm nay phái Thiếu Lâm đã có mười hai vị chọn luyện môn Đàn Chỉ thần công, nhưng cả mười hai vị đều bỏ dở, không một ai thành tựu. Trong số này có hai người vì thẹn với sư trưởng, tự tử mà chết.

Vô Tướng đại sư xem xong cuốn Bách Niên ký sự biểu thì trong lòng phẫn khích, quyết chí luyện môn Đàn Chỉ thần công.

Khi ấy nhiều người khuyên đại sư nên lựa môn khác mà luyện, nhưng đại sư đã quyết tâm nhất định luyện môn này. Vô Tướng đại sư phải luyện mất mười ba năm mới có thành tựu.

Tiêu Lĩnh Vu coi tới đây, bất giác hít một hơi khí lạnh, nghĩ thầm :

- Nếu ta cũng phải mất mười ba năm mới luyện thành thì e rằng tình thế không cho phép.

Chàng trấn tĩnh tâm thần coi tiếp xuống dưới thì thấy viết :

- “Sau khi lão tăng luyện thành tuyệt kỹ mới dần dần hiểu ra những yếu quyết bên trong. Đáng tiếc là những bậc tiên sư đời trước chưa tìm ra yếu quyết nên luyện mất nhiều thì giờ. Lão tăng không nỡ để tâm huyết mấy chục năm bị mai một trong cấm cung và cầu nguyện Đức Phật từ bi bảo hựu cho người nào luyện thành tuyệt nghệ này đem ra trừ gian diệt ác”.

Phần dưới Vô Tướng đại sư nói về yếu quyết, rất phân minh mạch lạc, trước thuật rất rõ ràng.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý vào bí lục, bất giác vừa đọc vừa ghi nhớ yếu quyết, bắt đầu tập luyện.

Môn Đàn Chỉ thần công này vô cùng ảo diệu nhưng Vô Tướng đại sư đã phân rải rõ ràng cho nên việc luyện tập giản dị đi rất nhiều.

Cuốn sách quí giá này khiến Tiêu Lĩnh Vu bất giác đã luyện tập được mười lần.

Mãi đến lúc trong nhà tối om chàng mới chợt tỉnh lại, lật đật cất hai cuốn bí lục, bước ra khỏi nhà gianh.

Chàng ngẩng đầu trông chiều trời thấy ráng chiều bao phủ vũ trụ mới biết ngày đã hoàng hôn.

Hiện giờ công lực Tiêu Lĩnh Vu đã hoàn toàn hồi phục. Chàng trèo lên ngọn núi nhìn rõ phương hướng rồi hối hả chạy về Nhân Duyên Phong.

Chàng về tới nơi thì màn đêm đã buông xuống, sắp vào canh một.

Trong bóng đêm chàng thấy một thiếu nữa áo trắng đứng ở sườn núi, mái tóc dài và vạt áo bay phất phơ trước gió.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm vội chạy lên hỏi :

- Có phải Băng nhi đó không?

Thiếu nữ xoay mình lại, giơ tay vén mái tóc vừa cười vừa hỏi lại :

- Đại ca đã về đấy ư?

Quả nhiên thiếu nữ áo trắng là Bách Lý Băng. Nàng đã đổi y phục nữ nhân.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài hỏi :

- Đêm hôm gió lạnh, Băng nhi ra đây làm gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội ra đây chờ đại ca và đổi áo trắng cho đại ca dễ nhận.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu tiểu huynh không về đêm nay thì Băng nhi cũng chờ tới sáng hay sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội đã nhất định là dù đại ca ba ngày chưa về thì tiểu muội cũng đứng chờ hết ba ngày đêm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Cô này đã chí tình với ta như vậy, sau này không biết bằng cách nào mà gỡ ra được?

Chàng lại hỏi :

- Nếu mười ngày tiểu huynh không về thì sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Không có chuyện đó. Tiểu muội tin đại ca quyết chẳng khi nào dối gạt tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra dắt nàng nói :

- Chúng ta về thôi, sáng mai còn phải thượng lộ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca có gặp người đó không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh đã gặp rồi. Hỡi ơi! Thẩm Mộc Phong hao tổn bao nhiêu tâm cơ tìm vào cung cấm để lấy võ công bí lục của thập đại cao thủ để lại đặng thỏa mãn tâm nguyện xưng bá giang hồ. Nhưng hắn đã uổng một phen công sức, chẳng lấy được một bản bí lục võ công nào.

Chàng nói tới đây thì đã đi tới trước căn nhà gianh.

Thương Bát, Đỗ Cửu đang đứng chờ, thấy Tiêu Lĩnh Vu về khom lưng thi lễ nói :

- Đại ca đã về tới rồi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương thế nhị vị huynh đệ ra sao?

Thương Bát đáp :

- Nhờ đại ca cho linh đơn thần diệu, thương thế của bọn tiểu đệ đã hoàn toàn bình phục.

Đỗ Cửu cũng nói theo :

- Trong nhà cơm rượu đã sẵn sàng, mời đại ca vào uống chén rượu tiếp phong.

Tiêu Lĩnh Vu đang đói liền rảo bước tiến vào.

Trên bàn đặt bốn khay thức ăn mùi thơm sực nức. Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ vì ở chốn hoang lương này không hiểu họ tìm đâu ra được mỹ vị?

Thương Bát hiểu ý liền nói ngay :

- Tiểu đệ săn được con gà rừng về làm món ăn, nhưng không hiểu có vừa miệng đại ca không?

Tiêu Lĩnh Vu cầm đũa nếm thử một miếng đáp :

- Huynh đệ nấu ngon lắm.

Thương Bát nhìn Bách Lý Băng nói :

- Bách Lý cô nương! Đại ca đã về rồi, cô nương nên ăn uống một chút.

Bách Lý Băng mỉm cười, hai má ửng hồng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn nàng hỏi :

- Sao? Băng nhi không ăn uống gì ư?

Thương Bát cười đáp :

- Bách Lý cô nương chưa chịu uống một giọt nước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Thương Bát đáp :

- Cô đòi chờ đại ca về cùng ăn một thể.

Tiêu Lĩnh Vu không hỏi nữa, ngồi xuống trước nói :

- Bây giờ chúng ta hãy ăn cơm đã.

Thương Bát khéo tay, nấu món ăn rất ngon. Bốn người đều đói bụng nên ăn hết sạch.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy sắc mặt Trung Châu nhị cổ quả thấy thương thế đã hoàn toàn khỏi hẳn, trong lòng ngấm ngầm cảm kích người bạn vong niên. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu không nhờ lão tặng linh đan chữa trị thương thế cho Trung Châu nhị cổ thì ít ra phải mất năm, ba mươi ngày mới thượng lộ được.

Thương Bát dọn bàn xong nói :

- Dường như Thẩm Mộc Phong cũng bị nội thương rất nặng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huynh đệ đã thấy hắn rồi ư?

Thương Bát gật đầu đáp :

- Đỗ lão tam và tiểu đệ đều ngó thấy vẻ mặt hắn rất đỗi hoang mang ngơ ngác. Hắn phóng chưởng đánh ra, bọn tiểu đệ đã đánh lâu mệt nhoài mà vẫn còn chịu đựng được chưởng lực của hắn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng nội thương hai vị là do chưởng lực của hắn gây ra.

Thương Bát đáp :

- Đúng là thế đó.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hắn đã trúng Tu La chỉ lực của tiểu huynh mà còn phóng chưởng đánh hai vị trọng thương thì nội công hắn thật ghê gớm. Người thường không sao bì kịp. Dù là thập đại cao nhân ngày trước chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bách Lý Băng nhìn Đỗ Cửu hỏi :

- Hai vị đánh lâu mệt mỏi, sao còn chiến đấu với hắn?

Thương Bát đáp :

- Cô nương đưa lệnh của đại ca xuống cho bọn tại hạ chờ đợi ở trong hang để chờ đại ca hô hoán, không ngờ gặp phải bọn thủ hạ của Bách Hoa sơn trang đi tuần qua đó. Bọn tại hạ sợ chúng quấy nhiễu, phá kế hoạch của đại ca và cô nương nên nhanh chân chạy đi. Bọn chúng đuổi theo ráo riết. Bọn tại hạ chạy xa mấy dặm vừa thoát khỏi truy binh, không ngờ lại gặp cao thủ Bách Hoa sơn trang, rồi xảy ra cuộc ác đấu. Bọn tại hạ đả thương mười tên, nhưng cường địch người nhiều thế lớn, lại hung hăng không sợ chết. Bọn tại hạ phải chiến đấu ba giờ liền mới đánh lui được cường địch, liền nghĩ tới đại ca cùng cô nương phải lật đật trở lại. Trong hang họ cũng bố trí phòng vệ rất nghiêm mật, anh em tại hạ phải liều mình xông vào. Khi tới trạm thứ tư lại gặp bọn Chu Triệu Long. Hai bên kịch chiến chưa được bao lâu thì Thẩm Mộc Phong hối hả chạy tới. Hắn dẫn bọn thủ hạ rút lui. Khi đó bọn tại hạ đã bị trọng thương, phải miễn cưỡng vận động chân khí chạy về tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao huynh đệ biết Thẩm Mộc Phong đã bị trọng thương?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ thấy hắn phóng hai chưởng rồi hộc máu ra và lập tức trở gót chạy đi ngay. Chắc hắn sợ bọn tiểu đệ phát giác ra hắn đã bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Thế thì đúng rồi! May nhờ hoàng thiên bảo hộ, hai vị huynh đệ không bị tổn thương gì.

Thương Bát nói :

- Nếu không được đại ca cho thuốc giải thì e rằng bây giờ bọn tiểu đệ hài cốt đã lạnh rồi.

Đỗ Cửu nói :

- Đại ca sau khi bị trọng thương, chẳng kể gì tới sự an nguy của bản thân, gắng gượng vận nội lực cứu trợ cho bọn tiểu đệ. Mối nhân tình này thật khiến bọn tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp :

- Đã là chỗ anh em, sao lão đệ còn nói chuyện khách khí?

Bách Lý Băng xen vào :

- Bây giờ đã qua cơn nguy hiểm rồi, hà tất phải nói nữa.

Nàng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca đã bảo đi chơi Tây Hồ, không hiểu đại ca còn nhớ không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh đã nói câu gì dĩ nhiên là nhớ, nhưng bây giờ thời cơ không thuận tiện...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu muội cho rằng lúc này rất thuận lợi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Vì đại ca được anh hùng thiên hạ trông cậy. Lúc nào cũng bận rộn. Chẳng mấy khi gặp dịp Thẩm Mộc Phong đang ở thời kỳ phải dưỡng thương, đại ca mới có thì giờ rảnh rỗi một chút.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong sau một phen tỏa nhuệ. Bất luận hắn có bị trọng thương hay không, nhưng cũng cần có một thời gian để chỉnh đốn lại mọi việc.

Bách Lý Băng cả mừng, vội nói :

- Thế là đại ca ưng thuận rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Băng nhi! Đáng lý ta ưng thuận, nhưng ta còn phải nhân cơ hội này để làm một việc khác.

Bách Lý Băng sịu mặt, buồn rầu hỏi :

- Vụ đó có quan trọng không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quan trọng lắm, ta phải đi ngay. Hỡi ơi! Ta vào cung cấm với hy vọng có thể giúp y một tay. Chiếc chìa khóa cung cấm là của y tặng cho.

Bách Lý Băng nói :

- Nhưng vào cung cấm có lấy được gì đâu? Thủ lục võ công của thập đại cao thủ đều bị người lấy hết mất rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vận khí ta còn may lấy được thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Theo lời đại ca thì võ công của Trương Phóng là cao hơn hết trong thập đại cao thủ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kể ra võ công của thập đại cao thủ đều lợi hại, khó mà biết được ai hơn ai kém. Nhưng lộ số võ công của địch nhân cùng lộ số với Trương Phóng.

Bách Lý Băng nói :

- Té ra là thế! Đại ca muốn đi cứu người hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi quả là người thông minh.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca đi cứu ai? Có thể cho tiểu muội biết được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta đi cứu Khâu Tiểu San.

Bách Lý Băng ngơ ngác hỏi :

- Khâu Tiểu San? Cũng là một vị cô nương xinh đẹp phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là tỷ tỷ của ta.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca họ Tiêu, y họ Khâu, sao lại là tỷ đệ được?

Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ thê lương, trầm ngâm nói :

- Nếu ta không được Vân Di truyền thụ võ công, Tiểu San tỷ tỷ đưa ra khỏi nhà thì ta chưa chắc đã sống đến ngày nay.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vân Di là ai? Có liên quan gì tới Khâu Tiểu San?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vân Di là mẫu thân Khâu Tiểu San. Ta mà không được Vân Di truyền thụ võ công thì nay còn sống được thì cũng chỉ là một thư sinh yếu đuối bệnh hoạn suốt đời...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Hỡi ơi! Bây giờ đại ca là một chàng thư sinh yếu đuối há chẳng hay hơn ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Vì như vậy tiểu muội có thể được ở luôn bên cạnh đại ca để chiếu cố cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Nếu mọi điều đúng như ước vọng của Băng nhi thì liệu ta có cơ hội gặp Băng nhi không? Dù gặp dịp quen biết nhau chăng nữa nhưng Băng nhi thấy con người ốm o bệnh hoạn nằm liệt giường, liệu có chịu kết bạn với ta không?

Bách Lý Băng nở nụ cười thê lương đáp :

- Bây giờ đại ca được võ lâm công nhận là đại anh hùng, đại hào kiệt mà tiểu muội nói là bất cứ trường hợp nào tiểu muội cũng ưng chịu chắc đại ca cũng chẳng tin nào.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tiểu huynh cũng tin, nhưng chắc giữa chúng ta chẳng có cơ hội quen biết nhau.

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Đại ca định đi đâu tương hội cùng Khâu cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ở Đoạn Hồn nhai trong dãy Hành Sơn.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca có đưa tiểu muội theo không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hỡi ơi! Chỗ đó nguy hiểm lắm. Huống chi võ công đối phương rất cao cường, chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong. Ngay Khâu tỷ tỷ võ công hơn ta nhiều mà cũng không dám trở mặt chống đối y.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội biết đại ca không đưa tiểu muội đi theo không phải vì đối phương bản lãnh cao cường mà là sợ Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Sao ta lại sợ y?

Bách Lý Băng nói :

- Vì Khâu tỷ tỷ thấy đại ca đem theo một con xú nha đầu làm cho y cụt hứng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải thế! Điều trọng yếu là nơi đó rất hung hiểm và địch nhân cực kỳ lợi hại.

Bách Lý Băng nói :

- Chỗ nào hung hiểm cũng chưa bằng cung cấm. Địch nhân võ công cao cường đến đâu cũng không đáng sợ bằng Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng nói rất có lý nên trong lúc nhất thời không biết đối đáp thế nào.

Trung Châu nhị cổ ngơ ngẩn ngồi một bên, muốn tìm lời an ủi Bách Lý Băng nhưng cũng chẳng biết nói sao.

Lại nghe Bách Lý Băng buồn rầu hỏi :

- Tiểu muội nói có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Băng nhi đoán không đúng rồi, nhưng đã muốn đi thì ta cũng đưa đi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Thật chứ! Đại ca không sợ Khâu tỷ tỷ nổi nóng ư?

Chương 38: Khâu Tiểu San Không Cho Hội Diện

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khâu tỷ tỷ chẳng bao giờ nổi nóng. Băng nhi đừng nói càn.

Bách Lý Băng thấy vẻ mặt chàng nghiêm nghị, tỏ ra rất kính trọng Khâu tỷ tỷ, quả nhiên nàng không dám nói nữa.

Bấy giờ Thương Bát mới hắng dặng một cái, lên tiếng :

- Đại ca! Tiểu đệ cùng Đỗ lão tam đi theo đại ca được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Đoạn Hồn nhai là một nơi cực kỳ nguy hiểm, Ngọc Tiêu lang quân lại là một nhân vật lợi hại phi thường. Tưởng hai vị huynh đệ không nên mạo hiểm.

Thương Bát nói :

- Đại ca đã nhất định đi thì bọn tiểu đệ cũng nên theo đi mới phải...

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt lên, thở dài nói :

- Võ công của Khâu tỷ tỷ còn hơn ta nhiều. Hai vị đã biết rồi chứ?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ biết rồi. Có điều bản lãnh Khâu cô nương có lẽ còn cao hơn cả Ngọc Tiêu lang quân. Điều đáng ngại là sau lưng Ngọc Tiêu lang quân còn có người o bế hắn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng thế! Ta đi chuyến này thắng hay bại khó mà biết trước. Hai vị huynh đệ tội gì dấn thân vào nơi nguy hiểm?

Thương Bát đáp :

- Chính vì đại ca không nắm vững phần thắng, bọn tiểu đệ càng cần đi theo để chia sẻ mối gian

lao, nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Hai vị muốn theo ta cũng được. Nhưng đến Hành Sơn rồi, hai vị phải nghe lời tiểu huynh. Dù tiểu huynh không thắng được bên địch, hai vị cũng không được ra tay tương trợ.

Thương Bát đáp :

- Được rồi! Bọn tiểu đệ xin tuân lời đại ca dạy bảo.

Mấy người bàn định xong rồi ai nấy đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau đã lên đường. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy đi suốt đêm ngày.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ, quần hùng đến chân núi Hành Sơn.

Tiêu Lĩnh Vu nhẩm tính thấy còn cách ngày ước hội đến gần hai tháng. Chàng nghĩ bụng :

- Phen này mà Ngọc Tiêu lang quân đến phó ước tất đem theo những tay trợ thủ cao cường. Nếu Khâu tỷ tỷ không chịu uy hiếp, tất chẳng tránh khỏi một phen ác chiến ở dưới đáy Đoạn Hồn nhai. Trong mình ta hiện có võ công bí lục của Tiêu Vương Trương Phóng, lại còn võ công và kiếm thuật của Đàm Vân Thanh và Vô Tướng đại sư. Chi bằng ta nhân cơ hội này đem ra tập luyện. Dù trong thời gian ngắn ngủi chưa luyện đến nơi nhưng cũng thêm phần bổ ích khi động thủ.

Chàng nghĩ thế rồi toan bảo Thương Bát tìm một nơi bí mật để luyện võ công, nhưng bỗng chàng động tâm tự nhủ :

- Sao ta không đến Đoạn Hồn nhai để cùng Khâu tỷ tỷ nghiên cứu ba bộ bí lục này?

Quyết định rồi chàng quay lại bảo Trung Châu nhị cổ :

- Hai vị huynh đệ có thuộc địa thế trong dãy Hành Sơn này không?

Thương Bát đáp :

- Những chỗ nổi danh tiểu đệ đều biết cả.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huynh đệ có biết Đoạn Hồn nhai ở đâu không?

Thương Bát cùng Đỗ Cửu bàn nhau một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ có biết, nhưng chỗ đó thật là nguy hiểm, đúng như tên của nó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy các vị dẫn ta đi.

Thương Bát cất bước đi trước.

Trước nay Bách Lý Băng vẫn là người hoạt bát. Nhưng từ lúc tiến vào dãy Hành Sơn, đột nhiên nàng biến đổi tâm tính, đã ít nói lại không hay hỏi, cứ lẳng lặng theo sau ba người.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thái độ khác lạ của nàng, nhưng không biết an ủi bằng cách nào cho tiện, đành lờ đi như không biết gì.

Tiêu Lĩnh Vu vượt qua mấy ngọn núi, đến một nơi rất hoang lương. Nơi này là một khu lòng chảo mọc đầy cỏ dại, bốn mặt núi non vây bọc.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang bỗng ngó thấy một cánh chim bay trên thảo nguyên, trong lòng rất lấy làm kỳ, quay lại hỏi Thương Bát :

- Phải chăng đây là Đoạn Hồn nhai?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Không phải! Đây là Xà Viên, một nơi rất nổi danh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Xà Viên ư? Cái tên này tất có nguyên nhân?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế! Khu đồng cỏ này có rất nhiều rắn độc. Hàng ngày cứ sáng sớm là trên thảo nguyên bao phủ một làn mù mỏng sắc trắng. Đến gần trưa mới tan đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Thương Bát đáp :

- Bầy rắn nhả độc khí ra. Ban đêm trời lạnh khí độc ngưng kết như làn mây mù. Mặt trời lên cao khí độc mới phân tán ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy thì chúng ta đi đường khác, đừng vượt qua thảo nguyên nữa được chăng?

Thương Bát đáp :

- Đi đường quanh cũng được, nhưng tiểu đệ không biết bao xa. Theo chỗ tiểu đệ biết thì Xà Viên là con đường duy nhất để đến Đoạn Hồn nhai.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã thế chúng ta đành phải vượt qua Xà Viên này vậy.

Đỗ Cửu nói :

- Đại ca hãy khoan!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đỗ huynh đệ còn chuyện chi nữa?

Đỗ Cửu mở bọc lấy ra bốn bộ xà cạp bịt chân nói :

- Lão nhị đã chuẩn bị đầy đủ và sai tiểu đệ đem theo nhiều lương thảo, dùng bốn bộ xà cạp này để vượt qua Xà Viên.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại khen Thương Bát :

- Lão nhị quả nhiên cẩn thận.

Thương Bát đáp :

- Những chuyện nhỏ nhặt đó dĩ nhiên tiểu đệ phải chuẩn bị đầy đủ cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn nói nhiều liền lấy xà cạp quấn vào chân.

Bách Lý Băng và Trung Châu nhị cổ cũng chia xà cạp quấn vào chân mình.

Thương Bát thấy Bách Lý Băng thủy chung nét mặt vẫn buồn rười rượi, dường như mấy bữa nay nàng già đi nhiều thì than thầm trong bụng :

- Con nha đầu này còn nhỏ tuổi mà đã phải nếm mùi sầu muộn. Thật là tội nghiệp.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn nói :

- Cô nương sợ rắn phải không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không sợ.

Thương Bát nói :

- Nhiều cô võ công cao cường mà thấy rắn cũng sợ hết hồn. Cô nương coi thường rắn độc, thật là hiếm có.

Bách Lý Băng cười đáp :

- Trước kia tiểu muội cũng sợ lắm, nhưng hiện nay thì không biết sợ là gì nữa.

Thương Bát lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Xưa nay khó nhất ở đời là cái chết. Tiểu muội chết còn không sợ thì việc gì mà sợ rắn?

Thương Bát sửng sốt một chút. Hắn không dám kéo dài câu chuyện liền cất bước, miệng hô :

- Tiểu đệ xin dẫn đường cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Băng nhi! Dường như Băng nhi có tâm sự trầm trọng phải không?

Bách Lý Băng cười khổ đáp :

- Tiểu muội chỉ lo âu một điều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội chỉ sợ Khâu cô nương chẳng chịu dung tình.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Sao y lại chẳng chịu dung tình?

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca chưa hiểu lòng dạ đàn bà...

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười ngắt lời :

- Băng nhi chưa hiểu Khâu tỷ tỷ là người lòng dạ quảng bác. Ngay bọn nam tử trượng phu cũng còn thua y. Băng nhi bất tất phải nghĩ vơ vẩn nữa.

Bách Lý Băng khẽ thở dài đáp :

- Tiểu muội chỉ mong đại ca xét đoán không lầm.

Rồi nàng cất bước tiến về phía trước.

Ở trên núi ngó xuống thấy đồng cỏ rậm um mà chưa hiểu cỏ mọc cao bao nhiêu. Khi đi vào mới biết chỗ thấp cũng đến ngang lưng, mà chỗ cao thì ngập đầu.

Mấy người rẽ cỏ mà đi, mũi ngửi thấy mùi tanh hôi sặc sụa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Đừng nói là trong làn cỏ có rắn độc, nguyên mùi tanh hôi cũng đủ khiến cho người ta thấy buồn nôn muốn lảng tránh rồi.

Bách Lý Băng người thấp nhỏ, lẽo đẽo theo sau Thương Bát, nhiều chỗ cỏ che lấp không thấy người.

Tiêu Lĩnh Vu cám cảnh cho nàng, miệng lẩm bẩm :

- Cô này từ thủa nhỏ được ăn sung mặc sướng, lại được song thân cưng chiều, mọi việc đều có nữ tỳ chiếu cố. Chuyến này nàng theo ta trà trộn vào đám công nhân, quần tụ cùng đám đàn ông mồ hôi khét lẹt. Bây giờ lại theo ta dấn thân vào ổ rắn độc, chìm mình giữa đám cỏ dại. Thật là tội nghiệp cho cô quá.

Bất giác chàng lên tiếng hỏi :

- Băng nhi cực lắm phải không?

Bách Lý Băng quay lại cười nói :

- Tiểu muội thấy nơi đây đẹp lắm. Có chi mà cực?

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến lên đi song song với nàng, chậm rãi nói :

- Băng nhi! Ta biết Băng nhi theo ta cực nhọc nhưng không nói ra miệng mà thôi.

Bách Lý Băng cất giọng ôn nhu đáp :

- Tiểu muội chẳng thấy chi cực nhọc mà chỉ lo Khâu tỷ tỷ không chịu dung tình.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Cái đó Băng nhi khỏi lo. Nhất định Khâu tỷ tỷ sẽ đối với Băng nhi rất tử tế.

Đột nhiên Thương Bát hô :

- Coi chừng!

Đồng thời hắn phóng chưởng đánh ra. Chưởng phong mạnh như gió bão khiến cho cỏ dại dạt sang hai bên, rung động đến ngoài hai trượng.

Một con quái xà mào đỏ, miệng phun phè phè chuồn vào trong đám cỏ rậm.

Thương Bát dừng bước lại nói :

- Con rắn mào đỏ là giống Phụng quan xà, nọc độc vô cùng. Nó lại có thể nhảy chồm lên để cắn người. Các vị hãy rút khí giới cầm tay để phòng ngừa.

Rồi hắn thò tay vào bọc lấy chiếc bàn tính ra.

Tiêu Lĩnh Vu rút đoản kiếm ra nói :

- Băng nhi! Thanh đoản kiếm này Băng nhi dùng rất vừa vặn trong đám cỏ rậm này. Vậy hãy cầm lấy đề phòng.

Bách Lý Băng đáp :

- Không cần đâu, Thương đại hiệp mở đường hễ đụng đến cỏ là rắn sợ bỏ chạy hết.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, đành đi sát nàng để hộ vệ.

Thương Bát huy động chiếc bàn tính để vạch cỏ, thỉnh thoảng lại phóng chưởng ra đánh vào khoảng không. Đúng là đả thảo kinh xà. Bốn người đi hết đồng cỏ rậm vẫn không bị rắn cắn.

Hết khu đồng cỏ là một trái núi cao chắn đường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn trái núi khẽ hỏi :

- Phía trước không có đường đi thì làm thế nào?

Thương Bát đáp :

- Đoạn Hồn nhai ở ngay sau cánh thảo nguyên này thì phải. Chẳng lẽ còn phải vượt qua trái núi cao này nữa?

Bỗng thấy Bách Lý Băng giơ tay lên hỏi :

- Cái gì bên kia?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo tay nàng trỏ chỉ thấy vách núi dựng đứng, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ hỏi lại :

- Băng nhi! Băng nhi thấy cái gì vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Dường như là có người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ở chỗ nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Cạnh phiến đá kia, nhưng chỉ thoáng cái là mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Công lực y thâm hậu, mục lực sắc bén, chắc không lầm được. Ta phải lại đó coi.

Rồi chàng rảo bước đi trước.

Khối đá này cao đến hai trượng, dựa vào vách đá.

Tiêu Lĩnh Vu đi quanh ra phía sau thì chỉ thấy bụi cỏ rậm bịt lấy cái khe trống giữa vách núi và tảng đá.

Mục quang chàng sắc bén, vừa ngó qua đã phát hiện ra đây không phải là đám cỏ tự nhiên. Chàng thò tay nắm lấy kéo ra được ngay.

Giữa tảng đá và vách núi hiện ra một động khẩu.

Thương Bát chợt tỉnh ngộ ủa lên một tiếng rồi nói :

- Phải rồi! Muốn đến Đoạn Hồn nhai phải xuyên qua một tiểu động. Chắc là chỗ này đây.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói tiếp :

- Dường như có người không muốn cho chúng ta đến Đoạn Hồn nhai nên đã dùng mớ cỏ này che lấp mặt sau động khẩu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi có nhìn thấy bóng người thật không?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội nhất định là thấy một bóng người mất hút vào sau phiến đá lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh dẫn đường, chúng ta tiến vào trong xem sao.

Chàng cất bước đi trước.

Một luồng gió lạnh thổi vào mặt khiến mọi người run lên.

Sơn động này tuy quanh co nhưng mặt đất bằng phẳng lại không có mùi hôi hám. Hiển nhiên ở đây không khí vẫn lưu thông được.

Đi chừng mấy chục trượng thì đã thấy ánh dương quang phía trước, thì ra đã đến cửa động rồi.

Ngoài cửa động cảnh vật biến đổi. Một hang núi sâu thẳm đầy vân vụ chận đứt đường đi.

Ngoài cửa động là vách đá cheo leo dài đến bốn năm trượng, phía trên là trời xanh, dưới là vực thẳm. Ba mặt đều là vách núi cao ngất.

Bách Lý Băng cúi đầu nhìn khe núi đầy vân vụ mịt mờ liền hỏi :

- Đại ca! Không chừng vực thẳm này chính là Đoạn Hồn nhai?

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Thương Bát rồi đáp :

- Nếu Thương huynh đệ dẫn đường không lầm thì có lẽ đây chính là Đoạn Hồn nhai.

Bách Lý Băng lẩm bẩm một mình :

- Vụ này thật là quái dị.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì quái dị?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội thấy bóng người mất hút sau tảng đá và tự tin mình không phải hoa mắt. Nhưng người đó đâu rồi? Nếu họ không ở trong động thì chỉ còn đường ẩn thân dưới vực thẳm đầy mây mù phong tỏa này.

Thương Bát cũng nói :

- Trong động tuy tối tăm nhưng chỉ rộng chừng vài thước. Tiểu đệ đã lưu tâm điều tra thì không thấy một bóng người.

Bách Lý Băng nói :

- Họ chỉ còn đường duy nhất là xuống đáy vực.

Nàng ngửng đầu ngó vách núi bốn mặt nói tiếp :

- Tiểu muội không tin là họ có thể trèo lên vách núi cao hơn trăm trượng đầy rêu xanh mà không để lại vết tích gì.

Nàng vừa dứt lời đột nhiên có thanh âm trong trẻo vọng từ dưới đáy vực lên :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp tìm được đến đây đủ tỏ ra là con người đại tín đại dũng. Nhưng tiểu thư của tiểu tỳ đã thay đổi chủ kiến, không muốn gặp Tiêu đại hiệp nữa.

Thanh âm tuy không lớn nhưng rõ ràng, ai nấy đều nghe rõ.

Bách Lý Băng đột nhiên cất bước tiến ra bờ vực thẳm.

Tiêu Lĩnh Vu vội chụp tay nàng kéo lại rồi cất tiếng hỏi :

- Cô nương là ai vậy?

Tiếng thiếu nữ cất lên hỏi lại :

- Tiêu đại hiệp là quý nhân thành ra mau quên quá. Đại hiệp không nhận ra thanh âm tiểu tỳ nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Cô nương là Tố Văn?

Cô gái kia đáp :

- Chính tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Khâu tỷ tỷ của tại hạ có bình yên chăng?

Tố Văn đáp :

- Bình yên lắm. Tiểu thư đã biết tướng công vượt ngàn dặm cực nhọc tới đây rất lấy làm cảm kích. Nhưng tiểu thư đã cải biến tâm ý rồi, sai tiểu tỳ khuyên tướng công nên về đi, đừng ở lại vô ích.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tố Văn cô nương...

Tố Văn ngắt lời :

- Đại hiệp cứ kêu tên tiểu tỳ là được, đừng hô hoán cô nương chi hết. Tiểu tỳ không dám lãnh thụ.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Tại hạ muốn cô nương xuất hiện nói chuyện được chăng?

Tố Văn đáp :

- Được lắm! Để tiểu tỳ lên đó.

Thị vừa dứt lời, bóng người đã xuất hiện. Tố Văn toàn thân bận áo xanh, mái tóc rẽ đôi búi lên hai bên đỉnh đầu tỏ rõ là một thiếu nữ. Thị từ đáy vực thẳm mịt mờ vân vụ nhảy lên.

Tiêu Lĩnh Vu biết rõ là dưới vực có chỗ đặt chân nhưng bị mây mù che kín nên không trông thấy rõ. Chàng thấy Tố Văn từ dưới vực nhảy lên, chẳng lấy gì làm kinh dị, nhìn Tố Văn hỏi :

- Hiện giờ Khâu cô nương có ở Đoạn Hồn nhai không?

Tố Văn gật đầu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao Khâu tỷ tỷ đột nhiên biến cải tâm ý không muốn cho tại hạ đến gặp mặt?

Tố Văn trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Cô nương không nói rõ nội tình cho tiểu tỳ hay, nhưng tiểu tỳ đoán là hoàn toàn tại nơi tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao lại tại nơi tại hạ được?

Tố Văn đáp :

- Tiểu thư rất giỏi môn độn toán, chắc tiểu thư đã tính được tướng công lưu lại chẳng ích gì nên sai tiểu tỳ chuyển lời cho tướng công hay là nên trở về đi, đừng ở đây nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Tại hạ có một việc, mong rằng Tố Văn cô nương chuyển lời đến cho tiểu thư.

Tố Văn hỏi :

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ ở cung cấm về đây, may mà không đến nỗi nhục mạng. Tại hạ đã lấy được một vật mà Khâu tiểu thư nóng lòng mong đợi.

Tố Văn hỏi :

- Tướng công nói là đã vào cung cấm rồi về đây phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Phải rồi!

Tố Văn trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Tiểu thư đã căn dặn tiểu tỳ, bất luận trường hợp nào cũng bảo tướng công về đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Khâu tiểu thư đã cương quyết không cho tại hạ gặp mặt thì cũng không còn cách nào nữa. Nhưng

tại hạ có vật này, phiền cô nương trao cho Khâu tiểu thư được chăng?

Tố Văn đáp :

- Đừng nói một vật, cả mười vật tiểu tỳ cũng xin trao lại cho tiểu thư.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy cuốn thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng đưa cho Tố Văn nói :

- Cô cầm cái này về trao cho Khâu tiểu thư.

Tố Văn không nhìn gì đến, cầm ngay lấy cất vào bọc nói :

- Tiêu đại hiệp đã nghĩ đến hảo ý của tiểu thư, vậy cũng không nên trách y.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tại hạ biết rồi. Cô nương hãy cẩn trọng, tại hạ xin cáo biệt.

Tố Văn lộ vẻ băn khoăn nói :

- Phiền tướng công cực nhọc chạy đi chạy về, trong lòng tiểu tỳ thật chẳng an tâm chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời, chàng trở gót theo thạch động trở ra hết khu thảo nguyên mới dừng lại.

Trung Châu nhị cổ thấy Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt không vui, chẳng dám hỏi gì.

Mãi đến khi dừng bước, Bách Lý Băng mới thở dài lên tiếng :

- Đại ca ơi! Tiểu muội làm hại đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sôt hỏi :

- Băng nhi có làm hại gì ta đâu?

Bách Lý Băng đáp :

- Nhất định Khâu tiểu thư thấy tiểu muội theo sau đại ca nên bực mình không muốn tương hội cùng đại ca nữa.

Tiêu Lĩnh Vu phì cười nói :

- Băng nhi thật khéo đa tâm.

Chương 39: Địch Nhân Kéo Đến Rất Đông Người

Chàng đưa tay ra nắm lấy tay Bách Lý Băng ngồi xuống đất hỏi :

- Băng nhi có biết ta tới đây làm gì không?

Bách Lý Băng đáp :

- Dĩ nhiên là tiểu muội biết rõ lắm. Đại ca tới đây kiếm Khâu tiểu thư.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Băng nhi có biết ta kiếm y làm gì không? Tại sao y lại ẩn cư tại nơi khủng khiếp này?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Cái đó thì tiểu muội không thể hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Vậy bây giờ ta kể cho Băng nhi nghe.

Mấy bữa nay Bách Lý Băng mặt buồn rười rượi, bây giờ đột nhiên hớn hở vui tươi hỏi :

- Chẳng lẽ không phải đại ca tới đây viếng thăm y?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không phải thế đâu...

Chàng ngần ngừ một lát rồi nói tiếp :

- Điều quan trọng là Khâu tiểu thư có ước hẹn với một nhân vật bản lãnh xuất chúng ở chốn Đoạn Hồn nhai, dĩ nhiên là để quyết đấu sinh tử.

Bách Lý Băng hỏi xen vào :

- Đại ca đến giúp Khâu tiểu thư một tay phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đúng thế! Người ước hẹn với y chẳng những võ công cao cường mà còn có hậu viện lợi hại hơn nhiều. Khâu tỷ tỷ có ơn cứu mạng ta. Ta được như ngày nay hoàn toàn do y ban cho. Bất luận cuộc ác đấu hung hiểm tới đâu ta cũng không thể khoanh tay đứng ngoài được.

Bách Lý Băng gật đầu nói :

- Đã có chuyện ân oán với nhau thì dĩ nhiên đại ca phải viện trợ cho Khâu tiểu thư.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Vì thế ta quyết tâm ở lại đây để chờ người kia tới phó ước...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu muội ở lại đây với đại ca.

Bản ý Tiêu Lĩnh Vu là muốn khuyên nàng dời khỏi chốn này, ngờ đâu chàng chưa vào chính đề, Bách Lý Băng đã nói trước đòi ở lại khiến chàng không khỏi ngẩn người ra.

Bách Lý Băng thở dài nói tiếp :

- Tiểu muội cũng biết là ở lại đây cũng chẳng giúp gì cho đại ca được...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi! Cuộc chiến đấu này chúng ta rất ít nắm được phần thắng. Băng nhi ở lại đây há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Hỡi ơi! Nếu đại ca bị chết trong trận đấu này, chẳng lẽ tiểu muội còn sống được ư?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm :

- Cô này hết tình ý với ta như vậy, sau này kết cục sẽ đi tới đâu?

Chàng chẳng có cách nào thoát ly được Bách Lý Băng cho nàng dời khỏi nơi hiểm ác, chàng đành đổi chủ ý hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi ở lại với ta cũng được nhưng phải chịu nghe ta hai điều.

Bách Lý Băng hỏi lại :

- Hai điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta chưa ưng thuận thì Băng nhi không được nhúng tay vào.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội chịu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Trung Châu nhị cổ nói :

- Đại khái hai vị cũng hiểu được là cường địch rất lợi hại. Hai vị ở lại đây cũng vô ích. Huống chi Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng đang nóng lòng chờ đợi. Vậy hai vị nên đi báo cho họ hay.

Đỗ Cửu nói :

- Bọn tiểu đệ tự biết võ công không giúp gì được cho đại ca, nhưng...

Thương Bát vội ngắt lời :

- Theo ý đại ca phải chăng muốn bọn tiểu đệ đi báo tin cho Tôn Bất Tà lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng biết hiện giờ đại ca đang ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất tất phải thế. Hai vị chỉ cần nói tiểu huynh vẫn bình yên, đừng lo lắng gì. Sau vụ này tiểu huynh còn sống ở nhân gian dĩ nhiên sẽ tìm tới các vị.

Thương Bát nghiêm nghị nói :

- Đại ca nên vì đồng đạo võ lâm thiên hạ mà bảo trọng tấm thân. Bọn tiểu đệ đi đây.

Đỗ Cửu dường như còn muốn nói nữa nhưng bị Thương Bát nắm áo kéo chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn ngơ nhìn theo bóng hai người cho đến khi mất hút mới thở dài nói :

- Băng nhi! Chúng ta tìm đến một nơi bí mật ẩn thân.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao chúng ta lại phải ẩn thân?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì tiểu huynh muốn luyện mấy thứ võ công.

Bách Lý Băng đáp :

- Được rồi! Tiểu muội bảo hộ cho đại ca.

Hai người liền vào khu đồng cỏ, tìm một nơi có thể ẩn thân rồi ở đó.

Tiêu Lĩnh Vu một mặt ráng luyện môn Đàn Chỉ thần công theo thủ lục của Vô Tướng đại sư, một mặt cùng Bách Lý Băng nghiên cứu kiếm thuật của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn.

Bách Lý Băng ngoài những lúc luyện công với Tiêu Lĩnh Vu cô lại đi săn bắn gà rừng thỏ nội về nấu nướng để làm bữa, có lúc cô hái trái tùng làm vật thực.

Nơi đây không có vết chân người. Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng ngoài lúc ăn uống lại luyện võ tập kiếm. Hai người để hết tâm trí vào việc rèn luyện nên chưa được hai tháng võ công đã tiến triển rất nhiều.

Một hôm Tiêu Lĩnh Vu bấm đốt ngón tay tính lại thời gian thì đã gần đến kỳ hạn phó ước. Chàng quay lại nhìn Bách Lý Băng bất giác phì cười.

Bách Lý Băng đang nhóm lửa nướng một con thỏ rừng thấy chàng cười liền ngừng tay lại hỏi :

- Đại ca cười gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đáng tiếc ở chốn thâm sơn này không có cái gương đồng để Băng nhi soi mình. Một vị đại cô nương nguyệt thẹn hoa nhường bỗng biến thành tên tiểu khiếu hóa.

Bách Lý Băng cũng bật cười đáp :

- Còn đại ca thì sao? Đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc, cũng chẳng hơn gì tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Băng nhi! Dạo này chúng ta để hết tâm trí vào việc luyện công học kiếm, cả thân mình cũng không nghĩ tới. Vừa rồi tiểu huynh tính lại thì cũng đã sắp đến kỳ ước hội của Khâu tỷ tỷ. Chẳng bữa mai thì ngày mốt họ sẽ tới. Bữa nay chúng ta phải tắm rửa rồi lên đỉnh núi trú ngụ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao phải thiên cư lên đỉnh núi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta phải chia phiên theo dõi xem họ kéo đến bao nhiêu người.

Bách Lý Băng nhìn tình thế bốn mặt rồi đáp :

- Coi địa thế xung quanh thì dường như không còn con đường nào khác...

Rồi nàng tiếp tục nướng thỏ, nói tiếp :

- Ở đây đi về phía Tây chừng một dặm có khe suối nhỏ. Đại ca ra đó tắm gội trước đi.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu gần hai tháng nay chỉ chuyên chú vào việc luyện võ công, chưa từng dời khỏi chỗ trú ẩn.

Chàng theo lời đi về hướng Tây chưa đầy một dặm quả nhiên thấy một dòng suối nhỏ. Chàng liền xuống tắm rửa rồi thay quần áo. Nghiễm nhiên chàng đã khôi phục lại phong tư anh tuấn.

Tiêu Lĩnh Vu trở về chỗ cũ thì Bách Lý Băng đã nướng xong con thỏ.

Chàng thấy Bách Lý Băng vì mình mà phải cực nhọc thì trong lòng rất cảm động. Chàng đến bên vuốt mái tóc bù xù của nàng nói :

- Băng nhi! Hai tháng nay Băng nhi thật là cực khổ.

Bách Lý Băng tươi cười đáp :

- Nhưng tiểu muội vẫn cảm thấy khoan khoái trong lòng. Con thỏ rừng tiểu muội nướng chín rồi đây. Đại ca ăn trước đi, tiểu muội đi tắm gội, thay áo.

Rồi nàng đứng dậy chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại chỗ cành khô đang cháy, nhớ lại sự tân khổ của Bách Lý Băng trong hai tháng trời, không khỏi sinh lòng thương xót nghĩ thầm :

- Cô vốn là dòng dõi quý tộc đài các, hồi này theo ta lần vào chốn thâm sơn cùng cốc thật là vất vả. ơn đức của cô thật là thâm hậu. Từ nay ta phải đối xử tử tế hơn với cô mới được.

Bách Lý Băng tắm rửa rồi lật đật chạy về, thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng tần ngần chưa ăn thịt thỏ, liền hỏi :

- Đại ca! Đại ca chưa ăn sao?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Ta đợi Băng nhi về cùng ăn một thể.

Hai người ngồi xuống ăn no xong liền trèo lên một ngọn núi cao.

Bách Lý Băng nói :

- Kỳ hạn đã tới, thì giờ đối với đại ca rất quý báu, tiểu muội coi chừng cho đại ca ngồi điều tức một lát đặng ôn lại kiếm pháp của Đàm Vân Thanh lão tiền bối.

Tiêu Lĩnh Vu biết rằng ngoài hai tỳ nữ thân tín không còn viện thủ nào khác. Chàng là người duy nhất có thể giúp đỡ nàng. Chuyến này nếu Ngọc Tiêu lang quân không mời người trợ quyền còn khá, nếu hắn mời đi thì tất là những tay võ công tuyệt thế. Cuộc chiến đấu này có khi còn nguy hiểm hơn cả cuộc ác đấu với Thẩm Mộc Phong bên ngoài cung cấm.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng chậm rãi hỏi :

- Băng nhi! Ta yêu cầu Băng nhi một điều, chưa hiểu Băng nhi có chịu nghe lời chăng?

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi :

- Đại ca nói gì mà kỳ quá vậy. Bất luận đại ca yêu cầu điều chi tiểu muội cũng nghe theo hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Điều đó tiểu huynh biết lắm. Nhưng vụ này có chỗ bất đồng, e rằng Băng nhi không chịu nghe lời.

Bách Lý Băng nét mặt buồn rầu nói :

- Đại ca ơi! Chẳng lẽ đến bây giờ đại ca còn chưa hiểu cho lòng tiểu muội?

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Chính vì Băng nhi hết lòng với ta nên ta mới e rằng Băng nhi không ưng chịu chuyện này.

Bách Lý Băng chớp mắt mấy cái hỏi :

- Thật thế ư? Tiểu muội không nghĩ ra được chuyện gì. Đại ca thử nói nghe coi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không được! Băng nhi có ưng chịu thì ta mới nói.

Bách Lý Băng gật đầu nói :

- Được rồi! Tiểu muội ưng chịu. Đại ca nói đi!

Tiêu Lĩnh Vu đập tay xuống tảng đá nhỏ nói :

- Băng nhi hãy ngồi xuống đây.

Bách Lý Băng từ từ ngồi xuống bên Tiêu Lĩnh Vu, vẻ mặt rất ôn nhu.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Băng nhi! Võ công của Băng nhi so với tiểu huynh thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Dĩ nhiên tiểu muội còn thua đại ca nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy khi tiểu huynh đánh không lại người nào thì dĩ nhiên Băng nhi cũng không phải đối thủ của họ.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Cái đó đã hẳn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vì thế mà Băng nhi đừng dính vào vụ này.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội biết rồi. Chỉ đứng ngoài trợ uy mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Không được! Băng nhi không nên đi. Nếu họ giết được tiểu huynh cùng Khâu tỷ tỷ chẳng lẽ họ lại buông tha cho Băng nhi?

Bách Lý Băng đáp :

- Không được! Chỉ có vụ này là tiểu muội không nghe theo đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Băng nhi đã nhận lời rồi.

Bách Lý Băng buồn rầu sa lệ nói :

- Đại ca ơi! Tiểu muội mắc bẫy của đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ vuốt mái tóc cô, khuyên nhủ :

- Băng nhi! Băng nhi hãy theo lời ta. Người đó căm hận Khâu tỷ tỷ mà cũng căm hận cả ta nữa. Ta không thể đoán trước vụ này kết quả ra sao, chỉ biết rằng cuộc động thủ sẽ rất nguy hiểm.

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Cái đó tiểu muội hiểu rồi, đại ca bất tất phải nói nữa. Đại ca muốn sao?

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời thở phào đáp :

- Khi người đó đến, Băng nhi ở lại chỗ chúng ta luyện kiếm. Nếu tiểu huynh còn sống sót sẽ trở ra đón Băng nhi. Bằng trong vòng một ngày một đêm, Băng nhi không thấy tiểu huynh trở ra thì lập tức trở về Bắc Hải ngay.

Bách Lý Băng chớp mắt cho hai dòng lệ nhỏ xuống, khóe miệng nở nụ cười thê lương đáp :

- Đại ca! Tiểu muội ưng chịu rồi. Tiểu muội ở lại đây, nhưng nếu đại ca không trở ra thì tiểu muội cũng không trở về Bắc Hải băng cung nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Vì đại ca không trở ra thì có nghĩa là đã chết hoặc trọng thương rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đáp nói :

- Đúng thế!

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca mà chết thì tiểu muội còn sống được ư?

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng hồi lâu rồi mới chậm rãi nói :

- Băng nhi! Giả tỷ tiểu huynh có chết thật thì dù Băng nhi có chết theo tiểu huynh cũng không sống lại được cơ mà?

Bách Lý Băng đáp :

- Dù sao chết đi cũng còn sung sướng hơn chịu đau khổ.

Tiêu Lĩnh Vu chưa biết nói sao thì bỗng Bách Lý Băng khẽ gọi :

- Đại ca! Có người tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên thì thấy một đoàn người rầm rộ kéo đến, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- Dù Ngọc Tiêu lang quân có mời thêm trợ thủ tưởng cũng không đông đến thế.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói :

- Băng nhi! Chúng ta tìm một nơi kín đáo ẩn thân, đừng để bọn họ trông thấy.

Bách Lý Băng vâng lời nhảy vút lên ngọn cây, ẩn mình vào giữa đám cành lá rậm rạp. Tiêu Lĩnh Vu cũng ẩn mình sau một tảng đá lớn.

Đoàn người tới gần, bây giờ đã nhìn rõ. Người đi đầu mặt vàng, mình mặc áo xanh, chính là Thiết Thủ Nhân. Hắn đã cùng Tiêu Lĩnh Vu động thủ ở ngoài tòa trang viện. Người này tướng mạo đặc biệt, vừa ngó thấy đã nhận ra ngay. Hiển nhiên hắn vì Ngọc Tiêu lang quân đến đây phó ước. Lạ ở chỗ Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn mãi mà không thấy bóng Ngọc Tiêu lang quân đâu.

Theo sau Thiết Thủ Nhân là hai đại hán áo đen, khiêng một cái võng. Sau cái võng còn bốn người nữa.

Người thứ nhất là một vị ni cô đứng tuổi, mình mặc cà sa, tay cầm phất trần.

Người thứ hai là một bà già, tóc bạc phơ.

Người thứ ba là một lão già mặc áo xám.

Người thứ tư là một thiếu niên mặc võ phục, ngoài khoác áo choàng.

Tiêu Lĩnh Vu ngó qua các nhân vật rồi nghĩ thầm trong bụng :

- Kim Diện Thiết Thủ đã tới thì dĩ nhiên Ngọc Tiêu lang quân cũng phải tới rồi. Tại sao không

thấy hắn đâu?

Chàng chau mày ngẫm nghĩ mà không sao tìm ra nguyên nhân.

Đoàn người đi qua con đường nhỏ trên sườn núi rồi đi vào khu thảo nguyên cỏ dại.

Bách Lý Băng từ trên cây nhảy xuống hỏi :

- Đại ca! Có phải bọn họ đấy chăng?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đúng rồi! Chính là bọn họ.

Bách Lý Băng mặt buồn rười rượi hỏi :

- Đại ca ơi! Đại ca không cho tiểu muội đi thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ đến những chuyện hung hiểm liền nói :

- Băng nhi! Băng nhi thấy rồi đó. Bọn họ đến đông hơn tiêu liệu của ta. Cuộc biến này thật hung hiểm, e rằng quá sức tưởng tượng của chúng ta...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Chính vì bọn họ đến đông mà tiểu muội năn nỉ đại ca cho đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao thế?

Bách Lý Băng đáp :

- Bọn họ đi đông như vậy, chẳng lẽ người nào võ công cũng cao cường? Cả đến hai tên tùy bộc khiêng võng muội cũng không địch nổi ư?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp :

- Băng nhi! Không phải ta bảo võ công của muội thấp kém...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu muội hiểu rồi. Có phải đại ca sợ cuộc ác đấu hung hiểm khiến tiểu muội bị thương lây phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội đã nói rõ. Đại ca mà chết đi thì tiểu muội cũng không sống được. Chẳng lẽ đại ca không tin ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Băng nhi nhất định đòi đi hay sao?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Tiểu muội đã nhận lời với đại ca, bây giờ không thể canh cải được, chỉ còn năn nỉ đại ca cho đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm nghị, trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Bách Lý Băng lại nói tiếp :

- Đại ca nhận lời đi. Đại ca cũng biết tiểu muội một mình trơ trọi ngoài này, không hiểu đại ca ở trong thắng bại thế nào, bồn chồn trong dạ thì còn cực khổ hơn trực tiếp đối mặt chịu nguy hiểm gấp trăm lần.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi! Tiểu huynh dẫn Băng nhi đi theo.

Bách Lý Băng sung sướng mỉm cười, tựa vào lòng Tiêu Lĩnh Vu, cất giọng ôn nhu nói :

- Tiểu muội biết là đại ca rất thương tiểu muội, không nỡ bỏ tiểu muội một mình ngoài nơi hoang dã, nóng ruột chờ đợi.

Tiêu Lĩnh Vu buông nhẹ tiếng thở dài nói :

- Băng nhi! Tiểu huynh dẫn Băng nhi đi theo, nhưng phải nghe lời tiểu huynh mới được.

Bách Lý Băng đáp :

- Được rồi! Nhất nhất tiểu muội xin nghe lời đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu leo lên đỉnh núi nhìn xuống thì thấy đoàn người đã ào ào kéo vào thảo nguyên rồi.

Nhiều chỗ cỏ mọc cao không nhìn thấy người mà chỉ có thể phỏng đoán họ đi tới đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi! Chúng ta cũng đi thôi.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội cũng chuẩn bị cả rồi.

Cô dừng lại một chút rồi hỏi :

- Đại ca! Tiểu muội có điều khẩn cầu, hy vọng đại ca ưng thuận cho được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Điều chi?

Bách Lý Băng đáp :

- Xin đại ca đừng sinh cường thái quá mà cũng đừng nể nang chi hết trong khi động thủ. Đại ca là một hiệp khách đại nhân đại nghĩa, nhưng cuộc đấu này địch đông mà ta ít, không thể nói chuyện nhân nghĩa với chúng. Mình trừ được tên nào là hay tên ấy.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Tiểu huynh biết rồi. Chúng ta đi thôi.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn chàng thấy mối u sầu trên mặt bây giờ đã tan hết, thay vào là vẻ hào tráng, bất giác cô nghĩ thầm :

- Xem chừng y coi Khâu tiểu thư còn quan trọng hơn ta gấp trăm ngàn lần nên mới khẳng khái đến viện trợ. Y cho đây là một vụ đáng phấn khởi tinh thần.

Cô nghĩ vậy nhưng không nói gì.

Hai người lên đỉnh núi rồi tiến vào thảo nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu đeo bao tay da giao, sờ thanh đoản kiếm nói :

- Băng nhi! Tiểu huynh nghĩ tới hai điểm, chúng ta cần phải đi nhanh hơn mới được.

Bách Lý Băng bước lẹ đi sóng vai với Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi? Đại ca nói cho tiểu muội nghe được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh chắc người nằm trong võng là Ngọc Tiêu lang quân.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao hắn phải nằm trong võng cho người khiêng đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Một là chúng có âm mưu gì, hai là hắn mắc bệnh thực.

Chương 40: Cuộc Bàn Cãi Gay Go Trong Thạch Thất

Bách Lý Băng toan hỏi thì Tiêu Lĩnh Vu đã nói tiếp :

- Còn một điều đáng ngại nữa là bà ni cô đứng tuổi kia...

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi :

- Bà ni cô đó thì làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh không nhớ rõ sư phụ của Khâu tỷ tỷ là ni cô hay đạo cô, nhưng nhất định là người đã xuất gia. Nay ni cô này lại dính líu vào chuyện thị phi thì chắc là có chuyện lôi thôi và tất nhiên là võ công bà có chỗ đặt biệt nên địch nhân mời tới.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Giả tỷ bà là sư phụ của Khâu tỷ tỷ thì thật là phiền.

Bách Lý Băng hỏi :

- Nếu bà là sư phụ của Khâu tỷ tỷ thì lại thêm cho tiểu thư một tay trợ thủ, có chi là phiền?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trường hợp bà là sư phụ của Khâu tỷ tỷ thì dĩ nhiên y không dám chống cự, đành để mặc cho bà muốn chém muốn mổ thế nào cũng được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao lại có chuyện lạ thế? Sư phụ không giúp đồ đệ thì thôi chứ chẳng lẽ lại đi trợ giúp người ngoài?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có thể sư phụ của Khâu tỷ tỷ là người thân của Ngọc Tiêu lang quân. Hai bên đều là chỗ thân tình, tất bà cân nhắc nặng nhẹ, phần bất lợi dĩ nhiên về phía Khâu tỷ tỷ. Chúng ta có đến kịp mới thay

Khâu tỷ tỷ chiến đấu với bà.

Tiêu Lĩnh Vu kể xong nội tình rồi chạy đi như bay.

Bách Lý Băng chạy theo Tiêu Lĩnh Vu. Ngựa quen đường cũ, chỉ trong khoảnh khắc hai người đã vượt qua hang núi đến bờ Đoạn Hồn nhai mây phủ mịt mờ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Băng nhi! Bọn họ đã vào tới Đoạn Hồn nhai rồi, chúng ta phải rượt theo cho mau.

Bách Lý Băng nói :

- Trước đây hai tháng Tố Văn cô nương ở dưới Đoạn Hồn nhai nhảy vọt lên. Chúng ta hãy tìm xem cô ta đặt chân vào đâu để lấy đà.

Hai người tìm tới chỗ đó nhưng mây mù phong toả, tìm mãi không thấy chỗ đặt chân.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Băng nhi! Tiểu huynh không tin Tố Văn lại đứng dưới đáy vực mà nhảy vọt lên được.

Bách Lý Băng cũng nói theo :

- Nếu không có chỗ đặt chân thì bọn người vừa rồi cũng không thể xuống hết được.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Ngọc Tiêu lang quân rất nhiều quỉ kế. Không chừng sau khi xuống vực rồi hắn đã phá hủy chỗ đặt chân để ngăn chặn người đến viện trợ cho Khâu tỷ tỷ.

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca nói cũng có lý, nhưng tiểu muội chắc Ngọc Tiêu lang quân chưa nghĩ tới điều đó.

Cô ngần ngừ một chút rồi hỏi :

- Phải chăng Ngọc Tiêu lang quân căm hận đại ca vì hắn tưởng đại ca là tình địch?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt một chút rồi đáp :

- Có khi hắn nghĩ như vậy.

Bách Lý Băng nói :

- Nếu thế thì dự đoán của đại ca không thể xảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Ngọc Tiêu lang quân đã đem theo viện lực hùng hậu thì chỗ dụng tâm của hắn chưa hẳn là để đối phó với Khâu tỷ tỷ mà phần lớn là để đối phó với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi gật đầu đáp :

- Băng nhi nói rất có lý.

Bách Lý Băng nói :

- Nơi đây rất hoang vắng, chẳng mấy người biết vụ này. Huống chi Ngọc Tiêu lang quân võ công cao cường, tất hắn chẳng coi ai vào đâu, chỉ e dè một mình Tiêu đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu khen phải.

Bách Lý Băng lại nói :

- Nếu tiểu muội đặt mình vào địa vị Ngọc Tiêu lang quân thì cũng mong cuộc chiến này hạ sát được đại ca. Dù có làm Khâu tiểu thư đau lòng thì rồi sau sẽ tìm cách an ủi cô.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi nói thế thì chỗ đặt chân dưới Đoạn Hồn nhai này quyết không phải do Ngọc Tiêu lang quân đã phá hủy đi sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Theo nhận xét của tiểu muội thì chỉ sợ Khâu tiểu thư muốn tránh sự nguy hiểm cho đại ca nên đã bảo Tố Văn cô nương phá hủy chỗ đặt chân…

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột hỏi :

- Bây giờ làm thế nào để xuống được?

Bách Lý Băng buồn rầu đáp :

- Đại ca hô hoán ầm lên để Khâu tiểu thư biết đại ca đã quyết tâm xuống Đoạn Hồn nhai thì chắc

tiểu thư sẽ phái người lên dẫn đại ca xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cũng không còn cách nào khác, đành lớn tiếng hô :

- Khâu tỷ tỷ! Tiểu đệ y ước đến đây, xin tỷ tỷ chỉ thị cho cách xuống vực.

Chàng hô hoán luôn mấy câu vẫn không thấy đáp lại.

Bách Lý Băng tưởng nói đùa như vậy, không ngờ chàng hô thật khiến lòng cô se lại, đứng lặng một bên, lẳng lặng không nói gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi! Tuy Khâu tỷ tỷ không trả lời nhưng tiểu huynh đã quyết tâm thì đành mạo hiểm nhảy xuống.

Bách Lý Băng hỏi :

- Hang thẳm này mây phủ mịt mờ chẳng nhìn thấy gì, vách đá lại trơn tuột mà không có chỗ đặt chân thì xuống thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta xé áo làm dây dòng xuống.

Bách Lý Băng không nói gì nữa, hạ cái bọc trên lưng xuống chuẩn bị xé áo thì đột nhiên bóng người thấp thoáng. Tố Văn đã nhảy vọt lên.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Sao cô nương lại còn lên đây?

Tố Văn chau mày hỏi lại :

- Các vị cũng chưa đi ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Khâu tỷ tỷ hiện giờ ra sao?

Tố Văn đáp :

- Tiểu thư vẫn lành mạnh…

Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiểu thư đã coi cuốn sách của tướng công rồi và rất cảm ơn tướng công. Vừa rồi tướng công hô hoán, tiểu thư đã dùng phép truyền âm sai tiểu tỳ lên đây nói với các vị nên dời khỏi nơi đây ngay. Cuốn thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng đã giúp tiểu thư thêm phần sinh cơ. Xin các vị đừng nhúng tay thêm vào vụ này nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Tố Văn cô nương! Nếu bọn tại hạ chịu đi thì đã chẳng trở lại nữa. Chẳng dấu gì cô nương, tạ hạ cùng vị nghĩa muội này vẫn chờ quanh đây gần hai tháng nay…

Tố Văn ngắt lời :

- Tiểu tỳ cũng biết tướng công vẫn chờ ở đây, nhưng tiểu thư không để các vị can thiệp vào việc này. Tiểu tỳ khuyên các vị nên trở về đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khâu tỷ tỷ không muốn bọn tại hạ dính vào là quyền của tỷ tỷ, nhưng nghe hay không là ở nơi tại hạ.

Tố Văn chau mày hỏi :

- Tiểu tỳ không bảo cách xuống hang thì tướng công xuống làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Tại hạ sẽ có biện pháp. Xin cô nương tùy tiện đi thôi.

Tố Văn ngơ ngác hỏi :

- Tướng công có biện pháp gì?

Bách Lý Băng đỡ lời :

- Bọn tiểu muội xé áo nối thành sợi dây dài dòng xuống.

Tố Văn sửng sốt hỏi :

- Các vị nhất định xuống ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Dù Khâu tỷ tỷ thân hành lên đây cũng không ngăn trở được.

Tố Văn nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Tướng công nói vậy thì ra tiểu tỳ không còn cách nào ngăn trở được ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Nếu cô nương sợ Khâu tỷ tỷ trách phạt thì xin rút lui trước, đừng dính vào việc bọn tại hạ nữa.

Tố Văn trầm ngâm một lát rồi nói :

- Thôi được! Tiểu tỳ đành bảo cách cho tướng công xuống vực. Nếu cuộc chiến này chúng ta thắng thì tiểu thư trách phạt tiểu tỳ một trận là cùng. Bằng bất hạnh mà thất bại thì chúng ta chết hết, tiểu thư cũng chẳng còn cách nào trách phạt được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Nếu cô nương chịu giúp đỡ thì tại hạ mang ơn vô cùng. Nếu Khâu tỷ tỷ có tra hỏi thì một mình tại hạ đứng ra nhận lấy hết trách nhiệm.

Tố Văn cười hinh hích nói :

- Thực ra chuyện này rất dễ dàng. Tướng công chỉ lưu tâm một chút là thấy ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ đã tìm kỹ rồi, sao chẳng thấy đường nào xuống hang được?

Tố Văn đáp :

- Tướng công thử nhìn kỹ lại coi.

Tiêu Lĩnh Vu cúi người xuống nhìn kỹ lại thì quả thấy phía dưới cách chừng một trượng có tảng đá lồi ra để đặt chân.

Bất giác chàng chau mày hỏi :

- Tại sao vừa rồi tại hạ tìm mãi không thấy?

Tố Văn đáp :

- Vì bậc đá bị cỏ xanh che lấp. Nếu là người chẳng hiểu rõ nội tình thì khó lòng mà nhìn thấy

được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thời gian rất cấp bách, chúng ta không thể chần chờ được.

Dứt lời chàng tung mình nhảy xuống trước.

Nguyên vách đá dừng đứng này cứ cách chừng bảy tám thước lại có một phiến đá lồi ra để làm bậc thang lên xuống.

Tố Văn quay lại ngó Bách Lý Băng hỏi :

- Cô nương có xuống không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là có.

Tố Văn nói :

- Cô nương hãy coi chừng. Phải nhìn đúng tảng đá lồi ra rồi hãy nhảy xuống.

Bách Lý Băng đáp :

- Đa tạ cô nương.

Rồi cô tung mình nhảy xuống.

Vực thẳm này chỉ sâu chừng ba chục trượng, vì vân khí mờ mịt nên không nhìn thấy đáy.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy liền một mạch xuống tới đấy hang. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì chỉ thấy vân vụ mờ mịt, chẳng thấy bóng người nào.

Bỗng nghe Tố Văn la lên :

- Tiêu tướng công đừng nóng nảy, để tiểu tỳ dẫn đường cho.

Tố Văn nhảy xuống đáy vực rồi cất bước đi về phía nam. Tiêu Lĩnh Vu đi giữa, Bách Lý Băng theo sát chàng.

Đi chừng hơn mười trượng Tố Văn đột nhiên chuyển bước vào một tòa sơn động. Cửa động nhỏ hẹp chỉ đi lọt hai người. Vân khí dày đặc, nếu không quen địa thế thì khó lòng tìm ra được.

Ba người đi thong dong, chuyển qua hai khúc quanh, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Hai ngọn đèn dầu soi sáng căn nhà đá rộng chừng hai trượng vuông.

Trong nhà không có bàn ghế chi hết, mọi người ngồi cả xuống đất.

Khâu Tiểu San ngồi tựa vào vách đá mặt sau. Hai ả nữ tỳ áo đỏ đứng hai bên.

Mụ ni cô đứng tuổi và bà già tóc bạc sóng vai ngồi gần vách đá mé tả. Lão già mặc áo bào xám và thiếu niên mặc võ phục ngồi tựa vào vách đá mé hữu. Gã thiếu niên đã bỏ áo choàng ngoài, tay gã cầm một thanh trường kiếm.

Ngọc Tiêu lang quân nét mặt bệnh hoạn tiều tụy ngồi bên lão già áo xám.

Người áo xanh mặt vàng và hai đại hán áo đen khiêng võng đứng tựa lưng vào vách đá.

Tố Văn dẫn Tiêu Lĩnh Vu tiến vào, mọi người trong nhà đều quay ra nhìn.

Khâu Tiểu San chau mày muốn nói lại thôi.

Tố Văn bước lẹ đến bên Khâu Tiểu San rồi đứng cạnh thiếu nữ áo hồng.

Mụ ni cô đứng tuổi ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San hỏi :

- Người này là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp ngay :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Ngọc Tiêu lang quân nói theo :

- Y chính là người mà tiểu đệ nói đó.

Mụ già tóc bạc cười lạt, cất giọng lạnh lùng nói :

- Gã đến đây càng hay. Câu chuyện bữa nay sẽ kết thúc xong hết.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi từ từ cất bước tiến vào góc nhà ngồi xuống.

Bách Lý Băng vẫn theo sát Tiêu Lĩnh Vu không dời nửa bước.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu tâm ý Khâu Tiểu San thế nào nên nghe mụ già khích bác vẫn lờ đi.

Bỗng nghe ni cô đứng tuổi khẽ thở dài hỏi :

- Tiểu San sư muội! Phải chăng y là Tiêu Lĩnh Vu?

Khâu Tiểu San gật đầu chứ không nói gì.

Ni cô đứng tuổi huy động cây phất trần nhìn Khâu Tiểu San nói :

- Tiểu San! Đã ba chục năm nay ta chưa từng cùng người động thủ, chẳng ngờ bữa nay phải đại khai sát giới. Ta hy vọng vụ rắc rối này được giải quyết một cách hòa bình.

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười hỏi :

- Tiểu muội thật nghĩ không ra chuyện gì rắc rối.

Mụ già tóc bạc tức giận quát lên :

- Nếu con tiểu nha đầu không được cháu ta giải cứu thì đã chết nhăn thây từ bao giờ. Mi là một đứa vong ân phụ nghĩa…

Ngọc Tiêu lang quân ngắt lời :

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng hãy thủng thẳng nói chuyện. Vụ này chẳng thể trách Khâu cô nương được.

Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Nếu không có Tiêu Lĩnh Vu thì đã chẳng xảy ra chuyện này.

Ni cô đứng tuổi xen vào :

- Tiêu Lĩnh Vu đến đây càng hay, chúng ta có thể hỏi thẳng gã cho rõ đầu đuôi…

Khâu Tiểu San lên tiếng :

- Vụ này chẳng liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu. Trăm sự đều ở nơi tiểu nữ mà ra. Các vị tính thế nào cứ tiểu nữ mà hỏi.

Mụ già tóc bạc đứng phắt dậy hỏi :

- Con tiểu nha đầu bội bạc kia! Mi tưởng ta không xé xác mi ra được chăng?

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười đáp :

- Vãn bối ở vào tình trạng rất khó khăn, mong rằng các vị nương tay cho.

Mụ già tóc bạc hỏi :

- Lão thân nương tay buông tha cho ngươi thì bệnh của tiểu tôn ai chữa cho đây?

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày nhìn Ngọc Tiêu lang quân khẽ hỏi :

- Trương huynh đau bệnh gì vậy?

Thiết Thủ nhân lạnh lùng lên tiếng :

- Bệnh tương tư. Từ ngày Khâu cô nương lãnh đạm với tệ công tử, ba tháng nay tệ công tử thành ra ngẩn ngơ, chẳng nghĩ gì tới chuyện ăn uống. Thường khi nửa ngày trời không nói một câu. Một nhân vật như rồng như phượng mà vỏn vẹn trong ba tháng trời bị mối thương tâm hành hạ thành thân tàn ma dại. Tại hạ lớn mật xin hỏi một câu: Tệ công tử là ân nhân cứu mạng cho cô nương, đứng trước tình cảnh này cô nương có yên tâm được chăng?

Khâu Tiểu San nhẹ buông tiếng thở dài, đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Trương huynh! Có gì một mảnh hồng nhan. Mỹ nữ trong thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn, Trương huynh lại là một thiếu niên anh tuấn, gia phong lẫy lừng, biết bao khuê nữ mong chờ. Tội gì Trương huynh lại vì Khâu Tiểu San này mà…

Ngọc Tiêu lang quân cười gượng ngắt lời :

- Đã qua biển cả đâu còn nước, ngoài núi Vu Sơn chẳng thấy mây.

Mụ già tóc bạc hằng dặng một tiếng ngắt lời :

- Nhà họ Trương mà có con cháu như ngươi thì thật điếm nhục tổ tiên.

Ngọc Tiêu lang quân buồn rầu sa lệ, lặng thinh không nói nửa lời.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Bữa trước ta gặp Ngọc Tiêu lang quân thấy hắn hiên ngang kiêu ngạo, không ngờ chỉ trong mấy tháng đã trở thành con người ủy mị thế này.

Mụ già tóc bạc mắng nhiếc Ngọc Tiêu lang quân rồi liếc mắt nhìn Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi :

- Tuy con cháu họ Trương chẳng ra gì nhưng nếu gã không bị con tiểu nha đầu này dẫn dụ thì đâu đến nỗi si tình đến thế. Xét cho cùng há chẳng phải tội ở thất đức?

Khâu Tiểu San hỏi lại :

- Lão tiền bối sao lại thốt ra những điều khó lọt tai đến vậy? Thật khiến vãn bối nhục nhã vô cùng.

Mụ già tức giận hỏi :

- Mi nhục nhã thì làm gì được ta?

Khâu Tiểu San chau mày đáp :

- Lão tiền bối làm như vậy là dồn vãn bối đến bước đường cùng.

Mụ già tóc bạc hỏi :

- Tiểu tôn tuy chẳng ra gì, nhưng gã là người thừa kế duy nhất của Trương gia. Ngươi thử đặt địa vị vào lão thân xem phải xử trí vụ này thế nào?

Ni cô đứng tuổi xen vào :

- Cứ nói chuyện dằng dai như vậy thì ba ngày ba đêm cũng không đến đâu. Chúng ta hãy đi vào chính đề.

Khâu Tiểu San máy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Mụ già tóc bạc vẫn chưa nguôi giận, trủng trẳng nói :

- Dù sao bữa nay cũng phải đi đến quyết định, tức là tìm ra một kết quả.

Ni cô chậm rãi nói :

- Cái đó thì dĩ nhiên rồi. Bần ni vâng lệnh sư phụ tới đây cũng cần có điều phúc đáp với lão nhân gia…

Bà đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San nói tiếp :

- Tiểu San! Trước tình thế bữa nay chắc ngươi phải có định kiến rồi. Lúc ta ra đi sư phụ đã dặn ráng trông chờ ở ngươi một sự giàn xếp hòa hảo với Trương thế huynh.

Khâu Tiểu San chớp mắt mấy cái, thủng thẳng hỏi :

- Sư thư muốn tiểu muội làm gì đây?

Ni cô đáp :

- Đã ba chục năm nay ngu tỷ không hỏi đến việc đời. Nay vâng mệnh sư phụ đến đây chỉ mong làm tròn sứ mạng mà không xảy ra điều chi bất hạnh.

Khâu Tiểu San nói :

- Sư thư muốn tiểu muội làm gì xin cứ nói ra đi.

Ni cô liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng hoa anh kín đáo, vẻ mặt nghiêm trang. Còn Ngọc Tiêu lang quân tuy phong lưu tuấn tú, nhưng so với Tiêu Lĩnh Vu lại kém vẻ đường hoàng. Bà không khỏi nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu lựa chọn một trong hai người này thì Tiêu Lĩnh Vu ăn đứt Ngọc Tiêu lang quân.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng bà nói :

- Nguồn gốc vụ rắc rối này là do sư muội thay dạ phụ tình…

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Sư thư mà cũng có nhận xét như vậy ư?

Ni cô đáp :

- Bất luận trong lòng sư muội có điều chi uẩn khúc, nhưng sư muội đã cùng Trương thế huynh trải qua một đoạn thâm tình. Đó là điều không thể chối cãi được.

Khâu Tiểu San nhìn ni cô ngập ngừng đáp :

- Theo ý kiến sư thư thì…

Ni cô ngắt lời nói :

- Chúng ta hãy thảo luận từng việc một để tìm ra nhân quả. Sư muội cứ nghe ta hỏi mà trả lời.

Khâu Tiểu San tỏ ra rất kính trọng ni cô. Nàng từ từ gật đầu không dám cãi nửa lời.

Ni cô khẽ thở dài :

- Sư muội không phản đối tức là đã công nhận chủ thuyết của ngu tỷ?

Khâu Tiểu San trình bày :

- Giữa tiểu muội và Trương huynh quả có một dạo kết bạn với nhau. Nhưng tiểu muội đã nói trước một điều. Vậy y không thể trách tiểu muội được.

Mụ già tóc bạc hỏi xen vào :

- Ngươi đã nói với gã điều chi?

Khâu Tiểu San đáp :

- Vãn bối đã bảo Trương huynh: Nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì vãn bối không thể giao du với y được nữa.

Mụ già tóc bạc quay lại hỏi Ngọc Tiêu lang quân :

- Tuấn nhi! Có thực thế không?

Ngọc Tiêu lang quân gật đầu đáp :

- Đúng vậy! Khâu cô nương quả có nói với tiểu tôn câu này. Nhưng tiểu tôn không…

Lão già áo xám từ nãy tới giờ không nói câu gì, đột nhiên lên tiếng :

- Vụ này giản dị lắm. Chúng ta chỉ việc hạ sát Tiêu Lĩnh Vu đi là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày toan chống đối thì Khâu Tiểu San đã cản lại :

- Tiêu huynh đệ! Vụ này không liên quan gì tới huynh đệ. Vậy huynh đệ không nên nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu trước nay vẫn đem lòng tôn kính Khâu Tiểu San một cách khác thường nên chàng ráng nhẫn nại, không nói nửa lời.

Chương 41: Cuộc Tranh Biện Thị Phi Gay Cấn

Ni cô thở phào một tiếng rồi nói :

- Trước khi bần ni ra đi sư phụ dã dặn phải điều tra cho rõ nội tình. Nếu quả Khâu sư muội lầm lỗi, dĩ nhiên bần ni sẽ bức bách y tuân theo một phép. Vì thế mà bần ni cần phải hỏi cho rõ đầu đuôi, một là lúc trở về có thể báo cáo một cách đầy dủ, hai là để xử lý cho được công bằng. Bần ni chẳng thể gây ra thảm cuộc trước khi hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Mụ già hắng giọng một tiếng rồi lạnh lùng nói :

- Từ ngày sư phụ ngươi quy y Phật pháp, tự cho là thanh cao, không coi vị lão tẩu tẩu này vào đâu nữa. Trước khi tiên phu chưa vào cấm cung, lệnh sư thường lui tới Bạch Vân sơn trang, kêu ta bằng tẩu tẩu. Tiên phu thất tung ở cung cấm đã ngoài bốn chục năm, lệnh sư không trở về Bạch Vân sơn trang lần nào nữa, cũng không hỏi han gì đến tẩu tẩu. Dường như mụ không còn là người của Trương gia.

Ni cô cười mát đáp :

- Gia sư bề ngoài lạnh nhạt mà nội tâm rất thắm thiết. Trương lão tiền bối bị hãm trong cung cấm rồi, gia sư đã lận đận ba năm trời hy vọng tìm ra cung cấm ở đâu ngõ hầu giải cứu Trương lão tiền bối. Nhưng vì tâm nguyện không thỏa mãn, lão nhân ra rất lấy làm hổ thẹn với Trương gia mới thế phát quy y, nương nhờ cửa Phật. Ngay bần ni cũng không dám đến quấy nhiễu lão nhân gia.

Mụ già tóc bạc hỏi vặn :

- Tại sao lệnh sư lại thu Khâu Tiểu San là đồ đệ để truyền thụ võ công?

Ni cô nhìn Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Vụ này lão tiền bối cứ hỏi Trương thế huynh sẽ rõ. Theo chỗ bần ni biết thì thì Trương thế huynh hết sức năn nỉ, gia sư không làm sao được mà phải thu lưu Khâu sư muội. Nhưng lão nhân gia truyền thụ võ công mà chưa chính thức công nhận y là đệ tử.

Mụ già tóc bạc hỏi móc :

- Lệnh sư chưa chính thức thu y làm đệ tử mà sao ngươi kêu thị một điều sư muội, hai điều sư

muội một cách thân thiết như vậy?

Ni cô chau mày nhưng vẫn cất giọng hoà dịu đáp :

- Hồi gia sư bế môn có giao Tiểu San sư muội cho bần ni một thời gian. Y học nghệ dưới trướng gia sư mà không kêu bằng sư muội thì kêu bằng gì được.

Mụ già tóc bạc quay lại nhìn Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Tuấn nhi! Thế ra ngươi không những đã cứu mạng con xú nha đầu kia mà còn năn nỉ cô nhưng nhưng thu làm đồ đệ. Nay thị đã đủ lông đủ cánh, dĩ nhiên không thèm nhìn nhỏi chi đến ngươi nữa.

Mụ nói câu này bằng giọng cứng cỏi mà bên trong đượm vẻ thê lương. Khâu Tiểu San sa lệ, muốn nói lại thôi.

Ngọc Tiêu lang quân thở dài nói :

- Nhưng Nhưng ơi! Những chuyện này đã thành quá khứ, bất tất phải nhắc lại làm chi nữa. Bệnh tình của tiểu tôn đành là không thuốc nào chữa nổi. Khâu cô nương đã thay lòng đổi dạ chúng ta cũng đừng truy cứu nữa...

Gã nói tới đây đột nhiên nổi cơn ho sù sụ.

Mụ già tóc bạc hỏi :

- Hài tử! Ngươi nói thế là có ý gì?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Theo ý của tiểu tôn thì chúng ta đừng quấy nhiễu Khâu cô nương nữa.

Mụ già tóc bạc cười lạt hỏi :

- Cha mẹ ngươi đã mất sớm. Dòng dõi Trương gia trông vào mình ngươi mà ngươi muốn chết một cách dễ dàng như vậy ư?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Dù tiểu tôn không muốn chết cũng chẳng làm sao được.

Mụ già tóc bạc hằn học nói :

- Ngươi mà chết tất có kẻ phải đền mạng.

Hai bà cháu nói chuyện với nhau, ngôn từ đầy vẻ đắng cay cừu hận.

Ni cô hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Lão tiền bối! Chỗ dụng tâm của chúng ta tới đây là hỏi cho rõ ý tứ của Khâu Tiểu San...

Bà dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nếu lão tiền bối muốn cho bần ni xử lý vụ này thì hãy để bần ni có đủ thời gian.

Mụ già tóc bạc buồn rầu đáp :

- Được rồi! Lão thân không nói nữa là xong.

Ni cô đột nhiên đứng dậy bảo Khâu Tiểu San :

- Khâu sư muội! Sư muội hãy lại đây cùng ta nói chuyện.

Khâu Tiểu San từ từ đứng dậy cất bước tiến lại hỏi :

- Sư tỷ có điều chi dạy bảo?

Ni cô từ từ đi ra ngoài nhà. Khâu Tiểu San quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi đi theo ni cô. Tố Văn cùng một tên nữ tỳ áo đỏ đưa mắt nhìn nhau rồi theo sau Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi hãy ngồi đây chờ ta.

Rồi chàng đứng dậy.

Mụ già tóc bạc cùng lão già áo xám cũng đứng lên ngay. Mụ để cho Khâu Tiểu San và ni cô đi qua rồi, bước ra cản đường Tố Văn, nữ tỳ áo đỏ và Tiêu Lĩnh Vu.

Lão già áo xám cười lạt nói :

- Hay hơn hết là các vị ngồi nguyên chỗ, đừng có cử động.

Tiêu Lĩnh Vu vượt lên trước hai ả nữ tỳ hỏi :

- Nếu tại hạ nhất định muốn đi thì sao?

Lão già áo xám đáp :

- Nếu vậy thì chỉ có một biện pháp là trông vào võ công để vượt qua.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề khí toan chống đối thì Khâu Tiểu San đột nhiên quay lại nói :

- Các ngươi hãy lùi cả lại.

Tố Văn và nữ tỳ áo đỏ "Dạ" một tiếng rồi lùi lại.

Mụ già tóc bạc đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng nói :

- Tiểu oa nhi! Ngươi lại đây. Lão thân muốn hỏi một câu.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngờ vực nhưng cũng từ từ bước tới hỏi :

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Hai luồng mục quang của mụ sáng như điện, nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi :

- Trong thiên hạ thiếu gì mỹ nữ, tại sao ngươi cứ nhất định tranh giành Khâu Tiểu San với cháu ta?

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày kiếm lên đáp :

- Lão tiền bối nói thế là sai...

Mụ già tóc bạc tức giận ngắt lời :

- Lão thân sống đã hơn chín chục tuổi đầu mà còn nói sai trật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không có ý tranh giành gì với lệnh tiểu tôn mà cũng không có chuyện tranh chấp. Chỉ vì lão tiền bối ỷ thế hiếp người, dấy động binh đao chẳng khác gì dùng cường lực bức bách hôn sự.

Mụ già tóc bạc hắng dặng một tiếng ngắt lời :

- Đã mấy chục năm nay không một ai dám vô lễ với lão thân như vậy...

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Mụ này tuổi đã già mà vẫn còn nóng tính như vậy. Hiện giờ ta chưa rõ tâm ý của Khâu tỷ tỷ, không tiện xung đột với mụ.

Chàng liền nén lửa giận trong lòng, cười mát nói :

- Nếu lão tiền bối muốn nói chuyện với vãn bối thì phải để vãn bối nói thẳng, không dấu diếm gì. Bằng lão tiền bối không muốn nói chuyện nữa thì vãn bối cũng không dám với cao.

Mụ già tóc bạc quay lại nhìn Ngọc Tiêu lang quân, thủng thẳng nói :

- Được lắm! Suốt đời lão thân chưa từng năn nỉ xin ai điều gì mà lúc này phải yêu cầu ngươi một việc. Dĩ nhiên lão thân sẽ đền đáp xứng đáng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã hiểu là chuyện gì rồi nhưng vẫn thản nhiên hỏi lại :

- Điều gì?

Mụ già tóc bạc nói :

- Ngươi nên dời khỏi nơi đây ngay bây giờ.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày ngẫm nghĩ :

- Ta thập tử nhất sinh mới vào được cung cấm, lại vượt đường xa ngàn dặm tới đây trợ quyền cho Khâu tỷ tỷ. Khi nào chịu bỏ đi một cách dễ dàng.

Mụ già tóc bạc dường như đã tiêu liệu chẳng đời nào Tiêu Lĩnh Vu chịu nghe theo liền nói tiếp :

- Hiện giờ trong võ lâm ngoài Bạch Vân sơn trang của lão thân chắc ít người dám đối nghịch với Thẩm Mộc Phong...

Mụ ngừng lại một lúc rồi nói tiếp :

- Dù có đi chăng nữa thì cũng không ai đủ lực lượng. Lão thân sẽ cho ba tay cao thủ lợi hại nhất Bạch Vân sơn trang đi trợ lực ngươi kháng cự Thẩm Mộc Phong. Nếu cần chính lão thân cũng sẽ ra sức giúp ngươi một tay. Lão thân tưởng vụ trả giá này là đáng lắm.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Việc đối nghịch giữa Thẩm Mộc Phong và vãn bối là một chuyện. Sự rắc rối giữa Khâu tỷ tỷ cùng lệnh diệt tôn là một chuyện khác, không thể trộn lẫn với nhau được.

Mụ già tóc bạc bồn chồn trong dạ. Trước khi ni cô và Khâu Tiểu San trở lại thạch thất mụ muốn giải quyết riêng với Tiêu Lĩnh Vu. Mụ thấy cơ sự hỏng rồi liền chau mày nói :

- Thế là ngươi nhất định nhúng tay vào vụ này rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Giả tỷ vụ rắc rối giữa Khâu tỷ tỷ và các vị được giải quyết một cách êm đẹp thì vãn bối chẳng nhúng tay vào làm chi. Nhưng hiện giờ đã thành tình thế nước lửa mà phải đi tới chỗ động thủ thì dĩ nhiên vãn bối chẳng thể không can thiệp.

Mụ già tóc bạc cười lạt hỏi :

- Nếu bây giờ lão thân hạ sát ngươi thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối đã dám đến đây, dĩ nhiên đã chẳng kể gì đến chuyện sống chết.

Mụ già tóc bạc đề khí toan động thủ thì bỗng nhiên có tiếng bước chân vọng lại. Mụ liền nín nhịn quay đầu nhìn ra.

Ni cô sắc mặt nghiêm trang, nhìn mụ rồi lại đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu, thủng thẳng nói :

- Lão tiền bối! Bần ni đã nói chuyện cùng Khâu sư muội rồi.

Mụ già tóc bạc hỏi :

- Hiền muội ta tĩnh tu Phật pháp thành một vị cao ni đắc đạo. Ngươi là đệ tử chân truyền của y, chắc đã nói được cho Khâu sư muội phải động tâm.

Mụ đã nén giận nói mấy câu này mà thanh âm vẫn còn hằn học khó nghe.

Ni cô dày công hàm dưỡng, lắc đầu đáp :

- Bần ni e rằng khó lòng hoàn thành được sứ mạng của gia sư ủy thác.

Mụ già tóc bạc biến sắc nói :

- Nếu ngươi không thuyết phục được sư muội thì chỉ còn đường động thủ.

Ni cô vẻ mặt nghiêm trọng chậm rãi đáp :

- Trước khi sự tình chưa đến nỗi tuyệt vọng, bần ni không nghĩ đến dùng thủ đoạn tối hậu.

Mụ già tóc bạc nói :

- Theo nhận xét của lão thân thì bây giờ tình thế đã đi đến chỗ hoàn toàn tuyệt vọng.

Ni cô đáp :

- Bần ni đã vâng mạng tới đây, thế nào cũng phải tìm ra một biện pháp để phúc trình gia sư.

Mụ già tóc bạc nói :

- Vậy thì tốt lắm. Bây giờ chúng ta động thủ đi. Ngươi đối phó với sư muội ngươi, còn lão thân thu thập Tiêu Lĩnh Vu.

Ni cô nói :

- Xin lão tiền bối hãy nhẫn nại một chút. Bần ni còn có điều muốn hỏi Trương thế huynh.

Mụ già tóc bạc từ từ lùi ra một bên rồi giục ni cô :

- Ngươi hỏi đi.

Ni cô đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Trương sư huynh! Bần ni có mấy điều muốn thỉnh giáo, mong rằng sư huynh nói thật.

Ngọc Tiêu lang quân gật đầu đáp :

- Sư muội có điều chi muốn hỏi?

Ni cô hỏi :

- Có phải Khâu sư muội đã nói với Trương sư huynh là nếu y được tin tức của Tiêu Lĩnh Vu thì sẽ dời xa sư huynh không?

Ngọc Tiêu lang quân gật đầu đáp :

- Phải rồi! Nàng có nói câu đó thật.

Ni cô lại hỏi tiếp :

- Khi đó sư huynh phúc đáp thế nào?

Ngọc Tiêu lang quân trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Khi đó tại hạ không nói gì.

Ni cô đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San hỏi :

- Khâu sư muội! Có đúng thế không?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp :

- Không đúng!

Ni cô hỏi :

- Trương thế huynh trả lời sư muội ra sao? Vụ này quan hệ rất lớn, đừng thẹn thò chi hết, cần phải nói thực. Có khi Trương huynh vô tâm mà quên lời, còn sư muội chắc là nhớ kỹ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Khi đó Trương huynh bảo tiểu muội là Tiêu Lĩnh Vu đã thây chìm đáy sông thì làm sao còn hoàn hồn trở về được?

Mụ già tóc bạc xen vào :

- Gã có nói thế cũng không phải là ưng thuận cho thị trở về với Tiêu Lĩnh Vu.

Ni cô trầm giọng hỏi :

- Khâu sư muội! Sư muội nói thật chứ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội không dám dối gạt sư tỷ. Câu nào cũng chân thực hết.

Ni cô lại liếc mắt nhìn Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Trương thế huynh! Khâu sư muội nói vậy có đúng không?

Ngọc Tiêu lang quân trầm ngâm đáp :

- Có lẽ đúng như vậy, nhưng tại hạ không để ý nên không nhớ rõ.

Ni cô chậm rãi hỏi :

- Còn một điều chắc Trương thế huynh nhớ rõ.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Điều gì?

Ni cô đáp :

- Khâu sư muội đã chịu lời kết hôn với Trương huynh chưa?

Mụ già tóc bạc xen vào :

- Khâu Tiểu San và Tuấn nhi đã sóng vai nhau dạo chơi khắp các danh sơn thắng thủy. Nam thanh nữ tú cả rồi, nêu không có tình ý thì chẳng khi nào gắn bó như vậy.

Ni cô đáp :

- Có tình làm một chuyện, hứa hôn lại là chuyện khác. Bần ni cần tra hỏi cho rõ ngọn ngành.

Bà đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San hỏi :

- Khâu sư muội! Sư muội dã nhận lời hứa hôn với Trương thế huynh chưa?

Khâu Tiểu San đáp :

-Trương huynh có đề nghị hôn sự với tiểu muội. Nhưng khi đó tiểu muội đã bảo y hãy chờ hai năm. Nếu tiểu muội không có tin tức gì về Tiêu huynh đệ thì sẽ hết mình phục thị để đền ơn cứu mạng.

Thiết Thủ nhân đột nhiên xen vào :

- Nếu tệ công tử không giải cứu mấy lần thì cô nương có mười mạng cũng chết rồi. Dù Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian nhưng cô nương đã thành đống xương lạnh.

Khâu Tiểu San không lý gì đến Thiết Thủ nhân. Nàng kể tiếp :

- Tiểu muội trả lời y như vậy rồi sau đó không đầy hai năm, Tiêu Lĩnh Vu lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Tiểu muội được tin này liền viết thơ để lại, xa dời Trương huynh.

Ni cô nhìn Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Trương thế huynh! Khâu sư muội nói vậy là chân hay giả?

Ngọc Tiêu lang quân gật đầu đáp :

- Khâu cô nương đã nói đúng sự thực.

Ni cô nói :

- Được rồi! Sư muội kể hết đi.

Khâu Tiểu San khẽ thở dài nói :

- Về sau Trương huynh chạy khắp bên trời góc bể tìm tiểu muội. Nhưng tiểu muội đã quyết tâm dò hỏi cho ra Tiêu Lĩnh Vu lạc lõng nơi đâu nên không dám chạm mặt Trương huynh.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Tuy chúng ta chưa gặp mặt nhau, nhưng đã mượn tiếng đàn tiếng tiêu để giải bầy mối tương tư.

Khâu Tiểu San nói :

- Trương huynh thổi tiêu kể lể nỗi nhớ nhung nhưng tiểu muội đã dùng tiếng đàn khuyên giải Trương huynh không nên vì tiểu muội mà hao tổn tâm thần. Chắc Trương huynh không phủ nhận điều đó?

Ngọc Tiêu lang quân thở dài đáp :

- Sông cạn đá mòn mối tình này cũng không lay chuyển được. Khâu cô nương...

Mụ già tóc bạc dậm chân ngắt lời :

- Thằng lỏi kia! Ngươi thật là một kẻ hèn hạ.

Mụ đảo mắt nhìn ni cô nói :

- Ngươi bất tất phải hỏi làm chi nữa.

Ni cô đáp :

- Bần ni chưa hiểu rõ nội tình, mong được hỏi thêm mấy câu.

Mụ già tóc bạc thủng thẳng nói :

- Hỏi tới hỏi lui cũng vậy mà thôi. Thằng cháu hèn hạ của ta nặng tình quyến luyến Khâu Tiểu San nhưng thị đã nhất tâm toàn ý với Tiêu Lĩnh Vu thì còn hỏi làm chi nữa?

Ni cô trầm ngâm đáp :

- Lão tiền bối! Bần ni muốn tìm cho ra chỗ lỗi lầm của Khâu sư muội đặng hỏi tội y.

Mụ già tóc bạc nói :

- Muốn hạch tội thì thiếu gì điều lầm lỗi. Lão thân có đủ lý do để bắt con tiểu nha đầu kia.

Ni cô đáp :

- Bần ni đã bỏ sân niệm, tự nhiên dùng võ lực uy hiếp sư muội thì bần ni khó lòng động thủ. Phải tìm cho ra chỗ lầm lỗi của y mới được...

Mụ già tóc bạc ngắt lời :

- Thị đã quên ơn phụ nghĩa, chẳng lẽ không phải là lý do động thủ ư?

Ni cô đáp :

- Nhưng bần ni tra hỏi từ nãy đến giờ, Khâu sư muội chưa có chỗ nào đuối lý.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói :

- Lệnh sư phái ngươi tới đây để giúp đỡ lão thân chứ không phải để ngươi phân xử chuyện thị phi.

Ni cô đáp :

- Gia sư đã dặn bảo bần ni phải hỏi rõ nội tình rồi hãy quyết định cách xử lý.

Mụ già tóc bạc biến sắc đã toan nổi nóng thì đột nhiên lão áo xám lên tiếng :

- Lão thái thái bất tất phải nổi nóng, Tam Tuyệt sư thái tất có biện pháp xử trí.

Mụ già tóc bạc hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Chúng ta hãy chờ xem y xử trí thế nào rồi sẽ liệu.

Mụ nói rồi quay vào góc nhà ngồi xếp bằng nhắm mắt lại, tỏ ra không thèm nghe nữa.

Tam Tuyệt sư thái thở dài tự nói một mình :

- Ngày trước sư phụ khi thế phát cho ta đã hỏi muốn lấy phát hiệu gì. Ta buột miệng xin dùng pháp hiệu Tam Tuyệt là tuyệt tình, tuyệt thân, tuyệt nghĩa. Không ngờ ta đã tĩnh tu được mấy chục năm mà giờ đây vẫn vị nghĩa làm cho khốn đốn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tam Tuyệt sư thái ra chiều bực tức không nhịn được liền hỏi :

- Sư thái là người hữu đạo, sao còn để mối nhân tình phàm tục làm cho bận tâm, mà không lui khỏi chốn tình trường thị phi này?

Tam Tuyệt sư thái cười lạt hỏi lại :

- Thí chủ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Thí chủ lấy tư cách gì để chất vấn bần ni?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Mụ ni cô này thật là khó chịu. Ta muốn nói mấy câu khuyên giải mụ cũng không được chăng?

Chàng toan nổi nóng thì đột nhiên Khâu Tiểu San quát lên :

- Tiêu huynh đệ! Vụ này không dính dáng gì đến huynh đệ. Đừng nhiều lời nữa.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn kính trọng Khâu Tiểu San như thần tiên. Chàng thấy nàng gay gắt lập tức im miệng không nói nữa.

Tam Tuyệt sư thái thở dài hỏi :

- Khâu Tiểu San! Ta đã hiểu được phần lớn nội vụ. Tuy sư muội nói có lý, nhưng cũng có điều lầm lỗi mà phụ tình. Bây giờ sư muội tính sao?

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười đáp :

- Giải tỷ Trương thế huynh một mình đến gặp tiểu muội thì lòng tiểu muội chẳng phải sắt đá, đối với tình cũ ơn xưa còn có điều khó xử. Nhưng Trương thế huynh kéo đông người tới có ý bức bách tiểu muội phải chịu phép thì đã ra ngoài tình lý rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Trương lão tiền bối thiết tha vì diệt tôn mà theo đi thì không thể bảo là trái lẽ được.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Ngoài Trương lão ra còn nhiều người nữa thì sư tỷ giải thích thế nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Sư muội muốn tuyệt mối thân tình thì được nhưng không thể kháng cự sư mạng...

Khâu Tiểu San hỏi :

- Sư tỷ muốn tiểu muội phải làm gì?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Sư phụ tuy là người thông tình đạt lý nhưng sư muội đừng quên sư phụ còn là cô nhưng nhưng của Ngọc Tiêu lang quân.

Khâu Tiểu San sửng sốt một chút rồi cười mát hỏi :

- Sư phụ dặn sư tỷ thế nào, xin sư tỷ cứ nói rõ cho nghe.

Chương 42: Khâu Tiểu San Trình Bày Nội Vụ

Tam Tuyệt sư thái cười đáp :

- Lúc sư phụ phái ta đến đây, lão nhân gia dặn ta truy vấn thực tình xem sư muội có lỗi gì không.

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội đã trình bày sự thực. Tiểu muội lỗi lầm hay không tưởng sư tỷ đã hiểu rồi.

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Quên ơn phụ tình không phải là hoàn toàn vô tội.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Tiểu muội ở vào tình trạng bất khả kháng mà phải phụ bạc. Nếu tỷ tỷ ở vào địa vị tiểu muội thì sư tỷ xử trí bằng cách nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Sư muội tự rước lấy phiền não thì còn cầu ta giúp đỡ thế nào được.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Những cuộc tao ngộ của tiểu muội sư tỷ biết rõ cả rồi. Chẳng lẽ Trương thế huynh không có chỗ nào lầm lỗi ư?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp :

- Lúc ta ra đi sư phụ có nói mấy câu. Tuy đó không phải là chỉ thị nhưng ta cũng hiểu đó là tâm ý sư phụ.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Sư phụ bảo sao?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Lão nhân gia nói đã chịu ơn dưỡng dục của Trương gia, lại được Trương lão tiền bối truyền thụ võ công mà phải nhìn thấy Trương gia tuyệt đường hương khói... chẳng có cách nào giúp đỡ được.

Khâu Tiểu San chớp mắt cho hai dòng lệ chảy xuống.

Tam Tuyệt sư thái hỏi dằn từng tiếng :

- Sư muội! Sư muội có hiểu ý câu nói của lão nhân gia không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Ý tứ lão nhân gia làm sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Lão nhân gia muốn cho tiểu muội phải khuất tất cho được toàn vẹn.

Tam Tuyệt sư thái hỏi tiếp :

- Vậy sư muội tính thế nào?

Khâu Tiểu San đáp :

- Nếu khuất tất mà toàn vẹn được thì tiểu muội cũng cam khuất tất. Nhưng tiểu muội có khuất tất cũng không thể toàn vẹn.

Tam Tuyệt sư thái nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi :

- Phải chăng sư muội muốn nói Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì không có cách nào phản bội lời hứa với y?

Khâu Tiểu San vụt nói :

- Sư tỷ...

Tam tuyệt sư thái chặn lời :

- Chỉ cần sư muội chịu khuất tất, còn ngoài ra sư muội bất tất phải để tâm.

Bà đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, từ từ đi về phía chàng.

Khâu Tiểu San vội nói :

- Sư tỷ! Vụ này không liên quan gì đến Tiêu Lĩnh Vu. Sư tỷ đã hiểu nhầm ý kiến tiểu muội.

Tam tuyệt sư thái thủng thẳng nói :

- Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu không sống lại thì giờ đây sư muội đã là nàng dâu Trương gia. Vụ này có chỗ thắt buộc cần phải cởi ra. Nguồn gốc chỗ thắt buộc đó là Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở đời.

Bà nói câu này tựa hồ để mình nghe mà cũng là muốn Tiêu Lĩnh Vu và Khâu Tiểu San cùng nghe rõ.

Khâu Tiểu San đột nhiên cất bước toan tiến lại ngăn cản Tam Tuyệt sư thái thì Tiêu Lĩnh Vu đã ngạo nghễ đứng ra cướp lời :

- Xin Khâu tỷ tỷ lùi ra. Ta đã có cách xử lý vụ này.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ.

Nàng ngấm ngầm vận khí phòng bị lui sang một bên. Hễ thấy người ra tay tập kích Tiêu Lĩnh Vu là nàng sẵn sàng ra tay giải cứu.

Tam Tuyệt sư thái nhìn Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói :

- Chúng ta nói chuyện chắc thí chủ đã nghe rõ cả rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ đã nghe cả rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Vì muốn cứu mạng cho Trương thế huynh mà bần ni phải giải khai chỗ thắt buộc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sư thái giải khai bằng cách nào?

Tam Tuyêt sư thái đáp :

- Vụ này giản dị lắm. Mối thắt buộc chính là sự sống thác của thí chủ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng sư thái muốn Tiêu Lĩnh Vu này tự quyết?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Cứu một người hại một người không phải là triết lý nhà Phật. Bần ni không muốn thế.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Ngoài cách đó chẳng hay sư thái còn cao kiến gì khác?

Tam Tuyệt sư thái nghiêm trang đáp :

- Còn một biện pháp khác là từ nay thí chủ thoát ly, tuyệt tích trên chốn giang hồ.

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Mụ không giết Tiêu Lĩnh Vu mà muốn chàng từ đây tuyệt tích trên giang hồ, không hiểu biện pháp gì mà kỳ lạ thế? Ta phải nghe xem mới được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sư thái còn có cao kiến gì xin nói cho nghe.

Tam Tuyệt sư thái đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San rồi ngó Bách Lý Băng nói :

- Anh hùng hào kiệt, hồng phấn giai nhân, rút cục đều thành đống xương trắng. Các hạ tuy còn nhỏ tuổi, ra đời chưa được bao lâu đã rước lấy bao nhiêu oan nghiệt. Sao không chặt đứt dây tình, theo bần ni quy y cửa Phật? Bần ni sẽ hết sức tiến cử với gia sư truyền thụ Phật pháp, quét sạch lòng trần, trở về bản ngã.

Bách Lý Băng lẩm bẩm :

- Té ra mụ muốn đại ca ta xuất gia làm sư!

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Phải chăng sư thái muốn tại hạ xuống tóc đi tu?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Đúng thế! Cắt bỏ ba ngàn mối phiền não, dời khỏi cuộc đời trần tục. Cả cái tên Tiêu Lĩnh Vu từ nay cũng không còn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Phật pháp của sư thái cao thâm vô cùng, thật khiến tại hạ lấy làm khâm phục.

Tam Tuyệt sư thái hỏi ngay :

- Thí chủ đã chịu lời rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Nhưng tại hạ chưa hết nợ trần tục nên hiện giờ không thể vâng lời sư thái được.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt nói :

- Bần ni cũng nhận thấy thí chủ không phải là người cửa Phật. Phật pháp từ bi tuy phổ độ chúng sinh, vượt qua bể khổ đưa vào bờ bến, nhưng lại không độ kẻ vô duyên.

Bà chắp tay trước ngực, nhắm mắt lại niệm :

- Nam Mô A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Rồi bà mở mắt ra, trên mí mắt thoáng lộ sát khí, lạnh lùng nói :

- Tiêu thí chủ!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sư thái có điều chi dạy bảo?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói :

- Đã mấy chục năm nay bần ni chưa đụng sát niệm...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Bây giờ thì sao?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Bần ni đã tận tâm với thí chủ nhưng đã không chấp thuận thì bần ni cũng chẳng còn cách nào nữa.

Lời nói của bà đã lộ sát khí.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu thở dài đáp :

- Sư thái vọng động sân niệm vì muốn thể tất tấm lòng của sư phụ. Nhưng chẳng lẽ sư thái không nghĩ rằng Phật tâm đâu có như vậy?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Thí chủ không muốn quy y cửa Phật chắc hẳn là đã có định kiến. Bần ni muốn nghe lời cao luận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng phải tại hạ không muốn, thực tình là chưa hoàn thành tâm nguyện. Hiện nay trên chốn giang hồ ma đạo bành trướng, sát khí đằng đằng. Tại hạ đã len lỏi vào chốn võ lâm, đương nhiên phải vì võ lâm mà hết sức duy trì chính đạo.

Giọng nói cương quyết của chàng khiến Tam Tuyệt sư thái biến sắc. Tiêu Lĩnh Vu không chờ Tam Tuyệt sư thái trả lời đã nói tiếp :

- Chuyện rắc rối giữa Ngọc Tiêu lang quân và Khâu tỷ tỷ hoàn toàn thuộc về tư tình cá nhân, chẳng liên quan gì tới đồng đạo võ lâm. Sư thái đã tĩnh tu mấy chục năm vẫn không tránh khỏi tư tình thúc giục thì dĩ nhiên tại hạ là người phàm tục cũng chẳng thể không dúng tay vào. Có điều tại hạ không ngờ là các vị đem bao nhiêu lỗi lầm đổ hết lên đầu Tiêu Lĩnh Vu này.

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Lúc này thời giờ rất quí. Thí chủ không muốn theo con đường mà bần ni đã vạch cho thì nhất định phải tìm lấy biện pháp giải quyết mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không có biện pháp nào hết, xin sư thái cho biết cao kiến.

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Bần ni nghĩ rằng con người sống đến trăm tuổi rồi cũng chết. Tiêu thí chủ nếu chịu tự tuyệt là miễn được sự đau khổ mà thành toàn được cái hay cái đẹp cho người. Đó cũng là một biện pháp giải quyết.

Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy hỏi :

- Giữa tại hạ và Ngọc Tiêu lang quân nhất định phải có một người chết mới êm chuyện thì người phải chết tại sao cứ phải là tại hạ?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Vì y họ Trương, còn thí chủ họ Tiêu. Hơn nữa thí chủ đã coi như chết chìm dưới đáy sông rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cười nhạt nói :

- Nhưng sư thái không phải ở họ Trương.

Khâu Tiểu San muốn ngăn trở Tiêu Lĩnh Vu xung đột với Tam Tuyệt sư thái lại mong Tam Tuyệt sư thái đứng ngoài vụ này thì tình thế sẽ khác hẳn. Tam Tuyệt sư thái vốn là con người lạnh lùng chẳng có ý thiên tư. Nhưng hiện tại bà lại tỏ ý hết sức bênh vực Ngọc Tiêu lang quân thì cuộc xung đột khó lòng tránh khỏi. Nàng đành ngấm ngầm đề phòng, theo dõi tình hình phát triển.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi chống đối Tam Tuyệt sư thái liền đề tụ chân khí chuẩn bị đón tiếp một đòn công kích.

Ngờ đâu sự tình ra ngoài sự tiêu liệu của chàng. Tam Tuyệt sư thái chưa động thủ ngay. Bà nhìn Khâu Tiểu San thủng thẳng hỏi :

- Sư muội! Sư muội nghĩ kỹ chưa?

Khâu Tiểu San tuy biết rõ ý tứ của Tam Tuyệt sư thái nhưng giả vờ không hiểu, thủng thẳng hỏi lại :

- Sư tỷ muốn tiểu muội vâng lời chuyện gì?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Nếu bữa nay hai bên xảy ra cuộc động thủ thì e rằng phải đi đến chỗ kẻ sống người chết mới xong...

Khâu Tiểu San vẻ mặt trầm trọng nhìn Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Về bệnh tình Trương huynh tiểu muội rất đỗi quan hoài. Võ công của Trương lão thái thái càng khiến cho tiểu muội đem lòng kính phục. Về mặt nhân tình tiểu muội quả có điều khiếm khuyết với Trương huynh. Nhưng về lý thì tiểu muội xét thấy chẳng có chỗ nào thiếu sót. Khi kết giao với Trương huynh tiểu muội đã nói rõ là nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian thì tiểu muội phải xa dời Trương huynh...

Nàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Trương huynh mắc bệnh thì bất luận có liên quan gì tới tiểu muội hay không, tiểu muội lý nghĩ phải chầu chực bên mình, hết lòng chạy chữa cho Trương huynh mau bình phục mới phải. Nhưng tình thế bữa nay thật khiến tiểu muội chán nản sự đời mà tình cảm giữa tiểu muội và Trương huynh cũng

chấm dứt từ đây. Trương huynh và tiểu muội ước hẹn nơi đây là chuyện tư tình mà Trương huynh lại lao sư động chúng, mời Trương lão thái thái, sư tỷ cùng những người tùy hành đều là cao thủ hạng nhất của Bạch Vân sơn trang thì chỗ dụng tâm đã quá rõ ràng. Tiểu muội đối với Trương huynh dù còn chút tình nghĩa cũ thì cũng vì vụ này mà đổi tình ra hận, lòng lạnh như băng.

Tam Tuyệt sư thái xen vào :

- Lý do đó sư muội chẳng nói ta cũng đã hay rồi. Trước tình thế này chỉ còn cách miễn cưỡng sư muội...

Khâu Tiểu San chớp mắt mấy cái hỏi :

- Sư tỷ định bắt ép tiểu muội chuyện gì?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Trương thế huynh vì tương tư sư muội mà thành trọng bịnh. Ngoài sư muôi ra dù có lấy hết linh dược trong thiên hạ cũng không thể nào cứu chữa được. Chỉ còn trông vào hảo sự để cứu vãn.

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Giả tỷ tiểu muội ưng thuận, sư tỷ có nghi ngờ là giữa tiểu muội và Tiêu Lĩnh Vu đã có tư tình với nhau không?

Tam Tuyệt sư thái cả mừng hỏi :

- Sư muội nói vậy thì ra đã ưng chịu lời ta rồi phải không?

Bà là người dày công hàm dưỡng, mừng giận không lộ ra ngoài mặt mà lúc này chẳng thể dấu nối hân hoan trong lòng.

Khâu Tiểu San thủng thẳng đáp :

- Xin sư tỷ hãy nhẫn nại một chút để tiểu muội trình bày.

Tam Tuyệt sư thái biến sắc hỏi :

- Sư muội còn nhiều chuyện muốn nói phải không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Đúng thế! Tiểu muội xin nói hết tâm sự cho sư tỷ nghe. Không chừng sau đây tiểu muội có muốn bày tỏ cũng không được nữa. Hy vọng sư tỷ đem hết nội tình báo cáo với ân sư. Lão nhân gia đã có

công dưỡng dục mà tiểu muội không báo đáp được, trong lòng ân hận vô cùng...

Tam Tuyệt sư thái ngắt lời :

- Việc đã đến thế này, ta cũng không muốn nghe sư muội trình bày thêm gì nữa. Nhưng sư muội đã yêu cầu ta trình bày nội tình với sư phụ thì đó là hiếu tâm của sư muội. Sư muội hãy nói vắn tắt, chỉ cần thuyết minh những điểm quan trọng. Ta nhắc sư muội một câu là cục diện bữa nay mà sư muội không thu xếp được ổn thỏa thì sẽ đưa đến kết quả cực kỳ bi thảm.

Khâu Tiểu San cười mát đáp :

- Cái đó tiểu muội đã tiêu liệu cả rồi. Tấc dạ quan hoài của sư tỷ tiểu muội xin tâm lãnh...

Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiêu Lĩnh Vu tới đây, tiểu muội đã cự tuyệt không muốn để cho y tương kiến. Tiên mẫu qua đời đã để lại di thư chỉ thị rõ ràng phải nhất tâm chiếu cố cho Tiêu Lĩnh Vu. Chi tiết trong di thư tiểu muội không tiện nói ra hết nhưng đại ý là đã quyết định việc chung thân cho tiểu muội...

Tam Tuyệt sư thái sửng sốt hỏi :

- Có chuyện đó ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Những lời tiểu muội nói tự đáy lòng mà ra, quyết không nửa lời giả dối.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Bức thư đó hiện giờ ở đâu?

Khâu Tiểu San đáp :

- Hiện giờ tiểu muội vẫn còn giữ.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Được rồi! Sư muội nói tiếp đi.

Khâu Tiểu San nói :

- Vì thế mà Trương huynh mấy phen cứu mạng cho tiểu muội, tiểu muội cảm kích vô cùng chỉ mong báo đáp. Tiểu muội đã trình bày sự thực với y mấy lần là nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì tiểu muội nhất định phải xa dời y.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Sư muội đã cho Trương thế huynh hay chuyện bức di thư này chưa?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội chưa nói.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Nếu vậy thì sư muội có chỗ không phải rồi. Giả tỷ sư muội nói rõ thì thường khi chẳng xảy ra chuyện bữa nay.

Khâu Tiểu San đáp :

- Nếu Trương huynh vặn hỏi tường tận thì tiểu muội đã đưa di thư cho y coi. Nhưng Trương huynh khi đó lại ra chiều kẻ cả, chỉ cười mát chứ không hỏi đến. Y chưa hỏi, chẳng lẽ tiểu muội lại mặt dầy tự động lấy di thư của tiên mẫu đưa ra?

Tam Tuyệt sư thái đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu lang quân chậm rãi hỏi :

- Trương huynh! Khâu sư muội nói vậy có đúng không?

Ngọc Tiêu lang quân gật đầu đáp :

- Khi đó tiếng đồn Tiêu Lĩnh Vu chết chìm dưới đấy sông rất xác thực. Tại hạ đã đến chỗ Tiêu Lĩnh Vu rớt xuống điều tra thì thấy nước chảy cuồn cuộn. Đừng nói người chưa hiểu võ công mà cả đến cao thủ võ lâm, thân hoài tuyệt kỹ nếu không biết bơi lội thì rớt xuống cũng khó lòng sống sót. Vì thế tại hạ tin chắc Tiêu Lĩnh Vu đã chết rồi.

Tam Tuyệt sư thái nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế mà bây giờ y vẫn sống bình yên mới kỳ.

Khâu Tiểu San lại nói :

- Tiểu muội đã thuyết minh từ trước, nào phải bây giờ mới đặt điều kiện để từ khước mà bảo đã vong ân phụ nghĩa?

Trương lão phu nhân đột nhiên xen vào :

- Nếu cháu ta mà không cứu cô thì xương nay đã hóa thành tro. Dù Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian cũng chẳng được thấy mặt cô nữa.

Khâu Tiểu San đáp :

- Đúng thế! Vãn bối thoát ly Trương huynh mà mang tiếng vong ân phụ nghĩa. Vậy nếu vãn bối từ bỏ Tiêu Lĩnh Vu thì sao đây? Nhờ y đã cứu mạng cho gia mẫu. Trong di thư gia mẫu đã định rõ việc chung thân của vãn bối. Thử hỏi tiền bối đặt địa vị mình vào vãn bối thì sẽ xử trí bằng cách nào?

Trương lão phu nhân đáp :

- Lão thân không gặp trường hợp này, dĩ nhiên không nghĩ tới.

Khâu Tiểu San nhìn Tam Tuyệt sư thái nói tiếp :

- Những việc đã trải qua đại khái là như vậy. Giả tỷ phen này một mình Trương huynh tới đây phó ước thì tiểu muội thật khó xử. Nhưng Trương huynh lại mời trợ thủ đi theo, hiển nhiên là có ý bức bách hôn sự, tiểu muội lại cảm thấy rất yên lòng.

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng hỏi :

- Sư muội nói hết chưa?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội đã hết lời rồi. Sau khi tiểu muội chết đi, mong rằng sư tỷ mang hết những lời của tiểu muội thưa lại cùng sư phụ. Tiểu muội cảm kích vô cùng.

Trương lão phu nhân nói :

- Thế thì hay lắm. Cô đã biết chuyện này khó khăn. Chết đi là biện pháp tháo gỡ hết mọi sự.

Mụ đã tính thầm trong lòng nếu Khâu Tiểu San mà còn sống ở thế gian thì Ngọc Tiêu lang quân còn nhớ đến nàng và bệnh tương tư của y ngày thêm trầm trọng rồi tất đi đến chỗ chết. Bằng Khâu Tiểu San chết ngay trước mặt gã thì có thể lòng tương tư có thể phai lạt dần dần. Sau này mụ sẽ kiếm cho gã một cô gái xinh đẹp là chữa khỏi bệnh tương tư.

Khâu Tiểu San đưa mắt lạnh lùng ngó Trương lão phu nhân nói :

- Lão tiền bối! Tuy vãn bối phải chết nhưng không muốn tự tử.

Trương lão phu nhân biến sắc hỏi :

- Cô định chết bằng cách nào?

Khâu Tiểu San nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Sư tỷ ơi! Tư cách tiểu muội thế nào sư tỷ đã biết rồi. Tiểu muội tuy là hàng nữ lưu nhưng tự tin vẫn có chút cốt khí. Trương lão tiền bối tính nước uy hiếp tiểu muội thì tiểu muội chỉ còn đường phản kháng.

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói :

- Sư muội hãy nghĩ kỹ đi. Nếu xảy ra cuộc động thủ thì kết cuộc sẽ ra sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội đã nghĩ kỹ rồi. Cùng lắm là chết phơi thây dưới đáy Đoạn Hồn nhai này.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt hỏi :

- Sư muội tự tin là có thể chết được ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Xưa nay khó nhất là cái chết. Tiểu muội đã không sợ chết thì còn sợ gì nữa?

Tam Tuyệt sư thái thở dài nói :

- Ta vâng mệnh tới sư phụ đây, chẳng thể tự thủ bàn quan. Sư muội đã không nghe lời ta thì ta chẳng còn cách nào giúp sư muội được.

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội cũng hiểu chỗ khổ tâm của sư tỷ, quyết chẳng đem lòng oán hận.

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói :

- Sư muội đừng nghĩ gì nữa là hơn. Nếu xảy ra cuộc động thủ, sư muội nên biết là phải chạm trán với ai?

Khâu Tiểu San sửng sốt hỏi :

- Chẳng lẽ tiểu muội lại phải động thủ với sư tỷ?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Chính là thế đó.

Khâu Tiểu San cười khổ hỏi :

- Sư tỷ nhất định ra tay, không để cho tiểu muội có cơ hội nào nữa ư?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Nếu sư muội thể tất ý chỉ của sư phụ và biết chỗ khổ tâm cho sư tỷ thì không nên để xảy ra cuộc ác đấu.

Khâu Tiểu San buồn rầu đáp :

- Tiểu muội đã trình bày tất cả nội tình và sư tỷ cũng đã hiểu rõ toàn bộ...

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng ngắt lời :

- Ta hiểu cả rồi. Nếu sư muội không chịu làm dâu Trương gia thì chỉ còn đường động thủ.

Chương 43: Tiêu Lĩnh Vu Đả Bại Tam Tuyệt

Khâu Tiểu San nghiêm nghị nói :

- Tiểu muội chỉ hi vọng sư tỷ hãy nhân nhượng một chút để tiểu muội có thể…

Tam Tuyệt sư thái ngắt lời :

- Sư tỷ cần đánh trận đầu vì nhiều lý do.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào :

- Khâu tỷ tỷ đã không muốn động thủ cùng sư thái thì nhường trận đầu cho tại hạ được chăng?

Khâu Tiểu San đáp :

- Chỗ này không liên quan tới Tiêu huynh đệ. Mau dời khỏi hang này. Tố Văn! Hãy tiễn khách thay ta.

Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả đáp :

- Đã đến nước này mà tỷ tỷ còn cho là tiểu đệ bỏ đi được ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Trước khi ta chết, ta có thể xin sư tỷ cho tiểu đệ dời khỏi nơi đây. Vụ này không liên quan gì đến Tiêu đệ, chắc sư tỷ sẽ giúp ta chuyện đó.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dù lệnh sư tỷ có buông tha tiểu đệ nhưng chưa chắc nhà họ Trương đã chịu nhiêu dung. Bữa nay nếu tiểu đệ chẳng chết dưới đáy Đoạn Hồn nhai này thì ngày sau họ cũng theo dõi để hạ sát cho bằng được. Khi đó tiểu đệ thành trơ trọi huyết chiến với bọn họ thì sao bằng bữa nay chúng ta liên thủ quyết thắng phụ với bọn họ một phen.

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiêu đệ là một trang hào kiệt nổi danh trên võ lâm, các bạn đồng đạo đều kỳ vọng ở Tiêu đệ.

Tiêu đệ có phải chết cũng nên chết vì chính nghĩa để bảo vệ võ lâm, sao lại đành chết vì tư tình với một người đàn bà?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi lại :

- Đó là vì bọn họ bức bách, biết phải làm thế nào? Thi thể của Vân Di chưa an táng, chẳng lẽ tỷ tỷ cũng đành chết dưới đáy Đoạn Hồn nhai này ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Đây là ta lâm vào tình trạng bất đắc dĩ. Còn Tiêu đệ bất tất phải thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sau khi tỷ tỷ chết rồi bọn họ cũng không buông tha tiểu đệ. Tỷ tỷ còn sống thì bọn họ cũng lừa gạt tỷ tỷ rồi ngấm ngầm tìm cách hạ sát tiểu đệ. Nay đã thành thế đối địch, bọn họ còn có thể giúp Thẩm Mộc Phong làm khó dễ cho tiểu đệ. Khi đó song cường liên thủ, tiểu đệ càng lâm vào tình trạng nguy hiểm gấp trăm lầm ngày nay. Để tai vạ về sau sao bằng bữa nay phân thắng bại ngay đi?

Khâu Tiểu San im lặng nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Khóe mắt nàng đầy vẻ phức tạp.

Chàng không thể phân biệt được những tia mắt kỳ dị này là thương yêu hay giận dỗi, ai oán hay đa tình?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng lên tiếng :

- Nghĩ tới mối thâm tình giữa chúng ta đã ở với nhau mấy năm ta nhường cho sư muội xuất chiêu trước. Vậy sư muội động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng thẳng người dậy, vượt qua mặt Khâu Tiểu San rồi quay lại quát :

- Tỷ tỷ hãy lùi lại!

Trước nay chàng vẫn kính trọng Khâu Tiểu San như thần thánh, chưa từng dám có ý nghĩ coi thường chứ đừng nói lớn tiếng với vẻ mặt nghiêm khắc. Nhưng lúc này lòng chàng quá kích động, không nhẫn nại được mà phải lớn tiếng quát tháo.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng mình lớn tiếng sẽ khiến Khâu Tiểu San nổi giận, ngờ đâu thực tế đã ngoài sự tiêu liệu của chàng. Khâu Tiểu San cúi đầu xuống từ từ lùi lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu khoan tâm được một chút, quay lại nhìn Tam Tuyệt sư thái nói :

- Khâu tỷ tỷ với sư thái là đồng môn tỷ muội. Sư thái lại nhập môn trước y thì võ công của y thế

nào tất sư thái đã hiểu rõ. Nếu sư thái động thủ với y thì mười phần có đến chín nắm được phần thắng.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt nói :

- Nhưng giữa chúng ta đã có tình nghĩa mấy năm, cùng lắm ta chỉ đả thương y quyết không hạ sát.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị hỏi :

- Nếu sư thái động thủ với tại hạ thì sao?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp :

- Hai bên đều trông vào võ công để quyết một trận sống mái.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mời sư thái động thủ đi.

Từ lúc vào thạch động Tam Tuyệt sư thái chưa lưu tâm đến Tiêu Lĩnh Vu. Bây giờ chuẩn bị động thủ với chàng, bất giác bà giương mắt lên nhìn chàng một lúc thì thấy vẻ mặt ung dung, khí thế hùng tráng. Bà không khỏi sửng sốt nghĩ thầm :

- Gã này còn nhỏ tuổi mà ý chí rất cao ngạo. Coi khí thế gã đủ biết võ công không phải tầm thường. Ta phải cẩn thận mới được.

Tam Tuyệt sư thái đột nhiên coi Tiêu Lĩnh Vu bằng con mắt coi trọng. Thái độ bà không còn cuồng ngạo như trước nữa. Bà thủng thẳng đáp :

- Bần ni mà đấu với Khâu sư muội thì quả có chỗ không được công bằng. Tiêu đại hiệp đã muốn xuất chiến thay y thì bần đạo rất mong lãnh giáo.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tam Tuyệt sư thái thay đổi thái độ một cách đột ngột trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi :

- Vị ni cô này thái độ vốn lãnh đạm, sao bỗng dưng biến thành hòa hoãn?

Chàng liền lễ phép hỏi :

- Sư thái muốn tỷ thí quyền cước hay dùng binh khí?

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng đáp :

- Chúng ta tỷ đấu phen này chẳng phải là chuyện tỷ võ thông thường mà là cuộc sinh tử quyết đấu. Vậy ai sở trường môn gì hãy tùy ý sử dụng chứ không hạn định.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Biện pháp này rất công bằng. Xin mời sư thái động thủ đi.

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Bần ni nhường đại hiệp ra tay trước.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sư thái là bậc cao nhân đắc đạo. Tại hạ xin kính cẩn tuân mạng.

Chàng vung chưởng đánh ra.

Sau mấy tháng ngày đêm cố công rèn luyện môn Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm và kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn. Về kiếm thuật cũng như thần công chàng đã tiến triển rất nhiều. Chưởng lực của chàng phóng ra ào ạt như cuồng phong nổi lên.

Tiêu Lĩnh Vu mới đánh một đòn, Tam Tuyệt sư thái đã biết ngay là gặp phải tay kình địch. Bà đưa lẹ hai ngón tai trỏ và ngón tay giữa tập kích huyệt Mạch Môn của đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu la lên :

- Hảo thủ pháp!

Chàng hạ thấp tay mặt, đồng thời tay trái đánh ra nhanh như điện chớp. Chưởng pháp của chàng được Nam Dật Công truyền thụ. Nam Dật Công đã đem hết tinh lực suốt đời vào việc luyện chưởng. Dĩ nhiên lão sở trường môn này.

Bảy chục chiêu “Liên Hoàn Thiểm Điện chưởng pháp” tuyệt diệu ở chỗ vừa nhanh vừa mạnh.

Tam Tuyệt sư thái thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng thần tốc ít người bì kịp không khỏi giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu thằng nhỏ này học ở đâu môn chưởng pháp mà mau lẹ đến thế.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người bà lạng sang một bên né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng :

- Xin sư thái tha thứ cho tại hạ có điều càn rỡ.

Chàng vừa nói vừa rượt theo, song chưởng không ngớt phóng ra những chiêu liên hoàn. Chớp mắt

chàng đã tấn công tám chưởng.

Tam Tuyệt sư thái bản lĩnh phi thường mà còn phải lùi lại mới tránh được thì đủ biết chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu hùng hậu thế nào.

Khâu Tiểu San cũng không ngờ bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu lại cao cường đến thế.

Nàng vừa hoan hỷ vừa hồi hộp trong lòng. Hoan hỉ vì thấy Tiêu Lĩnh Vu còn nhỏ tuổi mà đã thành tựu đến trình độ như vậy. Nhưng nàng lại hồi hộp lo âu sợ chàng lỡ tay đả thương Tam Tuyệt sư thái là gây nên mối đại thù với sư môn của nàng.

Trương lão phu nhân cùng bọn tùy tòng đều chấn động tâm thần. Những hy vọng Tam Tuyệt sư thái sẽ bắt sống Khâu Tiểu San thành chuyện không tưởng.

Nhắc lại Tam Tuyệt sư thái để mất tiên cơ, bị chưởng lực hùng hồn của Tiêu Lĩnh Vu dồn cho phải lui hoài, trong lòng rất kinh hãi. Bà chờ đối phương thi triển hết liên hoàn bát chưởng rồi lập tức xoay tay mặt rút cây phất trần ở sau lung rung lên một cái. Bóng tơ mịt mù phản kích trở lại, miệng bà cất tiếng :

- Chưởng pháp của thí chủ rất cao cường, bần ni chưa từng thấy qua. Bây giờ thí chủ hãy coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí vào huyệt Đan Điền, nhảy lùi lại ba bước. Chàng né tránh tuy mau lẹ nhưng cũng bị những sợi tơ trên chiếc phất trần điều động một cách kỳ ảo quét trúng vào người khiến cho áo bị rách toạc, sát da chảy máu.

Những sợi tơ ở cây phất trần mềm mại như bông mà lúc quét trúng Tiêu Lĩnh Vu sắc bén chẳng khác gì đao kiếm.

Tam Tuyệt sư thái quét trúng Tiêu Lĩnh Vu rồi không rượt theo ngay, lại đứng sững một chút.

Nguyên bà bỗng cảm thấy một luồng kình lực trong người Tiêu Lĩnh Vu hất ngược lên làm cho cổ tay bà bị tê chồn.

Tam Tuyệt sư thái kiến văn quảng bác, biết ngay là trong người Tiêu Lĩnh Vu có luồng cương khí hộ thân. Nhưng bà không ngờ chàng tuổi trẻ này làm sao mà thành tựu đến trình độ đó được. Thật là một bậc kỳ tài trong võ lâm.

Trong lúc Tam Tuyệt sư thái đang xoay chuyển ý nghĩ thì Tiêu Lĩnh Vu rút trong bọc ra một thanh đoản kiếm, hàn quang lấp loáng. Chàng nói :

- Chiêu thức của sư thái thật kỳ ảo vô cùng. Tại hạ cũng đành phải dùng kiếm.

Chàng nói xong thu thanh kiếm trước ngực chứ chưa phản kích.

Tam Tuyệt sư thái mới ngó tư thức thủ kiếm đã động tâm hỏi ngay :

- Lệnh sư là ai?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Bách Lý Băng xông tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu, cô nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Hãy chờ một lát rồi hãy động thủ có được chăng?

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiện thiếp muốn buộc thương thế cho Tiêu đại ca rồi sư thái hãy động thủ với y.

Trương lão phu nhân lạnh lùng hỏi xen vào :

- Hai bên quyết đấu sinh tử, sống chết chỉ trong nháy mắt. Có lý đâu đang động thủ nửa vời mà dừng lại để buộc thương.

Câu nói của mụ có ý giục Tam Tuyệt sư thái động thủ ráo riết, đừng để Tiêu Lĩnh Vu có cơ hội nghỉ ngơi.

Tam Tuyệt sư thái lờ đi như không nghe tiếng, chăm chú ngó Bách Lý Băng hỏi :

- Cô nương là người thế nào với Tiêu Lĩnh Vu?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiện thiếp là nghĩa muội của y.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Hay lắm! Cô nương buộc vết thương cho y đi.

Bách Lý Băng lấy trong mình ra một cái bình ngọc, đổ ra một chút phấn trắng xoa vào vết thương rồi dùng vuông lụa buộc lại cho Tiêu Lĩnh Vu.

Cô hành động rất tự nhiên, không lộ vẻ thẹn thò. Khâu Tiểu San đứng tự thủ bàn quan bằng cặp mắt lạnh lùng, thủy chung không nói nửa lời.

Nàng là người trầm tĩnh, mối tình tha thiết không để lộ ra ngoài mặt, trái ngược hẳn với Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu muốn cự tuyệt, nhưng trước bao nhiêu cặp mắt nhòm ngó chàng đành để yên cho cô buộc thuốc.

Bách Lý Băng buộc xong vết thương, khẽ thở dài nói :

- Đại ca ơi! Bữa nay mà đại ca bị chết dưới đáy Đoạn Hồn nhai này thì Khâu tiểu thư chẳng thể sống một mình trên thế gian. Tiểu muội có may mắn cùng được vùi xương ở đây cũng toại nguyện rồi. Đại ca cứ yên tâm đánh đi.

Dứt lời cô đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San rồi từ từ lui về chỗ cũ.

Khâu Tiểu San vẫn không lộ vẻ gì, tựa hồ như chưa nghe thấy câu nói của Bách Lý Băng.

Tam Tuyệt sư thái chờ cho Bách Lý Băng lui ra rồi mới lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Thí chủ còn tái chiến được không?

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí rồi đáp :

- Dù tại hạ bị thương nặng hơn thế này vẫn còn sức tái chiến.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng trước khi tái chiến tại hạ cần nói rõ một điều.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thanh đoản kiếm trong tay tại hạ sắc bén phi thường, sư thái nên cẩn trọng.

Tam Tuyệt sư thái nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu kể về tuổi tác thì ta không nên dùng binh khí trước gã mới phải. Bây giờ ta đã dùng binh khí và đánh một đòn cho gã bị thương. Vậy mà gã vẫn giữ thái độ quang minh lỗi lạc như vậy thì thật là hiếm có.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng bà đáp :

- Bần ni đã nhận thấy rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy sư thái hãy coi chừng.

Chàng vung kiếm ra chiêu “Thừa Long Dẫn Phụng” đâm tới.

Tam Tuyệt sư thái vung cây phất trần quét ngang một cái để tiếp kiếm chiêu. Đồng thời người bà né qua một bên tránh khỏi nhát kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp lưỡi kiếm lướt vào cây phất trần.

Tam Tuyệt sư thái nội công rất thâm hậu. Cây phất trần bằng đuôi ngựa trong tay bà biến hóa vô cùng, chợt tụ lại một nắm đánh thẳng ra, chợt tản thành đám lưới tơ mù trời chụp xuống.

Kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu cũng kỳ ảo khôn lường, dường như lúc nào cũng bám sát cây phất trần của Tam Tuyệt sư thái.

Hai người động thủ chỉ chớp mắt đã tỷ đấu hơn mười hiệp.

Tam Tuyệt sư thái dùng phất trần tấn công cực kỳ lợi hại, đâm dọc quét ngang tới tấp nhưng đều bị đoản kiếm của Tiêu Lĩnh Vu phong tỏa quanh mình nên không sao đánh vào được. Hai bên đấu thêm năm hiệp nữa, đột nhiên Tam Tuyệt sư thái thu chiêu về lùi lại hỏi :

- Thí chủ học kiếm thuật này của ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ân sư tại hạ là người họ Trang đã truyền thụ kiếm pháp cho.

Chàng giữ phận đồ đệ nên không dám gọi thẳng tên sư phụ ra.

Tam Tuyệt sư thái hỏi ngay :

- Lão nhân gia đúng là Trang Sơn Bối rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe bà nói trúng tên sư phụ mình thì không khỏi ngẩn người ra hỏi :

- Đúng rồi! Sư thái có nhận biêt lão nhân gia ư?

Trên mặt Tam Tuyệt sư thái thoáng lộ vẻ thê lương sầu khổ. Bà đáp :

- Bần ni chỉ nghe danh mà thôi.

Bà lại vung phất trần đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Bà là người xuất gia tại sao lại biết tên sư phụ ta?

Chàng vừa phân tâm một chút đã gặp ngay hai chiêu nguy hiểm, vội ngưng thần chú ý nghinh địch, mở cuộc phản công.

Lúc đầu hai người động thủ, Tiêu Lĩnh Vu chỉ định hớt đứt cây phất trần của Tam Tuyệt sư thái, không ngờ bà thi triển môn binh khí này biến ảo không lường.

Sau mười mấy hiệp tỷ đấu chàng không sao chém trúng cây phất trần. Vì Tam Tuyệt sư thái vẫn chiếm tiên cơ nắm phần chủ động, bắt buộc chàng phải xoay chuyển không ngớt.

Lần này hai người tái chiến, Tiêu Lĩnh Vu không tập trung tinh thần vào cây phất trần như trước mà chàng vung đoản kiếm tấn công ráo riết để cùng đối phương tranh dành tiên cơ đoạt quyền chủ động.

Trường hợp này khiến cho cuộc đấu biến thành hung hiểm vô cùng. Phất trần, đoản kiếm đều thi triển những tuyệt chiêu kỳ ảo nhằm đánh vào nơi trí mạng của đối phương.

Hơn tháng nay Tiêu Lĩnh Vu khổ công nghiên cứu kiếm pháp của Đàm Vâm Thanh, chàng đã thuộc lòng kiếm pháp này nên lúc đấu với Tam Tuyệt sư thái thường đưa ra những kỳ chiêu tan bia vỡ đá, khiến Tam Tuyệt sư thái lâm vào thế hạ phong.

Trương lão phu nhân và bọn tùy tùng thấy kiếm pháp Tiêu Lĩnh Vu cao cường như vậy đều kinh hãi nghĩ thầm :

- Nếu bữa nay mà không đánh chết được Tiêu Lĩnh Vu ở dưới Đoạn Hồn nhai này thì e rằng mai hậu chẳng có cách nào hạ sát được chàng.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng rồi lùi lại trong làn kiếm quang lấp loáng. Chàng đứng nghiêm nghị nói :

- Đa tạ sư thái đã nhân nhượng.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy cây phất trần trong tay sư thái sợi tơ rơi tản mặt trên mặt đất.

Tam Tuyệt sư thái ngó lại cây phất trần trên tay, chậm rãi nói :

- Thí chủ thắng rồi…

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó chẳng qua là sư thái có ý nhân nhượng.

Bỗng nghe Trương lão phu nhân lên tiếng :

- Thanh bảo kiếm của gã tuy hớt đứt được phất trần nhưng chưa kể là sư thái đã thất bại.

Tam Tuyệt sư thái vẻ mặt lạnh lùng nhìn Trương lão phu nhân hỏi :

- Trương lão tiền bối còn muốn bần ni bị thương về tay Tiêu Lĩnh Vu mới là thất bại ư?

Trương lão phu nhân đáp :

- Ngươi đã cam nhận thất bại thì chẳng còn cách nào nữa.

Tam Tuyệt sư thái nghiêm sắc mặt nói :

- Bần ni có một điểu muốn thỉnh giáo Trương lão tiền bối.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Điều chi?

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Kiếm pháp của Tiêu Lĩnh Vu phức tạp vô cùng mà có mấy chiêu kỳ ảo vô cùng. Chẳng hiểu lão tiền bối đã nhận ra lai lịch kiếm pháp của y chưa?

Trương lão phu nhân đáp :

- Khi trượng phu ta còn sống đã nhắc đến kiếm pháp các phái trong thiên hạ. Y nói kiếm pháp của Trang Sơn Bối tuy rất tinh kỳ nhưng thể chất của lão có hạn mà lại luyện vào hồi vãn niên nên không dám tham dự cuộc tranh chấp với mười tay đại cao thủ.

Tam Tuyệt sư thái hỏi tiếp :

- Lão tiền bối nhận xét về Trang lão tiền bối như vậy là có ý tán dương hay chê bai?

Trương lão phu nhân đáp :

- Bất luận là khen hay chê nhưng đã không dám tham dự vào cuộc cạnh tranh với thập đại cao thủ thì dĩ nhiên không nắm chắc phần thắng.

Tam Tuyệt sư thái nét mặt nghiêm trang thủng thẳng đáp :

- Trương lão phu nhân! Chúng ta đã đi xa quá rồi. Bần ni chỉ muốn lão tiền bối bình luận kiếm pháp của Tiêu Lĩnh Vu chứ đừng khinh miệt Trang lão tiền bối.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Dường như Tam Tuyệt sư thái có ý bất mãn với Trương lão phu nhân về chuyện miệt thị ân sư ta, chẳng hiểu bà có liên quan gì với ân sư?

Lại nghe Tam Tuyệt sư thái nói tiếp :

- Nếu bần ni nhận xét không lầm thì kiếm pháp mà Tiêu Lĩnh Vu sử dụng nơi đây còn bao gồm cả kiếm pháp của phái Hoa Sơn.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi lẩm bẩm :

- Tam Tuyệt sư thái thật biết nhiều hiểu rộng, bà nhận ra cả những kỳ chiêu của kiếm pháp phái Hoa Sơn.

Trương lão phu nhân chau mày nói :

- Kiếm pháp phái Hoa Sơn bình thường chẳng có chi kỳ lạ. So với Võ Đương, Côn Luân còn lùi lại đằng sau. Trong vòng một trăm năm, phái Hoa Sơn chỉ có một bậc kỳ tài độc nhất là Đàm Vân Thanh. Nhưng sau khi họ Đàm bị hãm trong cung cấm, phái này không còn người kế tiếp. Dù Tiêu Lĩnh Vu có học được kiếm pháp của phái Hoa Sơn cũng chưa đáng kể là một tuyệt kỹ.

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng đáp :

- Bần ni nói Tiêu Lĩnh Vu sử dụng kiếm pháp phái Hoa Sơn là nói đến Đàm Vân Thanh, một nhân vật đã tranh giành hơn thua với thập đại cao nhân.

Trương lão phu nhân đáp :

- Lão thân đã nói là y bị hãm trong cung cấm rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Bần ni cho rằng Tiêu Lĩnh Vu đã tiến vào cung cấm và lấy được kiếm phổ của Đàm Vân Thanh để lại.

Trương lão phu nhân lắc đầu cười đáp :

- Không có lý! Sư thái đã đề cao Tiêu Lĩnh Vu một cách thái quá. Mấy chục năm nay biết bao tay võ công cao cường, tài năng siêu tuyệt muốn tìm vào cung cấm còn chưa thành. Tiêu Lĩnh Vu bất quá là một thằng nhỏ miệng còn hôi sữa thì vào cung cấm thế nào được?

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Dù cho Tiêu Lĩnh Vu có sử dụng Hoa Sơn kiếm pháp của Đàm Vân Thanh đi nữa thì làm sao sư thái biết được?

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng đáp :

- Ngày trước Trương lão tiền bối chưa bị hãm vào cung cấm thường nghiên cứu kiếm pháp của Đàm Vân Thanh với gia sư. Trương lão tiền bối có lần quyết đấu với Đàm Vân Thanh và suýt bị hại dưới kiếm của y. Hai vị lão nhân gia luận kiếm suốt một ngày một đêm, vãn bối đứng bên nghe được bổ ích rất nhiều nên mới phân tích được những biến hóa. Vừa rồi vãn bối dường như bị chiêu kiếm “Vân Nhiễu Thiên Sơn”, một kỳ chiêu trong kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phong tỏa. Muốn học chiêu này không chỉ phải hiểu yếu quyết mà còn phải có tư cách tuyệt đỉnh trời ban mới luyện thành. Đàm Vân Thanh sau khi bị hãm trong cung cấm rồi, chiêu này đã thất truyền trong phái Hoa Sơn. Tiêu Lĩnh Vu lại chẳng phải là đệ tử phái này thì dĩ nhiên không thể biết được kiếm pháp bí truyền. Vậy mà y đột nhiên sử dụng đến thì ngoài trường hợp y lấy được kiếm phổ do Đàm Vân Thanh để lại thì không còn cách nào nữa. Do đó bần ni hoài nghi y đã lọt được vào cung cấm.

Trương lão phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu đã vào được cung cấm thì trước hết gã phải lấy tiêu pháp của Trương gia.

Chương 44: Tiêu Lĩnh Vu Tỷ Đấu Trương Thành

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Lão phu nhân nói rất có lý.

Bà đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi :

- Chiêu thức mà thí chủ phải chăng là “Vân Nhiễu Thiên Sơn” trong Hoa Sơn kiếm pháp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Sư thái quả là người biết nhiều hiểu rộng!

Trương lão phu nhân cười lạt hỏi :

- Ngươi đã vào cung cấm rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ còn được nhìn thấy pháp thể của Trương lão tiền bối.

Trương lão phu nhân toàn thân run lên bần bật hỏi :

- Y bị hãm trong cung cấm mấy chục năm thì bây giờ chỉ còn lại nắm xương trắng, sao ngươi còn nhận được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sự thực đã ra ngoài sự tiêu liệu của lão phu nhân. Một là nơi quản di thể phong tỏa rất kín đáo, hai là mấy vị lão tiền bối đó nội công cực kỳ thâm hậu nên tuy qua đời đã lâu mà diện mạo vẫn y như lúc sống.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Thật thế ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trước nay Tiêu mỗ chưa từng nói dối ai.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Các ngươi đã vào cung cấm rồi há chẳng để luồng không khí lưu thông làm hư nát pháp thể của họ rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mấy vị lão tiền bối đó đã mất lâu ngày, pháp thể khô đét lại, chắc không thể hư nát được.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Ngươi có lấy được tiêu pháp của Trương gia không?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Bọn tại hạ vào cung cấm rồi mới phát giác ra đã có người đến trước mình…

Trương lão phu nhân ngắt lời :

- Thế thì tiêu pháp của Trương gia đã bị người khác lấy mất rồi hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Những thủ lục của các vị lão tiền bối trong cung cấm phần lớn đã bị người ta lấy mất. Còn tiêu pháp của Trương lão tiền bối …

Chàng đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San, dừng lại không nói nữa.

Khâu Tiểu San từ từ lấy thủ lục võ công của Tiêu Vương ở trong bọc ra, cầm hai tay đưa lên nói :

- Tiện thiếp xin tặng lại cuốn thủ lục võ công tuyệt thế của Trương lão tiền bối cho Trương huynh để đền đáp ơn cứu mạng.

Diễn biến bất ngờ này khiến cho bao người trong thạch thất đều ngẩn mặt ra chẳng biết nói sao.

Tam Tuyệt sư thái vốn là người lạnh lùng mà lúc này cũng phải ngạc nhiên không thốt nên lời.

Khâu Tiểu San từ từ bước lại trước mặt Ngọc Tiêu lang quân, hai tay cầm bí lục võ công của Tiêu Vương đưa lên nói :

- Trương huynh! Chẳng phải tiểu muội quên tình phụ nghĩa mà thực ra là vì không dám trái di mệng của tiên mẫu để lại. Vả lại lúc tiểu muội và Trương huynh giao du đã nói trước. Nay tiểu muội

xin tặng lại cuốn bí lục võ công tuyệt thế của lệnh tổ. Trương huynh là người tài hoa tuyệt đỉnh, nhất định có thể phát huy chiêu pháp của Trương gia lừng danh trong võ lâm và tiểu muội cũng bớt được phần nào ân hận trong lòng.

Ngọc Tiêu lang quân ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt Khâu Tiểu San như muốn nhìn thấu nội tâm nàng.

Khâu Tiểu San cúi đầu nhìn xuống, thở dài não nuột nói tiếp :

- Trương huynh! Xin Trương huynh đón lấy di vật của lệnh tổ để ngày sau luyện thành tuyệt kỹ, lừng danh võ lâm và kể như tiểu muội đã một phen báo đáp ân tình…

Ngọc Tiêu lang quân thở dài, vẻ mặt thẫn thờ, chậm rãi đáp :

- Mối thịnh tình của Khâu cô nương, tiểu huynh xin tâm lãnh…

Gã quay lại ngó Trương lão phu nhân rồi im bặt.

Trương lão phu nhân đột nhiên đưa tay ra lạnh lùng nói :

- Đó là di vật của tiên phu thì đưa cho lão thân cũng vậy.

Khâu Tiểu San rụt tay về, lắc đầu đáp :

- Di vật của Trương lão tiền bối để lại trong cung cấm, người đời đều biết rõ. Kẻ vào cấm cung gặp bao nhiêu nguy hiểm chết người. Lão tiền bối tuy là phu nhân của Tiêu Vương Trương lão tiền bối nhưng chưa chắc đã có quyền hưởng thụ cuốn bí lục này…

Trương lão phu nhân ngắt lời hỏi :

- Lão thân là phu nhân của Tiêu Vương, sao lại không có quyền hưởng thụ di vật của tiên phu?

Hai mắt mụ quắc lên ra chiều tức giận vô cùng, nhìn chằm chặp vào cuốn bí lục võ công trên tay Khâu Tiểu San, những muốn ra tay đoạt lấy mà lại sợ là hư nát nên không dám động thủ.

Khâu Tiểu San từ từ cất bí lục vào bọc rồi đáp :

- Lão tiền bối nói thật đúng lý, nhưng trong vụ này có chỗ bất đồng.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Nếu lão thân nói đúng lý sao ngươi lại không trả bí lục lại cho lão thân?

Khâu Tiểu San đáp :

- Giả tỷ Trương lão tiền bối viết bí lục này trước khi vào cấm cung rồi đem theo trong mình thì dĩ nhiên cuốn thủ lục đó thuộc quyền sỡ hữu của lão tiền bối. Đáng tiếc là Trương lão tiền bối sau khi vào cung cấm rồi mới viết thủ lục. Đó là vì lão tiền bối sợ võ công tuyệt thế của mình bị thất truyền. Vậy ai vào cung cấm lấy được thì dĩ nhiên thuộc về người đó.

Lão già áo xám là Trương Thành đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Nhưng người vào cung cấm không phải Khâu cô nương thì sao?

Khâu Tiểu San quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp :

- Tuy không phải tiện thiếp vào cung cấm, nhưng do người lấy được tặng cho thì kể như cũng là của tiện thiếp.

Trương Thành lạnh lùng nói :

- Thủ lục của lão chủ nhân ta trước tác để lại thì Bạch Vân sơn trang có quyền thu về. Cô nương không chịu đưa ra thì chúng ta đành động thủ đoạt lấy.

Khâu Tiểu San cười mát đáp :

- Khi các vị tới đây thì chưa nghĩ tới cuốn thủ lục võ công của Trương lão tiền bối ở trong tay tiện thiếp. Chỗ dụng ý của các vị không ngoài uy hiếp tiện thiếp phải tuân theo một phép. Nếu các vị không được mãn nguyện thì dù chẳng có bí lục cũng quyết ra tay hạ sát tiện thiếp.

Nàng đưa mắt ngó Tam Tuyệt sư thái rồi nói tiếp :

- Tiểu muội đã nhẫn nhục để đi đến chỗ hoàn hảo. Nhưng trước tình thế này tiểu muội cũng không thể nhẫn nhịn được nữa.

Tam Tuyệt sư thái sau khi động thủ với Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu rõ nếu bữa nay xảy ra cuộc quyết đấu thì kết quả cực kỳ bi thảm. Tuy những phần tử tinh nhuệ nhất của Bạch Vân sơn trang đều tụ tập ở đây nhưng kiếm pháp của Tiêu Lĩnh Vu rất tinh kỳ, nội lực cực kỳ thâm hậu. Nếu đơn đả độc đấu thì quyết không ai địch nổi. Bằng xúm lại hợp lực quần công thì bên đối phương có năm người và đã chuẩn bị sẵn sàng thì phần thắng cũng khó lòng nắm chắc.

Bà liền hỏi Khâu Tiểu San :

- Sư muội muốn sao bây giờ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội xin đem tiêu pháp của Trương gia để đền đáp lại mối ân tình của Trương huynh. Nhưng Trương lão phu nhân bức bách quá độ thì đành phải chiến đấu.

Tam Tuyệt sư thái lại hỏi Trương lão phu nhân :

- Lão phu nhân nghĩ sao?

Trương lão phu nhân cười lạt đáp :

- Khâu Tiểu San đã quên ơn phụ nghĩa, làm hại tiểu tôn. Xem chừng Khâu Tiểu San không hồi tâm chuyển ý thì tiểu tôn khó bề qua khỏi. Huống chi thị lại cưỡng chiếm võ công của tiên phu để lại. Bất hạnh tiểu tôn không sống được thì Trương gia đi tới chỗ tuyệt tự. Không lấy lại được võ công của Trương gia thì Bạch Vân sơn trang còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm?

Khâu Tiểu San nói ngay :

- Vãn bối đã có ý đưa bí lục võ công để hoàn tình báo ơn, nhưng Trương huynh không chịu chấp nhận thì vãn bối cũng chẳng biết làm sao.

Trương lão phu nhân cười lạt đáp :

- Có một biện pháp là chúng ta động thủ đoạt lại võ công của Trương gia, bắt sống ngươi tước bỏ võ công và bức bách ngươi kết hôn cùng tiểu tôn.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lên hai bước toan chống đối, nhưng Khâu Tiểu San ra hiệu ngăn lại.

Trương lão phu nhân vẫy tay một cái, thiếu niên mặc võ phục kia đột nhiên xuất thủ điểm huyệt Ngọc Tiêu lang quân.

Khâu Tiểu San trầm giọng nói :

- Sư tỷ tính sao đây nếu sư tỷ không xử lý cho lẹ để hai bên xảy ra cuộc động thủ thì e rằng sư tỷ không thể khống chế đại cuộc được.

Giữa lúc Khâu Tiểu San nói chuyện cùng Tam Tuyệt sư thái, lão già áo xám Trương Thành cùng Thiết Thủ nhân đã di chuyển đứng vào phương vị chiến đấu. Lại thấy Trương Thành rút ống thiết tiêu ra.

Khâu Tiểu San cũng rút kiếm sau lưng ra cầm tay. Tố Văn và nữ tỳ áo đỏ cũng rút kiếm ra.

Trương lão phu nhân tay mặt cầm một cặp kim trùy. Khí giới của Trương lão phu nhân thật là đặc dị. Hai cây kim trùy chỉ lớn bằng cái chung uống trà, chuôi trùy có buộc sợi dây sắc trắng.

Bỗng nghe Trương lão phu nhân tự nói một mình :

- Đã mười mấy năm nay lão thân không mó đến cặp đoạt mệnh kim trùy này.

Tam Tuyệt sư thái thấy Trương lão phu nhân rút cặp kim trùy nổi danh ngày trước ra thì biết là mụ đã chuẩn bị một trận quyết đấu sinh tử, khó lòng tránh khỏi được.

Hai bên lăm lăm binh khí, đã ở vào thế kiếm tuốt cung giương. Cuộc đại chiến sắp nổ bùng.

Khâu Tiểu San nét mặt nghiêm trọng nhìn Tam Tuyệt sư thái nói :

- Bữa nay e rằng khó tránh khỏi cuộc động thủ. Tiểu muội chỉ hi vọng sư tỷ đứng ngoài vụ này.

Tam Tuyệt sư thái ra chiều khó nghĩ, trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Nếu bữa may sư muội thất bại ở đây…

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Đành là vùi xương đáy vực.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Nếu trái lại sư muội đả thương Trương lão phu nhân thì kết quả sẽ đi tới đâu?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiểu muội sẽ về sư môn chịu tội để nghe sư phụ phát lạc.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Thua là chết mà thắng cũng không khỏi tội. Cả hai trường hợp đều không lợi gì thì sư muội động thủ làm chi?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ngoài ra tiểu muội chỉ còn cách bó tay chịu chết.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Ta còn một biện pháp, không hiểu sư muội có nghe chăng?

Khâu Tiểu San đáp :

- Xin sư tỷ nói cho nghe.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Sư muội đã không khiếm khuyết gì về lễ nghi thì hãy cùng ta về sư môn để tùy sư phụ điều giải. Sư muội tính sao?

Khâu Tiểu San nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi lại :

- Tiểu muội mà nghe lời sư tỷ thì một mình Tiêu huynh đệ làm sao kháng cự được nhân thủ Bạch Vân sơn trang hợp công vây đánh?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Sư tỷ thử khuyên Trương lão tiền bối xem sao.

Bà nhìn Trương lao phu nhân hỏi :

- Lão tiền bối đã nghe rõ câu chuyện giữa sư muội và bần ni chưa?

Trương lão phu nhân đáp :

- Đã nghe rõ rồi.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Khâu sư muội đã chịu nghe lời bần ni trở về sư môn để nghe sư phụ phát lạc. Vậy lão tiền bối đừng động thủ nữa.

Trương lão phu nhân ngắt lời :

- Lão thân e rằng lệnh sư không coi ta vào đâu…

Mụ ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Tuy lệnh sư không coi ta vào đâu nhưng ta vẫn tôn trọng y. Ta giao Khâu Tiểu San cho ngươi. Sau đây ba tháng lệnh sư hãy tới Bạch Vân sơn trang trả lời.

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Vãn bối xin về báo cáo lại những lời lão tiền bối cùng sư phụ.

Trương lão phu nhân cười lạt đáp :

- Ngươi nói cho y hay việc này quan hệ tới hương hỏa của Trương gia. Y là cô cô, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm một phần.

Mụ không chờ Tam Tuyệt sư thái trả lời đã vẫy tay bảo thuộc hạ :

- Các ngươi hãy rút lui.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm đoản kiếm, đứng yên theo dõi diễn biến, thủy chung không nói lời nào.

Tam Tuyệt sư thái từ lúc bị Tiêu Lĩnh Vu dùng lợi kiếm hớt đứt phất trần, trong lòng kinh hãi, không còn cuồng ngạo như trước nữa.

Bà hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Trương lão phu nhân! Bần ni có việc trình bày.

Trương lão phu nhân đã biết rõ tình thế. Nếu xảy ra cuộc động thủ thì khó biết ai chết về tay ai. Giả tỷ Tam Tuyệt sư thái đứng ra ngoài vòng thì thực lực bên mình càng thêm kém sút. Chi bằng để Tam Tuyệt sư thái dẫn Khâu Tiểu San đi rồi dồn toàn lực hạ sát Tiêu Lĩnh Vu là hay hơn hết.

Mụ đã tính thầm như vậy nên không để Tam Tuyệt sư thái nói hết đã vội gạt đi :

- Ngươi cứ đem Khâu Tiểu San đi là xong, bất tất phải nghĩ đến chuyện ở đây nữa.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Trương lão phu nhân đã thuận tình giao Khâu Tiểu San cho gia sư xử lý thì cuộc ác đấu không cần diễn ra nữa.

Trương lão phu nhân đáp :

- Khâu Tiểu San là lệnh sư muội thì ngươi cứ việc đưa đi. Còn Tiêu Lĩnh Vu chẳng liên qua gì tới ngươi.

Khâu Tiểu San nói ngay :

- Trương lão phu nhân mà không buông tha cho Tiêu Lĩnh Vu đi trước thì vãn bối không thể dời khỏi nơi đây một cách khinh xuất.

Trương lão phu nhân lạnh lùng đáp :

- Suốt đời lão phu chưa từng để ai uy hiếp bao giờ.

Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn Tam Tuyệt sư thái nói :

- Xem chừng sư tỷ không thể điều giải được cuộc phân tranh ở đây rồi. Sư tỷ hãy rút lui khỏi chốn thị phi này là hơn.

Mấy câu nói này hơi nặng tình khiến Tam Tuyệt sư thái phải biến sắc. Nhưng bà đã dày công hàm dưỡng, trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Trương lão phu nhân đã không nể mặt, mà ta đã bại dưới tay Tiêu Lĩnh Vu thì cũng đành phải lui ra khỏi trường phân tranh này.

Bà nói xong từ từ lui vào góc nhà tỏ vẻ tự thủ bàn quan.

Trương lão phu nhân dường như không ngờ Tam Tuyệt sư thái rút lui thật. Mụ sửng sốt một chút rồi cười lạt nói :

- Tuy sư thái bị Tiêu Lĩnh Vu hớt đứt phất trần nhưng chưa bị thương về tay gã.

Tam Tuyệt sư thái cười mát đáp :

- Trương lão phu nhân đã không chịu nghe lời bần ni thì bần ni cũng không thể cưỡng bách Khâu sư muội phải chịu theo một phép.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tiến lên một bước nói :

- Mọi chuyện rắc rối chỉ vì Tiêu Lĩnh Vu này chưa chết. Bây giờ Trương lão phu nhân có cơ hội hạ sát Tiêu mỗ rồi đây.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Ngươi tưởng lão thân không dám chăng?

Khâu Tiểu San vượt lên trước Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này do tiểu nữ gây ra, chẳng liên can gì tới Tiêu Lĩnh Vu. Lão tiền bối muốn động thủ thì nên đối phó với tiểu nữ mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Tỷ tỷ! Dù khuất tất đến đâu bọn họ cũng chẳng chịu buông tha tiểu đệ. Bữa nay họ không giết được tiểu đệ thì mai hậu cũng tìm cách hạ sát mà thôi. Bây giờ chỉ có một cách hay nhất là cho họ thấy không thể giết được Tiêu Lĩnh Vu này. Họ có chứng minh điều đó thì mới chịu buông tha. Vậy tỷ tỷ đứng ngoài lược trận, chờ khi tiểu đệ không địch nổi hãy ra tay cũng chưa muộn.

Khâu Tiểu San còn muốn tranh luận thì thanh âm Tam Tuyệt sư thái lọt vào tai :

- Sư muội hãy lui ra. Bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu quyết chẳng kém gì sư muội. Trước tình thế này cần cho họ biết Tiêu Lĩnh Vu lợi hại thì mới tránh khỏi kết cục bi thảm. Sư muội kiên quyết ra tay thì e rằng gây nên cuộc hỗn chiến.

Khâu Tiểu San thấy Tam Tuyệt sư thái dùng Truyền âm nhập mật chỉ thị cho mình rất hợp lý liền từ từ lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu vung đoản kiếm lên nói :

- Mời lão tiền bối ra tay đi.

Trương lão phu nhân cười lạt, từ từ tiến lên hai bước. Tay mụ cầm cặp nhuyễn sách đoạt mệnh kim trùy đột nhiên vung sang mé tả. Sợi dây trắng mềm xèo biến thành cứng rắn như thiết côn.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí, nghĩ thầm :

- Mụ già này nội công cũng tinh thâm đáng sợ.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Lão già áo xám nhảy vào trong trường nói :

- Đối với kẻ hậu sinh vãn bối hà tất lão phu nhân phải ra tay. Để lão nô Trương Thành này ra thử sức với gã một phen.

Trương lão phu nhân nói :

- Thanh đoản kiếm trong tay gã lợi hại vô cùng. Tam Tuyệt sư thái còn bị gã hớt đứt phất trần. E rằng ngươi không phải là đối thủ của gã.

Trương Thành đáp :

- Lão nô không địch nổi, phu nhân hãy ra tay cũng chưa muộn.

Bỗng nghe Bách Lý Băng la lên :

- Đại ca ơi! Họ định dùng phép xa luân chiến. Đại ca hãy coi chừng.

Trương Thành tay cầm thiết tiêu, đột nhiên xuất chiêu “Thiên Thủ Khai Hoa” điểm tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hua kiếm ra chiêu “Pháp Luân Cửu Chuyển” quét ngang một cái. Người chàng vẫn đứng yên.

Trương Thành theo hầu Tiêu Vương Trương Phóng từ thủa nhỏ, được chủ nhân tin dùng, chỉ điểm võ công cho lão rất nhiều. Sau khi Tiêu Vương bị hãm trong cung cấm, Trương Thành gắng sức luyện tiêu pháp liền bốn chục năm và trở thành một tay đại cao thủ đệ nhất ở Bạch Vân sơn trang.

Hai người giao thủ một chiêu, Trương Thành dã biết ngay là gặp phải tay đại kình địch, liền tấn công rất mau lẹ. Chớp mắt đã công liền chín chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy lấy được thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng nhưng chưa kịp xem qua, chẳng hiểu gì về tiêu pháp biến hóa. Chàng chỉ trông vào thanh đoản kiếm sắc bén phi thường hòng chém đứt thiết tiêu của đối phương.

Trương Thành đã thấy phất trần của Tam Tuyệt sư thái bị hớt đứt, trong lòng không khỏi úy kỵ nên lúc nào cũng né tránh thanh đoản kiếm thành ra không phát huy được uy lực đầy đủ của tiêu pháp. Lão đánh chín chiêu mà không uy hiếp được Tiêu Lĩnh Vu đành lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ đứng nguyên chỗ, thấy chiêu là đón tiếp chứ chưa phản kích một đòn.

Bỗng nghe Trương lão phu nhân lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Trương Thành thu chiêu lại hỏi :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Trương lão phu nhân đáp :

- Ngươi đánh như vậy thì đả thương gã thế nào được? Để lão thân đối phó với gã.

Trương Thành vội nói :

- Thưa phu nhân! Thanh đoản kiếm trong tay gã chặt sắt như cắt bùn. Cây tiêu của lão nô là do lão chủ nhân tặng cho. Lão nô sợ cây tiêu bị sứt mẻ mà không phát huy được đầy đủ uy lực tiêu pháp.

Trương lão phu nhân lạnh lùng đáp :

- Gã có bảo kiếm, chẳng lẽ chúng ta không có vật gì để đối phó lại?

Mụ đưa mắt nhìn thiếu niên mặc võ phục ra lệnh :

- Lấy báu vật trấn sơn của Bạch Vân sơn trang ra đây!

Thiếu niên mặc võ phục “Dạ” một tiếng, tháo cái bọc vải đeo trên lưng xuống.

Gã mở bọc lấy ra một chiếc hộp gỗ đàn dài một thước tám tấc.

Thiếu niên mở hộp lấy ra một chiếc thước ngọc, hai tay cầm kính cẩn đưa cho Trương lão phu nhân.

Trương lão phu nhân đón lấy thước ngọc dài chừng một thước bảy tấc, nhìn Trương Thành nói :

- Thước ngọc này cứng rắn vô cùng, không sợ thần đao bảo kiếm. Ngươi dùng nó để đối địch với gã.

Trương Thành đón lấy thước ngọc bằng tay mặt, cầm thiết ống tiêu bằng tay trái. Lão nghiêng mình đáp :

- Lão nô được phu nhân ban cho báu vật này mà không thắng được Tiêu Lĩnh Vu thì đành phơi xương ở đây để báo đền ơn đức.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cây thước ngọc trắng như tuyết liền tự hỏi :

- Cây thước ngọc kia cứng rắn như vậy, chẳng lẽ thanh bảo kiếm của ta lại sợ nó ư?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Trương Thành đã cầm thước ngọc bước tới.

Tiêu Lĩnh Vu không dám khinh địch, hít mạnh một hơi chân khí chuẩn bị ứng chiến.

Trương Thành tay cầm thước ngọc, mạnh dạn hơn nhiều, phóng tay đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung đoản kiếm lên gạt, nghe đánh “choang” một tiếng rùng rợn mà cây thước ngọc vẫn không hề hấn gì.

Trương Thành tuy biết cây thước ngọc là bảo vật trấn sơn của Bạch Vân sơn trang cứng rắn phi thường, nhưng vẫn chưa hết úy kỵ thanh bảo kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu. Hắn sợ là tổn thương báu vật nên vừa đụng tới đã vội lui về ngay.

Hai người cùng coi lại binh khí trong tay thì thấy vẫn nguyên vẹn không bị tổn thương chút nào.

Lúc này Trương Thành đã gan dạ hơn. Tay mặt lão cầm thước ngọc để đỡ gạt bảo kiếm của Tiêu Lĩnh Vu, còn tay trái cầm thiết tiêu tấn công vào những nơi yếu hại của đối phương.

Chương 45: Khâu Tiểu San Đả Bại Trương Lão Phu Nhân

Tiêu Lĩnh Vu bị Trương Thành tấn công một cách thần tốc, đoạt mất tiên cơ. Thanh đoản kiếm trong tay chàng bị cây thước ngọc phong tỏa.

Trương Thành lại dùng thiết tiêu điểm vào những nơi chí mạng. Trong lúc nhất thời chàng phải lùi hoài. Trương Thành thấy chiếm được ưu thế liền tấn công tới tấp, hy vọng đả thương được Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy áp lực càng hung hãn khó lòng chống cự.

Tam Tuyệt sư thái đứng ngoài bàn quan cũng ngấm ngầm kinh hãi.

Khâu Tiểu San để hết tinh thần theo dõi cuộc đấu. Nàng cầm trường kiếm trong tay lăm lăm chờ đợi, hễ thấy Tiêu Lĩnh Vu gặp cơn nguy hiểm là lập tức xông vào giải cứu.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu vung tay trái lên bắt hai ngón tay vào cây thiết tiêu đang đánh tới trước ngược rồi đẩy ra ngoài.

Những người quan chiến thấy Tiêu Lĩnh Vu vừa quét tay một cái đã đẩy được cây thiết tiêu của Trương Thành mà không hiểu chàng sử dụng võ công gì, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển Đàn Chỉ thần công đẩy thiết tiêu rồi lập tức mở thế phản kích. Thanh đoản kiếm lấp lánh ánh hàn quang tranh đoạt tiên cơ với Trương Thành.

Những tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng. Thế công của Trương Thành đều bị Tiêu Lĩnh Vu phong tỏa.

Làn kiếm quang đang ở thế kém bỗng ào ạt lóa mắt, Tiêu Lĩnh Vu đã chiếm được thượng phong.

Trương Thành toàn lực phản công vãn hồi thế kém nhưng đều bị kiếm pháp tinh kỳ của Tiêu Lĩnh Vu kiềm chế.

Tam Tuyệt sư thái thấy Tiêu Lĩnh Vu khống chế được đại cuộc, Trương Thành sắp thua đến nơi liền khẽ bảo Khâu Tiểu San :

- Khâu sư muội! Nếu sư muội không muốn gây mối thù oán với Bạch Vân sơn trang thì hãy dùng phép Truyền âm nhập mật bảo Tiêu Lĩnh Vu không nên hạ độc thủ hại người.

Bỗng thấy hai nhân ảnh đang quấn chặt lấy nhau đột nhiên phân khai.

Tiêu Lĩnh Vu ôm kiếm đứng yên, vẻ mặt nghiêm trang.

Trương Thành lùi lại phía sau ba bước mới đứng vững. Sắc mặt lợt lạt, hiển nhiên lão đã bị trọng thương.

Trương lão phu nhân sắc mặt xám xanh hỏi :

- Trương Thành! Ngươi bị trọng thương rồi phải không?

Trương Thành chống cây thiết tiêu xuống đất cho khỏi ngã. Lão vừa thở vừa nói :

- Phu nhân!… Thằng lỏi này đã học được Đàn Chỉ thần công của Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm…

Người lão run bần bật, miệng hộc máu tươi nhưng lão vẫn gắng gượng chống đỡ nói tiếp :

- Ngày trước lão nô theo hầu lão chủ nhân đã được coi mười tay đại cao thủ tỷ võ. Nhà sư chùa Thiếu Lâm nhờ môn Đàn Chỉ thần công mà vãn hồi thế kém không bị thương về ống tiêu của lão chủ nhân. Phu nhân phải coi chừng gã mới được…

Lão nói tới đây không chống nổi nữa, đột nhiên ngã lăn ra.

Trương lão phu nhân quay lại bảo gã thiếu niên mặc võ phục :

- Lấy một viên Bảo Mạng hoàn cho lão uống.

Thiếu niên dạ một tiếng, bồng Trương Thành lên lui lại một góc nhà.

Trương lão phu nhân đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, lạnh lùng hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi dùng võ công gì đả thương y?

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi đáp :

- Đó là Tu La chỉ công. Nhưng tại hạ không có thù oán gì với Bạch Vân sơn trang nên chỉ điểm tới là thôi chứ không có ý gia hại. Giả tỷ y nhẫn nại không nói năng gì thì thương thế không biến thành trầm trọng như vậy. Dù sao cái đó cũng không đáng lo, chỉ cần điều dưỡng hai ngày là hết…

Trương lão phu nhân cười lạt ngắt lời :

- Người Bạch Vân sơn trang sống hay chết các hạ bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày lên toan bài bác, nhưng chàng lại nhẫn nại không nói gì nữa.

Trương lão phu nhân quay lại bảo thiếu niên mặc võ phục :

- Đưa cây Ngọc xích cho ta!

Thiếu niên liền rút cây Ngọc xích trong tay Trương Thành liệng ra cho mụ.

Trương lão phu nhân đón lấy cây Ngọc xích rồi lạnh lùng nói :

- Các hạ kiêm tri sở trường của mấy nhà, chẳng trách lên mặt ngông cuồng. Lão thân như ngọn đèn tàn trước gió, chẳng bận tâm chi tới chuyện sinh tử nữa. Vậy các hạ bất tất phải nể nang chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Giữa Bạch Vân sơn trang và Tiêu mỗ trước nay vốn không thù oán. Nhưng lão tiền bối đã nói vậy, vãn bối cũng không dám cãi lời, nhưng cũng chỉ điểm tới là thôi.

Trương lão phu nhân tức giận quát :

- Ai thèm điểm tới là thôi với các hạ? Chúng ta phải quyết đấu sinh tử.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Mụ già này đã gần bảy chục mà tính khí xen chừng vẫn nóng nảy như xưa.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San lên tiếng :

- Huynh đệ hãy lùi lại, để tỷ tỷ bồi tiếp Trương lão phu nhân mấy chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Sau khi tiểu đệ thất bại, tỷ tỷ hãy ra tiếp tay cũng chưa muộn.

Khâu Tiểu San nghiêm giọng quát lên :

- Không được! Huynh đệ hãy lùi lại mau!

Tiêu Lĩnh Vu rất kính sợ Khâu Tiểu San, không dám nói nửa lời, từ từ lùi lại phía sau.

Khâu Tiểu San nghiêng mình thi lễ nói :

- Lão tiền bối…

Trương lão phu nhân hắng dặng một tiếng, ngắt lời :

- Ai là lão tiền bối của ngươi? Ngươi muốn cùng lão thân động thủ thì hãy rút binh khí ra.

Khâu Tiểu San tay cầm cuốn thủ lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng, kính cẩn dâng lên nói :

- Lão tiền bối hãy thu lấy cuốn sách này đã.

Trương lão phu nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Ngươi làm thế này là có dụng ý gì?

Khâu Tiểu San đáp :

- Trương huynh đã có ơn cứu mạng cho vãn bối, nay vãn bối trả lại võ công của Trương gia gọi là báo đáp ân tình.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Tiểu tôn sắp chết rồi thì còn luyện võ công của tổ phụ gã làm chi?

Khâu Tiểu San đáp :

- Lão tiền bối mà không thu lấy thì e rằng vãn bối mà bị tử thương dưới tay lão tiền bối thì cuốn thủ lục này sẽ lạc lõng ra ngoài giang hồ, khó lòng tìm lại được.

Trương lão phu nhân ngẫm nghĩ một lát rồi đưa tay đón lấy cuốn thủ lục, mụ thủng thẳng nói :

- Lão thân tuy thu nhận cuốn thủ lục võ công của tiên phu để lại nhưng chưa phải là đã chấp nhận lời cầu hòa của cô nương.

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp :

- Vãn bối không có vọng tưởng như vậy.

Trương lão phu nhân nói :

- Hay lắm! Cô lấy binh khí ra.

Khâu Tiểu San nói :

- Trước khi động thủ vãn bối còn mấy điều muốn nói.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Cô có điều gì thì nói mau đi.

Khâu Tiểu San đáp :

- Vãn bối cùng Trương huynh có ân oán với nhau thì vụ này không liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu. Vãn bối hy vọng sau cuộc đấu với lão tiền bối là kết thúc mối ân oán này. Bất luận ai thắng ai bại cũng bỏ hết những hiềm khích về trước.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Nghe giọng lưỡi cô nương thì dường như đã nắm chắc phần thắng rồi phải không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Xin lão tiền bối đừng hiểu nhầm. Vãn bối muốn nói bao nhiêu ân oán đều ở nơi một mình vãn bối. Bất luận bữa nay ai thắng ai bại thì những ân oán trước kia cũng chấm dứt. Sau này không có chuyện báo oán nữa.

Trương lão phu nhân nói :

- Cô cứ yên tâm. Nếu lão thân bị tử thương về tay cô thì người Bạch Vân sơn trang có tìm đến các ngươi để báo thù thì cũng phải sau đây mười năm. Các ngươi mà giết cho kỳ hết thì càng đỡ phải lo về sau.

Khâu Tiểu San chau mày nói :

- Lão tiền bối…

Trương lão phu nhân ngắt lời :

- Đừng kêu ta bằng lão tiền bối. Cô họ Khâu, ta họ Trương, hai bên chẳng liên quan gì đến nhau.

Mụ dừng lại một chút rồi hỏi :

- Nhưng lão thân mà thắng được cô thì sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Vãn bối có chết cũng không oán hận.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Nhưng cô không chết thì sao?

Khâu Tiểu San giương cặp mày liễu lên hỏi :

- Lão tiền bối muốn thế nào?

Trương lão phu nhân đáp :

- Cô sẽ về Trương gia, làm vợ tiểu tôn.

Khâu Tiểu San ngập ngừng :

- Cái đó…Cái đó…

Trương phu nhân lớn tiếng quát :

- Cô không chịu thì rồi cũng phải chịu. Lấy binh khí ra đi!

Dứt lời mụ vung cây ngọc xích nhằm đánh tới Khâu Tiểu San.

Khâu Tiểu San hít một hơi chân khí lùi lại năm bước đảo mắt nhìn Tố Văn nói :

- Lấy trường kiếm cho ta!

Tố Văn ngơ ngác rút trường kiếm quăng tới, trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Hiển nhiên tiểu thư đeo nhuyễn kiếm trên lưng sao lại không sử dụng mà phải mượn trường kiếm của ta?

Khâu Tiểu San mượn kiếm chẳng những khiến Tố Văn kinh ngạc mà cả Tam Tuyệt sư thái cũng lấy làm kỳ. Chỉ có Tiêu Lĩnh Vu là hiểu rõ. Chàng biết Khâu Tiểu San đã luyện được võ công của Tiêu Vương. Cây nhuyễn kiếm không thi triển được tiêu pháp nên nàng dùng trường kiếm thay tiêu để đối phó với Trương lão phu nhân.

Khâu Tiểu San đón lấy trường kiếm để ngang trước ngực nói :

- Xin lão thái thái tha cho vãn bối tội càn rỡ.

Trương lão phu nhân đánh ra một xích rồi dừng tay lại tựa hồ để chờ Khâu Tiểu San rút khí giới ra.

Tam Tuyệt sư thái biết hố chia rẽ giữa hai người đã quá sâu rộng. Dù Khâu Tiểu San có ý nhân nhượng thì Trương lão phu nhân cũng chẳng chịu nghe nào.

Cuộc chiến này sẽ vô cùng ác liệt. Trương lão phu nhân mà chết thì mối thù hận chẳng thể kết liễu được vì sư phụ bà sẽ không thể bỏ qua. Còn Khâu Tiểu San mà bị thương vong tất Tiêu Lĩnh Vu chẳng chịu thôi. Cuộc chiến này bất luận ai thắng ai bại hậu quả cũng rất nghiêm trọng, sóng gió không biết đâu mà lường.

Tam Tuyệt sư thái còn đang ngẫm nghĩ thì hai bên đã động thủ.

Cây ngọc xích của Trương lão phu nhân hết sức tung hoành, thi triển những chiêu ác độc, Khâu Tiểu San lâm vào tình trạng chỉ có bề chống đỡ chứ không đủ sức phản kích.

Tam Tuyệt sư thái rất đỗi lo âu, chỉ sợ Trương lão phu nhân hạ độc thủ đả thương Khâu Tiểu San.

Hai bên kiếm qua xích lại, tỷ đấu hơn hai chục hiệp. Khâu Tiểu San vẫn duy trì thế chống đỡ, bất luận Trương lão phu nhân tấn công ác liệt thế nào nàng cũng vượt qua được.

Tiêu Lĩnh Vu nhận thấy Khâu Tiểu San đã có mấy cơ hội có thể phản kích mà nàng không chịu ra tay. Lòng chàng hồi hộp nghĩ thầm :

- Xem chừng nàng quyết tâm nhường nhịn Trương lão phu nhân. Nhưng mụ võ công tinh thâm lại hạ thủ tàn độc. Nàng chỉ sơ tâm một chút là bị thương về cây ngọc xích trong tay mụ.

Chàng còn đang lo lắng, bỗng nghe đánh vù một cái. Hai bóng người đột nhiên phân khai. Chàng chú ý nhìn ra thấy Khâu Tiểu San sắc mặt lợt lạt, cầm ngang thanh trường kiếm đứng đó.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp nhận ra Khâu Tiểu San bị thương chỗ nào nhưng xem ra nàng đã bị trọng thương. Trong lòng cực kỳ kinh hãi, chàng nhảy vọt ra đứng chắn phía trước Khâu Tiểu San.

Trương lão phu nhân cười lạt nói :

- Tiêu Lĩnh Vu! Dù các ngươi dùng phép xa luân chiến lão thân cũng không sợ.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San quát :

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ hãy lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu lập tức lùi lại.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Khâu Tiểu San! Cô nương còn có thể tái chiến được chăng?

Khâu Tiểu San thở phào một tiếng đáp :

- Chắc lão tiền bối đã nhẹ đòn nên vãn bối trúng nhất xích mà vẫn có thể tái chiến.

Trương lão phu nhân cười lạt nói :

- Thế thì hay lắm! Cô cùng lão thân quyết chiến trận nữa.

Khâu Tiểu San thủng thẳng đáp :

- Vừa rồi vãn bối đã trổ hết khả năng mà vẫn bị lão tiền bối đánh trúng một xích, đủ tỏ ra võ công lão tiền bối rất cao cường.

Trương lão phu nhân ngắt lời :

- Nếu cô kịp thời hồi tâm chuyển ý, chịu thua ta, nghe theo điều kiện của ta thì bao nhiêu chuyện thảy đều bỏ đi không truy cứu nữa.

Khâu Tiểu San cười lạt đáp :

- Nếu trong vòng ba tháng trước đây thì vãn bối quả không thể phản kích được, nhưng hiện nay tình thế đã khác hẳn.

Trương lão phu nhân hỏi :

- Có điều chi khác trước?

Khâu Tiểu San đáp :

- Phen này vãn bối tái chiến phải dùng đến tiêu pháp của Trương gia để quyết thắng bại với lão tiền bối.

Trương lão phu nhân lạnh lùng nói :

- Cái đó là ngươi muốn múa rìu qua mắt thợ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Trương lão tiền bối để lại di bảo quả có những kỳ chiêu rất tinh diệu mà phần lớn là sau khi lão nhân gia bị hãm trong cung cấm mới giác ngộ ra.

Trương lão phu nhân cười lạt nói :

- Thế thì hay lắm! Ngươi dùng tiêu pháp của Trương gia đả bại lão thân thì lão thân có thất bại cũng cam lòng. Nhưng nếu cô thất bại về tay lão thân thì sao?

Khâu Tiểu San gượng cười đáp :

- Vãn bối sẽ quay kiếm tự tử ngay tại đương trường.

Nàng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu huynh đệ! Ngươi nên chịu nghe ta mấy điều.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tỷ tỷ căn dặn điều chi, tiểu đệ cũng tuân theo hết.

Khâu Tiểu San nói :

- Nếu ta thất bại về tay Trương lão phu nhân phải vung kiếm tự sát, Tiêu đệ không được ra tay báo thù.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng :

- Cái đó…cái đó…tiểu đệ…

Khâu Tiểu San cất giọng ôn nhu nói :

- Tiểu đệ hãy nghe lời ta, đừng để ta chết rồi vẫn không yên dạ.

Tiêu Lĩnh Vu không làm sao được, đành nói :

- Tiểu đệ xin theo lời.

Khâu Tiểu San nói :

- Tiêu đệ thu lấy thi hài ta đem vào rừng dùng cành khô hỏa thiêu đi rồi đem cốt hôi về đặt trước pháp thể của mẫu thân ta. Di thể tiên mẫu chắc cũng không đến nỗi hủ nát. Tiêu đệ chắc có đủ khả năng tìm một nơi sơn động để bảo tồn di thể Vân Di cùng cốt hôi của ta rồi vít kín cửa động lại.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Khâu Tiểu San lại nói :

- Sau hết còn một việc là Tố Văn cùng Tiểu Hồng đều là nữ đệ tử của một vị tiền bối cao nhân. Sư phụ chúng bị tai họa bất trắc, chúng gặp ta và hợp cơ duyên, cam tâm theo ta làm tỳ nữ. Bề ngoài tuy là tiểu tỳ mà tình thân như chị em. Sau khi ta chết rồi, Tiêu đệ hãy chiếu cố cho chúng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Bỗng nghe những tiếng vo ve lọt vào tai :

- Nếu bất hạnh tiểu thư thiệt mạng trong cuộc đấu này thì bọn tiểu tỳ cũng nhất định chết theo, bất tất phải phiền đến Tiêu tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại thấy Tỗ Văn, Tiểu Hồng nước mắt đầm đìa, vẻ mặt cực kỳ thê thảm. Chàng không khỏi buồn rầu trong dạ, thở dài nói :

- Tỷ tỷ đã ra lệnh, tiểu đệ quyết không dám kháng cự. Nhưng tỷ tỷ phải hết sức giữ cho toàn mạng mới được.

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta biết rồi. Mối đại thù của tiên mẫu chưa trả được, dĩ nhiên ta phải cầu sinh.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tỷ tỷ là người không phụ bạc với ai thì đừng lấy cái chết để giải quyết mọi sự.

Khâu Tiểu San không lý gì đến câu nói sau cùng của Tiêu Lĩnh Vu, đưa mắt nhìn Tố Văn, Tiểu Hồng nói :

- Các ngươi khóc làm chi? Ta đã chết đâu?

Tố Văn, Tiểu Hồng không dám khóc nữa, đưa tay lên lau nước mắt.

Khâu Tiểu San thở dài nói :

- Trương lão phu nhân chỉ muốn giết một mình ta. Lão nhân gia đức cao vọng trọng, sau khi ta chết rồi quyết phu nhân không làm khó dễ gì các ngươi. Tiêu tướng công bản tính nhân hiệp, tất sẽ an bài các ngươi một cách ổn thỏa. Vậy các ngươi cứ theo y là được.

Tố Văn, Tiểu Hồng nước mắt chạy quanh không dám nói gì.

Khâu Tiểu San lại đảo mắt nhìn Tam Tuyệt sư thái nói :

- Sau khi tiểu muội chết rồi, nhờ sư tỷ thay mặt cảm tạ ơn dưỡng giục của sư phụ cho.

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Ta sẽ hoàn thành tâm nguyện cho sư muội.

Khâu Tiểu San dặn dò xong đâu đấy rồi mới giơ trường kiếm lên nói :

- Xin Trương lão phu nhân hãy động thủ đi.

Trương lão phu nhân không nói gì nữa, vung cây ngọc xích đánh ra một chiêu.

Khâu Tiểu San lần này không nhường nhịn nữa, nàng né mình tránh khỏi rồi lập tức xoay kiếm phản kích.

Lần này hai người động thủ ra chiêu rất hung hiểm chứ không giữ thế dằng co như trước nữa.

Khâu Tiểu San dùng kiếm thay tiêu lại phóng ra những kỳ chiêu hợp với lưỡi trường kiếm, ánh hàn quang lưu động lúc đâm lúc chém, vừa thủ vừa công.

Cây ngọc xích trong tay Trương lão phu nhân công nhiều mà thủ ít.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí theo dõi cuộc đấu giữa hai người.

Lúc đầu Khâu Tiểu San vẫn ở thế kém. Cây ngọc xích của Trương lão phu nhân quét ngang bổ dọc, khống chế đại cuộc. Nhưng sau khi chiến đấu ngoài hai chục hiệp, tình thế dần dần biến đổi.

Khâu Tiểu San phóng những kỳ chiêu đổi thế công, Trương lão phu nhân tấn công mãnh liệt mười mấy chiêu chiếm được tiên cơ, bây giờ lại bị Khâu Tiểu San dành lại ưu thế.

Cuộc đấu kéo dài hơn năm chục hiệp, tuy hai bên chưa rõ được thua nhưng Tam Tuyệt sư thái và Tiêu Lĩnh Vu đã nhận thấy Khâu Tiểu San quyết không thể bại. Thanh trường kiếm trong tay nàng biến hoá khôn lường.

Đột nhiên Khâu Tiểu San thay đổi kiếm pháp, phóng ra ba chiêu liền.

Ba chiêu này kỳ ảo vô cùng khiến người coi phải lóa mắt. Ngay Tiêu Lĩnh Vu và Tam Tuyệt sư thái võ công cao thâm cũng không nhận ra kiếm pháp biến hóa của Khâu Tiểu San.

Giữa làn kiếm quang bỗng nghe có tiếng người rên. Cây ngọc xích dời tay Trương lão phu nhân rơi xuống đất. Mụ loạng choạng lùi lại ba bước, cánh tay mặt máu tươi ứa ra không ngớt.

Khâu Tiểu San ôm kiếm nói :

- Đa tạ lão phu nhân đã nhân nhượng.

Trương lão phu nhân nét mặt co rúm lại. Mái tóc bạc phơ không gió mà rung động, cặp mắt long

lanh ngấn lệ. Mụ buồn thảm nói :

- Sóng sông Trường Giang lớp sau đè lớp trước. Lớp người mới thay lớp người cũ. Lão thân quả đã già nua rồi.

Giọng nói đầy vẻ bi thương, nước mắt đầm đìa. Thái độ anh phong mất hẳn mà biến thành vẻ thê lương vô hạn.

Khâu Tiểu San chậm rãi nói :

- Vừa rồi vãn bối đưa ra ba chiêu kiếm kêu bằng “Thiểm Điện tam chiêu”. Đó là một trong những tuyệt kỹ mà Trương lão tiền bối đã tham ngộ ra sau khi bị hãm trong cung cấm. Lão phu nhân võ công sâu rộng nếu nghiên cứu bí lục của Trương lão tiền bối để lại thì thành tựu tất đi đến chỗ kinh thế hãi tục. Vãn bối đã kính hoàn bí lục để đền ơn cứu mạng của Trương huynh, thế là tiêu pháp của Trương gia lại quay về Bạch Vân sơn trang.

Trương lão phu nhân sau khi thất bại không còn hung hăng như trước nữa. Mụ quay lại ngó Ngọc Tiêu lang quân lẩm bẩm một mình :

- Việc đền đáp này cũng không phải tầm thường.

Ngọc Tiêu lang quân nói theo :

- Nhưng nhưng! Chúng ta đi thôi.

Gã gắng gượng đứng dậy cất bước ra ngoài.

Trương lão phu nhân thét lên :

- Tuấn nhi! Ngươi đi thế nào được?

Rồi mụ cất bước rượt theo.

Trương Thành cùng thiếu niên bận võ phục cũng chạy đi. Chỉ trong chớp mắt bọn người Bạch Vân sơn trang đã đi hết chẳng còn một ai.

Khâu Tiểu San ngơ ngác nhìn bóng sau lưng những người bỏ đi cho tới khi mất hút, nàng buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Chương 46: Khâu Tiểu San Hẹn Ngày Tái Ngộ

Tam Tuyệt sư thái chờ cho bọn Trương lão phu nhân đi xa rồi mới thủng thẳng hỏi :

- Khâu sư muội! Sư muội tính sao bây giờ?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp :

- Tiểu muội chưa có tính toán gì hết.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Sư muội có muốn về bái kiến sư phụ không?

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi hỏi lại :

- Sư tỷ nghĩ dùm coi xem tiểu muội có nên về không?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Bất luận sư muội bây giờ có đi hay không, nhưng trong vòng nửa năm sư muội tất phải về gặp mặt sư phụ một lần để giải trình sự việc bữa nay. Sư tỷ sẽ đứng bên làm chứng cho.

Khâu Tiểu San nói :

- Đa tạ sư tỷ.

Tam Tuyệt sư thái thủng thẳng nói :

- Sư phụ tuy không ưa bà tẩu tẩu là Trương lão phu nhân nhưng giữa Tiêu Vương Trương lão tiền bối và sư phụ có tình huynh muội. Ngọc Tiêu lang quân lại là giọt máu duy nhất của Trương gia. Nhất định sư phụ không nỡ nhìn thấy y vì vụ này mà chết. Bề ngoài tuy sư phụ ra chiều lạnh nhạt nhưng theo chỗ ta biết thì sư phụ đã tìm rất nhiều linh đơn cho Trương Tuấn. Nếu sư muội không có ý trái lệnh sư phụ thì hay hơn hết là để lão nhân gia hiểu rõ vụ này mà lượng thứ cho.

Khâu Tiểu San đáp :

- Sư tỷ hết dạ quan hoài, ơn đức này tiểu muội xin ghi vào phế phủ.

Tam Tuyệt sư thái dặn :

- Hy vọng sư muội ghi nhớ lời dặn của ta. Thôi ta đi đây.

Bà cất bước tiến ra khỏi động.

Khâu Tiểu San tiễn chân Tam Tuyệt sư thái rồi trở vào thạch động, nhìn Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tiêu đệ! Sao Tiêu đệ không chịu nghe lời ta?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Tỷ tỷ muốn nói chuyện gì?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta đã bảo Tiêu đệ nên dời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Ngọc Tiêu lang quân đến đây một mình thì tiểu đệ quyết chẳng tìm vào sinh sự. Nhưng một đoàn người rầm rộ kéo đến, tiểu đệ e rằng một mình tỷ tỷ không địch nổi nên mới lần đến trợ lực.

Khâu Tiểu San thấy vẻ mặt chàng sợ hãi, trong lòng cảm thấy không nỡ liền mỉm cười nói :

- Ta thật không ngờ mới trong thời gian ngắn ngủi không đầy ba tháng mà Tiêu đệ đã tìm vào được cung cấm, võ công Tiêu đệ cũng tiến bộ ra ngoài sức tưởng tượng của ta.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ may mà không đến nỗi nhục mạng.

Khâu Tiểu San nói :

- Ta giao chìa khóa cung cấm cho Tiêu đệ là cốt ý để tiêu đệ dời xa đừng can thiệp vào việc của ta nữa. Ai ngờ cung cấm là nơi biết bao cao thủ võ lâm nổi tiếng giang hồ mấy chục năm đều chưa tìm thấy, mà Tiêu đệ vỏn vẹn mấy tháng lại tìm được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sự thực tiểu đệ nghĩ hoàng thiên hữu nhãn hay tiểu đệ gặp may mà thôi.

Chàng liền đem sự tình tiến vào cung cấm lược thuật lại cho Khâu Tiểu San nghe.

Khâu Tiểu San nghe xong nói :

- Tiêu đệ mạo hiểm quá chừng!

Nàng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi :

- Vị cô nương này là ai? Sao Tiêu đệ chưa giới thiệu cho ta biết?

Tiêu Lĩnh Vu toan nói thân thế Bách Lý Băng thì cô đã lên tiếng :

- Tiểu nữ là Bách Lý Băng xin bái kiến Khâu tiểu thư.

Khâu Tiểu San thấy cô xinh đẹp khả ái, ăn nói dịu dàng cũng rất vui lòng, liền mỉm cười nói :

- Bách Lý Băng cô nương!…

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu nữ nhỏ tuổi hơn tiểu thư. Nếu tiểu thư không bỏ rẻ thì xin nhận tiểu nữ làm muội muội.

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

- Hay lắm! Ta chưa hiểu gia thế của muội muội.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội ở Bắc Hải cung.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Bắc Thiên Tôn Giả là người thế nào với muội muội?

Bách Lý Băng đáp :

- Lão nhân gia là gia phụ.

Khâu Tiểu San nói :

- Bắc Hải công chúa! Lệnh tôn chẳng những oai danh lẫy lừng ở Bắc Hải mà còn nổi tiếng ở Trung Nguyên. Cứ mấy năm lại có một lần đến Trung Nguyên và được nhân vật võ lâm rất cung kính, ai cũng phải nhượng bộ lão nhân gia.

Bách Lý Băng hãy còn tính trẻ nít. Cô thấy Khâu Tiểu San dung nhan diễm lệ, phong độ trang nhã không khỏi nghĩ thầm :

- Chẳng trách Tiêu đại ca kính trọng nàng vô cùng. Nàng đối với ta tuyệt không có ý ghen tuông, thật là hiếm có.

Cô nghĩ tới trước kia đem lòng ghen tỵ ngấm ngầm với Khâu Tiểu San, trong lòng không khỏi hổ thẹn, liền cười nói :

- Tiểu muội biết rất ít về gia phụ trên võ lâm, mà gia phụ cũng không mấy khi nói chuyện võ lâm cho tiểu muội nghe.

Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huynh đệ! Huynh đệ đã quen biết Bách Lý cô nương trong trường hợp nào?

Tiêu Lĩnh Vu chẳng biết sợ trời sợ đất là gì mà lại kính sợ Khâu Tiểu San phi thường. Chàng liền đem sự thực kể lại. Có đoạn chàng ngượng miệng lại ngập ngừng :

- Cái đó…Cái đó…

Bách Lý Băng liền tiếp lời :

- Tiểu muội phải lần mò đến tận bên trời góc biển tìm y.

Khâu Tiểu San mỉm cười hỏi :

- Lệnh tôn có biết không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Gia phụ không hay.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Muội lén lút dời Băng cung, lệnh tôn nhất định đi tìm kiếm khắp nơi. Một mai lão nhân gia hiểu hết vụ này, khi nào chịu bỏ qua?

Bách Lý Băng buồn rầu đáp :

- Tiểu muội cũng biết thế. Tiêu đại ca sẽ bị rắc rối vì vụ này mà tiểu muội không tự chủ được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vì vụ Bách Lý muội muội, tiểu đệ đã xảy ra cuộc động thủ với Bắc Thiên Tôn Giả.

Khâu Tiểu San giật mình kinh hãi hỏi :

- Tiêu đệ làm thế nào mà chống nổi Bắc Thiên Tôn Giả?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ bị trọng thương rồi được giải cứu.

Khâu Tiểu San là người thông minh, nàng đã nhận ra mối si tình của Bách Lý Băng. Nếu còn hỏi thêm nữa sẽ làm cho cô hổ thẹn, nàng liền chuyển sang chuyện khác :

- Tiêu huynh đệ! Lần trước ta gặp huynh đệ một cách quá vội vàng, chưa kịp hỏi rõ tình hình giang hồ mấy năm gần đây. Dường như oai danh Tiêu đệ mỗi ngày một lớn mà cừu nhân cũng mỗi ngày một nhiều?

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Nhưng cái đó chỉ là tin đồn trên giang hồ, còn sự thực thế nào ta chưa hiểu rõ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cừu nhân của tiểu đệ chỉ có một mình Thẩm Mộc Phong, hắn kết giao rất rộng, khắp nơi trên võ lâm dường như đều có nanh vuốt của hắn.

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

- Đúng thế! Thế lực của Thẩm Mộc Phong lớn quá, trong võ lâm chẳng mấy người dám chống đối hắn. Tiêu đệ là người duy nhất dám tranh chấp với Thẩm Mộc Phong.

Sự thực nàng đã ngấm ngầm viện trợ cho Tiêu Lĩnh Vu mấy lần. Đối với việc chàng thành tựu trong võ lâm nàng thấy rõ như bàn tay trước mắt.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ tuyệt không có ý tranh hùng, tranh bá trên giang hồ với Thẩm Mộc Phong mà chỉ muốn ngăn cản hắn đừng làm điều tàn ác trên chốn giang hồ. Nếu một ngày kia Thẩm Mộc Phong hối cải trở lại, tiểu đệ sẽ…

Khâu Tiểu San lắc đầu ngắt lời :

- Thẩm Mộc Phong vĩnh viễn không hối cải đâu. Giữa Tiêu đệ và hắn chỉ có một con đường là kẻ sống người chết.

Nàng giơ tay lên vén mái tóc xõa xuống mặt, nói tiếp :

- Đáng lý tỷ tỷ giúp Tiêu đệ một tay để hoàn thành tâm nguyện nhưng chính bản thân ta còn dính đến nhiều chuyện ân oán, e rằng không trợ lực cho Tiêu đệ được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tỷ tỷ! Phải chăng tỷ tỷ muốn nói về Ngọc Tiêu lang quân?

Khâu Tiểu San đáp :

- Có thể nói như vậy. Ngày trước Tiêu Vương Trương Phóng là một nhân vật hào khí ngất trời, môn quy nghiêm ngặt. Vì thế mà những người Bạch Vân sơn trang ít khi gặp chuyện thị phi trên chốn giang hồ. Nhưng Trương lão phu nhân là người rất thiên vị, làm việc gì cũng theo ý mình. Vì thế bà sinh chuyện bất đồng với cô em chồng duy nhất là sư phụ ta. Sau khi Tiêu Vương Trương Phóng chết rồi, hai người càng ít đi lại với nhau hơn. Nhưng sư phu ta lại rất thương yêu đứa cháu ngoại tôn là Trương Tuấn. Có điều sư phụ ta dành phần lớn thời gian cho việc thanh đăng cổ Phật. Công phu hàm dưỡng của lão nhân gia rất thâm hậu, mừng giận không lộ ra mặt. Dù sao lúc Ngọc Tiêu lang quân lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh, dĩ nhiên lão nhân gia chẳng thể bỏ qua mà không cứu giúp.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Vậy tỷ tỷ định thế nào?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta cũng chưa biết, đành là tới đâu hay tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi :

- Tiểu đệ có một kế hoạch nhưng chưa hiểu ý tỷ tỷ thế nào?

Khâu Tiểu San đáp :

- Kế hoạch gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tỷ tỷ để tiểu đệ ra mặt đến gặp lệnh sư trước đặng cáo tố tình hình cho lão nhân gia hay…

Khâu Tiểu San lắc đầu ngắt lời :

- Biện pháp này không xuôi. Gia sư đã không chịu tiếp người lạ, huống chi Tiêu đệ lại là một chàng trai.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Sao? Lệnh sư chán ghét bọn đàn ông ư?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp :

- Ngoài Tiêu Vương Trương Phóng ra, rất ít có người đàn ông nào khác tiến vào Vô Trần am. Cả Ngọc Tiêu lang quân tuy được gia sư sủng ái cũng chẳng thể vượt qua hào một bước để tiến vào Vô Trần am.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó không sao. Tiểu đệ đứng chờ bên ngoài am, để Băng nhi đưa thơ vào ước hẹn lão nhân ra ra hội ngộ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Hỡi ơi! Tiêu đệ tưởng dễ lắm sao?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Như vậy có điều chi không ổn?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiêu đệ! Hiện nay đệ là một nhân vật thanh danh lừng lẫy, nhưng không phải vì thế mà am chủ Vô Trần am cũng vì uy danh của Tiêu đệ làm cho chấn động…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ không có ý như vậy, mà chỉ nghĩ rằng tỷ tỷ chịu ơn dưỡng giục của lệnh sư thì khi gặp mặt khó nói hết lời. Ngay cả tiểu đệ e rằng cũng khó làng trình bày hết được tâm ý của tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San thở dài đáp :

- Trên danh nghĩa tuy Vô Trần am chủ chưa thừa nhận ta làm đệ tử mà tình thật đã coi ta là đệ tử rồi. Mấy năm ở với nhau ta đã hiểu lão nhân gia một cách sâu xa. Tiêu đệ đến cầu kiến lão nhân gia chẳng những không được lợi gì mà còn có thể hư việc nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy thì làm thế nào?

Khâu Tiểu San đáp :

- Chỉ còn đường ta về yết kiến lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu hỏi :

- Nếu Vô Trần am chủ không chịu nghe lời giải thích của tỷ tỷ thì làm thế nào?

Khâu Tiểu San nhăn nhó cười đáp :

- Lão nhân gia có ơn nuôi dạy ta, ta không thể động thủ cùng người được. Ta đành trình bày rõ nội tình, thuyết minh những sự việc đã trải qua. Trương Tuấn tuy đáng thương nhưng không phải lỗi ở nơi ta. Ta sẽ năn nỉ lão nhân gia lượng giải cho.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi gặng :

- Trong trường hợp lão nhân gia không chịu lượng tình…

Bách Lý Băng đột nhiên hỏi xen vào :

- Nếu Vô Trần am chủ vì tình huyết nhục yêu cầu tỷ tỷ giúp cho để cứu mạng cho Ngọc Tiêu lang quân thì sao?

Khâu Tiểu San chưng hửng đáp :

- Ta chưa nghĩ tới điều đó.

Bách Lý Băng nói :

- Tỷ tỷ cũng là người tình cảm, tiểu muội e rằng am chủ kể lể ân tình làm cho xúc động thì tỷ tỷ khó nỗi chối từ.

Khâu Tiểu San đưa tay ra khẽ vuốt mái tóc Bách Lý Băng, chậm rãi nói :

- Cảm ơn muội muội. Muội còn nhỏ tuổi lại được song thân cưng chiều từ nhỏ tới lớn mà bàn việc đời rất tinh vi, thật là hiếm có. Muội muội là một cô gái thông minh cơ biến, lại dịu dàng xinh đẹp, đi theo Tiêu đệ có thể giúp đỡ cho y nhiều lắm.

Khâu Tiểu San liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Bách Lý Băng muội muội là người thông minh rất mực. Từ nay trở đi Tiêu đệ phải nghe lời y mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng cười nói :

- Thật tình thì mỗi khi y có cao luận là tiểu đệ lại chú ý lắng tai.

Bách Lý Băng nói :

- Nghe không thì có ích gì? Đại ca chưa từng làm theo ý tiểu muội.

Khâu Tiểu San thấy hai người cãi lý với nhau cũng lấy làm thú vị, nàng cười đáp :

- Bách Lý Băng muội muội tuy xuất thân ở Băng cung, ít qua lại giang hồ nhưng y thông tuệ khác thường, giúp đỡ cho Tiêu đệ rất nhiều. Có y đi với Tiêu đệ ta cũng yên tâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu được tỷ tỷ cùng với bọn tiểu đệ hoạch định kế hoạch thì có thể quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Các ngươi cứ đi trước, ta thu xếp mọi việc yên ổn rồi sẽ tìm đến với các ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Một mình tỷ tỷ phải đối phó với cường địch há chẳng đơn độc thái quá ư. Theo ý tiểu đệ thì hãy giải quyết vụ này trước rồi sẽ đồng tâm hiệp lực đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Chàng ngửa mặt lên trời thở dài nói tiếp :

- Tiểu đệ dấn thân vào chốn giang hồ tuy chưa được bao lâu mà đã cảm thấy chán ngán. Khi trừ xong Thẩm Mộc Phong rồi, tiểu đệ muốn tìm một nơi thanh tịnh, ẩn náu qua ngày, vĩnh viễn không trở lại giang hồ nữa.

Khâu Tiểu San nói :

- Thế là Tiêu đệ đã lạt mùi danh lợi. Nhưng về niên canh Tiêu đệ đã thành tựu ít người bì kịp. Hiện nay bản thân Tiêu đệ không phải là chỉ của mình nữa mà là nhân vật của thời đại. Dù Tiêu đệ có chán ngán cảnh giang hồ ân oán cũng chẳng thể dời bỏ được. Tiêu đệ bảo trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong là có thể hoàn thành tâm nguyện, nhưng sự thực thì ta thấy khó lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy? Hiện nay giang hồ bao nhiêu tội ác đều tập trung vào một mình Thẩm Mộc Phong. Trừ xong hắn là giang hồ lập tức trở lại gió lặng sóng yên. Trong vòng mấy chục năm tưởng chưa thể có ngay một nhân vật kiêu hùng nào khác náo loạn giang hồ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiêu đệ không tin thì thì ta nói cho nghe câu chuyện này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chuyện gì?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tỷ như Tiêu đệ biết kẻ thù hại Vân Di thì liệu Tiêu đệ có ngồi yên được không?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp :

- Vân Di với tiểu đệ ơn nặng tày non, dĩ nhiên tiểu đệ phải báo thù.

Khâu Tiểu San lại hỏi :

- Còn việc của ta thì thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ phải làm cho hết sức, dù chết cũng không tiếc mình.

Khâu Tiểu San quay lại nhìn Bách Lý Băng nói :

- Giả tỷ Bắch Lý muội muội gặp chuyện rắc rối thì thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ chẳng thể tự thủ bàn quan.

Khâu Tiểu San nói :

- Trong thạch thất này có mấy người, mà người nào Tiêu đệ cũng có chuyện dính líu không thể bỏ mặc. Huống chi ngoài giang hồ còn ức triệu người, dằng ngang buộc dọc thì Tiêu đệ ẩn cư thế nào được?

Nàng ngừng lại một chút rồi nghiêm nghị nói tiếp :

- Tiêu đệ tính lại coi, trong vòng mấy năm ngắn ngủi mà Tiêu đệ đã gặp bao nhiêu chuyện kỳ ngộ không ai bì kịp. Hỡi ơi! Dù chẳng tin huyền thoại cũng phải công nhận trong cõi mênh mang có một lực lượng vô hình sắp đặt cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Tỷ tỷ nói đúng lắm. Tiểu đệ phải đem hết năng lực của mình mong cứu vãn lại kiếp nạn cho võ lâm và tuyên dương chính nghĩa trên chốn giang hồ.

Khâu Tiểu San gật đầu cười nói :

- Tiêu đệ nghe lời khuyên bảo của ta, ta rất vui lòng. Hai người hãy đi trước một bước. Hiện nay Tiêu đệ là ngọn đèn soi sáng cho võ lâm. Vì việc của ta mà Tiêu đệ đã ẩn nánh trong chốn thâm sơn đã mấy tháng trời. Ta e rằng lòng người vừa mới phấn khởi có thể vì vụ Tiêu đệ thất tung mà gây ảnh hưởng rất lớn. Ta thu xếp một chút rồi cũng dời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao tỷ tỷ không đi cùng bọn tiểu đệ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta nghĩ rồi. Việc của ta để ta tự giải quyết hay hơn. Sư tỷ ta tuy pháp hiệu là Tam Tuyệt mà thật ra nhất tuyệt cũng chưa xong. Y đối với ta tình nghĩa rất thắm thiết. Sau khi y về am tất đem sự tình của ta bầy tỏ với sư phụ. Để mình ta về bái yết sư phụ hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vạn nhất mà lệnh sư bắt buộc tỷ tỷ phải nghe theo lão nhân gia thì sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ân sư ta rất thông tình đạt lý. Nếu ta uyển chuyển trình bày, chắc lão nhân gia không ép buộc ta đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ có lời thỉnh cầu, mong rằng tỷ tỷ ưng thuận cho.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Điều chi? Bây giờ Tiêu đệ đã thành một nhân vật đại anh hùng, đại hào kiệt trong võ lâm mà ăn nói chẳng khác chi ngày còn nhỏ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ở trước mặt tỷ tỷ, tiểu đệ vĩnh viễn vẫn là đứa em nhỏ.

Khâu Tiểu San giục :

- Việc gì Tiêu đệ nói lẹ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Xin tỷ tỷ ước định kỳ tái ngộ. Nếu đến hẹn mà tỷ tỷ không phó ước, tiểu đệ sẽ dẫn anh hùng thiên hạ kéo đến Vô Trần am để bình luận thị phi với Am chủ được chăng?

Khâu Tiểu San chau mày ngập ngừng nói :

- Cái đó…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tỷ tỷ mà không ưng thuận thì tiểu đệ phải xin theo.

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp :

- Được rồi. Sau đây nửa năm, chúng ta sẽ trùng hội ở Bạch Vân quán trên núi Thái Sơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không được! Nửa năm thì lâu quá.

Khâu Tiểu San nói :

- Nếu vậy thì ba tháng.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói :

- Tỷ tỷ về bái kiến lệnh sư thì chỉ vài ba ngày là có quyết định. Sao lại bắt tiểu đệ chờ một thời gian lâu như vậy mới cho tái ngộ?

Khâu Tiểu San thủng thẳng đáp :

- Ta cần phải phí nhiều tâm cơ mới làm cho ân sư động tâm. Có khi cần mười ngày hay nửa tháng mới thu được hiệu quả.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vậy xin hạn định một tháng. Trong vòng một tháng mà không được tin tức gì của tỷ tỷ thì tiểu đệ sẽ tìm đến Vô Trần am.

Khâu Tiểu San nói :

- Từ đây đến Vô Trần am phải đi mất mười mấy ngày hay nửa tháng. Trong vòng một tháng làm sao đủ thời giờ?

Chương 47: Tiêu Lĩnh Vu Từ Biệt Tỷ Nương

Bách Lý Băng nói tiếp :

- Khâu tỷ tỷ! Vậy chúng ta cứ thế. Kể từ ngày chia tay, hết một tháng mà không thấy tin tức tỷ tỷ thì bọn tiểu muội sẽ đến Vô Trần am. Nếu tỷ tỷ bình yên xin hãy ra ngoài gặp bọn tiểu muội.

Khâu Tiểu San toan khước từ thì Tiêu Lĩnh Vu đã cướp lời :

- Tỷ tỷ nói gì tiểu đệ cũng nghe theo. Còn tiểu đệ nói thì tỷ tỷ chẳng chịu nghe câu nào.

Bách Lý Băng hỏi xen vào :

- Nếu tỷ tỷ không chịu ưng lời thì bọn tiểu muội không chịu đi nữa, cứ lằng nhằng bám theo tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San không sao được, đành thở dài nói :

- Hay lắm! Kể từ ngày mai, sau một tháng mà không thấy tin tức gì thì hay vị hãy tới, không được tới sớm.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Hay lắm! Bọn tiểu đệ đúng một tháng sau sẽ tới Vô Trần am.

Bách Lý Băng đột nhiên chau mày hỏi :

- Tỷ tỷ ơi! Vô Trần am ở địa phương nào?

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Ở trên núi Hải Dương Sơn thuộc tỉnh Thiểm Tây. Thôi các ngươi đi đi.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đưa mắt nhìn nhau rồi nghiêng mình thi lễ, trở gót dời Đoạn Hồn nhai.

Bách Lý Băng ngẩng đầu trông chiều trời thì đã gần tối.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng nói :

- Băng nhi! Còn một điều ta chưa hiểu rõ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì lẽ gì Khâu tỷ tỷ không đi với chúng ta mà lại giục chúng ta đi trước?

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Hoặc giả tỷ tỷ còn có chút việc riêng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì?

Bách Lý Băng cười đáp :

- Làm sao tiểu muội biết được?

Đột nhiên cô thu tiếng cười nói :

- Tiểu muội mắc cỡ quá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi mà mắc cỡ?

Bách Lý Băng đỏ mặt lên trả lời :

- Trước khi tiểu muội chưa gặp Khâu tiểu thư, chỉ lo y chẳng chịu dung tình. Không ngờ y là người độ lượng rộng rãi, tiểu muội đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử, nên rất lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Ta đã bảo cô trước rồi, cô chẳng chịu nói trắng tâm sự ra. Thế là đáng đời.

Bách Lý Băng giương cặp lông mày lên hỏi :

- Đại ca nghe Khâu tỷ tỷ nói chắc vui lòng lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mỗi khi ta giúp được Khâu tỷ tỷ điều gì là lại cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng.

Bách Lý Băng nói :

- Chẳng chỉ thế mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế còn điều chi nữa?

Bách Lý Băng hỏi lại :

- Hừ! Khâu tỷ tỷ nói gì đại ca không nghe thấy thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Khâu tỷ tỷ nói gì đâu? Sao ta lại không nhớ?

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca không nhớ hay giả vờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta không nhớ thật.

Bách Lý Băng hỏi :

- Trời ơi! Câu chuyện trọng yếu như vậy mà sao đại ca không nhớ vào lòng?

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Băng nhi! Băng nhi đừng lòng vòng nữa, hãy nói ra đi!

Bách Lý Băng thấy chàng không có vẻ giả vờ liền nói :

- Khâu tỷ tỷ đã nói với Tam Tuyệt sư thái là mẫu thân y để di thư lại dặn tỷ tỷ thành hôn với đại ca. Câu chuyện đó tuy Khâu tỷ tỷ nói với Tam tuyệt sư thái nhưng cũng là để nói với đại ca nghe. Như thế nghĩa là Khâu tỷ tỷ đã thành vợ đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Phải đó! Dường như Khâu tỷ tỷ có nói thế thật. Nhưng đây chẳng qua là kế quyền biến trong lúc nhất thời....

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Danh tiết của người con gái đâu có thể tùy tiện nói rồi bỏ qua được?

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước, quay lại ngó Bách Lý Băng. Nét mặt chàng rất nghiêm nghị.

Bách Lý Băng chưa từng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhìn mình bằng đôi mắt nghiêm trang như vậy bao giờ, bất giác cô lại hồi hộp trong lòng, từ từ cúi đầu xuống hỏi :

- Đại ca ơi! Tiểu muội nói vậy có điều chi lầm lỗi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi không có điều chi lầm lỗi, nhưng ta nhất định phải nói rõ sự tình cho Băng nhi hay.

Bách Lý Băng ngẩng đầu lên nói :

- Đại ca nói đi! Tiểu muội nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Khâu tỷ tỷ làm một nhân vật mà ta kính trọng với tấm lòng thành thực, không dám nghĩ đến điều tiết mạn. Ta không xứng đáng với tỷ tỷ mà Ngọc Tiêu lang quân cũng thế. Từ nay Băng nhi đừng nói đến điều tiết mạn Khâu tỷ tỷ nữa.

Đột nhiên chàng mỉm cười nói tiếp :

- Chúng ta đi lẹ lên. Trời đã xế chiều, cần ra khỏi khu đồng hoang trước khi trời tối.

Bách Lý Băng máy môi muốn nói lại thôi. Cô rảo bước chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Hai người vượt qua khu đồng cỏ hoang lương thì trời đã hoàng hôn.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca! Chúng ta nên đi về phương nào?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Không hiểu những người cùng chiến đấu với Thẩm Mộc Phong ở chân núi Nhân Duyên hiện giờ ra sao? Đêm nay chúng ta chịu khó ra khỏi khu núi này rồi tìm một nơi vắng vẻ để nghỉ ngơi. Sáng

mai đến Hành Dương rồi tính.

Bách Lý Băng nói :

- Trung Châu nhị cổ sau khi dời chúng ta chắc đã đem tin tức về đại ca đến núi Hành Sơn loan truyền ra ngoài. Nếu tiểu muội đoán không lầm thì chúng ta ra khỏi núi là gặp đồng đạo võ lâm. Có điều bây giờ chưa đoán trước được là đầu tiên chúng ta gặp bạn hay thù.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trung Châu nhị cổ là người cẩn thận, quyết không tiết lộ hành tung chúng ta một cách khinh xuất.

Bách Lý Băng đáp :

- Chúng ta đi đường chẳng lẽ lại không sợ có người ngó thấy ư? Bất luận trường hợp nào cũng nên cẩn thận một chút là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

- Khâu tỷ tỷ khen Băng nhi thông minh lắm. Ta xem quả đúng thế thật. Bây giờ nên làm thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Chúng ta nên thay đổi hình dạng để tránh tai mắt mọi người và điều tra tình thế giang hồ. Ta nên hành động ngấm ngầm là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi :

- Chúng ta nên giả làm nhân vật thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Đêm nay chúng ta tiếp tục thượng lộ. Sáng sớm mai hãy hóa trang làm hai đạo nhân xuống núi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn Băng nhi thì sao? Chẳng lẽ cũng hóa trang làm đạo sĩ?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội giả làm một tên đạo đồng tùy tùng đại ca. Như vậy không đến nỗi khiến người ta sinh lòng ngờ vực.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đáng tiếc là chúng ta không có y phục, biết làm thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Cái đó không sao. Khi vào Đoạn Hồn nhai tiểu muội đã nhớ bên đường có ngôi chùa cách đây không xa mấy. Đêm nay chúng ta vào đó đánh cắp mấy bộ quần áo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người quân tử đến nước suối còn không uống lén mà đi ăn cắp áo của người ta thì còn ra thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Chúng ta để bạc lại thì cũng kể là mua hai bộ áo chứ gì?

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười, không nói gì nữa.

Bách Lý Băng đột nhiên nghĩ tới chuyện gì liền nói :

- Đại ca! Khi vào cung cấm đại ca lấy được một cái rương gỗ mà chưa từng mở ra. Không chừng trong đó có vật gì trọng yếu?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Băng nhi đột nhiên nhắc tới vụ này?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội nhớ đến từ trước rồi, nhưng thấy đại ca vội vã luyện võ công để giúp Khâu tỷ tỷ. Tiểu muội sợ đại ca phân tâm nên chưa nhắc tới.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trên mặt rương vẽ tượng Phật thì chắc bên trong chứa kinh Phật.

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Tiểu muội thấy rằng cánh cửa sắt bên ngoài căn thạch thất có đặt cái rương này chưa từng mở ra. Nếu nó chứa đựng những bí bảo trong cung cấm thì hãy còn nguyên vẹn vì người đã vào cung cấm trước chúng ta chưa vào tới gian thạch thất đó.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đúng thế! Bách Lý Băng nói :

- Chúng ta hi vọng Trung Châu nhị cổ hãy còn giữ nguyên vẹn được cái rương gỗ đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai vị huynh đệ của ta suốt đời chỉ ưa thích vàng bạc châu báu nên võ lâm mới gọi đùa là Trung Châu nhị cổ. Họ gom góp vàng bạc rất nhiều, phú xưng địch quốc. Nhưng mấy năm gần đây họ thay đổi tâm tính, dường như không còn để ý đến tiền bạc nữa.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội hy vọng rằng họ đừng có vì tò mò mà mở cái rương gỗ đó ra.

Hôm sau trời vừa mờ sáng, trên yếu đạo tiến vào Hành Sơn xuất hiện hai đạo nhân.

Một đạo nhân mặc áo bào xanh, chòm râu đen chùng xuống trước ngực. Theo sau là một tên đạo đồng lưng đeo trường kiếm.

Hai người thong thả cất bước, thỉnh thoảng lại đảo mắt nhìn quanh như để thưởng ngoạn phong cảnh.

Hai người đi chừng mười dặm thì đến một chỗ ngã tư. Thanh bào đạo nhân khẽ nói :

- Băng nhi! Chúng ta đi lẹ lên. Đại khái phải tới Hành Dương mới có thể....

Bỗng nghe đạo đồng ngắt lời :

- Chẳng có người tới đó rồi là gì?

Nguyên đạo nhân râu đen chính là Tiêu Lĩnh Vu hóa trang, còn tên đạo đồng là Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên, quả nhiên thấy hai người ky mã chạy nhanh như tên bắn, chớp mắt đã đến trước mặt.

Người cưỡi ngựa đi trước là một thiếu niên lối chừng 27, 28 tuổi, lưng đeo trường kiếm, mình mặc võ phục. Chính là Triển Diệp Thanh phái Võ Đương.

Người cưỡi ngựa đi sau mắt tròn, mặt vuông, mày rậm mũi cao, tướng mạo uy mãnh. Hắn chính là lão nhị trong Chung Nam nhị hiệp, tên gọi Đặng Nhất Lôi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp nghĩ thầm :

- Sao hai người này lại tới đây?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng đã bước tạt ngang sang hai bước, tiến ra cản đường.

Triển Diệp Thanh đột nhiên giật dây cương. Con tuấn mã hí vang một tiếng, dựng thẳng lên rồi dừng lại.

Đặng Nhất Lôi cho ngựa đi chênh chếch tiến về phía trước chừng hai ba trượng rồi dừng lại.

Triển Diệp Thanh đã trải qua nhiều cuộc rèn luyện, không nóng nảy như trước nữa. Y nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi nhảy xuống chắp tay hỏi :

- Đạo trưởng cản đường bọn tại hạ, không hiểu có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu, không hiểu Triển đại hiệp định đi đâu?

Triển Diệp Thanh sửng sốt hỏi :

- Sao? Đạo trưởng là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu. Chẳng lẽ Triển huynh không nhận ra được thanh âm tiểu đệ?

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Sao Tiêu huynh lại mặc đạo bào?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn Triển Diệp Thanh hỏi :

- Triển huynh còn chưa tin ư?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Tuy tiểu đệ đã nghe rõ thanh âm Tiêu huynh, nhưng chưa dám hoàn toàn xác định.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Triển huynh tới đây để kiếm ai?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Chính là để kiếm Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Xem chừng có chuyện chi trọng yếu chứ không phải tầm thường.

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tại hạ đích thực là Tiêu Lĩnh Vu. Phía trước có nhà nông, chúng ta tới đó để chứng thực chân tướng rồi nói chuyện có được chăng?

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp :

- Nên làm như vậy.

Triển Diệp Thanh gọi Đặng Nhất Lôi lại nói rõ nội tình rồi bốn người đi vào tòa nông xá.

Trong nhà này đàn ông đều đi làm đồng cả. Chỉ còn hai người đàn bà là mẹ chồng và nàng dâu ở nhà.

Triển Diệp Thanh thương lượng mượn tạm một căn tĩnh thất. Tiêu Lĩnh Vu bước vào, trút bỏ chòm râu dài để lộ chân tướng.

Triển Diệp Thanh vội đưa tay ra nắm tay Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trung Châu nhị cổ chỉ nói Tiêu đại hiệp ở Hành Sơn mà không chịu nói rõ chính xác chỗ nào. Tệ sư huynh yêu cầu hai vị đi kiếm Tiêu huynh họ cũng không ưng. Tệ sư huynh không làm sao được, đành phái tiểu đệ cùng Đặng nhị hiệp tiến vào Hành Sơn để kiếm Tiêu huynh. Nhưng dải Hành Sơn dài đến mấy trăm dặm, hang động vô kể, biết là tìm đâu? Không ngờ lại may mắn gặp Tiêu huynh giữa đường.

Tiêu Lĩnh Vu lại đeo râu giả vào khôi phục thân phận đạo nhân, hỏi :

- Triển huynh đi kiếm tiểu đệ chắc có điều chi khẩn yếu?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Hỡi ơi! Nếu không có chuyện khẩn cấp thì tệ sư huynh đã chẳng phái tiểu đệ đi kiếm Tiêu huynh một cách gấp rút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lệnh sư huynh cho đi kiếm tiểu đệ vì việc gì?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Sau khi Tiêu đại hiệp tiếp tin nhà bỏ đi rồi thì Bách Hoa sơn trang đột nhiên tăng cường lực lượng vọng động. Họ đi tới đâu cũng gây ra cuộc xung đột với võ lâm thiên hạ, nhưng dường như các môn phái lớn đã được cảnh giác, đều ra sức kháng cự. Hơn nữa việc Tiêu đại hiệp làm cho Bách Hoa sơn trang mấy phen khiếp đảm chùn nhụt khiến lòng người võ lâm phấn khởi.

Y hạ thấp giọng xuống nói :

- Cả môn hạ phái Thiếu Lâm cũng đã giao thủ vì nghĩ rằng không nhân lúc này mà kiềm chế ngọn lửa hung hãn của Bách Hoa sơn trang thì e rằng không còn cơ hội nào. Vì thế mà họ đã tổ chức cao thủ thành hai mươi toán, ngấm ngầm giao thủ với nhân mã Bách Hoa sơn trang, có điều chưa trương rõ chiêu bài cờ hiệu phái Thiếu Lâm ra thôi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Làm cách này cũng vô ích vì Thẩm Mộc Phong đã phái người vào nằm vùng trong hết các môn phái trên giang hồ. Bất luận họ hành động bí mật đến đâu, Thẩm Mộc Phong cũng biết ngay.

Triển Diệp Thanh móc ra một đỉnh bạc nhỏ đặt xuống bàn nói :

- Tệ sư huynh và Tôn Bất Tà lão tiền bối đã hội họp cao thủ thì được tin Tiêu đại hiệp tiến vào Hành Sơn nên kéo tới Hồ Nam. Hiện nay ở trong núi Nhạc Lệ....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Hay lắm! Để tiểu đệ gặp lệnh sư huynh cùng Tôn lão tiền bối rồi chúng ta sẽ thương nghị.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Trong địa phận tỉnh Hồ Nam có người của Bách Hoa sơn trang hoạt động không?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Hôm qua và sáng nay tiểu đệ cùng Đặng nhị hiệp đã hai lần giao thủ với địch nhân. Nhưng đối phương chỉ đánh một trận rồi rút ngay. Tiểu đệ không hiểu đó có phải là nhân thủ của Bách Hoa sơn trang hay không?

Y quay lại nhìn Đặng Nhất Lôi nói tiếp :

- Còn có một điều nhưng tiểu đệ biết ít lắm. Chờ khi gặp tệ sư huynh rồi y sẽ bàn kỹ với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan dời gót, nghe thấy vậy liền dừng lại hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Trên giang hồ có tin đồn Tứ Hải quân chủ đã liên kết với Thẩm Mộc Phong. Tin đó có đúng không vẫn chưa đủ bằng chứng xác thực.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Có thể lắm vì mục tiêu của Bách Hoa sơn trang cũng tương tự như của Tứ Hải quân chủ....

Chàng thở phào nói tiếp :

- Họ liên thủ với nhau càng tốt, bọn ta đỡ mất thì giờ.

Từ nãy tới giờ Đặng Nhất Lôi vẫn đứng yên, đột nhiên lên tiếng :

- Dường như Tôn lão tiền bối coi việc kết hợp giữa Bách Hoa sơn trang và Tứ Hải quân chủ rất đỗi lo âu. Mối lo ngại lộ ra ngoài mặt.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cứ tình thế giang hồ hiện tại mà nói thì Bách Hoa sơn trang và Tứ Hải quân chủ là hai thế lực tàn ác rất mạnh. Hai thế lực đó kết hợp với nhau dĩ nhiên khiến người ta phải kinh tâm động phách. Nhưng vụ đó cũng có điểm hay cho ta.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Hay ở chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có vậy mới khiến võ lâm thấy rõ mình đã ở vào tình thế một mất một còn mà phải quyết chiến. Đồng thời nếu chúng ta chiến thắng thì chỉ cần một trận là xong.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh chưa biết Tiêu Lĩnh Vu đã vào được cung cấm, nghe khẩu khí khoác lác của chàng đều lẳng lặng không nói gì.

Bách Lý Băng giục :

- Chúng ta đi thôi.

Nhưng cô quên lưu tâm, thốt lên bằng giọng thiếu nữ trong trẻo.

Triển Diệp Thanh sinh lòng ngờ vực, nhìn chằm chặp vào mặt Bách Lý Băng, muốn hỏi lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười lên tiếng :

- Tiểu đệ quên chưa giới thiệu cùng hai vị, đây là Bách Lý cô nương.

Chàng vừa nói vừa trỏ vào Bách Lý Băng.

Rồi chàng lại giới thiệu Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi cho Bách Lý Băng biết.

Hai bên cùng chắp tay thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu sợ nói đến lai lịch Bách Lý Băng lại khiến người ta hỏi dài hỏi ngắn làm mất thì giờ giải thích, chàng liền nói ngay :

- Hai vị hãy cưỡi ngựa đi trước, tiểu đệ cùng Bách lý cô nương theo sau. Lúc hai vị tới đây, dọc đường đã bị người cản trở thì lúc về tất cũng bị ngăn chặn. Tại hạ cùng Bách Lý cô nương theo sau để dò xét lai lịch đối phương.

Triển Diệp Thanh đáp :

- Bọn tiểu đệ xin tuân mệnh.

Nói rồi hắn xoay mình đi trước.

Đặng Nhất Lôi theo sau Triển Diệp Thanh. Hai người cùng cưỡi ngựa tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng sóng vai theo sau hai người.

Hai bên giữ khoảng cách chừng mười trượng. Nửa ngày không có chuyện gì.

Đến lúc trời tối, đoàn người tới một tòa tiểu trấn.

Trong tiểu trấn không đầy trăm ngôi nhà, nhưng là chỗ mấu chốt giao thông nên khách thương đi lại nhộn nhịp. Trong trăm nhà có đến mười mấy nhà kinh doanh khách sạn hay mở tửu điếm.

Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh bước vào một khách sạn lớn nhất.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tòa khách sạn này có ba gian. Dưới lầu vừa bán rượu vừa bán cơm, thực khách đã đông đảo.

Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi được tiểu bảo dắt ngựa vào trong rồi liền tới ngồi xuống một

bàn gỗ bên cửa.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng tiến vào khách sạn, ngồi xuống bên một bàn gỗ, ngấm ngầm quan sát thực khách trong điếm.

Chương 48: Trong Tửu Điếm Thực Khách Đều Ngộ Độc

Tửu khách rất phức tạp, là những nhà buôn bụng phệ, những phu khuân vác tay áo xắn cao lên tận bả vai. Những hạng người giàu có lẫn nghèo hèn đông đặc cả khách điếm.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quan khách một lượt, không thấy một nhân vật võ lâm nào, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Chẳng lẽ Vô Vi đạo trưởng đến Hồ Nam mà Bách Hoa sơn trang không hay biết ư?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nghe tiếng vó nhựa cồm cộp. Hai người ky mã đi thẳng đến cửa điếm.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đại ca! Lai lịch hai người này có điều khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy hai người này là một mụ già và một thiếu nữ.

Mụ già da mặt nhăn nheo, tướng mạo xấu xa, nhưng thiếu nữ lại rất xinh đẹp, mày ngài mắt phượng, da mặt hồng hào.

Mụ già đảo mắt nhìn quanh rồi tiến lại ngồi xuống một bàn trống cạnh bàn của Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi.

Thiếu nữ xinh đẹp lại đồng hành với mụ già xấu xa nên sắc đẹp nàng càng nổi bật lên, bà già đã xấu lại càng xấu xa hơn thành ra hai thái cực và khiến mọi người trong khách điếm càng chú ý.

Ngựa của hai người được dắt đi rồi, nhưng vì nhà quán bận rộn quá nên hai người khách mới đến đã ngồi khá lâu mà chưa thấy gia nhân chạy lại hỏi han.

Mụ già không nhẫn nại được nữa, đạp tay xuống bàn quát :

- Qúi điếm không còn người nào sống nữa hay sao?

Một tên tiểu bảo vội chạy lại khom lưng nói :

- Lão thái thái....

Mụ già xấu xa cười lạt ngắt lời :

- Các ngươi tưởng mụ già này không có tiền chăng?

Mụ thò tay vào bọc móc ra một đĩnh vàng, đặt xuống bàn đánh “cạch” một tiếng rồi hỏi :

- Bấy nhiêu đã đủ cho bà cháu ta ăn trọ ở đây chưa?

Tiểu bảo vội cười đáp :

- Lão nhân gia hãy bớt giận. Bọn tiểu nhân mở quán chỉ mong được quí khách chiếu cố. Thực tình vì lúc này bận rộn qua nên tiếp đãi không được chu đáo. Xin lão nhan gia lượng thứ cho.

Mụ già cười lạt đáp :

- Hãy lấy cho bà cháu ta mấy món ăn chơi và hai cân thịt nướng.

Chỉ một lão bà và một thiếu nữ mà gọi đến hai cân thịt nướng khiến mọi người phải kinh hãi.

Dường như mụ có ý muốn cho mọi người chú ý đếm mình, lại lớn tiếng :

- Bữa nay mụ già này hứng chí thì đêm nay trong quán trọ của ngươi sẽ nhiều khách. Khách ăn uống hết bao nhiêu mụ già này sẽ trả hết cho.

Điếm tiểu bảo sửng sốt một chút rồi nói :

- Lão nhân gia nói giỡn hay quá.

Mụ già đáp :

- Mụ già này nói thật đấy. Chẳng lẽ món tiền nhỏ mọn đó mà ta cũng không trả được ư?

Điếm tiểu bảo khẽ nói :

- Dù lão nhân gia nhiều tiền đến đâu cũng chẳng nên tiêu xài cách này....

Mụ già lớn tiếng quát :

- Ta có tiền mà lại là đồng tiền trong sạch thì sao lại không xài được?

Điếm tiểu bảo vẫn nhỏ nhẹ lấy lòng mụ già, nhưng mụ lại la lối om sòm khiến gã không cách nào hạ đài, gã liền đáp :

- Tiền của lão nhân gia thì lão nhân gia muốn xài cách nào cũng được.

Mụ già buông tiếng cười rộ nói :

- Bữa nay quán ngươi có bao nhiêu thực khách, ăn uống hết bao nhiêu cứ thanh toán với già này là được.

Điếm tiểu bảo chau mày nói :

- Tiểu nhân làm nghề này đã hai chục năm thật chưa từng thấy ai như lão nhân gia, trả cả tiền ăn uống cho người không quen biết. Vụ này để tiểu nhân hỏi lại chủ nhân xem thanh toán cách nào?

Mụ già lại quát tháo om sòm như ở chỗ không người. Còn thiếu nữ diễm lệ ngồi bên chỉ mỉm cười chứ không nói gì, dường như cô đã thấy màn kịch này quen rồi, chẳng lấy chi làm lạ nữa.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Hai người một già một trẻ này hành động quái dị, không hợp tình hợp lý. Không hiểu lai lịch bọn họ thế nào? Chúng ta không nên ăn bất cứ thứ gì họ mời.

Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi cũng trợn mắt lên ngơ ngác nhìn hai người. Hiển nhiên họ cũng không sao hiểu được hành động quái dị của mụ già và cô gái.

Sau một lát điếm tiểu bảo quay lại.

Mụ già không chờ hắn lên tiếng đã cướp lời :

- Chủ nhân các ngươi bảo sao?

Tiểu bảo đáp :

- Tệ chủ nhân bảo là chưa từng gặp qua trường hợp này. Nhưng lão nhân gia có tiền muốn thết khách thì cũng chẳng có điều chi trở ngại. Tệ điếm được đủ hạng tân khách chiếu cố, tệ chủ nhân e có người không ưa dính vào tiền bạc của người khác. Vậy tiểu nhân thưa lại với lão nhân gia là trường hợp có người không muốn để lão nhân gia trả tiền thì tấm lòng của lão nhân gia tệ chủ nhân xin tâm lãnh là đủ.

Mụ già trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Được rồi! Ngươi đi hỏi xem những ai không đồng ý để ta trả tiền.

Tiểu bảo không làm sao được đành lớn tiếng hô :

- Thưa các vị khách quan! Lão phu nhân đây muốn trả tiền cơm rượu cho hết thảy quí vị. Tệ điếm không dám tác chủ, vậy xin các vị cho hay có đồng ý cả không?

Bỗng một thanh âm ồm ồm cất lên :

- Cách lão gia trước nay chưa từng ăn chén cơm nào mà mình chưa hiểu rõ.

Một thanh âm hào tráng khác cất lên :

- Tại hạ tự thanh toán lấy. Không muốn phiền đến ai.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn thì thấy người thứ nhất bé nhỏ thấp lùn, nói khẩu âm ở Tứ Xuyên. Người này mặc áo ngắn quần dài, chân bịt cà cạp trắng, có vẻ là một nhân vật làm nghề bao tiêu.

Người thứ hai thân hình to lớn, mình mặc võ phục, lưng cài đơn đao, lối chừng ba chục tuổi, dường như là một võ sư trên chốn giang hồ.

Bách Lý Băng cũng đứng lên cất giọng ồm ồm nói :

- Tiểu bảo! Bọn ta là người xuất gia, ăn uống đạm bạc và rất ít, không dám để người khác tính tiền.

Mụ già quái gở nổi lên một tràng cười rộ nói :

- Dung nhi! Ngươi đi coi xem mấy vị đại gia kia làm sao lại không ưng thuận để nhưng nhưng thết đãi?

Câu nói của mụ trái với thường tình nên phần đông thực khách trong điếm cho là mụ mắc chứng điên khùng.

Lạ hơn nữa là thiếu nữ xinh đẹp lại đứng lên từ từ cất bước.

Cô đến bên người lùn bé nói khẩu âm Tứ Xuyên khẽ nói mấy câu. Cô lại quay sang nói với đại hán khôi vĩ mấy câu rồi quay trở về chỗ ngồi trả lời mụ già :

- Nhưng nhưng ơi! Hai vị đại gia kia đã chịu lời để nhưng nhưng thết đãi rồi.

Mụ già xấu xa thở dài nói :

- Hỡi ơi! Nhưng nhưng già mất rồi....

Mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói :

- Còn hai vị đạo gia kia, sao ngươi không đến hỏi một tiếng?

Dung nhi quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng rồi đáp :

- Nhưng nhưng ơi! Người ta đã xuất gia mà không ưng thuận mình thanh toán thì thôi.

Mụ già nói :

- Không thể để kẻ bạc người hậu. Ngươi qua nói một tiếng đi.

Dung nhi lộ vẻ miễn cưỡng đến trước bàn của Bách Lý Băng và Tiêu Lĩnh Vu.

Cô nghiêng mình cất giọng ôn nhu cười nói :

- Tiểu nữ xin tham kiến hai vị đạo gia.

Bách Lý Băng thấy cô xinh đẹp, nụ cười mê hồn, không khỏi tức mình liền lạnh lùng nói :

- Chuyện gì vậy?

Dung nhi nhẹ nhàng đáp :

- Tiểu nữ tên gọi Dung nhi.

Bách Lý Băng nói :

- Ta đã biết rồi.

Dung nhi nói :

- Tổ mẫu của tiểu nữ là một nhà phú hào, vì nhớ cháu quá mà mắc bệnh điên khùng....

Bách Lý Băng lạnh lùng ngắt lời :

- Cái đó thì có liên quan gì tới bọn ta?

Dung nhi thoáng lộ vẻ tức giận trong chớp mắt rồi lại cười đáp :

- Chứng bịnh điên khùng đó không nặng lắm, lúc tái phát, lúc không sao.

Bách Lý Băng nói :

- Đáng tiếc bọn ta lại không hiểu y lý để chữa trị cho lệnh tổ mẫu.

Dung nhi đáp :

- Cái đó không sao. Chứng điên khùng của tổ mẫu nửa năm mới phát tác một lần. Lúc không thì chẳng sao, cười nói rất vui vẻ. Nhưng khi bệnh lên cơn thì muốn sao phải được như vậy. Tổ mẫu đã thỉnh cầu được toàn thể quan khách trong khách điếm, chỉ còn hai vị là chưa chịu ưng thuận....

Bách Lý Băng xua tay gạt đi :

- Bọn ta biết rồi. Xin cô nương thưa lại với lệnh tổ là bọn ta không đói bụng, chỉ ngồi nghỉ một lát rồi lại lên đường.

Dung nhi toan nói nữa thì Bách Lý Băng xua tay lia lịa muốn đuổi cô đi ngay.

Dung nhi không sao được, đành trở về chỗ cũ.

Mụ già hỏi :

- Dung nhi! Hai vị đạo gia có ưng thuận chăng?

Dung nhi lắc đầu đáp :

- Người xuất gia thường hay cố chấp, khó mà thuyết phục được họ.

Mụ già xấu xa chau mày hỏi :

- Ngươi nói thật chứ?

Dung nhi đáp :

- Dĩ nhiên là thật.

Mụ già cười lạt nói :

- Ta e rằng con nha đầu này không dụng tâm thuyết phục mà thôi.

Dung nhi đáp :

- Hài nhi đã cố năn nỉ nhưng người ta không chịu thì hài nhi cũng chẳng làm sao được.

Mụ già hắng dặng một tiếng, cầm đĩnh vàng liệng cho tiểu bảo hỏi :

- Chừng này đã đủ chưa?

Tiểu bảo đáp :

- Chắc là dư rồi.

Mụ già đứng dậy trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng nói :

- Trừ hai vị đạo nhân này, còn ngoài ra đều là khách của ta mời hết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai bà cháu nhà này hành động cổ quái khiến người ta không biết đâu mà lường. Chàng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng cười hỏi :

- Thiên hạ bát ngát, chẳng thiếu gì chuyện lạ kỳ. Có cả loại người mắc bệnh không vung tiền đi không được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca cho rằng họ muốn mời khách thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hành động của họ rất kỳ bí, khó mà lường được. Nhưng mụ đã cầm đỉnh vàng trao cho tiểu bảo thì cuộc trả tiền cho tửu khách đã là nhất định.

Bách Lý Băng nói :

- Con nha đầu kia mới có mười mấy tuổi đầu mà cử động đầy yêu khí, mới trông đã biết chẳng phải con người đứng đắn. Chúng ta quyết không nên dùng rượu thị mà họ đãi mình.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt thấy mụ già xấu xa cùng thiếu nữ kiều mỵ đang nhìn mình, liền bưng chung trà lên che nửa mặt và dùng Truyền âm nhập mật nói :

- Băng nhi! Mụ già và thiếu nữa kia dường như đặc biệt chú ý đến bọn ta. Chúng ta phải coi chừng đề phòng họ ám toán.

Bách Lý Băng tươi cười đáp :

- Tiểu muội coi cử chỉ điệu bộ yêu tà của con quỷ nha đầu trong lòng đã khó chịu rồi đây. Nếu thị định ám toán chúng ta thì bữa nay chúng ta nhất định làm thịt cả hai bà cháu họ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Mọi ngày Băng nhi rất hiền hòa nhu thuận, nhưng nay y nổi cơn ghen tức mãnh liệt quá chừng, Khâu tỷ tỷ hãy còn thua xa lắm.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên có thanh âm lanh lảnh cất lên :

- Tiểu bảo! Cơm rượu của ngươi không được sạch sẽ....Trời ơi! Đau chết ta rồi...

Một tên tiểu bảo chạy tới nói :

- Thưa đại gia. Không chừng đại gia vốn có bệnh trong mình?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy người đó thắt đai lưng xanh, chân đi giày cỏ, dường như là một tên phu xe. Chàng không khỏi chau mày nghĩ thầm :

- Người này không giống một nhân vật võ lâm, dĩ nhiên chẳng dám nói oan cho tửu điếm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên lại nghe thấy những tiếng rú thê thảm liên tiếp vang lên. Phần lớn tửu khách đều đứng dậy ôm bụng kêu đau.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Tình trạng này có điều khác lạ, sao lại nhiều người đau bụng vậy.

Bỗng thấy người vùng Tứ Xuyên và đại hán ăn mặc như kiểu võ sư ôm bụng đứng lên.

Hai người này đều hiểu võ công, dường như đang vận khí chống cự. Nhưng họ đứng lên rồi vẫn không chịu nổi, bật tiếng la thất thanh.

Tiêu Lĩnh Vu đẩy chung trà ra nói :

- Chúng ta đừng uống nước nữa.

Chàng đưa mắt nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi thì chỉ thấy hai người chau mày, hiển nhiên cũng đang vận khí chống lại cơn đau.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Bách Lý Băng :

- Băng nhi có thấy tình hình gì khác lạ không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Tiểu muội vẫn bình yên, chẳng thấy đau đớn chi hết.

Mụ già xấu xa đột nhiên lớn tiếng hỏi :

- Những thứ của già này đãi quí khách ăn không được ư?

Bây giờ những tiếng la thét đã lắng xuống, thay vào là những tiếng rên rỉ liên miên.

Nguyên phần đông tửu khách đau quá không còn sức kêu la, phải nằm bò xuống đất ôm bụng, miệng thở hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy rảo bước đi tới trước mặt mụ gì lạnh lùng nói :

- Lão phu nhân....

Mụ già xấu xa quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng đạo gia thay đổi ý kiến, cũng muốn ăn cơm thết của già này?

Tiêu Lĩnh Vu cố nén nỗi kích động trong lòng, lạnh lùng đáp :

- Bần đạo chẳng thấy lão phu nhân có hành động gì mà sao hết thảy tửu khách đều trúng chất kịch độc? Thủ pháp hạ độc thật cao minh khiến bần đạo rất đỗi khâm phục.

Mụ già buông tiếng cười rộ nói :

- Già này tuyệt không muốn làm nhộn một cách vô lý.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Bần đạo tin rằng phần lớn người trong tửu điếm này chẳng có thù oán gì với lão phu nhân, mà sao lão phu nhân cũng hạ độc vào mình họ? Như thế mà còn bảo là không phải vô lý, vậy lão phu nhân giải thích bằng cách nào?

Mụ già cười mát đáp :

- Bọn họ đau quá không kêu la được nữa rồi, chúng ta có thể nói chuyện được dễ dàng.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe, quả nhiên tiếng rên cũng nhỏ dần đi, chỉ có tiếng thở là mỗi lúc một cấp bách.

Chàng đảo mắt nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi thì thấy hai người toát mồ hôi trán, phải ráng nhẫn nại chịu sự đau khổ.

Mụ già cười hô hố nói tiếp :

- Còn hai vị đạo gia hành động không cẩu thả, chẳng tham lam một bữa ăn của già này thì không sao hết.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Giả tỷ Băng nhi không nổi dạ ghen tức làm cô kia phát ngán thì e rằng ta cũng chỉ coi mụ mắc chứng điên khùng mà trúng độc rồi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng lạnh lùng nói :

- Lão phu nhân hạ độc vào những người chưa từng quen biết là có dụng ý gì?

Mụ già cười khanh khách đáp :

- Lẽ thường mất của thì khỏi tai nạn. Hễ bọn họ chịu phí tiền thì tự nhiên hết đau bụng.

Mụ dừng lại một chút, đổi vẻ mặt lạnh lẽo nói tiếp :

- Đạo gia không nghĩ hỏi như vậy là quá nhiều ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bần đạo chưa từng gặp cách thu tiền như thế này.

Dung nhi cười khanh khách nói :

- Thế ra bữa nay đạo gia được mở rộng tầm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Bây giờ họ đau quá không hành động được, lão phu nhân sẽ ra tay lục soát chăng?

Mụ già đáp :

- Mụ già này không cưỡng bách ai, để họ tự đưa ra.

Dung nhi nói theo :

- Lát nữa bọn họ sẽ bớt đau, có thể nói năng và hành động được. Nhưng chỉ sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là họ lại nổi cơn đau gấp hai lần thứ nhất. Chỉ người nào không sợ chết mới khỏi bỏ tiền ra.

Lại nghe mụ già hô :

- Dung nhi! Lấy túi đựng tiền ra đi. Chúng ta sắp thu tiền rồi.

Dung nhi dạ một tiếng rồi đứng lên đi ra. Lát sau thị cầm một cái túi lớn bằng vải gai tiến vào bỏ lên mặt bàn.

Mụ già đứng dậy hô :

- Bây giờ chúng ta bắt đầu thu tiền.

Mụ từ từ cất bước đến bên bàn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nói :

- Võ công hai vị rất cao cường, không rên la một tiếng nào. Chẳng hiểu hai vị có bằng lòng bỏ tiền ra mua thuốc hay không?

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đang gắng sức vận công chống lại cơn đau, không thể mở miệng nói năng được.

Mụ già cười ruồi nói tiếp :

- Hai vị võ công cao cường, nên giá tiền nhiều hơn một chút.

Mụ nhìn chăm chú vào mặt Đặng Nhất Lôi nói :

- Các hạ thân thể cao lớn, một trăm lạng bạc tưởng không phải quá nhiều.

Đặng Nhất Lôi giương cặp mắt tròn xoe lên nhìn mụ già nhưng chưa nói gì.

Mụ già lại ngó Triển Diệp Thanh nói :

- Các hạ là một nhân vật phong lưu anh tuấn, lại còn nhỏ tuổi, chết đi thật đáng tiếc. Phí hai trăm lạng bạc cũng là đáng lắm.

Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nội công thâm hậu, vận khí chống lại cơn đau nhưng đều phát giác ra trúng phải chất độc rất kỳ quái, càng chống lại mạnh thì càng bị phản ứng ghê gớm. Hai người vận toàn lực cầm cự không dám chểnh mảng chút nào, thậm chí không dám mở miệng lên tiếng.

Mụ già lại nói :

- Hai vị đã không phản đối tức là đã tán thành đề nghị về giá tiền của già này rồi.

Mụ đảo mắt nhìn thiếu nữ nói :

- Dung nhi! Lẹ lên, thời gian không còn mấy nữa.

Dung nhi đáp :

- Đúng thế! Nhiều lắm là chỉ còn thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Mụ già nói :

- Ta đã nói nhiều quá rồi. Ta vừa già vừa xấu, e rằng nói chẳng ai chịu tin lời. Vậy ngươi đi nói với các vị. Đức Thượng đế có đức hiếu sinh. Bà cháu ta chẳng lẽ thấy chết mà không giải cứu?

Dung nhi mỉm cười nói :

- Thưa các vị đại gia cùng các vị bá thúc! Trong khoảnh khắc các vị lại nổi cơn đau. Chỉ có lúc này là các vị nói năng, hành động được. Sau một khắc các vị lại nổi cơn đau hơn trước nhiều.

Thị đưa mắt nhìn mụ già rồi nói tiếp :

- Tổ mẫu của tiểu nữ thể lòng hiếu sinh của đức Thượng đế, không nỡ điềm nhiên tọa thị, quyết hỷ xả một chút dược vật theo người định giá. Vị nào muốn trị bệnh xin đề nghị với tổ mẫu. Cứ đưa tiền ra là lấy thuốc liền. Còn vị nào không muốn điều trị thì bà cháu tiểu nữ cũng không miễn cưỡng. Thời gian gấp rút, các vị quyết định thế nào xin tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên tự thủ bàn quan đã hiễu rõ chứng đau bụng của bao nhiêu tửu khách trong điếm này đều do bà cháu mụ này hí lộng để lấy tiền. Nhưng đến bây giờ chàng vẫn chưa hiểu hai bà cháu họ dùng thủ pháp gì khiến mấy chục người trong quán đều bị trúng độc cùng một lúc. Chàng đã gặp nhiều phen sóng gió, tăng thêm phần lịch duyệt. Trước khi chưa hiểu cách hạ độc của bà cháu mụ, chàng chỉ đứng bàn quan chứ không nói gì.

Chương 49: Tiêu Lĩnh Vu Uy Hiếp Lão Phu Nhân

Bỗng thấy một nhân vật to bụng, mập ú, tay ôm bụng chậm chạp bước ra hỏi :

- Tại hạ muốn mua một viên thuốc giải thì sao?

Mụ già đảo mắt nhìn qua một cái rồi đáp :

- Đại lão bản có nhiều tiền. Vậy phải trả đủ một trăm lạng bạc. Thiếu một phân cũng không được.

Hán tử mập ú hỏi lại :

- Nhưng tại hạ không đem theo nhiều tiền trong mình thì làm thế nào?

Mụ già đáp :

- Ông bạn cứ lấy những vật có giá trong mình quy thành tiền cũng được.

Hán tử mập ú không làm sao được, đành lấy trong mình ra một tấm bội ngọc, hai phiến vàng lá và hơn hai chục lạng bạc vụn đưa tất cả cho mụ già.

Mụ già từ từ lấy trong bọc ra một cái hộp gỗ. Mụ mở hộp lấy ra một viên thuốc sắc trắng giao cho hán tử mập ú.

Thế rồi những thực khách lẽo đẽo tiếp tục đến mua thuốc. Mụ già coi người định giá, ít thì mười lạng, nhiều là trăm lạng, tối thiểu cũng phải hai ba lạng mới được.

Chẳng bao lâu số đông thực khách trong quán đều lại mua thuốc uống, ngoại trừ Bách Lý Băng, Tiêu Lĩnh Vu, Triển Diệp Thanh, Đặng Nhất Lôi cùng người thấp lùn ở Tứ Xuyên và vị võ sư cao lớn.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy túi bạc của mụ già đã đựng đầy, ít ra cũng tới ba ngàn lạng.

Chàng liền hỏi :

- Lão phu nhân! Bấy nhiêu vàng bạc chắc đủ dùng cho các vị rồi?

Mụ già đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu lão thân đoán không lầm thì mạng của đạo gia đáng tiền hơn hết trong quán này. Dẫu ngàn

lạng hoàng kim đối với đạo gia cũng không phải là nhiều. Nhưng đáng tiếc đạo gia không chịu ăn uống những đồ lão thân mời.

Mụ nói ra chiều tiếc rẻ.

Lại thấy hán tử thấp lùn ở Tứ Xuyên tiến tới hỏi :

- Cái mạng của Cách lão tử đáng giá bao nhiêu?

Mụ già xấu xa đáp :

- Không nhiều đâu! Không nhiều đâu! Chỉ năm chục lạng là đủ rồi.

Hán tử thấp lùn đau tưởng chừng đứt ruột đứt gan, đành ngoan ngoãn móc năm chục lạng bạc ra mua lấy viên thuốc.

Lúc này vị võ sư cao lớn dường như đã bị cơn đau thứ hai phát tác, gã chậm chạp tiến lại ấp úng hỏi :

- Tại hạ phải trả bao nhiêu tiền?

Mụ già xấu xa cười đáp :

- Các hạ ư? Các hạ thì phải một trăm lạng.

Đại hán cao lớn không kỳ kèo gì cả. Hắn nghiến răng móc đủ một trăm lạng để mua thuốc.

Mụ già xấu xa liếc mắt nhìn túi bạc nói :

- Dung nhi! Cầm gói bạc gói cẩn thận lại.

Mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dường như đạo gia có vẻ lấy làm kỳ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cách trị bệnh của lão phu nhân có thể nói là đệ nhất ác y trong thiên hạ.

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Có điều biện pháp này so với bọn cường đạo trộm cướp giết người lấy của cũng còn đỡ hơn một chút.

Mụ già cười lạt đáp :

- Hay hơn hết là đạo gia hãy soi chân mình trước chứ đừng cầm đuốc mà rê chân người.

Mụ đảo mắt nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nói :

- Hai vị ỷ vào mội công thâm hậu mà cầm cự được lâu như vậy thật khiến lão thân khâm phục vô cùng. Lão thân phải đi đây. Hai vị không chịu đựng được lâu nữa đâu.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh vẫ nghiến răng chống chọi, không chịu tỏ ra khiếp nhược.

Tiêu Lĩnh Vu chưa nhìn được ra thủ pháp hạ độc của mụ già nên không dám động thủ một cách khinh xuất. Nhưng lúc này tình thế cấp bách, không thể chần chờ được nữa.

Chàng liền hỏi :

- Lão phu nhân! Tại hạ muốn trả giá cho hai vị tráng sĩ này được chăng?

Chàng tính thầm trong bụng :

- Giả tỷ có Trung Châu nhị cổ ở đây tất họ biết rõ lai lịch của hai bà cháu mụ này.

Dung nhi đã buộc túi bạc lại, ra chiều sắp lên đường.

Mụ già xấu xa đột nhiên hai mắt lóe lên những tia hàn quang rùng rợn, liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão thân chữa thuốc đã có thể lệ....

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thể lệ làm sao?

Mụ già đáp :

- Có người bỏ tiền trả thay thì phải trả gấp mười lần. Lão thân định giá hai vị này là ba trăm lạng. Vậy đạo gia muốn trả thì phải đưa ba ngàn lạng, hay ba trăm lạng hoàng kim. Đại khái với số bạc đó đạo gia cũng chẳng coi vào đâu.

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi nói :

- Mạng sống của hai vị đại gia đây đáng giá ba ngàn lạng cũng không phải là nhiều. Nhưng hiện bần đạo không có sẵn trong mình khoản tiền lớn đó....

Mụ già xấu xa ngắt lời :

- Nếu đạo gia có vật gì đáng giá đem thế vào cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ rút thanh đoản kiếm trong bọc ra hỏi :

- Thanh đoản kiếm này đáng giá bao nhiêu?

Mụ già nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi ngó thanh đoản kiếm trong tay chàng hỏi :

- Đạo gia đánh giá bao nhiêu?

Tiêu Lĩnh Vu tiến lại hai bước đáp :

- Lão phu nhân! Lão phu nhân hãy coi thanh đoản kiếm trước rồi hãy định giá cũng chưa muộn.

Mụ già xấu xa nói :

- Đúng là kiếm báu. Lão thân đã nhìn thấy rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kiếm báu thì vô giá. Tại hạ đặt một vạn lạng tưởng cũng không phải là nhiều.

Mụ già cười hô hố đáp :

- Không nhiều đâu! Không nhiều đâu! Nhưng đạo gia bán thanh kiếm này không đúng thời cơ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao lại là không đúng thời cơ?

Dung nhi xen vào :

- Nếu lúc thường nhật đạo gia định giá một vạn lạng không phải là đắt. Nhưng hiện giờ đạo gia đang muốn cứu mạng cho hai người, tức là ở vào tình thế bị bọn tiểu nữ uy hiếp.

Tiêu Lĩnh Vu tiến thêm một bước hỏi :

- Cô nương định trả giá bao nhiêu?

Dung nhi ngước mắt nhìn mụ già hỏi :

- Nhưng nhưng ơi! Chúng ta trả đạo gia hai ngàn chín trăm lạng được chăng?

Mụ già xấu xa cười đáp :

- Phải rồi! Chúng ta định giá hai ngàn chín trăm lạng là phải.

Mụ già liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Các hạ đưa thêm một trăm lạng nữa là lão thân tặng thuốc giải ngay.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi :

- Hai vị không nghĩ thế này là quá tàn nhẫn ư?

Chàng vung tay mặt cầm đoản kiếm đâm vào mụ già, đồng thời tay trái phóng chưởng đánh tới thiếu nữ xinh đẹp.

Tiêu Lĩnh Vu vừa động thủ, mụ già đã biết ngay là gặp phải tay kình định.

Kiếm thế chưa đến nơi, một luồng kiếm phong mãnh liệt đã xô tới trước ngực. Mụ hắng dặng một tiếng, lùi lại năm bước.

Dung nhi ít kinh nghiệm hơn. Thị chưa hiểu Tiêu Lĩnh Vu lợi hại thế nào, vung chưởng đón tiếp.

Bỗng nghe đánh “binh” một tiếng, hai luồng chưởng lực đụng nhau. Dung nhi bị chấn động làm cho cánh tay mặt tê chồn. Thị lùi lại bốn năm bước liền, vịn vào một cái bàn mới đứng vững lại được.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị từ trước, kiếm đâm chưởng phóng chàng đã vận kình lực rất mạnh.

Tiêu Lĩnh Vu đẩy lui mụ già và Dung nhi rồi thu tay trái lại cướp lẹ lấy hộp thuốc để trên bàn.

Tiếp theo chàng phóng cước đá tung túi bạc ra ngoài cửa quán.

Tiêu Lĩnh Vu lại vung tay mặt liệng chiếc hộp gỗ cho Bách Lý Băng nói :

- Mau lấy thuốc giải cho họ uống đi.

Người chàng lại vọt về phía Dung nhi.

Mụ già xấu xa tuy lão mưu thần toán nhưng không ngờ Tiêu Lĩnh Vu võ công ghê gớm đến thế. Mụ thấy túi bạc bị đá tung ra ngoài cửa liền tung mình nhảy xổ về phía đó.

Tiêu Lĩnh Vu đá túi bạc ra ngoài là cố ý khiến mụ phải phân tâm không chiếu cố được hết.

Bách Lý Băng đón lấy hộp gỗ, mở lấy ra hai viên thuốc rồi vọt về phía Triển Diệp Thanh và Đặng

Nhất Lôi, nhét vào miệng mỗi người một viên.

Trong khi Bách Lý Băng cho hai người uống thuốc, Tiêu Lĩnh Vu nhảy tới trước mặt Dung nhi, tay mặt chàng ra chiêu điểm tới trước ngực thị, tay trái túm lấy uyển mạch.

Dung nhi vừa bị phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu làm cho khí huyết nhộn nhạo chưa kịp phục hồi thì chàng đã nhảy tới. Ánh kiếm trong tay lấp loáng đâm lại khiến thị vội nghiêng mình sang bên né tránh. Thị chỉ để ý né tránh kiếm thế mà quên để tâm tới tay trái Tiêu Lĩnh Vu chụp lấy cổ tay thị nhanh như chớp.

Diễn biến xảy ra cực kỳ thần tốc. Lúc mụ già lấy được túi bạc thì Tiêu Lĩnh Vu đã nắm được uyển mạch Dung nhi rồi.

Chàng lạnh lùng nói :

- Lão phu nhân! Nếu lão phu nhân không muốn cho lệnh tiểu tôn phải đổ máu thì xin đừng vọng động.

Mụ già xấu xa quả nhiên không dám vọng động, mụ từ từ đưa túi bạc ra nói :

- Đạo gia buông tha cho Dung nhi thì lão thân tặng túi bạc này cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Lão phu nhân tưởng mọi người trong thiên hạ đều thích bạc như mình cả hay sao?

Mụ già xấu xa đáp :

- Đạo gia không thích bạc thì đối nghịch với lão thân làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Lão phu nhân hỏi câu này thật là kỳ. Một nhân vật tàn độc lấy tiền của người bằng cách cưỡng bức mà tưởng là mình chính đáng ư?

Mụ già xấu xa cười lạt hỏi lại :

- Cái đó không chính đáng ở chỗ nào? Lão thân có thò tay cướp không của ai đâu? Đây là người ta tự hiến cho lão thân chứ không phải lão thân cưỡng bức.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Lão phu nhân giải thích dễ dàng quá nhỉ?

Mụ già xấu xa đáp :

- Lão thân thích tiền bạc nhưng lấy một cách phải đạo và tiêu xài một cách hợp lý.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt mấy tiếng nói :

- Lão phu nhân! Tại hạ nhận thấy lão phu nhân là kẻ tham lam tàn nhẫn, không giữ đạo lý chút nào.

Mụ già xấu xa lạnh lùng đáp :

- Dù lão thân không hiểu đạo lý cũng không liên quan gì tới đạo gia.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão phu nhân không đếm xỉa đến đạo lý thì bọn tại hạ cũng không cần nói đạo lý với lão phu nhân.

Mụ già xấu xa nói :

- Cái gì cũng kể bằng giá tiền. Số bạc lão thân lấy được dùng để mua tính mạng cho tôn nữ thì có gì là không hợp lý?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Đáng tiếc là tại hạ lại không trọng kim tiền.

Chàng đưa mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi :

- Tình hình hai vị đó thế nào?

Triển Diệp Thanh thở phào một cái đứng lên đáp :

- Tiểu đệ đã hoàn toàn phục nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn Đặng nhị hiệp thì sao?

Đặng Nhất Lôi cười đáp :

- Chất độc đã tiêu tan hết rồi.Tại hạ cũng cảm thấy mình đã như thường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn mụ già xấu xa nói :

- Hiện giờ lão phu nhân không còn điều kiện gì để đàm phán.

Mụ già ngắt lời :

- Nếu đạo gia bức bách lão thân thì lão thân đành hy sinh tính mạng của tiểu tôn nữ để đưa bốn vị vào đất chết.

Triển Diệp Thanh thò tay rút ba lưỡi đoản kiếm ở đai lưng ra lạnh lùng nói :

- Bọn ta đã thoát chết một phen thì bây giờ không đếm xỉa gì đến sống chết nữa. Nhưng tại hạ tự tin trước khi lão phu nhân động thủ sẽ phải trả giá rất đắt.

Dung nhi đột nhiên xen vào :

- Buông tha tiểu nữ ra, tiểu nữ sẽ trả giá với các vị.

Tiêu Lĩnh Vu siết chặt năm ngón tay. Dung nhi đau quá “ối” lên một tiếng, cặp lông mày nhăn tít lại, trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Mụ già chuyển động cặp mắt thấy Đặng Nhất Lôi, Bách Lý Băng đã lựa chọn phương vị đứng thành thế bao vây. Hễ xảy ra cuộc động thủ là họ nhất tề tấn công.

Mụ lại thấy Dung nhi bị Tiêu Lĩnh Vu kiềm chế uyển mạch khiến thị đau đớn cơ hồ không chịu nổi, bất giác tiêu tan hết hào khí, mụ đành nhẹ giọng nói :

- Được rồi! Bữa nay coi như lão thân xuống thuyền giặc. Các vị đặt điều kiện đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cách hạ độc của mụ không một chút vết tích gì mà một lúc mấy trăm người bị hại. Nhân vật này thật đáng sợ. Nếu mụ độc lai độc vãng chỉ để lừa người lấy bạc thì còn là chuyện thường, bằng mụ bị Thẩm Mộc Phong thu dụng thì không biết còn bao nhiêu đồng đạo giang hồ sẽ bị hạ về tay bà cháu mụ.

Chàng nghĩ tới đây bỗng nổi sát khí, lạnh lùng hỏi :

- Xem chừng hành động của bà cháu lão phu nhân xảo diệu đến trình độ không tìm ra được tung tích hạ độc, khiến người ta khó nỗi đề phòng. Nếu để lão phu nhân tiếp tục gia hại võ lâm tất gây nên kiếp nạn rất bi thảm.

Mụ già xấu xa đáp :

- Lão thân mưu lấy tiền tài là có thật, nhưng chưa từng hại mạng người một cách càn rỡ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù lão phu nhân có thực tâm như vậy nhưng sự việc trên giang hồ rất phức tạp. Nếu gặp trường hợp bị hãm vào vòng nước xoáy thì lão phu nhân khó mà tự chủ được.

Mụ già xấu xa quát hỏi :

- Các ngươi cố tình bức bách ta phải liều mạng chăng?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Nếu cần phải liều mạng thì nên đông thủ sớm đi là hơn.

Chàng đảo mắt nhìn Đặng Nhất Lôi hỏi :

- Đặng nhị hiệp biết nhiều hiểu rộng, đã nghe ai nói đến sự tích hai bà cháu này chưa?

Đặng Nhất Lôi lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn mụ già nói :

- Đặng nhị hiệp bôn tẩu giang hồ đã bao năm mà chưa nghe ai nhắc tới những điều tàn ác của bà cháu lão phu nhân, đủ tỏ hai vị cũng mới xuất hiện trên võ lâm chưa được bao lâu.

Mụ già lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn sao thì nói rõ ra. Có điều lão thân cần thuyết minh trước là nếu điều kiện nặng quá lão thân không thể tiếp thu được thì hai bên đành ỷ vào những điều sở học của mình mà phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Điều thứ nhất tại hạ yêu cầu lão phu nhân đưa lệnh tôn nữ lui khỏi giang hồ. Trong vòng năm năm hai vị tìm một nơi hẻo lánh ẩn cư, không được hứa hẹn tái nhập giang hồ với bất cứ một ai....

Mụ già ngắt lời :

- Còn gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Trước hết lão phu nhân hãy quyết định có ưng chịu điều kiện thứ nhất hay không đã.

Mụ già đáp :

- Lão thân đã ở rừng sâu núi lớn mấy chục năm rồi, bây giờ có ở thêm mấy năm nữa cũng chẳng có chi đáng kể.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Điều kiện thứ hai là lão phu nhân đưa ra biện pháp bảo đảm là tại hạ buông tha lệnh tôn nữ ngay.

Mụ gì hỏi :

- Đạo gia muốn lão thân bảo chứng bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất luận bằng cách nào cũng được miễn là để hạn chế lão phu nhân hoạt động ngoài giang hồ trong vòng năm năm.

Mụ già xấu xa đáp :

- Lão thân không nghĩ ra được cách gì.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thiếu nữ kiều mỵ, nghĩ thầm trong bụng :

- Thủ pháp hạ độc của mụ này rất cao minh, e rằng con nha đầu này đã được mụ truyền thụ tuyệt kỹ. Vậy cứ dùng thị làm con tin, hoặc giả có thể bắt mụ theo một phép.

Chàng nghĩ vậy liền nói :

- Bọn tại hạ lưu lệnh tôn nữ lại làm con tin. Nếu lão phu nhân giữ đúng lời hứa năm năm không tái xuất giang hồ là bọn tại hạ lập tức buông tha cô về đoàn tụ với lão phu nhân.

Mụ già tức giận đáp :

- Không được! Bà cháu lão thân phải nương tựa vào nhau để sống. Nếu giữ y làm con tin thì thà giết lão thân đi cho rồi.

Thực tình lúc Tiêu Lĩnh Vu thốt ra câu này cũng cảm thấy mình hơi bá đạo thái quá.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Lão phu nhân thấy biện pháp này không ổn thì có thể tự tìm lấy một phương pháp khác được chăng?

Mụ già cười ha hả đáp :

- Muốn lão thân ưng chịu điều kiện đó cũng chẳng khó gì. Nhưng lão thân yêu cầu tỷ đấu một cách công bằng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Muốn cho công bằng thì làm thế nào?

Mụ già xấu xa đáp :

- Các vị chọn lấy một người đơn đả độc đấu. Nếu các vị bại thì buông tha tiểu nữ ra, đừng can thiệp vào chuyện của lão thân nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu bọn tại hạ thắng thì sao?

Mụ già đáp :

- Đạo gia mà thắng lão thân thì lão thân ưng chịu điều kiện giao tiểu tôn nữ lại cho các vị giữ làm con tin. Một mình lão thân đi kiếm nơi hoang vắng sống cho qua ngày tháng trong thời hạn năm năm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Biện pháp này quả là công bằng.

Mụ già xấu xa hỏi :

- Đạo gia đã cho là công bằng thì có ưng thuận không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ ưng thuận.

Bỗng nghe Đặng Nhất Lôi ngắt lời :

- Hãy khoan!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đặng nhị hiệp có cao kiến gì chăng?

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Hãy hỏi cho rõ trước mụ định tỷ đấu bằng cách nào? Nếu động thủ bằng võ công thì tất nhiên chúng ta có thể ưng thuận được. Bằng mụ phóng chất kỳ độc ra là chúng ta trúng kế mụ đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đặng nhị hiệp nói phải lắm.

Mụ già xấu xa hỏi :

- Vị nào động thủ với lão thân?

Tiêu Lĩnh Vu và Triển Diệp Thanh đồng thanh đáp :

- Tại hạ động thủ với lão phu nhân.

Mụ già cười lạt đáp :

- Bản lãnh của đạo gia rất cao cường. Lão thân muốn lãnh giáo cao chiêu của đạo gia.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Hay lắm! Vậy tại hạ xin bồi tiếp.

Mụ già cười lạt hỏi :

- Chúng ta tỷ đấu bằng binh khí hay quyền cước?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Cái đó tùy ở nơi lão phu nhân.

Mụ già nói :

- Lão thân tưởng dùng cả quyền chưởng lẫn binh khí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế nghĩa là sao?

Mụ già xấu xa đáp :

- Chúng ta hãy tỷ thí quyền chưởng trước. Nếu trong vòng trăm chiêu không thể phân thắng bại bằng quyền chưởng được chúng ta sẽ dùng binh khí. Trường hợp tỷ đấu binh khí cũng không thể phân thắng bại được thì sẽ tỷ thí nội lực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu trong vòng trăm chiêu bằng quyền chưởng đã phân thắng bại rồi thì sao?

Mụ già đáp :

- Bên nào thua một lần thì cũng kể là bại trận.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay điểm hai chỗ huyệt đạo trên người Dung nhi.

Bách Lý Băng nắm lấy tay thị nói :

- Xin giao cô này cho tiểu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu buông Dung nhi ra tiến lên nói :

- Mời lão phu nhân động thủ.

Chương 50: Quái Bà Thua Cuộc Gặp Song Ma

Tiêu Lĩnh Vu ăn mặc theo kiểu đạo nhân mà thủy chung chàng không học được thuật ngữ của người xuất gia.

Mụ già lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng các hạ không phải là người xuất gia?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão phu nhân bất tất phải hỏi tại hạ là ai, chỉ cần đả bại tại hạ là xong.

Mụ già xấu xa đã động lòng phẫn nộ. Mụ không nói gì nữa, vung tay mặt phóng chưởng đánh ra. Một luồng chưởng lực uy mãnh xô tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay lên tiếp chưởng. Song chưởng đụng nhau bật lên tiếng nổ rùng rợn.

Mụ già cảm thấy chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu cương mãnh phi thường. Mụ bị hất lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy tay mặt tê chồn, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nội lực mụ này cũng ghê gớm lắm”.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài chàng huy động song chưởng theo thế liên hoàn tấn công ráo riết.

Mụ già đã biết gặp tay kình địch chưa từng có, cũng xuất toàn lực để tanh đoạt tiên cơ.

Hai bên khai diễn một trường ác đấu cực kỳ khốc liệt.

Mụ già dường như đã biết trong vòng trăm chiêu khó lòng thắng nổi Tiêu Lĩnh Vu. Mụ liền đổi sang thế thủ để chuẩn bị sau trăm chiêu bất phân thắng bại sẽ dùng binh khí tiếp tục tỷ đấu.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Sau mười mấy chiêu nữa, mụ già bị Tiêu Lĩnh Vu dồn phải xoay chuyển luôn, không còn sức phản kích.

Trên mặt mụ mồ hôi nhễ nhại. Mụ gắng gượng chống chọi thêm mấy chiêu nữa rồi đỡ gạt không kịp bị Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng một chưởng vào vai bên trái.

Luồng lực đạo phát chưởng này rất mạnh. đẩy mụ lùi lại bốn năm bước liềm mới dừng lại được.

Tiêu Lĩnh Vu thu chưởng về thủng thẳng nói :

- Đa tạ lão phu nhân đã nhường nhịn.

Mụ già xấu xa nét mặt xám xanh đáp :

- Đó là chiêu thứ mấy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chiêu thứ 93.

Mụ già lại hỏi :

- Trong 93 chiêu, giữa các hạ và lão thân đã đụng nhau mấy chưởng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ba chưởng.

Mụ già nói :

- Lão thân có điều cần nói rõ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ xin rửa tai nghe đây.

Mụ gì xàu xa nói :

- Lão thân đã thua về tay các hạ, dĩ nhiên phải tuân theo lời ước...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ cũng nhận thấy lão phu nhân không phải là con người hủy bỏ lời ước.

Mụ già nói :

- Lão thân muốn thuyết minh là trên bàn tay lão thân có chất kỳ độc mà các hạ đã thẳng thắn đón

tiếp ba chưởng. Chất kỳ độc đó đã dính vào tay các hạ rồi. Chậm lắm là trong vòng ba ngày chất độc sẽ phát tác. Ngoài môn thuốc giải của lão thân không còn thuốc nào chữa được. Vậy sau khi lão thân quy ẩn, các hạ chỉ còn con đường chết.

Bách Lý Băng cười lạt nói :

- E rằng lão phu nhân quên mất một điều.

Mụ già hỏi :

- Điều chi?

Bách Lý Băng đáp :

- Lệnh tôn nữ đang bị bọn tại hạ kiềm chế, bất cứ lúc nào y cũng có thể mất mạng.

Mụ già tức giận hỏi :

- Các vị đã hứa lời, còn giữ hay thôi?

Bách Lý Băng đáp :

- Lão phu nhân đã ngấm ngầm thi độc thì những ước hẹn dĩ nhiên không còn giá trị nữa.

Mụ già hỏi :

- Trước khi động thủ chưa nói đến hạn chế dùng độc thì lão thân hạ độc có chỗ nào trái lẽ?

Bách Lý Băng đáp :

- Nhưng lúc đó cũng không nói là được phép dùng độc thì sao? Lão phu nhân không đưa thuốc giải ra thì đừng hòng cứu mạng lệnh tôn nữ.

Mụ già nói :

- Nếu các ngươi hại mạng tôn nữ thì lão thân sẽ lấy mạng bao nhiêu nhân vật võ lâm trong vòng ngàn dặm để bồi thường.

Bách Lý Băng hỏi :

- Nhưng lão phu nhân không đi được nữa thì sao? Sau khi bọn ta hạ sát lệnh tôn nữ rồi lại giết luôn cả lão phu nhân để xúc tìm trong người mà lấy thuốc giải.

Mụ gì cười lạt đáp :

- Ngoại trừ đạo gia đây lão thân chưa thấy ai là người địch nổi lão thân. Dù các vị đồng thời động thủ, lão thân vẫn có thể phá vòng vây mà trốn ra được chẳng có điều chi trở ngại.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Dù cho trong tay lão phu nhân có chất kỳ độc khiến cho tại hạ phải uổng mạng, nhưng tại hạ lại không sợ chết, vẫn y ước thì lão phu nhân có giữ lời hứa không?

Mụ gì xấu xa đáp :

- Dĩ nhiên lão thân vẫn coi trọng lời hứa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy là hay rồi. Chúng ta cứ hành động như đã ước hẹn với nhau.

Mụ già liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Các hạ không sợ chết thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không sợ.

Mụ già nói :

- Được lắm? Lão thân cáo biệt các vị để vào rừng sâu ẩn cư. Nhưng các vị hãy đối đãi với tiểu nữ cho tử tế. Nếu y có mệnh hệ gì thì ngoài bốn vị đây phải thường mạng đã đành mà cả tòa nhà võ lâm cũng không tránh khỏi một trận máu tanh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không sao đâu. Lão phu nhân cứ yên lòng ra đi.

Mụ vừa ra tới cửa bỗng ngó thấy hai hán tử vừa gấy vừa cao, mình mặc áo xám sóng vai đi vào trong quán.

Cửa quán chiều rộng không đấy năm thước, hai người sóng vai đi vào là vừa khít. Mụ già xấu xa mới bị bại trận trong lòng đang tức giận, lại thây hai người mới vào có ý đứng chắn cửa ra thì trong lòng không khỏi nổi giận lạnh lùng hỏi :

- Hai vị tránh lối cho lão thân được chăng?

Hai đại hán cao nghêu đưa mắt nhìn nhau, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Mụ già đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có biết hai người này không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Chưa từng quen biết.

Mụ gì xấu xa mắt chiếu ra những tia hàn quang, lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng hai vị vâng lệnh người đến đây kiếm chuyện với lão thân?

Miệng mụ hỏi, tay mụ đột nhiên vươn ra nắm lấy người áo xám mé hữu.

Người áo xám mé hữu hạ tay xuống, giơ hai ngón trỏ và ngón giữa điểm vào huyệt mạch mụ già.

Mụ già thu tay về, đồng thời phóng tay trái ra. Song chưởng đánh tới theo thế liên hoàn.

Người áo xám vung hai tay phản kích.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã trao đổi mười mấy chiêu.

Chỉ một mình người áo xám động thủ, còn người mé tả vẫn đứng yên không nhúc nhích, không khuyên giải mà cũng không giúp đỡ đồng bạn, chỉ tự thủ bàn quan. Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người áo xám đều cao mà gầy như que củi. Hai người này cao quá cỡ, nếu đã được nghe tới là nhận ra ngay nhưng chàng ngó rất lâu mà vẫn không nhận được ra là ai.

Chàng đảo mắt nhìn lại thì thấy Đặng Nhất Lôi cũng đang ngẩn người, thần sắc nghiêm trọng. Hiển nhiên sự xuất hiện của hai người áo xám làm hắn kinh hãi.

Lúc này mụ già và người áo xám kia vẫn chưa phân thắng bại. Chưởng thế hai bên đã đụng nhau mấy chiêu.

Đột nhiên người áo xám kinh hãi nhảy lùi lại la lên :

- Tay mụ có chất độc?

Mụ già xấu xa đáp :

- Đúng thế!

Trên mặt người áo xám thoáng lộ sát khí. Hắn vén áo lấy ra cây ngọc xích hỏi :

- Thuốc giải mụ để đâu?

Mụ già đáp :

- Trong túi lão thân.

Người áo xám nói :

- Giết mụ đi là có thể lấy được.

Mụ già xấu xa đáp :

- Chỉ sợ ngươi không giết được lão thân.

Người áo xám giơ cây ngọc xích trong tay lên nói :

- Được lắm? Chúng ta hãy thử coi.

Rồi hắn nghiêng mình xông về phía trước.

Bỗng thấy người áo xám mé tả giơ tay ngăn lại nói :

- Lão nhị? Không nên vọng động.

Y đảo mắt nhìn mụ già hỏi :

- Phải chăng tôn giá là Vu bà bà?

Mụ già xấu xí sửng sốt hỏi lại :

- Các hạ là ai? Sao lại biết lai lịch của lão thân?

Người áo xám cười khanh khách đáp :

- Tiểu đệ là Mã Ba.

Vu bà bà nói :

- Té ra là Lĩnh Nam song kiệt.

Người áo xám đáp :

- Vu bà bà không nên tâng bốc anh em tại hạ. Bọn tại hạ chẳng để ý đến chuyện xưng hô của kẻ khác. Giả tỷ trên chốn giang hồ người ta kêu bằng Lĩnh Nam song ma thì Vu bà bà cứ kêu bằng Lĩnh

Nam song ma cho tiện.

Vu bà bà nói :

- Hai vị đã biết lão thân, dĩ nhiên lão thân xin đưa thuốc giải.

Mụ thò tay vào bọc lấy ra cái mộp màu vàng, mở lấy một viên thuốc đưa ra.

Người áo xám mé hữu liếc mắt ngó viên thuốc mà chưa chịu đưa tay ra đón lấy Mã Ba tủm tỉm cười nói :

- Lão nhị? Cứ đón lấy thuốc giải mà uống. Vu bà bà nào phải người ngoài?

Người áo xám mé hữu cất ngọc xích rồi đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng.

Tiêu Lĩnh Vu và bọn Triển Diệp Thanh theo dõi bọn kia từ lúc động thủ đến khi chuyện trò, nghĩ thầm trong bụng :

- “Nếu bọn Lĩnh Nam song ma mà về bè với mụ già này thì e rằng họ sẽ giúp mụ đoạt lại Dung nhi, khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến”.

Bỗng nghe Vu bà bà nói :

- Lão thân đánh cuộc với người ta và đã bị thua rồi. Bây giờ lão thân dời khỏi đây, xin hai vị mở đường cho.

Mã Ba hỏi :

- Bà Bà thua về tay ai? Đánh cuộc thế nào?

Vu bà bà lạnh lùng đáp :

- Cái đó không liên quan gì tới hai vị...

Rồi mụ lách người đi ra ngoài.

Mã Ba giơ tay cản lại nói :

- Vu bà bà coi anh em tại hạ là người ngoài, nhưng chắc có nhận biết Tiêu Dao đạo trưởng?

Vu bà bà quả nhiên dừng lại hỏi :

- Hai vị có quen biết Tiêu Dao Tử ư?

Mã Ba đáp :

- Anh em tại hạ được Tiêu Dao đạo trưởng yêu cầu đến đón Vu bà bà.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Bọn tại hạ đã lui khỏi giang hồ mười mấy năm. Chuyến này được Tiêu Dao đạo trưởng mời ra, không còn cách nào từ chối đành phải tái xuất giang hồ.

Vu bà bà nói :

- Lão thân cũng không trà trộn vào giang hồ đã hai chục năm nay. Lão mũi trâu Tiêu Dao Tử gửi mấy phong thư khuyên lão thân tái xuất giang hồ. Không ngờ vừa xuất sơn đã gặp điều bất lợi, thua cuộc với người ta chẳng những mất thể diện mà còn mất cả tôn nữ nữa.

Mã Ba nhíu cặp lông mày hỏi :

- Anh em tại hạ chịu lời ủy thác của Tiêu Dao đạo trưởng đi đón Vu bà bà, không ngờ may gặp ở đây....

Vu bà bà lắc đầu ngắt lời :

- Không được đâu? Lão thân thua cuộc phải trở về ẩn cư ở chốn thâm sơn trong vòng năm năm nữa. Phiền hai vị nói lại với Tiêu Dao đạo trưởng là lão thân không đến ra mắt y được nữa.

Mã Ba nói :

- Đánh cuộc thua thì đánh lại. Anh em tại hạ giúp Bà bà đánh cuộc lần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Té ra ba người này đều được Tiêu Dao Tử mời ra viện thủ. Tứ Hải quân chủ hợp tác với Thẩm Mộc Phong, Tiêu Dao Tử lại thỉnh rất nhiều ma đầu quy ẩn từ lâu hạ sơn. E rằng chúng sắp hành động lớn lao. Ta phải để ý nghe coi mới được...”

Quyết định chủ ý rồi chàng đứng lặng yên để coi động tĩnh.

Vu bà bà sắc mặt co dúm lại chậm rãi đáp :

- Lão thân đã thua cuộc, còn mặt mũi mà đánh cuộc lại nữa?

Mã Ba cười nói :

- Xin Bà bà đứng bên quan sát, để anh em tại hạ gỡ gạc cho.

Hắn liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Đặng Nhất Lôi hỏi :

- Phải chăng Bà bà đánh cuộc với mấy vị đây?

Vu bà bà quả nhiên bị Mã Ba mớm lời, lùi lại một bên không nói gì nữa.

Mã Ba nhìn thẳng vào mặt Đặng Nhất Lôi nói :

- Nếu tại hạ nhớ không lầm thì vị này là Đặng nhị hiệp?

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Đúng rồi? Mười lăm năm trước đây chúng ta đã gặp gỡ nhau ở Từ Châu một lần.

Mã Ba cười khanh khách nói :

- Trí nhớ hay quá? Trí nhớ hay quá?

Bỗng hắn ngưng tiếng cười nói tiếp :

- Vu bà bà đây đánh cuộc gì với các vị?

Tiêu Lĩnh Vu muốn lên tiếng nhưng chàng nhẫn nại nghĩ thầm :

- “Đặng Nhất Lôi lớn tuổi hơn cả. Nhất thiết để y tác chủ là phải”

Đặng Nhất Lôi quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi nói :

- Hai vị không liên quan gì tới vụ này, tưởng rằng chẳng nên can thiệp là hơn.

Mã Ba cười lạt đáp :

- Anh em tại hạ nhất định phải can thiệp. Đặng nhị hiệp mà không chịu nói ra thì bọn tại hạ đành...

Đặng Nhất Lôi lạnh lùng ngắt lời :

- Tại ha nói cho các vị hay cũng không sao.

Y đem chuyện Vu Bà hạ độc lấy tiền thuật lại một lượt.

Mã Ba liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, thủng thẳng hỏi :

- Vị đạo gia này tu ở chùa nào?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Khắp các chùa trong thiên hạ.

Mã Ba nói :

- Khẩu khí các hạ lớn lắm nhỉ?

Hắn đảo mắt nhìn Bách Lý Băng hỏi tiếp :

- Còn vị đạo đồng này phải chăng là đồ đệ đạo trưởng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó không liên quan gì tới các vị.

Mã Ba cười khẩy đáp :

- Vu bà bà đánh cuộc thua mất tiểu tôn nữ nên bọn tại hạ muốn đánh gỡ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Hai vị muốn đánh cuộc ư?

Mã Ba đáp :

- Đúng thế? Vụ đánh cuộc này cất để thủ tiêu lời ước giữa Vu bà với các vị, tức là để lấy lại tiểu tôn nữ cho Vu bà bà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị định đánh cuộc bằng cách nào xin cứ vạch đường ra, tại hạ xin bồi tiếp.

Mã Ba chau mày đáp :

- Nghe khẩu khí của các hạ thì dường như xuất gia chưa được bao lâu?

Tiêu Lĩnh Vu quên mình đã hóa trang làm đạo nhân, thành ra ngôn ngữ không đúng với người tu hành.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đã biết võ công của Tiêu Lĩnh Vu cao thâm hơn họ nên nhất nhiệt mọi việc để cho chàng quyết định, không nhúng miệng vào.

Mã Ba đã được Đặng Nhất Lôi thuật rõ tình hình Vu bà bà bị bại về tay đạo nhân. Bây giờ hắn động

thủ với chàng chưa chắc đã ăn đứt, liền nghĩ cách để nắm chắc phần thắng.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn dùng cách khích tướng nói :

- Tại hạ vạch đường lối, e rằng đạo trưởng không dám chiều lời.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Xin các hạ cứ đưa đề nghị ra, tại hạ nhất định bồi tiếp.

Mã Ba nói :

- Tại hạ muốn đánh cuộc một cách tân kỳ với đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tân kỳ là thế nào?

Mã Ba đáp :

- Đạo trưởng lựa một con rắn độc đưa cho tại hạ nuốt, rồi tại hạ lại lựa một con rắn độc, đưa cho đạo trưởng nuốt sống.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ hắn đưa ra cách tỷ thí này. Chàng không khỏi ngơ ngác, hồi lâu chưa biết đáp thế nào.

Mã Ba lạnh lùng nói tiếp :

- Tại hạ đã tiêu liệu đạo trưởng không dám nhận lời, quả nhiên đúng thật.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Những chuyện lấy thóc trong đống lửa, nhổ nanh nơi miệng cọp tại hạ đều đã nghe qua, nhưng chưa thấy ai tỷ đấu bằng cách nuốt rắn độc.

Mã Ba đáp :

- Bữa nay đạo trưởng chẳng những tai nghe mà còn được mắt thấy.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- “Bất luận nuốt rắn độc vào có trúng độc mà chết hay không, nhưng chỉ nghĩ tới tình trạng nuốt rắn sống đã khiến người ta phải buồn nôn. Nếu hắn dám nuốt rắn thật thì bữa nay ta chắc phải thua hắn rồi”.

Chàng liền nói :

- Bần đạo chưa từng nghe chuyện tỷ đấu bằng cách nuốt rắn sống, nhưng bần đạo vẫn không tin các hạ dám nuốt thật sự.

Mã Ba đáp :

- Vì thế mà chúng ta đánh cuộc thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu ngước mắt nhìn Đặng Nhất Lôi hy vọng hắn có cách gì đối phó được không, nhưng lão cũng đang lộ vẻ bâng khuâng.

Mã Ba lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng hối hận rồi chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bần đạo đã ưng chịu đâu?

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu đã biết Lĩnh Nam song ma có ý giúp Tiêu Dao Tử và kéo luôn bà cháu Vu bà bà đi theo. Tạm thời chưa nói đến võ công hai bà cháu mụ, chỉ cách hạ độc không lộ dấu vết đã khiến người ta khó nỗi đề phòng. Nếu phen này chàng đánh cuộc thua Mã Ba phải thủ tiêu điều ước với Vu bà bà, mụ sẽ phối hợp thủ pháp dụng độc của mụ với các cao thủ của Tứ Hải quân chủ và Bách Hoa sơn trang thì khác nào hổ thêm cánh thêm vây. Nhưng chàng đầy lòng nghĩa hiệp, biết vụ này quan hệ rất lớn, đã nói ra miệng là không thể thu về được.

Bỗng nghe Mã Ba cười lạt nói :

- Nếu đạo trưởng muốn hủy bỏ lời ước cũ thì cũng chẳng khó gì.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Mã Ba đáp :

- Chỉ cần đạo trưởng tự nói pháp hiệu của mình và công nhận không giữ lời hứa là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu bần đạo đã ưng lời thì dĩ nhiên chẳng thể hủy bỏ được.

Mã Ba lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng nghĩ lại coi đã nhận lời chưa?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị đáp :

- Được rồi? Các hạ nuốt trước đi, nhưng đáng tiếc ở đây không có rắn.

Mã Ba cười ha hả thò tay vào bọc lấy ra một cái túi vải. Hắn mở miệng túi đổ ra hai con rắn nhỏ.

Hai con rắn này đều dài đến bảy tám tấc, toàn thân vằn ngũ sắc, đầu hình tam giác. Chúng cất cao cổ lên thò lưỡi ra, vừa trông thấy đã biết ngay là giống kỳ độc.

Mã Ba lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng lựa lấy cho tại hạ một con đi.

Chuyện nuốt rắn sống ít ai nghe nói tới. Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đều cả kinh thất sắc.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nhìn Mã Ba nói :

- Dường như các hạ đã chuẩn bị sẵn rắn độc đem theo bên mình để đánh cuộc?

Chương 51: Hạ Tử Thi Quần Hùng Mắc Bẫy

Mã Ba đáp :

- Rắn sống hẳn hoi, chẳng lẽ còn giả được ư? Hơn nữa vụ đánh cuộc này các hạ lại chiếm phần tiện nghi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chiếm phần tiện nghi ở chỗ nào?

Mã Ba đáp :

- Tại hạ nuốt sống một con, đạo trưởng cũng nuốt một con, tức là đạo trưởng thắng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ nói vậy thì ra đã tiêu liệu tại hạ không dám nuốt rắn chăng?

Mã Ba đáp :

- Đạo trưởng dám nuốt thì tại hạ chịu thua và tâm phục lắm.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bây giờ đạo trưởng lựa cho tại hạ một con.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ hai con rắn đột thì thấy chúng hình thù giống hệt nhau liền trỏ một con nói :

- Các hạ nuốt con này đi.

Mã Ba thò tay ra nắm lấy con rắn độc, lập tức nó không dám ngo ngoe nữa.

Hắn bỏ đuôi rắn vào miệng rồi nuốt xuống hết cả con rắn.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt nhìn Mã Ba nuốt sống rắn độc.

Lúc này những người trong trường đều lộ vẻ khẩn trương. Bầu không khí yên lặng như tờ.

Mã Ba nuốt xong con rắn rồi nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ đến lượt đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu đã ngấm ngầm để ý cách bắt rắn. Chàng liền làm theo hắn đưa tay ra chụp lấy con rắn độc dài bảy tấc.

Chàng trông thấy mình rắn vằn ngũ sắc, ruột gan đã nhộn nhạo cả lên tưởng chừng phải nôn ra hết. Nhưng chàng nghĩ tới mối an nguy của võ lâm, đành nhắm mắt lại toan bỏ đuôi rắn vào miệng thì đột nhiên tay áo bị nắm lại. Tai chàng nghe thanh âm Bách Lý Băng nói :

- Đại ca nhận thua đi là hơn.

Đột nhiên cô dùng ngón trỏ và ngón giữa giật lấy con rắn trong tay Tiêu Lĩnh Vu liệng xuống đất.

Tay mặt cô dắt Dung nhi đưa ra nói :

- Bọn tại hạ chịu thua rồi, xin trả người cho các hạ.

Mã Ba đón lấy Dung nhi, giải khai huyệt đạo cho thị. Hắn lượm con rắn độc lên bỏ vào túi rồi chắp tay nói :

- Cảm ơn đạo trưởng đã nhường nhịn cho.

Bách Lý Băng lạnh lùng đáp :

- Chuyến này bọn tại hạ chịu thua rồi. Nhưng hay hơn hết là mấy vị đừng chạm mặt bọn tại hạ nữa. Lần sau chúng ta gặp nhau thì chỉ trông vào bản lãnh chân thực để quyết sinh tử, chứ không tỷ thí bằng cách nuốt rắn nữa.

Mã Ba không nói gì, dẫn bọn Vu Bà trở gót đi ngay, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tại hạ rất lấy làm xấu hổ, được cuộc rồi lại để thua mất.

Triển Diệp Thanh nói :

- Tỷ thí bằng cách nuốt rắn, dĩ nhiên người thường không thể nào làm được. Lĩnh Nam là nơi sản sinh nhiều rắn độc, thường khi bọn họ luyện cách nuôi rắn từ thủa nhỏ.

Đặng Nhất Lôi chậm rãi nói theo :

- Dù chúng có luyện cách nuốt rắn sống từ thủa nhỏ, cũng không bỏ rắn vào túi để nuốt chất độc

vào bụng. E rằng vụ này có điều man trá.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Hắn đem theo hai con rắn độc là đã chuẩn bị phòng khi đánh cuộc với người.

Bách Lý Băng nói :

- Chúng ta bất tất phải bàn đến vụ này nữa. Bất luận họ có man trá hay không mình cũng đã thua cuộc rồi. Chuyện khẩn yếu hiện giờ là chúng ta làm thế nào để vãn hồi thất bại. Tiểu muội đã nói rõ cho họ biết lần sau còn gặp nhau thì phải trông vào bản lãnh để quyết sinh tử....

Cô đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Nếu Vu bà bà là mối hại lớn của võ lâm thì không thể buông tha họ được. Chúng ta phải rượt theo ngay tiêu diệt hết bọn này đi.

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Phải lắm ! Phải lắm! Chúng ta nên đi ngay.

Vì Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng không cưỡi ngựa nên Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh cũng bỏ ngựa đi bộ.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, cảnh vật bốn bề đều lờ mờ không nhìn rõ.

Bốn người theo đường lớn mà tiến.

Đêm mỗi lúc một khuya, trên đường quan đạo vắng lặng không người qua lại.

Đặng Nhất Lôi vận mục lực nhìn bốn phía chẳng thấy có đèn lửa chi hết liền nói :

- Quãng đường này rất hoang vu, quanh đây năm dặm chẳng có thôn trang chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến điều gì liền nói :

- Tại hạ nghĩ Vu bà bà quyết chẳng cam lòng mất một món bạc lớn. Nhất định mụ còn tìm cách trả thù bọn ta. Dọc đường ta phải cẩn thận mới được.

Triển Diệp Thanh cũng nói :

- Trên chốn giang hồ thật chẳng thiếu chi chuyện kỳ lạ. Tại hạ rất lưu tâm đến hành động của hai bà cháu Vu bà bà mà tuyệt không nhận ra cách hạ độc của họ. Vậy trên đường bôn tẩu, võ công chưa chắc đã là yếu tố quyết định.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã tới một gốc cây lớn.

Đột nhiên Bách Lý Băng bật tiếng la thất thanh :

- Trời ơi! Cái gì thế kia?

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước ngẩng đầu trông lên thì thấy một xác chết treo trên cành cao.

Lúc này mây đen kéo che lấp mặt trăng, trời tối sầm lại. Nhưng mục lực mấy người vẫn nhìn rõ được đây là xác chết một lão bà.

Triển Diệp Thanh hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Có phải xác chết không?

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Đúng rồi! Họ bị người mưu sát thì phải.

Triển Diệp Thanh nói :

- Chính thế! Cây này cao đến ba trượng. Từ chỗ xác chết tới mặt đất đến trượng rưỡi. Nếu là người tự tử sao lại treo cao đến thế được?

Y vừa nói vừa lấy một thanh Thất Hưu kiếm tung lên. Thủ pháp của y rất chuẩn đích. Luồng kiếm quang vừa lóe lên, sợi dây đứt liền, xác chết rơi xuống.

Triển Diệp Thanh nhảy lên đón xác chết, nhìn kỹ lại bât giác kinh hãi la lên :

- Chính là Vu bà bà!

Y đối với mụ già xấu xa này vốn có ý kiêng dè, nên tuy thấy đây là thi thể mụ, trong lòng kinh hãi vội buông tay cho xác chết rơi xuống đất.

Bỗng nghe đánh “keng” một tiếng, thanh Thất Hưu kiếm cũng rớt xuống.

Thanh Thất Hưu kiếm này của Triển Diệp Thanh là do hai đời Chưởng môn của phái Võ Đương đã gom góp thứ thép ngàn năm ở núi Thiên Sơn đúc nên. Nó sắc bén vô cùng và là một vật rất chân quí. Y đành bỏ mặc Vu bà bà, chạy lại nhặt thanh đoản kiếm lên cài vào thắt lưng.

Đặng Nhất Lôi và Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn úy kỵ Vu bà bà, chưa ai động thủ đỡ lấy xác mụ.

Đặng Nhất Lôi liếc mắt về phía Vu bà bà nằm ngửa dưới đất nói :

- Vụ này không thể xảy ra được. Tại sao mụ lại bị người ta hạ sát?

Lúc trong quán, Tiêu Lĩnh Vu đối chưởng với mụ đã ngấm ngầm đeo bao tay bằng da giao ngàn năm vào mới không bị trúng độc. Chàng nhìn thi thể Vu bà bà, đồng thời đeo bao tay vào, từ từ cúi xuống đặt tay lên mũi mụ.

Bách Lý Băng vội la lên :

- Chớ động vào người mụ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Không hề chi.

Chàng vẫn đặt tay lên mũi Vu bà bà.

Đặng Nhất Lôi vẫn úy kỵ mụ lắm, không dám lại gần, cất tiếng hỏi :

- Sao? Mụ chết thật hay giả?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mụ chết thật rồi.

Đặng Nhất Lôi hỏi :

- Ai giết mụ? Lĩnh Nam song ma hợp lực đối phó với mụ, tuy không đến nỗi thua về tay mụ nhưng muốn giết mụ tưởng không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa mụ còn tôn nữ trợ lực.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần chú ý nhìn vào thi thể Vu bà bà một lúc rồi nói :

- E rằng đây không phải là Vu bà bà.

Chàng đưa tay cào nhẹ vào mặt xác chết, quả nhiên lột được ra tấm mặt nạ.

Triển Diệp Thanh nghiến răng nói :

- Vu bà bà quả nhiên lòng dạ tàn độc vô cùng. Mụ giết một bà già chẳng liên quan gì tới mụ để thế thân.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lần sau mà gặp mụ quyết chẳng buông tha.

Bách Lý Băng chậm rãi nói :

- Đại ca ơi! Đại ca ngó lại xem người này chết lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ xác chết một lúc rồi đáp :

- Xem chừng cũng chưa lâu mấy.

Bách Lý Băng mỉm cười, cúi xuống đưa tay sờ vào ngực thi thể, nói :

- Người bà ta vẫn còn hơi nóng, quả nhiên mới chết chưa lâu.

Cô ngửng đầu nhìn Đặng Nhất Lôi nói :

- Lão tiền bối biết nhiều hiểu rộng, chắc hẳn đã rõ Vu bà bà giết bà già này để giả thay mụ với dụng ý gì?

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì chỗ dụng tâm của mụ là mượn vụ này để tiện bề hạ độc.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, tung mình lùi lại.

Bỗng nghe tiếng cười hô hố rồi nói :

- Đúng thế! Lão thân muốn hạ độc vào mình các vị.

Tiếng nói chưa dứt, một bóng đen từ trên cây cao hạ xuống.

Đặng Nhất Lôi, Triển Diệp Thanh và Bách Lý Băng vẫn đem lòng úy kỵ thủ pháp hạ độc của Vu bà bà, nhưng không ai ngờ mụ lại dùng xác chết làm cơ quan phát độc. Lúc mọi người nhảy lùi lại thì mũi đã ngửi thấy một mùi hương lạ thoang thoảng. Ai nấy vội phong tỏa hô hấp.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn lại thì thấy người trên cây nhảy xuống chính là Vu bà bà. Bất giác chàng nổi cơn thịnh nộ, cười gằn nói :

- Phương pháp này quả là tàn độc.

Vu bà bà đáp :

- Trước nay lão thân làm việc gì đều không lựa chọn thủ đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng mụ quên một điều là trước khi chất độc phát tác, bọn ta vẫn có thể giết mụ được.

Vu bà bà đáp :

- Lần này lão thân dùng chất độc phát tác rất mau.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhảy xổ về phía Vu bà bà.

Vu bà bà giơ tay mặt ném ra một luồng mù trắng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày, vận nội kình phóng chưởng đánh liền.

Phát chưởng này rất cương mãnh, chưởng phong ào ạt xô tới. Luồng mù trắng bị chưởng phong quạt ngược trở lại về phía Vu bà bà.

Vu bà bà tung mình nhảy lên né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình, đồng thời tay trái chém ngang một nhát. Tay mặt chàng chụp xuống huyệt mạch Vu bà bà.

Vu bà bà đã biết Tiêu Lĩnh Vu bản lãnh phi thường. Mụ hít một hơi chân khí, nhảy lùi lại năm bước.

Tiêu Lĩnh Vu đã nổi sát khí, chàng co ngón tay lại búng ra, thi triển Đàn Chỉ thần công.

Một luồng chỉ phong rít lên veo véo. Vu bà bà vừa đứng lại thì luồng chỉ phong đã đánh tới trúng vào cạnh sườn.

Bỗng nghe Vu bà bà rên lên một tiếng, lùi lại hai bước rồi ngồi phệt xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu toan nhảy tới điểm huyệt mụ thì phía sau vang lên mấy tiếng “huỳnh huỵch”. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Triển Diệp Thanh, Đặng Nhất Lôi, Bách Lý Băng mấy người đều lần lượt ngã lăn dưới đất thì không khỏi sửng sốt.

Lại nghe thanh âm Vu bà bà lạnh lùng nói :

- Họ bị chất độc phát tác rồi.

Tiêu Lĩnh Vu xẳng giọng hỏi :

- Tại sao tại hạ chưa thấy gì?

Vu bà bà đáp :

- Lão thân cũng lấy làm kỳ.

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Lão thân không tin có người nội công tinh thâm đến trình độ bách độc bất xâm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- “Bất luận người có nội công tinh thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi chất kỳ độc xâm nhập vào. Ta chưa bị chất độc phát tác chắc là có nguyên nhân gì khác.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp :

- Ba người này trúng độc nhưng chưa chắc đã chết, nhưng lão phu nhân thì hết sống đến nơi rồi.

Chàng sấn lại hai bước giơ tay lên.

Bỗng nghe tiếng hét thất thanh :

- Đừng gia hại nhưng nhưng của tiểu nữ.

Tiếng thét vừa dứt, một thiếu nữ từ trên cây nhảy xuống.

Thiếu nữ này đầu bịt khăn xanh, lưng đeo trường kiếm. Gương mặt xinh đẹp lộ vẻ kinh hãi vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Lệnh tổ mẫu chuyên nghề dụng độc mà còn để sống ở đời tất làm hại không biết bao nhiêu người nữa. Ta phải giết đi để trừ hại cho võ lâm.

Thiếu nữ đó là Vu Dung. Thị buồn rầu đáp :

- Các hạ không tha mạng cho nhưng nhưng của tiểu nữ, chẳng lẽ không muốn cứu sống ba vị bằng hữu kia ư?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Giết mụ rồi, cô còn sống vẫn có thể giải độc được.

Vu Dung hỏi :

- Các hạ giết tệ nhưng nhưng, còn mong tiểu nữ giải độc cho mấy vị bằng hữu nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó e rằng cô không tự chủ được.

Vu Dung tức giận nói :

- Người xuất gia lấy từ bi làm gốc mà lão mũi trâu này lòng dạ thật ác độc, chẳng có tư cách nhà tu hành một chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu trước nay độ lượng rộng rãi, nhưng lúc này chàng căm hận Vu bà bà hạ độc một cách tàn nhẫn nên chàng cũng nổi sát khí, chuẩn bị hạ sát mụ để tuyệt mối lo về sau rồi sẽ bức bách Vu Dung lấy thuốc giải độc cho ba người rồi phế bỏ võ công của thị đi. Không ngờ chàng bị Vu Dung tránh mắng, chỉ trợn mắt há miệng, không biết đáp thế nào.

Vu Dung lại thách thức :

- Đạo gia cứ giết nhưng nhưng của ta đi. Ta sẽ tự sát để đổi lấy ba mạng bọn đạo gia. Như vậy bà cháu ta cũng nhắm mắt được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bần đạo giết bà cháu cô rồi cũng có thể tự xục tìm trong người hai vị để lấy thuốc giải.

Vu Dung cười khẩy hỏi :

- Bọn họ trúng phải chất kỳ độc do mấy thứ hợp chế. Đạo gia không biết cách hòa thuốc mà cứu được ư?

Bỗng thấy Vu bà bà đang ngồi dưới đất đột nhiên đứng phắt dậy, giơ tay mặt lên tựa hồ muốn liệng ám khí ra.

Tiêu Lĩnh Vu tự biết môn Đàn Chỉ thần công mình chưa luyện tới nơi, tuy đả thương được Vu bà bà nhưng chưa chắc đã trúng huyệt đạo nên lúc nói chuyện với Vu Dung vẫn lưu tâm tới mụ. Chàng vừa thấy mụ đứng lên. liền nhảy lại phóng chưởng đánh ra.

Động tác của chàng cực kỳ thần tốc. Phát chưởng này đánh trúng vào vai bên phải của Vu bà bà. Mụ bị hất xa bốn năm thước, té ngửa xuống đất.

Vu Dung rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lấp loáng đâm tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt ra chiêu, tay trái chụp lấy lưỡi kiếm của đối phương.

Vu Dung lấy hết sức đâm mạnh một cái mong chặt đứt năm ngón tay của Tiêu Lĩnh Vu.

Ngờ đâu tay mặt chàng rắn như sắt. Vu Dung vặn mạnh thanh kiếm mà không làm chuyển động

được chút nào. Thị biết võ công chàng ghê gớm vô cùng không thể địch lại được, đành buông kiếm ra chạy tới trước mặt Vu bà bà mà khóc nức nở.

Thanh âm thị rất trong trẻo, khóc lên cũng như tiếng hoàng oanh ríu rít làm xúc động lòng người.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Làm sao mà cô khóc?

Vu Dung đáp :

- Đạo gia định giết tệ nhưng nhưng thì hãy giết tiểu nữ trước đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Con tiểu nha đầu này đáo để thật”.

Chàng hỏi :

- Nhưng nhưng cô giết nhiều người lắm rồi phải không?

Vu Dung đáp :

- Chỉ có hành vi của lão nhân gia là kỳ cục. Theo chỗ tiểu nữ biết thì lão nhân gia thực chưa giết một người nào.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Cô nương nói thật đấy chứ?

Vu Dung đáp :

- Tiểu nữ mà nói dối một câu thì chết chẳng được yên lành.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương đừng khóc nữa. Tại hạ không giết lệnh nhưng nhưng là xong.

Vu Dung đưa tay lên gạt lệ hỏi :

- Đạo gia nói thật chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bần đạo khi nào chẳng giữ lời? Nhưng bần đạo yêu cầu cô nương một việc.

Vu Dung hỏi :

- Việc gì xin đạo gia cứ nói?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô hãy cứu sống ba ông bạn của bần đạo bằng cách giải độc cho họ là bần đạo buông tha bà cháu cô liền.

Vu Dung nói :

- Cái đó là dĩ nhiên.

Thị liền đỡ Vu bà bà dậy hỏi :

- Nhưng nhưng ơi! Thuốc giải nhưng nhưng để đâu?

Vu bà bà đáp :

- Trong cái túi thứ ba bên trái ta đây.

Vu Dung liền vén áo Vu bà bà lên thấy áo bên trong có đến mười mấy cái túi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Trong các túi kia chắc mụ đựng toàn thuốc độc lẫn thuốc giải. Nếu thị lấy lộn thuốc thì có thể đưa đến chỗ chết cả ba người”.

Chàng liền dặn :

- Vu cô nương! Cô chớ lấy lộn thuốc.

Vu Dung đang thò tay vào cái túi thứ ba mé tả, nghe vậy giật mình bảo lại Vu bà bà :

- Nhưng nhưng ơi! Nếu nhưng nhưng lừa gạt thì chẳng những tiểu tôn bị giết mà cả hai bà cháu ta cùng chết.

Vu bà bà bị trúng một chỉ và một chưởng của Tiêu Lĩnh Vu làm cho gãy hai rẻ xương sườn, khí huyết nhộn nhạo chưa bình hòa lại được. Mụ cất tiếng yếu ớt đáp :

- Nhưng nhưng không lừa gạt đâu.

Vu Dung lấy thuốc đưa cho Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo gia cầm lấy để cứu bạn.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình thuốc rồi thủng thẳng nói :

- Trước khi ba người bạn của bần đạo hồi tỉnh lại thì cô nương đừng có cử động gì.

Vu Dung đã biết võ công Tiêu Lĩnh Vu ghê gớm, liền gật đầu lia lịa đáp :

- Khi nào đạo gia bảo cho bà cháu tiểu nữ đi mới đi.

Tiêu Lĩnh Vu giơ bình ngọc lên coi rồi từ từ bước đến trước bọn Triển Diệp Thanh, Đặng Nhất Lôi và Bách Lý Băng. Chàng móc lấy ba viên thuốc giải nhét vào miệng ba người.

Thuốc này rất công hiệu. Chỉ trong khoảnh khắc ba người đã tỉnh lại và ngồi dậy được.

Vu Dung đỡ Vu bà bà dậy hỏi :

- Bà cháu tiểu nữ đã đi được chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô nương hãy khoan.

Quả nhiên Vu Dung không dám cất bước. Hai tay thị đang dìu Vu bà bà vội buông ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô sợ mình quá, bất giác bật cười. Chàng đảo mắt nhìn ba người hỏi :

- Các vị thử vận khí xem trong nội phủ còn chất độc không?

Đặng Nhất Lôi, Triển Diệp Thanh, Bách Lý Băng theo lời thử vận động chân khí rồi đáp :

- Chất độc tiêu tan hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay nói :

- Bây giờ cô nương có thể đi được rồi.

Bỗng nghe Bách Lý Băng thét lên lanh lảnh :

- Đừng buông tha bọn họ.

Chương 52: Muốn Cứu Mạng Anh Hùng, Ba Người Xin Thế Mạng

Lúc cô hoảng hốt lớn tiếng hô hoán, quên mất mình đang cải dạng nam trang. Thanh âm trong trẻo, hoàn toàn là giọng đàn bà.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói :

- Băng nhi! Cứ buông tha họ đi. Ta đã hứa lời rồi.

Bách Lý Băng cất bước chạy về phía trước. Ngờ đâu chạy mấy bước đã ngã lăn ra.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, hấp tấp đỡ Bách Lý Băng dậy hỏi :

- Muội làm sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Hai chân tiểu muội nhũn ra, toàn thân bất lực…

Tiêu Lĩnh Vu cảnh giác, lớn tiếng quát :

- Đứng lại!

Chàng đề khí tung mình vọt theo, nhảy một cái xa hơn hai trượng.

Khinh công trác tuyệt, chàng chỉ nhảy hai cái đã tới sau lưng hai bà cháu Vu Dung. Chàng toan vươn tay ra nắm lấy thị thì đột nhiên đầu nhức mắt hoa, người lảo đảo muốn té. Chàng phải đề tụ chân khí mới đứng vững cho khỏi ngã.

Vu Dung khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu vô cùng. Vừa nghe chàng hô hoán thị vội dừng bước.

Thị quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu lảo đảo tựa hồ không đứng vững, thị không khỏi ngẩn người ra.

Bỗng nghe Vu Bà nổi lên tràng cười rộ nói :

- Dung nhi! Ngươi lại giết hết bọn chúng đi.

Vu Dung sửng sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Bà nhắc lại :

- Ta bảo ngươi giết hết chúng đi.

Vu Dung lại hỏi :

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng có biết y là ai không?

Vu Bà đáp :

- Ta biết rồi. Ngươi cứ việc ra tay là xong.

Vu Dung lắc đầu đáp :

- Dù tiểu nữ chỉ đánh một đòn là trúng cũng không dám động thủ.

Lại thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên bóp trán, hiển nhiên chàng không chống nổi nữa rồi.

Vu dung buông Vu Bà ra chạy lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ làm sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đang hết sức vận khí chống cự chất độc đang phát tác nên không nghe thấy Vu Dung hỏi gì.

Bách Lý Băng rất đỗi bồn chồn lớn tiếng hỏi :

- Đại ca ơi! Đại ca trúng độc rồi ư?

Lúc này Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi cũng cất bước đi tới nhưng hết sức chậm chạp vì họ cũng chẳng khác gì Bách Lý Băng, hai chân nhũn ra, cử động khó khăn.

Bỗng nghe Vu bà bà nổi lên tràng cười như cú gào, nói :

- Ta tưởng ngươi tấm thân đúc bằng kim cương, không sợ chất kỳ độc. Nào ngờ bất quá nội lực ngươi thâm hậu nên sức kháng độc bền bỉ hơn kẻ khác mà thôi.

Mụ nói nói cười cười tỏ ra rất đắc chí.

Đột nhiên mụ hai tay ôm ngực, nằm phục xuống.

Nguyên mụ buông tiếng cười rộ làm cho mấy rẽ xương sườn gẫy đau nhói lên cơ hồ không chịu

được.

Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đã lần tới trước Tiêu Lĩnh Vu. Họ định vận luồng nguyên khí cuối cùng để bảo vệ cho chàng. Ngờ đâu hai người đi mấy bước rồi hoàn toàn bất lực. Dù họ không sợ chết cũng chẳng thể bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu được.

Còn may ở chỗ Vu bà bà trọng thương không thể tái chiến được. Hiện giờ chỉ còn mình Vu Dung là vô sự.

Đặng Nhất Lôi phấn khởi tinh thần, chậm rãi nói :

- Cô nương lấy thuốc giải đưa ra!

Vu Dung liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nằm ngửa dưới đất hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn cứu lão đạo sĩ này?

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Đúng thế ! Hiện giờ bên ta ba người mà cô chỉ có một mình, thế lực không đều định làm sao được?

Vu Dung lắc đầu đáp :

- Không thể cứu lão đạo sĩ này được.

Đặng Nhất Lôi hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp :

- Võ công y rất cao cường. Cứu sống y rồi bà cháu ta tất bị khinh khi.

Đạng Nhất Lôi bụng bảo dạ :

- Xem chừng con nha đầu này chưa hiểu rõ tình hình trước mắt. Âu là ta hăm dọa thị xem sao.

Lão nghĩ vậy liền lạnh lùng nói :

- Cô không chịu lấy thuốc giải, dễ thường bọn ta không cướp lấy được sao?

Bỗng nghe Vu bà bà la lên :

- Dung nhi đừng nghe chúng hăm dọa. Bọn chúng không còn sức tái chiến nữa. Ngươi chỉ cất tay một cái là giết được hết.

Vu Dung giương cặp mắt tròn xoe hỏi :

- Nhưng nhưng ta nói vậy có đúng không?

Đặng Nhất Lôi run lên nghĩ thầm :

- “Nếu con nha đầu này động thủ thì quả thực bọn ta không còn sức kháng cự nữa”.

Lão là người lịch duyệt, tuy biết mình ở vào hoàn cảnh rất nguy nan mà thái độ rất bình tĩnh. Lão lạnh lùng hỏi lại :

- Cô thử nghĩ coi mụ nói đúng hay trật?

Vu Dung trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Cái đó khó mà biết được. Bây giờ hai vị thử động thủ coi còn sức tái chiến được nữa không.

Đặng Nhất Lôi sửng sốt hỏi :

- Cô nương nhất định muốn quyết thắng phụ với tại hạ chăng?

Vu Dung đáp :

- Đúng thế! Chỉ có cách đó mới chứng minh được các hạ còn sức tái chiến hay không.

Bách Lý Băng đột nhiên đứng dậy quát :

- Con nha đầu thối tha kia! Ngươi đánh lừa đại ca ta buông tha hai bà cháu ngươi rồi hạ độc hại y. Y là người quân tử nhân đức, biết đâu mà đề phòng bụng dạ kẻ tiểu nhân.

Bách Lý Băng trong lòng nóng nảy, lại thóa mạ bằng thanh âm trong trẻo.

Vu Dung sửng sốt hỏi :

- Ngươi là trai hay gái?

Bách Lý Băng đáp :

- Trai hay gái thì cũng chẳng liên quan gì tới ngươi.

Vu bà bà vừa nói mấy câu, xương sườn gẫy làm nổi cơn đau kịch liệt. Bây giờ mụ thấy Bách Lý

Băng giọng nói đanh thép, không nhịn được lại la lên :

- Dung nhi! Ngươi cho ả hai cái tát để cho nó một bài học…

Mụ nói tới đây chõ bị thương lại nhói lên, đột nhiên dừng lại.

Vu Dung nghe mụ hô hoán liền vung chưởng đánh ra.

Bách Lý Băng muốn tránh đỡ mà hai chân nhũn ra, bất lực không cử động được.

“Binh” một tiếng, cô bị phát chưởng đánh trúng, lảo đảo người đi rồi té xuống đất.

Vu Dung không ngờ chưởng lực của mình uy lực lại mạnh đến thế, bất giác mỉm cười.

Đặng Nhất Lôi thấy Bách Lý Băng bị Vu Dung đánh té thì trong lòng sợ hãi nghĩ thầm :

- “Ta bấy nhiêu tuổi rồi mà giờ bị con nhỏ này đánh mấy cái tát tai thì thật là một chuyện nhục nhã suốt đời”.

Lão nghĩ vậy rồi không dám lại gần thêm nữa.

Vu Dung đánh ngã Bách Lý Băng rồi, từ từ đến bên Tiêu Lĩnh Vu. Thị đưa tay ra nắm lấy chòm râu giả của chàng cười nói :

- Vừa rồi ngươi khinh mạn ta, bây giờ ta phải đánh ngươi hai cái bạt tai cho hả giận.

Chòm râu giả của Tiêu Lĩnh Vu bị Vu Dung giật mạnh liền tụt ra. Những đồ hóa trang trên mặt cũng lả tả rớt xuống.

Vu Dung ngơ ngác một chút rồi cười nói :

- Ủa! Té ra là một giả đạo sĩ.

Triển Diệp Thanh rút ngọn Thất Hưu kiếm ra nói :

- Cô nương mà không lấy thuốc giải ra thì đừng trách tại hạ hạ độc thủ.

Vu Dung lắc đầu đáp :

- Các hạ đừng hăm dọa ta. Các hạ cũng như bọn họ, không còn khả năng động thủ nữa rồi.

Triển Diệp Thanh đáp :

- Tại hạ vẫn có thể phóng ám khí được.

Nguyên y định bất thình lình phóng kiếm ra, nhưng nghĩ đến hành động như vậy chẳng phải là hành vi đại trượng phu nên cất tiếng báo trước.

Vu Dung ngó thấy thanh đoản kiếm trong tay Triển Diệp Thanh hàn quang lấp loáng, sắc bén phi thường, vội vung tay phóng chưởng đánh tới.

Triển Diệp Thanh toàn thân bất lực, động tác chậm chạp, chưa kịp phóng ám khí ra thì chưởng thế của Vu Dung đã đánh trúng cổ tay mặt của y. Thanh đoản kiếm rớt xuống, người y cũng xoay đi mấy vòng rồi ngồi phệt xuống.

Đặng Nhất Lôi thở dài nói :

- Triển huynh đệ! Lúc này sức lực chúng ta kém cả người thường không hiểu võ công thì làm sao địch nổi thị được.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Theo ý Đặng huynh thì chúng ta chỉ còn đường để đối phương muốn băm vằm mổ xẻ thế nào cũng mặc hay sao?

Đặng Nhất Lôi hỏi :

- Ngoài cách đó thử hỏi chúng ta còn cách nào khác?

Vu Dung phóng chưởng đánh té Triển Diệp Thanh rồi cười nói :

- Các vị hãy thủng thẳng chờ ta. Để ta coi chân tướng vị đạo sĩ giả kia đã.

Thị cúi xuống đưa tay lau hết thuốc dịch dung trên mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng bị Vu Dung đánh một chưởng ngất đi. Lúc cô tỉnh lại thấy Vu Dung đang lau thuốc trên mặt Tiêu Lĩnh Vu liền gắng gượng ngồi dậy quát :

- Không được động đến y.

Vu Dung dừng tay lại hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng nhắc lại :

- Ngươi không được động vào y.

Vu Dung cười hỏi :

- Ngươi la lối như vậy thì được ích gì? Ngươi đã không còn sức ngăn cản ta thì hãy chờ ta coi chân tướng y rồi sẽ lột đạo bào của ngươi để coi chân tướng.

Bách Lý Băng thộn mặt ra không nói gì nữa.

Vu Dung lột đạo bào trên người Tiêu Lĩnh Vu để chùi mặt chàng. Thị chú ý nhìn lại thì thấy dưới ánh trăng lộ ra một bộ mặt thiếu niên anh tuấn.

Vu Dung sửng sốt đứng lên nhìn Bách Lý Băng hỏi :

- Ngươi tự cởi áo hay muốn ta động thủ?

Bách Lý Băng trong lòng nóng nảy hỏi :

- Ngươi muốn coi cái gì?

Vu Dung đáp :

- Ta muốn xem ngươi là trai hay gái.

Bách Lý Băng nghĩ đến nếu để thị lột áo ra thì thật nhục nhã vô cùng, vội đáp :

- Ta cũng là phận nữ nhi.

Vu Dung mỉm cười hỏi :

- Ngươi là gái sao lại mặc giả đạo sĩ để theo trai? Chà! Coi bộ ngươi không phải thiện nhân.

Bách Lý Băng đáp :

- Y là đại ca ta. Dĩ nhiên ta có thể theo y.

Vu Dung cười nói :

- Té ra là thế.

Bỗng thị chau mày hỏi :

- Tại sao hai vị cải trang giả làm đạo sĩ?

Bách Lý Băng đáp :

- Cái đó… cái đó vì chúng ta muốn tránh tai mắt kẻ thù.

Vu Dung nhấp nháy cặp mắt gật đầu nói :

- Thôi được! Ta tạm tin lời cô.

Bách Lý Băng thở dài sườn sượt hỏi :

- Cô nương! Ta yêu cầu cô nương một chuyện được chăng?

Vu Dung thấy cô nói cũng tội nghiệp liền thủng thẳng hỏi lại :

- Việc gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Cô hãy cứu đại ca ta. Y là người chính nhân quân tử. Trên giang hồ khó lòng kiếm được một hảo nam nhi như y. Cô không nên gia hại y.

Vu Dung hỏi :

- Y là người tốt ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Những lời ta nói đều là sự thực.

Vu Dung lắc đầu đáp :

- Không được! Võ công y rất cao cường. Ta cứu y rồi bà cháu ta tất bị y khinh mạn.

Bách Lý Băng nói :

- Không sao đâu. Chỉ cần các ngươi nắm giữ sinh mạng ta là y phải chịu nghe lời các vị.

Cô muốn cứu mạng cho Tiêu Lĩnh Vu nên đành khuất tất.

Vu Dung hỏi :

- Y đả thương nhưng nhưng ta thì cứu y thế nào được?

Bách Lý Băng đáp :

- Sự thực thì y đã có thể hạ sát cả hai bà cháu ngươi, nhưng y đã tha mạng cho đó.

Vu Dung cười lạt đáp :

- Ta năn nỉ mãi y mới tha mạng cho nhưng nhưng ta.

Bách Lý Băng nói :

- Bây giờ ta cũng năn nỉ cô.

Bỗng thấy Vu bà bà chậm chạp bước lại nói :

- Dung nhi! Không nên tha cho chúng.

Vu Dung hỏi :

- Không tha họ là phải giết họ hay sao?

Vu bà bà đáp :

- Đúng thế! Nhổ có phải trừ tận rễ. Không giết họ là thả hổ về rừng.

Vu Dung thở dài đáp :

-Nhưng nhưng ơi! Giải tỷ vừa rồi lão đạo sĩ kia mà giết bọn ta thì bây giờ chúng ta không thể giết họ được nữa.

Vu bà bà sửng sốt hỏi :

- Sao? Ngươi muốn tha bọn chúng chăng?

Vu Dung hỏi lại :

- Tôn nữ tính nên tha cho bọn họ, chỉ phế bỏ võ công là đủ. Chưa hiểu nhưng nhưng có ưng thuận chăng?

Vu bà bà trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trừ một gã này, còn ba tên kia tùy ý ngươi. Ngươi phế bỏ võ công rồi tha cho chúng cũng được.

Bách Lý Băng xen vào :

- Tiểu nữ chết thay cho y.

Vu bà bà đảo mắt nhìn Bách Lý Băng cười lạt nói :

- Sao ngươi lại đòi chết thay cho gã?

Bách Lý Băng đáp :

- Bà bà chỉ muốn giết một người thì giết ta hay giết y cũng vậy.

Vu bà bà lạnh lùng nói :

- Muốn ta tha mạng cho y cũng được, nhưng ba người các ngươi phải đổi mạng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu bà bà đáp :

- Vì võ công y rất cao thâm, ít người địch nổi.

Bách Lý Băng toan nói thì Triển Diệp Thanh đã chắp tay lên tiếng :

- Lão phu nhân đã nói ba mạng đổi một mạng tức là tha y và giải độc nữa phải không?

Vu bà bà trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Được rồi! Ta giải độc cho gã.

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm :

- “Tiêu Lĩnh Vu là một nhân vật rất cần thiết cho võ lâm. Ta nên phải hy sinh”.

Y liền buông tiếng thở dài nói :

- Hay lắm! Lão phu nhân hãy trị độc thương cho y rồi tại hạ xin tự tử trước tiên.

Vu bà bà đảo mắt nhìn Đặng Nhất Lôi nói :

- Khó nhất tự cổ trí kim là cái chết. Đặng nhị hiệp đã lớn tuổi dĩ nhiên không đồng ý về điểm này?

Đặng Nhất Lôi thủng thẳng đáp :

- Chỉ cần lão phu nhân thủ tín, tại hạ có chết cũng không đáng tiếc.

Vu bà bà ngơ ngác hỏi :

- Lời nói của đại hiệp phải chăng phát ra tự đáy lòng?

Đặng Nhất Lôi. Triển Diệp Thanh đồng thanh đáp :

- Đúng là những lời tự tâm can phát ra.

Vu bà bà nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một lát rồi nói :

- Gã là nhân vật thế nào mà lại quan trọng vậy? Sao ba người các vị lại tự nguyện chết thay cho y?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Lão phu nhân đã chịu lời, vậy chúng ta cứ thế. Hà tất phải hỏi y là ai?

Vu bà bà nói :

- Mấy vị mà không nói rõ thân phận y thì lão thân không chịu theo lời yêu cầu của các vị đâu.

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn Đặng Nhất Lôi, nỗi lo âu lộ ra ngoài mặt.

Bách Lý Băng vốn là con người thông tuệ mà lúc này cũng không tìm ra chủ ý gì. Cô trầm ngâm một chút rồi nói :

- Lão phu nhân muốn biết y là ai cũng được nhưng đừng có giở quẻ và nhất định phải trị độc thương cho y.

Vu bà bà cười khanh khách đáp :

- Trước nay lão thân không chịu tuân mệnh lệnh của ai bao giờ.

Bách Lý Băng căm hận đến cực điểm, cô cười khẩy cất tiếng thóa mạ :

- Mụ ăn mày kia! Ngày sau mụ mà lọt vào tay ta, ta quyết phân thây mụ làm muôn đoạn.

Vu bà bà tức giận mắng lại :

- Con tiểu nha đầu thối tha kia! Mi là gái giả trai theo đàn ông mà còn tưởng hay lắm ư?

Mụ to tiếng làm động đến vết thương lại đau nhói lên, phải ôm lưng cúi lom khom ráng nhịn đau nói tiếp :

- Dung nhi! Ngươi lại tát cho ả hai cái để hả mối tức giận cho ta.

Vu Dung từ từ bước lại nói :

- Nhưng nhưng sai ta đánh cô, ta không thể trái lệnh được.

Thị giơ tay lên tát “bốp, bốp” hai cái.

Thủ kình của thị rất nặng khiến cho Bách Lý Băng lảo đảo người đi, miệng ứa máu tươi.

Bách Lý Băng đứng vững lại rồi giơ tay lên chùi vết máu nói :

- Ngươi đánh ta cũng không sao, nhưng không thể giết đại ca ta được. Vận mạng hàng ngàn hàng vận đồng đạo võ lâm đều trông cậy vào y.

Vu Dung thấy cô quên mình năn nỉ cho Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Y là ai mà ngươi có ân tình thiết tha như vậy?

Bách Lý Băng mất hết võ công dù có nhiệt tâm cứu Tiêu Lĩnh Vu mà không làm sao được, đành đáp :

- Được rồi! Ta nói cho cô hay, y là Tiêu Lĩnh Vu.

Vu bà bà đang cúi lom khom nghe vậy đột nhiên đứng thẳng người lên hỏi :

- Y là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Đúng thế!

Vu bà bà vội nói :

- Dung nhi! Ngươi mau lại chùi hết thuốc dịch dung trên mặt gã coi.

Vu Dung dạ một tiếng rồi móc khăn tay chùi hết thuốc dịch dung trên mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Vu bà bà móc trong túi áo lấy ra một cái bình ngọc nói :

- Dung nhi! Mau cho y uống thuốc giải này.

Bách Lý Băng thấy Vu bà bà vừa nghe đến tên Tiêu Lĩnh Vu đã vội vã lấy thuốc giải cứu chàng thì trong lòng hoan hỷ vô cùng. Cô quay lại nhìn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi nói :

- Danh vọng của đại ca quả nhiên lớn thực. Nếu biết thế này thì nói tên y trước đi khỏi phải phí lời năn nỉ họ.

Đặng Nhất Lôi chậm rãi đáp :

- Trước khi hiểu rõ nội tình, cô nương chớ vội mừng.

Lão liếc mắt nhìn Vu Dung đón lấy bình ngọc, mở nắp lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Tiêu Lĩnh Vu.

Viên thuốc giải này công hiệu cực kỳ thần tốc, chỉ trong khoảnh khắc Tiêu Lĩnh Vu đã hồi tỉnh, ngồi ngay người lên.

Bách Lý Băng vội hỏi :

- Đại ca! Đại ca có thấy đỡ không?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy, chuyển động cặp mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Tiểu huynh hết đau rồi.

Bỗng nghe Vu bà bà cười hỏi :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên định bỏ chòm râu dài ra thì đã không thấy đâu nữa.

Vu Dung cười nói :

- Tiểu nữ đã tháo chòm râu giả của các hạ ra rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngước mắt nhìn Bách Lý Băng, thấy trên mặt cô còn in vết ngón tay, cặp mắt long lanh ngấn lệ. Chàng không khỏi chau mày hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi cũng bị thương nặng lắm ư?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Không có đâu! Tiểu muội chỉ bị thương xoàng thôi.

Lại nghe Vu bà bà hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Tiêu Lĩnh Vu! Lão thân nói cho các hạ hay một việc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Việc gì?

Vu bà bà đáp :

- Hiện giờ các hạ cùng ba vị bằng hữu đều không còn sức trói gà.

Chương 53: Vu Dung Hết Dạ Vì Hào Kiệt

Mụ ngừng lại một chút rồi bảo Vu Dung :

- Dung nhi! Dường như y có vẻ không tin. Ngươi thử đánh cho y một chưởng coi.

Vu Dung đưa tay mặt lên quét ngang một chưởng. Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên đón tiếp.

Chưởng thế hai bên đụng nhau, Tiêu Lĩnh Vu bị phát chưởng của đối phương hất lui bốn năm bước. Chàng phải gắng gượng mới đứng vững cho khỏi té.

Vu Dung mỉm cười hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ tin lời tệ nhưng nhưng chưa?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Thủ đoạn của lệnh tổ mẫu quả nhiên tàn độc, trong khi hạ độc đồng thời làm cho người ta mất cả võ công…

Vu bà bà lạnh lùng ngắt lời :

- Tiêu Lĩnh Vu! Cả ba bằng hữu của các hạ đều xin chết thay cho các hạ. Lão thân đã ưng chịu nghe lời yêu cầu của họ đổi ba mạng lấy một. Lúc đó lão thân thấy rất tức cười là họ lại cam lòng đổi ba mạng để lấy một con người đã thành tàn phế. Nhưng khi lão thân hứa với họ thì chưa biết các hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã trải qua mấy lần sinh tử, chàng biến thành trầm tĩnh, chỉ cười mát đáp :

- Bây giờ lão phu nhân biết rồi thì định xử trí với tại hạ cách nào?

Vu bà bà đáp :

- Hiện có hai con đương, tùy các hạ chọn lấy một.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai đường là những đường nào?

Vu bà bà đáp :

- Một đường là lão thân hạ sát các hạ lấy thủ cấp đem đi, hai là các hạ ngoan ngoãn nghe lệnh lão thân, đi theo đến tham kiến hai người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đi tham kiến hai người nào?

Vu bà bà đáp :

- Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- "Đến gặp Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ cũng khó lòng tránh khỏi cái chết".

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng lạnh lùng hỏi lại :

- Phải chăng lão phu nhân tưởng Tiêu Lĩnh Vu này là con người ham sống sợ chết?

Vu bà bà đáp :

- Lão thân biết các hạ là một đấng anh hùng. Nếu các hạ là một nhân vật tầm thường thì họ đã chẳng đem lễ vật đến cầu kiến lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Thẩm Mộc Phong là tay kiêu hùng trên lục địa, Tứ Hải quân chủ là tay cự khấu dưới nước. Nếu họ hợp tác cả hai đường thủy bộ mưu đồ bá nghiệp võ lâm thì…

Vu bà bà ngắt lời :

- Nhưng nếu họ không phải đối phó với Tiêu Lĩnh Vu thì e rằng khó lòng hợp tác với nhau được.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

- Hãy cứ coi là họ hợp tác tạm thời, nhưng quyền lợi xung đột, rút cục khó lòng tránh khỏi một phen tàn sát lẫn nhau. Khi đó lão phu nhân sẽ viện trợ bên nào?

Chàng cất giọng nghiêm nghị nói tiếp :

- Tài hạ độc của lão phu nhân quả là cao thâm, nhưng so với Độc Thủ Dược Vương thế nào?

Vu bà bà trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Nếu chỉ nói về thủ pháp hạ độc thì vị tất lão thân đã kém y. Nhưng bàn về cách dùng thuốc thì lão thân tự biết chưa bằng y được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Độc Thủ Dược Vương có mối thâm giao với Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong sau khi bị các đại phái đánh cho đại bại mà nay gây dựng lại được thanh thế như bây giờ phần lớn là nhờ Độc Thủ Dược Vương. Thế mà Thẩm Mộc Phong vẫn ngấm ngầm hạ thủ vào người lão. Nay lão phu nhân chịu trọng lễ của bọn họ hạ sơn, đó là họ muốn mượn tài thi độc của lão phu nhân để đối phó với quần hùng trong thiên hạ đang chống cự lại bọn họ…

Vu bà bà ngắt lời :

- Mà chủ yếu là đối phó với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Một khi Tiêu mỗ bị hại rồi thì giá trị của lão phu nhân cũng không còn nữa vì chim muông hết, cung cứng đành chịu bỏ xó. Thẩm Mộc Phong là con người tàn ác, khi đó bà cháu lão phu nhân sẽ bị đưa đến hai đường. Một là hắn giết đi để trừ hậu hoạn, hai là lão phu nhân chịu để hắn kiềm chế, suốt đời làm tôi mọi.

Vu bà bà trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Lão thân vẫn biết Thẩm Mộc Phong là con người tàn độc, nhưng chuyến này đã trót ước hẹn với bọn Tiêu Dao Tử chỉ giúp Thẩm Mộc Phong phụ trách việc đối phó với Tiêu đại hiệp rồi lập tức về núi quy ẩn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão phu nhân làm thế nào để bắt bọn họ thủ tín? Tại hạ đã lọt vào tay lão phu nhân thì đành để lão phu nhân xử trí.

Bách Lý Băng đột nhiên hỏi xen vào :

- Chắc lão phu nhân đã nhận đồ lễ rất trọng hậu của họ nên mới đồng ý hạ sơn phải không?

Vu bà bà đáp :

- Đúng thế!

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Những lễ vật gì vậy?

Vu bà bà đáp :

- Một trăm hạt minh châu, vạn lạng hoàng kim cùng ngọc khí, lụa là. Toàn là những vật chân quý.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu nữ chỉ cần lão phu nhân cho thuốc giải thì bọn tiểu nữ xin dâng gấp đôi số lễ vật đó.

Vu bà bà lắc đầu đáp :

- Cô là hạng người nào mà khẩu khí lớn vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Chắc lão phu nhân đã nghe nói đến gia phụ?

Vu bà bà hỏi :

- Lệnh tôn là ai?

Bách Lý Băng đáp :

- Bắc Thiên Tôn Giả.

Vu bà bà giật mình kinh hãi hỏi :

- Bắc Thiên Tôn Giả là gia phụ cô ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Chính là gia phụ. Lão phu nhân dường như có vẻ không tin?

Vu bà bà lắc đầu đáp :

- Thực tình lão thân khó mà tin được.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo :

- Những người thu thập báu vật trên đời hiện nay tưởng ít ai bằng Trung Châu nhị cổ. Bọn họ với Tiêu mỗ chẳng khác tình huynh đệ thủ túc, nhưng Tiêu mỗ không muốn dùng trọng lễ để thế mạng.

Bây giờ tại hạ không còn năng lực để kháng cự. Tùy ý lão phu nhân muốn làm thế nào cũng được. Tại hạ nói đến đây là hết lời.

Bách Lý Băng la lên :

- Đại ca ơi! Đại ca không thể chết được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Băng nhi! Con người ta sinh tử có mạng, chẳng thể cưỡng cầu mà được. Nếu vừa rồi tiểu huynh lòng dạ tàn độc, không thể lời năn nỉ của Vu cô nương làm cho động tâm thì hai bà cháu cô đã thành hai cái xác không hồn từ lâu rồi.

Vu Dung quay lại nhìn Vu bà bà hỏi :

- Nhưng nhưng ơi! Dung nhi có một điều, chưa hiểu có nên nói ra không?

Vu bà bà đáp :

- Ngươi thử nói cho ta nghe.

Vu Dung nói :

- Vừa rồi Dung nhi đã năn nỉ Tiêu Lĩnh Vu, chẳng những y buông tha tiểu nữ mà còn tha luôn cả nhưng nhưng nữa. Bây giờ chúng ta nên đền đáp họ một lần mới phải.

Vu bà bà nói ngay :

- Nếu chúng ta buông tha Tiêu Lĩnh Vu thì món lễ vật trăm hạt minh châu, vạn lạng hoàng kim đều trôi theo dòng nước…

Vu Dung ngắt lời :

- Nhưng nhưng lấy số vàng bạc châu báu đó làm chi?

Vu bà bà cười đáp :

- Ta chỉ có một đứa cháu bảo bối là ngươi. Dĩ nhiên ta thu thập những đồ vật chân quý này là để làm của hồi môn vào lúc gả chồng cho ngươi.

Mụ ngửa mặt trông sao trên trời, lẩm bẩm một mình :

- Ta phải khiến cho ngươi hơn hết mọi người, tự cổ chí kim không ai bì kịp.

Vu Dung thở dài hỏi :

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng định gả tiểu tôn cho ai?

Vu bà bà đáp :

- Cái đó tùy ngươi lựa chọn. Cô gái vừa đẹp vừa giàu như ngươi thì ngươi lấy ai là phúc cho người đó…

Vu Dung lắc đầu thở dài đáp :

- Chẳng lẽ người ta đòi lấy tiểu tôn nữ là tiểu tôn nữ phải lấy người ta ư?

Vu bà bà cười khanh khách đáp :

- Con nha đầu ngốc dại này! Dĩ nhiên trong hàng ngàn hàng vạn người cầu cạnh lấy ngươi thì ngươi cũng phải lựa được một người chứ.

Vu Dung đáp :

- Nhưng nhưng làm như vậy đối với tiểu tôn nữ lại là một điều rất tệ hại.

Vu bà bà hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp :

- Nếu tiểu tôn nữ có của cải khiến người ta ham muốn thì ra không phải người ta lấy tôn nữ mà là lấy của cải vậy.

Vu bà bà thở dài nói :

- Nhưng nhưng tuổi đã già rồi. Một ngày kia sẽ ra đi vĩnh viễn mà không để lại cho ngươi được chút gì thì yên tâm thế nào được?

Vu Dung mỉm cười đáp :

- Sao nhưng nhưng không để tiếng nghĩa hiệp lại cho tiểu tôn nữ. Vàng bạc châu báu chỉ là thân ngoại chi vật, tôn nữ chẳng dùng làm chi được.

Vu bà bà chau mày hỏi :

- Ngươi muốn ta gây dựng danh tiếng cho ngươi ư?

Vu Dung đáp :

- Chỉ cần làm một việc chấn động giang hồ khiến mọi người đều kính phục.

Vu bà bà hỏi :

- Ta vẫn làm đấy chứ. Trên giang hồ biết bao nhiêu người muốn hạ sát Tiêu Lĩnh Vu mà không thể làm được. Nay ta bắt sống y há chẳng phải là một việc chấn động giang hồ? Ha Ha! Thẩm Mộc Phong nghe tin ta đến tất phải nghinh đón từ xa. Đại danh ta sẽ vang dội trên chốn giang hồ…

Vu Dung giương cặp lông mày lên ngắt lời :

- Nhưng nhưng ơi! Bây giờ chúng ta buông tha cho Tiêu Lĩnh Vu, há chẳng phải là một vụ chấn động giang hồ?

Vu bà bà biến sắc hỏi lại :

- Nhưng như vậy thì không lấy vàng bạc châu báu nữa hay sao?

Vu Dung đáp :

- Nhưng nhưng có để những thứ đó lại cho tiểu tôn nữ, tiểu tôn nữ cũng chẳng cần kia mà.

Vu bà bà đáp :

- Có một điều ta không định cho ngươi hay, nhưng bây giờ phải nói cho ngươi biết.

Vu Dung cười hỏi :

- Nhưng nhưng thường bảo bà cháu ta nương tựa vào nhau mà sống, sao còn có điều giấu diếm tiểu tôn?

Vu bà bà thở dài đáp :

- Tuy tiếng là ta nhận lễ của Thẩm Mộc Phong cùng Tiêu Dao Tử, nhưng thực ra là bị uy hiếp mà phải đi.

Vu Dung sửng sốt hỏi :

- Sao lại bị uy hiếp?

Vu bà bà đáp :

- Chúng ta trúng phải âm độc của Thẩm Mộc Phong rồi.

Vu Dung kinh hãi hỏi :

- Nhưng nhưng đã bị trúng độc ư?

Vu bà bà đáp :

- Ta đã bấy nhiêu tuổi đầu, có bị trúng độc mà chết cũng chẳng có chi đáng tiếc. Nhưng còn Dung nhi thì không thể thế được.

Vu Dung hỏi :

- Tiểu tôn nữ cũng bị trúng độc hay sao?

Vu bà bà thở dài đáp :

- Bọn chúng biết mạng của Dung nhi còn đáng trọng hơn mạng của ta. Vì thế chúng đã hạ độc vào ngươi rồi.

Vu Dung hỏi :

- Sao tiểu tôn nữ không cảm thấy chi hết?

Vu bà bà đáp :

- Vì đây là một chất kỳ độc hiếm có, chính tay Độc Thủ Dược Vương điều chế ra. Trước khi chất độc phát tác thì chẳng khác chi người thường. Nhưng một khi phát tác, đột nhiên thất khiếu ứa máu ra mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu nghe mụ nói bất giác ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng :

- “Thủ pháp dụng độc của mụ đã hiếm có trên võ lâm. Những người bản lãnh cao thân như Đặng Nhất Lôi, Triển Diệp Thanh còn không phát giác ra thủ đoạn của mụ. Ai ngờ chính mụ cũng bị chất độc làm cho khốn đốn.”

Lại nghe Vu Dung nói :

- Nếu vậy thì nhưng nhưng bảo là họ đưa trọng lễ là để gạt tiểu tôn nữ rồi.

Vu bà bà đáp :

- Không phải ta lừa gạt ngươi. Bọn họ một mặt đưa trọng lễ, một mặt hạ độc vào người chúng ta, khiến chúng ta chẳng thể không theo họ được.

Vu Dung quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi :

- Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng là một tay cao thủ dụng độc, chẳng lẽ lại không tìm ra được phương pháp giải độc ư?

Vu bà bà lắc đầu đáp :

- Thứ kỳ độc này do Độc Thủ Dược Vương điều chế. Ta không thể giải được.

Vu Dung trầm ngâm một lát rồi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp! Tiểu nữ xin lỗi đại hiệp. Tệ nhưng nhưng đã già rồi, tiểu nữ không thể cam tâm nhìn lão nhân gia bị chất độc phát tác mà chết…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ đã nghe hết câu chuyện giữa hai vị. Tấm thịnh tình của cô nương tại hạ xin tâm lãnh.

Vu Dung đột nhiên hỏi Vu bà bà :

- Nhưng nhưng ơi! Chất độc trong mình chúng ta có liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu đâu? Vậy chúng ta cứ buông tha y rồi đến gặp Thẩm Mộc Phong cũng thế chứ sao?

Vu bà bà đáp :

- Sao lại cũng thế? Thẩm Mộc Phong hạ độc vào mình chúng ta và đưa trọng lễ cũng chỉ vì muốn chúng ta đối phó với Tiêu Lĩnh Vu thì tha y thế nào được.

Vu Dung hỏi :

- Nhưng chúng ta tha Tiêu Lĩnh Vu, Thẩm Mộc Phong cũng không biết thì có chi mà ngại?

Vu bà bà đáp :

- Tai mắt của Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn. Khắp mọi nơi trên chốn giang hồ hắn đều đặt người do thám. Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị hắn ngấm ngầm giám thị.

Vu Dung đảo mắt nhìn quanh hỏi :

- Tôn nữ có thấy ai đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thở dài nói :

- Dung cô nương! Lệnh tổ mẫu đối với cô thật đã hết lòng. Những lời lệnh tổ mẫu nói đó chẳng phải là quá đáng. Trước tình thế này chỉ còn đường tại hạ đi theo nhị vị. Nhưng…

Vu bà bà hỏi :

- Nhưng làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão phu nhân bị người uy hiếp, lại dùng lễ vật mời hạ sơn chỉ là để đối phó với một mình Tiêu mỗ. Tại hạ theo mấy hai đi là xong. Còn mấy người bạn đồng hành, mong được lão phu nhân rộng lòng buông tha cho họ.

Vu bà bà hỏi :

- Hiện giờ họ có sao đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhưng võ công họ mất hết chưa khôi phục lại…

Vu bà bà ngắt lời :

- Họ mà khôi phục lại võ công thì quyết chẳng để lão thân yên ổn dời khỏi nơi đây. Tiêu đại hiệp chẳng năn nỉ chi cho mình, lại năn nỉ tha cho bặn hữu thì quả thật là người nhiều tâm cơ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Xin lão phu nhân đừng hiểu lầm. Tại hạ có thể bảo họ dời khỏi đây ngay sau khi khôi phục võ công, quyết không để họ cản trở lão phu nhân.

Vu bà bà đáp :

- Như thế mạo hiểm quá. Lão thân không muốn đưa đao cho địch cầm đằng chuôi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Lão phu nhân nên biết người luyện võ mà mất hết võ công thì sống không bằng chết.

Đặng Nhất Lôi lớn tiếng :

- Bọn tại hạ cùng đi với Tiêu đại hiệp để sống chết có nhau…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tội gì Đặng nhị hiệp phải làm như vậy? Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử chỉ chứa chất cừu hận với một mình tại hạ. Bọn họ quyết chẳng chịu buông tha. Các vị đi theo tức là rước lấy cái chết vào

mình. Huống chi Tôn lão tiền bối cùng Vô Vi đạo trưởng đang nóng lòng chờ tin tức các vị…

Chàng đảo mắt nhìn Vu bà bà cất giọng nghiêm nghị nói :

- Tại hạ còn một điều, hy vọng lão phu nhân phải nói thực cho nghe được chăng?

Vu bà bà đáp :

- Tiêu đại hiệp có điều gì cứ thử nói cho nghe.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có thể khôi phục lại võ công cho mấy vị này được không?

Vu bà bà đáp :

- Được! Nhưng nếu để lâu ngày quá thì khó nói lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong thời gian bao lâu thì còn khôi phục được?

Vu bà bà đáp :

- Trong vòng ba tháng.

Bách Lý Băng đột nhiên lên tiếng :

- Tiểu muội xin theo đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi! Băng nhi chẳng có ân oán gì trên võ lâm. Thường khi Thẩm Mộc Phong cũng nể uy danh của lệnh tôn mà không gia hại Băng nhi.

Bách Lý Băng nở nụ cười thảm đạm hỏi :

- Đại ca ơi! Đại ca mà chết đi thì mình tiểu muội còn sống được ư?

Bách Lý Băng nói câu này chẳng khác gì một đòn thiết trùy đập vào ngực Tiêu Lĩnh Vu. Chàng quay lại nhìn cô nói :

- Băng nhi! Băng nhi không tranh chấp gì với ai, tội gì cứ đòi theo ta dấn thân vào chốn giang hồ thị phi…

Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời :

- Được đi theo đại ca thì dù phải dấn thân vào nơi dầu sôi lửa bỏng, tiểu muội cũng lấy làm mãn nguyện.

Bỗng nghe Vu Dung hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Nhưng nhưng ơi! Không nên để con nha đầu này đi theo.

Bách Lý Băng quay lại thấy Vu Dung nét mặt hầm hầm, trong lòng cô rất cao hứng. Cô giơ tay lên khẽ vuốt mái tóc, lẳng lặng không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới chuyến này mình gặp Thẩm Mộc Phong rồi tất là phải chết. Mai đây chỉ còn trông vào Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng chống cự lại thế lực tà ác trên võ lâm. Trong bọc chàng hiện có hai pho bí lục là Hoa Sơn kiếm phổ và Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm, chỉ mong trao lại cho Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi để họ đưa cho Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng.

Chàng nghĩ vậy rồi nhìn thẳng vào mặt Vu bà bà hỏi :

- Lão phu nhân! Tại hạ có mấy lời muốn dặn riêng hai vị đồng bạn rồi sẽ đi theo hai vị, không hiểu lão phu nhân có ưng thuận chăng?

Vu bà bà trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Có thể được, nhưng đừng lâu quá.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chỉ một lát là xong.

Chàng cất bước tiến lại phía Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh, trầm giọng nói :

- Cái chết nặng như núi Thái Sơn mà các vị coi nhẹ tựa lông hồng…

Đặng Nhất Lôi thở dài ngắt lời :

- Nếu bọn tại hạ không ăn uống của Vu bà bà để bị trúng độc thì đâu đến nỗi xảy ra vụ này.

Triển Diệp Thanh cũng nói :

- Xét cho cùng thì bọn tại hạ đã làm liên lụy đến Tiêu đại hiệp cùng Bách Lý cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Chuyện đã qua rồi nói lại cũng vô ích. Hiện giờ còn một việc trọng đại, hai vị cần phải làm cho bằng được.

Đặng Nhất Lôi hỏi :

- Việc gì? Chỉ sợ bọn tại hạ mất hết võ công, khó lòng đạt được tâm nguyện cho Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Hai vị cứ làm cho hết sức rồi đến đâu thì đến.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tại hạ thu được hai cuốn bí lục, phiền hai vị trao lại cho Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng.

Triển Diệp Thanh đáp :

- Bọn tại hạ xin hết sức.

Chương 54: Muốn Cướp Công, Song Ma Toan Hạ Thủ

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Vụ này rất hệ trọng. Hai vị nên thay hình đổi dạng để tránh tai mắt Thẩm Mộc Phong.

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Người còn thì vật còn, người chết thì vật mất. Dĩ nhiên bọn tại hạ phải làm cho hết sức.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ra thấy Vu bà bà rất chú ý đến hành động của mình, trong lòng không khỏi lo âu nghĩ thầm :

- "Nếu ta lấy hai bí lục võ công đó ra tất mụ nổi tính hiếu kỳ sai Vu Dung lại lấy coi thì thật là hỏng bét. Ta phải tìm cách khiến mụ phân tâm mới được."

Nhưng trong lúc thảng thốt chàng cũng không nghĩ ra được kế gì, trong lòng rất đỗi bồn chồn.

Giữa lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa từ đằng xa đi tới.

Vu bà bà quay lại nhìn về phía phát ra thanh âm. Tiêu Lĩnh Vu vội rút hai cuốn bí lục trao vào tay Đặng Nhất Lôi, khẽ dặn :

- Xin hai vị bảo trọng.

Rồi chàng lớn tiếng nói tiếp :

- Ở chỗ Trung Châu nhị cổ tại hạ còn một cái rương gỗ. Hai vị đến gặp họ bảo mở cái rương ra coi rồi lấy vật trong rương cất đi.

Chàng nói mấy câu này đầy vẻ bi ai như lúc vĩnh biệt.

Đặng Nhất Lôi đáp :

- Tiêu đại hiệp là người lành tất được người giúp. Chuyến này đi nhất định bình yên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ hai vị lên đường được rồi, xin hai vị trân trọng.

Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh đều hiểu chàng có ý giục họ lên đường cho lẹ, liền nghiêng mình thi lễ nói :

- Bọn tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người đi rồi, trong lòng cũng hơi nhẹ nhõm phần nào.

Chàng thở phào một cái quay đầu nhìn lại thấy hai con ngựa cao lớn đứng bên Vu bà bà. Người cưỡi ngựa đã nhảy xuống rồi đang nói chuyện với mụ.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người này chính là Lĩnh Nam song ma, liền cất bước tiến lại.

Bỗng nghe Đại ma là Mã Ba cười khanh khách nói :

- Thế này là đi rách đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu.

Hắn đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu, cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính thị!

Mã Ba cười nói :

- Đại danh các hạ vang dội trên chốn giang hồ, không ngờ lại là một tên trẻ nít.

Lại nghe Nhị ma lên tiếng :

- Vu lão phu nhân! Tại hạ thấy hai tên kia trốn rồi. Bây giờ phải đuổi theo bắt chúng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nguy rồi! Nếu hắn đuổi kịp, xục tìm trong mình hai người tất lòi bí lục ra. Thế là mình khéo quá hóa vụng.”

Tuy chàng trong lòng nóng nảy nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, cười lạt đáp :

- Đáng tiếc là tại hạ trúng chất kỳ độc, mất hết võ công.

Mã Ba hỏi :

- Nếu các hạ chưa mất hết võ công thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ nói mấy câu vô lễ như vừa rồi đã đủ khiến tại hạ phải cho hai vị một bài học.

Nhị ma tức giận nói :

- Đến bây giờ mà thằng lỏi này còn ngông cuồng như vậy, thì ra gã chẳng biết sống chết là gì.

Hắn vung chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu không thể né tránh, bị phát chưởng đánh trúng ngực đánh “binh” một tiếng. Chàng không đứng vững được té lăn xuống đất.

Từ ngày ra đời chàng chưa từng bị đau khổ như lần này, mắt chàng nảy đom đóm.

Bách Lý Băng rú lên một tiếng, chạy lại đỡ Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhịn đau tự hỏi :

- “Vu bà bà dùng thứ chất độc gì khiến cho người ta không vận động chân khí được? Mụ này mà thi triển chất độc này tất khiến giang hồ đại loạn. Sau này nếu còn có cơ hội ta quyết giết mụ chứ không tha.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng gắng gượng đứng lên thì thấy Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đã mất hút vào trong bóng đêm. Chàng mừng thầm tự nhủ :

- “Cầu trời phù hộ cho họ bình an vô sự đến gặp Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng để trao hai cuốn bí lục. Ta có phải chịu đựng một chưởng cũng không oan uổng.”

Lĩnh Nam song ma thấy Tiêu Lĩnh Vu bị đánh một chưởng mà vẫn không lộ vẻ tức giận thì không khỏi khen thầm trong bụng :

- “Gã này còn nhỏ tuổi mà đã dày công hàm dưỡng, ít người bì kịp.”

Đột nhiên Vu Dung rảo bước tiến lại đứng chắn trước mặt Tiêu Lĩnh Vu, lạnh lùng nhìn Lĩnh Nam song ma hỏi :

- Sao các vị lại ra tay đánh y?

Lĩnh Nam song ma sửng sốt hỏi lại :

- Phải chăng cô nương có ý trách bọn ta?

Vu Dung trỏ vào mặt Nhị ma nói :

- Các hạ ra tay đánh người là có ý gì?

Nhị ma cười lạt hỏi lại :

- Phải chăng cô nương trách tại hạ đã ra tay đánh Tiêu Lĩnh Vu?

Vu Dung đáp :

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu bị bọn ta bắt được, sao các vị lại dính vào?

Mã Ba chau mày hỏi :

- Phải rồi! Đúng là gã bị bà cháu cô nương bắt, nhưng anh em tại hạ đánh gã hai cái không được sao?

Vu Dung lạnh lùng đáp :

- Không được! Có cần đánh gã cũng phải do bà cháu ta ra tay.

Mã Ba quay lại ngó Nhị ma, miệng lý la lí lố một hồi.

Vu Dung chau mày lắng nghe nhưng không hiểu được liền giương mắt lên hỏi :

- Các vị nói gì vậy?

Mã Ba cười lạt, đảo mắt nhìn Vu bà bà hỏi :

- Vu lão phu nhân! Thân thể lão phu nhân vẫn mạnh khỏe chứ?

Vu bà bà uể oải đáp :

- Lão thân bị nội thương rất nặng.

Mã Ba cười nói :

- Anh em tại hạ vâng mệnh tới đón lão phu nhân, không ngờ lão phu nhân lại bắt sống được Tiêu Lĩnh Vu. Thẩm đại trang chúa và Tiêu Dao đạo trưởng mà biết vụ này chắc khoan khoái lắm.

Vu bà bà hơi biến sắc rồi cười đáp :

- Lão thân gặp may mà bắt được Tiêu Lĩnh Vu. Hai vị không quản ngại đường xa đến đây đón bà

cháu lão thân. Công lao này cũng được dự phần mới phải.

Mã Ba cười khẩy nói :

- Vu lão phu nhân mà cất nhắc anh em tại hạ như vậy, thật khiến anh em tại hạ cảm kích vô cùng.

Đột nhiên hắn vung tay lại chụp vào cổ tay Vu Dung.

Vu Dung tuy là người tinh minh nhưng chẳng khi nào ngờ Mã Ba lại động thủ một cách đột ngột. Hắn vận thủ kình rất nặng, cô cố vùng vẫy mà không thoát ra được.

Trong lúc Mã Ba động thủ cầm nã kiềm chế Vu Dung, Nhị ma cũng chụp tay Vu bà bà.

Vu bà bà đã đề phòng, nhưng thương thế trầm trọng. Mụ ngó thấy Nhị ma chụp xuống huyệt mạch mình mà không sao né tránh được.

Bỗng nghe Nhị ma cười khanh khách nói :

- Đã bắt được Tiêu Lĩnh Vu rồi thì bà cháu lão phu nhân bất tất phải đến tham kiến Thẩm đại trang chúa cùng Tiêu Dao đạo trưởng nữa.

Vu bà bà thủng thẳng hỏi :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Mã Ba lạnh lùng hỏi :

- Thẩm đại trang chúa và Tiêu Dao đạo trưởng thỉnh hai vị hạ sơn chỉ vì mục đích đối phó với Tiêu Lĩnh Vu. Nay gã bị bắt rồi thì bản lãnh hai vị không giúp gì được trong đại cuộc đối phó với võ lâm nữa…

Vu bà bà ngắt lời :

- Lão thân đã đàm luận với họ rồi. Sau khi bắt được Tiêu Lĩnh Vu, bà cháu lão thân liền dời khỏi giang hồ, về núi ẩn cư không hỏi đến chuyện võ lâm nữa.

Mã Ba lạnh lùng nói :

- Hai vị muốn quy ẩn thì anh em tại hạ đưa ngay hai vị về nhà cũng thế.

Dứt lời hắn giơ tay mặt lên.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng thấy chúng trở mặt, trong lòng tức giận muôn vàn, nhưng võ công thất tán thì chẳng thể cứu viện bà cháu Vu bà bà, mà chính mình cũng không còn cơ hội tẩu thoát.

Vu bà bà lạnh lùng hỏi :

- Hai vị muốn giết bà cháu lão thân chăng?

Mã Ba lạnh lùng đáp :

- Đúng thế! Sau khi hạ sát hai vị rồi thì công lao bắt được Tiêu Lĩnh Vu dĩ nhiên thuộc về anh em ta.

Vu bà bà cười lạt nói :

- Nếu lão thân giải độc cho Tiêu Lĩnh Vu thì e rằng nhị vị không phải là đối thủ của y.

Mã Ba sửng sốt một chút rồi cười khẩy hỏi :

- Chẳng lẽ Vu lão phu nhân không nghĩ là quá muộn rồi ư?

Vu bà bà trông chiều trời, lạnh lùng hỏi :

- Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử mời lão thân xuống núi để làm gì?

Mã Ba đáp :

- Vì lão phu nhân chuyên nghề dụng độc nên mời xuống để đối phó với Tiêu Lĩnh Vu.

Vu bà bà hỏi :

- Số người dùng độc trong võ lâm có đến hàng ngàn hàng vạn, nào chỉ một mình lão thân?

Mã Ba đáp :

- Một là lão phu nhân hạ độc rất cao minh, người thường không bì kịp, hai là lão phu nhân tham tiền bạc nên các vị đó mới quyết định mua lão phu nhân.

Vu bà bà hỏi :

- Cách hạ độc của lão thân có chỗ khác người, hai vị đã biết chưa?

Mã Ba đáp :

- Anh em tại hạ đã vâng lệnh đến đón bà cháu lão phu nhân thì dĩ nhiên đã biết rồi.

Vu bà bà nói :

- Các hạ thử nói cho nghe.

Mã Ba đáp :

- Phu nhân hạ độc mà người ta không biết là bị trúng độc…

Đột nhiên gã cảnh giác, dừng lại không nói nữa.

Vu bà bà cười lạt đáp :

- Đúng thế! Hai vị có chỗ lầm lẫn lớn, lão thân tưởng phải nói rõ cho hai vị nghe.

Mã Ba hỏi :

- Lầm lẫn chỗ nào?

Vu bà bà đáp :

- Giả tỷ hai vị không dùng tiếng địa phương ở Lĩnh Nam để nói chuyện với nhau mà cứ ra tay đột ngột thì lão thân tất không kịp đề phòng. Nhưng hai vị dùng thổ âm trao đổi, lão thân chẳng thể không cẩn thận.

Mã Ba cười lạt nói :

- Tánh mạng của hai bà cháu lão phu nhân ở trong tay anh em tại hạ thì lo gì lão phu nhân không đưa thuốc giải ra?

Vu bà bà lạnh lùng đáp :

- Nếu lão thân có đưa thuốc giải ra thì các vị có tha mạng lão thân mới ưng chịu. Đáng tiếc là hai vị định hạ sát bà cháu lão thân, hung tâm lộ liễu sớm quá…

Mã Ba ngắt lời :

- Bây giờ tại hạ ưng chịu buông tha cho bà cháu lão phu nhân.

Vu bà bà lạnh lùng đáp :

- Muộn quá rồi. Lão thân không thể tin lời hai vị được nữa.

Mã Ba quay lại ngó Nhị ma nói :

- Lão nhị! Hãy vận khí xem có đúng là đã bị trúng độc của lão yêu bà này không?

Nhị ma thử vận khí rồi đáp :

- Tiểu đệ không phát giác ra điều chi khác lạ.

Mã Ba nhìn Vu bà bà nói :

- Lão phu nhân mà còn buông lời hăm dọa thì thật khiến người ta cười cho thúi óc.

Vu bà bà cười khẩy đáp :

- Hai bà cháu lão thân đổi lấy mạng hai vị thì chết cũng không có gì đáng tiếc. Hai vị cứ việc động thủ đi.

Mã Ba đưa tay trái điểm vào huyệt mạch Vu bà bà rồi thử vận động chân khí thì thấy khí huyết lưu thông điều hòa, chẳng thấy triệu chứng chi trúng độc. Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- "Cách dùng độc của mụ này khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Ta hãy tin là thực còn hơn nghĩ là không. Vả lại bà cháu mụ cùng Tiêu Lĩnh Vu đều ở trong tay ta rồi, muốn giết lúc nào mà chẳng được."

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn lạnh lùng nói :

- Dù Vu lão phu nhân có hạ chất kỳ độc vào mình tại hạ nhưng chẳng lẽ lão phu nhân đem theo thuốc giải trong mình mà tại hạ không lấy được ư?

Vu bà bà chậm rãi nói :

- Trong mình lão thân có đến hàng trăm thứ thuốc. Nếu hai vị tự tin có thể lựa chọn được đúng thuốc giải thì cứ việc yên tâm mà giết bà cháu lão thân đi.

Mã Ba cười lạt hỏi :

- Chất độc mà lão phu nhân thi triển vào người anh em tại hạ chừng bao lâu sẽ phát tác.

Vu bà bà đáp :

- Chỉ trong vòng mười hai canh giờ.

Mã Ba hỏi :

- Nếu đến hạn mà không phát tác thì sao?

Vu bà bà đáp :

- Lão thân cam chịu hai vị trừng phạt.

Mã Ba nói :

- Được rồi. Đây chính là miệng lão phu nhân nói ra. Đến lúc ấy tại hạ hãy giết lệnh tiểu tôn trước.

Hắn quay lại bảo Nhị ma :

- Hãy phế bỏ hai tay dùng độc của mụ đi.

Nhị ma dạ một tiếng rồi vặn gẫy cổ tay Vu bà bà.

Trong bóng đêm chỉ thấy Vu bà bà toát mồ hôi trán. Mụ nghiến răng chịu đựng, không bật tiếng rên la.

Tiêu Lĩnh Vu than thầm :

- “Vu bà bà là người giảo quyệt, nhưng Lĩnh Nam song ma càng tàn độc hơn. Mụ bị khổ nhục cũng là đáng kiếp.”

Vu Dung thấy tổ mẫu bị bẻ gẫy tay trong lòng đau xót, vừa khóc vừa la :

- Nhưng nhưng ơi!

Vu bà bà lạnh lùng nói :

- Chút đau khổ này thì có ăn thua gì? Đừng khóc nữa.

Vu Dung tuy dừng khóc nhưng hai hàng châu lệ vẫn lã chã tuôn không ngớt.

Vu bà bà nhìn vào mặt Mã Ba nói :

- Bây giờ lão thân muốn đàm phán với hai vị, chắc hai vị cũng không chịu tiếp?

Mã Ba đáp :

- Đúng thế! Tại hạ chưa phát tác ra đã bị trúng độc thì chưa muốn tiếp thụ lời hăm dọa.

Vu bà bà hỏi :

- Nếu vậy chờ đến khi chất độc phát tác hai vị mới chịu đàm phán hay sao?

Mã Ba đáp :

- Khi đó anh em tại hạ để tự cứu mình hoặc giả ưng chịu lời yêu cầu của lão phu nhân. Nhưng tại hạ cũng nói trước là yêu sách không nên nặng quá.

Vu bà bà hững hờ đáp :

- Để đến lúc đó hẵng tính.

Mã Ba quay lại bảo Nhị ma :

- Lão nhị! Nơi đây không dừng lâu được, chúng ta phải lên đường ngay.

Nhị ma chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu Lĩnh Vu có rất nhiều bạn hữu trên giang hồ, e rằng trên đường tất có người giải cứu.

Mã Ba hỏi :

- Theo ý lão nhị thì sao?

Nhị ma đáp :

- Chi bằng giết quách gã đi. Đem đầu y về ra mắt Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao đạo trưởng cũng vậy.

Bách Lý Băng kinh hãi vô cùng mà không biết làm thế nào. Nàng lẩm bẩm :

- “Bất cứ giá nào ta cũng phải tìm cách bảo toàn tánh mạng cho đại ca mới được.”

Bỗng nghe Vu bà bà ngửa mặt lên trời, cười rộ không ngớt.

Mã Ba tức giận hỏi :

- Mụ cười gì?

Vu bà bà bị thương ở cạnh sườn rất nặng. Mụ cười rộ làm động vết thương đau đớn vô cùng. Mụ cố nhịn đau chờ Mã Ba hỏi mới dừng tiếng cười lại đáp :

- Lão thân cười hai vị ngu dốt quá chừng. Thế mà lão thân lại trúng kế hai vị thì còn gì đáng tức cười hơn nữa?

Mã Ba hỏi :

- Bọn ta ngu dốt chỗ nào?

Vu bà bà lạnh lùng hỏi lại :

- Hai vị muốn lão thân chỉ điểm ư?

Mã Ba đáp :

- Nếu lão phu nhân nói chầy nói cối thì đừng trách anh em tại hạ tàn độc.

Vu bà bà hỏi :

- Nếu lão thân nói hữu lý thì sao?

Mã Ba đáp :

- Nếu có lý thì dĩ nhiên anh em tại hạ sẽ tuân theo.

Vu bà bà nói :

- Được rồi! Vậy lão thân nói để hai vị rộng thêm phần kiến thức…

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nếu hai vị giết chết Tiêu Lĩnh Vu rồi đem thủ cấp gã về ra mắt Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử, thời gian đi đường quá lâu, đầu người hủ nát thì Thẩm Mộc Phong cùng Tiêu Dao Tử nhận ra thế nào được?

Dường như Lĩnh Nam song ma thấy mụ nói có lý nên lẳng lặng không nói gì.

Vu bà bà lạnh lùng nói tiếp :

- Dù cho hai vị có giữ cho cái đầu khỏi hủ nát thì đầu người cắt xuống cũng khác với đầu người sống. Lão thân đã hiểu võ công Tiêu Lĩnh Vu, quả nhiên không phải tầm thường. Bản lãnh hai vị có đủ bắt được Tiêu Lĩnh Vu không?

Mã Ba đáp :

- Trong tay bọn tại hạ có đầu người thì dĩ nhiên Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử phải tin tưởng.

Vu bà bà đáp :

- Nếu họ bảo hai vị mạo nhận công thưởng thì sao? Khi đó e rằng hai vị phải chịu thảm hình còn đau khổ gấp trăm lần lão thân bây giờ.

Mã Ba trầm ngâm một lát rồi nói :

- Mụ nói cũng có lý. Nhưng chúng ta nếu hành động đường hoàng đưa Tiêu Lĩnh Vu đi e rằng có điều bất lợi.

Vu bà bà thủng thẳng nói :

- Hai người ngu quá mà lại ám toán được lão thân thật khiến người ta phải bực mình.

Mã Ba gắt lên :

- Ta hỏi mụ có diệu kế gì khác không?

Vu bà bà đáp :

- Dĩ nhiên là có.

Mã Ba hỏi ngay :

- Mụ nói cho ta hay được không?

Vu bà bà hỏi lại :

- Tại sao lão thân phải nói cho ngươi nghe?

Mã Ba đáp :

- Vì anh em tại hạ đã nắm sinh mạng hai bà cháu lão phu nhân trong tay.

Vu bà bà đáp :

- Giả tỷ ngươi giết hai bà cháu lão thân thì cũng khó lòng tránh khỏi chất độc phát tác mà chết.

Mã Ba hỏi :

- Mụ muốn sao mới chịu nói?

Vu bà bà đáp :

- Hai vị nên đối đãi với lão thân lịch sự một chút.

Lĩnh Nam song ma đưa mắt nhìn nhau rồi chắp tay nói :

- Bọn tại hạ xin lãnh giáo cao kiến của lão phu nhân.

Vu bà bà hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu hóa trang làm đạo nhân, chẳng lẽ hai vị không hóa trang được ư?

Mã Ba đáp :

- Lão phu nhân quả là cao kiến.

Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Chúng ta lên đường thôi.

Vu bà bà liếc mắt nhìn hai con ngựa cao lớn nói :

- Tiêu Lĩnh Vu trúng phải chất kỳ độc của lão thân, đã thất tán võ công không hành động được dễ dàng. Cần cho y cưỡi ngựa.

Mã Ba đáp :

- Gã là một tên yếu phạm của Thẩm đại trang chúa, dĩ nhiên cũng nên ưu đãi một chút.

Vu bà bà lại nói :

- Lão thân bị Tiêu Lĩnh Vu đả thương, tiểu tôn cũng bị điểm huyệt, đi lại rất khó khăn.

Mã Ba đáp :

- Được rồi! Hai bà cháu lão phu nhân cưỡi chung một ngựa.

Nhị ma xen vào :

- Không được! Phải phân khai hai bà cháu mụ ra.

Mã Ba đáp :

- Đúng thế!

Chương 55: Trước Tiểu Miếu Song Ma Đền Tội

Thế rồi Tiêu Lĩnh Vu cùng Vu Dung cưỡi chung một ngựa, Bách Lý Băng và Vu bà bà cưỡi chung một con.

Vu bà bà tuy bị bẻ gãy hai cổ tay, hai chân cũng bị điểm mấy chỗ huyệt đạo, nhưng chân trái mụ còn sử dụng được. Mụ ngấm ngầm thao túng con tuấn mã, chợt cho chạy mau, lúc đi thong thả.

Lĩnh Nam song ma một người đi trước, một người đi sau áp giải mấy người cưỡi ngựa. Chúng muốn nhân lúc đêm tối đi cho thật lẹ, nhưng vì Vu bà bà cho ngựa chạy lúc nhanh lúc chậm, khiến cho họ cũng phải chạy theo lúc chậm lúc nhanh.

Bách Lý Băng cưỡi ngựa chung với Vu bà bà nhưng cô căm hận mụ vô cùng nên chẳng nói nửa lời.

Ngựa chạy tới bên một khu rừng. Vu bà bà đột nhiên thúc ngựa cho chạy thật nhanh quanh một góc rừng.

Nhị ma toan ra sức rượt theo thì nghe Đại ma quát :

- Còn Tiêu Lĩnh Vu và Vu Dung ở đây, chắc mụ không dám chạy xa đâu, bất tất phải rượt theo mụ nữa.

Vu bà bà chuyển qua góc rừng khẽ nói :

- Cô nương! Trong túi áo bên phải lão thân có một bình thuốc màu hồng. Cô nương và Tiêu Lĩnh Vu lấy mà uống để giải trừ chất độc và khôi phục lại võ công.

Bách Lý Băng chưa kịp trả lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Mã Ba đã đứng chặn trước ngựa, lạnh lùng nói :

- Vu lão phu nhân! Nếu lão phu nhân không muốn chịu đau khổ thì đừng giở trò gì hết. Phải giữ cho hai con ngựa cách nhau chừng một trượng.

Vu bà bà thủng thẳng đáp :

- Lão thân bị thương trầm trọng, tay lại bị gãy nát không thể thao túng được ngựa. Hơn nữa cô nương này thù ghét lão thân, không chịu hợp tác. Lúc ngựa chạy nhanh, lão thân không thể kìm hãm

được.

Mã Ba hắng dặng một tiếng, đảo mắt nhìn Bách Lý Băng lạnh lùng nói :

- Nếu cô nương không chịu nhu thuận một chút thì sẽ phải chịu đau khổ đấy.

Bách Lý Băng chỉ lặng lặng không nói gì.

Mã Ba mở đường, con tuấn mã lại cất bước tiến về phía trước.

Vu bà bà quay lại ngó thấy Lĩnh Nam song ma đều đi sau ngựa của Tiêu Lĩnh Vu, liền khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Thứ thuốc này chế luyện rất khó. Lão thân chỉ có một bình. Cô nương phải cẩn thận đừng để Song ma phát giác.

Bách Lý Băng bụng bảo dạ :

- “Bất luận chuyến này mụ có nói thật hay không thì ta cũng tin mụ một phen.”

Cô là người tinh tế, tuy đã biết chỗ Vu bà bà để thuốc giải, nhưng chưa dám thò tay ra lấy một cách khinh xuất vì sợ Song ma ngó thấy.

Đang lúc khó nghĩ, bỗng nghe tiếng thét “úi chao”, tiếp theo đánh huỵch một tiếng như có người ngã ngựa.

Vu bà bà la lên :

- Không được ngược đãi tiểu tôn nữ của lão thân.

Bách Lý Băng thừa cơ móc lấy thuốc giải trong túi Vu bà bà dấu vào tay áo.

Cô quay đầu nhìn lại thấy người ngã ngựa là Vu Dung thì không khỏi khen thầm :

- “Con nha đầu này giả đò ngã ngựa để làm phân tâm Lĩnh Nam song ma thì thật thông minh.”

Lại nghe Nhị ma quát mắng :

- Con tiểu nha đầu thối tha này! Ngươi chưa mất hết võ công, bất quá chỉ bị điểm huyệt mấy chỗ làm sao lại ngã ngựa được? Hiển nhiên ngươi cố ý giở trò.

Mã Ba cười lạt nói :

- Lão nhị! Hãy kiếm một nơi lặng gió, chúng ta thu thập con nha đầu này rồi sẽ nói.

Nhị ma cười hô hố đáp :

- Đại ca nói phải lắm! Hai con nha đầu này thực khiến người ta phải rạo rực tâm hồn. Tiểu đệ cũng có ý như vậy, nhưng chưa dám nói ra mà thôi.

Mã Ba nói :

- Ta coi hai con nha đầu này dường như còn là xử nữ.

Nhị ma đáp :

- Vu Dung thì chắc đúng thế. Nhưng con nha đầu kia ngày đêm ở chung với Tiêu Lĩnh Vu thì còn tiết sạch giá trong thế nào được?

Bách Lý Băng nghe hai tên ma đầu nói vậy, trong lòng cực kỳ kinh hãi, nghĩ thầm :

- “Lúc này mình toàn thân bất lực. Vạn nhất bị hai tên ma đầu này cưỡng hiếp thì mình muốn chết cũng không được.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay cô mở nắp bình móc lấy một viên thuốc bỏ vào miệng. Cô định ngó lại màu thuốc rồi mới uống, nhưng nghe Song ma buông lời sàm sỡ, cô sợ quá bụng bảo dạ :

- “Dù có uống lầm thuốc độc cho chết đi cũng còn hơn để chúng làm ô nhục.”

Vu Dung cố ý ngã ngựa để làm phân tâm Lĩnh Nam song ma, cô định thóa mạ lại mấy câu nhưng nghe hai tên nói chuyện dâm ô, cô cũng sợ quá không dám nói lên những lời bất nhã, chỉ đáp :

- Hai chân ta bị điểm huyệt, ngồi trên yên không vững.

Nhị ma cười lạt một tiếng rồi đưa tay chụp lấy Vu Dung đặt lên yên ngựa.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Lĩnh Nam song ma buông lời khinh bạc, trong lòng phẫn nộ vô cùng, nhưng khốn nỗi võ công chàng bị chất độc kiềm chế không thể phát huy được. Chàng chỉ thở dài.

Vu Dung thở dài nói :

- Tệ nhưng nhưng thật không nên hạ độc vào người các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ cười mát chứ không trả lời.

Chàng biết Lĩnh Nam song ma còn căm hận mình hơn cả Vu Dung, chàng chỉ nói một câu không cẩn thận là bị hai tên ác ma đánh đập khổ sở, nên đành lặng thinh.

Đoàn người ngựa đi được chừng hơn mười dặm nữa thì trời hừng sáng.

Nhị ma đột nhiên gia tăng cước lực chạy lại nắm lấy dây cương con ngựa mà Vu bà bà đang cưỡi rồi hỏi :

- Lão đại! Phía trước có một tòa tiểu miếu. Chúng ta hãy vào đó thu thập hai con nha đầu này rồi đi tiếp được chăng?

Đại ma đáp :

- Hay lắm! Hãy cho hai con nha đầu này nếm mùi đời rồi sẽ để chúng chết.

Bách Lý Băng và Vu Dung nghe hai tên nói rất khó nghe, nhưng các cô sợ quá, không dám lên tiếng bài bác.

Nhị ma dắt ngựa dẫn đường. Đi chừng hơn mười trượng quả thấy một tòa tiểu miếu ở trước mặt. Hắn lạnh lùng quát :

- Bốn vị tự ý xuống hay muốn tại hạ phải ra tay?

Vu bà bà nhảy xuống trước.

Bách Lý Băng, Vu Dung. Tiêu Lĩnh Vu lục tục nhảy xuống sau.

Nhị ma buộc ngựa vào gốc liễu trước miếu rồi hỏi :

- Các vị sao không vào đi? Chẳng lẽ còn chờ tại hạ mời nữa hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu cất bước đi lên trước Bách Lý Băng, chàng cất giọng buồn rầu nói :

- Băng nhi! Ta đã làm hại Băng nhi rồi.

Bách Lý Băng sa lệ đáp :

- Đại ca! Tiểu muội liều chết để giữ trong trắng.

Mã Ba giơ tay đập vào vai Tiêu Lĩnh Vu đánh “binh” một tiếng, người chàng bị hất ngã xa bốn năm thước.

Bách Lý Băng thét lên :

- Đại ca!

Rồi xông về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Mã Ba vươn tay ra chụp lấy cổ tay mặt Bách Lý Băng. Soạt một tiếng, áo của cô rách toạc.

Vu bà bà nói :

- Hài tử! Ngươi hãy bình tĩnh vận khí điều tức.

Nhị ma vung tay tát đánh bốp một cái vào mặt Vu bà bà. Miệng mụ hộc máu tươi.

Trong bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người chỉ một mình Vu bà bà còn kháng cự được. Nhưng hai cổ tay mụ gãy nát, nội phủ cũng bị trọng thương, nhờ công lực thâm hậu mụ còn có thể vạn khí chống chọi, song mụ vẫn nhịn nhục chứ không cử động.

Nhị ma vươn tay ra chụp lấy Vu Dung, cười ha hả nói :

- Con nhỏ này! Đi theo nhưng nhưng ngươi có gì là thú. Ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo lão gia đi thưởng ngoạn những nơi danh thắng khắp thiên hạ.

Vu Dung căm hận đến cực điểm, nhưng bị điểm huyệt không sao phản kháng được, đành để cho hắn muốn làm gì thì làm.

Nhị ma thấy Vu Dung không trả lời liền cười ha hả nói :

- Tiểu cô nương! Cô không ưng thì lão phu đành dùng sức mạnh.

Hắn vươn tay xé rách áo Vu Dung.

Vu bà bà quát lớn :

- Dừng tay!

Nhị ma ngưng tiếng cười hỏi :

- Lão khất bà! Mụ có điều chi chỉ bảo?

Vu bà bà đưa mắt nhìn Bách Lý Băng thấy cô đứng nguyên nhắm mắt, dường như đang ngấm ngầm vận khí. Mụ nhủ thầm :

- “Chỉ hy vọng y đưa được thuốc giải vào tay Tiêu Lĩnh Vu.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng mụ đáp :

- Ngươi có muốn lấy tiểu tôn làm vợ thì phải thương lượng đàng hoàng. Hành động uy hiếp này có khác chi loài cầm thú.

Nhị ma cười rộ đáp :

- Lão phu đã bấy nhiêu tuổi đầu thì khi nào lệnh tôn nữ ưng thuận? Cái đó lão phu tự biết mình biết người.

Rồi hắn không lý gì đến Vu bà bà, tiếp tục xé áo Vu Dung.

Những tiếng roàng roạc vang lên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc áo Vu Dung đã bị xé rách gần hết. Trong bóng đêm thấp thoáng nhìn thấy làn da trắng như tuyết.

Vu Dung nhắm mắt đứng yên, chẳng nói năng gì mà cũng không cử động.

Mã Ba ngó thấy Nhị ma đã xé rách gần hết áo của Vu Dung, cũng động thủ xé áo Bách Lý Băng.

Luồng chân khí trong mình Bách Lý Băng chưa lưu thông được dễ dàng, nhưng vì tình thế cấp bách, cô không thể chờ được nữa. Đột nhiên cô quát to một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Mã Ba không kịp đề phòng, chút nữa trúng chưởng, hắn nghiêng mình né khỏi, đồng thời phóng chưởng phản kích.

Bách Lý Băng chân tay chưa được linh hoạt nhưng đã gắng gượng chống đỡ được. Cô thò tay vào tay áo lấy bình thuốc giải ra liệng cho Tiêu Lĩnh Vu hô :

- Đại ca! Đón lấy thuốc giải!

Một mặt cô vận động thủ cước tấn công Mã Ba.

Tiêu Lĩnh Vu bị Mã Ba đánh một chưởng, đầu nhức mắt hoa. Chàng nghe thấy Bách Lý Băng hô hoán mà không nhìn thấy bình thuốc giải liệng tới.

Bịch một tiếng, bình thuốc giải rơi xuống bên chàng.

Bách Lý Băng thi triển những chiêu thức tinh kỳ, tuy chân tay cô chưa vận động được linh hoạt nhưng thế công rất mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời Mã Ba bị tấn công ráo riết, không sao phản kích được. Hắn đành lớn tiếng quát :

- Lão nhị! Mau cướp lấy thuốc giải.

Nhị ma buông Vu Dung ra, chạy về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy Vu Dung há miệng phun máu tươi ra.

Hai bên cách nhau rất gần, Nhị ma lại không kịp đề phòng, bị máu tươi phun đầy mặt. Trong máu tươi có lẫn những mẩu thịt vụn đập vào hai mắt Nhị ma.

Nguyên Vu Dung tự biết khó lòng tránh khỏi bị ô nhục. Thị liền cắn nát lưỡi để toan bề tự sát. Thị thấy Bách Lý Băng ra tay tấn công Mã Ba, lại liệng thuốc giải cho Tiêu Lĩnh Vu liền vận khí lực toàn thân phun cả máu lẫn những mẩu lưỡi vào mặt Nhị ma.

Nhị ma hai tay bưng mặt. Hắn tức giận quát lớn :

- Con tiểu tiện nhân chết chém kia!

Hắn vung chân đá tới.

Vu Dung không làm sao né tránh được, bị Nhị ma đá trúng bụng. Thị rên lên một tiếng, người bị hất tung đi đập vào tường đánh “huỵch” một cái.

Vu bà bà kêu thét lên :

- Dung nhi!

Mụ nghiêng mình xông tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này nhặt bình thuốc giải, mở nắp lấy một viên bỏ vào miệng nuốt.

Nhị ma đá văng Vu Dung đi rồi, lau máu trên mặt rồi chạy về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu uống thuốc giải rồi, lập tức vận khí điều tức.

Vu bà bà thấy Nhị ma đi về phía Tiêu Lĩnh Vu, mụ đang tiến về Vu Dung, đột nhiên xoay mình đâm đầu vào Nhị ma.

Nhị ma bị những mẩu lưỡi của Vu Dung bắn trúng hai mắt, tuy chưa bị trọng thương nhưng cũng đau nhức khó chịu, nước mắt chảy dàn dụa. Tai mắt kém phần linh mẫn, hắn bị Vu bà bà giữa đường biến đổi tâm ý húc đầu vào cạnh sườn.

Vu bà bà đang lúc bị trọng thương, lại vận toàn lực đánh một đòn. Tuy đắc thủ nhưng chính mụ cũng không chống chọi được, té xuống ngất đi.

Bách Lý Băng và Đại ma sau một hồi ác đấu, chân tay cô dần dần trở nên linh hoạt, thế công càng thêm mãnh liệt.

Đại Ma không ngờ một cô gái nhỏ tuổi như vậy mà thân thủ lợi hại thế. Hán kinh hãi vô cùng, muốn phản kích mà không đủ sức.

Nhị ma bị mấy vố cay liền trong lòng phẫn nộ vô cùng. Hắn đứng thẳng người lên, đề tụ chân khí vươn tay ra chụp lấy Tiêu Lĩnh Vu, miệng lớn tiếng thóa mạ :

- Mụ ăn xin kia! Lão phu hãy thu thập Tiêu Lĩnh Vu trước rồi sẽ tính đến bà cháu mụ.

Đột nhiên hắn thấy cổ tay tê chồn, huyệt mạch đã bị nắm giữ.

Tiêu Lĩnh Vu nội công tinh thâm. Chàng chỉ điều dưỡng một chút đã khôi phục phần nào nội lực. Chàng biết Lĩnh Nam song ma không phải hạng dễ chơi.

Trong lòng không nắm vững, chàng không dám ra tay một cách khinh xuất.

Bây giờ chàng thấy Nhị ma chụp tới liền xuất thủ cầm nã chụp lấy uyển mạch hắn.

Chàng ngưng thần nhìn ra thấy Bách Lý Băng quyền cước tung hoành, chiếm được thượng phong mới yên tâm một phần. Chàng vừa xiết chặt cổ tay Nhị ma vừa tiếp tục vận khí điều tức.

Bỗng nghe thanh âm Bách Lý Băng lọt vào tai :

- Đại ca ơi! Đại ca đã đỡ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta khá lắm rồi. Băng nhi cứ dằng co với hắn, đừng để hắn chạy thoát.

Bách Lý Băng trong lòng mừng rỡ khôn tả, cô phấn khởi tinh thần nói lớn :

- Hắn không thể trốn thoát được.

Cô lập tức tấn công ráo riết hơn bằng những chiêu trí mạng, đòn nào cũng nhằm đánh vào những nơi yếu hại trong mình Mã Ba, bắt buộc hắn phải để hết tinh thần đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi nắm được huyệt mạch Nhị ma, chàng chưa ra tay tập kích, vẫn nhắm mắt đứng yên vận khí điều tức.

Nhị ma bị nắm giữ huyệt mạch không cạy cựa được, đành nhắm mắt chờ chết.

Hắn đứng lặng hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì mới mở mắt ra coi, thấy Tiêu Lĩnh Vu đành nhắm mắt vận khí điều tức thì không khỏi động tâm. Ý niệm cầu sinh lại chỗi dậy. Hắn ngấm ngầm vận nội lực phóng chưởng đánh vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu đánh binh một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu sau một lúc điều dưỡng, công lực tăng lên rất nhiều, đồng thời Nhị ma bị nắm giữ uyển mạch, công lực bị ảnh hưởng rất nhiều, chưởng lực không lấy gì làm hùng hậu cho lắm. Tiêu

Lĩnh Vu trúng chưởng chỉ bị lùi lại một bước.

Chàng mở mắt ra cười lạt nói :

- Hai vị nham hiểm tàn độc, không thể để sống được.

Dứt lời tay trái chàng gia tăng nội lực, xiết chặt năm ngón tay kéo mạnh một cái. Đồng thời tay mặt phóng chưởng đánh tới.

Nhị ma nửa người tê chồn, không thể né tránh. Phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng Thiên Linh cái, hắn phọt óc ra mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay trái, thi thể Nhị ma té xuống đất.

Chàng quay đầu ngó sang thấy Bách Lý Băng phóng quyền chưởng đánh tới tấp. Mã Ba chỉ còn đường chống đỡ, không đủ lực phản kích. Chàng rảo bước tiến vào cửa miếu lớn tiếng nói :

- Băng nhi! Băng nhi đi cứu Vu bà bà cùng Vu cô nương, để tên này cho tiểu huynh thu thập.

Bách Lý Băng bản tính ngang ngạnh, nhưng đối với Tiêu Lĩnh Vu lại một mực nhu thuận. Cô vâng lời thu chiêu lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Đêm nay là lúc Lĩnh Nam song ma các ngươi tội ác đáo đầu phải chịu quả báo. Lệnh đệ đã lên đường xuống suối vàng, các hạ cũng nên đi thôi.

Mã Ba quay đầu nhìn lại thấy thi thể Nhị ma nằm lăn ra đó không khỏi rùng mình.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lên một bước nói tiếp :

- Mã Ba! Ta cho các hạ một cơ hội tìm đường sống. Vậy các hạ ra chiêu trước đi.

Mã Ba vốn khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu vô cùng. Lại thấy Nhị ma chết rồi. Tâm thần hắn rất hoang mang, đứng ngây người ra tựa hồ như chưa nghe thấy Tiêu Lĩnh Vu nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nói tiếp :

- Nếu ngươi không dám ra tay là tự bỏ mất cơ hội. Ta không rảnh để chờ ngươi nữa.

Chàng phóng chưởng đánh tới.

Mã Ba tung mình né tránh, chưa kịp phản kích thì phát chưởng thứ hai của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh tới.

Chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ thần tốc. Chàng tấn công luôn tám chưởng. Mã Ba chưa kịp phản kích chiêu nào, người đã phải chạy quanh không ngớt. Hắn luốn cuống dẫm vào xác Nhị ma, xiêu người đi.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái phóng chưởng đánh binh một tiếng, trúng ngay vào vai hữu Mã Ba.

Phát chưởng cực kỳ trầm trọng, đánh gãy hết gân cốt Mã Ba. Hắn không chịu được rú lên một tiếng, lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu đã động sát khí, khi nào còn để hắn trốn thoát. Tay mặt chàng phóng chưởng đánh trúng ngực Mã Ba.

Mã Ba hộc máu tươi, lảo đảo người rồi té xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đánh chết Mã Ba rồi, tiến lại trước mặt Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Băng nhi! Liệu còn cách nào cứu vãn cho bà cháu y không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Vu bà bà nguy đến nơi rồi. Tiểu muội đã trút chân khí vào người mụ mà thủy chung chẳng thấy phản ứng gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn Vu cô nương thì sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Vu Dung cắn đứt ngọn lưỡi, máu ra nhiều quá, e rằng cũng khó lòng cứu sống được. Tiểu muội đã điểm huyệt chỉ huyết cho y.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hỡi ơi! Nếu không nhờ y phun máu tươi vào mặt Nhị ma thì e rằng ta đã chết về tay hắn rồi.

Chàng vừa nói vừa vươn tay đỡ Vu bà bà dậy. Chàng lại bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi hãy chiếu cố cho Vu cô nương. Ta thử dùng chân lực xem có cứu tỉnh được Vu bà bà được chăng? Dù chúng ta không cứu sống được cho hai vị thì ít ra cũng phải cứu tỉnh được trong giây lát để bà trăng trối hậu sự.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi xoay mình ôm Vu Dung dậy.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Vu bà bà ngồi lên, đặt tay mặt lên lưng mụ, thúc đẩy chân khí vào nội phủ.

Công lực chàng thâm hậu vô cùng, dĩ nhiên Bách Lý Băng không thể bì kịp.

Vu bà bà chỉ còn thoi thóp thở. Sau khi được Tiêu Lĩnh Vu trút chân khí vào, đột nhiên mụ hồi tỉnh lại Vu bà bà từ từ mở mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp! Lão thân… rất hối hận đã tàn nhẫn… với… các vị…

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Chuyện đã qua rồi, lão tiền bối không nên bận lòng.

Vu bà bà nói :

- Lão thân bị thương trầm trọng, biết mình không sống được nữa… Con người sắp chết nói điều phải… Lão thân tội nghiệt đã nhiều, chết không đánh tiếc… Nhưng tiểu tôn nữ Vu Dung…

Mụ nói tới đây nổi cơn ho sù sụ phải dừng lại. Mụ thu hết tinh thần nói tiếp :

- Dung nhi của lão thân… chưa từng làm việc gì bại hoại… mong Tiêu đại hiệp chiếu cố dùm…

Mụ nói tới đây nghẹo cổ tắt hơi mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu cố gắng trút chân khí vào nhưng nguyên khí của Vu bà bà đã tiêu tan hết. Dù chàng cố gắng đến đâu cũng không vãn hồi được.

Tiêu Lĩnh Vu đặt thi thể Vu bà bà xuống, bước lại gần Bách Lý Băng thở dài hỏi :

- Băng nhi! Tình trạng vị cô nương này thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Khó nói lắm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Sự việc đã đến thế này thì không thể câu nệ điều nam nữ thọ thọ bất thân được nữa.”

Chàng cúi xuống đưa tay trái đỡ lấy lưng Vu Dung, chú ý nhìn thấy thị hai mắt nhắm nghiền, dường như cố nhịn cơn đau đớn vô cùng.

Thật là một cảnh tượng thê thảm. Già trẻ nương nhau, nay một chết một trọng thương. Dù là người

đã bị hai bà cháu mụ làm đau khổ cũng không khỏi thương thầm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi có mồi lửa không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không đem theo, nhưng trong mình Vu cô nương chắc có đá lửa.

Cô thò tay vào bọc của Vu Dung, quả nhiên tìm được đồ đánh lửa.

Tiêu Lĩnh Vu giải khai huyệt đạo cho Vu Dung rồi cạy răng thị ra thì thấy trong miệng thị máu tươi chảy ra không ngớt. Đầu lưỡi đã bị cắn đứt quá nửa. Máu tươi vẫn chảy ra không ngớt.

Chương 56: Ngó Chiêu Bài Tìm Ra Thương Bát

Bách Lý Băng khẽ thở dài nói :

- Thật là thảm khốc!

Tiêu Lĩnh Vu buông tay khỏi Vu Dung, cất giọng ôn nhu nói :

- Cô nương! Cô nên nghe tại hạ nói vài lời.

Vu Dung chuyển động cặp mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ gật đầu.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Cô nương tuy bị thương rất nặng nhưng còn có thể cứu vãn được. Có điều cô phải quyết chí cầu sinh thì bọn tại hạ mới có thể giúp cô được.

Chàng đang nói thì miệng Vu Dung lại hộc máu tươi ra.

Tiêu Lĩnh Vu điểm vào hai chỗ huyệt đạo nơi cổ Vu Dung rồi nói tiếp :

- Xin cô nương ráng bảo vệ nguyên khí, đừng để hao tổn thêm nữa.

Vu Dung xua tay ra hiệu.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành giải khai huyệt đạo cho thị.

Vu Dung hít một hơi chân khí, đột nhiên đứng dậy đi đến bên thi thể Vu bà bà quỳ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu muốn đưa tay ra dìu thị, nhưng cảm thấy có điều bất tiện lại thôi.

Vu Dung đưa tay vén áo Vu bà bà lên.

Lúc này trời sáng rồi, cảnh vật trong miếu đã trông rõ. Áo Vu bà bà rất nhiều túi mà túi nào cũng đựng đầy dược vật.

Vu Dung kiếm một cái bình ngọc, mở nắp đổ thuốc vào miệng rồi nuốt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng đứng bên ngơ ngác nhìn thị không hiểu dụng tâm của thị thế nào

nên không tiện ra tay ngăn trở.

Vu Dung lại tìm trong túi Vu bà bà lấy ra mấy cái bình ngọc chuồn vào bọc. Thị dùng ngón tay viết xuống đất mấy chữ :

“Tiện thiếp không còn đủ lực để mai táng thi thể cho tổ mẫu. Phiền hai vị đào hố chôn dùm. Ơn đức ấy xin ghi vào phế phủ”

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Lệnh tổ mẫu tuy đã từ trần, nhưng Lĩnh Nam song ma cũng bị giết ngay đương trường. Thế là thù lớn đã trả. Mong rằng cô nương bớt nỗi bi ai, thuận theo biến cố. Việc mai táng lệnh tổ mẫu dĩ nhiên bọn tại hạ phải lo liệu.

Vu Dung lại viết xuống đất bốn chữ “Đa tạ nhị vị” rồi đứng dậy chạy ra khỏi miếu như người điên.

Bách Lý Băng nói :

- Y bị thương rất nặng. Cả thể xác lẫn tinh thần đều không chịu nổi tai nạn khốc liệt. Để y đi một mình thế nào được? Tiểu muội rượt theo bảo y quay về.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Hỡi ơi! Để mặc y đi. Bà cháu y nương nhau mà sống, biến cố này khiến y bị xúc động ghê gớm. Y phải tìm nơi vắng vẻ để khóc hết nước mắt mới vơi được nỗi uất ức trong lòng.

Bách Lý Băng nói :

- Nhưng y bị thương nặng quá. Than ôi! Một cô gái nhỏ tuổi mình bị trọng thương lại đầy lòng đau khổ. Một mình y trơ trọi giữa đời, không người chiếu cố.

Thật là tội nghiệp! Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi giải thích vì y bị trọng thương mới kích thích ý chí cầu sinh. Bằng y bình yên thì quyết không chịu được đòn cân não trầm trọng này.

Chàng đưa mắt nhìn thi thể Vu bà bà nói tiếp :

- Băng nhi! Băng nhi nghe lời ta để mặc y đi. Chúng ta lo liệu chôn cất cho Vu bà bà.

Bách Lý Băng dạ một tiếng. Hai người cùng động thủ khoét một lỗ lớn, đặt thi thể Vu bà bà xuống lấp đất lại.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn xác Lĩnh Nam song ma hỏi :

- Bây giờ chúng ta lại đào thêm một lỗ để chôn hai xác chết này nữa chứ?

Bách Lý Băng đáp :

- Hai tên này tội ác ngập đầu, để chúng chết phơi thây cho chó sói ăn thịt mới đáng đời.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đối với người đã chết, không nên ghi nhớ những điều cừu hận. Vả lại để hai xác chết này lại đây sẽ lọt vào tai mắt của Thẩm Mộc Phong. Hắn biết cơ mưu thất bại tất bày ra độc kế khác để hãm hại chúng ta.

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca nói phải lắm. Xem ra đại ca còn cơ trí hơn tiểu muội nhiều.

Hai người lại động thủ đào một lỗ lớn chôn táng thi thể Lĩnh Nam song ma.

Bách Lý Băng vỗ tay phủi bụi rồi hỏi :

- Đại ca! Chúng ta đi đâu bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Hay hơn hết là chúng ta đừng lộ diện, hãy dấu kín hành tung để ngấm ngầm thám thính hành động của Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Bây giờ chúng ta lại cải trang hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện nay Thẩm Mộc Phong đã coi ta là một tên cường địch, chắc hắn họa nhiều đồ hình gửi đi khắp nơi. Nếu ta không cải trang thì khó lòng tránh khỏi tai mắt của chúng.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Lần này chúng ta không nên cải trang làm đạo sĩ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý Băng nhi thì nên hóa trang cách nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca giả làm một văn sĩ trung niên, tiểu muội giả làm tiểu đồng theo hầu được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Làm như vậy há chẳng để Băng nhi thiệt thòi lắm ư?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Đại ca là bậc huynh trưởng…

Bỗng cô đổi giọng thê lương nói tiếp :

- Ngày sau đại ca cùng Khâu tỷ tỷ thành việc đại sự, đừng quên thu tiểu muội làm một tên nha đầu.

Tuy cô ráng giữ bình thản, nét mặt tươi cười mà hai hàng châu lệ đầm đìa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ vuốt tóc Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi! Đừng nói vậy. Chúng ta từng xẻ chia hoạn nạn, sinh tử có nhau. Con người há phải cây cỏ mà vô tình được? Tiểu huynh quên Băng nhi thế nào được.

Bách Lý Băng bấy lâu vẫn giữ tình yêu tận đáy lòng. Bây giờ cô không nhịn được nữa, gục đầu vào vai Tiêu Lĩnh Vu khóc thút thít.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi, nâng mặt cô lên hỏi :

- Băng nhi! Ta nói như vậy có chỗ nào không đúng.

Bách Lý Băng nghẹn ngào, nước mắt cô tuôn ra như suối làm ướt cả vạt áo trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Băng nhi! Chuyện gì khiến Băng nhi thương tâm như vậy?

Bách Lý Băng ngẩng mặt lên, lau nước mắt, cất giọng ôn nhu đáp :

- Tiểu muội không phải là thương tâm mà là rất khoan khoái. Đại ca hết lòng thương yêu tiểu muội như vậy, có lý nào tiểu muội không hiểu.

Dứt lời cô buông Tiêu Lĩnh Vu ra, chân tay nhảy múa trước tiểu miếu. Mặt trời mới mọc, chiếu ánh vào khuôn mặt còn ngấn lệ của cô. Tiêu Lĩnh Vu hai tay chắp sau lưng đứng ngắm cô nhảy múa.

Bách Lý Băng nhảy múa một hồi, đột nhiên vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu dang tay đón lấy thân hình Bách Lý Băng vọt tới rồi cười nói :

- Băng nhi! Băng nhi nhảy múa mềm mại quá.

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca thích coi thì hàng ngày tiểu muội sẽ nhảy múa cho đại ca coi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sau khi đại cuộc võ lâm bình định rồi, ta muốn Băng nhi mặc quần áo màu nhảy múa theo tiếng tơ tiếng trúc.

Bách Lý Băng ồ lên một tiếng, buông Tiêu Lĩnh Vu ra nói :

- Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hướng về phần một Vu bà bà vái một cái rồi cùng Bách Lý Băng song song chạy đi.

* * * * *

Vào lúc giữa trưa, trên con đường lớn đi về phía Trường Sa xuất hiện một văn sĩ trung niên và một gã tiểu đồng áo xanh. Cặp chủ bộc này chính là Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng cải trang.

Tiêu Lĩnh Vu trông bốn phía không thấy có người liền quay lại nhìn Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi! Chúng ta để ý nếu thấy Triển Diệp Thanh cùng Đặng Nhất Lôi cũng đừng lên tiếng hô hoán, chỉ ngấm ngầm bảo vệ họ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Bọn họ chưa giải được chất kỳ độc, mất hết võ công, nếu gặp cường địch thì làm thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hỡi ơi! Giả tỷ bọn Lĩnh Nam song ma đừng nảy lòng tham, định cướp công thì nhất định chúng ta không thoát khỏi bước hiểm nghèo vừa qua.

Bách Lý Băng nói :

- Cái đó kêu rằng người hiền thì được trời giúp. Đại ca đầy lòng hiệp nghĩa dù gặp tai vạ bất trắc

cũng được Hoàng thiên bảo hộ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thuyết nhân quả có hay không khó mà biết được. Nếu Lĩnh Nam song ma không nảy lòng tham thì nhất định chúng ta phải chết.

Chàng nói tới đây đột nhiên im bặt.

Từ đằng xa tiếng vó ngựa vang lại. Một con tuấn mã đang lao nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn ra thì thấy người kỵ mã vừa bé nhỏ, thấp lùn, nằm phục xuống yên. Cái mũ xanh kéo sụp xuống mí mắt không sao nhìn rõ mặt.

Con ngựa lướt nhanh như bay qua chỗ hai người rồi phóng thẳng. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chờ người kia mất hút rồi nói :

- Thuật kỵ mã của người này rất tinh thâm mà con ngựa cũng thuộc loại thiên lý lương câu. Quyết y không phải khách thương, chúng ta cần để ý mới được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chẳng lẽ đây cũng là nhãn tuyến của Thẩm Mộc Phong?

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Cái đó khó mà biết được. Trước khi chưa đủ chứng cớ tiểu huynh không dám đoán càn. Có điều Thẩm Mộc Phong quyết chẳng yên tâm về vụ Lĩnh Nam song ma, thế nào hắn cũng cho người theo dõi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao đại ca lại biết thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta chỉ đoán vậy mà thôi. Thẩm Mộc Phong đặt tai mắt khắp mọi nơi. Vu bà bà thi độc ở phạn điếm lại có đông người võ lâm, e rằng tai mắt của Thẩm Mộc Phong cũng trà trộn trong đám này.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Người võ lâm hễ nghe nhắc đến Thẩm Mộc Phong đều kinh hãi vô cùng. Dường như chẳng có

việc gì là hắn không hay biết. Hầu hết các môn phái lớn trên võ lâm hắn đều đã mua chuộc được người nằm vùng làm gian tế cho hắn. Đáng tiếc mình không nhớ được hết những người đó.

Bách Lý Băng nói :

- Giả tỷ ta trừ được hết bọn gian tế của Thẩm Mộc Phong thì việc đối phó với hắn cũng chẳng khó khăn gì.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tôn Bất Tà lão tiền bối cùng Vô Vi đạo trưởng đã tìm cách trừ khử nhãn tuyến của hắn trên chốn giang hồ.

Bách Lý Băng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu muội e rằng việc này rất khó khăn. Đại ca có hiểu được tình hình bố trí nhãn tuyến của hắn không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quả là một cồn việc khó khăn, nhưng không phải là không thể làm được. Ta nghĩ rằng vụ này cũng có một đường dây liên quan. Chỉ cần tìm ra đầu mối là gỡ được dễ dàng. Không diệt trừ được toàn bộ thì ít ra cũng chặt đứt từng khúc khiến cho chương pháp của bọn chúng phải rối loạn, tai mắt mất linh mẫn.

Chàng quay lại nhìn Bách Lý Băng mỉm cười nói tiếp :

- Vụ này rất quan trọng, nhưng không thể gấp rút trong lúc nhất thời, phải chờ gặp Vô Vi đạo trưởng thương nghị mới biết. Vô Vi đạo trưởng cơ trí hơn người, Tôn Bất Tà lão tiền bối kiến văn quảng bác, may ra nghiên cứu được biện pháp hành động.

Bách Lý Băng gật đầu, không nói gì nữa, cất bước tiến về phía trước.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, mấy bữa liền vẫn không phát giác ra chuyện gì bất thường.

Tiêu Lĩnh Vu dọc đường vẫn lưu tâm mà chẳng thấy vết tích Triển Diệp Thanh cùng Đặng Nhất Lôi đâu.

Một hôm hai người tiến vào một toà tiểu trấn trong địa giới phủ Trường Sa vào lúc giữa trưa.

Tiêu Lĩnh Vu coi địa thế tòa tiểu trấn này là mấu chốt giao thông đến thành Trường Sa. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Nếu Triển Diệp Thanh cùng Đặng Nhất Lôi đã gặp Vô Vi đạo trưởng tất hai vị tiền bối sẽ phái người điều tra hành tung chúng ta. Không chừng cả các vị cũng dời khỏi chỗ cũ rồi. Vậy ta bất tất phải vội vã tìm kiếm họ.”

Rồi chàng lẩm bẩm :

- “Thẩm Mộc Phong thấy mất tích Lĩnh Nam song ma, thế nào cũng bị một phen rối loạn. Chi bằng ta nhân cơ hội này ngấm ngầm điều tra xem hắn có hành động gì không rồi sẽ tính.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng tìm vào toà tửu lâu lớn nhất.

Lúc này đang lúc giữa trưa, trong tửu lâu rất đông khách.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm quan sát thực khách cùng cảnh vật trong toà tửu lâu.

Chàng thấy một người đứng tuổi ngồi bên cửa sổ mặt bắc có vẻ khả nghi, liền tìm một chỗ ngồi tiện giám thị hắn.

Sau một lúc có người đưa cơm canh tới.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ăn cơm vừa ngấm ngầm chú ý đến cử động của người áo xanh đứng tuổi.

Người áo xanh vẫn không hay biết, tự rót rượu uống, thái độ rất ung dung.

Tiêu Lĩnh Vu ăn gần xong bữa mà người áo xanh vẫn ngồi yên không có cử động gì khác lạ. Chàng tự nhủ :

- “Ta chẳng thể ngồi đây canh hắn mãi được.”

Đột nhiên chàng thấy một hán tử quê mùa, tay cầm một chiêu bài bằng vải trắng đi vào tửu lâu.

Trên chiêu bài có đề mấy chữ “Coi tướng cho người thiên hạ”

Tiêu Lĩnh Vu liền giơ tay vẫy gã nói :

- Mời tiểu huynh đệ vào đây.

Gã đồng tử tiến lại hỏi :

- Đại gia muốn coi tướng ư?

Bách Lý Băng quay lại ngó thấy thằng nhỏ này mới 12, 13 tuổi, đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc, chẳng có vẻ chi là người coi tướng. Cô rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- “Sao đại ca lại đi tin thằng con nít quê mùa này. Hay là đại có ngó thấy điều chi khả nghi?”

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiểu thần bốc! Tiểu thần bốc coi vận hạn tại hạ có khá không?

Tên tiểu đồng tử chưa ngó Tiêu Lĩnh Vu đã đáp :

- Gương mặt đại gia có tướng công hầu. Đáng tiếc có ẩn Tam sát. Không phá được Tam sát thì vĩnh viễn không có ngày lộ diện. Nhưng tiểu nhân không đủ đạo hạnh để phá Tam sát.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy phải kiếm ai để phá giải?

Đồng tử đáp :

- Tệ sư phụ mới làm được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lệnh sư hiện ở đâu?

Đồng tử đáp :

- Ở ngoài thị trấn.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Hay lắm! Phiền tiểu huynh đệ dẫn tại hạ đi gặp lệnh sư.

Đồng tử giơ cao chiêu bài đi trước dẫn đường.

Bỗng nghe những tràng cười nổi lên. Hiển nhiên tửu khách trên lầu có ý chế nhạo Tiêu Lĩnh Vu bị thằng nhỏ quê mùa nói trăng nói cuội lừa gạt.

Bách Lý Băng tức giận vô cùng, những muốn quay lại mắng cho họ một trận. Nhưng nàng ráng nhẫn nại, không phát tác.

Đồng tử dẫn Tiêu Lĩnh Vu ra ngoài thị trấn, đi chừng hơn hai dặm thì phía trước hiện ra một căn nhà gianh thấp thoáng trong rừng trúc.

Bách Lý Băng đảo mắt nhìn quanh thấy bốn bề vắng ngắt, ngoài gã đồng tử không một bóng người. Cô liền rảo bước tiến tới bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca đi kiếm lão coi tướng thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Hãy nhẫn nại một chút. Chỉ lát nữa là biết rõ chân tướng.

Đồng tử tiến đến trước căn nhà gianh mở tấm cổng phên ra nói :

- Sư phụ của tiểu tử ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí đề phòng, từ từ bước vào.

Chàng trông lên thì thấy một lão già râu tóc bạc phơ, mắt đeo nhãn kính ngồi nghiêm trang sau chiếc bàn gỗ. Thuật hóa trang của lão tuy cao minh nhưng không tài nào dấu nổi cái bụng phệ.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm lão một hồi, khẽ hắng dặng nói :

- Thương huynh đệ!

Lão già bỏ kính ra, đứng bật dậy kinh hãi hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu tháo chòm râu giả, lau thuốc dịch dung đi rồi đáp :

- Ta đây mà.

Lão già nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên quỳ phục xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu vội đỡ lão dậy nói :

- Thương huynh đệ! Đừng làm thế.

Nguyên lão chính là Thương Bát cải trang.

Thương Bát nói :

- Sau khi nghe tin đại ca bị Vu bà bà bắt sống, Vô Vi đạo trưởng cùng Tôn lão tiền bối kinh hãi vô cùng. Ngày đêm tụ hội cao thủ, phân phái đi điều tra đại ca lạc lõng nơi đâu. Đại ca là người lành được Hoàng thiên phù hộ, thoát hiểm về tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Biện pháp của Trương huynh đệ rất hay. Nhưng nếu ta không lên tòa tửu lâu đó mà đi thẳng tới

Trường Sa thì cũng không gặp được.

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ đã làm mười hai tấm chiêu bài chia cho mười hai tên đồng tử đi tuần trong các khách sạn, tửu lâu ở vùng Trường Sa từ sáng sớm đến đêm khuya không lúc nào ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Nếu vậy thì thế nào cũng thấy.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca! Sao đại ca biết tên đồng tử kia là do Thương đại hiệp phái đi?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời thì Thương Bát đã hỏi lại :

- Phải chăng tôn giá là Bách Lý cô nương?

Bách Lý Băng đáp :

- Phải rồi! Tại sao đại hiệp lại biết là tiểu muội?

Thương Bát cười đáp :

- Tại hạ chỉ đoán vậy mà thôi.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vụ này chưa nói ra tưởng là kỳ lạ, nhưng khi hiểu rồi lại rất tầm thường. Tại hạ đã vẽ ám ký lên chiêu bài. Chỉ người nào không biết thì không coi ra thôi.

Bách Lý Băng nói :

- Biện pháp tuy chẳng khó gì, nhưng đại hiệp có nghĩ ra mới được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong thành Trường Sa do ai trông coi?

Thương Bát đáp :

- Đỗ huynh đệ và Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tôn lão tiền bối hiện ở đâu?

Thương Bát đáp :

- Tôn lão tiền bối hướng dẫn bọn đệ tử Cái bang cùng mấy tay cao thủ phái Võ Đương chia làm bốn tốp đi điều tra hành tung của Vu bà bà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh đều bị trọng thương vì chất kỳ độc, lại mất hết võ công, tại sao họ đưa tin mau lẹ như vậy?

Thương Bát đáp :

- Hiện giờ Đặng Nhất Lôi cùng Triển Diệp Thanh đã tới thành Trường Sa hay chưa thì tiểu đệ không hiểu. Nhưng lúc Vô Vi đạo trưởng báo tin cho tiểu đệ thì họ chưa về. Được tin này tiểu đệ rất đỗi bồn chồn, không kịp hỏi lại Vô Vi đạo trưởng lấy tin đó ở đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có cách nào kêu Tôn lão tiền bối trở về được không?

Thương Bát đáp :

- Chắc Vô Vi đạo trưởng có cách liên lạc được với các vị kia.

Chương 57: Tiêu Lĩnh Vu Dò La Trà Thất

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay lắm! Thương huynh đệ tìm cách thông tri cho Vô Vi đạo trưởng hay đi, để lão nhân gia triệu Tôn lão tiền bối cùng những tay cao thủ trở về, bất tất phải điều tra hành tung của Vu bà bà nữa.

Thương Bát hỏi :

- Vu bà bà đã chết về tay đại ca rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vu bà bà bị Lĩnh Nam song ma đả thương trầm trọng mà chết.

Thương Bát hỏi :

- Còn Lĩnh Nam song ma thì sao?

- Lĩnh Nam song ma là người tàn độc, tiểu huynh đã trừ diệt rồi.

Thương Bát nói :

- Bây giờ đại ca đi gặp Vô Vi đạo trưởng chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ tiểu huynh chưa tiện đến bái kiến lão nhân gia vì tiểu huynh còn phải ngấm ngầm điều tra hành động của Thẩm Mộc Phong.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Thẩm Mộc Phong đã hợp tác với Tứ Hải quân chủ. Các vị đã hay tin này chưa?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ cũng nghe phong thanh như vậy, nhưng chưa hiểu rõ tình hình.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Gần đây bọn thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong hoạt động thế nào?

Thương Bát đáp :

- Mấy bữa trước Thẩm Mộc Phong có xuất hiện một lần ở thành Trường Sa, nhưng lại mất tích liền, chẳng hiểu hắn ẩn thân ở đâu? Người trong Bách Hoa sơn trang thường thường vẫn có hoạt động, nhưng mấy bữa nay đột nhiên trầm lặng, không thấy có động tĩnh gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Chắc bọn chúng đang chờ đợi tin tức của Vu bà bà cùng Lĩnh Nam song ma.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Tiểu huynh đoán là Thẩm Mộc Phong tất có một Phân đà bí mật ở thành Trường Sa. Trong vòng trăn dặm đều thuộc về nhãn tuyến của Phân đà này trông coi, không chừng hắn ẩn thân ngay trong phân đà này.

Chàng nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Thương Bát hỏi :

- Theo ý đại ca thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu chúng ta phá được Phân đà tại Trường Sa của hắn thì Thẩm Mộc Phong mất hết tai mắt trong vòng trăm dặm vuông. Dù không phá hủy được, chúng ta cũng cần biết Phân đà đặt ở đâu để khống chế hành động của chúng và khi cần có thể dùng kế phản gián.

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ lập tức đi gặp Vô Vi đạo trưởng đem ý kiến của đại ca thương nghị với lão nhân gia và phái người do thám bọn họ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Chúng ta chia nhau mà hành động. Tiểu huynh cùng Bách Lý cô nương vẫn cải trang trà trộn vào thành Trường Sa.

Thương Bát hỏi :

- Tiểu đệ thường phái người đến liên lạc với đại ca nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu không cần thiết thì đừng liên lạc thường xuyên. Bọn người Bách Hoa sơn trang chưa đình chỉ hoạt động mà chỉ rút vào bí mật mà thôi. Không nên để bọn chúng khám phá ra hành tung của tiểu huynh. Thương huynh đệ chỉ báo cho Vô Vi đạo trưởng hay, đừng để nhiều người hay biết vụ này, dễ tiết lộ cơ mưu. Địch nhân bí mật thì ta cũng phải bí mật đối phó, khiến Thẩm Mộc Phong trở tay không kịp.

Sau mấy tháng cách mặt, Thương Bát nhận thấy Tiêu Lĩnh Vu đã lão luyện hơn trước rất nhiều. Cơ trí chàng đều cao hơn người một bậc. Hắn mừng thầm đáp :

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó tên đồng tử cầm chiêu bài nói :

- Gã này đã biết mấu chốt cơ quan, nhưng ta không thể hành động như cổ nhân, hỏi thăm đường rồi hạ sát. Vậy Thương huynh đệ thưởng cho gã một ít tiền rồi cấp tốc dời khỏi nơi đây.

Thương Bát đáp :

- Đại ca yên tâm. Tiểu đệ biết cách xử lý.

Tiêu Lĩnh Vu đeo râu hóa trang lại rồi nói :

- Thương huynh đệ! Huynh đệ chớ nên gia hại gã đồng tử này.

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ không dám đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi! Tiểu huynh đi trước một bước.

Thương Bát theo sau Tiêu Lĩnh Vu, khẽ dặn chàng về ám ký để liên lạc với Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước nghe gã dặn xong liền nói :

- Hay lắm! Tiểu huynh nhớ cả rồi.

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Hội Tiên lâu và Thất Trạch trà viên đều là nơi thường có người của Bách Hoa sơn trang lui tới.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm! Chúng ta sẽ tới hai chỗ đó coi xem thế nào.

Thương Bát chắp tay nói :

- Xin từ biệt đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay một cái rồi cùng Bách Lý Băng rảo bước đi ngay.

Hai người lên đường lớn thủng thẳng tiến vào thành Trường Sa.

Bách Lý Băng bỗng cảm thấy sau lưng có người theo dõi. Cô quay đầu nhìn lại phía sau quả thấy có một đại hán mặc áo bào đen, lưng thắt đai xanh đi theo cách chừng ba bốn trượng. Cô toan cảnh báo cho Tiêu Lĩnh Vu thì chàng đã lên tiếng trước :

- Băng nhi! Đừng dòm ngó gì bọn họ, cứ lờ đi như không có chuyện gì.

Bách Lý Băng lẩm bẩm :

- Té ra đại ca cũng biết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đã có định kiến, đi thẳng đến đường phố đông người.

Bách Lý Băng tự nhủ :

- “Té ra y đã thuộc đường mà ta lại tưởng y đi bừa bãi.”

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên thấy Thất Trạch trà đồ quy mô rộng lớn.

Vào trong cổng lớn là một đại viên rất rộng, trên đầu căng bình bạt, xung quanh bầy đầy những chậu hoa. Trong viện vô số bàn gỗ ghế tre, muốn ngồi muốn nằm đều có chỗ.

Trước cửa viện một tên tên tiểu bảo áo xanh nghiêng mình thi lễ nói :

- Mời nhị vị vào trong ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu khẽ đáp :

- Phiền tiểu huynh đệ dẫn đường cho.

Tiểu bảo khom lưng đáp :

- Đại gia khách khí quá. Tiểu nhân không dám đâu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt, thấy tòa viên này rất rộng, đã có đến năm chục khách ngồi. Nhiều người nằm ngả trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, bên cạnh còn để bình trà. Nhiều người ngồi quanh bàn có để bình rượu và mấy món nhắm thường, vừa uống rượu vừa nói chuyện. Tòa Thất Trạch trà đồ này có bán cả rượu và đồ nhắm.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó tình thế trong viện vừa hỏi :

- Tiểu huynh đệ! Sau quý viện còn chỗ ngồi không?

Tiểu bảo đáp :

- Thưa có. Thất Trạch trà đồ có ba tòa viện. Ngoài nhà rạp này, những viện bên trong mà đầy khách thì ít ra có đến ngàn người.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Tại hạ được nghe danh Thất Trạch trà đồ đã lâu. Bữa nay mới được mắt thấy. Quả nhiên phi thường.

Tiểu bảo nói :

- Mời hai vị ngồi chơi để tiểu nhân đi pha trà.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hãy khoan!

Tiểu bảo quay lại hỏi :

- Đại gia có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thất Trạch trà đồ nổi danh khắp thiên hạ. Tại hạ muốn được thưởng thức một phen được chăng?

Tiểu bảo cười đáp :

- Đại gia dạy quá lời rồi. Thất Trạch trà đồ là nơi làm ăn có quy củ. Qúy khách muốn vào viện nào uống trà là tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã vậy mời tiểu huynh đệ dẫn đường cho.

Tiểu bảo lắc đầu đáp :

- Trong mỗi viện ở Thất Trạch trà đồ đều có người đón tiếp. Tiểu nhân chỉ tiếp đãi những người vào trong trà bằng này.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- “Quán trà mà cũng đặt ra phép tắc như vậy thật không phải tầm thường. Ta cần coi kỹ xem sao.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói :

- Đa tạ tiểu huynh đệ chỉ điểm.

Chàng từ từ tiến vào.

Bách Lý Băng thủy chung không nói nửa lời, lầm lũi theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua trà bằng, tiến vào một khuôn cửa. Trong là một sảnh đường, cách bố trí cực kỳ thanh nhã.

Bốn mặt đều một màu trắng. Bàn trắng, ghế trắng. Cả bình trà, chung trà cũng một màu trắng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Quán ngoài kia kêu bằng trà bằng thì chắc căn đại sảnh này kêu bằng tiền sảnh.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một tên bồi trà mặc áo trắng chạy tới nói :

- Mời hai vị ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn tên bồi trà này lối chừng 21, 22 tuổi. Gã mặc áo trắng, quần trắng, cả khăn bịt đầu cũng màu trắng. Gã không còn nhỏ tuổi nhưng không có vẻ là người học võ. Chàng liền hỏi :

- Đây mới là tiền sảnh phải không?

Tiểu bảo đáp :

- Đúng rồi! Hai vị muốn vào trung sảnh ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Tiền sảnh, trung sảnh có rồi, vậy hẳn còn tòa hậu sảnh nữa. Nếu kể cả tòa trà bằng nữa thì ra Thất Trạch trà viên có tất cả bốn viện.”

Lại nghe tiểu bảo áo trắng nói :

- Mời đại gia qua bên này.

Gã nghiêng mình đi trước dẫn đường. Gã quanh qua góc tiền sảnh dẫn tới một vòm cửa tròn, đi vào cổng tò vò lát đá trắng. Hai bên cổng bày chậu hoa thơm ngát.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Tiền sảnh đã thế, chắc trung sảnh còn sang hơn.”

Tiểu bảo áo trắng đưa Tiêu Lĩnh Vu hết cổng tò vò rồi nói :

- Mời hai vị thong thả đi vào.

Đoạn gã lui về tiền sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu ngoài mặt thản nhiên như không có chuyện gì vẫn ung dung cất bước mà trong lòng để ý cả đến từng gốc cây ngọn cỏ, ghi nhớ hết mọi cảnh vật vào lòng.

Đột nhiên chàng cảm thấy hình thế và cách bố trí ở viện này dường như đã thấy qua, nhưng trong lúc nhất thời chàng không nghĩ ra được đã gặp ở đâu?

Đi hết cổng tò vò lát đá trắng, bước lên năm bậc đá là tới trung sảnh.

Cảnh vật ở trung sảnh toàn một màu vàng. Bàn ghế màu vàng, bảy tám tên bồi trà cũng mặc quần áo màu vàng.

Tiêu Lĩnh Vu chưa bước vào cửa đã có một tên tiểu bảo chạy ra xá dài đón tiếp.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt ngó thấy trong đại sảnh bày 15, 16 bộ bàn ghế, nhưng chỉ hai ba bàn là có khách ngồi uống trà. Cả thẩy chừng 13, 14 người.

Tiêu Lĩnh Vu dặng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Tại hạ muốn vào hậu sảnh thì đi ngả nào?

Tiểu bảo sửng sốt ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi ngập ngừng hỏi lại :

- Hai vị là....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Bọn tại hạ qua đây, nghe danh Thất Trạch trà viên muốn vào thưởng thức.

Tiểu bảo áo vàng cười đáp :

- Thế thì các vị không may rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiểu bảo đáp :

- Hậu sảnh đã hết chỗ ngồi. Đến mai mời hai vị tới sớm hơn một chút.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- "Ở Thất Trạch trà đồ càng vào trong càng lịch sự. Không hiểu hậu sảnh ra sao? Nhất định ta phải tìm cách tiến vào coi mới được."

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, mục quang chàng vẫn quan sát trung sảnh.

Đột nhiên chàng phát giác ra từ bốn bức tường cho tới rèm che, bàn ghế đều một màu vàng mới tinh, dường như mới tạo chưa lâu. Chàng không khỏi động tâm, hỏi :

- Các hạ là....

Tiểu bảo áo vàng ngắt lời :

- Không dám! Tiểu nhân chỉ là kẻ hầu trà trong tệ viện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ tới đây bao lâu rồi?

Tiểu bảo hơi sửng sốt hỏi lại :

- Đại gia là thường khách ở đây chăng?

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- "Thất Trạch trà viên này có điều quái dị, ta phải dùng trá ngữ hăm dọa hắn mới được."

Chàng liền đáp :

- Trước đây một năm tại hạ thường tới đây mà dường như chưa được gặp các hạ.

Tiểu bảo chớp mắt hai cái rồi đáp :

- Tiểu nhân tới đây chưa đầy ba tháng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Con thỏ điêu ngoan phải có nhiều hang. Thẩm Mộc Phong đã có mật thất ở Trường Sa lại còn kinh doang Thất Trạch trà viên này nữa cũng chưa biết chừng. Huống chi Thất Trạch trà viên này rất nổi danh ở Trường Sa. Những nhân vật võ lâm qua đây phần lớn đều đến thăm thú. Đây chính là nơi tốt nhất để đặt tai mắt.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng thủng thẳng đáp :

- Nếu hậu sảnh không còn chỗ thì bọn tại hạ ngồi tạm ngoài trung sảnh này cũng được.

Tiểu bảo nghiêng mình đáp :

- Mời hai vị ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu đi vào giữa nhà ngồi xuống bàn. Chàng thấy 15, 16 bàn mà chỉ ba bàn có khách. Một bàn cũng có hai người như bên chàng, hai bàn kia mỗi bàn ngồi năm sáu người.

Tiểu bảo áo vàng bước nhẹ tiến lại hỏi :

- Hai vị dùng trà gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trước hết cho hai chung Long Tỉnh hàng thượng hảo.

Tiểu bảo dạ một tiếng, đi tới góc đại sảnh vén rèm tiến vào trong.

Tiêu Lĩnh Vu rất chú ý tới hành động của tên tiểu bảo áo vàng.

Sau một lát gã bưng ra một chiếc khay gỗ trên đặt hai chung thanh trà. Gã đưa đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng.

Từ ngày bị Vu bà bà ám toán, Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đã trở nên cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó chung trà rồi hỏi :

- Huynh đài lấy thêm cho một chung nữa.

Tiểu bảo hơi sửng sốt hỏi :

- Chỉ có hai vị đại gia thì lấy ba chung trà làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ phải cái tính quái gở là chỉ uống trà nước nhất.

Tiểu bảo dạ một tiếng rồi đi lấy thêm một chung trà nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chung trà trên tay tiểu bảo rồi đẩy chung trà trước mặt mình ra hỏi :

- Huynh đài ngồi uống với bọn tại hạ một chung được chăng?

Tiểu bảo đáp :

- Tiểu nhân không dám.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không hề chi. Khách mời thì cứ uống, dù chủ nhân biết cũng chẳng sao.

Tiểu bảo hỏi :

- Phải chăng quí khách hoài nghi trà của bản viện không được thanh khiết?

Gã không từ chối nữa, nâng chung trà lên uống một hớp rồi đặt xuống, nghiêng mình lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo tiểu bảo mở rèm đi vào, hồi lâu vẫn không thấy gã trở ra. Chàng liền dùng phép truyền âm nói :

- Băng nhi! Tiểu bảo vào trong đã lâu mà không thấy xuất hiện đủ chứng minh trong trà này có điều chi cổ quái. Nhưng chúng bị khám phá quyết chẳng chịu bỏ qua. Kế này không thành tất chúng sẽ bày ra độc kế khác. Ta muốn tương kế tựu kế để vào trong coi. Vừa rồi Thương Bát nói về ám hiệu, Băng nhi là người thông minh chắc đã thuộc lòng. Vậy Băng nhi hãy dời khỏi đây trước ra ngoài chờ ta. Nếu sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không thấy ta trở ra thì đi kiếm Thương Bát để báo cáo tình hình.

Bách Lý Băng chau mày dường như muốn bài bác, nhưng rồi cô nhẫn nại, chắp tay thi lễ rồi trở gót đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu chờ Bách Lý Băng mất hút rồi mới giơ tay lên vẫy.

Một tên tiểu bảo áo vàng khác rảo bước tiến lại hỏi :

- Đại gia có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía gã rồi hỏi :

- Dường như vừa rồi không phải huynh đài đây đã bồi tiếp tại hạ?

Tiểu bảo đáp :

- Bọn tiểu nhân ai cũng như ai. Đại gia muốn điều chi xin cứ cho hay.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Tại hạ muốn kêu vị huynh đài vừa rồi để hỏi y một việc.

Tiểu bảo đáp :

- Những công việc ở Thất Trạch trà viên, tại hạ biết nhiều hơn hết. Đại gia muốn hỏi điều chi xin cứ hỏi tại hạ cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung trà lên nói :

- Hay lắm! Vậy mời huynh đài uống chung trà này.

Tiểu bảo ngơ ngác đáp :

- Điểm này không phù hợp với quy củ của tệ viện. Tiểu nhân không dám.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Không sao đâu. Huynh đài cứ uống đi.

Tiểu bảo muốn lui ra nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy ấn xuống ghế, bắt buộc y phải uống một hớp trà.

Những khách trong đại sảnh tuy ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu nắm tiểu bảo nhưng hai người nói năng rất nhẹ nhàng, không ra kiểu gây lộn nên họ cũng mặc kệ.

Chẳng mấy chốc Tiêu Lĩnh Vu đã lần lượt gọi đến năm tên tiểu bảo lại uống một hớp trà rồi chúng đều lẩn vào nội viện.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn chúng chẳng thà chịu uống độc trà chứ không chịu to tiếng cãi lại thì nghĩ

thầm trong bụng :

- “Chắc là trà viện này có quy củ như vậy. Vì chúng sợ tiếng tăm đồn đại ra ngoài nên chẳng thà chịu uống độc trà chứ nhất định không gây lộn với khách.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên tấm rèm lay động. Một đại hán áo vàng đứng tuổi tiến ra nghiêng mình nói :

- Bọn tiểu bảo đều nhỏ tuổi, hầu hạ không được chu đáo, đắc tội với đại gia. Hiện chúng đang bị chủ nhân trách mắng. Năm tên kia đã phạm điều chi với đại gia, tiểu nhân có điều chưa hiểu?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Có chuyện chi đâu?

Đại hán áo vàng nói :

- Bọn tiểu nhân mở quán đối với ai cũng nhã nhặn, mà sao chúng dám có điều bất lịch sự với đại gia? Tệ chủ nhân nổi cơn thịnh nộ muốn đuổi chúng hết. Vụ này có liên quan tới chén cơm của chúng, xin đại gia....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đó là việc riêng của Thất Trạch trà viên, có liên quan chi tới tại hạ.

Đại hán áo vàng đáp :

- Dĩ nhiên không liên quan chi tới đại gia. Nhưng sự việc ở nơi đại gia xảy ra. Xin đại gia nói dùm cho một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu mắng thầm trong bụng :

- “Cái quỷ kế nông cạn của các ngươi mà cũng đòi thi hành với ta ư?”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi lại :

- Tại hạ làm gì được hân hạnh thế?

Đại hán áo vàng đáp :

- Cởi nhạc phải do người đeo nhạc. Tuy đại gia chưa từng quen biết tệ chủ nhân, nhưng đại gia là người đương sự, lời nói mới có hiệu quả.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy thì mời quí chủ nhân ra đây để tại hạ giải thích với y là xong.

Đại hán áo vàng đáp :

- Tệ chủ nhân đang cơn thịnh nộ, tiểu nhân không dám kinh động. Vậy mời đại gia vào giúp cho.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi :

- Quí chủ nhân hiện ở đâu?

Đại hán áo vàng đáp :

- Hiện ở trong nội thất.

Chương 58: Tiêu Lĩnh Vu Liên Tiếp Hạ Địch Nhân

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Quý chủ nhân đã không chịu khuất giá, vậy tại hạ đành vào thỉnh giáo vậy.

Đại hán áo vàng đáp :

- Đại gia rộng lượng thế, nếu là nhân vật võ lâm tất là nhân vật hào kiệt một phương.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Nhưng tại hạ phiêu bạt giang hồ, hành tung vô định chứ chẳng phải hào kiệt một phương như lời huynh đài.

Đại hán áo vàng nói :

- Tiểu nhân xin dẫn đường cho đại gia.

Rồi hắn cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Bọn chúng đã pha chất độc vào trà thì tất có tài dùng độc. Ta chẳng thể không đề phòng.”

Chàng thò tay vào bọc, lấy bao da giao đeo vào tay.

Đại hán áo vàng dẫn Tiêu Lĩnh Vu tới cửa phòng, vén rèm lên nói :

- Mời đại gia vào.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ chân khí, cất bước tiến vào.

Đi hết cái cổng tò vò dài chừng hơn trượng thì trước mặt về mé hữu lộ ra một khuôn cửa.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Mời ông bạn lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu dương mắt lên nhìn thì thấy trong nhà sáng lờ mờ, cảnh vật nhìn không rõ. Nhưng chàng ỷ mình tài cao lớn mật, thản nhiên đi vào.

Chàng vừa bước chân qua khỏi cửa, đột nhiên một dây chỉ phong từ mé hữu vọt tới nhằm điểm vào huyệt Trung Phủ.

Tiêu Lĩnh Vu hơi nghiêng mình né tránh cho chỉ phong của đối phương điểm trệch đi. Chàng hít một hơi chân khí phong tỏa hô hấp, giả vờ ngã lăn ra.

Bỗng nghe tiếng cười ha hả :

- Chúng ta đề cao gã quá.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thì thấy người trong bóng tối tập kích mình mặc áo xanh. Chính là Đơn Hoành Chương, đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong.

Ngoài ra còn một đại hán mình mặc bào đen, đầu đội khăn đen, theo sau Đơn Hoành Chương đi tới.

Trong nhà không đủ ánh sáng, nhưng mục lực của Tiêu Lĩnh Vu tinh tường vô cùng, có thể trông rõ đại hán áo đen ăn mặc xốc xếch, nhất là tấm khăn vải đen lại chẳng ra kiểu cách gì hết. Trong lòng rất lấy làm kỳ, Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Cách ăn mặc của người này thật là chướng mắt. Nếu hắn cải trang thì thật là thuật hóa trang hết sức vụng về.”

Lại nghe đại hán áo đen hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Võ công của Thiếu trang chúa cực kỳ tinh thâm lại phóng chỉ nhanh như chớp thì dù là nhân vật vào hạng thượng thừa cũng khó lòng né tránh được.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Đại sư quá khen mà thôi. Đây không phải là võ công tại hạ cao thâm mà thực ra chúng ta đã đánh giá hắn quá đáng.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Hay lắm! Té ra hán tử áo đen là một nhà sư. Thảo nào cách phục trang của y có vẻ lố lăng.”

Lại nghe người mặc áo bào đen đáp :

- Bần tăng không thể ở lại lâu được. Bây giờ xin tạm biệt. Mong rằng Thiếu trang chúa chuyển

trình ý kiến của bần tăng lên Thẩm đại trang chúa ngay cho.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Đại sư cứ yên tâm. Đêm nay tại hạ bái kiến gia sư sẽ trình bày ý kiến của đại sư trước tiên.

Người áo đen chắp tay trức ngực nói :

- Bần tăng xin cáo từ.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Gia sư đã nói nếu thành bá nghiệp võ lâm thì đại sư sẽ làm Chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Người áo đen nghiêng mình nói :

- Bàn tăng hy vọng Thiếu trang chúa lựa lời để cho Đại trang chúa chú ý cho.

Dứt lời hắn trở gót đi ngay.

Đơn Hoành Chương thấy người áo đen đi xa rồi, vẫy tay một cái, hai hán tử từ trong bóng tối đi ra khiêng Tiêu Lĩnh Vu chạy về phía một tòa mật thất khác.

Tiêu Lĩnh Vu đã tai nghe mắt thất rõ ràng. Thất Trạch trà viên là một Phân đà của Thẩm Mộc Phong nhưng không phải là nơi chính yếu. Theo khẩu khí của Đơn Hoành Chương thì Thẩm Mộc Phong dường như trú ngụ nơi khác.

Toà mật thất này bất quá chỉ là một căn phòng, trong nhà tối tăm vô cùng.

Đơn Hoành Chương theo sau hai đại hán tiến vào nói :

- Đốt đuốc lên! Ta muốn tra hỏi xem thằng lỏi này ở đâu đến?

Đại hán mé tả dạ một tiếng rồi đốt đuốc.

Trong nhà bây giờ đã sáng tỏ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thì thấy bốn bức vách nhẵn nhụi dị thường, dường như là những tấm thiết bản ghép lại thành căn buồng. Chàng tự nhủ :

- “Đây chắc là nơi chúng hành hình.”

Đơn Hoành Chương khép cửa sắt lại rồi giơ tay lên.

Tiêu Lĩnh Vu biết là gã sắp giải khai huyệt đạo cho mình nên không nhúc nhích.

Đơn Hoành Chương đập vào vai Tiêu Lĩnh Vu. Chàng giả vờ huyệt đạo được giải khai, đảo mắt nhìn quanh thở phào một cái.

Hai đại hán nắm lấy hai tay Tiêu Lĩnh Vu rồi đứng yên giữ lấy.

Tiêu Lĩnh Vu không phản kháng, ngấm ngầm vận khí.

Đơn Hoành Chương lạnh lùng lên tiếng :

- Các hạ thật là lớn mật.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Đơn Hoành Chương, giả vờ ngơ ngác hỏi :

- Tại hạ chẳng có thù oán gì với các vị mà các vị đối xử thế này là có dụng ý gì?

Đơn Hoành Chương cười lạt đáp :

- Người chân chính không nói chuyện giả dối. Các hạ đừng hòng liệng cát vào mắt Đơn mỗ. Nếu ông bạn không muốn chịu đau khổ về da thịt thì nên nói thật đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ muốn tại hạ nói gì?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ hỏi câu gì, ông bạn trả lời câu đó, nhưng cấm không được nói dối nửa chữ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin các hạ hỏi đi. Nếu tại hạ biết xin nói thật hết.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Tên họ và ngoại hiệu ông bạn là gì? Đến đây làm chi? Chịu lời ủy thác của ai hay tự ý đi một mình?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Đồng, cũng có chút thanh danh trên chốn giang hồ, đi du lịch qua đây.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tiêu Đồng? Sao tại hạ chưa nghe ai nói đến danh tự này bao giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ hoạt động trên mặt nước.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Ông bạn nói thế thì ra cũng là bằng hữu trên thủy tuyến?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tiểu đệ trước nay vẫn làm ăn trên mặt nước, rất ít khi lên lục địa nên không được biết các hạ.

Đơn Hoành Chương cười lạt đáp :

- Các hạ làm ăn trên mặt nước thì chẳng có liên quan gì tới Thất Trạch trà đồ của ta. Vậy các hạ tới đây có dụng ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ nhất thời động tính hiếu kỳ chứ chẳng có dụng ý gì hết.

Đơn Hoành Chương thủng thẳng hỏi :

- Trong mình các hạ có đem theo vật gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngoài ít bạc vụn không có vật gì khác.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Nếu tại hạ lục tìm được vật gì khác thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Còn vài tấm áo thì đó cũng là những vật thường dụng.

Đơn Hoành Chương vẫy tay ra lệnh :

- Các ngươi hãy lục soát kỹ trong mình y.

Hai tên đại hán dạ một tiếng rồi dùng tay trái nắm lấy chàng. Chúng thò tay mặt vào sờ mó túi áo tìm kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí di chuyển thanh đoản kiếm ra chỗ khác.

Hai đại hán xục tìm một lúc rồi nói :

- Khải bẩm Thiếu trang chúa. Gã này không đeo binh khí mà cũng không có ám khí chi hết.

Đơn Hoành Chương chau mày ra chiều lấy làm kỳ nói :

- Xem chừng ông bạn không có ý đến đây để điều tra.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- "Coi tình hình này ta thử nhẫn nại thêm một chút hoặc giả có thể tra xét thêm nội tình."

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp :

- Chẳng lẽ Thiếu trang chúa hoài nghi tại hạ đến đây để quấy rối....

Đơn Hoành Chương xẳng giọng :

- Câm miệng đi! Ngươi không đến đây để náo loạn thì sao liên tiếp bức bách tiểu bảo uống trà?

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Cái đó chỉ đáng trách Thiếu trang chúa dùng những tên thuộc hạ quá vụng về và thiếu trầm tĩnh. Tại hạ mới hỏi chúng mấy câu, họ đã hạ độc vào trà và lộ vẻ hoang mang lo sợ nên tại hạ mới nhìn ra chỗ sơ hở.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tuy các hạ ngẫu nhiên tới đây chứ chẳng có ý gì. Nhưng bọn tại hạ đã bắt các hạ, bắt cọp thì dễ mà tha cọp lại khó, hẳn các hạ cũng hiểu. Thất Trạch trà viên trước nay làm ăn rất có quy củ. Nhưng các hạ đã biết nội tình thì không thể buông tha được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thiếu trang chúa định đối xử với tại hạ bằng cách nào?

Đơn Hoành Chương trên mặt thoáng nở nụ cười đanh ác, lạnh lùng đáp :

- Giết các hạ đi là biện pháp an toàn nhất.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- “Xem chừng khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Bất luận ta giết chết hay bắt sống Đơn Hoành Chương cũng khiến Thẩm Mộc Phong biết tin tức ngay. Thế là rút mây động rừng.”

Lại nghe Đơn Hoành Chương lạnh lùng nói tiếp :

- Các hạ bất tất phải sợ hãi. Tại hạ tuy quyết tâm hạ sát nhưng cũng để các hạ được chết một cách khoan khoái, không phải chịu sự đau khổ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thiếu trang chúa thật là từ bi.

Đơn Hoành Chương cười lạt nói :

- Tại hạ đánh xuống Thiên Linh cái để các hạ ngất đi rồi chết, thật không đau khổ chi hết.

Hắn giơ tay mặt lên nhằm đánh xuống đỉnh đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Gần đây tuy Tiêu Lĩnh Vu tiến triển về nội công rất nhiều nhưng cũng không dám để Đơn Hoành Chương đánh xuống Thiên Linh, vì tình thế bắt buộc chàng phải ra tay phản kích.

Chàng vận nội lực ra tay nhằm đánh vào huyệt Quan Tiết của hai đại hán đang nắm giữ mình, đồng thời chàng vung chân phải đá vào bụng Đơn Hoành Chương.

Chàng lại gia tăng nội lực vào hai cánh tay hất hai đại hán xô vào trước ngực gã.

Đơn Hoành Chương chẳng khi nào lại ngờ đối phương lại ghê gớm đến thế.

Chỉ trong chớp mắt gã bị phản kích toàn diện. Tay mặt gã không thu về kịp, đập đánh chát xuống bả vai một đại hán. Tên này rú lên một tiếng, xương bả vai đã gãy lìa.

Dù sao Đơn Hoành Chương cũng là tay cao thủ hạng nhất. Hắn không kịp thu chưởng về mà người đã đề khí lùi lại ba bước tránh khỏi phát đá.

Tiêu Lĩnh Vu sấn lại vung chưởng đánh tới.

Đơn Hoành Chương miễn cưỡng đón đỡ. Nhưng thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu thần tốc phi thường, gã chỉ đỡ được ba chiêu đã bị Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng vai mé hữu một chưởng.

Hai đại hán thủ hạ Đơn Hoành Chương thì một gã đã bị trọng thương, gã còn lại thấy Đơn Hoành Chương bị hạ liền xông lại vung chưởng tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu búng tay mặt một cái, thi triển Đàn Chỉ thần công. Một dây chỉ phong xẹt ra kích trúng huyệt Thái Dương đại hán.

Tên này rên lên một tiếng, ngã xuống chết ngay.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Đơn Hoành Chương hỏi :

- Trong này các hạ có bao nhiêu người?

Đơn Hoành Chương kinh hãi hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Rồi chàng hỏi lại :

- Nơi đây Bách Hoa sơn trang có bao nhiêu nhân thủ?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Trong căn hành thất này có ba người thì hai người kia đã chết rồi, chỉ còn một mình tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói :

- Nếu ngươi không chịu nói thật là phải chịu đau khổ đó.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Căn nhà bé nhỏ này chỉ đưa mắt nhìn qua là thấy rõ hết. Tại hạ lừa gạt các hạ thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Ta chỉ muốn đối phó với một mình Thẩm Mộc Phong và giải tán Bách Hoa sơn trang đặng tiêu trừ mối họa cho võ lâm. Ngươi bất quá chỉ là một kẻ nô dịch, giết đi chẳng có gì đáng tiếc mà để sống cũng chẳng có chi đáng ngại…

Đơn Hoành Chương ngắt lời :

- Bậc đại trượng phu sợ gì chuyện sống chết. Tiêu đại hiệp muốn giết thì cứ hạ thủ chứ đừng hy vọng tại hạ khuất phục.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Xem chừng ngươi đã trúng bả rất nặng của Thẩm Mộc Phong, không thuốc nào chữa nổi nữa rồi. Tại hạ theo lệnh sư một thời gian đã học được mấy thủ đoạn tàn độc. Nếu ta giết ngươi ngay thì e rằng ngươi không được như nguyện.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Đại hiệp muốn thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta muốn ngươi chịu đau khổ, chết dần chết mòn rồi sau đó sẽ chết thật.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Các hạ nổi tiếng là đại hiệp mà thi triển thảm hình, không sợ nhơ danh hiệp nghĩa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó là đối với người khác. Còn lệnh sư thủ đoạn tàn độc, cổ kim không ai bằng. Nếu ta không dĩ độc công độc thì làm sao ngăn trở được tính hung ác của hắn....

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Hiện giờ ngươi chỉ còn một đường....

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Đường thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngươi hợp tác với ta, hoàn toàn nghe ta điều động.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Rồi sao nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta sẽ để ngươi được sống sót. Lần này ta không giết ngươi, nhưng lần gặp sau thì.... hừ hừ!....

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Thì sao? Đại hiệp nói đi.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng trầm trầm khẽ gọi :

- Thiếu trang chúa!

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Ta đã hứa lời thì quyết không hối hận. Ta tha chết cho ngươi, nhưng ngươi chớ có giở trò vận dụng tâm cơ là tự mình rước lấy cái chết.

Đơn Hoành Chương gật đầu không lên tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Bảo y vào đây.

Đơn Hoành Chương gật đầu rồi cất tiếng hỏi :

- Ai đó?

Người bên ngoài đáp :

- Tại hạ là Tam Âm Thủ Điêu Toàn.

Tiêu Lĩnh Vu điểm huyệt Đơn Hoành Chương rồi ẩn thân vào khe cửa.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Chỉ có một mình Điêu huynh thôi chứ?

Điêu Toàn đáp :

- Tại hạ cùng Độc Hỏa Tỉnh Gia tới đây. Tỉnh Gia đang chờ ngoài tiền sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu ra hiệu cho Đơn Hoành Chương gọi Điêu Toàn vào.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi gọi :

- Mời Điêu huynh vào đây.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Điêu Toàn đẩy cửa sắt bước vào rất lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu định bụng lúc hắn vào sẽ phóng chỉ điểm huyệt. Nhưng Điêu Toàn là tay lão luyện

xảo quyệt. Đơn Hoành Chương lặng im một lúc mới trả lời đã khiến hắn sinh lòng cảnh giác. Tay trái hộ vệ trước ngực, tay mặt phòng địch, hắn dùng thân pháp rất thần tốc xông vào. Người hắn vào trong nhà rồi, xoay tay mặt phóng ra một chưởng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã trải qua bao sóng to gió cả, kinh nghiệm tăng tiến rất nhiều. Nhưng những điều tiểu tiết chàng vẫn chưa bằng người, thành ra không kịp đề phòng, để Điêu Toàn xông vào nhà được.

Đèn lửa trong nhà đã bị Tiêu Lĩnh Vu quạt tắt hết, tối đen như mực. Điêu Toàn vào trong nhà rồi, một chân vấp phải chân trái Đơn Hoành Chương, trượt sang mé tả.

Tiêu Lĩnh Vu xông lại phóng chưởng nhanh như gió đánh xuống vai phải Điêu Toàn.

Điêu Toàn vung tay trái đón tiếp thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu. Tay mặt nắm lại thành quyền đấm vào bụng dưới chàng.

Tiêu Lĩnh Vu gia tăng nội lực vào tay mặt để phóng chưởng. Chưởng lực hai bên đụng nhau, người chàng đã bước sang hai bước tránh khỏi thoi quyền của Điêu Toàn.

Điêu Toàn được người tặng cho ngoại hiệu là Tam Âm Thủ. Thế chưởng của hắn có chỗ lợi hại, ai đụng phải cũng bị thương nhưng hắn đối chưởng với Tiêu Lĩnh Vu lại hoàn toàn thất bại.

Hai chưởng đụng nhau bật lên tiếng “sầm” rùng rợn.

Tay Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm nên không sợ chất độc.

Điêu Toàn cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, rên lên một tiếng lùi lại hai bước.

Đơn Hoành Chương nhìn rõ, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- “Xem chừng võ công gã này lại tăng tiến lên rất nhiều.”

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt đả thương Điêu Toàn, tay trái chàng điểm lẹ vào huyệt đạo cạnh sườn hắn.

Điêu Toàn đã bị chấn động, đầu nhức mắt hoa. Tiêu Lĩnh Vu điểm trúng huyệt đạo hắn rồi hỏi :

- Ngươi muốn sống hay muốn chết?

Điêu Toàn mắt nẩy đom đóm, lảo đảo một cái mới trấn tĩnh được. Hắn cất tiếng hỏi lại :

- Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Ngươi muốn chết thì ta chỉ cất tay một cái là xong. Bằng ngươi muốn sống thì phải nghe theo lời ta.

Chương 59: Trong Hình Thất Kim Hoa Xuất Hiện

Lúc này Điêu Toàn đã tỉnh táo lại. Hắn nhìn thấy Đơn Hoành Chương nằm thẳng cẳng dưới đất liền hỏi :

- Thiếu trang chúa đấy ư?

Đơn Hoành Chương nghĩ thầm trong bụng :

- “Bữa nay ta bị hắn ngó thấy tình trạng xấu xa này. Mình chỉ mong dời khỏi nơi này rồi nghĩ cách giết hắn đi để bịt miệng.”

Gã không làm sao được, đành đáp :

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu vặn mạnh một cái. Điêu Toàn bị gãy xương cổ tay đau quá, mặt đổ mồ hôi hột. Hắn không nhịn được bật tiếng rên la.

Đơn Hoành Chương lẩm bẩm :

- Xem chừng hắn còn bị đau đớn hơn ta nhiều.

Điêu Toàn ráng nhịn đau ngoảnh đầu nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Ta là con quỷ đòi mạng.

Điêu Toàn ngơ ngác nhìn Đơn Hoành Chương :

- Thiếu trang chúa! Người này là ai?

Tuy hắn đau đớn đến cùng cực, nhưng thấy Đơn Hoành Chương cũng ở đây nên không dám lên tiếng xin tha mạng.

Đơn Hoành Chương tự nhủ :

- “Tiêu Lĩnh Vu không xưng tên họ là có ý không muốn để lộ chân tướng, ta cũng chẳng nên nói ra.”

Gã liền đáp :

- Ta cũng không rõ. Ngươi cứ kêu bằng con quỷ đòi mạng là xong.

Điêu Toàn bụng bảo dạ :

- “Gọi như vậy thật khó nghe, nhưng ta cũng chẳng làm sao được.”

Hắn liền hô :

- Quỷ đòi mạng!

Tiêu Lĩnh Vu gia tăng nội lực. Điêu Toàn đau quá rên ư ử rồi dừng lại không nói nữa.

Điêu Toàn hỏi Đơn Hoành Chương :

- Thiếu trang chúa! Vụ này là thế nào? Xin Thiếu trang chúa chỉ giáo.

Đơn Hoành Chương nói :

- Lề luật ở Bách Hoa sơn trang rất nghiêm khắc. Hễ tiết lộ bí mật là bị xử theo thảm hình, còn đau khổ hơn là chết. Huống chi Điêu huynh lại không biết nhiều chuyện bí ẩn. Nếu Điêu huynh không chịu nổi thì nên chết đi là hơn.

Gã nói câu này thật là thâm độc. Bề ngoài tỏ ra đồng tình với Điêu Toàn, nhưng sợ hắn không chịu nổi thảm hình nên ngấm ngầm bảo hắn tự tử chết đi.

Thâm độc hơn nữa là hắn có ý bảo Tiêu Lĩnh Vu là Điêu Toàn chẳng biết gì mấy, để hắn sống cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu thông minh tuyệt đỉnh, nhưng bụng dạ thiện lương ngay thẳng, chưa kịp suy nghĩ về câu nói của Đơn Hoành Chương.

Bỗng nghe Điêu Toàn cười lạt hỏi :

- Thiếu trang chúa! Thiếu trang chúa muốn tại hạ tự tử ư?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Nếu Điêu huynh tự tin chịu được thảm hình thì không chết cũng chẳng sao.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ lắc tay mấy cái. Điêu Toàn đau quá, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Chàng nói :

- Điêu Toàn! Mạng sống của ngươi ta đã nắm trong tay, ngươi bất tất phải thỉnh mạng nơi lệnh Thiếu trang chúa nữa.

Điêu Toàn bị điểm huyệt không vận khí chống cự được, đành nói :

- Thiếu trang chúa! Hiện giờ tại hạ mất cả năng lực để tự tử rồi.

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Quỷ đòi mạng! Ngươi muốn sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Thẩm Mộc Phong hiện giờ ở đâu?

Điêu Toàn đáp :

- Tại hạ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Trong thành Trường Sa các ngươi có bao nhiêu người?

Điêu Toàn đáp :

- Tại hạ cũng không hiểu lắm về điểm này.

Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy hỏi :

- Ngươi chẳng biết cái gì ư?

Chàng vừa nói vừa lắc tay. Điêu toàn bị gãy xương cổ tay, đau đớn vô cùng.

Hắn thở hồng hộc đáp :

- Toàn bộ nhân thủ thì thực tình tại hạ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi biết được điều chi?

Điêu Toàn đáp :

- Tại hạ có biết mấy người bạn đồng hành.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Được rồi! Có bao nhiêu người? Ai lãnh đội? Nói mau đi!

Điêu Toàn đáp :

- Đội của tại hạ gồm 12 người, do Thân Tam Quái lão tiền bối chỉ huy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các ngươi trú ngụ ở đâu?

Điêu Toàn đáp :

- Hiện ở chùa Bạch Vân phía Tây thành Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chùa Bạch Vân ư?

Điêu Toàn đáp :

- Đúng thế! Tại hạ cùng Tỉnh Gia vâng lệnh Thân Tam Quái đến đây có việc trình với Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương đột nhiên hắng dặng mấy tiếng. Điêu Toàn vội dừng lại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Thiếu trang chúa không muốn sống nữa sao?

Chàng vung chân đá vào mình gã.

Đơn Hoành Chương lăn đi mấy vòng ra xa ngoài bốn thước, đụng vào vách tường mà không rên một tiếng.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã đá trúng Á huyệt gã.

Điêu Toàn lắng nghe một lúc rồi nói :

- Y chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Chắc thế! Ngươi nói nữa đi. Các ngươi đến trình Đơn Hoành Chương chuyện gì?

Điêu Toàn đáp :

- Thân Tam Quái giao cho bọn tại hạ một phong thơ để trình Thiếu trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Đưa thơ đây!

Điêu Toàn bị Tiêu Lĩnh Vu bẻ gẫy cổ tay mặt, đành thò tay trái vào bọc lấy phong thơ ra đưa cho Tiêu Lĩnh Vu.

Lúc này Điêu Toàn yên trí là Đơn Hoành Chương đã chết rồi nên trong lòng không còn úy kỵ gì mấy. Hắn có hiểu đâu Đơn Hoành Chương chỉ bị đá trúng Á huyệt, đang giương mắt lên nhìn hắn.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy thơ hỏi :

- Có đá lửa không?

Điêu Toàn đáp :

- Có!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Ngươi quẹt lửa thắp đèn lên.

Điêu Toàn sợ Tiêu Lĩnh Vu đến cực điểm, vội móc đá lửa quẹt lên thắp vào ngọn nến.

Tiêu Lĩnh Vu nhân lúc Điêu Toàn thắp lửa liền đóng cửa sắt lại.

Chàng chú ý thấy ngoài bao thơ đề :

“Kính gửi Thiếu trang chúa để trình lên Đại trang chúa”

Tiêu Lĩnh Vu mở thư ra coi thấy những dòng chữ :

“Kính đệ Thẩm đại trang chúa.

“Đại trang chúa trí mưu tuyệt thế, thần toán không sai. Tiểu đệ y kế thi hành, quả nhiên nên việc. Tiêu Dao Tử đã phái cao thủ hành động. Nếu sự tình thuận lợi thì chỉ nội nhật hai ngày nữa là họ sẽ cùng phái Võ Đương gây cuộc quyết chiến”

Lời thơ rất giản dị, chỉ vắn tắt vài câu nhưng đã đủ cơ trá ác độc.

Tiêu Lĩnh Vu coi xong cười lạt nói :

- Cách dụng tâm này thật ác độc.

Chàng chuồn phong thơ vào bao rồi cất vào bọc.

Điêu Toàn sửng sốt hỏi :

- Các hạ đem thơ này đi ư?

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời, hỏi lại :

- Ngươi đã biết nội dung phong thơ này chưa?

Điêu Toàn lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa coi thì biết làm sao được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngươi còn biết điều gì nữa, nói thật đi.

Điêu Toàn đáp :

- Tại hạ không biết mấy....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Những hành động có liên quan tới bọn ngươi?

Điêu Toàn nói :

- Thân phận tại hạ thấp kém, không được tham dự vào những cuộc đàm luận nên không biết được kế hoạch.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- “Thẩm Mộc Phong thành tựu được như ngày nay dĩ nhiên trông vào võ công cao cường, thủ

đoạn tàn độc. Nhưng hắn cũng hành động rất thần bí. Đó cũng là một nguyên nhân. Ngay một phong thơ mà lối viết rất hàm hồ. Con người như Điêu Toàn dù có coi cũng khó lòng hiểu được.”

Chàng hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Điêu Toàn! Trong đời ngươi thủ ác đã nhiều, giết người cũng không phải là ít. Bữa nay ngươi gặp phải tay ta chính là oan oan tương báo.

Điêu Toàn biến sắc hỏi :

- Sao? Các hạ muốn giết tại hạ ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Ngươi không muốn chết hay sao?

Điêu Toàn đáp :

- Con sâu cái kiến còn ham sống huống chi là con người.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Những nhân vật cỡ này dù có giết đến mười mạng đối với Thẩm Mộc Phong cũng chẳng ăn thua gì. Ta phải nghĩ cách nào khai thác hắn còn hơn là giết hắn.”

Chàng liền nói :

- Nếu ngươi không muốn chết thì chỉ có một con đường là từ giờ phải nghe lệnh ta.

Điêu Toàn đáp :

- Tại hạ ưng chịu rồi. Chỉ lo các hạ không tín nhiệm mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là ta không thể tin được.

Điêu Toàn hỏi :

- Các hạ muốn thế nào mới tin lời?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngươi phải giao mạng sống ngươi vào tay ta.

Điêu Toàn hỏi :

- Giao bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Ta điểm vào một kỳ huyệt trên kinh mạch ngươi. Cứ bảy ngày lại phải một lần đổi chỗ khác. Nếu quá bảy ngày mà không được giải khai thì kinh mạch cứng rắn lại như người tê liệt rồi chế dần chết mòn.

Điêu Toàn kinh hãi hỏi :

- Cách đó lợi hại thế sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta hy vọng ngươi tin lời ta. Chỉ trong vòng năm ngày là thấy cảm ứng. Khi đó tất ngươi phải tin lời.

Chàng nói xong vung tay điểm vào kỳ kinh bát mạch của Điêu Toàn rồi giải khai huyệt đạo nơi sườn cho hắn. Chàng đã biết chỗ xương cổ tay hắn bị gãy, lại rút phong thơ giao cho Điêu Toàn. Đoạn chàng thổi tắt nến đi, mở cửa sắt khẽ nói với Điêu Toàn mấy câu rồi để hắn chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu thả Điêu Toàn xong, đóng cửa sắt lại, giải khai Á huyệt cho Đơn Hoành Chương. Chàng hỏi :

- Ngươi trông thấy cả rồi chứ?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ thấy cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi có cảm tưởng gì?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Điêu Toàn, Tỉnh Gia chỉ là hạng vô danh tiểu tốt. Mạng sống của chúng không ảnh hưởng gì đến đại cuộc võ lâm. Tiêu đại hiệp thả chúng ra, tại hạ thực không hiểu được chỗ dụng tâm của đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi :

- Vì giết hắn đi cũng chẳng ích gì nên ta tha cho hắn.

Đơn Hoành Chương nói :

- Địa vị của chúng quyết không thể tham dự vào việc cơ mật. Vả lại luật lệ ở Bách Hoa sơn trang rất nghiêm khắc, chúng chỉ vượt phạm vi của mình một chút là bị xử tử. Nếu Tiêu đại hiệp muốn dùng hắn làm nhãn tuyến, e rằng đã chọn lầm người.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì thế mà ta phải ỷ vào Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Đại hiệp tính sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Thiếu trang chúa thấy thuật cải trang của ta thế nào?

Đơn Hoành Chương ngắm nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp :

- Rất cao minh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thiếu trang chúa bảo ta nên cải trang thành nhân vật như thế nào mới có thể cùng đi với Thiếu trang chúa đến yết kiến Thẩm Mộc Phong.

Đơn Hoành Chương cười lạt hỏi lại :

- Tiêu đại hiệp không sợ tại hạ đem bán rẻ đại hiệp ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó Thiếu trang chúa bất tất phải bận lòng. Tại hạ tự biết cách phòng ngừa.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Hay lắm! Tiêu đại hiệp lớn mật như vậy thì tại hạ xin ưng lời.

Tiêu Lĩnh Vu giải khai huyệt đạo cho Đơn Hoành Chương rồi nói :

- Có một điều tại hạ cần nói trước cho Thiếu trang chúa biết.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đi gặp lệnh sư là tự đem mình dấn vào nơi đầm rồng hang cọp…

Đơn Hoành Chương ngắt lời :

- Nếu Tiêu đại hiệp hối hận thì bây giờ thay đổi chủ ý cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã quyết định việc gì quyết không bao giờ hối hận. Có điều dưới sự dòm ngó của rất đông cao thủ, tại hạ chẳng thể không đề phòng.

Đơn Hoành Chương tuy đã được giải khai toàn bộ huyệt đạo, nhưng hắn tự biết không phải đối thủ của Tiêu Lĩnh Vu nên không dám vọng động.

Gã chau mày hỏi :

- Tiêu đại hiệp đề phòng bằng biện pháp nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ điểm vào hai chỗ huyệt đạo của Thiếu trang chúa để không thể vận khí hành công được.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Cái đó thì có lợi gì cho Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu Thiếu trang chúa bán đứng tại hạ thì tại hạ ra tay hạ sát Thiếu trang chúa trước. Thiếu trang chúa đã không vận khí được thì chẳng thể nào tránh khỏi.

Đơn Hoành Chương gật đầu hỏi :

- Còn gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sau đó tại hạ dùng thủ pháp độc môn điểm vào kỳ kinh bát mạch của Thiếu trang chúa. Chỉ trong

vòng mười hai canh giờ là kinh mạch cứng đơ ra mà chết.

Đơn Hoành Chương giật mình kinh hãi hỏi :

- Tại sao Tiêu đại hiệp lại làm thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có như thế Thiếu trang chúa mới bắt buộc phải tìm đến tại hạ.

Đơn Hoành Chương cười nói :

- Đại hiệp suy nghĩ rất chu đáo.

Bỗng nghe thấy có tiếng gõ cửa cạnh cạch.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày khẽ hỏi :

- Ai gõ cửa ngoài kia?

Đơn Hoành Chương lắc đầu đáp :

- Tiêu đại hiệp thật qua sơ tâm, đáng lý không nên tha Điêu Toàn mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ tưởng hắn không dám trở lại đây nữa.

Tiếng gõ cửa thình thình ra chiều cấp bách.

Đơn Hoành Chương khẽ hỏi :

- Có nên mở cửa không?

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra nắm lấy uyển mạch Đơn Hoành Chương rồi khẽ bảo hắn :

- Đừng để họ vào đây là hơn. Nếu nhất định đòi vào thì nhân lúc vô tình xuất thủ điểm vào huyệt đạo họ.

Đơn Hoành Chương chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi gật đầu.

Lúc này tiếng gõ cửa đã dừng lại tựa hồ để chờ phản ứng trong nhà.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trỏ vào cửa sắt ra hiệu cho Đơn Hoành Chương mở cửa.

Đơn Hoành Chương tay trái kéo then cửa ra một nửa rồi lập tức đứng ngang ra chắn đường nói :

- Tại hạ tưởng ai, té ra là phu nhân.

Bên ngoài có tiếng cười vọng vào rồi có tiếng người nói :

- Thiếu trang chúa đóng chặt cửa sắt, ta đập lâu như vậy mới ra mở, không hiểu Thiếu trang chúa ở trong nhà làm gì?

Giọng nói rất lãng mạng lại ra chiều bất kính. Mụ chính là Kim Hoa phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi :

- "Kim Hoa phu nhân cùng Đường lão thái thái ở Tứ Xuyên đêm ấy cùng đuổi theo Thẩm Mộc Phong, sao nay lại ở trong Bách Hoa sơn trang rồi? Thẩm Mộc Phong bụng dạ hẹp hòi mà Kim Hoa phu nhân đã chính thức phản đối mà sao hắn còn nhẫn nại chịu đựng?"

Lại nghe Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ đang cùng một ông bạn bàn việc cơ mật.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Ông bạn nào vậy? Có thể cho ta biết được chăng?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Phu nhân không nên vào. Tại hạ thực tình đang có việc khẩn yếu cùng người thương lượng.

Miệng nói, tay gã kéo cửa sắt toan đóng lại.

Kim Hoa phu nhân đưa tay ra cản lại, thủng thẳng nói :

- Thiếu trang chúa! Ta vâng lệnh tới đây.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Phu nhân vâng lệng ai?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên là lệnh của Đại trang chúa.

Đơn Hoành Chương trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Phu nhân có điều chi cần dạy bảo?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Để ta vào rồi sẽ nói.

Mụ gia tăng kình lực vào cánh tay, miễn cưỡng xông vào.

Đơn Hoành Chương đã bị Tiêu Lĩnh Vu nắm giữ uyển mạch tay phải. Chỉ còn tay trái hắn làm sao chống nổi Kim Hoa phu nhân. Gã thấy Kim Hoa phu nhân xông vào liền thu tay về điểm vào trước ngực mụ.

Kim Hoa phu nhân vung tay mặt đón tiếp chưởng thế của Đơn Hoành Chương. Mụ cười hỏi :

- Tại sao Thiếu trang chúa lại hạ độc thủ?

Đơn Hoành Chương đưa chân trái ra đóng cửa sắt lại. Trong nhà lập tức tối đen như mực.

Đơn Hoành Chương nghĩ bụng :

- Tiêu Lĩnh Vu nhất định không buông tha Kim Hoa phu nhân, mà võ công mụ không phải tầm thường. Tiêu Lĩnh Vu chưa chắc đã thắng mụ trong vài chiêu. Nếu gã phải đem toàn lực ra đối phó với mụ, tất nhiên gã phải buông tay ta ra.

Ngờ đâu sự tình đã ra ngoài sự tiêu liệu của gã. Tiêu Lĩnh Vu lờ đi như không thấy, vẫn nắm chặt huyệt đạo tay gã.

Trong nhà tối quá, Kim Hoa phu nhân mục lực hơn người, nhưng mụ ở ngoài sáng, đột nhiên bước vào chỗ tối nên không nhìn rõ được cảnh vật trong nhà.

Đơn Hoành Chương thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng yên, đành đánh bạo quát :

- Xin phu nhân buông tay tại hạ ra.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng hỏi :

- Ngươi dùng oai quyền của Thiếu trang chúa hù dọa kẻ khác thì còn được, nhưng với ta thì chẳng coi vào đâu. Ngươi động thủ toan điểm huyệt ta là có dụng ý gì?

Tay mặt mụ bóp mạnh huyệt mạch Đơn Hoành Chương. Tay trái mụ quẹt lửa thắp lên.

Ánh lửa thấp thoáng, mụ trông rõ uyển mạch tay mặt của Đơn Hoành Chương bị người nắm giữ.

Tiêu Lĩnh Vu mặt đã bôi thuốc dịch dung, Kim Hoa phu nhân không nhận ra được, nhưng mụ là

con người rất cơ cảnh, vừa ngó thấy đã nhận ngay ra tình thế Đơn Hoành Chương đã bị người khống chế. Mụ liền buông cổ tay Đơn Hoành Chương, phóng chưởng đánh tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vừa né tránh vừa kéo Đơn Hoành Chương chắn phía trước mặt mình.

Kim Hoa phu nhân thắp lửa lên rồi hai tay cùng đánh tới Tiêu Lĩnh Vu.

Chương 60: Tiêu Lĩnh Vu Do Thám Bạch Vân Tự

Tiêu Lĩnh Vu vừa tung mình né tránh, vừa đưa Đơn Hoành Chương ra làm lá mộc để đón đỡ thế chưởng của Kim Hoa phu nhân. Thủy chung chàng vẫn không phản kích.

Kim Hoa phu nhân dùng cả chưởng lẫn chỉ tấn công mấy chục chiêu liền mà vẫn chưa đả thương được Tiêu Lĩnh Vu. Mụ biết là gặp phải tay kình địch liền thu chưởng về lùi lại, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Kim Hoa phu nhân sửng sốt hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Chính thị! Phu nhân không tin ư?

Kim Hoa phu nhân ngưng thần nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp :

- Nghe thanh âm thì quả giống Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân vẫn bình yên chứ?

Kim Hoa phu nhân thở dài đáp :

- Khẳng khái đi vào chỗ chết là việc dễ mà ung dung làm việc nghĩa là điều khó. Bây giờ ta mới hiểu như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tự ngàn xưa khó nhất là cái chết. Cổ nhân đã chứng minh điều đó. Tỷ như Đơn thiếu trang chúa sau khi suy nghĩ kỹ càng đã đi tới chân lý này.

Đơn Hoành Chương hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Các vị đã quen biết nhau rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Đúng thế! Thiếu trang chúa cứ yên tâm. Nhất định phu nhân không tiết lộ chuyện bí mật bữa bay đâu. Chúng ta cứ theo kế hoạch cũ mà làm được chăng?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Kim Hoa phu nhân vâng lệnh gia sư tới đây chắc có việc khẩn yếu. Không chừng đã xảy ra biến cố nên gia sư dời khỏi Trường Sa rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp :

- Nếu Thẩm Mộc Phong không còn ở Trường Sa thì lời đính ước giữa chúng ta dĩ nhiên hủy bỏ. Tại hạ cũng không cần lưu tính mạng Thiếu trang chúa lại nữa.

Đơn Hoành Chương lẳng lặng không dám nói gì.

Kim Hoa phu nhân lên tiếng :

- Đơn Hoành Chương nói đúng đó. Quả thực Thẩm Mộc Phong đã dời khỏi Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hắn đi rồi ư?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Lúc ta chia tay, hắn chưa khởi hành.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tỷ tỷ có biết hắn đi về phương nào không?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp :

- Dường như hắn nghe được tin tức gì, đột nhiên thay đổi chủ ý, dời khỏi Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng hỏi :

- Đơn Hoành Chương! Thiếu trang chúa nghĩ xem ta nên xử trí cách nào?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ đã chịu lời Tiêu đại hiệp thì việc gì cũng nên cố gắng. Nếu không làm được thì chẳng phải vì tại hạ chểnh mảng mà chỉ vì không đủ khả năng nên đành chịu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lời ước định giữa chúng ta còn có hiệu lực không?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Dĩ nhiên là còn hiệu lực.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Mặc dù Thẩm Mộc Phong bỏ đi rồi nhưng tại hạ vẫn muốn đến coi Phân đà bí mật của các vị.

Chàng quay lại ngó Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phải chăng toàn bộ những nhân vật trọng yếu ở Bách Hoa sơn trang đã dời khỏi Trường Sa?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Chỉ một mình Thẩm Mộc Phong ra đi mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thẳng vào mặt Đơn Hoành Chương nói :

- Sau khi Thẩm Mộc Phong dời khỏi thành Trường Sa thì các hạ có thể lấy địa vị Thiếu trang chúa truyền hiệu lệnh được rồi.

Đơn Hoành Chương lắc đầu đáp :

- Bất luận việc gì gia sư cũng đã sắp đặt đâu ra đấy. Trong Bách Hoa sơn trang còn rất nhiều nhân vật võ công cao cường mà còn là trưởng bối của tại hạ. Khó mà bảo họ nghe theo mệnh lệnh của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Có ai yêu cầu Thiếu trang chúa chỉ huy bọn họ đâu? Tại hạ chỉ mong Thiếu trang chúa dẫn đi coi cách bố trí của lệnh sư mà thôi. Thẩm Mộc Phong nếu còn ở Trường Sa hoặc giả Thiếu trang chúa còn có điều úy kỵ. Nhưng bây giờ y đã đi rồi thì địa vị Thiếu trang chúa ở đây rất tôn cao, muốn đi đâu thị sát mà chẳng được.

Đơn Hoành Chương ngước mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói :

- Đáng tiếc phu nhân không chịu hợp tác với tại hạ. Giả tỷ phu nhân hợp tác thì việc kiềm chế Tiêu Lĩnh Vu tưởng cũng không khó lắm.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta mà hợp tác với ngươi thì chẳng khác gì đưa ngươi vào đất chết.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Phu nhân nói vậy nghĩa là sao?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu võ công rất cao cường. Hai người chúng ta cũng không địch nổi y. Nếu dồn y vào thế bí, tất y phải hạ sát Thiếu trang chúa trước.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Lời phu nhân nói rất có lý…

Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ hướng dẫn đại hiệp đi coi cách bố trí của gia sư tại thành Trường Sa cũng không có gì trở ngại lắm. Nhưng vụ này càng giữ bí mật càng tốt. Nếu cơ mưu bại lộ thì chẳng những có hại cho tại hạ mà còn bất lợi cho cả đại hiệp nữa.

Gã nói câu này là có ý khuyên Tiêu Lĩnh Vu giết Kim Hoa phu nhân để bịt miệng.

Tiêu Lĩnh Vu hiểu rõ tâm địa gã liền cố ý hỏi lại :

- Theo ý của Thiếu trang chúa thì tại hạ nên giết Kim Hoa phu nhân để bịt miệng ư?

Chàng nói huỵch toẹt câu này thực đã ra ngoài sự tiêu liệu của Đơn Hoành Chương. Gã ngơ ngác đáp :

- Tại hạ chỉ nhắc nhở Tiêu đại hiệp thôi, còn xử trí thế nào là tùy ở Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Tại hạ tưởng không cần phải thế.

Đơn Hoành Chương quay lại ngó Kim Hoa phu nhân thấy nét mặt tựa như cười mà không phải

cười, tựa như giận mà không phải giận. Chẳng thể đoán ra mụ đang nghĩ gì.

Đơn Hoành Chương nói :

- Đã thế chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Hay lắm! Có mấy điều tại hạ cần nói rõ với Thiếu trang chúa trước đã.

Đơn Hoành Chương nói :

- Tại hạ rửa tai nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong đi rồi, tưởng trong thành Trường Sa khó có người là đối thủ với tại hạ. Tại hạ mong Thiếu trang chúa nên giữ gìn tính mạng, đừng giở trò gì. Tại hạ chỉ coi cho biết thực lực cùng tình hình các vị rồi lập tức ra đi, quyết chẳng làm tổn thương chi hết.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Nếu vụ này tiết lộ để xảy biến bất thường thì tại hạ không kiềm chế nổi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ có mắt quan sát. Nếu không phải là chuyện liên can tới các hạ thì dĩ nhiên không thể trách được.

Đơn Hoành Chương nói :

- Vụ này không nên chậm trễ. Chúng ta lên đường quách.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ cứ ăn mặc thế này mà đi chăng?

Đơn Hoành Chương trầm ngâm rồi đáp :

- Nếu các hạ bỏ râu giả ra, đổi mặc võ phục, mặt bôi thuốc dịch dung cùng đi với tại hạ thì kín đáo hơn.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời, cởi áo bỏ râu đi.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Để ta đi lấy y phục cho Tiêu đại hiệp.

Mụ nói rồi lạng mình ra cửa.

Đơn Hoành Chương thấy Kim Hoa phu nhân đi khỏi rồi liền nói :

- Tiêu đại hiệp không sợ Kim Hoa phu nhân tiết lộ bí mật ư?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Mụ có nói cũng chẳng ai tin.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Một là không ai tin Thiếu trang chúa bán rẻ Bách Hoa sơn trang, hai là người ta cũng không tin tại hạ lại đi hợp tác với Thiếu trang chúa.

Kim Hoa phu nhân động tác rất thần tốc. Chỉ trong khoảnh khắc mụ đã đem về một bộ y phục.

Tiêu Lĩnh Vu thay áo rồi hỏi :

- Thiếu trang chúa! Tại hạ nên xưng hô với Thiếu trang chúa thế nào cho phải?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tiêu đại hiệp kêu tại hạ bằng Đơn huynh! Tại hạ kêu đại hiệp bằng Bạch huynh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thiếu trang chúa có ông bạn họ Bạch ư?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Có, nhưng y ở ngoài Đông Hải xa xôi, ít ai biết đến.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn hai xác chết trong nhà này thì sao?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ sẽ sai người đem đi mai táng.

Rồi gã rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu điểm lẹ vào hai chỗ huyệt đạo trên vai gã rồi nói :

- Bây giờ chúng ta đi được rồi.

Kim Hoa phu nhân khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu huynh đệ! Có cần ta đi theo bảo vệ không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không cần.

Rồi chàng theo sau Đơn Hoành Chương rảo bước ra đi.

Ra khỏi Thất Trạch trà viên, Đơn Hoành Chương vỗ tay hai cái. Lập tức một tên thanh y tiểu mạo nhưng thân thể tráng kiện chạy tới nghiêng mình nói :

- Thiếu trang chúa có điều chi dạy bảo?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Ngươi chuẩn bị cho chúng ta một đôi tuấn mã.

Thiếu niên kia dạ một tiếng rồi chạy đi. Chỉ trong giây lát dắt tới hai con ngựa rất khỏe mạnh.

Đơn Hoành Chương đề tụ chân khí nắm lấy yên ngựa thì đột nhiên cảm thấy cạnh sườn đau như dao đâm. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Gã lại càng kinh hãi, biết là Tiêu Lĩnh Vu võ công ghê gớm đã điểm vào kỳ huyệt trong mình gã, khiến cho không thể vận động chân khí được. Bề ngoài nhìn không ra bị điểm huyệt mà cũng ít kẻ biết đường giải khai.

Tiêu Lĩnh Vu liền tiến lại đỡ Đơn Hoành Chương ngồi lên lưng ngựa.

Hai đôi tuấn mã một trước một sau lao về phía trước.

Đi qua hai dãy phố lớn thì thấy Bách Lý Băng đang đứng dòm ngó dường như nóng ruột chờ đợi.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã cải trang, dĩ nhiên cô không nhận ra được. Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại, giơ tay ra hiệu cho cô biết.

Bách Lý Băng ngó thấy ám hiệu, sửng sốt một chút rồi chạy theo.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ra ám hiệu ngăn trở Bách Lý Băng vừa giật cương cho ngựa chạy nhanh.

Hai con tuấn mã chạy nhanh như gió lao về phía chính Tây.

Bách Lý Băng đang rượt theo, thấy Tiêu Lĩnh Vu ra hiệu cản trở đành dừng lại.

Cô ngó theo thấy Tiêu Lĩnh Vu cùng một người nữa song song chạy đi.

Bỗng thấy một hán tử vai gánh rau lướt qua bên mình cô khẽ nói :

- Bách Lý cô nương! Chúng ta qua bên kia ngồi đi.

Bách Lý Băng không làm sao được, buông tiếng thở dài rồi đi theo đại hán.

Hai người tới một tòa tiểu phạn điếm liền vào ngồi xuống.

Bách Lý Băng buồn bã hỏi :

- Ngươi kêu ta tới đây làm chi?

Đại hán mỉm cười hỏi lại :

- Cô dám hung dữ với đại ca ta ư?

Bách Lý Băng sửng sốt đáp :

- Ta chưa từng hung dữ với y?

Đại hán mỉm cười nói :

- Ta nhận được người cưỡi ngựa đi trước.

Bách Lý Băng hỏi :

- Gã là ai vậy?

Đại hán đáp :

- Gã là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong tên gọi Đơn Hoành Chương.

Bách Lý Băng kinh hãi nói :

- Hỏng bét! Đại ca đi với y thật là nguy hiểm. Chúng ta nên chạy theo y.

Đại hán lắc đầu đáp :

- Nếu đại ca cần sự viện trợ của chúng ta thì đã bảo đi theo rồi. Y đã không cho chúng ta đi theo tức là không cần đến sự viện trợ của chúng ta.

Bách Lý Băng tức giận nói :

- Ta xem chừng Đỗ Cửu không được bằng Thương Bát…

Đỗ Cửu mỉm cười ngắt lời :

- Có bao giờ đệ đệ lại hơn huynh trưởng được. Dĩ nhiên tại hạ không bằng Thương Bát nhị ca.

Bách Lý Băng nói :

- Ngươi là kẻ vô tình vô nghĩa, chẳng có lòng dạ chi hết.

Mấy câu này thật quá nặng lời. Đỗ Cửu đứng ngẩn người ra nói :

- Người ta đã kêu tại hạ bằng Lãnh Diện Thiết Bút. Bảo tại hạ vô tình thì còn có lý. Còn nói tại hạ bất nghĩa thì nhất định không được.

Bách Lý Băng nói :

- Nếu ngươi là người có tình nghĩa thì tại sao thấy đại ca dấn thân vào nơi nguy hiểm lại sợ đao kiếm không dám lăn vào cứu viện?

Đỗ Cửu mỉm cười nói :

- Té ra là thế…

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại ca bản lãnh cao cường. Chúng ta so với y mười phần không được một. Y đã không cho chúng ta theo mà chúng ta miễn cưỡng đi theo thì chẳng những vô ích mà còn làm phiền cho y nữa.

Bách Lý Băng đứng phắt dậy nói :

- Hừ! Ngươi không hiểu đạo lý thì ta chẳng thèm nói với ngươi nữa. Ngươi không đi thì một mình ta đi.

Đỗ Cửu vội cản lại nói :

- Cô nương hãy khoan.

Rồi hắn đứng ngang ra chắn đường.

Bách Lý Băng tức giận hỏi :

- Sao? Ngươi muốn động thủ với ta chăng?

Đỗ Cửu đáp :

- Động thủ thì không dám, nhưng tại hạ có mấy điều muốn nói, hy vọng cô nương nghe hết được chăng?

Bách Lý Băng giục :

- Được rồi! Ngươi nói lẹ đi! Ta không có thì giờ để nghe ngươi diễn thuyết.

Đỗ Cửu nói :

- Vậy tại hạ xin nói vắn tắt. Một là đại ca không muốn cô đi theo mà cô không nghe lời y tất làm cho y phải bực mình…

Bách Lý Băng chưng hửng ngập ngừng :

- Cái đó..

Đỗ Cửu nói tiếp :

- Hai là chắc y đã có kế hoạch gì rồi. Nếu vì cô nương đi theo mà kế hoạch hư hỏng thì làm thế nào?

Bách Lý Băng ngồi xuống nói :

- Theo ý ngươi thì nhất định không nên đi hay sao?

Đỗ Cửu đáp :

- Dĩ nhiên không thể đi được.

Bách Lý Băng nói :

- Dù chúng ta không nên đi nhưng cũng phải nghĩ cách nào ngấm ngầm tiếp ứng cho y chứ.

Đỗ Cửu nghĩ thầm trong bụng :

- “Cô này lo cho đại ca còn hơn cả cho sự sống chết bản thân. Xem chừng khó mà khuyên giải cô

được. Ta cần nghĩ cách ổn định tâm lý cho cô mới xong.”

Hắn thủng thẳng đáp :

- Vô Vi đạo trưởng là người túc trí đa mưu. Vậy chúng ta đến thương lượng với đạo trưởng, hoặc giả lão có biện pháp nào chăng?

Bách Lý Băng nói :

- Nếu vậy thì phải đi ngay.

Cô đứng dậy đi trước ra khỏi điếm.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng Đơn Hoành Chương cưỡi ngựa ra khỏi thành Trường Sa. Đơn Hoành Chương thả dây cương cho ngựa đi chậm lại hỏi :

- Chúng ta đến chùa Bạch Vân ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó tùy Thiếu trang chúa sắp đặt. Có điều tại hạ hy vọng được coi cho biết thực lực của Bách Hoa sơn trang tại Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Đơn Hoành Chương đến ngoài chùa xuống ngựa đi vào.

Đơn Hoành Chương dường như rất quen thuộc. Gã qua cổng rồi tiến thẳng vào hậu viện.

Hai người xuyên qua bốn từng viên, đến một khu viện tĩnh mịch. Cửa viện đóng chặt. Viện này cách biệt hẳn với khu phòng xá dầy như bát úp.

Đơn Hoành Chương đưa tay lên gõ cửa chín tiếng.

Sau một lúc khá lâu mới có người chạy ra khẽ hỏi :

- Ai đó?

Đơn Hoành Chương hô mật hiệu :

- Gió vầng đưa mây lại.

Cánh cổng kẹt mở. Một đại hán áo xanh đứng chắn đường đi.

Người này vừa thấy Đơn Hoành Chương, vẻ mặt lạnh lùng bỗng đổi thành tươi cười, nghiêng mình thi lễ nói :

- Tham kiến Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương hỏi ngay :

- Bất tất phải đa lễ. Thân lão anh hùng đâu?

Đại hán áo xanh đáp :

- Thân lãnh đội vừa nhận được phi cáp truyền thư kêu đi rồi.

Đơn Hoành Chương cất bước tiến vào trong sân hỏi :

- Có những ai ở nhà?

Đại hán áo xanh lật đật đóng cửa lại, chạy theo đi bên cạnh Đơn Hoành Chương đáp :

- Hiện có Phó lãnh đội Khổng Tương.

Đơn Hoành Chương nói :

- Được rồi! Ngươi vào thông báo là có ta đến có việc.

Đại hán áo xanh dạ một tiếng rồi hối hả chạy đi.

Đơn Hoành Chương khẽ dặn Tiêu Lĩnh Vu :

- Cần khuất tất các hạ một chút. Chỉ có thể quan sát, nghe ngóng chứ không thể nói xen lời.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thiếu trang chúa cứ yên tâm. Tại hạ sẽ im tiếng.

Đại hán áo xanh trở ra dẫn theo một hán tử trung niên lối bốn chục tuổi hối hả chạy ra.

Đại hán chắp tay nói :

- Khổng Tương xin bái kiến Thiếu trang chúa.

Đơn Hoành Chương đáp lễ rồi hỏi :

- Không dám! Thân huynh không ở đây ư?

Khổng Tương đáp :

- Thân lãnh đội có phi cáp truyền thư triệu đi rồi. Nơi đây tạm do thuộc hạ xử lý.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Ở đây có bao nhiêu nhân thủ?

Khổng Tương đáp :

- Ngoài Thân lãnh đội còn 12 người nữa.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Bọn họ ở cả đây chứ?

Khổng Tương đáp :

- Trừ Điêu Toàn và Tĩnh Gia được lệnh sai phái ra ngoài, còn thì ở cả trong chùa.

Nói tới đây ba người đã đến trước phòng chính.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm để ý quan sát bốn mặt thì thấy trong tòa viện nhỏ bé này trồng đầy hoa cỏ. Ngoài một gian chính phòng, hai bên đều có sương phòng.

Khổng Tương nghiêng mình nói :

- Mời Thiếu trang chúa vào phòng dùng trà.

Đơn Hoành Chương vừa từ từ bước vào phòng vừa hỏi :

- Trong chùa Bạch Vân gần đây có diễn biến gì không?

Khổng Tương đáp :

- Trừ những người được Thân lãnh đội phái đi còn thì không ai dám dời khỏi chùa một bước. Vì thế mà bọn thuộc hạ ở đây rất bí mật.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Thân lãnh đội đi đã lâu chưa?

Khổng Tương đáp :

- Y mới ra đi chưa được nửa canh giờ.

Đơn Hoành Chương quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi nhìn Khổng Tương nói :

- Tại hạ qua đây thăm các vị. Nếu không có việc gì thì tại hạ xin cáo biệt.

Chương 61: Tiêu Lĩnh Vu Do Thám Nông Trang

Khổng Tương trầm ngâm một lát rồi nói :

- Kể ra cũng có chút việc, nhưng chắc Thiếu trang chúa cũng đã biết rồi.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Việc gì?

Khổng Tương đáp :

- Việc liên quan tới Tứ Hải quân chủ.

Đơn Hoành Chương liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng trợn mắt lên nhìn mình, gã đành hỏi tiếp :

- Tứ Hải quân chủ làm sao?

Khổng Tương đáp :

- Tứ Hải quân chủ đã phái Tiêu Dao Tử qua đây.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Bọn họ bàn chuyện gì?

Khổng Tương đáp :

- Lão và Thân lãnh đội nói chuyện rất lâu. Tại hạ chỉ nghe được một điểm. Theo lời Tiêu Dao Tử thì Tiêu Lĩnh Vu đã bị họ bắt sống rồi. Chẳng hiểu điều đó có thật không? Tại hạ không dám quyết đoán.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Còn việc gì nữa không?

Khổng Tương lắc đầu.

Đơn Hoành Chương đứng dậy nói :

- Tại hạ đi đây.

Khổng Tương tiễn chân ra cửa viện. Đơn Hoành Chương quay lại bảo hắn :

- Khổng huynh bất tất phải tiễn chân nữa.

Rồi rảo bước đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu theo gã ra khỏi chùa Bạch Vân thấy hương khách rất đông, người đi lại như mắc cửi. Bề ngoài tuyệt không ai ngờ chùa Bạch Vân lại là nơi hổ cứ của Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ Đơn Hoành Chương lên lưng ngựa rồi khẽ nói :

- Thiếu trang chúa hợp tác khá đấy.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ đã hứa lời, dĩ nhiên phải làm cho hết sức. Có điều tại hạ cũng mong Tiêu đại hiệp thủ tín.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thiếu trang chúa đừng giở trò gì thì không sao hết. Bây giờ chúng ta đi đâu?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ dẫn Tiêu đại hiệp tới chỗ ở của gia sư coi xem.

Gã cho ngựa chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát gã, chạy một mạch hơn hai chục dặm đến trước một tòa nông trang.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thì tòa nông trang này là mấy căn nhà gianh, bốn mặt có dậu trúc bao bọc.

Đơn Hoành Chương quay ngựa đi vào cổng trang.

Cánh cổng đột nhiên mở rộng. Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Tòa nông trang này bề ngoài dường như chẳng có chút gì phòng thủ mà thực ra chỗ nào cũng có người giám thị.”

Bỗng thấy hai đại hán mặc võ phục từ hai bên nhảy ra nắm lấy dây cương.

Đơn Hoành Chương nghiến răng nhịn đau nhảy xuống hỏi :

- Đại trang chúa đâu?

Đại hán mé tả nghiêng mình đáp :

- Đại trang chúa đã dời khỏi nơi đây.

Mắt hắn nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Đơn Hoành Chương hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Bạch huynh đây có việc đến xin ra mắt Đại trang chúa.

Hai đại hán khẽ gật đầu rồi dắt ngựa đi vào.

Đơn Hoành Chương khẽ nói :

- Bạch huynh! Bạch huynh theo sát tiểu đệ. Nơi đây phòng vệ rất nghiêm mật. Sểnh một bước là nguy đến tính mạng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ Thiếu trang chúa đã có dạ quan hoài.

Chàng chú ý nhìn bốn mặt thấy yên lặng như tờ, chẳng có động tĩnh gì.

Tiêu Lĩnh Vu theo Đơn Hoành Chương tiến vào đến sát cửa nhà.

Bóng người thấp thoáng, bốn đại hán võ phục đồng thời lạng người ra chắn đường, nghiêng mình thi lễ hô :

- Tham kiến Thiếu trang chúa!

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Đại trang chúa đi bao lâu rồi?

Đại hán mé tả đáp :

- Mới đi chưa được nửa giờ.

Bốn đại hán tuy tỏ vẻ tôn kính Đơn Hoành Chương nhưng vẫn không chịu mở đường.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Hiện giờ ai làm chủ sự?

Đại hán mé tả đáp :

- Nhị trang chúa.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Ta muốn vào coi, các ngươi có thể vào thông báo được không?

Đại hán mé tả đáp :

- Đỗi với Thiếu trang chúa dĩ nhiên không cần, nhưng còn vị này…

Đơn Hoành Chương ngắt lời :

- Bạch huynh đây là bằng hữu của ta.

Đại hán mé tả đáp :

- Y đi với Thiếu trang chúa đáng lý bọn tại hạ không nên ngăn trở, nhưng Đại trang chúa đã có lệnh cấm rất nghiêm khắc thành ra không dám. Xin Thiếu trang chúa lượng thứ cho.

Đơn Hoành Chương cười lạt nói :

- Được rồi! Vậy phiền các vị vào thông báo cho.

Đại hán mé tả chắp tay rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Cấm lệnh của Thẩm Mộc Phong quả nhiên nghiêm khắc. Cả đệ tử của hắn cũng bị hạn chế”.

Lát sau đại hán lật đật trở ra nói :

- Nhị trang chúa mời nhị vị vào.

Rồi bốn đại hán cùng đứng sang bên để nhường lối.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát Đơn Hoành Chương xuyên qua căn nhà gianh. Phía sau là một lối đi nhỏ lót cát trắng. Tiêu Lĩnh Vu để ý nhìn quanh thì thấy hai bên lối đi là phên dậu trúc, cứ cách hơn trượng lại có một đại hán võ phục đứng gác.

Lối đi nhỏ bé này dài chừng tám trượng đưa tới một căn nhà lớn.

Trước cửa căn nhà này cũng có bốn đại hán đeo đao đứng gác. Chúng nghiêng mình thi lễ nói :

- Xin tham kiến Thiếu trang chúa.

Cả bốn người đỗi với Đơn Hoành Chương tỏ ra rất lễ độ nhưng không chịu nhường lối.

Bỗng thấy Chu Triệu Long tiến ra nghênh tiếp :

- Hiền diệt!

Gã đảo mắt nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu liền hỏi :

- Người này là ai?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Y họ Bạch, bằng hữu của tiểu diệt.

Chu Triệu Long nghiêm nghị nói :

- Mời y ra nhà trước ngồi chơi. Nơi đây không tiện lưu khách.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Y đi theo tiểu diệt có chuyện muốn gặp Đại trang chúa.

Chu Triệu Long nói :

- Sư phụ ngươi đã dời khỏi đây.

Đơn Hoành Chương quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi khẽ nói với Chu Triệu Long :

- Chu nhị thúc! Y đã định đến yết kiến gia sư, tưởng chúng ta không nên cự tuyệt người ở xa ngoài ngàn dặm.

Chu Triệu Long trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Được rồi! Bảo y vào đây nhưng không được nhìn ngang nhìn ngửa và hỏi han chi hết.

Đơn Hoành Chương nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đây là quy củ của tệ trang. Bạch huynh đành khuất tất một chút.

Tiêu Lĩnh Vu sợ Chu Triệu Long nghe thanh âm sẽ nhận ra mình nên không dám trả lời, chỉ khẽ gật đầu một cái.

Chu Triệu Long quay lại quát bảo đại hán mở đường.

Đơn Hoành Chương nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ dẫn đường cho Bạch huynh.

Đoạn gã cất bước tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn không lên tiếng, lẳng lặng đi vào theo sau Đơn Hoành Chương.

Chu Triệu Long đứng bên cửa, chờ cho hai người đi vào nhà rồi đóng cửa lại.

Đột nhiên hắn giơ tay nắm lấy uyển mạch bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã ngấm ngầm đề phòng nhưng vẫn không phản kháng, để hắn nắm lấy cổ tay.

Đơn Hoành Chương nghe tiếng quay đầu ngó lại thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn không lộ vẻ hoang mang. Liền quay lại bảo Chu Triệu Long :

- Chu nhị thúc! Nhị thúc làm như vậy là có ý gì?

Chu Triệu Long cười lạt đáp :

- Điệu bộ ông bạn này rất khả nghi.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Khả nghi ở chỗ nào?

Chu Triệu Long đáp :

- Dường như y cố ý không lên tiếng tự như người câm.

Đơn Hoành Chương cười nói :

- Tính y ít nói chứ y không câm đâu.

Chu Triệu Long hỏi :

- Được rồi. Vậy để y nói vài câu cho ta nghe.

Tiêu Lĩnh Vu cất giọng ồm ồm hỏi :

- Phải chăng Nhị trang chúa thi triển thủ pháp này để tiếp khách?

Chu Triệu Long từ từ buông tay chàng ra, mỉm cười đáp :

- Xin lỗi ông bạn nhé.

Rồi hắn vượt qua mặt Đơn Hoành Chương đi về phía trước.

Chu Triệu Long dẫn hai người vào căn phòng có sáu người ngồi trên ghế gỗ.

Chu Triệu Long ngồi vào ghế chủ vị, khẽ bảo Đơn Hoành Chương :

- Ngươi cũng ngồi xuống đây. Chúng ta đang bàn một việc trọng yếu.

Đơn Hoành Chương ngồi xuống chiếc ghế còn bỏ trống.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi xuốn bên Đơn Hoành Chương.

Chàng chuyển động mục quang nhìn mọi người một lượt.

Trong bọn sáu người có một lão già béo mập, thấp lùn, mặc áo đen, rất giống Thân Tam Quái. Một lão phụ nhân chính là Đường lão thái thái ở Đường môn Tứ Xuyên. Còn bốn đại hán khác đều mặc áo hồng. Cả bốn người này ăn mặc giống nhau, sắc mặt cũng đều xanh lướt không chút huyết sắc.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn bốn đại hán áo hồng. Chàng động tâm chợt nhớ đến Thẩm Mộc Phong có Bát Đại Huyết Ảnh. Chàng lẩm bẩm :

- “Bốn đại hán này dường như là những nhân vật trong Bát Đại Huyết Ảnh. Chẳng lẽ Chu Triệu Long cũng chỉ huy được bọn chúng?”

Bỗng nghe Chu Triệu Long lên tiếng :

- Có phải Thân huynh vừa nói là không thể nhầm lẫn được?

Thân Tam Quái đáp :

- Đúng thế! Tại hạ đã đem tình hình viết thư báo Đại trang chúa.

Chu Triệu Long nói :

- Đại trang chúa có việc gấp phải đi ngay. Đại trang chúa dặn tại hạ phải bàn kỹ việc này với Thân huynh…

Thân Tam Quái ngắt lời :

- Sau khi tại hạ cùng Tiêu Dao Tử hội đàm liền viết thơ lập tức sai Điêu Toàn và Tĩnh Gia đưa tới Thiếu trang chúa để chuyển trình lên Đại trang chúa. Ngờ đâu tại hạ vừa phái hai người ra đi thì cũng nhận được phi cáp truyền thư của Đại trang chúa hiệu triệu, phải lật đật tới đây…

Chu Triệu Long ngắt lời :

- Đại trang chúa vừa thả phi cáp thì đột nhiên tiếp nhận lời hiệu triệu của một vị bằng hữu mấy chục năm nay chưa gặp. Đại ca phải lật đật đi ngay và dặn tại hạ phải bàn kỹ việc này với Thân huynh.

Thân Tam Quái nói :

- Lúc Tiêu Dao Tử hội đàm với tại hạ, thái độ rất thành khẩn. Y nhất định hợp tác với chúng ta.

Chu Triệu Long nói :

- Tài trí và võ công của Đại trang chúa trăm năm khó kiếm một người. Có đại ca ở nhà thì bất luận việc gì trọng đại đến đâu cũng quyết đoán được ngay. Nhưng tại hạ làm sao sánh kịp với đại ca được? Chúng ta cần trù liệu kế hoạch vẹn toàn mới dám thi hành.

Thân Tam Quái hỏi :

- Lúc ra đi Đại trang chúa có dặn bảo phải làm thế nào không?

Chu Triệu Long đáp :

- Việc xảy đến đột ngột. Trong lúc vội vàng Đại trang chúa chỉ dặn một câu là khi Thân huynh nói đến việc Tiêu Dao Tử với bản trang thì chúng ta bàn định mà làm.

Chu Triệu Long hỏi :

- Thế Đại trang chúa đã trao quyền cho Nhị trang chúa. Vậy Nhị trang chúa chuẩn bị xử trí bằng cách nào? Tại hạ chưa thành thuộc cách ở giữa thủ lợi. Theo ý tại hạ thì nhất thiết tiến hành theo đề nghị của Thân huynh mà chỉ bỏ đi một điều.

Thân Tam Quái hỏi :

- Điều gì?

Chu Triệu Long đáp :

- Việc ngấm ngầm hạ độc tạm thời đình chỉ để tránh bị họ phát giác, trở mặt thành thù. Đại trang

chúa ở đây thì không cần, nhưng tại hạ e rằng chúng ta khó lòng đối phó.

Thân Tam Quái đáp :

- Tại hạ cũng đồng ý với cao kiến của Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long nói :

- Vậy thì hay lắm rồi. Còn ngoài ra cứ theo kế hoạch mà làm.

Thân Tam Quái nói :

- Trước hết cứ để họ khởi diễn cuộc chiến với phái Võ Đương. Đó là kế hoạch của Đại trang chúa. Nhị trang chúa đã muốn biến cải vụ hạ độc, không hiểu về phương diện này có cần thay đổi gì chăng?

Chu Triệu Long trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Muốn cho Tiêu Dao Tử tín nhiệm chúng ta, tại hạ tưởng Thân huynh nên hướng dẫn cao thủ đi viện trợ cho bọn họ. Có điều nên chờ cho họ sắp thắng rồi sẽ ra tay. Tại hạ không muốn nhân thủ của chúng ta bị tổn thương.

Thân Tam Quái nói :

- Nhị trang chúa lo nghĩ rất chu đáo, tại hạ khâm phục vô cùng.

Lão quay sang hỏi Đơn Hoành Chương :

- Thiếu trang chúa có cao kiến gì không?

Đơn Hoành Chương đứng dậy đáp :

- Gia sư đã dặn dò. Chu nhị thúc lại thiết kế rất vẹn toàn. Tại hạ xin y kế mà làm.

Bỗng nghe có thanh âm trầm trọng vọng vào :

- Bẩm báo Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Thanh âm kia đáp :

- Kim Hoa phu nhân muốn vào ra mắt.

Đơn Hoành Chương biến sắc lên tiếng :

- Nhị trang chúa đang mắc bận, có việc khẩn yếu không rảnh tiếp kiến phu nhân được. Ngươi ra yêu cầu phu nhân mai hãy tới.

Người bên ngoài đáp :

- Bọn thuộc hạ đã cự tuyệt nhưng phu nhân nói là có việc cơ mật đại sự, nhất định cần gặp Đại trang chúa.

Đơn Hoành Chương tức giận nói :

- Kim Hoa phu nhân đã vô lễ như vậy mà sao lề luật Bách Hoa sơn trang chúng ta không trói buộc mụ điều gì?

Chu Triệu Long ngắt lời :

- Y là địa vị tân khách nên có chỗ bất đồng. May ở chỗ đại sự đã bàn định xong, vậy mời y vào đăy.

Đơn Hoành Chương thấy Chu Triệu Long ưng lời tiếp Kim Hoa phu nhân, trong lòng gã rất hoang mang mà không dám nói nhiều.

Lát sau Kim Hoa phu nhân nét mặt tươi cười bước vào.

Mụ đảo mắt nhìn tình hình trong nhà một lượt rồi cười nói :

- Xem chừng Nhị trang chúa còn oai vệ hơn Đại trang chúa nhiều.

Chu Triệu Long rất úy kỵ con người đầy mình chất độc này liền cười mát nói :

- Phu nhân lại nói giỡn rồi.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Bản nhân nói thật đấy. Khi Đại trang chúa ở đây ta xin vào ra mắt là chuyện dễ dàng. Nhưng muốn bái yết Nhị trang chúa cần phải chờ thông báo trước.

Mụ đảo mắt ngó Đơn Hoành Chương cười nói :

- Thiếu trang chúa! Thiếu trang chúa vẫn mạnh giỏi chứ. Đã lâu lắm mới được gặp.

Đơn Hoành Chương vẫn hồi hộp lo mụ tiết lộ vụ Tiêu Lĩnh Vu. Không ngờ mụ nói câu này khiến gã vững tâm. Gã mỉm cười đáp lễ :

- Phu nhân vẫn mạnh giỏi?

Chu Triệu Long chậm rãi hỏi :

- Phu nhân có việc chi khẩn yếu xin cho tại hạ nghe?

Kim Hoa phu nhân hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Nếu bản nhân nói không có chuyện khẩn yếu, e rằng Nhị trang chúa không chịu tiếp kiến?

Chu Triệu Long mỉm cười đáp :

- Phu nhân dạy quá lời.

Thân Tam Quái đột nhiên đứng lên nhìn Chu Triệu Long chắp tay thi lễ nói :

- Thuộc hạ xin đi trước một bước.

Rồi lão rảo bước ra ngoài.

Kim Hoa phu nhân đứng trước cửa, thấy Thân Tam Quái đi tới vẫn đứng yên chắn đường.

Thân Tam Quái đành chắp tay nói :

- Xin phu nhân nhường lối cho tại hạ được chăng?

Kim Hoa phu nhân không trả lời, đánh trống lảng :

- Bản nhân thấy một bọn hòa thượng tới thành Trường Sa.

Thân Tam Quái hỏi :

- Hòa thượng nào?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hòa thượng là hòa thượng, ai biết được họ là hòa thượng nào?

Chu Triệu Long hỏi :

- Bọn hòa thượng đó có mấy người?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Cả thảy có năm người. Hai già và ba trẻ.

Mụ mỉm cười nói tiếp :

- Có điều người trẻ cũng bốn, năm chục tuổi rồi.

Chu Triệu Long hỏi :

- Hai lão già chừng bao nhiêu tuổi?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hai lão già ư? Ít ra là bảy tám mươi tuổi rồi.

Chu Triệu Long hỏi :

- Phải chăng là tăng lữ chùa Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Trên mặt họ không viết chữ, bản nhân không hỏi thì làm sao biết được?

Chu Triệu Long hỏi :

- Phu nhân lại nói giỡn rồi. Nhưng bọn họ có biết võ công hay không chắc phu nhân biết được?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Theo nhận xét của bản nhân thì họ đều là những tay cao thủ hạng nhất.

Thân Tam Quái nói :

- Nếu vậy thì nhất định là những tay cao tăng của Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Tin này chắc Nhị trang chúa biết rồi phải không?

Chu Triệu Long đáp :

- Tại hạ không hay. Bây giờ mới nghe phu nhân nói mà thôi.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Lạ nhỉ! Bách Hoa sơn trang đã bố trí rất nhiều tai mắt rồi kia mà. Việc lớn thế sao họ không thông báo?

Chu Triệu Long đáp :

- Chắc chúng thông báo chậm vì hành động không mau lẹ bằng phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Bản nhân thấy bọn hòa thượng đó đi quanh thành Trường Sa một vòng. Bản nhân cho là chúng không trông thấy.

Chu Triệu Long nói :

- Không có lẽ!

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Được rồi! Vậy Chu nhị trang chúa chờ bọn chúng đến báo cáo. Bản nhân không nói nữa.

Mụ dứt lời liền trở gót đi ra.

Chu Triệu Long giật mình kinh hãi gọi lại :

- Xin phu nhân dừng bước.

Kim Hoa phu nhân quay lại vừa cười vừa hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Đối với việc trọng đại mà mụ coi như trò đùa khiến Chu Triệu Long không biết đường nào mà đối phó. Trong lòng hắn rất căm tức mà bề ngoài vẫn phải tươi cười hỏi :

- Phu nhân có nhìn thấy những nhà sư đó đi về phía nào không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bản nhân thấy họ tiến vào thành Trường Sa còn họ đi đâu thì không hiểu.

Thân Tam Quái hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Phu nhân đã thấy họ là những cao thủ hạng nhất sao lại không theo dõi hành tung?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Một là Bách Hoa sơn trang đã có rất nhiều tai mắt ở Trường Sa, bản nhân tưởng là mình không cần phải lưu tâm. Hai là một người đàn bà không thể theo sát mấy ông sư được.

Thân Tam Quái nói :

- Nếu lời phu nhân không sai thì mười phần chắc đến tám chín là các tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Tại hạ không thể ở lâu được. Xin Nhị trang chúa phái người điều tra ngay.

Chương 62: Tiêu Dao Tử Xuất Hiện Kiếm Vô Vi

Chu Triệu Long nói :

- Xin Thân huynh tùy tiện, bất tất phải quan tâm tới vụ này.

Thân Tam Quái nghiêng mình lướt qua bên người Kim Hoa phu nhân lật đật ra khỏi nhà đi ngay.

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn Đơn Hoành Chương nói :

- Việc này phiền hiền diệt đi một chuyến.

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tiểu diệt xin tuân mệnh.

Gã đứng dậy vẫy Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bạch huynh! Xin Bạch huynh cùng đi với tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đi theo Đơn Hoành Chương.

Kim Hoa phu nhân lần này tự động tránh sang một bên nhường lối.

Đơn Hoành Chương dẫn Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi nhà gianh, rảo bước chạy đến khu rừng rậm cách đó hơn năm dặm rồi bảo chàng :

- Tiêu huynh! Tại hạ hết lòng thủ tín rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng giữ đúng lời hứa.

Chàng giải khai huyệt đạo cho gã.

Đơn Hoành Chương nói :

- Đa tạ Tiêu huynh.

Rồi gã trở gót ra ngoài khu rừng dông tuốt.

Tiêu Lĩnh Vu biết Đơn Hoành Chương quyết chẳng cam tâm chịu cái nhục này, tất gã đi gọi cao thủ đến rửa hận.

Chàng cũng lật đật dời khỏi khu rừng chạy về phía thành Trường Sa.

Chàng đi một mạch tới Thất Trạch trà viên vào lúc lên đèn. Quả nhiên Bách Lý Băng vẫn chờ chàng ở đó.

Nguyên cô đến vấn kế Vô Vi đạo trưởng đã bị lão khuyên can.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy Bách Lý Băng liền rảo bước chạy tới, gọi :

- Băng nhi!

Bách Lý Băng nhận ra thanh âm Tiêu Lĩnh Vu, mừng rỡ không xiết, xoay mình nhảy xổ về phía chàng.

Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy tay cô nói :

- Băng nhi hãy trấn tĩnh lại, đưa ta đến gặp Vô Vi đạo trưởng.

Bách Lý Băng gật đầu nắm lấy tay chàng chạy đi. Cô nói :

- Tiểu muội coi đại ca có vẻ đắc ý.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Chúng ta đừng chạy. Quanh đây cũng có tai mắt của Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng gật đầu, đảo mắt nhìn quanh nói :

- Tiểu muội đi trước, chú ý nhìn hai bên. Còn đại ca lưu tâm mặt sau, đừng để người theo dõi.

Nhờ bóng tối lờ mờ yểm hộ, hai người xuyên qua mấy đường phố lớn đi tới một ngõ hẻm.

Bách Lý Băng dừng lại trước một khuôn cổng lớn bằng gỗ trắng, giơ tay khẽ gõ vào vòng cổng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông vào thì thấy sau cổng có giá gỗ cao chừng ba trượng treo rất nhiều tấm vải. Nguyên đây là một nhà nhuộm vải lụa.

Cánh cổng mở ra, một hán tử chừng 24 tuổi đứng đó. Dường như gã quen biết Bách Lý Băng, chỉ ngó hai người một cái rồi né mình nhường lối.

Bách Lý Băng dẫn Tiêu Lĩnh Vu thẳng lên lầu đến một căn phòng có đèn sáng.

Một lão già mặc áo bào xanh và một đại hán áo rách đứng dậy nghênh tiếp.

Lão già áo xanh chắp tay hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng là Tiêu mỗ. Lão trượng là ai?

Lão già áo xanh vừa cười vừa đáp :

- Bần đạo là Vô Vi. Còn vị này là lệnh đệ Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ hai người rồi nói :

- Thuật cải trang của hai vị rất cao minh. Đến tại hạ mà còn không nhận ra được.

Đỗ Cửu chắp tay nói :

- Xin tham kiến đại ca!

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ rồi nói ngay :

- Chúng ta ngồi xuống nói chuyện. Tại hạ có việc gấp cần báo cáo với đạo trưởng.

Ba người ngồi xuống ghế. Bách Lý Băng cũng ngồi ghé xuống bên Tiêu Lĩnh Vu. Mặt cô mỉm cười coi bộ rất nhu mì.

Vô Vi đạo trưởng lẩm bẩm :

- Vừa rồi thị ở đây lớn tiếng gây lộn, không ngờ gặp Tiêu Lĩnh Vu rồi biến thành ôn nhu như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ vừa ở trong đại bản doanh của Thẩm Mộc Phong trở về đây. Hiện giờ Thẩm Mộc Phong đã dời khỏi thành Trường Sa. Chu Triệu Long thay hắn chủ trương mọi việc. Tiêu Dao Tử đã phái cao thủ…

Chàng nói tơi đây chợt nhận thấy Vô Vi đạo trưởng và Đỗ Cửu trợn mắt ngơ ngác, biết là mình nói lẹ quá, liền đem những việc đã trải qua chậm rãi thuật lại.

Vô Vi đạo trưởng chau mày nói :

- Tiêu Dao Tử hợp tác với Thẩm Mộc Phong là một điều rất bất lợi cho chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thực lực hai bên đều rất lớn và đều có dã tâm xưng bá giang hồ. Không hiểu sao lại có thể bắt tay hợp tác?

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm nghị đáp :

- Nếu chúng thật lòng hợp tác thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn trên giang hồ, chúng ta phải nghĩ cách phá mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong và Tứ Hải quân chủ hợp tác thì chỉ là chuyện nhất thời để khai thác lợi dụng lẫn nhau. Chúng ta chỉ cần tìm cách phanh phui sự thực là có thể khiến hai bên quay lại đá nhau.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Vụ này nói thì dễ nhưng thực hành rất khó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Khi Thẩm Mộc Phong còn ở thành Trường Sa đã có kế hoạch hạ độc vào người bọn Tiêu Dao Tử. Chúng ta chỉ cần tiết lộ vụ này là có thể gây thành cuộc tàn sát giữa hai bên. Nhưng hiện giờ Chu Triệu Long chủ trương đại cuộc, gã nhút nhát nên thủ tiêu việc hạ độc.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Thân Tam Quái đã nói là phái Võ Đương của bần đạo sẽ xảy ra cuộc chiến đấu với bọn Tiêu Dao Tử. Vụ đó ra làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nghe giọng lưỡi Thân Tam Quái thì dường như Thẩm Mộc Phong bầy kế cho Tiêu Dao Tử tỷ đấu một phen với quí phái, chờ bao giờ hai bên cùng bị thương vong nặng nề rồi mới sai cao thủ xông vào…

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tại hạ có điều chưa minh bạch muốn thỉnh giáo đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã bố trí rất nhiều nhãn tuyến ở thành Trường Sa mà không thể điều tra ra được chỗ ở của đạo trưởng. Chuyến này ta dùng lối giữ bí mật để đối phó với chuyện bí mật, dường như chiếm được thượng phong. Tai mắt của Tiêu Dao Tử lại không có nhiều ở thành Trường Sa này thì làm sao tìm ra được chỗ trú chân của đạo trưởng?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Tình hình này tựa hồ không thể như thế được. Có khi đây là một quỷ kế của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu vỗ tay nói :

- Đúng rồi! Đạo trưởng quả nhiên phi thường! Trước tại hạ không sao tìm được nguyên nhân. Đạo trưởng nói vậy khiến tại hạ tỉnh ngộ ngay.

Vô Vi đạo trưởng đứng dậy nói :

- Họ định tập kích thì chúng ta phải phòng bị. Bần đạo phải đi căn dặn đệ tử một chút.

Đỗ Cửu thấy Vô Vi đạo trưởng đi rồi, khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Vô Vi đạo trưởng đem hết cao thủ phái Võ Đương đến ẩn cư với thị dân trong thành Trường Sa, nhưng hầu hết án binh bất động, cách sinh hoạt chẳng khác gì thường dân. Căn phòng này dùng làm đại bản doanh. Thẩm Mộc Phong tuy bố trí nhiều tai mắt mà cũng không làm gì được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vô Vi đạo trưởng nguyên là một vị Chưởng môn đức cao vọng trọng, tính tình thẳng thắn. Chỉ vì phải đối phó với con người thâm độc như Thẩm Mộc Phong, bất đắc dĩ lão mới phải dùng trá thuật.

Nghe nói Vô Vi đạo trưởng đã có chuẩn bị, Tiêu Lĩnh Vu mới hơi yên tâm, thở dài nói :

- Đặng nhị hiệp và Triển huynh chưa có tin tức gì chưa?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp :

- Chưa có. Tôn lão tiền bối đã dẫn hai tay cao thủ Cái bang đi truy tìm.

Vô Vi đạo trưởng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Trước đây ta chưa đủ thực lực, nhưng Tiêu đại hiệp đã về đến đây thì tình hình khác hẳn.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Một tên đồng tử ăn mặc theo lối công nhân chạy vào nói với Vô Vi đạo trưởng :

- Có người dạ hành sắp vào đến đây.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Ngươi truyền dụ của ta bảo anh em hết sức nhẫn nại. Trừ trường hợp bất đắc dĩ không thì đừng động thủ với họ.

Tên đồng tử dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng lại nói :

- Chúng ta cũng ra ngoài coi.

Rồi lão thổi tắt hết đèn lửa, rảo bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu đi sau Vô Vi đạo trưởng, Bách Lý Băng và Đỗ Cửu theo chàng ra nhà đại sảnh.

Vô Vi đạo trưởng khẽ nói :

- Đại sảnh này là trung tâm khu vực. Ngồi trong này có thể tiếp ứng mọi việc xảy ra bốn phía.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta ngồi trong đại sảnh này chờ đợi hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Chúng ta ẩn trong này để coi xem những nhân vật nào tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhà đại sảnh này tuy rộng nhưng ít chỗ ẩn núp được.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo đã chuẩn bị. Tiêu đại hiệp bất tất phải lo ngại. Mặt Đông và mặt Nam đều có cửa ngầm, nhưng bên trong chật hẹp chỉ đủ chỗ cho một người đứng. Bách Lý cô nương và Đỗ đại hiệp ẩn vào trong cửa ngầm. Trên vách chỗ treo áo có lỗ nhìn ra được.

Bách Lý Băng muốn theo Tiêu Lĩnh Vu nhưng không tiện nói ra. Cô hậm hực đi ẩn thân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn hai người chúng ta thì sao?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

- Trên hai rường nhà có thể ẩn thân dược.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chỗ đó hay lắm. Chờ họ đến nơi mình sẽ nhảy lên cũng vừa.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu vừa ẩn mình xong, đột nhiên nghe đánh “cách” một tiếng, một viên đá nhỏ liệng xuống sân.

Đây chính là phương pháp liệng đá dò đường của nhân vật võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng tài cao mật lớn vẫn đứng yên trong nhà đại sảnh. Tiếp theo hai bóng người nhảy xuống sân.

Bên ngoài ánh sao mờ mờ, nhưng Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng mục lực hơn người đã nhìn thấy người mới tới chính là Tiêu Dao Tử, tay cầm phất trần và một đại hán mình mặc võ phục đen, lưng cài đơn đao.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng rồi hai người tung mình nhảy lên hai rường nhà.

Bỗng nghe người mặc áo bào xanh hỏi :

- Không lầm đấy chứ?

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm quả nhiên là Tiêu Dao Tử.

Đại hán võ phục đáp :

- Không thể lầm được.

Tiêu Dao Tử nói :

- Nếu Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà ngụ ở đây thì sao họ không phòng bị gì hết? Huống chi Tôn Bất Tà bản tính cao ngạo, có lý nào lại không nhảy ra nghinh chiến?

Đại hán võ phục hỏi lại :

- Hoặc giả đêm nay ba người đó vắng nhà. Chúng ta cứ thử vào trong sảnh đường coi nên chăng?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Ngươi hãy vào trước xem bên trong có người không? Nếu trong sảnh đường không có người thì quẹt lửa đốt đèn lên.

Đại hán áo đen dạ một tiếng rồi tiến vào sảnh đường. Hắn ngưng thần đề phòng, chú ý nhìn bốn mặt đồng thời thò tay vào bọc móc đá lửa.

Ánh hỏa quang thấp thoáng soi sáng gian phòng, nhưng không thấy một bóng người.

Lại nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng :

- Vô Vi đạo trưởng rất giảo quyệt. Ngươi phải coi chừng bên trong sảnh đường có bố trí mai phục không rồi hãy xục tìm.

Đại hán áo đen vâng lời, rút đơn đao cầm tay, chạy đi chạy lại khắp gian nhà để điều tra.

Vô Vi đạo trưởng đã phòng bị từ trước rồi, chỗ ẩn thân rất bí mật. Đại hán áo đen xục tìm khắp nơi trong sảnh đường vẫn chẳng thấy ai, liền nói :

- Không chừng Vô Vi đạo trưởng đã nghe phong thanh mà bỏ đi rồi.

Bóng người thấp thoáng, Tiêu Dao Tử xông vào nhà đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đã điều tra hết căn nhà này chưa?

Đại hán áo đen đáp :

- Đã điều tra hết rồi.

Tiêu Dao Tử ra lệnh :

- Phóng hỏa đi. Hãy đốt nhà đại sảnh trước.

Hán tử áo đen dạ một tiếng rồi chuẩn bị phóng hỏa. Tiêu Lĩnh Vu không nhẫn nại được nữa, nhảy xuống lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng! Đạo trưởng không nhận thấy làm như vậy là quá ác độc ư?

Tiêu Dao Tử chau mày hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Chúng ta không kết giao, tưởng bất tất phải báo danh.

Hán tử áo đen đột nhiên xông vào nhìn Tiêu Lĩnh Vu quát :

- Quân tiểu bối ngông cuồng. Ngươi vô lễ với Tiêu Dao đạo trưởng, hay là không muốn sống nữa chăng?…

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu ngươi muốn sống thêm mấy giờ thì hãy lui ra.

Hán tử áo đen tức giận quát :

- Ra ngươi muốn chết!

Gã vung đơn đao chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu đã mang bao tay bằng da giao, liền xoay tay mặt chụp lấy lưỡi đao.

Hán tử áo đen cực lỳ kinh hãi, vận thêm kình lực vào tay xoay mạnh lưỡi đao, muốn hớt đứt ngón tay đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực, năm ngón tay nắm chặt lưỡi đao. Hán tử áo đen hết sức xoay lưỡi đao mà không nhúc nhích, liền biết ngay là gặp phải cao thủ.

Gã toan nhảy lùi lại thì không kịp nữa. Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh ra mau lẹ tuyệt luân.

Hán tử áo đen biết đụng độ với tay kình địch, nhưng không muốn chịu nhục phải buông lưỡi đao. Gã đương ngần ngừ thì thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh tới.

Sầm một tiếng vang lên. Thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh trúng trước ngực hán tử áo đen.

Thế chưởng cực kỳ trầm trọng, hất hán tử áo đen bắn ra ngoài cửa, miệng gã hộc máu tươi.

Tiêu Dao Tử huy động phất trần quật xuống cánh tay mặt Tiêu Lĩnh Vu đánh véo một tiếng. Lão hy vọng giải mối nguy cho hán tử áo đen.

Tiêu Lĩnh Vu thân thủ mau lẹ phi thường. Phất trần của Tiêu Dao Tử vụt tới thì Tiêu Lĩnh Vu đã đả thương hán tử áo đen. Chàng hít một hơi chân khí, lùi lại ba bước.

Tiêu Dao Tử chau mày nói :

- Chưởng pháp mau lẹ quá chừng!

Lão vung vây phất trần quấn lấy tay hán tử áo đen rồi kéo gã lên. Lão đưa tay sờ mũi thì thấy gã đã ngưng thở. Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh gã chết tươi rồi.

Tiêu Dao Tử không dám khinh địch nữa, thu phất trần về nói :

- Bản lãnh các hạ thật ghê gớm.

Bỗng nghe tiếng tà áo phất gió lạch phạch.

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn thì thấy một người áo xanh từ trên rường nhà nhảy xuống đứng chắn trước cửa. Lão quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Người mới xuất hiện này dĩ nhiên là Vô Vi đạo trưởng. Đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu đã cùng đối phương động thủ liền nhảy xuống chắn đường rút lui của Tiêu Dao Tử.

Vô Vi đạo trưởng cười lạt đáp :

- Bần đạo là Vô Vi. Chính là người đạo huynh đang kiếm.

Tiêu Dao Tử quay sang Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn vị này là ai?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Sao đạo trưởng không hỏi y?

Tiêu Dao Tử nói :

- Bản lãnh y quyết chẳng kém gì chưởng môn phái Võ Đương. Nhất định là một nhân vật lừng lẫy võ lâm.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đạo huynh muốn do thám ở miệng bần đạo nói ra, nhưng không phải chuyện dễ dàng.

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ dấu diếm họ tên như vậy, đâu phải là hành động của đấng trượng phu?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Tiêu Dao Tử! Đạo trưởng không nhận ra tại hạ. Nhưng tại hạ lại nhận ra đạo trưởng từ sớm rồi.

Chàng ngừng lại một lát rồi tiếp :

- Tiêu Dao Tử đáng kể là một người túc trí đa mưu. Đáng tiếc là vẫn không theo kịp Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Dao Tử ra chiều không phục hỏi :

- Tại sao các hạ nói vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì Thẩm Mộc Phong tham hiểm hơn đạo trưởng nhiều. Giữa hai bên vẫn úy kỵ nhau, nhưng lúc ngấm ngầm động thủ ám toán, đạo trưởng thua hắn một bậc.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ là ai mà dường như biết khá nhiều chuyện?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ còn biết đạo trưởng chưa gặp Thẩm Mộc Phong. Cuộc hợp tác giữa các vị do Thân Tam Quái tiếp dẫn.

Tiêu Dao Tử chau mày muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói tiếp :

- Đạo trưởng muốn lấy lòng Thẩm Mộc Phong toan tự mình kéo người đến tấn công đệ tử phái Võ Đương để làm lễ yết kiến. Đáng tiếc là Thẩm Mộc Phong vẫn không coi đạo trưởng vào đâu. Hắn còn muốn nhân cơ hội này ngấm ngầm hạ độc để bắt trọn ổ những tay cao thủ của đạo trưởng khiến cho các vị vĩnh viễn chìm đắm vào vòng nô dịch cho Bách Hoa sơn trang…

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bọn họ chuẩn bị hạ thủ ở đâu và bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Đừng nói tại hạ không hay, dù có biết đi chăng nữa cũng không thể bảo các vị được…

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều chắc chắn là hiện giờ các vị còn tạm yên ổn được một thời gian.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì Thẩm Mộc Phong có người bạn cũ lâu năm đến kiếm, hắn đã đi hội họp. Công việc ở đây hiện do Nhị trang chúa Chu Triệu Long chủ trương. Chu Triệu Long không dám mong công trạng, chỉ cần vô tội. Gã không hạ thủ gia hại các vị nên các vị còn tạm yên ổn được một thời…

Tiêu Dao Tử đột nhiên cười ha hả ngắt lời :

- Thẩm Mộc Phong đi đâu gặp cố hữu?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Các hạ tưởng hỏi một câu hời hợt như vậy mà dò ra được nội tình chăng?

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Vậy thế nào mới hỏi được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu Dao đạo trưởng hãy ra giá đi. Nếu tại hạ vừa lòng sẽ nói cho hay. Bằng không thì thôi cũng chẳng mất mát gì.

Tiêu Dao Tử cười lạt hỏi :

- Trước hết các hạ là ai? Có thể nói cho tại hạ nghe được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất luận tại hạ là ai, nếu đạo trưởng muốn biết nội tình thì ai cho tin cũng vậy. Đạo trưởng không cần hỏi lại câu này.

Tiêu Dao Tử ngửa mặt trông lên nóc nhà, lạnh lùng nói :

- Các hạ không cho biết thân phận thì bần đạo tin thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đạo trưởng không tin cũng chẳng sao. Cái đó chỉ liên quan tới việc sinh tử tồn vong của các vị chứ không liên can gì tới tại hạ.

Tiêu Dao Tử không có cách nào đoán ra được lai lịch của Tiêu Lĩnh Vu, nhưng hắn là người tâm cơ thâm trầm. Lão ngó thấy hành động cùng ngôn ngữ của chàng và biết chàng là một nhân vật ghê gớm trong võ lâm, nên không dám động thủ một cách khinh xuất.

Lão quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng chậm rãi hỏi :

- Tòa nhà của đạo trưởng đã bị hai chục cao thủ do bần đạo hướng dẫn bao vây. Nếu cần thì bần đạo chỉ phát ra một ám hiệu là lập tức cao thủ của Bách Hoa sơn trang kéo đến tăng viện.

Chương 63: Tiêu Lĩnh Vu Đại Khai Sát Giới

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

- Đáng tiếc là người ở Bách Hoa sơn trang đã tiết lộ kế hoạch của đạo huynh nên bần đạo đã chuẩn bị rồi. Phần lớn đệ tử bản phái đã dời khỏi nơi đây và chiếm lợi thế ngấm ngầm giám thị hành động của đạo huynh. Bần đạo vì đối phó với Thẩm Mộc Phong cực kỳ tàn độc bất đắc dĩ phải dùng thủ đoạn dĩ độc công độc. Hiện giờ trong căn phòng này ngoài những cao thủ phái Võ Đương còn mấy vị bằng hữu võ lâm cùng phe bần đạo. Đạo huynh không tin thì thử ra tay coi.

Vô Vi đạo trưởng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều bần đạo không muốn quyết sống mái với đạo huynh.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Đạo trưởng đã chuẩn bị đầy đủ sao lại không muốn cùng bần đạo tỷ đấu một phen?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Thẩm Mộc Phong chỉ mong lực lượng cả hai bên chúng ta cùng tan tành, nhưng bần đạo không muốn để hắn được như nguyện.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiện giờ bần đạo chưa thể tin lời đạo trưởng được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng lên tiếng :

- Đạo trưởng không tin thì ra tay thử coi.

Đột nhiên vèo vèo hai tiếng. Bách Lý Băng cùng Đỗ Cửu từ cửa ngầm vọt ra.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại bảo Bách Lý Băng :

- Hai vị ra ngoài cửa để chống cường địch đánh vào. Để ta đấu với nhân vật khét tiếng võ lâm là Tiêu Dao Tử thử coi bản lãnh lão ít lâu nay tiến đến mức nào?

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Địch nhiều mà ta ít. Đêm nay có thể phóng tay hạ thủ được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các vị theo tình hình tự quyết định lấy.

Bách Lý Băng mỉm cười rút trường kiếm ra khỏi vỏ đánh “soạt” một tiếng, từ từ bước tới cửa sảnh đường.

Nguyên cô nấp trong phòng tối ngó thấy một thanh trường kiếm liền cầm lấy để sử dụng. Đỗ Cửu không nói nửa lời, lạng mình ra cửa sảnh đường đứng đối lập với Bách Lý Băng. Một người nhìn ra ngoài, một người nhìn vào trong.

Tiêu Dao Tử nghe rõ thanh âm thiếu nữ, động tâm nghĩ thầm :

- “Tên này là gái giả trai. Hiển nhiên ngoài đệ tử phái Võ Đương còn có nhân vật khác đên viện trợ cho chúng.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lão lạnh lùng nói :

- Không ngờ đường đường một phái Võ Đương mà thu nạp cả nữ đồ đệ.

Bách Lý Băng tức giận nói :

- Đại ca! Lão này nói nhăng nói càn. Đại ca đánh cho lão hai cái bạt tai.

Tiêu Lĩnh Vu không lý gì đến Bách Lý Băng, quay sang nói với Vô Vi đạo trưởng :

- Tiêu Dao Tử vẫn u mê bất ngộ. Để lão lại thành mối lo về sau. Chi bằng trừ khử lão quách đi.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Vì tình thế bắt buộc đành làm thế vậy.

Tiêu Dao Tử cười ha hả nói :

- Hai vị khoác lác quá. Trong võ lâm hiện nay e rằng chẳng có mấy người giết được bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên ngửa mặt lên trời cười rộ nói :

- Đối với tay cường địch đầu sỏ chúng ta không thể giữ lòng từ bi. Các hạ ra tay đi.

Tiêu Dao Tử thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh chết hán tử áo đen, biết chàng là một tay võ công tuyệt thế. Nhưng chàng thủy chung vẫn không chịu xưng tên, trong lòng lão rất hoài nghi mà không đoán ra được là ai.

Tiêu Lĩnh Vu chờ lâu mà không thấy Tiêu Dao Tử ra tay liền nói :

- Các hạ đã không động thủ trước thì tại hạ đành thất lễ vậy.

Chàng liền vung chưởng đánh ra.

Tiêu Dao Tử kinh hãi vung tay trái phóng chưởng đón tiếp thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu. Tay mặt lão cầm cây phất trần đánh vào cổ tay mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu trầm cổ tay mặt xuống tránh khỏi. Chàng tiến lên múa song chưởng đánh tới tấp.

Chưởng pháp của chàng chính là Thiểm Điện chưởng pháp của Nam Dật Công.

Tiêu Dao Tử giật mình kinh hãi hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính tại hạ.

Chàng vừa nói vừa đánh ra tám chưởng liên hoàn, bước bách Tiêu Dao Tử phải lùi lại.

Nhưng Tiêu Dao Tử là một nhân vật từng trải giang hồ, thân hoài tuyệt kỹ. Lão ngưng thần vận khí phản công ba chiêu vãn hồi lại thế kém.

Bách Lý Băng lớn tiếng hỏi :

- Đại ca không dùng binh khí há chẳng kém phần tiện nghi?

Tiêu Lĩnh Vu tuy được Nam Dật Công truyền thụ chưởng pháp nhưng cũng chưa được tinh thục. Đêm nay chàng mong tranh thắng cho lẹ cũng tính nước dùng binh khí thì uy thế tăng lên nhiều.

Vì trong lòng suy tính, bất giác tay chưởng hơi chậm lại.

Tiêu Dao Tử thừa cơ phản kích. Tiêu Lĩnh Vu liền lâm vào thế hạ phong. Bách Lý Băng hô :

- Đại ca đón lấy kiếm!

Cô liệng kiếm tới.

Tiêu Dao Tử tay trái đánh tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu, tay mặt lão cầm phất trần vung ra đánh vèo một tiếng cuốn lấy thanh trường kiếm của Bách Lý Băng ném tới.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra tiếp chưởng của Tiêu Dao Tử. Tay trái co lại bật ra, một luồng ám kình ào ạt xô tới. Chính là môn Đàn Chỉ thần công, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Tiêu Dao Tử không ngờ trong một thời gian ngắn ngủi Tiêu Lĩnh Vu đã luyện thành môn thần chỉ tuyệt học võ lâm. Lúc lão cảnh giác thì đã không kịp nữa, bị luồng chỉ lực đánh trúng cạnh sườn. Tay mặt lão buông ra, cây phất trần rớt xuống đất.

Lúc này cây phất trần đã quấn lấy thanh trường kiếm. Tiêu Dao Tử bị Đàn Chỉ thần công điểm trúng để rớt phất trần, thanh trường kiếm cũng rớt theo.

Tiêu Lĩnh Vu đưa chân phải móc lấy thanh trường kiếm lên cầm tay.

Tiêu Dao Tử cánh tay mặt tê chồn, lão biết không thể tái chiến được. Nếu không tìm đường chạy ngay thì tất bị thương về tay Tiêu Lĩnh Vu.

Lão liền đề khí nhảy vọt lên xà nhà. Tay trái vận lực đánh ra một chưởng.

Sầm một tiếng, đất cát bay tứ tung. Nóc nhà đã bị Tiêu Dao Tử đánh thủng một lỗ lớn.

Tiêu Dao Tử xuyên qua lỗ thủng chui ra.

Vô Vi đạo trưởng tung mình nhảy lên nóc nhà, ngưng thần nhìn quanh thấy bóng Tiêu Dao Tử thấp thoáng một cái rồi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu cũng nhảy lên theo. Chàng hỏi :

- Đạo trưởng có thấy hắn chạy về phương nào không?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp :

- Đuổi theo cũng không còn kịp nữa. Nhưng hắn tự phụ võ công cao cường mà mới vài hiệp đã bị đại bại phải phá nóc nhà chạy trốn. Vụ này đồn đại ra ngoài đủ làm cho hắn mất mặt rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Vãn bối thắng cũng là cầu may thôi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Phải chăng vừa rồi Tiêu đại hiệp đã dùng Tu La chỉ lực để đả thương Tiêu Dao Tử?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Đó là Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu khen ngợi :

- Gần trăm năm nay Tiêu đại hiệp đáng kể là kỳ tài võ lâm.

Lão ngửa mặt lên trời nói tiếp :

- Nếu không có bậc kỳ nhân như Tiêu đại hiệp thì e rằng chẳng còn ai đối phó được với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Đạo trưởng quá khen rồi.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Chuyến này Thẩm Mộc Phong đi hội ngộ cùng người. Nhất định nhân vật này không phải hạng tầm thường. Chúng ta lại có thêm một tay kình địch nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Bần đạo cùng Tôn lão tiền bối mong rằng đại hiệp bao trọng tấm thân để trừ hại cho thiên hạ. Thẩm Mộc Phong cần nhất là đại hiệp mà sợ nhất cũng là đại hiệp. Bọn bần đạo không lo võ công của Thẩm Mộc Phong thắng được đại hiệp mà chỉ lo hắn ngấm ngầm dùng độc thủ khiến đại hiệp khó nỗi đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Điều đó vãn bối xin ghi vào lòng.

Chàng ngửng mặt trông chiều trời hỏi :

- Đạo trưởng! Đối với bọn người Bách Hoa sơn trang tưởng chúng ta bất tất phải tuân theo lề luật võ lâm phải không?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đúng thế! Nếu ta không dĩ độc công độc thì chỉ còn đường để họ muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng đã đồng ý, vậy chúng ta nên hành động ngay đêm nay.

Rồi chàng hỏi :

- Hiện quí phái có bao nhiêu đệ tử ở đây?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Cả thẩy mười hai tên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Được bao nhiêu người võ công cao cường và giàu kinh nghiệm chiến đấu?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Có thể lựa được năm tên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Kể cả đạo trưởng và bọn tại hạ ba người cộng lại là chín người. Tạm cũng đủ dùng rồi.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Đi ngay bây giờ sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nhận thấy càng lẹ càng tốt.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Vậy bần đạo đi kêu người.

Rồi lão nhảy xuống trước.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xuống sau. Bách Lý Băng chạy ra đón hỏi :

- Đại ca! Tiêu Dao Tử chạy mất rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hắn chạy xa rồi. Băng nhi! Đi lấy binh khí và ám khí. Đêm nay ta dẫn Băng nhi tới một nơi để Băng nhi tha hồ chém giết.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đi đâu vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đến một nơi mà ban ngày ta đã tới đó.

Đỗ Cửu bước ra hỏi :

- Tiểu đệ có đi theo không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đỗ lão đệ cũng đi.

Vô Vi đạo trưởng dẫn năm tên đệ tử võ phục đen, lưng đeo trường kiếm chạy tới.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn năm người, chậm rãi hỏi :

- Những người Bách Hoa sơn trang toàn là hạng tàn ác. Vậy khi động thủ với chúng các vị đừng nể nang chi hết.

Năm đại hán đồng thanh đáp :

- Bọn tại hạ xin tuân lệnh.

Tiêu Lĩnh Vu căn dặn :

- Các vị cũng đừng thông báo danh tánh với chúng. Tại hạ dẫn đường.

Chàng băng mình chạy về phía trước.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu theo sát chàng. Vô Vi đạo trưởng cùng năm tên đệ tử phái Võ Đương chạy sau rốt.

Tiêu Lĩnh Vu đã nhớ đường lối, chạy thẳng đến tòa nông xá là nơi cư ngụ của bọn Chu Triệu Long.

Không đầy nửa canh giờ đoàn người đã tới gần nông xá.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước trỏ tay vào bóng đêm nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong căn nhà gianh kia có mấy nhân vật rất khó bề đôi phó. Người Thẩm

Mộc Phong là mấy tên Huyết Ảnh hóa thân. Còn phải kể cả Đường lão thái thái ở Tứ Xuyên vì mụ có mấy chục món ám khí kịch độc khó đỗi đề phòng. Vậy chúng ta không nên xông cả vào một lúc.

Vô Vi đạo trưởng nói ngay :

- Nhất nhất đều do Tiêu đại hiệp chủ trương, bọn bần đạo xin tuân mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ muốn để năm vị huynh đệ này giữ ngoài trang, còn tại hạ và đạo trưởng xông vào.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó năm người nói :

- Tại hạ được nghe danh kiếm trận của phái Võ Đương từ lâu. Chắc năm vị đạo huynh cũng là những năng thủ quen bày kiếm trận rồi?

Năm người nghiêng mình đáp :

- Cái đó bọn bần đạo đều biết cả.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay lắm! Năm vị hãy ẩn vào trong rừng. Nếu thấy người trong nông xá chạy ra thì nhân lúc họ bất ngờ bắt sống được là hơn. Tùy ý các vị dùng ám khí hay đánh lén cũng được. Đối với bọn người tàn ác trong Bách Hoa sơn trang, bất tất phải kể đến lề luật giang hồ.

Năm người gật đầu đồng thanh đáp :

- Bọn bần đạo xin vâng mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu lại dặn theo :

- Bất luận trong nông xá diễn biến thế nào, năm vị cũng đừng xông vào tiếp viện. Nếu các vị chạm trán với địch thủ võ công cao cường thì dùng kiếm trận đối phó.

Năm người dạ một tiếng rồi tung mình vọt về phía khu rừng nhỏ bên cạnh.

Tiêu Lĩnh Vu lại nhìn Đỗ Cửu và Bách Lý Băng nói :

- Thế địch rất mạnh, ta không nên lơ là. Trước hết là giữ mình, thứ nhì là sát thương địch nhân. Ta cùng Vô Vi đạo trưởng đi trước mở đường. Các vị không nên đi gần quá mà cũng không nên cách xa quá. Giữ khoảng cách từ năm thước đến một trượng để tiện tiếp ứng cho nhau.

Tiêu Lĩnh Vu lại bảo Vô Vi đạo trưởng :

- Xin đạo trưởng lấy khí giới ra.

Vô Vi đạo trưởng theo lời rút bảo kiếm ra cầm tay hỏi :

- Tiêu đại hiệp không dùng khí giới ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã có đoản kiếm dấu trong bọc, khi gặp cường địch lấy ra cũng không muộn.

Hai người vừa đi vừa nói, bất giác đã đến trước căn nhà gianh.

Trong phòng có người lớn tiếng quát hỏi :

- Ai?

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời, xông thẳng vào nhà.

Bỗng thấy hàn quang lấp lánh, một thanh đơn đao chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay mặt ra chụp lấy lưỡi đao kéo mạnh một cái. Đại hán cầm đao cũng bị kéo theo.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng đánh trúng ngực người này. Hắn chỉ rên lên một tiếng rồi ngã lăn ra, tắt hơi chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm tấn công mấy đại hán canh gác nơi đây, đồng thời chàng xông vào căn nhà gianh.

Lại hai tiếng rú thê thảm vang lên, tiếp theo hai xác chết lăn ra.

Bách Lý Băng nghĩ thầm trong bụng :

- “Đại ca trước nay vẫn giữ dạ nhân từ mà đêm nay hạ thủ tàn độc thì ắt bọn này phạm tội đại ác không thể dung thứ được.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô thò tay vào bọc lấy một nắm Băng Phách ngân châm cầm tay.

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên hạ thủ tàn khốc không khỏi sửng sốt, nhưng lão cũng chạy theo Tiêu Lĩnh Vu vào căn nhà gianh.

Bốn người giữ cửa lớn cũng bị Tiêu Lĩnh Vu dùng thủ pháp mau lẹ tuyệt luân giết chết trong nháy mắt.

Trong sảnh đường nghe tiếng rú biết là có động.

Tiêu Lĩnh Vu xông vào trước, còn cách một trượng mới đến đại sảnh thì đột nhiên nghe tiếng dây cung phát động. Một loạt tên bắn ra như mưa. Chàng vung song chưởng gạt tên rơi lả tả.

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng quyền chưởng mau lẹ tuyệt luân, cũng nổi lòng hào khí, múa tít trường kiếm bảo vệ cho mình và cho Tiêu Lĩnh Vu để xông vào cửa đại sảnh. Lão dùng kiếm phá khuôn cửa gỗ mở cửa ra.

Tiêu Lĩnh Vu xông vào đại sảnh, vung song chưởng đánh chết ngay hai người.

Vô Vi đạo trưởng sấn vào theo cũng vung trường kiếm đâm chết hai đại hán.

Lúc này Bách Lý Băng và Đỗ Cửu đã xông vào tới nơi.

Bách Lý Băng vung kiếm như gió theo sát Vô Vi đạo trưởng, cũng chém chết hai người.

Trong nhà đại sảnh có mười tay cung thủ canh gác. Võ công bọn này cũng không phải tầm thường, nhưng địch sao nổi bốn tay cao thủ đã động sát khí. Chỉ trong khoảnh khắc cả bọn mười người đều nằm lăn dưới đất, chưa chết cũng bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn chạy trước, chàng vung tay mặt đập vào tường vách. Đất bụi bay tứ tung, bức vách bị thủng một lỗ lớn.

Chàng nhớ đây là gian mật thất mà Chu Triệu Long triệu tập quần ma. Chàng hy vọng xông vào mật thất để bắt sống được Chu Triệu Long, hay ít ra cũng trừ diệt được mấy tên Huyết Ảnh hóa thân.

Tiêu Lĩnh Vu phá thủng bước tường vách rồi bỗng nghe tiếng quát :

- Ai?

Tiếp theo ánh lửa lập lòe. Một cây đuốc thắp lên sáng trưng.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào thì thấy người ở chính giữa là Chu Triệu Long.

Sau gã có bốn đại hán mặc áo hồng. Mé tả là Đường lão thái thái, mé hữu là Đơn Hoành Chương.

Người cầm đuốc đứng trước Chu Triệu Long, cách chừng ba thước.

Những người này đều nai nịt gọn gàng. Dường như họ chưa nghỉ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ Chu Triệu Long thì gã cũng nhận ra chàng vẫn cải trang, ăn mặc như lúc ban ngày. Bất giác gã ngẩn người ra hỏi :

- Đơn hiền diệt! Vụ này là thế nào đây?

Đơn Hoành Chương không ngờ Tiêu Lĩnh Vu đang đêm dẫn người đến tập kích mà vẫn để quần áo như lúc ban ngày. Gã bị Chu Triệu Long hỏi như vậy ngẩn người ra không biết trả lời thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy nhân vật trọng yếu đều ở cả đây, chàng không vội động thủ, lùi lại hai bước Đơn Hoành Chương định thần đánh bạo hỏi :

- Có phải Bạch huynh đấy không?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Tại hạ không phải họ Bạch.

Chu Triệu Long nghe rõ thanh âm, toàn thân run lên bần bật hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Các hạ bất tất phải hỏi tại hạ là ai. Hãy cầm khí giới để cùng ta động thủ.

Chu Triệu Long chỉ giương mắt lên nhìn Đơn Hoành Chương, không rảnh để phiền trách hắn. Chu Triệu Long cười lạt nói :

- Hay lắm! Các hạ đã không dám báo danh là còn úy kỵ Bách Hoa sơn trang. Nơi đây chật hẹp không tiện động thủ. Vậy chúng ta hãy ra tiền viện.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhị trang chúa là người có địa vị, chắc không đến nỗi chẳng giữ lời hứa. Mà thực ra Nhị trang chúa có muốn trốn chạy cũng không phải chuyện dễ dàng.

Chu Triệu Long cười khẩy nói :

- Các vị nói vậy chẳng hóa ra khoa trương thái quá.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn Chu Triệu Long, từ từ lùi lại.

Chu Triệu Long cùng đồng bọn quả nhiên chậm chạp đi theo.

Lúc qua nhà đại sảnh, Chu Triệu Long đảo mắt nhìn thấy mười tay cung tiễn thủ đều nằm lăn ra đó không thiếu một tên, bất giác cả kinh nghĩ thầm :

- “Xem chừng bốn người này đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Chỉ trong khoảnh khắc đã hạ được mười tay cung thủ.”

Đột nhiên hắn ngó Đỗ Cửu, cười nói :

- Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu! Các hạ thật là lớn mật.

Đỗ Cửu thấy gã kêu đúng danh hiệu mình ra, cũng không dấu diếm, liền cười lạt đáp :

- Phải rồi! Chính tại hạ.

Chu Triệu Long lại đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Các hạ là ai?

Vô Vi đạo trưởng hững hờ đáp :

- Lão phu không muốn trả lời.

Chu Triệu Long cười khanh khách nói :

- Các hạ không muốn hay không dám? Thực ra các hạ không nói tại hạ cũng đoán được các hạ là Vô Vi đạo trưởng rồi.

Vô Vi đạo trưởng chỉ cười lạt một tiếng chứ không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Võ công của Chu Triệu Long tuy không có gì đáng kể, nhưng mưu kế y người thường không thể bì kịp.”

Chu Triệu Long vẫn ỷ thế mình mạnh, hắn vẫy tay nói :

- Đốt đuốc lên!

Vừa nghe dạ ran một tiếng, tám cây đuốc đã đốt lên.

Những cây đuốc này do tám đại hán mặc võ phục, cài đơn đao cầm đứng chắn ở tám phương vị.

Chương 64: Tiêu Lĩnh Vu Trừ Diệt Huyết Ảnh Hóa Thân

Chu Triệu Long liếc mắt ngó Bách Lý Băng, thấy người cô mảnh dẻ không giống đàn ông. Gã cũng đoán ra là gái giả trai, nhưng không phải Kim Lan, Ngọc Lan và gã không nhận được là ai.

Hai bên dàn thành trận thế đối lập.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên ở chỗ dường như Chu Triệu Long muốn đối trận tỷ đấu thực sự, tựa hồ gã có chỗ nào trông cậy.

Chàng thấy thế sinh lòng cảnh giác, quay lại nói với Vô Vi đạo trưởng :

- Trước nay Chu Triệu Long không khi nào chịu động thủ cùng người một cách khinh xuất. Vậy mà chuyến này gã có vẻ khác thường, không chừng gã có âm mưu gì đây. Chúng ta phải thận trọng mới được.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp :

- Vậy để bần đạo khiêu chiến trước.

Lão đảo mắt nhìn Chu Triệu Long nói :

- Bần đạo được nghe danh Nhị trang chúa đã lâu. Hôm nay được lãnh giáo tuyệt kỹ, thật là may mắn! Chu Triệu Long cười lạt đáp :

- Tại hạ không muốn hấp tấp cùng người động thủ.

Gã đưa mắt nhìn Đường lão thái thái nói :

- Phiền Đường lão phu nhân đánh trận đầu cho.

Đường lão thái thái chống trượng bước ra hỏi :

- Vị nào cùng động thủ với lão thân?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Mụ cùng Kim Hoa phu nhân đã truy sát Thẩm Mộc Phong ở dưới chân núi Nhân Duyên. Sau hai

người lại quy đầu Bách Hoa sơn trang, nhưng chỉ có Kim Hoa phu nhân giữ thái độ như trước, cười nói không úy kỵ gì. Còn Đường lão phu nhân thì dường như tình hình có điều khác lạ. Chắc mụ đã bị dược vật khống chế một cách nghiêm khắc.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng rảo bước tiến ra.

Vô Vi đạo trưởng toan xuất chiến nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu tranh tiên liền dừng bước lại quan sát.

Đường lão thái thái giơ cây trượng lên nói :

- Các hạ báo danh đi!

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Đường lão thái thái sửng sốt hỏi :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi! Chính tại hạ.

Chu Triệu Long tuy đã đoán thầm trong lòng nhân vật này có lẽ là Tiêu Lĩnh Vu, nhưng khi nghe chàng báo danh vẫn không khỏi run lên.

Chỉ có bốn đại hán áo đỏ đứng sau hắn là vẻ mặt vẫn trơ như gỗ, tựa hồ chẳng biết Tiêu Lĩnh Vu là nhân vật thế nào.

Tuy Đường lão thái thái có môn ám khí cực kỳ lợi hại nhưng Tiêu Lĩnh Vu vẫn không quan tâm bằng bốn đại hán áo đỏ kia nên chàng hết sức lưu tâm tới hành động của chúng.

Chàng thấy nét mặt trơ như gỗ của bốn người bất giác nghĩ thầm trong bụng :

- “Bốn người kia chẳng khác gì tượng gỗ. Chắc là thần trí chúng bị một thứ dược vật nào đó khống chế.”

Đường lão thái thái cất tiếng hô lớn :

- Coi chừng!

Mụ vung trượng đánh “vù” một tiếng quật xuống đầu chàng.

Tiêu Lĩnh Vu biết luồng lực đạo của mụ rất cương mãnh, khiến cho kình phong rít lên. Chàng ngấm ngầm kinh hãi tự nhủ :

- “Xem chừng mụ đã nhất tâm đầu hàng Bách Hoa sơn trang rồi. Ta phải cho mụ nếm mùi đau khổ mới được.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người chàng đã né sang bên tránh thế trượng. Tay mặt chàng vương ra nhanh như điện chớp, quét ngang một cái nắm được đầu trượng của đối phương rồi đẩy mạnh về phía trước.

Phép đánh bắt khí giới của đối phương rất ít người dùng tới, trừ phi là nhân vật võ công tuyệt đỉnh, mười phần chắc chín mới dám hạ thủ. Còn người thường đâu dám thử trò này.

Tiêu Lĩnh Vu cất tay một cái đã bắt được đầu trượng của Đường lão thái thái, chẳng những khiến Chu Triệu Long giật mình kinh hãi mà cả Vô Vi đạo trưởng cũng ghê hồn, lão lẩm bẩm :

- Tiêu Lĩnh Vu ra đòn này thực tự phụ thái quá.

Đường lão thái thái không ngờ Tiêu Lĩnh Vu dám ra tay bắt trượng, mụ không khỏi ngẩn người sửng sốt.

Mụ còn đang ngơ ngác thì Tiêu Lĩnh Vu đã đẩy mạnh cây trượng khiến mụ không tự chủ được siêu người đi.

Tiêu Lĩnh Vu lại giơ tay trái phóng chưởng đánh tới.

Chàng ra tay cực kỳ mau lẹ, Đường lão thái thái không né tránh kịp.

Bình một tiếng vang lên. Phát chưởng đã đánh tới trúng vào vai bên phải Đường lão thái thái.

Tiêu Lĩnh Vu còn nghĩ đến tình cố cựu nên chàng phóng chưởng không nặng lắm. Cứ theo nội lực của Đường lão thái thái thì phát chưởng đó quyết chưa đả thương được mụ.

Không ngờ Đường lão thái thái rên lên một tiếng ngã ngửa về phía sau. Đồng thời cây thiết trượng cũng dời tay mụ.

Tiêu Lĩnh Vu đoạt được thiết trượng rồi. Chàng hiểu ngay là Đường lão thái thái có ý nhân nhượng. Mụ không dám hô hoán nói năng với chàng tất là điều rất khổ tâm.

Tiêu Lĩnh Vu quát một tiếng, vung cây trượng xông lại đánh Chu Triệu Long.

Chàng chỉ lo Đường lão thái thái toàn thân đầy ám khí kịch độc, có thể ám toán đả thương Bách Lý Băng cùng Vô Vi đạo trưởng bất cứ lúc nào. Nhưng bây giờ thấy mụ nằm lăn dưới đất, bỏ cả thiết

trượng. Mối lo âu này bớt đi một phần, đồng thời hào khí phấn khởi.

Chu Triệu Long không ngờ Đường lão thái thái ở địa vị Chưởng môn một phái nổi danh giang hồ mà Tiêu Lĩnh Vu mới đánh một đòn đã bị trọng thương. Gã vừa sinh lòng ngờ vực vừa ngấm ngầm kinh hãi.

Chu Triệu Long đang ngẫm nghĩ thì Tiêu Lĩnh Vu đã vung trượng xông tới. Gã tự biết không phải địch thủ của chàng, vừa đỡ đòn vừa lùi lại. Gã vẫy tay một cái, ra lệnh cho bốn đại hán áo đỏ tiến ra bao vậy đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu vốn úy kỵ bốn đại hán áo đỏ này, liền hạ chân khí xuống huyệt Đan Điền, dừng bước lại giơ trượng lên chờ địch nhân xông vào.

Vô Vi đạo trưởng tức giận hỏi :

- Chu Triệu Long! Phải chăng bọn người ở Bách Hoa sơn trang bất luận trường hợp nào cũng chỉ ỷ cậy vào số đông để thủ thắng?

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca! Tiểu đệ giúp đại ca một tay.

Dứt lời cô chống kiếm xông ra.

Cô nói câu này thanh âm trong trẻo, hoàn toàn là giọng một thiếu nữ.

Nguyên cô bồn chồn trong dạ, quên mất không biến cải thanh âm.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả nói :

- Băng nhi! Hãy lùi lại phía sau.

Bách Lý Băng đã đi tới gần bốn đại hán áo đỏ, toan vung kiếm tấn công, nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy đành thu kiếm lại.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí phòng bị, vừa bảo Bách Lý Băng :

- Bốn tên này mà bảo là người thì đề cao họ quá. Băng nhi không động thủ với chúng được....

Bách Lý Băng hỏi :

- Chúng không phải người thì ra giống gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó là bốn tên trong Bát Đại Huyết Ảnh hóa thân của Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng hỏi :

- Huyết Ảnh hóa thân là cái gì?

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi ngập ngừng đáp :

- Huyết Ảnh hóa thân là....

Vô Vi đạo trưởng đỡ lời :

- Là người bị dược vật kiềm chế, lại trải qua một cuộc rèn luyện rất nghiêm khắc mà thành Huyết Ảnh hóa thân.

Sự thực Vô Vi đạo trưởng cũng chẳng hiểu rõ, vì lão thấy Tiêu Lĩnh Vu không giải thích được nên cũng hàm hồ nói cho xuôi chuyện.

Đột nhiên bốn tiếng hú quái gở vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch, khiến người nghe phải lạnh gáy.

Bách Lý Băng muốn hỏi nữa, nhưng sợ làm phân tâm Tiêu Lĩnh Vu, cô đành đứng yên.

Bốn đại hán áo đỏ sau khi rú lên một tiếng, bắt đầu từ từ vận động thủ cước.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn bốn người, đồng thời chàng hô lớn :

- Xin đạo trưởng coi chừng Chu Triệu Long. Còn bốn tên này để mình vãn bối đối phó.

Vô Vi đạo trưởng tự biết võ công mình kém Tiêu Lĩnh Vu xa. Nếu chàng không chống nổi bốn Huyết Ảnh hóa thân này thì lão cũng không giúp gì được, liền từ từ lùi lại đứng xa ngoài hai trượng để giám thị Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bốn Huyết Ảnh hóa thân vận động tay chân mỗi lúc một mau lẹ, biết là chúng sắp tấn công liền tự nhủ :

- “Ta đã định trừ diệt bốn tên này thì chẳng cần đợi chúng ra tay trước.”

Chàng liền vận Tu La chỉ lực rồi giơ tay mặt lên, phóng một luồng chỉ lực đánh tới đại hán áo đỏ phía Tây Nam.

Đại hán này phải lùi bốn năm bước mới đứng vững. Hiển nhiên luồng chỉ công của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ trầm trọng.

Lạ ở chỗ đại hán áo đỏ trúng một chỉ mà tuyệt không lộ vẻ đau đớn, dường như vai trái trúng chỉ mà không liên quan gì đến hắn.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần tự nhủ :

- “Ngay đến Thẩm Mộc Phong mà bị trúng phát chỉ này của ta cũng không chịu nổi mà đại hán này tuyệt không lộ vẻ đau đớn chút nào. Chẳng hiểu hắn luyện thứ công phu gì?”

Chàng toan vung thiết trượng đánh ra, bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo bay lạch phạch. Hai tên đại hán áo đỏ chia nhau xông vào hai bên.

Tiêu Lĩnh Vu huy động thiết trượng ra chiêu Hoành Tảo Thiên Quân nhằm đánh đại hán áo đỏ mé Tây Bắc. Đồng thời chàng xoay tay trái phóng chưởng cách không đánh về phía tên Huyết Ảnh hóa thân ở góc Đông Nam.

Nguyên bốn đại hán áo đỏ đứng bao vậy Tiêu Lĩnh Vu ở bốn mặt Đông Bắc, Tây Bắc, Đông Nam, Tây Nam chứ không giữ bốn phương vị chính Đông, Tây, Nam, Bắc như bình thường.

Đại hán này giơ tay lên đón tiếp chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu. Hai luồng ám kình đụng nhau xoáy lại thành cơn gió lốc. Đại hán áo đỏ đang tiến tới bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu hất lùi lại phía sau một bước.

Đồng thời Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy cánh tay trái tê chồn, thiết trượng tay mặt bị ảnh hưởng mà phải chậm lại một chút.

Đại hán áo đỏ mé tay bắc đã rút binh khí ra, trong tay hắn cầm một thanh đoản bổng.

Bỗng nghe một tiếng “choang” rùng rợn. Cây thiết trượng trong tay Tiêu Lĩnh Vu đã bị cây đoản bổng hất ngược trở lại.

Bốn đại hán áo đỏ thi triển thân pháp rất thần tốc xông lại gần bao vây Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng, tay trái buông cây thiết trượng đánh liền hai chưởng. Chưởng phong đẩy lùi hai hồng y nhân ra. Tay mặt chàng thò vào bọc lấy ra thanh đoản kiếm.

Sau một lúc chiến đấu với bốn Huyết Ảnh hóa thân chàng đã nhận ra rằng bốn tên này chẳng những võ công cao cường mà chúng còn không sợ đau khổ. Trừ khi đánh trúng phải dừng tay. Vì thế chàng phải hạ độc thủ ngõ hầu trừ diệt chúng ngay tại đương trường.

Bốn Huyết Ảnh hóa thân hợp lực tấn công Tiêu Lĩnh Vu. Hai tên đã lấy binh khí, còn hai tên tay không.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm thanh đoản kiếm thi triển kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn. Tay trái chàng phát huy chưởng pháp thần tốc của Nam Dật Công. Hay tay chàng vận dụng tuyệt kỹ cả chưởng pháp lẫn kiếm pháp, uy thế mãnh liệt vô cùng.

Chưởng phong rít lên veo véo, kiếm quang lóa mắt khiến cho thế công của bốn hồng y quái nhân bị kiềm chế.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát to một tiếng :

- Trúng!

Máu tươi vọt ra tung tóe. Đại hán áo đỏ tay cầm đoản bổng bị đứt lìa. Cây đoản bổng bắn ra xa sáu bảy thước.

Đại hán này tuy bị chặt đứt cánh tay mà vẫn điềm nhiên như không thấy gì.

Tay trái hắn vung chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ đại hán áo đỏ này bị chặt đứt một cánh tay mà vẫn còn sức tấn công. Chàng không khỏi ngẩn người sửng sốt.

Phát chưởng của đại hán cực kỳ thần tốc, đánh trúng vai trái Tiêu Lĩnh Vu đánh “binh” một tiếng.

Bấy lâu nay Tiêu Lĩnh Vu ngày đêm rèn luyện, nội công tăng tiến rất nhiều.

Luồng cương khí hộ thân hất đại hán lùi lại hai bước. Nhưng chàng bị trúng chưởng, khí huyết nhộn nhạo, nghĩ thầm :

- “Những tên Huyết Ảnh hóa thân của Thẩm Mộc Phong này mà không trừ diệt được sớm đi thì đến tám tay võ lâm cao thủ liều chết với chúng cũng khó lòng. Bọn chúng chẳng những võ công cao cường mà lại không biết đau đớn về thể xác thì bất cứ nhân vật nào đánh chúng bị trọng thương rồi mà vẫn còn năng lực tái chiến, khiến bị tấn công bất ngờ tất gặp nguy hiểm. Nếu mình không có luồng cương khí hộ thân mà bị trúng đòn tất cũng tử thương.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chưởng tay kiếm không ngừng cùng bọn hồng y quái nhân quyết chiến.

Tình thế Tiêu Lĩnh Vu lúc này rất đỗi khẩn trương. Cả những người quan chiến bên ngoài như Vô Vi đạo trưởng và Chu Triệu Long lại càng hoang mang tợn.

Vô Vi đạo trưởng trong lòng kinh hãi lẩm bẩm :

- Võ công gì mà khủng khiếp như vậy?

Chu Triệu Long trong lòng hồi hộp nghĩ thầm :

- Võ công của Tiêu Lĩnh Vu tiến triển không ngờ. Dường như gã gặp được kỳ tích, phá hẳn quy luật thông thường.

Bỗng nghe đánh “sầm” môt tiếng, một hồng y quái nhân bị Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh trúng ngực.

Phát chưởng này Tiêu Lĩnh Vu đã vận đến thập thành công lực làm đứt hết tâm mạch của hắn. Hồng y quái nhân lảo đảo hai cái, miệng hộc máu tươi rồi té lăn ra đất.

Tiêu Lĩnh Vu xoay chuyển thân pháp để tránh thế chưởng của hai Huyết Ảnh giáp công. Chàng xoay kiếm ra chiêu “Thiết Tụ Khai Hoa”, đâm trúng cổ họng đại hán cụt tay.

Chàng đã biết hồng y quái nhân không sợ đau đớn, phải đâm trúng chỗ trí mạng mới làm cho chúng mất sức kháng cự.

Đại hán áo đỏ bị chặt đứt cánh tay phải, máu ra nhiều quá, thân pháp không được linh hoạt nên mới bị Tiêu Lĩnh Vu đâm trúng cổ họng.

Hồng y quái nhân té xuống chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu hạ được hai Huyết Ảnh hóa thân rồi, tinh thần càng phấn khởi.

Chàng xoay đoản kiếm rất thần tốc đâm trúng một tên nữa. Đồng thời tay chàng thi triển Đàn Chỉ thần công. Một dây chỉ phong đâm trúng mắt bên phải hồng y quái nhân.

Chàng đã hiểu rõ hai đại hán áo đỏ này tuy bị trọng thương nhưng vẫn còn sức chiến đấu. Lập tức chàng phóng liền bốn chiêu kiếm, đều là những tuyệt chiêu trong kiếm lục của Đàm Vân Thanh. Hai đại hán áo đỏ còn lại đều bị lợi kiếm đâm trúng mà chết.

Chu Triệu Long hoàn toàn ỷ vào bốn tên Huyết Ảnh hóa thân này, bây giờ thấy chúng đều bị hạ về tay Tiêu Lĩnh Vu. Trong lòng gã kinh hãi vô cùng, lập tức xoay mình đào tẩu.

Bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng cười lạt nói :

- Nhị trang chúa! Trang chúa còn muốn bỏ chạy ư?

Lão vung trường kiếm cản đường Chu Triệu Long.

Đơn Hoàng Chương rút trường kiếm đánh “soạt” một cái, lớn tiếng quát :

- Biết điều thì mau nhường lối!

Bách Lý Băng đột nhiên nhảy ra quát :

- Ngươi không xứng động thủ với Vô Vi đạo trưởng.

Cô phóng kiếm đâm liền.

Đơn Hoàng Chương vung kiếm gạt kiếm của đối phương rồi xoay kiếm phản kích.

Thế là hai người khai diễn cuộc đấu.

Chu Triệu Long toan chạy trốn thì thấy Tiêu Lĩnh Vu cầm đoản kiếm chắn đường. Gã chấn động tâm thần, vội rút cây ngọc xích ra rồi tung mình nhảy xổ về phía Vô Vi đạo trưởng, vung ngọc xích đánh xuống.

Vô Vi đạo trưởng đưa trường kiếm lên gạt đánh choang một tiếng rồi phản kích hai chiêu liền.

Đỗ Cửu tay cầm thiết bút giám thị bốn mặt.

Tiêu Lĩnh Vu biết rõ bản lãnh của Bách Lý Băng và Vô Vi đạo trưởng quyết chẳng kém gì Đơn Hoàng Chương và Chu Triệu Long nên chàng chỉ chống kiếm đứng quan chiến, đồng thời vận khí điều tức vì sau khi hạ bốn tên Huyết Ảnh hóa thân chàng cũng cảm thấy mỏi mệt.

Vô Vi đạo trưởng động thủ cùng Chu Triệu Long, lão thi triển Thái Cực tuệ kiếm, bao vây Chu Triệu Long trong màn kiếm quang.

Bách Lý Băng đánh với Đơn Hoàng Chương cũng ác liệt vô cùng. Cô vận toàn lực tấn công.

Nguyên Đơn Hoàng Chương trong lòng đã có chủ ý. Từ lúc bốn đại hán áo đỏ chiến đấu với Tiêu Lĩnh Vu gã đã chỉ nghĩ cách phá vòng vây chạy trốn nên bây giờ ráng tấn công mau lẹ.

Bách Lý Băng bị thế công của Đơn Hoàng Chương cấp bách vô cùng nên lâm vào tình thế không thể phản kích. Trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

“Đêm nay mà mình bị bại trận chẳng những khiến đại ca buồn bực mà còn bị người khinh khi. Cuộc chiến này bất luận thế nào ta cũng không thể để thất bại được.”

Cô đã bị mất tiên cơ, đáng lẽ phải giữ thế thủ để chờ cơ hội phản kích, đoạt lại thế công. Nhưng cô nóng lòng cầu thắng, cố đánh ráo riết.

Bên kia cũng nóng lòng đào tẩu, hết sức phản công để mở đường, thành ra cuộc đấu càng thêm hung hiểm.

Đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên. Bách Lý Băng đã phóng kiếm đâm trúng ngực Đơn

Hoàng Chương, hắn té xuống chết liền.

Bách Lý Băng gia học uyên thâm. Võ công cô đáng kể vào hàng cao thủ bậc nhất võ lâm. Chỉ vì cô chưa có kinh nghiệm giao đấu thành ra khi bị Đơn Hoàng Chương cấp công làm cô bối rối. Khi cô gỡ ra được liền phóng tuyệt chiêu hạ sát đối phương.

Bên này Vô Vi đạo trưởng cũng dồn Chu Triệu Long vào thế không còn năng lực phản kích.

Chu Triệu Long trán toát mồ hôi đầm đìa, phải cố gắng huy động tàn lực cầm cự.

Bách Lý Băng cầm kiếm quẹt vào xác Đơn Hoàng Chương để lau máu, đồng thời cô nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Gã này tệ hại lắm phải không? Tiểu muội giết gã đại ca không phiền lòng chứ?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Gã là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong. Võ công rất cao cường. Băng nhi hạ sát được hắn không phải chuyện dễ.

Chàng lại lớn tiếng hô :

- Chu Triệu Long! Bốn tên Huyết Ảnh hóa thân đều chết cả rồi. Đường lão thái thái bị điểm huyệt, Đơn Hoàng Chương chết nhăn thây ngay đương trường. Còn một mình Nhị trang chúa mà còn mong trốn thoát ư? Sao không buông khí giới chịu trói?

Chu Triệu Long vận hết tàn lực gạt kiếm của Vô Vi đạo trưởng rồi xoay mình nhảy về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng nhảy ra trước chặn lại, đâm liền ba kiếm.

Chu Triệu Long vung ngọc xích gạt kiếm, người gã phải lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Băng nhi hãy dừng tay. Ta có chuyện muốn nói với hắn.

Bách Lý Băng thu trường kiếm lại đứng bên Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long cũng thu ngọc xích về, lau mồ hôi trán hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi định đối phó với ta bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi lại :

- Nếu tại hạ tha Nhị trang chúa, liệu Thẩm Mộc Phong có hoài nghi không?

Chu Triệu Long đáp :

- Ta ở với y hơn mười năm, dù y có nghi ngờ chắc cũng không gia hại ta.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Nhị trang chúa có muốn sống nữa không?

Chu Triệu Long đáp :

- Con sâu cái kiến còn ham sống, huống chi tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta đã từng ở với nhau một thời gian, Nhị trang chúa đối với tại hạ cũng tử tế....

Chu Triệu Long ngắt lời :

- Tiêu đại hiệp còn nghĩ tới tình cố cựu, thật tại hạ không ngờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Có điều Nhị trang chúa tử tế với tại hạ là có chỗ dụng tâm chứ chẳng phải thực lòng. Bây giờ sự quyết định sinh tử tồn vong hoàn toàn tùy ở nơi Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long cười lạt hỏi :

- Phải chăng Tiêu đại hiệp muốn bảo tại hạ phải phá vòng vây mà ra.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tại hạ tưởng Nhị trang chúa đã hiểu rõ mình chẳng còn đủ năng lực mà chạy thoát.

Chu Triệu Long nói :

- Đó chính là chỗ mà tại hạ không hiểu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hiện nay trên võ lâm, người hiểu sâu xa Thẩm Mộc Phong và biết rõ những bí mật trong Bách Hoa sơn trang không ai bằng Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long hỏi :

- Phải chăng Tiêu đại hiệp muốn tại hạ đem những bí mật của Bách Hoa sơn trang đổi lấy mạng sống?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Nhị trang chúa tính sao?

Chương 65: Trong Thảo Xá Quần Hùng Tụ Hội

Chu Triệu Long đột nhiên ngửa mặt lên trời cười nói :

- Ý nghĩ của Tiêu đại hiệp thật đơn giản quá.

Gã lấy ngọc xích ra chuẩn bị tái chiến.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca bất tất phải ra tay, để tiểu muội đối phó với gã cũng được.

Cô bước lẹ tới vung kiếm tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo cô :

- Băng nhi hãy lùi lại.

Chàng vừa dứt lời thì Bách Lý Băng đã tấn công liền ba kiếm.

Chu Triệu Long đỡ gạt ba chiêu, trong lòng kinh hãi :

- "Kiếm pháp của con nha đầu này so với kiếm chiêu của Vô Vi đạo trưởng còn có phần ác liệt hơn. Không hiểu thị là nhân vật thế nào?"

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã cất tiếng hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Tại sao các hạ không dám giết ta?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ nói rõ cho Nhị trang chúa biết. Nếu Nhị trang chúa muốn chết thì tại hạ cũng để Nhị trang chúa chết rồi nhắm mắt được. Nhưng tại hạ còn một chuyện...

Chu Triệu Long hỏi ngay :

- Chuyện gì? Tại hạ xin rửa tai nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu Nhị trang chúa chịu đem toàn bộ bí mật của Bách Hoa sơn trang nói cho bọn tại hạ nghe thì tại hạ sẽ tìm cách bảo vệ cho Nhị trang chúa được an toàn, không để Thẩm Mộc Phong hạ sát.

Chu Triệu Long trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Các hạ có phương pháp gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ cần cải trang cho Nhị trang chúa rồi đưa tới ẩn cư ở một nơi an toàn. Chờ sau khi trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong Nhị trang chúa sẽ trùng xuất giang hồ.

Chu Triệu Long lắc đầu đáp :

- E rằng Tiêu đại hiệp không có cơ hội làm như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tự cổ chí kim những kẻ hung tàn chưa một ai thoát được báo ứng. Hiện nay anh hùng thiên hạ cùng những môn phái lớn đều đã thức tỉnh. Dù bản lãnh Thẩm Mộc Phong cao cường đến đâu, tâm cơ ghê gớm đến trình độ nào cũng không chống đối được khắp thiên hạ.

Chu Triệu Long lạnh lùng nói :

- Tại hạ trước nay không tính chuyện vu vơ, nói toàn điều thực tế. Theo nhận xét của tại hạ thì các vị tuyệt không có cơ hội nào thủ thắng được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Chu Triệu Long trầm ngâm đáp :

- Tại hạ chỉ có thể nói sơ qua một chút tình hình: Thực lực Bách Hoa sơn trang ngày một lớn mạnh. Vả lại trong vòng nửa tháng nay trên chốn giang hồ xảy biến động kịch liệt. Các phái lớn giữ mình còn chưa xong....

Gã nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Nhị trang chúa nói hết đi.

Chu Triệu Long lắc đầu đáp :

- Tại hạ thân phận Nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang, gây thù oán đã nhiều thì sau khi thoát ly Bách Hoa sơn trang người giang hồ nhất định truy sát rất gắt, khó mà thoát chết được. Sao bằng bây giờ chết tại đây một cách oanh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Nhị trang chúa đã chấp mê bất ngộ, tin rằng Thẩm Mộc Phong sẽ thành bá nghiệp trên giang hồ, tại hạ cũng không muốn khuyên giải nữa. Tại hạ nghĩ tới chỗ chúng ta đã ở với nhau một thời gian nên để Nhị trang chúa chết được toàn thi thể. Vậy Nhị trang chúa tự quyết đi.

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách rồi tiếng người nói vang lên :

- Nhị trang chúa không thể chết được.

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy Kim Hoa phu nhân đang từ từ bước tới.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vì y biết rất nhiều chuyện bí mật. Để y lại còn có giá trị hơn là giết đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tuy y biết nhiều chuyện bí mật nhưng không chịu nói ra. Để y sống cũng bằng vô dụng.

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Huynh đệ hỏi như vậy dĩ nhiên y không chịu nói....

Mụ đưa tay lên vuốt tóc rồi nói tiếp :

- Ta đã được coi Nhị trang chúa thẩm vấn địch nhân nên bây giờ cũng thành thạo đôi chút. Ta mà hỏi tất y không dám dấu diếm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng phu nhân định dùng độc hình bức bách y phải cung xưng?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đúng thế! Phải dùng thủ đoạn tàn độc để người không rét mà run.

Đột nhiên mụ xuất thủ điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên người Chu Triệu Long, miệng nói tiếp :

- Đừng để cho y chết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nếu hỏi ở đây thì dù có dùng thủ đoạn tàn độc nhất thế gian, y cũng không chịu xưng ra câu nào đâu.

Tiêu Lĩnh Vu tỉnh ngộ gật đầu nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Kim Hoa phu nhân liếc mắt nhìn Đường lão thái thái nói :

- Đường lão phu nhân đây cũng như ta, vì tình thế bắt buộc mà phải quy đầu Bách Hoa sơn trang. Tiêu đệ nên giải khai huyệt đạo cho lão phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nghe lời tiến lại giải khai huyệt đạo cho Đường lão thái thái.

Đường lão thái thái đứng dậy nói :

- Đa tạ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vừa rồi Đường lão tiền bối cùng tại hạ động thủ, tại hạ cũng biết lão phu nhân có ý nhường nhịn.

Đường lão thái thái đáp :

- Thực ra dù lão thân có đem toàn lực kháng cự e rằng cũng không chống nổi Tiêu đại hiệp trong vòng mười hợp.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Các vị bất tất phải khách sáo nữa. Chúng ta hãy mau mau dời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Các vị từ đâu tới thì trở về đó.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng :

- Đạo trưởng! Chúng ta có thể về chỗ cũ được không?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu cười đáp :

- Đối phó với tên ma đầu thâm độc như Thẩm Mộc Phong, bần đạo đã học lối bầy ra nhiều nghi trận. Ngoài phòng đó còn có hai nơi nữa có thể ẩn thân được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy thì hay lắm. Chúng ta đi thôi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Có cần phải xóa vết tích ở nơi đây không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Mấy tòa nhà gianh này đều bị Bách Hoa sơn trang chiếm cứ rồi. Ngoài người của Bách Hoa sơn trang chẳng có một ai trà trộn vào được. Muốn bày nghi trận thì ít nhất là đừng để dấu vết gì khiến hắn không thể tìm ra manh mối.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Theo ý phu nhân thì....

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Phóng hỏa đốt sạch những căn nhà gianh ở tứ phía.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn những người trong nhà gianh thì thế nào? Chẳng lẽ giết chết họ? Làm như vậy không khỏi có điều tàn nhẫn.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười đáp :

- Cái đó ta đã nghĩ tới. Tiêu đệ nổi danh là người nghĩa hiệp, dĩ nhiên không thể tùy tiện giết người. Vụ này để tỷ tỷ làm cho.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tỷ tỷ đã hạ thủ rồi phải không?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Nơi đây có 38 tên tùy bộc, ngoài những tên đã bị các vị hạ sát, còn lại đều do ta hạ thủ. Hiện chỉ còn mấy tên cầm đuốc trong trường là chưa chết nhưng cũng đã bị điểm huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Những người trong Bách Hoa sơn trang hầu hết là đáng chết. Tỷ tỷ hạ sát bọn chúng tiểu đệ cũng không phản đối.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiêu đệ nói thế ta cũng yên dạ.

Mụ huy động tay mặt điểm vào tử huyệt mấy tên cầm đuốc.

Tiêu Lĩnh Vu sực nhớ ra điều gì, khẽ bảo Vô Vi đạo trưởng :

- Đạo trưởng! Tại hạ nhớ tới trong chùa Bạch Vân còn một số cao thủ Bách Hoa sơn trang. Chúng ta đã động thủ thì nhân cơ hội này trừ tuyệt sào huyệt của Thẩm Mộc Phong ở thành Trường Sa này đi.

Vô Vi đạo trưởng chưa kịp đáp thì Kim Hoa phu nhân đã cướp lời :

- Không cần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bắt giặc cần bắt chủ tướng. Theo chỗ điều tra của ta thì trong Bách Hoa sơn trang chưa có hệ thống tổ chức nghiêm mật, tùy cơ hành động. Mọi việc đều do Thẩm Mộc Phong nắm chủ chốt. Chỉ cần trừ diệt Thẩm Mộc Phong là bầy chồn cáo ở Bách Hoa sơn trang lập tức tan rã. Một là vì Thẩm Mộc Phong bản tính đa nghi, chẳng chịu tin ai nên không dám trọng dụng thuộc hạ. Hai là tài trí của

hắn siêu quần xuất chúng, không ai bì kịp. Bao nhiêu năm nay hắn hao tổn rất nhiều trí lực cùng tâm huyết để một mình thống trị. Cứ giết một mình hắn đi là tòa Bách Hoa sơn trang chuyển vận không còn linh nghiệm nữa.

Mụ nhìn Chu Triệu Long nói tiếp :

- Hiện giờ Thẩm Mộc Phong dường như đang hành động, nội tình ra sao chỉ có một mình Chu Triệu Long là có thể biết được. Vậy việc khẩn cấp trước mắt là tra hỏi khẩu cung gã rồi sau sẽ tìm cách đối phó. Còn những người như bọn Thân Tam Quái chẳng có chi đáng kể. Ta bất tất phải nghĩ đến chúng.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Lời tỷ tỷ rất đúng. Chúng ta đi thôi.

Vô Vi đạo trưởng đi trước dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại bảo Đỗ Cửu :

- Đỗ huynh đệ! Phóng hỏa đi thôi.

Đỗ Cửu vâng lời châm lửa đốt phòng xá.

Những phòng xá ở đây đều lợp cỏ gianh, chỉ châm lửa vào là cháy ngay lập tức.

Tiêu Lĩnh Vu thấy ngọn lửa bốc cao rồi quay lại bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Chúng ta lên đường thôi.

Bách Lý Băng mỉm cười đi theo chàng.

Đỗ Cửu ôm Chu Triệu Long chạy theo sau Bách Lý Băng.

Vô Vi đạo trưởng và năm đệ tử phái Võ Đương đã chờ sẵn ở ngoài dẫn đường đi về hướng chính Bắc.

Toán người đi một mạch hơn mười dặm thì đến bờ một dòng sông.

Vô Vi đạo trưởng dừng lại vỗ tay năm cái. Đột nhiên xuất hiện một con thuyền nhỏ từ từ bơi lại.

Đại hán khoác áo tơi đứng trên đầu thuyền cất tiếng hô :

- Thiên hôn hôn, Địa hoàng hoàng.

Vô Vi đạo trưởng đáp ngay :

- Bạch đầu lão ông bộ ngư mang.

Đại hán khoác áo tơi chống sào đẩy con thuyền áp vào bờ.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Thuyền liệu có chứa đủ bấy nhiêu người không?

Đại hán đáp :

- Không sao đâu. Các vị xuống thuyền đi.

Vô Vi đạo trưởng xuống trước. Quần hào xuống sau đứng chen chúc dưới thuyền.

Thuyền nhỏ mà đông người cơ hồ muốn đắm.

Đại hán khoác áo tơi mỉm cười nói :

- Không sao đâu.

Gã nhảy xuống nước đẩy thuyền đi.

Thuyền đi rất mau và êm tĩnh. Khoảnh khắc đã tới gần bụi cỏ.

Đại hán hắng dặng một tiếng, hai tay đẩy mạnh một cái, con thuyên nhỏ chui vào đám cỏ rậm.

Mọi người nhìn lên thì thấy đây là một gò đất cao gồ, bốn mặt cỏ rậm vây bọc.

Thật là một nơi kín đáo vô cùng.

Vô Vi đạo trưởng lên trước, quần hào lục tục theo sau.

Trong bóng tối thấp thoáng mấy bóng người chặn đường, gươm đao sáng loáng.

Vô Vi đạo trưởng dừng bước chắp tay nói :

- Bần đạo là Vô Vi, kinh động các vị giữa đêm khuya.

Bỗng thấy bóng người cụt tay trái, tay mặt cầm cây quạt rảo bước tiến ra hỏi :

- Đúng là Vô Vi đạo trưởng đấy chứ?

Tiêu Lĩnh Vu nhanh mắt nhận ra là Mã Vân Phi, liền chạy tới hỏi :

- Mã huynh! Mã huynh còn nhận ra được tiểu đệ không?

Mã Vân Phi rất cảnh giác, vội lùi lại hỏi :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ ra mình đã hóa trang, liền lau mặt đi rồi đáp :

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu.

Mã Vân Phi nhìn kỹ rồi cười ha hả nói :

- Tiểu đệ không ngờ lại được gặp Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu hỏi :

- Cánh tay trái của Mã huynh…

Mã Vân Phi bỏ cây quạt xuống, nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Là nam tử hán đại trượng phu thì cụt một cánh tay phỏng có chi đáng kể.

Gã quay lại ngó quần hào nói tiếp :

- Rất nhiều bằng hữu giang hồ chẳng những không chê Mã mỗ cụt tay mà còn đem lòng thương mến.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng thế! Mã huynh chí khí trượng phu, tiểu đệ kính phục vô cùng.

Mã Vân Phi cười khanh khách nói :

- Nghe Tiêu đại hiệp nói câu này, Mã mỗ có cụt cả hai tay cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Mã huynh kêu tiểu đệ bằng huynh đệ không được sao?

Mã Vân Phi cười ha hả đáp :

- Hay lắm! Tiêu huynh đệ! Hiện giờ các môn phái lớn trên giang hồ cùng anh hùng thiên hạ đều cảnh giác trước thế lực Bách Hoa sơn trang. Còn ngày nào chưa giết được Thẩm Mộc Phong là anh em đồng đạo võ lâm còn chưa yên tính được ngày đó. Ai cũng hiên ngang sốt sắng vào công cuộc này

là do sự ảnh hưởng của Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mã huynh dạy quá lời. Đó là do âm mưu của Thẩm Mộc Phong đã bại lộ, võ lâm đồng cảnh giới chứ tiểu đệ thì có công cán gì?

Mã Vân Phi cười đáp :

- Cả ngũ hồ tứ hải đều coi Tiêu huynh đệ là một vị cứu tinh. Hàng trăm năm khó có một người vinh dự như Tiêu huynh đệ.

Y đảo mắt nhìn bọn Đỗ Cửu hỏi :

- Các vị đây là những nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu liền giới thiệu quần hùng với Mã Vân Phi.

Sau cùng chàng trỏ vào Bách Lý Băng nói :

- Đây là Bách Lý cô nương, ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Mọi người bật tiếng kêu ngạc nhiên :

- Băng cung công chúa.

Bách Lý Băng mỉm cười gật đầu thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu lại tiếp tục giới thiệu Đường lão thái thái và Kim Hoa phu nhân.

Mã Vân Phi chau mày nói :

- Hai vị này đều là những trợ thủ đắc lực cho Bách Hoa sơn trang kia mà?

Bỗng có tiếng la ó từ phía sau Mã Vân Phi nổi lên. Hiển nhiên quần hào rất kích động khi nghe đến tên hai người này.

Tiêu Lĩnh Vu liền cất cao giọng :

- Xin các vị đừng nóng nảy. Hãy nghe Tiêu mỗ nói một lời.

Hiện nay oai danh Tiêu Lĩnh Vu lừng lẫy trên chốn giang hồ. Quần hào nghe chàng tuyên bố quả nhiên bình tĩnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Đường lão thái thái là một vị Chưởng môn danh cao vọng trọng, khi nào lại cam tâm hàng giặc. Sở dĩ lão phu nhân phải tạm thời quy thuận Bách Hoa sơn trang là vì tình thế bất đắc dĩ…

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong thủ đoạn tàn độc là một điều các vị đều đã biết. Chẳng những hắn hạ độc vào mình Đường lão thái thái mà toàn bộ gia quyến của lão thái thái cũng bị bắt làm con tin bức bách Đường lão thái thái phải tuân lệnh hắn. Đường lão thái thái chẳng chịu cam tâm khuất phục, mấy phen cứu mạng Tiêu mỗ, lại xung đột cả với Thẩm Mộc Phong.

Mã Vân Phi nghiêng mình nhìn Đường lão thái thái thi lễ nói :

- Bọn tại hạ có chút hiểu lầm, xin lão tiền bối miễm trách.

Đường lão thái thái thở dài đáp :

- Lão thân tuy trong lòng muốn giữ chính nghĩa võ lâm, nhưng lọt vào tay Bách Hoa sơn trang khiến cho Đường gia Tứ Xuyên phải hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói :

- Còn Kim Hoa phu nhân e rằng các vị cũng chưa hiểu mấy.

Mã Vân Phi hỏi :

- Tiểu đệ thường nghe Kim Hoa phu nhân nổi tiếng tàn độc. Chẳng lẽ phu nhân lại là hảo nhân?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hỡi ơi! Chẳng phải tiểu đệ đề cao y. Thực tình y ở trong tay Thẩm Mộc Phong nhưng vẫn ngấm ngầm giúp đỡ hơn ai hết.

Quần hào không ai nói gì nữa. Hiển nhiên mọi người rất coi trọng lời giải thích của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mọi người có vẻ còn chưa hết thành kiến với Kim Hoa phu nhân liền mỉm cười nói tiếp :

- Có thể các vị còn chưa tin lời tại hạ. Vậy tại hạ kể mấy việc để thuyết minh.

Rồi chàng đem những vụ xảy ra ở chân núi Nhân Duyên thuật lại một lượt.

Mã Vân Phi thở dài nói :

- Nếu Tiêu đại hiệp không nói rõ nội tình thì nỗi oan của phu nhân khó lòng bộc bạch. Vừa rồi bọn tại hạ có điều thất lễ, mong phu nhân thứ lỗi.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp :

- Cái đó không sao. Thực ra bản nhân cũng chẳng phải hảo nhân. Con người chỉ làm mỗi một việc tệ hại cũng là hư rồi. Người ta có quyền đổ lên đầu bản nhân tất cả những việc tệ hại trong thiên hạ.

Mã Vân Phi nói :

- Phu nhân nghĩ vậy là quyền của phu nhân. Nhưng bọn tại hạ tưởng bậc đại trượng phu phải giữ cho điều ân oán phân minh, có lý đâu hàm hồ thế được.

Kim Hoa phu nhân thấy Mã Vân Phi đầy vẻ chính khí, mụ không cười cợt nữa, cúi đầu im lặng.

Mã Vân Phi đảo mắt nhìn Đỗ Cửu hỏi :

- Người Đỗ huynh ôm trong tay là ai vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chu nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang.

Mã Vân Phi ngạc nhiên hỏi :

- Chu Triệu Long ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Chính Chu Triệu Long.

Mã Vân Phi nói :

- Gã này về hùa với Thẩm Mộc Phong tàn hại không biết bao nhiêu người. Tiêu huynh đệ bắt sống được hắn thật là tuyệt diệu. Chúng ta chưa giết được Thẩm Mộc Phong thì hãy phân thây gã này cũng hả giận được một phần.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Những điều bí mật ở Bách Hoa sơn trang, ngoại trừ Thẩm Mộc Phong chỉ còn có y biết được rất nhiều. Chúng ta cần bắt hắn để tra hỏi cho ra.

Mã Vân Phi nói :

- Vụ này có liên quan đến đại cuộc võ lâm. Chẳng những tại hạ đồng ý mà cả mấy người bị hắn gia hại cũng tán thành cao kiến của Tiêu huynh.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nhà cỏ lều gianh ẩn lánh chờ mưa. Mời Tiêu huynh cùng Vô Vi đạo trưởng vào nhà ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Nơi đây bí ẩn vô cùng, khiến cho tại hạ nhớ lại năm trước ở Quy Châu, quần hào tụ họp trên bè cây dưới nước.

Mã Vân Phi đưa quần hào vào nhà hô :

- Thắp đèn lên!

Hỏa quang lấp loáng, hai ngọn đèn dầu trong nhà đã thắp lên.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy quần hào tùy tùng Mã Vân Phi hầu hết đều quen mặt, nhưng trong lúc nhất thời chàng không nhớ được tên họ mà thôi.

Mã Vân Phi trỏ bốn cái ghế tre nói :

- Tiêu huynh bất tất phải khách sáo. Hiện nay huynh đệ là ngọn đèn soi sáng cho võ lâm. Mời Tiêu huynh ngồi xuống.

Chương 66: Kim Hoa Phu Nhân Thẩm Vấn Nhị Trang Chúa

Tiêu Lĩnh Vu không dám ngồi. Quần hào đồng thanh giục giã, chàng mới chắp tay xin lỗi ngồi xuống.

Mã Vân Phi lại mời Vô Vi đạo trưởng ngồi chiếc ghế thứ hai.

Y mời đến Bách Lý Băng thì cô mỉm cười đáp :

- Tiểu muội đứng sau đại ca cũng được.

Mã Vân Phi lại mời đến hai vị phu nhân. Đường lão thái thái nói :

- Lão thân là kẻ có tội, khi nào dám ngồi?

Kim Hoa phu nhân nói tiếp :

- Tiện thiếp còn thẩm vấn Chu Triệu Long, không cần phải ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mời Mã huynh ngồi xuống, đừng nên khách sáo nữa.

Mã Vân Phi mỉm cười đáp :

- Tiểu huynh xin tuân mệnh.

Rồi y ngồi xuống ghế. Thế là trên ghế có ba người ngồi, còn một ghế bỏ trống.

Quần hào thấy ba người an tọa rồi liền ngồi cả xuống đất.

Mã Vân Phi nhìn quần hào hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã biết hết những vị này chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phần đông tiểu đệ đã được gặp qua, nhưng chưa rõ danh tính.

Mã Vân Phi liền trỏ vào một lão già cụt chân giới thiệu :

- Vị này là Bí Hiệp Thường Đại Hải.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Thường huynh! Chúng ta đã gặp nhau hai lần rồi.

Bí Hiệp Thường Đại Hải đáp :

- Đúng thế! Tiêu đại hiệp nhãn lực tuyệt diệu.

Mã Vân Phi tiếp tục giới thiệu :

- Đây là Thần tiễn Trấn Càn Khôn Đường Nguyên Kỳ, Tam Dương thần đàn Lục Khôi Chương, Chưởng môn Hình Ý môn Đổng Công Thành, Nam phái Thái cực môn Thạch Phụng Tiên.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Tiêu mỗ xin hành lễ bái kiến các vị bằng hữu.

Quần hào đồng thanh đáp :

- Tiêu đại hiệp dạy quá lời.

Còn ngoài ra đều là người tùy tùng. Mã Vân Phi giới thiệu hết cho Tiêu Lĩnh Vu biết.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười cất tiếng hỏi :

- Các vị đã hàn huyên xong chưa?

Mã Vân Phi hỏi lại :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bây giờ chúng ta nên bàn đến việc chính.

Mã Vân Phi hỏi :

- Việc gì?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Theo chỗ tiện thiếp biết thì hiện giờ Thẩm Mộc Phong đi gặp một người bạn cố cựu. Người đó bản lãnh tất chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong. Mặt khác Thẩm Mộc Phong biết là tình thế giang hồ càng lâu càng bất lợi cho hắn, nên hắn định phát động toàn diện vào một ngày gần đây…

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiện thiếp mới biết đại khái. Nội tình ra sao ngoài Thẩm Mộc Phong chỉ còn một mình Chu nhị trang chúa là hiểu rõ.

Mã Vân Phi hỏi :

- Làm cách nào hỏi Chu Triệu Long cho biết được?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Các vị toàn là những nhân vật hiệp nghĩa, dĩ nhiên không muốn dùng thủ đoạn tàn độc. Vậy việc thẩm vấn Chu Triệu Long để tiện thiếp đảm nhận được chăng?

Mã Vân Phi quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu đại hiệp! Vụ này đại hiệp…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Kim Hoa phu nhân là người thích hợp nhất trong việc thẩm vấn Chu Triệu Long.

Mã Vân Phi nói :

- Thế thì hay lắm.

Y đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói tiếp :

- Cảm phiền phu nhân thi hành hộ cho.

Kim Hoa phu nhân cười mát, nhìn Đỗ Cửu nói :

- Xin Đỗ huynh giải khai huyệt đạo cho y.

Đỗ Cửu đặt Chu Triệu Long xuống rồi giải khai huyệt đạo cho gã.

Kim Hoa phu nhân vẫn giữ thái độ ngạo đời, cười khanh khách hỏi :

- Chu Triệu Long! Nhị trang chúa nhìn kỹ những nhân vật chung quanh rồi hãy quyết định liệu mình có trốn thoát được chăng?

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy toàn cừu nhân, bất giác ngẩn người.

Kim Hoa phu nhân cười lạt hỏi lại :

- Nhị trang chúa đã nhìn rõ chưa?

Chu Triệu Long chỉ gất đầu không nói gì.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Đại khái chắc Nhị trang chúa đã nhận thấy chẳng còn cơ hội nào trốn thoát được.

Chu Triệu Long đáp :

- Người đời chẳng ai tránh khỏi cái chết. Tại hạ đã sống được mấy chục năm rồi. Nay chết cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Kim Hoa phu nhân cười khảy nói :

- Nhị trang chúa tính toán coi bộ dễ dàng quá.

Chu Triệu Long nói :

- Hoặc giả các vị làm cho tại hạ chết một cách bi thảm là cùng. Ngoài cái chết tại hạ không nghĩ ra còn cái gì đáng sợ hơn nữa.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Chu nhị trang chúa thường dùng thủ đoạn đặc biệt để lấy khẩu cung. Tiện thiếp đã được coi hai lần, quả nhiên rất cao minh. Tiện thiếp tin rằng dùng cách đó thẩm vấn chắc Nhị trang chúa cũng không chịu nổi.

Chu Triệu Long chuyển động cặp mắt nhìn quanh rồi nói :

- Vậy các vị chuẩn bị để đối phó với tại hạ thử coi.

Những người xung quanh chỉ giương cặp mắt lấp loáng lên nhìn gã chứ không nói gì.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười bảo gã :

- Xem chừng các vị đây không ai muốn nói với Nhị trang chúa, chỉ có một mình tiện thiếp thương lượng mà thôi.

Chu Triệu Long khẽ thở dài hỏi :

- Phu nhân định đối phó với tại hạ bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiện thiếp xin nói thẳng ngay là nếu Nhị trang chúa chịu đem hết những bí mật của Bách Hoa sơn trang trình bày một cách tường tận, tiện thiếp sẽ bảo đảm tha mạng cho.

Chu Triệu Long giương mắt lên nhìn Kim Hoa phu nhân, lẳng lặng không đáp.

Kim Hoa phu nhân hiểu ý gã liền cười hỏi :

- Phải chăng Nhị trang chúa cho là tiện thiếp không tác chủ được vụ này?

Chu Triệu Long vẫn im lặng không nói gì.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu huynh đệ tín nhiệm tỷ tỷ chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ rất tín nhiệm.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Hay lắm! Vậy Tiêu huynh đệ trao quyền cho tỷ tỷ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trao quyền bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Giản dị lắm. Chỉ cần Tiêu huynh đệ tuyên bố với Chu Triệu Long là tỷ tỷ ưng chịu điều gì là có thể đại biểu cho các vị anh hùng.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hô :

- Chu Triệu Long! Bất luận Kim Hoa phu nhân đối phó với Nhị trang chúa bằng cách nào cũng đại biểu cho bọn tại hạ.

Kim Hoa phu nhân vuốt lại mái tóc cười hỏi :

- Bây giờ Nhị trang chúa đã tin chưa?

Chu Triệu Long đáp :

- Được rồi! Phu nhân nói đi.

Kim Hoa phu nhân từ từ lấy trong bọc ra một con rắn hình thù quái dị, đầu màu đỏ, dài không đầy bẩy tấc. Mụ cười hỏi :

- Nhị trang chúa! Con Bạch Tuyến xà này chỉ cắn một miếng là mất mạng. Nhị trang chúa hãy thử nếm chất độc của con Bạch Tuyến này xem sao?

Chu Triệu Long lạnh lùng đáp :

- Phu nhân muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Hay lắm! Nhị trang chúa quả là người hiểu thời vụ. Có thế mới là tay tuấn kiệt.

Mụ dừng lại một chút rồi hỏi :

- Chuyến này Thẩm Mộc Phong đi hội ngộ với một cố hữu. Người đó là ai?

Chu Triệu Long đáp :

- Tại hạ nói ra sợ phu nhân không tin.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nhị trang chúa cứ nói cho nghe.

Chu Triệu Long đáp :

- Tại hạ không hiểu nhân vật đó là ai, chỉ biết là một vị hòa thượng.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Hòa thượng ư? Có điểm nào đặc biệt không?

Chu Triệu Long đáp :

- Tại hạ chưa từng gặp qua, nhưng theo Thẩm đại trang chúa nói thì dường như lão khuyết một ngón tay.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm. Chàng nhớ tới hồi còn ở Tam Thánh cốc đã được nghe sư phụ là

Trang Sơn Bối nói tới lão. Trang Sơn Bối đã thi triển Ngự kiếm thuật hớt đứt một ngón tay của lão. Chàng đoán chừng là nhà sư này.

Chàng chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra.

Mã Vân Phi đảo mắt nhìn Thường Đại Hải nói :

- Thường huynh biết nhiều hiểu rộng, thử nghĩ coi có vị hòa thượng nào như vậy hợp tác với Thẩm Mộc Phong chăng?

Thường Đại Hải trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Nhà sư bị cụt một ngón tay ư? Tại hạ thật nghĩ không ra.

Chu Triệu Long nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì vị đại sư này không qua lại giang hồ đã mấy chục năm. Chắc các vị khó mà đoán ra được.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Khuyết một ngón tay là một đặc điểm rõ rệt. Vụ này dò hỏi cũng chẳng khó khăn gì…

Mụ đảo mắt nhìn Chu Triệu Long hỏi :

- Thẩm Mộc Phong đã biết đại cuộc võ lâm bất lợi cho hắn nên chuẩn bị phát động toàn diện để gây cuộc phân tranh nội bộ trong các đại môn phái. Có đúng thế không?

Chu Triệu Long đáp :

- Đại trang chúa mới có ý nghĩ như vậy, nhưng chưa thành quyết định tối hậu.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Tại sao vậy?

Chu Triệu Long đáp :

- Vì còn chờ cuộc hội ngộ với vị đại sư kia rồi mới giải quyết.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Bây giờ tiện thiếp còn hỏi một việc trọng yếu tối hậu. Nhị trang chúa nói xong là lập tức được buông tha dời khỏi nơi đây.

Chu Triệu Long nói :

- Nếu vậy nhất định là một việc rất khó khăn. Tại hạ cần thuyết minh trước một điều.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nhị trang chúa cứ nói.

Chu Triệu Long nói :

- Tại hạ không biết hết những việc trong Bách Hoa sơn trang, nhất là những việc then chốt.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Dù Nhị trang chúa không biết toàn bộ nhưng cũng hiểu được một phần.

Chu Triệu Long đáp :

- Cái đó còn tùy phu nhân hỏi chuyện gì.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã phái người đến tiềm ẩn trong các môn phái lớn để làm nội ứng, mà phần lớn đều là những nhân vật địa vị khá cao. Chắc Nhị trang chúa biết tên họ những người đó.

Chu Triệu Long lắc đầu đáp :

- Tại hạ chỉ biết là có người nằm vùng trong các đại phái, nhưng tên họ cùng chức vụ của những người này thì ngoài Thẩm đại trang chúa ra e rằng không có người thứ hai biết được.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói :

- Tiện thiếp không tin là Nhị trang chúa không biết điểm này.

Chu Triệu Long đáp :

- Tại hạ tuy có biết được một hai chỗ, nhưng không dám khẳng định.

Kim Hoa phu nhân giục :

- Vậy Nhị trang chúa cứ nói ra đi.

Chu Triệu Long hỏi :

- Tại hạ đã nói là nói hết. Nhưng sau khi tại hạ nói ra rồi, phu nhân có tác chủ việc buông tha tại hạ ngay lập tức được không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Chu Triệu Long đáp :

- Nội ứng ở phái Thiếu Lân là người ở hàng chữ “Pháp”. Môn hạ phái Côn Luân dường như ở họ Kim. Còn ngoài ra tại hạ không rõ.

Mã Vân Phi hỏi :

- Nhị trang chúa đã gặp họ chưa?

Chu Triệu Long đáp :

- Gặp thì gặp rồi. Nhưng lần nào họ cũng che mặt bằng vải đen khiến người ta không nhìn rõ chân tướng.

Mã Vân Phi cười lạt hỏi :

- Nhị trang chúa nói vậy cũng như chưa nói gì. Những bậc cao tăng hàng chữ “Pháp” ở chùa Thiếu Lâm rất nhiều, làm thế nào mà điều tra ra được?

Chu Triệu Long đáp :

- Cái đó để Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm trả lời. Chỉ cần lưu tâm một chút là điều tra ra được chẳng khó khăn gì.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp :

- Thuyết này cũng hợp lý.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng, lộ vẻ cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đạo trưởng! Y nói vậy có đúng sự thực không?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Theo phỏng đoán của bần đạo thì những lời y nói đều là sự thực.

Tiêu Lĩnh Vu lại nhìn Mã Vân Phi hỏi :

- Mã huynh tính sao?

Mã Vân Phi hỏi lại :

- Theo nhận xét của Tiêu huynh đệ thì thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ trước nay vốn tin tưởng ở Vô Vi đạo trưởng. Đạo trưởng đã tin cậy thì tiểu đệ cũng không nghi ngờ gì nữa.

Kim Hoa phu nhân cười hỏi :

- Nhị trang chúa! Nhị trang chúa đã nghe rõ chưa?

Chu Triệu Long đáp :

- Nghe rõ rồi.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Các vị đây đều muốn cho Nhị trang chúa thoát nạn. Nhị trang chúa chẳng báo ơn đức thì cũng nên nói rõ những kẻ gian tế trong phái Võ Đương là ai?

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Tại hạ xin nói thực. Trong quí phái cũng có một tên gian tế nhưng tại hạ không rõ là ai.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo cũng tin như vậy. Có điều bất luận người nào để Bách Hoa sơn trang lợi dụng cũng không còn quan hệ nữa.

Chu Triệu Long hỏi :

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Vì cả phái Võ Đương né tránh Bách Hoa sơn trang đã lưu tán ra ngoài giang hồ. Còn một số đệ tử võ công cao cường đều đi theo bên mình bần đạo. Những đệ tử lưu lại Tam Nguyên quán bị chết về tay các vị thì ngày sau bản phái sẽ đòi lại nón nợ máu đó.

Chu Triệu Long nói :

- Đạo trưởng có thể yên tâm về điểm này. Bách Hoa sơn trang đã biết phái Võ Đương đem hết đệ tử tinh nhuệ ra ngoài. Thẩm đại trang chúa nhất định không phái người tới động đến một ngọn cỏ, gốc cây ở Tam Nguyên quán.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nhị trang chúa hãy trả lời tiện thiếp một việc nữa là có thể được buông tha.

Chu Triệu Long đáp :

- Phu nhân hỏi đi.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Thẩm Mộc Phong chuẩn bị bao giờ phát động? Phát động bằng cách nào?

Chu Triệu Long đáp :

- Khi chưa gặp vị hòa thượng, Thẩm đại trang chúa chuẩn bị phát động trong ba tháng. Trước hết là chỉ thị cho nội ứng trong các môn phái lớn ngấm ngầm hạ độc…

Vô Vi đạo trưởng xen vào :

- Bọn họ sử dụng chất độc gì? Hạ độc bằng phương pháp gì?

Chu Triệu Long đáp :

- Cái đó còn tùy tình thế, tự ý châm chước mà làm. Có thể hạ độc vào nước uống, cũng có thể pha thuốc vào cơm ăn.

Gã nói mấy câu này khác nào những thoi thiết quyền đánh thẳng vào ngực mọi người, khiến quần hào táng đởm kinh hồn.

Chu Triệu Long hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Nhưng sau khi Đại trang chúa hội diện với vị hòa thượng kia, kế hoạch có thay đổi không thì tại hạ không rõ.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Nhị trang chúa không biết thật chứ?

Chu Triệu Long đáp :

- Đúng thế! Những điều tại hạ biết đều đã nói cả rồi.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười nói :

- Chỉ còn một điểu tối hậu. Nếu Nhị trang chúa ưng chịu là tiện thiếp buông tha ngay.

Chu Triệu Long hỏi :

- Điều gì?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nhị trang chúa đưa tiện thiếp đi theo.

Chu Triệu Long sửng sốt hỏi :

- Đưa phu nhân đi ư?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nhị trang chúa đã tiết lộ những bí mật của Bách Hoa sơn trang. Thẩm Mộc Phong mà biết quyết chẳng buông tha. Nhị trang chúa chỉ có một mình há chẳng cô đơn ư? Có tiện thiếp bên cạnh để cùng nhau trò chuyện cho bớt quạnh hiu. Vạn nhất Nhị trang chúa có bị Thẩm Mộc Phong hạ sát cũng có người chết theo.

Chu Triệu Long hỏi :

- Phu nhân ở ngoài há chẳng an toàn hơn ư? Tại sao lại muốn đi theo tại hạ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Điều thứ nhất là tiện thiếp và Đường lão thái thái đều bị hạ độc vào người. Sau mười ngày chất độc sẽ phát tác. Tiện thiếp chưa muốn chết nên trở về tìm thuốc giải.

Chu Triệu Long nói :

- Tại hạ cũng hy vọng có thể hợp tác với phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu Nhị trang chúa nghe lời là tiện thiếp bảo đảm có thể lừa gạt được Thẩm Mộc Phong.

Chu Triệu Long hỏi :

- Bây giờ đã đi được chưa?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Tay trái mụ dắt Chu Triệu Long, tai phải xua lia lịa. Mụ nói :

- Các vị hãy bảo trọng. Chúng ta sau này còn có ngày tái ngộ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mã huynh! Mã huynh hãy truyền lệnh cho anh em đừng làm khó dễ hai vị.

Mã Vân Phi gật đầu trầm giọng tuyên bố :

- Truyền lệnh xuống khai thuyền đưa các vị qua sông.

Một hán tử áo đen vâng lời lập tức chạy đi.

Mã Vân Phi lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta phải thiên di đi nơi khác chứ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Mã Vân Phi đáp :

- Vì nơi đây Chu Triệu Long đã biết rồi, không chừng gã báo cáo với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không cần đâu. Dù gã có báo cáo Thẩm Mộc Phong cũng chưa đến ngay.

Mã Vân Phi hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì Thẩm Mộc Phong không bao giờ chịu hành động một cách hồ đồ. Nơi đây chúng ta đông

người, nếu hắn không điều động được đầy đủ lực lượng để đối phó quyết chẳng hành động một cách khinh xuất. Huống chi Chu Triệu Long còn muốn sống, hắn chẳng dám tiết lộ đâu.

Mã Vân Phi đáp :

- Tiêu huynh đệ nói vậy, tiểu huynh cũng yên tâm…

Chương 67: Chùa Bạch Vân Quần Hùng Tập Kích

Mã Vân Phi ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Không hiểu vì lẽ gì trên chốn giang hồ đột nhiên phao tin Tiêu huynh đệ chết rồi. Tin này làm cho thế lực quật khởi chống cự Bách Hoa sơn trang bị chấn động mạnh. Hỡi ơi! Chắc cũng là thủ đoạn của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Đó chẳng là tin đồn vô cớ, sự thực tiểu đệ đã gặp một phen nguy hiểm.

Mã Vân Phi nói :

- Té ra là thế. Chẳng hiểu Tiêu huynh đệ có thể cho biết những việc đã trải qua được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Rồi chàng đem việc đã gặp Vu bà bà thuật lại.

Quần hào nghe nói đồng thanh hoan hô :

- Thật may cho võ lâm! Tiêu đại hiệp gặp dữ hóa lành.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Chỉ mong Triển huynh cùng Đặng nhị hiệp được bình an trở về cho sớm.

Vì chàng sợ xảy ra những điều kinh hãi thế tục nên không dám đem chuyện đưa hai bản võ công bí lục cho Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh nói ra.

Đột nhiên Thường Đại Hải hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ có mấy điều chẳng hiểu có nói ra được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sao lại không được? Thường huynh có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Thường Đại Hải nói :

- Không dám! Tại hạ nghĩ không thông vì lẽ gì Tiêu đại hiệp lại buông tha Chu Triệu Long?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi đáp :

- Chu Triệu Long nấp bóng Thẩm Mộc Phong làm không biết bao nhiêu điều thương luân bại lý. Trong các vị đây chẳng thiếu gì người đã bị đau khổ vì gã. Tại hạ buông tha hắn e rằng có nhiều người bất mãn. Nhưng Chu Triệu Long bất quá chỉ là một tên chuột nhắt mà thôi. Từ cơ mưu cho tới võ công đều rất tầm thường. Sỡ dĩ gã dám càn rỡ là trông vào lực lượng của Thẩm Mộc Phong che chở. Mình muốn giết gã lúc nào cũng được. Để gã sống còn dùng được việc có lợi hơn.

Mã Vân Phi gật đầu nói :

- Tiêu huynh đệ nói phải lắm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ chỉ mong các vị lượng giải cho chỗ dụng tâm của tiểu đệ, đừng hiểu lầm là may rồi.

Quần hào đồng thanh đáp :

- Bọn tại hạ chẳng khi nào hiểu lầm Tiêu đại hiệp.

Mã Vân Phi cười khanh khách nói :

- Tiêu huynh đệ dạy quá lời. Hiện nay đồng đạo võ lâm chỉ mong hộ vệ Tiêu đại hiệp còn chưa được, khi nào lại có chuyện hiểu lầm?

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiêu huynh đệ! Lâu nay chúng ta không gặp nhau. Cả huynh đệ lẫn Mã mỗ đều qua hai kiếp người. Đêm nay gặp lại có thể nói là kiếp thứ hai. Vậy cùng nhau uống mấy chung rượu được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ không quen uống rượu. Tưởng Mã huynh cũng hiểu rồi.

Mã Vân Phi nói :

- Cái đó tùy tửu lượng mỗi người, quyết không nài ép.

Y lớn tiếng hô :

- Bày tiệc rượu! Nơi đây tuy là chốn hoang lương, nhưng đồ dùng thực dụng rất đầy đủ. Chỉ trong khoảnh khắc rượu nhắm đã được bày ra.

Quần hùng cả thảy mười một người ngồi xuống đất thành một vòng tròn cùng nhau ăn uống.

Mã Vân Phi nâng chén mời quần hào nói :

- Lúc nãy Chu Triệu Long nói gì, các vị đều nghe rõ cả rồi.

Đổng Công Thành hỏi :

- Trên chốn giang hồ khá nhiều môn hộ bị Thẩm Mộc Phong tiêu diệt. Tại hạ và Thạch lão đệ đều là người chịu đau khổ. Tại hạ tưởng nên báo tin cho lẹ tới các đại môn phái. Không hiểu các vị tính sao?

Mã Vân Phi đáp :

- Thời gian ba tháng rất cấp bách. E rằng chúng ta chưa đưa tin tới thì biến cố đã xảy ra rồi.

Thạch Phụng Tiên nói :

- Tình hình đã đến thế này, chúng ta đành làm cho hết sức, chia nhau ra mà hành động.

Vô Vi đạo trưởng nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Bần đạo lo hiện giờ vẫn còn nhiều môn phái trên giang hồ khiếp sợ Thẩm Mộc Phong. Nước chưa đến chân, họ không chịu dính vào chuyện thị phi. Dù họ có nghe tin e rằng cũng không chịu tín nhiệm.

Mã Vân Phi cũng thở dài đáp :

- Mỗi lần xảy ra cuộc đại biến trên chốn giang hồ đều có nguyên nhân tự mình làm hủ nát, cũng như ròi bọ đục khoét. Nếu những môn phái lớn đều đồng tâm nhất trí thì Thẩm Mộc Phong không thể đi tới tình thế hiện nay.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Mã tổng thủ lãnh nói đúng lắm. Nhưng việc đã xảy ra rồi, bây giờ chúng ta chỉ còn đường tìm cách vá víu lại. May ở chỗ phần lớn đồng đạo võ lâm đã thức tỉnh. Công cuộc kháng cự Thẩm Mộc Phong của Tiêu đại hiệp đã truyền bá khắp nơi. Theo ý bần đạo thì Tiêu đại hiệp nên viết một bức thơ nói rõ nội tình, trình bày lợi hại. Phong thơ này vị tất đã thúc đẩy được các môn phái đứng lên chống

cự Thẩm Mộc Phong ngay nhưng cũng khiến họ sinh lòng cảnh giác. Người đem thơ của Tiêu đại hiệp phải gặp trực tiếp Chưởng môn nhân các phái để tránh bọn gian tế nằm vùng lũng đoạn.

Mã Vân Phi đáp :

- Ý kiến này hay lắm!

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ sợ tại hạ chưa đủ uy tín, có thể đưa tới chỗ khéo quá hóa vụng.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói :

- Tiêu đại hiệp khỏi lo chuyện này. Theo chỗ bần đạo biết thì Tiêu đại hiệp ở trên võ lâm hiện nay như vừng thái dương mọc lên giữa trời, chẳng ai là không biết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng đã cho là được thì dĩ nhiên tại hạ tuân mệnh.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Nếu Tiêu đại hiệp không chê bần đạo vụng về thì để bần đạo chấp bút được chăng?

Mã Vân Phi đáp :

- Cái đó nhất định phải phiền đạo trưởng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cũng nói theo :

- Vụ này cứ nhất nhất theo ý đạo trưởng mà làm.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ còn có một đề nghị muốn đưa ra để các vị nghiên cứu được chăng?

Mã Vân Phi đáp :

- Bọn tại hạ rửa tai nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong là một tay tuyệt đại kiêu hùng. Tiểu đệ còn nhận thấy hắn lợi hại nhất là đặt nhãn tuyến khắp nơi. Trong các môn phái đều có nội ứng. Nhất cử nhất động trên giang hồ đều có tin

mật báo đến cho hắn rất mau để hắn khai thác.

Mã Vân Phi nói :

- Đúng thế! Chúng ta thường bị thất bại cũng vì tin tức lộ ra trước khi hành động.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giả tỷ chúng ta có được danh sách về tai mắt của Thẩm Mộc Phong thì hay biết chừng nào. Chúng ta phát động toàn diện, hủy diệt hết tai mắt của Bách Hoa sơn trang. Nhưng vụ này rất khó khăn vì ngoài Thẩm Mộc Phong e rằng không ai có danh sách đó. Vì thế tại hạ phải nghĩ ra một biện pháp rất vụng về.

Mã Vân Phi cười hỏi :

- Biện pháp gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trừ diệt hết nhân thủ của Bách Hoa sơn trang. Hễ chúng ta biết rõ là chẳng tha một tên nào. Nếu không khuyên dụ họ cải tà quy chính là giết đi cho tuyệt hậu hoạn, hay ít ra cũng tước bỏ võ công chúng.

Mã Vân Phi đáp :

- Nếu chúng ta tổ chức điều tra toàn diện thì dù không phá tan được tổ chức tình báo của Thẩm Mộc Phong nhưng ít nhất cũng khiến cho tổ chức này hoạt động không được linh mẫn nữa.

Bỗng nghe Thường Đại Hải hỏi :

- Nếu trường hợp Thẩm Mộc Phong sau khi hội diện nhà sư kia rồi quyết định phát động trước thì chúng ta đối phó bằng cách nào?

Mã Vân Phi đáp :

- Vô Vi đạo trưởng hãy lập tức viết thơ. Trước khi trời sáng là những người đưa thư sẽ lên đường.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu rồi ngồi viết thơ dưới ngọn đèn dầu. Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Chưởng môn phái Võ Đương văn tài uyên bác. Phong thơ này nhất định làm chấn động các đại phái. Nhưng đường sá xa xôi, cái khó là đi cho kịp thời. Vạn nhất các phái lớn bị khống chế rồi thì chúng ta không đủ lực lượng để đối kháng.

Mã Vân Phi hỏi :

- Đúng thế! Tiêu huynh đệ có cao kiến gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Theo ý tiểu đệ thì bây giờ chúng ta nên hạ thủ trước đi. Chúng ta cho người rượt theo Thẩm Mộc Phong và truy tìm bọn người Bách Hoa sơn trang. Nếu làm cho Bách Hoa sơn trang tan nát thì hay lắm, nếu không ít ra cũng làm Thẩm Mộc Phong phải luống cuống, để cho những người đưa thơ tới những môn phái lớn có thêm cơ hội.

Mã Vân Phi nói :

- Hào khí của Tiêu huynh đệ tại hạ thật khâm phục. Nhưng hiện giờ thời cơ chưa chín muồi, nếu ra mặt xung đột e rằng khó địch lại lực lượng của Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhân thủ trong Bách Hoa sơn trang đưa tới Trường Sa mười phần không được một. Chúng ta đem toàn lực đối phó thì có thể khiến chúng toàn quân tan vỡ.

Thạch Phụng Tiên đột nhiên hỏi xen vào :

- Tiêu đại hiệp đánh giá thực lực của Bách Hoa sơn trang thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Theo quan sát của tại hạ thì Thẩm Mộc Phong tạo được thanh thế như ngày nay dĩ nhiên về tài trí cùng võ công hắn đều vượt mức. Nhưng điều trọng yếu là do hắn bố trí được tai mắt khắp thiên hạ cùng hành động một cách vô cùng thần tốc và bí ẩn. Ngoài ra hắn dùng dược vật để kiềm chế thuộc hạ, lại dùng thủ đoạn tàn độc đối phó với địch nhân. Mặt khác cũng là do đồng đạo võ lâm vì khiếp sợ mà vô tình gây thêm uy lực cho Bách Hoa sơn trang.

Chàng đảo mắt nhìn quần hào nói tiếp :

- Một nguyên nhân nữa là đồng đạo võ lâm chỉ cố thủ chứ không hành động khiến Thẩm Mộc Phong có thể bố trí thế lực một cách vững chắc. Thực ra chúng ta đã đối ngịch với Thẩm Mộc Phong thì bó tay chịu chết hay chiến đấu oanh liệt, chết tại đương trường cũng chẳng khác gì.

Mấy câu này khiến quần hào nổi lòng hào tráng. Mọi người đồng thanh đáp :

- Tiêu đại hiệp định làm thế nào? Bọn tại hạ nhất nhất tuân theo.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Hay lắm! Các vị đã có lòng dũng cảm thì chúng ta nên hành động ngay.

Mã Vân Phi hỏi :

- Hành động bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong chùa Bạch Vân có một sô cao thủ thủ hạ của Bách Hoa sơn trang. Bây giờ chúng ta nên phá ngay cơ quan ngầm của Thẩm Mộc Phong bố trí nơi đây. Đại trại của Thẩm Mộc Phong ở Trường Sa đã bị tại hạ và Vô Vi đạo trưởng phá tan rồi. Bao nhiêu nhân thủ của Bách Hoa sơn trang đều bị tiêu diệt. Tại hạ biết là ở Trường Sa Thẩm Mộc Phong có hai căn cứ chủ chốt: một là chùa Bạch Vân và một là Thất Trạch trà đồ. Chúng ta hãy phá tan hai sào huyệt này ở Trường Sa rồi sẽ tập trung toàn lực rượt theo Thẩm Mộc Phong. Nếu vây hãm giết được hắn là hay nhất, mà không cũng phải làm cho hắn luống cuống, chẳng thể thi triển âm mưu ám hại người.

Mã Vân Phi hỏi :

- Hay lắm! Tiêu huynh đệ định bao giờ động thân?

Tiêu Lĩnh Vu dáp :

- Dĩ nhiên càng sớm càng hay.

Mã Vân Phi hỏi :

- Toàn thể cùng hành động hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không cần! Tiểu đệ tưởng chỉ cần lựa mấy người cùng đi là đủ. Mã huynh ở lại trấn thủ đại doanh. Tiểu đệ đưa năm người đi thôi.

Mã Vân Phi cười hỏi :

- Huynh đệ lựa chọn lấy hay để tiểu huynh tiến cử?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn tiểu đệ ba người là Bách Lý cô nương, Đỗ huynh đệ và tại hạ. Mã huynh lựa cho hai vị nữa.

Đường lão thái thái nói :

- Lão thân mong đới tội lập công. Liệu Tiêu đại hiệp có tín nhiệm chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Đường lão phu nhân bất tất phải theo tại hạ. Chuyến này bọn tại hạ hành động tuyệt đối bí mật, không để đối phương hay biết mới được. Xin lão phu nhân hãy chờ ở đây, tại hạ tin rằng Kim Hoa phu nhân có thể lấy được thuốc giải. Sau khi lão phu nhân giải được chất kỳ độc trong mình rồi sẽ ra mặt đối phó với Bách Hoa sơn trang cũng chưa muộn.

Mã Vân Phi hỏi :

- Tiêu huynh đệ! Năm người liệu đã đủ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đủ rồi! Bọn tiểu đệ dùng độc công độc ngấm ngầm tập kích, hà tất phải đông người.

Mã Vân Phi nói :

- Thần Tiễn Trấn Càn Khôn Đường Nguyên Kỳ và Tam Dương thần đàn Lục Khôi Chương đều thân hoài tuyệt kỹ. Huynh đệ đưa hai người này đi theo rất đắc lực.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Nhưng chưa hiểu Đường huynh và Lục huynh có đồng ý theo Tiêu mỗ không?

Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương đứng dậy đồng thanh đáp :

- Bọn tại hạ được theo Tiêu đại hiệp thật là một điều vinh hạnh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị đã muốn hành động với Tiêu mỗ thì chúng ta lên đường ngay được chăng?

Đường Nguyên Kỳ đáp :

- Tại hạ đi bảo bọn họ chuẩn bị thuyền bè.

Y nói rồi đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu từ biệt mọi người cùng Bách Lý Băng, Đỗ Cửu và Lục Khôi Chương rảo bước ra ngoài.

Mọi người tới bến sông thì Đường Nguyên Kỳ đã chuẩn bị đầy đủ. Năm người xuống thuyền sang sông.

Tiêu Lĩnh Vu ngẳng đầu trông chiều trời nói :

- Bây giờ đã quá canh tư, chúng ta tính hành trình để có thể tới chùa Bạch Vân trước bình minh.

Lục Khôi Chương nói :

- Ban ngày động thủ không tiện. Chúng ta hãy tìm nơi nào nghỉ chân chờ trời tối rồi sẽ hành động.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu cười đáp :

- Không cần. Chúng ta nhân khi xuất kỳ bất ý, tập kích chúng vào lúc bình minh.

Đường Nguyên Kỳ hỏi :

- Như vậy há chẳng để chúng ngó thấy chân tướng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta bịt mặt, đừng để lộ vết tích gì.

Mọi người đang nói chuyện thì thuyền đã áp mạn.

Tiêu Lĩnh Vu dẫn quần hùng chạy thẳng tới chùa Bạch Vân khi trời còn chưa sáng.

Tiêu Lĩnh Vu coi tình thế bốn mặt một lượt rồi nói :

- Tòa viện góc Đông Bắc là nơi cư trú của bọn người trong Bách Hoa sơn trang. Nhưng hiện giờ chúng còn ở đó không thì tiểu đệ không nắm chắc.

Chàng đưa mắt nhìn Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương nói :

- Xin hai vị canh giữ trên nóc nhà để thi triển ám khí giúp cho.

Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương vâng mệnh, song song nhảy lên nóc nhà lựa chỗ kín ẩn thân.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Bách Lý Băng và Đỗ Cửu :

- Đỗ huynh đệ và Băng nhi bịt mặt mà xông vào, đừng nói nhiều với chúng, cứ động thủ ngay đi.

Bách Lý Băng mỉm cười, rút tấm khăn ra bịt mặt rồi hỏi :

- Đại ca! Bọn tiểu muội bám theo đại ca hay ai nấy tự xông vào tìm địch chém giết.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta hợp lực cự địch.

Bách Lý Băng nói :

- Vậy đại ca làm chủ, bọn tiểu muội phụ tá.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Băng nhi! Chuyến này Băng nhi làm chủ, ta ngấm ngầm trợ lực.

Bách Lý Băng rút trường kiếm ra rồi nhìn Đỗ Cửu nói :

- Chúng ta xông vào đi.

Đỗ Cửu rút ngọn thiết bút và cặp ngân khuyên ra cười đáp :

- Ba món binh khí của Đỗ lão tam này đã thành chiêu bài thì có cải trang cách nào, khi bọn họ ngó thấy binh khí cũng nhận ra ngay.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đỗ đại hiệp sợ họ nhận ra mình ư?

Đỗ Cửu tức mình nói :

- Ai sợ chúng?

Rồi tung mình xông vào chùa. Bách Lý Băng cung vọt vào theo.

Tiêu Lĩnh Vu di theo hai người tiến vào trong sân.

Lúc này trời đã sáng rõ. Bọn Tiêu Lĩnh Vu ba người vừa lọt vào trong viện, lập tức hai bóng người thấp thoáng xông ra cản đường.

Bỗng nghe tiếng dây cung phát động. Một mũi trường tiễn xé gió lao tới.

Một hán tử áo đen chưa kịp rú lên đã ngã lăn xuống đất.

Cửa lớn mở rộng, một lão già mập ú, lùn tịt rảo bước chạy ra.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tên này là Thân Tam Quái. Võ công của hắn rất cao cường, các vị không nên khinh địch.

Hàn quang lấp loáng, lại một mũi trường tiễn bắn tới nhằm thẳng cổ họng Thân Tam Quái.

Thân Tam Quái tay mặt ra chiêu mau lẹ dị thường đón lấy mũi trường tiễn.

Đỗ Cửu biết mũi tên này do Đường Nguyên Kỳ bắn vào.

Thân Tam Quái giơ tay ra bắt tên đủ thấy công lực hắn cao thân vô cùng.

Hắn là người trần tĩnh, tay mặt bắt được mũi tên rồi mà thân hình không cử động. Hắn đảo mắt nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các vị đã tới đây sao không lộ chân tướng cho người thấy mặt?

Hai bên bỗng có bóng người thấp thoáng. Tám, chín đại hán cầm binh khí ào ào xông ra.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy Khổng Tương cũng có mặt trong đám này, liền nghĩ thầm :

- “Cả Thân Tam Quái cùng Khổng Tương đều ở đây, chắc bọn chúng chưa biết vụ Chu Triệu Long bị bắt.”

Đỗ Cửu cười lạt đáp :

- Các vị chỉ còn một đường thoát chết là hạ vũ khí và thoát ly Bách Hoa sơn trang. Nếu không nghe lời tại hạ là phải lưu huyết đương trường…

Thân Tam Quái cười lạt ngắt lời :

- Nếu tại hạ không nhìn lầm thì các hạ là Đỗ lão nhị trong Trung Châu nhị cổ?

Bách Lý Băng xen vào :

- Các hạ đoán sai rồi. Hiện giờ y là Đỗ lão tam.

Thanh âm cô trong trẻo khiến người nghe nhận ngay ra là thiếu nữ.

Thân Tam Quái chau mày hỏi :

- Tôn giá là ai?

Bách Lý Băng đáp :

- Ta là quỷ đòi mạng.

Đột nhiên cô giơ tay lên, hai mũi ngâm châm vọt ra nhanh như tên bắn.

Thân Tam Quái phất tay áo bào rộng thùng thình gạt rớt hai mũi ngân châm.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy địch nhân đã đứng thành thế bao vây liền tự nhủ :

- “Hãy đả thương vài người trong bọn chúng để chúng rối loạn chương pháp rồi sẽ tính.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngấm ngầm vận động chân lực vào tay mặt búng ra mấy phát.

Hai tiếng véo véo rít lên, uy lực phi thường. Đó là tuyệt học Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm.

Đột nhiên hai tiếng rú thê thảm vang lên. Hai đại hán buông rơi binh khí, ngã lăn xuống đất.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu chủ định làm cho rối loạn thế trận của đối phương nên vận toàn lực bắn hai dây chỉ phong vào đại huyệt trí mạng của hai người.

Thân Tam Quái tuy đã ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu búng chỉ công ra. Nhưng lão không ngờ uy lực chỉ công của chàng có thể đả thương người ở cách xa như vậy được. Lão kinh hãi nghĩ thầm :

- “Xem chừng nhân vật này lợi hại hơn hết.”

Chương 68: Tam Quái Đào Tẩu, Khổng Tương Tự Quyết

Lão liền trầm giọng hô :

- Khổng huynh! Chúng ta hợp lực đối phó với chúng.

Lão vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu.

Trận thế lập tức chuyển động, đao quang như tuyết. Sáu, bảy đại hán xông lên chia ra tấn công Bách Lý Băng cùng Đỗ Cửu.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu huy động binh khí cùng địch nhân chiến đấu.

Khổng Tương vung cây luyện tử thương điểm thẳng tới Tiêu Lĩnh Vu.

Luyện tử thương là một môn binh khí ngoại môn, chuôi có buộc dây để có thể phóng xa đâm gần.

Tiêu Lĩnh Vu tay không vẫn đứng nguyên một chỗ, dường như chàng chẳng để tâm tới cây luyện tử thương tập kích.

Khổng Tương quát lớn :

- Tên tiểu tử này thật cuồng ngạo.

Rồi hắn gia tăng nội lực vào cây thương.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho mũi thương đến gần mới nghiêng người đi, vươn tay trái ra nhanh như chớp bắt lấy mũi thương.

Tay chàng đã đeo bao da giao ngàn năm, không sợ lợi khí, không kinh chất kịch độc.

Khổng Tương đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, trải qua nhiều trận ác đấu nhưng chưa từng gặp người nào lớn mật như chàng, bất giác hắn không khỏi sửng sốt.

Thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu rất thần tốc. Tay trái chàng vừa thấp thoáng đã chụp được mũi thương.

Khổng Tương vừa kinh hãi, vừa tức giận, vận lực giật mạnh cây thương một cái. Hắn nghĩ thầm :

- “Dù bàn tay hắn có luyện Thiết Sa chưởng cũng không thể chống cự lại với mũi độc châm ở đầu

thương. Phải cho gã nếm mùi đau khổ mới được.”

Ngờ đâu Tiêu Lĩnh Vu vẫn thản nhiên như không. Chàng vận khí đẩy mạnh một cái.

Khổng Tương công lực kém hơn bị xô về phía trước.

Giữa lúc ấy Thân Tam Quái tung mình nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu, vung tay trái ra chiêu Thái sơn Áp Đỉnh đánh xuống đầu chàng.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái còn giữ mũi luyện tử thương, chỉ còn tay mặt đối phó với Thân Tam Quái. Chàng lập tức vung chưởng nghinh địch.

Sầm một tiếng vang lên, hai chưởng đụng nhau. Thân Tam Quái người còn đang chơi vơi trên không bắn mình vọt ra xa năm sáu thước.

Tiêu Lĩnh Vu cũng bị chưởng lực của Thân Tam Quái đẩy lùi một bước.

Khổng Tương nhân cơ hội này giật mạnh cây thương về.

Tiêu Lĩnh Vu buông tay đột ngột khiến hắn loạng choạng lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Thân Tam Quái chuyển động mục quang nói :

- Những nhân vật võ lâm hiện nay ít có kẻ chống được một chưởng của Thân mỗ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ quá lời rồi.

Đột nhiên chàng sấn lại, song chưởng liên hoàn đánh ra.

Thân Tam Quái cũng không chịu kém vung chưởng phản kích.

Chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu rất thần tốc. Thân Tam Quái tiếp chưởng đầu thì chưởng sau đã đánh tới. Lão nghiến răng tiếp tục chiến đấu.

Những tiếng “binh binh” vang lên không ngớt. Tiêu Lĩnh Vu đánh liền một hơi tám chưởng. Thân Tam Quái cũng phải gồng mình đón tiếp tám chiêu. Lão cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, trán toát mồ hôi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Võ công các hạ quả nhiên không phải tầm thường mới chống cự được tám chiêu liền của tại hạ.

Chàng chưa dứt lời lại vung chưởng tấn công.

Thân Tam Quái chuyến này đành tung mình tránh né.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Thân Tam Quái! Các hạ khiếp sợ rồi chăng?

Thân Tam Quái lạnh lùng hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ bất tất phải hỏi tại hạ là ai. Tại hạ cho các hạ một cơ hội để hối cải. Hiện giờ những tay cao thủ trong thiên hạ đều tụ tập ở Trường Sa. Tại hạ tiếc cho các hạ là một tay võ công cao cường không nỡ hạ thủ. Nhưng các hạ phải thoát ly Bách Hoa sơn trang, đừng để lôi cuốn vào vòng thị phi trên chốn giang hồ nữa thì tại hạ sẽ mở sinh lộ cho.

Thân Tam Quái cười lạt đáp :

- Thẩm đại trang chúa đã thể lòng hiếu sinh, không nỡ đại khai sát biến. Vì thế mà các vị mới còn cơ hôi sống sót. Lão phu hy vọng các vị nhận rõ thời vụ, quy thuận Bách Hoa sơn trang là hơn. Nếu không trên võ lâm sắp xảy ra đại biến. Chỉ một đêm là đâu đấy tan tành như ngói bể tuyết tan. Khi đó các vị chết không còn đất chôn.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Các hạ thật là lớn mật. Thẩm Mộc Phong cũng mưu đồ độc bá võ lâm.

Thân Tam Quái chau mày hỏi :

- Các hạ thực ra là ai?

Đột nhiên nghe tiếng rú vang lên. Một đại hán áo đen đã bị Bách Lý Băng chém chết.

Khổng Tương thấy kiếm chiêu của Bách Lý Băng kỳ ảo khôn lường liền lạng mình xông lại tiếp ứng.

Võ công hắn rât cao cường, chiêu thức tinh diệu. Hắn vừa ra tay đã ngăn chặn được thế công mãnh liệt của Bách Lý Băng và Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu theo dõi trận thế nghĩ thầm :

- “Nếu để Khổng Tương thống lãnh thủ hạ quần chiến với Băng nhi thì e rằng trận chiến sẽ kéo dài liên miên. Chi bằng hạ sát Thân Tam Quái khiến cho quần địch bở vía mà đầu hàng.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng hô :

- Thân Tam Quái! Tại hạ dùng lời phải khuyên can mà các hạ không chịu buông tay. Thế là tự tìm đường chết. Tại hạ chỉ trong vòng trăm chiêu là có thể hạ sát các hạ.

Thân Tam Quái đáp :

- Các hạ xưng danh đi. Lão phu nhất định bồi tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi! Tại hạ báo danh để các hạ chết đi khỏi hồ đồ. Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Thân Tam Quái sửng sốt hỏi :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Các hạ lấy binh khí ra đi.

Thân Tam Quái hỏi :

- Về chưởng lực chưa phân thắng bại. Vậy chúng ta hãy đấu chưởng phen nữa.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu rồi sấn lại vung chưởng đánh tới.

Thân Tam Quái vung chưởng đón tiếp. Hai bên lại khai diễn một trường ác đấu.

Thế công của Tiêu Lĩnh Vu thần tốc phi thường. Chàng đánh liền một hơi hai chục chiêu.

Thân Tam Quái nghe tới tên Tiêu Lĩnh Vu đã biết là cuộc đấu này đưa tới chỗ sinh tử nên hắn để hết tâm thần chiến đấu, không dám thẳng thắn đón tiếp chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt lấp loáng thần quang, đột nhiên quát lớn :

- Thân Tam Quái! Hãy coi chừng!

Tay mặt chàng ra chiêu Thiên Ngoại Lai Vân chênhchếch đánh tới. Tay trái co lại búng ra.

Một dây chỉ phong đánh trúng khuỷu tay mặt Thân Tam Quái.

Thân Tam Quái vung tay mặt để đỡ gạt chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên thấy khuỷu tay tê chồn, cả cánh tay mềm rũ ra.

Thân Tam Quái bị thương cánh tay mặt, muốn tránh thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu cũng không còn kịp nữa.

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng. Chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh trúng vai trái Thân Tam Quái. Chưởng lực rất hùng hậu khiến xương vai lão bị gãy rời. Thân Tam Quái rên lên một tiếng, loạng choạng lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn nhân cơ hội này hạ sát Thân Tam Quái. Chàng dừng lại nói :

- Thân Tam Quái! Muốn cho các hạ chết được nhắm mắt, tại hạ cho các hạ nghỉ một chút cho phục hồi sức lực rồi sẽ tái chiến.

Thân Tam Quái tay mặt bị trọng thương, xương vai bị gẫy thì dù có linh dược cứu trị cũng không thể động thủ trong vòng năm ba ngày. Nhưng lão là người công lực thâm hậu, gắng gượng đề khí nhảy lên nóc nhà.

Lại nghe dây cung lách tách. Một mũi trường tiễn xẹt tới.

Thân Tam Quái chí đầu ngón chân xuống mái nhà nhảy vọt đi nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thân Tam Quái trốn chạy chàn cũng không đuổi theo.

Bỗng nghe đánh "chát" một tiếng, mũi trường tiễn bắn trúng nóc nhà, mảnh ngói vỡ bắn tung lên.

Tiếp theo hai bóng người lao ra. Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương hạ thân xuống viện.

Khổng Tương cùng bọn thủ hạ chiến đấu với Bách Lý Băng và Đỗ Cửu giữ được thế quân bình. Nhưng hắn thấy Thân Tam Quái trọng thương đào tẩu mà đối phương lại thêm viện thủ tới trợ chiến. Hắn không khỏi hoang mang nghĩ thầm :

- "Xem chừng nếu còn tiếp tục chiến đấu quyết không thoát chết."

Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương toan rút binh khí ra trợ lực cho Bách Lý Băng và Đỗ Cửu thì Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Hai vị bất tất phải động thủ.

Chàng co tay lại thi triển cách không chỉ lực bắn ra. Bỗng nghe đánh "cách" một tiếng, chỉ lực bắn trúng cánh tay mặt một đại hán áo đen. Cánh tay mặt tê chồn, đại hán buông binh khí rớt xuống.

Đỗ Cửu vung thiết bút đâm tới trúng vào trước ngực. Đại hán gã lăn ra.

Tiêu Lĩnh Vu búng luôn mấy phát, ám kình tới tấp xô ra. Bách Lý Băng và Đỗ Cửu vung bút múa kiếm hạ sát luôn mấy người.

Trong khoảnh khắc chỉ còn trơ một mình Khổng Tương vẫn liều lĩnh chiến đấu.

Tiêu Lĩnh Vu sấn lại bắt mũi thương rồi lạnh lùng hỏi :

- Bản lãnh các hạ so với Thân Tam Quái thế nào mà còn liều chết chiến đấu?

Khổng Tương đảo mắt nhìn quanh thấy ngoại trừ Thân Tam Quái đã trốn chạy, còn bao nhiêu thủ hạ đều chết nhăn thây. Hắn buông tiếng thở dài, thò tay vào bọc móc ra lưỡi trủy thủ nói :

- Tiêu đại hiệp thương tình, nhưng tại hạ không còn mặt mũi nào qua lại giang hồ nữa.

Nói xong hắn vung đao trủy thủ đâm vào trước ngực.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ búng vào lưỡi đao, thanh trủy thủ tuột khỏi tay Khổng Tương bay đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Khổng huynh đã biết mình lầm lỗi là đủ, tội gì phải tự tuyệt. Trong thiên hạ còn danh sơn thắng thủy, ngoài đời còn cảnh đào nguyên. Sao Khổng huynh không tìm nơi ẩn cư để yên thân lập mạnh?

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Hơn nữa nếu Khổng huynh chịu bỏ chỗ tối ra chỗ sáng thì tại hạ xin bảo chứng cho và sẽ được anh hùng thiên hạ hoan nghênh.

Khổng Tương nhăn nhó cười đáp :

- Dù tại hạ có lòng chịu lời Tiêu đại hiệp nhưng sau bảy ngày nữa chất kỳ độc phát tác, kinh mạch toàn thân đứt đoạn mà chết. Sự thống khổ này cũng không chịu nổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng Khổng huynh có ý muốn trở về Bách Hoa sơn trang?

Khổng Tương lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ đã nhận thấy Thẩm Mộc Phong là con người tàn bạo thì khi nào còn chịu làm nô lệ cho hắn.

Hắn thở dài nói tiếp :

- Nhưng tiểu đệ thân phận nhỏ bé, không hiểu được cơ mưu bí mật của hắn. Thịnh tình của Tiêu đại hiệp xin để kiếp sau báo đáp.

Đột nhiên hắn giơ tay lên đập vào huyệt Thiên Linh chết liền.

Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu muốn cứu thì cũng chẳng khó gì. Nhưng chàng thấy hắn sợ chất độc phát tác mà chết một cách thê thảm, quyết chí tự tuyệt nên không ngăn trở nữa.

Đỗ Cửu ngó thi thể Khổng Tương nói :

- Đại ca! Phần lớn những người này vì bị uy hiếp mà phải phục tùng Bách Hoa sơn trang. Chúng ta nên đem thi thể bọn họ mai táng cho khỏi lộ cốt hài.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tam giao cho các đạo sĩ trong chùa một đỉnh hoàng kim để họ mai táng giúp các thi thể, bất tất phải báo quan gia. Bọn tiểu huynh chờ lão tam ngoài chùa.

Đỗ Cửu “dạ” một tiếng rồi xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu dẫn Bách Lý Băng đi quanh ra cổng chùa thì đã thấy Đỗ Cửu chờ ở đó rồi.

Đường Nguyên Kỳ hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thất Trạch trà đồ ở ngay đường phố lớn, chúng ta không thể hạ thủ giữa ban ngày. Vậy tìm vào khách điếm nghỉ ngơi, chờ tới đêm sẽ đến đó.

Mấy người tìm vào khách điếm nghỉ ngơi ăn uống, sau khi trời tối mới tìm đến Thất Trạch trà đồ.

Quần hùng tới nơi thì thấy đóng cửa, treo biển đề bốn chữ “Tạm đình chỉ” Tiêu Lĩnh Vu tung mình vọt qua tường rào vào trong tìm khắp tòa ba viện mà chẳng thấy bóng một người.

Bách Lý Băng hỏi :

- Bọn họ đã biết trước mà bỏ đi rồi sao?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Chớ đụng vào những đồ vật trong nhà.

Quần hào biết Thẩm Mộc Phong hiểm độc, e hắn bố trí cơ quan, quả nhiên không ai đụng chạm vật gì.

Tiêu Lĩnh Vu cùng quần hào ra khỏi Thất Trạch trà viên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tai mắt của Thẩm Mộc Phong ở Trường Sa tại hạ chỉ biết có mấy nơi này. Các vị còn biết nơi nào nữa không?

Chàng hỏi mấy câu không ai trả lời.

Đường Nguyên Kỳ khẽ nói :

- Tiêu đại hiệp! Đã không còn nơi nào nữa thì chúng ta nên về chỗ Mã tổng thủ lãnh để y khỏi trông đợi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Chúng ta đi ngay thôi.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới Kim Toán Bàn Thương Bát liền khẽ bảo Đỗ Cửu :

- Đỗ huynh đệ! Huynh đệ có biết Thương lão nhị đã đến Sa Châu chưa.

Đỗ Cửu lắc đầu đáp :

- Y chưa đến.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy.

Đỗ Cửu đáp :

- Y còn phải thay đại ca canh giữ cái đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cái rương gỗ ư?

Đỗ Cửu đáp :

- Đúng thế! Y nói cái đó quan hệ lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Y vẫn ở chỗ cũ hay sao?

Đỗ Cửu lắc đầu đáp :

- Y dời đến một nơi rất bí mật, chỉ mình tiểu đệ biết mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương nói :

- Đường huynh, Lục huynh! Tại hạ xin trở về Sa Châu để gặp người anh em. Sớm thì đêm nay, chậm thì ngày mai cũng về tới nơi.

Đường Nguyên Kỳ và Lục Khôi Chương chắp tay thi lễ nói :

- Vậy bọn tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Đỗ Cửu :

- Thương huynh đệ ở nơi đâu?

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi xoay mình đi trước. Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng theo sau.

Đỗ Cửu dẫn hai người chuyển qua hai đường phố đến trước bức tường vây một tòa trang viện to lớn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Đây là đại phương nào?

Đỗ Cửu đáp :

- Đây là tư thất của nội quyến viên Tri phủ Trường Sa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ có quen viên Tri phủ đó ư?

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ nghe Thương lão nhị nói người Bách Hoa sơn trang tuy xó nào cũng lần vào nhưng bọn chúng không dây với quan nha. Vì thế y đem bảo vật đó giấu vào nhà viên Tri phủ là an toàn nhất.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- "Thương Bát đã coi cái rương gỗ hệ trọng như vậy tất biết rõ nội tình."

Chàng liền hỏi :

- Chúng ta gặp y bằng cách nào?

Đỗ Cửu đáp :

- Trong hậu viên có căn thư phòng phế bỏ. Hàng ngày ngoài người đến quét tước không một ai lần vào. Thương lão nhị ở trong đó. Để tiểu đệ kêu y ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phải rồi. Chúng ta không nên quấy nhiễu nội quyến của quan phủ. Huynh đệ đi kêu y đi. Tiểu huynh chờ ở đây.

Đỗ Cửu đề khí vọt vào. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy hắn dẫn Thương Bát ôm cái rương đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát tay trái quấn vải trắng tựa hồ mới bị thương.

Chàng không khỏi lo lắng hỏi :

- Thương huynh đệ bị thương đấy ư?

Thương Bát đáp :

- Một chút thương nhẹ không có gì đáng kể.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bữa trước chúng ta tương hội dường như Thương huynh đệ chưa bị thương?

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Vào lúc mặt trời lặn hôm nay tiểu đệ mới cùng người động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Với người Bách Hoa sơn trang ư?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không dám nói quyết, nhưng coi điệu bộ thì dường như không phải.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lai lịch người đó ra sao?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ cũng không hiểu, chỉ thấy đó là một vị hòa thượng.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Một vị hòa thượng ư?

Thương Bát đáp :

- Phải rồi! Điều khiến cho tiểu đệ không hiểu chính là chỗ đó. Bọn nhân thủ Bách Hoa sơn trang chưa từng xuất hiện trên giang hồ với thân phận hòa thượng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao lại xảy ra cuộc động thủ?

Thương Bát đáp :

- Vì họ muốn đoạt cái rương trong tay tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi :

- Cái rương cũ kỹ này ngoài người biết rõ nội tình quyết chẳng ai thèm cướp đoạt làm gì.

Chàng liền hỏi :

- Nhà sư đó trạc bao nhiêu tuổi?

Thương Bát đáp :

- Vào khoảng năm mươi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thập đại kỳ nhân trong cung cấm đều trên bảy chục tuổi. Nhà sư này còn trẻ như vậy thì dĩ nhiên không phải đồng hàng với thập đại kỳ nhân thì làm sao lại hiểu được lai lịch cái rương gỗ này?

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đến trước tòa khách sạn.

Lúc này đêm đã khuya rồi. Một tên gia nhân toan cài cửa. Đỗ Cửu liền chạy lại hỏi :

- Còn phòng nào trống không?

Tiểu nhị liếc mắt nhìn bốn người rồi đáp :

- Chỉ còn một tòa viện bỏ trống, không hiểu các vị có chê đắt không?

Đỗ Cửu nói :

- Ngươi dẫn bọn ta đi coi.

Điếm tiểu nhị dẫn vào một tòa viện độc lập, ngoài phòng chính còn có nhà khách.

Tiểu nhị pha trà, thắp đèn rồi lui ra.

Đỗ Cửu đi tuần xung quanh một lượt rồi về phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại cái rương cũ thì thấy trên nắp khắc một pho tượng Phật.

Chương 69: Bất Hòa Thượng Điều Tra Rương Gỗ

Thương Bát lau chùi mặt rương sạch sẽ, hoa văn nổi lên rất rõ.

Thương Bát thấy Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn cái rương gỗ liền mỉm cười nói :

- Tiểu đệ lau chùi hết bụi bám trên mặt rương thì phát hiện ra nét vẽ tượng Phật rất tinh xảo. Tiểu đệ thường bàn với Đỗ huynh đệ tất trong rương có vật chi quí báu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó Đỗ huynh đệ cho tiểu huynh hay rồi.

Thương Bát đáp :

- Vì cái rương gỗ này mà tiểu đệ phải tạm thời cách biệt Vô Vi đạo trưởng và quần hùng. Trong đám này chẳng thiếu chi người kiến văn quảng bác, có thể nhận ra lai lịch cái rương này. Họ mà yên cầu tiểu đệ mở ra coi thì thật khó nỗi chối từ. Tiểu đệ chờ đại ca coi xem vật gì trong rương rồi sẽ đến tụ hội với họ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiểu huynh còn nhớ đã mở rương ra coi rồi, bên trong có cuốn sách gói bằng da dê. Trên mặt rương dường như có viết kinh văn thì phải.

Thương Bát đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ nhớ lắm, nhưng chúng ta khi đó chưa coi kỹ bản kinh văn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy Thương huynh đệ tự mình mở coi cũng được. Chúng ta đã coi nhau như tình cốt nhục, Thương huynh đệ bất tất phải câu nệ thái quá.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bây giờ chúng ta mở thử coi.

Thương Bát theo lời mở nắp rương thì chỉ thấy cuốn sách bọc da dê nằm đó, ngoài ra không còn vật gì.

Thương Bát giơ đèn lên coi kỹ một hồi vẫn chẳng thấy chỗ nào khả nghi liền lắc đầu hỏi :

- Chẳng lẽ bàn kinh văn này là vật chân bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên động tâm khẽ nói :

- Thương huynh đệ! Nắp rương gỗ điêu khắc Phật tượng, có thể bên trong rương cũng có điêu khắc chữ.

Thương Bát đáp :

- Đúng rồi!

Hắn coi kỹ đáy rương thì dường như có nét vẽ rất nhỏ, bất giác cả mừng nói :

- Quả nhiên đây rồi.

Đỗ Cửu lấy một mảnh vải lau kỹ thì thấy dưới đáy rương và cả phía trong nắp rương đều hiện lên hoa văn rất rõ.

Tiêu Lĩnh Vu soi đèn vào thì thấy những nét hoa văn đó ngoằn ngoèo giống như chữ mà không phải chữ.

Thương Bát chau mày nói :

- Trên mặt đáy rương dường như có khắc Thiên Trúc tự, chúng ta không thể nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã không nhận ra được tại sao Thương huynh đệ lại biết là Thiên Trúc văn tự?

Thương Bát đáp :

- Ngày trước tiểu đệ đã từng thấy một nhà sư cầm cuốn kinh sách Thiên Trúc, thể chữ cũng hơi giống văn tự ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đáng tiếc là rất ít người am hiểu thứ chữ này…

Thương Bát ngắt lời :

- Ngoại trừ tăng lữ chùa Thiếu Lâm, tưởng khó tìm ra được ai hiểu rõ…

Hắn chợt động tâm cơ nói tiếp :

- Nhà sư kia chiến đấu với tiểu đệ muốn cướp cái rương này nếu không biết văn tự Thiên Trúc thì tất cũng biết lai lịch cái rương này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đúng rồi! Nhà sư đó hiện giờ ở đâu?

Thương Bát trầm ngâm đáp :

- Tiểu đệ chắc y chưa kịp đi xa, vì lúc bị thương ra đi còn liếc nhìn cái rương hoài, dường như có vẻ thèm thuồng lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhà sư đó bị Thương huynh đệ đả thương có nặng lắm không?

Thương Bát đáp :

- Không nặng mà cũng không nhẹ.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi nói :

- Không chừng nhà sư đó là người Thiên Trúc.

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ đã nhận ra họ là người Trung Nguyên và xuất thân từ phái Thiếu Lâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Y thi triển võ công phái Thiếu Lâm hay sao?

Thương Bát đáp :

- Ban đầu y thi triển những môn võ công rất bác tạp, dường như không muốn để lộ võ học của phái Thiếu Lâm. Sau y bị tiểu đệ đả thương, y bất đắc dĩ phải dùng võ công phái Thiếu Lâm để đối phó với tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trong Bách Hoa sơn trang cũng có phản đồ phái Thiếu Lâm thì chắc là đúng rồi.

Thương Bát đáp :

- Theo tiểu đệ nhận xét thì dường như nhà sư kia chỉ muốn đoạt cái rương này chứ không có liên quan gì tới Bách Hoa sơn trang. Tiểu đệ sẽ tìm cách thám thính xem y hiện đang ở đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bây giờ đêm khuya quá rồi, Thương huynh đệ đi đâu thám thính được.

Thương Bát đáp :

- Dĩ nhiên là phải có phương pháp…

Rồi hắn hạ giọng nói tiếp :

- Những bọn người nơi đậu xe đậu thuyền, hàng quán rất khó đối phó và ít hảo nhân nhưng những hạng người này lại rất dễ sai khiến. Bọn này biết nhiều tin tức giang hồ và chỉ hám lợi, cứ trọng thưởng cho chúng là việc gì họ cũng làm được.

Dứt lời hắn xoay mình đi ngay.

Chẳng bao lâu Thương Bát cười hì hì trở về phòng nói :

- Đại ca! Chúng ta nghỉ một lúc. Nếu nhà sư kia còn quanh quẩn gần đây thì chỉ trong vòng một canh giờ là có tin tức.

Tiêu Lĩnh Vu biết hắn là người nhiều cơ mưu lại giàu kinh nghiệm giang hồ. Chàng chỉ mỉm cười không nói gì nữa.

Quả nhiên sau chừng nửa canh giờ, một tên tiểu nhị mồ hôi nhễ nhại chạy vào, vừa thở vừa nói :

- Việc lão gia giao cho tiểu nhân đã thám thính ra rồi. Vị đại sư kia ngụ tại khách sạn Đại Thịnh.

Thương Bát thò tay vào bọc lấy ra hai lá vàng đưa cho hắn nói :

- Hay lắm! Ngươi đưa ta đi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Đi đâu?

Thương Bát đáp :

- Mời nhà sư đó đến đọc Thiên Trúc văn tự.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao biết y hiểu Thiên Trúc văn tự?

Thương Bát đáp :

- Ít ra y cũng biết lai lịch cái rương gỗ. Đại ca ngồi chờ đây một chút, tiểu đệ đi rồi về ngay.

Đỗ Cửu đứng dậy nói :

- Tiểu đệ cùng đi với lão nhị.

Thương Bát nói :

- Tốt lắm! Hai người đi càng chắc chắn.

Thương Bát và Đỗ Cửu lật đật theo tiểu nhị ra ngoài.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Phải chăng bọn họ đi trói nhà sư kia đem về?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại khái là như vậy.

Mắt chàng đăm đăm ngó vào hoa văn dưới đáy rương.

Bách Lý Băng thấy chàng chăm chú nhìn đồ họa cũng lẳng lặng đứng im không nói gì nữa, ngấm ngầm chú ý đề phòng.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy Đỗ Cửu cắp một nhà sư áo xám chạy về.

Đỗ Cửu đặt nhà sư xuống, giải khai huyệt đạo cho lão.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thì thấy nhà sư này chạc ngoài năm chục tuổi, trên đầu có năm vết thẹo, hiển nhiên là một nhà sư xuất thân chính phái.

Nhà sư đứng thẳng người lên nhưng lại ngồi xuống ngay vì hai chỗ huyệt đạo đã bị điểm huyệt chưa được giải khai.

Thương Bát hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Đại sư! Đại sư ngó thử coi xem cái gì trên mặt bàn?

Hòa thượng ngẩng đầu nhìn rồi đáp :

- Cái rương gỗ!

Thương Bát nói :

- Đại sư muốn đoạt cái rương này, dĩ nhiên biết rõ lai lịch của nó.

Nhà sư ngó Tiêu Lĩnh Vu. Bách Lý Băng và Trung Châu nhị cổ hỏi :

- Thân thế bốn vị thế nào?

Nguyên bọn Tiêu Lĩnh Vu vẫn để bộ mặt hóa trang, chưa phục hồi chân tướng.

Thương Bát cười lạt đáp :

- Xem chừng đại sư quả nhiên là người coi nhẹ sinh tử, đã thành tứ đại giai không.

Nhà sư áo xám lạnh lùng đáp :

- Thí chủ nói vậy là có ý gì?

Thương Bát đáp :

- Bọn tại hạ chưa hỏi lai lịch đại sư mà đại sư đã hỏi thân thế bọn tại hạ trước…

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại sư hẳn nhìn ra lai lịch và những chữ viết bằng Thiên Trúc tự trên cái rương này?

Nhà sư áo xám đáp :

- Đưa lại gần đây bần tăng coi kỹ xem.

Thương Bát đàng đưa cái rương lại gần giơ đèn lên.

Nhà sư nhìn kỹ một lúc rồi đột nhiên lộ vẻ kích động, miệng lẩm bẩm :

- “Quả cái rương gỗ này rồi! Quả cái rương gỗ này rồi.”

Cặp mắt lão ngưng thần nhìn vào những hoa văn dưới đáy rương gỗ.

Thương Bát đặt cây đèn xuống, cầm cái rương lui ra rồi nói :

- Bọn tại hạ thỉnh đại sư tới đây với mục đích gì, đại sư đã rõ chưa?

Nhà sư áo xám đáp :

- Để bần tăng giảng giải về nội dung những Thiên Trúc cổ văn dưới đáy rương.

Đỗ Cửu xẳng giọng hỏi :

- Đại sư không sợ chết thật ư?

Nhà sư áo xám đột nhiên mở bừng mắt lạnh lùng hỏi lại :

- Các vị muốn bần tăng chết bằng cách nào?

Đỗ Cửu hỏi :

- Đại sư thử nghĩ coi chết bằng cách này có đáng không?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng vì đại sự bổn tự mà chết thì dĩ nhiên cái chết đó là đáng lắm.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão làm như việc giải thích Thiên Trúc văn cho bọn ta nghe là một việc đại nghịch bất đạo chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong vụ này e rằng còn có điều ngoắt ngoéo.

Thương Bát nghi ngờ hỏi :

- Đại sư! Chẳng lẽ những văn tự khắc trong cái rương này còn quan trọng hơn cả mạng sống của đại sư?

Nhà sư áo xám đáp :

- Cả mười mạng bần tăng cũng không quan trọng bằng việc này.

Thương Bát chau mày hỏi :

- Quan trọng thế ư?

Nhà sư chỉ niệm câu ”A Di Đà Phật” rồi nhắm mắt lại.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Đại ca! Tiểu đệ đã có thể hiểu được một chút là Thiên Trúc văn này ký thuật một thứ võ công rất kỳ diệu.

Đỗ Cửu xen vào :

- Y không sợ chết, chẳng lẽ lại không sợ đau đớn. Chúng ta hãy điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch của lão.

Nhà sư áo xám đột nhiên toát mồ hôi, hiển nhiên lão sợ bị điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch.

Lão mở bừng mắt ra nói :

- Bất luận các vị dùng thủ đoạn gì cũng đừng mong bần tăng ưng chịu việc này.

Đỗ Cửu tức giận quát :

- Ta không tin như vậy.

Hắn vung tay điểm vào huyệt đạo trước ngực nhà sư.

Tiêu Lĩnh Vu vội cản lại nói :

- Chúng ta chớ có gia hại lão đại sư.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Đại sư khẳng khái coi chết như không, thật khiến tại hạ khâm phục vỗ cùng.

Nhà sư áo xám lạnh lùng nói :

- Đừng giở giọng xử nhũn ra nữa. Cứng hay mềm cũng không khuất phục được bần tăng đâu.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Bây giờ chúng ta không nên bàn đến những văn tự trên chiếc rương gỗ này mà bàn đếm chuyện khác đươc chăng?

Nhà sư đáp :

- Cái đó thì được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phải chăng đại sư từ chùa Thiếu Lâm?

Nhà sư đáp :

- Đúng thế!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại sư đã thông hiểu Thiên Trúc văn thì dĩ nhiên địa vị ở chùa Thiếu Lâm rất tôn cao.

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng phụ trách việc chỉnh sửa kinh văn trong Tàng Kinh các.

Tiêu Lĩnh Vu ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Đại sư chuyến này đến Trường An với mục đích gì?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng cùng ba vị sư huynh tới đây, nhưng ba người đã bị hại về tay các vị rồi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Về tay bọn tại hạ?

Nhà sư đáp :

- Không thể sai được. Ngoài bọn người Bách Hoa sơn trang các vị thì còn ai dùng thủ đoạn đê hèn hạ độc trước rồi tập kích sau?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đáng tiếc là đại sư không hiểu. Bọn tại hạ không phải là người Bách Hoa sơn trang.

Nhà sư áo xám hỏi :

- Không phải người Bách Hoa sơn trang thì sao lại đang đêm giả người ở khách điếm vào phòng bần tăng để hạ thủ ám toán?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Thương Bát, Đỗ Cửu hỏi :

- Các vị giả làm người khách điếm trà trộn vào phòng đại sư để hạ thủ bắt sống thật ư?

Đỗ Cửu bẽn lẽn đáp :

- Bọn tiểu đệ sợ đại ca chờ lâu nên đành dùng trá thuật để bắt sống đại sư.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài nói :

- Thế thì không trách đại sư tưởng làm bọn tại hạ là nhân thủ của Bách Hoa sơn trang.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giải khai huyệt đạo cho đại sư đi.

Đỗ Cửu vâng lệnh giải khai huyệt đạo cho nhà sư.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại sư! Bây giờ đại sư có thể đi.

Nhà sư áo xám vận động tay chân rồi hỏi :

- Thí chủ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Nhà sư hỏi :

- Sao? Thí chủ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Phải chăng đại sư không tin lời nói của tại hạ?

Nhà sư đáp :

- Bần tăng tuy chưa gặp Tiêu Lĩnh Vu nhưng nghe người ta nói thì tướng mạo y hoàn toàn không phải thế này.

Tiêu Lĩnh Vu lột mặt nạ ra nói :

- Đại sư coi đây. Chân tướng tại hạ có giống như người ta đồn không?

Nhà sư ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu rồi đáp :

- Có phần tương tự.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Xem chừng đại sư vẫn chưa tin hẳn.

Chàng đảo mắt nhìn Trung Châu nhị cổ nói :

- Hai vị huynh đệ cũng tháo mặt nạ ra đi.

Trung Châu nhị cổ cũng để lộ chân tướng.

Thương Bát vỗ cái bụng to tướng hỏi :

- Đại sư có nhận được tại hạ không?

Nhà sư áo xám nhìn kỹ Thương Bát cùng Đỗ Cửu rồi đáp :

- Dường như hai vị là Trung Châu nhị hiệp?

Thương Bát cười khanh khách hỏi lại :

- Phải chăng đại sư vẫn chưa tin?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng coi giữ Tàng Kinh các, chưa từng qua lại giang hồ. Phen này mới là lần đầu tiên hạ sơn…

Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Bần tăng tuy mới qua lại giang hồ nhưng đại danh của Tiêu đại hiệp đã được nghe nhiều.

Đỗ Cửu thủng thẳng hỏi :

- Nghe nhiều cũng bằng vô dụng. Điều trọng yếu là hiện giờ đại sư đã tin bọn tại hạ chưa?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng đã tin một phần nhưng chưa dám khẳng định. Vì thế mà không thể giải thích Thiên Trúc văn tự trên rương gỗ cho các vị nghe.

Thương Bát móc cái bàn tính trong bọc ra nói :

- Tại hạ dùng thứ binh khí này, đặc biệt không có người thứ hai sử dụng. Đại sư có thể tín nhiệm được chưa?

Nhà sư áo xám trầm ngâm đáp :

- Bần tăng cũng nghe nói thí chủ dùng Kim Toán bàn làm binh khí và còn để bắn ám khí nữa.

Thương Bát cười hỏi :

- Đại sư có muốn coi thử không?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bất tất phải coi nữa. Cứ tình hình này thì mười phần chắc đến tám là đúng rồi.

Thương Bát chau mày hỏi :

- Những sự tích trong rương quan hệ thế nào?

Nhà sư áo xám đáp :

- Quan hệ đến sự tồn vong của hai phe chính tà trong võ lâm.

Thương Bát hỏi :

- Phải chăng những văn tự này ký tải một thứ võ công?

Nhà sư áo xám trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Không phải! Những chữ đó chỉ nói về những chỗ bí ẩn của võ công bản phái.

Thương Bát nhăn nhó cười nói :

- Đại ca! Vị đại sư này tinh tế như vậy e rằng lão nhất định không chịu nói rõ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu tự tích trên rương quan trọng như vậy thì ta không thể trách đại sư quá cẩn trọng.

Chàng hỏi nhà sư :

- Bọn đại sư có bốn người mà ba đã chết về tay Bách Hoa sơn trang. Đại sư lại chưa từng qua lại

giang hồ, như vậy chỉ trừ khi sư phụ và sư huynh đại sư chứng minh thân thế bọn tại hạ, đại sư mới tín nhiệm phải không?

Nhà sư đáp :

- Bần tăng đã không biết người thì tin làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vấn đề này thật khó giải quyết vì đại sư biết ít người quá. Bọn tại hạ không thể kiếm ra người quen biết đại sư trong một thời gian ngắn được. Vậy đành đợi sau này bọn tại hạ tới chùa Thiếu Lâm cầu kiến.

Nhà sư đáp :

- Ở chùa Thiếu Lâm cũng rất ít người hiểu Thiên Trúc cổ văn. Ngoài bần tăng ra chỉ còn ba người nữa. Mà người hiểu sâu xa lại chỉ có hai…

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Phải chăng đại sư là một trong hai vị này?

Nhà sư áo xám đáp :

- Phải rồi!

Thương Bát hỏi :

- Ngoại trừ các sư huynh sư đệ của đại sư, đại sư còn quen biết ai nữa không?

Nhà sư áo xám đáp :

- Thật tình bần tăng quen biết ít quá.

Thương Bát hỏi :

- Đại sư có quen biết Vô Vi đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương không?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng chỉ được nghe danh chứ chưa từng gặp mặt.

Chương 70: Dùng Tiểu Thuật Băng Nhi Đắc Thủ

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Xin đại sư ghi nhớ kỹ những chữ ở đáy rương.

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng nhớ hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Đại sư có thể ra đi.

Thương Bát hỏi :

- Như vậy mà đại ca đã tha lão về ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Đại sư không chịu nói ra, chúng ta lại không thể dùng hình tra khảo thì đành để đại sư đi.

Thương Bát hỏi :

- Lão không tín nhiệm bọn ta nên không chịu nói, chẳng lẽ ta lại tin lão ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Thương huynh đệ nghi ngờ lão không phải tăng nhân chùa Thiếu Lâm chăng?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Không phải thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã không nghi ngờ lão giả mạo tăng nhân chùa Thiếu Lâm thì không nên làm khó dễ đại sư nữa.

Thương Bát không dám nói gì thêm, đứng sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói :

- Đại sư! Đại sư đã nhớ văn tự trên đáy rương, vậy sau khi đại sư đi rồi tại hạ phải phá hủy cái rương này.

Nhà sư áo xám kinh hãi hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại sư đã nói cái rương gỗ này quan hệ trọng đại. Vạn nhất nó lọt vào tay Bách Hoa sơn trang thì nguy hại vô cùng. Tại hạ biết trong Bách Hoa sơn trang có người hiểu Thiên Trúc cổ văn tất khám phá ra được điều bí mật. Tại hạ đành phá hủy đi cho an toàn.

Nhà sư không biết làm thế nào, trầm ngâm một hồi lâu rồi thở dài nói :

- Phá hủy đi thật đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Nhưng để nó càng nguy hại hơn thì làm thế nào?

Chàng thở dài nói tiếp :

- Sau khi đại sư dời khỏi đây, mong rằng cẩn thận giữ mình vì trên thế gian này chỉ còn duy nhất một mình đại sư hiểu bí mật này.

Nhà sư áo xám nói :

- Nếu vậy thì để bần tăng coi kỹ lại một lần nữa mới được.

Thương Bát cản lại nói :

- Đủ rồi! Tiêu đại hiệp lấy lòng quân tử đối đãi với người. Đại sư đã biết Tiêu đại hiệp rồi còn không chịu nói ra nội tình tất là có lòng man trá. Tâm cơ của đại sư không thể qua mắt Thương mỗ được.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay gạt đi :

- Thương huynh đệ không nên làm khó dễ cho đại sư nữa.

Thương Bát không làm sao được, đành lạng người tránh sang một bên, đến bên Bách Lý Băng khẽ nói :

- Bách Lý cô nương! Chúng ta phải ngấm ngầm lật tẩy lão này mới được. Bề ngoài lão ra chiều trung thực mà bên trong rất gian trá. Chúng ta đừng mắc bẫy lão.

Bách Lý Băng mỉm cười đáp :

- Tiểu nữ tự có biện pháp.

Nhà sư rảo bước tiến lại, cầm cái rương gỗ lật đi lật lại coi kỹ hồi lâu rồi nói :

- Bần tăng ghi nhớ cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Đại sư nhớ kỹ đừng quên, cũng không nên lưu lại thành Trường Sa mà nên về ngay chùa Thiếu Lâm đi. Sau này có dịp bọn tại hạ sẽ lên chùa bái phỏng.

Hòa thượng áo xám cáo từ rồi trở gót ra ngoài.

Thương Bát thấy nhà sư đi lẹ ra khỏi phòng mà Bách Lý Băng vẫn không có động tĩnh gì thì trong lòng nóng nảy, khẽ hắng dặng một tiếng.

Bách Lý Băng mỉm cười gọi :

- Đại sư phụ! Khoan rồi hãy đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi! Chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng đáp :

-Tiểu muội muốn đưa chân đại sư một quãng đường.

Miệng nói chân cô đã rảo bước tiến lên.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nhưng không tiện lên tiếng cản trở.

Bách Lý Băng rượt theo nhà sư ra ngoài sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy Thương Bát đứng phưỡn bụng ra, tựa hồ cử động của Bách Lý Băng không liên quan gì tới hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc, một mình Bách Lý Băng đã quay lại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi! Vị đại sư kia đâu rồi?

Bách Lý Băng đáp :

- Lão đã lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi không làm khó dễ gì cho lão chứ?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu có chuyện động thủ thì dấu tai mắt đại ca thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đỗ Cửu, Thương Bát khẽ hỏi :

- Hai vị huynh đệ! Tiểu huynh tin là vị đại sư kia hiểu Thiên Trúc cổ văn. Nếu không thì sao lão lại có ý cướp cái rương gỗ ở trong tay Thương huynh đệ.

Đỗ Cửu nói :

- Đại ca nói đúng đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu lão nói đúng sự thực mà để cái rương này lọt vào tay Thẩm Mộc Phong thì nguy hại vô cùng.

Thương Bát hỏi :

- Ý đại ca là sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh muốn phá hủy chiếc rương này đi.

Bách Lý Băng lên tiếng :

- Đại ca bất tất phải vội vã.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Vì… vì…

Cô ấp úng một hồi lâu mà không biết nói sao.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị hỏi :

- Hay là Băng nhi hạ sát vị đại sư đó rồi?

Bách Lý Băng vội đáp :

- Không có chuyện đó.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Băng nhi đối phó với nhà sư đó thế nào? Nói thực đi.

Bách Lý Băng đáp :

- Lúc tiểu muội năm lấy tay lão đã khẽ đâm lão một mũi châm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Mũi châm có chất độc phải không?

Bách Lý Băng đáp :

- Sự thực là không có chất độc nhưng tiểu muội lại gạt lão là có và nói trong vòng bốn giờ nếu không được uống thuốc giải là chất độc phát tác mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Băng nhi lại lừa gạt lão?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu lão là người Bách Hoa sơn trang tự nhiên không trở lại nữa. Bằng lão chẳng phải là người Bách Hoa sơn trang nhất định sẽ quay lại.

Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ không bằng lòng hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu lão quả là một vị cao tăng đắc đạo mà chịu lời trọng thác của đại ca tất hối hả trở lại để nói rõ nội tình cho đại ca hay…

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu lão hoài nghi chúng ta cố ý bày đặt cạm bẫy, tất đem lòng tức giận khi nào còn trở lại nữa?

Bách Lý Băng đáp :

- Lão bị tử thần uy hiếp, tất nảy ra ý niệm cầu sinh mà quay trở lại xin thuốc giải. Dù lão có hoài nghi đại ca nhưng vẫn phải chấp nhận. Ít ra chúng ta có thể ra điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bất luận Băng nhi đưa ra lý do gì thì việc này cũng không nên làm. Đối với Thẩm Mộc Phong và người Bách Hoa sơn trang thì chúng ta mới bất đắc dĩ phải dùng lối trá ngụy. Còn đối với đồng đạo võ lâm nhất thiết không nên thi triển thủ đoạn.

Bách Lý Băng đáp :

- Lão đã tin đại ca quả là Tiêu Lĩnh Vu tới bảy tám phần mà không chịu đem nội dung cổ văn…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tuy lão dè dặt quá độ, nhưng hành động cẩn thận không thể trách được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca lấy gì làm bằng để khẳng định lão là một nhà sư chân chính chùa Thiếu Lâm?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi lại :

- Nếu lão chẳng phải tăng lữ chùa Thiếu Lâm thì Băng nhi cũng uổng một phen tâm cơ chứ có hại gì cho lão đâu?

Bách Lý Băng cười đáp :

- Tiểu muội đã dùng thủ pháp độc môn ngấm ngầm điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên người lão. Lão đi một lúc rồi cảm thấy chân khí có điều trở ngại, tất cho là bị trúng độc phát tác.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Những đồng môn đi theo lão đều đã chết sạch cả, lão chỉ còn đường sống theo chúng ta, trừ phi những lời lão nói đều là chuyện hoang đường.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hỡi ơi! Băng nhi từ nay có làm điều gì hãy thương lượng cùng tiểu huynh trước mới được.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi :

- Nếu lần này tiểu muội hành động lầm lỗi thì từ đây phải theo ý đại ca. Nhưng nếu muội tiêu liệu đúng thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày muốn trách cô mấy câu nhưng rồi cố nhẫn nại nói :

- Nếu Bằng Nhi làm đúng thì sau này sẽ xét lại.

Bách Lý Băng không nói gì nữa, từ từ ngồi xuống bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tuy bề ngoài cô giữ vẻ điềm tĩnh nhưng trong lòng nóng nảy vô cùng. Cô ngấm ngầm cầu trời khấn phật cho nhà sư áo xám kia quay lại.

Tiêu Lĩnh Vu cũng phân tích những lời Bách Lý Băng nói thấy rất hợp lý liền nghĩ thầm :

- “Có thể Băng nhi làm như vậy là phải.”

Trong nhà yên tĩnh không một tiếng động.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên có tiếng chân người vọng lại.

Bách Lý Băng tinh thần phấn khởi, chú ý nhìn ra. Quả nhiên nhà sư áo xám đang lảo đảo đi tới. Lão giơ tay lau mồ hôi trên trán rồi nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Mọi người đều khen Tiêu đại hiệp là bậc quân tử, nhưng e rằng họ đã bị lừa gạt. Tiêu Lĩnh Vu cũng hèn hạ chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu liếc nhìn Bách Lý Băng rồi chuyển mục quang nhìn nhà sư áo xám hỏi :

- Vì lẽ gì đại sư phiền trách tại hạ như vậy?

Nhà sư áo xám đáp :

- Đại hiệp buông tha bần tăng đi rồi, tại sao còn sai người phóng độc châm vào mình bần tăng?

Bậc quân tử có lý đâu miệng nói một đàng làm một nẻo?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Đại sư làm gì có chuyện trúng độc.

Nhà sư áo trắng tức giận đáp :

- Chất độc đã phát tác, chẳng lẽ bần tăng lại giả vờ ư?

Bách Lý Băng thủng thẳng hỏi :

- Đại sư! Bây giờ đại sư đã tin lời Tiêu Lĩnh Vu chưa?

Nhà sư đáp :

- Chính cô nương hạ độc thủ…

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu nữ hỏi đại sư tin lời Tiêu Lĩnh Vu chưa?

Nhà sư đáp :

- Dĩ nhiên bần đạo tin rồi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Thế thì tại sao đại sư không chịu giải thích những văn tự trên rương?

Nhà sư áo xám đáp :

- May mà bần tăng chưa giải thích. Té ra Tiêu Lĩnh Vu cũng là một kẻ đê hèn.

Tiêu Lĩnh Vu bị nhà sư chụp mũ lên đầu, thủy chung vẫn không nổi giận.

Bách Lý Băng liếc trộm Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng áy náy nghĩ thầm :

- “Vì ta động thủ dộng cước mà đại ca phải chịu thóa mạ.”

Cô từ từ tiến lại nói :

- Không phải đại sư trúng độc đâu.

Nhà sư áo xám tức giận hỏi :

- Chất độc đã phát tác mà còn bảo là không trúng.

Bách Lý Băng đáp :

- Đó là tiểu nữ điểm huyệt đại sư mà thôi.

Cô giơ tay lên vỗ vào vai nhà sư giải khai huyệt đạo cho lão rồi nói :

- Thực ra đại sư chỉ lưu tâm một chút là nhận ra tiểu nữ chỉ điểm huyệt chứ không phải trúng độc.

Nhà sư áo xám ngó lại vết kim châm đâm ở cánh tay trái thì quả nhiên không có hiện tượng gì là trúng độc. Lão không khỏi ngần người sửng sốt.

Bách Lý Băng mỉm cười nói tiếp :

- Tiểu nữ điểm huyệt bằng thủ pháp rất nhẹ. Chỉ cần đại sư bình tĩnh ngồi điều hòa chân khí một lúc là hết ngay.

Cô thở phào một tiếng rồi nói tiếp :

- Việc tiểu nữ dọa người một chút chẳng liên quan gì tới Tiêu đại ca. Y là một nhân vật đại anh hùng, đại hào kiệt, khi nào lại làm trò cười như vậy. Vì vụ này tiểu nữ đành để đại sư trách mắng.

Nhà sư áo xám chưng hửng nói :

- Té ra là thế!

Bách Lý Băng nói :

- Đại sư đã thừa nhận y chính là Tiêu Lĩnh Vu mà còn không chịu nói ra những bí mật trong rương thì ngược lại bọn tiểu nữ làm sao mà tín nhiện đại sư được? Sở dĩ tiểu nữ điểm huyệt rồi nói là hạ độc chỉ vì muốn thử coi đại sư có phải là hạng nô bộc của Bách Hoa sơn trang hay không mà thôi…

Nhà sư áo xám ngắt lời :

- Vậy bần tăng có phải người của Bách Hoa sơn trang hay không?

Bách Lý Băng đáp :

- Bây giờ đã chứng minh được đại sư không phải hạng người đó.

Nhà sư áo xám hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu đại sư là gian tế của Bách Hoa sơn trang dĩ nhiên không trở về đây. Đại sư quay lại thì không phải rồi.

Nhà sư áo xám ngơ ngác nói :

- Bần tăng vẫn chưa hiểu lý thuyết này.

Bách Lý Băng đáp :

- Giản dị lắm. Nếu đại sư là người của Bách Hoa sơn trang thì trở về đó cũng trị thương được, bất tất phải quay trở lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Bất luận chỗ dụng tâm của tệ tiểu muội thế nào thì tại hạ cũng cảm thấy hành động này không xứng đáng. Xin có lời thỉnh tội cùng đại sư.

Nhà sư áo xám thở dài đáp :

- Xem chừng các hạ đúng là Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Phải chăng trong cái rương có một cuốn sách?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!

Nhà sư áo xám hỏi :

- Liệu Tiêu đại hiệp có thể lấy cho bần tăng coi được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Chàng cầm lấy cuốn kinh văn đưa cho nhà sư.

Nhà sư đón lấy coi kỹ một hồi rồi lật trang giữa ra nói :

- Chỗ bí mật ký tải trên rương là ở chỗ này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chỗ đó cũng viết bằng Thiên Trúc văn ư?

Nhà sư áo xám đáp :

- Chỗ này viết bằng Hán văn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Kể ra nên viết bằng Thiên Trúc văn mới đúng vì ngoài chùa Thiếu Lâm trên thiên hạ ít người hiểu được văn tự này.

Nhà sư áo xám đáp :

- Người hiểu được Thiên Trúc cổ văn chưa chắc đã là bậc tài trí siêu quần. Dưới đáy rương ghi bằng Thiên Trúc văn còn chỗ bí ẩn võ công để trong rương này.

Lão từ từ mở kinh văn hai tay đưa lên.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ lấy coi thì chỉ thấy những chữ Hán tự vừa nhỏ vừa dày như đầu ruồi. Kinh văn nói phải là người có đạo hạnh cao siêu và căn bản võ công tinh thâm mới luyện tập được võ công trong cuốn sách này.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt kinh văn xuống hỏi :

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo pháp hiệu đại sư?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng pháp hiệu Đại Nhẫn.

Bách Lý Băng cười thầm trong bụng :

- “Pháp hiệu của lão là Đại Nhẫn mà ngay cả đến việc nhỏ cũng không nhịn nổi thì còn “Đại Nhẫn” nỗi gì?”

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại sư đã nhớ những chữ bằng Hán văn trong này chưa?

Đại Nhẫn thiền sư đáp :

- Bần tăng mới coi hai hàng rồi không dám coi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Hay lắm! Té ra lão đã coi hai hàng rồi.”

Miệng chàng hỏi :

- Những văn tự này có đúng sự thực không?

Đại Nhẫn đáp :

- Chắc là đúng. Trừ phi cả cái rương lẫn cuốn kinh văn này đều là ngụy tạo thì không kể.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Người nào ngụy tạo kinh văn dĩ nhiên phải thông hiểu Thiên Trúc văn?

Đại Nhẫn đáp :

- Đúng thế! Vì vậy mà bần tăng nhận xét cuốn kinh văn cùng chiếc rương này không phải của giả.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý coi xuống thấy kinh văn viết :

- “Đây là tổng cương về võ công. Nếu người đọc không đủ công lực, miễn cưỡng tập luyện khó lòng tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma. Kẻ trí tuệ không đủ, chẳng thể hiểu rõ đạo lý, phải nghĩ ngợi cực nhọc, càng nghĩ càng chìm đắm sâu vào vòng mê muội rồi kiệt quệ tinh lực mà chết.”

Tiêu Lĩnh Vu coi xong gấp kinh văn lại cười nói :

- Đại sư vừa ngó thấy đã nhận ra lai lịch cái rương gỗ, tất hiểu rõ về nó?

Đai Nhẫn sư đáp :

- Việc cung cấm bị khai mở đã đồn đại đến chùa Thiếu Lâm. Tệ Phương trượng cực kỳ kinh hãi vì lo ngại võ công của Thập đại kỳ nhân lọt vào tay Bách Hoa sơn trang, tất Thẩm Mộc Phong sẽ thành bá nghiệp. Tệ Phương trượng liền triệu tập các vị Trưởng lão thương nghị đại sự. Bần tăng cũng tham dự hội nghị này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Qúi phái hàng trăm năm nay được võ lâm coi là núi Thái Sơn, là sao Bắc Đẩu. Những vụ phân tranh trên chốn giang hồ phần lớn đều do quí phái đứng ra giải quyết. Vậy mà lần này Bách Hoa sơn trang bành trướng, dường như quí phái không hỏi gì đến?

Đại Nhẫn đáp :

- Tệ Chưởng môn có chỗ khổ tâm. Còn bần tăng chức phận nhỏ bé, không hiểu rõ nội tình.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nhưng bảo bản phái không hỏi gì đến việc này thì không khỏi có điều võ đoán. Theo chỗ bần tăng biết thì bản phái vì vụ này đã mấy lần triệu tập Trưởng lão và đã bí mật hành động. Vì ngấm ngầm hành động nên ít người biết mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi :

- Cuộc đại hội có cả đại sư tham gia đó kết quả ra sao?

Đại Nhẫn đáp :

- Cuộc đại hội này mở ra vì cho là Thẩm Mộc Phong đã mở được cung cấm.

Hắn tài trí hơn đời, võ công tuyệt đỉnh, nếu lấy được võ công trong cung cấm thì có thể luyện thành tuyệt kỹ trong thời gian ngắn. Hắn mà luyện thành thì chẳng khác gì Thập đại kỳ nhân cùng nổi dậy và toàn thể võ lâm sẽ chìm đắm vào vòng hắc ám. Bất luận ai cũng không ngăn cản nổi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chùa Thiếu Lâm đã chuẩn bị lựa lấy bốn chục đệ tử nhỏ tuổi, thông minh, có căn cơ để gửi đi một nơi, do hai vị Trưởng lão kinh nghiệm quảng bác, võ công tinh thâm lãnh đạo. Ngoài việc luyện kỹ không hỏi gì đến việc võ lâm.

Thương Bát hỏi :

- Như vậy là để chuẩn bị sau khi phái Thiếu Lâm có bị hủy diệt trong trận chiến với Bách Hoa sơn trang còn có cơ hội phục hưng?

Đại Nhẫn thiền sư buồn rầu đáp :

- Đúng thế!

Chương 71: Thẩm Mộc Phong Đả Thương Đỗ Cửu

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Qúi phái đã chuẩn bị như vậy thì còn liên quan gì tới bản kinh văn này nữa?

Đại Nhẫn đáp :

- Dĩ nhiên là có mối liên quan.

Đỗ Cửu hỏi :

- Liên quan ở chỗ nào?

Đại Nhẫn đáp :

- Trong đại hội bần tăng đã đưa ra một tia hy vọng, tức là ở cuốn sách này.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Nó quan hệ đến thế ư?

Đại Nhẫn đáp :

- Đúng thế! Bần tăng đã ở trong Tàng Kinh các rất lâu và điều tra ra nội vụ: Nguyên hơn trăm năm trước có một vị cao tăng Thiên Trúc tới chùa Thiếu Lâm nghiên cứu kinh văn, lại học tập Hán văn. Vị cao tăng đó ở tệ tự hơn ba chục năm, suốt ngày vùi đầu vào nghiên cứu kinh sách…

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Cái đó thì có liên quan gì tới bản kinh văn này.

Đại Nhẫn đáp :

- Sao thí chủ nóng thế. Lai lịch võ công trong kinh văn này để bần tăng nói rõ đầu đuôi, các vị sẽ hiểu rõ nội tình.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin đại sư thủng thẳng nói cho nghe.

Đại Nhẫn nói tiếp :

- Vị hòa thượng đó biết có một cuốn bí lục của Thiên Trúc lưu truyền vào Trung Nguyên, mới mượn tiếng nghiên cứu kinh Phật để ở lại ba chục năm rồi tìm ra cuốn bí lục kia…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Qúi tự không phát hiện ra cuốn bí lục đó ư?

Đại Nhẫn đáp :

- Trong Tàng Kinh các tất cả có mấy chục vạn cuốn sách mà cuốn bí lục đó lại viết bằng Thiên Trúc văn nên không ai nhận ra, xếp vào một góc rồi bị lão phát giác ra lấy mất.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao cuốn bí lục đó lại bị đưa vào cung cấm và dịch ra thành Hán văn?

Đại Nhẫn đáp :

- Sau khi nhà sư kia vào chùa, mấy vị cao tăng bản tự tài trí hơn người học tập Thiên Trúc văn một cách hứng thú. Thực ra trước đây ở bản tự đã có người thông hiểu Thiên Trúc văn nhưng về sau phong trào này suy kém đi, không ai học Thiên Trúc văn nữa. Mãi đến khi nhà sư kia tới chùa, phong trào học Thiên Trúc văn mới trở lại. Bần tăng có chút khả năng liền được Phương trượng chỉ định chuyên tâm nghiên cứu Thiên Trúc văn tự. Năm năm trước đây bần tăng chỉnh lý lại những kinh sách cũ mới phát giác ra nhà sư kia lưu lại một cuốn nhật ký, viết lại câu chuyện này.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Vì lẽ gì mà đại sư biết cuốn kinh sách đó lưu lạch trong cung cấm và đã được dịch ra Hán văn?

Đại Nhẫn đáp :

- Sau khi bần tăng phát giác ra câu chuyện bí mật kia liền bắt đầu tìm đọc các kinh văn Thiên Trúc mà chẳng thu lượm được kết quả gì. Bần tăng định tìm ra toàn bộ nội tình rồi sẽ phúc bẩm với Phương trượng, nhưng phí nửa năm trời nữa vẫn không sao kiếm được, đành phải trình lên Phương trượng.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Phương trượng đại sư quí phái chắc cũng chẳng có cách nào giải quyết giúp đại sư?

Đại Nhẫn đáp :

- Bần tăng được Phương trượng cho hay một chuyện bí mật là trước đây mấy chục năm nước Thiên Trúc hai lần phái người đến chùa Thiếu Lâm để tra hỏi vị Mộc Mộc đại sư kia lạc lõng nơi đâu?…

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cái đó chứng minh là tuy Mộc Mộc đại sư lấy được bí lục võ công nhưng chưa trở về Thiên Trúc. Nếu lão không lưu lại Trung Nguyên tức là đã bị hại rồi.

Đại Nhẫn thở dài nói tiếp :

- Bần tăng liền phân tích tình hình lợi hại với Phương trượng và xin phái người điều tra tung tích Mộc Mộc đại sư. Tệ Phương trượng liền phái mười vị tăng lữ bản tự đi mở cuộc điều tra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các vị có điều tra được gì không?

Đại Nhẫn đáp :

- Suốt hai năm mới điều tra ra Mộc Mộc đại sư dời khỏi chùa Thiếu Lâm thì bị một vị đại sư lông mày dài bắt đưa đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đưa đi đâu?

Đại Nhẫn đáp :

- Cho tới nay vẫn chưa có tin tức gì về Mộc Mộc đại sư. Tính khoảng thời gian thì mười phần chắc chín là đã chết rồi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vị đại sư lông mày dài kia là ai?

Đại Nhẫn đáp :

- Khi ấy không ai hiểu hành tung lão, nhưng sau nghe lão lại xuất hiện trên giang hồ và tham dự vào cuộc tỷ đấu của Thập đại cao thủ…

Lão nói tới đây dường như sực nhớ tới một điều quan trọng liền dừng lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái rương gỗ này là của Mộc Mộc đại sư mang từ Thiên Trúc tới.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Sự việc xảy ra hơn trăm năm trước đây mà sao đại sư vừa ngó thấy đã nhận ra? Huống chi đại sư chưa từng ngó thấy cái rương gỗ này bao giờ?

Đại Nhẫn đáp :

- Đúng rồi! Bần tăng làm sao ngó thấy cái rương đã cách đây cả trăm năm.

Nhưng trên mặt rương có viết danh tự của Mộc mộc đại sư. Bần tăng vừa ngó thấy là nhận ra.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Bần tăng muốn hỏi các vị một câu, mong các vị trả lời đúng sự thực.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại sư cứ hỏi đi. Bọn tại hạ biết là nói thực hết.

Đại Nhẫn hỏi :

- Các vị lấy cái rương gỗ này ở đâu ra?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong cung cấm.

Đại Nhẫn hỏi :

- Các vị có thể cho bần tăng biết những việc đã xảy ra lúc lấy được cái rương gỗ này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Rồi chàng đem những việc đã xảy ra thuật lại một lượt.

Đại Nhẫn trầm ngâm nói :

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại sư đã có chứng cứ, dĩ nhiên những lời suy luận đáng tin, không hiểu đại sư có thể cho bọn tại hạ nghe được chăng?

Đại Nhẫn đáp :

- Bần tăng chỉ suy đoán mà thôi. Nếu có chỗ sai lầm xin các vị chỉ giáo cho.

Lão ngừng lại một chút rồi nói :

- Trường Mi hòa thượng có thể đã biết chỗ dụng tâm của Mộc Mộc đại sư trong cuộc Đông du. Không chừng lão còn đẩy Mộc đại sư vào chùa Thiếu Lâm rồi chờ ở ngoài mấy chục năm. Mộc Mộc đại sư lấy được bí lục bằng văn tự Thiên Trúc ở chùa Thiếu Lâm trở ra liền bị Trường Mi hòa thượng ra tay cướp đoạt…

Đỗ Cửu hỏi :

- Bọn họ đã quen biết nhau thì chỉ dụng tâm lừa gạt là lấy được, hà tất phải tranh cướp?

Đại Nhẫn đáp :

- Bất luận bằng phương pháp gì, Trường Mi đại sư lấy được pho bí lục kia cũng thế mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngoài bìa sách viết bằng Thiên Trúc cổ văn thì làm sao Trường Mi hòa thượng nhận ra được?

Đại Nhẫn đáp :

- Trường Mi hòa thượng là đệ tử phái Nga Mi. Bần tăng đã điều tra thì được biết lão là một nhân tài, tinh thông Thiên Trúc cổ văn.

Thương Bát hỏi :

- Trường Mi hòa thượng cũng tinh thông Thiên Trúc cổ văn như đại sư hay sao?

Đại Nhẫn đáp :

- Bần tăng so với Trường Mi hoà thượng vạn phần không được một…

Đại Nhẫn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bần tăng tư chất kém cỏi nên tuy có lương sư ích hữu mà luyện võ không thành. Còn Trường Mi hòa thượng là một bậc kỳ tài phái Nga Mi. Đem bần tăng mà so với lão thì quả là một trời một vực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Rồi sao nữa? Phải chăng Trường Mi hòa thượng đại diện cho phái Nga Mi tham gia cuộc tỷ đấu giữa mười đại cao thủ?

Đại Nhẫn đáp :

- Bần tăng không hiểu lắm việc trên chốn giang hồ. Nhưng vì vụ Mộc mộc đại sư, tệ Chưởng môn mới sai bần tăng hạ sơn mở cuộc điều tra. Theo lời đồn thì Trường Mi hòa thượng có tham dự vào cuộc phân tranh giữa Thập đại cao thủ. Các vị vào được cung cấm và lấy được chiếc rương gỗ này đã chứng tỏ Trường Mi hòa thượng đã vào đó hay ít ra là Mộc Mộc đại sư đã tới cung cấm.

Bách Lý Băng đột nhiên xen vào :

- Đại sư đã biết Thiên Trúc văn, vậy sao không đem bản của Mộc Mộc đại sư lưu lại Hán văn so với bản kia là đủ chứng minh bản đó cáo phải là của Mộc Mộc đại sư hay không?

Đại Nhẫn đáp :

- Nữ thí chủ còn có chỗ chưa rõ là bản bí lục bằng Thiên Trúc cổ văn đã bị Mộc Mộc đại sư lấy đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế những võ công bí ẩn trong kinh này là do Trường Mi hòa thượng viết ra?

Đại Nhẫn đáp :

- Có thể như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Đa tạ đại sư có lòng chỉ giáo cho.

Đại Nhẫn đáp :

- Tệ Phương trượng nghe tin đồn là Thẩm Mộc Phong đã tiến vào cung cấm.

Bần tăng vâng lệng bôn tẩu giang hồ là để tìm ra cái rương gỗ này. Nay rương gỗ đã lọt vào tay Tiêu đại hiệp thì bần tăng không phải chen chân vào chốn giang hồ nữa.

Lão nói rồi cáo từ lui ra.

Lão đi mấy bước đột nhiên quay lại hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Bần tăng có điều thỉnh cầu quá đáng, chưa hiểu Tiêu đại hiệp có ưng thuận chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có điều chi xin đại sư cứ nói?

Đại Nhẫn đáp :

- Tiêu đại hiệp đã lấy được cái rương này thì dĩ nhiên bí lục võ công trong đó thuộc về Tiêu đại hiệp. Nhưng phần viết bằng Thiên Trúc cổ văn cùng cái rương thì Tiêu đại hiệp giữ lại cũng chẳng ích gì. Đại hiệp có thể giao cho bần tăng đem về chùa Thiếu Lâm được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi gật đầu ưng thuận.

Đại Nhẫn cả mừng nói :

- Tiêu đại hiệp quả nhiên là một nhân vật nghĩa hiệp, hào khí ngất trời.

Tiêu Lĩnh Vu lật cuốn kinh ra coi rồi hỏi :

- Trong cuốn kinh văn này có bốn trang về võ công viết bằng Hán văn. Nếu xé ra há chẳng làm tổn thất nặng nề?

Đại Nhẫn đáp :

- Không có cách nào toàn vẹn được thì đành làm như vậy. Sau này Tiêu đại hiệp có thì giờ xin lên chùa Thiếu Lâm một chuyến, bần tăng sẽ bổ xung đầy đủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thế cũng được.

Chàng xé bốn trang về võ công viết bằng Hán văn giữ lại rồi giao cuốn kinh và cái rương gỗ cho Đại Nhẫn.

Đại Nhẫn đón lấy kinh và rương rồi chắp tay từ biệt ra đi.

Thương Bát nhìn theo bóng Đại Nhẫn cho tới khi mất hút rồi hỏi :

- Đại ca! Nếu dưới đáy rương cũng ghi chép võ công, chẳng hóa ra chúng ta mắc bẫy nhà sư đó thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Dù có bí lục võ công ký tải trong đó nhưng viết bằng Thiên Trúc cổ văn thì ta giữ lại cũng bằng vô dụng. Chẳng thà để phái Thiếu Lâm giữ còn hơn.

Chàng đảo mắt nhìn Đỗ Cửu và Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi cùng Đỗ huynh đệ ngấm ngầm bảo vệ cho nhà sư đó ra khỏi thành Trường Sa.

Bách Lý Băng và Đỗ Cửu dạ một tiếng rồi băng mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi xuống ghế rồi hỏi :

- Thương huynh đệ! Thương huynh đệ có cảm tưởng gì về tình hình thành Trường Sa hiện nay?

Thương Bát đáp :

- Lúc trước bọn tiểu đệ ở thế kém, mà lạ một chỗ là Thẩm Mộc Phong lại không mở cuộc truy sát. Sau khi đại ca tới đây lại đả phá mấy sào huyệt của chúng dường như bên ta đã biến thành ưu thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong đối với phái Võ Đương cùng huynh đệ bọn ta căm hận thấu xương. Chúng chưa ra ra tay tất có duyên cớ. Không chừng Thẩm Mộc Phong bị thương ngoài cung cấm tới nay vẫn chưa phục nguyên.

Thương Bát đáp :

- Đúng thế!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hiện giờ chúng ta gặp cơ hội rất tốt. Tiểu huynh muốn lựa lấy những tay cao thủ võ công cao cường mở cuộc truy sát. Thẩm Mộc Phong đang dời xa Bách Hoa sơn trang, việc điều động không phải dễ dàng. Hành động này phân nửa có thể thành công, không ngờ Hoàng thiên chưa chịu đem cơ hội đến cho mình.

Thương Bát hỏi :

- Có chỗ nào trở ngại đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Việc bất ngờ thứ nhất là Tứ Hải quân chủ, Tiêu Dao Tử về phe với Thẩm Mộc Phong. Hai thế lực này rất tà ác mà hợp lại làm một thì khiến ta phải ghê cho cơ trí của Thẩm Mộc Phong. Điều bất ngờ

thứ hai là Thẩm Mộc Phong lại chịu hạ mình đi cầu một cố hữu của hắn. Người đó là một nhà sư. Tiểu huynh không dám nói quyết nhưng cũng đoán là lão là một cừu nhân của nghĩa phụ cùng ân sư…

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Bất luận người đó là ai, Thẩm Mộc Phong đã thân hành đến cầu kiến thì dĩ nhiên chẳng phải là một nhân vật tầm thường. Chí ít bản lãnh cũng ngang ngửa với Thẩm Mộc Phong.

Thương Bát đáp :

- Đại ca nói phải lắm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh tự biết võ công mình cũng có tiến triển. Về kiếm pháp của Đàm Vân Thanh lão tiền bối phái Hoa Sơn đã thấu hiểu được phần mấu chốt. Về Đàn Chỉ thần công nội lực cũng tinh thâm hơn trước. Khi giao thủ với Thẩm Mộc Phong tiểu huynh không nắm vững phần thắng nhưng cũng tự tin có thể chiến đấu với hắn ngoài trăm chiêu. Đáng tiếc là Tôn lão tiền bối không có mặt ở đây. Thẩm Mộc Phong đã liên thủ với bọn Tứ Hải quân chủ và Tiêu Dao Tử, lại thêm vào một bằng hữu của hắn, cái đó chứng minh Thẩm Mộc Phong chưa đến ngày tận số. Võ lâm còn phải trải qua một cơn sóng gió.

Thương Bát nói :

- Hiện giờ anh hùng thiên hạ và các đại phái đều đã tỉnh ngộ, việc đại ca truy sát Thẩm Mộc Phong tưởng bất tất phải quá cấp bách. Chúng ta chờ những lực lượng kháng cự Thẩm Mộc Phong kết hợp lại là có thể phá tan được Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Lời Thương huynh đệ quả có lý nhưng còn nhiều vấn đề phức tạp. Một là anh hùng thiên hạ tuy đã tỉnh ngộ nhưng chưa tích cực hành động toàn diện. E rằng thời gian kéo dài mà Thẩm Mộc Phong hành động cấp tốc. Mình chưa có tổ chức gì mà hắn đã lũng đoạn các đại phái lớn để xảy ra phân tranh. Hai là Thẩm Mộc Phong không tự tôn tự đại nữa mà sẽ liên kết với mọi thế lực là bất lợi cho ta.

Thương Bát nói :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì việc tổ chức các anh hùng thiên hạ thành một thế lực thống nhất để chống đối Thẩm Mộc Phong có thể do Vô Vi đạo trưởng ra mặt phụ trách.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Về võ công và danh vọng Vô Vi đạo trưởng đều có thể đương nổi trọng trách này. Nhưng Vô Vi đạo trưởng không hiểu rõ Thẩm Mộc Phong nên việc dĩ độc công độc còn kém hắn một bậc.

Thương Bát hỏi :

- Vậy ai có thể đảm nhận trọng trách này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu Vũ Văn Hàn Đào chịu đem toàn lực hành động thì hay lắm. Lão đã ước hẹn với tiểu huynh hội diện ở chùa Linh Ẩn đất Hàn Châu. Nếu quá kỳ hẹn lão sẽ xuống tóc đi tu, không hỏi gì đến chuyện giang hồ nữa. Việc này cần phải mời lão ta mới được.

Thương Bát đáp :

- Nếu vậy chúng ta nên đi mời lão ngay.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Chờ Đỗ Cửu và Băng nhi trở về, đến Trường Sa để thuyết phục bọn Mã Vân Phi và Vô Vi đạo trưởng.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe tiếng bước chân trầm trọng.

Thương Bát vọt ra khách sảnh.

Lát sau hắn đỡ Đỗ Cửu chậm chạp tiến vào.

Đỗ Cửu vẻ mặt xám xanh, miệng ứa máu tươi.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ lại hỏi :

- Đỗ huynh đệ bị thương nặng lắm ư?

Đỗ Cửu gật đầu đáp :

- Bách Lý cô nương…

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên đập vào vai Đỗ Cửu ngắt lời :

- Không nên nói nữa.

Đỗ Cửu toan gắng gượng nói nữa nhưng Thương Bát cản lại :

- Đỗ lão tam! Phải nghe lời đại ca mới được. Nếu lão tam gắng gượng nói nữa e rằng không nói nổi hết lời.

Đỗ Cửu gật đầu nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí hành công giúp Đỗ Cửu vừa điều tra thương thế.

Đỗ Cửu bị thương rất nặng, miệng mũi đều ứa máu tươi.

Thương Bát khẽ hỏi :

- Đại ca! Y bị thương nặng lắm ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nặng lắm! Nhưng chúng ta cứu trị kịp thời cũng không đến nỗi nguy hiểm.

Thương Bát hỏi :

- Không hiểu địch nhân là ai mà công lực ghê gớm, có thể đả thương lão tam trầm trọng như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu ra hiệu cho Thương Bát đừng nói nhiều làm Đỗ Cửu có thể phân tâm.

Sau chừng nửa giờ, Đỗ Cửu từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát khẽ nói :

- Bách Lý cô nương bị bắt đem đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Võ công Bách Lý Băng không phải tầm thường. Đả thương y cũng đã là việc khó chứ đừng nói bắt sống y. Nhất định là một nhân vật ghê gớm.”

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt chàng nói :

- Bất tất phải hoang mang. Người ta đã bắt sống là không có ý đả thương y. Đỗ huynh đệ cứ thủng thẳng nói ra các vị đã gặp ai?

Đỗ Cửu đáp :

- Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát sửng sốt hỏi lại :

- Gặp Thẩm Mộc Phong ư?

Đỗ Cửu đáp :

- Chính hắn! Hắn bắt sống Bách Lý cô nương rồi đánh tiểu đệ một chưởng.

Hắn còn bảo đã biết nơi cư trú của chúng ta, nhưng hiện giờ hắn còn bận chuyện khác, tạm thời chưa đến được. Hắn đánh tiểu đệ một chưởng khá nặng nhưng chưa chết ngay được. Có lẽ hắn muốn để tiểu đệ còn đủ sức gắng gượng chạy về…

Hắn nói tới đây thở lên hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng rồi nói :

- Đỗ huynh đệ cứ thủng thẳng nói, bất tất phải cấp bách.

Đỗ Cửu thở một lúc rồi nói tiếp :

- Hắn bảo là tiểu đệ chạy về đến đây là kiệt lực, cần phải điều tức trong vòng một giờ và phải nhờ đại ca vận công trợ lực. Trong thời gian đó không thể nói được, trừ phi đại ca không nghĩ tới sự sống chết của tiểu đệ. Hắn tính đại ca là người hiệp nghĩa, quyết chẳng để…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Dường như hắn đã tiêu liệu được hết.

Thương Bát nói :

- Còn một điểm Thẩm Mộc Phong đoán không trúng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điểm nào?

Thương Bát đáp :

- Hắn ước lượng công lực của đại ca phải mất một giờ mới cứu tỉnh được lão tam. Nhưng Đỗ lão tam đã tỉnh lại trước thời gian hắn phỏng đoán.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hắn không hạ sát Đỗ huynh đệ lại buông tha cho về, dĩ nhiên là có nhiều điều muốn nhắn ta.

Chương 72: Uống Trà Độc Chủ Quán Hôn Mê

Đỗ Cửu đáp :

- Đúng thế! Tiểu đệ biết rõ đó là cạm bẫy, nhưng chẳng thể không nói được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không sao đâu! Đỗ huynh đệ cứ nói đi.

Đỗ Cửu đáp :

- Thẩm Mộc Phong bảo hắn đem Bách Lý cô nương lên núi Tuyết Phong. Nếu đại ca muốn gặp cô thì lên núi Tuyết Phong mà kiếm.

Thương Bát hỏi :

- Dãy núi Tuyết Phong dài hàng ngàn dặm mà Thẩm Mộc Phong không nói rõ chỗ nào thì kiếm làm sao được.

Đỗ Cửu đáp :

- Hắn không nói rõ nhưng có bảo là nếu đại ca dám đi thì hắn sẽ cho người tới đón.

Thương Bát nói :

- Bọn chúng tìm một nơi hiểm trở nhất trong dãy Tuyết Sơn bố trí mai phục rồi cho người ra đón tiếp thì chỗ dụng tâm của hắn là cản trở những tay trợ thủ của chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Thẩm Mộc Phong lợi hại ở chỗ đó. Hắn bày đặt cạm bẫy một cách lộ liễu, ai cũng thấy rõ nhưng lại chẳng thể không đi.

Thương Bát trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bách Lý Băng cô nương gặp nguy hiểm, chúng ta không thể không đi giải cứu. Nhưng đại ca đi một mình là đúng ý hắn, thật nguy hiểm vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh không đi một mình thì người của Thẩm Mộc Phong tất chẳng chịu ra mặt. Chẳng lẽ chúng ta đi xục tìm trong tất cả hàng ngàn hàng vạn hang động trên dãy Tuyết Phong?

Thương Bát nói :

- Vậy đại ca nên để ám ký dọc đường để bọn tiểu đệ biết mà theo dõi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp :

- Thẩm Mộc Phong tâm cơ ghê gớm, có lý đâu hắn không tiêu liệu trước điểm này? E rằng chúng còn đặt cả tai mắt dọc đường ngấm ngầm giám thị hành động của chúng ta.

Thương Bát nói :

- Bọn tiểu đệ sẽ hóa trang ngấm ngầm theo dõi hành tung.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi! Tình thế hiện giờ chúng ta cũng chưa nghĩ ra được lương sách gì khác. Có điều vụ này đừng để cho nhiều người hay biết, chỉ báo cho Vô Vi đạo trưởng và Mã Vân Phi là đủ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Những người theo dõi tiểu huynh cũng không cần nhiều, chỉ lựa độ năm tay cao thủ mà thôi.

Thương Bát hỏi :

- Theo nhận xét của đại ca thì nên lựa những nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu Tôn Bất Tà lão tiền bối về đến thì hay quá. Vô Vi đạo trưởng chịu đi thì càng tốt, nhưng đừng miễn cưỡng. Ngoài ra còn Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương và Thương huynh đệ nữa. Đỗ huynh đệ đang bị trọng thương không nên đi theo. Y cần một nơi tĩnh dưỡng cho lành thương thế. Đồng thời báo cho Mã Vân Phi tụ hội quần hào ở thành Trường Sa phải tạm thời ẩn lánh đừng để cho bọn Bách Hoa sơn trang thấy mặt.

Thương Bát hỏi :

- Nếu Tôn Bất Tà chưa về đến thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thiếu một người cũng được.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Sau nữa Thương huynh đệ phải khó nhọc một phen tìm đến chùa Linh Ẩn ở Hàng Châu yêu cầu Vũ Văn Hàn Đào giúp cho một tay.

Thương Bát hỏi :

- Có yêu cầu lão đến dãy Tuyết Phong không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cho lão hay vụ này, còn đi hay không để lão quyết định.

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ ghi nhớ cả rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lại dặn :

- Nếu gặp Kim Hoa phu nhân cũng nên nói cho y hay.

Thương Bát gật đầu :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Đỗ Cửu hỏi :

- Hiện giờ tình hình Đỗ huynh đệ thấy sao rồi?

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ có thể miễn cưỡng hành động được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Vậy chúng ta đi thôi.

Thương Bát khẽ dặn :

- Đại ca! Chúng ta phải ước định một ám ký đặc biệt để dễ nhận và người ngoài không phát giác được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Hai người bàn tính một lúc, quyết định phương pháp đặt ám ký rồi dìu Đỗ Cửu dời khỏi khách sạn.

Tiêu Lĩnh Vu đưa Thương Bát ra ngoài thành chạy thẳng đến Sa Châu thì gặp trạm ngầm của Mã Vân Phi, chàng khẽ bảo Thương Bát :

- Có người đến tiếp ứng rồi. Đại khái là không phải chạm trán ngay với Thẩm Mộc Phong. Tiểu huynh đi trước một bước. Nếu đuổi kịp Thẩm Mộc Phong mà ngăn cản lại là hay nhất.

Thương Bát biết chàng ruột nóng như lửa, không khuyên can được đành nói :

- Đại ca bảo trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh nhớ rồi.

Miệng nói, người chàng đã vọt ra xa mấy trượng.

Thương Bát nhìn theo bóng Tiêu Lĩnh Vu, khẽ buông tiếng thở dài rồi ôm Đỗ Cửu chạy ra chỗ bến sông.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới những thủ đoạn tàn độc của Thẩm Mộc Phong. Bách Lý Băng lọt vào tay hắn tất phải chịu đau khổ vô cùng. Chang thi triển khinh công vọt đi như tên bắn chạy suốt nửa đêm, không biết bao nhiêu đường đất.

Vào lúc trời sáng thì đến một ngã tư, thấy một tòa nhà ngói dựng bên đường.

Đây là một tiệm bán cơm rượu.

Một lão già mặc quần áo vải, lối ngoài ngũ tuần đang lau bàn ghế.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lại chắp tay hỏi :

- Lão trượng! Có gì ăn không?

Chàng chạy suốt đêm nên vừa mệt vừa đói.

Lão già ngửng đầu lên ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi :

- Sao khách quan đến sớm thế?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ ngồi xuống bên bàn đáp :

- Tại hạ lỡ độ đường không tìm được chỗ trọ nên phải chạy suốt đêm tới đây.

Lão già mỉm cười nói :

- Khách quan ngồi chờ một chút để lão đi pha trà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ muốn hỏi mấy câu. Có phải đường này đi vào dãy Tuyết Phong?

Lão già đáp :

- Khách quan đi lẹ thì có thể tới dãy Tuyết Phong vào lúc trời tối. Nhưng khách quan tới chỗ nào trong dãy Tuyết Phong này?

Tiêu Lĩnh Vu không biết đáp thế nào đành hỏi lại :

- Lão trượng nói chỗ nào?

Lão già cười đáp :

- Khách quan hỏi thăm đường mà lại hỏi một cách hồ đồ. Lão hán nói chỗ đó là chỗ phân chi. Từ chỗ đó tới ngọn chủ phong còn cách hơn năm trăm dặm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Ta đã chạy được hơn trăm dặm. Thẩm Mộc Phong còn đem theo Băng nhi thì dù có lên đường trước ta một giờ thì ta cũng đuổi kịp rồi mới phải. Chẳng lẽ ta lại lạc đường.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi :

- Từ thành Trường Sa tới dãy Tuyết Phong chỉ có một con đường này phải không?

Lão già nghe chàng hỏi bất giác lấy làm kỳ, lão lắc đầu hỏi lại :

- Dường như khách quan cũng chẳng hiểu mình cần tới đâu, phải vậy không?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Đúng thế! Tại hạ có một ông bạn hẹn đến hội diện trên núi Tuyết Phong, nhưng y vội quá không kịp nói rõ địa phương.

Lão già lắc đầu nói :

- Hoang đường! Thật là hoang đường. Trên đời sao lại có chuyện hồ đồ thế được...

Lão nói chưa dứt, dường như biết mình lỡ lời vội đổi giọng :

- Nếu khách quan muốn tìm đến ngọn chủ phong dãy Tuyết Phong thì lầm đường mất rồi. Còn nếu muốn tới Thất Tinh đàm thì đúng đó.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm hỏi :

- Thất Tinh đàm là chỗ nào?

Lão già đáp :

- Thất Tinh đàm là một nơi danh thắng trong vùng Tuyết Phong. Nơi đây có bảy dòng suối nhỏ tụ lại thành bảy ao nước như hình thế bảy ngôi sao Bắc Đẩu nên kêu bằng Thất Tinh đàm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Từ Trường Sa lên Thất Tinh đàm chỉ có một con đường này thôi phải không?

Lão già đáp :

- Đúng thế!

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- "Nếu ta đi lầm đường, bây giờ phải quay trở lại thì dĩ nhiên không đuổi kịp Thẩm Mộc Phong. Bằng mình đi đúng đường thì vượt qua hắn mất rồi. Chi bằng ta cứ ở đây chờ một lúc rồi sẽ liệu."

Lão già vào trong nhà một lúc rồi bưng trà ra.

Tiêu Lĩnh Vu toan rót uống, bất giác động tâm nghĩ bụng :

- "Trên chốn giang hồ đầy chuyện âm mưu gian trá, ta chẳng thể không đề phòng".

Chàng quay đầu nhìn lại thì lão già đã đi vào trong nhà rồi.

Tuy chàng bụng đói miệng khát nhưng không dám uống chung trà trước mặt.

Lát sau lão già lại bưng ra một khay bánh bao nóng và nói :

- Khách quan đi suốt đêm chắc đói bụng rồi. Vậy hãy dùng tạm mấy tấm bánh bao này.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

- Mời lão trượng ngồi xuống đây nói chuyện được chăng?

Lão già đưa mắt nhìn chàng hỏi :

- Khách quan có điều chi chỉ bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão trượng dậy sớm làm lụng, chắc cũng đói rồi. Vậy mời lão dùng mấy tấm bánh này.

Lão già nói :

- Lão hán là chủ quán, khi nào dám thế?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đây là tại hạ mời. Lão trương cứ ăn đi.

Lão già ngi ngờ nhìn Tiêu Lĩnh Vu, cầm bánh ăn rồi cười khanh khách :

- Lão đệ! Phải chăng lão đệ nghi ngờ đây là hắc điếm, bánh bao bằng nhân thịt người?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Lão trượng quá lời. Mời lão trượng uống chung trà này được chăng?

Lão già lắc đầu nói :

- Xem chừng đúng là lão đệ nghi ngờ lão rồi.

Lão bưng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Tại hạ nghe người ta kể một thiên cố sự. Có người vào ngụ trong hắc điếm bị giết làm nhân bánh. Sau quan nha điều tra ra được, nhưng không biết bao nhiêu nhân mạng đã bị hại rồi. Vì thế mà tại hạ phải cẩn thận một chút.

Lão già đứng phắt dậy hỏi :

- Nếu lão hán còn trẻ tuổi hơn một chút thì hôm nay tất cho ngươi một bài học rồi. Ngươi nói vậy thì có khác gì trước mặt nhà sư thóa mạ kẻ trọc đầu?

Lão nói rồi xăm xăm đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Mình đã có điều xúc phạm lão, vậy lúc ra đi phải trả thêm ít tiền, gọi là an ủi lão mới được.”

Chàng cầm lấy bánh bao ngồi ăn, hồi lâu vẫn không thấy lão già trở ra.

Tiêu Lĩnh Vu ăn hết khay bánh, rót một chung trà toan uống, bỗng chàng thấy đằng trước có hai con ngựa đang chạy nhanh tới nơi.

Hai con ngựa chạy rất mau, hất tung cát bụi mịt mờ. Chỉ trong chớp mắt đã tới cửa quán.

Người cưỡi ngựa đi trước thân hình cao lớn, chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Trên lưng là một cặp Thanh cương nhật nguyệt luân và đeo một túi kim tiêu.

Lão chính là Thánh Thủ Thiết Đởm Sở Côn Sơn. Ngày trước lão đã ngăn chặn Khâu Tiểu San toan đoạt chiếc chìa khóa cung cấm. Lâu ngày không gặp, nay Tiêu Lĩnh Vu vẫn thấy lão tinh thần vẫn tráng kiện.

Người kỵ mã thứ hai là một thanh niên mặc áo xanh, tóc kết búi. Gã chính là Đông Hải Thần Bốc Tư Mã Càn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Sao hai người này lại đi với nhau?

Bỗng nghe Tư Mã Càn nói :

- Sở huynh! Chúng ta hãy vào đây nghỉ chân đã.

Sở Côn Sơn đảo mắt nhìn quanh rồi đáp :

- Lão phu theo ngươi đi cả ngày trời mà sao vẫn chưa thấy bóng Tiêu Lĩnh Vu đâu.

Lão vừa nói vừa nhảy xuống ngựa.

Tư Mã Càn cười hỏi :

- Tại hạ đã bảo Sở huynh như thế nào?

Sở Côn Sơn đáp :

- Ngươi nói trong vòng một tháng sẽ tìm ra Tiêu Lĩnh Vu.

Tư Mã Càn nói :

- Đúng thế! Đến nay được mấy ngày rồi?

Sở Côn Sơn đáp :

- Mười bảy ngày.

Tư Mã Càn hỏi :

- Vậy còn mươi ba ngày nữa, sao Sở huynh nóng nảy vậy?

Sở Côn Sơn đáp :

- Chúng ta đi kiếm đã mười bảy ngày mà chưa thấy tung tích Tiêu Lĩnh Vu.

Vậy trong vòng mười ba ngày còn lại làm sao thấy y?

Tiêu Lĩnh Vu ngồi nghe hai người tranh cải rất rõ. Nhưng chàng đã hóa trang nên người khác không nhận ra được.

Chàng thấy hai người đột ngột xuất hiện nơi đây trong lòng rất lấy làm kinh dị. Chàng liền nhắm mắt giả vờ ngủ để xem hai người còn nói chuyện gì nữa.

Lại nghe Sở Côn Sơn lớn tiếng hô :

- Chủ quán đâu! Không có tên tiểu nhị nào đón khách ư?

Lão hô luôn mấy câu vẫn không có tiếng đáp lại.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi :

- “Lạ thiệt! Lão chủ quán hiển nhiên vào phòng mà sao có khách gọi lại không trả lời? Chẳng lẽ lão tức mình không thèm làm ăn nữa?”

Lại nghe đánh “sầm” một tiếng, Sở Côn Sơn đập tay xuống bàn quát :

- Lão phu suốt đời bôn tẩu giang hồ, chưa thấy nhà quán nào lại thế này. Lão phu mà nổi nóng sẽ đập tan cái chiêu bài của nhà ngươi.

Tư Mã Càn thủng thẳng nói :

- Chuyện này có điều khác lạ. Sở huynh hãy ngồi đây để tại hạ vào coi xem sao?

Sở Côn Sơn đáp :

- Còn coi gì nữa? Lão phu đã hô hoán như vậy chẳng lẽ chúng không nghe tiếng?

Tư Mã Càn đáp :

- Không chừng chủ quán đã gặp tai họa bất ngờ.

Sở Côn Sơn đáp :

- Có lý! Ngươi vào thử coi.

Tư Mã Càn đứng dậy rảo bước tiến vào. Lúc lướt qua cửa đột nhiên gã quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu.

Giữa lúc ấy Tiêu Lĩnh Vu cũng nhìn vào phía trong, thành ra bốn mắt chạm nhau.

Tư Mã Càn vào nhà trong rồi, lát sau ôm lão già chủ quán rảo bước đi ra.

Sở Côn Sơn đứng phắt dậy hỏi :

- Lão đệ! Vụ này là thế nào?

Tư Mã Càn đáp :

- Lão bị trúng thuốc mê.

Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, đặt lão già nằm xuống rồi hỏi :

- Các hạ đến đây lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bỏ cái nón che mặt xuống. Chàng đứng dậy nhìn lão già một cái rồi hỏi :

- Lão chết rồi ư?

Tư Mã Càn chau mày đáp :

- Lão chưa tắt thở. Phải chăng đây là kiệt tác của các hạ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Tại hạ gia hại lão làm chi?

Tư Mã Càn nói :

- Nơi đây không gần thôn xóm, bốn mặt hoang lương, rất thuận tiện cho kẻ mưu tài hại mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Có khi là lão tự tử.

Tư Mã Càn lạnh lùng hỏi :

- Các hạ đến đây lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chừng độ nửa giờ.

Tư Mã Càn ngó trên bàn Tiêu Lĩnh Vu còn khay bánh bao, chung uống trà liền nói :

- Lúc các hạ đến đây chủ quán vẫn bình yên phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đúng thế! Chính lão đã pha trà và lấy bánh bao cho tại hạ.

Tư Mã Càn hỏi :

- Rồi sao nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Về sau ư? Tại hạ mời lão uống một chung trà rồi lão đi vào phòng. Không ngờ lão trúng thuốc mê. Vụ này đáng sợ thật.

Tư Mã Càn hỏi :

- Chẳng lẽ trong bình trà có trò ma quỷ?

Gã vừa nói vừa cần lấy bình trà rót ra chung, đưa lên ngửi mấy cái rồi nói :

- Thuốc mê này lợi hại thật. Đã chẳng màu sắc lại không hương vị khiến không ai nhìn thấy được. Nhãn lực các hạ thật khiến tại hạ khâm phục vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ quá khen rồi.

Tư Mã Càn nói :

- Không hiểu lão chủ quán còn sống hay đã chết. Lão ngó thấy hành trang của các hạ liền bỏ thuốc mê vào trà định ám toán. Nhưng bị các hạ cảnh giác bức bách uống trước nên mê đi và té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhưng có điểm không đúng.

Tư Mã Càn hỏi :

- Điểm nào?

- Tại hạ không đổ trà cho lão. Chính lão muốn chứng minh trong trà không có độc, tự lão nâng chung trà lên uống.

Tư Mã Càn cười nói :

- Lão già này ngốc thật. Lão đã biết trong chung trà có độc, còn cố ý giả vờ không hay.

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm trong bụng, ngoài miệng chàng đáp :

- Có khi lão tưởng đủ thời gian vào trong nhà lấy thuốc giải. Không ngờ chất độc phát tác quá lẹ làm lão ngất đi.

Tư Mã Càn gật đầu đáp :

- Lời suy luận của các hạ rất có lý…

Đột nhiên gã lạnh lùng nói :

- Các hạ đã biết trước trong trà có thuốc mê phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ hoài nghi nên chưa dám uống. Sau khi thử lão chủ quán mới chứng minh được mối nghi ngờ. Giả tỷ các vị đến chậm hơn một chút thì tại hạ không nhịn được tất cũng uống rồi.

Tư Mã Càn hỏi :

- Tại sao lão lại ám toán các hạ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão chưa tắt thở, vậy ông bạn có thể cứu tỉnh lại lão để hỏi coi.

Tư Mã Càn bưng chậu nước lạnh dội vào mặt và đập tay vào trán lão.

Lão già bị nước lạnh làm hồi tỉnh, run lên rồi từ từ ngồi dậy. Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn rồi nói :

- Vụ này không liên quan gì tới lão hán…

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Lão cứ nói thực đầu đuôi là tự nhiên không liên quan gì tới lão.

Lão già nói :

- Trước khi khách quan tới đây có một vị khách gia vào đây đưa cho lão hán một gói thuốc bảo lão phải cho vào trà làm cho khách quan mê đi…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Người đó đâu rồi?

Lão chủ quán đáp :

- Y ẩn trong phòng của lão hán. Lão hán không muốn làm nhưng vì sự bắt buộc mà phải theo lời y.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu lên ngó Tư Mã Càn hỏi :

- Tư Mã huynh! Khi Tư Mã huynh cứu tỉnh lão trượng này có thấy gì không?

Tư Mã Càn sửng sốt hỏi lại :

- Các hạ là ai mà biết tại hạ?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu đây.

Sở Côn Sơn giương mắt lên nhìn sững Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính tại hạ!

Chương 73: Bắt Hung Thủ Mở Cuộc Điều Tra

Tư Mã Càn cười ha hả nói :

- Thảo nào tại hạ nghe thanh âm quen quá…

Gã quay lại ngó Sở Côn Sơn hỏi :

- Sở huynh! Thuật thần bốc của tại hạ thế nào?

Sở Côn Sơn mỉm cười đáp :

- Kỳ thiệt! Lão phu vẫn thấy khó tin quá.

Tiêu Lĩnh Vu lột tấm mặt nạ ra hỏi :

- Lão tiền bối đã tin được chưa?

Tư Mã Càn cười nói :

- Bữa nay mà chưa gặp được Tiêu huynh thì tiểu đệ còn gặp lắm chuyện bực mình.

Sở Côn Sơn vội chạy lại nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lão đệ! Quả nhiên đúng lão đệ thật. Ngày trước lão phu đã nhận ra lão đệ chẳng phải hạng tầm thường. Quả nhiên đúng thế!

Lão nói rồi nổi chàng cười hô hố.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đây là cuộc nhân duyên giữa chúng ta. Vãn bối bất quá may mắn hơn người khác một chút.

Hai người đang nói chuyện bỗng thấy Tư Mã Càn một mình xông vào phòng.

Tiêu Lĩnh Vu biết ngay là gã đi kiếm địch nhân nên không hỏi gì.

Sở Côn Sơn lớn tiếng quát :

- Ô hay! Tư Mã lão đệ! Ngày nào lão đệ cũng nóng nảy đi kiếm Tiêu Lĩnh Vu. Sao bây giờ thấy y lại chạy loạn lên?

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Y đi tìm người.

Đột nhiên cát bụi mịt mờ. Lại có người cưỡi ngựa chạy nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu vội đeo mặt nạ vào nói :

- Lão tiền bối! Hiện nay vãn bối chưa thể để lộ chân tướng. Mong lão tiền bối lượng thứ cho.

Sở Côn Sơn gật đầu nói :

- Lão phu biết rồi. Lão đệ là một đệ nhất cường địch của Thẩm Mộc Phong, là tiêu biểu cho chính nghĩa võ lâm, dĩ nhiên không nên bộc lộ hành tung một cách khinh xuất.

Hai người đang nói chuyện thì bốn con ngựa chạy nhanh như bay tới.

Tiêu Lĩnh Vu trông ra thì thấy người đi đầu là một lão già mặc áo xanh, trạc lục tuần. Lão chính là Chu Văn Xương ở Lạc Dương.

Tiếp theo là Tần Sĩ Đình ở Tế Nam, Vưu Tử Thanh ở Kim Lăng, Hứa Thi Đường ở Giang Châu.

Sở Côn Sơn lâu ngày qua lại Giang Nam nên quen biết Võ Lâm tứ đại hiền, liền chắp tay nói :

- Tuyệt quá! Tuyệt quá! Bữa nay là ngày gì mà lại được may mắn gặp được cả Tứ đại hiền nhân?

Chu Văn Xương ngồi trên yên ngựa, nghiêng mình thi lễ đáp :

- Tưởng ai té ra Sở huynh. Lâu nay chúng ta không được hội diện.

Sở Côn Sơn cười khanh khách nói :

- Tứ vị đại hiền nhân trước nay không hỏi đến chuyện giang hồ thị phi. Chẳng hiểu các vị định du ngoạn danh thắng nào?

Chu Văn Xương khẽ thở dài đáp :

- Bọn tại hạ chí đồng đạo hợp, quyết tâm chẳng hỏi đến chuyện giang hồ, chỉ đi du sơn ngoạn thủy, tiêu khiển tháng ngày…

Sở Côn Sơn ngắt lời :

- Phải lắm! Biết bao anh hùng hào kiệt thoát ly giang hồ, quy ẩn chốn lâm tuyền. Nhưng rồi tình thế bắt buộc mà phải tái xuất giang hồ cho tới chết. Còn tứ vị mình mang tuyệt kỹ mà mấy chục năm không bị lôi cuốn vào vùng nước xoáy, thật chẳng hổ là những cao nhân xưa nay hiếm có.

Chu Văn Xương lắc đầu cất giọng buồn rầu nói :

- Bọn tại hạ mấy chục năm lui khỏi giang hồ, không muốn len lỏi vào chốn thị phi. Nhưng lần này Thẩm Mộc Phong đột khởi giang hồ, gây nên kiếp nạn cho võ lâm. Tiêu Lĩnh Vu tuổi mới hai mươi đã ra mặt kháng cự ác ma khiến bọn tại hạ rất cảm động, cùng nhau thương lượng suốt bảy ngày bảy đêm…

Sở Côn Sơn hỏi :

- Bốn vị thương lượng kết quả thế nào?

Tần Sĩ Đình đáp :

- Bọn tại hạ sau khi ngồi nghị luận nhận thấy không nên chỉ giữ khoái hoạt cho mình mà nên giúp Tiêu Lĩnh Vu một tay.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Thế là bốn vị quyết tâm trở lại giang hồ rồi ư?

Vưu Tử Thanh đáp :

- Đúng thế! Anh em tại hạ quyết tâm đem hết sức ủng hộ cho chính nghĩa võ lâm.

Sở Côn Sơn cười rộ nói :

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái!

Hứa Thi Đường hỏi :

- Sở huynh thấy kỳ quái chuyện gì?

Sở Côn Sơn đáp :

- Võ Lâm tứ đại hiền dúng tay vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ thật khiến người ta khó tin lắm.

Chu Văn Xương thủng thẳng nói :

- Bọn tại hạ tuy đã quyết định dúng tay vào chuyện giang hồ, nhưng còn một điểm chưa giải quyết

xong.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Chu Văn Xương đáp :

- Trước hết phải tìm cho được Tiêu Lĩnh Vu rồi mới có quyết định tối hậu.

Sở Côn Sơn nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi :

- Tứ vị hiền nhân muốn bàn định gì với Tiêu Lĩnh Vu, có thể cho Sở mỗ biết để khi gặp y sẽ nói cho y hay.

Tần Sĩ Đình lắc đầu đáp :

- Không được! Vụ này bọn tại hạ phải gặp y để tự mình phỏng vấn.

Vưu Tử Thanh hỏi :

- Theo lời Sở huynh thì dường như đã biết tung tích Tiêu Lĩnh Vu?

Sở Côn Sơn đáp :

- Lão phu cũng hơi biết một chút. Còn có gặp y hay không thì chưa dám khẳng định.

Hứa Thi Đường nói :

- Bọn tại hạ kiếm Tiêu Lĩnh Vu vất vả mấy tháng trời, đêm qua mới nghe phong thanh y ở thành Trường Sa. Anh em tại hạ đành tìm đến những nơi lân cận Trường Sa để tìm kiếm.

Chu Văn Xương nói :

- Thất Tinh đàm là nơi danh thắng. Không chừng Tiêu Lĩnh Vu cũng tới đó.

Bọn tại hạ đi tìm Tiêu Lĩnh Vu, còn gặp hay không đành nhờ vận khí.

Sở Côn Sơn lấy làm khó nghĩ, bụng bảo dạ :

- “Tiêu Lĩnh Vu đứng ngay trước mắt, nhưng y chưa chịu lộ diện tức là không muốn để lộ chân tướng. Ta cũng không tiện nói rõ nội tình.”

Lão nói :

- Tứ vị đại hiền! Việc tuy gấp nhưng không phải trong một giờ. Vậy xin mời bốn vị hãy uống chén trà rồi lên đường cũng chưa muộn.

Chu Văn Xương hỏi :

- Ba vị hiền đệ tính sao?

Tần Sĩ Đình đáp :

- Chúng ta nghỉ ngơi một lúc cũng phải.

Bốn người xuống ngựa vào ngồi quang bàn.

Chủ quán đang ngơ ngác đứng bên Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng bối rối không biết làm thế nào.

Bốn người vừa ngồi xuống thì thấy Tư Mã Càn từ trong bước ra. Tay trái gã cầm một bình trà lớn, tay mặt bưng một khay bánh bao đi tới trước mặt mọi người nói :

- Tiểu điếm ở nơi hoang dã, không có gì mời khách. Xin các vị dùng tạm mấy thứ này.

Hứa Thi đường liếc mắt nhìn Tư Mã Càn hỏi :

- Các hạ dường như không phải nhân vật chuyên nghề bán quán?

Sở Côn Sơn mỉm cười đỡ lời :

- Y không phải đâu. Tư Mã huynh đệ đây cùng đi với Sở mỗ…

Lão dừng lại một chút rồi bảo Tư Mã Càn :

- Tư Mã lão đệ! Mau lại yết kiến bốn vị đây là Võ Lâm tứ đại hiền.

Tư Mã Càn liền chắp tay vái chào Tứ đại hiền.

Tứ đại hiền nhân cũng nghiêng mình đáp lễ.

Tư Mã Càn quay lại nhìn Sở Côn Sơn nói :

- Sở huynh! Người đó cõng vợ chủ quán đi rồi.

Lão già chủ quán đột nhiên hốt hoảng chạy về phía trước, vừa chạy vừa gọi :

- Hắc nữu! Hắc nữu!

Tiếng lão gọi rất thê thảm tỏ ra đối với vợ vẫn một mối tình thắm thiết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tư Mã huynh! Quán chủ thật là khả lân. Chúng ta nên đi tìm kiếm bà vợ giúp lão.

Rồi chàng cất bước chạy theo lão già.

Tư Mã Càn động tâm nói :

- Xin các vị hãy ngồi ăn uống. Tại hạ phải đi giúp huynh đệ kia kiếm bà vợ cho lão quán chủ.

Đoạn gã chạy theo Tiêu Lĩnh Vu vào khu rừng tạp ở sau nhà.

Tư Mã Càn đuổi kịp Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi chàng :

- Võ Lâm tứ đại hiền là người thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Họ chỉ muốn yên thân, song đã bị Thẩm Mộc Phong làm cho đau khổ.

Tư Mã Càn nói :

- Họ đang muốn kiếm Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ biết rồi nhưng nếu ra mặt tương kiến tất không tránh khỏi một cuộc tranh cãi, mà lúc này tiểu đệ không rảnh để lý luận với họ.

Tư Mã Càn hỏi :

- Dường như Tiêu huynh có tâm sự gì trầm trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tiểu đệ đang nóng lòng kiếm một người.

Chàng chợt nhớ tới tài thần bốc của gã liền nói :

- Tiểu đệ tìm một vị cô nương. Tư Mã huynh thử bói dùm một quẻ coi.

Tư Mã Càn đáp :

- Việc bói toán phải thành tâm mới linh nghiệm. Nếu Tiêu huynh đặt lòng tin vào tiểu đệ thì quyết không thất vọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ hoàn toàn tín nhiệm Tư Mã huynh.

Tư Mã Càn nói :

- Vậy chúng ta vào khu rừng trước mặt kia.

Hai người đi vào rừng thì thấy lão chủ quán đang lao về phía căn nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu liền đề khí vọt đi như tên bắn xông vào trước vì chàng hoài nghi trong nhà có địch nhân nên vọt đi trước để đỡ đòn cho lão.

Vào đến nơi đã thấy một mụ già áo vải nằm ngửa dưới đất, tắt hơi chết rồi.

Lão chủ quán khóc rống lên. Tiêu Lĩnh Vu khuyên giải :

- Lão trượng khóc cũng vô ích. Người chết không thể sống lại. Lão cầm hai đỉnh vàng này chạy trốn đi thôi.

Chủ quán cõng xác vợ lên, đón lấy hai đỉnh vàng nói :

- Lão hán thật lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này không thể trách lão trượng được.

Quán chủ lại dặn :

- Người đó ăn mặc rách rưới như kẻ ăn xin. Trạc bốn chục tuổi. Hắn mặt đen sạm, mí mắt bên trái có nốt ruồi to bằng hạt đậu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tại hạ nhớ rồi. Sau này gặp hắn nhất định sẽ báo thù cho lão trượng.

Chủ quán nói :

- Lão hán xin cáo biệt.

Lão cõng thây vợ ra khỏi căn nhà gianh đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu giục Tư Mã Càn :

- Tư Mã huynh! Tư Mã huynh bói thử cho tiểu đệ một quẻ.

Tư Mã Càn khẽ đáp :

- Việc kiếm hung thủ sát hại vợ lão chủ quán còn gất rút hơn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ hung thủ ở đâu?

Tư Mã Càn đáp :

- Tại hạ đoán hắn còn lẩn khuất đâu đây. Hắn sợ chủ quán tiết lộ tướng mạo, tất tìm cách hạ sát lão. Chúng ta cứ ngấm ngầm theo dõi lão là gặp hắn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tư Mã huynh nói đúng lắm.

Tư Mã Càn nói :

- Tiêu huynh cứ ngồi đây chờ một lát.

Rồi gã vọt đi rượt theo lão chủ quán.

Chỉ trong khoảnh khắc đã có tiếng chân người tiến lại trước căn nhà gianh.

Khi tới gần thì Tiêu Lĩnh Vu mới nhận ra là lão chủ quán. Lão lại mặc y phục của Tư Mã Càn. Chàng tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Phải rồi! Tư Mã Càn thay đổi y phục của lão chủ quán, lại mượn luôn xác chết của mụ vợ lão để dẫn dụ hung thủ.”

Bỗng nghe chủ quán nói :

- Vị tráng sĩ kia thay quần áo của lão hán. Y bảo sẽ tìm cách trả thù cho.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y làm thế là đúng. Chúng ta về quán chờ y.

Chàng sợ lão để lộ hình tích liền dắt tay lão, vừa đi vừa hỏi :

- Sao lão trượng biết thi thể phu nhân ở đây mà đến tìm?

Lão chủ quán đáp :

- Nơi đây bốn mặt đều là rừng hoang, chỉ trong khu rừng tạp này có căn nhà gianh, lão hán nghĩ tới liền lật đật tới tìm.

Hai người về đến quán thì Sở Côn Sơn và Võ Lâm tứ đại hiền đã ăn hết quá nửa khay bánh bao.

Sở Côn Sơn lớn tiếng gọi :

- Tư Mã lão đệ! Vào đây ăn mấy tấm bánh.

Chủ quán ngơ ngác nhìn Tiêu Lĩnh Vu không biết đáp sao.

Sở Côn Sơn không thấy trả lời, đứng dậy đi ra, gần tới nơi mới nhận ra không phải Tư Mã Càn. Lão chau mày hỏi :

- Vụ này là thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp :

- Lão tiền bối cứ bồi tiếp, trò chuyện với Tứ đại hiền. Lát nữa Tư Mã huynh sẽ trở về ngay.

Sở Côn Sơn ngơ ngác trở về bàn.

Chu Văn Xương liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và lão chủ quán rồi hỏi :

- Sở huynh! Tại sao Tư Mã huynh lại cải trang làm chủ quán?

Sở Côn Sơn nghĩ thầm :

- “Võ công của Tứ đại hiền quả nhiên rất tinh thâm. Ta phải chờ lão đến gần mới nhìn rõ mà bọn họ ngồi xa hơn đã nhận ra rồi.”

Lão cười ha hả đáp :

- Vụ này không liên can gì tới các vị. Chúng ta hãy uống trà đã.

Lão cầm chung trà đưa lên uống ừng ực một hơi cạn sạch không còn giọt nào.

Câu trả lời của lão dĩ nhiên không làm cho người ta thỏa mãn. Nhưng Tứ đại hiền không giống

người khác. Trước nay họ không để lôi cuốn vào vòng ân oán trên chốn giang hồ nên không thích tọc mạch chuyện bí mật của người khác. Họ nghe xong chỉ cười chứ không hỏi gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu tuy bề ngoài vẫn thản nhiên nhưng trong lòng nóng nảy lạ thường. Chàng mong Tư Mã Càn bắt được hung thủ trở về cho sớm để hỏi rõ nội tình. Bằng không bắt được hung thủ thì cũng phải có hành động chứ ngồi chờ đây thật không phải lương sách.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, mọi người thấy Tư Mã Càn rảo bước chạy về.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi ngay :

- Tư Mã huynh! Có bắt được hung thủ không?

Tư Mã Càn nhún vai một cái, hất người đang cõng trên lưng xuống đất đánh “bịch” một cái, đáp :

- Đó. Tiêu huynh thẩm vấn đi.

Gã đảo mắt nhìn chủ quán nói :

- Thi thể tôn phu nhân hiện đặt ở dưới gốc cây lớn phía chính Tây. Lão trượng ra đó thu liệm.

Chủ quán vươn tay ra kéo người nằm kia ngửng mặt lên coi rồi tức giận nói :

- Đúng thằng cha này.

Đột nhiên lão cắn vào mũi hung thủ một cái, máu tươi tuôn ra đầy mặt hắn.

Tư Mã Càn cầm tay lão chủ quán nói :

- Lão trượng cắn đứt mũi hắn là hả được phần nào nỗi hận rồi. Bọn tại hạ nhất định sẽ trả thù cho tôn phu nhân. Lão trượng không nên dây dưa vào những mối ân oán giang hồ này. Lão nên đi cho lẹ.

Lão chủ quán hằm hằm uất hận nhìn người đó một lần nữa rồi mới quay mình bỏ đi.

Tư Mã Càn giải khai huyệt đạo cho người đó rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Hắn ẩn mình trên ngọn cây lớn, đột nhiên nhảy xuống tập kích rồi bị tiểu đệ điểm huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn xuống quả nhiên thấy người này quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù. Hắn ăn mặc như đệ tử Cái bang, trên mí mắt bên trái có một nốt ruồi.

Chàng nói ngay :

- Bọn ta đã biết ngươi ở Bách Hoa sơn trang…

Đại hán đột nhiên vung chưởng đánh Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình né tránh rồi giơ tay mặt ra bắt lấy cổ tay đại hán bóp mạnh một cái.

Một tiếng cắc vang lên. Xương cổ tay đại hán lập tức bị trật khớp. Thủ pháp Phân Thân Thác Cốt này thật khiến người ta đau khổ vô cùng. Đại hán rú lên một tiếng, trán toát mồ hôi hột.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Ta không có thì giờ thẩm vấn ngươi. Nếu ngươi tự tin đủ sức chịu được đau khổ về thủ pháp Phân Thân Thác Cốt thì ta lại bẻ gãy tay trái rồi đến hai vai, hai chân…

Bây giờ đại hán mới biết gặp phải tay cao thủ. Bất giác hắn thở dài hỏi :

- Sau khi tại hạ trả lời rồi các hạ sẽ phát lạc tại hạ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta để ngươi chết một cách bình yên.

Đại hán lắc đầu đáp :

- Con ong cái kiến còn ham sống, huống chi tại hạ là con người.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Ta sẽ phế bỏ võ công rồi tha mạng cho ngươi khiến ngươi không thể còn hành động tàn ác làm kế sinh nhai.

Đại hán đáp :

- Thế cũng được. Các vị hỏi đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai sai ông bạn đến đây? Để làm gì?

Đại hán đáp :

- Thẩm đại trang chúa sai tại hạ đem khá nhiều thuốc mê đến đây ám toán Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Văn Xương nghe tới ba chữ Tiêu Lĩnh Vu liền hỏi ngay :

- Tiêu Lĩnh Vu hiện giờ ở đâu?

Đại hán đáp :

- Tại hạ không biết. Thẩm đại trang chúa phái tất cả tám người chia đi các ngả để chờ Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

Ông bạn có biết mặt Tiêu Lĩnh Vu không?

Đại hán đáp :

- Tại hạ không biết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã không biết mặt thì làm sao ám toán được?

Đại hán đáp :

- Bọn tại hạ vâng lệnh là cứ thấy người nào khả nghi là hạ độc phóng thuốc mê.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn họ bao giờ tới đây?

Đại hán hỏi lại :

- Ai?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thẩm Mộc Phong phái tám vị chia đi các ngả, chẳng lẽ không hiểu vì chuyện gì ư?

Chàng xiết mạnh tay hơn.

Đại hán đau quá vội nói :

- Trước khi mặt trời lặn sẽ có một cỗ xe qua đây. Nhưng trong xe có gì quả thật tại hạ không biết.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi lại :

- Nhất định họ qua ngả này hay sao?

Đại hán đáp :

- Đúng thế! Chính Thẩm đại trang chúa bảo tại hạ như vậy.

Tư Mã Càn nói :

- Nếu trước khi trời tối mà không có xe đến là ngươi phải chịu đau khổ đó.

Đại hán đáp :

- Những gì tại hạ nói đều là sự thực.

Tiêu Lĩnh Vu kéo tay đại hán đặt lại đúng khớp rồi điểm huyệt hắn, lạnh lùng nói :

- Nếu ông bạn nói dối thì đừng trách tại hạ độc ác.

Đại hán đáp :

- Cách đây chừng trăm trượng về phía Tây có một gốc cây lớn. Cứ treo một giải lụa vàng lên ngọn là nhất định họ sẽ tới.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Giải lụa vàng đâu?

Đại hán đáp :

- Ở trong bọc của tại hạ.

Chương 74: Đón Địch Nhân Hào Kiệt Cải Trang

Tiêu Lĩnh Vu sờ tay vào bọc của đại hán, quả nhiên lấy ra một giải lụa vàng.

Tư Mã Càn giơ tay ra nói :

- Tại hạ chạy đi một lát.

Gã đón lấy giải lụa vàng trong tay Tiêu Lĩnh Vu lật đật chạy đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu điểm vào Á huyệt đại hán rồi đem gã vào trong điếm rồi trở ra chắp tay nhìn bốn vị đại hiền nhân nói :

- Phải chăng bốn vị muốn kiếm Tiêu Lĩnh Vu?

Chu Văn Xương hỏi lại :

- Các hạ có biết y ở đâu không?

Tiêu Lĩnh Vu tháo tấm mặt nạ ra nói :

- Chính tạ hạ! Bốn vị có điều chi chỉ giáo?

Võ Lâm tứ đại hiền nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi nói :

- Quả nhiên Tiêu đại hiệp đây rồi.

Tần Sĩ Đình đứng dậy nói :

- Tiêu đại hiệp ở ngay bên cạnh mà bọn tại hạ không hay.

Lão nói rồi chắp tay xá một cái.

Chu Văn Xương, Vưu Tử Thanh, Hứa Thi Đường đều đứng dậy chắp tay thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu cũng đứng lên đáp lễ rồi đeo mặt nạ vào, nói :

- Vãn bối đang đối phó với bọn người trong Bách Hoa sơn trang, tạm thời phải ẩn dấu chân tướng. Mong bốn vị lượng thứ cho.

Tần Sĩ Đình nói :

- Hỡi ơi! Tiêu đại hiệp tuổi còn trẻ lại không có ân oán gì mà đứng lên chống đối Thẩm Mộc Phong. Bọn tại hạ có tuổi rồi mà lại chỉ biết mình, thật là vô dụng.

Sở Côn Sơn cười thầm nói :

- Lạ quá! Tiêu Lĩnh Vu quả có ma lực kinh người. Cả Võ Lâm tứ đại hiền vốn không chịu để dính vào ân oán giang hồ mà vẫn hoan hỉ giúp đỡ y.

Vưu Tử Thanh nói :

- Sau khi bọn tại hạ thảo luận đã nhận ra phải giúp Tiêu đại hiệp một tay.Nhưng còn mấy điểm chưa rõ cần được Tiêu đại hiệp giải thích.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bốn vị có điều chi dạy bảo. Vãn bối xin rửa tai nghe đây.

Bốn người trông nhau đồng thanh đáp :

- Bọn tại hạ bốn người đã lạt mùi danh lợi, không muốn tranh chấp với ai.

Ngoại trừ những đòn trí mạng còn phải chịu đựng mấy quyền cước cũng không sao nên chẳng muốn cùng người động thủ, lại càng không ưa dấn thân vào vòng ân oán giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Té ra bốn vị này tâm nguyện quảng đại. Cái danh Võ Lâm tứ đại hiền không phải tự nhiên mà được.”

Chu Văn Xương nói :

- Ban đầu bọn tại hạ bị người đời chê là si ngốc, nhưng cũng chẳng quan tâm, ai cười cũng mặc. Sau mười năm được bằng hữu võ lâm tặng cho danh hiệu Tứ đại hiền.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chí nguyện bốn vị thật quảng đại. Nếu không phải hiền nhân quyết không có nổi.

Hứa Thi Đường nói :

- Tiêu đại hiệp quá khen rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối nói bằng lòng thành thực.

Hứa Thi Đường thở dài nói :

- Danh hiệu Tứ đại hiền lưu truyền ra ngoài giang hồ. Sự thực bọn tại hạ không giúp gì cho võ lâm cũng có chỗ áy náy, nhưng đã quyết tâm như vậy nên không nỡ phế bỏ tâm nguyện, chỉ muốn ẩn dật để khỏi phải mắt thấy tai nghe những điều phiền muộn.

Tần Sĩ Đình nói tiếp :

- Nhưng sau khi bọn tại hạ bị Thẩm Mộc Phong hạ thủ ám toán lần trước mới nhận thấy trên chốn giang hồ vẫn tiếp diễn những cuộc chém giết ngày càng kịch liệt. Vì thế bọn tại hạ mới phải nghị luận lại xem hành vi có chỗ nào lỗi lầm không.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Kết quả cuộc nghị luận của các vị ra sao?

Chu Văn Xương đáp :

- Bọn tại hạ giữ mình mấy chục năm, nay nhất đán phế bỏ đi thật đáng tiếc.

Nhưng thấy sát khí trên chốn giang hồ ngày càng mờ mịt, chẳng thể tọa thị điềm nhiên. Thẩm Mộc Phong là một tay kiêu hùng, nhưng hắn không chịu làm điều hay. Bọn tại hạ chẳng gây được ảnh hưởng gì cho giang hồ ngừng cuộc chém giết nên phải tái xuất giang hồ, đem chút sức mọn ủng hộ chính nghĩa võ lâm.

Sở Côn Sơn vỗ tay nói :

- Đúng lắm! Nếu bốn vị nghĩ tới điểm này từ mấy chục năm trước thì tình hình trên chốn giang hồ không đến nối quá tệ như ngày nay.

Tần Sĩ Đình nói :

- Dù bọn tại hạ có hết sức hành động cũng không phải đối thủ của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Bốn vị đã đi đến quyết định rồi. Không hiểu tại hạ muốn nghe được chăng?

Hứa Thi Đường đáp :

- Nếu bọn tại hạ đã có kết quả thì đâu đến nỗi phải chạy khắp bên trời góc biển kiếm Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu nghi ngờ hỏi :

- Bốn vị lão tiền bối kiếm tại hạ có chuyện gì?

Chu Văn Xương đáp :

- Bọn tại hạ muốn hỏi Tiêu đại hiệp hai điều.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Xin các vị cứ nói ra. Tiêu Lĩnh Vu này hiểu được sẽ xin nói hết.

Chu Văn Xương hỏi :

- Nguyên nhân nào đã đưa Tiêu đại hiệp đến chỗ chống đối Thẩm Mộc Phong?

Sở Côn Sơn đáp :

- Đặt ra vấn đề này mới thật là kỳ. Thẩm Mộc Phong tàn hại giang hồ, mưu đồ độc bá võ lâm. Tiêu đại hiệp hoài bão tấm lòng bác ái chống đối Thẩm Mộc Phong, hai bên chính tà rõ rệt.

Chu Văn Xương nói :

- Cái đó tại hạ biết rồi. Nhưng lòng người thâm hiểm, không để kẻ khác thấy chỗ dụng tâm. Trong khi bọn tại hạ cùng Tiêu đại hiệp đàm luận, Sở huynh không nên xen vào.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn Võ Lâm tứ đại hiền một lượt rồi đáp :

- Khi tại hạ mới vào giang hồ, bị hãm mình trong Bách Hoa sơn trang. Thẩm Mộc Phong rất chiều chuộng, gán cho địa vị Tam trang chúa.

Chu Văn Xương nói :

- Điều này tại hạ đã được nghe người ta nói rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vãn bối cứ theo Bách Hoa sơn trang thì ít ra cũng có địa vị và lợi lộc.

Nhưng vãn bối thoát ly Bách Hoa sơn trang, đoạn bào tuyệt giao với Thẩm Mộc Phong, phiêu lưu trên chốn giang hồ. Thân mình mấy phen hụt chết. Nếu có nguyên nhân thì chỉ vì không chịu được những thủ đoạn tàn ác của Thẩm Mộc Phong.

Chu Văn Xương đáp :

- Điều này bọn tại hạ cũng hiểu rồi. Còn một việc muốn thỉnh giáo Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bốn vị lão tiền bối còn điều chi muốn nói?

Chu Văn Xương hỏi :

- Nếu Thẩm Mộc Phong giết được Tiêu đại hiệp thì võ lâm gặp kiếp nạn không tiền khoáng hậu, giang hồ chìm đắm vào nạn thê thảm đen tối. Nhưng sau khi Tiêu đại hiệp trừ diệt được Thẩm Mộc Phong thì Tiêu đại hiệp tính làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Nếu quả có ngày đó, võ lâm không cần đến Tiêu Lĩnh Vu nay nữa, vãn bối tự nhiên sẽ tìm nơi quy ẩn. Hỡi ơi! Thực ra bấy lâu nay vãn bối đã chán chường chốn giang hồ nguy hiểm này lắm rồi.

Chu Văn Xương không hỏi gì nữa, vẫy tay với đồng bọn kề tai thương nghị một hồi rồi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài một cái.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Bốn vị có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra?

Chu Văn Xương đáp :

- Bọn tại hạ từ giờ khắc này xin nghe theo mệnh lệnh của Tiêu đại hiệp sai phái.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp thì Tần Sĩ Đình đã nói trước :

- Dù phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng bọn tại hạ cũng không lùi bước.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sai phái thì vãn bối không dám. Chỉ mong được các vị liên thủ hợp tác cùng mưu đồ chính nghĩa võ lâm là vãn bối hoan nghênh lắm rồi.

Hứa Thi Đường nói :

- Bọn lão phu nói sao là làm vậy. Nếu Tiêu đại hiệp chẳng ưng cho thì Hứa mỗ xin móc trái tim tự tử.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vội đáp :

- Hãy khoan! Hãy khoan! Vãn bối ưng thuận rồi.

Hứa Thi Đường thu đao về nói :

- Từ giờ khắc này bọn tại hạ nhất nhất tuân theo mệnh lệnh. Ngày nào Thẩm Mộc Phong chưa chết, bọn tại hạ xin tùy tòng Tiêu đại hiệp ngày đấy, cho đến khi toàn bộ lực lượng Bách Hoa sơn trang tan vỡ mới thôi.

Chu Văn Xương hỏi :

- Mấy tháng nay bọn tại hạ chỉ lo thế lực Thẩm Mộc Phong, nay đã tìm được đường lối, bọn tại hạ không còn đắn đo gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Trước khi bốn vị dấn thân vào chốn giang hồ thị phi, vãn bối có điều muốn trình bày.

Chu Văn Xương đáp :

- Có điều gì xin Tiêu đại hiệp cứ nói cho nghe.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong là tay kiêu hùng. Về cơ trí cũng như võ công hắn đều cao thâm hơn người. Hắn lại lắm âm mưu độc kế, hành động tàn ác. Bốn vị quen tính hiền nhân quân tử, e rằng không hợp với những hành vi tàn độc.

Chu Văn Xương nói :

- Cái đó bọn tại hạ cũng nghĩ tới rồi. Binh bất yếm trá, càng lừa gạt được càng hay.

Sở Côn Sơn cười rộ nói :

- Tứ đại hiền chen chân vào chốn giang hồ, tạo hạnh phúc cho đồng đạo thật là một chuyện đáng mừng. Lão phu dùng trà thay rượu, uống ba chung lớn gọi là dâng lời chúc hạ.

Lão nói rồi quả nhiên uống cạn ba chung.

Tư Mã Càn khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu đại hiệp! Thời gian không còn sớm nữa. Chúng ta đối phó với bọn người sắp đến bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn sáu con tuấn mã buộc ở gần đó nói :

- Trước hết hãy đem những con ngựa kia dấu đi chỗ khác.

Tư Mã Càn hỏi :

- Dắt chúng vào ngôi nhà gianh trong khu rừng tạp được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Phải lắm! Phiền Tư Mã huynh phụ trách hộ việc này cho.

Tư Mã Càn dắt ngựa đi vào rừng.

Chu Văn Xương hỏi :

- Dường như Tiêu đại hiệp chuẩn bị để đợi ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong bắt một người bạn của tại hạ để uy hiếp một mình tại hạ tới tương hội.

Chu Văn Xương hỏi :

- Nếu Tiêu đại hiệp có việc gì sai khiến, bọn tại hạ xin làm tiên phong.

Đang lúc nói chuyện thì Tư Mã Càn đã về đến nơi.

Sở Côn Sơn nói :

- Đối với Thẩm Mộc Phong chúng ta phải cẩn thận lắm mới được. Bây giờ phải nghĩ kế hoạch trước rồi mới thực hành.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ bọn ta khá đông người, cần phải giữ hành tung bí mật.

Tư Mã Càn hỏi :

- Tại hạ có một kế hoạch, không biết có thi hành được không.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin cho nghe lời cao luận.

Tư Mã Càn hạ giọng để đưa kế hoạch ra.

Sở Côn Sơn nói :

- Kế ấy hay lắm! Chúng ta nên thi hành ngay.

Sau một lúc trong khách điếm đã biến đổi tình thế.

Chu Văn Xương giả làm chủ quán, Tiêu Lĩnh Vu và Sở Côn Sơn giả làm khách thương. Hai người ngồi trong nhà rạp dựng lên trước quán. Mỗi người ngồi riêng một bàn.

Tần Sĩ Đình và Tư Mã Càn ẩn thân trên ngọn cây cao cách khách điếm chừng hai chục trượng để giám thị tình hình trong quán. Cây này không những cành lá rườm rà mà còn cao ngất. Ngồi trên đó có thể thấy rõ cảnh vật trong vòng mấy dặm vuông.

Vưu Tử Thanh, Hứa Thi Đường ẩn mình trong khách điếm đồng thời canh giữ đại hán đã bị điểm huyệt.

Thời gian thấm thoắt, chẳng mấy chốc mặt trời đã ngả về Tây, ngày sắp tới hoàng hôn.

Tiêu Lĩnh Vu trong dạ bồn chồn, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Thẩm Mộc Phong rất lắm cơ mưu. Chỉ sợ hắn cố ý bầy ra quỷ kế.”

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên ngó thấy phía chính Đông cát bụi mịt mờ. Chàng phấn khởi tinh thần, lại rót một chung trà. Chàng vận mục lực nhìn ra quả thấy trong đám cát bụi có một cỗ xe ngựa đang tới.

Chung quanh cỗ xe này đều che bằng vải đen. Hiển nhiên họ không muốn để người ngoài ngó thấy nhân vật trong xe.

Chỉ trong khoảnh khắc cỗ xe đã tới gần khách điếm.

Tiêu Lĩnh Vu ngoài mặt vẫn thản nhiên, liếc mắt ngó ra thì thấy phía trước cỗ xe có bốn đại hán đeo bội đao mở đường. Sau xe cũng có tám đại hán đeo đao hộ tống.

Sau tám đại hán cưỡi ngựa này còn hai cỗ xe nữa. Hai cỗ xe này mui nhỏ hơn và chỉ thắng hai ngựa. Riêng cỗ xe đi trước là thắng tứ mã.

Sở Côn Sơn ngó thấy cỗ xe, miệng lẩm bẩm :

- Nếu những cỗ xe kia không dừng lại thì hóa ra chúng ta phí một phen tâm cơ để bố trí hành động.

Đột nhiên cỗ xe dừng lại. Rèm xe lay động. Một lão già toàn thân vận hắc y nhảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thì thấy cặp mắt lão lấp lánh thần quang, hai huyệt Thái Dương nhô cao. Mới nhìn đã biết ngay là một cao thủ kiêm nội, ngoại công phu, nhưng chàng chưa từng gặp lão này.

Lão già áo đen nhảy xuống xe rồi ngó Sở Côn Sơn và Tiêu Lĩnh Vu, lớn tiếng hỏi :

- Chủ quán đâu?

Chu Văn Xương buột miệng hỏi lại :

- Khách quan có điều chi dạy bảo?

Lão vừa đáp vừa rảo bước chạy ra.

Lão già áo đen lạnh lùng quát :

- Đứng lại!

Chu Văn Xương dừng bước hỏi :

- Lão hán có điều chi không phải?

Loã già áo đen giương cặp mắt loang loáng nhìn thẳng vào mặt Chu Văn Xương hỏi :

- Chủ quán! Ngươi sợ sống lâu quá chăng?

Chu Văn Xương đáp :

- Lão hán là người thô hào, lâu nay vẫn được bình yên.

Lão già áo đen hỏi :

- Sáng nay lão phu phái người đến đây đặt cơm rượu. Vậy đã chuẩn bị xong chưa?

Chu Văn Xương đáp :

- Tệ quán chuẩn bị từ lâu rồi. Mời lão nhân gia ngồi chơi.

Lão già áo đen hỏi :

- Người của lão phu phái đến hiện giờ ở đâu? Bảo hắn ra gặp lão phu.

Chu Văn Xương hỏi lại :

- Phải chăng đại gia muốn hỏi đại hán ăn mặc rách rưới?

Lão già áo đen đáp :

- Đúng đó! Bảo y ra đây.

Chu Văn Xương nói :

- Y đã đi rồi.

Lão già áo đen hỏi :

- Lão phu đã bảo y chờ ở đây, sao lại bỏ đi?

Chu Văn Xương đáp :

- Vị đại gia đó tính nết tệ quá, mở miệng ra là mắng người. Lão hán không dám hỏi nhiều.

Lão già áo đen hỏi :

- Y đi một mình hay sao?

Chu Văn Xương lắc đầu đáp :

- Không phải! Bọn họ đi hai người.

Lão già áo đen hỏi :

- Còn người kia hình dạng thế nào?

Chu Văn Xương đáp :

- Lão hán không rõ. Chỉ biết là một chàng thiếu niên lối chừng 17,18 tuổi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão hán đang ở dưới bếp, không hiểu chàng thanh niên đó đến từ lúc nào.

Khi lão hán ra thì đại gia kia cùng chàng trai trẻ tuổi đã song song ra đi. Lão hán chỉ thấy sau lưng hai người.

Lão già áo đen cười lạt nói :

- Thôi được! Lấy rượu nhắm ra đây.

Trong quán thực tình chuẩn bị rất nhiều rượu thịt nhưng mụ chủ quán mất tích nên chưa nấu nướng. Bây giờ lão áo đen đòi rượu thịt, dĩ nhiên Chu Văn Xương không làm sao được. Lão mỉm cười đáp :

- Vị đại gia kia lúc ra đi chẳng dặn câu nào, thành ra lão hán chưa kịp làm thức ăn.

Lão già áo đen ngắt lời :

- Bây giờ lão làm đi.

Chu Văn Xương đáp :

- Lão hán có làm đồ nhắm cũng phải đợi một lát mới được.

Lão già áo đen hỏi :

- Mất chừng bao nhiêu thời giờ?

Chu Văn Xương đáp :

- Đại khái hơn một giờ?

Lão già áo đen lạnh lùng nói :

- Được rồi! Vậy bọn ta đành chờ vậy.

Lão già nói câu này chẳng những khiến Chu Văn Xương ngạc nhiên mà cả Tiêu Lĩnh Vu giả làm thực khách cũng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nếu trong cỗ xe kia quả có Băng nhi thì tại sao lại dừng ở đây lâu đến một canh giờ? Chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong sắp đặt quỷ kế gì?”

Lại nghe Chu Văn Xương hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Các vị có bao nhiêu người?

Lão già áo đen cười lạt hỏi lại :

- Cái đó có liên quan gì tới lão?

Chu Văn Xương đáp :

- Tại hạ muốn biết số người để làm thức ăn cho đầy đủ.

Lão già áo đen cười ha hả đáp :

- Trong xe kia còn có mấy nữ quyến nữa.

Đột nhiên lão vươn tay ra chụp vào cổ tay mặt Chu Văn Xương.

Võ Lâm tứ đại hiền vẫn giữ thái độ quân tử, dĩ nhiên không phòng bị đối phương tập kích nên Chu Văn Xương bị lão già áo đen nắm được Uyển mạch.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão già áo đen động thủ thần tốc thì nghĩ thầm trong bụng :

- “Lão này võ công không phải tầm thường, ta không nên khinh địch.”

Chàng ngấm ngầm đề khí, chuẩn bị ra tay giải cứu cho Chu Văn Xương.

Chu Văn Xương hỏi :

- Khách quan làm vậy là có ý gì?

Lão già áo đen cười lạt đáp :

- Lão phu không để cát lọt vào mắt bao giờ. Ngươi chỉ là hạng sâu bọ nhỏ mọn, đừng hòng gạt lão phu…

Hắn ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Ngươi là ai? Mau báo danh đi. Nếu còn kéo dài thời gian thì lão phu đánh một chưởng chết tươi.

Chu Văn Xương thấy cổ tay mình bị xiết chặt như đóng đai, đành vận khí chống cự. Lão nghĩ cử động này không khỏi tiết lộ thân thế đành đáp :

- Lão phu là Chu Văn Xương ở Lạc Dương.

Lão già áo đen sửng sốt hỏi :

- Lão là một trong Võ Lâm tứ đại hiền ư?

Chu Văn Xương đáp :

- Đúng rồi! Bốn anh em tại hạ đều ở đây.

Lão già áo đen cười lạt hỏi :

- Hay lắm! Võ Lâm tứ đại hiền nổi danh một thời nhưng không hiểu bản lãnh chân thực thế nào? Lão phu hãy đánh chết lão trước rồi thử sức với mấy vị kia sau.

Hắn vừa nói vừa bóp chặt cổ tay Chu Văn Xương.

Chu Văn Xương nửa người tê chồn, mất hết năng lực phản kích.

Lão già áo đen giơ tay mặt lên, dưới ánh chiều tà trông rõ lòng bàn tay lão tím đen.

Chu Văn Xương tuy ít cùng người động thủ, nhưng mấy chục năm qua lại giang hồ lão hiểu biết rất nhiều. Vừa ngó thấy bàn tay lão áo đen đã hô lên :

- Hắc Sát Chưởng Thường Bình!

Chương 75: Người Áo Đen Ngồi Trong Xe Là Ai?

Lão già áo đen lạnh lùng nói :

- Phải rồi! Chính lão phu.

Đột nhiên hắn rên lên một tiếng, buông tay Chu Văn Xương ra.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thấy Chu Văn Xương lâm vào tình thế nguy hiểm đã ngấm ngầm phóng Đàn Chỉ thần công ra tập kích vào huyệt Ngoại Quan trên cổ tay Thường Bình.

Chàng sợ đối phương cảnh giác nên không dám vận toàn lực thi triển.

Chu Văn Xương thoát khỏi tay Thường Bình lập tức lùi lại ba bước, chú ý nhìn Thường Bình phòng ngừa lão tập kích. Đồng thời lão vận khí hành công ra cổ tay mặt.

Thương Bình vừa cảm thấy bị chỉ lực đả thương, nhìn lại huyệt Ngoại Quan không thấy huyết tích nhưng sưng vù lên. Hắn giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- “Không hiểu ta bị công phu gì đả thương?”

Hắn vừa vận khí điều thương, vừa đảo mắt nhìn quanh.

Thương Bình là một tay lão tặc lâu năm trên chốn giang hồ nên kiến văn quảng bác. Hắn ngó về phương vị Tiêu Lĩnh Vu đoán ra chàng đã ám toán để giải cứu cho Chu Văn Xương. Hắn chỉ ngấm ngầm cảnh giác chứ không phát tác, từ từ lùi lại bốn bước.

Hắn biết huyệt Ngoại Quan bị thương khá nặng nên không dám động thủ trước khi vận dụng hữu chưởng được như thường.

Lúc này bọn đại hán canh giữ xe ngựa cũng đã cảnh giác. Bốn đại hán đi trước xe đều nhảy xuống ngựa chạy nhanh tới.

Thường Bình nội công thâm hậu, vừa vận khí vừa dùng tay bóp nắn huyệt Ngoại Quan.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển Đàn Chỉ thần công hỏa hầu chưa đến nơi lại không vận dụng toàn lực nên vết thương của Thường Bình cũng không trầm trọng lắm. Hắn chỉ vận khí một lúc là khí huyết trở lại như thường.

Bốn tên dại hán đeo đao đứng thành hàng chữ nhất phía sau Thường Bình.

Bọn này dường như đều là những tay dày dạn trận mạc nên chúng không quát tháo một tiếng mà cũng không động thủ xung kích, chỉ đứng yên quan sát tình thế.

Thường Bình cảm thấy thương thế không có gì đáng ngại lại phấn khởi tinh thần quay lại khẽ bảo bốn đại hán võ phục :

- Đi bắt người đó lại đây!

Miệng hắn ra lệnh, tay trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, hai đại hán ở mé Đông rút đơn đao, một tả một hữu tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Nguyên Thường Bình thủy chung không nghĩ ra tay trái mình bị thứ công phu gì đả thương. Hắn vẫn đem lòng úy kỵ Tiêu Lĩnh Vu nên phái hai tên thuộc hạ lại thử võ công chàng.

Lúc này trời đã hoàng hôn, nhưng mục quang của Tiêu Lĩnh Vu sắc bén hơn người. Chàng ngó hai đại hán một cái rồi ngấm ngầm vận công phòng bị, ngồi yên trên ghế như chưa có hàng động gì.

Hai đại hán cầm đao đi tới sau lưng Tiêu Lĩnh Vu. Chúng giơ đao lên lạnh lùng nói :

- Các hạ bó tay chịu trói hay còn muốn bọn tại hạ phải động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải chăng nhị vị là công sai trên quan nha?

Đại há mé tả lạnh lùng đáp :

- Công sai quan nha bắt các hạ bất quá chỉ đánh ba bốn chục trượng rồi đuổi đi là cùng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị còn hung tợn hơn quan nha hay sao?

Đại hán mé tả lạnh lùng đáp :

- Phải rồi! Công sai chỉ đánh người, còn bọn lão gia muốn đòi mạng.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên, đột nhiên giơ tay bắt đơn đao của hai người.

Bây giờ hai đại hán mới biết gặp cao nhân. Chúng giật mạnh lưỡi đao nhưng cảm thấy thanh đơn

đao tựa hồ bị kẹp chặt không giật về được.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực truyền qua thanh đơn đao. Hai đại hán đồng thời cảm thấy cổ tay chấn động, không tự chủ được phải buông ra.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ giật mạnh một cái đọat được hai thanh đơn đao trong tay hai đại hán.

Chu Văn Xương thấy Tiêu Lĩnh Vu động thủ lập tức nhảy xổ về phía Hắc Sát Chưởng Thường Bình. Miệng lão hô :

- Tại hạ được nghe danh Hắc Sát Chưởng đã lâu. Nội lực các hạ có thể tan bia vỡ đá. Chẳng hiểu lời đồn có đúng không?

Lão vung tay mặt phóng chưởng đánh vào trước ngực đối phương.

Thường Bình cũng vung tay mặt lên nghinh tiếp, miệng đáp :

- Các hạ không tin thì cứ thử coi.

Hắn vừa dứt lời, hai chưởng đã đụng nhau đánh “binh” một tiếng.

Thường Bình ỷ vào chưởng lực Hắc Sát, hỏa hầu tinh thâm. Hắn yên trí phát chưởng của mình dù chẳng đả thương đối phương thì ít ra cũng phải hất lùi lại vài bước.

Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài sự tiêu liệu của Thường Bình. Hai chưởng vừa đụng nhau, Chu Văn Xương lập tức xông lên phóng chưởng đánh tới.

Thường Bình trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài miệng thản nhiên nói :

- Võ Lâm tứ đại hiền nổi tiếng giang hồ, quả nhiên danh bất hư truyền.

Đồng thời hắn vung chưởng nghinh địch. Hai người khai diễn một trường ác đấu.

Hắc Sát Chưởng Thường Bình là một nhân vật lừng danh võ lâm. Chưởng pháp của hắn rất tinh thâm. Hai người phóng ra những tuyệt chiêu hung hiểm tuyệt luân.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cướp được đơn đao của hai đại hán rồi lập tức vung lên chém tới.

Thủ pháp của chàng rất thần tốc. Tuy chàng chỉ thi triển những chiêu thức thông thường nhưng vô cùng lợi hại.

Hai đại hán bị cướp mất đơn đao còn đang ngơ ngác thì Tiêu Lĩnh Vu đã chém tới. Chúng né tránh không kịp bị đao đam trúng, rên lên một tiếng rồi ngã xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng căm hận Bách Hoa sơn trang vô cùng, nhưng chàng không hạ sát hai đại hán. Chàng dùng sống đao bằng bặn đập xuống. Tuy nhiên nội lực chàng rất cương mãnh đã làm cho hai đại hán bị thương khá nặng, không thể tái chiến được.

Tiêu Lĩnh Vu đánh ngã hai người rồi, đột nhiên tung mình nhảy vọt về phía cỗ xe.

Hai đại hán rút đao xông lại cản trở, nhưng thân pháp Tiêu Lĩnh Vu mau lẹ tuyệt luân, chỉ thấp thoáng một cái đã vọt đến gần cỗ xe.

Lúc này trời vừa tối, thị tuyến không còn nhìn rõ nữa. Tám đại hán hộ tống phía sau xe chỉ thấy một bóng đen nhảy vọt tới. Chúng đang ngồi trên lưng ngựa liền tung mình nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhún mình nhảy lên xe.

Lúc này một đại hán người đang lơ lửng trên không, vung đao chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng phách không đánh ra. Đại hán chưa tới gần đã bị chưởng lực đánh rơi xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt phóng chưởng, tay trái vén rèm lên thò đầu nhìn vào trong xe.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, một là sáng trắng từ trong xe bắn xẹt ra.

Trong lúc vội vàng, Tiêu Lĩnh Vu đành há miệng cắn lấy lưỡi kiếm đâm tới.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, hai đại hán đã đuổi tới sau lưng.

Tiêu Lĩnh Vu miệng cắn trúng lưỡi kiếm, tay phải vươn ra chụp lấy.

Tay chàng đã đeo bao da giao ngàn năm, không sợ đao kiếm. Chàng chụp được lưỡi kiếm rồi giật mạnh ra ngoài.

Đồng thời hai chân chàng đạp mạnh vào xe tung mình lên.

Công lực người trong xe rất thâm hậu. Tiêu Lĩnh Vu chưa thoát được lưỡi trường kiếm vì còn phải né tránh những đại hán cầm đao bao vây. Chàng nhảy lên không rảnh để đoạt kiếm.

Bỗng nghe hai tiếng “chan chát” vang lên.

Nguyên hai đại hán rượt theo vận toàn lực vung đao chém Tiêu Lĩnh Vu, không thu đao về kịp mới chém trúng cây gỗ nằm ngang trước xe.

Bốn con ngựa bị mấy người làm kinh động. Chúng sợ hãi hí lên một tiếng rồi tung vó chạy về phía trước. Chớp mắt đã đi xa mấy trượng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã biết người trong xe phóng kiếm đâm ra quyết không phải Bách Lý Băng, nhưng chưa nhìn rõ tình hình trong xe. Chàng không yên dạ, bỏ mặc những đại hán đang vung đao truy đuổi, co giò rượt theo cỗ xe ngựa.

Trong lòng nóng nảy chàng thi triển khinh công tuyệt kỹ “Bách Bộ Đăng Không” vọt đi một cái ra ngoài năm sáu trượng.

Giữa lúc ấy bỗng thấy hai bóng người như cánh chim ưng từ phía trước vọt lại.

Hai người này chính là Tần Sĩ Đình và Tư Mã Càn.

Vì trời tối hai người không nhìn rõ cảnh vật, chỉ thấp thoáng nhận ra hai bên đã động thủ liền hấp tấp chạy về.

Tư Mã Càn ngăn cản cỗ xe, quát lên một tiếng phóng chưởng đánh tới.

Sầm một tiếng rùng rợn. Một con tuấn mã bị chưởng lực của Tư Mã Càn đánh chết.

Cỗ xe đóng bốn ngựa, một con chết rồi, còn ba con vẫn chạy thật nhanh.

Tư Mã Càn là một tay cao thủ nội ngoại kiêm thông, cũng không dám đứng ra ngăn chặn cỗ xe, phải đứng tránh ra một bên.

Tần Sĩ Đình do dự một chút rồi cũng vung tay mặt phóng chưởng đánh tới trúng bụng một con ngựa nữa. Nó hí lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Bốn ngựa mất hai, cỗ xe liền chạy chậm lại.

Tiêu Lĩnh Vu vọt đi như sao xa, phóng chưởng đánh chết một con nữa. Tay trái chàng nắm được càng xe bên phải, thét lên một tiếng giữ chặt lấy cỗ xe.

Chàng ngó thấy Tư Mã Càn và Tần Sĩ Đình bèn hô :

- Ngăn cản bọn người mặt sau và giữ lấy hai cỗ xe kia. Nơi đây để tại hạ đối phó.

Tư Mã Càn dạ một tiếng rồi tung mình chạy về phía những đại hán đang đuổi theo Tiêu Lĩnh Vu.

Tần Sĩ Đình ngơ ngác một chút rồi cũng đuổi theo Tư Mã Càn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, mấy đại hán đã chạm trán Tư Mã Càn.

Đại hán đi đầu vung đơn đao lên chém tới trước mặt đối phương.

Tư Mã Càn nghiêng mình né tránh, đồng thời vươn tay mặt ra chụp lấy cổ tay đại hán. Gã đoạt được đơn đao rồi xoay tay phóng chưởng đánh trúng ngực đại hán.

Còn đại hán nữa chạy vừa tới liền vung đơn đao đâm vào sau lưng Tư Mã Càn.

Tần Sĩ Đình quát lên một tiếng, vung chưởng đánh vào cánh tay cầm đao của đại hán.

Đại hán này rú lên một tiếng, thanh đao tuột khỏi tay rơi xuống.

Tần Sĩ Đình lại phóng chân trái đá trúng bụng dưới đối phương, người hắn bắn đi xa tới bảy tám thước.

Hai người đánh chết luôn hai đại hán bằng thủ pháp mau lẹ tuyệt luân khiến cho mấy đại hán chạy sau hoảng hồn đều dừng bước lại.

Tần Sĩ Đình tuy võ công cao cường nhưng quá nửa đời người chưa từng động thủ với ai mà bữa nay lão đánh chết một người một ngựa, trong lòng không khỏi áy náy, bất giác đứng thộn mặt ra.

Tư Mã Càn huy động đơn đao đánh bọn đại hán. Gã biết bọn người Bách Hoa sơn trang rất tàn ác nên động thủ chẳng nể nang gì. Đao quang lấp loáng phóng ra những tuyệt chiêu kỳ ảo.

Tần Sĩ Đình ngơ ngác một lúc rồi cũng xông vào.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu nắm được cỗ xe rồi, vung chưởng đánh vào mui xe.

Mui xe làm bằng gỗ làm sao chịu được chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu. Vừa nghe đánh chát một tiếng, sườn xe đã thủng một lỗ lớn.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, một thanh trường kiếm từ trong xe đâm ra.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình né tránh, thanh trường kiếm cũng thu về.

Chàng coi thế kiếm đâm tới thì biết ngay kẻ ngồi trong xe không phải hàng tầm thường mà là một tay kiếm thuật rất cao thâm.

Lạ ở chỗ người kia không chịu xuất hiện, một mực cố thủ trong xe không hiểu vì lẽ gì?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai? Sau không ra ngoài tương kiến?

Chàng hỏi luôn mấy câu, người trong xe vẫn không trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ, chàng tức giận quát hỏi :

- Các hạ tưởng tại hạ không lôi được ra khỏi xe ư?

Chàng vừa nói vừa tiến lại. Chàng biết kiếm pháp người này rất cao thâm nên không dám lơ là.

Tiêu Lĩnh Vu đến trước cỗ xe, đột nhiên vươn tay ra chụp lấy rèm xe. Chàng hy vọng kéo rèm xuống là nhìn rõ được người kia.

Ngờ đâu chàng chưa đụng đến rèm thì thanh trường kiếm kia lại ở trong xe phóng ra.

Lạ ở chỗ dường như người ở trong xe cũng hiểu hai bàn tay Tiêu Lĩnh Vu không sợ đao kiếm. Thanh kiếm đang đâm thẳng tới, đột nhiên chuyển hướng quét ngang nhằm chặt cổ tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rụt tay về thì thanh trường kiếm cũng thu lại.

Người trong xe dường như chỉ biết cỗ xe, không để ý gì đến những chuyện đánh đấm bên ngoài dù hung hiểm đến đâu hắn cũng không lý gì tới. Dường như hắn chỉ cốt sao phòng thủ cỗ xe không để ai xông tới là yên.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công mấy lần mà không sao tới gần cỗ xe được. Mỗi lần chàng tới gần là thanh trường kiếm kia lại kịp thời phóng ra, mà toàn nhằm vào nơi trí mạng khiến chàng bắt buộc phải né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên cũng dần nguội đi mà thay vào đó là sự hiếu kỳ.

Chàng ngó thấy một thanh đơn đao nằm đó liền lượm lấy rồi lớn tiếng hô :

- Kiếm pháp của tôn giá quả nhiên rất cao cường. Tại hạ lại sắp xông lên đó.

Tiếng hô chưa dứt, chàng lại tung mình nhảy lên trước càng xe.

Ánh kiếm lấp loáng, thanh trường kiếm lại kịp thời phóng ra.

Tiêu Lĩnh Vu vung đơn đao lên gạt đánh choang một cái. Lần này chàng quyết tâm xông vào trong xe nên luồng lực đạo rất mãnh liệt.

Sắt thép đụng nhau bật lên một tiếng choang rùng rợn. Thanh trường kiếm bị chiêu đao của Tiêu Lĩnh Vu hất ra.

Tiêu Lĩnh Vu gạt được thanh trường kiếm rồi liền vung đao chém đứt tấm rèm xe.

Thanh trường kiếm lại đâm ra, Tiêu Lĩnh Vu vung đao gạt kiếm.

Người trong xe liên tiếp phóng kiếm ra nhằm vào những chỗ yếu hại của Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng phải giữ thế thủ.

Tiêu Lĩnh Vu không sao xông được vào xe, bất giác trong lòng nóng nảy, ngầm vận chân khí nhằm đúng lưỡi kiếm của đối phương quét ngang một đao.

Chiêu đao này cực kỳ mãnh liệt, đè lấy thanh trường kiếm đã phóng ra ngoài xe.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng người nhảy lên.

Đột nhiên ánh bạch quang lấp loáng, một lưỡi trủy thủ phóng tới.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm đao, tay trái chụp lấy lưỡi trủy thủ. Chàng chú ý nhìn vào thấy một người áo đen ngồi xếp bằng trên xe, tay mặt cầm trường kiếm, tay trái cầm một lưỡi trủy thủ.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái nắm giữ lưỡi trủy thủ, tay mặt cầm đao đè lên thanh trường kiếm của đối phương thành thế giằng co.

Người áo đen đột nhiên rút tay mặt về thu trường kiếm về nhằm đâm vào ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu buông thanh đơn đao trong tay ra, chàng ỷ có bao da giao ngàn năm liền chụp lấy trường kiếm, cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Người kia không những bận hắc y mà cả mặt cũng một màu đen như sơn.

Trong bóng tối không nhìn rõ ngũ quan, chỉ trông thấy cặp thần quang loang loáng.

Hắc y nhân cũng lạnh lùng hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Các hạ không chịu trả lời thì cuộc chiến bữa nay tất có kẻ sống người chết.

Các hạ võ công cao cường, kiếm thuật tinh kỳ, hiển nhiên là cao thủ hạng nhất của Bách Hoa sơn trang. Bữa nay tại hạ không hạ sát được các hạ thì còn nhiều đồng đạo võ lâm bị hại dưới lưỡi kiếm của các hạ.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Giữa chúng ta vốn không thù oán. Bữa nay tại hạ giết chết các hạ kể ra cũng không đáng. Nhưng lúc này là thời kỳ phân định chính tà. Các hạ trợ giúp Thẩm Mộc Phong, trợ ác vi ngược thì không thể để sống được.

Người áo đen cười khẩy đáp :

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như đã nắm chắc phần thắng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ tự tin có thể hạ sát các hạ.

Hắc y nhân lạnh lùng nói :

- Tại hạ không tin các hạ có năng lực đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các hạ không tin thì cứ thử coi.

Chàng ngầm vận chân khí. Nội lực truyền qua thân kiếm và lưỡi trủy thủ.

Hắc y nhân đột nhiên cảm thấy một luồng ám kình xuyên qua thanh kiếm và lưỡi trủy thủ xô tới, trong lòng không khỏi chấn động. Hắn vừa vận động chân lực kháng cự, vừa cất tiếng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy một luồng kình lực phản kích, chàng toan vận thêm chân lực, đột nhiên nghe đối phương hô danh tự mình ra thì không khỏi sửng sốt hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Hắc y nhân nói :

- Các hạ hãy cho ta biết có phải Tiêu Lĩnh Vu không đã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cho các hạ hay cũng không sao. Nhưng bữa nay không giết được các hạ quyết chẳng dừng tay.

Hắc y nhân nói :

- Các hạ hãy tạm dừng tay để tại hạ nói mấy lời. Nếu các hạ không phục rồi chúng ta sẽ tái đấu

cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không sợ quỷ kế của các hạ.

Chàng nói rồi buông tay ra.

Hắc y nhân từ từ thu trường kiếm và trủy thủ để xuống bên mình, hỏi :

- Phải chăng các hạ có một người nghĩa muội tên gọi Bách Lý Băng?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi lại :

- Phải rồi! Hiện giờ Bách Lý cô nương ở đâu?

Hắc y nhân đáp :

- Y không ở đây. Dù các hạ có giết hết bọn người này cũng không thể tìm ra được cô ta lạc lõng nơi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ nói như vậy thì ra trong bọn này chỉ có mình các hạ biết Bách Lý Băng cô nương hiện giờ ở đâu hay sao?

Hắc y nhân đáp :

- Các hạ khá thông minh đấy.

Gã dừng lại một chút rồi hỏi :

- Các hạ có muốn gặp lại Bách Lý cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng nóng nảy vô cùng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Chàng thủng thẳng hỏi lại :

- Muốn gặp thì phải có điều kiện gì?

Hắc y nhân lạnh lùng đáp :

- Giản dị lắm! Các hạ bảo đồng bạn dừng tay lại đi rồi chúng ta cưỡi ngựa tới chỗ Bách Lý Băng bị cầm tù.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong đã bố trí thiên la địa võng chờ tại hạ chui đầu vào bẫy, nhưng có một điều không hiểu các hạ đã nghĩ đến chưa?

Hắc y nhân hỏi lại :

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hiện giờ bọn tại hạ có thể tiêu diệt hết những người tùy tòng của các hạ.

Lúc này Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn và Tứ Đại Hiền đã hợp lực hạ sát phần lớn địch nhân. Bọn hán tử đeo đao không chết cũng trọng thương.

Chu Văn Xương bắt sống được Hắc Sát Chưởng Thường Bình.

Sau khi đánh giết quần khấu, mọi người lục tục chạy đến bao vây cỗ xe mui.

Sở Côn Sơn lớn tiếng hô :

- Nhất định Tiêu Lĩnh Vu đã đuổi người trong xe đi rồi. Lão phu không tin họ giao thủ trong xe.

Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng đáp :

- Xin các vị hãy chờ một lát, tại hạ đang có chuyện cần nói với ông bạn trong xe.

Tư Mã Càn cười nói :

- Sở huynh! Sở huynh không tin là có chuyện đánh nhau trong xe mà sự thực họ quần nhau trong đó khiến người không tin cũng phải tin.

Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng hỏi :

- Các hạ nghe rõ cả rồi chứ?

Hắc y nhân hỏi lại :

- Nghe chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Những bạn hữu cùng tùy tòng của các hạ hiện giờ e rằng không ai còn khả năng viện trợ cho các

hạ nữa.

Hắc y nhân nói :

- Đại khái hành động của các hạ đã có kế hoạch cẩn mật, đem toàn các cao thủ tuyệt đỉnh đi theo. Có điều đáng tiếc là họ cũng chẳng thể đi theo trợ lực cho các hạ. Trừ phi các hạ không quan tâm gì tới sự sinh tử của Bách Lý Băng cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Được lắm! Tại hạ ưng chịu điều kiện của các hạ.

Hắc y nhân lượm trường kiếm lên hỏi :

- Những người ở ngoài xe phải chăng đều là những nhân vật có danh vọng trên võ lâm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Họ toàn là những cao thủ thân hoài tuyệt kỹ, võ công trác tuyệt.

Hắc y nhân lạnh lùng hỏi :

- Nếu Tiêu đại hiệp không ra tay can thiệp thì tại hạ muốn thử sức cùng những vị cao thủ võ lâm này một phen được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đã cùng gã trao đổi mười mấy chiêu và biết rõ võ công gã rất cao cường. Huống chi Bách Lý Băng đang bị hãm vào nơi tuyệt địa, việc giải cứu y là việc cấp bách, không nên để mất thì giờ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ tưởng cái đó không cần. Nếu các hạ muốn tỷ đấu tại hạ cũng không cản trở. Nhưng tại hạ chỉ e các hạ làm họ nổi giận hợp lực vây đánh thì tại hạ chẳng có cách nào giúp đỡ các hạ được.

Hắc y nhân đưa trường kiếm ra nâng cao rèm xe lên. Gã đảo mắt nhìn Tứ đại hiền và bọn Tư Mã Càn đứng bao vây cỗ xe, miệng trả lời Tiêu Lĩnh Vu :

- Xem chừng các hạ rất quan tâm tới cuộc sinh tử của Bách Lý Băng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ quan tâm lắm.

Chương 76: Thuyền Quyên Có Một, Anh Hùng Lại Hai

Người áo đen tra kiếm vào vỏ, liền bị quần hùng bao vây.

Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng :

- Các vị không nên động thủ.

Rồi chàng tung mình nhảy xuống xe.

Tư Mã Càn giơ cao mồi lửa lên soi vào mặt địch nhân thì thấy mặc áo đen, mặt mũi cũng đen một cách kỳ dị, tựa hồ chùm một tấm áo đen từ đầu xuống đến gót chân, nhưng lại không phải bịt mặt bằng khăn đen mới thật là kỳ. Gã nghĩ thầm :

- "Nếu hắn đeo mặt nạ thì nên dùng tấm mặt nạ càng bình thường càng tốt, sao hắn lại dùng thứ mặt nạ kỳ dị này?"

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng gã hỏi :

- Phải chăng các hạ không phải là nhân vật ở Trung Nguyên?

Người áo đen lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đeo mặt nạ, chẳng lẽ các vị không nhận ra sao?

Sở Côn Sơn lớn tiếng quát :

- Chúng ta muốn lột mặt nạ của ngươi để coi cho biết chân tướng.

Võ Lâm tứ đại hiền cũng nói :

- Phải đấy! Cứ coi tấm mặt nạ kỳ hình quái dạng của hắn cũng đủ nhận ra hắn quyết không phải hảo nhân.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lên một bước nói :

- Xin các vị chớ vội động thủ.

Sở Côn Sơn cười ha hả hỏi :

- Tiêu đại hiệp muốn đơn đả độc đấu với hắn chăng?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không phải thế! Tại hạ muốn cùng ông bạn đây đi gặp Thẩm Mộc Phong...

Chu Văn Xương ngắt lời :

- Hay lắm! Chúng ta cùng đi với nhau.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Không được! Ông bạn đây chỉ bằng lòng dẫn tại hạ đi một mình.

Sở Côn Sơn nói :

- Thế là chúng bố trí cạm bẫy. Tiêu đại hiệp không nên đi một mình.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không đi không được. Dù Thẩm Mộc Phong hiển nhiên đặt cạm bẫy tại hạ biết mà vẫn phải đi.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ mà không đi thì vị cô nương kia tất bị Thẩm Mộc Phong gia hại.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Nhưng Tiêu đại hiệp lấy sức một người thì làm sao cứu y được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không nắm vững phần nào, nhưng vẫn phải mạo hiểm một phen.

Sở Côn Sơn toan nói nữa thì Tư Mã Càn cướp lời :

- Đây chắc là Thẩm Mộc Phong đã hạn định cho Tiêu đại hiệp chỉ được đi phó ước một mình.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính là thế đó.

Tư Mã Càn nói :

- Đã như vậy thì chúng ta không nên đi theo. Nhưng không hiểu bao giờ hai vị khởi hành.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ lên đường ngay bây giờ càng tốt.

Chàng đảo mắt nhìn hắc y nhân hỏi :

- Ý ông bạn thế nào?

Người áo đen lạnh lùng đáp :

- Cũng được!

Tư Mã Càn dắt hai con tuấn mã lại. Tiêu Lĩnh Vu và người áo đen nhảy lên lưng ngựa, giật cương cho nhạy nhanh về phía trước.

Sở Côn Sơn nhìn bóng hai người cho tới khi mất hút rồi quay lại hỏi Tư Mã Càn :

- Tư Mã lão đệ! Vụ này lão phu không sao hiểu được....

Tư Mã Càn ngắt lời :

- Chuyện gì?

Sở Côn Sơn hỏi :

- Thẩm Mộc Phong bầy đặt cạm bẫy là chuyện rõ ràng mà sao ta lại để Tiêu đại hiệp đi một mình?

Tư Mã Càn cười đáp :

- Tiêu đại hiệp đã biết rõ đối phương bố trí mai phục, nhưng y nhất định mạo hiểm thì biết làm thế nào? Vả lại Thẩm Mộc Phong đã hạn định không cho Tiêu đại hiệp đưa người đi theo.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Tại sao chúng ta lại phải nghe lời Thẩm Mộc Phong?

Tư Mã Càn đáp :

- Chúng ta không nghe thì được chứ Tiêu đại hiệp không nghe không xong.

Sở Côn Sơn dường như tỉnh ngộ, gật đầu nói :

- Phải rồi! Nếu như Tiêu đại hiệp không theo lời Thẩm Mộc Phong, dĩ nhiên không có cách nào tới đến chỗ kia được.

Tư Mã Càn thở dài hỏi :

- Sở huynh đã hiểu rõ rồi chứ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Hiểu thì hiểu rồi, nhưng chúng ta không thể để Tiêu đại hiệp mạo hiểm một mình.

Tư Mã Càn đáp :

- Bây giờ chỉ còn một cách ngấm ngầm theo dõi.

Sở Côn Sơn nói :

- Việc này không nên chậm trễ. Chúng ta phải động thân ngay tức khắc.

Tư Mã Càn đáp :

- Phải rồi! Chúng ta cải trang rồi lập tức thượng lộ.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng hắc y nhân cho ngựa phi nước đại. Hai con ngựa chạy một hồi lâu, hắc y nhân mới thu dây cương nói :

- Chúng ta nên nghỉ một lúc đã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Nếu bắt ngựa chạy nữa thì chỉ trong vài mươi dặm nữa là chúng phải chết.

Hai người xuống ngựa đứng đối lập.

Hắc y nhân cặp mắt lấp loáng nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ cũng đeo diện cụ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi!

Hắc y nhân hỏi :

- Các hạ có thể tháo diện cụ cho tại hạ nhìn chân tướng được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng muốn được nhìn thấy chân tướng các hạ.

Hắc y nhân nói :

- Vậy thì chúng ta cùng động thủ.

Cả hai người liền tháo mặt nạ ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đối phương là một thiếu niên chừng 23, 24 tuổi. Mày trong mắt sáng, tướng mạo thanh tú. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Coi kiếm chiêu cùng khí độc của gã mình lại tưởng là một nhân vật đã lâu năm bôn tẩu giang hồ. Không ngờ lại là một gã thiếu niên.”

Người áo đen cũng giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu đại hiệp có nhận ra tại hạ không?

Một tia sáng lóe lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Chàng nhớ ra gã này đã có phen mạo nhận tên chàng, chính là Lam Ngọc Đường.

Chàng liền đáp :

- Phải chăng các hạ là Lam Ngọc Đường?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Chính tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lam huynh là một đấng anh hùng, tại hạ không ngờ cũng đầu nhập dưới trướng Bách Hoa sơn trang.

Lam Ngọc Đường cười lạt đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu! Đại hiệp càng nổi danh càng lắm kẻ thù. Đừng tưởng hiện giờ được đông đảo nhân vật võ lâm ủng hộ mà mừng. Thực ra những nhân vật chân chính giúp đỡ Tiêu đại hiệp chẳng được

mấy người....

Gã ngửa mặt thở phào một tiếng rồi tiếp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì hiện nay Thiếu Lâm là một môn phái có thực lực mạnh hơn hết trên võ lâm, nhưng đã bị Thẩm Mộc Phong kiềm chế rồi. Phái này chẳng những không viện trợ được gì cho Tiêu đại hiệp mà những cao thủ phái này còn đối nghịch với Tiêu đại hiệp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Chàng hững hờ đáp :

- Thẩm Mộc Phong gài gian tế trong các môn phái là điều tại hạ đã biết từ lâu rồi.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói :

- E rằng có điểm Tiêu đại hiệp còn chưa hay.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin các hạ nói cho nghe.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Tháng trước Tiêu đại hiệp đã động thủ với người của Bạch Vân sơn trang dưới hang Đoạn Hồn núi Hành Sơn. Có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Gã này biết nhiều chuyện thật.”

Chàng đáp :

- Quả có việc đó.

Lam Ngọc Đường nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì Bạch Vân sơn trang đã tiếp xúc với Bách Hoa sơn trang. Ngoài ra còn có một vị tuy không nổi tiếng trên chốn giang hồ nhưng lại là một nhân vật võ công tuyệt đỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng là một vị hòa thượng?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Không phải! Y là một thanh niên lối 24, 25 tuổi.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến năm năm trước đây, sau khi bị rớt xuống hang thẳm được người cứu đưa vào một tòa thạch động trên vách núi dựng đứng Vu Sơn.

Chàng đã gặp một lão già bệnh hoạn. Sau đó khi chàng đi tìm nấm đá cho Nam Cung Ngọc lại trở vào núi Vu Sơn lần nữa và đã động thủ với thiếu chủ nhân trong thạnh động kia một trận. Chang liền nói :

- Phải chăng nhân vật đó ở trong một toà thạch động trên dãy Vu Sơn?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đúng rồi! Tiêu đại hiệp đã biết rồi, vậy tại hạ không cần nói nữa.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tiêu đại hiệp có biết những người đó tại sao lại đối nghịch với đại hiệp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó thì tại hạ không rõ.

Lam Ngọc Đường nói :

- Chỉ vì Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Vì Khâu tỷ tỷ ư?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đúng thế!

Gã hắng dặng nói tiếp :

- Những người này đều là những cao thủ tuyệt đỉnh trên võ lâm và đều có ý muốn giết Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt cười ha hả hỏi :

- Vì thế mà bọn họ cam tâm đầu hàng Bách Hoa sơn trang, làm tôi mọi cho Thẩm Mộc Phong ư?

Lam Ngọc Đường lạnh lùng đáp :

- Bọn tại hạ quy đầu Bách Hoa sơn trang, nhưng ở địa vị khanh khách. Bọn tại hạ đã giao ước với Thẩm Mộc Phong sau khi hạ sát được các hạ, cuộc hợp tác coi như chấm dứt. Hai bên không còn mối liên quan gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Các vị tin lời Thẩm Mộc Phong ư?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Thẩm Mộc Phong là con người không đủ tín nhiệm mà cũng không đáng phải tín nhiệm hắn. Sự hợp tác giữa những con người không tin tưởng gì nhau chỉ vì mục đích là bọn họ đều thù hận đại hiệp sâu cay và đều muốn giết được đại hiệp mới cam lòng.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Tại hạ đã hiểu qua về ba vị, quả nhiên võ công rất cao cường....

Chàng ngửa mặt cười lớn nói tiếp :

- Thực ra ba vị chẳng cần hợp tác với Thẩm Mộc Phong mà chỉ cần hợp tác với nhau là cũng đủ đối phó với tại hạ rồi.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Giữa bọn tại hạ không hợp tác với nhau được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Bọn tại hạ hợp tác với nhau để hạ sát các hạ rồi, Khâu Tiểu San về tay ai cho được?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các hạ nói vậy thì các vị hợp tác với Thẩm Mộc Phong hạ sát được tại hạ rồi lại quay ra tự tàn sát lẫn nhau hay sao? Khâu tỷ tỷ chỉ có một mà các vị lại ba người thì làm thế nào? Như vậy ngoài tại hạ còn hai người trong các vị phải chết mới xong.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đúng thế! Nhưng các hạ là nhân vật lợi hại nhất, Khâu Tiểu San lại ký thác mối tình sâu đậm. Vì thế trong bốn người chúng ta các hạ phải chết trước.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Nếu các vị có ỷ vào thế lực của Bách Hoa sơn trang giết được tại hạ trước, nhưng trong ba vị còn lại thì cứ theo tình hình trước mắt mà đoán thì các hạ là người yếu thế hơn hết. Ba người xảy ra cuộc tàn sát thì các hạ là người chết trước.

Lam Ngọc Đường hững hờ đáp :

- Cái đó Tiêu đại hiệp bất tất phải quan tâm. Con người muốn tranh hùng trên võ lâm hay đuổi hươu trên tình trường ngoài võ công còn cần đến thủ đoạn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có tự tin mình đủ thủ đoạn thắng họ chăng?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải có hy vọng.

Rồi gã hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Đại hiệp có biết vì sao tại hạ lại trình bày nội tình cho đại hiệp hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chưa hiểu điểm này.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đại hiệp có Bách Lý Băng rồi. Về sắc đẹp nàng cũng chẳng kém Khâu Tiểu San. Huống chi đại hiệp lại đã từng liều mạng cứu Nam Cung Ngọc....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Những việc của tại hạ dường như các hạ hiểu rất nhiều thì phải.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Có biết người biết mình mới nắm được phần thắng. Dĩ nhiên tại hạ phải tìm hiểu những việc đã qua của Tiêu đại hiệp.

Đột nhiên gã đổi giọng :

- Đại hiệp đã có hai vị mỹ nhân làm bạn rồi còn chưa đủ ư? Sao còn cố chiếm luôn Khâu Tiểu San nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lam Ngọc Đường! Các hạ đừng lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người quân tử.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Các hạ là người quân tử?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ tuy chẳng phải người quân tử nhưng quyết chẳng làm điều gì đáng hổ thẹn.

Lam Ngọc Đường nói :

- Bất luận các hạ có phải người quân tử hay hào kiệt nhưng hiện giờ lâm vào tình trạng tứ diện thụ địch. Dù các hạ được phái Võ Đương ủng hộ nhưng cũng chẳng khác gì ánh lửa đom đóm mà đòi trang sáng với hai vừng nhật nguyệt.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Hiện giờ võ lâm đều công nhận các hạ là đại anh hùng, đại hào kiệt, là ngọn đèn sáng trong công cuộc kháng cự Thẩm Mộc Phong. Giả tỷ các hạ thống lãnh quần hùng tiêu diệt Bách Hoa sơn trang, làm nên đại nghiệp ngàn thu, để tiếng thơm muôn đời....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lam huynh cũng hiểu đại nghĩa mà tại sao không hành động để nổi danh anh hùng?

Lam Ngọc Đường gạt đi :

- Chúng ta không có nhiều thì giờ. Xin để tại hạ nói hết đã. Nếu Tiêu đại hiệp không may thất bại, chưa thành công đã mất mạng thì e rằng võ lâm sẽ chìm đắm dưới quyền thống trị của Thẩm Mộc Phong. Tình trạng bi thảm này thật khiến người ta không dám nghĩ tới.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lam huynh là người thông tình đạt lý sao không đứng ra vãn hồi kiếp nạn cho võ lâm?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Tại hạ cũng có ý muốn giúp Tiêu đại hiệp một tay, nhưng Tiêu đại hiệp phải ưng thuận điều kiện của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Điều chi?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Dĩ nhiên là điều liên quan tới Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng, hỏi :

- Khâu Tiểu San làm sao?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Chỉ cần Tiêu đại hiệp giúp tiểu đệ khiến cho Khâu cô nương ưng thuận làm vợ tiểu đệ. Tiểu đệ lập tức giúp Tiêu đại hiệp giải cứu Bách Lý Băng cô nương dễ như trở bàn tay. Hơn nữa tiểu đệ còn giúp Tiêu đại hiệp quyết chiến với Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận vô cùng, nhưng cố nhẫn nại hỏi :

- Lam huynh đã ngưỡng mộ Khâu cô nương sao không tự mình đến cầu y? Tại hạ không thể giúp Lam huynh trong chuyện này.

Lam Ngọc Đường nói :

- Chẳng phải Tiêu đại hiệp không giúp được mà là không muốn giúp mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Những điều Lam huynh muốn nói tại hạ đã nghe hết rồi. Chúng ta lên đường thôi.

Lam Ngọc Đường cũng không nói nữa, tung mình lên ngựa, giật cương phi nước đại.

Tiêu Lĩnh Vu lập tức rượt theo. Hai con tuấn mã vọt đi như tên bắn.

Lam Ngọc Đường dường như đã quen thuộc hết đường lối. Đang lúc đêm khuya gã cũng không cần nhìn nhận phương hướng, cứ ra roi cho ngựa chạy thật nhanh.

Đôi ngựa chạy một hồi đột nhiên dừng lại. Mình chúng đẫm mồ hôi dường như đã kiệt sức.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lam huynh! E rằng ngựa của chúng ta không thể đi được nữa.

Chàng chưa dứt lời đã thấy Lam Ngọc Đường tung mình nhảy xuống. Con ngựa y cưỡi ngã lăn ra chết ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí tung mình vọt lên rồi hạ xuống đất. Con ngựa của chàng chạy thêm vài bước nữa rồi cũng ngã lăn ra.

Lam Ngọc Đường quay lại ngó đôi ngựa một cái rồi hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã nghĩ kỹ và thay đổi chủ ý chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không giúp gì Lam huynh được.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói :

- Vậy chúng ta đi thôi.

Rồi gã co giò chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã chạy mỗi lúc một lẹ, còn nhanh hơn cưỡi ngựa. Chàng đành gia tăng cước lực đuổi theo.

Hai người chạy một hơi đến ba chục dặm đường, Lam Ngọc Đường mới dừng bước.

Gã quay lại nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn bình tĩnh, hơi thở điều hòa. Còn gã vừa thở hồng hộc vừa nói :

- Khinh công của Tiêu đại hiệp thật cao minh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lam huynh quá khen mà thôi.

Lòng chàng nóng nảy nghĩ thầm :

- “Thương huynh đệ đã dặn ta phải để ám ký dọc đường để bọn họ ngấm ngầm theo dõi. Nhưng Lam Ngọc Đường chạy nhanh quá không dừng lại giây lát nào. Họ không thấy ám ký, chạy loạn lên

không chừng gặp nguy hiểm”.

Lại nghe Lam Ngọc Đường cất giọng lạnh lùng nói :

- Tại hạ có một điều cần nói trước với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì?

Lam Ngọc Đường nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì sau Tiêu đại hiệp tất có nhiều người theo dõi. Nhưng tại hạ đã khiến họ không tài nào theo kịp, có khi lầm đường lại tự chui đầu vào bẫy.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- “Gã này dụng tâm thật là hiểm độc”.

Nhưng ngoài miệng chàng hững hờ đáp :

- Lam huynh tự phụ tâm cơ hơn đời, nhưng tại hạ thấy chưa chắc đã được như nguyện.

Lam Ngọc Đường cũng cười lạt nói :

- Tại hạ nhận thấy Tiêu đại hiệp tuy mặt ngoài giữ dáng vẻ bình tĩnh mà thực ra trong lòng kích động vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu biết nói nhiều tất lỡ lời, chàng liền im tiếng không đối đáp với gã nữa.

Lam Ngọc Đường lại hỏi :

- Tiêu huynh đã nghĩ hết chưa?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Nghĩ chuyện gì?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Về việc liên quan tới Khâu cô nương. Chẳng lẽ Tiêu huynh vì nàng mà đành phế bỏ oai danh ngàn thu?

Chương 77: Tiêu Lĩnh Vu Chạm Trán Cừu Nhân

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Chúng ta đừng nói chuyện đó nữa thì hay hơn.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Trong lòng Tiêu huynh có chỗ nào mâu thuẫn phải không?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã nói rõ là trong vụ này không thể giúp gì các hạ được. Dù các hạ có bàn đi tán lại đến ngàn lần cũng bằng vô dụng.

Lam Ngọc Đường đảo mắt nhìn quanh nói :

- Tiêu Lĩnh Vu! Đây là cơ hội cuối cùng. Nếu để lỡ rồi thì Tiêu huynh có hối cũng không kịp.

Tiêu Lĩnh Vu không lý gì đến Lam Ngọc Đường. Chàng lừa lúc hắn không chú ý liền lưu lại ám ký.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói :

- Tại hạ nói đến đây là hết lời. Tiêu đại hiệp không chịu nghe thì cũng không còn cách nào nữa.

Dứt lời đột nhiên gã vỗ tay ba cái.

Bỗng thấy bốn người từ đám cỏ rậm chui ra.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn bốn người thì đều lạ mặt. Chàng chỉ cười khẩy chứ không nói gì.

Lam Ngọc Đường chậm rãi nói :

- Bốn vị đã nhìn rõ chưa? Vị này là Tiêu Lĩnh Vu khét tiếng giang hồ....

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhất nhất đều theo đúng tiêu liệu của Thẩm đại trang chúa. Hiện giờ Tiêu đại hiệp chỉ có một mình, nhưng đằng sau y tất có người ngấm ngầm theo dõi. Vậy các vị phải coi chừng.

Bốn tên kia nghiêng mình đáp :

- Bọn tại hạ xin tuân mệnh.

Lam Ngọc Đường vẫy tay nói :

- Bốn vị rút lui đi.

Bốn người chắp tay thi lễ rồi lui về ẩn trong đám cỏ rậm.

Lam Ngọc Đường hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Chúng ta đi thôi.

Đoạn gã rảo bước tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát gã.

Hai người đi mỗi lúc một lẹ, mới trong khoảnh khắc đã chạy được mười mấy dặm.

Lam Ngọc Đường thở dài hỏi :

- Tiêu huynh thấy rõ cả rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Thấy cái gì?

Chàng mượn cơ hội này lưu lại ám ký ở bên đường.

Lam Ngọc Đường thủng thẳng đáp :

- Trên nẻo đường này có tất cả bảy chỗ mai phục mà chỗ nào cũng có cao thủ phóng ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp :

- Trừ phi bọn họ không tìm thấy đường. Nếu quả họ tìm được thì những người vừa xuất hiện đối với họ chẳng ăn thua gì.

Lam Ngọc Đường cười ha hả nói :

- Thế mới biết Thẩm Mộc Phong quả nhiên còn cao minh hơn Tiêu đại hiệp một bậc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lam huynh bảo sao?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Tiêu huynh tưởng mấy người này đều biết chỗ giam Bách Lý Băng chăng?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn chúng chỉ biết cố thủ chỗ này, còn đường lối ra sao chúng không hiểu chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thủ đoạn của Lam huynh uy hiếp người ta bất quá chỉ như vậy mà thôi. Tại hạ hiểu hết rồi. Lam huynh còn thủ đoạn nào khác thì cứ việc thi triển hết ra. Tại hạ không muốn nghe những lời uy hiếp của Lam huynh nữa.

Lam Ngọc Đường nói :

- Hay lắm! Chúng ta lên đường.

Khinh công của Tiêu Lĩnh Vu đã được Liễu Tiên Tử chân truyền, dĩ nhiên cao thâm hơn Lam Ngọc Đường rất nhiều. Nhưng thủy chung chàng không vượt lên trước mà lẽo đẽo theo sau để có cơ hội lưu lại ám ký.

Chàng chỉ mong có Vũ Văn Hàn Đào cùng đi với họ thì nhất định lão đoán ra những điều bí ẩn trong ám ký của chàng.

Võ công của Vũ Văn Hàn Đào tuy không phải là tuyệt đỉnh, nhưng cơ trí của lão quả đáng là tay kình địch của Thẩm Mộc Phong. Cuộc đại chiến giữa hai phe chính tà này, Vũ Văn Hàn Đào quả đáng kể là một nhân vật đáng kể trong đại cuộc.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên Lam Ngọc Đường dừng bước. Trong lòng mải miết nhiều tâm sự, chút nữa chàng đâm sầm vào hắn.

Lam Ngọc Đường cười hỏi :

- Chúng ta nên nghỉ một lúc chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tùy ý Lam huynh.

Mục quang chuyển động, chàng thấy ánh sáng vàng chiếu vào những giọt sương trên ngọn cỏ hai bên đường tựa hồ như hàng vạn hạt minh châu lấp lánh.

Té ra hai người đã chạy trong một khoảng thời gian khá lâu, vừng thái dương đã mọc lúc nào không hay.

Lam Ngọc Đường giơ tay trỏ ngọn núi cao ẩn hiện phía trước nói :

- Dãy Tuyết Phong ở trước mặt kia rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong đang chờ tại hạ ở đó phải không?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Xin miễn thứ cho tại hạ không thể nói được.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt không hỏi nữa.

Lam Ngọc Đường đột nhiên ngồi xuống vận khí điều tức.

Nguyên gã chạy một hồi lâu đã thấm mệt. Gã biết rõ Tiêu Lĩnh Vu quyết không ám toán gã khi chưa tìm thấy Bách Lý Băng nên gã rất yên tâm.

Nhưng Tiêu Lĩnh Vu lại chẳng thể không phòng bị, chẳng chạy ra gốc cây các đó chừng hai trượng, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng nghe tiếng vó ngựa vọng lại. Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra thì thấy kỵ mã là một hán tử nhỏ tuổi, toàn thân mặc áo đen.

Người kỵ mã đến trước mặt Lam Ngọc Đường đột nhiên dừng lại. Hắn kính cẩn xuống ngựa thi lễ, nói mấy câu.

Lam Ngọc Đường lẩm nhẩm gật đầu và đáp lại vài lời.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi cách xa quá nên không nghe rõ hai người nói những gì.

Hán tử áo đen lại nhảy lên ngựa xoay mình đi ngay.

Lam Ngọc Đường chờ hắn đi xa rồi mới lớn tiếng gọi :

- Tiêu huynh! Chúng ta lên đường thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ biết nghe theo Lam huynh.

Lam Ngọc Đường liền rảo bước đi trước dẫn đường. Dường như trong lòng gã căm hận Tiêu Lĩnh Vu đến cực điểm, dọc đường không quay lại ngó chàng lần nào.

Đi chừng mười dặm, Lam Ngọc Đường dừng lại trước một căn nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu bây giờ mới hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Lam huynh! Đây là đâu?

Lam Ngọc Đường vẫn không ngảnh đầu lại, gã đáp :

- Đây là nơi ăn uống. Tiêu huynh đi nhiều đường đất như vậy chẳng lẽ không đói bụng?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy trước căn nhà gianh có hai cây nhỏ liền lưu lại ám ký trên thân cây rồi đi theo Lam Ngọc Đường vào nhà.

Gian nhà gianh này cũng thông thường, chẳng có chi khác lạ, nhưng được quét tước rất sạch sẽ.

Trong sảnh đường bày một chiếc bàn bát tiên để trà thơm cùng đồ điểm tâm.

Lam Ngọc Đường ngồi xuống cất tiếng hỏi :

- Có ai ở đây không?

Một thiếu nữ “dạ” một tiếng rảo bước đi ra.

Lam Ngọc Đường hắng dặng một tiếng rồi đọc câu :

- Kim mộc thủy hỏa thổ, đông phương đệ nhất nhân.

Thiếu nữ mình mặc áo xanh, mi thanh mục tú, nhìn Lam Ngọc Đường thi lễ hỏi :

- Tôn giá là Tam đại gia?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Phải rồi! Bọn ta đang đói bụng, lấy rượu thịt ra đây mau.

Thiếu nữ “dạ” một tiếng lật đật trở gót đi ngay. Chỉ trong khoảnh khắc đã bày rượu thịt lên bàn.

Lam Ngọc Đường tự rót rượu cho mình rồi lạnh lùng nói :

- Tiêu huynh có thể gặp Bách Lý cô nương trước lúc mặt trời lặn. Nếu Tiêu huynh bản lãnh hơn đời thì có thể đoạt được ngay cô ta. Bây giờ hãy ăn uống một chút để lấy sức.

Tiêu Lĩnh Vu sợ trong thức ăn có độc liền đáp :

- Tại hạ không đói. Xin Lam huynh cứ tùy tiện.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu Lam huynh chưa đói lắm thì nên thận trọng một chút.

Lam Ngọc Đường ban đầu không khỏi sửng sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt gã cười khanh khách hỏi :

- Phải chăng Tiêu huynh sợ trong rượu thịt có chất độc?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong là người nham hiểm, tại hạ chẳng dám nói quyết trong rượu thịt có chất độc hay không.

Lam Ngọc Đường thò tay vào bọc lấy ra một cái trâm ngà dúng vào rượu cùng đồ ăn để thử rồi cười nói :

- Tiêu huynh thật quá lo xa.

Rồi gã ngồi ăn uống tự nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu tuy cũng đói bụng nhưng cố nhẫn nại không chịu ăn uống.

Lam Ngọc Đường ăn xong đứng dậy nói :

- Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không ăn uống, sức lực cũng kém đi. Chàng đi qua một nhà nông liền vào mưa mấy tấm bánh để ăn cho đỡ đói.

Lam Ngọc Đường liếc mắt ngó chàng cất giọng mai mỉa :

- Xem chừng Tiêu huynh cũng sợ chết lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Lam huynh lại nói vậy?

Lam Ngọc Đường hỏi lại :

- Tiêu huynh không dám ăn uống vì sợ chết vì trúng độc chứ gì.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong khống chế thuộc hạ bằng cách hạ độc, không ai giải được trừ phi dùng đến thuốc giải của hắn. Lam huynh bất tất phải lo cho tại hạ mà nên tự lo cho mình trước.

Lam Ngọc Đường nghe lời cảnh cáo của Tiêu Lĩnh Vu không khỏi chấn động tâm thần. Mặt gã lộ vẻ kinh hãi nhưng rồi bình tĩnh được ngay, cười lạt đáp :

- Trước khi chưa giết được Tiêu đại hiệp, tại hạ chắc Thẩm Mộc Phong chưa hạ độc thủ đối với tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ nói thế là hết lời. Nghe hay không là tùy ở nơi Lam huynh.

Lam Ngọc Đường cũng không nói gì nữa, tiếp tục cất bước.

Hai người đi chừng một canh giờ nữa thì đến chân núi. Lam Ngọc Đường quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Tới nơi rồi.

Nói rồi gã rảo bước lên núi, Tiêu Lĩnh Vu theo sau.

Đi chừng mấy chục trượng, Lam Ngọc Đường rẽ qua mé hữu. Trong đám lá cây che khuất thấp thoáng có ánh lửa đỏ.

Tiêu Lĩnh Vu đi tới trước căn nhà ngói thấy trên biển đề bốn chữ “Vô Ngã tiểu trúc”. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

“Không biết vị cao nhân nào tới tu ở đây rồi bị Thẩm Mộc Phong chiếm đoạt tiểu am?”

Lam Ngọc Đường giơ tay lên đập vào cửa ba cái, cánh cửa liền kẹt mở.

Một lão già lưng gù đứng đó, hiển nhiên là Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong đứng giữa, bên tả là một nhà sư khoác áo cà sa bằng vải vàng, bên phải là Kim Hoa phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp mở miệng thì Thẩm Mộc Phong đã cất tiếng :

- Tiêu huynh đệ! Lão phu hy vọng anh em ta nói chuyện một cách hòa hợp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu mỗ muốn biết Thẩm đại trang chúa định đối phó với Tiêu mỗ bằng cách nào?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Trong nhà đã chuẩn bị đầy dủ cơm rượu. Mời Tiêu huynh đệ nhập tiệc ăn uống rồi sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu không chờ Thẩm Mộc Phong mời đến lần thứ hai, chàng cất bước đi trước vào sảnh đường.

Quả nhiên trong nhà đã bày sẵn chân hào mỹ tửu.

Thẩm Mộc Phong khẽ nói :

- Tiêu huynh đệ tùy ý lựa chọn lấy chỗ ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi tiến lại ngồi thủ vị.

Thẩm Mộc Phong ngồi vào vị trí chủ nhân. Nhà sư áo vàng ngồi mé tả, Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường ngồi mé hữu.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đeo bao tay vào. Chàng vận khí đề phòng, lẳng lặng không nói nửa lời.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch rồi cười nói :

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ ăn uống một chút nên chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm đại trang chúa có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra đi. Tại hạ không đói bụng. Phần thịnh soạn này xin tâm lãnh là đủ.

Thẩm Mộc Phong bật cười hai tiếng khô khan rồi nói :

- Dường như Tiêu huynh đệ đối với ta vẫn giữ một thành kiến sâu xa?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Thẩm đại trang chúa dạy quá lời.

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi :

- Bách Lý cô nương hiện ở đâu? Thẩm đại trang chúa có điều kiện gì mới để cho cô ta dời khỏi đây?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bách Lý cô nương không ở đây. Nhưng y rất bình yên, không bị tổn thương chút nào. Chỉ cần Tiêu huynh đệ ưng chịu với ta một điều kiện…

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Điều kiện thế nào? Phải chăng Đại trang chúa dẫn dụ tại hạ tới đây để bức bách tại hạ phải chịu điều kiện?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Không phải thế! Những điều ta nói ra nghe hay không là tùy ở Tiêu huynh đệ, chẳng có điều chi bức bách hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Xin Thẩm đại trang chúa nói ra cho biết là điều kiện gì?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Giản dị lắm! Chỉ cần Tiêu huynh đệ đồng ý rút lui khỏi giang hồ đừng chống đối tiểu huynh nữa là xong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Thế cũng được. Nhưng đành phiền đại giá Tiêu huynh đệ đi cứu Bách Lý Băng cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn người hỏi :

- Bốn vị chuẩn bị quần công tại hạ chăng?

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Làm gì có chuyện đó. Những vị ngồi đây đều là những cao nhân. Dù võ công Tiêu huynh đệ có cao thâm đến đâu thì bọn ta cũng không quần công để đối phó với Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu cười khảy hỏi :

- Lấy một chọi một nhưng dùng phép xa luân chiến chứ gì?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Cũng không phải đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vậy thì Thẩm đại trang chúa cho từng người ra đối phó với Tiêu mỗ.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiêu huynh đệ chỗ nào cũng khiêu chiến với ta. Ta chắc rằng cơ hội đó một ngày kia sẽ đến với Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm đại trang chúa bắt Bách Lý Băng đem đi là để đối phó với Tiêu mỗ. Tiêu mỗ đơn thương độc mã đến đây, dấn mình vào hiểm địa. Thẩm đại trang chúa đã bố trí thiên la địa võng mà bữa nay không giết được Tiêu mỗ thì e rằng sẽ thành mối hận ngàn thu.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiểu huynh có hạ sát Tiêu huynh đệ cũng không muốn tự mình động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn nhà sư áo vàng, Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường rồi nói :

- Thẩm đại trang chúa không thân hành ra tay thì định sai ai trong ba vị này đối phó với Tiêu mỗ?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp :

- Ba vị này đều là cao tân của Thẩm mỗ, khi nào Thẩm mỗ lại để các vị liều mạng thay mình?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vậy thì trong Vô Ngã tiểu trúc này còn có mai phục khác nữa.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Mấy trăm hắc y võ sỹ ở Bách Hoa sơn trang còn chưa vây hãm được Tiêu đại hiệp thì ở đây dù có bố trí phục binh e rằng cũng chẳng làm gì nổi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Vậy Thẩm đại trang chúa còn bố trí những mai phục thâm độc nào xin nói cho hay?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Từ đây đi vào sâu chừng mười dặm là đến một hang núi. Chỗ hang núi đó chính là nơi giam hãm Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thẩm đại trang chúa bố trí mai phục ở hang núi đó rồi dẫn dụ Tiêu mỗ sấn vào cứu người ư?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Chính là thế đó. Thẩm mỗ bố trí trong hang núi tám chặng mai phục. Tiêu đại hiệp mà phá được tám chặng đó mới có thể cứu được Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu nhún vai nói :

- Thẩm đại trang chúa có biết thân thế Bách Lý Băng cô nương không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bắc Thiên Tôn Giả là gia phụ y.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dưới trướng Bắc Thiên Tôn Giả cũng nhiều cao thủ chẳng kém gì Bách Hoa sơn trang. Nếu Bách Lý cô nương mà bị tổn thương thì Thẩm đại trang chúa sẽ có thêm một tay kình địch.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp :

- Cái đó Thẩm mỗ đã có cách gieo vạ, Tiêu huynh đệ bất tất phải quan tâm.

Hắn đảo mắt nhìn nhà sư áo vàng thủng thẳng nói :

- Tiêu huynh đệ có nhận biết vị hòa thượng này không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ chưa từng quen mặt. Thẩm đại trang chúa có thể giới thiệu cho Tiêu mỗ biết được chăng?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Dĩ nhiên là được. Đây là Thập Phương đại sư, vị cao tăng thủ tịch Đạt Ma viện ngày trước.

Hắn đảo mắt giới thiệu Tiêu Lĩnh Vu với nhà sư :

- Vị này là Tiêu đại hiệp lừng danh trong võ lâm hiện nay.

Thập Phương đại sư chắp tay mỉm cười nói :

- Bần tăng ngưỡng mộ đại danh của Tiêu đại hiệp đã lâu. Bữa nay hạnh ngộ thật là may mắn.

Tiêu Lĩnh Vu lãnh đạm đáp :

- Phái Thiếu Lâm trước nay đều được đồng đạo coi là núi Thái Sơn, là sao Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên. Tại hạ không dám với cao…

Thập Phương đại sư cười nói :

- Đó là đồng đạo võ lâm có ý đề cao tệ phái. Bần tăng là đệ tử phái Thiếu Lâm rât lấy làm vinh hạnh.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Đã là đệ tử phái Thiếu Lâm thì bất cứ ai cũng có thể hãnh diện với thiên hạ, nhưng riêng một mình đại sư thì dường như không nên khoe khoang lỗ miệng.

Thập Phương đại sư hơi đổi sắc mặt, thu nụ cười lại. Nhưng lão vẫn không nổi giận, lạnh lùng nói :

- Tiêu đại hiệp nóng nảy quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đối với nhân vật như đại sư tại hạ bất tất phải dùng lời tử tế.

Thập Phương đại sư cười lạt không nói gì nữa.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Tiêu huynh đệ! Xem chừng huynh đệ ta khó lòng có cơ hội hợp tác được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có chứ! Tại hạ chỉ cần Thẩm đại trang chúa phế bỏ ý niệm mưu đồ bá nghiệp là tại hạ nguyện ý thay mặt Đại trang chúa đứng ra giải quyết với đồng đạo võ lâm.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Cái đó Thẩm mỗ tưởng nên chờ sau khi Tiêu huynh đệ giải cứu được Bách Lý cô nương rồi hãy bàn tới.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi :

- Đường đi thế nào, xin Thẩm đại trang chúa hãy cho biết.

Thẩm Mộc Phong hỏi lại :

- Tiêu huynh đệ không ăn uống gì ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không đói bụng, bất tất phải ăn uống.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tiêu đại hiệp đã nóng lòng vì Bách Lý cô nương, tại hạ cũng không tiện miễn cưỡng.

Chương 78: Tiêu Lĩnh Vu Vượt Qua Mai Phục

Thẩm Mộc Phong nói rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Lam Ngọc Đường, Kim Hoa phu nhân, Thập Phương đại sư cũng đứng dậy đi theo. Tiêu Lĩnh Vu ra sau cùng.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chúng đa đi đường tắt cho lẹ.

Hắn cười ha hả nói tiếp :

- Tiêu huynh đệ cũng có nhiều tay viện thủ đi theo.

Đường lên vách núi dựng đứng, tuy có rất nhiều cây tùng để bám víu nhưng cũng nguy hiểm vô cùng. May ở chỗ đây toàn tay khinh công trác tuyệt nên trèo lên cũng dễ dàng.

Lên tới đỉnh núi nhìn về phía sau toàn là vực sâu ngoằn ngoèo lọt giữa những dãy núi.

Thẩm Mộc Phong trỏ xuống vực thẳm nói :

- Tiêu huynh đệ theo những hang núi này mà đi, vượt qua được tám chặng mai phục là gặp được Bách Lý Băng cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn xuống hang thẳm nghĩ thầm :

- “Đường đi dưới hang sâu kia e còn nguy hiểm hơn lối lên tuyệt đỉnh này”

Chàng cất tiếng hỏi :

- Thẩm đại trang chúa! Tại hạ tin thế nào được lời nói của Đại trang chúa?

Thẩm Mộc Phong lẩm nhẩm gật đầu đáp :

- Tiêu huynh đệ hỏi vậy là phải lắm. Nhưng hiện thời huynh đệ ở vào tình thế không thể hỏi ta được nữa. Ta mà trả lời huynh đệ chỉ vì nghĩ tới mối giao tình ngày trước.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Nếu không có bằng chứng nào chứng minh được Bách Lý Băng ở tận đầu hang thẳm kia và vẫn bình yên thì Tiêu mỗ khi nào chịu mạo hiểm. Đại trang chúa có bố trí bao nhiêu mai phục cũng bằng vô dụng.

Lam Ngọc Đường bỗng xen vào :

- Thực ra bọn tại hạ mà dùng sức bốn người giết các hạ thật dễ như trở bàn tay.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn người nói :

- Dù tại hạ không địch nổi bốn vị liên thủ cùng nhau nhưng muốn phá vòng vậy bỏ đi cũng chẳng khó gì. Bốn vị không tin thì cứ thử coi.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Cái đó tại hạ tin rồi. Tiêu huynh đệ thật sự có thể phá vây bỏ đi được.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiêu huynh đệ đưa ra điều kiện đó, tại hạ cũng đã nghĩ tới. Dĩ nhiên Tiêu huynh đệ phải biết chắc Bách Lý Băng cô nương còn sống và hiện ở dưới đáy hang mới chịu mạo hiểm.

Hắn lại hỏi :

- Tiêu huynh đệ có nhận được bút tích của Bách Lý Băng cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ nhận được.

Thẩm Mộc Phong lại nói :

- Một khoản bút tích e chưa đủ bằng cớ. Hay hơn hết là Tiêu huynh đệ đòi một tín vật bỏ vào phong thơ. Tín vật đó càng bí mật càng hay. Người ngoài không biết thì dĩ nhiên Thẩm mỗ không thể nguỵ tạo được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ muốn được coi chiếc vòng tai mà Bách Lý Băng thường đem theo bên mình.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hay lắm!

Hắn vẫy tay một cái, một đại hán áo xám tay cầm chiếc lồng chim chạy tới.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Con chim câu này sẽ đem thư đến chỗ Bách Lý Băng. Ngươi viết thơ bảo cô đưa cho một chiếc vòng tai rồi buộc thư vào cánh thả đi.

Đại hán dạ một tiếng rồi cởi cái bọc trên lưng lấy ra văn phòng tứ bảo, viết thơ xong đưa cho Thẩm Mộc Phong coi lại.

Hắn mở lồng trúc buộc thơ vào cánh chim câu rồi tung lên cho nó bay đi.

Mọi người ngồi cỡ chừng một giờ quả nhiên thấy con chim câu bay trở về.

Hán tử áo xám huýt một tiếng còi, con chim câu trắng bay xuống đậu lên tay gã. Hán tử lấy phong thơ buộc trên cánh chim câu kính cẩn trao cho Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong nắm bao thơ chau mày hỏi :

- Tại sao lại không thấy vòng tai?

Hán tử áo xám đáp :

- Tiểu nhân đã viết rõ trong thơ.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có thể cho tại hạ coi thơ được chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiêu huynh đệ cứ tự tiện.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy phong thơ mở ra coi thấy viết :

- “Tiểu muội vẫn bình yên, lúc bị bắt chưa kịp đeo vòng tai”

Đúng là bút tích của Bách Lý Băng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy không hiểu thơ viết cho Bách Lý Băng viết những gì, nhưng chàng coi tự tích thư phúc đáp thì đúng là Bách Lý Băng hãy còn sống.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tại sao trong phong thơ không gửi kèm vòng tai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khi bị bắt y không đeo vòng, dĩ nhiên không thể bỏ vào trong bao thơ.

Thẩm Mộc Phong cười hỏi :

- Tiêu huynh đệ định bao giờ tiến vào hang núi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đi ngay bây giờ.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay nói :

- Miễn cho Thẩm mỗ khỏi tiễn chân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không dám!

Chàng đứng dậy đề khí chạy xuống núi.

Thẩm Mộc Phong lớn tiếng dặn theo :

- Tiêu huynh đệ! Nếu bất hạnh mà huynh đệ bị thương hay tự lượng sức mình không đủ mà muốn gặp tiểu huynh thì cứ bảo họ một tiếng là tiểu huynh tới ứng hậu ngay.

Tiêu Lĩnh Vu vừa chạy vừa đáp :

- Thẩm đại trang chúa cứ yên tâm. Nếu Tiêu mỗ không cứu được Bách Lý Băng cô nương thì Đại trang chúa dù không thấy người Tiêu mỗ cũng còn thấy xác.

Thẩm Mộc Phong thở dài hỏi :

- Tiêu huynh đệ! Tiêu huynh đệ không nhậy thấy như vậy là quá cố chấp ư?

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, chàng ra sức chạy nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã đến cửa hang.

Cửa hang ở giữa hai vách núi dựng đứng, rộng chừng bảy tám thước. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn xa thấy càng vào trong càng rộng rãi. Chàng nhìn không thấy lối đi, hiển nhiên nơi đây ít người qua lại.

Trong hang núi cỏ dại mọc đầy xen lẫn những loài hoa đua nở.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước vào, tiện tay chàng bẻ một cành cây cầm tay.

Chàng đã từng vào Đoạn Hồn nhai ở núi Nam Nhạc là nơi hiểm địa đầy rắn độc nên trong hang núi này dù có độc xà ác thú chàng cũng chẳng quan tâm. Thẩm Mộc Phong đã cho chàng hay trong hang núi có tám chặng mai phục, chàng không hiểu hắn phân phái cao thủ tập kích hay bố trí cơ quan.

Tiêu Lĩnh Vu vào sâu hơn chừng hai chục trượng vẫn chưa thấy mai phục xuất hiện. Chàng không khỏi động tâm tự nhủ :

- “Không hiểu hang núi này dài bao nhiêu? Phải mất bao lâu mới đến tận cùng? Hắn nói có tám chặng mai phục cần phải phá đi hết nhưng mục đích của ta là đi cứu người chứ không phải là có ý chiến đấu với họ, miễn sao là ta chạy được qua là thôi.” Chàng qua mây khúc quanh, cảnh vật đột nhiên biến đổi, chàng thấy những cây tùng lùn thấp chắn đường, cỏ cao ngập ngang lưng. Thật là một quang cảnh hoang lương.

Hang núi này quanh co, mỗi đoạn cảnh vật đều khác nhau.

Tiêu Lĩnh Vu bị cây tùng cản đường, chàng liền đề khí thi triển khinh công Thảo Thượng Phi đi trên cành cây ngọn cỏ.

Đoạn này chỉ dài chừng mười mấy trượng lại chuyển qua một khúc quanh rồi đột nhiên xuống dốc.

Tiêu Lĩnh Vu phi thân nhảy xuống. Chàng thở phào một tiếng nhìn cảnh vật trước mắt thì thấy những tảng đá lớn nhỏ mọc lô nhô, bất giác chàng lẩm bẩm :

- “Ta đã vào sâu đến gần mười dặm sao chưa thấy một chạng mai phục nào?”

Đột nhiên có tiếng người vọng lại :

- Khinh công trác tuyệt! Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng người bỗng phấn khỏi tinh thần, chàng đáp :

- Phải rồi! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu. Các hạ là ai? Sao không ra đây hội diện?

Sau tảng đá lớn có bóng người thấp thoáng. Một lão già râu tóc bạc phơ xuất hiện trên tảng đá lớn.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn lão già thân thể to lớn, sắc mặt hồng hào. Chàng chắp tay hỏi :

- Lão trượng có thể cho tại hạ biết đại danh được chăng?

Lão già cười mát đáp :

- Lão phu là Đặng Luân, đã ẩn cư mấy chục năm, e rằng những người võ lâm hiện nay ít ai nhận ra được lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- “Thẩm Mộc Phong quả nhiên có thủ đoạn kinh người, không hiểu hắn dùng phương pháp gì mà lôi cuốn cả những người đã qui ẩn lâu năm còn trở lại giang hồ để hắn thu dụng?”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi :

- Lão trượng đã qui ẩn, sao còn tái xuất giang hồ, dấn thân vào chốn thị phi?

Đặng Luân chậm rãi đáp :

- Lão phu chịu lời yêu cầu khẩn khoản của Thẩm đại trang chúa, chẳng thể cáo từ đành hạ sơn giúp y một tay.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm khắc hỏi :

- Lão tiền bối có biết hành vi của Thẩm Mộc Phong thế nào không? Sao lão tiền bối không di dưỡng tuổi già chốn lâm tuyền, lại còn trùng xuất giang hồ giúp kẻ ác làm điều hung dữ?

Đặng Luân cười lạt hỏi lại :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi có biết nói thế là can thiệp vào chuyện người ta một cách quá nhiều không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nhận thấy Đặng lão tiền bối bề ngoài không giống kẻ cùng hung cực ác nên có đôi lời phải chăng, mong rằng lão tiền bối đến bờ vực thẳm còn kịp dừng ngựa lại.

Đặng Luân hỏi :

- Nếu lão phu không chịu nghe lời khuyến cáo của ngươi thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta đành trông vào võ công để quyết sinh tử.

Đặng Luân thở dài nói :

- Dường như Thẩm đại trang chúa rất coi trọng ngươi, nhất định bản lãnh ngươi có chỗ phi

thường. Lão phu không trách ngươi cuồng ngạo. Ngươi hãy động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Được rồi! Lão tiền bối định tỷ đấu bằng quyền chưởng hay binh khí?

Đặng Luân đáp :

- Binh khí của lão phu ở trong tay áo. Bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng được.

Hay hơn hết là ngươi lấy binh khí ra.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí vọt lên gần chỗ Đặng Luân đứng trên tảng đá lớn. Miệng chàng hỏi :

- Tại hạ coi lão tiền bối cũng không phải hạng tồi bại. Hy vọng sau một phen tỷ đấu lão tiền bối sẽ tỉnh ngộ mà sửa đổi lỗi lầm.

Đặng Luân thấy thân pháp Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên chỗ mình đứng thì vừa tức giận vừa khâm phục, nghĩ thầm :

- “Thằng lỏi này nhỏ tuổi mà lớn mật vô cùng. Vừa ra tay gã đã định tranh thủ vị”.

Lão vung chưởng đánh tới trước mặt chàng. Phát chưởng này đường đường chính chính, tuyệt không có chỗ dụng tâm. Hiển nhiên lão trông vào thực lực để tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chí đầu ngón chân vào đá núi, vung tay mặt đón tiếp thế chưởng của Đặng Luân.

Bỗng nghe đánh “sầm” một tiếng chấn động, Tiêu Lĩnh Vu bị đẩy nghiêng người đi rớt xuống. Nhưng chân chàng vừa chạm đất lại mượn sức tung mình nhảy lên tảng đá núi.

Đặng Luân tiếp Tiêu Lĩnh Vu một chưởng cũng cảm thấy cánh tay tê chồn.

Lão không khỏi ngẩn người kinh hãi. Nhưng lão trấn tĩnh ngay, cười khanh khách nói :

- Tiêu đại hiệp quả danh bất hư truyền.

Lão vừa nói vừa vung chưởng đánh ra.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí, lại thẳng thắn đón tiếp một chưởng nữa.

Thế chưởng này của Đặng Luân trầm trọng hơn thế trước, nhưng vị trí của Tiêu Lĩnh Vu cũng chắc chắn hơn. Lần này chàng chỉ lùi lại một bước chứ không bị hất xuống.

Đặng Luân lấy làm kỳ, lão chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp đã thẳng thắn ngạnh tiếp hai chưởng của lão phu thì coi như đã qua được cửa quan này.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Đặng Luân đầy vẻ chính khí, chàng biết là lão phải giúp cho Thẩm Mộc Phong cũng chỉ vì bất đắc dĩ. Chàng chậm rãi nói :

- Tiền bối phát chưởng lại lần nữa đi.

Đặng Luân lẩm nhẩm gật đầu đáp :

- Thái độ của Tiêu đại hiệp khiến cho người ta phải khâm phục. Phát chưởng này lão phu vận hết công lực, Tiêu đại hiệp nên cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tiền bối cứ tùy tiện động thủ. Tại hạ có chết dưới chưởng của lão tiền bối cũng không oán hận.

Đặng Luân hít mạnh một hơi chân khí, từ từ phóng chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Té ra lão muốn tỷ thí nội lực với ta”.

Chàng cũng từ từ giơ tay mặt đón tiếp, hai chưởng đụng nhau.

Chỉ trong khoảnh khắc Đặng Luân đã toát mồ hôi trán thành giọt nhỏ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trên đỉnh đầu cũng bốc ra một luồng nhiệt khí.

Hai người tỷ đấu trong khoảnh khắc, Đặng Luân đột nhiên nới tay lùi lại năm bước.

Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này mà đả thương Đặng Luân thì rất có cơ hội thành công, nhưng chàng dừng tay lại, đứng yên không nhúc nhích, đồng thời thu nội lực về.

Đặng Luân nói :

- Mời Tiêu đại hiệp đi thôi. Lão phu không phải là đối thủ của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Đa tạ lão tiền bối đã có lòng nhân nhượng.

Tiêu Lĩnh Vu liền phóng chân chạy về phía trước.

Chàng chuyển qua hai khúc quanh nữa, hang núi lại thu nhỏ lại chỉ còn chừng hai trượng.

Tại chỗ hang núi nhỏ hẹp này có bốn đại hán cầm đơn đao đứng thành hàng chữ nhất.

Bốn đại hán đều che mặt bằng vải đen, mình cũng mặc áo đen.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn bốn đại hán, tiện tay chàng bẻ hai cành tùng. Một cành cứng rắn, một cành lại mềm oặt.

Bốn đại hán áo đen giương tám con mắt lên nhìn chàng, chẳng động tĩnh gì.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Bốn vị che mặt chắc là đã làm nhiều chuyện đáng hổ thẹn nên không dám trường mặt ra với người đời?

Bốn đại hán vẫn chẳng nói năng gì, đều giơ đơn đao lên.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày lớn tiếng quát :

- Bốn vị không biết nói, phải chăng đều mắc bệnh câm?

Bốn người vẫn không trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận vung cành tùng đánh xuống.

Bốn đại hán liền chuyển động phương vị, tay cầm đơn đao theo thứ tự đâm ra. Chỉ trong nháy mắt đao quang lấp loáng từ bốn phía đánh vào.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, miệng lầm bẩm :

- Đao trận quả nhiên lợi hại!

Chàng vung cành cây tùng lên đỡ gạt. Chỉ trong khoảnh khắc hai cành tùng trong tay chàng đã bị đao hớt đứt quá nửa.

Đao quang mỗi lúc một lợi hại, giao nhau thành một tấm lưới dày đặc bao vây lấy Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Nếu ta còn chống đỡ với chúng bằng cách này thì dù có phá được đao trận của bọn chúng cũng mất nhiều thời gian. Ta cần tốc chiến để cứu Băng nhi ra”

Chàng liền bỏ cành cây đi. tay mặt thi triển Đàn Chỉ thần công. Hai tiếng veo véo rít lên đẩy bật hai

thanh đao ra. Tay trái gạt thanh đao thứ ba ra, đồng thời chàng vọt mình lên để tránh chiêu đao tập kích từ phía sau.

Lúc chàng tung mình lên, tay trái thò vào bọc rút thanh đoản kiếm ra.

Bốn đại hán lập thành đao trận bám sát Tiêu Lĩnh Vu. Lúc chàng tung mình vọt lên, bốn người cũng vọt theo. Đơn đao của chúng bẫn giữ bốn phương vị đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu liền thi triển Thiên Cân Trụy hạ mình xuống rất mau.

Chân vừa chạm đất, chàng liền chí đầu ngón chân vọt đi như tên bắn.

Bốn thanh đao đâm vào khoảng không, bốn đại hán áo đen che mặt cũng lập tức thu chân khí vào huyệt Đan Điền hạ thân xuống.

Động tác bốn người này hành động phối hợp với nhau đã tới chỗ tuyệt diệu. Lúc nhảy lên cũng như lúc nhảy xuống vẫn giữ nguyên trận thế không hề rối loạn.

Bốn người thấy Tiêu Lĩnh Vu đã vọt ra xa ngoài một trượng liền đề khí rượt theo.

Bất luận đao trận bốn người này có kỳ diệu đến đâu thì lúc chạy rượt theo địch nhân cũng không thể giữ nguyên thế trận được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Nếu ta không nhân lúc này mà chế phục bọn chúng để đối phương rượt theo lập lại thế trận thì e rằng khó bề đối phó” Chàng liền thủ đoản kiếm trong tay, giả vờ chạy chậm lại.

Đại hán chạy trước đuổi kịp liền phóng đao đâm vào sau lưng Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay lại quét ngang một cái. Hàn quang vụt lóe lên, thanh đoản kiếm đã gạt trúng đơn đao. Đồng thời tay chàng phát huy Tu La chỉ lực.

Một dây chỉ phong bắn trúng huyệt đạo trên đùi đại hán. Hắn đang đà lao tới rồi té huỵch xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đánh một đòn thắng thế liền xoay mình nhảy lại đón đánh đại hán thứ hai.

Đại hán này thấy đồng bạn đi trước đột nhiên gã lăn ra không khỏi ngẩn người.

Tiêu Lĩnh Vu liền nhân lúc chớp nhoáng này ra chiêu tấn công. Đại hán này liền giơ đao lên đỡ.

“Choang” một tiếng rùng rợn, thanh đao trong tay hắn đã bị chặt đứt.

Tiêu Lĩnh Vu vung chân đá trúng đầu gối đại hán, hắn đau quá không đi được nữa phải dừng lại.

Đại hán đi sau liền vấp phải đại hán thứ hai.

Tiêu Lĩnh Vu liền phóng Tu La chỉ lực điểm trúng hai đại hán kia.

Thế là cả bốn đại hán đều mất sức kháng cự.

Tiêu Lĩnh Vu xoay mình bước đi hai bước. Bỗng chàng đổi ý quay lại đỡ bốn người dậy, điểm vào huyệt đạo tứ chi rồi đem cả bốn người dấu vào sau tảng đá lớn.

Chàng muốn lột tấm khăn đen che mặt bốn đại hán nhưng rồi đột nhiên chàng thu tay về, trở gót bước đi.

Tiêu Lĩnh Vu vượt qua được hai chặng mai phục, bất giác chàng cảm thấy đởm khí tăng lên rất nhiều, miệng lẩm bẩm :

- Nếu tám chặng mai phục của Thẩm Mộc Phong đều tương tự thế này thì ta có thể vượt qua một các dễ dàng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã chuyển qua một khúc quanh. Một luồng gió hôi tanh thổi tới khiến chàng cảm thấy buồn nôn khôn tả.

Chàng ngẩng đầu trông ra thì thấy hàng trên một đám cỏ thấp có đến ngàn con rắn độc, lớn nhỏ đủ cỡ coi rất khủng khiếp.

Giữa đống rắn độc một gã thiếu niên áo xanh ngồi xếp bằng nhắm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu nhận ra gã thiếu niên này chính là tên đã đẩy chàng xuống vực thẳm trên núi Vu Sơn. Năm trước vì tìm thuốc giải cứu Nam Cung Ngọc, trở lại Vu Sơn cũng đã gặp lại và đã động thủ với gã.

Chương 79: Tiêu Lĩnh Vu Vào La Hán Trận

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã gặp người áo xanh này hai lần mà vẫn chưa hiểu lai lịch gã, chỉ biết phụ thân gã có quen biết Vân Di.

Vì chung quang người áo xanh trong vòng hai trượng toàn là rắn độc nên Tiêu Lĩnh Vu không sao tiến lại được. Chàng dừng bước lại nói :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu xin tham kiến tôn giá.

Người áo xanh từ từ mở mắt ra nói :

- Thẩm Mộc Phong bảo Tiêu đại hiệp vào cung cấm lấy được tiêu pháp của Tiêu Vương Trương Phóng. Chẳng hiểu có thật hay không?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Ai cũng xưng hô Thẩm Mộc Phong bằng Thẩm đại trang chúa mà gã này gọi thẳng tên thì hiển nhiên gã không sợ mà cũng chẳng kính trọng gì Thẩm Mộc Phong. Vậy cuộc hợp tác giữa hai người này tất có điều kiện.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng đáp :

- Đúng thế!

Người áo xanh cười lạt nói :

- Nếu vậy thì nhất định võ công Tiêu đại hiệp so với hai năm trước còn cao thâm hơn nhiều?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ tiến bộ đôi chút, không đáng gọi là cao thâm.

Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí nói tiếp :

- Tiêu Lĩnh Vu này đã được biết các hạ từ sáu năm trước....

Thiếu niên áo xanh ngắt lời :

- Bởi lần ấy ta chưa hạ sát các hạ mà thành cái họa ngày nay.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cũng nhờ các hạ đẩy một cái, Tiêu Lĩnh Vu mới có ngày nay.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Nhưng tình thế bữa nay không giống ngày trước. Lần đầu tại hạ gặp tôn giá thì tôn giá chưa hiểu võ công. Đáng trách là tại hạ lại nổi dạ nhân từ, không nỡ hạ độc thủ để cho tôn giá được toàn mạng....

Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy ngắt lời :

- Các hạ đẩy một người không biết võ công xuống vực sâu muôn trượng mà gọi là lòng dạ nhân từ ư? Tại hạ mà không gặp kỳ tích tất phải tan thây rồi. Cái đó đâu có thể nói là không nỡ hạ độc thủ. Tại hạ không hiểu thế nào mới là độc thủ của các hạ?

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói :

- Nếu như ngày đó ta phóng một chưởng đánh vào lưng các hạ cho đứt hết tâm mạch thì dù có kỳ tích cũng không thể sống mà gặp được.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đáp :

- Bây giờ các hạ có hối hận cũng không kịp nữa.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Bữa nay cũng có một cơ hội vì các hạ không còn Độc Thủ Dược Vương ở đây giúp sức kiềm chế rắn độc cho.

Tiêu Lĩnh Vu tuy bản lãnh cao cường, nhưng ngó thấy hàng ngàn hàng vạn con rắn độc không khỏi phát ngán. Nhưng sự việc đã xảy ra thế này, chàng đành mạnh dạn hỏi :

- Các hạ chuẩn bị xua rắn đối phó với Tiêu mỗ chăng?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Võ công các hạ rất cao thâm, nguyên một thứ rắn độc có khi chưa kiềm chế được. Bất quá bầy rắn độc này chỉ trợ lực cho tại hạ một phần.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Mình không tiêu liệu Thẩm Mộc Phong lại bầy ra Xà trận này nên không đem theo thuốc trị rắn.

Vậy muốn qua được cửa này e không phải điều dễ dàng. Nhưng cũng đành mạo hiểm một phen.” Chàng bình tĩnh hỏi :

- Chúng ta đã gặp nhau mấy lần mà Tiêu mỗ chưa hiểu danh tính các hạ....

Người áo xanh lạnh lùng ngắt lời :

- Chúng ta đã không có chuyện kết giao thì hà tất phải xưng tên họ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù các hạ không chịu báo danh thì mai đây Tiêu mỗ cũng biết.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Chẳng phải tại hạ sợ các hạ mà không báo danh. Ngày sau các hạ có biết cũng chẳng làm gì. Vả lại bữa nay đến thi thể các hạ cũng bị đàn rắn đớp hết làm gì còn có ngày sau.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm đoản kiếm, tay trái bẻ một cành tùng. Chàng nói :

- Đã thế chúng ta bất tất phải nói nhiều. Mời các hạ động thủ đi.

Thiếu niên áo xanh ngửa mặt cười khanh khách đáp :

- Các hạ hãy đi vào Xà trận rồi chúng ta động thủ. Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ đã biết bữa nay ở vào tình trạng nào rồi. Ta cứ ngồi yên xem các hạ có đi được không?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- “Thế ra gã bức bách ta đi vào Xà trận mới chịu động thủ, khiến cho ta phải phân tâm đối phó với bầy rắn độc, một mặt đề phòng thế công của gã. Cách này quả nhiên tàn độc.”

Chàng chuyển động mục quang nhìn hình thế hai mặt hang núi. Hang núi này rộng không đầy hai trượng, ngoài cách xông thẳng vào Xà trận chẳng còn cách nào khác để vượt qua.

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ta không có ý trợ giúp Thẩm Mộc Phong, nhưng ta phải đối phó với các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Chỉ vì một người là Khâu Tiểu San....

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu các hạ ưng thuận nhường Khâu Tiểu San cho tại hạ thì chúng ta có thể đổi thù ra bạn....

Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả ngắt lời :

- Các hạ nói nhăng gì thế?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp :

- Tại hạ nói toàn lời thành thực và cũng là cơ hội duy nhất cho các hạ được toàn mạng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ muốn lấy Khâu Tiểu San thì có liên quan gì tới Tiêu mỗ?

Chàng đổi giọng nghiêm trang nói tiếp :

- Trước nay tại hạ vẫn kính trọng Khâu cô nương như một vị thiên thần. Nàng đã quyết định thế nào, Tiêu mỗ không bao giờ trái ý.

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói :

- Nhưng Khâu Tiểu San có di thơ của mẫu thân nàng đã nói gả cho các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chưa coi di thư, hoàn toàn không hiểu gì về vụ này.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Chưa hiểu lời Khâu cô nương nói thực hay giả, nhưng nếu các hạ ưng thuận với tại hạ một điều thì có thể đi qua cửa quan này một cách dễ dàng, mà tại hạ còn giúp sức giải cứu Bách Lý Băng. Cả những ân oán ở núi Vu Sơn cũng bỏ đi hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Các hạ chỉ cần viết tờ chứng minh giữa các hạ và Bách Lý Băng đã có hôn ước, vậy việc chỉ thị

cho Khâu Tiểu San kết duyên cùng các hạ dĩ nhiên phế bỏ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Bách Lý cô nương với tại hạ không có hôn ước gì cả. Còn Khâu tỷ tỷ đã có chủ ý riêng của y. Tiêu mỗ chẳng dám can thiệp vào việc riêng của y, dĩ nhiên không thể thiện tiện tác chủ. Vụ này Tiêu mỗ không sao làm nổi.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Thực ra các hạ chết đi là có thể giải quyết được mọi chuyện. Tại hạ chỉ việc cắt lấy thủ cấp của các hạ đưa cho Khâu Tiểu San coi là nàng đành phế bỏ hôn ước cũ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu các hạ có đủ khả năng lấy được thủ cấp Tiêu mỗ thì dẫu chết cũng không oán hận.

Thiếu niên áo xanh đứng dậy nói :

- Xem chừng cục diện bữa nay chúng ta khó lòng tránh khỏi kết cục kẻ sống người chết..

Gã thò tay vào bọc lấy ra một cái còi trúc, đặt lên miệng thổi hai tiếng chói tai.

Bỗng thấy bầy rắn độc nằm ngổn ngang dưới đất vươn cổ lên tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cầm cành tùng quét mạnh một cái. Những con rắn độc tới gần đều bị hất ra. Mười mấy con trúng đòn không bị đứt khúc giữa thì cũng dập đầu mà chết.

Chàng vốn cho là bầy rắn độc này cực kỳ lợi hại, nhưng thấy mình mới quét một nhát đã thu được kết quả như vậy liền cho rằng chúng khó lòng xông vào cắn mình được, bất giác phấn khỏi tinh thần.

Đột nhiên thiếu niên áo xanh lại huýt còi.

Bầy rắn độc nghe hiệu còi liền tung mình nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu xoay mình rất nhanh. Cành tùng trong tay trái lại quét ra.

Những tiếng chan chát vang lên xen lẫn tiếng rắn thở phì phì.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã vận chân khí ra cành cây, uy thế nặng ngàn cân.

Những con rắn bị quét trúng đều đứt mình, dập thân.

Đột nhiên một luồng kình phong xô tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu. Thiếu niên áo xanh đã nhảy xổ

lại phóng chỉ điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận quát :

- Lấy khí giới ra! Tại hạ không rảnh để đối chưởng với các hạ.

Chàng vừa nói vừa vung đoản kiếm chém vào ngũ chỉ thiếu niên áo xanh.

Công lực Tiêu Lĩnh Vu hiện nay không phải tầm thường, vận vào lưỡi kiếm uy thế mãnh liệt kinh người.

Thiếu niên áo xanh không ngờ võ công Tiêu Lĩnh Vu tiến triển tới trình độ này. Gã chấn động tâm thần, tung mình né tránh.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã cầm còi chỉ huy bầy rắn rất linh nghiệm liền nghĩ thầm :

- “Nếu mình còn lẩm quẩn chiến đấu với gã thì chỉ có hại chưa chẳng lợi gì”.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng tung mình, múa kiếm hộ thân xông tới.

Thiếu niên áo xanh không ngờ thế công của Tiêu Lĩnh Vu lợi hại như vậy, gã không kịp rút binh khí, vội vàng né tránh sang một bên, đồng thời phóng chưởng đánh ra.

Tiêu Lĩnh Vu chống cành tùng xuống đất, tung mình lên không hơn trượng né khỏi thế chưởng của gã.

Thiếu niên áo xanh quát to một tiếng. Gã vươn tay trái chụp một con rắn độc liệng tới rồi vung hữu chưởng đánh tới.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu không có ý ham chiến. Tay mặt chàng huy động đoản kiếm chặt đứt con rắn độc liệng tới. Chàng hạ thấp vai bên trái xuống, vận cương khí chịu đựng phát chưởng.

Chưởng kình rất mạnh làm Tiêu Lĩnh Vu cơ hồ tối tăm mặt mũi. Chàng vội mượn lực đạo của thế chưởng vọt mình lộn đi ra xa ba trượng.

Chàng lại chống cành tùng xuống đất tung mình đi cái nữa, thế là đã ra khỏi Xà trận.

Thiếu niên áo xanh nóng nảy quát :

- Tiêu Lĩnh Vu! Sao tôn giá không cùng ta quyết một trận tử chiến?

Tiêu Lĩnh Vu cươi ha hả đáp :

- Hậu nhật còn dài. Sau này có dịp gặp lại quyết một trận sinh tử cũng chưa muộn. Bây giờ tại hạ

xin cáo từ.

Miệng nói, người chàng vẫn tiếp tục vọt đi. Khi nói dứt câu chàng đã ở xa ngoài mươi trượng.

Thiếu niên áo xanh muốn huy động Xà trận đuổi theo cũng không kịp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chạy một hơi bốn năm chục trượng. Chàng quay đầu ngó lại không thấy thiếu niên áo xanh rượt theo mới thở phào nhẹ nhõm. Chàng vận khí điều tức một chút rồi lại phóng chân chạy về phía trước. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Mình vượt qua được trận này thật là may quá. Nếu mình cố tranh cường mà gã có bầy rắn độc viện trợ thì cuộc thắng bại khó lòng biết trước.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe thanh âm lanh lảnh lọt vào tai :

- Có phải tôn giá là Tiêu Lĩnh Vu đấy không?

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước nói :

- Phải rồi! Chính Tiêu mỗ.

Chàng trông ra thì thấy phía trước là một khu đất đầy cỏ mọc. Ngoài mấy tảng đá lớn nằm cao trội lên không có chỗ nào khả nghi liền chú ý nhìn vào đó. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Thẩm Mộc Phong bày ra tám chặng mai phục, càng vào trong càng ghê gớm. Ta thật khó lòng vượt qua hết được”

Tiêu Lĩnh Vu chờ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn không thấy tiếng người đáp lại. Chàng cất cao giọng hỏi :

- Vị nào đã hô danh tánh Tiêu mỗ, sao không ra mặt cùng nhau tương hội?

Bỗng thấy phía sau tảng đá lớn có một vị hòa thượng mặc áo cà sa đại hồng tiến ra nói :

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ quả là lớn mật.

Tiêu Lĩnh Vu coi diện mạo và nghe khẩu âm thì đúng là một nhà sư Trung Nguyên. Chàng không khỏi động tâm hỏi :

- Phải chăng đại sư ở chùa Thiếu Lâm?

Hoà thượng áo đỏ toan trả lời thì từ phía sau có một nhà sư khác đứng lên nói :

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu tiến lại gần, còn cách chừng hai trượng thì dừng bước lại hỏi :

- Các vị định bày La Hán trận?

Chàng vừa dứt lời thì sau mấy tảng đá có bóng người thấp thoáng và đều là tăng lữ.

Tiêu Lĩnh Vu đếm tất cả được mười hai người.

Nhà sư đầu tiên nói :

- Tiêu đại hiệp quả thông tuệ phi thường. Nơi đây bọn bần tăng đã bày La Hán trận, nhưng chỉ là một trận thức kém nhất. Chẳng hiểu Tiêu đại hiệp có muốn vào phá trận không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng hiểu được đôi chút về La Hán trận. Các vị có 12 người là số giản thiểu nhất trong La Hán trận, số người ít dĩ nhiên uy lực giảm sút.

Mười hai nhà sư này xấp xỉ ngang nhau, lối ngoài bốn chục tuổi. Họ đều ăn mặc giống nhau, chỉ có chuỗi hạt đeo trước ngực là có chuỗi ngắn, chuỗi dài.

Nhà sư đứng lên trước tiên đeo chuỗi hạt dài nhất, dường như lão là nhân vật thủ lãnh trong quần tăng.

Bỗng ghe lão thủng thẳng hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã tường lưu tâm đến La Hán trận của phái Thiếu Lâm, nhưng bần tăng chưa rõ Tiêu đại hiệp đã hiểu về trận thế đến trình độ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- La Hán trận biến hoá vô cùng. Bất luận tại hạ tấn công vào phương vị nào thì trong một chiêu ít ra cũng phải kháng cự với bốn vị khởi thế công.

Nhà sư kia đáp :

- Tiêu đại hiệp quả nhiên kiến văn quảng bác. Thế là đại hiệp không dám vào trận rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Theo lời đồn đại thì trong vòng một trăm năm nay chưa từng có ai dám ra vào La Hán Trận. Nhưng hiện giờ tại hạ ở vào cảnh ngộ đặc biệt thì dù La Hán trận có là núi đao vạc dầu tại hạ cũng phải liều mình.

Nhà sư thủ lãnh chắp tay nói :

- Tiêu đại hiệp hào khí ngất trời. Bần tăng khâm phục vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói :

- Trước khi động thủ tại hạ còn mấy điều chưa rõ cần hỏi cho biết....

Quần tăng đồng thanh đáp :

- Điều gì xin Tiêu đại hiệp cứ nói.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ từng nghe phái Thiếu Lâm là sao Bắc Đẩu, là núi Thái Sơn trên võ lâm. Mấy trăm năm nay vẫn giữ được lực lượng chính nghĩa, nên đồng đạo vô cùng kính ngưỡng tăng lữ quí tự. Không ngờ ngày nay quí vị lại giúp kẻ ác làm điều bạo ngược. Thẩm Mộc Phong đang đối địch với chính nghĩa giang hồ. Chẳng lẽ các vị lại muốn hắn đạt được tâm nguyện độc bá võ lâm?

Quần tăng nghe Tiêu Lĩnh Vu đem chính nghĩa võ lâm ra thống trách đều ra chiều hổ thẹn, cúi đầu xuống không nói gì.

Hồi lâu nhà sư thủ lãnh mới lên tiếng :

- Bần tăng không thể trình bày nỗi khổ tâm với Tiêu đại hiệp. Xin đại hiệp yên lòng vào trận đi.

Hai chữ “yên lòng” dường như cố bảo cho Tiêu Lĩnh Vu là chàng nhất định sẽ ra thoát.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tại hạ thật không hiểu Thẩm Mộc Phong có thủ đoạn gì mà không những đã thu phục được cự ma ác khấu trong hắc đạo mà còn điều động được cả lực lượng chính nghĩa võ lâm như quí phái?

Nhà sư thủ lãnh chậm rãi nói :

- Tiêu đại hiệp đã ít thì giờ thì nên vào trận đi. Đêm càng khuya càng bất lợi cho đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm :

- “Khẩu khí nhà sư này rất hòa hoãn. Nếu mười một vị kia cũng vậy thì ta vượt qua La Hán trận này chẳng khó khăn gì.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hô :

- Thanh lợi kiếm trong tay tại hạ cắt sắt như bùn. Các vị hãy coi chừng.

Quần tăng đồng thanh đáp :

- Đa tạ Tiêu đại hiệp đã có ý cảnh báo.

Tiêu Lĩnh Vu vận chân khí hô :

- Tiêu mỗ nhập trận đây.

Bỗng thấy quần tăng rung động hai vai, áo cà sa rớt xuống đất. Mỗi vị đều rút thiền trượng ra.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn quần tăng, bụng bảo dạ :

- "Ta thử thi triển thân pháp Bát Bộ Đăng Không lướt trên đầu họ mà đi thì khỏi phải chiến đấu với họ"

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên tiếng tà áo bay lật phật, mười hai nhà sư chuyển vị trí bao vây Tiêu Lĩnh Vu vào giữa.

Tiêu Lĩnh Vu tuy biết quần tăng chùa Thiếu Lâm chẳng có thù oán sâu cay gì với mình, nhưng La Hán trận nổi tiếng giang hồ đã mấy trăm năm, chàng không thể khinh địch.

Tay mặt chàng thi triển kiếm pháp của Đàm Vân Thanh phái Hoa Sơn, tay trái chàng ngầm đề tụ công lực, vận Đàn Chỉ thần công chuẩn bị đối địch.

Sư phụ của chàng là Trang Sơn Bối, kiến thức bao la, hiểu biết về La Hán trận và đã giảng giải cho chàng nghe về trận thế này của phái Thiếu Lâm. Chàng biết là chỉ cần mình tấn công một chiêu là trận thế lập tức biến chuyển. Còn cứ để tự nhiên thì trận thức biến đổi rất chậm chạp.

Chàng muốn coi chỗ ảo diệu nên không ra tay tấn công thì thấy quần tăng đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu rât lấy làm kỳ tự hỏi :

- "Theo lời sư phụ thì dường như La Hán trận không có biến hóa này. Nó di chuyển chậm chạp trước sau nhanh dần rồi tự nhiên phát động thế công. Không hiểu vì lẽ gì trận thức đột nhiên dừng lại?"

Đột nhiên nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai :

- Tiêu đại hiệp động thủ đi. Nếu chờ La Hán trận tự phát động thế công là phải đánh một hơi hết 64 chiêu. Nếu sau 64 chiêu tấn công chưa hạ được địch nhân thì quyết không thể dừng lại. Bằng Tiêu đại hiệp phát động trước thì tình thế khác hẳn. Bọn bần tăng bị vào thế thân vô cố kỵ, không có nhiều thì

giờ giải thích thêm.

Tiêu Lĩnh Vu liền phóng chưởng đánh ra, đồng thời xông về phía trước. Chàng định thừa cơ xông qua La Hán trận.

Không ngờ chàng vừa phóng chưởng, La Hán trận đã mở cuộc phản kích. Một nhà sư tay cầm thiền trượng chênh chếch phóng ra.Tiếp theo một vị khác đột nhiên tấn công.

Hai cây thiền trượng khác đột nhiên phóng ra đánh vào hai bên tả hữu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt vung đoản kiếm điểm vào cây thiền trượng mé hữu, đồng thời chân bước tạt ngang tránh cây thiền trượng mé tả.

Hai cây thiền trượng đánh không trúng đích liền thu sang hai bên, lại thấy ba cây thiền trượng khác đánh vào.

Tiêu Lĩnh Vu vung thanh đoản kiếm chặt đứt một cây thiền trượng.

Các tăng lữ trong La Hán trận đều dùng binh khí nặng, thanh bảo kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tuy sắc bén phi thường nhưng đối phó với binh khí nặng không khỏi có điều bất lợi.

Chàng chưa kịp coi xem thanh đoản kiếm có bị thương tổn gì không thì ba cây thiền trượng lại đánh tới. Tay trái Tiêu Lĩnh Vu cầm nửa cây thiền trượng quét ngang một cái.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Một cây thiền trượng đụng vào khúc trượng của Tiêu Lĩnh Vu liền bị bật sang một bên, nhưng chàng cũng phát giác ra nội lực các tăng nhân chùa Thiếu Lâm cũng rất thâm hậu.

La Hán trận đã phát động toàn diện. Tuy chỉ có mười hai nhà sư nhưng mười hai cây thiền trượng như từng đợt sóng xô tới.

La Hán trận biến hóa rất tinh kỳ, tưởng chừng như hàng trăm cây thiền trượng chia nhau tám phương bốn hướng đánh vào.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm đoản kiếm, tay trái cầm khúc trượng đoạt được vận toàn lực tranh phần chủ động, nhưng cả mười hai cây thiền trượng tấn công liên miên khiến chàng không có cơ hội phản kích.

Chương 80: Đến Chặng Năm May Gặp Vu Dung

Tiêu Lĩnh Vu đang thấy làm khó nghĩ, bỗng nghe âm thanh nhỏ bé lọt vào tai :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp ở trong trận La Hán mà vẫn giữ được thế vừa công vừa thủ, đủ chứng tỏ bản lãnh cực kỳ cao minh. Nhưng cứ giằng co kiểu này thật là bất lợi cho đại hiệp. Bọn bần tăng không thể buông tha đại hiệp, vậy hay hơn hết là đại hiệp đả thương bọn bần tăng vài người để che tai mắt thiên hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nhà sư đã chỉ điểm cho ta. Có điều lúc ta hạ thủ phải nhằm vào chỗ không nhẹ và cũng không nặng quá.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ đột nhiên phát giác ra La Hán trận tấn công chậm lại. Chàng biết các nhà sư muốn đem cơ hội đến cho mình, liền phát huy Đàn Chỉ thần công bắn ra.

Bỗng nghe tiếng rú nổi lên. Một nhà sư bỏ rơi thiền trượng xuống đất. Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã đánh trúng cổ tay nhà sư đó. Diễn biến này khiến cho La Hán trận bị ảnh hưởng, chuyển động chậm lại.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ vung kiếm gạt hai cây thiền trượng ra. Tay mặt chàng lại búng ra một luồng chỉ phong đánh trúng cổ tay trái một nhà sư khác. Cây thiền trượng trong tay nhà sư này cũng rơi xuống đất. Hai nhà sư bị thương khiến cho La Hán trận tấn công càng chậm lại. Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng vừa phóng chưởng vừa vọt ra ngoài trận. Chàng trầm giọng hô :

- Đa tạ đại sư đã có lòng nhân nhượng!

Quần tăng chùa Thiếu Lâm cũng không rượt theo chỉ nhìn bóng Tiêu Lĩnh Vu lướt đi.

Tiêu Lĩnh Vu vượt qua một đoạn hang núi nữa, ngửa mặt lên trời thở phào một cái tự hỏi :

- Thẩm Mộc Phong bày những tám chặng mai phục. Không hiểu mình còn chạm trán những nhân vật nào?

Chàng thả chân từ từ tiến bước, bất giác tự nói một mình :

- Ta mà vượt qua được trận nữa thì e rằng trời tối mất rồi. Ban đêm còn phải vượt qua ba chặng.

Đột nhiên chàng thấy đói bụng, đảo mắt nhìn bốn phía mà chẳng thấy có thứ gì ăn được. Chàng lại nhớ tới mối nguy hiểm của Bách Lý Băng, bất giác phấn khởi tinh thần tự nhủ :

- Bữa nay dù ta có phải chiến đấu mà chết ở đây cũng cam tâm, nàng là một vị cô nương xa dời cha mẹ đã theo ta là tín nhiệm ta vô cùng. Ta chẳng thể nào phụ cô được.

Chàng khám phá ra nổi tử sinh vinh nhục, liền phấn khởi tinh thần rảo bước về phía trước. Chàng vừa chuyển qua một khúc quanh, cảnh vật lại thay đổi. Lúc này bóng tà dương đã bị non cao che khuất. Ở trong hang núi trông ra phía xa xa nửa tỏ nửa mờ. Hình thế chỗ hang núi này khác hẳn chỗ kia. Nơi đây toàn đá mọc tai mèo, chẳng có cây cỏ chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu tính thầm :

- “Chặng mai phục thứ năm chắc ở đoạn này mới phải”

Cử động của chàng trở nên thận trọng. Tay mặt cầm đoản kiếm, chàng chầm chậm tiến về phía trước. Chàng đi thêm đến ba bốn trượng chẳng thấy động tĩnh gì, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Chẳng lẽ chặng mai phục thứ năm lại không thiết lập ở đây?”

Bỗng nghe thanh âm một cô gái lọt vào tai :

- Phải chăng người đi tới là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính thị Tiêu mỗ. Tôn giá là ai?

Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy một tảng đá lớn nhô lên, thanh âm vừa rồi từ phía sau tảng đá đó phát ra. Tiêu Lĩnh Vu bung bảo dạ :

- Bất luận người này là ai, ta cũng không để họ chiếm tiên cơ. Ta phải động thủ tấn công trước mới được.

Lại nghe tràng cười khanh khách nổi lên, rồi tiếng người vọng lại :

- Tiêu Lĩnh Vu! Các hạ cứ thủng thẳng mà đi lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Thị muốn ta đi thong thả là có dụng ý gì? Chẳng lẽ thị muốn làm cho ta sơ ý không đề phòng để nhảy xổ ra tập kích? Được lắm! Đã thế ta cũng dùng thủ đoạn đê hèn để xem ai thua thiệt?

Chàng liền đáp :

- Tại hạ sắp đến nơi rồi.

Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí, cất bước thong thả đi tới. Chàng đi quanh một tảng đá lớn thấy một thiếu nữ xinh đẹp ngồi xếp bằng sau phiến đá này. Tiêu Lĩnh Vu vừa chạm vào mục quang thiếu nữ, bất giác ngẩn người ra. Thíếu nữ này chính là Vu Dung.

Tiêu Lĩnh Vu đã định bụng hễ thấy người là tấn công trước. Chẳng ngờ sau tảng đá lại là Vu Dung. Ngón tay chàng co tại toan thi triển Đàn Chỉ thần công mà không tiện hạ thủ nữa.

Vu Dung giương cặp mắt trong suốt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu đại hiệp có nhận ra tiện thiếp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ nhận được. Tôn giá là Vu Dung cô nương.

Vu Dung nói :

- Đúng là tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ lại sau khi Vu bà bà chết rồi, cô phát điên chạy đi. Không ngờ hiện nay cô vẫn bình yên. Chàng toan hỏi chuyện nhưng rồi lại không nói gì.

Vu Dung vẫn ngồi yên không nhúc nhích, giương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu võ công của Vu Dung không địch nổi chàng song thủ đoạn dùng độc của cô lại khủng khiếp vô cùng! Tuy cô còn kém Vu bà bà, nhưng đã luyện từ thuở nhỏ thì thủ pháp của cô không phải tầm thường.

Bỗng nghe Vu Dung thở dài nói :

- Bản lãnh tiện thiếp còn kém đại hiệp xa lắm. Vậy bất tất phải đánh nhau nữa. Đại hiệp chỉ việc vung kiếm lên chém tiện thiếp một nhát là xong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương không sợ chết ư?

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp không sợ. Một mình sống cảm thấy trơ trọi, chẳng thà chết đi gặp được nhưng nhưng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Thẩm Mộc Phong đã biết cô nương không địch nổi tại hạ mà sao hắn lại đặt cô vào chỗ này?

Vu Dung đáp :

- Thẩm Mộc Phong cũng biết rõ thủ pháp dùng độc của tiện thiếp cực kỳ lợi hại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thủ đoạn dùng độc của cô nương đối với lệnh tổ mẫu như thế nào?

Vu Dung đáp :

- Dĩ nhiên là tiện thiếp còn kém.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy cô nương đã bố trí chất kỳ độc trong khu hang núi đầy quái thạch này rồi ư?

Vu Dung đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã tính thế. Nhưng nếu tiện thiếp mà rải chất độc ở đây thì bây giờ đại hiệp bị trúng độc rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí rồi nói :

- Nhưng tại hạ không thấy triệu trứng gì là trúng độc.

Vu Dung đáp :

- Vì tiện thiếp không rải chất độc.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Sao cô nương lại không bố trí chất độc? Thẩm Mộc Phong mà biết ra tất chẳng chịu dung tha.

Vu Dung đáp :

- Thẩm Mộc Phong hay đại hiệp hạ sát tiện thiếp cũng vậy. Tiện thiếp không sợ chết mà.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương đã không gia hại tại hạ thì khi nào tại hạ lại giết cô?

Vu Dung đáp :

- Đại hiệp không giết, Thẩm Mộc Phong cũng giết. Đằng nào cũng một cái chết thì thà rằng được chết dưới tay đại hiệp còn sung sướng hơn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương đã được thấy kết quả của lệnh tổ mẫu, sao còn len lỏi vào chốn giang hồ làm chi?

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp bị họ bắt đem về chữa khỏi chứng điên khùng, và yêu cầu tiện thiếp báo thù cho tổ mẫu....

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương đã phục hồi thần trí, tưởng còn nhớ lại những sự đã qua. Tiêu mỗ không hạ sát lệnh tổ mẫu....

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp biết rồi. Chẳng những đại hiệp không giết tổ mẫu, mà còn bào thù cho lão nhân gia, tiện thiếp vẫn cảm kích trong lòng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã vậy sao cô nương lại nghe lời bọn họ để đối nghịch với tại hạ?

Vu Dung đáp :

- Gặp tình trạng lúc bấy giờ nếu tiện thiếp không chịu lời, bọn họ quyết chẳng buông tha. Tiện thiếp mai phục ở đây đỡ cho đại hiệp khỏi phải ra tay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương nói thế thì ra đã giúp tại hạ?

Vu Dung đáp :

- Giúp hay không khó mà phân biệt được. Tiện thiếp biết mình sống cũng vô vị. Nhưng nhưng đã chết rồi. Trên đời chẳng còn ai quan tâm đến mình. Tiện thiếp không muốn chết về tay Thẩm Mộc Phong nên nhận lời để hắn bố trí gia hại đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thẩm Mộc Phong là tay giảo quyệt vô cùng, thâm hiểm rất mực, khi nào hắn chịu tin lời cô?

Vu Dung đáp :

- Trước hắn không tin bản lãnh rải độc của tiện thiếp, sau hắn thử qua rồi mới tín nhiệm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hắn thử thách bằng cách gì?

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp đi qua một đám đất cỏ, ngầm rắc chất kỳ độc, Thẩm Mộc Phong gọi hai tên thuộc hạ không hiểu nội tình đi qua khu đất cỏ mọc đó, nhưng mới đi được một nửa đã ngả lăn ra chết liền. Hắn liền bảo tiện thiếp đến rải chất độc trong vùng quái thạch này để giết đại hiệp. Tiện thiếp giả vờ ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế! Tại hạ rất cảm kích tấm thịnh tình của cô nương. Phép dùng độc của cô nương đã đến trình độ thần sầu quỷ khóc, nhưng dùng độc không phải là hành vi của người quân tử. Từ nay xin cô nương hãy thận trọng. Cái ơn của cô nương bữa nay, tại hạ sẽ có ngày báo đáp. Bây giờ tại hạ xin tạm biệt.

Chàng chắp tay xá dài một cái cất bước toan đi.

Vu Dung vội gọi giựt lại :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp không thể đi được.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước quay lại hỏi :

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Vu Dung đáp :

- Đại hiệp hãy giết tiện thiếp rồi hãy đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp :

- Vì đại hiệp đi rồi bọn họ sẽ đến giết tiện thiếp. Sao không để tiện thiếp chết về tay đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn quanh rồi hỏi lại :

- Bốn mặt đều vắng người, sao cô nương không trốn đi?

Vu Dung cười lạt đáp :

- Trốn làm sao được mà trốn?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao lại không trốn được?

Vu Dung đáp :

- Tuy Thẩm Mộc Phong coi trọng tiện thiếp, nhưng hắn vẫn chưa yên dạ, đã điểm hai chỗ huyệt đạo. Hắn còn bảo nếu tiện thiếp không đi lại thì thương thế sau ba ngày mới phát giác. Chỉ cần tiện thiếp làm theo mệnh lệnh của hắn là lập tức hắn khai giải huyệt đạo cho. Hắn nói sẽ xây cất cho tiện thiếp một toà cung viện cực kỳ mỹ lệ và để năm chục tên mỹ tỳ hầu hạ. Hắn lại hứa hẹn truyền thụ võ công cho tiện thiếp để trở thành đệ nhất nữ hào kiệt trong võ lâm....

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương có tin lời hắn không?

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp không tin.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Những lời hoa mỹ thường là giả dối.

Vu Dung nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Hắn còn nói nhiều nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hắn nói những gì?

Vu Dung đáp :

- Hắn bảo nếu hắn nhờ tiện thiếp giết người khác thì hắn quyết chẳng quan tâm, chỉ đi giết đại hiệp là hắn phải điểm huyệt mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đi giết tại hạ hay đi giết người khác có điều chi bất đồng?

Vu Dung đáp :

- Hắn bảo đại hiệp được rất nhiều cô gái thương mến. Cứ trông thấy đại hiệp là không nỡ hạ thủ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Cô nương coi tại hạ thế nào?

Vu Dung đáp :

- Lần đầu tiên tiện thiếp gặp đại hiệp không thấy cảm giác gì, vì đại hiệp hóa trang làm đạo nhân. Sau khi tiện thiếp khám phá ra chân tướng của đại hiệp, nhưng lúc đó chúng ta ở vào thế đối nghịch nên chẳng lưu tâm nhòm ngó. Đến bây giờ tiện thiếp mới tin là hắn nói đúng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương nói câu này thật tại hạ không sao hiểu được. Chẳng lẽ cử chỉ của tại hạ có điều khinh bạc?

Vu Dung đáp :

- Vì đại hiệp hiển nhiên là chính phái, ngoài ra còn có phong độ nhân hiệp khiến cho người ta phải xiêu lòng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông trời chiều nói :

- Tiêu mỗ rất cảm kích cô nương, nhưng lúc này không thể ở đây lâu, vậy xin tạm biệt.

Vu Dung nói :

- Tiện thiếp biết trong lòng đại hiệp rất lo lắng về Bách Lý cô nương. Nhưng làm cho xong việc đối với tiện thiếp rồi hãy đi có hơn không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương bảo tại hạ phải làm gì bây giờ?

Vu Dung đáp :

- Đại hiệp giết chết tiện thiếp rồi hãy đi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Cô nương đã cứu mạng cho tại hạ vậy là một ân nhân. Khi nào tại hạ dám hạ sát ân nhân?

Vu Dung hỏi :

- Vậy đại hiệp muốn để kẻ khác giết chết tiện thiếp hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Thẩm Mộc Phong điểm huyệt chỗ nào. Tại hạ thử coi xem có giải khai được chăng?

Vu Dung nói :

- Thẩm Mộc Phong đã bảo hắn dùng thủ pháp độc môn, người ngoài không ai giải khai được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô nương cứ để tại hạ coi xem cũng chẳng hề gì.

Vu Dung nói :

- Hắn điểm vào sau lưng dưới hai vai.

Tiêu Lĩnh Vu tìm đến chỗ bị thương của Vu Dung, rồi giơ tay lên đập vào hai cái nói :

- Tại hạ dùng nội lực giải huyệt. Hy vọng cô nương vận khí tiếp ứng.

Vu Dung đáp :

- Được rồi! Chúng ta thử làm coi.

Tiêu Lĩnh Vu tìm đến chỗ bị thương của Vu Dung, ngầm vận chân lực trút vào trong người Vu Dung. Vu Dung vận khí tiếp ứng. Huyết trong người cô chạy rần rần. Tiêu Lĩnh Vu chờ Vu Dung vận chân khí đến độ chót, đột nhiên chàng buông tay phóng hai chỉ điểm ra.

Vu Dung toàn thân run lên quay lại hỏi :

- Vụ này là thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đây là phép giải huyệt của gia sư truyền thụ, chuyên để giải khai những huyệt đạo bị điểm bằng thủ pháp độc môn hay khác lạ. Tại hạ cũng chưa hiểu có linh nghiệm không, cô nương thử vận khí coi.

Vu Dung theo lời thử vận khí thì huyệt đạo đã được khai giải, cô quay lại khen :

- Bản lãnh của đại hiệp quả nhiên rất cao cường. Huyệt đạo của tiện thiếp đã được khai thông.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay lắm! Cô nương giải khai được huyệt đạo rồi thì nên trốn đi cho lẹ.

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp trốn không nổi. Xin đại hiệp hạ sát tiện thiếp đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói :

- Tai hạ cũng chưa chắc nắm vững có thể vượt qua được mai phục mấy chặng nữa không, nhưng tại hạ vẫn phải đi. Cô nương đã yêu cầu tại hạ giết chết tức là không sợ chết rồi, nhưng sao cô không tìm cái sống trong cái chết?

Vu Dung đáp :

- Võ công của tiện thiếp không bằng người, khi họ rượt theo trốn cũng không thoát.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng cô nương có tài rải chất độc rất cao minh, sao không dùng điều sở trường này để đối địch?

Vu Dung mỉm cười hỏi lại :

- Đại hiệp đã bảo dùng độc không phải là hành vi của người quân tử, từ nay phải cẩn trọng trong việc sử dụng chất độc kia mà?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày :

- Dùng độc để giữ mình là một điều danh chính ngôn thuận.

Vu Dung thở dài hỏi :

- Phải chăng đại hiệp sợ giết tiện thiếp sẽ bị dơ tay?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không phải thế. Cô nương còn có sinh cơ, nên thử mạo hiểm một phen.

Vu Dung hỏi :

- Đại hiệp còn phải qua mấy trận?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không kể chỗ này, còn phải vượt qua ba chặng mai phục.

Vu Dung đáp :

- Trên những ngọn núi cao bốn mặt rất nhiều người giám thị tiện thiếp, đại hiệp có biết không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó tại hạ không rõ.

Vu Dung nói :

- Đại hiệp giúp tiện thiếp giải khai huyệt đạo nhất định lọt vào mắt họ rồi. Giờ khắc này thiện thiếp hành động gì đều bị giám thị....

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Ngoài cách hạ sát tiện thiếp còn một biện pháp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Biện pháp gì?

Vu Dung đáp :

- Đại hiệp đưa tiện thiếp đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ đã vượt qua bốn chăng mai phục, càng những chặng về sau càng khủng khiếp. Cô mà đi theo tại hạ thì cô khác gì đưa thân vào miệng cọp?

Vu Dung biến sắc hỏi :

- Phải chăng đại hiệp sợ Bách Lý cô nương thấy tiện thiếp sẽ nổi nóng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải đâu.

Vu Dung nói :

- Nếu thế thì đại hiệp không tin lời tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ thiết tưởng cô nương còn có cơ hội đào tẩu.

Vu Dung nở nụ cười thê lương nói :

- Được rồi! Đại hiệp đứng chờ đây một khắc để tiện thiếp trèo lên sườn núi rồi đại hiệp hãy đi được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn vách núi dựng đứng hỏi :

- Vách núi dựng đứng mà trơn tuột thì cô nương bò lên làm sao được?

Vu Dung hỏi lại :

- Đại hiệp giúp tiện thiếp một tay được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vách núi chỉ cao hơn bốn trượng. Hai chúng ta hợp sức đại khái có thể lên được.

Chàng trông khu rừng trên đỉnh sườn núi nói tiếp :

- Cô nương chỉ cần trốn vào rừng rồi rải chất độc là có thể bảo toàn tính mạng.

Vu Dung nói :

- Đại hiệp tưởng dễ dàng lắm ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô nương đứng lên hai bàn tay của tại hạ. Khi tại hạ tung lên, cô nương cũng thi triển thân pháp

vọt người lên cao.

Chương 81: Phi Hổ Trận Ngộ Độc Hết Khoe Tài

Vu Dung tung mình nhảy lên đứng vào hai bàn tay của Tiêu Lĩnh Vu rồi nói :

- Đại hiệp mà ngó thấy tiện thiếp chết đi, xin nhớ cài vào trước ngực một bông hoa rừng, chứ đừng mai táng thi thể.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn nói nữa. Chàng vận nội lực ra hai bàn tay hô lớn :

- Cô nương hãy coi chừng!

Rồi chàng hết sức tung lên.

Vu Dung cũng nhoi mình vọt lên cây tùng thấp mọc ngang ở vách núi. Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực chú ý nhìn Vu Dung, chàng sợ cô té xuống nên chuẩn bị đón lấy người cô.

Bỗng thấy Vu Dung lộn đi hai vòng trên không rồi hai tay cô nắm được cành cây tùng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ bụng :

- Chỉ mong cô tiến vào rừng rậm được là Thẩm Mộc Phong sợ cô rải bỏ chất độc, không dám tới gần may ra cô thoát chết.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ trong lòng thì đột nhiên một tiếng rú thét lên.

Chàng ngửng đầu nhìn thấy Vu Dung đang từ trên vách núi tuột xuống. Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vội tiến lên hai bước đỡ lấy người cô.

Chàng thấy ngực trước Vu Dung cắm một mũi tên dài, sắc mặt lợt lạt, cô nhăn nhó cười hỏi :

- Tiện thiếp đã bảo không thể trốn thoát mà đại hiệp không tin. Bây giờ đã thấy chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nhất quyết báo thù cho cô.

Chàng từ từ đặt Vu Dung xuống. Cô vội cản lại nói :

- Đại hiệp đừng đi.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp :

- Đỉnh núi cao đến trăm trượng. Đại hiệp tuy có công cao cường cũng phải phí rất nhiều sức lực mới trèo lên được. Bọn chúng mai phục trong bóng tối bắn tên độc ra. Dù đại hiệp có giết được bọn chúng cũng hao mòn sức lực. Đại hiệp còn phải vượt qua ba chặng mai phục thì không nên lãng phí hơi sức.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cô nói vậy cũng có lý.

Miệng chàng đáp :

- Nhưng cô nương vì nghe lời tại hạ mà bị trúng tên.....

Vu Dung ngắt lời :

- Hỡi ơi! Tiện thiếp biết mình thế nào cũng chết chẳng sớm thì muộn mà thôi. Đại hiệp đừng quan tâm đến tiện thiếp nữa, nên đi cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn vết thương trước ngực Vu Dung thấy mũi tên dài cắm sâu nhưng chưa tới nội tạng, mà tên lại không tẩm chật độc còn có thể cứu chữa được.

Chàng liền hỏi :

- Dung cô nương! Mũi tên này có chất độc không?

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp không rõ, nhưng đau đớn vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương ráng chịu đau để cho tại hạ rút tên ra.

Vu Dung hỏi :

- Rút ra làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu tên chưa đâm trúng nội tạng thì thương thế không có gì nghiêm trọng lắm.

Vu Dung đáp :

- Nhưng chúng còn nhiều tên nữa. Mũi này chưa làm chết tiệp thiếp thì chúng bắn mũi khác, quyết giết cho bằng được tiện thiếp mới cam tâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu thương thế không đáng ngại lắm thì tại hạ buộc vết thương cho cô hãy đi.

Vu Dung đáp :

- Không cần.... đại hiệp không có nhiều thì giờ. Tiện thiếp đã biết rõ đằng nào cũng không tránh khỏi cái chết, thì sao mình không bắt họ bồi thường? Ít lắm cũng phải lấy hai mạng cho đủ vốn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương đã nhẫn nại như vậy, tại hạ rất tin tưởng. Giết địch mà giữ toàn mạng thì mới đáng kể. Cô định thí mạng với họ thì chẳng có gì đáng nói nữa.

Vu Dung đáp :

- Ngoài cách liều mình cho hai bên cùng chết, tiện thiếp nghĩ không còn biện pháp nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trị được thương thế rồi mà cô đi theo thì còn có thể giúp tại hạ một tay.

Vu Dung không tin ở tai mình, nhấp nháy cặp mắt tròn xoe hỏi :

- Đại hiệp bảo sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã nghĩ rồi. Cô nương mà ở lại đây nhất định phải chết thì đi theo tại hạ mạo hiểm một phen.

Gương mặt đau khổ của Vu Dung thoáng lộ vẻ vui mừng hỏi :

- Thật thế không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là thật.

Vu Dung hỏi :

- Đại hiệp không sợ Bách Lý cô nương bực mình ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu y biết cô nương vì cứu tại hạ mà phản bội Thẩm Mộc Phong thì dĩ nhiên rất vui lòng.

Vu Dung nói :

- Được rồi! Khi gặp y tiện thiếp sẽ nhẫn nại giải thích rõ ràng cho y hay.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói :

- Tại hạ cần thuyết minh trước là tình thế trước mắt tại hạ ít hy vọng vượt qua được mọi nguy hiểm....

Vu Dung ngắt lời :

- Tiện thiếp ở lại đây một mình thì nhất định phải chết rồi, đi theo đại hiệp hoặc giả còn có chút sinh cơ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Cô nương ráng nhịn đau nghe!

Tay mặt chàng cầm chuôi tên rút mạnh một cái. Mũi tên theo tay ra liền. Một tia máu tươi phun vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu lấy thuốc dấu rịt cho Vu Dung rồi hỏi :

- Cô nương có đau lắm không?

Vu Dung lắc đầu đứng dậy đáp :

- Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương hãy ngồi nghỉ một lúc rồi hãy đi có hơn không?

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp có nghỉ cả một ngày thương thế cũng chưa khỏi. Trời sắp tối rồi, chúng ta không nên để mất thì giờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Chúng ta đi bây giờ nhưng cô cần ưng chịu một điều kiện.

Vu Dung hỏi :

- Điều kiện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khi tại hạ cùng người động thủ, cô nương không nên tự tiện ra tay....

Vu Dung hỏi :

- Trường hợp tiện thiếp muốn dùng độc thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cũng không nên mạo hiểm.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Vu cô nương! Tám chặng mai phục trong hang núi, mấy chặng sau này càng nguy hiểm hơn. Nếu tại hạ phân tâm một chút là hỏng bét, cô nương mà mạo hiểm tất làm cho tại hạ phân tán tâm thần.

Vu Dung gật đầu cười đáp :

- Tiện thiếp nhớ rồi! Chúng ta đi thôi.

Hai người đi chừng hơn ngàn trượng lại chuyển qua một khúc quanh. Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông ra thấy hang núi mở rộng. Vách núi hai bên cách nhau đến hơn ngàn trượng. Thật là một chỗ tiện việc chiến đấu.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu Thẩm Mộc Phong bố trí mai phục ở đây thì tất nhiên đều là những nhân vật võ công cao cường.

Bỗng nghe thanh âm của Vu Dung ở phía sau vọng lại hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp có quan tâm đến chuyện sinh tử của tiện thiếp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ thực tình quan tâm.

Vu Dung lại hỏi :

- Tiện thiếp đã làm hại đại hiệp cùng các vị bằng hữu của đại hiệp, trong lòng đại hiệp còn oán hận không?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới Đặng Nhất Lôi và Triển Diệp Thanh không hiểu sống chết thế nào, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Theo hành vi của bà cháu cô này thì thực ra ta không nên quan tâm đến cô nữa.

Miệng chàng đáp :

- Tuy cô nương đã hại tại hạ, nhưng bữa nay lại cứu tại hạ. Mặt khác tại hạ thúc giục cô nương ly khai khiến cô nương bị thương, trong lòng cựa kỳ áy náy....

Vu Dung ngắt lời :

- Vì thế mà đại hiệp quan tâm đền việc sinh tử của tiện thiếp phải không?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại đáp :

- Không những thế, giữa đường thấy chuyện bất bằng rút đao viện trợ là bản sắc của người học võ. Cô nương đã bị tiễn thương gặp cảnh nguy nan và biết rằng đi theo tại hạ còn có hy vọng sống sót, dĩ nhiên tại hạ chẳng thể khước từ.

Vu Dung nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Đại hiệp là đấng anh hùng mới chịu cho tiện thiếp đi theo. Tiện thiếp là một người con gái yếu đuối, không nơi nương tựa lại gặp cảnh thê lương nên đâi hiệp rủ lòng thương mà chịu lời phải không?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó thấy cặp mắt nàng long lanh ngấn lệ bất giác động tâm nghĩ thầm :

- Cô nói thế là đúng. Vì ta thương tình nên mới chịu cho cô đi theo. Nếu ta nói thực tất làm cô phải thương tâm.

Chàng đáp :

- Cô nương nói chỉ đúng một nửa.

Vu Dung hỏi :

- Còn nửa, nửa kia sao lại không trúng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô nương bỏ tà theo chính. Lòng dũng cảm này khiến cho người ta khâm phục. Tại hạ dĩ nhiên phải đem hết năng lực cứu cô thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Vu Dung nở nụ cười thê thảm nói :

- Người ta ca tụng Tiêu đại hiệp thật là phải lắm.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta phải đi lẹ lên chứ?

Rồi cô phóng bộ chạy trước.

Tiêu Lĩnh Vu vội nói :

- Cô nương không nên chạy trước. Hãy dừng bước lại.

Vu Dung không ngoảnh đầu lại càng chạy nhanh hơn. Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy đề khí rượt theo. Khinh công chàng đã đến trình độ trác tuyệt. Chỉ còn cách chừng một trượng là chàng có thể vượt qua Vu Dung.

Đột nhiên có tiếng quát :

- Con tiểu ma đầu kia chạy nhanh lên!

Đồng thời bốn điểm hàn quang bắn tới nhắm vào trước ngực và bụng dưới Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu vung cả hay tay ra đập những mũi ám khi rớt xuống. Nhưng chàng chần chờ một chút Vu Dung đã chạy hơn trượng. Bóng người thấp thoáng!

Bốn đại hán vọt ra. Chúng để Vu Dung vọt qua rồi mới cản đường Tiêu Lĩnh Vu.

Lại nghe âm thanh khàn khàn cất lên :

- Tiểu cô nương! Mau tránh vào phía sau tảng đá lớn ở mé hữu.

Nguyên vách núi mé hữu có một phiến đá lớn lồi ra.

Vu Dung lớn tiếng hô :

- Các vị hãy coi chừng. Võ công y rất cao cường....

Cô dừng bước lại ẩn vào phía sau bốn đại hán vừa thở vừa nói tiếp :

- Tiểu nữ bị thương rồi, chạy không được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi đánh rớt ám khí toan thi triển khinh công "Yến Tử Tam Sao Thủy" để rượt theo Vu Dung đặng giải cứu nàng. Nhưng chàng thấy cô ẩn phía sau bốn đại hán thì hiển nhiên thấy cô thay đổi chủ ý muốn trở về làm thủ hạ Thẩm Mộc Phong. Chàng dừng bước lại nghĩ thầm :

- Con nha đầu này ở với Vu bà bà từ thuở nhỏ đã biến đổi nhân tính thì còn biết phân biệt chính tà gì nữa. Ta hy vọng thị cải tà quy chính đĩ nhiên không được.

Trong lòng tức giận chàng hít một hơi chân khí rồi nói :

- Trong trận này các vị định động thủ với Tiêu mỗ bằng cách nào?

Thanh âm khàn khàn đáp :

- Trận này tỷ đấu võ công chân thực.

Sau phiến đá lớn một lão già mặt rộng trán vuông, chòm râu bạc trùng xuống trước ngực từ từ bước ra.

Tiêu Lĩnh Vu thấy người lạ mặt liền chắp tay hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão già không trả lời dương mắt lên nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi nói :

- Ngươi đã vượt qua được năm chặng mai phục đủ tỏ bản lãnh rất cao thâm khiến lão phu nảy lòng thương tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nghe khẩu khí lão này thì dường như không phải là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong.

Chàng nhìn kỹ lại thấy y phục của bốn đại hán cản đường đều rất kỳ dị. Bất luận y phục màu sắc gì trước ngực cũng thêu một con hổ vàng.

Hiển nhiên đây là một tiêu chí, nhưng Tiêu Lĩnh Vu không nhận ra được tiêu chí này đại biểu cho cái gì. Chàng cố sức bới tìm trong ký ức về lai lịch con cọp mà không nhớ ra được Trang Sơn Bối đã nói gì về tiêu chí này.

Bỗng nghe lão già cất tiếng lạng lùng hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Tại hạ đang nghĩ về con hổ thêu ở trước ngực các vị đại hán biểu hiện cho cái gì?

Lão râu dài lạnh lùng nói :

- Ngươi còn nhỏ tuổi lắm chắc là không nhận được đại biểu về tiêu chí này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dù tại hạ không nhận ra được nhưng dám nói quyết các vị chẳng phải là người ở Bách Hoa sơn trang mà chỉ được Thẩm Mộc Phong mời đến trợ quyền....

Lão già cười khanh khách ngắt lời :

- Dù ngươi chua đủ kiến thức song đầu óc rất thông minh. Thẩm Mộc Phong mời thầy trò lão phu đến trợ quyền. Tuy hắn hứa lời báo đáp trọng hậu nhưng đó chẳng phải là nguyên nhân khiến bọn lão phu ra giúp hắn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong là người rất kiêu ngạo. Phần đông bạn võ lâm thiên hạ đều thần phục hắn. Các hạ được hắn mời ra đủ biết là một nhân vật nhiều danh vọng. Trong võ lâm rất ít người được Thẩm Mộc Phong tôn trọng.

Lão râu dài cười khanh khách đáp :

- Lão phu bảo ngươi thông minh, quả nhiên đúng thật....

Lão dừng lại một chút đột nhiên cất tiếng lạnh lùng nói tiếp :

- Thầy trò lão phu bày ra Phi Hổ trận đã hơn chục năm, chưa mấy người sống xót qua khỏi trận này. Lão phu được gặp ngươi cũng là có duyên chỉ cần ngươi ưng chịu hai điều kiện là lão phu từ chối phần báo đáp của Thẩm Mộc Phong, tha cho ngươi đi khỏi cửa quan này.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng :

- Nếu không hao hơi tốn sức mà qua hai chặng này được thì có lợi cho mình nhiều lắm.

Chàng liền hỏi :

- Không hiểu các hạ bắt tại hạ phải ưng chịu điều kiện gì? Xin các hạ nói trước ra để tại hạ suy nghĩ.

Lão râu dài đáp :

- Lão phu thấy ngươi là người có đảm lược, trước hết hãy cho ngươi hay: Lão phu tốn hết tinh lực một đời mới nghiên cứu thành trận Phi Hổ này. Và cần phải có mười người mới khiến cho Phi Hổ đại trận đến trình độ tuyện cao. Lão phu chỉ thu được chín tên đồ đệ nên còn thiếu một. Khi gặp cường địch lão phu phải thân hành xuất mã nắm vững trận thế. Lão phu rất lấy làm tiếc nhưng khó kén mặt lương tài. Nếu ngươi chịu vào làm môn hạ là lão phu để ngươi đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Còn điều kiện thứ hai?

Lão râu dài hỏi lại :

- Nghe nói ngươi muốn cứu một vị tiểu cô nương. Có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp lại :

- Đúng thế! Sao các hạ biết?

Lão râu dài đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã cho lão phu hay. Nhưng lão phu kén toàn môn hạ cấm giới nữ sắc. Ngươi mà chịu làm đồ đệ của lão phu thì khi lão phu giúp ngươi cứu thiếu nữ kia rồi lập tức ngươi phải ly khai nàng, vĩnh viễn không được gặp nhau nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Điều kiện các hạ tuy giản dị, nhưng tại hạ không thể ưng thuận được.

Lão râu dài hình như không tin vào tai mình hỏi lại :

- Sao? Ngươi không chịu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Cả hai điều kiện của các hạ, tại hạ không thể ưng chịu được điều nào.

Lão râu dài tức giận nói :

- Thế là ngươi không muốn sống nữa rồi.

Lão vẫy tay một cái. Năm đại hán khác từ sau tảng đá bên kia chạy ra.

Những đại hán này động tác rất thuần thục. Chỉ trong nháy mắt chúng đã đứng vào phương vị, bày thành trận thế.

Tiêu Lĩnh Vu vung đoản kiếm lên nói :

- Các vị hãy coi chừng! Tiêu mỗ phá trận đây!

Chàng cất bước tiến về phía trước. Nét mặt vẫn thản nhiên nhưng trong bụng không dám coi thường. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí, chuẩn bị ra tay tranh đoạt tiên cơ. Chín đại hán bày trận, tên nào cũng tay cầm một cây búa lớn, chỉ có một mình lão già là tay không đứng ở giữa trận.

Tiêu Lĩnh Vu tính thầm trong bụng :

- Nếu ta đả thương được hai người trong bọn chúng thì sự biến hóa trong trận tất bị trở ngại, hay ít ra uy lực tấn công của Phi Hổ trận cũng giảm sút một phần.

Hai đại hán đi trước hình như là đầu hổ tiến gần lại, còn cách chừng năm thước đều giơ búa trong tay lên.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Bọn chúng không chịu nhường tiên cơ cho ta rồi.

Ngón tay chàng co lại chuẩn bị thi triển môn Đàn Chỉ thần công để đả thương một người. Bỗng nghe hai tiếng rú vang lên. Hai đại hán đi trước giơ búa lên, đột nhiên vất bỏ binh khí, ôm bụng té xuống.

Lão râu dài tức giận nói :

- Hai tên vô dụng này! Trận thế chưa phát động sao đã bị thương?

Lại nghe các đại hán đồng thanh đáp :

- Sư phụ! Đệ tử cảm thấy bụng đau như cắt ruột.

Lão già hỏi :

- Tại sao các ngươi lại đau bụng một cách đột ngột?

Lúc này Vu Dung đã lùi lại một bên. Cô đáp :

- Vì họ trúng phải chất kỳ độc.

Lão râu dài hỏi :

- Sao ngươi biết?

Vu Dung cười khanh khách đáp :

- Chính tiểu nữ hạ độc, sao lại không biết?

Lão râu dài tức giận quát :

- Con nha đầu thối tha này, lão phu phải đập chết ngươi trước.

Lão giơ tay vung chưởng đánh ra.

Vu Dung tung mình né tránh rồi cười nói :

- Võ công lão nhân gia rất cao cường nên tiểu nữ phải hạ độc rất trầm trọng.

Lão râu dài đột nhiên chau mày, không còn sức để phóng phát chưởng thứ hai.

Nguyên sau khi đánh ra một chưởng bụng dưới lão cũng quặn đau như dao cắt. Tiếp theo còn sáu người cũng đều buông tay búa, ôm bụng nằm phục xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình trạng Vu Dung hạ độc, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Ta cứ tưởng cô bội phản ta, không ngờ cô dùng trá thuật để hạ độc hại bọn này.

Chương 82: Tiêu Lĩnh Vu Chạm Trán Tiêu Dao Tử

Trong mười người Phi Hổ đại trận thì chín người ôm bụng phục xuống đất chỉ một mình lão râu dài vẫn đứng yên không nhúc nhích. Lão ráng nhịn đau khổ. Mồ hôi trán toát ra nhỏ giọt.

Vu Dung mỉm cười nói :

- Tiêu huynh có muốn giết chết bọn họ không? Lúc này bọn họ đều không còn năng lực phản kháng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn vào mặt Vu Dung, hồi lâu không nói gì.

Đột nhiên Vu Dung cảm thấy thẹn thùng, hai má ửng hồng. Cô chậm rãi hỏi :

- Tiêu huynh nhìn gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Cô nương hạ độc lúc nào mà tại hạ không nhìn thấy?

Vu Dung đáp :

- Nếu để người ta ngó thấy thì tiểu muội còn làm cho người ta bị thương thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xem chừng cô đã học được bản môn sở trường của lệnh tổ mẫu rồi.

Vu Dung lắc đầu đáp :

- Còn xa lắm. Mười phần mới được hai ba.

Bỗng thấy lão râu dài hắng dặng một tiếng rồi cũng từ từ phục xuống. Chín người kia công lực kém lão, không chịu nổi đau đớn phải bật tiếng rên la.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Dung cô nương! Bọn họ sẽ chết cả ư?

Vu Dung lắc đầu đáp :

- Họ không chết đâu, nhưng đau lâu quá nhịn không nổi rồi cũng phải tự tử mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chất độc này thật là tàn nhẫn!

Vu Dung cười mát đáp :

- Lĩnh Nam nhị ma sau khi giết chết nhưng nhưng của tiểu muội, khiến cho tiểu muội nhận ra người giang hồ rất tàn ác, đáng sợ mà võ công của tiểu muội không đủ tự vệ, đành phải luyện nghề hạ độc. Do đó kỹ thuật hạ độc của tiểu muội tiến bộ hơn trước nhiều.

Cô nhìn những người nằm phục dưới đất rồi thủng thẳng nói tiếp :

- Những người này chẳng có thù oán gì với Tiêu huynh lại cũng không quen biết nhau nữa thì tại sao họ lại định giết Tiêu huynh, nếu bọn họ là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong thì còn có lý, nhưng họ lại không phải thủ hạ của hắn mà đối nghịch với chúng ta là vì danh hoặc vì lợi. Chúng ta không giết họ thì sẽ bị họ giết mình.

Cô liền cúi xuống lượm một cây búa vung lên chém mỗi người một nhát, chỉ trong khoảng khắc, cả mười người đều chết hết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mười xác chết một cách thê thảm không khỏi ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng :

- Cô này trong lòng chứa chất mối oán hờn bi phẫn, sau này phải dẫn đường cho cô mới được.

Vu Dung chém chết mười người rồi quẳng búa cười nói :

- Tiêu huynh! Chúng ta đi thôi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta hãy chôn cất mười xác chết rồi hãy đi được không?

Vu Dung lắc đầu đáp :

- Không cần! Hai bên đỉnh vách núi đều có nhân thủ của Thẩm Mộc Phong mai phục. Chúng ta đi rồi bọn họ sẽ đến thu lượm cốt hài.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Vậy chúng ta đi thôi!

Chàng cất bước đi trước, vừa đi vừa nói :

- Dung cô nương, Thẩm Mộc Phong chưa đem việc phản bội của cô báo cho các lộ mai phục, nên cô mới hành động dược dễ dàng như vậy. Nhưng chắc bây giờ họ không úy kỵ gì nữa và đã thông tri cho những người ở hai chặng tối hậu.

Vu Dung hỏi :

- Tiêu huynh nói lòng dòng hoài, tiểu muội không hiểu ý Tiêu huynh ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ có ý nhắc cô chặng sau này cô không nên động thủ, cứ đằng sau tại hạ mà lược trận.

Vu Dung hỏi :

- Thế là dù tiểu muội có cơ hội giúp Tiêu huynh, muội cũng phải đứng yên không cử động hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải thế. Tại hạ muốn nói cô nương không nên dùng trá thuật, còn khi cô có cơ hội giúp cho, tại hạ rất cảm kích.

Vu Dung khẽ thở dài nói :

- Đa tạ Tiêu huynh có lòng lo cho tiểu muội. Từ ngày nhưng nhưng chết đi rồi, Tiêu huynh là người thứ nhất quan tâm đến muội.

Tiêu Lĩnh Vu nghe cô nói vậy không khỏi sửng sốt, chàng vội cất bước tiến về phía trước.

Vu Dung theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Lúc này vừng thái dương càng xuống thấp lại bị núi non che khuất, vũ trụ tối dần lại.

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tinh thần chạy qua hay khúc quanh bỗng bên tai nghe tiếng nước chảy róc rách.

Chàng chú ý nhìn ra thì một làn nước biếc phía trước ngăn chặn đường đi.

Nước hai bên núi chảy xuống tụ lại thành một cái đầm rộng chừng năm trượng. Dù là tay khinh công đệ nhất trên thế gian cũng không thể nhảy qua được.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn làn nước biếc không khỏi ngẩn người ra, chẳng nói nên lời.

Vu Dung chau mày hỏi :

- Tiêu huynh có biết lội nước không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không biết! Thẩm Mộc Phong cũng hiểu tại hạ không biết lội nước nên hắn dùng đến vật chướng ngại thiên nhiên này.

Vu Dung hỏi :

- Phải chăng Tiêu huynh muốn nói Thẩm Mộc Phong mượn đầm nước ngăn chặn bọn ta?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi. Nhất định Thẩm Mộc Phong lợi dụng đầm nước thiên nhiên để mai phục rất ác độc.

Vu Dung đột nhiên cất bước tiến đến bên đầm. Cô vừa nhìn vừa giơ tay lên vạch mấy cái.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước tới khẽ hỏi :

- Cô nương làm gì vậy?

Vu Dung đáp :

- Tiện thiếp muốn tính xem mặt đầm này sâu rộng bao nhiêu?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương tính như vậy để làm gì?

Vu Dung đáp :

- Tiểu muội mà tính ra dược chiều sâu của nó thì dễ bề hạ độc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hạ độc ư?....

Vu Dung mỉm cười đáp :

- Đúng thế! Tiểu muội muốn hạ độc xuống đầm nước. Nếu Thẩm Mộc Phong đặt người mai phục

ở dưới đầm thì họ sẽ bị chết hết.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Không được đâu!

Vu Dung hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đầm này tụ nước lâu năm. Dưới đầm tất có nhiều tôm cá. Cô nương mà hạ độc xuống nước thì tôm cá bị chết trước.

Vu Dung mỉm cười nói :

- Tiêu huynh nhân từ quá. Nhưng hiện giờ chúng ta cần bảo vệ lấy mình thì còn chiếu cố đến tôm cá làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chỗ này tất nhiên Thẩm Mộc Phong bố trí mai phục nhưng chưa rõ bọn họ có dưới đầm không?

Vu Dung toan nói nữa thì đột nhiên bờ bên kia có bóng người thấp thoáng.

Một cái bè cây đã để sẵn dưới đầm.

Hai bóng người nhảy xuống bè, thủng thẳng khuấy nước bơi về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy cái bè bết giác động tâm nghĩ thầm :

- Bây giờ ta có thể nhảy xa được ba trượng, chỉ cần cái bè kia đến giữa đầm là ta nhảy tới mượn đà để nhảy sang bờ bên kia. Chân ta đặt xuống đất rồi thì không sợ bọn họ nữa....

Đột nhiên chàng nghĩ tới Vu Dung bất giác lại ngẩn người vì kế hoạch của chàng bị ngăn trở. Cứ tình thế trước mắt đành phải chờ cái bè gỗ bơi đến gần bờ rồi sẽ tùy cơ hành động.

Chàng đang suy nghĩ thì cái bè gỗ đã gần tới nơi. Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy một trong hai người trên bè là Tiêu Dao Tử.

Lúc này Tiêu Dao Tử đã cởi áo đạo bào, mình mặc võ phục.

Còn người kia ít tuổi hơn, mình mặc áo xanh, dưới cằm không có râu, hắn đứng ngay đơ trên bè

như một pho tượng gỗ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Người này hình dạng rất lạ, không hiểu là nhân vật nào? Nhưng hắn đã làm tay sai cho Thẩm Mộc Phong dĩ nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng lạng lùnh lên tiếng :

- Tại hạ tưởng ai? Té ra là Tiêu Dao đạo trưởng.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói :

- Tiêu đại hiệp quả nhiên lợi hại! Vừa ngó thấy đã nhận ra bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đừng nói đạo trưởng thay đổi y phục. Dù có đem đạo trưởng đốt thành cục than tại hạ cũng nhận ra ngay.

Tiêu Dao Tử cười nói :

- Đường đi trên núi rất khó khăn, mặc áo bào không tiện hành động.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Không ngờ đạo trưởng và Tứ Hải quân chủ cũng qui phục Thẩm Mộc Phong....

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bọn bần đạo hợp tác với nhau là có điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Bất luận các vị qui phục Thẩm Mộc Phong cũng thế mà hợp tác có điều kiện cũng vậy. Tại hạ chẳng thấy chỗ nào là bất đồng....

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đạo trưởng đã bố trí thứ mai phục gì ở đây? Tiêu mỗ làm thế nào để qua được cửa quan này, xin đạo trưởng nói rõ.

Tiêu Dao tử quay lại ngó vào mắt Vu Dung, chậm rãi nói :

- Bần đạo cực kỳ cảm xúc về cái chết của lệnh tổ.

Vu Dung hỏi :

- Đạo trưởng giả nhân nghĩa lối mèo khóc chuột hay là thực lòng hối hận?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Dĩ nhiên là thực lòng hối hận.

Vu Dung nói :

- Tệ nhưng nhưng đã chết rồi, đạo trưởng hối hận làm chi? Nếu đạo trưởng cảm thấy lương tâm bứt rứt thì giúp cho tiểu nữ một phen?

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Cô nương muốn bần đạo giúp đỡ chuyện gì?

Vu Dung đáp :

- Giản dị lắm! Chỉ xin đạo trưởng giúp bọn tiểu nữ đi qua cái đầm nước này.

Tiêu Dao Tử nói :

- Hài tử! Cô nên biết bên kia bờ đầm đã bày một tòa Ngũ Long đại trận để chờ các vị đó.

Vu Dung hỏi :

- Ngũ Long đại trận là cái gì?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đó là một kỳ trận Thẩm Mộc Phong lập ra để đối phó với những tay cao thủ võ lâm. Y đã hao tốn rất nhiều tâm huyết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ đã biết qua rồi. Cái đó chẳng có chi kỳ lạ. Chỉ có mấy người ăn mặc khác lạ, đao thương chém không vào mà thôi.

Tiêu Dao Tử thở dài hạ thấp giọng xuống nói :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp tuy là một đấng anh hùng tuyệt thế nhưng bữa nay đại hiệp chỉ có một

mình.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ không hiếu ý đạo trưởng nói gì?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Được rồi bần đạo cần nói rõ hơn là trước tình thế này, Tiêu đại hiệp rất cần người khác giúp đỡ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh nói :

- Nếu đạo trưởng có lòng bỏ chỗ tối ra chỗ sáng thì tại hạ tình nguyện giải thích với anh hùng thiên hạ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Tiêu đại hiệp tưởng dễ dàng lắm ư!

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đạo trưởng có chỗ nào nan giải xin nói rõ ra.

Tiêu Dao Tử gật đầu cười hỏi :

- Tiêu đại hiệp tiến vào cung cấm đã lấy được vật gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Một thanh đoản kiếm chặt sắt như cắt bùn. Cũng nhờ có thanh đoản kiếm này mới không sợ Ngũ Long đại trận của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Còn gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bí lục võ công của Tiêu Vương Trương Phóng.

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Đúng rồi! Tại hạ nghe được tin Vũ Văn Hàn Đào đã giao bí lục võ công Trương Phóng cho Tiêu đại hiệp có đúng thế không?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng rồi! Thế thì sao?

Tiêu Dao Tử đè nén nỗi vui mừng trong bụng cười mát đáp :

- Nếu Tiêu đại hiệp vui lòng tặng cho bần đạo cuốn bí lục của Trương Phóng thì bần đạo sẽ đem toàn lực trợ giúp Tiêu đại hiệp cứu Bách Lý Băng cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão này rất tham tâm, vậy ta cũng chẳng cần lấy tư cách quân tử đối phó với hắn.

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp nghĩ kỹ đi, tính mạng Bách Lý cô nương có quan trọng không? Nếu Tiêu đại hiệp coi bí lục của Trương Phóng còn quan trọng hơn thì tùy ý đại hiệp, bần đạo quyết không miễn cưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tai mắt của đạo trưởng thật là linh mẫn!

Tiêu Dao Tử nói :

- Chúng ta không có nhiều thì giờ. Tiêu đại hiệp tính sao thì nói mau đi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài cố nén lòng nóng nảy thủng thẳng đáp :

- Tại hạ đang ở vào tình trạng nguy hiểm mà còn trầm tĩnh được. Sao đạo trưởng nóng thế?

Tiêu Dao Tử nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đai hiệp không kể gì đến sự an nguy của mình đã đành chẳng lẽ lại không nghĩ đến sự sinh tử của Bách Lý cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong bố trí mai phục, hắn dùng Bách Lý cô nương để dẫn dụ tại hạ tới đây. Trước khi thấy mặt Bách Lý cô nương chắc chắn không gia hại cô.

Tiêu Dao Tử nói :

- Bần đạo chỉ biết Tiêu đại hiệp võ công cao cường, chẳng ngờ công phu hàn dưỡng cũng cao thâm thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu quả một cuốn võ công bí lục của Tiêu Vương mà cứu mạng được cho Bách Lý cô nương cùng tại hạ....

Chàng đưa mắt nhìn Vu Dung nói tiếp :

- Lại thêm Vu Dung cô nương nữa là ba mạng thì tại hạ tiếc gì cuốn bí lục đó?

Tiêu Dao Tử ngửng đầu trông trời chiều nói :

- Xem chừng cuộc mua bán này giữa chúng ta rất có nhiều hy vọng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ còn muốn xem bản lãnh của đạo trưởng thế nào đã.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Đại hiệp nói vậy là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Các hạ chắc đã tự biết võ công của mình so với Thẩm Mộc Phong thế nào rồi chứ?

Tiêu Dao Tử cười mát đáp :

- Bần đạo tự biết nếu lấy một chọi một thì còn kém Thẩm Mộc Phong một bậc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Về mưu kế thì sao?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm đáp :

- Bần đạo và Thẩm Mộc Phong xít xoát như nhau.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì tâm cơ đạo trưởng chưa bằng Thẩm Mộc Phong. Hiện giờ trên đỉnh hai vách núi Thẩm Mộc Phong đã bố trí tai mắt. Hành động mưu phản của đạo trưởng bộc lộ là hắn biết tin ngay. Khi đó chính đạo trưởng chưa bảo vệ nổi mình thì còn chiếu cố ba người bọn tại hạ thế nào được.

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Tiêu đại hiệp chẳng những võ công cao cường mà về tâm cơ cũng đã tiến một bước dài.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu Dao đạo trưởng chuẩn bị cứu tại hạ bằng cách nào xin cho biết trước. Nếu làm được, tại hạ dâng bí lục ngay.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Xem chừng Tiêu đại hiệp rất úy kỵ Thẩm Mộc Phong. Đại hiệp nên nhớ một điều là Thẩm Mộc Phong vô tình, mà bần đạo hữu ý. Nguyên một sự sai biệt này dĩ nhiên đã khác xa nhau....

Lão giơ tay ra nói tiếp :

- Đại hiệp đưa đây rồi tại hạ sẽ nói biện pháp để các vị dời khỏi chốn này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đưa cái gì?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bí lục của Trương Phóng.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Tại hạ chưa thấy mặt Bách Lý cô nương mà cho dù có thấy mặt đi chăng nữa cũng chẳng thể giao bí lục cho đạo trưởng ngay.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khi nào đạo trưởng cứu thoát bọn tại hạ ra khỏi nơi nguy hiểm, tại hạ sẽ đưa bí lục cũng chưa muộn.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Tiêu đại hiệp không tín nhiệm bần đạo, thì bần đạo tín nhiệm đại hiệp thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta không ai tin ai. Vậy bây giờ tại hạ tưởng hãy qua đầm này trước.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được! Mời hai vị xuống đi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Vu cô nương! Chúng ta xuống bè rồi, nhất thiết để mặc tại hạ đối phó, cô nương bất tất phải mở miệng mà cũng đừng can thiệp vào việc gì.

Vu Dung gật đầu mỉm cười rồi nhảy xuống bè.

Tiêu Lĩnh Vu lập tức nhảy xuống theo.

Tiêu Dao Tử khẽ hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Đại hiệp có mang theo võ công bí lục của Trương Phóng bên mình không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cuộc thương lượng chưa ngã ngũ, xin miễn thứ cho tại hạ không tiện trình bày.

Tiêu Dao Tử giơ tay lên đẩy một cái, chiếc bè gỗ đã tiến về phía trước. Lão hắng dặng một tiếng rồi khẽ nói :

- Chúng ta phải thương lượng xong trước khi lên bờ. Nếu cuộc thương lượng chưa ổn thì bờ bên kia là nơi bày Ngũ Long đại trận rồi. Tiêu đại hiệp đi không đầy năm trượng đã bị hãm vào trong trận.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng có thể cho biết cách cứu bọn tại hạ được chưa?

Tiêu Dao Tử lại hắng dặng một tiếng, dừng bè ở giữa đầm nói :

- Biện pháp cứu hai vị là ở dưới đầm nước này.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông ra thấy bè gỗ còn cách chừng hơn ba trượng.

Chàng tự lượng có thể mạo hiểm nhảy vào được, nhưng còn vướng Vu Dung, chẳng thể bỏ mặc cô.

Trong lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng nói :

- Phải chăng đạo trưởng đã biết tại hạ không hiểu bơi lội mà chuẩn bị thủ cước trên bè gỗ này.

Tiêu Dao Tử lắc đầu khẽ đáp :

- Không phải đâu! Đại hiệp thử vận hết mục lực nhìn quanh bốn mặt xem được bao xa?

Lúc này bức màn đêm đã buông xuống. Hai bên vách núi đứng dựng trong hang một màu tối đen.

Tiêu Lĩnh Vu đão mắt nhìn quanh rồi đáp :

- Tại hạ trông xa được chừng năm trượng.

Tiêu Dao Tử nói :

- Thế thì phải rồi. Mục quang của Tiêu đại hiệp mà chỉ trông được bốn năm trượng vậy những người giám thị bần đạo mục lực còn kém Tiêu đại hiệp thì lúc này không thể nhìn rõ chúng ta nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cái đó có liên quan gì đến biện pháp giúp bọn tại hạ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Dễ lắm! Bần đạo dùng phép đổi mận thay đào, cho một tên giả làm Tiêu Lĩnh Vu tiến vào Ngũ Long trận.

Chương 83: Vu Dung Dụng Trí Gạt Tiêu Dao

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dù cho có người giả mạo để xông vào Ngũ Long đại trận, nhưng bọn tại hạ trốn khỏi hang núi này bằng cách nào và kế hoạnh cứu Bách Lý cô nương làm sao?

Tiêu Dao Tử khẽ đáp :

- Cho một mớ lửa đốt Ngũ Long trận....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Như vậy thì đốt cả kẻ giả mạo Tiêu Lĩnh Vu hay sao?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Cái đó không liên quan gì đến các hạ, vậy các hạ bất tất phải để tâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn Bách Lý cô nương thì sao?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo đã tra xét địa hình địa thế. Hễ dùng hỏa công thì chẳng những đốt chết Ngũ Long ta còn đốt cháy cả trận thế của Thẩm Mộc Phong. Bần đạo đã đặt nội ứng. Sau khi lửa cháy liền có người đưa Bách Lý cô nương đến hội họp với bọn ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người đó là ai?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Cái đó bần đạo đã an bài, không dính líu gì đến các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên có dính líu. Tại hạ cần biết là nhân vật nào, liệu có đủ khả năng cứu được Bách Lý cô nương không?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Dù bần đạo nói ra, các hạ cũng không biết y là ai.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm điều tra tình thế bốn mặt. Chàng nghĩ rằng có bắt sống được Tiêu Dao Tử mới qua đầm một cách bình yên. Nhưng võ công lão rất cao thâm. Định đánh một đòn mà bắt sống được thực không phải chuyện dễ dàng. Cần nhắm vào lúc lão vô tình không kịp đề phòng mới có hy vọng.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài mặt chàng cười hỏi :

- Người mà đạo trưởng định cho giả mạo tại hạ hiện giờ ở đâu?

Tiêu Dao Tử dậm chân xuống bè gỗ ba cái. Một người mặc quần áo vải dầu từ dưới nước vọt lên bè.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hỏng bét! Té ra những hai địch nhân, vì bây giờ thêm một tên nữa.

Tiêu Dao Tử đằng hắng một tiếng rồi bảo đại hán cởi bỏ quần áo lặn ra.

Lão lại nói :

- Tiêu đại hiệp tướng mạo anh tuấn khắp thiên hạ khó mà tìm được người giống đại hiệp. Bần đạo đành kiếm một người tầm thước tương tự. May ở chỗ bọn Ngũ Long thần trí hồ đồ, mình khoác áo giáp, chắc bọn chúng không nhận ra được Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía đại hán quả nhiên tầm thước gã tương tự như mình thì nghĩ thầm :

- Xem chừng Tiêu Dao Tử quả đã chuẩn bị từ trước.

Chàng lại nói :

- Tại hạ còn một điểm chưa hiểu, muốn thỉnh giáo đạo trưởng.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu đạo trưởng lấy được bí lục của Tiêu Vương Trương Phóng thì làm sao trốn thoát khỏi Thẩm Mộc Phong truy kích.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đó là công việc của bần đạo, Tiêu đại hiệp bất tất phải quan tâm đến.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi! Tại hạ theo ý đạo trưởng. Vậy đạo trưởng đưa đưa bọn tại hạ qua đầm đi.

Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp :

- Chẳng phải bần đạo lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà chúng ta ở thế đối nghịch, cho nên bần đạo phải thận trọng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng muốn tại hạ giao bí lục võ công của Trương Phóng cho đạo trưởng trước?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Như vậy là bất công. Bần đạo chỉ mong Tiêu đại hiệp lấy ra cho coi rồi đại hiệp vẫn giữ cho đến khi một bên giao người một bên giao bí lục, chẳng ai lừa gạt ai. Không hiểu ý Tiêu đại hiệp thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lúc này thời cơ không thuận tiện.

Tiêu Dao Tử nói :

- Đại hiệp nói thế nghĩa là làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Để qua đầm rồi hãy coi cũng chưa muộn.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Phải chăng vì Tiêu đại hiệp không biết lội nước nên sợ bần đạo đánh đắm bè gỗ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Mình không hay dùng trá thuật. Bữa nay vì tình thế bắt buộc mới dùng tới một lần, không khéo lại bị họ khám phá.

Chàng lạnh lùng hỏi lại :

- Đạo trưởng tưởng một cái đầm nước cỏn con này mà khiến cho Tiêu mỗ phải khuất phục chăng?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Không phải thế. Chỉ sợ Tiêu đại hiệp trước khi đến đây đã đưa bí lục cho người khác. Nếu đúng thế thì bần đạo mạo hiểm trợ giúp các hạ há chẳng uổng phí tâm cơ?

Tiêu Lĩnh Vu than thầm :

- Hỏng bét! Chắc phen này mình bị lộ tẩy.

Bỗng nghe Vu Dung lạnh lùng lên tiếng :

- Đạo trưởng chẳng nên coi làm gì nữa.

Tiêu Dao Tử sửng sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Dung đáp :

- Vì các vị trúng độc rồi. Dù có đem bí lục đưa cho, đạo trưởng cũng không còn cơ hội học được nữa.

Tiêu Dao Tử sửng sốt hỏi :

- Có chuyện đó ư?

Vu Dung hỏi lại :

- Đạo trưởng không tin chăng?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo cùng lệnh tổ mẫu đã có chuyện qua lại, nên rất kính phục tài dùng độc của lão nhân gia. Vì thế mà đối với cô nương bần đạo vẫn coi chừng. Từ lúc xuống bè bần đạo chưa thấy cô cử động hai tay thì hạ độc làm sao được?

Vu Dung đáp :

- Từ lúc tiểu nữ biết việc đời chưa từng thấy đạo trưởng qua lại với tệ nhưng nhưng....

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bần đạo nói về câu chuyện đã hơn hai chục năm. Khi đó cô nương chưa ra đời.

Vu Dung đáp :

- Thế thì phải rồi. Sau khi nhưng nhưng qui ẩn mới nghiên cứu ra một phương pháp hạ độc tân kỳ.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Phép hạ độc đó bần đạo chưa từng nghe qua. Không hiểu ra làm sao?

Vu Dung đáp :

- Cái đó kêu bằng cách vật truyền độc. Có thể cho chất độc đi qua đao kiếm.

Tiêu Dao Tử cười hỏi :

- Nếu bần đạo nhớ không lầm thì dường như chưa thấy cô nương cất tay.

Vu Dung đáp :

- Nhưng đạo trưởng đứng trên bè gỗ, tiểu nữ đã mượn bè cây để truyền chất kỳ độc.

Tiêu Dao Tử ngơ ngác hỏi :

- Thật thế ư?

Vu Dung đáp :

- Đạo trưởng không tin thì thử vận khí coi.

Tiêu Dao Tử nghĩ thầm :

- Ta hãy tạm tin là có.

Rồi lão thử vận khí.

Vu Dung liền nhân lúc lão phân tâm vận khí khẽ vung tay lên búng một cái.

Cô đã dự mưu từ trước, chờ cơ hội đến liền dời khỏi phương vị. Gặp lúc thuận chiều gió mới lên tiếng xem vào.

Tiêu Dao Tử thử vận khí không thấy triệu chứng gì trúng độc, liền cười lạt hỏi :

- Con tiểu nha đầu kia! Ngươi dám dùng trá thuật cả với bần đạo ư?

Vu Dung đáp :

- Tiểu nữ nói thật, đạo trưởng không tin thì thử vận chân khí lại lần nữa sẽ rõ.

Tiêu Dao Tử vận khí rồi lại hít một hơi thở, bỗng thấy một mùi khác lạ xông vào mũi. Nguyên Vu Dung chẳng có thuật truyền độc cách vật chi hết. Cô lừa lão vận khí rồi mượn thế gió phóng độc ra. Tiêu Dao Tử là người rất tinh minh, không ngờ Vu Dung thân hình bé nhỏ mà quỉ quyệt, lại lớn mật gạt lão mắc bẫy. Nhưng lão là một tay cao thủ hùng tài, vừa cảm thấy có điều khác lạ liền cảnh giác ngay.

Lão vung tay trái đánh lẹ về phía Vu Dung. Tiêu Lĩnh Vu nghiêng người đi, vung tay mặt ra đón tiếp phát chưởng của Tiêu Dao Tử.

Chưởng lực hai bên đụng nhau nổ lên một tiếng chấn động.

Vu Dung vội la :

- Tiêu huynh! Đừng để lão đoạt mất thượng phong.

Cô lên tiếng như vậy là có ý cảnh cáo Tiêu Lĩnh Vu cô đang thuận chiều gió phóng độc.

Tiêu Dao Tử một mặt phong tỏa đường hô hấp một mặt nghiêng mình tấn công, hy vọng đoạt được thượng phong.

Nguyên lão tự biết mình đã trúng độc, nhưng cảnh giác kịp thời, không trúng nặng lắm. Có điều đây là chất độc của Vu bà bà bào chế, mãnh liệt vô cùng. Trước khi chất độc phát tác, lão định bức bách Tiêu Lĩnh Vu lùi lại phía dưới chiều gió để chàng cũng bị trúng độc luôn.

Tiêu Lĩnh Vu đã gặp nhiều phen kỳ ngộ võ công chàng tiến bộ phi thường.

Tiêu Dao Tử tấn công liền mấy chiêu đều bị Tiêu Lĩnh Vu bức bách phải lùi lại.

Hai bên động thủ trong nháy mắt thì đại hán áo xanh và người áo đen cũng đồng thời tấn công vào hai cạnh sườn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu co tay lại búng ra. Chàng đã thi triển môn Đàn Chỉ thần công của phái Thiếu Lâm. Đàn Chỉ thần công lợi hại ở chỗ bật luồng ám kình ra không một tiếng động, khiến đối phương bị đánh trúng mà không hay biết. Môn Đàn Chỉ thần công của Tiêu Lĩnh Vu còn cao thâm hơn Tu La chỉ một bậc. Ít lâu nay chàng ngày đêm rèn luyện công phu này và đã tiến một bước dài.

Đại hán áo đen chưa đến gần Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên trước ngực đau nhói lên. Gã đã bị Đàn Chỉ thần công của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng huyệt đạo, chân đứng không vững, gã té nhào xuống đầm đánh "bùm" một tiếng. Nước bắn lên tung tóe.

Tiêu Dao Tử sửng sốt, suýt nữa lão cũng bị thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng. Lão tính thầm trong bụng :

- Võ công thằng lõi này tiến bộ rất ghê gớm. Xem chừng chỉ còn cách dìm gã xuống đầm rồi hãy bắt lấy.

Lão liền tung mình nhảy xuống nước. Đồng thời lớn tiếng hô đại hán áo xanh :

- Xuống lẹ đi!

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nhảy xuống nước liền hiểu ngay chỗ dụng tâm của là định lật bè gỗ cho chàng và Vu Dung té xuống rồi bắt cả hai người. Khi nào chàng lại để cho đại hán áo xanh nhảy xuống? Chàng liền vung tay trái ra hứng lấy phát chưởng của người áo xanh, còn tay mặt đưa chênh chếch ra nắm lấy huyệt mạch gã.

Bỗng nghe đánh binh một tiếng. Hai chưởng lực đụng nhau, Tiêu Lĩnh Vu bị chấn động phải lùi lại một bước. Công lực ghê gớm của người áo xanh ra ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lĩnh Vu. Chàng nghĩ thầm :

- Chưởng lực gã này hùng hậu chẳng kém gì Tiêu Dao Tử.

Người áo xanh tuy chưởng lực hùng hậu nhưng cử động lại kém phần linh hoạt, nên uyển mạch liền bị chàng nắm giữ. Người áo xanh phản ứng chậm chạp, chỉ cần theo đúng mệnh lệnh của Tiêu Dao Tử không lý gì đến uyển mạch bị nắm.

Gã cứ tung mình nhảy xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ gã đã bị kiềm chế uyển mạch vẫn còn nhảy xuống nước được. Chàng chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Không hiểu người này luyện võ công gì mà tựa hồ tứ chi gã không liên quan gì đến người.

Chàng sợ chiếc bè bị lật không dám hết sức kéo mạnh, liền khoa chân bước lại giơ tay trái lên chém xuống. Bỗng nghe đánh chát một tiếng, một cánh tay người áo xanh bị cườm tay Tiêu Lĩnh Vu chặt đứt. Gã rú lên một tiếng người gã đồng thời nhảy xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Ta tưởng ngươi không biết đau, nhưng ngươi vẫn cảm giác được đã bị gãy xương....

Chàng đột nhiên bước loạng choạng vì cái bè nghiêng đi.

Tiêu Lĩnh Vu vội di động thân mình, thi triển thân pháp Thiên Cân Trụy đè mạnh xuống cho bè đứng yên. Đồng thời chàng quay lại bảo Vu Dung :

- Dung cô nương! Phóng độc xuống nước đi!

Chàng lớn tiếng nói câu này dường như cố ý để bọn Tiêu Dao Tử nghe thấy.

Vu Dung chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ lắc đầu. Nhưng miệng cô lớn tiếng hô :

- Tiêu Dao tiền bối! Ba người các vị đều trúng độc. Nội công tiền bối có thâm hậu cũng chỉ chống chọi được trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là chất độc phát tác. Bọn tiểu nữ cứ đứng vững trên bè hoặc nhảy lên bờ thì các vị chỉ còn đường chết.

Tiêu Dao Tử cũng nhô đầu lên nói :

- Ta mà nghiêng bè là các ngươi rớt xuống nước. Khi bắt sống các ngươi rồi, lo gì không lấy được thuốc giải.

Vu Dung nói :

- Tiêu huynh! Bọn chúng ta nhảy lên bờ để bọn họ chết về chất độc.

Tiêu Dao Tử thấy bè gỗ chỉ còn cách bờ chừng hơn trượng. Hai người có thể nhảy lên được dễ dàng, liền đổi giọng hỏi :

- Hiền diệt nữ! Phải chăng ngươi muốn đưa điều kiện với ta?

Vu Dung đáp :

- Đúng rồi! Chẳng hiểu tiền bối có ưng chịu không?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Chỉ cần theo lẽ công bằng là có thể thương lượng được.

Vu Dung nói :

- Các vị ở dưới nước đẩy bè gần vào bờ, tiểu nữ sẽ tặng ba viên thuốc giải.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Nhưng ta tin ngươi thế nào được?

Vu Dung đáp :

- Trước tình trạng này, e rằng tiền bối không tin cũng không được.

Tiêu Dao Tử nói :

- Ta vui lòng ưng chịu nếu Tiêu đại hiệp chịu đứng ra bảo đảm....

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tiêu Dao đạo trưởng! Nếu đạo trưởng không dùng quỷ kế nữa, đưa cho bọn tại hạ vào bờ là tại hạ bảo đảm Vu cô nương lấy thuốc giải cho.

Tiêu Dao Tử nói :

- Tiêu đại hiệp nói ra một lời xem bằng chín vạc. Vậy bọn bần đạo đưa các vị vào.

Lão nói rồi lại hụp xuống nước. Quả nhiên cái bè gỗ từ từ chuyển vào bờ. Chỉ trong khoảng khắc đã vào tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu và Vu Dung không chờ bè đứng lại đã nhảy tót lên bờ.

Tiêu Dao Tử cũng nhảy lên theo hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Lời hứa của đại hiệp có đáng kể không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ không phản bội lời hứa.

Chàng quay lại bảo Vu Dung :

- Cô nương lấy thuốc giải cho các vị đi.

Vu Dung cầm ba viên thuốc liệng ra nói :

- Nhưng nhưng của tiểu nữ nếu không bị tiền bối cổ hoặc thì bây giờ vẫn bình yên. Món nợ này tiểu nữ sẽ đòi ở nơi tiền bối.

Tiêu Dao Tử đón lấy thuốc giải, không lý gì đến cô nữa. Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Võ công của Tiêu đại hiệp dường như tiến bộ rất nhiều, ra ngoài sự dự liệu của mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng vẫn tính đến chuyện giao dịch với Tiêu mỗ.

Tiêu Dao Tử nhăn nhó cười đáp :

- Trước tình trạng này, bần đạo chẳng có gì làm ưu thế dĩ nhiên không nói đến chuyện giao dịch nữa.

Lão quay ra vẫy tay hô :

- Các ngươi cũng lên đi!

Người áo xanh và đại hán áo đen đều nhảy lên. Người áo xanh cánh tay mềm rũ xuống, hiển nhiên khuỷu tay đã bị trật khớp.

Tiêu Dao Tử đưa mỗi người một viên bảo chúng uống.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Xem chừng đạo trưởng vẫn chưa tin đây là thuốc giải. Nếu vậy sao còn yêu cầu Tiêu mỗ bảo đảm?

Tiêu Dao Tử cười mát, bỏ thuốc vào miệng đáp :

- Trước tình thế này hai vị chẳng cần phải hạ độc lần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn người áo xanh hỏi :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo đạo trưởng một việc được chăng?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Tiêu đại hiệp cứ hỏi đi, bần đạo mà biết thì xin nói hết.

Tiêu Lĩnh Vu trỏ vào người áo xanh hỏi :

- Vị huynh đài này luyện môn võ công gì vậy?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đó là môn Cương Thi công. Môn này rất ít người luyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ đạo trưởng có lòng chỉ giáo....

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bây giờ bọn tại hạ tiến vào Ngũ Long đại trận. Đạo trưởng có thể đi được rồi.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Tiêu đại hiệp nên thận trọng. Ngũ Long đại trận nguy hiểm vô cùng!

Lão nói rồi nhảy lên bè gỗ. Người áo xanh và đại hán áo đen cũng nhảy lên theo bơi bè qua phía đối diện.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt trông sao trên trời thở phào một cái nói :

- Dung cô nương! Những nhân vật lợi hại nhất của Bách Hoa sơn trang là Ngũ Long đại trận này....

Vu Dung hỏi :

- Ngũ Long đại trận có bao nhiêu người?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã gọi là Ngũ Long thì dĩ nhiên có năm người.

Vu Dung hỏi :

- Có năm người thôi thì việc gì mà phải sợ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhưng thế trận biến hóa vô cùng, tại hạ không hiểu được. Thẩm Mộc Phong coi trọng thế trận này lắm.

Vu Dung ngắt lời :

- Tiêu huynh đã gặp Ngũ Long bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngũ Long bày trận, tại hạ chưa thấy qua, nhưng đã đấu với một người trong Ngũ Long.

Vu Dung hỏi :

- Tại sao người bày trận kêu bằng Ngũ Long?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Họ mặc y phục kỳ dị, toàn thân những vẩy lóng lánh như vẩy rồng, đao thương đâm không thủng. Theo chỗ xét đoán của tại hạ thì người Ngũ Long bị kiềm chế chẳng phải chỉ có vậy mà thôi, hoặc giả còn một thứ dược vật gì thúc đẩy họ kiêu dũng hơn người thường nhiều.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Vì thế đối với Ngũ Long trận cô nương cứ việc phóng tay đối phó với họ và phóng luôn cả chất độc nữa.

Vu Dung gật đầu đáp :

- Tiểu muội nhớ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc móc thanh đoản kiếm ra đưa mắt nhìn rồi nói :

- Vì Ngũ Long mặc y phục đặc biệt nên chuyển động không được linh hoạt....

Vu Dung đáp :

- Đa tạ Tiêu huynh hết lòng chỉ thị.

Tiêu Lĩnh Vu lại nói :

- Cuộc ác đấu này rất khủng khiếp e rằng tại hạ không chiếu cố cho cô nương được. Cô nương hãy thận trọng.

Rồi chàng rảo bước tiến về phía trước.

Vu Dung theo sát Tiêu Lĩnh Vu, cô nghĩ thầm :

- Trước nay Tiêu huynh hào khí ngất trời, mà chuyến này y căn dặn ta đủ điều phải thận trọng thì chắc trận Ngũ Long hung hiểm phi thường.

Cô liền ngưng thần đề khí chuẩn bị sẵn sàng.

Hai người đi chừng hơn mười trượng, bỗng thấy hỏa quang lấp loáng. Hai cây đuốc giơ lên. Dưới ánh hỏa quang, chỉ thấy một đại hán võ phục áo đen đứng trên tảng đá lớn dưới chân núi. Gã lớn tiến hỏi :

- Người tới đó phải chăng là Tiêu Lĩnh Vu?

Chương 84: Ngũ Long Trận Vu Dung Bỏ Mình

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Đúng rồi, các hạ là ai?

Đại hán thủng thẳng đáp :

- Tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt, có nói danh tính Tiêu đại hiệp cũng không biết.

Đột nhiên gã nhảy xuống ẩn mình không thấy đâu nữa.

Ánh lửa lập lòe. Chỉ trong khoảnh khắc bốn mặt có đến mười mấy cây đuốc giơ lên soi sáng cả vùng sơn cốc.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Tội gì mà cứ phải chiến đấu với Ngũ Long? Âu là ta nhân lúc trận thế của chúng chưa kịp phát động cứ tiến qua đi.

Chàng liền khẽ bảo Vu Dung :

- Dung cô nương! Chúng ta lướt qua cho lẹ.

Rồi chàng chạy trước.

Dưới ánh ngân quang, hai quái vật mình đầy những vẩy lấp loáng nhảy ra cản đường Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng dừng bước lại nói :

- Dung cô nương hãy lùi lại một chút.

Vu Dung chú ý nhìn ra thấy hai quái nhân này toàn thân đầy vẩy lấp loáng có ánh sáng, chỉ để hở bốn con mắt hung dữ. Mảnh giáp trên hai cánh tay sắc đỏ như máu. Năm ngón tay nhọn màu xanh lè. Ngoài áo lót vẩy rồng mầu đỏ còn có những mũi nhọn sắc bén và ngón tay đều bôi chất độc.

Vu Dung lẩm bẩm :

- Hai người này ăn mặc trông như quái vật. Nếu mình không nghe trước mà chợt ngó thấy tất phải

giật mình.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hai tay cô đồng thời khe búng một cái, hai tia phấn trắng vọt ra.

Quái nhân mé tả vung tay đập vào làn phấn độc.

Độc phấn bị quái nhân vung tay quạt bay ngược trở lại.

Tiêu Lĩnh Vu vội lùi xa năm thước khẽ nói :

- Cô nương lùi xa hơn một chút. Bọn này mình mặc áo giáp chắc là không sợ chất kỳ độc.

Bỗng thấy quái nhân mé hữu nhảy xổ vào Tiêu Lĩnh Vu nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí nhảy chênh chếch ra xa tám thước. Quái nhân mé tả cũng phát động theo nhảy về phía Vu Dung.

Vu Dung thấy một vúng ánh sáng tung bay vọt tới, trong lòng rất kinh hãi. Cô vội lánh người sang bên né tránh.

Thế vọt của quái nhân rất mau lẹ, Vu Dung không tránh kịp. áo cô bị ngón tay quái nhân cào rách toạc một mảnh. Chỉ còn cách một ly là tới da thịt.

Vu Dung bị quái nhân cào rách áo ngoài lại rách một vệt áo lót để hở làn da trắng như tuyết.

Quái nhân kia toan nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên quay lại vọt tới Vu Dung.

Vu Dung sợ hết hồn chưa kịp bình tĩnh lại thì quái nhân đã đưa những ngón tay nhọn hoắt xanh lè chụp xuống đầu cô.

Tiêu Lĩnh Vu hô lớn :

- Cô nương hãy coi chừng!

Tay phải chàng búng ra thi triển Đàn Chỉ thần công. Một luồng âm kình xô tới.

Cánh tay của quái nhân bị trúng âm kình, bàn tay chệch đi. Vu Dung lướt mình chạy qua bên Tiêu Lĩnh Vu.

Quái nhân mặc áo giáp dầy cứng nên Đàn Chỉ thần công của Tiêu Lĩnh Vu chưa đả thương được hắn.

Bỗng thấy quái nhân xoay mình nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu rất mau lẹ. Tiêu Lĩnh Vu vung tay trái ra đánh một chưởng.

Quái nhân đưa tay mặt đón chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cũng muốn mượn cơ hội này để dò xét nội công của quái nhân. Tay chàng đã đeo bao bằng da dao ngàn năm nên không sợ móng tay sắc nhọn của đối phương.

Hai chưởng đụng nhau đánh “sầm” một tiếng. Quái nhân bị chấn động lùi lại một bước.

Tiêu Lĩnh Vu vận bảy thành công lực phóng chưởng cũng cảm thấy ngón tay tê chồn. Lập tức chàng tung người nhảy vọt sang một bên ra xa mấy thước. Sau khi đối một chưởng, chàng nhận ra quái nhân đã mặc lân giáp, dùng thực lực khó lòng đả thương được họ mà phải dùng trí mới mong thủ thắng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì hai bên lại thêm ba quái nhân nữa xuất hiện vây Tiêu Lĩnh Vu cùng Vu Dung vào giữa.

Vu Dung bị rách áo để hở da thịt nên trong lòng rất sợ quái nhân. Bây giờ thấy thêm ba tên nữa xuất hiện, cô cũng bở vía, vội hô :

- Tiêu huynh! Lại thêm ba tên nữa.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó thấy ba quái nhân xuất hiện đứng mỗi người một vị trí chứ chưa hành động. Chàng liền đáp :

- Bọn chúng có năm người thế là ra mặt hết rồi…

Đột nhiên chàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Bây giờ cần phải giữ cho toàn mạng. Cô nương hãy bịt kín chỗ áo rách đi.

Vu Dung gật đầu. Cô quấn chỗ áo rách lại mà vẫn còn lộ da thịt không kín hết được.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô hoang mang thật tội nghiệp. Võ công cô lại tầm thường, cần được mình hộ vệ tương trợ. Nhưng Ngũ Long mà hợp sức thì chính chàng cũng khó lòng thắng nổi. Bất giác chàng thở dài nói :

- Đáng lý tại hạ không nên dẫn cô nương đi theo.

Vu Dung phấn khởi tinh thần đáp :

- Tiêu huynh bất tất phải quan tâm đến tiểu muội, cứ việc phóng tay đối phó với cường địch. Tiểu muội tự biết giữ mình.

Cô nói không rõ lắm vì ngày trước cô đã cắn lưỡi toan tự tử, sau được Tiêu Lĩnh Vu giải cứu. Lúc này áo cô bị rách toạc, trong lòng không khỏi hổ thẹn, nên vận dụng ngọn lưỡi càng kém phần linh hoạt.

Tiêu Lĩnh Vu hiểu tình trạng này liền cất giọng ôn nhu an ủi :

- Dung cô nương! Bọn chúng cũng là người, nhưng mặc lân giáp thành ra hình thù quái dị. Lúc nãy cô đã phá Phi Hổ đại trận, dũng cảm chẳng kém gì bọn mày râu. Đối với Ngũ Long quái nhân này tưởng cô đừng quan tâm lắm.

Mấy câu này quả nhiên phát sinh hiệu lực. Cô mỉm cười đáp :

- Chúng cũng là người, việc gì tiểu muội phải sợ chúng?

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô trấn tính tinh thần mới hơi yên dạ. Ngũ Long trận đã bày thành thế bao vây, bắt đầu từ từ tiến gần vào.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang đảo nhìn Ngũ Long rồi lớn tiếng hô :

- Các vị bất quá ỷ mình vào tấm lân giáp cứng rắn không sợ đao kiếm, nhưng thanh đoản kiếm trong tay tại hạ là bảo kiếm tự ngàn xưa, chặt sắt như chém bùn. Các vị hãy coi chừng!

Ngoài miệng chàng nói vậy mà trong lòng ngấm ngầm để ý phản ứng của năm người.

Quả nhiên Ngũ Long nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy liền dùng bước lại không tiến gần vào nữa.

Hiển nhiên thần trí bọn chúng hãy còn tỉnh táo. Chúng hiểu bảo kiếm chặt sắt như chém bùn liền sinh lòng khiếp sợ. Tiêu Lĩnh Vu cười khanh khách hỏi :

- Các vị sợ rồi phải không?

Chàng liền tung mình vọt về phía chính Đông.

Nguyên chàng đã biết khó lòng tránh khỏi một trường chiến đấu khủng khiếp, nên tự mình tấn công trước, may mà đả thương được một hai tên là uy lực của bọn chúng giảm đi.

Quái nhân ở phía Đông thấy Tiêu Lĩnh Vu nhảy tới lập tức vọt lên nhảy xổ lại.

Đồng thời hai quái nhân ở phương chính Nam và chính Bắc cũng xô lại.

Sáu cánh tay đỏ như máu từ mọi phía khác nhau chụp tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu người đang lơ lửng trên không thấy uy thế đối phương mãnh liệt trong lòng không

khỏi chấn động. Chàng vội tụ chân khí vào huyệt Đan Điền, đột nhiên hạ mình xuống. Chàng vươn thanh đoản kiếm đổi hướng đâm vào quái nhân ở phía Đông Nam.

Thế hợp kích tuy nghiêm mật nhưng tài ứng biến của Tiêu Lĩnh Vu rất cao minh.

Động tác của hai bên đều mau lẹ. Ánh hào quang vừa lấp loáng, máu tươi đã phun ra.

Hai bên đặt chân chấm đất thì đã xa nhau ngoài một trượng. Mọi người quay đầu nhìn lại thấy một ngón tay bọc lân giáp rơi xuống đất. Nguyên Tiêu Lĩnh Vu ra chiêu nửa vời bỗng thay đổi đường kiếm, quái nhân kia né tránh không kịp bị chàng chặt cụt một ngón tay.

Giữa lúc ấy một tiếng rú vang lên lọt vào tai. Mọi người quay đầu nhìn lại thấy Vu Dung đã bị ngón tay của quái nhân bọc lân giáp đâm sâu vào da thịt của cô.

Máu tươi chảy ra đầm đìa.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên. Chàng quát to một tiếng tung mình đi. Cả người lẫn kiếm xông thẳng vào quái nhân đó.

Trong lúc nóng giận, bất giác chàng vận nội lực toàn thân thi triển Ngự kiếm thuật. Môn kiếm thuật này chính Trang Sơn Bối đã truyền thụ cho chàng theo trình độ cao. Ngày thường chàng luyện không thành. Bữa nay trong lúc cấp bách liền dùng thử xem sao.

Một quái nhân khác nhảy lên ứng chiến.

Ánh hàn quang vọt ra. Một tiếng rú thê thảm vang lên. Máu tươi phun ra như suối. Một vật té huych xuống đất. Mọi người ngoảnh đầu nhìn lại thấy quái nhân kia lân giáp bị rách toạc. Trước ngực chảy máu tươi không ngớt.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thi triển Ngự kiếm thuật. Thanh bảo kiếm đâm thủng áo giáp vào tới trong tâm tạng quái nhân. Hắn chết ngay đương trường.

Bốn đại hán kia ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm đánh một đòn ghê gớm, chúng không khỏi sửng sốt.

Vu Dung bị một quái nhân nắm giữ giơ cao lên. Bàn tay quái nhân này có lân giáp và mũi nhọn đâm sâu vào da thịt làm cô đau thấu tâm can. Cô la thất thanh, nhưng trong tay vẫn giữ nắm độc châm.

Tiêu Lĩnh Vu giết được nhất long khiến cho bốn tên kia kinh hãi đứng ngẩn mặt ra đương trường.

Vu Dung thừa cơ địch không đề phòng, tay mặt cô hết sức cựa mạnh một cái thoát khỏi bàn tay quái nhân, nhưng những mũi nhọn đâm sâu vào da thịt. Cô cựa mạnh tuy thoát ra được nhưng bị đứt

thịt trông thấy cả xương trắng. Cảnh tượng coi rất khủng khiếp.

Vu Dung biết mình khó lòng sống được nữa liền lớn tiếng hô :

- Tiêu lang! Được cùng chàng thân cận trong khoảnh khắc, thiếp lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Duyên này đành chờ kiếp sau.

Miệng cô nói, tay cô cầm nắm độc châm hết sức đâm mạnh vào mắt quái nhân.

Quái nhân không kịp đề phòng bị độc châm đâm đúng mắt. Hắn rú lên một tiếng thê thảm. hai tay hắn xé Vu Dung làm hai mảnh liệng ra xa ngoài hai trượng.

Chất độc ở mũi châm của Vu Dung kịch liệt vô cùng làm cho quái nhân đau không chịu nổi. Hắn liệng Vu Dung đi rồi, một tay che mặt, một tay giơ lên không múa may không ngớt. Miệng hắn lớn tiếng kêu gào như tiếng chim bị thương nghe rất chói tai.

Diễn biến xảy ra đột ngột, Tiêu Lĩnh Vu muốn chạy lại cứu Vu Dung thì đã không kịp nữa.

Chàng thấy cô bị thảm tử, sát khí nổi lên đằng đằng. Chàng quát to một tiếng vọt tới vung kiếm chém ngang một nhát.

Quái nhân đau mắt quá không nhìn rõ gì nữa, dĩ nhiên chẳng biết đường né tránh. Ánh hàn quang vừa lóe lên. Những mảnh lân giáp rớt xuống tua tủa. Cánh tay hắn đang múa may lập tức rớt xuống.

Giữa lúc quái nhân bị chặt đứt cánh tay rú lên khủng khiếp, ba quái nhân kia đồng thời nhảy vào tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đắc thủ rồi nghiêng mình ra phía sau quái nhân bị chặt tay, phóng cước đá vào đít hắn.

Quái nhân cụt tay không tự chủ được xô về phía trước, tay trái hắn giữ mắt vội vung ra. Lúc này thần trí hắn đã mê loạn, chẳng còn trông rõ ai là địch ai là bạn. Tay trái hắn đánh trúng vào mình một quái nhân khác.

Quái nhân cụt tay đã bị trọng thương nên lúc phóng chưởng đã vận dụng toàn lực đánh trúng vào trước ngực quái nhân ở mé chính Đông nhảy xổ lại. Quái nhân này trúng chưởng té nhào xuống đất.

Quái nhân cụt tay sau khi phóng phát chưởng cuối cùng đã kiệt lực. Người hắn lảo đảo muốn té.

Tiêu Lĩnh Vu bước lẹ tới vung kiếm đâm vào sau lưng hắn. Quái nhân rú lên một tiếng, té lăn xuống đất chết liền. Đồng thời chàng vung chân đá vào quái nhân bị té bắn văng đi. Thế là trong Ngũ Long đã hai chết một bị thương, trận thế rối loạn.

Tiêu Lĩnh Vu hào khí ngùn ngụt chuẩn bị dùng bảo kiếm giết hết Ngũ Long.

Giữa lúc ấy một tiếng còi chói tai vang lên. Hai quái nhân chưa bị thương bỗng quay mình bỏ chạy. Cả quái nhân nằm lăn dưới đất cũng gắng gượng đứng dậy cắm dầu chạy đi. Đồng thời những bó đuốc ở hai bên đều tắt ngấm.

Diễn biến phát sinh đột ngột, Ngũ Long triệt thoái rất mau Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngơ ngác thì mấy người kia đã mất hút.

Hang núi trở lại tối om.

Tieu Lĩnh Vu ngửa mặt trông sao trên trời, thở phào một cái rồi nhắm mắt lại.

Chàng chờ cho thị giác quen với bóng đêm mới từ từ mở mắt ra. Chàng lại bên thi thể Vu Dung cất giọng buồn rầu :

- Cô nương vì giúp tại hạ mà phải uổng mạng. Tại hạ cứu viện không kịp, trong lòng hối hận muôn vàn. Tại hạ chỉ còn cách tiêu diệt Ngũ Long để an ủi hương hồn cô nương…

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lúc này tại hạ không thể ở lại đây. Đợi sau khi giết hết Ngũ Long sẽ sắm hương hoa tế điệu cô nương một tuần.

Dứt lời chàng lượm đá vây kín thi thể Vu Dung, xếp lên thành ngôi thạch trủng rồi trở gót tiến về phía trước.

Lúc này trời sầu đất thảm, mây kéo đen nghịt che hết tinh tú. Hang núi đã tịch mịch lại tối đen, giơ bàn tay không trông rõ ngón.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí trong lòng xiết đỗi bi ai. Chàng rảo bước tiến về phía trước, vừa đi vừa tính thầm trong bụng :

- Vượt qua Ngũ Long đại trận là hết bảy chặng, chỉ còn một chặng tối hậu. Nhân thủ mai phục ở chặng này nhất định ghê gớm lắm, không hiểu là hạng người nào?

Chàng vừa đề khí phòng bị vừa rảo bước đi mau.

Ít lâu nay nội công của Tiêu Lĩnh Vu tiến triển rất mau. Thị tuyến chàng nhìn rõ cảnh vật trong vòng một trượng giữa vùng hang núi tối đen.

Chàng đi, đi mãi, bất giác đã vượt qua ba bốn dặm đường. Bỗng thấy trước mặt cảnh vật đột nhiên biến đổi. Một khu rừng rậm lờ mờ hiện ra.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ họ đặt mai phục ở trong khu rừng rậm này?

Bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng. Một ngọn đèn lồng đưa lên ở ngoài mấy chục trượng. Trên mặt đèn lồng viết bốn chữ “Bách Hoa sơn trang” rất rõ.

Tiêu Lĩnh Vu dặng hắng mấy tiếng rồi hỏi :

- Ai đó?

Người cầm đèn lồng thân thể cao lớn giơ cây đèn trong tay lên đáp :

- Bản lãnh tam đệ tiến bộ phi thường, vượt qua liền bảy cửa quan, khiến cho ai cũng phải khâm phục.

Tiếng nói ồm ồm. Chính là Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Té ra là Thẩm Mộc Phong. Chúng ta đã cắt bào dứt nghĩa, vạch đất tuyệt giao. Tiêu Lĩnh Vu này không dám với cao…

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ đã nghĩ là chặng mai phục tối hậu nhất định khủng khiếp phi thường, không ngờ chính Thẩm đại trang chúa thân chinh xuất trận.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp :

- Xem chừng Tiêu huynh đệ chỉ hy vọng quyết sanh tử với ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dường như chúng ta khó lòng tránh nổi một trường quyết chiến, có đúng thế không?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Cái đó còn tùy ở vận khí của Tiêu huynh đệ có cơ hội động thủ với Thẩm mỗ nữa hay không?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi :

- Thẩm đại trang chúa nói như vậy là nghĩa làm sao?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Trong hang núi có tám chặng mai phục, Tiêu huynh đệ đã qua được bảy chặng, còn chặng tối hậu nếu huynh đệ cũng qua được nốt thì tại hạ mới có ngày cùng huynh đệ quyết chiến, bằng huynh đệ chết ở đây thì lòng mong muốn của Thẩm mỗ đành phải chấm dứt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chặng thứ tám ở đâu? Thẩm đại trang chúa muốn tại hạ qua bằng cách nào thì kêu bọn họ phát động đi.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi lại :

- Tiêu huynh đệ đã nhìn ra tình thế trước mắt có điều gi khác lạ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Từ giờ xin Đại trang chúa kêu thẳng tên Tiêu Lĩnh Vu, đừng kêu huynh gọi đệ nữa. Tại hạ không nhìn ra chỗ nào khác lạ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Trong hang núi này mọc toàn quái thạch mà lại có những cây tùng thấp lùn kỳ lạ…

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng Thẩm đại trang chúa đã đặt những danh thủ phóng ám khí mai phục ở trong khu rừng rậm kia?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiêu đại hiệp cứ yên tâm. Tại hạ chưa đến nỗi phải dùg hạ cách này. Tiêu đại hiệp có nhìn thấy con đường ruột dê trong rừng rậm không?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua quả nhiên thấy con đường ruột dê nhỏ bé, liền đáp :

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tiêu đại hiệp cứ theo con đường nhỏ đó đi thẳng vào, đừng nghi ngại chi hết. Hai bên quyết không có một tên quân nào mai phục. Đại hiệp vào sâu chừng trăn trượng liền thấy một tòa thạch thất. Ý trung nhân của đại hiệp là Bách Lý cô nương bị giữ ở trong đó.

Tiêu Lĩnh Vi dặng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Đại trang chúa tập trung những cơ quan mai phục trong thạch thất phải không?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Đại hiệp cứ yên tâm đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Rồi sau sao nữa?

Thẩm Môc Phong đáp :

- Bách Lý cô nương đã bị cột chân tay bằng gân bò, ngoài ra tại hạ dùng độc môn thủ pháp điểm vào hai nơi huyệt đạo nơi mình cô, nhưng những cái đó chắc cũng không ngăn cản được Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi :

- Đại trang chúa gia hại y rồi phải không?

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp :

- Bách Lý cô nương là một vưu vật, tại hạ vì nể Tiêu đại hiệp mà chưa động đến y, lại nghiêm cấm thuộc hạ cũng không được làm khó dễ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ hy vọng lời nói của Đại trang chúa là đúng sự thực.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Giữa chúng ta đã có một thời kỳ kết thành huynh đệ, tại hạ xin trình bày mấy câu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thẩm Mộc đại trang chúa có điều gì xin nói hết ra.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Còn những nơi coi không có gì nguy hiểm thì lại là những chỗ đáng sợ nhất, đại hiệp nên cẩn thận.

Dứt lời hắn phẩy tay quạt tắt cây đèn lồng.

Tiêu Lĩnh Vu biết Thẩm Mộc Phong đi rồi, có hỏi nữa cũng vô ích. Chàng liền cầm kiếm bảo vệ trước ngực rồi theo đường nhỏ tiến vào.

Tuy Thẩm Mộc Phong đã cam kết trong rừng không có mai phục nhưng chàng vẫn gia tâm đề phòng, nhưng tụ công lực, vận khí ra toàn thân, cất bước chậm chạp tiến vè phía trước.

Chàng vào sâu hơn hai mươi trượng quả thấy mọt tòa thạch thất. Trước cửa tòa nhà treo một đĩa đèn màu hồng, ánh sáng lóa mắt.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đến trước cửa thạch thất, cất tiếng gọi :

- Băng nhi! Băng nhi!

Thanh âm Bách Lý ở trong nhà hỏi vọng ra :

- Có phải đại ca đấy không?

Tiêu Lĩnh Vu cả mừng đáp :

- Đúng tiểu huynh đây. Băng nhi có việc gì không?

“Binh” một tiếng, chàng đẩy cánh cửa gỗ mở ra rồi chú ý nhìn vào, thấy Bách Lý Băng ngồi trên một cái ghế gỗ, tay chân cô đều bị cột bằng gân bò.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên với lấy ngọn đèn hồng trên cửa rồi rảo bước tiến vào. Chàng vung đoản kiếm trong tay mặt chặt đứt những sợi gân bò cột chân tay cô.

Bách Lý băng cử động hai tay thở phào một cái.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Bọn chúng có gia hại Băng nhi không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Có, họ điểm huyệt đạo trên đùi tiểu muội.

Chương 85: Gặp Hỏa Công Tiêu Lang Tự Cứu

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng nói :

- Té ra là thế.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Mau giải khai huyệt đạo cho tiểu muội rồi chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu giải khai huyệt đạo cho Bách Lý băng rồi hỏi :

- Thẩm Mộc Phong có bức bách Băng nhi uống độc dược không?

Bách Lý Băng đáp :

- Không có đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sao lại kỳ thế?

Bách Lý Băng hỏi lại :

- Điều chi kỳ quái?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì Thẩm Mộc Phong sao lại tử tế với Băng nhi như vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Hoặc giả trong lòng hắn có ý khiếp sợ đại ca mà không dám đối xử tàn ác với tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Bọn chúng không gia hại Băng nhi chẳng qua là muốn dẫn dụ ta vào đây…

Bách Lý Băng nghiêm nghị hỏi :

- Đại ca đã biết hắn dùng tiểu muội làm mồi nhử, sao còn tới đây?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Tuy ta biết vậy mà chẳng thể không tới được. Thẩm Mộc Phong hiểu rõ điều đó nên hắn cướp Băng nhi đem vào đây.

Bách Lý băng thở dài nói :

- Tiểu muội bị người ta bắt đem cầm tù ở đây, dĩ nhiên hắn chuẩn bị kỹ càng. Đại ca không tới thì chẳng những hắn không làm gì được đại ca mà còn không dám gia hại tiểu muội nữa. Đại ca tự chui đầu vào bẫy, Thẩm Mộc Phong thiếu gì cách đối phó với chúng ta?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Băng nhi đừng oán ta nữa. Hãy vận khí đều dưỡng đi cho khôi phục sức lực rồi chúng ta rời khỏi nơi đây.

Bách Lý Băng quả nhiên không nói gì nữa, ngồi vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt bàn tay mặt lên sau lưng Bách Lý Băng. Hiện nay công lực của chàng thâm hậu vô cùng. Luồng nhiệt lưu ào ạt trút vào nội phủ Bách Lý băng.

Giữa lúc Tiêu Lĩnh Vu đặt tay vào sau lưng Bách Lý Băng, bỗng chàng ngửi thấy mùi khói lạt xông lên mũi. Chàng nghĩ thầm :

- Tám chặng mai phục, chắc chặng này họ đánh hỏa công. Ở giữa khu rừng rậm bốn mặt phóng hỏa thì trừ phi mọc cánh bay lên, ngoài ra khó lòng sống được. Lúc này Bách Lý Băng đang hành công đến giai đoạn khẩn yếu, nếu làm kinh động sẽ đưa đến chỗ tẩu hỏa nhập ma.

Chàng đành nghiến răng trấn tĩnh tâm thần, lẳng lặng không nói gì.

Bách Lý Băng gia học uyên thâm lại được nội công thâm hậu của Tiêu Lĩnh Vu trợ lực. Cô vận khí rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc huyết mạch trong người đã lưu thông điều hòa..

Nhưng thế lửa cũng cực kỳ thần tốc, Bách Lý băng vừa vận công xong, làn khói đặc đã ùa vào trong nhà.

Bách Lý Băng vội nhảy lên hỏi :

- Đại ca! Đại ca đã ngó thấy luồng khói đặc chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh thấy từ trước rồi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao không kêu tiểu muội?

Tiêu Lĩnh Vu hoang mang phải cố giữ vẻ bình tĩnh cười đáp :

- Lúc nãy Băng nhi đang hành khí, chỉ sợ huyết mạch chạy trật đường thì nguy hiểm vô cùng.

Chàng liền nắm tay Bách Lý Băng dắt cô đứng dậy cười nói tiếp :

- Chúng ta ra ngoài coi.

Bách Lý Băng lên giọng trách móc :

- Đại ca đã biết Thẩm Mộc Phong bắt tiểu muội làm mồi nhử vẫn chui đầu vào bẫy. Bây giờ thấy lửa cháy lại không kêu tiểu muội tỉnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Thẩm Mộc Phong muốn dùng hỏa công tất đốt ngoài trước mới có khói xông vào. Vậy sớm muộn trong khoảnh khắc cũng không khác nhau là mấy.

Chàng đề khí dắt Bách Lý băng nhảy lên nóc nhà đảo nhìn quanh thì thấy bốn mặt lửa cháy rực trời, khói vây bốn phía sặc mùi lưu huỳnh.

Bách Lý Băng thấy bốn mặt lửa cháy dữ dội, ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng :

- Thế lửa ghê gớm như vậy, dù Tiêu đại ca bản lãnh cao thâm đến đâu cũng khó lòng trốn thoát được. Đại ca chỉ vì ta mà mắc phải nạn này.

Bất giác nàng trào lệ, tựa vào lòng Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói :

- Nếu đại ca không đến cứu tiểu muội thì làm gì phải bị hãm vào tuyệt địa này…

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Băng nhi! Nàng vẫn nói muốn chết một chỗ với ta thì hôm nay sẽ được như nguyện.

Bách Lý Băng mỉm miệng cười nói :

- Tiểu muội được chết với đại ca thì phần mình chết cũng như sống. Hỡi ơi! Nhưng bây giờ thì không được… Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý băng đáp :

- Đại ca như ngọn đèn sáng trong võ lâm, là đại diện cho chính nghĩa thì chết làm sao được…

Tiêu Lĩnh Vu khẽ vuốt mái tóc Bách Lý băng nói :

- Bây giờ Băng nhi muốn thay đổi tâm nguyện, e rằng cũng chậm mất rồi.

Chàng biết mình lâm vào cảnh tuyệt vọng, trong lòng càng trấn tĩnh khác thường, chàng mỉm cười nói tiếp :

- Nhưng chúng ta chưa chắc đã để cho Thẩm Mộc Phong mãn nguyện. Băng nhi thử nghĩ coi gần đây có chỗ nào tránh lửa không?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội không nghĩ ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế lửa tuy mạnh nhưng cháy đến tòa thạch thất này cũng phải dừng lại một lúc. Chúng ta nhân lúc đó nghĩ cách đối phó.

Bách Lý Băng trong lòng rất đỗi hoang mang, nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu bình tĩnh lạ lùng, cô cũng bớt phần hoảng hốt.

Lại thấy Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi lộ vẻ hoan hỷ nói :

- Băng nhi, đi tìm một cây đuốc đốt lên.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đốt đuốc làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh không có thì giờ giải thích. Băng nhi cứ làm lẹ đi.

Bách Lý Băng vâng lời chạy đi lấy đuốc.

Tiêu Lĩnh Vu từ trên nóc nhà nhảy xuống đi về phía tây, bỗng thấy một phiến đá lớn cản đường.

Chàng nhảy lên đỉnh phiến đá nhìn bốn mặt rừng cháy như một biển lửa, tai nghe tiếng dã thú rống lên rất bi thảm.

Bách Lý Băng cất tiếng gọi :

- Đại ca ơi! Đại ca ở chỗ nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh ở chỗ này. Băng nhi chạy mau tới đây.

Chàng ở trên nóc phiến đá nhảy xuống huy động đoản kiếm phát những cây rừng ở bên cạnh. Một mặt chàng phóng chưởng đẩy những cây gãy ra xa, một mặt chàng lẳng lặng tính quãng cách chiều gió thổi.

Bách Lý Băng giơ cao ngọn đuốc, Tiêu Lĩnh Vu phát quang khu rừng chung quanh tảng đá lớn.

Chàng quay lại ngó Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi! Mau giúp ta đẩy những cây cối đã chặt đứt về phía Đông.

Bách Lý Băng hỏi :

- Để làm gì?

Miệng cô hỏi tay cô chuyển những cành cây bị Tiêu Lĩnh Vu chặt đứt về hướng Đông.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có phải bây giờ gió thổi theo hướng Tây Bắc không?

Bách Lý Băng đáp :

- Đúng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì được. Mau xếp đống những cành cây kia lại phóng hỏa đốt lên.

- Bốn mặt tám phương đều có lửa cháy, chúng ta còn đốt cây nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi. Hai mặt đều lửa cháy làm rút ngắn thòi gian, chúng ta đỡ bị nghẹt khói.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu không ngừng vung đoản kiếm chặt cây thành một quãng trống chừng bốn trượng vuông chung quanh phiến đá lớn. Bây giờ cô mới hiểu liền lập tức phóng hỏa đốt cây chất đống ở mé Đông Nam. Một mặt cô động thủ chuyển những cây ngã xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn tiếp tục chặt cây mặt Tây Bắc.

Nơi đây, Thẩm Mộc Phong đã lựa chỗ phóng hỏa nên phần lớn các cây đều tẩm dầu, vừa châm lửa vào đã cháy bùng lên. Chỉ trong khoảnh khắc đám cây chất đống lửa khói bốc lên ào ào.

Lúc này những luồng khói độc cuồn cuộn bay tới. Thế lửa bốn mặt dần dần lân lại gần hai người.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Băng nhi, phong tỏa đường hô hấp, đừng để khói làm nghẹt thở.

Bách Lý băng đáp :

- Tiểu muội không nhìn thấy gì cả, không thể đẩy cây được nữa rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi đứng nguyên đừng nhúc nhích để ta đến tiếp ứng.

Bách Lý băng quả nhiên đứng lại. Cô thấy có người cầm tay mặt dắt đi.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị từ trước, dẫn dắt Bách Lý băng đến sau phiến đá lớn cho đỡ bị nghẹt khói, miệng chàng nói :

- Băng nhi! Lửa cháy đến gần chúng ta rồi. Chúng ta phải vận công chịu đựng nóng rát. Băng nhi nên biết chúng ta không thể nào chết được. Băng nhi còn song thân ở Bắc Hải cung đang trông đợi ngày về. Tiểu huynh cũng cần Băng nhi giúp cho để đi kiếm Thẩm Mộc Phong báo thù.

Bách Lý băng đáp :

- Đại ca cứ yên tâm, tiểu muội tự tin đủ sức chịu đựng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế là hay lắm! Bây giờ khói nhạt đi một chút rồi. Băng nhi thử mở mắt ra coi.

Bách Lý băng mở mắt ra nhìn thì thấy làn khói đặc đang bị Tiêu Lĩnh Vu cầm lá cây quạt cho nhẹ bớt đi. Cô tủm tỉm cười nói :

- Đại ca suy nghĩ chu đáo quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta ở giữa biển lửa thì còn ai xông vào cứu chúng ta được nữa, chỉ có mình lo tự cứu lấy mình mà thôi.

Bách Lý băng nói :

- Đại ca hết sức chặt cây, cải biến thế lửa, chắc mệt lắm rồi, đưa lá cây cho tiểu muội quạt khói đỡ một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- không sao đâu. Nêu chúng ta ráng chịu đựng sức lửa nung nấu, ở đây thêm một lúc lâu nữa là có thể thoát chết.

Chàng đang nói, thế lửa đã lân tới gần. Gió Tây Bắc nổi lên mỗi lúc một mạnh.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã chặt cây ở hướng này nhưng thế lửa mạnh quá, cách xa cũng còn nóng rát.

Tiêu Lĩnh Vu đưa đoản kiếm cho Bách Lý Băng khoét lỗ xuống đất. Còn chàng đứng chắn phía trước để hứng chịu bớt một phần hơi nóng cho cô.

Tuy nội công chàng thâm hậu nhưng chịu đựng lửa nóng hồi lâu, dần dần không chống nổi nữa.

Đột nhiên chàng thấy mát lạnh. Một tia nước suối vọt ra.

Nguyên Bách Lý băng khoét lỗ vô tình chạm phải mạch nước.

Tiêu Lĩnh Vu đang lúc không chịu nổi khí nóng, thấy nước suối vọt ra lại phấn khởi tinh thần. Chàng cả mừng nói :

- Băng nhi! Chúng ta có cơ thoát nạn.

Mạch nước này rất mạnh. Chỉ trong chớp mắt đã chảy ra đầy huyệt động chỗ hai người đứng. Nước suối tiếp tục ào ạt chảy ra ngoài.

Mình hai người bị nước suối tràn ngập, chỉ còn hai cái đầu nhô lên.

Hai người chỉ lo nước suối chảy ra đầy huyệt động rồi dừng lại thì chỉ trong vòng nửa giờ nước trong huyệt cũng nóng lên như bị đun sôi.

May ở chỗ mạch nước chảy mạnh không ngớt. Chẳng những Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng ngâm mình trong làn nước lạnh mà sau khi huyệt động đầy rồi, nước vẫn chảy thành khe nhỏ tràn về phía

Đông Nam.

Thế lửa phía Đông Nam tuy mãnh liệt nhưng nước suối không ngừng chảy về phía này dần dần dập tắt lửa.

Tiêu Lĩnh Vu há miệng uống mấy ngụm nước suối rồi thở phào nói :

- Thật không ngờ lại gặp kỳ tích. Nếu chúng ta chẳng gặp suối lạnh tình cờ chảy ra thì bây giờ đã phỏng da sém thịt…

Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời :

- Tiểu muội không chịu đựng nổi nữa, nhưng sợ làm đại ca bối rối mà không dám nói…

Đột nhiên cô giang hai tay ra ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu, áp mặt vào má chàng nói :

- Đại ca vì bảo vệ tiểu muội mà đứng chắn phía trước hứng chịu lửa nóng. Hỡi ơi! Đại ca hết lòng với tiểu muội như vậy, tiểu muội biết lấy gì báo đáp cho vừa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi! Từ nay Băng nhi ngoan ngoãn hơn, tiểu huynh sẽ hết lòng với Băng nhi.

Bách Lý băng buông Tiêu Lĩnh Vu ra mỉm cười nói :

- Xem chừng chúng ta có thể thoát chết rồi. Lúc nãy tiểu muội đã nghĩ tới điều dại dột, bây giờ không cần nói ra nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta có sống được lớp này, vẫn còn nhiều tai nạn hiểm nghèo phải vượt qua, vậy cần phấn chấn tinh thần mới được…

Chàng dừng lại môt chút rồi hỏi :

- Lúc nữa Băng nhi đã nghĩ sao?

Bách Lý Băng đỏ mặt lên đáp :

- Tiểu muội không muốn nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Sao Băng nhi không chịu nói cho ta nghe?

Bách Lý băng đáp :

- Đại ca nghe rồi nhất định sẽ cười và còn nổi nóng với tiểu muội nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta không cười và cũng không nổi nóng đâu.

Bách Lý Băng ngập ngừng :

- Vừa rồi tiểu muội yên trí chúng ta phải chết. Tiểu muội nghĩ… nghĩ rằng…

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Muội nói đi.

Bách Lý Băng ngửng đầu lên lộ vẻ nghiêm trang chậm rãi đáp :

- Tiểu muội nghĩ: Ngoài đại ca, tiểu muội không ở với người đàn ông nào khác. Bất luận tiểu muội làm tỳ làm thiếp gì cũng được nhưng đừng phải rời xa đại ca nửa bước. Tấm thân trong trắng này dành riêng cho đại ca. Nếu chúng ta sắp chết đến nơi thì còn giữ làm gì? Nhị đào thà bẻ cho người tình chung, có chết cũng yên tâm được…

Tiêu Lĩnh Vu chau mày ngắt lời :

- Băng nhi chỉ khéo nghĩ vơ nghĩ vẩn.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca đã nói là không cười mà cũng không tức mình vì tiểu muội. Chẳng lẽ tiểu muội ôm khối tình đó dấu tận đáy lòng đưa xuống địa phủ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm động, khẽ thở dài đáp :

- Băng nhi! Hiện giờ còn việc rất khẩn yếu là đối phó với Thẩm Mộc Phong. Bậc đại trượng phu sống phải lo toan, chết mới an lạc. Con người nào phải cỏ cây mà vô tình được. Tiểu huynh càng không phải sắt đá, có điều mình đã được bạn hữu võ lâm tôn trọng, khiến trong lòng chẳng lúc nào yên, phải đem hết năng lực trừ diệt kẻ hung ác, khiến võ lâm trở lại thanh bình. Vì thế mà tiểu huynh không rảnh để nghĩ đến mối tư tình nhi nữ…

Bách Lý băng mỉm cười ngắt lời :

- Đó là hai việc riêng biệt, chẳng xung đột gì nhau. Hỡi ơi! Trước kia tiểu muội có tính ghen ghét

nhưng bây giờ đã nghĩ thông suốt rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi nghĩ thông suốt làm sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca bất tất phải thuộc riêng về một mình tiểu muội. Khâu cô nương, Vu Dung, thậm chí đến Tố Vân, Tiểu Hồng đều được dự phần…

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Băng nhi càng nói càng đi xa quá.

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Còn một điều tiểu huynh quên chưa nói với Băng nhi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Điều này có liên quan đến Vu Dung cô nương.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vu Dung làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói :

- Nàng chết rồi! Mà chết một cách rất thê thảm.

Bách Lý băng hỏi :

- Cô ấy chết trong trường hợp nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nàng chết vì bị Ngũ Long vây đánh. Đáng thương cho phận hồng nhan, chết rồi cũng không được cỗ quan tài chôn cất.

Bách Lý băng hỏi :

- Đại ca có ở đó không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh hiện diện đương trường, mắt nhìn thấy nàng bị thảm tử mà cứu viện không kịp.

Bách Lý băng nghe tin Vu Dung chết không khỏi đau lòng nói :

- Hỡi ơi! Thật là tội nghiệp! Hai bà cháu cô ấy xuất hiện trên chốn giang hồ chưa được mấy ngày đã kế tiếp nhau bị thảm tử. Vu bà ác nghiệt đã đành, nhưng Vu Dung mà chết thì thật đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lúc lâm tử, nàng còn cầm nắm độc châm đâm vào mắt kẻ thù đã giết nàng.

Bách Lý Băng nói :

- Khi còn sống tiểu muội rất tức giận cô ấy. Nhưng nghe tin cô ấy chết, trong dạ lại bồi hồi. Bản tánh con người thật là kỳ quặc.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy thế lửa vẫn còn mãnh liệt, trong lòng cảm khái muôn vàn. Bất giác chàng thở dài nói :

- Nếu bữa nay mà không đào trúng mạch nước thì chúng ta chẳng bị chết cháy, cũng bị hơi nóng làm cho uổng mạng…

Bách Lý Băng mỉm cười ngắt lời :

- Sao đại ca lại nghĩ ra biện pháp chặt cây bốn mặt? Hỡi ơi! Gia nương tiểu muội vẫn thường khen tiểu muội thông minh nhưng so với đại ca vẫn chưa thấm vào đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bữa nay mà thoát nạn, tiểu huynh lại nhớ tới ơn đức bao la của gia sư.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khi tiểu huynh theo thầy học võ, ân sư thường nói chuyện hình thế võ lâm cùng những cao nhân

trên chốn giang hồ trong vòng một trăm năm. Gia phái nào sở trường về môn gì? Lão nhân gia còn kể chuyện cổ tích cho tiểu huynh mở đường trí tuệ…

Bách Lý băng hỏi :

- Những cái đó có liên quan gì đến chuyện chúng ta thoát nạn bữa nay đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có chứ! Đây cũng là một thiên cổ sự…

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Có một người đi tới cánh đồng cỏ hoang lương. Cánh đồng cỏ này đột nhiên phát hỏa. Người kia liền đốt lửa phía trước mình. Thế lửa hai bên lan ra gặp nhau, tựu lại quãng trống ở giữa là có thể thoát nạn.

Bách Lý Băng cả mừng nói :

- Phương pháp này thật là tuyệt diệu!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lúc lâm nạn cần phải trấn tĩnh mới có thể tùy cơ ứng biến. Dù sao bữa nay chúng ta thoát nạn một phần vì trí mưu, một phần nhờ ở khí vận.

Bách Lý Băng nói :

- Xét cho cùng chúng ta còn phải cảm ơn một người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai vậy?

Bách Lý băng đáp :

- Vũ Văn Hàn Đào. Nếu lão không tặng bảo kiếm cho đại ca thì dù bữa nay chúng ta số phận chưa chết, nhưng không có kiếm bến chặt cây cho lẹ thì tất phải chịu cực khổ hơn nhiều. Dĩ nhiên đại ca đã cứu mạng lão nên lão cảm ơn và mang đền đáp.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Vũ Văn Hàn Đào là tay mưu trí tuyệt luân, đến Thẩm Mộc Phong chưa chắc đã bì kịp. Sau này chúng ta còn phải nhờ đến trí kế của lão để đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Chương 86: Thẩm Mộc Phong Mở Cuộc Điều Tra

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca chẳng đã đề cập đến Vô Vi đạo trưởng ư? Đại ca bảo lão tài trí tung hoành ít người bì kịp. Chẳng lẽ Vũ Văn Hàn Đào lại giỏi hơn Vô Vi đạo trưởng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó là nói về một khía cạnh nào thôi. Vô Vi đạo trưởng là bậc trưởng lão nhân từ khoan hậu, còn về thủ đoạn, ngụy kế, e rằng đạo trưởng không phải là địch thủ của Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng hỏi :

- Còn Vũ Văn Hàn Đào thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vũ Văn Hàn Đào là người trước tà sau chính. Thẩm Mộc Phong mà gây dựng nên được Bách Hoa sơn trang khét tiếng giang hồ là đã nhờ cậy rất nhiều vào sức hai người là Độc Thủ Dược Vương và Vũ Văn Hàn Đào…

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Vũ Văn Hàn Đào đã trợ lực cho Thẩm Mộc Phong rất nhiều, tại sao họ Thẩm còn toan giết lão?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Cái đó là tại Vũ Văn Hàn Đào muốn phản bội hắn. Thẩm Mộc Phong tính khí thâm trầm. Lúc hắn muốn dùng người thì nói rất khéo lại hứa hẹn cho nhiều quyền lợi. Nhưng hắn chỉ muốn người ta làm thuộc ha chứ không để làm bằng hữu ngang hàng. Khi hắn phát giác ra có người tài năng hơn mình là chỉ muón giết đi. Võ công Vũ Văn Hàn Đào tuy có kém Thẩm Mộc Phong nhưng tài trí cơ mưu có phần hơn hắn nên hắn nảy lòng muốn giết Vũ Văn Hàn Đào. Vũ Văn Hàn Đào dĩ nhiên cũng phát giác ra tâm sự của Thẩm Mộc Phong. Lão chỉ trông vào tài trí thông minh để bảo vệ mạng sống.

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Vũ Văn Hàn Đào đã có thể bảo toàn mạng sống, sao không nhất tâm với Thẩm Mộc Phong mà

lại toan phản bội để hắn càng cố ý gia hại?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu cái gì cũng nghe Thẩm Mộc Phong tất bị hắn coi như thuộc hạ. Thẩm Mộc Phong đã coi như thuộc hạ thì bất cứ hắn muốn giết lúc nào cũng được nên Vũ Văn Hàn Đào làm cho hắn phải kiêng dè.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vũ Văn Hàn Đào có nói rõ tình trạng ấy cho đại ca biết không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có đâu. Tiểu huynh quan sát tình hình rồi suy tưởng ra kết luận như vậy.

Bách Lý Băng thở dài nói :

- Con gái bất luận thông minh đến đâu cũng không thể theo kịp đàn ông được.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Cái đó không nhất định. Khâu tỷ tỷ còn hơn tiểu huynh nhiều lắm. Tiểu huynh mà biết quan sát sự vật đều nhờ ở nơi ân sư chỉ dậy.

Chàng nói tới đây đột nhiên la lên một tiếng rồi nhảy ra khỏi thủy huyệt.

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi hỏi :

- Đại ca! Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy quyển kinh văn ra nói :

- Cuốn kinh này ướt hết rồi.

Chàng cầm cuốn kinh giơ lên coi dưới ánh hỏa quang thấy cuốn kinh ướt đẫm.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca cẩn thận không thì rách hết.

Tiêu Lĩnh Vu cầm cuốn kinh cất bước từ từ về phía lửa cháy.

Bách Lý Băng cũng nhảy lên nói :

- Đại ca bất tất phải đi nữa. Sức lửa nóng dữ, cứ để cuốn kinh lên phiến đá trong khoảnh khắc là khô ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghe lời cầm cuốn kinh để lên phiến đá, hai đầu đặt hai hòn đá nhỏ chặn lên rồi chàng lại nhảy xuống thủy huyệt, mắt vẫn đăm đăm nhìn cuốn kinh.

Khu rừng này phần nhiều là cổ thụ ngàn năm, lửa cháy ngất trời, hỏa quang nóng dữ.

Tiêu Lĩnh Vu mục lực hơn người. Chàng đứng dưới thủy huyệt vẫn nhìn thấy cuốn sách bốc hơi lên, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu nhà sư kia nói đúng thì cuốn kinh văn này ghi chép những võ công còn trọng đại hơn những môn võ của thập đại kỳ nhân. Vị đó tặng ta cuốn bí lục rồi lấy hết những bí lục của những vị kia đem đi. Ngoài ra lão còn để lại võ công thủ lục của Tiêu Vương Trương Phóng. Nhưng cuốn bí lục của Trương Phóng chắc lão cũng coi rồi mà cố ý lưu lại trong cung…

Đột nhiên một hồi còi thét lên lanh lảnh vọng lại. Tiếp theo những hồi khác hưởng ứng.

Tiêu Lĩnh Vu vội vàng nhảy lên thu xếp lấy cuốn kinh văn, đồng thời khẽ bảo Bách Lý Băng.

- Băng nhi! Thẩm Mộc Phong sắp hành động rồi, chúng ta phải chuẩn bị mới được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chuẩn bị thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại khí hắn đoán bọn ta chết cháy rồi, nhưng vẫn chưa yên dạ, tất sai người đi sục tìm thi thể bọn ta.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chúng ta gạt họ bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trước hết là lấp thuỷ huyệt này đi.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi :

- Sao lại lấp đi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta không thể để lại một dấu vết gì để có thể cho chúng khám phá ra cách bố trí của mình. Nếu chúng tưởng chúng ta chết rồi là hay nhất, mà không thì cũng để chúng hoài nghi, chẳng hiểu chúng ta sống chết thế nào. Nếu chúng biết rõ ta còn sống tất sẽ sục tìm cho ra.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Té ra là thế!

Hai người liền khiêng hai tảng đá lớn che kín chỗ suối nước chảy ra rồi khuân đất lấp đầy thủy huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thấy thế lửa gần đó đã tắt rồi, nhiệt khí đã giảm bớt. Chàng khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Chúng ta phải kéo những cành cây chưa cháy hết vào sau tảng đá lớn đốt đi để che giấu mọi ngấn tích.

Hai người liền động thủ. Chỉ trong khoảnh khắc đã lôi một đống cành cây vào chỗ đất trống đốt hết đi.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta hãy ngồi xuống đây vận khí điều tức. Khi nghe thấy họ tìm vào thì hãy đi ẩn lánh cũng chưa muộn.

Bách Lý Băng liền ngồi xếp bằng vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế lửa bốn phía đần dần tắt hẳn. Chàng hiểu ngay Thẩm Mộc Phong đã sai người cứu hỏa.

Chàng sờ quần áo thấy sắp khô liền dấu sách vào trong bọc nói :

- Băng nhi! Chúng ta hãy dựng một nơi ẩn thân.

Bách Lý Băng hỏi :

- Muốn dựng nơi đó phải làm như thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế lửa mặt Tây giảm sút rất mau. Hiển nhiên Thẩm Mộc Phong sai người chữa lửa từ mặt này tiến vào sục tìm hành tung chúng ta. Ba mặt lửa chưa tắt thì bất luận chúng ta ẩn lánh cách nào cũng không thể giữ bí ẩn được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vì vậy mà chúng ta phải dựng một nơi ẩn thân hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Chỗ này còn nhiều cành cây bị nước suối dập tắt mà chưa cháy hết, còn đủ sức chịu đựng vật nặng đè lên. Cái khó là ở chỗ tìm ra nơi có thể lợi dụng được.

Hai người kiếm một lúc tìm ra được một hố sâu thiên nhiên mỗi bề rộng không đầy ba bước, sâu đến trên năm thước. Đây là nơi ẩn lánh rất tốt.

Hai người cùng động thủ trong khoảng thời gian chừng ăn bữa cơm dựng được một nơi ẩn mình. Trên mặt hố gác những cành cây chưa cháy hết, phủ đất lên.

Hai người xuống hố ngồi ẩn, bốn mặt khoét những lỗ nhỏ làm cửa sổ để có thể trông ra ngoài.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đại ca vận khí điều dưỡng trước đi. Tiểu muội canh gác hễ thấy địch nhân sẽ đánh thức.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười gật đầu ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên cảm thấy có người đụng vào mình liền mở mắt nhìn ra thấy ánh dương quang tràn trề mặt đất, chàng biết trời đã gần trưa.

Dưới ánh dương quang, chàng ngó thấy Thẩm Mộc Phong đứng trên phiến đá cao đang đảo mắt nhìn bốn phía.

Tiêu Dao Tử và Kim Hoa phu nhân đứng hai bên hắn.

Chàng còn nghe tiếng bước chân lạo xạo. Hiển nhiên có nhiều người đang tìm kiếm bốn mặt.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ra hiệu cho Bách Lý Băng đừng lên tiếng. Chàng khẽ kéo cành cây khô che lấp cửa sổ và ghé tai Bách Lý Băng nói thầm :

- Băng nhi! Nếu chúng ta bị họ phát giác, tất không tránh khỏi một trường ác đấu. Khi đó chúng ta không nên ham chiến, chỉ vừa đánh vừa chạy. Tiểu huynh không thuộc địa hình nơi đây. Nhưng

phương Tây tắt lửa trước, chứng tỏ phương này cây cối ít hơn. Phương Đông là phía chúng ta ở ngoài đi vào đây. Mặt Bắc dường như có hang sâu. Chúng ta nên chạy về mé Nam.

Bỗng nghe thanh âm Thẩm Mộc Phong thốt lên :

- Theo nhận xét của đạo trưởng, liệu bọn chúng có trốn ra khỏi vùng biển lửa này không?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Nhất định không được, trừ phi có một đường ngầm nào thông ra ngoài núi.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao không thấy thi thể bọn chúng?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Lửa cháy dữ dội liền mấy giờ thì dù là hai người đúc bằng sắt cũng chảy ra nước, làm gì còn thi thể mà kiếm thấy được.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tiêu Lĩnh Vu đem theo thanh bảo kiếm lấy được ở trong cung cấm, sao cũng không tìm thấy?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Một thanh kiếm nhỏ bé như vậy, chiếm được bao nhiêu khoảng đất mà Đại trang chúa cũng muốn tìm cho ra được ư?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hỡi ôi! Chưa có bằng chứng gì xác thực là bọn chúng chết rồi, thật khiến Thẩm mỗ khó mà yên tâm được.

Tiêu Dao Tử nói bằng một giọng quả quyết :

- Xin Đại trang chúa cứ vững tâm. Theo nhận xét của bần đạo thì hai người đó chết rồi không cần nghi ngờ gì nữa…

Bỗng nghe Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Cái đó chưa chắc. Tiện thiếp coi Tiêu Lĩnh Vu không đến nỗi yểu tướng. Có khi bọn chúng đã trốn thoát khỏi nơi này rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hỏng bét! Mình tưởng Kim Hoa phu nhân gỡ rối cho mình, không ngờ mụ lại làm cho rối thêm. Mụ nói vậy tức là phải ráng tìm cho thấy người thì không chừng bọn chúng phát giác ra chỗ ẩn mình của ta mất.

Lại nghe Tiêu Dao Tử cười hô hố, hỏi :

- Phu nhân bảo Tiêu Lĩnh Vu chưa chết, có gì chứng minh không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Không có chứng cứ mà cũng không cần phải có chứng cứ. Tiện thiếp chỉ nhận thấy gã chưa chết là đủ.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười hỏi :

- Kim Hoa phu nhân! Nghe nói Tiêu Lĩnh Vu và phu nhân nhận nhau làm tỷ đệ. Chuyện đó có thực không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Cái đó tiện thiếp rất nguyện ý. Nhưng chưa chắc Tiêu Lĩnh Vu đã coi tiện thiếp như tỷ tỷ của gã.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bản tính Thẩm mỗ không thể dung tha những kẻ phản mình, nhưng đối với Kim Hoa phu nhân, phu nhân là người độc nhất mà Thẩm mỗ chịu nhường nhịn.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Cái đó ư? Tiện thiếp cũng rất lấy làm kỳ! Chẳng hiểu tại sao Thẩm đại trang chúa lại không giết mình?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Thường thường Thẩm mỗ cũng nảy ra ý niệm muốn hạ sát phu nhân.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Vậy mà sao đến nay Thẩm đại trang chúa vẫn chưa hạ thủ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vì nguyên nhân gì phu nhân còn sống được đến ngày nay và tại sao Thẩm mỗ chưa hạ thủ, chính Thẩm mỗ cũng không tìm ra được nguyên nhân.

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi :

- Hiện giờ nếu Tiêu Lĩnh Vu chết rồi, phu nhân có cảm thấy đau lòng không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Gã mà chết thực thì dĩ nhiên tiện thiếp đau đứt ruột, nhưng tiện thiếp chưa thấy điều gì chứng minh là gã đã chết, tiện thiếp vẫn không thể tin được.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Phải thế nào thì phu nhân mới tin là gã chết thật.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tức là phải nhìn thấy thi thể gã…

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Thi thể gã cháy thành tro than rồi thì sao?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ít ra cũng thấy di vật ở trong mình gã.

Tiêu Dao Tử nói :

- Lửa cháy lớn đốt một khu rừng già rộng đến mấy chục dặm, cây cối thành than hết. Những di vật nhỏ xíu của Tiêu Lĩnh Vu khó mà tìm thấy được.

Kim Hoa phu nhân buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.

Hiển nhiên mị đã bị Tiêu Dao tử thuyết phục. Trước tình trạng này thật khó mà bảo là Tiêu Lĩnh Vu chưa chết được.

Thẩm Mộc Phong cười rộ hỏi :

- Dường như phu nhân tin rồi phải không?

Kim Hoa phu nhân ngó Thẩm Mộc Phong lẳng lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong cười mát tiếp :

- Khi chúng ta trở về, Thẩm mỗ thuận cho phu nhân bày linh đường tế điệu gã một tuần để phu nhân được tỏ hết lòng dạ với gã.

Tiêu Dao tử dặng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu chết rồi tức là đại trang chú đã hoàn thành xong bước đầu toàn bộ kế hoạch. Rồi đây Đại trang chúa dự định thế nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tuyên cáo cái chết của Tiêu Lĩnh Vu trước giang hồ rồi phát động toàn diện…

Hắn nói tới đây đột nhiên dừng lại nhìn Tiêu Dao tử hỏi :

- Đạo trưởng có tính toán gì không?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo hy vọng Đại trang chúa tuân theo lời ước từ trước, tức là phần lục địa thuộc về tay Thẩm đại trang chúa. Còn giang hồ hồ hải thuộc về Từ Hải quân chủ. Thế là thủy bộ phân minh, ai giữ vị trí của người đó.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả hỏi :

- Đạo trưởng hết lòng trung với Từ Hải quân chủ lắm nhỉ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo chịu lời ủy thác của người thì phải cho trọn lời hứa. Giang hồ bình định rồi, bần đạo sẽ rút lui khỏi võ lâm.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười khanh khách hỏi :

- Đạo trưởng tài trí tung hoành mà quy ẩn lâm tuyền há chẳng đáng tiếc lắm ư?

Tiêu Dao Tử thở dài đáp :

- Có khi Thẩm đại trang chúa không tin lời bần dạo. May ở chỗ Đại trang chúa sắp thành bá nghiệp. Chốn giang hồ sóng lặng gió yên, ngày quy ẩn của bần đạo không còn xa nữa. Khi ấy Thẩm đại trang chúa sẽ được thấy rõ.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Thẩm mỗ mong rằng lời nói của đạo trưởng đi đôi với việc làm…

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta đi thôi.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Chưa tìm thấy thi thể Tiêu Lĩnh Vu sao đã bỏ đi?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bọn chúng bị chết cháy nếu thi thể còn thì chỉ quanh quẩn chỗ này. Còn bảo hắn trốn ra khỏi biển lửa ai mà tin được.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Trang chúa nói vậy thì ra đã cả quyết Tiêu Lĩnh Vu bị chết cháy rồi ư?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu gã chưa chết thì phải bay lên trời hay chui xuống đất thì mới thoát khỏi hỏa kiếp này.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Tiện thiếp có cảm giác là Tiêu Lĩnh Vu hãy còn sống trên thế gian.

Tiêu Dao Tử cười ha hả đáp :

- Cảm giác của phu nhân thật là kỳ quái. Bần đạo không thể nào hiểu được. Trong một lò lửa khủng khiếp bát ngát như thế này đến gang thép còn chảy ra nước, huống chi là người?

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Chúng ta đi thôi.

Rồi hắn cất bước đi trước.

Tiêu Dao Tử và Kim Hoa phu nhân theo sau.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ra thấy hai người đi đã lâu rồi liền khẽ bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Thẩm Mộc Phong tưởng nhầm chúng ta đã chết rồi, vậy chờ đến đêm chúng ta hãy ra

đi. Băng nhi ráng chịu đói một ngày.

Băng nhi chúi đầu vào lòng Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Được ở với đại ca một chỗ, dù tiểu muội có chịu đói mấy ngày cũng không sao.

Rồi cô từ từ nhắm mắt lại Tiêu Lĩnh Vu nhẩm tính kế hoạch và đường lối chạy trốn rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Trời vừa tối hai người đã khởi hành.

Tuy Tiêu Lĩnh Vu không thuộc địa thế, nhưng chàng tính toán từ trước nên hành động rất mau lẹ. Chưa sang canh cả hai đã ra khỏi hỏa trường.

Chàng tiếp tục chạy về phía trước lại đến một khu rừng rậm. Đoạn đường nhỏ hẹp này thật khó đi. Nhưng khinh công hai người rất cao thâm nên vẫn chạy rất mau.

Sau khi vượt qua hai trái núi, Bách Lý Băng dừng lại hỏi :

- Đại ca! Chúng ta hãy nghỉ một lúc được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nghỉ thì nghỉ. Tiểu huynh cũng mệt lắm rồi.

Hai người liền từ từ ngồi xuống. Bách Lý Băng nói :

- Đại ca! Tiểu muội đói rồi…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tiểu huynh cũng mỏi dạ nhưng ráng nhịn lúc nữa, chúng ta sẽ tìm vào một nhà nông mua một bữa ăn.

Bách Lý Băng mỉm cười bảo :

- Rồi đây đại ca định làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong tưởng bọn ta chết rồi thì ta nên tương kế tựu kế hóa trang thành người khác để coi Thẩm Mộc Phong có những âm mưu gì? Bạn hữu võ lâm đối với cái chết của ta phản ứng như thế nào?

Chàng thở phào nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong đã nghiên cứu kế hoạch hoàn thiện để chinh phục giang hồ, nhưng hiện giờ chương pháp của hắn bị rối loạn, bức bách hắn không thể phát động trước được.

Bách Lý Băng nói :

- Hỡi ôi! Tiểu muội có điều nghĩ mãi không ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội thường nghe song thân đề cập đến phái Thiếu Lâm ở Trung Nguyên, người đông thế mạnh, rất nhiều cao thủ. Mà họ thấy Thẩm Mộc Phong cuồng ngạo như vậy không hỏi gì đến, chống tay ngồi nhìn là nghĩa làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì trong phía Thiếu Lâm có một số cấu kết với Thẩm Mộc Phong, nhưng phần lớn là người thanh bạch dĩ nhiên không chịu tán đồng. E rằng trong vụ này có nhiều điều uẩn khúc…

Bách Lý Băng hỏi :

- Trong những trận chúng ta đã trải qua, đại ca bảo La Hán trận là của phái Thiếu Lâm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Vì vậy tiểu huynh nghi ngờ ở phái Thiếu Lâm có người câu kết với Thẩm Mộc Phong mà những vị hòa thượng đó giữ vị trí khá cao ở chùa Thiếu Lâm.

Bách Lý Băng nói :

- Té ra là thế.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại ca! Tiểu muội chợt nghĩ đến một việc, muốn hỏi ra mong đại ca đừng nóng giận.

Chương 87: Xót Hào Kiệt Thiết Lập Linh Đường

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi! Băng nhi nói đi!.

Bách Lý Băng nói :

- Sáng này chúng ta xuống núi quan sát, nếu quả người võ lâm tỏ ra rất đau đớn về cái chết của đại ca và quyết chí báo thù thì vĩnh viễn đại ca trợ giúp cho bọn họ là phải. Bằng người ta thờ ơ chẳng có phản ứng chi hết tưởng đại ca chẳng tội gì mà thí thân cho họ. Chúng ta đi tìm Khâu tỷ tỷ rồi mai danh ẩn tích trong chốn rừng sâu thẳm lớn, mở một xứ đào nguyên ngoài đời đặng hưởng lạc thú an nhàn tự tại.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Hay lắm! Chúng ta hãy dò coi cho biết tình hình rồi sẽ tính.

Hai người nghỉ ngơi một lúc xong lại tiếp tục thượng lộ.

Lúc trời sáng hai người tìm vào một nông gia ăn một bữa no, hỏi rõ đường lối rồi lại ra đi.

Để che giấu hành tung, Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đã hóa trang rất tinh tế, lại tùy thời tùy cảnh mà biến đổi.

Trưa hôm ấy, Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đi tới cái quán bỏ hoang là nơi hai người trước đã gặp Sở Côn Sơn.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng làm ông bà già nhà quê. Tiêu Lĩnh Vu tay xách hành lý, tay dắt một con lừa từ từ di tới.

Bỗng nhiên thấy tòa tửu điếm hoang lương bữa nay rất náo nhiệt. Ngoài cửa buộc hai con tuấn mã và treo một lá phướn chiêu hồn dài mấy trượng tung bay trước gió. Trên tấm vải trắng viết bốn chữ lớn “Hồn hề qui lai”.

Trước điếm buông rũ một tấm màn the, bao nhiêu bàn ghế dời hết đi để dựng một tòa linh đường bao chiếm hết cả bề mặt tửu điếm.

Tiêu Lĩnh Vu dắt lừa từ từ đi tới liếc mắt nhìn thấy trên bài vị đề dòng chữ :

“Võ lâm đại hiệp Tiêu Lĩnh Vu chi linh vị”.

Trong nhà cũng như bên ngoài, những người lui tới sắc mặt nghiêm trang toàn thân mặc đồ trắng.

Tiêu Lĩnh Vu nhác trông đến hai ba chục người đều mặc áo trắng.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đại ca! Người ta bày linh vị đại ca đó.

Tiêu Lĩnh Vu bật cười nghĩ thầm :

- Trong một đời người ta chết đã nhiều lần rồi.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Chúng ta có nên lại gần coi không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu.

Hai người từ từ đi tới, còn cách tửu điếm chừng năm sáu thước, bỗng ngó thấy hai đại hán mặc áo trắng đang chậm chạp đi lại. Người đi trước râu tóc bạc phơ, thân thể ốm nhom. Chính là Cái bang chưởng lão Tôn Bất Tà.

Lão tỏ ra cực kỳ thương cảm, cặp mắt đỏ hoe. Hiển nhiên lão đã khóc thầm và đau xót lâu ngày.

Người theo sau Tôn Bất tà là Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh sắc mặt xanh lè, hai mắt sưng húp.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm động nghĩ thầm :

- Tin ta chết làm cho họ đau đớn quá chừng.

Chàng chợt nhớ tới Triển Diệp thanh và Nhất Lôi đã ăn phải chất kỳ độc mà không hiểu giải trừ được chưa. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác chàng ngó kỹ Triển Diệp Thanh.

Cử động của hai người dường như đã khiến Tôn Bất tà sinh lòng ngờ vực, lão chuyển động cặp mắt đỏ hoe nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Qúy tính của tiểu ca là gì?

Tiêu Lĩnh Vu cất giọng ấm ớ đáp :

- Tiểu nhân họ Tôn, đưa cô dâu này về nhà.

Tôn Bất tà chắc nghĩ tới người này cùng họ với mình liền vẫy tay nói :

- Đi lẹ lên! Chỗ này không nên đứng lâu.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi lật đật tiến về phía trước.

Bách Lý Băng theo sát Tiêu Lĩnh Vu. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ra xa hơn mười trượng.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Đại ca đã nhìn ra thân thế hai người đó chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Họ không hóa trang. Dĩ nhiên tiểu huynh nhận ra rồi. Đó là Tôn Bất Tà và Triển Diệp Thanh.

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Đại ca có nhìn thấy hai người quỳ trước linh tòa không?

- Không

Bách Lý Băng đáp :

- Triển Diệp Thanh che mất thị tuyến của đại ca nhưng tiểu muội nhìn rõ họ khóc đến ngất người, quì phục ở hai bên linh tòa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Thương Bát và Đỗ Cửu.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Kể ra ta nên gặp họ, để họ khổ sở nghĩ thật tội nghiệp.

Bách Lý Băng nói :

- Hai người khóc lóc rất bi ai, chúng ta quay lại nói cho họ biết.

- Không nên. Chúng ta phải nhẫn nại thêm mới được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca nhẫn tâm để họ đau khổ như vậy ư?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Nếu lúc này ta xuất hiện ngay thì bọn họ giảm bớt nỗi bi thương, nhưng lại khiến cho Thẩm Mộc Phong biết ta hãy còn sống. Vì đại cuộc võ lâm ta đành dấu kín một thời gian nữa.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn họ đến cả rồi. Không chừng Vũ Văn Hàn Đào cũng có ở đó.

Bách Lý Băng hỏi :

- Dường như đại ca rất chú trọng đến Vũ Văn Hàn Đào thì phải?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Chỉ có Vũ Văn Hàn Đào tới đây mới chống nổi quỷ kế của Thẩm Mộc Phong.

Hai người đang nói chuyện, bỗng ngó thấy cát bụi tung bay. Mấy con khoái mã đang chạy nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Băng nhi! Chúng ta tránh sang bên đường để coi những người đến đây là ai?

Tiêu Lĩnh Vu nhanh mắt vừa ngó qua đã nhận thấy ba người kỵ mã chính là Mã Văn Phi, Thần Tiễn Trấn Càn Khôn Đường Nguyên Kỳ và Tam Dương thần đàn Lục Khôi Chương.

Ba người này cũng mình mặc áo trắng, đầu đội khăn trắng. Mấy con ngựa đều ướt đẫm mồ hôi. Hiển nhiên chúng đã chạy miết một quãng đường dài.

Bách Lý Băng buồn rầu nói :

- Bọn họ đều mặc tang phục đủ tỏ ra rất thương xót đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài, toan đáp thì đột nhiên lại nghe tiếng bánh xe lọc cọc chạy rất gấp vượt qua. Mui xe toàn dùng vải trắng. Cả ngựa kéo xe cũng trùm vải trắng. Trong xe vắng

nghe tiếng khóc thút thít.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đại ca! Xem chừng người trong xe cũng vì đại ca mà tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đại khái là như vậy.

Bách Lý Băng hỏi :

- Người đó là ai? Sao không cưỡi ngựa mà lại ngồi xe?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp :

- Tiểu huynh cũng lấy làm lạ. Người ngồi trong xe chắc là đàn bà.

Bách Lý Băng nói :

- Tiếng khóc nức nở trong xe vọng ra, tiểu muội nghe rất rõ là thanh âm đàn bà.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh nghĩ không ra được là ai?

Bách Lý Băng hỏi :

- Chẳng hiểu có phải Khâu cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ Khâu tỷ tỷ đang bối rối về sự tình của nàng, làm gì được rảnh mà tới đây. Ta cùng y đã ước định tái hội, mong sao mình đến đúng hẹn....

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Có khi Khâu tỷ tỷ nghe tin đại ca bị Thẩm Mộc Phong dùng kế hỏa công đốt chết, việc gì chị ấy cũng bỏ lại để tới đây tế điệu.

Tiêu Lĩnh Vu trông về tửu điếm thì lúc này đã rất đông người và dường như mọi vật trong nhà đều trùm vải trắng.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đến ngay Chưởng môn phái lúc lâm chung e rằng cũng không được vinh dự đến thế này.

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời, chợt ngó thấy một toán kỵ mã đi tới.

Đoàn kỵ mã này đến hơn hai chục người. Phía sau còn hai cỗ xe ngựa. Chàng chú ý nhìn thì những người cưỡi ngựa đều mặc sao trắng đầu chít khăn tang.

Tiêu Lĩnh Vu không quen ai trong bọn này. Phần lớn đều dắt binh khí bên mình. Người nào cũng vẻ mặt nghiêm nghị không ai có một nụ cười. Trên hai cỗ xe chất đầy lụa trắng.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đứng bên đường dường như khiến cho quần hào chú ý. Mấy chục cặp mắt tò mò không ngớt nhìn chằm chặp vào mặt hai người.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên lưng lừa xoay mình tiến về phía trước.

Bách Lý Băng lật đật theo sau.

Hai người đi trên đường nhỏ một lúc ra tới đường cái, mắt vẫn nhìn thấy khói bụi mịt mù dường như rất nhiều xe ngựa chạy đến tửu điếm hoang lương.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Chẳng nhẽ bao nhiêu nhân mã chạy đến tửu điếm kia tế điếu ta?

Chàng liền hỏi Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Chúng ta phải nghĩ cách nào quay trở lại xem sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Phải rồi! Chúng ta hãy đến Trường Sa cải trang thành nhân vật giang hồ cũng mặc áo trắng đi trà trộn với bọn họ, chắc không ai phát giác ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phải rồi.

Chàng bỏ lừa lại đi bộ.

Hai người tới Trường Sa lúc mặt trời lặn, liền vào thành cải trang thành nhân vật giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu bôi mặt đen, lưng đeo một thanh yêu đao. Bách Lý Băng thân hình bé nhỏ ngụy trang làm một lão già ốm nhắt. Dưới cằm dán túp râu vàng lơ thơ. Mặt cũng màu vàng lợt. Hai chân quấn xà cạp, tay cầm cái dọc tẩu hút thuốc hào dài hai thước tám tấc.... Không còn ai nghi ngờ cô là một mỹ

nhân nguyêt thẹn hoa nhường.

Hai người đi quanh một vòng các đường phố lớn hỏi các nhà bán vải trắng đều đã hết sạch.

Hai người vẫn giả vờ không quen biết nhau và đi cách nhau chùng hơn trượng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đã có kế hoạch. Chàng coi qua tình thế một lượt rồi tìm vào một tòa tửu lầu.

Màn đêm buông xuống. Trong tửu lầu thắp bốn ngọn đèn treo sáng rực cả tòa sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng mỗi người ngồi một bàn. Bách Lý Băng ngồi ở phía trong, còn Tiêu Lĩnh Vu ngồi gần cửa đại sảnh.

Lúc này kể ra bữa cơm chiều sắp hết rồi mà bọn gia nhân trong quán vẫn ăn mặc chỉnh tề tựa hồ còn có khách đến đông....

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy ngoài mình và Bách Lý Băng còn một bàn có khách ngồi. Những người này coi bộ đều là nhân vật võ lâm. Họ ăn vội vã rồi lật đật tính tiền đi ngay.

Người lớn tuổi ra sau cùng chợt hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Phải chăng ông bạn cùng đi điếu tang Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hàm hồ đáp :

- Đúng thế! Chắc các vị cũng tới đó.

Lão già kia dừng lại nói :

- Ngày mai là ngày chính thức mở cuộc điếu tang Tiêu đại hiệp. Linh đường cách đây chừng mười mấy dặm. Ông bạn muốn được tế sớm thì phải đi ngay đêm nay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ huynh đài. Tại hạ còn nghĩ xem có nên đi bây giờ không đã.

Lão già lấy làm kỳ hỏi :

- Tiêu đại hiệp vì mưu cuộc tạo phúc cho võ lâm nên bất hạnh trúng kế hỏa công của Thẩm Mộc Phong phải chết cháy. Trong võ lâm còn ai không cảm động? Dĩ nhiên nên đi ngay....

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu mà bảo là đã thành tựu lớn trên giang hồ thì cái đó chưa chắc. Tại hạ chưa quen biết y, gặp lúc cao hứng đi xem nhiệt náo mà bảo lần mò đêm hôm để được tế sớm thì tại hạ thấy chẳng thú gì.

Lão già nghiêm nghị nói :

- Ông bạn muốn tìm thú ư? Nếu vậy nên quay về thôi. Tiêu đại hiệp tuy hành hiệp chưa bao lâu nhưng là một nhân vật trung can nghĩa đảm, trước nay không ai bì kịp. Đại hiệp tuy chưa tới hai mươi mà đơn thương độc mã chống cự Bách Hoa sơn trang, khác nào ánh dương quang soi khắp chốn giang hồ khiến cho đồng đạo võ lâm như người mơ mộng choàng tỉnh giấc, phấn khởi tinh thần, liều mạng chống cự Thẩm Mộc Phong. Nếu không được Tiêu đại hiệp hào khí ngất trời thì toàn thể võ lâm sẽ bị chìm đắm dưới ma trướng của Thẩm Mộc Phong. Lão phu đây tuổi đã già rồi không nóng nảy như hồi niên thiếu mới dùng lời lẽ tử tế mà giáo huấn ông bạn mấy câu. Nếu gặp phải người khác bữa nay mà thấy ông bạn khinh mạn Tiêu đại hiệp tất bị người ta đánh cho đến trẹo quai hàm. Ông bạn coi chừng kẻo bị vạ miệng.

Lão già thuyết một hồi rồi không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã trở gót ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu trông bóng sau lưng lão già ngơ ngẩn xuất thần, nghĩ bụng :

- Ta được võ lâm coi trọng như vậy mà vẫn không hay.

Một tên tiểu nhị từ từ bước tới khẽ hỏi :

- Thưa khách quan....

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi :

- Chuyện gì?

Điếm tiểu nhị đáp :

- Hai bữa nay trong tửu điếm của bọn tiểu nhân toàn là khách võ lâm chiếu cố. Hễ nhắc tới Tiêu đại hiệp là tỏ lời cung kính. Vị đại lão gia vừa rồi nói vậy là đúng. Khách gia nên....

Bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại, tiếp theo là tiếng bước chân nhộn nhịp. Một lũ đại hán lưng đeo binh khí tiến vào điếm. Điếm tiểu nhị chưa nói hết lời vội chạy ra mời khách.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tám người vào điếm chia ngồi làm hai bàn giục giã tiểu nhị lấy cơm ăn, dường như không có hứng thú uống rượu. Những nhân vật võ lâm thường lấy rượu làm vui mà mấy người này không kêu rượu uống đủ biết là họ đang có tâm sự trầm trọng.

Lại nghe một đại hán hỏi :

- Tiểu nhị! Ở đây có thợ may không?

Một tên điếm tiểu nhị vội chạy đến hỏi lại :

- Lão nhân gia cần thứ gì?

Đại hán đáp :

- Bảo làm giúp bọn ta tám bộ tang phục, càng lẹ càng tốt. Bọn ta sẽ cho nhiều tiền.

Điếm tiểu nhị nhìn tám người nói :

- Tửu điếm đã chuẩn bị sẵn sàng áo tang. Còn giá cả xin các vị đại gia tùy tiện cho thế nào cũng được.

Đại hán không nói gì nữa. Tám người ăn vội vàng cho xong bữa. Tiểu nhị đã đem áo tang để sẵn đó. Tám người lấy mặc vào. Ai cũng tiện tay quăng cho một đỉnh bạc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nhà điếm này chuẩn bị may cả áo hiếu. Nguyên một khoản này cũng đủ phát tài.

Chàng toan gọi tiểu nhị lại tính tiền thì thấy một già một trẻ đi vào. Lão già đã ngoài sáu chục tiổi. Chú nhỏ mười sáu mười bảy. Cả hai người đều dắt binh khí bên mình.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Hai nhân vật này niên kỷ khác biệt hẳn sao lại đi với nhau? Ta thử coi xem lai lịch họ thế nào?

Bỗng nghe thiếu niên hỏi :

-Gia gia! Xem chừng những người đến tế điện Tiêu đại hiệp đông lắm phải không?

Lão già đáp :

- Đây là mới gặp ở dọc đường những người ghe tin mà tới. Còn bao nhiêu bạn hữu chẳng kể dường xá ngàn dặm cũng lật đật chạy đến thì phải đông gấp mười.

Thiếu niên hỏi :

- Gia gia ơi! Sao người ta đến tế điện Tiêu Lĩnh Vu đông thế?

Lão già đáp :

- Vì Tiêu đại hiệp không chịu khuất phục dưới uy vũ của Bách Hoa sơn trang, lại không thèm lợi lộc, dám một kiếm chống ác bá để cho toàn thể võ lâm tỉnh ngộ lại....

Lão già thở dài nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp trúng kế hỏa phong của Thẩm Mộc Phong mà bị thảm tử. Từ nay không còn ai thay chúng ta chống cự Thẩm Mộc Phong nữa. Chuyến này anh hùng thiên hạ đến đây ngoài việc điếu tế còn tính đường trả thù cho Tiêu đại hiệp và tự cứu lấy mình.

Thiếu niên gật đầu nói :

- Té ra là thế.

Hai ông cháu ăn cơm xong trả tiền đứng dậy toan đi, tiểu nhị tự động cầm hai bộ áo trắng ra nói :

- Hai vị đi điếu tế Tiêu đại hiệp tưởng nên mặc áo trắng.

Lão già gật đầu đón lấy áo cũng trả thêm một đỉnh bạc rồi mới ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai người ra cửa rồi vẫy tay gọi tiểu nhị bảo :

- Cho ta mua một bộ áo trắng.

Tiểu nhị cầm áo trắng đưa ra nói :

- Đại gia thử vận xem vừa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y phục điếu tang ít khi vừa vặn. Ở tửu điếm các vị may sẵn cho là may quá rồi.

Điếm tiểu nhị tươi cười nói :

- Đại gia chưa biết. Mấy đêm liền trong tửu điếm bận việc kêu thợ may may áo suốt đêm....

Gã dùng lại một chút rồi tiếp :

- Xin đại gia đừng nóng. Bọn tiểu nhân mở điếm rất sợ những ông võ sư. Chỉ nói đôi câu không vừa ý là bị đánh liền nên tửu điếm phải may áo trắng trước để đây cho các vị dùng.

Bách Lý Băng cũng mua một tấm áo trắng. Hai người mặc áo tang vào rời khỏi tửu điếm đi ra ngoài ngoại thành.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng khẽ nói :

- Băng nhi! Nếu Vũ Văn Hàn Đào không đến đây, chỉ sợ khó đề phòng được âm mưu của Thẩm Mộc Phong. Vì thế chúng ta cần phải đề phòng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Phòng ngừa bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta giả vờ không quen biết nhau, mỗi người chọn một chỗ địa thế rộng rãi để có thể ngấm ngầm giám thị toàn trường. Nếu phát giác ra nhân vật khả nghi thì lập tức liên lạc bằng thủ thế. Băng nhi phải coi chừng, những nhân vật trong linh đường rất phức tạp, chớ có nhận lầm người để họ cười cho.

Chàng liền cùng Bách Lý Băng ước hẹn cách liên lạc. Bách Lý Băng ghi nhớ vào lòng. Cô lại hỏi :

- Nếu chúng ta phát giác ra người khả nghi thì nên đối phó bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay hơn hết là ngấm ngầm đả thương họ, khiến họ không làm rối loạn được. Trừ trường hợp bất đắc dĩ, nhất thiết không nên để lộ tung tích.

Bách Lý Băng gật đầu.

Hai người chạy thật lẹ trở về nhà điếm ở nơi hoang đã thì thấy quang cảnh đã biến đổi hẳn. Các rạp được dựng lên liên miên đến mười mấy tòa. Cứ cách hai trượng lại treo một ngọn tử khí phong đăng. Mặt chính Đông mở một cửa lớn có hai người ngồi đón khách. Trước mặt hai người đặt một cái bàn. Trên bàn đặt một quyển sổ bằng giấy lụa và nghiên bút mực.

Trong rừng cách đó không xa tiếng ngựa hý vọng lại. Có cả trăm con buộc tại đó.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước tới trước cửa dòm thấy hai người đón khách là Tư Mã Càn và Sở Côn Sơn.

Nguyên mấy người này rượt theo Tiêu Lĩnh Vu, dọc đường gặp những chặng mai phục cản trở không tiến vào được. Sau thấy lửa cháy đốt rừng rồi tin Tiêu Lĩnh Vu bị chết thiêu đồn ra ngoài. Đoàn người đành lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu chưa tới trước bàn, Sở Côn Sơn đã đứng dậy chắp tay nói :

- Tiểu đệ là Sở Côn Sơn. Phải chăng các hạ đến điếu tang Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu sợ lão nghe rõ khẩu âm không dám trả lời chỉ khẽ gật đầu một cái.

Sở Côn Sơn thấy Tiêu Lĩnh Vu cát bụi đầy mình biết là chàng không cưỡi ngựa liền nói :

- Ông bạn đi bộ tới đây đủ rõ tấm thịnh tình đáng quí. Xin ông bạn lưu danh tính lại rồi vào rạp nghỉ ngơi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cách hỏi tên giản dị thế này thì Thẩm Mộc Phong có cho gian tế trà trộn vào thật dễ như trở bàn tay.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng cầm bút ghi là Đằng Đại Đơn ở Tương Bắc vào cuốn sổ.

Chương 88: Anh Hùng Thiên Hạ Tế Tiêu Lang

Tiêu Lĩnh Vu sợ người ta sinh lòng ngờ vực, không dám ngoái cổ nhìn lại, đi thẳng vào rạp rồi mới từ từ quay đầu trông ra.

Chàng thấy Tư Mã Càn cũng dương mắt lên nhìn mình liền bước mau vào phía trong.

Trong trường có hai cây bạch trúc đang cháy. Số người rất đông, thoáng qua ước lượng được chừng hai chục. Dưới đất rải chiếu, phần lớn đang ngồi xếp bằng điều dưỡng còn một số để áo vậy nằm lăn ra ngủ.

Tiêu Lĩnh Vu sợ có người hỏi han, không dám dòm ngó nhiều, liền ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng. Tuy chàng đã chạy khá nhiều đường đất, nhưng nhờ nội công tinh thâm vẫn chưa thấy nhọc mệt.

Chàng cảm thấy bức rèm lay động, vẫn không mở mắt ra, chỉ nhủ thầm trong bụng :

- Mong sao Băng nhi đủ thông minh để đối phó với mọi người rồi trà trộn vào đây.

Chàng nghe tiếng rèm buông xuống, tiếp theo tiếng chân bước nhẹ dường như có người mở rèm coi một chút rồi đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn chưa mở mắt, chàng tự hỏi :

- Không hiểu Băng nhi đã qua được cửa để vào trong này chưa?

Đột nhiên chàng cảm thấy mặt nóng bừng, dường như có người cố ý hà hơi vào mặt mình.

Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra nhìn thấy một đại hán thấp lùn thủn mà béo chùn béo chụt ngồi đối diện với mình hai người cách nhau không đầy hai thước. Người kia cũng dương mắt lên nhìn chằm chặp vào mặt chàng.

Cử động thô lỗ của đại hán khiến Tiêu Lĩnh Vu rất khó chịu. Nhưng chàng nhìn kỹ lại thì chính là Tửu Tăng Bát Giới đại sư.

Đã lâu chàng không gặp nhà sư này, nay thấy lão vẫn mặc tấm áo cà sa dầu mỡ nhơ nhớp, miệng sặc mùi rượu.

(....Chỗ này mất mấy dòng....).

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bây giờ phần đông đang nghỉ ngơi, chúng ta không nên làm rộn người khác. Đại sư muốn nói chuyện hãy đợi đến mai cũng chưa muộn.

Bát Giới đại sư gật đầu hỏi :

- Đằng huynh nói đúng. Nhưng bản hòa thượng muốn hỏi Đằng huynh thêm câu nữa được không?

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại để mặc lão.

Bát Giới đại sư hỏi luôn mấy câu, Tiêu Lĩnh Vu vẫn lẳng lặng không đáp.

Nhưng Bát Giới đại sư hỏi đến mấy chục lần, chàng biết không nói không xong liền mở mắt ra nói :

- Được rồi! Đại sư chỉ hỏi một câu thôi.

Bát Giới gật đầu hỏi :

- Các hạ có nhận ra bản hòa thượng không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ là Tửu Tăng Bát Giới đại sư.

Bát Giới sửng sốt toan hỏi nữa nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại không lý gì đến mình, lão ngó kỹ chàng một hồi rồi đứng dậy bỏ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hé mắt cười thầm tự nhủ :

- Nhà sư này khó chơi quá. Mình mà không dùng cách này thì lão còn hỏi vặn đến phải lòi đuôi mắt.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng ngó thấy một lão già tiến vào. Chính là Bách Lý Băng hóa trang. Chàng nghĩ thầm :

- Ta chỉ mong nàng nhẫn nại đừng để lão sư căn vặn đến tiết lộ thân thế.

Chàng thấy Bách Lý Băng đảo mắt nhìn quanh rồi đi về phía mình thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ bụng :

- Nếu nàng đến chỗ ta để nói chuyện tất khiến người ta phải nghi ngờ.

Nhưng Bách Lý Băng còn cách chàng ba bước đã ngồi xuống không ngó chàng nữa. Chàng nghĩ bụng :

- Băng nhi đã tiến bộ khá nhiều.

Tửu Tăng Bát Giới thấy Bách Lý Băng ngồi xuống liền lại gần hỏi :

- Ông bạn ở đâu tới đây?

Bách Lý Băng mở mắt nhìn lão một cái rồi lắc đầu nhắm mắt lại.

Tửu Tăng Bát Giới thấy Bách Lý Băng nhất tâm không lên tiếng đành chịu bỏ đi.

Từ nửa đêm trở đi không còn ai quấy nhiễu nữa. Lúc trời vừa sáng đột nhiên nghe tiếng bi ai lọt vào tai.

Tửu Tăng Bát Giới lớn tiếng :

- Đã mở cửa linh đường của Tiêu đại hiệp. Cuộc tế điện bắt đầu. Các vị hành hương lễ bái đi.

Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra nhìn thấy bao nhiêu người trong trướng lục tục đứng dậy đi ra mặt trước.

Bách Lý Băng và Tiêu Lĩnh Vu cũng đứng dậy theo mọi người ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn thấy bốn mặt có đếm mấy trăm người. Ai nấy đều mặc tang phục chít khăn trắng.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy tòa điếm ở nơi hoang dã này lại biến đổi bộ mặt.

Chung quanh đều có phướn trắng dựng lên cao đến bôn năm trượng. Đứng xa trông tưởng chừng như tòa cao lâu trắng xóa. Mấy chục ngọn đèn phủ sa trắng buộc vào đầu gậy giơ lên cắm ở xung quanh tòa linh lầu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Không ngờ cái chết của Tiêu Lĩnh Vu này lại vinh quang như thế.

Lúc này những người ở trong trướng đã ra xếp hàng thành bốn đội dọc từ từ tiến về phía linh lầu.

Tiêu Lĩnh Vu lại gần mới nhìn ra tòa rạp bằng vải trắng chiếm khu đất rất rộng.

Lạ hơn nữa, những bức vải trắng bao vây chung quanh tựa hồ như bốn bức tường. Ngoài bốn cửa

ra vào không còn lối đi nào khác.

Chàng động tính hiếu kỳ nghĩ bụng :

- Tòa linh đường bằng vải trắng này nhất định có tác dụng lớn lao. Ta thử tiến vào điều tra kỹ lại một phen.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng đã bước tới cửa.

Bỗng thấy Tam Dương thần đàn Lục Khôi Chương nét mặt đầy vẻ bi thảm chắp tay nói :

- Cảm phiền đại gia!

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ đi vào trong cửa, bụng bảo dạ :

- Té ra những người này đều lấy tư cách chủ nhân tiếp khách. Chắc cả bốn cửa đều sắp đặt như vậy.

Chàng ngửng đầu trông ra lại thấy một cái bàn gỗ dài phủ đoạn trắng. Hai tên đệ tử phái Võ Đang mặc đạo bào sắc trắng đứng ở phía sau cái bàn, nét mặt rất thê thảm. Trên bàn đặt văn phòng tứ bảo. Trên tấm đoạn trắng đã ghi đầy tên họ.

Tiêu Lĩnh Vu cầm bút ghi sáu chữ “Đằng Đại Đơn ở Tương Bắc” rồi đi vào linh đường.

Linh đường làm bằng cột gỗ trắng phủ vải trắng. Tòa linh đường chiếm khu đất khá rộng, lại dùng màn trắng che kín vườn cỏ.

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng trong tòa linh đường có thể chứa được hơn ngàn người.

Trên một tấm đoạn trắng vuông viết một dòng chữ “Thiên hạ đệ nhất hiệp Tiêu Lĩnh Vu chi linh vị” dựng ở chính giữa, hai bên là hai tấm sa trắng dùng làm linh đường.

Trước linh vị hoa trắng bày la liệt. Những ngọn bạch trúc rất cao đã được thắp lên. Bầu không khí trong trường đầy vẻ trang nghiêm.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước tới gần chiếc bồ đoàn vải trắng ngồi xuống. Chàng ngửng đầu lên thấy phía trên linh vị đặt ngang một tấm biển viết bốn chữ lớn “Võ lâm minh đăng” bất giác chàng thở dài nghĩ bụng :

- Tiêu Lĩnh Vu này có tài đức gì mà để đồng đạo võ lâm kính ngưỡng như vậy.

Nghĩ lại càng thêm hổ thẹn.

Sau một lúc đột nhiên từ phía sau linh đường hai người chậm chạp đi ra.

Người đi trước thân hình bé nhỏ gầy nhom mặc áo trắng vừa dài lượt thượt lại rộng thùng thình. Trên đầu chít khăn trắng, coi có vẻ rất hoạt kê. Nhưng nét mặt lão cực lỳ trang nghiêm đau khổ. Chính là Tôn Bất Tà.

Người thứ hai râu chùng xuống bụng mình mặc đạo bào màu trắng. Lão là Vô Vi đạo trưởng, trưởng môn phái Võ Đang.

Tôn Bất Tà chắp tay tự giới thiệu :

- Lão khiếu hóa là Tôn Bất Tà. Trong các vị đây chắc có nhiều vị đã gặp lão khiếu hóa rồi...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão khiếu hóa đã từng này tuổi đầu, lại ra khỏi giang hồ từ lâu, nay vì không muốn để đồng đạo trong võ lâm bị khống chế dưới ma chướng của Thẩm Mộc Phong, nên dù chỉ là ngọn đèn tàn trước gió cũng phải tái xuất giang hồ...

Lại nghe thanh âm trầm giọng từ trong đám người cất lên :

- Tôn đại hiệp vì bọn tại hạ mà tái xuất giang hồ, khiến đồng đạo võ lâm đều cảm kích.

Tôn Bất Tà nhăn nhó cười đáp :

- Lão khiếu hóa đã già nua tuổi tác. Nhân vật chân chính có đủ tài để trợ giúp đồng đạo võ lâm khỏi chìm đắm vào ma chướng là Tiêu đại hiệp, nhưng y bị Thẩm Mộc Phong dùng quỷ kế đốt chết mất rồi.

Lão nói tới đây nước mắt đầm đìa, nghẹn ngào phải dừng lại.

Thanh vọng Tôn Bất Tà cao xa là thế mà còn khóc không ra tiếng thì người trong trường còn nín nhịn làm sao được. Ai nấy giọt châu tầm tã như mưa.

Hồi lâu Tôn Bất Tà mới lau nước mắt nói tiếp :

- Lão khiếu hóa cùng Tiêu đại hiệp gặp nhau ở Bách Hoa sơn trang. Một mình y đấu với Thập Bát Kim Cương thật là bản lãnh nghiêng trời, tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả. Lão khiếu hóa gần bảy mươi tuổi chưa từng gặp trận nào hung hiểm đến thế.

Lão thở phào nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong dùng hết mọi thủ đoạn hy vọng thu dụng Tiêu đại hiệp, lại bắt song thân y làm con tin, cưỡng bách y phải theo hắn, nhưng y tuổi chưa tới hai mươi mà chẳng thứ gì lay động được tấm lòng son sắt. Bình sinh lão khiếu hóa chỉ thấy y đáng kể là đệ nhất hiệp nhân. Không ngờ con

người hiệp sĩ lại bị ngụy kế gia hại. Lòng trời đã định võ lâm phải chịu kiếp nạn, còn biết nói sao?...

Lão quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng nói tiếp :

- Lão khiếu hóa không thể kiềm chế nỗi thê thảm trong lòng để nói tiếp được nữa.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói :

- Dù có dùng hết từ ngữ trong thiên hạ để cung tụng không đủ miêu tả một nhân vật như Tiêu đại hiệp...

Vô Vi đạo trưởng lại nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp đã vì chính nghĩa võ lâm mà phải thác oan. Chúng ta chẳng thể ngồi nhìn. Dù cho bọn ta chẳng phải là địch thủ của Thẩm Mộc Phong cũng liều một trận tử chiến với hắn.

Quần hùng đều hưởng ứng, tiếng hô vang động toàn trường.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng dõng dạc nói tiếp :

- Nhờ ánh linh quang của Tiêu đại hiệp soi tỏ, các đại môn phái cùng bạn đồng đạo võ lâm đều đã thức tỉnh. Chúng ta đoàn kết nhất trí thì còn sợ gì Thẩm Mộc Phong.

Lão thở phào nói tiếp :

- Bần đạo đã biết Tiêu đại hiệp có mấy vị bằng hữu đã quyết định sau ba ngày điếu tế sẽ lập lời trọng thệ kết minh trước linh tòa cùng nhau chống cự Bách Hoa sơn trang. Thời gian ba ngày hãy còn rộng rãi, vị nào muốn lưu lại đây vì chính nghĩa võ lâm ra sức kế tiếp công cuộc của Tiêu đại hiệp, bọn lão phu tuyệt đối hoan nghênh. Còn vị nào không muốn cứ việc tùy ý ra về.

Bỗng thấy một tên đệ tử phái Võ Đang lật đật tiến lại khẽ nói vào tai Vô Vi đạo trưởng mấy câu.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu nói tiếp :

- Các vị đến tế điện Tiệu đại hiệp nhất định đều là những nhân vật rất thâm tình với Tiêu đại hiệp. Bây giờ người Cái bang đến tế điện, xin các vị lui về bồng trường nghỉ ngơi hoặc đi du ngoạn quanh đây cũng hay. Đến giờ ngọ ngày thứ tư sẽ cử hành cuộc báo thù cho Tiêu đại hiệp. Các vị muốn tham gia "Thệ minh đại hội", bọn bần đạo hết sức hoan nghênh. Còn các vị tới đây chỉ vì việc tế điện cũng xin tùy tâm.

Quần hùng trong linh đường lục tục đứng dậy đi ra.

Phần lớn rút lui rồi, linh đường trở lại yên tĩnh. Chỉ còn hơn mười người chưa chịu rút lui đều tụ

họp vào một góc linh đường.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trong bọn này có cả Bách Lý Băng, chàng liền đứng dậy từ từ đi tới.

Bỗng thấy Tôn Bất Tà rảo bước tiến lại chắp tay xá mọi người.

Lão là một người đức cao vọng trọng trong võ lâm mà đột nhiên hành lễ như vậy, khiến mười mấy người vội vàng xá dài đáp lễ nói :

- Lão tiền bối! Bọn tại hạ khi nào dám nhận đại lễ.

Tôn Bất Tà nói :

- Các vị không chịu bỏ đi đủ biết trong lòng cực kỳ thương xót Tiêu đại hiệp, nhưng có thể Thẩm Mộc Phong cũng ở gần đây và phái cao thủ đến quấy nhiễu. Bọn lão phu không thể chuẩn bị đối phó được. Vật mời các vị lại đằng mé Tây linh đường để bọn lão phu tiện bề đối phó với bất cứ biến cố nào xảy ra.

Mười mấy người dạ một tiếng rồi lùi vào mé Tây linh đường.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng cũng trà trộn vào trong đám người này ngồi xếp bằng cả một lượt.

Bỗng nghe Tư Mã Càn lớn tiếng hô :

- Thân bang chúa ở Cái bang vào tế điện.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy một người đứng tuổi mình ốm nhắt từ từ tiến vào.

Phía sau người đứng tuổi là bốn lão cái vào cỡ lục tuần.

Cả năm đều chân đi giầy vải gai, mặc áo trường bào màu xám, đầu bịt lụa trắng, ngực dắt bông hoa trắng.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Người đi trước ốm nhom dĩ nhiên là Thân bang chúa ở Cái bang.

Thân bang chúa vẻ mặt nghiêm nghị từ từ bước tới trước linh tòa, khom lưng xá dài rồi xếp áo quỳ xuống.

Phía sau linh đường đột nhiên nổi lên khúc nhạc bi ai, nghe rất thê lương.

Bốn lão cái đi theo đứng ở phía sau Thân bang chúa cách chừng bốn năm thước.

Thân bang chúa quỳ xuống rồi, bốn lão cái cũng quì lạy theo, Tôn Bất Tà rảo bước tiến lại hỏi :

- Bang chúa! Bang chúa còn nhớ lão khiếu hóa không?

Thân bang chúa kính cẩn thi lễ đáp :

- Sư thúc vẫn bình yên đấy ạ...

Hắn dừng lại một chút rồi hỏi :

- Vãn bối đã nghe tin sư thúc tái xuất giang hồ, muốn tìm đến bái kiến ngay nhưng vì trong bang xảy ra mấy việc nhỏ nhặt khiến vãn bối chưa đi được.

Tôn Bất tà thở dài hỏi :

- Hiện giờ mọi việc đã xong chưa?

Thân bang chúa đáp :

- Nhờ hồng phúc của sư thúc, tiểu điệt đã dẹp xong lũ loạn đồ, chiếu bang qui trị tội.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Té ra ở Cái bang cũng có nội gian. Thảo nào trên chốn giang hồ xảy cuộc phong ba mà không thấy những nhân vật trọng yếu xuất hiện.

Lại nghe Tôn Bất Tà gật đầu nói :

- Thế thì hay lắm! Lão khiếu hóa cũng đang định đi kiếm Bang chúa. Chúng ta vào phía sau ngồi chơi.

Thân bang chúa gật đâu, dẫn bốn vị hộ pháp đi vào phía sau linh tòa.

Lại nghe thanh âm Tư Mã Càn cất lên :

- Ba vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đến tế điện linh vị Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Lúc qua cửa ải cũng thấy một nhà sư đứng bên Thẩm Mộc Phong. Chẳng lẽ bọn họ không phân biệt chính tà, ai muốn làm sao thì làm?

Bức màn trắng vén lên, ba vị tăng lữ mình khoác bào trắng từ từ tiến vào.

Nhà sư đi giữa lối sáu mươi tuổi, hai nhà sư đi hai bên mới độ hai mươi.

Ba nhà sư tiến vào đến trước linh tòa Tiêu Lĩnh Vu, chắp tay khẽ niệm Phật hiệu rồi quì xuống.

Khúc nhạc bi ai não nuột lại nổi lên ở phía sau linh tòa.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe tiếng nhạc thì chỉ là một cái dàn và một ống sáo mà tấu lên thanh âm nghe thê thảm vô cùng. Ống sáo giống như động tiêu, mà cây đàn tựa như cây đàn tỳ bà nhưng không hiểu người tấu nhạc là ai.

Ba nhà sư lễ xong đứng lên, tiếng nhạc cũng dừng lại.

Vô Vi đạo trưởng ra nghênh tiếp chắp tay nói :

- Mời ba vị vào nhà trong dùng cơm chay.

Nhà sư già ở giữa thở dài một tiếng đáp :

- Lão tăng đã nghe đại danh của Tiêu đại hiệp từ lâu trong lòng rất ngưỡng mộ. Không ngờ chưa gặp y lần nào mà y đã ra người thiên cổ.

Lão vừa nói vừa đi vào phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Không hiểu địa vị ba nhà sư này ở chùa Thiêu Lâm ra sao? Vô Vi đạo trưởng đã quen biết họ nên không chịu kêu tên hiệu, hay là lão có ý không muốn xưng hô danh hiệu của họ.

Bách Lý Băng di động thân hình lại ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Lại nghe Tư Mã Càn lớn tiếng hô :

- Vô danh khách đến viếng linh vị Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng đều lưu tâm đến người mới tới.

Người này mình mặc áo xanh, ngoài khoác áo trắng chậm chạp bước tới trước linh tòa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người này bất giác chấn động tâm thàn. Nguyên hắn chính là gã thiếu niên áo xanh tên gọi Ngọc Tiêu lang quân, cháu Tiêu Vương Trương Phóng, Trang chúa của Bạch Vân sơn trang.

Ngọc Tiêu lang quân tuy thường qua lại giang hồ nhưng võ công gã rất cao thâm, những nhân vật tầm thường trong võ lâm ít ai được thấy mặt, mà gã lại thường đeo mặt nạ. Hiện giờ hắn để lộ chân

tướng nên chẳng mấy người biết.

Ngọc Tiêu lang quân đi đến trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu đã không quì lạy, cũng không chắp tay vái, chỉ trông linh vị ngơ ngẩn xuất thần. Hồi lâu miệng gã lẩm bẩm :

- Tiêu Lĩnh Vu hỡi Tiêu Lĩnh Vu! Phen này ngươi đã chết thật chưa hay lại trá tử?

Bách Lý Băng mắng thầm trong bụng :

- Thằng cha này nguyền rủa đại ca ta ư?

Bao nhiêu người trên linh đường thấy thế liền chú ý nhìn Ngọc Tiêu lang quân, nhưng gã tựa hồ vào chỗ không người chẳng thấy chi hết.

Lúc này bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng đều ở phía sau linh tòa, nên chưa ngó thấy, mà cũng không ai can thiệp vào hành động lỗ mãng của Ngọc Tiêu lang quân.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đột nhiên Ngọc Tiêu lang quân lớn tiếng quát hỏi :

- Vị nào chấp sự trong tòa linh đường này?

Bỗng thấy Sở Côn Sơn ở phía sau linh tòa từ từ bước ra. Mớ râu bạc phất phơ, cất tiếng hỏi :

- Bằng hữu! Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Ngọc Tiêu lang quân ngắm nghía Sở Côn Sơn rồi hỏi :

- Cách xưng hô lão trượng thế nào?

Sở Côn Sơn đáp :

- Lão phu là Sở Côn Sơn.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Danh tự này nghe rất quen thuộc.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Ông bạn có điều gì xin cứ dạy bảo!

Chương 89: Vô Vi Thóa Mạ Thẩm Mộc Phong

Ngọc Tiêu lang quân hỏi lại :

- Sở lão trượng là nhân vật chấp sự ở linh đường này ư?

Sở Côn Sơn đáp :

- Hiện giờ thì chính là lão phu.

Ngọc Tiêu lang quân gật đầu nói :

- Hay lắm! Tại hạ có điều sở cầu, chưa hiểu lão trượng có ưng thuận chăng?

Sở Côn Sơn đáp :

- Xin ông bạn cứ nói ra coi, liệu tại hạ có làm được không?

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Tại hạ muốn coi thi thể Tiêu Lĩnh Vu được chăng?

Sở Côn Sơn chau mày :

- Cái đó.... Cái đó....

Ngọc Tiêu lang quân thủng thẳng ngắt lời :

- Tại hạ chưa kịp nói rõ....

Sở Côn Sơn đáp :

- Xin ông bạn nói đi, càng rõ càng tốt.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Tại hạ muốn kiểm tra thi thể một cách kỹ càng. Nếu đúng là y chết thật thì tại hạ đem hết sức mình giúp đỡ các vị trả thù cho y. Nhưng nếu không phải thi thể của y...

Sở Côn Sơn hỏi :

- Thì làm sao?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Tại hạ sẽ phóng hỏa đốt linh đường....

Gã cười lạt nói tiếp :

- Con người giả chết một lần là quá. Tiêu đại hiệp này dường như giả chết nhiều lần rồi...

Sở Côn Sơn thở phào một cái hỏi :

- Qúi tính ông bạn là gì?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Hiện giờ tại hạ không tiện báo tên họ, xin lão trượng lượng thứ cho.

Sở Côn Sơn nói :

- Ông bạn lúc thì ăn nói từ tốn, lúc lại ra chiều phẫn nộ. Lão phu không hiểu là địch hay bạn?

Ngọc Tiêu lang quân lạnh lùng đáp :

- Nếu hiện giờ là lúc lão trượng thường trực mà không muốn rắc rối thì hay hơn hết là trả lời những câu hỏi của tại hạ một cách thành thực.

Sở Côn Sơn đáp :

- Hay lắm! Vậy lão phu nói thật là thi thể Tiêu đại hiệp không có ở đây.

Ngọc Tiêu lang quân biến sắc hỏi :

- Thế mà sao lại bảo y chết rồi.

Sở Côn Sơn đáp :

- Thẩm Mộc Phong dẫn dụ y vào khu rừng già rồi phóng hỏa bốn mặt rừng. Lửa cháy đến đá còn chảy ra thì liệu con người còn sống được chăng?

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Như vậy chưa đủ bằng chứng xác thực là y đã chết rồi.

Sở Côn Sơn đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Anh em đồng đạo võ lâm trong thiên hạ đều hy vọng Tiêu đại hiệp còn sống, nhưng lại chẳng thấy đại hiệp đâu.

Ngọc Tiêu lang quân trầm ngâm hỏi :

- Lão trượng biết đích xác Tiêu Lĩnh Vu chết rồi chăng?

Sở Côn Sơn đáp :

- Trước tình trạng đó dĩ nhiên y không thể sống được.

Ngọc Tiêu lang quân trợn mắt lên hỏi :

- Nếu y còn sống thì sao?

Sở Côn Sơn đáp :

- Y mà còn sống là phước cho võ lâm.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Hừ hừ! E rằng y là mầm đại loạn cho thiên hạ.

Sở Côn Sơn nói :

- Lão phu sống từng này tuổi đầu đi khắp hai miền nam bắc sông Đại giang đã gặp hết mọi thứ người...

Ngọc Tiêu lang quân ngắt lời :

- Mà còn chưa thấy tại hạ phải không?

Sở Côn Sơn đáp :

- Chẳng những chưa thấy người các hạ mà còn không hiểu những lời nói của các hạ nữa.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Các hạ già nua nên có điều rất hồ đồ.

Sở Côn Sơn biến sắc nói :

- Trước mặt linh đường Tiêu đại hiệp, lão phu không muốn động thủ với các hạ....

Ngọc Tiêu lang quân ngắt lời :

- Thế thì các hạ khá thông minh đấy....

Đột nhiên gã đổi giọng hoà hoãn nói tiếp :

- Tại hạ muốn hỏi tin tức một người ở nơi lão trượng, chẳng hiểu lão trượng có biết không?

Sở Côn Sơn chau mày hỏi :

- Các hạ muốn hỏi tin tức ai?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Tại hạ muốn hỏi Khâu Tiểu San cô nương. Các hạ có biết y không?

Sở Côn Sơn vuốt râu nói :

- Dĩ nhiên tại hạ biết lắm.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Khâu Tiểu San cô nương có đến đây không?

Sở Côn Sơn đáp :

- Theo chỗ lão phu biết thì nếu Khâu Tiểu San cô nương mà hay tin Tiêu đại hiệp qua đời nhất định y đi suốt ngày đêm để tới đây. Nhưng hiện giờ y chưa đến.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Y chưa đến tức là rồi y sẽ đến.

Sở Côn Sơn đáp :

- Cái đó còn tùy thuộc y có được tin này hay không....

Ngọc Tiêu lang quân lớn tiếng ngắt lời :

- Vậy mà tại hạ bảo lão trượng hồ đồ lão vẫn không chịu thừa nhận.

Sở Côn Sơn tức giận hỏi :

- Lão phu nói đâu ra đấy, sao các hạ lại bảo là hồ đồ?

Ngọc Tiêu lang quân đè nén lứa giận lạnh lùng đáp :

- Nếu còn người chấp sự nào khác thì lão trượng nên vào trong nghỉ đi thôi.

Sở Côn Sơn nói :

- Nếu các hạ đến điếu tang thì hãy quì lạy trước linh vị. Bằng các hạ đến để sinh sự thì các hạ vạch đường lối đi để lão phu bồi tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Võ công Ngọc Tiêu lang quân rất thâm hậu. Sở Côn Sơn địch nổi gã thế nào được? Nếu xảy ra cuộc động thủ ta chẳng thể bỏ mặc lão.

Bỗng thấy Ngọc Tiêu lang quân ngửng đầu lên ngắm nghía Sở Côn Sơn một lát rồi nói :

- Nếu biết các hạ cũng là bất võ....

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước khi được tin đích xác Tiêu Lĩnh Vu còn sống hay chết tại hạ không thể là bạn hay thù của các vị.

Sở Côn Sơn vỗ đầu đáp :

- Chẳng hiểu các hạ ăn nói chẳng đâu vào đâu hay là lão phu thực đã hồ đồ. Giữa chúng ta càng nói càng đi vào chỗ mịt mờ.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Còn hai người nữa nhất định phải tới đây, trừ khi cả chúng cũng bị Thẩm mộc Phong đốt chết thì không kể...

Sở Côn Sơn hỏi ngay :

- Các hạ muốn nói hai người nào?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Trung Châu nhị cổ.

Sở Côn Sơn nói :

- Phải đấy! Họ ở cả đây.

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Hay lắm! Vậy các hạ cho mời Trung Châu nhị cổ ra gặp tại hạ. Nếu chúng ta còn nói nữa thì e rằng tại hạ không nhịn được.

Sở Côn Sơn muốn nói nữa thì Thương Bát đã từ phía trong chạy ra chắp tay nói :

- Xin Sở huynh hãy vào trong nghỉ ngơi. Huynh đài đây đã muốn gặp tiểu đệ, thì để tiểu đệ tiếp chuyện y.

Sở Côn Sơn lắc đầu đáp :

- Suốt đời lão phu nay mới gặp câu chuyện hồ đồ thứ nhất.

Miệng lão nói nhưng chân lão cất bước từ từ đi vào trong nhà.

Ngọc Tiêu lang quân đưa mắt nhìn Thương Bát hỏi :

- Thương Bát! Ông bạn có nhận ra tại hạ không?

Thương Bát đáp :

- Dường như chúng ta đã gặp nhau.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Đúng là chúng ta gặp nhau rồi. Hoặc giả tại hạ khi đó đeo mặt nạ.

Thương Bát hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Hiện giờ tại hạ để lộ chân tướng.

Thương Bát trầm ngâm hỏi :

- Phải chăng các hạ là Ngọc Tiêu lang quân?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Chính là tại hạ.

Thương Bát hỏi :

- Trương huynh muốn hỏi Thương mỗ điều chi?

Ngọc Tiêu lang quân hỏi lại :

- Tiêu Lĩnh Vu chết thật hay chết giả?

Thương Bát đáp :

- Đồ trắng kéo dài mười dặm. Toàn thể võ lâm đều thương tiếc, thiết linh tòa mở cuộc phúng điếu. Vậy các hạ thử tính xem chết thật hay chết giả.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Như vậy thì y chết thật rồi sao?

Thương Bát đáp :

- Bọn tại hạ lại mong y còn sống.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Đám cháy đến đá núi còn chảy nước thì y sống thế nào được?

Thương Bát buồn rầu đáp :

- Chỉ còn mong người lành được trời hộ vệ, dun dủi cho Tiêu đại ca có đường thoát hiểm.

Bỗng Tư Mã Càn chạy vào nói :

- Thẩm Mộc Phong đã đến điếu tang.

Câu này khác nào sống dậy ngày xuân khiến cho toàn trường đều ngơ ngác.

Ngọc Tiêu lang quân ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Hắn đến thì hay lắm! Hắn đến thì hay lắm!

Thương Bát lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng các hạ ước hẹn với Thẩm Mộc Phong đến đây hội diện?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Bọn tại hạ ngẫu nhiên gặp nhau mà thôi.

Thương Bát hỏi :

- Vậy thì hay ở chỗ nào?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Tại hạ sẽ tìm được bằng chứng về cái chết của Tiêu Lĩnh Vu ở miệng Thẩm Mộc Phong.

Bỗng thấy linh trường lay động. Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng và một người râu dài chùng xuống bụng, toàn thân mặc hiếu phục, song song đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy lão râu dài, trong lòng thấy mừng rõ vô cùng, bụng bảo dạ :

- Té ra lâo đến đây rồi. Thế thì việc thiết lập linh vị chiêu hồn cùng mở cuộc tế điện ta, e rằng đều do lão sắp đặt.

Nguyên lão râu dài này chính là chủ nhân Toàn Cơ thư lâu ở Thiết Bắc, tên gọi là Vũ Văn Hàn Đào.

Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng đại khái đã nghe Thương Bát nói ra là Tiêu Lĩnh Vu rất sùng kính Vũ Văn Hàn Đào nên đối với lão rất kính trọng.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Vụ này phải Vũ Văn huynh tác chủ mới được.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mặt nhìn Tư Mã Càn hỏi :

- Tư Mã huynh! Thẩm Mộc Phong đưa đến bao nhiêu người tùy tùng?

Tư Mã Càn đáp :

- Có Chu Triệu Long, Kim Hoa phu nhân, và một gã tuổi trẻ áo lam. Cả thảy bốn người.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cho họ vào nhưng họ phải đổi mặc áo hiếu. Nếu họ không chịu thay hiếu phục thì chúng ta đem toàn lực ra mà cản lại.

Tư Mã Càn đáp :

- Hay lắm! Tại hạ xin ra bảo hắn.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói :

- Phiền đạo huynh truyền lệnh cho mọi người chuẩn bị, nhưng chưa có lệnh của tiểu đệ thì không được tùy tiện ra tay.

Vô Vi đảo trưởng ưng lời rồi trở gót vào hậu đường.

Vũ Văn Hàn Đào lại ngó Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Trương thế huynh muốn tìm bằng chứng sự sống chết của Tiêu đại hiệp ở miệng Thẩm Mộc Phong ư?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Tại hạ quả có ý như vậy.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Trước khi chưa chứng minh được Tiêu Lĩnh Vu chết thật hay giả thì giữa chúng ta tuy chưa phải là bạn nhưng cũng chẳng phải thù. Có đúng thế không?

Ngọc Tiêu lang quân trầm ngâm đáp :

- Chính là thế đó.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Trương thế huynh hãy tạm ngồi ở bên linh đường, chờ cho Thẩm Mộc Phong tế điện linh vị Tiêu đại hiệp xong sẽ hỏi hắn xem Tiêu Lĩnh Vu chết thật hay giả?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Thẩm Mộc Phong căm hận Tiêu Lĩnh Vu thấu xương thì khi nào hắn còn tế điện linh vị y?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì Thẩm Mộc Phong là một tay kiêu hùng, phong độ của hắn không giống Trương thế huynh đâu.

Ngọc Tiêu lang quân cười khẩy tựa hồ muốn nổi nóng nhưng gã cũng nhẫn nại, từ từ lui xuống

một bên linh đường, ngồi xuống chơ đợi.

Lúc này Vũ Văn Hàn Đào và Tôn Bất tà đều lui vào hậu đường. Vô Vi đạo trưởng lại ở phía sau đi ra.

Lại nghe Tư Mã Càn lớn tiếng hô :

- Bách Hoa sơn trang Đại trang chúa Thẩm Mộc Phong giá lâm.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Mời y vào đi.

Thẩm Mộc Phong thong thả tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy mé tả Thẩm Mộc Phong là Chu Triệu Long, mé hữu là Kim Hoa phu nhân. Phía sau còn một chàng thiếu niên áo lam. Gã này chính là Lam Ngọc Đường đã dẫn dụ chàng vào nơi hiểm địa.

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang nhìn khắp linh đường một lượt không thấy có cao nhân nào. Hắn lại đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng chậm rãi lên tiếng :

- Đạo trưởng vẫn bình yên chứ?

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng đáp :

- Bần đạo vẫn bình yên. Đa tạ Thẩm đại trang chúa có lòng hạ vấn.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Thưa đạo trưởng! Cách sắp đặt thật là mau lẹ. Tòa linh đường này cách bố trí thật trang nhã đường hoàng.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Anh hùng thiên hạ đồng tâm hiệp lực hoạt động nên chỉ mong một đêm mà mua hết tất cả vải trắng, lụa trắng trong thành Trường Sa dựng xong tào linh đường mười dặm. Tục ngữ có câu “Đoàn kết là một thành trì” quả không sai lầm.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Khí phách này rất đỗi huy hoàng. Đạo trưởng tuy tài ba, e rằng vị tất đã có khí độ rộng rãi như vậy.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Thẩm đại trang chúa nói câu này có dụng ý gì? Bần đạo không sao hiểu được....

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Tại hạ tin rằng đạo trưởng đã hiểu rõ. Nhưng tại hạ tới đây còn lưu lại một thời gian. Vậy bọn tại hạ hãy tế điện linh vị Tiêu Lĩnh Vu rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Dứt lời hắn từ từ bước tới trước linh đường Tiêu Lĩnh Vu, xá một cái rồi quì xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thẩm Mộc Phong thi hành đại lễ trước linh vị của chàng rất lấy làm ngạc nhiên.

Thẩm Mộc Phong lạy xuống thì đồng thời Kim Hoa phu nhân, Chu Triệu Long và Lam Ngọc Đường cũng hạ bái.

Bách Lý Băng đặc biệt lưu tâm đến Kim Hoa phu nhân thấy mụ châu tuôn tầm tã.

Thẩm Mộc Phong lạy rồi đứng dậy, nhìn linh vị Tiêu Lĩnh Vu, vẻ nghiêm trang nói :

- Tiêu huynh đệ tuy sinh sau năm chục năm, nhưng tiểu huynh đã nhận ra là đấng anh hùng. Trên cõi đời này chỉ có hai anh em ta đồng tài đồng lực. Hiền đệ mà chịu hợp tác với tiểu huynh thì hiện nay nắm cả võ lâm vào trong tay rồi. Hiệu lệnh ban ra làm chấn động giang hồ, ai cũng phải tuân theo răm rắp. Đừng nói chỉ làm Minh chủ võ lâm mà muốn thay bậc Hoàng thượng cũng chẳng khó gì...

Hắn thở dài nói tiếp :

- Đáng tiếc hiền đệ không chịu cộng tác với ngu huynh để bọn ham sống trên giang hồ khoác cho cái tiếng hào hiệp. Cái hư danh đó làm hại hiền đệ, đã cướp mất cả công danh lợi lộc lại đưa hiền đệ dấn thân vào nơi lửa bỏng mà chết. Hiền đệ ơi! Tiểu huynh nghĩ tới cái chết của hiền đệ mà không khỏi đau lòng...

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng ngắt lời :

- Tiêu đại hiệp chết đi, danh lưu thanh sử. Bao nhiêu kẻ sĩ chính nghĩa võ lâm đều rất mực xót thương. Từ cổ chí kim những đại anh hùng, đại hào kiệt chết vẻ vang như Tiêu đại hiệp phỏng được mấy người? Hơn nữa cái chết của Tiêu đại hiệp như sấm dậy mùa xuân, thức tỉnh anh hùng thiên hạ. Đừng nói chi Thẩm Mộc Phong âm mưu khó thành, dù Đại trang chúa có thành bá nghiệp cũng để người đời ngàn năm thóa mạ.

Thẩm Mộc Phong cười khẩy nói :

- Đạo trưởng vô lễ với Thẩm mỗ như vậy, nếu chuyện này xảy ra năm năm trước thì Thẩm mỗ đã hạ sát đạo trưởng rồi, nhưng hiện giờ Thẩm mỗ không muốn làm như vậy.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Có khi bần đạo không phải là địch thủ của Thẩm đại trang chúa. Nhưng Trang chúa muốn động thủ thì bần đạo cũng sẵn sàng bồi tiếp.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Dũng khí của đạo trưởng khiến cho tại hạ rất khâm phục.

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hô :

- Thẩm Mộc Phong đã tế điện linh vị Tiêu đại hiệp rồi. Nếu không còn chuyện gì thì Đại trang chúa có thể trở gót.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân thấy mụ vẫn châu lệ đầm đìa, ngẩn ngơ xuất thần nhìn linh vị Tiêu Lĩnh Vu. Hiển nhiên nỗi thống khổ của mụ từ đáy lòng phát ra.

Lam Ngọc Đường liếc mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng là người phái Võ Đương.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Chính thị.

Lam Ngọc Đường nói :

- Bạn hữu giang hồ thường ca tụng kiếm pháp Võ Đương của các vị cực kỳ thần diệu nhưng tại hạ xem ra chỉ là hư danh bịp đời.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Dường như bần đạo đã gặp các hạ mà trong lúc nhăt thời chưa nhớ ra được.

Câu này có hai ý nghĩa và tỏ vẻ không thèm nói với gã.

Lam Ngọc Đường tự giới thiệu :

- Tại hạ là Lam Ngọc Đường. Nếu đạo trưởng không tin thì cứ thử thí nghiệm ngay đương trường. Tại hạ dám quả quyết chỉ trong vòng trăm chiêu là đạo trưởng phải buông kiếm nhận thua.

Thẩm Mộc Phong xua tay cản Lam Ngọc Đường rồi nói :

- Tại hạ muốn nói chuyện kỹ với đạo trưởng về giang hồ đại sự.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Xin Đại trang chúa cứ nói đi. Bần đạo rửa tai để nghe đây.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Có khi đạo trưởng không tin, nhưng sự thật đại cuộc giang hồ mười phần, Thẩm mỗ đã nắm được hết bảy. Chỉ hạ lệnh một tiếng là chín phái lớn trong một đêm sẽ vào tay Thẩm mỗ.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Theo chỗ đạo trưởng biết thì rất nhiều đồng đạo võ lâm thề hết sức báo thù cho Tiêu đại hiệp. Dĩ nhiên trong đó có chín phái lớn.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chỗ dụng tâm của các vị về vụ thiết lập linh đường điếu tế này chính là ở chỗ đó, nhưng các vị lầm rồi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Bần đạo không nghĩ ra lầm lẫn ở chỗ nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Các vị tụ hội ở đây tức là đưa cơ hội đến cho Thẩm mỗ. Thẩm mỗ đã điều động những cao thủ ở Bách Hoa sơn trang bao vây các vị. Nếu tại hạ không đủ tài thuyết phục thì chỉ quét một trận là giết hết.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Trước khi thiết lập linh đường, dĩ nhiên bọn bàn đạo đã chuẩn bị. Thẩm đại trang chúa có được như nguyện hay không khó mà biết trước.

Thẩm Mộc Phong toan đáp lời thì đột nhiên một tràng cười lạnh lẽo nổi lên và tiếng người nói :

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu chưa chết thì chắc Thẩm đại trang chúa không dám tin tưởng mãnh liệt như vậy.

Chương 90: Khâu Tiểu San Quyết Chí Báo Thù

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Các hạ là ai?

Lam Ngọc Đường không ngờ Ngọc Tiêu lang quân cũng ở đây, bất giác la lên một tiếng kinh ngạc.

Thẩm Mộc Phong hỏi gã :

- Lam huynh đệ nhận biết hắn ư? Hắn là ai vậy?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Hắn là Thiếu trang chúa ở Bạch Vân sơn trang, đích tôn của Tiêu Vương Trương Phóng...

Ngọc Tiêu lang quân quát lên :

- Câm miệng đi! Không được nói đến gia tổ.

Lam Ngọc Đường toan phản đối thì Thẩm Mộc Phong xua tay gạt đi. Lão trầm giọng nói :

- Tại hạ nghe đại danh Bạch Vân sơn trang từ lâu. Bữa nay được gặp Thiếu trang chúa thật là may mắn.

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Bất tất phải khách sáo. Tại hạ muốn hỏi Thẩm đại trang chúa một điều, mong Đại trang chúa nói rõ sự thực.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Khẩu khí của Thiếu trang chúa quả nhiên có ý bức bách người ta. Nếu tại hạ không trả lời thì sao? Nhưng tại hạ muốn biết cao kiến của các hạ.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Vấn đề rất giản dị: Tiêu Lĩnh Vu đã chết thật chưa?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại :

- Chết thật thì sao? Chết giả thì làm sao?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Vấn đề này quan hệ rất lớn đối với tại hạ cũng như đối với Đại trang chúa. Tại hạ chỉ hỏi Tiêu Lĩnh Vu có chết thật không?

Thẩm Mộc Phong chau mày đáp :

- Chết rồi!

Ngọc Tiêu lang quân lại hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu chết rồi thì hiện thi thể y ở đâu?

Thẩm đại trang chúa đáp :

- Y bị biển lửa đốt cháy thiêu cả thi thể rồi.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Câu này tự miệng Thẩm đại trang chúa nói ra chắc không sai được.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nhất định là đúng. Phải chăng Thiếu trang chúa chuẩn bị báo thù cho Tiêu Lĩnh Vu?

Ngọc Tiêu lang quân thủng thẳng nói :

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu chết thật thì tại hạ đã có chủ trương. Có điều tại hạ chưa thấy thi thể y nên vẫn không yên dạ.

Kim Hoa phu nhân đứng lên lạnh lùng hỏi :

- Các hạ hãy còn nhỏ tuổi mà ăn nói hàm hồ. Các hạ mong Tiêu Lĩnh Vu chết rồi hay hy vọng y vẫn hãy còn sống?

Thẩm Mộc Phong vốn là kẻ thâm trầm, trước nay không cho ai nói nhiều, nhưng đối với Kim Hoa phu nhân dường như coi mụ đặc biệt. Hắn đứng bên mỉm cười không nói gì.

Gã cố y chọc giận cho Ngọc Tiêu lang quân ra tay gã sẽ làm Thẩm Mộc Phong cùng Kim Hoa phu nhân phải nổi nóng đánh chết Ngọc Tiêu lang quân là gã diệt trừ xong kẻ tình địch.

Ngờ đâu Ngọc Tiêu lang quân lại không động thủ một cách mạo muội, hắn lùi lại hai bước để khiêu chiến riêng với gã.

Lam Ngọc Đường biết mình không địch nổi, nhưng dưới con mắt bao nhiêu người dòm ngó, gã đành liều cất bước tiến ra.

Gã đi chậm chạp vì trong lòng mong mỏi Thẩm Mộc Phong hoặc Kim Hoa phu nhân lên tiếng cản trở cho gã có cơ hội xuống đài.

Ngờ đâu Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân vẫn lờ đi như chẳng thấy gì.

Trước tình trạng này Lam Ngọc Đường đành đi tới trước mặt Ngọc Tiêu lang quân rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Vô Vi đạo trưởng chau mày nói :

- Lam thế huynh hãy tạm thời nhẫn nại một chút. Hậu nhật còn dài, mối ân oán giữa các vị để lúc khác hãy thanh toán.

Lam Ngọc Đường liền mượn cơ hội xuống đài. Gã tra kiếm vào vỏ lại đứng ở phía sau Thẩm Mộc Phong.

Ngọc Tiêu lang quân ngửa mặt lên trời gã cười ba tiếng rồi cất bước đi ra ngoài.

Gã đi được mấy bước đột nhiên Tư Mã Càn rảo bước chạy vào hô :

- Có một vị nữ khách đến tế điện.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Tư Mã huynh hãy cho y hay có Thẩm đại trang chúa ở đây, xin hãy chờ lại một chút rồi hãy vào.

Tư Mã Càn nói :

- Tại hạ đã trình bày nhưng vị nữ khách kia nghe nói Thẩm đại trang chúa ở đây, càng nhất định đòi vào.

Ngọc Tiêu lang quân toan ra khỏi linh đường, nghe Tư Mã Càn nói vậy liền dừng bước lại.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng lên tiếng :

- Tư Mã huynh đã hỏi tính danh cô nương đó chưa?

Tư Mã Càn đáp :

- Tại hạ hỏi rồi. Cô nương đó họ Khâu.

Thẩm Mộc Phong lên tiếng :

- Hay lắm! Không hiểu Khâu cô nương tại sao lại muốn gặp tại hạ một cách đột ngột?

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Vậy mời cô vào đây?

Tư Mã Càn “dạ” một tiếng toan trở gót đi ra thì nghe thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ cất lên :

- Không dám phiền các vị đón tiếp.

Thanh âm vừa dứt, đã thấy một nữ lang áo trắng, dáng người thanh nhã từ từ đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra, bất giác chấn động tâm thần miệng lẩm bẩm :

- Quả đúng là Khâu Tiểu San tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San mình mặc trọng hiếu, đầu chít khăn trắng, chân đi giầy vải trắng.

Tuy nàng mặc hiếu phục, nhưng may rất chẽn vào mình, tựa hồ chuẩn bị cùng người động thủ bất cứ lúc nào.

Khâu Tiểu San cặp mắt đỏ và sưng lên, nhưng mục quang vẫn lạnh như điện.

Nàng không ngờ cả Ngọc Tiêu lang quân lẫn Lam Ngọc Đường đều đến đây.

Nàng ngó thấy hai gã không khỏi sửng sốt. Nhưng cái đó chỉ thoáng qua trong nháy mắt rồi nàng khôi phục lại vẻ bình tĩnh được ngay.

Khâu Tiểu San đi thẳng tới trước linh tòa. Phía sau nàng còn hai thiếu nữ cũng mặc hiếu phục, lưng đeo trường kiếm song song đi vào.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì chính là Tố Văn và Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng trước nay thích mặc đồ đỏ. Hiện giờ thị đổi mặc đồ trắng càng lộ vẻ thanh nhã, người thị dường như lớn hơn trước nhiều.

Khâu Tiểu San nhìn linh vị Tiêu Lĩnh Vu quì xuống. Miệng nàng lớn tiếng :

- Tiểu đệ linh thiêng có biết chăng tiện thiếp đến bài hương hồn. Di mệnh của từ mẫu đã đem tiện

thiếp...

Đột nhiên có tiếng hắng dặng chính là Ngọc Tiêu lang quân. Nàng không khỏi chau mày, nhưng cũng nhẫn nại không nói gì.

Ngọc Tiêu lang quân là con người thông minh, mới nghe giọng lưỡi của Khâu Tiểu San, đã biết chỗ dụng tâm của nàng là mượn cơ hội tế điện để nói rõ mình là vợ Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Sau này có ai ép uổng, nàng cũng có nguyên nhân để chối từ, nên gã hắng dặng để cắt đứt lời tuyên bố của nàng.

Không ngờ Khâu Tiểu San liếc mắt ngó Ngọc Tiêu lang quân một cái rồi lại lớn tiếng :

- Di mệnh của mẫu thân đã nói rõ việc chung thân của tiện thiếp đã hứa gã cho....

Ngọc Tiêu lang quân vội hô :

- Khâu cô nương!

Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi :

- Chuyện gì?

Ngọc Tiêu lang quân hỏi lại :

- Tiêu Lĩnh Vu chết rồi. Cô nương có định trả thù cho y không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Dĩ nhiên tiện thiếp phải trả thù cho y?

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Cô nương không nhận ra sức lực một người là đơn bạc quá ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Không sao. Nếu tiện thiếp không thể trả thù cho y thì chết xuống âm cung sẽ được cùng y hiện diện.

Ngọc Tiêu lang quân cười lạt hỏi :

- Cô nương tử chiến cũng không thể trả thù được cho Tiêu Lĩnh Vu thì cái chết đó hóa chẳng uổng phí ư?

Khâu Tiểu San hỏi lại :

- Trương huynh có cao kiến gì?

Ngọc Tiểu Lang Quân đáp :

- Theo ý tại hạ thì cô nương đã định báo thù cho Tiêu Lĩnh Vu mà muốn mong đạt được mục đích rửa hận tưởng không cần lựa chọn thủ đoạn mà cũng không kể đến hậu quả.

Khâu Tiểu San dường như bị thuyết của Ngọc Tiêu lang quân làm cho chuyển động. Nàng chớp mắt hỏi :

- Thế thì làm sao?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Hễ cô nương thấy người nào có thể xuất lực rửa hận cho Tiêu Lĩnh Vu thì nên kéo y làm bạn. Trên chốn giang hồ hiện nay tưởng tại hạ là người đầu tiên mong được cô nương sai khiến.

Khâu Tiểu San trầm ngâm đáp :

- Đúng rồi! Nếu tiện thiếp không lựa chọn thủ đoạn chỉ cốt báo thù cho Tiêu huynh đệ thì Trương huynh là người có năng lực hơn hết.

Ngọc Tiêu lang quân cười khanh khách đáp :

- Cô nương quá khen mà thôi....

Bỗng gã lộ vẻ buồn rầu thở dài nói tiếp :

- Dường như giữa chúng ta chỉ là người dưng chưa quen biết nhau.

Khâu Tiểu San nghĩ tới mối tình của gã đối với mình ngày trước nàng không khỏi bâng khuâng lắc đầu, hỏi :

- Bệnh Trương huynh đã chết chưa?

Ngọc Tiêu lang quân hỏi lại :

- Cô nương đã gặp lệnh sư chưa?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp :

- Chưa!

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Tại hạ đã được cô Nhưng Nhưng cho linh đan và dùng y thuật chữa tâm tư cứu cho khỏi chết.

Khâu Tiểu San hiểu : “Y thuật tâm tư” là thế nào nên không hỏi nữa.

Ngọc Tiêu lang quân lại nói tiếp :

- Tại hạ nghe cô Nhưng Nhưng nói một câu: Bất luận thế nào cũng cần giữ cho thân thể khang kiện mới hy vọng việc khác được. Câu này so với linh đan còn có diệu dụng hơn.... Lão nhân gia lại hứa sẽ giúp tại hạ...

Khâu Tiểu San nghe gã nói câu: “Lão nhân gia hứa sẽ hết sức giúp cho gã”, nàng không khỏi ngẩn người.

Ngọc Tiêu lang quân nhăn nhó cười hỏi :

- Cô nương sợ rồi ư?

Khâu Tiểu San lắc đầu :

- Ơn đức của sư phụ, tiện thiếp coi nặng bằng non, nhưng lão nhân gia không thể bức bách tiện thiếp vi bội di mệnh của gia mẫu.

Ngọc Tiêu lang quân thở dài :

- Tại hạ cũng biết dù lão nhân gia hết sức giúp tại hạ nhưng chưa chắc tại hạ đã được mãn nguyện. Có điều lão nhân gia bảo tại hạ phải giữ gìn thân thể thì quả là một lời khuyên quí báu.

Khâu Tiểu San nói :

- Bệnh thế của Trương huynh như vậy là tiến bộ mau lắm.

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Lão nhân gia mong cho tâm linh của tại hạ được cởi mở mới có thể dùng linh đan hữu hiệu được.

Khâu Tiểu San không nói gì nữa. Nàng quay lại lạy phục trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu.

Lần này nàng không lớn tiếng cầu mà chỉ lẩm nhẩm trong miệng, người ngoài không nghe rõ nàng khấn những gì?

Thẩm Mộc Phong vẫn giữ thái độ lặng lẽ đứng một bên, không nói câu nào.

Vô Vi đạo trưởng đã xếp đặt cùng Vũ Văn Hàn Đào và Tôn Bất Tà nên cũng giữ một vẻ cực kỳ trầm tĩnh.

Khâu Tiểu San làm lễ xong đứng dậy, Thẩm Mộc Phong mới thủng thẳng lên tiếng :

- Tại hạ là Thẩm Mộc Phong. Nghe nói cô nương muốn gặp tại hạ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Tiện thiếp đã nhận biết Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong là con người rất thông tuệ. Hắn nghe câu chuyện đối thoại giữa Ngọc Tiêu lang quân và Khâu Tiểu San liền đoán ra một phần nội vụ. Mặt khác Lam Ngọc Đường cam tâm qui thuận với hắn cũng vì Khâu Tiểu San. Gã chỉ yêu cầu một điều kiện duy nhất là giúp gã bắt sống Khâu Tiểu San.

Lúc này trong tai mắt Thẩm Mộc Phong đã có ấn tượng rất xấu sa về Khâu Tiểu San. Gã thấy Ngọc Tiêu lang quân và Lam Ngọc Đường đều điên đảo tâm hồn vì nàng, không khỏi nghĩ thầm :

- Ta thử coi kỹ xem con nha đầu kia có chỗ nào khiến cho người ta phải mê tơi?

Lão nhìn kỹ Khâu Tiểu San thì chỉ thấy nàng này mày liễu mắt phượng thái độ cực kỳ đoan chính, tuyệt không kiều mỵ chút nào. Hắn rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Con nha đầu này bất quá chỉ là một nữ lang xinh đẹp mà sao Ngọc Tiêu lang quân và Lam Ngọc Đường phải vì thị mà phát điên phát dại?

Bỗng nghe Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi :

- Thẩm Mộc Phong! Phải chăng các hạ đã giết Tiêu huynh đệ của tiện thiếp?

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Không phải hạ sát y mà là phóng hỏa đốt chết.

Khâu Tiểu San nói :

- Giết chết hay đốt chết cũng chẳng khác gì nhau.

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Cùng là cái chết, nhưng mùi vị không giống nhau mà thôi.

Khâu Tiểu San lạnh lùng nói :

- Giết người thì phải đền mạng....

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Cô nương nói rất đúng lý, nhưng còn tùy ở người trả thù có đủ khả năng hay không.

Khâu Tiểu San đáp :

- Bất luận thế nào tiện thiếp cũng trả thù cho y.

Thẩm Mộc Phong miệng đối đáp Khâu Tiểu San, cặp mắt hắn vẫn đăm đăm nhìn nàng, hy vọng tìm ra chỗ nào trong người nàng khiến cho kẻ khác phải say mê điên đảo.

Nên biết Ngọc Tiêu lang quân và Lam Ngọc Đường chẳng những đều là những nhân vật mình mang tuyệt kỹ, mà còn là những trang thiếu niên anh tuấn, đầy vẻ hữu tình, khiến cho bao nhiêu thiếu nữ mơ mông được người tình lang như chúng. Đằng này Khâu Tiểu San vẫn kiên quyết cự tuyệt mà hai gã lại khư khư buộc lấy chữ tình đâm ra khốn khổ.

Quả nhiên hắn nhận ra chỗ khác người của Khâu Tiểu San. Nàng có một vẻ đẹp trấn át tâm hồn kẻ khác mà đầu mày cuối mặt dù lúc tức giận cũng có phong độ khác đời.

Thẩm Mộc Phong nhìn nàng một lúc rồi cũng đâm ra chấn động tâm thần, quên cả trả lời.

Khâu Tiểu San lớn tiếng nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong! Chúng ta động thủ tỷ đấu trước linh vị Tiêu huynh đệ kỳ cho đến lúc kẻ sống người chết.

Cặp mắt chiếu ra những tia kỳ quang, Thẩm Mộc Phong cười khanh khách hỏi :

- Cô nương tự tin có thể thắng được Thẩm mỗ ư?

Khâu Tiểu San lạnh lùng đáp :

- Mặc dù tiện thiếp chẳng nắm chắc phần thắng được các hạ, nhưng cũng nhất quyết liều chết một phen.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Còn một điều tại hạ không hiểu sao hiểu được.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Điều gì? Các hạ nói mau?

Tiêu Lĩnh Vu đứng bàng quan tự nhủ :

- Khâu tỷ tỷ địch thế nào nổi Thẩm Mộc Phong? Nếu hai người động thủ tỷ đấu, tất ta phải ra tay.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu có chỗ nào hơn người mà khiến cô nương quyết tử cho gã?

Khâu Tiểu San hững hờ đáp :

- Cái đó là việc riêng của tiện thiếp, không liên can gì đến các hạ.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Lam Ngọc Đường hỏi :

- Khâu cô nương có biết vị huynh đài này không?

Khâu Tiểu San hỏi lại :

- Tiện thiếp có quen biết. Nhưng các hạ hỏi làm chi?

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp :

- Thế thì hay lắm! Lam huynh đây cũng vì Khâu cô nương mà chịu quy đầu Bách Hoa sơn trang ráng giúp tại hạ. Y chỉ yêu cầu tại hạ có một điều là bắt sống Khâu cô nương để cùng y sánh duyên cầm sắt.

Khâu Tiểu San cười lạt một tiếng vẫn không trả lời.

Thẩm Mộc Phong lại hỏi :

- Tại hạ đã ưng chịu điều kiện của y. Vậy Khâu cô nương cứ vững dạ. Dù cô không địch nổi, tại hạ cũng không hạ sát.

Khâu Tiểu San lạnh lùng giục :

- Các hạ lấy binh khí ra!

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Cô nương dùng binh khí gì xin tùy ý. Còn tại hạ dùng tay không để bồi tiếp cô nương mấy chiêu.

Khâu Tiểu San rút thanh nhuyễn kiếm ở sau lưng ra toan động thủ thì đột nhiên Ngọc Tiêu lang

quân hô lớn :

- Khâu cô nương hãy dừng tay!

Khâu Tiểu San quay lại hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Xin cô nương để tại hạ đánh trận đầu.

Khâu Tiểu San thở dài hỏi :

- Trương huynh địch lại Thẩm Mộc Phong thế nào được?

Chương 91: Thẩm Mộc Phong Hẹn Giờ Quyết Đấu

Ngọc Tiêu lang quân cười mát hỏi lại :

- Tại hạ cũng biết thế. Nhưng tại hạ không thể thắng y, chẳng lẽ cũng không liều chết được sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Trương huynh chẳng có mối thâm tình gì với Tiêu Lĩnh Vu, hà tất phải khổ thân như vậy?

Ngọc Tiêu lang quân thở dài hỏi :

- Phải chăng cô nương quyết tâm vì Tiêu Lĩnh Vu mà tử chiến với Thẩm Mộc Phong?

Khâu Tiểu San đáp :

- Đúng thế!

Ngọc Tiêu lang quân buồn rầu nói :

- Cô nương đã định tử chiến ở đây thì tại hạ sống hay chết thành ra vô nghĩa. Chẳng thà tại hạ chết trước, may mà còn được cô nương nhỏ một đôi hạt lệ cũng đủ rồi.

Khâu Tiểu San trước nay trầm tĩnh phi thường, nhưng nàng nghe Ngọc Tiêu lang quân nói mấy câu này, không khỏi cảm kích. Nàng thở dài đáp :

- Mối thâm tình của Trương huynh, tiểu muội xin ghi nhận. Nhưng Trương huynh bất tất phải vì Tiêu Lĩnh Vu mà tử chiến ở đây.

Ngọc Tiêu lang quân đột nhiên cả cười nói :

- Đã lâu nay tiểu huynh mới nghe được một lời ôn nhu của cô nương.....

Gã vén áo dài lên lấy cây Ngọc tiêu ra nói tiếp :

- Chẳng phải tại hạ liều chết vì Tiêu Lĩnh Vu mà là vì cô nương.

Gã cầm cây Ngọc tiêu trỏ vào Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại võ công của Thẩm Mộc Phong rất cao cường. Tại hạ nghe danh từ lâu, bữa nay mới có dịp thỉnh giáo. Mời các hạ lấy binh khí ra.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là dòng dõi Tiêu Vương Trương Phóng?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Đúng thế! Thân phận của Trương mỗ còn có thể chiến đấu với Thẩm đại trang chúa một phen.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng hỏi :

- Trương huynh xuất thân ở một gia đình rực rỡ, nhưng tại hạ không hiểu vì sao Trương thế huynh lại muốn động thủ quyết đấu với tại hạ?

Ngọc Tiêu lang quân ngạo nghễ đáp :

- Những tâm tư cùng hành vi của tại hạ thì kẻ phàm phu tục tử hiểu thế nào được. Thẩm đại trang chúa lấy khí giới ra đi!

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nhắc lại câu hỏi :

- Tại hạ rất lấy làm kỳ ở chỗ các hạ chỉ để tâm trí vào Khâu Tiểu San. Còn Tiêu Lĩnh Vu là kẻ tình địch ghê gớm nhất của Trương thế huynh. Nay tại hạ đã trừ khử Tiêu Lĩnh Vu, đáng lẽ thế huynh phải cảm ơn, cớ sao lại muốn động thủ với Thẩm mỗ.

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Hành động này là vì Khâu cô nương chứ không liên quan gì đến Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu còn sống thì sao?

Ngọc Tiêu lang quân ngơ ngác đáp :

- Cái đó..... cái đó.....

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng ngắt lời :

- Giả tỷ tại hạ chưa đốt chết Tiêu Lĩnh Vu thì thế huynh và y thành thế nước lửa. Khâu Tiểu San dĩ nhiên đứng về phe Tiêu Lĩnh Vu, thế huynh cùng Khâu cô nương cũng coi nhau là cừu địch. Tại hạ trừ khử Tiêu Lĩnh Vu giúp thế huynh, không ngờ biến thành cừu nhân của thế huynh. Món nợ này thật khó

mà thanh toán cho xong.

Khâu Tiểu San tuy biết Thẩm Mộc Phong dùng thủ đoạn ly gián để thuyết phục Ngọc Tiêu lang quân, nhưng nàng không muốn Ngọc Tiêu lang quân liều mạng vì mình. Trong thâm tâm nàng chỉ hy vọng cách ly gián của Thẩm Mộc Phong phát sinh hiệu lực khiến Ngọc Tiêu lang quân đứng hẳn ra ngoài vụ này. Nàng cảm thấy mình thiếu nợ Ngọc Tiêu lang quân nhiều quá rồi. Nếu bây giờ gã lại vì nàng liều mạng mà chết thì nàng hối hận vô cùng! Vì thế nàng để mặc kệ hai bên đối đáp với nhau, chứ không bác khước những lời của Thẩm Mộc Phong. Lại nghe Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Đại trang chúa nói rất đúng. Tiêu Lĩnh Vu còn sống trên thế gian thì là kẻ thù chẳng đội trời chung với tại hạ, nhưng nếu y chết thật rồi thì lại thành người bạn tốt nhất của tại hạ.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Hừ! Sao lại có chuyện hồ đồ thế được?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Rõ ràng lắm, chẳng có chỗ nào hồ đồ. Vì thần phải nể cây đa. Tiêu Lĩnh Vu không còn, tại hạ hết cừu hận y rồi.

Thẩm Mộc Phong gật đầu hỏi :

- Thế huynh nói vậy thì ra nhất định đòi động thủ cùng tại hạ chăng?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Đúng thế! Cuộc động thủ này thật quyết liệt! Nhất định phải đi đến chỗ người thắng kẻ bại, kẻ sống người chết.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Nhưng bây giờ còn sớm một chút.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Tại sao vây?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ để thế huynh có cơ hội nghĩ kỹ lại coi. Giờ ngọ ngày mai chúng ta sẽ động thủ cũng chưa muộn.

Ngọc Tiêu lang quân chăm chú nhìn Khâu Tiểu San hỏi :

- Khâu cô nương tính sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Theo lời y cũng được.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Ngày mai chúng ta gặp nhau ở đâu?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tùy Trương thế huynh muốn ở đâu cũng được.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Chúng ta lại đến trước linh đường Tiêu Lĩnh Vu, nên chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Được rồi! Mai Thẩm mỗ sẽ đúng giờ tới đây.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Tại hạ đến chờ đại giá trước giờ ngọ.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vậy tại hạ xin cáo từ.

Hắn quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng vẫy tay nói :

- Xin đạo trưởng chuẩn bị đi. Giờ ngọ ngày mai Thẩm mỗ đến quyết đấu với Trương công tử xong rồi sẽ giao thủ cùng đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo xin sẵn sàng ứng hậu.

Thẩm Mộc Phong trở gót rảo bước đi ra. Vô Vi đạo trưởng chờ Thẩm Mộc Phong đi khỏi mới thở phào một cái nói :

- Khâu cô nương! Trương công tử! Mời các vị vào hậu đường nghỉ ngơi.

Ngọc Tiêu lang quân không nói gì, chờ xem cử động của Khâu Tiểu San. Gã thấy nàng cất bước đi vào hậu đường, liền theo sau. Bách Lý Băng dùng phép truyền âm nói :

- Đại ca! Chúng ta không nên để Ngọc Tiêu lang quân lừa gạt Khâu tỷ tỷ. Tiểu muội đi cho y biết đại ca hãy còn sống.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình vội nắm lấy tay Bách Lý Băng khẽ bảo :

- Chớ có hấp tấp.

Hai người ngồi gần nhau, thò tay ra là đụng tới rồi, không đến nỗi khiến người ngoài sinh dạ hoài nghi. Nhưng Tiêu Lĩnh Vu biết Vũ Văn Hàn Đào là người rất tinh tế. Chàng e lão đã ngấm ngầm bố trí bộ hạ xung quanh linh đường chỉ lộ một chút là bị họ ngó thấy. Chàng vội buông tay Bách Lý Băng, khẽ nói :

- Chúng ta ở trong linh đường đã lâu rồi, nên ra ngoài thôi.

Đoạn chàng đứng dậy đi ra. Bách Lý Băng theo sau. Hai người kiếm một nhà rạp không có ai rồi tiến vào. Bách Lý Băng nhìn quanh một lượt, khẽ nói :

- Đại ca! Chúng ta nên tìm cách trà trộn vào hậu viện xem sao?

Tiêu Lĩnh Vu mắt chiếu ra những tia kỳ quang, lặng lẽ hồi lâu không nói gì. Bách Lý Băng không thấy chàng trả lời rất lấy làm kỳ, cô lại hỏi :

- Ngọc Tiêu lang quân đem lòng bất lương mà Khâu tỷ tỷ nhận lầm đại ca chết thật rồi, tưởng chúng ta cần báo cho y biết.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ quay lại, cặp mắt ngó đăm đăm vào mặt cô hồi lâu mới lắc đầu hỏi :

- Băng nhi! Có phải Ngọc Tiêu lang quân quyến luyến Khâu thư thư rất si tình?

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi lại :

- Đúng thế! Vậy thì làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngọc Tiêu lang quân ngoài tư cách thiên tư một chút, nhưng cũng không phải là kẻ tồi bại. Có đúng thế không?

Bách Lý Băng đáp :

- Nhưng gã đối với đại ca rất tệ hại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nguyên gã chẳng có thù oán với ta. Chỉ vì gã say mê Khâu tỷ tỷ mà coi ta là kẻ tình địch.

Bách Lý Băng thở dài hỏi :

- Vậy đại ca không căm hận gã ư?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không đáng căm hận.....

Bách Lý Băng nói :

- Hỡi ơi! Khí độ của đại ca càng ngày càng rộng rãi, thật khiến cho người ta phải kính phục.

Tiêu Lĩnh Vu nở nụ cười thê lương nói :

- Băng nhi! Ngọc Tiêu lang quân đã hẹn ước với Thẩm Mộc Phong trưa mai gặp nhau ở đây, tất hắn bố trí cẩn thận. Chúng ta cần nghĩ cách điều tra cho rõ nội tình đặng báo Vũ Văn Hàn Đào biết mà chuẩn bị.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiểu muội nghĩ không ra vì lẽ gì đại ca giữ bí mật hoài không chịu xuất hiện?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Sau khi tiểu huynh kháng cự Thẩm Mộc Phong mấy lần đã khiến cho nhiều đồng đạo võ lâm nẩy lòng dũng cảm. Họ biết tiểu huynh chết rồi không còn trông cậy vào đâu được, tất phải cố gắng tự bảo vệ.....

Bách Lý Băng gật đầu ngắt lời :

- Đúng rồi! Tiểu muội cũng có cảm giác như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Bữa nay Thẩm Mộc Phong đến điếu tang. Băng nhi có hiểu chỗ dụng tâm của hắn không?

Bách Lý Băng đáp :

- Hắn biết mình đã dùng quỉ kế đốt chết đại ca mà trong lòng vẫn hồi hộp, nên đến tế điện trước linh vị.....

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi :

- Người khác thì thế thật, nhưng Thẩm Mộc Phong thì khác hắn.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chẳng lẽ hắn đến đây còn âm mưu gì khác?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hắn không tìm thấy thi thể của ta nên chưa yên dạ. Hắn đến đây là để dò xét. Việc hắn đưa cả Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường cùng đi càng rõ chỗ dụng tâm.....

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao thế?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lam Ngọc Đường là kẻ đã dụ ta vào nơi mai phục. Còn Kim Hoa phu nhân là thủ hạ Thẩm Mộc Phong nhưng đối với ta hết lòng.....

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Đúng thế thật. Vừa rồi mụ bi ai thống khổ như chim đỗ quyên kêu gào đến chảy máu miệng, chứ không phải giả vờ.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Thẩm Mộc Phong đã tính toán nếu ta còn sống tất mò tới đây. Hắn dùng Lam Ngọc Đường để khích động lòng phẫn nộ và Kim Hoa phu nhân làm ta cảm xúc, tất lộ chỗ sơ hở.....

Bách Lý Băng lại hỏi :

- Bây giờ hắn đã biết chúng ta hãy còn sống chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chắc hắn chưa biết. Hắn không ngờ chúng ta trà trộn vào giữa đám quần hùng đến điếu tang, nên

không điều tra kỹ càng. Hắn chỉ đoán là nếu ta tới đây thì Vô Vi đạo trưởng cũng biết rõ.

Bách Lý Băng dịu đang cười nói :

- Đại ca càng ngày càng tinh tế mà tiểu muội càng ngày càng vụng dại.....

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

- Thực ra ngày đêm tiểu muội theo sát đại ca, yên trí có đại ca bảo vệ nên chẳng cần nhọc lòng suy nghĩ.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi có biết hiện giờ chúng ta đang ở tình trạng nào không?

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi lại :

- Sao? Chẳng lẽ chúng ta đang lâm vào bước đường nguy hiểm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai phe chính tà xảy ra cuộc quyết chiến, tình trạng thật cấp bách. Thẩm Mộc Phong đã phát động toàn diện. Bề ngoài hiện giờ có vẻ rất yên tĩnh mà thực ra chúng ta đang đứng trước một trận đại phong ba. Lúc này là lúc phải dùng tâm cơ để quyết đấu sinh tử tồn vong. Lòng tiểu huynh khác nào đeo một khối đá nặng, chúng ta chỉ tính lầm một bước là lập tức gây nên kiếp nạn bi thảm cho võ lâm.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tình hình nghiêm trọng đến thế ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Vì vậy mà ta đành để Thương Bát cùng Đỗ Cửu đau đứt ruột gan. Khâu tỷ tỷ khóc hết nước mắt, không chịu xuất hiện thổ lộ nội tình.

Bách Lý Băng trầm ngâm hỏi :

- Đại ca hành động như vậy là có dụng ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Giản dị lắm! Thẩm Mộc Phong yên trí chết thật, ta mới có thể tự do đi lại để phá kế hoạch của hắn.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Dường như Vũ Văn Hàn Đào cũng có kế hoạch rất tinh vi. Tài năng của lão quyết không thua Thẩm Mộc Phong nhưng cũng không nắm vững được phần thắng. Vì thế mà ta cần phải ngấm ngầm giúp lão một tay.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vũ Văn Hàn Đào mưu lược cao thâm hơn Thẩm Mộc Phong mà sao chưa nắm vững được phần thắng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã lo toan từ mấy chục năm để bố trí cục diện ngày nay. Phần lớn nhưng tay cao thủ tinh nhuệ trên chốn giang hồ đều bị hắn thu dụng. Vũ Văn Hàn Đào dù mưu lược hơn người, nhưng thực hai bên còn kém rõ rệt.

Đột nhiên chàng nhìn thẳng vào mặt Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi! Chúng ta phải tạm thời chia tay.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca định đi đâu? Sao tiểu muội lại không đi theo được?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh vừa nói rõ tình thế trước mắt, chúng ta chẳng thể vì tình nhi nữ mà lầm lỡ đại sự.

Bách Lý Băng từ từ gật đầu hỏi :

- Được rồi! Bao lâu chúng lại gặp nhau?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có thể ngay đêm nay, mà chậm lắm là trước giờ ngọ ngày mai.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội chờ đại ca trong linh đường?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi làm giúp tiểu huynh một việc.

Bách Lý Băng phấn khởi tinh thần hỏi :

- Việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khâu tỷ tỷ không phải là địch thủ củ Thẩm Mộc Phong. Nếu giờ ngọ ngày mai Thẩm Mộc Phong đến phó ước tất xảy ra cuộc ác đấu trước linh đường. Khâu tỷ tỷ và Ngọc Tiêu lang quân sẽ bị tử thương về tay Thẩm Mộc Phong. Nếu trước giờ ngọ mà tiểu huynh không về thì Băng nhi phải nghĩ cách cản trở cuộc đấu.

Bách Lý Băng hỏi :

- Cản trở bằng cácb nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Liệu cách lén lút báo cho Khâu tỷ tỷ biết là tiểu huynh chưa chết, không nên liều mạng với Thẩm Mộc Phong.....

Chàng trầm ngâm nói tiếp :

- Đây chỉ là biện pháp tối hậu, nếu không phải dùng đến thì hay hơn.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Tiểu muội nhớ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Bản lãnh của Băng nhi đủ để bảo vệ cho mình, nhưng Băng nhi nên thận trọng, ngoan ngoãn chờ ta trở về.

Dứt lời chàng đứng dậy ra khỏi trường phòng. Bách Lý Băng cũng ra theo thì thấy Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến về phía hoang dã. Vì anh hùng thiên hạ tụ tập ở đây rất đông đảo kẻ qua người lại cực kỳ phúc tạp, Vũ Văn Hàn Đào và Vô Vi đạo trưởng cũng biết trong đám người này có gian tế của Thẩm Mộc Phong trà trộn vào, nhưng vì lẽ tỏ ra khí độ quang minh, chỉ cần đối phương đừng có cử động gì là không can thiệp đến. Do đó Tiêu Lĩnh Vu ra vào chẳng khó khăn gì.

Bách Lý Băng chờ cho bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu mất hút mới thở phào một cái, trở gót đi vào linh đường. Lúc này khách đến điếu tang phần lớn đã hành lễ trước linh vị rồi, những người ở xa thì chưa tới nơi. Trong linh đường trở lại yên tĩnh.

Bách Lý Băng thủng thẳng đi vào linh đường, chỉ thấy khói hương cuồn cuộn bốc lên, mùi thơm thoang thoảng đưa vào mũi. Trong tòa linh đường không thấy bóng người nào. Cô cất bước chậm chạp tiến đến linh vị Tiêu Lĩnh Vu, không nhịn được bất giác mỉm cười, khẽ đưa tay ra sờ vào mấy chữ trên linh vị. Bỗng nghe thanh âm trầm trầm lọt vào tai :

- Đó chỉ là chữ đen viết trên lụa trắng, không hiểu các hạ đưa tay sờ vào là có dụng ý gì?

Bách Lý Băng quay đầu nhìn lại thì thấy một lão râu phủ xuống trước ngực, mình mặc trường bào màu trắng. Chính là Vũ Văn Hàn Đào. Cô lại nghĩ thầm trong bụng :

- Đại ca thường nói tài năng lão này còn hơn cả Thẩm Mộc Phong, ta mà mở miệng nói, tất bị lão nhận ra chỗ sơ hở. Bất luận thế nào ta cũng không lên tiếng.

Nhưng cặp mắt của Vũ Văn Hàn Đào sáng như điện nhìn chằm chặp vào mặt Bách Lý Băng, khiến cô cảm thấy không thể lờ đi được. Trong lòng nóng nảy, cô nghĩ thầm :

- Giả tỷ đại ca ở đây, y tất có phương pháp đối phó nhưng hiện giờ chỉ một mình ta, không khéo bị lão khám phá ra chân tướng.

Trong lúc cấp bách, đột nhiên cô động tâm tự nhủ :

- Phải rồi! Ta giở vờ là kẻ câm thì lão không thể bức bách ta trả lời.

Cô liền giơ tay lên trỏ vào miệng và lắc đầu. Vũ Văn Hàn Đào chau mày hỏi :

- Các hạ không biết nói ư?

Bách Lý Băng gật đầu, liền thò tay vạch xuống đất mấy chữ :

“Tại hạ nghe được, viết được, nhưng không thể nói nên lời”.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm hỏi :

- Mời các hạ vào hậu đường dùng cơm được chăng?

Bách Lý Băng bụng bảo dạ :

- Xem chừng hậu đường là nơi chuyên để tiếp đãi những tay cao thủ, mà cũng là trung tâm cơ quan kháng cự Thẩm Mộc Phong. Khâu tỷ tỷ, Ngọc Tiêu lang quân và bọn Vô Vi đạo trưởng đều ở trong đó. Âu là ta thử vào coi. Đây cũng là một dịp hiếm có.

Quyết định rồi, cô không từ chối, trở gót đi vào phía sau. Tiểu linh đường có một lối nhỏ, hai bên đều căng vải trắng làm vách. Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Đường đi đã có vải trắng làm vách rất rõ ràng, mong ông bạn đừng động tính hiếu kỳ cố ý xuyên thủng vách vải mà gây ra lầm lỡ.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn lại thấy Vũ Văn Hàn Đào đứng bên linh vị chứ không theo cô. Trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng cô đã giả người câm, không thể lên tiếng vặn hỏi. Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay nói :

- Các hạ cứ đi thẳng vào trong là sẽ có người đón tiếp.

Bách Lý Băng tự hỏi :

- Lão này quả nhiên tâm cơ thâm trầm, không hiểu lão muốn ta đi một mình vào trong là có dụng ý gì. Nhưng lúc này cô đã thành thế cưỡi trên lưng cọp, chẳng thể nhảy xuống được, cô liền trở gót tiếp tục tiến về phía trước.

Lối đi này đến bảy, tám khúc quanh, chẳng khác đi vào Bát trận đồ. Bách Lý Băng đi trong hồi lâu chừng ăn xong bữa cơm vẫn không thấy có ai đón tiếp.

Chương 92: Bách Lý Băng Tiết Lộ Chân Tình

Bách Lý Băng đột nhiên động tâm dừng bước nghĩ thầm :

- Tòa linh lâu này không ngờ rộng đến thế. Ta đi hồi đến năm dặm đường mà vẫn còn ở quanh quẩn ở trong ngõ hai bên vách trắng. Hiển nhiên như người bị hãm vào trận mê hồn. Đại ca nức nở khen Vũ Văn Hàn Đào, quả nhiên không lầm. Lão này bụng chứa huyền cơ, đầy lòng binh giáp.

Cô rất khâm phục nhãn quang của đại ca nên lòng không tức giận chút nào.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Vũ Văn Hàn Đào xuất hiện đột ngột ở chỗ khúc quanh. Lão thủng thẳng lên tiếng :

- Công phu hàm dưỡng của ông bạn thật đáng phục.

Bách Lý Băng máy môi, suýt nữa lên tiếng. Nhưng lời nói chưa tới cửa miệng cô liền nuốt vào.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay nói :

- Xin các hạ đi theo sau tại hạ.

Bách Lý Băng theo lời đi sau lão.

Lại thấy Vũ Văn Hàn Đào chuyển qua mấy khúc quanh rồi ra khỏi đường hẻm. Những căn nhà bằng lụa trắng rất thanh nhã hiện ra hai bên.

Bách Lý Băng khen thầm :

- Trong một khu đất mấy dặm vuông chỉ dùng lụa và vải trắng bố trí thành một trận mê hồn lại kiến tạo thành những căn nhà thanh nhã, nếu không phải con người tinh thông kiến trúc thì quyết chẳng thể dựng nên trong vòng mấy ngày.

Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào vén rèm một căn nhà lên nói :

- Mời các hạ vào đây.

Bách Lý Băng từ từ tiến vào, cô đảo mắt nhìn cách bố trí thấy đồ vật toàn là sắc trắng. Bình sành chén sứ cũng một màu trắng.

Hai người ngồi trên hai cái ghế cũng mặc bào trắng là Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn hai lão, từ từ ngồi xuống.

Tôn Bất Tà ngửng đầu ngó cô rồi hỏi Vũ Vân Hàn Đào :

- Vị này là ai vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Một vị bằng hữu có miệng mà không biết nói.

Tôn Bất Tà chau mày hỏi :

- Có miệng mà không biết nói thì câm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế.

Lão vừa đáp vừa ngồi xuống ghế.

Tôn Bất Tà giương cặp mắt lấp loáng nhìn chằm chặp vào mặt Bách Lý Băng hỏi :

- Phải chăng các hạ đã sử dụng thuật dị dung?

Bách Lý Băng lắc đầu.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi sát bên cạnh Bách Lý Băng, lão giơ tay khẽ đập vào vai cô.

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi, vội đứng dậy né tránh.

Cử động hoang mang thất thế của cô khiến Vũ Văn Hàn Đào không khỏi ngơ ngác. Nhưng chỉ cần trong nháy mắt lão khôi phục được vẻ trấn tĩnh, cười mát nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì sự thực các hạ chẳng phải là kẻ câm?

Bách Lý Băng than thầm :

- Hỏng bét! Cờ đi sai một nước là thua cả bàn. Ta tự phụ thông minh thành ra phải phiền lụy.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Các hạ có một ông bạn thân đã dời khỏi chỗ này. Hai vị nói chuyện với nhau rất lâu. Chính các hạ

còn nói với người khác nữa.

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Hắn đưa ra những dẫn chứng rõ ràng như bức vẽ. Hiển nhiên lão đã phái người ngấm ngầm theo dõi ta rồi. Bây giờ mình muốn cãi cũng không được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Bách Lý Băng vẫn chưa chịu lên tiếng, lão lại nói tiếp :

- Các hạ là tên gian tế của Thẩm Mộc Phong, như gặp ngày khởi sự cuộc điếu tế Tiêu đại hiệp, nên bọn tại hạ không gia hại mà thôi.

Tôn Bất Tà đột nhiên xen vào :

- Vũ Văn huynh biết đích xác y không phải là người câm chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Quả đúng như vậy.

Tôn Bất Tà nói :

- Được lắm! Để lão khiếu hóa này làm y phải nói.

Lão vươn tay phải một cách đột ngột chụp cổ tay Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng vừa né tránh vừa xua tay loạn lên.

Vô Vi đạo trưởng thấy thân pháp cô né được chiêu cầm nã thủ của Tôn Bất Tà biết ngay là một vị cao nhân, liền đứng phắt dậy ra đứng chắn trước cửa.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm nghị nói tíêp :

- Các hạ không nên giả vờ nữa. Tại hạ đã bảo dù các hạ có là gian tế của Thẩm Mộc Phong, bọn tại hạ cũng không hạ sát. Nếu các hạ còn giả câm, giả điếc tức là buộc bọn tại hạ phải ra tay.

Tôn Bất Tà sấn lại hai bước rượt theo lạnh lùng nói :

- Nếu các hạ biết nói thì lão khiếu hóa nhất định làm cho các hạ phải mở miệng.

Lão vừa nói vừa vung chưởng đánh tới. Chưởng phong cực kỳ mãnh liệt. Bách Lý Băng cũng vung chưởng tay mặt đón tiếp, đồng thời cô lảng người tránh sang một bên.

Nội lực hai bên đụng vào nhau. Tôn Bất Tà hắng dặng một tiếng, rồi nói :

- Chưởng lực của các hạ không phải tầm thường.

Đột nhiên lão sấn lại vung song chưởng đánh ra theo thế liên hoàn, bức bách Bách Lý Băng phải ra tay đón tiếp.

Chưởng lực của Tôn Bất Tà mỗi chiêu một mạnh thêm. Sau ba chưởng Bách Lý Băng cảm thấy cánh tay tê chồn, khí huyết trong ngực nhộn nhạo cả lên.

Tôn Bất Tà thấy đối phương đón tiếp được ba chưởng của mình không khỏi ngạc nhiên, khen thầm :

- Võ công lão này không đến nỗi kém cỏi mà mình không nhìn ra được.

Nguyên Bách Lý Băng hóa trang làm một lão già ốm yếu.

Tôn Bất Tà vận thêm chưởng lực vào hai tay đánh liền mấy chiêu.

Bách Lý Băng tránh được chưởng bên hữu nhưng không tránh được chưởng mé tả, đành liều đón tiếp một chưởng.

Phát chưởng này rất mạnh làm chấn động Bách Lý Băng. Cô không đứng vững phải rên lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất.

Tôn Bất Tà thu chưởng lại, chau mày hỏi :

- Sao? Y là một người đàn bà ư?

Vũ Văn Hàn Đào bước lại gần hỏi :

- Các hạ là ai? Mà lại là gái giả trai?

Bách Lý Băng từ từ đứng dậy đưa tay lên môi khẽ nói :

- Nói nhỏ chứ.

Vũ Văn Hàn Đào rất đỗi thông minh cũng bị cử động của Bách Lý Băng làm cho phải ngạc nhiên. Lão đáp :

- Nơi đây rất an toàn. Cô nương điều chi cứ nói thẳng đừng ngại chi hết.

Bách Lý Băng biết bây giờ không nói thực cũng không được. Cô liền đáp :

- Tiểu nữ là Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào và Vô Vi đạo trưởng bật tiếng la thất thanh hỏi :

- Sao? Bách Lý cô nương ư?

Bách Lý Băng vội đáp :

- Các vị nhỏ tiếng đi một chút.

Vũ Văn Hàn Đào hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Phải chăng cô nương cùng đi với Tiêu đại hiệp?

Bách Lý Băng đáp :

- Đúng rồi!

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Cô nương không bị Thẩm Mộc Phong đốt chết ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu bị đốt chết còn đến đây được ư?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tiêu đại hiệp cũng không bị đốt chết chứ?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu nữ còn chưa chết thì Tiêu đại ca chết thế nào được?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp ở đâu?

Bách Lý Băng đáp :

- Các hạ đã biết y rời khỏi nơi đây rồi kia mà?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có phải người mang tên Đằng Đại Đơn chính là Tiêu đại hiệp?

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca vẫn tán dương các hạ rất tinh vi, quả nhiên đúng thật.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Cô nương đúng là Bách Lý Băng chứ?

Vũ Văn Hàn Đào nói ngay :

- Không sai được. Tại hạ nghe thanh âm cũng biết.

Tôn Bất Tà nói :

- Trước tình thế này chúng ta chẳng thể sơ xuất được, cần phải nhận rõ thân phận y.

Bách Lý Băng không sao được đành chùi thuốc hóa trang trên mặt để lộ bản tướng.

Vô Vi đạo trưởng coi kỹ Bách Lý Băng rồi miệng lão thở phào một cái nói :

- Quả nhiên là Bách Lý cô nương. Nếu vậy Tiêu đại hiệp chưa bị độc thủ.

Bách Lý Băng vội nói :

- Các vị nói nhỏ đi...

Tôn Bất Tà khoái quá không nhịn được cười hô hố nói :

- Lão khiếu hóa đã bảo mà! Tiêu huynh đệ không phải là người yểu tướng.

Bách Lý Băng chau mày hỏi :

- Lão khiếu hóa kia! Nhịn cười đi không được hay sao?

Tôn Bất Tà ngơ ngác hỏi lại :

- Con tiểu nha đầu này! Ngươi kêu ta như vậy ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Các vị to tiếng làm cho người ta biết chuyện đại ca nhất định phiền trách tiểu nữ.

Cô nói rồi hầm hầm đi ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào vội cản đường khẽ nói :

- Được rồi! Lão khiếu hóa không cười nửa tiếng là xong.

Vũ Văn Hàn Đào kéo ghế mời :

- Xin cô nương ngồi xuống.

Bách Lý Băng ngồi xuống, vẫy tay nói :

- Các vị cùng an tọa đi!

Tôn Bất Tà, Vũ Văn Hàn Đào, Vô Vi đạo trưởng đều ngồi xuống.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Tiêu đại ca đã dặn đi dặn lại tiểu nữ không được tiết lộ y hãy còn sống.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ y còn muốn cho người ta đau xót đến đứt ruột nữa chăng?

Bách Lý Băng đáp :

- Y có chỗ dụng tâm, quyết chẳng để các vị đau đứt ruột một cách vô ích.

Tôn Bất Tà vỗ ngực nói :

- Bách Lý cô nương đừng ngại chi hết. Lão khiếu hóa bảo đảm cho cô là không sao hết.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vụ Tiêu đại hiệp và cô nương trốn hỏa trường nhất định phải trải qua muôn vàn gian khổ. Bây giờ việc đã xong rồi, sau này rảnh rang sẽ kể lại cũng chưa muộn. Hiện giờ việc trọng yếu là Thẩm Mộc Phong đã phái nhiều cao thủ đến đây mà Tiêu đại hiệp lại đi một mình có thể xảy ra chuyện bất trắc. Chúng ta phải cho người tiếp ứng y mới được.

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Không nên, các vị phái người tiếp ứng há chẳng tiết lộ phong thanh...

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

- Sự thực hiện giờ y ở đâu tiện nữ cũng không hay, mà chỉ biết y đi hành động.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cô nương có biết bao giờ y sẽ trở về không?

Bách Lý Băng đáp :

- Trước giờ ngọ ngày mai, nhất định y trở lại vì có chuyện quyết đấu giữa Khâu cô nương và Thẩm Mộc Phong...

Cô hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Vụ Tiêu đại ca còn sống ngoài ba vị ra, xin đừng để cho bất cứ ai hay biết, nhất là đối với Ngọc Tiêu lang quân càng phải giữ kín.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Còn Trung Châu nhị cổ thì sao? Họ được hung tin của Tiêu Lĩnh Vu khóc lóc suốt ngày đêm, chẳng ăn uống gì, Tiêu Lĩnh Vu chưa chết thì sao lại để họ khổ sở như vậy.

Bách Lý Băng trầm ngâm đáp :

- Hai người đó thật đáng tội nghiệp. Các vị ráng khuyên giải y.

Tôn Bất Tà nói :

- Ngoài tin tức Tiêu đại hiệp chưa chết, chẳng còn cách nào khuyên giải họ được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiêu đại ca đã căn dặn mà còn nói cho họ biết, rồi đây Tiêu đại ca phiền trách tiểu nữ thì làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hóa đã nói là sẽ bảo đảm cho cô không sao hết.

Vũ Văn Hàn Đào cũng nói :

- Sự thực Thẩm Mộc Phong đã tới đây thì Trung Châu nhị cổ có biết tin này cũng không đáng ngại lắm.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca hàng ngày tán dương trí kế của Vũ Văn tiên sinh, tài năng tuyệt thế. Tiên sinh liệu xem có cho họ biết được không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Tiêu đại hiệp quá đề cao mà thôi. Thực ra phong độ của y khiến cho người ta khâm phục đã đành, mà tài hoa của y cũng còn hơn tại hạ...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Mấy bữa nay Trung Châu nhị cổ chẳng có ăn uống gì sức lực giảm sút rất nhiều. Hiện giờ đang lúc cần người mà hai cao thủ này kém sức để bị hại về tay kẻ khác thì thật là đáng tiếc.

Bách Lý Băng hỏi gặng :

- Theo ý tiên sinh thì nên cho họ biết hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ chỉ trình bày lẽ thiệt hơn. Còn cho họ biết hay không là tùy ở cô nương quyết định.

Bách Lý Băng trầm ngâm nói :

- Thôi được! Tiên sinh cho họ biết, nhưng xin đừng nói tiểu nữ ở đây.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cô nương không chịu cho họ thấy mặt thì tại hạ nói gì họ cũng không tin. Hay hơn hết là cô nương để họ gặp mặt.

Bách Lý Băng nói :

- Nếu không còn cách gì hơn thì đành thế vậy.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Bần đạo đi mời họ đến.

Lão đứng dậy ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã dặn cô nương những gì về vụ ước hẹn giữa Thẩm Mộc Phong và Khâu cô nương vào lúc trưa mai?

Bách Lý Băng đáp :

- Y chỉ bảo sẽ trở lại đây trước giờ ngọ.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói :

- Tiêu đại hiệp còn sống thì cách đối nghịch của chúng ta phải tu chỉnh lại.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Lão khiếu hóa có ý kiến chẳng biết dùng được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Lão tiền bối có cao kiến gì?

Tôn Bất Tà nói :

- Thực lực của Bách Hoa sơn trang tuy hùng hậu, nhưng chủ chốt là ở Thẩm Mộc Phong. Nếu chúng ta đánh chết hoặc bắt sống hắn liệu có làm cho thực lực của Bách Hoa sơn trang phải tiêu tan không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Dĩ nhiên là được, nhưng việc bắt sống hay đánh chết Thẩm Mộc Phong không phải chuyện dễ dàng.

Tôn Bất tà nói :

- Trưa mai Thẩm Mộc Phong đến đây, lão khiếu hóa chuẩn bị giúp Khâu Tiểu San một tay. Nếu may mà đánh chết hắn được là trừ xong mối đại họa cho võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài đáp :

- Thẩm Mộc Phong là tay đáo để, lẽ nào chẳng tính đến vụ này. Nếu tại hạ đoán không lầm thì trưa mai Thẩm Mộc Phong tất dẫn rất nhiều cao thủ đến đây. Nguyên trước đây tại hạ đã nghĩ tới dùng cách Ngọc toái linh đường, quyết một trận sống mái để báo thù cho Tiêu đại hiệp. Nhưng Tiêu đại hiệp chưa chết thì kế hoạch này cần phải thay đổi.

Tôn Bất Tà lấy kỳ hỏi :

- Lão khiếu hóa không nghĩ ra được kế hoạch đó thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Kế hoạch này chẳng những Tôn lão tiền bối không hay mà Vô Vi đạo trưởng cũng chưa hay. Vì chuyện giữ bí mật ngoài tại hạ chỉ có Trung Châu nhị cổ là biết...

Tôn Bất Tà hừ một tiếng ngắt lời :

- Tiên sinh đã hở ra thì nói cho lão khiếu hóa nghe quách.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Lão tiền bối không nên hiểu lầm. Sở dĩ tại hạ phải cho Trung Châu nhị cổ hay là vì có chỗ phải nhờ đến họ, chẳng thể không nói rõ nội tình...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trung Châu nhị cổ thu lượm rất nhiều bảo vật tưởng Thẩm Mộc Phong cũng không hơn được. Người đời chỉ biết họ gom góp vàng bạc châu báu, mà chưa hiểu chẳng cái gì họ không thu nhặt. Sở dĩ tại hạ muốn dùng kế Ngọc toái linh đường là đã biết hai người đó cất dấu "Phá Sơn thần lôi". Chắc lão tiền bối còn nhớ trăm năm trước có một vị ngoại hiệu là Phá Sơn lão nhân. Phá Sơn lão nhân suốt đời ưa thích nghề hỏa dược rồi chế tạo ra những trái Phá Sơn thần lôi. Nhờ trái Phá Sơn thần lôi lão luyện ra làm cho hai mươi bảy cao thủ võ lâm phải chết ngay trong đương trường, nhưng chính lão cũng bị thương rồi nửa năm sau qua đời. Trung Châu nhị cổ đã thu hồi cả hai trái Phá Sơn thần lôi của Phá Sơn lão nhân còn lưu lại.

Tôn Bất Tà gật đầu đáp :

- Lão khiếu hóa có biết chuyện thê thảm này.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

- Trung Châu nhị cổ thu hồi được hai trái Phá Sơn thần lôi rồi, vì nó ác liệt thái quá, nên họ cất vào hộp sắt chôn xuống đất. Nay nghe tin Tiêu Lĩnh Vu bị đốt chết, hai người quyết chí báo thù mới đào lên dấu ở trong mình. Thương Bát cho tại hạ hay biết vụ này nên tại hạ mới bày ra kế Ngọc toái linh đường, chuẩn bị hết thẩy mọi người cùng tan xác với Thẩm Mộc Phong trong nhà linh đường của Tiêu đại hiệp.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hóa hiểu rồi. Trung Châu nhị cổ định dùng Phá Sơn thần lôi để cùng chết với Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài nói :

- Lão tiền bối ước lượng Thẩm Mộc Phong một cách quá kém cỏi. Võ công và cơ trí của hắn đến trình độ thần sầu quỉ khốc. Dù chúng ta có lợi khí giết hắn mà chỉ lộ chút sơ hở là hắn đề phòng ngay và có thể thoát kiếp nạn. Vì vậy phải cho thần lôi nổ một cách đột ngột, không để hắn biết tý gì mới

có thể hại hắn được.

Hai lão nói tới đây thì Vô Vi đạo trưởng dẫn Trung Châu nhị cổ vào.

Hai người tuy trông rõ Bách Lý Băng mà tựa hồ trong lòng vẫn còn nghi hoặc.

Chúng dụi mắt nhìn Bách Lý Băng hồi lâu, trên nét mặt sầu khổ mới thoáng một nụ cười.

Bách Lý Băng thấy hai người đều mắt đỏ sưng, đầy tia máu chằng chịt. Cái bụng phệ của Thương Bát dường như nhỏ đi rất nhiều. Gương mặt hồng của lão biến thành xanh lướt.

Đỗ Cửu càng khó coi hơn. Bộ mặt khô như gỗ của hắn trong màu xanh có lẫn màu xám xịt.

Bách Lý Băng không khỏi buồn rầu từ từ đứng dậy đi đến trước mặt hai người, cất giọng ôn nhu hỏi :

- Các vị đau khổ đến thế ư?

Thương Bát mỉm cười hỏi lại :

- Bây giờ thì hết rồi, nhưng không hiểu bao giờ mới thấy mặt đại ca?

Bách Lý Băng đáp :

- Trưa mai y trở lại đây, nhưng y đã cải trang, các vị đừng có hô hoán chi hết.

Gương mặt khó coi của Đỗ Cứu cũng lộ một nụ cười nói :

- Bọn tại hạ chỉ cần biết đại ca còn sống là đủ.

Nguyên Vô Vi đạo trưởng đã cho Trung Châu nhị cổ biết nội tình rồi.

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên nói :

- Thương huynh và Đỗ huynh! Mời hai vị ngồi xuống.

Thương Bát, Đỗ Cửu trong lòng hết nỗi khổ đau theo lời ngồi xuống rồi hỏi :

- Vũ Văn huynh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vừa rồi Tôn tiền bối có bàn tới kế hoạch Ngọc toái linh đường, nhưng Tiêu đại hiệp còn sống thì kế hoạch này không phải dùng tới.

Thương Bát nói :

- Tiêu đại ca rất sùng kính tài ba của Vũ Văn huynh. Vậy nên thế nào Vũ Văn huynh cứ việc tác chủ.

Chương 93: Ngọc Tiêu Lang Quân Sống Thác Với Tình

Tôn Bất Tà nói :

- Bất luận biện pháp Ngọc toái linh đường còn dùng nữa không, lão khiếu hóa vẫn muốn nghe cách chuẩn bị đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Thực ra chẳng phải là một biện pháp kỳ diệu gì chỉ có bọn ta cùng chết với Thẩm Mộc Phong. Tại hạ cùng Thương huynh đệ mỗi người mang một trái Phá Sơn thần lôi động thủ tỷ đấu với Thẩm Mộc Phong, đồng thời phát động thần lôi cho ba người cùng tan xương nát thịt.

Tôn Bất Tà thở dài nói :

- Các vị mà cho lão khiếu hóa biết cách này trước thì lão khiếu hóa đeo một trái thần lôi để động thủ. Hình hài lão khiếu hóa sắp về với cây cỏ thì dù chẳng hung tử cũng không sống được bao lâu nữa, liều chết Thẩm Mộc Phong càng vinh dự, để tiếng tốt cho đời sau. Hai vị đều đang tuổi tráng niên sao lại nói đến cái chết một cách kinh xuất như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Tại hạ đã nghĩ rồi. Nói về võ công thì lão tiền bối động thủ với Thẩm Mộc Phong là hay hơn hết. Nhưng lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng đều không thể chết được.

Vô Vi đạo trưởng chưa biết kế hoạch Ngọc toái linh đường, nên chỉ chú ý lắng nghe chứ không xen vào.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì sau khi Thẩm Mộc Phong bị chất nổ làm cho tan xác nhưng lực lượng Bách Hoa sơn trang vẫn chưa giải tán. Còn lại nửa bàn cờ, cần có Tôn lão tiền bối là nhân vật đức cao vọng trọng lại có võ công tuyệt thế, đứng ra thu thập. Mặt khác, Thẩm Mộc Phong chết rồi, Bách Hoa sơn trang không người lãnh đạo thì Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo huynh đầy đủ tư cách, chỉ hô một tiếng là liên hiệp

được các cao nhân phái lớn để trừ diệt bọn dư nghiệt kia. Nếu lão tiền bối và Vô Vi đạo huynh ra trường liều mạng thì việc lớn lấy ai hoàn tất.

Tôn Bất Tà trầm ngâm hỏi :

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp chưa chết, toàn cục chuyển biến, chúng ta nên làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đó là việc mà tại hạ cùng các vị cần nghiên cứu lại.

Tôn Bất Tà lắc đầu nói :

- Bất tất phải nghiên cứu gì hết, Vũ Văn huynh cứ nghĩ biện pháp nói cho Vô Vi đạo trưởng và lão khiếu hóa nghe, nếu còn chỗ sơ hở sẽ đề nghị tu chỉnh, bằng chu đáo rồi thì cứ theo kế hoạch của Vũ Văn huynh mà tiến hành.

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi đáp :

- Vậy tại hạ xin đưa ý kiến ra, nếu các vị nhận thấy có chỗ nào chưa ổn thì chúng ta sẽ bàn lại.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiêu đại hiệp chưa chết thì chúng ta tạm thời gác vụ Phá Sơn thần lôi lại. Giờ ngọ ngày mai khi Thẩm Mộc Phong tới đây, hoặc giả Tiêu đại hiệp cũng ở trong trường mà thi triển Phá Sơn thần lôi thì e rằng hại đến người vô tội mà chưa chắc đã nổ chết được Thẩm Mộc Phong. Vì vậy bây giờ chúng ta không nên dùng kế hoạch đó.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tại hạ có ý muốn đeo Phá Sơn thần lôi để giờ ngọ ngày mai cùng Thẩm Mộc Phong ước định tìm nơi rộng rãi, vắng vẻ, quyết đấu sinh tử. May mà lão khiếu hóa thắng hắn thì bất tất phải cho nổ Phá Sơn thần lôi. Trường hợp không địch nổi, lão khiếu hóa sẽ liệng Thần lôi để cùng chết với hắn.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Cách này không xong rồi.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chưa kể đến lúc này đang cần người, lão tiền bối không nên nói đến cái chết một cách khinh xuất mà Thẩm Mộc Phong bản tính giảo quyệt đa nghi, quyết không chịu lời khiêu chiến của lão tiền bối.

Tôn Bất Tà nói :

- Vũ Văn huynh bất tất nghĩ đến chuyện sống chết của lão khiếu hóa. Chuyến này lão khiếu hóa trùng xuất giang hồ, không tính đến chuyện trở lại chốn lâm tuyền để hưởng thanh nhàn trong buổi tàn niên. Còn Vũ Văn huynh bảo Thẩm Mộc Phong không chịu lời khiêu chiến của lão khiếu hóa thì lão nghĩ không ra.

Vũ Văn Hàn Đào nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Lão tiền bối hỏi câu này là phải. Trên đời ít người hiểu Thẩm Mộc Phong, nên hắn mới tung hoành võ lâm gây nên cục diện ngày nay. Hắn là người thâm trầm, bản tính đa nghi, không bỏ qua một tiểu tiết nào. Lão tiền bối ước hẹn đến một nơi rộng rãi vắng người khiêu chiến là một điều sơ hở rất lớn...

Tôn Bất Tà ngắt lời :

- Vũ Văn huynh nói vậy không khỏi thần thánh hóa Thẩm Mộc Phong một cách thái quá. Lão khiếu hóa không tin kiến thức của hắn hơn đời đến thế được.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp :

- Lão tiền bối không tin tại hạ thì cứ thử coi.

Tôn Bất Tà nói :

- Được lắm! Vũ Văn huynh đưa Phá Sơn thần lôi cho lão khiếu hóa và chỉ cách sử dụng nó.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Được rồi! Nhưng lão tiền bối phải chịu một điều kiện với tại hạ.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Điều kiện gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu Thẩm Mộc Phong không chịu nhận lời khiêu chiến của lão tiền bối thì từ nay trở đi lão tiền bố phải nghe theo cách điều khiển của tại hạ, không được hỏi lại nội tình. Lão tiền bối có chịu không?

Vô Vi đạo trưởng muốn khuyên can, nhưng thấy Vũ Văn Hàn Đào tỏ vẻ nghiêm nghị, dường như muốn mượn cơ hội này làm cho Tôn Bất Tà phải phục tùng, nên lão lại không nói nữa.

Tôn Bất Tà trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi! Lão khiếu hóa tự tin có thể làm cho Thẩm Mộc Phong phải nghe theo...

Bách Lý Băng hỏi xen vào :

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp :

- Theo kinh nghiệm của lão khiếu hóa thì phần lớn người võ lâm đều tự ái, thích giữ thể diện. Thẩm Mộc Phong đứng trước mấy trăm anh hùng mà không dám nhận lời khiêu chiến của lão khiếu hóa tức là tỏ ra khiếp nhược. Lão khiếu hóa chắc hẳn không dám khước từ.

Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng nói :

- Lấy thường tình mà phỏng đoán Thẩm Mộc Phong là không được đâu.

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hóa không tin Thẩm Mộc Phong chẳng kể gì đến thể diện.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Xem chừng sau cuộc thử thách này, lão tiền bối mới chịu tin lời tại hạ.

Tôn Bất Tà nói bằng giọng rất kiên quyết :

- Nếu việc xảy ra đúng như lời tiên liệu của Vũ Văn huynh thì từ đây trở đi bất luận Vũ Văn huynh sai lão khiếu hóa lội nước hay nhảy vào lửa, lão khiếu hóa cũng không hỏi lại nửa lời mà chỉ cúi đầu làm theo.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hay lắm! Chúng ta cứ thế.

Bách Lý Băng chau mày hỏi :

- Tôn lão tiền bối! Tiêu đại ca vẫn khâm phục trí tuệ của Vũ Văn tiên sinh, tại sao lão tiền bối lại không chịu tin lời tiên sinh?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hóa đã bấy nhiêu tuổi, chẳng lẽ không có chút kiến thức nào? Cô bất quá là đứa nhỏ, biết gì mà nói?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cách nhận xét của mỗi người mỗi khác, đành chờ sau cuộc đánh đố mới biết...

Lão ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Ngày mai Tiêu đại hiệp sẽ xuất hiện trước linh dường. Hiển nhiên y không muốn tiết lộ thân thế. Dĩ nhiên chúng ta cũng đừng dùng cách bắt buộc y phải xuất hiện.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Chúng ta có cần bố trí gì không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Phải rồi! Tôn lão tiền bối quyết tâm muốn đem theo Phá Sơn thần lôi để liều chết với Thẩm Mộc Phong, vậy chúng ta bố trí cách khác...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đạo trưởng dẫn dắt đội cao thủ thứ nhất đối phó bọn người tùy tùng của Thẩm Mộc Phong. Thương huynh và Đỗ huynh thay Tôn lão tiền bối thống lĩnh đội cao thủ thứ hai chuyên để ngăn chặn Thẩm Mộc Phong để khi cần đến sẽ dùng Phá Sơn thần lôi đối phó với họ. Phần còn lại do tại hạ điều động sẽ tùy cơ ứng biến.

Vô Vi đạo trưởng, Thương Bát và Đỗ Cứu đều vâng lời. Vũ Văn Hàn Đào từ từ móc trong bọc lấy trái Phá Sơn thần lôi cầm hai tay đưa cho Tôn Bất Tà nói :

- Lão tiền bối! Phá Sơn thần lôi đây. Xin lão tiền bối thu lấy.

Bách Lý Băng chú ý thấy Phá Sơn thần lôi chỉ lớn bằng cái trứng vịt, toàn thân màu hồng. Nếu không biết trước thì chẳng ngờ vật này uy lực lại kinh người đến thế. Tôn Bất Tà hai tay đón lấy, nhìn một lúc rồi nói :

- Lão khiếu hóa thật không tin trái đạn này lại đủ sức phá núi, hay làm vỡ đá tan bia.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị dặn lão :

- Trường hợp lão tiền bối nhận thấy không thể cùng liều chết với Thẩm Mộc Phong, tại hạ hy vọng lão tiền bối đừng dùng nó một cách khinh xuất.

Tôn Bất Tà đáp :

- Nếu chẳng thể liều chết với Thẩm Mộc Phong thì lão khiếu hóa cũng muốn sống thêm mấy năm nữa. Xin Vũ Văn huynh đừng lo.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay lắm! Vật này chỉ cần đập mạnh một cái là nổ. Nếu lão tiền bối có thể để Thẩm Mộc Phong phóng chưởng đánh trúng cho nó phát nổ là thượng sách. Bằng không thì vận nội lực liệng mạnh xuống đất cũng được. Có điều theo chỗ tại hạ biết thì uy lực Phá Sơn thần lôi tuy mãnh liệt nhưng chỉ những người trong vòng một trượng là nhất định phải chết, còn xa hơn vẫn có cơ hội toàn mạng.

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hóa nhớ rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Giờ ngọ ngày mai, lúc Thẩm Mộc Phong tới nơi, dĩ nhiên Khâu Tiểu San và Ngọc Tiêu lang quân ra tay trước. Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiêu đại ca đã bảo tiểu nữ: Khâu cô nương không phải là địch thủ của Thẩm Mộc Phong, tiểu nữ phải cản trở vụ này, chẳng thể để Khâu cô nương bị hại về tay Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Cái đó tại hạ sẽ sắp đặt, cô nương bất tất phải phí tâm. Ngày mai cô nương cũng ở trong trường. Tại hạ hy vọng cô nương bình tĩnh, không nên lên tiếng hô hoán khiến cho chương pháp của bọn tại hạ phải rối loạn.

Bách Lý Băng hỏi :

- Nhất định tiên sinh có thể cản trở Khâu cô nương, không để y bị tổn thương chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cô nương cứ vững dạ. Tại hạ quyết chẳng để Khâu cô nương mất một sợi tóc. Có điều cô nương cứ ngồi coi cuộc long tranh hổ đấu mà đừng can thiệp vào.

Bách Lý Băng đáp :

- Được rồi! Tiểu nữ xin y lời tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy nói :

- Tiêu đại hiệp không phải người yểu tướng. Khi nghe tin dữ, tại hạ bán tính bán nghi nhưng đứng trước tình thế đó mà bàn thì con người bị hãm vào giữa biển lửa thực khó nỗi toàn mạng, y chưa đến ngày tận số quả nhiên là gặp kỳ tích. Hiện giờ các vị đã yên tâm rồi, xin ngồi dưỡng thần để bồi bổ sức lực, hoặc giả ngày mai xảy cuộc ác đấu...

Lão quay lại ngó Bách Lý Băng nói tiếp :

- Tại hạ đã sắp đặt cho cô nương ở gần chỗ Khâu cô nương, chỉ cách có một lần vải trắng. Cô nương cứ yên tâm điều tức, cũng có thể ngấm ngầm nghe ngóng được nhưng nhất thiết đừng có lên tiếng. Nên biết Khâu cô nương tai mắt rất tinh mẫn, cô chỉ cần nói một câu là có thể bị bại lộ hành tung ngay.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Tiểu nữ đói bụng rồi, muốn tìm chút gì ăn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Xin cô nương vào trong phòng nghỉ ngơi, tự nhiên có người đưa thức ăn tới. Cô nương cũng nên cải trang đi.

Bách Lý Băng lại đổ thuốc di dung đi theo sau Vũ Văn Hàn Đào, quanh mấy đường hẻm đến trước một căn nhà nhỏ. Vũ Văn Hàn Đào vén rèm lên, Bách Lý Băng cúi đầu bước vào. Vũ Văn Hàn Đào từ từ buông rèm xuống. Hai người không nói năng gì.

Bách Lý Băng chuyển động mục quang thấy trong nhà đặt một cái giường nhỏ bằng ván ghép. Trên giường trải mền trắng, chăn trắng. Đại khái đây là phía sau linh đường và cũng là một gian phòng trang bị đầy đủ hơn hết để nghinh tiếp những bậc cao nhân.

Chỉ trong khoảng khắc, một thiếu nữ áo trắng đưa cơm vào. Cơm rau xềnh xoàng nhưng ăn rất ngon miệng. Bách Lý Băng ăm cơm rồi để y vậy lên giường nằm, kéo chăn lên đắp để ngủ một lúc rồi sẽ vận khí điều tức. Lúc cô vừa nhắm mắt bỗng có thanh âm trầm trầm lọt vào tai :

- Khâu cô nương!

Bách Lý Băng nghe đúng là thanh âm của Ngọc Tiêu lang quân. Bất giác cô trấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Vũ Văn Hàn Đào sắp đặt ta ở đây là có ý để ta nghe rõ câu chuyện giữa Khâu tỷ tỷ và Ngọc Tiêu lang quân.

Lại nghe thanh âm của Khâu Tiểu San hỏi :

- Trương huynh đấy ư?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Đúng là tại hạ. Cuộc quyết đấu trưa mai với Thẩm Mộc Phong chúng ta khó lòng toàn mạng. Bữa nay là một ngày một đêm cuối cùng của chúng ta sống ở trên thế gian...

Gã thở dài hỏi :

- Tại hạ muốn nói chuyện mấy câu với Khâu cô nương được chăng?

Khâu Tiểu San đáp :

- Trương huynh có điều chi xin cứ nói.

Bách Lý Băng tự nhủ :

- Không hiểu hai tên nữ tỳ của Khâu tỷ tỷ có ở trong phòng không?

Lại nghe Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Hai vị nữ tỳ của Khâu cô nương đâu rồi?

Khâu Tiểu San đáp :

- Bọn chúng ở phòng bên cạnh.

Ngọc Tiêu lang quân “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Hai vị nữ tỳ đó kính ái cô nương vô cùng. Nếu trưa mai cô nương bị hại về tay Thẩm Mộc Phong, e rằng họ cũng chết theo.

Khâu Tiểu San đáp :

- Bọn chúng theo tiểu muội lâu năm thì có tuẫn tiết theo chủ cũng được nhưng Trương huynh...

Ngọc Tiêu lang quân ngắt lời :

- Bữa nay tại hạ đã thố lộ tâm tình trước linh đường, chẳng lẽ cô nương còn muốn tại hạ nhắc lại

lần nữa?

Khâu Tiểu San thở dài đáp :

- Tiểu muội thiếu nợ Trương huynh nhiều quá rồi, kiếp này dĩ nhiên không đền đáp được.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Còn nói đến chuyện đền đáp làm chi? Ngày mai chúng ta ít hy vọng toàn mạng.

Khâu Tiểu San nói :

- Trương huynh đã biết vậy sao còn tham dự vào vụ này?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Cái đó kêu bằng mối tình không dứt ra được.

Khâu Tiểu San nói :

- Nhưng tiểu muội đối với Trương huynh lại vô tình.

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Mối tình của tại hạ chỉ có một, cam tâm chết vì cô nương.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Trương huynh chỉ còn một mình. Trương huynh, nếu Trương huynh tử chiến ở đây thì lấy ai làm người thừa kế hương hỏa?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Cô nương mà chiến tử, tại hạ cũng chẳng sống được. Trương gia đành tuyệt hậu.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Tiểu muội có hay ho gì đâu mà Trương huynh lại si tâm như vậy?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Nếu tại hạ nói được chỗ hay của cô nương thì đã chẳng si tình đến thế.

Khâu Tiểu San thở dài hỏi :

- Trương huynh! Trương huynh coi hai nữ tỳ của tiểu muội thế nào?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Hai vị cô nương đó xinh đẹp, thông tuệ lại khéo chiều ý người.

Khâu Tiểu San nói :

- Bọn chúng còn nhỏ tuổi quá, chết đi thật đáng tiếc và đáng hận.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Cô nương tìm cách sai họ đi làm việc khác là tránh được cuộc chiến ngày mai.

Khâu Tiểu San đáp :

- Bọn chúng đã hiểu vụ này rồi, e rằng không chịu bỏ đi, trừ phi...

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Trừ phi làm sao?

Khâu Tiểu San khẽ nói :

- Trừ phi Trương huynh chịu đưa chúng đi.

Ngọc Tiêu lang quân ngập ngừng :

- Tại hạ đưa chúng dời khỏi nơi đây...

Khâu Tiểu San đáp :

- Phải rồi! Có thế mới cứu mạng cho chúng.

Ngọc Tiêu lang quân thở dài nói :

- Tại hạ hiểu rồi. Cô nương định dùng cách di hoa tiếp mộc để tại hạ đi với họ. Hỡi ơi! Xem chừng cô nương chưa hiểu tại hạ...

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Tình ý của Trương huynh, tiểu muội đã ghi vào phế phủ. Đáng trách gặp nhau quá muộn tiểu muội đành phụ nhã ý. Tuy tiểu muội chưa thành danh phận cùng Tiêu Lĩnh Vu, nhưng đối với di mệnh của từ mẫu, phận nữ nhi khi nào dám trái? Tiểu muội đã coi Tiêu Lĩnh Vu là trượng phu. Tình ý của

Trương huynh, Khâu Tiểu San này đành chờ kiếp sau sẽ báo đáp...

Ngọc Tiêu lang quân ngắt lời :

- Tiêu Lĩnh Vu tình không chuyên nhất. Y đã có Khâu cô nương, lại còn có Bách Lý cô nương. Y đã vô tình vô nghĩa như vậy thì tội gì Khâu cô nương phải tha thiết với y?

Bách Lý Băng nghe vậy không khỏi mắng thầm :

- Ta cùng đại ca có tình ý thì việc gì đến gã?

Lại nghe Khâu Tiểu San thở dài đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu không biết chuyện thân mẫu để lại di thư hứa hôn, y chưa coi tiểu muội như vợ con hay tình nhân. Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Tiêu Lĩnh Vu đã coi cô nương vào hàng tỷ tỷ thì mối tình quen biết giữa chúng ta chẳng có gì xung đột. Tại hạ đem hết khả năng của mình để giúp y...

Gã chợt nhớ tới Tiêu Lĩnh Vu chết rồi liền thở dài. Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Đại ca ta là cát nhân thiên tướng, chết thế nào được?

Khâu Tiểu San đáp :

- Đúng thế! Y chết rồi! Tiểu muội cũng không thể sống một mình.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Cô nương nên báo thù cho y.

Khâu Tiểu San đáp :

- Phải rồi! Tiểu muội cũng đang muốn báo thù cho y đây.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Tại hạ có ý nghĩ kỳ quặc, không hiểu cô nương tính sao?

Khâu Tiểu San hỏi lại :

- Điều chi?

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Cuộc đấu với Thẩm Mộc Phong ngày mai, cô nương tính phần thắng bại thế nào?

Khâu Tiểu San đáp :

- Tuyệt không có phần thắng nào cả.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Bản lãnh chúng ta quả không phải địch thủ của Thẩm Mộc Phong, chỉ trông vào dũng khí không sợ chết để liều mạng với hắn.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Trong thâm tâm, tiểu muội tự nhận là vợ của Tiêu Lĩnh Vu, dĩ nhiên nên vì chồng tuẫn tiết. Nhưng Trương huynh tội gì chịu khổ như vậy?

Chương 94: Bách Lý Băng Tìm Cách Đưa Tin

Ngọc Tiêu lang quân cười mát nói :

- Dù cô nương có chết về tay Thẩm Mộc Phong cũng không thể kể là đã báo thù cho Tiêu Lĩnh Vu được.

Khâu Tiểu San thở dài đáp :

- Tiểu muội tự biết mình không thể báo thù cho y được, chỉ làm đến hết lòng mà thôi.

Ngọc Tiêu lang quân hỏi :

- Hai chúng ta liên thủ hợp lực có hy vọng gì thắng được Thẩm Mộc Phong không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Hy vọng mong manh lắm.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Nhưng chúng ta còn một hy vọng, hoặc giả thắng được hắn.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Hy vọng gì?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Tại hạ muốn nói đây chỉ là cái tư tưởng kỳ quặc. Nếu có lỗi lầm, mong cô nương đừng bực mình.

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Gã này thật đáng thương. Chỗ nào cũng thận trọng chỉ sợ đắc tội với tỷ tỷ.

Lại nghe Khâu Tiểu San giục :

- Trương huynh cứ nói đi.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Nếu cô nương ưng cho tại hạ sau khi giết chết được Thẩm Mộc Phong...

Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi :

- Thì làm sao?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Giết được Thẩm Mộc Phong rồi mà chúng ta còn sống thì sẽ xây cho Tiêu Lĩnh Vu một ngôi mộ thật đẹp, rồi sau... rồi sau...

Khâu Tiểu San hỏi :

- Rồi làm sao?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Rồi chúng ta dựng lều trước mộ phần thủ hiếu ba năm. Như vậy cô nương đã tận tình với gã lắm rồi.

Khâu Tiểu San thở dài không nói gì.

Ngọc Tiêu lang quân lại hỏi :

- Khi đó cô nương sẽ quyết định làm vợ tại hạ được hay không là tùy ở nơi cô nương.

Khâu Tiểu San đáp :

- Mối tình của Trương huynh tha thiết như vậy khiến tiểu muội chẳng an tâm chút nào...

Ngọc Tiêu lang quân cả mừng hỏi :

- Cô nương ưng chịu rồi phải không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Thực ra tiểu muội ưng thuận hay không ưng thuận cũng chẳng quan hệ gì vì chúng ta khó lòng thủ thắng được.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Lúc cô Nhưng Nhưng cho thuốc tại hạ đã truyền thụ mấy chiêu võ công. Lão nhân gia bảo đó là

những kết tinh suốt đời của lão nhân gia sáng tạo ra. Tại hạ hy vọng với những món võ mới này may ra thắng được Thẩm Mộc Phong chăng?

Khâu Tiểu San nói :

- Té ra Trương huynh đã có chỗ trông cậy.

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Đây chỉ là chuyện trông vào vận khí mà thôi.

Khâu Tiểu San nói :

- Xem chừng trong lòng Trương huynh đã nắm vững phần nào.

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Tiêu Lĩnh Vu chết về tay Thẩm Mộc Phong. Chúng ta trả thù cho y chắc y ở dưới cửu tuyền cũng cam tâm.

Khâu Tiểu San nói :

- Hỡi ơi! Xin Trương huynh hãy về phòng để tiểu muội suy nghĩ rồi sẽ tính.

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Được rồi! Tại hạ xin cáo từ. Khâu cô nương nghĩ kỹ đi. Sáng mai tại hạ lại tới.

Lại nghe tiếng bước chân dường như Ngọc Tiêu lang quân đã dời khỏi phòng Khâu Tiểu San.

Bách Lý Băng bụng bảo dạ :

- Đại ca chưa chết, nếu sáng mai Khâu tỷ tỷ chịu lời với Ngọc Tiêu lang quân thì câu chuyện càng thêm rắc rối. Ta nên tìm cách đưa tin đại ca chưa chết cho Khâu tỷ tỷ hay mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, người cô đã đứng dậy.

Cô toan cất bước qua phòng Khâu Tiểu San, đột nhiên cô động tâm dừng bước lại, tự nhủ :

- Nếu ta chỉ nghĩ lấy phần mình thì không báo tin cho Khâu cô nương. Chờ nàng ưng chịu yêu cầu của Ngọc Tiêu lang quân thành ván đã đóng thuyền. Khi ấy trước mắt đại ca chỉ có một mình ta...

Trong lúc nhất thời cô bị mối tư tình và lý trí xung đột nhau, không thể quyết định ngay được.

Đột nhiên tấm rèm lay động. Ngọc Tiêu lang quân mặt đầy vẻ giận dữ, đứng ngay trước cửa.

Bách Lý Băng ngó gã một cái rồi từ từ lui vào ngồi xuống giường.

Ngọc Tiêu lang quân buông rèm xuống từ từ tiến vào gần Bách Lý Băng, lạnh lùng hỏi :

- Lão nghe hết rồi phải không?

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Nếu ta lên tiếng, nhất định gã nhận ra khẩu âm đàn bà. Chi bằng ta giả câm quách.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô ta giơ lên trỏ vào miệng mình. Cô lại lắc đầu luôn mấy cái.

Ngọc Tiêu lang quân chau mày hỏi :

- Lão câm ư?

Bách Lý Băng gật đầu.

Ngọc Tiêu lang quân cười lạt hỏi :

- Người nào miệng câm là cũng tai điếc. Thính giác của các hạ thế nào?

Bách Lý Băng trong lòng cấp bách xuýt nữa lên tiếng. Cô vội gật đầu mấy cái.

Ngọc Tiêu lang quân lại cười mát hỏi :

- Tại hạ nói khẽ thế mà sao các hạ cũng nghe rõ?

Bách Lý Băng vừa lắc đầu vừa xua tay làm bộ chưa nghe tiếng.

Ngọc Tiêu lang quân lạnh lùng nói :

- Tại hạ nói một thứ thanh âm mà sao các hạ có lúc nghe rõ lại có lúc lại nghe không rõ? Hiển nhiên là các hạ giả vờ.

Bách Lý Băng bụng bảo dạ :

- Nếu ta cứ khiếp nhược thì e rằng mối nghi ngờ của gã càng gia tăng.

Cô liền trợn mắt, hai tay xua lia lịa ra hiệu cho Ngọc Tiêu lang quân lui ra ngoài.

Ngọc Tiêu lang quân buông tiếng cười lạt. Đột nhiên hắn vươn tay mặt ra chụp vào cổ tay Bách Lý

Băng.

Bách Lý Băng vội lùi lại hai bước tránh khỏi chiêu cầm nã thủ. Tay trái cô cố đụng vào vách vải.

Nguyên cô đã nghĩ ra cách này làm kinh động Khâu Tiểu San để nàng giải vây cho mình.

Ngọc Tiêu lang quân tưởng mình chỉ ra tay một cái là nắm được cổ tay đối phương chẳng ngờ đối phương lại né tránh kịp. Gã không khỏi sửng sốt lạnh lùng nói :

- Té ra các hạ nhất định không chịu lộ chân tướng.

Đột nhiên gã sấn lại, đưa cả hai tay ra tấn công Bách Lý Băng.

Ngọc Tiêu lang quân bản lãnh phi thường. Nếu gã vận toàn lực tấn công mà Bách Lý Băng không động thủ thì khó lòng đối phó. May mà gã không có ý gia hại Bách Lý Băng nên chỉ dùng thủ pháp cầm nã, hy vọng nắm được uyển mạch để bức bách cô phải lên tiếng.

Ngờ đâu gã thi triển một lúc mười mấy chiêu đều bị Bách Lý Băng tránh khỏi.

Bất giác gã biến đổi sắc mặt hỏi :

- Thân thủ của các hạ đáng liệt vào bậc nhất võ lâm mà sao các hạ không trả đòn?

Bách Lý Băng không thấy Khâu Tiểu San đến giải nguy, cô bồn chồn trong dạ nghĩ thầm :

- Nếu Khâu tỷ tỷ không đến thì bắt buộc ta phải phản kích.

Ngọc Tiêu lang quân mới ra mấy chiêu cầm nã, cô đã cảm thấy võ công của gã cao thâm dị thường. Nếu gã động thủ tỷ đấu, tất cô phải vận toàn lực mới chống nổi.

Ngọc Tiêu lang quân không thấy Bách Lý Băng trả lời liền cười nói :

- Các hạ hãy coi chừng! Chỉ trong vòng mười chiêu là các hạ mất mạng đó.

Dứt lời gã vung tay mặt phóng ra một chưởng cực kỳ thần tốc.

Bách Lý Băng tránh được ba phát rồi đến phát thứ tư bất đắc dĩ phải động thủ phản kích, vung chưởng lên gạt đòn đánh của đối phương.

Ngọc Tiêu lang quân hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ đã quá coi thường các hạ.

Giữa lúc ấy đột nhiên có thanh âm trong trẻo cất lên :

- Trương huynh hãy dừng tay!

Ngọc Tiêu lang quân quay đầu nhìn lại thấy Khâu Tiểu San đã đứng ở trong nhà, không hiểu nàng đến tự lúc nào?

Ngọc Tiêu lang quân chẳng biết sợ trời đất là gì, nhưng đối với Khâu Tiểu San một lòng kính úy. Gã hắng dặng một tiếng hô :

- Khâu cô nương!

Khâu Tiểu San hỏi :

- Có việc gì vậy hả Trương huynh?

Ngọc Tiêu lang quân đáp :

- Hắn nghe hết câu chuyện của chúng ta rồi. Tại hạ hỏi hắn thì hắn lại giả câm giả điếc. Hiển nhiên chẳng phải người tử tế, không chừng hắn là quân gian tế của Thẩm Mộc Phong phái đến.

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Chẳng những gã này võ công cao cường mà còn là người rất thâm hiểm. Gã bảo ta là gian tế của Thẩm Mộc Phong, nếu Khâu tỷ tỷ tin lời rồi hai người không hỏi trắng đen đã hợp lực ra tay thì chỉ trong vòng mười chiêu là ta phải mất mạng.

Khâu Tiểu San giương mắt nhìn Bách Lý Băng một lúc rồi lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Vô Vi đạo trưởng và Vũ Văn Hàn Đào đều là những nhân vật có trí tuệ tuyệt cao, khi nào để cho gian tế bên địch trà trộn vào đây, mà lại ở phòng này?

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Không hiểu lão mũi trâu và Vũ Văn Hàn Đào có dụng ý gì lại để lão già vừa xấu xa vừa quái gở ở phòng giáp vách với cô nương? Tại hạ phải đến đó chất vấn cho ra lẽ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Không cần đâu! Các vị ấy đã quyết chí trả thù cho Tiêu huynh thì tội gì đến quấy rầy họ?

Ngọc Tiêu lang quân nói :

- Được rồi! Tại hạ vì nể cô nương mà tha cho họ một phen.

Khâu Tiểu San mỉm cười nói :

- Trương huynh nên về nghỉ đi. Ngày mai chúng ta còn hiệp lực đấu với cường địch.

Ngọc Tiêu lang quân mặt lạnh như tiền, đột nhiên lộ một nụ cười đáp :

- Cô nương nói phải lắm! Ngày mai chúng ta chiến đấu với Thẩm Mộc Phong. Cô nương cũng nên nghỉ ngơi để lấy sức.

Dứt lời gã trở gót ra khỏi căn phòng.

Bách Lý Băng coi vẻ mặt biến đổi của Ngọc Tiêu lang quân, bất giác nghĩ thầm :

- Xem chừng gã này đối với Khâu tỷ tỷ tình sâu tựa biển. Tỷ tỷ giả vờ đãi bôi một vài câu đã đủ làm cho gã khoan khoái.

Khâu Tiểu San cũng toan cất bước ra ngoài, nhưng Bách Lý Băng đột nhiên tiến lên hai bước cản nàng lại.

Khâu Tiểu San chau mày tựa hồ muốn nổi nóng, Bách Lý Băng vội cúi xuống viết ra mặt đất :

- Tiểu muội cần nói chuyện với tỷ tỷ, đừng để Ngọc Tiêu lang quân nghe thấy.

Khâu Tiểu San coi xong trầm ngâm một chút rồi viết xuống đất :

- Cô nương là ai?

Bách Lý Băng lại viết :

- Tiểu muội là Bách Lý Băng.

Khâu Tiểu San không tin ở mắt mình, dụi mắt nhìn kỹ lại rồi gật đầu, viết :

- Lát nữa chúng ta gặp lại nhau.

Đoạn nàng đứng dậy ra ngoài.

Bách Lý Băng thấy Khâu Tiểu San hai má đỏ hồng. Hiển nhiên tin này làm cho nàng rất cảm xúc nhưng nàng vẫn kiềm chế được cử động của mình.

Khâu Tiểu San ra ngoài thấy Ngọc Tiêu lang quân hãy còn đứng ở góc hẻm đang quay đầu nhìn lại. Gã thấy Khâu Tiểu San cũng ra rồi mới trở gót đi mau.

Bách Lý Băng chờ trong khoảng khắc đã thấy Khâu Tiểu San trở lại.

Lúc này Khâu Tiểu San đã khôi phục được vẻ bình tĩnh, lạnh lùng nói :

- Bỏ mặt nạ ra để ta coi chân tướng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Ngọc Tiêu lang quân không trở lại nữa chớ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta đã sắp đặt cả rồi. Cô bất tất phải quan tâm.

Bách Lý Băng lau thuốc dị dung trên mặt trở lại bản tướng rồi nói :

- Xin tỷ tỷ coi đi.

Khâu Tiểu San thấy Bách Lý Băng để lộ chân tướng liến khẽ thở dài hỏi :

- Quả nhiên là muội muội thật ư?

Nàng đưa tay kéo Bách Lý Băng vào lòng nói một giọng rất ôn nhu :

- Muội muội ơi! Chắc muội muội đã chịu nhiều gian khổ rồi.

Bách Lý Băng đã tưởng nàng hỏi ngay về tin tức Tiêu Lĩnh Vu, không ngờ nàng lại an ủi cô trước, cô liền đáp :

- Nhờ cơ trí của đại ca, tiểu muội đã thoát khỏi biển lửa của Thẩm Mộc Phong.

Khâu Tiêu San gật đầu hỏi :

- Tiêu huynh đệ đâu rồi?

Bách Lý Băng đáp :

- Y phát giác Thẩm Mộc Phong chuẩn bị âm mưu tàn sát linh đường ngày mai, nên đi dò xét thực lực đối phương.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Y đã trông thấy tỷ tỷ chưa?

Bách Lý Băng đáp :

- Y thấy rồi. Lúc tỷ tỷ tế điện linh, bọn tiểu muội đều có mặt tại linh đường.

Khâu Tiểu San chau mày hỏi :

- Sao y không ngấm ngầm đưa tin cho ta để ta được yên dạ?

Bách Lý Băng nghĩ thầm :

- Xem chừng Khâu tỷ tỷ khó chịu lắm rồi. Ta phải giải thích giùm đại ca mới được.

Cô liền đáp :

- Đại ca bảo quyết không thể để Thẩm Mộc Phong biết tin huynh ấy chưa bị chết cháy...

Khâu Tiểu San hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Theo lời đại ca thì nếu Thẩm Mộc Phong hay tin này, hắn sẽ chuẩn bị cách khác. Đại ca muốn xuất hiện bất ngờ khiến Thẩm Mộc Phong không kịp trở tay...

Khâu Tiểu San hỏi :

- Y định giết Thẩm Mộc Phong ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca không nói ra miệng nhưng tiểu muội xem chừng đại ca có dụng tâm như vậy.

Khâu Tiểu San nói :

- Hỡi ơi! Y thường khuyên người ta phải trân quý tính mạng còn chính y lại chẳng giữ mình chút nào.

Bách Lý Băng đáp :

- Đúng như vậy. Khi tỷ tỷ gặp đại ca nên cảnh cáo đại ca một phen.

Khâu Tiểu San mắt đang lộ vẻ âu sầu, bất giác phì cười hỏi :

- Sao tiểu muội không khuyên y?

Bách Lý Băng đáp :

- Trời ơi! Khi nào y chịu nghe lời tiểu muội.

Khâu Tiểu San nói :

- Muội muội khuyên y không được thì ta có nói chưa chắc y đã chịu nghe lời.

Bách Lý Băng đáp :

- Nhất định y nghe lời tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội thường nghe đại ca nhắc tới tỷ tỷ với vẻ tôn kính vô cùng. Vì thế tiểu muội đoán ra là đại ca sợ tỷ tỷ lắm.

Khâu Tiểu San cười hỏi :

- Tiêu huynh đệ bề ngoài hiền hòa mà trong dạ cương cường. Khi nào y lại sợ ta?

Bách Lý Băng vội nói :

- Những lời tiểu muội quyết không lầm được.Tỷ tỷ chẳng tin thì lúc gặp đại ca tỷ cứ thử coi.

Khâu Tiểu San mỉm cười lảng sang chuyện khác :

- Hai người làm thế nào trốn ra khỏi được biển lửa. Thật là một chuyện phi thường. Mau nói cho tỷ tỷ nghe.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi thuật lại chuyện.

Khâu Tiểu San chăm chú nghe, gật đầu lia lịa nói :

- Câu chuyện nói như vậy mà thật ra chẳng khác đã gặp kỳ tích.

Bách Lý Băng nói :

- Tỷ tỷ ơi! Muội muội yêu cầu tỷ tỷ một điều được chăng?

Khâu Tiểu San đáp :

- Điều chi? Tỷ tỷ mà làm được nhất định ưng ngay.

Bách Lý Băng nói :

- Xin tỷ tỷ giả vờ như chưa hay tin đại ca còn sống vì đại ca đã dặn tiểu muội không được tiết lộ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Được rồi! Tỷ tỷ ưng chịu như vậy.

Nàng ngừng một chút rồi lại hỏi :

- Tiêu huynh đệ có biết việc ta và Thẩm Mộc Phong đã ước hẹn cuộc tỷ đấu không?

Bách Lý Băng đáp :

- Dĩ nhiên y biết rồi. Lúc tỷ tỷ đính ước với Thẩm Mộc Phong bọn tiểu muội cũng ở linh đường.

Khâu Tiểu San nhớ tới chuyện linh đường dưới bao nhiêu con mắt dòm ngó, nàng đã xuất hiện với tư cách là vợ Tiêu Lĩnh Vu. Nay nàng hay tin chàng chưa chết mà lại biết chàng cũng nghe thấy thì không khỏi hổ thẹn mặt nóng bừng lên.

Nàng nói :

- Hỡi ơi! Tiêu huynh đệ càng lớn càng tệ.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Cái đó tỷ tỷ không nên trách y. Nếu y thuyết pháp cho tỷ tỷ hay tin thì khó lòng che mắt được Thẩm Mộc Phong.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Đối với việc quyết đấu giữa ta và Thẩm Mộc Phong, Tiêu huynh đệ chuẩn bị bằng cách nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Y bảo là sẽ trở về linh đường trước giờ ngọ ngày mai nhưng y vẫn khuyên tiểu muội tìm cách ngăn tỷ tỷ, bất tất quyết đấu sinh tử với Thẩm Mộc Phong nhưng tiểu muội còn lo cho tỷ tỷ một điều.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Điều gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Tỷ tỷ làm thế nào ly khai Ngọc Tiêu lang quân. Đừng nói tỷ tỷ là người đương sự mà ngay tiểu muội cũng cảm động vì hắn si tình. Vụ này thật là rắc rối.

Khâu Tiểu San nghe nhắc tời Ngọc Tiêu lang quân không khỏi buồn rầu.

Nàng chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hỡi ơi! Tỷ tỷ thật là phiền não về vụ này, y quấn quít không chịu buông tha, khiến cho người ta khó mà dứt ra được.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội có một kế khiến cho Ngọc Tiêu lang quân phải đoạn tuyệt mối tình si.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Kế gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội nói ra xin tỷ tỷ đừng nóng giận.

Khâu Tiểu San nói :

- Được rồi! Muội muội nói đi.

Bách Lý Băng nói :

- Nếu tỷ tỷ cùng Tiêu đại ca sớm kết thành phu phụ thì Ngọc Tiêu lang quân tự nhiên chấm dứt mối tình si.

Khâu Tỉểu San vẻ mặt nghiêm nghị thủng thẳng nói :

- Biện pháp của muội muội quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của ta.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao? Biện pháp của tiểu muội không đúng ư?

Khâu Tiểu San lùi lại ngồi xuống cạnh giường rồi bao Bách Lý Băng :

- Muội muội cũng ngồi xuống đây để tỷ tỷ nói mấy câu thể tất.

Bách Lý Băng chậm chạp tiến lại hỏi :

- Tỷ tỷ có điều chi dạy bảo?

Khâu Tiểu San kéo Bách Lý Băng ngồi xuống rồi hỏi lại :

- Tỷ tỷ đã nói gì trong linh đường, muội muội đều nghe thấy rồi phải không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Tiểu muội nghe thấy rồi.

Chương 95: Bàn Tướng Mạo Anh Hùng Thục Nữ

Khâu Tiểu San nói :

- Ta chẳng thể phản bội di mệnh của mẫu thân, nhưng ta hãy còn rất nhiều việc, chỉ có thể cùng gã mang danh nghĩa vợ chồng, nhưng không thể ở lâu với y được.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Khâu Tiểu San đáp :

- Mẫu thân ta vì muốn bảo toàn chiếc chìa khóa cung cấm mà phải bôn tẩu vong mạng bên trời, cũng còn bị người truy sát. Mẫu thân ta hết sức chống đối cường địch, mình bị trọng thương. May nhờ song thân Tiêu Lĩnh Vu giải cứu cho ở tạm Tiêu gia. Vì nội thương quá nặng, chẳng bao lâu cũng chết. Gia mẫu viết di thư hứa gả ta cho Tiêu Lĩnh Vu...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tuân theo di mệnh của từ mẫu là một việc danh chính ngôn thuận. Sao tỷ tỷ còn ngần ngại?

Khâu Tiểu San đáp :

- Khi ấy Tiêu huynh đệ mắc chứng Ngũ âm tuyệt mạch, khó sống được quá hai chục tuổi. Bất luận y lấy ai cũng để lại một người quả phụ. Gia mẫu vì chịu ơn Tiêu gia chiếu cố, mới quyết tâm gả tỷ tỷ cho Tiêu lang, cùng y sớm thành thân để Tiêu gia có người nối dõi mà thừa kế hương khói. Sau khi Tiêu Lĩnh Vu chết rồi ta sẽ giao con lại cho Tiêu Lĩnh Vu, đồng thời tìm một nơi kín đáo an bài mọi người xong sẽ tìm cách trả thù. Biện pháp duy nhất là vào được cung cấm để tiếp thụ được những tuyệt kỹ của Thập đại cao nhân lưu lại. Nhưng nay sự thực đã đổi thay. Ta chưa kịp tuân theo di mệnh của mẫu thân thì Tiêu huynh đệ đã gặp những phen kỳ ngộ, luyện thành bản lãnh phi thường. Vậy lời di thư của mẫu thân không thể thực hiện được nữa.

Bách Lý Băng nói :

- Tuy có biến đổi nhưng là biến đổi có lợi cho tỷ tỷ. Tiêu đại ca khỏi tuyệt chứng lại uy danh chấn động giang hồ. Đây há chẳng là cơ hội cho tỷ tỷ cùng đại ca kết mối lương duyên đến thủa bạc đầu?

Khâu Tiểu San lắc đầu ngắt lời :

- Mối thù của gia mẫu chưa trả, ân của gia sư chưa đền đáp thì ta đã yên tâm phục thị Tiêu Lĩnh Vu thế nào được?

Bách Lý Băng đáp :

- Về mối thù của lệnh đường, dĩ nhiên Tiêu đại ca phải gánh vác. Tiểu muội cũng xin đem hết sức mình giúp tỷ tỷ một tay.

Khâu Tiểu San nói :

- Kẻ thù sát hại gia mẫu tâm cơ đã ghê gớm, võ công lại cao cường. Tiêu huynh đệ không nên gây thêm thù oán với người khác. Tỷ tỷ tự nghĩ cách đối phó, không muốn phiền đến Tiêu huynh đệ.

Nàng dừng lại nột chút rồi hỏi :

- Muội có biết ta cho hay những chuyện này là có dụng ý gì không?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội không rõ.

Khâu Tiểu San nói :

- Tỷ tỷ muốn ủy thác cho muội muội một việc.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tỷ tỷ có việc gì xin cứ sai bảo.?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta hy vọng muội muội hết lòng phục thị Tiêu Lĩnh Vu. Tỷ tỷ còn nhiều việc phải làm, e rằng không thể ở gần y lâu được. Tiên mẫu đã có di mệnh, dĩ nhiên tỷ tỷ phải thừa nhận y là trượng phu. Nhưng nhờ muội muội thay tỷ tỷ làm hết phụ đạo. May ở chỗ công công và bà bà đều là người đạt lý. Hai vị lão nhân gia sẽ coi muội muội như con gái. Về điểm này muội muội có thể vững dạ...

Bách Lý Băng lắc đầu thở dài nói :

- Tỷ tỷ tưởng tiểu muội có thể thay tỷ tỷ được ư?

Khâu Tiểu San hỏi lại :

- Tiêu huynh đệ lấy được muội muội là một hiền thê, vừa thông minh vừa xinh đẹp còn chưa đủ mãn nguyện hay sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Tỷ tỷ lầm rồi. Trong lòng Tiêu đại ca, tỷ tỷ là người duy nhất mà y hết lòng kính ái. Y không nhắc đến một lời thương mến tỷ tỷ với tiểu muội, nhưng tiểu muội biết lúc nào y cũng coi chừng, chỉ sợ có điều tiết mạn đến tỷ tỷ. Y đối với tỷ tỷ bằng một tấm nhiệt tình nóng bỏng mà giấu tận đáy lòng, không dám để lộ ra ngoài. Mối tình nồng nhiệt ngày càng mãnh liệt. Chẳng những tiểu muội mà cả bao nhiêu mỹ nữ trên thế gian cũng không thể thay tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Muội muội! Phải chăng muội muội muốn làm thuyết khách dùm y?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội nói đây là những lời thành thực, quyết không giả trá.

Khâu Tiểu San trầm ngâm nói :

- Dù tiểu muội nói thực đi chăng nữa thì y đối với ta cũng chỉ tỏ lòng ái mộ vì chỗ thân tình tỷ đệ phát ra.

Bách Lý Băng đáp :

- Sở dĩ y không nói ra vì sợ tỷ tỷ nổi nóng, không lý gì đến y nữa.

Khâu Tiểu San giơ tay lên vuốt mái tóc hỏi :

- Nhưng trên đời này chỉ có một mình muội muội giúp được tỷ tỷ, không hiểu muội muội có chịu giúp không?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội biết là không được. Tỷ tỷ ơi! Nếu tỷ tỷ không chán ghét thì tiểu muội cam bề thứ thiếp để thường được kề cận tỷ tỷ...

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Nếu mọi việc của ta đều thuận lợi thì tâm nguyện của muội muội sẽ được thỏa mãn. Nhưng trước khi chưa trả xong mối đại cừu cho mẫu thân, nhất thiết ta phải phiền đến muội muội giúp cho.

Bách Lý Băng nói :

- Nói tới nói lui tỷ tỷ vẫn giữ lấy phần mình. Tiểu muội tuy quen biết tỷ tỷ chưa được bao lâu, nhưng trong lòng tiểu muội rất kính trọng tỷ tỷ. Thành thực mà nói thì việc của tỷ tỷ cũng là việc của đại ca và tiểu muội. Sau khi trừ diệt Thẩm Mộc Phong, bọn tiểu muội sẽ hợp lực lại cùng tỷ tỷ báo thù.

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày nói :

- Xem chừng tỷ tỷ không có cách nào thuyết phục muội muội nữa rồi.

Bách Lý Băng vội nói :

- Xin tỷ tỷ đừng hiểu lầm. Chỗ dụng tâm của muội...

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Chỗ hảo tâm của muội ta biết rồi. Muội muốn ở bên ta nhưng tỷ tỷ đầy mình những chuyện thị phi. Hành tung nguy hiểm. Muội muội có biết hay chăng?

Bách Lý Băng đáp :

- Cái đó tiểu muội biết rồi.

Khâu Tiểu San nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Muội muội nên đi nghỉ đi, có chuyện gì sáng mai sẽ bàn.

Bách Lý Băng toan nói nữa thì Khâu Tiểu San đã đứng dậy đi ra.

Sáng hôm sau, Bách Lý Băng vừa tỉnh giấc đã nghe thanh âm Vũ Văn Hàn Đào hỏi vọng vào :

- Cô nương đã dậy chưa?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội dậy rồi. Mời Vũ Văn tiên sinh vào đi.

Rèm cửa lay động, Vũ Văn Hàn Đào bước vào, tay cầm phong thơ đưa cho Bách Lý Băng nói :

- Khâu cô nương để lại hai phong thơ này cho cô.

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi :

- Khâu tỷ tỷ đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Y vừa mới đi khỏi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Y đi về phương nào? Tiểu muội phải rượt theo.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Rượt theo không kịp đâu. Khâu cô nương đã ra đi đến hơn một canh giờ.

Bách Lý Băng dậm chân hỏi :

- Làm thế nào bây giờ?

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi hỏi :

- Cô nương đã cho y hay về tin tức Tiêu Lĩnh Vu chưa?

Bách Lý Băng đáp :

- Vì tình thế bắt buộc, tiểu muội không thể giấu y được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Sự việc đã xảy ra như vậy, cô nương bất tất phải nóng nảy. Hai phong thơ này Khâu cô nương để lại. Một phong cô chuyển cho Tiêu Lĩnh Vu. Một phong cô mở ra coi xem Khâu cô nương viết gì rồi chúng ta sẽ thương nghị.

Bách Lý Băng đón lấy hai phong thơ. Cô mở phong thơ của mình ra coi. Miệng cô hỏi :

- Trương công tử đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Khâu cô nương để lại ba phong thơ thì một phong trao cho Ngọc Tiêu lang quân, tại hạ đã sai người mang đến cho y trước. Ngọc Tiêu lang quân coi thư rồi chạy đi ngay như người phát điên.

Bách Lý Băng không hỏi gì nữa, mở thư ra coi thấy viết :

“Ngu tỷ định về yết kiến gia sư, bỗng được tin dữ, lật đật dừng lại, đi suốt ngày đêm tới đây để

cùng Thẩm Mộc Phong quyết một trận tử chiến đặng tuẫn tiết cùng Tiêu lang. Nhưng người lành được trời giúp. Tiêu lang cùng Băng muội chỉ phải một phen kinh hoàng, song vẫn được bình yên. Nơi đây nhân tài như mây tập, tỷ tỷ ở lại cũng chẳng giúp được gì. Huống chi trưa mai Tiêu lang xuất hiện, Trương Tuấn tất sinh lòng hận thù, coi y là tình địch. Ngu tỷ nghĩ kỹ rồi. Chỉ có cách để thư lại rồi ra đi là hơn hết. Vũ Văn tiên sinh trí lực hơn người, tất có diệu kế giúp Tiêu lang. Ngu tỷ nhiều chuyện thị phi, đầy lòng cừu hận, không thể kề cận y. Nếu ngu tỷ không chết, chị em tất có ngày gặp mặt. Thơ ngắn tình dài, không thể viết hết ngàn điều. Vậy xin gác bút. Mong Băng muội cẩn trọng.”

Cuối thơ thụ danh : “Khâu Tiểu San hàn dạ phong thơ”.

Bách Lý Băng thở phào một cái. Cô coi thơ rồi trong lòng đau khổ, dòng châu lã chã tuôn rơi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bách Lý Băng cô nương! Cô nương nên bớt nỗi bi ai. Mong cô nương ngồi tĩnh tâm điều dưỡng để khôi phục tâm thần. Khâu cô nương cùng Ngọc Tiêu lang quân cùng dời khỏi nơi đây, tình thế lại biến chuyển. Tiêu đại hiệp gan dạ anh hùng, chắc khó lòng tránh khỏi một cuộc quyết đấu sinh tử. Khi đó cô nương bản lãnh cao cường cũng phải xuất lực. Tại hạ hy vọng cô nương trân trọng giữ mình.

Bách Lý Băng đáp :

- Đa tạ Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào thi lễ cáo từ trở gót toan đi.

Bách Lý Băng gọi giật lại :

- Vũ Văn tiên sinh!

Vũ Văn Hàn Đào dừng lại hỏi :

- Cô nương có điều chi chỉ bảo?

Bách Lý Băng đáp :

- Khâu tỷ tỷ nói tiên sinh mưu lược hơn đời, tất có thể giúp Tiêu đại ca kháng cự Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Đó là Khâu cô nương quá khen tại hạ mà thôi.

Bách Lý Băng nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Khâu tỷ tỷ và Tiêu đại ca đều hết lời ca tụng tiên sinh thì nhất định tiên sinh bản lãnh thông thần.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cô nương có điều chi muốn hỏi?

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiên sinh có hiểu về thuật tướng không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có hiểu đôi chút.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tướng diện của Tiêu đại ca thọ yểu thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp là kỳ lân trong loài người. Chuyến này có tin đồn y bị hỏa thiêu, trong lòng tại hạ dẫu không tin nhưng họ nói hoàn cảnh rõ ràng như thế, khiến tại hạ bán tín bán nghi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sau này y có gặp nhiều nguy hiểm nữa không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ chưa coi kỹ tướng diện Tiêu đại hiệp, không dám đoán càn. Có điều Tiêu đại hiệp thành tựu một cách mau lẹ quá chừng. E rằng rồi đây khó tránh khỏi một phen ma chiết. Nhưng tại hạ có thể nói quyết là y không chết yểu.

Bách Lý Băng buồn rầu hỏi :

- Thế ra là đại ca còn phải chịu nhiều nguy hiểm nữa ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiếng tốt ngàn năm, lưu danh thiên cổ chẳng bao giờ thành tựu một cách dễ dàng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Còn Khâu tỷ tỷ tiên sinh coi thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp :

- Về Khâu cô nương tại hạ không thể đoán được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Khâu cô nương là người nghiêm nghị, thận trọng từ câu nói đến tiếng cười. Ai với Khâu cô nương cũng sinh lòng kính trọng, nhưng lại rất nhiều người say mê quyến luyến, cam chịu chết để cầu lấy nụ cười của người ngọc...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Đúng thế. Tiểu muội cũng rất lấy làm kỳ về điểm này.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nhân vật như vậy muôn ngàn người khó tìm được một. Hỡi ơi! Giả tỷ cô sinh trưởng chốn dân gian thì bất quá chỉ làm xao xuyến một thôn ấp, không đến nỗi khiến bao cao thủ võ lâm vì cô mà liều chết.

Bách Lý Băng hỏi :

- Khâu tỷ tỷ đẹp quá phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tướng mạo Khâu cô nương trong thuật tướng kêu bằng Nội mi. Thoáng coi chưa thấy gì cho là đẹp lắm, nhưng đàn ông không thể gần, chỉ lưu tâm một chút là thu hút đối phương ngày một sâu đậm, khó lòng thoát ra được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :

- Khâu cô nương là người tự trọng, lạnh như băng sương. Nếu cô chỉ phóng đãng một chút là càng xảy ra nhiều chuyện phân tranh. Tại hạ chỉ nói được bấy nhiêu. Mong cô nương đừng tiết lộ ra ngoài.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Tiểu muội nhớ rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Cô nương hãy quên mọi chuyện cho lòng dạ thành thơi mà điều dưỡng. Khi nào Thẩm Mộc Phong tới, tại hạ sẽ cho người vào báo.

Rồi lão trở gót đi luôn.

Bách Lý Băng theo lời lão ngồi vận công điều dưỡng, nhưng trong lòng xao xuyến không sao tĩnh tâm được.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên cô nghe có tiếng bước chân đi vào phòng.

Bách Lý Băng mở mắt nhìn ra thấy một tên tỳ nữ tay cầm một thanh trường kiếm và một bộ võ phục màu đen đi vào. Thị khẽ nói :

- Vũ Văn tiên sinh mời cô nương thay y phục đeo binh khí rồi ra nhà linh đường.

Bách Lý Băng gật đầu, thay đổi y phục rồi đi ra ngoài.

Cô thấy bọn Vô Vi đạo trưởng, Vũ Văn Hàn Đào, Tôn Bất Tà đang ngồi sau linh tòa nói chuyện rất khẽ.

Bách Lý Băng chạy lại hỏi :

- Thẩm Mộc Phong đã đến chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hắn sắp tới rồi. Cô nương hãy ẩn vào phía sau linh đường. Khi nghe tại hạ hô hoán sẽ ra động thủ.

Bách Lý Băng gật đầu vào ẩn sau linh đường.

Vũ Văn Hàn Đào đã bố trí tòa linh đường này đã phí rất nhiều tâm cơ. Phía trong linh đường quan tuyến tối tăm. Dù là người nhãn quan nhạy bén ngó vào cũng chẳng thể thấy rõ. Nhưng ở phía trong nhìn ra thì lại thất rõ mọi cảnh vật.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Khâu Tiểu San và Ngọc Tiêu lang quân đã ra đi. Hiện giờ chỉ có một mình Tôn lão tiền bối ra khiêu chiến với Thẩm Mộc Phong. Nếu hắn không chịu...

Tôn Bất Tà nói ngay :

- Lão khiếu hóa đã nói là nếu hắn không chịu thì từ nay lão khiếu hóa xin tuân theo mệnh lệnh của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Trường hợp mà Thẩm Mộc Phong nhận lời khiêu chiến của lão tiền bối thì lão tiền bối coi chừng khi cho nổ Thần lôi.

Tôn Bất Tà đáp :

- Cái đó có khi lão khiếu hóa không chiếu cố hết được, đành nhờ các vị giúp dùm, ngấm ngầm yêu cầu họ lùi ra xa.

Đột nhiên thanh âm của Sở Côn Sơn vọng vào :

- Thẩm đại trang chúa Bách Hoa sơn trang giá lâm.

Vô Vi đạo trưởng vén rèm cửa từ từ tiến ra.

Bách Lý Băng từ trong linh đường nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong dẫn theo bốn người thủng thẳng đi vào. Ngoài Kim Hoa phu nhân và Lam Ngọc Đường còn có một nhà sư mặc áo cà sa màu đỏ, tay cầm đồng bạt và một gã thanh niên mặc áo xanh, sắc mặt lợt lạt, tay không binh khí.

Vô Vi đạo trưởng chắp tay nói :

- Thẩm đại trang chúa quả là người thủ tín.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ đến hơi sớm một chút.

Hắn chuyển động mục quang nhìn quanh rồi hỏi :

- Khâu cô nương ở đâu?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt hỏi :

- Đại trang chúa quyết ý đấu với Khâu cô nương ư?

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Thẩm mỗ thì không cần, nhưng mấy vị bằng hữu đều muốn gặp Khâu cô nương.

Vô Vi đạo trưởng nhìn gã thiếu niên sắc mặt lợt lạt, thủng thẳng nói :

- Các vị muốn gặp Khâu cô nương thì hãy chờ một lát.

Thẩm Mộc Phong chưa kịp đáp, Lam Ngọc Đường đã cướp lời :

- Khâu Tiểu San còn ở đây không?

Vô Vi đạo trưởng chậm rãi nói :

- Khâu cô nương cùng các vị đính ước, bần đạo không đứng ra bảo lãnh. Bây giờ các vị hỏi bần đạo đòi người thì có điều khó khăn cho bần đạo.

Tôn Bất Tà đột nhiên từ sau linh đường đi ra lạnh lùng nói :

- Thẩm Mộc Phong! Các hạ có nhận ra lão khiếu hóa không?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Các hạ là Trưởng lão Cái bang, lại nổi tiếng hiệp khách một thời, còn ai không biết.

Chương 96: Lam Ngọc Đường Đả Bại Chính Quang

Tôn Bất Tà nói :

- Đại trang chúa dạy quá lời. Lão khiếu hóa hình thể gần mục nát với cỏ cây, thực tình đã chán ngấy cuộc đời, chỉ mong trước lúc lâm tử làm được chút gì cho đồng đạo võ lâm, đồng thời lưu danh hậu thế.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tôn huynh định làm gì đây?

Tôn Bất Tà đáp :

- Thẩm đại trang chúa hãy cùng lão khiếu hóa đấu một trận trước khi hội kiến Khâu cô nương. Lão khiếu hóa coi trận quyết đấu sinh tử này chỉ như trò đùa. Chẳng hiểu Thẩm đại trang chúa có dám nhận lời thách đấu của lão khiếu hóa hay không?

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang nhìn bốn mặt linh đường nói :

- Tại hạ rất khâm phục tấm lòng hào khí của Tôn huynh.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Thế là Thẩm đại trang chúa nhận lời phải không?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp :

- Không phải.

Tôn Bất Tà trong lòng nóng nảy hỏi :

- Tại sao vậy?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Tôn huynh không phải là địch thủ của tại hạ.

Tôn Bất Tà tức giận hỏi :

- Thế mà tại sao các hạ không dám ứng chiến.

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Chuyện gì đã ra ngoài lẽ thường là tất có quỷ kế. Tôn huynh muốn động thủ, tại hạ phái một người bồi tiếp cũng vậy.

Hắn không chờ Tôn Bất Tà trả lời đã quay lại bảo nhà sư :

- Cảm phiền đại sư ra tay đi.

Hồng y hòa thượng dạ một tiếng, tiến ra đứng chắn trước mặt Thẩm Mộc Phong nói :

- Các hạ muốn động thủ, bần tăng xin bồi tiếp.

Tôn Bất Tà bụng bảo dạ :

- Quả nhiên Vũ Văn Hàn Đào đoán việc rất đúng, người thường không thể bì kịp, lão khiếu hóa thua rồi.

Ngoài miệng lão nói :

- Thẩm Mộc Phong! Các hạ không dám nhận lời khiêu chiến của lão khiếu hóa tất bị bạn hữu giang hồ xỉ tiếu.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bậc đại trượng phu mưu đồ bá nghiệp, khi nào chịu tranh hơi trong lúc nhất thời.

Hồng y hòa thượng cầm cây đồng bạt giơ lên lạnh lùng nói :

- Lão thí chủ hãy thắng bần đạo trước đi rồi sẽ cùng Thẩm đại trang chúa quyết chiến cũng chưa muộn.

Nhà sư nghiêng người đi xông lại. Tay trái vung ra một cái. Cây đồng bạt lấp loáng ánh kim quang vạch ngang một cái thần tốc phi thường.

Tôn Bất Tà giật mình kinh hãi vội lùi lại hai bước.

Hồng Y hòa thượng cười lạt xông lại, vung song bạt tấn công.

Tôn Bất Tà đánh ra hai chưởng ngăn chặn thế công của Hồng Y hòa thượng rồi lão lùi thêm hai bước, quát :

- Dừng tay!

Hồng Y hòa thượng dừng song bạt lại cất giọng kiêu khích :

- Bần tăng nghe danh lão khiếu hóa đã lâu, không ngờ chỉ là hạng khiếp nhược.

Tôn Bất Tà tuy trong lòng tức giận vô cùng, nhưng lão cố nhẫn nại nói :

- Lão khiếu hóa muốn đối chọi với Thẩm Mộc Phong. Còn lão thì không đáng động thủ với lão khiếu hóa.

Hồng Y hòa thượng tức giận nói :

- Hãy đánh thắng bần tăng đi rồi hãy khoe khoang.

Tôn Bất Tà mình mang Phá Sơn thần lôi, chỉ sợ bị cây đồng bạt của nhà sư đụng vào nổ tung thì Thẩm Mộc Phong chưa việc gì mà lão đã bị uổng mạng trước.

Trong lòng có điều úy kỵ, lão không ham chiến, trở gót đi vào hậu trường.

Hồng Y hòa thượng hất tay một cái, cây phi bạt bay ra hóa thành một vùng kim quang chụp xuống đầu Tôn Bất Tà.

Vô Vi đạo trưởng rút trường kiếm vạch lên không một nhát. Kiếm quang vừa lóe lên đã nghe tiếng kim thiết đụng nhau chong choảng. Cây phi bạt của Hồng Y hòa thượng liệng ra lập tức bị hất ngược trở về.

Hồng Y hòa thượng vươn tay ra nắm lấy cây phi bạt.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã thi triển xong một thủ thức kiến bao nhiêu người trong linh đường đều ngấm ngầm khen ngợi.

Hồng Y hòa thượng đón lấy phi bạt rồi hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng là Vô Vi đạo trưởng?

Vô Vi đạo trưởng chống kiếm ngồi xuống chậm rãi đáp :

- Chính bần đạo. Chẳng hiểu đại sư pháp danh là gì?

Hồng Y hòa thượng đáp :

- Bần tăng không có chỗ ở nhất định, cũng chẳng hiểu pháp danh là gì nữa.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Hiện nay kiếm thuật phái Võ Đương nổi tiếng cao thâm, mà đạo trưởng là người thành tựu hơn hết. Bần tăng muốn lĩnh giáo mấy cao chiêu.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Thuật phi bạt của đại sư rất giống với tuyệt kỹ “Hồi Hoàn Phi Bạt” của phái Thiếu Lâm.

Hồng Y hòa thượng cười lạt ngắt lời :

- Ngoài phái Thiếu Lâm, trên thiên hạ còn có nhiều kỹ thuật tân kỳ. Mời đạo trưởng ra tay đi.

Vô Vi đạo trưởng thấy nhà sư áo đỏ không chịu thừa nhận là đệ tử phái Thiếu Lâm, lão vung tay giơ kiếm lên nói :

- Đại sư không chịu thông báo tên họ thì chúng ta chỉ có cách dùng võ công để phân thắng bại.

Lão cất bước tiến về phía trước.

Hồng Y hòa thượng động thủ uy thế không phải tầm thường. Vô Vi đạo trưởng biết là gặp tay kình địch, không dám khinh địch, liền ngấm ngầm đề tụ chân khí, hết sức chú ý đề phòng.

Hai bên còn cách nhau chừng ba bước thì dừng lại.

Hồng Y hòa thượng lúc sử song bạt, thái độ rất kỳ bí.

Vô Vi đạo trưởng đưa trường kiếm chênh chếch lên. Đó là một tư thức phòng thủ trong Thái Cực tuệ kiếm.

Cả hai bên đều hiểu đối phương đã vận hết công lực, hễ phát chiêu là mãnh liệt như tan bia vỡ đá.

Hai bên sắp động thủ đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu vang lên rồi tiếng người vọng tới :

- Xin hãy dừng tay!

Vô Vi đạo trưởng giữ nguyên kiếm thức từ từ lùi lại năm bước.

Mọi người nhìn ra thấy một nhà sư mặc áo cà sa xám, lối ngoài sáu mươi tuổi. Tay cầm giới đao từ từ tiến lại.

Nhà sư này là Chính Quang đại sư, một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Đại sư có điều chi chỉ giáo?

Chính Quang đại sư đáp :

- Bần tăng thấy nhà sư kia sử song bạt chính là tuyệt kỹ Hồi Hoàn Phi Bạt của Thiếu Lâm tự. Vì thế bần tăng muốn tương hội một phen.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Đã vậy bần đạo xin nhường đại sư.

Chính Quang đại sư tay cầm giới đao để ngang trước ngực từ từ tiến lại.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào ẩn phía sau linh đường lẳng lặng điều tra tình thế để ngấm ngầm điều động nhân thủ. Lão nghe Vô Vi đạo trưởng nói nhà sư áo đỏ sử dụng song bạt giống như tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm liền phái Chính Quang hòa thượng ra đấu với Hồng Y hòa thượng.

Lúc này Tôn Bất Tà đã vào đến sau linh đường, đến trước Vũ Văn Hàn Đào móc lấy trái Phá Sơn thần lôi ra nói :

- Quả nhiên Vũ Văn tiên sinh nhìn xa trông rộng. Lão khiếu hóa kính phục vô cùng. Từ nay trở đi lão khiếu hóa xin tuân lệnh tiên sinh.

Đoạn lão kính cẩn đưa trả trái Phá Sơn thần lôi.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đón lấy khẽ nói :

- Cuộc chiến bữa nay chưa dùng đến vật này. Tiêu đại hiệp đã vào đây rồi.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Y ở đâu mà lão không ngó thấy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu tại hạ không nhầm thì lão già áo vàng đứng ngoài cửa linh đường chính là Tiêu đại hiệp hóa trang.

Tôn Bất Tà chú ý ngó ra quả thấy một lão già lối ngoài lục tuần, khoác áo hoàng bào, tay cầm gậy trúc đứng trước cửa linh đường.

Tôn Bất Tà vẫn không phục, khẽ hỏi :

- Tiên sinh căn cứ vào đâu mà đoán thế?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Giản dị lắm. Tại hạ coi từ cây gậy trúc coi lên.

Tôn Bất Tà chú ý nhìn vẫn chẳng thấy cây gậy trúc có chi khác lạ, lão không hiểu tại sao Vũ Văn Hàn Đào lại đoán lão già đó là Tiêu Lĩnh Vụ Lão hỏi lại :

- Cây gậy trúc đó làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cây gậy đó mới nguyên. Hiển nhiên vừa mới chặt trong rừng trúc. Nếu là cây gậy thường dùng thì nó đã biến đổi mầu sắc. Tiêu đại hiệp là người cẩn mật mà chỗ này vẫn mắc sơ hở. Mong rằng Thẩm Mộc Phong không phát giác ra.

Tôn Bất Tà bụng bảo dạ :

- Sự vật giản dị như vậy mà lão khiếu hóa cũng không nhận ra. Quả nhiên Vũ Văn Hàn Đào tinh tế hơn ta nhiều.

Lão gật đầu nói :

- Thật đáng khâm phục! Thật đáng khâm phục!

Bỗng lão chau mày hỏi :

- Không hiểu Thẩm Mộc Phong có nhận ra được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ nghĩ hắn chưa nhận ra thì phải.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Nếu vậy thì ra Thẩm Mộc Phong còn kém tài trí tiên sinh một bậc hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không hẳn là như vậy.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Thế tại sao tiên sinh nhận ra mà Thẩm Mộc Phong lại không nhận ra được?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì chúng ta đã biết trước trưa hôm nay Tiêu đại hiệp sẽ tới, còn Thẩm Mộc Phong không hiểu điều đó.

Tôn Bất Tà ngơ ngác một chút rồi đứng thộn mặt ra trong trường.

Nguyên lão tìm trăm phương ngàn kế để đưa ra vấn đề nan giải tưởng khiến Vũ Văn Hàn Đào không trả lời được. Ngờ đâu Vũ Văn Hàn Đào giải đáp một cách rất hợp lý khiến lão tâm phục khẩu phục.

Nhắc lại Chính Quang đại sư đến trước Hồng y hòa thượng nói :

- Phái Thiếu Lâm trước nay chỉ ủng hộ chính nghĩa võ lâm. Các bậc tổ sư bản phái mấy đời máu đổ đầu rơi đã nhiều cũng chẳng tiếc thân...

Hồng Y hòa thượng cười lạt ngắt lời :

- Cái đó là việc riêng của phái Thiếu Lâm, có liên quan gì tới bần tăng?

Chính Quang đại sư nghiêm nghị nói :

- Nếu đại sư dám bỏ tấm mặt nạ ra thì bần tăng nhất định hô được pháp hiệu của đại sư.

Hồng Y hòa thượng đáp :

- Bần tăng có chân diện thế nào cái đó tưởng chừng đại sư bất tất phải quan tâm.

Chính Quang đại sư khẽ niệm Phật hiệu rồi nói :

- Nhưng bạt pháp của đại sư lại là một môn tuyệt kỹ của bản phái.

Hồng Y hòa thượng lạnh lùng nói :

- Chúng ta đều là đệ tử nhà Phật, không dùng thiền trượng thì sử giới đao hay phi bạt cũng vậy. Trượng pháp cùng bạt pháp trong thiên hạ cũng chẳng khác nhau mấy. Đại sư trỏ hươu bảo ngựa nói càn là tại hạ xuất thân từ Thiếu Lâm tự, không hiểu có dụng ý gì?

Chính Quang đại sư hỏi lại :

- Đại sư đã không phải là tăng lữ chùa Thiếu Lâm thì hà tất phải giải thích với bần tăng như vậy?

Hồng Y hòa thượng sững sờ một chút rồi tức giận đáp :

- Bất luận bần tăng xuất thân ở đâu cũng chẳng quan hệ gì. Đại sư hãy thắng được đôi phi bạt trong tay bần tăng rồi sẽ nói chuyện.

Lão chưa dứt lời đã vung song bạt đánh ra. Song bạt hóa thành hai luồng kim quang tấn công hai bên tả hữu Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư hô một tiếng, thanh giới đao phóng ra nhằm đâm vào trước ngực Hồng Y hòa thượng.

Mọi người quan chiến trong linh đường thấy thế đều sửng sốt tự hỏi :

- Phải chăng đây là cách đánh liều mạng để hai bên cùng chết? Chiêu đao của Chính Quang đại sư nhằm đánh vào nơi trọng yếu của đối phương, nhưng cặp đồng bạt của Hồng Y hòa thượng cũng đánh vào ngực Chính Quang đại sư.

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm :

- Phải chăng nhà sư này chuẩn bị để liều mạng với đối phương.

Lão đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên thấy Hồng Y hòa thượng thu bạt về lùi lại năm bước tránh chiêu đao của Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư nói :

- Cho dù đại sư không phải là đệ tử Thiếu Lâm thì cặp song bạt này cũng ở chùa Thiếu Lâm mà ra.

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm :

- Hay quá! Thế ra Chính Quang đại sư đã có chủ kiến. Lão thi triển chiêu đao đó chính là thủ pháp phá giải tuyệt diệu chiêu song bạt của Hồng Y hòa thượng.

Hồng Y hòa thượng không nói gì, lại sấn vào múa song bạt tấn công. Chính Quang đại sư tay cầm giới đao phản kích. Thế là hai cao thủ của Phật khai diễn một cuộc đấu ác liệt.

Coi bề ngoài thì có vẻ cặp song bạt uy hiếp thanh giới đao của Chính Quang đại sư nhưng thực ra Chính Quang đại sư coi bên ngoài hời hợt mà bên trong cương mãnh, thanh giới đao luôn luôn hóa giải hết các thế công của đối phương.

Cùng là những nhân vật giang hồ mà ít ai thấy rõ nội tình, nhưng Vô Vi đạo trưởng thấy rõ lắm. Chính Quang đại sư am hiểu sâu xa biến hóa của cặp bạt, chiêu nào của đại sư đưa ra cũng chiếm tiên cơ khiến cho song bạt không phát huy được uy lực.

Tình hình này dĩ nhiên không qua mắt được Thẩm Mộc Phong. Hắn chau mày quát :

- Dừng tay!

Hồng Y hòa thượng hất song bạt lên, choang choang hai tiếng, gạt nhanh giới đao của đối phương ra rồi nhảy lùi lại.

Chính Quang đại sư lạnh lùng hỏi :

- Sao không đánh nữa?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hai vị không phân thắng bại mà còn đánh nữa tất lâm vào tình trạng lưỡng bại câu thương.

Chính Quang đại sư ngắt lời :

- Thẩm đại trang chúa lầm rồi đó. Bần tăng đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Nếu vậy thì tại hạ nhìn chưa ra.

Chính Quang đại sư đảo mắt nhìn Hồng Y hòa thượng, thủng thẳng nói :

- Phái Thiếu Lâm chúng ta trước nay được bằng hữu giang hồ kính trọng vì bao giờ cũng hết lòng bảo vệ chính nghĩa võ lâm. Không ngờ...

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng ngắt lời :

- Lam thế huynh! Thế huynh ra đấu với vị cao tăng Thiếu Lâm đi.

Lam Ngọc Đường dạ một tiếng, rút kiếm đi thẳng tới trước Chính Quang đại sư, tự giới thiệu :

- Tại hạ là Lam Ngọc Đường, xin lãnh giáo tuyệt kỹ của đại sư.

Chính Quang đại sư ngó thấy gã nhỏ tuổi, không khỏi chau mày hỏi :

- Thí chủ muốn động thủ cùng bần tăng ư?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đúng thế! Đại sư hãy coi chừng.

Gã giơ tay lên phóng luôn hai kiếm. Mũi kiếm vọt ra hai bông hoa nhằm đâm vào hai huyệt đạo trước ngực Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư thấy thế kiếm thần tốc vô cùng, vội lùi lại hai bước, vung đao nghênh chiến.

Lam Ngọc Đường đoạt được tiên cơ liền tấn công rất gấp. Kiếm quang như hoa rắc đâm toàn vào yếu huyệt Chính Quang đại sư.

Chính Quang đại sư tay cầm giới đao tuy đã hết sức phản kích hy vọng vãn hồi liệt thế, nhưng Lam Ngọc Đường thi triển toàn những kỳ chiêu khiến đại sư không thể phản kích được.

Hai bên chiến đấu kịch liệt, chỉ trong chớp mắt đã qua lại ngoài năm chục chiêu.

Kiếm chiêu của Lam Ngọc Đường như nước sông Trường Giang ào ào đổ xuống bức bách Chính Quang đại sư không còn năng lực trả đòn. Sau khi chống đỡ năm chục chiêu, lão đã kiệt sức, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Vũ Văn Hàn Đào ẩn phía sau linh đường nhìn rõ trận đấu, khẽ gọi Bách Lý Băng nói :

- Công lực Chính Quang đại sư không kém Lam Ngọc Đường, nhưng đại sư không chế ngự được phép Diệu Nhãn Sinh Huy. Nếu không gọi lão về thì chỉ trong vòng hai chục chiêu nữa lão tất phải bị thương.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Tiểu muội ra đấu được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp đứng một bên quan chiến. Tại hạ còn nhìn thấy nguy cơ của Chính Quang đại sư thì có lý nào Tiêu đại hiệp không nhận thấy. Y chưa chịu xuất thủ là có dụng tâm khác. Cô nương cũng đừng ra tay.

Bách Lý Băng nói :

- Tiêu đại ca chỉ định đối phó với một mình Thẩm Mộc Phong, khi nào y chịu động thủ một cách khinh xuất? Tiểu muội phải ra thay Chính Quang đại sư mới được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vô Vi đạo trưởng có thể đối địch với Lam Ngọc Đường. Tại hạ chắc đạo trưởng sẽ ra tay can thiệp.

Quả nhiên Vô Vi đạo trưởng bỗng lên tiếng :

- Đại sư hãy dừng tay!

Chính Quang đại sư bị thế kiếm kỳ ảo của Lam Ngọc Đường bức bách phải lùi về phía sau, nghe tiếng hô của Vô Vi đạo trưởng toan thoát trận thì đột nhiên Lam Ngọc Đường cười lạt nói :

- Định chạy ư? Đâu có dễ dàng như thế?

Tiếng quát chưa dứt, gã đã đánh ra một kiếm gạt thanh giới đao của Chính Quang đại sư, tiếp theo đâm trúng một kiếm vào vai bên tả đại sư. Máu tươi tuôn như suối.

Vô Vi đạo trưởng xông lại vung trường kiếm lên. Một đạo hàn quang chớp lên chụp lấy Lam Ngọc Đường.

Đây là chiêu “Tinh Hà Đảo Quải” trong Thái Cực tuệ kiếm, môn kiếm thuật tinh hoa của phái Võ Đương. Tiếp theo là những điểm hàn tinh rơi xuống lóa mắt.

Lam Ngọc Đường liền vung kiếm ra chiêu “Hải Thị Thần Lâu” thành một bức màn kiếm quang che kín thân pháp.

Bỗng nghe những tiếng choang choảng vang lên. Hai thanh kiếm đụng nhau.

Hàn quang thu lại, nhìn rõ bóng người. Trường bào của Lam Ngọc Đường đã bị đánh rách hai chỗ.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Đường đường là chưởng môn nhân phái Võ Đương mà ngấm ngầm tập kích há chẳng khiến giang hồ cười cho ư?

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hỏi lại :

- Thẩm đại trang chúa chủ ý sai Lam Ngọc Đường dùng xa luân chiến, chẳng lẽ còn tự cho mình anh hùng lắm sao?

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng thần quang đảo nhìn bốn phía. Bỗng mục quang hắn nhìn ra cửa linh đường thấy lão già mặc hoàng bào, tay cầm trượng trúc.

Lão nhìn một lúc rồi quay lại hỏi Lam Ngọc Đường :

- Lam thế huynh! Thương thế ra sao?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Mới bị rách áo chứ chưa phạm đến da thịt. Tại hạ còn có thể tái chiến được.

Dứt lời gã tiến lên hai bước, cầm kiếm trỏ vào Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng có dám cùng Lam mỗ quyết một trận tử chiến không?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt hỏi lại :

- Các hạ thật tâm tử chiến cùng bần đạo thật ư?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đúng thế! Nếu đạo trưởng không dám quyết một trận sống còn với tại hạ thì xin rút lui đi, mời Khâu cô nương ra đây.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói :

- Chỗ dụng tâm của các hạ chỉ hy vọng được thấy mặt Khâu cô nương, nhưng đáng tiếc là Khâu cô nương lại không muốn gặp các hạ.

Chương 97: Sinh Dạ Hoài Nghi Không Hạ Thủ

Lam Ngọc Đường tức giận hỏi :

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt đáp :

- Vì Khâu cô nương đã dời khỏi chốn này.

Lam Ngọc Đường biến sắc hỏi lại :

- Khâu cô nương đã đi rồi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đúng thế. Chắc Khâu cô nương có việc khẩn yếu, mà là trọng yếu hơn cs việc ước hẹn với các hạ. Hoặc giả cô không muốn gặp các hạ nên đã dời khỏi đây.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Ngọc Tiêu lang quân đâu rồi?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Y cũng đi rồi. Nếu y ở đây tất không để các hạ mấy phen chỉ đích danh Khâu cô nương đòi khiêu chiến.

Lam Ngọc Đường sửng sốt hỏi :

- Ngọc Tiêu lang quân cùng đi với Khâu cô nương hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Cái đó bần đạo cũng không rõ.

Lam Ngọc Đường quay lại nhìn Thẩm Mộc Phong nói :

- Đại trang chúa! Khâu cô nương đã dời khỏi đây.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Lời nói của đàn bà dĩ nhiên không nhất mực. Lam thế huynh sao còn nghĩ tới vụ này hoài?

Lam Ngọc Đường trong lòng chán nản, hào khí tiêu tan. Nguyên gã không có ý quyết đấu với Vô Vi đạo trưởng. Gã nhìn lão một cái rồi lùi lại phía sau.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Lam thế huynh không muốn tỷ đấu với Vô Vi đạo trưởng nữa ư?

Lam Ngọc Đường đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi lại :

- Cuộc động thủ bữa nay chẳng phải là chuyện tỷ đấu tranh giành tiếng tăm thông thường trên chốn giang hồ. Tại hạ quyết đấu sinh tử với đạo trưởng làm chi?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Tại hạ cũng không có ý để Lam thế huynh quyết sống chết với Vô Vi đạo trưởng. Có điều Lam thế huynh đã tuyên bố mà đột nhiên đình thủ thì cũng nên kiếm cách hạ đài cho phải phép.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Tại hạ đã ước hẹn cùng Thẩm đại trang chúa là tại hạ sẽ dẫn dụ Tiêu Lĩnh Vu vào ổ mai phục. Còn Đại trang chúa sẽ bắt sống Khâu Tiểu San giúp tại hạ. Nay Tiêu Lĩnh Vu đã bỏ mạng trong biển lửa. Khâu Tiểu San cũng tới đây điếu tế. Thế mà Thẩm đại trang chúa không y lời bắt nàng ngay hôm qua để nàng theo Ngọc Tiêu lang quân đi mất rồi. Tại hạ vì Thẩm đại trang chúa mà đành để anh hùng thiên hạ trách mắng. Tại hạ đã xuất sinh nhập tử, bán mạng sống vì Đại trang chúa, mà Đại trang chúa lại không giữ lời hứa.

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng ánh thần quang, lạnh lùng đáp :

- Hiện giờ vẫn chưa tìm thấy thi thể Tiêu Lĩnh Vu. Y còn sống hay đã chết khó mà đoán trước được. Mặt khác Khâu Tiểu San vẫn còn sống ở nhân gian mà Lam thế huynh nói vậy không khỏi sớm quá.

Lam Ngọc Đường cười lạt nói :

- Dường như Đại trang chúa chẳng buồn quan tâm tới những điều đã hứa với Lam mỗ. Vậy tại hạ dĩ nhiên bất tất phải liều mạng vì Đại trang chúa nữa.

Thẩm Mộc Phong xua tay đáp :

- Lam thế huynh đã quyết liệt như vậy, Thẩm mỗ cũng không dám miễn cưỡng. Nếu Lam thế huynh còn dấn thân vào vũng nước đục này là tùy ý Lam thế huynh.

Lam Ngọc Đường hắng dặng một tiếng, không nói gì nữa, uể oải bước tới trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu, đứng nghiêm trang, miệng lầm rầm khấn khứa nhưng không hiểu gã nói gì.

Thẩm Mộc Phong trong lòng phẫn nộ vô cùng nhưng gắng gượng dằn lửa giận xuống không phát tác. Hắn đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói :

- Lam Ngọc Đường không muốn động thủ cùng đạo trưởng, chẳng hay tại hạ muốn bồi tiếp mấy chiêu nên chăng?

Vô Vi đạo trưởng tuy biết võ công mình không địch nổi đối phương, nhưng cũng không thể cự tuyệt liền đáp :

- Thẩm đại trang chúa đã coi trọng bần đạo, dĩ nhiên phải nghinh tiếp.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hay lắm! Thẩm mỗ xin hai tay không đối địch khí giới của đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng thở phào một cái, tay cầm thanh trường kiếm đặt ngang trước ngực toan động thủ thì đột nhiên có tiếng quát lọt vào tai :

- Đạo trưởng khoan hãy động thủ.

Vô Vi đạo trưởng quay lại thấy Vũ Văn Hàn Đào từ phía sau linh đường thong thả bước ra.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Thẩm mỗ đã nghĩ tới tất các hạ ở đây chủ trương mọi việc. Quả nhiên đúng như điều tiên liệu của tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

- Thẩm đại trang chúa còn nhớ tới Vũ Văn Hàn Đào này chứng tỏ vẫn chưa quên mối thâm tình với tiểu đệ, khiến tiểu đệ rất lấy làm vinh hạnh.

Thẩm Mộc Phong cười khẩy nói :

- Coi cách bố trí nơi đây, tại hạ liền nghĩ ngay tới tiên sinh. Hừ hừ! Đáng lẽ Thẩm mỗ nên giết tiên sinh sớm đi mới phải...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Sự thực thì Đại trang chúa đã định bụng hạ sát tại hạ từ lâu, nhưng chưa lựa chọn được thời cơ mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bữa trước bên ngoài cung cấm Tiêu Lĩnh Vu đã cứu mạng cho tiên sinh. Nhưng nay Tiêu Lĩnh Vu đã chết rồi thì e rằng trên thế gian này không còn ai giải cứu cho tiên sinh được nữa. Dù tiên sinh giảo quyệt đa đoan đến đâu bữa nay cũng khó lòng thoát chết.

Vũ Văn Hàn Đào cười khẩy đáp :

- Tại hạ hy vọng Đại trang chúa sẽ được như nguyện.

Thẩm Mộc Phong xẵng giọng hỏi :

- Vũ Văn huynh! Phải chăng là tiên sinh cho rằng Thẩm mỗ không đủ tài năng hạ sát tiên sinh?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ tin rằng trước khi Đại trang chúa tới đây nhất định đã chuẩn bị kỹ càng. Nhưng tại hạ cũng đã sắp đặt.

Thẩm Mộc Phong từ từ cất bước đi về phía Vũ Văn Hàn Đào, cất giọng thách thức :

- Để xem Vũ Văn tiên sinh chuẩn bị thế nào để đối phó với Thẩm mỗ?

Vũ Văn Hàn Đào không lùi lại mà còn tiến lên hai bước. Lão cười khanh khách nói :

- Tại hạ to đầu, nhưng vẫn chưa hiểu Thẩm đại trang chúa có hăng hái trong vụ này không?

Thẩm Mộc Phong bản tính đa nghi. Hắn biết Vũ Văn Hàn Đào không thể chịu nổi một đòn của hắn. Bây giờ hắn thấy Vũ Văn Hàn Đào không lùi lại tiến, chẳng hiểu vì lẽ gì. Hắn động lòng ngờ vực, đột nhiên dừng bước lại.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi :

- Thẩm đại trang chúa! Tại sao Đại trang chúa không chịu ra tay?

Thẩm Mộc Phong mắt chiếu ra những tia hàn quang, ngó Vũ Văn Hàn Đào từ đầu tới chân rồi lạnh lùng đáp :

- Trước nay Vũ Văn huynh là kẻ tham sanh úy tử, không hiểu sao bữa nay lại có vẻ hăng hái đến

vậy?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Con người biến đổi là sự thường. Trước kia tại hạ sợ chết thực, nhưng nay lại hào khí ngất trời, coi chết như về. Thực tình mà nói thì Đại trang chúa chỉ đánh một đòn là đủ để tại hạ chấn đoạn tâm mạch mà chết. Nực cười Đại trang chúa bản tính đa nghi lại không dám hạ thủ.

Vô Vi đạo trưởng biết Vũ Văn Hàn Đào dùng kế của Tôn Bất Tà, khiêu khích cho Thẩm Mộc Phong động thủ đánh vào trái Phá Sơn thần lôi. Thần lôi nổ là cả hai bên cùng chết. Trong lòng Vô Vi đạo trưởng sinh lòng kính phục Vũ Văn Hàn Đào vô cùng.

Thẩm Mộc Phong quả là tay kiêu hùng, người thường không thể bì kịp. Hắn nhìn Vô Vi đạo trưởng cười lạt nói :

- Vũ Văn Hàn Đào! Lão là người ham sống sợ chết mà đột nhiên nảy lòng khẳng khái thì nhất định có chuyện mưu đồ. Việc gì đã trái lẽ thường đều có nguyên nhân. Tại hạ suốt đời lúc nào cũng nghiêm thủ hai chữ cẩn thận. E rằng Vũ Văn huynh lại uổng một phen tâm cơ mà thôi.

Miệng nói, mắt hắn vẫn nhìn chằm chặp vào người Vũ Văn Hàn Đào, hy vọng tìm ra manh mối.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Thẩm đại trang chúa quả là con người thông minh. Nhưng dù Đại trang chúa có tài hoa quán thế, cũng chẳng tài nào tìm ra được vì lẽ gì tại hạ lại bỗng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phu nhân có đem theo con Bạch Tuyến không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hiện nó ở trong người tiện thiếp.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh đây cũng là tay chuyên dụng độc. Chẳng hiểu con Bạch Tuyến của phu nhân có hại được hắn không?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Phải chăng Thẩm đại trang chúa muốn tiện thiếp mang Bạch Tuyến xà ra đối phó với y?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Đúng thế! Đột nhiên Vũ Văn Hàn Đào khẳng khái không sợ chết, tại hạ chắc bên trong có điều chi ngoắt ngoéo. Đừng nói hắn chẳng có hào khí như vậy mà cho dù có lòng khẳng khái như vậy cũng chẳng bao giờ cam tâm chịu chết về tay tại hạ. Vì thế tại hạ tiên liệu hắn có quỷ kế.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Quỷ kế gì vậy?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ đoán hắn muốn cùng tại hạ đồng ư quy tận.

Kim Hoa phu nhân đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào cười hỏi :

- Tiện thiếp không nhận ra được y có biện pháp gì để cùng chết với Đại trang chúa?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vũ Văn Hàn Đào bụng dạ rất thâm hiểm, không thể suy đoán bằng cách thông thường. Ta nên tin là chuyện có thực, chứ đừng bảo là không. Không chừng hắn giấu hỏa dược trong người để chờ tại hạ đánh trúng là phát nổ để cùng chết cả hai bên...

Hắn cười ha hả rồi nói tiếp :

- Nhưng dù hắn dùng quỷ kế gì cũng chẳng thể phòng ngừa được con Bạch Tuyến kim xà của phu nhân. Vậy phu nhân hãy thả kim xà ra đối phó với hắn là không có gì đáng lo nữa.

Thẩm Mộc Phong tuy đối với Kim Hoa phu nhân rất nể nang, nhưng mụ nghe hắn nói thế cũng không dám trái lời. Mụ thò tay vào bọc móc ra một vật tựa như dóng trúc, lạnh lùng hô :

- Vũ Văn huynh! Chất độc của con Bạch Tuyến xà này rất mãnh liệt, Vũ Văn huynh đã biết rồi vậy không cần nói thêm gì nữa.

Bây giờ Tôn Bất Tà đứng bên Vô Vi đạo trưởng mới hiểu Thẩm Mộc Phong quả là tay lợi hại phi thường. Lão nghĩ thầm :

- “Trên chốn giang hồ người ta chỉ biết Thẩm Mộc Phong là tay tàn độc mà không hay hắn còn là người rất cẩn thận, Thật khó mà đối phó được.”

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào lạnh lùng đáp :

- Con Bạch Tuyến của phu nhân ghê gớm thực, nhưng hay hơn hết là phu nhân không nên sử dụng một cách khinh xuất.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Thẩm đại trang chúa đã có lệnh, dĩ nhiên tiện thiếp phải tuân theo. Vũ Văn huynh phải coi chừng.

Mụ nói xong vung tay mặt ra. Một bóng trắng thấp thoáng bay về phía Vũ Văn Hàn Đào.

Giữa lúc Kim Hoa phu nhân phóng Bạch Tuyến xà ra, đột nhiên một luồng ám kình ào ạt xô tới. Tôn Bất Tà đã ra tay phóng chưởng ngăn chặn con Bạch Tuyến.

Đồng thời thanh trường kiếm trong tay Vô Vi đạo trưởng đã phóng tới.

Con Bạch Tuyến xà bị luồng ám kình đẩy tới phải chậm lại, thanh trường kiếm của Vô Vi đạo trưởng liền chém trúng.

Bỗng nghe một tiếng rít quái lạ vang lên. Con Bạch Tuyến xà đột nhiên cuộn mình cuốn lấy thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm này tuy là một thần vật thượng cổ, sắc bén vô cùng, nhưng con Bạch Tuyến quấn lấy thanh kiếm mà chẳng sợ gì.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên cười lạt nói :

- Hay quá! Trưởng lão Cái bang và chưởng môn phái Võ Đương liên thủ đối phó với một người đàn bà. Các vị vẫn tự hào là nhân vật hiệp nghĩa mà không thấy hổ thẹn ư?

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói :

- Đây là tại hạ đối phó với độc vật...

Lão nhảy lại vung chưởng đánh ra hỏi :

- Thẩm đại trang chúa có dám động thủ với lão khiếu hóa này không?

Thẩm Mộc Phong vung tay trái đánh ra một chưởng cách không rồi nói :

- Lão khiếu hóa! Lão được bao nhiêu hơi sức mà định động thủ cùng tại hạ?

Bỗng thấy cát bụi tung bay, hai luồng chưởng phong đụng nhau.

Thẩm Mộc Phong đã đề phòng từ trước. Hắn phóng chưởng ra rồi liền tung mình nhảy lùi ra xa hơn hai trượng.

Tôn Bất Tà cảm thấy toàn thân chấn động, không khỏi giật mình nghĩ thầm :

- “Công lực của Thẩm Mộc Phong quả nhiên ghê gớm.”

Thẩm Mộc Phong yên trí Tôn Bất Tà đã ra mặt khiêu chiến với mình tất có âm mưu gì, không ngờ sau khi chịu đựng phát chưởng của mình vẫn chẳng thấy biến hóa nào khác.

Vô Vi đạo trưởng cho rằng Kim Hoa phu nhân được Tiêu Lĩnh Vu phái vào làm nội ứng ở Bách Hoa sơn trang nên không có ý giết chết con Bạch Tuyến của mụ.

Lão liền rung tay một cái cho con rắn từ trên thanh kiếm rớt xuống.

Kim Hoa phu nhân bước lẹ tới lượm con rắn cất vào bọc.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt thản nhiên đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Y đưa mắt ngó chàng thiếu niên áo xanh tay không đứng đó.

Chàng thiếu niên từ lúc xuất hiện chưa nói nửa lời. Thái độ trấn tĩnh phi thường. Đối với những cuộc đấu bên mình tựa hồ chẳng hiểu biết chi hết.

Lúc này lão áo vàng vẫn đứng bên cửa, đột nhiên di động đứng chắn giữa cửa.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh tòa linh đường, chợt cảm thấy về khí thế bên mình có phần thua sút liền tính đường rút lui. Hắn khẽ cất tiếng hô :

- Chúng ta đi thôi.

Rồi lão cất bước thoái lui.

Lúc này những người đến quan chiến mỗi lúc một đông. Họ thấy Thẩm Mộc Phong đi ra tiền tới tấp tránh sang một bên để nhường lối.

Chỉ có lão áo vàng đứng trấn trước cửa vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Vũ Văn Hàn Đào trầm giọng quát :

- Thẩm Mộc Phong!

Thẩm Mộc Phong thấy Vũ Văn Hàn Đào kêu thẳng tên họ mình, chau mày ra chiều tức giận quát :

- Vũ Văn Hàn Đào! Xem chừng ngươi càng ngày càng lớn mật.

Vũ Văn Hàn Đào hững hờ đáp :

- Đại trang chúa! Hiện nay tại hạ không còn là tân khách của Bách Hoa sơn trang. Chúng ta ở tình thế nước lửa đối lập thì đừng nói tại hạ có gọi thẳng tên Thẩm Mộc Phong mà có hô hoán khó nghe hơn nữa cũng chẳng ngại gì.

Vũ Văn Hàn Đào cộng sự với Thẩm Mộc Phong lâu ngày, biết rõ vừa rồi hắn phẫn nộ đến cực điểm nhưng vẫn ráng dằn lửa giận, liền nói tiếp :

- Hiện nay Tiêu đại hiệp sống chết chưa rõ. Phóng tầm mắt ra nhìn thiên hạ thì những nhân vật có thể đơn đả độc đấu với Thẩm đại trang chúa quả là hiếm lắm...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Ngươi biết vậy là hay.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vì thế mà tại hạ chẳng thể không thi triển một chút thủ đoạn.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Được lắm! Các vị liên thủ với nhau mà ra tay đi.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

- Thẩm đại trang chúa vừa nói vẫn lấy cẩn thận làm đầu, nhưng tại hạ nhận thấy chuyến này trí kế của Đại trang chúa có chỗ không ổn.

Thẩm Mộc Phong trầm giọng hỏi :

- Không ổn chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo ý nghĩ của Đại trang chúa thì chỉ cần đưa bốn tay cao thủ là đủ làm cho bọn tại hạ phải khuất phục. Nhưng thực ra trong thiên hạ những người cừu địch với Đại trang chúa đều đã quyết tâm liều mạng, không để Đại trang chúa dùng võ lực hiếp đáp. Đây là một biến đổi trọng đại. Từ khi Tiêu đại hiệp bị Đại trang chúa mưu hại, ai cũng phẫn khích, hào khí ngất trời. Hiện giờ xung quang tòa linh đường này tụ hội đến hơn ba trăm tay võ lâm đồng đạo. Trong đó có đến vài chục vị đáng kể là tay cao thủ...

Thẩm Mộc Phong nổi lên tràng cười cắt ngang câu nói của Vũ Văn Hàn Đào rồi hỏi :

- Phải chăng các vị chuẩn bị bao vây để quần công tại hạ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vây đánh một người cũng là một cách Thẩm đại trang chúa thường dùng để đối phó với các cao thủ võ lâm. Các hạ còn ỷ vào độc vật để bức bách người ta phải bán mạng cho mình thì những người bên tại hạ có phải chiến đấu đến chết cũng không đáng tiếc.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bầy chó tuy đông cũng không đủ vây hãm lão hổ. Bọn ta tuy nhân số có ít, nhưng phá vòng vây để thoát đi cũng chẳng khó gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hiện giờ Lam Ngọc Đường dường như cũng không để Đại trang chúa uy hiếp nữa. Lão nói dối bắt sống Khâu Tiểu San làm mồi nhử khiến y liều mạng cho mình. Gã đã nói huỵch toẹt chỗ dụng tâm của Đại trang chúa, dĩ nhiên là không chịu nghe lời sai khiến của lão nữa.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nói bậy! Các ngươi cố ý giấu Khâu Tiểu San đi, sao lại bảo ta nói dối gạt người.

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Có thật Thẩm đại trang chúa hứa lời bắt Khâu Tiểu San để Lam Ngọc Đường lấy làm vợ không?

Thẩm Mộc Phong ngập ngừng nói :

- Cái đó... cái đó...

Người áo xanh nhíu cặp lông mày nói :

- Thẩm đại trang chúa mà không quên thì dường như đã hứa lời đó rồi.

Thẩm Mộc Phong là tay xảo trá phi thường mà lúc này vẻ mặt cũng bẽn lẽn.

Hắn hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Mỹ nữ trên thế gian này có ức vạn, tại hạ không hiểu vì sao các hạ lại chỉ chung tình với Khâu Tiểu San.

Thiếu niên chau mày hỏi :

- Tại hạ chỉ hỏi Thẩm đại trang chúa có hứa lời với tại hạ như vậy không?

Thẩm Mộc Phong tuy dầy công phu hàm dưỡng nhưng bị gã áo xanh nói toạc ra âm mưu dùng trá thuật lừa người, không khỏi biến sắc. Cặp mắt lấp loáng hàn quang. Hắn lạnh lùng hỏi :

- Dù cho Thẩm mỗ có nói vậy thì cũng chẳng phải là lỗi lầm gì lớn. Khâu Tiểu San chỉ có một người mà các vị đều tranh giành nhau, đều yêu cầu tại hạ bắt sống y giúp thì tại hạ làm thế nào được?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Người quân tử không nên hứa lời một cách khinh xuất. Các hạ là địa vị Đại trang chúa mà khinh ngôn bội tín như vậy há chẳng để người ta cười cho thúi óc?

Gã nói mấy câu này khiến cho Thẩm Mộc Phong sắc mặt biến đổi, nhưng hắn là người xảo quyệt đa trí liền đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ không hứa lời một cách khinh xuất. Trong lòng tại hạ đã nghĩ sẵn một biện pháp đối phó.

Thiếu niên hỏi :

- Xin Đại trang chúa cho nghe lời cao luận được chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Giả tỷ lão phu bắt được Khâu Tiểu San, nhưng cô chỉ có một thì dù bậc đại trí tài năng đệ nhất thiên hạ cũng không thể biến thành hai được. Khi đó hai vị chỉ còn đường trông vào bản lãnh của mình để phân thắng bại. Ai thắng sẽ lấy được Khâu Tiểu San.

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói :

- Giải pháp của Đại trang chúa tuy hay thực nhưng chưa trọn vẹn, tại hạ còn một cách nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Cách gì?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Ngay bây giờ tại hạ hãy giết chết Lam Ngọc Đường trước đi để khỏi phải giải quyết sau này.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Cách đó ư? Lão phu không tiện chủ trương thay các hạ.

Câu nói của hắn có ý tán đồng chỗ dụng tâm của thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Thẩm đại trang chúa không tiện chủ trương thì dĩ nhiên tại hạ đành tự mình tác chủ. Có điều tại hạ muốn hỏi Thẩm đại trang chúa một câu trước.

Thẩm Mộc Phong giục :

- Vậy các hạ thử nói cho nghe.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Sau khi tại hạ giết Lam Ngọc Đường rồi, không hiểu còn ai ra tranh đoạt Khâu Tiểu San với tại hạ nữa chăng?

Chương 98: Phóng Hàn Châm Giải Cứu Hàn Đào

Gã nói rồi cất bước tiến về phía Lam Ngọc Đường.

Lam Ngọc Đường vẫn đứng trước linh đường Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn xuất thần. Dường như gã vô cùng hối hận trong lòng nên câu chuyện giữa Thẩm Mộc Phong và thiếu niên áo xanh nói gì gã chẳng biết chi hết.

Lúc này những người quan chiến càng đông hơn. Họ thấy bọn đối phương tự tàn sát lẫn nhau trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng cũng có nhiều người lấy làm thích thú.

Vũ Văn Hàn Đào lùi lại ba bước để rộng đường cho thiếu niên áo xanh đi tới.

Lam Ngọc Đường vẫn đứng ngơ ngẩn trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu không biết tử thần đang tới.

Vũ Văn Hàn Đào lớn tiếng hô :

- Lam Ngọc Đường! Coi chừng đó!

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói :

- Các hạ cứ yên lòng. Tại hạ không ám toán hắn đâu.

Quả nhiên gã tới trước Lam Ngọc Đường còn cách ba thước thì dừng lại cất tiếng hỏi :

- Lam huynh đứng ngây người trước linh vị Tiêu Lĩnh Vu phải chăng là có ý hối hận là đã dẫn dụ y vào đường mai phục?

Lam Ngọc Đường được Vũ Văn Hàn Đào cảnh giới, đã phòng bị rồi, nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích. Bây giờ gã nghe thiếu niên áo xanh cất tiếng hỏi mới từ từ quay đầu lại đáp :

- Đúng thế. Tại hạ dẫn dụ Tiêu Lĩnh Vu vào cạm bẫy, bây giờ vừa hổ thẹn, vừa hối hận.

Thiếu niên áo xanh cười khanh khách hỏi :

- Nhưng y là tình địch của huynh đài. Y mà không chết thì vĩnh viễn Khâu Tiểu San lọt vào tay huynh đài thế nào được?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đúng thế thực. Nhưng ông bạn cũng chẳng đạt được tâm nguyện đâu. Khâu Tiểu San là tiên nữ chốn thiên cung. Nếu nàng có kết bạn trần gian e rằng chỉ có một mình Tiêu Lĩnh Vu may mắn. Ông bạn cũng như tại hạ đều không ăn thua.

Thiếu niên áo xanh cười lạt hỏi :

- Nhưng nay Tiêu Lĩnh Vu chết rồi thì phải có một người dành được nàng chứ?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Nhưng người đó cũng không phải các hạ.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Chẳng lẽ là huynh đài chăng?

Lam Ngọc Đường lắc đầu nói :

- Cũng chẳng phải tại hạ.

Thiếu niên hỏi :

- Chẳng phải một người trong hai chúng ta thì còn ai vào đây?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Người nào ư? Hiện người đó không có trên thế gian này...

Thiếu niên áo xanh đột nhiên giơ tay lên hô :

- Coi chừng!

Một điểm hàn qung vọt đến trước ngực Lam Ngọc Đường.

Thực ra gã chưa lên tiếng điểm hàn quang đã tới nơi rồi.

Lam Ngọc Đường giơ tay mặt lên rút trường kiếm ứng phó mau lẹ tuyệt luân, ánh hàn quang lấp loáng rồi nghe đánh “keng” một tiếng. Thanh trường kiếm đã đánh trúng điểm hàn quang của thiếu niên áo xanh rớt xuống.

Lam Ngọc Đường gạt ám khí rồi hạ thấp tay mặt tấn công thiếu niên áo xanh luôn hai chiêu.

Ánh hàn quang lấp loáng biến thành hai bông kiếm hoa chia ra đâm vào hai đại huyệt trên người thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh chuyển động thân hình, chân vẫn đặt nguyên tại chỗ mà thân pháp linh diệu tránh khỏi hai chiêu kiếm của Lam Ngọc Đường.

Lam Ngọc Đường hú lên một tiếng vung kiếm tấn công. Bóng kiếm rợp trời từ bốn mặt tám phương đánh vào thiếu niên áo xanh.

Chỉ trong chớp mắt thiếu niên áo xanh đã bị làn kiếm ảnh bao vây.

Lam Ngọc Đường ra chiêu mỗi lúc một nhanh, sau chỉ thấy vùng kiếm quang rộng mãi ra, còn bóng người không nhìn rõ nữa.

Giữa lúc kịch đấu bỗng nghe tiếng rú thê thảm vang lên, rồi kiếm quang thu lại, bóng người hiện rõ.

Quần hùng chú ý nhìn thấy Lam Ngọc Đường lảo đảo người đi, buông kiếm té xuống.

Thiếu niên áo xanh ngó lại Lam Ngọc Đường một cái rồi từ từ đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong, cười nói :

- May mà tại hạ không đến nỗi nhục mạng.

Thẩm Mộc Phong chau mày đáp :

- Vụ này không phải chủ tâm của Thẩm mỗ.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Ít nhất Thẩm đại trang chúa cũng không phản đối về việc hắn bội phản Bách Hoa sơn trang.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng thế. Những kẻ phản bội Thẩm mỗ khó lòng trốn thoát.

Những người xung quanh quan chiến đều chưa nhìn rõ Lam Ngọc Đường bị thương trong trường hợp nào. Cả lúc thiếu niên áo xanh xoay mình bỏ đi vẫn chưa rõ Lam Ngọc Đường bị thương ở đâu.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Nếu tại hạ bắt sống được Khâu Tiểu San, dĩ nhiên sẽ để Vu huynh lấy y làm vợ.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Tại hạ xin cảm tạ Thẩm đại trang chúa trước.

Gã chắp tay thi lễ rồi từ từ đưa tay mặt lên.

Thẩm Mộc Phong do dự một chút rồi hỏi :

- Thế này là nghĩa làm sao?

Thiếu niên áo xanh cười mát đáp :

- Tại hạ muốn cùng Đại trang chúa đập tay thề nguyện, mong rằng lời hứa hẹn của Đại trang chúa bữa nay không bao giời biến cải.

Thẩm Mộc Phong cũng chìa tay ra nói :

- Suốt đời tại hạ chưa từng kích chưởng lập thệ. Bữa nay mới là lần đầu.

Thiếu niên áo xanh cười nói :

- Như vậy tỏ rõ Đại trang chúa coi tại hạ khá trịnh trọng.

Rồi gã đập lẹ tay xuống bàn tay Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên biến sắc. Cặp mắt lấp loáng hàn quang nhìn chằm chặp vào thiếu niên áo xanh. Trên mi mắt ẩn hiện một làn sát khí.

Thiếu niên áo xanh lùi nhanh lại hai bước, cười hỏi :

- Phải chăng hôm kia Đại trang chúa đã động thủ động cước vào mình tại hạ?

Thẩm Mộc Phong hỏi lại :

- Động thủ cước gì đâu?

Vẻ mặt thiếu niên áo xanh đột nhiên đại biến. Vẻ tươi cười mất biến. Gã lạnh lùng đáp :

- Đại trang chúa điểm vào một huyệt đạo trong kỳ kinh bát mạch tại hạ.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Tại hạ rất kính phục con người trí tuệ cao minh. Bữa nay trước mắt bao người mà các hạ hạ độc vào người Thẩm mỗ được. Trước nay Thẩm mỗ vẫn tự phụ là con người cẩn thận, không ngờ lúc này lại mắc bẫy các hạ. Thẩm mỗ lại càng bội phục.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Thẩm đại trang chúa dạy quá lời. Thủ đoạn của Đại trang chúa cũng khiến tại hạ phục sát đất.

Hai người đối thoại chợt bạn chợt thù khiến mọi người đương trường trợn mắt há miệng. Cả Vô Vi đạo trưởng lẫn Tôn Bất Tà đều chấn động tâm thần. Chỉ có Vũ Văn Hàn Đào là thản nhiên như không, tựa hồ những vụ kỳ dị như thế này lão đã trải qua rồi, chẳng có chi là lạ nữa.

Thẩm Mộc Phong khôi phục lại vẻ bình tĩnh rất mau lẹ, cười mát nói :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Vu huynh một điều.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Đại trang chúa có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vừa rồi Vu huynh hạ độc vào người tại hạ, không hiểu là chất độc gì?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Giản dị lắm. Tại hạ chỉ ngầm giấu một mũi độc châm, mượn cơ hộ kích chưởng lập thệ để đâm trúng Đại trang chúa mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Cái đó tại hạ biết rồi. Thẩm mỗ chỉ muốn hỏi Vu huynh chất độc ở mũi châm là gì và bao giờ sẽ phát tác?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Cái đó kêu bằng Thất Độc châm. Nếu không đâm vào chỗ yếu hại thì sau bảy ngày chất độc mới công tâm mà chết. Nhưng trong bảy ngày mà được giải cứu thì yên ổn không sao cả.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vu huynh có thuốc giải không?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Có thì có đấy, nhưng tại hạ không đem theo bên mình.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Vu huynh để ở đâu?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Giấu ở trong mình một con độc xà.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi :

- Thật thế ư?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp :

- Trước nay tại hạ chưa từng lừa dối ai.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Nếu con rắn độc đó bị người ta giết chết thì sao?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Tại hạ có dược phương, dĩ nhiên có thể chế thuốc giải khác được.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Phải mất bao lâu mới điều chế xong?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Trong vòng ba ngày.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu vậy thì Thẩm mỗ còn đủ thời gian để chờ Vu huynh chế thuốc giải.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Chỉ cần tại hạ làm sao sống được và Thẩm đại trang chúa giữ lời hứa là tự nhiên vô sự.

Gã dừng lại một chút rồi hỏi :

- Thẩm đại trang chúa đã dùng thủ pháp gì để động thủ vào mình tại hạ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng như lời Vu huynh vừa nói: Tại hạ chỉ điểm vào một kỳ huyệt trong người Vu huynh.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Thủ pháp của Đại trang chúa rất đặc dị. Tại hạ thử vận khí giải khai mất hai canh giờ mà không thành công.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đó là thủ pháp độc môn của Thẩm mỗ, dĩ nhiên Vu huynh không thể tự vận khí giải khai được.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Thẩm đại trang chúa điểm thương kỳ kinh tại hạ, trong vòng bao lâu mới phát tác?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đại khái trong vòng nửa tháng. Nếu tại hạ không giải trừ, thương thế phát tác, ứ huyết mà chết.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Thế thì không sao. Thẩm đại trang chúa độc thương phát tác trước tại hạ vài bữa. Tại hạ tự tin mình không thể chết được.

Thẩm Mộc Phong gật đầu cười đáp :

- Bắt đầu từ lúc này tại hạ sẽ chú ý bảo vệ cho Vu huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên hỏi xen vào :

- Hai vị đã bàn luận xong chưa?

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi lại :

- Vũ Văn huynh có điều chi chỉ giáo?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Lam Ngọc Đường sắp tắt hơi chết rồi. Chẳng lẽ các vị thấy người sắp chết mà không giải cứu?

Thẩm Mộc Phong nhìn thiếu niên áo xanh một cái rồi đáp :

- Thủ pháp của Vu huynh đây người thường e rằng khó lòng giải cứu được.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt nói :

- Lam Ngọc Đường dù đối nghịch với bọn tại hạ, nhưng bọn tại hạ chẳng muốn nhìn thấy người sắp chết mà bỏ mặc.

Thẩm Mộc Phong cười khẩy hỏi :

- Vũ Văn huynh biến thành con người từ thiện từ bao giờ?

Hắn nói tiếp :

- Nghe giọng lưỡi của các hạ thì dường như muốn giải cứu gã?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Liệu các hạ có khả năng cứu hắn được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hãy cứ làm cho hết sức mà không được là đành trông vào thiên mạng.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Vũ Văn huynh thu thi hài cho người cũng là một công đức lớn rồi.

Vũ Văn Hàn Đào không lý gì đến lời nói móc của Thẩm Mộc Phong, lão lớn tiếng hô :

- Hãy khiêng vị này xuống và toàn lực giải cứu cho y.

Hai đại hán áo đen từ sau linh đường bước ra khiêng Lam Ngọc Đường xuống.

Thiếu niên áo xanh nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tại hạ nghe nói ngày trước các hạ cũng chịu sự điều khiển của Bách Hoa sơn trang, có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế. Tình trạng lão phu cũng giống các hạ, nghĩa là bị Thẩm Mộc Phong dùng xảo ngôn lừa bịp.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Tại hạ còn nghe nói các hạ đọc cả vạn cuốn kỳ thư, biết hết mọi việc trong thiên hạ, tinh thông thuật toán, y lý, ngũ hành kỳ thuật, chẳng hiểu là chân hay giả?

Vũ Văn Hàn Đào thấy mục quang hắn lấp loáng không nhất định nên miệng lão đối đáp mà vẫn lưu tâm đề phòng. Lão chậm rãi đáp :

- Các hạ quá khen thôi.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng nói :

- Không phải tại hạ ca tụng mà muốn đo lường bụng dạ các hạ thế nào.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các hạ muốn hỏi điều chi?

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Các hạ có nhìn thấy tại hạ đả thương Lam Ngọc Đường bằng thủ pháp gì không?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Tại hạ không hìn thấy nhưng cũng có thể đoán ra được.

Lão nói câu này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc. Cả Tôn Bất Tà cũng chau mày tự hỏi :

- Chẳng lẽ mục lực của lão lại sắc bén hơn cả lão khiếu hóa ư?

Nhưng rồi lão lại nghĩ rằng có thể Vũ Văn Hàn Đào đã chú ý từ trước, nhìn thấy Lam Ngọc Đường lúc bị thương rồi cố ý khoa trương như vậy khiến mọi người phải kinh ngạc.

Thiếu niên áo xanh cười lạt hỏi :

- Tại hạ thật khó mà tin được. Xin thỉnh giáo các hạ gã bị thương vì vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chẳng phải gã bị thương vì võ công mà bị thương vì ám khí.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Hai bên động thủ chẳng chết cũng trọng thương. Dù dùng ám khí hại người cũng chẳng có chi đáng kể.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nhưng các hạ dùng ám khí khác với người thường.

Thiếu niên áo xanh biến sắc hỏi :

- Khác ở chỗ nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cũng là loại ám khí bé nhỏ như độc châm nhưng ám khí của các hạ là vật sống.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Các hạ có biết là vật gì không?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Tại hạ chỉ biết không phải độc xà mà là một thứ độc vật bé nhỏ. Tại hạ không thể gọi tên nó ra được.

Thiếu niên áo xanh thủng thẳng nói :

- Các hạ nói thế là chỉ biết được phân nửa...

Đột nhiên gã giơ tay lên. Một làn hắc quang từ tay hắn xẹt ra.

Vũ Văn Hàn Đào đã phòng bị từ trước, lão lạng người đi một cái, đồng thời tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Nhưng hai người đứng gần nhau quá, Vũ Văn Hàn Đào đã đề phòng trước mà vẫn không né tránh kịp. Lão cảm thấy một vật dính vào tay áo.

Giữa lúc ấy có một thanh âm trong trẻo quát lên :

- Vũ Văn tiên sinh đừng nhúc nhích!

Ánh ngân quang lấp loáng vọt tới tay áo Vũ Văn Hàn Đào. Vật kia run lên một cái rồi rớt xuống đất.

Lão chú ý nhìn thì ra là một con rết trăm chân. Nó đã bị một mũi ngân châm xuyên qua. Trăm cái chân của nó giẫy giụa mấy cái rồi chết ngay.

Thiếu niên áo xanh nhìn con rết một cái rồi nói :

- Thật là một mũi ngân châm kỳ độc.

Vũ Văn Hàn Đào không ngó cũng biết đó là thứ Băng Phách ngân châm ở Bắc Hải cung. Dĩ nhiên là Bách Lý Băng đã phát châm cứu lão. Lão la thầm :

- Thật là hổ thẹn. Con ngô công này dứt khoát là một vật kỳ độc vô song. Nó đã bám vào tay áo thì muốn hất đi không phải là chuyện dễ. Bữa nay nếu không có người viện trợ thì e rằng ta đã bị con rết độc này cắn phải rồi.

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Vị cô nương kia là ai? Nếu không được cô cứu thì đáng lẽ lão đã chết rồi.

Gã cất cao giọng hỏi :

- Ai đã phóng độc châm đánh chết con rết của ta? Sao không hiện thân để cùng tương kiến?

Bách Lý Băng phóng Băng Phách ngân châm cứu Vũ Văn Hàn Đào rồi, trong lòng rất đỗi băn khoăn, nghĩ thầm :

- “Nếu mũi ngân châm của ta bị Thẩm Mộc Phong phát giác là ta phóng thì nhất định hắn sẽ biết ta và đại ca chưa chết. Ta thì không sao, nhưng đại ca mà biết thì tất y nổi nóng thì thật là hỏng bét.”

Nàng mặc kệ thiếu niên áo xanh kia hô hoán cũng không xuất hiện.

Bách Lý Băng còn đang lo lắng bỗng nghe Thẩm Mộc Phong hô :

- Hàn Độc ngân châm của Bắc Hải cung...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Đúng rồi! Đó chính là Băng Phách ngân châm ở Bắc Hải cung. Thẩm đại trang chúa thật là người biết nhiều hiểu rộng.

Thẩm Mộc Phong biến sắc hỏi :

- Bách Lý Băng còn sống ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu cô ta còn sống thì thật may mắn cho bọn tại hạ biết chừng nào. Còn cô chết rồi thì Bắc Thiên Tôn Giả chỉ có một mình cô là ái nữ, dĩ nhiên sẽ tìm đến Đại trang chúa để đòi nợ.

Lão nói mấy câu này thật là tuyệt diệu, không rõ hắn Bách Lý Băng còn sống hay đã chết. Người

nghe thiên về bên nào thì nghĩ về bên ấy.

Thẩm Mộc Phong là người tinh minh thâm hiểm. Nghe lão nói vậy cũng đầy vẻ nghi ngờ vội hỏi :

- Các hạ nói thế thì ra Bắc Hải cung đã có cao thủ tới đây rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

- Hai bên đang đối địch nhau, tại hạ tưởng cũng không nên cho Thẩm đại trang chúa biết.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Vừa rồi nghe rõ là thanh âm thiếu nữ. Nhất định người phát châm là Bách Lý Băng rồi.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát, thản nhiên đáp :

- Bách Lý Băng cô nương còn sống ở nhân gian thì dĩ nhiên Tiêu đại hiệp không thể chết được.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Những người ở Bắc Hải cung biết sử dụng Băng Phách ngân châm quyết chẳng phải chỉ có một mình Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hàn Độc băng phách châm là ám khí độc môn của Bắc Hải băng cung. Người Bắc Hải cung biết sử môn này là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Hà tất phải giải thích với Đại trang chúa?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Thế là đằng sau linh đường đã có cao thủ của Bắc Hải băng cung chứ quyết chẳng phải Bách Lý Băng hoàn hồn sống lại.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tùy ý Đại trang chúa muốn nghĩ thế nào cũng được. Đại trang chúa cho rằng Bách Lý Băng còn sống cũng hay mà đã bị Đại trang chúa đốt chết trong biển lửa rồi cũng được. Thẩm đại trang chúa muốn do thám tin tức từ miệng tại hạ thì chỉ uổng một phen tâm cơ mà thôi chứ chẳng ích gì.

Thẩm Mộc Phong tức giận nói :

- Các hạ quả là gian giảo.

Vũ Văn Hàn Đào thản nhiên đáp :

- Mạt cưa mướp đắng đôi bên một đường mà thôi. Đại trang chúa bất tất phải quá khen.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân khẽ hỏi :

- Phu nhân có tất cả mấy thứ độc vật?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ba thứ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hay lắm! Hễ có người ngăn cản bọn ta là nhất tề động thủ.

Lão nhìn thiếu niên áo xanh nói tiếp :

- Vu huynh cũng vậy. Khi nghe tại hạ hô hoán thì Vu huynh có bao nhiêu thứ độc vật cũng liệng hết ra.

Thiếu niên áo xanh ngửng đầu nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Nghe nói phu nhân có thể sai khiến độc vật mà tại hạ chưa hiểu thủ pháp ra sao? Bữa nay tại hạ muốn được mở rộng tầm mắt được chăng?

Chương 99: Lão Áo Vàng Bại Lộ Hành Tung

Kim Hoa phu nhân đưa tay lên vuốt tóc cười nói :

- Dường như các hạ không biết đâu là bạn đâu là thù. Bất chấp gặp người nào cũng muốn khiêu chiến phải không?

Thiếu niên áo xanh cười mát đáp :

- Vì tại hạ cũng biết một chút về thủ pháp sử dụng độc vật mà chưa hiểu người Trung Nguyên với người Miêu Cương có chỗ nào khác nhau hay không.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Cái đó dễ dàng lắm. Rồi đây chúng ta sẽ tìm một nơi để tỷ thí độc vật thì sẽ phân biệt được ngay.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Tại hạ đã quật khởi trên giang hồ thì không muốn có một nhân vật nào sử dụng độc vật còn chỗ đứng trên chốn giang hồ nữa.

Quần hào trong linh đường nghe hai người nói chuyện mà đều chấn động tâm thần. Ai cũng nghĩ tới tình trạng thảm khốc về cuộc bách độc tương tàn, tuy muốn coi cho biết nhưng lại cảm thấy ghê sợ vô cùng.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Vu huynh! Vu huynh đã là khách quí của Thẩm mỗ. Hiện giờ chúng ta đang ở vào tình trạng sinh tử có nhau. Tại hạ hy vọng giữa chúng ta không nên tranh hơi làm gì.

Thiếu niên áo xanh mỉm cười nói :

- Xin Đại trang chúa cứ yên tâm. Bọn tại hạ có phóng độc tỷ đấu cũng sẽ ấn định vào một ngày khác chứ không phải lúc này.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Việc về sau để khi nào tới lúc sẽ bàn. Khâu Tiểu San đã đi rồi, chúng ta cũng không nên lưu lại

nơi này nữa.

Thiếu niên áo xanh đảo mắt nhìn quanh cười nói :

- Nhưng tại hạ lại cảm thấy đây là thời cơ thuận tiện để mặc cả với Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi :

- Các hạ nói thế là có dụng ý gì?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Giản dị lắm. Vì trong lòng tại hạ có mấy điều cần thuyết minh với Đại trang chúa mà chưa có thời cơ đích đáng, nói ra cũng vô ích. Huống chi Thẩm đại trang chúa đã hiểu rõ đạo lý "Tiên hạ thủ vi cường" và đã điểm vào một kỳ kinh trong mình tại hạ. Vì tình thế bắt buộc nên tại hạ đành phải nhẫn khí khôn thanh. Bây giờ cường địch đang nhòm ngó, Thẩm đại trang chúa lại trúng phải độc châm của tại hạ, tình thế biến đổi rồi. Tuy cái đó chưa chắc đã có lợi gì cho tại hạ, nhưng ít ra cũng vào cục diện tương đương. Nếu tại hạ không nhân cơ hội này để nói hết tâm sự thì e rằng lỡ mất cơ hội rất tốt.

Thẩm Mộc Phong cố dằn lửa giận nói :

- Hay lắm! Các hạ có điều kiện gì xin cứ nói ra. Thẩm mỗ tự tin có lượng dung người.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Điều thứ nhất: Giữa tại hạ và Thẩm đại trang chúa tương giao với nhau ở địa vị ngang hàng, không phân trên dưới.

Thẩm Mộc Phong gật đầu đáp :

- Cái đó ư? Tại hạ chưa từng coi Vu huynh là kẻ thuộc hạ bao giờ.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Điều thứ hai: Tại hạ giúp Đại trang chúa đối phó với Tiêu Lĩnh Vu và anh hùng thiên hạ chẳng phải vì khâm phục tiếng tăm của Đại trang chúa mà hoàn toàn vì Khâu Tiểu San. Hễ Khâu Tiểu San xuất hiện là Thẩm đại trang chúa phải đem toàn lực bắt sống nàng cho tại hạ.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tại hạ cần nói rõ là phải bắt sống Khâu Tiểu San, không để nàng bị tổn thương một chút nào. Vụ này có lẽ sẽ khiến cao thủ ở Bách Hoa sơn trang bị tử thương một số.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Cái đó dĩ nhiên rồi. Vu huynh giúp Thẩm mỗ, dĩ nhiên Thẩm mỗ phải bắt sống Khâu Tiểu San để đền đáp.

Một đời kiêu hùng như Thẩm Mộc Phong mà lâm vào tình thế bắt buộc, đành chịu khuất phục trước thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Tại hạ có nói còn một người có thể tranh giành Khâu Tiểu San với tại hạ, Đại trang chúa có nhớ không?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nhớ rồi. Nhưng không hiểu người đó là ai?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Là chính Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt một chút rồi cười ha hả hỏi :

- Lão phu từng này tuổi đầu, khi nào còn có lòng dạ như vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Người khác không thể nhìn ra, nhưng tại hạ thì không dễ lừa bịp đâu.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu hỏi :

- Làm sao các hạ mới chịu tin Thẩm mỗ?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Tại hạ chỉ phanh phui điều bí mật trong lòng Đại trang chúa để Đại trang chúa biết là tại hạ đã chuẩn bị. Nếu Đại trang chúa có ý niệm như vậy thì nên thủ tiêu sớm đi. Bằng không có thì càng hay.

Thẩm Mộc Phong hơi lộ vẻ giận dữ nói :

- Suốt đời tại hạ chưa từng để ai sắp đặt mình. Vu huynh không nên hành động một cách thái quá như vậy.

Thiếu niên áo xanh cười khanh khách đáp :

- Bây giờ chúng ta đi được rồi. Tại hạ xin mở đường.

Gã xoay mình rảo bước đi ra ngoài linh đường.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào một cái rồi hỏi :

- Tại hạ xin cáo biệt. Không hiểu ý Vũ Văn huynh ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào hững hờ đáp :

- Cái đó còn tùy vào vận khí các vị.

Thẩm Mộc Phong nhíu cặp lông mày, không nói gì nữa, đi theo thiếu niên áo xanh.

Vũ Văn Hàn Đào liếc mắt nhìn lão già mặc hoàng bào, tay cầm gậy trúc. Lão vẫn đứng nguyên không nhúc nhích trước cửa linh đường.

Thiếu niên áo xanh dùng độc vật làm ám khí, quần hào ngó thấy đều sinh lòng khiếp sợ, lạng người né tránh, chỉ một mình lão áo vàng vẫn đứng nguyên bất động.

Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân theo sau thiếu niên áo xanh ra đến trước cửa.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Lão trượng tuổi thọ bao nhiêu?

Lão áo vàng chống cây gậy trúc xuống đất, vẫn đứng nguyên bất động như tượng đá, cũng không thèm nhìn thiếu niên áo xanh cái nào.

Thiếu niên áo xanh không nhịn được, bật lên tiếng cười khẩy. Tay mặt gã thò vào trong tay áo, liệng một con rết màu tía vào mặt lão áo vàng.

Vũ Văn Hàn Đào tuy đã biết lão là Tiêu Lĩnh Vu hóa trang, nhưng nghĩ tới con rết kia tàn độc vô cùng, cũng không khỏi hồi hộp trong lòng.

Bỗng thấy lão áo vàng giơ tay lên chụp lấy con rết mà thiếu niên áo xanh liệng tới, xoay tay liệng về phía Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong tuy võ công cao cường nhưng cũng không dám thò tay ra bắt như lão áo vàng. Hắn phất tay áo một cái, kình phong xô ra đánh rớt con rết xuống đất.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Tại hạ thất kính mất rồi. Không ngờ các hạ cũng là một tay cao thủ về dụng độc.

Gã vươn tay mặt ra chụp lấy cổ tay cầm gậy trúc của lão già.

Chiêu thức này rất mau lẹ, nhưng lão già áo vàng vẫn trơ như gỗ. Lão chờ cho ngũ chỉ của thiếu niên áo xanh sắp chạm vào huyệt mạch mới đột nhiên hạ thấp cổ tay xuống nửa thước đẩy cây trượng trúc nhằm đánh vào huyệt Mạch Môn thiếu niên áo xanh.

Cách ứng biến coi bộ hời hợt như vậy mà tinh diệu phi thường. Thiếu niên áo xanh không tránh kịp, bị cây trượng trúc đánh trúng vào cổ tay mặt.

Cây trượng trúc mang theo kình lực rất mạnh. Thiếu niên áo xanh trúng đòn rồi thấy cổ tay tê dại đau đớn khôn tả, vội nhảy lùi lại ba bước.

Lão áo vàng cũng không rượt theo, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Thiếu niên áo xanh lùi lại, đồng thời cánh tay mặt rũ xuống, hiển nhiên hắn bị thương khá nặng.

Thiếu niên áo xanh quay lại ngó Thẩm Mộc Phong một cái rồi đứng yên. Gã đang ngấm ngầm vận khí trị thương.

Thẩm Mộc Phong nét mặt lạnh lùng thoáng qua một tia kinh ngạc. Hắn từ từ bước tới nhìn lão già áo vạng, thủng thẳng hỏi :

- Qúi tính các hạ là chi?

Lão già áo vàng cặp mắt lấp loáng thần quang đưa qua nhìn vào mặt Thẩm Mộc Phong nhưng vẫn không nói gì.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Dường như các hạ ít qua lại trên chốn giang hồ thì phải?

Lão già đáp :

- Đúng thế.

Lão sợ nói nhiều sẽ tiết lộ hành tung nên chỉ đáp rất gọn.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười hỏi :

- Các hạ đã ít qua lại giang hồ, dĩ nhiên chẳng có ân oán gì với Thẩm mỗ. Không hiểu vì sao các hạ lại cản đường tại hạ?

Lão áo vàng đáp :

- Nghe nói Đại trang chúa thủ ác đã nhiều, bữa nay lão phu nhận thấy rất đúng.

Thanh âm lão rất cổ quái. Mỗi tiếng sắc lạnh tựa hồ từ dây cung bắn ra.

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi :

- Dường như các hạ có ý giữa đường thấy sự bất bằng mà can thiệp?

Lão già hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Các hạ có thể cho biết đại danh được chăng?

Lão già lắc đầu, lẳng lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong giơ tay mặt lên, đột nhiên đánh ra một chưởng.

Lão áo vàng cũng không né tránh, vung tả thủ lên đón chưởng.

Bỗng nghe “sầm” một tiếng rùng rợn, hai luồng chưởng phong đụng nhau phát nổ.

Thẩm Mộc Phong chuyển động thân hình, lão áo vàng cũng phải lùi lại hai bước.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Thân thủ của các hạ như vậy trách nào chẳng cuồng ngạo. Hãy tiếp Thẩm mỗ một chưởng nữa coi.

Dứt lời hắn lại giơ tay phóng chưởng đánh tới.

Thế chưởng đem theo một luồng ám kình rất ghê gớm. Chưởng thế chưa tới, cả tấm linh bích đã rung lên.

Lão áo vàng cũng chẳng chịu kém, vung chưởng đón tiếp. Lần này lão đã chuẩn bị trước, chỉ lùi lại một bước.

Thẩm Mộc Phong chau mày, đánh ra chưởng thứ ba.

Lão áo vàng dường như đã biết chưởng lực của đối phương ghê gớm, không dám dùng tay trái đón tiếp nữa. Lão buông cây trượng trúc, vung tay mặt lên đón tiếp.

Thẩm Mộc Phong đánh ra ba chưởng, lão áo vàng cũng tiếp đủ ba chưởng khiến mọi người trong

trường đều kinh hãi nghĩ thầm :

- “Không hiểu lão này là nhân vật thế nào mà thẳng thắn đón được ba chưởng của Thẩm Mộc Phong?”

Thẩm Mộc Phong đánh ra ba chưởng rồi dừng lại, lạnh lùng nói :

- Các hạ tiếp được ba chưởng của Thẩm mỗ, đủ tỏ bản lãnh rất cao minh.

Lão già áo vàng ngắt lời :

- Có đi mà không có lại là phi lễ. Đại trang chúa hãy coi chừng.

Lão vung trượng trúc lên đánh liền ba trượng.

Thẩm Mộc Phong vừa đỡ vừa né mới tránh được hết ba chiêu. Cặp mắt lộ ra những tia thần quang, nhìn thẳng vào mặt lão già áo vàng hỏi dằn từng tiếng :

- Tiêu Lĩnh Vu! Vậy ra ngươi chưa chết ư?

Lão già áo vàng cười lạt, không thừa nhận cũng không phủ nhận, vung trượng trúc lên quét ngang một chiêu.

Thẩm Mộc Phong cũng né tránh, đẩy tay trái ra đỡ cây trượng trúc.

Cách đánh này chẳng những làm cho quần hào trong trường ngạc nhiên mà chính lão áo vàng cũng phải sửng sốt.

Bỗng nghe đánh “chát” một tiếng, cây trượng trúc đánh trúng vào cổ tay Thẩm Mộc Phong.

Biến cố bất ngờ xảy ra, cây trượng trúc của lão áo vàng đã bị gãy mất một đốt.

Quần hùng quan chiến kinh hãi nghĩ thầm :

- “Võ công của Thẩm Mộc Phong đã luyện đến trình độ xương thịt rắn như sắt thép. Trượng trúc đánh vào tay chẳng những không làm lão tổn thương mà trái lại còn bị chấn động gãy mất một khúc.”

Lão áo vàng tuyệt không lộ vẻ kinh hãi. Lão thu trượng về, nhằm trước ngực Thẩm Mộc Phong điểm tới. Lão sử cây trượng chẳng khác gì sử trường thương.

Thẩm Mộc Phong đẩy tay trái ra. “Cách” một tiếng, cây trượng bị hất đi, người hắn sấn lại.

Quần hào nghe tiếng động như cây trượng trúc đập vào sắt thép, ai nấy đều cực kỳ kinh hãi.

Nên biết người nào luyện công mà đến trình độ khi trúng đòn bật lên tiếng dội như đánh vào sắt thép là một điều hiếm có.

Vũ Văn Hàn Đào nhận ra mối hoài nghi trong lòng quần hào nên lớn tiếng hô :

- Thẩm đại trang chúa thật cao minh. Cả hai cổ tay Đại trang chúa đều đeo vòng thép.

Quần hào nghe nói đều tỉnh ngộ, không lấy gì làm kinh ngạc nữa.

Nguyên những người trên võ lâm không hay dùng binh khí thường đeo vòng sắt nơi cổ tay như đeo xuyến, có điều cái khâu sắt rộng hơn một chút mà thôi.

Cây trượng trúc trong tay lão già áo vàng đã bị Thẩm Mộc Phong hất sang một bên, không thu về kịp nữa. Dù có thu về thì địch nhân đã gần quá, không thể thi triển được nữa. Lão liền vung tay trái ra chiêu đón tiếp.

Thẩm Mộc Phong hừ một tiếng. Thân hình hắn đã tới gần, đột nhiên lạng ra lùi lại ba bước.

Mọi người chú ý nhìn ra thì thấy lão áo vàng đã bỏ cây trượng trúc, tay mặt cầm một thanh đoản kiếm sắc bén.

Thẩm Mộc Phong sắc mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nói :

- Quả nhiên là Tiêu Lĩnh Vu.

Lão già áo vàng chỉ cười lạt, không đáp lại. Cách ứng phó của lão khiến con người giảo hoạt đa mưu túc trí như Thẩm Mộc Phong cũng chẳng thể phân tích được. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Tiêu Lĩnh Vu là một nhân vật anh hùng, đi không đổi họ, đến chẳng đổi tên. Các hạ không dám lên tiếng thừa nhận thì tất không phải là Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Lão già áo vàng tay mặt cầm kiếm, hai mắt hé mở. Thẩm Mộc Phong nói gì lão cũng làm như không nghe.

Thái độ này chẳng có chỗ nào đặc biệt, nhưng Thẩm Mộc Phong đã nhận thấy tình thế có điều khác lạ. Thái độ của lão áo vàng cùng tư thức thủ kiếm của lão khiến Thẩm Mộc Phong kinh hãi trầm giọng hô :

- Chúng ta đi thôi.

Tiếng hô chưa dứt, thân ảnh lão đã cất lên. Tay phải đẩy mạnh một cái, nóc nhà thủng ra một mảng. Hắn xuyên qua lỗ hổng vọt lên như một cánh chim khổng lồ.

Kim Hoa phu nhân cũng nhảy lên theo xuyên qua nóc nhà ra ngoài.

Thiếu niên áo xanh đang vận khí điều tức, không ngờ Thẩm Mộc Phong phá nóc nhà chuồn đi, gã không thể ngồi trị thương được nữa, vộ vàng đề khí tung mình nhảy lên.

Bỗng nghe lão áo vàng quát lớn :

- Ngươi hãy ở lại đây!

Tiếng quát chưa dứt, áo vàng phấp phới, thân pháp lão đã vọt lên.

Hai bóng người đồng thời vọt lên nóc nhà, nhưng thân pháp lão áo vàng nhanh hơn tranh tiên một bước, vung chưởng đánh xuống.

Binh một tiếng, hai người đã đấu một chưởng trên không.

Lão áo vàng ở trên đánh xuống khiến cho thiếu niên áo xanh không tự chủ được, té huỵch xuống đất làm cát bụi tung bay mờ mịt.

Lão áo vàng sử thân pháp Bát Bộ Đăng Không bay chênh chếch ra xa hơn trượng rồi mới hạ thân xuống đất.

Vũ Văn Hàn Đào chạy lẹ tới xuất thủ điểm lẹ vào huyệt đạo thiếu niên áo xanh.

Lúc này bốn người đi theo Thẩm Mộc Phong, trừ Kim Hoa phu nhân ra, Lam Ngọc Đường bị trọng thương chưa rõ sống chết thế nào, thiếu niên áo xanh bị thương về tay lão già áo vàng, lại bị Vũ Văn Hàn Đào điểm huyệt nằm lăn ra đó, chỉ còn lại một mình nhà sư áo hồng, tay cầm đồng bạt.

Vô Vi đạo trưởng rút kiếm ra khỏi vỏ, chặn trước mặt nhà sư áo hồng hỏi :

- Đại sư bó tay chịu trói hay còn muốn liều mạng?

Nhà sư áo hồng chuyển động cặp mắt thấy Chính Quang đại sư tay cầm giới đao đứng một bên biết là muốn phá vòng vây tẩu thoát cũng chẳng được nào liền xoay chuyển phi bạt tự cứa vào cổ, đầu đứt máu tuôn, thi thể té xuống.

Vô Vi đạo trưởng thấy lão vung phi bạt lên tưởng là để chiến đấu, không ngờ lại là tự tử nên không kịp ngăn cản.

Chính Quang đại sư buông thanh giới đao xuống, đón lấy thủ cấp mở mặt nạ ra coi. Bỗng lão buồn rầu thở dài nói :

- Quả y là sư huynh sư đệ của bần tăng.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Trong bản môn cũng có kẻ phản nghịch, tật là đáng buồn. Người chết rồi không thể sống lại. Đại sư mai táng thi thể cho y là hết nghĩa đồng môn.

Chính Quang đại sư niệm Phật hiệu rồi ôm thi thể nhà sư áo đỏ xoay mình đi ra ngoài.

Lão già áo vàng nhìn theo Chính Quang đại sư rồi cất bước đi vào phía sau linh đường.

Bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng tuy đã đoán lão chính là Tiêu Lĩnh Vu cải trang nhưng cũng chưa rõ đích xác, đâm ra luống cuống không biết đối phó bằng cách nào.

Bỗng thấy Vũ Văn Hàn Đào rảo bước tiến lên trước lão áo vàng nói :

- Tại hạ xin dẫn đường.

Lão áo vàng đáp :

- Cảm phiền Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào dẫn lão áo vàng vào một căn tĩnh thất rồi chắp tay hô :

- Tiêu đại hiệp!

Lão áo vàng mỉm cười tháo mặt nạ khôi phục chân diện. Đúng là Tiêu Lĩnh Vu đã thoát nạn hỏa kiếp.

Bỗng nghe tiếng bước chân vang lên, bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng, Bách Lý Băng theo nhau đi vào.

Tôn Bất Tà đưa tay nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu huynh đệ! Quả là Tiêu huynh đệ đây rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đáp :

- Lão ca vẫn mạnh giỏi a?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Huynh đệ còn không việc gì thì lão ca làm sao mà không mạnh giỏi?

Mấy câu hời hợt chẳng có chi kỳ lạ nhưng chứa đầy tình thâm nghĩa trọng, đầy dạ quan hoài.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ lão ca ca.

Vô Vi đạo trưởng nói theo :

- Tiêu đại hiệp uỷ thác cho Đặng nhị hiệp và tệ sư đệ giao cho bần đạo hai cuốn sách, bần đạo đã thu cất rồi. Bây giờ có thể hoàn lại cho Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đạo trưởng đã coi qua chưa?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo mới coi tên sách chứ chưa đọc nội dung.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu cười hỏi :

- Sao đạo trưởng không coi xem?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo đã già nua. Cái đó nên để dành cho người tuổi trẻ. Huống chi địch nhân đang nhòm ngó, mình ở vào tình trạng hiểm nghèo. Bần đạo không rảnh để đọc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại trưởng bụng dạ rộng rãi, dụng tâm sâu xa. Vãn bối kính phục vô cùng.

Bách Lý Băng tiến lên nói :

- Đại ca! Tiểu muội lầm lỗi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Băng nhi có điều chi lầm lỗi?

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca đã dặn tiểu muội là không được tiết lộ vụ thoát hiểm. Thế mà tiểu muội lại nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không sao đâu. Ta cũng biết chỗ khổ tâm của Băng Nhi. Thực ra Băng nhi không nói cũng chẳng thể giấu được Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

- Tiêu đại hiệp quá khen rồi.

Tôn Bất Tà xen vào :

- Vụ này không thể trách Bách Lý Băng cô nương. Đó là lão khiếu hóa bức bách cô phải nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ có trách y đâu.

Tôn Bất Tà cười nói :

- Lão khiếu hóa biết rồi. Thế nào huynh đệ cũng phải nể mặt lão ca ca.

Bách Lý Băng buông tiếng thở dài hỏi :

- Đại ca ở trong linh đường đã nghe hết cả rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nghe chuyện gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Khâu tỷ tỷ đã ra đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hơi sửng sốt hỏi :

- Đi rồi ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Khâu tỷ tỷ nói chuyện rất lâu. Tiểu muội kiên trì giữ tỷ tỷ lại nhưng y lưu thư rồi không từ biệt đã lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu cười buồn đáp :

- Cái đó không hề gì. Khâu tỷ tỷ trước nay tự do tự tại, chúng ta lưu y thế nào được.

Vũ Văn Hàn Đào chuyển động cặp mắt nói :

- Tôn huynh! Đạo trưởng! Bách Lý cô nương! Tại hạ có điều yêu cầu.

Mọi người hỏi ngay :

- Vũ Văn tiên sinh có điều chi chỉ bảo?

Chương 100: Tiêu Lĩnh Vu Dò Hỏi Địch Tình

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Tại hạ có việc khẩn yếu muốn bàn riêng với Tiêu đại hiệp. Không hiểu ý ba vị ra sao?

Tôn Bất Tà đáp :

- Về võ công, lão khiếu hóa phải chịu phục Tiêu huynh đệ. Về mưu trí, lão khiếu hóa kính trọng Vũ Văn tiên sinh. Xin tiên sinh cứ tùy tiện.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêng mình nói :

- Tiêu đại hiệp! Mời đại hiệp qua bên này.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước theo sau Vũ Văn Hàn Đào đi vào một gian tĩnh thất khác. Chàng hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đai hiệp hãy thổ chỗ huyết ứ ở trong ngựa ra! Nếu còn cố nín sẽ làm ngưng trệ chân khí.

Cặp mắt của Tiêu Lĩnh Vu chiếu ra những tia thần quang nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào một lúc rồi đột nhiên nhắm lại. Chàng há miệng thổ ra một búng máu tươi, thở dài nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh quả nhiên lợi hại đã nhìn ra tại hạ bị nội thương.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thương thế của đại hiệp chẳng lấy gì làm trầm trọng, búng máu này phần lớn là do Khâu Tiểu San cô nương. ..

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Sao Vũ Văn huynh lại khẳng định như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp đã coi Vũ Văn Hàn Đào này bằng cặp mắt xanh thì chúng ta đã là tri kỷ rồi. Dĩ nhiên tại hạ phải đem hết khả năng để đền ơn tri ngộ. Câu chuyện giữa Khâu cô nương và Tiêu đại hiệp tuy là tư sự, nhưng tại hạ cũng chẳng thể không dúng miệng vào.

Tiêu Lĩnh Vu bị lão nói huỵch toẹt điều bí mật trong lòng mình, đành buông tiếng thở dài hỏi :

- Vũ Văn huynh có điều chi chỉ giáo?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bọn Lam Ngọc Đường, Ngọc Tiêu lang quân đều đáng liệt vào hàng những nhân vật hạng nhất mà không có mỹ nữ bầu bạn. Trong vụ này cần phải nghiên cứu nguyên nhân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nguyên nhân gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Ta không thể đơn phương thống trách bọn Lam Ngọc Đường và Ngọc Tiêu lang quân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Khâu cô nương ngôn hạnh đoan chính, trước nay không làm điều gì khinh xuất, Ngọc Tiêu lang quân có một đoạn thời gian ở cùng với nàng rồi đâm ra mê mẩn tâm thần. Cái đó còn có chỗ đáng nói. Đến như Lam Ngọc Đường và Vu công tử ở Ngũ Độc môn thì tuyệt không có sự vãng lai nào với Khâu tỷ tỷ. Bọn họ tự rước lấy mối đa tình, chẳng lẽ cũng trách cứ đến Khâu tỷ tỷ ư?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm hỏi lại :

- Tiêu đại hiệp có nhận ra chỗ bất đồng giữa Khâu cô nương và những người khác chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không có cảm giác gì về điểm này.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đại hiệp cứ nghĩ kỹ lại coi có phải sau mỗi lần gặp cô là ấn tượng lại sâu hơn một trùng không? Ấn tượng đó càng ngày càng sâu như khắc vào trong khảm, như bóng theo hình, mài không sạch, đuổi không đi.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói :

- Về phần tại hạ thì những năm trước kia không thấy có cảm giác này.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Ngày ấy đại hiệp còn nhỏ tuổi chưa hiểu phong tình. Dù Khâu Tiểu San cô nương là người nghiêng nước nghiêng thành đại hiệp cũng không cảm giác được. Người hậu hội trùng phùng, đại hiệp đã lớn tuổi dĩ nhiên cảm giác khác trước.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp :

- Có lẽ Vũ Văn huynh nói đúng, nhưng tiểu đệ cho là tà ma ở trong lòng mà ra, chẳng thể trách ai được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ có biết qua thuật coi tướng. Khâu Tiểu San có chỗ đặc biệt kêu bằng nội mi. Cả trăm ngàn năm khó kiếm một người kỳ tướng như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt đáp :

- Cái đó không phải là lỗi ở Khâu tỷ tỷ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Khâu cô nương dĩ nhiên chẳng có lỗi gì. Cả Lam Ngọc Đường, Ngọc Tiêu lang quân cũng không có lỗi. Lỗi là ở trời cấu tạo nên một một nhân vật kỳ tướng như vậy. Cô đi đến đâu là khiến người ta nổi lòng hươu dạ vượn, không thể đè nén được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cổ nhân đã có câu: “Hồng nhan họa thủy” chắc là thế đó?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp :

- Có thể nói như vậy. Nhưng khó mà phô diễn hết chỗ ảo diệu bên trong. Lời Vu công tử thực đã không lầm. Chính Thẩm Mộc Phong cũng bị mỵ lực của Khâu Tiểu San làm cho mê hoặc.

Tiêu Lĩnh Vu ra chiều kích động. Mặt chàng lúc trắng bợt, lúc đỏ hồng. Hiển nhiên trong nội tâm đang có những luồng tư tương xung đột mãnh liệt.

Hồi lâu chàng thở dài nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Nếu tình hình đúng như vậy thì chúng ta xử trí với Khâu tỷ tỷ bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Để cô ít gặp người thành một thế giới riêng biệt. Tuổi hoa như nước chảy, thanh xuân vun vút qua mau, nhất đáng hồng nhan trở về già thì mỵ lực thiên phú kia cũng theo ngày tháng mà phai lạt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu để nàng ở một nơi hiu quạnh thì có khác gì đem giam nàng lại?

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Còn có một biện pháp nữa là làm cho cô một chiếc mặt nạ để che dấu mị lực thiên nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Biện pháp này có thể được đó.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chúng ta đàm đạo một lúc, đại khái khí huyết của Tiêu đại hiệp đã bình tĩnh trở lại. Bây giờ đại hiệp hãy ngồi điều dưỡng một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết cần tọa tức để điều hòa chân khí để thân thể khỏi bị nội thương. Chàng liền đáp :

- Đa tạ Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Còn mấy việc nữa, nhưng chờ đại hiệp tọa tức xong sẽ bàn cũng chưa muộn. Tại hạ xin ra trước.

Lão nói rồi từ từ cất bước dời khỏi gian phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Vũ Văn Hàn Đào mất hút rồi mới ngồi xếp bằng vận khí điều dưỡng.

Khi chàng tỉnh lại mở mắt ra thì thấy Bách Lý Băng mỉm cười ngồi bên cạnh. Lúc này cô đã thay mặc nữ trang. Cặp lông mày cong vút, đôi môi đỏ thắm. Lâu ngày mặc nam trang, bây giờ trở lại bản tướng, dường như càng tăng thêm vẻ đẹp.

Cô máy môi cất tiếng ôn nhu hỏi :

- Đại ca đã mạnh chưa?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Khá lắm rồi.

Bách Lý Băng nói :

- Vũ Văn tiên sinh bảo lúc đại ca đối chưởng với Thẩm Mộc Phong đã bị nội thương. Mọi người rất đổi lo âu.

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười nói :

- Không sao đâu. Một chút thương nhẹ chẳng có gì đáng kể.

Bách Lý Băng thò tay vào bọc rút một phong thơ ra nói :

- Lúc Khâu tỷ tỷ ra đi có lưu lại hai phong thợ Một phong cho tiểu muội, còn một phong cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy thơ coi thấy ngoài đề.

“Nhờ Băng muội chuyển cho Tiêu Lĩnh Vu”

Nét chữ xinh đẹp. Đúng là thủ bút của Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu mở thơ ra coi. Trong thơ viết :

“Thơ gởi cho Tiêu Lĩnh Vu huynh đệ.

Vân di để di mệnh đem việc chung thân của tỷ tỷ hứa gả cho huynh đệ làm vợ.

Huynh đệ hóa trang ẩn trong linh đường, chắc đã nghe những lời phế phủ của tỷ tỷ khấn trước linh vị.

Tuy tỷ tỷ không nói cho huynh đệ hay, nhưng trong nội tâm đã thừa nhận huynh đệ làm trượng phu rồi. Nếu huynh đệ chết đi thì kẻ làm vợ có bổn phận phải trả thù chồng. Tỷ tỷ được Băng muội cho hay là huynh đệ còn sống thì tình thế đột ngột biến cải. Mối thù của Vân di chưa trả, khi nào tỷ tỷ nào dám ngồi yên mà sống trộm. Hiện giờ tỷ tỷ đã tìm ra hung thủ sát hại Vân di, chỉ còn kiếm bằng chứng xác thực mà thôi. Chuyến này đi báo thù sống chết chưa hay. Vạn nhất ngày sau không còn cơ duyên tái hội thì mối tơ duyên dang dở khiến cho tỷ tỷ không khỏi hổ thẹn với phu quân.

Băng muội thật trong sạch như tên y. Tỷ tỷ hy vọng huynh đệ chiếu cố cho y. Huống chi y đối với huynh đệ tình thâm nghĩa trọng, chính tỷ tỷ cũng không bì kịp. Nếu huynh đệ còn chịu nghe lời tỷ tỷ thì chỉ có một điều đối đãi với Băng muội cho thật hết lòng. Y xứng đáng là người bạn chung thân của

huynh đệ.

Bút nặng ngàn cân, lòng nóng như lửa. Mong huynh đệ thể tác mối khổ tâm cho tỷ tỷ.”

Cuối thơ thủ danh Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu đọc xong thơ mà không hiểu trong lòng mình có ý vị gì, yêu hay hận?

Bách Lý Băng cất tiếng ôn nhu hỏi :

- Đại ca! Khâu tỷ tỷ nói gì trong thơ?

Tiêu Lĩnh Vu thở phào đáp :

- Y bảo ta phải tử tế với Băng nhi.

Bách Lý Băng sửng sốt một chút rồi sa lệ.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay nắm lấy cổ tay Bách Lý Băng hỏi :

- Băng chi! Sao Băng nhi lại khóc?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội cũng không biết nữa, chẳng hiểu vì hối hận hay vì sung sướng. Thực ra Khâu tỷ tỷ mới xứng đôi với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Băng nhi! Lam Ngọc Đường chẳng đã bảo: “Khâu tỷ tỷ là tiên nữ ở trên trời, người phàm tục không một ai xứng đáng với y”.

Bách Lý Băng buồn rầu cúi xuống đáp :

- Đại ca chưa hiểu tâm trạng của Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Về chuyện gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Khâu tỷ tỷ rất yêu mến đại ca, nhưng tỷ tỷ không giống tiểu muội ở chỗ việc gì tiểu muội cũng để lộ ra ngoài mặt.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Khâu tỷ tỷ đã nói chuyện gì với Băng nhi?

Bách Lý Băng đáp :

- Nhiều chuyện lắm, nhưng toàn việc của hai người tức là đại ca cùng tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Khâu tỷ tỷ bảo tiểu huynh thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Y dặn tiểu muội khuyên đại ca giữ gìn thân thể, không nên nghĩ nhiều đến y...

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Cái đó ta đã biết rồi. Trong thư lưu Khâu tỷ tỷ cũng đã nói rất rõ ràng.

Bách Lý Băng nói :

- Tuy Khâu tỷ tỷ nói vậy, nhưng chúng ta chẳng thể điềm nhiên tọa thị, mà phải giúp y để báo thù.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Hiện giờ chúng ta đang lâm vào tình trạng rất khẩn yếu, e rằng không thể giúp y được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chẳng lẽ đại ca không hỏi gì đến việc báo thù của Khâu tỷ tỷ ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát :

- Những dã tâm của Thẩm Mộc Phong đã bộc lộ. Vũ Văn tiên sinh mượn cái chết của ta báo cáo thiên hạ. Bao nhiêu anh hùng hảo hán đến hội họp ở đây. Có thể một trường quyết chiến sắp sửa khai diễn thì tiểu huynh bỏ đi thế nào được?

Bách Lý Băng nói :

- Hỡi ơi! Đại ca nói phải đó. Tình thế ở đây cũng rất quan trọng mà đại ca là nhân vật trọng yếu đứng đầu, dĩ nhiên không thể đi đâu được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi ra mời Vũ Văn tiên sinh, Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng đến đây. Tiểu huynh muốn thương nghị với các vị chút việc. Thẩm Mộc Phong vừa bị thất bại, chúng ta cần phải hành động gấp để đoạt tiên cơ.

Bách Lý Băng dạ một tiếng rồi xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt lên thở phào một cái từ từ ngồi xuống ghế gỗ. Chàng phải nhẫn nại lắm mới trấn tĩnh tâm thần lại được.

Lát sau Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng và Vũ Văn Hàn Đào kéo vào, Bách Lý Băng đi sau cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình nói :

- Mời các vị ngồi chơi.

Mấy người an tọa rồi Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười hỏi :

- Tiêu đại hiệp triệu bọn tại hạ đến đây có điều chi dạy bảo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không dám! Tại hạ nghĩ ra một việc muốn thương lượng với các vị.

Tôn Bất Tà thúc giục :

- Huynh đệ có việc gì sao không nói trắng ra, cứ úp mở hoài. Khiến cho người ta phải nóng ruột.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Về việc liên quan đến Thẩm Mộc Phong, tiểu đệ tưởng chúng ta nên tiên phát chế nhân.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Mình nằm trong thế chủ đạo là thượng sách, nhưng chưa hiểu Tiêu đại hiệp đã có kế hoạch gì chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Theo ý của tiểu đệ thì càng lẹ càng hay. Sau khi chúng ta thương nghị rồi liền lập tức tụ hội những tay cao thủ đến phá sào huyệt của Thẩm Mộc Phong khiến hắn trở tay không kịp.

Chàng đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

- Tiểu đệ có ý niệm như vậy, còn về kế hoạch tỉ mỉ là trông vào Vũ Văn tiên sinh hết sức lo giùm.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp :

- Hiện giờ cao thủ hội họp ở đây tuy rất đông đảo, nhưng thực ra những người dùng được cũng chưa có mấy. Nếu kế hoạch của chúng ta không giữ được bí mật thì thành một trường ác đấu. Nhận xét theo thực lực của hai bên thì chúng ta không nên liều mạng với bọn Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ đối phó với Thẩm Mộc Phong, còn anh em khác liệu có địch lại được bọn Bách Hoa sơn trang không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không đủ. Huống chi Tiêu đại hiệp chưa nắm chắc phần quyết thắng với Thẩm Mộc Phong. Theo nhận xét của tại hạ thì cơ thắng bại của hai vị tương đối ngang nhau.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì chúng ta không thể ra mặt chiến đấu với họ hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Ra mặt chiến đấu khó mà liệu trước được thắng hay bại. Kết quả đưa đến chỗ ngọc đá đều ra tro là cái chắc.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Theo ý Vũ Văn huynh thì dường như phần bại về chúng ta nhiều hơn là phần thắng?

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Chính là thế đó...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu chúng ta biết rõ thực lực hiện thời của Thẩm Mộc Phong để tiện việc điều động thì hoặc giả mới nắm thêm được vài phần thắng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Vậy tại hạ phải đi kiếm Kim Hoa phu nhân dò hỏi mới được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Lam Ngọc Đường đã tỉnh lại rồi. Hoặc giả chúng ta có thể tìm biết nội tình ở nơi miệng gã.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay lắm. Hiện giờ y đã nói được chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đại khái phải chờ chừng hai giờ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai đã trị độc thương cho y?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

- Ngoại trừ Vũ Văn tiên sinh thì còn ai có đủ khả năng về việc này.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

- Nói ra thật xấu hổ. Tại hạ bất quá gặp vận hên mà thôi. Làm liều không ngờ lại thu được công hiệu.

Tôn Bất Tà xen vào :

- Tiểu huynh đệ! Lão khiếu hóa muốn hỏi huynh đệ mấy câu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại ca có điều chi dạy bảo? Tiểu đệ rửa tai để nghe đây.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Huynh đệ đột nhiên nóng nảy muốn hạ sát Thẩm Mộc Phong, phải chăng vì nguyên nhân nào khác?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng hắn vừa bị tỏa nhuệ, mình nên thừa thắng để chế phục hắn, đặng tránh khỏi đêm dài sinh chuyện.

Tôn Bất Tà hỏi gặng :

- Chỉ có một nguyên nhân đó thôi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu kéo dài thời gian, cố nhiên chúng ta có thể chuẩn bị được nhiều hơn, nhưng đối phương cũng vậy. Hơn nữa, ngoại trừ số người đã đến đây, tiểu đệ nghĩ không ra còn có ai có thể giúp chúng ta nữa chăng?

Tôn Bất Tà hỏi :

- Huynh đệ nói rất có lý, nhưng lão khiếu hóa cảm thấy huynh đệ còn có tâm sự gì khác. Phải vậy không?

Tiêu Lĩnh Vu bẽn lẽn cười đáp :

- Tiểu đệ muốn tính xong chuyện Thẩm Mộc Phong, những chuyện khác sẽ nhờ các vị thâu thập giúp. Tiểu đệ định đi giúp người rửa hận.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Huynh đệ đi giúp ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khâu Tiểu San cô nương.

Tôn Bất Tà mỉm cười nói :

- Lão khiếu hóa cũng đã nghĩ tới mối liên quan với cô. ..

Lão dừng một chút rồi hỏi :

- Khâu cô nương kiếm ai để rửa hận?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ chưa biết vì trong lưu thư không nói rõ.

Tôn Bất Tà lại hỏi :

- Kẻ thù hiện ở nơi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không hay.

Tôn Bất Tà cười nói :

- Bến trời mờ mịt mà tiểu huynh đệ chưa rõ người kia là ai, cũng không hiểu y ở đâu thì có khác gì đáy biển mò kim? Huynh đệ đi kiếm đến ba năm chưa chắc đã thấy.

Tiêu Lĩnh Vu không quen nói dối, lại bị Tôn Bất Tà hỏi gặng, bất giác chàng đem tâm sự thốt ra.

Tôn Bất Tà hắng đặng một tiếng nói tiếp :

- Lão khiếu hóa sẽ nhờ người Cái bang điều tra Khâu cô nương lạc lõng nơi đâu. Nếu được tin tức gì sẽ cho huynh đệ biết ngay.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Hay hơn hết là Tôn huynh phái mấy cao thủ ở quý bang ngấm ngầm trợ giúp Khâu cô nương một tay.

Tôn Bất Tà gật đầu đáp :

- Lão khiếu hóa lập tức đi làm vụ này.

Lão liền đứng dậy ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu máy môi tựa hồ muốn cản lại nhưng rồi lại im tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy cáo từ :

- Tại hạ đi coi thương thế của Lam Ngọc Đường ra sao? Nếu gã nói được rồi thì mời đến đây đàm đạo.

Lão theo sau Tôn Bất Tà ra ngoài.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Vũ Văn Hàn Đào trở về khẽ nói :

- Lam Ngọc Đường tỉnh táo rồi. Gã nghe nói Tiêu đại hiệp muốn hỏi chuyện, liền phấn khởi tinh thần.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm! Chúng ta đến thăm y lập tức.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vậy tại hạ dẫn đường.

Rồi lão cất bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau lão đến một căn nhà nhỏ khác thì thấy Lam Ngọc Đường sắc mặt lợt lạt đang nằm trên giường gỗ.

Lam Ngọc Đường thấy Tiêu Lĩnh Vu muốn gắng gượng ngồi dậy, miệng hô :

- Tiêu đại hiệp. ..

Tiêu Lĩnh Vu vội tiến lại một bước giữ gã lại khẽ bảo :

- Lam huynh cứ nằm yên.

Lam Ngọc Đường thở phào một cái nói :

- Tại hạ đã mấy phen hãm hại Tiêu đại hiệp, mà đại hiệp đối với tại hạ tuyệt không để ý thù hận.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Việc đã qua rồi còn nhắc lại làm chi nữa. Chúng ta bàn chuyện bây giờ thôi.

Lam Ngọc Đường nói :

- Tiêu đại hiệp độ lượng như vậy thật khiến cho Lam Ngọc Đường này hổ thẹn không biết chui vào đâu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã nói chúng ta không nên nhắc đến việc đã qua...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Lam huynh một điều được chăng?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đại hiệp cứ hỏi. Tại hạ mà biết là xin nói hết, quyết chẳng dấu diếm câu gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn thủ hạ của Thẩm Mộc Phong có bao nhiêu tay cao thủ? Thực lực của chúng thế nào?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Thẩm Mộc Phong giảo quyệt phi thường. Hắn giữ thực lực rất bí mật. Ngoài hắn tưởng không còn người thứ hai nào biết rõ.

Chương 101: Cách Hạ Độc Không Người Phát Giác

Gã hắng đặng một tiếng rồi tiếp :

- Nhưng theo chỗ tại hạ biết thì dường như rất nhiều người ở các môn phái chính bị hắn thu dụng. Ngoại trừ những cao thủ tụ hội ở đây, hắn còn tiềm lực khác không thể coi thường được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Tại hạ chỉ cần biết những nhân vật đặc biệt dưới trướng Thẩm Mộc Phong, như một bản danh sách cao thủ võ lâm, không cần bàn đến chuyện khác.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Trừ bọn thủ hạ của hắn ở Bách Hoa sơn trang còn những người được hắn kính trọng là Vu công tử, nhân vật đã đả thương tại hạ. Lại còn một lão già kêu bằng Phi Hoàng Kiếm, chưa hiểu nhân vật thế nào, nhưng Thẩm Mộc Phong cực kỳ kính trọng.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phi Hoàng Kiếm ư?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Phải rồi! Lão tên là Phi Hoàng Kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu dường như chẳng quan tâm gì đến Phi Hoàng Kiếm, chàng hỏi :

- Nghe nói mới đây hắn đi hội kiến với một vị hòa thượng nào đó, Lam huynh có biết không?

Lam Ngọc Đường gật đầu đáp :

- Tại hạ biết rồi, nhưng chưa thấy mặt nhà sư này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lam huynh có nghe được tên nhà sư không?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Bọn tại hạ chỉ biết hắn đi hội kiến với một vị cao nhân. Nhân vật đã được Thẩm Mộc Phong thân hành tới nơi cầu cạnh, dĩ nhiên không phải hạng tầm thường.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng mình cũng không hỏi thêm được gì nữa.

Rồi chàng hỏi sang chuyện khác :

- Lam huynh! Tại hạ có một chuyện không sao hiểu được, chẳng biết Lam huynh có rõ không?

Lam Ngọc Đường hỏi lại :

- Việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Việc liên quan đến Kim Hoa phu nhân.

Lam Ngọc Đường hỏi :

- Kim Hoa phu nhân làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kim Hoa phu nhân đã mấy phen viện trợ tại hạ, chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong không biết gì ư?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Chắc hắn biết rồi.

Gã thở phào một cái rồi tiếp :

- Có một lần trước mặt tại hạ, Thẩm Mộc Phong đã nói móc Kim Hoa phu nhân là ăn cây táo rào cây thầu đâu. Hắn còn móc xuân xanh của mụ có thể là...

Gã đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười rồi nói :

- Không sao cả! Thẩm Mộc Phong bảo sao, Lam huynh cứ nói thực cho nghe.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Đã vậy tại hạ xin lỗi đại hiệp, Thẩm Mộc Phong bảo xuân xanh của Kim Hoa phu nhân có thể làm bà ngoại Tiêu đại hiệp mà còn muốn lọt vào mắt xanh của đại hiệp. Hắn khuyên mụ nên đốt chết mối tình trong lòng đi thôi.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười xen vào :

- Tại hạ cũng cảm giác như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cảm giác thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã có tình với Kim Hoa phu nhân nên mới mấy phen khoan dung cho mụ. Bất luận việc gì hắn cũng nhượng bộ mụ mấy phần.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Kim Hoa phu nhân có hiểu như vậy không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dĩ nhiên mụ biết lắm nên mới ỷ mình chẳng sợ hãi gì.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù sao Kim Hoa phu nhân đã mấy phen cứu trợ tại hạ, tình ý này khiến tại hạ không yên tâm. Chẳng hiểu ngày sau sẽ đền đáp phu nhân bằng cách nào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chẳng những một mình Tiêu đại hiệp mà bao nhiêu người đối địch với Thẩm Mộc Phong đều nên cảm ơn mụ.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Thương thế của Lam huynh chưa hết hẳn, tại hạ không tiện quấy nhiễu lâu quá. Để mai Lam huynh đỡ hơn sẽ đến nói chuyện.

Chàng trở gót đi ra ngoài.

Lam Ngọc Đường thở dài thốt :

- Tiêu đại hiệp!...

Tiêu Lĩnh Vu ra tới cửa quay lại hỏi :

- Lam huynh còn điều chi dạy bảo?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Còn một điều vướng trong cổ họng, không nói ra thì khó chịu quá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Có liên quan đến Khâu Tiểu San...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Khâu cô nương là một tiên cô ở nhân gian, chẳng một ai là không yêu thích y. Cái đó tiểu đệ biết rồi.

Lam Ngọc Đường lắc đầu nói :

- Tại hạ muốn nói về việc trong lòng hiện tại nghĩ thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lam huynh muốn nghĩ sao?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Dường như Tiêu đại hiệp có vẻ vô tình với Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Bọn tại hạ quen biết nhau từ lâu, tình thâm hơn ruột thịt sao lại bảo là vô tình?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Mối tình tại hạ nói đây là tình ái. Trên cõi đời này chỉ có một mình Tiêu đại hiệp là xứng đáng với Khâu cô nương. Còn tại hạ, Ngọc Tiêu lang quân hay Vu công tử đều không xứng, nên tại hạ tưởng...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lam huynh! Khâu cô nương tài trí hơn người. Nhất nhất đều do y tự mình chủ trương. Y muốn sao, chúng ta đều không thể miễn cưỡng được phải không?

Lam Ngọc Đường đáp :

- Tiêu đại hiệp nói rất đúng. Việc của Khâu cô nương thì chỉ có mình cô quyết định được. Chúng ta đều không có tư cách chủ trương cho cô…

Gã thở dài nói tiếp :

- Câu chuyện giản dị như vậy mà tại hạ nghĩ mấy năm vẫn không nhận chân được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đương cục giả mê, bây giờ Lam huynh hồi tỉnh cũng chưa muộn.

Lam Ngọc Đường khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Tại hạ nghĩ tới một điều chưa hiểu Tiêu đại hiệp có dung cho chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ cần là điều hợp tình hợp lý là tại hạ ưng chịu ngay.

Lam Ngọc Đường nói :

- Sau khi tại hạ lành vết thương rồi muốn tùy tùng Tiêu đại hiệp để ra sức…

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai chữ tùy tùng thì tại hạ không dám. Nếu được Lam huynh đồng tâm hiệp lực chống lại Thẩm Mộc Phong thì huynh đệ hoan nghênh vô cùng.

Vũ Văn Hàn Đào nói theo :

- Lam huynh mà chịu gia nhập vào phe bọn tại hạ thì thực lực tăng lên nhiều lắm.

Lam Ngọc Đường đáp :

- Các vị vui lòng thu nạp, tại hạ cảm kích vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Lam huynh cứ nằm nghỉ, tiểu đệ không quấy nhiễu nữa.

Chàng cất bước từ từ ra khỏi phòng.

Vũ Văn Hàn Đào theo sau.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Vu công tử, khẽ hỏi :

- Vu công tử kia tình hình ra sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Gã võ công cao cường, đầy mình có chất kỳ độc. Tại hạ không dám để tay chân hắn tự do hoạt động.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vũ Văn huynh cột hắn lại rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ điểm vào huyệt đạo tứ chi trong mình hắn và phái người canh giữ. Điều cốt yếu là không để hắn vận khí xung kích huyệt mạch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vũ Văn huynh đã nói chuyện với hắn chưa?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Chưa! Hắn là người tính tình lạnh nhạt, quật cường. E rằng khó lòng thuyết phục được. Theo tại hạ thì không gì bằng cầm tù hắn để hành hạ một thời gian rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta thử xuống coi hắn xem sao.

Vũ Văn Hàn Đào dặn :

- Được lắm! Nhưng Tiêu đại hiệp phải đề phòng hắn ám toán. Hắn là người tâm cơ thâm hiểm, ác độc chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ biết rồi. Ngày trước tiểu đệ đã bị hắn đánh rớt xuống vực sâu, rồi được ăn thứ nấm đá ngàn năm. Bữa nay hắn động thủ cùng tiểu đệ là chạm trán lần thứ ba rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vậy tại hạ xin dẫn đường.

Lão đi trước Tiêu Lĩnh Vu dẫn chàng vào một căn nhà nhỏ.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông thấy Vu công tử đang ngồi xếp bằng trên giường. Hai bên giường có hai đại hán cầm kiếm đứng đó. Bốn luồng mục quang nhìn chằm chằm vào người Vu công tử.

Vu công tử hai mắt nhắm lại. Hắn đã nghe tiếng bước chân mà vẫn không chịu mở mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu đằng hắng một tiếng, rồi hỏi :

- Vu huynh! Trong mình đã khá chưa?

Vu công tử giương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Vừa rồi tại hạ đã đối chưởng với lão áo vàng. Phải chăng là Tiêu Lĩnh Vu đã hóa trang?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi! Vừa rồi tại hạ đã được Vu huynh nhân nhượng.

Vu công tử cười lạt nói :

- Đáng lẽ tại hạ phải nghĩ sớm đó chính là các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Chuyện này đã qua rồi. Tại hạ đến đây chỉ muốn đàm đạo với Vu huynh về những việc từ nay trở đi.

Vu công tử hỏi :

- Việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu mới hỏi :

- Vu huynh chuẩn bị làm gì từ đây sắp tới?

Vu công tử hỏi lại :

- Tiêu đại hiệp định đối phó với tại hạ bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chưa nghĩ đến cách xử sự với các hạ.

Vu công tử nói :

- Bây giờ đại hiệp nghĩ đi. Tại hạ muốn biết trước các hạ định đối phó với tại hạ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó là tùy ở thái độ của Vu huynh. Nếu Vu huynh chịu hợp tác với bọn tại hạ để chống đối Thẩm Mộc Phong thì bọn tại hạ rất hoan nghênh. Bằng Vu huynh không muốn hợp tác thì lại là chuyện khác.

Vu công tử lắc đầu nói :

- Tại hạ e rằng không thể hợp tác với các vị được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu công tử đáp :

- Vì điều kiện không hợp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ đòi điều kiện gì.

Vu công tử đáp :

- Điều kiện của tại hạ là Khâu Tiểu San. Hễ ai đem Khâu Tiểu San gả cho tại hạ là tại hạ giúp người đó.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc nói :

- Việc của Khâu cô nương chẳng ai có thể làm chủ được. Nếu các hạ tự tin có thể làm cho Khâu Tiểu San động tình thì đó là việc của các hạ. Về hôn nhân đại sự, ngoài song thân, chẳng một ai có thể chủ trương được. Điều kiện mà các hạ yêu sách không khỏi quá đáng.

Vu công tử cười lạt nói :

- Đại hiệp không cần dính vào cũng được, nhưng chỉ cần ưng thuận một điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cần biết điều kiện đó có hợp tình hợp lý không đã.

Vu công tử nói :

- Hợp tình lý hay không thì tại hạ không biết, nhưng đại hiệp nhất định có thể làm được.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Các hạ thử nói nghe!

Vu công tử nói :

- Tại hạ yêu cầu Tiêu đại hiệp thoái hôn với Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Giữa Khâu cô nương và tại hạ chưa có ước hẹn gì về cuộc hôn nhân.

Vu công tử nói :

- Nhưng mẫu thân nàng có di mệnh đem việc chung thân của nàng hứa gả cho Tiêu đại hiệp.

Hắn thở phào một cái nói tiếp :

- Sự thực tại hạ cũng không yêu sách một cách vô lý.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi xen vào :

- Bức bách người ta thoái hôn mà còn chưa phải là yêu sách một cách vô lý thì làm thế nào mới là yêu sách một cách vô lý?

Vu công tử đáp :

- Ngày phụ thân của Khâu Tiểu San chưa chết đã hứa lời với gia phụ gả nàng cho tại hạ. Có điều vụ này chẳng còn cách nào minh chứng được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đã không có cách nào chứng minh tức là Vu công tử tùy tiện bịa đặt ra.

Vu công tử đáp :

- Phụ thân của Khâu Tiểu San qua đời. Gia phụ cũng bất hạnh mất sớm. Nếu mẫu thân nàng mà còn thì hoặc giả bà làm chứng cho, song chẳng may bà cũng mất rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Mẫu thân Khâu cô nương đã biết chuyện này sao còn đem cô hứa gả cho Tiêu Lĩnh Vu?

Vu công tử lạnh lùng đáp :

- Bất luận các vị tin hay không thì đó là chuyện mà gia phụ đã thốt ra với tại hạ. Tại hạ nghĩ rằng vụ này thiên chân vạn xác, nhưng cái đó chẳng có quan hệ gì tới các vị. Điều trọng yếu chỉ là cốt đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các hạ có thể đối phó được với Thẩm Mộc Phong ư?

Vu công tử đáp :

- Đúng thế! Thẩm Mộc Phong đã hạ độc vào mình tại hạ, nhưng tại hạ cũng dùng cách “gậy ông đập lưng ông” đâm độc châm vào người hắn rồi. Chính các vị đã thấy đó. Ngoài ra tại hạ còn ngấm ngầm hạ độc vào mấy tên thuộc hạ của hắn...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Các hạ thật là thâm hiểm.

Vu công tử nói :

- Tại hạ đi lại với hạng người như Thẩm Mộc Phong mà không dụng tâm cơ thì chẳng thể bảo vệ thân mình được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Còn một điểm này tại hạ hy vọng là các hạ nhận rõ là lúc này các hạ đang nằm trong tay bọn tại hạ, và bọn tại hạ có thể đưa các hạ vào đất chết ngay được...

Vu công tử cười lạt đáp :

- Tại hạ cũng biết thế, nhưng các vị không thể đối phó với Thẩm Mộc Phong được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nếu các hạ không chịu hợp tác với bọn tại hạ thì Thẩm Mộc Phong cũng bị chất độc phát tác làm cho chết người.

Vu công tử nói :

- Vì thế mà tại hạ tin rằng hắn sẽ tìm hết cách đến đây cứu tại hạ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu bây giờ bọn tại hạ giết chết các hạ thì hắn có cứu các hạ cũng chỉ lấy được cái xác không hồn.

Vu công tử đột nhiên cười rộ :

- Các vị coi tại hạ bất tài đến thế ư?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Ý các hạ muốn nói gì?

Vu công tử đáp :

- Nếu các vị mà hạ sát tại hạ thì Thẩm Mộc Phong sẽ không chết nữa, vì tại hạ đã giao thuốc giải cho một tên thuộc hạ trung thực. Gã biết tại hạ chết rồi, dĩ nhiên sẽ trao thuốc giải cho Thẩm Mộc Phong và cả mấy người thuộc hạ của hắn đã bị trúng độc. Thế thì các vị giết tại hạ có đáng không? Nếu chúng ta thảo luận đến chỗ tử tế thì chẳng cần các vị động thủ chỉ trong mấy ngày Thẩm Mộc Phong và mấy tay cao thủ trọng yếu đều bị chết vì chất độc.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như các hạ đã nắm chắc...

Vu công tử cười mát ngắt lời :

- Nếu không nắm chắc phần nào thì chỉ còn đường ngồi đây đợi chết.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Ngày trước tại hạ đã được nghe nói đến khả năng của Ngũ Độc môn mà nghĩ không ra các hạ có biện pháp gì giải khai huyệt đạo bị điểm để trốn khỏi nơi đây.

Vu công tử chuyển động cặp mắt đáp :

- Được rồi! Tại hạ làm thử để các vị coi.

Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào đều có vẻ không tin. Bốn luồng mục quang nhìn chằm chặp vào mặt Vu công tử.

Chỉ thấy Vu công tử nhắm mắt lại hồi lâu không động tĩnh gì, tựa hồ như người nhập định.

Vũ Văn Hàn Đào toan mở miệng thì đột nhiên nghe hai tiếng la hoảng. Hai đại hán cầm kiếm đều ngã lăn xuống đất.

Hai người nhìn lại thì thấy trên mỗi mặt hai đại hán có một con rết xanh lè. Nước da của đại hán cũng xanh mét tựa hồ chúng bị rết cắn thành thương.

Vu công tử mở mắt ra cười nói :

- Hai con rết xanh này chất độc khủng khiếp vô cùng, chẳng kém gì môn ám khí tôi chất độc Huyết Phong Hầu.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ Vu công tử lúc bị cầm tù vẫn phóng độc vật hại người được. Chàng không chuẩn bị trước, không đeo bao tay nên không dám rờ vào vật kỳ độc.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt hỏi :

- Bọn họ đã chết chưa?

Vu công tử đáp :

- Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không cứu chữa là hết đường.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các hạ có thuốc giải không?

Vu công tử đáp :

- Có thuốc giải nhưng các vị cũng không dùng được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu công tử đáp :

- Vì phải dùng độc vật mới lấy được chất độc ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thế là phải giải khai huyệt đạo cho các hạ mới cứu được chúng chứ gì?

Vu công tử mỉm cười đáp :

- Đúng thế! Vũ Văn tiên sinh quả là người rất sáng suốt.

Vũ Văn Hàn Đào quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vụ Lão lẳng lặng chẳng nói sao.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Cứu người là gấp, Vũ Văn huynh giải khai huyệt đạo cho y.

Vũ Văn Hàn Đào lẳng lặng huy động tay mặt giải khai huyệt đạo ở tứ chi cho Vu công tử.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này lui vào trong cửa, ngấm ngầm đeo bao tay bằng da giao ngàn năm.

Bỗng thấy Vu công tử vương hai tay từ từ bước xuống. Miệng lảm nhảm tự nói một mình. Tay mặt hắn nhẹ nhàng bắt hai con rết màu xanh bỏ vào tay áo, và lấy ra một cái hộp ngọc.

Hắn mở hộp ngọc đổ ra hai con nhện để vào chỗ vết thương bị rết cắn.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thấy hai con nhện này lớn bằng quả trứng gà. Toàn thân màu đen, trên đầu có một chấm trắng.

Hai đại hán cầm kiếm da mặt dần dần giảm bớt màu xanh. Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt trở lại hồng hào.

Vu công tử cất nhện vào hộp ngọc, lại hắn lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng hai đại hán nói :

- Chỉ trong thời gian uống cạn tuần trà là họ tỉnh táo lại, bất tất phải quan tâm chi nữa. Bây giờ chúng ta hãy tính đến chuyện hợp tác...

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ thi độc giết chết Thẩm Mộc Phong cùng mấy tên trợ thủ của hắn mà chỉ cần Tiêu đại hiệp ưng chịu cự tuyệt cuộc hôn nhân với Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Từ ngày bên mình đối địch với Thẩm Mộc Phong cho đến bây giờ vẫn chưa nắm chắc phần thắng. Nếu Thẩm Mộc Phong đột nhiên bị chất độc phát tác thì dĩ nhiên là một chuyện rất bổ ích cho võ lâm đại cuộc. Nhưng Vu công tử yêu cầu ta phải thoái hôn với Khâu tỷ tỷ mới chịu để chất độc làm

chết Thẩm Mộc Phong thì lại là một vấn đề khó giải quyết...

Bỗng nghe Vu công tử nói tiếp :

- Một người không thể có hai việc cùng như ý. Các hạ đã muốn nổi danh võ lâm, thành một cứu tinh trên chốn giang hồ, lập nên sự nghiệp ngàn thu thì phải hy sinh mối tư tình mới được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Các hạ có tin là Khâu Tiểu San đã dời khỏi nơi đây không?

Chương 102: Bảo Kiếm Trao Tay Người Hiệp Sĩ

Vu công tử sửng sốt hỏi lại :

- Nếu câu này ở miệng người khác nói ra thì tại hạ không tin, nhưng chính Tiêu đại hiệp nói thì tại hạ tin rồi. Nàng đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khâu cô nương lưu thơ lại nói là đi trả thù cho mẫu thân.

Vu công tử hỏi :

- Tiêu đại hiệp có biết kẻ thù của Khâu cô nương là ai không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Trong thơ không nói tới nên tại hạ cũng không rõ y đi về phương nào.

Vu công tử trầm ngâm hỏi :

- Những lời của đại hiệp đều là sự thật cả chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không sai nửa chữ.

Vu công tử hỏi :

- Y đi một mình hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y đi cùng hai ả tỳ nữ mà tình thân thiết chẳng khác chị em.

Vũ Văn Hàn Đào nói theo :

- Còn một người nữa theo Khâu cô nương.

Vu công tử hỏi :

- Ai vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Ngọc Tiêu lang quân.

Vu công tử hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Chẳng sớm thì muộn hắn cũng đi đến kết quả như Lam Ngọc Đường.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lam Ngọc Đường hãy còn sống đó chứ đã chết đâu.

Chàng nghĩ thầm như vậy nhưng miệng không nói ra.

Vu công tử đột nhiên ngẩng cổ, cặp mắt thấp thoáng ánh thần quang nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chuyện Lam Ngọc Đường hãy bỏ đó. Ý Tiêu đại hiệp nghĩa sao, xin trả lời dứt khoát cho tại hạ được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đỡ lời nói :

- Vụ này các hạ nên hỏi thẳng Khâu cô nương vì chỉ có y mới quyết định được. Còn Tiêu đại hiệp có ưng thuận cũng chẳng ích gì.

Vu công tử lạnh lùng nói :

- Xem chừng cuộc đàm phán của chúng ta không đi đến đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Các hạ định dùng độc vật hại người chăng?

Vu công tử đáp :

- Đại hiệp là vật chướng ngại rất lớn giữa tại hạ và Khâu Tiểu San. Ngoài cách giết đại hiệp đi không còn biện pháp nào khác.

Hắn dừng lại một chút đột nhiên giơ tay lên. Ánh lục quang lấp loáng bay về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay phải ra đón lấy con rết xanh lè. Năm ngón tay chàng bóp lại một cái. Con rết đứt thành ba đoạn, bị liệng xuống đất. Chàng nói :

- Các hạ còn bao nhiêu độc vật nữa cứ cho ra hết đi.

Vu công tử cười lạt đáp :

- Đại hiệp đeo bao tay bằng da giao ngàn năm tức là một trong Võ Lâm tam bảo.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm :

- Gã này quả nhiên là biết nhiều hiểu rộng.

Lại nghe Vu công tử nói tiếp :

- Hồi gia phụ còn tại thế có cho tại hạ hay là đã thất bại vì bao tay da giao ngàn năm. Lão nhân gia bị thương vì Tu La chỉ lực của Liễu Tiên Tử...

Đột nhiên hắn cao giọng hỏi :

- Liễu Tiên Tử là người thế nào với đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiên tử là một trong những vị ân sư của tại hạ. Vu huynh muốn báo thù cho phụ thân thì tại hạ cũng vui lòng ra mặt thay thế gia sư.

Vu công tử nói :

- Gia phụ đối với tại hạ không tốt. Nếu lão nhân gia không cản trở thì tại hạ đã sát hại đại hiệp chứ chẳng còn sống đến ngày nay.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sáu năm trước, công tử đã đẩy tại hạ xuống vực thẳm, nhưng đó là do tại hạ chưa đến ngày tận số...

Vu công tử ngắt lời :

- Nếu tiên phụ không cản trở thì đại hiệp đã bị độc vật cắn chết rồi, chẳng còn một chút sinh cơ nào nữa.

Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng lên tiếng :

- Nếu lưu các hạ lại là bọn tại hạ lại thêm một cường địch. Sao bằng giết các hạ đi cho rồi.

Vu công tử ngấm ngầm đề tụ chân khí đứng yên không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói :

- Năm trước lệnh tôn đã có ơn cứu tại hạ. Vậy bữa nay tại hạ cũng buông tha huynh đài một phen. Mời huynh đài đi đi!

Vu công tử rất đổi ngạc nhiên. Hắn ngơ ngác một chút, rồi cất bước tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào :

- Vũ Văn huynh! Xin bảo bọn họ đừng làm khó dễ gì cho Vu công tử.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu. Lão nhìn vào mặt Vu công tử nói :

- Tiêu đại hiệp là người đại nhân đại nghĩa. Một chút ơn nhỏ xíu, y cũng báo đáp trọng hậu, để cho các hạ bình yên dời khỏi nơi đây. Nếu có xảy chuyện bất ngờ, mong các hạ cũng biết điều một chút.

Ý nghĩa hai câu này rất thâm thúy. Hiển nhiên là lão thức tỉnh Vu công tử hãy so sánh tư cách Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong.

Vu công tử không nói gì nữa rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào theo sau Vu công tử cho đến khi gã dời xa một cách an toàn. Hai người mới quay gót trở lại.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp có tính toán gì không?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phải chăng Vũ Văn huynh muốn hỏi tiểu đệ về chuyện tiểu đệ buông tha cho Vu công tử?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vu công tử là con người nham hiểm ác độc chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong. Tiêu đại hiệp buông tha gã chẳng khác gì thả hổ về rừng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ biết rồi...

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lúc tiểu đệ quyết tâm buông tha Vu công tử, tiểu đệ đã quyết định ước hẹn với Thẩm Mộc Phong quyết đấu phen nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã chuẩn bị trực tiếp khiêu chiến với hắn?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tiểu đệ yêu cầu Vũ Văn tiên sinh tìm cách truyền hịch ra ngoài võ lâm, khiến cho Thẩm Mộc Phong chẳng còn cách nào không ra mặt chiến đấu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Việc bức bách Thẩm Mộc Phong xuất chiến không phải là chuyện khó, nhưng Tiêu đại hiệp đã tính kỹ chưa? Liệu có địch nổi hắn không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ đã tính qua đại cục rồi. Công lực của hắn cao thâm hơn tiểu đệ, nhưng về chiêu số thì tiểu đệ có phần tinh kỳ và rộng rãi hơn hắn. Ngoài ra, hắn tuổi đã gần bảy chục, khó lòng chịu đựng được lâu. Nếu hai bên tỷ đấu đến hàng ngàn chiêu trở lên tất hắn bị kiệt lực trước.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói :

- Đại cuộc trên chốn giang hồ chuyển biến đưa lợi thế về phía chúng ta. Cứ hiện trạng mà nói tưởng bất tất phải dùng đến biện pháp cực đoan này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong thất bại liền liền, mất hết nhuệ khí. Hiện giờ là thời kỳ tối tăm nhất từ ngày hắn tái xuất giang hồ. Nếu tiểu đệ may mà thắng được hắn thì chẳng những làm cho thanh thế của hắn bị tiêu tan, mà còn cứu vãn được một trường đại kiếp võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi :

- Cứu vãn một trường đại kiếp ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Có thể cứu vãn một trường đại kiếp, vì Thẩm Mộc Phong đã định đến ngày rằm tháng

này nhất tề động thủ. Hắn gởi phi cáp truyền dụ cho những gian tế nằm vùng trong các phái lớn tìm cách đoạt lấy quyền lãnh đạo.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình kinh hãi nói :

- Chúng ta không thể để cho âm mưu này của hắn thành tựu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Chính vì vậy tiểu đệ muốn quyết chiến với hắn trước ngày rằm.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đã vậy, chúng ta phải làm ngay..

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bấm đốt tay tính lại thì chỉ còn năm bữa nữa là đến ngày rằm.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Bởi thế tiểu đệ yêu cầu Vũ Văn tiên sinh tìm cách thúc đẩy Thẩm Mộc Phong xuất chiến nay ngay mai.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Được rồi! Dĩ nhiên tại hạ phải làm cho hết sức.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cũng cần hai ngày để điều dưỡng thế lực. Nếu chẳng có chuyện gì cần kíp, thì xin Vũ Văn huynh tác chủ cho, bất tất phải kinh động tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp cứ việc điều dưỡng đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi, chậm chạp cất bước vào phòng Bách Lý Băng.

Bách Lý Băng đã khôi phục lại nữ trang. Cô đang ngồi chải đầu, thấy Tiêu Lĩnh Vu bước vào, liền đứng dậy cười nói :

- Đại ca! Có phải tiểu muội lớn rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Gái lớn biến đổi đến mười tám lần, càng biến đổi càng dễ coi...

Chàng dừng lại nghiêm nghị nói tiếp :

- Băng nhi! Chúng ta cần nghỉ ngơi hai ngày để điều dưỡng thể lực, ôn luyện võ công. Nếu thêm được một vài chiêu càng tốt.

Bách Lý Băng cũng nghiêm trang hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sau đây hai ngày nữa, tiểu huynh muốn cùng Thẩm Mộc Phong quyết chiến một trận mà cuộc chiến này kỳ cho kẻ sống người chết mới thôi.

Bách Lý Băng nói :

- Chỉ sợ Thẩm Mộc Phong không chịu nhận lời quyết chiến với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh đã yêu cầu Vũ Văn tiên sinh dùng hết cách bức bách hắn phải ra mặt.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca bức bách hắn quyết chiến, nhưng trong lòng đã nắm chắc phần thắng chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Cái đó tiểu huynh chưa nắm chắc phần nào.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca đã không nắm chắc phần nào, sao lại muốn bức bách Thẩm Mộc Phong phải quyết đấu ngay?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì hoàn cảnh không thể chần chờ được nữa.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã quyết định thông báo cho bọn gian tế nằm vùng trong các phái lớn phải dùng mọi thủ đoạn cướp lấy chức Chưởng môn vào ngày rằm tháng này để chuẩn bị tuân theo sự điều khiển của hắn.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vì thế mà đại ca muốn hạ sát Thẩm Mộc Phong trước ngày rằm ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Quyết không để hắn truyền lệnh dụ đó ra.

Bách Lý Băng nói :

- Nhưng một mình đại ca chưa chắc đã địch nổi Thẩm Mộc Phong thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì thế ta cần Băng nhi giúp cho một tay.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Chúng ta đã sống chết có nhau rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Chỉ còn hai ngày nữa, chúng ta vừa điều dưỡng thể lực vừa rèn luyện một chút võ công.

Bách Lý Băng nói :

- Được rồi! Dù tiểu muội có phải tử chiến cùng đại ca cũng cam tâm.

Thời giờ thấm thoát, hai ngày phút chốc đã trôi qua.

Trong hai ngày. Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng ở chung một nhà rèn luyện võ công, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào vừa tiếp đãi tân khách, vừa sắp đặt cuộc khiêu chiến với Thẩm Mộc Phong, lão phải tận tâm kiệt lực làm cho nên việc.

Đến trưa ngày thứ ba, Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng ra khỏi tiểu thất. Vũ Văn Hàn Đào và bọn Tôn Bất Tà đều đến nghênh tiếp.

Vũ Văn Hàn Đào chắp tay nói :

- Bọn tại hạ đang định đi mời Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao? Mọi việc Vũ Văn huynh đã an bài xong cả rồi chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- May mà không đến nỗi nhục mạng. Chúng ta đã ước định khai diễn cuộc đấu vào giờ ngọ ngày mai trên ngọn đồi Bạch Thạch để quyết thắng bại.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đồi Bạch Thạch ở đâu? Cách đây độ bao xa?

Tôn Bất Tà đáp :

- Chừng mười lăm dặm. Vũ Văn tiên sinh đã phái người đến đó bố trí.

Bách Lý Băng nói :

- Té ra là thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy là hay lắm! Tiểu đệ cùng Bách Lý cô nương đang luyện mấy chiêu kiếm pháp chưa hoàn toàn thành tựu. Từ giờ đến trưa mai còn một quảng thời gian, bọn tiểu đệ nhân cơ hội này luyện thêm ít nữa.

Tôn Bất Tà nói :

- Huynh đệ hãy khoan.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca có điều chi dạy bảo?

Tôn Bất Tà hỏi lại :

- Cuộc ước hẹn trưa mai, huynh đệ định đơn đả độc đấu với Thẩm Mộc Phong ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngoài cách đó tiểu đệ không nghĩ ra được kế gì khả dĩ bức bách Thẩm Mộc Phong cùng mình quyết một trận tử chiến.

Tôn Bất Tà gật đầu nói :

- Tiêu huynh đệ! Lão ca có mấy lời, hy vọng huynh đệ hãy nhớ kỹ...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Điều chi?

Tôn Bất Tà đáp :

- Huynh đệ tuy còn nhỏ tuổi, nhưng từ nay trở đi trong vòng mấy chục năm, ma đạo lên cao, cần có huynh đệ duy trì. Vậy huynh đệ đừng nói đến chuyện sinh tử một cách khinh xuất. Nếu huynh đệ phát giác ra mình không phải là đối thủ của Thẩm Mộc Phong thì nên rút lui cho kịp thời. Vũ Văn tiên sinh đã sắp đặt rất cẩn thận công cuộc đối phó với hắn.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Sắp đặt bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Mấy bữa nay rất nhiều đồng đạo võ lâm tới đây, hay tin Tiêu đại hiệp chưa bị hỏa thiêu đều hoan hỷ như phát điên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy cảm phiền Vũ Văn tiên sinh và Tôn đại ca ra đón tiếp bọn họ giùm cho.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã chuyển đặt tâm ý của Tiêu đại hiệp nhất quyết ủng hộ chính nghĩa võ lâm, quần hùng đều cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu dặn :

- Mời các vị ở lại để sáng mai cùng quan sát cuộc quyết chiến với Thẩm Mộc Phong. Đó là cách trợ oai cho tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Trong bọn tân khách có một vị Cổ lão đại sinh ở Trung Châu đến, nhất định đòi gặp mặt cho được Tiêu đại hiệp một lần.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin tiên sinh từ tạ dùm tiểu đệ. Chẳng phải tiểu đệ có ý bác bậc kiêu hùng mà thực tình cuộc chiến đấu bữa mai quan hệ vô cùng. Tiểu đệ chuẩn bị được thêm chút nào hay chút ấy.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười nói :

- Cổ lão tiên sinh bảo là có việc gấp, chẳng thể không gặp mặt Tiêu đại hiệp được. Lão nhân gia vào trạc bát tuần, râu bạc chùng xuống bụng, tại hạ không tiện cự tuyệt.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vậy chúng ta đến gặp lão.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cổ lão tiên sinh hiện ở ngoài đại sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu vừa cất bước vừa hỏi :

- Có phải chỗ đó đã dùng làm linh đường không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi vào đại sảnh thì thấy nơi đây đã tụ hội hơn trăm đồng đại võ lâm, đều là những người nghe tin đến điếu tang.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay một cái. Những tiếng huyên náo trong đại sảnh đều yên lặng trở lại. Lão giới thiệu :

- Vị này là Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Vì công việc của Tiêu Lĩnh Vu này mà các vị lặn lội đường trường khiến tiểu đệ rất lấy làm áy náy.

Quần hào đồng thanh đáp :

- Tiêu đại hiệp là cứu tinh của võ lâm. Bọn tại hạ bôn tẩu một phen phỏng có chi đáng kể.

Lại nghe thanh âm thô hào cất lên :

- Người lành tất được trời giúp. Ngay khi nhận được tin đồn Tiêu đại hiệp bị hại, tại hạ đã không tin, quả nhiên đoán trúng.

Lại một âm thanh lanh lảnh cất lên :

- Tiêu đại hiệp vì cứu vớt chúng ta khỏi chìm đắm vào ma đạo mà bao phen liều mạng. Bọn ta chẳng lấy gì báo đáp, nên quì lạy đại hiệp một lạy.

Một tiếng hô, cả trăm người hưởng ứng. Hàng trăm vị anh hùng trong sảnh đường nhất tề quỳ xuống.

Tôn Bất Tà khẽ thở dài nói :

- Từ xưa đến nay chưa có ai được đồng đạo võ lâm sùng kính như đối với Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác không biết làm thế nào cũng hốt hoảng lạy sụp xuống đáp :

- Các vị làm thế này khiến cho Tiêu mỗ phải tổn thọ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiêu đại hiệp là một kỳ nam tử ở thế gian. Các vị dùng tục lễ để buộc y như thế là đủ rồi. Xin các vị đứng dậy cho. Quả nhiên quần hào nghe lão hô đều đứng dậy hết.

Bây giờ mới thấy lão già râu bạc chùng xuống trước ngực, mình mặc áo vải vượt đám đông đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vụ Lão chắp tay hô :

- Tiêu đại hiệp!

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ hỏi :

- Phải chăng lão trượng là Cổ lão tiền bối?

Lão râu bạc đáp :

- Lão hủ là Cổ Công Đạo.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Cổ lão tiền bối có điều chi day bảo?

Cổ Công Đạo đáp :

- Lão hủ đã chờ mấy chục năm tưởng là không kịp nữa.

Mấy câu nói chẳng đâu vào đâu khiến Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Cổ lão tiền bối có điều chi xin cứ nói hết ra, Tiêu mỗ rửa tai để nghe đây.

Cổ Công Đạo đáp :

- Lão hủ nói vắn tắt quá khiến cho Tiêu đại hiệp nghe không hiểu...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão hủ được một vị kỳ nhân ủy thác cho giữ một vật để tặng cho người mà hết thảy bạn hữu võ lâm công nhận là đại hiệp. Lão hủ quan sát mấy chục năm thì chỉ có mình Tiêu đại hiệp xứng đáng làm chủ vật này.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt hỏi :

- Kỷ vật mà lão tiền bối giữ đó là thứ gì?

Cổ Công Đạo thò tay vào bọc móc ra một vật quấn vải vàng đáp :

- Đây là một thanh kim kiếm để quét trừ tà ma, ổn hộ võ lâm.

Lão nói rồi hai tay kính cẩn đưa lên cho Tiêu Lĩnh Vu.

Trước tình hình này Tiêu Lĩnh Vu muốn từ chối cũng không được, chàng đành đón lấy cầm tay.

Chàng mở gói vàng ra thấy vỏ kiếm ánh vàng rực rỡ, dài không đầy hai thước. Trên vỏ kiếm khảm bảy hạt minh châu lớn bằng mắt mèo.

Không cần coi đến kiếm, mới nhìn vỏ ngoài đã biết là vật đáng giá liên thành.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thanh kiếm này quý quá, tại hạ làm sao tiêu thụ nổi?

Cổ Công Đạo đáp :

- Bảo kiếm tặng người hiệp sĩ. Xin đại hiệp rút kiếm ra coi.

Tiêu Lĩnh Vu tay ấn cơ quan bật lên một tiếng “keng”. Chàng rút kiếm ra bỗng thấy khí lạnh quạt vào mặt liền nức nở khen :

- Đúng là bảo kiếm! Đúng là bảo kiếm! Trong khí lạnh ghê người, một luồng kim quang vọt lên.

Nguyên khoảng giữa thanh bảo kiếm dài thước tám này có một sợi kim tuyến ánh vàng lóa mắt.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Phục Ma kim kiếm bao năm trước đây đã xuất hiện trên chốn giang hồ, đại triển thần oai tru lục sáu mươi tư tên ma đầu, khiến võ lâm được yên tĩnh tám chục năm.

Chương 103: Nghe Lý Luận Băng Nhi Hởi Dạ

Cổ Công Đạo nói :

- Đúng thế! Vũ Văn tiên sinh quả là người biết nhiều hiểu rộng.

Thanh Phục Ma kim kiếm này sau khi diệt trừ ma đạo rồi mất biến. Có người cho là nó chìm sâu đáy biển, cũng có người nói là nó bay lên thượng thiên. Thực ra nó vẫn ở chốn nhân gian này rồi không hiểu tại sao lại lọt vào tay người bạn hữu của lão hủ. Ông bạn này tự biết tài đức mình không xứng đáng với thanh bảo kiếm nên chỉ cất giữ mà không sử dụng. Y hy vọng tìm được chủ nhân thật sự cho bảo kiếm...

Lão thở dài nói tiếp :

- Nhưng ông bạn lão hủ không chờ được. Y quy tiên trước lão hủ. Trước khi lâm tử y giao thanh kiếm này lại để tìm một vị đủ tài đức kính dâng cho làm chủ nó.

Quần hào trong đại sảnh lớn tiếng hô :

- Trên cõi đời này chỉ có một mình Tiêu đại hiệp xứng đáng là làm chủ bảo kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các vị vì có lòng quá yêu mà đề cử. Thực ra Tiêu mỗ có tài đức gì...

Cổ Công Đạo ngắt lời :

- Tiêu đại hiệp không nên khước từ. Lão hủ đã nghĩ kỹ rồi. Mong đại hiệp thu nhận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã thế tại hạ xin giữ kiếm thay lão tiền bối.

Cổ Công Đạo nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Thanh kiếm này đã đè nặng lên ngực lão phu mấy chục năm khó thở quá. Nay kiếm có chủ, tâm nguyện lão phu thế là hoàn thành. Lão phu đã làm thỏa chí cả ông bạn quá cố.

Dứt lời lão nổi lên tràng cười rộ. Đột nhiên lão dừng tiếng cười té lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu hốt hoảng vừa đỡ Cổ Công Đạo vừa hô :

- Lão tiền bối! Lão tiền bối!

Chàng đưa tay lên sờ mũi thì lão đã ngưng thở chết rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Lão đã thỏa mãn tâm nguyện, yên lòng nhắm mắt ra đi. Các vị cứ coi nụ cười trên môi kia đủ biết lão cực kỳ khoan khoái.

Quần hào trong sảnh đường nhìn kỹ mặt Cổ Công Đạo quả thấy trên môi vẫn còn đượm một nụ cười thỏa mãn.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Xin tiên sinh hậu táng Cổ lão tiền bối dùm cho.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp bất tất phải nhọc lòng. Tại hạ xin thu xếp hậu sự...

Lão đảo mắt nhìn quanh lớn tiếng hô :

- Cổ huynh đây lặn lội đường xa ngàn dặm tới đây đem bảo kiếm trao tận tay Tiêu đại hiệp rồi mỉm cười về cõi âm cung. Vụ này chứng minh Hoàng Thiên cố ý bảo vệ cho đồng đạo võ lâm chúng ta sắp qua cơn đại nạn.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đến mai Tiêu đại hiệp sẽ quyết chiến với Thẩm Mộc Phong trên đồi Bạch Thạch. Vụ này liên quan đến vận mệnh hàng trăm ngàn đồng đạo võ lâm. Tại hạ thiết nghĩ các vị cũng quan tâm đến cuộc chiến này chẳng kém gì Tiêu đại hiệp.

Quần hào đồng thanh đáp :

- Bọn tại hạ đồng chúc Tiêu đại hiệp kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Các vị có lòng như vậy khiến Tiêu đại hiệp cảm kích vô vàn. Tại hạ hy vọng ngày mai các vị cùng đi trợ oai cho Tiêu đại hiệp. Nhưng hiện giờ Tiêu đại hiệp cần phải điều dưỡng đầy đủ, e rằng

không thể bồi tiếp các vị được.

Quần hào đồng thanh đáp :

- Bọn tại hạ không dám phiền Tiêu đại hiệp bồi tiếp. Xin Tiêu đại hiệp tùy tiện nghỉ ngơi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thế thì hay lắm! Tiểu đệ xin bồi tiếp các vị uống một chung gọi là để tiếp phong.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quần hào thấy mọi người đều lộ vẻ sốt sắng ủng hộ mình, lòng chàng càng trầm trọng. Chàng chắp tay nói :

- Xin các vị tự động dùng cơm rượu, miễn thứ cho Tiêu mỗ khỏi bồi tiếp.

Quần hào chắp tay đáp lễ nói :

- Tiêu đại hiệp nên trân trọng giữ mình.

Tiêu Lĩnh Vu trở gót đi vào tĩnh thất.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đại ca được đồng đạo võ lâm hết lòng ái đới, tưởng xưa nay chưa ai được thế.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Họ càng hết lòng ái đới, thì kỳ vọng ở mình càng nhiều và trách nhiệm của mình càng lớn lao, e rằng không gánh nổi.

Bách Lý Băng nói :

- Thinh danh làm lụy cho người quả nhiên đúng thật. Mong sao cuộc chiến ngày mai, đại ca trừ diệt được Thẩm Mộc Phong để hoàn thành tâm nguyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh cảm thấy cuộc chiến đấu gian khổ ngày mai chẳng phải là cuộc quyết đấu với Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vậy còn ai nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh có tiên cảm như vậy, chính mình không thể quyết định được.

Chàng thò tay vào bọc rút cuốn kinh văn ghi chép võ công nói tiếp :

- Băng nhi! Băng nhi gìn giữ vật này cho cẩn thận. Bất hạnh mà cuộc chiến ngày mai tiểu huynh bị thương vong về tay địch thủ. Băng nhi sẽ tìm cách giao mấy trang kinh văn này đến tay Khâu tỷ tỷ.

Bách Lý Băng ngó cuốn kinh văn trong tay Tiêu Lĩnh Vu nhưng không chịu đón lấy. Cô lắc đầu đáp :

- Đại ca! Đại ca giao cho người khác quách!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Chúng ta ở với nhau lâu ngày, chẳng lẽ đại ca chưa hiểu lòng tiểu muội. Đại ca mà chết đi, tiểu muội còn sống làm sao được ở trên thế gian!

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Tiểu huynh hiểu rõ lòng Băng nhi rồi. Đây chẳng qua chỉ là một cách chuẩn bị. Đơn đả độc đấu với Thẩm Mộc Phong, tiểu huynh nắm vững nhiều phần thắng. Nhưng chúng ta chẳng thể không tính đến đường thất bại. Khâu tỷ tỷ thông tuệ hơn đời, tài trí nàng chẳng kém gì ta. Chỉ vì nàng bị mối cảm tình quấn quít khiến nàng không tĩnh tâm được. Giả tỷ lời Đại Nhẫn đại sư nói đúng sự thật thì cuốn kinh văn này ghi chép những môn đại thừa về võ công mà cũng là môn võ duy nhất có thể trả thù cho ta. Dĩ nhiên ta phải giao cho người nào tin cậy được.

Bách Lý Băng sững sờ đáp :

- Đại ca ưng thuận một điều kiện của tiểu muội thì tiểu muội mới có thể giữ kinh văn này cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều kiện gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Sau khi tiểu muội giao kinh văn cho Khâu tỷ tỷ xong, tiểu muội sẽ trở về chỗ an táng đại ca...

Tiêu Lĩnh Vu bật cười ngắt lời :

- Dựng lều cư trú để bầu bạn với linh hồn ta phải không?

Bách Lý Băng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm trang đáp :

- Không phải đâu! Tiểu muội mở quan tài vung kiếm tự tử cùng chết với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bầu nhiệt huyết sủi lên sùng sục. Trong lòng cực kỳ cảm động, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói :

- Được rồi, Băng nhi hãy thu cất cuốn kinh văn đi.

Bách Lý Băng cất sách vào bọc rồi hỏi :

- Đại ca! Tiểu muội nghĩ mãi không sao hiểu được vì lẽ gì đại ca nhất định đòi tiểu muội đưa kinh văn đến Khâu tỷ tỷ mà không phải người khác?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Người khác không thể gặp Khâu tỷ tỷ được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khâu tỷ tỷ nhất định không chịu tiếp nam nhân nào khác.

Bách Lý Băng nói :

- Đại ca nói thế cũng phải. Khâu tỷ tỷ thật là đáng thương. Bất luận nam nhân nào ngó thấy y là điên đảo thần hồn.

Cô ngửng đầu trông trời chiều nói tiếp :

- Thời gian không còn sớm sủa nữa. Đại ca nên ngồi điều dưỡng đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Tiểu huynh cần tĩnh tâm tưởng ngẫm, nghĩ mấy chiêu võ công. Đừng để ai vào quấy

nhiễu nghe.

Bách Lý Băng gật đầu nói :

- Đại ca cứ yên tâm suy nghĩ. Tiểu muội ra ngoài một chút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi định đi đâu?

Bách Lý Băng đáp :

- Trong lòng tiểu muội còn nhiều điều chưa rõ, muốn đến đàm luận với Vũ Văn tiên sinh.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác một chút rồi dặn :

- Băng nhi! Có nhiều việc không nên để người ta hay biết.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi. Tiểu muội chỉ nói chuyện riêng với Vũ Văn tiên sinh một chút rồi về ngay.

Đoạn cô lật đật đi ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng băn khoăn nghĩ thầm :

- Mấy bữa nay y ở với ta một chỗ mà chẳng có lúc nào vui vẻ, suốt ngày lo lắng, hồi hộp vì ta.

Nhưng chàng nghĩ tới cuộc quyết đấu ngày mai vô cùng quan hệ, đành tĩnh tâm, nhắm mắt, nghĩ về những kiếm chiêu.

Bách Lý Băng ra tới nhà đại sảnh thì thấy tiệc rượu đã bày ra. Vũ Văn Hàn Đào, Vô Vi đạo trưởng, và Tôn Bất Tà đang tiếp võ lâm đồng đạo.

Nơi đây bầu không khí cực kỳ náo nhiệt thành ra cái thái cực trái ngược với căn phòng Tiêu Lĩnh Vu, chỉ có một mình chàng đang ngồi quay mặt vào tường suy nghĩ về những chiêu thức ảo diệu về võ công.

Bách Lý Băng đứng bên sảnh đường đảo mắt nhìn một lượt, khẽ buông tiếng thở dài rồi trở gót quay về.

Trong lòng cô chứa chất không biết bao nhiêu nỗi lo âu phiền muộn mà chẳng thể hở môi với ai được.

Đột nhiên phía sau có tiếng bước chân chầm chậm vang lên, cô quay đầu nhìn lại thấy Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đi tới.

Bách Lý Băng liền dừng chân, Vũ Văn Hàn Đào tiến lại hỏi :

- Bách Lý cô nương! Phải chẳng cô nương muốn kiếm tại hạ?

Bách Lý Băng gật đầu, hai hàng châu lệ bất giác tuôn ra.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình hỏi :

- Cô nương, có chuyện gì xin cho biết ngay?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội có điều muốn thỉnh giáo Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào giục :

- Xin cô nương cho biết ngay.

Bách Lý Băng đáp :

- Nhưng tiểu muội rối ruột không hiểu bắt đầu nói từ đâu.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm hỏi :

- Phải chăng là việc có liên quan đến Tiêu đại hiệp?

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là việc liên quan đến y.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chắc cô nương băn khoăn về cuộc chiến ngày mai giữa y và Thẩm Mộc Phong?

Bách Lý Băng đáp :

- Theo lời y thì cuộc chiến ngày mai ngoài Thẩm Mộc Phong còn một tay địch thủ ghê gớm nữa.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi :

- Ai vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Y không chịu nói ra.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói :

- Nếu Tiêu đại hiệp đơn đả độc đấu Thẩm Mộc Phong, tại hạ nhận thấy Tiêu đại hiệp không đến nỗi thất vọng, vì tuy Thẩm Mộc Phong công lực thâm hậu hơn y, nhưng y kiêm thông mấy môn tuyệt kỹ khiến cho đối phương khó lòng đề phòng cho xiết được. Hơn nữa chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng.

Bách Lý Băng đáp :

- Nhưng sợ tình hình biến đổi. Ngoài Thẩm Mộc Phong còn cường địch khác thì cục diện khó mà lường được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiêu đại hiệp đã không muốn nói thì chúng ta chẳng có cách nào bức bách y. Tại hạ đem hết năng lực ra bố trí. Khi cần đến...

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa.

Bách Lý Băng bồn chồn trong dạ hỏi :

- Khi cần đến chuyện gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp là tượng trưng cho chính nghĩa giang hồ. Vô Vi đạo trưởng, Tôn Bất Tà lão tiền bối và tại hạ đều cảm giác rằng không thể để cho y chết được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiên sinh nói đúng lắm. Nhưng y đơn đả độc đấu với Thẩm Mộc Phong thì còn ai thay thế y được?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Khi cần đến thì bọn tại hạ liều chết thay y, quyết không để y bị thương.

Bách Lý Băng nói :

- Người đầu tiên đáng chết thay y là tiểu muội.

Vũ Văn Hàn Đào ngạc nhiên, rồi mỉm cười hỏi :

- Tại sao vậy? Cô nương còn nhỏ tuổi quá, chính là thời kỳ đang đầy nhựa sống...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tiểu muội sống cũng đau khổ, thì thà rằng chết thay y để làm kế lưỡng toàn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Có phải vì Khâu cô nương...

Bách Lý Băng đáp :

- Chẳng thể nói không liên quan gì đến Khâu tỷ tỷ, nhưng phần nữa là do tâm nguyện của tiểu muội. Tiểu muội mà chết thay cho Tiêu đại ca được tức là sống vĩnh viễn ở trong lòng hai người này có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị đáp :

- Mỵ lực của Khâu cô nương quả nhiên không sức nào chống cự nổi. Tự cổ chí kim, dù là người dong nhan tuyệt thế cũng không sánh kịp. Nếu bảo Tiêu đại hiệp tuyệt vô động tâm trước Khâu cô nương, tại hạ không thể tin được ...

Bách Lý Băng nói :

- Đúng thế! Cả hai người là một cặp tường lân, uy phụng của đất trời tạo nên. Tiểu muội bất quá là con sẻ nhỏ ở dưới gốc liễu mà thôi. Tiểu muội sống chung với hai người, Tiêu đại ca có mấy phần hoan hỷ, nhưng đó là lân tuất nhiều hơn là tình cảm.

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Bách Lý cô nương, tại hạ nói chưa hết lời.

Bách Lý Băng xin lỗi :

- Tiểu muội lòng dạ rối bời, xin tiên sinh lượng thứ cho...

Vũ Văn Hàn Đào cả cười rồi nói :

- Tiêu đại hiệp khác hẳn người thường. Trời phú cho y trung can nghĩa đảm, sẵn lòng hy sinh cho người, tao nên tính cách siêu quần xuất chúng. Ngoài mặt y không để lộ tình cảm, mà trong lòng rất tha thiết với người. Cô nương ở với y một thời gian đã lâu, sớm hôm bầu bạn. Nếu không phải là tình

nghĩa vợ chồng thì con người đầy tính cách hào hiệp như Tiêu huynh đệ tất đã cự tuyệt một cách nghiêm khắc. Vậy mà y không tỏ ra thái độ đó tức là trong thâm tâm đã thừa nhận cô nương là bạn lữ rồi.

Bách Lý Băng chớp cặp mắt tròn xoe mấy cái, hỏi :

- Liệu có đúng thế không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Khi nào tại hạ lại lừa gạt cô nương? Nếu cô nương không tin, tại hạ sẽ thuyết minh thêm một điều.

Bách Lý Băng thoáng lộ tia mừng nói :

- Tiểu muội xin rửa tai để nghe tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Cô nương không phải khách sáo...

Lão hắng đặng một cái rồi nói tiếp :

- Khi y ở trong linh đường đã nghe rõ những lời tâm sự của Khâu Tiểu San coi y là trượng phụ Nếu y vô tình với cô nương thì tại sao lại ở gần nhau như bóng với hình. Bữa nay anh hùng thiên hạ tụ tập ở đây, y lâm vào cuộc chiến rất gian khổ, cần phải tĩnh tâm nghĩ cách đối địch mà y vẫn giữ cô bên mình. Tại hạ không tin là cô nương có thể giải quyết vấn đề võ công cho y...

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Cái đó thì dĩ nhiên tiểu muội không thể làm được rồi. Về tài trí cũng như về tính tình, tiểu muội còn thua y xa lắm.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đúng thế đó! Vậy y giữ cô nương ở bên mình để làm gì?

Bách Lý Băng thẹn thùng cười mát :

- Tiểu muội không rõ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ biết rồi. Vì cô nương ở bên mình y khiến tinh thần y được thoải mái hơn. Thực ra thâm

tâm y không dời khỏi cô được nữa, và đã đến độ y không còn úy kỵ gì trước tai mắt mọi người. Hai vị ngày đêm ở với nhau một phòng mà cô nương trở lại nữ trang, chẳng lẽ Tiêu đại hiệp không nghĩ đến chuyện người ta bàn ra tán vào?

Bách Lý Băng vừa cười vừa ngắt lời :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh thật là ghê quá! Chẳng những tiên sinh ngồi trong trướng vận trù kế hoạch quyết thắng ra ngoài ngàn dặm, mà cả đến mối tư tình nhi nữ cũng đi vào khía cạnh tinh vi, nhìn thấy những cái người ta không thể nhìn được, biết rõ những cái người ta không thể biết được.

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Cái đó kêu bằng “đương cục giả mê, bàng quan giả tỉnh”.

Bách Lý Băng uốn mình đi về phía trước hai bước, đột nhiên cô dừng lại gọi :

- Vũ Văn tiên sinh!

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Còn chuyện gì?

Bách Lý Băng hỏi lại :

- Còn một việc chẳng hiểu có nên nói rõ với tiên sinh hay không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cô nương nhận ra điều gì đáng nói thì nói mà không đáng nói thì thôi.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội nhận thấy cần trình bày với tiên sinh, nhưng Tiêu đại ca lại không muốn tiểu muội hở môi với ai...

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vụ đó thuộc về phương diện gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Vụ này liên quan đến tệ đại ca. Dường như cuộc chiến ngày mai y không đủ tin tưởng, vì thế... vì thế...

Cô nghĩ tới chưa được Tiêu Lĩnh Vu đồng ý, nên ngập ngừng không dám nói rõ.

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm nghị nói :

- Vụ này rất quan hệ, cô nương cần cho biết rõ mới được.

Bách Lý Băng đáp :

- Tệ đại ca đã chuẩn bị hậu sự.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Chuẩn bị làm sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Y giao cuốn bí lục võ công cho tiểu muội và dặn rằng nếu bất hạnh ngày mai y tử trận thì tiểu muội phải đi kiếm Khâu cô nương để trao lại pho bí lục võ công đó.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm nói :

- Hỡi ơi! Tiêu đại hiệp sắp đặt như vậy là đúng, vì bất hạnh y tử trận, thì chỉ có Khâu Tiểu San là người duy nhất có thể trả thù cho y.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vậy tiểu muội nên làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trọng, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới đáp :

- Vụ này quan trọng lắm! Tại hạ đã nghĩ đến vạn nhất mà Tiêu đại hiệp chiến bại thì lập tức võ lâm rơi vào tình trạng hỗn loạn. Hơn một năm nay, Tiêu đại hiệp đã trở thành cây cột chống trời, đại biểu cho chính nghĩa võ lâm. Bọn tại hạ giao kết thâm tình với y, dĩ nhiên chỗ nào cũng phải bố trí bảo vệ cho y. Hỡi ơi! Con người bằng xương bằng thịt, há phải đồ sắt thép chém không vào?

Bách Lý Băng nói :

- Lời tiên sinh rất đúng. Không hiểu tiên sinh đã có biện pháp gì để bảo vệ tệ đại ca chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vụ này tại hạ tự tin biện pháp của mình rất hoàn bị. Có điều Thẩm Mộc Phong cũng chẳng phải hạng tầm thường. Mình chuẩn bị kỹ càng thì kế hoạch của hắn cũng tinh vi. Vì thế mà cuộc chiến này không những chỉ đấu lực mà còn đấu trí nữa...

Lão đưa mắt nhìn Bách Lý Băng nói tiếp :

- Còn vụ Tiêu đại hiệp giao bí lục cho cô nương là phòng ngừa vạn nhất xảy ra chuyện bất hạnh. Bí lục võ công đưa đến tay Khâu cô nương là một sự bố trí rất sâu xa. Khâu cô nương tiếp được bí lục, tức là hứng lấy trọng trách của Tiêu đại hiệp. Khâu cô nương để thơ lại rồi mới ra đi, phảng phất có ý niệm trốn khỏi trần tục. Tiêu đại hiệp đã làm một cái xiềng vô hình để ràng buộc trái tim Khâu cô nương, khiến cô ta không thể lánh đời để yên thân lấy mình.

Bách Lý Băng gật đầu nói :

- Té ra nội tình còn có chỗ vi diệu như vậy.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên mỉm cười :

- Nhưng tại hạ tin là không đến nỗi thế đâu. Cách an bài của Tiêu đại hiệp chỉ là đề phòng trong muôn một.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiên sinh có nói như vậy mới cởi bỏ được mối lo âu trong lòng của tiểu muội.

Vũ Văn Hàn Đào an ủi :

- Cô nương về nghỉ đi! Bữa mai chúng ta sẽ tùy cơ hành động. Tại hạ rất tự tin cách bố trí bên mình không chịu thua kém Thẩm Mộc Phong.

Bách Lý Băng gật đầu ra chiều thỏa mãn rồi lật đật trở về tỉnh thất.

Cô thấy Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại, vẻ mặt rất thành khẩn, tay phải làm như cầm kiếm, không ngớt huy động đánh ra.

Bách Lý Băng len lén về chỗ ngồi cũ, giương mắt lên nhìn từng cử động của Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Xem chừng tâm thần cùng ý hội của y đã đồng hòa với kiếm chiêu.

Chương 104: Phục Ma Kiếm Chặt Tay Ác Bá

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Tiêu Lĩnh Vu mới dừng tay lại.

Nhưng chàng chưa mở mắt ra dòm ngó, tựa hồ như không biết có Bách Lý Băng đang ngồi đó.

Bách Lý Băng quan sát chú ý thấy da mặt Tiêu Lĩnh Vu rung động, dường như đang lao tâm suy nghĩ chuyện gì, mà cũng tựa hồ như đang vận khí hành công.

Cô vẫn ngồi yên không dám phát ra tiếng động sợ làm bối rối đầu óc của Tiêu Lĩnh Vu.

Một đêm thấm thoát qua mau. Hôm sau, khí giời đột nhiên biến đổi, mây đem mịt mù, mưa phùn lất phất.

Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi nhà tĩnh thất đi vào đại sảnh thấy bọn Vũ Văn Hàn Đào, Tôn Bất Tà đã ngồi chờ ở đó rồi.

Nhà đại sảnh yên lặng như tờ, trái hẳn với cảnh ồn ào, nhiệt náo hôm trước.

Vũ Văn Hàn Đào lên tiếng trước :

- Uy danh Tiêu đại hiệp chấn động giang hồ. Đồng đạo võ lâm nghe tin tới đây có hơn năm trăm người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Họ đi đâu cả rồi?

Tôn Bất Tà đáp :

- Vũ Văn tiên sinh đã tổ chức họ thành khoảng hai chục đội, mỗi đội cở năm chục người đi vào trường tỷ võ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thẩm Mộc Phong thủ đoạn tàn ác, Vũ Văn huynh điều động họ đi trước mà không sợ hắn ám toán sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Vũ Văn tiên sinh đã sắp đặt cho hai chục đội viện trợ lẫn nhau. Mỗi đội chia thành từng tổ năm người. Về phương diện võ công cũng như ám khí có thể phối hợp với nhau một cách tuyệt diệu. Ngoài ra Vũ Văn tiên sinh còn lựa chọn mấy đệ tử bản phái, Trung Châu nhị cổ, Chung Nam nhị hiệp, Triển sư đệ, Tư Mã Càn, Sở

Côn Sơn, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương cải trang tuần hành toàn trường. Dù Thẩm Mộc Phong có tự mình ra tay cũng phí nhiều tâm lực mới hòng gia hại được bọn ta...

Vũ Văn Hàn Đào nói theo :

- Nhưng lúc này Thẩm Mộc Phong không chịu để hao tổn đến thể năng của hắn.

Tôn Bất Tà đột nhiên thở dài nói :

- Tiêu huynh đệ! Lão khiếu hóa rất khâm phục Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp :

- Huynh đệ có mắt tinh đời lựa chọn Vũ Văn tiên sinh để đối phó với Thẩm Mộc Phong, quả là một kiệt tác lớn lao.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Lão đại ca lại quá khoa trương.

Tôn Bất Tà nói :

- Trước kia Vũ Văn tiên sinh tuy đã liệu việc như thần, nhưng lão khiếu hóa vẫn chưa bội phục. Đến bây giờ thấy tiên sinh tổ chức võ lâm đồng đạo mới biết tài y ít kẻ bì kịp. Trong cuộc tổ chức này, võ công những người trong một đội đều có thể phát huy đến chỗ tuyệt đích. Lực lượng của năm người phối hợp với nhau biết thành một, hiệu quả rất vững chắc. Công cuộc lớn lao như vậy mà tiên sinh chỉ bố trí một đêm và nửa ngày đã hoàn thành.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Lão tiền bối quá khen rồi.

Tôn Bất Tà nói :

- Đây là lão khiếu hóa nói tình thực.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng chuyển sang chuyện khác :

- Thời giờ không còn sớm nữa. Chúng ta cũng thượng lộ quách.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Đoạn chàng cất bước ra ngoài.

Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng, Vũ Văn Hàn Đào, Bách Lý Băng theo sau Tiêu Lĩnh Vu rảo bước ra đi dưới trời mưa phùn.

Đây là một trận đại quyết chiến giữa hai phe chính tà. Cơ thắng bại quan hệ phi thường, năm người lặng lẽ ra đi năm sáu dặm, thủy chung không ai nói một câu nào. Bọn Tôn Bất Tà bốn người đều hồi hộp trong lòng, tưởng chừng trước ngực đeo một khối chì thật nặng. Ai cũng muốn nói mấy câu an ủi Tiêu Lĩnh Vu mà không sao mở miệng được.

Còn Tiêu Lĩnh Vu vẫn quan tâm về cách biến hóa kiếm chiêu, chẳng còn lòng dạ nghĩ tới chuyện khác. Chàng hy vọng, dưới hàng ngàn con mắt, khai diễn một trận quyết chiến với Thẩm Mộc Phong mà chàng hy vọng thắng hắn để duy trì công lý võ lâm, chấn chỉnh giang hồ.

Quảng đường hai chục dặm đối với những nhân vật này chẳng đáng là bao, chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Gò Bạch Thạch ngày thường là chốn hoang lương mà nay tình thế đã biến cải.

Dưới làn gió bấc, mưa phùn, người đã đến đầy.

Gò Bạch Thạch đúng với tên của nó. Chỗ nào cũng toàn là đá trắng.

Khắp trái gò, đủ thứ người cao, thấp, gầy, béo, nhưng đại đa số nai nịt gọn gàng, lưng đeo binh khí.

Bao nhiêu người trong trường quần áo đều bị ẩm ướt.

Bỗng có âm thanh thô hào cất lên :

- Tiêu đại hiệp đã đến!

Hết thảy quần hùng đều quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay thi lễ.

Tiêu Lĩnh Vu vừa rảo bước tiến lại vừa chắp tay giơ lên nói :

- Các vị bất tất phải đa lễ, Tiêu mỗ không dám đâu.

Đột nhiên hàn quang lấp loáng bắn vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu phân hai tay ra. Tay mặt quờ một cái chụp lấy mũi ám khí bắn tới. Chàng nhìn lại thì ra một thanh liễu diệp đao có tôi chất kịch độc.

Có người lớn tiếng hô :

- Thích khách!

Quần hào bốn mặt đảo mắt nhìn quanh để tìm kiếm.

Nhưng người tụ tập trên gò Bạch Thạch phần đông đến điếu tế Tiêu Lĩnh Vu, rồi trong một ngày một đêm được Vũ Văn Hàn Đào tổ chức thành một đội quân có tiết chế, một mặt trợ oai cho Tiêu Lĩnh Vu, một mặt chuẩn bị quyết chiến với bọn người ở Bách Hoa sơn trang.

Biến cố xảy đột ngột mà quần hào vẫn không rối loạn. Ai nấy đứng nguyên chỗ, chỉ vận dụng mục quang để tìm kiếm.

Tôn Bất Tà thấy thế nghĩ bụng :

- Tài năng của Vũ Văn Hàn Đào đã đến chỗ phi thường. Chỉ trong một đêm mà tổ chức thành đội ngũ trên tĩnh, chẳng khác nào đã được huấn luyện hàng năm.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ liệng lưỡi phi đao xuống đất. Chàng đảo mắt nhìn thanh niên võ phục cách đó chừng hơn trượng, mỉm cười nói :

- Không sao đâu! Tại hạ thường bị ám toán mà thủy chung vẫn gặp may, chưa bị địch nhân gia hại. Các vị bất tất phải quan tâm.

Dứt lời chàng lại rảo bước tiến về phía trước. Thái độ rất khoan thai tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Quần hào thấy Tiêu Lĩnh Vu ngộ biến vẫn ung dung như thường, trong lòng càng thêm kính phục.

Đột nhiên thanh âm trầm trọng cách Tiêu Lĩnh Vu chừng mười mấy bước hô lớn :

- Quả nhiên là phong độ của bậc đại hiệp tuyệt đại. Y đã trông rõ tại hạ hành thích mà không chịu ra tay báo thù.

Quần hào đảo mắt nhìn về phía phát ra thanh âm thấy một thiếu niên võ phục lối 24, 25 tuổi.

Trước ngực thiếu niên cắm một lưỡi đao trủy thủ. Gã dứt lời rút đao trủy thủ lên. Máu tươi tuôn ra như suối, ngã xuống chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Vũ Văn huynh! Thu lượm thi thể mai táng cho y.

Vũ Văn Hàn Đào dạ một tiếng, dặn hai đại hán đi bên mấy câu. Hai đại hán này liền khiêng thi thể thiếu niên đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái ngửng đầu nhìn lên thì thấy trên khu đất bằng phẳng cách đó chừng năm trượng đã dựng lên một cái đài gỗ cao khoảng năm thước.

Đài gỗ này không có nóc. Bốn mặt cũng bỏ trống, hiển nhiên mới dựng trong lúc cấp bách.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn huynh! Phải chăng mộc đài này chúng ta mới dựng lên?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế! Tại hạ sai người làm cấp tốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dựng tòa mộc đài này để làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Mộc đài này dựng lên quá sơ sài. Chỗ dụng tâm duy nhất là nó cao hơn mặt đất để chúng ta nhìn thấy rõ. Thẩm Mộc Phong có dùng thủ đoạn ám toán cũng úy kỵ đôi phần.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu cười nói :

- Té ra là thế.

Vũ Văn Hàn Đào cùng bọn Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng đã sắp đặt kế hoạch.

Vạn nhất mà Tiêu Lĩnh Vu không địch nổi Thẩm Mộc Phong thì phải ứng biến cách nào, nhưng tuyệt không nói ra. Coi bề ngoài tựa hồ họ chẳng quan tâm gì đến cuộc chiến của Tiêu Lĩnh Vu. Dĩ nhiên chàng cũng không tiện hỏi nhiều.

Đột nhiên có tiếng người hô :

- Thẩm Mộc Phong đã tới rồi.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước nhảy lên mộc đài trông ra, quả thấy mấy chục khoái mã lao nhanh như gió chạy tới.

Chàng nhìn Bách Lý Băng khẽ nhắc :

- Băng nhi! Băng nhi hãy nhớ những lời tiểu huynh đã dặn.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Tiểu muội nhớ rồi. Xin đại ca cứ yên tâm.

Tiêu Lĩnh Vu lại đưa mục quang ngó Thẩm Mộc Phong nói :

- Vũ Văn huynh! Vạn nhất tiểu đệ chết trong trận đấu này, Vũ Văn huynh bất tất phải trả thù, tiểu đệ yêu cầu Vũ Văn huynh bảo vệ Bách Lý Băng dời khỏi nơi đây một cách an toàn.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp cứ yên lòng. Tại hạ tin rằng nơi đây kẻ tà ác phải chịu chết, chính nghĩa võ lâm sẽ thắng.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Ai cũng mong như vậy...

Chàng đảo mắt nhìn quanh không thấy bọn Trung Châu nhị cổ, Tư Mã Càn, Mã Văn Phi, và những người thâm giao, chàng không nhịn được hỏi :

- Vũ Văn huynh! Mấy người huynh đệ của tiểu đệ đi đâu cả?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ phái bọn họ đi hành động rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu không hỏi nữa.

Mấy chục người kỵ mã về phe Thẩm Mộc Phong đã ruổi ngựa gần tới mộc đài.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn kỹ quả thấy đằng phía lưng Thẩm Mộc Phong có một nhà sư cao lớn mặc áo cà sa đỏ.

Chính là nhà sư đã tỷ đấu với nghĩa phụ hồi chàng đang học võ ở Tam Thánh cốc. Chàng nhìn kỹ thì quả nhiên ngón tay vô danh và ngón tay út bên trái nhà sư áo đỏ đã cụt mất, liền nghĩ bụng :

- Nghĩa phụ ta là Nam Dật Công nội lực thâm hậu như vậy mà không địch nổi lão. Ân sư là Trang Sơn Bối thi triển Ngự kiếm thuật cũng chỉ làm tổn thương hai ngón tay lão. Trong những năm gần đây bản lãnh lão chắc còn tiến bộ rất nhiều. Nếu trong cuộc ác đấu bữa nay lão cũng ra mặt thì e rằng hy vọng thắng trận của ta rất mong manh. Thảo nào Thẩm Mộc Phong hôm nay thản nhiên cùng ta phó ước.

Chàng đã hiểu mình mà không địch nổi nhà sư áo đỏ thì những người xung quanh chẳng ai có thể giúp mình được, đành dấu kín nỗi lòng, nói ra chỉ tổ làm náo loạn nhân tâm.

Mục quang chàng ngó tới người đi sau nhà sư áo đỏ thì chính là Vu công tử ở Ngũ Độc môn. Kế đến Kim Hoa phu nhân, và huyết ảnh hóa thân của Thẩm Mộc Phong là Đặng Luân đã cùng chàng đối chưởng ở trong sơn cốc.

Dường như hết thảy lực lượng tinh nhuệ của Bách Hoa sơn trang đều xuất hiện nơi đây. Thẩm Mộc Phong hạ mã rồi, bọn tùy tùng cũng lục tục xuống ngựa.

Thẩm Mộc Phong là con người kiêu ngạo mà đối với nhà sư áo đỏ tỏ ra cực kỳ cung kính. Hắn quay lại khẽ hô :

- Mời đại sư!

Hồng y tăng mỉm cười nói :

- Đại trang chúa là chủ nhân, bần tăng không thể đoạt trận đầu. Nếu Đại trang chúa mà giết được Tiêu Lĩnh Vu thì việc làm bá chủ thiên hạ chẳng còn gì khó khăn. Trường hợp Đại trang chúa không thắng được gã, bần tăng sẽ ra thanh toán món nợ cũ cũng chưa muộn.

Số đông quần hùng chưa biết nhà sư áo đỏ nên chẳng quan tâm cho lắm.

Nhưng Tôn Bất Tà vừa thấy lão đã tái mặt, nhưng dường như trong lòng có điều úy kỵ, cũng không nói với ai.

Thẩm Mộc Phong ngửng đầu lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi lên tiếng :

- Thẩm Mộc Phong đã nhận lời phó ước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mời Đại trang chúa lên đài.

Thẩm Mộc Phong nhảy vọt lên đài.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bữa nay là cuộc chiến đấu sinh tử của chúng ta. Chưa có kẻ sống người chết, quyết chẳng dừng tay. Mời Đại trang chúa lấy khí giới ra.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh thấy hào kiệt bốn phương đứng quanh dưới đài đông như kiến. Mười phần có đến bảy, tám là do Tiêu Lĩnh Vu đưa tới.

Hắn không khỏi chấn động tâm thần tự hỏi :

- Ta đã dùng hết mọi thủ đoạn và tốn công mười mấy năm trời, vẫn chẳng có cách nào khiến cho số đông nhân vật giang hồ vì ta xuất lực. Tiêu Lĩnh Vu ra đời chưa được hai năm mà sao lại có nhiều người đường xa ngàn dặm cũng đến trợ quyền cho gã?

Trong lòng hắn xoay chuyển ý nghĩ thò tay vào bọc móc ra một vật đen như mực, dài khoảng hai thước, giống thanh kiếm mà không phải kiếm.

Đồng thời tay trái rút ra một thanh đoản kiếm, hào quang lóa mắt. Hắn lạnh lùng nói :

- Thẩm mỗ đã mười mấy năm chưa dùng đến binh khí cùng người động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu vậy đây là một vinh dự cho tại hạ.

Chàng giơ tay mặt lên rút kim kiếm ra khỏi vỏ. Cặp mắt chàng vẫn nhìn chằm chằm vào vật đen sì giống kiếm mà không phải kiếm nơi tay mặt của Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong ngó thấy khí giới trong tay Tiêu Lĩnh Vu liền hô :

- Phục Ma kim kiếm!

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi! Đại trang chúa cũng đã biết đến thanh kiếm này.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm nghị, hồi lâu mới thở dài :

- Thanh kiếm này đã lâu chưa từng xuất hiện giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại trang chúa dường như sợ nó thì phải?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Kiếm tuy sắc bén, nhưng còn tùy ở người dùng kiếm. Tiêu huynh đệ hãy coi chừng!

Hắn khoa tay trái, ánh hàn quang lóe lên đâm tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rung cây Phục Ma kim kiếm. Một luồng kim quang vọt ra chụp xuống thanh ngân kiếm trong tay Thẩm Mộc Phong. Chàng không chờ kiếm chiêu của đối phương biến hóa đã đè kiếm thế xuống đâm tới trước ngực hắn.

Thẩm Mộc Phong đứng yên không nhúc nhích. Đột nhiên, hắn đặt ngang cây thước đen nơi tay mặt ở trước ngực, chờ cho thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu tới gần mà đẩy mạnh ra.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trên thước đen có luồng hấp lực rất mãnh liệt làm cho thế kiếm của chàng nghiêng đi. Chàng giật mình kinh hãi, đột nhiên cảnh giác.

Nguyên cây thước đen trong tay Thẩm Mộc Phong có đá nam châm hấp lực rất mạnh.

Thanh Phục Ma kim kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tuy chỉ thiên đi một chút nhưng cũng lệch ra ngoài phạm vi khống chế.

Nên biết hai tay cao thủ như Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong trao đổi chiêu thức thì chỉ sai trật một ly cũng đủ khiến cho Thẩm Mộc Phong có dịp trang đoạt tiên cơ.

Bỗng thấy Thẩm Mộc Phong nghiêng mình đi. Thanh ngân kiếm nơi tay trái hắn phóng ra những chiêu mau lẹ tuyệt luân nhằm đâm vào huyệt Kiên Tỉnh nơi bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Chiêu này coi bề ngoài cũng bình thường, nhưng bao nhiêu cao thủ đứng trước mộc đài đều chấn động tâm thần, không biết Tiêu Lĩnh Vu làm sao tránh được thế kiếm của Thẩm Mộc Phong?

Biến diễn thoáng qua trong nháy mắt, Tiêu Lĩnh Vu rung động hai vai lùi lại một bước.

Thanh ngân kiếm lướt qua, đâm rách vai áo Tiêu Lĩnh Vu vào đến thịt, máu tươi liền chảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu hú lên một tiếng dài.

Cả người lẫn kiếm bay vọt lên không, thế kiếm xoay đi một vòng, chụp xuống một lớp hàn quang.

Thẩm Mộc Phong quát một tiếng thật to cũng tung mình nhảy lên đón tiếp làn kim quang chụp xuống.

Hai làn kiếm quang xoay lộn trên không rồi tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng, khiến người xung quanh phải đinh tai nhức óc.

Kiếm quang bỗng phân ra, bóng người xuất hiện. Hai tiếng “binh”, “binh” khẽ vang lên. Cả Tiêu Lĩnh Vu lẫn Thẩm Mộc Phong đều hạ xuống mộc đài.

Mọi người chú ý nhìn lên thì thấy Tiêu Lĩnh Vu rung động cặp lông mày thanh kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị. Còn Thẩm Mộc Phong sắc mặt lợt lạt. Mục quang lấp loáng không nhất định. Hiển nhiên mới trao đổi một chiêu, hắn đã thấm đòn.

Có điều lúc hai người tỷ đấu, kim quang vây phủ thành ra chưa rõ tình hình.

Hai bên dừng lại khoảnh khắc. Tiêu Lĩnh Vu lại chấn động thanh Phục Ma kim kiếm nhảy lại tấn công.

Thẩm Mộc Phong xoay tay phản kích, hai bên lại khai diễn một trường ác đấu.

Kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu rất là kỳ ảo, lại biến hóa khôn lường. Chàng dùng kiếm pháp của Đàm Thanh Vân ở phái Hoa Sơn làm chủ lực, lại thêm vào những điểm sở trường ở kiếm pháp của các phái. Thế công cực kỳ lợi hại khiến quần hào đứng quan chiến dưới đài trông hoa cả mắt mà không phân biệt được rõ ràng.

Thẩm Mộc Phong dường như bị kiếm chiêu kỳ ảo của Tiêu Lĩnh Vu áp chế, không còn sức phản kích, nhưng phiến từ thạch trong tay hắn rất đắc dụng. Mỗi khi gặp thế kiếm nguy hại của Tiêu Lĩnh Vu thì chất từ thạch hút thiên đi nên chàng không thể thủ thắng được.

Sau khi kịch đấu trăm chiêu, thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu đã phát huy đến độ chót. Thẩm Mộc Phong tuy có từ xích trợ lực, cũng không thể tái chiến được nữa.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có người lớn tiếng quát :

- Thẩm đại trang chúa, hãy dừng tay, để ta lại cùng chú nhỏ này thanh toán món nợ cũ.

Thẩm Mộc Phong gặp lúc không chống nổi, nghe nhà sư hô hoán, lập tức vận toàn lực phản kích hai chiêu toan định bức bách Tiêu Lĩnh Vu lùi lại để hắn nhảy xuống đài.

Ngờ đâu kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu như bóng theo hình bám sát lấy Thẩm Mộc Phong. Hắn đánh hai chiêu liền vẫn không đẩy lui được chàng.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Thẩm Mộc Phong muốn chạy ư?

Thế kiếm của chàng đột nhiên gia tăng tốc độ đánh liền ba chiêu.

Đồng thời với thế kiếm phát ra, tay trái chàng phát huy Đàn Chỉ thần công.

Thẩm Mộc Phong giơ tay mặt lên quét ngang cây từ xích, gạt thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu. Đột nhiên một luồng tiềm lực phóng trúng vào khủy tay mặt, năm ngón tay nới ra, thanh từ xích rớt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu hươi kiếm. Ánh hàn quang lấp loáng chặt đứt cánh tay mặt của Thẩm Mộc Phong.

Thanh kim kiếm xoay chuyển toan chém ngang người Thẩm Mộc Phong thì đột nhiên một luồng ám kình như lay non dốc bể xô tới, bức bách chàng phải tung mình né tránh.

Bỗng thấy bóng hồng thấp thoáng. Nhà sư mặc áo cà sa đỏ nhảy vọt lên đài.

Tôn Bất Tà lớn tiếng quát :

- Tặc hòa thượng! Các người định dùng xa luân chiến chăng?

Lão tung mình nhảy lên, vung chưởng đánh liền.

Nhà sư áo đỏ lạnh lùng quát :

- Xuống đi!

Hắn vung tay trái phóng ra một chiêu.

Hai chưởng đụng nhau đánh “sầm” một tiếng.

Tôn Bất Tà nhảy vọt lên cao xoay đi hai vòng rồi hạ mình xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đề tụ chân khí, cầm ngang thanh kiếm đứng vững lại.

Nhà sư áo đỏ phóng chưởng làm chấn động Tôn Bất Tà, rồi lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng ngươi là đồ đệ của Trang Sơn Bối?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ đã gặp đại sư.

Nhà sư áo đỏ nói :

- Vậy càng hay. Lão tăng có giết ngươi, ngươi chết cũng nhắm mắt được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Trước khi động thủ, chưa biết ai chết về tay ai, đại sư không nên ngông cuồng thái quá.

Nhà sư áo đỏ lên tiếng :

- Thằng lỏi này giỏi thiệt! Ngay Trang Sơn Bối, Nam Dật Công chiến đấu với ta cũng không dám khoác lác như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu không đáp, để hết tinh thần vào thanh kiếm.

Nhà sư áo đỏ biến sắc hô :

- Hay lắm! Ngươi đã học được Ngự kiếm thuật của Trang Sơn Bối.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lẳng lặng vận khí ra toàn thân.

Lúc này Thẩm Mộc Phong và Tôn Bất Tà đều đã nhảy xuống đài để người đồng bọn đón tiếp đưa ra.

Dưới đài kẻ đi người lại ra chiều hỗn loạn.

Vũ Văn Hàn Đào đi xuyên lui xuyên tới dường như đang chỉ huy chuyện gì.

Tiêu Lĩnh Vu không để mắt đến vụ này, chàng lưu hết tinh thần vào việc vận kiếm.

Bỗng nhà sư áo đỏ bật tiếng cười khẩy nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Đồng thời Tiêu Lĩnh Vu cũng nhảy vọt lên.

Chỉ thấy luồng kiếm quang và vùng ánh hồng đụng nhau bay lượn.

Chẳng một ai nhìn rõ hai người giao thủ trên không. Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu từ trên không hạ mình xuống đài.

Nhà sư áo đỏ hú lên một tiếng rồi một đám ánh hồng vọt đi như điện chớp, chạy về phía chính Đông.

Chương 105: Trong Phòng Bệnh Giải Bày Tâm Sự

Những giọt máu tươi rớt xuống mặt đá trắng thành những chấm đỏ.

Hai bóng người nhảy vọt lên đài là Vũ Văn Hàn Đào và Bách Lý Băng ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu rồi nhảy vọt đi. Tiếp theo một tiếng nổ đùng đùng chấn động. Những mảnh đá vỡ cùng những mảnh gỗ tung bay tới tấp. Tòa mộc đài tỷ võ sập xuống một nửa.

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu Tiêu Lĩnh Vu dần dần hồi tỉnh.

Chàng giương mắt lên nhìn thấy mình nằm duỗi dài trên giường, Vũ Văn Hàn Đào, Bách Lý Băng, Thương Bát, Đỗ Cửu, Lam Ngọc Đường đứng ở trước mặt.

Mọi người mặt buồn rười rượi thấy Tiêu Lĩnh Vu hồi tỉnh ai nấy đều lộ vẻ vui mừng.

Bách Lý Băng giương to cặp mắt thở phào một cái :

- Tạ ơn Trời, Phật! Đại ca tỉnh lại rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gắng gượng muốn ngồi dậy, nhưng Vũ Văn Hàn Đào vội đưa tay ra ngăn lại nói :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp bị thương nặng lắm, hãy nằm tĩnh dưỡng không nên ngồi dậy.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt thủng thẳng hỏi :

- Tại hạ nằm đây mấy ngày rồi?

Bách Lý Băng thở phào đáp :

- Vừa đúng bảy ngày.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Bảy ngày ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế. Y thuật của Độc Thủ Dược Vương quả đã đến trình độ kinh người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương cũng đã đến đây ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Phải rồi! Đúng là một phen thịnh hội chưa từng có trong võ lâm. Chưởng môn các phái lớn khắp thiên hạ hơn trăm vị đều có mặt. Chưởng môn các phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga Mi, và Thân bang chúa của Cái bang các vị đều đến cả.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi :

- Tôn lão ca đi đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào toan trả lời thì đột nhiên có tiếng cười khanh khách rồi có tiếng người nổi lên nói :

- Lão ca ca không chết được đâu.

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy Tôn Bất Tà chống nạng đi vào. Lão hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu Lĩnh Vu huynh đệ! Thương thế huynh đệ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu cũng cười mát đáp :

- Đại khái không chết được.

Tôn Bất Tà đi đến trước gần mặt chàng nói :

- Lúc huynh đệ bị thương trầm trọng, cả Vũ Văn tiên sinh cũng không biết điều trị cách nào. Toàn thể anh em đau thương vô hạn. Lão ca ca nửa mê nửa tỉnh nhưng biết huynh đệ không thể chết nên khuyên giải mọi người yên tâm...

Bách Lý Băng xen vào :

- Nếu không được Độc Thủ Dược Vương lão tiền bối đến kịp thời hết lòng chữa trị thì đại ca quyết chẳng thể hồi phục mau lẹ thế này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ phải đi bái tạ cái ơn cứu mạng của Nam Cung lão tiền bối. Băng nhi hãy đỡ tiểu huynh dậy.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng cất lên :

- Bất tất phải tạ ơn chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang ngó thấy Độc Thủ Dược Vương rảo bước đi vào. Tay lão cầm cái bình ngọc đưa ra nói :

- Trong bình có bảy viên thuốc. Mỗi ngày uống một viên. Uống hết bảy viên là thương thế khỏi hẳn.

Lão ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều sau khi thương thế hết rồi, lão phu yêu cầu Tiêu đại hiệp ưng thuận một điều.

Lão từ từ đặt bình thuốc xuống đầu giường Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tiền bối sai bảo điều gì mà vãn bối có thể làm được, nhất định sẽ đem toàn lực để thi hành.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nhất định đại hiệp làm được! Thương thế khỏi rồi, đại hiệp đến núi Cửu Cung thăm tiểu nữ một chuyến. Y đang luyện công vận khí không theo lão phu tới đây được. Lão phu nói bây nhiêu là hết lời. Đại hiệp đi hay không tùy ý.

Dứt lời lão xoay mình vọt đi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn sau lưng Độc Thủ Dược Vương buông tiếng thở dài, lẳng lặng không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Tiêu đại hiệp hãy an tâm tĩnh dưỡng. Các môn phái trong thiên hạ đều nhận lời hiệu triệu của đại hiệp. Chín vị đại Chưởng môn cùng Thân bang chúa đã quyết định đem toàn lục thanh trừ dư đảng bên địch, không dám phiền Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Thẩm Mộc Phong đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hắn cùng mấy chục tùy tùng đều bị chết dưới trái Phá Sơn thần lôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Kim Hoa phu nhân cũng chết rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chắc thế! Lúc đó tình thế cấp bách, không có cách nào thông tri cho phu nhân được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Có nhìn rõ thi thể bọn họ không?

Thương Bát đáp :

- Lúc ấy thịt da tan nát, chi thể phân ly, không thể nào nhìn được từng xác chết. Nhưng cứ tình thế này mà đoán thì Thẩm Mộc Phong khó lòng toàn mạng.

Bách Lý Băng nói :

- Thẩm Mộc Phong làm ác đã nhiều, dù phải tan xương nát thịt cũng là đáng kiếp.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi :

- Còn nhà sư tám ngón tay thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Lão trúng phải chiêu kiếm của Tiêu đại hiệp, đổ máu rồi chạy trốn. Thương thế rất trầm trọng. Nếu lão còn sống sót được là vận khí chưa đến ngày tận số...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Chín phái lớn cùng Cái bang đều phái mười tay cao thủ phối hợp với anh hùng thiên hạ đi khắp nơi truy tầm dư đảng và dò la tin tức nhà sư tám ngón tay còn sống hay đã chết. Những tin tức lượm được sẽ báo về đây ngay.

Tôn Bất Tà nói :

- Xảy đàn tan nghé! Thẩm Mộc Phong đã chết rồi thì bọn Bách Hoa sơn trang tan tành. Những việc còn lại không phải phiền đến huynh đệ quan tâm. Hơn một trăm vị Chương môn đã quyết định tặng ba tấm Phi Long bài cho huynh đệ. Long bài đi tới đâu là anh hùng thiên hạ tuân theo răm rắp tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này chờ sau khi tiểu đệ khỏi thương thế rồi sẽ bàn.

Bỗng nghe tiếng nói oang oang cất lên :

- Tiểu huynh đệ! Huynh đệ tỉnh lại rồi ư?

Mã Văn Phi chạy tới nói tiếp :

- Tư Mã Càn, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương đi đón lệnh tôn cùng lệnh đường, chỉ năm ba ngày là tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu cười nói :

- Đa tạ Mã huynh cùng các vị huynh đài.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Chín phái lớn cùng Thân bang chúa đã quyết định đem toàn lực giúp Khâu Tiểu San báo thù. Vậy Tiêu đại hiệp cứ an tâm tĩnh dưỡng.

Lão vẫy tay một cái, quần hào đều lui ra khỏi tĩnh thất.

Bách Lý Băng chờ quần hào ra hết rồi khẽ khép cửa lại. Cô đứng trước giường Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Đại ca hãy uống thuốc đi!

Cô thò tay vào bên gối với cái bình ngọc mở nút lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Tiêu Lĩnh Vu, lại rót nước cho chàng nuốt thuốc rồi nói :

- Đại ca hãy ngủ đi một giấc.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô cử động ôn nhu, khóe mắt tràn ngập tình yêu, trong lòng cảm động. Chàng khẽ cất tiếng gọi :

- Băng nhi!...

Bách Lý Băng đưa ngón tay ngọc lên bưng miệng chàng khẽ nói :

- Đại ca không nên chuyện trò cho mệt. Hãy ngủ một giấc cho khỏe. Độc Thủ Dược Vương dặn đại ca cần phải tĩnh dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Không sao đâu. Tinh thần tiểu huynh khá lắm rồi. Nói mấy câu cũng chẳng hề gì...

Rồi chàng hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương tới đây hôm nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Sau ba ngày đại ca bị thương. Ba ngày đầu Vũ Văn tiên sinh cùng mấy vị y thuật cao minh chầu chực luôn bên mình đại ca, không lúc nào cởi áo. Họ nghiên cứu dược phương hết sức chặt chẽ mà thương thế đại ca vẫn y nguyên. May mà đại ca nội công thâm hậu, không đi đến chỗ nguy nan, chỉ hôn mê bất tỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ôi! Tiểu huynh sống hay chết có gì đáng kể mà làm phiền lụy bao nhiêu người. Tiểu huynh rất lấy làm áy náy.

Bách Lý Băng thở dài nói :

- Tiểu muội nghe chưởng môn phái Thiếu Lâm nói là nếu đại ca không đả thương Thẩm Mộc Phong kịp thời thì hắn phát động âm mưu rất là nguy hiểm. Hiệu lệnh của hắn ra có thể làm tê liệt toàn bộ hay ít ra cũng làm hao tổn rất nhiều nguyên khí.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trong các phái lớn đều có bạn đồ bị Thẩm Mộc Phong thu dụng làm nội ứng. Nếu bọn đó ngấm ngầm hạ độc thủ thì nhất định các phái lớn bị tổn thương trọng đại. Vì thế mà tiểu huynh chưa nắm vững phần thắng cũng phải mạo hiểm chiến đấu một trận.

Bách Lý Băng nói :

- Hiện nay Chưởng môn các phái đều hiểu rõ vụ này nên đối với đại ca đem lòng cảm kích vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Những tên nội ứng của Thẩm Mộc Phong nằm vùng trong các phái đã điều tra ra được chưa?

Bách Lý Băng đáp :

- Chưa. Đó là một điều rất cay cực cho các vị Chưởng môn. Các vị đều thỉnh cầu Vũ Văn tiên sinh giúp đỡ, nhưng Vũ Văn tiên sinh đang bận rộn trị thương cho đại ca, chưa hành động gì được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vũ Văn Hàn Đào ở Bách Hoa sơn trang làm mưu sĩ cho Thẩm Mộc Phong một thời gian rất lâu, tiên sinh biết khá nhiều về nội tình bọn họ.

Chàng ngó Bách Lý Băng nói tiếp :

- Băng nhi hãy cho tiểu huynh biết kỹ càng về tình hình mấy ngày qua.

Bách Lý Băng đáp :

- Chưởng môn các phái tới đây hồi nào tiểu muội không rõ. Từ lúc đại ca bị thương, tiểu muội chầu chực luôn bên mình. Những điều mà tiểu muội nói cho đại ca hay là ngẫu nhiên nghe được vài mẩu, chứ không lưu tâm đến câu chuyện của họ. Có điều Vũ Văn tiên sinh hiểu rõ lắm. Sau khi đại ca hoàn toàn hồi phục thương thế, tiên sinh sẽ nói cho đại ca biết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh biết Băng nhi lo lắng về thương thế của ta. Vậy Băng nhi biết tới đâu nói tới đó để đỡ buồn trong lúc ngọa bệnh này.

Bách Lý Băng trầm ngâm đáp :

- Trước hết hãy nói về thương thế của đại cạ Vũ Văn tiên sinh cùng mấy vị thông hiểu y lý, nghị luận dùng thuốc. Suốt ba ngày ba đêm, đại ca uống thuốc ba lần vẫn không hồi tỉnh. Đến trưa hôm thứ tư thì Độc Thủ Dược Vương tới nơi. Dược Vương lập tức đối chứng lập phương mà cũng mất ba ngày nữa mới làm cho đại ca tỉnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi có nghe lão nói ta bị thương ở chỗ nào không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Trong khi Độc Thủ Dược Vương điều trị đại ca, Vũ Văn Hàn Đào tuy ở bên cạnh mà chưa hỏi lão một câu, lão cũng chưa từng nói chuyện với Vũ Văn tiên sinh lần nào.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi :

- Võ công của ta liệu còn giữ được không?

Bách Lý Băng đáp :

- Không thấy các vị nhắc tới, nhưng chắc chưa đến nỗi thương tổn về võ công.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh cũng chỉ mong như vậy.

Bách Lý Băng cho là sau một lúc nói chuyện, chàng đã mỏi mệt nên yên nghỉ, không hỏi gì nữa.

Thực ra Tiêu Lĩnh Vu rất quan tâm đến vụ võ công của mình có bảo tồn được hay không. Chàng muốn vận khí thử coi nhưng sợ Bách Lý Băng cản trở, đành chờ lúc cô không để ý sẽ ngấm ngầm vận khí.

Quả nhiên Bách Lý Băng khẽ kéo chăn đắp lên người chàng rồi đến bên cửa sổ nhìn ngơ ngẩn xuất thần.

Tiêu Lĩnh Vu hé mắt ngó Bách Lý Băng một cái rồi ngấm ngầm vận động chân khí.

Chàng thấy chân khí chuyển động tới ngực rồi đột nhiên đau nhói như bị dao đâm. Chàng ráng nhẫn nại không bật lên tiếng la, nhưng bị đau đến lụt mồ hôi.

May mà Bách Lý Băng vẫn nhìn ra cửa sổ nên không biết tình hình này.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái, đưa tay lên lau mồ hôi mặt, bụng bảo dạ :

- Xem chừng ta chưa bị mất hết võ công, nhưng thương thế nơi ngực rất trầm trọng. Chẳng biết bao giờ mới lành mạnh để đi giúp Khâu tỷ tỷ một tay.

Chàng nghĩ tới đây bất giác thở dài sườn sượt...

Tiếng thở dài lọt vào tai Bách Lý Băng, cô vội về trước giường hỏi :

- Đại ca tỉnh lại rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười hỏi lại :

- Băng nhi! Dường như Băng nhi có tâm sự gì thì phải?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội đang nghĩ đến Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm hỏi :

- Băng nhi nghĩ gì về Khâu tỷ tỷ?

Bách Lý Băng đáp :

- Khâu tỷ tỷ thân thế cô đơn đi tìm kẻ thù, mà đại ca thương thế trầm trọng chẳng thể đi giúp y. Tiểu muội tuy có lòng nhưng tự biết không thể chia sẻ mối gian lao với y. Hỡi ôi! Chưởng môn các phái bị Vũ Văn tiên sinh thuyết phục phái cao thủ đi trợ quyền cho Khâu tỷ tỷ, nhưng tiểu muội vẫn không yên dạ. Huống chi...

Đột nhiên cô dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huống chi thế nào? Sao Băng nhi không nói nữa?

Bách Lý Băng đáp :

- Khâu tỷ tỷ trước linh đường đã thừa nhân là thê tử của đại ca. Mấy bữa nay tiểu muội đã thông hiểu một điều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi thông hiểu điều chi?

Bách Lý Băng nở nụ cười thê lương đáp :

- Đại ca hãy điều dưỡng cho khỏe. Chờ sau khi hoàn toàn phục hồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Câu chuyện của chúng ta thuộc về tư tình, dù con người tài ba như Vũ Văn tiên sinh cũng không giải quyết dùm chúng ta được. Có đúng thế không? Vậy Băng nhi đã nghĩ gì cứ nói cho tiểu huynh hay.

Bách Lý Băng nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp :

- Đại ca! Đại ca chỉ là người huynh trưởng của tiểu muội. Vậy tấm lòng thương yêu của đại ca đối với tiểu muội chỉ giới hạn ở chân chi. Tiểu muội chờ đại ca hết thương thế rồi sẽ dời khỏi đất Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Băng nhi định đi đâu?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội trở về nhà. Tiểu muội đã sinh trưởng ở nơi trời băng đất tuyết, vậy chỉ còn đường trở

về đó.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi cười nói :

- Tiểu huynh đưa Băng nhi về.

Bách Lý Băng đáp :

- Đại ca không thể đưa tiểu muội về được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Gia phụ thống hận đại ca. Đại ca mà đưa tiểu muội về khó lòng tránh khỏi cuộc phong ba.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu xảy ra cuộc chiến thì Băng muội giúp ai?

Bách Lý Băng không ngờ chàng hỏi câu này, nàng đáp :

- Vì thế tiểu muội mới nói đại ca không nên đưa tiểu muội về.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Việc đưa Băng nhi về thế nào cũng phải đưa rồi. Tiểu huynh nhất định không đánh nhau với lệnh tôn là xong.

Bách Lý Băng nói :

- Gia phụ rất nóng tính. Ngoài gia mẫu ra không ai khuyên giải được lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã có lệnh dường can gián thì chúng ta còn sợ gì nữa?

Bách Lý Băng khẽ thở dài hỏi :

- Tại sao đại ca nhất định đòi đưa tiểu muội về? Gia phụ nóng tính mà đại ca lại cao ngạo. Hai bên đánh nhau thì tiểu muội biết làm sao.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Băng nhi! Tự cổ chí kim Băng nhi có thấy cha vợ giết chàng rể bao giờ chưa? Lệnh tôn dù có nóng tính đến đâu cũng không thể giết tiểu huynh được.

Bách Lý Băng ngơ ngác một chút rồi hiểu câu nói của Tiêu Lĩnh Vu muốn đến Băng cung cầu hôn. Cô mừng quá lại sa lệ.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình hỏi :

- Băng nhi! Băng nhi lại bực mình rồi ư?

Bách Lý Băng lắc đầu bật cười đáp :

- Tiểu muội cao hứng quá! Đại ca đối với tiểu muội bằng mối tình thân như vậy mà tiểu muội không hay.

Cô gục đầu xuống lòng Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng ôn nhu nói :

- Tiểu muội thật ngu dại quá chừng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cũng rất cảm động. Chàng nắm lấy tay Bách Lý Băng nói :

- Băng nhi! Ngồi dậy đi để chúng ta nói chuyện. Trong lòng ta còn nhiều việc phải thuyết minh. Băng nhi nghe đừng nổi nóng.

Bách Lý Băng ngồi dậy lau ngấn nước mắt trên mặt hỏi :

- Tiểu muội là thê tử của đại ca thì bất luận đại ca nói gì tiểu muội cũng tuân theo, khi nào dám nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bây giờ thì chưa phải. Băng nhi có song đường, còn ta thì có song thân tác chủ. Trước khi bẩm rõ với song thân thì chưa phải là danh chính ngôn thuận.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội sẽ năn nỉ gia gia chắc thế nào cũng được. Chỉ còn lo công công, bà bà có ưa đứa con dâu xấu xa này không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó Băng nhi khỏi lo. Gia phụ từ biển hoạn trở về đã khám phá ra đường danh lợi chỉ là ngoại

vật. Lão nhân gia chẳng muốn cản trở công việc của tiểu huynh. Gia mẫu cũng là người hiểu đạo lý, rất mực thương yêu tiểu huynh. Huống chi Băng nhi là người thông minh lanh lợi ai cũng yêu mến. Nếu tiểu huynh không nắm chắc phần nào tất không dám cầu hôn với tiểu muội.

Bách Lý Băng đáp :

- Thế thì hay lắm! Dù lệnh tôn và lệnh đường không thuận, tiểu muội quì dưới đất năn nỉ kỳ cho đến lúc hai vị ưng thuận mới thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta đã mấy phen sống chết có nhau, chia sẻ hoạn nạn. Gia phụ mà biết chuyện này hết lòng thương tiểu muội còn chưa đủ, khi nào lại hắt hủi? Đến như tiểu huynh còn có nhiều chỗ mong Băng muội hiểu dùm.

Bách Lý Băng nói :

- Về chuyện gì?

Rồi cô chợt hiểu nói tiếp :

- Tiểu muội hiểu rồi. Chắc là việc liên quan đến Khâu tỷ tỷ.

Cô mỉm cười, không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời, đã nói ngay :

- Cái đó đại ca bất tất phải quan tâm, tiểu muội đối với Khâu tỷ tỷ một lòng kính ái. Chỉ cần y vui lòng chung sống với chúng ta, tiểu muội nguyện ý nhường y làm chính vị. Thực ra tiểu muội được ở luôn bên cạnh Khâu tỷ tỷ cũng bớt phần tịnh mịch trong chốn khuê phòng. Ngày sau trên chốn giang hồ động có việc gì tất người ta yêu cầu đại ca đi giải quyết. Hiện giờ chúng ta chưa có ước thúc về danh phân nên tiểu muội mới được đi theo đại ca khắp chân trời góc bể. Một khi yên bề danh phận rồi, tiểu muội chẳng thể đi theo đại ca hoài. Nếu trong chốn khuê phòng được Khâu tỷ tỷ bầu bạn thì còn gì hay hơn nữa?

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Băng nhi nghĩ xa xôi quá. Nhưng tiểu huynh còn có việc cần thuyết minh trước.

Bách Lý Băng nhấp nháy cặp mắt hỏi :

- Phải chăng là vụ Nam Cung cô nương, con gái của Độc Thủ Dược Vương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải đó! Phụ thân y đã có ơn cứu mạnh tiểu huynh, mà tiểu huynh cũng nợ y nhiều. Sau khi lành thương thế, tiểu huynh phải đi lên núi Cửu Cung một chuyến, một là để tạ ơn cứu mạng, hai là để thăm tình hình thương thế của cô ta. Mong rằng Băng nhi đừng bực mình về chuyện này.

Bách Lý Băng đưa tay lên khẽ vén mái tóc xòa xuống vai, cười đáp :

- Đại ca bất tất phải quan tâm. Chúng ta ở với nhau lâu ngày, tiểu muội đã hiểu đại ca là đấng anh hùng. Nam Cung cô nương là thiếu nữ phòng khuê mà đại ca độ lượng quân tử, đừng lo tiểu muội quấy rầy. Nhưng...

Chương 106: Mất Hết Võ Công Anh Hùng Phẫn Chí

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhưng làm sao?

Bách Lý Băng bật cười hích hích đáp :

- Nhưng đại ca đừng quên tiểu muội là nữ nhân và là thê tử của đại ca. Đại ca muốn đi lại với ai cũng được, nhưng ngoại trừ Khâu tỷ tỷ, đại ca đừng có động tình với phụ nữ nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Hiền muội cứ yên tâm, tiểu huynh tự biết dè dặt...

Đột nhiên chàng lộ vẻ nghiêm nghị nói tiếp :

- Hiền muội mấy lần nhắc tới Khâu tỷ tỷ, lại cam tâm làm thiếp. Thái độ khiêm nhượng này khiến tiểu huynh cảm kích vô cùng, nhưng hiền muội nên biết là Khâu tỷ tỷ là một tiên nữ bị biến xuống phàm trần thì tiểu huynh làm sao liền cành với y được. Ngọc Tiêu lang quân chẳng biết phận mình đem lòng say mê để rước lấy đau khổ vào mình. Lam Ngọc Đường sau còn tỉnh lại biết mình không đáng.

Một con thiên nga bay bổng chín tầng mây, khi nào lại chịu bó mình trong một căn nhà chật hẹp?

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Nhưng Khâu tỷ tỷ đối với đại ca lại khác hẳn. Lúc y tế điện trước linh đường, đã thổ lộ tâm sự ra lời nói, thừa nhận trước mặt anh hùng là thê tử của đại ca. Mẫu thân y đã để di thư làm lời môi ước. Đại ca đã nghe rõ đó, chẳng lẽ lại muốn phụ tình Khâu tỷ tỷ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Liệu Khâu tỷ tỷ đối với tiểu huynh có tình gì không?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu y vô tình đã chẳng thừa nhận là vợ con của đại ca trước cặp mắt của bao nhiêu người dòm

vào.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu bảo y có tình với ta thì chỉ nên nói là y có chút lòng thương tiếc mới phải. Nguyên Khâu Vân Cô mẫu thân của nàng để lại di thư hứa gả nàng cho tiểu huynh làm vợ, đó hoàn toàn là lòng hy sinh để đền ơn đáp nghĩa. Vân di biết tiểu huynh không sống được quá hai chục tuổi, mới dặn Khâu tỷ tỷ lấy ta làm chồng, nhưng nguyên nhân đó bây giờ không còn nữa. Khâu tỷ tỷ có quyền tự chủ. Huống chi nàng không phải tục nữ tầm thường. Dù nàng chẳng thương tiếc gì ta thì ta vẫn một niềm kính trọng, coi nàng như Vân di hóa thân.

Bách Lý Băng trầm ngâm đáp :

- Chúng ta bất tất bàn đến chuyện này làm chi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao? Băng nhi không tin lời ta chăng?

Bách Lý Băng đáp :

- Dĩ nhiên tiểu muội tin lắm, có điều tình thế sau này biến đổi ra sao chúng ta khó mà tiên liệu. Trường hợp chúng ta vẫn tự chủ được thì tiểu muội mong rằng đại ca đừng phụ tình mà phải thương đến Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Chúng ta hãy gác vụ này lại. Băng nhi đi mời Vũ Văn tiên sinh tới đây để tiểu huynh hỏi tiên sinh mấy điều.

Bách Lý Băng nói :

- Bữa nay đại ca mới hồi tỉnh mà nói chuyện quá nhiều rồi. Đại ca hãy ngủ một giấc rồi gặp mặt Vũ Văn tiên sinh được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không cần. Tinh thần tiểu huynh rất phấn khởi. Băng nhi đi mời tiên sinh vào đây.

Bách Lý Băng gật đầu ra ngoài một lúc rồi dẫn Vũ Văn Hàn Đào vào phòng.

Vũ Văn Hàn Đào chắp tay hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Đại hiệp triệu tại hạ đến có điều chi day bảo?

Tiêu Lĩnh Vu vỗ tay xuống giường đáp :

- Mời tiên sinh ngồi xuống. Tiểu đệ có mấy điều thỉnh giáo.

Vũ Văn Hàn Đào ngồi xuống, Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Xin tiên sinh đừng nói như vậy, nếu không được Vũ Văn tiên sinh trợ giúp thì Tiêu mỗ sống làm sao được? Cả tòa võ lâm cũng chìm đắm dưới ma chướng của Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Tại hạ mà không được Tiêu đại hiệp thưởng thức, dắt díu, thì anh hùng thiên hạ chẳng ai biết đến.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vũ Văn huynh! Từ giờ Vũ Văn huynh đừng khách sáo nữa, cứ kêu tiểu đệ bằng Tiêu huynh đệ được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ kêu Tiêu đại hiệp quen rồi, mà thay đổi ngay thật không phải chuyện dễ.

Tiêu Lĩnh Vu biết lão cảm kích mình mà xưng hô là Tiêu đại hiệp, chàng cũng không nói nữa, đi ngay vào chuyện.

- Vũ Văn huynh! Vũ Văn huynh có thể nói thực một điều với tiểu đệ được không?

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi :

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Thẩm Mộc Phong có chết thật rồi không?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Tiêu đại hiệp có ý hoài nghi hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ thật không tin con người như Thẩm Mộc Phong và lại bị giết chết một cách dễ dàng như

vậy.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm :

- Nhưng người hiện diện tại trường phần lớn đều tin là Thẩm Mộc Phong đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn Vũ Văn huynh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Không dám lừa Tiêu đại hiệp, tại hạ trong lòng chưa hết mối hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì chưa tìm thấy một vật gì là di tích của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng thế, Thẩm Mộc Phong xảo quyệt phi thường tất nhiên đã chuẩn bị cẩn thận. Khi còn ở linh đường các vị khiêu chiến đã khiến hắn cảnh giới rất sâu xa.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Vũ Văn huynh! Chẳng lẽ đông người như vậy mà không một ai phát giác Thẩm Mộc Phong trốn khỏi chiến trường?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ cũng không sao nghĩ ra được. Ngay ở đây, tại hạ đã phái mấy tổ hết sức chú ý đến cử động của Thẩm Mộc Phong mà chưa ai phát giác ra hắn đã rời khỏi chốn này. Vì vậy khó lòng quyết đoán được hắn còn sống hay đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Vụ này thật khiến cho người ta phải điên đầu.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Kể về cơ trí của Thẩm Mộc Phong thì tất nhiên hắn đã chuẩn bị một cách phi thường kín đáo, chúng ta quyết không thể liệng chất nổ cho hắn chết được. Nhưng lúc hắn động thủ cùng Tiêu đại hiệp đã bị chặt đứt một cánh tay. Do đó có thể làm cho hắn mất hết cơ trí.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Tình trạng lúc đó Vũ Văn tiên sinh có thể nói kỹ cho tiểu đệ nghe được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Khi Phá Sơn thần lôi nổ, máu thịt tung bay. Số người bị thương rất nhiều. Tình cảnh thật rối beng! Bên địch cũng như bên ta chạy loạn xà ngầu. Giả tỷ mà Thẩm Mộc Phong trốn thoát được thì hắn đã nhân lúc đó mà trốn thoát đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vu công tử có bị chết ngay đương trường không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Gã bị trọng thương nhưng trốn thoát.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh có trông thấy không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Lam Ngọc Đường cho tại hạ hay như vậy.

Lão hắng đặng một tiếng rồi nói tiếp :

- Để cổ vũ chí phấn đấu các phái lớn, tại hạ phải thông quyền đạt biến tuyên bố là Thẩm Mộc Phong đã chết rồi, khiến cho oai danh của hắn xây dựng trong mấy chục năm tan ra mây khói. Tại hạ biết rằng hãy còn số đông chưa hết úy kỵ Thẩm Mộc Phong. Nếu họ biết Thẩm Mộc Phong chết rồi càng thêm phấn khởi tinh thần, hăng hái truy sát bọn dư đảng ở Bách Hoa sơn trang. Sau đó dù họ có khám phá ra Thẩm Mộc Phong chưa chết thì khi đó đã thành thế cưỡi cọp, ai không muốn đánh cũng phải đánh.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười khen :

- Vũ Văn tiên sinh dụng tâm cả từ câu nói.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì tình thế bất đắc dĩ, tại hạ phải dùng một chút thủ đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chỉ cốt lòng mình giữ điều nhân nghĩa, còn dùng trá thuật để thành đại sự cũng chẳng thương tổn gì đến đạo lý.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Lúc này Tiêu đại hiệp bất tất phải lo âu đến công việc võ lâm nữa vì thực lực của chúng ta rất cường mạnh. Bao nhiêu tinh túy võ lâm đều tập hợp ở đây. Thẩm Mộc Phong bị chặt đứt một cánh tay thì dù hắn có trốn thoát được cũng phải mất một quãng thời gian điều dưỡng và không thể chủ trương mọi việc ở Bách Hoa sơn trang. Bách Hoa sơn trang không có Thẩm Mộc Phong thành rắn mất đầu lại bị mấy trăm cao thủ truy tầm ráo riết tất phải tan vỡ. Dù Thẩm Mộc Phong có sống sót chữa lành thương thế trở lại giang hồ thì thiên hạ đã biến đổi rất nhiều. Một mình hắn dù võ công cao cường đến đâu cũng không thoát khỏi ách vận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lời Vũ Văn huynh rất có lý, nhưng nhận xét của tại hạ còn có chỗ bất đồng.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tiêu đại hiệp có cao kiến gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chắc Thẩm Mộc Phong còn tiềm tàng một lực lượng mà giang hồ không biết được. Khi hắn lành vết thương tái xuất giang hồ, hành động càng tàn khốc hơn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Lời suy luận của Tiêu đại hiệp căn cứ vào đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng phải tiểu đệ nói ẩu mà thực sự đã gặp một nhân vật võ lâm ở dưới huyệt động. Người đó ít xuất hiện trên chốn giang hồ. Suy một chỗ này ra nhiều chỗ khác. Bọn người đó đại khái là tiềm lực của Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ sẽ bàn với mọi người ở Cái bang cùng những phái lớn đảo lộn sào huyệt của chúng để truy tầm toàn diện. Đại hiệp bất tất phải lo âu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được Vũ Văn huynh sắp đặt kế hoạch, dĩ nhiên tại hạ rất yên lòng.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Tại hạ còn muốn thỉnh giáo tiên sinh hai việc riêng.

Vũ Văn Hàn Đào giục :

- Xin đại hiệp cho hay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương thế của tại hạ liệu có hoàn toàn khôi phục được không? Chắc Vũ Văn huynh biết rồi. Xin Vũ Văn huynh nói thực cho hay.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Y thuật của tại hạ chưa bén gót được Độc Thủ Dược Vương. Tiêu đại hiệp trải qua bảy ngày không hồi tỉnh tại hạ đã thất vọng. Thế mà Độc Thủ Dược Vương diệu thủ hồi xuân chữa được cho đại hiệp.

Lão đảo mắt nhìn Bách Lý Băng nói tiếp :

- Cô nương là người thông minh, chắc hiểu rõ nội tình.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Chỗ dụng tâm của Độc Thủ Dược Vương là bức bách tệ đại ca đền núi Cửu Cung để thăm con gái lão.

Vũ Văn Hàn Đào chậm rãi nói :

- Đó là nhận xét của tại hạ, hiện giờ chưa thể xác định được.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Độc Thủ Dược Vương để lại dược vật, Tiêu đại hiệp chưa uống hết. Không chừng khi dùng hết thuốc thương thế sẽ thay đổi.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Tiên sinh nói đúng lắm. Hiện giờ phải chờ tệ đại ca uống hết bình thuốc rồi sẽ tính.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiêu đại hiệp đau nặng mới tỉnh, không nên nói nhiều cho hao tổn tinh thần. Tại hạ xin cáo từ.

Lão chắp tay đứng dậy toan đi, Tiêu Lĩnh Vu gọi lại :

- Vũ Văn huynh!

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Còn chuyện gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này liên quan đến Khâu tỷ tỷ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Phải chăng đại hiệp muốn biết hành tung của Khâu cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Không hiểu hiện giờ y ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ chỉ biết y đi về phía Đông Nam. Còn hiện giờ y ở đâu? Làm gì? Tại hạ không được rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ôi! Vân di đối với tiểu đệ ân tình rất thâm trọng. Nếu tiểu đệ không được gặp Vân di thì làm còn gì có ngày nay? Bất luận tiểu đệ có giúp đỡ gì được Khâu tỷ tỷ hay không? Nhưng thế nào cũng phải trả thù cho Vân di.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp không nên lo nghĩ nhiều. Bất luận việc gì cũng phải chờ đến sau khi vết

thương lành mới hành động được. Tiêu đại hiệp hãy yên tâm điều trị. Tại hạ xin phái người dò la tin tức Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhất thiết trông cậy ở Vũ Văn huynh.

Rồi chàng nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ dặn Bách Lý Băng :

- Xin cô nương cho đại hiệp uống thuốc đúng giờ.

Rồi lão rón rén lui ra.

Thời gian bảy ngày vun vút trôi qua. Bách Lý Băng phục thị luôn bên mình Tiêu Lĩnh Vu.

Vũ Văn Hàn Đào cũng sắp đặt cho chàng được yên tĩnh trong bảy ngày, không để ai vào quấy nhiễu.

Tiêu Lĩnh Vu uống hết thuốc của Độc Thủ Dược Vương rồi vận khí ngay để chứng minh võ công mình còn bảo toàn được hay không? Chàng cảm thấy chân khí vào đến cạnh sườn liền bị trở ngại. Nếu cứ miễn cưỡng vận khí lại càng đau đớn dị thường. Chàng không khỏi buồn phiền buông tiếng thở dài.

Bách Lý Băng thấy chàng ngồi vận khí, lưu tâm điều tra. Cô biết nếu Tiêu Lĩnh Vu không khôi phục được võ công là một đòn rất nặng đánh vào tâm linh chàng.

Cô vừa nghe tiếng thở dài của Tiêu Lĩnh Vu, bất giác trống ngực đánh thình thình. Cô ráng giữ bình tĩnh cất tiếng ôn nhu hỏi :

- Đại ca đã khá chưa?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên, vẻ mặt rất kỳ dị. Chàng nhìn Bách Lý Băng một lúc rồi đáp :

- Băng nhi! Tiểu huynh hết thời rồi.

Chàng từ từ nằm xuống, giương mắt nhìn lên nóc nhà ngơ ngẩn xuất thần.

Bách Lý Băng biết chàng bị đả kích mãnh liệt vào tâm khảm đến một mức độ không chịu nổi nên nằm trầm lặng như người si ngốc. Cái đó đại biểu cho nội tâm đau khổ vô cùng. Cô muốn khuyên giải mấy câu mà không biết nói thế nào.

Cô nhận định kỹ càng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhìn lên nóc nhà, dường như không hay có cô đứng bên cạnh.

Bách Lý Băng kinh hãi vô cùng, len lén ra khỏi căn phòng chạy thẳng đến chỗ Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào đang bàn định chuyện gì với Thương Bát và Đỗ Cửu, thấy Bách Lý Băng hớt hải chạy đến liền đứng dậy hỏi :

- Bách Lý cô nương? Có chuyện gì vậy?

Bách Lý Băng nói ngay :

- Tiểu muội e rằng y không chịu nổi.

Thương Bát giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao? Thương thế của đại ca biến chứng ư?

Bách Lý Băng đáp :

- Thương thế lành rồi, người cũng cử động được. Nhưng y...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Mất hết võ công?

Bách Lý Băng nói :

- Y chưa hoàn thành tâm nguyện mà mất hết võ công, e rằng y không chịu nổi.

Trong đầu óc cô hiện lên hình ảnh si ngốc của Tiêu Lĩnh Vu, bất giác hai hàng châu lệ tuôn ra xối xả.

Vũ Văn Hàn Đào hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Cô nương hãy bình tĩnh thuật lại những chuyện đã xảy ra.

Bách Lý Băng lau nước mắt đáp :

- Tiểu muội thấy y ngồi xếp bằng vận khí, đại khái chân khí không thể lưu thông được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cô nương vẫn luôn chầu chực bên Tiêu đại hiệp chứ?

Bách Lý Băng đáp :

- Đúng vậy, tiểu muội không dời bên mình y nữa bước.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Sau khi y tỉnh lại có nói gì không?

Bách Lý Băng đáp :

- Y chỉ thở dài sườn sượt và bảo là hết thời, rồi lại nằm xuống giương mắt nhìn lên nóc nhà như kẻ mất hồn. Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh hãy nghĩ cách cứu vãn cho. Tiểu muội sợ y bị đả kích trầm trọng, phẫn chí rồi tự tử.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trọng, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cô nương hãy trấn tĩnh lại. Sự tình này tại hạ đã tiên liệu rồi.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi :

- Tiên sinh đã tiên liệu rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế. Nhưng khi đó tại hạ chưa dám quyết đoán và mong mình đoán sai, bất hạnh lại đoán trúng.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh có biện pháp nào cứu vãn được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đang suy nghĩ...

Bách Lý Băng nói :

- Hỡi ôi! Tiểu muội chưa thấy thần sắc y thế này bao giờ. Không phải bi thương, cũng không ra chiều phẫn nộ, dường như quyết định sẽ làm một cái gì.

Cô nói đến chỗ thương tâm lại sa lệ.

Lần này cô không lau mặt, cất giọng thê lương nói tiếp :

- Tiểu muội ở với y lâu ngày nên đã hiểu nhau một cách sâu xa. Bề ngoài y làm ra vẻ hòa bình mà trong lòng rất kiên cường. Y đã quyết tâm làm điều gì là không ai khuyên giải được.

Thương Bát, Đỗ Cửu đứng thộn mặt ra nhìn Bách Lý Băng chẳng biết nói gì, làm gì.

Vũ Văn Hàn Đào ngửa mặt lên thở phào một cái nói :

- Nếu y có thể khôi phục được võ công thì sao?

Bách Lý Băng đưa tay áo lên lau nước mắt hỏi lại :

- Vũ Văn tiên sinh làm được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ không đủ bản lãnh nhưng có người làm được.

Chương 107: Núi Cửu Cung Dược Vương Thiết Kế

Bách Lý Băng hỏi :

- Phải chăng là Độc Thủ Dược Vương?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng rồi, trên cõi đời này chỉ có một mình Độc Thủ Dược Vương là cứu vãn được tình thế đó.

Thương Bát hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương vượt đường xa ngàn dặm đến đây trị thương cho Tiêu đại ca, sao lại không trị luôn một chuyến cho hết?

Đỗ Cửu đáp :

- Lão quỷ đó nhất định có chuyện mưu đồ. Chúng ta đành chuẩn bị một phần hậu lễ mời y đến lần nữa là xong.

Vũ Văn Hàn Đào thở dài nói :

- Tại hạ e rằng đồ trân quý của nhị vị tuy trên đời này không ai bì kịp nhưng khó lòng mà đả động được lòng ước muốn của Độc Thủ Dược Vương.

Đỗ Cửu đáp :

- Tại hạ có củ sâm già ngàn năm cùng bao nhiêu dược vật trân quý tặng cho y hết là xong.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Trên đời này có kỳ dược, nhưng điều trọng yếu là người biết dùng thuốc. Phương pháp này e rằng không thu được hiệu quả.

Thương Bát hỏi :

- Nếu vậy thì bọn tại hạ đành chịu chẳng có biện pháp nào nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì món lễ vật làm động được lòng Độc Thủ Dược Vương nhìn không thấy bóng, ngửi chẳng thấy mùi.

Thương Bát hỏi :

- Nhìn không hình bóng, ngửi không mùi vị là vật gì?

Đỗ Cửu nói theo :

- Thiên hạ có vật đó thì Trung Châu nhị cổ cũng quyết đổ hết cơ nghiệp ra mà mua cho bằng được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đã là vật quý vô giá thì chẳng thể dùng vàng bạc châu báu mà mua được.

Thương Bát hỏi :

- Nhưng đó là vật gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Là mối thâm tình.

Thương Bát, Đỗ Cửu giật mình tỉnh ngộ gật đầu nói :

- Mối thâm tình sâu tựa biển đó liên quan đến Nam Cung cô nương có phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Phải rồi, lúc ra đi Độc Thủ Dược Vương đã nói rõ: chân khí của Nam Cung Ngọc đi vào đường rẽ không hành động được, yêu cầu Tiêu đại hiệp lên núi Cửu Cung một chuyến. Đi hay không tùy ở nơi Tiêu đại hiệp. Giọng lưỡi tuy lịch sự mà lão đã ngấm ngầm dùng thủ đoạn khiến cho Tiêu đại hiệp không đi không xong.

Bách Lý Băng nói :

- Tiểu muội hiểu rồi. Tệ đại ca mà không đi thì chẳng có cách nào khôi phục được võ công.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chính là thế đó...

Lão hắng dặng nói tiếp :

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp cũng đã rõ rồi. Nếu y không lên núi Cửu Cung thì chẳng còn cách nào khôi phục võ công. Có điều y không bảo cô nương đến hỏi ý tại hạ là vì không muốn để cho Độc Thủ Dược Vương uy hiếp. Chẳng thà võ công mất thì thôi, y không chịu lên núi Cửu Cung.

Bách Lý Băng thở dài hỏi :

- Nhưng y không chịu được vụ đả kích này thì làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì thế cần phải cô nương tác chủ mới xong.

Bách Lý Băng sửng sốt hỏi :

- Sao tiểu muội lại tác chủ được?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế, hiện giờ chỉ có cô nương là có thể khuyên được Tiêu đại hiệp lên núi Cửu Cung phó ước.

Bách Lý Băng ngẫm nghĩ một lúc, vẻ mặt buồn rầu nói :

- Tiểu muội hiểu rồi. Vũ Văn tiên sinh, tiểu muội sẽ khuyên giải y.

Vũ Văn Hàn Đào nói theo :

- Hỡi ôi! Tại hạ thiết tưởng đã vì Tiêu đại hiệp thì cô nương nên nhẫn nại một chút...

Lão hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì dây tơ tình của đại hiệp đã buộc chặt vào người cô rồi. Sao cô nương không rộng lượng một chút?

Bách Lý Băng đáp :

- Nếu Độc Thủ Dược Vương khôi phục được thần công cho đại ca thì tiểu muội có nghĩ gì đến chuyện chàng phải thêm phòng thê thiếp?

Trung Châu nhị cổ nghe đến đây mới vỡ lẽ ồ lên một tiếng.

Bách Lý Băng nhìn Trung Châu nhị cổ nói :

- Tiện thiếp lên núi Cửu Cung không tiện, vậy hai vị đi với đại ca một chuyến.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu mỉm cười nói :

- Cô nương thật là sáng suốt. Để Trung Châu nhị cổ đi theo Tiêu đại hiệp là hay quá rồi.

Bách Lý Băng nở nụ cười thê lương nói :

- Đa tạ tiên sinh đã chỉ điểm. Tiểu muội trở về phòng nói rõ cho y biết.

Cô trở gót cất bước.

Vũ Văn Hàn Đào gọi giật lại :

- Cô nương!

Bách Lý Băng dừng chân hỏi :

- Chuyện gì nữa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cô nương khuyên Tiêu đại hiệp lên núi Cửu Cung, nhưng hay hơn hết đừng nói rõ nội tình, mà chỉ uyển chuyển trình bày để tỏ tấm lòng tha thiết.

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi.

Đoạn cô cất bước trở về phòng.

Thương Bát thấy Bách Lý Băng đi xa rồi khẽ hỏi :

- Vũ Văn huynh! Phải chăng Độc Thủ Dược Vương định đem cô gái suốt đời mắc bệnh liệt giường gả cho Tiêu đại ca? Vì vậy lão nhân cơ hội trị thương đã ngấm ngầm hạ độc thủ vào mình y?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chưa chắc đã phải là chuyện hạ độc thủ, mà chỉ là lão không chịu chữa hẳn vết thương cho Tiêu đại hiệp.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Độc Thủ Dược Vương đã coi lầm đại ca. Lão định đưa điều kiện là chữa cho tệ đại ca khôi phục lại võ công để y chịu khuất phục lấy cô con gái bệnh hoạn của lão thì khó lòng được như nguyện. Giả tỷ lão thành tâm nguyện ý hết sức điều trị thương thế cho đến nơi, hoặc giả Tiêu đại ca cảm tạ ơn đức

thì còn nhiều hy vọng hơn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Thương huynh, vụ này quan hệ vô cùng. Khi hai vị gặp Độc Thủ Dược Vương mong rằng hai vị nhẫn nại một chút.

Thương Bát đáp :

- Bất quá tại hạ nói sau lưng lão mấy câu mà thôi. Vì việc khôi phục thần công cho đại ca, tại hạ có dập đầu lạy lão cũng cam lòng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thế hay lắm! Vạn nhất Độc Thủ Dược Vương có đưa ra điều kiện hà khắc, Tiêu đại hiệp không chịu phục tòng, mong hai vị hết sức điều giải.

Thương Bát đáp :

- Vụ này khó đây. Tiêu đại ca mà không chịu thì tiểu đệ quyết chẳng thể thuyết phục y được.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Thương huynh trình bày với Tiêu đại hiệp là tại hạ sau khi suy nghĩ nhiều lần đã nhận ra là Thẩm Mộc Phong chưa chết.

Thương Bát vỗ đùi đánh “đét” một cái nói :

- Thủ ý này hay lắm! Có thế mới kích động được ý chí phấn đấu của đại ca và khiến y nhẫn nhục.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài đáp :

- Tại hạ mà đoán trúng Thẩm Mộc Phong chưa chết thật thì cũng là điều bất hạnh.

Đỗ Cửu lên tiếng :

- Không thể thế được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ cũng mong lời Đỗ huynh là đúng...

Lão thở phào một cái nói :

- Vì toàn thể võ lâm đại cuộc, Tiêu đại hiệp cần phải khôi phục thần công.

Thương Bát ngắt lời :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiêu đại ca có biết rõ là võ công của y khôi phục được hay không, hoàn toàn ở trong tay Độc Thủ Dược Vương?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp thông minh tuyệt đỉnh, tại hạ chắc y hiểu rối nhưng không chịu nói ra mà thôi.

Đỗ Cửu hỏi :

- Liệu Bách Lý cô nương có thể khuyên Tiêu đại ca lên núi Cửu Cung được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cái đó còn tùy ở lời khuyến khích của Bách Lý cô nương. Có điều theo nhận xét của tại hạ thì mười phần có đến chín Tiêu đại hiệp sẽ theo lời của cô.

Đỗ Cửu hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vì một mặt Bách Lý cô nương hết sức khuyên giải, một mặt Tiêu đại hiệp nghĩ mình cần phải khôi phục thần công, nên y đành ưng thuận.

Thương Bát nói :

- Vũ Văn tiên sinh nói là đã có phần chắc rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hai vị hãy đi thu xếp hành trang, tại hạ ở đây chờ tin tức của Bách Lý cô nương.

Trung Châu nhị cổ dạ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào thực sự trong lòng không còn nắm vững phần nào, lão nóng ruột vô cùng.

Sau chừng một giờ mới thấy Bách Lý Băng chậm chạp bước tới. Mắt cô hãy còn đầy ngấn lệ tỏ ra cô đã khóc rất nhiều.

Vũ Văn Hàn Đào ráng áp chế nỗi kích động trong lòng mỉm cười hỏi :

- Cô nương thuyết phục được Tiêu đại hiệp rồi chứ?

Bách Lý Băng đáp :

- Y không chịu. Tiểu muội phải hết lời năn nỉ y mới nghe theo.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các vị tính bao giờ khởi hành.

Bách Lý Băng đáp :

- Càng sớm càng hay.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã yêu cầu Trung Châu nhị cổ chuẩn bị hành trang. Nếu Bách Lý cô nương đồng ý thì có thể thượng lộ ngay bây giờ.

Bách Lý Băng đáp :

- Y chưa khỏi thương thế, không thể đi lại được, không hiểu để y thượng lộ bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã sai người chuẩn bị một cỗ xe. Khi vào khu vực núi non sẽ đổi sang ngồi võng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Bao giờ có xe tới?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chỉ trong vòng nửa giờ, cô nương hãy chuẩn bị những đồ cần dùng cho Tiêu đại hiệp.

Bách Lý Băng gật đầu đi ngay.

Sau chừng một giờ, Vũ Văn Hàn Đào xắp xếp xong. Tiêu đại hiệp bí mật ngồi lên cỗ xe mui.

Thương Bát cùng Đỗ Cửu ngồi ở phía trước đánh xe cho chạy như bay.

Trừ những lúc thay ngựa hay ăn uống là phải dừng lại, còn ngoài ra xe chạy suốt ngày đêm, bất

chấp trời mưa hay lạnh.

Một hôm xe tới chân núi Cửu Cung vào buổi sáng.

Thương Bát lấy trong bọc ra tấm bản đồ mà Vũ Văn Hàn Đào đã vẽ đường tắt lên núi coi kỹ một hồi, rồi cùng Đỗ Cửu để Tiêu Lĩnh Vu lên ngồi võng khiêng chàng lên núi.

Vũ Văn Hàn Đào tuy thuộc rõ tình thế núi Cửu Cung, nhưnh không hiểu Độc Thủ Dược Vương ở chỗ nào? Có điều lão tin chắc Dược Vương đã sắp đặt chờ đón Tiêu Lĩnh Vu, nên trên bản đồ chưa chỉ rõ đường lối lên núi.

Mấy bữa nay Tiêu Lĩnh Vu rất ít nói. Đối với việc lên núi cầu chữa thuốc càng không nhắc tới.

Thương Bát, Đỗ Cửu hiểu tâm lý chàng cũng không nói nhiều.

Đi chừng hai giờ lên đến một đỉnh núi vào lúc gần trưa.

Bỗng thấy dưới gốc cây hòe lớn có tòa tiểu miếu.

Bên miếu là một ngôi thảo đình. Trong quán này đặt một cái bàn. Trên bàn có bình nước và hai cái chén sành cùng mấy thứ bánh mứt điểm tâm.

Thương Bát vào quán nhìn cảnh vật xung quanh nói :

- Lão tam! Chúng ta hãy nghĩ ở đây một chút rồi sẽ thượng lộ.

Đỗ Cửu gật đầu.

Hai người hạ võng xuống gốc cây rồi nghiêng mình hỏi :

- Đại ca có uống trà không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh không khát, hai vị uống đi.

Rồi chàng ngồi nhắm mắt lại như muốn ngủ.

Thương Bát, Đỗ Cửu đưa mắt nhìn nhau, cất bước vào quán trọ.

Đỗ Cửu khẽ hỏi Thương Bát :

- Lão nhị! Nơi đây rất giống hình trong bản đồ, nhưng tại sao Độc Thủ Dược Vương lại trú ngụ tại chốn này.

Thương Bát đáp :

- Vũ Văn tiên sinh cũng không biết Độc Thủ Dược Vương ở đâu. Có điều nơi đây đúng là yếu đạo để lên núi.

Đỗ Cửu hỏi :

- Vũ Văn Hàn Đào bảo chúng ta hội kiến Độc Thủ Dược Vương bằng cách nào?

Thương Bát đáp :

- Để lão kiếm bọn mình càng dễ dàng hơn.

Đỗ Cửu hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh muốn chúng ta trông vào vận khí hay sao?

Thương Bát đáp :

- Trước nay tiên sinh rất thận trọng lời nói. Tiên sinh đã bảo chúng ta đi thì dĩ nhiên nắm chắc phần nào rồi.

Hai người vào đến quán trà thấy một lão già lối năm chục tuổi ngồi ngủ gật trên ghế tre.

Thương Bát, Đỗ Cửu mỗi người bưng một chung trà uống, bỏ hai đồng tiền xuống bàn rồi không thấy gì khả nghi liền quay gót trở về gốc cây. Nhưng mục quang vừa ngó ra không khỏi ngẩn người, Độc Thủ Dược Vương đã đứng bên võng nói chuyện với Tiêu Lĩnh Vu.

Đỗ Cửu chau mày khẽ hỏi :

- Không hiểu lão đã ẩn thân ở chỗ nào?

Thương Bát đáp :

- Chắc lão ngồi trên ngọn cây.

Hai người hắng đặng một cái rồi lên tiếng :

- Kính chào Nam Cung huynh.

Độc Thủ Dược Vương quay lại cười nói :

- Hai vị phải một phen tân khổ. Tại hạ đã chuẩn bị mấy món dã vị kính chờ đại giá.

Câu này ý nói đã tiên liệu thế nào mấy vị cũng đến.

Thương Bát hỏi :

- Chỗ ở của Nam Cung huynh cách đây gần hay xa.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Gần đây thôi. Để lão phu dọn đường.

Rồi trở gót cất bước.

Đỗ Cửu và Thương Bát khiêng võng lên theo sau Độc Thủ Dược Vương.

Ba người đi rất mau, sau chừng một giờ thì đến khu rừng trúc trên đỉnh núi, trước mặt một tòa tịnh xá.

Độc Thủ Dược Vương chắp tay mời ba người vào nhà.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước chậm chạp vào sảnh đường ngồi ngay xuống ghế.

Nhà ngói, dậu tre quét tước rất sạch sẽ.

Độc Thủ Dược Vương đầy vẻ hoan hỷ nói :

- Tiêu đại hiệp quả là con người nghĩa hiệp, ân oán phân minh. Thương thế chưa lành đã ráng lên núi Cửu Cung này.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương lẳng lặng không nói gì.

Thương Bát, Đỗ Cửu ngồi xuống cạnh Tiêu Lĩnh Vu.

Độc Thủ Dược Vương không thấy Tiêu Lĩnh Vu đáp lại liền cười khanh khách nói :

- Tiểu nữ cực kỳ ngưỡng mộ Tiêu đại hiệp, nay được Tiêu đại hiệp giá lâm tất y mừng rỡ vô cùng!

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng :

- Lão nói huỵch toẹt ra chẳng dấu diếm gì, dĩ nhiên tình thương con đến cùng cực. Lão vốn là người kiêu ngạo, lạnh lùng, nếu không vì tình thế bắt buộc, tất chẳng chịu nói thế.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương hô :

- Ngọc nhi! Mau ra đây! Tiêu đại hiệp đã đến thăm ngươi đó.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đang tức tối muôn vàn, thấy tình trạng này, lửu giận liền giảm đi phần lớn.

Những tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Bóng rèm lay động. Một thiếu nữ tóc xõa xuống bên vai từ phía trong đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn vào thấp thoáng nhận ra Nam Cung Ngọc.

Trước kia chàng đã ở với Nam Cung Ngọc một thời gian, vì hồi đó cô mắc trọng bịnh, chàng không coi kỹ mà chỉ nhớ mang máng hình dáng cô. Bây giờ chàng nhìn lại thấy cô thân thể gầy yếu nhưng dung nhan rất xinh đẹp.

Nam Cung Ngọc dường như đã có ấn tượng xâu xa về chàng nên vừa ngó thấy đã nhận ra ngay.

Cô mỉm cười nghiêng mình thi lễ nói :

- Tiêu đại ca còn nhận đại tiểu muội không?

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi lại :

- Nam Cung cô nương! Ngọc thể đã mạnh chưa?

Nam Cung Ngọc liếc mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương nói :

- Gia phụ phí bao nhiêu tâm huyết tìm kiếm kỳ dược chữa cho tiểu muội sống sót, lại toan điều giáo cho thành một cao thủ võ lâm, tiểu muội thật là vô dụng. Lúc luyện bất cẩn để chân khí đi vào đường rẽ, nên đến nay vẫn chưa thành tựu được chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Độc Thủ Dược Vương thấy vẻ từ ái lộ ra ngoài mặt, tựa hồ mấy câu của Nam Cung Ngọc khiến lão được an ủi rất nhiều. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Độc Thủ Dược Vương là nhân vật nửa chính, nửa tà, nhưng là người cha tốt nhất thiên hạ.”

Lại nghe Nam Cung Ngọc hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Mấy năm nay đại hiệp có mạnh không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ phiêu bạt giang hồ, bốn bể không nhà.

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Úi chà! Vậy ra đại ca cũng gian lao vất vả lắm ư?

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp :

- Con ngốc kia! Tiêu đại hiệp của ngươi nay đã thành nhân vật đệ nhất thiên hạ được toàn thể bạn hữu giang hồ sùng kính.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói :

- Cái đó đã hẳn. Hài nhi biết trước Tiêu đại hiệp là đấng anh hùng.

Tiêu Lĩnh Vu bẽn lẽn cười nói :

- Tại hạ rất lấy làm xấu hổ.

Nam Cung Ngọc đưa mắt nhìn Thương Bát, Đỗ Cửu nói :

- Tiểu muội còn nhớ hai vị là Thương Bát, Đỗ Cửu.

Thương Bát đáp :

- Đúng rồi! Trí nhớ của cô nương hay quá.

Nam Cung Ngọc đưa tay vuốt lại mái tóc rồi tiến gần thêm hai bước về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Độc Thủ Dược Vương khẽ nghiêng đầu một cái. Thương Bát hiểu ý liền đứng dậy nói :

- Đại ca! Tiểu đệ ra ngoài một chút.

Đỗ Cửu đứng lên đi theo Thương Bát.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tiêu đại hiệp ngồi chơi một chút. Lão phu xuống bếp bảo chúng làm mấy món lót dạ.

Tiêu Lĩnh Vu biết ngay Độc Thủ Dược Vương muốn để chàng một mình ngồi trò chuyện với Nam Cung Ngọc, liền đáp :

- Thật làm phiền lão tiền bối.

Độc Thủ Dược Vương, Thương Bát, Đỗ Cửu ra khỏi phòng khách. Nam Cung Ngọc liền lại ngồi xuống ghế bên cạnh Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh xuân phong đắc ý làm nên sự nghiệp phi thường, trong lòng tiểu muội rất cao hứng.

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười nói :

- Đó là anh hùng trong thiên hạ đứng lên để tự bảo vệ. Tại hạ bất quá chỉ đi trước bọn họ một bước mà thôi.

Nam Cung Ngọc nói :

- Gia phụ bảo Thẩm Mộc Phong đã bị giết rồi. Từ nay tiểu huynh có thể nghỉ ngơi gió bụi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ tình thế chưa rõ rệt, chẳng hiểu Thẩm Mộc Phong chết rồi hay vẫn còn sống ở trên thế gian.

Nam Cung Ngọc nói :

- Đáng tiếc tiểu muội bị chân khí chạy vào đường rẽ, chưa luyện thành bản lãnh để giúp Tiêu huynh một tay.

Trong nhà hai người nói chuyện thì bên ngoài Độc Thủ Dược Vương cũng mở cuộc đàm phán với Thương Bát, Đỗ Cửu.

Thương Bát đã được Vũ Văn Hàn Đào dặn bảo, trong lòng có sẵn định kiến liền hỏi :

- Dược Vương còn lưu lại một phần, không chịu chữa hết cho Tiêu đại ca, bắt buộc anh em bọn tại hạ đưa nhau lên đây là có dụng ý gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Tiểu nữ nhớ Tiêu Lĩnh Vu một cách tha thiết, y thường nhắc tới chàng. Phụ tử tình thâm, lão phu chẳng thể điềm nhiên tọa thị.

Thương Bát hỏi :

- Tâm nguyện Dươc Vương đã được đền đáp rồi. Nay đại ca đã lên đây không hiểu Dươc Vương chuẩn bị cách nào?

Chương 108: Vì Đại Cuộc Anh Hùng Mạo Hiểm

Độc Thủ Dược Vương nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Lão phu rất kính phục Tiêu Lĩnh Vu. Mong rằng các vị ở lại ba bữa để lão phu chữa hết bịnh cho chàng và khôi phục thần công.

Thương Bát không ngờ lão chịu một cách chóng vánh như vậy. Hắn không khỏi sửng sốt nghĩ thầm :

- "Vụ này có nhiều chỗ khác với lời tiên đoán của Vũ Văn tiên sinh."

Hắn hỏi lại :

- Dược Vương ưng chịu điều trị dư tật cho Tiêu đại ca khiến bọn tại hạ cảm kích vô cùng, nhưng chưa hiểu có điều kiện gì không?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Hỡi ơi! Trước kia lão phu chuẩn bị nài ép Tiêu Lĩnh Vu sau khi thành thân với tiểu nữ mới trị hết nội thương và khôi phục thần công cho chàng, nhưng vừa rồi nghe cuộc đàm đạo giữa Tiêu lang và tiểu nữ lão phu phải thay đổi chủ ý.

Thương Bát đáp :

- Thế thì đúng như lời suy luận của Vũ Văn tiên sinh.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Tại sao bây giờ Dược Vương lại biến đổi chủ ý?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Vừa rồi lão phu thấy cặp mắt của tiểu nữ sáng trước nay chưa từng có. Cái đó chứng tỏ mối tình ý đối với Tiêu lang rất sâu xa. Nếu lão phu bức bách Tiêu lang ưng thuận hôn sự mà lọt vào tai tiểu nữ, nhất định khiến y hết hứng thú hóa ra là làm hại y ư? Y mà bực mình thì đến gia gia cũng chẳng tha thứ. Hỡi ơi! Hai vị chưa có tử nữ thì khó mà hiểu được tấm lòng của bậc làm cha mẹ trong thiên hạ.

Thương Bát hỏi :

- Bây giờ Dược Vương tính thế nào?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nhờ hai vị chuyển lời cho Tiêu Lĩnh Vu mời chàng ở lại ba ngày để lão phu trị thương và khôi phục thần công. Nhưng lão phu cũng có một điều kiện.

Thương Bát rất đổi khẩn trương hỏi :

- Điều kiện gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Trong ba ngày này Tiêu Lĩnh Vu và tiểu nữ ở một nơi để cho y được sống khoan khoái. Tiểu mắc bệnh từ thuở nhỏ chưa được một ngày nào khoan khoái. Lão phu yêu cầu Tiêu lang bồi tiếp tiểu nữ ba ngày thì một phần chàng báo đáp cái ơn cứu mạng của lão phu, một phần vì thương xót tiểu nữ, tưởng không có gì quá đáng.

Thương Bát, Đỗ Cửu tuy là nhưng tay gan dạ anh hùng nhưng thấy cảnh Độc Thủ Dược Vương thương con tận tình cũng không khỏi cảm động. Thương Bát ngẫm nghĩ hồi lâu rồi thở dài nói :

- Mối thâm tình phụ tử vô hạn sâu xa của Dược Vương khiến Thương mỗ không khỏi cảm động. Bọn tại hạ sẽ đem hết khả năng thuyết phục Tiêu đại ca. Nhưng...

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Nhưng làm sao?

Thương Bát hỏi lại :

- Sau ba ngày Dược Vương tự xử thế nào? Nam Cung cô nương sẽ làm gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đó là việc riêng của cha con lão phu, bất tất các vị phải quan tâm.

Thương Bát ngửa mặt lên thở phào một cái nói :

- Dược Vương! Tại hạ còn mấy điều, chẳng hiểu có nên hỏi hay không?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Hai vị có điều chi xin cứ nói ra. Lão phu rửa tai để nghe đây.

Thương Bát hỏi :

- Tuyệt chứng của lệnh ái đã lành chưa?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lành rồi. Tiêu Lĩnh Vu đã đưa lão phu tìm thứ nấm đá ngàn năm trị lành bệnh cho tiểu nữ, nhưng số phận y thật đa mang. Cứu được tuyệt chứng rồi, đang luyện chân khí để bất hạnh đi vào đường rẽ.

Thương Bát hỏi :

- Như vậy thì làm thế nào?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Cái đó có liên quan đến Tiêu đại hiệp.

Thương Bát hỏi :

- Sao lại liên quan đến Tiêu đại ca?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nói ra chưa chắc hai vị đã tin tưởng. Lúc tiểu nữ đang vận khí lão phu vô tình nhắc đến Tiêu Lĩnh Vu, bất giác tiểu chấn động tâm thần để chân khí đi vào đường rẽ.

Đỗ Cửu nói :

- Lão tiền bối ẩn cư ở đây và dường như vẫn còn lưu tâm đến việc giang hồ.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đúng thế! Lão phu cần biết hoạt động của Thẩm Mộc Phong. Thẩm Mộc Phong đã coi Tiêu Lĩnh Vu là tay đối đầu số một thì lão phu cũng là đối đầu thứ hai. Vì thế lão phu cần chú ý đến tình thế giang hồ để chuẩn bị đối phó.

Thương Bát nói :

- Té ra là thế.

Độc Thủ Dược Vương dặn :

- Lão phu tự thấy lời yêu cầu chẳng có chi khắc nghiệt. Mong rằng hai vị hết lòng thuyết phục Tiêu lang dùm cho.

Thương Bát đáp :

- Dược Vương cứ yên tâm, tại hạ tự tin có thể thuyết phục Tiêu đại ca ở lại ba ngày. Nhưng...

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Nhưng làm sao?

Thương Bát đáp :

- Yêu cầu Dược Vương đưa lệnh ái ra ngoài, để anh em tại hạ có cơ hội nói rõ nội tình với Tiêu đại ca.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Dĩ nhiên phải thế. Lão phu xin tạ ơn hai vị trước.

Lão nói rồi chắp tay xá dài.

Thương Bát, Đỗ Cửu vội đáp lễ :

- Không dám! Không dám. Bọn tại hạ xin hết sức.

Độc Thủ Dược Vương thở phào một cái từ từ trở gót cất bước.

Đỗ Cửu khẽ nói :

- Độc Thủ Dược Vương là con người rất tự phụ. Những tay cao thủ bất luận chính tà trên giang hồ đều nể sợ lão mấy phần, nhưng vì cô gái lắm bệnh thì lão lại chịu hạ mình năn nỉ người ta.

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Vì thế chúng ta cứ làm hạng quanh còn hay hơn. Xưa nay người ta thường nói, nhi nữ thường tình, anh hùng khí đoản.

Nhắc lại Độc Thủ Dược Vương trở vào khách sảnh thấy Nam Cung Ngọc đang đàm luận với Tiêu Lĩnh Vu đến chỗ cao hứng, trong lòng cảm khái muôn vàn.

Lão khẽ thở dài nói :

- Hài tử! Ngươi hãy uống thuốc rồi nghỉ ngơi một lúc, Tiêu đại hiệp còn ở lại chơi khá lâu. Ngươi

uống thuốc rồi nói chuyện cũng không muộn.

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp :

- Gia gia ơi, hài nhi thấy tinh thần rất khỏe, nghỉ uống một bữa thuốc cũng không sao.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Không được! Tinh thần ngươi mới khá một chút mà không uống thuốc điều dưỡng thì bệnh thế lại tái phát. Khi đó muốn nghỉ ngơi điều dưỡng, e rằng cũng không kịp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu xen vào :

- Lệnh tôn nói rất phải. Vả lại tại hạ còn ở đây lâu. Cô nương hết bệnh rồi chúng ta nói chuyện càng hay.

Nam Cung Ngọc đáp :

- Hay lắm! Tiêu huynh nhất định chờ tiểu muội nghe.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tại hạ đã chịu lời, khi nào lại không thủ tín?

Nam Cung Ngọc bẽn lẽn mỉm cười, đứng dậy đi vào nội thất.

Độc Thủ Dược Vương liếc mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi theo Nam Cung Ngọc đi vào nhà trong.

Trung Châu nhị cổ thấy cha con Độc Thủ Dược Vương vào nội thất rồi cũng thủng thẳng tiến vào sảnh đường.

Thương Bát đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Đại ca! Vừa rồi tiểu đệ đã thảo luận nhiều với Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thảo luận chuyện gì?

Thương Bát đáp :

- Về việc liên quan đến con gái lão?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Điều kiện khe khắt lắm phải không?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Rất giản dị. Ra ngoài sự tiên liệu của tiểu đệ cùng Đỗ lão tam.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Sao lại có chuyện dễ dàng thế được. Các vị thử nói cho ta nghe.

Thương Bát đáp :

- Lão chỉ yêu cầu đại ca bồi tiếp Nam Cung Ngọc cô nương ba ngày. Trong thời gian này lão yêu cầu đại ca chiều ý cô một chút để cô được khoan khoái trong lòng. Sau đó lão sẽ điều trị vết thương thế cho đại ca rồi để cho chúng ta ra về.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Coi biện pháp này bề ngoài rất dễ dàng cho chúng ta, nhưng sự thực lại rất ác độc.

Thương Bát, Đỗ Cửu đều sửng sốt. Tuy họ không thốt lời bác khước, nhưng trong lòng không phục sự xét đoán của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Phải chăng hai vị huynh đệ trong lòng có chỗ không phục?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ nghĩ không ra nó ác độc ở chỗ nào.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mỗi phương pháp đều do người mà xảy ra thật quá bất đồng. Độc Thủ Dược Vương hiểu rõ chúng ta quá rồi, nên dùng phương pháp đơn giản để đưa chúng ta vào bẫy.

Thương Bát hỏi :

- Hơn một năm nay đại ca chẳng những tiến quá mau về võ công mà về trí năng cũng gia tăng vượt mức khiến bọn tiểu đệ không sao theo kịp. Mấy câu này đại ca tuy đã nói rõ mà tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu?

Đỗ Cửu nói theo :

- Hay hơn hết là đại ca nói rõ thêm, không thì tiểu đệ càng nghe càng đi đến chỗ hồ đồ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi. Độc Thủ Dược Vương muốn tiểu huynh chịu lời bồi tiếp Nam Cung Ngọc ba ngày, mà trong những ngày ấy có ai lường được chuyện gì xảy ra đâu!

Thương Bát ngắt lời :

- Đúng thế! Chẳng lẽ đây là điều kiện khắt khe ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sau ba ngày này, Nam Cung Ngọc cô nương trải qua giai đoạn khoái lạc, bệnh tình hiển nhiên có thuyên giảm...

Thương Bát ngắt lời :

- Thế là hảo sự chứ sao? Đại ca ơi! Chúng ta trợ giúp Nam Cung Ngọc cô nương thì Độc Thủ Dược Vương cũng chữa lành thương thế cho đại ca, đó là nhất cử lưỡng đắc. Hai bên làm ơn cho nhau, rất hợp với tiêu chuẩn hành động thường ngày của đại ca, có điều chi bất lợi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài :

- Hai vị huynh đệ! Vẻn vẹn ba ngày sinh hoạt khoái lạc, liệu có khiến cho Nam Cung Ngọc cô nương sung sướng suốt đời không?

Thương Bát ngập ngừng đáp :

- Cái đó.... cái đó...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nam Cung Ngọc mắc bệnh liệt giường từ thuở nhỏ. Những ngày cô tỉnh táo có thể đếm được trên đầu ngón tay. Theo lời Độc Thủ Dược Vương thì hiện nay cô đã lành tuyệt chứng, chỉ còn chân khí đi vào đường rẽ. Cái đó là do thân thể chưa cường kiện mà ra. Ba ngày này đối với Nam Cung Ngọc cô nương đầy những chuyện tân kỳ khoát lạc, nhưng đối với tiểu huynh lại thêm một phần trách nhiệm nặng nề...

Thương Bát đáp :

- Bây giờ tiểu đệ đã hiểu thêm một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sau này Nam Cung Ngọc cô nương nếu bệnh thế mà chuyển biến thì trong lòng chúng ta phải gánh vác lấy một phần trách nhiệm...

Thương Bát đáp :

- Đúng thế! Tiểu đệ chưa nghĩ đến điểm này mong đại ca chỉ giáo thêm.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Sau khi tiểu huynh quen biết Vũ Văn tiên sinh đã học thêm được một điều là gặp việc gì cũng phải tái tâm suy nghĩ.

Đỗ Cửu hỏi :

- Đại ca, thế thì chúng ta không ưng chịu hay sao.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Nợ tình khó nỗi bồi thường, tiểu huynh cảm thấy rất khó quyết định.

Đỗ Cửu nói :

- Biết sớm thế này thì mình kêu Vũ Văn tiên sinh đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngồi trong trướng quyết thắng ra ngoài ngàn dặm thì Vũ Văn tiên sinh hơn bọn ta thiệt, nhưng gặp vụ này e tiên sinh cũng khó bề quyết định.

Thương Bát nói :

- Độc Thủ Dược Vương đang chờ hồi âm của chúng ta. Đại ca quyết định thế nào để tiểu đệ đến trả lời lão.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hỡi ơi! Bây giờ chỉ có một đường là ưng chịu điều kiện của lão, nhưng chúng ta cần nói trước những điểm trọng yếu.

Đỗ Cửu nói :

- Phải rồi, chúng ta nói rõ mọi trường hợp để sau này có xảy chuyện mới tiện bề phúc đáp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm, các vị mời Độc Thủ Dược Vương ra đây để tiểu huynh thảo luận với lão.

Thương Bát liếc mắt vào nội thất đáp :

- Lão ở trong nội thất, tiểu đệ không tiện lần vào. Chúng ta đành chờ lão một lúc.

Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy Độc Thủ Dược Vương thủng thẳng đi ra.

Thương Bát chắp tay nói :

- Lão tiền bối! Tiêu đại ca muốn nói chuyện với tiền bối.

Độc Thủ Dược Vương khẽ gật đầu chậm chạp bước tới.

Thương Bát vẫy tay ra hiệu cho Đỗ Cửu, hai người len lén rời khỏi nhà khách sảnh.

Độc Thủ Dược Vương đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu đại hiệp muốn nói chuyện gì với lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Về việc có liên quan đến lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu đã trình bày cùng Trung Châu nhị cổ, chắc hai vị đó nói cho Tiêu đại hiệp nghe rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn họ đã nói cho tại hạ biết. Nhưng vấn đề này có nhiều chi tiết e rằng Dược Vương chưa nghĩ tới. Vì thế mà tại hạ muốn trực tiếp thảo luận với Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đại hiệp có cao kiến gì? Lão phu rửa tai để nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu tại hạ không làm được cho bệnh thế của lệnh ái thuyên giảm thì ra lão tiền bối đã uổng một

phen tâm huyết. Bằng tại hạ có thể làm lệnh ái cởi mở tâm tình, nhưng vẻn vẹn ba ngày trời thoáng cái đã hết. Sau ba ngày lệnh ái...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Điểm này Thương Bát cũng nhắc tới. Lão phu đã bảo y vấn đề hậu quả là việc riêng của cha con lão phu, chẳng liên quan gì đến Tiêu đại hiệp...

Lão dừng lại đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão phu đã cứu mạng cho Tiêu đại hiệp mà chỉ yêu cầu báo đáp ba ngày, chẳng lẽ điều kiện đó là khắt khe ư?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Dược Vương hiểu lầm ý kiến của tại hạ...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Lão phu không hiểu lầm đâu. Mỗi người nghĩ một cách khác. Về y đạo lão phu dám tự khoe là đệ nhất thiên hạ ngày nay. Lão phu tự có cách trị bệnh cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì sao còn cần đến tại hạ bồi tiếp cô ba ngày?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Vì suốt đời tiểu nữ chưa được ngày nào vui cười. Lão phu để y vui sướng ba ngày, đại hiệp coi việc này là một thiện công cũng được, hay là đền đáp ơn cứu mạng của lão phu cũng được, lão phu đều không úy kỵ. Dù đại hiệp cho đây là thí xả chút lòng lân mẫn lão phu cũng không cần. Trước nay lão phu làm việc gì vẫn không để tâm đến người đời tiếu mạ. Đường ta ta cứ đi...

Lão nói tới đây dường như mệt mỏi, thở phào một cái rồi tiếp :

- Lão phu nói vậy tưởng là rõ lắm rồi. Tiêu đại hiệp ưng chịu hay không xin dứt khoát một lời.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm nói :

- Xin để tại hạ nghĩ kỹ một chút rồi sẽ phúc đáp được chăng?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đại khái trong vòng hai giờ tiểu nữ sẽ tỉnh giấc. Mong rằng đại hiệp quyết định trước hai giờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi, tại hạ xin phúc đáp Dược Vương trong vòng hai giờ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Vậy Tiêu đại hiệp nghĩ kỹ đi, tại hạ không quấy nhiễu nữa.

Đoạn lão trở gót đi ra.

Độc Thủ Dược Vương ra rồi, Thương Bát, Đỗ Cửu trở vào hỏi :

- Đại ca quyết định thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra ngoài, lẳng lặng chẳng nói năng gì.

Thương Bát giục :

- Độc Thủ Dược Vương đi xa rồi. Xin đại ca cứ nói đừng ngại gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị huynh đệ coi Độc Thủ Dược Vương là người thế nào?

Thương Bát đáp :

- Thịnh danh của lão đáng lẽ lừng lẫy giang hồ, nhưng vì lão phụ thuộc vào Bách Hoa sơn trang nên bị Thẩm Mộc Phong xóa nhòa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiểu huynh muốn hỏi tính tình và trí tuệ của lão ra sao?

Thương Bát đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì trí tuệ của lão rất cao thâm. Còn về tính cách, lão tự coi mình là phải và hành động theo ý kiến riêng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Hỡi ơi! Vũ Văn tiên sinh không đến đây.

Thương Bát hỏi :

- Đại ca thấy có chỗ nào không ổn?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu bảo Độc Thủ Dược Vương nghĩ sao làm vậy thì có chỗ không đúng.

Thương Bát nói :

- Dường như đại ca còn có chỗ lo ngại?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tiểu huynh quả có điều lo ngại mà không xác định được là điều gì.

Thương Bát gạn hỏi :

- Đại ca đã chuẩn bị ưng thuận điều kiện của Độc Thủ Dược Vương chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh còn đang suy nghĩ.

Thương Bát trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

- “Nếu đại ca cự tuyệt vụ này thì chẳng những khó bề khôi phục võ công, mà còn lo Độc Thủ Dược Vương trong cơn thịnh nộ ngấm ngầm thi triển thủ đoạn thì đến tính mạng của đại ca cũng khó nỗi bảo toàn.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hắn chậm rãi nói :

- Đại ca! Vũ Văn tiên sinh còn nói với tiểu đệ một điều, cần phải cho đại ca hay. Tiên sinh bảo là theo tình thế trước mắt thì mười phần có đến tám là Thẩm Mộc Phong chưa chết.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần hỏi :

- Thật thế ư?

Thương Bát đáp :

- Vũ Văn tiên sinh nói vậy, tiểu đệ cũng biết thế. Còn chân hay giả tiểu đệ không thể liệu trước được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài, ngửa mặt nhìn lên nóc nhà ngơ ngẩn xuất thần, tự nói một mình :

- Xem chừng mình đành phải một phen mạo hiểm.

Thương Bát hoang mang hỏi :

- Mạo hiểm chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mạo hiểm vì giang hồ đại cuộc.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi.

Hắn nghĩ hồi lâu vẫn không hiểu cuộc mạo hiểm Tiêu Lĩnh Vu nói có dụng ý gì.

Tiêu Lĩnh Vu hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Hai vị cho Độc Thủ Dược Vương hay là tiểu huynh ưng thuận rồi.

Thương Bát cả mừng đáp :

- Hay lắm! Tiểu đệ xin báo cáo với Độc Thủ Dược Vương ngay.

Đoạn hắn rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Thương Bát đi rồi, quay lại ngó Đỗ Cửu thở dài.

- Đỗ huynh có linh cảm là ba ngày này khó lòng qua được? Độc Thủ Dược Vương không hề gì đến hậu quả, chưa biết việc gì xảy ra, có thể tiểu huynh làm nên lỗi lớn.

Đỗ Cửu lấy làm kỳ nói :

- Đại ca linh cảm có chuyện không hay?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh cũng không tiên liệu được.

Đỗ Cửu hỏi :

- Theo ý đại ca thì trong vòng ba ngày Độc Thủ Dược Vương sẽ thi hành thủ đoạn đối phó với chúng ta hay sao?

Chương 109: Dùng Kỳ Dược Động Tình Hào Kiệt

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh không biết, chỉ cảm thấy sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng không thể tiên liệu được là chuyện gì.

Đỗ Cửu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Trong mấy ngày đó chúng ta cẩn thận một chút và hết sức đề phòng là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Đề phòng bằng cách gì? Sự việc đã đến thế này chỉ còn trông vào vận khí mà thôi.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy Thương Bát chạy về hớn hở nói ngay :

- Độc Thủ Dược Vương được đại ca chịu lời, lão bảo trị thương cho đại ca trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Lão bảo bao giờ trị thương cho tiểu huynh?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ chuyển lời phúc đáp của đại ca. Lão liền bảo sau đây một giờ lão trị thương cho đại ca và trong vòng mười hai giờ đại ca có thể khôi phục thần công.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thật thế ư?

Thương Bát đáp :

- Độc Thủ Dược Vương nói vậy. Tiểu đệ theo nguyên văn nhắc lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh chịu ở lại ba ngày bầu bạn với Nam Cung Ngọc cô nương các vị cũng ở lại đây và

nên theo...

Chàng toan nói “theo luôn bên mình ta đừng dời xa nửa bước”, nhưng ngó thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Độc Thủ Dược Vương đang đứng ở cửa, nên chàng dừng lại không nói nữa.

Độc Thủ Dược Vương rảo bước tiến vào nói :

- Tiêu đại hiệp! Lão phu muốn nhân lúc tiểu nữ chưa tỉnh giấc, hãy điều trị thương thế cho đại hiệp trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn bao lâu nữa lệnh ái mới tỉnh giấc?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đại khái chừng hai giờ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trị thương một hai giờ có ăn thua gì không?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Kể về y đạo của lão phu thì trị thương một giờ cũng là lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cách trị thế nào?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu nói rõ cho đại hiệp là chỗ giao tiếp hai huyệt mạch bị thương nếu dùng dược vật hay cách nắm bóp thì mất rất nhiều thì giờ. Chóng là ba tháng, chầy là một năm.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ hy vọng Dược Vương dùng cách nào càng mau càng tốt.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu cũng nghĩ thế nên quyết định dùng cách kim châm quá huyệt để đại hiệp khôi phục võ công cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Dùng phép kim châm quá huyệt phải mất bao nhiêu thì giờ?

Độc Thủ Dược Vương cười khanh khách đáp :

- Đại khái trong vòng mười hai giờ có thể làm cho chân khí lưu thông thoải mái. Nhưng...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhưng làm sao?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đại hiệp phải hết lòng tin tưởng vào lão phu, nên biết cách kim châm quá huyệt không thể nhận định sai một lỵ Nếu đại hiệp trong lòng còn có ý lo sợ, khiến lúc lão phu xuống châm, đại hiệp chỉ khẽ chuyển động một chút là có thể gây nên tai nạn.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Tại hạ đã khâm phục sát đất y đạo của Dược Vương, có lý nào còn không tin tưởng.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Hay lắm! Chúng ta lập tức bắt đầu cuộc trị thương.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu ưng thuận rồi từ từ đứng dậy.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đại hiệp hãy đi theo lão phu.

Lão thong thả bước vào trong tĩnh thất.

Tiêu Lĩnh Vu, Thương Bát, Đỗ Cửu theo sau.

Trong tĩnh thất, cách bố trí rất đơn giản. Ngoài một chiếc giường, cái bàn, hai cái ghế trúc, không còn vật gì khác.

Trên giường trải nệm trắng phau cực kỳ sạch sẽ.

Độc Thủ Dược Vương trỏ vào giường gỗ nói :

- Đại hiệp! Mời đại hiệp nằm xuống.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời nằm xuống. Độc Thủ Dược Vương thò tay vào bọc lấy một cái túi da mở ra rút bốn mũi kim châm dài bốn tấc rồi bảo chàng :

- Tiêu đại hiệp nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu làm theo, bỗng thấy hai chỗ huyệt đạo tê chồn rồi chàng ngất xỉu.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, khi chàng tỉnh lại thì trong nhà đèn thắp sáng trưng. Trời đã về đêm.

Độc Thủ Dược Vương, Trung Châu nhị cổ không ở trong nhà. Chỉ có Nam Cung Ngọc tóc dài xõa xuống bên vai, lặng lẽ ngồi ở trước giường.

Tiêu Lĩnh Vu cục cựa toan ngồi dậy, nhưng Nam Cung Ngọc đưa tay ra cản lại nói :

- Đừng có cử động. Gia phụ bảo Tiêu huynh phải nằm yên hai giờ nữa mới cất nhắc được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lệnh tôn đi đâu?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Lão gia cùng hai vị huynh đệ của đại ca ra ngoài rồi.

Tiêu Lĩnh Vu “ủa” lên một tiếng nghĩ thầm :

- “Phải rồi, chắc Độc Thủ Dược Vương để ta ở lại thực hành lời hứa bầu bạn với con gái lão ba ngày.”

Chàng nghĩ tới mình đã chịu lời, trong lòng trấn tĩnh lại, mỉm cười nói :

- Hiện giờ trong mình cô nương có dễ chịu không?

Nam Cung Ngọc đưa tay lên vuốt mái tóc mỉm cười đáp :

- Đỡ nhiều rồi. Nếu tiểu muội không vận công lạc đường thì nay còn khá hơn nữa...

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội chưa nhắc Tiêu huynh lúc này chớ có vận động chân khí, phải chờ hai giờ nữa uống thuốc mới được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đa tạ cô nương có lòng chỉ giáo.

Nam Cung Ngọc đưa ngón tay nhỏ nhắn trỏ vào lò thuốc trong góc nhà đang tỏa khói màu lam.

Lửa đốt trong lò không phải củi mà cũng chẳng phải than, dường như là một chất đặc biệt, không ngửi thấy mùi khói.

Trên lò đặt một cái nồi đất, trong nồi không biết để dược vật gì.?

Nam Cung Ngọc lại nói :

- Gia phụ bảo thứ thuốc này giúp ích cho Tiêu huynh rất nhiều nhưng cần đúng độ hỏa hậu tức là phải nấu sáu giờ mới uống được. Gia gia điều chỉnh xong lò thuốc liền cũng hai vị bằng hữu của đại ca ra đi. Lão nhân gia còn dặn sau khi lò tắt lửa hãy lấy thuốc ở trong nồi ra uống.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đa tạ cô nương. Thân thể cô nương chưa hồi phục, không nên ngồi lâu cho mệt. Tại hạ đã hồi tỉnh, cô nương hãy về phòng nghỉ.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu muội ngồi đây không biết nhọc mệt là gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Nhưng người cô chưa mạnh, vạn nhất bị nhọc mệt thì tội của tại hạ to lắm đấy.

Nam Cung Ngọc đáp :

- Không sao đâu! Trước đây tiểu muội chỉ có mình tự uống thuốc chứ chưa được coi ai uống bao giờ. Bữa nay muốn coi Tiêu huynh uống thuốc xem tình hình có khác gì không?

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được phì cười nói :

- Uống thuốc thì có hay gì mà coi! Ai uống cũng vậy thôi.

Nam Cung Ngọc đáp :

- Tiểu muội nhất định là khác. Hỡi ơi! Tiểu muội uống nhiều thuốc quá rồi. Mười mấy năm trời phải dựa vào dược vật mà sống.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Tại hạ biết cô nương rất đau khổ, nhưng hiện nay cô đỡ nhiều rồi, vậy cô phải giữ thân mình mới được...

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Phải chăng Tiêu huynh muốn khuyên tiểu muội đi nghỉ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế đó! Cô nương không nên để người mệt quá.

Nam Cung Ngọc nói :

- Được rồi, chờ Tiêu huynh uống thuốc xong tiểu muội sẽ đi nghỉ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn bao lâu nữa mới xong?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Chừng một giờ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không được. Một giờ nữa lâu quá, cô nương chống làm sao nổi?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Không được thì cũng phải được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Nam Cung Ngọc nói :

- Vì trong cái nồi đất kia ngoài dược vật của Tiêu huynh còn có thuốc của tiểu muội nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế.

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Nghe nói đại hiệp bấy lâu nay phải nam chinh, bắc chiến, đã đi nhiều nơi lắm rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đúng thế! Đi khắp núi cao vực thẳm và rất nhiều thị trấn.

Nam Cung Ngọc hỏi tiếp :

- Chắc Tiêu huynh được coi nhiều phong cảnh lạ mắt rồi?

Suốt ngày cô nằm trên giường bệnh nên không hiểu biết mấy. Tuy cô ngồi nói chuyện với Tiêu Lĩnh Vu mà chẳng hiểu nên nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu rõ tâm tình cùng cảnh ngộ cô. Tuy chàng nghe nói những chuyện vô vị mà vẫn phải làm bộ thích nghe.

Chàng sợ cô nói nhiều đâm mệt, có lúc chàng phải cướp lời nói đỡ cho cô một ít để cô được nghỉ ngơi.

Nam Cung Ngọc nói chuyện, tinh thần phấn khởi nên chẳng có vẻ gì nhọc mệt.

Bất giác cuộc nói chuyện đã kéo dài hơn một giờ.

Làn khói lam trong lò đã tắt hết.

Nam Cung Ngọc từ từ đứng lên nói :

- Tiểu muội đi lấy thuốc đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương cứ ngồi yên, tại hạ đi lấy thuốc cũng được.

Nam Cung Ngọc nói :

- Không được. Gia phụ đã dặn trước khi Tiêu huynh chưa uống thuốc không nên cử động.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm :

- “Y nói vậy chắc là đúng rồi.”

Chàng liền nằm yên không nhúc nhích.

Nam Cung Ngọc đi lại gần lò, mở vung nồi ra múc một chén thuốc. Hai tay cô bưng rất cẩn thận đưa đến trước giường Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chẳng hiểu có đắng không? Tiêu huynh thử uống coi.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chén thuốc, chú ý nhìn dược vật trong chén thì thấy là một chất nước màu xanh.

Mùi hương tỏa ra xông vào mũi, Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Nước thuốc này thơm chắc là không đắng.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng bưng chén thuốc lên uống một hơi cạn sạch.

Nam Cung Ngọc mỉm cười hỏi :

- Có đắng không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không đắng mấy.

Nam Cung Ngọc đặt chén xuống rồi lại lấy một chén thuốc ở trong nồi ra để tự mình uống.

Cô uống thuốc xong, liếc mắt nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại, trước ngực nhô lên, hụp xuống, cô kinh hãi hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp! Đại hiệp làm sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp mắt tức giận lên hỏi :

- Lệnh tôn lưu lại thứ thuốc gì vậy?

Nam Cung Ngọc nghe giọng nói của Tiêu Lĩnh Vu có điều khác lạ, cô lộ vẻ sợ hãi hỏi :

- Tiểu muội không biết, dược vật không đúng hay sao?

Thân thể cô đã hư nhược, trong lòng lại khiếp sợ, coi rất tội nghiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nam Cung Ngọc cô nương! Tại hạ cảm thấy thứ thuốc này có điều không trúng. Xin cô nương lánh đi một chút được không?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Hỡi ôi! Thế là gia gia hạ độc vào dược vật rồi...

Cô lắc đầu nói tiếp :

- Tiểu muội cũng không rõ tại sao gia gia lại hạ độc vào dược vật. Chắc lão gia không hiểu lão gia mà đánh thuốc độc chết Tiêu huynh thì sẽ nếm mùi đau khổ của người cha già mất con gái. Người ta sống trên thế gian đều có lúc khổ, dù khổ nhiều mà sướng ít cũng còn có lúc vui sướng. Chỉ mình tiểu muội là sống đau khổ vĩnh viễn. Tiểu muội không muốn sống nữa, nhưng lại tội nghiệp cho cha già trơ trọi. Không ngờ lão nhân gia nhẫn tâm hạ độc vào người bạn duy nhất của tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Cô nương! Cô nương coi tại hạ là người bạn rồi ư?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Tiểu muội biết rằng không xứng đáng. Nhưng ngoại trừ gia gia, chỉ còn Tiêu huynh đã lưu ấn tượng vào đầu óc tiểu muội. Bất luận Tiêu huynh nghĩ thế nào thì tiểu muội cũng coi Tiêu huynh như người bạn.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Tại hạ biết rồi! Xin cô nương hãy dời khỏi nơi đây được không?

Nam Cung Ngọc hỏi lại :

- Tiêu huynh muốn tiểu muội đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dời khỏi nơi đây càng xa càng tốt. Cô nhớ ra rồi khóa cửa lại.

Nam Cung Ngọc đảo mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thấy má chàng đỏ lên, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Hỏng bét! Gia gia ta hạ độc nặng quá, mặt y mới đỏ lên.”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô đặt bàn tay lên đầu Tiêu Lĩnh Vu thì thấy nóng hổi.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Tránh ra!

Nam Cung Ngọc kinh hãi lùi lại ba bước, đứng thộn mặt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt trợn tròn xoe đầy những tia máu. Hai má chàng cũng đỏ hồng, thái độ coi rất khủng khiếp.

Nam Cung Ngọc đưa tay lên vuốt mái tóc khẽ nói :

- Tiêu Lĩnh Vu đại ca! Đại ca nói vậy thì thật là kỳ! Đại ca vượt đường xa ngàn dặm đến chơi với tiểu muội thì có lý nào gia gia lại hạ độc làm hại đại ca!

Tiêu Lĩnh Vu tức giận quát :

- Cô lui ra ngay.

Nam Cung Ngọc lùi thêm hai bước, cất giọng ôn nhu hỏi :

- Tiêu đại ca! Trong lòng đại ca khó chịu lắm hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay giục :

- Ra lẹ đi! Ra lẹ đi!

Đột nhiên chàng huy động cánh tay đụng vào trước ngực Nam Cung Ngọc.

Nguyên Nam Cung Ngọc thấy Tiêu Lĩnh Vu huy động hai tay, cô không lùi mà lại tiến, đi thẳng về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Ngón tay Tiêu Lĩnh Vu đụng vào trước ngực Nam Cung Ngọc, chàng không khỏi chấn động tinh thần. Chàng phải hết sức kiềm chế những mối xúc động phi thường.

Nam Cung Ngọc giữa lúc tay Tiêu Lĩnh Vu đụng vào trước ngực, đột nhiên nảy ra cảm giác dị thường. Bỗng cô dừng bước lại...

Cả hai người cùng ngửng đầu nhìn. Bốn mắt giao nhau.

Bỗng thấy mắt Tiêu Lĩnh Vu chiếu ra những tia kỳ quang. Tay mặt chàng từ từ đưa tới.

Nam Cung Ngọc không khiếp sợ mà cũng không né tránh. Cô giơ tay ra cho Tiêu Lĩnh Vu đỡ lấy.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ cầm tay Nam Cung Ngọc thì cả người cô té vào lòng chàng.

Sức thuốc rất mãnh liệt che lấp nhân tính của Tiêu Lĩnh Vu, đồng thời kích động bản năng thú tính trong người chàng.

Sau cơn mưa dập gió dồn, nhất thiết trở lại yên tĩnh.

Tấm thân yếu ớt của Nam Cung Ngọc tựa hồ đột nhiên biến thành kiên cường.

Cô lồm cồm bò dậy, nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu đang ngủ say, cô len lén đứng lên, tiện tay che lấy chỗ áo bị Tiêu Lĩnh Vu xé rách.

Không hiểu Độc Thủ Dược Vương sau khi lưu dược vật hay vì sau cơn đại biến kích động tiềm lực về sinh mệnh của Nam Cung Ngọc. Cô cất tay vuốt lại mái tóc từ từ trở về phòng mình. Cô chọn bộ quần áo màu lục mà cô thích nhất mặc vào và dùng dây màu lục buộc tóc. Đoạn cô lại đến phòng Tiêu Lĩnh Vu.

Nam Cung Ngọc thở phào một cái, thu lượm những mảnh áo rách và sắp xếp mọi vật lại như cũ.

Nam Cung Ngọc nằm trên giường bệnh lâu ngày, chưa từng chú ý đến dong mạo. Lần này cô mới kiếm một tấm gương đồng để trang điểm lần đầu. Cô di chuyển cái ghế đến trước giường Tiêu Lĩnh Vu ngồi nhìn chàng ngủ say chưa tỉnh mà ngơ ngẩn xuất thần.

Tiêu Lĩnh Vu ngủ say hồi lâu khiến Nam Cung Ngọc có đủ thời giờ thu xếp lại những vật rối loạn.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tiêu Lĩnh Vu bỗng thở phào một cái mở bừng mắt ra.

Nam Cung Ngọc thấy chàng nhìn chằm chằm bằng cặp mắt sắc bén khiến lồng ngực cô đánh thình thình. Cô gắng gượng mỉm cười hỏi :

- Đại ca ngó gì mà ngó dữ vậy? Chẳng lẽ chưa nhận biết tiểu muội ư?

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm nghị thủng thẳng hỏi lại :

- Nam Cung cô nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Không có đâu! Đại ca ngủ say lắm. Tiểu muội sợ gia gia thi độc nên vẫn ngồi đây trông chừng cho đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Nhất định xảy ra chuyện gì rồi. Dược vật của lệnh tôn khiến trí nhớ của tại hạ trở nên hồ đồ.

Nam Cung Ngọc đáp :

- Chắc gia phụ lưu lại dược vật khiến cho thần trí đại ca mê loạn. Trong nhà này chỉ có hai người,

nếu xảy ra chuyện gì sao tiểu muội lại không biết.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Nam Cung Ngọc hỏi :

- Cô nương thay đổi y phục rồi phải không?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Đúng thế.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh rồi tự nói một mình :

- Lạ quá! Lạ quá!

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Điều chi quái lạ?

Tiêu Lĩnh Vu không đáp, chàng tự nói một mình :

- Chẳng lẽ ta ngủ mơ rồi chăng?

Nam Cung Ngọc cười đáp :

- Nhất định đại ca nằm mơ rồi. Tiểu muội canh giữ ở đây có thấy xảy ra chuyện gì đâu!

Tiêu Lĩnh Vu bị Nam Cung Ngọc làm cho bâng khuâng, chàng chau mày hỏi :

- Cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Tiểu muội vẫn ngồi bên mình đại ca, sao lại không mạnh giỏi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ không làm điều chi khinh mạn cô nương ư?

Nam Cung Ngọc lắc đầu cười đáp :

- Đại ca chẳng có làm điều chi khinh mạn tiểu muội hết.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nói :

- Thế thì kỳ thiệt! Tại hạ nhớ rõ ràng, quyết không phải chuyện mộng mị.

Nam Cung Ngọc đáp :

- Đúng là đại ca mơ mộng. Nếu đại ca khinh mạn tiểu muội thì sao tiểu muội lại không biết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô nói bằng một giọng kiên quyết, trong lòng không khỏi dao động nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ cô này cũng bị ảnh hưởng bởi dược vật mà Độc Thủ Dược Vương để lại? Dược vật đó khiến thần trí người ta rối loạn, ý thức hồ đồ như là mộng ảo.”

Chàng điều tra kỹ thấy nhất thiết mọi sự dường như không có gì thay đổi, lòng chàng dần dần trấn tĩnh lại.

Nhưng những việc vừa trải qua rõ ràng quá, chàng không thể giải trừ được mối nghi ngờ, liền chậm rãi hỏi :

- Sau khi tại hạ uống thuốc rồi, tình trạng ra làm sao?

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp :

- Sau khi đại ca uống thuốc, thần trí dường như mê loạn, luôn miệng đuổi tiểu muội ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi :

- Cái đó tại hạ biết rồi, về sau ra làm sao?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Sau đại ca vươn tay ra chụp lấy tiểu muội.

Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ khẩn trương ngắt lời :

- Phải rồi! Phải rồi! Tại hạ nhớ rất rõ sau kéo cô đặt lên giường...

Nam Cung Ngọc lắc đầu đáp :

- Không có đâu. Hoặc giả trong lòng đại ca ý thức như vậy, nhưng rồi đại ca ngủ say ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói :

- Thật thế ư?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Tất nhiên là thật. Tiểu muội thấy đại ca ngủ say mới liền về phòng thay áo rồi lại đến ngồi canh

giữ ở đây cho đến khi đại ca tỉnh giấc.

Chương 110: Ra Về Chưa Hết Mối Hoài Nghi

Tiêu Lĩnh Vu giương mắt lên nhìn nóc nhà ngơ ngẩn xuất thần.

Hiển nhiên đối với những lời Nam Cung Ngọc chàng chưa hết mối hoài nghi.

Nam Cung Ngọc lại nói :

- Tiểu muội nghe gia gia nói đã chế ra một thứ dược vật đưa người ta vào cảnh giới ảo tưởng, để kẻ bị thương quên cả mình đi. Đó là phép trị thương rất cao thâm.

Tiêu Lĩnh Vu "ồ" một tiếng. Những mối nghi ngờ trong lòng chàng tiêu tan rất nhiều.

Nam Cung Ngọc đưa tay lên vuốt lại mái tóc nói tiếp :

- Đại ca đừng nghĩ vơ vẩn nữa, hãy thử vận khí coi thương thế trong nội phủ đã bớt nhiều chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô nương nói phải lắm.

Lập tức chàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại, điều hòa hơi thở. Chàng cảm thấy chân khí lưu thông thoải mái. Thương thế trong nội phủ dường như đã hoàn toàn hồi phục.

Nam Cung Ngọc thấy Tiêu Lĩnh Vu vận khí điều hòa dần dần đi vào chỗ quên mình liền rón rén lui ra.

Khi Tiêu Lĩnh Vu tỉnh lại thì Nam Cung Ngọc đã sắp sẵn cơm canh. Cô tươi cười nói :

- Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp! Đại hiệp dùng cơm đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong căn nhà gianh này còn có những ai?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Gia phụ cùng hai vị bằng hữu của đại hiệp đều chưa về. Trong nhà chỉ có hai chúng ta mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế cô nương đã làm cơm ư?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Tiểu muội mới thử lần đầu, chỉ sợ đại ca ăn không nổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương trong người chưa mạnh sao đã vào bếp làm cơm?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Tiểu muội cũng nghĩ thế, nhưng đã sẵn có thịt cá, tiểu muội chỉ phải nấu chín là được. Trước đây tiểu muội chưa làm bếp, chẳng hiểu canh rau có ăn được không?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Thật tội cho cô quá! Đáng lý cô kêu tại hạ xuống bếp mới phải.

Miệng chàng nói, chân chàng đã bước xuống giường.

Nam Cung Ngọc nói :

- Nghe gia gia nói hiện nay đại ca là một nhân vật anh hùng tiếng tăm rất lớn trong võ lâm thì sao lại vào nấu bếp được? Tiểu muội tuy người ốm yếu những vẫn là đàn bà con gái.

Cô nói rồi trở gót ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Nam Cung Ngọc ra sảnh đường. Nơi đây bốn món ăn bốc hơi nghi ngút đã đặt lên bàn.

Hai người ngồi đối diện ăn cơm. Tuy món ăn chẳng lấy gì làm ngon lành mà Tiêu Lĩnh Vu cũng ăn hết sạch.

Chàng đặt đũa xuống nói :

- Cơm canh đều ngon lắm, nhưng cô mệt quá rồi, nên nghỉ đi thôi.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói :

- Nói ra thật là kỳ! Từ hôm đại ca tới đây, tiểu muội cảm thấy tinh thần phấn khỏi, chẳng nhọc mệt chi cả.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thế thì kỳ thiệt!

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói :

- Tiểu muội nghĩ đến điểm đạo lý về chỗ kỳ quái này, chẳng hiểu có đúng không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đạo lý thế nào?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Tiểu muội khỏi bệnh rồi, chỉ còn thân thể hư nhược thái quá. Gia gia bảo tiểu muội như vậy, tiểu muội cũng nghĩ thế. Sở dĩ tiểu muội không hay cất nhắc nên không làm việc được, sự thực mình cứ làm rồi cũng quen đi.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Cô nói cũng có lý, nhưng không nên lao lực quá độ.

Nam Cung Ngọc đáp :

- Được rồi! Tiểu muội rửa đũa chén rồi cũng đi nghỉ. Đại ca vào phòng trước đi.

Giọng nói ôn nhu như vợ đối với chồng.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới mình đã chịu lời Độc Thủ Dược Vương trong ba ngày ở đây hết sức làm cho cô thỏa dạ, liền mỉm cười đứng dậy đi ngay.

Ba ngày thấm thoát đã hết rồi.

Cô gái bệnh hoạn Nam Cung Ngọc sinh hoạt rất khoan khoái, tinh thần phấn khởi mà ngủ rất ít. Tiêu Lĩnh Vu lúc nào cũng chiều ý cô. Khi xem hoa nở, khi chờ trăng lên đều tỏ vẻ thương tiếc cô.

Nam Cung Ngọc cũng cực kỳ ôn nhu, thủy chung không chịu nói điều bí mật trong lòng cho chàng hay. Mỗi lần Tiêu Lĩnh Vu nhắc tới cô đều phủ nhận.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Nam Cung Ngọc kiên quyết phủ nhận cũng tin là sự thực.

Chàng cho rằng dược vật của Độc Thủ Dược Vương đã gây nên ảo tưởng trong đầu óc khiến chàng hoài nghi mình đã gây nên lầm lỗi lớn.

Nhưng những lúc chàng ngồi một mình nghĩ lại thì sự việc bày ra như tranh vẽ và mối cảm thụ lần đầu về mưa Sở mây Tần rất rõ ràng trong ký ức, chứ không phải ảo ảnh phát sinh bởi dược vật.

Độc Thủ Dược Vương quả là người thủ tín, sáng sớm hôm thứ tư lão cùng Trung Châu nhị cổ trở về.

Mấy bữa nay Thương Bát, Đỗ Cửu trong lòng vẫn lo âu Độc Thủ Dược Vương để thuốc lại không hiểu có thương tổn gì cho Tiêu Lĩnh Vu không. Bây giờ họ thấy chàng bình yên mới hết lo.

Độc Thủ Dược Vương hết nhìn ái nữ lại đến ngó Tiêu Lĩnh Vu cười khanh khách nói :

- Tiêu đại hiệp! Mấy bữa nay lão phu đã phiền Tiêu đại hiệp chiếu cố cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu cười đáp :

- Nói ra lại mắc cỡ. Mấy bữa nay lệnh ái đã chiếu cố cho tại hạ.

Độc Thủ Dược Vương lấy làm kỳ hỏi :

- Thật thế ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói :

- Gia gia ơi! Mấy bữa nay hài nhi đã học nấu cơm dưới bếp.

Độc Thủ Dược Vương giơ ngón tay cái lên nói :

- Không được đâu.

Nam Cung Ngọc bẽn lẽn cười nói :

- Từ nay gia gia khỏi vào bếp làm cơm cho hài nhi.

Độc Thủ Dược Vương cười khanh khách nói :

- Con gái Độc Thủ Dược Vương nấu ăn dĩ nhiên không chê vào đâu được.

Đột nhiên lão dừng tiếng cười, vẻ mặt buồn rầu hỏi :

- Hài tử! Bữa nay Tiêu đại hiệp sắp ra đi. Hài tử đã biết chưa?

Nam Cung Ngọc gật đầu đáp :

- Hài nhi biết rồi, gia gia bảo y bầu bạn với hài nhi ba ngày, tới nay đã mãn hạn.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã nói cho hài nhi biết rồi hay sao?

Nam Cung Ngọc lắc đầu đáp :

- Không phải đâu.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Sao ngươi lại biết?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Con gái của Độc Thủ Dược Vương dĩ nhiên tài trí hơn đời.

Độc Thủ Dược Vương ngơ ngác một chút rồi cười ha hả nói :

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu đại hiệp chuẩn bị bao giờ khởi hành?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Nam Cung Ngọc đáp :

- Nếu Nam Cung cô nương không phản đối thì tại hạ định thượng lộ ngay bây giờ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Hài tử! Tiêu đại hiệp đã nói như vậy thì hài tử nói thực đi.

Nam Cung Ngọc chớp mắt mấy cái rồi đáp :

- Để cho y thượng lộ.

Độc Thủ Dược Vương nhìn vào mặt Nam Cung Ngọc hỏi :

- Hài tử, phải chăng lời nói của ngươi tự đáy lòng mà ra?

Nam Cung Ngọc nói :

- Hài nhi nói thực đó…

Cô đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dù tiểu muội có lưu đại ca ở lại thêm một ngày thì mai đại ca cũng ra đi, phải vậy không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói :

- Đại ca muốn đi ngay tất là có việc trọng yếu phải làm. Tiểu muội lưu đại ca một ngày tất đại ca không yên tâm được.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài, lẳng lặng không nói gì.

Nam Cung Ngọc nhìn Độc Thủ Dược Vương nói :

- Gia gia tiễn chân các vị thượng lộ đi.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Ngươi hãy nghĩ kỹ đi. Bây giờ còn nói lại được.

Nam Cung Ngọc nói :

- Gia gia nổi tiếng một thời thì lời nói của con gái gia gia phải đúng mực thước.

Độc Thủ Dược Vương nhăn nhó cười đáp :

- Phải lắm! Phải lắm!

Lão quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Mời ba vị thượng lộ. Miễn cho lão phu khỏi tiễn chân.

Nam Cung Ngọc đột nhiên quay mình rảo bước trở về phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương! Hãy dừng bước.

Nam Cung Ngọc quay lại hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ muốn nói chuyện riêng với cô nương mấy câu.

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Mấy bữa nay chúng ta suốt ngày ở với nhau, điều cần nói thì đã nói hết rồi. Bây giờ còn chuyện gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hỡi ơi! Chuyến này Tiêu mỗ cáo biệt, khó lắm mà tiên liệu được ngày tái ngộ. Ba ngày ở với nhau, được cô nương chiếu cố...

Nam Cung Ngọc ngắt lời :

- Hay lắm! Đại ca có điều gì xin vào phòng nói chuyện. Tiểu muội mệt lắm rồi cần phải nghỉ ngơi.

Đoạn cô từ từ cất bước vào phòng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tại hạ muốn nói mấy lời cáo biệt lệnh ái, Dược Vương có ưng thuận không?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Tiểu nữ đã ưng thuận thì dĩ nhiên lão phu cũng ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước vào phòng Nam Cung Ngọc khẽ nói :

- Cô nương! Trước khi lâm biệt, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một điều...

Chàng nói tiếp :

- Tại hạ vẫn cảm thấy đã khinh mạn cô nương...

Nam Cung Ngọc nghiêm nghị cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Mấy bữa nay đại ca nhắc tới rất nhiều lần không hiểu có dụng ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lời nói của tại hạ tự đáy lòng phát ra. Nếu Tiêu mỗ đã hành động lầm lẫn quyết không né tránh...

Nam Cung Ngọc cười lạt nói :

- Đại ca không có lỗi gì hết. Đại ca đã biết trinh tiết của người con gái quan hệ hơn cả đời sống thì sao lại phế bỏ một cách khinh suất.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghiêng mình đáp :

- Cô nương nói phải lắm.

Nam Cung Ngọc nói :

- Tiểu muội rất cảm kích đại ca đã ở với tiểu muội ba ngày. Bất luận vì lẽ gì đại ca ở đây ba ngày, điều trọng yếu đối với tiểu muội là tiềm lực trong đời sống đã phát triển, lòng dũng cảm và nhân sinh quan đã nảy nở. Trước kia tiểu muội chỉ muốn chết thì nay tiểu muội lại ham sống.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô nương nói vậy tại hạ mới yên tâm.

Nam Cung Ngọc nói :

- Đại ca cứ yên tâm mà đi. Chúng ta có duyên thì trời sẽ sắp đặt cho chúng ta còn cơ hội gặp nhau.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Xin cô nương bảo trọng tấm thân. Tại hạ đi đây.

Nam Cung Ngọc đáp :

- Miễn cho tiểu muội khỏi tiễn chân.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không dám phiền cô nương.

Rồi chàng xoay mình rảo bước ra ngoài.

Trung Châu nhị cổ đã chờ sẵn ở cửa sảnh đường, thấy Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi ra liền khẽ hỏi :

- Thương thế đại ca đã lành hẳn rồi chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lành rồi! Chúng ta thượng lộ quách.

Trung Châu nhị cổ quay lại nhìn Độc Thủ Dược Vương chắp tay nói :

- Mối thịnh tình của Độc Thủ Dược Vương anh em tại hạ cảm kích vô cùng. Bây giờ xin tạm biệt, sau này sẽ có ngày báo đáp.

Độc Thủ Dược Vương vẫy tay nói :

- Miễn cho lão phu không tiễn chân.

Lão rảo bước vào phòng con gái, hiển nhiên trong lòng lão chồng chất nhiều nghi vấn. Lão hy vọng hỏi thêm nội tình ở nơi miệng Nam Cung Ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu được Trung Châu nhị cổ hộ vệ ra khỏi căn nhà gianh. Tuy chàng cảm thấy chân khí đã lưu thông, nhưng mấy ngày ở liền với Nam Cung Ngọc, chưa có cơ hội thí nghiệm quyền cước. Bây giờ gặp dịp, chàng liền phóng bộ chạy về phía trước.

Trung Châu nhị cổ cũng co giò rượt theo.

Tiêu Lĩnh Vu chạy một mạch mười mấy dặm, quay đầu nhìn lại không thấy Trung Châu Nhị Cổ đâu, mới dừng bước nghỉ ngơi.

Chàng nghỉ một lúc mới thấy Trung Châu nhị cổ.

Thương Bát nói :

- Cung hỷ đại ca đã khôi phục thần công.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới Nam Cung Ngọc, bất giác buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Thương Bát và Đỗ Cửu thấy chàng vẻ mặt trầm trọng, cũng không dám tiếp lời, đưa mắt nhìn nhau lẳng lặng được theo.

Từ sáng đến tối, cặp lông mày Tiêu Lĩnh Vu nhíu lại, chàng không nói một lời.

Lúc mặt trời đã lặn về Tây, ba người mới ra khỏi khu vực núi Cửu Cung, vào một nhà khách sạn ăn uống.

Thương Bát không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Đại ca! Dường như đại ca có tâm sự gì thì phải?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Đúng rồi! Tiểu huynh hãy còn hoài nghi một chuyện.

Thương Bát hỏi :

- Hoài nghi chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hồi lâu không thốt nên lời.

Nguyên chàng cảm thấy việc này quan hệ trọng đại, không tiện cho người ngoài biết một cách khinh suất. Chàng liền lắc đầu đáp :

- Có khi tại tiểu huynh quá lo xa mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói mấy câu này khiến cho Thương Bát, Đỗ Cửu nhìn nhau bâng khuâng.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Đại ca nói gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu không đáp, hỏi sang chuyện khác :

- Nếu chúng ta đi suốt ngày đêm thì bao giờ sẽ tới Trường Sa?

Thương Bát đáp :

- Nếu đi liền không nghỉ thì mất chừng một ngày một đêm nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị có mệt không?

Thương Bát đáp :

- Không mệt.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Ban đêm ít người chúng ta có thể an tâm mà chạy. Không hiểu ý kiến hai vị huynh đệ ra sao?

Thương Bát đáp :

- Được lắm! Rồi hắn cất bước chạy trước.

Đỗ Cửu, Tiêu Lĩnh Vu phóng bộ theo sau.

Ba người cùng thi triển kinh công trác tuyệt chạy thật nhanh.

Cuộc chạy này mau như điện chớp nhưng khiến Thương Bát, Đỗ Cửu mệt bở hơi tai. Tiêu Lĩnh Vu phải thả bước chậm lại.

Ba người về tới Trường Sa thì anh hùng thiên hạ phần đông đã giải tán. Chỉ còn lại bọn Vũ Văn Hàn Đào, Mã Văn Phi, Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương ở lại chờ Tiêu Lĩnh Vu.

Quần hào đón chàng vào một căn tĩnh thất.

Mã Văn Phi lên tiếng trước :

- Huynh đệ, bệnh thế của huynh đệ ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay đáp :

- Đa tạ các vị có dạ quan hoài, bệnh thế của tiểu đệ lành rồi.

Mã Văn Phi nói :

- Độc Thủ Dược Vương tuy không liệt vào hàng chính phái, nhưng y đạo của lão đã đến mực cổ kim hiếm có, bậc nhất thiên hạ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiêu đại hiệp! Anh hùng thiên hạ đã chia thành nhiều toán đi truy sát bọn dư đảng của Bách Hoa sơn trang. Tại hạ hy vọng không phải phiền đến Tiêu đại hiệp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt nghiêm trang nhìn Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng hỏi :

- Tôn lão tiền bối đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tôn lão tiền bối cùng ra đi với Cái bang Bang chúa. Lúc lâm hành lão tiền bối căn dặn tại hạ nếu thấy đại hiệp trở về thì chờ lại. Chầy là bảy ngày, chóng là ba bữa, nhất định lão tiền bối sẽ về đây.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Bách Lý Băng đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bách Lý cô nương dặn tại hạ cô luyện môn võ công phải tĩnh tọa bảy ngày không nên để ai quấy nhiễu. Vì thế tại hạ để cô ở một căn tĩnh thất và bố trí phòng phạm cho cô.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Vũ Văn huynh suy nghĩ thật là chu đáo.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu khen ngợi Vũ Văn Hàn Đào suy nghĩ chu đáo chẳng phải là vì lão phòng bị nghiêm mật cho Bách Lý Băng mà là tán dương lão không chịu nói rõ căn tĩnh thất của cô.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Dường như Tiêu đại hiệp lại lên thêm một tầng lầu nữa?

Câu chuyện đối đáp này mọi người hiện diện tại trường đều không hiểu rõ, những Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào chỉ hiểu trong lòng chứ không nói ra.

Mã Văn Phi đứng dậy nói :

- Tiêu huynh đệ ngàn dặm mới trở về tất là mỏi mệt. Xin hãy nghỉ ngơi đi. Sáng mai bọn tiểu huynh sẽ thiết yến chúc mừng Tiêu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ các vị huynh đài! Quần hào tới tấp ra về.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Vũ Văn huynh! Xin Vũ Văn huynh lưu lại đây khoảnh khắc. Tiểu đệ còn có việc muốn thỉnh giáo.

Trong nhà tĩnh thất chỉ còn lại Vũ Văn Hàn Đào và Tiêu Lĩnh Vu. Cả Trung Châu nhị cổ cũng ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào thủng thẳng hỏi :

- Vũ Văn huynh! Đã có tin về Thẩm Mộc Phong chết hay sống chưa?

Vũ Văn Hàn Đào lắc đầu đáp :

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì hắn chưa chết. Nhưng dù hắn trốn thoát song đã bị trọng thương, tất cần phải điều trị một thời gian khá lâu. Trong thời gian này hắn không thể chỉ huy cho bọn thuộc hạ hành động. Vì thế tại hạ cùng Chưởng môn các phái đã thương nghị và chia đi truy diệt bọn thuộc hạ

của hắn ở Bách Hoa sơn trang, để cho thế lực tàn ác lớn lao đó không phục hồi được nữa. Bọn dư đảng của Bách Hoa sơn trang bị trừ diệt thì dù Thẩm Mộc Phong có trở lại giang hồ cũng chẳng thể sinh cường được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Hãy gác vụ Thẩm Mộc Phong lại, tạm thời chưa bàn tới. Tiểu đệ còn một việc muốn thỉnh giáo Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào coi tình hình có vẻ nghiêm trọng. Lão trầm ngâm hỏi :

- Tiêu đại hiệp có gì thắc mắc?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị hỏi :

- Xin Vũ Văn huynh thử coi kỹ lại tại hạ xem ngày nay và trước khi lên núi Cửu Cung có chỗ nào không giống nhau?

Vũ Văn Hàn Đào ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi đáp :

- Tại hạ không nhận ra được chỗ nào bất đồng trong người đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Khi Độc Thủ Dược Vương trị thương cho tiểu đệ, tất đã ngấm ngầm hạ độc thủ. Không thế thì chẳng thể nào trong một ngày trời đã chữa lành thương thế cho tiểu đệ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Vụ này có hai phương diện. Về khía cạnh tốt thì hồi trước Dược Vương trị thương cố ý để lại một phần rồi sau chữa nốt. Cũng có thể Dược Vương đã ngấm ngầm hạ độc thủ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thoạt tiên Độc Thủ Dược Vương dùng phép “Kim châm quá huyệt” trị hết thương thế cho tiểu đệ. Kế đó, Dược Vương cùng Trung Châu nhị cổ bỏ đi hết chỉ để một mình tiểu đệ và Nam Cung cô nương ở nhà.

Vũ Văn Hàn Đào vẻ mặt nghiêm trang lẩm nhẩm gật đầu nhưng không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu không thấy Vũ Văn Hàn Đào đáp lại liền nói tiếp :

- Nam Cung Ngọc nấu một chén thuốc cho tiểu đệ uống...

Chàng nói tới đây, đột nhiên ngừng lại. Hai mắt nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào.

Chương 111: Rào Đón Trước Ngăn Ngừa Bất Trắc

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Sau khi đại hiệp uống thuốc rồi có thấy phản ứng gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ uống thuốc rồi, tựa hồ bị chìm đắm vào trong cơn mê sảng, lại giống như một trường ác mộng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Khi tỉnh táo rồi thì làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trí nhớ hãy còn rõ mồn một.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi tiếp :

- Trí nhớ thấy chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dường như có liên quan đến Nam Cung cô nương.

Vũ Văn Hàn Đào lẳng lặng trầm tư hồi lâu rồi hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Phải chăng đại hiệp nhớ thấy mình có hành động lầm lỗi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Tiểu đệ cảm thấy mình đã phạm một lầm lỗi rất lớn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Nam Cung cô nương có nói gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nam Cung cô nương nhất thiết phủ nhận. Cô bảo chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Chàng nói tiếp :

- Nhưng tiểu đệ nhớ rõ lắm.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Về vụ này, trước khi tại hạ được gặp Nam Cung cô nương khó mà nói quyết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vũ Văn huynh nói vậy thì phải đến núi Cửu Cung một chuyến hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bất tất phải thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vũ Văn huynh không đi thì làm sao mà gặp được Nam Cung cô nương?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vụ này chắc Độc Thủ Dược Vương còn lưu tâm hơn tại hạ. Nếu quả có chuyện gì thì Nam Cung cô nương có buông tha đại hiệp, Độc Thủ Dược Vương cũng chẳng chịu buông tha.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu công nhận :

- Vũ Văn huynh nói có lý.

Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy hỏi :

- Tiêu đại hiệp còn chuyện gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không còn chuyện gì nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tiêu đại hiệp hãy nghỉ ngơi một lúc. Lát nữa tại hạ sẽ dẫn đại hiệp đến coi Bách Lý cô nương.

Rồi lão lui ra khỏi tĩnh thất đến thẳng chỗ Trung Châu nhị cổ.

Thương Bát và Đỗ Cửu đang thì thầm dường như thảo luận chuyện gì rất bí mật. Hai người thấy Vũ Văn Hàn Đào tiến vào đều đứng dậy hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiêu đại ca vừa cùng tiên sinh bàn chuyện gì vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đến để thương nghị với hai vị về vụ đó.

Tiện tay lão khép cửa phòng lại rồi thủng thẳng hỏi :

- Xin hai vị cho tại hạ hay những việc đã trải qua trên núi Cửu Cung, càng tỉ mỉ càng tốt.

Thương Bát trầm ngâm đáp :

- Hay lắm!

Rồi hắn kể tường tận những chuyện đã trãi qua trên núi Cửu Cung.

Vũ Văn Hàn Đào nghe xong đứng dậy nói :

- Tại hạ biết rồi. Xin hai vị tiếp tục nghỉ đi.

Thương Bát chau mày hỏi :

- Vũ Văn huynh! Tiêu đại ca đã nói chuyện gì với tiên sinh? Tiên sinh hỏi cặn kẽ tình hình trên núi Cửu Cung tất phải có nguyên nhân.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Tiêu đại hiệp hoài nghi đã gây ra những chuyện lầm lỗi đáng tiếc.

Thương Bát chau mày hỏi :

- Có thể thế được chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ rất có thể như vậy.

Thương Bát nói :

- Bất luận chuyện gì tưởng cũng là sự sắp đặt của Độc Thủ Dược Vương.

Vũ Văn Hàn Đào dặn :

- Hai vị cứ yên tâm nghỉ đi. Từ giờ xin đừng nhắc đến chuyện trên núi Cửu Cung nữa.

Thương Bát gật đầu đáp :

- Bọn tiểu đệ nhớ rồi.

Vũ Văn Hàn Đào ra khỏi phòng Thương Bát, Đỗ Cửu trong lòng lại càng phiền muộn. Lão nghe lời Tiêu Lĩnh Vu và những điều tường thuật của Trung Châu nhị cổ, trong lòng đã hiểu rõ là Tiêu Lĩnh Vu mười phần có đến chín gây nên tội lỗi.

Lão chỉ chưa hiểu vì sao Độc Thủ Dược Vương lại an bài cuộc này. Độc Thủ Dược Vương thương yêu ái nữ như thế nào, anh hùng thiên hạ biết cả rồi. Lão vì con gái bệnh hoạn mà bỏ việc tranh hùng, tranh bá trên chốn giang hồ.

Chẳng lẽ lão lại thiết kế để hãm hại con gái mình?

Còn Nam Cung Ngọc, một thiếu nữ quanh năm bịnh hoạn, mà sao cũng cam tâm khuất phục mà không phản kháng nửa lời. Cô lại còn xóa bỏ hết vết tích, dùng lời nói khéo che đậy, khiến Tiêu Lĩnh Vu tin là mình trải qua cơn ác mộng. Nếu đúng như vậy thì cô bé bệnh hoạn này thật là con người trọng tình ái nhất đời.

Một nhân vật đa tài như Vũ Văn Hàn Đào đối với vụ này cũng không có lời giải thích thỏa đáng. Nhìn vào hành động hàng ngày của Độc Thủ Dược Vương, lão nhất quyết không chịu để ái nữ của mình bị thua thiệt mà chẳng trả oán. Vụ này không phát lộ chẳng nói làm chi, nhất đáo mà bị tiết lộ thì thành chuyện động trời.

Một đấng kỳ hiệp hoài bảo chính nghĩa võ lâm là Tiêu Lĩnh Vu sẽ bị rớt xuống hang sâu muôn trượng.

Tiêu Lĩnh Vu dưới sự phòng vệ nghiêm mật của Vũ Văn Hàn Đào và Trung Châu nhị cổ, dù Độc Thủ Dược Vương có tài trí hơn cũng chẳng thể hạ sát Tiêu Lĩnh Vu, nhưng tinh thần chàng bị đả kích khốc liệt tất tự hối hận, cắn rứt mà tự hủy hoại một đời kỳ nhân.

Vũ Văn Hàn Đào thu các đầu mối về sự việc, suy nghĩ đến điên đầu mà không tìm ra được phương sách.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Lĩnh Vu đến phòng ngủ Vũ Văn Hàn Đào, lão ra mở cửa đón Tiêu Lĩnh Vu vào phòng rồi cười hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp dậy sớm nhỉ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Đến quấy nhiễu mộng đẹp của Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ dậy từ lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phiền Vũ Văn huynh đưa tiểu đệ đến thăm Bách Lý cô nương.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Tại hạ quên mất vụ này khiến Tiêu đại hiệp phải đến đây giục. Chúng ta đi ngay bây giờ.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào mải nghĩ về vụ Nam Cung Ngọc quên khuấy chuyện đưa Tiêu Lĩnh Vu đến thăm Bách Lý Băng.

Vũ Văn Hàn Đào đứng dậy nói :

- Tại hạ xin dẫn đường.

Lão rảo bước tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau. Hai người tiến vào khu vườn sau.

Khu vườn này rất rộng lớn, vì ít người quét tước nên cỏ dại mọc đầy.

Vũ Văn Hàn Đào trỏ vào căn nhà ngói đổ nát ở giữa thủng thẳng nói :

Bách Lý cô nương ở trong căn nhà đổ nát kia. Chắc Tiêu đại hiệp không thể ngờ được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nơi này tuy ra ngoài ý nghĩ của mọi người, nhưng y đang luyện công, vạn nhất có người xâm nhập thì làm sao đề phòng được kẻ đột kích?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Tại hạ đã bố trí cẩn thận rồi, bất tất Tiêu đại hiệp phải nhọc lòng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bố trí cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào giơ tay lên vỗ ba cái. Bỗng thấy bóng người chuyển động.

Bốn đại hán vận võ phục từ trong mấy đám loạn thảo xuất hiện.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Quả là nghiêm mật.

Vũ Văn Hàn Đào vẫy tay một cái, bốn người lại ẩn vào trong bụi cỏ. Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bốn người này cũng không biết trong nhà có Bách Lý cô nương. Tại hạ chỉ bảo họ giám thị nghiêm mật căn nhà ngói. Ngoài tại hạ, người ngoài bất luận là ai nhất thiết ngăn chặn không cho vào. Ban ngày họ ẩn trong bụi cỏ rậm. Đêm đến lại đi tuần tiễu. Đêm nào tại hạ cũng đến kiểm tra mấy lần.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tâm tư của Vũ Văn huynh thật là thận mật, đáng để đại nhiệm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp quá khen mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cất bước đi về phía căn nhà ngói. Hai tay chàng khẽ đẩy, cánh cửa mở ra.

Trong góc nhà giải một tấm nệm bông trắng nõn. Bách Lý Băng ngồi xếp bằng trên nệm, hai tay đặt trên đầu gối. Ngực cô nhô lên hụp xuống dường như đang vận khí.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ khép cửa đứng sóng vai với Tiêu Lĩnh Vu nhìn vào.

Hai người đứng yên chừng nửa giờ mới thấy Bách Lý Băng từ từ mở mắt ra.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt đứng ngay dậy, nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca về hồi nào?

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay đỡ lấy người cô cười nói :

- Băng nhi vừa tọa tức xong không nên nhảy mạnh quá.

Bách Lý Băng nhìn Vũ Văn Hàn Đào bẽn lẽn cười nói :

- Tiên sinh đừng cười nhé!

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đêm qua Tiêu đại hiệp về tới hỏi cô nương, nhưng tại hạ sợ quấy nhiễu cuộc luyện công của cô, nên sáng nay mới tới thăm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy căn nhà tuy đổ nát nhưng quét tước rất sạch sẽ. Chàng hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Băng nhi đang luyện võ công gì vậy?

Bách Lý Băng đáp :

- Di Huyệt thần công.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Di Huyệt thần công ư? Tiểu huynh chưa nghe ai nói tới.

Vũ Văn Hàn Đào đại :

- Bách Lý cô nương gia học uyên thâm. Di Huyệt thần công nhất định là một kỳ kỹ ở Bắc Hải.

Bách Lý Băng lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Nguồn gốc môn võ này phát ra từ Tây Trúc, sau được cất dấu ở chùa Thiếu Lâm.

Vũ Văn Hàn Đào “ủa” một tiếng thì không hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Phải rồi! Băng nhi nghiên cứu mấy trang kinh văn mà Vô Vi đạo trưởng lấy được ngày đó chứ gì?

Bách Lý Băng cười đáp :

- Đúng thế. Đại ca lên núi Cửu Cung rồi, tiểu muội suốt ngày chẳng có việc gì làm liền mở ra coi thấy ghi chép môn Di Huyệt thần công rất lấy làm hứng thú. Chỉ cần người có cơ sở nội công là luyện được mà không mất nhiều thì giờ. Tiểu muội nổi tính hiếu kỳ liền bắt đầu rèn luyện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có thấy thành tựu gì không?

Bách Lý Băng đáp :

- Kinh văn đã ghi rất rõ ràng, cứ theo đó mà luyện là nhất định thành tựu. Nếu không thành tựu thì lời ghi thuật tất có chỗ sai lầm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi tự phụ lắm nhỉ?

Bách Lý Băng vội đáp :

- Không dám! Không dám! Đã đi theo đại ca mà không có điểm tự tin nào chăng hóa ra uổng công ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Còn mấy bữa nữa sẽ luyện xong?

Bách Lý Băng đáp :

- Theo lời ghi trong sách thì đại khái mất bảy ngày. Nhưng tiểu muội xem ra có thể sớm hơn một vài bữa.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội học môn võ này vì thấy nó rất ngoạn mục mà không hại ai được nên lúc tỷ đấu với địch không bổ ích mấy. Nếu đại ca có việc thì tiểu muội thôi không luyện nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi đã luyện thì luyện cho xong. Tiểu huynh có phải chờ mấy cũng không sao.

Bách Lý Băng từ từ lấy trong mình ra cuốn kinh văn và những pho Đàn Chỉ thần công, Lưu Vân kiếm pháp giao cho Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại ca hành động lật đật, ít có cơ hội nghỉ ngơi. Khi Vô Vi đạo trưởng giao sách cho tiểu muội có dặn một câu...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Câu gì?

Bách Lý Băng đáp :

- Vô Vi đạo trưởng bảo là hy vọng đại ca đủ thời để coi kỹ lại những bí lục võ công này, hoặc giả có ngày dùng tới nó.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy sách cất vào bọc rồi bảo cô :

- Băng nhi! Băng nhi tiếp tục luyện võ đi! Tiểu huynh không quấy nhiễu nữa.

Bách Lý Băng lắc đầu mỉm cười hỏi :

- Vụ này không khẩn yếu, tiểu muội cũng cần nghỉ ngơi một chút. Đại ca đến núi Cửu Cung có được Độc Thủ Dược Vương chữa lành thương thế không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Độc Thủ Dược Vương về y đạo quả ít người bì kịp. Thương thế của tiểu huynh đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Bách Lý Băng nói :

- Thế thì hay quá! Đại ca nghỉ ngơi hai ngày, chờ tiểu muội luyện xong môn Di Huyệt thần công rồi chúng ta sẽ dời khỏi nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu đã tưởng cô nói tới Nam Cung Ngọc, chẳng ngờ cô lại không nhắc tới. Chàng tự động nói tiếp :

- Tiểu huynh đã gặp Nam Cung Ngọc.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi :

- Nam Cung cô nương đã mạnh chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khá lắm rồi! Thân thể lành mạnh hơn trước và tinh thần cũng khá hơn xưa.

Bách Lý Băng nói :

- Thật đáng tội nghiệp cho cô, suốt đời bệnh hoạn triền miên nằm liệt giường. Phụ thân cô là đệ nhất danh y trên thế gian cũng không chữa nổi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy không có gì để nói nữa liền cáo từ đi ra.

Bách Lý Băng dặn :

- Đại ca nhớ coi lại võ công trong kinh sách.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh nhớ rồi.

Chàng cùng Vũ Văn Hàn Đào sóng vai dời khỏi căn nhà đổ nát.

Vũ Văn Hàn Đào đưa Tiêu Lĩnh Vu về phòng rồi lật đật trở lại căn nhà ngói trong vườn hoa.

Bách Lý Băng dường như có ý đợi sẵn, thấy lão trở lại liền đứng dậy của hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Cô nương quả là người thông minh đã hiểu ngay thủ thế của tại hạ.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào đã ra hiệu cho cô chờ lão trong khoảnh khắc ngay lúc cô đang nói chuyện với Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng thở dài khẽ nói :

- Tiểu muội biết là tiên sinh có chuyện rất trọng yếu.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cần để thời giờ cho cô nương luyện công. Tại hạ không tiện ở lâu, chỉ thỉnh giáo hai điều. Điều thứ nhất có liên quan đến Vô Vi đạo trưởng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vô Vi đạo trưởng làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Khi Vô Vi đạo trưởng dời khỏi nơi đây vội vã quá, chỉ dặn tại hạ có việc gấp là không thể chờ Tiêu đại hiệp trở về, gởi lời tại hạ vấn an. Nhưng vừa rồi nghe cô nói thì dường như cô có dịp nói chuyện khá lâu với đạo trưởng.

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Đạo trưởng chỉ dặn tiểu muội lại mấy câu để truyền đạt tới đại ca.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cô nương nghĩ kỹ lại coi, khi đạo trưởng nói với cô nương thì vẻ mặt cùng giọng nói như thế nào? Cô nương nên nhớ cho rõ đừng để sót một chi tiết.

Bách Lý Băng chuyển động cặp mắt hỏi :

- Vụ này quan trọng lắm hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Rất quan trọng.

Bách Lý Băng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Đạo trưởng bảo đã coi qua mấy trang kinh văn kia, dường như đó là một cường đỉnh về một loại võ công. Nhưng lão không thể nghiên cứu sâu xa, mong rằng Tiêu đại hiệp coi kỳ và rèn luyện cho thành tựu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Còn gì nữa không?

Bách Lý Băng đáp :

- Đạo trưởng lại nói vâng lệnh triệu của một vị tiền bối, phải đến bái yết ngay không thể chờ Tiêu đại hiệp được.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đạo trưởng vâng lệnh triệu của ai?

Bách Lý Băng đáp :

- Cái đó tiểu muội cũng không rõ, tiểu muội đã hỏi lại nhưng đạo trưởng có ý né tránh, lảng sang chuyện khác. Dĩ nhiên tiểu muội không tiện truy vấn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi tiếp :

- Đạo trưởng còn nói gì nữa không?

Bách Lý Băng đáp :

- Chỉ có bấy nhiêu thôi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đạo trưởng có dặn cô nương bao giờ lão trở lại không?

Bách Lý Băng lắc đầu đáp :

- Không.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Được rồi, bây giờ tại hạ muốn khuyên cô nương mấy câu.

Bách Lý Băng hỏi :

- Chuyện gì? Dường như nghiêm trọng lắm thì phải?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

-Về việc có liên quan đến cô nương và Tiêu đại hiệp.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca làm sao?

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Bách Lý Băng một lúc rồi đáp :

- Tiêu đại hiệp hai vai gánh nặng quá chừng. Oai danh cùng sự thành tựu của y vượt lên cao hơn tuổi y nhiều. Dù tài năng trí tuệ của y siêu quần xuất chúng, nhưng nếu không gặp buổi giang hồ đại loạn thì bất luận võ công y thành tựu đến đâu cũng không thể vỏn vẹn trong mấy năm đã thành một nhân vật anh hùng khiến toàn thể võ lâm đem lòng sùng kính. Thẩm Mộc Phong gây nên cuộc hỗn loạn, cố nhiên phải có bậc kỳ tài như Tiêu đại hiệp mới bình trị được. Nhưng Thẩm Mộc Phong đẩy mạnh uy danh Tiêu đại hiệp lên cao đến trình độ tiền vô cổ nhân và chắc mấy trăm năm sau cũng không ai bì kịp. Có điều y còn nhỏ tuổi quá.

Bách Lý Băng chau mày hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh có thể nói rõ hơn được chăng? Tự nãy giờ tiểu muội nghe mà chưa hiểu chỗ dụng tâm của tiên sinh là thế nào.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ muốn nói người nhỏ tuổi không đủ kinh nghiệm, khó lòng tránh khỏi bị kẻ khác ám toán.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đã có tiên sinh biết nhiều hiểu rộng giúp cho Tiêu đại ca thì còn lo gì mắc chuyện sai lầm nữa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nhưng tại hạ không thể suốt ngày ở luôn bên cạnh y, nên phải ỷ vào cô nương một phần.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tài trí và võ công của tiểu muội đều không kịp Tiêu đại ca thì còn giúp y thế nào được?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cô nương nhớ cho một điều là đừng tranh luận hay la rầy y, để tránh cho y khỏi nổi nóng mà đi vào con đường cực đoan. Cô nên nhớ là trong dạ là y còn nhỏ tuổi thì có làm nên điều lỗi lầm cũng tìm lời nhỏ nhẹ an ủi y để y không phạm thêm lỗi lầm. Dù cô phát giác ra điều gì không thể nhẫn nại được cũng chớ nên nổi nóng một cách khinh xuất. Tại hạ hy vọng bất cứ trường hợp nào cô nương cũng lượng thứ với y. Những lúc không có tại hạ bên cạnh, xin cô nương nhường nhịn y đôi phần.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca có chuyện gì khiến cho tiểu muội không thể nhẫn nại được đâu mà Vũ Văn tiên sinh phải quá lo xa như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Tại hạ chỉ mong có bấy nhiêu. Thôi, cô nương tiếp tục luyện công đi, tại hạ xin cáo từ.

Vũ Văn Hàn Đào về phòng ngồi lặng lẽ suy nghĩ về vụ Vô Vi đạo trưởng ra đi một cách quá gấp rút và cho rằng vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Nhưng lão là người tâm tư thận mật. Lão biết phải cần mấy ngày bình tĩnh để Tiêu Lĩnh Vu luyện võ cao thêm một tầng. Trong lòng chàng hết sức có hết tạp niệm thì mới tiến mau được. Vì thế lão cố nhịn những điều nghi hoặc, không nhắc tới chuyện Vô Vi đạo trưởng với Tiêu Lĩnh Vu.

Chương 112: Mã Gia Trang Triển Thị Đưa Tin

Hai hôm sau, Bách Lý Băng luyện xong môn Di Huyệt thần công, nhưng Tiêu Lĩnh Vu bị lôi cuốn vào những môn võ ghi trong cuốn kinh văn, chàng mới bắt đầu rèn luyện.

Vũ Văn Hàn Đào thuyết phục được Mã Văn Phi đưa song thân Tiêu Lĩnh Vu đến an trí ở một nơi bí ẩn, tạm thời không để hai vị lão gia gặp Tiêu Lĩnh Vu.

Lão hết lòng hết sức sắp đặt cho Tiêu Lĩnh Vu một thời gian bình tĩnh để chàng rèn luyện võ công trong kinh văn.

Thời gian thấm thoát, hai tháng trôi qua, gặp tiết thu mạt đông sơ.

Trong hai tháng nay say sưa trong cuộc luyện võ, Tiêu Lĩnh Vu chẳng biết gì đến ngày tháng trôi qua, nhưng đối với Vũ Văn Hàn Đào, một ngày đằng đẵng xem bằng ba thu.

Lão phái thật nhiều nhân thủ đi dò lại động tĩnh trên chốn giang hồ. Cứ cách mấy ngày có tin báo về khiến lão càng phải nghiêm mật phòng thủ để bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu được an toàn. May được bọn Mã Văn Phi, Đường Nguyên Kỳ, Lục Khôi Chương, Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn mười mấy người đều ở cả đây trợ lực, chia bới gánh nặng với Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào được các nơi báo về biết tin giang hồ đang biến động. Các phái lớn hiệp cùng nhau sai cao thủ đi lùng bắt những người ở Bách Hoa sơn trang lọt lưới và đã trừ diệt được nhiều, nhưng vẫn chưa lượm được tin tức gì về Thẩm Mộc Phong.

Vũ Văn Hàn Đào trầm mặc chịu đựng những gánh nặng về tinh thần của bầu không khí nung nấu một trường phong ba sắp nổi dậy. Lão biết rằng nếu tiết lộ những điều bí mật trong thâm tâm, tất sẽ lọt đến tai Tiêu Lĩnh Vu.

Một hôm gió Tây Bắc nổi dậy. Ban đêm luồng hàn phong đưa mây đen phủ kín bầu trời. Vũ trụ cả ban ngày cũng biến thành ảm đạm.

Giữa bầu trời mù mịt mây đen, Triển Diệp Thanh đột nhiên về tới.

Vũ Văn Hàn Đào đưa Triển Diệp Thanh vào mật thất. Triển Diệp Thanh vừa lấy khăn lau mồ hôi vừa hỏi :

- Tiêu đại hiệp có đây không?

Y chưa kịp ngồi đã hỏi ngay tỏ ra tình trạng rất cấp bách.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hắng đặng một tiếng rồi đáp :

- Tiêu đại hiệp đang luyện hai môn võ, không tiện vào quấy nhiễu. Triển huynh có việc gì có thể cho tại hạ biết trước được không?

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn gã đồng tử hầu trà một cái rồi chậm rãi nói :

- Vũ Văn tiên sinh vẫn chưa rời khỏi tòa Mã gia trang này lúc nào chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tử Kim Đao Mã trang chúa đã để trang viện này làm nơi quần hào tụ hội và đã đưa gia nhân đi nơi khác. Tiêu đại hiệp sau khi ở núi Cửu Cung trở về rèn luyện mấy môn võ. Vì thế tại hạ cùng bọn Mã Văn Phi, Sở Côn Sơn vẫn ở tại đây.

Lão vẫy tay một cái cho tên đồng tử hầu trà lui ra.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Sở lão tiền bối đi đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Sở lão tiền bối đang luyện công ở phía sau.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp rèn luyện võ công khiến các vị anh hùng cũng khởi hứng tập dượt với nhau. Hàng ngày ra vườn sau rèn luyện võ công.

Triển Diệp Thanh ngó tên đồng tử đi ra rồi khẽ nói :

- Vũ Văn tiên sinh! Tại hạ vâng lệnh sư huynh đến báo cáo việc khẩn yếu.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chắc là việc liên quan đến Thẩm Mộc Phong.

Triển Diệp Thanh sửng sốt hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh đã biết rồi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ chỉ phỏng đoán thế thôi.

Triển Diệp Thanh nói tiếp :

- Tiên sinh đoán trúng đó! Thẩm Mộc Phong chưa chết đâu.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Lệnh sư huynh đã gặp hắn rồi chăng?

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp :

- Tệ sư huynh đã thấy rồi. May mà hắn chưa phát giác ra tệ sư huynh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Hiện giờ Thẩm Mộc Phong hiện ở đâu?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Hắn ở trên núi Tuyết Phong. Tệ sư huynh thấy hắn chân bước mau lẹ, dường như thương thế đã khỏi rồi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các phái lớn truy sát bọn dư đảng của Bách Hoa sơn trang, có thấy họ đến núi Tuyết Sơn không?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Không thấy họ tới đó. Ngoài bọn người của phái Võ Đương, không còn thấy người phái nào khác.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ đáp :

- Hiện giờ tin này chưa thể báo cáo cho Tiêu đại hiệp.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Tại sao vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp đang luyện thêm mấy môn võ công. Trước khi y luyện xong, tạm thời không nên để y biết tin tức này.

Triển Diệp Thanh nói :

- Chỗ dụng tâm của tệ sư huynh trái lại với ý kiến của Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cao kiến của Vô Vi đạo trưởng thế nào?

Triển Diệp Thanh nói :

- Theo ý của tệ sư huynh thì Thẩm Mộc Phong thương thế mới lành, chưa kịp tụ tập bọn dư đảng tản mát khắp nơi, mình nên bao vây mà diệt hắn đi. Nhưng trong những cao thủ thiên hạ, chỉ có Tiêu đại hiệp là đối tượng có thể uy hiếp hắn về mặt tinh thần. Chỉ cần Tiêu đại hiệp lên núi Tuyết Phong cho có thanh thế, tệ sư huynh sẽ đem toàn lực phái Võ Đương ra đánh trận đầu.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ thở dài nói :

- Nhận xét của lệnh huynh rất có lý, nhưng ý kiến của tại hạ lại không giống như thế.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Theo ý tiên sinh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã hết thương thế mà Tiêu Lĩnh Vu cũng đang luyện võ. Chuyện cấp bách không phải trong lúc nhất thời. Hãy chờ Tiêu Lĩnh Vu luyện công xong đi kiếm Thẩm Mộc Phong cũng chưa muộn.

Triển Diệp Thanh trầm ngâm một chút rồi nói :

- Tại hạ vâng lệnh ra đi, tệ sư huynh dặn đi dặn lại bất luận trường hợp nào cũng ráng mời Tiêu đại hiệp đi theo, nhưng nhận xét Vũ Văn tiên sinh lại khác với tệ sư huynh khiến tại hạ khó nghĩ quá.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi :

- Theo ý Triển huynh thì sao?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Về mưu lược và tài trí trước nay tại hạ vẫn rất mực kính phục Vũ Văn tiên sinh, nhưng lúc tại hạ tới đây, tệ sư huynh đã ra nghiêm lệnh bất cứ trường hợp nào cũng ráng mời Tiêu đại hiệp lên ngay núi Tuyết Phong.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Lệnh sư huynh có dặn Triển huynh bàn với tại hạ không?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Có! Lệnh sư huynh đã dặn nếu gặp Vũ Văn tiên sinh thì bàn với tiên sinh coi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thế thì phải rồi! Lệnh sư huynh đã nên thương nghị với tại hạ, tức là coi trọng ý kiến của tại hạ.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Nhưng tiên sinh lại kiên trì không để Tiêu đại hiệp đi ngay thì làm thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Khi lệnh sư huynh phái Triển huynh về đây có dặn là bất chấp ý kiến của tại hạ thế nào cũng cứ mời cho bằng được Tiêu Lĩnh Vu thượng lộ hay không?

Triển Diệp Thanh nói :

- Tệ sư huynh không nói về điểm này, nhưng y căn dặn tại hạ hối thúc Tiêu đại hiệp đi cho thật lẹ.

Vũ Văn Hàn Đào nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Triển huynh! Tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, nếu bây giờ thôi thúc Tiêu đại hiệp lên núi Tuyết Phong thì chẳng những ảnh hưởng đến cuộc luyện võ của y mà đối với đại cuộc võ lâm cũng cực kỳ bất lợi...

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Xung kích kẻ địch lúc kẻ địch không phòng bị, nhất cử có thể thành công, sao lại bảo là bât lợi cho chúng ta được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp rèn luyện môn võ gì tuy tại hạ không hay, nhưng chắc chắn là rất ảo diệu. Hơn tháng nay y đã hoàn toàn say sưa trong việc luyện võ đến chỗ quên mình. Nếu lúc này đem tin tức

Thẩm Mộc Phong xuất hiện ở núi Tuyết Phong báo cho y hay, nhất định y sẽ lật đật đi ngay. E rằng từ đây sắp tới y khó mà tĩnh tâm để tiếp tục luyện võ công.

Triển Diệp Thanh thở phào một cái nói :

- Theo ý tiên sinh thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Hãy tạm nín nhịn một thời gian. Xin Triển huynh trở về phúc bẩm lệnh sư chuyển lời của tại hạ: “hay hơn hết là không nên xung đột với Thẩm Mộc Phong mà chỉ ngấm ngầm theo dõi hành động của hắn.”

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì Thẩm Mộc Phong đã xây dựng một nơi ẩn mình ở núi Tuyết Phong. Hắn là con người xảo quyệt, khi nào chỉ sửa sang một chỗ ở Bách Hoa sơn trang.

Triển Diệp Thanh trầm ngâm đáp :

- Vũ Văn tiên sinh nói phải lắm.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Lại còn một việc tại hạ muốn cho Triển huynh hay, chắc Triển huynh không miễn cưỡng yêu cầu Tiêu đại hiệp lên núi Tuyết Phong ngay bây giờ.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Việc gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vị hòa thượng bị thương về nhát kiếm của Tiêu đại hiệp, đồng thời Tiêu đại hiệp cũng bị lão đả thương, chắc cũng ở cùng với Thẩm Mộc Phong.

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp :

- Đúng thế! Nếu vị hòa thượng kia ở cùng một chỗ với Thẩm Mộc Phong và đã khỏi vết thương thì dù Tiêu đại hiệp có tới cũng khó lòng địch nổi hai người.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng là thế đó! Chỉ cần kéo dài một đoạn thời gian để Tiêu đại hiệp luyện xong võ công là

không sợ bọn họ nữa.

Lão vuốt râu trầm ngâm nói tiếp :

- Tại hạ còn mấy lời muốn hỏi, còn phúc đáp được hay không là tùy Triển huynh quyết định.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Việc gì?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Lệnh sư huynh thống lĩnh những tay cao thủ của quí phái lên núi Tuyết Phong phải chăng là theo lời hiệu triệu của người ta?

Triển Diệp Thanh gật đầu đáp :

- Đúng là thế đó!

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Ai vậy? Triển huynh có biết không?

Triển Diệp Thanh lắc đầu đáp :

- Thực tình tiểu đệ không hay. Chỉ biết đó là một vị võ lâm tiền bối. Tệ sư huynh trước nay rất tín nhiệm bọn tiểu đệ, bất luận kế hoạch nào cũng cho bọn tiểu đệ biết trước, nhưng đến vụ này thì y không nói rõ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Các vị đã thấy qua cao nhân đó chưa?

Triển Diệp Thanh lắc đầu đáp :

- Cho đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa gặp y.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thời gian các vị chờ khá lâu rồi phải không?

Triển Diệp Thanh nói :

- Đúng thế! Nhân vật đó chỉ điểm một nơi cho bọn tại hạ chờ đợi và đã chờ hơn tháng nay rồi.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tất nhiên lệnh sư huynh đã nắm vững tình thế. Vậy xin Triển huynh về đi. Cận nhật võ công của Tiêu đại hiệp thành tựu, tại hạ sẽ đưa y lên núi Tuyết Phong một chuyến.

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Tại hạ về phúc bẩm với tệ sư huynh thế nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Triển huynh cứ thành thực mà nói, đem những lời nói của tại hạ báo cáo với lệnh sư huynh.

Triển Diệp Thanh cặp lông mày nhăn tít lại hồi lâu không nói gì. Hiển nhiên trong lòng y có điều nan giải.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi :

- Triển huynh bất tất phải quan tâm. Tại hạ tin rằng cứ nói thực những lời của tại hạ là lệnh sư huynh nhất định lượng tình.

Triển Diệp Thanh không sao được liền đáp :

- Thôi được! Tiên sinh đã kiên quyết như vậy, tại hạ chẳng còn biện pháp nào khác, chỉ hy vọng tiên sinh cho biết một kỳ hạn để tại hạ có thể phúc trình một cách cặn kẽ với tệ sư huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Vụ này tại hạ khó mà quyết định được vì không hiểu còn bao lâu nữa Tiêu đại hiệp mới luyện xong võ công...

Lão trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Có điều tại hạ nghĩ rằng cũng không lâu lắm, nhiều ra là chờ trong một tháng.

Triển Diệp Thanh giật mình hỏi :

- Một tháng kia ư?

- Phải rồi, tại hạ không nghĩ rằng có thể vượt qua thời gian một tháng.

Vũ Văn Hàn Đào trả lời.

Triển Diệp Thanh nói :

- Một tháng thì lâu quá.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Có khi chỉ mấy ngày cũng nên. Thời gian luyện võ khó mà hạn định được.

Triển Diệp Thanh thở dài nói :

- Thế là Vũ Văn tiên sinh không thể đưa ra thời hạn nhất định?

Vũ Văn Hàn Đào thấy Triển Diệp Thanh hỏi căn hỏi vặn, lão nghĩ thầm :

- “Xem chừng lệnh dụ của Vô Vi đạo trưởng rất nghiêm. Nếu có Tiêu Lĩnh Vu có mặt ở đây, hắn tất mời Tiêu Lĩnh Vu đi ngay. Ta phải dành cho y một quyết định mới được.”

Rồi lão nói :

- Xin Triển huynh cứ về đi. Trong vòng một tháng, tại hạ sẽ thượng lộ lên núi Tuyết Phong. Xin Triển huynh cho biết chỗ hội diện.

Triển Diệp Thanh lấy trong bọc ra một phong mật thư trao cho Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tệ sư huynh đã vẽ hình đồ trong này, tiên sinh cứ theo đó mà ruổi ngựa sẽ tìm thấy bọn tại hạ chẳng khó khăn gì.

Vũ Văn Hàn Đào đón lấy phong thơ cất vào bọc đáp :

- Mời Triển huynh lên đường. Lệnh sư huynh đang mong mỏi Triển huynh về cho lẹ.

Triển Diệp Thanh chấp tay nói :

- Tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào đưa chân ra cổng lớn.

Triển Diệp Thanh chấp tay từ biệt rồi chạy như bay.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái quay về trang bảo.

Nguyên lão biết Tiêu Lĩnh Vu mà hay tin này tất bỏ dở việc luyện võ mà lên núi Tuyết Phong. Triển Diệp Thanh ở lại trang viện lúc nào là thêm cơ hội cho Tiêu Lĩnh Vu biết tin. Triển Diệp Thanh đi rồi lão mới bớt lo.

Vũ Văn Hàn Đào trong lòng đã trầm trọng, bây giờ lại thêm một mối lo nữa.

Lão ngẩng đầu trông trời chiều, mây kéo đen kịt. Lão vừa vào nhà khách đã thấy Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên ghế, bất giác ngẩn người ra hỏi :

- Tiêu đại hiệp ra đây lâu chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ vừa mới vào cửa.

Vũ Văn Hàn Đào mừng thầm nghĩ bụng :

- “Y mà đến sớm một bước là chạm trán Triển Diệp Thanh.”

Lão ngồi vào ghế hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã luyện võ xong chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Chưa quán thông toàn bộ, đại khái ba bảy hai mươi mốt ngày nữa.

Hai mươi mốt ngày tức hơn nửa tháng.

Ngoài mặt lão cười nói :

- Tiêu đại hiệp cứ yên tâm tiếp tục luyện võ. Hiện nay trên chốn giang hồ vẫn yên tĩnh. Đại hiệp bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Gần đây Vũ Văn huynh có nhận được tin tức gì về Thẩm Mộc Phong chưa?

Vũ Văn Hàn Đào gạt đi :

- Tiêu đại hiệp đang thời kỳ luyện võ, không nên phân tâm nghĩ đến chuyện khác.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu hỏi :

- Còn Tôn lão ca thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hành tung mờ mịt, tại hạ chưa được tin tức chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vừa rồi tại hạ chợt nghĩ tới một việc. Nếu không nói rõ thì khó mà yên tâm để luyện võ.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lúc Tôn lão ca ra đi nhất định đã bàn tính với Vũ Văn huynh y đi về phương nào?

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói :

- Tôn lão tiền bối có nói với tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Y đi kiếm Khâu cô nương phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế. Tôn lão tiền bối còn nhờ bốn tay cao thủ Cái bang trợ giúp để truy tầm hành tung của Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vẫn chưa tìm thấy hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ chưa được tin tức gì. Có điều tai mắt Cái bang rất rộng, họ mà không tìm ra được Khâu cô nương thì e rằng khắp thiên hạ khó có ai tìm thấy cô.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu Tôn lão tiền bối đã tìm thấy Khâu cô nương chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu Tôn lão tiền bối tìm thấy cô rồi thì đã đưa tin tức gì về ngay.

Tiêu Lĩnh Vu dặn :

- Khi nào có tin gì xin Vũ Văn tiên sinh cho tiểu đệ biết ngay.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là phải thế. Chẳng mấy khi trên chốn giang hồ được thời kỳ yên tĩnh, mong rằng Tiêu đại hiệp nhân cơ hội này tận tâm rèn luyện võ công cho thành tựu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì sự yên tĩnh lúc này chẳng qua là một thời gian trước khi xảy ra một trường phong ba dữ dội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vẫn là Thẩm Mộc Phong gây ra phong ba hay sao?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ có cảm giác như vậy nhưng không xác định được ai sẽ gây ra sóng gió võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi :

- Vũ Văn huynh có điều gì dấu diếm tiểu đệ không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Cái đó tại hạ không dám đâu. Nhưng những chuyện lặt vặt thì bất tất phải kinh động đến Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ tiếp tục luyện võ.

Rồi chàng cất bước ra ngoài.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái. Lão lui vào tĩnh thất, nóng lòng chờ đợi qua được hai mươi mốt ngày mà tưởng chừng lâu đến hàng năm.

Bọn Mã Văn Phi truyền thụ võ công lẫn cho nhau, ai cũng hăng say vui vẻ, không chú ý đến nỗi lòng trầm trọng của Vũ Văn Hàn Đào.

Thời gian thấm thoát, lại qua bảy ngày nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nhẩm tính chỉ còn một ngày là đến kỳ hẹn giao ước với Triển Diệp Thanh. Đáng lý phải đêm nay khởi hành để đúng hạn gặp Vô Vi đạo trưởng.

Lão vừa ngẫm nghĩ vừa đi vào vườn sau.

Lúc này Sở Côn Sơn đang đem chuyện mình nhờ có Tử Mẫu thiết đảm mà nổi danh, liền truyền thụ cho quần hào.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng :

- “Sở Côn Sơn chịu đem tuyệt kỹ Tử Mẫu thiết đảm truyền thụ cho quần hào thì ra bọn họ truyền thụ võ công lẫn nhau khiến ai cũng học hỏi được nhiều tuyệt kỹ. Trong võ lâm trước kia chỉ có một mình Sở Côn Sơn biết đánh Tử Mẫu thiết đảm, nhưng rồi đây rất nhiều cao thủ võ lâm biết môn này.”

Lão tiến về phía Thương Bát khẽ gọi :

- Thương huynh.

Thương Bát quay lại thấy Vũ Văn Hàn Đào vội đứng dậy đến gần.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Chúng ta đừng làm trở ngại việc luyện võ của người khác. Hãy qua bên kia nói chuyện.

Thương Bát tiến đi theo Vũ Văn Hàn Đào tới một góc vườn hoa.

Chương 113: Dưới Gốc Song Tùng, Hàn Đào Mất Tích

Thương Bát khẽ hỏi :

- Vũ Văn huynh có điều chi dạy bảo. Bọn tại hạ trong vườn hoa đem hết tuyệt kỹ truyền thụ cho nhau chẳng dấu diếm gì. Ai cũng hăng say, quên cả vấn an Vũ Văn huynh.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Thương huynh dạy quá lời.

Lão hắng đặng một cái rồi nói tiếp :

- Tại hạ có chút việc, đêm nay muốn dời khỏi nơi đây...

Thương Bát giật mình kinh hãi hỏi :

- Vũ Văn huynh định đi đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ tạm thời ly khai, lâu lắm là bốn ngày đã trở về rồi.

Thương Bát nhìn thẳng vào mặt Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tiên sinh định đi đâu?

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ bụng :

- "Trước nay Trung Châu nhị cổ chẳng dấu Tiêu Lĩnh Vu điều gì. Nếu ta nói thực tất Tiêu Lĩnh Vu biết ngay." Lão nghĩ vậy liền đáp :

- Có một ông bạn lâu ngày chưa gặp. Hiện nay giang hồ yên tĩnh, trong thời gian ngắn chưa thể xảy ra chuyện rắc rối. Tại hạ ở đây hay không cũng chẳng quan hệ gì. Huống chi tại hạ đi rồi trở về ngay, quyết không vượt qua thời gian bảy ngày.

Thương Bát hỏi :

- Tiên sinh bàn định với Tiêu đại ca chưa?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp cũng như các vị đang say sưa luyện võ. Tại hạ không muốn kinh động đến y.

Thương Bát gật đầu nói :

- Tiên sinh đã quyết định dĩ nhiên chẳng sai lầm. Nhưng đại cuộc giang hồ đang trông cậy ở tiên sinh rất nhiều. Tệ đại ca vẫn ỷ vào tài ba tuyệt thế của tiên sinh. Mong tiên sinh y ước trở về.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ tuổi gần sáu chục được Tiêu đại hiệp dắt díu. Kiếp này rất mong là tùy tòng của Tiêu đại hiệp để ra sức mọn. Vậy Thương huynh cứ yên tâm.

Lão thở phào một cái rồi nói tiếp :

- Có điều tại hạ đi rồi xin Thương huynh cùng Đỗ huynh lưu tâm một chút.

Thương Bát hỏi :

- Tiên sinh có điều chi xin cứ dặn bảo.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện nay tuy thiên hạ bình tĩnh, Mã gia trang lại càng yên ổn, nhưng chúng ta không nên sơ khoáng. Tại hạ đi rồi, Thương huynh vì chiếu cố cho Tiêu đại hiệp xin lui khỏi hội trường luyện võ. Chu vi Mã gia trang trong vòng ba chục dặm tại hạ đã bố trí tai mắt. Nhưng nếu cường địch đến đông thì bọn họ có thể báo tin sớm, bằng gặp tay cao thủ hạng nhất thì chưa chắc phát giác kịp thời.

Thương Bát gật đầu nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi. Tiên sinh cứ yên tâm đi rồi về cho sớm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ ráng về thật lẹ. Tại hạ đi rồi, hay hơn hết là Thương huynh tạm thời giữ bí mật, đừng tiết lộ với ai.

Thương Bát nghe lão nói vậy không khỏi sinh lòng ngờ vực, chau mày hỏi :

- Vũ Văn huynh đi chuyến này có phải để thăm bằng hữu thật không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chờ khi tại hạ trở về sẽ nói rõ nội tình cho Thương huynh hay cũng chưa muộn.

Dứt lời lão trở gót đi ngay.

Vũ Văn Hàn Đào về phòng thu xếp một chút hành lý rồi lập tức lên đường ngay đêm cho kịp ước hẹn.

Lão đi chừng sáu, bảy dặm thì mặt trời xuống núi.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn chung quanh không thấy ai mới lấy bản đồ của Triển Diệp Thanh ra coi dưới gốc cây. Nhưng bên trong chỉ vỏn vẹn có hai câu.

“Thất Tinh đàm. Dưới gốc song tùng”

Vũ Văn Hàn Đào coi xong rồi quẹt lửa đốt đi.

Giữa lúc ấy đột nhiên bóng người thấp thoáng từ trên cây nhảy xuống chụp lấy mảnh giấy đang đốt.

Biến diễn dột ngột khiến Vũ Văn Hàn Đào cực kỳ kinh hãi. Lão vung tay trái phóng chưởng đánh ra, tay mặt vội giơ tờ giấy đang đốt sang bên.

Bỗng thấy người kia lùi lại năm bước cười nói :

- Vũ Văn tiên sinh!

Vũ Văn Hàn Đào chú ý nhìn ra không khỏi ngẩn người.

Nguyên nhân vật mới đến chính là Bách Lý Băng. Cô nói :

- Trên tờ giấy có gì bí mật mà tiên sinh phải cẩn thận thế?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cô nương đến đây làm chi?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội vâng lệnh giám thị tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cô nương vâng lệnh ai?

Bách Lý Băng đáp :

- Dĩ nhiên là lệnh của Tiêu đại ca.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tiêu đại hiệp sai cô nương giám thị tại hạ để làm gì?

Bách Lý Băng bẽn lẽn cười đáp :

- Tiểu muội nói vội quá thành ra sai trật. Không phải giám thị tiên sinh mà là bảo vệ tiên sinh...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

- Bất luận giám thị hay bảo vệ thì cũng chỉ là dùng từ ngữ khác nhau. Té ra Tiêu đại hiệp không tín nhiệm tại hạ nữa rồi.

Bách Lý Băng vội nói :

- Tiên sinh đừng hiểu lầm. Chẳng những Tiêu đại ca hết lòng tín nhiệm tiên sinh mà còn quan tâm đến tiên sinh vô cùng. Y cho tiểu muội hay vì tiên sinh sợ y phân tâm không chuyên chí luyện võ được nên có nhiều việc tiên sinh chỉ để trong lòng không cho y biết.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu cười đáp :

- Trí quan sát của Tiêu đại hiệp ngày càng già dặn.

Bách Lý Băng nói :

- Vì thế đại ca dặn tiểu muội phải chú ý đến cử động của tiên sinh. Ngờ đâu y đã đoán trúng.

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm đáp :

- Tại hạ rất cảm kích Tiêu đại hiệp đã quan tâm đến thế. Xin cô nương phúc trình Tiêu đại hiệp là tại hạ đi thăm một người bạn lâu ngày chưa gặp. Chóng là bốn bữa, chầy là bảy ngày tại hạ nhất định trở về.

Bách Lý Băng lắc đầu nói :

- Tiêu đại ca bảo không thể để tiên sinh một mình mạo hiểm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đi gặp bạn cũ có gì nguy hiểm đâu. Cô nương cứ phúc trình như vậy là xong.

Bách Lý Băng đáp :

- Không được. Những người đến đây chẳng phải chỉ có một mình tiểu muội.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt hỏi :

- Vậy thì còn ai nữa?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiên sinh liệu việc như thần. Thử đoán xem là ai?

Vũ Văn Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Chẳng lẽ Tiêu đại hiệp cũng đến đây?

Bách Lý Băng quay lại ngửa mặt nhìn lên ngọn cây hô :

- Đại ca xuống đi thôi. Vũ Văn tiên sinh đã biết rõ là đại ca rồi.

Bóng người thấp thoáng. Tiêu Lĩnh Vu từ đám cành lá rậm rạp nhảy xuống.

Chàng cười nói :

- Tiểu đệ biết Vũ Văn huynh lừa dối tiểu đệ, quả nhiên trúng thật.

Vũ Văn Hàn Đào đại :

- Cơ trí của Tiêu đại hiệp ngày càng thêm thận mật.

Bách Lý Băng hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh! Tiên sinh đi một mình lại bí ẩn như thế này nhất định có việc rất quan trọng.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp đã đoán ra tại hạ dời khỏi nơi đây vì việc trọng yếu thì đại hiệp lại đoán nữa coi việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ làm gì có tài như Vũ Văn huynh, e rằng khó lòng đoán trúng được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đại hiệp cứ đoán thử coi. Trúng hay trật cũng chẳng hề chi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Phải chăng tiên sinh nhận được tin tức của Vô Vi đạo trưởng?

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách đáp :

- Đoán trúng lắm. Tại hạ đang định đi gặp Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ đạo trưởng ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trên núi Tuyết Phong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Y sai người đến mời Vũ Văn huynh ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Y phái người về mời Tiêu đại hiệp. Nhưng tại hạ biết đại hiệp đang cấp thiết luyện võ, không tiện quấy nhiễu, đã ước định trong vòng nửa tháng phó hội. Kỳ hẹn tới rồi, tại hạ bất đắc dĩ phải ra đi báo tin cho đạo trưởng để khỏi mang là người vô tín.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vô Vi đạo trưởng đã phái người về kiếm tiểu đệ thì nhất định có chuyện trọng đại phải không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ muốn hỏi Tiêu đại hiệp một việc trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì?

Vũ Văn Hàn Đào hỏi lại :

- Tại hạ hy vọng Tiêu đại hiệp nói thực, đại hiệp đã luyện võ xong chưa?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tuy chưa thuần thục lắm, nhưng có thể miễn cưỡng dùng để đối địch.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ còn nhớ Tiêu đại hiệp bảo cần rèn luyện thêm hai mươi mốt ngày mới thành tựu, nhưng tới nay mới được mười bốn ngày.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì thế mới gọi là chưa thuần thục. Nhưng môn võ này chỉ cần biết đủ đường lối rồi bất cứ khi nào hay ở đâu chuyện có thể luyện tiếp, bất tất phải cố thủ ở Mã gia trang nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đã thế tại hạ cũng không dấu diếm Tiêu đại hiệp nữa. Vô Vi đạo trưởng phát giác ra Thẩm Mộc Phong xuất hiện trên núi Tuyết Phong.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Có chuyện đó ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế! Theo lời của Triển Diệp Thanh cho tại hạ hay thì dường như thương thế của Thẩm Mộc Phong đã khỏi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vũ Văn huynh chuẩn bị đối phó bằng cách nào?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ nhận thấy trong vụ này cần hiểu nhiều điều bí ẩn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vũ Văn huynh định mở cuộc điều tra chăng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ quả có ý như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiên sinh đi một mình chẳng là mạo hiểm thái quá ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Một là có Vô Vi đạo trưởng viện trợ, hai là tại hạ cùng bọn họ đấu trí chứ không đấu lực. Mục đích là điều tra cho biết rõ nội vụ.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi :

- Vũ Văn huynh có thể cho bọn tại hạ đi theo được không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp cũng đi thì Mã gia trang không người lãnh đạo, vạn nhất có biến cố khó lòng tránh khỏi rối loạn.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Tại hạ mà đi thì mọi việc giao cho Mã tổng thủ lãnh điều động. Ngoài ra còn có bọn Sở Côn Sơn, Tư Mã Càn phụ phó y.

Vũ Văn Hàn Đào ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Tiêu đại hiệp đã đến đây, e rằng tại hạ khó lòng mà khuyên được đại hiệp trở về...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Sở dĩ Vũ Văn huynh không muốn kinh động tiểu đệ là cốt để tiểu đệ chuyên tâm luyện võ. Nhưng tiểu đệ đã nói cái đó không có gì trở ngại. Nếu vì lý do nào khác mà Vũ Văn huynh không muốn tiểu đệ đi theo thì tiểu đệ ở lại cũng được.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp mà ưng chịu không tùy tiện động thủ trước khi hỏi ý kiến tại hạ thì đi cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi. Vậy chúng ta cứ thế.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ đã giao ước với Triển Diệp Thanh liên lạc bằng ám ký, nhất nhất hành động ngấm ngầm,

dĩ nhiên phải thay đổi hình dạng. Tiêu đại hiệp là một bậc đại anh hùng võ lâm đều kính trọng, e rằng không chịu làm thế.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không sao đâu. Chính nghĩa là ở trong lòng, còn thay đổi hình dạng thì có quan hệ gì? Được rồi! Nhất thiết tiểu đệ nghe theo kế hoạch của Vũ Văn huynh là xong.

Ba người bàn định rồi lập tức cải trang chia nẻo lên đường.

Vũ Văn Hàn Đào muốn giữ thân thế bí ẩn, cắt ngắn râu đi giả làm một nhà phú thương.

Tiêu Lĩnh Vu hành động đơn độc, trá hình một kẻ thôn phu, đi cách xa Vũ Văn Hàn Đào chừng mười trượng.

Bách Lý Băng đi theo bên cạnh Vũ Văn Hàn Đào, còn Tiêu Lĩnh Vu đi một mình.

Ba người thủng thẳng lên đường. Chờ đến đêm mới thi triển kinh công chạy thật lẹ. Vào khoảng canh năm đã đến bên một tòa sơn cốc.

Vũ Văn Hàn Đào trỏ vào khu rừng rậm bên đường nói :

- Thất Tinh đàm cách đây không còn xa mấy. Chúng ta thượng lộ vào lúc trời sáng thì đến trưa đã tới nơi. Nếu Thẩm Mộc Phong ở quanh quẩn khu Thất Tinh đàm, tất hẳn bố trí nhiều tai mắt, vậy chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu.

Ba người ngồi nghỉ chờ trời sáng rõ mới lên đường đi về phía Thất Tinh đàm.

Đi chừng hơn mười dặm ra tới ngã ba đường chỉ thấy khách bộ hành mỗi lúc một nhiều, thỉnh thoảng lại có cả xe ngựa nữa.

Ba người đi thêm chừng năm dặm thì đến một trái núi thấp. Phía trước trái núi này là một khu đất rộng đầy cỏ mọc. Nơi đây có mấy chục cỗ xe và gần trăm con tuấn mã dừng lại vì đường lên núi không đi xe ngựa được nữa.

Bách Lý Băng quay lại ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu cách xa chừng mười trượng đang từ từ đi đến. Cô khẽ hỏi Vũ Văn Hàn Đào :

- Vũ Văn tiên sinh! Sao nơi đây lại nhiệt náo như vậy?

Vũ Văn Hàn Đào vừa tiếp tục cất bước vừa nói :

- Người ta phát giác ra khu đất này đến trên trăm năm, nhưng du khách đông đảo mới chừng mười năm nay. Đường lên núi mà sửa sang cho xe ngựa tới nơi được thì du khách còn đông hơn nữa. Mười năm trước tại hạ đã tới đây một lần, nhưng coi xe ngựa trong trường thì ngày nay xem ra có vẻ náo nhiệt hơn trước nhiều.

Lão cất bước lên núi, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Phía sau trái núi chừng hơn một dặm là một khu lòng chảo rất rộng. Du khách có đến hàng ngàn đi lại đông như mắc cửi.

Thất Tinh đàm là bảy đầm nước hình thành sao Bắc Đẩu. Giữa khu này có một mạch nước để các đầm thông với nhau.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ dặn Bách Lý Băng :

- Bách Lý cô nương! Cô hãy gia tâm đề phòng và đừng nói nhiều.

Bách Lý Băng đã biết tài liệu việc của lão nên ngấm ngầm vận khí đề phòng và đi theo sát lão.

Khi gần tới nơi liền ngó thấy những đầm nước biếc, cái nào cũng rộng đến năm mẫu trở lên. Dòng nước giữa Thất Tinh đàm cũng màu biếc lục.

Phía Bắc là một trái núi đứng sững. Trên núi toàn những thanh tùng màu xanh biếc.

Trên giòng nước rất nhiều thuyền thoi qua lại đi vào các đầm. Thỉnh thoảng cũng có một vài chiếc du thuyền.

Vũ Văn Hàn Đào dừng lại ở bờ đầm nghỉ một chút rồi vẫy tay. Một con thuyền nhỏ bơi lẹ tới.

Vũ Văn Hàn Đào xuống thuyền rồi bảo nhà đò :

- Cho bọn ta mượn con thuyền này và để bọn ta tự bơi lấy.

Lão móc một đỉnh bạc đưa cho chủ thuyền.

Chủ thuyền thấy đỉnh bạc nặng tới bốn lạng, số tiền này chế tạo thuyền mới hãy còn dư. Trong lòng rất hoan hỉ, hắn đón lấy đỉnh bạc, không nói gì nữa nhảy ngay lên bờ. Bách Lý Băng theo sau bước xuống.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chúng ta chèo thuyền đi quanh Thất Tinh đàm một lượt.

Bách Lý Băng không hỏi gì nữa, hai tay cầm lấy mái chèo quấy nước bơi thuyền đi.

Thất Tinh đàm lạ ở chỗ có khe nước thiên nhiên để tiếp xúc với cả bảy đầm nước khác nhau. Lạch nước này uốn khúc quanh co, thật là một thiên công tuyệt xảo.

Thuyền đi qua hai đầm nước thì lạch nước đột nhiên chuyển qua hướng chính Bắc đi tới chân vách núi.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn cảnh vật rồi vẫy tay nói :

- Mau áp thuyền vào bờ!

Bách Lý Băng ngửng đầu lên trông thấy hai cây tùng mọc liền vào nhau như một ở trên bờ. Một tảng đá lớn đứng dựng cạnh hai gốc tùng này.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ dặn :

- Nếu tại hạ không hô hoán thì bất luận xảy ra chuyện gì cô nương cũng bất tất phải lên bờ viện trợ.

Bách Lý Băng trong dạ hoài nghi nhưng cũng gật đầu ưng thuận.

Vũ Văn Hàn Đào lên bộ rồi thủng thẳng tiến về phía trước.

Bách Lý Băng động tính hiếu kỳ ngồi nghiêng mình, ngấm ngầm chú ý nhìn những cử động của Vũ Văn Hàn Đào thì thấy lão đi vào khe hai cây tùng, đoạn xoay quanh một vòng ra phía sau tảng đá lớn.

Bách Lý Băng chờ chừng một lúc vẫn không thấy Vũ Văn Hàn Đào trở về, cô hồi hộp trong lòng tự hỏi :

- Chẳng lẽ Vũ Văn tiên sinh bị người ám toán?

Cô toan lên bờ nhưng nghĩ tới lời dặn của lão nên ráng nhẫn nại.

Sau khoảng thời gian chừng cháy tàn nửa nén hương vẫn không thấy Vũ Văn Hàn Đào đâu, Bách Lý Băng không chịu được nửa, tung mình nhảy lên bờ, đi thẳng vào phía sau tảng đá.

Cô chú ý nhìn quanh vẫn chẳng thấy bóng Vũ Văn Hàn Đào đâu, trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- “Hỏng bét! Lão bị người ta ám toán và bắt đưa đi rồi.”

Cô ngoảnh lại nhìn xuống đầm thấy thuyền bè qua lại rất đông mà không hiểu Tiêu Lĩnh Vu ở đâu.

Cô bản tính thông tuệ, biết là lúc này phải tĩnh tâm mới ứng phó được với cục diện biến ảo khôn lường.

Bách Lý Băng ngấm ngầm đề tụ chân khí, ngửng đầu lên trông đám cành lá rậm rạp rồi nhảy vọt lên ngồi trên một cành cây lớn nhìn ra bốn phía thì thấy cách đó mười mấy trượng có một căn nhà sắc xanh tựa vào vách núi. Cô tính thầm trong bụng :

- "Nếu Vũ Văn tiên sinh bị bắt đi thì phía chính Nam nhiều người phức tạp, không thể đưa đi một cách dễ dàng tất chúng chạy về tòa nhà màu xanh biếc lẫn với màu sắc lá cây, nếu không để ý thì khó nhận ra được. Phải chăng họ cố ý làm rối mắt người ngoài?"

Cô quyết tâm đến căn nhà xanh để điều tra. Nếu tìm được manh mối gì cô sẽ trở lại đây kiếm Tiêu Lĩnh Vu.

Cô tính vậy rồi nhảy xuống, chạy về phía căn nhà xanh.

Khi gần tới nơi mới nhìn rõ đây là một căn nông xá. Trên mái nhà dây leo chằng chịt nên đứng xa trông như một căn nhà xanh.

Dậu trúc mở rộng, cửa nhà không khép, hiển nhiên là một nông xá có người ở.

Bách Lý Băng hắng đặng một tiếng, cất bước tiến vào trong cổng hỏi :

- Có ai trong nhà không?

Một âm thanh quen thuộc từ trong nhà đáp vọng ra :

- Băng nhi! Vào đây!

Chính là thanh âm Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng liền hỏi :

- Đại ca cũng ở đây ư?

Cô rảo bước vào nhà.

Trong nhà đã có bốn người là Tiêu Lĩnh Vu, Vô Vi đạo trưởng, Triển Diệp Thanh và Vân Dương Tử ngồi trên ghế trúc.

Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình nói :

- Mời cô nương ngồi chơi.

Bách Lý Băng không thấy Vũ Văn Hàn Đào ở đây, chưa kịp đáp lễ Vô Vi đạo trưởng đã nói :

- Đại ca! Vũ Văn tiên sinh không thấy đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tiểu huynh đang bàn với đạo trưởng về vụ này.

Bách Lý Băng lấy làm kỳ hỏi :

- Sao? Các vị cũng biết rồi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Chắc Vũ Văn tiên sinh bị người bắt đưa đi.

Bách Lý Băng đáp :

- Giả tỷ Vũ Văn tiên sinh để tiểu muội lên theo thì không đến nỗi thế cô và có khi không bị bắt.

Cô vừa nói vừa tiến lại ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng nhi bất tất phải nóng nảy. Theo lời Vô Vi đạo trưởng thì Vũ Văn tiên sinh không phải lọt vào tay Thẩm Mộc Phong.

Chương 114: Người Ngồi Đó Chính Là Xảo Thủ

Bách Lý Băng giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao? Đạo trưởng nói vậy thì ngoài Thẩm Mộc Phong còn bọn địch nhân khác nữa ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Lực lượng này rất lớn, nhưng họ là thù hay là bạn thì hiện giờ chưa biết rõ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tại sao bọn họ lại bắt Vũ Văn tiên sinh?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Vũ Văn tiên sinh đã ước hẹn nửa tháng tới đây hội họp. Bữa nay là ngày tối hậu, bần đạo càng bố trí kỹ hơn.

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Các vị đã hẹn gặp nhau dưới gốc hai cây tùng phải không?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đúng thế! Nơi này rất tĩnh mịch ít người lui tới mà lại có cây cao đá lớn tiện chỗ ẩn mình, nhưng bữa nay bần đạo đến nơi thấy có người ngồi đó từ trước rồi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Ai vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo không quen biết. Người đó đem theo một cuốn sách đang ngồi đọc, tựa hồ vẫn ở vùng này. Bần đạo muốn đuổi họ đi mà không có cách gì.

Bách Lý Băng hỏi :

- Rồi sau sao nữa? Người đó tình trạng thế nào mà đạo trưởng lại quyết đoán không phải người của Thẩm Mộc Phong?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Về sau bần đạo phát giác ra vụ này không phải tầm thường, nên phái những đệ tử Võ Đương ra đón. Không ngờ các vị cải trang khéo quá khiến chúng không nhận được. Tệ ở chỗ bọn bần đạo vì né lánh tai mắt Thẩm Mộc Phong cũng thay đổi hình dạng. Hơn nữa Triển sư đệ về nói chỉ có một mình Vũ Văn tiên sinh đến đây thôi khiến cho cái lầm nọ thêm vào cái lầm kia. Vì tình thế cấp bách, bần đạo phải gạt bỏ thuốc dịch dung đi, trở lại bản tướng, may gặp được Tiêu đại hiệp ở bờ đầm. Tiêu đại hiệp nói rõ đầu đuôi, bọn bần đạo lật đật trở về chỗ cũ thì đã chậm mất một bước. Vũ Văn tiên sinh bị người bắt đưa đi rồi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Các vị có trông thấy không?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Trông thấy rồi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao lại không rượt theo?

Tiêu Lĩnh Vu lấy trong bọc ra một vật giống như con dơi rồi đáp :

- Bọn tiểu huynh bị một thứ ám khí kỳ cục này bức bách phải rút lui. Tiểu huynh cùng Vô Vi đạo trưởng đuổi đến chân núi thì người kia đã cắp Vũ Văn tiên sinh trèo lên rừng trên sườn núi liệng vật này xuống. May mà tiểu huynh chạy trước, tay đã đeo bao liền chụp lấy.

Bách Lý Băng thấy Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng thuật chuyện mà không tỏ ra nóng nảy chút nào rất lấy làm kỳ.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng nói tiếp :

- Người kia thấy Tiêu đại hiệp đón bắt ám khí mà không bị thương, trong lòng rất khâm phục, đã ước định canh một đêm nay gặp nhau dưới chân núi.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đạo trưởng tin lời họ được ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Khu rừng rậm trên sườn núi này chỉ có hai nẻo đường đi lên thì bần đạo đã phái người canh giữ. Nếu đêm nay bọn họ không chịu thủ tín thì chúng ta phóng hỏa đốt núi. Khu rừng rậm này rộng chừng năm dặm vuông mà toàn cỏ khô cùng dây leo, chỉ châm một mớ lửa là họ không còn chỗ ẩn thân.

Bách Lý Băng nghĩ tới chuyện Thẩm Mộc Phong phóng lửa đốt cô cùng Tiêu Lĩnh Vu, không khỏi ngẩn người ra, khẽ thở dài hỏi :

- Những người đó lai lịch thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Hiện giờ chưa thể biết được. Phải chờ đêm nay gặp mặt sẽ rõ.

Bách Lý Băng nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca có chắc họ phó ước không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh đã thương nghị cùng Vô Vi đạo trưởng, có thể cả quyết bọn họ không dám để chúng ta đốt rừng.

Bách Lý Băng hỏi :

- Sao đại ca biết đích họ không phải là người của Thẩm Mộc Phong?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất luận là ai nếu họ thù nghịch bọn ta, tất là âm ưu ám toán tiểu huynh. Tiểu huynh đã tới đây, khi nào họ chịu bỏ qua.

Vô Vi đạo trưởng nói theo :

- Còn một điểm nữa khiến bần đạo xác nhận họ không phải là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong vì bọn chúng đã chạm mặt bần đạo. Nếu phải là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong thì bọn chúng động thủ rồi...

Đột nhiên một đại hán ăn mặc như kiểu thuyền phu hấp tấp chạy vào nhìn Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình thi lễ nói :

- Khải bẩm sư phụ. Dưới gốc song tùng lại xuất hiện một người.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Hình dạng nhân vật này như thế nào?

Đại hán đáp :

- Y là một lão già mặc áo bào nhẹ. Vì đứng cách xa, đệ tử không nhìn rõ mặt.

Vô Vi đạo trưởng quay mặt lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta đoán quả không lầm. Đây là một trường hợp hiểu lầm. Người này mới là nhân vật bọn họ chờ đợi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng phắt dậy nói :

- Đã vậy tại hạ thử ra xem sao.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo nhận thấy kế hoạch này mạo hiểm quá. Tiêu đại hiệp đã ước hẹn bọn họ đêm nay gặp mặt sao không chờ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Xin đạo trưởng cứ để tại hạ đi.

Chàng quay lại bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi ở lại đây nghe lời sai phái của đạo trưởng.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Gần đây võ công của tiểu muội tiến triển khá nhiều...

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Tiểu huynh biết rồi, nhưng không nên hai người mạo hiểm. Tiểu huynh đã bàn định kế hoạch với Vô Vi đạo trưởng. Băng nhi cứ nghe theo lời đạo trưởng mà hành động là không sợ lầm lẫn.

Đoạn chàng rảo bước ra ngoài.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Trong miệng con dơi đó có ngậm độc châm. Người không hiểu rõ nội tình bất luận giơ tay ra đón hoặc dùng binh khí đỡ gạt cũng kích động cơ quan phát xạ. Nếu Tiêu đại hiệp không chụp lấy thì bần đạo tất bị thương về độc châm trong miệng con dơi rồi.

Bách Lý Băng nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài, quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Đạo trưởng! Chúng ta có cần đi tiếp ứng cho y không?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

- Không cần. Chúng ta đã lầm lỗi một lần, không thể lầm đến lần thứ hai được. Bần đạo đã cắt đặt người canh giữ các đường yếu đạo. Bất luận họ đi về ngã nào cũng không thoát được con mắt giám thị của bên ta.

Bách Lý Băng hỏi :

- Nếu họ đả thương Tiêu đại ca thì làm thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bản lãnh của Tiêu đại hiệp ngày nay, trên đời ít người đủ sức đả thương được y.

Bách Lý Băng nói :

- Chỉ sợ chúng hạ thủ ngấm ngầm.

Vô Vi đạo trưởng bụng bảo dạ :

- Cô này lằng nhằng hoài, xem chừng không cho đi không được.

Lão liền thủng thẳng đáp :

- Cô nương đã không yên dạ thì tại hạ có một cách.

Bách Lý Băng hỏi :

- Cách gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Sau nhà có con trâu lớn. Cô nương giả dạng làm tên mục đồng cưỡi trâu đi ra thì Tiêu đại hiệp và người kia tất không nghi ngờ.

Bách Lý Băng cả mừng đáp :

- Biện pháp này quả nhiên rất cao minh. Tiểu nữ xin cải trang lập tức.

Chỉ trong khoảnh khắc, Bách Lý Băng đã hóa trang làm tên mục đồng cưỡi trâu thủng thẳng đi về phía hai cây tùng.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu chạy thẳng đến góc song tùng quả thấy một lão râu bạc chùng xuống trước ngực, mình mặc áo bào xanh đang ngồi tựa vào tảng đá lớn, dường như để dòm ngó cảnh vật xung quanh.

Tiêu Lĩnh Vu đi tới cạnh tảng đá, lão già không phát giác mà cũng không ngoảnh đầu nhìn lại.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão trấn tĩnh một cách kỳ dị, càng đề cao cảnh giác, cố ý bước chân thật mạnh.

Lão già quay lại nhìn chàng một cái rồi từ từ quay đi chỗ khác. Vẻ mặt vẫn lạnh lùng.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo mặt nạ. Chàng dẹp lửa giận cất tiếng hô :

- Lão tiền bối!..

Lão già không chờ Tiêu Lĩnh Vu dứt lời đã quay lại hỏi :

- Phải chăng ông bạn muốn nói chuyện với lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Lão tiền bối ở đây chờ người phải không?

Lão râu bạc ngơ ngác :

- Hừ! Ông bạn là...

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối vâng lệnh tới đây.

Lão râu bạc ngắt lời :

- Ông bạn vâng lệnh ai?

Tiêu Lĩnh Vu đã nghiên cứu cách đối đáp với Vô Vi đạo trưởng, liền mỉm cười trả lời :

- Vãn bối vâng lệnh của người mà lão tiền bối muốn gặp.

Lão râu bạc hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Người đó hiện giờ ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong căn nhà xanh kia. Mời lão tiền bối dời gót tới đó được chăng?

Lão râu bạc tức giận hỏi :

- Sao y không đến gặp lão phu mà lại yêu cầu lão phu đến gặp y? Lão phu vượt đường xa ngàn dặm tới đây mà dường như y đã quên rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó là việc của hai vị trưởng bối. Vãn bối không dám xen vào. Để hai vị gặp nhau rồi sẽ nói chuyện.

Lão râu bạc gật đầu cười nói :

- Được rồi! Để lão phu đến gặp y.

Lão sắp cất bước bỗng nhìn thấy bóng người chạy nhanh như sao sa vọt tới.

Chớp mắt người đó đã đứng chắn trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn thấy hán tử mới đến lối bốn chục tuổi. Vóc người vừa phải. Mặc quần dài, áo ngắn. Cặp mắt tinh nhanh tỏ ra là một tay cao thủ kiêm tụ nội ngoại công phu.

Bỗng nghe lão râu bạc lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là ai?

Đại hán liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu, miệng đáp :

- Tại hạ là Biên Bộ. Phải chăng lão tiền bối ở đây đợi người.

Lão râu bạc ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Tiêu Lĩnh Vu đã mượn cơ hội ngắm nghía lão râu bạc thì thấy lão tinh hoa kín đáo. Đúng là một tay cao thủ mình mang tuyệt kỹ, liền bụng bảo dạ :

- Thằng cha kia đến nơi kịp thời, e rằng ta khó mà gạt lão này đưa vào căn nhà xanh được. Xem chừng bản lãnh lão không phải tầm thường. Nếu xảy ra cuộc động thủ khó lòng phân thắng bại trong thời gian ngắn. Huống chi còn tên Biên Bộ cũng không phải hạng kém cỏi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp :

- Cái đó vãn bối cũng không hiểu rõ.

Biên Bộ nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vị này không phải người của lão tiền bối đưa đến ư?

Lão râu bạc lạnh lùng đáp :

- Y cũng vâng lệnh người ta đến đón lão phụ Chà! Các ngươi giở trò hý lộng quỷ thần gì đây?

Tiêu Lĩnh Vu biết rằng nếu lúc này mà nói lỡ một câu là bị lòi đuôi. Thật khó lòng giữ cho vẹn cả hai bề. Chỉ còn nghĩ cách cất tay một cái chế phục cả hai người rồi sẽ điều tra nội tình sau.

Chàng ngấm ngầm quyết định chủ ý, rồi lẳng lặng đứng một bên để chờ cơ hội.

Biện Bộ cũng là một nhân vật mưu kế sâu xa. Hắn biết vụ này có điều ngoắt ngoéo nhưng không phát tác, cười lạt hỏi :

- Các hạ là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ ư? Tại hạ vâng lệnh đến đây đón tiếp vị lão tiền bối này...

Biên Bộ xẵng giọng hỏi :

- Các hạ có hiểu tiền bối đây là nhân vật thế nào không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Xem chừng bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ.”

Chàng đáp :

- Tại hạ biết thì biết rồi, nhưng không thể trình bày được.

Biên Bộ tức giận quát :

- Đừng nói nhăng nói càn.

Đột nhiên hắn nhảy xổ lại vung chưởng tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên gạt, miệng lạnh lùng hỏi :

- Các hạ ra tay hại người là có dụng ý gì?

Lại nghe song chưởng đụng nhau bật lên tiếng “sầm” rùng rợn.

Biên Bộ bị hất lùi lại một bước, đứng ngẩn người ra đương trường.

Lão râu bạc đột nhiên cười ha hả nói :

- Các ngươi đánh nhau đi! Tên nào thắng ta đi theo tên ấy.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- “Lạ thiệt! Lão tiên sinh này chẳng có lòng dạ chi hết, chỉ thích coi chuyện náo nhiệt.”

Lại nghe lão râu bạc thúc giục :

- Đánh đi! Đánh đi! Sao các ngươi không động thủ nữa?

Biên Bộ thấy lão già thúc giục lại sấn vào phóng chưởng tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng nghênh địch. Hai người khai diễn một trường ác đấu.

Biên Bộ bản lãnh không phải tầm thường tấn công rất ác liệt.

Nhưng Tiêu Lĩnh Vu hiện nay võ công đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Chưởng đánh chỉ đâm một cách hời hợt như không mà hóa giải thế công mãnh liệt của Biên Bộ một cách dễ dàng.

Biên Bộ đánh liền một hơi hai chục chiêu đều bị Tiêu Lĩnh Vu hóa giải hết.

Lão râu bạc thấy Tiêu Lĩnh Vu chỉ đỡ gạt chứ không phản kích, không nhịn được nữa la lên :

- Sao ngươi không trả đòn?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười xoay tay phản kích. Mới chiêu thứ ba chàng đã điểm trúng Biên Bộ.

Lão râu bạc lộ vẻ kinh dị nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ là nhân vật thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Lão râu bạc ngắm nghía chàng một hồi không chớp mắt rồi hỏi :

- Các hạ có phải là Tiêu Lĩnh Vu được hết thẩy bạn hữu giang hồ đều tín ngưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính là tại hạ.

Lão râu bạc lắc đầu nói :

- Không đúng! Không đúng! Lão phu nghe nói Tiêu Lĩnh Vu là trang thiếu niên anh tuấn đâu có giống tôn dung?

Tiêu Lĩnh Vu tháo mặt nạ ra nói :

- Phải chăng lão tiền bối nghe nói đến Tiêu Lĩnh Vu mặt mũi như thế này?

Lão râu bạc nhìn chàng rồi nói :

- Bây giờ thì đúng rồi.

Lão biến sắc nói tiếp :

- Hay lắm! Các hạ được nhà sư già kia mời đến trợ quyền.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không phải đâu. Vãn bối không quen biết cả hai bên, dĩ nhiên chẳng trợ quyền cho ai hết. Có điều vụ này dính tới tại hạ nên bất đắc dĩ mà phải lộ diện.

Lão râu bạc hỏi :

- Các hạ nói thế là có ý gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ có một ông bạn ước hẹn tới đây gặp mặt. Không ngờ đối phương lại tưởng lầm là lão tiền bối đưa y đi rồi. Vì thế tại hạ phải dúng tay vào vụ này.

Lão râu bạc cười hô hố đáp :

- Té ra là thế.

Bỗng lão đổi giọng lạnh lùng :

- Nghe nói các hạ đã vào Cung cấm?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp :

- Đúng thế!

Lão râu bạc hỏi :

- Cách kiến trúc tòa Cung cấm đó thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu nghe lão đột nhiên nhắc tới vấn đề Cung cấm rất lấy làm kỳ, nhưng cũng thành thực đáp :

- Đúng là một tòa kiến trúc kỳ ảo, xảo đoạt thiên công.

Lão già râu bạc nói :

- Ô ! Thì ra thủ nghệ của lão phu vẫn còn khá.

Lão nói câu này mỗi chữ là một cây trùy sắt đánh vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng nhìn kỹ lão ngập ngừng hỏi :

- Lão tiền bối là...

Lão râu bạc ngắt lời :

- Đó là thủ nghệ của lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi hỏi :

- Vậy lão tiền bối là Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên?

Lão râu bạc đáp :

- Chính thị lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế ra lão tiền bối không chết ở trong Cung cấm?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Có đời nào một người lại tự xây dựng hầm mộ để chôn mình trong đó?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Lão tiền bối hao phí tâm huyết một đời xây dựng lên tòa Cung cấm đó là để một mẻ lưới tóm hết mười tay đại cao thủ...

Bao Nhất Thiên ngắt lời :

- Các hạ lầm rồi. Không phải mười. Cả Trường Mi hòa thượng nữa là mười một, nhưng trong võ lâm đồn đại mười rồi ai cũng tưởng vậy...

Lão lột vẻ buồn rầu nói tiếp :

- Lão phu chỉ muốn khảo nghiệm tài trí của mọi người, vì thế đã để lối ra, tưởng bọn họ sẽ tìm được để trốn khỏi tòa Cung cấm. Ngờ đâu hầu hết đều chết cả ở trong đó...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lão tiền bối bảo hầu hết tức là còn người trốn ra được hay sao?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Phải rồi! Một người trốn ra là Trường Mi hòa thượng.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hỏi :

- Thưa tiền bối! Thêm Trường Mi hòa thượng ra được tức là hai người không còn ở Cung Cấm, nhưng vãn bối nhớ rõ là đã tìm thấy mười bộ thi thể.

Bao Nhất Thiên đáp :

- Đúng rồi! Lão phu có một đệ tử cũng chết ở trong Cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế ra lão tiền bối ra khỏi Cung cấm mấy chục năm biệt tích giang hồ. Chuyến này lão tiền bối tới đây nhất định có hành động gì?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Lão phu dựng ra Cung cấm chôn sống mười tay đại cao thủ ngang hàng với lão phu, trong lòng quả lấy làm sung sướng vô cùng. Lão phu đã tưởng mình là đệ nhất thiên hạ, chẳng còn ai tranh hùng được nữa. Ngờ đâu lão phu đang cao hứng thì Trường Mi hòa thượng xuất hiện trên chốn giang hồ đi kiếm lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị đã cùng nhau động thủ rồi ư?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Đúng thế! Y mắng lão phu lòng dạ đen tối, thủ đoạn độc ác, không đáng kể là nhân vật anh hùng. Y muốn báo thù cho chín vị đại cao thủ bị chôn sống trong Cung cấm. Sau một cuộc ác đấu, cả hai đều bị thương...

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu ngắt lời :

- Vãn bối không tin.

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Các hạ còn nhỏ tuổi như vậy thì lúc chúng ta động thủ các hạ chưa ra đời, lại không tin lời lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối sinh sau đẻ muộn, nhưng nghe nói Trường Mi đại sư là một vị võ công cao cường nhất trong đám mười một vị. Đại sư lại tinh thông Thiên Trúc văn tự, học được võ công chân truyền của Đạt Ma tổ sư. Trong nhưng trường thi của các vị, đại sư không chịu tiết lộ bản lãnh mà chỉ dụng tâm duy trì thế quân bình trong võ lâm. Vì thế mà võ lâm mới được một thời gian bình tĩnh.

Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên nghe nói sửng sốt hỏi :

- Các hạ tuy còn nhỏ tuổi mà kiến thức rộng rãi, nhưng điểm này có người cho các hạ biết hay tự mình nghĩ ra?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phân nửa do cuộc điều tra Cung cấm mà biết, còn phân nửa vãn bối suy luận nghĩ ra như vậy.

Bao Nhất Thiên nói :

- Các hạ rất thông minh! Lão phu cùng Trường Mi hòa thượng động thủ tỷ đấu, thực tình lão phu

đã thất bại. Có điều, có điều...

Dường như có chỗ khó nói nên lão ngập ngừng không thốt nên lời.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối ngầm thi quỷ kế cũng đả thương được Trường Mi hòa đại sư?

Bao Nhất Thiên giương cặp mắt tròn xoe nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ đoán trúng đó. Lão phu bị thương rồi, nhân lúc Trường Mi đại sư không phòng bị đã dùng nắm độc phấn phản kích làm cho Trường Mi bị thương...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Vậy Trường Mi đại sư có chỉ trích lão tiền bối thủ đoạn tàn nhẫn cũng không quá đáng.

Bao Nhất Thiên nói :

- Trường Mi đại sư trúng độc phấn rồi xoay mình chạy đi. Nhưng lão phu bị thương rất nặng phải điều dưỡng mấy năm mới dần dần hồi phục. Trong mấy năm đó, lão phu vừa dưỡng thương vừa nghĩ đến hành vi của mình không khỏi có điều hối hận đau buồn, nhưng mình đã gây nên tội lỗi, hối hận cũng không kịp nữa. Lão phu lo rằng Trường Mi đại sư trúng độc phấn rồi, tuyệt thế võ công của y cũng không tồn tại. Trong mình đã có thuốc giải, lão phu chỉ mong tìm được đại sư đặng trị độc thương cho y...

Lão nhăn nhó cười nói tiếp :

- Có lúc lão phu không muốn chết, lại tìm lý do để giải thích cho mình. Sau khi bị thương mất mấy năm, lão phu lại đi khắp chân trời góc bể để tìm kiếm Trường Mi đại sự Nhưng lão phu đã thất vọng. Trường Mi đại sư khác nào đá chìm đáy biển, chẳng nghe được tin tức chi hết.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Sau cơn thất vọng. Lão phu dựng một căn nhà cô độc, chuẩn bị thọ chung, vĩnh viễn không bước chân vào chốn giang hồ nữa. Nhưng lão phu không chịu nổi cô đơn tịnh mịch, chỉ mong chóng chết. Ngờ đâu tình trạng này phản lại lẽ thường. Lão phu ở trong nhà mấy chục năm không chết mà người lại khỏe mạnh hơn trước. Lão phu còn phát giác võ công mình tiến bộ rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chuyến này lão tiền bối dời khỏi căn nhà cô độc có ý định làm gì?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Năm ngoái lão phu tiếp được phong thư của Trường Mi hòa thượng gởi đến, ước hẹn lão phu bữa nay gặp nhau ở đây. Lão phu ở trong căn nhà cô độc mấy chục năm, trong lòng buồn bã lại tiếp được phong thơ kia liền nghĩ đến dời khỏi căn nhà cô độc được một ngày cũng hay. Sau khi nhận thư bảy ngày, lão phu ra khỏi căn nhà cô độc và nhận thấy trên chốn giang hồ còn nhiều kiếp nạn. Đồng thời lão phu được nghe đại danh của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này sống cô độc lâu ngày cũng biến thành cổ quái. Ta không thể lấy thường tình mà phê bình lão được, cần hỏi cho biết rõ mới xong.

Chương 115: Đến Chết Chưa Quên Lòng Hiếu Thắng

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng hỏi :

- Chuyến này lão tiền bối gặp Trường Mi đại sư rồi chuẩn bị làm gì?

Bao Nhất Thiên vuốt râu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Một tay lão phu đã chôn sống chín tay đại cao thủ, lại dùng quỷ kế đả thương Trường Mi đại sư, có bị loạn đao phân thây cũng là đáng lắm. Nhưng lão phu nhận thấy mấy chục năm nay võ công tinh tiến không phải là ít, muốn chứng nghiệm ý nghĩ của mình trước khi chết.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Giọng nói của lão tuy uyển chuyển, nhưng trong cái mềm dẻo có cái cứng cỏi. Lão muốn động thủ cùng Trường Mi đại sư để quyết sinh tử.

Bao Nhất Thiên thở phào nói tiếp :

- Lão phu muốn kiểm chứng mấy chục năm mình lặng lẽ ngẫm nghĩ về võ công, phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ ngày nay thì ngoài Trường Mi đại sư còn ai tỷ thí được với mình?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo thâm ý của lão tiền bối thì dường như định động thủ tỷ đấu với Trường Mi đại sư.

Bao Nhất Thiên đáp :

- Có thể nói như vậy. Nhưng lão phu chỉ muốn chứng nghiệm ý nghĩ trong lòng rồi bất luận thắng bại, lão phu cũng tự tuyệt.

Giữa lúc ấy bỗng một tên mục đồng cưỡi trâu đi tới. Gã liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu mấy cái rồi lại dắt trâu đi ngay.

Bao Nhất Thiên nhìn chằm chặp vào tên mục đồng rồi nói :

- Tên mục đồng kia là một nhân vật võ lâm hóa trang.

Tiêu Lĩnh Vu cũng ngấm ngầm nhận ra là Bách Lý Băng, nghe lão nói vậy không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- “Cặp mắt lão này quả nhiên lợi hại. Gã mục đồng đó chính là Băng Nhi. Vạn nhất lão đòi tỷ thí với y thì thật rắc rối. Ta phải lảng sang chuyện khác mới được.”

Chàng liền đáp :

- Hiện giờ lão tiền bối đã biết rõ thân thế của tại hạ thì vụ này không liên quan gì đến tại hạ nữa. Biên Bộ huynh kia mới là người chân chính đến đón lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên đáp :

- Phải rồi! Lão phu giải khai huyệt đạo cho y.

Đoạn lão cúi xuống giải khai huyệt đạo cho Biên Bộ.

Biên Bộ tuy bị Tiêu Lĩnh Vu điểm té nhưng vẫn tai nghe mắt thấy, đã hiểu rõ thân thế hai người. Hắn được giải huyệt rồi không biết nói gì, chỉ đứng thộn mặt ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối chuẩn bị đi gặp Trường Mi đại sư chứ?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vãn bối có lời thỉnh cầu, chẳng hiểu lão tiền bối có ưng cho chăng?

Bao Nhất Thiên hỏi lại :

- Điều gì? Các hạ hãy nói trước cho lão phu nghe.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khi lão tiền bối hội kiến Trường Mi đại sư, vãn bối cùng mấy ông bạn cũng muốn đi theo để bái kiến một vị tiền bối cao nhân.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm đáp :

- Lão phu không phản đối. Nhưng Trường Mi đại sư có chịu gặp các vị không lão phu chẳng thể

quyết định được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ cần lão tiền bối ưng thuận cho đi. Còn nếu Trường Mi đại sư không chịu tiếp kiến thì bọn vãn bối tự ý rút lui là xong.

Bao Nhất Thiên liền hỏi :

- Các hạ có mấy ông bạn? Lai lịch họ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngoài vãn bối còn có Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh ở phái Võ Đương và còn có nữ tử của Bắc Thiên Tôn Giả tên gọi Bách Lý Băng. Cả thẩy là năm người.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm :

- Được rồi! Lão phu thử coi. Nếu Trường Mi đại sư không chịu đón tiếp các vị thì cái đó chẳng liên quan gì đến lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu cả mừng hô :

- Băng Nhi! Mau trở lại đây!

Gã mục đồng cưỡi trâu xa ngoài mấy chục dặm liền nhảy xuống chạy tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Bao Nhất Thiên nhìn chàng thủng thẳng hỏi :

- Người này là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đây là Bách Lý cô nương mà tại hạ vừa nhắc tới với lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên nhìn Bách Lý Băng nói :

- Lệnh tôn Bắc Thiên Tôn Giả có quen biết lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu liền giục Bách Lý Băng :

- Đây là Bao lão tiền bối. Băng Nhi làm lễ bái kiến đi.

Bách Lý Băng khom lưng hành lễ nói :

- Xin tham kiến lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên cười nói :

- Ngày trước lệnh tôn đã một phen động thủ cùng lão phu. Chúng ta tỷ đấu ngàn chiêu không phân thắng bại. Hai bên đều đã biết rõ không có cách nào thắng được đối phương, đành trông nhau mà cười, dẹp bỏ xích mích. Lão phu đã khuyên lệnh tôn tham gia vào cuộc tỷ võ của mười tay đại cao thủ để định danh phận, nhưng lệnh tôn không chịu. Từ đó không gặp nhau nữa, chẳng hay tình trạng lệnh tôn hiện nay thế nào?

Bách Lý Băng đáp :

- Nhờ hồng phúc của lão tiền bối, gia phụ và gia mẫu hiện nay vẫn được tráng kiện.

Bao Nhất Thiên cười khanh khách đáp :

- Trong đời lão phu rất ít bạn hữu. Đối với lệnh tôn tuy chưa đáng kể là nghĩa thâm giao, nhưng đều kính trọng nhau về phương diện võ công.

Lão quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta đi thôi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tiền bối đã ưng cho vậy tại hạ về kêu bọn Vô Vi đạo trưởng ba người cùng đi theo...

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Hiện giờ bọn họ đang ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ttrong căn nhà xanh trước mặt kia. Mời lão tiền bối vào dùng trà, nghỉ ngơi một lúc rồi đi cũng chưa muộn.

Bao Nhất Thiên cười nói :

- Không hiểu Trường Mi đại sư có nhẫn nại được chăng?

Lão quay sang nhìn Biên Độ hỏi :

- Phải chăng ông bạn vâng lệnh của Trường Mi đại sư đến đón lão phu?

Biên Bộ đáp :

- Phải rồi! Vãn bối vâng lệnh đại sư đến đây nghinh tiếp lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Trường Mi đại sư ở gần đây hay ở xa?

Biên Bộ đáp :

- Cách đây không đầy mười dặm. Đi lên núi là tới ngay.

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Lão phu bị các vị đây giữ lại, ông bạn đã thấy rõ rồi chứ?

Biên Bộ đáp :

- Vãn bối biết rồi.

Bao Nhất Thiên đáp :

- Vậy là hay lắm, lão phu có đến chậm một lúc cũng không sao. Nếu ông bạn có áy náy thì cứ về trước nói rõ tình trạng cho Trường Mi đại sư hay. Trường hợp ông bạn không yên tâm thì chờ lão phu đi cả một thể.

Biên Bộ trầm ngâm đáp :

- Vãn bối xin chờ lão tiền bối.

Tiêu Lĩnh Vu liền dẫn mọi người về nhà. Bọn Vô Vi đạo trưởng đang ngồi chờ trong sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu đến bên Vô Vi đạo trưởng khẽ nói :

- Vị này chính là Bao Nhất Thiên lão tiền bối, nhân vật đã kiến trúc nên tòa Cấm cung.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Y là Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính thị.

Lão đưa mắt nhìn Bao Nhất Thiên chấp tay nói :

- Bần đạo thất kính mất rồi.

Xảo Thủ Thần Công Bao Nhất Thiên cười đáp :

- Không dám! Không dám! Chúng ta chưa quen biết nhau. Đạo trưởng hà tất phải nói vậy.

Bao Nhất Thiên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn ai nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn vãn bối có năm người.

Nguyên Triển Diệp Thanh và Vân Dương Tử đều ở trong nhà.

Bao Nhất Thiên nói :

- Trường Mi đại sư kiếm lão phu đã mấy chục năm. Cuộc ước hẹn bữa nay lão phu mà đến chậm, nhất định y sẽ nổi nóng.

Lão vẫy tay bảo Biên Độ :

- Ông bạn dẫn dường cho chúng ta.

Biên Bộ dạ một tiếng rảo bước đi ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng :

- Đạo trưởng cùng các vị khác có muốn đi không?

Vô Vi đạo trưởng hỏi lại :

- Dĩ nhiên bọn bần đạo muốn đi lắm, nhưng không hiểu Bao lão tiền bối có ưng thuận chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối đã nói với Bao lão tiền bối rồi, cả Vân Dương đạo huynh và Triển huynh cũng đi được.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Vậy càng hay!

Đoạn lão đứng dậy cất bước.

Biên Bộ đi trước rồi đến Bao Nhất Thiên, Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng và bọn Vô Vi đạo trưởng.

Đoàn người ra khỏi nhà gianh, đi về phía vách núi đứng dựng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn lên thấy vách núi trơn tuột như một bức tường, bụng bảo dạ :

- Dù ai khinh công cao cường đến đâu cũng chẳng thể tung mình nhảy lên đến sườn núi, đành là thi triển Bích Hổ công để ngoi lên vậy. Lạ ở chỗ hai bên vách đá nhẵn thín đều mọc những cây tùng. Nếu vịn vào vách mà lên thì phải theo những cây tùng ở mé bên mà trèo mới có chỗ mượn đà...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Biên Bộ chũm môi huýt lên một tiếng còi.

Tiếng huýt vừa dứt, trên sườn núi đột nhiên có sợi dây lớn thõng xuống.

Biên Bộ nói :

- Chúng ta vịn dây mà trèo. Tại hạ xin lên trước dẫn đường.

Hắn nắm lấy sợi dây trèo trước.

Quần hào liền trèo theo. Những người này đều là cao thủ hạng nhất. Chỉ trong khoảnh khắc, đoàn người đã lên tới đỉnh vách núi.

Mọi người ngửng đầu trông lên đã thấy trong rừng thấp thoáng lộ ra một góc tòa lầu đỏ chói.

Bao Nhất Thiên nhìn tòa lầu cười hỏi :

- Đại sư ở trong tòa lầu hồng kia ư?

Biên Bộ đáp :

- Đúng thế!

Hắn bước lẹ đi tới.

Bao Nhất Thiên cùng bọn Tiêu Lĩnh Vu theo sau Biên Bộ đi qua một khu rừng rậm đến trước cửa hồng lâu.

Biên Bộ quay lại nhìn Bao Nhất Thiên nói :

- Xin lão tiền bối chờ một chút. Tại hạ vào thông báo.

Rồi hắn đi vào trong cổng.

Tòa lầu hồng này là một căn nhà ngói, xây bằng gạch đỏ, dựng theo hình thể trái núi, rộng không đầu một trượng nhưng đi sâu mãi vào bên trong.

Nơi đây có vẻ quạnh hiu. Ngoài bọn người mới đến, chẳng thấy bóng một ai.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng khẽ hỏi :

- Đạo trưởng đã ở đây một thời gian khá lâu có biết tòa hồng lâu này không?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Nói ra lại mắc cỡ. Bần đạo tuy ở đây khá lâu mà hình thế xung quanh cũng không hiểu rõ, lại chưa lên trái núi này lần nào. Nếu bữa nay không đi với Tiêu đại hiệp thì cũng chẳng biết trong rừng rậm trên ngọn núi này có tòa hồng lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cách kiến trúc tòa hồng lâu này có vẻ quái dị, không giống lối nhà ở thông thường.

Bỗng nghe Bao Nhất Thiên tự nói một mình :

- Quả một âm cảnh cho người sống ở.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- “Ta bảo là cách kiến trúc kỳ quái. Té ra căn nhà này vừa dài vừa sâu giống như cỗ quan tài.”

Bỗng thấy Biên Bộ lật đật chạy ra.

Bao Nhất Thiên hỏi ngay :

- Trường Mi đại sư có ở trong đó chứ?

Biên Bộ đáp :

- Đại sư đang kính cẩn chờ đại giá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn tại hạ có thể theo vào được không?

Biên Bộ đáp :

- Tiêu đại hiệp là tinh anh trong đám hậu tiến. Lão thiền sư dặn tại hạ thay mặt mời vào.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các hạ dạy quá lời. Tại hạ không dám đâu...

Chàng đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói tiếp :

- Còn mấy vị này đều là môn hạ phái Võ Đang.

Biên Bộ gật đầu ngắt lời :

- Tại hạ đều đã bẩm rõ. Xin mời các vị vào trong tương kiến.

Bao Nhất Thiên đi trước, bọn Tiêu Lĩnh Vu theo sau. Biên Bộ đi sau cùng.

Xuyên qua hai từng viện nhỏ hẹp thì đến mặt sau sảnh đường.

Phòng khách này là gian cuối cùng cũng là phòng rộng nhất trong viện lạc.

Bỗng nghe âm thanh trang trọng từ trong phòng vọng ra :

- Bao thí chủ đầy ư?

Bao Nhất Thiên cười khanh khách đáp :

- Đại sư vẫn bình yên chứ?

Rồi từ từ tiến vào sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu theo vào. Chàng ngửng đầu lên nhìn thấy một vị lão tăng mình mặc áo cà sa, hai mắt nhắm lại ngồi xếp bằng trên bồ đoàn để tựa vào bức vách phía sau. Hai hàng lông mi dài của nhà sư đã bạc trắng đấp xuống mắt.

Phía sau vị lão tăng, một người áo xanh chừng 36, 37 tuổi đứng đó. Người ngồi mé phải là Vũ Văn Hàn Đào.

Lại nghe Trường Mi đại sư chậm rãi nói tiếp :

- Mời Tiêu đại hiệp, Bao thí chủ và các vị tùy tiện ngồi chơi.

Bao Nhất Thiên ngồi ghế đầu, rồi đến Tiêu Lĩnh Vu, bọn Vô Vi đạo trưởng cũng thứ tự ngồi cả xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn huynh bình yên chứ?

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

- Nhờ hồng phúc của Tiêu đại hiệp, tại hạ nhân một phen hiểu lầm mà chuyển họa thành phúc, đã được lão thiền sư dạy cho nhiều điều rất bổ ích.

Trường Mi đại sư thở dài tiếp :

- Về phần lão tăng cũng được hiểu rõ tình thế hiện nay trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu đối với bậc tiền bối dị nhân này rất đem lòng kính ngưỡng nên cực kỳ chú ý đến lão. Chàng thấy cặp lông mày dài dấp xuống mắt, lão ngồi xếp bằng mà chòm râu bạc chùng xuống đến đất. Hai bên má đều có vết thương tựa hồ bị mũi dao khoét sâu vào mất một miếng thịt. Lúc lão nói hai mắt cũng không mở ra được.

Bao Nhất Thiên đột nhiên thở phào, lên tiếng hỏi :

- Bao mỗ chờ ở ngoài đã lâu rồi. Lão thiền sư bữa nay triệu đến phải chăng là để xử trí Bao mỗ?

Trường Mi đại sư đáp :

- Lão tăng định ở cho hết tình địa chủ, nhưng Bao thí chủ nóng nảy như vậy, lão tăng đành giảm bớt lễ nghi.

Bao Nhất Thiên nói :

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tại hạ mấy chục năm nay vẫn nóng tính như trước. Xin lão thiền sư nói huỵch toẹt cho hay bữa nay triệu tại hạ đến đây với dụng ý gì?

Trường Mi đại sư đáp :

- Lão tăng cũng lấy làm xấu hổ với đức Phật. Phật pháp vô biên mà không hóa giải được những điều chứa chất trong lòng lão tăng.

Bao Nhất Thiên nói :

- Bao mỗ biết lắm. Mấy chục năm nay, trong lòng Bao mỗ vẫn hồi hộp không yên. Đáng lý Bao mỗ tự xử rồi, nhưng lại được biết lão thiền sư còn ở nhân gian, đành lưu lại tấm thân tội lỗi để chờ thiền sư phát lạc.

Trường Mi đại sư đáp :

- Hỡi ôi! Lão tăng được gặp Vũ Văn thí chủ mới biết hiện nay trên chốn giang hồ biến đổi rất nhiều! Nếu không phải Nam Dật Công, Trang Sơn Bối, Liễu Tiên Tử hợp lực tạo nên Tiêu đại hiệp và nếu chàng không phải là người tài trí tuyệt luân thì giang hồ lâm vào tình trạng cực kỳ bi thảm! Tai họa bắt nguồn ở lòng hiếu thắng thái quá của Bao thí chủ từ mấy chục năm về trước...

Lão dừng lại dường như để nghĩ chuyện đã qua, hồi lâu mới thủng thẳng nói tiếp :

- Chắc Bao thí chủ cũng đã hiểu cuộc tỷ võ giữa mười tay cao thủ phải phân cao thấp, nhưng thủy chung vẫn giữ thế quân bình rất vi diệu khiến cuộc tranh giành có duy trì được vĩnh viễn không phân thắng bại. Vị nào cũng có một lòng tin tưởng mãnh liệt như vậy.

Bao Nhất Thiên nghe Trường Mi đại sư nhắc tới nguyên nhân bất phân thắng bại về cuộc tỷ võ giữa mười tay cao thủ, liền đáp :

- Đúng thế! Đến bây giờ tại hạ còn nhiều chỗ nghĩ không ra. Chính tại hạ đã có lần đáng lý bị thương về cây tiêu của Trương Phóng nhưng thế đánh của y chợt chệch đi khiến tại hạ không đến nỗi thất bại.

Trường Mi đại sư nói :

- Lão tăng tin rằng cả mười vị tham gia cuộc tỷ võ đều có kinh nghiệm như vậy. Hỡi ơi, thể chất và sở học của mỗi người đều khác nhau thì tỷ đấu một hai lần giữ được thế quân bình đã là quá lắm rồi. Vậy mà sau những cuộc tỷ đấu liên miên vẫn bất phân thắng bại thì thật khó tin quá...

Bao Nhất Thiên gật đầu lia lịa ngắt lời :

- Tại hạ hiểu rồi! Tại hạ hiểu rồi! Đó đều nhờ ở công trình của đại sư ngấm ngầm giúp đỡ. Hỡi ơi, khi đó cả mười người bọn tại hạ đều công nhận bản lãnh lão thiền sư tinh thâm hơn hết, nhưng chẳng ai nói ra mà thôi. Hóa thân lão nhân Soái Thiên Nghi chỉ nói đến mười đại cao thủ là đã có ý đặt lão thiền sư riêng ra rồi.

Trường Mi đại sư đáp :

- Lão tăng không muốn dành lấy vinh dự là cao thủ đệ nhất thiên hạ chỉ vì mục đích cuộc tỷ võ tiếp tục vĩnh viễn. Hành động tỷ võ dành giật cao danh của mười đại cao thủ đều có tác dụng trấn áp cả tòa giang hồ và khiến cho bọn tà ác không dám vọng động. Ngờ đâu Bao thí chủ vì ý niệm hiếu thắng, dựng nên tòa Cung cấm rồi giết chết chín tay đại cao thủ...

Bao Nhất Thiên ngắt lời nói :

- Đại sư bất tất phải nói thêm nữa, Bao mỗ đã biết tội rồi.

Lão cất cao giọng nói tiếp :

- Đại sư! Đại sư định đối phó với Bao mỗ bằng cách nào xin nói rõ ra.

Trường Mi đại sư hỏi :

- Bao thí chủ tính sao?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Tại hạ là kẻ có tội, chỉ chờ đại sư phát lạc.

Trường Mi đại sư hỏi :

- Phải chăng Bao thí chủ có ý để người ta tru lục.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm đáp :

- Tại hạ quả có ý như vậy, nhưng còn một điều tâm nguyện, hy vọng được đại sư chấp thuận.

Trường Mi đại sư nói :

- Xin Bao thí chủ cho hay.

Bao Nhất Thiên đáp :

- Mấy năm gần đây tại hạ nhận thấy võ công của mình thành tựu một cách phá kỷ lục. Phóng nhãn quan nhìn ra thiên hạ, Bao mỗ chỉ thấy còn một mình đại sư là kình địch trong con mắt tại hạ. Tại hạ quyết không có lòng trốn tránh, chỉ kỳ vọng nơi đại sư ưng cho tỷ thí thân thủ một phen cho thỏa ý lòng. Bất hạnh tại hạ thất bại, bị chết về tay đại sư thì cũng kể như là đại sư báo thù cho những vị kia. Trường hợp tại hạ may mắn mà thắng đại sư thì tại hạ cũng tự tuyệt mà tạ tội với thiên hạ.

Không hiểu ý kiến đại sư thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Bao Nhất Thiên khẩu khí lớn quá, nói toàn lời cuồng ngạo không hiểu có dụng tâm gì, thực khó mà đoán được...

Bỗng nghe Trường Mi đại sư hỏi lại :

- Chủ ý của Bao thí chủ là muốn tỷ võ với lão tăng...

Bao Nhất Thiên ngắt lời :

- Không dám nói chuyện tỷ võ, mà chỉ muốn thử coi việc tham khảo mấy chục năm đã thành tựu đến đâu?

Trường Mi hòa thượng đáp :

- Được rồi! Lão tăng ưng thuận lời thỉnh cầu của thí chủ.

Bao Nhất Thiên đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Vô Vi đạo trưởng nói :

- Khi tại hạ cùng đại sư chứng nhiệm võ công, xin các vị hay hơn hết là tránh xa thêm một chút để khỏi bị vạ lây.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không sao đâu. Bọn tại hạ lui vào góc sảnh đường để coi hai vị ấn chứng võ công. Trước khi hai vị chưa phân thắng bại, bọn tại hạ quyết chẳng ra tay dúng vào.

Bao Nhất Thiên cười ha hả nói :

- Tiêu Lĩnh Vu nhỏ tuổi mà khẩu khí lớn quá, nên biết cuộc tỷ võ này giữa lão phu và Trường Mi đại sư khác với người thường. Nguyên về phần lão phu thì các vị nếu ngồi trong vòng một trượng củng bị quyền phong đả thương.

Tiêu Lĩnh Vu vẫy tay một cái. Bọn Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh, Vũ Văn Hàn Đào đều đứng dậy đi tới.

Chương 116: Lâm Tử Hãy Còn Lưu Mật Kế

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đi vào góc sảnh đường ngồi xếp bằng nói tiếp :

- Quyền cước không có tai mắt, bọn vãn bối đã hiểu thế. Vạn nhất có bị quyền cước của lão tiền bối đả thương thì cũng là trong số mạng đã chưa rõ. Bọn tại hạ quyết không hối hận.

Bao Nhất Thiên đáp :

- Lão phu hy vọng các vị nên thận trọng...

Lão đảo mắt nhìn Trường Mi đại sư hỏi :

- Đại sư! Chúng ta nên tỷ thí cách nào?

Trường Mi đại sư nhíu cặp lông mày bạc lạnh lùng đáp :

- Cái đó dĩ nhiên do thí chủ lựa chọn.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới từ lúc vào đại sảnh Trường Mi đại sư chưa mở mắt ra lần nào...

Lão nghe Bao Nhất Thiên lớn tiếng hỏi :

- Khóe mắt của đại sư bị bệnh rồi ư?

Trường Mi đại sư đáp :

- Mắt lão tăng trúng phải độc phấn của thí chủ, từ vết sẹo trên mặt đến mắt thong manh đều do Bao thí chủ ban cho.

Bao Nhất Thiên nói :

- Trong lòng tại hạ thật vô cùng hối hận. Hai mắt đại sư đã không nhìn rõ sự vật thì cuộc chứng nghiệm võ công này bất tất khai diễn nữa.

Trường Mi hòa thượng lạnh lùng đáp :

- Mấy chục năm nay, lão tăng đã học được phép nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng, tự tin có thể đối phó với Bao thí chủ.

Bao Nhất Thiên nói :

- Nếu vậy mối lo của tại hạ không thành vấn đề.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- “Bao Nhất Thiên cuồng ngạo như vậy, dĩ nhiên lão có chỗ ỷ mình. Còn Trường Mi đại sư hai mắt thong manh, động thủ rất là bất lợi. Vạn nhất đại sư không chống nổi mà thất bại, ta có nên ra tay viện trợ cho đại sư không?”

Chàng vấn tâm mấy lần mà không sao trả lời được.

Bỗng thấy Trường Mi đại sư vẫy tay khẽ bảo người áo xanh.

- Ngươi đi đi. Vạn nhất mà ta gặp điều bất hạnh. Các ngươi bất tất phải trả hận cho ta. Vậy ngươi dẫn bọn chúng dời khỏi nơi đây.

Người áo xanh đứng đằng sau Trường Mi đại sư buông tiếng thở dài, uể oải bước ra khỏi nhà khách.

Người áo xanh đi rồi, Trường Mi đại sư thở phào một cái nói :

- Bao thí chủ! Thí chủ ra tay được rồi.

Bao Nhất Thiên đáp :

- Đại sư đã kém mắt, khi nào tại hạ còn chiếm đoạt tiên cơ. Mời đại sư động thủ trước đi.

Trường Mi đại sư nói :

- Cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Đột nhiên đại sư từ từ giơ tay lên phóng chưởng đánh về phía Bao Nhất Thiên.

Lúc này hai người cách xa nhau bốn, năm thước mà Trường Mi đại sư phóng chưởng lại chậm chạp, chỉ chưởng chẳng thể nào động tới Bao Nhất Thiên được.

Đây chỉ là đòn cách không.

Bao Nhất Thiên vẻ mặt nghiêm trọng, tay mặt lão đẩy nhẹ ra để đón tiếp thế chưởng của Trường Mi đại sư đánh tới.

Chưởng thế của hai người còn cách chừng hơn thước thì đồng thời dừng lại ở trên không gian.

Chỉ trong khoảnh khắc, vạt áo trường bào của Bao Nhất Thiên rung động như mặt nước gợn sóng. Cặp lông mày dài bạc phơ của Trường Mi đại sư cũng rung rinh.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ hỏi :

- Tiêu đại hiệp! Phải chăng hai vị đang tỷ thí nội lực?

Tiêu Lĩnh Vu vẫn ngồi yên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bao Nhất Thiên và Trường Mi đại sư, không trả lời câu hỏi của Vũ Văn Hàn Đào.

Vũ Văn Hàn Đào khẽ liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu biết chàng đang ngưng tụ công lực để đợi thời phát ra, nên cũng không hỏi nữa.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu sau một lúc ngẫm nghĩ nhận ra Bao Nhất Thiên có tính cách phản nghịch, chưa chắc lão đã là người thủ tín. Nếu phen này lão thắng được Trường Mi đại sư, e rằng lão tưởng mình võ công đệ nhất thiên hạ rồi sinh chuyện rắc rối. Chàng nghĩ tới một tên Thẩm Mộc Phong đã náo loạn võ lâm đến trời sầu đất thảm, nhật nguyệt lu mờ, nếu lại thêm lão Bao Nhất Thiên hành động vô pháp vô thiên nữa thì thật khó bề đối phó.

Vì thế mà chàng quyết định hễ Bao Nhất Thiên mà thắng Trường Mi đại sư là chàng lập tức ra tay đột ngột như sét đánh không kịp bưng tai để kiềm chế Bao Nhất Thiên.

Đột nhiên nghe Bao Nhất Thiên buông tiếng thở dài thu chưởng về nói :

- Đại sư võ công cao cường, tại hạ chịu đến tâm phục.

Lão giang tay đánh xuống huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu.

Trường Mi đại sư vội cản lại nói :

- Bao thí chủ hãy dừng tay!

Bao Nhất Thiên dừng tay cười khanh khách đáp :

- Đại sư còn điều chi dạy bảo?

Trường Mi đại sư hỏi lại :

- Bao thí chủ định tự tử để tạ tội thật ư?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Đúng thế! Tại hạ đã suy nghĩ mấy chục năm về vụ này và đã hiểu rõ lắm rồi.

Trường Mi hòa thượng nói :

- Bao thí chủ xây dựng nên tòa Cung Cấm, chôn sống chín đại cao thủ. Lão tăng tin tưởng là khi thí chủ tiến hành công trình hiện đại này còn làm cho không biết bao nhiêu người phải uổng mạng trong việc kiến tạo. Kể về tội nghiệt thì thí chủ có chết cũng không oan. Nhưng...

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Nhưng làm sao?

Trường Mi đại sư đáp :

- Trước khi thí chủ chết sao không làm một hảo sự cho võ lâm để tạ tội và khiến đồng đạo giang hồ nhớ tới.

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Làm việc gi?

Trường Mi đại sư nói :

- Vừa rồi lão tăng bàn chuyện giang hồ với Vũ Văn thí chủ, mới biết Thẩm Mộc Phong cùng một vị bạn đồ cửa Phật là Kim Quang đại sư, đang dùng võ công tuyệt thế làm hại giang hồ. Bao thí chủ mà chịu đem mấy chục năm công phu trừ diệt hai nhân vật kia rồi sẽ chết thì bạn hữu võ lâm ai cũng tưởng niệm.

Bao Nhất Thiên cười nói :

- Đại sư còn sống ở nhân gian thì e rằng vụ này bất tất phải dùng đến tại hạ.

Trường Mi đại sư hỏi :

- Cặp mắt của lão tăng đã không nhìn thấy gì, hành động lại rất là bất tiện. Lão tăng tuy có lòng trừ hại, nhưng bầu trời bát ngát, làm sao tìm ra tông tích bọn họ được.

Bao Nhất Thiên trầm ngâm đáp :

- Hay lắm! Tại hạ vâng lời đại sư.

Trường Mi đại sư vẻ mặt trang nghiêm thoáng một nụ cười nói :

- Lão tăng xin thay mặt đồng đạo võ lâm tạ ơn Bao thí chủ.

Rồi đại sư chắp tay thi lễ.

Bao Nhất Thiên cũng chắp tay đáp :

- Tại hạ không dám...

Lão hắng đặng hỏi tiếp :

- Nhưng thiên hạ bao la, chín châu tám cõi. Tại hạ biết tìm đâu cho thấy hai người kia?

Trường Mi đại sư đáp :

- Bao thí chủ quy ẩn đã lâu, cách biệt giang hồ đã lâu mà bảo đi kiếm hành tung bọn họ thì quả là việc khó khăn. Lão tăng đã trù liệu giúp Bao thí chủ, có điều khuất tất thí chủ một chút.

Bao Nhất Thiên nói :

- Tại hạ đã ưng lời thì còn nề hà gì chuyện khuất tất với chẳng khuất tất.

Trường Mi đại sư đáp :

- Thế thì hay lắm! Xin Bao thí chủ cùng đi với bọn Tiêu đại hiệp. Các vị này sẽ phụ trách việc điều tra hành tung của Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng. Khi bọn họ tìm được sào huyệt của hai nhân vật đó sẽ thông tri cho Bao thí chủ. Thí chủ chỉ việc lâm trận đối địch và trừ diệt hung đồ là xong.

Bao Nhất Thiên đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Thế là lão phu phải nghe theo mệnh lệnh của đại hiệp rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin lão tiền bối đừng hiểu lầm. Theo ý kiến của Trường Mi đại sư thì bọn tại hạ phải trông cậy vào thần công của lão tiền bối để trừ diệt quân đại ác. Bọn tại hạ không dám nhận công lao, chỉ hết sức phụ vào công việc của lão tiền bối mà thôi.

Bao Nhất Thiên cười ha hả đáp :

- Đại hiệp khéo nói quá!..

Lão quay sang Trường Mi đại sư nói tiếp :

- Tại hạ ưng chịu rồi, xin đại sư cứ yên tâm. Sau khi tại hạ trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong và Kim Quang đại sư rồi sẽ tự tử chết ngay. Bây giờ xin cáo biệt.

Đoạn lão nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ra.

Trường Mi đại sư chắp tay đáp lễ.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chúng ta cũng đi thôi.

Đoạn lão chạy đi như bay.

Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng vội vã chạy theo. Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh được Trường Mi đại sư lưu lại trong sảnh đường.

Bao Nhất Thiên chạy ra khỏi căn nhà gạch đỏ đột nhiên dừng lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Thẩm Mộc Phong hiện giờ ở đâu?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp :

- Thưa lão tiền bối! Hành tung của Thẩm Mộc Phong thật là bí ẩn, rất ít người biết chỗ hắn ở...

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Lão phu làm thế nào để kiếm hắn?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Xin lão tiền bối hãy nhẫn nại để chờ cơ hội...

Bao Nhất Thiên hắng dặng một tiếng ngắt lời :

- Đến hành tung của Thẩm Mộc Phong các vị còn không điều tra ra được thì tính chuyện thắng phụ với hắn làm sao được?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Nếu Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng là những nhân vật dễ đối phó thì đã không phiền đến lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên rất lấy làm hứng thú cười ha hả đáp :

- Vậy các vị điều tra ra hành tung của hắn rồi báo cho lão phu một tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Mời lão tiền bối xuống núi nghỉ một đêm. Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành.

Bao Nhất Thiên cười hỏi :

- Rồi chúng ta đi đâu?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đến Mã gia trang ở Trường Sa. Bọn tại hạ sẽ phái người đi khắp thiên hạ, bất phân nhật dạ, hễ có tin tức là báo về ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- "Vô Vi đạo trưởng đã phái Triển Diệp Thanh đến báo cho chúng ta hay là Thẩm Mộc Phong hiện ở gần đây thì còn về Mã gia trang làm chi?"

Nhưng chàng biết Vũ Văn Hàn Đào tài trí hơn người, lão nói vậy tất có chỗ dụng tâm nên chàng cũng không hỏi nữa.

Mấy người về đến căn nhà gianh dưới chân núi. Đệ tử phái Võ Đang liền bưng trà mời khách.

Vũ Văn Hàn Đào nâng chung trà lên nói :

- Lão tiền bối dùng trà rồi vào tĩnh thất nghỉ ngơi để tịnh dưỡng tinh thần đặng chuyên đối phó với Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng. Còn những việc khác không dám phiền đến lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên uống cạn chung trà rồi nói :

- Tuy lão phu chịu lời Trường Mi đại sư giúp các vị một tay, nhưng vụ này không thể kéo dài vô hạn định. Lão phu chỉ chờ trong một tháng mà các vị vẫn không tìm ra Thẩm Mộc Phong cùng Kim Quang đại sư lạc lõng nơi đâu thì lão phu cũng chẳng thể chờ được nữa.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Bọn tại hạ xin tuân theo lời của lão tiền bối. Hết sức điều tra trong vòng một tháng cho ra chỗ ở của hai người đó.

Lão đứng dậy nói tiếp :

- Mời lão tiền bối vào nội thất điều dưỡng. Bọn vãn bối xin hành động lập tức.

Bao Nhất Thiên gật đầu đi vào tĩnh thất.

Vũ Văn Hàn Đào nhìn Bao Nhất Thiên đi vào nội thất rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Bọn Vô Vi đạo trưởng quyết chẳng phải tự nguyện lưu lại hồng lâu. Chắc Trường Mi đại sư lưu các vị đó lại để họ chờ chỉ thị. Chúng ta phải chờ họ về rồi hành động mới được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng rất lấy làm kỳ là Trường Mi đại sư lưu môn hạ phái Võ Đang ở lại để làm gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo phỏng đoán của tại hạ thì Vô Vi đạo trưởng không chịu lưu lại Mã gia trang chắc cũng là vâng lệnh triệu của Trường Mi đại sư.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trường Mi đại sư xuất thân ở phái Nga Mi. Nếu lão có cần người trợ giúp thì kêu bọn đệ tử Nga Mi mới phải, sao lại kiếm Vô Vi đạo trưởng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Trường Mi đại sư tuy mấy chục năm đã không xuất hiện trên chốn giang hồ, nhưng đại sư biết hết mọi chuyện võ lâm. Phóng tầm mắt nhìn ra những nhân vật chưởng môn các môn phái lớn, về tài trí cũng như về phẩm đức được như Vô Vi đạo trưởng có thể đếm trên đầu ngón tay. Tại hạ cho rằng Trường Mi đại sư dẹp bỏ thành kiến môn hộ mới ủy thác đại sự cho Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vũ Văn huynh phân tích rất rành mạch. Vô Vi đạo trưởng trở về nhất định có tin tức động trời báo cáo.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hoặc giả hành tung của Thẩm Mộc Phong đã bị Trường Mi đại sư giám thị rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta chỉ mong như vậy, nếu một phen cử động mà trừ xong Thẩm Mộc Phong thì tại hạ sớm được về cố hương, lui khỏi giang hồ để vui vầy dưới gối song thân.

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Chỉ sợ đồng đạo võ lâm thiên hạ không ưng thuận cho Tiêu đại hiệp lui khỏi giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy? Đại địch dẹp xong rồi, tại hạ lại không khai môn lập phái, cũng không tổ chức bang hội thì sự tiến thoái của tại hạ tưởng chẳng còn gì liên quan đến võ lâm.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp như cây cột đá chống giữa dòng sông, đã thành một nhân vật lãnh tụ võ lâm. Mai hậu đại hiệp thoái ẩn hay không, nhưng trên chốn giang hồ gió lay ngọn cỏ, lập tức đồng đạo võ lâm đến nhà bái phỏng. Chẳng khi nào đại hiệp vui thú điềm nhiên một cách yên ổn được.

Bách Lý Băng cười nói :

- Bọn tiểu muội đi ẩn không để bọn họ kiếm thấy là xong.

Mọi người tuy nói chuyện vui cười mà trong lòng rất nóng nảy.

Sau chừng hai giờ mới thấy Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, và Triển Diệp Thanh lật đật trở về.

Vô Vi đạo trưởng chắp tay nói :

- Làm phiền hai vị chờ lâu quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không sao. Tại hạ cùng Vũ Văn huynh đang nói chuyện rất vui thú.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Nhất định đạo trưởng có việc cho hay.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp :

- Đúng thế! Có nhiều việc cần trình bày với hai vị.

Lão ngồi xuống ghế đảo mắt nhìn quanh, bảo tên đệ tử đứng gác cửa :

- Các ngươi hãy lui ra.

Hai tên đệ tử phái Võ Đang dạ một tiếng rồi xoay mình đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm trang chậm rãi hỏi :

- Bao lão tiền bối đâu rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đang nghỉ trong tĩnh thất.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Trường Mi đại sư sau khi hoàn thành tâm niệm tối hậu đã viên tịch rồi.

Lão nói câu này như trùy sắt đập vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào. Hai người đứng thộn mặt ra giữa đương trường, ngơ ngẩn nhìn Vô Vi đạo trưởng hồi lâu không nói nên lời.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Trước khi Trường Mi đại sư viên tịch có cho bần đạo hay mấy việc...

Lão hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Việc thứ nhất đại sư yêu cầu đại hiệp cùng bần đạo làm thay cho lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Tiêu đại hiệp và bần đạo giám thị Bao Nhất Thiên. Giả tỷ sau khi lão hạ sát Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng mà không chịu tự tử thì chúng ta nhất tề ra tay giết lão ngay.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Lão đã giết được Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng thì sao chúng ta lại...

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời :

- Trường Mi đại sư có dặn là bất chấp thủ đoạn gì cũng phải giết lão cho bằng được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chẳng lẽ lại ám toán?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Trường Mi đại sư bảo sao, bần đạo nhắc đúng như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày ngập ngừng :

- Vụ này.... vụ này...

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Bần đạo đã nghĩ tới vụ này khiến cho Tiêu đại hiệp khó giải quyết. Nhưng Trường Mi đại sư còn bảo bần đạo là Bao Nhất Thiên mà biết vụ đại sư viên tịch rồi, quyết lão không tự sát nữa. Khi đó dù trừ khử xong Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng, giang hồ vẫn còn mầm họa lớn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bao Nhất Thiên là người tệ hại lắm hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Theo lời Trường Mi lão tiền bối thì Bao Nhất Thiên cũng không tồi bại đến nỗi làm hết mọi điều tàn ác, chẳng thế thì lão đã chết về tay Trường Mi đại sư từ mấy chục năm về trước...

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên xen vào :

- Tại hạ tưởng chúng ta bất tất phải bàn đến chuyện này nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hiểu ngay. Bao Nhất Thiên tuy vào nghỉ trong biệt thất, nhưng bản lãnh lão cao thâm khôn lường. Mấy người dù nói rất nhỏ cũng có thể bị lão nghe rõ. Chàng liền nói theo :

- Đạo trưởng! Việc này hãy gác lại. Ngày sau sẽ thương nghị.

Chàng nhúng tay vào chung nước trà viết lên bàn :

- Nếu quả đúng như vậy thì phải chiếu theo lời di ngôn của đại sư mà hành động.

Bỗng nghe âm thanh của Triển Diệp Thanh vọng lại :

- Lão tiền bối! Mời lão tiền bối vào nhà ngồi chơi.

Lại nghe tiếng cười và tiếng nói của Bao Nhất Thiên :

- Dường như lệnh huynh đang nghị luận đại sự, lão phu vào e có điều bất tiện.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Lão này thật có tính đa nghi.”

Triển Diệp Thanh đã nghĩ sẵn câu trả lời liền đáp ngay :

- Tệ sư huynh đang định mời lão tiền bối, nhưng lại sợ làm kinh động, nên còn do dự chưa quyết.

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Thế ư?

Miệng lão nói, chân lão đã bước vào nhà.

Vô Vi đạo trưởng, Tiêu Lĩnh Vu, Vũ Văn Hàn Đào đều đứng dậy nghinh tiếp.

Bao Nhất Thiên gật đầu nói :

- Mời các vị cứ an tọa.

Lão ngồi xuống ghế đầu đảo mắt nhìn vào mặt Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Ngày lão phu qua lại giang hồ dường như đạo trưởng chưa làm Chưởng môn phái Võ Đương?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Khi ấy bần đạo đang thời kỳ học nghệ.

Bao Nhất Thiên cười khanh khách nói :

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ thì những người cùng thời qua lại giang hồ với lão phu nay chỉ còn đếm được trên đầu ngón tay.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Lão tiền bối đức cao vọng trọng. Bọn vãn bối kính ngưỡng vô cùng. Bữa nay được tương hội thật là vạn hạnh.

Bao Nhất Thiên mỉm cười đáp :

- Mong rằng câu nói của đạo trưởng tự đáy lòng phát ra.

Bao Nhất Thiên đưa tay lên vuốt râu nói tiếp :

- Trường Mi hòa thượng để lão phu đi trước, chắc còn có việc thương nghị với đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng mưu trí hơn đời đáp ngay :

- Trường Mi lão tiền bối chỉ thị cho vãn bối là vạn lưu đồng tông. Nếu từ nay muốn cho giang hồ khỏi rắc rối thì nên nghĩ cách đẹp bỏ thành kiến môn phái.

Bao Nhất Thiên nói :

- Trường Mi hòa thượng vẫn mang hoài bão giúp đời, so với lão phu còn cao minh hơn nhiều.

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời :

- Trường Mi đại sư rất tôn trọng lão tiền bối.

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Đại sư đã nói gì về lão phu?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đại sư bảo lão tiền bối tính tình hào hiệp đã chịu lời giết thì nhất định giết chết Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng.

Chương 117: Được Tin Tỷ Tỷ Hào Kiệt Nóng Lòng

Bao Nhất Thiên nói :

- Cái đó lão phu đã nhận lời, dĩ nhiên không có gì thay đổi, nhưng trong lòng còn có điều chưa rõ.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Điều chi?

Bao Nhất Thiên nói :

- Võ công của Trường Mi đại sư còn cao hơn lão phu nhiều mà sao đại sư không chịu ra tay trừ diệt Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng mà lại triệu lão phu đường xa ngàn dặm tới đây?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Trường Mi lão tiền bối bụng chứa thiền cơ, bần đạo không thể đo lường được.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào :

- Lão tiền bối cùng Trường Mi đại sư quen biết nhau đã mấy chục năm dĩ nhiên hiểu rõ đại sư thì nguyên nhân gì chắc lão tiền bối cũng đoán ra rồi.

Bao Nhất Thiên cười đáp :

- Ngày trước lão phu có thể hiểu sâu xa về tính cách của thập đại cao thủ, nhưng về Trường Mi đại sư thì đoán không ra. Hòa thượng có thể đem tuyệt thế võ công đánh bại mọi người dễ như trở bàn tay mà không hiểu sao lại không chịu hạ thủ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lão tiền bối còn chưa đoán ra chỗ dụng tâm của Trường Mi đại sư thì dĩ nhiên bọn vãn bối chẳng thể nào hiểu nổi.

Bao Nhất Thiên dương mắt lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi nói :

- Chuyến này lão phu trở lại giang hồ nghe nói đại hiệp được toàn thể võ lâm tôn sùng, lão phu cứ

tưởng đại hiệp cũng phải ngoài ngũ tuần, không ngờ lại là một đồng tử chưa đến tuổi nhược quan.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Lão tiền bối quá khen mà thôi.

Bao Nhất Thiên nâng chung trà lên uống một hớp rồi nói :

- Theo lời đồn đại thì hiện nay đại hiệp là người duy nhất dám động thủ cùng Thẩm Mộc Phong phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối ỷ vào tráng khí mà cầm cự, thực ra chưa phải là đối thủ của Thẩm Mộc Phong.

Bao Nhất Thiên “ồ” lên một tiếng rồi hỏi :

- Đại hiệp đã tỷ đấu với hắn mấy phen rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại khái bốn, năm lần.

Bao Nhất Thiên hỏi :

- Thế thì kỳ thật. Đại hiệp không phải là đối thủ của hắn mà tỷ đấu bốn năm lần mà sao vẫn còn sống được ở nhân gian?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nhờ vận khí mà lần nào cũng thoát chết.

Bao Nhất Thiên cãi :

- Thuyết vận khí không thể đứng vững được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trường Mi đại sư cầu triệu lão tiền bối ra tay hạ sát Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng vì biết rõ vãn bối không định nổi.

Bao Nhất Thiên gật đầu nói :

- Có lý!

Lão đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Thẩm Mộc Phong hiện giờ ở đâu? Lão phu không thể chờ lâu được.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Vãn bối đã phái người dò la. Hoặc giả năm bảy ngày sẽ có tin tức.

Bao Nhất Thiên nhắc lại :

- Chúng ta hẹn nhau trong vòng một tháng. Quá kỳ hạn đó lão phu không thể chờ thêm nữa.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Xin tuân theo chỉ thị của lão tiền bối. Nếu trong vòng một tháng mà chưa điều tra được tung tích Thẩm Mộc Phong thì bọn vãn bối không dám lưu lão tiền bối lại nữa.

Bao Nhất Thiên đảo mắt nhìn quanh hỏi :

- Trong thời gian một tháng lão phu ở trong nhà này chờ tin tức hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Nơi đây chật hẹp quá. Bần đạo đã bàn với Tiêu đại hiệp mời lão tiền bối qua Mã gia trang ở Trường Sa.

Bao Nhất Thiên gật đầu nói :

- Cũng được. Bao giờ sẽ qua đó?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Vũ Văn tiên sinh đang chuẩn bị mấy món giai hào mỹ tửu, chờ lão tiền bối ăn uống một chút rồi sẽ động thân.

Bao Nhất Thiên nói :

- Cứ việc sắp đặt đi. Lão phu ra ngoài một chút.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Lão tiền bối định đi đâu?

Bao Nhất Thiên đáp :

- Lão phu muốn đi ngắm cảnh Thất Tinh đàm một chút.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Để bần đạo sai Vân Dương sư đệ dẫn đường.

Vân Dương Tử chạy ra nói :

- Bần đạo xin dẫn đường cho lão tiền bối.

Rồi cất bước đi trước.

Bao Nhất Thiên theo sau Vân Dương Tử.

Vô Vi đạo trưởng thấy hai người đi xa rồi, khẽ bảo Triển Diệp Thanh :

- Sư đệ gác ở cửa hễ thấy nhị sư huynh và Bao Nhất Thiên trở về thì báo ngay lập tức.

Triển Diệp Thanh dạ một tiếng, trở gót đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng dặn :

- Bao Nhất Thiên rất đa nghi, sư đệ phải cẩn thận mới được.

Triển Diệp Thanh đáp :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu, Bách Lý Băng và Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Chúng ta vào phòng nói chuyện.

Vũ Văn Hàn Đào chờ mọi người an tọa rồi khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng :

- Dường như đạo huynh có tâm sự gì trầm trọng?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo đã nghĩ kỹ, định đem những bí mật trong lòng nói cho các vị hay, nhưng lúc này chưa phải lúc đáng nói.

Vũ Văn Hàn Đào giục :

- Đạo huynh cứ nói trước cũng chẳng hề chi.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo đã biết tài năng của Tiêu đại hiệp và Vũ Văn tiên sinh có thể giải quyết vụ này sớm hơn.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Việc gì mà nghiêm trọng thế?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Trước hết bần đạo xin lược thuật lại những chuyện đã qua để các vị hiểu rõ tình hình.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Bọn tại hạ rửa tai lắng nghe đây.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Bần đạo dời khỏi Mã gia trang đến Thất Tinh đàm là theo lời hiệu triệu của Trường Mi lão tiền bối.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đạo huynh đã gặp đại sư lần nào trước bọn tại hạ chưa?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Chưa. Bọn bần đạo tới đây rồi mà Trường Mi đại sư chưa cho diện kiến. Bần đạo tỏ lòng kính trọng đại sư, cứ chầu chực hoài. Nhiều lúc cũng nóng ruột cơ hồ không chịu nổi. Bữa nay được bái kiến, đại sư mới nói rõ nội tình.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vì lẽ gì Trường Mi đại sư để đến nay mới cho các vị vào ra mắt?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Hỡi ơi! Nói ra là một chuyện rất bi thảm. Trường Mi đại sư bị nội thương rất nặng, phải ỷ vào nội công thâm hậu mới kiềm chế được thương thế. Đến nay đại sư vừa thỏa mãn tâm nguyện là buông tay ra đi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Đại sư bị thương ở cấm cung cho đến nay đã cách mấy chục năm mà bây giờ thương thế mới phát

tác ư?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp :

- Không phải thế. Đại sư triệu bọn bần đạo tới đây hôm trước thì hôm sau đại sư cùng người động thủ và bị thương.

Vũ Văn Hàn Đào giật mình kinh hãi hỏi :

- Thế ra là sự việc mới đây ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đúng thế! Cách đây chừng nửa tháng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai biết được Trường Mi đại sư ở đây? Nhân vật nào đả thương được đại sư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Theo lời Trường Mi đại sư thì dường như là một vị cao tăng ở Thiên Trúc. Đối phương đã bị Trường Mi đại sư hạ sát, nhưng đại sư cũng bị trọng thương. Nguyên đại sư chuẩn bị triệu anh em bần đạo tới đây để chỉ điểm cho mấy môn kiếm thuật trước khi hội diện cùng Bao Nhất Thiên, nhưng đại sư đành đổi ý vì cần dành tinh lực chờ cuộc ước hẹn hôm nay.

Vô Vi đạo trưởng rút trong tay áo ra một cuốn lụa trắng rồi nói :

- Tiêu đại hiệp hãy coi đây.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy nhưng chưa mở ra. Chàng hỏi :

- Cái này là gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Những kiếm chiêu mà Trường Mi đại sư để lại và cũng là kiếm pháp đại sư định truyền thụ cho anh em bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì tại hạ coi thế nào được?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Kiếm pháp của Tiêu đại hiệp rất tinh diệu. Hoặc giả đại hiệp tìm ra được những chỗ khó hiểu cho bọn bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu mở cuốn lụa ra coi rồi hỏi :

- Chỉ có ba chiêu kiếm pháp thôi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đúng thế! Trường Mi đại sư cho bần đạo hay đây là ba chiêu tuyệt học trong Thái Cực tuệ kiếm của phái Võ Đương.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trường Mi đại sư quả là người hữu tâm. Không hiểu đại sư lấy đâu được tam tuyệt chiêu của quí phái?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Cái đó đại sư lấy từ tay sư trưởng của bần đạo tại cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì phải rồi.

Chàng trả lại cuốn lụa trắng cho Vô Vi đạo trưởng rồi nói :

- Cái này xin đạo trưởng giữ lấy. Nếu đạo trưởng có chỗ nào chưa hiểu, tại hạ sẽ cùng các vị nghiên cứu.

Vô Vi đạo trưởng đón lấy cuốn lụa bạch cất vào bọc rồi nói :

- Theo lời Trường Mi đại sư thì ba chiêu kiếm pháp này khiến cho uy lực của Thái Cực tuệ kiếm tăng lên gấp bội vì đây là tinh hoa của kiếm pháp đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ có lời cung hỷ đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng cười nói :

- Nhưng vụ này có liên quan tới Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu kinh ngạc hỏi :

- Sao lại liên quan tới tại hạ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Trường Mi đại sư nhắc tới Khâu Tiểu San cô nương, chẳng phải là liên quan tới Tiêu đại hiệp ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Khâu Tiểu San làm sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Tuy Trường Mi đại sư ít qua lại giang hồ nhưng thường phái người nghe ngóng tin tức trong võ lâm nên biết rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được hỏi :

- Hiện giờ Khâu tỷ tỷ ở đâu?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Khi Trường Mi đại sư nói đến Khâu Tiểu San có nhắc đến Tẩy Tâm mao xá. Bần đạo nghĩ mãi không ra Tẩy Tâm mao xá ở đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trường Mi đại sư nói là Khâu tỷ tỷ ở Tẩy Tâm mao xá ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đúng thế! Khâu cô nương hiện giờ tạm ở Tẩy Tâm mao xá. Nhưng Trường Mi đại sư cũng không nói rõ. Bần đạo đoán là khi chúng ta chưa có cách gì đối phó với Bao Nhất Thiên thì đến ra mắt chủ nhân Tẩy Tâm mao xá. Đại sư còn giao cho bần đạo một ngọn trâm và nói nếu chủ nhân Tẩy Tâm mao xá không chịu nhận lời thì cứ đưa khúc trâm gãy đó ra.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Chủ nhân Tẩy Tâm mao xá thấy khúc trâm là nhất định ưng chịu hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Đại khái là như vậy. Trường Mi đại sư không nói rõ, bần đạo cũng không tiện hỏi.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Tẩy Tâm mao xá ở đâu? Tại hạ chưa từng nghe ai nhắc tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Vô Vi đạo trưởng và Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tại hạ biết ở đâu rồi.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Tiêu đại hiệp biết là may, khi cần đến chúng ta sẽ đi tìm chủ nhân Tẩy Tâm mao xá.

Tiêu Lĩnh Vu liền nhớ lại hình dáng bà già mà chàng đã gặp lúc đưa di thể Khâu Vân Cô vào Tẩy Tâm mao xá. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ mụ già đó lại là một kỳ nhân ẩn dật trên chốn giang hồ.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng nói tiếp :

- Trường Mi đại sư còn dặn bần đạo: Nếu chúng ta đối phó được với Bao Nhất Thiên thì bất tất phải kinh động chủ nhân Tẩy Tâm mao xá.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Khi đó sẽ bỏ cây ngọc châm gãy này đi hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Kiếm một nơi cất dấu hoặc liệng xuống sông cũng được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Khúc ngọc châm này là tín vật yêu cầu chủ nhân Tẩy Tâm mao xá đối phó với cường địch thì chẳng phải vật tầm thường, không nên tùy tiện vất bỏ.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo cũng nghĩ như thế và đã hỏi thì Trường Mi đại sư nói khúc ngọc châm này chỉ là tín vật thông thường. Giá trị cốt ở người và nó chỉ liên quan tới một, hai nhân vật. Người không còn thì giá trị khúc trâm cũng hết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi sang chuyện khác :

- Hành tung của Thẩm Mộc Phong có ở trong phạm vi giám thị của đạo trưởng không?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Thẩm Mộc Phong xuất hiện như bóng ma một lần rồi không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy là hắn dời khỏi nơi đây rồi ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Theo nhận xét của bần đạo thì hắn vẫn còn ở quanh đây chứ chưa đi xa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gần đây toàn núi cao rừng rậm. Nếu chúng ta không có manh mối thì chẳng thể đi tìm khắp chốn sơn lâm này được.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo phỏng đoán Thẩm Mộc Phong dựng một Phân đà ở đây và nhân số cũng không phải là ít. Bọn chúng không dám đến Trường Sa nhưng những đồ vật dụng tất phải lấy ở đấy. Trừ phi bọn chúng đã phát giác ra hành tung của bọn bần đạo. Nhưng bần đạo tin là chúng chưa phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong rất giỏi nghề bố trí trạm ngầm mai phục. Sao đạo trưởng biết hắn không đặt trạm ngầm quanh đây? Có khi hành tung của đạo trưởng đã lọt vào mắt hắn rồi cũng chưa biết chừng.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Tiêu đại hiệp nói rất có lý, song nhận xét của bần đạo có chỗ khác biệt.

Vũ Văn Hàn Đào không nói gì, lẳng lặng nghe hai người nghị luận.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin đạo trưởng cho nghe cao kiến.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Thất Tinh đàm bất quá là một địa điểm trong dãy núi lớn. Những nhân vật võ lâm ít khi lui tới. Thẩm Mộc Phong tuy cơ trí hơn người nhưng bần đạo tin là hắn chưa kịp bố trí trạm ngầm.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Huống chi sau khi bần đạo đến đây đã phái hai chục đệ tử bản phái hóa trang làm nhà buôn, ngư

tiều đặt rải rác xung quanh Thất Tinh đàm để giám thị những người hành tích khả nghi, nhưng cũng chưa phát giác ra chuyện gì khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Đạo trưởng nói vậy chắc là nắm vững rồi. Nhưng không hiểu chừng mấy ngày thì có thể tìm ra được hành tung của Thẩm Mộc Phong?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Bần đạo đã dùng mọi cách để tìm ra dấu vết. Không chừng năm ba ngày, mà chậm là mười ngày chắc có tin tức.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Dường như Tiêu đại hiệp có tâm sự gì thì phải?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp nóng lòng đến Tẩy Tâm mao xá một chuyến.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo :

- Đúng thế! Tại hạ hy vọng đến Tẩy Tâm mao xá một lần để gặp Khâu tỷ tỷ, hai là khấn bái di thể Vân Cô.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Tiêu đại hiệp đã tính là từ đây lên Tẩy Tâm mao xá phải mất bao nhiêu ngày chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì mất từ bảy ngày đến mười ngày là đủ cả đi lẫn về. Bằng xảy ra biến cố thì không biết thế nào.

Vô Vi đạo trưởng lấy làm khó nghĩ, liếc mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Vũ Văn tiên sinh có cao kiến gì về vụ này không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tại hạ còn có hai điều chưa rõ nên không có chủ ý gì được.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Hai điều chưa rõ là những điều gì?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Một là liệu Bao Nhất Thiên có tuân theo lời Trường Mi đại sư động thủ với Thẩm Mộc Phong và Kim quang hòa thượng hay không. Hai là bản lãnh của Bao Nhất Thiên có đả bại được hai nhân vật đó chăng. Giải quyết xong hai vấn đề này là có thể quyết định vụ Tiêu đại hiệp nên đi hay ở lại.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bao Nhất Thiên là một trong những tay cao thủ siêu quần bạt chúng mấy chục năm về trước. Thẩm Mộc Phong và Kim quang hòa thượng lại mới bị trọng thương chưa lâu. Theo nhận xét của bần đạo thì Bao Nhất Thiên thắng họ cũng chẳng khó khăn gì.

Vũ Văn Hàn Đào lại hỏi :

- Nếu Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng hợp thủ liên công thì sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo cũng đã nghĩ tới điểm này. Nếu đúng vậy bần đạo sẽ cùng với hai vị sư đệ hợp lực đấu với một người để chờ Bao Nhất Thiên hạ được một đối thủ rồi sẽ quay lại đối phó với người thứ hai.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Liệu Bao Nhất Thiên có chịu nghe theo lời sắp đặt của đạo trưởng không?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Cái đó bần đạo không thể nói trước được. Tới lúc lâm địch mình đã chuẩn bị thì không ngại gì nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đạo trưởng đã có kế hoạch như vậy thì việc Tiêu đại hiệp ở đây hay không cũng chẳng quan hệ gì mấy.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Theo lời Trường Mi đại sư thì chỉ cần Bao Nhất Thiên không biết đại sư đã viên tịch thì nhất định lão không biến đổi chủ ý. Trường hợp mà lão phát giác ra thì khó nói lắm.

Vô Vi đạo trưởng thở phào một cái rồi nói tiếp :

- Có điều Trường Mi lão tiền bối viên tịch là ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Chắc trong vòng một tháng Bao Nhất Thiên chưa thể phát giác được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Bao Nhất Thiên bản tính đa nghi, lại hay ghen ghét, ưa nịnh nọt. Vì thế có khi chỉ một câu nói, một hành động cũng đủ khiến lão thay đổi chủ ý. Vậy đạo trưởng nên đặc biệt cẩn thận.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo :

- Vũ Văn tiên sinh lý luận rất đúng. Nếu Bao Nhất Thiên lộ tiếng ác từ trước thì dù lão có tốn bao tâm cơ xây dựng nên cung cấm cũng chưa chắc đã lừa được ai vào bẫy được.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Bần đạo chỉ lo sau khi Bao Nhất Thiên trừ diệt xong Thẩm Mộc Phong và Kim Quang hòa thượng thì sức một mình bần đạo chẳng thể chế phục được lão.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao cứ phải giết lão mới được? Mà lại không thuyết phục lão trở lại chốn cũ vui thú lâm tuyền?

Chương 118: Thử Võ Công Cho Vào Mao Xá

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Giả tỷ Trường Mi đại sư chưa viên tịch thì hoặc giả lão yên phận giữ mình quay về quy ẩn chốn lâm tuyền. Nhưng lão mà hay đại sư chết rồi thì chẳng khác gì chim sổ lồng, cọp thoát cũi, tất gây nên nhiều quái sự, khiến cho giang hồ lại một phen dậy sóng.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Trường Mi đại sư đã ủy thác cho ta tất là đã nghĩ kỹ rồi mới quyết định. Bần đạo chẳng thể không tin.

Vũ Văn Hàn Đào đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp lòng nóng như lửa, muốn đến Tẩy Tâm mao xá một chuyến.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã cân nhắc khinh trọng, nhận thấy phải đến Tẩy Tâm mao xá một lần mới xong.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Cứ tình hình hiện nay thì việc trừ diệt Thẩm Mộc Phong tựa hồ tạm thời chưa cần đến Tiêu đại hiệp ra tay. Còn với Bao Nhất Thiên thì phần đấu trí nặng hơn phần đấu lực. Tại hạ xin ở lại đây để Tiêu đại hiệp và Bách Lý cô nương đi Tẩy Tâm mao xá. Không hiểu ý kiến đạo trưởng thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Vũ Văn huynh trí lược hơn đời ở lại đây giúp đỡ được rất nhiều. Còn Tiêu đại hiệp đã quyết ý lên đường, bần đạo cũng không tiện cưỡng lưu.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy chắp tay nói :

- Bọn tại hạ xin cáo biệt. Nếu ở Tẩy Tâm mao xá không xảy ra biến cố thì có thể trở về đây rất lẹ.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Tiêu đại hiệp bất tất phải trở về đây nữa. Bất luận xảy ra biến cố gì ở chốn này tại hạ cũng đưa tin về Mã gia trang.

Tiêu Lĩnh Vu chào mọi người rồi cùng Bách Lý Băng ra đi.

Vô Vi đạo trưởng nhìn theo bóng Tiêu Lĩnh Vu cho tới khi mất hút rồi quay lại khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào :

- Hy vọng hai nhân vật này sẽ kết mối tơ tình để người kiệt sĩ võ lâm sao này có kẻ thừa kế.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu cùng Bách Lý Băng ra đi suốt ngày đêm, đã tới Tẩy Tâm mao xá vào lúc mặt trời lặn hôm sau. Nguyên Tẩy Tâm mao xá ở trong địa giới tỉnh Hồ Nam, chỉ cách Thất Tinh đàm hơn hai trăm dặm.

Nơi đây rất đỗi hoang lương. Đồi núi chập chùng, rừng cây xanh biếc. Trong bụi trúc thấp thoáng lộ ra căn nhà gianh.

Sáu năm trước Tiêu Lĩnh Vu đã theo Khâu Tiểu San tới chốn này. Mụ già trong mao xá có thái độ rất lạnh nhạt vẫn còn in trong đầu chàng. Chàng nhớ cả câu mụ nói: Dù thằng nhỏ lên ba cũng không được đặt chân vào Tẩy Tâm mao xá.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng quay lại bảo Bách Lý Băng :

- Băng nhi! Nữ chủ nhân trong này không cho nam nhân đặt chân vào. Vậy lát nữa Băng nhi vào thay tiểu huynh.

Bách Lý Băng hỏi :

- Tiểu muội phải làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tới nơi rồi hãy nói. Không chừng nữ chủ nhan thay đổi ý kiến cho cả tiểu huynh vào cũng nên.

Bách Lý Băng hỏi :

- Nữ chủ nhân Tẩy Tâm mao xá già hay trẻ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mụ vừa già vừa quái gở, tính tình lại lạnh nhạt. Băng nhi cần nhẫn nại một chút.

Bách Lý Băng mỉm cười nói :

- Từ ngày tiểu muội đi theo đại ca, có bao giờ không nhẫn nại đâu?

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, cất bước tiến về phía nhà gianh.

Cổng ngoài vẫn đóng chặt, bốn bề lạnh ngắt như tờ, giống hệt như quang cảnh sáu năm về trước.

Tiêu Lĩnh Vu gõ vào cánh cổng ba tiếng rồi nghiêm trang đứng chờ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới nghe thanh âm khàn khàn từ phía trong hỏi vọng ra :

- Ai đó?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu.

Thanh âm khà khàn cất lên :

- Tẩy Tâm mao xá không tiếp ngoại khách. Mời các hạ về đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bách Lý Băng nhăn nhó cười nói :

- Vãn bối tới đây kiếm người, mong lão tiền bối phá lệ cho vào ra mắt.

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở. Một mụ già đầu tóc bạc phơ, người gầy như que củi, mặt đầy vết nhăn nheo, tay cầm trúc trượng. Mụ nhắm mắt đứng yên trước cửa.

Bách Lý Băng ngửng đầu lên ngó mụ một cái, bát giác ớn lạnh cả người.

Lại nghe mụ già hỏi :

- Các hạ kiếm ai?

Bách Lý Băng đáp :

- Bọn tiểu nữ muốn gặp Khâu Tiểu San cô nương.

Cặp mắt mụ đột nhiên mở ra, ánh thần quang lấp loáng nhìn thẳng vào mặt Bách Lý Băng, mụ hỏi :

- Cô là ai?

Bách Lý Băng run lên đáp :

- Vãn bối là Bách Lý Băng.

Mụ già từ từ nhắm mắt lại, hững hờ đáp :

- Y không ở đây.

Rồi đóng sập cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay gõ mạnh vào cánh cửa, lớn tiếng nói :

- Vãn bối biết rõ y ở đây. Sao lão tiền bối nỡ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm?

Cánh cửa lại mở ra, mụ già lạnh lùng nói :

- Lão thân đã bảo y không có ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Di thể của Vân Cô ở đâu?

Mụ già nói :

- Thi thể của Vân Cô ư? Cái đó thì có ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối cho phép vãn bối được vào bái lậy di thể Vân Cô được chăng?

Mụ già tóc bạc lại hỏi :

- Trước nay không một người đàn ông nào được phép đặt chân vào Tẩy Tâm mao xá. Ngươi muốn lão thân phá lệ chăng?

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Vãn bối đội ơn thâm nghĩa trọng của Vân Di mà bảy năm nay chưa được thấy di dung. Mong lão tiền bối phá lệ cho vào. Vãn bối cảm kích muôn vàn.

Mụ già nói :

- Lão thân không thể phá lệ được.

Tiêu Lĩnh Vu cương quyết hỏi :

- Ngoại trừ được lão tiền bối cho phép, liệu còn cách nào khác tiến vào mao xá nữa không?

Câu nói của chàng ngụ ý dù mụ không cho phép chàng vẫn muốn tiến vào.

Mụ già hỏi lại :

- Có một phương pháp, nhưng chưa hiểu ngươi có làm được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin lão tiền bối cho nghe cao kiến.

Mụ già nói :

- Trông vào võ công để tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hỡi ơi! Khi nào vãn bối dám động thủ với lão tiền bối.

Mụ già tóc bạc lạnh lùng đáp :

- Không vào được thì rút lui là thượng sách.

Sầm một tiếng, mụ lại đóng sập cửa vào.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí lớn tiếng nói :

- Thế này thì vãn bối chỉ còn đường càn rỡ một phen.

Chàng giơ tay lên đập vào cánh cửa. Cánh cửa gãy tan đổ xuống.

Bỗng nghe tiếng cười lạt âm trầm nói :

- Ngươi thật là lớn mật.

Tiếp theo một luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt xô tới. Tiêu Lĩnh Vu vung tay phải ra đón tiếp.

Luồng ám kình như lay non dốc biển khiến chàng không tự chủ được phải lùi lại hai bước. Chàng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Không ngờ nội công mụ lại ghê gớm đến thế.”

Lúc này ánh tà dương không còn nữa, cảnh vật bốn bề chìm vào bóng tối.

Tiêu Lĩnh Vu tiếp một chưởng rồi nhưng cũng chưa phản kích, chàng vận nội lực nhìn về phía trước. Chàng thấy mụ già đứng bên bụi hoa, tay mặt vẫn cầm trượng trúc. Hiển nhiên mụ phát chưởng bằng tay trái mà chưởng lực đã uy mãnh phi thường.

Mụ già đánh một chưởng rồi đứng yên tựa vào gốc cây.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Chưởng lực của lão tiền bối cực kỳ hùng hậu khiến vãn bối khâm phục vô cùng.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói :

- Ngươi còn nhỏ tuổi mà tiếp được một chưởng của lão thân quả là chuyện không ngờ.

Tiêu Lĩnh Vu đã cầm chắc phải xảy ra cuộc ác đấu, không ngờ lại biến chuyển thế này. Chàng mừng rỡ khôn xiết kính cẩn thi lễ nói :

- Vãn bối có được như ngày nay đều là do Vân Di ban cho. Mấy năm trời vãn bối chưa được khấn bái di dung của Vân Di. Mong lão tiền bối cách ngoại thi ân cho được vào tế điện.

Mụ già tóc bạc thở dài nói :

- Được rồi! Ngươi đã tiếp được một chưởng của lão thân là có đủ tư cách vào Tẩy Tâm mao xá. Lão thân thuận cho ngươi lưu lại trong nửa canh giờ. Đến hạn là phải đi ngay. Nếu còn chần chờ thì đừng trách lão thân vô tình.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ mong được bái tế di dung của Vân Cô rồi trở gót đi liền, không ngờ còn được ở lại trong nửa canh giờ, chàng mừng rỡ khôn xiết, nghiêng mình nói :

- Đa tạ lão tiền bối. Vãn bối còn có điều thỉnh cầu.

Mụ già hắng dặng nói :

- Thằng nhỏ kia! Ngươi không thể được đặng chân lân đằng đầu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vãn bối không dám! Nhưng vãn bối có một người bạn là thân phận nữ nhi, chưa hiểu lão tiền bối có cho y cùng vào làm lễ được chăng?

Mụ già tóc bạc hỏi lại :

- Ngươi muốn thị cùng vào ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Nếu không vãn bối cũng chẳng dám miễn cưỡng.

Mụ già tóc bạc chau mày hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi biết nhiều hồng nhan tri kỷ lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu chưng hửng đáp :

- Không nhiều đâu.

Mụ già lạnh lùng hỏi :

- Con nhỏ đi với ngươi là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Mụ già tức giận nói :

- Ta hỏi thị là người thế nào với ngươi chứ không cần biết thị là con gái ai.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là người bạn sinh tử có nhau, sẻ chia hoạn nạn với vãn bối.

Mụ già hỏi :

- Ngươi đối với Khâu Tiểu San thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối coi y như tỷ tỷ, một lòng kính trọng.

Mụ già tóc bạc gật đầu nói :

- Được rồi! Ta cho cả con nhỏ đó vào. Nhưng bọn ngươi hai người thì phải khấu trừ đi một phần thời gian. Hai người chỉ được ở đây trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Mụ dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Di thể của Khâu Vân Cô ở trong này.

Dứt lời mụ xoay mình cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ lão tiền bối.

Mụ già không lý gì đến chàng mà rảo bước đi luôn.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại vẫy tay nói :

- Băng nhi! Vào đây mau.

Bách Lý Băng rảo bước tiến lại nói :

- Tiểu muội đứng ngoài chờ đại ca cũng được, nếu cùng vào sẽ phải rút ngắn thời gian lưu lại.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Tiểu huynh muốn Băng nhi cùng vào vọng bái di thể Vân Di. Tiểu huynh có ngày nay đều là nhờ ơn của người. Thời gian gất rút, hành động lẹ lên. Băng nhi có mồi lửa không?

Bách Lý Băng gật đầu đáp :

- Có đây. Vũ Văn tiên sinh đã nhắc tiểu muội phải đem theo những vật cần dùng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay lắm!

Chàng cất bước đi về phía tây hiên, giơ tay đẩy cửa.

Bách Lý Băng bật lửa lên chú ý nhìn vào thấy tòa linh đài bằng gỗ tùng kê sát vách nhau. Hai bên có rèm màu buông rũ.

Cô thấy trên án có ngọn đèn dầu liền châm lửa thắp lên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phía sau rèm nhất định đặt di thể Vân Di. Hỡi ơi! Đã mấy năm ta không được bái kiến.

Chàng vừa giơ tay vén rèm thì thấy Khâu Tiểu San mình mặc áo trắng từ từ đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Khâu tỷ tỷ đấy ư?

Khâu Tiểu San mỉm cười hỏi lại :

- Tiêu huynh đệ vẫn mạnh chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ vẫn bình yên.

Bách Lý Băng lật đật chạy lại nói :

- Tỷ tỷ! Tiểu muội nhớ tỷ tỷ không lúc nào quên.

Rồi cô lạy phục xuống.

Khâu Tiểu San đưa tay đỡ Bách Lý Băng dậy nói :

- Băng cô nương! Đứng dậy đi. Khi nào ta dám nhận đại lễ.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý thấy Khâu Tiểu San mặc y phục trắng, đầu đội khăn trắng.

Dung mạo dường như có biến đổi đôi chút, nhưng Tiêu Lĩnh Vu không nói ra được là biến đổi chỗ nào.

Bách Lý Băng đứng dậy nói :

- Tỷ tỷ! Đại ca và tiểu muội lúc nào cũng mong nhớ tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Đa tạ các vị.

Giọng nàng tuy rất lịch sự, nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghe xong tựa hồ như bị đánh một quyền vào trước ngực.

Lại nghe Khâu Tiểu San nói tiếp :

- Chúng ta đã gặp nhau rồi, các vị cũng đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Vừa thấy mặt nhau, chưa kịp nói câu chuyện nào mà đã hạ lệnh trục khách, không hiểu có dụng ý gì?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi :

- Phải chăng di thể của Vân Di đặt trong linh đài?

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp :

- Không phải. Ta đã dời di thể của Vân Di đi nơi khác. Huynh đệ có lòng là đủ, bất tất phải bái vọng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tỷ tỷ! Chủ nhân Tẩy Tâm mao xá đã cho tiểu đệ hay là pháp thể của Vân Di quàn trong nhà này. Tiểu đệ tin là bà không lừa gạt tiểu đệ.

Khâu Tiểu San đáp :

- Bà không lừa gạt Tiêu huynh đệ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Thế thì tỷ tỷ dối tiểu đệ ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta đã đưa di thể của mẫu thân dời khỏi Tây sương mà Hồng lão tiền bối chưa hay.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Tỷ tỷ chuyển pháp thể của Vân Di đi đâu? Tiểu đệ muốn bái yết di dung được chăng?

Khâu Tiểu San đáp :

- Huynh đệ đã thắp tâm hương là đủ, hà tất phải bái vọng di dung. Các vị đi thôi, ta đưa các vị ra cửa.

Tiêu Lĩnh Vu bị đuổi hai lần, trong lòng đã tức giận. Chàng không nhẫn nại được, cười lạt hỏi :

- Tỷ tỷ hạ lệnh trục khách năm bảy lần, không hiểu có dụng ý gì?

Dưới ánh đèn sáng, lần đầu tiên Khâu Tiểu San nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ tức giận.

Trước kia chàng đối với Khâu Tiểu San một niềm kính cẩn, chẳng bao giờ có ý tức giận như hôm nay.

Khâu Tiểu San ban đầu hơi sửng sốt, nhưng rồi nàng cười nhẹ đáp :

- Huynh đệ đã khôn lớn rồi. Vậy tỷ tỷ phải nói rõ nội tình cho huynh đệ hay.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cúi đầu xuống đáp :

- Xin tỷ tỷ nói đi. Tiểu đệ rửa tai nghe đây.

Khâu Tiểu San nói :

- Tỷ tỷ đã được Hồng lão tiền bối vui lòng thu làm đồ đệ. Từ nay trở đi ta vĩnh viễn ở trong Tẩy Tâm mao xá này.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Tỷ tỷ không trả thù cho Vân Di nữa ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Hồng lão tiền bối biết rõ nội tình đã cho hay: Cừu nhân sát hại gia gia ta ngày trước đã chết về tay mẫu thân rồi. Tuy mẫu thân bị trọng thương nhưng đã trả được mối đại cừu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế ra những người chết trong thuyền trên hồ Trường Bích là do Vân Di hạ sát để báo thù ư?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

- Tỷ tỷ được Hồng lão tiền bối nói rõ nội tình mới biết đó là do mẫu thân an bài kế hoạch. Tiên mẫu cố ý đem việc mình giữ chiếc chìa khóa cung cấm loan truyền ra ngoài để dẫn dụ bọn cừu nhân đến tập trung trên con thuyền lớn đó. Tiên mẫu lại cố ý xa dời tỷ tỷ, một mình xuống thuyền huyết chiến với cừu nhân. Tuy tiên mẫu bị trọng thương nhưng cũng đã hoàn thành tâm nguyện, rửa được huyết hận.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Hồng lão tiền bối lại biết được rõ thế?

Khâu Tiểu San đáp :

- Hồng lão tiền bối là người duy nhất biết rõ nội tình là vì đêm hôm ấy bà cũng hiện diện tại

trường và đã ám trợ cho tiên mẫu nên tiên mẫu mới giết hết được cừu nhân. Hỡi ơi! Tiên mẫu đốt thuyền là có ý hủy diệt vết tích.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Té ra là thế. Từ nay tỷ tỷ không phải nghĩ đến mối cừu hận của Vân Di nữa.

Khâu Tiểu San đáp :

- Đúng thế! Tỷ tỷ ở lại Tẩy Tâm mao xá, không còn bôn tẩu giang hồ để rước lấy những điều phiền não nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cung hỷ tỷ tỷ. Từ nay tỷ tỷ không còn điều chi bứt rứt nữa.

Khâu Tiểu San nói :

- Ân oán giang hồ liên miên không ngớt. Tỷ tỷ tấm thân nữ nhi, không mộng trang đồ bá vương, dĩ nhiên chán ngán chuyện giang hồ. Tiên mẫu để di thư lại bảo tỷ tỷ phải hết lòng đối đãi với huynh đệ. Nhưng nay huynh đệ đã trưởng thành, trở thành một nhân vật anh hùng lừng danh thiên hạ. Thế là tỷ tỷ không còn vướng víu điều gì nữa. Tỷ tỷ muốn luôn kề cận pháp thể của tiên mẫu cho đến hết đời. Huynh đệ thanh vận đắc lộ, nổi danh hào hiệp. Còn tỷ tỷ cõi lòng phẳng lặng như giếng khô. Mong huynh đệ đối đãi tử tế với Bách Lý muội muội là đủ, bất tất phải trở lại đây thăm tỷ tỷ nữa.

Bách Lý Băng vội la lên :

- Khâu tỷ tỷ! Tiểu muội có mấy lời phế phủ muốn nói được chăng?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp :

- Thời gian ngắn ngủi, sắp phải chia tay. Muội muội có điều chi thì nói mau đi.

Bách Lý Băng nói :

- Tiêu đại ca coi tỷ tỷ như thiên nhân giáng thế. Tiểu muội biết trong lòng y ái mộ tỷ tỷ rất tha thiết mà không dám nói ra miệng mà thôi…

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ đã có Băng muội là người ngọc khả ái bầu bạn, huynh đệ nên lấy thế làm thỏa nguyện.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng đáp :

- Tiểu đệ...

Bách Lý Băng ngắt lời :

- Tỷ tỷ hãy nghe tiểu muội nói: Dù mười tên hay cả trăm tên Bách Lý Băng cũng không thể thay tỷ tỷ được. Nay tỷ tỷ đã sạch điều ân oán, trong lòng không còn vướng bận chuyện gì, tại sao lại muốn lánh đời, bỏ mặc đại ca cùng tiểu muội không lý gì đến? Huống chi tỷ tỷ đã nói rõ danh phận trước linh đường trong thành Trường Sa. Bao nhiêu anh hùng thiên hạ đều biết rõ tỷ tỷ là bạn lữ của Tiêu đại ca. Cả tiểu muội cũng nghe rõ. Chẳng lẽ bây giờ tỷ tỷ lại xóa bỏ đi?

Chương 119: Ra Khỏi Mao Xá Chạm Trán Thần Phong

Khâu Tiểu San đáp :

- Trước khác bây giờ khác. Giả tỷ Tiêu huynh đệ mà chết thì dĩ nhiên tỷ tỷ phải tuân theo di mệnh của mẫu thân mà lo liệu công việc về sau cho y, nhưng y còn sống thì Bách Lý muội muội thay ta chiếu cố cho y được rồi.

Bách Lý Băng nói :

- Không được! Dù Tiêu đại ca có ưng thuận, tiểu muội cũng không chịu đâu.

Khâu Tiểu San cười hỏi :

- Vậy muội muội muốn sao?

Bách Lý Băng đáp :

- Tiểu muội cầu tỷ tỷ ưng chịu làm vợ Tiêu đại ca. Hai vị đã có hôn ước và lệnh đường đã để lại di mệnh thì khi nào còn canh cải được.

Khâu Tiểu San hỏi :

- Còn muội muội thì sao?

Bách Lý Băng cúi đầu xuống đáp :

- Trước mặt tỷ tỷ tiểu muội không dám giả dối. Tiểu muội đối với đại ca tình thâm nghĩa trọng. Nếu tiểu muội phải dời xa đại ca thì chẳng thà chết đi còn hơn. Nhưng cái đó chẳng trở ngại gì tới cuộc hôn ước của tỷ tỷ với đại ca. Tỷ tỷ có lòng dung thì tiểu muội cam bề thứ thiếp. Bằng tỷ tỷ không dung cho thì tiểu muội làm tỳ nữ cũng được. Chỉ mong thường được thấy mặt tỷ tỷ cùng đại ca là lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Khâu Tiểu San thở dài nói :

- Băng muội đa tình như vậy ta cũng mừng thay cho Tiêu huynh đệ. Còn ta đã thành truyền nhân của Hồng lão tiền bối, không thể làm vợ ai được. Nhưng trong tâm trí ta vĩnh viễn lưu lại hình ảnh hai vị. Thôi đành thế này vậy. Tẩy Tâm mao xá nguyên là nơi không để cho nam nhân đặt chân tới, song

tỷ tỷ thừa kế Hồng lão tiền bối có thể mỗi năm khai phóng một ngày để hai vị tới đây vui chơi cho thỏa thích.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Tỷ tỷ quyết ý như vậy, tiểu đệ không dám miễn cưỡng. Nhưng trước khi thiên hạ ổn định còn phải trải qua một phen đại loạn. Tỷ tỷ ẩn cư ở đây e rằng cũng không tránh khỏi cuộc phân tranh, đâu dễ đặt mình ra ngoài vòng trần tục.

Khâu Tiểu San đáp :

- Cái đó tỷ tỷ biết rồi. Hồng lão tiền bối đả thương Ngọc Tiêu lang quân, e rằng Trương lão tiền bối sẽ ra mặt.

Nàng lộ vẻ buồn rầu thở dài nói tiếp :

- Không chừng cả sư phụ ta cũng xuất hiện.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Hồng lão tiền bối cũng biết việc này ư?

Khâu Tiểu San đáp :

- Lão nhân gia biết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hồng lão tiền bối nhận xét vụ này ra sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Lão nhân gia đã lập lời trọng thệ quyết không dời xa Tẩy Tâm mao xá ngoài trăm trượng. Bất luận trên chốn giang hồ xảy ra biến cố lớn lao đến đâu cũng mặc. Chỉ trường hợp có người tiến vào trong phạm vi trăm trượng lão nhân gia mới ra tay can thiệp.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Đối với vụ tranh chấp này Hồng lão tiền bối có phiền trách gì tỷ tỷ không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Không.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Trương phu nhân dẫn cao thủ đến xâm phạm, tiểu đệ muốn giúp một tay được chăng?

Khâu Tiểu San đáp :

- Cái đó tỷ tỷ thấy không cần. Hồng lão tiền bối đã có cách đối phó.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo của bà già vọng lại :

- Thời hạn lưu lại đã hết. Các ngươi đi đi.

Tiêu Lĩnh Vu cất cao giọng hỏi :

- Tại hạ còn mấy câu chưa hỏi hết. Xin lão tiền bối gia hạn cho một chút được chăng?

Thanh âm lạnh lẽo đáp :

- Không được! Lão thân nói sao là đúng thế. Nếu hai người không ra tức khắc thì đừng trách lão thân vô tình.

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười chắp tay nhìn Khâu Tiểu San nói :

- Tỷ tỷ hãy bảo trọng. Tiểu đệ xin cáo biệt.

Khâu Tiểu San đáp :

- Các vị không nên dấn thân vào chốn thị phi nữa. Mau dời khỏi nơi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ đã có chủ ý, tỷ tỷ bất tất phải quan tâm.

Khâu Tiểu San nhìn theo bóng Tiêu Lĩnh Vu, lòng nàng không khỏi nổi lên mối thương tâm. Hai hàng châu lệ tuôn rơi. Nàng vội trở gót vào trong, không dám nhìn chàng nữa.

Giữa lúc nàng xoay mình, Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thấy Khâu Tiểu San chuyển vào linh đường, không ngó chàng lần nào nữa, trong lòng xiết đỗi thê lương.

Chàng buông tiếng thở dài não nuột, rảo bước ra khỏi Tẩy Tâm mao xá.

Bách Lý Băng chạy theo Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Đại ca! Đại ca bực mình phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Không có đâu. Ta vẫn như thường.

Bách Lý Băng thở dài nói :

- Đại ca đừng lừa gạt tiểu muội. Tiểu muội đã nhận ra đại ca trong lòng rất phiền não.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thật ra chẳng có gì phải buồn phiền, vì Khâu tỷ tỷ tính cách y vẫn thế.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca có thấy Khâu tỷ tỷ rất vô tình với đại ca không?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Khâu tỷ tỷ đối đãi với chúng ta không có điều gì lầm lỗi, nhưng ta cũng nhận thấy thái độ của tỷ tỷ rất lạnh lẽo.

Bách Lý Băng hỏi :

- Cái đó có liên quan tới tiểu muội không?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi lại :

- Sao lại liên quan tới Băng nhi?

Bách Lý Băng đáp :

- Khâu tỷ tỷ thấy đại ca đã có tiểu muội ở bên nên không muốn nói gì với đại ca nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Khâu tỷ tỷ là người chí hiếu, không muốn phản bội lời di mệnh của tiên mẫu nên ở trước mặt mọi người và linh vị của ta đã công nhận là vợ ta, nhưng sự thực nàng chưa nói với ta bao giờ.

Hai người đang nói chuyện thì đã ra khỏi rừng trúc. Bỗng nghe thấy tiếng đồng la lọt vào tai.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc hô :

- Thần Phong bang.

Bách Lý Băng hỏi :

- Bọn họ tới đây làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vũ Văn tiên sinh nói đúng, Khâu tỷ tỷ là con người tuyệt sắc ở nhân gian và cũng là mầm họa. Bất luận nàng đi tới đâu là tai vạ theo ngay tới đó.

Bách Lý Băng nói :

- Cái đó trách Khâu tỷ tỷ thế nào được. Dù thượng thiên ban cho tỷ tỷ nhan sắc kiều diễm cũng không phải là chuyên âm dương sai trật.

Bỗng thấy bóng người cao lớn ngất ngưởng đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày, đứng yên.

Bách Lý Băng thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Tiêu Lĩnh Vu, cô rất lấy làm kỳ khẽ hỏi :

- Đại ca định làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thần Phong bang hý lộng quỉ thần trên chốn giang hồ dĩ nhiên không phải hạng người tử tế. Bữa nay ta muốn khám phá ra chân tướng của họ.

Lúc này tiếng đồng la đã dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy hai người đi đầu chính là Khai Môn nhị quỷ trước đàn Thần Phong bang, tên gọi là Thiết Phiến Tả Phi và Oan Hồn Phương Hoành.

Tả Phi tay cầm Lang nha bổng, Phương Hoành hai tay nắm giữ Tang môn trượng.

Tám đại hán khiêng một pho thần tượng cao lớn đã tiến gần tới chỗ hai người, chỉ còn cách chừng hai trượng.

Bốn mặt pho tượng có bảy tám đại hán áo đen hộ vệ.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Bách Lý Băng :

- Nơi đây cách Tẩy Tâm mao xá đã đến trăm trượng chưa?

Bách Lý Băng đáp :

- Ngoài trăm trượng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay lắm! Chúng ta đối phó với Thần Phong bang ngay ở đây.

Bách Lý Băng thấy mặt chàng đầy vẻ nghiêm trọng, tuy trong lòng băn khoăn mà không dám nói nhiều.

Khai Môn nhị quỷ đi tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng đứng giữa đường không khỏi ngạc nhiên liền dừng bước lại.

Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng trước :

- Nếu hai vị còn muốn sống thêm ít ngày thì thông báo với quí Bang chúa đừng hý lộng quỉ thần để hăm dọa người nữa. Ta yêu cầu quí Bang chúa ra đây tương hội.

Tả Phi nói :

- Khẩu khí các hạ lớn quá.

Phương Hoành cũng nói theo :

- Khẩu khí như vậy ắt chẳng phải kẻ vô danh. Xin các hạ báo tên họ đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta đã chạm trán mấy phen rồi, không ngờ hai vị mau quên đến thế.

Tả Phi nói :

- Bọn ta gặp võ lâm đồng đạo rất nhiều, làm sao nhớ xiết được?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi! Các vị cho quí Bang chúa hay là Tiêu Lĩnh Vu yêu cầu y ra khỏi pho thần tượng để tương hội.

Phương Hoành sửng sốt hỏi :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính thị.

Tả Phi hỏi :

- Có phải Tiêu đại hiệp ở Tẩy Tâm mao xá ra đây không?

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được, tức giận quát :

- Hai vị không chịu thông báo thì tại hạ đành sấn lại.

Chàng rảo bước tiến về phía trước.

Tả Phi vung cây Lang nha bổng lên nói :

- Dừng lại!

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra chụp lấy cây Lang nha bổng. Đồng thời chàng tung cước đá vào bụng dưới Tả Phi.

Bỗng nghe Tả Phi rú lên một tiếng, bắn đi xa bảy tám thước không bò dậy được.

Phương Hoành thấy Tiêu Lĩnh Vu chỉ một cái cất tay đã đánh bay Tả Phi thì trong lòng vừa kinh hãi vừa nóng nảy, vội vung Khốc tang bổng đánh ra một chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình lên tránh khỏi. Chàng toan xoay tay phản kích, không ngờ Bách Lý Băng đã xông tới đánh một chưởng trúng vào sau lưng Phương Hoành.

Phát chưởng rất trầm trọng khiến cho Phương Hoành té lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ dặn :

- Băng nhi canh giữ ở đây, đừng để Thần Phong bang chúa tới gần và đề phòng biến hóa kẻo trở tay không kịp.

Bách Lý Băng cũng dặn chàng :

- Đại ca cũng nên cẩn trọng.

Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng tới trước mặt Thần Phong bang chúa. Chàng ngó pho thần tượng hung ác một lát rồi lạnh lùng nói :

- Bang chúa đừng hý lộng quỉ thần nữa. Hành động này chẳng hăm dọa được ai đâu.

Quanh pho tượng thần này bao nhiêu đại hán áo đen đứng đó, chẳng hiểu vì sợ uy danh của Tiêu

Lĩnh Vu hay là chưa được lệnh của Bang chúa mà đao đã rút khỏi vỏ rồi nhưng vẫn chưa hành động.

Bỗng nghe thấy từ pho thần tượng cao lớn có một thanh âm trong trẻo như tiếng nhạc cất lên hỏi :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính phải. Chúng ta đã gặp nhau mấy lần rồi.

Thần Phong bang chúa nói :

- Các hạ đã trở thành một vị anh hùng đại hiệp được mọi người trên giang hồ kính trọng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không dám! Bang chúa ẩn thân trong pho thần tượng mà không thấy nghẹt thở ư?

Bỗng hai mắt pho thần tượng chiếu ra những tia hồng quang rọi thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình né tránh.

Thần Phong bang chúa cười khanh khách nói :

- Tiêu đại hiệp đừng sợ. Bản tòa chỉ muốn coi đại hiệp cho rõ mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao Bang chúa lại không dám để cho thiên hạ coi rõ chân tướng?

Thần Phong bang chúa đáp :

- Bản tòa trưởng thành ở đây, mai hậu cũng chết ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Chẳng lẽ Bang chúa sinh ra trong pho thần tượng?

Thần Phong bang chúa đáp :

- Năm ta mười bốn tuổi thừa kế ngôi Bang chúa và đã ở trong này mười hai năm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Bang chúa có ăn cơm không?

Thần Phong bang chúa đáp :

- Ta là người, tại sao lại không ăn cơm?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bang chúa ở trong thần tượng thì ăn uống thế nào được?

Thần Phong bang chúa đáp :

- Đại hiệp có thấy cái miệng thật lớn kia không? Bọn chúng cứ để vật thực vào đó là ta lấy được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bang chúa không muốn ra hay không thể ra được?

Thần Phong bang chúa cười hỏi lại :

- Đại hiệp hỏi làm chi?

Rồi nói tiếp :

- Con người giam mình trong thần tượng mười mấy năm, ai lại không muốn ra?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bang chúa nói vậy là không thể ra được ư?

Bỗng nghe thanh âm thô hào cất lên :

- Bang chúa không nên tiết lộ điều bí mật trong bản bang.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn xem người nói là ai thì ra là Đàn Tiên hộ pháp Chiêu Hồn Thủ Thường Minh. Chàng cười lạt nói :

- Chỉ coi cách sắp đặt của Thần Phong bang cũng đủ biết bang chúng đều chẳng phải hạng tử tế. Bang chúa bị giam trong thần tượng không ra được chắc cũng do bọn này bày đặt. Để tại hạ diệt trừ loài nghiệt chướng này cho quí bang.

Chàng không chờ Thần Phong bang chúa trả lời đã sấn lại tấn công.

Tay chàng đeo bao tay bằng da giao ngàn năm nên không sợ đao kiếm. Chàng phóng chưởng đánh ngã một tên đại hán áo đen.

Bỗng thấy đao quang lấp loáng. Sáu bảy tên áo đen bao vây công kích.

Tiêu Lĩnh Vu chưởng phóng chỉ đâm, phóng ra những tuyệt chiêu liên miên không dứt.

Hiện nay võ công chàng đã đến độ xuất thần nhập hóa, ra chiêu rất thần tốc.

Tay chàng không sợ đao kiếm, cứ việc phóng thủ tấn công.

Chỉ trong khoảnh khắc, bảy tám tên đại hán áo đen hoặc bị trọng thương chạy trốn, hoặc bị điểm trúng huyệt đạo ngã lăn xuống đất.

Mấy đại hán khiêng kiệu cũng bị đả thương.

Tiêu Lĩnh Vu xuất thủ một hơi thanh trừ xong bọn người tùy tòng của Thần Phong bang. Chàng đảo mắt nhìn pho thần tượng nói :

- Những kẻ tùy tòng của Bang chúa đã bị tại hạ thanh trừ rồi. Bây giờ mà tại hạ bỏ đi tất Bang chúa phải chết đói.

Thần Phong bang chúa cười đáp :

- Bản bang rất đông người. Bọn chúng trốn rồi sẽ quay trở lại, quyết không bỏ bản tòa đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng hiện giờ chẳng một ai bảo vệ Bang chúa. Tại hạ tin rằng trước khi viện thủ tới nơi tại hạ có thể giết chết Bang chúa rồi.

Thần Phong bang chúa nói :

- Pho tượng thần này cứng rắn phi thường. Đại hiệp làm cách nào mà gia hại bản tòa được? Huống chi đại hiệp chẳng có cách nào lại gần bản tòa trong phạm vi một trượng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy?

Thần Phong bang chúa đáp :

- Bốn mặt pho thần tượng đều có thể phóng ám khí rất nhỏ có chất kịch độc. Ai trúng phải là chết liền. Mỗi lần có thể phóng ra hàng chục mũi, chẳng thể đề phòng cho xiết được.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi :

- Y nói trước cho ta biết như vậy không hiểu có dụng ý gì?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng hỏi :

- Bang chúa cảnh cáo tại hạ như vậy phải chăng với mục đích hăm dọa?

Thần Phong bang chúa đáp :

- Tiêu đại hiệp không tin thì cứ thử tiến gần lại coi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ tin rồi. Nhưng những thứ độc châm đó chưa chắc đã đả thương được tại hạ.

Chàng ngám ngầm vận cương khí hộ thân rồi từ từ tiến lại.

Bỗng nghe những tiếng veo véo rít lên.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy một làn ngân quang từ trong miệng pho thần tượng bắn ra. Chàng cúi mình né tránh, không lùi mà còn tiến thẳng tới pho thần tượng.

Thân thủ chàng rất thần tốc, đám ngân quang bắn vào khoảng không.

Trong chớp mắt này, Tiêu Lĩnh Vu đã xông tới phóng chưởng đánh vào pho thần tượng đánh "binh" một tiếng.

Pho thần tượng bị chưởng lực hất đổ xuống.

Lại nghe những tiếng lách cách liên hồi. Xung quanh pho thần tượng đột nhiên bắn ra nhất nhiều ám khí. Có cả độc châm lẫn khói độc phóng ra bốn mặt.

Cát bụi mịt mờ vì ám khí bắn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu vọt mình lùi lại hai trượng. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- "Cách cấu tạo pho thần tượng tinh diệu như vậy, nếu không phòng bị trước thì dù công lực cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi bị thương vì ám khí."

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, những thứ ám khí bắn ra hết rồi tự nhiên dừng lại.

Bách Lý Băng rón rén tiến đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Thần Phong bang chúa ẩn trong pho tượng thần dĩ nhiên không thể tự ra được. Nếu bọn thuộc hạ sinh lòng bội phản thì chỉ việc bỏ đó không chiếu cố đến là y đành chịu chết đói.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta không thể hoàn toàn tin lời y được.

Bách Lý Băng mỉm cười hỏi :

- Đại ca nói phải lắm. Bây giờ chúng ta đối phó với y bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Giản dị lắm. Nếu y không chịu ra thì ta phóng hỏa đốt thần tượng.

Bách Lý Băng nói :

- Biện pháp này quả nhiên lợi hại. Nếu y ra được tất nhiên không dám ngồi trong thần tượng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trong pho thần tượng đã dấu rất nhiều ám khí, biết đâu chẳng còn loại độc vật gì khác. Chúng ta phải thận trọng mới được. Băng nhi hay lùi ra xa để tiếp ứng cho ta.

Bách Lý Băng biết ý chàng sợ mình gặp nguy hiểm liền gật đầu cười nói :

- Đại ca cũng phải coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu rồi tiến lại gần pho thần tượng.

Chương 120: Trương Phu Nhân Lại Đến Tầm Cừu

Chàng lớn tiếng hô :

- Tại hạ không đủ thì giờ để tranh luận với Bang chúa. Bọn thuộc hạ của Bang chúa ngoài những kẻ bị tử thương đều bỏ đi rồi. Nếu Bang chúa tự bước ra để tại hạ được rõ chân tướng rồi từ đây giải tán Thần Phong bang thì hoặc giả tại hạ có thể tha mạng cho. Bằng Bang chúa cố giữ vẻ thần bí, không chịu dời khỏi thần tượng thì đừng trách tại hạ ra tay tàn độc.

Thanh âm trong trẻo cất lên hỏi :

- Đại hiệp định ra tay bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chất củi khô quanh pho tượng rồi đốt chết Bang chúa.

Phương pháp này của Tiêu Lĩnh Vu dường như khiến cho Thần Phong bang chúa hoảng sợ. Thanh âm nhỏ bé từ trong thần tượng vọng ra :

- Bản tòa đã nói chẳng phải là không muốn ra mà là không có cách nào thoát ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ không tin là như vậy.

Thần Phong bang chúa nói :

- Tiêu đại hiệp không tin thì bản tòa cũng chẳng có cách nào khác, đành để đại hiệp đốt chết bản tòa vậy.

Tiêu Lĩnh Vu trần ngâm hỏi :

- Giả tỷ tại hạ giúp Bang chúa phá vỡ pho thần tượng thì Bang chúa có chịu ra không?

Thần Phong bang chúa đáp :

- Vỏ pho thần tượng này rắn như thép. Ngoại trừ một vị Trưởng lão bản bang không có ai mở

được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ có thể phá được.

Chàng thò tay vào bọc rút thanh đoản kiếm ra, từ từ bước tới gần. Chàng ngầm vận nội lực đâm vào pho thần tượng rồi rạch một đường từ dưới hông đến trước ngực.

Thanh đoản kiếm này chặt sắt như cắt bùn mà nội lực của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ thâm hậu, pho tượng thần bị bổ đôi không một tiếng động.

Rạch pho tượng thần rồi Tiêu Lĩnh Vu nhảy lùi lại hai trượng lớn tiếng hô :

- Tại hạ đã dùng bảo kiếm phá hủy vỏ pho thần tượng rồi. Bang chúa chỉ cần dùng sức đẩy mạnh là ra được.

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Tiêu đại hiệp nói thật chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bang chúa không tin thì cứ thử coi.

Bỗng nghe đánh “binh” một tiếng, pho tượng thần cao lớn hung dữ đột nhiên bị bửa đôi ra.

Một thiếu nữ tóc dài, mình mặc áo xanh từ từ bước ra.

Bóng đêm tối mờ, Tiêu Lĩnh Vu không nhìn rõ mặt thiếu nữ, nhưng cũng phảng phất ngó thấy là một vị cô nương rất xinh đẹp.

Thần Phong bang chúa thở phào một cái rồi chậm chạp cất bước tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí đề phòng, đứng yên không nhúc nhích.

Thiếu nữ tóc dài còn cách Tiêu Lĩnh Vu chừng năm bước liền dừng lại nghiêng mình nói :

- Đa tạ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn chằm chặp vào thiếu nữ tóc dài một lúc rồi hỏi :

- Cô nương là Bang chúa Thần Phong bang ư?

Thiếu nữ thở dài đáp :

- Làm Bang chúa ở ngôi cao mà bị cầm tù trong thần tượng thì làm hay không cũng chẳng cần gì.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Thần Phong bang là một bang phái đầy chuyện thần bí khủng khiếp. Không hiểu cô nương lên ngôi Bang chúa trong trường hợp nào?

Thiếu nữ tóc dài hỏi lại :

- Đại hiệp thấy tiện thiếp ở ngôi Bang chúa lấy làm lạ lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế! Qúi bang rất nhiều nhân tài, sao lại để một vị cô nương ở ngôi Bang chúa?

Thiếu nữ tóc dài nói :

- Gia phụ sáng lập Thần Phong bang, nhưng lão nhân gia là người tàn phế nên mới nghĩ ra phương pháp kỳ quái này, truyền ngôi cho tiện thiếp và tiện thiếp phải chịu cầm tù trong pho thần tượng.

Bách Lý Băng đột nhiên hỏi xen vào :

- Bang chúa làm cách này há chẳng mạo hiểm quá ư? Vạn nhất người trong bang sinh lòng phản bạn, đem Bang chúa bỏ trong rừng sâu thì đành chịu chết đói hay sao?

Thiếu nữ tóc dài đáp :

- Mấy vị cao thủ bản bang đều bị tiện thiếp nắm quyền sinh tử, nên chúng không dám phản bội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương dùng cách gì để kiềm chế bọn họ?

Thiếu nữ tóc dài đáp :

- Trên mình bọn chúng đều dán một lá thuốc cao, cứ cách bảy ngày lại phải thay đổi một lần. Quá bảy ngày mà không đổi thì chỗ dán cao bắt đầu lở loét ra mà chết. Chỉ một mình tiện thiếp biết cách chế thuốc và điều chế luôn ở trong thần tượng.

Tiêu Lĩnh Vu “ủa” một tiếng rồi cười hỏi :

- Đó chắc là một thứ thuốc cao tuyệt độc. Nay thần tượng bị phá hủy rồi thì từ đây cô nương tính

sao?

Thiếu nữ tóc dài đáp :

- Tiện thiếp chẳng muốn làm Bang chúa, nhưng bị cầm tù không tự chủ được, đành tới đâu hay tới đó. Tiện thiếp ra hiệu lệnh nhất hô bách nặc nhưng thực ra trong lòng rất đau khổ mà chẳng ai biết đến. Nay được đại hiệp cứu thoát, tiện thiếp cảm kích vô cùng, từ đây xin vào chốn thâm sơn ẩn nánh, chẳng chen chân vào chốn giang hồ làm chi nữa. Bang Thần Phong từ đây cũng giải tán.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Thế thì hay lắm! Tại hạ rất kính phục chỗ dụng tâm của cô nương. Tuy trong quí bang có nhiều điều bí ẩn, song tại hạ cũng không cần hỏi đến. Mời cô nương tùy tiện.

Thiếu nữ tóc dài nghiêng mình thi lễ nói :

- Tiêu đại hiệp cứ yên tâm. Tiện thiếp sẽ đem hết năng lực để giải tán hết Thần Phong bang.

Rồi băng mình đi ngay.

Bách Lý Băng nhìn thiếu nữ tóc dài đi xa rồi, thở phào một cái rồi nói :

- Chỉ trong một giờ đại ca đã phát lạc xong Thần Phong bang, từ nay họ không làm hại giang hồ được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng dậm chân nói :

- Hỏng rồi!

Bách Lý Băng hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh quên không hỏi y tới đây với mục đích gì?

Đột nhiên có tiếng tù và rúc lên lanh lảnh cắt đứt câu nói của Tiêu Lĩnh Vu.

Bách Lý Băng sửng sốt nói :

- Đêm khuya giữa nơi hoang vắng này sao lại có hiệu tù và?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỉ sợ đêm nay ở Tẩy Tâm mao xá phát sinh tai biến. Chúng ta ở lại xem sao.

Chàng dắt tay Bách Lý Băng nhảy lên một ngọn cây lớn.

Hai người vừa ẩn thân xong thì thấy mấy bóng người chạy nhanh tới.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần nhìn ra thì thấy người chạy trước đầu tóc bạc phơ, tay cầm trúc trượng. Chính là Trương phu nhân ở Bạch Vân sơn trang.

Người chạy sau Trương phu nhân là một lão già áo xám và Kim Diện Thiết Thủ nhân mặc áo màu lam.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Bà già kia tất vì chuyện Ngọc Tiêu lang quân bị đả thương mà tìm đến trả thù”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì mấy bóng người nữa lại vọt tới.

Bọn người này đều là thiếu niên trẻ tuổi, lối ngoài hai mươi. Chúng mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu đếm được bảy tên. Chàng rất ngạc nhiên vì dường như chúng không phải do Trương phu nhân mời đến trợ quyền, chẳng hiểu chúng tới đây làm chi.

Lão áo xám điều tra rất nhanh pho thần tượng bị phá hủy và những người bị tử thương nằm lăn dưới đất rồi trở lại bên Trương phu nhân nói :

- Họ đều là người của Thần Phong bang.

Trương phu nhân nghiến răng nói :

- Mụ ăn xin kia đã lập lời thề không can thiệp đến những việc cách Tẩy Tâm mao xá ngoài trăm trượng. Những người Thần Phong bang này nhất định bị con nha đầu Khâu Tiểu San hạ sát rồi.

Lão già áo xám hỏi :

- Phu nhân! Nếu chủ nhân Tẩy Tâm mao xá không chịu giao Khâu Tiểu San thì phu nhân chuẩn bị thế nào?

Trương phu nhân hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Nếu đúng như vậy thì chúng ta phải san bằng Tẩy Tâm mao xá này thành bình địa.

Lão già áo xám thở dài nói :

- Thưa phu nhân! Chẳng phải lão nô nhiều lời. Nếu xảy ra cuộc xung đột với chủ nhân Tẩy Tâm mao xá thì phần thắng...

Trương phu nhân lạnh lùng ngắt lời :

- Trương Thành! Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Trương Thành sửng sốt đáp :

- Lão nô đã ngoài bảy chục.

Trương phu nhân nói :

- Tuổi ngoài bảy chục có chết cũng không phải là chết yểu.

Trương Thành ngơ ngác nói :

- Phu nhân dạy phải lắm, lão nô có chết cũng chẳng có gì đáng tiếc. Nhưng...

Trương phu nhân hỏi :

- Nhưng làm sao?

Trương Thành đáp :

- Từ ngày lão chủ nhân hãm mình trong cung cấm, Bạch Vân sơn trang ngày một suy vi. Hiện giờ chúng ta tụ tập ở đây có thể nói là gần hết những tay tinh nhuệ. Nếu trong một cuộc chiến đấu mà bất hạnh thất bại thì e rằng Bạch Vân sơn trang từ nay không còn tồn tại trên giang hồ nữa.

Trương phu nhân hỏi :

- Sao ngươi lại biết chúng ta nhất định thất bại?

Trương Thành đáp :

- Thần Phong bang có rất nhiều cao thủ mà chưa đầy một giờ đã bị đối phương sát tử không còn mảnh giáp. Vụ này chứng tỏ võ công đối phương không phải tầm thường.

Trương phu nhân tức giận quát mắng :

- Nếu ngươi sợ hãi thì chạy trốn đi.

Trương Thành thở dài nói :

- Khi nào lão nô dám mong sống trộm. Đây là lão nô nghĩ đến sự tồn vong của Bạch Vân sơn trang.

Trương phu nhân nói :

- Ta đã nhất quyết rồi, ngươi bất tất phải nhiều lời.

Trương Thành thở phào một cái rồi nói :

- Chỉ mong đại cô nương nghĩ đến lòng thương yêu của lão chủ nhân mà tới đây kịp thời.

Trương phu nhân đáp :

- Ngươi đừng nghĩ gì nữa. Hiện giờ đại cô nương đã thành thế ngoại cao nhân, sao y còn tham dự vào việc này?

Trương Thành nói :

- Đại cô nương tuy lánh mình vào chốn không môn, nhưng bề ngoài tuy lạnh lẽo mà thực ra rất yêu thương thiếu gia. Huống chi lão chủ nhân thời sinh tiền đối với cô cô rất tốt. Huynh muội thâm tình, lão nô không tin là đại cô nương chẳng chịu can thiệp.

Trương phu nhân cười lạt nói :

- Nếy y chịu tới thì đã đến nơi rồi.

Mụ không lý gì đến Trương Thành nữa, rảo bước tiến về Tẩy Tâm mao xá.

Trương Thành khẽ nói mấy câu dặn bảo bảy thiếu niên đeo kiếm rồi chạy theo Trương phu nhân.

Bảy gã thiếu niên đeo kiếm sóng vai đi theo Trương Thành.

Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Phải chăng bọn họ tới đây gây chuyện với chủ nhân Tẩy Tâm mao xá?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi! Vụ này vì Khâu tỷ tỷ mà ra. Chúng ta đã gặp họ ở đây, chẳng thể không can thiệp được. Huống chi Thần Phong bang bị ta hủy diệt, bọn chúng sẽ đổ vạ lên đầu Khâu tỷ tỷ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Bảy gã thiếu niên kia không hiểu lai lịch thế nào? Dường như bọn chúng không phải ở Bạch Vân

sơn trang?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bẩy người ăn mặc giống nhau, đều đeo trường kiếm thì nhất định là chúng hợp lực lập kiếm trận để đối địch.

Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi trỏ vào một cây lớn ở phía sau nói :

- Băng nhi! Chúng ta qua ngọn cây đó.

Chàng đề khí hạ thân xuống đất, nhẹ bước đi tới gốc cây kia, tung mình nhảy lên.

Bách Lý Băng thận trọng đi theo, cũng tung mình nhảy lên cùng Tiêu Lĩnh Vu.

Dưới ánh sao mờ mờ, bảy thiếu niên đeo kiếm bày thành hàng đi sau Trương phu nhân.

Trương phu nhân tay cầm trượng trúc đập vào dậu tre hai cái rồi cất tiếng hỏi :

- Có ai không?

Cánh cửa kẹt mở, chủ nhân Tẩy Tâm mao xá cầm trượng đứng trước cửa lạnh lùng hỏi lại :

- Ai đó?

Trương phu nhân cười lạt hỏi lại :

- Hồng đại thư! Đại thư không nhận được ta chăng?

Mụ già tóc bạc lạnh lùng hỏi :

- Trương phu nhân ở Bạch Vân sơn trang đấy ư?

Trương phu nhân đáp :

- Hồng bà bà! Ta hô Bà bà bằng đại thư là tôn trọng lắm rồi. Bà bà không nhìn nhận thì ta cũng không cần nói đến mối tương quan nữa.

Hồng bà bà nói :

- Tuy lâu nay lão thân chẳng hỏi đến chuyện giang hồ, nhưng cũng không để cho ai đặt chân vào cấm địa đã vạch ra một cách khinh xuất. Nếu lão thân không nể có chút tình cố nhân thì đã có người uổng mạng rồi.

Trương phu nhân cười khẩy nói :

- Khó mà biết kẻ uổng mạng là ai.

Mớ tóc bạc trên đầu Hồng bà bà không gió mà lay động. Hiển nhiên trong lòng mụ cực kỳ phẫn khích, nhưng mụ cố nén giận hỏi :

- Phu nhân kiếm ta có chuyện gì?

Trương phu nhân hỏi lại :

- Không việc thì tới đây là chi? Thằng cháu ta có phải bị Hồng bà bà đả thương không?

Hồng bà bà hỏi lại :

- Gã đã chết chưa?

Trương phu nhân đáp :

- Bạch Vân sơn trang có linh dược trị thương, chỉ cần chưa tắt hơi là có thể cứu được.

Hồng bà bà nói :

- Gã còn sống mà trở về Bạch Vân sơn trang được là lão thân đã nhẹ đòn rồi.

Trương phu nhân nói :

- Nói vậy thì ta phải tạ ơn Bà bà hay sao?

Hồng bà bà lắc đầu đáp :

- Cái đó thì không cần.

Mụ dừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão thân đã vạch cấm địa trong vòng trăm trượng. Lệnh tôn chẳng những phạm tới cấm địa mà còn vào thẳng Tẩy Tâm mao xá của lão thân...

Trương phu nhân ngắt lời :

- Nếu Bà bà không thu lưu Khâu Tiểu San thì tiểu tôn nhất quyết không tới cửa.

Hồng bà bà nói :

- Đây là nhà của lão thân. Lão thân thu lưu người nào là tự ý mình, không ai can thiệp được.

Trương phu nhân hỏi :

- Ta đến đây báo thù cho tiểu tôn, chẳng thể bảo là gây sự một cách vô cớ.

Hồng bà bà cười khẩy nói :

- Trương phu nhân! Lệnh tôn ăn nói vô lễ với lão thân nên lão thân mới đả thương y.

Trương Thành đột nhiên lên tiếng :

- Hồng cô nương!...

Hồng bà bà hỏi :

- Lão là ai?

Trương Thành đáp :

- Lão nô tên gọi Trương Thành, đã mấy chục năm theo hầu lão chủ nhân và đã được bái kiến Hồng cô nương một lần.

Hồng bà bà hỏi :

- Lão có điều gì muốn nói.

Trương Thành đáp :

- Lão nô lớn mật xin nói vài câu. Mong Hồng cô nương miễn trách cho.

Hồng bà bà giục :

- Được rồi! Lão nói đi.

Trương Thành nói :

- Hồng cô nương cùng lão phủ nhân đã là chỗ tỷ muội tương quan trong mấy chục năm...

Hồng bà bà ngắt lời :

- Lão thân không dám với cao.

Trương Thành thở dài nói :

- Hồng cô nương là bậc trưởng bối thì dù có đả thương tiểu chủ nhân của bọn lão nô thì cũng không có gì quá đáng. Chuyến này mục đích của phu nhân tới đây là để kiếm Khâu Tiểu San.

Hồng bà bà hỏi :

- Lão thân đả thương gã thì có liên quan gì tới Khâu Tiểu San?

Trương Thành đáp :

- Khâu cô nương và thiếu chủ của lão nô đã có hôn ước. Không ngờ giữa đường cô giở quẻ nên mới gây ra vụ rắc rối này. Mong Hồng đại cô nương nể mặt tệ chủ nhân là chỗ tỷ muội mà giao Khâu Tiểu San cho phu nhân đưa đi.

Hồng bà bà cười lạt hỏi :

- Lão nói nghe dễ dàng quá nhỉ?

Trương Thành đáp :

- Vụ này chẳng có gì trọng đại mà hai vị lại trở mặt thành thù...

Hồng bà bà ngắt lời :

- Lão nói xong chưa?

Trương Thành đáp :

- Lão nô hết lời rồi. Chỉ xin Hồng đại cô nương nể mặt Bạch Vân sơn trang một chút.

Trương phu nhân xen vào :

- Chúng ta đã tranh chấp thì không có chuyện nể mặt nể mũi gì nữa. Ta không cần ai trọng vọng.

Hồng bà bà nói :

- Vì chỗ quen biết, lão thân không cứu xét vụ đột nhập vào cấm địa của các vị này nữa.

“Binh” một tiếng, mụ đóng sập cửa vào.

Trương phu nhân vung cây trúc trượng lên đập cửa quát :

- Đứng lại!

Hồng bà bà quay ra nói :

- Sự nhẫn nại của lão thân chỉ có hạn. Trương phu nhân đừng bức bách người thái quá.

Trương phu nhân nói :

- Trương gia chỉ có một người thừa kế duy nhất mà bị Bà bà đánh trọng thương, cơ hồ bỏ mạng. Lão thân mà không trả thù cho y thì còn mặt mũi nào nhìn thấy tổ tông dưới suối vàng.

Hồng bà bà đáp :

- Cái đó chỉ trách Trương phu nhân giáo tử bất nghiêm, nuôi thành tính kiêu ngạo cho gã. Lão thân không hạ sát gã là đã nể mặt phu nhân rồi đó. Việc này đã qua rồi, lão thân vì nghĩ đến tình nghĩa giữa chúng ta ngày trước mà nhẫn nhịn một lần tối hậu, bỏ đi không xét cả vụ phá cửa nhà gianh này.

Dứt lời mụ trở gót đi vào.

Trương phu nhân tức giận quát :

- Đứng lại! Lão thân đã đến đây, khi nào chịu trở về tay không?

Hồng bà bà quay lại hỏi :

- Phu nhân muốn sao bây giờ?

Trương phu nhân đáp :

- Một đường là giao Khâu Tiểu San, còn một đường nữa là chúng ta quyết đấu để phân thắng bại.

Hồng bà bà chậm rãi nói :

- Vân Cô là nghĩa nữ của lão thân. Hiện giờ Khâu Tiểu San lại là đệ tử chân truyền. Giữa lão thân và thị có hai tầng quan hệ, đừng nói đến chuyện giao thị ra nữa.

Trương phu nhân nói :

- Thế là Bà bà đã chọn đường thứ hai rồi.

Chương 121: Vong Tình Nào Phải Vô Tình

Hồng bà bà thủng thẳng hỏi lại :

- Phu nhân tự tin nhất định thắng được lão thân chăng?

Trương phu nhân đáp :

- Vì lão thân không nắm vững phần thắng nên mới phải mời người đến trợ quyền.

Hồng bà bà trừng mắt nhìn Trương Thành và bọn thiếu niên đeo kiếm một lượt rồi hỏi :

- Phải chăng là bảy gã thiếu niên này?

Trương Thành đáp :

- Cả lão nô nữa.

Thiết Thủ Kim Diện lớn tiếng nói theo :

- Tại hạ cũng dự một phần.

Hồng bà bà lạnh lùng nói :

- Thế là cả thẩy mười vị.

Trương phu nhân đáp :

- Bên Hồng bà bà còn có Khâu Tiểu San và hai tên nữ tỳ, cộng là bốn người. Bên lão thân hai người chọi một vẫn còn dư.

Hồng bà bà đột nhiên nổi lên tràng cười rộ đáp :

- Chẳng có ai đâu. Chỉ một mình lão thân đối phó với các vị.

Trương phu nhân hỏi :

- Hồng bà bà khoác lác lắm nhỉ?

Hồng bà bà bước ra giục :

- Phu nhân hạ lệnh cho chúng động thủ đi.

Trương phu nhân vẫy tay một cái nói :

- Đã không tránh được cuộc đả đấu thì bất tất phải khách sáo nữa.

Bảy gã thiếu niên rút kiếm ra khỏi vỏ, đứng thành thế bao vây.

Bách Lý Băng khẽ nói :

- Đại ca! Bọn họ mười người đánh một. Chúng ta phải giúp Hồng bà bà một tay chứ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hãy coi tình thế ra sao rồi sẽ liệu.

Hai người còn đang nói chuyện thì tình thế trong trường đấu đã biến hóa kịch liệt.

Hồng bà bà tung mình vọt lên. Hai gã thiếu niên cầm kiếm chưa tới gần Hồng bà bà đã đột nhiên ngã lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Võ công của Hồng bà bà đã đến độ thần sầu quỉ khốc. Nếu Trương gia không có thêm viện thủ nào tới thì chúng ta bất tất phải ta tay.

Bảy thiếu niên đeo kiếm đã luyện thành kiếm trận, nhưng chúng chưa kịp dàn trận đã bị Hồng bà bà đả thương hai gã làm cho rối loạn chương pháp.

Hồng bà bà lại múa tít cây trượng trúc, chớp mắt bà lại điểm ngã hai tên nữa.

Trương phu nhân dường như không ngờ võ công của Hồng bà bà lại cao thâm đến thế. Bất giác mụ ngẩn người kinh hãi.

Trong chớp mắt Hồng bà bà lại điểm té nốt mấy tên nữa.

Bảy gã thiếu niên đeo kiếm chưa bày xong kiếm trận đã bị Hồng bà bà đả thương hết.

Trương phu nhân ngó bọn chúng nằm lăn dưới đất, khẽ thở dài nói :

- Lão thân lầm rồi. Đem bọn chúng ra chỗ khác.

Hồng bà bà khi điểm té bảy thiếu niên liền dừng lại không tiếp tục tấn công.

Mụ cầm trượng đứng yên. Ngọn gió đêm thổi mái tóc bạc phơ bay phấp phới.

Trương Thành và Kim Diện Thiết Thủ nhân thấy võ công của Hồng bà bà ghê gớm đến như vậy, bất giác đứng thộn mặt ra. Hai người nghe Trương phu nhân sai bảo mới từ từ đem những thiếu niên bị điểm té dời qua một bên.

Trương phu nhân chậm chạp bước tới trước mặt Hồng bà bà nói :

- Đáng lẽ lão thân phải động thủ với Bà bà trước để bọn chúng lập thành kiếm trận rồi sẽ dẫn dụ Hồng bà bà vào mới phải. Hỡi ơi! Lão thân quên mất là Lưu Tinh Phi Vân kiếm pháp của Bà bà là một thứ kiếm pháp mau lẹ nhất thế gian.

Hồng bà bà đáp :

- Đáng tiếc là khi phu nhân phát giác thì đã muộn quá rồi.

Trương phu nhân nói :

- Bà bà dùng cây trúc trượng thi triển những chiêu số Lưu Tinh Phi Vân kiếm pháp đả thương bảy người bọn chúng...

Hồng bà bà lạnh lùng ngắt lời :

- Đi trật một nước cờ là thua cả bàn. Phu nhân lập kiếm trận bảy người để đối phó với lão thân đều bị thương hết rồi. Phu nhân chưa động thủ đã mất chỗ dựa là điều bất lợi, nên về quách đi là hơn.

Trương phu nhân lớn tiếng quát :

- Trừ phi Bà bà giao Khâu Tiểu San thì lão thân mới bỏ qua việc đả thương tiểu tôn cùng bọn thuộc hạ không nhắc tới nữa. Ngoài ra nếu Bà bà không chết thì lão thân hết sống.

Hồng bà bà nhấp nháy cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang, lạnh lùng đáp :

- Phu nhân đừng hiểu lầm. Lão thân không sợ đâu.

Trương phu nhân bỏ cây trượng, tay mặt cầm cây ngọc xích, tay trái cầm cây đoản kiếm nói :

- Chúng ta động thủ đi thôi.

Mụ vung cây ngọc xích đánh xuống đầu đối phương.

Hồng bà bà lạng mình tránh khỏi.

Trương phu nhân đánh một đòn chưa trúng. Thanh đoản kiếm trong tay trái mụ liên tục phóng ra nhanh như điện chớp.

Hồng bà bà ngửa người thoái lui hai bước, tránh khỏi đòn thứ hai.

Trương phu nhân lại vung ngọc xích đánh tới.

Hồng bà bà lạng người tránh chứ không phản kích rồi nói :

- Lão thân đã nhường phu nhân ba chiêu là hết tình hết nghĩa rồi. Bây giờ lão thân ra tay phản kích.

Trương Thành rút kiếm nói :

- Mấy chục năm trước lão nô theo hầu lão chủ nhân đã gặp Hồng đại cô nương...

Hồng bà bà ngắt lời :

- Đầu tóc lão thân đã bạc như sương, đừng xưng hô lão thân bằng cô nương nữa.

Trương Thành đáp :

- Lão nô gọi quen miệng mất rồi, trong lúc nhất thời khó bề thay đổi. Xin Hồng đại cô nương lượng thứ cho.

Hồng bà bà hỏi :

- Lão có chuyện gì thì nói lẹ đi.

Trương Thành đáp :

- Lão chủ nhân của lão nô bị hãm mình trong cung cấm. Đại cô nương khám phá cõi hồng trần, quy y cửa Phật. Tòa Bạch Vân sơn trang hoàn toàn trông vào một tay lão phu nhân chống đỡ. Tiểu chủ nhân của lão nô dù có lầm lỗi gì thì cũng là người thừa kế duy nhất của Trương gia. Hồng đại cô nương đả thương y rồi, lão phu nhân khó lòng tránh nổi kích động. Lão nô sống làm người Trương gia, chết cũng là ma Trương gia. Mong Hồng đại cô nương lượng thứ cho.

Lão theo hầu Tiêu Vương Trương Phóng lâu ngày bôn tẩu giang hồ nên ăn nói rất đầy đủ lễ số.

Hồng bà bà hỏi :

- Lão nói vậy là có ý gì?

Trương Thành đáp :

- Lão nô nhận thấy mình có bổn phận phải liên thủ với lão phu nhân để tấn công.

Hồng bà bà thở dài nói :

- Được rồi! Lão cứ việc ra tay.

Trương phu nhân không nhẫn nại được nữa gầm lên một tiếng rồi vung cả ngọc xích, đoản kiếm tấn công ráo riết.

Trương Thành thấy thế công của Trương phu nhân ra ý quyết liều mạng, lão cũng hết sức vận kiếm trợ chiến.

Hồng bà bà huy động trúc trượng phản kích, nhưng Trương phu nhân được Trương Thành toàn lực viện trợ nên Hồng bà bà chỉ còn có thể đón đỡ chứ không thể phản công.

Tiêu Lĩnh Vu và Bách Lý Băng ẩn trên ngọn cây nhìn thấy rõ ràng. Bách Lý Băng khẽ hỏi :

- Bọn họ hai người đánh một. Hồng bà bà lâm vào thế kém. Chúng ta có phải giúp bà một tay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không cần đâu. Hồng bà bà tuy kém thế nhưng trượng pháp không rối loạn, còn có thể phản kích được.

Quả nhiên chàng vừa dứt lời, Hồng bà bà đã bắt đầu phản công, bóng trượng tung hoành.

Cuộc chiến đấu đang kịch liệt bỗng nghe có tiếng rên vang lên. Trương Thành phải bỏ kiếm lùi lại năm bước.

Nguyên lão bị Hồng bà bà đánh trúng một trượng vào tay mặt làm cho xương gãy gân bong, không cầm vững trường kiếm phải buông xuống lùi lại.

Trương phu nhân không còn Trương Thành viện trợ liền lâm vào tình trạng nguy hiểm. Bóng trượng của Hồng bà bà ồ ạt vây hãm mụ.

Bỗng nghe Hồng bà bà quát :

- Dừng tay!

Chát một tiếng, mụ đánh trúng vào cổ tay mặt Trương lão phu nhân. Cây ngọc xích liền rớt xuống đất.

Hồng bà bà xuất chiêu đắc thủ, cũng không rượt theo bức bách mà thu trượng về lùi lại.

Ngờ đâu Trương phu nhân ráng nhịn đau, xông lại vung đoản kiếm ra chiêu Xuyên Vân Xạ Nguyệt đánh tới rất thần tốc.

Hồng bà bà không ngờ mụ đã bị thương còn liều mạng tấn công đột ngột.

Chưa kịp né tránh kiếm chiêu đã đánh tới trước ngực. Hồng bà bà bị đoản kiếm sướt qua xé rách tay áo vào đến da thịt. Máu tươi chảy ra như suối.

Nhát kiếm thương này khá nặng, chỉ trong khoảnh khắc tay áo bà đã đẫm máu.

Hồng bà bà trúng kiếm rồi cũng không phản kích. Mụ lùi lại năm bước lạnh lùng nói :

- Thế là hòa. Lão thân đánh phu nhân một trượng, phu nhân cũng đâm lão thân một kiếm. Phu nhân về đi thôi.

Trương phu nhân đáp :

- Mụ không bỏ mạng tại đương trường thì lão thân đành vùi xác ở đây.

Mụ lại vung kiếm đâm tới.

Trương Thành vội la lên :

- Phu nhân! Không nên...

Lão chưa dứt lời bỗng nghe tiếng thét lanh lảnh. Trương phu nhân bay tung đi rồi té huỵch xuống đất ngoài xa sáu bảy thước.

Hồng bà bà vọt tới, tay cầm trúc trượng giơ lên, cất tiếng lạnh như băng nói :

- Phu nhân đã muốn vùi xác ở đây thì lão thân cũng thành toàn cho.

Bỗng nghe tiếng niệm Phật hiệu rồi tiếng người hô :

- Xin đừng hạ thủ.

Mọi người ngưng thần nhìn ra. Trong bóng đêm ảm đạm đột nhiên xuất hiện hai vị ni cô.

Người đi trước mặc tăng bào màu nguyệt bạch, lưng thắt đai trắng, tay cầm phất trần.

Người thứ hai bặc thanh bào, lưng đeo trường kiếm. Chính là Tam Tuyệt sư thái.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Vị lão ni đi trước chắc là bào muội của Tiêu Vương Trương Phóng và cũng là ân sư của Khâu tỷ tỷ.

Hồng bà bà ngẩng đầu lên ngó hai người, từ từ thu trúc trượng về hô :

- Trương đại cô nương!

Mụ lão ni đi trước thở dài đáp :

- Lão ni đã quy y cửa Phật mấy chục năm rồi, pháp danh là Vong Tình.

Hồng bà bà hỏi :

- Vong Tình mà vẫn hữu tình. Mấy chục năm sư thái chưa dời thiền viện. Chuyến này Phật giá đột nhiên giá lâm Tẩy Tâm mao xá không hiểu vì duyên cớ gì?

Vong Tình sư thái đáp :

- Vong tình nhưng chưa dứt được tình thân. Bần ni đếm bái yết Hồng thí chủ, thỉnh cầu Hồng thí chủ buông tha cho Trương phu nhân.

Hồng bà bà nói :

- Sư thái tới vừa khéo quá. Nếu đến sớm một chút chắc lão thân không đến nỗi bị trúng kiếm.

Đột nhiên bà đổi giọng lạnh lùng nói :

- Khả ố nhất là mũi kiếm lại tẩm chất kỳ độc, khiến lão thân đến phải tự chặt một tay.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói kinh hãi nghĩ thầm :

- “Trương phu nhân địa vị tôn cao mà dùng kiếm tôi chất độc thì thật là hèn hạ”.

Vong Tình sư thái dường như cực kỳ kinh hãi, quay lại nhìn Trương phu nhân hỏi :

- Tẩu tẩu! Tẩu tẩu dùng kiếm bôi chất độc ư?

Vong Tình sư thái hỏi liền mấy câu, Trương phu nhân vẫn không đáp lại. Bà chau mày cúi xuống đưa tay sờ vào trước ngực Trương phu nhân rồi quay lại bảo Tam Tuyệt sư thái :

- Phu nhân bị nghịch huyết công tâm ngất đi rồi. Ngươi lấy một viên linh đan cho phu nhân uống.

Tam Tuyệt sư thái dạ một tiếng rồi bồng Trương phu nhân lên lùi lại hai bước.

Vong Tình sư thái tiện tay lượm thanh đoản kiếm lên nhìn dưới ánh sao. Mặt bà bỗng biến sắc, rung cổ tay một cái. Thanh đoản kiếm vụt bay ra xa mấy chục trượng mất hút vào trong đêm.

Hồng bà bà hỏi :

- Quẳng độc kiếm đi rồi, ra sư thái hủy chứng cớ ư?

Vong Tình sư thái thở dài đáp :

- Xin Hồng thí chủ đừng hiểu lầm. Trương phu nhân dùng độc kiếm này thì thật là điếm nhục đến môn phong củaTrương gia. Lão ni trong lúc nhất thời không nhẫn nại được nên liệng kiếm đi để vơi bớt lửa giận trong lòng.

Hồng bà bà cười lạt nói :

- Xem chừng Trương đại cô nương chẳng những không quên tình mà tình ý còn thắm thiết hơn cả người thường.

Vong Tình sư thái nghiêm nghị đáp :

- Hồng thí chủ phiền trách đúng lắm. Nếu mà bần ni quên được thì đã chẳng tới chốn này.

Hồng bà bà hỏi :

- Sư thái tới rồi chẳng lẽ không làm gì lại bỏ đi ngay.

Vong Tình sư thái đáp :

- Bần ni không muốn sinh sự, chỉ yêu cầu Hồng thí chủ cho Khâu Tiểu San gặp mặt lão ni một lần rồi lão ni trở gót đi ngay.

Hồng bà bà hỏi :

- Điều kiện này há chẳng là quá đáng hay sao?

Tam Tuyệt sư thái cho Trương phu nhân uống linh đan rồi hỏi :

- Sư phụ tiểu ni đã truyền thụ tuyệt kỹ cho Khâu Tiểu San mà muốn gặp y một lần có chi là quá?

Hồng bà bà đáp :

- Khâu Tiểu San đã vào làm môn hạ của lão thân, quí vị đừng nhọc lòng nữa.

Tam Tuyệt sư thái tức giận nói :

- Tẩy Tâm mao xá này là núi đao vạc dầu hay là thành đồng vách sắt?

Hồng bà bà đáp :

- Một cánh cửa gỗ, mấy gian nhà gianh, nhưng nếu chưa được lão thân ưng thuận thì trong võ lâm hiện nay, đại khái chưa có một ai dám tiến vào.

Tam Tuyệt sư thái cười lạt nói :

- Tiểu ni không tin là như vậy.

Vong Tình sư thái cản lại nói :

- Lão ni không có ý xung đột với Hồng thí chủ, chỉ xin cho gặp mặt Khâu Tiểu San một lần rồi đi ngay.

Trương Thành đột nhiên xen vào :

- Hồng đại cô nương! Vừa rồi Hồng đại cô nương mấy lần nhường nhịn lão phu nhân, thái độ rất hòa hoãn. Sao bây giờ lại ngặt nghèo thế?

Hồng bà bà đáp :

- Được rồi! Lão thân bảo y ra, nhưng chỉ để gặp mặt một lần. Sau này không có lệ đó nữa.

Mụ từ từ tiến vào trong nhà gianh.

Vong Tình sư thái quay lại bảo Trương Thành :

- Lão cũng bị thương ư?

Trương Thành đáp :

- Lão nô bị đánh gẫy cánh tay mặt.

Vong Tình sư thái nói :

- Lão hãy lùi lại nghỉ ngơi.

Trương Thành dạ một tiếng nhưng vẫn không chịu bỏ đi.

Vong Tình sư thái quay ra nhìn Trương phu nhân đang nằm dưới đất một cái rồi khẽ hỏi :

- Trương Thành! Sao lão còn không đi?

Trương Thành đáp :

- Lão nô còn chống đỡ được.

Vong Tình sư thái thở dài hỏi :

- Tình hình Tuấn nhi thế nào?

Trương Thành lắc đầu đáp :

- Thiếu chủ cũng bị trọng thương, trong lại mắc tâm bệnh trầm kha, e rằng không chống nổi.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Gã bị thương về tay ai?

Trương Thành đáp :

- Về tay Hồng đại cô nương.

Vong Tình sư thái hỏi tiếp :

- Chứng tâm bệnh gã thế nào?

Trương Thành đáp :

- Vì nhớ Khâu Tiểu San mà ngơ ngẩn suốt ngày đêm.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Thiên hạ thiếu gì mỹ nữ, sao các ngươi không sắp đặt cho gã nơi khác?

Trương Thành đáp :

- Thiếu chủ nhân nặng tình quá sâu cay, mơ tưởng Khâu Tiểu San như mắc bệnh điên khùng.

Vong Tình sư thái thở dài nói :

- Chữ tình đưa người ta vào con đường lầm lỗi còn lợi hại hơn cả danh lợi.

Trương Thành nói :

- Mong đại cô nương nghĩ tới chuyện nối dõi cho Trương gia mà tìm cách cứu vãn thiếu chủ nhân.

Vong Tình sư thái xua tay đáp :

- Lão hãy lui ra chiếu cố cho phu nhân.

Trương Thành dạ một tiếng rồi rút lui.

Mọi người bỗng thấy Khâu Tiểu San tay không từ trong mao xá từ từ bước tới.

Tam Tuyệt sư thái lạnh lùng nói :

- Khâu Tiểu San! Ngươi ngày càng đáo để. Sư phụ tới đây mà ngươi dám cự tuyệt không ra bái kiến.

Khâu Tiểu San đáp :

- Chẳng khi nào tiểu muội dám thế.

Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Ngươi còn chưa bái kiến thì còn đợi đến bao giờ?

Khâu Tiểu San nhìn Vong Tình sư thái, lạy phục xuống nói :

- Ký danh đệ tử là Khâu Tiểu San xin bái kiến sư phụ.

Vong Tình sư thái nói :

- Ta không còn là sư phụ ngươi, bất luận nay ngươi là môn hạ của ai ta cũng hỏi ngươi một câu :

Tuấn nhi đem ngươi vào tiến cử với ta, lại cứu ngươi mấy lần. Ơn cứu mạng đó có nên đền đáp không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Dĩ nhiên đệ tử phải đền đáp lắm.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Đúng vậy! Hiện giờ gã đang vì ngươi mà lâm trọng bệnh, chỉ còn thoi thóp thở. Ngươi chẩn bị báo đền bằng cách nào?

Khâu Tiểu San đáp :

- Đệ tử cầu linh dược điều trị trọng bệnh cho y.

Vong Tình sư thái nói :

- Cái đó cũng không giải cứu được. Gã mắc tâm bệnh thì phải chữa bằng tâm dược.

Khâu Tiểu San đáp :

- Đệ tử hết lòng hết sức mà chữa không khỏi bệnh cho Trương huynh thì cam nguyện lấy cái chết để từ tạ.

Vong Tình sư thái thở dài nói :

- Ngươi không phải chết cũng được.

Khâu Tiểu San nói :

- Ân tình chất nặng như non. Đệ tử sống cũng cực kỳ khổ sở nên đã coi lạt mùi sinh tử.

Vong Tình sư thái toan nói nữa thì Hồng bà bà đã chạy ra hỏi :

- Ngươi là đệ tử chân truyền của ta, sao lại có thể nói đến cái chết một cách khinh xuất?

Khâu Tiểu San quay lại nhìn Hồng bà bà đáp :

- Thưa sư phụ! Đệ tử ở vào tình trạng rất nan giải.

Hồng bà bà nói :

- Ta biết rồi! Nhưng ngươi đã vào làm môn hạ của ta, không thể tự do nói chuyện sống chết.

Vong Tình sư thái nói :

- Hồng thí chủ! Lão ni muốn cùng thí chủ tìm cách giải quyết một cách êm thấm để khỏi tổn thương hòa khí và gây nên thảm kịch.

Hồng bà bà hỏi :

- Hay lắm! Sư thái muốn sao thử nói cho nghe?

Vong Tình sư thái đáp :

- Chúng ta đừng can thiệp vào vụ này, để mặc Khâu Tiểu San tùy ý giải quyết.

Chương 122: Gái Hồng Nhan Lắm Nỗi Truân Chuyên

Hồng bà bà nói :

- Nhưng sư thái phải bảo đảm từ nay Bạch Vân sơn trang không được đến đây tầm cừu nữa.

Vong Tình sư thái đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Trước khi Khâu Tiểu San đưa ra quyết định mỗi chúng ta có thể hỏi thị ba câu, rồi không nói gì nữa để thị tự quyết định. Hồng thí chủ hỏi trước đi.

Hồng bà bà trầm ngâm hỏi :

- Lão thân biết hỏi gì bây giờ?

Vong Tình sư thái đáp :

- Hỏi gì thì bần ni không tiện tác chủ.

Hồng bà bà nghĩ thầm :

- "Dù ta không phòng bị trước nhưng Khâu Tiểu San ý chí đã quyết. Chắc mụ không thể nói mấy câu mà làm y biến đổi tâm ý được".

Mụ liền gật đầu đáp :

- Chỉ hỏi ba câu thôi, để tùy thị trả lời.

Rồi mụ hỏi :

- Tiểu San! Có phải ngươi năn nỉ xin ta thu vào làm môn hạ không?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Hồng bà bà lại hỏi :

- Ta ưng thuận thu nạp ngươi và ngươi đã nhận làm đệ tử thừa kế chân truyền của ta. Có đúng thế

không?

Khâu Tiểu San đáp :

- Đúng thế!

Hồng bà bà lại hỏi :

- Vậy thì hay lắm! Bất luận ai dùng biện pháp gì ngươi cũng không thể dời khỏi đây.

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

- Đệ tử biết rồi.

Hồng bà bà mỉm cười nói :

- Sư thái! Lão thân hỏi xong rồi. Bây giờ đến lượt sư thái.

Vong Tình sư thái vẻ mặt nghiêm nghị từ từ tiến lại gần ba bước nhìn Khâu Tiểu San hỏi :

- Võ công của sư phụ thế nào?

Khâu Tiểu San sửng sốt một chút rồi đáp :

- Rất cao thâm.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Ta không muốn xung đột với Hồng thí chủ, nhưng trút mối hận lên đầu Tiêu Lĩnh Vu thì ngươi tính sao?

Khâu Tiểu San giật mình kinh hãi đáp :

- Vụ này không liên quan gì đến Tiêu Lĩnh Vu.

Vong Tình sư thái nói :

- Ngươi chịu ơn không báo đáp lại biến thành thù địch đều vì gã mà ra. Các ngươi không thể dời khỏi Tẩy Tâm mao xá...

Hồng bà bà lớn tiếng :

- Thế là sư thái hỏi đủ ba câu rồi.

Vong Tình sư thái giữ lời ước không nói gì nữa.

Khâu Tiểu San đột nhiên lớn tiếng la :

- Không thể được! Không thể được.

Tam Tuyệt sư thái đột nhiên xen vào :

- Sư phụ! Song thân của Tiêu Lĩnh Vu còn sống ở thế gian. Chúng ta muốn trả thù thì lần sau phải hạ độc thủ. Dù không được lên miền cực lạc cũng đành chịu. Hồng thí chủ đã phát thệ không dời khỏi Tẩy Tâm mao xá, vậy chúng ta chẳng cần úy kỵ điều đó.

Khâu Tiểu San tiến lên hai bước hỏi :

- Thưa sư phụ cùng sư tỷ. Vụ này đã không liên quan gì tới Tiêu Lĩnh Vu, lại càng chẳng dính dáng gì tới song thân y. Sao các vị lại hạ thủ vào những người vô can? Huống chi song thân Tiêu Lĩnh Vu lại không phải là người trong võ lâm.

Tam Tuyệt sư thái hỏi lại :

- Vụ này không liên quan gì tới Hồng lão tiền bối mà Hồng lão tiền bối vẫn dính vào thì sao?

Khâu Tiểu San đáp :

- Cái đó là vì tiểu muội đã làm đệ tử thừa kế của lão nhân gia.

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Tuy sư phụ đã quy y cửa Phật, nhưng lão nhân gia là cô nhưng nhưng của Trương Tuấn.

Khâu Tiểu San nói :

- Trước nay sư tỷ vẫn bênh vực tiểu muội...

Tam Tuyệt sư thái ngắt lời :

- Ta nghĩ tới nghĩ lui, nhận định bao nhiêu chuyện đều do ngươi mà ra. Vì ngươi phản phúc nên mới đưa đến bao nhiêu kết quả bi thảm. Ta có thương yêu ngươi cũng không thể giúp gì được.

Hồng bà bà tức giận nói :

- Vong Tình sư thái! Các vị không thấy là đã nói nhiều quá rồi ư?

Vong Tình sư thái đáp :

- Lão ni đâu có nói câu nào?

Tam Tuyệt sư thái nói :

- Tiểu ni chưa ước hẹn gì với lão tiền bối thì nói nhiều hay nói ít cũng chẳng quan hệ gì.

Khâu Tiểu San quay lại nhìn Hồng bà bà nói :

- Sư phụ! Xin sư phụ lượng thứ cho đệ tử được nói rõ cho các vị hay.

Hồng bà bà thở dài đáp :

- Ta không ngờ sống đến bấy nhiêu tuổi mà còn mắc bẫy họ.

Khâu Tiểu San đảo mắt nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Xem chừng sư tỷ trong lòng hờn giận tiểu muội lắm thì phải?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Ngươi ỷ có chỗ tự vững chắc là được Hồng lão tiền bối tác chủ cho, nên ta có hận ngươi cũng chẳng làm gì được.

Khâu Tiểu San nghiêm trang hỏi :

- Xin sư tỷ hãy nghe tiểu muội nói mấy lời được chăng?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Được rồi! Ngươi nói đi.

Khâu Tiểu San đưa tay lên bỏ tấm khăn trắng bịt đầu xuống nói :

- Tỷ tỷ hãy coi đây.

Tam Tuyệt sư thái ngửng đầu lên nhìn không khỏi sửng sốt.

Nguyên mái tóc xanh của Khâu Tiểu San đã cắt rồi.

Tam Tuyệt sư thái thở dài hô :

- Sư muội!

Khâu Tiểu San xua tay cản lại ngắt lời :

- Tiểu muội còn nhớ sư phụ đã bảo tiểu muội không phải là người ở cửa Phật, người không cho xuống tóc xuất gia. Nhưng tiểu muội là mầm họa, đi tới đâu xảy chuyện tranh chấp tới đó. Tiểu muội cắt bỏ ba ngàn sợi phiền não, hoặc giả có dễ chịu hơn chăng?

Nàng thở phào nói tiếp :

- Về vụ liên quan tới Trương huynh, tỷ tỷ là người hiểu rõ hơn ai hết. Tiểu muội đưa trả tiêu pháp Trương gia, thế là ân oán thanh toán được một lần. Nếu tiểu muội phải lấy chồng thì phải kết hôn với Tiêu Lĩnh Vu vì tiên mẫu đã để di thư sắp đặt việc chung thân cho tiểu muội. Huống chi từ ngày mới quen biết Trương huynh, tiểu muội đã nói rõ nội tình và y đã chịu lời. Còn bảo tiểu muội quên ơn phụ nghĩa thì tiểu muội không hiểu nên thừa nhận hay phủ nhận. Tỷ tỷ cảm mối thâm tình của sư phụ, sư phụ nghĩ tới mối tình thâm cốt nhục mà can thiệp đều không có lỗi. Lỗi là ở chỗ tiểu muội vì sao lại chịu món ân tình của người ta.

Tam Tuyệt sư thái quay lại nhìn Vong Tình sư thái nói :

- Sư phụ! Khâu sư muội nói có lý.

Vong Tình sư thái nhíu cặp lông mày, lẳng lặng không đáp.

Khâu Tiểu San nói tiếp :

- Nếu sư tỷ dùng mối thâm tình để lay động thì tiểu muội đã cắt tóc để tỏ rõ nỗi lòng. Tiểu muội không thể tuân lời di ngôn của tiên mẫu làm vợ Tiêu Lĩnh Vu thì cũng chẳng thể thị phụng Trương huynh. Còn sư tỷ dùng võ lực bức bách tiểu muội thì tiểu muội nguyện đưa đầu chịu chém để các vị tiêu tan lửa hận.

Tam Tuyệt sư thái khẽ thở dài nói :

- Sư phụ! Chúng ta nên làm thế nào?

Vong Tình sư thái biến đổi sắc mặt mấy lần, song vẫn lẳng lặng không nói.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc rút lưỡi trủy thủ ra nói :

- Tiểu muội có tội là ở chỗ được hoàng thiên ban cho gương mặt này. Giả tỷ nó biến thành xấu xa thì chắc Trương huynh chẳng nghĩ gì tới tiểu muội nữa. Vậy tiểu muội phải phá hủy diện mạo này để đền tội và lửa hận trong lòng các vị cũng tắt ngay.

Nàng giơ đao lên toan rạch mặt.

Bỗng thấy Hồng bà bà rung cây trúc trượng. “Cạch” một tiếng. Lưỡi đao trủy thủ trong tay Khâu

Tiểu San bị đánh rớt xuống.

Đồng thời một bóng người vọt vào nhanh như sao xa.

Vong Tình sư thái, Hồng bà bà đảo mắt nhìn ra thấy người mới đến mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm. Chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Khâu Tiểu San chau mày nói :

- Huynh đệ còn chưa đi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chưa...

Chàng đảo mắt nhìn Hồng bà bà nói tiếp :

- Trước hết vãn bối xin lão tiền bối tha tội cho.

Nói xong, chàng chắp tay xá dài một cái.

Hồng bà bà không đáp lễ, lạnh lùng hỏi :

- Chuyện gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối càn rỡ đã cùng người động thủ ở ngoài Tẩy Tâm mao xá.

Hồng bà bà nói :

- Những chuyện xảy ra cách Tẩy Tâm mao xá ngoài trăm trượng đều không liên quan gì tới lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối biết rồi, nhưng bọn họ vì lão tiền bối mà tới đây.

Hồng bà bà hỏi :

- Ai vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thần Phong bang.

Hồng bà bà hỏi :

- Họ đâu rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối đả thương hộ pháp, phá hủy thần tượng. Còn dư đảng chạy trốn hết cả.

Hồng bà bà hỏi :

- Giữa Thần Phong bang với lão thân vốn chẳng có ân oán gì, sao họ lại phạm tới Tẩy Tâm mao xá?

Tiêu Lĩnh Vu không trả lời Hồng bà bà, quay lại nhìn Vong Tình sư thái nói :

- Lão tiền bối! Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu xin ra mắt.

Vong Tình sư thái nghiêng mình đáp :

- Lão ni không dám nhận lễ của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt lên trời cười nói :

- Tại hạ đã nghe thấy lời sư thái rồi. Không dám phiền sư thái ngàn dặm bặt thiệp đi kiếm tại hạ. Tại hạ xin đến bái kiến.

Vong Tình sư thái nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi :

- Đại hiệp muốn động thủ với lão ni chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Có phải sư thái muốn lấy sinh mạng của Tiêu Lĩnh Vu này không?

Vong Tình sư thái đáp :

- Đúng rồi! Lão ni có nói thế thực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ đã đến đây, sư thái tính sao cho biết?

Vong Tình sư thái đáp :

- Tiêu đại hiệp thật là cuồng ngạo.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sư thái dạy quá lời...

Mặt lạnh như tiền, chàng nói tiếp :

- Tại hạ biết sư thái là bậc cao nhân đắc đậo, chỉ vì chỗ thâm tình mà không bỏ qua được. Sư thái đã ra mặt tất muốn tìm được một kết quả. Tại hạ là vật chướng ngại trong vụ này. Sư thái giết tại hạ rồi là mọi việc được giải quyết. Nhưng bất hạnh mà sư thái nhường cho tại hạ thủ thắng thì cũng là tận tâm rồi.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Phải chăng Tiêu đại hiệp bức bách lão ni phải ra tay?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ e rằng nếu sư thái chưa cùng tại hạ động thủ một trận tất chẳng cam tâm trở lại am thiền.

Khâu Tiểu San lớn tiếng quát :

- Tiêu huynh đệ! Không được vô lễ.

Tiêu Lĩnh Vu quả nhiên ngẩn người ra không dám nói nữa.

Vong Tình sư thái vẻ mặt lạnh lùng, không ai hiểu trong lòng bà đang nghĩ gì.

Bỗng bà quay lại nhìn Tam Tuyệt sư thái hỏi :

- Võ công của Tiêu Lĩnh Vu thế nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Rất cao cường.

Vong Tình sư thái lại hỏi :

- Bản lãnh gã so với uy danh thế nào?

Tam Tuyệt sư thái đáp :

- Uy danh của gã không phải do may mắn mà được.

Vong Tình sư thái khẽ hỏi lại :

- Tức là gã có thể động thủ được với ta hay sao?

Tam Tuyệt sư thái hỏi lại :

- Sư phụ muốn ra tay ư?

Vong Tình sư thái đáp :

- Nếu quả như lời đồn, ta muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của gã.

Tam Tuyệt sư thái thở dài buồn rầu nói :

- Võ công của Tiêu Lĩnh Vu rất phức tạp. Khi đệ tử động thủ với gã, dường như những điều sở học của gã còn chưa thi triển đến mức tuyệt đỉnh. Nhưng nay cách biệt lâu ngày, chẳng hiểu gã tiến bộ đến đâu.

Vong Tình sư thái đáp :

- Ta hiểu rồi.

Bà đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San nói :

- Ngươi hãy lùi lại. Vụ này không liên quan tới ngươi.

Khâu Tiểu San đáp :

- Sư phụ ơi! Sư phụ không nên động thủ với y.

Vong Tình sư thái cười mát hỏi :

- Tại sao vậy? Ngươi sợ gã đả thương ta hay sợ ta đả thương gã?

Khâu Tiểu San đáp :

- Bất luận ai thắng ai bại đều làm đệ tử tan ruột nát gan.

Vong Tình sư thái nói :

- Xem chừng ngươi tất thâm tình với gã.

Khâu Tiểu San đáp :

- Khi y còn nhỏ, đệ tử đem y dời khỏi gia đình, hết lòng chiếu cố thì vô tình làm sao được? Nhưng đệ tử không muốn làm Trương huynh phải thương tâm nên mới nhất quyết làm đệ tử thừa kế của Hồng lão tiền bối, suốt đời ở Tẩy Tâm mao xá.

Vong Tình sư thái nói :

- Ta biết cả rồi. Ngươi cứ lùi lại đi.

Khâu Tiểu San cho là mình đã thuyết phục được Vong Tình sư thái nên y lời lùi lại ba bước.

Vong Tình sư thái giơ tay lên vẫy Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp lại đây.

Tiêu Lĩnh Vu hiên ngang tiến lại bốn bước, đứng trước mặt Vong Tình sư thái hỏi :

- Sư thái có điều chi dạy bảo?

Vong Tình sư thái đáp :

- Cứ theo sự việc mà nói thì Trương Tuấn quả có điều không phải, nhưng Vong Tình không phải là Vô Tình. Nhà họ Trương chỉ còn một chồi. Lão ni tuy gửi mình nơi cửa Phật song vẫn là cô nhưng nhưng của gã.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vãn bối cũng hiểu sư thái chẳng thể gạt bỏ chỗ thâm tình.

Vong Tình sư thái nói :

- Khâu Tiểu San tuy vô tâm, nhưng thị đùa với chữ tình, tội y còn nặng hơn Trương Tuấn...

Mụ thở phào nói tiếp :

- Trong cả ba người đó thì đại hiệp là kẻ vô tội.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khâu tỷ tỷ có tội lỗi gì tại hạ cũng xin chịu thay.

Vong Tình sư thái nói :

- Đại hiệp khá anh hùng đấy. Bàn chuyện phải trái thì lão ni không nên động thủ với đại hiệp. Nhưng mấy chục năm bần ni chưa ra khỏi am một bước, nay đã để cho mối thâm tình làm cho liên lụy thì cũng nên đi đến một kết quả phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối đã hiểu rõ, dù chết cũng không oán hận.

Vong Tình sư thái lắc đầu nói :

- Đại hiệp không nên chết. Lão ni muốn đưa điều kiện với đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Điều kiện gì?

Vong Tình sư thái đáp :

- Chúng ta động thủ tất có kẻ thắng người bại. Nếu lão ni bại thì cũng đã hết tâm lực, không có điều chi đáng thẹn với tổ tông họ Trương. Nhưng may mà lão ni thắng thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Sư thái định thế nào?

Vong Tình sư thái đáp :

- Nếu đại hiệp thất bại, lão ni muốn khuất tất Khâu Tiểu San làm con dâu nhà họ Trương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vụ này tại hạ tác chủ thế nào được?

Vong Tình sư thái đáp :

- Đại hiệp nếu đã tin là thắng được lão ni thì làm sao lại không dám nhận lời?

Hồng bà bà lên tiếng :

- Khâu Tiểu San là đệ tử chân truyền của lão, nên để lão động thủ mới phải.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Thí chủ cho rằng nhất định thắng được lão ni chăng?

Hồng bà bà đáp :

- Tuy lão thân đã bị thương một tay, nhưng tự tin còn có thể chiến đấu với sư thái một trận.

Vong Tình sư thái nói :

- Thí chủ hãy khoan, chờ lão ni thắng Tiêu Lĩnh Vu rồi động thủ cũng chưa muộn.

Hồng bà bà hỏi :

- Sao lão thân lại không động thủ với sư thái trước Tiêu Lĩnh Vu được?

Vong Tình sư thái đáp :

- Thí chủ đã kiên trì như vậy lão ni cũng đành tuân mạng.

Hồng bà bà nói :

- Hay lắm! Chúng ta hãy đánh trước. Lão thân mà thắng sư thái thì Tiêu Lĩnh Vu bất tất phải động thủ nữa.

Vong Tình sư thái đáp :

- Lão ni mà thất bại sẽ trở gót đi liền, suốt đời không ra khỏi ni am mà cũng không hỏi đến chuyện của nhà họ Trương nữa. Còn lão ni mà thắng thì mong thí chủ giao Khâu Tiểu San cho.

Hồng bà bà nói :

- Một khi lão thân đã thất bại, dĩ nhiên không thể chiếu cố đến y được.

Vong Tình sư thái giục :

- Hay lắm! Thí chủ ra tay đi.

Khâu Tiểu San đầy vẻ đau khổ, muốn cản trở mà úy kỵ không dám tới gần.

Vong Tình sư thái chậm rãi nói :

- Khâu Tiểu San! Lão ni muốn thuyết minh với ngươi mấy việc trước. Một là ngươi không thể cản trở việc này. Chắc ngươi cũng hiểu rồi. Hai là ngươi muốn tự tử thì sự việc càng rối rắm, tất gây nên thảm kịch đổ máu. Vì thế mà ngươi không thể chết được. Ba là ngươi đã tự biết mình là mầm họa thì chỉ có cách lấy chồng cho lẹ rồi ở chốn thâm khuê, đừng bôn tẩu giang hồ để rước lấy những điều phiền não vô vị. Hồng nhan bạc mệnh xưa nay vẫn thế. Huống chi ngươi cốt cách kiều mỵ, tức là hồng nhan bậc nhất trong đám hồng nhan. Người ta đều bảo Hoàng liên đắng mà ngươi còn hơn Hoàng liên

gấp mười lần.

Khâu Tiểu San đưa hay tay lên bưng mặt, nước mắt đầm đìa, nàng nói :

- Đệ tử mà biết sớm có chuyện ngày nay thì đã hủy diện mạo cho thành một xú phụ.

Vong Tình sư thái cười lạt nói :

- Lão ni tham thiền mấy chục năm nay vẫn không giải được mối lụy thâm tình. Khâu Tiểu San! Ta muốn cho ngươi hay một việc mà chính ngươi chưa rõ.

Khâu Tiểu San lau nước mắt, lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Việc đó có liên quan tới đệ tử hay sao?

Vong Tình sư thái đáp :

- Đúng thế!

Khâu Tiểu San nói :

- Đệ tử xin rửa tai lắng nghe đây.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu đối với ngươi thế nào?

Khâu Tiểu San đáp :

- Y coi đệ tử như tỷ tỷ và một niềm kính trọng khác thường.

Chương 123: Tẩy Tâm Mao Xá Quần Hùng Tụ Hội

Vong Tình sư thái nói :

- Đó là khi y còn nhỏ. Nhưng hiện nay y đã trở thành chàng thiếu niên anh tuấn.

Khâu Tiểu San đáp :

- Y đối với đệ tử vẫn như ngày trước, không có gì khác cả.

Vong Tình sư thái nói :

- Lão ni tham luyện thiền công tuy chưa đến mực thông thần nhưng tự tin dã thành tựu rất nhiều về thuật bói toán và coi tướng. Nay lão ni vì tư tình mà dời khỏi ni am, chẳng kể thành hay bại, chỉ cốt khỏi hổ thẹn với tổ tông nhà họ Trương, nhưng cũng hy vọng đem hết năng lực mong manh giải khai tấm lưới lục tình cho các ngươi. Lão ni nghĩ sao nói vậy, còn tin hay không tùy các ngươi tự quyết lấy.

Bà đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại hiệp có mồi lửa thì bật lên, lão ni muốn coi kỹ đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt một chút, nhưng chàng cũng tuân lời móc mồi lửa bật cháy lên cầm tay.

Vong Tình sư thái dương mắt lên nhìn chàng rồi nói :

- Được rồi! Đại hiệp tắt lửa đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời tắt lửa rồi hỏi :

- Tại hạ làm sao?

Vong Tình sư thái đáp :

- Lão ni xin nói một câu: Thà làm khách đa tình chẳng thà là phụ nghĩa.

Bà đảo mắt nhìn Khâu Tiểu San nói tiếp :

- Tiêu Lĩnh Vu chẳng phải bậc siêu nhân. Y kính trọng ngươi chỉ vì hồi nhỏ y đã tôn sùng rồi, thành ra không thể để lộ mối tình ái cương liệt ra ngoài mà thôi. Thực ra nội tâm y cũng mê luyến

ngươi chẳng kém gì Tuấn nhi.

Khâu Tiểu San liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ buồn rầu, buông tiếng thở dài.

Vong Tình sư thái nói :

- Lão ni không muốn nói nữa. Các ngươi tự tác chủ lấy mình.

Hồng bà bà rung cây trượng trúc giục :

- Chúng ta động thủ đi thôi.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Hồng thí chủ dùng cây trượng trúc trong tay để ra chiêu hay sao?

Hồng bà bà đáp :

- Lão thân dùng quen rồi, cũng tiện tay như một thứ khí giới.

Vong Tình sư thái vung cây phất trần lên nói :

- Hay lắm! Lão ni cũng dùng cây phất trần này để đón tiếp trượng trúc của thí chủ.

Hồng bà bà tiến lên hai bước, cầm trượng trúc vung lên toan đánh xuống, đột nhiên mụ động tâm nói :

- Đã động thủ tất có người bị thương. Lão thân chợt nhớ tới một điều muốn hỏi cho biết rõ.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Điều chi?

Hồng bà bà hỏi :

- Thần Phong bang cùng lão thân trước nay chẳng có chuyện gì mà sao nay chúng lại tới đây xâm phạm Tẩy Tâm mao xá?

Vong Tình sư thái đáp :

- Cái đó lão ni không hiểu.

Hồng bà bà hỏi :

- Dù sư thái có biết, chắc cũng không chịu nói ra, có phải vậy không?

Vong Tình sư thái đáp :

- Để lão ni hỏi lại coi.

Rồi bà quay lại hô :

- Trương Thành! Lại đây!

Trương Thành rảo bước tiến lại hỏi :

- Đại cô nương có điều chi dạy bảo?

Vong Tình sư thái hỏi :

- Các ngươi đã mời Thần Phong bang có phải không?

Trương Thành ngập ngừng đáp :

- Lão phu nhân.... không hiểu đại cô nương có chịu giúp đỡ chăng.... vì thế phải mời Thần Phong bang. Giả tỷ biết trước đại cô nương chịu tới đây thì dĩ nhiên không cần mời họ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu xen vào :

- Đã mời Thần Phong bang thì còn có thể mời thêm người khác.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Trương Thành! Còn mời những ai nữa?

Trương Thành đáp :

- Cái đó lão nô không rõ.

Vong Tình sư thái giục :

- Nói thực đi!

Bỗng nghe có tiếng thét lanh lảnh :

- Bất tất phải bức bách y. Muốn hỏi thì hỏi ta đây.

Trương phu nhân đột nhiên đứng dậy, cất bước tiến lại.

Trương Thành nói :

- Lão phu nhân! Phu nhân bị thương rất nặng, tuy đã uống linh đan của đại cô nương nhưng cũng không nên coi thường.

Trương phu nhân cười lạt đáp :

- Ta bấy nhiêu tuổi đầu, chết cũng chẳng có chi oán hận. Làm không xong việc cho Tuấn nhi để hổ thẹn với tổ tông nhà họ Trương thì chết đi còn yên tâm hơn.

Vong Tình sư thái thở dài hô :

- Tẩu tẩu! Tiểu muội tu tâm chưa đủ, không thể thõng tay đứng nhìn mà không can thiệp...

Trương phu nhân lạnh lùng ngắt lời :

- Đại muội tử! Tục ngữ có câu: “một người thành Phật, tổ tiên chín đời lên cõi Niết Bàn”. Như vậy chứng tỏ con người thành Phật cũng không thể vứt bỏ tình huynh đệ. Đại muội tử! Đại muội tử là người đắc đạo, không quen nhìn tẩu tẩu hành động bừa bãi, nhưng cũng chẳng thể thấy Trương gia chỉ còn một chồi mà lờ đi được. Em gái Tuấn nhi vì Lam Ngọc Đường say mê Khâu Tiểu San mà phát điên, Tuấn nhi vì Khâu Tiểu San mà thương tâm, không thuốc nào chữa được. Nay Tuấn nhi chỉ còn thoi thóp. Hỡi ơi! Đại muội tử thử nghĩ coi, trước tình trạng này tẩu tẩu còn yên tâm thế nào được mà chẳng làm càn làm bậy?

Trương Thành nói theo :

- Đáng hận cả vị thiếu gia nhà họ Lam. Lão nô mà thấy y, quyết chẳng thể bỏ qua.

Vong Tình sư thái nói :

- Tự cổ chí kim, biết bao nhiêu đại anh hùng, đại hào kiệt đã bị chìm đắm vào bể tình. Tiểu muội chỉ biết hết lòng hết sức của mình, nhưng số trời đã định, e rằng khó nỗi vãn hồi đại kiếp.

Trương phu nhân nói :

- Nếu không giữ được sinh mạng cho Tuấn nhi thì ta còn mặt mũi nào nhìn thấy đại ca ở dưới suối vàng? Đành là nát ngọc tan vàng. Bây giờ chỉ còn cách tới đâu hay tới đó.

Mụ đảo mắt nhìn Hồng bà bà nói tiếp :

- Lạ ở chỗ Khâu Tiểu San đi đến đâu cũng có người o bế. Cả đến Hồng đại tỷ của chúng ta mà không thèm nghĩ đến mối giao tình ngày trước, nhất tâm bảo vệ con nha đầu kia, nhận thị làm đệ tử thừa kế để ra mặt can thiệp.

Hồng bà bà đáp :

- Cái đó có chi là lạ? Mẫu thân thị là nghĩa nữ của lão thân thì thị cũng kể như nghĩa tôn tử. Lệnh tôn nhi có mối chung tình thì đó là việc riêng của gã, nhưng gã đến Tẩy Tâm mao xá gây rắc rối, chẳng lẽ lão thân không can thiệp được? Nay phu nhân lại đem người đến sang đoạt đệ tử của lão thân mà còn nhiều lời mãi ư?

Trương phu nhân tức giận hỏi :

- Sang đoạt thì đã sao? Ngươi giữ một đứa cháu hờ thì sao?

Hồng bà bà lạnh lùng hỏi lại :

- Lão thân đã nhường nhịn phu nhân nhiều rồi. Nếu phu nhân còn buông lời bất nhã, chẳng lẽ lão thân lại không biết giết người?

Trương phu nhân cười lạt đáp :

- Bà bà cầm chắc phần thắng rồi chăng? Dù đại muội tử không nhúng tay vào, đêm nay lão thân cũng quyết đạp Tẩy Tâm mao xá thành bình địa.

Hồng bà bà cười khẩy hỏi :

- Phu nhân trông vào mấy người ở Bạch Vân sơn trang mà làm được chăng?

Trương phu nhân đáp :

- Chúng ta hãy chờ xem...

Đột nhiên mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Ngươi cũng đến đây là hay lắm! Cái đó gọi là oan gia chạm trán. Bao nhiêu ân oán phen này kết liễu.

Vong Tình sư thái nghe mụ nói vậy hiểu ý hỏi ngay :

- Tẩu tẩu! Tẩu tẩu bảo sao? Chẳng lẽ tẩu tẩu còn mời người ngoài nữa?

Trương phu nhân đáp :

- Đúng thế!

Vong Tình sư thái hỏi :

- Tẩu tẩu ước hẹn với những ai?

Trương phu nhân cười khanh khách đáp :

- Đại muội tử! Dĩ nhiên không phải là người tốt. Nếu là người tốt như đại muội tử thì lại chẳng được tận tâm giúp cho tẩu tẩu.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Thần Phong bang phải chăng? Họ đã bị Tiêu Lĩnh Vu hủy diệt rồi kia mà?

Trương phu nhân đáp :

- Ta biết rồi. Nhưng ta lại tưởng không phải là hành động của Tiêu Lĩnh Vu mà là thủ đoạn của chủ nhân Tẩy Tâm mao xá.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Thế tẩu tẩu ước hẹn với nhiều người?

Trương phu nhân đáp :

- Đúng thế! Nhiều người lắm. Chỗ dụng tâm của ta là phải san bằng Tẩy Tâm mao xá.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Tẩu tẩu có thể cho tiểu muội hay đã ước hẹn với những ai được chăng?

Trương phu nhân đáp :

- Hiện giờ tẩu tẩu chưa tiện nói. Đại muội tử chờ lát nữa rồi sẽ rõ.

Vong Tình sư thái lắc đầu nói :

- Tẩu tẩu ơi! Hảo nhân không nên làm điều trái ngược...

Trương phu nhân ngắt lời :

- Hảo nhân thì được cái gì. Tôn nữ bị thương tâm thành kẻ điên khùng. Tôn nhi cũng lâm vào tình trạng vô phương cứu chữa. Đại muội tử! Đại muội tử là hảo nhân nhưng mắt nhìn thấy hương hỏa nhà họ Trương phải đi đến chỗ tuyệt diệt, Bạch Vân sơn trang tan nát mà cũng cứ ngồi yên mà làm hảo nhân được chăng?

Vong Tình sư thái đáp :

- Ca ca đã làm nên mấy việc lầm lỗi nên con cháu phải chịu báo ứng. Ca ca đã bảo tiểu muội sau này đừng nhúng tay vào công việc của Bạch Vân sơn trang, nhưng tiểu muội không nhẫn nại được...

Trương phu nhân cả cười ngắt lời :

- Lệnh ca ca cũng có làm việc hay. Cái hay cái dở chẳng lẽ lại không gánh đỡ cho nhau?

Vong Tình sư thái đáp :

- Tẩu tẩu! Thuyết nhân quả báo ứng không thể tính theo kiểu đó. Huống chi Tuấn nhi tuy bị thương nhưng chưa chết, hoặc còn có cơ cứu vãn...

Trương phu nhân ngắt lời :

- Dù có chữa được thương thế nhưng chẳng thể nào chữa được tâm bệnh cho gã.

Vong Tình sư thái nói :

- Chúng ta bức bách được Khâu Tiểu San thì cũng chỉ là chinh phục được thể xác thị, chứ không chinh phục được tấm lòng thị.

Trương phu nhân lạnh lùng hỏi :

- Giữa Tuấn nhi và Khâu Tiểu San phải có một người chịu khuất tất. Chẳng lẽ người đó lại là Tuấn nhi.

Vong Tình sư thái vẻ mặt nghiêm nghị đáp :

- Tẩu tẩu! Tiểu muội đã đính ước với Hồng thí chủ và Tiêu đại hiệp là chuyến này đã khuấy động ngọn lửa trần tục, dù mấy chục năm thanh tu trôi theo dòng nước. Nhưng vì Tuấn nhi tiểu muội đành nhúng tay vào. Có điều tiểu muội không muốn người ngoài can thiệp vào. Vậy xin tẩu tẩu còn mời ai tới trợ quyền thì bảo họ về đi.

Trương phu nhân ban đầu sửng sốt một chút rồi cười lạt hỏi :

- Thế ra đại muội tử đã nắm chắc phần thắng Hồng bà bà và Tiêu Lĩnh Vu?

Vong Tình sư thái đáp :

- Việc động thủ tỷ đấu khó mà nói đến chuyện nắm chắc được.

Trương phu nhân hỏi :

- Đại muội tử đã không nắm chắc phần thắng mà lại bảo tẩu tẩu thoái hồi những người mời tới thì

khi đại địch động thủ...

Vong Tình sư thái ngắt lời :

- Đây là việc riêng của Trương gia, tưởng không nên phiền tới người ngoài ra tay.

Trương phu nhân nói :

- Đại muội tử bản tính nhân từ. Đánh thua rồi bỏ đi quyết chẳng gây nên thảm kịch đổ máu.

Vong Tình sư thái đã thấy tức mình, ngắt lời :

- Chẳng lẽ tẩu tẩu nhất định phải có chuyện đổ máu mới chịu hay sao?

Trương phu nhân đáp :

- Không giết Hồng bà bà và Tiêu Lĩnh Vu thì Tuấn nhi vĩnh viễn không có cơ hội lấy được Khâu Tiểu San.

Vong Tình sư thái nói :

- Tẩu tẩu cố chấp như vậy, tiểu muội chỉ còn đường bỏ đi không can thiệp nữa.

Trương phu nhân thấy mình đang bị trọng thương mà Vong Tình sư thái bỏ đi thì bất luận Hồng bà bà hay Tiêu Lĩnh Vu chỉ cất tay một cái là giết được ngay. Mụ không khỏi hoang mang, trầm ngâm không nói gì.

Vong Tình sư thái giục :

- Tẩu tẩu ra cản trở họ lại đi.

Trương phu nhân thở dài đáp :

- Chậm mất rồi. E rằng tẩu tẩu không còn cách gì ngăn cản họ được.

Vong Tình sư thái lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Trương phu nhân đáp :

- Vì tẩu tẩu đã nhận lời hợp tác với họ.

Vong Tình sư thái hỏi :

- Những ai vậy?

Trương phu nhân đáp :

- Thẩm Mộc Phong, Vu công tử...

Vong Tình sư thái hỏi :

- Vu công tử nào?

Trương phu nhân đáp :

- Y là truyền nhân của Ngũ Độc môn. Khâu Vân Cô và song thân y đã ước hẹn với nhau gả Khâu Tiểu San cho y làm vợ, nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cướp mất. Ngoài ra còn một vị Hồng y đại hòa thượng, nghe nói thân phận rất tôn cao. Nhà sư này có xích mích với sư phụ Tiêu Lĩnh Vu là Trang Sơn Bối...

Bỗng nhiên Tam Tuyệt sư thái toàn thân run lên hỏi :

- Trang Sơn Bối còn sống ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão nhân gia còn sống và là sư phụ tại hạ.

Tam Tuyệt sư thái nghiêm nét mặt nói :

- Ta biết rồi.

Sư thái nói câu này bằng giọng cực kỳ lạnh lẽo.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới sư phụ uỷ thác cho chàng đi kiếm người, nhưng nghe giọng nói lạnh lẽo của đối phương, chàng đành nhẫn nại không nói nữa.

Nguyên Tam Tuyệt sư thái chính là tình nhân của Trang Sơn Bối ngày trước, nên y nghe Trương phu nhân nhắc tới bất giác trong lòng xúc động. Nhưng y cắt tóc tu hành lâu ngày, thiền công thâm hậu, trở lại bình tĩnh được ngay.

Vong Tình sư thái quay lại ngó Tam Tuyệt sư thái, lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu, buông tiếng thở dài rồi bảo Trương phu nhân :

- Tẩu tẩu! Bọn người đó là phường vạn ác, sao tẩu tẩu lại quen biết chúng?

Trương phu nhân đáp :

- Cũng vì Tuấn nhi mà thôi.

Vong Tình sư thái toan hỏi nữa, bỗng thấy mất bóng người đang chạy lẹ tới.

Người đi đầu cao lớn mà lưng gù, chính là Thẩm Mộc Phong.

Theo sau là một nhà sư áo đỏ, Vu công tử, Kim Hoa phu nhân, Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy Kim Hoa phu nhân mới biết là mụ chưa chết, chàng đã mừng thầm. Nhưng khi nhận ra Độc Thủ Dược Vương thì không khỏi sửng sốt, ngơ ngác lên tiếng :

- Nam Cung lão tiền bối!

Độc Thủ Dược Vương cười hô hố đáp :

- Ai trong là trong, ai đục là đục. Lão phu không hợp tác được với những nhân vật hiệp nghĩa như các vị đây đành hợp tác với Thẩm đại trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng, toan buông lời thóa mạ, nhưng chàng lại nhẫn nhịn không nói gì.

Thẩm Mộc Phong nhìn Trương phu nhân hỏi :

- Phu nhân đã bị thương rồi ư?

Trương phu nhân đáp :

- Bị thương về tay Hồng bà bà.

Thẩm Mộ Phong cười nói :

- Lát nữa lão phu sẽ trả thù cho phu nhân.

Lão lại ngó Vong Tình sư thái hỏi :

- Đây chắc là Vong Tình sư thái?

Vong Tình sư thái đáp :

- Bần ni không dám.

Bỗng nhà sư áo đỏ cười ha hả nói :

- Trương cô nương còn nhớ bần tăng không? Ngày trước Tiêu Vương Trương Phóng huynh đã

đưa cô nương gặp bần tăng một lần. Khi đó bần tăng chưa tới hai mươi, mà cô nương chưa đầy mười tuổi.

Vong Tình sư thái đáp :

- Bần ni quên rồi.

Hồng y hòa thượng cười nói :

- Đã mấy chục năm qua, chúng ta đều già cả rồi. Bần tăng mà không biết lai lịch thì cũng không thể nhận ra Trương cô nương nữa.

Vong Tình sư thái nói :

- Lão ni pháp hiệu là Vong Tình, bao nhiêu người quen ngày trước đều quên sạch cả rồi.

Hồng y hòa thượng biến sắc đã toan nổi nóng nhưng Thẩm Mộ Phong đưa mắt cản lại.

Vong Tình sư thái nhìn Trương phu nhân bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi :

- Tẩu tẩu định xử lý vụ này ra sao?

Trương phu nhân không trả lời vào câu hỏi, lại nói :

- Các vị có thể đi được rồi.

Vong Tình sư thái nói :

- Tiểu muội mà biết sớm tẩu tẩu ước hẹn nhiều tay trợ thủ thế này thì quyết không can thiệp vào nữa...

Trương phu nhân lạnh lùng đáp :

- Bây giờ cũng chưa muộn. Đại muội tử cũng chưa ra tay, có mất mát gì đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đặc biệt chú ý đến Hồng Y hòa thượng vì chàng đã chặt đứt một cánh tay của lão mà bây giờ lại thấy lão còn đủ hai tay. Chàng nhìn kỹ lại thì thấy hai tay áo nhà sư che lấp cả ngón tay nên không thể nhìn rõ.

Chàng rất lấy làm lạ vì đáng lý Hồng Y hòa thượng phải căm hận chàng lắm mới phải, nhưng lão chỉ ngó qua chàng một cái rồi thôi.

Thẩm Mộc Phong, Kim Hoa phu nhân, Vu công tử đều đứng yên chẳng nói câu nào.

Tiêu Lĩnh Vu ít lâu nay trải qua nhiều biến cố hung hiểm, tuy trong lòng không biết bao nhiêu mối hoài nghi mà vẫn trầm tĩnh, chẳng hỏi han gì lẳng lặng coi diễn biến.

Bỗng nghe Vong Tình sư thái cất tiếng lạnh như băng hỏi :

- Bạch Vân sơn trang có thể tan tành, nhưng đừng để tiếng xấu muôn đời. Tẩu tẩu hành động cách này là định hủy diệt thanh danh của Bạch Vân sơn trang hay sao?

Trương phu nhân cười lạt nói :

- Ôi thanh danh! Thanh danh đã giúp được gì cho Bạch Vân sơn trang? Ta chỉ cần duy trì được hương hỏa cho nhà họ Trương là không thẹn với tổ tông nhà đại muội.

Vong Tình sư thái thiền công thâm hậu mà lúc này cũng không sao kiềm chế được mối kích động trong lòng, thần sắc biến đổi mấy lần.

Trương phu nhân dường như đã khám phá ra vẻ mặt khó coi của Vong Tình sư thái. Mụ biến sắc nói :

- Đại muội tử! Đại muội tử là thế ngoại cao nhân. Tẩu tẩu bất đắc dĩ phải nhờ cậy, thực tình không muốn lôi đại muội tử xuống nước. Bây giờ những tay trợ thủ của tẩu tẩu đã đến rồi. Đại muội tử bất tất phải can thiệp nữa.

Vong Tình sư thái không lý gì đến lời nói của Trương phu nhân. Bà đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong thủng thẳng nói :

- Đây là việc riêng của nhà họ Trương, không dám phiền đến các vị phải nhọc lòng.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Thần ni nói gì, tại hạ nghe không hiểu?

Vong Tình sư thái nhắc lại :

- Công việc của Trương gia không dám phiền đến các vị cùng quý hữu phải quan tâm. Bọn bần ni tự có cách xử lý.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tại hạ có lời ước với Trương phu nhân. Chỉ cần Trương phu nhân nói một câu là bọn tại hạ trở gót đi ngay.

Chương 124: Diệt Ác Ma Thiên Hạ Thái Bình

Vong Tình sư thái liền quay lại hỏi Trương phu nhân :

- Tẩu tẩu! Đây là cơ hội tối hậu. Xin tẩu tẩu nói một câu là các vị đây bỏ đi ngay.

Trương phu nhân trầm ngâm đáp :

- Đại muội tử! Hãy nghe lời khuyên của tẩu tẩu mà trở về đi.

Vong Tình sư thái buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.

Trương phu nhân nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thẩm đại trang chúa! Nhất nhất đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đâu vào đấy cả rồi. Phu nhân tính sao?

Trương phu nhân đáp :

- Có thể động thủ ngay tức khắc.

Thẩm Mộc Phong nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi hỏi :

- Lúc phu nhân ước hẹn với tại hạ, dường như không nhắc tới Tiêu đại hiệp thì phải?

Tiêu Lĩnh Vu toan đáp lại là mình ngẫu nhiên tới đây, nhưng rồi chàng nhẫn nại không nói gì.

Trương phu nhân cũng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói :

- Vụ này lão thân cũng không biết.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chắc là Khâu cô nương biết trước phu nhân đến tầm cừu nên ước hẹn Tiêu Lĩnh Vu tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn họ muốn đổ lỗi cho Khâu Tiểu San, chàng không nhịn được lên tiếng :

- Vụ này không liên quan gì tới Khâu cô nương.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu vậy là các hạ ngẫu nhiên tới đây rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tục ngữ có câu: “Oan gia chạm trán trên đường nhỏ hẹp”.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Xem chừng Tiêu đại hiệp đã nắm vững tình thế.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ hy vọng đêm nay là cuộc chiến tối hậu của chúng ta. Đại trang chúa không chết thì tại hạ cũng hết sống.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Hay lắm! Tại hạ cũng mong cuộc đấu này đi đến chỗ sinh tử. Có điều chúng ta bất tất phải đơn đả độc đấu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại trang chúa nói vậy là chuẩn bị quần công Tiêu mỗ chăng?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Tùy các hạ nghĩ sao cũng được.

Trương phu nhân đột nhiên xen vào :

- Chúng ta hãy tính kỹ trước. Bây giờ đối phó với Hồng bà bà để cướp Khâu Tiểu San đem đi, rồi các vị sẽ đối phó với Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Trương phu nhân! Nếu không giết được Tiêu Lĩnh Vu thì đừng hòng cướp được Khâu Tiểu San.

Hồng bà bà không nhịn được lên tiếng :

- Các vị chỉ tính chuyện đối phó với Tiêu Lĩnh Vu, chẳng lẽ không coi lão thân vào đâu?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bà bà cứ yên trí. Một tay cao thủ như Hồng bà bà, khi nào bọn tại hạ không kể đến?

Hồng bà bà nói :

- Hay lắm! Các vị kéo người đến xâm phạm Tẩy Tâm mao xá là có ý xung đột với lão thân. Vậy hãy đả bại lão thân rồi hãy đối phó với Tiêu Lĩnh Vu cũng chưa muộn.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Hồng bà bà đã muốn động thủ, vậy tại hạ xin nói trước: Cuộc đấu đêm nay chẳng phải chuyện tranh giành thông thường trên võ lâm mà là cuộc quyết đấu sinh tử, bất chấp lề luật giang hồ. Ai có bản lãnh gì cứ việc trổ ra theo kiểu Bát tiên quá hải.

Hồng bà bà cười lạt hỏi :

- Các vị ỷ đông người, chẩn bị quần công chăng?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng thế! Ngoài chuyện quần công, Kim Hoa phu nhân ở Miêu Cương và Vu công tử ở Ngũ Độc môn còn đem theo rất nhiều độc vật. Phi Vân đại sư cũng có Cửu Hoàn phi bạt.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Té ra nhà sư áo đỏ kia có pháp danh là Phi Vân.

Lại nghe Vong Tình sư thái lạnh lùng hỏi :

- Các vị hoàn toàn không tuân giữ qui củ giang hồ ư?

Thẩm Mộc Phong hững hờ đáp :

- Lệnh tẩu đã ước hẹn với bọn tại hạ đã nói rõ trước là bất cần qui củ giang hồ, bất chấp thủ đoạn, chỉ cần cướp được Khâu Tiểu San là xong.

Vong Tình sư thái biến sắc quay lại nhìn Trương phu nhân hỏi :

- Tẩu tẩu! Tẩu tẩu có nói thế thật không?

Trương phu nhân gật đầu đáp :

- Quả là ta có ước hẹn như vậy.

Vong Tình sư thái thở dài nói :

- Bao nhiêu thanh danh của tiên huynh trên chốn giang hồ xem chừng đã bị tiêu tan về tay tẩu tẩu mất rồi.

Bà đảo mắt nhìn Hồng bà bà nói :

- Hồng thí chủ! Cuộc tỷ võ giữa chúng ta không thành vấn đề nữa.

Hồng bà bà nói :

- Hay lắm! Vong Tình sư thái! Lão thân xóa bỏ hết mối thù hận giữa lão thân và Bạch Vân sơn trang.

Trương phu nhân ngắt lời :

- Muộn quá rồi. Trừ phi Bà bà chịu giao Khâu Tiểu San cho ta thì không kể.

Thẩm Mộc Phong lắc đầu xen vào :

- Không được! Chúng ta đã ước hẹn với nhau thì dù Hồng bà bà chịu dâng Khâu Tiểu San, phu nhân cũng không thể giữa đường bỏ cuộc.

Trương phu nhân ngơ ngác không biết nói sao.

Hồng bà bà cười lạt nói :

- Trương phu nhân bất tất phải lấy làm khó nghĩ. Lão thân nhất quyết không chịu giao Khâu Tiểu San đâu.

Bà nhìn Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Thẩm đại trang chúa! Chúng ta động thủ được rồi. Lão thân xin lãnh giáo trước.

Bà vung cây trúc trượng lên điểm tới trước ngực Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong nghiêng mình né tránh. Tay trái rút cây tử xích, tay mặt lấy đoản kiếm ra. Hắn chưa phản kích ngay, lớn tiếng hỏi Trương phu nhân :

- Phu nhân đem những ai tới?

Trương phu nhân đáp :

- Ngoài lão thân còn lão bộc Trương Thành và bảy tay kiếm thủ, nhưng chúng bị Hồng bà bà giết

chết rồi.

Thẩm Mộc Phong chau mày giục :

- Lệnh muội là Vong Tình sư thái võ công cao cường, có thể đối phó được với Hồng bà bà. Phu nhân hạ lệnh cho sư thái động thủ đi.

Trương phu nhân nhăn nhó cười đáp :

- Chỉ sợ y không chịu nghe lời lão thân.

Hồng bà bà cũng chưa động thủ, dường như còn có ý chờ thái độ của Vong Tình sư thái.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Đây là việc riêng của Trương gia. Còn bọn tại hạ chỉ đến trợ quyền. Chẳng lẽ bọn tại hạ liều mạng để các vị tự thủ bàn quan?

Trương phu nhân nói :

- Lão thân đã đấu với Hồng bà bà một trận, tuy bị chấn động nội phủ, nhưng đã dùng kiếm có tẩm chất độc đâm trúng y một nhát. Bây giờ chất độc sắp phát tác. Thẩm đại trang chúa thắng y chẳng khó khăn gì.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Thế ra lệnh muội Vong Tình sư thái không giúp bọn tại hạ nữa hay sao?

Vong Tình sư thái lạnh lùng đáp :

- Chẳng những bần ni không giúp mà còn đối nghịch với Đại trang chúa nữa.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi :

- Sao? Cả chuyện sinh tử của Ngọc Tiêu lang quân sư thái cũng không đếm xỉa đến nữa ư?

Vong Tình sư thái đáp :

- Trương gia có thể chết hết, nhưng không thể để thanh danh bị hủy hoại.

Thẩm Mộc Phong tức quá cười khẩy nói :

- Hay quá! Trương phu nhân mời được một tay trợ thủ tuyệt hảo.

Trương phu nhân lớn tiếng :

- Đại muội tử! Đại muội tử đã chẳng giúp thì thôi, sao còn đối nghịch với chúng ta? Xin đại muội tử về đi.

Vong Tình sư thái hỏi lại :

- Việc Trương gia chúng ta đã có tiểu muội và tẩu tẩu giải quyết. Sao tẩu tẩu không khuyên họ rút lui?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tại hạ đã đến đây, khi nào chịu bỏ đi một cách khinh xuất?

Vong Tình sư thái đáp :

- Cái đó đủ chứng minh Đại trang chúa chẳng phải vì Trương gia mà tới đây.

Hồng bà bà nhận thấy Vong Tình sư thái không chịu trợ quyền cho bọn Thẩm Mộc Phong, cũng yên tâm được một phần, liền tiến lên nói :

- Thẩm Mộc Phong! Lão thân nghe nói các hạ thủ ác đã nhiều. Chỉ vì lão thân đã có lời thề nên không thể đi kiếm các hạ để trừ hại cho võ lâm. Ngờ đâu các hạ lại tự dẫn thân đến. Lão thân chuyến này muốn làm một hảo sự cho võ lâm đồng đạo.

Bà vung cây trúc trượng bổ xuống đầu Thẩm Mộc Phong. Lần này Thẩm Mộc Phong không né tránh, huy động cây tử xích phản kích. Hai bên khai diễn một trường ác đấu.

Khâu Tiểu San đột nhiên giơ tay lên vỗ hai cái. Tố Văn, Tiểu Hồng từ trong mao xá chạy ra, tay cầm một thanh kiếm nhẹ đưa cho Khâu Tiểu San. Đồng thời chúng cũng rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Tiêu Lĩnh Vu cũng thò tay vào bọc rút thanh Phục Ma kim kiếm dài một thước tám tấc ra thủ thế chờ đợi.

Chàng tính thầm trong bụng :

- “Hồng bà bà cầm cự được với Thẩm Mộc Phong. Ta đánh với Phi Vân hòa thượng. Khâu tỷ tỷ và nhị tỳ đem toàn lực chặn đứng Độc Thủ Dược Vương và Kim Hoa phu nhân. Bách Lý Băng có thể giữ thế quân bình với Vu công tử. Chỉ cần Vong Tình sư thái đừng ra tay trợ định là mấu chốt cuộc thắng bại ở ta cùng Hồng bà bà.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Vong Tình sư thái nói :

- Thẩm Mộc Phong các hạ mà hạ lệnh quần công thì thầy trò lão ni cũng phải ra tay.

Thẩm Mộc Phong vừa đánh với Hồng bà bà, vừa lớn tiếng hô :

- Trương phu nhân! Chỉ cần ngăn chặn Vong Tình sư thái là mười phần chúng ta đã nắm được tám phần thắng.

Trương phu nhân thở dài nói :

- Đại muội tử! Đại muội tử mà giúp Hồng bà bà thì hãy giết tẩu tẩu đi đã.

Mụ vừa quát vừa nhảy xổ về phía Vong Tình sư thái. Vong Tình sư thái nghiêng mình né tránh.

Trương phu nhân bị thương chưa khỏi, vừa gắng gượng đề tụ chân khí liền cảm thấy không chống nổi. Mụ nhảy chưa tới nơi đã té xuống đất.

Vong Tình sư thái không quay đầu lại, vung tay chụp lấy Trương phu nhân, vừa điểm huyệt vừa nói :

- Trương Thành! Lão hãy bảo vệ phu nhân cho cần thận.

Trương Thành dạ một tiếng rồi vội lùi lại đón lấy Trương phu nhân.

Bỗng nghe tiếng rú “Úi chao!” vang lên. Kim Diện Thiết Thủ đột nhiên té xuống. Tiếp theo mùi hôi tanh xông lên sặc sụa.

Vong Tình sư thái vung cây phất trần đánh chát một tiếng, quật chết mấy giống độc vật bò gần tới bên mình rồi hô :

- Mau chạy về phía trước. Bọn chúng đã ngấm ngầm phóng độc vật ra rồi.

Khâu Tiểu San nói :

- Sư phụ! Xin lão nhân gia vào trong mao xá ẩn lánh.

Lập tức bốn mặt tám phương đủ thứ độc vật nào quái xà, nào ngô công, nào yết tử ào ào tiến lại.

Tam Tuyệt sư thái huy động trường kiếm bảo vệ Trương phu nhân, miệng nói :

- Sư phụ! Chúng ta vào cả Tây Tẩm mao xá hay sao?

Vong Tình sư thái đáp :

- Đó là đường rút lui duy nhất.

Trương Thành ôm Trương phu nhân rảo bước chạy trước. Tam Tuyệt sư thái cầm kiếm theo sau hộ vệ.

Khâu Tiểu San khẽ nói :

- Tố Văn, Tiểu Hồng! Các ngươi bảo vệ cho Trương phu nhân.

Trương Thành giao Trương phu nhân cho hai ả rồi xoay mình đứng chắn phía trước.

Lúc này các loại độc vật đều xông cả về phía mao xá.

Vong Tình sư thái, Khâu Tiểu San, Tam Tuyệt sư thái và Trương Thành đều huy động binh khí chém giết độc vật khiến chúng không thể tới gần.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm Phục Ma kim kiếm bước tạt ngang hai bước nói :

- Hồng lão tiền bối! Chúng ta bị độc vật bao vây, không nên ham đánh, hãy lùi vào mao xá rồi tính.

Chàng vừa nói vừa vung kim kiếm chặt đứt mấy con rắn độc.

Hồng bà bà đáp :

- Đại hiệp cứ lui vào, bất tất phải lo cho lão thân.

Mụ vung trúc trượng tấn công rất mãnh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- “Vị lão thái thái này tuổi tác đã cao mà vẫn còn nóng nảy vô cùng.”

Đột nhiên Phi Vân hòa thượng cười lạt nói :

- Tiêu Lĩnh Vu! Ngươi đâm lão tăng một kiếm, lão tăng muốn trả lời bằng một tràng Cửu Hoàn phi bạt.

Lão vung hai tay lên, hai tia kim quang ào ào xô tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm lên gạt. Kim thép đụng nhau bật lên tiếng choang choang rùng rợn.

Cây phi bạt tựa hồ mọc cánh, bị Tiêu Lĩnh Vu gạt ra rồi lập tức xoay tròn lại.

Nguyên cây Cửu Hoàn phi bạt này do chín cái phi bạt chắp lại thành một. Phi bạt đánh ra rồi lại thúc đẩy chưởng lực chỉ huy công kích một bên địch theo lối liên hoàn. Quả là võ lâm nhất tuyệt.

Tiêu Lĩnh Vu bị tràng phi bạt vây hãm. Trong lúc nhất thời không có cách nào thoát thân được.

Bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đại sư! Tại hạ giúp đại sư một tay.

Phi Vân đại sư đáp :

- Hay lắm! Dược Vương ở mé tả Tiêu Lĩnh Vu đánh vào...

Nhà sư chưa dứt lời đột nhiên thấy hoa mắt. Người lão xô về phía trước mấy bước, thổ ra mấy búng máu tươi.

Nguyên lúc Độc Thủ Dược Vương lên tiếng đã ngấm ngầm vận tụ công lực phóng chưởng đánh vào sau lưng Phi Vân đại sư. Phát chưởng này Độc Thủ Dược Vương vận hết thập thành công lực đánh ra. Phi Vân đại sư tuy võ công tuyệt thế cũng không chịu nổi. Ngũ tạng đảo lộn, miệng hộc máu tươi.

Phi Vân đại sư gắng gượng kiềm chế nội thương, xoay mình nhảy xổ lại phóng chưởng đánh Độc Thủ Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương không ngờ nhà sư vừa trúng độc thủ vẫn còn năng lực quay lại phản kích. Lão không kịp né tránh đành vung chưởng ra đón tiếp.

Song chưởng đụng nhau đánh sầm một tiếng. Độc Thủ Dược Vương bật lên tiếng rú, loạng choạng lùi lại năm bước rồi ngã ngửa ra.

Lúc này phi bạt đã bị Tiêu Lĩnh Vu đánh rớt. Chàng liền cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Phi Vân hòa thượng.

Hàn quang lóe lên, máu tươi vọt ra như suối. Đầu Phi Vân hòa thượng bắn ra xa hơn trượng.

Tiêu Lĩnh Vu chém bay đầu Phi Vân hòa thượng rồi vọt lại gọi Độc Thủ Dược Vương :

- Lão tiền bối!

Bỗng thấy mấy con rắn độc đang cắn vào mình Độc Thủ Dược Vương. Chàng liền vung kiếm chém chết độc xà rồi nâng Độc Thủ Dược Vương dậy.

Lúc ấy một bóng người từ trên cây nhảy xuống đứng bên Tiêu Lĩnh Vu.

Nguyên Bách Lý Băng ẩn trên ngọn cây theo dõi tình hình. Cô nghe tiếng rú của Độc Thủ Dược Vương vội nhảy xuống cứu thì đã chậm mất một bước.

Độc Thủ Dược Vương ám tập Phi Vân hòa thượng rồi lão cũng bị trọng thương. Chỉ trong nháy mắt trường đấu đã nảy sinh kỳ biến.

Vu công tử rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Mọi người quay lại thấy Kim Hoa phu nhân đang vuốt lại mái tóc. Mụ nói :

- Chỉ còn một mình Thẩm Mộc Phong mà thôi.

Nguyên lúc Độc Thủ Dược Vương ám toán Phi Vân hòa thượng, Kim Hoa phu nhân cũng ngấm ngầm phóng con Bạch Tuyến xà cho cắn vào cổ tay Vu công tử. Mụ lại vung chưởng tấn công. Hai bên mới qua lại năm chiêu, Vu công tử vì chất độc phát tác, không chống cự nổi. Gã trúng chưởng vào trước ngực, ngã lăn ra đất chết liền.

Vu công tử chết rồi. Độc vật không người kiềm chế đều từ từ lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt buồn rầu nhìn Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão tiền bối hãy yên tâm tịnh dưỡng. Tại hạ đi giết Thẩm Mộc Phong trả hận cho lão tiền bối.

Chàng liền chống kiếm quay trở lai. lớn tiếng hô :

- Xin Hồng lão tiền bối nhường cho tại hạ. Để tại hạ giết Thẩm Mộc Phong.

Hồng bà bà quả nhiên đánh ra hai trượng rồi lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu cầm kim kiếm trỏ vào Thẩm Mộc Phong nói :

- Chỉ trong vòng trăm chiêu là tại hạ phải giết được Đại trang chúa.

Nói rồi chàng vung kiếm đánh liền.

Ánh hàn quang lấp loáng. Thẩm Mộc Phong bị làn kiếm ảnh bao vây.

Hồng bà bà thở hồng hộc không ngớt, quay lại nhìn Vong Tình sư thái nói :

- Võ công của Thẩm Mộc Phong quả nhiên chẳng kém gì lão thân.

Vong Tình sư thái đáp :

- Chúng ta về già rồi thì lại có lớp người mới quật khởi trên chốn giang hồ.

Hồng bà bà đột nhiên đoạt lấy thanh trường kiếm trong tay Tiểu Hồng rồi xoay kiếm chặt cánh tay trái đánh soạt một cái.

Khâu Tiểu San la hoảng :

- Sư phụ!...

Hồng bà bà cười nói :

- Vì sư phụ còn muốn sống thêm mấy bữa nữa nên phải chặt cánh tay trái này đi. Trong lúc ác chiến, ta không thể vận khí phong tỏa huyệt đạo để ngăn cản chất độc thấm vào tim. Ngươi đi lấy thuốc buộc cho ta.

Vong Tình sư thái lấy một viên thuốc đưa cho Hồng bà bà và bảo mụ nuốt đi.

Khâu Tiểu San chạy vào trong nhà lấy dược vật buộc vết thương trên cánh tay trái cho mụ.

Nàng vừa buộc xong thì đột nhiên nghe một tiếng quát lớn, ánh hàn quang thu lại. Thân hình cao lớn của Thẩm Mộc Phong bị chặt làm hai đoạn gục xuống.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại hai bước, quẳng kim kiếm rồi chạy lại hỏi Độc Thủ Dược Vương :

- Nam Cung lão tiền bối! Lão tiền bối đã đỡ chưa?

Lúc này Kim Hoa phu nhân đã cho lão uống hai viên thuốc trừ nọc rắn.

Khâu Tiểu San, Vong Tình sư thái, Hồng bà bà đều vây quanh lại.

Độc Thủ Dược Vương vẻ mặt rất đau khổ, mỉm cười đáp :

- Lão phu đã bị chấn đoạn tâm mạch, không còn thuốc nào cứu được. Trước nay lão phu làm nên tội ác đã nhiều, nay chết cũng là đáng kiếp...

Vong Tình sư thái nói :

- Buông đao đồ tể lập địa thành Phật. Lão thí chủ...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Lão phu còn mấy câu cần nói hết. Nguyên khí trong mình sắp tiêu tan đến nơi.

Quả nhiên không ai dám nói nữa, lắng tai nghe lời lão.

Độc Thủ Dược Vương hô :

- Khâu Tiểu San cô nương!

Khâu Tiểu San hơi sửng sốt một chút. Nàng cúi xuống hỏi :

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Trong túi áo lão phu có một phong thư. Cô nương lấy mà coi. Lão phu hy vọng cô nương ưng thuận cho lời thỉnh cầu của lão phu.

Khâu Tiểu San đáp :

- Vãn bối mà làm được nhất định tuân theo.

Nàng thò tay vào túi áo Độc Thủ Dược Vương móc thư ra thấy ngoài bao đề: “Khâu Tiểu San cô nương nhã giám”.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lời yêu cầu của lão phu cũng không có gì quá đáng, lão phu tin rằng cô nương ưng chịu...

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp! Thẩm Mộc Phong đem theo hơn ba chục tên thuộc hạ đều bị lão phu ngấm ngầm hạ độc. Bọn chúng không thể sống đến sáng. Các vị khỏi lo gì nữa.

Vong Tình sư thái nghe lão nói đã hạ độc giết chết hơn ba chục mạng người, bất giác cất tiếng niệm Phật hiệu.

Độc Thủ Dược Vương lúc này máu miệng máu mũi trào ra nhưng vẫn gắng gượng nói tiếp :

- Lão phu đã sai người thông tri cho Vũ Văn Hàn Đào. Đại khái trưa mai tiên sinh sẽ tới đây. Bắc Thiên Tôn Giả cũng đến Trung Nguyên.

Bách Lý Băng hỏi :

- Gia phụ có biết tiểu nữ ở đây không?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão biết rồi. Chắc Tôn Giả sẽ tới đây trước lúc mặt trời lặn.

Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Còn một việc lão phu đã làm thay Tiêu đại hiệp rồi. Bao Nhất Thiên đã bị lão phu hạ độc, ít ra

còn sống được nửa tháng nữa mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Lão là người rất thâm độc.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lần này lão phu thành công, được Thẩm Mộc Phong tín nhiệm là nhờ ở Kim Hoa phu nhân. Phu nhân đã vì Tiêu đại hiệp mà hiến thân cho Thẩm Mộc Phong.

Đột nhiên lão giẫy giụa mấy cái rồi nhắm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại không thấy tung tích của Kim Hoa phu nhân đâu nữa.

Nguyên mụ đã bỏ đi từ khi quần hào lắng tai nghe Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu ôm thi thể Độc Thủ Dược Vương lên nói :

- Lão tiền bối với Tiêu mỗ ơn nghĩa thâm hậu. Vãn bối phải hậu táng cho tròn đạo.

Chàng quay lại vái chào Hồng bà bà nói :

- Vãn bối đến quấy nhiễu lão tiền bối. Bây giờ xin cáo biệt.

Hồng bà bà nói :

- Anh hùng thiên hạ trưa nay sẽ tới đây. Đại hiệp không chờ họ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cự hung trừ xong rồi. Thiên hạ ít lắm cũng được một thời gian thái bình. Vãn bối bất tất phải gặp họ nữa.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca! Đại ca không lấy thanh kim kiếm nữa ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cự ma diệt rồi. Phục Ma kim kiếm xin giao lại cho Hồng bà bà cất giữ.

Bách Lý Băng hỏi :

- Đại ca bỏ luôn cả tiểu muội nữa sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Băng nhi ở đây chờ gặp lệnh tôn, bẩm rõ sự tình. Nếu Băng nhi được lệnh tôn đồng ý cho chúng ta đi lại với nhau thì đêm trung thu sang năm tiểu huynh đến đón ở ngọn núi cao nhất trong dãy Hoa Sơn. Quá canh năm mà không thấy là tiểu huynh không chờ nữa.

Bách Lý Băng gật đầu nói :

- Tiểu muội tin rằng sẽ được gia phụ đồng ý. Chúng ta sẽ gặp nhau vào ngày trung thu sang năm.

Khâu Tiểu San mở thơ của Độc Thủ Dược Vương ra coi. Trong thơ viết :

“Tiểu nữ đã mang thai với Tiêu Lĩnh Vu mà không muốn nói ra. Tiêu Lĩnh Vu lại không biết. Mong Khâu cô nương thành toàn vụ này. Lão phu cảm kích vô cùng.”

Khâu Tiểu San quay đầu nhìn lại thì Tiêu Lĩnh Vu đã mất hút vào trong bóng đêm. Bách Lý Băng nhìn về phía chàng ra đi ngơ ngẩn xuất thần. Khâu Tiểu San thở dài nghĩ bụng :

- “Người tài giỏi đến đâu cũng khó tránh khỏi lầm lẫn. Tiêu huynh đệ là hảo nhân nhưng còn nhỏ tuổi quá mà thành tựu đã vượt mức. E rằng sau này biến đổi hoàn cảnh, thiện ác khác nhau trong một ý niệm, có thể anh hùng lại biến thành kiêu hùng. Băng muội cùng Nam Cung cô nương đối với y chỉ biết đường nhu thuận. Xem chừng ta phải đi theo để quản cố y”...

NGÔA LONG SƯƠNG

Điểu sáo hề hồn

8

vh

ĐIỆU SÁO MÊ HỒN

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Một Cuộc Hội Diện Ly Kỳ

Đêm đã khuya bốn bề tịch mịch, mảnh trăng tàn gắng sức phóng qua từng mây đầy ảm đạm những tia sáng âm thầm yếu ớt. Ngọn gió thu hiu hắt thổi những chiếc lá bay phất phới.

Trên đại điện một ngôi chùa cổ giữa cõi hoang vu, bốn cây hồng lạp (đèn cầy to bằng cánh tay trẻ con, ánh sáng chập chờn nhau. Bốn ông già màu áo khác nhau ngồi xếp bằng tại bốn góc.

Cả bốn vị nét mặt đều nghiêm nghị lạ thường, ngồi yên chăm chăm tựa hồ bốn pho tượng đất, không ai nói câu nào.

Một cơn gió thoảng đưa mùi hoa quế ngọt ngào vào trong điện, đồng thời thổi tạt bốn ngọn lửa hồng dường như tắt hẳn rồi trở lại bùng sáng lên.

Giữa lúc những ngọn hồng lan sáng lòa trở lại, chính giữa đại điện xuất hiện thêm một ông già áo xanh, râu bạc, chừng tới rốn. Ông đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi đột nhiên chắp tay thi lễ, lớn tiếng nói :

- Tiểu huynh đã làm nhọc lòng bốn vị hiền đệ phải chờ lâu!

Bốn ông kia vẫn ngồi tĩnh tọa không chớp mắt, tựa hồ như không nghe thấy gì.

Ông râu bạc thở dài, lẩm bẩm :

- Chuyện xưa đã đi vào quá khứ, chẳng là các hiền đệ đều quên khuấy việc ba mươi năm trước đây rồi sao? Mỗi khi tiểu huynh nghĩ đến nông nổi năm anh em ta phút chốc trở nên cừu địch, tuy chưa đến nỗi tàn sát nhau nhưng đã coi nhau như người dưng. Ba mươi năm trời ấy tiểu huynh luống những bâng khuâng chẳng ngày nào là không nghĩ đến những hàn gắn lại mối tương thân giữa anh em mình. Các hiền đệ xa khơi gốc chân trời, không thể mỗi lúc tìm đến nhau được, vì thế mà hoài bão của tiểu huynh không được mãn nguyện. Thời gian thấm thoát phút chốc đã ba mươi năm, vì ta tìm được hành tung bốn hiền đệ rất khó nên tiểu huynh để thiếp mời bốn vị về đây hội diện, cho khuây khỏa nổi cách biệt ba mươi năm trời. Thế mà bốn vị hiền đệ vẫn chưa lượng tình, cởi mở tấm lòng sầu khổ cho tiểu huynh.

Ông nói để ông nghe, hàng giờ bốn vị kia vẫn lờ đi như không nghe thấy gì và người cũng không nhúc nhích.

Ông toan nói nữa, bất thình lình có tiếng chân mười hai thiếu niên đều đeo binh khí ập vào đứng sắp hàng để ngăn lối ra khỏi cửa điện.

Ông già râu bạc nhíu cặp lông mày, đưa mắt nhìn mười hai thiếu niên, thấy gã nào cũng tinh thần lanh lợi, khí thế hào hùng. Ông bỗng cười, vụt hỏi :

- Các cậu nhỏ này tướng mạo phi phàm, hẳn là đệ tử của bốn vị hiền đệ?

Bốn ông vẫn im lặng không lên tiếng.

Mười hai thiếu niên đều ăn mặc theo lối võ sinh nhưng màu sắc không giống nhau, xanh phớt có, vàng thẩm có, trắng bạch có, tím lợt có, cứ ba người một màu sắc, giống như sắc phục của từng vị ngồi bốn góc.

Ông già râu bạc chỉ mong bốn vị lên tiếng để ông giãi bày tâm sự. Song bốn ông cứ trơ ra tựa hồ không muốn mở miệng. Ông già râu bạc dùng hết cách mà bốn vị vẫn im lìm. Bất giác ông lộ vẻ không hài lòng, mở to mắt, lớn tiếng nói :

- Chư hiền đệ! Giả tỉ các hiền đệ không lượng xét cho tiểu huynh cũng xin nói rỏ ra, nếu cứ ngậm miệng như thế này mãi thì thật tiểu huynh không thể chịu nổi.

Bốn vị vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Ông già râu bạc đột nhiên nghĩ ra một kế, từ từ bước lại phía ông già mặc áo xanh phớt ngồi phía tả. Bỗng có tiếng ngăn lại :

- Hãy khoan!

Ba thiếu niên mặc áo xanh phớt nhất tề nhảy ra đứng chắn trước mặt ông già râu bạc, nói tiếp :

- Lão tiền bối có điều chi chỉ dạy xin cứ nói cho vãn bối hay là được. Gia sư đang luyện công chưa tỉnh, xin lão tiền bối đừng kinh động!

Ông già râu bạc đột nhiên làm mặt giận, nhưng chỉ thoáng cái ông đã lấy lại được vẻ trấn tĩnh hòa ái, cười hỏi :

- Các ngươi có biết ta là ai không?

Ba gã thiếu niên áo màu xanh phớt, đồng thanh đáp :

- Bất luận là ai cũng không thể quấy rầy gia sư trong lúc người luyện công.

Ông già râu bạc tự nhiên sa sầm nét mặt hỏi :

- Có thật sự sư phụ các ngươi đang vận công, điều hòa hơi thở không?

Gã thiếu niên đứng bên tả quay đầu nhìn sư phụ rồi đáp :

- Gia sư đang nhập định, thường là một ngày một đêm không ăn uống, không cử động. Hiện mới được một đêm, lão tiền bối có việc chi gấp vậy?

Ông già râu bạc chú ý nhìn hồi lâu vào mặt ông già áo xanh rồi quay phắt lại từ từ bước sang phía ông mặc áo vàng đang ngồi quay mặt vào tường.

Ba thiếu niên mặc áo võ sinh màu vàng vừa nghe tiếng áo lất phất đã nhanh như chớp nhảy vào đại điện, đứng hàng chữ nhất chắn lối ông già râu bạc.

Ông già râu bạc khẽ thở dài một tiếng, lắc đầu rồi lại chuyển hướng đi về phía ông già áo tía, nhưng cũng bị ba thiếu niên áo tía nhảy ra ngăn cản. Rốt cuộc ông già râu bạc đi về phía nào cũng bị những thiếu niên ngăn trở.

Ông già râu bạc tựa hồ như không muốn động thủ cùng bọn thiếu niên, ông từ từ đi trở lại giữa đại điện đưa mắt nhìn mười hai gã rồi gằn giọng hỏi :

- Có thật sư phụ các ngươi đang vận công nhập định? Ngoài ra không có ý gì khác?

Câu hỏi đột ngột khiến cho mười hai thiếu niên đồng cảm thấy rùng mình, quay đầu lại nhìn thì thấy bốn vị vẫn đang xếp bằng tĩnh tọa, tuyệt không tỏ vẻ gì khác, liền đồng thanh đáp :

- Quả vật! Nghiệp sư phụ đang tĩnh tọa nhập định.

Lão áo xanh râu bạc khẽ gật đầu nói :

- Ta cũng mong như vậy!

Rồi lão cũng xếp bằng ngồi xuống nhắm nghiền đôi mắt.

Mười hai thiếu niên ai nấy lui về sau lưng sư phụ mình ngồi xuống đất. Tòa đại điện trở lại với bầu không khí tĩnh mịch.

Gió thu vẫn thổi hoa quế thơm ngọt ngào vào đại điện, đồng thời lay động bốn ngọn hồng lạp lúc sáng lúc mờ ảo.

Không biết lúc đó vào giờ nào, một thanh âm uyển chuyển quyện với mùi hoa quế vọng vào đại điện. Thanh âm này cực kỳ quái dị, êm đềm và loáng thoáng, như có, như không, văng vẳng bên tai dù chú ý đến đâu cũng không nghe rõ.

Mười hai gã thiếu niên đều nghe thấy nhưng không ai nói ra vì không có cách gì xác định được người khác cũng nghe thấy như mình, hay là chỉ riêng mình có cảm giác hão huyền. Họ sợ nói ra, thì tự mình kém cỏi còn là việc nhỏ, nhưng tổn thương đến oai danh của sư môn mới là việc lớn. Nên tuy mười hai gã cùng nghe thấy mà đều lơ đi như không có chuyện gì.

Thanh âm như có như không, như thực như hư, rồi thốt nhiên trầm xuống khiến cho mười hai thiếu niên đồng thời cảm thấy rất kỳ dị, tựa hồ như người đang ở trên cao trăm ngàn trượng bị đẩy xuống hố sâu không đáy, đã không có cách chống đỡ lại không tài nào kêu lên tiếng được, họ tuyệt vọng đến nỗi phải nhắm mắt lại.

Lúc mấy người tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ. Bốn cây hồng lạp đã cháy hết.

Lão áo xanh râu bạc đêm qua ngồi nơi chính điện không thấy đâu nữa.

Mỗi người nhìn nhau rồi lại nhìn đến các vị sư phụ.

Bốn vị vẫn ngồi đó không xê xích chút nào.

Mười hai gã thiếu niên, vì oai danh của sư môn mình dù không có điều gì hằn học nhau, nhưng vẫn còn chỗ riêng tây nên không ai chịu kể lại với ai.

Bọn họ đối với việc ông già râu bạc tự nhiên bỏ đi, trong lòng đều sinh ra lo sợ. Mười hai thiếu niên, hai mươi bốn con mắt đổ dồn vào chỗ ông già râu bạc ngồi thấy không còn dấu vết chi cả.

Đây là một cục diện đầy bí ẩn, cả mười hai thiếu niên đều biết rằng tình hình có vẻ không ổn mà không ai muốn đến thức tỉnh sư phụ mình trước. Thế rồi gã nọ nhìn gã kia trong lòng rất hoang mang lo sợ mà không ai mở miệng nói trước. Nguyên mười hai thiếu niên này từ lúc theo sư phụ mình vào đại điện. Mỗi vị chọn lấy một chỗ. Sau khi đâu ngồi đó các vị đều nhắm mắt điều hòa hơi thở, không ai mở mắt nhìn ai một lần nào nữa.

Tình trạng này chưa bao giờ có, mười hai thiếu niên hàng ngày kề cận sư phụ mình chưa thấy lần nào kỳ dị như hôm nay. Đứng trước hoàn cảnh bất thường họ không biết xử trí ra sao, chỉ cho là bốn vị ngồi luyện công, nên thủy chung vẫn không dám kinh động.

Thời gian vẫn trôi đi vùn vụt, bốn ông già sắc phục khác nhau vẫn ngồi yên nguyên chỗ không nhúc nhích. Mười hai thiếu niên đều ruột nóng như lửa đốt, đi tới đi lui trong đại điện, nhung không dám kinh động sư phu.

Bỗng gã thiếu niên áo trắng nói khẽ :

- Trong võ lâm chưa có ai ngồi lâu như vậy. Các vị sư phụ đây đã ngồi một ngày một đêm không ăn uống gì, chẳng biết ra sao?

Gã thiếu niên lớn tuổi hơn đáp :

- Sư phụ thường nhắm mắt nhập định mấy ngày không ăn là thường. Đây mới có một ngày một đêm tưởng cũng chẳng tổn thương gì.

Câu nói này tiếng nói khá lớn dường như có ý để bốn ông già nghe tiếng.

Nhưng lạ thay bốn ông vẫn như không nghe thấy gì, mí mắt vẫn không động đậy.

Mười hai gã thiếu niên chia nhau đứng gần sư phụ mình đã một ngày trời.

May mà tòa nhà cổ này ở nơi hoang dã, thường ngày rất ít người qua lại nên không ai làm kinh động đến bọn họ.

Đêm đã hơi khuya, trăng mới mọc chiếu vào đại điện, mười hai gã thiếu niên mỗi lúc một thấy tình trạng nguy ngập hơn, ai nấy đều phập phồng lo sợ.

Một gã thiếu niên áo xanh cất tiếng nói lớn :

- Bọn ta cứ chờ đợi mãi biết đến bao giờ? Tại hạ tưởng chúng ta cần gọi sư phụ tỉnh lại.

Chưa dứt lời, một thiếu niên mặc áo tía lợt nói tiếp :

- Phải đó! Chúng ta c đợi nữa cũng không sao, nhưng gia sư một khi nhập định tai mắt vẫn có linh mẫn đặc biệt. Chẳng lẽ chúng ta lớn tiếng nói chuyện thế này mà người không nghe thấy?

Mười hai người bàn bạc cả nửa ngày mới đồng ý vào thức tỉnh sư phụ. Bọn họ bước tới lạy phục sát đất đồng thanh gọi :

- Sư phụ!....

Bốn ông già vẫn ngồi yên, dường như không thấy tiếng các đệ tử gọi.

Mười hai gã thiếu niên đồng thời cảm thấy hoang mang, chú ý nhìn mặt sư phụ thì vẫn thấy sắc mặt bình thường không thấy gì khác lạ. Chỉ thấy hai mắt nhắm nghiền như người đang hành công vận khí.

Các thiếu niên lại có lòng kiên quyết tự tin. Họ cho là võ công sư phụ mình thâm hậu vô cùng, các vị ngồi tĩnh tọa quyết không thể xảy ra những chuyện bất ngờ... Hơn nữa từ lúc sư phụ tiến vào đại điện ngồi tĩnh tọa nguyên chỗ, ngoại trừ ông già áo xanh râu bạc chẳng một ai vào.

Các bậc võ công thượng thặng đang tĩnh tọa, không có cường địch ám toán thì còn có điều gì khả nghi. Họ chỉ băn khoăn ở chỗ các vị ngồi lâu thế mà tuyệt nhiên không hề nháy mắt.

Mười hai gã thiếu niên điều cho là một trường hợp đặc biệt kỳ lạ, nên chỉ thấy trấn tĩnh được một chút rồi lại thấy trong dạ nôn nao, rồi lại chăm chú nhìn sư phụ.

Bỗng một gã thiếu niên áo vàng kêu rú lên một tiếng kinh hãi :

- Sư phụ!....

Rồi nước mắt tràn ra như mưa. Tiếng rú kinh hãi này làm cho hết thảy mọi người đều run sợ, trống ngực đánh thình thịch, quay đầu nhìn ra.

Gã thiếu niên áo vàng khác lớn tuổi hơn khẽ hỏi :

- Chu sư đệ! Sư đệ điên rồi sao?

Gã họ Chu lau nước mắt nức nở nói :

- Sư... Sư phụ đã tịch rồi...

Hắn vừa dứt lời, hết thảy đều giật mình, cả kinh thất sắc.

Gã thiếu niên áo vàng lớn tuổi tức giận nói :

- Sư phụ ngồi vận công tĩnh tọa tự nhiên vô cớ sao lại thác được. Sư đệ chỉ nói càn!

Tuy miệng gã nói vậy nhưng trong lòng gã rất hoang mang, rất xúc động. Vì muốn bảo vệ danh dự của sư phụ, hắn không dám thò tay vào sư phụ mình để xem lời sư đệ nói có đúng không.

Gã thiếu niên họ Chu buồn rầu nói :

- Sư phụ thác thật rồi! Hai tay người đã giá lạnh.

Bấy giờ gã áo vàng lớn tuổi mới từ từ đưa tay ra sờ vào tay ông già áo vàng.

Bỗng đột nhiên rụt tay lại nói :

- Sư phụ nội lực tinh thâm không thể nào thác thế này được.

Lòng gã tôn kính sư phụ vô cùng. Tuy gã biết là sư đệ nói đúng nhưng vẫn không chịu thừa nhận.

Gã thiếu niên họ Chu không thấy sư huynh mình nói thêm liền nói tiếp :

- Đệ thấy sư phụ ngồi yên không nhúc nhích nên đã có ý nghi ngờ, liền đưa tay sờ vào bàn tay người đang chắp để trên ngực nên mới biết là sư phụ đã thác lâu rồi, hai tay đã lạnh cứng.

Mười một gã thiếu niên kia đều la lên những tiếng hãi hùng, sờ tay sư phụ mình.

Ai nấy cũng đều khóc rống lên vì gã họ Chu nói đúng. Bốn ông đã chết tự bao giờ. Hai tay đều lạnh ngắt cứng đơ.

Ngoài trời làn mây ảm đạm dày đặc che mất ánh trăng, trong điện tối om.

Ngọn gió thu hiu hắt đưa mùi hoa quế ngào ngạt vào trong điện. Lại một âm thanh huyền ảo lẫn trong gió đưa đến. Âm thanh cực kỳ vi nhược như có như không mà vẫn lọt vào tai mọi người.

Bỗng có tiếng một người hỏi :

- Các bạn hãy thử lắng tai nghe! Dường như có một thanh âm rất lạ?

Một người khác lớn tiếng đáp :

- Đúng rồi! Đêm qua tôi đã nghe thấy thanh âm này.

Trong đại điện tối om, chỉ nghe tiếng người nói chuyện mà không biết là ai.

Nhưng kỳ thật thì trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng trĩu dường như đang bị một sức nặng ngàn cân đè lên, chẳng ai buồn để lưu tâm xem người nào đã nói ra câu đó. Bỗng lại thấy có một người khác lên tiếng :

- Thanh âm này dường như là tiếng tiêu...

Trong đại điện tiếng khóc đã im bặt, một người khác lên tiếng phản đối :

- Đâu phải tiếng tiêu. Tại hạ thổi tiêu đã hơn mười mấy năm trời nên hiểu rõ lắm.

Lại một giọng nói cục mịch xen vào :

- Thanh âm tuy uyển chuyển du dương, nhưng khiến người nghe phải buồn ngủ.

Câu nói này khiến mọi người chợt nhớ ra thanh âm kỳ dị đêm trước, làm cho ai nấy đều bị xúc động mạnh mẽ rồi chẳng mấy chốc đã ngủ mê đi, thậm chí ông già râu bạc bỏ đi cũng chẳng ai biết.

Thanh âm đang êm ái mơ hồ bỗng đổi điệu cao bổng lên đầy vẻ sát phạt tựa hồ như có thiên binh vạn mã đang kéo đến ầm ầm. Mười hai thiếu niên đồng thời cảm thấy dường như đang bị hãm vào vòng vây. May mà tiếng sát phạt vọt lên một lúc, mọi người vừa bị cảm xúc thì thanh âm đó đã im bặt.

Bất thình lình có người quát lớn rồi đứng phắt dậy chạy ra ngoài điện.

Lúc đó tầng mây dầy đã lảng vảng bay đi, ánh trăng mờ ảo ẩn hiện bóng người chạy ra ngoài

điện, mình mặc áo trắng. Bỗng có tiếng người lên tiếng gọi giật lại :

- Vương sư đệ! Sư đệ đi đâu? Sao không trở về?

Tuy sư huynh gọi gấp nhưng tựa hồ gã không nghe thấy, càng chạy thật mau; thoáng cái đã mất hút. Một người khác có vẽ bực tức nói :

- Sư phụ chết chưa nhắm mắt mà gã đã không nghe lời sư huynh ở lại lo liệu, tôi phải chạy theo bắt gã trở lại mới được.

Tuy gã này nói với sư đệ như vậy, nhưng mọi người trong điện đang để tâm vào việc nghiêm trọng, ai nấy đều hết sức lo lắng nên gã muốn nói gì thì nói.

Kể ra trước hoàn cảnh này bọn họ phải cùng nhau thương nghị, đưa ra kế hoạch để đối phó với tình thế. Nhưng lúc bốn ông già vào đại điện không có điều gì dặn bảo, nên bọn đệ tử vẫn riêng rẽ từng tốp không ai nói với ai câu nào. Dường như ai bàn ra trước là làm thương tổn đến uy danh sư môn mình.

Bất thình lình trong điện lóe lên ánh lửa sáng. Ông già áo xanh râu bạc đêm trước lại xuất hiện. Ông này lúc đi cũng như lúc đến, tuyệt nhiên không phát ra tiếng động nào nên chẳng ai biết. Ánh lửa chiếu vào chòm râu bạc và nét mặt nghiêm trang. Mười một gã thiếu niên, không ai bảo ai nhất tề đứng phắt dậy bao vây chung quanh ông.

Ông già này hai mắt lấp loáng, luồng nhãn quang đảo nhìn mọi người rồi nghiêm giọng hỏi :

- Lại một gã đi đâu rồi sao?

Giọng nói nghiễm nhiên tự đặt mình vào địa vị sư trưởng.

Hai gã thiếu niên áo trắng tức giận đồng thanh hỏi :

- Ông là ai?

Ông già áo xanh đột nhiên trừng mắt lên như muốn nổi nóng, nhưng chỉ thoáng qua, ông ẩn nhẫn được ngay, dịu giọng nói :

- Lão phu không nói nên các ngươi không biết lão phu là ai?

Ngừng giây lát, ông nói tiếp :

- Các ngươi đã có nghe sư phụ các ngươi nói tới Diệp Nhất Bình bao giờ chưa?

Giọng nói có vẻ âm trầm ảo não.

Mười một gã thiếu niên hơi rùng mình đồng thanh đáp :

- Thì ra ông là đại sư bá.

Nói xong liền lạy phục xuống đất.

Diệp Nhất Bình đôi mắt rung rinh ngấn lệ ngửa mặt lên thở dài nói :

- Gia sư các ngươi đã thường đề cập đến đại danh của sư bá, nào ngờ hôm nay lẽ ra người được trùng phùng, nhưng ta đã đến chậm một bước thành thử gia sư các ngươi đã hóa ra người thiên cổ...

Đang nói dở câu nhưng gã sực nhớ đến chuyện đêm trước nên hắn thôi không nói nữa. Diệp Nhất Bình thở dài não ruột nói :

- Giả tỷ ta không an bài kịp thì quả nhiên bốn vị hiền đệ đã thiệt mạng vào tay người đó.

Mười một gã thiếu niên sửng sốt nhìn nhau hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ sư phụ.

Diệp Nhất Bình gật đầu nói :

- Sư phụ các ngươi quả chưa chết nhưng không thể để cho tỉnh lại ngay được. Tên cường địch này xảo trá vô cùng, nếu y biết sư phụ các ngươi còn sống tất y sẽ quay trở lại. Người này võ công tuyệt cao, chúng ta không thắng nổi y. Bây giờ chỉ còn cách...

Bất thình lình một cơn gió thổi bật tà áo lên, một bóng đen mặc áo dạ hành từ ngoài điện nhảy vào, lưng đeo bảo kiếm, tay dài như tay vượn, lông mày như thanh kiếm, mắt sáng như sao, coi bộ là một thiếu niên anh tuấn. Tay phải cắp một người toàn thân mặc áo trắng. Chàng khom lưng nói với ông già áo xanh râu bạc :

- Đệ tử đã điểm huyệt y và bắt sống y đem về đây.

Diệp Nhất Bình đưa mắt nhìn gã áo trắng rồi nói :

- Được lắm! Ngươi để gã xuống đây rồi hãy ra canh giữ cửa điện, bất cứ là ai muốn trốn ra đều phải giữ lại.

Thiếu niên áo đen “dạ” một tiếng rồi rút thanh kiếm sau lưng ra cầm tay đi ra ngoài đại điện.

Diệp Nhất Bình lại đưa mắt nhìn mười một gã thiếu niên đứng chung quanh một lượt rồi nói :

- Trong bọn các ngươi đây, ai là người đã biết võ nghệ trước nhập môn, xin mời lại gần lão phu

một chút.

Ông hỏi luôn mấy câu mà không thấy ai trả lời.

Diệp Nhất Bình từ từ móc trong bọc ra một cuồn sổ mỏng rồi cười nói :

- Đối với việc này lão phu đã dụng tâm khá nhiều, điều tra minh bạch. Hành động của các ngươi ta đã ghi vào nhật ký, đừng hòng chạy thoát.

Nói rồi, ông mở nhật ký ra xem. Bỗng thấy gã áo tía lên tiếng :

- Đừng nghe lời xảo trá của lão, rõ ràng là lão đã hạ độc thủ để hại sư phụ, bây lão còn khéo giở trò ma quái. Sư phụ đã thác rồi, ai nấy đều chính mắt mình nhìn thấy. Đời nào người chết rồi còn sống lại được.

Câu nói này khiến cho tất cả mọi người sinh lòng nghi hoặc, mười gã thiếu niên kia cũng đồng thanh phụ họa. Trong đại điện nhốn nháo cả lên.

Diệp Nhất Bình gọi chàng thiếu niên đang đứng canh cửa bảo :

- Bắt tên phản đồ này cho ta.

Thiếu niên áo đen lạng mình đi một cái, xông vào giơ chưởng lên nhằm đánh vào gã áo tía nói câu vừa rồi. Thiếu niên áo đen vừa ra tay, lập tức gây căm phẫn cho mười gã kia. Họ nhất tề phóng quyền ra đánh chàng áo đen.

Thiếu niên áo đen cười lạt một tiếng, tay phải đổi thế đánh ra thế bắt, nhanh như chớp chụp xuống đùi bên tả gã áo tía, rồi nghiêng người một cái đi ra ngoài.

Tuy thế đánh này rất hung mãnh bắt buộc mọi người phải mở một lối đi nhưng chàng vẫn không thể nào tránh khỏi những quyền chưởng phóng tới ào ào đập xuống sau lưng. Song bao nhiêu quyền, chưởng đánh tới đều bật ngược trở lại. Mọi người dừng tay đứng ngẩn người ra nhìn chàng áo đen.

Nguyên những quyền, chưởng đánh vào người chàng áo đen chẳng khác gì đập vào thỏi sắt khiến cho gân tay tê buốt mà chàng thiếu niên áo đen dường như chẳng cảm thấy gì.

Diệp Nhất Bình cặp mắt loang loáng đảo nhìn mọi người lạnh lùng quát bảo :

- Dừng tay!

Tuy tiếng quát không lớn lắm nhưng chẳng khác gì cơn gió dữ đập vào màng tai, khiến cho ai nấy không khỏi rùng mình, đứng yên không nhúc nhích.

Diệp Nhất Bình đưa mắt nhìn gã áo tía bị bắt khẽ bảo chàng áo đen :

- Kỳ nhi! Con điểm huyệt gã đi.

Thiếu niên áo đen vâng lời ra tay điểm huyệt gã.

Diệp Nhất Bình khẽ vuốt chòm râu bạc, nói :

- Lát nữa trong bọn ngươi sẽ có bốn tên máu chảy trên đại điện.

Chưa dứt lời ông đưa mắt nhìn hai gã áo trắng, một áo tía nằm dưới đất bỗng biến sắc.

Bằng một giọng cực kỳ nghiêm trọng, ông nói tiếp :

- Trừ hai gã này, còn hai tên nữa, mau ra đi. Ta quyết không hành hạ các ngươi đâu. Nếu trước mặt lão phu đây mà còn ăn nói hồ đồ thì đừng trách ta độc ác.

Mười gã thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, ai cũng nơm nớp, tựa hồ không hiểu ông nói gì.

Đột nhiên một người bước tới rút thanh trường kiếm sau lưng chỉ vào ông râu bạc, lớn tiếng quát hỏi :

- Ngươi là ai? Cốt ý giở trò ma quái là có ý gì?

Mọi người nhìn xem là ai, thì ra là gã thiếu niên áo trắng. Gã quắc mắt nhìn ông già râu bạc, cầm ngang lưỡi kiếm rõ vẻ muốn ra tay.

Diệp Nhất Bình lạnh lùng nhìn gã thiếu niên cầm ngang ngọn kiếm hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi còn hoài nghi lão phu sao?

Thiếu niên áo trắng chưa kịp trả lời, bất thình lình sau pho tượng thần có tiếng cười the thé vang lên, rồi nói :

- Diệp Nhất Bình! Cả ngươi cũng trúng ám toán của ta rồi, khó lòng sống được mười hai giờ nữa.

Diệp Nhất Bình quay đầu nhìn lại thì thấy một ông cao lêu nghêu, gầy khẳng gầy kheo, mình mặc áo trắng, tay chống gậy trúc từ từ bước ra.

Không biết lão nấp sau pho tượng tự bao giờ mà lúc này đột nhiên xuất hiện.

Diệp Nhất Bình biến sắc hỏi :

- Ông Thiên Nghĩa! Ngươi nói thật đấy chứ?

Lão cao gầy mặc áo trắng khẽ đập cây gậy trúc xuống đất cười nói :

- Có bao giờ Ông mỗ nói sai?

Diệp Nhất Bình lại hỏi :

- Tại sao ngươi lại ám toán ta?

Ông Thiên Nghĩa cười ha hả đáp :

- Ta chỉ muốn bốn gã kia không chết. Còn ngươi ta không muốn để sống.

Diệp Nhất Bình quay đầu nhìn ra chàng thiếu niên áo đen, lạnh lùng hỏi Ông Thiên Nghĩa :

- Còn gã đồ đệ kia của ta đã trúng độc chưa?

Ông Thiên Nghĩa khẽ nhếch miệng cười khan lên tiếng nói :

- Tất cả mọi người trong đại điện đã trúng độc cả rồi.

Diệp Nhất Bình hỏi :

- Chất độc trong mình ta bao giờ sẽ phát tác?

Ông Thiên Nghĩa ngẩng đầu nhìn trời đáp :

- Vào khoảng giờ ngọ ngày mai.

Diệp Nhất Bình nói :

- Vậy thì lão phu còn sống được thêm năm giờ nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Nếu ngươi chịu biến cải tâm tính ít ra cũng sống thêm được ba năm.

Diệp Nhất Bình lẳng lặng suy nghĩ không nói gì thêm nữa.

Thiếu niên áo đen tức giận quát lên một tiếng, chống kiếm xông lại. Ông Thiên Nghĩa đập gậy trúc xuống đất, khẽ quát :

- Bản lĩnh kém cỏi như ngươi sao địch nổi lão phu?

Diệp Nhất Bình đưa người ra chận thiếu niên áo đen lại nói :

- Kỳ nhi! Không được vọng động. Lùi lại cho mau.

Ông Thiên Nghĩa đưa mắt nhìn qua tất cả mọi người lạnh lùng nói :

- Tất cả mọi người ở đây đều đã bị thương vì mũi kim độc của lão phu, chỉ nội trong mười hai giờ chất độc phát ra là chết hết. Trên thế gian này không có thuốc nào cứu được tính mạng cho các ngươi, chỉ có một con đường sống là uống thuốc giải độc của lão phu đây tự chế ra, cứ cách ba ngày uống một viên, nếu quên uống trong mười hai giờ là chất độc lập tức hành hạ.

Mười gã thiếu niên mắc phải vụ kỳ quái này, đầu óc hôn mê hai mắt mở trừng trừng, miệng há hốc không biết làm thế nào. Thiếu niên áo vàng đứng cuối hàng bên tả nói xen vào :

- Xin lão tiền bối hãy cứu tỉnh sư phụ tiểu tử lại rồi hãy nói chuyện.

Ông Thiên Nghĩa lắc đầu cười lạt nói :

- Bốn vị này đã uống thuốc giải độc của ta. Sau đây ba ngày không cần ai cứu cấp vẫn tỉnh lại.

Lão ngừng một lát, đột nhiên cất cao giọng hỏi :

- Các ngươi định chết trong đại điện này hay hy vọng sống thêm?

Lão hỏi luôn mấy câu nhưng vẫn không ai trả lời.

Nguyên những người có mặt tại đây, chỉ riêng một mình Diệp Nhất Bình là biết lão còn ngoài ra không ai biết nên câu chuyện lão nói mọi người trúng phải kim độc tất cả đều không tin.

Ông Thiên Nghĩa nhìn mặt mọi người biết họ có ý hoài nghi liền cười lạt nói :

- Suốt đời tại hạ không nói dối ai, các vị không tin xin vén tay áo lên mà xem thì sẽ rõ, lão phu nói có thật không?

Mười gã thiếu niên đều vén tay áo lên cao, quả nhiên thấy nơi huyệt “Quan Tiết” ở khuỷu tay có một chấm đen bằng hạt đậu thì ai nấy đều rùng mình tự hỏi :

“không biết ta trúng kim độc tự lúc nào mà không thấy đau đớn gì hết?”.

Ông Thiên Nghĩa khẽ gõ đầu gậy xuống đất nói :

- Các ngươi ở trong tòa đại điện hoang vu này đã hai ngày một đêm hẳn đều nhận thấy trong cuộc đời các ngươi đã cảm thấy có nhiều điều quái dị. Có biết đâu cũng trong thời gian này có nhiều cao thủ trong hắc, bạch lưỡng đạo đã phát sinh nhiều cuộc đấu trí và đấu lực rất ác liệt. Hơn nữa còn bao nhiêu tay cao thủ đã bị tử thương...

Nói đến đây ngọn đuốc trong tay Diệp Nhất Bình đã cháy hết.

Nhân lúc tối om, không biết ai đã lên tiếng hỏi :

- Lão tiền bối nói câu đó với ngụ ý gì, vãn bối vẫn chưa hiểu, liệu tiền bối nói rõ nguyên nhân cho vãn bối nghe được không?

Trong tòa đại điện vẫn bao phủ một bầu không khí trầm lặng tối mò. Lát sau lại nghe thấy một tiếng ồm ồm hỏi :

- Khắp nơi hai phái Hắc, Bạch xung đột nhau, còn trong ngôi chùa cổ này không ân sư hội họp nhau có liên quan gì đến không?

Đột nhiên nghe một trận cười ha hả ngắt đứt câu hỏi chưa dứt, tiếp theo có tiếng nói :

- Diệp Nhất Bình! Ngươi vận động chân khí để ngăn ngừa chất độc phát tác đó hả? Sao không chịu ngồi yên điều hòa hơi thở? Ngươi làm thế chỉ chóng cho chất độc hành hạ mà thôi.

Thốt nhiên ánh lửa lại sáng lên. Ông Thiên Nghĩa đưa cao ngọn đuốc đang cháy cầm trên tay từ từ bước lại thắp sáng nến trước pho tượng lên.

Ánh lửa sáng soi rõ mặt lão râu bạc áo xanh lộ vẽ đau khổ cùng cực. Diệp Nhất Bình ngồi xếp bằng dưới đất, đưa mắt nhìn Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói :

- Giả tỷ Diệp Nhất Bình này chưa bị trúng độc thụ thương thì quyết không chịu thua dưới tay Ông Thiên Nghĩa.

Ông Thiên Nghĩa cả cười nói :

- Võ lâm khắp thiên hạ không ai không biết Ông mỗ khét tiếng về dùng độc. Vậy câu nói của ngươi cũng bằng thừa.

Diệp Nhất Bình không nói gì nữa, từ từ nhắm mắt lại vận chân khí điều hòa hơi thở.

Nguyên trong lúc đèn tắt, hai người đã đem nội công thượng thừa đấu ngầm với nhau. Mới đấu ba chiêu thì Diệp Nhất Bình trong người bị nội thương nặng và trúng độc không thể chống lại và chịu thua Ông Thiên Nghĩa.

Gã thiếu niên áo đen nhìn thần sắc sư phụ bất giác trong lòng nỗi giận.

Chẳng quản mình đang trúng độc, nhảy xổ đến đánh ra chiêu “Xuyên Vân Trích Nguyệt” nhanh như gió.

Ông Thiên Nghĩa đưa gậy trúc lên gạt phăng thanh trường kiếm lạnh lùng nói :

- Đến sư phụ ngươi còn muốn chết không được, ngươi không dừng tay ngay mà còn vô lễ thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Diệp Nhất Bình chợt mở mắt ra, quát lớn :

- Kỳ nhi! Ngươi không phải là đối thủ của lão, dừng tay lại ngay.

Thiếu niên áo đen thở dài thu kiếm lại đứng lùi qua một bên.

Ông Thiên Nghĩa đảo mắt nhìn mọi người rồi nói :

- Trước nay lão phu làm việc gì cũng minh bạch mau lẹ, các ngươi có muốn lão phu giải cứu cho hay không tùy, ta quyết không miễn cưỡng...

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Ta nói rõ cho các ngươi biết trước, kim độc của ta là do các chất độc chế luyện nên. Ngoài bản chất kịch độc của nó, thể tích của nó cũng nhỏ bé lạ thường. Nếu trúng phải nó mà trong sáu giờ không lấy ra, nó sẽ chui vào trong mạch máu tuần hoàn đi khắp cơ thể, đâm vào cả ngũ tạng lục phủ. Tuy độc tính của nó chiều mai các ngươi mới cảm thấy phát tác, thế nhưng nếu các ngươi muốn bảo toàn tánh mạng thì phải lấy được nó ra trước giờ dần.

Nói xong lão từ từ chống gậy trúc bước ra khỏi đại điện.

Diệp Nhất Bình gọi giật lại :

- Ông Thiên Nghĩa trở lại đã! Chúng ta thương lượng chút.

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười đi trở vào nói :

- Đây thật không phải là chuyện chơi nếu Diệp huynh không sớm định chủ ý. Ta bỏ ra đi không những quí vị chết oan uổng mà cả bốn vị nghĩa đệ kia dù ta đã cho uống thuốc giải mà không người trông nom thì cũng không sống nỗi.

Diệp Nhất Bình nói :

- Bốn vị kia tuy cùng ta có nghĩa giao kết nhưng đã ba mươi năm nay chưa được hội diện, mình ta không thể chủ trương được. Giờ chỉ có cách là lão huynh hãy lấy kim độc trên người mười hai gã đệ tử kia và cứu tỉnh cho bốn vị nghĩa đệ của ta rồi đem điều yêu sách của lão huynh nói cho họ nghe. Bất luận là họ có ưng ý hay không, lão phu cũng đảm bảo quyết không gia hại đến lão huynh.

Ông Thiên Nghĩa đắn đo một lúc, đưa mắt nhìn mọi người trong điện một lượt nói :

- Nếu lão phu không nghe lời của Diệp huynh thì e rằng có người nói lão phu chỉ biết hăm dọa.

Diệp Nhất Bình trông ra ngoài cửa điện, thúc giục :

- Thời giờ cấp bách lắm rồi, nếu lão huynh thuận theo đề nghị của ta thì xin lập tức ra tay.

Ông Thiên Nghĩa khẽ gật đầu, chạy đến trước ánh đèn trước pho tượng hỏi :

- Ai là người để cho lão phu lấy kim độc ra trước?

Thiếu niên áo đen bước lại nói :

- Để tiểu tử thử xem lời tiền bối thật hay giả.

Ông Thiên Nghĩa nhìn chàng một cái rồi nói :

- Hay lắm! Cởi áo ra đi.

Thiếu niên áo đen ngần ngừ một chút hỏi :

- Tại hạ bị trúng kim độc chỗ nào?

Ông Thiên Nghĩa đáp :

- Ở bên tay trái ngươi.

Thiếu niên áo đen vén một bên tay áo trái lên hỏi :

- Thế này được chưa?

Ông Thiên Nghĩa không đáp, thò tay vào bọc móc ra một mảnh nam châm hình móng ngựa.

Đặt cây gậy trúc xuống, tay trái nắm chặt lấy tay trái chàng, tay phải cầm mãnh nam châm đặt vào chổ trúng kim độc, xoay chuyển luôn luôn. Một mặt lão vận động chân lực cho mạch máu tụ lại. Chỉ trong một lúc, cánh tay trái thiếu niên áo đen đang trắng bạch từ từ biến thành sắc hồng tươi.

Mười gã thiếu niên kia bu quanh lại xem.

Chương 2: Hàng Ma Chưởng Pháp

Bỗng thấy Ông Thiên Nghĩa khẽ ho một tiếng, hòn đá nam châm trong tay được nhấc ra :

- Kim độc tuy đã được lấy ra rồi nhưng chất độc đã thấm vào trong máu.

Nếu không uống thuốc giải độc duy nhất của lão phu thì chưa đến tối mai, chất độc sẽ phát tác ra mà chết.

Mọi người đều nghiêng đầu nhìn, quả thấy trên hòn đá nam châm có dính một mũi kim nhỏ như sợi tóc chừng một phân, toàn thân sắc xanh lóng lánh. Bọn này đều tinh mắt hơn người thường, nên dưới ánh đèn họ trông thấy rất rõ. Họ thấy thế nên nhất tề đều vén tay áo lên nhìn vào chỗ vết thương của mình.

Thiếu niên áo đen lui ra rồi, Ông Thiên Nghĩa bắt đầu điều trị đến người thứ hai.

Ông Thiên Nghĩa quả không nói dối. Chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, lão đã dùng đá nam châm hút hết độc cho mọi người. Đoạn lão từ từ cất miếng đá nam châm vào bọc đưa mắt nhìn mọi người nói :

- Kim độc trong mình các ngươi tuy đã hút ra nhưng chất độc đã ăn sâu vào trong cơ thể, không ai sống quá mười hai giờ nữa.

Mọi người trong điện chính mắt mình thấy kim độc được rút ra nên Ông Thiên Nghĩa nói gì họ cũng tin là thật. Mọi người chỉ nhìn nhau không ai nói câu nào.

Diệp Nhất Bình khẽ thở dài, lại giục :

- Thời giờ không sớm sủa gì nữa. Ông huynh cứu tỉnh cho bốn sư đệ để cùng nhau thương nghị.

- Công việc giải mê cho mấy người đó chỉ cất tay là xong, nhưng trước khi lão phu cứu tỉnh họ lại, cần phải cho uống thuốc độc trước, vì ba mươi năm trước đây, Ngũ nghĩa ở Trung Nguyên đã lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ. Thế rồi từ bấy lâu công lực của các vị cũng tăng tiến hơn nhiều. Lão phu tự biết mình không thể chống lại được năm vị hợp sức lại. Nhưng khi đã uống thuốc độc rồi thì lão phu không còn sợ gì nữa.

Diệp Nhất Bình quay đầu lại nhìn thì thấy mười gã thiếu niên vẫn im hơi lặng tiếng. Diệp Nhất

Bình xa các nghĩa đệ đã ba mươi năm, không biết gì đến tình hình sinh hoạt gần đây của bọn họ. Trong lúc nhất thời không dám tự chuyên quyết định việc gì cho họ, nên ông liếc mắt nhìn bọn đồ đệ, hoặc giả chúng có đưa ra ý kiến gì chăng.

Nhưng mười gã thiếu niên này một vẻ nghiêm trang, không tỏ ý tán đồng mà cũng không có gì phản đối.

Diệp Nhất Bình đắn đo trong bụng :

"Ông Thiên Nghĩa là một tay cao thủ về dùng độc nổi tiếng trong giang hồ, nên được võ lâm tặng cho là "Thiên Lý Độc Tẩu". Khi nói đến lão, khách giang hồ đều muốn lảng tránh hoặc nhượng bộ lão mấy phần. Bây giờ bốn nghĩa đệ mà uống thuốc độc của lão thì việc sống chết đều ở nơi lão. Dù sao thì cũng phải ưng thuận, để lão cứu tỉnh bốn nghĩa đệ rồi hãy tính". Nghĩ vậy, Diệp Nhất Bình liền nói :

- Tiểu đệ ưng thuận như vậy nhưng cần lão huynh hãy đưa thuốc giải cho tiểu đệ trước.

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười nói :

- Lão phu đã nói thế nào là có như thế, quyết không nuốt lời. Vậy mà Diệp huynh vẫn không tin, chẳng hóa ra coi thường lão phu lắm sao?

Diệp Nhất Bình nói :

- Tiểu đệ đã bị huynh ám toán, nếu quả tiểu đệ không tin lão huynh thì khi nào lại để cho các vị nghĩa đệ uống thuốc độc nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Cho mấy vị hiền đệ uống thuốc độc là do chính miệng của lão huynh nói ra, bây giờ còn trách gì lão phu nữa.

Diệp Nhất Bình hỏi :

- Thế tại sao khi Ông huynh hạ độc tiểu đệ lại không báo trước?

Ông Thiên Nghĩa đáp :

- Tiểu đệ vì giỏi dùng độc mà nổi tiếng giang hồ, vả lại Diệp huynh cũng nhớ cho rằng theo qui củ võ lâm: Việc hạ độc không cần nói trước. Diệp huynh tránh tiểu đệ thế nào được!

Diệp Nhất Bình nói :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Không phải tiểu đệ trách gì Ông huynh. Tiểu đệ nói đây là giữa cá nhân Ông huynh và tiểu đệ, chứ không bàn đến phương diện ngoài giang hồ.

Ông Thiên Nghĩa cười khanh khách nói :

- Cứ như lời Diệp huynh nói thì cái ngoại hiệu “Thiên Tý Độc Tẩu” nên bỏ đi ư?

Diệp Nhất Bình nói :

- Bỏ đi là phải! Vì bạn hữu võ lâm ai nghe đến ngoại hiệu đó cũng ngán và muốn xa lánh Ông huynh.

Ngừng một lát, lại nói khích :

- Bất quá Ông huynh chỉ hơn người về việc dùng độc, còn võ công chắc cũng tầm thường lắm. Nếu không thế thì làm gì phải sợ bọn Ngũ nghĩa chúng tôi?

Ông Thiên Nghĩa vung gậy trúc một cái phát ra tiếng gió vù vù, cả giận nói :

- Diệp huynh cho võ công của ta kém cỏi, thế thì cùng ta thử mấy chiêu xem sao. Bọn Ngũ nghĩa các ngươi ở Trung Nguyên không biết dùng độc, thì võ công có chỗ nào làm cho người ta phải sợ?

Diệp Nhất Bình cười ha hả nói :

- Ông huynh định đem võ công để phân cao thấp với người thì thật là hiếm thấy trên giang hồ. Nếu Ông huynh muốn thế thì hãy cứu tỉnh bốn nghĩa đệ của ta rồi hãy đấu.

Ông Thiên Nghĩa cười lên the thé, giương cặp mắt lên, đập gậy xuống đất nói :

- Diệp huynh muốn cho Thiên Lý Độc Tẩu này không dùng độc thì thật là một ảo mộng. Còn hôm nay mà Diệp huynh muốn nói đến lề lối giang hồ thì tiểu đệ bỏ đi đây.

Diệp Nhất Bình biến sắc nghĩ :

“Nếu lão bỏ đi thì không những bốn nghĩa đệ của ta sẽ không bao giờ hồi tỉnh mà cả mười mấy tên đồ đệ cũng không toàn mạng”.

Nét mặt ông lộ vẽ do dự, đột nhiên ông cười nói :

- Tiểu đệ đâu dám vô lễ với Ông huynh, nhưng vì trong võ lâm điều tối trọng là hai chữ tín nghĩa. Giờ Ông huynh cho họ uống độc thì tánh mạng của họ hoàn toàn trong tay Ông huynh. Nhưng lấy đạo nghĩa võ lâm mà nói thì chuyện bỏ độc tưởng không cần nói đến nữa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Diệp huynh muốn khảo cứu võ công của lão phu nhưng thời giờ cấp bách, xin miễn thứ cho tại hạ khỏi bồi tiếp.

Sở dĩ Diệp Nhất Bình muốn kéo dài câu chuyện là để cho đệ tử của bốn nghĩa đệ được thêm nhiều thời gian suy nghĩ, nhưng họ vẫn lặng lẽ không nói gì.

Diệp Nhất Bình liền nói :

- Thôi được! Tiểu để sẽ y lời Ông huynh. Nhưng có điểm này cần nói trước: Sau khi Ông huynh cứu tỉnh bốn vị nghĩa đệ, cần sao cho thần trí họ được trở lại tỉnh táo bình thường để huynh đệ tiểu đệ bàn định.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Dĩ nhiên là phải thế. Ngoài ra Diệp huynh còn có điều chi nữa không?

Diệp Nhất Bình nói :

- Giả như mà huynh đệ chúng tôi không ưng thuận lời yêu cầu của Ông huynh thì Ông huynh có giải độc cho họ không?

Ông Thiên Nghĩa ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Lão phu chỉ có một điều kiện là nếu Diệp huynh thành thật thì đem bí quyết đó nói cho lão phu biết trước, để cho lão phu có đủ thời giờ nghiệm xem đó là thật hay giả, rồi sẽ đưa thuốc giải cho Diệp huynh.

Diệp Nhất Bình thở dài đáp :

- Được rồi! Chúng ta đã nói điều gì là làm như vậy.

Ông Thiên Nghĩa đặt cây gậy trúc xuống, thò tay vào túi lấy ra hai cái bình ngọc :

Một xanh, một trắng. Lão đưa cái xanh lên nói :

- Trong bình này đựng “Bách Bộ Đoạn Trường tán” do trăm ngàn chất thuốc kịch độc chế ra. Người thường uống phải chỉ đi trong vòng trăm bước thì thất khiếu chảy máu ra mà chết. Nhưng những vị nghĩa đệ là những người có võ công thâm hậu thì khác, chỉ cần vận động chân khí khóa những đường huyệt đạo không để cho chất độc vào trong tạng phủ thì không hết gì. Còn cái bình trắng này chứa “Hóa Độc thần đơn” để giải trừ “Bách Bộ Đoạn Trường tán”. Diệp huynh truyền thụ khẩu huyết cho lão phu xong là lão phu lập tức đưa thuốc giải tặng Diệp huynh ngay.

Diệp Nhất Bình lại hỏi :

- Bốn nghĩa đệ của tiểu đệ tinh thần chưa hồi tĩnh đã uống thuốc độc vào thì biết đâu mà vận chân khí để khóa huyệt đạo, há chẳng bị nguy hiểm về chất độc ư?

- Ông Thiên Nghĩa cười ha hả đáp :

- Điều đó Diệp huynh khỏi lo. Ông mỗ đã chuẩn bị sẵn, bọc thuốc độc bằng một lần áo ngọt. Qúi vị hiền đệ chỉ cần nghe lời lão phu đừng buông cơn giận cho nổi lên. Trong thời gian vỏ đường chưa tiêu hết thì chất độc không phát tác được. Trừ phi tự ý vận động chân khí thì chất độc phát tác ngay. Lúc đó đừng có trách lão phu.

Diệp Nhất Bình cười lạt nói :

- Ông huynh thật đã lắm công phu để đối phó với bọn anh em chúng tôi.

Ông Thiên Nghĩa cười nói :

- Việc này Diệp huynh tự suy nghĩ cho kỹ đi rồi quyết định. Ông mỗ không dám miễn cưỡng.

Diệp Nhất Bình nói :

- Tiểu đệ xin y lời.

Ông Thiên Nghĩa từ từ đứng dậy đi đến trước mặt ông già áo tía, mở bình ngọc lấy một viên thuốc đỏ bỏ vào trong miệng. Tay phải lão bấm vào mười hai đường huyệt đạo của ông già áo tía. Ông Thiên Nghĩa hành động rất mau lẹ, chỉ trong khoảnh khắc đã bỏ thuốc xong vào miệng bốn ông, đồng thời điểm vào các đường huyệt đạo. Đoạn lão quay về ngồi đối diện với Diệp Nhất Bình, nhắm mắt điều hòa hơi thở. Sau khi lão điểm huyệt xong cho bốn người, chân khí đã bị hao tổn rất nhiều, sắc mặt lộ vẻ mệt nhọc.

Trong tòa đại điện lại trở lại vẻ tịch mịch trầm lặng, tuy có đến mười chín người ngồi đó mà tuyệt không nghe thấy một tiếng động. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bốn ông già ngồi bốn góc toàn thân rung bắn lên, mở miệng buông tiếng thở dài.

Mấy chục con mắt đều đổ dồn vào bốn ông. Nhưng sau tiếng thở dài, bốn ông lại ngồi yên tĩnh tọa như trước.

Ông Thiên Nghĩa đứng dậy nói :

- Lát nữa lão phu sẽ cho các ngươi uống thuốc là sẽ tỉnh táo lại như thường.

Lão vừa nói vừa lấy một bình thuốc màu xanh đến bỏ vào miệng bốn ông rồi quay mặt về Diệp

Nhất Bình cười hỏi :

- Diệp huynh thử uống một viên xem sao?

Diệp Nhất Bình cười lạt nói :

- Tại hạ đã trúng độc của Ông huynh rồi, bây giờ còn uống thuốc độc nữa sao?

Ông Thiên Nghĩa cười đáp :

- Diệp huynh đã trúng độc nhưng là thứ mấy giờ sau mới phát tác, so với thứ “Bách Bộ Đoạn Trường tán” này thì hiệu nghiệm còn kém xa. Giả tỷ như sao khi bốn vị kia tỉnh lại rồi Diệp huynh cướp lấy thuốc giải độc trong tay lão phu, khi đó một người sao địch nổi năm. Lão phu bị cướp thuốc là việc nhỏ, nhưng bị Diệp huynh trở mặt không truyền thụ khẩu quyết võ công là chuyện lớn.

Diệp Nhất Bình đón lấy viên thuốc trong tay Ông Thiên Nghĩa bỏ vào miệng cười nói :

- Thế này thì Ông huynh vững dạ rồi chứ!

Ông Thiên Nghĩa mỉm cười nói :

- Nếu Diệp huynh chỉ để viên “Bách Bộ Đoạn Trường tán” này dấu trong góc miệng không chịu nuốt vào bụng, thì cái vỏ đường bên ngoài bị nước bọt làm thấm vào tan đi mau lắm. Nếu Diệp huynh không nghe thì mặc kệ đó!

Diệp Nhất Bình nói :

- Cám ơn Ông huynh đã dặn bảo cặn kẽ.

Diệp Nhất Bình vừa nói vừa dùng đầu lưỡi nếm trộm viên thuốc thì quả nhiên ngọt thật. Ông biết rằng Ông Thiên Nghĩa nói thật. Ông Thiên Nghĩa hai mắt loang loáng nhìn chằm chặp vào mặt Diệp Nhất Bình không ngớt. Diệp Nhất Bình xem chừng khó nhổ trộm viên thuốc ra ngoài.

Đột nhiên có tiếng đập tay vang lên, rồi một giọng nói ồm ồm vang lên hỏi :

- Sao ngươi lại ra tay đánh người?

Bỗng nghe một âm thanh lạnh lùng hỏi lại :

- Mi không có mắt sao? Người ta duỗi tay thì mình phải để ý chứ!

Ông Thiên Nghĩa bất giác quay đầu lại xem. Diệp Nhất Bình thừa cơ lão quay đi, nhanh như chớp nhả viên thuốc trong miệng ra dấu vào bọc rồi định thần nhìn ra thì chính là gã đệ tử của mình tên gọi

Thượng Quan Kỳ đã tát cho người kia hai cái. Diệp Nhất Bình hiểu ngay là gã làm vậy để phân tán tinh thần của Ông Thiên Nghĩa thì khen thầm trong bụng :

“Gã này thông minh tuyệt thế lại còn cơ trí hơn người. Sau khi ta qua khỏi nạn này quyết dốc lòng chỉ điểm bao nhiêu tuyệt nghệ bí mật truyền thụ cho gã”.

Thốt nhiên thấy ông già áo tía lên tiếng thở dài rồi mở bừng mắt ra.

Ông đã hôn mê một ngày một đêm, giờ chợt tỉnh lại, thần trí vẫn chưa hoàn toàn phục hồi như cũ. Ông đảo mắt nhìn quanh thấy đông người, sắc phục khác nhau, bất giác rùng mình một cái.

Diệp Nhất Bình hỏi :

- Nhị đệ còn nhận ra được tiểu huynh không? Trước kia vì có điều hiểu lầm mà khiến anh em ta coi nhau như người dưng suốt ba mươi năm trời. Vì thế mà tiểu huynh lúc nào cũng băn khoăn trong dạ, tiểu huynh đã đi tìm các đệ nhưng một là hành tung của các đệ bí mật không phải mỗi lúc mà tìm được, hai là các người bôn tẩu giang hồ mỗi người một phương, nay đã hùng chúa một nơi, tiểu huynh...

Diệp Nhất Bình đang nói dở bỗng lại nghe một tiếng thở dài, rồi có tiếng ông già áo trắng nói xen vào :

- Việc của ba mươi năm trước xem bằng giấc mộng, nhớ lại thêm đau lòng nhức óc. Bọn người chúng tôi cùng đại ca đã tuyệt giao rồi, trong khoảng ba mươi năm đăng đẳng cũng vẫn tưởng nhớ đại ca. Sau một năm dứt áo, chia ly tình đồng cốt nhục, tiểu đệ rất là hối hận. Rồi bốn người cùng không hẹn mà nên cùng tìm đến nơi mà chúng ta kết nghĩa khi trước, nhưng không được gặp mặt đại ca. Còn bốn chúng tôi vẫn thời thường đi lại với nhau. Hành tung của đại ca chẳng khác chi hạc vàng. Than ôi! Một phen lầm lỗi gây ra cái đau khổ tương tư ba mươi năm trời. Tháng ngày vùn vụt, nhớ lại khi dứt áo ra đi, đại ca đang tuổi tráng niên mà nay đầu tóc đã bạc phơ. Nhỏ nhất là ngũ đệ cũng đã đến tuần hoa giáp.

Lại thấy hai ông áo vàng sẫm và áo xanh phớt nói tiếp :

- Đại ca vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Vừa nói vừa chắp tay hướng về Diệp Nhất Bình thi lễ.

Diệp Nhất Bình chắp tay trước ngực nói khẽ :

- Ba mươi năm trời tiểu huynh nhất dạ bất an, nghĩ rất hổ thẹn cùng các vị nghĩa đệ. Nghĩ kỹ lại thuở ấy bọn mình được người truyền thụ võ công đã an bài để giữ bí mật, dụng tâm hoài nghi hết tất cả mọi người. Đáng tiếp ta bị kẻ khác lừa bịp tuyên lời trọng thệ, đem võ học của mình tiết lộ ra đến

nỗi để anh em ngờ vực lẫn nhau, rồi tuyệt giao từ đó.

Ông Thiên Nghĩa đột nhiên cười lạt xen vào :

- Thời giờ cấp bách lắm rồi. Lớp vỏ bọc ngoài viên thuốc sắp tan hết rồi.

Diệp Nhất Bình hơi thay đổi sắc mặt, nhưng chỉ thoáng cái đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười lạt nói :

- Ta đã có lời hẹn trước với Ông huynh là sau khi các nghĩa đệ tỉnh lại thì để cho anh em chúng tôi có chút thời giờ thương nghị với nhau kia mà.

Ông Thiên Nghĩa giục :

- Hay hơn hết là Diệp huynh nên đem lời ước hẹn của hai ta nói rõ cho các vị nghĩa đệ biết là đem khẩu quyết ra truyền dạy cho lão phu. Lão phu xin lấy thuốc giải ra tặng ngay. Sau khi uống thuốc giải rồi quí vị hãy hàn huyên tâm sự với nhau vẫn chưa muộn.

Bốn ông kia đều ngoảnh mặt lại nhìn Ông Thiên Nghĩa. Người tỉnh lại trước nhất là ông già mặc áo tía lạnh lùng nói :

- Ngỡ là ai, té ra là vị tiếng tăm lừng lẫy "Thiên Tý Độc Tẩu" Ông Thiên Nghĩa.

Ông Thiên Nghĩa nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Hôm nay cái tên "Thiên Lý Độc Tẩu" may mắn được gặp quí vị cao nhân trong "Trung Nguyên ngũ nghĩa", trong lòng thật khoan khoái vô cùng.

Ngừng một lát, lão lại nói tiếp :

- Cái tên "Thiên Lý Độc Tẩu" bữa nay không cho người ta gọi suông. Qúi vị đây đều đã uống kịch độc "Bách Bộ Đoạn Trường tán" thì ngoại trừ "Hóa Độc thần đơn" của Ông mỗ, khắp võ lâm hiện nay không còn thuốc giải độc nào có thể giải được nữa.

Ông già áo trắng nổi giận nói :

- Bất luận là "Bách Bộ Đoạn Trường tán" hay "Thập Bộ Đoạn Trường tán" cũng chẳng có chi đáng sợ. Trung Nguyên ngũ nghĩa đâu phải là hạng tham sinh úy tử.

Nói xong đứng phắt dậy.

Ba người kia cũng lộ vẻ tức giận theo nhau đứng dậy, lăm lăm nhìn Thiên Lý Độc Tẩu như muốn nhảy xổ vào.

Ông Thiên Nghĩa thấy cả bốn người toan ra tay cùng một lúc, không khỏi phập phồng lo sợ. Một mặt nhìn Diệp Nhất Bình nói nhỏ :

- Nếu quí vị này vây đánh lão phu, Diệp huynh đừng trách lão phu phản bội lại lời giao ước.

Nói xong phất áo ra đi.

Diệp Nhất Bình liếc mắt nhìn các vị nghĩa đệ nói :

- Các hiền đệ hãy ngồi xuống vận khí điều hòa hơi thở. Nếu thấy có điều gì khác lạ thì phải vận khí khóa các huyệt đạo lại.

Bốn ông kia vẫn nhìn chằm chặp Ông Thiên Nghĩa nói :

- Ông huynh phải cẩn thận! Nếu chúng tôi cảm thấy chất độc phát ra thì đừng hòng sống sót ra khỏi đại điện ngôi chùa cổ này.

Diệp Nhất Bình khẽ thở dài, từ từ đưa một ngón tay phải lên nói :

- Chiêu thứ nhất về phép “Hàng Ma thập tam chưởng” là “Phi Bút Chiêu Hồn”.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Diệp Nhất Bình.

Ông Thiên Nghĩa khẽ hắng giọng, đưa mắt nhìn quanh đại điện một lượt.

Diệp Nhất Bình thật là người tinh tế, vừa nghe Ông Thiên Nghĩa hắng giọng là biết lão dụng tâm muốn mình nói riêng với lão, liền nói :

- Ông huynh ghé tai lại gần đây.

Ông Thiên Nghĩa liếc mắt nhìn bốn ông kia rồi đến ngồi bên cạnh Diệp Nhất Bình, kề tai sát vào.

Diệp Nhất Bình giảng rất mau về ba khẩu quyết về “Hàng Ma chưởng pháp”, Ông Thiên Nghĩa gật đầu lia lịa.

Nên biết rằng Ông Thiên Nghĩa là một tay bản lãnh không vừa nên vừa nghe Diệp Nhất Bình giảng giải khẩu quyết đã biết ngay thật hay giả, chứ không như hạng võ công tầm thường.

Diệp Nhất Bình truyền xong ba khẩu quyết của “Hàng Ma chưởng pháp” liền nói :

- “Hàng Ma chưởng pháp” này anh em tiểu đệ phải chia nhau mỗi người học mấy chiêu thức. Về phần tiểu đệ học ba chiêu đầu. Ông huynh vừa nghe tiểu đệ truyền cho khẩu quyết, nếu là thật thì xin Ông huynh trao ra thuốc giải cho bốn vị nghĩa đệ uống, rồi tiểu đệ sẽ bảo họ truyền cho những khẩu

quyết dưới.

Ông Thiên Nghĩa nghĩ thầm :

“Đúng rồi! Trang chủ mình đã kể cho hay rằng : Chưởng pháp này ba mươi năm trước do một ông già vô danh truyền thụ. Nhân vì ông này không thể lưu lại lâu ngày tại Trung Nguyên nên đưa năm vị này đến một nơi rồi ông ta biểu diễn hai chiêu “Hàng Ma chưởng pháp” và hỏi có muốn học không?”

Hồi đó oai danh của Ngũ nghĩa đã chấn động giang hồ, võ công năm người được liệt vào hàng cao thủ đệ nhất, bỗng gặp ông lão vô danh biểu diễn hai chiêu thức mà họ chưa biết bao giờ thì khi nào họ lại chịu bỏ không học.

Ông già thấy bọn họ muốn học thì liền ẩn mình vào một căn tịnh thất và chỉ cho từng người một vào học mà thôi. Ông đem mười ba chiêu thức của “Hàng Ma chưởng pháp” chia ra truyền thụ cho năm người. Theo lời ông thì chưởng pháp này rất tinh vi kỳ diệu, không có một cá nhân nào có thể học và lãnh hội được trong một thời gian ngắn đủ cả mười ba chiêu. Vì lẽ ông có việc không thể lưu lại đó lâu được, nên dùng cách chia ra truyền dạy cho năm người mới có thể đi đến kết quả mong muốn.

Ông Thiên Nghĩa cười nói :

- Lời của Diệp huynh như đinh đóng cột, dĩ nhiên Ông mỗ tin rồi.

Nói rồi lấy cả bình thuốc trắng đưa cho Diệp Nhất Bình.

Diệp Nhất Bình không ngờ Ông Thiên Nghĩa lại khẳng khái đến như thế, đưa tay đón lấy bình thuốc.

Lúc trước chính mắt Diệp Nhất trông thấy Ông Thiên Nghĩa lấy thuốc từ trong bình này cho bốn nghĩa đệ uống khiến cho họ đang lúc hôn mê được tỉnh lại ngay, nên không chút gì nghi ngờ.

Diệp Nhất Bình lấy bốn viên thuốc đưa cho bốn nghĩa đệ, nói :

- Ông huynh đây là người rất có tên tuổi trong võ lâm, thuốc giải của Ông huynh chắc chắn là không có chỗ nào khả nghi. Vậy các hiền đệ uống ngay đi cho tiểu huynh được yên lòng.

Bốn ông kia nhìn Diệp Nhất Bình mỉm cười đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Diệp Nhất Bình đậy nắp bình lại rồi hỏi :

- Thứ “Hóa Độc thần đơn” của Ông huynh chắc chắn là giải độc cho bọn họ được chứ?

Ông Thiên Nghĩa đáp :

- Diệp huynh còn nghi ngờ lão phu thì lão phu chẳng biết làm thế nào được.

Diệp Nhất Bình lại nói :

- Không phải tại hạ cố ý nghi ngờ Ông huynh đâu. Nhưng vì là việc trọng đại nên tại hạ vẫn không yên lòng.

Diệp Nhất Bình chăm chú nhìn bốn nghĩa đệ, thấy sắc mặt biến đổi dần dần, mỗi lúc một hồng hào thêm thì mới hơi yên lòng.

Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói :

- Diệp huynh bảo lão phu làm gì thì lão phu đã làm rồi. Vậy lão phu yêu cầu được truyền thụ hết mười ba chiêu về “Hàng Ma chưởng pháp”.

Diệp Nhất Bình nói :

- Các nghĩa đệ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, tiểu đệ e rằng họ chưa có thể truyền thụ võ công ngay được. Trước nay Ngũ nghĩa ở Trung Nguyên nói sao làm vậy. Chúng tôi đã nhận lời với Ông huynh thì quyết không bao giờ nuốt lời.

Ông già áo trắng cả giận trừng mắt hỏi :

- Đại ca! Thiên Tý Độc Tẩu cho chúng tôi uống thuốc độc gì xem chừng có vẻ không ổn?

Diệp Nhất Bình cười nói :

- Nhị đệ cứ yên tâm, chính mắt tiểu huynh trông thấy thứ thuốc này cứu tỉnh các vị hiền đệ. Người ta thường nói “thuốc đắng dã tật”. Thuốc này công dụng giải độc nên chắc uống vào có cảm giác khó chịu.

Ông già áo trắng xem chừng tín nhiệm Diệp Nhất Bình hơn ai hết, mỉm cười nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Còn ba ông áo xanh, áo tía, áo vàng cũng giương mắt nhìn Diệp Nhất Bình một cái rồi nhắm mắt lại, khiến cho Ông Thiên Nghĩa không còn nhẫn nại được nữa, lớn tiếng hỏi :

- Diệp Nhất Bình! Ngươi nói có thật không?

Ông già áo trắng trừng mắt nói :

- Ông Thiên Nghĩa! Ngươi nói gì lắm thế, khiến người ta nhức đầu. Này!

Này! Ngươi không được gọi xách mé. Ngũ nghĩa ở Trung Nguyên trước nay không nói dối ai bao giờ, há lại thất tín với ngươi?

Ông Thiên Nghĩa lạnh lùng nói :

- Lệnh huynh đã có lời ước hẹn đem mười ba chiêu của “Hàng Ma chưởng pháp” truyền thụ cho tại hạ. Tại hạ đã giao “Hóa Độc thần đơn” để giải độc cho quí vị rồi. Tại hạ đã y ước còn Diệp huynh cứ viện cớ trùng trình không truyền thụ hết “Hàng Ma thập tam chưởng”. Thế có phải là Diệp huynh đã lừa gạt tại hạ không?

Ông già áo trắng run lên quay lại hỏi Diệp Nhất Bình :

- Đại ca! Lời y nói có đúng không?

Diệp Nhất Bình thở dài đáp :

- Vì việc cứu các hiền đệ nên ta phải ưng lời truyền thụ “Hàng Ma thập tam chưởng” cho y để đổi lấy “Hóa Độc thần đơn”.

Ông già áo trắng nói :

- Đại ca đã hứa hẹn với y, chúng tôi đâu dám thất tín.

Diệp Nhất Bình nói :

- Mấy mươi năm nay, tiểu huynh có việc cơ mật mà chưa lúc nào nói với các hiền đệ được.

Ông già áo tía gạt ngang :

- Chuyện đã qua rồi đừng nên nhắc đến nữa.

Diệp Nhất Bình nói :

- Các vị nghĩa đệ lượng tình cho như vậy, tiểu huynh cảm kích vô cùng.

Song việc này nếu không nói ra dù có trái lời thề nhưng trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhàng đôi chút.

Ngừng một lát, Diệp Nhất Bình nói tiếp :

- Ba mươi năm trước đây, lão vô danh bẻm mép đã tự tìm đến Trung Nguyên ngũ nghĩa chúng ta để truyền thụ môn tuyệt kỹ. Khi thấy ông này đến một cách đột ngột, nhưng vì bản tính hiếu kỳ nên nhắm mắt theo ngay vì tin tưởng rằng thanh danh bọn Ngũ nghĩa chúng ta không phải là hạng vô danh

tiểu tốt trong giang hồ, chắc ông ta không dám lừa bịp. Dè đâu ông ta đề nghị truyền thụ riêng biệt cho từng người. Theo lời ông thì “Hàng Ma thập tam chưởng” là một môn võ học cực kỳ tinh diệu, sức một người không thể học một lúc mười ba chiêu trong một thời gian ngắn ngủi vài năm mà có thể đi đến chỗ tinh diệu được. Thế là ông phân chia mười ba chiêu ra truyền thụ. Tiểu huynh đây là người đầu tiên được gọi vào mật thất. Sau khi truyền thụ được một chiêu, đột nhiên ông ta ngưng lại, bảo ta phải lập trọng thệ là không được tiết lộ với bất cứ ai việc ông ta truyền dạy võ nghệ. Vì một chiêu kỳ tuyệt đó mà tiểu huynh bị ông ta mê hoặc, không chịu suy nghĩ buông lời thề độc nên gạt bỏ cả tình nghĩa anh em.

Bốn ông già kia cũng giương mắt tròn xoe đồng thanh đáp :

- Lúc ông già vô danh đó truyền thụ cho tôi cũng đã nói như vậy...

Không biết tại sao ba ông đang nói lại ngưng lại.

Diệp Nhất Bình thở dài nói :

- Không biết ông già vô danh đó đã truyền những chiêu thức gì cho bốn hiền đệ. Y chỉ truyền cho tiểu huynh có...

Bỗng ông già áo vàng kêu lên một tiếng rồi thổ máu tươi ra.

Diệp Nhất Bình nhíu đôi lông mày lại hỏi :

- Ông Thiên Nghĩa! Hay là Ông huynh đã cho uống lầm thuốc...

Ông Thiên Nghĩa lắc đầu đáp :

- Hóa Độc thần đơn của Ông mỗ ta là một thứ thánh dược...

Ông Thiên Nghĩa chưa dứt lời thì bỗng thấy cả ba ông áo xanh, áo tía, áo trắng cũng kêu rú lên một tiếng rồi hộc máu tươi ra.

Diệp Nhất Bình vừa thẹn vừa giận, nhảy xổ vào Ông Thiên Nghĩa. Đồng thời mười hai gã thiếu niên cũng đứng dậy chuẩn bị ra tay đón chận Thiên Lý Độc Tẩu. Ông Thiên Nghĩa đưa cây gậy trúc lên ra chiêu “Triều Phiếm Nam Hải” phóng tới đánh lui bốn gã thiếu niên, đoạn chạy như tên bắn ra ngoài cửa điện.

Thượng Quan Kỳ thấy hết thảy mọi người đều động thủ vừa toan đứng dậy, bỗng thấy một trận ùng ục vang lên rồi cả mười hai gã thiếu niên đều ngã lăn xuống đất.

Chàng là một người thông minh tuyệt thế, thấy trong bụng thốt nhiên chuyển động ùng ục, không

cần giữ cho chân khí tụ lại, nằm quay vào giữa đám thiếu niên kia.

Bốn ông già đột nhiên đứng lên, ông nào cũng hai tay ôm bụng, hai mắt trợn ngược lên toan chạy ra ngoài, nhưng vừa chạy được mấy bước đều lần lượt ngã xuống đất, miệng ộc máu tươi ra như suối.

Diệp Nhất Bình đánh một đòn không trúng toan đuổi theo nhưng trong lòng hoảng hốt, hoa mắt lên, bất giác run lên bần bật.

Chính mắt ông nhìn thấy bồn nghĩa đệ cùng mười hai đệ tử, kể cả tên đồ đệ cưng của mình là Thượng Quan Kỳ đều ngã lăn ra trong đại điện thì trong lòng chẳng khác gì bị trăm mũi tên nhọn đâm vào. Tuy ông là một người lão luyện giang hồ, nội lực thâm hậu nhưng không khỏi cảm xúc. Hai hàng nước mắt tuôn rơi, tinh thần bàng hoàng tự nói một mình :

- Bốn hiền đệ hãy nằm yên nghỉ. Trước khi thuốc độc phát tác, tiểu huynh sẽ đem hết tàn lực đuổi theo giết cho kỳ được Thiên Tý Độc Tẩu đem về điện tế vong hồn các hiền đệ, rồi sẽ tự vận để tạ tội cùng các hiền đệ.

Nói xong chạy ra ngoài đại điện.

Sau một trận kinh hồn bở vía, đại điện trở lại yên tĩnh.

Ngọn gió đêm lay chuyển những ngọn hồng lạp chiếu ánh sáng xuống mười bảy cái thây ma nằm ngổn ngang.

Thượng Quan Kỳ âm thầm nhả ra một luồng khí thê thảm, tự nghĩ :

“Mười hai gã thiếu niên cùng ta đồng thời thọ thương vì kim độc, tại sao chỉ riêng mình ta chất độc chưa phát tác? Còn bọn họ nhất tề bị cả rồi? Đại khái là để lửa giận bốc lên, vận động chân khí khiến cho chất độc phát ra mau?”.

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng thấy một gã áo trắng nằm cách xa mình chừng ba thước chân tay hơi cử động được một cái, chàng bất giác kinh hãi thầm :

“Hay là bọn họ cũng như mình chưa chết?”.

Chàng nằm im không nhúc nhích để nghe động tĩnh.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, gã áo trắng chân tay cử động vừa rồi ngồi ngay dậy, khẽ vỗ tay ba cái. Tiếng vỗ tay vừa dứt, ba gã thiếu niên khác không cùng một màu áo nhất tề ngồi dậy.

Thượng Quan Kỳ than thầm :

“Quả nhiên trong đám môn hạ của sư thúc đều có những tên phản thầy”. Chàng nghe gã thiếu niên áo trắng khẽ ngâm :

- “Xuân về nơi đất khách,

Gã áo xanh ngâm tiếp :

- Loạn hết nhớ quê hương,

Gã áo vàng ngâm :

- Mỏi cánh chim về Bắc,

Gã áo tía ngâm tiếp :

- Chiếc nhạn lại lên đường”.

Gã áo trắng đứng phắt dậy nói khẽ :

- Phải chăng ba vị sư huynh cùng ở trong Hạnh Hoa bảo trong Vạn Liễu đường đến đây?

Ba gã áo tía, xanh, vàng đứng dậy đáp :

- Đúng đó! Phải chăng sư huynh họ Trần?

Gã áo trắng mắt loang loáng đảo nhìn các xác chết trong đại điện cười hỏi :

- Tiểu huynh là Trần Nhật Chí, các vị sư đệ học được “Hàng Ma thập tam chưởng” chưa?

Ba gã kia cung kính đáp :

- Chúng tôi phí tổn tâm cơ hàng ba năm trời mà vỏn vẹn học được có ba chiêu.

Trần Nhất Chí mỉm cười hỏi :

- Chiêu thứ nhất trong phép “Hàng Ma chưởng” có phải là “Phi Bút Chiêu Hồn” không?

Ba gã ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Đúng rồi!

Trần Nhất Chí lại hỏi :

- Chiêu thứ hai có phải là “Âm Dương Hợp Nhất”?

Ba gã nghĩ khá lâu rồi mới đáp :

- Không sai!

Trần Nhất Chí mỉm cười :

- Phải chăng chiêu thứ ba là “Thiên Mã Hành Không”?

Ba gã đồng thanh đáp :

- Võ công sư huynh thật cao cường. Ba chiêu đó điều đúng cả. Anh em chúng tôi không thể kịp sư huynh.

Trần Nhất Chí lại hỏi :

- Ngoài ba chiêu vừa rồi, các vị sư đệ có biết chiêu thứ tư không?

Ba gã đồng thanh đáp :

- Chúng tôi nhìn trộm ba năm trời mà chưa thấy sư phụ luyện qua chiêu thứ tư. Còn ba chiêu trên thì đã thấy.

Trần Nhất Chí cười ha hả nói :

- Vì ba chiêu trên của chưởng pháp này chúng ta phải mất bốn năm trời.

Nếu sư phụ không bảo cho biết “Hàng Ma thập tam chưởng” chỉ có ba chiêu truyền cho Trung Nguyên ngũ nghĩa thì chính ta cũng bị Ngũ nghĩa đánh lừa. Mình cứ tưởng nhìn trộm võ công bị phát giác nên không được xem đến chiêu thứ tư...

Ba gã áo xanh, áo tía, áo vàng đưa mắt nhìn nhau nói :

- Sư phụ chúng ta làm việc gì cũng rất là cơ mật, không ai lường trước được. Bốn người chúng ta được sư phụ phái đến trà trộn vào làm môn hạ Ngũ nghĩa để học lỏm “Hàng Ma chưởng pháp” đã trải qua bốn năm mà giữa chúng mình cũng không biết nhau chứ đừng nói đến Trung Nguyên ngũ nghĩa. Thế nên chúng ta cũng không biết ai là người đến học trộm võ công. Lúc ra đi sư phụ chỉ truyền thị cho mấy câu mật lệnh để sau bốn năm ứng dụng tại ngôi chùa cổ. Thử hỏi trên chốn giang hồ hiện nay, có ai là người tính toán thần kỳ như thế.

Trần Nhất Chí cười nói :

- Tài trí sư phụ đâu những chỉ có thế. Người ở xa hàng ngàn dặm mà cử động của chúng ta nhất nhất người biết rỏ hết, lại biết rõ “Hàng Ma thập tam chưởng” chỉ có ba chiêu. Các chiêu mà chúng ta

nhìn trộm đều giống nhau hết, chứng minh lời sư phụ không sai chút nào. Phép “Hàng Ma thập tam chưởng” chỉ còn lưu lại trên thế gian này có ba chiêu mà thôi.

Chương 3: Tàng Kinh Lầu Anh Hùng Gặp Dị Nhân

Gã thiếu niên áo tía lại hỏi :

- Lời sư huynh nói quả có đúng như vậy không?

Tuy trong bụng gã không tin hẳn lời Trần Nhất Chí nhưng không dám bài bác, chỉ hỏi một câu vấn lại thôi.

Trần Nhất Chí đáp :

- Vừa rồi Diệp Nhất Bình truyền khẩu quyết lại cho Ông lão tiền bối đã lớn tiếng nói ra chiêu thứ nhất là “Phi Bút Chiêu Hồn” đấy ư? Chính tai các sư đệ cùng ta đều nghe thấy thì nhất định là đúng rồi.

Gã áo tía reo lên một tiếng nói :

- Đúng rồi! Tôi cũng nghe rõ lắm.

Trần Nhất Chí mỉm cười nói tiếp :

- Chính miệng Diệp Nhất Bình nói là khi lão vô danh truyền võ công cho Trung Nguyên ngũ nghĩa chỉ gọi từng người một vào mật thất để chia mười ba chiêu “Hàng Ma thập tam chưởng” ra truyền thụ cho mỗi người mấy chiêu. Thế mà rốt cuộc cả năm người đều học được chiêu thứ nhất giống nhau. Có phải rõ ràng là lão vô danh kia cố ý lường gạt Trung Nguyên ngũ nghĩa không? Lão nói tránh đi là trong khoảng thời gian ngắn, không thể một người học mười ba chiêu đến chỗ tinh vi huyền diệu được. Nếu đúng như vậy thì mỗi người phải học các chiêu khác nhau. Đằng này cả năm người chỉ học được ba chiêu giống nhau thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Gã áo vàng đột nhiên hỏi xen vào :

- Tại sao sư phụ không cho chúng ta học môn võ khác mà chỉ cho học một thứ “Hàng Ma thập tam chưởng”?

Trần Nhất Chí trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Ta cũng chưa nghe sư phụ đề cập đến vấn đề này, chắc là nó trọng đại vô cùng. Hoặc giả “Hàng Ma thập tam chưởng” có chỗ khắc chế với võ công của sư phụ.

Thượng Quan Kỳ nằm nghe rõ những lời đối đáp của ba gã thiếu niên, tự hỏi :

“Không biết cái người mà ba gã gọi là sư phụ là ai?”.

Bỗng thấy gã áo xanh hỏi :

- Không hiểu trong thư sư phụ gởi đến có dặn bảo chúng ta phải làm gì nữa không?

Trần Nhất Chí đáp :

- Trong thủ thư của sư phụ chỉ dặn rằng sau khi Trung Nguyên ngũ nghĩa chết cả rồi thì phải lập tức về ngay.

Gã áo tía nói :

- Tòa đại điện này ở chỗ hoang vu, song nếu cứ để nguyên mười ba cái xác chết nằm đây nhất là bọn Ngũ nghĩa tiếng tăm lừng lẫy giang hồ chắc không tránh khỏi vụ điều tra rắc rối sau này. Chi bằng chúng ta dùng củi khô đốt ngôi chùa này đi, không để lại dấu vết.

Trần Nhất Chí lắc đầu :

- Không cần! Sư phụ đã đề cập đến vấn đề này. Người dặn sau khi bọn ta chính mắt nhìn thấy Ngũ nghĩa chết rồi, phải tìm cách đưa xác của họ ra chỗ đông người cho giang hồ náo loạn lên.

- Hành động này của sư phụ chắc có dụng ý. Tài trí của sư phụ siêu quần xuất chúng, bọn ta hiểu thế nào được.

Gã áo vàng đưa mắt nhìn những xác chết một lần rồi nói :

- Không biết bọn họ đã chết hết chưa? Chúng ta phải xem xét lại cẩn thận một lần nữa mới được.

Trần Nhất Chí nói :

- Sư đệ nói đúng lắm!

Nói xong họ đi xem từng xác chết. Trong những xác chết này, ngoại trừ Thượng Quan Kỳ có nghĩa đồng môn với họ trong mấy năm, còn những gã kia mặt xám xịt đã chết từ lâu. Cả bốn vị màu áo khác nhau cũng đã tắt thở.

Thượng Quan Kỳ ngưng thần tĩnh khí, khóa hết các huyệt đạo, nhắm mắt lại và làm cho tay chân cứng ngắt.

Bỗng thấy hai bên có người đụng vào, rồi bị hai cái tát tay và có tiếng mắng nhiếc :

- Tiểu tử này là đệ tử của Diệp Nhất Bình đây.

Rồi bị thêm một cái tát “bốp” nữa. Chàng nghe thấy có tiếng nói nữa :

- Dường như hắn là đệ tử chân truyền của Diệp Nhất Bình thì phải.

Người kia nói :

- Hắn đã chết rồi thì dù là đệ tử chân truyền của Diệp Nhất Bình cũng vậy thôi. Chúng ta đi thôi!

Kế đó có tiếng áo loạt soạt, mấy người đều đi ra khỏi đại điện.

Thượng Quan Kỳ tuy bị luôn mấy cái tát nhưng vẫn phải ngừng thở, mắt nhắm nghiền, hai mí mắt không dám mấp máy. Chàng biết rõ rằng nếu đối phương biết chàng chưa chết thì tất bọn họ chẳng chịu buông tha. Khi biết họ đã đi xa rồi, chàng mới từ từ mở mắt ra. Đại điện phẳng lặng như tờ, mười mấy xác chết nằm ngổn ngang, ngoài ra không một tiếng động.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng lên, thở dài nhìn kỹ lại các thây ma, chàng thấy một người dường như giả chết.

Trong tiềm thức chàng nhìn nhận gã cùng mình có nghĩa đồng môn huynh đệ. Nhưng dù gã chưa chết mà đã trúng phải kịch độc thì cũng chẳng sống được bao lâu. Nghĩ tới đây chàng không khỏi đau lòng. Chàng lại gần từng các thây ma, dụng tâm quan sát một hồi thì đều chết cả, ngoại trừ gã nói trên.

Thượng Quan Kỳ thở dài luôn mấy tiếng, rồi đưa mắt nhìn khắp một lượt.

Cảnh tượng trong đại điện chẳng có gì khác trước. Pho tượng thần vẫn trang nghiêm cao ngất chính giữa đại điện. Chỉ có ngọn nến đang cháy sắp hết nên ánh sáng lập lòe yếu ớt. Có ngờ đâu một giờ trước đây, trong đại điện này đã xảy ra bao biến cố cực kỳ ghê gợn.

Thượng Quan Kỳ tuy là người rất trực tính, nhưng cũng là người rất chí tình.

Chàng thấy ngọn lửa đỏ như hạt đậu chiếu ra một thứ ánh sáng mờ ảo khiến cho cảnh vật càng thêm thê thảm. Nỗi thương tâm tràn ngập lòng chàng nặng trĩu như có một tảng đá đang đè nặng lòng chàng.

Một cơn gió hiu hiu thổi vào mình chàng cảm thấy hơi lạnh, xoay mình nhìn ra ngoài điện, thấy phương đông đang tang tảng sáng. Một ngày mới lại sắp bắt đầu. Theo lẽ thường, nhựa sống của con người thiếu niên tăng thêm phần hăng hái để đón tiếp buổi ban mai. Nhưng đối với chàng hôm nay, buổi bình minh không mang lại cho chàng những hơi thở nhẹ nhõm.

Thượng Quan Kỳ bần thần trong dạ, thỉnh thoảng lại thở dài nảo ruột, ánh sáng ban ngày mỗi lúc

một rõ. Chàng đứng ngây người nhìn ngọn núi xa xa không biết đã bao lâu thì ánh dương quang chiếu một tia nắng thẳng vào hiên trước đại điện. Bức tường xám ngắt tựa như dát một lớp vàng mỏng.

Ánh sáng huy hoàng của buổi sớm mai không làm cho lòng chàng cải biến chút nào, vì phía sau tường còn tràn ngập một bầu không khí thê thảm chết chóc.

Chàng cũng chẳng biết bây giờ mình phải làm gì, chàng thầm nghĩ :

- “Trước hết ta hãy đem những xác chết này mai táng”.

Chàng quay vào, mắt vừa ngó đến xác chết thì bất thình lình tai chàng nghe văng vẳng có tiếng tiêu từ xa vọng lại, đồng thời mùi hoa quế thơm tho ngào ngạt đưa vào trong điện.

Tiếng tiêu thật là kỳ dị, tựa hồ như từ tận phía xa xăm vọng lại. Thanh âm không lớn mà âm điệu nghe rất khúc chiết khiến người nghe có cảm tưởng coi cái chết như trở về nơi cực lạc.

Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu làm xúc động liền chạy ra ngoài điện xem tiếng tiêu từ phương nào đưa đến thì thốt nhiên tiếng tiêu lại ngừng bặt. Đồng thời mùi thơm của hoa quế cũng tan biến đâu mất, không ngửi thấy gì nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫn băng khoăn vì mình bị kịch độc. Chàng tính rằng mình chỉ còn vài giờ nữa là chết. Giả tỷ mình đem những xác chết này chôn vùi đi chẳng hóa ra để lại một thiên cổ nghi án. Chi bằng cứ để nguyên trên đại điện để dễ cuộc điều tra sau này.

Nghĩ vậy chàng quyết không mai táng các xác chết nữa, trở gót từ từ ra khỏi đại điện, vì trong thâm tâm chàng nảy ra một ý nghĩ khác :

“Nếu ta chết ở bên đường không những người qua lại thấy ngay, may mà còn lại hai giờ nữa, mà giả tỷ mình gặp được người qua đường mình sẽ dẫn họ về đại điện thuật lại cho họ nghe những gì xảy ra đêm trước, đồng thời cho họ chính mắt nhìn thấy những xác chết ngổn ngang”.

Chàng hy vọng họ đem câu chuyện này tới tai khách giang hồ hay họ đi báo quan nha cũng thế. Điều cốt yếu là câu chuyện này được đồn đại lên.

Ngoài đại điện vẫn hoang vu tịch mịch, hiu hắt gió thu, lá rụng đầy đường.

Chỉ có mấy khóm cúc mọc lẻ tẻ trong đám cỏ dại là đâm chồi nảy hoa tươi tốt.

Tuy chàng cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ngắm hoa thưởng cảnh, chỉ mong sao gặp được người qua đường để thuật rõ lai lịch của những xác chết trong đại điện.

Chàng cảm thấy bước chân mình vô cùng trầm trọng, khác nào ngàn cân chì buộc dưới bàn chân.

Ra khỏi đại điện chàng phóng tầm mắt nhìn lên những ngọn núi khắp là tà. Ánh dương quang chiếu vào những hạt sương long lanh trên ngọn cỏ tựa hồ như những hạt châu lóng lánh.

Thượng Quan Kỳ thả bước không một mục đích, không nhận định phương hướng, chỉ mong gặp người bất kỳ là ai. Nhưng buổi sáng sớm trong chốn thâm sơn cùng cốc, chàng đi đã được hai ba dặm mà chẳng thấy một ai.

Thình lình chàng thấy trong bụng nôn nao khó chịu, nhủ thầm :

- "Có lẽ chất độc phát tác rồi đây! Thế là xong đời ta".

Nghĩ tới đây hai chân bủn rủn, có cảm tưởng như chất độc đang theo các mạch máu trong người từ từ xâm nhập vào nội phủ.

Ý nghĩ này khiến cho tinh thần chống chọi bị tan vỡ, chàng từ từ ngồi xuống bên đèo núi gập ghềnh, nhắm mắt lại than thầm :

- "Ta sắp lìa khỏi thế gian này, bao nhiêu bạn hữu, sự việc từ đây cùng ta vĩnh quyết, không còn được bao giờ trùng phùng...".

Một luồng khí huyết xông lên đầu, chàng rùng mình một cái, bất giác tựa lưng vào một khối đá ngũ thiếp đi. Không biết chừng bao lâu thì đột nhiên có tiếng réo rắt bên tai. Chàng đưa tay lên dụi mắt, lắng tai nghe. Lúc này tiếng tiêu cực kỳ vui vẻ, êm ru khiến người nghe tinh thần lại phấn chấn.

Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu này làm cho con người được kích thích mãnh liệt ý chí cầu sinh. Chàng ngồi dậy vươn tay, duỗi chân rồi đứng lên cất bước đi về hướng tiếng tiêu phát ra.

Tiếng tiêu vui vẻ du dương khiến cho chàng tạm quên mối lo âu mình đang trúng kịch độc. Nóng lòng tìm tiếng tiêu, bất giác chân chàng đã sử dụng đến khinh công.

Tiếng tiêu mỗi lúc một vang dội, tựa hồ như không xa mấy. Làn sóng âm điệu mê ly khiến tâm hồn chàng rất thỏa mãn, thậm chí chàng vận động khinh công mà không biết, đi thẳng đến dưới chân một vách núi bích lập. Trái núi này đỉnh cao đến trăm trượng, vách nhẵn như mài. Tiếng tiêu réo rắt dường như ở trong vách núi vọng ra.

Thượng Quan Kỳ vận động mục lực xem kỹ lại vách núi, nhưng chỉ thấy thẳng tuột, nhẵn thín, không sao tìm kẽ hở thì làm sao âm thanh lọt ra được? Chàng lấy làm kỳ dị. Tuy chàng là người thông minh tuyệt đỉnh vậy mà đứng trước việc nan giải này mà không tìm ra câu trả lời, đành bó tay. Chàng lắng nghe âm thanh cực kỳ vi tế, du dương đúng từ trong vách núi vọng ra. Chàng cũng không nhớ tiếng tiêu thay đổi âm điệu từ chỗ vui vẻ dồn dập chuyển sang êm đềm uyển chuyển tự bao giờ. Tuy êm đềm, uyển chuyển nhưng tuyệt không có chút uẩn khúc đau thương, tựa hồ như đôi bạn thân thiết cách biệt lâu ngày, hôm nay trùng phùng, nỉ non câu chuyện tương tư.

Nguyên tiếng tiêu đã có đủ lực lượng làm cho người ta mê say mà nhạc điệu lại càng kỳ tuyệt, dường như không cung bật nhất định mà biến hóa thành muôn ngàn loại âm thanh, khi như là tiếng nam, khi như là giọng nữ, khi trầm khi bổng biến hóa đến chỗ cùng cực.

Lúc này toàn bộ tâm thần của Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu thu hút, chàng thấy có một cảm giác đê mê khiến cho quên cả việc đi tìm lai lịch của nó, chàng tựa lưng vào vách núi lắng tai nghe.

Đột nhiên tiếng tiêu cao bổng vọt lên cao, Thượng Quan Kỳ bất giác nhìn lên, chàng có cảm giác như tiếng tiêu đập vào sườn núi nhẳn thín lướt thẳng lên đến đỉnh rồi dừng lại. Phần dư âm chuyển vào không gian.

Thượng Quan Kỳ như người ngủ mê chợt tỉnh, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời thăm thẳm, khẽ vỗ vào đầu tự mắng mình :

- Ta thật ngu quá! Ta đi tìm tiếng tiêu mà sao cứ để cho nó lừa mãi.

Chàng là người kiên quyết dị thường. Tiếng tiêu đã dứt mà chàng vẫn ra công tìm kiếm.

Chàng vận động khinh công trèo lên sườn núi, đưa tay vỗ vào vách núi.

Chàng nghĩ rằng tiếng tiêu đã phát xuất từ trái núi này thì người thổi tiêu chắc phải ngồi phía trong vách đá. Dè đâu mất công hàng nửa ngày mà tuyệt nhiên không tìm ra đầu mối. Tay vỗ vào núi mà chỗ nào cũng chắc nịch, không tìm ra kẻ hở phát sinh tiếng tiêu. Chàng tìm kiếm đến nỗi mồ hôi toát ra như tắm, vì công cuộc trèo núi này rất tổn hơi sức. Chàng cảm thấy không thể dừng chân trên vách núi nên đành tụt xuống.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ lại thân mình trúng độc sao mãi đến bây giờ vẫn chưa phát tác. Đang lúc hoang mang, tiếng tiêu đã im bặt giờ lại nỗi lên, nhưng khúc điệu lần này khác xa với lần trước. Tiếng tiêu không phải ở quanh đây mà từ xa vọng lại. Tiếng tiêu tuy không lớn nhưng rất rõ ràng.

Chàng đã toan theo nó đi tìm nhưng suy nghĩ một lúc lâu liền thay đổi ý định, ngồi xếp bằng nhắm mắt lắng nghe. Âm điệu lần này u trầm tịch mịch, so với mấy lần trước cũng khác hẳn. Chàng than thầm :

“Con người thổi tiêu này không hiểu thổi được bao nhiêu lối mà chẳng lần nào giống lần nào”.

Tiếng tiêu bỗng vọt lên cao vang dội cả chung quanh, tựa hồ như ở nơi xa rồi vụt trở lại mé bên tả vách núi mà thôi.

Tiếng tiêu càng quái dị càng kích thích tính hiếu kỳ của Thượng Quan Kỳ. Ý định tìm cho ra người thổi tiêu lại càng kiên quyết, không chịu lùi bước.

Lần này chàng không đi theo đuổi tiếng tiêu, chàng đề khí nhảy vọt lên cành một cây tùng lớn. Cây tùng này không biết đã có đến mấy trăm, ngàn năm tuổi, cao chừng năm sáu trượng. Chàng ngồi trên cành cây cố ý nghe để tìm cho ra tông tích.

Chàng nhận ra rằng tiếng tiêu không phải từ đây phát ra mà từ nơi khác đưa đến chạm vào vách núi rồi phát ra tiếng dội trong trẻo và rõ ràng. Song chàng lại tự hỏi :

- “Không lẽ lại có người ngồi tận đâu đâu, vận nội lực vô cùng thâm hậu thổi tiếng tiêu cho đập vào vách núi này tạo ra tiếng dội? Thì ra họ dụng công một cách rất là kỳ cục”.

Ý nghĩ kỳ dị này chính chàng cũng không tự tin cho lắm.

Nhưng rốt cuộc ngoài phương cách giải thích đó không còn cách giải thích nào khác để chứng minh tiếng tiêu từ trong vách núi đưa ra.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên vầng thái dương đã lên đến gần giữa trời thì không khỏi nản chí, than thầm :

- “Giả tỷ nếu ta được sống thêm hai ngày nữa sẽ quyết tìm cho ra nguồn gốc tiếng tiêu này, nhưng tiếc rằng ta đã sắp chết đến nơi rồi”.

Sở dĩ chàng than thân như vậy vì chàng biết Thiên Tý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa nổi tiếng trên giang hồ về việc dùng độc. Lời lão cảnh cáo dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, ai đã trúng chất độc của gã thì trước giờ ngọ tất nhiên phải chết.

Tâm thần Thượng Quan Kỳ bây giờ đang ở giữa hai luồng tư tưởng xung đột nhau. Một bên là bản tính quật cường không nề gian khổ để phấn đấu tìm cho ra điều chưa hiểu. Một bên là hình ảnh tử thần đang ngấp nghé đón chờ. Chàng đã tìm ra được nguyên nhân tiếng tiêu từ nơi khá xa đưa lại, nhưng vẫn băn khoăn về chỗ thời khắc mình còn ở lại dương thế không đủ để kiếm cho ra người thổi tiêu.

Chàng ở trên cây nhảy xuống, ngồi nhớ lại mười năm vừa qua không khỏi đau lòng xót dạ, nào là công trình sư phụ truyền thụ võ nghệ bỗng chốc trôi theo dòng nước, nào là sự nghiệp của mình sắp đến lúc đem ra đóng góp với đời thì bị ám toán, trúng độc vong thân.

Chàng liên tưởng đến chuyện đã được mục kích thảm cảnh bốn vị sư thúc cùng lũ đệ tử chết nơi đại điện. Ân sư chàng cũng bị trúng độc đang đuổi theo Ông Thiên Nghĩa, không biết sống chết ra sao?

Đột nhiên tiếng tiêu trở lại, âm điệu từ ái chẳng khác gì tiếng mẹ gọi con.

Thượng Quan Kỳ bất giác đứng lên đi về hướng tiếng tiêu vọng lại. Tiếng tiêu quyện tâm hồn khiến chàng không tự chủ được nữa, quên cả giờ chết sắp đến nơi.

Bất giác chàng đi rất mau, trong khoảnh khoắc thấy mình đã trở về đại điện. Lúc này chàng bị tiếng tiêu thúc đẩy, không do dự gì nữa bước qua bậc đá tiến về phía sau ngôi chùa cổ. Đột nhiên tiếng tiêu im bặt đúng lúc chàng vừa tới trước một căn lầu. Chàng nhìn lên thấy có tấm biển đề “Tành Kinh lầu”.

Đây là một ngôi chùa cổ hoang lương, mục nát nhưng qui mô rất rộng lớn.

Trong chùa đã không có hòa thượng trụ trì mà ngoài năm dặm cũng không có lấy một nhà ở.

Giữa lúc tiếng tiêu im bặt, chàng như người bừng tỉnh, quay đầu nhìn cảnh vật chung quanh rồi lại nhìn trời. Chàng thấy mặt trời gần lên đến đỉnh đầu bất giác bật lên tiếng thở dài, rồi đưa tay mở cửa lầu.

Cánh cửa đen sì trước đã không biết bao nhiêu năm không ai động đến. Tay chàng đẩy vào, cánh cửa hé mở, bụi cát tung bay mù mịt. Thượng Quan Kỳ lùi lại phía sau mấy bước. Chờ khá lâu cho bụi rớt xuống hết, chàng định thần nhìn kỹ lại thấy bên trong có mấy chục lọ sành xếp đặt ngay ngắn. Trên mặt lọ bụi dầy hơn tấc, chung quanh màng nhện giăng đầy. Trong lọ đựng xương khô, không biết đã bao lâu không người lau chùi, quét tước.

Thượng Quan Kỳ thủng thỉnh bước vào, chàng đảo mắt nhìn khắp một lượt, ngoài mấy chục lọ này không còn vật gì khác nữa. Sỡ dĩ chàng biết những lọ đó đựng hài cốt là sư phụ chàng đã từng trải giang hồ nên hiểu rõ và kể lại cho chàng biết. Chàng chợt nhìn thấy mé tả có một cầu thang. Không do dự gì nữa và để tranh thủ thời gian để thỏa mãn tính hiếu kỳ trước khi chịu chết, chàng đi phăng phăng lên lầu chẳng cần để ý nơi đây có đặt cơ quan gì nguy hiểm hay không.

Cầu thang này làm bằng thứ gỗ rất cứng chắc, tuy đã lâu năm mà vẫn chưa mục nát. Chàng bước lên mười lăm bậc, thấy trước mắt hiện ra một gác sách rất rộng. Bốn mặt gác đều đặt tủ gỗ đóng chặt. Những tủ này làm bằng thứ gỗ thượng hảo hạng, tuy bụi bám đầy nhưng có chỗ nào bị gẫy nát. Chàng đi quanh gác khắp một vòng thì ngoài những tủ sách ra không còn một thứ gì khác. Chàng mở cửa sổ nhìn trời thì thấy vầng thái dương vừa đúng ngọ, trong bụng nghĩ thầm :

“Chất độc sắp phát tác rồi đây. Ta bỏ xác tại nơi tịch mịch cũng là một điều rất may mắn”.

Nghĩ vậy chàng liền tìm một chỗ phủi bụi sạch sẽ, đặt mình nằm xuống, nhắm mắt tự an ủi :

“Ta chết giữa đống kinh sách này thì còn thú vị hơn”.

Thế rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Khi chàng tỉnh dậy thì trời đã tối. Trong nhà sách tối đen như mực, đưa hai bàn tay ra nhìn không rõ. Lòng chàng vẫn còn nghĩ đến cái chết vì trúng độc. Tuy chàng đã tỉnh lại nhưng vẫn không biết mình đã xuống cõi âm hay còn trên dương thế. Hiện tại chính chàng cũng không biết là mình người

hay mạ..

Một cơn gió lạnh thoáng qua mặt Thượng Quan Kỳ.

Tiếng tiêu bỗng đâu cất lên, mùi thơm của hoa quế như rót vào Tàng Kinh lầu. Chàng đã quen với mùi thơm này nên vừa ngửi đã biết ngay. Bây giờ chàng mới thật tình đưa ngón tay lên miệng cắn thấy đau. Chàng lẩm bẩm :

“Ủa! Ta vẫn còn ở trên dương thế!”.

Chàng bước ra đứng cạnh cửa sổ: trên trời sao đầy chi chít, ánh sáng lờ mờ, từng ngọn gió thổi lướt qua mặt, mùi hoa quế mỗi lúc càng thêm ngào ngạt.

Khi biết rõ là mình vẫn còn sống, chàng nghĩ thầm :

- “Thiên Tý Độc Tẩu đã dùng đã dùng độc ám toán mọi người. Trừ bốn gã thiếu niên lão phái đến trà trộn vào, thì đều chết hết, không biết tại sao mình còn sống đến bây giờ?”.

Bất thình lình từ trên nóc nhà buông xuống một tiếng thở dài. Tiếng thở dài đột ngột buông xuống giữa ngôi chùa cổ hoang lương. Dù người lớn mật đến đâu cũng không khỏi giật mình. Thượng Quan Kỳ cảm thấy lạnh cả xương sống. Chàng đưa tay rờ ra phía sau lưng mới biết thanh kiếm của mình đã bị rơi mất trong đại điện. Tiếng thở dài rất rõ ràng chứ không phải ảo tưởng.

Thượng Quan Kỳ lại nghĩ đến mùi hoa quế thơm phức. Chàng lấy làm lạ rằng: lúc lên lầu chàng đã nhìn xung quanh nhưng không thấy cây quế nào, chẳng lẽ mùi hoa quế này cũng từ xa đưa lại? Chàng liên tưởng trước đây mỗi khi ngửi thấy mùi hoa quế là có tiếng tiêu trỗi lên. Trong lòng chàng liền cảm thấy rung động, liền lấy tay bám cửa sổ buông mình ra ngoài, lộn người ngồi trên mái ngói.

Dưới ánh trăng lờ mờ hiện ra một cái đầu người rất kỳ dị, râu tóc bạc phơ thò qua một cửa sổ khác trông ra.

Nguyên Tàng Kinh lầu này có hai gian rất rộng nên trên nóc còn có một cái gác nhỏ nữa mà chàng chưa để ý đến. Dị nhân ngồi trước cửa sổ gác thượng. Phân nửa dưới người vách gác che khuất đi, chỉ lộ ra một cái đầu tóc bù xù quái dị trông gớm ghiếc.

Giữa nơi hoang vắng tịch mịch vào lúc đêm khuya thanh vắng, đột nhiên xuất hiện một cái đầu lâu quái dị, Thượng Quan Kỳ tuy lớn mật song trống ngực đánh hơn trống làng. Chàng rú lên một tiếng kinh hải rồi nhắm mắt lại.

Khi chàng định thần mở mắt ra nhìn kỹ thì cái đầu lâu cổ quái kia đã biến đâu mất. Chàng nhìn kỹ gác thượng thấy bốn mặt đều có cửa sổ. Mùi hoa quế ngào ngạt từ trong gác thượng theo cửa sổ bay ra ngoài. Chàng nhìn vào gác thượng chỉ thấy tối mò không rõ cảnh vật gì cả. Chàng bước tứ tứ lại

trước gác thượng để ý nhìn vào trong. Mục lực chàng đã đến chỗ hết sức tinh vi, nhìn vào đêm tối cũng rõ. Chàng nhận ra cái đầu quái dị vừa rồi thò qua cửa sổ bây giờ ai đem đặt ở giữa gác thượng.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi chợt tĩnh ngộ biết rõ rằng đây là một người mặc áo đen ngồi trong gian nhà tối om nên mình cứ tưởng chỉ có một cái đầu không để đó. Chàng nghĩ thầm :

“Đã tìm vào nơi âm u ghê rợn để ở thì tất cũng không phải là người tốt. Âu là ta không nên dính líu gì đến hắn là hơn”.

Vừa toan trở gót, Thượng Quan Kỳ bỗng nghe tiếng quái nhân lạnh như băng giá từ trong gác quát hỏi :

- Mi vào đây làm gì? Trong thâm tâm mi đang thóa mạ lão phu phải không?

Thượng Quan Kỳ run bắn lên hỏi lại :

- Sao ngươi biết ta đang ngấm ngầm thóa mạ ngươi?

Quái nhân đáp :

- Nhìn bộ mặt của ngươi thì lão phu biết rồi. Nếu lão phu còn trẻ thì đã đập chết ngươi rồi.

Ngừng một lát, lão tiếp :

- Bây giờ lão phu đã già nên không nóng nảy như người xưa. Nhưng dù sao ngươi đã thóa mạ ta, ta không thể bỏ qua được.

Tiếng nói khàn khàn, rõ ra là người đã già nua tuổi tác. Thượng Quan Kỳ nghĩ bụng :

“Thật ra mình có ngấm ngầm thóa mạ lão đâu! Mới thấy có cảm giác chán ghét lão mà lão mới trông mặt mà đã biết rõ tâm can mình thì mục lực lão quả là ghê gớm”.

Lại nghe quái nhân nói tiếp :

- Căn gác này bốn mặt đều có cửa sổ, mi muốn ngắm cảnh thì lên đây.

Thượng Quan Kỳ tiến lên hai bước hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối vừa thổi tiêu đó chăng?

Quái nhân dường như có tính ưa thích người ta ca tụng mình, liền đáp :

- Đúng đó! Ngươi nghe có thú không?

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm :

“Nếu quả đúng là lão vừa thổi tiêu thì nội công của lão đã đến mức tinh vi cao siêu, trên đời không ai bì kịp”.

Quái nhân chỉ thấy Thượng Quan Kỳ run run mà không trả lời câu hỏi của mình, tựa hồ như lão lấy thế làm khó chịu, lão hỏi giật giọng :

- Ngươi nghe ta thổi có hay không?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng quát hỏi biết lão là một người rất nóng nảy, vội vàng đáp ngay :

- Lão tiền bối thổi tiêu hay tuyệt! Thật là hay tuyệt!

Quái nhân dường như có vẻ không tin lời của chàng, hỏi vặn :

- Ngươi nói thật đấy chứ? Hay là ngươi lừa dối ta?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Những câu tại hạ nói tự trong đáy lòng mà ra, lẽ nào còn nói dối lão tiền bối. Lão tiền bối thử nghĩ xem: Nếu tại hạ không bị tiếng tiêu của tiền bối làm cho mê hồn thì đến đây làm gì và đâu có được cơ duyên bái kiến lão tiền bối.

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ nói như vậy ra chiều đắc ý, mỉm cười chậm rãi nói :

- Ngươi nói vậy ta xem có vẻ thật thà, chứ không phải là câu nói đãi lòng ta.

Chương 4: Những Chuyện Bí Mật Của Quái Nhân

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ một lúc rồi nói tiếp :

- Không ngờ hôm nay ta lại gặp tri âm.

Giọng nói ấm cúng như người còn nhỏ tuổi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ còn nhỏ tuổi không dám nhận tiếng tri âm của tiền bối tặng cho. Có điều tiếng tiêu của tiền bối thật là một khúc tiêu nhạc khiến người nghe cảm thấy phấn khởi vô cùng, đó là một điều chính xác.

Quái nhân cười khà khà nói :

- Ngươi nói là một khúc tiêu nhạc thì quá đáng, tiếng tiêu của lão phu thổi tốn công rất nhiều thì có thật.

Lão chợt nhớ ra hai người đang đứng kẻ trong nhà, người ngoài cửa nói chuyện, rồi lão cười khanh khách nói :

- Ngươi là người khách duy nhất của lão phu. Vào đây mau! Ai lại đứng nói chuyện cách bức tường thế này chẳng hóa ra khinh nhờn khách lắm ư?

Thượng Quan Kỳ trước không muốn cùng quái nhân vào nhà, nhưng một là chàng thích tiếng tiêu mà tìm đến, hai là lão quái nhân còn tính trẻ con, nói chuyện vui vẻ. Bây giờ thấy lão mời chàng liền thay đổi ý kiến, nghĩ bụng :

- “Âu là ta thử vào xem để biết lão ta là hạng người nào như thế cũng hay...”.

Quái nhân nói :

- Cuộc kỳ ngộ của chúng ta hôm nay chắc là có tiền duyên với nhau, ngươi đã đến đây lẽ nào đứng ngoài cửa không vào?

Nói xong lại cười lên khanh khách. Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lão quái nhân này thật là kỳ dị. Theo như lời lão nói thì trong bụng mình nghĩ gì lão đều đoán được hết”.

Chàng vừa nghĩ vừa lại gần cửa sổ rồi tung mình chui vào. Chàng hỏi :

- Sao căn phòng của lão tiền bối lại không có cửa vào?

Quái nhân lạnh lùng đáp :

- Ta đã cùng thế gian cách tuyệt, đặt cửa vào mà làm gì!

Thượng Quan Kỳ liệng mình vào rồi đứng trước mặt quái nhân. Quái nhân chú ý nhìn mặt chàng rồi nói :

- Ồ! Không trách ngươi lớn mật dám lần mò vào nơi hiểm địa.

Nói xong lão nghiêng mình sang bên mời :

- Ngồi xuống đây nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ cúi xuống nhìn thấy bên bàn có cái ghế liền ngồi xuống đó. Quái nhân hỏi :

- Phải chăng ngươi vì theo dõi tiếng tiêu mà tìm đến đây?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng thế!

Quái nhân vẻ mặt vừa mới lạnh lùng giờ nghe đề cập đến tiếng tiêu lão hớn hở hỏi :

- Nếu vậy thì ra ngươi cũng hiểu âm điệu tiếng tiêu của ta?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tuy vãn bối không hiểu nhưng tiếng tiêu của tiền bối phát ra điệu hòa vui hay đau thương thì cũng biết được một hai.

Quái nhân gật đầu nói :

- Cái đó đã hẳn. Đừng nói là người ngay loài cầm thú cũng cảm giác được âm thanh hay hay dở. Chỉ khác ở chỗ biết nhận xét hay chỉ cảm giác được mà thôi.

Quái nhân cao hứng nói tiếp :

- Canh khuya có khách đến, khách lại là một bạn tri âm, để ta tấu vài khúc cho khách nghe nhá!

Thượng Quan Kỳ mĩm cười đáp :

- Lão tiền bối có nhã ý như vậy thì còn nói gì nữa.

Quái nhân thấy chàng nói ra vẻ thành thật, lão rất vừa lòng. Lão lấy một vuông khăn đặt lên bàn ngay trước mặt rồi thò tay vào bọc, vẻ trịnh trọng, hai tay cầm ống tiêu đặt lên tấm khăn. Ống tiêu này dài chừng một thước, toàn thân đen kịt, không biết làm bằng gì, đã khuyết mất một miếng ở đằng đuôi. Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân nhắm mắt lại hai tay để trước ngực, miệng bắt đầu lâm râm khấn khứa một hồi. Đoạn mở mắt ra chăm chú nhìn vào ống tiêu, tay phải lão đặt ngang ống tiêu, tay trái vổ vào tấm ván sàn gác tung mình lên không, vẫn giữ nguyên thế ngồi cho rơi mình xuống trước cửa sổ.

Thượng Quan Kỳ cả kinh thấy vậy nghĩ thầm :

- “Thân pháp lão này ghê gớm thật, tay không vẫy, chân không nhảy, chỉ dùng một tay trái đập xuống một cái mà người đã tung lên không. Tay chân không cử động giữ nguyên thế ngồi băng đi. Thân pháp như vậy thật là tuyệt thế vô song”.

Lão quái nhân hai tay nâng lấy ống tiêu đặt vào miệng thổi. Lão thổi một hồi khá lâu mà chưa thấy bật ra tiếng. Thượng Quan Kỳ lấy làm kinh dị, định thần nhìn ra thấy lão vẫn trừng mắt, ngưng thần thổi sáo ra chiều vất vả.

Thượng Quan Kỳ định cất tiếng hỏi, bỗng nghe thấy tiếng tiêu não nuột từ đằng xa vọng lại.... Lúc mới nghe âm điệu rất nhỏ bé như đứt từng khúc, dần dần lên cao nghe lanh lảnh vang dội cả một vùng. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, đứng bật dậy bước từ từ đến bên quái nhân chăm chú nhìn kỹ lão. Thấy lão đặt môi vào đầu ống tiêu tựa hồ như có một dây khói trắng bay ra phía trước.

Thượng Quan Kỳ nhìn một lúc, trong lòng tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Lão này về nội công thật là thâm hậu tuyệt vời. Luồng âm ba lão thổi ra đi xa đến một nơi nào bị chận lại mới bật ra tiếng. Thảo nào mà lão thổi tiêu có vẻ cực kỳ khó nhọc”.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ nhìn mình liền ngưng thổi, miệng rời ống tiêu lạnh lùng hỏi :

- Ngươi nhìn ta làm gì vậy?

Thượng Quan Kỳ thấy lão mừng giận thất thường, vẻ mặt lúc niềm nở, lúc lạnh nhạt thay đổi luôn luôn, thì nghĩ thầm trong bụng rằng :

- “Lão này thật là một quái vật không biết đâu mà lường. Âu là ta tìm cách xa lìa lão đi là hơn”.

Nghĩ vậy liền nói :

- Vãn bối xem lão tiền bối thổi tiêu có vẻ cực nhọc, bất giác để mắt vào xem...

Tiếng tiêu vẫn tiếp tục vời vợi từ đàng xa đưa lại. Từ lúc lão bỏ tiêu ra không thổi nữa trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà tiếng tiêu mới ngừng bặt.

Quái nhân lạnh lùng hắng giọng rồi nói :

- Chú bé này nhỏ tuổi dĩ nhiên là không thể hiểu được những chỗ ảo diệu bên trong.

Thượng Quan Kỳ bản tính quật cường vừa nghe quái nhân nói mình không thể hiểu được chỗ ảo diệu bên trong liền lấy làm bất mãn. Chàng cười lạt nói :

- Vãn bối tuy còn nhỏ tuổi nhưng về âm luật cũng hiểu một hai. Tuy chưa nghiên cứu luyện tập về tiếng tơ, tiếng trúc nhưng đã được nghe nhiều rồi...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ biện luận biết chàng trong lòng không phục liền cười lạt nói :

- Nghe ngươi nói dường như ngươi đã có hiểu về âm nhạc. Vậy ta hỏi ngươi :

phép thổi tiêu của ta có giống người thường không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nếu đem tiền bối so với người thường thì nhất định có chỗ khác nhau.

Quái nhân mắt long sòng sọc, nét mặt có vẻ khác lạ rồi lão mỉm cười hỏi vặn :

- Lão phu cùng người thường khác nhau ở chỗ nào? Ngươi nói thử ta nghe.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thổi sáo hay gãy đàn là cốt để di dưỡng tinh thần, vậy thì người thổi sáo hay gảy đàn lúc đó tuy buồn vui có khác nhưng nhất định phải có bài có khúc, nhất là thổi tiêu thì phải định khí ngưng thần, từ từ nhả hơi ra thì âm điệu mới uyển chuyển. Đằng này lão tiền bối thổi tiêu so với người bình thường khác nhau nhiều lắm, đã thổi không vào bài nào khúc nào, cung thương âm luật không hòa hợp với nhau và... và...

Chưa dứt lời, chàng chợt nhớ ra ngồi trước mặt mình là một quái nhân, hỉ nộ thất thường, nóng lạnh đột ngột, nếu nói thẳng ra thì e có điều không ổn nên chàng dừng lại không nói nữa. Quái nhân nghe chàng nói gật đầu luôn luôn, vẻ mặt ra chiều cao hứng. Chợt thấy chàng ngừng bặt, lão biến sắc giục :

- Và... và làm sao? Nói! Nói mau!

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu mình không nói ra tất làm cho quái nhân nổi giận, chàng đằng hắng nói tiếp :

- Và lúc lão tiền bối thổi tiêu, vãn bối xem ra lão tiền bối ngưng thần vận động nội lực có vẻ cực nhọc chẳng khác gì một nhà nội công đang vận động kình lực...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ nói xong cười ha hả nói :

- Thật khó mà tìm được người nhỏ tuổi như ngươi mà đã hiểu khá nhiều về âm luật cùng võ công.

Lão quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp :

- Mấy mươi năm nay, người nghe tiếng tiêu của lão phu rất nhiều nhưng chỉ có mình ngươi là biết đường tìm được đến đây. Không ngờ ngươi lại thông minh đến thế. Lão phu nói thật cho ngươi biết: phép thổi tiêu của lão phu không giống người thường.

- Họ thổi tiêu để phơi bày tình cảm hoặc để di dưỡng tinh thần, còn lão phu đây ngoài hai mục đích đó còn có dụng ý để luyện tập võ nghệ cho đến mức cao thâm. Lão phu thổi tiêu phải vận động để hóa khí, tụ khí để phát âm, hợp âm để làm nội lực có thể giết người một cách không hình tích.

Lão vừa nói vừa dương dương đắc ý.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ tuy là người ngu muội nhưng nghe âm điệu tiếng tiêu của lão tiền bối cũng biết ngay là bậc cao nhân trong võ lâm...

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ thỉnh thót một hồi trong lòng lão lại càng khoan khoái cười vang lên nói :

- Kể ra trong võ lâm hiện nay, lão phu chưa tìm ra được ai là người ngang hàng. Có điều lão phu có võ công cao cường nhưng vẫn chưa tìm được người truyền thụ...

Chưa dứt lời, ngoài cửa sổ bỗng vụt thấy một bóng đen. Quái nhân duỗi tay ra một cái rồi nắm lại. Động tác cực kỳ đột ngột này khiến cho Thượng Quan Kỳ phải giật mình. Quái nhân mỉm cười quay lại bảo Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi hãy xem thủ pháp của ta đây.

Nói xong lão mở bàn tay ra, trong tay có một con dơi đen sì to tướng. Con dơi đen đứng trong lòng bàn tay lão, hai cánh đập lên đập xuống tựa hồ như muốn bay đi nhưng không làm sao cất mình

lên được. Quái nhân nhìn con dơi máy cánh, nét mặt lão lộ vẻ vui tươi dường như lấy làm thú vị lắm. Lão bảo Thượng Quan Kỳ :

- Lão phu thấy ngươi đởm thức, thật là thông minh lão phu rất vừa lòng. Bắt đầu từ sáng mai ta sẽ đem những môn tuyệt học truyền thụ cho ngươi.

Lão quái nhân tuy đầu tóc đã hoa râm nhưng lối chơi đùa còn giống tính trẻ.

Từ lời nói cho đến cách hành động vẫn còn vẻ thiếu niên.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Võ công lão này thật có chỗ hơn người, giơ tay ra bắt chim thì thật khó cho người bì kịp. Nhưng trong võ công tối trọng là sư đạo. Có lý đâu mình thấy mới nới cũ nhận lão làm thầy”.

Chàng liền đáp :

- Lão tiền bối truyền thụ võ công cho tại hạ nhưng tại hạ không thể nhận tiền bối làm sư phụ được.

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Hiện nay không biết bao nhiêu người nhận làm môn hạ đều bị lão phu cự tuyệt. Ngươi muốn học võ công của ta mà không chịu nhận ta làm sư phụ thì còn thể thống gì nữa.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Việc truyền võ công cho tại lạ là do chính miệng tiền bối nói ra. Nếu tiền bối không chịu dạy cho tại hạ thì thôi vậy.

Nói xong, chàng đứng lên trở gót rảo bước đi ra.

Bỗng thấy một luồng kình lực ghê gớm bao bọc lấy mình chàng, chẳng khác gì trăm ngàn cân chì đè lên mình chàng. Chàng vận động toàn thân nội lực để chống lại sức nặng đè ấy. Nhưng sức đè ép mỗi lúc gia tăng. Thượng Quan Kỳ phải tập trung hết chân lực để chịu đựng một cách cực kỳ khó nhọc.

Kình lực ngấm ngầm của lão quái nhân liên miên bất tận không ngớt.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy dần dần đuối sức không chống nỗi nữa. Chàng nhớ lại từ lúc toan chạy, hai đầu gối đã nhủn ra rồi dường như không chịu tuân theo mệnh lệnh chỉ huy của mình chứ đừng nói chạy đi nữa.

Chàng đem toàn lực chống đỡ nên không còn dư được chút sức lực nào, xoay sở một chút cũng

không được. Bỗng nghe sau lưng có tiếng cười nói :

- Nơi lão phu ở đây mấy chục năm nay không ai đặt chân tới. Giờ ngươi đã vào đây lẽ nào lão phu lại để ngươi ra một cách dễ dàng.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói, lẩm bẩm: “Chính lão bảo tôi vào chứ tôi có cầu khẩn đâu”. Tuy chàng muốn tranh luận với lão nhưng không còn hơi sức đâu để mở miệng nói ra. Lòng chàng nóng nảy vô cùng.

Quái nhân cười ha hả nói tiếp :

- Bây giờ chắc ngươi cho lời lão phu nói là đúng! Trước kia còn có vài ba người đủ sức chống chọi với ta, nhưng vài chục năm nay ta vào đây lánh mình, ngày đêm nghiên cứu võ công, tiến bộ hơn trước nhiều. Nếu ngươi chịu làm môn hạ ta, được ta truyền thụ các môn tuyệt học thì chỉ trong vòng mười năm, thì nhất định ngươi sẽ trở thành tay cao thủ đệ nhất võ lâm.

Thượng Quan Kỳ chân khí mỗi lúc một giảm sút đi, mồ hôi nhỏ xuống nhễ nhại, thậm chí không còn đủ tinh thần để nhận định lời lão. Chàng chỉ biết bên tai văng vẳng có tiếng người mà không biết lão nói gì. Mạch máu chàng căng thẳng, đầu tóc dựng đứng cả lên, ù tai mờ mắt không còn linh mẫn nữa.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ lâu không trả lời, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, lão quát hỏi :

- Những lời ta nói ngươi có nghe rõ không?

Lực lượng kháng cự của Thượng Quan Kỳ mất hết, đột nhiên chàng ngã lăn ra.

Thấy vậy quái nhân lại mắng :

- Thật là đồ vô dụng!

Lão chống tay xuống bàn băng mình ra điểm ba huyệt “Thiên Linh”, “Huyền Cơ” và “Kim Môn” của Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã khí tuyệt, sau khi quái nhân điểm vào ba huyệt trọng yếu, chàng thở ồ ồ rồi thốt nhiên ngồi dậy, miệng hộc máu tươi ra, trừng mắt nhìn quái khách :

- Dù võ công ngươi trên thế gian không ai địch nổi, ta cũng không nhận ngươi làm thầy hay học những võ công tuyệt học của ngươi.

Nói xong đứng dậy đi ra.

Quái nhân bị Quan Kỳ nhiếc mắng, lão buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Thôi được! Ngươi không nhận ta làm sư phụ thì thôi. Ta chỉ cần ngươi hứa hẹn với ta một vài điều kiện thì ta sẽ truyền dạy võ công cho tôi.

Thật ra thì Thượng Quan Kỳ rất khâm phục võ công của lão, song vì chàng vốn tính quật cường, trong lòng lại chưa bỏ được tình sư đệ cũ nên không chịu thờ lão làm thầy. Chàng hỏi :

- Ngươi bảo ta hứa hẹn những điều gì?

Lão quái nhân ngửa mặt lên mái nhà, lão lẩm bẩm đếm :

- Một, hai, ba, bốn...

Rồi quay lại trả lời Thượng Quan Kỳ :

- Việc này rất dễ. Ta chỉ cần ngươi hứa với ta rằng sau khi ngươi thành tài sẽ giết cho ta hai mươi tám mạng người để báo cái công ta truyền võ nghệ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hai mươi tám người đó là nhân vật như thế nào? Xin lão tiền bối cho biết trước để tại hạ liệu xem có thể châm chước được không?

Quái nhân đột nhiên đập tay xuống sàn gác làm rung động cả mái ngói kêu lách cách, cả giận mắng :

- Ngươi có thái độ tựa hồ như muốn dạy võ công cho ta chứ không phải ngươi yêu cầu ta dạy võ công cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Tại hạ tuy võ công kém cỏi nhưng trong lòng còn chút phân biệt chánh tà. Nếu tiền bối bảo tại hạ giết quân gian ác thì đừng nói giết hai mươi tám mạng, mà dù đến hai trăm tám chục hoặc hai ngàn tám trăm mạng tại hạ cũng vì tiền bối mà tru diệt cho hết. Còn nếu tiền bối bảo tại hạ giết những bậc trung thần hiếu tử, hoặc những người nghĩa hiệp can trường, thì dù chỉ là một người tại hạ cũng không dám giết càng...

Nói xong chàng lại quay lưng đi ra. Quái nhân lạnh lùng quát lên :

- Khoan đã! Ngươi nên nhớ rằng khi bước vào căn gác thì dễ nhưng ra không dễ đâu.

Thượng Quan Kỳ dừng bước quay lại cười nói :

- Lão tiền bối võ công cao cường, muốn giết tại hạ thì dễ như trở bàn tay.

Thượng Quan Kỳ này đâu có tham sống sợ chết!

Rồi chàng lại nói lớn :

- Lão tiền bối muốn giết tại hạ thì giết ngay đi. Tại hạ tự biết sức mình không địch nổi, chẳng chống cự làm chi.

Đoạn chàng nhắm mắt lại đứng ưỡn ngực ra.

Bầu không khí trong gác thượng trở lại yên tỉnh. Thượng Quan Kỳ chờ lâu không thấy tiếng quái nhân đáp lại, rất lấy làm kỳ, mở mắt ra thì chẳng thấy tông tích của quái nhân đâu nữa. Chàng toan trở gót bước đi nhưng bỗng nghe một tiếng thở dài não nuột từ trong góc căn gác đưa ra. Chàng định thần nhìn theo thì thấy quái nhân ôm một cái hộp vuông vứt chừng một thước, nước mắt chảy quanh giữa đêm khuya thanh vắng chàng nghe rõ nước mắt lão nhỏ giọt trên mặt hộp.

Thượng Quan Kỳ bỗng nhiên thấy nét mặt lão đầy vẻ đau thương. Bất giác, chàng động lòng thương tâm, lại nghe tiếng nước mắt nhỏ xuống mặt hộp tong tongnhiều hơn trước, dường như lão khóc ròng mà không bật thành tiếng. Chàng không tự chủ được nữa, tiến lại gần thì thấy lão hai mắt tròn xoe nhìn lên nóc nhà, môi miệng mấp máy mà không nghe rõ tiếng gì. Hai hàng nước mắt lại càng nhiều hơn trước, không ngớt nhỏ xuống mặt hộp.

Thượng Quan Kỳ khẽ đến bên lão :

- Lão tiền bối có điều chi mà phải thương tâm đến thế?

Quái nhân như người chợt tỉnh quay đầu nhìn lại, đặt cái hộp gỗ xuống nói :

- Ngươi quan tâm đến làm chi? Ta chả có điều gì thương tâm cả. Mà dù có đi chăng nữa, nói với ngươi cũng chẳng ít lợi gì.

Lão nói câu này với giọng trẻ nít nghe rất buồn cười. Nhưng Thượng Quan Kỳ cố nhịn cười khẽ nói :

- Lão tiền bối có điều gì cứ nói hết cho tại hạ biết, nếu sức tại hạ làm được quyết không từ chối.

Quái nhân đáp :

- Bình sinh lão phu không nhờ vã ai bao giờ.

Thượng Quan Kỳ lẳng lặng hồi lâu rồi quay gót trở ra, trong bụng nghĩ thầm :

- “Lão nói thật đúng. Võ công như lão trên đời không ai bì kịp. Giả tỷ lão có cần người giúp đỡ thì sức mình cũng không làm gì được...”.

Chàng tới gần cửa sổ toan bước ra thì quái nhân gọi giật lại :

- Hãy khoan! Lão phu có việc cần nhờ ngươi.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Lão tiền bối cứ nói ra, tại hạ xin hết lòng.

Quái nhân thở dài nói :

- Ta chỉ cầu ngươi ưng thuận học võ công của ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Lão tiền bối định truyền thụ võ công cho tại hạ mà bảo tại hạ đi giết người thì điều đó không dám vâng mệnh.

Quái nhân suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Ta bớt đi một nửa được không?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Giết càng mười bốn mạng người không thù không oán thì tại hạ không dám làm...

Quái nhân không chờ Thượng Quan Kỳ dứt câu đã cướp lời :

- Giảm đi một nửa nữa còn bảy người, chắc ngươi ưng thuận chứ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Giết bậy một người tại hạ cũng không làm chứ đừng nói chi bảy người.

Quái nhân nói tiếp :

- Giảm đi một nửa nữa, chỉ còn ba người thôi.

Thượng Quan Kỳ ngó thấy mặt lão như có vẻ thành khẩn, bất giác chàng khẽ thở dài trầm ngâm không nói câu nào.

Quái nhân chống tay trái xuống bàn, không thay đổi thế ngồi băng mình một cái cho rơi xuống trước mặt Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Ta chỉ cần ngươi gật đầu một cái là lập tức ta truyền dạy võ nghệ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên nói :

- Ta không ưng!

Rồi quay mình toan nhảy ra khỏi cửa sổ.

Nhanh như chớp, quái nhân vươn tay phải ra nắm lấy tay trái của Thượng Quan Kỳ hất xuống sàn gác. Thượng Quan Kỳ toan đứng lên chống đỡ thì quái nhân đã vươn tay phải ra ấn xuống vai chàng, một luồng cường lực đè xuống khiến cho chàng không nhúc nhích được.

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ rồi hú lên một tiếng dài như tiếng rồng gầm rồi cười lạt nói :

- Thằng nhỏ này ngươi còn tự tin chạy được nữa thôi?

Lão hắng giọng hai tiếng rồi nói tiếp :

- Thằng bé ngươi thật là một đứa không biết điều. Khắp thiên hạ không biết bao nhiêu người cầu học lão phu mà không được, mà nay lão phu tha thiết với ngươi, đem hết tài nghệ và tuyệt học truyền thụ lại cho ngươi. Phí bao nhiêu lời mà ngươi vẫn không chịu, làm cho lão phu phải giận thấu xương.

Thượng Quan Kỳ bị lão kềm chế, nghĩ thầm :

- “Võ công lão này cao đến mức người ta không thể lường được, mình khó lòng ra khỏi nơi này. Bây giờ lão có vẻ tức tối, hẳn là chẳng tử tế gì nữa. Sống mà chịu nhục thì thà chết cho vẻ vang hơn”.

Ý chàng đã quyết nên chàng quay lại nói với quái nhân :

- Việc học tập võ nghệ cần phải do ý nguyên cả hai bên. Nay tiền bối ỷ mình bản lãnh cao siêu uy hiếp kẻ hậu sinh như thế là có ý lăng nhục tại hạ.

Thượng Quan Kỳ này dù là kẻ hậu tiến trong võ lâm nhưng quyết không chịu để người làm nhục. Tôn ý bảo điều gì thì được, còn bảo vãn bối thờ tiền bối làm thầy thì nhất định không chịu.

Quái nhân nheo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi nói :

- Thằng lỏi này! Mi tính sai rồi! Mi tính rằng chọc giận lão để lão phu tức mình đánh chết mi một cách chóng vánh. Ha ha...

Quái nhân cười sằng sặc một hồi rồi nói tiếp :

- Bình sinh lão phu làm việc gì cũng nhất định làm theo ý mình. Ngươi đến cầu học lão phu nhất định không nhận, còn ngươi không nghe lời lão phu sẽ dùng thủ đoạn độc ác nhất trên thế gian: điểm vào kinh mạch cho ngươi phải chịu đau khổ suốt đời. Thằng lỏi này! Cái tính bướng bỉnh của ngươi

không làm cho lão phu điên tiết được đâu. Giờ ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi nghe lời ta thì ta bỏ hết những điều đã qua.

Thượng Quan Kỳ thấy lão ra vẻ lấn áp người thái quá bất giác cả giận. Lão vừa dứt câu chàng liền quát to :

- Không cần nói thêm! Thượng Quan Kỳ này không phải là hạng sợ chết.

Dù bị băm vằm mổ xẻ quyết không hối hận.

Quái nhân bật lên tiếng cười quái gở nói :

- Được rồi! Vậy là ngươi tự chuốc lấy đau khổ, đừng trách lão phu tâm địa độc ác. Bây giờ để ta nói cho ngươi biết những phương pháp ta dùng để hành hạ ngươi. Trước hết, ta sẽ điểm vào mười hai huyệt của bốn kinh mạch lớn là: “Thái Dương”, “Thái Âm”, “Thiếu Dương” và “Thiếu Âm”, rồi điểm vào các huyệt khác ngoài ba đại kinh.

- Rồi sau cùng điểm vào hai mạch cho hơi thở bế tắc để ngươi biết mùi đau đớn của kẻ tàn phế mà không phải tàn phế hẳn.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy hãi hùng nhưng bản tính quật cường, chàng quyết không khuất phục. Lúc này chàng đã tức giận đến cực điểm, chàng quát to :

- Ngươi muốn làm gì thì làm. Thượng Quan Kỳ này quyết không sợ độc thủ của ngươi đâu. Không cần nói nhiều, động thủ ngay đi.

Nói xong nét mặt hiên ngang, tỏ ra vẻ con người coi cái chết như không.

Quái nhân cười gằn một hồi rồi nói :

- Hừ! Thằng lỏi này bướng bỉnh thật. Dù sao lão phu không tin ngươi là kẻ mình đồng da sắt.

Nói xong, tay phải đập mạnh vào người Thượng Quan Kỳ. Tay lão sờ vào đâu chàng liền cảm thấy như kinh mạch, huyệt đạo bị một đòn nặng đến đó. Tê buốt hết nửa người, chân tay khó bề cử động. Quái nhân vẫn một lối cười hiểm độc nói tiếp :

- Thứ hình phạt độc ác nhất trên cỏi đời không gì bằng làm cho con người sống không được chết cũng không xong. Lão phu ở trên căn gác này đã mười mấy năm không có bạn bè. Bây giờ ta hãy làm các mạch máu ngươi chạy ngược lại để nó phản công vào nội phủ, cho ngươi nếm nỗi thống khổ này trong ba ngày. Sau đó ta sẽ làm cho chân tay ngươi bị tàn phế để ngươi phải ở trong căn lầu này làm bạn với ta, để ta có bạn tiêu ma tuế nguyệt trong cuộc đời tàn tạ này.

Câu nói dường như một luồng gió âm u khiến người nghe không rét mà run.

Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn quái nhân, nghĩ bụng :

- “Lão này ở đây đã mười mấy năm, trong lòng lão chất chứa bao nhiêu nỗi tịch mịch oán hờn. Giờ lão nói sao tất làm như vậy, nếu để lão hành hạ mình thành sống dở, chết dở thì thà rằng tìm cách nào chết quách đi cho rồi để khỏi phải chịu nỗi đau khổ hành hạ tấm thân và để lão khỏi làm nhục mình”.

Nghĩ đoạn, chàng ngấm ngầm vận chân khí để khi lão không đề phòng sẽ đột nhiên đánh vào huyệt “Thiên Linh” để tự vẫn.

Dè đâu chàng vừa vận chân khí liền bị lão điểm huyệt, các kinh mạch dường như bế tắc cả lại, chẳng những huyết khó lưu thông mà chân khí càng khó lòng vận chuyển. Chàng bị một trận đau đớn ê ẩm cả người, luồng chân khí tụ trong huyệt Đan điền cũng tan biến đi mất.

Quái nhân lạnh lùng đứng coi những cử động của Thượng Quan Kỳ, lão cười lên the thé nghe lạnh gáy rồi nói :

- Thương thế của ngươi trong ba giờ sẽ thấy: mạch máu căng lên vì ứ tắc. Bây giờ ngươi đã vận khí hành công để cho mạch máu chạy mau. Như thế máu tụ càng nhiều mà thương thế lên cơn càng sớm hơn. Ngươi thử nếm mùi xem sao. Ngươi chịu khổ đây bất quá là ta mới dùng phép “Phất mạch chân mạch chân huyệt”, chứ nếu ta nút tất cả kinh mạch trong mình ngươi lại và một mặt thúc đẩy cho huyết ngưng tụ thì còn đau khổ gấp mười.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên thấy chân khí bị tiêu tan hết, biết là khó chịu đến nơi liền nằm duỗi chân tay hít mạnh khí trời vào khiến cho chân khí đang tản mác từ từ quay về huyệt đạo Đan điền. Chàng ngấm ngầm tính bề rời khỏi gác này, hoặc sao cho chóng chết...

Quái nhân trầm mặc một hồi, đột nhiên giơ tay trái lên đập nhè nhẹ vào huyệt “Quan Tiết” Thượng Quan Kỳ, Thượng Quan Kỳ chỉ cảm thấy dường như chân khí thoát ra ngoài, chứ không đau đớn cho lắm, mà cũng chưa thấy phản ứng gì mãnh liệt. Có điều không chuyển vận nội lực được nữa.

Chàng từ từ đưa mắt nhìn quái nhân nghĩ thầm :

- “Ta với ngươi không thù oán sao mà ngươi hành hạ ta thế này?”

Chàng vốn tính quật đem bao nhiêu ý nghĩ bực dọc trút vào một tiếng thở dài rồi nhắm hai mắt lại.

Bỗng thấy quái nhân cười khẩy nói :

- Ngươi hối hận rồi phải không?

Thượng Quan Kỳ gắng sức lắc đầu kiên quyết đáp :

- Ta không đời nào hối hận.

Quái nhân lạnh lùng nói :

- Đây là cơ hội cuối cùng cho ngươi rồi đó. Chỉ trong khoảng khắc nữa, ngươi sẽ được nếm mùi đau khổ: Máu ở trong bốn kinh mạch lớn “Thái Dương”, “Thái Âm”, “Thiếu Dương”, “Thiếu Âm” bành trướng lên còn đau khổ hơn cả hàng ngàn rắn rết chạy lúc nhúc trong người. Chú bé ơi! Chú không tài nào chịu nổi cái đau khổ này đâu!

Câu sau cùng lão đột nhiên đổi sang giọng rất êm đềm, rất tự ái rồi lão thở dài sườn sượt.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói :

- Cuộc sinh tử tại hạ không còn để trong tâm nữa. Song tại hạ có điều chưa hiểu, chẳng hay lão tiền bối có thể cho biết được chăng?

Quái nhân nghe giọng lưỡi chàng không có chút chi oán giận mình, rất lấy làm kỳ, liền đáp :

- Ngươi có điều chi cứ hỏi. Võ công tiền bối quả là thiên hạ vô địch, sao cứ nằm ở góc gác này thổi tiêu làm bạn, mà không ra vùng vẫy chốn giang hồ?

Quái nhân đáp :

- Ồ! Ngoài giang hồ đầy rẫy sự giả trá, lòng người nham hiểm khôn lường. Cả cái thế giới rộng lớn chả tìm được chỗ thanh tĩnh như căn lầu này.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nói :

- Ngoài đời tuy không thiếu kẻ hẹp hòi kiêu ngạo, nhưng cũng có kẻ sỹ hơn người. Võ công tiền bối đây, tại hạ chưa từng thấy ai được thế. Giả tỷ ống tiêu thổi lên âm điệu du dương như người lạc vào tiên cảnh, bỏ hết khúc điệu thế tục, thành một cách riêng, thì những bậc tài hoa quán thế trí tuệ hơn người, trong lòng không còn vẩn đục những ý nghĩ hỗn tạp hay bước chân vào cảnh ẩn dật này. Lão tiền bối đây tâm thần trí tuệ để vào cả võ công, tiếng tiêu chưa hết tính cách hẹp hòi thì chả lấy gì làm thú. Đó là điều vãn bối chưa hiểu. Hơn nữa tiền bối lại còn ý niệm giết người, vừa rồi chính tiền bối nói ra ý định hạ sát hai mươi tám người.

Quái nhân trầm tư một lúc rồi đáp :

- Hai mươi tám người này cùng ta có mối huyết hận sâu dường biển cả, không giết bọn họ thì không khuây khỏa được nỗi bất bình chứa chất bấy lâu trong dạ.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hai mắt tròn xoe hỏi lại :

- Sao tiền bối không tự cầm kiếm đi dò là tông tích để báo cừu, mà lại vào nằm trong này, đem tiếng tiêu dẫn dụ người vào mượn tiếng truyền thụ võ công để mong người ta trả ơn bằng cách báo thù cho mình, còn chính mình lại đứng ngoài đóng vai bàng quang. Như thế đâu phải là người quang minh lỗi lạc?

Chàng nói mỗi lúc một gằn giọng. Mấy câu sau cùng lại càng nói lớn. Quái nhân tức mình quát lên :

- Im miệng.

Rồi vén vạt áo dài lên.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ thì ra hai chân lão áo đen bị cụt từ đầu gối trở xuống. Chàng giật mình thở dài nói :

- Té ra lão tiền bối thân thể tàn khuyết trách gì mà chẳng...

Đang dở câu chàng cảm thấy mạch máu ứ tắc, bành trướng lên như muốn nứt ra, không có cách gì giải thoát đi được nên không nói nữa.

Thốt nhiên quái nhân sắc mặt biến cải, trở nên hiền từ khẽ bảo :

- Nhắm mặt lại cho mau, bao nhiêu điều tư lự trong lòng phế bỏ hết đi thì thân thể và tinh thần sẽ thư thái trở lại.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vãn bối tưởng rằng...

Quái nhân nói tiếp :

- Thôi chú bé đừng tự tin ở mình thái quá nữa. Ta đã biết rồi, không một ai có thể nhận được cái đau khổ về tội mạch máu bành trướng, khí huyết không thông. Ít ra là người cần biết những điều tối thiểu để chuẩn bị: Khi thương thế phát tác, cần nhất là đừng bối rối, phải từ từ đối phó...

Thượng Quan Kỳ toan mở miệng, nhưng quái nhân lắc đầu ra hiệu cho đừng nói nữa. Lão bảo chàng :

- Đại khái thì thương thế ngươi sắp lên cơn rồi đó. Ta tuy có thể điểm huyệt làm cho ngươi bị thương, song không có cách nào ngăn trở giữ cho thương thế khỏi phát tác.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Phải chăng ta bị nội thương phản ứng, cứ lời lão nói thì nó lợi hại đến thế kia ư?”

Lúc chàng nghĩ ngợi phân tâm đi một chút quả thấy luồng khí huyết đi ngược chiều làm cho giật gân.

Chàng cảm thấy khí huyết xông lên thì dường như lại bị vật gì ngăn trở, mà không xông lên thì cũng chẳng còn cách nào cho tiêu giải đi được. Chàng ban đầu phải chịu cái đau đớn về mạch máu chạy ngược vào nội phủ. Trong người chẳng khác chi những cơn sóng dữ dồn dập khiến cho trái tim bị khuyết, muốn nôn ọe. Cả đầu óc cũng khó chịu, nhức như búa bổ, rồi bỗng tựa như mình đang trên muôn trượng sẩy chân rơi xuống. Chân tay run rẩy, hai mắt hoa lên, mũi như nghẹt thở.

Bây giờ chàng nới biết là lời nói là thật, cái đau khổ này người thường không thể chịu nổi.

Quái nhân chăm chú nhìn sắc mặt Thượng Quan Kỳ biến đổi. Lão thấy mồ hôi chàng nhỏ giọt, biết rằng thương thế đang lên cơn thì gật đầu nói :

- Chú bé! Chú đã thấy đau khổ chưa? Nghe lời lão phu đi: Nhắm mắt lại bỏ hết những ý nghi đang xao xuyến mới dễ chịu. Nếu còn quật cường bướng bỉnh thì đừng có nói bản lịnh ngươi chưa vào đâu mà đến cả hạng võ công cao cường cũng không tài nào dẹp xuống được.

Thượng Quan Kỳ biết lão nói đúng, lập tức nhắm mắt lại, bao nhiêu điều longhĩ bỏ hết, trong lòng quả thấy dần dần dễ chịu, nỗi đau đớn cũng sút giảm đi.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ nghe theo lời mình, tĩnh trí hành khí thì lộ vẻ vui mừng hỏi :

- Con người tuổi trẻ cần nhất là biết nghe lời thực, co phải bây giờ dễ chịu hơn không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu :

- Có dễ chịu đôi chút. Xin đa tạ lão tiền bối.

Quái nhân đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp :

- Ta không cần ngươi tạ ơn. Bây giờ ngươi thấy dễ chịu một lúc, nhưng thương thế ngươi từ nay trở đi mỗi ngày bốn lần lên cơn trong những giờ tí, ngọ, mão, dậu. Càng về sau càng nặng mãi lên.

Lão vừa nói vừa chú ý nhìn vẻ mặt Thượng Quan Kỳ rồi cười khanh khách nói :

- Đó là đều tại ngươi, mình làm mình chịu không nghe lời yêu cầu của lão gia, để tỏ ra có khí phách anh hùng. Lão phu điểm huyệt cho bị thương thì được, nhưng không biết cách điều trị. Than ơi! Trông ngươi đau khổ mà lão phu hối hận vô cùng!..

Chương 5: Cuộc Mặc Cả Giữa Tình Huynh Đệ

Thượng Quan Kỳ chột dạ vì lời nói của quái nhân. Tuy chàng không mở miệng cầu xin nhưng cũng băn khoăn về câu lão cảnh cáo là: “Hàng ngày trong bốn giờ tí, ngọ, mão và dậu, thương thế lại trở cơn một lần và càng về sau càng nặng mãi lên”. Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu quả như lời lão nói thì cái thân thể bằng da bằng thịt này khó lòng nhẫn nại được mãi, chỉ còn có một đường là tìm cái chết”.

Tưởng đến cái chết để giải quyết mọi nỗi đau khổ, chàng thấy hơi yên tâm và cười lạt nói :

- Lão tiền bối chẳng nên băn khoăn cho lắm. Tại hạ không để tâm đến sự sống chết nữa.

Ngừng một lát, trên nét mặt thê lương của chàng nở một nụ cười chua chát, chàng nói tiếp :

- Tại hạ cảm ơn tiền bối đã dạy cho cách nhịn đau khổ, xin có lời thành thực giãi bày: Tiền bối thân thể tàn tật không thể chống kiếm bôn tẩu giang hồ để tìm tông tích kẻ cựu thù nên muốn mượn cách truyền thụ võ công để mong có người rửa hận cho mình, đó không phải là điều khó khăn gì. Tại hạ biết rằng những người trong võ lâm ai mà không khao khát có được võ công cao cường.

- Tiền bối nhẫn nại chờ đợi trong nửa năm hay một năm, dùng tiếng tiêu để mời khách giang hồ. Ở đời ít người ngu muội như tại hạ, một khi tiền bối đã truyền thụ võ công cho họ thì đừng nói là sai họ đi hai mươi tám người hay bao nhiêu nữa họ cũng chẳng chối từ.

Quái nhân cười lạt nói :

- Lão phu đã ngần này tuổi đầu không lẽ còn phải chờ ngươi nói mới biết sao?

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói :

- Những câu mà tại hạ nói đó là lời tự tận đáy lòng mà ra chứ không phải có ý đùa giỡn với tiền bối, tiền bối miễn quan tâm.

Quái nhân mỉm cười thở dài :

- Nếu quả công việc dễ dàng như ngươi nói thì lão phu đã chẳng phải khổ công chờ đợi ở đây mười mấy năm nay.

Rồi lão ngẩng đầu nhìn về phương trời xa tấp, buồn rầu nói tiếp :

- Phải biết rằng võ công thượng thừa không phải ai học cũng được. Sư phụ dạy cố nhiên là điều tất yếu nhưng cần phải có thiên phận nữa mới được, thật khó mà tìm cho ra người như vậy để truyền thụ. Những võ công mà lão phu muốn truyền thụ đâu phải người tầm thường có thể lĩnh hội được. Lão phu ngày ngày tựa cổ trông chờ, đã nhìn qua hàng ngàn người trong mười mấy năm trời nay, chỉ thấy mình ngươi là có thể thừa kế sự nghiệp của ta mà thôi. Nhưng ngươi lại không chịu nhận ta làm sư phụ.

Nói đến chỗ thương tâm này, lão không ngăn được xúc cảm, hai hàng lệ rơi lã chã.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Đâu phải là tại hạ không chịu nhận tiền bối làm sư phụ để được học võ công, nhưng thật ra là tại hạ đã có sư phụ rồi. Không thể làm môn hạ tiền bối được nữa.

- Thường thường một người có thể học nhiều sư phụ, điều này có chi là lạ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã đành một người có thể bái sư nhiều lần nhưng phải được sư phụ đầu tiên cho phép mới được bái tân sư. Tại hạ đâu dám vượt qua vòng lễ nghi này.

Quái nhân nói :

- Ta muốn truyền võ công cho ngươi chỉ vì ngươi có tư chất hơn đời chứ không có ý cướp giật đồ đệ của người khác. Bái sư hay không chẳng quan hệ gì, lão phu cũng chẳng muốn chi lễ tiết phiền phức đó, miễn đi càng hay!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tuy tiền bối nói không câu nệ về lễ bái sư mà chỉ cần truyền dạy võ công để nhờ người báo thù cho, nhưng...

Ngừng một lát chàng lại tiếp :

- Nếu cừu nhân của tiền bối toàn là những bọn trộm cướp không tuân phép nước thì tại hạ không quản ngại gì. Nhưng nếu là bậc trung hiếu quân tử thì tại hạ không dám vâng lời. Đã không dám phụ ơn đức tiền bối truyền dạy võ công, lại không dám nhắm mắt sát hại người ngay thì thà rằng không được học tiền bối là hơn.

Quái nhân cười lạt nói :

- Hiện giờ ta đã điểm vào tứ đại kinh mạch của ngươi, nếu ngươi không ưng thuận học võ công thì từ nay vĩnh viễn ngươi phải ở trên căn gác này. Trong khoảng thời gian ba tháng, các kinh mạch bắt đầu cứng ngắc thì thần thánh cũng không còn cứu chữa được nữa. Vậy ta để cho ngươi ba ngày mà nghĩ kỹ đì.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng trả lời :

- Tại hạ không cần phải đến ba ngày mới trả lời. Tại hạ đã trả lời rồi đó, quyết không có chút chi hối hận về sau.

Thượng Quan Kỳ cố gắng quên hết mọi sự để cho tâm thần được thanh thản rồi bất giác chàng ngủ quên đi.

Khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao ba sào. Chàng thoáng nhìn thấy lão nhân đang ôm cái hộp đen đang ngồi tựa cửa sổ. Lão đang nhìn ra xa tận chân trời Thượng Quan Kỳ thở dài một tiếng tội nghiệp cho quái nhân. chàng thầm nghĩ :

- “Một mình lão ở trên căn gác hiu quạnh này, không đi đâu nữa bước”.

Chàng lại vụt nhớ ra rằng :

- “Với võ công của lão, dù lão có tàn tật đi chăng nữa bất tất lão phải ở trong căn gác này, suốt mười mấy năm không chịu bỏ đi đâu”.

Chàng lại tự hỏi :

- “Trong ngôi chùa cổ này ít người qua lại, vậy thì những lọ tro cốt kia là của ai? Quái nhân ở đây từng ấy lâu thì ăn uống những gì?”

Bao nhiêu suy nghĩ quay vòng trong đầu óc chàng. Bỗng nhiên cảm thấy khí huyết nôn nao, chàng biết là đã đến giờ thương thế lên cơn, đành bỏ hết bao nhiêu điều lo nghĩ, duỗi chân tay thẳng ra cho thoải mái. Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy dường như mạch máu bị đứt, khí huyết tắc nghẽn đau đớn vô cùng, mình nóng như thiêu, mồ hôi vã ra như tắm nhưng cố cắn răng nhịn đau chứ không rên la một tiếng.

Quái nhân ngồi một bên giương mắt nhìn chàng không chớp. Thượng Quan Kỳ chỉ liếc mắt nhìn lão rồi lại quay đi không muốn để cho lão thấy bộ mặt đau đớn của mình.

Quái nhân cười lạt nói :

- Đây là thương thế bắt đầu lên cơn. Lát nữa khí huyết dần dần tiêu đi. Bao nhiêu mạch máu qua cơn căng thẳng rồi co lại. Sau đó ngươi sẽ thấy trong mạch máu dường như có hàng vạn con rắn độc bò

lúc nhúc trong người làm cho đau đớn vô cùng. Đừng nói võ công của ngươi như thế mà ngay cả ta đây cũng không chịu được.

Ngừng một lút lão lại nói tiếp :

- Bây giờ chỉ còn có cách là điểm vào ba đại vận huyệt của ngươi nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫn một giọng lạnh lùng nói :

- Đến lúc nào mà tại hạ không chịu đựng được nữa thì sẽ liều mình chết cho xong. Tiền bối bất tất phải quan tâm.

Quái nhân bực mình mắng :

- Ta chưa từng thấy ai mà bướng bỉnh như ngươi. Đến lúc không chịu nổi thì đừng có cầu cứu ta nhé.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Chàng cảm thấy những chỗ huyết ứ dần dần tiêu đi. Chàng cảm thấy hết đau đớn, tâm thần thư thái lại như thường. Chàng liền nhân lúc dễ chịu này lăn mình ra gần cửa sổ.

Quái nhân ra chiều tuyệt vọng, không thèm nhìn đến chàng nữa, mở cái hộp đen ra, nước mắt lại nhỏ vào trong hộp.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm kỳ dị tự hỏi :

- “Không biết trong hộp của lão có những gì? Tại sao người già như lão lấy đâu ra nhiều nước mắt mà mỗi khi cầm đến cái hộp thì nước mắt lại tuôn rơi”.

Chàng đang suy nghĩ thì bỗng thấy trong ngực lại nhói lên, rồi cơn đau lan ra khắp mọi nơi. Quả thấy trong mình dường như có không biết bao nhiêu con rắn độc bò lúc nhúc. Trong người chàng vừa ngứa ngáy, vừa nhức nhối đau đớn khó chịu vô cùng.

Thượng Quan Kỳ cắn răng chịu đau. Nhưng chàng đâu phải là người xương đồng gân sắt, chỉ chịu đựng được một lúc thì thân thể dường như bị vật gì cắn rứt, lôi thịt ra, bất giác chàng bật ra tiếng rên rỉ luôn miệng.

Quái nhân quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ, từ từ đóng cái hộp gỗ lại. Rồi nổi lên một trận cười dòn dã. Tiếng cười vang lên thê thảm, đập vào tai chàng như tiếng hạc kêu. Thật là những tiếng cười bi thảm và đau khổ vang vọng cả một góc phòng, bụi bậm rơi xuống lả tả, mái ngói cũng vang lên tiếng lách cách. Sau khi dứt cơn cười, lão mới nhìn Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Ta đã nói dù xương đồng gân sắt cũng không chịu nổi mà!

Nhưng trong lúc cơn đau đang hoành hành nên chàng không nghe lão nói gì cả, chỉ trông thấy lão máy môi mà thôi.

Bỗng quái nhân đưa tay trái ra vỗ xuống sàn nhảy lại gần Thượng Quan Kỳ, dùng tay phải điểm vào các vận huyệt của chàng.

Thượng Quan Kỳ bị điểm huyệt mê đi rồi không thấy đau đớn gì nữa. Khi tỉnh dậy thì trời đã tối. Chàng mở mắt trông thấy quái nhân đang ngồi tĩnh tọa bên mình, hai mắt sáng như sao đang chăm chú nhìn vào mình. Chàng nhẹ nhàng để tay lên ngực dường như có vẻ thẹn thùng vì đã không chịu nổi cơn đau vừa rồi. Mặt lão vẫn lạnh như tiền. Hồi lâu chàng lên tiếng :

- Hai ta không thù không oán, tại sao tiền bối lại hành hạ hậu sinh như thế này?

Bộ mặt lạnh lùng của quái nhân bỗng thoáng một nụ cười đáp :

- Để ngươi nhận lời cho ta truyền thụ võ công và hứa hẹn với ta giết hai kẻ thù, ta sẽ đả thông những kinh mạch bị thương cho.

Thượng Quan Kỳ trở mình, lắc đầu nói :

- Trong khoảng thời gian một ngày một đêm, thời gian bị thương thế hành hạ thì ít, phần thư thái hãy còn nhiều. Tiền bối phòng vệ nghiêm ngặt thế nào cũng có lúc sơ ý, khi đó tại hạ sẽ có cách.

Quái nhân nói nhỏ năn nỉ :

- Ta đã gần bảy mươi rồi, không biết sống chết ngày nào, nếu võ công của ta mà không truyền thụ được cho ai thì thật là đáng tiếc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trên đời thiếu chi phần tử ưu tú! Sao tiền bối cứ nhất định phải là tại hạ mới được.

Quái nhân nổi giận nói :

- Ngoài ngươi ra ta không thể truyền thụ võ công cho người khác mới tức chứ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiền bối truyền dạy võ công để sau này đi giết người thì tại hạ tuyệt nhiên không học.

Quái nhân buồn rầu nói :

- Suốt đời lão phu không mở miệng xin ai mà bây giờ phải phá lệ cầu ngươi một việc.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tiền bối cầu tại hạ giúp việc chi?

Quái nhân đáp :

- Ta cầu ngươi học võ công của ta. Nhận ta làm thầy hay không cũng được, chỉ cần thay ta giết một người là xong.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy nét mặt lão quái nhân vô cùng thê thảm, trong lòng không nỡ tuyệt tình. Chàng nghĩ thầm :

- "Trên đời này có bao giờ thầy đi cầu người học nghệ, mà riêng lão này khẩn khoản cầu ta không biết lão có ý gì? Chẳng lẽ đúng như lời lão nói: trên đời không có ai có đủ tư cách như ta để lão truyền thụ võ công?"

Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Có thật ngoài tại hạ ra, tiền bối không kiềm được người nào để truyền thụ võ công?

Quái nhân thở dài đáp :

- Người có tư cách như ngươi kể ra cũng khó nhưng có thể còn tìm được.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Ngoài phần tư chất đã khó tìm rồi, lại phải là người có lòng nghĩa hiệp. Vì thế ngoài ngươi ra, không còn tìm được ai nữa. Ôi! Người đã có tư chất hơn đời, lại thông minh tuyệt thế mà lại thiếu lòng nghĩa hiệp thì võ công càng cao thì càng hại đời bấy nhiêu. Chính mắt lão phu đã trông thấy rồi và chính lão phu đã bị đau khổ.

Nói đến đây lão dừng lại, rồi hai hàng lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Kẻ mà tiền bối muốn sát hại phải chăng là hung phạm đã làm tàn hại thân thể của tiền bối?

Quái nhân đáp :

- Đối với ai lão phu không chịu tự miệng mình nói ra nhưng ta có thể cho biết là quyết hắn không phải là người tốt.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tiền bối có thể nói rõ tên họ người đó cho tại hạ biết được không?

Quái nhân lắc đầu đáp :

- Không được!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nếu tại hạ đã nhận lời thì sau này quyết không dám bội ước. Tiền bối truyền thụ võ công cho tại hạ rồi mới nói rõ họ tên kẻ thù mà tại hạ không thể giết để báo thù cho tiền bối được thì chi bằng chết ngay bây giờ có phải hơn không?

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân là người thiên hạ vô địch thì tất nhiên kẻ thù của lão cũng không phải hạng vừa. Nhận lời lão tức là trách nhiệm chẳng những gian nan và nếu gặp phải cao nhân chính đại quang minh, bây giờ giết đi không được mà không giết thì lại phản bội lời hứa, nên chàng không nhận lời.

Đột nhiên quái nhân nghiêm sắc mặt nói :

- Thôi được! Ngươi có vì ta mà báo thù hay không ta cũng vẫn đả thông những kinh mạch đã bị thương và còn truyền thụ võ công cho ngươi nữa.

Quái nhân đưa tay điểm huyệt xong rồi dặn :

- Ta truyền võ công cho ngươi, có cần phải ngươi bằng lòng nữa không?

Thượng Quan Kỳ đang bị điểm huyệt, miệng không nói được và người đang bị trọng thương đành để cho lão muốn làm gì thì làm, nóng nảy cũng vô ích.

Chàng thấy thân thể mình bị quái nhân trăn đi, trở lại, loay hoay hơn nửa ngày trời mới thấy cảm giác có bàn tay đặt trên lưng và một luồng nhiệt khí truyền vào cơ thể chàng.

Nội lực quái nhân quả là thâm hậu. Một luồng khí nóng không ngớt trút vào thân thể chàng. Những luồng khí nóng này đến chỗ bị thương, mạch máu bị cứng ngắc, nên bị trở lực rất khó đả thông. Luồng nhiệt khí cuồn cuộn thúc vào rất mãnh liệt mà cũng phải trong thời gian ăn xong bữa cơm mới đả thông được một chỗ.

Sau khi đả thông được một huyệt đạo bị thương, chân khí của quái nhân đã hao tổn rất nhiều. Lão ngồi thở hồi lâu rồi mới lại để tay trên lưng để đả thông chỗ khác.

Quái nhân vất vả ba ngày ba đêm mới đả thông hoàn toàn kinh mạch cho Thượng Quan Kỳ.

Lão nói :

- Ta đã quyết định đem toàn bộ võ công của ta truyền thụ lại cho ngươi và chỉ có một điều yêu cầu là: Mỗi ngày ngươi ra khỏi căn gác này trong ba giờ. Trong khi đó, ngươi đi tìm thức ăn về đây và khi nào có tiếng tiêu ta triệu hồi thì mới lên gác.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn quái nhân rồi từ từ đứng dậy, duỗi chân tay chun qua cửa sổ ra ngoài.

Một trận gió thu hây hây nổi lên. Thượng Quan Kỳ tinh thần phấn khởi, quay đầu nhìn lại căn gác vẫn thấy quái nhân tay cầm ống tiêu, ôm cái hộp đen trong lòng, ngồi tựa cửa sổ, ngẩng đầu nhìn mây bay trên trời, không biết ông có tâm sự gì, tuyệt không tỏ vẻ quan tâm đến Thượng Quan Kỳ lúc ra đi. Chàng khẽ thở dài một tiếng, nghĩ đến những việc vừa qua chẳng khác chi một giấc chiêm bao.

Thốt nhiên trong lòng rung động, chàng sực nhớ đến các vị sư thúc, sư đệ chết vẫn còn nằm nơi đại điện. Nơi đây là nơi thâm sơn cùng cốc, không biết thi thể các người đó có bị dã thú đến làm thương tổn không. Nghĩ vậy chàng lập tức chạy ra đại điện.

Còn cách đại điện chừng vài chục trượng mùi hôi thúi xông lên nồng nặc, bất giác chàng chạy như bay. Đến trước cửa đại điện, chàng thấy xác chết chim quạ nằm ngổn ngang khắp mọi chỗ. Chàng rất lấy làm kỳ dị, dùng khinh công chạy vào đại điện. Chàng chạy nhanh quá, loáng cái đã vào tới nơi, chân giẫm phải một vật gì mềm nhũn suýt té xuống đất, phải đề khí mới đứng vững được.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy ngay giữa cửa điện một con kim tiền báo nằm sờ sờ, hai mắt nhắm chặt, dường như đã chết lâu rồi. Thì ra chân chàng vừa giẫm lên con báo này.

Trừ con kim tiền báo chết ngoài cửa, trong đại điện còn có mười mấy con dã thú khác đều thuộc loại mãnh thú hung ác. Chết mà tuyệt không một vết thương nào, lông lá còn nguyên, ngồi trơ ra đó, không biết chết tự bao giờ và vì sao mà chết.

Chàng quay mặt đi, nhìn thấy bốn, năm bộ xương, máu thịt bê bết, vung vãi dưới đất, mùi hôi thúi nồng nặc xông lên mũi.

Thượng Quan Kỳ là người thông minh tuyệt đỉnh, vừa trông thấy cảnh vật đã hiểu. Chàng nghĩ thầm :

- “Thiên Lý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa quả nhiên danh bất hư truyền. Đàn chim cùng dã thú muốn vào ăn thịt xác chết cũng bị trúng độc chết luôn. Cứ xem mười mấy con sói lang này và con kim tiền báo chưa kịp chạy đi đã chết ngay trên đại điện thì biết rằng chất độc mãnh liệt như thế nào”.

Thượng Quan Kỳ một mặt vận khí bảo vệ hô hấp, một mặt kiểm tra lại các xác chết trong đại điện. Chàng đếm đi đếm lại nhiều lần mà chỉ tìm được tám bộ xương thì trong bụng nghĩ thầm :

- “Tất cả bốn vị sư thúc, mười hai sư đệ, trừ bốn tên ở ngoài trà trộn vào thì còn cả thảy mười hai bộ xương mới đúng”.

Chàng định thần nhìn lại thì thấy những xác chết dù huyết thịt tan rả nhưng đại bộ phận vẫn còn nguyên. Cả tám bộ còn giống nhau, bốn xác nữa chẳng biết có phải bị dã thú ăn hết thịt rồi không? Trong lòng rất lấy làm nghi hoặc. Chàng lập tức xem lại các xác chết thì quả nhiên không có một sợi râu tóc bạc nào.

Chàng nghĩ thầm :

- “Hay là bốn vị sư thúc nội công thâm hậu, vận khí chống độc và trốn khỏi nơi này rồi chăng?”.

Bỗng nghe tiếng tiêu vời vợi đưa đến. Lần này thanh âm rất quái dị khó nghe, như kêu gào, như đấm vào tai. Thượng Quan Kỳ còn đang nghi hoặc bỗng thấy có một mùi tanh tưởi đưa lại xông vào trong điện. Bên tai chàng nghe rõ tiếng quái nhân gọi :

- Tiểu tử! Mau ra khỏi đại điện.

Lại thấy tiếng gió thổi vù vù, vô số lông tung bay vào đại điện. Thượng Quan Kỳ phập phồng lo sợ. Chàng biết con gió này khác thường, hai tay rung lên, nhảy xéo ra ngoài cửa điện. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy có một con trăn thật lớn, há miệng đỏ như chậu máu, lắc lư cái đầu.

Những xác chim ngoài đại điện tung lên ầm ầm rơi vào cái miệng khổng lồ của con quái vật. Khoảng hơn trăm cái xác chim bị nuốt hết vào bụng trăn.

Thượng Quan Kỳ là tay bản lãnh cao cường vậy mà thấy cái đầu trăn to như đầu mình, dài hơn mười trượng không khỏi khiếp sợ, mình nổi gai sởn óc. Song chàng động tính hiếu kỳ chăm chú nhìn nó không chịu bỏ đi. Bên tai chàng vẫn nghe tiếng quái nhân có vẻ cáu kỉnh nói :

- Con trăn này không những dữ tợn ghê gớm mà nó còn có thể phun khí độc rất xa như đám sương mù. Nếu mi để nó trông thấy thì khó lòng thoát khỏi miệng nó.

Bất thình lình con trăn ngậm miệng lại, thờ phì phì thò đầu vào trong điện.

Thượng Quan Kỳ không dám coi nữa, vội nhảy lên nóc nhà chạy về “Tàng Kinh lầu”.

Quái nhân vẫn ngồi tựa cửa sổ, trông thấy Thượng Quan Kỳ chạy về thì lộ vẻ vui mừng. Nhưng chỉ thoáng một cái, nét mặt lão lại lạnh như tiền. Lão vẫn ngồi tĩnh tọa.

Thượng Quan Kỳ có vô số điều muốn hỏi quái nhân, nhưng vừa thấy mặt lão lại không thốt ra được câu nào. Quái nhân không quay đầu ra nhìn Thượng Quan Kỳ, đưa ống tiêu lên môi thổi. Tiếng

tiêu lanh lảnh vừa thổi lên bỗng thấy con trăn bỏ chạy ra khỏi nơi chùa cổ.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm kinh hãi, thầm nghĩ :

- “Con trăn này dường như nghe được tiếng tiêu gọi về rồi lại đuổi đi”.

Quái nhân chờ cho con trăn lớn đi rồi, không thổi tiêu nữa quay lại hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Hôm nay là mồng mấy tháng mấy?

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Vào khoảng mười hai tháng tám.

Quái nhân nói :

- Chiều mười một, mười hai và mười ba có chuyện náo nhiệt nên xem.

Nói xong tựa cửa sổ nhìn ra phương trời xa thẳm không nói gì nữa. Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Có chuyện gì náo nhiệt?

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ rồi không trả lời vào câu hỏi mà nói đi đằng khác :

- Ngươi ra vào mấy lần đã để lại dấu vết trên nóc lầu không ít, lên lau cho thật sạch hết rồi hãy đi tìm thức ăn về đây. Bắt đầu ngày mai chúng ta ẩn náu trong gác này không được rời khỏi đây nửa bước, để họ khỏi bới lông tìm vết.

Thượng Quan Kỳ nhìn quái nhân một cái rồi nhảy ra ngoài gác. Trong bụng chàng muốn không y theo lời lão. Nhưng lúc ra đi, bất giác chàng lại làm đúng theo lời lão dặn bảo, lau sạch vết tích phía bên ngoài gác rồi đi ra phía ngoài chùa cổ.

Từ khi chàng được đả thông kinh mạch, chàng vẫn cảm thấy đầu óc nhiều khi trống rỗng, có khi đầu óc tỉnh táo, nhưng rồi lại hoang mang. Tuy chàng định bụng đi khỏi khu vực ngôi chùa cổ này, song tự nhiên chàng tuân theo lời lão dặn mà chàng không biết.

Ngôi chùa cổ này ở chốn hoang sơn hẻo lánh, trải đã lâu đời nên cái gì cũng cũ nát, chỉ có mấy bức tường đá và mái ngói là vẫn đứng ngất ngưởng không can gì.

Chàng chạy ra ngoài đến bốn, năm dặm, thấy núi non liên tiếp đỉnh cao ngất trời, tuyệt không thấy chỗ nào có nhà ở, mà cũng không gặp được một bác tiều phu hay một người nào. Thượng Quan Kỳ trong lòng nóng nảy, bỗng nghe mấy tiếng kêu “khẹt khẹt”, chàng ngoảnh đầu trông ra thấy trên ngọn

núi xa xa có mười mấy con vượn đứng đó, bất giác trong lòng rung động, chàng chạy tới xem.

Mười mấy con vượn cao lớn thấy Thượng Quan Kỳ chạy đến, đột nhiên chúng tản ra thành hàng đứng chắn đường. Cửa hang núi này rộng đến hơn trượng, hơn mười con vượn đứng hàng chữ nhứt mới hết cửa hang.

Thượng Quan Kỳ dừng lại, thấy đàn vượn này con nào cũng trừng mắt ra vẻ giận dữ. Chúng nhăn răng méo miệng như muốn nhảy xổ lại. Chàng tự hỏi :

- “Khu hang núi này là nơi sinh sống của chúng, nên chúng không cho người ngoài tiến vào”.

Chàng trở gót quay đi, bỗng ngửi được trong mùi gió núi đưa lại một mùi thơm phức, bất giác chàng lại dừng chân quay lại.

Mười mấy con vượn thấy chàng đã toan đi lại quay trở lại, chúng kêu “khẹt khẹt” ầm lên, nhảy tới nhanh nhẹn phi thường, so với các võ sư trên chốn giang hồ còn nhanh nhẹn hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ hú lên một tiếng dài, nhảy vọt lên đón đầu đàn vượn.

Vung hai tay đánh chưởng ra hai bên, hai con vượn lớn bị thương liền nhảy qua đàn vượn chạy vào trong hang.

Thượng Quan Kỳ phóng tầm mắt nhìn vào trong hang, thấy đào trắng chín lủng lẳng, từng cơn gió đưa mùi thơm nức lướt qua mũi chàng.

Thượng Quan Kỳ đã mấy ngày đêm không được ăn uống gì, giờ trông thấy những trái đào lớn thơm ngon mà làm gì chẳng thèm nhỏ dãi. Chàng liền hái hai trái ăn, ngon ngọt vô cùng.

Khi ăn xong hai trái đào lớn, chàng thấy tinh thần phấn khởi thì nghĩ thầm :

- “Ở nơi thâm sơn cùng cốc này tìm đâu ra được thức ăn, chi bằng hái mấy trái đào này về để làm thức ăn”.

Nghĩ như vậy chàng liền hái luôn mười mấy trái rồi dùng thuật phi hành chạy vô ngôi chùa cổ đi thẳng lên gác.

Chàng tưởng rằng quái nhân đã ở trên gác này đã mười mấy năm, chưa bao giờ được ăn những trái đào tươi ngon này, khi người trông thấy chắc sẽ mừng lắm.

Nào ngờ lão quay đầu nhìn ra thấy mấy trái đào vẫn lạnh lùng nói :

- Từ giờ phút này, ta bắt đầu truyền võ công cho ngươi.

Lão từ từ đưa mắt nhìn khắp người Thượng Quan Kỳ một lượt. Lão xem xét hồi lâu rồi nói :

- Ngươi tuy đã học qua võ công nhưng tiếc rằng những điều sơ học của ngươi không ăn nhập gì với võ công của ta. Tức là bây giờ ngươi phải bắt đầu lại từ số không, nhập môn bằng phép tập thở.

Đoạn lão lạnh lùng tiếp :

- Về đường nội công sâu rộng vô cùng, học hoài không hết. Huống chi ta truyền thụ võ công cho ngươi đây là một võ học bí mật nhiệm mầu. Ngươi hãy nghe ta truyền thủ pháp hô hấp lúc nhập môn.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng rất nhiều nỗi nghi ngờ, song vẫn nghe theo lời lão dặn, ngồi xếp bằng điều hòa hơi thở.

Bỗng nghe quái nhân, giọng nói rõ ràng như rót vào tai, bảo :

- Nhắm mắt lại, khơi trong ý niệm hỗn tạp, định thần nhìn vào trong ngũ tâm. Ngũ tâm hướng lên trời.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói đến ngũ tâm, không hiểu ngũ tâm là gì, chàng ngạc nhiên hỏi lại :

- Ngũ tâm là gì?

Quái nhân khẽ mỉm cười đáp :

- Ngũ tâm là...

Rồi lão bỏ lửng, lắng tai nghe Thượng Quan Kỳ cũng lắng tai nghe, ngoại trừ tiếng gió núi vi vu, ngoài ra không có tiếng gì khác nữa. Chàng toan hỏi lại, bỗng quái nhân nghiêm nét mặt lại nói :

- Mau đóng kín cửa sổ lại.

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt lão nghiêm trang liền đứng dậy đóng hết cửa sổ bốn mặt lại.

Quái nhân chỉ cửa sổ bên trái bảo :

- Ngươi núp vào chỗ cửa sổ kia mà xem náo nhiệt, bất luận thấy điều gì kinh hãi cũng không được hoang mang hoặc lên tiếng.

Thượng Quan Kỳ nhìn lão một cái rồi mới đưa mắt trông qua cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng chẳng thấy gì. Trong bụng chàng mắng thầm :

- “Lão này chuyên nói hoang đường. Lần sau mình có cơ hội ra ngoài chùa, quyết không trở lại nữa”.

Chàng đang ngẫm nghĩ thì bên tai văng vẳng tiếng lão nói :

- Có một cao thủ phe Mật Tông từ Tây Tạng đến. Ngươi lưu ý xem võ công của y và võ học Trung Nguyên có những chỗ nào khác nhau.

Câu nói vừa dứt, xa xa thấy một chấm đỏ tựa như sao đổi ngôi nhanh như chớp nhoáng bay đến. Loáng một cái đã đến trước ngôi chùa cổ, dừng chân trên nóc một tòa nhà. Thượng Quan Kỳ định thần nhìn kỹ thì người này thân cao lạ lùng, có đến trên tám thước, đầu quấn vành vàng, mình mặc áo cà sa màu đỏ.

Trên giữa đỉnh đầu có một cái sẹo to bằng quả trứng vịt. Vị sư này đứng trên nóc nhà đưa mắt nhìn quanh một hồi, đột nhiên y vỗ tay một cái nhún mình lên cao hơn ba trượng. Lúc người lơ lửng trên không, y lộn đầu xuống, chân giơ lên trời rồi nhào xuống, mỗi cái nhào xa tới ba trượng.

Khinh công người này hiếm có. Thượng Quan Kỳ thấy thế nghĩ thầm :

- “Mới xem một thân pháp này đủ biết võ công của y không biết đâu là bờ bến. Trong ngôi chùa hoang vắng này đột nhiên có một tay cao thủ từ Tây Tạng đến thật là khó hiểu”.

Thượng Quan Kỳ tuy biết đây là một chuyện không tầm thường nhưng không hiểu nguyên nhân ra sao. Song chàng cũng không dám cất tiếng hỏi quái nhân, chỉ để mối ngờ vực trong lòng.

Bất thình lình nghe một tiếng hú quái lạ từ dưới chân lầu vọng lên rồi tiếp đến tiếng chân bước nặng trịch.

Thượng Quan Kỳ nghe rõ tiếng bước chân người ở cầu thang, tiếng chân lộn xộn dường như không phải một người. Chàng đếm bước chân từ bước nặng đến bước nhẹ, dường như họ đã lên “Tàng Kinh lầu” rồi.

Bỗng nghe một người nói mấy câu gì đó, lập tức cũng có người khác kêu lên. Chàng chỉ nghe thấy tiếng lúc to lúc nhỏ và biết rằng hai người đang nói chuyện với nhau nhưng không nghe rõ họ nói gì.

Chàng đưa mắt nhìn quái nhân nhưng chỉ thấy lão lắng tai nghe một cách rất chăm chú. Chàng lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- “Hai người này nói Phi dùng tiếng Duy thì dùng tiếng Tạng, Trung Nguyên rất ít người hiểu được, thế mà lão cụt chân này xem ra có vẻ thích nghe lắm, chẳng lẽ lão hiểu được chăng?”.

Nghe hai người nói líu lo một chút, lại nghe thấy tiếng chân bước đi, dường như họ xuống lầu rồi không nghe thấy gì nữa. Thượng Quan Kỳ trong lòng nghi ngờ muốn hỏi quái nhân, nhưng chàng nhớ lại lúc chàng hỏi lão “ngũ tâm” là gì thì lão có vẻ đắc ý, chàng đành phải kiềm hãm lòng hiếu kỳ lại.

Cả hai ngồi trầm lặng hồi lâu, đột nhiên quái nhân quay sang hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi có hiểu hai nhà sư nói gì không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vãn sinh không hiểu.

Quái nhân mỉm cười đáp :

- Tuy họ là nhà sư Tây Tạng nhưng họ lại nói tiếng Duy.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối có hiểu tiếng Duy được không?

Quái nhân đáp :

- Chẳng lẽ lão sư lại bịp ngươi sao?

Thượng Quan Kỳ thấy trong vẻ kiêu ngạo của lão có chút thật thà, bất giác trong bụng nghĩ thầm :

- "Lão này tuy hỉ nộ thất thường nhưng vẫn còn giữ được bản tính chất phác".

Chàng liền hỏi :

- Tiền bối đã hiểu tiếng Duy, vậy bọn họ nói gì?

Quái nhân hỏi lại :

- Ngươi còn lưu lại vết tích gì trên "Tàng Kinh lầu" không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu chưa kịp trả lời, lão đã ngắt lời :

- Phải rồi! Một nhà sư Tây Tạng đã nhận ra được ngươi để lại vết tích, nên hắn bảo: "Trong ngôi chùa này nhất định có người ẩn núp nên quyết mở cuộc điều tra truy tầm". Nhưng người kia bảo: "Chưa chắc đó là vết chân người. Dù đối phương có bố trí mai phục cũng chẳng có chi đáng sợ". Hai người tranh luận một lúc rồi bỏ đi.

Lão đang nói nhưng chợt nhớ ra điều gì quan trọng nên không nói nữa. Tay trái lão chống xuống sàn băng mình đến một góc lầu mở cái hộp đen ra, lấy ra một viên thuốc đỏ, xong đậy hộp lại rồi nhảy đến bên Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi hãy uống viên thuốc này đi.

Quái nhân làm việc gì hễ lão nghĩ đến là làm chớ không nói rõ lý do.

Thượng Quan Kỳ do dự một lát, đón lấy viên thuốc uống xong, rồi hỏi :

- Hai vị sư Tây Tạng đường xa vạn dặm vào đến Trung Nguyên, tìm vào ngôi chùa cổ này là có ý gì

Chương 6: Muôn Dặm Giang Sơn Cá Cuộc Hơn Thua

Quái nhân đột nhiên hai mắt tròn xoe sáng loáng, nhìn hau háu vào mặt Thượng Quan Kỳ nói lớn:

– Đây là một cuộc ăn thua khủng khiếp, hai bên cùng đem những việc to lớn vô kể vào cuộc. Ôi! Thật là một việc động trời, cuộc ăn thua thật là hiếm có trên đời.

Mấy câu nói dường như sét đánh ngang tai, khiến cho Thượng Quan Kỳ ngây người ra mà nghe. Hồi lâu chàng mới hỏi:

– Những cuộc đấu võ trong chốn giang hồ rất nhiều, bất quá liên can đến một hoặc nhiều người bỏ mạng mà thôi. Còn cuộc ăn thua này làm gì mà kinh thiên động địa khiên cho vãn sinh không thể nào hiểu được?

Quái nhân đưa tay mở cánh cửa sổ bên mình rồi nói:

– Trước kia khi lão phu chưa tàn phế hai chân, lê gót khắp hai miền Đông, Bắc sông Đại Giang cho đến chân trời góc biển đã từng chứng kiến biết bao nhiêu trận đấu. Đó là những chuyện tầm thường chẳng có chi là lạ. Cuộc đấu này lạ Ở chỗ hai bên cùng nhau đem những thứ kinh người để cuộc. Trời ơi! Nếu họ đủ sức thực hành sự hứa hẹn với nhau thì hậu quả không biết đâu mà lường.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hai bên họ đem gì ra cuộc?

Quái nhân lại nhìn ra phương trời xa đáp:

– Một bên đem cả chủng tộc ra làm nô lệ suốt đời, liên quan đến nhân dân mấy tỉnh vùng Tây Tạng. Còn một bên thì giao kết nếu bị thua thì tất cả võ lâm cao thủ Trung Nguyên đều phế nghệ đi ẩn náu, xin chấp tay dâng muôn dặm giang sơn cẩm tú.

Thượng Quan Kỳ run sợ hỏi:

– Sao? Sao? Chẳng lẽ cuộc ăn thua này có cả đức đương kim Hoàng đế hay sao?

Quái nhân lắc đầu đáp:

– Không phải!

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Nếu chẳng phải là Đức Hoàng thượng mà người thua chịu dâng cả giang sơn cẩm tú thì chẳng hóa ra là một trò đùa, vậy mà đám sư tăng Tây Tạng lại chịu tin ư?

Quái nhân trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Vừa rồi lão phu chỉ nghe được có thế thôi. Việc này bắt nguồn từ năm năm trước đây. Bọn họ đã có cuộc ăn thua với nhau ở trên Tàng Kinh lầu này. Tiếc rằng ngày đó ta không được nhìn thấy rõ tướng mạo người đứng ra đặt cuộc...

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

– Ta nên nhớ rằng những nơi ngoài biên ải, bọn man di cũng không thiếu chi các bậc kỳ tài, tỷ như Thành Cát Tư Hãn ruổi ngựa vào Trung Nguyên mở mang bờ cởi, võ công thời bấy giờ thật là hưng thịnh vô tiền khoáng hậu. Người anh hùng áo vải Chu Nguyên Chương quật khởi, sáng lập nên nhà Đại Minh, cơ nghiệp hơn trăm năm. Trong những chủng tộc ở ngoài biên ải thì hai tộc Hồi và Tạng nhân tài nhiều hơn cả. Họ thường có âm mưu chiếm đoạt Trung Nguyên. Mượn sức các nhân vật võ lâm, âu cũng là sách lược của họ.

Lão từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói:

– Nhưng những tay cao thủ phe Mật Tông rất ít, chắc họ không chịu để người lợi dụng. Ta chưa hiểu rõ ngọn ngành trong vụ này. Nhưng chỉ trong một vài ngày nữa, họ đến đây thì ta sẽ hiểu rõ đầu đuôi.

Lão thở dài thườn thượt rồi lại nói:

– Nhưng dù có nghe được những điều bí ẩn bên trong, ta cũng không thể dính tay vào, phải vì dân đen của đức Hoàng thượng mà hết lòng bảo hộ.

Nói rồi nét mặt lão rất buồn thảm, như vẻ chán đời của người anh hùng mạt lộ.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên cảm thấy quái nhân này không phải là một dị nhân lạnh lùng, trái lại lão lại là người lo lắng cho dân tộc và tổ quốc, một người nghĩa hiệp đầy nhiệt huyết. Chàng thấy vẻ mặt lão ưu tư thê thảm, bất giác sinh lòng đồng tình với lão, liền nói:

– Tiền bối võ công trác tuyệt, chính mắt vãn bối đã nhìn thấy, dù có cụt mất hai chân tưởng cũng không có gì trở ngại cho lắm. Giả tỷ bọn họ có âm mưu gây hiểm họa cho quốc gia, tại hạ xin hết lòng góp sức với tiền bối.

Rồi chàng nhớ ra rằng với võ công kém cỏi của mình thì làm gì giúp sức được, nên dừng một lúc

chàng lại nói luôn:

– Vãn bối cũng tự biết rằng võ công của mình chẳng đi đến đâu thì khó lòng mà giúp đỡ tiền bối. Nhưng dù chỉ là một kẻ dắt ngựa cầm cương cũng xin đem toàn lực ra ứng phó, dù có tan xương nát thịt cũng không ân hận.

Quái nhân ngửa mặt lên suy nghĩ một lát rồi nói:

– Chờ tới khi đó rồi hãy bàn... Tỷ dụ mà sức bọn ta có thể làm được việc gì thì cũng nên vì lê dân mà gắng sức hết lòng.

Lão trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên lạnh lùng nói:

– Bất luận gặp được việc gì, nếu ta chưa động thủ thì ngươi không được ra tay.

Thượng Quan Kỳ thấy lão vẻ mặt đang vui vẻ, đột nhiên biến thành lạnh lùng, trơ như gỗ thì lòng chàng đổi hướng:

“Lão này tuy không có tâm địa độc ác, nhưng lại hỷ nộ, ái ố thất thường, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu”.

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, bỗng nghe tiếng quái nhân nói nhỏ:

– Ngươi mau đóng cánh cửa kia lại, sắp có người đến nữa đó.

Thượng Quan Kỳ đã có kinh nghiệm lần trước, biết lão vô cùng linh mẫn, không thể nào lầm được, liền vội đóng cửa lại, đứng núp ở phía dưới trông ra ngoài. Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, thấy có hai bóng người xuất hiện trên nóc nhà đối diện.

Hai người đều mặc võ trang, lưng đeo binh khí. Vừa nhìn thấy đã biết ngay không phải là người ngoài biên cương hoang dã.

Hai người này so với hai Tạng Tăng lúc trước khác nhau xa, dường như họ mượn vật gì để ẩn thân, đến lúc lên đến nóc nhà rồi mới lộ tung tích.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Xét cho cùng người Trung Nguyên so với người ngoài biên cương còn gian trá hơn nhiều”.

Đang nghĩ liên miên, chợt thấy hai người trên nóc nhà chia ra hai ngã tả hữu đi về phía Tàng Kinh lầu. Hai người này kiểu đi cũng khác người Tây Tạng. Mượn nóc nhà làm chổ ẩn thân mà tiến. Lúc ẩn lúc hiện không biết đâu mà chừng.

Thượng Quan Kỳ đang chú ý theo bóng hai người, bỗng trên nóc nhà bên tả có bóng người thấp thoáng. Rồi chàng biết rõ hai người đang đứng trên đó.

Thấy vậy Thượng Quan Kỳ hồi hộp nghĩ thầm:

“Mé tả có người thì tự nhiên mé hữu cũng có người”. Chàng vội co người lại ẩn dưới cửa sổ rồi nằm sát xuống sàn, bò lại chổ cửa sổ mé tả nhìn ra ngoài. Quả nhiên thấy trên nóc nhà bên phải cũng có hai đại hán mặc võ trang, lưng đeo binh khí đứng đó.

Một gã chỉ tay lên gác thượng nói:

– Trên nóc tòa “Tàng Kinh lầu” còn có tầng gác thượng nhỏ xíu rất kín đáo, không để ý thì không nhìn thấy. Và chỗ đó là nơi cao nhất toàn thể khu vực chùa này. Ẩn mình ở đó có thể nhìn thấy khắp nơi trong chùa này, mà người ngoài nếu không lên nóc chùa thì không nhìn thấy căn gác đó được.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

“Giả tỷ mà bọn họ vào đây lục soát căn gác này thì rắc rối vô cùng”. Bỗng nghe tiếng người khác nói:

– Chúng ta hãy vào gác trước xem cũng được chứ sao.

Thế rồi y vẫy tay luôn, gọi đồng bọn đến “Tàng Kinh lầu để hội họp.

Thượng Quan Kỳ tự nhủ:

“Hỏng rồi! Cái gác nhỏ xíu không đầy một trượng này nếu bọn họ lên lục soát thì không có lấy một chỗ để ẩn thân. Làm sao đây?”.

Chàng quay đầu nhìn quái nhân, thấy vẻ mặt lão vẫn bình tĩnh, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Bỗng trên mái nhà có tiếng bước chân.

Thượng Quan Kỳ từng theo sư phụ bôn tẩu giang hồ đã lâu nên rất thính tai.

Chàng biết rõ các người này đang đứng trên nóc gác ngay cửa sổ. Chàng vội thụt đầu vào núp dưới thành cửa, ngấm ngầm vận khí để đề phòng. Chàng lẩm bẩm:

– Kiểu này không đánh nhau không xong rồi. Bọn họ đã đến bên ngoài gác, xem chừng thế nào họ cũng vào trong gác dòm ngó. Họ chỉ cần mở cửa sổ ra một cái là nhìn thấy ngay hai người mình.

Còn đang suy nghĩ, bỗng bên ngoài cửa vang lên tiếng cười khanh khách rồi có tiếng nói:

– Các vị Ở ngoài coi chừng, để tôi vào trong gác trước xem sao!

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng người lên nép vào sau cửa sồ nghĩ thầm:

“Người vào chỉ đẩy cửa một cái theo thế “Sấm nổ không kịp bưng tai” là lập tức túm được mình ngay”.

Chàng đang hoang mang, bỗng thấy huyệt “Khúc trì” bên tay phải dường như có cái gì đụng vào, tuy không đau đớn, nhưng cũng thấy khuỷu tay đau buốt.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy quái nhân nét mặt đột nhiên cực kỳ đại biến, trông lợt lạt hẳn đi. Lão ngồi ép hẳn vào góc tường. Nếu lão không giơ tay lên thì không trông thấy lão nữa. Thượng Quan Kỳ hồi hộp lo sợ. Chàng đưa mắt nhìn quái nhân thì vẻ mặt lão đã qua cơn hoang mang, trấn tĩnh lại rồi. Chàng biết rằng lão có kế hoạch lui địch, nên vội vàng chạy lại núp sau người lão.

Quái nhân khẽ giơ tay lên, tấm áo trong người lão mặc bỗng nhiên có một luồng khí vô hình thổi phùng ra trùm lên người Thượng Quan Kỳ, mấy đường nẹp áo như đóng dinh xuống sàn gác, chỉ khâu sứt ra mấy chỗ để cho không khí lọt vào, còn bốn phía chung quanh rất kín, ánh sáng cũng không lọt vào được.

Thượng Quan Kỳ nép vào vạt áo sau của quái nhân mà tuyệt , không thấy chật hẹp, duỗi chân duỗi tay, trở mình thật dễ dàng.

Bỗng nghe đánh “binh” một cái rồi trong gác một tia sáng lóe lên. Thượng Quan Kỳ ghé mắt vào những chỗ áo sứt chỉ nhìn trộm ra ngoài, bỗng thấy một người đập gẫy cánh cửa sổ chui vào.

Người này chừng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt tròn, tướng mạo cực kỳ hung hăng, nhưng hình tượng quái nhân phải làm cho sợ hãi. Y giật mình một cái rồi mới tiến vào căn gác.

Thượng Quan Kỳ lại thấy thấp thoáng sau bóng gã đại hán tuổi độ tứ tuần có ba người tiến vào. Bọn chúng bước lại bên mình quái nhân, bỗng nghe tiếng đại hán bước vào trước nói:

– Này Trương huynh! Xem pho tượng này là tượng gì? Phật chẳng ra Phật, La Hán chẳng ra La Hán, giống như pho tượng Linh quan ngoài miếu Thành Hoàng nhưng tại sao không cưỡi hổ, tay không cầm roi? Tiểu đệ đã được đi xem nhiều chùa miếu mà chưa thấy pho tượng nào giống như pho tượng này.

Lúc này bốn người vào gác đều đứng bên quái nhân. Thượng Quan Kỳ không có cách nào để nhìn rõ mặt ba người kia. Bỗng thấy tiếng một người khác chẫm rãi nói:

– Pho tượng này có điều quái lạ, không phải tượng gỗ mà cũng không phải tượng bằng đất.

Thượng quan Kỳ núp trong vạt áo dài của quái nhân nghe nói kinh hãi vô cùng, nghĩ thầm:

“bọn này đều là bôn tẩu giang hồ lâu năm. Quái nhân giả làm tượng thần, tượng Phật e rằng khó che được những cắp mắt thấy nhiều hiểu rộng.

Vạn nhất mà có người khám phá ra hạ thủ đột kích, tuy võ công lão cực kỳ thâm hậu, nhưng trong lúc thảng thốt không kịp đề phòng, e khó lòng giữ cho khỏi bị thương! Chàng lo sợ bất thần sẽ đẩy quái nhân. Nhưng vừa để tay vào người lão thì thấy chẳng khác gì gỗ đá. Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

“Nội công gã này thiên hạ vô song”.

Bỗng nghe thấy tiếng cười một tràng dài và tiếng người thô lổ nói:

– Pho tượng này khắc bằng gỗ đàn đây mà!

Có tiếng người khác đáp lại:

– Không phải! Không phải! Gỗ đàn thì phải có mùi thơm chứ.

Người nói trước cãi:

– Chả bằng gổ đàn thì bằng xương thịt à? Ngươi sờ tay mà xem, chỉ trừ bằng gỗ đàn ra, tượng này phải làm bằng đất nung hay bằng đá.

Thượng Quan Kỳ lại một phen bở vía, bất giác lấy tay sờ mình quái nhân, quả đúng như sờ vào gỗ đá, chẳng những cứng rắn mà còn thấy mát rượi.

Lại thấy một âm thanh nho nhỏ lên tiếng:

– Thôi đừng cãi nhau nữa. Tượng gỗ cũng được mà tượng đất cũng được, hay hơn nữa tượng bằng xương bằng thịt thì cũng là pho tượng, đại khái cũng thế thôi.

Người nói chậm rãi lại tiếp bằng một giọng trịnh trọng:

– Ngô huynh được người ta gọi là “Trí đa tinh”, bất luận việc gì mà Ngô huynh làm chúng tôi cũng bội phục nhưng phen này tiểu đệ không đồng ý với Ngô huynh.

Người nói nhỏ nhẹ hỏi:

– Lục huynh đã xem qua căn gác này chưa? Bụi bặm quét sạch lại còn có hạt đào, tôi dám chắc nơi đây đã có người vào trước, đúng không?

Gã họ Lục nói:

– Phải rồi! Về nhận xét này Ngô huynh có ý kiến gì?

Thượng Quan Kỳ hồn vía lên mây, than thầm:

“Hỏng bét rồi! Nếu vì mình đánh rơi hạt đào mà họ khám phá ra được, biết rõ thần tượng là người hóa trang thì việc trọng đại này do chính mình gây ra”. Nghĩ vậy nên thấy hối hận về việc bất cẩn của mình.

Bỗng thấy gã họ Ngô cười lạt rồi nhỏ nhỏ nói tiếp:

– Lửa đom đóm mà muốn tranh sáng với ánh dương quang sao được. Ta nhận xét trong căn gác này không những có người mà không chỉ có mặt một người.

Thượng Quan Kỳ nghe nói lạnh gáy, nên chủ ý phòng bị.

Người đó cười lạt rồi nói tiếp:

– Những người ẩn thân trong gác này đã bỏ đi từ lâu. Vừa rồi anh em có để ý trên nóc điện không? Hắn đã có lưu lại nhiều vết tích, đủ chứng tỏ rằng trước khi ta đến đã có người vào đây rồi, vết chân to nhỏ không đều, chứng minh không phải chỉ có một người đến mà thôi. Nếu tại hạ đoán không lầm đó là mấy nhà sư Tây Tạng, họ đến đây trước để điều tra nơi này. Còn một điều nữa là chính một người trong phái lục lâm của chúng ta dẫn đường cho họ, vì những nhà sư Tây Tạng phần nhiều đều thân thể cao lớn nên vết chân của họ to. Thời gian họ Ở lại trong căn gác này không phải chỉ trong chốc lát. Họ lấy đào ra ăn và bỏ hạt lại.

Thượng Quan Kỳ nằm sau quái nhân khen thầm:

“Trí lực người này quả có chỗ đặc biệt, mà họ đoán có sai chút ít thành ra hỏng cả đại sự”.

– Nghe Ngô huynh nói, tiểu đệ như người trong tối bước ra ánh sáng. Cái tên “Trí đa tinh” quả nhiên danh bất hư truyền. Bọn họ đã tranh tiên chúng ta ở điểm này, e rằng có âm mưu gì chăng?

– Tiểu đệ tưởng chúng ta phải mau mau quay về báo cho Tiểu Bá Tử biết để kịp đối phó.

Hồi lâu không thấy có tiếng người nói lớn đáp lại. Đột nhiên có tiếng mắng:

– Không ngờ mấy lão sư tăng béo ỵ mà cũng quỉ kế ra trò.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng bốn người cười nói mỗi lúc một xa, thì biết rằng họ đã ra khỏi gác này. Chàng chờ thêm một lát nữa, chắc chắn những người kia không trở lại, bấy giờ mới toan mở vạt áo quái nhân ngồi dậy. Ngờ đâu chàng sờ vào áo mà chẳng khác chi sờ vào tường đồng vách sắt, không tài nào vén lên được.

Chàng kinh hãi vô cùng, ngẩn người ra nghĩ thầm:

“Lão này có thể đem nội công truyền ra tới vạt áo cho cứng chắc là một điều mà mình chưa từng nghe thấy”. Tuy nhiên vì tính hiếu thắng bị kích động, chàng vận động khí lực vào cánh tay phải đẩy mạnh một cái, thì thấy một sức mạnh văng trở lại mạnh mẽ vô cùng khiến cho người chàng bị hất đi, hất lại mấy cái mà nẹp áo vẫn dính chặt xuống sàn gác, không nhúc nhích tí nào. Bất giác trong lòng chàng đâm ra kinh hãi.

Giữa lúc ấy chàng nghe tiếng quái nhân khẻ bảo:

– Hai tay giữ lấy trước ngực, hai chân để vào lòng đỉnh đầu gục xuống trước ngực thế là ngũ tâm. Lắng lòng xuống không nghĩ vẫn vơ đó là ngũ tâm hướng thiện. Kềm hãm ngũ hành, vận động cho chân khí chạy vào các kinh. Đó là phép luyện công của tâm pháp thượng thừa.

Thượng Quan Kỳ lẩm nhẩm một hồi rồi hỏi:

– Vãn sinh ngu muội không biết ngũ hành là gì?

Chàng lại nghe thấy giọng quái nhân trầm trầm:

– Hồn bên đông là hành mộc, Phách bên tây là hành kim. Thần phía nam là hành hỏa, Tinh phía bắc là hành thủy. Ý ở giữa là hành thổ. Hồn, Phách, Thần, Tinh, Ý là ngủ hành. Tập hợp được ngũ hành thì có thể hóa được “Tam hoa” lên trên hết.

Thượng Quan Kỳ nhắm mắt lại một lượt hồi lâu rồi hỏi:

– Tam hoa là gì?

Quái nhân đáp:

– Tinh hóa ra khí, khí hóa thân, thân quay về chỗ hư không.

Thượng Quan Kỳ thầm nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói:

– Vãn sinh ngu muội chỉ hiểu được một hai phần.

Quái nhân nói:

– Đó là những điều rất nhiệm mầu, rất bí hiểm; hiểu được một hai phần cũng thừa dùng cho suốt đời người.

Lão ngừng một lát rồi đáp:

– Ngươi ngồi xếp bằng nhắm mắt lại để tâm niệm trong lòng.

Thượng Quan Kỳ tuân theo lời dạy bảo, điều hòa chân khí chiếu theo phương pháp của quái nhân. Thường ngày chàng thấy chân khí lưu thông trong các kinh mạch mà lúc này dường như bị sức gì cản trở khiến cho huyết chạy trong người rất chậm chạp.

Trên ngực như có vật gì nặng đè lên. Lục phủ ngũ tạng xao xuyến tựa hồ như bị rung động dời khỏi nguyên vị. Trong khoảnh khắc mồ hôi ra ướt đẫm áo quần, trong người rất khó chịu.

Thượng Quan Kỳ vốn tính cương nghị, càng đau đớn khó chịu bao nhiêu, càng không khuất phục. Chàng chỉ cắn răng ráng sức chịu đựng.

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng, mình đã phải chịu cực khổ bao lâu, bỗng thấy chân khí khắp người từ từ theo một đường kinh mạch khác trước mà đi. Sức đè trên ngực cũng đã bớt nhiều. Huyết lưu thông thấy dễ dàng. Trong lòng thư thái rất nhiều và cũng không thấy mõi mệt gì nữa rồi ngũ thiếp đi.

Khi chàng tỉnh dậy thì trời đã hoàng hôn, chàng thấy quái nhân vẫn ngồi tựa cửa. Lão thấy chàng tỉnh giấc mỉm cười nói:

– Trong chốn hoang sơn này chỉ có trái cây và thịt cầm thú để ăn cho đỡ đói.

Ngươi ăn ngủ cốc đã lâu ngày, ta e rằng ngươi không quen dùng đến thứ đồ rừng này.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vãn sinh thường theo ân sư ra vào những nơi thâm sơn cùng cốc, ban đêm thường ngủ ở trong rừng, thường lấy trái cây ăn cho đỡ đói. Lão tiền bối bất tất phải quan tâm.

Quái nhân cười nói:

– Thế càng hay, ta khỏi phải lo nghĩ về điều này.

Đột nhiên lão để ống tiêu lên môi mà thổi.

Tiếng tiêu lại dập dìu nổi lên giữa rừng sâu, âm ba vọng tới những nơi rùng núi xa xăm.

Thượng Quan Kỳ ngồi tĩnh tọa một bên, chàng nghe tiếng tiêu lúc này rất nhỏ bé, không hợp khúc điệu cung thương, dường như kêu gọi tên người.

Một lúc sau, lão thu ống tiêu quay lại cười nói:

– Người đời giả dối nhiều quá, kết bạn với người không bằng chơi với dã thú còn yên tâm hơn.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra lão đã dùng ống tiêu gọi con trăn lớn về lúc trước, liền hỏi:

– Phải chăng tiền bối lúc trước đã gọi con trăn đến?

Quái nhân đáp:

– Những giống điểu, thú, trăn, hổ ở trong rừng núi vùng lân cận đây phần lớn đều đã quen ta, nhưng số kết bạn cùng ta thì chưa được mấy. Trước nay mình ta ở căn gác này vô cùng tịch mịch nên thường thường dùng tiếng tiêu kêu gọi chúng lại căn gác để tâm sự.

Thượng Quan Kỳ ngó ra một lúc rồi hỏi:

– Sao? Tiền bối gọi chúng đến tâm sự thật ư?

Quái nhân cả cười:

– Đúng thế! Đúng thế!

Thượng Quan Kỳ hỏi tiếp:

– Giữa người và thú nói không hiểu nhau. Không lẽ tiền bối nói được tiếng thú?

Quái nhân đáp:

– Đêm nay sáng trăng, nếu bọn họ không đến đây ăn thua, ta sẽ gọi những hổ, trăn, vượn, chim bạn bè với ta vô đây hết cho ngươi xem.

Lão ngừng một chút rồi lại nói:

– Tuy những giống vật này hình dạng khó coi, nhưng chúng đều thật thà, không có mưu cơ lừa dối ta. Chúng giận lên chỉ nhe răng, giơ vuốt, nhìn qua đã biết trong lòng chúng không khoái lạc. So với loài người miệng thơn thớt mà trong lòng dối trá thì thà rằng cho bọn cầm thú đội mũ mặc áo vào hay hơn.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Không biết lão này đã gặp những việc gì thương tâm quá đáng mà chán ghét người như thế?”.

Chàng đang nghĩ ngợi chợt nghe tiếng hổ gầm, quái nhân ra chiều hoan hỉ nói:

– A ha! Chú Đại hoàng đã về đây rồi! Nửa năm trước đây không biết chú đi đâu, bao nhiêu lần thổi tiêu mời chú đến mà không thấy chú lại.

Những câu nói này tựa hồ nói với Thượng Quan Kỳ mà cũng là nói cho mình nghe. Thượng Quan

Kỳ cảm thấy rằng mình không hỏi gì đến thì không tiện, mà hỏi xen vào lại cũng không nên. Chàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi mới hỏi:

– Phải chăng Đại hoàng là tên một con hổ lớn?

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ toan trả lời thì chợt nghe trên không có một tiếng kêu rất to, một con chim khổng lồ cụp cánh lại đậu xuống bên ngoài cửa sổ.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra, con chim đang đậu trên nóc nhà cao đến hơn hai thước, cả kinh tự hỏi:

“Chim gì mà lớn vậy?”.

Quái nhân đưa tay ra vẫy, cười nói:

– Bằng huynh! Đã lâu không được gặp.

Con chim khổng lồ thò đầu vào, mỏ cứng như thanh kiếm, mắt sáng như sao, đứng vào trước ngực quái nhân trông ra chiều thân mật lắm.

Thượng Quan Kỳ thấy con chim này có vẻ anh hùng khí khái hiên ngang, chàng chưa từng thấy giống chim này bao giờ, liền hỏi:

– Con chim này thần tình như vậy, trên đời hiếm có, nghe người ta nói nó là chim đại bàng thì phải?

Quái nhân mỉm cười đáp:

– Phải rồi! Phải rồi! Nó không ở núi này. Ba năm về trước nó đến đây kết bạn với ta. Không ngờ cách biệt đã ba năm, hôm nay lại về đây thăm ta. Xem thế thì tính tình của điểu thú còn hơn cả loài người.

Thượng Quan Kỳ động tính hiếu kỳ, từ từ đưa tay lên sờ vào mình con chim khổng lồ, thấy lông bóng bẩy chẳng khác gì sờ vào ngọc quí. Bất giác chàng lắc mạnh mình chim, quái nhân ôm đầu nó vào lòng hớn hở.

Đột nhiên tiếng hổ gầm lên như phá tan bầu không khí im lặng. Một con hổ lớn lông vàng vằn đen nhảy qua nóc nhà vào đến gần.

Thượng Quan Kỳ thấy con hổ quá lớn, bất giác sợ hãi lẩm bẩm:

“Con hổ này to thật, ít có con nào to bằng”.

Chàng đang nghĩ ngợi, bỗng thấy đại bàng vỗ cánh một cái, bay vụt lại con hổ. Cánh nó quạt mạnh

quá khiến người không mở mắt ra được. Bên tai nghe tiếng quái nhân gọi vang lên:

– Bằng huynh! Bằng huynh! Chú Đại hoàng này cũng là bạn ta đó.

Giống điểu thú tuy có khiếu thông linh, nhưng chưa hiểu được tiếng người, chỉ nghe thấy tiếng Đại bàng kêu, hổ rống điếc tai, gió thổi ào ào làm cho mái ngói rớt xuống.

Thượng Quan Kỳ giương mắt nhìn thấy đại bàng và lão hổ đang đấu nhau.

Đại bàng xòe hai cánh ra rộng đến chín thước. Lúc nó xoay chuyển, từng cơn gió nổi lên ầm ầm từ trên không quạt xuống.

Con hổ lớn ngẩng đầu lên, mắt mở trừng trừng như muốn nhảy lên vồ chim đại bàng. Miệng gầm lên những tiếng giận dữ, vang dội cả một vùng. Đột nhiên chim đại bàng xếp cánh lại, đâm xuống nhanh như chớp. Con hổ lớn nhảy một cái đã ra xa ngoài mấy trượng.

Nó chạy tới một nóc nhà khác để tránh chim bằng đánh tới.

Đại bàng đánh không trúng, tức mình kêu lên một tiếng thật dài, cụp cánh lại nhanh như tên bay đánh xuống.

Hổ quay mình lại chồm lên, há miệng to bằng cái chậu, nhảy lên toan cắn chim bằng.

Quái nhân lớn tiếng gọi liên thanh, nhưng cả hai con chim bằng và hổ lớn làm như không nghe tiếng. Mỗi lần hai con đánh nhau một miếng thì bàng kêu, hổ gầm. Đại bàng lại xòe cán tung lên không trung cao ngất tầng mây, còn lão hổ nhảy xuống đất, bốn chân vừa chấm đất lại nhảy vọt lên nóc nhà.

Thượng Quan Kỳ định thần đứng xem, thấy trên lưng lão hổ bị nát một chỗ, máu tươi chảy ra. Giữa lúc hổ há miệng, chim bằng cũng đánh xuống nên hổ bị thương.

Quái nhân gọi mãi thấy bằng và hổ không hiểu tiếng người liền đưa tiêu lên thổi.

Tiếng tiêu dìu dặt nổi lên một khúc vui vẻ mà dường như vẻ ôn hòa có lẫn tiếng gọi.

Quả nhiên tiếng tiêu vừa nổi lên, chim bằng và lão hổ không đánh nhau nữa.

Chim đại bàng vỗ cánh bay vào trước cửa sổ, lão hổ cũng đồng thời rống lên một tiếng dài, nhảy đến đứng trước cửa sổ.

Quái nhân đột nhiên ngừng thổi tiêu lại, giơ hai tay ra, tay trái vỗ nhẹ vào chim đại bàng, tay phải xoa đầu hổ, nói:

– Bằng huynh không ngại xa ngàn dậm, chú Đại hoàng cũng hết nghĩa địa chủ. Cả hai đều là bạn tốt, đừng đánh nhau nữa.

Đại bàng rung đôi cánh kêu lên một cái. Lão hổ cũng gật đầu gầm gừ khe khẽ.

Quái nhân cười ha hả quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Ngươi xem các bạn điểu thú của ta có phải hơn người không?

Thượng Quan Kỳ do dự một lúc rồi nói:

– Điều đó cũng không thể nhất định hẳn. Điểu thú tuy có linh khiếu nhưng lại không có năng khiếu phân biết hay dỡ, nếu bị người...

Bỗng thấy đại bàng rụt đầu lại chui ra ngoài cửa sổ. Lão hổ cũng lùi lại mấy bước.

Quái nhân thấy đại bàng và lão hổ như vậy thì rất là hoan hỉ. Đến lúc thấy đại bàng và lão hổ đột nhiên lui ra thì mới sinh nghi, lão lắng tai nghe một lúc rồi nói nhỏ với Thượng Quan Kỳ:

– Lại có người đến!

Vừa nói xong, chợt thấy có một điểm đỏ thấp thoáng đứng trên nóc nhà trước mặt.

Hồng y thiếu nữ xuất hiện! Đại bàng, lão hổ đều nhìn vào Hồng y thiếu nữ, dường như để coi chừng hành động của nàng và tựa hồ đợi mệnh lệnh của quái nhân.

Thượng Quan Kỳ định thần nhìn ra thấy nàng nhan sắc tuyệt vời, khăn đỏ buộc mái tóc bỏ xõa sau vai, tay áo xuống đến khuỷu tay để lộ đôi cánh tay trắng như ngó sen, mười đầu ngón tay như thân bút. Trừ có hai ngón tay cái để không, còn lại đều đeo nhẫn vàng lóng lánh. Trên cổ trắng muốt đeo một chuỗi hình như hạt châu, hạt nào cũng đen và lóng lánh. Quần chùng xuống đầu gối để lộ cặp đùi sáng bóng, chân vận đôi giày da hưu. Mặt ngọc môi son, nhan sắc thêm phần kiều diễm.

Cứ xem cách ăn mặc của nàng cũng đủ biết là người Trung Nguyên.

Nàng thoạt trông thấy chim bằng và lão hổ thì hơi giật mình, nhưng chỉ thoáng một cái nàng đã thu lại được vẻ bình tĩnh, thong thả đi về phía “Tàng Kinh Lâu”.

Quái nhân hai mắt dán vào Hồng y thiếu nữ, dường như lão cũng có điều gì nghĩ ngợi nhưng tuyệt không nói câu nào. Hồng y thiếu nữ đi ra đến đầu nóc nhà rồi không do dự chút nào, nhảy vọt tới buông mình xuống nóc lầu.

Thượng Quan Kỳ thấy khinh công của nàng khi nhảy xuống cực kỳ mềm mại thì trong lòng rất khâm phục, nghĩ thầm:

“Mới nhìn thân pháp của nàng cũng dư biết khinh công nàng hơn mình rất nhiều”.

Bỗng thấy lão hổ ngồi trước cửa sổ khẽ kêu lên một tiếng, nhảy một cái như sao đổi ngôi.

Hồng y thiếu nữ dường như đã có đề phòng. Hổ vừa nhảy đến nơi thì nàng cũng đã nhảy vọt lên không cao đến hơn hai trượng. Mình còn đang lơ lửng nàng đã chuyển thân đến một cửa sổ khác.

Con hổ vồ không trúng, tức giận nhảy xổ theo nàng.

Hồng y thiếu nữ cử động nhanh hơn nhiều. Tấm thân mềm mại loáng một cái đã nhảy vào trong nhà.

Thượng Quan Kỳ hốt hoảng vận động chân khí đứng lên, nhảy ra cản đường.

Thiếu nữ quát lên:

– Đứng lại!

Hồng y thiếu nữ né mình sang bên, tránh chỗ cửa sổ, đứng tựa lưng vào vách. Mắt nàng sáng như sao nhìn Thượng Quan Kỳ, chưa mở miệng nói câu gì, nét mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh cũng không ra chiều phẩn nộ. Vẻ bình tĩnh của nàng khiến cho Thượng Quan Kỳ phải ngạc nhiên. Trước cục diện khẩn trương đầy vẻ thần bí, Thượng Quan Kỳ không biết xử trí ra sao, nhìn nàng trân trân một lúc rồi hỏi:

– Nàng có hiểu tiếng Hán không?

Hồng y nữ đưa mắt nhìn căn gác một lượt rồi mới đáp lại ra ngoài câu hỏi:

– Trong căn gác này chỉ có hai người thôi chứ?

Không những nàng nói được tiếng Hán, mà giọng nói lại thanh tao uyển chuyển, câu nói trôi chảy thông thuận, không có chỗ nào ngượng nghịu.

Thượng Quan Kỳ chưa kịp đáp lại thì quái nhân đã chống tay xuống sàn nhảy lại.

Trong lúc thân mình rơi xuống, lão chuyển mình giáp lưng vào cửa sổ chặn đường ra, rồi lạnh lùng hỏi nàng:

– Có phải ngươi là đệ tử của phái Mật Tông?

Hồng y nữ thản nhiên cười đáp:

– Phái Mật Tông ít khi thu nhận nữ đệ tử. Ta tuy ở biên cương đến đây nhưng không phải là đệ tử

phái Mật Tông.

Quái nhân cười lạt nói:

– Bất luận ngươi là đệ tử phái Mật Tông hay ở biên cương đến đây, nhưng ngươi có tham dự vào cuộc đấu võ này hay không?

Lão ngừng một lát, rồi nhìn thẳng vào mặt thiếu nữ nói tiếp:

– Ngươi đã vào căn gác này thì đừng hòng yên lành mà ra.

Hồng y nữ mỉm cười nói:

– Đến ca ca ta còn không giữ nỗi được ta. Việc gì đến ngươi mà ngươi giữ ta.

Câu nàng nói chẳng khác gì trẻ con, khiến cho Thượng Quan Kỳ bất giác phải bật cười. Chàng nói:

– Đã đành chúng ta không can thiệp vào việc của ngươi nhưng ngươi lại chui vào nơi bí mật của chúng tạ..

Hồng y nữ lại đưa mắt lạnh lùng nhìn chàng nói:

– Bọn người Hán các ngươi “nam nữ thụ thụ bất thân”. Ngươi làm gì mà cứ tìm cơ hội để nói chuyện với ta?

Mấy câu nói của nàng tuy rất buồn cười nhưng vẻ mặt rất trang nghiêm.

Thượng Quan Kỳ nơm nớp lùi lại hai bước. Chàng tự hỏi:

“Chẳng lẽ tại ta chú ý đến nhan sắc của nàng chăng?”. Hồng y nữ thấy chàng nhảy lùi lại thì nghênh ngang đắc ý nói:

– Ở chỗ ta, chỉ trừ là người trong họ, còn kẻ nào mạo phạm đến ta là lập tức bị xử tử.

Nàng dừng lại một lát rồi tựa hồ rồi biết câu nói mình chưa hết ý, bèn nói tiếp:

– Nhưng tháng này tới đêm trăng tròn là lễ tiết A Lạp Chân Thân, bọn họ có thể tùy ý mời ta nhảy múa.

Quái nhân đột nhiên giơ chưởng lên lạnh lùng nói:

– Lão phu mười mấy năm nay chưa giết ai, hôm nay bất đắc dĩ mà phải phạm sát giới.

Hồng y nữ tuyệt không lộ vẽ gì sợ hải, mỉm cười hỏi:

– Ngươi dám giết ta ư?

Rồi nàng bước ra gần cửa sổ. Quái nhân lạnh lùng nói:

– Ngươi bảo ta không dám?

Nhưng lão thấy mặt nàng tươi như đóa hoa phù dung, không khỏi giật mình nghĩ thầm :

“Con bé này tuy ăn mặc có vẻ khác lạ, nhưng vẻ mặt lại rất tự nhiên.

Ả tin chắc rằng ta không giết ả nên không phòng bị gì cả”. Trong lúc đột ngột, lão không có chú ý. Chưởng đã giơ lên rồi đánh ra không được, thu về cũng không tiện.

Khi nàng đến gần cửa sổ, lão mới quát lớn:

– Đứng lại!

Bỗng thấy chim bằng cùng lão hổ cùng kêu lên, một cầm một thú đứng chắn trước cửa sổ.

Hồng y nữ hỏi:

– Ngươi định giết ta chăng?

Lão quái nhân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Ta chỉ cần ngươi đừng đem việc bí mật ở đây tiết lộ với ai thì ta sẽ để mi ra khỏi căn gác này.

Hồng y nữ đột nhiên vẻ mặt rất là kỳ dị. Mắt nàng không ngớt hết nhìn Thượng Quan Kỳ lại nhìn quái nhân, dường như trong lòng nàng đang bận suy nghĩ một việc gì rất nan giải. Lúc sau nàng lạnh lùng nói:

– Các ngươi không muốn ta đem việc này tố cáo với ai thì chắc là cừu địch với ca ca ta!

Quái nhân lạnh lùng nói:

– Nếu ta là kẻ địch các ngươi thì có lý nào lại cho ngươi ra khỏi nơi này một cách dễ dàng với điều kiện là ngươi không đem điều bí mật tiết lộ cùng ai. Chúng ta không thù ai và cũng không giúp đỡ cho ai. Nhưng nếu nàng đem chuyện ở đây mà nói với kẻ khác thì lời hứa của lão phu nhất định không thế nữa.

Hồng y nữ suy nghĩ một lát rồi nói:

– Được rồi! Ta nói sao đúng vậy. Chỉ có bọn người Hán các ngươi là giảo quyệt.

Nói lời rồi lại ăn lời được ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bọn ta là nhân sỉ ở Trung Nguyên, lời nói đáng giá ngàn vàng, quyết không thay đổi. Chỉ có bọn người ở biên cương là lời nói không nhất định.

Hồng y nữ hơi biến sắc, nhìn chằm chặp Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Ngươi là hạng người gì mà chỉ muốn lời qua tiếng lại với ta. Sao mà không biết hổ?

Thượng Quan Kỳ bị nàng mắng tức giận run lên, mặt đỏ như gấc, không có cách nào biện bạch được tức quá thở lên hồng hộc, quay mặt sang nơi khác.

Hồng y nữ nhìn quái nhân mỉm cười nhắc lại:

– Được rồi! Đã hứa với nhau như thế là xong, ta không tiết lộ bí mật trong căn gác này của các ngươi. Nhưng giả tỷ mà bị người khác phát giác ra thì đừng có trách ta.

Nói xong vịn tay vào cửa sổ chui ra ngoài. Bàn chân nhỏ nhắn đặt lên thanh cửa sổ nhảy một cái, người đã bắn sang nóc nhà trước mặt.

Quái nhân nhìn theo bóng nàng bay đi tựa con gió, thấp thoáng mấy lần đã không thấy đâu nữa. Quái nhân khen thầm và nghĩ bụng:

“Cô gái này tuy ở Tây Tạng đến nhưng xem ra võ công nàng không phải là của phái Mật Tông”. Thượng Quan Kỳ bị cô gái mắng cho một chập mặt vẫn còn đỏ bừng, lẳng lặng không nói gì từ từ ngồi xuống.

Quái nhân lại quay ra cùng đại bàng, lão hổ thân mật một lúc nữa rồi quay lại hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Tại sao ngươi có dáng không vui?

Hai người tuy tình thật là thầy trò nhưng bề ngoài lại không nhận tiếng sư đồ.

Thượng Quan Kỳ chưa hề gọi lão một tiếng “sư phụ” nào mà lão quái nhân cũng không hề gọi Thượng Quan Kỳ hai tiếng “đồ nhi”. Cho nên lúc nói chuyện với nhau không giữ cấp bậc, có lúc như bạn hữu, có lúc chỉ giữ như người lớn tuổi và kẻ ít tuổi mà thôi.

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình đáp cộc lốc mà không vào câu hỏi:

– Chưa!

Quái nhân cười khanh khách nói:

– Ngươi bị Hồng y cô nương mắng cho nên bây giờ giận lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ bị lão nói toạc tâm sự mình ra chàng không có lý gì phủ nhận, chỉ mỉm cười.

Quái nhân nói:

– Dù bị cô bé đó mắng cho mấy câu cũng chẳng can gì. Chúng ta đường đường một đấng nam tử, bậc trượng phu không lẽ lại đi cãi vã với một người con gái.

Nói đến đây mặt lão đột nhiên biến sắc, ra vẻ cực kỳ nghiêm trọng, thở dài một tiếng rồi hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Ngươi xem cô gái này độ bao nhiêu tuổi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vãn sinh chưa nhìn kỹ ả, mới trông qua thì ả ước chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Quái nhân nói:

– Đại nhi năm nay cũng mười bảy tuổi.

Chương 7: Ước Hẹn Mười Năm Đã Đến Kỳ

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đại nhi là ai?

Quái nhân bâng khuâng thở dài đáp :

- Ôi! Ta cũng không biết bây giờ Đại nhi ra sao?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- "Lão này ăn nói vẫn vơ tựa như người mơ ngủ thật khó mà lường được"

Quái nhân như đọc được ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ mỉm cười lảng sang chuyện khác :

- Bây giờ luyện võ đi thôi! Trong ba ngày phải dùng đến rồi.

Thượng Quan Kỳ tuy không nói ra nhưng trong lòng rất băn khoăn. Chàng nghĩ thầm :

- "Thời gian ba ngày thoáng cái đã hết. Dù lão có truyền thụ theo phương pháp đặc biệt nào đi nữa thì cũng chẳng được là bao".

Bỗng thấy quái nhân nghiêm nét mặt nói :

- Đáng lý ta phải luyện nội công cho ngươi trước để ngươi có căn bản rồi sau mới tập đến võ công, song vì thời giờ gấp rút quá. Sau ba ngày, họ bắt đầu cuộc tranh đấu, rất có thể họ sẽ vào lục soát căn gác này, khi họ thấy có ta ở đây tất khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Hậu quả ra sao khó mà tiên liệu được.

Vậy trong ba ngày, ta phải đem hết bí quyết tất cả các môn truyền thụ cho ngươi, nếu cuộc tranh đấu xảy ra đến chúng ta thì nơi đây có thể là mồ chôn nắm xương tàn của lão phu, còn ngươi có thoát được hay không tùy thuộc vào số kiếp của ngươi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói :

- Lão tiền bối tuy đã mất hai chân nhưng võ công vẫn còn, chi bằng sớm rời khỏi căn gác này đi là hơn.

Quái nhân biến sắc lạnh lùng nói :

- Lão phu đã có ước hẹn với người: trong vòng hai mươi năm không ra khỏi nơi đây. Thôi ngươi nhắm mắt ngưng thần đi để ta truyền dạy võ công.

Thượng Quan Kỳ trông ra ngoài cửa sổ, thấy con đại bàng và con hổ kếch sù vẫn còn đứng đó, liền hỏi :

- Bây giờ có bảo hai con này đi không?

Quái nhân khẽ đưa mắt nhìn hai con vật rồi thở dài, từ từ vẫy tay.

Con đại bàng kêu lên một tiếng to rồi bay vụt lên không trung đi mất. Con hổ lượn quanh căn gác hai vòng rồi cũng rống lên một tiếng chạy đi nốt.

Quái nhân bâng khuâng nhìn đằng sau hai con vật hồi lâu rồi mới quay vào nói :

- Bây giờ bắt đầu luyện công!

Ba ngày trôi đi vun vút, Thượng Quan Kỳ tận tâm kiệt lực ngày đêm nghe quái nhân truyền thụ. Chàng đã thông minh hơn người lại chú ý lắng nghe luyện tập. Sáng ngày thứ ba, chàng mõi mệt rã rời quá, không còn cử động được nữa, bất giác nằm lăn ra ngủ li bì.

Thượng Quan Kỳ chưa ngủ được bao lâu, bỗng thấy người mình có ai lay đi lay lại hoài.

Thượng Quan Kỳ mở mắt ra nhìn thì thấy quái nhân đang thò hai tay nắn bóp các đốt xương cho mình. Tay lão đặt vào đâu là có một luồng khí nóng thấm vào thân thể mình tới đó.

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ tỉnh giấc liền ngừng tay mỉm cười nói :

- Ngươi đã thấy bớt mệt chưa?

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng người lên rồi lạy phục xuống đất :

- Tiền bối đem cả chân khí để thúc đẩy kinh mạch khắp người cho vãn bối...

Quái nhân nói :

- Chúng ta đã không có cái hư danh là thầy trò ngươi bất tất phải lạy lục làm chi! Trong ba giờ ngươi ngủ thiếp đi, ta đã lắng nghe động tĩnh và đã biết cả hai phái võ đã đến chùa này rồi. Nếu ngươi lại ngủ nữa thì không những đã bỏ qua không được xem một trường tranh đấu của những tay cao thủ, một cơ hội hiếm có này, mà giả tỷ chúng ta có bị xảy ra cuộc biến cũng trở tay không kịp. Vì vậy mà ta không tiếc chân khí bản thân hao mòn, phải đem thúc đẩy cho ngươi tỉnh lại...

Nói đến đây đột nhiên lão dừng lại nghiêng đầu để ý lắng nghe, rồi thấp giọng bảo Thượng Quan Kỳ :

- Họ đến rồi đó!

Thượng Quan Kỳ lẹ làng đứng dậy, bước ra bên cửa sổ mé tả để nhìn.

Quái nhân đã chuẩn bị từ trước, thò tay vào bọc móc ra một hộp phấn xoa lên mặt biến thành sắc vàng rực.

Thượng Quan Kỳ biết lão diễn lại kỹ thuật hóa trang làm lại tượng thần.

Chàng mỉm cười ngoảnh nhìn ra cửa sổ, thấy phía trước tòa nhà đối diện một lũ đông người đang nối đuôi nhau đi tới, rồi đến tám gã đại hán mình mặc võ trang, lưng đeo binh khí hộ vệ một người đứng tuổi để ria mép, đầu đội phương cân.

Trông lão này đầu hươu mắt chuột, mắt đầy vẻ giảo quyệt, Thượng Quan Kỳ chau mày rủa thầm :

- “Chẳng lẽ con người này mà võ công tuyệt thế? Cứ nhìn cái điệu bộ so vai rụt cổ của gã chẳng ra trò trống gì cả, còn nói chi đến võ công?”.

Thượng Quan Kỳ tuy chưa hiểu được nội tình hai bên, không có lòng yêu hay ghét bên nào nhưng thật ra trong thâm tâm chàng có thiên về phái Trung Nguyên. Song chàng trông thấy bề ngoài của lão này có vẻ hèn hạ không ra vẻ có ý hào hiệp nên không khỏi có ý khinh nhờn.

Bỗng thấy phía dưới “Tàng Kinh lâu” có tiếng ồn ào hỏi :

- Phải chăng đó là Vân trang chủ? Chưởng môn tệ phái đã đến chờ bên trong đại điện đã lâu rồi.

Người này nói tiếng Hán rất rõ, Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xem thì đó là một nhà sư Tây Tạng khoác áo cà sa bước ra.

Lão đầu hươu mắt chuột mình mặc áo dài, xung quanh có tám đại hán hộ vệ rảo bước tiến lên, chắp tay nói :

- Trang chủ tôi có việc bất ngờ đến chậm một chút, cảm phiền đại sư hãy chờ một chút.

Khi y đứng nói thì tám gã đại hán đứng hai bên tỏ vẻ cực kỳ cung kính, dường như y có một địa vị tối quan trọng.

Nhà sư Tây Tạng chắp tay nói :

- Nếu đại gia không phải là Vân trang chủ thì chắc là Ma Vân Thần Thủ Hùng Kiện Phi?

Lão kia đáp :

- Hùng huynh là tổng quản võ sư của Thiên hạ đệ nhất trang, còn tại hạ tổng quản văn án Thiên hạ đệ nhất trang tên gọi là Thường Côn. Trang chủ tôi tuy lần này ước hẹn đấu võ cùng quí phái nhưng kỳ thực là mượn cơ hội này để ra mắt Chưởng môn quí phái danh tiếng lẫy lừng miền Tây Vực từ lâu. Võ công tuy khác với đường lối Trung Nguyên nhưng thành quả cũng ghê gớm lắm.

Nói xong vái dài.

Nhà sư Tây Tạng vẻ mặt hết sức cao ngạo, cười lạt nói :

- Tệ phái có uy lực riêng biệt. Nếu tệ phái không có nhân vật đầu sỏ đến nghinh đón thì Chưởng môn phái tôi không chịu tiếp kiến ai và còn cho mười hai hộ pháp ra ngăn trở.

Thường Côn đưa tay lên vuốt râu mép nói :

- Tại hạ cũng không có ý đến ra mắt Chưởng môn quí phái...

Nhà sư Tây Tạng đột nhiên quay lại vẫy tay một cái, lập tức bốn vị hòa thượng mặc áo cà sa màu lam chạy ra dàn thành hàng chữ nhất đến ngồi xếp bằng trước mặt đối phương để chắn lối đi.

Thường Côn lắc đầu lùi lại hai bước. Tuy y không nói gì nhưng vẻ kiêu ngạo lộ ra ngoài mặt tựa hồ như rủa ngầm những quân man mọi không hiểu lễ nghĩa.

Tám gã đại hán thấy Thường Côn lùi lại thì ngồi quây quần bao quanh y.

Thượng Quan Kỳ ẩn mình vào cửa sổ căn gác để nghe những điều hai bên đối thoại cùng trông rõ mọi cử động của cả hai bên. Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu họ đấu võ ngay ở dưới căn lầu này thì ngồi đây sẽ không nhìn rõ được, như vậy thật là đáng tiếc lắm”.

Chàng đang đắn đo bỗng nghe tiếng tù và từ phía xa đưa lại. Tám gã đại hán vội vàng đứng dậy xếp thành hàng đôi.

Thường Côn lại vuốt râu nói với mấy nhà sư ngồi chắn đường :

- Đại trang chủ chúng tôi đã đến, quí vị mau vào báo cho Chưởng môn quí phái biết để ra nghênh tiếp.

Vị hòa thượng mặc áo cà sa màu lam thủng thẳng đứng dậy nói :

- Chưởng môn tệ phái địa vị rất cao xa, có lý đâu phải ra nghênh tiếp ai.

Chờ quí Trang chủ tới đây, bảo ông ta lên đại điện ra mắt Chưởng môn tệ phái.

Tám gã đại hán nghe nhà sư Tây Tạng phách lối ra chiều khinh miệt Trang chủ mình thì ai nấy đều biến sắc, trừng mắt nhìn nhà sư Tây Tạng.

Tiếng hiệu tù và mỗi lúc nghe một gần, tựa hồ như phát ra ngay ở trong chùa.

Thượng Quan Kỳ thay đổi vị trí nhìn ra ngoài xa, chàng thấy mấy chục tên đại hán đang tiền hô hậu ủng khiêng một cổ kiệu nhỏ che rèm xanh đang đi tới, không nhìn rõ người ngồi ở trong kiệu. Theo sau là bốn người võ sư đi hộ vệ, mặc bốn màu áo khác nhau và cùng đeo binh khí.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Ông này hành trang oai vệ chắc là Vân trang chủ”.

Chàng đang suy nghĩ thì phía sau chiếc kiệu rèm xanh lại hiện ra một chiếc kiệu rèm đó, hai kiệu cách nhau chừng tám chín thước. Sau cổ kiệu rèm đỏ lại xuất hiện một chiếc kiệu rèm vàng, rồi sau cùng là chiếc kiệu rèm biếc.

Bốn cổ kiệu đi thong dong và cách nhau đều đặn, trông khoảng tám chín thước.

Phu kiệu toàn là những tay giỏi khinh công, lên cao xuống dốc như bay, chớp mắt đã đến dưới thềm đối diện “Tàng Kinh lâu”.

Mấy chục gã đại hán chia ra bốn phía bốn cổ kiệu bày hàng chữ nhất tề chỉnh. Bỗng thấy bốn gã đại hán sắc phục khác nhau chia ra chầu chực các cửa kiệu.

Thượng Quan Kỳ nhận ra thì đại hán nào sắc phục đồng với sắc kiệu ấy, chia ra xanh, đỏ, vàng, biếc.

Nhà sư Tây Tạng mặc áo cà sa đỏ tuyên Phật hiệu, rảo bước đi đến chấp tay trước ngực và hỏi :

- Vị nào là Vân trạng chúa? Xin lên đại điện để yết giá vị Phương trượng Chưởng môn tệ phái. Người chờ tại đó đã lâu rồi.

Một người to béo bèn khoanh tay đáp lời nhà sư Tây Tạng :

- Trang chủ tôi hẹn cùng Chưởng môn quí phái tương kiến ở dưới Tàng Kinh lầu. Vậy mời Chưởng môn quí phái đến đó hội diện.

Nhà sư Tây Tạng nghiêm nét mặt nói :

- Chưởng môn tệ phái đã y lời ước hẹn đến đây đã nửa canh giờ. Những nhân vật Trung Nguyên

các ông thường nói rằng: lời hứa đáng giá ngàn vàng. Nay xét ra cũng chẳng có ý nghĩa gì?

Đại hán chau mày đáp :

- Trang chủ tôi tuy đến trễ nửa giờ nhưng đã cho Thường tổng quản đến đây báo trước. Nếu các ông không phải ở tận biên cương xa xôi ngàn dặm, không hiểu lễ nghĩa thì chỉ một câu này cũng đáng xử tử rồi.

Nhà sư Tây Tạng cười lạt nói :

- Người tệ phái tuy sinh trưởng tại miền Tây Vực nhưng kém cóc gì nhân vật Trung Nguyên các ông, đã đến đây tỷ võ thì ai sống ai chết lát nữa sẽ biết.

Nói xong, tiến lên mấy bước, rồi đột nhiên như sực ra điều gì quan trọng, vội quay lại hỏi :

- Tôi nghe giọng lưỡi ông có vẻ là võ sư Tổng quản trong “Thiên Hạ Đệ Nhất Trang” tên gọi Mã Vân Thần Thủ Hùng Kiện Phi thì phải?

Đại hán ngang nhiên cười đáp :

- Chính thị! Còn đại sư pháp hiệu là gì?

Nhà sư Tây Tạng cũng cười nói :

- Tôi là Cáp Khắc, từng được nghe danh Hùng võ sư đã lâu.

Nhà sư chắp tay trước ngực khẽ hất ra một cái, lập tức một luồng kình lực phóng tới.

Hùng Kiện Phi chân bước chữ “Đinh”, tay trái để ngang ngực đáp lễ, tay phải vận nội lực phóng trả lại, vừa đánh nhà sư áo đỏ vừa nói :

- Không dám! Không dám! Hùng Kiện Phi này chẳng qua núp bóng Vân trang chủ để kiếm miếng ăn mà thôi.

Hai luồng kình lực chạm nhau, phát ra luồng gió mãnh liệt, cát bụi bay mù mịt. Hùng Kiện Phi nẩy chân lên, hai vai rung chuyển đến ba lần.

Nhà sư Tây Tạng áo cà sa cũng bay tung lên, tấm thân cao lớn bị đẩy lui về phía sau nửa bước. Hai bên thử nội lực một chút trong lòng kinh hãi, liếc mắt nhìn nhau rồi chắp tay thi lễ.

Cáp Khắc mỉm cười nói :

- Cái tên Ma Vân Thần Thủ quả nhiên danh bất hư truyền. Thế là bần tăng đã được thỉnh giáo rồi.

Nói xong trở gót rảo bước đi vào.

Bỗng thấy một chuỗi cười sang sảng từ trong cổ xanh vọng ra, rồi có tiếng cười nói :

- Ta phiền đại hòa thượng thông báo cho quí Chưởng môn rằng Vân mỗ cùng Mao Sơn Nhất Chân cùng Thanh Thành nhị lão đã có ước hẹn hội diện ngoài không trường dưới Tàng Kinh lầu.

Tiếng nói không rõ nhưng sang sảng như tiếng chuông đồng, khiến người nghe phải kinh hãi.

Nhà sư áo đỏ vừa đi vừa đáp :

- Lời Vân trang chủ muốn vậy tiểu tăng không dám tự chuyên, xin vào bạch lại để Chưởng môn tệ phái định đoạt.

Nhà sư vừa nói vừa bước mau đi vào đại điện.

Trong cổ kiệu che rèm xanh một người mặc áo dài xanh bước ra, tuổi độ tam tuần, trông bộ dạng như một nhà văn.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy rất lấy làm kỳ là vì Trang chủ “Thiên Hạ Đệ Nhất Trang” tiếng tăm lừng lẫy mà còn ít tuổi như thế?

Các đại hán đứng tản mác chung quanh đều chắp tay cúi đầu, coi bộ cực kỳ cung kính.

Văn sĩ áo xanh lên tiếng cười ròn nã nhìn ra ba cổ kiệu kia chắp tay nói :

- Đạo huynh! Vương huynh! Hoàng huynh! Xin mời ba vị xuống kiệu.

Từ trong ba cỗ kiệu rèm đỏ, vàng, và rèm biếc bước ra một lão đạo sĩ búi tóc tay cầm phất trần, mình mặc áo lông, râu bạc phơ chùng đến rốn và hai lão già thấp lùn bé nhỏ, y phục giống nhau, mỗi người đều cầm một cây gậy trúc.

Lão già áo lông nhìn văn sĩ vẫy tay hỏi :

- Vân huynh! Bọn ta đấu võ cùng các nhà sư Tây Tạng tại đây phải không?

Văn sĩ mỉm cười đáp :

- Tại không trường dưới chân Tàng Kinh lầu này.

Tuy ông ngoài mặt tươi cười mà vẫn không che dấu được nỗi lo buồn hiện ra trên mí mắt.

Hai lão cầm gậy trúc ra khỏi kiệu rồi mặt lạnh như tiền, chẳng nói năng gì.

Văn sĩ áo xanh quay lại tươi cười nói với hai lão thấp lùn :

- Vương huynh! Hoàng huynh! Chuyến này nhọc lòng hai vị tiểu đệ rất áy náy, song vì cuộc thắng bại này có quan hệ rất lớn, tiểu đệ không thể không nhờ hai vị giúp cho một tay.

Lão già đúng mé bên tả lạnh lùng nói :

- Hiện nay trong võ lâm thiếu gì bậc kỳ tài mà Văn huynh lại đi mời lão sĩ mũi trâu kia cùng hai cái quái vật già này xuống núi viện trợn, thì chỉ trừ mình Vân trang chủ ra, chúng tôi e rằng mình không phải là hạng mặt mũi to lớn. Nay chúng tôi đã nhận lời đến đây, Trang chủ bất tất phải khách sáo.

Giọng nói cứng nhắc mà âm thanh lạnh lẽo khiến người nghe chẳng lọt tai chút nào.

Văn sĩ áo xanh ngẩng đầu lên nhìn trời tự nói một mình, dường như có vẻ sốt ruột :

- Sao mãi không thấy y đến?

Lão áo lông vuốt chòm râu dài hỏi :

- Vân huynh! Ngoài ba chúng tôi, Vân huỳnh còn mời ai đến giúp nữa không?

Văn sĩ áo xanh đáp :

- Mười năm trước vì tiểu đệ nói một câu vô tình, không ngờ nhà sư Tây Tạng tưởng thật, sai người đưa thơ đến giục tiểu đệ mời cắc tay cao thủ ở Trung Nguyên đúng kỳ phó hội. Vì việc này quan hệ trọng đại không phải chỉ một mình tiểu đệ sống chết mà xong nên làm việc cần phải thận trọng. Tiểu đệ muốn gởi thiếp đi mời các vị anh hùng thiên hạ cùng nghĩ kế đối địch, nhưng sau nghĩ lại việc này chẳng nên công bố trước võ lâm. Hơn nữa việc thỉnh các vị anh hùng trong thiên hạ chưa chắc đã giúp cho mình được việc gì, bất đắc dĩ tiểu đệ phải mời đến các vị đây...

Bỗng nghe tiếng trống, tiếng đồng la, tiếng lão bạt nổi lên từ xa vọng lại.

Vân trang chủ ngẩng đầu lên coi, thấy mười mấy vị hòa thượng mặc áo cà sa vàng, vị nào cũng cầm pháp khí, từ phía Tàng Kinh lầu thong thả đi ra.

Sau đám sư đánh pháp khí đến bốn vị hỏ thượng mặc áo đỏ khiêng một cái đỉnh đá, trong đỉnh khói trầm bốc lên nghi nhút.

Phía sau đỉnh đá là tám sư áo đỏ. Trong đám này một vị gầy nhom, cao nghệu cổ đeo tràng hạt, chắp ta trước ngực, hai mắt tựa hồ như nhắm lại.

Sau vị này là một gã đại hán chùng ba mươi tuổi khí độ hiên ngang và một vị nữ lang tuyệt sắc,

mình mặc áo đỏ.

Sau cùng mười mấy nhà sư mặc áo đỏ, xanh, vàng đi theo hộ vệ.

Hai bên còn cách nhau chùng hơn mười mấy trượng.

Các nhà sư dừng bước, các tiếng pháp khí cũng im bặt.

Văn sĩ áo xanh chắp tay nói :

- Vân Cử Long có chút ít việc gấp thành ra đến chậm, để đại sự phải chờ lâu, thật là áy náy.

Các nhà sư cầm pháp khí tản ra hai bên, buông thẳng tay đứng trực. Bên nhà sư áo đỏ khiêng đỉnh cũng đặt đỉnh xuống lùi về phía sau hai bước.

Vị hào thượng gầy và cao mặc áo gấm hoa, chợt mở to mắt, hia đạo hào quang sáng như điện phóng ra nhìn Vân Cửu Long nói :

- Vân trang chủ vì mắc việc đến chậm, đó là chuyện vô tình, bần tăng đâu dám phiền trách. Ba năm trước đây lão tăng có phái người tới quý trang nhắc lại điều ước mười năm về trước đến hội diện trong ngôi chùa cổ này. Hẳn Vân trang chủ còn nhớ?

Vân Cửu Long đáp :

- Đại trượng phu đã nói một lời không bao giờ dám quên.

Nhà sư mặc áo gấm hoa cười lạt nói :

- Vậy là hay lắm! Trang chủ đã chuẩn bị xong cả rồi chưa?

Vân Cửu Long từ từ rút trong bọc ra một cái túi vải trắng niêm phong rất kỹ nói :

- Tại hạ đã chuẩn bị rồi, không hiểu đại sư xong chưa?

Nhà sư cũng thò tay vào trong áo cà sa lấy ra một cái túi vàng bọc kín, nói :

- Trong bọc này, ngoài các bảo vật của Mật Tông phái lài còn có thanh kim đao từ bao đời truyền lại, Vân trang chủ lấy được đao này thì các đệ tử tệ phái nhất nhất phải tuân theo mệnh lệnh Trang chủ dù có bảo nhảy vào đống lửa họ cũng không dám chối từ.

Vân Cửu Long mỉm cười nói :

- Trong cái túi này ngoài lệnh bài của Vân gia trang tôi, còn có một danh sách các cao thủ trong võ lâm ở Trung Nguyên và ba bức bản đồ. Nếu đại sư lấy được lệnh bài của Vân gia trang thì các nhân

vật hai đạo hắc, bạch trong bảy tỉnh miệt Giang Nam đều thần phục và mười vạn giang sơn gấm vóc sẽ tùy thuộc đại sư, việc xưng bá võ lâm của đại sư dễ như trở bàn tay.

Bỗng thấy Mao Sơn Nhất Chân cười lạt nói :

- Vân trang chủ! Trang chủ định đem bán đứng bọn chúng tôi đó chăng?

Vân Cửu Long nổi lên một trận cười ha hả nói :

- Hôm nay Vân Cửu Long cùng các vị mà bị loại khỏi chùa cổ này thì các phái võ ở Trung Nguyên còn ai dám kháng cự? Nếu chúng ta bị sát hại thì thà rằng chịu thần phục là hơn.

Mao Sơn Nhất Chân từ từ nhắm đôi mắt lại nói :

- Vân trang chủ nói đúng đó!

Bỗng thấy có thanh âm lạnh như băng nói :

- Vân trang chủ đã ước hẹn tỉ võ thì đánh cho xong việc đi, tôi còn bận việc khác. Nếu không động thủ thì chúng tôi về đây.

Vân Cửu Long quay đầu nhìn lại xem ai thì ra là Đồi Tẩu Vương Cát, một vị trong Thanh Thành nhị lão.

Nên biết rằng Mao Sơn Nhất Chân cùng Thanh Thành nhị lão vào ở ẩn đã lâu, ngoài ba mươi năm nay không lê gót tới chốn giang hồ nữa. Bọn thanh niên võ lâm ít người biết đến tên tuổi, Thượng Quan Kỳ chưa hiểu ba vị này, nhưng lại đặc biệt lưu tâm đến Vân Cửu Long vì chàng thường nghe sư phụ đề cập đến Trang chủ “Thiên Hạ Đệ Nhất Trang” là Vân Cửu Long có nhiều thành tích đặc biệt.

Với tấm Phi Long lệnh bài, Vân Cửu Long có thể điều động tất cả các nhân vật bạch đạo cũng như hắc đạo trong bảy tỉnh miệt Giang Nam.

Sau khi nghe Đồi Tẩu Vương Cát nói thế, bất giác chàng quay đầu nhìn lại thấy lão có tướng mạo ngũ đoản, người gầy như que củi song hai mắt sáng như điện. Mắt lão nhìn chằm chặp vào nhà sư Tây Tạng mặc áo gấm hoa, dường như muốn nhảy ra động thủ tỉ thí luôn.

Vân Cửu Long tựa hồ chưa kịp chuẩn bị khởi sư ngay, ông trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cuộc đấu này quan hệ vô cùng, một khi đã động thủ tất một còn một mất.

Có khi chỉ trong khoảnh khắc đã rõ được thua, có khi đánh đến mấy ngày mấy đêm chưa phân thắng bại. Tiểu đệ còn hẹn một người đến giúp mà chưa tới nơi.

Hãy chờ y đến rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Đồi Tẩu Vương Cát nhìn lão già cùng phái Thanh Thành với mình nói :

- Vân trang chủ vẫn còn do dự, hai ta đã không sợ chết thì ra động thủ trước quách đi.

Nhà sư Tây Tạng mắc áo gấm hoa cười lạt nói :

- Hai vị đã muốn ra tay, bần tăng xin bồi tiếp.

Đồi Tẩu Vương Cát cầm gậy trúc đi ra, đảo mắt lạnh lùng nhìn nhà sư nói :

- Các ông định nhất tề ra trận một lúc, hay cho đấu từng người một?

Nhà sư cao nghệu quay lại vẫy tay một cái, lập tức ba nhà sư mặc áo đỏ, xanh và vàng tiến ra.

Đồi Tẩu Vương Cát cười lạt cầm cây gậy trúc nhảy lên trên không lướt tới.

Chân chưa chấm đất, tay vụt phóng chưởng ra đánh tới ba nhà sư.

Thân pháp ba nhà sư cực kỳ mau lẹ, chỉ thấy bóng người thấp thoáng đều đã lui ra phía sau tới năm thước. Nhưng lùi rồi lại tiến lên ngay, nhất tề phóng chưởng ra nhằm Vương Cát đánh tới.

Võ công phe Mật Tông theo một đường lối đặc biệt. Ba người thân pháp mau lẹ, song chưởng lực lại hời hợt không có sức mạnh.

Đồi Tẩu Vương Cát biết rằng thế chưởng của ba nhà sư này có luồng khí âm hàn và là một nội công cực kỳ hiểm độc. Song lão ỷ mình võ công cao cường, muốn đem thân ra để thử đọ với võ công phái Mật Tông là một phái võ lừng lẫy tiếng tăm miền Tây Vực. Lão vận động chân khí, toàn thân rắn như sắt để chống lại chưởng lực ba nhà sư.

Ba nhà sư không ngờ đối phương lại dùng sức cứng rắn để chống lại chưởng lực, bất giác run lên rồi thu chưởng về. Đồi Tẩu Vương Cát cười lạt một tiếng thủng thẳng tiến lên, vẻ mặt lạnh lùng, mặt đầy sát khí. Nhà sư mặc áo gấm hoa đột nhiên đứng dậy lạnh lùng nói :

- Ngươi đã bị “Trừ Phong chưởng” đánh bị thương rồi. Nếu không vận chân hí trục xuất kịp thời để khí lạnh nhiễm vào cơ thể thì chỉ trong mười hai giờ gân cốt sẽ cứng đờ và trong vòng ba tháng khí độc thấm vào đến trái tim là bỏ đời...

Tiếng lão nói âm trầm, lạnh lẽo khiến người nghe có cảm giác khó chịu.

Đồi Tẩu Vương Cát nghe lão nói cũng hơi rung, ngẩng mặt nhìn lên. Nhà sư cao nghệu đang ở phía sau đỉnh đá, khói trầm vẫn bốc lên thành những vòng tròng xung quanh lão, trông trang nghiêm

như pho tượng đá đang nhìn mình. Tia mắt hai người chạm nhau, Vương Cát run lên dường như khí lạnh ở trong tâm mình thoát ra.

Vương Cát có biết đâu là mình bị đánh một đòn lãnh chưởng.

Thanh âm lạnh như băng tuyết lại nói vang lên :

- Ngươi bị thương nặng lắm rồi, phải ngồi xuống ngay, vận nội khí, điều hòa hơi thở, không thì trong hai giờ nữa khí âm hàn sẽ thấm vào gân cốt, khó chịu lắm đấy!

Nhà sư tuy nói tiếng Hán nhưng thanh âm choang choảng như tiếng kim thạch cọ xát nghe rất chói tai.

Đồi Tẩu Vương Cát bất giác ngước mắt nhìn nhà sư, lại chạm phải luồng nhãn tuyến của lão, run bắn người lên. Nhà sư mỉm cười hai tay chắp lại trước ngực từ từ ngồi xuống.

Hương khói trong đỉnh đá mỗi lúc một thêm dày đặc làm cho nét mặt nhà sư tươi hẳn, lão vừa mơ màng vừa nhìn lên hít lấy những luồng khỏi tỏa.

Vân Cửu Long cùng Mao Sơn Nhất Chân nhận thấy sắc mặt Vương Cát mỗi lúc một khác lạ, mắt lão như ngây như dại mở thao láo, nét mặt ra chiều mệt mõi.

Mao Sơn Nhất Chân đứng thẳng người lên rút thanh bảo kiếm ở sau lưng ra, vận động chân khí vào huyệt Đan điền hô lên :

- Vô Lượng Thọ Phật! Từ Thiện Vô Song!

Hơi thở đạo nhân như xé bầu không khí, tiếng hô khác nào sấm dậy khiến cho mọi người đều chấn động, bên tai vang lên những dư âm vo vo. Thần trí Đồi Tẩu Vương Cát thốt nhiên tỉnh táo trở lại, hai mắt tròn xoe đã nhắm lại được, người tự nhiên lùi về phía sau mấy bước.

Bỗng nghe tiếng gậy trúc chống xuống đất cạch cạch, một bóng người nhanh như bóng chim hồng vụt nhảy vào trường đấu, chính là Khô Tẩu Hoàng Xương phái Thanh Thành. Lão vươn tay ra tấy mau lẹ, nâng Vương Cát lên, tay lão cắm gậy trúc xuống đất sâu đến nửa thước, rồi đưa tay nắm vào huyệt "Mệnh Môn" của Vương Cát.

Vân Cửu Long khẽ hỏi Mao Sơn Nhất Chân :

- Đạo huynh kiến thức bao la, hiểu nhiều biết rộng, có phải hòa thượng đó dùng phép "Di Hồn" trong "Du Già Phật" đó chăng?

Mao Sơn Nhất Chân gật đầu đáp :

- Xem ra thì tương tự như “Di Hồn đại pháp”, song bần đạo không dám quả quyết...

Vân Cửu Long nói :

- Môn phái Mật Tông rất nhiều tà đạo không biết đâu mà lường. Về môn phái “Du Già” tôi cũng có hiểu đôi chút, nhưng chưa ăn thua gì. Đối với hạng người này ta không thể theo qui củ võ lâm được.

Đoạn ông ta xoắn tay áo nhảy ra lớn tiếng nói :

- Vân Cửu Long này xin lãnh giáo “Di Hồn đại pháp” của đại sư.

Vừa dứt lời phóng luôn ra hai chưởng. Bỗng một luồng kình lực tuyệt luân ngấm ngầm phát ra chạm vào không khí bật lên tiếng kêu vù vù như gió thổi đánh sang.

Nhà sư kiêu ngạo cười lạt, hai tay phóng ra để đón lấy chưởng lực của Vân Cửu Long. Hai luồng chưởng lực một cương cường một âm nhu chạm nhau. Vân Cửu Long cảm thấy chưởng lực của mình bị luồng chưởng âm nhu của nhà sư phóng ra lấn át mất chưởng lực của mình, bất giác cả kinh nghĩ thầm :

- “Không biết nhà sư này dùng lối võ công nào để phản kích chưởng lực cương kình của mình tiêu tan mất hết?”.

Vân Cửu Long toan vận chân khí đánh ra chưởng thứ hai, thốt nhiên Mao Sơn Nhất Chân la lên :

- Vân huynh hãy thong thả, đừng ra tay vội.

Vân Cửu Long vội nhảy sang bên ba bước, quay lại hỏi đạo nhân :

- Đạo huynh có điều chi dạy bảo?

Mao Sơn Nhất Chân mỉm cười nói :

- Nếu động thủ thì phải có điều lệ phân minh trước khi chính thức mở cuộc đấu. Có thế mới phân rõ thắng bại.

Vân Cửu Long đang đợi một tay đến giúp sức, bấy giờ mới chính thức mở đầu cuộc đấu, nhưng thấy nhị lão phái Thanh Thành cùng Mao Sơn Nhất Chân đều dự bị động thủ mà bọn nhà sư Tây Tạng lại có những hành động quỷ quái khiến cho ông ta phập phồng lo sợ, nghĩ thầm :

- “Mình vẫn nghe giáo phái Lạt Ma võ công quái dị, nay xem ra quả đúng thế thật. Họ mới dùng tia mắt phóng ra mà đã khiến cho một vị võ công trác tuyệt bên mình không tự chủ được nữa mê man tâm thần, tựa hồ như bị yêu thuật, thất khó mà hiểu đọc. Nếu rủi ro mãi e rằng bất lợi cho mình, chi

bằng cùng bọn họ quyết một trận sống mái có lẽ hay hơn”.

Vân Cửu Long nghĩ vậy liền nói to :

- Đạo huynh nói phải đó. Ta hãy định rõ thể lệ rồi mới chính thức mở đầu cuộc đầu, để tiện phân thắng bại.

Nhà sư cao nghệu lạnh lùng đáp :

- Càng hay! Bần tăng cũng nghĩ như thế.

- Vậy cuộc tỉ thí như thế nào tùy ý Vân trang chủ liệu định!

Vân Cửu Long mắt như hai luồng điện, nhìn các nhà sư một lượt. Ông đắn đo bên mình chỉ có bốn người có võ công cao cường, trừ Đồi Tẩu Vương Cát bị thương rồi thì còn có ba. Chi bằng ước định đấu ba trận, bên nào thắng hai là được, bọn sư Tây Tạng chỉ một mình vị mặc áo gấm hoa là võ công có nhiều môn quái dị, còn ngoài ra đều là hàng môn hạ, đệ tử không đáng kể. Nếu hẹn đấu ba mà mình có thua thì hai vị kia thắng cũng được. Nghĩ vậy Vân Cửu Long liền nói :

- Lời đại sư chỉ giáo, tại hạ nghĩ rằng cung kính không gì bằng tuân lệnh. Theo ý kiến tại hạ thì chúng ta đấu ba trận để quyết định thắng bại. Bên đai sư lựa thêm lấy hai tay cao thủ, bên tại hạ cũng vậy, để họ tỉ thí với nhau trước, rồi sau cùng tại hạ sẽ xin lãnh giáo đại sư. Không rõ đại sư có tan đồng phương pháp này chăng?

Nhà sư mặc áo gấm hoa phúc đáp ngay lời Vân Cửu Long, quay lại nói lí lố với gã đại hán khí vũ hiên ngang. Họ nói tiếng Duy nên phe Vân Cửu Long chẳng hiểu câu nào.

Hồi lâu nhà sư mới quay lại lạnh lùng nói :

- Chúng tôi cũng biểu đồng tình với Vân trang chủ, đáu ba trận, bên nào thắng hai là được.

Vân Cửu Long quay lại bảo khẽ Tần Hoàng Xương :

- Phiền Hoàng huynh đánh trận đầu cho!

Hoàng Xương từ từ buông Vương Cát ra, rút cây gậy trúc cắm dưới đất lên cầm tay, rảo bước vào trường đấu.

Bên kia nhà sư cao nghệu mặc áo gấm hoa nói lí lố mấy câu Duy ngữ, rồi thấy nhà sư thấp lùn nhỏ bé mặc áo cà sa vàng bước ra. Nhà sư này người cũng loắt choắt như Khô Tẩu Hoàng Xương, lại hai mắt dấp dím như người mới ngủ dậy, uể oải bước ra.

Hoàng Xương cười lạt cầm ngang gậy trúc nói :

- Lấy khí giới ra mau lên! Lão phu cùng ai động thủ cũng thế, không ưa nói rườm lời.

Nhà sư loắt choắt không hiểu tiếng Hán, nhìn Hoàng Xương với con mắt ngạc nhiên, từ từ rút một đôi kim hoàn ở sau áo cà sa, mỗi tay cầm một chiếc, chắp để vào ngực một cái rồi lại dùng tay ra hiệu nói lí lố mấy câu.

Rút cuộc bên nào nói bên nấy nghe, chứ không hiểu đối phương nói gì.

Hoàng Xương tay cầm gậy trúc mở đường, tay trái đỡ lấy tay phải đưa lên phía trước. Theo quy củ của Trung Nguyên thì củ động này biểu hiệu cho đối phương ra tay trước. Không ngờ nhà sư không hiểu lệ giáo Trung Nguyên cũng theo đối phương tay trái nâng lấy tay phải đưa ra phía trước.

Hoàng Xương nghĩ thầm :

- "Cha này ù ù cạc cạc chẳng biết lễ nghĩa cóc gì. Mình cũng bất tất phải theo quy củ cho mất thì giờ".

Nghĩ vậy vung tay phải ra cầm cây gậy trúc điểm vào bụng dưới nhà sư.

Nhà sư Tây Tạng cầm vòng bên tay trái chụp xuống để gạt cây gậy, chiếc kim hoàn bên tay phải vụt đánh ra.

Hoàng Xương giật mình vội thu gậy về, nhảy tránh ra xa năm thước.

Bỗng thấy nhà sư Tây Tạng đưa chân phải lên phóng kim hoàn ra rồi lại thụt tay về.

Hoàng Xương rủa ngầm :

- "Người ta thường nói phe Mật Tông có tà pháp, chắc là y đang dở trò gì đây".

Hoàng Xương thấy Vương Cát đã bị thương vì tà thuật trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ, không dám khinh địch. Giữ gìn khí giới đối phương chỉ thấy buộc bằng dây vàng mới vững tâm vung trượng phóng ra một đòn "Hoành Tảo Thiên Quân", đánh vào sau lưng. Đòn này phóng mạnh ghê người, kình lực phát ra tiếng gió vù vù. Nhà sư Tây Tạng mắt đang hấp háy đột nhiên mở to ra để phóng kim hoàn, cái thân hình nhỏ bé nhảy vọt lên trên không đôi vòng đột nhiên rời khỏi tay bay ra tập kích đối phương.

Hoàng Xương cười lạt nói :

- Có làm gì cái trò vặt đó!

Đoạn thu gậy về ra đòn "Bạch Vân Xuất Trực" quét những sợi dây buộc kim hoàn. Hoàng Xương thu trượng về rồi lại phóng ra nhanh như chớp nhoáng, nhà sư loắt choắt tuy không hiểu đối nói gì

nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết đối phương buông lời khinh bỉ mình. Đột nhiên lão hít chân khí vào lại nhảy vọt lên cao bẩy tám thước, hai cái vòng cũng theo người phóng lên trên không tránh cây gậy của đối phương.

Chương 8: Người Áo Xanh Lại Xuất Hiện Đột Ngột

Khô Tẩu Hoàng Xương quát lên một tiếng nhảy vọt ra, tay cầm gậy trúc vung thẳng lên theo thế "Loan Cung Xạ Điểu" điểm tới.

Nhà sư loắt choắt đột nhiên vẫy tay phải tung chiếc kim hoàn ra rất mau chụp lấy đầu gậy trúc rồi nằm ngã người xuống.

Khô Tẩu Hoàng Xương ngầm vận chân khí, tay phải cầm trượng hét lên. Tuy đang lơ lửng trên không nhưng lão nội lực tinh thâm, sức mạnh kinh người. Thấy nhà sư nghiêng người ngã xuống, lão tung người như diều đứt dây ra xa đến bốn năm trượng mới rơi xuống đất.

Khô Tẩu Hoàng Xương đang lúc ở trên không phóng kình lực ra nhưng không có chỗ dựa để giữ vững chân khí trong huyệt Đan điền, tuy lôi được nhà sư đi hơn năm trượng nhưng lúc rơi xuống đến đất thở lên hồng hộc, hai chân chấm đất làm cát bụi tung bay.

Nhà sư loắt choắt chân chạm xuống đất chân khí chưa bị tổn thương mảy may liền nhảy phắt tới.

Khô Tẩu Hoàng Xương không chờ nhà sư hai chân chạm đất đã nhảy lên ra chiêu "Thái Sơn Áp Đỉnh" vụt xuống đầu đối phương. Đó là chiêu bình thường trong võ học, tuy không có gì ảo diệu song công lực lão thâm hậu, cây gậy vụt xuống phát ra tiếng gió vo vo uy thế rất là mãnh liệt. Nhà sư biết nội lực đối phương cực kỳ lợi hại không dám vận kình lực để chống lại, vội nghiêng mình sang bên né tránh.

Hoàng Xương đánh trượt, lập tức thay đổi thế trượng hạ thấp tay xuống quét ngang.

Nhà sư chưa kịp phản kích thì thế trượng thứ hai đã đến lại phải né tránh.

Thân pháp Hoàng Xương thật là thần tốc, đánh liền hai chiêu chiếm được thế thượng phong, mở thế công như vũ bão, cây gậy đánh dọc đánh ngang, vung tít lên, bóng trượng dày đặc trên không phát ra những tiếng ào ào mãnh liệt.

Mới trong mười hiệp mà thế hơn thua đã rõ. Nhà sư Tây Tạng bị Khô Tẩu Hoàng Xương uy hiếp dữ quá đâm ra luống cuống, bộ pháp rối loạn không còn phản công được nữa.

Gã đại hán đứng tuổi, khí vũ hiên ngang tiến lên một bước khẽ nói với vị hòa thượng cao nghệu mặc áo gấm hoa mấy câu. Rồi thấy hòa thượng khẽ lắc đầu từ từ nhắm mắt lại.

Hai người nói tiếng Duy, Vân Cửu Long chẳng hiểu gì cả. Song nhìn nét mặt cũng đoán ra vài phần.

Mao Sơn Nhất Chân khẽ nói với Vân Cửu Long :

- Vân huynh! Nhìn nét mặt hòa thượng áo gấm kia thì dường như lão bỏ mặc hòa thượng loắt choắt kia sống chết cũng đành. Thế thì trận này bên ta chắc thắng rồi.

Vân Cửu Long rất là ngờ vực. Ông đã biết võ công phái Mật Tông có nhiều môn kỳ ảo nên trong lòng không khỏi băn khoăn. Đang lúc nghi ngờ bỗng nghe Hoàng Xương quát lên một tiếng thật to, tiếp theo là một tiếng rú kinh hồn.

Mọi người quay đầu nhìn lại thấy Khô Tẩu Hoàng Xương cầm ngay cây trượng đứng sững trong võ trường, còn nhà sư Tây Tạng đã vở đầu chết lăn ra đó.

Mao Sơn Nhất Chân chống kiếm nhảy vọt ra đấu trường lạnh lùng nói :

- Trận đầu đã kết liễu, bây giờ đến trận thứ hai. Vị nào cùng bần đạo động thủ, xin ra đây!

Nhà sư mặc áo gấm hoa quay lại nhìn gã đại hán khí vũ hiên ngang nói bằng tiếng Duy :

- Đạo nhân này xem ra võ công còn cao hơn gã gầy còm kia nhiều, chính ta muốn lưu lại để đấu với Vân Cửu Long vì hắn lợi hại hơn gấp mấy lần. Vậy bây giờ nên phái ai ra ứng chiến?

Đại hán cũng dùng tiếng Duy đáp lại :

- Đáng tiếc là Kim Đạt sư thúc không đến đây, chỉ có người là ăn đứt lão đạo nhân này.

Hòa thượng mặc áo gấm hoa biến sắc mặt nói :

- Sư thúc ngươi say mê võ công ở Trung Nguyên, phản đối việc kết oán với bọn này. Y hiểu Trung Nguyên đất rộng người nhiều, trong võ lâm không thiếu các bậc kỳ tài, nếu kết oán với họ tất bị thua liểng xiểng. Ta còn sợ y ở giữa phá đám nên đã giam y lại rồi. Hiện những người trong bọn ta ở đây phần nhiều là những tay chuyên về tâm pháp của bản phái. Nếu cứ lấy võ công tranh đấu với họ thì ta e khó lòng thắng được.

Đại hán nói :

- Để ta ra đấu với hắn một trận xem coi!

Nhà sư áo gấm nói :

- Ba trận thắng hai là được. Trận này quan hệ vô cùng! Ta quyết định đem “Di Hồn tâm pháp” tối

cao để tiêu hao chân khí họ, chỉ một mẻ lưới là tóm hết tất cả bọn người có mặt trong trường đấu này. Vậy ngươi chỉ cần chống đỡ trong trăm hiệp là được.

Gã đại hán khí vũ hiên ngang bước ra nói :

- Ta tin rằng có thể chống đỡ được trăm hiệp.

Gã thò tay vào bọc lấy ra hai món khí giới trông giống như cặp lệnh bài, dài hơn một thước, rộng chừng một tấc. Một chiếc ánh vàng lóng lánh, một chiếc bạch quang lóe mắt. Hai tay gã cầm hai chiếc.

Mao Sơn Nhất Chân dãi thủ thế sẵn, chỉ chờ người đến là đánh liền.

Bên Trung Nguyên tuy không hiểu Duy ngữ nhưng thấy đối phương từ lời nói cho đến hành động có vẻ thâm hiểm đáng sợ, biết rằng càng để lâu càng bất lợi cho mình nên càng muốn đánh mau.

Mao Sơn Nhất Chân nhìn thấy khí giới của đại hán bất giác run lên hỏi :

- Phải chăng khí giới của ngươi có đề chữ?

Đại hán mỉm cười dùng tiếng Hán đáp lại :

- Đúng rồi! Sao ngươi biết?

Mao Sơn Nhất Chân tự hỏi :

- “Chẳng lẽ y còn sống ở nhân gian?”.

Ngần ngừ một lát, đạo nhân lại hỏi :

- Ngươi có thể đưa ta xem khí giới đó được chăng?

Đại hán đưa hai cây kim bài và ngân bài ra nói :

- Đây! Mời đạo trưởng coi đi.

Mao Sơn Nhất Chân đón lấy, thấy trên kim bài có đề ba chữ “Câu Phách Lệnh”, còn ngân bài có ba chữ “Chiêu Hồn Bài”. Sáu chữ này đủ khiến người xem phải lạnh gáy.

Mao Sơn Nhất Chân đột nhiên biến sắc, song chỉ trong chớp mắt đã khôi phục được vẻ bình tĩnh lạnh lùng hỏi :

- Người sử dụng kim, ngân song bài này hiện nay ở đâu?

Tuy đạo nhân bề ngoài ra vẻ trấn tĩnh nhưng trong lòng không tài giữ cho khỏi xao xuyến, nên câu

hỏi không được rõ ràng.

Đại hán ỡm ờ đáp :

- Người sử dụng kim, ngân song bài này ư? Tại hạ đây chứ còn ai nữa!

Câu nói có vẻ trào phúng này làm cho Mao Sơn Nhất Chân cả giận, vung trường kiếm lên nói :

- Giả tỷ chính lão ma đầu là người từng sử dụng kim, ngân song bài thân hành ra đây, lão phu cũng không sờn lòng.

Vừa nói vừa vung kiếm phóng tới. Đại hán toan đưa song bài lên đỡ thì đột nhiên đạo nhân lại thu kiếm về, vì chợt nhớ ra địa vị chí tôn của phái võ Trung Nguyên không cho phép mình ra chiêu trước đối phương, và như vậy sẽ làm tổn thanh danh kẻ cả.

Đại hán thừa cơ chiếm được ưu thế, song bài tấn công liên tiếp hai mặt trước sau. Mao Sơn Nhất Chân lớn tiếng quát :

- Đúng là môn võ công độc đáo của lão ma đầu.

Đạo nhân vung trường kiếm lên ra chiêu “Vân Vụ Kim Quang” rất thần tốc.

Ánh kiếm loang loáng dày đặc cả một vùng. Tiếng binh khí chạm nhau loảng choảng một lúc, đại hán đột nhiên lùi lại phía sau năm bước.

Nguyên nội lực của Nhất Chân đã đến chỗ tuyệt luân, khí giới hai bên vừa chạm nhau thì đại hán đã biết rằng không thể đem cương mảnh ra mà chống đối với thế kiếm của đối phương được, nên gã vội thu song bài lại.

Đại hán định bụng đấu dằng dai để kéo dài thời gian, không nên dùng sức mạnh để chống lại với những thế kiếm lợi hại. Được thế, Mao Sơn Nhất Chân ra luôn chiêu “Phi Lộc Lưu Truyền” nhắm ngay giữa ngực đối phương đâm tới.

Đại hán nghiêng kim bài ra đỡ kiếm, còn ngân bài nhanh như chớp chém xéo vào vai đối phương. Võ công đại hán rất quái dị, một người dùng song bài lúc xuất thủ tựa như hai người xuất thủ.

Mao Sơn Nhất Chân vội dùng chiêu “Đảo Chuyển Âm Dương” để chống kim, ngân song bài rồi thuận thế đổi sang chiêu “Tiêu Chỉ Thiên Nam” đâm ngang.

Hai người mới đánh mấy hiệp mà toàn thể người có mặt tại võ trường đã biết ngay đây là cuộc đấu vô cùng hiểm ác. Tuy không đánh dồn dập, nhưng mỗi chiêu thức đều kỳ ảo lạ thường.

Mao Sơn Nhất Chân vẻ mặt biến thành nghiêm trọng, cầm ngay lưỡi kiếm đứng nhìn, còn đại hán

hai mắt tròn xoe đứng cách xa chừng bốn, năm thước, thần sắc cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Nguyên hai người sau khi gặp nhau trong mấy chiêu thức đều nhận ra rằng mình chưa bao giờ gặp tay địch thủ nào lợi hại đến thế.

Mao Sơn Nhất Chân nhận ra được gã đại hán đã được chân truyền về phép sử dụng song bài. Nguyên song bài này trước đây đã có một dạo lừng lẫy tiếng tăm ở Trung Nguyên, người sử dụng song bài này đã mai danh ẩn tích mấy chục năm nay.

Không ngờ hai cây bài “Câu Phách”, “Chiêu Hồn” nay lại xuất hiện trong ngôi chùa cổ hoang vu này.

Đang lúc hai bên đang tập trung công lực để chuẩn bị lại ra tay, bỗng nghe ba tiếng “Tùng, tùng, tùng” vang lên, tiếp đến những tiếng đồng la, nạo bạt đáp lại.

Những nhà sư đang đứng yên cũng hòa nhịp với tiếng pháp khí chuyển động cả lên.

Vị hòa thượng mặc áo gấm hoa đột nhiên đứng dậy bước ra phía trước cái đỉnh đá quát lên một tiếng. Nhạc khí lại im phăng phắt, các nhà sư Tây Tạng lại ngồi xuống, chắp tay để trước ngực nhắm mắt lại.

Trước hành động kỳ dị của các nhà sư Tây Tạng, Vân Cửu Long không nhẫn nại được nữa nghĩ rằng tình trạng này kéo dài bao lâu càng bất lợi cho mình bấy nhiêu. Bèn rảo bước đến trước mặt nhà sư mặc áo gấm hoa chắp tay nói :

- Đại sư muốn thắng cho nhanh mà tại hạ cũng muốn kết thúc cuộc đấu cho mau mới đặng yên lòng.

Hòa thượng mặc áo gấm dùng tiếng Hán hỏi lại :

- Bần tăng chưa hiểu ý Vân trang chủ muốn nói gì?

Vân Cửu Long đáp :

- Tại hạ muốn đề nghị cùng đại sư đem hai trận thứ hai và thứ ba cùng đấu luôn một lúc.

Nhà sư áo gấm mỉm cười đáp :

- Trang chủ đã thắng trận đầu. Bây giờ lại muốn đồng thời đấu luôn hai trận, chẳng hóa ra kém lựa ư?

Vân Cửu Long rủa ngầm trong bụng: “Ngươi nói vậy là phải, nhưng ai mà biết được ngươi giở nhiều trò ma quái gì?”. Nhưng ngoài miệng Vân Cửu Long vẫn mỉm cười trịch thượng nói :

- Chúng tôi đã thắng một trận e rằng trận này lại thắng nữa thì còn đâu đến trận thứ ba, nên muốn đấu liền hai trận cho ai nấy đều tâm phục.

Nhà sư áo gấm toan chối từ thì Vân Cửu Long đã ra tay trước, ngầm vận nội công phóng chưởng đánh ra. Chưởng lực ngấm ngầm này mãnh lực vô cùng nhằm thẳng đối phương phóng tới.

Vân Cửu Long vừa phóng chưởng vừa tiến đến gần đánh sang.

Nguyên Vân Cửu Long đã thấy Đồi Tẩu Vương Cát đã bị nhà sư dùng những tia mắt thôi miên làm cho bị nội thương, trong lòng vẫn nơm nớp, lại thấy phe Tạng tăng khua chuông đánh trống toan giở trò gì, nên vội xuất thủ đánh nhà sư áo gấm.

Nhà sư áo gấm tay đang chắp để trước ngực, phóng chưởng ra ngoài ngăn chưởng lực của Vân Cửu Long rồi cười nói :

- Vân trang chủ! Chưởng lực của Trang chủ hùng hậu quá.

Vân Cửu Long thấy chưởng lực của đối phương phản kích cũng rất mãnh liệt thì khen thầm trong bụng:

- “Không ngờ nhà sư này nội lực cũng ghê gớm”.

Trang chủ ngẩng đầu lên nhìn thì chạm phải tia mắt nhà sư đang nhìn mình, bất giác giật mình vội quay ra phía khác, vận động chân khí trấn chỉnh tâm thần, vung chưởng ra đánh tiếp.

Nhà sư hai tay ôm lấy ngực rồi lại đánh chưởng ra.

Vân Cửu Long rùng mình bước lùi ra phía sau hai bước, cả sợ tự hỏi :

- “Chẳng lẽ công lực lão này lại mạnh hơn ta?”.

Rồi lại vô tình ngẩng đầu nhìn nhà sư, thấy tia mắt lão như đang bắn vật gì vào nội tạng của mình làm cho đầu óc phải rung động. Vân Cửu Long vội nhắm mắt lại vận động chân khí điều hòa hơi thở.

Bỗng nghe thấy tiếng nhà sư thì thầm bên tai văng vẳng :

- Vân trang chủ! Vân trang chủ không địch lại bần tăng đâu. Chịu thua sớm đi để khỏi bị nội thương.

Tiếng lão nói kinh động đến trái tim dường như thu hút cả hồn phách của người ta.

Vân Cửu Long bị thanh âm quái dị thu hồn đoạt phách trong tâm kinh hoảng, bắp thịt giật lên, toàn thân run rẩy vội vận động nội lực để chống chế. Nhờ có nội lực thâm hậu nên Vân Cửu Long trấn tĩnh

được ngay. Vân Cửu Long tự hỏi :

- “Chẳng lẽ võ công phái Mật Tông lại có phép tà ma?”.

Còn đang suy nghĩ bỗng thấy một luồng kình lực đánh vào trước ngực.

Vân Cửu Long vừa là người nội lực thâm hậu, vừa là một bậc kỳ tài trong võ lâm ít người bì kịp. Ra giang hồ đã mười lăm năm, khuất phục được hết thảy các tay cao thủ của bảy tỉnh miền Giang Nam. Cảm ứng đã mau lẹ, mắt lại rất tinh nhanh, đưa hai tay đặt trước ngực đẩy ra. Luồng kình lực nhà sư tuy mãnh liệt nhưng sức phản kích của Vân Cửu Long cũng không vừa. Bỗng lại nghe tiếng lắt xát lạnh lẽo nổi lên :

- Vân Cửu Long! Ngươi đã bị bần tăng dùng khí âm hàn đánh bị thua rồi đó.

Nếu không chịu thua ngay chi trong ba giờ hơi độc thấm vào phế phủ chết uổng mạng.

Vân Cửu Long vừa nghe thấy tiếng nhà sư liền cảm thấy nội lực trong người giảm sút đi rất nhiều, đồng thời sức phản công cũng bị suy kém đi rất nhiều.

Nhà sư nổi lên một chuỗi cười rất quái dị, chẳng khác gì một gáo nước lạnh rót vào tai.

Dứt tiếng cười nhà sư lại nói tiếp :

- Vân Cửu Long! Bần tăng thấy võ công ngươi không dễ dàng gì đạt tới mức độ này nên không nỡ đả thương ngươi. Đây là lời khuyến cáo cuối cùng, nếu ngươi không nghe thì bần tăng đành phải hạ độc thủ.

Vân Cửu Long đã nhắm mắt để tránh độc nhãn quang của nhà sư Tây Tạng thì lại bị tiếng nói tiếng cười của lão làm cho tinh thần bị giao động, may mà chưa đến nổi mê loạn là nhờ ở nội công cao thâm hơn người thường.

Vân Cửu Long một mặt ngầm vận chân khí ra khắp toàn thân. Với cục diện rất nguy cấp trước mặt, ông nghĩ thầm :

- “Ta phải xông vào sát bên mình lão tấn công, để lão không còn rảnh rang mà cười nói nữa”.

Nghĩ vậy bề trong vận nội lực khắp mình cho thật sung mãn mà bề ngoài giả vờ mệt nhọc rũ rượi làm cho đối phương phân tâm.

Nhà sư lại hỏi :

- Vân Cửu Long! Trên đời ngươi còn tâm nguyện gì nữa thì...

Đang nói dở, đột nhiên Vân Cửu Long quát to lên một tiếng nhảy xổ vào...

Nhà sư bị Vân Cửu Long bất thình lình xông tới biến đổi thế đánh một cách bất ngờ. Lão hơi nhún chân lên một chút người đã vọt lên trên không nhảy về phía sau đỉnh đá.

Các hòa thượng hộ vệ hai bên nhất tề nhảy vào để ngăn Vân Cửu Long.

Ba mặt chiêng trống nổi lên ầm ầm.

Vân Cửu Long tập trung khí lực ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài, đồng thời nhảy lên trên cao hai trượng phóng chưởng lực nhắm ngay nhà sư áo gấm đánh xuống.

Vân Cửu Long thật xứng đáng là tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm miền Giang Nam, võ công của ông trong giang hồ không ai bì kịp, thế nhảy lên rồi bổ xuống đánh nhanh như sao xẹt.

Nhà sư áo gấm tuy muốn tránh chiêu của Vân Cửu Long, nhưng vì nghĩ mình ở vào địa vị Chưởng môn không tiện né tránh đành vận nội lực phóng ra hai chưởng cùng một lúc để đẩy lùi đối phương trước khi chân chấm đất.

Vân Cửu Long cố ý dồn sức vào chưởng này, thấy đối phường dùng chưởng đẩy lùi mình lại liền lập tức dùng thân pháp làm cho người mình nặng dường ngàn cân rớt xuống. Luồng kình lực của nhà sư không thể nào chận lại được.

Vân Cửu Long chân vừa chấm đất miệng thổ máu tươi lập tức phóng luôn ba chưởng và đá luôn bốn cái. Chiêu thức vừa mạnh vừa lạ khiến cho nhà sư áo gấm phải lùi lại phía sau năm bước.

Vân Cửu Long không để cho đối phương mở miệng, quát to lên một tiếng rồi băng mình đến đánh.

Lần này Vân Cửu Long không tấn công mãnh liệt, hai tay để trước ngực rồi từ từ đẩy ra, lạnh lùng nói :

- Tại hạ thường nghe phái Mật Tông có các môn võ học quái dị, nhưng tai nghe không bằng mắt thấy. Nếu đại sư có gan dạ, hãy đón đỡ một chiêu của tại hạ xem sao.

Nhà sư áo gấm bị Vân Cửu Long nói khích liền đưa hai tay ra đỡ.

Đột nhiên Vân Cửu Long cho thế chưởng đi tới nhanh hơn. Hai thế chưởng khẽ va chạm nhau mà cả hai người đã bị chấn động mạnh. Áo gấm nhà sư cùng trường xiêm của Vân Cửu Long đồng thời tung bay lên. Tay hai bên giáp vào nhau vẫn chưa thu về.

Hai bàn tay của cả hai bên chạm nhau thực sự hai bên đều có cảm giác bao nhiêu công lực đều dồn

cả vào đó, đồng thời thở rốc lên nhắm mắt lại và không bên nào còn sức phản kích nữa.

Giữa lúc này Mao Sơn Nhất Chân cùng gã đại hán cũng đang giao đấu kịch liệt.

Mao Sơn Nhất Chân là tay nổi tiếng giang hồ cũng không dám coi thường cặp bài của đối phương, để hết tâm trí vào cuộc đấu.

Đại hán mới gặp Mao Sơn Nhất Chân trong hai chiêu đã biết ngay là một tay kình địch. Gã nghĩ chống được đối phương trăm hiệp là rất khó.

Gã ngấm ngầm chuẩn bị kéo dài thời gian.

Tình hình Vân Cửu Long cùng nhà sư áo gấm đấu nhau đều lọt vào mắt Mao Sơn Nhất Chân. Cuộc diễn biến đã khá rõ rệt, phe Tây Tạng không còn thủ thắng bằng thực lực. Họ học võ theo một đường lối khác, có những hành động quái dị.

Mao Sơn Nhất Chân nghĩ phải làm thế nào không để họ rảnh tay để thi triển “Di Hồn đại pháp”.

Nghĩ vậy, đạo nhân phóng kiếm ra đâm đại hán.

Đại hán đưa song bài lên đỡ. Tuy gã đỡ được nhưng gã bị chấn động phải lùi lại phía sau ba bước.

Mao Sơn Nhất Chân cười khẩy nói :

- Cái người truyền thụ song bài cho ngươi hiện ở đâu? Bảo y ra đây giao đấu cùng bần đạo, may còn giữ được người tám lạng, kẻ nửa cân. Bản lãnh của ngươi kém cỏi thế này làm sao đối địch với ta được.

Vừa nói vừa phóng luôn nhát kiếm thứ hai nữa.

Lần này đại hán không dám dùng bài lên đỡ, nhảy tránh sang bên rồi đột nhiên múa tít song bài phản kích bằng những đòn hiểm ác. Hai người đã chuyển sang các thế đánh kịch liệt. Ánh bài vung vút, kiếm khí ngất trời.

Bên kia, sau khi Vân Cửu Long cùng nhà sư áo gấm nhắm mắt dưỡng thần một lút, lại vận động chân khí rồi tiếp tục đánh tới.

Đứng ngoài coi thì thấy Vân Cửu Long và nhà sư áo gấm giao đấu một cách bình tĩnh, hồi hộp nhưng thật ra là một cuộc đấu rất hung hiểm, vì lối đánh giáp lá cà này đều phải trông vào thực lực của hai bàn tay để đả thương đối phương, ngoài ra không còn biện pháp nào khác nữa.

Nội lực của Vân Cửu Long kể ra có thâm hậu hơn đối phương. Song đã bị một chưởng đả thương chấn động nội phủ nên hiện giờ ngang sức nhau. Chưa rõ bên nào thắng hay bại.

Bỗng lại nghe nhà sư bật lên tiếng cười lạnh lẽo rồi hỏi :

- Vân Cửu Long! Ngươi vẫn chưa chịu thua ư?

- Thế là ngươi muốn chết rồi!

Vân Cửu Long bất giác ngẩng đầu nhìn lên, chạm phải nhỡn tuyến của đối phương lập tức tâm thần giao động, lùi lại ba bước rồi ngồi phệch xuống đất.

Nhà sư áo gấm thừa thế vung quyền ra đánh.

Đột nhiên Vân Cửu Long vận toàn lực vào hai bàn tay để phản kích, tuy đỡ được thế công của đối phương nhưng lại hộc máu tươi ra.

Hùng Kiện Phi thấy Trang chủ chống không nổi liền hét lên một tiếng xông ra. Bên phe Tây Tạng, nữ lang áo đỏ đang nhơn nhơn muốn động thủ, vừa thấy Hùng Kiện Phi nhảy tới, nàng lập tức rút kiếm ra đánh.

Những người tùy tùng Vân Cửu Long đa số là những tay cao thủ miền Giang Nam, vừa thấy Hùng Kiện Phi xông tới đều đồng loạt rút binh khí ra đổ xô cả lại.

Bọn nhà sư Tây Tạng lớn tiếng tung hô Phật hiệu rồi chia nhau ra nghênh địch. Thế là trong trường đấu biến thành một cuộc hổn chiến.

Bất thình lình giữa làn gió thu hiu hắt, một bóng người từ mé tả mái nhà nhảy vụt vào trường đấu.

Người này mình mặc áo xanh, tay cầm đoản kiếm, mặt đen như lọ chảo, không rõ ngũ quan, chỉ có đôi mắt lóe sáng như sao. Gã lên tiếng cười sằng sặc nói to :

- Vân huynh đừng sợ! Đã có đệ đến giúp đây!

Chưa dứt lời, gã đã đến bên Vân Cửu Long.

Toàn thể mọi người trong trường đấu đều ngửi thấy mùi hương khác lạ, đều cảm thấy nhức đầu, nội lực trong người giảm đi rất nhiều, tay cầm binh khí cũng rời rạc.

Người áo xanh vừa vung kiếm lên đã chém nhà sư áo gấm ra thành hai đoạn rồi quay mũi kiếm đâm vào Vân Cửu Long.

Vân Cửu Long sau khi đấu cùng nhà sư áo gấm người đã mệt nhoài, hơn nữa người áo xanh thủ pháp mau lẹ phi thường, Vân Cửu Long chưa kịp mở miệng thì mũi kiếm đã đâm vào ngực.

Người áo xanh đâm Vân Cửu Long xong rồi, liệng mình một cái đến bên gã đại hán và Mao Sơn

Nhất Chân. Gã đưa tay vổ vào sau lưng đại hán, đại hán giật bắn người lên, cặp bài rời khỏi tay rơi xuống đất, miệng hộc máu tươi ra, liền bị Mao Sơn Nhất Chân đâm một kiếm xuyên qua ngực.

Người áo xanh lên tiếng hỏi :

- Đạo huynh lâu nay vẫn khỏe chứ?

Mao Sơn Nhất Chân run lên, bị người áo xanh đâm cho một nhát. Cử động của người áo xanh nhanh như chớp nhoáng, Mao Sơn Nhất Chân đâm đại hán chưa kịp rút kiếm ra thì đã bị đoản kiếm của người áo xanh đã đến trước ngực mình.

Tình thế cấp bách khiến đạo nhân không muốn rút kiếm nữa, toan lùi lại phía sau nhưng không kịp nữa rồi, mũi đoản kiếm đã đâm vào thấu tim.

Người áo xanh đâm chết Mao Sơn Nhất Chân rồi đột nhiên nổi lên một tràng cười khanh khách, nhảy vụt lại bên Khô Tẩu Hoàng Xương.

Hoàng Xương thấy người áo xanh đâm Vân Cửu Long cùng Mao Sơn Nhất Chân thì sợ hãi vô cùng, vung gậy trúc tới, quát hỏi :

- Mi là ai?

Người áo xanh không nói gì, vừa vung kiếm lên đã nghe một tiếng “Rắc”, cây gậy trúc gẫy làm đôi.

Hoàng Xương run lên bần bật, người áo xanh đã liệng mình tới nơi đâm vào ngực gã.

Hoàng Xương bị gãy trượng cả kinh, toan đề khí nhảy lùi lại phía sau nhưng đầu nhức mắt hoa, hai tai có tiếng vo vo, chưa qui tụ được chân khí vào huyệt Đan điền thì người áo xanh vừa cười gằn một tiếng, mũi đoản kiếm đã đâm sâu vào ngực.

Người áo xanh xoay mình đến bên Đồi Tẩu Vương Cát, đâm vào đầu lão một nhát, Vương Cát vỡ óc chết liền.

Chỉ trong khoảnh khắc, người áo xanh đã giết luôn sáu cao thủ đương thời, thích chí cười khanh khách một tràng dài.

Những người đang giao đấu trong trường đấu bị tiếng cười làm cho nhức óc đều phải dừng tay lại.

Người áo xanh đôi mắt loang loáng đảo mắt nhìn khắp một lượt lớn tiếng nói :

- Các ngươi đều bị trúng độc mạnh lắm rồi, ngồi yên không nhúc nhích thì còn sống được vài giờ nữa, nếu động thủ đánh nhau là chỉ trong nửa giờ là chết!

Những cao thủ trong đấu trường nghe nói đều ngạc nhiên miệng há hốc ra.

Các nhà sư Tây Tạng thấy Chưởng môn chết đều đến quỳ trước thi thể đánh pháp khí.

Giữa những tiếng chuông trống vang rền, một người kêu rú lên, ai nấy đều khủng hoảng quay lại nhìn thì thấy một nhà sư ngã lăn ra chết.

Người áo xanh lại nổi lên một chuỗi cười.

Trong tiếng cười có lẫn âm thanh buồn thảm.

Thế rồi quần hào và các nhà sư Tây Tạng lục đục ngã lăn ra chết. Tiếng đồng la hòa với tiếng hú kinh hồn của người sắp chết biến thành một khúc nhạc bi ai.

Tấn thảm kịch này biến diễn một cách quá đột ngột.

Trong trường đấu bây giờ chỉ còn ba người, ai nấy trong lòng đều khôn xiết hãi hùng, mắt họ chứng kiến từng người ngã lăn ra chết tươi đều lo thầm “Có lẽ đến lượt mình sắp chết rồi đây”.

Thốt nhiên Hùng Kiện Phi quát to lên một tiếng xông vào người áo xanh.

Người áo xanh nhảy sang bên tránh nhanh như chớp. Hùng Kiện Phi đánh hụt một chưởng vào khoảng không bỗng thấy có một luồng kình lực đánh vào mình. Hùng Kiện Phi kêu to lên một tiếng, ngã lăn xuống đất hộc máu tươi ra.

Người áo xanh đảo mắt nhìn các xác chết, đột nhiên vung đoản kiếm xông vào giữa đám người. Mỗi nhát kiếm chém xuống máu tươi lại phun lên. Mấy mươi tay cao thủ miền Giang Nam cũng như các nhà sư môn hạ Mật Tông phái đều bị trúng độc, chỉ thấy trời xoay đất chuyển người nào cũng muốn ngã, không còn sức đánh lại. Chỉ thấy đầu người lăn long lóc, máu vọt tung lên.

Trong trường đấu chừng bốn trượng vuông, máu nhuộm đỏ khắp mặt đất.

Giữa lúc người áo xanh vung kiếm chém giết, Vân Cửu Long cũng đã trúng kiếm bị thương, gắng gượng ngồi dậy cầm bao vải trắng của mình cùng cái bao vải vàng của nhà sư áo gấm ném vào trong đỉnh đá cho cháy đi, rồi lại ngã lăn ra đất.

Người áo xanh mặt đen như lọ chảo nhìn không rõ mặt mũi, sử dụng cây đoản kiếm cực kỳ mau lẹ, chỉ trong khoảnh khắc giết sạch mấy mươi tay cao thủ Giang Nam cùng mấy chục nhà sư Tây Tạng.

Trên trường đấu giờ còn lại mấy chục xác chết cùng máu chảy lênh láng.

Thật là một cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Sau cùng chỉ còn cô gái áo đỏ đứng ngây người ra, dường như không biết gì nữa.

Nàng đứng trơ như tượng gỗ, đôi mắt lờ lạt nhìn xác chết gã đại hán khí vũ hiên ngang không nói câu gì. Người áo xanh cầm đoản kiếm đến bên nàng mà nàng cũng không hay biết.

Người áo xanh giơ đoản kiếm lên nhưng rồi lại không buông xuống, trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hắn điểm huyệt nàng.

Cô gái áo đỏ ngã ngửa người ra. Người áo xanh tay trái cầm kiếm, tay phải ôm lấy lưng nàng tung mình nhảy lên nóc nhà chạy như bay.

Vân Cửu Long đang nằm dưới đỉnh đá đột nhiên gắng gượng nhổm dậy lần đến bên thi thể Mao Sơn Nhất Chân, ông mò vào túi áo đạo bào lấy ra một bình sứ, mở bình lấy ra hai viên thuốc bỏ vào miệng nuốt rồi nhắm mắt lại điều hòa hơi thở một lúc. Ông cố gượng đứng lên đi được mấy bước rồi dừng lại, cúi xuống cởi áo một xác chết mặc vào mình, còn áo mình thì lại mặc vào xác chết. Đoạn ông mang xác chết này lê lại đỉnh đá, hết sức nâng xác chết lên quật mình vào đỉnh đá.

Tức thì xác chết nát ra như tương.

Làm xong việc này Vân Cửu Long gắng gượng chạy đi.

Vân Cửu Long đi được một chốc không thấy bóng đâu nữa thì gã áo xanh lại quay trở lại.

Gã đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi từ từ lại bên đỉnh đá. Gã lấy chân hất xác chết mặc áo Vân Cửu Long cúi xuống nhìn kỹ một lát. Song mặt mũi nát nhừ, dù y có giảo hoạt đến đâu cũng không nhận ra được. Gã nhìn hồi lâu mới hết nghi ngờ, ngửa mặt lên trời hú lên một tiếng dài tung mình nhảy sang một bên.

Tiếng hú vang tận từng mây, bốn mặt đều có tiếng vọng lại hồi lâu mới dứt.

Thượng Quan Kỳ nấp trên căn gác nghe tiếng hú cũng phải than thầm :

- “Người này võ công tinh thâm như vậy ai mà không phục. Song chỉ trong khoảnh khắc gã giết đến sáu bảy mươi mạng. Người này thủ đoạn quá tối ác độc”.

Chốc lát, trên nóc nhà phía đông hiện ra tám bóng người, người nào cũng chân tay mau lẹ, trèo tường vượt nóc vùn vụt chạy tới.

Mấy tên này đều che mặt, chỉ hở hai con mắt và đều dắt binh khí. Chúng vừa thấy người áo xanh đứng đó đều dừng lại, tỏ vẻ rất cung kính.

Người áo xanh đối với bọn này ra bộ ngạo nghễ, không đáp lễ bọn kia, chỉ đưa mắt nhìn qua một

lượt, cất tiếng dặn :

- Đem những xác chết này chôn đi và rửa cho thật sạch các vết máu. Đừng để sót một ấn tích nào.

Tám tên đại hán mặc võ trang khom lưng đáp :

- Xin Trang chủ an tâm.

Người áo xanh khẽ gật đầu bước đến bên đỉnh đá, co chân đá phóc một cái, đỉnh đá bắn xa hơn hai trượng đầu lộn xuống đất, đầu cắm xuống đất hơn hai trượng.

Dường như gã vẫn chưa an tâm, quay lại dặn tám tên đại hán :

- Đem đỉnh đá này chôn xuống đất luôn, bất cứ trong đỉnh có vật gì cũng phải giữ nguyên trong đó không được động tới.

Nói xong không chờ bọn kia đáp, vung tay nhảy lên cao đến hơn hai trượng.

Chỉ thấy nhấp nhô một cái, người gã đã bắn xa đến hơn ba trượng.

Tám tên đại hán đứng khoanh tay tiễn đưa hắn.

Chờ cho không thấy bóng người áo xanh nữa, chúng mới quay về bắt đầu công việc chôn những xác chết và quét rửa vết máu.

Chúng dùng khí giới đào một cái hố lớn, quăng xác chết xuống đó lấp đi.

Tám gã mau lẹ là thế, nhưng vết máu nhiều quá, chân tay làm mà việc không ngớt, cũng phải trong hai giờ mới thật sạch sẽ. Chúng chôn xong cái đỉnh đá thì trời cũng hoàng hôn.

Quả nhiên không có tên nào dám nhìn vào đỉnh xem có vật gì.

Tám tên đại hán kiểm tra lại một lượt, thấy không chỗ nào còn huyết tích nữa mới bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ ở trên gác thấy trong một ngày đã biến diễn biết bao thảm kịch rùng rợn không khỏi tan nát gan vàng, bất giác chàng thở dài than rằng :

- Chốn giang hồ hung hiểm khôn lường! Thật không biết đâu phòng bị cho xiết, dù cho ai võ công tuyệt thế đi nữa cũng khó lòng phòng ngừa được những mũi tên ngầm. Gã áo xanh kia giết một lúc sáu bảy chục nhân mạng. Trong đó có cả các vị cao nhân đều là những bậc hào kiệt cùng quái tăng.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, trời bóng ảo đã lặn.

Phong cảnh ánh vàng tươi đẹp phủ đầu non vẫn còn y nguyên mà trong võ lâm đã mất năm sáu tay

cao thủ tột đỉnh, cùng chết sáu bảy mươi nhân mạng, đều là những người đã khổ công luyện võ trong mấy mươi năm, phút chốc chỉ còn trơ lại nấm mồ hoang.

Chương 9: Dưới Vực Thẳm Anh Hùng Gặp Nạn

Thượng Quan Kỳ buông một tiếng thở dài não nuột, chàng bỗng nghe lão quái nhân cười lạt một tiếng rồi nói :

- Thật là một thủ đoạn ghê hồn, giết sạch không còn để sót một ai.

Thượng Quan Kỳ trông ra ngoài xa, về phía ánh tịch dương cuối cùng chiếu lên, thấy có mười mấy con chim khổng lồ cứ bay đi lượn lại phía ngoài chừa chừng hơn một dặm. Chàng rất đỗi nghi ngờ, suy nghĩ một lúc rồi quay lại hỏi quái nhân :

- Lão tiền bối! Phải chăng vừa rồi lão tiền bối nói về người áo xanh?

Quái nhân thở dài đáp :

- Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã giết một lúc sáu bảy mươi nhân mạng, thế mà còn chưa thỏa mãn lại còn giết luôn cả tám tên thuộc hạ.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi :

- Có thật thế không? Để tại hạ đi coi xem sao?

Quái nhân lạnh lùng nói :

- Chả cần đi coi làm gì, ngươi đến nơi chắc chỉ còn trông thấy nắm xương khô mà thôi.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy nói :

- Tại hạ xin đi một lát rồi sẽ về ngay.

Nói xong chàng tung mình qua cửa sổ đi luôn.

Quái nhân cũng không ngăn trở, ngồi tựa cửa sổ ngẩng đầu nhìn lên trời ngơ ngẩn xuất thần.

Thượng Quan Kỳ vốn là người trung hậu, chàng không tin trên đời vốn có người độc ác đến vậy nên khi nghe quái nhân nói vậy chàng vẫn chưa chắc lắm, phải chạy đi xem cho biết chắc.

Băng qua cửa sổ rồi chàng thở phào một cái, vận động khinh công chạy đi như biến, chớp mắt đã

ra khỏi khu vực chùa cổ.

Thượng Quan Kỳ thấy có hơn trăm con chim lớn bay qua lại vun vút để tranh đoạt mồi ngon trong mấy cái xác chết. Lát sau chỉ còn trơ lại tám cái đầu lâu. Tuy chàng đã theo sư phụ bôn tẩu giang hồ lâu ngày, song cảnh tượng rùng rợn này, bây giờ mới thấy lần đầu bất giác đâm ra lo sợ.

Đàn chim khổng lồ ăn hết thịt tám cái xác chết mà dường như chưa được thỏa mãn. Chúng vỗ cánh kêu la quay ra đánh nhau, còn nào chết lại bị con khác ăn thịt. Chẳng mấy chốc mà trong đàn chim khổng lồ đó mổ nhau chết đến ba chục con, lông chim bay khắp tứ tung trên mặt đất, vết máu loang đỏ.

Đàn chim đánh nhau, ăn thịt nhau cho đến lúc ba phần mất một, bây giờ chúng mới no bụng, vỗ cánh kêu lên những tiếng thỏa mãn bay đi.

Thượng Quan Kỳ đứng dưới cây tùng, ngây người ra một lúc, thấy đàn chim bay đi rồi, thở dài sườn sượt tự nói một mình :

- “Giống chim này tuy hung dử thật, song lúc đói nó mới tàn sát nhau để ăn thịt và gây nên thảm trạng này. Loài người kể ra còn thâm độc hơn, không có oán thù gì nhau...”.

Nghĩ tới đây bỗng phía sau vang lên một tiếng cười lạnh gáy.

Chàng quay đầu nhìn lại thì chính là người áo xanh.

Gã đứng lù lù cách đó chừng tám chín thước, miệng không ngớt cười lạt. Trừ hai luồng nhãn quang lạnh lẽo và hai hàm răng trắng nõn, còn cả bộ mặt chỉ thấy một màu đen sì.

Tia mắt gã nhìn thẳng vào Thượng Quan Kỳ đằng đằng sát khí, khiến người trông thấy phải phát khiếp.

Thượng Quan Kỳ ngây ra một lúc rồi đánh bạo hỏi :

- Ngươi là ai? Làm gì mà nhìn ta dữ vậy?

Người áo xanh vẫn không nói gì, từ từ bước đến, mắt vẫn nhìn Thượng Quan Kỳ không chớp.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm vận động chân khí. Nguy rồi! Gã này võ công ghê gớm, mình không tài nào địch nổi.

Người áo xanh bước đến bên mình thò tay chụp lấy cổ tay trái Thượng Quan Kỳ. Gã ra tay không lấy gì làm nhanh cho lắm nhưng ảo diệu vô cùng.

Thượng Quan Kỳ né sang bên nhưng không khỏi, tay trái đã bị gã nắm.

Chàng hoang mang vung tay phải đánh một quyền vào mặt gã.

Thế quyền này vừa mau vừa mạnh, chàng đã dùng hết sức bình sinh.

Người áo xanh “Hừ” lên một tiếng lạnh lùng, khẽ nghiêng người đi để tránh, vung tay trái lên một cái.

Thượng Quan Kỳ thấy khuỷu tay trái nơi huyệt “Quan Tiết” tê chồn, nội lực trong người mất hết. Người áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là ai?

Thượng Quan Kỳ cả nửa người bị tê đi không còn sức kháng cự nữa, khí huyết cũng không lưu thông được. Chàng nghĩ thầm :

- “Gã này lợi hại vô cùng, một lúc giết sáu bảy chục mạng người. Giờ nếu gã muốn giết mình chỉ cần giơ tay lên một cái là xong…”.

Người áo xanh thấy chàng không trả lời liền lớn tiếng hỏi lại :

- Ngươi có nghe ta hỏi gì không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ có hẹn với một người bạn, đi ngang qua đây thấy đàn chim đang tranh nhau ăn thịt người nên dừng bước lại xem…

Gã áo xanh trề môi ra cười mũi, gã nhe toàn bộ hai hàm răng trắng ghê người hỏi :

- Ngươi đi có việc gì? Ước hẹn với ai?

Thanh âm lạnh lùng mà sắc bén nghe chói cả tai.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ đến nhà Ông…

Ngừng một lát, chàng lại hỏi luôn :

- Ngươi hỏi ta làm gì?

Gã áo xanh trầm ngâm một lát rồi hỏi lại :

- Phải chăng là Thiên Tí Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Phải chăng gã này có quen biết với Ông Thiên Nghĩa? Ta phải đánh lừa gã mới được”.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Phải rồi! Ngươi đoán khá đấy!

Chàng tưởng nói dối như thế là đắc sách, dè đâu đột nhiên gã áo xanh ngửa mặt lên trời cười gằn nói :

- Ngươi giảo hoạt lắm. Ngươi tưởng dối ta được ư?

Gã quay mình cắp Thượng Quan Kỳ đi nhanh về phía trước.

Thượng Quan Kỳ huyệt mạch môn bị điểm, nửa người không nhúc nhích được nên để mặc gã cắp đi.

Thượng Quan Kỳ tuy bị điểm huyệt song tinh thần vẫn tỉnh táo. Chàng tự nói một mình :

- “Gã này tuyệt giỏi nội công, cắp mình lên thế mà đi nhanh như không”.

Gã đi rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã tới bên sườn núi. Gã đột nhiên dừng bước buông Thượng Quan Kỳ xuống nói :

- Ngươi đứng trên sườn núi này nhảy xuống đi!

Dù có tan xương nát thịt mà chết thì cũng còn dễ chịu hơn là để ta bị điểm năm đường âm huyệt khiến cho các đường kinh mạch khắp trong người đều cứng đơ rồi mới chết thì còn khổ hơn nhiều.

Gã nói một cách êm ả ngon lành tuyệt không có vẻ gì giận dữ. Thượng Quan Kỳ ngây người một lúc mới hiểu ý của gã, bất giác run lên nghĩ thầm :

- “Thằng cha này sắp giết người mà vẫn còn giữ vẻ ôn hòa. Con người thâm trầm hiểm độc như thế lại càng đáng sợ”.

Gã áo xanh thấy chàng không đáp không nhịn được nữa, dằn giọng nói :

- Ta hẹn cho ngươi trong khoảng thời gian uống cạn chén trà để chọn lấy cái chết. Nếu ngươi không quyết định mau thì đừng trách ta sao không báo trước.

Thượng Quan Kỳ vẫn không nói gì, gã áo xanh dường như hiểu được tâm trạng của chàng, cười lạt nói :

- Nửa người ngươi đã bị tê liệt không còn vận động chân khí được nữa, đứng đây nhảy xuống thì không còn có lý do gì sống được.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nổi giận nói :

- Bậc đại trượng phu đâu có tham sống sợ chết.

Chàng bước đến bên sườn núi nhìn bốn phía dường như còn tiếc cảnh đẹp thiên nhiên thì bỗng thấy có bàn tay đặt vào sau lưng mình vừa đẩy vừa nói :

- Xuống đi!

Thượng Quan Kỳ không tự chủ được đành phải nhảy xuống. Chàng nhún người lướt ra xa đến tám chín thước rơi xuống.

Gã áo xanh đẩy Thượng Quan Kỳ rồi cánh tay cũng run lên, quay lại đường cũ trở về.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy khí lạnh xông lên rồi toàn thân mát lạnh, hít thở rất khó, thì ra chàng đã rơi xuống nước.

Chàng rớt từ trên cao trăm trượng xuống, sức đụng mạnh. Tuy chàng biết bơi nhưng cũng không làm sao cho người nổi lên được, chìm sâu xuống nước chừng ba trượng, bây giờ sức mạnh mới giảm đi.

Chàng không nín thở được nữa, vừa mở miệng ra thì nước tràn vào làm cho người chàng tỉnh hẳn. Chàng vội ngưng thần đề khí, hai tay đẩy mạnh ngoi lên mặt nước bơi vào bờ. Người mệt nhoài đầu nhức, mắt hoa, chàng nằm dài ra bờ đầm nghỉ, rồi không biết gì nữa ngủ thiếp đi.

Không biết chàng ngủ đã bao lâu, khi tỉnh giấc thì trời đã khuya. Chàng ngẩng mặt lên nhìn trời thấy ánh sao lấp lánh, đưa tay vỗ nhẹ vào trán, chàng cố gượng ngồi dậy để nhìn tình thế bốn mặt. Tuy đêm đã khuya nhưng với ánh sao lờ mờ chàng vẫn nhìn thấy cảnh vật xung quang.

Chỗ này khe núi hẹp và dài quanh co từ đông sang tây. Đáy khe sờ vào thấy đá rắn chắc.

Trừ chỗ đầm nước sâu chung quanh có cỏ mọc, còn ngoài ra toàn là những viên đá to bằng trứng ngỗng. Cái đầm nước bề ngang chưa đầy ba thước, bề dài chừng bảy trượng. Khe núi này rất hẹp, nếu gã áo xanh không vận nội lực đẩy chàng ra đến giữa khe thì chàng đã rớt xuống đụng phải đá tan xương nát thịt. Bất giác chàng bật cười lẩm bẩm :

- “Gã tưởng đẩy ta đến giữa khe để không bấu víu vào đâu được. Nào ngờ chỗ này có đầm nước thành ra y đã cứu mạng cho ta”.

Sau khi thoát được đại nạn, chàng cảm thấy trong lòng khoan khoái, cố gượng đứng dậy men theo vách núi mà đi. Chàng cố đi được một lút, khí lạnh giảm dần, thân thể nóng lên dễ chịu, vì có sự cử động nên mạch máu lưu thông được nhanh hơn trước. Thân thể tuy có khí nóng nhưng nửa người càng lúc càng tê, cử động mỗi lúc một khó thêm. Hai bên vách núi dựng thẳng đứng mà không có lấy một sợi giây leo. Giả tỷ mà chàng không bị điểm huyệt thì còn tìm cách vừa bấu vừa leo lên.

Chàng đưa tay vịn vào vách núi đi thêm nữa hy vọng khe núi này đừng dài quá may ra còn có đường ra, tìm về ngôi chùa cổ để quái nhân giải phóng kinh mạch cho mình chăng?

Đi được chừng bốn năm dặm quả nhiên hết khe vực, nhưng lại bị ngọn núi cao đứng sửng trước mặt chắn mất lối đi. Chàng đứng ngẩn người vô cùng thất vọng, bao nhiêu ý chí phấn đấu tiêu tan đi hết. Hai chân bải hoải, chàng ngồi phệch xuống đất nhắm hai mắt lại. Hồi lâu, chàng từ từ đứng lên quay trở lại đường cũ. Nếu như chàng không bị thương, đi hết cái khe núi dài chừng mười bốn mười lăm dặm này cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng thương thế mỗi lúc một nặng hơn, đi lại cực kỳ vất vả, tựa hồ như chân đang đeo tảng đá nặng ngàn cân.

Đi hết khe núi thì trời đã tang tảng sáng. Trước mặt lại xuất hiện một tảng đá cao đến hơn trăm trượng. Chàng lại thất vọng ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần cho tâm tình bình tĩnh lại, vì mệt quá chàng lại ngủ thiếp đi. Khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, chiếu ánh sáng qua vách núi vào những hòn đá trứng ngỗng tựa hồ như phủ một làn mây bạc.

Thượng Quan Kỳ nhìn cảnh vật kỳ tuyệt này mà than thầm :

- “Trừ cái đầm nhỏ kia, còn lại chỉ toàn là đá, không có lấy một góc tùng, một nấm cỏ. Dù mình không chết vì bị thương hay vì mệt nhọc thì cũng chết vì đói”.

Bản năng cầu sống của con người khi gặp khó khăn gian khổ bao nhiêu thì càng cố gắng bấy nhiêu. Thượng Quan Kỳ vịn vách đá đứng lên đi dần về phía trước, đi đến chỗ dãy đá trứng ngỗng trắng như tuyết, ánh sáng mặt trời chiếu vào bốc lên một làn mây mù, vẫn chưa thấy cây cỏ gì cả.

Chàng thò tay lượm một viên đá xem thì thấy lạnh toát và có bọc nước.

Hòn đá này nặng hơn các hòn đá nơi khác, động tính hiếu kỳ nghĩ thầm :

- “Những hòn đá nơi đây khác với đá thường hay là bên trong có gì?”.

Nghĩ vậy chàng liền liệng mạnh viên đá vào vách núi bật lên tiếng vang, mãnh đá vỡ bay ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại thấy hòn đá mình liệng vẫn y nguyên mà vách núi đá rạn ra, chàng rất lấy làm kỳ lại cúi xuống nhặt một viên đá khác liệng vào núi tiếp. Lần này tiếng rung chuyển càng mạnh. Vách núi lại mẻ ra một chỗ lớn hơn, còn viên đá trứng ngỗng vẫn không việc gì.

Thượng Quan Kỳ còn đang kinh ngạc chợt nghe tiếng tiêu véo von lọt vào tai. Âm thanh tựa hồ như tiếng mẹ hiền gọi con vừa dịu dàng, vừa từ ái.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt hú lên một tiếng.

Tiếng hú vừa ra khỏi miệng thì chân bị đau nhức, ngã lăn ra đất.

Nguyên kinh mạch chàng đã bị thương tổn không thể đề khí được, vì nghe tiếng tiêu chàng bất cẩn đề khí hú lên, kinh mạch bị kích thích đau quá nên ngã lăn ra.

Thượng Quan Kỳ té vật xuống, đầu nhức mắt hoa rồi ngất đi nên tiếng hú cũng bị dừng lại.

Khi chàng tỉnh lại thấy mình đang nằm trên một chỗ giá lạnh không chịu được. Chàng cố gắng ngồi dậy đưa tay ra sờ, thì ra chỗ chàng nằm toàn là những viên đá lạnh như băng. Chàng ngẩng đầu lên xem thì mặt trời đã xế về Tây. Tính thời gian thì chàng đã ngất đi hai giờ. Chàng thở dài nghĩ bụng :

- “Xem chừng mình không còn cách nào thoát khỏi nơi tử địa này. Nếu mình chết mòn vì đói thì thà rằng mình tự tử đi còn hơn khi vẫn còn chút dư lực”.

Bất thình lình trên không nổi lên một tràng tiếng chim kêu nghe chói tai.

Chàng nhìn lên thì thấy quả nhiên có con chim khổng lồ đang bay vào khe núi trên cao đến mười mấy trượng, bất giác nghĩ thầm :

- “Khe núi này có chim chóc tất có các sinh vật khác nữa”.

Ý niệm sống lại nảy sinh.

Thượng Quan Kỳ nhắm mắt lại bỏ hết những ý nghĩ vẩn vơ. Hồi lâu chàng mới mở mắt ra xem coi còn có đường sống nào không.

Tiếng tiêu lại vang lên chẳng khác nào khúc nhạc tiên tử nghe rất du dương vui vẻ, ý niệm cầu sinh càng phấn khởi tăng thêm. Chàng đứng dậy đi vào gần vách núi đá. Đến nơi chàng mệt quá lại ngồi xuống nghĩ với cảm giác không hề lao khổ, nên vẻ mặt trở lại vui tươi.

Con người ta đã đến thập tử nhất sinh, tâm trạng biến hóa theo hai hình thức :

một là lo lắng sợ sệt, hai là coi thường tất cả mọi việc, đau khổ mà chết không để ý đến nữa. Thượng Quan Kỳ ở trong trường hợp thứ hai.

Nghỉ một lúc chàng lại lần mò ra đến bờ đầm, vì khát nước quá, chàng thò tay vóc nước uống thấy mát ruột và tinh thần phấn chấn. Bỗng chàng nhìn thấy bóng một vật gì động đậy. Nhưng lúc ngẩng

đầu lên thì chỉ thấy núi đá trơ trơ. Tuy có chỗ mỏm đá nhô ra giống như hình con gấu, bóng xuống nước nhưng không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ ngồi lâu mệt quá lại nằm xuống bờ đầm ngủ đi một lúc.

Khi tỉnh dậy, chàng nhìn lên chỗ mỏm đá nhô ra, bỗng thấy một con quái vật lông vàng và dài tựa như con đười ươi nhưng không phải. Nó bám vào một sợi sắn từ từ leo xuống. Rồi đột nhiên đứng lại ngó Thượng Quan Kỳ.

Chương 10: Một Cuộc Sống Chung Người Với Vượn

Thượng Quan Kỳ tuy chưa thấy loài vượn này bao giờ nhưng cũng biết nó là con vượn. Chú vượn này không những nhỏ bé khác thường mà nó lại vô cùng linh mẩn. Lúc nó dừng lại nhìn chàng, lúc nó lại leo trèo thoăn thoắt.

Thượng Quan Kỳ đắn đo: “Không những mình bị thương mà mấy ngày lại chưa ăn uống gì. Tuy con vượn này nhỏ nhưng lại cao đến hơn hai thước, tất khí lực của nó mạnh lắm”.

Chàng còn đang suy nghĩ thì con vượn từ từ đi đến trước mặt.

Chàng toan ngồi dậy để kháng cự song lại nghĩ rằng :

- “Chỗ này tuy có đầm nước uống khi khác nhưng lại không có gì để ăn, dù không gặp sự gì nguy hiểm nhưng rồi cũng đi đến chết đói. Âu là giả vờ như không biết gì để mặc cho con vượn nhỏ lông vàng kia muốn làm gì mình thì làm”.

Chàng liền nhắm mắt lại, nín thở nằm yên không nhúc nhích. Bỗng thấy bàn tay đầy lông lá nhẹ nhàng để lên trên mặt chàng rồi rút lại ngay.

Thượng Quan Kỳ hé mắt nhìn xem thí thấy con vượn đã đứng ra ngoài sáu bảy thước. Nó đang thu mình tựa như sắp nhảy xổ vào.

Hai mắt nó tròn xoe nảy lửa, chăm chú nhìn chàng.

Lát sau, nó bước đến vừa đi vừa lắc lắc cái đầu, vươn tay ra sờ lên người Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ đã không còn sống.

Chàng thấy nó đưa tay sờ lên người mình không khỏi gờm gờm, chàng lại nhắm mắt lại. Lúc đầu chàng cảm thấy khó chịu, dần dần chàng bình tĩnh trở lại thì thấy tay nó mềm mại dễ chịu nên không chán ghét nó nữa. Sau lại thấy nó đưa tay lên sờ khắp người chàng và có vẻ bạo dạn hơn trước. Toàn thân chàng cảm thấy khoan khoái. Đột nhiên nó lại rụt tay về, Thượng Quan Kỳ mở to mắt ra nhìn thì đã thấy nó đã co mình chạy về phía vách núi, tay bám vào dây leo thoăn thoắt trèo lên, ẩn vào phía sau vách đá không thấy đâu nữa.

Thượng Quan Kỳ thấy con vượn đi rồi, trong lòng cảm thấy bâng khuâng mong nó trở lại. Bất giác chàng đưa mắt nhìn lên vách núi chỗ có mỏm đá nhô ra thấy có ánh vàng động đậy. Có đến bốn

con vượn lông vàng đang bám dây leo trèo xuống. Mỗi con trên lưng đều mang một túm dây leo. Bốn con xuống rất mau và lần này không do dự chạy thẳng đến trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Không biết mấy con vật này có ý định gì với mình. Đằng nào mình cũng chết thôi thì để yên xem chúng làm gì!”.

Nghĩ vậy chàng cảm thấy bình tĩnh trở lại và nhắm mắt nằm yên.

Bốn con vượn đi xung quanh mình Thượng Quan Kỳ miệng kêu “Khẹc, khẹc” tựa hồ như tranh giành một thứ gì. Thượng Quan Kỳ tựa hồ như không còn sợ hãi một thứ gì nữa. Trái lại, chàng nghĩ mình lạc vào khe núi tịch mịch này, tuyệt không có dấu chân người, nếu được mấy con vượn này làm bạn càng hay.

Chàng thấy chân tay mình bị đưa hạ xuống, rồi cả thân mình cũng bị khiêng lên.

Chàng mở mắt ra nhìn, nhưng lại sợ làm kinh động chúng, chúng sợ chạy mất nên đành bỏ tính hiếu kỳ, cứ nhắm mắt nằm im mặc kệ chúng.

Sau chàng thấy hai chân bị quấn lại, tiếp đến bị trói chặt cả thân mình trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng mở mắt ra nhìn thấy bốn con vượn lông vàng tay con nào cũng cầm dây sắn đang buộc mình. Chàng ngấm ngầm vận nội lực định làm cho dây đứt, song thấy kinh mạch đau nhói lên nên không dám vận động nữa.

Bốn con vượn chân tay rất nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã lấy dây trói chặt toàn thân Thượng Quan Kỳ rồi hợp sức khiêng lại vách núi.

Chàng thấy mình mở mắt ra nhìn mà bốn con vượn vẫn không sợ, chúng há miệng nhe răng ra cười rồi để chàng xuống, chúng nhảy múa với nhau ra chiều vui thích.

Bốn con vượn nhảy múa một hồi, đột nhiên một con hú lên một tiếng dài, nó nhảy lên cao đến bốn thước nắm vào đầu dây xoắn thòng xuống, cả chân tay nó bám vào trèo lên thoăn thoắt rất mau. Chớp mắt đã lên cao đến trăm trượng, đến chỗ góc núi nhô ra.

Một con nữa cũng trèo lên theo.

Hai con ở dưới đất buộc đầu dây phía trên thòng xuống đất trói mình Thượng Quan Kỳ lại xong chúng ngẩng đầu lên hú một tiếng dài. Hai con vượn đứng bên trên nghe tiếng hú lập tức rút dây kéo Thượng Quan Kỳ lên.

Lên đến lưng chừng Thượng Quan Kỳ nhìn xuống thấy hai con vượn dưới đáy vực đang ngẩng

đầu nhìn lên, bất giác chàng bật cười lẩm bẩm :

- “Té ra Thượng Quan Kỳ này để cho mấy con khỉ làm trò”.

Chàng thấy thân mình mỗi lúc một lên mau rồi đột nhiên bên tai nghe có tiếng gì lạ lạ.

Chàng định thần nhìn kỹ thì ra mình đang nằm trên một phiến đá trong thạch động, cửa động này vào rất sâu có đến hai thước. Vì có tảng đá nhô ra nên trong động nhìn ra chẳng thấy gì.

Hai con vượn sau khi kéo Thượng Quan Kỳ lên xem chừng mệt nhọc, tựa người vào phiến đá nơi cửa động nghỉ ngơi, miệng kêu chí chóe ra chiều vui thích.

Đột nhiên lại nghe thấy những tiếng hú dài.

Thoáng cái đã thấy hai con vượn dưới đáy vực cũng lên tới nơi. Cả bốn con nhảy múa một lúc rồi khiêng Thượng Quan Kỳ vào trong thạch động.

Thượng Quan Kỳ để ý quan sát, thấy thạch động này khô khan, sâu rộng.

Bốn con vượn khiêng mình quanh co bốn năm lượt rồi để xuống. Đây là căn thạch thất có hai ngăn, dưới đất trải cỏ khô mềm mại, nằm lên trên duỗi chân ra chẳng khác gì nằm trên giường nệm rất dễ chịu.

Đột nhiên bốn con vượn tranh nhau chạy ra. Chẳng lâu sao bốn con lại quay về tranh nhau vô trước, đến bên Thượng Quan Kỳ thì dừng lại. Trong tay lông lá của chúng đều cầm trái đào đưa cho chàng. Chàng đã mấy ngày đêm nhịn đói, vừa thấy mấy trái đào thơm ngon to lớn, thèm nhỏ rãi ra nhưng tay còn bị cột chặt nên không với lấy được. Một con vượn tinh khôn phát giác ra tay chàng bị trói vội chạy lại cởi dây trói cho chàng.

Thượng Quan Kỳ vừa thò tay ra được vội cầm đào ăn ngay, ngon ngọt lạ thường.

Ba con vượn kia đặt đào xuống đất, miệng kêu “Khẹc, khẹc” tỏ ý vui vẻ rồi lại chạy đi.

Thượng Quan Kỳ ăn hết bốn trái đào, trong bụng đỡ đói, tinh thần hồi phục, nhắm mắt nghỉ một lúc rồi tự mình cởi hết dây trói ra, vịn tay vào vách đá đứng dậy một lúc. Tuy kinh mạch bị thương nhưng chàng vẫn có thể đi đứng được, có điều không thể vận động nội lực, võ công mất hết. Bất giác chàng than thầm :

- “Mình ở trong động thâm sơn cùng cốc này dù không bị hổ báo ăn thịt thì cũng khó lòng ra khỏi nơi đây”.

Thượng Quan Kỳ đang than thở bỗng thấy một con vượn lông vàng cực lớn chạy vào. Con vượn

này cao bằng đầu người, toàn mình lông vàng, tay dài quá đầu gối, mắt đỏ tròng vàng, lông trên đầu dài như tóc rũ xuống vai. Nó tỏ ra có sức khỏe phi thường, ai trông thấy cũng phải khiếp sợ. Theo sau đó là bốn con vượn nhỏ, chỉ cao bằng một nửa.

Thượng Quan Kỳ há hốc miệng ra nhìn, tuy chàng sợ nhưng cũng chẳng làm thế nào được. Dù có bị tát chết cũng đành chịu. Bỗng thấy con vượn già thò tay ra, miệng kêu "Khẹc, khẹc" như muốn nói chuyện với người. Chàng thấy vậy trong lòng bình tĩnh trở lại nhưng chẳng hiểu ý nó ra sao nên đành chỉ mỉm cười, rồi nằm xuống đống cỏ êm ái.

Con vượn già thấy vậy vẫy tay cho bốn con vượn nhỏ lui ra, rồi nó cũng từ từ đi ra luôn. Chàng biết là giống vượn này có linh tính, muốn để một mình chàng nằm yên tĩnh nghỉ ngơi. Thế rồi chàng nhắm mắt ngủ đi lúc nào không biết.

Sau một giấc ngủ, chàng thấy trong mình khỏe khoắn hơn nhiều, chỉ có cái là không vận khí được còn ngoài ra đều không có gì khác thường.

Thời gian thấm thoát, Thượng Quan Kỳ đã ở trong thạch thất này được mười ngày. Trong mười ngày này, con vượn lớn ít khi xuất hiện, chỉ có bốn con vượn nhỏ đi kiếm trái cây đưa cho chàng ăn.

Một hôm vào lúc trời tối, đột nhiên con vượn già và bốn con vượn nhỏ chạy vào nhà đá, nắm lấy tay Thượng Quan Kỳ lắc mãi, miệng kêu "Khẹc, khẹc" loạn lên, mặt lộ vẻ hoảng hốt.

Thượng Quan Kỳ tuy ở với chúng gần nửa tháng nhưng vẫn không hiểu được chúng. Lần này thấy chúng có vẻ hoảng hốt chàng đoán là nếu không có gì nguy hiểm cũng không có sự gì vui mừng lắm đâu.

Con vượn lớn kéo tay chàng mỗi lúc một mạnh, tiếng kêu cấp bách hơn, chàng đành phải đứng dậy. Con vượn lớn thấy Thượng Quan Kỳ đứng lên rồi nó không lắc tay chàng và cũng không kêu nữa. Thượng Quan Kỳ do dự một lúc rồi đi theo nó, bốn con vượn nhỏ cũng đi sát bên chàng.

Thượng Quan Kỳ đi theo con vượn hết bảy tám khúc đường thì đến một khu rộng rãi. Bỗng con vượn lớn hú lên một tiếng dài rồi tung mình nhảy xuống.

Trời tối đen như mực, không rõ cảnh vật phía trước. Thượng Quan Kỳ thấp thấy con vượn lớn, rồi lờ mờ thấy bóng nó chập chờn, tựa hồ như ở một quãng đất rộng rãi biến vào trong bóng tối.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- "Chỗ con vượn vừa nhảy này xem chừng sâu lắm mà mình thì mất hết công lực không dùng khinh công được thì làm sao nhảy xuống".

Chàng đành từ từ đi về phía trước.

Đi được một trượng, cúi đầu nhìn xuống thấy chỗ này cao chừng hơn trượng.

Bỗng thấy bốn con vượn nhỏ nhảy cả xuống xem chừng không có gì nguy hiểm.

Chàng cũng đánh bạo nghiến răng nhảy theo. Vừa nghe “huỵch” một tiếng, chàng ngã lăn ra, đầu nhức tai ù, toàn thân đau đớn.

Hồi lâu chàng mới ngồi dậy được thì năm con vượn đã đi đâu mất.

Chàng sờ tay vào chỗ mình ngồi thấy mềm thì biết rằng đã ra khỏi hang đá và chỗ này là đất rồi, tinh thần phấn chấn, chàng cố gượng đứng lên đi về phía trước. Bỗng thấy có ánh sáng, chàng ngẩng đầu nhìn lên thấy trên trời dày đặc những sao. Gió thổi hiu hiu đưa mùi thơm hoa lại.

Thượng Quan Kỳ mừng thầm mình đã ra khỏi hang đá, chỗ này rộng rãi đủ các loại hoa cỏ là có hy vọng sống được đây.

Bất thình lình có tiếng vượn hú xa xa vọng lại. Bốn con vượn nhỏ dường như sợ hãi lắm, chạy về phía sau lưng Thượng Quan Kỳ nấp lại. Chàng nghe thấy tiếng hú lớn hơn, bốn con vượn nhỏ cũng vừa kêu vừa hú đáp lại, tựa hồ như để trợ oai cho tiếng hú kia.

Đột nhiên bốn con vượn đưa tay nắm lấy áo Thượng Quan Kỳ lôi đi.

Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Phải rồi đây, chắc con vượn lớn gặp phải cường địch, nó không đánh nổi nên kéo mình ra đây để trợ giúp”.

Chàng lắng tai nghe, quả nhiên văng vẳng có tiếng hú dữ dội giống như tiếng con vượn lớn. Tiếng hú mỗi lúc một thê thảm, chói tai khiến người nghe ù cả tai.

Bốn con vượn nhỏ nghe thấy tiếng hú cũng kêu ầm lên những tiếng lạ lùng.

Hai con kéo vạt áo Thượng Quan Kỳ, còn hai con kia đẩy chàng đi về phía trước.

Thượng Quan Kỳ bị bốn con vượn nhỏ lôi kéo, không tự chủ được đi về phía trước chừng hơn một trượng thì đến một khu rừng rậm. Chàng thấy hai con vượn lớn đang đánh nhau, một con lông vàng, một con lông đen. Chúng nhe nanh, giơ vuốt nhảy xổ vào cấu xé nhau rất mãnh liệt.

Con vượn vàng thấy Thượng Quan Kỳ đến càng trổ tài phấn đấu. Đột nhiên hú lên một tiếng dài, co mình lại nhảy lên trên không lộn đi mấy vòng, huy động cả chân tay nhanh như cắt đánh xuống con vượn đen.

Con vượn đen lui về phía sau để tránh rồi cũng nhảy lên đánh trả rất mãnh liệt. Đột nhiên hai con

vượn lớn nhảy lên không trung đánh nhau rồi té xuống đất “Huỵch” một cái, đất cát bay mù mịt. Thế mà chúng vẫn chưa chịu buông tay, chúng nắm lấy đám lông dài quấn nhau, lăn đi lộn lại trên mặt đất, chân đá tứ tung, miệng gặp đâu cắn đấy. Con nào cũng liều chết chiến đấu.

Bốn con vượn nhỏ buông Thượng Quan Kỳ ra, hú lên một tiếng thật to rồi nhất tề nhảy xổ vào đánh con vượn đen.

Dè đâu con vượn đen to lớn, tuy không rảnh tay đối địch với bốn con vượn nhỏ nhưng nhờ có da dầy, lông rậm để che đỡ. Đột nhiên nó lăn mình về phía sau hất mạnh vào bốn con vượn nhỏ. Bốn con nhỏ bị xô mạnh quá ngã lăn ra xa bốn năm thước kêu “Khẹt, khẹt”.

Con vượn lớn thấy bốn con vượn nhỏ bị thương lại càng tức giận, nó thừa lúc con vượn đen phân lực đánh bốn con vượn nhỏ liền cắn con vượn đen một miếng bất thình lình.

Trong bóng tối Thượng Quan Kỳ nhìn một lúc quen mắt, nhìn thấy con vượn vàng hùng hổ nhe răng cắn chặt vào tay con vượn đen. Con vượn đen đau quá gầm lên một tiếng, giựt mạnh tay ra rồi chạy biến vào rừng.

Con vượn lớn chạy đến bên bốn con vượn nhỏ nâng dậy. Thượng Quan Kỳ thấy trong bốn con vượn nhỏ có một con đứng lên không vững kêu luôn miệng, đi được một bước lại ngã lăn ra. Chàng từ từ bước lại xem thấy con vượn nhỏ này bị con vượn đen vật trẹo một chân.

Chàng đưa tay dìu nó đứng dậy rồi cho nó nằm xuống đất, vừa sờ vừa nắn.

Đột nhiên con vượn nhỏ kêu thét lên một tiếng rồi đứng dậy được.

Thượng Quan Kỳ tuy mất hết công lực nhưng thần trí vẫn không bị gì, chàng sờ thấy chân nó sai khớp nên nắn sửa lại được.

Con vượn nhỏ vừa đứng lên thì chàng đột nhiên đầu nhức mắt hoa, ngã lăn xuống đất ngất đi.

Nguyên vì lúc nãy chàng vừa bị ngã, những kinh mạch bị thương lại bị chấn động làm cho khí huyết không lưu thông được dễ dàng, hơn nữa chàng chú ý xem hai con vượn đấu nhau đầu óc bị căng thẳng. Cả về tinh thần lẫn thể chất chàng không chống đỡ nổi nên ngã lăn ra đất ngất đi.

Lúc tỉnh dậy thì cảnh vật đã khác hẳn. Thượng Quan Kỳ thấy mình nằm cạnh gốc cây to có trải cỏ khô dưới đất. Nhìn lên ánh lá phất phơ để lộ một màu trời xanh ngắt. Mùi thơm từng cơn thoang thoảng khiến cho tinh thần chàng dễ chịu. Chàng toan ngồi dậy nhưng kinh mạch chàng cứng ngắt không ngồi dậy được.

Chàng nhớ lại cuộc chiến đấu của mấy con vượn vừa rồi ngẩng đầu lên nhìn. Đột nhiên có vết máu đỏ, chàng nhìn kỹ lại thì bất giác thất kinh vì bên đống máu thấy vô số lông vàng cùng mấy đốt tay bị

gãy. Đúng là con vượn nhỏ chết rồi. Chàng không khỏi bâng khuâng vì mình đã bầu bạn với đám vượn này gần nửa tháng trời.

Chàng đang bâng khuâng trong dạ bỗng nghe một tiếng gầm thật lớn, một con vượn đen to tướng đứng trước mặt. Con vượn đen tay bên trái dấu cắn bị thương vẫn còn.

Thượng Quan Kỳ không hiểu con vượn đen này muốn làm gì mình. Nhưng dù sao cũng đành để mặc vì không còn hơi sức chống cự nữa. Bỗng thấy nó từ từ vươn tay ra, móng nhọn hoắc sờ vào mặt mình. Chàng khẽ thở dài một tiếng than thầm: “Thế là xong đời!” rồi chàng nhắm mắt lại.

Con vượn đen sờ vào người Thượng Quan Kỳ một lúc rồi đột nhiên ôm lấy chàng chạy phăng phăng đi. Thấy gió tạt vào mặt mát rượi chàng biết nó chạy nhanh lắm. Chàng bị thương nặng nhưng còn ngoảnh đầu lại được, thấy hoa cỏ thoáng qua mặt luôn luôn thì biết rằng con vượn đang ôm mình chạy vào rừng rậm.

Chạy một lúc con vượn đột nhiên dừng lại, tai chàng nghe thấy tiếng một người đàn bà hỏi :

- Ngươi ôm cái gì đấy?

Giữa chốn thâm sơn cùng cốc không có một bóng người qua lại, Thượng Quan Kỳ đột nhiên nghe thấy tiếng đàn bà, lòng rất đỗi nghi ngờ nhưng vẫn chưa nhìn ra được người nói đó đứng ở chỗ nào, con vượn đen kêu lên hai tiếng “Khẹt, khẹt”.

Nó ôm Thượng Quan Kỳ trong một tay mà tung mình nhảy lên cao đến bốn năm thước, đồng thời đưa tay kia vớ lấy một cành cây, chằng mình một cái đã ngồi lên chỗ chăng ba rồi đi trên một thân cây to bằng miệng bát.

Đột nhiên Thượng Quan Kỳ thấy tối om, dường như con vượn đen đã đem mình vào trong một phòng kín.

Con vượn đen rất tinh tế, nó đặt chàng xuống rồi quay ra cửa ngồi.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn chung quanh thì đây là một gian nhà làm bằng cành cây. Trong góc nhà, dây mây chằng chịt thành một cái giường nằm. Trên giường có một người đàn bà đứng tuổi, da mặt vàng nhợt ngồi đó. Quần áo nàng đã rách tươm để hở cả da thịt ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ thì người đàn bà này trước kia có lẽ đẹp lắm, nhưng bây giờ má đã nhăn nước da lại vàng, tựa hồ như một bà già. Nhưng da thịt trong mình trông rất nõn nà. Người đàn bà trông thấy Thượng Quan Kỳ không biết là sợ hay mừng. Nàng ngây người ra một hồi rồi mới hỏi :

- Phải chăng y đánh tướng công rồi...?

Trong nhà chỉ có hai người và một con vượn. Vậy thì tiếng “y” đúng là nói con vượn rồi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Tại hạ bị kẻ thù đẩy xuống vực sâu, nhưng may rớt trúng vào giữa đầm nước nên chưa chết. Song ngũ tạng kinh mạch đều bị thương tổn chứ y không làm gì tại hạ cả.

Hai người dùng tiếng người nói chuyện với nhau, con vượn đen lớn ngồi nghe không biết có hiểu hay không. Nó đứng lên kêu “Khẹt, khẹt” hai tiếng.

Người đàn bà đứng tuổi bắt chước con vượn đen kêu lên mấy tiếng.

Con vượn đen tung mình nhảy đi.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ hỏi :

- Thưa cô nương! Cô nương hiểu tiếng vượn ư?

Người đàn bà đứng tuổi mặt ửng đỏ than rằng :

- Ta đã già rồi, từng chôn sống cái xuân xanh hơn hai chục năm nay trong căn nhà này.

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi :

- Cô nương ở đây đã hai mươi năm ư?

Người đàn bà cúi đầu xuống trầm ngâm một lát rồi từ từ ngẩng đầu lên nói :

- Nơi đây không có vết chân người, ta đã cùng giống vượn kết đôi hai mươi năm nay. Trong khoảng thời gian hai mươi năm nay, đối với một cô gái đang tuổi xuân thì đau khổ biết dường nào!

Ngừng một lát, nàng nói tiếp :

- Trong cuộc đời này ta còn nói đến chuyện ra khỏi chốn thâm sơn này chẳng hóa ra tướng công cảm thấy buồn cười lắm ư? Không những ta kết đôi với vượn mà...mà...

Thượng Quan Kỳ là người thông minh, thấy nàng ấp úng không nói hết lời thì biết rằng trong lòng nàng có chỗ đau khổ dị thường. Thốt nhiên chàng trổ lòng nghĩa hiệp nói rằng :

- Tại hạ bị trọng thương, dù không bị ngoại lực sát hại thì cũng chẳng sống được bao lâu nữa. Cô nương có cần điều chi, tại hạ sẽ tùy theo sức mình hết lòng giúp đỡ.

Người đàn bà tủm tỉm nói :

- Ta còn nhớ lại thuở nhỏ, thân mẫu ta gọi ta là A Liên. Nơi đây trừ loài vượn và thú ra, chỉ có ta là người. Đừng nói tướng công trong người bị thương không cứu được ta, mà giả tỷ có khả năng cứu được ta đi nữa nhưng kiếp này ta không muốn rời nơi đây nữa.

Nàng buồn rầu ảm đạm, ngẩng đầu lên nhìn đám dây leo buộc lại thành mái nhà, nước mắt tầm tã, giọng nói thê lương nàng tiếp :

- Trước đây hai mươi năm, lúc ta mới mười tám tuổi. Một hôm vào lúc giữa trưa trong thôn ta ở đột nhiên có con kim tiền báo rất hung dử chạy đến. Liền một lúc nó cắn chết hơn mười người trong thôn, nhà nào cũng sợ hãi đóng cửa cài then bỏ cả gia súc mặc cho nó bắt ăn. Từ đó nó thường lui tới thôn ta tàn sát súc vật.

Những người trong thôn ta không dám đi đâu, đường xá vắng tanh, ruộng đất bỏ hoang. Ai cũng thấy rõ nguy cơ thì đột nhiên có một con vượn đen xuất hiện đánh nhau với con kim tiền báo...

Thượng Quan ngắt ngang :

- Phải rồi! Chắc là con vượn đen trừ đi đại họa cho quí thôn. Người trong quí thôn cảm kích rồi đem cô nương...

Chàng không tiện nói hết câu nên ngừng lại. A Liên gượng cười nói tiếp :

- Gia phụ ta là người có danh vọng trong thôn, dù người ngoài có ý đó cũng không ai dám nói ra. Chỉ vì ta động tính hiếu kỳ chạy ra ngoài xem hai con vật đánh nhau rồi bị con vượn cõng đi, gây nên cái thảm trạng làm vợ giống thú.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói :

- Hoàn cảnh của cô nương thật đáng thương tâm!

Rồi chàng cất cao giọng nói tiếp :

- Cô nương đã nhẫn nhục hai mươi năm vậy thì cố nhịn thêm mấy ngày nữa để Thượng Quan Kỳ nghĩ cách đem cô nương về nhà cho cốt nhục đoàn viên.

A Liên lắc đầu đáp :

- Giả tỷ tướng công ra được nơi này ta cũng đành ở đây, không còn mặt mũi nào để về nhìn song thân nữa.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu không nói gì nữa.

A Liên gượng sầu làm tươi nói :

- Thôi việc đã qua rồi còn nói làm chi, để ta đi nướng mấy món ăn đãi khách.

Nói xong nàng đứng dậy, quần áo nàng cũ rách quá, phải vớ lấy một mảnh cỏ đen quấn vào mình rồi đi ra cửa. Nàng lấy một miếng đá lửa xát mạnh vào cục sắt cho lửa bật cháy lên vào nắm bông, rồi lấy cỏ khô đốt lên nướng thịt.

Nàng vừa nướng thịt vừa kể tiếp :

- Ta ở với vượn được sáu năm thì sinh được một đứa con. Nói ra tướng công đừng cười, đứa con này tuy người chả ra người, thú chẳng ra thú nhưng nó là cốt huyết của mình sinh ra. Ta đem hết tâm huyết dạy cho nó nói năng, tập cho nó mặc quần mặc áo, hy vọng sau này nó còn giữ được một chút bản chất của loài người.

Nàng chưa nói xong, bỗng nghe thấy một tiếng gọi ấm ớ không đúng hẳn là tiếng người nhưng tựa hồ như tiếng gọi “má, má”.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thì là một đứa nhỏ nửa người, nửa vượn mình đầy lông lá, trên lưng buộc một cái quần cỏ, tay trái cầm một con thỏ rừng, tay phải cầm một trái cây màu đỏ to bằng cái chén. Nó đứng tựa vào lưng A Liên giương hai mắt tròn xoe nhìn Thượng Quan Kỳ không chớp mà cũng không tỏ vẻ gì kinh dị.

A Liên đưa tay lên khẽ vỗ đầu đứa nhỏ nửa người nửa vượn bảo :

- Con mau vào bái kiến thúc thúc đi.

Đứa bé đặt con thỏ và trái cây rừng xuống đất, kéo ngay lại cái quần bằng cỏ đan, kêu lên một tiếng “thúc thúc” rồi lạy hụp xuống đất.

Thượng Quan Kỳ vì kinh mạch cứng đơ không dậy được để nó, chàng nói :

- Đứng dậy đi!

Thằng nhỏ vẫn phục dưới đất quay sang nhìn A Liên.

A Liên gật đầu nói :

- Thúc thúc bảo con đứng lên thì con đứng dậy đi.

Nghe mẹ bảo, đứa nhỏ ngoan ngoãn đứng dậy.

Thượng Quan Kỳ khen thầm :

- “Không ngờ đứa bé nửa người nửa thú mà có lòng hiếu thuận như vậy”.

A Liên nói :

- Thằng bé này từ thuở nhỏ đã theo cha nó vào tận rừng sâu ăn trái cây để sống cho nên mình mọc đầy lông lá. Ít khi nó ở nhà để ta dạy nó nói. Vì thế mà dạy nó được câu nào là nó quên đi. Đến bây giờ mà nó cũng chưa nói được mấy câu. Có điều ta cũng được an ủi là nó một lòng hiếu thảo.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Đúng vậy! Sỡ dĩ mình đứa nhỏ này mọc đầy lông là vì nó ăn trái cây cùng cỏ nội. Nếu chịu đổi cho ăn cơm gạo thì chẳng bao lâu lông sẽ rụng hết.

A Liên gượng cười nói :

- Tiểu phụ cũng không mong gì hơn là khi tướng công khỏi nội thương, khi ra đi xin cho nó theo. Nếu quả nó rụng hết lông thì thật là phước qua. Xin nhờ tướng công răn dạy nó. Nếu nó không hết lòng thì xin tướng công đưa nó về nhà ông ngoại nó để có người nuôi nấng nó vậy.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Mình đã bị trọng thương không biết còn có được ngày nào ra khỏi chốn thâm sơn này nữa không”.

Bỗng trong đầu chàng thoáng qua một ý nghĩ :

- “Quái nhân trong chùa cỗ vẫn chưa biết ta bị nạn ở đây. Nếu đưa tin được cho lão thì lão có thể cứu được mình cũng không chừng”.

Nghĩ vậy chàng liền nói với A Liên :

- Tại hạ có một việc muốn nhờ chú bé đây giúp cho.

A Liên nói :

- Ta đang tính nhờ họ ông ngoại đặt cho nó một cái tên. Nhưng sau ta nghĩ rằng nó không phải cốt nhục nhà họ Vương mà phụ thân ta lại là người có học, tất không vui lòng. Song vì cha nó là vượn nên ta đặt cho nó là Viên Hiếu. Tướng công muốn sai bảo gì nó thì cứ nói với Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phu nhân thật là tài tình. Cái tên đặt nghe hay quá!

A Liên cười nói :

- Tiểu phụ thuở nhỏ có được đọc sách nên cũng hiểu được chút ít nhưng chữ nghĩa sơ sài lắm. Xin tướng công đừng cười.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Hiện giờ tại hạ bị thương rất nặng không thể ra khỏi nơi đây ngay được.

Chỉ có một con đường sống nhưng hy vọng lại mong manh và phải nhờ đến sức lệnh lang.

A Liên nói :

- Tướng công muốn sai khiến nó điều chi xin cứ dặn bảo nó. Tuy nó không thông minh bằng người nhưng tính tình trung thực. Chỉ cần tướng công dặn dò nó cặn kẽ quyết nhiên nó không sơ suất.

Thượng Quan Kỳ trong lòng phấn khởi hỏi :

- Không biết lệnh lang có hiểu được tiếng người không?

A Liên cười đáp :

- Xin tướng công đừng vội nóng, để ta nướng mấy miếng thịt hươu cho tướng công ăn tạm rồi hãy dặn nó cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa ngồi viết thư cho quái nhân.

Chỉ trong khoảnh khắc, mùi thịt chín thơm ngon bay lên ngào ngạt. A Liên đưa thịt lên nói :

- Nơi đây không có bát đũa chi hết. Tướng công dùng tay bốc ăn vậy.

Thượng Quan Kỳ đang đói, thò tay bốc ăn ngon lành. Viên Hiếu lễ phép đúng bên cạnh mẫu thân.

Thượng Quan Kỳ ăn thịt hươu xong thấy có sức lực hơn trước nhiều. Chàng lấy hòn than viết thơ vào mảnh áo như sau :

“Vãn bối bị người áo xanh tàn ác đẩy xuống vực thẳm, kinh mạch nửa người bị cứng ngắc không cử động được. Nếu lão tiền bối có cách gì cứu được xin phúc thơ giao cho gã này đem về”.

Viết xong chàng gọi Viên Hiếu, lấy than gạch xuống đất địa thế ngôi chùa cổ và vị trí căn gác lão quái nhân ở, dặn nó rất cặn kẽ.

Viên Hiếu tuy được mẫu thân khổ công dạy nói tiếng người song vẫn chưa hiểu được rõ ràng Thượng Quan Kỳ muốn nói gì? May có A Liên dịch ra tiếng vượn và giải thích cho nó nghe, thế là nó hiểu rõ ràng cặn kẽ.

Chương 11: Tiếng Sáo Canh Khuya Trị Nội Thương

Thượng Quan Kỳ dặn dò xong Viên Hiếu mệt quá nằm nghĩ, mồ hôi toát ra đầm đìa. A Liên coi chàng rất thân thiết, móc khăn ra lau hết mồ hôi cho chàng rồi nói :

- Tướng công cứ an lòng. Thằng bé này tuy nửa người nửa vượn nhưng bản ngã nó rất kỳ dị, không những núi cao vực thẳm nó trèo thoăn thoắt mà sức nó lại khỏe vô cùng. Đem so với phụ thân nó lúc đánh hổ báo thì nó còn giỏi hơn cha nó một bậc. Tóm lại bất luận nơi nào hiểm hóc đến đâu nó cũng tới nơi được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tỷ mà tại hạ khỏi được nội thương, nhất định tại hạ sẽ đem nó ra khỏi nơi này, coi nó như em ruột và sẽ tận tâm giúp đỡ hắn.

Bộ mặt héo hon của A Liên đột nhiên tươi hẳn lên :

- Nếu quả tướng công chịu chiếu cố cho nó thì tiểu phụ có chết ở nơi hang sâu núi thẳm này cũng được nhắm mắt.

A Liên cảm xúc quá nước mắt tuôn rơi nói tiếp :

- Tướng công trong mình bị nội thương chẳng nên lo nghĩ nhiều, xin nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Từ nãy đến giờ, Viên Hiếu đứng đó giương cặp mắt tròn xoe nghe hai người nói chuyện, bây giờ cũng nói xen vào :

- Má má! Con đi đây!

Giọng nói của nó còn lẫn một phần tiếng vượn phải chú ý lắm mới hiểu được.

A Liên đưa tay khẽ vỗ vào mình Viên Hiếu bảo :

- Con gặp được tướng công đây là phúc lắm đấy. Phải gắng làm sao đưa được thư này đến nơi. Đi mau rồi về kẻo mẹ mong đợi.

Viên Hiếu kêu lên một tiếng, băng mình ra khỏi ngôi nhà mây.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng thằng nhỏ, thấy nó nhảy lên không rồi đi thoăn thoắt, so với khinh công mình lúc khỏe nó còn đi nhanh hơn nhiều, chàng không ngớt khen thầm. A Liên đem con thỏ rừng lên cười nói :

- Ta đem con thỏ này nướng để tướng công ăn dần.

Nàng lại nhìn trái cây sắc đỏ nói :

- Ta chưa thấy trái này bao giờ. Mùi rất thơm nhưng chẳng biết có ăn được không? Vừa rồi lại quên không hỏi nó...

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Hôm nay phu nhân bận rộn đến nửa ngày trời, bây giờ nên đi nghỉ thôi.

Chàng cảm thấy trong người mệt nhọc quá, nằm ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc chàng tỉnh dậy thì đêm đã khuya, góc nhà thắp một cây đuốc nhựa thông, khắp nhà đều sáng rực.

Con vượn lớn lông đen không biết về tự lúc nào ngồi tựa bên góc giường mây nhắm mắt ngủ. Còn A Liên thì nằm trên giường ngửa mặt lên, mắt vẫn mở thao láo nhìn lên nóc nhà, không hiểu đang nghĩ gì.

Thượng Quan Kỳ nhìn nàng không khỏi chạnh mối thương tâm. Bỗng lại nghe tiếng con vượn hú, chàng nghe rõ là tiếng con vượn lông vàng ở hang đá phía trước, không khỏi sờn lòng. Chàng liếc mắt nhìn trộm con vượn đen ngồi tựa góc giường, đột nhiên thấy nó nhảy ra khỏi nhà đi tuốt.

A Liên ngồi nhỏm dậy thấy con vượn đen đi rồi thở dài hỏi :

- Tướng công thức hay ngủ?

Thượng Quan Kỳ từ lúc thấy A Liên ngồi dậy lập tức quay mặt vào phía trong lờ như không biết. Bây giờ nghe tiếng nàng gọi mới quay đầu ra hỏi :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

A Liên bước xuống đến bên Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vừa rồi tiếng vượn kêu tướng công có nghe thấy không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Có!

A Liên buồn rầu nói :

- Giống vượn không phải loài người nên đồng loại cũng tàn sát nhau. Tôi đã khuyên y nhiều lần rồi nhưng...

Nàng tựa hồ như biết những câu mình nói không có đầu đuôi nên dừng lại một lúc rồi nói tiếp :

- Tôi nói nhanh quá chắc tướng công không hiểu được!

Thượng Quan Kỳ mỉm cười đáp :

- Phải chăng phu nhân muốn nói chuyện giữa đồng loại với nhau mà vượn vẫn thường đánh nhau luôn?

A Liên đáp :

- Phải rồi! Trong hang núi phía trước này có mấy con vượn lông vàng ở, không biết vì lẽ gì mà thường hay đánh nhau với vượn nhà này. Đánh nhau đến sức da chảy máu. Tôi bảo điều gì cũng nghe lời, duy có điều này là khuyên ngăn thế nào y cũng không chịu.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phu nhân có biết tại khu hang sâu núi thẳm này cả người lẫn vượn có bao nhiêu không?

A Liên lắc đầu đáp :

- Tôi ở núi này đã hai mươi năm, ngoài mấy con vượn lông vàng ra thì không có gì nữa.

Thượng Quan Kỳ động tính hiếu kỳ thầm nghĩ :

- “Nơi đây đã không có người, vượn nào khác thì làm gì có chuyện tranh ăn, chẳng qua chỉ khác nhau màu lông mà thôi, sao lại đánh nhau hoài? Chắc hẳn có nguyên nhân gì đây! Tiếc rằng mình chưa bình phục để đi hòa giải cho hai bên”.

A Liên thấy Thượng Quan Kỳ trầm ngâm không nói, nàng lại tiếp :

- Tôi đã có hỏi y nhiều lần song y chỉ ấp úng, dường như có điều gì đau khổ... Tôi thấy y không muốn nói nên không nỡ bức bách y.

Thượng Quan Kỳ lại càng nghi hoặc hỏi :

- Có bao giờ Viên Hiếu giúp phụ thân đánh nhau với con vượn vàng không?

A Liên cười đáp :

- Không! Trời sinh ra nó sức khỏe kinh người, nếu nó mà giúp phụ thân thì con vượn vàng địch sao lại.

Thượng Quan Kỳ khen thầm trong bụng :

- “Người đàn bà này không những có học lại giàu lòng lương thiện. Vào địa vị của người khác, chẳng không khi nào nhẫn nại được như vậy, vì ai mà không sợ con vượn vàng xông vào nhà khi con vượn đen đi vắng thì có phải chính vì lòng nhân từ mà mình sẽ bị hại không!”.

Chàng đang suy nghĩ bỗng nghe tiếng vượn kêu thê thảm vọng lại giữa lúc đêm khuya thanh vắng khiến người nghe không khỏi hãi hùng.

A Liên thở dài một tiếng, từ từ bước ra cửa trông ra tận nơi xa.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lần này nghe tiếng hú ra chiều thê thảm khiến người nghe cảm thấy hãi hùng, chắc là cuộc đấu này kịch liệt vô cùng. Tiếc rằng mình đã bị trọng thương không đến nơi hòa giải được”.

Tiếng hú mỗi lúc một ghê hồn kinh thảm, hồi lâu mới ngừng.

Sau khi ngưng tiếng hú một lúc, con vượn đen mới chạy về, thân mình đầy thương tích, máu me đầm đìa.

A Liên lấy nắm cỏ mềm lau vết máu cho y, vừa lau vừa nói tiếng vượn.

Thượng Quan Kỳ nghe không hiểu gì, chỉ thấy con vượn đen cúi đầu xuống không kêu một tiếng gì. Chàng chắc rằng A Liên đang thống trách con vượn. Trong căn nhà mây trở lại yên tĩnh, con vượn đen sau khi được vợ vỗ về một lúc rồi nó cũng ngủ yên.

Khoảng giờ ngọ hôm sau Viên Hiếu đã về đến nơi, mồ hôi đầy mình kêu lên một tiếng “Má má” rồi nhảy đến bên mình của Thượng Quan Kỳ đưa phong thơ của lão quái nhân cho chàng. Thượng Quan Kỳ mừng rỡ mở thơ ra xem, viết rằng :

“Được người vượn đưa thơ mới biết ngươi vẫn còn sống trên thế gian. Miễn là ngươi chưa tắt thở thì lão phu sẽ cứu được. Có điều lão phu không thể ra khỏi căn gác này. Canh ba đêm nay ta sẽ thổi tiêu chỉ bảo cách liệu thương cho ngươi. Còn như ngươi có lãnh hội được hay không là do năng khiếu của ngươi”.

Thượng Quan Kỳ xem thơ xong đặt xuống bàn nghĩ thầm :

- “Nghe tiếng tiêu để trị nội thương là một việc cổ kim chưa từng nghe thấy. Huống chi về âm luật mình lại không biết mấy. Nếu mình nghe mà không lãnh hội được thì lão tốn công mà chẳng bổ ích gì cho mình”.

Chàng đang băn khoăn lo nghĩ, A Liên nhìn nét mặt chàng lúc vui vẻ, lúc đăm chiêu nàng rất lấy làm kỳ lạ hỏi chàng :

- Trong thơ nói gì mà tướng công vừa lo vừa mừng?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Trong thơ lão biểu tại hạ nghe tiếng tiêu để tự mình trị nội thương.

Song tại hạ rất ít hiểu về âm luật, e rằng không lãnh hội được.

A Liên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu phụ thuở nhỏ ngoài những lúc thêu thùa rất ưa thổi tiêu. Nhưng ngoài hai mươi năm nay không màn đến nữa quên mất nhiều rồi. Chẳng hiểu bây giờ có giúp tướng công được chút nào không?

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt nàng tần ngần biết rằng nàng đang có tâm sự bi thương, liền cười và nói với một giọng khẳng khái :

- Con người sống chết giàu sang phó mặc số trời. Tại hạ nghe tiêu trị nội thương có được hay không cũng chẳng quan tâm.

Trong khi Thượng Quan Kỳ và A Liên nói chuyện, Viên Hiếu đứng bên lắng tai nghe rất chăm chú. Thốt nhiên nhảy ra khỏi nhà quay đầu lại dặn :

- Má má! Con đi một chút sẽ về ngay.

Y nói tuy còn lẫn tiếng vượn nhưng đã khá rõ hơn.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười khen :

- Chú bé thông minh chẳng kém ai. Mới dụng công hai ngày mà đã nói rõ ràng gần như tiếng người.

Nét mặt A Liên bỗng tươi lên đáp :

- Tiểu phụ chỉ còn có một chút hy vọng ở nơi nó. Nếu sau này hoàn thành công việc cho nó nên người, tiểu phụ sẽ ngậm cười nơi chín suối.

Đang nói chuyện thì con vượn lớn thức dậy, đưa mắt nhìn hai người vài lần rồi đi ra.

Thượng Quan Kỳ thấy con vượn lớn bị thương nặng ra đi một mình, trong lòng không nỡ liền bảo A Liên :

- Những vết thương của y chưa kín miệng, phu nhân bảo y nên nghỉ ngơi đừng lao động nhiều cho mệt.

A Liên nói :

- Mỗi lần y đánh nhau với con vượn vàng bị thương trở về, y chỉ ở nhà một lúc rồi lại ra đi mấy ngày, ít ra cũng một ngày. Thế mà khi trở về bao vết thương hoàn toàn khỏi hẳn, không biết y đi đâu và thoa bằng thuốc gì?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Sau khi mình khỏi nội thương thế nào cũng phải theo dõi xem y dùng cách gì để trị những vết thương được mau lành như vậy, thật là thứ thuốc hiếm có. Mình phải biết chỗ để sau này khi bôn tẩu giang hồ có mà dùng”.

Lát sau, thấy Viên Hiếu ôm về khá nhiều trái cây, trong đó có hai trái sắc đỏ. Những trái cây này hãy còn ướt, thì ra y hái xong đem xuống rửa sạch rồi mới đem về. Thượng Quan Kỳ ăn thịt thỏ xong, ăn trái cây rồi mới nhắm mắt dưỡng thần để đến đêm còn nghe tiếng tiêu.

Lúc tỉnh dậy, Viên Hiếu cầm trái cây đỏ đưa cho chàng. Chàng còn do dự thì y bảo :

- Trái này ngon lắm!

Thượng Quan Kỳ nếm thấy ngọt nên vừa ăn vừa nghe thử coi có chất độc gì không. Một lúc lâu không thấy gì chàng mới vững tâm ăn hết một trái.

A Liên thấy Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ có vẻ thân thiết nhau thì trong bụng mừng thầm. Nàng hỏi con :

- Hiếu nhi! Con có biết mấy con vượn vàng ở phía trước hay đánh nhau với phụ thân con không?

Viên Hiếu đột nhiên trợn mắt lên nói :

- Con đi đánh chết mấy con vượn vàng này để từ nay về sau nó hết đánh nhau với phụ thân con.

Nói đoạn y nhảy ra ngoài toan chạy đi.

A Liên lớn tiếng gọi lại :

- Hiếu nhi! Về ngay!

Tiếng nói lanh lảnh tựa hồ như dùng hết khí lực. Viên Hiếu nghe mẹ gọi đành phải quay về.

A Liên cả giận mắng :

- Ta đã bảo ngươi mấy lần không được giúp phụ thân ngươi đánh mấy con vượn vàng, ngươi không nhớ hay sao?

Viên Hiếu quỳ xuống thưa :

- Từ nay con không dám thế nữa!

A Liên chừng như đã nguôi giận, dắt nó dậy, quay lại nói với Thượng Quan Kỳ :

- Đêm nay tướng công còn nghe tiếng tiêu để trị thương, bây giờ nên nghĩ sớm đi.

Nói xong nàng bảo Viên Hiếu :

- Lâu nay mẹ không ra ngoài, con đưa mẹ đi một lát cho tiêu khiển.

Viên Hiếu nằm phục xuống đất cõng mẹ lên lưng đi ra khỏi nhà.

Thượng Quan Kỳ thấy Viên Hiếu cõng mẹ chạy nhảy như không, nó níu lấy một cành cây để đu người xuống. Chàng nghĩ thầm :

- “Đứa trẻ này trời phú cho nó khác người thường, giả tỷ mà nó được tập luyện võ nghệ thì bản lãnh của nó không biết đến đâu mà lường”.

Thượng Quan Kỳ ngủ đi lúc nào không hay biết. Tỉnh dậy đã nghe tiếng tiêu vòi vọi, chàng giật nẩy mình lên lẩm bẩm :

- “Hỏng rồi! Về âm luật mình đã kém mà lại không nghe từ lúc đầu thì làm sao mà hiểu được!”.

Chàng vội ngưng thần tĩnh tâm, lắng tai để nghe. Nhưng chỉ nghe giọng tiêu như oán như than đầy vẻ thê lương.

Thượng Quan Kỳ nghe hồi lâu biết là không phải, vì tiếng tiêu này nghe yếu ớt, ngoài giọng bi ai nghe không có gì khác. Chàng mở mắt ra nhìn thấy A Liên cầm ống tiêu mới bằng trúc đang ngồi trên giường thổi, Viên Hiếu ngồi cạnh bên lắng nghe.

Thượng Quan Kỳ khen :

- Phu nhân thổi tiêu hay thật.

A Liên đặt ống tiêu xuống vừa đi ra cửa vừa đáp :

- Thấy tướng công nói nghe tiêu để trị nội thương nên tiểu phụ ngẫu hứng bảo Viên Hiếu làm ống tiêu này thổi lăng nhăng một chút, không ngờ làm kinh động mất giấc ngủ của tướng công.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn trời rồi nói tiếp :

- Hiện giờ đã quá canh hai, tiếng tiêu của vị lão tiền bối nào đó sắp thổi rồi đó.

Thượng Quan Kỳ băn khoăn trong dạ, chẳng hiểu mình có lãnh hội được không. Chờ một lúc nữa, quả nhiên có tiếng tiêu văng vẳng nổi lên, rồi mỗi lúc một lớn nghe rất rõ ràng. Chàng để ý nghe kỹ thì tiếng tiêu này không vào cung cách nào, tựa hồ như tiếng bà mẹ hiền gọi con. A Liên đột nhiên đứng dậy chạy ra cửa nhìn về phương trời xa, tay vịn vào một cành cây hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Về âm luật nàng giỏi hơn Thượng Quan Kỳ, nghe tiếng tiêu xúc động can trường không dằn lòng được, thổn thức khóc hoài. Thốt nhiên biến đổi tựa hồ như tiếng một vị cao tăng thuyết pháp. Đoạn này A Liên không hiểu gì, quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy chàng đang nhập thần, chân tay cử động nhịp nhàng theo tiếng tiêu.

Mấy đêm liền vào khoảng nửa đêm, nàng nhìn Thượng Quan Kỳ mới biết chàng bị nội thương rất nặng, chỉ có hai tay và đầu là cử động được, còn nửa người dưới không thể nhúc nhích. Nhờ có tiếng tiêu dẫn dụ mấy đêm chàng mới từ từ cử động trở lại.

Nàng biết rằng trong tiếng tiêu này có phép vận khí hành huyết. Thượng Quan Kỳ thông hiểu võ công nên nghe thấy là lãnh hội được ngay. Còn A Liên tuy thông hiểu âm luật nhưng không biết võ công nên chẳng hiểu gì. Vì vậy mà lúc tiếng tiêu ra ngoài âm luật thông thường, Thượng Quan Kỳ nghe càng thú vị, trái lại A Liên lại rất lờ mờ.

Tiếng tiêu thổi chừng một trống canh thì ngừng, song dư âm vẫn còn vời vợi hồi lâu mới hết.

Tiếng tiêu dứt, Thượng Quan Kỳ nghĩ một lúc rồi từ từ vẫy tay duỗi chân.

A Liên sắc mặt lộ vẻ vui mừng, nói :

- Xem chừng nội thương của tướng công mỗi ngày một tiến, tướng công mà khỏi bệnh thì Hiếu nhi sẽ có phận nhờ được ra khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin phu nhân cứ yên lòng. Tôi khỏi nội thương thế nào cũng đem chú em đi.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Đội ơn phu nhân hậu đãi, ơn đức này tôi xin tạc dạ ghi lòng, xin coi chú em như chân như tay. Nếu ở không như lời đã nói thì thiên tru địa diệt.

A Liên trong lòng xiết bao cảm kích quì xuống tạ ơn. Thượng Quan Kỳ toan đứng lên nâng dậy nhưng vẫn chưa đứng lên được nên nói :

- Xin phu nhân đứng dậy, vãn bối đâu dám nhận lễ bái tạ của phu nhân.

A Liên đứng dậy cười nói :

- Ở nơi hang sâu vực cùng này không phân biệt già trẻ, tướng công muốn sai bảo điều gì cứ gọi thẳng tên A Liên là đủ.

Tiếng vượn hú kinh hồn bỗng lại nổi lên. A Liên biến sắc hỏi :

- Thôi chết rồi! Lại thằng Hiếu...

Rồi chạy vụt ra cửa.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng kêu quái dị tựa như tiếng người la, lại tựa như tiếng vượn hú. Chàng biết là A Liên nghe tiếng con gọi sợ nàng lật đật chạy ra sẽ bị té nhào, bèn lớn tiếng gọi giật lại :

- Phu nhân đứng lại!

A Liên chạy ra tới cửa, dừng bước lại hỏi :

- Tướng công có điều chi dặn bảo?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Phải chăng phu nhân định chạy đi tìm lệnh lang?

A Liên đáp :

- Mẫu tử tình thâm! Tôi không quan tâm đến thế nào được!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bây giờ phu nhân ra, lệnh lang trông thấy tất phân tán tâm thần, bên địch sẽ thừa cơ ra đòn có thể nguy hại cho lệnh lang.

A Liên suy nghĩ một lát nói :

- Tướng công nói đúng.

Tiếng gầm nghe càng rùng rợn. Thốt nhiên phía dưới nhà mây, từng cơn lốc nổi lên, cành cây chuyển vận rào rào.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm :

- “Nếu Viên Hiếu đánh nhau với con vượn vàng tất nhiên không khủng khiếp như thế này. Không biết giống gì mà rùng rợn như thế?”.

A Liên sắc mặt lợt lạt, người run lên bần bật, nước mắt chảy xuống đầm đìa.

Nàng xúc động mạnh quá cất tiếng gọi lớn :

- Hiếu nhi! Hiếu nhi!

Bỗng lại nghe một tiếng gầm hầu thủng màng tai, tiếng đến là những tiếng rắc rắc của cành cây gẫy, gian nhà chuyển động hầu như muốn đổ xuống. Thượng Quan Kỳ nói :

- Phu nhân bám vào vách mà đứng.

A Liên khi nào chịu nghe, bỏ chạy vụt ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ la lên :

- Xin phu nhân đứng lại ngay!

Nhưng bóng nàng thoáng một cái đã không thấy đâu nữa. Tiếng Viên Hiếu kêu gọi càng lớn hơn, như thét như gào lẫn với tiếng gầm của một giống mãnh thú.

Thượng Quan Kỳ thấy căn nhà mây rung động kịch liệt. Chàng liền lăn đi mấy vòng, đầu va phải vách nhà ngất đi.

Khi chàng tỉnh dậy thấy A Liên nằm trên giường ngủ, Viên Hiếu đang ngồi cạnh bên xoa bóp cho mẹ.

Thượng Quan Kỳ duỗi chân ra thấy hơi ê ẩm nhưng cử động đã dễ dàng hơn trước, trong bụng mừng rỡ nghĩ thầm :

- “Phải chăng nội thương của ta đã giảm đi phần nào?”.

Chàng thử ngồi thẳng người lên nhưng thấy tê nhức hai bên hông nên lại đành nằm xuống. Tuy nhiên chàng cảm thấy mình đã đỡ nhiều rồi, ngầm cám ơn rồi khen thầm :

- “Võ công của quái nhân quả không biết tới đâu mà lường! Tiếng tiêu của lão trị được nội thương

thì thật là một việc cổ kim chưa từng có”.

Chàng biết chiếu theo tiếng tiêu chỉ thị những huyệt trọng yếu vận khí hành huyết. Thương thế đã có cơ biến chuyển rất nhiều.

Viên Hiếu cúi xuống nhìn mẫu thân thấy ngủ say rồi nó mới đứng lên đến bên Thượng Quan Kỳ nói :

- Một con sư tử... rất lớn... đánh nhau với... cháu... nửa ngày!

Giọng nói còn pha tiếng vượn ấp a ấp úng, đến câu sau cùng thì nó lắc đầu bứt tóc không nói ra được.

Thượng Quan Kỳ thấy nó đột nhiên nói được mấy câu tiếng người thì lấy làm kỳ lạ và nghĩ bụng chỉ trong ba bốn tháng là nó sẽ có thể hiểu được tiếng người.

Viên Hiếu không nói thêm được nữa, buồn rầu nói :

- Cháu... cháu ngu quá!

Rồi quay đi, nhảy ra khỏi nhà.

Thượng Quan Kỳ không biết nó có chuyện gì, con đang nghi hoặc thì đã thấy Viên Hiếu ôm một con sư tử rất lớn đi vào trong nhà. Con sư tử này xương đầu bị vỡ, mình đầy máu tươi, ruột đứt đi chỉ còn độ một nửa.

Viên Hiếu đặt con sư tử chết bên cạnh Thượng Quan Kỳ nói :

- Con sư tử này... bị cháu... đánh... chết!

Thượng Quan Kỳ thấy con sư tử lớn bằng con trâu thì trong bụng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Con sư tử lớn như thế này ngay cả khi ta chưa bị mất võ công vị tất đã đánh được nó, mà dù có giết được nó cũng cần phải có khí giới. Thằng nhỏ này không hiểu võ công, chỉ cậy nhờ vào sức mạnh trời cho mà nó đánh chết được sư tử. Sau này ta đem nó ra khỏi hang thẳm này sẽ được một trợ thủ đắc lực cực kỳ lợi hại trên bước đường phiêu bạt giang hồ”.

Nghĩ vậy chàng không ngớt khen ngợi :

- Giỏi quá! Giỏi quá! Nếu chú em không đánh chết được nó thì e rằng chúng ta sẽ bị nó ăn thịt hết.

Viên Hiếu lắc đầu nói :

- Con sư tử này khỏe ghê gớm lắm, đang lúc cháu... cháu không đánh nổi nó thì... thì trông thấy má... má cháu từ trên nhảy xuống, cháu thấy trong dạ bồn chồn liền đưa tay nắm lấy đầu nó...

Khúc dưới nó không nói được, nó cào tay rứt má rối rít.

Thượng Quan Kỳ thong thả hỏi nó :

- Má cháu có bị thương không?

Viên Hiếu đáp :

- Không! Má cháu đang nhảy thì cháu đón được.

Thượng Quan Kỳ nhìn con sư tử lớn hỏi :

- Trong nơi hang thẳm này thường có giống thú này qua lại không?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Con sư tử lớn này không biết từ đâu đến.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Có lẽ con sư tử này do con vượn vàng gọi đến để đánh con vượn đen báo thù cũng nên”.

Chàng lại nói :

- Chú đem xác con sư tử này xuống, hoặc dấu vào chỗ kín hoặc đem chôn đi.

Viên Hiếu tựa hồ không hiểu Thượng Quan Kỳ bảo mình làm thế là có ý gì.

Nó bần thần nhưng cũng không hỏi gì nữa, ôm xác con sư tử ra khỏi nhà mây.

Thượng Quan Kỳ nằm ngửa lên suy nghĩ, nảy ra nhiều mối nghi ngờ: nơi này tuy không có vết chân người mà cũng có vô số điều bí mật. Con vượn vàng cùng con vượn đen đều rất lớn, xem ra chúng có linh tính đặc biệt. Nơi đây lại đất rộng lại nhiều cây cỏ, ít động vật thì quyết nhiên không phải vì chuyện tranh ăn mà đồng loại tương tàn. Hẳn có duyên cớ chi đây... Chàng nghĩ mãi vẫn không ra.

Chương 12: Nơi Hang Thẳm Điều Tra Bí Mật

Viên Hiếu đem con sư tử đi một lúc rồi trở về. A Liên cũng đã thức giấc.

Nàng có nhắc lại chuyện Viên Hiếu đánh nhau với con sư tử, tựa hồ như nàng có vẻ hổ thẹn và người vẫn còn run sợ.

Nửa đêm tiếng tiêu lại nổi lên. Thượng Quan Kỳ theo chỉ thị của tiếng tiêu để trị thương. A Liên đã qua một phen kinh nghiệm nên lần này trong lòng không mấy băn khoăn.

Con vượn đen đi ra trước đây hai ngày bây giờ cũng trở về. Thượng Quan Kỳ thấy da mơ lông mượt, các chỗ bị thương khắp người đều khỏi hẳn, chàng lại càng động tính hiếu kỳ. Chàng tự hỏi :

- “Con vượn này bị thương nặng đến thế mà trong hai ngày nó đã khỏi hoàn toàn, không còn có lấy một vết sẹo là làm sao?”.

Tuy chàng nghi hoặc rất nhiều nhưng không gạn hỏi.

Ngày tháng trôi qua vùn vụt, thấm thoát mà đã hai tháng. Thương thế Thượng Quan Kỳ thuyên giảm đi rất nhiều, kinh mạch trong người đã lưu thông được.

Một đêm kia trăng sáng vằng vặc, A Liên không muốn làm kinh động chàng trong lúc chàng nghe tiêu trị thương nên từ canh hai nàng đã cùng Viên Hiếu ra khỏi nhà để đi thưởng nguyệt. Con vượn đen lớn thì kể từ khi Thượng Quan Kỳ điều trị nội thương, ít khi nó về nhà.

Thượng Quan Kỳ tuy nóng ruột về nhiều nghi vấn, nhưng đang trong thời kỳ trị thương nên không dám suy nghĩ nhiều.

Chàng chuẩn bị cho bịnh tình khi khỏi hẳn, võ công khôi phục lại như xưa rồi mới tính đến điều tra những điều bí mật.

Sau khi mẹ con Viên Hiếu đi rồi, Thượng Quan Kỳ ngồi xếp bằng để chờ nghe tiếng tiêu chỉ thị. Ngờ đâu đêm nay đã quá canh ba mà vẫn không thấy tiếng tiêu nổi lên, chàng cảm thấy trong dạ bồn chồn.

Trong hơn hai tháng nay, không có đêm nào mà tiếng tiêu không nổi lên đúng giờ giấc. Bất luận là trời mưa to gió lớn hay tiếng gì đi nữa cũng không át nổi tiếng tiêu. Đêm nay trời quang mây tạnh,

trăng sáng như ban ngày, vậy thì tại sao tiếng tiêu lại không truyền đến đúng giờ?

Cuộc biến đổi bất thường này đã khiến cho Thượng Quan Kỳ rất đổi lo âu, trong đầu chàng nảy ra bao nổi nghi ngờ. Chàng tự hỏi :

- “Phải chăng quái nhân đã gặp cường địch và bị hại rồi? Hay lão hao tổn chân khí quá độ mà sinh bệnh? Hay là những giống cọp, vượn bầu bạn với lão lưu tán đi đâu không mang thức ăn đến để lão đói khát không còn đủ sức để thổi tiêu nữa?”.

Công phu thổi tiêu trị thương trong hai tháng nay đã đến lúc tối hậu. Nếu bỏ lửng đi năm ba ngày mà không trị thương thì nội thương sẽ bị trở lại mà võ công cũng khôi phục được nữa, thế thì tiền công tận phế.

Thượng Quan Kỳ đến lúc sắp khỏi đột nhiên tiếng tiêu tận tuyệt. Phần thì lo cho chính thân mình, phần thì lại lo cho sự an nguy của quái nhân. Một giờ xem tợ ba thu, chàng nóng ruột quá không thể trấn tĩnh được, quát lên một tiếng đứng phắt dậy đi ra ngoài cửa.

Chàng khắp khỏi hẳn, chỉ còn hai huyệt trọng yếu là “Huyền Cơ” và “Mệnh Môn” là chưa lưu thông được, chàng đứng phắt dậy chạy đi như thế làm các huyệt đạo bị thương sinh ra biến chứng, hai chân nhũn ra, chàng ngã lăn xuống đất. Toan lồm cồm ngồi dậy thì thốt nhiên chàng cảm thấy kinh mạch nửa người bị co quắp đau đớn vô cùng, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Tuy chàng là người nhẫn nại nhưng gân cốt co quắp, thống khổ hơn là bị roi đồng, thước sắt đánh vào, không thể chịu được.

Thốt nhiên tiếng tiêu lại nổi lên vời vợi, truyền đến nơi vừa đúng lúc.

Thượng Quan Kỳ đang lúc tinh thần vô định lại kiệt sức, bất giác nghe thấy tiếng tiêu mỗi lúc một nhanh thêm, động vào cành cây nghe rào rào, lá cây rụng xuống tới tấp.

Thượng Quan Kỳ mệt quá, đầu nhức mắt hoa rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy thấy mình đang nằm trên giường mây, Viên Hiếu và A Liên không biết đã về từ lúc nào đang ngồi trên giường nét mặt lo lắng và buồn rười rượi.

Mẹ con nàng thấy Thượng Quan Kỳ tỉnh dậy đều lộ vẻ vui mừng. A Liên mỉm cười tủm tỉm hỏi :

- Tướng công gặp chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm vận động khí lực, co duỗi chân tay thấy dễ dàng, tựa hồ như bịnh tình giảm đi rất nhiều, chàng không khỏi lấy làm lạ, ngồi dậy đáp :

- Không có chuyện chi cả!

Nói xong, chàng đứng dậy đi lại mấy bước vẫn không thấy gì khác lạ. Chàng dường như nghĩ ra điều gì đưa tay lên vổ đầu mình tự hỏi mình :

- Chẳng lẽ quái nhân cố ý làm cho ta xao xuyến? Phải chăng làm cho xao xuyến cũng là cách trị bệnh cho ta?

Mẹ con Viên Hiếu cứ nghe chàng lẩm bẩm một mình mãi toan cất tiếng hỏi thì thốt nhiên Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, vung tay lên chạy vọt ra khỏi nhà. Nguyên Thượng Quan Kỳ ngầm vận chân khí thấy hai huyệt "Huyền Cơ" và "Mệnh Môn" đã lưu thông, trong lòng cả mừng quát lên một tiếng rồi nhảy ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ chạy ra khỏi nhà, cúi đầu nhìn xuống thấy cách mặt đất bên dưới khoảng chừng hai trượng bất giác nhủ thầm :

- "Mình bị thương vừa mới khỏi, giả tỷ muốn nhảy xuống mà không đề khí được tất nhiên sẽ bị thương lại".

Chàng bị thương mới khỏi, vui sướng quá độ, mất hẳn vẻ trấn tĩnh thường ngày nên tuy có nghĩ đến sự nguy hiểm nhưng tay vẫn nắm lấy cành cây đu ra ngoài một trượng, chuẩn bị đề khí cho từ từ rơi xuống. Ngờ đâu chàng vừa đề khí lên, mình đang rơi xuống lại vọt trở lên đến bên cạnh nhà mây. Chàng chuyển mình nhảy lên một cái, lại vào trong nhà.

A Liên chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Xin mừng tướng công. Quí thể đã trở lại khang cường.

Thượng Quan Kỳ vui sướng khôn siết cười ha hả đáp :

- Hơn hai tháng trời ở đây đã phiền phu nhân nhiều quá, lòng xiết bao cảm kích.

A Liên đột nhiên thở dài nói :

- Bệnh tình tướng công đã khỏi hẳn, chắc là tướng công không ở lại nơi hang thẳm này nữa. Vậy để tôi làm mấy món tiễn hành tướng công.

Thượng Quan Kỳ đang sắp nói lời cáo biệt, động tâm nói :

- Phu nhân bất tất phải vội vàng. Tôi tuy đã khỏi song vẫn còn muốn ở lại đây mấy ngày để xem cảnh vật.

Chàng chợt nhớ đến cuộc tranh đấu giữa hai con vượn vàng và đen và nghĩ càng phải điều tra nguyên nhân cho rõ và tìm kế cho hai bên để đồng loại khỏi tương tàn. A Liên đã đoán được ý nghĩ

của Thượng Quan Kỳ liền tủm tỉm cười hỏi :

- Phải chăng tướng công muốn lưu lại đây vài ngày để điều tra mấy vụ hoài nghi?

Thượng Quan Kỳ thấy nàng hỏi trúng tâm sự không khỏi ngạc nhiên liền đáp :

- Không dấu gì phu nhân, quả thật trong lòng tại hạ còn mấy nghi vấn chưa hiểu, muốn lưu lại đây vài ngày để điều tra cho rõ.

A Liên quay lại nhìn Viên Hiếu nói :

- Tướng công có cần điều chi, xin cứ sai bảo thằng nhỏ này.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Tại hạ tưởng cuộc điều tra này chỉ cần mình tại hạ là đủ.

A Liên tựa như có điều gì muốn nói song lại thôi.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay lại nói :

- Trong vòng hai ngày tại hạ sẽ trở lại đây để nhờ Viên hiền đệ dẫn đường.

Câu này ý chàng nói rõ cho A Liên biết là sau hai ngày chàng sẽ trở lại để đưa Viên Hiếu đi.

A Liên lại nói :

- Tiểu phụ nhất định sẽ chờ tướng công, xin tướng công đừng lỗi hẹn.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói :

- Xin phu nhân cứ an lòng.

Nói xong, chàng tung mình nhảy ra khỏi nhà mây.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên nhìn thì trời đã đúng ngọ. Chàng nhận định phương hướng rồi đi về phía thạch động. Nơi những con vượn vàng ở hai bên đường sắc hoa tựa gấm, gió thổi hiu hiu. Mấy tháng trời lòng luống những lo âu, nay mới được cảm thấy cởi mở.

Thượng Quan Kỳ đi khỏi khu rừng thưa thì tới chỗ vách đá dựng đứng, chàng tìm kiếm một chút thì đã thấy thạch động. Hai con vượn nhỏ lông vàng đang đứng trước cửa, nhác thấy Thượng Quan Kỳ dường như chúng có vẻ sợ hãi chạy vào trong thạch động nấp. Nhưng chỉ một lát, chúng ngấp nghé nhìn ra rồi chạy thẳng đến trước mặt chàng.

Thượng Quan Kỳ đưa tay đón chúng rồi hỏi :

- Mẹ chúng mi có ở trong thạch động không?

Nhưng chàng chợt nhớ ra chúng không hiểu tiếng người nên ngừng lại không nói nữa.

Hai con vượn giơ tay khua chân miệng kêu “Khẹt, khẹt” loạn lên, dường như có chuyện gì quan trọng lắm. Thượng Quan Kỳ gắng dụng tâm để nghe mà không sao hiểu được, chàng tiếc rằng đã không dẫn A Liên đi cùng, may ra còn hiểu được chúng muốn nói gì chăng?

Chàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ, chẳng mấy chốc đã vào đến thạch động. Bỗng nghe thấy con vượn con hú dài trong ở trong một xó tối, rồi một con vượn nhỏ chạy ra.

Ba con vượn con vây quanh Thượng Quan Kỳ vừa kêu lên “Khẹt, khẹt” vừa nhảy loạn lên. Chàng cho là chúng thấy mình nên reo lên vui mừng. Nhưng nghe lâu chàng biết là không phải vì tiếng kêu ra chiều bi thảm tựa hồ tiếng khóc, khiến người nghe cũng phải ngậm ngùi. Chàng nhìn kỹ, quả nhiên thấy con nào nước mắt cũng chảy quanh.

Đột nhiên một con quì xuống nắm lấy áo Thượng Quan Kỳ khóc thút thít.

Hai con kia cũng quì xuống theo, cũng nắm lấy áo chàng khóc rống lên. Tiếng khóc vô cùng bi thảm.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong dạ bồn chồn, nhưng người và thú hai loài không hiểu nhau thì làm cách nào để an ủi chúng. Bỗng chàng giật mình nghĩ thầm :

- “Mấy con vượn này đau khổ như vầy tất có duyên cớ. Hay là mẹ nó bị sao rồi? Âu là ta thử kiếm lại trong động xem”.

Chàng đứng dậy toan đi vào bỗng nghe vang lên những tiếng kêu thét bên ngoài sơn động. Thượng Quan Kỳ nghe rõ là tiếng Viên Hiếu, trong lòng rất đỗi hoang mang nên chạy trở ra.

Ba con vượn nhỏ tựa hồ cũng nghe tiếng gầm thét nên bở vía, chúng không khóc nữa, theo sát Thượng Quan Kỳ đi ra.

Tiếng gầm thét mỗi lúc một vang lên cao hơn, có lẫn tiếng của chó sói và sư tử, khiến người nghe ai cũng kinh hồn.

Thượng Quan Kỳ không suy tính gì nữa, cắm đầu chạy về phía trước như bay. Võ công chàng đã khôi phục, chàng chạy rất nhanh, chớp mắt đã vào đến rừng rậm. Tiếng lá rụng ào ào lẫn với tiếng cành cây gãy răng rắc, nghe tựa hồ như có người đang đánh nhau kịch liệt. Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc, chàng đưa tay ra hiệu cho ba con vượn đừng bước đến rồi chàng nhảy thót lên cành cây, ngồi nhìn

ra xa. Quả thấy dưới gốc cây to gần ngôi nhà mây, Viên Hiếu đang đánh nhau với một con sư tử cực lớn. Hai con đang nhảy chồm lên vồ nhau, hung mãnh rợn người. Lá rụng, cành gãy tung bay tứ phía.

Con sư tử so với con sư tử Viên Hiếu đánh chết đêm trước còn có phần hung mãnh hơn. Mỗi lần nó nhảy lên, không khí rung chuyển tạo thành tiếng gió kêu veo véo. Viên Hiếu dường như không dám đem sức mạnh ra tranh đấu với nó. Y chỉ trong vào thân pháp mau lẹ, né tả tránh hữu tìm chỗ sơ hở để tấn công.

Thượng Quan Kỳ bẻ một cành cây to bằng miệng chén, dài chừng ba thước, ngầm vận chân khí từ trên cây nhảy chéo xuống sát chỗ Viên Hiếu cùng con sư tử đang đánh nhau.

Chàng quát lên một tiếng, cành cây nắm trong tay dùng làm thanh kiếm đâm mạnh vào con sư tử.

Chàng vừa mới khỏi nội thương, chưa tin hẳn vào công lực của mình, nhát phóng cực kỳ mãnh liệt. Con sư tử đang lúc nhảy lên không trung để vồ lấy Viên Hiếu không đề phòng Thượng Quan Kỳ đâm ngang. Lúc nó nghe tiếng chàng quát mới né tránh thì đã muộn, cành cây đâm trúng vào cạnh sườn, nó gầm lên một tiếng kinh khủng, từ trên không té xuống. Viên Hiếu vội tiến lại, giơ hai tay lông lá ra nắm lấy con sư tử quật mạnh xuống.

Con sư tử sau khi bị trọng thương lại bị Viên Hiếu dùng toàn lực quật mạnh xuống còn chịu sao nỗi, chết ngay tức khắc không giãy giụa được cái nào.

Sau khi quật con sư tử xuống, Viên Hiếu ngửa cổ lên hú một tiếng dài, nhảy đến bên Thượng Quan Kỳ mặt lộ đầy vẻ cảm kích, y lắp bắp nói :

- Đa tạ... tướng... công... đã... giúp cháu!

Thượng Quan Kỳ vừa nghe nói giật mình nói :

- Chú nói được tiếng người không những tiến bộ rất mau mà phát âm cũng khác trước nhiều.

Viên Hiếu dường như hiểu được lời khen ngợi, nó gật lia lịa mỉm cười.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến ba con vượn vàng nhỏ theo mình, chàng quay đầu nhìn lại thì đã không thấy chúng đâu nữa. Chàng rất đỗi hoang mang, vẫy tay gọi Viên Hiếu :

- Chú chạy về xem má má có hết kinh hãi không. Tôi đi một chút rồi về.

Nói xong, chàng chạy một mạch về thạch động, tìm kiếm mãi mà không thấy tung tích ba con vượn vàng đâu cả.

Thượng Quan Kỳ còn đang hoang mang thì bất thình lình lại nghe thấy tiếng tiêu nổi lên. Từ ngày

chàng bắt đầu nghe tiêu trị thương, trong hai tháng trời, tiếng tiêu chỉ nổi lên vào lúc nửa đêm để chỉ thị cách chữa trị cho chàng, chứ ban ngày tuyệt nhiên không nghe thấy bao giờ, nên bây giờ chàng nghe tiếng tiêu không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ nghe thấy tiếng tiêu tựa hồ như gọi tên mình cấp tốc quay trở về. Chàng đứng tựa vào vách lẩm bẩm một mình :

- Lão quái nhân này ở cách xa mình đến mấy dặm, không những lão dùng tiếng tiêu để chỉ bảo cho mình điều trị nội thương, mà còn biết trước cả thời kỳ khỏi bệnh. Thật là những kỳ sự xưa nay chưa từng nghe thấy bao giờ. Nay lão đã dùng tiếng tiêu để gọi mình, chắc là có sự gì khẩn cấp.

Tiếng tiêu kêu gọi vang lên hồi lâu rồi đột nhiên ngừng bặt.

Thượng Quan Kỳ rất đỗi băn khoăn, chàng từ từ bước ra khỏi thạch động.

Mặt trời đã xế về Tây.

Thượng Quan Kỳ men theo sườn núi đi về hướng Bắc, bước cao bước thấp, không để ý nhìn nhận phương hướng. Chàng đang đi bỗng thấy có một luồng hơi nước lạnh như sương mù thổi vào mặt làm cho tinh thần chàng đột nhiên tỉnh táo.

Tai nghe tiếng suối chảy róc rách, mặt nhìn bốn mặt núi cao chót vót vây bọc lấy chung quanh vùng thung lủng lòng chảo. Chàng đứng trước mặt một vách núi, dòng suối chảy từ trên đỉnh chảy xuống, vấp phải vách núi nước văng tung tóe vào mặt chàng.

Nước suối chảy vào một cái khe nhỏ, nước khe nhỏ này chảy xuống thung lũng. Một làn sương mù trắng bay lên khắp mặt đất, ngoài ba trượng là không trông thấy cảnh vật gì nữa, vì sương mù trắng che lấp.

Thượng Quan Kỳ do dự một lát, bỗng ngửa mặt lên kêu to một tiếng. Nỗi lòng u uất theo tiếng kêu phát tiết ra ngoài. Tiếng kêu vừa dứt, hào khí phấn khởi, chàng bước nhanh vào đám mù trắng mà đi.

Thượng Quan Kỳ đi sâu vào chừng mấy trượng bỗng chân dẫm phải một đống lùng nhùng. Trong đám sương mù, một thứ cây cao chừng hai thước mọc lên.

Cây này không phải là thân thảo mà cũng không hẳn là thân mộc, một nhánh hướng thẳng lên lại có bốn cái lá khô. Chỗ kẽ lá có trái đỏ tươi.

Thượng Quan Kỳ hái một trái và nhận ngay ra rằng trái này giống như trái mà Viên Hiếu đã hái về, chỉ khác ở chỗ là trái này chưa được rửa sạch, ngoài vỏ còn dính một lần bụi vàng.

Thốt nhiên chàng lại nghe tiếng cành cây khô gẫy lắc rắc. Chàng sinh nghi để ý nhìn xem thấy

giữa đám mây mù, lờ mờ có hai bóng đen đánh nhau. Sương mù dày đặc nhìn không rõ tướng hai bóng đen đánh nhau đó, chàng liền bước lại xem.

Đi đến gần bên, chàng bất giác giật mình. Nguyên hai bóng đen đó là con vượn vàng và con vượn đen đang đánh nhau. Hai con miệng cắn tay cào, đều bị thương nhiều chỗ, máu chảy khắp mình mà vẫn không ngừng tay, dường như đây là một cuộc đấu quyết sống chết. Hai con tranh đấu đã đến lúc quyết liệt nên Thượng Quan Kỳ đến bên mà chúng vẫn không hay biết, vẫn tiếp tục cắn mạnh, cào dữ.

Thượng Quan Kỳ vận động chân khí, dồn nội lực vào hai cánh tay gạt hai con vượn ra hai bên rồi quát to lên một tiếng :

- Dừng tay!

Hai con vượn cảm thấy trước ngực có một luồng sức mạnh đẩy ra, cả hai đều lùi lại hai bước, đồng thời đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ ngã xuống.

Nguyên hai con vượn đánh nhau đã lâu, gân cốt mệt nhoài, mình bị trọng thương nhưng chúng mãi nghĩ vào cuộc đấu nhau chí chết nên chúng chẳng để ý gì.

Bây giờ bị Thượng Quan Kỳ đẩy ra, tinh thần mới cảm giác được thì không chống đỡ nổi nữa nên mới ngã lăn ra.

Thượng Quan Kỳ vội chạy lại nắn bóp các huyệt đạo cho hai con vượn.

Vượn tuy giống người song kinh mạch huyệt đạo lại khác. Thượng Quan Kỳ xoa bóp mãi mà chẳng biết làm sao cho chúng hồi tỉnh được. May mà chàng có tính nhẫn nại hơn người, xoa bóp hồi lâu nữa, hai con vượn đồng thời khẽ kêu lên một tiếng, gắng gượng đứng dậy. Rồi không quay đầu nhìn lại, tranh nhau bon bon chạy đi.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ, tự hỏi :

- “Phải chăng hai con vượn này lại đem nhau đi đến chỗ khác đánh nhau đến kỳ chết mới thôi?”.

Nghĩ vậy chàng liền đi theo chúng.

Dưới đất một làn mù trắng bay là là, càng đi về phía trước ẩm độ càng lên cao, sương mù càng thêm dày đặc, hơi nước bốc lên mặt như mưa, quần áo ướt hết, lòng chàng không khỏi sinh nghi. Hai con vượn tất tả tranh nhau đi trước, khiến chàng không còn thời giờ suy nghĩ rồi quên cả nguy hiểm.

Khu đất lòng chảo này chỉ rộng chừng hai mẫu, hai con vượn bị trọng thương đi không nhanh lắm mà chỉ trong khoảnh khắc đã đến bên chân núi bích lập.

Thượng Quan Kỳ bỗng nghe “ùm” một tiếng, thì ra cả hai con vượn đều nhảy xuống nước. Chàng cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy sương mù trắng cuồn cuộn bốc lên. Nếu hai con vượn không lội bì bõm thì chàng cũng không nhận ra đó là một dòng suối.

Thượng Quan Kỳ không nhìn thấy hai con vượn đâu, chàng liền xuống nước bơi theo tiếng bơi bì bõm của hai con đang bơi phía trước. Tuy chàng có khinh công siêu việt nhưng không dám dùng đến. Suối nước này có chỗ rất sâu, chàng lội ngập đầu thấy nước ấm, nhưng không có thì giờ để tắm, chàng bước liền theo sau hai con vật.

Thốt nhiên không thấy chúng đâu nữa, vì dòng suối này chỗ sâu chỉ rộng chừng ba thước. Hai con vật đã sang bờ bên kia. Chàng qua bờ suối thủng thỉnh tiến về phía trước không biết đâu mà kiếm chúng nữa. Đi được chừng mười lăm, mười sáu bước đã đến chân núi. Sương mù vẫn dày đặc chàng phải lần vào vách đá mà đi. Thốt nhiên chân bước xuống thấp cả người lọt vào đường hầm, văng vẳng có tiếng vượn kêu từ phía mé bên vọng lại.

Trong hầm mù thưa và có thể trông xa được hơn một trượng. Đường hầm sâu chừng bốn thước, rộng đi lọt được hai người. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Ngoài khu đất lòng chảo mù đặc như thế mà sao dưới đầy hang, mù lại ít đi, trái với luật tự nhiên”....

Trong lúc nghi hoặc chàng cảm thấy rét run, bây giờ chàng mới hiểu rằng “mù bị khí lạnh làm tan đi”. Chàng cuối nhìn xuống thấy toàn đá trứng ngỗng trắng như tuyết, cũng giống như những hòn đá ngoài vực thẳm lúc chàng mới rớt xuống.

Tiếng vượn kêu mỗi lúc một xa, chàng hấp tấp đuổi theo, may mà trong hang động không có mù bao phủ, hơn nữa Thượng Quan Kỳ cũng rất tinh mắt nhìn cảnh vật được rõ ràng. Đuổi một lúc chàng đã trông rõ sau lưng của hai con vượn.

Hai con vượn vẫn đang cắn xé nhau, máu chảy đầm đìa. Thượng Quan Kỳ chạy đến nơi đưa tay giữ con đen lại. Con vượn vàng thấy con vượn đen bị giữ, chạy tuột vào hang động.

Con vượn đen thấy con vượn vàng chạy rồi, nó cựa mạnh để đuổi theo.

Nhưng Thượng Quan Kỳ giữ chặt quá nó không sao cựa được. Nó tức quá cắn vào tay chàng, chàng đành buông tay ra nghĩ thầm :

- “Hai con vượn này bị thương nặng đến thế mà còn chưa chịu thôi, tức là có mối thù gì ghê gớm lắm. Chi bằng mình để chúng đuổi nhau rồi mình dò theo tìm ra manh mối”.

Con vượn đen tung mình đuổi theo con vượn vàng, chuyển qua hai khúc quanh thì đường hầm đột nhiên thấp xuống. Con vượn vàng không nhìn thấy đâu nữa, Thượng Quan Kỳ thấy con vượn đen nằm

mình xuống trườn đi.

Thượng Quan Kỳ cũng bắt chước con vượn đen nằm sát xuống bò đi.

Con vượn đen bò rất mau, nó chẳng kể gì vết thương. Chui đến đâu, đường huyệt đạo nhuộm máu đỏ tươi đến đó. Thượng Quan Kỳ do dự một lúc rồi cũng bò vào đường huyệt đạo thì thấy khí lạnh ghê người. Đi chừng ba bốn trượng thì hết đường hầm. Bên tai chàng nghe tiếng vượn kêu rất thê thảm. Ra khỏi đường hầm đã đến một khu thạch thất vuông mỗi chiều chừng ba trượng. Ở giữa có một cái giếng vuông vắn chừng ba thước. Nước trên đỉnh núi chảy vào trong giếng này.

Giếng sâu không đầy ba thước, nước trong trông rõ thấy đáy. Đáy giếng có ba con cá đuôi vàng vảy đỏ dài chừng hơn thước. Chung quanh giếng có nhiều lổ nhỏ, nước giếng đầy quá thì theo những lổ nhỏ này thoát ra ngoài.

Hai con vượn đánh nhau bị thương máu me đầm đìa, Thượng Quan Kỳ chạy lại vươn hai tay ra nắm lấy mỗi tay giữ lấy một con. Hai con vượn đều đã mệt nhoài, đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nhắm lại. Chàng vừa buông tay, chúng kiệt lực ngã lăn ra.

Chàng cúi xuống ôm con vượn vàng chạy đến thạch thất đặt xuống, lấy tay nhẹ nhàng thoa bóp khắp mình cho nó. Tuy chàng rất cẩn thận nhưng tay vẫn vấy đầy máu vì nó bị thương nhiều chỗ quá. Hồi lâu con vượn vàng tỉnh lại, mở mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một cái rồi nhắm lại tiếp.

Thượng Quan Kỳ thấy nó tỉnh lại rồi chạy đến con vượn đen nắn bóp một lúc. Con này tỉnh lại nhìn Thượng Quan Kỳ rồi cũng nhắm mắt lại ngay.

Sau khi hai con đã tỉnh lại, Thượng Quan Kỳ bèn ra ngồi bên bờ giếng nhìn xuống đáy. Khí lạnh trong giếng bốc lên dàn dụa, nhưng lạ thay, hơi lạnh lại không làm cho người cảm thấy nhức xương cốt.

Ba con cá vàng vẫn nằm phục chỗ cũ, tựa hồ như không hề nhúc nhích.

Chàng đang lấy làm lạ thì đột nhiên chàng thấy hai bên mang nó chuyển động, rồi miệng nó phun ra một thứ bột trắng. Trừ miệng và mang là hơi động đậy còn cả thân mình vẫn không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ định thò tay xuống nước kinh động ba con cá, không ngờ tay vừa chạm vào mặt nước, một luồng khí lạnh xông lên lận đầu óc, có điều khí lạnh này không làm cho chàng khó chịu. Tuy nước động sóng gợn mà ba con cá vẫn nằm yên. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, toan đưa tay xuống làm động nước nữa thì bỗng nghe tiếng chân bước tới, thì ra là con vượn vàng đang chệnh choạng bước đến. Khi đến bên giếng, nó không do dự chút nào, tung mình nhảy ngay xuống.

Chớp mắt, nước giếng đang trong trẻo chợt biến thành một màu hồng dơ bẩn.

Thượng Quan Kỳ lại càng nghi hoặc, nghĩ thầm :

- “Giếng nước lạnh thế này ngay người không bị thương khi ngâm xuống còn không chịu nổi, thế mà con vượn này mình đầy thương tích, nước lạnh thấm vào tất lạnh thấu xương, đau buốt vô cùng, sau không thấy nó có vẻ gì đau đớn thế?”.

Con vượn vàng sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, kỳ cọ hết vết máu lại bước lên bờ, giương hai mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi ngồi tựa vào vách đá. Thượng Quan Kỳ nhìn xuống giếng thấy bao nhiêu bọt nước nổi lên trên mặt nước theo những lổ nhỏ chung quanh chảy hết ra ngoài. Chỉ trong khoảnh khắc, nước giếng lại trở lại trong veo. Chàng không hiểu tại sao mà nước lại sạch nhanh thế? Chàng nhìn lại xuống đáy giếng thì thấy ba con cá nằm phục dưới đáy phùng mang há miệng tiết chất bọt trắng ra không ngớt. Bọt trắng này chuyển động rất mạnh, quyện lấy tất cả chất huyết dơ bẩn đẩy ra các lổ chung quanh giếng. Sau khi đẩy hết nước dơ rồi, ba con quái ngư ngậm miệng trở lại như trước. Có điều làm cho Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hiểu là lúc con vượn vàng xuống tắm rửa, ba con quái ngư vẫn nằm im chỗ đó chứ không nhúc nhích.

Chàng lại nhìn con vượn vàng, thì thấy bao nhiêu vết thương trên mình nó đã kín miệng, lên da non. Bấy giờ chàng đã tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- “Mỗi khi hai con vượn đánh nhau bị thương, chúng đều vào giếng này tắm rửa, nên vết thương mới lành mau như thế”.

Chàng trở lại ôm con vượn đen từ từ đặt nó xuống giếng. Con vượn đen bị thương nặng hơn, toàn thân khó bề cử động, chỉ còn hơi thở phập phồng, thế mà vừa bỏ nó xuống giếng lập tức nó tỉnh lại ngay, lắc đầu mấy cái, đầm mình xuống nước. Chỉ trong khoảnh khắc, nó leo lên bờ tựa vào vách đá ngồi nghỉ.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm :

- Nước giếng này đã có công hiệu hồi sinh, mọc da cho những con vật bị thương. Ba con quái ngư lại có khả năng gạn đục khơi trong cho nước giếng.

Thốt nhiên con vượn vàng hú lên một tiếng, chạy lại nắm áo Thượng Quan Kỳ kéo đi vòng quanh giếng rồi dắt chàng theo một lối đi khác ở vách núi.

Con vượn đen tuy vết thương chưa hoàn toàn khỏi hẳn nhưng thấy con vượn vàng kéo Thượng Quan Kỳ đi vào một lối khác nó lật đật chạy theo.

Thượng Quan Kỳ sợ chúng lại đánh nhau nên liền đứng vào giữa hai con để ngăn cách chúng ra.

Bỗng thấy con vượn đen hú lên một tiếng, lắc đầu quầy quậy. Thượng Quan Kỳ tuy không hiểu nó muốn nói gì nhưng nghe thanh âm chàng biết là nó không có ác ý.

Hai con vượn một trước một sau, Thượng Quan Kỳ ở giữa, đi tới một góc núi, con vượn vàng đưa tay đẩy mạnh vào một phiến đá., song dường như khí lực của nó chưa hoàn toàn hồi phục nên đẩy hai lần mà phiến đá vẫn không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận nội lực vào hai tay đẩy mạnh phiến đá một cái.

Hai tiếng kịch kịch vang lên, phiến đá đã mở ra.

Chương 13: Lưỡi Đao Rùng Rợn

Phiến đá này nguyên là cửa động. Cửa động vừa mở, một luồng hơi lạnh xông ra. Thật là một cái lạnh khôn tả khiến cho người đầy nội lực như Thượng Quan Kỳ mà cũng phải rét rung.

Con vượn vàng dẫn lộ thấy cửa động mở ra liền đi vào trước. Thượng Quan Kỳ hãy còn do dự, thấy con vượn đen đi lướt qua bên mình lên trước để theo sát con vượn vàng, chàng không do dự được nữa liền lập tức đi theo.

Con đường khe động này lạnh lẽo vô cùng, nhưng được cái bằng phẳng. Hai con vượn đi rất nhanh, Thượng Quan Kỳ chỉ theo tiếng chân của chúng mà bước theo.

Đi được chừng ba mươi trượng thì đến một chỗ hang sâu vào thẳng thạch động, chỗ này đột nhiên đổi thành một khúc quanh. Thượng Quan Kỳ chợt thấy ánh sáng trong như ngọc từ phía trên chiếu xuống. Hai con vượn đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn chàng.

Một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi Thượng Quan Kỳ, chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- “Tại sao hai con vượn đi đến đây lại dừng lại không đi nữa? Trong chỗ hang động tối tăm này tại sao lại có mùi thuốc?”.

Chàng vừa nghĩ vừa đi không dừng bước, lướt qua hai con vượn đi lên trước.

Mùi thuốc một lúc một nặng thêm, lối đi lại tới một khúc quanh. Qua mấy khúc quanh nữa thì đến một khu đất rộng rãi hơn, Thượng Quan Kỳ thấy trên mấy hòn đá trong như thủy tinh chiếu ánh sáng ra có đặt một cái nồi đất, bên dưới có tro tàn. Trong nồi đất vẫn còn lại một chút cao, mùi thuốc nồng nàn này phát ra từ nồi thuốc này. Chỗ này là đường cùng, bốn phía đều là vách núi trong như ngọc phản chiếu ra một thứ ánh sáng huyền ảo có thể trông rõ mọi vật nơi đây.

Hai con vượn vẫn theo sát Thượng Quan Kỳ. Từ lúc chúng vào trong mật thất này thì những ý niệm thù hằn dường như tiêu tan hết. Trên mặt cả hai con đều lộ vẻ đau thương, chúng lặng lẽ đứng tựa vào vách đá.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ cảnh vật bốn phía, thốt nhiên nhìn vào góc nhà đá thấy có một kẽ hở. Chàng động tính hiếu kỳ rảo bước tới gần xem.

Hai con vượn đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng rồi thủng thỉnh đi theo chàng.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại nhìn hai con vật thì thấy bốn con mắt tròn xoe đang giương mắt nhìn chàng, vẻ mặt lộ vẻ kỳ dị. Một mặt chàng để ý đề phòng, một mặt từ từ tiến về phía trước.

Đi đến chỗ góc, quả nhiên thấy có một phiến đá rời. Chàng dùng sức đẩy mạnh ra thì quả đó chính là cửa một thạch động.

Thượng Quan Kỳ ló đầu vào xem thì bất giác cả sợ. Tuy chàng là người võ công xuất chúng, đởm lượt hơn người mà không khỏi giật mình lùi lại mấy bước.

Trong lúc hoang mang, tay chàng đè lên phiến đá cửa động, nó lập tức đóng lại.

Nguyên cửa động này cả hai bên đều có thể xê dịch được. Lúc chàng hoảng sợ, tay đẩy mạnh vào mé bên kia phiến đá nên nó đóng lại như cũ.

Hai con vượn vẫn theo sát Thượng Quan Kỳ không rời nửa bước. Lúc chàng kinh hãi lùi lại, vội vã quá nên dẫm phải chân con vượn vàng. Con vượn đau quá kêu lên một tiếng thê thảm vang dội cả tòa thạch thất.

Thượng Quan Kỳ lùi lại bốn, năm bước đứng im hồi lâu tinh thần mới dần bình tĩnh lại. Chàng lẩm bẩm :

- “Trong tòa nhà thạch thất này có hai xác người không biết chết đã cách bao nhiêu năm? Hai con vượn này tại sao lại tìm ra chỗ này?”.

Chàng quay đầu lại nhìn hai con vượn thì thấy chúng ngồi quay mặt vào vách, đầu cúi xuống sát đất, hai mắt nhìn chăm chăm vào vách.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc, chàng thầm nghĩ :

- “Phải chăng hai người này có liên quan đến hai con vượn?”.

Trầm ngâm một chút, chàng từ từ đi lại gần vách đá.

Lần này chàng đã có kinh nghiệm, vận nội lực từ từ đẩy phiến đá nhích đi.

Chàng nhìn kỹ thấy một người mặc áo đại hồng, tóc dài rũ xuống vai đứng mặt quay vào vách, trên lưng còn cắm một thanh kim đao, một cánh tay đầy lông, cánh tay này cũng khô kiệt.

Thượng Quan Kỳ nhìn theo cánh tay lên thấy một người cao lớn mặc áo bào xanh cũng quay mặt vào tường nhưng hơi nghiêng về phía hữu, tay cầm kim đao đâm vào lưng người mặc áo đại hồng.

Hai người cùng quay mặt vào vách đá nên không nhìn rõ mặt. Bốn bức tường vách đá đẹp như ngọc chiếu ánh sáng ra, cảnh vật trông càng huyền ảo.

Y phục hai người còn tươi đẹp như mới, do một thứ lụa đặc biệt chế ra.

Thượng Quan Kỳ rảo bước vào trong thạch thất, hai con vượn cũng đi theo chàng. Lúc này Thượng Quan Kỳ đã hoàn toàn bình tĩnh, để ý nhìn kỹ cảnh vật chung quanh. Hai xác người này da khô, thịt nứt, chết đã lâu nên không sao tìm hiểu được.

Người đại hán mặc áo xanh tay trái giơ thẳng lên, tay phải cầm kim đao chỉ vào lưng người mặc áo đại hồng cho thân người khỏi ngã xuống.

Người mặc áo đại hồng thân thể nhỏ bé, mới nhìn cũng biết ngay đây là một người đàn bà.

Thanh kim đao sáng rực hòa lẫn với ánh sáng của vách đá chiếu vào long lanh, ngoạn mục.

Nhìn hồi lâu, Thượng Quan Kỳ đoán là hai người này ở nơi đây, rồi không biết tại sao lại tàn sát lẫn nhau. Dường như đại hán áo xanh bị trọng thương trước, rồi nhân lúc người đàn bà không kịp đề phòng mà đâm thẳng vào lưng. Chàng nhìn xuống trước mặt nơi đại hán đứng thì quả nhiên có một vũng máu khô. Cứ xét theo vị trí của vũng máu mà đoán thì tựa hồ như máu ở trong miệng phun ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn lên thì thấy miệng đại hán hé mở, hàm răng còn lờ mờ nhe ra trông mà phát khiếp. Thượng Quan Kỳ đoán là đại hán áo xanh và nữ lang áo đỏ quyết không phải là tìm đến nhau báo thù mà cũng không phải là người xa lạ, nếu không phải là vợ chồng thì cũng là anh em. Nhưng rồi chàng lại tự hỏi :

- “Hai người trừ phi vợ chồng tức anh em thì tại sao lại tàn sát nhau? Nhất là ở giữa nơi thâm sơn cùng cốc không có vết chân người này thì họ phải cần có bầu bạn với nhau, sao tại tàn sát lẫn nhau như thế?”.

Thượng Quan Kỳ xem xét cảnh vật chung quanh tuyệt không thấy gì có thể giúp chàng khám phá ra bí mật này. Chàng quay đầu lại nhìn hai con vượn, thấy con vượn vàng đang phục lạy dưới chân xác nữ nhân áo đỏ, còn con vượn đen thì phục lạy dưới chân xác đại hán áo xanh, con nào cũng nước mắt đầm đìa. Bấy giờ Thượng quan Kỳ mới hiểu rõ nguyên nhân tại sao hai con vượn cứ đánh nhau hoài.

Chàng lẩm bẩm :

- “Phải rồi! Hai con vượn này đều có chủ. Mặt chúng nhìn thấy chủ nhân tàn sát lẫn nhau rồi đâm ra thù nhau. Mối thù này vĩnh viễn không bao giờ gỡ được nữa”.

Chàng đem lòng thương chúng vì có dạ trung thành với chủ nhân.

Thượng Quan Kỳ từ từ bước lại gần xác nữ lang áo đỏ, mặt nàng dán chặt vào vách đá không nhìn rõ tướng mạo chút nào. Chàng đưa tay sờ vào áo của nữ nhân, bỗng nghe tiếng vượn rú lên rồi nhảy tới.

Thượng Quan Kỳ vội né sang bên, chàng thấy con vượn vàng mắt đầy ngấn lệ đứng chắn trước thi thể của nữ lang thì lẩm nhẩm gật đầu tự hỏi :

- “Không hiểu người này chết đã bao năm mà con vượn vàng thủy chung vẫn bênh vực chủ nhân? Phải chăng lòng trung thành với chủ của con vật còn hơn cả loài người?”.

Bất giác chàng đưa mắt nhìn sang xác áo xanh, con vượn đen cũng đang đứng chắn phía trước của thi thể đại hán.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Nếu mình muốn điều tra rõ hai xác chết này thì trước hết phải chế phục hai con vượn. Chế phục chúng bằng võ công thì không khó khăn gì, nhưng e rằng chúng tưởng lầm là mình muốn lấy đi di vật của chủ chúng là điều mình không muốn”.

Thượng Quan Kỳ chưa biết phải làm thế nào thì hai con vượn đang đứng bảo hộ xác chủ nhân đang trừng mắt nhìn nhau đột nhiên hú lên một tiếng rồi nhảy xổ vào cắn xé nhau kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ toan bước lại kéo chúng ra nhưng chàng lại nghĩ thầm :

- “Ngoài kia đã có giếng nước, giả tỷ hai con đánh nhau bị thương thì mình sẽ đem chúng đi tắm rửa là sẽ khỏi. Mình chỉ có một cách duy nhất là đưa chúng ra khỏi thạch thất này để chúng đánh nhau ngoài đó, rồi thừa cơ trở vào điều tra lai lịch của hai xác chết này. Kể ra cách này có hơi không nhân đạo nhưng không còn có cách nào trọn vẹn hơn”.

Nghĩ xong, chàng nhảy qua hai con vượn ra mở cửa, quả nhiên hai con vượn đi theo ra. Chàng dẫn dụ hai con vượn ra khỏi thạch thất cho chúng đánh nhau thật hăng không để ý gì đến mình nữa rồi mới trở vào thạch thất đóng cửa lại, chắp hai tay váy lạy hai xác chết khấn :

- Vãn bối là Thượng Quan Kỳ, sỡ dĩ phải dời di thể hai vị tiền bối đi chỗ khác để tiện việc điều tra thân thế của hai vị.

Khấn xong, chàng lẹ làng nhấc thi thể đại hán xuống một cách rất dễ dàng, không tổn hơi sức chút nào.

Thi thể này tuy được khí lạnh khác thường giữ cho khỏi thối nát nhưng xác chết đã quá lâu ngày nên khô queo. Vừa động vào thi thể thì thanh đao đã rơi xuống đất “Binh” một tiếng.

Thi thể nữ lang áo đỏ sở dĩ đứng yên được là nhờ có thanh đao chỉ vào sau lưng. Thanh đao rớt xuống rồi thì xác của nữ lang cũng ngã xuống theo.

Thượng Quan Kỳ mắt nhanh tay lẹ, tay trái chàng giữ xác đại hán áo xanh, tay phải đưa vội ra đỡ

được xác nữ lang áo đỏ rồi từ từ đặt cả xuống đất.

Chàng xem xét thật kỹ. Tuy hai xác này đầu tóc còn nguyên nhưng tướng mạo không nhận được nữa. Chàng sờ vào y phục thấy vẫn còn nguyên như mới trong lòng rất lấy làm lạ kỳ, nghĩ bụng nếu muốn tìm ra lai lịch không lục tìm trong người không được.

Chàng cầm thanh đao lên xem, thanh kim đao này dài chừng một thước tám tấc, ánh vàng chói lọi, cả chuôi lẫn lưỡi đều màu vàng. Sống đao rất dày và lưỡi rất bén. Chàng để thanh kim đao sang bên, chăm chú nhìn xác đại hán áo xanh.

Người này thân thể khôi vĩ, tuy da thịt đã khô nhưng vẫn còn cao lớn hơn Thượng Quan Kỳ nhiều. Chàng từ từ cởi áo ra thấy có một túi đeo bằng da màu đen dắt ở sau lưng. Ngoài túi đeo ra không còn thấy gì nữa. Túi đeo buộc bằng một thứ dây rất bền. Chàng phải lấy đao chặt không dám giật mạnh sợ làm gãy tan xác chết.

Thượng Quan Kỳ xem một lúc rồi từ từ đặt xuống quay sang thi thể nữ lang áo đỏ.

Chàng toan cởi áo xác chết ra nhưng lại nghĩ thầm :

- “Dù đây chỉ là một tử thi nhưng đối với một nữ lang mình không tiện cởi áo để lộ thân thể nàng”.

Chàng đành chịu thôi, không cởi áo nữ lang áo đỏ.

Tiếng hú lại vang lên, hai con vượn đang đánh nhau đến hồi kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lúc rồi toan quay mình trở ra, chợt thấy cái túi phồng phồng trên mình nữ lang. Tuy chàng là người quân tử quang minh lỗi lạc nhưng không sao đè nỗi tính hiếu kỳ. Chàng bèn quay đầu đi không nhìn vào nữ lang, thò tay vào thi thể nàng lấy ra một cái túi đan bằng chỉ vàng.

Cái túi này vuông vắn, mỗi bề chừng tám tấc, trong túi không biết đựng gì mà phồng lên. Chàng tìm mãi mà không thấy miệng túi đâu, trong lòng lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ nàng bỏ vật vào túi rồi khâu lại?”.

Chàng lấy tay nắn thì thấy có chỗ rắn. Những sợi chỉ khâu túi có màu vàng ánh lóng lánh, trông rất đẹp mắt.

Thượng Quan Kỳ xem ngắm hồi lâu, không muốn xé nát cái túi xinh xắn song không sao dằn lòng được, vận nội lực vào tay để xé cái túi, nhưng xé không rách. Chàng vận thêm kình lực vào ngón tay cấu xé mà cái túi vẫn trơ ra không sây sút mảy may. Chàng tự hỏi :

- “Mình đã dùng đến bảy phần công lực mà cái túi bé nhỏ này vẫn không suy chuyển chút nào. Dù có bằng dây thép không đứt được thì cũng phải có dấu vết, nhưng cái túi này không hiểu làm bằng gì mà bền như vậy?”.

Chàng nhìn cái túi thở dài một tiếng rồi từ từ đặt cái túi xuống bên thi thể nữ lang.

Chàng thấy ánh vàng trên cái túi giống như ánh vàng trên áo nàng thì nghĩ thầm :

- “Chắc áo nàng cũng làm bằng cùng một thứ vật liệu với cái túi kia”.

Nghĩ vậy chàng đưa tay giật mạnh một góc áo đại hồng, quả nhiên cái áo cũng đan như vậy, xé không rách.

Sau cùng, Thượng Quan Kỳ mới vỡ lẽ ra rằng: từ cái túi, cái áo của nữ lang đến y phục của đại hán đều là những vật rất quí, nên trải qua đã bao nhiêu năm mà những thứ đó vẫn chiếu hào quang tươi đẹp như mới không suy suyển chút nào.

Bỗng một ý nghĩ khác xuyên qua đầu óc chàng: Cái áo nữ lang dai bền như vậy thì sao lưỡi đao kia lại có thể đâm lủng được?. Đoạn chàng cầm kim đao lên xem kỹ lại thì thấy chuôi đao có viết tám chữ “Kinh Hồn Chi Đao, Vô Kiên Bất Tồi” (Lưỡi đao kinh hồn chém vào chất bền cứng mới đứt). Những chữ này viết rất nhỏ, không để ý kỹ sẽ không nhìn thấy.

Thượng Quan Kỳ cầm đao lên khẽ chém vào tảng đá, quả nhiên lưỡi đao ngập sâu vào tảng đá đến ba, bốn tấc, chẳng khác chi chém vào cành cây mục vậy.

Chàng cả kinh nghĩ thầm :

- “Lưỡi đao này sắc bén ghê hồn, mình chỉ chém nhẹ vào tảng đá mà lưỡi đao đã ngập sâu như thế”.

Thượng Quan Kỳ lại nhìn vào áo nữ lang, quả nhiên sau lưng bị rách một đường dài đến hai tấc. Chàng lại đặt cái túi xuống định lấy kim đao chém nhưng lại thôi vì chàng nghĩ rằng mình lấy lưỡi đao chém thì thế nào túi cũng đứt, nhưng làm thế là xem trộm điều bí mật của người khác. Nữ lang này tuy đã chết song cái túi này vẫn là vật sở hữu của nàng. Nghĩ vậy nên chàng lại đặt cái túi vào lại bên thi thể.

Thượng Quan Kỳ chú ý lắng tai nghe thì không nghe thấy tiếng hai con vượn kêu nữa. Chàng đặt đao xuống, mở cửa thạch động thì đã thấy chúng mình đầy những máu nằm chết giấc bên cạnh giếng nước. Chàng thở dài đến bên chúng đưa tay lên mũi thì thấy hơi thở chúng rất yếu ớt. Chàng trầm tư một chút rồi xách con vượn đen bỏ xuống giếng.

Bị nước lạnh khích động, con vượn đen tỉnh lại. Nằm trong giếng nước tắm rửa các vết thương rồi

lại leo lên bờ nhìn Thượng Quan Kỳ một cái, khẽ kêu lên vài tiếng rồi lắc đầu bỏ đi.

Con vượn đen đi rồi, Thượng Quan Kỳ mới bỏ con vượn vàng xuống giếng.

Con vượn vàng hồi tỉnh lại, tắm rửa xong cũng nhìn Thượng Quan Kỳ một cái rồi cũng lại bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ theo con vượn vàng ra khỏi thạch động, trong lòng đã định sẵn chú ý: Nếu chúng còn đánh nhau nữa thì chàng sẽ tìm cách chế phục chúng.

Ra khỏi thạch động, sương mù dày đặc. Con vượn vàng đã thuộc đường lối, ra khỏi dòng suối rồi dấn thân vào dòng sương mù trắng dày đặc mà đi. Thượng Quan Kỳ theo sát nó ra khỏi thung lũng lòng chảo mù trắng mờ mịt.

Ba con vượn nhỏ đã chờ ở cửa động, thấy con vượn vàng lớn cùng Thượng Quan Kỳ trở lại chúng mừng rỡ rồi nhìn chàng kêu lên ba tiếng rồi hộ vệ cho con vượn lớn đi vào động.

Bốn con vượn đi khuất chàng mới quay mình trở về ngôi nhà mây.

A Liên đã nướng thịt hươu chờ chàng, thấy Thượng Quan Kỳ thì trong lòng vui sướng vô cùng, cười hỏi :

- Tướng công đã khỏi nội thương, vậy bao giờ mới khởi hành? Tôi đã bảo cháu Hiếu thì nó có ý nguyện theo tướng công đó.

Thượng Quan Kỳ vừa ăn thịt hươu vừa đáp :

- Tôi định đi ngay bây giờ, nhưng có một điều tôi chưa yên lòng xin phu nhân giúp cho.

A Liên nói :

- Tướng công có điều chi cứ nói! Tiểu phụ xin hết sức.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin phu nhân đừng để cho vượn phu đánh nhau với con vượn vàng nữa.

A Liên trầm ngâm một lúc rồi bỗng nhỏ nước mắt nói :

- Xin tướng công yên lòng mà đi! Tiểu phụ xin vì việc này dằn lòng sống thêm ít lâu nữa để hoàn thành tâm nguyện của tướng công.

Nói xong nước mắt như mưa. Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói luống những ngậm ngùi, nghĩ thầm :

- “Sỡ dĩ nàng ân cần muốn giao Viên Hiếu cho ta là nàng đã có ý muốn tự vẫn. Cũng may mà mình dặn nàng câu đó, nàng mới thổ lộ ra”.

Thượng Quan Kỳ bèn nghiêm nét mặt nói :

- Việc này tại hạ xin ký thác lại cho phu nhân. Tuy ra khỏi hang thẳm này nhưng có thể tại hạ còn lưu lại quanh vùng này một thời gian nữa. Lúc nào rảnh tại hạ sẽ cùng Viên Hiếu về thăm phu nhân.

A Liên gượng cười nói :

- Tiểu phụ đã hy sinh làm vợ giống thú không muốn nhìn thấy ai nữa. Tướng công trở lại thăm tôi đi nữa cũng không quan hệ gì. Nếu có trở lại thăm tôi thì chỉ nên đi một mình thôi...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ xin ghi nhớ lời phu nhân và bây giờ xin cáo biệt.

A Liên nói :

- Xin tướng công hãy chờ một chút để tôi gọi cháu Hiếu ra dẫn tướng công đi.

Nguyên Thượng Quan Kỳ muốn về lại ngôi chùa cổ để thăm quái nhân trước rồi sau sẽ trở lại đây đem Viên Hiếu đi. Song chàng nghe A Liên nói thế, không tiện thoái thác đành gật đầu nói :

- Không biết hiện giờ Viên đệ ở đâu?

A Liên nói :

- Nó vừa ở đây. Để tôi gọi nó về.

Nói xong, A Liên cất tiếng gọi con thì thấy một bóng đen nhanh như chớp chạy về. Thượng Quan Kỳ thấy y bất giác bật cười, vì Viên Hiếu đã tìm đâu ra được những lá cây lớn dùng dây mây kết lại khoác lên người để che kín hết mình.

A Liên nhìn Viên Hiếu rồi quay lại nói với Thượng Quan Kỳ :

- Đây là chốn thâm sơn cùng cốc, đã không có vải lụa lại không có kim chỉ để may áo quần cho nó mặc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tầm vóc Viên đệ cũng cỡ như tại hạ, khi về đến chùa tại hạ còn mấy bộ sẽ lấy cho y mặc.

A Liên tủm tỉm cười quay lại nói với Viên Hiếu :

- Viên nhi! Từ nay con đi theo Thượng tướng công, bất cứ việc gì cũng phải tuân theo lời người dạy bảo, không được tự tiện.

Nàng phải diễn lại câu đó bằng tiếng Vượn cho Viên Hiếu hiểu. Y đáp lại bằng tiếng người :

- Con xin vâng lời!

A Liên cười nói :

- Xin tướng công tha lỗi cho tôi không thể tiễn hành xa được.

Thượng Quang Kỳ ra khỏi nhà mây thẳng tiến về phía trước.

Viên Hiếu lạy mẹ một lạy rồi đi theo Thượng Quan Kỳ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại căn nhà mây, cho đến lúc căn nhà mây khuất vào trong rừng y mới đi nhanh lên trước để dẫn đường cho Thượng Quan Kỳ. Đi được chừng hai dặm thì đến bên sườn núi, Viên Hiếu dừng lại chờ Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ đến nơi, Viên Hiếu nhảy lên trước leo trèo thoăn thoắt. Khi lên cao chừng mười lăm trượng, y thòng dây leo xuống cho Thượng Quan Kỳ bám lấy trèo lên.

Đường đi khuất khúc, không biết đã đi được bao xa, Viên Hiếu dẫn đường đi trước, Thượng Quan Kỳ đi theo sau, lúc đi lúc chạy mướt cả mồ hôi.

Vào khoảng giờ thân, Thượng Quan Kỳ nhìn cảnh vật xung quanh nhận định phương hướng từ trên núi đi xuống. Đi đến đâu chàng để tâm nhớ đến đó, đề phòng có ngày trở lại ngôi nhà mây.

Lúc nhìn thấy ngôi chùa cổ thì mặt trời đã lặn. Thượng Quan Kỳ thở phào một tiếng quay lại nhìn Viên Hiếu nghĩ thầm :

- “Lão quái nhân thổi tiêu tính khí rất là kỳ cục, mình chưa nói cho lão biết trước đã đem Viên Hiếu về yết kiến lão, chẳng biết lão có rộng dung cho không? Vạn nhất mà lão không ưng thuận thì thật là phiền toái”.

Song chàng lại lẩm bẩm :

- “Sao mình lại có ý sợ lão là ý gì? Lão đã có ơn cứu mạng lại còn truyền dạy võ nghệ cho nữa thì còn điều chi đáng ngại”.

Tuy nhiên chàng vẫn không khỏi ngần ngại, ngẩn người ra đứng trên phiến đá mà bần thần nghĩ ngợi.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ đứng lại thì tưởng chàng đang ngắm cảnh thiên nhiên lúc mặt trời lặn. Y cũng giương đôi mắt thao láo nhìn tứ phía.

Nguyên lúc y ra đi đã được lời mẹ dặn, bất cứ việc gì cũng phải làm theo Thượng Quan Kỳ, câu đó đã thấm sâu vào tâm khảm của y. Giờ thấy Thượng Quan Kỳ dừng lại, hai tay chắp sau lưng ngẩng mặt nhìn trời thì y cũng làm y như vậy.

Thượng Quan Kỳ bất giác vỗ đùi lẩm bẩm :

- “Phải rồi! Nhất định là ta có chí muốn học võ cho nên ý niệm kính sợ lão mới nảy mầm trong đầu óc ta. Ta đã nhận lời A Liên chăm sóc cho Viên Hiếu thì nếu quái nhân không chịu dung nạp thì lập tức ta xin cáo biệt. Ơn đức của quái nhân đối với ta thì ta đành phải chờ cơ hội khác”.

Chương 14: Một Lối Luyện Võ Kỳ Dị

Thượng Quan Kỳ định sẵn lập trường, cảm thấy trong người nhẹ nhõm, thản nhiên cất bước đi về phía trước.

Viên Hiếu chờ lâu nóng ruột, phải cố nhẫn nại không dám thúc giục. Y vừa thấy Thượng Quan Kỳ cất bước, lập tức đi theo. Đi thêm chừng bốn, năm dặm nữa thì đến chùa.

Thượng Quan Kỳ đã thuộc đường lối, đi thoăn thoắt vào chùa. Chàng tung mình nhảy lên gác chỗ quái nhân ở. Viên Hiếu tuy chưa luyện khinh công nhưng vì trèo đèo vượt núi đã quen nên y nhảy lên cao chẳng kém gì Thượng Quan Kỳ, lại có phần nhanh nhẹn hơn nên lúc nào cũng theo kịp sát bên chàng. Gần đến trước cửa sổ Tàng Kinh Lầu, Thượng Quan Kỳ đột nhiên dừng bước quay lại bảo Viên Hiếu :

- Viên đệ đứng đây chờ, để ta vào trước yết kiến lão tiền bối rồi sẽ trở ra đón.

Viên Hiếu tuy không hiểu hết nhưng cũng dừng lại, nét mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thượng Quan Kỳ lại nghĩ y chưa hiểu tiếng người liền lấy tay ra hiệu. Viên Hiếu nhìn tay chàng, nhe răng ra cười rồi đứng lại.

Thượng Quan Kỳ liệng mình băng vào, thấy cửa sổ đóng chặt, bên trong im lặng như tờ thì không khỏi kinh nghi. Chàng nghĩ lại đã hơn một ngày chàng không nghe thấy tiếng tiêu. Chàng dùng ngón tay khẽ gõ cửa và nói nhỏ :

- Vãn bối là Thượng Quan Kỳ đã về đây để bái tạ lão tiền bối đã cứu mạng cho. Phải chăng lão tiền bối đang lúc vận khí nhập thần?

Chàng chờ hồi lâu mà trong gác vẫn không thấy tiếng trả lời lại càng kinh hãi, đứng tần ngần không biết phải làm cách nào. Bao nhiêu hình ảnh khủng khiếp hiện ra trước mắt: nào là người áo xanh giết người không gớm tay, nào Mao Sơn Nhất Chân và Thanh Thành nhị lão cùng bao nhiêu nhà sư Tây Tạng trong một buổi chiều đều bị giết hết, rồi chàng tự hỏi :

- “Chẳng lẽ người áo xanh đi rồi lại quay trở lại giết hại cả lão quái nhân?”.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- “Nếu gã áo xanh trở lại giết lão rồi thì bốn mặt cửa sổ trên gác này không có lý nào đóng chặt”.

Nghĩ như vậy nên chàng gõ luôn ba tiếng nữa.

Ngoài những tiếng gõ ”Cách, cách, cách” tuyệt nhiên không còn một tiếng nào khác. Chàng nóng ruột quá không còn chịu đựng được nữa, phóng ngón tay đâm vào cửa sổ chọc một lỗ thủng ghé mắt nhìn vào. Chàng thấy quái nhân nằm duỗi thẳng hai chân xuống ván gác, ngửa mặt lên trần nhà, trong tay còn cầm ống tiêu.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy xao xuyến trong lòng, giơ bàn tay đánh mạnh vào cửa, then cửa gãy, chàng tung mình nhảy vào chạy đến bên quái nhân thì dừng bước lại, đặt ngón tay lên mũi lão thì thấy hơi thở yếu ớt, tựa hồ như người đang ngủ say mà cũng giống như người đang bị thương. Chàng đưa tay đặt lên huyệt “Huyền Cơ” của lão thì thấy cứng ngắc chẳng khác gì đặt lên sắt đá. Chàng kinh hãi vô cùng, lẩm bẩm: không hiểu lão này ra sao nữa, không phải là ngủ say mà cũng không giống kẻ bị trọng thương.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi nắm lấy cổ tay bên phải của lão, thấy lạnh như băng giá và cứng đơ chẳng khác gì như cầm vào thanh sắt.

Thượng Quan Kỳ còn đang hoang mang bỗng nghe có tiếng hú nho nhỏ vọng lại, chàng cho là Viên Hiếu chờ lâu sốt ruột rồi hú lên, liền đặt tay lão xuống chạy ra cửa sổ gọi :

- Viên đệ lại đây!

Viên Hiếu vẫn đứng y nguyên chỗ đó, nghe tiếng Thượng Quan Kỳ gọi mới tung mình nhảy lên mái nhà chuyền vào trong gác. Y hết nhìn lão quái nhân nằm trên sàn gác lại nhìn Thượng Quan Kỳ. Y ngơ ngác hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Người này chết rồi phải không?

Y nói tiếng người rất khó nghe.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Ông ấy ngủ đấy, đừng làm huyên náo. Ngồi đây chờ một lát.

Chàng ngồi xuống bên quái nhân, chống tay lên má ra chiều suy nghĩ.

Viên Hiếu vẫn nhớ lời thân mẫu dặn bảo: ”Bất cứ việc gì cũng phải nghe theo Thượng Quan Kỳ”, nên liền ngồi xuống chống tay lên má.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, quái nhân vẫn nằm ngửa không nhúc nhích. Lúc

này trời đã gần tối, trong nhà không trông thấy gì. Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng, cúi xuống ngực lão nghe thấy trái tim lão đập một cách cực kỳ yếu ớt và hơi thở dường như sắp tắt. Bất giác chàng run lên nghĩ thầm :

- “Xem ra lão đã bị nội thương, mình ngồi chầu đây cũng chẳng có ích gì. Tuy rằng mình chẳng có cách gì cứu được lão nhưng cứ ngồi nhìn thương thế mỗi lúc thêm trầm trọng rồi chết rồi cũng không đành lòng”.

Nghĩ vậy, chàng đưa tay nâng lão ngồi dậy lấy tay khẽ vỗ vào huyệt “Mệnh Môn” trên lưng thì chẳng khác gì vổ vào thanh sắt. Những huyệt đạo tựa hồ như đã bị bít kín, không có cách nào tìm ra vị trí huyệt đạo.

Bỗng nghe ”Cách” một tiếng, một thanh bảo kiếm từ trên người lão rớt ra.

Song ống tiêu thì lão vẫn nắm chặt. Thượng Quan Kỳ từ từ buông lão ra, cúi xuống nhặt thanh kiếm lên rút ra khỏi bao. Một luồng khí lạnh xông lên và khắp nhà tỏa ra một thứ ánh sáng huyền ảo như ngọc. Thượng Quan Kỳ buột miệng khen :

- Thật là một thanh bảo kiếm.

Chàng xem lại thì thấy cả kiếm và chuôi dài độ thước hai, chuôi bốn tấc và lưỡi tám tấc. Thanh kiếm này ánh sáng rực rỡ trông hoa cả mắt.

Thượng Quan Kỳ tuy rất thích thanh kiếm không nỡ rời tay, nhưng xem xong một lúc chàng lại tra vào vỏ, hai tay nâng lên đặt trở lại bên cạnh quái nhân.

Chàng để tay lên mũi quái nhân thì thấy hơi thở càng ngày càng yếu hơn trước hầu như sắp tắt, bất giác thở dài một tiếng, nước mắt nhỏ giọt, cung kính vái quái nhân một lạy, khấn thầm :

- Lão tiền bối đối với tại hạ ơn sâu tựa biển, nghĩa nặng tợ non, tại hạ chưa chút báo đáp thì lão tiền bối đã bị bệnh mà thác. Tại hạ rất ân hận kiến văn kém cỏi không đủ tài năng để cứu được lão tiền bối.

Chàng càng nói càng chạnh mối thương tâm, nước mắt tuôn ra như suối.

Viên Hiếu ngồi bên cạnh thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng khóc bi thảm nên nó cũng không cầm được nước mắt.

Thượng Quan Kỳ khóc hồi lâu rồi quay lại bảo Viên Hiếu :

- Viên đệ! Chúng ta tìm nơi an táng cho lão tiền bối.

Viên Hiếu tuy không hiểu hết song thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy, y cũng đứng lên ngay theo

Thượng Quan Kỳ nhảy ra ngoài cửa sổ.

Thượng Quan Kỳ xem hết một lượt các nơi trong chùa, tìm được một nơi cây cỏ tốt tươi nhổ cỏ đi rồi lấy hai tay khoét xuống.

Viên Hiếu đột nhiên bước tới kéo tay Thượng Quan Kỳ ra, huy động cánh tay dài hai tay móc đất lên. Móng tay y sắc nhọn lại cứng như thép nên y đào rất nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc đã đào được một cái huyệt dài chừng tám thước, rộng hai thước, sâu ba thước. Thượng Quan Kỳ giữ tay Viên Hiếu lại bảo thôi đừng đào nữa rồi trở về căn gác. Chàng sờ vào mũi lão thì thấy hơi thở lão rất mong manh, mình mẩy tay chân đã bắt đầu lạnh toát và cứng đờ.

Thượng Quan Kỳ vốn là người chí tình, đứng trước cảnh tượng thương tâm này chàng bật khóc sướt mướt. Mặc dù hơi thở lão nhân rất yếu ớt nhưng thủy chung vẫn chưa tắt. Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu ngồi bên lão để chờ, chuẩn bị khi lão tắt hơi là đem đi mai táng.

Vào khoảng nửa đêm, hơi thở quái nhân như có như không. Ngoài cửa sổ gió rít từng con, thổi cỏ cây bụi cát bay ào ào. Mảnh trăng tỏa ánh sáng lạnh lẽo xuống ngôi chùa cổ hoang lương càng tăng thêm cảnh thê lương.

Trăng dời sao chuyển rồi lặng dần, phương Đông đã hé sáng, lại gần hết một đêm.

Thượng Quan Kỳ hai mắt sưng húp. Tuy chàng không khóc rống lên song dòng châu cứ lã chã suốt đêm không bao giờ ngừng chảy, cho đến lúc trời sáng.

Chàng đưa tay ra sờ vào mũi thì quái nhân đã tắt thở. Ánh sáng ban mai chiếu vào thanh bảo kiếm, ánh sáng lập lòe. Thượng Quan Kỳ cầm cây kiếm đặt vào lòng quái nhân, ôm thi thể lão lên toan đem ra huyệt để mai táng, dè đâu vừa ôm lấy thi thể lão nhân thì đột nhiên những hạt châu to bằng mắt mèo rớt ra loảng choảng, ánh sáng lóe mắt. Thật là những hạt châu quí báu, đáng giá liên thành.

Viên Hiếu chưa bao giờ thấy hạt châu nên không biết nó quí báu đến cỡ nào. Y nhìn thấy hạt nào cũng tròn tròn long lanh như đá núi chả có gì là lạ. Song, Thượng Quan Kỳ là người sành sõi, vừa nhìn thấy đã biết ngay là vật chí bảo ngàn vàng khó lòng mua được. Chàng nghĩ thầm :

- “Lão này thật là kỳ dị. Trong mình lão nhiều hạt châu quí giá thế kia sao còn vào chỗ chùa cổ hoang vắng này để chịu cực khổ? Dù lão muốn luyện công thì ở đâu chả được, hà tất phải ở đây để nhịn đói nhịn khát”.

Chàng vừa nghĩ vừa bỏ bốn hạt châu vào trong túi lão. Chàng lại lâm râm khấn :

- “Hương hồn lão tiền bối có linh thiêng xin tha cho tội bất kính. Ở nơi thâm sâu cùng cốc này không sao tìm ra được quan tài, đành an táng thi thể lão tiền bối một cách đơn giản. Hởi ôi! Ơn tiền bối cứu mạng cho tại hạ chưa báo đáp được dây tơ sợi tóc, ngờ đâu lão tiền bối đã nhắm mắt ra đi...”.

Khấn đến đây, đột nhiên Thượng Quan Kỳ nhớ đến một việc, đặt thi thể lên trên mặt tường, sụp lạy ba lạy làm đại lễ khẽ khấn :

- Lúc sinh thời lão tiền bối muốn thu tại hạ làm đồ đệ song tại hạ vì chưa bẩm với ân sư nên không thể nhận tiền bối làm sư phụ. Bây giờ tiền bối đã thác rồi, tại hạ xin làm lễ nhận tiền bối làm sư phụ để thỏa mãn ý nguyện của lão tiền bối...

Thượng Quan Kỳ đứng trước thi thể của quái nhân kêu lên một tiếng :

- Sư phụ!

Quái nhân mở mắt ra cười ha hả nói :

- Thằng nhỏ này! Ngươi đã nói ra miệng rồi thì không thể chối cãi được nữa đâu nhé.

Thượng Quan Kỳ run lên bần bật hỏi :

- Ô hay! Ô hay! Lão tiền bối chưa chết ư?

Quái nhân nói :

- Sao ngươi còn gọi ta là tiền bối? Ngươi vừa làm lễ bái sư mà đã quên rồi ư?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Mình vừa làm lễ bái sư và đó là tự trong lòng mình mà ra. Bậc đại trượng phu đã nói ra miệng thì có lý đâu còn canh cải”.

Chàng liền nói :

- Thưa sư phụ! Sao sư phụ lại sống lại được?

Quái nhân khẽ chống tay vào vách nhảy ra phía cửa sổ, hỏi :

- Ngươi tin rằng người ta đã chết còn có thể sống lại được ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vãn bối dù không tin nhưng nay thấy sư phụ chết rồi lại sống lại được thì không hiểu ra sao?

Quái nhân nói :

- Chẳng những mình ngươi không tin mà ngay cả ta cũng không tin người đã chết rồi mà còn sống

lại được. Ta đã chết đâu!

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi :

- Sư phụ nín hơi, tạm đình hô hấp đã đành song các huyệt đạo trong mình tự hổ đều bít kín hết, người lại giá lạnh cứng đơ thì nghĩa làm sao?

Quái nhân cả cười nói :

- Ta dùng chân khí phong tỏa các huyệt đạo, còn dùng phép ”Qui tức” để ngừng thở. Như vậy thân thể tự nhiên cứng đơ, không thì dối ngươi sao được.

Thượng Quan Kỳ rùng mình nói :

- Thế ra con người ta khi võ công đã đến mức chỉ huy được các cơ quan trong mình thì có thể áp dụng một cách tuyệt diệu vào mọi trường hợp.

Quái nhân cười khanh khách nói :

- Tuy ta dùng trá thuật để thu nhận ngươi làm đồ đệ nhưng không phải thế là ta tin ngươi ngay và việc hết để tâm vào việc giết ngươi nữa đâu. Tỷ như vừa rồi, nếu như ngươi có tham tâm thì cái huyệt ngươi vừa đào đó sẽ là mồ chôn ngươi đó.

Thượng Quan Kỳ cười đáp :

- Giả tỷ mà đệ tử thực có lòng tham, mưu đồ đoạt kiếm, minh châu thì nhân lúc sư phụ không đề phòng dùng bảo kiếm để ám toán sư phụ rồi. Sư phụ đang vận khí phong tỏa huyệt đạo để giả chết, e rằng tránh khỏi đòn đánh bất thình lình.

Quái nhân cười nói :

- Lão nhân là hạng người nào mà lại sợ ngươi ám toán? Ngươi chỉ cần lộ ác ý trên mặt là ta không để ngươi vung kiếm lén hại ta đâu, ta đã điểm huyệt cho ngươi chết trước rồi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- Lão này đã cứu mạng cho mình, mình lại làm lễ bái sư. Sau này khi xuống núi, lão có bảo mình đi giết người thì dù sao trót đã lỡ rồi thì cũng đành cam chịu.

Quái nhân nhìn thần sắc của Thượng Quan Kỳ, đột nhiên cười lạt nói :

- Thằng nhỏ kia! Ngươi nghĩ gì vậy? Ngươi nên biết rằng lão phu không phải là người hiếu sự, nhưng nếu ngươi trái lời sư phụ là tự ngươi đi tìm cái chết đó.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói :

- Đệ tử đã nhận làm môn đồ của lão sư, dĩ nhiên phải đối với lão sư là bậc tôn trưởng, dám đâu ăn ở hai lòng!

Quái nhân quắc mắt nhìn thẳng vào Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Trong đám giang hồ những kẻ xảo trá rất nhiều, đã chắc đâu lời ngươi nói là tự đáy lòng mà ra?

Thượng Quan Kỳ biến sắc, ngửa mặt nhìn lên trần gác tự nói một mình :

- Kẻ đệ tử này nếu còn có lòng gian trá tất sẽ bị đất trời trừng trị.

Viên Hiếu nghe hai người nói chuyện, tuy không hiểu được hết song y nhìn nét mặt Thượng Quan Kỳ có vẻ khác thường đột nhiên khẽ “Hừ” lên một tiếng, thu mình như muốn nhảy xổ vào và mắt y nhìn chằm chặp quái nhân, chỉ chờ lão có cử động gì làm hại đến Thượng Quan Kỳ là y sẽ dùng sức mạnh tuyệt luân để đối phó.

Bỗng quái nhân thở dài rồi nói :

- Lão phu đã bị người lừa nhiều rồi nên bất luận với ai ta cũng gia tăng đề phòng.

Rồi lão cười khanh khách nói :

- Bây giờ tuy chúng ra đã thành nghĩa thành trò song ta không có lòng mong ngươi giúp việc cho ta nữa. Sở dĩ ta muốn truyền võ công cho ngươi là muốn để cho cái công phu khó nhọc suốt đời của ta còn được truyền lại trên thế gian, đó là đủ rồi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ tử đã làm lễ nhập môn thì mối thù của sư phụ đương nhiên sẽ đưa vai gánh lấy.

Quái nhân cả mừng hỏi :

- Ngươi nói thật đấy chứ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử khi nào dám nói giỡn với sư phụ!

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hãy biết vậy! Song dù ngươi có học hết được bản lãnh của, ta vẫn e rằng chưa đủ bản lãnh để địch lại người đó.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nếu đệ tử một năm không địch lại thì luyện thêm một năm nữa, nếu mười năm không địch nổi thì lại khổ công thêm mười năm nữa, tất phải có ngày cao hơn họ.

Quái nhân buồn rầu nói :

- Giả tỷ mà suốt đời ngươi không địch nỗi họ thì chả hóa ra chung thân ngươi không rửa hận cho ta được sao?

Thượng Quan Kỳ ấp úng nói :

- Cái đó... cái đó...

Đột nhiên quái nhân nghiêm nét mặt nói :

- Điều cốt yếu trong phép luyện tập võ công là phải ý chính tâm thành, trong lòng không còn ý niệm phức tạp.

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân đột ngột bàn về yếu quyết luyện võ vội bỏ hết tạp niệm, chú ý lắng tai nghe.

Quái nhân lại nói tiếp :

- Luyện võ có ba yếu quyết là: Luyện tập sức lực, nuôi dưỡng chí khí và chọn lấy cái hay.

Thượng Quan Kỳ nghĩ một lát rồi nói :

- Đúng vậy! Võ công tất cả các môn phái đại khái không ra ngoài ba yếu quyết đó.

Lão quái nhân mỉm cười nói :

- Tuy nói rút ngắn lại thế thôi, nhưng ba yếu quyết này bao hàm thiên hình vạn tượng, biến hóa khôn lường chứ không phải dễ dàng.

Rồi lão giảng thao thao bất tuyệt một hồi.

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói thán phục vô cùng, chàng nói :

- Sư phụ đi từ bao quát vào các chi tiết, bằng những lời lẽ giản dị để phô diễn những sự màu nhiệm của võ công, đệ tử thật khâm phục vô cùng.

Quái nhân nghe Thượng Quan Kỳ ca tụng mình, nét mặt lão cũng thoáng qua niềm hân hoan, lão

mỉm cười hỏi :

- Giả tỷ các phái võ hiện nay, có người đem yếu quyết đó thành ba giai đoạn đồng thời cùng thực hành, liệu có thu được kết quả gấp đôi không?

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ hồi lâu rồi đáp :

- Xét cho cùng thì có thể được lắm, vì ba yếu quyết trên không ngoài mục đích lấy sức lực làm căn bản, lấy chí khí làm phương châm, lựa cái hay làm cứu cánh. Vậy ba yếu quyết đó có liên quan với nhau, có vận dụng được đồng đều thì mới mong chế phục bên đối phương để thủ thắng.

Quái nhân mỉm cười nói :

- Ngươi thật có chỗ thông minh hơn người. Yếu quyết tuy chia làm ba, nhưng hợp lại cũng chỉ là một. Lúc luyện tập nên tước bỏ những phần phiền phức, mà lúc vận dụng lại cần biến hóa ra nhiều. Như thế có thể bớt đi một nửa thời gian mà khi vận dụng lại được gấp đôi phần hiệu quả.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lời cao luận của sư phụ khiến cho đệ tử tựa hồ đang ở chỗ tối được ra ánh sáng, bổ ích không biết đến đâu mà kể.

Ngừng một lát, chàng khẳng khái nói tiếp :

- Đệ tử khi thành tài, nhất định sẽ rửa hận cho sư phụ...

Quái nhân lắc đầu lia lịa nói :

- Ta đã nói là không mong ngươi làm việc cho ta.

Rồi lão thở dài nói tiếp :

- Có điều ta nghĩ rằng: bất luận là ai ở với ta trong ngôi chùa hoang này hàng mười năm tất nhiên cảm thấy vô cùng tịch mịch.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Câu này lão nói quả không sai. Song thân mình còn cả, sư phụ mình là Diệp Nhất Bình chưa biết sống chết thế nào? Giả tỷ mình phải ở đây liền mười năm không được ra khỏi ngôi chùa này nửa bước thì thật không chịu nổi.”

Chàng liền nói :

- Đệ tử hãy còn song thân, nếu quả sư phụ bắt ở luôn đây mười năm không cho về quê thăm hỏi lần nào thì đệ tử khó lòng chuyên tâm học tập được, dù là học để trở thành một người có bản lãnh tuyệt luân.

Quái nhân thở dài nói :

- Võ công ta truyền thụ cho ngươi, tuy không phải là tuyệt thế thần công, song các phái võ hiện nay cũng ít có người có thủ pháp tương tự. Trừ mấy giống điểu thú, ta tuyệt chưa tìm ra được người bạn nào mà cũng chưa từng thu ai làm đồ đệ. Võ công của ta đã không truyền cho ai thì thôi, mà nếu đã tìm được rồi thì mười phần cũng truyền được sáu, bảy, có thế mới bỏ công khó nhọc. Ta tính đi tính lại thì tối thiểu cũng phải tám năm. Tám năm trời ròng rã tuy không dài lắm nhưng đối với cuộc hành trình trong một đời người thì cũng phải là ngắn.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đệ tử chỉ xin sư phụ cho hai năm về thăm nhà một lần để vấn an song thân. Ở nhà độ mười hay bảy, tám ngày rồi lại tới đây tiếp tục việc học thì dù mười năm hay hơn nữa, đệ tử cũng không quản ngại.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Võ công của ta đại khái đều là cần có uy lực cực kỳ hùng hậu. Ngoài những môn quyền chưởng, binh khí biến hóa vô lường còn phải vận dụng các môn độc đáo của các môn phái khác trong lúc đối địch với người. Nếu tập vẫn chưa được thành thuộc mà đã bỏ ra đi ít lâu, không những phải bỏ uống phí công trình luyện tập lúc trước mà con người cũng dễ biến thành những trạng thái rất dễ bi thương.

Thượng Quan Kỳ lẳng lặng không dám nói gì, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- “Có lý nào thế được? Học võ công biết đâu là bờ bến? Học một năm thì lượm được kết quả một năm, đâu có lý nào đang học mà bỏ dỡ lại bị mất hết mà sinh hại bao giờ?”.

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên quái nhân quay đầu lại nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Hiện giờ chỉ có hai cách, ngươi chọn lấy một. Nếu ngươi không đồng ý thì ta không truyền thụ nữa, dù có bỏ uống cũng phải đành.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Xin sư phụ cho biết những cách nào?

Quái nhân khẽ thở dài đáp :

- Điều kiện thứ nhất dĩ nhiên là theo đường lối chính, ngươi ở luôn trong này ròng rã tám năm liền không được rời khỏi chùa nửa bước. Ngoài lúc tập luyện quyền chưởng, khí giới, cũng phải ngồi trên gác này điều hòa hơi thở hoặc luyện tập các môn võ công độc đáo khác.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Song thân đệ tử tuổi gần sáu mươi, mà trong thời gian tám năm liền sư phụ không cho đệ tử về thăm lấy một lần thì...

Quái nhân không chờ Thượng Quan Kỳ nói hết, lão ngắt lời :

- Thế thì dùng biện pháp thứ hai, tức là theo đường tắt. Nhưng đường này gian lao nguy hiểm vô cùng. Muốn đi đường tắt cần phải có đủ ba điều kiện là :

phải thông minh hơn đời, thầy dạy phải đặc biệt và ý chí phải kiên quyết. Ba điều ấy không thể thiếu một.

Quái nhân nhìn soi mói Thượng Quan Kỳ vừa cười vừa nói :

- Ta xem ngươi cốt cách thanh kỳ, có bản năng rất tốt để luyện võ. Ta đây tuy không phải là bậc lương sư đệ nhất, nhưng miễn cưỡng có thể làm được. Chỉ còn điều kiện thứ ba là không biết ngươi có đủ ý chí để chịu gian khổ hay không?

Thượng Quan Kỳ cả quyết nói :

- Đệ tử tự tin là có thể chịu đựng được!

Quái nhân lắc đầu thở dài nói :

- Kinh mạch huyết đạo trong người vẫn theo đường lối thông thường, nay đi lối tắt tất là ngược lại với lẽ tự nhiên. Điều nay quan hệ vô cùng, nếu không thành công thì không chết người cũng trở thành tàn phế. Trót lọt ra thì cũng phải ròng rã ba tháng, khổ sở vì máu và kinh mạch chạy ngược.

Thượng Quan Kỳ nghe nói lấy làm kinh hãi, biết rằng nghịch lẽ tự nhiên sẽ khổ sở vô cùng, không chắc có chịu nổi không. Quái nhân lại nói tiếp :

- Ngươi thử nghĩ xem, trong thời gian ba tháng, nếu chịu đựng được thì hãy làm. Ta với ngươi tuy là tình thầy trò nhưng ta không muốn cưỡng ép ngươi. Ba tháng đầu mà chịu nổi thì công cuộc luyện võ theo lối thông thường phải tám năm thì có thể rút đi được năm năm, tức là trong vòng ba năm có thể đạt hiệu quả.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lão này đã nhận biết có những kỳ công đặc biệt, trên đời khó có lấy một người thứ hai. Nay mình đã nhập môn mà còn sợ khổ sở thì vĩnh viễn không bao giờ bản lãnh mình có thể lên đến tối cao được.”

Nghĩ vậy chàng thấy hào khí phấn khởi, cười vang lên một hồi rồi nói :

- Đừng nói phải gian khổ ba tháng, cho dù lâu hơn nữa đệ tử tự tin rằng có thể vượt qua.

Quái nhân vẻ mặt rất trang nghiêm nói :

- Trong ba tháng trời chẳng những ngươi không thể rời khỏi nơi này nửa bước mà chính ta đây cũng không thể có hành động tùy tiện khác nữa. Những thứ ăn uống phải được chuẩn bị từ trước, vậy ngươi hãy đi tìm kiếm về chứa sẵn trong gác này cho đủ nhu dụng.

Thượng Quan Kỳ quay ra nhìn Viên Hiếu hỏi quái nhân :

- Trong ba tháng này không biết sư phụ có cho phép Viên Hiếu ở lại đây giúp ta chăng?

Quái nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Chỉ cần bảo sao nghe vậy thì để y ở đây cũng chẳng trở ngại gì.

Thượng Quan Kỳ gọi Viên Hiếu đến bên mình vừa nói vừa lấy tay ra hiệu bảo y trong thời gian ba tháng, hàng ngày đi lấy thức ăn về cho. Chàng phải giải thích và nói rất lâu y mới hiểu được.

Quái nhân chờ cho hai người dặn bảo nhau xong mới nói với Thượng Quan Kỳ :

- Trong ba tháng trừ những giờ Tí, Ngọ không kể, còn đại khái ngươi phải mê man hay ngất đi. Trong hai giờ Tí, Ngọ ta phải vận nội công điều hòa hơi thở, còn ngoài ra ta phải dùng nội lực và chân khí giúp ngươi làm cho máu chạy ngược đường. Hai giờ đối với ngươi cũng quan hệ lắm, không được ai quấy nhiễu hoặc làm kinh động.

Thượng Quan Kỳ nghe quái nhân nói rồi quay lại giảng giải cho Viên Hiếu rõ.

Viên Hiếu gật đầu và đáp lại bằng tiếng người :

- Tôi đã hiểu cả rồi!

Thốt nhiên y băng mình qua cửa sổ, chạy nhanh như biến thoáng cái đã không thấy đâu nữa.

Viên Hiếu đi chừng nửa giờ, mang về rất nhiều trái cây và một con thỏ rừng, có thể cho ba người đủ ăn trong ba ngày. Quái nhân chỉ bảo Viên Hiếu cách nướng thịt dã thú. Đột nhiên lão quát lên :

- Ngoài cửa sổ có người đến!

Thượng Quan Kỳ giật mình, quay đầu nhìn ra cửa sổ thì không thấy bóng người nào, lòng chàng đang nghi hoặc, bỗng quái nhân khẽ nói :

- Người đó đã vòng lại cửa sổ mặt sau, quay đầu lại mà nhìn.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại, bỗng cảm thấy có một luồng gió cực mạnh chụp lên đầu đánh vào huyệt ”Thiên linh”. Người chàng run lên, lập tức ngất đi.

Trong lúc mê man, chàng cảm thấy dường mình đang ở trên cao ngàn trượng rớt xuống, lục phủ ngũ tạng dường như bị một hấp lực rút lên trên. Tất cả các huyệt đạo, các khớp xương dường như bị lỏng ra hết và chẳng khác gì như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang chui vào các huyệt đạo và các khớp xương nhung nhúc đau khổ vô cùng.

Thượng Quan Kỳ mấy phen muốn mở miệng kêu to lên song hàm răng tựa hồ như không muốn tuân theo ý muốn của mình, mặc dù chàng đã vận dụng hết khí lực mà vẫn không kêu ra tiếng.

Bên tai bỗng nghe tiếng tiêu vời vợi, thanh âm cực kỳ từ ái và tựa hồ như điệu hát thôi miên. Bất luận đang đau khổ tới bậc nào, khi nghe tiếng tiêu này là lập tức thấy trong người chàng bình tĩnh được nhiều.

Lúc này toàn thân Thượng Quan Kỳ máu đã bắt đầu chạy ngược. Hai mắt chàng tuy mở thao láo nhưng hoa lên, trông không rõ một vật gì.

Không biết chàng đã chịu đựng được bao lâu rồi, gân cốt tự nhiên hết đau, thần trí tỉnh táo, hai mắt trông rõ mọi vật. Chàng đưa mắt nhìn quái nhân thì thấy lão đang cầm ngang ống tiêu, nhắm mắt cúi đầu tựa như một vị tăng đang nhập định.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Huyết chạy ngược khổ sở là thế. Giả tỷ mà không có tiếng tiêu từ ái nâng đỡ thì quyết nhiên không chịu nổi.”

Chàng chuyển động tay chân toan cố gắng ngồi dậy mà không sao ngồi được, cất chân nhấc tay cũng rất khó nhọc.

Thượng Quan Kỳ bỗng thấy trên má mát rượi, một bàn tay lông lá sờ vào, tai nghe tiếng Viên Hiếu hỏi bằng một giọng nửa người, nửa vượn :

- Tướng công ăn trái cây!

Thượng Quan Kỳ thấy trong tay Viên Hiếu đang cầm một trái đào lớn để kề vào miệng chàng. Trong bụng đang thấy đói, chàng cắn hai miếng, ăn xong rồi sái quai hàm không ăn được nữa.

Chàng muốn nói với Viên Hiếu vài câu, song lưỡi rũ ra không nói nên lời.

Tuy nhiên trong lòng chàng vẫn tỉnh và nghĩ bụng :

- “Bây giờ có kẻ nào khẽ đánh mình một cái chắc chết luôn”.

Quang âm thấm thoát, thoắt cái đã hết một ngày. Quái nhân sau khi điều hòa hơi thở, mở bừng mắt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Ngươi có chịu nỗi cái khổ cực về máu chảy ngược không? Nếu không chịu được thì bây giờ hãy còn kịp. Chỉ sáu giờ nữa, qua lần thứ hai máu chảy ngược thì kinh mạch đã biến hóa rồi. Bấy giờ nếu muốn quay trở lại cũng không được nữa.

Thượng Quan Kỳ cố sức gật đầu, hai mắt chàng lóe lên ánh mắt kiên quyết.

Quái nhân mỉm cười đưa tay vỗ vào huyệt “Huyền Cơ” của Thượng Quan Kỳ, đột nhiên chàng cảm thấy thân thể tê nhức rồi lại ngất đi.

Thời gian vùn vụt sáu mươi ngày trôi qua. Thượng Quan Kỳ chỉ tỉnh lại trong những giờ Tí, Ngọ còn ngoài ra hoàn toàn đều ở trong tình trạng mê man, khổ sở vì máu chảy ngược. Nhưng mỗi ngày một quen thêm sự khổ cực, về sau mỗi ngày rút dần, tựa hồ như kinh mạch mình biến hóa khác với sinh lý thông thường.

Một hôm đúng giờ Ngọ, Thượng Quan Kỳ tỉnh lại, quái nhân nhìn chàng nói :

- Giai đoạn thứ nhất coi như là đã viên mãn. Sau giờ Ngọ này ta sẽ đem chân khí trong mình ta để giúp ngươi tăng thêm nội lực. Sau một tháng nữa, ngươi có thể đem những khẩu quyết ta truyền cho vận hành thuật thở hít. Nửa năm sau sẽ luyện đến quyền chưởng, khí giới. Dể thường không cần đến ba năm ngươi đã có thể học xong và rời khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Ơn sư phụ bồi dưỡng, đệ tử vĩnh viễn ghi vào phế phủ.

Chương 15: Cổn Long Vương Là Ai?

Quái nhân cười nói :

- Ngươi là đồ đệ của ta và đã chính thức nhận ta làm sư phụ để truyền dạy võ công. Đó là một việc rất xứng đáng và đã được chứng minh bằng phương pháp truyền thụ rút ngắn giai đoạn. Ta xiết đỗi vui mừng. Phen này nếu thầy trò ta thành công sẽ khiến người đời phải kinh ngạc.

Thượng Quan Kỳ thấy mình đã qua khỏi giai đoạn khổ cực trong lòng khôn xiết vui vẻ, mỉm cười hỏi quái nhân :

- Thưa sư phụ! Khi nào thì đệ tử có thể tự ngồi luyện võ công lấy cho mình?

Quái nhân đáp :

- Cứ đà này mà luyện, thì chỉ trong vòng hơn hai mươi ngày nữa.

Thốt nhiên lão đưa tay đỡ Thượng Quan Kỳ dậy nói tiếp :

- Ngươi ngồi dậy đi, để ta đem chân khí trong mình ta gia tăng thêm nội lực cho ngươi.

Tay trái lão giữ lấy vai và tay phải đặt lên lưng chàng ngầm vận nội lực.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy có một luồng hơi nóng phóng vào huyệt “Mệnh Môn” sau lưng chàng. Luồng hơi nóng này thúc đẩy chân khí từ Đan điền từ từ tỏa ra đến các tứ chi. Chàng không cảm thấy đau đớn gì cả mà còn cảm thấy dễ chịu khôn tả.

Bất thình lình những tiếng hú ghê rợn vọng lại. Tiếng hú này giống như tiếng vượn hót lại giống như tiếng người kêu, Thượng Quan Kỳ biết ngay là Viên Hiếu.

Quái nhân đột nhiên biến sắc khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Ta nghe tiếng hú này có vẻ khác lạ. Dường như Viên Hiếu đang gặp phải cường địch. Đúng là có người lạ xuất hiện.

Hai người lắng tai nghe thêm chút nữa, tiếng hú của Viên Hiếu vẫn đứng nguyên một chỗ, không xa thêm mà cũng không gần thêm.

Trong khoảng thời gian chừng một tuần trà, tiếng hú đột nhiên dừng lại, ngoài cửa sổ thấp thoáng một bóng đen: Viên Hiếu đã tung mình nhảy vào.

Thượng Quan Kỳ mở mắt nhìn Viên Hiếu một cái rồi nhắm mắt lại. Viên Hiếu cầm trong tay một món khí giới, không hẳn giống thanh kiếm mà cũng không phải lưỡi đao. Y toan đưa cho Thượng Quan Kỳ xem nhưng thấy chàng chỉ hé mắt nhìn một cái rồi lại nhắm lại ngay, y bèn đặt đao xuống bên mình chàng rồi nhảy ra ngoài ngay.

Nên biết rằng Viên Hiếu vốn tính thuần hậu, luôn luôn nhớ lời mẹ dặn, nhất nhất cử động đều phải tuân theo Thượng Quan Kỳ, nên y chỉ biết có Thượng Quan Kỳ. Còn đối với quái nhân y chỉ xem như người xa lạ. Y thấy chàng đang chuyển khí vận công không thể nói chuyện với y, lập tức y lại nhảy ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ ngồi luyện khí không biết đã được bao lâu, bên tai bỗng nghe tiếng đánh nhau. Thượng Quan Kỳ hé mắt ra nhìn thấy ngoài cửa sổ có bóng người chuyển động: Viên Hiếu đang cùng một gã cầm đao đánh nhau rất kịch liệt.

Nhưng lần này dường như Viên Hiếu không muốn làm kinh động Thượng Quan Kỳ nên chỉ lẳng lặng đánh nhau chứ không hò hét.

Quái nhân khẽ hỏi :

- Con vượn kia tựa hồ đã biết võ công? Nó chạy nhảy xoay chuyển, vung tay ra quyền, đều hợp với những yếu quyết võ công. Ngươi đã luyện cho nó bao giờ chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chưa!

Quái nhân nói :

- Nếu vậy thì lạ thật! Hay là trời phú cho nó có sẵn bản năng về võ nghệ.

Bỗng phía ngoài cửa sổ, gã đại hán xử đơn đao giận lên quát mắng ầm ầm, đại khái là gã đánh lâu mà không hạ nổi Viên Hiếu nên lửa giận bốc lên.

Quái nhân khẽ thở dài nói :

- Đã lâu rồi ta không động thủ với ai, song hôm nay lại phải giết người mới xong. Để gã này chạy thoát, ta e rằng bọn chúng sẽ kéo đến nữa. Ngươi gọi con vượn vào đi.

Thượng Quan Kỳ vâng lời cất tiếng gọi :

- Viên Hiếu! Lui vào trong này ngay!

Viên Hiếu đang cùng người đánh nhau kịch liệt, nghe Thượng Quan Kỳ gọi lập tức tung mình qua cửa sổ vào trong gác.

Đại hán xử đơn đao nghe trong gác có tiếng người gọi con vượn giống người chạy về lập tức lớn tiếng quát hỏi :

- Ai ở trong gác đó?

Gã giơ ngang thanh đao trước ngực để hộ thân, xăm xăm chạy tới trước cửa sổ.

Quái nhân giơ tay phải lên một cái, đưa ngón tay điểm ra phía trước, một luồng chỉ phong vù vù bay ra, gã đại hán té ngay xuống nóc nhà.

Thượng Quan Kỳ giật mình quay lại hỏi quái nhân :

- Sư phụ! Môn này là võ công gì?

Quái nhân cười đáp :

- Đó là “Thiên Cương chỉ”. Công lực phải cao đến tột đỉnh mới có thể điểm huyệt cách bức được. Môn này không phải luyện ba năm là được. Sau này khi nội lực ngươi đã cao ta sẽ truyền thụ cho, chẳng mấy chốc mà thành hiệu. Ngươi bảo con vượn ra ôm gã vào đây để tra hỏi xem có việc gì.

Thượng Quan Kỳ dùng tiếng người bảo Viên Hiếu.

Hiện giờ Viên Hiếu đã hiểu được kha khá tiếng người, chạy ra ôm gã đại hán vào đặt trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Quái nhân nhìn kỹ thì gã này trạc tuổi bốn mươi, thân hình cao lớn, mình mặc võ trang, mặt nổi thớ thịt, dường như là một nhân vật trong võ lâm. Lão chau mày đưa tay ra vỗ giải phóng huyệt đạo cho đại hán.

Đại hán thở dài một tiếng, ngồi dậy vung quyền lên đánh Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thấy thế quyền trầm trọng toan né tránh thì đột nhiên ở đằng sau, một bàn tay thò ra để đón tiếp đường quyền của đại hán.

Đại hán rụt tay lại, kêu lên một tiếng ngã vật người ra phía sau, ôm lấy đầu quyền lăn mình trên sàn gác.

Thượng Quan Kỳ thấy tay phải của đại hán sưng lên trong lòng lấy làm kinh hãi nghĩ bụng :

- “Võ công lão này thật không biết đâu mà lường. Lão chỉ đưa tay ra hời hợt mà người này đã như thế”.

Bỗng quái nhân cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Mi là ai? Đến chùa này có việc gì? Phải nói thật thì ta sẽ tha chết cho. Chỉ nửa lời gian trá thì đừng trách lão phu độc ác.

Gã đại hán lăn lộn một lúc dường như đã bớt đau, nhưng cánh tay bị thương mỗi lúc một sưng to. Gã ôm cánh tay ngồi dậy. Hai tia mắt hung dữ từ từ liếc nhìn hết tất cả mọi vật trong gác.

Quái nhân cười lạt nói :

- Mi nhìn gì đó? Hay là muốn thử cả tay trái ta nữa?

Đại hán đột nhiên đứng dậy đi thẳng ra phía cửa sổ. Quái nhân cười ha hả nói :

- Mi đã vào đây rồi còn mong chạy được nữa ư?

Lão giơ tay đánh ra một chưởng.

Luồng kình lực của lão thật là ghê gớm, đánh vào đầu gối đại hán. Gã kêu rú lên một tiếng, đầu gối đã bị trật rồi. Gã đang nắm song cửa thì bị lão quái nhân phóng chưởng đánh trúng làm cho trật đầu gối ngã lăn ra.

Đại hán hai tay ôm lấy đầu gối, mồ hôi vã ra đầm đìa.

Quái nhân ấn tay xuống mặt ván gác, tung mình nhảy đến bên đại hán lạnh lùng hỏi :

- Ngươi nếm cái mùi bị trẹo đầu gối như thế nào?

Đại hán đau quá nước mắt nhỏ xuống, miệng thở hồng hộc như trâu nói không ra lời.

Quái nhân đưa hai tay nắm lấy hai chân đại hán, đột nhiên dằng đi kéo lại một cái. Bỗng thấy đại hán kêu to lên một tiếng, đau quá lăn ra ngất đi.

Quái nhân dùng tay vỗ một chưởng vào sau lưng. Đại hán run người lên hồi tỉnh lại và dường như đã bớt đau, nhìn quái nhân bằng đôi mắt ngạc nhiên không nói câu nào. Tia mắt hung dữ đã trở thành tia mắt van xin.

Nguyên lúc quái nhân dùng tay dằng đi kéo lại đầu gối của đại hán đã đem khớp xương bị trật ráp lại vào nhau như cũ.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy tội nghiệp cho gã, khẽ nói với quái nhân :

- Sư phụ! Đệ tử tưởng chỉ cần gã phải nói thật hết là đủ, hà tất phải giết gã.

Quái nhân nói :

- Hừ! Đâu có thể để cho gã chết một cách dễ dàng như thế được! Ta cần từ từ trừng trị gã.

- Trước hết ta làm cho các khớp xương rời ra để gã phải nếm mùi đau khổ vì sự sai khớp bong gân. Sau đó sẽ điểm tới ngũ âm huyệt của gã để biết mùi huyết mạch phản công vào lục phủ ngũ tạng hàng mười ngày sống dỡ chết dỡ.

Đại hán nghe kinh hãi vô cùng, mồ hôi nhỏ giọt. Tuy nhiên, gã bản tính quật cường, trong lòng phập phồng lo sợ mà vẫn không chịu van xin.

Quái nhân nhìn chằm chặp vào mặt đại hán, nói :

- Mi chỉ nói dối với ta nửa câu mà ta khám phá ra được là lập tức ta bẻ trật khớp xương ngay.

Đại hán bị tia mắt của quái nhân áp bức quá đâm ra run sợ khẽ gật đầu.

Quái nhân hỏi :

- Sao mi biết đường đến đây? Cùng đi với ai hay chỉ có một mình?

Đại hán khẽ ho một tiếng nhỏ rồi đáp :

- Bọn ta có ba người đi với nhau, vâng mệnh đến tìm một người bạn cũ cho thủ lãnh.

Quái nhân hỏi :

- Hai người cùng đi với mi hiện giờ ở đâu?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Vào đến đầu núi này thì mỗi người chia ra đi một ngả, ta không biết hiện giờ họ ở đâu.

Chợt gã để mắt đến binh khí nửa kiếm nửa đao để bên Thượng Quan Kỳ rồi run giọng nói :

- Khí giới kia là của một người cùng đi với ta.

Viên Hiếu đột nhiên cười lên nói xen vào :

- Người đó bị ta đánh chết rồi.

Y nói tiếng người đại hán nghe không được rõ liền quay đầu lại nhìn Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Người bạn của mi chết mất rồi.

Đại hán nói :

- Thảo nào ta tìm mãi mà không thấy.

Quái nhân suy nghĩ một lát rồi hỏi :

- Thủ lãnh ngươi tên gì?

Đại hán đáp :

- Ta không biết rõ họ tên của ông và cả đám giang hồ cũng chẳng ai biết, chỉ gọi ông là Cổn Long Vương...

Thượng Quan Kỳ cau mày hỏi :

- Có lý đâu ngươi lại không biết tên họ của y?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Ta không biết thật. Chúng tôi chỉ nghe lệnh làm việc hoặc nhìn nhận lá cờ Cổn Long Kỳ là đủ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Cổn Long Kỳ là gì?

Đại hán đáp :

- Cổn Long Kỳ là một tín hiệu để truyền lệnh. Bọn ta chỉ trông thấy lá cờ là phải đến ngay, bất cứ người cầm cờ là ai.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói :

- À! Ra là thế.

Gã đại hán khi nhắc đến thủ lãnh với một giọng rất hứng thú. Gã không chờ Thượng Quan Kỳ hỏi đã nói luôn :

- Hiện nay Cổn Long Kỳ đã có một uy lực rất lớn trong giang hồ. Hai năm trước đây Cổn Long

Kỳ chỉ có tại một dãy Giang Bắc, chưa bành trướng lực lượng qua sông Trường Giang...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Một lá cờ hiệu nhỏ xíu như thế làm gì mà ghê gớm vậy?

Đại hán cười lạt nói :

- Ngươi chớ coi thường Cổn Long Kỳ. Giả tỷ ngươi không phải là người trong võ lâm mà trong tay ngươi cầm cây kỳ này thì cả hai mặt Nam, Bắc sông Trường Giang đi đâu cũng lọt, không ai dám ngăn trở.

Gã ngừng một lát, ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà rồi nói tiếp :

- Về phe Hắc đạo thì không ai là không biết đến Cổn Long Kỳ. Bọn họ trông thấy hiệu cờ là chẳng những không dám đụng đến một ngọn cây cọng cỏ mà còn phải ngấm ngầm bảo vệ cho khu vực đó.

Thượng Quan Kỳ chú ý nghe, nói :

- Nếu đã có một lá cờ hiệu Cổn Long Kỳ có uy lực lớn như vậy thì người cầm Cổn Long Kỳ cũng tự hào lắm nhỉ?

Đại hán đột nhiên cả cười nói :

- Nhưng khó mà được Cổn Long Kỳ vào tay.

Từ nãy giờ quái nhân chỉ chăm chú nghe, bây giờ đột nhiên xen vào hỏi :

- Mi đã được gặp Cổn Long Vương bao giờ chưa?

Thật là một câu hỏi quá đột ngột, đại hán ngẩn người ra một lúc rồi đáp :

- Đã trông thấy rồi! Nhưng chỉ thấy ở tận đằng xa không trông rõ mặt lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Tất cả đồng bọn của ngươi không ai trông rõ mặt y ư?

Đại hán đáp :

- Khách giang hồ mến ông là một bậc cao nhân có đến mấy trăm người, nhưng ít ai được thấy mặt, chỉ trừ có bốn người cận vệ luôn bảo hộ bên mình ông.

Quái nhân chăm chú nghe chuyện Cổn Long Vương, dường như cũng lấy làm thích thú. Chờ y nói

xong lão mới hỏi vặn :

- Có thật ngươi đã trông thấy Cổn Long Vương rồi phải không?

Đại hán đáp :

- Đã được thấy hai lần.

Quái nhân lại hỏi :

- Tướng mạo y như thế nào?

Đại hán đáp :

- Lần đâu ta đứng cách xa đến năm trượng, chỉ thấy ông rất cao lớn, có râu quai nón, mình mặc áo hồng bào có thêu rồng vàng. Song lần thứ hai thấy ông lại giống như... giống như...

Quái nhân chưa hỏi lại, dường như đã đoán được Cổn Long Vương này thường hay thay hình đổi dạng nên tuyệt không quan tâm về điều đó. Song Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ hỏi lại :

- Sao? Chẳng lẽ Cổn Long Vương đột nhiên lại biến thành một kẻ thư sinh nhỏ tuổi?

Đại hán gật đầu đáp :

- Lần thứ hai ta thấy dường như ông đã ít tuổi đi nhiều, râu ria đi đâu mất sạch.

Thượng Quan Kỳ tằng hắng một tiếng rồi nói :

- Ngươi chỉ nói nhăng! Đâu có chuyện quái dị như vậy.

Đại hán tức mình nói :

- Ta xưa nay chưa từng nói dối bao giờ. Ngươi không tin thì thôi.

Quái nhân cười nói :

- Con người nếu biết thuật dịch dung, thì lúc già lúc trẻ có gì là khó khăn đâu.

Thượng Quan Kỳ vẫn còn muốn hỏi nữa, nhưng nghe quái nhân nói vậy lại thôi.

Quái nhân suy nghĩ một lúc rồi hỏi đại hán :

- Cổn Long Vương phái ngươi vào núi Bạch Mã hẻo lánh này để tìm ai?

Đại hán chăm chú nhìn thẳng vào mặt quái nhân rồi nói ấp úng :

- Tìm một người...

Đột nhiên gã lắc đầu nói tiếp :

- Ta cũng không biết gã họ tên là gì, nhưng tướng mạo thì ta nhớ rõ lắm. Chỉ cần nhìn thấy là ta nhận ra ngay.

Quái nhân đột nhiên nhìn thẳng vào mặt đại hán hỏi :

- Phải chăng người đó là lão phu?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Không phải! Ta có mang theo đồ hình đây.

Quái nhân thò tay vào bọc gã lấy ra một tấm lụa màu trắng, trên vẻ một người mặc áo xanh, tướng mạo rất oai phong.

Thượng Quan Kỳ vừa nhìn thấy hình người trong đồ hình thì không khỏi giật mình vì nó rất giống thi thể người trong thạch động. Có điều tử thi kia đã chết lâu ngày không có cách nào nhìn rõ được mặt mũi nữa. Về tầm vóc và y phục thì giống hệt như nhau.

Quái nhân cũng chăm chú nhìn đồ hình một lúc, mặt hơi biến sắc lẩm bẩm :

- Lạ nhỉ! Y ở trong núi Bạch Mã này ư?

Đại hán dường như nghe rõ được lời lão, gã nói :

- Chưa chắc! Tổng bộ chúng tôi phái người đi tìm không phải chỉ ở một nơi đây, ngoài khu núi Bạch Mã này còn nhiều nơi khác nữa.

Thần sắc quái nhân dần dần trở lại bình thường, cầm đồ hình đặt xuống bên mình hỏi :

- Các ngươi vào núi Bạch Mã này có phải đúng ba người?

Đại hán đáp :

- Đúng rồi!

Quái nhân nhìn Viên Hiếu cười hỏi :

- Một người bị con vượn kia tát chết, mi bị bắt, vậy còn một người khác nữa?

Đại hán nghe lão hỏi, gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Quái nhân tủm tỉm cười hỏi :

- Người bạn còn sống của mi có biết mi vào ngôi chùa cổ này không?

Đại hán suy nghĩ hồi lâu rồi đáp :

- Lúc đầu đến núi, mỗi người đi mỗi ngả hẹn trong bảy ngày lại trở ra đầu núi gặp nhau. Ta vào ngôi chùa này không biết y có biết hay không.

Quái nhân quay đầu nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Nếu ta không giết tên này cho gã ra về, thế nào gã cũng tiết lộ những điều bí mật ở đây, tất nhiên sẽ phiền cho mình rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ cho rằng sư phụ nói đúng, khẽ thở dài đáp :

- Lời sư phụ quả là đúng thật! Nhưng gã không có thù oán gì với ta, lại vô cớ đem gã giết đi sao cho không khỏi hối hận.

Quái nhân cười nói :

- Nếu không giết gã tất có ngày chúng ta sẽ không được yên thân.

Khóe mắt đại hán nhìn vào Thượng Quan Kỳ tỏ vẻ van xin.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Sư phụ! Sư phụ có cách nào để ở không tiết lộ những việc ở đây...

Quái nhân nhìn Thượng Quan Kỳ không chờ cho gã dứt lời, ngắt lời gã :

- Những nhân vật trong lục lâm tâm địa cực kỳ nguy hiểm. Ta không có cách nào khác, còn ngươi? Ngươi có cách nào không?

Dứt lời lão nhắm mắt lại, vận chân khí điều hòa hơi thở tựa hồ như không nghe thấy gì và cũng không hỏi gì nữa. Đại hán thốt nhiên thở dài nói :

- Các người giết quách ta đi. Nếu ra khỏi nơi đây mà không đem báo cáo những điều mắt thấy tai nghe lên tổng bộ tất không khỏi chết, mà cái chết đó còn thảm trạng hơn nhiều. Thà rằng chết quách ở đây còn yên thân hơn.

Thượng Quan Kỳ nghe xong bủn rủn cả người, chàng hỏi :

- Có phải ngươi đến Bạch Mã Sơn để tìm sư phụ của ta không?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Không phải, tuy ta không biết tên họ của người đó song đã có đồ hình, sư phụ ngươi có giống chút nào đâu.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nếu chúng ta đã không liên quan gì đến các ngươi thì dù ngươi không tiết lộ những bí mật nới đây thì cũng không phải tội phạm qui. Sao tổng bộ lại giết ngươi?

Đại hán đáp :

- Đã là thủ hạ của Cổn Long Vương thì bất luận là những chi tiết nhỏ nhặt đến đâu cũng không thể dấu diếm được, và tai mắt của ông ghê gớm lắm dấu thế nào được? Cho dù mình dấu được bây giờ nếu ngày sau họ tra ra cũng sẽ bị cực hình thì thà chết ở ngay đây còn hơn. Ta chỉ xin các ngươi đừng hành hạ ta trước khi chết thế là ta đã cảm ơn lắm rồi.

Thượng Quan Kỳ càng nghe càng lấy làm lạ, không nhịn được hỏi thêm :

- Chân trời góc bể mênh mông, kiếm đâu chả được chỗ yên thân? Đừng dấn mình vào chốn lục lâm nữa thì dễ gì mà họ tìm được mình?

Đại hán nhăn nhó cười đáp :

- Cần gì mà phải đi tìm. Cứ sau một năm là tự mình phải chết, mà chết một cách cực kỳ thê thảm.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc này ta chưa từng nghe thấy, ngươi càng nói ta càng không hiểu.

Đại hán liếc mắt nhìn quái nhân, hai mắt quái nhân vẫn nhắm nghiền chẳng khác một nhà sư đang nhập định, cả tiếng hơi thở cũng không nghe thấy nữa. Gã lại quay sang Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Sư phụ ngươi nghe thấy là người hiểu rồi đó...

Gã gắng sức trở mình một cái rồi nói tiếp :

- Trước khi nhập môn vào làm thuộc hạ Cổn Long Vương đã phải hạ lời thề độc: Suốt đời không được phản bội.

Thượng Quan Kỳ ngắt lời :

- Ngươi sợ lời thề linh nghiệm nên không dám phản bội y hay sao?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Sau khi tuyên thệ còn được uống mấy chén rượu và trong mình đã mang một chứng bệnh rồi.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hiểu :

- Uống rượu vào mang chứng bịnh gì?

Đại hán đáp :

- Trong rượu có chất kịch độc, uống rồi chung thân bị kềm chế, suốt đời phải làm nô lệ cho họ.

Ngừng một lác, gã nói tiếp :

- Bọn ta tuy uống phải thuốc độc mà không biết, chỉ khi nào thuốc độc lên cơn rồi mới hay. Bấy giờ Cổn Long Vương mới phái người đưa thuốc giải độc đến.

Sự đau khổ bị thuốc độc hành hạ không thể nào nói cho xiết được.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lúc thuốc độc lên cơn sao ngươi không tìm thầy chạy chữa?

Đại hán đáp :

- Thuốc độc đó không mùi không sắc, lúc uống vào không thấy gì hết. Lúc lên cơn như có kiến sâu đục ruột hay bò nhung nhúc ở trong gân cốt, dù thân người là sắt đá cũng không chịu nổi. Còn danh y khi chẩn mạch cũng không biết gốc bệnh ở đâu. Trừ phi uống thuốc của chính Cổn Long Vương, ngoài ra không có cách gì nữa.

Thượng Quan Kỳ thở dài hỏi :

- Y cho ngươi uống thuốc độc gì mà ghê gớm vậy?

Đại hán đáp :

- Trùng độc!

Thượng Quan Kỳ lúc còn theo sư phụ (Diệp Nhất Bình) đã nghe người Miêu đề cập đến vấn đề

nuôi trùng độc, bất giác cả kinh la lên :

- Úi chao!

Đại hán buồn rầu đáp :

- Thứ trùng độc của Cổn Long Vương có tính chất rất đặc biệt, ấn định rõ thời gian sau khi uống vào bao lâu thì sẽ bị lên cơn. Ai không phản lại ông thì cứ nửa năm ông cho một liều thuốc giải độc là không sợ gì hết.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Bao nhiêu người làm môn hạ y đều phải uống thuốc độc ư?

Đại hán nói :

- Trừ mấy người bạn thân với Cổn Long Vương, còn ngoài ra ai cũng phải theo thể lệ ấy.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao ngươi không đem thuốc giải độc cho một vị danh y nào đó phân tích ra rồi tự chế lấy mà dùng? Như vậy có phải thoát được vòng cương tỏa của y không?

Đại hán lắc đầu đáp :

- Thuốc giải độc của Cổn Long Vương không biết bằng những thứ gì rất khó kiếm, có tiền cũng không mua được.

Quái nhân bỗng mở mắt ra nói xen vào :

- Trùng độc có đến mấy chục thứ, mỗi thứ đều có chỗ đặc biệt riêng của nó.

Trừ người nuôi trùng độc ra, khó có ai mà có được thuốc giải.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ biết nhiều hiểu rộng, có cách nào cứu chữa được không?

Quái nhân lắc đầu đáp :

- Trừ người biết rõ môn thuốc của họ, còn ngoài ra không ai cứu được.

Đại hán buồn rầu nói lớn :

- Sau khi ta chết rồi, xin các ngươi vì ta mà đào một lổ chôn thật sâu để khỏi di hại đến người khác.

Quái nhân nhìn Viên Hiếu hỏi :

- Ngươi đã giết một người vậy cái xác đó ở đâu?

Viên Hiếu đáp :

- Tôi đã đẩy xuống khe núi, không chừng bị thú dữ ăn thịt rồi cũng nên.

Quái nhân nói :

- Nếu thuốc độc có tính cách truyền nhiễm, dã thú ăn phải thường khi cũng bị trúng độc lây.

Thượng Quan Kỳ thấy đại hán vẻ mặt đau khổ thì trong lòng không khỏi băn khoăn, chàng nhìn ra ngoài cửa sổ, bâng khuâng nhìn ra ngoài phương trời xa thẳm.

Chàng nghĩ thầm :

- "Trên bước giang hồ không biết bao nhiêu là nỗi nguy hiểm rùng rợn. Những tay bản lãnh cao cường thì thủ đoạn lại càng độc ác. Sau này khi ta học võ công thành tài tất phải bôn tẩu giang hồ, vạn nhất mà bị người hạ độc thủ để kềm chế suốt đời phải làm nô lệ thì thật đáng ngán vô cùng...".

Quái nhân thấy Thượng Quan Kỳ mắt đăm đăm nhìn về phương trời xa thẳm, miệng cứ lảm nhảm nói những gì không rõ, lập tức gọi chàng :

- Kỳ nhi! Ngươi đang nghĩ gì đó?

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp :

- Sư phụ ơi! Đệ tử không muốn luyện võ nữa.

Quái nhân hỏi :

- Tại sao?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Phải chăng võ công càng cao thì tiếng tăm càng lừng lẫy trong chốn giang hồ?

Quái nhân nói :

- Đúng! Không lẽ ngươi không muốn nỗi tiếng trong giang hồ để mọi người đều kính nể?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Võ công cao mà làm gì? Chẳng những Cổn Long Vương hạ độc thủ mà ngay cả Thiên Tý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa cũng chuyên nghề đánh thuốc độc, không ai biết đâu mà đề phòng!

Quái nhân buông tiếng cười lớn nói :

- Thằng nhãi này! Ngươi chỉ biết có mấy gã chuyên dùng độc, ngươi lại không hiểu võ công cũng rất hữu dụng cho đời.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn đại hán nói :

- Bây giờ lấy gã này làm ví dụ: Võ công giỏi như gã đã được việc gì đâu?

Chẳng những không giữ được sự sống chết cho bản thân mình được êm thắm mà phải chung thân làm nô lệ cho người, không bằng loài trâu ngựa...

Quái nhân cười ha hả một tràng dài ngắt lời Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi nên biết rằng võ công mà luyện được đến mức tối cao thì cho dù uống phải thuốc kịch độc đi nữa cũng chẳng sợ gì.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đệ tử không thể hiểu được lời sư phụ? Con người ta đều có tấm thân bằng thịt bằng xương, bất luận võ công cao đến bậc nào, lục phủ ngũ tạng không thể biến thành gỗ đá để chất độc khỏi ngấm vào?

Quái nhân mỉm cười nói :

- Võ công luyện đến mức có thể điều khiển được lục phủ ngũ tạng thì có thể kềm chế nó theo ý mình, chỉ cần biết dự phòng trước thì dù có uống thuốc độc vào cũng trục xuất ra được một cách dễ dàng. Hiện giờ ngươi chớ có phân tâm, chờ khi công cuộc luyện võ của ngươi được thành tựu thì ta sẽ truyền cho cách phòng vệ chất độc.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt lên nhìn trời thấy đã tới giờ luyện võ, thở dài một cái nói :

- Xin sư phụ mở đức hiếu sinh mà cứu gã này...

Chàng chưa dứt lời, quái nhân đưa tay lên đánh vào huyệt “Thiên Linh” của chàng. Thượng Quan Kỳ thấy người run lên một cái, bao nhiêu ý nghĩ, tinh thần đều tập trung vào để nghe lời truyền dạy khẩu quyết của quái nhân và bắt đầu vận động nội lực.

Sau khi tỉnh lại, Thượng Quan Kỳ không thấy đại hán đâu, còn quái nhân đang ngồi nhắm mắt tĩnh tọa, Viên Hiếu cũng không biết đi đâu. Chàng khẽ gọi :

- Sư phụ!

Quái nhân lờ đi làm như không nghe tiếng gọi, mắt vẫn nhắm nghiền không lay động.

Đêm đã khuya, bầu trời không có một ánh sao nào, chỉ có làn gió núi không ngớt vi vu làm cho những lá cây xào xạc rụng xuống. Nơi cổ tự hoang vắng càng thêm vẻ thê lương tịch mịch.

Thượng Quan Kỳ ngồi một lúc, trong lòng xiết bao hiu quạnh đưa tay toan đẩy cửa sổ ra bỗng thấy một cánh tay gầy đét nắm lấy tay chàng, bên tai lại nghe một thứ thanh âm lạnh lẽo nói :

- Lúc này công cuộc lớn lao của ngươi sắp viên mãn, nếu ngươi không tĩnh tâm để ngoại cảnh ảnh hưởng đến mình thì thật là bất lợi. Ngươi hãy nhắm mắt tĩnh tọa đi và tập trung tinh thần để vận khí.

Thượng Quan Kỳ thấy tay mình bị bàn tay quái nhân nắm chặt tựa hồ như cái vòng sắt xiết vào, lập tức tê dại, máu lập tức chạy ngược vào phủ tạng. Bất giác chàng thấy trong lòng nóng nảy vô cùng, vừa mở miệng gọi :

- Sư phụ!...

Chàng lập tức cảm thấy các huyệt đạo trước ngực bị điểm trúng, muốn nói nữa mà không nói ra lời. Bên tai vẳng nghe tiếng quái nhân nói :

- Bây giờ ta điểm vào ba mạch trọng yếu, lát nữa ngươi sẽ nếm mùi bị kinh mạch chạy ngược.

Chỉ trong khoảnh khắc, Thượng Quan Kỳ quả nhiên cảm thấy huyết mạch trong người chạt ngược đường nhưng thoáng cái chàng đã bình tĩnh lại được ngay.

Lòng chàng tỉnh táo, chàng muốn nói mà không nói được. Chàng thấy vẻ mặt của quái nhân lạnh như tiền, dù có nói được, chàng cũng chẳng muốn mở miệng van xin.

Bỗng thấy có hai bàn tay sờ vào người chàng, nắn bóp các huyệt đạo và các khớp xương. Thượng Quan Kỳ cảm thấy không còn năng lực để phản kháng, cả chân khí cũng dần dần tiêu tan đi không sao chống đỡ được các kinh mạch cho khỏi đi ngược đường. Chàng đã phải trải qua những nỗi thống khổ mà người thường không nhẫn nại được.

Sự thật đã khác hẳn với ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ. Chàng tưởng sẽ phải chịu đau khổ vô cùng song lần này khi quái nhân điểm huyệt và nắn bóp các khớp xương, chàng chẳng thấy đau khổ chút nào.

Bao nhiêu cơn khủng bố, khiếp sợ đều dần dần tiêu tan, đầu óc chàng khẩn trương rồi trở lại bình tĩnh rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Khi tỉnh dậy thì mặt trời đã chiếu vào cửa sổ. Quái nhân đang ngồi tựa cửa, mắt nhìn tận đâu đâu. Không biết lão đang nghĩ ngợi gì hay đang ngắm cảnh tuyệt mỹ của thiên nhiên vào buổi sáng?

Thượng Quan Kỳ nhổm dậy, toàn thân cảm thấy thư thái, tựa hồ đã khôi phục lại nguyên thần.

Quái nhân run run hỏi :

- Kỳ nhi! Ngươi tỉnh dậy rồi ư?

Thượng Quan Kỳ lúc trước vẫn có ý định phản kháng lại quái nhân, nhưng giờ chàng nghe giọng nói của lão run run tỏ ra có lòng từ ái vô bờ bến. Chàng nhẹ nhàng từ tốn đáp trả :

- Đệ tử đã tỉnh rồi!

Quái nhân lại hỏi :

- Ngươi hãy thử duỗi chân tay xem có cử động lại được chưa?

Thượng Quan Kỳ duỗi chân tay ra rồi đáp :

- Khá lắm rồi!

Quái nhân vẫn để mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, chưa quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, lão thủng thẳng hỏi tiếp :

- Kỳ nhi! Ngươi thử vận khí xem kinh mạch trong người ngươi đã thông thuận chưa? Thằng nhỏ này! Ngươi đừng có dối ta! Trong bụng ngươi có điều gì ấm ức phải nói thiệt cho ta biết?

Thượng Quan Kỳ y theo lời lão vận động chân khí, thấy các huyệt đạo trong người không có chỗ nào vướng vấp khó chịu, liền mỉm cười nói :

- Thưa sư phụ! Đệ tử thấy trong người dễ chịu lắm rồi! Khí huyết trong người tuyệt không có chỗ nào bị cản trở.

Quái nhân vẫn làm ra vẻ không tin, thủng thẳng hỏi lại :

- Ngươi có nói thật không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử khi nào dám nói dối sư phụ.

Quái nhân đột nhiên quay đầu lại, hai mắt long lanh ngấn lệ, nói :

- Kỳ nhi! Ngươi hãy đứng dậy bước sang bên này.

Chương 16: Một Đoạn Tình Sử Khá Ly Kỳ

Thượng Quan Kỳ nghe lời đi đến bên cạnh quái nhân hỏi :

- Sư phụ! Phải chăng đệ tử đã khá nhiều rồi phải không?

Quái nhân hai mắt nhìn thẳng Thượng Quan Kỳ rồi thở dài hỏi :

- Kỳ nhi! Có thật ngươi không còn điều chi băn khoăn? Lấy tay áo lau nước mắt đi.

Bây giờ Thượng Quan Kỳ đột nhiên phát giác ra rằng quái nhân tuy bề ngoài lạnh nhạt mà trong thâm tâm lại có mối tình cảm nồng nhiệt và tấm lòng từ thiện vô cùng. Chàng sinh ra ngưỡng mộ lão và đến ngồi bên cạnh.

Quái nhân đưa tay vỗ đầu Thượng Quan Kỳ nói :

- Kỳ nhi! Ta tưởng ngươi sẽ không tỉnh lại được nữa và ta đã sợ khi ngươi tỉnh lại thì thân thể sẽ bị tàn phế.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao vậy?

Quái nhân đáp :

- Ta sợ ngươi bị gã đại hán phân tâm giữa lúc công trình sắp viên mãn mà phải thất bại, hoặc vì ngươi quá lo lắng cho sự an nguy của gã, tinh thần bị tản mác không tập trung lại được. Vậy nên ta phải đem công lực bản thân miễn cưỡng tiếp cho ngươi mau đi đến kết quả, nhưng sự hấp tấp đó rất có thể đi đến nguy hiểm.

Sau khi ta dùng nội lực giúp ngươi cho khí huyết cùng kinh mạch được điều hòa, ta còn sợ ngươi bị ta cưỡng bách, đem lòng phản kháng không chịu vận khí để khí huyết đang chạy ngược đường bị ngưng trệ gây nội thương trầm trọng thì Hòa Đà tái thế hay Biển Thước phục sinh cũng không có cách nào cứu được. Nếu bị thương nhẹ thì cũng thành người tàn phế, còn nếu nặng thì cũng mất mạng...

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “May mà mình không giữ ý chí khẳng khái kiên quyết, vận động chân khí theo đường hai bàn tay lão nắn vào người. Giả tỷ mà mình chống đối không vận chân khí theo ngay thì bây giờ không biết sẽ ra sao.”

Quái nhân thở dài nói :

- Bây giờ ngươi nghĩ lại: Giả tỷ lúc đó không chịu vận khí điều hòa thì bây giờ ta đành chịu bó tay. Dù ngươi có hối hận cũng không kịp nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Người ta sống chết có số mạng. Đệ tử dù có chết hay bị tàn phế cũng không bao giờ oán hận sư phụ.

Quái nhân lại nói :

- Ta chỉ sợ ngươi tỉnh lại nhìn thấy gã đại hán bị trùng độc lại phân tâm nên đã sai Viên Hiếu đem cầm giữ gã vào một nơi an toàn. Ta ngồi bên cửa sổ từ nửa đêm tới giờ để nghĩ cách giải cứu nếu khí huyết ngươi bị ngừng trệ, mà không tìm ra được cách nào. Ngươi tỉnh lại, ta cũng không dám quay lại nhìn ngươi nữa.

Thượng Quan Kỳ cảm kích vô cùng, hai dòng lệ nóng hổi nhỏ xuống. Chàng chỉ gọi được một tiếng: “Sư phụ!” rồi nghẹn ngào không nói được nữa.

Chàng nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu rồi hỏi lại :

- Sư phụ! Đệ tử còn phải luyện thêm bao lâu nữa thì mới hoàn toàn thành công?

Quái nhân đáp :

- Hiện nay có thể nói ngươi đã luyện xong giai đoạn khó khăn và hiểm nghèo nhất, sau này không còn lo cái nguy bị tàn phế nữa. Ngươi đã ở trong gác này luôn mấy tháng trời không rời khỏi nửa bước, hôm nay ta cho ngươi ra ngoài chơi một ngày, sáng mai sẽ bắt đầu luyện quyền, chưởng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Ta cần được ra ngoài tản bộ cho giãn xương cốt.”

Chàng từ từ đứng dậy toan nhảy xuống lầu, nhưng rồi chàng nghĩ lại :

- “Mình mới ở đây có vài tháng mà đã lấy làm chán, thế thì sư phụ ở đây ngần ấy năm chắc cũng cảm thấy vô cùng tịch mịch. Hôm nay gặp ngày trời tốt, chi bằng ta cõng lão đi chơi một hôm.”

Nghĩ vậy liền nói :

- Sư phụ! Đệ tử muốn cõng sư phụ ra ngoài ngắm phong cảnh một ngày.

Quái nhân lắc đầu mỉm cười nói :

- Ta đã quen sinh hoạt tịch mịch ở đây rồi. Ngươi đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nhìn trời rồi nói :

- Gần tối đệ tử sẽ về tới.

Chàng băng mình qua cửa sổ tiến nhanh về phía trước.

Vầng thái dương ánh vàng rực rỡ chiếu xuống vùng cây cỏ um tùm hoang vu tịch mịch. Những hạt sương mai còn lác đác động trên lá cây lấp lánh như những hạt châu bóng bẩy.

Ngôi chùa cổ vẫn giữ nguyên phong cảnh cũ, chưa có gì khác với ngày chàng mới vào đây. Ngờ đâu đã hai lần xảy ra cuộc tranh đấu tàn sát kinh hồn tại nơi đây. Trong đầu óc chàng nảy ra bao nhiêu mối nghi ngờ, chàng tự hỏi :

- “Tại sao sư phụ (Diệp Nhất Bình) cùng các vị sư thúc lại cùng nhau hội họp tại nơi này? Lại là một ngôi chùa cổ hoang vu? Tại sao Vân Cửu Long cùng các nhà sư Tây Tạng cùng hẹn nhau tới nơi đây tỉ võ? Ở Trung Nguyên thiếu gì nơi tráng lệ? Thiếu gì chỗ núi non hiểm trở? Tại sao quái nhân lại ẩn mình trong gác sách ngần ấy năm? Lão đã ước hẹn cùng ai mà phải tự giam mình vào nơi cô tịch này?”.

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thì không thấy căn gác đâu nữa.

Ngôi chùa cổ tuy đã tàn phế nhưng qui mô rất rộng lớn, đủ biết trước kia nơi đây đã có một thời hương khói cực thịnh.

Thượng Quan Kỳ nhìn về phía Đông và phía Bắc có hai tòa nhà ngang, bốn cánh cửa đen kịt đóng chặt. Chàng đến gần xem thì đó là những biệt viện. Cửa lớn, cửa sổ đều đóng kín mít.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lúc rồi tiến gần đến gian nhà phía Bắc.

Ngoài thềm có bốn bậc đá xanh, lâu ngày không ai quét tước phủ đầy rêu xanh.

Chàng giơ tay đẩy cửa, tưởng cửa đã lâu ngày gỗ đã mục khẽ đẩy là mở được ngay. Nhưng gỗ làm bằng loại quí tốt nên lâu ngày vẫn chắc như xưa.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ nghĩ thầm :

- “Bên trong đã không có hòa thượng chủ trì, lại không có vết chân người thế thì còn ai ở trong đó mà cửa lại đóng chặt?.”

Thượng Quan Kỳ suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng gọi nhưng chẳng có ai thưa, chỉ có tiếng mình vọng lại. Chàng vận nội lực đẩy mạnh một cái, cánh cửa bung ra.

Một mùi hôi nồng nặc xông vào mũi. Chàng đứng bên ngoài cửa hồi lâu rồi mới bước vào. Trong phòng chỉ vẻn vẹn có một cái giường gỗ, ngoài ra không một thứ gì khác. Trên giường phủ một tấm vải trắng gồ lên không biết bên trong có vật gì.

Chàng động tính hiếu kỳ, ngần ngừ một lúc rồi đưa tay từ từ cầm ngay góc tấm vải trắng định giở lên xem. Nhưng vừa để tay vào thì mảnh vải đã rách tan, bay ra như bươm bướm, vì quá lâu ngày nên đã mục nát.

Thượng Quan Kỳ phủi bụi xông, nhìn lên giường thì thấy một bộ xương trắng hếu nằm ngửa mặt lên, rõ đúng hình người. Da thịt tóc tai không còn gì, chàng cho đây là xác một vị hòa thượng đã viên tịch tại đó đã không biết bao nhiêu năm rồi.

Góc giường còn có đỉnh trầm đầy tro than, chắc là do vị hòa thượng này đốt trầm hương trước khi chết.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Trong khu chùa này rất nhiều phòng, viện mà nơi nào cũng đóng cửa chặt, chẳng lẽ mỗi phòng mỗi viện đều có một xác người?.”

Chàng không dằn nỗi tính hiếu kỳ lại đến trước cửa một phòng khác dùng sức mạnh đẩy cửa vào xem. Cách trần thiết phòng này cũng giống y như phòng vừa rồi. Trong phòng cũng phủ một mảnh vải trắng, nhưng bên trong có hai bộ xương chứ không phải một. Hai bộ xương nằm duỗi chân thẳng thắn, dường như lúc chết hai người đã có chuẩn bị cẩn thận. Trên đầu hai xác chết cũng có một lò hương tro than, không còn lưu lại dấu vết gì. Có điều làm cho chàng nghi ngờ là hai xác chết này chết đã lâu mà sao không có rắn rết, chuột bọ nào xâm phạm vào nên hai xác chết vẫn y nguyên vẫn không lệnh lạc, cả đến con ruồi con nhặng cũng không có? Chàng ra ngoài khép cửa phòng lại đến một tòa viện khác.

Tòa viện này cỏ tốt ngập đầu gối, lại có nhiều hoa lạ. Thềm hiên lót đá trắng, ngoài hành lang quét bằng thứ phấn vàng. Di tích nơi đây khác hẳn mọi chỗ.

Thượng Quan Kỳ ngắm cảnh vật một lúc, đoán rằng nơi đây là thiền đường của vị chủ trì chùa này hay là phòng tĩnh tu của một vị trưởng lão nên cách kiến trúc có vẻ đường hoàng cao quý hơn các phòng khác nhiều. Cánh cửa phòng này sơn đỏ, kiên cố dị thường. Chàng vận nội lực dần dần, dẩy

mãi mới gãy chiếc then ngang, hai cánh cửa mở.

Trong phòng này cách trang trí rất tề chỉnh. Trên bàn bát tiên còn đặt một cái thố vẽ hoa bằng sành và bốn chén trà bằng bạch ngọc. Mé hữu buông một tấm rèm vóc để ngăn gian phòng phía trong. Thượng Quan Kỳ đi vào phía trong khẽ vén rèm lên thì ngón tay sờ vào đâu thì rèm lũng đến đó.

Phòng trong kê một chiếc sập lớn. Trên sập có một bộ xương ngồi đó, trên cổ đeo một chuỗi tràng hạt. Tuy chỉ là một bộ xương mà ngồi rất nghiêm chỉnh.

Thượng Quan Kỳ xem hết một lượt rồi đi ra đóng cửa phòng lại, nhảy lên nóc nhà chung qua cửa sổ vào gác, thấy quái nhân ngồi tựa góc vách, nhắm mắt dưỡng thân. Chàng bước vào phát ra tiếng động mạnh mà quái nhân tựa hồ như không nghe tiếng.

Thượng Quan Kỳ không dám khinh động ngồi xuống bên, đưa mắt nhìn mặt lão nghĩ thầm trong bụng:

- “Không biết trong giai đoạn vừa rồi lão phải hao tốn bao nhiêu công lực để giúp mình thành công? Ơn đức thâm trọng này mình phải nghĩ cách nào báo đáp mới được.”

Ánh thái dương chiếu vào căn gác trở nên ấm áp, quái nhân ngồi tựa mình vào vách, cả hơi thở cũng không nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ thấy cách ngồi của quái nhân không ra cách vận khí điều hơi và giống như người đang ngủ say. Chàng thấy quái nhân sắc mặt lợt lạt, lông mày nhíu lại tựa hồ như có tâm sự gì đang nghĩ ngợi.

Thượng Quan Kỳ thấy kiểu cách khác lạ không nhịn được nữa lên tiếng gọi :

- Sư phụ!

Quái nhân từ từ mở mắt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Ngươi không đi du ngoạn ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử phát giác ra mấy việc quái lạ, nghĩ mãi không hiểu nên trở về để xin sư phụ chỉ dạy cho.

Quái nhân nói :

- Phải chăng là ngươi đã trông thấy mấy bộ hài cốt trong những phòng riêng biệt phải không?

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi lại :

- Sư phụ cũng đã biết rồi ư?

Quái nhân đáp :

- Các vị hòa thượng đó đã tự sát!

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Tại sao các vị đó lại tự sát?

Quái nhân nói :

- Chuyện này dài lắm, để sau này thong thả ta sẽ nói cho ngươi hay, nhưng chính ta cũng không được biết mấy... Kỳ nhi! Ngoài mấy bộ hài cốt đó ngươi còn thấy vật gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử không thấy gì hơn ngoài mấy bộ hài cốt đó.

Quái nhân ngồi thẳng người lên nói :

- Trong ngôi chùa này có một thứ mà hết thảy người trong võ lâm đều khao khát.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vật chi vậy?

Quái nhân đáp :

- Ta muốn chờ vật đó chín mềm dùng để cứu một người mà chờ gần hai mươi năm trời vẫn chưa được.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Cái đó tất nhiên là một vật chi bảo. Sư phụ định dùng nó để cứu ai?

Chàng cảm kích quái nhân đã có công truyền thụ võ công cho mình nên nói vậy ý muốn đem thân ra để giúp đỡ quái nhân.

Quái nhân mỉm cười nói :

- Việc đó để sau sẽ bàn tới.

Thượng Quan Kỳ thấy lão không nói cũng không muốn hỏi nữa. Đột nhiên quái nhân cả cười nói :

- Kỳ nhi! Sau này khi ngươi học xong võ công của ta bôn tẩu giang hồ, tất sẽ gặp nhiều sự rắc rối.

Thượng Quan Kỳ run run hỏi :

- Tại sao vậy?

Quái nhân đáp :

- Vì lúc ngươi động thủ dùng võ tất nhiên họ sẽ nghĩ ta còn sống ở trên đời, nhiều người sợ ta chưa chết lắm đấy. Cố nhiên họ sẽ theo dõi ngươi và tìm thiên phương bách kế để truy vấn xem ta ở đâu.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- "Thế ra lão có rất nhiều kẻ thù."

Quái nhân mỉm cười hỏi :

- Ngươi nghĩ gì sao không nói ra? Cứ nói thật đi, lầm lỡ cũng không sao!

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi hỏi :

- Tại sao khi họ phát giác ra đệ tử đã được sư phụ truyền dạy võ nghệ lại theo dõi đệ tử?

Quái nhân cười ha hả đáp :

- Thằng lỏi này nói với lão gia mà sao cứ quanh co, tại sao không hỏi thẳng lão phu rằng: Lão làm gì mà có nhiều kẻ thù đến thế?

Thượng Quan Kỳ đỏ mặt lên lúng túng đáp :

- Trong lòng đệ tử quả có nghĩ như vậy nhưng chưa kịp hỏi đó thôi.

Quái nhân nói :

- Chắc ngươi tưởng ta trước kia đã làm nhiều điều sai quấy trong giang hồ hoặc đã giết quá nhiều người nên mới có lắm kẻ thù.

Rồi quái nhân đột nhiên không cười nữa, ngửa mặt nhìn lên nóc nhà lẩm bẩm :

- Trước kia khi ta chưa bị tàn phế quả đã giết nhiều người và vì đó mà gây ra lắm nổi cừu hận. Song đấy không phải là nguyên nhân chính.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nguyên nhân chính là vì sự gì?

Trên nét mặt quái nhân thoáng qua một nụ cười vui sướng nói :

- Đây là một đoạn đời vui đẹp của ta nhưng rất ngắn ngủi, trong độ ba năm mà thôi. Ta đã hưởng thụ hết mọi lạc thú ở nhân gian, chẳng khác chi ánh vàng rực rỡ lúc hoàng hôn, tiếp theo là một đêm tối tăm dài đăng đẳng. Định luật của tạo hóa là thế huống chi là con người.

Thượng Quan Kỳ chưa hiểu ý lão muốn nói về việc gì thì quái nhân thở dài một tiếng hỏi chàng :

- Kỳ nhi! Ngươi có biết thời gian sáng lạng nhất trong cuộc đời của ta là gì không?

- Thật khó mà biết rõ. Người thích võ công thì chỉ mong lừng lẫy trong chốn võ lâm, người thích tiền của thì chỉ mong có nhiều châu báu làm sung sướng, người thích đồ cổ, thích những bức danh họa...

Quái nhân mỉm cười ngắt lời :

- Không đúng! Không đúng! Để ta kể cho ngươi hay: Mấy mươi năm trước đây ta còn ít tuổi, ra vào trong chốn giang hồ, chỉ trong khoảng hai ba năm đã nổi tiếng võ lâm. Ta cùng một tên vong ơn phụ nghĩa, cùng theo một đường lại đồng thời nổi danh. Y nổi tiếng về dùng độc, còn ta thì võ công nổi tiếng suốt hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang.

Thượng Quan Kỳ không hiểu rõ đầu đuôi hỏi xen vào :

- Kẻ vong ơn phụ nghĩa ấy là ai?

Quái nhân buồn rầu đáp :

- Y là anh em kết nghĩa với ta, hai người tuy theo cùng một đường lối nhưng trước chưa biết nhau, ngẫu nhiên gặp gỡ, đôi bên nói chuyện ý hợp tâm đầu.

Nhưng vẫn còn có điều không phục nhau, đưa nhau ra tỉ thí. Cuộc đấu kéo dài từ sáng đến tối có dư ngàn hiệp, sau cùng y bị trúng một chưởng của ta. Lúc đó ta thấy y là người cơ trí võ công hơn người nên ra chưởng hãy còn nể nang. Hỡi ôi!

Nếu biết y tâm địa thâm độc thì đánh chết y cho rồi và ngày nay đâu đến nỗi phải chịu thê thảm thế này.

Nói đến đâu mặt lão lộ vẻ giận dữ, tỏ ra mối thù sâu tựa biển cả.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y đã bị sư phụ đánh bại tức là võ công y kém sư phụ rồi?

Quái nhân nói :

- Nếu y dùng võ công để đánh cho ta thành người tàn phế thì ta đã không căm giận y đến thế này...

Lão kể mấy câu chuyện chẳng ra đầu đuôi gì, thở dài một tiếng rồi nói tiếp :

- Y bị ta đánh một chưởng rồi ngừng tay, cam tâm chịu thua, tỏ ra con người khí độ rộng rãi nên ta khâm phục. Không những ta nuôi dưỡng và điều trị vết thương cho y mà còn bị y dùng lời đường mật khiến ta cảm kích lầm tưởng y là người tốt, kết làm anh em sinh tử. Ngày đó là ngày mà ta gieo mầm họa để đến bây giờ trở thành người tàn phế như hôm nay...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng y vẫn ghen ghét võ công sư phụ cao hơn y nên đem lòng ám hại sư phụ?

Quái nhân đáp :

- Đó mới là một nguyên nhân.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Còn nguyên nhân nào khác nữa à?

Quái nhân đáp :

- Nguyên nhân chính là vì sư mẫu ngươi, một giai nhân tuyệt thế vô sóng!

Quái nhân thở dài nói tiếp :

- Khi hai ta kết làm anh em rồi, danh tiếng, thanh thế càng nổi lên cuồn cuộn trong giang hồ. Có điều theo công việc mà xét thì hai ta mỗi ngày một xa nhau nhưng không ai nói ra miệng trước, đề cập đến chuyện chia tay nhau mỗi người mỗi ngả mà cứ miễn cưỡng ở với nhau. Tình trạng này kéo dài hơn một năm.

Ở Tế Nam chúng ta cứu được một vị thiên kim tiểu thư con nhà quan, nàng đã mỹ mạo tuyệt luân lại thông minh quán thế. Hồi ở Sơn Đông, chúng ta xung đột với một tay thủ lãnh ở Giang Nam tên là Đỗ Đại Cương. Trong một đêm kịch chiến, đánh cho đến sáng mới phân thắng bại. Cả một bọn lục lâm miền Giang Nam, hai mươi lăm tay cao thủ cùng Đỗ Đại Cương đều bị giết hết tại địa hạt phủ Tế Nam.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Một đêm giết hết được hai mươi sáu người kể cũng anh hùng thật, nhưng hơi tàn ác...

Nói đến đây chàng liên tưởng đến các sư huynh, đệ đồng môn mình bị thảm tử, rồi sau người áo xanh lại giết chóc một trận nữa thì thấy bước giang hồ thật là nguy hiểm khiến người nghĩ đến phải kinh tâm.

Quái nhân lại thở dài một tiếng rồi kể tiếp :

- Sau cuộc ác chiến, tiếng tăm của ta cùng nghĩa đệ lại càng lừng lẫy. Người trong võ lâm khi nhắc đến hai anh em ta đều kinh hãi vô cùng. Nhưng giữa nghĩa đệ và ta càng ngày tính tình càng không hợp, hố ngăn cách mỗi ngày một sâu thêm. Toàn gia vị tiểu thư đó đều bị Đỗ Đại Cương giết sạch, nàng không còn nhà mà về đành đi theo chúng ta. Một hôm ta phát giác tính tình hai anh em đã không hợp mà còn tiềm tàng một mối nguy hiểm khác lớn hơn. Nếu không sớm tìm cách bài trừ thì e rằng một ngày nào đó sẽ đang bạn ra thù...

Nói đến đây quái nhân ngừng một lúc ra chiều thê lương ảm đạm.

Thượng Quan Kỳ đang chăm chú lắng nghe, đột nhiên thấy lão ngừng lại liền lên tiếng hỏi :

- Mối nguy hiểm gì vậy?

Quái nhân đáp :

- Hai chúng ta bất giác đều đem lòng yêu vị tiểu thư kia. Tuy không ai nói ra nhưng kỳ thực trong thâm tâm cả hai người đều bị khổ não vì nàng.

Thượng Quan Kỳ buột miệng nói :

- À ra là vì thế!

- Ta thấy chuyện này càng ngày càng đi đến chỗ cực kỳ nghiêm trọng, ta nghĩ rằng tình trạng này không thể kéo dài được nữa nên sau một đêm suy nghĩ kỹ, ta đã viết thư để lại rồi bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng nói :

- Sư phụ hành động như thế là rất phải.

Quái nhân nhăn nhó gượng cười nói :

- Thật ra ta đem lòng yêu tiểu thư đó lắm, song càng yêu nàng bao nhiêu thì lại càng không hiểu mình bấy nhiêu. Ta tự dối mình trên thế gian có hàng ngàn hàng vạn cô gái đẹp há đâu chỉ có mình nàng, có lý đâu chỉ vì một cô gái mà làm thương tổn đến tình anh em. Sau khi viết thư cáo biệt, ta mới cảm thấy rằng sự việc đâu có dễ dàng như vậy. Miệng cười tươi như hoa của con người khuynh quốc

luôn luôn ám ảnh đầu óc ta. Ta càng muốn quên nàng bao nhiêu thì hình ảnh nàng cám bám chặt bấy nhiêu, tựa hồ dứt không ra, chém không đứt. Sự đau khổ đó chẳng khác nào gươm, giáo đâm vào tim.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã như thế thì sư phụ đã quay lại tìm nàng...

Thốt nhiên chàng im bặt vì biết câu nói đó rất mạo phạm.

Quái nhân nói tiếp :

- Tâm linh ta bị người đẹp ám ảnh song không lẽ vì một người đàn bà mà anh em lại tàn sát nhau, ta đành ôm mối thương đau đi du ngoạn những danh lam thắng cảnh cho khuây khỏa nỗi buồn phiền.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Thế là phải!

Quái nhân nói tiếp :

- Nếu chỉ có thế và có thể kết thúc được thì làm gì có thảm trạng của ngày hôm nay.

Đột nhiên lão nổi lên một tràng cười ròn rã rồi nói tiếp :

- Đấng Hoàng Thiên đã ban cho ta ba năm khoái lạc mà ta vẫn không biết tự mãn. Cái đau khổ này có chi là đáng kể!

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Sư phụ lại quay về tìm cô nương đó ư?

Quái nhân lắc đầu cười nói :

- Không phải! Chính lúc mối đau thương của ta phai nhạt dần thì tình cờ ta gặp lại nàng...

Quái nhân nhìn ra phương trời xa nói tiếp :

- Giả tỷ mà không có cuộc cùng nàng tái ngộ thì thầy trò mình đâu có gặp nhau chốn này...

Quái nhân thở phào một cái rồi kể tiếp :

- Ta đi du lịch những danh sơn ở Trung Nguyên bỗng nảy ra quan niệm: Con người ở đời cứ khư khư ở trong vòng tranh danh đoạt lợi thì có chi là thú vị? Tấm lòng thương nhớ mỹ nhân cũng dần phai lạt. Ta định xuống thuyền thuận buồm ra khơi, tìm một nơi hoang đảo rồi trú ngụ tại đó để xem

cái thuyết thần tiên có thực hay không? Ngờ đâu lòng trời chẳng muốn cho người toại nguyện. Cái quan niệm xa lánh thế tục vừa nảy mầm thì ta lại gặp nàng trên bờ hồ Đại Minh phủ Tế Nam...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao sư phụ lại quay về Tế Nam?

Quái nhân đáp :

- Việc ta cứu nàng chỉ còn phảng phất trong đầu óc. Nơi đó cách hồ Đại Minh chừng bốn năm dặm giữa một cánh đồng lúa mạch rộng mênh mông không bờ bến, có một cây dương liễu lớn. Lúc đó vào tháng ba, trong cảnh sơ xuân, ta trở về vào lúc cây này đang nở lá mới, bỗng nhìn thấy dưới gốc cây có một đống lù lù... Năm trước ta cùng bọn Đỗ Đại Cương đánh nhau tại chỗ này vào lúc nửa đêm nên không nhìn rõ cảnh vật chung quanh.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi :

- Sư phụ có lại tận nơi để xem coi đó là vật gì không?

Quái nhân đáp :

- Chưa! Ta còn đang xuất thần ngắm nhìn phong cảnh thì bất thình lình có tiếng nói rất trong trẻo gọi ta bảo: “Tôi biết chàng thế nào cũng trở lại đây. Tôi đã chờ chàng hơn năm trời nay. Than ôi! Nếu chàng không trở lại tất gã cũng tìm được đến đây.”

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Người ấy là ai?

Quái nhân hỏi lại :

- Kỳ nhi! Ngươi vẫn không đoán được là ai ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Phải rồi! Phải rồi! Chính là sư mẫu.

Quái nhân cười nói :

- Đúng đó! Nàng buộc cành cây lại rồi lấy cỏ phủ lên làm túp lều ở dưới gốc cây dương liễu và ở đó chờ ta một năm nay. Nàng tin chắc rằng ta thế nào cũng trở lại nơi đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu có biết võ công không?

Quái nhân đáp :

- Không!

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu ở giữa nơi hoang dã mà không sợ mãnh thú sao?

Quái nhân không trả lời vào câu hỏi của Thượng Quan Kỳ kể tiếp :

- Ta cùng nàng gặp nhau vừa hoan hỉ vừa kinh ngạc không biết đến đâu mà nói. Ta hỏi nàng sao lại ở đây chờ ta? Sao lại biết ta sẽ trở lại đây? Nếu ta không trở lại thì nàng sẽ tính sau?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Thật là một người đàn bà liều lĩnh không hiểu việc đời, ra chỗ hoang vu làm lều lên ở, nguy hiểm biết chừng nào...”

Quái nhân thở dài kể tiếp :

- Vì chốn này hoang lương tịch mịch nên nàng xé quần áo làm ăn mày. Tuy nàng rách rưới nhưng vừa nhìn phong tư diễm lệ ta nhận ra nàng ngay...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao sư mẫu lại chịu được cảnh khổ sở đói rét đó?

Quái nhân nói :

- Con người yêu kiều lả lướt chịu đựng nổi những hoàn cảnh cơ hàn và lúc nào cũng phập phồng lo sợ cho tính mạng, lại có một niềm tin tưởng vô biên. Ngay tối hôm ta về, nàng đang bị bệnh nằm liệt trong lều.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Giả tỷ mà sư phụ không về kịp, chỉ trễ độ hai hôm mà sư mẫu đang mang bịnh không người trông coi thì sẽ khổ sở biết chừng nào.

Quái nhân đáp :

- Không sao đâu! Dù ta có chậm vài ngày hay nửa tháng thì nàng lại chưa lâm bệnh.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ nói vậy, đệ tử thật không hiểu?

Bỗng quái nhân hai mắt tròn xoe, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng Thượng Quan Kỳ hỏi sang chuyện khác :

- Kỳ nhi! Những người luyện võ như chúng ta có thể nhảy xa hàng mấy trượng, có thể trèo tường vượt nóc như đi trên đất bằng là tại sao vậy?

Quan Kỳ nói :

- Phàm là người luyện võ đều phải trải qua nhiều giai đoạn khổ luyện cực nhọc, mỗi ngày tiến bộ một chút dần dần góp lại lâu ngày mới thành tựu.

Chương 17: Quái Nhân Bỏ Chùa Đi Đâu

Trên mặt quái nhân đắc ý cười vang một lúc rồi nói :

- Ta ở nơi chùa cổ hoang lương này mười mấy năm chẳng có gì tiêu khiển.

Trừ lúc tĩnh tọa điều hòa hơi thở, còn ngoài ra nghĩ đến vấn đề giải đáp mọi vấn đề khó khăn về võ công. Bao nhiêu vấn đề nan giải ta đều khám phá ra được cả.

Việc chọn đệ tử để truyền thụ võ công nhằm vào hai tiêu chuẩn là cốt cách và tính tình. Cốt cách ngươi tuy vào hạng thượng phẩm nhưng tính tình ngươi khó lòng đi đến chỗ tuyệt đỉnh.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ tử tự biết mình ngu dại, khó lòng trở nên bậc đại tài nên không dám nhiều cao vọng, chỉ mong sư phụ chỉ bảo những điểm thiếu sót...

Thượng Quan Kỳ đang nói dở, bỗng quái nhân lại nổi lên một tràng cười làm át lời chàng đi.

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay :

- Phải chăng đệ tử có điều lầm lẫn?

Quái nhân nói :

- Không! Không phải!

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay :

- Đệ tử không có điều lầm lẫn sao sư phụ lại cười?

Quái nhân đáp :

- Ta cười là cười câu ngươi sắp hỏi. Ngoài ta ra, trên thế gian này không còn người thứ hai nào có thể trả lời được.

Lão ngừng một lát lại nói tiếp :

- Nên biết rằng tiềm lực của con người thì vô hạn lượng, song cái thân thể bằng xương bằng thịt

thì không thể nào vượt qua cái qui lệ thông thường. Vì thế mà võ công khi đến một hạn độ nào rồi sẽ không thể tiến thêm được nữa. Nếu muốn vượt qua ngoài cái hạn độ thông thường của con người thì phải có một sự biến chuyển cực lớn...

Thượng Quan Kỳ chăm chú nghe. Chàng ngắt lời hỏi :

- Sư phụ! Đệ tử liệu có được nghe những bí quyết nhiệm màu đó không?

Quái nhân cười nói :

- Nói cho ngươi nghe cũng bằng vô ích. Đời ngươi chắc khó lòng tới chỗ siêu việt.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ tử cũng tự biết không có hy vọng đó, được tới chỗ cao siêu nhưng xin sư phụ cho nghe.

Quái nhân lắc đầu nói :

- Ta ở đây mười mấy năm, một mặt tìm hiểu những bí mật nhiệm màu của võ công, một mặt tìm kiếm đồ đệ. Song xem người đã nhiều, kẻ thì tâm thuật bất chánh, người thì cốt cách tầm thường. Những bậc lương tài trên thế gian thật khó tìm quá.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến Viên Hiếu liền nói :

- Đệ tử có một người, rất mong sư phụ thành toàn cho.

Quái nhân hỏi ngay :

- Phải chăng ngươi muốn nói đến con vượn?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng đó!

Quái nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tuy y có cốt cách kỳ lạ nhưng tính tình không bằng ngươi. Nếu quả nhân định thắng thiên thì sự thành đạt của y không những trên ngươi mà còn có thể trở thành một tay kỳ hiệp cổ kim hiếm thấy.

Rồi lão đưa mắt nhìn ra cửa sổ lẩm bẩm :

- Còn việc nhân định có thắng thiên hay không ta không thể biết trước được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin sư phụ mở lượng từ bi hết sức thành toàn cho y.

Quái nhân khẽ cười nói :

- Được rồi! Có điều y cùng ngươi có điểm bất đồng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Bất đồng ở chỗ nào?

Quái nhân nói :

- Bàn về cốt cách thì y đúng là một nhân tài luyện võ, song y không phải là nhân loại nên khả năng hiểu biết và tâm địa của y không biết ra sao.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ nghiên cứu đã nhiều mà chưa xem ra được tướng mạo của y sao?

Quái nhân cười nói :

- Mặt y bị một đám lông đen che khuất nên chưa xem được rõ ràng.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Y có tâm địa rất thuần hậu, trên đời khó kiếm được người thứ hai như thế. Đệ tử xin sư phụ đừng bỏ phí mất một lương tài.

Quái nhân trầm ngâm hồi lâu, bỗng ngẩng đầu lên người hơi run run dường như có điều gì khích động vô cùng.

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi :

- Sư phụ làm sao vậy?

Quái nhân thủng thẳng đáp :

- Trong tòa cổ tự này có một kỳ vật mà trên thế gian không tìm đâu có. Nó có thể thay hình đổi dạng cho y, nhưng... ta quyết để vật lạ đó lại để chữa độc cho một người.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư phụ định để chữa độc cho ai?

Quái nhân nói :

- Cho sư mẫu ngươi. Ta ở nơi chùa cổ hoang lương này mười mấy năm là để chờ nó chín mềm để lấy chữa độc cho nàng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu đệ tử hiện ở đâu?

Quái nhân đáp :

- Hiện nàng đang ở chỗ tên nghĩa đệ vong ơn bội nghĩa. Hỡi ôi! Mười mấy năm trời tháng ngày đăng đẳng đối với sinh mạng một người không phải là ngắn.

Lão bâng khuâng thở dài rồi nói tiếp :

- Sau khi ta cùng sư mẫu ngươi trùng phùng, thật là những ngày hoan lạc! Chúng ta ngao du những nơi danh lam thắng cảnh miền Giang Nam rồi lại trở về Tế Nam, ở trên bờ hồ Đại Minh. Từ đó ta bắt đầu rời khỏi giang hồ, bỏ mặc tiếng thị phi của các nhân vật võ lâm. Ta cùng nàng dong thuyền trên mặt hồ hoặc buông câu tiêu khiển. Đáng tiếc là hoàn cảnh tươi vui xảy ra việc bất thường, mới hơn một năm mà gã đã tìm đến nơi chúng ta ở.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Có phải sư phụ nói gã nghĩa đệ đó chăng?

Quái nhân đáp :

- Gã chứ còn ai nữa! Trời ơi! Gã đột nhiên xuất hiện trước mặt hai ta, chúng ta thật hoang mang vô cùng. Tuy bề ngoài không xảy ra xung đột mà trong lòng coi nhau như cừu địch. Cả ba người chỉ giương mắt nhìn nhau không ai nói câu gì...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Thế rồi sao nữa?

Quái nhân dừng lại như để nhớ ra những việc trước rồi nói tiếp :

- Gã vái dài ta một cái. Gã nói sau khi ta bỏ đi, gã hối hận vô cùng, tìm kiếm ta khắp nơi không thấy.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi :

- Sư phụ có tin lời gã không?

Quái nhân đáp :

- Gã vừa nói vừa khóc làm cho ta cảm động quá, ai mà không tin được. Hỡi ôi! Nếu bữa đó ta không tin lời gã bỏ đi ngay thì đâu đến nỗi phải xa lìa vợ con, đau khổ như thế này?

Ngừng một lát quái nhân lại nói :

- Lúc ban đầu ta còn đề phòng, sau gã đóng vai chân thật hay quá nên ta đã không phòng ngừa nữa...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Võ công sư phụ tinh thâm lại biết gã giỏi về dùng độc, dù không đề phòng há lại không để ý đến việc gã bỏ thuốc độc vào thức ăn sao?

Quái nhân nhìn chằm chặp vào Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi nói :

- Thuốc độc của gã không mùi không vị và thừa lúc mình sơ ý mới bỏ vào thức ăn thì sao mình biết được.

Quái nhân nghĩ đến tình trạng thê thảm đã qua không khỏi sa đôi dòng lệ, thở dài một tiếng nói :

- Hôm ấy vào buổi chiều một ngày mùa thu, đột nhiên gã nói lời cáo biệt cùng ta và phải gấp rút lên đường. Ta không nhớ lúc đó ta buồn hay vui. Dù sao lúc gã lâm biệt ta không khỏi động mối thâm tình dùng dằng không nỡ chia tay. Ta cùng sư mẫu ngươi hai ba lần lưu giữ gã lại nhưng gã nhất quyết ra đi không chịu ở thêm một ngày nào nữa. Đêm đó đặt tiệc tiễn hành, sư mẫu ngươi xuống bếp nấu món ăn, còn mình ta ngồi nói chuyện với gã...

Quái nhân đưa tay lên lau nước mắt rồi kể tiếp :

- Ta rất xúc động về cảnh kẻ ở người đi, gã bỏ thuốc độc vào thức ăn hay rượu lúc nào ta cũng không hay. Hôm ấy lòng ta rất bồi hồi cảm xúc nên đã uống nhiều rượu, vào khoảng canh hai mười phần ta say đến tám. Dưới ánh trăng lờ mờ ta đưa gã lên đường...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Sư phụ đối với gã nhân hậu là thế, vậy mà gã vẫn hạ độc để hãm hại thật là không bằng loài cầm thú.

Quái nhân nở một nụ cười thê thảm kể tiếp :

- Ta tiễn gã chừng năm dặm, tay cầm tay kể nổi biệt ly. Ta còn nhớ đêm đó làn gió thu thổi tóc gã bay bổng lên, ta đưa tay vuốt tóc gã, ký chú mấy lời trân trọng. Ta có dặn y rằng: Tuy rằng ta đã rửa tay lui về ở ẩn, không màng thị phi đến chuyện giang hồ, nhưng nếu gã cần đến ta thì ta quyết không từ chối. Ôi! Gã cũng nói với ta toàn lời khẳng khái: Hiện nay trong võ lâm không có người thứ hai nào gã vừa sợ vừa kính, ngoài ta ra. Gã nói xong hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống. Từ ngày gã ở với ta, đây là lần đầu tiên gã rơi lệ. Hay là lương tri gã đã đánh thức lòng hối hận của gã đã đánh độc ta. Ta thấy gã rơi lệ, tấc dạ không yên, muốn đi theo giải thích về việc sư mẫu ngươi, nào ngờ gã quay gót chạy như bay. Ta ngẩn người nhìn sau lưng gã cho đến lúc khuất bóng mới trở về. Phần vì say rượu, phần vị bị ngộ gió nên quá mệt mỏi ta đã lăn ra ngủ vùi. Sau ta mới biết là thuốc độc phát tác. Nằm ngủ cho đến lúc mặt trời lên cao ba sào mới thức giấc. Mở mắt ra thì phong cảnh vui cười hôm trước đã biến mất.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Gã quay về hay là sư mẫu cũng bị thuốc lên cơn?

Quái nhân đáp :

- Lúc mở mắt ra, điều trước tiên ta thấy là thấy gã xuất hiện, nhưng lúc này mặt gã đằng đằng sát khí. Ta hỏi gã đã đi sao lại trở về thì gã đứng trơ ra bên giường không đáp, nhưng ta đã biết rõ sự tình. Ta tung mình nhảy lên thì gã lui về phía sau để tránh. Sư mẫu ngươi chỉ mặc một cái áo lót mình ngồi tựa trên ghế bành...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sư mẫu cũng bị ngộ độc hay sao?

Quái nhân nói :

- Ta vừa nhìn thấy sư mẫu ngươi trong lòng cực kỳ khích động, nhưng ta trấn tĩnh được ngay, bảo gã: Bất luận gã đối với ta thế nào cũng mặc lòng, chỉ xin buông tha cho sư mẫu ngươi là đủ, còn việc gì cũng có thể giàn xếp được ổn thỏa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Võ công sư phụ còn hơn gã nhiều, sao lập tức ra tay đánh cho gã một chưởng chết đi? Đối với con người vong ơn phụ nghĩa như thế sư phụ còn lưu tâm làm gì?

Quái nhân đáp :

- Ta cũng biết gã lòng lang dạ thú và hiểu rõ võ công hắn không thể thắng nổi ta, nhưng không đời nào ta động thủ một cách hấp tấp. Gã cười lạt bảo ta: Đại ca quả là người thông minh tuyệt đỉnh,

sớm tự biết mình. Đại ca đã uống thuốc độc của tôi rồi, nếu có động thủ thì chỉ trong vài trăm hiệp là thuốc độc sẽ lên cơn...

- Ta hỏi vì sao lại đánh thuốc độc ta? Thì gã thản nhiên đáp vì hai nguyên nhân :

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vì hai nguyên nhân nào?

Quái nhân đáp :

- Gã nói: thứ nhất là những tay cao thủ võ lâm hơn gã không có mấy người, trong số đó có ta là một. Đánh thuốc độc cho ta chết đi hắn sẽ giảm đi một tay kình địch. Còn nguyên nhân thứ hai là vì sư mẫu ngươi. Mắt gã trông thấy đôi ta ân ái với nhau nên đã sanh lòng ghen tức nên muốn rẽ duyên hai người.

Thượng Quan Kỳ than rằng :

- Trên đời tại sao lại có người thâm độc đến thế? Sư mẫu đã một lòng một dạ với sư phụ há lại còn chịu theo gã hay sao?

Quái nhân nói :

- Lúc đó ta có hỏi gã như vậy, và khuyên gã không nên có ý nghĩ càn dỡ. Nào ngờ gã cười khanh khách nói đã chuẩn bị đem việc gã cùng sư mẫu ngươi ân ái với nhau để cho ta tức mà phải chết, nhưng vì còn tình nghĩa anh em nên hắn sẽ để cho ta chết được nhắm mắt. Gã còn nói: Sau khi sư mẫu ngươi trúng độc và ta đã chết rồi thì tình hình sẽ biến đổi hắn vì nàng đã bị loạn óc, hắn nói sau nàng sẽ nghe vậy. Lúc đó ta giận đến cực điểm nhưng ta cố nén lòng, ngầm vận chân khí để thử xem thì quả nhiên trong huyệt Đan điền có điều khác lạ, biết rằng ta đã bị trúng độc nên không cùng gã động thủ và ta nuốt giận không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Gã tàn bạo độc ác đến thế khi nào lại chịu tha cho sư phụ?

Quái nhân nói :

- Gã chỉ nói tính chất thuốc độc ghê gớm vô cùng, trên đời này không ai có thuốc giải, dù gã không giết ta nhưng ta cũng không thể sống được. Nhưng gã không ngờ nội công của ta lại quá thâm hậu. Lúc đó ta ngầm vận chân khí thúc đẩy chất độc ra hai chân.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tỷ gã biết sư phụ còn sống tất gã lo sợ lắm. Con người cùng hung cực ác đến thế nếu để gã sống ở nhân gian không biết gã còn gia hại đến bao nhiêu người nữa!

Quái nhân nói :

- Ta nghe tình hình hiện nay thì hình như gã đã biết phong thanh ta vẫn còn sống ở nhân gian. Nhưng gã vẫn tin rằng chất độc của gã ghê gớm lắm, dù ta không chết thì trong bụng cũng khó yên lành, mà muốn giết ta lại không hạ thủ được.

Ngừng một lát quái nhân kể tiếp :

- Gã đứng trong phòng hồi lâu nhìn ta rồi mới dắt sư mẫu ngươi đi ra. Ta biết gã rất giảo quyệt, thế nào cũng nấp vào chỗ kín để xem ta sống chết thế nào, nên khi gã ra rồi ta mới giả vờ đau đớn không thể chịu được nằm lăn ra rên rỉ. Mãi đến khuya ta mới rút đoản kiếm dấu trong mình ra tự chặt hai chân rồi bò ra cửa sổ phía sau bỏ trốn.

Thượng Quan Kỳ vô cùng kinh dị hỏi :

- Sư phụ chặt đứt hai chân rồi còn chạy được ư?

Quái nhân đáp :

- Ta dùng hai cây gậy để chống nạng mà đi, vừa đi vừa vận khí để cầm máu. Lúc đó ta chỉ mong sao sống được để rửa hờn. Với ý chí kiên quyết, ta đến tạm lánh ở một nhà nông ở cách đó chừng mười dặm để chờ vết thương kín miệng rồi sẽ đi nơi khác...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Những chuyện về sau chẳng có gì đáng nói nữa, có thể kết thúc ở chỗ này.

Thượng Quan Kỳ máu nóng sôi lên sùng sục, không nhịn được nữa nói :

- Con người như thế thật là khả ố. Đệ tử xin vì sư phụ mà báo mối thù này.

Quái nhân nói :

- Hai mươi năm trước đây, võ công của gã đã suýt soát với ta. Trong khoảng thời gian này ta e võ công của gã thăng tiến hơn thì ngươi địch sao nổi gã? Ôi! Mối thù này ta nghĩ suốt đời không trả xong được!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lão nói thật đúng!”. Rồi chàng không nói gì nữa.

Quái nhân thuật xong câu chuyện đau thương của lão ra chiều nhọc mệt, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Thượng Quan Kỳ không dám quấy nhiễu, chàng khẽ đứng dậy đẩy nhẹ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Trải qua một thời gian mắt thấy tai nghe, Thượng Quan Kỳ phát giác ra trong ngôi chùa cổ hoang lương này có nhiều điều bí ẩn. Quái nhân biết được khá nhiều nhưng không chịu nói. Có lẽ cũng còn nhiều điều mà lão chưa được biết.

Chàng lại bắt đầu mở cuộc điều tra ngôi chùa cổ, cất bước từ từ đi về phía trước. Trong viện ngoài sân chỗ nào cũng rêu phong cỏ mọc. Tuy nhiên giữa những đám cỏ dại um tùm thường mọc lên ít nhiều cây hoa lạ.

Chàng đang đi bất giác lại đến một nơi tiểu viện thanh vắng. Các phòng bốn mặt đều đóng cửa kín mít như các nơi kia, chỉ khác ở chỗ nơi đây cỏ mọc không dầy và um tùm.

Điểm khác lạ này đã gieo một sư nghi ngờ vào đầu óc Thượng Quan Kỳ.

Trước hết chàng để ý nhìn cảnh vật bên ngoài, hoa cỏ chỗ này ít thấy mọc ở những nơi kia. Khu này cũng lớn hơn các viện khác. Lại còn một điều lạ nữa là: Các cửa lớn nhỏ nơi khác vẫn còn y nguyên, mà nơi đây cửa hoặc bị phá vỡ hoặc có nhiều vết tích.

Thượng Quan Kỳ từ từ đi xem khắp các phòng một lượt mà chưa tìm ra được một thứ gì khả nghi. Tòa viện thanh vắng này dường như để trông coi về việc trồng hoa cỏ. Các phòng xung quanh thì nhỏ mà viện lại quá lớn thật coi không xứng.

Thượng Quan Kỳ tuy không thông thạo về hoa cỏ nhưng thấy tươi đẹp khác thường nên cũng xem kỹ để thưởng ngoạn.

Trong đám hoa này có một cây nhỏ rất lạ, to như quả trứng, sắc vừa tía vừa đỏ, toàn thân không cành không lá, cao chừng hai thước. Mới nhìn giống như một cây gậy hồng tía cắm xuống đất. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ tự hỏi :

- “Cây gì mà lạ vậy? Sao không có lấy một cành một lá nào cả?”.

Chàng nhìn hồi lâu vẫn không hiểu ra sao đành quay gót từ từ trở ra.

Thời gian thấm thoát đã hết một ngày. Quái nhân chia thời giờ ra làm hai :

Ban ngày Viên Hiếu đi kiếm trái cây và thực vật thì ở nhà quái nhân trò chuyện và luyện võ cho Thượng Quan Kỳ, tối đến Thượng Quan Kỳ được cắt đặt cho việc khác cho lão luyện võ cho Viên Hiếu. Lúc ban đầu Thượng Quan Kỳ không cảm giác được điều gì khác lạ, nhưng về sau chàng phát giác quái nhân cố ý chia thời gian ra như thế là để hai bên không biết lão đã truyền dạy thứ võ công nào cho ai.

Việc luyện võ càng ngày càng cấp bách khẩn trương. Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đều cảm thấy rất là nhọc mệt. Trái lại quái nhân thì càng ngày tinh thần càng trở nên minh mẫn hơn, tựa hồ như vì lão thấy võ công hai người tiến triển rất mau nên lòng lão rất hả hê.

Thời gian trôi như nước chảy, thấm thoát đã được một năm. Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu tựa hồ bận rộn khác thường không biết có phải quái nhân an bài như thế không? Càng về sau, hai người càng ít có cơ hội gặp mặt, nếu có gặp thì hai người chỉ nhìn nhau cười một cái rồi lại hấp tấp đi làm phận sự của mình, thậm chí nói với nhau một vài câu cũng không tiện dịp.

Qua một năm luyện tập, Thượng Quan Kỳ đối với quái nhân càng thêm phần tôn kính, vì chàng thấy võ công lão uyên bác vô cùng. Cứ cách năm ba ngày lại đem một chiêu thức tân kỳ của các phái võ có danh tiếng truyền lại cho chàng.

Lối truyền thụ võ công của lão có lối khác với người thường là lão không luyện từ đầu đến cuối một kiếm pháp nào, mà mỗi phái chỉ lựa lấy năm ba chiêu rất kỳ diệu luyện cho tinh tế và kể như kiếm pháp của môn phái đó đã luyện xong.

Nhưng về chưởng pháp thì lão truyền thụ rất kỹ, giảng giải rất rõ ràng.

Sau nữa, Thượng Quan Kỳ không những tôn kính mà còn sợ hãi lão nữa, nhân vì cách truyền dạy võ công của lão rất thần tình, từ ôn hòa chuyển sang nghiêm khắc, càng về sau càng rút ngắn lại.

Một hôm, quái nhân triệu tập Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu cùng một lúc bảo :

- Học về vũ khí và quyền chưởng các ngươi đã khá lắm rồi, đêm nay giờ Tý bắt đầu luyện nội công...

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Viên Hiếu rồi hỏi quái nhân :

- Sư phụ! Viên đệ có luyện nội công không?

Quái nhân đáp :

- Có chứ! Nhưng vì hai người có nhiều chỗ khác nhau nên cách truyền thụ cũng không thể giống nhau được. Kỳ nhi! Nội công của ngươi đã vào đường lối, chỉ cần học khẩu quyết là ngươi có thể tự luyện được. Còn Hiếu nhi vì phú tính khác người thường, không biết có biến hóa về phép luyện nội công không? Vì thế mà ta phải lưu y trên gác này để trông nom y luôn...

Lão trầm tư một lúc rồi nói :

- Cách căn gác này chừng ba mươi trượng về phía chánh Tây có một viện tĩnh mịch. Ngươi ra đó tìm lấy một phòng nhỏ rồi ở luôn nơi đó mà luyện tập. Những thức ăn cần dùng ta sẽ sai Viên Hiếu

mang ra đó cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Về khoa nội công sai một chút là bị hư hại nên lúc đầu cùng lúc sắp thành công lúc nào cũng cần có sư trưởng ở bên cạnh để chỉ bảo. Đây lão bảo mình ra một nơi riêng biệt để luyện tập không biết có ý gì?”.

Quái nhân dường như đọc được ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười hỏi :

- Có phải ngươi sợ không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đệ tử không sợ!

Lão nhân cười nói :

- Ngươi cứ giữ tâm cho bình tĩnh đừng để ngoại vật xúc động thì không có gì là nguy hiểm cả. Huống chi có ta ở gần đây, lúc khẩn cấp sẽ có ta tới nơi để giúp ngươi.

Viên Hiếu hai mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ, tựa hồ như y có nhiều điều muốn nói nhưng không biết nói gì, y chỉ kêu lên được một tiếng :

- Đại ca!

Quái nhân rất sợ Viên Hiếu nói chuyện với Thượng Quan Kỳ, vội nói xen vào :

- Ta bắt đầu truyền thụ nội công cho ngươi. Ngươi đã biết khí huyết chạy ngược đường lợi hại thế nào rồi.

Đoạn lão ngăn trở không cho Thượng Quan Kỳ nói nữa bằng cách lập tức bắt đầu đọc khẩu quyết nội công cho chàng.

Viên Hiếu lặng lẽ ngồi một bên lắng nghe. Tuy y đã biết khá nhiều về tiếng người song về những khẩu quyết sâu rộng nhiệm mầu y vẫn chưa hiểu được. Họa hoằn lắm mới biết được một hai câu nhưng không hiểu được ý nghĩa của nó.

Thượng Quan Kỳ để tâm nhớ từng câu từng chữ. Chờ quái nhân dặn dò xong, chàng lập tức đứng lên đi ra khỏi căn gác.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên phát giác quái nhân có vẻ thiên vị Viên Hiếu và đối với mình có phần nhạt nhẽo hơn. Chàng đoán rằng đó là quái nhân muốn kích thích mình mau thành công. Chàng tuân

lời quái nhân đến ngôi biệt viện thanh vắng cách đó chừng ba mươi dặm về phía Tây, thì đó chính là phòng viện có nhiều cây hoa lạ mà chàng đã thăm qua.

Thượng Quan Kỳ thấy mé Tây có một cái phòng tốt hơn hết. Chàng vừa đưa tay đẩy thì cánh cửa đã mở ra, trong phòng này đầy cát bụi. Ở đây chỉ có mùi hôi mốc chứ không có xác chết. Chàng nghĩ thầm :

- “Chắc sư phụ cũng đã cố ý chọn phòng này cho mình”.

Chàng bẻ mấy cành cây quét bụi. Cái giường gỗ thông vẫn còn tốt nguyên. Quét tước xong chàng bắt đầu ngồi xuống điều hòa hơi thở.

Mỗi khi chàng vận công xong tỉnh lại thì đã có một mâm trái cây để sẵn đó.

Chàng biết là do quái nhân sai Viên Hiếu mang đến cho mình, chàng cầm lấy ăn ngay.

Quang âm thấm thoát, Thượng Quan Kỳ luyện nội công đã được nửa năm.

Chàng cảm thấy công cuộc tập luyện đã tiến bộ rất nhiều. Vì chàng đã bỏ hết tạp niệm nên cũng không còn nghĩ đến việc của quái nhân và Viên Hiếu nữa.

Trong vòng nửa năm này, chàng không gặp được Viên Hiếu một lần nào.

Nhưng thức ăn ngày nào Viên Hiếu cũng đem đến vào lúc chàng tĩnh tâm nhập định.

Một hôm chàng đang ngồi vận động hơi thở bỗng cảm thấy một luồng chân khí từ Đan điền xông ngược lên sắp chạy thẳng vào ngực, chẳng khác gì con ngựa tuột dây cương không thu về được nữa. Chàng không khỏi bồn chồn lo sợ, nếu không hạ được xuống thì nguy to. Chân khí đang bốc lên bừng bừng như nước sông cuồn cuộn chảy không ngớt. Lục phủ ngũ tạng bị chân khí đẩy ngược lên rung chuyển không ngừng. Đó là lúc người luyện nội công sắp đến giai đoạn viên mãn thường gặp cái nguy này. Nếu luồng chân khí này xông thẳng ra ngoài thì chẳng những uổng mất bao công phu từ trước đến giờ mà còn có thể bị trọng thương suốt đời tàn tật.

Thượng Quan Kỳ đã biết trước cái nguy trọng đại này, rít chặt hai hàm răng nín thở không cho chân khí xông lên miệng. Nhưng không có cách nào hãm chân khí lại được, phủ tạng đã thấy đau đớn, lồng ngực căng lên như muốn nổ tung.

Thượng Quan Kỳ chống được một lúc nữa thì mồ hôi xuất ra đầm đìa, cơ hồ sắp kiệt lực. Đang lúc khẩn cấp, bất thình lình một chưởng đánh vào sau lưng. Bên tai văng vẳng nghe tiếng quái nhân nói :

- Kỳ nhi! Ngươi mau cho khí huyết chạy ngược khắp thân thể để cho chân khí lưu tán vào trong các kinh mạch.

Chàng cảm thấy một luồng hơi nóng từ huyệt “Mệnh Môn” sau lưng xông vào nội phủ. Chân khí đang hoành hành trong ngực phút chốc đã bị luồng nhiệt khí đó đè xuống. Một mặt chàng nghe lời quái nhân cho máu chảy ngược đường, quả nhiên luồng chân khí xông lên từ Đan điền chạy tản mác vào các kinh mạch.

Qua cơn bảo tố, bình tĩnh trở lại, Thượng Quan Kỳ mừng rỡ vô cùng, bỗng chàng nghe tiếng quái nhân nói :

- Kỳ nhi! Ta chúc mừng cho con đã thành công.

Thượng Quan Kỳ thấy quái nhân hai nách chống nạng đứng sau lưng đang tươi cười nhìn chàng.

Chàng cảm kích vô cùng nói :

- Nếu không có sư phụ chạy lại cấp cứu thì hôm nay đệ tử đã suy bại rồi.

Quái nhân cười nói :

- Hơn tháng nay ta luôn luôn ở bên mình con, đứng nhìn mỗi buổi tối để trông chừng con.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hơn tháng nay sư phụ luôn ở bên mình đệ tử mà tại sao đệ tử tuyệt không hay biết?

Quái nhân cười nói :

- Nếu ngươi biết ta luôn ở bên mình hộ vệ thì cách dụng công không được hoàn toàn độc lập, làm sao có được kết quả như ngày hôm nay.

Thượng Quan Kỳ rất cảm kích nói :

- Sư phụ đối với đệ tử tình ý thâm hậu như vậy đệ tử biết lấy gì báo đáp!

Quái nhân nói :

- Ta không cần ngươi báo đáp. Chỉ cốt sau này ngươi được thành danh ở chốn giang hồ không uổng công ta truyền thụ là ta mãn nguyện rồi.

Ngừng một lúc, lão lại mỉm cười nói tiếp :

- Thôi giờ ngươi hãy nghỉ đi rồi mai hãy luyện tập. Bao giờ chân khí ngươi vận động được dễ dàng thì lại nghỉ ngơi. Sau ba ngày như thế sẽ đến gặp ta...

Ngừng một lát lão lại nói :

- Viên Hiếu tuy không được thông minh bằng ngươi nhưng luyện võ công tiến bộ mau lắm, nhất là nửa năm sau này lại càng thần tốc. Xem chừng các ngươi khi sắp rời khỏi chùa này thì ta cũng sẽ ra đi.

Lão chống gậy trúc xuống một cái, băng mình qua cửa sổ đi luôn. Lão tuy đã cụt mất hai chân nhưng đi nhanh như điện chớp.

Ba ngày trôi qua, Thượng Quan Kỳ nhớ lời dặn sáng ngày thứ tư trở về căn gác đến chỗ quái nhân thì thấy trong gác quạnh quẽ không hiểu quái nhân đã đi đâu. Trên vách có dán một mảnh giấy trắng, trên đó viết rằng :

“Ta vì có việc gấp phải đi ngay, lâu là mười tháng, nhanh cũng nửa năm sẽ lại về đây. Võ công của ngươi và Viên Hiếu đã có căn bản vững chắc rồi, sau này các ngươi có thành tài hay không là do các ngươi tự luyện lấy. Trong vòng nửa năm các ngươi xa ta các ngươi phải tự luyện tập quyền chưởng. Nếu sau mười tháng ta không trở lại thì các ngươi mở cái rương gỗ ở góc tường theo lời dặn trong đó mà làm”.

Phía dưới tấm giấy có vẻ một ống tiêu ngắn chứ không đề tên.

Thượng Quan Kỳ xem xong trong lòng bâng khuâng như người mất của báu.

Trăm ngàn ý nghĩ vơ vẩn trong đầu óc chàng. Chàng nghĩ thầm :

- “Không biết quái nhân vì lẽ gì mà đã ở đây hai mươi năm ròng rã, hôm nay lại bỏ chùa ra đi đột ngột? Chỉ viết lại một bức thư ngắn ngủi bảo là có việc gấp, việc gấp đó là gì? Sau lại đến những nửa năm hay mười tháng mới kết thúc?... Hỡi ôi! Lão đã cụt cả hai chân, không biết đi đường có được dễ dàng không? Tuy võ công lão trác tuyệt nhưng chống một cặp nạng tre để phiêu bạt đường xa có được không?...”.

Lòng chàng đối với quái nhân thương nhớ không bút nào tả được. Chàng nghĩ rằng :

- “Giả tỷ Viên Hiếu cùng đi với lão thì trên bước đường xa xôi có kẻ đỡ đần, có phải đỡ hơn không?”.

Ngổn ngang trăm mối không biết làm thế nào mới phải. Sau chàng nghĩ rằng phải bàn việc này với Viên Hiếu xem sao. Nghĩ vậy chàng bước ra khỏi căn gác đi tìm Viên Hiếu.

Chương 18: Người Đẹp Bến Hán Dương Là Ai?

Thượng Quan Kỳ lâu nay ít gặp mặt Viên Hiếu, chàng tìm mãi không thấy y, lại trở về căn gác rồi thở dài. Chàng đợi hết bốn ngày, mãi qua đến trưa ngày thứ năm mới thấy y về. Trước khi y chưa về thì chàng mong mỏi, bây giờ y về chàng chỉ nói cho biết là quái nhân đã ra đi rồi, xong rồi lại ngồi thừ người ra.

Hồi lâu chàng hỏi y :

- Viên đệ! Bây giờ Viên đệ nghĩ sao?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Đại ca bảo sao thì em nghe làm vậy!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- "Tuy quái nhân đã mất đi đôi chân nhưng lão đi cũng rất nhanh và đã đi được mấy ngày rồi, bây giờ biết đâu mà tìm, thôi thì hãy chờ lão nửa năm rồi hẳn hay."

Chàng ngỏ ý đó cho Viên Hiếu biết, y cũng gật đầu tán thành.

Trong nửa năm trường, Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu ngày tập quyền chường, đêm luyện nội công. Trong hai tháng đầu, hai người tự luyện lấy. Đến tháng thứ ba mới cùng nhau ra chiêu. Viên Hiếu được trời phú cho sức khỏe hơn người, hơn nữa thân pháp lại nhanh như gió, có khi y đấu cùng Thượng Quan Kỳ đến hơn ba trăm hiệp vẫn không phân thắng bại.

Hai người vì bận luyện võ nên ngày tháng trôi qua rất mau. Lại đến mùa hoa quế tỏa mùi thơm ngào ngạt, bấm ngón tay tính cũng đã quá nửa năm mà quái nhân vẫn tuyệt vô tin tức.

Thượng Quan Kỳ vốn tính thuần hậu, thỉnh thoảng chàng lại giở thư quái nhân ra đọc. Chàng vì tưởng nhớ quái nhân nên nét mặt lúc nào cũng rầu rầu.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ suốt ngày buồn thiu nên y cũng không vui.

Lại thêm bốn tháng nữa trôi qua, tuyết phủ khắp mặt đất trắng xóa, gió lạnh căm căm. Đến hôm tính đủ mười tháng, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu suốt ngày ngồi trong căn gác không ai nói câu nào.

Đêm hôm ấy, Thượng Quan Kỳ đặt lá thư của quái nhân lên trên mặt rương phục xuống lạy bốn lạy, Viên Hiếu cũng làm theo. Thượng Quan Kỳ hành lễ xong, bê rương gỗ ra bên cửa sổ ngồi xuống, Viên Hiếu cũng ngồi xuống cạnh chàng.

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu bảo :

- Nay đã đến ngày, Viên đệ mở rương ra xem coi sư phụ để gì ở trong!

Viên Hiếu thò tay định mở nhưng rụt tay lại nói :

- Đại ca mở mới phải!

Thượng Quan Kỳ thấy y đã hiểu việc đời hơn nên rất vui lòng, chàng đưa tay từ từ mở nắp rương ra. Trong rương có một bộ quần áo xếp đặt rất ngay ngắn, bên trên quần áo có để một ít bạc vụn và bốn hạt minh châu chói lọi. Một phong thư nhét vào khe rương. Thượng Quan Kỳ lấy thư ra xem, trong thư nói :

“Hết hạn mười tháng mà ta không trở lại thì các ngươi không phải chờ ta nữa. Quần áo, minh châu cùng tiền bạc để lại cho các ngươi đủ dùng trong một thời gian sau khi rời khỏi nơi này. Tất cả các bí mật trong chùa sau khi các ngươi xuống núi, nhất thiết không được kể với ai. Hiếu nhi đừng trở về nhà nữa. Mẫu thân y mắc phải quái tật, ta đã tận tâm cứu chữa nhưng sức người không lại với số trời, thế là xong một đời người. Lúc ngươi mở bức thư này thì mẫu thân của y đã lìa đời!”...

“Hiếu nhi bản tính hiếu thuận. Được tin này tất y đau đớn không muốn sống nữa, không những làm ảnh hưởng đến võ công của y mà còn sợ y chìm đắm vào cuộc đời luân lạc. Vậy ngươi phải thuyết pháp ngăn trở cho y đừng trở về thăm mẹ”.

Kể ra bức thư này đáng lẽ chưa hết, nhưng không biết vì lẽ gì quái nhân chỉ viết đến đây thôi. Thượng Quan Kỳ xem xong thấy lòng nặng trĩu ê chề, nhìn Viên Hiếu im lặng hồi lâu rồi mới nói :

- Viên đệ! Sư phụ để lại thư bảo chúng ta rời khỏi nơi này...

Viên Hiếu bỗng hú lên một tiếng rồi nói :

- Đại ca! Em muốn về thăm mẫu thân một lần rồi hãy đi có được không?

Y vừa nói vừa sa nước mắt.

Thượng Quan Kỳ tuy không muốn nói dối nhưng gặp trường hợp này bất đắc dĩ chàng phải lắc đầu bảo Viên Hiếu :

- Sư phụ để thư lại đã nói rõ là người trông coi bá mẫu và đã dời đi nơi khác rồi. Chúng ta có trở

về cũng không được gặp.

Viên Hiếu run run hỏi :

- Sao vậy đại ca?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Bá mẫu không còn ở chỗ đó nữa!

Viên Hiếu trầm ngâm một hồi rồi cười nói :

- Mẫu thân em được sư phụ trông coi thì em không có gì lo nữa. Chúng ta đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ tần ngần một lúc, lấy các đồ vật trong rương ra, cất cẩn thận tiền bạc và mấy hạt minh châu vào trong bọc rồi rời khỏi ngôi chùa mà chàng đã ở đó ba năm, trong lòng chàng không khỏi quyến luyến.

Viên Hiếu theo sau Thượng Quan Kỳ, trong lòng cũng bịn rịn lạ thường. Từ nhỏ, y chỉ quen ở nơi thâm sơn cùng cốc, phen này ra đi chắc gặp nhiều cảnh lạ, không biết là nên mừng hay lo sợ, trong lòng y xiết đổi bồi hồi.

Hai người ra đi mỗi người một ý nghĩ khác nhau. Thượng Quan Kỳ đã len lỏi giang hồ cùng sư phụ (Diệp Nhất Bình), việc gì cũng có sư phụ chủ trương, chàng không phải lo lắng gì. Chuyến này chàng ra đi với Viên Hiếu, mọi việc đều do chàng tác chủ nên trong dạ không khỏi phập phồng.

Ánh sáng mặt trời mới mọc, sương đêm chưa tan, trên con đường đất vàng ngoài thành Vô Xương, tiếng bánh xe lăn cộc cộc xen lẫn tiếng ngựa hí hé. Một cổ xe ngựa chạy nhanh như rẽ đám sương mù buổi sớm mai. Tiết trời đang buổi sơ xuân, khí lạnh lại càng rét buốt. Người đánh xe mình mặc chiếc áo đã rách, tay ve vẩy chiếc roi da dài chừng năm thước. Bề ngoài coi vẻ gã vẫn lanh lẹ, nhưng dưới cái mũ úp sụp xuống mặt, đôi mắt lơ là không che dấu nổi cơn buồn ngủ, tỏ ra vẻ đã trải qua một quảng đường xa.

Cỗ xe đi vào thành Vô Xương, vừa vào đến đầu phố lớn, gã đánh xe quát lên một tiếng lớn, tay trái bắt dây cương, tay phải vung roi một cái. Con ngựa kéo xe nhảy chồm lên vài bước rồi đứng lại. Trong xe có tiếng người ngáy ngủ hỏi :

- Đã đến thành Vô Xương rồi ư?

Người dong xe quay lại đáp :

- Đến rồi!

Rồi gã đỗ xe ngựa lại bên đường.

Ba người so vai rụt cổ ở trong xe lục tục chui ra. Họ đảo mắt nhìn chung quanh một lượt, dường như thỏa mãn nhếch mép cười, miệng không ngớt la :

- Rét quá! Rét quá!

Đoạn mỗi người mỗi ngả đi ngay.

Gã dong xe thấy bọn người kia hình ảnh biến vào trong sương mù rồi, bỗng chau mày gõ vào vách xe nói :

- Còn hai vị đại ca nữa! Tới thành Vô Xương rồi, xuống đi!

Trong xe có tiếng người ho, tiếp theo một thanh âm trong trẻo vang lên :

- Người anh em! Đến rồi đó!

Lại có tiếng người khác dường như mới học nói :

- Đến rồi ư?

Gã dong xe quay đầu nhìn lại, cửa xe mở lên, một bóng người bước xuống.

Gã dong xe đằng hắng một tiếng nghĩ thầm :

- “Anh chàng này chẳng những cao như vượn mà tiếng nói cũng giống vượn, sao lại đi cùng với một thanh niên tuấn tú? Không biết họ ở đâu đến?”.

Trong xe từ từ bước ra một thanh niên mặc áo dài xanh, chàng đưa mắt nhìn xung quanh rồi cười nói :

- Sáng hôm nay sương dầy, chắc hôm nay trời nắng.

Chàng đưa tay phủi bụi trên áo. Áo xiêm chàng tuy không hoa lệ nhưng vẻ hiên ngang không vì thế mà giảm bớt.

Gã dong xe cười khô khan mấy tiếng rồi nói :

- Tuy trời đẹp nhưng bây giờ tôi buồn ngủ lắm rồi.

Gã giơ roi lên quất “Véo” một tiếng, xe ngựa đã chạy xa rồi.

Chàng thanh niên áo xanh nhìn xe đi khỏi rồi tặc lưỡi nói :

- Viên đệ! Xem thị trấn này với nơi thâm sơn cùng cốc có khác gì nhau không? Ở đây người nào cũng phải có nghề nghiệp và phải tranh đấu suốt ngày đêm vì chén cơm tấm áo. Thế thì hùng tâm tráng trí làm sao nẩy nở được?

Nói đến đây bỗng dừng lại, quay nhìn gã thiếu niên bên cạnh rồi êm đềm hỏi lại :

- Tôi nói như vậy Viên đệ có hiểu được không?

Gã thiếu niên từ từ gật đầu. Dù giữa đám sương mù người ta vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt gã lấp loáng, có lúc như người rất thông minh, có lúc lại ấm ớ như đứa nhỏ mới học nói.

Mù sáng nhạt dần, hai người vào quán ăn điểm tâm và hỏi tìm đường lối sang sông. Hai người đi khá xa rồi, chủ quán tựa hồ như không nhịn được nữa chạy đến bên người khác nói :

- Thằng nhỏ này ăn khỏe quá, tay nó lại đầy lông lá. Giữa ban ngày mà tôi thấy phải hết vía.

Hai người đó chẳng cần nói ai cũng biết là Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu vừa xuống núi len lỏi về nơi đô hội.

Hai người một xấu một đẹp, một đen một trắng, một thông minh một vụng về cùng đi với nhau khiến ai trông thấy cũng phải chú ý. May mà Viên Hiếu nhất nhất đều dò ý Thượng Quan Kỳ. Khi chàng đưa mắt ra hiệu là y lập tức im lặng.

Viên Hiếu lần đầu va chạm với người đời. Y đang ở rừng núi xuống tới đồng bằng nên cái gì đối với y cũng mới và lạ. Nhưng chỗ nào y cũng ráng nén lòng không ra chiều thóc mách, giữ vẻ mặt bình thản. Dù có đến trăm ngàn người nhìn y chằm chặp y cũng chẳng để tâm.

Lúc này mặt trời đã lên cao, muôn đạo hào quang chiếu xuống bờ sông bát ngát tựa hồ như một tấm thảm vàng hoe. Bên sông những cột buồm cao ngất đậu sát vào nhau nhiều như lá tre. Trên thuyền có những đại hán cởi trần trùng trục hoặc quăng giây nhợ hoặc giương buồm thuyền, hoặc rút mỏ neo.

Viên Hiếu đi theo Thượng Quan Kỳ đến bên sông thấy cảnh lạ, thộn mặt ra nhìn.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía nghĩ thầm :

- “Ta từng nghe thắng cảnh ở Giang Nam có nhiều nơi tuyệt diệu hơn Trung Nguyên nhiều. Giá như ta tìm được sư phụ (Diệp Nhất Bình) cùng du ngoạn một phen, há chẳng vui thú lắm sao?”.

Nghĩ tới đây chàng cảm thấy trong lòng phấn khởi, những muốn mọc cánh bay qua sông Trường Giang. Chàng quay lại nhìn Viên Hiếu, thấy y đứng thộn mặt ra nhìn bến sông, dường như cũng lấy làm thú vị. Chàng bật cười nói :

- Viên đệ! Chúng ta tìm thuyền qua sông. Cảnh vật miền Giang Nam có nhiều nơi đẹp lắm!

Viên Hiếu cũng nở một nụ cười ngây ngô.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Mới đến chốn này mà xem ra y đã có vẻ hứng thú, chắc đến những nơi danh thắng như khói mưa ở Nam Hồ, sóng xanh ở Tây Giang, nước triều sông Tiền Đường, hoàng hôn ở Thái Hồ y còn khoái đến đâu?”.

Chàng đang suy nghĩ quay lại nhìn Viên Hiếu, bỗng thấy y không tươi cười nữa mà trong khóe mắt còn lộ vẻ thê lương. Chàng thấy thay đổi sắc mặt liền vổ vai y hỏi :

- Viên đệ nghĩ gì mà thừ người ra thế?

Viên Hiếu thở dài, đưa mắt nhìn ra phương trời long lanh ngấn lệ nói :

- Đại ca ơi! Giả tỷ mà thân mẫu em được coi cảnh này thì thân mẫu em vui sướng xiết bao? Tiếc rằng... mẫu thân em vĩnh viễn không bao giờ được xem!

Tuy y không biết nói lời hoa lệ nhưng lộ ra được tính thuần phác hiếu thuận, khiến người nghe phải ngậm ngùi sa lệ.

Thượng Quan Kỳ nghe Viên Hiếu nói bất giác cũng ngẩn ngơ nhớ đến song thân cùng chạnh niềm cố quận, cúi đầu thở dài.

Hai người thẩn thờ đi về phía thuyền đậu. Vừa đến nơi bỗng thấy một người mặc toàn đồ đen từ trong chiếc thuyền có ba cột buồm nhảy lên. Gã này đầu chít khăn đen, thân thể cao lớn chạy đến bên hai người, mắt sắc loang loáng chắp tay nói :

- Chắc hai vị nhọc mệt lắm?

Thượng Quan Kỳ còn đang ngạc nhiên nhìn hán tử có vẻ hung tợn, mắt long lên, trên mặt đầy những giọt nước. Mới trông đã biết ngay là một tên hào hùng trên mặt sông, nhưng không biết gã đến để làm gì?

Chàng chưa kịp đáp thì gã đại hán móc trong túi ra một vật cầm hai tay đưa cho chàng nói :

- Chắc hai vị vội vàng nên quên đem vật này!

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thì là hai vuông vải gai dùng làm khăn tang, không khỏi nổi giận nghĩ thầm :

- “Gã này thật là kỳ! Ở đâu tự nhiên đem tới thứ này cho mình làm gì?”.

Bỗng thấy gã cũng đeo một miếng tương tự trên vai thì cho rằng gã nhận lầm mình, chàng liền chắp tay nói :

- Tôi muốn qua sông...

Hán tử không chờ chàng nói hết câu, nhíu đôi lông mày cướp lời :

- Chẳng lẽ huynh đài không muốn đến Hán Dương để điếu tang Mẫn lão gia ư?

Thượng Quan Kỳ từ từ lắc đầu. Hán tử tỏ vẻ ngạc nhiên cười gằn một tiếng rồi bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười thì gặp lúc gã quay đầu lại lạnh lùng nói :

- Nếu các hạ không đi đến điếu tang thì đừng nghĩ đến chuyện qua sông nữa.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Tại hạ có qua sông hay không có liên can gì đến các hạ?

Hán tử lạnh lùng đáp :

- Hôm nay bao nhiêu thuyền đậu trên sông Trường Giang đã có người bao hết để cho khách đến điếu tang sang sông. Tôi e rằng các hạ khó lòng kiếm được thuyền để sang sông.

Gã ngừng một chút rồi lại nói :

- Tại hạ nghe thanh âm các hạ không giống như nhân sỉ địa phương này nên lấy lòng tốt nói cho các hạ biết. Nếu các hạ không tin thì cứ đi hỏi thử xem.

Nói xong chắp tay lại nhảy lên thuyền. Con thuyền vẫn im lặng như không đủ biết người đó không phải tay vừa.

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra một lúc nghĩ thầm :

- “Xem ra hán tử này không có vẻ gì là ác ý, có lẽ hắn không lừa ta... Có điều không hiểu Mẫn lão gia là nhân vật thế nào mà khi lão chết đi họ còn vẻ vời lắm chuyện...”.

Bỗng nghe Viên Hiếu đứng kế bên khẽ hỏi chàng :

- Đại ca! Chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nơi này không kiếm được thuyền để sang sông.

Viên Hiếu nói :

- Đằng kia có vô số thuyền bỏ không đó thôi!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tuy có thuyền bỏ không những đã có người bao hết rồi.

Viên Hiếu chau mày nghĩ một lát không hiểu hỏi lại :

- Những thuyền này bỏ rồi tại sao chúng ta không xuống trước để qua sông được? Nếu con người sắp đến thì họ phải chờ để sang sau chứ sao? Hiện giờ chưa có ai mà lại giữ nhiều thuyền như thế để làm gì?

Y nói tiếng người khó nhọc quá, trên mặt mồ hôi nhỏ giọt.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát nói :

- Viên đệ! Tuy hiền đệ nói đúng lý, nhưng người trên thế gian còn nhiều điều phức tạp, không đơn giản giống như ở nơi thâm sơn đâu. Sau này tự nhiên hiền đệ sẽ hiểu. Tỉ dụ như khi mình còn ở thâm sơn, bụng đói thì lấy trái cây ăn vì trái cây đó tự nhiên mọc lên chứ không phải của riêng ai. Còn ở đây dù đói chết cũng không thể tự tiện chạy đi tìm thứ nọ thứ kia mà lấy ăn được, vì bất luận thứ gì ở đây cũng đều có chủ cả. Người chủ dù yếu đuối đến đâu cũng có pháp luật bảo vệ. Kẻ nào tự ý lấy đồ của người khác là vi phạm phép nước. Những thuyền này tuy để không nhưng đã có chủ cả rồi, anh em mình không được tự ý sử dụng.

Viên Hiếu cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, ngẩng lên nói :

- Em hiểu rồi! Nếu có ai ăn cắp đồ vật của người khác, nhất định em sẽ đánh họ!

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười gật đầu. Bỗng thấy phía sau có đến mười gã hán tử mặc đồ đen đi tới. Trong bọn hán tử này có kẻ cao người thấp, kẻ già người trẻ, mà ai nấy đều lộ vẻ mặt bi thương. Người nào cũng cài trên vai một mảnh vải trắng và chân bước rất mau lẹ. Có người vừa nói nhỏ với nhau vừa nhìn Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu. Gã hán tử lúc trước ở dưới thuyền bây giờ lại lẹ làng nhảy lên bờ đón bọn này xuống thuyền. Thượng Quan Kỳ vẳng nghe chúng nói chuyện với nhau :

- Tôi không ngờ lại được các vị tiêu đầu trong Hoàng Hạc tiêu cục cũng đến. Tiểu nhân xin thay mặt Mẫn nhị gia xin có lời cảm tạ quí vị...

Tuy nghe không rõ lắm nhưng cũng không sai. Thượng Quan Kỳ tự nghĩ :

- “Lâu nay từng nghe tiêu cục Hoàng Hạc là một tiêu cục nổi tiếng trong giang hồ, bây giờ cũng đến cả đây để điếu tang. Thế thì Mẫn lão gia này là một nhân vật rất lẫy lừng, vậy tại sao mình chưa bao giờ nghe nói đến?”.

Chàng cố nhớ lại thì những người có tiếng tăm trong võ lâm không có ai họ Mẫn nên rất lấy làm nghi ngờ.

Viên Hiếu đứng ngẩn người ra một lúc, đột nhiên nghiêng người nói :

- Đại ca! Nhìn kìa! Một gã hán tử đang dùng cây sào tre chống một cái, tại sao con thuyền lại rẽ nước mà đi...

Y đang nói dở, thấy Thượng Quan Kỳ đang ngẫm nghĩ mông lung nên thôi không hỏi nữa, vì một lẽ rất giản dị, đó là khi lúc mình đang trầm tư không muốn người khác nói, thì bây giờ người ta đang trầm tư mình không nên nói nhiều quấy rầy.

Bỗng Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, miệng lẩm bẩm một mình nói những gì Viên Hiếu nghe không hiểu. Chàng ngoảnh lại nói với Viên Hiếu :

- Chúng ta lại đằng kia coi có mấy con thuyền đánh cá không? May ra họ giúp mình sang sông!

Viên Hiếu vẫn chưa hiểu chút gì về việc đời, nhưng thấy Thượng Quan Kỳ nói vậy cũng luôn miệng khen phải, riu ríu đi theo xuống phía hạ lưu.

Lúc đó vầng thái dương đã lên cao, nước sông ánh vàng rực rỡ. Gió xuân lay động tà áo Thượng Quan Kỳ bay phất phới trông tựa hồ như cây ngọc trước gió.

Bên mình chàng lại là gã Viên Hiếu cực kỳ xấu xa.

Mấy cô thuyền chài ló đầu ra cửa thuyền che miệng cười khúc khích. Song Viên Hiếu vẫn thản nhiên bước đi như thường, ai nhìn y cười nói gì y cũng không màng để tâm.

Thượng Quan Kỳ lần bước trên đám cỏ xanh buổi sơ xuân từ từ mà đi, trông bề ngoài ra cách thanh nhàn nhưng bên trong cực kỳ nóng nảy. Chàng không biết chuyến này qua Giang Nam có tìm thấy sư phụ (Diệp Nhất Bình) hay không? Nếu tìm không thấy thì tính mạng người thật mong manh lắm. Nếu người còn sống thì tất nhiên có đi đâu cũng sẽ nói cho người nhà biết...

Chàng đang nghĩ ngợi mông lung, chợt thấy Viên Hiếu vui mừng nói :

- Đại ca nhìn kìa! Trước mặt quả có chiếc thuyền không. Ha ha! Đại ca đoán quả không sai.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nhìn thì quả nhiên gần đấy có một con thuyền nhỏ không buộc đầu

dây vào gốc liễu. Cành liễu rũ xuống mũi thuyền, một đại hán đứng tuổi mình mặc áo tơi xếp bằng ngồi ở đầu thuyền hút thuốc lào. Tuy áo quần lam lủ nhưng ra vẻ nhàn hạ.

Thượng Quan Kỳ tới gần, người phu thuyền mới từ từ quay đầu nhìn lại hai người một cái rồi lại quay ra nhìn dòng sông nước đang chảy cuồn cuộn.

Thượng Quan Kỳ hắng giọng khoanh tay nói :

- Chúng tôi cần qua sông! Không biết đại ca đây có làm ơn cho nhờ thuyền sang bên kia được không?

Gã phu thuyền vẫn không ngoảnh đầu lại, đáp :

- Thuyền tôi không phải là đò ngang.

Nghe giọng nói vừa lạnh lùng vừa cộc lốc, Thượng Quan Kỳ vừa ngạc nhiên vừa bực mình nói :

- Chúng tôi có việc gấp cần phải qua sông, nếu đại ca chịu giúp cho chúng tôi xin trả rất hậu.

Gã phu thuyền từ từ quay đầu lại nhìn hai người. Thượng Quan Kỳ đang hy vọng thì gã lại lắc đầu nói :

- Đã bảo không phải là đò ngang mà!

Rồi bỏ đi vào trong khoang, không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ tuy khó chịu nhưng phải dằn lòng, thở dài quay lại bảo Viên Hiếu :

- Chúng ta lại đi thêm lúc nữa coi.

Lão phu thuyền lại chạy ra hỏi :

- Các ngươi vội sang sông phải chăng để đi điếu tang?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu thì Viên Hiếu đã vội cướp lời :

- Nếu chúng tôi đi điếu tang thì đã xuống chiếc thuyền lớn đằng kia, còn đi đến đây làm gì!

Y thấy gã phu thuyền tỏ vẻ khinh khỉnh, tức mình muốn nói thêm mấy câu cho bỏ ghét nhưng nói không ra lời.

Gã phu thuyền vừa “Hứ” một cái, trong khoang thuyền lập tức có một giọng nói trong vắt êm ái vọng ra :

- Hai người đã lạc lõng đến đây, muốn sang sông mà chịu ngồi ngoài đầu thuyền không vào trong khoang thì ta sẽ chở qua cho.

Giọng nói thật là uyển chuyển dễ nghe. Thanh âm tựa hồ như tiếng người phương Bắc mà lời nói uyển chuyển như người xứ Ngô.

Vừa nghe hết câu nói, Thượng Quan Kỳ đã hoa mắt lên vì thấy một thiếu nữ mặc áo mùi cánh trà bước ra đầu thuyền. Chàng vội cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vì chàng đã nhác thấy bóng hồng mặt mũi thanh tú, dung nhan cực kỳ diễm lệ. Trong lòng chàng không khỏi e thẹn nghĩ thầm :

- "Té ra trong thuyền có con gái, trách gì không cho mình sang sông."

Bỗng thấy nữ lang lại cất tiếng oanh thỏ thẻ nói :

- Các người đã có việc gấp tưởng nên xuề xòa cứ ngồi tạm đấy. Thuyền này tuy nhỏ nhưng có thêm hai người nữa cũng không ngại gì.

Thượng Quan Kỳ vội đáp :

- Được vậy là đã cám ơn cô nương lắm rồi!

Chàng không nhịn được lại ngẩng đầu lên nhìn, thì chẳng khác gì một nàng tiên đứng đó đang hé một nụ cười nhưng vẻ mặt rất nghiêm trang khiến cho người không dám có ý nghĩ xâm phạm.

Tuy Thượng Quan Kỳ không muốn ngồi cùng thuyền với nữ lang song thấy nàng là một người lỏi lạc không câu nệ. Và không còn cách nào khác, đành vái dài nói lại :

- Chúng tôi xin đa tạ cô nương!

Rồi cúi đầu bước xuống thuyền, không dám ngẩng đầu nhìn lên nữa.

Nữ lang mỉm cười, nhẹ nhàng chuyển chiếc lưng thon quay vào trong khoang.

Gã phu thuyền cầm ống thuốc chỉ ra đầu thuyền nói :

- Các ngươi ngồi đây. Cấm không được vào trong khoang.

Thượng Quan Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Cái đó đã hẳn!

Rồi chàng tiếp :

- Còn tiền qua đò xin đại ca thu nhận cho.

Vừa nói vừa móc trong bọc ra một đỉnh bạc nhỏ để trước mặt gã phu thuyền.

Lúc này chàng đã ngầm nhận ra rằng gã này không phải là kẻ tầm thường, nên lời nói không cần phải giữ lễ nữa.

Bỗng nghe gã phu thuyền cười lạt một tiếng rồi nói :

- Thôi ngươi hãy cất tiền lại đi!

Gã nhảy lên bờ cởi dây.

Thượng Quan Kỳ thấy gã ngạo mạn, có ý không bằng lòng nhưng không nói gì nữa cùng Viên Hiếu ngồi xuống đầu thuyền, ngắm dòng sông, phong cảnh rất đẹp nhìn không chán mắt.

Thượng Quan Kỳ còn đang khen thầm phong cảnh Giang Nam, bỗng nghe sau lưng có tiếng oanh thỏ thẻ nói :

- Hai chàng thiếu niên này tuy còn nhỏ tuổi nhưng cử chỉ đã đứng đắn.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong lòng được an ủi.

Người ta bất cứ là ai, nếu được người tán tụng mình trong lòng cũng lấy làm khoan khoái.

Thiếu nữ tuy nói nhỏ cố ý không để cho Thượng Quan Kỳ nghe tiếng song chàng thính tai lạ thường nên chàng mới nghe rõ, biết không phải là câu nói lấy lòng.

Ngờ đâu gã phu thuyền lại “Hừ” một tiếng, lạnh lùng nói :

- Gã cầu mình dĩ nhiên là phải có thái độ cung kính.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên, cái tính quật cường ở trong ngôi chùa cổ hoang lại nổi lên, chàng toan nói mấy câu phản kháng nhưng lại thôi, rồi đứng phắt dậy khẽ phất tay áo một cái, nhón chân nhảy lên bờ.

Viên Hiếu không hiểu ra sao cũng nhảy lên theo.

Gã phu thuyền cho thuyền đi, thấy hai người không nói gì tự nhiên nhảy lên bờ cũng ngạc nhiên, chau mày cười lạt một tiếng.

Nữ lang lại bước ra đầu thuyền nhìn theo bóng hai người, thu ba chuyển động dường như có vẻ muốn cười.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ lặng lẽ đi về phía trước, trên mặt lộ vẻ giận dữ nên cũng riu ríu

theo sau. Đi được một quãng, bỗng thấy Thượng Quan Kỳ tự đập vào tay một cái lẩm bẩm :

- “Thượng Quan Kỳ hỡi! Nếu không cần cầu khẩn ai thì cầu người làm gì?”.

Nguyên chàng tuổi trẻ nóng tính, không nhịn được lời người ta khích bác mình. Chàng có biết đâu rằng việc đời rắc rối, nếu không nhờ người thì làm sao làm cho nên việc.

Viên Hiếu thấy chàng đột nhiên quay lại cười nói :

- Viên đệ! Viên đệ bất tất phải nói gì. Ta đưa Viên đệ qua sông.

Viên Hiếu lơ đảng gật đầu. Thượng Quan Kỳ đột nhiên xốc áo ngay ngắn lại chạy gần lại một chiếc thuyền hai tay buông xuống, mắt không nhìn nghiêng đi thẳng xuống thuyền tìm một chỗ trống, ngồi xuống cúi đầu ngẫm nghĩ.

Viên Hiếu ngơ ngẩn chẳng hiểu ra sao cũng đành chạy theo ngồi xuống cạnh chàng.

Trong thuyền này đã có mười gã hán tử ngồi từ trước. Người đang cúi đầu thì thầm nói nhỏ, người đang khoanh tay. Nhác thấy hai người lên thuyền không khỏi kinh ngạc, nhưng chỉ nhìn qua rồi đâu lại vào đấy, không ai hỏi vặn mà cũng không ai ngăn trở.

Một lúc sau lại có hai người xuống. Gã phu thuyền nhẩm đếm người, miệng la lên một tiếng cầm cây sào tre dài đẩy mạnh một cái, thuyền đã ra khỏi bờ.

Ngồi bên Thượng Quan Kỳ là một gã gầy nhom, mắt chớp loang loáng, móc trong bọc ra một cái tẩu hút thuốc lào, rít luôn hai hơi nhắm mắt lại nhả khói ra rồi ngoảnh sang bên Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Huynh đài thử hút một hơi cho vui, thuốc này ở ngoài đưa vào đấy.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười lắc đầu. Chàng thấy người đó ăn mặc giản dị, thái độ hòa ái. Mới thoạt nhìn thấy tay gã cầm cái tẩu đồi mồi rất lịch sự tựa hồ như không xứng với kiểu cách của gã.

Gã hán tứ này mắt sáng loang loáng nhìn từ đầu xuống chân Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu rồi hỏi :

- Huynh đài ở đâu đến đây? Có phải về đây điếu tang Mẫn lão gia phải không?

Thượng Quan Kỳ cũng ậm ừ cho xuôi chuyện. Chàng nghĩ thầm :

- “Người này cách nói có vẻ tôn kính Mẫn lão gia mà còn ra chiều thương tiếc rất thành thật. Vậy Mẫn lão gia là người rất có danh tiếng trong võ lâm và là một người rất đạo đức”.

Bỗng thấy hán tử than rằng :

- Mẫn lão gia một đời làm thiện nhưng tiếc rằng... hỡi ôi!

Nói đến đây hán tử đột nhiên ngừng lại.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Chưa rõ cao tánh đại danh huynh đài là gì?

Hán tử đưa mắt nhìn chung quanh rồi đáp :

- Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc! Tuy không phải là tình cố cựu với Mẫn lão gia nhưng vẫn đem lòng ngưỡng mộ nên tiện đường qua đây vào điếu tang.

Thượng Quan Kỳ nghe ba chữ "Đỗ Thiên Ngạc" quen tai lắm liền nói ngay :

- Lâu nay tôi vẫn ngưỡng mộ đại danh!

Lúc đó mọi người trong thuyền ai ai cũng quay lại nhìn, đều tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Thượng Quan Kỳ bỗng nhớ ra một người, buột miệng hỏi :

- Phải chăng các hạ là "Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc" mà tiếng tăm chấn động võ lâm đó chăng?

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười đáp :

- Đỗ Thiên Ngạc chính thị là tại hạ! Còn hai chữ "tiên thần" thì thật không dám nhận.

Đỗ Thiên Ngạc dừng một lúc lại nói tiếp :

- Tại hạ ở quan ngoại đã lâu, ít giao thiệp với các bậc anh hùng Giang Nam.

Không hiểu cao tánh đại danh các hạ là gì?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ tên gọi Thượng Quan Kỳ. Bất quá chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong võ lâm mà thôi.

Chàng lẩm bẩm một mình :

- Ta từng nghe Đỗ Thiên Ngạc trong tay sử cây "Tử Kim Phi Long Đa Tiết Tiên Thần" quét bảy mươi dặm ngoài quan ngoại, bình sinh ông ta chưa gặp ai là đối thủ. Không ngờ tay hảo hán lừng

danh trong võ lâm lại tuổi trẻ và khiêm tốn như thế.

Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Viên Hiếu mỉm cười nói :

- Còn huynh đài đây bề ngoài tuy vụng về mà bên trong rất tinh thông, sau này tất nổi danh lớn, tại hạ chả thấm vào đâu.

Viên Hiếu tuy không hiểu hết nhưng thấy hảo hán nói cười vui vẻ, y cũng mỉm cười.

Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc nói chuyện với nhau mỗi lúc một thêm thân mật. Bất giác thuyền đã đến bờ bên kia. Đỗ Thiên Ngạc đứng dậy bước ra, Thượng Quan Kỳ cũng theo sau lên bờ.

Chương 19: Những Nhân Vật Kỳ Khôi Đến Viếng Tang

Trên bờ sông dựng một dãy nhà rạp bằng tre, cái nọ liền cái kia dài đến mấy dặm. Mọi người trong rạp đều mặc áo dài thâm. Đứng xa nhìn thì chỉ thấy một lô đen ngòm, mà tuyệt không có tiếng nói cười huyên náo. Trong đám này, thỉnh thoảng lại thấy có người mặc hiếu phục đi đi lại lại. Tất cả mọi người trong rạp đều lộ vẻ đau thương.

Cách bờ sông chừng mười dặm dựng lên một nhà rạp cao lớn riêng biệt, dường như trong đó đặt linh cửu, bên trong văng vẳng có tiếng khóc vọng ra.

Những người ra vào trong căn nhà tạm này đều tỏ vẻ nghiêm chỉnh.

Thượng Quan Kỳ đứng trên bờ sông thấy vậy lại bước xuống thuyền, Viên Hiếu đưa mắt nhìn khắp bốn mặt. Y mới vào nhân thế lần đầu, chưa được thấy quang cảnh này bao giờ. Lúc đó Đỗ Thiên Ngạc cũng không cười nữa, khẽ nói với Thượng Quan Kỳ :

- “Người chết để tiếng, hùm chết để da”. Mẫn lão gia tuy người đã chết mà tiếng thơm còn để lại mãi mãi.

Thượng Quan Kỳ muốn hỏi Thiên Ngạc xem Mẫn lão gia là ai song chàng lại thôi. Bản ý chàng muốn qua sông rồi tìm dịp bỏ đi thẳng. Nhưng khi lên bờ nhìn thấy quang cảnh này không đi lên được đành phải quay lại theo Đỗ Thiên Ngạc.

Vừa đi được mấy bước, đột nhiên năm người mặc hiếu phục mắt còn ngấn lệ đi ra. Trong bọn này có một chàng thiếu niên béo lùn rảo bước đến trước mặt Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ. Chàng nấc lên mấy tiếng khóc.

Thượng Quan Kỳ đoán chắc đó là hiếu chủ làm lễ đón khách, đó là một thường lệ. Viên Hiếu không biết qui lễ về tang lễ, thấy người ta đến trước mình quì lạy thì không khỏi kinh ngạc.

Hiếu chủ quì lạy người này xong, mấy người kia đi kèm nâng chàng dậy đưa đến quì lạy người khác. Ngoài ra còn có hai người áo đen dẫn khách vào rạp, lúc này Thượng Quan Kỳ đành đi theo họ. Chàng thấy có hai người áo đen bước nhanh tới trước mặt Đỗ Thiên Ngạc vòng tay khom lưng nói :

- Không ngờ lại được Đỗ đại hiệp xa xôi đến đây. Xin đại hiệp miễn cho cái tội thất nghinh.

Đỗ Thiên Ngạc vội vàng cúi xuống đáp lễ, một người áo đen khác đến nói :

- Xin mời Đỗ đại hiệp đi theo tại hạ ngồi cùng các vị quí khách bên kia.

Rồi hai người áo đen đưa cả bọn vào trong nhà rạp lớn.

Trong các nhà rạp khác thì rất đông người, chỉ có nơi đây là ít mà thôi.

Trong rạp này, hai vị đạo nhân áo lam ngồi tận cuối dãy trầm lặng không nói gì, tựa hồ như đang ngồi xuất thần trước chén trà của mình. Ngoài ra còn hơn mười người áo dài ngồi lác đác mọi chỗ. Sau cùng trên một chiếc chiếu xa nhất, một ông già tóc bạc phơ trông có vẻ quắc thước, bên cạnh ông là một người đàn bà tóc mây quấn cao lên đỉnh đầu mình mặc áo trắng, trên mái tóc cài một bông hoa trắng.

Tuy mụ vào hàng nạ dòng nhưng thu chuyển động còn có vẻ phong lưu.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn mọi người chung quanh. Tuy chàng không nhận ra ai nhưng cũng biết đó là những nhân vật nổi tiếng trong võ lâm miền Giang Nam.

Đỗ Thiên Ngạc nói khẽ với Thượng Quan Kỳ :

- Ai thì tôi không biết, nhưng ông già kia phải chăng là một tay đại hào kiệt miền Lưỡng Hồ tên gọi Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn?

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, bỗng giật mình buột miệng nói :

- Có lẽ Viên Hiếu xảy ra chuyện gì rồi?

Chàng vội nhìn ra lại càng kinh hãi vì chàng thấy Viên Hiếu đang đứng ngây ngô ngoài nhà rạp. Trước mặt y là mấy gã đại hán áo đen mặt hầm hầm, có vẻ đang cãi nhau với Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ sợ quá vội vàng rảo bước ra ngay. Thấy một gã đại hán đột nhiên đẩy Viên Hiếu một cái. Hắn có biết đâu rằng Viên Hiếu bản chất thiên nhiên đã khác thường lại thêm sức khỏe kinh người. Hơn nữa, mấy năm nay y cố gắng luyện tập võ công nên đã vào hạng thượng thừa, gã áo đen đẩy y chẳng khác gì chuồn chuồn lay cột đá.

Viên Hiếu chau mày có ý giận dữ.

Nguyên lúc Viên Hiếu đi theo Thượng Quan Kỳ, hai mắt lúc nào cũng nhìn chòng chọc vào những người cúi lạy mình. Y không biết tục lệ Giang Nam, thấy thế lấy làm thú vị không nhịn được bật lên tiếng cười.

Gã hán tử áo đen thấy thế vụt chạy tới lạnh lùng hỏi :

- Các hạ cười gì vậy?

Viên Hiếu ngạc nhiên đáp :

- Tôi cười gì mặc tôi, can chi đến anh!

Gần đây tuy gã nghe tiếng người đã hiểu nhiều nhưng tiếng nói ra còn ngượng nghịu, không đạt hết ý. Y có biết đâu rằng chỗ người ta đang bi ai mà mình cười là phạm vào một điều tối kỵ. Huống chi y ăn nói cộc lốc, không biết văn hoa vẻ vời nên họ tưởng là vô lễ.

Chớp mắt, lại thêm mấy gã hán tử áo đen đến vây Viên Hiếu, cả bọn cùng chất vấn hắn. Y vừa sợ vừa giận, chẳng biết phải trả lời làm sao. Một gã hán tử không nhịn được đẩy y một cái, y nổi giận toan phóng chưởng đánh lại thì may Thượng Quan Kỳ vừa chạy đến nơi nói luôn :

- Hãy khoan! Hãy khoan!

Viên Hiếu tuy lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt song nghe Quan Kỳ gọi rụt tay về ngay. Đỗ Thiên Ngạc và một người mặc tang phục cũng vừa tới nơi. Viên Hiếu trỏ gã hán tử nói :

- Tự nhiên y đẩy tôi.

Người mặc áo đen tuy đã ngoài năm mươi tuổi nhưng vẫn còn nhanh nhẹn quắc thước. Lão nghe Viên Hiếu nói liền quát đuổi mấy người áo đen kia đi rồi quay lại vái dài nói :

- Bọn tiểu nhân không biết gì, xin quí vị đừng chấp với chúng.

Thượng Quan Kỳ biết Viên Hiếu đã vô ý điều chi nên đã để xảy ra chuyện rắc rối, nhưng lúc này chưa tiện nói ra, lại thấy lão già có lời tạ lỗi với Đỗ Thiên Ngạc :

- Tại hạ là Kim Thiếu Hòa, lâu nay ngưỡng mộ oai danh Đỗ đại hiệp hôm nay mới được bái kiến. Xin đại hiệp đừng quan tâm đến sự vô lễ của bọn trẻ nít.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nói mấy lời khiêm tốn.

Kim Thiếu Hòa lại chắp tay vái Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu rồi đi vào trong.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lão Kim Thiếu Hòa xem ra rất lịch thiệp lại quen biết nhiều chắc là một nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm mà sao đối với Mẫn lão gia lại mặc trọng hiếu?”.

Chàng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu rõ lai lịch của Mẫn lão gia rồi kéo Viên Hiếu vào nhà rạp.

Viên Hiếu vẫn chưa hiểu mình làm lỗi ở chỗ nào, trong dạ buồn bực không vui. Vì ở trước mặt Thượng Quan Kỳ nên y không dám buông cho cơn giận nổi lên.

Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn Viên Hiếu hồi lâu rồi đột nhiên cười khẽ bảo :

- Không ngờ huynh đài còn ít tuổi thế mà chẳng những nội công đã cao mà ngoại công cũng đã luyện đến mức ghê gớm. Thật là đáng kính phục!

Viên Hiếu cũng chỉ biết nhìn gã cười, không biết nói lấy một câu cảm tạ.

Thượng Quan Kỳ khen thầm :

- “Mục lực của Đỗ Thiên Ngạc thật là ghê gớm, mới nhìn qua một lần đã biết võ công người ta đến bực nào”.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc quay lại cười nói với mình :

- Người bạn của huynh mà còn võ công thế này thì võ công của huynh phải khiến người ta khiếp phục.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Người anh em tôi bẩm tính khác thường, ngoại công tôi thật còn kém xa y.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói sang chuyện khác, tuyệt không đá động gì đến câu chuyện về võ công nữa.

Sau một lúc, ngoài nhà rạp có thêm hai người nữa đến. Một người to béo mặt mũi hồng hào, người kia bé nhỏ gầy nhom. Vào đến nơi, đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đứng trước bàn có người đàn bà nạ dòng to béo và lão già quắc thước đồng thanh nói :

- Đã lâu không được gặp, Lôi huynh mỗi ngày một trẻ thêm.

Đỗ Thiên Ngạc mỉm cười, nói nhỏ với Thượng Quan Kỳ :

- Lão già đó đúng là Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn rồi. Còn chưa biết hai người kia là ai.

Lôi Danh Viễn cũng đứng thẳng người lên cười nói huyên thuyên :

- Thật không ngờ lão phu đến đây lại được gặp cả hai vị Âm Dương song tuyệt.

Vừa nói vừa mời hai người ngồi.

Người đàn bà nạ dòng mắt liếc loang loáng mỉm cười, ngồi yên không nhúc nhích khẽ nói :

- Danh Viễn! Mình không biết đây là chỗ nào phải làm gì mà nói lớn thế?

Người ta đâu có điếc đâu!

Cửu Đầu Đại Bằng tuy vẻ mặt hách dịch khí độ hiên ngang, nhưng khi nghe người đàn bà nói liền riu ríu ngồi xuống, mỉm cười nói khẽ :

- Lão phu gặp mấy người bạn cũ mừng quá nên quên cả lịch sự.

Hai người một béo một gầy, nhìn nhau mỉm cười dường như cũng có đôi phần sợ mụ không dám nói to nữa, tươi cười khẽ hỏi :

- Lâu nay không được gặp, bà chị vẫn như xưa! Còn anh em chúng tôi đã già đi nhiều rồi phải không?

Mụ chỉ tủm tỉm cười chứ không trả lời.

Đỗ Thiên Ngạc ngồi đằng xa nhìn thấy cười thầm nói nhỏ với Thượng Quan Kỳ :

- Tôi ra ngoài biên ải đã lâu, vẫn nghe nói trong võ lâm có mấy người sợ vợ, trong đó Lôi Danh Viễn là một. Nay mình trông thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Thượng Quan Kỳ theo nghiêm sư từ thuở nhỏ, chàng tuy biết nhiều chuyện về võ lâm nhưng những câu chuyện dí dỏm chàng không được nghe một tí gì. Lúc này chàng không nhịn được nữa, cũng nói xen vào :

- Cửu Đầu Đại Bằng không những nổi danh tại vùng Lưỡng Hồ mà gia tư lão có đến cự vạn. Còn như việc lão sợ vợ thì đệ chưa được nghe ai nói tới.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Lôi Danh Viễn nổi tiếng sợ vợ, tôi còn nghe người ta nói: vị phu nhân này là tỳ thiếp của Đường thái thái ở Tứ Xuyên, không những mụ khinh công tuyệt cao người lại xinh đẹp và là một tay dùng ám khí rất lợi hại của Đường môn. Lôi Danh Viễn lớn tuổi mới lấy được bà vợ đẹp này, rồi từ chỗ thương yêu đi đến kính trọng, từ kính trọng đi đến sợ hãi.

Thượng Quan Kỳ kinh ngạc :

- Ủa! Thế ra mụ là người trong Đường môn ở Tứ Xuyên!

Đường môn ở Tứ Xuyên nổi tiếng về môn thuốc độc cùng ám khí từ hai trăm năm nay, đến giờ thanh danh vẫn thịnh như xưa. Thượng Quan Kỳ có được biết phái này.

Đỗ Thiên Ngạc lại nói :

- Còn Âm Dương song tuyệt cũng nghe nói là hai quái nhân. Một người là đệ tử phái Thiếu Lâm, luyện Thập Tam Thái Bảo và Đồng Tử Công, nội lực ghê gớm gươm đao chém không vào. Còn một người ở Thần Châu là sư đệ chưởng môn nhân họ Ngôn, rất giỏi về môn ngoại công. Hai người này, một luyện âm công, một luyện dương công cho nên giang hồ mới gọi là Âm Dương song tuyệt.

Họ Đỗ ngừng một lát rồi lại nói :

- Lạ ở chỗ: một âm một dương hai người xung khắc nhau mà lúc nào cũng đi liền với nhau.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười khen :

- Đỗ huynh ra ngoài biên ải đã lâu mà biết được nhiều chuyện trong võ lâm, khác nào cậu tú không ra khỏi cửa mà biết được hết việc của thiên hạ.

Đỗ Thiên Ngạc nói khẽ :

- Có chỗ tôi còn chưa hiểu là hôm nay ở đây có chuyện gì mà nhiều tay cao thủ võ lâm đến đây hội họp. Cả phái Thiếu Lâm dường như cũng có người đến kìa.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thấy Kim Thiếu Hòa dẫn hai nhà sư mặc áo sắc tro vào trong nhà rạp. Hai nhà sư đều nhắm mắt, thần sắc rất trang nghiêm, hai tay chắp để trước ngực từ từ đi vào. Đến nơi mới mở mắt nhìn bốn phía rồi đi thẳng lại chổ hai vị đạo nhân áo lam hỏi bằng một giọng âm trầm :

- Mấy ông bạn phái Thanh Thành vẫn mạnh giỏi?

Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc đều sửng sốt. Đỗ Thiên Ngạc ghé tai Thượng Quan Kỳ nói nhỏ :

- Vừa rồi tôi thấy hai đạo nhân kia tưởng họ là đạo sĩ, ai ngờ là môn hạ phái Thanh Thành.

Hai đạo nhân đứng dậy chắp tay, một người nói :

- Cám ơn Sư trưởng có lòng hỏi đến!

Còn người kia nói :

- Tôi ở chốn thâm sơn quên cả ngày tháng. Nhớ lại ngày trước đây từ biệt nhau ở núi Nga Mi đến nay đã hơn mười năm. Không ngờ ngày nay Sư trưởng vẫn còn nhớ. Chắc là đạo hạnh Sư trưởng tăng tiến rất nhiều rồi.

Kim Thiếu Hòa cúi đầu nói bằng một giọng trầm trầm :

- Đạo trưởng cùng Sư trưởng đều là những người đắc đạo, không những đạo hạnh thâm hậu mà

còn giữ được trẻ mãi. Chỉ có lão phu là bị việc đời phiền phức đâu có được thanh nhàn tự tại như là các vị.

Mọi người trong nhà rạp đều chăm chú mấy đạo nhân và hai nhà sư. Có người biết rõ lai lịch của mấy vị này thì thầm với nhau :

- Hai vị này là Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư viện Đạt Ma ở chùa Thiếu Lâm trên núi Thiếu Thất. Còn hai đạo nhân kia cứ nghe giọng lưỡi họ thì đúng là Thanh Thành song kiếm rồi.

Thượng Quan Kỳ càng xem xét tình hình thì càng lấy làm ngờ vực tự hỏi :

“Dù Mẫn lão gia có phải là tay anh hùng trong võ lâm nhưng có lý đâu trưởng lão phái Thanh Thành cùng phái Thiếu Lâm thân hành đến đây cúng tế? Không chừng trong đám tang của Mẫn lão gia còn có điều gì bí mật nữa?”.

Chàng bèn hỏi Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Mẫn lão gia là một nhân vật thế nào mà các cao thủ trên chốn giang hồ đều đến điếu tang?

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Mẫn lão gia xuất thân ở Giang Nam làm nghề bảo tiêu, nhưng đến lúc đứng tuổi bỏ nghề sinh nhai đó đến ở đây. Lão gia thường giúp người trong cơn hoạn nạn, nguy hiểm nên lừng lẫy tiếng tăm. Ban đầu chỉ có bọn ngư phủ trên sông là biết tiếng. Rồi hai mươi năm trước đây các môn phái lớn ở Trung Nguyên ước hẹn cùng phe Tam thánh ở Tây Vực đấu võ. Họ chọn khu dưới chân lầu Hoàng Hạc làm võ trường...

Nói đến đây chợt nghe có tiếng sang sảng :

- Các vị hào hiệp giá lâm chúng tôi lấy làm hân hạnh vô cùng! Mẫn lão gia được các vị đến điếu tang ở dưới suối vàng cũng rất là cảm động.

Tiếng nói tuy dõng dạc nhưng hơi khàn khàn vì thiếu ngủ và vì bị thương mà ra. Y ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Tang gia bối rối, chúng tôi tiếp đãi có điều chi sơ xuất xin quí vị đại lượng bao dung cho. Bây giờ có công tử cùng tiểu thơ đến bái tạ quí vị.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên xem thì thấy một gã chừng bốn mươi tuổi dắt một người mặc đồ đại tang, đầu chít khăn trắng chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi đứng ngoài cửa rạp, hai mắt sưng húp, vẻ mặt bơ phờ dường như mấy hôm đã khóc lóc bi thảm quá độ.

Theo sau chàng thiếu niên là một bà cũng độ chừng bốn mươi tuổi, dắt một thiếu nữ hình dong yểu điệu, ngoài đồ đại tang mặc trên mình, gương mặt còn che một tấm sa trắng nên trông không rõ tướng mạo, chỉ thấy hai tay nàng trắng như ngọc thì chắc người nàng phải đẹp lắm. Chàng thiếu niên khoanh tay vái dài nói :

- Gia phụ mất đi nhờ ơn chư vị đại sư, đạo trưởng cùng các ông chú bà bác xa xôi đến viếng. Vãn bối vì bị thương quá độ không thể tiếp đãi một cách kính cẩn được xin quí vị lượng tình cho.

Nói xong lại vái dài.

Người trong nhà rạp đều đứng dậy nghiêng mình đáp lễ. Thượng Quan Kỳ cử chỉ theo Đỗ Thiên Ngạc, Viên Hiếu cử chỉ lại theo Thượng Quan Kỳ.

Chàng thiếu niên hành lễ xong từ từ né sang một bên để thiếu nữ che mặt, thân hình uyển chuyển tiến lên làm lễ.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn đột nhiên đứng lên hỏi :

- Không hiểu Mẫn huynh vì bị bệnh gì mà qua đời một cách đột ngột như vậy?

Chàng thiếu niên mặc đại tang ấp úp nói :

- Gia phụ... gia phụ...

Gã đại hán nâng đỡ hiếu chủ tiếp lời :

- Lôi huynh cùng Mẫn lão gia thâm giao, xin thứ cho Mẫn công tử trong lúc đau thương trình bày không được rõ ràng. Lát nữa xin mời Lôi vào nhà trong để nhìn di dung của Mẫn lão gia.

Bỗng nghe tiếng niệm :

- A Di Đà Phật!

Hai nhà sư áo sắc tro chắp tay trước ngực đứng dậy. Nhà sư bên tả nói :

- Bần đạo vâng huấn dụ cũng mong đến đây để được nhìn di dung của Mẫn lão thí chủ.

Kim Thiếu Hòa không chờ cho đại hán mở miệng, vòng tay đáp ngay :

- Xin hai vị thiền sư phóng tâm. Trước cuộc đại tế thế nào cũng kính thỉnh hai vị đại sư đến coi di dung Mẫn lão gia.

Hai vị đạo nhân áo lam cũng đứng dậy ngay, đưa mắt nhìn Kim Thiếu Hòa hỏi ngay :

- Chẳng hay bần đạo có được đi coi di dung của Mẫn lão gia không?

Kim Thiếu Hòa đáp :

- Có chứ! Lát nữa sẽ có người dẫn hai vị đi để còn nhờ chư vị...

Y biết mình lỡ lời tiết lộ bí mật nên không nói nữa.

Âm Dương song tuyệt nãy giờ không nói câu nào, bây giờ đột nhiên xen vào :

- Thế nào? Mẫn huynh bị người ám toán ư?

Thiếu niên mặc đại tang đáp :

- Cái chết của gia phụ... là...

Dường như chàng không muốn nói đến nguyên nhân cái chết của thân phụ giữa chổ đông người nên ngập ngừng mãi mà không chịu nói ra.

Nữ lang mặc hiếu phục tiếp lời :

- Cái chết của gia phụ rất là đột ngột, khó biết được nguyên nhân. Lát nữa khi quí vị đến coi di dung, hoặc giả có ý kiến gì chăng?

Âm Dương song tuyệt nhìn nhau rồi từ từ ngồi xuống. Kim Thiếu Hòa vòng tay nói với mọi người :

- Xin chư vị hãy ngồi thêm lát nữa để tại hạ đưa thiếu chủ đi tạ khách.

Nói xong y trở gót đi ra khỏi nhà rạp, thiếu chủ và nữ lang cũng theo gót ra ngay.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh không muốn đi xem di dung Mẫn lão gia ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Điều đó chúng ta không cần phải xin trước làm gì. Đến lúc đó rồi hẳn hay!

Bỗng nghe thấy tiếng người nói léo nhéo :

- Anh trông kìa! Ai lại cho đứa nhỏ nửa người nửa khỉ vào nhà rạp tiếp thượng khách bao giờ? Phải kêu người hỏi lai lịch nó xem sao!

Nhà rạp đã không rộng lắm mà những người ngồi đó toàn là những tay tuấn kiệt của võ lâm thính tai lẹ mắt nên nghe thấy hết. Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu cùng Đỗ Thiên Ngạc càng nghe rõ hơn.

Thượng Quan Kỳ để ý xem người nói đó là ai? Thì chính là gã gầy nhom khô đét trong Âm Dương song tuyệt. Mọi người trong rạp đều quay lại nhìn Viên Hiếu, ngay cả hai vị đại sư nghiêm nghị cũng quay lại nhìn y chòng chọc.

Viên Hiếu có vẻ bực mình, hai mắt long lên nhìn vào con người gầy đét những muốn động thủ.

Thượng Quan Kỳ sợ y phát khùng vội đưa tay ngăn lại nói :

- Viên đệ!

Viên Hiếu quay qua nhìn Thượng Quan Kỳ rồi cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Người cao lớn mặt đỏ tía cười nói :

- Này anh bạn! Anh có trông thấy không? Chẳng những người y giống vượn mà y còn là họ Viên nữa đấy!

Đỗ Thiên Ngạc thấy Viên Hiếu cúi đầu nhắm mắt mặc cho hai người kia muốn nói gì thì nói lờ đi như không nghe thấy, nhưng trong lòng y cực kỳ kích động, người y run lên nước mắt rớt xuống má thì không nhịn được nữa liền cười lạt một tiếng, mắng :

- Chính mình cũng đầy lông lá mà nói người ta là yêu quái. Thử lấy gương soi xem mình giống người được mấy phần.

Gã nhỏ bé trong Âm Dương song tuyệt đứng phắt dậy, quát hỏi :

- Mi nói ai?

Đỗ Thiên Ngạc từ từ đứng lên nhìn gã bằng con mắt khinh khỉnh, lạnh lùng nói :

- Ta nói ai thì việc gì đến mi?

Âm Dương song tuyệt nổi tiếng hung ác nên mọi người hai phe hắc và bạch đạo đều phải nhường nhịn, khi nào gã chịu nhịn để Đỗ Thiên Ngạc chọc tức mình, đập tay xuống bàn nói the thé :

- Ta bảo cho mi biết, đừng hòng sống yên ổn được!

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt một lượt thấy hai nhà áo tro vẫn giữ thái độ nghiêm trang ngồi yên không nhúc nhích, ai đấu khẩu cũng mặc, lờ đi như không nghe tiếng.

Hai đạo nhân áo lam chỉ hé mắt nhìn một chút rồi lại nhắm mắt lại quay đi.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn tựa hồ như rất chú tâm đến việc này.

Mụ nạ dòng vẫn lạnh lùng, tuy không ngăn cản Lôi Danh Viễn nhưng mỗi khi Lôi Danh Viễn quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc là mụ chau đôi mày liễu lộ vẻ không muốn cho chồng nhúng tay vào chuyện thị phi của người khác.

Có điều kỳ quái là gã cao lớn béo đó cùng gã gầy đét bé nhỏ này xưng Âm Dương song tuyệt thường đi đôi với nhau không rời nửa bước, lúc này lại ngồi im không nói gì.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn hết tình hình mọi người trong căn nhà, trong bụng đã nắm vững được phần nào. Ông đắn đo, xem ra hai vị cao tăng Thiết và Phàm Mộc không muốn can thiệp vào việc người, Thanh Thành song kiếm cũng buông tay ngồi nhìn, Lôi Danh Viễn muốn dính vào song vợ hắn ra chiều không ưng, con người sợ vợ chắc không dám làm trái ý phu nhân. Hai gã Âm Dương song tuyệt đã nổi danh một thời nhưng Thượng Quan Kỳ có thể đánh một và Viên Hiếu đánh một. Ngoài ra còn ta đối phó quyết không có gì đáng ngại.

Đỗ Thiên Ngạc sau khi quan sát tình hình và đã nghĩ kỹ, liền cười lạt nói :

- Chưa chắc là bọn ta sống không yên, hay là bọn mi cũng nên!

Gã gầy đét chính là Âm Thủ Ngôn Cương cậy có bạn là Dương Quyền Phổ Đồng, bình thời rất ngang ngược trên chốn giang hồ, bây giờ không nhịn được nữa, đứng lên xăm xăm đi tới.

Thượng Quan Kỳ thấy Đỗ Thiên Ngạc vì sự bất bình của Viên Hiếu mà ra tay giúp đỡ, bênh vực trong lòng xiết bao cảm kích liền đứng dậy bước ra cản đường Ngôn Cương.

Ngôn Cương cười lạt quát lên :

- Mi muốn chết hay sao mà dám ngăn trở ta?

Nói rồi vung tay đánh một chưởng.

Thượng Quan Kỳ không tránh né, trở tay phải đưa ngón giữa và ngón trỏ điểm vào huyệt mạch môn của Ngôn Cương.

Âm Thủ Ngôn Cương không ngờ Thượng Quan Kỳ ra tay mau lẹ đến thế.

Gã cả kinh lùi lại ba bước.

Đỗ Thiên Ngạc tuy thấy Thượng Quan Kỳ là người kín đáo, đã biết chàng xuất thân là môn hạ một danh sư, nhưng không ngờ chàng nhỏ tuổi như vậy mà đã có thủ pháp “Phất huyệt trảm mạch” vào

hạng thượng thừa.

Nên biết rằng thủ pháp “Phất huyệt trảm mạch” không giống như lối điểm huyệt thường, chẳng những nó biến hóa kỳ diệu mà phải là người có nội công vào bậc thượng thừa thì mới có thể vẩy tay một cái đã làm bị thương huyệt mạch của đối phương.

Âm Thủ Ngôn Cương lùi lại rồi chưa ra tay ngay. Một lát, hắn cười lạt hỏi :

- Mi là môn hạ của ai? Nói mau để lão phu khỏi phải vấn tội đệ tử người cố cựu!

Nguyên gã bị Thượng Quan Kỳ đánh ra một chiêu khiến gã phải lùi lại không dám hấp tấp đánh nữa. Gã nghĩ ngợi hồi lâu và hỏi như vậy để biết rõ thân thế Thượng Quan Kỳ, hơn nữa gã chần chờ như vậy là để nghĩ cách tiến thoái.

Thượng Quan Kỳ không muốn đem thân thế mình nói cho ai biết, chàng giả vờ ngần ngừ một lát rồi đáp :

- Tại hạ xuất thân ở môn phái nào thì miễn cho khỏi trình bày. Có điều các hạ không cần quan tâm vì môn phái tại hạ cùng các hạ không liên quan chút nào.

Âm Thủ Ngôn Cương tưởng kiếm cớ rút lui vì gã thấy thủ pháp của Thượng Quan Kỳ khi ra chiêu “Phất huyệt trảm mạch” mau lẹ dị thường, mình khó lòng chống nỗi, e rằng khi thất bại sẽ bị nhục và thanh danh suốt đời sẽ bị trôi theo dòng nước.

Câu đáp của Thượng Quan Kỳ khiến cho gã muốn lui cũng không được, lão liền vừa vận nội công vừa lạnh lùng hỏi :

- Ngươi tên họ là?

Thượng Quan Kỳ trỏ Viên Hiếu đáp :

- Tôi là Thượng Quan Kỳ, còn y là Viên Hiếu...

Ngôn Cương không chờ Thượng Quan Kỳ nói hết, đột nhiên lạnh lùng nói tiếp :

- Bọn mi là hạng vô danh tiểu tốt.

Gã vươn tay trái ra nhanh như điện chớp chụp xuống. Gã tưởng Thượng Quan Kỳ không kịp phòng bị nên ra chiêu “Cầm nã” để chụp vào huyệt mạch môn trên tay đối phương.

Thượng Quan Kỳ né sang bên ba thước rồi ra chiêu “Phong Lôi Đột Khởi” đánh lại. Chiêu này không những lợi hại phi thường mà còn biến hóa khôn lường, vừa tránh địch vừa phản kích cùng một lúc. Đòn chưa đến nơi mà chưởng phong đã tới sát người đối phương.

Ngôn Cương cả kinh, vội nhảy lùi phía sau năm bước. Tuy gã tránh đòn mau lẹ nhưng cũng chưởng phong Thượng Quan Kỳ đánh trúng lạng người đi một cái, phải lùi thêm ba bước nữa mới đứng vững được.

Mọi người trong rạp thấy chiêu thức của Thượng Quan Kỳ rất quái dị, chưởng lực lại thâm hậu nên đều chú ý theo dõi. Hai vị cao tăng áo sắc tro cùng giương mắt ra nhìn chằm chặp vào chàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thanh Thành Song Kiếm đưa mắt nhìn nhau mà khẽ nhíu đôi lông mày.

Cửu Đầu Đại Bằng khẽ thốt lên một tiếng: “Úi chà!”.

Mụ nạ dòng hãy còn xuân sắc thấy chưởng thế của Thượng Quan Kỳ cũng lộ vẻ kinh hãi, cặp mắt sáng như sao không ngớt nhìn chàng.

Dương Quyền Phổ Đồng đột nhiên đứng dậy chạy đến trước mặt Ngôn Cương khẽ hỏi :

- Thằng lõi này thôi không động thủ nữa chứ?

Song Thượng Quan Kỳ chưa am tường mọi chi tiết trong võ lâm, cũng không hiểu Âm Thù Ngôn Cương muốn tìm cơ hội rút lui. Mấy câu nói vừa rồi của chàng đầy vẻ lạnh nhạt khiến cho Ngôn Cương lâm vào tính thế cưỡi hổ khó lòng xuống được.

Dương Quyền Phổ Đồng cười lạt nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong lúc này và ở nơi đây không nên động thủ. Chi bằng chúng ta nên hẹn nhau đến một chỗ vắng vẻ để tỷ thí với nhau một phen.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

“Mình với bọn họ chả có thù oán gì nhau, hẹn nhau tranh đấu mà làm gì! Mà lờ đi thì e rằng sẽ tổn hại đến thanh danh của Đỗ lão tiền bối.”

Chàng chưa biết phải quyết định ra sao nên quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Lúc đó đã có người đến báo chuyện xích mích giữa Ngôn Cương và Thượng Quan Kỳ cho Kim Thiếu Hòa biết. Lão vội vàng chạy vào nhà rạp chắp tay vái Âm Dương song tuyệt rồi lại khom lưng làm lễ trước Thượng Quan Kỳ nói :

- Ba vị có điều chi không được vừa ý xin vì nể mặt tôi mà nhượng bộ nhau một chút. Lát nữa xin được bày tiệc để ba vị giản hòa.

Lão nói vậy rồi dường như có việc khẩn cấp, đưa mắt nhìn cả ba người.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười bảo Thượng Quan Kỳ :

- Kim huynh đã nói như vậy thì huynh đài hãy về chỗ ngồi, chúng ta chịu nhường đi một chút cũng phải.

Thượng Quan Kỳ vòng tay đáp lễ Kim Thiếu Hòa rồi quay về chỗ ngồi.

Âm Dương song tuyệt nhìn nhau không biết phải xử trí thế nào.

Kim Thiếu Hòa lại vòng tay nói :

- Xin hai vị hãy nể lời tôi một chút.

Âm Dương song tuyệt cũng vòng tay đáp lễ rồi lặng lẽ quay về chổ ngồi.

Kim Thiếu Hòa thấy mình dàn xếp xong được cuộc xích mích giữa mấy người, liền vòng tay lớn tiếng nói :

- Tôi còn chút việc, lát nữa sẽ quay lại mời rượu các vị.

Nói xong rảo bước đi ra. Trong rạp trở lại yên lặng.

Thanh Thành Song Kiếm và vợ chồng Lôi Danh Viễn thỉnh thoảng lại đưa mắt ngó Thượng Quan Kỳ. Âm Dương song tuyệt vẫn còn lộ vẻ căm tức, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn nhau.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ tới lời quái nhân trong ngôi chùa cổ trên núi Bạch Mã nói :

- Khi ngươi dùng đến võ công mà ta truyền thụ cho tất làm cho nhiều người chú ý và có thể sinh ra lắm chuyện phiền phức cho mình.

Chàng cảm thấy nao nao trong dạ.

Đỗ Thiên Ngạc thấy chàng có ý băn khoăn mỉm cười khẽ bảo :

- Huynh đài quả là người phi thường, vừa đánh một chiêu đã khiến cho Âm Dương song tuyệt phải bẻ mặt.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiền bối quá khen, chứ có gì đâu!

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Xem chừng Âm Dương song tuyệt còn có vẻ căm hờn nhưng họ tự biết không địch nổi, còn họ

đòi ước hẹn tỉ thí chẳng qua là để muốn rút lui mà thôi.

Tuy họ Đỗ nói khẽ, nhưng những người trong rạp đều thính tai, nếu không nghe rõ hết thì cũng nghe được quá nửa.

Âm Thù Ngôn Cương càng nghĩ càng khó chịu, khẽ bảo Dương Quyền Phổ Đồng :

- Bửa nay chúng ta không ước hẹn cùng tỉ thí với thằng lõi kia một phen thì oai danh của Âm Dương song tuyệt sẽ bị tổn thương rất nhiều.

Phổ Đồng liếc mắt nhìn Thiết, Phàm Mộc đại sư nói :

- Nơi đây không phải là chỗ tranh hơi. Ngôn huynh nhịn được là tốt, còn không nhịn được thì nên hẹn gã để lúc khác vì lúc này không tiện gây sự.

Âm Thủ Ngôn Cương và Dương Quyền Phổ Đồng liền vai đã lâu, lai lịch của hai người này nhiều người biết rõ. Bọn họ xuất thân ở chùa Thiếu Lâm, vì vi phạm thanh quy phải trốn ra khỏi chùa để tóc trở về cõi tục. Việc này tuy đã hai mươi năm, nhưng đối với tăng lữ chùa Thiếu Lâm chúng vẫn còn sợ hãi. Đại khái là vì sự có mặt của Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư tại đó nên bọn họ không dám làm càn dỡ...

Phổ Đồng kềm hãm được cơn tức giận, song Ngôn Cương đứng phắt dậy rảo bước đến trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu tưởng hắn lại động thủ, liền điểm chân xuống đất tung mình ra để đón Ngôn Cương. Thân pháp y mau lẹ, loáng cái đã đến. Thượng Quan Kỳ khẽ quát :

- Viên đệ không được lộn xộn!

Âm Thủ Ngôn Cương không ngờ thân pháp Viên Hiếu mau lẹ đến thế. Hắn chỉ để ý vào Thượng Quan Kỳ, đến lúc nghe tiếng áo sột soạt mới quay lại thì Viên Hiếu đã đến trước mặt, giơ năm ngón tay nhọn hoắt như lưỡi câu chụp xuống.

May mà Thượng Quan Kỳ kịp thời quát lên, không thì Ngôn Cương đã bị đánh trúng rồi.

Viên Hiếu thế đánh đã lẹ, thế thu về lại còn nhanh hơn. Y vừa nghe tiếng Thượng Quan Kỳ, liền hít chân khí vào huyệt đan điền tung mình lên không, quay mình đi mấy vòng đã trở về chỗ ngồi.

Thật ra Viên Hiếu là người thuần hậu không muốn khoe tài, nhưng thân pháp của y đã khiến cho mọi người trong nhà rạp phải kinh hãi.

Âm Thủ Ngôn Cương thấy thân pháp Viên Hiếu thần tốc dị thường đâm ra khiếp vía, do dự một lát

rồi từ từ bước tới, còn cách Thượng Quan Kỳ chừng ba bốn bước hắn dừng lại nói :

- Nơi đây và lúc này không nên động thủ. Câu chuyện hôm nay giữa chúng ta chưa thể thanh toán được. Nửa tháng sau sẽ tới dưới chân lầu Hoàng Hạc hội diện. Chúng ta tìm chổ vắng vẻ để kết thúc vụ việc hôm nay!

Hắn nói xong mà đâu có tiếng đáp lại.

Nguyên vụ này Đỗ Thiên Ngạc để cho Thượng Quan Kỳ quyết định mà Thượng Quan Kỳ lại nghĩ nên chờ Đỗ Thiên Ngạc quyết định. Vì thế mà lâu chưa trả lời.

Âm Thủ Ngôn Cương chờ lâu vẫn chưa thấy trả lời vừa thẹn vừa giận, máu nóng nổi lên, quát hỏi :

- Bọn mi đã nghe thấy chưa?

Chương 20: Ngôi Nhà Mật Thấy Kinh Dị

Thượng Quan Kỳ chau mày toan cất tiếng đáp lại, bỗng nghe ngoài nhà rạp có tiếng nói trầm trọng :

- Xin Ngôn lão tiền bối vì chúng tôi mà bỏ chuyện này đi. Giả tỷ tiền bối có điều chi bất mãn xin hãy chờ ra khỏi nơi này rồi hắn hay.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thì là chàng thiếu niên mặc đại tang đang đứng ngoài cửa đang chăm chú nhìn vào mặt Âm Thủ Ngôn Cường. Nét mặt đau thương của chàng thoáng lộ vẻ tức giận.

Âm Thủ Ngôn Cường ngày thường ngang dọc giang hồ, quen lấn áp người khi nào lại chịu nổi cái nhục hôm nay bị liền mấy phen mất mặt, trong lòng căm phẩn đến cực điểm. Hắn quay lại giương mắt nhìn Dương Quyền Phổ Đồng nói :

- Hôm nay chúng ta đến đây để điếu tang Mẫn lão anh hùng chẳng qua là vì kính trọng tư cách lão gia chứ chẳng có tình thâm nghĩa trọng cóc gì. Người ta đã không hoan nghênh mình thế là hết rồi.

Câu nói đó ý rõ ra là thúc giục Phổ Đồng nên đi ngay lập tức.

Chành thiếu niên hiếu chủ chưa ra tay ngăn lại và cũng không nói gì. Dương Quyền Phổ Đông đứng lên từ từ đi ra cửa, xem chừng hắn không muốn bỏ đi mà cũng không muốn trái ý đồng bạn.

Lôi Danh Viễn ở đâu chạy đến nói :

- Hai vị thong thả một chút để nghe tôi nói có được không?

Âm Dương song tuyệt đã gần ra đến cửa, nghe Lôi Danh Viễn nói liền dừng lại.

Mụ nạ dòng khẽ chau đôi mày liễu tỏ vẻ khó chịu về chuyện Lôi Danh Viễn can thiệp vào chuyện người nhưng mụ không nói ra.

Lôi Danh Viễn biết thế nên lão không dám nhìn vợ, trông thẳng Âm Dương song tuyệt nói :

- Hai vị ở nhà đại tế này mà có chuyện gây lộn tưởng không nên trách Mẫn công tử đã có lời khuyên can. Nếu quả hai vị vì tức giận mà dứt áo ra đi tránh sao cho khỏi các lời dị nghị của các bạn võ lâm. Hai vị nên nghĩ kỹ lại để tránh lưu lại tiếng cười cho người.

Dương Quyền Phổ Đồng mượn cơ hội này bảo Âm Thủ Ngôn Cường :

- Lôi huynh đã có lời khuyên, nên chúng ta hãy ở lại chờ tế lễ xong hãy đi!

Âm Thủ Ngôn Cường trầm ngâm một lúc nhìn Lôi Danh Viễn chắp tay nói :

- Lôi huynh nói vậy, bọn tại hạ cũng đành nhẫn nhục ở lại thêm chút nữa.

Mẫn công tử cũng chắp tay vái Âm Dương song tuyệt nói :

- Vãn bối có điều chi thất kính xin hai vị lão tiền bối miễn thứ cho.

Âm Dương song tuyệt tuy khí độ hẹp hòi nhưng trước tình cảnh này bắt buộc phải lên mặt hào kiệt, chắp tay đáp lễ rồi trở về chỗ ngồi.

Mẫn công tử lại nói :

- Sắp làm lễ nhập liệm cho gia phụ, vị nào muốn nhìn di dung gia phụ xin theo vãn bối vào nhà trong.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư đứng lên trước, một tay để trước ngực tuyên Phật hiệu thong thả bước ra ngoài nhà rạp.

Thanh Thành song kiếm, Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn theo gót hai đại sư.

Âm Dương song tuyệt ghé vào tai nhau thì thầm mấy câu rồi cũng đứng lên theo gót họ.

Đỗ Thiên Ngạc càng xem xét để ý thấy khác thường, không ngăn nổi tính hiếu kỳ khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Chúng ta cũng đi xem sao.

Thượng Quan Kỳ đứng lên nói :

- Lão tiền bối đi, vãn bối cũng xin theo.

Đỗ Thiên Ngạc theo sau Âm Dương song tuyệt, Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đi theo Đỗ Thiên Ngạc.

Mẫn công tử thấy cả bấy nhiêu người cùng đòi đi không khỏi chau mày.

Chàng đã lỡ trót nói ra miệng không tiện ngăn trở, song vẻ mặt tỏ vẻ khó chịu miễn cưỡng.

Đỗ Thiên Ngạc vờ như không thấy gì, đi lướt qua trước mặt chàng.

Viên Hiếu đi sau cùng, Mẫn công tử không nhịn được nữa, lại thấy Viên Hiếu hình thù khó coi cũng đi theo, liền giơ tay ngăn lại, hỏi :

- Ông anh cũng muốn đi coi di dung của gia phụ ư?

Viên Hiếu không hiểu là chàng có vui lòng hay không, mỉm cười đáp :

- Vâng! Bất luận lúc nào tôi cũng theo đại ca tôi!

Mẫn công tử thở dài, buông tay xuống, rảo bước chạy lên trước hai nhà sư để dẫn đường.

Đi qua mấy cái nhà rạp đến trước cổng một đại viện, hai cánh cổng lớn đen sì vẫn đóng chặt.

Mẫn công tử khẽ kéo cái vòng đồng, một tiếng “kẹt” vang lên, hai cánh cửa mở ra.

Bốn gã đại hán lực lưỡng thòng tay đứng hai bên, người nào cũng chít khăn trắng.

Bên ngoài cùng trong các nhà rạp khác còn có tiếng huyên náo vì những người đến điếu tang không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng ở trong tòa viện lớn này im lặng như tờ, nghiêm chỉnh lạ thường.

Thiết Mộc đại sư đi đầu tiến vào cổng, mọi người nối gót theo vào. Viên Hiếu vừa bước chân vào thì bốn gã đại hán đóng sầm cửa lại.

Thượng Quan Kỳ sợ Viên Hiếu bị mắc kẹt ở ngoài cổng bất giác ngoảnh đầu lại nhìn, thấy bốn gã đại hán có dấu binh khí trong người. Chàng nghi ngờ cái chết của lão gia có điều kỳ dị, không thì sao lúc khởi cuộc tế họ phải phòng bị nghiêm ngặt như vậy.

Sân trước tòa viện này, chính giữa có giải một tấm vải trắng, hiếu chủ đi trước rất thong thả dẫn đường, bước lên tấm vải trắng mà đi. Chàng thấy vậy tự hỏi: “Người ta đi trên tấm vải là có dụng ý gì? Hay phong tục miền này như vậy?”.

Những người theo sau cũng dẫm lên tấm vải mà đi. Tấm vải dài suốt từ cổng cho đến thềm đá.

Sân trước rất rộng nhưng chỉ trồng có mấy loại hoa, ngoài ra không còn gì nữa.

Hiếu chủ bước lên thềm đá, quay đầu lại nói với Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư :

- Trong tầng cổng thứ hai có mấy con chó dữ, xin quí vị dừng lại nơi đây một chút để vãn bối bảo người nhà xích chó lại rồi sẽ ra cung thỉnh các vị vào.

Hai nhà sư chắp tay nói :

- Tiểu thí chủ xin cứ tùy tiện.

Hiếu chủ giơ tay lên lắc hai cái vòng đồng mấy cái, hai cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên mở ra lối vừa người đi. Một người thò đầu ra nhìn rồi lại thụt vào trong cửa.

Hiếu chủ tiến vào trong. Một lúc sau hai cánh cửa mở rộng ra, hiếu chủ đứng chính giữa cửa chắp hai tay nói :

- Mời quí vị vào trong!

Thiết Mộc đại sư vào trước rồi đến Phàm Mộc đại sư, Thanh Thành song kiếm, Lôi Danh Viễn, Âm Dương Song kiếm, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu nối đuôi nhau đi vào.

Phía trong tầng cổng thứ hai cũng có một cái sân, cây cỏ um tùm.

Khu giữa sân này cũng giải một tấm vải trắng.

Hai bên có hai dãy phòng, cửa sổ và cửa vào đều mở toang nhưng không thấy một bóng người nào. Đi hết một lối lót gạch đỏ thì đến nhà đại sảnh.

Hiếu chủ dừng bước chắp tay nói :

- Linh cửu gia phụ đặt tại tòa sảnh này. Xin mời chư vị vào.

Chàng đứng tránh ra một bên để nhường lối đi.

Thiết Mộc đại sư dẫn mọi người vào trong sảnh.

Trong nhà đại sảnh, trên án có bốn cây bạch lạp ánh lửa chập chờn và có bày hương hoa. Tấm màn trắng rũ thấp.

Thiết Mộc đại sư đứng trước tấm màn trắng chắp tay tuyên Phật hiệu, miệng lâm râm khấn thanh âm rất nhỏ, Thượng Quan Kỳ đứng bên nghe không rõ gì.

Lúc đó hiếu chủ cũng vừa vào tới nơi sau lưng mọi người và không ai nói câu gì.

Thiết Mộc đại sư quay đầu lại nhìn hiếu chủ nói :

- Bây giờ bần tăng có thể đi vào bên trong để nhìn di dung của Mẫn lão gia được chưa?

Hiếu chủ đáp :

- Xin đại sư tùy tiện!

Thiết Mộc đại sư vén màn bước vào.

Phàm Mộc đại sư toan cất bước đi theo thì đột nhiên hiếu chủ nói :

- Trong đó chật lắm, xin đại sư hãy nán chờ Thiết Mộc đại sư trở ra rồi hãy vào.

Nói xong vái dài.

Thượng Quan Kỳ nghe hiếu chủ nói thế lấy làm lạ tự hỏi: “Chẳng lẽ vào nhìn di dung của Mẫn lão gia phải vào từng người một hay sao?”.

Quả nhiên chàng thấy Phàm Mộc đại sư chắp hai tay dừng bước, đứng im trước tấm màn.

Thiết Mộc đại sư vào đã lâu vẫn không thấy trở ra, tựa hồ sau tấm màn trắng có nhiều chỗ đáng coi.

Quần hào chờ lâu không nhẫn nại được, cả đến Phàm Mộc đại sư sức chịu đựng có thừa cũng phải nóng ruột. Mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, hai luồng nhãn quang phóng ra nhìn chằm chặp vào hiếu chủ lạnh lùng hỏi :

- Có thật di dung Mẫn lão gia đặt ở sau lưng tấm màn trắng này không?

Hiếu chủ gật đầu đáp :

- Vãn bối đâu dám nói dối quí vị!

Giọng chàng nói rất là thành khẩn khiến người nghe ai cũng phải tin.

Phàm Mộc đại sư đành dằn cơn nóng nảy, thở phào một cái rồi nhẫn nại đứng chờ.

Chờ thêm khoảng uông cạn tuần trà mà vẫn chưa thấy Thiết Mộc đại sư trở ra, Phàm Mộc đại sư tựa hồ như không thể nhẫn nại được nữa, khẽ tuyên Phật hiệu nói :

- Xin Mẫn thí chủ thứ lỗi cho bần tăng được tự tiện mở màn.

Rồi không chờ hiếu chủ trả lời, lạng mình đi một cái xông vào phía trong tấm màn. Hiếu chủ toan đưa tay ngăn trở nhưng lại rụt tay về. Thanh Thành song kiếm cũng khom lưng nói với hiếu chủ :

- Hiếu chủ đã phá lệ, bần đạo cũng cả gan xin vào theo.

Hai đạo nhân tuy miệng nói khách khí, nhưng hành động rất cứng rắn. Tay phải vung ra, rảo bước đi vào. Hành động của hai đạo nhân thật lẹ làng, vừa lạng mình đi một cái thì đã ở phía sau bức màn.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn nói :

- Hiền điệt đã để người ngoài tiến vào, chẳng lẽ còn cản ngăn lão thúc ư?

Lão vừa nói vừa bước nhanh.

Hiếu chủ nói khẽ :

- Lôi thúc thúc hãy chờ một chút...

Lôi Danh Viễn trợn mắt nói :

- Ta kết giao với phụ thân ngươi mấy chục năm, không lẽ không bằng người ngoài hay sao?

Mẫn công tử không sao cản ngăn được đành lùi lại một bước cho vợ chồng Lôi Danh Viễn bước vào.

Bên ngoài tấm màn chỉ còn Âm Dương song tuyệt, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu năm người mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn Âm Dương song tuyệt khẽ nói với Thượng Quan Kỳ :

- Họ đã vào cả rồi, bọn mình không thể đứng đây được nữa.

Thế rồi sùng sục đi vào, lướt qua mặt Âm Dương song tuyệt.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đang không nhịn nỗi tính hiếu kỳ, nghe Đỗ Thiên Ngạc nói liền đi theo sát Thiên Ngạc.

Mẫn công tử đứng ngang ra chắn đường nói :

- Xin chư vị chờ thêm một chút nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Chúng tôi đợi lâu lắm rồi. Lệnh tôn một đời nổi tiếng anh hùng, chúng tôi chẳng qua vì mến người mà đến điếu tang. Chỉ xin nhìn di dung người một lần cuối cùng rồi còn phải đi có việc gắp. Xin công tử châm chước cho.

Tuy miệng y nói rất là lễ phép nhưng người y đã tới trước bức màn. Hiếu chủ đột nhiên thoáng lộ vẻ giận dữ trên nét mặt nhưng nén lại được ngay, tránh sang một bên, nhường lối cho Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ bước vào.

Phía sau bức màn trắng không phải là nơi đặt quan tài mà là một đường hầm rất hẹp chỉ độ hai người đi lọt. Đường hầm ăn thông mãi vào phía sau.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm: “Ta biết mà! Hai vị đại sư chùa Thiếu Lâm vào lâu không trở ra, quả

nhiên sau bức màn còn có đường hầm này.”

Chàng quay đầu lại nhìn thấy hiếu chủ liền đi chậm lại nhường cho gã đi trước, rồi mình đi sau Viên Hiếu.

Vào sâu chừng năm sáu trượng, lối đi này bỗng chuyển hướng. Đỗ Thiên Ngạc quay đầu lại đưa mắt ra hiệu cho Thượng Quan Kỳ khẽ nói :

- Chúng ta đi vào con đường hầm này e rằng đã vào sâu trong lòng đất rồi...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tỷ mà họ bịt hai đầu lại thì chúng ta đành chịu giam hãm trong này phải không?

Đỗ Thiên Ngạc cười đáp :

- Chẳng những giam hảm mà thôi, nếu họ tháo nước vào hay phóng hỏa đốt thì dù có võ công tuyệt thế cũng không chống nỗi.

Thiên Ngạc ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Còn có một việc khó hiểu mà trong lúc đột ngột không nghĩ ra được.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Việc gì?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Từ nhà đại sảnh nhìn vào đường hầm này phải tốn bao nhiêu công phu, trong thời gian ngắn không có cách nào hoàn thành được. Thế thì đường hầm này phải làm từ lúc Mẫn lão gia còn sống.

Thượng Quan Kỳ gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Đỗ Thiên Ngạc lại nói :

- Sao khi Mẫn lão gia chết rồi, di thể còn đem dấu vào nơi bí mật này làm gì?

Thượng Quan Kỳ hơi rùng mình lẩm bẩm :

- Phải rồi! Chẳng lẽ thi thể Mẫn lão gia sợ có người lấy trộm đi hay sao?

Chàng còn đang suy nghĩ thì đã đi đến cùng lối rẽ, văng vẳng nghe có tiếng người nói chuyện.

Góc đường vào chỗ quang đột nhiên biến đổi. Một tòa nhà rộng rãi xuất hiên, Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư, vợ chồng Lôi Danh Viễn và nữ lang mặc hiếu phục đều ở trong đó.

Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu tiến vào.

Trong một góc nhà, có một lão già râu dài chừng đến rốn ngồi nghiêm chỉnh đang nói chuyện cùng hai đại sư và Lôi Danh Viễn.

Lão già từ từ đưa mắt nhìn bọn Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc khẽ nghiêng đầu thi lễ.

Đỗ Thiên Ngạc suy nghĩ một lúc rồi vòng tay hỏi :

- Lão anh hùng phải chăng là Mẫn đại hiệp?

Lão già nghiêng mình đáp lễ nói :

- Không dám! Tôi là Mẫn Trọng Đường, còn huynh đài đây...

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Tiểu đệ là Đỗ Thiên Ngạc.

Mẫn Trọng Đường nói :

- Tôi đã ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Thế ra “Quan Ngoại Tiên Thần” đã trở lại Trung Nguyên...

Lão đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Còn anh bạn trẻ này là...?

Thượng Quan Kỳ chắp tay đáp :

- Vãn bối là Thượng Quan Kỳ và sau tôi đây là nghĩa đệ Viên Hiếu.

Mẫn Trọng Đường nói :

- Các vị đường xa lặn lội tới đây khiến lão hủ này cảm kích vô cùng.

Thượng Quan Kỳ quay sang Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Không dám! Vãn bối mới bước chân vào chốn giang hồ được thấy nghi biểu lão tiền bối đã là may mắn lắm rồi.

Mẫn Trọng Đường thở dài nói :

- Lão hủ trong người bị nội thương rất nặng, chỉ còn chút hơi thở mà thôi.

Lão hủ đã quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, bây giờ chán ngán dùng lưỡi đao để kiếm cách sinh nhai. Đối với mọi việc ân oán trên thế gian đã quá nhạt nhèo.

Phen này mượn cái chết giả để cho bạn hữu trên chốn giang hồ quên lão hủ đi. Sau cuộc đại tế này, lão hủ sẽ vào ẩn nơi chốn lâm tuyền ở thâm sơn. Nắm xương tàn sẽ chôn tại đó cho mục nát với cỏ cây...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Lão hủ không ngờ được các bạn hậu tình lặn lội tới đây để coi di dung.

Nhục tử cùng tiểu nữ luôn luôn báo tin vào làm cho lão hủ khó nghĩ quá, không dám để cho quí vị thất vọng, đành sai chúng mời quí vị vào trong nhà mật thất này.

Lão hủ chỉ có một điều tâm niệm là mong quí vị đừng đem chuyện hôm nay đồn đại ra ngoài thì lão hủ cực kỳ cảm kích.

Lão nói một tràng dài chẳng hiểu hư thực ra sao, khiến quần hào đứng đó càng thêm nghi hoặc.

Lôi Danh Viễn hai mắt tròn xoe nhìn Mẫn Trọng Đường chòng chọc hỏi :

- Lão ca! Anh em mình mấy năm không gặp nhau rồi nhỉ?

Mẫn Trọng Đường khẽ ho một tiếng rồi đáp :

- Đã đến tám chín năm rồi. Hỡi ôi! Những năm tháng cuối cùng trong đời người biến đổi rất nhiều. Hình như thân thể đầy đặn thêm ra một chút, nhưng oai phong không còn nữa...

Lôi Danh Viễn vuốt râu cười muốn nói gì lại thôi. Ngừng hồi lâu Lôi Danh Viễn lại nói tiếp :

- Năm tháng thôi thúc con người, oai phong mỗi ngày một xuống. Anh em mình mỗi lúc một già, càng xa nhau mãi ra...

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chắp tay nói :

- Bần tăng vâng huấn dụ của chưởng môn tệ phái đến đây bảo hộ linh cửu Mẫn lão thí chủ. Trong ba ngày nữa, phương trượng tệ tự cũng sẽ đến đây, người có biết đâu rằng Mẫn lão thí chủ giả chết. Thế này thì lão tăng khó ăn nói quá.

Chàng thiếu niên hiếu chủ đột nhiên nói xen vào :

- Nếu hai vị thiền sư không ngại chỗ này hủ lậu thì xin mời hai người hãy ở lại chỗ này để chờ phương trượng quý tự đến đây để gặp mặt gia phụ rồi sẽ cùng về với nhau. Không biết ý kiến hai vị thế nào?

Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư đưa mắt nhìn nhau toan trả lời thì đột nhiên thiếu nữ mặc đồ tang phục cất tiếng trong trẻo nói xen vào :

- Tiện nữ thiết tưởng chả cần phải thế. Hai vị đại sư đức cao trọng vọng lưu lại đây thế nào được?

Mẫn Trọng Đường nói :

- Phượng Cô!...

Đột nhiên nổi lên cơn ho phải ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phượng nhi nói phải đó! Xin phiền hai vị về phúc trình lên phương trượng quý tự là Mẫn mỗ rất cám ơn thịnh tình đó!

Câu nói này ra vẻ trục khách.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm lạ tự hỏi: “Thế này là nghĩa làm sao?”.

Bỗng thấy phía sau cửa có tiếng giày lẹp xẹp, chàng quay đầu nhìn lại thì chính là Kim Thiếu Hòa đang vội vã bước vào. Lão thấy trong nhà có nhiều người như vậy thoáng cái rùng mình, song chỉ thoáng qua rồi lấy lại bình tĩnh, chắp tay vái mọi người rồi nói :

- Mọi việc xong cả rồi, cuộc đại tế đã bắt đầu được chưa?

Lão vừa hỏi vừa nhìn chàng thiếu niên hiếu chủ và nữ lang, không biết lão hỏi ai trong hai người đó.

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn thiếu nữ nói :

- Xin hiền muội hãy quyết định việc này...

Thiếu nữ khẽ chau đôi mày thanh tú, quay lại nói :

- Xin gia gia tác chủ!

Mẫn Trọng Đường khoát tay nói :

- Mọi việc đã chuẩn bị xong cả rồi thì bắt đầu mở cuộc đại tế đi!

Kim Thiếu Hòa lại chắp tay hỏi Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư :

- Không rõ hai vị có tham gia vào cuộc đại tế này không?

Thiếu nữ nói :

- Đương nhiên là các vị tham gia rồi. Nếu không, tất khiến cho mọi người sẽ nghi hoặc.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói với Mẫn Trọng Đường :

- Bửa nay gia gia đã nói nhiều rồi, nên nghĩ đi thôi!

Nàng quay lại nói với chàng thiếu niên :

- Ca ca! Chúng ta đi ra thôi!

Thiếu niên lập tức quay gót đi trước, thiếu nữ chắp tay nhìn mọi người trong nhà nói :

- Cuộc đại tế của gia phụ nếu không được quí vị ra tham gia tất sinh nhiều mối nghi ngờ. Xin quí vị hãy bảo toàn cho.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư không nói câu nào, quày gót trở ra.

Thanh Thành song kiếm đưa mắt nhìn nhau nói :

- Sau đại tế chúng tôi còn có một việc nhỏ muốn bàn với lệnh tôn không biết có được chăng?

Dường như hai gã đã nhìn ra thiếu nữ này chính là người đứng sau bức màn để giật giây mọi chuyện nên họ trực tiếp đề nghị với nàng.

Thiếu nữ hơi nhíu đôi lông mày đáp :

- Việc đó có thể gia phụ tôi được.

Mẫn Trọng Đường đã giả vờ nhắm mắt ngủ, nghe thiếu nữ trả lời với Song kiếm như vậy liền mở mắt ra nói theo :

- Chư vị đường xa vạn dặm tới đây, lão hủ dĩ nhiên bồi tiếp.

Thanh Thành song kiếm không nói gì nữa, theo sau hai vị cao tăng đi ra ngoài.

Lôi Danh Viễn cũng đưa mắt hỏi ý phu nhân :

- Chúng ta cũng nên đi ra thôi!

Mụ nạ dòng khẽ “ừ” một tiếng rồi đứng lên đi ra.

Lôi Danh Viễn hẹn với Mẫn Trọng Đường đến tối lại đến, rồi quay lại đi ra với phu nhân.

Đỗ Thiên Ngạc bấm Thượng Quan Kỳ khẽ nói :

- Chúng ta cũng ra đi thôi!

Âm Dương song tuyệt cũng theo sau Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu.

Mọi người đi hết con đường hầm ra tới nhà đại sảnh. Cuộc đại tế đã bắt đầu.

Chiêng trống cùng nhạc khí tấu lên những khúc nhạc bi ai.

Đỗ Thiên Ngạc nhíu mày có vẻ như muốn nói với Thượng Quan Kỳ điều gì nhưng lại thôi.

Quần hào vừa ra đến nhà đại sảnh đều chăm chú nhìn lên khán đài có đặt những vòng hoa trắng tinh và chiếc quan tài sơn son. Chàng thiếu niên hiếu chủ đứng mé bên trái, thiếu nữ đứng mé bên phải. Ai cũng lấy làm lạ: cô ta đến đây tự lúc nào?

Kim Thiếu Hòa chắp tay hướng về phía quần hào nói :

- Chư vị! Xin tế điện trước...

Lão nói với giọng cực kỳ bi ai và kính cẩn tựa hồ như trong quan tài có thi thể của Mẫn Trọng Đường thật.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lão già trong nhà mật thất chắc là Mẫn lão gia không sai. Còn trong quan tài kia không biết họ để gì vào hay để một người giả chết?”.

Mọi người hành lễ làm như đám tang thật, ai nấy vẻ mặt đều buồn bã. Giả được như vậy đâu phải chuyện dễ. Chàng đang nghĩ ngợi bỗng nghe có tiếng hô lớn :

- Cuộc tế bắt đầu!

Cái cổng lớn trước đóng chặt, bây giờ mở toang. Chàng quay đầu nhìn ra thì thấy người kéo vào như đông như nước chảy.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư bước lại trước quan tài, khom lưng tuyên Phật hiệu.

Hai vị đại sư này đã biết trong quan tài không có Mẫn Trọng Đường thật nên không chịu lạy xuống, chỉ nghiêng mình làm lễ rồi đứng tránh sang bên.

Chàng thiếu nữ hiếu chủ và nữ lang chia ra hai bên quan tài mà quỳ. Mỗi khi có người vào làm lễ thì thiếu niên và nữ lang đáp lại bằng đại lễ.

Thanh Thành song kiếm cũng chỉ nhìn quan tài vái dài một cái, còn Lôi Danh Viễn thì khấu đầu đại lễ. Âm Dương song tuyệt thấy Lôi Danh Viễn khấu đầu đại lễ đành phải phục xuống lạy ba lạy.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói với Thượng Quan Kỳ :

- Chúng ta cũng nên vào làm lễ đi thôi!

Đoạn rảo bước đi vào hành lễ.

Thượng Quan Kỳ đứng sau Đỗ Thiên Ngạc, còn Viên Hiếu nhất nhất mô phỏng theo Thượng Quan Kỳ. Ba người vừa làm lễ xong đứng lên thì đám người ở ngoài đi vào như nước chảy đã vào gần đến quan tài. Người này vừa lạy xong đứng lên thì người kia đã phục xuống, liên miên bất tận hơn hai giờ mới vãn.

Lúc đó ngoài sân còn độ khoảng hơn trăm người mà người nào cũng có vẻ là tay danh vị trong võ lâm.

Kim Thiếu Hòa vội chạy lại nói khẽ với Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư :

- Hiện giờ sắp xuất cửu Mẫn lão gia rồi. Mấy vị gần cả ngày trời chưa ăn uống gì, tôi tưởng các vị bất tất phải hộ tống linh cửu, mời các vị qua viện phía Tây. Ở đó đã sắp đặt cỗ bàn để các vị vào tiệc.

Thiết, Phàm Mộc đại sư chưa kịp trả lời thì Lôi Danh Viễn đã lên tiếng trước :

- Tại hạ cùng Mẫn huynh đã kết giao mấy chục năm nay, có lý đâu lại không đi tiễn linh cửu? Ai thì tôi không biết, nhưng tôi thì nhất định phải đi!

Kim Thiếu Hòa đưa mắt nhìn Lôi Danh Viễn rồi nói :

- Lôi huynh nói đúng!

Lão lại đảo mắt nhìn Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư cùng Thanh Thành song kiếm nói tiếp :

- Đại sư cùng đạo trưởng bất tất phải đi nữa!

Thiết Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu nói :

- Bần tăng vâng huấn dụ đến đây, đâu dám kiếm cớ để thoái thác!

Đỗ Thiên Ngạc kéo Thượng Quan Kỳ quay đầu lại cốt để không nhìn thấy Kim Thiếu Hòa.

Một lúc sau, mười tám gã đại hán vận đồ đen khiêng linh cửu đi ra.

Ngoài cửa lớn đã có mười hai tay nhạc đang đứng chờ sẵn, vừa thấy linh cửu đi ra liền tấu nhạc lên đi trước mở đường.

Lúc đó mặt trời sắp lặn, những tia sáng vàng rực chiếu lên trời thành một vùng ráng đỏ.

Những nơi linh cửu đi qua, người đông như kiến cỏ quỳ xuống lạy nghiêm cẩn dị thường. Giấy vàng giấy bạc đốt khắp mọi chỗ. Xem thế cũng đủ biết Mẫn lão gia rất được lòng người kính mộ.

Làn sóng người dài đến hơn mười dặm, linh cửu đi đủ hết ba giờ mới hết người bái vọng rồi đi vào nơi hoang dã.

Vào khoảng canh hai, bốn mặt tối đen, chỉ có ánh sao lờ mờ lạnh lẽo, từng cơn gió đêm rít lên, cát bụi cùng ngọn cỏ lá cây tung bay rào rào.

Nữ lang vận hiếu phục khẽ vẫy tay cho linh cửu dừng lại. Nàng quay sang nhìn chàng thiếu niên mặc đồ đại tang khẽ nói :

- Chúng ta đưa phụ thân đến mộ huyệt cho mau, đừng để người ngoài hộ tống nữa.

Thiếu niên mặc đại tang xem chừng rất tôn trọng thiếu nữ gật đầu nói :

- Hiền muội nói rất phải!

Rồi chàng quay lại chắp tay thi lễ nói với quần hào :

- Để cho gia phụ chóng đến nơi an táng, chúng tôi không dám phiền đến quí vị nữa.

Quần hào thấy chàng có hành động đột ngột như thế không khỏi lấy làm ngạc nhiên, không hiểu tại sao.

Thiết Mộc đại sư chắp hai tay trước ngực, cao giọng tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Tiểu thí chủ đã nói vậy bằng tăng xin tuân mệnh và xin cáo lui tại đây.

Phàm Mộc đại sư cũng chắp tay vái chào và trở gót đi theo Thiết Mộc đại sư.

Quần hào cũng lục tục kéo đến trước linh cửu làm lễ rồi quay về.

Chỉ trong khoảnh khắc, mười phần đã bỏ đi đến tám, chín, chỉ còn vợ chồng Lôi Danh Viễn, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu cùng Âm Dương song tuyệt.

Chàng thiếu niên hiếu chủ thấy quần hào đi cả rồi cảm thấy trong dạ băn khoăn liền chấp tay nói lớn :

- Xin quí vị hãy quay về hàn xá chờ đợi một chút. Vãn bối an táng xong gia phụ sẽ quay về lập tức.

Nữ lang khẽ nhíu cặp lông mày khẽ nói :

- Ca ca hãy mời Lôi bá bá và bọn người ngoài về cả đi.

Thiếu niên suy nghĩ một lúc quay sang bọn Lôi Danh Viễn, Đỗ Thiên Ngạc :

- Đêm khuya trời lạnh, không dám phiền chư vị đi xa, xin hãy quay trở lại.

Lôi Danh Viễn giương đôi mắt lên nói :

- Ta cùng lệnh tôn đã giao kết mấy mươi năm, mắt chưa thấy lão hữu yên mồ thì ta làm sao yên lòng mà quay về cho được?

Chàng thiếu niên đưa mắt nhìn thiếu nữ ấp úng :

- Việc này... việc này...

Chàng không nghĩ ra được lý do để cự tuyệt nên không biết nói thế nào. Lôi Danh Viễn vuốt râu cười ha hả nói :

- Hiền điệt không muốn cho người lão thúc này đưa người bạn cũ đến nơi yên nghĩ cuối cùng lão hủ cũng không dám miễn cưỡng, chỉ xin hiền điệt ưng cho một điều là lão hủ trở gót liền.

Chàng thiếu niên hỏi :

- Chẳng hay thúc thúc muốn điều chi?

Lôi Danh Viễn nói :

- Cho lão hủ nhìn lại di dung người bạn hữu một lần cuối cùng!

Thiếu niên lùi lại hai bước nói :

- Quan tài đã phong kín, không dám mở ra nữa. Vãn bối xin đa tạ tấm thịnh tình của Lôi thúc thúc.

Nữ lang vẫy tay một cái. Mười mấy gã đại hán lập tức khiêng quan tài lên, trông về phía trước chạy như bay.

Lôi Danh Viễn đằng hắng một tiếng toan cất bước đuổi theo. Thiếu nữ đang đứng một bên bước

lên hai bước cản đường :

- Lôi thúc thúc đã coi di dung sư phụ tại hậu diện, đâu cần phải coi thêm nữa.

Lôi Danh Viễn cười lạt nói :

- Lão phu đây là hạng người nào mà để người lừa gạt một cách quá dễ dàng thế?

Nữ lang mày liễu dựng ngược nói :

- Lôi thúc thúc cùng gia phụ có giao tình rất thâm hậu, vãn bối không muốn thất lễ. Xin thúc thúc đừng can thiệp vào việc riêng nhà vãn bối.

Lôi Danh Viễn tức run lên nói :

- Giả tỷ mà lão phu muốn phá quan tài để xem thì điệt nữ sẽ làm gì?

Nữ lang chau mày ra chiều giận dữ đáp :

- Thi thể gia phụ đã nhập quan rồi há lại để cho kẻ khác mở ra. Dường như Lôi thúc thúc không có quyền thế gì để bắt buộc người phải mở quan. Mà dù có đi chăng nữa vãn bối cũng không muốn cho gia phụ phải bộc lộ hình hài.

Thượng Quan Kỳ càng nghe càng kinh dị, chàng nghĩ thầm: “Rõ ràng là Mẫn lão gia còn ngồi trong mật thất, sao nữ lang lại cố cãi là thi thể gia phụ?”.

Chàng không sao giải được mối nghi ngờ quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc chỉ cười nhạt và lắc đầu ra hiệu cho Thượng Quan Kỳ đừng can thiệp vào chuyện của người ta.

Bỗng thấy Lôi Danh Viễn vuốt râu cười nói :

- Đúng rồi! Việc cha con nhà họ Mẫn đúng ra lão phu không nên can thiệp vào. Nhưng lệnh tôn lúc sinh tiền đã có lời thề thốt với ta. Theo đạo nghĩa trong võ lâm, lão phu không thể can thiệp được.

Lão vừa nói vừa nhìn bà vợ như để dò ý. Giả tỷ mà Lôi phu nhân mở miệng bảo không là lão quyết không dám trái ý, dè đâu mụ chỉ đứng im để xem sự việc chứ không nói câu nào.

Nữ lang đảo mắt nhìn Lôi Danh Viễn rồi lạnh lùng hỏi :

- Nếu tôi nhất ý không để cho Lôi thúc thúc mở quan tài ra thì Lôi thúc thúc sẽ làm gì nào?

Lôi Danh Viễn đáp :

- Nếu vậy thì...

Lão nghĩ mãi mà không biết phải nói sao.

Thiếu nữ đột nhiên vung tay lên nói :

- Xin ca ca hãy hộ tống quan tài đi trước.

Nguyên mười sáu gã khiêng quan tài thấy hai người tranh luận nên chúng cũng dừng lại luôn.

Chàng thiếu niên hiếu chủ dường như nhất nhất đều nghe theo lời cô em, liền khẽ ra lệnh :

- Khiêng quan tài lên đi.

Rồi chàng rảo bước đi về phía trước.

Mười sáu gã đại hán võ trang lại khiêng quan tài lên đi rất mau.

Lôi Danh Viễn trong lòng nóng nảy, đột nhiên bước qua mé tả ba bước định tránh nữ lang đi lên trước đuổi theo. Nào ngờ lão vừa chuyển mình, nữ lang đã liệu trước, khẽ nghiêng người để ngăn đường Lôi Danh Viễn.

Lúc này Lôi Danh Viễn tựa hồ lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hú lên một tiếng rồi nhảy lên mé hữu xa ra hơn một trượng, đồng thời nữ lang nghiêng người sang mé tả, như bóng theo hình và chận đầu Lôi Danh Viễn.

Chương 21: Quan Tài Khiêng Đi Đâu

Thượng Quan Kỳ khẽ nhíu đôi lông mày hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Sao Lôi Danh Viễn lại ưa thích can thiệp vào việc người? Người ta không cho mình đi coi thì thôi, tội gì mà phải tranh chấp với họ?

Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn nữ lang từ đầu đến chân, đột nhiên thở dài đáp :

- Trong võ lâm có quá nhiều việc rắc rối bí ẩn không ai ngờ tới được.

Thiên Ngạc nói dỡ lại thôi. Thượng Quan Kỳ khẽ kêu lên một tiếng "Úi chà" gật gật đầu, trong lòng chàng cảm thấy thất vọng vì Đỗ Thiên Ngạc đã không nói hết. Tuy chàng mới bước chân vào chốn giang hồ, biết rất ít chuyện ngoắt ngoéo trong võ lâm song chàng hiểu vụ này không phải tầm thường. Chàng cũng dư tính hiếu kỳ nên chăm chú nhìn nữ lang.

Thượng Quan Kỳ thấy cặp mắt nàng trong như nước hồ thu, mặt nàng lạnh như sương băng, đôi lông mày rũ xuống khóe mắt, mũi thẳng dọc dừa. Toàn thể tướng mạo trơ ra như gỗ đá không có một chút gì khác lạ. Nàng nói với Lôi Danh Viễn :

- Đêm khuya sương lạnh, vãn bối tưởng Lôi Danh Viễn là người thông minh nên về sớm đi là hơn.

Lôi Danh Viễn tức giận quát lên :

- Hiền điệt nữ! Nếu điệt nữ còn vô lễ thì đừng trách lão phu không kể gì đến tình trên dưới, sẽ ra tay đó.

Thiếu nữ vẫn không chớp mắt lạnh lùng nói :

- Nếu Lôi thúc thúc cố ý can thiệp vào việc nhà chúng tôi thì e rằng thanh danh của thúc thúc sẽ bị tiêu diệt trong chốc lát!

Viên Hiếu thủy chung vẫn đứng bên không nói câu gì, lúc này bất giác cũng lên tiếng :

- Cô này sao lại vô lễ đến người già đến thế? Hay là...

Y chưa dứt lời thì Lôi Danh Viễn râu tóc dựng ngược, nắm hai tay lại quát lên một tiếng phóng quyền ra đánh thiếu nữ.

Thiếu nữ khẽ chuyển lưng đi một cái, cười gằn một tiếng xích chân đi nửa bước. Bàn tay ngọc nhanh như chớp giơ ngang phạt vào tay Lôi Danh Viễn. Dè đâu Lôi Danh Viễn phóng chưởng nửa chừng rồi dừng lại thu tay về.

Viên Hiếu đang nói dỡ thấy Lôi Danh Viễn chưa đánh đã lui rồi, không nhịn được lên tiếng hỏi :

- Ông già kia sao lạ thế? Ông đã ra tay động thủ lại vì lẽ gì mà rụt tay về?

Hay là...

Rồi y không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười hỏi :

- Phải chăng hiền đệ muốn hỏi sao người đời lại kỳ cục như thế?

Viên Hiếu đỏ mặt đáp :

- Thật ra có nhiều người không kỳ cục tí nào.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói :

- Phải rồi! Kẻ làm chồng tuân theo lệnh của vợ, chính là việc hợp với nghĩa trời đất có chi là lạ! Dù Lôi Danh Viễn có lớn mật đến đâu mà phu nhân kéo tay lại là hết chuyện.

Thượng Quan Kỳ lúc này trong dạ không biết bao nhiêu mối nghi ngờ.

Nhưng chàng thấy Lôi Danh Viễn khẽ bị bà vợ duyên dáng kéo áo một cái là lập tức phải thu chưởng về, rồi lại nghe Đỗ Thiên Ngạc nói mấy câu đó làm chàng rất buồn cười mà không cười ra tiếng.

Nữ lang cũng nhìn rõ Lôi Danh Viễn bị vợ kéo áo phải rụt tay về, nàng khẽ nhíu đôi lông mày nói :

- Xin mời quí vị trở gót.

Đoạn nàng giơ tay lên một cái quay mình chạy đi ngay. Còn mười sáu gã đại hán võ trang khiêng quan tài đã đi xa mất rồi.

Lôi Danh Viễn cúi đầu ghé tận vào miệng bà vợ duyên dáng để nghe bà truyền bảo. Lão gật đầu luôn luôn rồi hai ông bà sánh vai ra đi, mất hút vào trong đêm tối.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đổ tiền bối! Chúng mình có nên đi theo xem việc này ra sao không?

Đỗ Thiên Ngạc dường như thấy còn nhiều chuyện lạ, muốn thỏa mãn tính hiếu kỳ liền gật đầu nói :

- Phải đó! Chúng ta thử đi theo xem sao.

Nói rồi đi lên trước. Đỗ Thiên Ngạc rất dồi dào kinh nghiệm trong giang hồ, chỉ nhắm hướng nữ lang đi rồi quanh đường khác đuổi theo.

Âm Dương song tuyệt thấy vợ chồng Lôi Danh Viễn cùng bọn Thượng Quan Kỳ lục tục kéo nhau đi hết, ghé tai bàn nhau một hồi rồi cũng đi theo, nhưng đi một nẻo đường khác.

Bấy nhiêu người cùng một mục đích đuổi theo nữ lang mặc hiếu phục. Có điều mỗi người chọn một ngã nên cách nhau khá xa lại đang đêm trời tối nên không nhìn thấy nhau.

Chớp giật loang loáng, sấm nổ rền trời, mưa như trút nước.

Gió thổi, chớp giật, sấm nổ vang tai hòa lẫn với tiếng sóng dưới sông vổ bì bõm khiến cho cảnh đêm khuya tịch mịch càng thêm rùng rợn.

Đỗ Thiên Ngạc thả bước từ từ tưởng để chờ Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo kịp rồi sẽ chạy mau vì trời mưa to gió lớn dù tai thính mắt tinh đến đâu cũng không trông thấy người và nghe tiếng chân bước, ngờ đâu vừa quay đầu lại đã thấy hai người đứng sau lưng.

Đỗ Thiên Ngạc đã vận khinh công tột độ để chạy mà hai người đuổi kịp thì cho là khinh công hai người này con cao hơn mình. Ông không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ vừa phủi nước mưa vừa cười nói :

- Không chừng vợ chồng Lôi Danh Viễn và Âm Dương song tuyệt cũng sắp đuổi đến nơi.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói :

- Có lẽ trận mưa lớn này rất có lợi cho Mẫn cô nương.

Thượng Quan Kỳ đang ngạc nhiên thì Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp :

- Lúc chúng ta vào nhà mật thất để yết kiến Mẫn lão anh hùng, tôi đã lấy làm lạ và chỉ cho rằng vì lão gia đã chán ngán bước đường gian hiểm trên chốn giang hồ muốn ẩn lánh sớm hay vì tiếng tăm lão gia quá lớn, giao du rất rộng nên bày ra cái chết giả để thoát khỏi vòng trần lụy, nhưng giờ nghĩ lại thật đáng buồn cười!...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng người dưới mật thất không phải là Mẫn lão anh hùng thật mà do người khác giả trang?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Tôi tưởng đến tám phần là đúng thế. Chúng ta thấy bao nhiêu quyền hành đều do cô gái này nắm hết, dường như cô ta chủ trương hết mọi việc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ chỉ đoán như thế, nhưng không biết nghĩ một cách tinh vi như Đổ lão tiền bối.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Trên chốn giang hồ không căn cứ vào tuổi tác hay vào địa vị lớn nhỏ để xưng hô. Nếu lão đệ này coi Đổ mỗ là người hơn tuổi thì ta gọi nhau bằng anh em hay hơn.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cung kính không gì bằng tuân mệnh, vãn bối xin gọi tiền bối bằng Đỗ huynh!

Bỗng thấy Viên Hiếu nói xen vào :

- Đại ca! Thiếu nữ áo trắng đã đến rồi.

Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thì thấy trời tối đen như mực, mưa như trút nước, chỉ cách ngoài năm trượng là không thấy gì hết.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lút rồi hỏi lại :

- Viên đệ có nhìn rõ đúng là thiếu nữ áo trắng không?

Viên Hiếu đáp :

- Đệ nhìn rõ lắm, quyết không sai được!

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ một lát rồi nói :

- Tính thời gian thì bọn nàng cũng gần qua đây, chúng ta phải theo dõi xem.

Thượng Quan Kỳ hỏi Viên Hiếu :

- Viên đệ! Bọn họ đi về ngã nào?

Viên Hiếu đáp :

- Dường như bọn họ đi ra phía bờ sông!

Đỗ Thiên Ngạc giật mình lấy làm kỳ lạ hỏi :

- Họ ra bờ sông làm gì? Chẳng lẽ đem thủy táng Mẫn lão anh hùng?...

Đổ Thiên cúi đầu xuống suy nghĩ rồi đột nhiên tung mình, vừa chạy vừa nói :

- Chúng ta đuổi theo xem sao!

Vừa nói vừa trông về hướng bờ sông mà chạy.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo sát bên. Ba người chạy như bay dưới trời mưa như trút nước.

Phút chốc đã gần tới bờ sông. Đỗ Thiên Ngạc dừng bước, quay đầu nhìn Viên Hiếu muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Kỳ tựa hồ hiểu ý Thiên Ngạc, liền hỏi Viên Hiếu :

- Viên đệ! Phải chăng nữ lang đi về phía mé tả bờ sông này?

Viên Hiếu ngẫn ngơ một lát rồi nói :

- Để em đi coi đã!

Đột nhiên y vung hai tay một cái, người đã nhảy tót lên cao hơn hai trượng, phóng mình dọc theo hai bờ sông chạy như bay.

Đỗ Thiên Ngạc thấy thân hình Viên Hiếu chạy loang loáng như chớp thì khen thầm trong bụng: “Khinh công chú này cao thiệt, khắp võ lâm hiện nay khó tìm được năm ba người như chú”.

Viên Hiếu đi rồi hai người đứng lại chờ. Thượng Quan Kỳ vừa vuốt nước mưa vừa hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Chúng ta đội gió dầm mưa theo dõi vất vả thế này, giả tỷ tra xét rõ tình hình rồi thì có nên can thiệp vào hay không?

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả nói :

- Các nhân vật võ lâm phần nhiều có tính như vậy. Biết bao nhiêu việc không có liên quan gì đến mình mà cứ phải điều tra cho cực nhọc. Khi điều tra được rồi nào có chịu bỏ đi, lại để mình bị lôi

cuốn vào cuộc gian nguy. Theo ý huynh nghĩ thì việc này phức tạp vô cùng và dính líu đến nhiều người. Cứ nhìn thấy Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư là những cao tăng chùa Thiếu Lâm cùng Thanh Thành song kiếm xưa nay ít dính vào chuyện giang hồ mà cũng thân hành đến đây thì rõ ràng cái chết của Mẫn lão anh hùng không phải tầm thường. Nếu quả huynh đoán đúng thì hai vị cao tăng Thiếu Lâm cùng Thanh Thành song kiếm cũng ngấm ngầm theo dõi.

Ngừng một lát y nói tiếp :

- Không chừng đêm nay chúng ta sẽ được xem những việc động trời.

Thượng Quan Kỳ đã từng mắt thấy hai vụ thê thảm kinh hồn khiếp vía đều lôi cuốn cả chàng vào cuộc. Một là vụ đại biến của việc hội họp ngũ lão và vụ Vân Cửu Long cùng các nhà sư Tây Tạng đấu võ, rồi sau gã áo xanh đến giết người đẫm máu. Nên nay chàng nghe Đỗ Thiên Ngạc nói đến việc động trời chàng không cho là lạ nữa mà nghĩ thầm: “Một khi phát giác ra việc bí mật này thì tự mình phải nên hành động như thế nào? Khoanh tay đứng nhìn để họ tự tàn sát nhau hay rút đao xông vào giữa cuộc thị phi?”.

Chàng đang suy nghĩ, bỗng có một luồng gió mạnh xông tới, chàng chưa kịp quay đầu lại thì đã nghe tiếng Viên Hiếu nói :

- Đại ca! Bọn họ đều ở cả bờ sông rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Hay lắm! Chú dẫn chúng ta đi coi.

Viên Hiếu vâng lời quay mình đi luôn.

Ba người đội mưa đi một lát đã tới giang tân, Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Viên đệ! Hãy đi chậm lại một chút, đừng để họ thấy chúng ta.

Viên Hiếu dừng bước trỏ về mé tả phía trước nói :

- Cô gái áo trắng lại không thấy đâu nữa, chỉ còn mấy gã khiêng quan tài mà thôi...

Đỗ Thiên Ngạc phóng hết nhãn lực ra xa để nhìn mà vẫn không thấy một bóng người nào cả, bất giác chau mày hỏi Viên Hiếu :

- Quan tài còn đó không?

Viên Hiếu đáp :

- Quan tài hãy còn.

Đỗ Thiên Ngạc theo hướng tay Viên Hiếu chỉ thủng thỉnh đi tới. Đi chừng bốn năm dặm mới thấy thấp thoáng bóng người trong đêm tối, đều là những đại hán khiêng quan tài đứng yên không nhúc nhích, còn nữ lang áo trắng thì không biết đã đi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc hạ thấp người xuống nhìn hình thế khắp bốn mặt. Nơi những đại hán đang đứng là chỗ sông uốn khúc, bờ sông lau sậy mọc cao hơn đầu người, mưa gió làm vang lên những tiếng rì rào.

Cách chỗ bọn đại hán đứng chừng hơn hai trượng có một mô đất nổi cao lên.

Nếu đứng sau mô đất này nhìn ra rất rõ mà sẽ không ai trông thấy mình.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại khẽ kéo vạt áo Thượng Quan Kỳ ra dấu núp vào sau mô đất. Hai người vuốt những hạt nước mưa trên mặt, chú ý nhìn ra: mười sáu gã đại hán vẫn đứng yên đó, gió thổi vạt áo bay phất phới, chàng thiếu niên hiếu phục cũng không thấy nơi đó.

Thượng Quan Kỳ cất tiếng khẽ gọi :

- Viên đệ! Viên đệ!

Nhưng gọi hai ba câu mà không nghe thấy tiếng đáp lại. Chàng quay nhìn bốn mặt nhưng không thấy bóng dáng Viên Hiếu đâu bất giác cả kinh quên cả hoàn cảnh hiện tại, định đứng thẳng lên để gọi thì bất thình lình bị người nắm chặt bả vai nói :

- Không được nhúc nhích! Hãy nhìn về phía bãi lau kia.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên xem thì thấy thiếu nữ áo trắng ở trong bụi lau thủng thẳng đi ra, theo sau nàng chính là Mẫn công tử cùng bốn gã đại hán thân hình cao lớn vận võ trang.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ kéo áo Thượng Quan Kỳ nói nhỏ :

- Quả nhiên chốn giang tân này đã có người chờ sẵn để đón bọn họ.

Thượng Quan Kỳ giương mắt lên nhìn thiếu nữ áo trắng thấy nàng giơ tay chỉ quan tài, mở miệng anh đào nói chuyện gì chàng không nghe rõ vì mưa to gió lớn át cả tiếng nàng. Chàng cố lắng tai nghe cũng chỉ nghe lõm bõm được mấy tiếng: “Trong quan tài này”.

Chàng tự hỏi: “Chẳng lẽ trong cỗ quan tài này không phải là thi thể Mẫn lão anh hùng?”.

Bỗng thấy bốn gã đại hán chạy ra khiêng lấy quan tài đi vào bụi lau. Nữ lang nhìn bốn gã đại hán khiêng quan tài vào trong rồi đột nhiên giơ bàn tay ngọc lên vổ vào vai một gã đại hán đang đứng đó.

Tay thiếu nữ huy động luôn luôn, chỉ trong chớp mắt cả mười sáu gã đại hán bị mỗi người một chưởng nằm lăn ra đất.

Thượng Quan Kỳ nhìn tấn kịch rùng rợn lẩm bẩm :

- Lại một vụ tàn sát khốc liệt, thảm trạng xảy ra chẳng kém gì những tấn kịch nơi chùa cổ hoang núi Bạch Mã.

Đỗ Thiên Ngạc đã bôn tẩu giang hồ đã nhiều rồi mà khi trông thấy tấm thảm kịch này cũng cảm thấy trong lòng bất nhẫn, buông một tiếng thở dài nói :

- Thật là thủ đoạn tàn nhẫn!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại phía sau vẫn chưa thấy Viên Hiếu đâu không khỏi kinh hãi, vội hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Viên đệ đi đâu vậy?

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nhíu mày đáp :

- Viên đệ là tay võ công trác tuyệt quyết không có gì đáng ngại, Thượng Quan đệ không cần nóng nảy.

Thượng Quan Kỳ tuy trong dạ bồn chồn nhưng không biết làm cách nào, đành chú ý về phía nữ lang áo trắng, thấy nàng chạy một mạch vào trong bụi lau.

Mẫn công tử chờ cho nữ lang áo trắng đi rồi, đột nhiên cúi xuống thò tay ra lục trong người đại hán một hồi, đứng lên khẽ lắc đầu. Tuy trời tối mù mịt lại mưa to gió lớn song Thượng Quan Kỳ đứng cách đó không xa mấy nên nhìn thấy rõ mọi cử chỉ của Mẫn công tử. Lát sau, nữ lang áo trắng lại trở ra đứng sau lưng Mẫn công tử. Bằng một giọng sang sảng, nàng hỏi Mẫn công tử :

- Phải chăng ca ca thấy tôi hạ thủ một cách quá khốc liệt?

Mẫn công tử vội đáp :

- Hiền muội chẳng nên bận tâm, tiểu huynh đâu dám nghĩ như vậy.

Nữ lang cười lạt nói :

- Giả tỷ mà ca ca có nghĩ như vậy...

Mẫn công tử vội nói :

- Cái đó tiểu huynh không dám!

Mấy câu này hai người nói rất to, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ đều nghe rõ mồn một.

Thốt nhiên nữ lang áo trắng cười khẩy một tiếng, quay mình quát hỏi :

- Ai đó? Ngấp nghé gì thế?

Thượng Quan Kỳ nghĩ là hành tung mình đã bị bại lộ, giật mình đánh thót một cái.

Chàng nghĩ thầm: “Nàng đã thấy mình rồi, âu là ta cứ đàng hoàng xuất đầu”.

Chàng toan đứng lên bỗng nghe có tiếng người ho phía sau mô đất cách đó chừng ngoài ba trượng, rồi một người từ từ đứng lên, chính là Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn.

Nữ lang áo trắng cười gằn nói :

- Tưởng ai! Lại ra là Lôi thúc thúc!

Lôi Danh Viễn từ từ bước tới nói :

- Chính lão phu!

Nữ lang quay lại nhìn thiếu niên rồi từ từ bước tới trước mặt Lôi Danh Viễn hỏi :

- Có phải Lôi thúc thúc vẫn theo dõi chúng cháu?

Lôi Danh Viễn đáp :

- Lão phu vừa mới đến!

Nữ lang áo trắng hai hàng nước mắt chảy quanh hỏi :

- Lôi thúc thúc cứ theo dõi chúng cháu là có ý gì?

Lôi Danh Viễn đáp :

- Chẳng lẽ cô cấm lão phu được sao!

Nữ lang áo trắng vẻ mặt đang buồn thiu bỗng cười tủm tỉm hỏi :

- Lôi thúc thúc theo dõi chúng cháu chắc đã nhìn rõ hết mọi việc?

Lôi Danh Viễn hỏi lại :

- Nhìn rõ hết rồi thì sao?

Nữ lang áo trắng lại càng cười tươi hơn nữa nói :

- Nếu Lôi thúc thúc đã nhìn thấy hết thì đừng mong trở về được nữa!

Lôi Danh Viễn cả giận hỏi :

- Ngươi giữ được lão phu ư?

Thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Nếu Lôi thúc thúc không tin là vãn bối có thể giữ được thúc thúc thì hãy xem đây!

Nàng vẫy tay một cái, lập tức bốn gã đại hán từ trong bụi lau nhảy ra bao vây lấy Lôi Danh Viễn.

Lôi Danh Viễn cười lạt, đưa mắt nhìn bốn hướng hỏi :

- Xác chết trong quan tài kia là ai?

Nữ lang áo trắng giơ tay lên đáp :

- Lôi thúc thúc muốn biết thì chui vào đó mà coi.

Bốn gã đại hán quát lên đồng thời cùng vung quyền ra đánh.

Lôi Danh Viễn cũng quát lên, phóng ra một chiêu “Đả Hỏa Siêu Thiên” để ngăn ngừa đòn của bốn người hợp kích.

Chiêu thức này huy động cả quyền cước nên dù chỉ một chiêu mà hóa ra bốn: tay trái đánh chéo lên, tay phải đánh tạt ngang, chân phải đá móc, chân trái tung lên đánh vào trước ngực, mặt, bả vai và bụng dưới của bốn gã đại hán áo đen.

Thiếu nữ áo trắng khẽ đưa bàn tay ngọc vuốt làn tóc mây nở một nụ cười thật xinh nói :

- Chiêu thức của thúc thúc bao gồm cả công lẫn thủ, chẳng trách nổi tiếng trong võ lâm là phải, nhưng mà...

Từ cái liếc mắt cho đến cái cười của nàng đều tỏ vẻ khinh miệt Lôi Danh Viễn.

Lôi Danh Viễn trong lúc động thủ ra chiêu tuy không nhìn mặt nàng nhưng nghe giọng nói cũng biết. Lão tức giận đến nổi râu tóc dựng cả lên, lão quát mắng mấy tiếng, vung quyền phóng chưởng công kích mãnh liệt, thế như vũ bảo. Bốn gã đại hán áo đen cũng không vừa, vả lại chúng hợp nhau lại đánh khiến cho Lôi Danh Viễn khó lòng chiếm được phần thắng.

Thiếu nữ áo trắng cứ luôn cười nửa miệng, thõng tay đứng xem. Ngọn gió sông hiu hắt thổi áo xiêm nàng bay lất phất, thái độ nhàn nhã với vẻ đẹp mê người khác nào người con gái khuê phòng đang xem hoa nở ngày xuân.

Một trận gió thổi qua, trong bụi lau rít lên một hồi sáo, lại bốn gã áo đen nữa từ trong bụi nhảy ra.

Nữ lang áo trắng giơ bàn tay ngọc lên đánh một cái rồi nói :

- Lôi lão anh hùng là một tay cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ, các ngươi phải nhất thời ra tay đối phó mới được.

Bốn gã đại hán ra sau vâng lệnh, lập tức chia ra bốn phía vây đánh Lôi Danh Viễn.

Bọn đại hán áo đen này đã được huấn luyện rất thuần thục, thêm vào bốn gã đến sau, uy lực tăng thêm bội phần.

Lôi Danh Viễn chuyển động thần oai, múa tít song quyền phát ra tiếng gió vù vù. Tám gã đại hán áo đen không có cách nào tiến gần lại được.

Nữ lang áo trắng liếc mắt nhìn bốn phía, cất tiếng oanh vàng hỏi :

- Lôi thúc thúc chỉ có một mình thôi ư? Lôi thẩm thẩm bây giờ ở đâu?

Lôi Danh Viễn đang ra sức đánh với tám gã đại hán rất tốn hơi sức, biết rằng sẽ không chống được bao lâu. Nếu không giết chết người thì khó lòng thoát khỏi vòng vây. Lão ngầm vận chân khí lớn tiếng đáp lại :

- Một mình lão phu cũng đủ sức đối phó với bọn bây, đâu cần thẩm thẩm phải giúp sức.

Lão liền thay đổi thế đánh, phóng liền bốn chưởng ra bốn mặt.

Bốn chưởng này kình lực mãnh liệt vô cùng, khiến bốn gã đại hán áo đen phải lập tức nới vòng vây.

Nữ lang áo trắng khẽ nhíu đôi lông mày nói :

- Lôi thúc thúc tự mình kiếm chuyện, đừng trách vãn bối vô lễ.

Nguyên nàng thấy tám gã đại hán không thắng nổi Lôi Danh Viễn nên nàng chuẩn bị tự mình ra tay, nhưng không tiện đánh ngay nên nàng cố ý dùng lời trêu chọc Lôi Danh Viễn để y tức mình buông lời thách thức.

Lôi Danh Viễn quả nhiên lửa giận bốc lên, vừa vận công phóng chưởng đánh tám gã đại hán vừa lạnh lùng nói :

- Hiền điệt nữ còn ngón gì cứ trổ ra đi! Lão phu muốn coi võ công hiền điệt nữ tới mức độ nào!

Trên cặp lông mày thiếu nữ áo trắng thoáng hiện lên một luồng sát khí nhưng miệng vẫn một giọng êm đềm, vừa cười vừa nói :

- Lôi thúc thúc đã muốn hiểu võ công vãn bối, vậy vãn bối phải hết lòng cung kính!

Nàng ngừng một lát đột nhiên quát lớn :

- Bọn ngươi tránh ra!

Bọn đại hán tám người vâng lệnh lùi về phía sau năm thước.

Nữ lang áo trắng từ từ bước lại cười nói :

- Lôi thúc thúc cố tâm bức bách, xin đừng trách vãn bối không nghĩ gì đến tình cố cựu!

Lôi Danh Viễn cười lạt nói :

- Gia gia ngươi cùng lão phu võ công chỉ suýt soát nhau, chẳng lẽ ngươi còn giỏi hơn gia gia ngươi? Giờ ngươi muốn động thủ ta e rằng không địch nổi đâu! Thi thể vong hữu ta chưa an táng xong, nếu ta lỡ tay đánh chết con gái người thì thế nào được?

Nữ lang áo trắng tủm tỉm cười đáp :

- Lôi thúc thúc tuy có chút tiếng tăm trên giang hồ nhưng theo vãn bối xét thì các nhân vật võ lâm trên giang hồ có sợ là sợ ám khí của thẩm thẩm mà thôi, thực ra đâu có sợ võ công của thúc thúc. Thẩm thẩm xuất thân Đường gia ở Tứ Xuyên. Nói trắng ra người ta có sợ là sợ Đường gia ở Tứ Xuyên mà thôi.

Lôi Danh Viễn tức giận nói :

- Ngươi nói thế tức là muốn cùng ta động thủ?

Nữ lang áo trắng đột nhiên mặt đổi sắc dằn giọng :

- Vãn bối chẳng những không sợ gì Lôi thúc thúc mà ngay cả Lôi thẩm thẩm vãn bối cũng không coi vào đâu! Mặc dù Đường gia Tứ Xuyên nổi tiếng khắp thiên hạ về môn thuốc độc nhưng chưa chắc có thể dùng ám khí để hạ vãn bối được.

Mấy câu nói sắc nhọn này khiến cho ngọn lửa giận trong lòng Lôi Danh.

Viễn bừng cháy lên cao, lão không nhịn được quát lớn :

- Ta nể là nể vong hữu nên không muốn cùng ngươi động thủ chứ ta sợ gì ngươi.

Lão tức quá vừa nói vừa thở lên hồng hộc.

Nữ lang áo trắng nói :

- Lôi thúc thúc dầm mưa đến đây chắc thế nào không có Lôi thẩm thẩm kề cận, sao không mời thẩm thẩm ra đây để vãn bối biết qua ám khí của Đường môn?

Nàng còn chần chừ không muốn động thủ ngay là có ý muốn khiêu khích lão để lão gọi bà vợ ra luôn cho nàng tiện việc nhổ cỏ nhổ tận gốc.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, sau một lúc nóng giận đã bình tĩnh lại được ngay. Lão suy nghĩ kỹ khi thiếu nữ nói câu nào cũng có ý khích cho vợ mình xuất đầu lộ diện thì lão không khỏi sinh nghi. Lão tự hỏi: “Không lẽ con bé ranh này cố tình đối phó với vợ chồng mình?”.

Lão chợt nhìn nữ lang thấy nàng mặt lạnh như tiền không còn chút gì là ôn như nữa, bất giác lão băn khoăn lo ngại.

Giả tỷ mà lão chưa quen biết nữ lang áo trắng thì quyết lão không nhẫn nại nổi. Nhưng lão thấy nữ nhân lúc bình thường chỉ là một thiếu nữ ôn nhu, gương mặt khả ái, đối với vợ chồng lão lúc nào cũng niềm nở. Thế mà bây giờ đột nhiên nàng mặt lạnh như băng đầy sát khí, có một thái độ hoàn toàn tương phản lại nên lão rất nghi ngờ. Vì đã có một cảm giác rất sâu xa mà tinh thần lão uy hiếp lão nên mất hẳn tính nóng nảy, lão nhẹ nhàng nói :

- Lão phu chỉ muốn xem trong quan tài có phải là di thể của vong hữu không mà thôi...

Nữ lang áo trắng nói :

- Nếu Lôi thúc thúc nhất định muốn coi thì xin mời thẩm thẩm cùng đi một thể!

Tuy nàng nói mấy câu rất bình dị nhẹ nhàng, mà Lôi Danh Viễn nghe có cảm giác ớn lạnh đến xương tủy, không biết đáp thế nào.

Trận mưa rào gió lạnh đến bất chợt mà tạnh cũng bất chợt. Lúc hai người nói chuyện thì mưa đã tạnh hẳn mà gió cũng bớt nhiều.

Mây đen tản mác, ánh sao đã dần dần hiện ra, cảnh vật xung quanh đã trông rõ ràng hơn.

Nữ lang áo trắng đột nhiên quay đầu nhìn lại nói :

- Mời hai vị ra đây, việc chi mà phải nấp mà nhìn ngó, chẳng hóa ra là bất lịch sự lắm ư?

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn chung quanh nhưng vẫn chưa thấy Viên Hiếu trở về, sau mô đất chỉ có Đỗ Thiên Ngạc và mình là hai người thì nghĩ thầm :

- “Nàng đã gọi đến hai người chắc là chỉ hai người mình”.

Chàng toan đứng thẳng người lên định bước ra, chợt thấy Đỗ Thiên Ngạc khẽ nắm áo kéo lại.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thì thấy Âm Dương song tuyệt từ từ bước ra từ sau mô đất mé Tây.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Chắc hai vị bị ma đưa lối quỷ đưa đường tới đây.

Dương Quyền Phổ Đồng nói :

- Chúng tôi đến đây chẳng qua vì Mẫn lão anh hùng, chứ không muốn động thủ cùng cô nương là kẻ hậu sinh.

Thiếu nữ cười khẩy nói :

- Gia gia tôi đã mất rồi, việc gì đến hai vị mà phải bận lòng.

Đột nhiên nàng lướt mình như cành liễu trước gió đến trước mặt Dương Quyền Phổ Đồng đưa tay điểm vào huyệt “Tương Đài” của y.

Nàng ra chiêu nhanh như tên bắn, Dương Quyền Phổ Đồng đón đỡ không kịp. May mà Âm Thủ Ngôn Cương phóng ra một chưởng rất mau, đón được thế công của thiếu nữ. Dương Quyền Phổ Đông nhân đó bước ra hai bước đánh lại một chưởng.

Nữ lang áo trắng vung tay phải lên nói :

- Cả hai vị cùng ra chiêu đi!

Nàng không thay đổi chiêu thức phóng ra điểm huyệt “Kỳ Môn” của Ngôn Cương.

Thủ pháp này tuy bình thường nhưng nàng rất cơ biến nên uy thế mãnh liệt vô cùng.

Âm Thủ Ngôn Cương phóng chưởng ra chưa kịp thu về thì ngón tay thiếu nữ đã đến bên mình.

Âm Dương song tuyệt võ công cũng rất cao cường, vừa né tránh xong đã phóng quyền ra phản

kích ngay.

Biệt hiệu Dương Quyền có khác, thế quyền rất mạnh, phóng ra một chiêu phát ra tiếng gió vù vù xa đến mấy thước.

Nữ lang áo trắng không ngờ hai người lại tinh thục đến thế, nàng bị Dương Quyền ra chiêu rất mạnh, phải lòn mình xuống thấp rồi trườn người ngang ra để né tránh.

Ngôn Cương đang lúc bị nguy được Phổ Đồng giải cứu, tinh thần phấn khởi liền quát lên một tiếng, ra chiêu “Huy Trấn Thanh Đàm” phản kích lại.

Những đòn tuyệt kỹ phối hợp với nhau, phát huy võ công lên đến chỗ cao diệu, uy lực mạnh thêm bội phần.

Cửu Đầu Đại Bằng Lôi Danh Viễn đứng xem không khỏi ngấm ngầm kinh sợ. Lão cũng nhìn nhận hai chiêu của nữ lang đều là những chiêu chí mạng, thế mà Âm Dương song tuyệt một người dùng dương quyền, một người dùng âm chưởng phối hợp với nhau, tuy đón đỡ được nhưng thiếu nữ vẫn còn nhiều thế công kỳ bí quái dị, khác xa với đường lối võ công của phụ thân nàng.

Ngôn Cương cùng Phổ Đồng phối hợp đánh luôn mấy chưởng khiến cho thiếu nữ phải lùi ra xa một chút, hai người tung mình nhảy lên đứng liền nhau.

Nữ lang chau đôi mày liễu, tựa hồ như nàng coi việc chưa hạ xong Âm Dương song tuyệt là một điều kỳ dị, ngưng thần đứng nhìn không nói câu gì, hai mắt nàng nhìn chòng chọc vào hai người.

Lúc đó gió lặng mây tan, ánh trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng trong trẻo xuống mặt đất, đã trông rõ cảnh vật trong vòng mấy trượng.

Lôi Danh Viễn nhìn ra xa mấy trượng, đột nhiên lão lên tiếng nói :

- Lão phu hiền điệt nữ tuyệt cao, lão phu cùng Âm Dương song tuyệt không địch nổi...

Nữ lang áo trắng quay đầu lại ngắt lời :

- Bất luận là ai có mặt đây đêm nay, đừng hòng sống sót mà ra khỏi nơi này.

Đột nhiên nàng vẫy tay một cái, tám gã đại hán áo đen lập tức nhảy vào trong bụi lau không thấy đâu nữa. Nàng cười lạt nói tiếp :

- Tôi nể mặt Lôi thúc thúc là chỗ giao hảo với tiên phụ, có thể phá bỏ cho lệ này mà tha cho khỏi chết.

Lôi Danh Viễn biết rõ đây không phải là câu nói khoác lát liền vuốt râu cười hỏi :

- Lão phu không hiểu hiền điệt nữ nói câu “phá lệ” và “tha cho” là nghĩa làm sao?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Điều này dễ lắm, chỉ sợ Lôi thúc thúc không ưng! Hoặc giả Lôi thúc thúc ưng thuận song e Lôi thẩm thẩm không chịu tán đồng. Vãn bối tưởng không nên nói nữa là hơn.

Lôi Danh Viễn nói :

- Hiền điệt nữ nói thử cho ta nghe!

Nữ lang áo trắng nói :

- Vãn bối khuyên Lôi thúc thúc đừng cố đòi đi coi di thể gia phụ nữa, tự nhận lấy lỗi đừng trách vãn bối. Hiện giờ chỉ có hai đường: một là Lôi thúc thúc chịu chết, hai là thúc thúc chịu chặt hai tay để không viết lại những việc đã thấy đêm nay, rồi tự cắt lưỡi để không thuật lại chuyện này cho ai nghe.

Lôi Danh Viễn cả giận mắng :

- Ngươi không được nói càn! Lão phu là hạng người thế nào mà lại chịu để cho ngươi làm thế?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Nếu Lôi thúc thúc không chịu làm thế, tức là muốn chết rồi đó.

Nói xong bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lất phất, trong bụi lau có tiếng lạt xạt, bốn người toàn thân áo đỏ cầm kiếm xông ra.

Chương 22: Cuộc Chiến Đấu Kinh Khủng Ở Giang Tân

Bốn gã đại hán mình mặc áo đỏ, mặt cũng bịt khăn đỏ, chỉ chừa cặp mắt láo liên, khiến người trông thấy trong đêm tối phải phát khiếp.

Nữ lang áo trắng giơ cao tay lên, miệng lâm râm khấn gì nghe không rõ, giống như niệm thần chú. Đột nhiên nàng vừa vẫy tay vừa hô lớn :

- Các ngươi giết chết ba gã này cho ta!

Bốn tên áo đỏ cầm ngang lưỡi kiếm, nghe lệnh tung mình nhảy ra. Hai gã xông vào đánh Âm Dương song tuyệt, còn hai gã kia vây đánh Lôi Danh Viễn.

Bốn gã áo đỏ thân thủ nhanh lẹ, võ công cao cường, lợi hại vô cùng. Ánh kiếm lấp loáng chém xuống ba người.

Âm Dương song tuyệt quát lên một tiếng vung tay ra đánh.

Nguyên Âm Dương song tuyệt một người dùng dương cương, một người dùng âm nhu. Lúc đối chiến họ cùng hợp sức lại để phản công.

Hai gã áo đỏ mới nhảy ra tới nửa vời thì đã gặp phải chưởng lực của Âm Dương song tuyệt. Hai gã áo rít lên một tiếng, vận chân khí nơi đan điền tung mình nhảy lên cao sáu bảy thước, nhanh như chớp, đồng thời nhảy về phía trước hơn năm thước để tránh chưởng lực của Âm Dương song tuyệt. Khi đang còn ở trên không, hai gã khoa kiếm thành một vòng tròn chụp xuống đầu Song tuyệt.

Dương Quyền giật mình nghĩ thầm: kiếm pháp của hai gã này thật là quái lạ, không biết thuộc môn phái nào mà mình chưa từng thấy bao giờ?

Y vừa nghĩ vừa né vội sang bên tránh khỏi.

Âm Thủ thấy kiếm pháp quái lạ của hai gã áo đỏ cũng không khỏi giật mình kinh hãi và có cùng một ý nghĩ với Dương Quyền. Rồi cũng phải lạng người sang bên để tránh. Tuy mỗi người nhảy tránh sang bên nhưng thân pháp đều hệt như nhau.

Hai gã áo đỏ đánh không trúng liền hạ mình xuống đất. Chân vừa chấm đất, hai gã lại nhảy vọt lên khoa kiếm đánh tới. Đường kiếm nhanh như chớp khiến cho Âm Dương song tuyệt bị đánh dồn dập

không còn phản kích được nữa mà cũng không giữ được thế liên hiệp để phản kích mà phải phân ra hai nơi. Đối phương càng đánh càng mau lẹ, Âm Dương song tuyệt chống đỡ mỗi lúc một kém thế, rồi chân tay luống cuống không còn sức đánh trả.

Bên kia Lôi Danh Viễn cũng bị hai gã áo đỏ dồn vào thế thủ không phản kích lại được.

Nữ lang áo trắng đứng xem, hai tay xoa vào nhau ra chiều nóng nảy.

Đột nhiên một tiếng rú vang lên, Dương Quyền Phổ Đồng đã bị trúng một nhát kiếm vào vai bên tả, máu chảy đầm đìa.

Âm Thủ Ngôn Cương quát lên một tiếng thật to, dồn hết sức lực đánh ra hai chưởng, khiến cho gã áo đỏ mé tả phải lùi lại và cứu được Dương Quyền Phổ Đồng. Nhưng y vì bận cứu người đã không phòng bị được bản thân kín đáo. Bỗng thấy sau lưng lạnh ngắt, rồi một cơn đau nhói vào trong bụng, người lảo đảo không đứng vững được. Ngôn Cương bị một quyền đánh trúng vào sau lưng, đầu nhức mắt hoa ngã luôn xuống đất.

Dương Quyền thấy Âm Thủ bị té nhào lại càng sợ hãi. Hơn nữa vai đã bị thương nặng trong lòng càng hoang mang, chân tay cuống quýt, y lại bị đối phương đánh trúng ở huyệt “Khúc Trì” nơi khuỷu tay và bị đá một cái trúng lưng, té nhào xuống đất luôn.

Trong lúc bên này Âm Dương song tuyệt bị thất thủ thì bên kia Lôi Danh Viễn càng lâm vào tình thế nguy ngập. Ánh kiếm loang loáng của hai gã áo đỏ càng đánh càng kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ thở dài một tiếng nói với Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Tôi xem Lôi Danh Viễn khó lòng chống nổi mười hiệp nữa.

Mẫn cô nương lại là người tâm địa độc ác, ba người này bị nàng bắt e rằng khó thoát khỏi chết.

Đỗ Thiên Ngạc biết chàng động lòng nghĩa hiệp chuẩn bị ra tay giúp sức.

Ông khẽ lắc đầu nói nhỏ đáp :

- Vụ này không phải là việc báo ân trả oán trên chốn giang hồ xem ra rất phức tạp, mình chưa thể phán đoán được ai phải ai quấy.

Ông ngừng một lát để thở hơi rồi nói tiếp :

- Ta cũng chưa biết trong bụi lau kia nữ lang còn bao nhiêu đồng bọn. Còn bao nhiêu điều mình chưa hiểu rõ gốc ngọn, đừng ra tay chi vội.

Đỗ Thiên Ngạc từng trải giang hồ làm việc rất là thận trọng. Kiếm thuật tinh kỳ của bốn gã áo đỏ

khiến ông sờn lòng. Giả tỷ mà mình có ra tay cũng không có chút hy vọng nào thắng được. Huống chi trước mặt còn khá nhiều chuyện kỳ ảo khó lòng mà ước đoán. Nữ lang áo trắng chẳng những nắm hết uy quyền nhà họ Mẫn, dường như nàng còn là lãnh đạo của một môn phái gì đây. Tình thế phức tạp này đã khiến cho tay "Quan Ngoại Tiên Thần" Đỗ Thiên Ngạc phải hành động thận trọng.

Ngoài đấu trường, Lôi Danh Viễn lại bị trúng một kiếm, nhưng lão vẫn gắng gượng chống đỡ. Vung song chưởng lên phạt ngang đánh tới, cố sức chống đỡ với hai gã áo đỏ.

Nữ lang áo trắng khẽ chau mày nói :

- Lôi thúc thúc đã thành cây nỏ cứng giương hết sức rồi, sao không bó tay chịu trói đi để vãn bối không thể nghĩ đến tình cố cựu nữa.

Lôi Danh Viễn còn mãi lo chống đỡ, tinh thần hoang mang không nghe rõ nàng nói gì.

Lão gầm lên như con hổ điên khùng, nhắm mắt hai tay đánh tràn. Nhờ có công lực thâm hậu nên tuy đường quyền rối loạn nhưng vẫn cực kỳ mãnh liệt, phát ra tiếng gió vù vù.

Nữ lang áo trắng cười lạt một tiếng, giơ cao tay phải lên nói :

- Nếu không bắt sống được lão thì giết chết quách đi cho rồi!

Hai gã áo đỏ được lệnh nữ lang liền biến đổi thế đánh. Thanh kiếm múa tít, ánh kiếm tỏa ra một làn ánh sáng dày đặc. Đánh thêm ba bốn hiệp, lão lại bị trúng thêm một kiếm nữa. Lão đau đớn quá kêu rú lên một tiếng, lùi lại bốn năm bước, loạng choạng xuýt ngã. Hai gã áo đỏ chỉ cần bồi thêm vài nhát nữa là lão sẽ mất mạng.

Thượng Quan Kỳ thấy cách ăn mặc lạ lùng của những gã áo đỏ đã ghét cay ghét đắng, giờ lại thấy Lôi Danh Viễn lâm vào tình trạng nguy khốn thì nổi lòng hào hiệp toan đứng dậy nhảy ra. Bỗng nghe tiếng lanh lảnh sắc nhọn vang lên.

Chàng định thần nhìn kỹ, thấy một bóng người chạy nhanh như chớp xông tới, chính là mụ nạ dòng đầy vẻ phong lưu, vợ Lôi Danh Viễn.

Hai gã áo đỏ nghe tiếng lanh lảnh không khỏi giật mình dừng tay kiếm lại thì Lôi phu nhân đã xông tới. Mụ vung tay trái lên, bốn chấm sáng như sao phóng ra nhằm hai gã áo đỏ phóng tới.

Đường môn ở Tứ Xuyên đã nổi tiếng trên võ lâm về môn thuốc độc và ám khí. Song mấy gã chắc ít khi lui tới giang hồ nên không hiểu gốc gác của Lôi phu nhân. Song nữ lang áo trắng thì biết rõ, khẽ bảo đồng bọn :

- Phải cẩn thận đó! Đầu mũi ám khí của mụ đều có tẩm thuốc kịch độc.

Lôi phu nhân hành động mau lẹ dị thường, tay trái phóng ám khí, người đã đến bên Lôi Danh Viễn. Mụ đưa tay nâng chồng đứng dậy, miệng lanh lảnh quát lên :

- Hãy nếm mùi “Yết Vĩ châm” của ta đây!

Tay phải mụ vung lên một cái, ám khí bay ra tựa hồ như làn mưa bạc.

Lúc này hai bên đã gần nhau, hai gã áo đỏ thấy mụ vừa vun tay liền đưa kiếm lên gạc nhưng đã chậm mất rồi. Gã áo đỏ bên trái trúng ám khí ngã lăn xuống đất, mặt ngửa lên trời.

Gã áo đỏ bên phải nhanh tay hơn múa tít thanh kiếm che lấy thân mình. Bao nhiêu “Yết Vĩ châm” đều bị gạc rơi xuống đất.

Nữ lang áo trắng quát lên lanh lảnh, tung mình xông lại. Một bóng trắng băng đi, người đã tới trước mặt Lôi phu nhân đánh luôn ra ba chưởng.

Lôi phu nhân bị thế chưởng thần tốc phóng tới không còn rãnh tay để phóng ám khí nữa. Mụ đành buông Lôi Danh Viễn ra, vung tay nghinh địch.

Nữ lang áo trắng võ công kỳ ảo, chưởng thế biến hóa khôn lường. Chưa đánh được mười hiệp, Lôi phu nhân chân tay đã luống cuống.

Đang lúc kịch chiến, Lôi phu nhân trúng chưởng rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất.

Lôi Danh Viễn khắp mình máu chảy đầm đìa, thần trí hoang mang, phỏng thấy phu nhân bị trúng chưởng té nhào liền quát to lên phóng chưởng ra đánh.

Nữ lang áo trắng chuyển tấm thân mềm mại sang bên để tránh rồi vung chân đá mạnh một cái trúng đầu gối Lôi Danh Viễn. Nàng xoay tay phải nắm lấy cổ tay Lôi Danh Viễn điểm trúng lấy huyệt “Mệnh Môn” rồi tiện đà hất lão xuống đất, hô to :

- Trói lão lại!

Chàng thiếu niên vận hiếu phục đứng coi từ nãy giờ, nữ lang áo trắng chưa bảo y ra đối địch mà lúc này cũng chính nàng xông lại điểm vào huyệt Lôi Danh Viễn.

Sau khi Lôi Danh Viễn bị bắt rồi, chỉ còn nghe tiếng bụi lau xào xạt bên sông.

Nữ lang áo trắng mắt sáng như sao, long lanh chuyển động đảo nhìn khắp nơi một lượt rồi lạnh lùng ra lệnh :

- Đem cả xuống thuyền!

Sáu gã đại hán áo đen từ trong bụi lau nhảy ra xách Âm Dương song tuyệt cùng vợ chồng Lôi Danh Viễn và gã đại hán áo đỏ bị trúng độc châm chạy vào trong bụi lau.

Nữ lang áo trắng ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng khẽ thở phào một cái, vẫy tay bảo :

- Các ngươi cũng về đi!

Mấy gã đại hán áo đỏ chạy như bay vào trong bụi lau rậm rạp.

Nữ lang quay lại bảo chàng thiếu niên vận hiếu phục đang đứng thộn mặt ra :

- Ca ca! Chúng ta cũng về thôi.

Nàng nói bằng một giọng thật nhẹ nhàng. Vẻ mặt lạnh lùng cương quyết đầy sát khí khi nãy bây giờ đã trở lại ôn nhu dịu dàng.

Chàng thiếu niên chỉ “Ừ hử” theo hùa :

- Ừ! Chúng ta cũng về đi thôi.

Chàng đã bị bao nhiêu biến chuyển rùng rợn cùng các cuộc chiến đấu ác liệt làm cho thất thần, giọng nói run lên.

Nữ lang thả bước từ từ dắt tay chàng đi dịu dàng hỏi :

- Ca ca! Ca ca sợ lắm phải không?

Thiếu niên vội vàng đáp :

- Không sợ! Không sợ! Những việc nhỏ mọn này có chi mà sợ!

Rồi chàng ưỡn ngực tỏ vẻ hiên ngang, hào khí ngất trời.

Nữ lang áo trắng tủm tỉm cười dắt tay chàng chạy như bay, miệng còn nói những gì nghe không rõ. Một thoáng đã không thấy bóng hai người đâu nữa.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy thở phào mấy hơi quay lại nói với Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Chúng ta ra tận bờ sông để xem thế nào đi!

Đỗ Thiên Ngạc chưa kịp đáp, bỗng nghe có tiếng vọng lại :

- Đại ca! Ra bờ sông làm gì nữa! Hai con thuyền đã đi cả rồi.

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thấy Viên Hiếu đã lại gần đến nơi, chỉ còn cách độ sáu bảy thước. Chàng vội hỏi :

- Viên đệ đi đâu từ nãy đến giờ?

Viên Hiếu đáp :

- Em trèo lên ngọn cây bên kia để xem tình hình dưới sông…

Tuy y đã học được khá nhiều tiếng người nhưng khi nói đến chỗ ngoắt ngóe vẫn còn ấp úng, khó tìm được lời để giải thích được rõ ràng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Viên đệ có thấy gì không?

Viên Hiếu đáp :

- Ban đầu mưa to gió lớn, trời tối đen chẳng trông thấy gì. Từ lúc mưa tạnh gió ngừng thì xem rõ hơn.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đệ có thấy họ khiêng quan tài đi đâu không?

Viên Hiếu vội đáp :

- Có! Họ khiêng vào trong thuyền lớn.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng bọn đại hán áo đen cùng những gã sử kiếm áo đỏ đều ở trong thuyền lớn chui ra?

Viên Hiếu gật đầu.

Đỗ Thiên Ngạc nhíu cặp lông mày nói :

- Thượng Quan đệ! Đệ hỏi mãi như vậy chẳng càng làm phiền cho Viên đệ ư?

Thượng Quan Kỳ chưa kịp đáp thì Viên Hiếu đã lắc đầu đáp :

- Không phiền chi cả! Không phiền chi cả!

Đỗ Thiên Ngạc cho là y nói đãi lòng, tủm tỉm cười bảo :

- Chẳng qua là Viên đệ khiêm tốn đó thôi. Kỳ đệ hỏi cật vấn như vậy ai mà chả bực mình!

Viên Hiếu đáp :

- Không sao đâu!

Thượng Quan Kỳ cười nói tiếp lời :

- Đỗ huynh bất tất phải bận tâm. Chú em tôi từ thuở nhỏ đã ở chốn thâm sơn, chưa hiểu thấu những việc ngoài nhân gian, lại khó tìm được lời diễn tả những điều mắt thấy. Nếu không hỏi cặn kẽ e rằng y sẽ bỏ xót rất nhiều.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- À ra thế đấy!

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Viên Hiếu rồi đáp :

- Con thuyền đó có lớn lắm không?

Viên Hiếu gật đầu đáp :

- Bên chiếc thuyền đó có bốn cái thuyền nhỏ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hình thù của những người trong thuyền như thế nào?

Viên Hiếu trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Ai ra thì thấy, ai không ra thì không thấy.

Đỗ Thiên Ngạc cúi đầu ngẫm nghĩ, ngẩn người ra vì không hiểu ý Viên Hiếu nói gì. Nhưng Thượng Quan Kỳ đã ở với y đã lâu nên y nói gần đến nơi chàng đã hiểu ngay, liền hỏi y :

- Phải chăng Viên đệ muốn nói trong thuyền không có đóm lửa chi hết nên không trông rõ những người bên trong? Trừ tám gã áo đen và bốn gã áo đỏ sử kiếm, không thấy gì khác?

Đỗ Thiên Ngạc “À” một tiếng rồi hỏi :

- Viên đệ! Trên thuyền có biểu hiện gì khác không?

Viên Hiếu cúi đầu xuống ngẫm nghĩ một hồi, giơ tay lên gãi trán rồi lắc đầu.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Viên đệ làm sao vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Không sao đâu! Hễ khi nào mà y nói ra không được là làm như vậy.

Nhưng y rất thông minh, chỉ nghĩ một lát rồi sẽ nói được ngay.

Viên Hiếu đưa tay ôm đầu ngồi xoạc cẳng ra một lúc rồi nói :

- Phải rồi! Phải rồi! Tất cả hai chiếc thuyền lớn và bốn chiếc thuyền nhỏ.

Trên hai chiếc thuyền lớn có cắm hai cây cờ trắng.

Đỗ Thiên Ngạc ôn tồn hỏi :

- Trên cờ trắng đó có vẻ đồ hình gì không?

Viên Hiếu đáp :

- Có, có!...

Y cúi đầu nghĩ mãi mà không nói ra lời.

Đỗ Thiên Ngạc biết là y không có cách gì tả được hình vẻ trên lá cờ. Song đã biết được trên thuyền có treo cờ trắng thì việc điều tra sẽ dễ hơn nhiều, liền cười nói :

- Viên đệ! Bất tất phải nghĩ nhiều nữa. Những thuyền đó đi về hướng nào?

Viên Hiếu đáp :

- Đi xuôi theo dòng nước.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ gật đầu, quay sang nói với Thượng Quan Kỳ :

- Kỳ đệ! Với tình hình trước mắt, tuy ta chưa hiểu toàn thể vụ này, song không ra ngoài hai biến cục.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hai biến cục thế nào?

Đỗ Thiên Ngạc không trả lời Thượng Quan Kỳ, ngẩng mặt lên nhìn trời nói :

- Chúng ta đã bị mưa ướt đẫm, bây giờ đã nửa đêm, trước hết chúng ta phải tìm nơi tạm trú rồi hẳn bàn, vì vụ này rất phức tạp, không phải chỉ nói hai ba câu là xong.

Rồi ông trở gót chạy trước.

Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu theo sau, đi liền một mạch mười mấy dặm mới đến một thị trấn. Lúc đó đã sắp sang canh tư, các tiệm buôn cùng khách sạn đều đóng cửa hết, chỉ còn một trang viện lớn gần bờ sông là đèn đuốc còn sáng trưng.

Đỗ Thiên Ngạc đã từng trải giang hồ, vừa nhìn đã biết ngay nơi còn đèn lửa đó chính là Mẫn gia trang. Ông nghĩ đến những khách đến viếng tang chưa giải tán hết, quay lại nói với Thượng Quan Kỳ :

- Vụ điếu tang này xem ra không có liên quan gì đến chúng ta, nhưng dính líu đến nhiều người trong võ lâm.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đệ nghĩ vụ này quan hệ rất lớn chứ không phải nhỏ.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Thượng Quan đệ nói vậy tức là còn có ý muốn điều tra cho ra gốc ngọn phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chỉ sợ tiểu đệ không làm nổi thôi.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Nếu hiền đệ muốn điều tra việc này, tiểu huynh đã có cách.

Thượng Quan Kỳ động tính hiếu kỳ nói :

- Tiểu đệ xin nghe theo ý kiến của Đỗ huynh.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cách này dễ thôi. Nhưng còn Viên đệ khó lòng sắp đặt cho được.

- Đỗ huynh thử cho nghe rồi sau sẽ bàn.

- Nếu chúng ta muốn khám phá ra những điều bí mật thì không còn gì bằng trà trộn vào trong nhà họ Mẫn.

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng lắm!

Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp :

- Nhưng muốn tránh tai mắt Mẫn công tử và Mẫn cô nương bọn mình tất phải cải trang.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Đổi áo quần thì được, nhưng còn bộ mặt thì sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười đáp :

- Cái đó hiền đệ bất tất phải lo ngại, tiểu huynh đã có thuốc. Có điều thuốc này chỉ thay đổi được màu da chứ không thay đổi được ngũ quan. Tướng mạo của Viên đệ có nhiều điểm khác biệt không tài nào biến cải được chân tướng, rất dễ cho người ta khám phá ra cơ mưu của mình.

Viên Hiếu nói xen vào :

- Điều đó rất dễ. Tôi sẽ ẩn nấp vào chỗ không người, không thò mặt ra nữa là được.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Đây là nơi đô hội trù mật, dễ gì tìm được chỗ không người để ẩn nấp.

Viên Hiếu nói :

- Tôi ngồi trên ngọn cây lớn không xuống nữa thì ai mà biết được.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Cách này quả là dùng được, không ngờ y lại nghĩ ra”.

Rồi ông hỏi :

- Ngộ trời mưa gió thì làm thế nào? Và hiền đệ lấy chi làm thức ăn?

Viên Hiếu đáp :

- Tôi từ thuở nhỏ ngủ trên cây trong rừng đã quen, dù mưa to gió lớn vẫn yên giấc như thường. Còn ăn thì chỉ ăn trái cây hoặc ít rau cỏ cũng, không cần cơm nước chi hết.

Thượng Quan Kỳ biết y được trới phú cho cái bản năng chịu đói chịu rét, người đời không thể bì kịp. Chàng khẽ thở dài nói :

- Hay lắm! Tối mai vào khoảng canh ba chúng ta lại gặp nhau ở đây. Viên đệ đi tìm chỗ ẩn mình chúng ta hay, đề phòng khi có việc cần tìm đến.

Viên Hiếu toát miệng ra cười rội chạy te te đi.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng y chạy nhanh như chớp mà trong dạ bùi ngùi, vì từ lúc y theo chàng chưa được ngày nào an nhàn.

Đỗ Thiên Ngạc lấy ra một bình nhỏ bằng bạch ngọc, cười và khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Thứ thuốc này của người kỳ dị thứ nhất ở ngoài quan ải ngoại hiệu là Hóa Thân thư sinh. Hiền đệ tài mạo tuấn tú, thế mà bôi thuốc này vào sẽ lập tức biến thành người khác ngay tức khắc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Hóa Thân thư sinh! Cái ngoại hiệu nghe thật kỳ dị.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói :

- Người này tài trí hơn người, võ công cao cường nhưng người người đời khó biết được bản tướng y, có lúc y rất hào hiệp phóng khoáng, có lúc y rất tàn nhẫn lạnh lùng. Bọn võ lâm ngoài quan ải ai cũng biết tiếng Hóa Thân thư sinh song không ai biết y là một nhân vật thế nào. Không những y biến đổi được sắc mặt mà y còn biến đổi luôn cả âm điệu thành thổ âm các địa phương. Y có thể biến đổi trăm ngàn lối khác nhau, không ai biết đâu mà lường.

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra hỏi :

- Trên thế gian này quả có người tài tình đến thế ư?

Đỗ Thiên Ngạc cười đáp :

- Riêng đối với tiểu huynh có phần đặc biệt, y mới hóa thành một gã thư sinh, khăn đóng áo dài, tay cầm quạt lông. Còn đối với người khác thì y biến đổi thiên hình vạn trạng.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y thay đổi hình dạng nhiều cách như vậy khi cần đến biết đâu mà tìm, há chẳng phải phiền phức cho người nào muốn gặp y lắm sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Nếu y đã không muốn cho mình gặp thì dù có tìm khắp chân trời góc biển cũng không tìm gặp y. Dù người ngay trước mắt cũng không biết.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói :

- Hỡi ôi! Những việc kỳ dị trên thế gian nhiều đến mức làm cho người ta phải đầu nhức mắt hoa.

Bao nhiêu cảnh rùn rợn đã qua lại hiện về trong tâm trí chàng: nào những chết chóc nơi chùa cổ, nào hai di thể nơi chốn rừng hoang, rồi đến cuộc tàn sát khốc liệt mới đây, bao nhiêu tay cao thủ trong võ lâm đều bị tru lục. Những tấm kịch đã qua vẫn nằm đó trong đầu óc chàng không lúc nào quên được. Hôm nay cái chết của Mẫn lão gia lại không có cách nào giải thích được mối nghi ngờ.

Đỗ Thiên Ngạc mở bình ngọc trắng lấy ra chút ít thuốc tán trắng bỏ vào lòng bàn tay, hòa với nước rồi bôi lên mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc, sắc mặt Đỗ Thiên Ngạc biến thành màu đỏ thắm.

Hình thể ngũ quan cũng vì sắc mặt đỏ thắm mà dường như vị trí có xê xích đi, không còn giống trước chút nào. Có nhìn kỹ đến đâu cũng không nhìn ra bộ mặt cũ của ông nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Quả là thứ thuốc thần. Không những sắc mặt biến đổi hẳn mà ngũ quan cũng thay đổi phương vị. Dù ai tinh mắt đến đâu cũng không tài nào nhận ra được.

Đỗ Thiên Ngạc mở nắp cái bình nhỏ khác lấy ra ít thứ bột vàng, cười nói :

- Hiền đệ dùng thứ này. Bộ mặt khôi ngô tuấn tú kia sẽ biến thành sắc vàng bũng như người thiếu máu.

Thượng Quan Kỳ cũng lấy nước hòa với bột để bôi lên mặt. Quả nhiên sắc mặt hồng hào tuấn tú đã biến thành sắc vàng ửng.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói :

- Bây giờ chúng ta vào nhà họ Mẫn không còn sợ ai khám phá ra chúng mình nữa. Nhưng ta phải giả làm hạng người gì để họ khỏi chú ý?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Xin tùy ý Đỗ huynh!

- Nếu ta muốn cho họ đừng chú ý đến mình thì phải chia đường ra mà hành động. Tiểu huynh vẫn

là một nhân vật võ lâm đến điếu tang Mẫn lão anh hùng để trà trộn vào với khách giang hồ. Còn hiền đệ, hay hơn nhất là cải trang làm kẻ hành khất, đi khắp trong ngoài để nghe ngóng cho dễ. Trên giang hồ đã có Cái bang chuyên đi khất thực, bang này thiếu gì tay cao thủ tuyệt đỉnh. Đã có một bang như vậy dù hiền đệ có vô ý lộ ra võ công cũng không làm cho người ta nghi ngờ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Giả tỷ tôi mà gặp phải nhân vật của Cái bang chẳng lòi đuôi ra ư?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Bất luận việc gì cũng có lúc thường lúc biến. Gặp hoàn cảnh nào thì phải dùng cơ trí để đối phó với hoàn cảnh ấy. Hiền đệ là người thông minh tuyệt vời, tuy chưa có nhiều kinh nghiệm giang hồ nhưng nếu cẩn thận một chút cũng không đến nỗi bị bại lộ.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Tôi thử làm một chuyến xem sao!

Chàng xé quần áo cho rách ra mấy chỗ, để đầu bù tóc rối rồi quay lại hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Đỗ huynh! Xem tôi giả trang thế này có được không?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Tuy còn nhiều chỗ sơ hở, nhưng đêm tối dễ gì mà họ phát giác ra được.

Nói xong, không chờ Thượng Quan Kỳ trả lời, dứt áo đi luôn. Nhìn phía có đèn sáng trưng đi tới.

Thượng Quan Kỳ thoáng cái đã không thấy bóng Đỗ Thiên Ngạc đâu nữa, chàng cũng rảo bước đi ngay. Khi tới gần Mẫn gia trang, lòng chàng không khỏi băn khoăn, chỉ lo một mình hành động vụng về sẽ bị người phát giác, để thành một trò cười.

Đang lúc băn khoăn, bỗng nghe có tiếng bước người đi tới. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy một gã đại hán tướng mạo hùng mạnh, lưng cài đơn đao, mình mặc võ trang đang rảo bước tới. Đến bên Thượng Quan Kỳ gã dừng bước lại hỏi :

- Này chú! Chú có biết nhà của Mẫn lão anh hùng đâu không?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Ta dẫn đường gã này, có thể giảm được mối nghi ngờ từ nhà họ Mẫn.”

Nghĩ vậy chàng liền hỏi :

- Phải chăng hảo hán đến viếng tang Mẫn lão anh hùng?

Người kia sửng sốt hỏi :

- Mẫn lão anh hùng đã chết thật rồi ư?

Giọng nói ồm ồm nhưng đầy vẻ thương cảm.

Thượng Quan Kỳ xem cách cử chỉ của gã biết ngay đây là một người hào sãng thành thực, liền đáp :

- Vâng! Mẫn lão gia đã mất lâu rồi! Hôm nay đưa linh cửu đi an táng, đám ma dài đến mấy dặm.

Đại hán thở dài nói :

- Mẫn lão gia là một người tốt, sao ông trời không để ông sống lâu trăm tuổi!

Gã nói với một giọng thành kính, đúng phép tắc với một người quá cố.

Ngừng một lát, đại hán lại hỏi :

- Mộ phần Mẫn lão gia ở đâu? Có thể dẫn tôi đi coi được không?

Thượng Quan Kỳ hơi rùng mình đáp :

- Tôi chỉ biết Mẫn lão anh hùng táng ở nơi xa cách đây đến mấy chục dăm, nhưng không biết ở địa phương nào.

Đại hán lấy làm khó nghĩ, ngẩng mặt lên nhìn trời không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ lại nói :

- Tôi dẫn đại hán vào nhà. Hiện giờ hãy còn nhiều người đến điếu tang chưa về.

Đại hán phân vân một lát rồi hỏi lại :

- Nhà Mẫn lão anh hùng ở đâu?

Thượng Quan Kỳ chỉ vào nhà có đèn đuốc sáng trưng nói :

- Ở ngay phía trước kia.

Đại hán thủng thỉnh nói :

- Ừ! Đi thì đi!

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, chuyển mình đi trước dẫn đường, đại hán bước theo sau, chẳng mấy chốc đã đến trước tòa trang viện.

Lúc này đã quá canh tư mà hãy còn vô số người chưa ngủ, họ xúm năm tụm ba hoặc ngồi uống rượu hoặc hút thuốc bàn chuyện gẫu. Nhưng họ nói rất nhỏ không nghe rõ. Có điều rất lạ là hai cánh cổng ban ngày đóng im lìm mà ban đêm mở toang ra vào tự do.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn khắp nơi mà vẫn không thấy tông tích của Đỗ Thiên Ngạc đâu. Trong rạp toàn là người của Mẫn gia mời đến để giúp việc.

Người nào cũng khăn trắng áo dài. Bao nhiêu nhân vật võ lâm ở đó lúc ban ngày, bây giờ không biết đi đâu cả, chẳng thấy một ai.

Chương 23: Mối Hiềm Nghi Giữa Mẫn Chính Liêm Và Mẫn Cô Nương

Đại hán đưa mắt nhìn bốn phía một lượt, rảo bước đi mau. Lúc đến trước cửa đột nhiên nghe có tiếng gọi :

- Xin quý vị hãy dừng bước.

Từ trong cổng một đại hán chạy ra. Thượng Quan Kỳ cả kinh tự hỏi :

- “Phải chăng đây là Đỗ Thiên Ngạc? Sao Đỗ huynh lại gọi ta như vậy?”.

Bỗng thấy đại hán mặt đỏ chắp tay dõng dạc hỏi :

- Phải chăng huynh đài đến đây để điếu tang Mẫn lão gia?

Đại hán áo đen khoanh tay đáp :

- Quả vậy! Tại hạ chỉ có duyên gặp mặt Mẫn lão anh hùng một lần, còn ngoài ra không biết ai hết. Xin đại gia cho tôi biết di thể Mẫn lão gia táng ở đâu để tại hạ đến trước mộ phần lạy một lạy...

Đại hán mặt đỏ không chờ nói hết câu đáp ngay :

- Bây giờ đã khuya lắm rồi. Xin các hạ tạm lưu lại đây một đêm. Sáng mai sẽ đưa các hạ đến mộ phần của Mẫn lão gia để tế cũng chẳng muộn gì.

Đại hán áo đen còn đang phân vân thì đại hán mặt đỏ đã xá dài mời khách vào.

Trước tình thế này, đại hán áo đen không còn cách nào khác chối từ đành bước vào.

Thượng Quan Kỳ thừa cơ hội này đi theo sau lưng đại hán vào trong nhà.

Trước mặt cửa đại điện có đặt hai bộ ghế trường kỹ. Trên mỗi bộ có bốn gã hán tử tráng kiện đang ngồi. Mười sáu luồng nhãn quan nhìn chòng chọc vào đại hán áo đen.

Đại hán mặt đỏ đột nhiên quay mặt lại nói :

- Xin các hạ hãy cởi bỏ binh khí xuống gởi ở phòng gác, khi ra về sẽ lấy.

Đại hán áo đen trầm ngâm một lúc rồi cởi đơn đao xuống giao cho đại hán mặt đỏ. Đại hán mặt đỏ

tiện tay đưa cho một gã hán tử áo đen bên trái rồi khoanh tay nói :

- Mời các hạ vào!

Thượng Quan Kỳ thấy hai người sóng vai đi vào, chàng cũng đi theo. Tám gã đại hán giữ cửa thấy chàng hiên ngang đi vào toan đưa tay ra ngăn lại nhưng chàng theo sát nút người nên cứ đi thẳng.

Đại hán mặt đỏ bỗng rảo bước đi mau, xuyên qua viện trước đến tầng cửa thứ hai, dẫn đại hán áo đen tới một căn phòng, cười nói :

- Xin các hạ vào đây ngủ một lát, để tôi kêu người bưng cơm rượu đến.

Đại hán áo đen lắc đầu nói :

- Tại hạ còn no lắm, xin miễn đi thôi.

Đại hán mặt đỏ nói :

- Nếu vậy thì xin mời các hạ đi nghĩ đi!

Nói xong cáo từ đi ra.

Thượng Quan Kỳ đứng chờ ngoài cửa, thấy người mặt đỏ lui ra ngỡ là Đỗ Thiên Ngạc toan gọi song đại hán mặt đỏ hỏi trước :

- Anh cũng đến đây điếu tang Mẫn lão gia phải không?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng nói không đúng bất giác rùng mình hỏi lại :

- Anh là ai?

Chính ra chàng muốn hỏi: “Anh có phải là Đỗ huynh không?”. Song hỏi như thế là không tiện cho nên chàng đảo lại câu hỏi.

Gã mặt đỏ tủm tỉm cười nói :

- Anh là nhân vật Cái bang vậy xin mời sang nghĩ bên phòng mé Đông.

Đông viện, phòng đầu hãy còn hai phòng trống đó.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ đáp lại, rảo bước đi ngay.

Thượng Quan Kỳ trong lòng ngờ vực tự hỏi :

- “Không biết y có phải là Đỗ Thiên Ngạc không?”.

Rồi chàng đâm ra hoang mang nghĩ thầm :

- “Bây giờ chỉ có hai đường, một là ra khỏi nơi đây ngay, hai là qua phòng mé Đông xem sao rồi sẽ liệu”.

Sau chàng quyết định ra phía Đông viện.

Viện này rất sạch sẽ tráng lệ và tịch mịch. Làn gió thu hiu hiu đưa mùi hoa thơm vào. Nhà đã vắng ngắt lại không có đèn lửa chi hết.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía để xem địa thế rồi đi vào phòng đầu. Cửa phòng mở rộng, trong phòng có kê bốn cái giường lớn thì hai giường đã có người, Thiết Mộc và Phàm Mộc đai sư chùa Thiếu Lâm. Hai nhà sư đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ nhắm mắt lại.

Gần tháng nay Thượng Quan Kỳ gặp nhiều việc quái lạ, tăng thêm phần lịch duyệt, lên nằm trên giường kê gần cửa để nguyên áo và duỗi thẳng chân tay, kéo chăn trùm đầu nằm ngủ.

Mấy năm nay nội công chàng tăng tiến rất nhiều. Tuy suốt đêm chàng bôn tẩu mệt nhọc mà vẫn không sao ngủ được. Chàng khẽ mở một góc chăn bông để ý nhìn hai nhà sư. Bỗng thấy nhà sư bên mé tả môi miệng mấp máy tựa hồ như đang nói chuyện với nhà sư bên kia, nhưng không nghe rõ câu nào. Chàng biết hai nhà sư đang dùng cách “Truyền âm nhập mật” để nói với nhau. Lại thấy nhà sư tủm tỉm cười và quay sang nhìn mình và dùng phép “Thiên Lý Nhập Mật” để trả lời nhà sư mé tả.

Thượng Quan Kỳ chỉ biết hai vị đó là Thiết Mộc và Phàm Mộc đại sư nhưng không biết rõ ai là Thiết Mộc? Ai là Phàm Mộc? Cứ xem tình hình này thì Thượng Quan Kỳ biết là hai nhà sư đang nói về mình. Chàng cho là hai nhà sư biết mình đang nhìn trộm, trong dạ không khỏi băn khoăn. Có lẽ mình nhìn ngó đã làm cho hai nhà sư khó chịu, chàng liền nhắm mắt lại.

Lát sau, chàng nghe có tiếng chân người vào phòng rồi leo lên chiếc giường còn trống kéo chăn đắp lại. Chàng muốn mở mắt ngó trộm xem là ai nhưng lại e hai nhà sư đang ngấm ngầm theo dõi cử chỉ của mình nên không dám mở mắt ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, người mới vào nằm trên giường bên ngáy lên như sấm, dường như đã ngủ say.

Thượng Quan Kỳ bỗng nghĩ ra một kế: Giả vờ làm như tiếng ngáy, người bên cạnh cựa mình thức giấc, rồi ôm chăn ngồi dậy. Chàng chú ý nhìn thì hai nhà sư vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, tựa hồ như không nghe thấy tiếng ngáy pho pho của người nằm ngủ.

Bên ngoài bóng đêm vẫn u ám, trong nhà ánh sáng chỉ hơi lờ mờ. Trừ tiếng ngáy pho pho không

còn tiếng động gì cả, có chăng chỉ là tiếng gió cây rì rào qua làn gió thoảng.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh mặt lại nhìn xem người mới đến đó là nhân vật thế nào? Nhưng người này nằm nghiêng, tay ôm đầu đắp chăn nên không trông rõ chi hết.

Tình cảnh tịch mịch này khiến cho người ta phải buồn ngủ. Nhưng cuộc ác đấu kinh hồn vừa xảy ra ở bờ sông, bóng dáng nữ lang áo trắng hạ độc thủ giết người để bịt miệng gieo vào lòng Thượng Quan Kỳ, một chàng thanh niên chưa dày dạn kinh nghiệm giang hồ những ảo ảnh hoang mang trong cảnh bình tĩnh này biết đâu không che dấu một tình trạng cực kỳ hung hiểm.

Bỗng chàng để ý nghe tiếng ngáy của người nằm bên cạnh, dường như không mạch lạc. Có lúc kéo một hơi dài, có lúc dừng lại khá lâu, tựa hồ không phải là tiếng ngáy của người ngủ say.

Thượng Quan Kỳ đang ngẫm nghĩ, bỗng nhà sư giường bên tả từ từ mở mắt ra, hai luồng nhãn quang lấp lánh trong bóng tối lướt qua người chàng rồi nhà sư bước xuống giường đi ra cửa. Nhà sư đi một cách rất nhẹ nhàng, không phát ra một tiếng động.

Thượng Quan Kỳ ngỡ là hai nhà sư cùng hành động với nhau, đã một vị ra thì vị kia cũng phải theo ra nốt. Nhưng không phải. Nhà sư nọ ra lâu rồi mà nhà sư kia vẫn ngồi yên không nhúc nhích, tựa hồ không biết ông bạn mình đã đi ra ngoài.

Tiếng ngáy vẫn vang tai, có chút mạch lạc. Bầu không khí bên ngoài vẫn tịch mịch. Bóng tối đã nhạt dần, ánh bình minh hừng sáng nơi chân trời.

Thượng Quan Kỳ thở dài nghĩ thầm :

- “Đại viện này coi bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra bao nhiêu tay cao thủ võ lâm tề tựu ở đây, ngấm ngầm cơ tâm tranh đấu là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ họ đến đây vì cái chết của Mẫn lão anh hùng? Sự sống chết của Mẫn lão anh hùng lại quan trọng đến các nhân vật võ lâm như vậy?”.

Bao nhiêu câu hỏi chưa tự giải đáp được, thì nhiều mối nghi ngờ khác lại tràn vào đầu óc Thượng Quan Kỳ. Chàng tự hỏi :

- “Trong chiếc quan tài đó có gì? Nếu quả có xác người, sao nữ lang áo trắng lại vận động nhân lực đem chạy đi một cách kỳ khôi như vậy? Bất luận là xác của Mẫn lão gia hay xác ai đi nữa, tại sao nàng phải dụng tâm như vậy?”.

Lúc chàng mở mắt ra thì nhà sư đi ra lúc nãy đã trở về lúc nào không biết mà đã ngồi xếp bằng trên giường. Nhưng chàng không rảnh để nghĩ đến chuyện mấy nhà sư, chàng để hết tâm trí nghĩ coi trong quan tài kia để những gì?. Chàng càng suy luận càng lâu càng cảm thấy đúng, bất giác thất thanh la lên :

- Phải rồi! Trong đó nhất định không phải xác người.

Nghe tiếng la, hai nhà sư mở choàng mắt ra, chăm chú nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên bình tĩnh, từ từ duỗi thẳng người ra, kéo chăn lên che đầu định ngủ. Nhưng ngủ nào được. Trong óc lại vấy lên bao nhiêu ý nghĩ. Nữ lang áo trắng kia có phải là con gái Mẫn lão gia không? Đã là em gái sao lại dám vượt quyền Mẫn công tử? Tại sao Mẫn công tử lại sợ nàng?

Ý nghĩ của Thượng Quan Kỳ lại chuyển sang nữ lang áo trắng. Bao nhiêu điều bí mật chỉ hỏi mình nàng là ra hết. Song nàng võ công lợi hại vô cùng, khó lòng mà điều tra được. Tốt hơn hết bây giờ là tìm cho ra người trong mật thất có phải là Mẫn lão gia thật hay không? Rồi từ đó sẽ tra ra những bí mật khác. Vấn đề vào trong nhà mật thất cũng không phải dễ, vì chàng mới vào một lần mà lại không lưu tâm đến các ngõ ngách.

Thượng Quan Kỳ nằm một lúc nữa, suy nghĩ rất nhiều. Chàng ngáp dài, tung chăn ngồi dậy, thì hai nhà sư và người ngủ ngáy như sấm đã ra đi tự bao giờ. Mặt trời đã lên cao ba sào, Thượng Quan Kỳ ở trên giường bước xuống xỏ giày vào rồi từ từ đi ra ngoài cửa phòng.

Mấy khóm trúc xanh, vài chậu hoa mơn mởn cùng hai cây bạch dương cao ngất, điểm xuyết cho tòa viện này thêm thanh nhã.

Thượng Quan Kỳ ra tới gốc cây bạch dương, đưa mắt nhìn cảnh vật bốn phía.

Các cửa phòng đều mở rộng, nhưng không thấy bóng một người nào. Chàng còn đang tần ngần không biết đi về đâu, bỗng nghe có tiếng chân người nhè nhẹ đi đến gần bên mình thì dừng lại. Chàng ngấm ngầm vận nội công đề phòng, giả vờ như không biết và đứng yên không nhúc nhích.

Người đó bước đến sau lưng đằng hắng lên một tiếng. Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Ai đó?

Người đó hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là nhân vật Cái bang?

Thượng Quan Kỳ rùng mình nghĩ thầm:

- “Nếu mình không nhận là người Cái bang tất gây cho họ một mối nghi ngờ, mà nhận thì lại không biết một tí gì, thậm chí tên họ Bang chủ cũng không biết. Vạn nhất mà người ta hỏi vặn mình, để bại lộ hành tung thì là một trò cười cho thiên hạ.”

Chàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi cười hỏi lại :

- Tại hạ là người Cái bang thì sao? Mà không phải Cái bang thì sao?

Người kia đứng ở phía sau nên chàng không trông rõ mặt, chỉ thấy y cung kính nói :

- Tại hạ được nghe thinh danh Cái bang đã lâu, lão tiền bối hẳn có địa vị cao quí nơi Cái bang?

Thượng Quan Kỳ cười hỏi lại :

- Các hạ hỏi tôi có việc gì?

Người kia đáp :

- Nếu các hạ là người của Cái bang thì cho tại hạ hỏi thăm mấy người cố cựu.

Thượng Quan Kỳ quay đầu lại nhìn, thấy y mặc áo ngắn, biết là thuộc hạ của Mẫn lão gia. Người kia đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi hỏi :

- Quí bang chỉ có mình các hạ đến đây thôi ư?

Thượng Quan Kỳ lấy làm khó nghĩ, còn đang ngần ngừ không biết trả lời ra sao thì đại hán kia tỏ vẻ nóng nảy, khẽ thở dài nói :

- Thiếu gia tôi có thâm giao với mấy vị bên quí bang...

Thượng Quan Kỳ bất đắc dĩ phải hỏi lại :

- Thiếu gia các hạ tìm ai trong bang và có việc gì?

Câu này chàng vừa hỏi vừa nghĩ để kéo dài thời gian nhưng dù sao đi nữa chàng cũng đã thừa nhận là người của Cái bang rồi.

Thốt nhiên đại hán vui mừng hỏi :

- Các hạ là người Cái bang tất quen biết Thiếu gia tôi!

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Tôi không biết!

Gã kia ngẩn người ra hỏi :

- Mời các hạ đến phòng Thiếu gia tôi nói chuyện một chút nên chăng?

Thượng Quan Kỳ bất đắc dĩ gật đầu nói :

- Ừ thì đi!

Đại hán vái dài nói :

- Xin tha thứ cho tiểu nhân đi trước mấy bước để dẫn đường.

Nói xong gã đi trước mấy bước, đột nhiên gã quay đầu lại nói :

- Các hạ nên đi theo sau tôi xa một chút, đừng để thủ hạ tiểu thư tôi trông thấy.

Nói xong lại vái dài bước đi trước.

Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm :

- “Gã này đưa mình đến ra mắt Mẫn công tử mà lại sợ bọn tâm phúc của Mẫn tiểu thư nhìn thấy. Cứ tình hình này mà nói thì Mẫn công tử đúng là con của Mẫn lão gia rồi”.

Chàng vừa đi vừa nghĩ cách đối phó lúc gặp Mẫn công tử.

Ra khỏi tòa viện, tình hình đã khác hẳn, chàng thấy rất đông người: người võ trang áo ngắn, kẻ khăn đóng áo dài đi lại tới tấp, người nhà Mẫn gia lẫn với khách đến điếu tang.

Đến chỗ đông người Thượng Quan Kỳ cảm thấy trấn tĩnh hơn. Chàng đi xa xa theo hút gã đại hán qua mấy tòa viện, tới một tòa nhà thật là tịch mịch. Nơi đây chỉ có rất ít người.

Thượng Quan Kỳ thấy gã đại hán vừa rồi đứng ngoài trước cửa vườn nhỏ, vẻ mặt cực kỳ hốt hoảng nhìn đông ngó tây, dường như sợ người bắt gặp. Gã đưa tay vẫy chàng lia lịa, chàng liền rảo bước chạy vào vườn. Nơi đây trồng đầy hoa cỏ xem trang nhã vô cùng.

Mẫn công tử mặc đồ đại tang đứng trên thềm đá trước cửa sảnh đường đang chờ đợi, vừa thấy Thượng Quan Kỳ đã vái dài rồi chạy ra nghênh tiếp đón vào nhà khách.

Thượng Quan Kỳ khẽ ho một tiếng, đưa mắt nhìn cảnh vật trong nhà để tránh tâm sự hoang mang. Chàng thiếu niên đại tang tự mình rót trà đưa lên mời và hỏi :

- Quý bang chỉ có mình các hạ đến đây ư?

Lúc đó, Thượng Quan Kỳ đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn e nói nhiều tất sinh ra lầm lỡ, nên chàng lạnh lùng khẽ gật đầu.

Mẫn công tử thất vọng bước ra ngoài thềm nói nhỏ với đại hán mấy câu rồi trở lại sảnh đường tự

giới thiệu :

- Tại hạ là Mẫn Chính Liêm có duyên hội ngộ cùng Kim tiền bối của quý bang mấy lần.

Thượng Quan Kỳ chẳng biết Kim lão tiền bối là nhân vật thế nào, khẽ gật đầu và ậm ừ cho qua chuyện.

Mẫn Chính Liêm hỏi :

- Các hạ quí danh là gì?

Thượng Quan Kỳ thuận miệng đáp :

- Tại hạ họ Quan.

Mẫn Chính Liêm lại hỏi :

- Phải chăng Quan huynh vâng huấn dụ đến đây? Hay là...

Thượng Quan Kỳ đắn đo: mình mà nói vâng huấn dụ bề trên tất y sẽ vặn hỏi đến cùng, nếu mình không đáp trúng há chẳng bại lộ hành tung sao?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc đáp :

- Tại hạ tiện đường qua đây, nghe tin Mẫn lão anh hùng tạ thế, nên vào kính điếu. Bang chủ cùng Kim lão tiền bối bên tệ bang chưa chắc đã biết được việc này.

Mẫn Chính Liêm lại hỏi :

- Quan huynh! Huynh có rõ hành tung của Kim lão tiền bối không?

Thượng Quan Kỳ ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Chàng vừa nói vừa nghĩ không ra được câu trả lời ổn thỏa thì Mẫn Chính Liêm mặt đầy vẻ thất vọng than rằng :

- Kim lão tiền bối hành tung vô định. Người muốn gặp ai thì được, chớ khó lòng tìm gặp được người.

Thượng Quan Kỳ thấy Mẫn công tử lộ vẻ lo âu không khỏi nổi tấm lòng hào hiệp, nói :

- Mẫn công tử có việc chi cho tại hạ hay cũng vậy, may ra tại hạ có thể giúp công tử được phần

nào trong khi chưa tìm được hành tung Kim lão tiền bối.

Mẫn Chính Liêm khẽ nhíu cặp lông mày nói :

- Tại hạ e rằng không kịp mất rồi.

Chàng bấm đốt ngón tay nói tiếp :

- Kỳ hạn mười ngày nay đã là bảy, chỉ còn có ba ngày nữa thôi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tỷ không kịp tìm được Kim lão tiền bối nhưng Mẫn huynh lại là chỗ quen thuộc đi lại với tệ bang, tiểu đệ xin tự giúp Mẫn huynh một tay.

Mẫn Chính Liêm thốt nhiên ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Kỳ chòng chọc một lát rồi nói :

- Nếu không được Kim lão tiền bối giá lâm, e rằng các hạ độc lực khó đảm đương nổi.

Mẫn công tử thở dài một tiếng ngậm ngùi sa lệ nói tiếp :

- Chỉ còn trông vào địa vị tôn quí của Kim lão tiền bối được kề cận Bang chủ, may ra trước kỳ hẹn người có thể triệu tập được các tay cao thủ bộ hạ chăng?

Mẫn công tử chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng động khẽ, dường như tiếng hạt sỏi nhỏ liệng vào đại sảnh.

Tuy tiếng động rất nhỏ mà Mẫn Chính Liêm lộ vẻ kinh hãi vô cùng, biến hẳn sắc mặt, giơ tay áo lên lau ngấn nước mắt trên má, làm bộ vui tươi lớn tiếng nói :

- Quan huynh hãy ngồi chơi thêm chút nữa không được sao?

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nghĩ thầm: “Mình đã cáo từ đâu? Nhưng chủ nhân đã ra lệnh trục xuất khách, không ra cũng không được”. Chàng liền đứng lên ra ngoài cửa sảnh đường quay lại nói :

- Tại hạ xin kiếu!

Bỗng thấy phía sau có tiếng giày sột soạt, chàng quay đầu lại nhìn thì thấy nữ lang áo trắng gót sen thoăn thoắt bước tới. Chàng giật mình đánh thót một cái, đứng thộn mặt ra trước cửa sảnh đường.

Nữ lang áo trắng chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ rồi tủm tỉm cười nói với Mẫn công tử :

- Ca ca! Vị tân khách này ở đâu tới đây?

Mẫn công tử đáp :

- Đây là Quan huynh bên Cái bang tới!

Thượng Quan Kỳ chắp tay thi lễ nói :

- Không dám phiền Mẫn huynh đưa chân. Tiểu đệ xin ra đại sảnh làm lễ trước linh vị Mẫn lão anh hùng rồi còn phải đi ngay.

Nữ lang áo trắng đứng dưới thềm, cản lối Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Mấy vị trưởng lão bên Cái bang đều là bạn thân của gia phụ hồi còn sinh tiền. Vậy chúng ta đâu phải người ngoài. Xin mời Quan huynh hãy ở chơi chút nữa rồi về. Tiểu muội có mấy lời thỉnh giáo.

Thượng Quan Kỳ than thầm: “Thôi hỏng bét rồi! Nàng mà hỏi đến việc Cái bang mình đáp không đứng há chẳng lòi đuôi?”. Tuy trong dạ hoang mang, nhưng ngoài miệng chàng vẫn hỏi :

- Chẳng hay Mẫn cô nương muốn hỏi điều chi?

Nữ lang áo trắng xoa bàn tay nhỏ nhắn đáp :

- Xin mời Quan huynh vào nhà ngồi chơi đã!

Tuy vẻ mặt nàng thản nhiên mà Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong dạ băn khoăn. May mà mặt chàng đã bôi thuốc nên dù có biến đổi sắc diện cũng như không.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ cứ đứng yên liền mỉm cười hỏi :

- Quan huynh có việc chi gấp vậy?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi trở gót bước vào trong nhà.

Nữ lang áo trắng bước theo sau chàng. Còn Mẫn công tử đi sau cùng.

Thượng Quan Kỳ vào nhà rồi vẫn đứng trơ ra, ngoài miệng không nói câu gì nhưng trong bụng đang ngấm ngầm nghĩ cách đối phó.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ mặt lạnh như băng chưa hiểu ra sao, nàng do dự một lúc rồi tươi cười hỏi :

- Quan huynh biết gia huynh đã lâu chưa?

Lúc này Thượng Quan Kỳ phải đắn đo từng câu ứng đáp, chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tại hạ chưa biết lệnh huynh bao giờ. Song từng được nghe các trưởng lão tệ bang thường đề cập đến Mẫn lão anh hùng cùng Mẫn công tử. Tiếc rằng tại hạ đến chậm một chút, linh cửu Mẫn lão anh hùng đã an táng rồi nên tại hạ vào đây gặp Mẫn công tử để hỏi về tình hình lúc Mẫn lão gia tạ thế đặng mai này khi Bang chủ hoặc các vị trưởng lão tệ bang có hỏi đến thì biết mà trình bày.

Mấy câu này chàng tự biết là nó rất phải phép để giải mối nghi ngờ giữa mình và Mẫn công tử. Nữ lang áo trắng cười rất tươi hỏi :

- Gia huynh đã nói cho các hạ biết tình hình lúc gia phụ tạ thế ra sao chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chưa! Lệnh huynh chỉ cho biết lệnh tôn tạ thế trong một trường hợp rất đột ngột. Hiện nay chưa tiện nói với người ngoài, để mai đây lệnh huynh sẽ trình bày với Bang chủ tệ bang.

Nữ lang áo trắng ra chiều rất tán thưởng mấy câu nói kín đáo của anh nàng.

Nàng đưa mắt nhìn thiếu niên mặc đại tang nói :

- Gia huynh nói vậy quả đúng lắm! Tình thế hiện nay không cho anh em tôi được phép trình bày những nổi đau lòng. Hỡi ôi! Những chuyện xảy ra thật là khó ăn khó nói với người ngoài.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lệnh huynh đã không muốn nói, tại hạ cũng không tiện hỏi nhiều.

Nữ lang áo trắng đột nhiên nghiêm sắc mặt, khóe mắt lộ sát khí hỏi :

- Chuyến này Quan huynh đến viếng gia phụ là vâng theo huấn dụ của trưởng lão quý bang hay là tự ý Quan huynh?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Nàng hỏi vặn mãi, mình chỉ trả lời không đúng một câu tất cơ mưu bị bại lộ. Sao bằng ta phớt tỉnh đi là hơn”.

Nghĩ vậy chàng liền đáp :

- Những điều cô nương hỏi vặn, thứ cho tại hạ miễn trả lời.

Đoạn chàng quay qua Mẫn Chính Liêm chắp tay thi lễ nói :

- Tại hạ đã quấy rầy Mẫn huynh trong lòng rất áy náy, tại hạ xin cáo biệt đây.

Đoạn rảo bước đi ra ngoài sảnh đường.

Nữ lang áo trắng lướt ngang tấm thân uyển chuyển ra chắn lối đi lạnh lùng nói :

- Quan huynh hãy thong thả đã nào!

Thượng Quan Kỳ thấy nàng đứng chắn lối đi, nếu không dừng bước đụng vào người nàng tất là không tiện đành phải đứng lại, do dự một chút rồi hỏi :

- Mẫn cô nương còn có điều chi?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Gia phụ cùng các vị trưởng lão bên quý bang kết giao rất thân mật. Chẳng hay Quan huynh là thuộc hạ vị nào?

Thượng Quan Kỳ ứng biến mau lẹ đáp :

- Cô nương hỏi kiểu này đáng lẽ tại hạ cự tuyệt song vì nghĩ tình thâm giao giữa lệnh tôn và các vị trưởng lão tệ bang nên tại hạ phá lệ cũ xin phúc đáp một câu là tại hạ chầu hầu kề cận Bang chủ.

Nữ lang áo trắng đang mặt lạnh như tiền bỗng dưng biến sắc, tươi cười hớn hở nói :

- Tôi có nói gì đâu mà Quan huynh ngạo nghễ như vậy? Thế ra Quan huynh là một trong tả hữu nhị đồng của Bang chủ!

Nàng tủm tỉm cười rồi nói tiếp :

- Từ lâu tôi đã nghe quý Bang chủ có hai thiếu niên chầu hầu gọi là tả hữu nhị đồng và có tuyệt nghệ hơn đời. Cứ xem khí sắc thì chắc Quan huynh là một trong hai vị đó?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Tình hình Cái bang mình không biết mảy may ngờ đâu nàng lại chỉ nẻo đưa đường”.

Nghĩ vậy chàng chỉ cười lạt không nói gì nữa.

Với điệu bộ này quả nhiên nữ lang tin đã vài phần, nàng bây giờ rùng mình.

Nguyên nàng định khiêu khích đối phương ngờ đâu lại bị Thượng Quan Kỳ tương kế tựu kế mặc nhiên thừa nhận chứ không trả lời.

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi quay lại hỏi thiếu niên :

- Ca ca! Quan huynh đây phải chăng đúng là một trong nhị đồng kề cận của Bang chủ Cái bang?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Cái đó huynh không rõ!

Nữ lang áo trắng đột nhiên cười lạt một tiếng, nhìn chòng chọc Thượng Quan Kỳ nói :

- Tả hữu nhị đồng của Bang chủ không bao giờ xa rồi Bang chủ nửa bước có lý đâu lại đi hành động một mình? Rõ ràng ngươi là người giả mạo!

Thượng Quan Kỳ đã lâm vào thế cưỡi hỗ, không dám leo xuống, cũng cười lạt một tiếng, mỡ miệng như muốn nói nhưng lại thôi.

Chàng toan nói: “Bang chủ tệ bang hiện đang ở gần đây”. Nhưng e nói vậy không trúng nên lại thôi. Chàng lạnh lùng nói :

- Cô nương hỏi vặn như vậy là có dụng ý gì? Bang chủ bổn bang cùng các vị trưởng lão hành tung rất bí mật, dù tại hạ có biết cũng không dám nói.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Nếu Quan huynh nói vậy thì xin Quan huynh hãy ở lại đây để chờ vị trưởng lão nào bên quý bang đến lấy ra!

Thượng Quan Kỳ nổi giận nói :

- Cô nương muốn lưu giữ tại hạ lại đây phải chăng là câu nói khoác?

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nói :

- Quan huynh không tin thì hãy đi thử xem!

Thượng Quan Kỳ nhìn chằm chặp vào mặt nữ lang áo trắng, chàng phân vân không biết nên đối phó ra sao trước tình cảnh này.

Nữ lang áo trắng tuy mặt lạnh như băng song thấy Thượng Quan Kỳ nhìn mình chòng chọc, không khỏi bẽn lẽn, hai má ửng hồng tức giận nói :

- Ngươi nhìn gì mà nhìn lắm thế? Thật không biết lễ phép là gì nữa!

Thượng Quan Kỳ đang thộn mặt ra nghĩ cách đối phó, bỗng nghe thấy tiếng trách móc mới giật mình tỉnh ngộ cũng cảm thấy thẹn thùng, vội quay mặt đi chỗ khác rồi nói :

- Nếu cô nương còn ương ngạnh không biết lẽ phải, tại hạ bất đắc dĩ phải cương cường.

Tuy chàng thẹn mặt đỏ bừng, nhưng đã bôi thuốc nên không thấy chàng biến sắc.

Nữ lang áo trắng đột nhiên tiến lại đưa ngón tay điểm vào huyệt “Kỳ Môn”

của Thượng Quan Kỳ. Nàng ra chiêu một cách cực kỳ đột ngột và mau lẹ rất khó phòng bị, hơn nữa hai bên lại đứng gần nhau. Mẫn Chính Liêm thấy nàng ra tay nhanh như điện chớp, giật mình thất thanh la lên :

- Úi chao!

Thượng Quan Kỳ né mình sang bên để tránh đã ra xa đến hơn ba thước, khiến nữ lang điểm không trúng.

Nữ lang áo trắng thật không ngờ chàng tránh được chiêu này cũng giật mình la lên :

- Nhị đồng của Cái bang quả nhiên danh bất hư truyền. Tránh được chiêu này thật đáng liệt vào hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Chương 24: Vào Loan Phòng Hào Kiệt Bị Thuốc Mê

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói :

- Cô nương ám toán một cách đột ngột, không phải là hành vi của chánh đại quang minh. Tại hạ vì nghĩ cô là hàng nữ lưu không tiện ăn thua với cô nữa, xin đi đây!

Nói xong, rảo bước ra ngoài sảnh đường. Nữ lang áo trắng lại đưa mình ra cản lối nói :

- Muốn chạy ư? Đâu dễ dàng như vậy!

Thượng Quan Kỳ bực mình hỏi :

- Cô còn muốn gì nữa?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Quan huynh hãy tiếp ba mươi chiêu của tôi. Nếu chống được thì hãy đi!

Thượng Quan Kỳ đắn đo: “Nếu mình quyết tâm điều tra việc này thì sớm muộn thế nào cũng có một trường ác đấu, vậy thử trước ba mươi chiêu để dò võ công nàng cũng tiện”.

Nghĩ vậy chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ xin cung kính tuân mệnh nhưng xin thanh minh trước: chỉ đánh ba mươi chiêu thôi, quyết không đánh hơn.

Nữ lang nói :

- Được rồi! Phòng này nhỏ hẹp, chúng ta ra ngoài sân kia.

Nói xong nàng đi trước, bước ra khỏi phòng.

Thượng Quan Kỳ đã thấy võ công nữ lang hiểm độc lạ thường. Cứ nhìn bề ngoài của nàng thì chẳng khác gì bông hoa đào mới nở, mà tâm địa nàng lại tựa hồ rắn rết. Chàng vừa đi vừa vận khí đề phòng, theo sau nữ lang áo trắng. Nữ lang thỏ thẻ tiếng oanh cười nói :

- Ra khỏi phòng là chiến trường rồi đấy nhé. Quan huynh hãy cẩn thận.

Tiếng nàng êm dịu ngọt ngào như rót vào tai, chẳng có chút chi là tức giận.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin cô nương mặc sức ra tay!

Nữ lang áo trắng đột nhiên dừng bước, từ từ quay đầu lại cười hỏi :

- Quan huynh là hữu đồng hay tả đồng?

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Xin cô nương miễn cho tại hạ trả lời câu đó.

Nữ lang áo trắng uốn éo lưng liễu đưa tay phải ra điểm vào huyệt “Huyền Cơ” trước ngực Thượng Quan Kỳ. Miệng nàng vẫn cười hỏi :

- Sao tôi hỏi mà Quan chẳng biết tí gì?

Nàng vừa hỏi vừa vung tay trái ra đánh một chưởng.

Thượng Quan Kỳ khẽ nhón chân trái, đột nhiên lùi lại ba bước, tránh khỏi cả chỉ lẫn chưởng, chàng vừa né vừa đáp :

- Tại hạ không muốn phúc đáp những lời cô nương vặn hỏi thì đã sao?

Nữ lang áo trắng nói :

- Đã không muốn uống rượu mời thì phải uống rượu phạt. Chỉ lát nữa Quan huynh không muốn nói cũng không được.

Nàng vung cả hai tay ra, chỉ điểm chưởng đánh cùng một lúc ra năm chiêu liền. Năm chiêu này vừa mau lẹ vừa hiểm độc dị thường. Chiêu nào cũng nhằm những yếu huyệt của đối phương đánh tới.

Thượng Quan Kỳ thấy chỉ và chưởng của nàng đánh liên miên không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: “Giả tỷ mà ta gặp nàng ba năm trước đây, chỉ với năm ngón tay này công kích liên tiếp như vầy cũng đủ bị thương rồi”.

Nữ lang áo trắng thấy mình ra năm chiêu chớp nhoáng mà vẫn bị Thượng Quan Kỳ ung dung tránh khỏi, nàng rất lấy làm kỳ. Đột nhiên nàng lùi lại ba bước, mắt nhìn Thượng Quan Kỳ không chớp. Mặt nàng đang như đóa hoa đào bây giờ biến thành trắng nhợt, rồi từ lợt biến sang xanh xám.

Thượng Quan Kỳ biết đã đến lúc nàng ra chiêu kinh khủng thâm độc, liền vừa vận khí vừa tỏ vẻ

lạnh lùng nói :

- Tại hạ cùng cô nương vốn không thù oán, có động thủ cũng chỉ là để tham khảo võ công. Nếu cô nương vọng động sát khí tìm cách hiểm độc để toan thủ thắng thì đừng trách tại hạ dùng độc thủ để phản kích.

Nữ lang áo trắng chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Cái cười của nàng lúc này dĩ nhiên khác với cái cười lúc bình thường. Mọi khi nàng cười tươi như hoa, nhưng lúc này mặt nàng đã xám xanh thì cái cười chỉ tăng thêm phần khủng khiếp.

Mẫn Chính Liêm đứng bên nhìn thấy tình thế cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Chàng cũng thừa biết cô em khi căm hận là sẽ ra chiêu vô cùng hiểm độc. Nếu nàng đánh cho Thượng Quan Kỳ bị thương tất sẽ gây nên một mối thâm thù. Đột nhiên chàng tiến lên một bước đứng trước Thượng Quan Kỳ, nói với nữ lang áo trắng :

- Hiền muội hãy ngừng tay! Nghe huynh nói vài lời rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Nữ lang áo trắng trừng mắt nhìn anh như không đếm xỉa gì đến tình huynh muội. Nàng phớt tỉnh câu Mẫn Chính Liêm vừa nói như không nghe thấy.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói với Mẫn Chính Liêm :

- Mẫn huynh hãy tránh ra. Lệnh muội giờ như cây cung giương đến độ chót, tên đã đặt vào dây, không thể không phóng ra được nữa. Chắc là cô nương ra chiêu lợi hại vô cùng và có lẽ là những chiêu thức hiểm độc nhất của cô nương từ trước đến nay.

Nữ lang áo trắng đang sa sầm nét mặt bỗng nhoẻn miệng cười, hé lộ hai hàm răng trắng như ngọc. Cặp mắt đang lạnh như băng, đột nhiên biến thành dịu dàng.

Thượng Quan Kỳ vôi la lên :

- Lệnh muội ra tay đến nơi rồi, Mẫn huynh tránh ra mau!

Mẫn Chính Liêm còn đang do dự, bỗng thấy một luồng sức mạnh hất chàng sang một bên.

Mẫn công tử vừa tránh ra, nữ lang áo trắng vung bàn tay nhỏ nhắn lên đánh tới. Chưởng này nàng đánh ra tưởng như rù rờ như không và rất thong thả, không phát thành tiếng gió.

Thượng Quan Kỳ biết đòn của nữ lang tuy không có mãnh lực kinh hồn động phách, tất cũng hiểm độc vô cùng. Nhưng chàng còn thiếu kinh nghiệm lâm địch, đã biết vậy mà vẫn không né tránh, có lẽ chàng cũng tự phụ về võ học cao thâm của mình nên muốn thử gan.

Chàng còn đang do dự một chút, bỗng một luồng gió ấm áp lướt qua mình.

Chàng cảm thấy người hơi nóng lên rồi tự nhiên hắt hơi.

Nữ lang áo trắng phóng một chưởng ra rồi tự nhiên lùi lại mấy bước, nhắm mắt đứng yên, vận khí điều hòa hơi thở. Nàng ra chưởng này coi lẹ làng như không, nhưng thật ra nàng đã dùng hết sức bình sinh nên có vẻ rất là mệt nhọc.

Ánh dương quang tỏa xuống đầy sân, mùi thơm từ mấy chậu hoa theo gió đưa lên. Quang cảnh tòa viện bé nhỏ này vẫn giữ nguyên vẻ tịch mịch thanh nhã, dường như không có sự gì xảy ra.

Mẫn Chính Liêm từ từ đến bên Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi :

- Huynh làm sao vậy? Có khó chịu lắm không?

Thượng Quan Kỳ đang đứng lặng lẽ và cũng nhắm mắt điều hòa hơi thở như nữ lang, chợt nghe Mẫn Chính Liêm hỏi, mở toang mắt ra mỉm cười nói :

- Tôi vẫn không sao!

Mẫn Chính Liêm nói khẽ :

- Quan huynh chưa bị thương là may, mau ra khỏi nơi này mau đi!

Thượng Quan Kỳ kêu “Ủa” lên một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Mẫn Chính Liêm thấy tình hình khác lạ, bất giác đưa tay ra đẩy chàng nói :

- Quan huynh ra mau đi...

Mẫn Chính Liêm sờ vào Thượng Quan Kỳ thấy tay chàng cũng nóng bỏng như thiêu đốt không khỏi giật mình.

Chàng nhìn kỹ lại thấy toàn thân Thượng Quan Kỳ đỏ lên trừ sắc mặt vẫn vàng ửng, bất giác kinh hãi vô cùng hỏi giật giọng :

- Quan huynh! Quan huynh bị thương rồi sao?

Bỗng nghe phía sau một giọng trong trẻo nói :

- Y bị nội thương rồi! Nhưng không sao đâu, chỉ uống một viên kim đan của tôi là khỏi.

Nàng thò tay vào bọc lấy ra một viên kim đan cười nói :

- Quan huynh! Tôi thật hối hận quá! Quan huynh vừa đoán rất đúng, tôi đã vận hết công lực không thể ngăn lại được phải bắt buộc phóng chưởng ra.

Thái độ cô gái này rất là kỳ cục, lúc lạnh như băng sương, lúc lại êm ái dịu dàng khiến cho Thượng Quan Kỳ không biết đâu mà dò, đành chịu bó tay. Chàng đưa tay ra đón lấy viên thuốc trong tay thiếu nữ. Chàng để ý nhìn thì thấy viên thuốc màu đỏ tía lớn bằng hạt đào. Chàng cầm viên thuốc trong tay đã thoáng ngửi thấy mùi thơm ngát.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ cầm viên thuốc trong tay đưa qua đưa lại chứ chưa chịu uống, liền tủm tỉm cười nói :

- Thuốc này công hiệu vô cùng, uống vào là thương thế đỡ ngay.

Nàng tươi cười một lát rồi lại nói :

- Tiếng đồn về nhị động của Cái bang quả đã không sai. Người khác mà trúng phải chưởng này của tôi đã ngã rồi.

Lúc này tâm hồn Thượng Quan Kỳ tuy chưa mê man ngất đi nhưng lại phải bận tai nghe nữ lang giảng giải không thể chuyên tâm vận khí điều tức nên thương thế đã phát tác mà chàng không hay. Tâm thần không còn được sáng suốt như ngày thường.

Nữ lang áo trắng bỗng từ từ bước đến bên Thượng Quan Kỳ, nét mặt tươi cười rất là xinh đẹp, đưa ngón tay búp măng ra cầm lấy viên thuốc trên tay Thượng Quan Kỳ nói :

- Quan huynh uống nhanh đi! Trong lúc nóng giận tôi đã làm cho Quan huynh bị thương lòng tôi áy náy vô cùng. Nếu vì chuyện này mà gây ra mối thù với Cái bang thì tôi sẽ rất buồn phiền.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng oanh thỏ thẻ ôn tồn bất giác cầm viên thuốc đỏ bỏ vào miệng. Lập tức viên thuốc tan ra, một luồng thanh hương xuống thẳng huyệt đan điền.

Nữ lang áo trắng lại cười nói :

- Chỗ ca ca tôi đây có lắm nhiều người phức tạp, nhộn nhịp. Xin Quan huynh hãy qua bên tôi nằm tĩnh dưỡng hai giờ thì thương thế sẽ bình phục ngay.

Nàng đưa tay ra khẽ đẩy Thượng Quan Kỳ. Chàng ríu rít đi theo sau nàng.

Mẫn Chính Liêm mỗi lúc thấy tình thế nguy hiểm hơn lật đật chạy theo nói :

- Hiền muội! Thế lực Cái bang lớn vô cùng.

Nữ lang áo trắng quay lại nhắc :

- Tôi đã biết lâu rồi, hà tất anh phải nhắc!

Mẫn Chính Liêm dường như rất sợ hãi cô em, không dám nói gì nữa cúi đầu đi ngay.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Mẫn Chính Liêm một cái rồi lại theo sau nữ lang áo trắng.

Xuyên qua mấy nơi phòng viện, đến một vườn hoa tươi đẹp, nữ lang áo trắng dẫn Thượng Quan Kỳ vào phòng.

Đây là một chốn khuê phòng, cách bày trí cực kỳ trang nhã. Vách phủ the trắng, đoạn tía làm rèm. Giáp vách kê một cái bàn trang điểm bằng gỗ đàn hương.

Sau bàn kê một cái giường buông trướng gấm, chăn gối thêu hoa, sắp đặt rất chỉnh tề.

Lúc này nữ lang áo trắng đối với Thượng Quan Kỳ không còn e dè gì nữa.

Nàng vỗ tay xuống giường cười nói :

- Quan huynh lên giường ngồi vận khí điều hòa hơi thở một chút chờ cho thuốc ngấm, thương thế khỏi hẳn rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ mắt nhìn nữ lang áo trắng, nghe theo lời nàng lên giường ngồi xếp bằng nhắm mắt lại.

Nữ lang áo trắng thở phào mấy hơi, rút ngăn kéo lấy ra một lưỡi đoản đao sắc bén và một bình thuốc bột. Đột nhiên mắt nàng long lên bừng bừng sát khí.

Giữa lúc đó ngoài cửa có tiếng giày lẹp xẹp, rồi một giọng trầm trầm khẽ nói :

- Hiền muội! Tiểu huynh đến báo với hiền muội một việc khẩn cấp.

Nữ lang áo trắng đáp :

- Ca ca! Ca ca hãy vào đây đã!

Tấm rèm gấm vén lên, Mẫn Chính Liêm từ từ bước vào. Chàng trông thấy trong tay nữ lang đang cầm lưỡi đoản đao và một bình bạch ngọc, lại thấy Thượng Quan Kỳ đang yên ổn ngồi trên giường cô em gái. Chàng thở phào một tiếng rồi cười nói :

- May quá! Hiền muội chưa xử tử y. Huynh tưởng là không đến kịp.

Nữ lang áo trắng sầm nét mặt lạnh lùng hỏi :

- Ca ca đã tính thời gian rồi ư?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Đúng rồi!

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Kỳ hạn mười ngày đến nay còn mấy ngày nữa?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Mười ngày đã hết bảy còn ba.

Nữ lang áo trắng nói :

- Thời gian ba ngày sẽ đến rất mau.

Mẫn Chính Liêm nói bằng một giọng nghiêm trọng :

- Hạn kỳ mười ngày tuy cấp bách thật nhưng còn được ba ngày. Nếu hiền muội xử tử Quan huynh đây e sẽ xảy ra việc lôi thôi tức khắc.

Nữ lang hỏi :

- Tại sao vậy?

Mẫn Chính Liêm đáp trong nhớn nhác :

- Hiền muội vừa dẫn Quan huynh đi, Cái bang đã có người theo dõi!

Nữ lang áo trắng hơi giật giọng :

- Ai vậy? Ca ca có biết không?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Họ đến bốn người, tiểu huynh chỉ nhận được có một.

Nữ lang áo trắng trầm giọng hỏi :

- Họ có hỏi đến gã họ Quan này không?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Tuy y không hỏi đến nhưng lộ vẻ khác lạ. Y đến vặn hỏi di thể gia phụ táng ở đâu để y đi tế điện

trước phần mộ!

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Gã nào mà ngang thế?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Y là Quan Tam Thắng của Cái bang!

Nữ lang áo trắng nói :

- Nghe nói Quan Tam Thắng là tay cao thủ bấc nhất của Cái bang có đúng thế không?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Y là võ tướng của Cái bang thì tất nhiên võ công không phải tầm thường.

Chẳng những y giỏi võ công mà thôi mà địa vị y cũng quan trọng lắm, gần ngang với Bang chủ.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Hiện giờ họ ở đâu?

Mẫn Chính Liêm đáp :

- Tiểu huynh đã đưa bọn họ vào đại sảnh nhờ Kim thúc phụ bồi tiếp và đang cùng hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nói chuyện.

Nữ lang áo trắng quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, từ từ cất đoản đao và bình ngọc vào rồi nói :

- Tôi thử ra xem võ tướng Quan Tam Thắng là nhân vật thế nào?

Mẫn Chính Liêm cũng quay đầu nhìn Thượng Quan Kỳ đang ngồi trên giường thấy chàng vẫn nhắm mắt, sắc da toàn thân đỏ ửng, chỉ có mặt là khô đét vàng như nghệ. Chàng thở dài một tiếng khẽ gọi :

- Quan huynh! Quan huynh!

Chàng gọi luôn mấy tiếng mà Thượng Quan Kỳ không nghe thấy gì, mắt vẫn nhắm nghiền không mấp máy.

Nữ lang áo trắng mỉm cười nói :

- Y đang vận khí cho thuốc chạy ra khắp nơi, làm sao còn nghe tiếng ca ca gọi được!

Mẫn Chính Liêm hỏi :

- Hiền muội vừa cho Quan huynh uống thuốc gì đó?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Khó nói lắm!

Mẫn Chính Liêm vội nói :

- Võ tướng Cái bang là một tay cao thủ trong võ lâm hiện nay. Nếu y phát giác ra một trong tả hữu nhị đồng của Bang chủ mình bị thuốc mê tất chẳng chịu và sẽ gây một trường đại họa...

Nữ lang áo trắng cướp lời :

- Sao huynh biết tôi cho y uống thuốc mê?

Mẫn Chính Liêm hấp tấp hỏi :

- Nếu y không uống thuốc mê sao đến bây giờ vẫn chưa tỉnh?

Nữ lang áo trắng thấy Mẫn Chính Liêm dám xẵng giọng với mình rất lấy làm kỳ. Nàng tức run lên cười gằn nói :

- Giỏi! Ca ca mỗi ngày thêm lớn mật!

Ngừng một lát nàng lại nói :

- Tôi có cho y uống thuốc mê mới cứu sống được y. Chuyện này không việc gì đến ca ca mà ca ca phải bận tâm, mau dẫn tôi đến gặp võ tướng Cái bang.

Mẫn Chính Liêm nói xong biết mình trong lúc hấp tấp lỡ lời, sợ xám mặt lại.

Chàng nghe thiếu nữ nói mấy câu rồi bỏ, chưa truy cứu về việc đó nên chàng mới bớt sợ, nói lấy lòng :

- Hiền muội! Không phải tiểu huynh bép xép, thật ra tiểu huynh lo cho hiền muội. Không nhịn được điều nhỏ thì sẽ hại đến việc lớn. Tưởng hiền muội chẳng nên tranh hơi với họ để gây mối thù với Cái bang.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm nói :

- Chỉ còn có ba ngày, nếu không tra ra...

Bỗng Thượng Quan Kỳ thở dốc lên mấy tiếng rồi nhảy phóc xuống giường.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ hồi tỉnh mau như vậy thì rất lấy làm kỳ. Nàng quay đầu lại nhìn thấy Thượng Quan Kỳ đang rảo bước đến bên mình rồi ngơ ngác nhìn Mẫn Chính Liêm tựa hồ như chưa từng quen biết.

Mẫn Chính Liêm hỏi :

- Quan huynh đã hồi tỉnh rồi có nên đưa y ra gặp người của Cái bang không?

Nữ lang áo trắng cười đáp :

- Đi chứ! Đưa y ra để bọn họ phải kinh ngạc, chính người kề cận Bang chủ cũng phải phản bội họ.

Mẫn Chính Liêm nói :

- Võ tướng Cái bang rất dồi dào kinh nghiệm giang hồ. Nếu y phát giác ra Quan huynh bị thuốc mê làm cho mất hết bản tính, tiểu huynh e rằng sẽ xảy ra cuộc xung đột ngay.

Nữ lang áo trắng cười nói :

- Ca ca cứ yên tâm! Võ tướng dù bản lĩnh cao cường đến đâu cũng không sát hại người thân cận của Bang chủ.

Nàng vẫy tay nói tiếp :

- Ca ca đi trước dẫn đường!

Mẫn Chính Liêm sửng sốt hỏi :

- Hiền muội đem Quan huynh ra hội diện với người Cái bang thật sao?

Nữ lang áo trắng nghiêm nét mặt lạnh lùng nói :

- Tôi có nói đùa bao giờ đâu!

Mẫn Chính Liêm trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ừ thì đi!

Rồi chàng trở gót đi ra.

Nữ lang áo trắng khẽ đưa bàn tay ngọc lên vỗ vai Thượng Quan Kỳ, mỉm cười nói :

- Quan huynh đi theo tôi!

Thượng Quan Kỳ cũng cười một cách ngây ngô nhưng không nói gì, lẳng lặng theo sau nữ lang áo trắng.

Đi qua mấy tòa viện ra nhà đại sảnh. Trong nhà đại sảnh rộng rãi thế mà chỗ nào cũng có người ngồi. Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư phái Thiếu Lâm, Thanh Thành song kiếm và rất nhiều đại hán cao thấp, béo gầy đủ cỡ, phần đông đều dắt binh khí.

Ngồi sát bên Thiết Mộc đại sư là một đại hán tướng mạo oai phong, áo lam râu ngắn, mình mặc trường bào sắc xanh tuy đã phai màu nhưng cũng còn diêm dúa, trên đính một bối tử trắng và một bối tử đen.

Sau gã đại hán râu quăn có hai người ngồi ngang nhau mình mặc bào đỏ, tóc rối bù, chân đi hài gai tuổi độ ba mươi.

Những người này đều do Kim Thiếu Hòa sắp xếp chỗ ngồi và bồi tiếp. Ai nấy dường như đều còn chờ chủ nhân đến nên không nói câu gì. Trong nhà đại sảnh tuy người nhiều mà vẫn im lặng như tờ.

Trong góc nhà đại sảnh, đại hán mặt đỏ thẩm thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, cốt để cho chàng để ý đến mình mà chàng vẫn không hay biết gì hết, cũng không bao giờ liếc mắt nhìn lại.

Mẫn Chính Liêm vừa vào nhà đại sảnh lập tức vòng tay vái dài cao giọng nói :

- Gia phụ mất đi nhọc lòng chư vị bá, thúc lặn lội đường xa đến đây tế điện khiến cho trong lòng vãn bối xiết bao cảm kích. Nay di thể gia phụ đã an táng rồi, không dám làm phiền và mất thì giờ quí báu của quí vị.

Đại hán râu quăn cười nói :

- Xin thứ cho lão hủ mạo muội gọi công tử bằng Mẫn hiền điệt!

Mẫn Chính Liêm nhìn xem ai thì chính là võ tướng Cái bang Quan Tam Thắng. Chàng vội nghiêng mình đáp lễ hỏi :

- Quan lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Quan Tam Thắng nói :

- Lão phu vâng mệnh Bang chủ tới đây, một là để trả lại lệnh tôn một vật, hai là đến viếng di thể

lệnh tôn.

Mẫn Chính Liêm nói :

- Di thể gia phụ đã an táng rồi. Vãn bối rất cảm kích tấm thịnh tình của lão tiền bối và xin bái lãnh.

Nói xong vái dài. Chàng liếc mắt nhìn trộm xem vẻ mặt cùng cử chỉ của mấy người này, xem sau khi họ nhìn thấy Thượng Quan Kỳ có phản ứng gì chăng?

Mẫn Chính Liêm chỉ lo ngay ngáy về việc này, ngờ đâu sự tình khác hẳn với ý nghĩ của chàng: Quan Tam Thắng chỉ nhìn Thượng Quan Kỳ một cái rồi không nhìn nữa. Mặt khác, Thượng Quan Kỳ chưa từng biết bọn Quan Tam Thắng nên vẫn thản nhiên như không. Võ tướng Cái bang Quan Tam Thắng lại tựa hồ như không biết đến người kề cận Bang chủ, không để mắt trông đến Thượng Quan Kỳ.

Mẫn Chính Liêm rất lấy làm kỳ tự hỏi: Xét về địa vị Quan Tam Thắng tại Cái bang, quyết không có lý do nào không biết tả hữu nhị đồng bên cạnh Bang chủ. Chẳng lẽ người này mạo nhận ư?

Nữ lang áo trắng từ từ quay lại nhìn Mẫn Chính Liêm nói :

- Ca ca! Di thể gia gia đã an táng rồi, không tiện phiền nhiễu đến ai. Xin ca ca tiễn chân các vị thúc, bá về thôi...

Thật là một câu đuổi khách. Quần hào ngồi đó ai cũng ngạc nhiên.

Quan Tam Thắng khẽ ho một tiếng ngắt lời nữ lang áo trắng nói :

- Tại hạ thường nghe Mẫn huynh có một vị thiên kim tiểu thư là người thông minh lanh lợi, phải chăng là cô nương đây?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Chính tôi đây! Phải chăng lão tiền bối là võ tướng Cái bang tên gọi Quan Tam Thắng?

Nàng mở miệng gọi thẳng ba chữ “Quan Tam Thắng” khiến cho quần hào ngồi đó phải ngạc nhiên.

Nên biết rằng Quan Tam Thắng không những thinh danh lừng lẫy mà có tiếng là người nóng nảy. Cái địa vị của y trong võ lâm bị cô bé mười mấy tuổi gọi thẳng tên họ hẳn tức không nhịn được và lớn tiếng trách hỏi. Ngờ đâu Quan Tam Thắng không lộ vẻ gì giận dữ, lại tươi cười nói :

- Mấy chục năm nay, lão phu chưa nghe ai kêu tên gọi họ. Ngay cả Bang chủ của tệ bang cũng chỉ gọi là Quan huynh đệ.

Nói xong ông cười thật lớn.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Ông cười chi vậy? Phải chăng ông quen biết gia phụ rồi lên mặt tiền bối?

Ồ! Tôi chưa biết ông thì việc gì phải gọi là Quan lão tiền bối?

Quan Tam Thắng run run nói :

- Bất luận cô muốn xưng hô thế nào cũng được, lão phu để tâm làm quái gì!

Nữ lang áo trắng lại khiêu khích thêm :

- Dù ông để tâm thì đã sao?

Quan Tam Thắng bị nữ lang chọc tức mấy lần không khỏi ngạc nhiên nói :

- Cô này đáo để thật!

Mẫn Chính Liêm nói :

- Xá muội còn nhỏ không biết gì, xin lão tiền bối đừng trách!

Quan Tam Thắng nói :

- Nếu ta chấp với thị thì đã ra tay dạy cho thị một bài học rồi.

Ngừng một lát ông nói tiếp :

- Di thể lệnh tôn táng ở đâu? Ta muốn đến tế mộ để còn về phúc bẩm lại Bang chủ.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Trong mộ gia phụ còn có không biết bao nhiêu là vàng bạc châu báu cùng đồ trân quí. Ông hỏi vặn mãi làm gì? Chẳng lẽ ông muốn quật lên sao?

Quan Tam Thắng nghe câu này không dằn được, lửa giận bốc lên bừng bừng, vỗ bàn đánh “bình” một cái, chén bát bắn tung lên. Mọi người ngồi đó đều bị ấm chén nước trà bắn tung tóe vào mình. Trong nhà đại sảnh, kẻ vẫy tay, người rũ áo, người nhảy lãng tránh sang bên thành ra nhốn nháo lên.

Nữ lang áo trắng không nói gì, chỉ đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn cảnh vật hổn loạn. Khi quần hào đã ngồi yên lại, nàng mới nói :

- Nếu tôi không nể mặt quí Bang chủ là bạn với gia phụ thì chỉ một cái cử động vô lễ này là tôi đã đuổi ông ra khỏi nơi này.

Quan Tam Thắng thấy mình đập bàn làm cho nước văng tung tóe, ấm chén văng tùm lum trong lòng cũng hơi hối hận nên dằn lửa giận xuống. Nhưng không thể nào nhịn được lời quá khiêu khích của nữ lang. Ông tức giận, hai mắt tròn xoe, râu chỏng ngược lên nói :

- Con lõi không biết đến bậc tôn trưởng là ai này! Lão phu đành chịu bổn bang một phen trách phạt, phải giáo huấn cho mi mới được!

Nói xong vung tay lên. Hai gã đại hán đầu bù tóc rối đứng ở sau lưng, nhảy chồm về phía nữ lang áo trắng.

Động tác hai người mau lẹ dị thường, chúng vừa ra tay đã biết ngay là hạng võ công cao cường.

Mẫn Chính Liêm vội nói :

- Quan lão tiền bối...

Chàng vừa mở miệng đã bị nữ lang áo trắng quát lên :

- Ca ca! Hà tất phải đa sự!

Nàng lùi lại hai bước để tránh đòn hai người, rồi quay sang dịu dàng bảo Thượng Quan Kỳ :

- Quan huynh ra đánh hai gã đi!

Nàng nói một cách khinh mạn vô cùng, mà lại ra vẻ thật thà, dường như Thượng Quan Kỳ ăn đứt hai gã kia.

Quần hào trong nhà đại sảnh đều sửng sốt. Hai gã đại hán tuy là những cao thủ Cái bang cũng hơi rùng mình để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy quần áo chàng rách tứ tung giống như là người của bổn bang mà chưa từng gặp bao giờ.

Thượng Quan Kỳ nét mặt ngây ngô, từ từ bước ra trước hai người. Mặt chàng đã bôi thuốc nên những vẻ tuấn tú, tinh anh không lộ ra.

Hai gã cao thủ Cái bang nhìn nhau một cái rồi chau mày, tựa hồ như đối phó với hạng người tầm thường địa vị mình sẽ bị tổn thương.

Gã bên tả tiến lên hai bước nói :

- Ngươi là ai? Thân hình ngươi ốm thế này làm sao chịu nổi một đòn?

Gã chưa dứt lời thì Thượng Quan Kỳ đã nhảy đến bên mình đánh ra một quyền vào trước ngực gã.

Thế quyền này cực kỳ mãnh liệt mà chiêu thức rất là quái dị. Ban đầu tay cao thủ Cái bang còn coi thường, nhưng từ lúc chàng ra tay gã đã biết là tay đáo để nên vội lùi lại sau hai bước.

Võ công Thượng Quan Kỳ đã liệt vào hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm, thế mà đại hán khinh địch bỏ mất thế thượng phong. Tuy sau biết nhau nhưng đã muộn mất rồi. Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ phóng chân trái lên, tay phải đánh vào trước ngực gã. Chiêu thức đã mau lẹ vô cùng mà phép biến hóa lại càng kỳ dị khiến cho bạn gã không kịp ra tay cứu ứng. Gã kêu rú lên một tiếng, miệng ộc máu tươi ngồi phệt xuống đất.

Thượng Quan Kỳ ra tay ghê gớm khiến cho quần hào phải sửng sốt. Cả đến Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư cùng Thanh Thành song kiếm trông thấy cũng ngẩn người ra.

Gã đại hán kia thấy bạn bị thương vội đánh xéo qua một quyền, người cũng theo đà tiến lên phía trước.

Thượng Quan Kỳ chỉ hơi né mình, vung tay trái lên nắm được đại hán, tay phải vung lên đánh một chưởng trúng vào bả vai. Chưởng này rất là trầm trọng, gã kêu rú lên, người bị văng trở lại. Chỉ trong phút chốc, hai gã cao thủ Cái bang bị Thượng Quan Kỳ đánh ngã.

Tình cảnh này không những làm tổn thương danh dự Cái bang khiến cho Quan Tam Thắng phải kinh hãi, mà cả đến nữ lang áo trắng cũng phải kinh ngạc.

Nàng không ngờ võ công Thượng Quan Kỳ cao đến thế.

Nguyên Thượng Quan Kỳ là người tính tình trung hậu, trước khi chàng chưa uống thuốc mê không bao giờ muốn đánh người bị thương nên mười phần chỉ ra sức bảy, tám. Bây giờ chàng mê đi không còn biết gì nữa nên phát huy hết những điều sở học.

Xem đây thì biết rằng, võ công chàng tiến bộ rất nhiều.

Quan Tam Thắng ho lên một tiếng, thong thả bước ra. Trước hết ông vỗ chưởng vào hai gã bị thương rồi từ từ ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Các hạ đây là người thế nào của Mẫn cô nương?

Thượng Quan Kỳ khẽ rùng mình ngơ ngẩn chẳng biết đáp ra sao!

Nữ lang áo trắng vội đáp ngay :

- Đây là vị giáo sư coi nhà cho Mẫn gia. Nếu ông không phục thì tỉ thí với y đi.

Nàng đã biết võ công Thượng Quan Kỳ tuyệt cao, nếu để bên mình tất sinh hậu hoạn. Chi bằng mượn tay Quan Tam Thắng trừ khử chàng đi, nên cố ý nói khiêu khích như vậy.

Quan Tam Thắng buông tiếng cười ha hả một hồi rồi nói :

- Y đã không phải là một nhân vật quan trọng thì lão phu hạ thủ cũng không cần nể nang gì.

Y vừa nói vừa vận nội lực từ từ vung tay phải lên.

Bỗng nghe một câu Phật hiệu, Thiết Mộc đại sư từ từ đứng lên :

- Xin Quan huynh hãy nể mặt bần tăng mà nhẫn nại đôi chút.

Quan Tam Thắng hỏi :

- Đại sư có điều chi chỉ giáo?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Trước kia Mẫn lão anh hùng không để tâm đến sự an nguy của mình, trượng nghĩa giúp cho các vị anh hùng trong thiên hạ. Số đông người đều chịu ơn đức của lão gia. Những việc đó được truyền tụng mấy mươi năm nay, chắc Quan huynh cũng đã biết rồi.

Quan Tam Thắng nói :

- Nếu không nhờ được Mẫn lão anh hùng ra tay cứu tệ bang thì tại hạ đã mắc tiếng oan rồi.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt rồi lớn tiếng hỏi :

- Quý vị có mặt tại đây phải chăng đều đến đây viếng tang Mẫn lão anh hùng?

Quá nửa quần hào đứng dậy đáp :

- Đúng vậy! Không hiểu đại sư có điều chi dạy bảo?

Thiết Mộc đại sư từ từ đưa mắt nhìn nữ lang áo trắng lạnh lùng nói :

- Mẫn cô nương! Lão tăng đã là người cửa Phật, đối với những việc ân oán trên thế gian lòng đã nguội lạnh. Lẽ ra việc nhà của cô nương lão tăng là người thoát tục không nên can thiệp đến. Song cái ơn của Mẫn lão anh hùng đã xả thân cứu giúp đồng đạo võ lâm không những chỉ truyền trong chốn giang hồ mà còn đến các môn phái lớn khắp thiên hạ...

Nữ lang áo trắng lạnh lùng ngắt lời :

- Trong cửa Phật đã nghiên cứu vô sán, vô ái. Đại sư đã biết đó là việc nhà của tôi, sao đại sư còn nhúng tay vào?

Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười nói :

- Đây là lão tăng được lệnh tôn mời đến, vậy thì lão tăng không thể bàng quang được!

Thật là một câu nói không ngờ, nữ lang áo trắng phải sửng sốt :

- Lão nói bằng miệng thì tôi tin thế nào được?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Nếu lão tăng đưa bút tích của lệnh tôn ra, cô nương có nói hết mọi việc cho lão tăng biết không?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Đại sư hãy lấy thư của tiên phụ ra rồi hãy liệu.

Thiết Mộc đại sư từ từ lấy trong áo cà sa ra một phong thư giấy trắng, mở lấy thư ra trước mặt mọi người. Nữ lang áo trắng đột nhiên tiến lại đưa bàn tay ngọc ra nói :

- Cho tôi xem nào!

Vừa nói vừa toan chộp lấy.

Thiết Mộc đại sư vội né sang bên nghiêm trang nói :

- Mẫn cô nương bất tất phải vội vàng. Lão tăng đã lấy thơ ra dĩ nhiên sẽ đưa cho cô nương xem. Sở dĩ bần tăng để cho mấy vị đồng đạo võ lâm coi trước cho có chứng cớ rồi sẽ đưa cho cô nương xem.

Nữ lang áo trắng vẻ mặt kiều diễm bỗng lộ sát khí, lạnh lùng nói :

- Tôi chưa được coi thơ, biết đâu đó có phải là thủ bút của tiên phụ không?

Biết đâu các người chẳng giả mạo thư đó?

Thiết Mộc đại sư nét mặt vẫn ôn hòa nói :

- Cô nương hãy để cho lão tăng đưa cho đồng đạo xem trước rồi cô nương hãy xem để nhận bút tích, cũng vẫn chưa muộn.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Nếu là thủ bút của tiên phụ mà đại sư lại đưa cho người khác xem há chẳng phản bội ý kiến của gia phụ?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương hãy yên tâm. Trong thơ không có điều gì bí mật quan trọng cả.

Thiết Mộc đại sư trao thơ vào tay Thanh Thành song kiếm rồi nói :

- Xin hai vị coi trước đi!

Chương 25: Hẹn Giờ Quyết Liệt

Thanh Thành song kiếm đón lấy thơ xem, thấy có mấy hàng viết tắt :

“Kính gởi Thiết Mộc lão thiền sư :

Trước kia có điều lầm lỡ, ba mươi năm khôn bề chuộc lại. Lúc cầm bút viết thơ này đã gần tới kỳ hẹn. Lão thiền sư như có nhớ tới tình cố cựu...”

Không hiểu sao thơ chỉ viết tới đây lại bỏ dỡ. Cứ xem đôi hàng lao thảo này thì rõ ràng người viết thư đang trong lúc biến cố kinh hoàng không thể viết thêm được nữa. Nhưng mấy hàng di bút này cũng đủ hiểu là người này đang lâm vào lúc nguy hiểm vô cùng.

Thanh Thành song kiếm coi lại thơ kỹ vài lần rồi trao lại cho Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư đón lấy đưa cho Quan Tam Thắng nói :

- Đây Quan huynh hãy coi đi!

Quan Tam Thắng coi xong nhíu đôi lông mày ra chiều suy nghĩ rồi trao trả lại cho Thiết Mộc đại sư.

Nữ lang áo trắng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn cử động của mấy người, trên mặt thoáng lộ vẻ tức bực. Nhưng nàng nén cơn giận không nói gì vì nể mặt hai vị cao tăng Thiếu Lâm và Thanh Thành song kiếm. Khi Quan Tam Thắng xem thơ xong, trao trả cho Thiết Mộc đại sư rồi nàng mới lạnh lùng nói :

- Xin đưa bức thư của gia phụ cho tôi xem!

Thiết Mộc đại sư từ từ đưa bức thơ cho nàng và nghiêm trang nói :

- Việc sống thác của lệnh tôn khiến cho đồng đạo võ lâm ai cũng quan tâm, tưởng Mẫn cô nương không nên cố chấp thái quá.

Nữ lang áo trắng lờ đi như không nghe thấy lời của Thiết Mộc đại sư, đưa bàn tay ngọc ra đón lấy thư. Nàng đảo cặp mắt trong như nước hồ thu nhìn khắp quần hào một lượt rồi không mở thơ ra xem tra ngay vào bọc, nghiêng mình nói với Thiết Mộc đại sư :

- Đa tạ lão thiền sư đã trao trả thủ thơ của gia phụ!

Thiết Mộc đại sư niệm Phật hiệu rồi trang nghiêm nói :

- Lão tăng cũng đã tiên liệu là cô nương có hành động này nên phải đưa thủ thơ cho mọi người xem trước. Nay các vị đạo huynh ở phái Thanh Thành và Quan huynh ở Cái bang đã coi thơ, thế là được ba bậc cao nhân trong võ lâm làm chứng.

Dù cô nương có dấu thơ đi cũng bằng vô hiệu!

Nữ lang áo trắng thốt nhiên mỉm cười nói :

- Lão tiền bối muốn biết kỹ tình hình này thì xin ba ngày sau trở lại đây.

Vãn bối xin trình bày hết một vụ cay chua trong võ lâm.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Bần tăng chỉ e rằng ba ngày nữa trở lại đây thì cô nương đã xa chạy cao bay ra ngoài ngàn dặm.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Vậy bây giờ lão thiền sư tính sao?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Hay hơn hết là lúc này cô nương nên nói rõ những điều khó khăn trước mặt đồng đạo võ lâm. Bần tăng chắc rằng mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nhìn Thiết Mộc đại sư rồi hỏi :

- Đại sư sợ tôi bỏ đi nơi khác hay sao?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Cô nương là chủ nhân nơi đây! Muốn đi đâu cũng tùy nơi cô. Lão tăng chỉ hỏi cho rõ cái chết bí ẩn của lệnh tôn để phúc trình cùng phương trượng bản tự mà thôi.

Nữ lang áo trắng thốt nhiên cười khanh khách nói :

- Gia phụ mất đi hay còn sống, hoặc hóa thân cũng thế, đại sư đã biết rồi còn gì?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng chưa được thấy qua di thể của lệnh tôn.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng nói :

- Thế trong quan tài đó đựng gì?

Thiết Mộc đại sư lạnh lùng đáp :

- Cái đó lão tăng chưa được thấy, không dám đoán càn.

Nữ lang áo trắng hỏi đột ngột :

- Đại sư chưa mở trộm linh cửu để xem ư?

Thiết Mộc đại sư rùng mình đáp :

- Không! Nếu lão tăng có xem linh cửu lệnh tôn tất phải báo cho cô nương biết.

Nữ lang áo trắng lại đảo mắt nhìn Thanh Thành song kiếm và võ tướng Cái bang Quan Tam Thắng rồi nói :

- Nếu không phải là hai vị, thì...

Nàng nói dở câu, để mắt nhìn Thanh Thành song kiếm rồi không nói nữa.

Thanh Thành song kiếm đưa mắt nhìn nhau, người đứng bên trái nói :

- Mẫn cô nương đã đoán đúng. Chính bần đạo đã mở quan tài!

Đạo nhân vừa nói câu đó, hết thảy mọi người đều sửng sốt. Nữ lang áo trắng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nói :

- Mấy vị nổi tiếng trên chốn giang hồ mấy mươi năm, chưa đến sông Hoàng Hà thì lòng chưa nguội lạnh. Đạo trưởng mở quan tài có thấy gì không?

Thanh Thành song kiếm bẽn lẽn đáp :

- Theo bần đạo thì người trong quan tài chính là... Mẫn lão anh hùng!

Nói đến đây, đạo nhân ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Cô nương cố ý giở trò quỉ thuật để lừa dối anh hùng trong thiên hạ là có ý gì? Bần đạo nghĩ mãi không ra.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Nếu quí vị muốn biết những điều bí mật trong vụ này thì ba hôm nữa đúng giờ tý xin lại đây, tôi sẽ tiết lộ hết những bí mật để quí vị hết nghi ngờ.

Đột nhiên nàng sầm nét mặt lại, đảo mắt nhìn khắp quần hào nói tiếp :

- Giờ tý canh ba, âm thịnh mà dương suy. Vị nào tự tin vào bản lãnh của mình thì hãy đến, nếu võ công không đủ bảo vệ cho mình thì thôi.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Nếu cô nương mượn thời gian ba ngày để trốn đi phương khác, bần đạo biết đâu mà tìm?

Nữ lang áo trắng cười lạt đáp :

- Nếu các vị sợ tôi bỏ đi thì cứ việc đặt người canh gác xung quanh nhà, chỉ cho người vào không cho người ra là không sợ tôi trốn đi.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Thanh Thành song kiếm hỏi :

- Đối với cuộc hẹn sau ba ngày, hai vị có ý kiến gì không?

Đạo nhân bên tả trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Trong vụ này tựa hồ còn có nhiều điều rất phức tạp, khiến cho người ta khó mà đoán được đành phải chờ ba ngày. Cũng chẳng mấy chốc sẽ hết ba ngày, sau đó sẽ liệu.

Thiết Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Lão tăng vâng huấn dụ đến đây điều tra cho ra gốc ngọn mà đến nay vẫn chưa phục mệnh được. Nếu cô nương dùng kế hoãn binh để mượn cơ hội này chạy trốn thì đừng trách bần tăng thất thố.

Nữ lang áo trắng nói :

- Oai danh phái Thiếu Lâm tuy lớn thật nhưng tôi coi cũng thường thôi!...

Thiết Mộc đại sư chắp tay nói :

- Bần tăng mong rằng cô nương nói thì phải giữ lấy lời, ba ngày nữa bần tăng sẽ trở lại đây.

Nói xong rảo bước ra ngoài sảnh đường.

Thanh Thành song kiếm nói :

- Cái chết của Mẫn lão anh hùng đã khiến cho mọi người trong võ lâm đang theo dõi. Cô nương chớ tự ý muốn làm gì thì làm.

Nói xong theo Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư ra ngoài.

Quần hào cũng lục tục đứng dậy, nối đuôi nhau ra ngoài. Trong đại sảnh chỉ còn trơ lại bốn người, đó là nữ lang áo trắng, Thượng Quan Kỳ, Mẫn Chính Liêm và Kim Thiếu Hòa.

Mẫn Chính Liêm từ từ đi ra ngoài đại sảnh đảo mắt nhìn xung quang rồi quay trở vào hỏi :

- Hiền muội! Chúng ta chờ họ trong ba ngày thật ư?

Nữ lang áo trắng gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là phải chờ!

Mẫn Chính Liêm nói :

- Nếu đúng ba ngày họ trở lại cả thì hiền muội có để cho họ thấy mặt thật không?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Đương nhiên là phải tiếp kiến. Thiết Mộc đại sư là một cao tăng có danh vọng rất lớn. Mình đã có lời hứa hẹn thất ước thế nào được!

Mẫn Chính Liêm khẽ thở dài muốn nói lại thôi, đưa mắt nhìn nữ lang một cái rồi cúi đầu lặng lẽ.

Nữ lang áo trắng ngẫm nghĩ một chút lại nói :

- Các người hãy về phòng riêng, đừng nghĩ đến việc trốn chạy. Đến giờ Tý ngày thứ ba lên nhà đại sảnh hội họp.

Nói xong nàng tự mình ra trước rồi vẫy tay cho Thượng Quan Kỳ đi theo.

Mẫn Chính Liêm khẽ thở dài rồi uể oải bước ra khỏi đại sảnh. Dường như chàng hoàn toàn chịu khuất phục dưới uy quyền của cô em. Nét mặt chàng rầu rầu thờ thẩn bước đi.

Nhắc lại Đỗ Thiên Ngạc nhờ có thuốc bôi mặt trà trộn vào Mẫn gia trang mà không ai biết. Ông để ý xem Thượng Quan Kỳ động thủ cùng người của Cái bang, thường đưa mắt ra hiệu nhắc nhở chàng canh ba đêm nay phải ra gặp Viên Hiếu.

Dè đâu Thượng Quan Kỳ dường như vẫn không hiểu, nét mặt ngơ ngẩn tựa hồ không nhận ra ông. Tuy ông cảm thấy có điều kỳ dị nhưng ông vẫn hy vọng Thượng Quan Kỳ đã trà trộn vào được bên

mình nữ lang nên giả vờ ngớ ngẩn, lại mượn cơ hội đưa ra mấy thế võ tuyệt diệu để nàng tin tưởng, trọng dụng. Ông cũng biết rằng cách phán đoán này rất ít hy vọng. Nhưng không còn cách nào khác để tự an ủi.

Trời vừa tối, Đỗ Thiên Ngạc quanh đi quẩn lại xung quanh nhà đại sảnh cầu may gặp lại Thượng Quan Kỳ, rồi sẽ cùng nhau ra gặp Viên Hiếu.

Chờ hết canh hai, Mẫn gia không còn ai ra vào nữa, bốn bề im lặng như tờ.

Lúc đó chung quanh Mẫn gia trang, vô số cao thủ đi lại tuần tiễu canh không cho ai bỏ ra ngoài.

Đỗ Thiên Ngạc ít khi đặt chân về Trung Nguyên. Trừ mấy tay cao thủ nức tiếng, còn ngoài ra ông biết rất ít, liền trà trộn vào đám người lạ và không ai chú ý đến mình.

Trống đã sang canh ba, Đỗ Thiên Ngạc vẫn không thấy Thượng Quan Kỳ từ trong Mẫn trạch đi ra. Không thể chờ được nữa, ông liền một mình đi tới điểm hẹn.

Dưới gốc cây bạch dương, Viên Hiếu đứng chờ sốt ruột nhìn Đông ngó Tây, vừa thấy Đỗ Thiên Ngạc tới liền chạy lại đón hỏi ngay :

- Sao không thấy đại ca tôi tới?

Nguyên Đỗ Thiên Ngạc còn một ý nghĩ: hoặc giả Thượng Quan Kỳ đã ra đây trước. Giờ nghe Viên Hiếu hỏi, ông ngẩn người hỏi lại :

- Sao? Y chưa ra đây sao?

Viên Hiếu bồn chồn hỏi lại :

- Trước nay đại ca tôi nói gì là không sai bao giờ! Ông đem đại ca tôi đi đâu? Sao không đem trả lại cho tôi?

Y càng nóng nảy càng nói ấp úng, pha thêm nhiều tiếng chi chí nên Đỗ Thiên Ngạc chẳng hiểu gì.

Trước tình trạng rắc rối này, Viên Hiếu càng la càng tức, hai mắt tròn xoe nảy lửa, tay múa chân dậm dường như có ý muốn động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc biết Viên Hiếu là người hiền hậu nhưng nóng nảy. Ông lặng lẽ không nói gì, đứng lỳ ra một bên cho y nguôi bớt cơn giận rồi mới ôn tồn nói :

- Viên đệ! Trước hết đừng...

Viên Hiếu lớn tiếng quát :

- Ai anh em gì với ông? Nếu ông không đem đại ca về trả cho tôi thì tôi sẽ liều mạng với ông!

Đỗ Thiên Ngạc rùng mình nói :

- Viên đệ hãy bình tĩnh nghe ta nói rõ đã, rồi hãy muốn đánh muốn đá gì hắn hay.

Viên Hiếu thét :

- Trước hết ông cho tôi biết anh tôi còn sống không?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Chẳng những y còn sống trên thế gian mà y còn an nhàn vô sự tại Mẫn gia trang.

Viên Hiếu ngẩn người ra hỏi :

- Ông nói thật đấy chứ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Trước nay ta chưa nói dối ai bao giờ.

Viên Hiếu lại hỏi :

- Đại ca tôi trước sau nói vậy. Y hẹn tôi đến gặp ở đây sao lại không đến?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Y đã bị trúng thuốc mê!

Viên Hiếu vội vàng nói :

- Vậy chúng ta hãy mau mau đi cứu y ra!

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói :

- Sự việc không dễ dàng như Viên đệ tưởng đâu. Đứng đây không tiện nói chuyện, chúng ta hãy đi tìm chỗ vắng người để bàn kế cứu y.

Viên Hiếu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Chúng ta lên ngọn cây kia bàn tính, mình nghe động tĩnh bốn mặt không lo có người nghe trộm mình nói chuyện.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nghĩ như vậy liền đáp :

- Được lắm!

Rồi tung mình nhảy lên cao hai trượng vịn cành trèo lên. Viên Hiếu thì khỏi nói, y trèo thoăn thoắt, thoáng cái đã đến trước mặt Đỗ Thiên Ngạc. Hai người kiếm chỗ lớn chừng ba cành cùng ngồi xuống. Đỗ Thiên Ngạc đằng hắng nói tiếp :

- Viên đệ! Hãy nghe ta nói hết lời rồi hãy nói sau. Ta đang nói dỡ thì đừng kêu rú lên.

Ông sợ Viên Hiếu nghe nói Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê sẽ mất hết bản tính không nhẫn nại được, cơn giận lại nổi lên. Viên Hiếu lại tính nóng như lửa, tiếng quát như sấm nên ông phải dặn trước.

Viên Hiếu thở dài nói :

- Được rồi! Bất quá tôi chỉ yêu cầu ông ưng thuận hai điều!

Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Hai điều chi?

Viên Hiếu nói :

- Trước khi tìm thấy đại ca tôi, ông phải luôn ở bên mình tôi.

Đỗ Thiên Ngạc biết y sợ mình bỏ đi, nếu không ưng chịu tất sinh gây lộn, liền gật đầu đáp :

- Được rồi! Còn điều thứ hai?

Viên Hiếu nói :

- Nếu đại ca của tôi chết, cả ông và tôi đừng hòng sống nữa.

Đỗ Thiên Ngạc khen thầm: “Gã này bản tính hồn nhiên trung hậu, thật là đáng yêu”, liền tủm tỉm cười nói :

- Được lắm! Ngày nào mà đại ca chưa về với Viên đệ thì ngày đó ta luôn ở bên mình Viên đệ. Vạn nhất mà đại ca Viên đệ bị chết, ta quyết đền mạng. Nhưng ta cũng yêu cầu Viên đệ một điều.

Viên Hiếu nói :

- Tôi chỉ cần sao cứu được đại ca tôi, còn bất luận điều gì tôi cũng ưng chịu.

Từ lúc Viên Hiếu chia tay cùng Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc, y cố công luyện nói tiếng người, nên mới trong khoảng một ngày một đêm mà y nói giỏi hơn trước nhiều.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói :

- Hiện nay việc rắc rối trong nhà họ Mẫn đã biến thành một cuộc phong ba ghê gớm giữa các phái võ Trung Nguyên. Vô số tay cao thủ đã bị lôi cuốn vào việc này. Chúng ta không thể nóng nảy hành động riêng rẽ một mình được.

Viên Hiếu ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi :

- Việc này kéo dài chừng bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Phỏng độ ba ngày!

Đỗ Thiên Ngạc đã giàu kinh nghiệm, đoán việc rất sát. Ông cho là nữ lang áo trắng trong ba ngày nữa sẽ có người đến giúp sức. Bây giờ thế nào nàng cũng giết Thượng Quan Kỳ ngay, để còn có tay bản lĩnh cao cường trợ lực.

Viên Hiếu nói :

- Chúng ta hãy vào trước nhà họ Mẫn xem sao.

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Vào trước cũng được, nhưng phải theo mệnh lệnh của ta mà hành động.

Viên Hiếu đáp :

- Tôi chỉ theo mệnh lệnh của ông trong ba ngày thôi. Sau ba ngày, dù không tìm thấy đại ca tôi ông cũng không thể quản cố tôi được nữa.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu đáp :

- Viên đệ phải nhớ lời, nghe!

Nói xong, Đỗ Thiên Ngạc ở trên cây nhảy xuống đi vào Mẫn gia trang.

Chung quanh Mẫn gia trang tuy có nhiều tay cao thủ võ lâm tuần tiễu, nhưng đã có lời ước hẹn với nữ lang áo trắng: “Cho người vào chứ không cho người ra”, nên Đỗ Thiên Ngạc và Viên Hiếu không bị ai ngăn cản.

Viên Hiếu muốn xông vào Mẫn gia trang để sục tìm Thượng Quan Kỳ nhưng bị Đỗ Thiên Ngạc cản :

- Chúng ta vào thì dễ ra thì khó, chớ nên hấp tấp.

Tuy Viên Hiếu nóng nảy, cảm thấy khó chịu về thái độ lưng chừng của Đỗ Thiên Ngạc nhưng y không nói gì nữa.

Đỗ Thiên Ngạc đưa Viên Hiếu đến một chỗ vắng, hai người ngồi đối diện vận khí dưỡng thần. Chờ cho đến sáng, hai người tìm vào một khách sạn ăn cơm rồi nghĩ luôn trong đó luôn hai ngày.

Trong khoảng thời gian này Viên Hiếu ruột nóng như điên, thúc giục Đỗ Thiên Ngạc đi tìm Thượng Quan Kỳ đến mười lần nhưng Đỗ Thiên Ngạc nhất định bảo phải chờ đến đêm thứ ba.

Sang ngày thứ ba, Đỗ Thiên Ngạc chờ đến canh hai, nai nịch gọn gàng, mặc quần áo chẽn, lưng đeo cây Tử Kim phi long nhuyễn tiên, hai bên cạnh sườn giắt cặp đao trủy thủ, ngoài khoác áo choàng đen gió bay lất phất. Mặt vẫn bôi thuốc, ông dẫn Viên Hiếu đi thẳng tới Mẫn gia trang.

Lúc đó, trong Mẫn gia trang tuyệt không phòng bị. Hai cổng mở toang, ngoài của tịch mịch không có đèn lửa chi hết.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ bảo Viên Hiếu :

- Đêm nay chúng ta có thể trông thấy Thượng Quan Kỳ chứ chưa có cách nào cứu được y. Viên đệ phải nghe lời ta, chớ có tự mình động thủ hoặc la hét chi hết.

Viên Hiếu nói :

- Nếu đêm nay tôi không thấy đại ca tôi thì ông cũng không quản cố tôi được nữa.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm rồi nói :

- Cái đó đã hẳn!

Nói xong rảo bước đi vào.

Viên Hiếu theo sau. Hai người vào trong cổng xuyên qua mấy đại viện đến trước nhà đại sảnh.

Cửa nhà đại sảnh cũng mở rộng song không thấy đèn lửa chi hết mà cũng không ai ngăn trở, khác hẳn với cảnh tượng phòng bị nghiêm ngặt của ba đêm trước. Quang cảnh tịch mịch này khiến cho nhà đại sảnh bao phủ một làn không khí nặng nề.

Đỗ Thiên Ngạc đã thông thuộc phương hướng bước lên thềm đá rồi dừng lại lắng nghe động tĩnh,

thấy văng vẳng có tiếng thở phì phào, rõ ràng trong nhà đại sảnh đã đầy người, không biết tại sao không thắp đèn?

Đỗ Thiên Ngạc quay lại khẽ dặn Viên Hiếu phải cẩn thận rồi thong thả bước vào.

Viên Hiếu được trời ban cho đôi mắt tinh đặc biệt, tuy còn đứng bên ngoài mà đã nhìn rõ cảnh vật bên trong. Y thấy trên chiếu nào cũng có người ngồi, nhưng ai cũng lặng lẽ. Tuy trong lòng y rất lấy làm kỳ nhưng không hỏi, chỉ lầm lũi theo sau Đỗ Thiên Ngạc đi vào.

Viên Hiếu ngồi bên Đỗ Thiên Ngạc, đưa mắt nhìn các nhân vật khắp trong nhà thấy mấy vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, Thanh Thành song kiếm và vô số người, đến hơn sáu mươi người. Người thì nhắm mắt dưỡng thần, người lại lộ vẻ khẩn trương, nhìn Đông ngó Tây. Viên Hiếu nhìn kỹ trong đám người này không thấy Thượng Quan Kỳ đâu, bất giác lòng lo ngay ngáy.

Thốt nhiên trống điểm canh ba, đêm đã sang giờ Tý. Trong đại sảnh tối om, quần hào nhúc nhích cử động, một lão già trong đại sảnh lên tiếng :

- Thiết Mộc đại sư! Có lẽ con nhỏ đó không ra nữa?

Bỗng bên tai có tiếng lanh lảnh đáp lại :

- Tôi đã chết đâu, tại sao mà không đến?

Rồi đèn lửa bật lên, nữ lang áo trắng đầy máu tươi, tóc buông xõa mặt trắng lợt, tay cầm ngọn đuốc giơ lên thủng thỉnh bước vào.

Quần hào trong đại sảnh thấy tình hình biến chuyển này không khỏi kinh ngạc, chú ý nhìn nữ lang áo trắng thủng thỉnh đi lại chỗ ngồi. Nàng châm ngọn đuốc vào thắp hai cây nến lên. Nhà đại sảnh sáng trưng.

Nữ lang áo trắng vốn là người kiều diễm mà lúc này trông thấy phải khủng khiếp. Cả những tay võ công tuyệt thế cũng tưởng chừng như nữ lang áo trắng đưa một luồng khí lạnh vào nhà, khiến cho người ta phải sởn gai ốc.

Thiết Mộc đại sư chắp tay trước ngực, tuyên Phật hiệu nói :

- Mẫn cô nương quả là người thủ tín. Không biết lệnh huynh có đến không?

Nữ lang áo trắng thở phào cái, vẫn ngồi nguyên vị, đáp :

- Ca ca tôi đã chết đâu, sao lại không đến?

Nói xong, nàng vẫy tay một cái, bỗng thấy Mẫn Chính Liêm, Thượng Quan Kỳ và Kim Thiếu Hòa

đi vào.

Mẫn Chính Liêm cũng mình đầy máu tươi, cánh tay trái và vai bên phải đều băng vải trắng, máu thấm ra đỏ lòm.

Thượng Quan Kỳ và Kim Thiếu Hòa đều vô sự, không một chút thương tích nào.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày hỏi :

- Mẫn cô nương! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Xảy ra chuyện gì thì nói với đại sư cũng vô ích.

Thiết Mộc đại sư cười nói :

- Cô nương hãy vận khí điều tức một lát. Lão tăng rửa sạch tai để chờ nghe cô nương nói đây.

Nữ lang áo trắng không nói gì nữa, từ từ nhắm mắt lại, ngấm ngầm vận khí dưỡng thần.

Viên Hiếu mắt như muốn nảy lửa, giương lên tròn xoe, chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ.

Y ở với Thượng Quan Kỳ mấy năm, hình dáng và cử động của chàng đã in sâu vào óc y, nên tuy mặt chàng đã bôi thuốc lên cho khác đi mà y chỉ thoáng nhìn đã nhận ra.

Mấy lần y muốn lên tiếng gọi nhưng đều bị Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm can ngăn.

Thượng Quan Kỳ đôi mắt lờ đờ, chàng nhìn quần hào bốn mặt. Khi nhìn đến Viên Hiếu mắt cũng chỉ liếc qua như người không quen biết.

Viên Hiếu không thể nhịn được nữa, đứng thẳng lên rảo bước xông tới, Đỗ Thiên Ngạc không giữ kịp.

Viên Hiếu tới trước mặt Thượng Quan Kỳ cúi đầu cất tiếng gọi :

- Đại ca!

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu một chặp rồi cười một cách mơ hồ chứ không nói gì.

Viên Hiếu càng gọi lớn :

- Đại ca! Anh không nhận ra em hay sao?

Thượng Quan Kỳ lại nhìn Viên Hiếu một lúc rồi lại quay đi chỗ khác.

Nữ lang áo trắng cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ xem y phản ứng ra sao?

Đỗ Thiên Ngạc sợ Viên Hiếu nóng tính xảy chuyện lôi thôi vội chạy lại kéo tay Viên Hiếu khẽ bảo :

- Viên đệ hãy trở về chỗ ngồi đi. Bây giờ thần trí y mê man không sáng suốt đâu, lát nữa sẽ hỏi.

Viên Hiếu quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Lát nữa liệu y có tỉnh lại được không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Nếu lát nữa y vẫn không tỉnh thì chúng ta sẽ có biện pháp.

Viên Hiếu nghe lời, từ từ về chỗ ngồi.

Dưới ánh đèn nến bập bùng chiếu sáng khắp đại sảnh, quần hào không ngớt để mắt nhìn nữ lang, máu vẫn rỉ không ngớt chảy ra. Nhưng lạ một điều là nàng bị thương ở những chỗ khi đánh nhau đao thương khó lòng đâm tới.

Lạ hơn nữa là tại sao nàng chịu đựng được mãi. Vì chỗ thì bị máu che lấp, chỗ thì bị quần áo phủ kín nên không trông thấy rõ vết thương. Cứ tình hình này mà đoán thì hình như nàng đứng yên để cho người ta đâm.

Đại sảnh đông người là thế mà vẫn tịch mịch khá lâu, có lẽ vì tình trạng biến cố bất ngờ nên ai cũng hoang mang không biết nói thế nào.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi cất tiếng hỏi để phá tan bầu không khí tịch mịch :

- Những vết thương của cô nương thế nào?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Đau điếng chết người!

Thiết Mộc đại sư nói :

- Bần tăng có đem theo thứ thuốc bột để trị thương. Cô nương thử lấy một chút đắp vào xem sao?

Nữ lang áo trắng lạnh lùng đáp :

- Không cần! Tôi còn muốn sống thêm mấy ngày nữa.

Thiết Mộc đại sư biến sắc mặt, khẽ tuyên Phật hiệu hỏi :

- Cô nương nghi ngờ bần tăng có ý gia hại chăng?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Không phải! Thuốc của quí tự khác với thuốc của tôi.

Thiết Mộc đại sư tuy là một vị cao tăng, kiến thức rất rộng mà bị nàng phúc đáp một câu không sao dò được ý tứ. Nhà sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cô nương có thuốc trị thương sao không lấy ra mà rịt vào? Bần tăng đang chờ cô nương nói cho nghe các bí mật mà cô nương đã hứa hẹn ba hôm trước.

Nữ lang áo trắng ngắt lời :

- Tôi rịt thuốc hay không việc gì đến nhà sư? Các ông có việc gì hay muốn hỏi điều gì thì cứ nói ra!

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi :

- A Di Đà Phật! Phải chăng lệnh tôn còn sống trên thế gian?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Gia phụ mất rồi! Người mà các vị vào yết kiến là giả trang đấy.

Nàng trả lời một cách tự nhiên khiến cho ai nấy đều sửng sốt.

Thanh Thành song kiếm hỏi xen vào :

- Thi thể trong quan tài có phải là Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Đúng! Không sai một ly!

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Lệnh tôn đã tạ thế, sao cô nương không công khai cho các bạn võ lâm biết mà lại hành động bí mật là có ý gì?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Gia phụ mất đi đã loan báo khắp Giang Nam và Trung Nguyên, sao lại bảo là chưa công bố với các bạn võ lâm?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương một mặt cáo phó Mẫn lão anh hùng tạ thế, một mặt lại tìm người giả trang dấu ở dưới hầm, lại dẫn bọn bần tăng vào nhà hầm cùng người giả trang lệnh tôn tương kiến. Cô nương chế tạo tình trạng biến ảo đó làm gì? Nay quần hào tụ tập nơi đây, cô nương tính sao?

Nữ lang áo trắng đứng dậy lạnh lùng nói :

- Các ông có điều gì khẩn yếu cứ nói ra đi. Tôi đang bị ra máu quá nhiều không thể chịu đựng được nữa. Nếu không có điều gì cần thì thôi, nói nhiều mệt sức vô ích.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy hỏi :

- Tại hạ có một điều cần được cô nương chỉ giáo: ba ngày trước đây, đêm hôm ấy trời mưa to gió lớn, cô nương cho chuyển quan tài ra bờ sông rồi giết hết những người khiêng, lại đưa linh cửu xuống một chiếc thuyền lớn giương buồm chạy ngay đêm đó là ý gì?

Nữ lang áo trắng quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi :

- Đêm hôm đó ông cũng trông thấy ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Há chẳng chỉ mình tôi!

Nữ lang áo trắng lạnh lùng hỏi :

- Thế thì còn những ai?

Đỗ Thiên Ngạc gằn giọng đáp :

- Còn Âm Dương song tuyệt, vợ chồng Lôi Danh Viễn...

Quần hào nghe nói đến tên mấy người bất giác đưa mắt nhìn khắp cả vì nghĩ rằng mấy người đó đều có mặt nơi đây. Dè đâu kiếm mãi mà không thấy, lập tức trong nhà đại sảnh hơi có tiếng xôn xao.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đưa tay lên vuốt mái tóc hỏi :

- Quý tánh ông là gì?

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc!

Trong quần hào, số đông đã nghe tiếng Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc.

Nữ lang áo trắng nói :

- Tốt lắm! Ông đã có tên trong quỷ lục, sắp chết đến nơi rồi đó!

Đỗ Thiên Ngạc rùng mình hỏi :

- Sao?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Tôi nói ông sắp chết rồi!

Đỗ Thiên Ngạc rút khăn tay lau hết thuốc trên mặt, để lộ chân tướng rồi cười nói :

- Xin Mẫn cô nương coi kỹ lại mặt tại hạ, đừng lầm lẫn với người khác.

Nữ lang áo trắng nói :

- Ông cứ yên chí. Dù ông có muốn trốn đến góc bể chân trời cũng không tránh khỏi cái đại hạn mười ngày.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Vợ chồng Lôi Danh Viễn, Âm Dương song tuyệt chẳng lẽ đều bị cô nương sát hại hết rồi sao?

Nữ lang áo trắng đột nhiên ngửa mặt lên trần nhà ra lệnh :

- Ghi tên Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư vào!

Phàm Mộc hỏi :

- Ghi tên bọn lão tăng vào là có ý gì?

Nữ lang áo trắng thản nhiên đáp :

- Đã ghi tên tức là các vị chỉ còn sống được mười ngày nữa thôi.

Thanh Thành song kiếm cả cười hỏi :

- Cô nương nói vậy có chắc không?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Hai vị không tin rồi sẽ biết.

Nàng ngừng một lát rồi ra lệnh :

- Ghi luôn tên Thanh Thành song kiếm vào!

Quần hào trong đại sảnh thấy vẻ mặt nữ lang nghiêm trọng, cử động kỳ dị không khỏi kinh ngạc. Nhưng rồi nghĩ lại thật đáng buồn cười, mọi người không nhịn được đều cười rộ lên. Chỉ có Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư và Đỗ Thiên Ngạc là còn giữ vẻ nghiêm trang, vì hiểu rằng lời của nữ lang không phải buộc miệng mà ra.

Thiết Mộc đại sư chắp tay nói :

- A Di Đà Phật! Cô nương đã hạn định cho lão tăng chỉ còn sống trong mười ngày, vậy trước khi chết xin cô nương giải thích cho nghe về câu chuyện đắng cay bí mật trong võ lâm.

Sau một hồi dưỡng thần, thương thế nữ lang áo trắng đã bớt được nhiều, từ từ đưa tay vén mớ tóc mây xõa xuống vai, đảo mắt nhìn khắp lượt tòa đại sảnh rồi nói :

- Phàm người nào đã nghe được vụ này không sống được nữa. Vậy ai mà sợ chết thì bây giờ ra đi hãy còn kịp. Ai không sợ chết thì hãy ở lại mà nghe.

Quần hào cảm thấy băn khoăn, có đến bảy tám người đứng lên đi ra. Nữ lang áo trắng lại giục :

- Còn ai ra nữa hãy nhanh lên, kẻo không kịp! Nhưng lần này những người còn lại phải ngồi yên, không ai được nhúc nhích.

Thiết Mộc đại sư thở dài một tiếng rồi nói :

- Sống chết là việc lớn, vị nào không có liên quan đến vụ này chẳng nên vì một chuyện bí mật mà dấn mình vào cuộc nguy hiểm.

Thiết Mộc đại sư được các giới võ lâm rất kính trọng, vừa nói một câu, quả nhiên đã có hơn mười người đứng dậy từ từ đi ra.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn quần hào rồi trang nghiêm nói một lần nữa :

- Trong đại sảnh này, tôi biết còn có nhiều bạn không tin lời Mẫn cô nương cho là nói đùa. Song lão tăng xét ra Mẫn cô nương nói vậy không phải là vô căn cứ. Thời gian gấp rút lắm rồi, nếu vị nào ra được là nên ra đi là hơn.

Đại sư vừa dứt lời, thấy hơn mười người nữa rời khỏi chỗ ngồi đi ra.

Thiết Mộc đại sư liếc nhìn thấy trong đại sảnh còn hơn hai, ba chục người, không khỏi áy náy, thở dài nói :

- Cô nương nên khuyên thêm họ mấy câu để bớt phần nào tội nghiệp.

Nữ lang áo trắng dường như bị mấy lời Thiết Mộc đại sư làm cho xúc động, quả nhiên ôn tồn nói :

- Cái chết của gia phụ phỏng có chi là đáng kể. Sở dĩ chúng tôi phải dấu diếm giang hồ là vì trước kia gia phụ đã cứu được mấy vị cao nhân võ hiệp và đã có chút thiện duyên với những môn phái lớn như Thiếu Lâm, Thanh Thành... cái chết của gia phụ đã làm nhọc lòng quí vị phải quan hoài...

Nàng đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn quần hào rồi nói tiếp :

- Đây đã vào vấn đề chính, vị nào không cần nghe thì nên ra liền đi. Nếu đã được nghe một câu trong chính đề thì sẽ không tránh khỏi được cái nạn mười ngày phải bỏ mạng.

Bốn người nữa đứng lên, nhưng đưa mắt nhìn nhau một cái rồi lại ngồi xuống.

Nữ lang áo trắng nhìn Thiết Mộc đại sư nói :

- Các vị này đã tới số không còn cách gì cứu được nữa!

Chương 26: Người Áo Xanh Lại Xuất Hiện

Thiết Mộc đại sư nhíu lông mày lớn tiếng hỏi :

- Trong các vị đây, ai không liên quan đến vụ này xin mau mau rời khỏi đại sảnh. Đây không phải là nơi tranh danh sính cường, tội gì dính líu vào chuyện thị phi.

Thiết Mộc dứt lời, vẫn không thêm một người nào đứng dậy nữa.

Nữ lang áo trắng điều hòa chân khí một lúc, tinh thần đã tỉnh táo hơn nhiều.

Sắc mặt hồng hào nàng cười khanh khách nói :

- Các vị đừng trách tôi nữa. Tôi cầu khẩn đức Đại hòa thượng Từ Hoàng Phổ Độ cho những người u mê không tỉnh!

Ngừng một lát, nàng quay lại bảo Mẫn Chính Liêm :

- Ca ca ghi hết bọn này vào!

Mẫn Chính Liêm từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn quần hào nói :

- Chư vị đã cố chấp không chịu dời khỏi nơi đây. Chúng tôi không biết làm thế nào được nữa.

Chàng khẽ thở dài đưa tay vổ nhẹ lên trên án gọi :

- Đem Ký Tử Bạ ra đây!

Bên ngoài đại sảnh có tiếng con gái đáp lại rồi hai thiếu nữ tóc chải rẽ hai bên buộc túm lại, mình mặc áo xanh, gót sen thoăn thoắt bước vào. Một cô bưng một chiếc hộp ngọc trong hộp đựng một cuốn sổ bằng lụa trắng, trên đề ba chử đỏ rùng rợn: “Ký Tử Bạ”, còn một kia cầm nghiên đá bút trúc. Cả hai cô cử động lẹ làng ung dung bước đến bên nữ lang áo trắng, đặt nghiên bút xuống trước rồi cung kính đưa hộp ngọc đựng “Ký Tử Bạ” đặt lên giữa bàn xong thong thả lui ra.

Lúc hai cô tiến vào đại sảnh, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào nghiên bút và hộp đựng “Ký Tử Bạ”. Khi trở ra cũng không liếc ngang liếc dọc.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn quần hào một lần nữa rồi nói :

- Các vị đã dám ở lại đây không ra, tất đều là những bậc anh hùng không sợ chết. Người ta thường nói rằng: “Chim nhạn đi rồi còn để tiếng, người chết phải lưu danh.” Vậy xin quí vị kiểm danh vào Ký Tử Bạ đi, đừng trùng trình cho mất thì giờ!

Giọng nói nàng tuy rất ôn hòa, nhưng trong cái ôn hòa có giấu vẻ âm trầm khiến người nghe không rét mà run.

Quần hào nhìn qua ngó lại không ai chịu lại ghi tên.

Nữ lang áo trắng nhìn Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Phải chăng đại sư muốn biết nguyên nhân cái của gia phụ?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Phải!

Nữ lang áo trắng cười đáp :

- Nếu trong nhà sảnh này còn có một vị chưa chịu ghi tên là tôi không chịu nói. Hay hơn hết là đại sư dẫn đầu cho, đừng để mất nhiều thời giờ nữa.

Thiết Mộc đại sư hỏi lại :

- Cô nương chưa ghi tên lão tăng hay sao?

Nữ lang áo trắng cười lạt đáp :

- Con người ta bất quá chỉ có một tính mạng. Dù ghi đi ghi lại mười lần thì cũng chỉ chết một chuyến. Hà tất đại sư phải e ngại!

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Nếu lão tăng sợ chết thì chẳng đến đây!

Nói xong rảo bước lại ghi tên vào Ký Tử Bạ.

Phàm Mộc đại sư từ từ đứng dậy theo sau Thiết Mộc đại sư, thấy Thiết Mộc đại sư cầm bút lông ghi năm chữ “Thiếu Lâm tự Thiết Mộc” rồi đặt bút xuống, quay lại cười nói với Phàm Mộc :

- Sư đệ cũng kiểm danh vào đây đi!

Phàm Mộc tủm tỉm cười, cầm bút ghi hai chữ Phàm Mộc.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn Ký Tử Bạ rồi cười nói :

- Hay lắm! Hai đại sư quả coi chết như về.

Thiết Mộc nói :

- Lão tăng tuổi ngoại tám mươi, dù chết cũng chẳng còn non yểu gì nữa.

Nói xong, chắp tay niệm “A Di Đà Phật” rồi quay về chỗ ngồi.

Hai vị cao tăng kiểm danh vào Ký Tử Bạ tựa hồ khiến cho quần hào mạnh dạn thêm, lục tục đứng lên lại trước án ghi tên.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đứng dậy nói :

- Chư vị đã lưu danh thì viết đúng tên họ mình vào. Dù có thay tên đổi họ để giá họa cho người cũng không thoát khỏi đại hoạn, mà còn di họa ba đời, liên lụy đến người nhà nữa.

Lúc đó, Thanh Thành song kiếm đã ghi tên xong lui ra, một người mặc áo đen đang cầm bút định kiểm danh nghe nữ lang nói vậy bất giác cười lạt nói :

- Từ xưa đến nay, trong giang hồ không biết bao nhiêu tay cao thủ thâm độc khiến người nghe tên phải bở vía. Nhưng chưa ai có kiểu cách thần tình như Mẫn cô nương...

Gã cười rộ lên hai tiếng rồi nói tiếp :

- Tại hạ chỉ trơ trọi một mình, trên không cha mẹ, dưới chẳng vợ con thì dù có vạ lây tam đại cũng chẳng chút bận tâm.

Nữ lang áo trắng nói :

- Việc tôi, tôi phải bảo. Còn tin hay không là ở các người.

Gã áo đen không trả lời, ghi tên xong lui ra.

Quần hào theo thứ tự kiểm danh xong đầu về ngồi đấy. Chỉ có Viên Hiếu chạy lại xem hai lượt rồi lui về chỗ ngồi. Vì y không biết chữ nên không hạ bút.

Nữ lang áo trắng nhìn chòng chọc vào mặt Viên Hiếu hỏi :

- Sao ngươi không kiểm danh?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Tôi không biết viết!

Nữ lang áo trắng chau mày nói :

- Tất cả mọi người có mặt đều kiểm danh, người không biết chữ thì làm sao nghe được. Thôi ra đi thôi!

Viên Hiếu vốn là người chất phác nghĩ thầm :

- “Phải rồi! Người ta biết chữ kiểm danh mới được ngồi lại. Mình không biết chữ ghi tên thì ở lại thế nào được?”.

Nghĩ vậy y thở dài nói :

- Cô nương nói phải ra bên ngoài đại sảnh chờ. Khi nào các vị nói xong tôi sẽ trở vào.

Đoạn rảo bước đi ra cửa.

Đỗ Thiên Ngạc muốn ngăn lại. Nhưng sau ông nghĩ rằng: “Kiểm danh vào Ký Tử Bạ chưa chắc đã chết”. Nhưng trong lòng vẫn thấy băn khoăn. “Viên Hiếu đã muốn ra ngoài thì ta cứ để y ra càng hay.”

Thiết Mộc đại sư chờ cho Viên Hiếu ra khỏi sảnh đường rồi chắp tay nói :

- Mọi người ở đây đều đã ghi tên thí mạng để được nghe câu chuyện bí mật của cô nương cho hiểu rõ cái chết của Mẫn lão anh hùng. Thật là một cuộc mà lão tăng sống đã ngoài tám mươi tuổi mới thấy lần này là một, lại được may mắn lãnh cái chết đầu tiên. Tưởng cô nương không còn lý do gì trì hoãn nữa.

Nữ lang áo trắng từ từ ngồi xuống bảo Mẫn Chính Liêm :

- Ca ca! Đóng cửa sảnh đường lại!

Mẫn Chính Liêm vâng lời đứng dậy ra đóng cửa. Nữ lang còn giục chàng cài then. Mẫn Chính Liêm do dự một chút nhưng rồi cũng cài then cửa lại.

Nữ lang áo trắng ung dung đứng dậy nói :

- Tôi cần tắt đèn lửa trước đã.

Rồi giơ bàn tay lên quạt tắt hai ngọn nến. Nhà đại sảnh tối mù mịt, giơ tay trông không rõ. Thiết Mộc đại sư lớn tiếng nói :

- Nếu Mẫn cô nương muốn sắp đặt cách để chạy trốn thì đừng trách bọn bần tăng vô lễ.

Nhà sư sực nhớ đến hôm trước đã đi vào đường hầm. Tuy nhà sư không biết rõ cách bố trí cơ quan trong nhà họ Mẫn, hẳn là tinh xảo vô cùng. Vì sợ nữ lang thừa lúc đêm tối trốn chạy nên nhà sư mới nói vậy để cảnh tỉnh quần hào phải chú ý.

Bỗng nghe nữ lang lớn tiếng đáp :

- Xin đại hòa thượng cứ yên lòng. Nếu tôi muốn trốn thì đã chẳng đến đây!

Lại thấy tiếng dõng dạc của Quan Tam Thắng :

- Dù ngươi không trốn, chúng ta cũng không thể không đề phòng.

Bỗng nghe tiếng lịch kịch rồi nghe tiếng di chuyển bàn ghế, dường như quần hào cho lời Quan Tam Thắng là đúng. Ai nấy đều động thân, nhận định phương hướng để bao vây nữ lang vào giữa.

Tuy trong nhà tối om, song những người ở lại đều là những tay hào kiệt của hai phái Hắc, Bạch đạo. Người nào cũng võ công cao cường và nhiều lịch duyệt, việc gì cũng tinh tế cẩn mật, chỉ cần nghe động là đã biết rồi.

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Các vị giữ vững phương vị đi, để tôi đi vào chính đề.

Quần hào để mặc muốn nói gì thì nói, ai nấy nhanh tay chuẩn bị rồi đứng yên không nhúc nhích. Trong đại sảnh yên lặng như tờ.

Nữ lang áo trắng ngẫm nghĩ lựa lời hồi lâu rồi nói :

- Cái chết của gia phụ chẳng qua là kế dụ địch, cốt mời chư vị từ xa xôi vạn dặm đến đây để mà chịu chết.

Vài câu đơn giản này đã khiến cho quần hào nhốn nháo. Tiếng cười khẩy lẩn tiếng căm giận mắng nhiếc vang lên một lúc.

Nữ lang áo trắng lớn tiếng dõng dạc nói :

- Phàm những ai đã kiểm danh vào Ký Tử Bạ, kể từ giờ Tý đêm nay trở đi, chóng thì ba ngày, chậm thì mười ngày, bất luận võ công cao tới đâu, phòng bị cẩn mật đến mực nào cũng không thoát chết và cũng không nên oán trách tôi...

Thiết Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Câu này chúng tôi đã nghe nhiều rồi, cô nương bất tất phải nhắc lại. Chủ yếu là cô nương nên đi

vào chính đề đi.

Trong nhà đại sảnh tối om không có cách nào nhìn rõ mặt nữ lang, song nghe tiếng nói lanh lảnh, tiếng cười nhạt nhẻo. Nàng hỏi :

- Đại hòa thượng lúc nào cũng băn khoăn hỏi vặn về nguyên nhân cái chết của gia phụ, phải chăng có ý muốn tìm ra hung thủ?

Câu này tỏ rõ ra Mẫn lão gia không phải chết vì bệnh khiến cho quần hào, đã nghi hoặc từ trước, không khỏi xúc động. Những tiếng thở dài buông ra liên tiếp.

Thiết Mộc đại sư dằn giọng nói :

- Mẫn lão anh hùng bị người ám toán thì trong thư người gởi cho Phương trượng tệ tự cũng đã lộ ra rồi. Điều mà lão tăng không hiểu là ai đã gia hại một mình vị anh hùng lương thiện đó, chứ không đụng chạm đến người khác trong nhà?

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Ủa! Nghe lời lão thiền sư dường như có ngụ ý cho vãn bối là hung thủ phải không?

Thiết Mộc đại sư niệm Phật hiệu nói :

- Lão tăng đâu dám có ý nghĩ trái thiên đạo, diệt nhân luân như thế! Song cái chết ly kỳ của lệnh tôn cùng những hình tích lộ ra khiến cho lão tăng không khỏi nghi ngờ.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Lão thiền sư nghi ngờ thế nào?

Thiết Mộc đại sư là một vị cao tăng đức cao trọng vọng, bình tĩnh lại khẽ nói :

- Lão tăng đã kiểm danh vào Ký Tử Bạ là có ý để nghe cô nương nói rõ nguyên nhân cái chết của lệnh tôn, sự tình chưa được rõ ràng, lão tăng không dám phán đoán càn. Cô nương đã có lời hứa trước, lão tăng đang rửa tai chờ nghe cô nương nói ra mà thôi.

Nữ lang áo trắng dường như có ý trêu tức đại sư, cười lạt hỏi :

- Nếu đại sư rửa tay mà không được nghe thì sao?

Thiết Mộc đại sư nín thinh không nói gì. Trong đại sảnh lại im phăng phắc trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà.

Bỗng xa xa có tiếng lệnh vọng lại khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Ba hồi lệnh vang lên như phá tan bầu không khí tịch mịch, rồi tiếp đến những tiếng âm nhạc khác vang lên.

Quan Tam Thắng hỏi :

- Tiếng âm nhạc gì vậy? Dường như tôi đã được nghe qua một lần!

Nữ lang áo trắng đột nhiên đáp :

- Đó là tiếng lệnh đòi mạng!

Quan Tam Thắng cả giận mắng :

- Dù đó là tiếng lệnh đòi mạng hay tiếng trống gọi hồn, xin Mẫn cô nương hãy cho hay về cái chết của lệnh tôn. Nếu còn trùng trình...

Quan Tam Thắng đang nói dỡ chợt nhớ ra đây không phải là việc riêng của một mình mình nên không nói nữa.

Nữ lang áo trắng hỏi ngang :

- Nếu tôi muốn trùng trình thì ông định làm gì tôi?

Quan Tam Thắng tức giận nói :

- Chẳng lẽ lão phu lại không cho ngươi một bài học được sao?

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Ông thử ra tay xem nào!

Quan Tam Thắng quát lên một tiếng rồi vung chưởng đánh ra. Chưởng lực này mãnh liệt vô cùng, phát ra tiếng gió vù vù quạt lại.

Nữ lang áo trắng giơ tay phải, trong đại sảnh đang tối om bỗng thấy lấp lánh một đạo hào quang rồi một trận cười lạt vang lên, một luồng kình lực phóng ra đón lấy chưởng lực của Quan Tam Thắng. Luồng kình lực này cũng ghê gớm khiến cho Quan Tam Thắng phải run lên, bất giác lùi lại một bước.

Thiết Mộc đại sư vội la lên :

- Xin Quan huynh và Mẫn cô nương hãy dừng tay!

Nữ lang áo trắng vẫn chưa huy động thanh đoản kiếm trong tay. Sau khi hai người đấu nhau một chưởng đều dừng tay lại.

Quần hào ở trong bóng tối hồi lâu mục quang quen dần và đã trông thấy ngoại vật. Thì ra người vừa động thủ phản kích chính là chàng thiếu niên chưa nói câu nào từ nảy đến giờ.

Quần hào đều không biết chàng là ai? Duy chỉ có Đỗ Thiên Ngạc biết chàng là Thượng Quan Kỳ. Đỗ Thiên Ngạc thấy chưởng lực chàng mãnh liệt chống đỡ được kình lực của Quan Tam Thắng thì trong bụng vừa mừng vừa sợ, nghĩ thầm :

- "Mắt mình quả nhiên chưa lòa. Chàng thiếu niên này không những tinh anh mà còn võ nghệ tuyệt luân nữa. Song chàng lại ra tay giúp cho nữ lang áo trắng, mình xem ra không phải là chàng cố ý giả tạo mà là giúp nàng thật sự".

Bỗng nghe Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương đã có lời nói trước, chúng tôi đến đây ghi tên vào Ký Tử Bạ hết rồi, cô nương còn chần chờ gì chưa nói hay là cô nương muốn nuốt lời...

Nhà sư vừa nói vừa lạng người tới bên nữ lang áo trắng cướp lấy cuốn Ký Tử Bạ trong tay nàng.

Nữ lang áo trắng không ngờ đại sư lại có hành động này mà động tác mau lẹ dị thường, chỉ chớp mắt là xong.

Nàng sợ Thiết Mộc đại sư xé hủy Ký Tử Bạ vội nói :

- Xin lão thiền sư đừng xé!

Thiết Mộc đại sư hai tay cầm hai bên cuốn sách cười nói :

- Nếu Mẫn cô nương không chịu nói thì lão tăng sẽ cuốn Ký Tử Bạ này đi, để chúng tôi khỏi mang tiếng là đem cái chết hứa hẹn không đâu.

Nữ lang áo trắng từ từ bước lại gần nói :

- Đại sư hãy trả cuốn sách lại cho tôi trước rồi hãy nói sau cũng vẫn chưa muộn.

Quan Tam Thắng nói :

- Xin đại sư đừng trả, thị là con người phản phúc không tin được.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Chúng tôi đã y lời đem tính mạng ra cam kết, vậy mà cô nương vẫn trùng trình hoài không chịu nói thì lão tăng tin thế nào được.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Bây giờ đại sư muốn thế nào?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Cô nương nói xong rồi tôi sẽ trả lại sổ.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói :

- Đại sư không tin tôi thì tôi tin đại sư thế nào được?

Thiết Mộc đại sư bực mình nói :

- Lão tăng đã xuất gia, đâu phải hạng người vô tín!

Bỗng ba hồi lệnh lại nổi lên, rồi đàn, sáo réo rắt tựa hồ như đang ở ngoài sảnh đường.

Thanh Thành song kiếm đột nhiên đứng dậy ra mở cửa thò đầu nhìn ra ngoài.

Quan Tam Thắng khí tức đầy ruột không nhịn được nữa, rảo bước lại bên Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư khẽ nói :

- Con lỏi này nhiều quỷ kế lắm. Thị chần chừ hoài dường như có dụng ý gì đây? Bọn ta phải cẩn thận kẻo mắc mưu thị.

Phàm Mộc đại sư hỏi :

- Theo ý Quan huynh bây giờ phải làm thế nào?

Quan Tam Thắng nói :

- Theo ý mỗ thì không gì bằng bắt thị đem về quí tự hay đem sang bên Cái bang để tôi tra hỏi, tất thị phải khai thật.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Trong vụ này còn có nhiều điều rất phức tạp...

Rồi đột nhiên nhà sư nói rất nhỏ chỉ để đủ mình Quan Tam Thắng nghe mà thôi.

Nguyên Thiết Mộc đại sư chợt nhớ ra không nên đem điều mình nghĩ tiết lộ với nhiều người nên dùng phép “Truyền âm nhập mật” nói riêng với Quan Tam Thắng :

- Nếu chúng ta muốn xét rõ nội tình cần phải nhẫn nại lắm mới được. Cái chết của Mẫn lão anh hùng có liên hệ rất lớn... Cô gái này dường như chưa phải là nhân vật chính sau bức màn. Cứ như lão tăng thiết tưởng thì việc này liên quan đến nhiều phái võ. Lão tăng tuy chưa có duyên hội ngộ với quí bang, nhưng vẫn ngưỡng mộ tiếng hào hiệp. Mong rằng Quan huynh hãy lấy đại cuộc làm trọng, cố nén lòng nhẫn nại, lão tăng xin đem hết sức mình để giúp Quan huynh.

Nói tới đây, đột nhiên bên ngoài sảnh đường có tiếng Thanh Thành song kiếm khẽ hỏi :

- Gì vậy?

Rồi thấy bóng hai người cùng chạy đi.

Quan Tam Thắng đáp :

- Đa tạ đại sư đã có lòng chỉ giáo!

Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười nói :

- Đêm nay không chừng còn xảy ra nhiều biến cố bất ngờ.

Bất thình lình một tiếng quát lớn vang lên trên nóc nhà, tiếp theo là một tiếng hú rất dài như xé tan bầu không khí tịch mịch ban đêm.

Mọi người trong nhà đại sảnh đều đứng im nín thở, không vì tiếng hú bên ngoài mà nhúc nhích.

Nên biết rằng Thanh Thành song kiếm nổi tiếng trên giang hồ đã lâu. Mọi người trong đại sảnh tuy một số không biết mặt nhưng đã nghe tiếng song kiếm từ lâu. Ai cũng cho rằng dù có cường địch đến nhưng cũng không làm gì nổi Thanh Thành song kiếm ngay trong chốc lát, nên không ai chạy ra.

Nữ lang áo trắng dường như đang đợi chờ cho cục diện biến đổi, lắng tai ngưng thần nghe động tĩnh bên ngoài.

Tiếng quát, tiếng hú đã dứt mà tiếng đàn bên ngoài đại sảnh cũng đột nhiên im bặt. Bầu không khí lại tịch mịch âm u. Quần hào trong đại sảnh ai cũng nín thở theo dõi biến cố.

Thời gian tịch mịch kéo dài rất lâu. Duy mình Đỗ Thiên Ngạc là nghe biết đó là tiếng hú của Viên Hiếu. Ông lo ngại cho sự nguy hiểm y nên lên tiếng đề nghị :

- Để tôi chạy ra coi!

Vừa nói vừa chạy ngay ra ngoài sảnh đường.

Thiết Mộc đại sư lo cho sự an nguy của Thanh Thành song kiếm, khẽ bảo Phàm Mộc :

- Sư đệ cũng thử ra coi. Nếu thấy gì lạ cũng đừng tự tiện hành động, hãy gọi tiểu huynh ngay.

Phàm Mộc gật đầu chạy ra. Lúc đó Đỗ Thiên Ngạc cũng vừa chạy ra đến cửa.

Một luồng gió thổi vào mặt khiến cho tinh thần càng thêm phấn chấn, hai người cùng nhìn ra cửa: ngoài sân vắng tanh không một bóng người.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Xin đại sư hãy trông chừng ở dưới sân, để tại hạ nhảy lên nóc nhà xem thử!

Phàm Mộc đại sư gật đầu, phất áo tăng bào một cái, người đã rời khỏi thềm nhà nhảy ra ngoài sân, ngấm ngầm phòng bị, sụt tìm từng khóm hoa bụi cỏ.

Đỗ Thiên Ngạc đề khí, một tay để trước ngực, một tay che mặt tung mình nhảy vọt lên mái nhà. Ông đưa mắt nhìn bốn phía mà chẳng thấy bóng Viên Hiếu cùng Thanh Thành song kiếm đâu cả, mà cũng không nhìn thấy vết tích họ đi về hướng nào, trong lòng không khỏi lo sợ, nghĩ thầm :

- “Thanh Thành song kiếm tiếng tăm lừng lẫy, Viên Hiếu võ công cũng không vừa, dù gặp cường địch đến đâu cũng có thể chống đỡ hơn mười hiệp. Sao chỉ thấy hai tiếng hú mà người đã mất tích? Viên Hiếu chưa từng trải giang hồ, trúng kế dụ địch thì còn có lý, nhưng Thanh Thành song kiếm cũng trúng kế dụ địch luôn hay sao?”.

Ông càng nghĩ lại càng nghi hoặc, biết là không phải chuyện thường nên càng kinh hải.

Bất thình lình, từ góc Đông Bắc, một ánh sáng xẹt qua. Đỗ Thiên Ngạc thoáng nhìn tựa hồ như có hai bóng người chạy qua như bay. Nhưng chỉ trong chớp mắt, ánh sáng lại biến mất nên không trông được rõ ràng. Ông toan cất tiếng gọi nhưng sợ mình lầm lẫn. Thoáng đắn đo, Đỗ Thiên Ngạc quyết định chạy về hướng vừa ánh sáng xẹt qua.

Đỗ Thiên Ngạc vượt qua mấy tầng tòa viện thì đến chân một tòa lầu cao ngất. Tòa viện này rất rộng nằm trong Mẫn gia trang.

Dưới ánh sao, Đỗ Thiên Ngạc nhìn rõ những chồi hoa quế hương thơm ngào ngạt. Tòa viện này kiến trúc quanh co lọt vào những khóm hoa. Đỗ Thiên Ngạc độ chừng ánh sáng vừa lóe lên khi nảy ở gần khu tòa lầu này. Nhưng bây giờ ngoài tiếng gió vi vu thổi lay động cành hoa, tuyệt không thấy một tiếng động gì khác.

Đỗ Thiên Ngạc thở phào một cái nghĩ thầm: Cũng may thì mình vẫn chưa hô hoán quần hào, không thì... Nghĩ tới đây bỗng nghe tiếng sột soạt, rồi từ trên lầu cao buông xuống một tấm lụa dài đến mấy trượng.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình tự hỏi: Phải chăng có người đang núp ở trên lầu cao này? Ông chú ý nhìn thì trên tấm lụa có viết một dòng chữ: “Mời quý khách lên lầu nói chuyện”.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ quanh nghĩ quẩn không biết phải đối phó thế nào. Vừa muốn trở về đại sảnh thông báo cho quần hào, vừa muốn tự mình lên lầu xem sao rồi sẽ liệu.

Nghĩ một lát, ông nhảy lên nắm lấy đầu tấm lụa, trở mình đi một cái đã nhảy lên nóc lầu. Vốn là người giàu kinh nghiệm giang hồ, ông không nhảy vào trong lầu ngay mà chỉ để rơi mình xuống trước cửa, lắng tai nghe động tĩnh bên trong.

Bỗng trong nhà có tiếng cười vọng ra rồi hỏi :

- Đã dám đơn thương độc mã đến đây, sao không vào đây nói chuyện?

Ngôn từ rất khách khí, âm thanh rất lạnh lùng, nhỏ nhẹ khiến cho người nghe không biết là trai hay gái?

Đỗ Thiên Ngạc tính ra chỗ này xa nhà đại sảnh đến hơn trăm trượng, trung gian còn vô số tòa viện nhỏ. Trừ phi phải kêu to thật lớn, còn ngoài ra không có cách nào báo tin cho người trong đại sảnh được. Bụng ông nghĩ vậy nhưng miệng lại trả lời :

- Tại hạ vốn là người xưa nay không ai dùng cách nói khích làm cho xúc động được. Nếu muốn lừa tại hạ vào trong nhà để ám toán thật không dễ dàng đâu.

Giọng nói lạnh lùng nhỏ bé lại vang lên :

- Người đã sợ hãi thì bây giờ quay về cũng không sao!

Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Đâu có dễ dàng thế được! Tại hạ đã đến đây, dù sao cũng phải kiếm chút gì chứ, há đi về tay không sao?

Bỗng thấy tấm lụa rút xuống thật mau vào trong nhà. Lại nghe tiếng thang lầu lịch kịch, tựa hồ như người trên lầu đang đi xuống.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói :

- Nếu quả các người không có ý ám toán tại hạ thì xin thắp đèn lên.

Tiếng chân bước mỗi lúc một xa, rồi không nghe thấy tiếng gì nữa, tựa hồ như người trong lầu đã bỏ đi không lý gì đến mình nữa.

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng, lẩm bẩm :

- Đây là kế dụ địch, toan đánh lừa cả mình nữa sao?

Ông bẻ một miếng ngói ném vào trong nhà nhưng không nghe tiếng vọng lại, tựa hồ như hạt cát rơi vào bãi sa mạc.

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả nói :

- Giỏi lắm! Ngươi mà không bắt lấy mảnh ngói thì tại hạ chờ lâu không nhịn được có lẽ chạy vào xem. Nhưng bây giờ ngươi đã bắt lấy mảnh ngói tức là ngươi vẫn còn ở trong đó, chưa bỏ đi.

Đỗ Thiên Ngạc tưởng nói khích như vậy sẽ có tiếng đáp lại. Ngờ đâu đối phương vẫn nín thinh. Ông đắn đo: Xem chừng đêm nay mình không mạo hiểm không xong. Tay phải rút sợi nhuyễn tiên ở sau lưng ra, tay trái lại rút một viên ngói khác vừa ném vào vừa lắng tai nghe, vẫn không thấy động tĩnh chi hết. Ông lại rút ba viên ngói, vận nội lực ném cả ba miếng vào cùng một lúc.

Đỗ Thiên Ngạc tính rằng dù người trong nhà võ công có giỏi, nhưng trong nhà tối đen như mực trông không rõ, bắt một viên còn được, chứ đồng thời bắt cả ba viên thì khó lòng.

Dè đâu, ném cả ba viên mà vẫn không có tiếng động nào. Tình trạng khiến Đỗ Thiên Ngạc rất kinh hải, nghĩ thầm: Ba viên ngói ném vào cùng một lúc, phương hướng không rõ, xa gần không đều mà người trong nhà bắt được cả thì võ công y tất phải kinh người, trên đời hiếm có. Ông đã định bụng hễ nghe tiếng ngói chạm tường là thừa thế nhảy vào nhưng bây giờ ông lại do dự.

Đỗ Thiên Ngạc càng ngẫm nghĩ càng kinh hải: Vạn nhất mà mình gặp nguy hiểm mà quần hào không ai biết một tí gì, vụ này không phải chỉ là việc sống chết của một người, lại không phải là lúc tranh hơi. Nghĩ vậy ông ngầm vận chân khí, một mặt để chuẩn bị ra tay, một mặt để rú lên một tiếng thật to gọi người viện trợ.

Lúc ông toan mở miệng la lên thì sau lưng ông, đột nhiên có tiếng vỗ nhè nhẹ, bên tai có tiếng người lạnh như băng giá nói :

- Không được la! Nếu trái lời ta lập tức điểm đứt mạch trái tim!

Đỗ Thiên Ngạc chưa kịp trả lời thì huyệt “Mạch Môn” bên tay phải đã bị nắm chặt, rồi năm đầu ngón tay đối phương bấm mạnh một cái, khiến cho nửa người Đỗ Thiên Ngạc bị tê liệt. Kình lực tiêu tan mất hết.

Đỗ Thiên Ngạc ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy đó là một quái nhân mình mặc bào xanh, nét mặt trơ như gỗ đang đứng nhìn mình.

Dưới ánh sao lờ mờ, Đỗ Thiên Ngạc nhìn quái nhân này mà bở vía. Ngủ quan y không có gì khác lạ, nhưng tướng mạo không giống mặt người, trông giống như cái mặt người chết trôi đã mấy tháng, hoặc là cái mặt trong quan tài chôn đã lâu giờ mới mở ra. Da thịt cứng ngắt lạnh như băng, khiến người trông thấy phải run lên bần bật. Nhưng Đỗ Thiên Ngạc là người bôn tẩu giang hồ đã lâu nên trấn tĩnh được ngay và nhận ra người này đeo mặt nạ liền cười lạt hỏi :

- Ngươi là ai? Sao không dám vác mặt thật với đời mà lại đeo mặt nạ?

Ngươi tưởng cái bộ mặt ngáo ộp này dọa được ta chăng?

Người kia không trả lời ngầm vận kình lực. Đỗ Thiên Ngạc toàn thân rung lên, các mạch máu dồn dập chạy ngược vào các kinh mạch trong người khác nào như có đàn kiến bò đau đớn vô cùng.

Bỗng nghe người áo xanh lạnh lùng nói :

- Nếu ngươi không muốn nếm cái mùi máu chạy ngược vào nội phủ thì lẳng lặng đi theo ta.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng có phản kháng cũng vô ích. Đối phương chỉ cần bóp mạnh tay thêm một chút là mình bị chết ngay tức khắc, đành phải theo y đi.

Người áo xanh dẫn ông đến cạnh nhà, đột nhiên hắn vỗ vào lưng ông một cái để điểm hai huyệt trọng yếu khác, nơi huyệt mệnh môn, rồi co chân đá Đỗ Thiên Ngạc một cái văng từ trên lầu xuống dưới, đoạn y tung mình nhảy xuống theo. Y nhảy xuống rất nhanh, y xuống tới đất trong khi Đỗ Thiên Ngạc còn lơ lửng trên không.

Người áo xanh đưa tay lên quạt ra một luồng kình lực cho người Đỗ Thiên Ngạc từ từ rớt xuống, đoạn y nhanh tay bắt lấy ông.

Lập tức trong bụi rậm, hai gã đại hán áo đen lưng giắt trường kiếm nhảy xổ đến bên người áo xanh.

Gã bên trái rút trường kiếm ra đứng chờ lệnh.

Người áo xanh hạ lệnh :

- Không được giết hắn! Tha cho hắn về!

Người áo xanh băng mình một cái đã mất hút. Trước khi ra đi, y đưa tay vỗ vào vai Đỗ Thiên Ngạc để giải huyệt rồi tiện tay điểm vào huyệt Phong Thủ trên vai.

Đỗ Thiên Ngạc lại run bắn lên và hồi tỉnh lại. Ông đảo mắt nhìn không thấy người áo xanh đâu nữa, mà chỉ thấy hai gã áo đen đứng bên mình. Một gã cầm kiếm chỉ vào ngực, còn gã kia móc trong bọc ra một gói thuốc, khẽ nói :

- Mở miệng ra đi, ta cho uống thứ thuốc này rồi ta sẽ tha về!

Đỗ Thiên Ngạc giật mình nghĩ thầm :

- “Chắc gói thuốc này cũng là thứ thuốc mà Thượng Quan Kỳ đã uống phải. Sau khi uống vào không thể tự chủ được nữa và vĩnh viễn phải làm nô dịch cho người”.

Ông ngầm vận chân khí để toang phản kháng, song các huyệt đạo ở cánh tay đều cứng nhắc không cử động được nữa đành chịu uống thuốc. Có điều ông đã giàu kinh nghiệm, tâm cơ lại linh mẫn, không phản kháng nữa, há miệng ra thản nhiên uống.

Gã áo đen cầm gói thuốc tủm tỉm cười nói :

- Ta xem ngươi cũng vào hạng khá đấy. Người uống thuốc này vào rồi sẽ có hy vọng cộng sự với bọn ta.

Gã đại hán kia đột nhiên buông kiếm ra nói :

- Này anh! Tên này không dám phản kháng, cho nó uống ít chút đi để khỏi tổn thương đến nội phủ. Rồi đây hắn sẽ là đồng bọn với mình, tưởng chúng ta cũng nên thương nhau.

Gã kia bớt đi hai viên rồi khẽ bảo Đỗ Thiên Ngạc :

- Nếu ta cho ngươi uống nguyên cả gói này thì ít ra ngươi mê mẫn cũng phải ba ngày không hồi tỉnh lại và mất cả ăn uống. Ta bớt cho ngươi hai viên thì ngươi không đến nổi ngất đi.

Dĩ nhiên đó là câu nói để kết bạn với Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc rất lấy làm kỳ, không hiểu sao hai gã này biết rằng rồi đây mình sẽ nhập bọn với chúng mà tìm cách giao hảo trước?

Gã áo đen cầm kiếm dường như hiểu được sự nghi ngờ của Đỗ Thiên Ngạc cười nói :

- Chúng tôi ở trong đội hắc y thị vệ mười hai người. Hôm qua có một gã bất hạnh chết đi và hôm nay Trang chủ không muốn giết ngươi, thế là ngươi đã trúng tuyển vào thế chân người bạn đã chết đó.

Chương 27: Bức Màn Bí Mật Hé Mở

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh, nhưng ngoài mặt cố trấn tĩnh, tươi cười hỏi :

- Trang chủ mới thấy tôi lần đầu sao đã tin ngay và thu nạp vào đội thị vệ? Không sợ tôi phản trắc ư?

Hai gã áo đen đều cười và đồng thanh đáp :

- Điều đó anh khỏi lo. Cứ uống thuốc đi rồi chúng tôi sẽ nói cho mà nghe.

Đỗ Thiên Ngạc tuy đã hiểu rõ đó là thuốc độc nhưng không uống không xong, đành phải há miệng ra.

Gã áo đen đút cả gói thuốc vào miệng Đỗ Thiên Ngạc. Đỗ Thiên Ngạc vội ngậm miệng lại, dùng đầu lưỡi đưa những viên thuốc xuống dưới hàm ếch. Ông lại làm bộ ra chiều cay đắng như người nuốt thuốc vào.

Ông ngẫm nghĩ vận chân khí, nín thở, nhắm mắt, đứng yên không nhúc nhích. Hai gã áo đen chăm chú nhìn mặt Đỗ Thiên Ngạc xem ông uống thuốc rồi có những phản ứng gì?

Đỗ Thiên Ngạc hé mắt nhìn trộm hai gã, trong dạ băn khoăn nghĩ thầm :

- “Thuốc này uống vào rồi tất phải có phản ứng, nếu mình giả vờ không đúng tất bị hai gã khám phá ra”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang lo lắng bỗng gã áo đen đứng bên trái nói :

- Tôi coi gã này uống thuốc lâu rồi mà sao chưa thấy ngất đi?

Gã kia đáp :

- Hắn vận nội công để phản kháng. Và số lượng hơi ít nên phát tác hơi chậm một chút.

Người kia khẽ thở dài nói :

- Anh coi chừng! Lát nữa mà không thấy động tĩnh gì thì cho hắn uống thêm một gói nữa.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm :

- “Nếu chúng cho mình uống thêm một gói nữa thì tất lòi chỗ thuốc chưa uống ra, mà chúng ép mình phải uống. Mình không còn sức để phản kháng tất sẽ chết về tay chúng”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang suy nghĩ thì gã đại hán không nhẫn nại được nữa, giục :

- Tôi xem thuốc ít quá, phải cho gã uống thêm gói nữa.

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá, mồ hôi trán toát ra nhỏ giọt. Gã đại hán kia dừng lại cười nói :

- Được rồi! Mặt hắn đã đổ mồ hôi.

Đỗ Thiên Ngạc liền vận chân khí cho mồ hôi toát ra thật nhiều. Huyệt đạo nơi cánh tay bị điểm khí huyết không thông nên khi ông vận chân khí lên đau đớn vô cùng, mồ hôi ra càng nhiều.

Lại nghe gã đại hán kia nói :

- Hắn uống thuốc ít quá e rằng ngất đi không lâu. Chúng ta đem hắn vào trong bụi rậm kia.

Vừa dứt lời, Đỗ Thiên Ngạc đã ngã kềnh ra đất. Mình ông vừa gieo xuống, cát bụi bay tứ tung. Hai gã đại hán nhìn nhau mà cười. Gã cầm kiếm tra kiếm vào bao rồi cúi xuống ôm xốc Đỗ Thiên Ngạc lên chạy vào trong bụi rậm.

Lúc Đỗ Thiên Ngạc té xuống, ông vội lè thuốc lấy ra dấu vào trong áo và hé mắt nhìn trộm hai gã đại hán làm gì mình.

Gã đại hán ôm Đỗ Thiên Ngạc chạy trước, gã kia chạy theo sau. Đến một bụi rậm lớn, gã đặt Đỗ Thiên Ngạc xuống bảo bạn :

- Chúng ta đợi một lát, hắn uống ít thuốc mà nội công lại thâm hậu e rằng chẳng mấy chốc hắn sẽ hồi tỉnh.

Gã kia cười nói :

- Xem ra võ công hắn không kém gì bọn ta.

Đỗ Thiên Ngạc nghe hết những lời hai gã bàn tán thì nghĩ thầm :

- “Hiện giờ quần hào trong đại sảnh không biết mình thế nào? Hai gã này lại nói mình sẽ tỉnh lại mau chóng. Chi bằng mình tỉnh dậy đi, may ra còn trở lại được đại sảnh để xem tình thế diễn biến ra sao?”.

Đỗ Thiên Ngạc chờ thêm khoảng thời gian ăn xong bửa cơm, từ từ mở mắt ra chống tay ngồi dậy.

Hai gã áo đen thộn mặt ra, nhìn chăm chăm Đỗ Thiên Ngạc không chớp mắt.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm :

- “Hỏng rồi! Mình hồi tỉnh sớm quá e rằng chúng sinh lòng ngờ vực”.

Ông giả vờ làm ra bộ mặt ngây ngô, đưa mắt lờ đờ nhìn hết gã này đến gã kia.

Gã áo đen đứng bên trái cười nói :

- Này anh! Người này thần trí chưa hoàn toàn hồi phục. Anh coi xem có phải là hắn vẫn hồ đồ không biết gì.

Gã kia đáp :

- Đúng rồi! Thần trí hắn chưa tỉnh táo lại. Chúng mình có nói điều gì e rằng hắn cũng không nhớ gì được.

Gã nọ lại nói :

- Thứ thuốc này của Trang chủ linh nghiệm vô cùng. Trừ thuốc giải của người, khắp thiên hạ không còn thứ thuốc nào chữa được. Vì thế mà vĩnh viễn người không lo gì thuộc hạ phản bội. Thằng cha này đã uống thuốc vào là đã trở thành thuộc hạ, phải sống chết với người. Nếu lời chúng ta dặn mà hắn không nhớ được cũng không cần. Tôi tưởng ta cứ bảo hắn đi đi.

Đại hán nọ trầm ngâm một lát rồi hỏi Đỗ Thiên Ngạc :

- Quý danh là gì?

Đỗ Thiên Ngạc ngần ngừ rồi đáp :

- Tôi họ Đỗ!

Gã áo đen tủm tỉm cười hỏi :

- Hiện giờ anh thấy trong mình ra sao?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Tôi đã khá lắm!

Ngừng một lát gã lại hỏi :

- Anh xem Trang chủ chúng tôi là người thế nào?

Đỗ Thiên Ngạc muốn nói vài câu tán tụng Trang chủ chúng nhưng ông lại nghĩ rằng: “Người áo xanh kia chưa chắc là Trang chủ, nếu mình nói bừa e rằng bọn chúng sinh nghi”. Nên ông tỏ vẻ ngây ngô không biết, lắc đầu lặng thinh không nói.

Gã áo đen cười nói :

- Anh đã uống thứ thuốc độc chết người, một ngày kia thuốc lên cơn, ngủ tạng lục phủ sẽ nát ra mà chết.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng đầu lên nhìn gã, vẫn không nói gì.

Gã đại hán lại tủm tỉm cười nói :

- Nhưng không sao đâu! Thứ thuốc độc đó tuy lợi hại vô cùng, nhưng còn lâu mới lên cơn. Có điều từ đây về sau, anh phải nhất nhất tuân theo mệnh lệnh Trang chủ thì trước khi thuốc lên cơn, Trang chủ sẽ đưa thuốc giải cho.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ gật đầu không nói gì.

Gã áo đen lên mặt đàn anh cười ha hả nói :

- Khoảng thời gian đó ước chừng ba tháng. Hiện giờ tinh thần anh đã tỉnh táo hẳn chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: “Nếu mình không trả lời, bọn chúng sẽ ngộ nhận là mình bị độc nặng thì cũng phiền cho mình”, liền đáp :

- Tỉnh thì tỉnh rồi nhưng còn hơi váng đầu và bụng ngầm ngầm đau.

Gã áo đen nheo mày hỏi :

- Có bị buồn nôn không?

Đỗ Thiên Ngạc là tay đáo để, coi bộ mặt gã biết là mình nói có chỗ không đúng liền lắc đầu đáp :

- Không!

Hai gã áo đen đưa mắt nhìn nhau. Gã bên phải cúi đầu xuống nói :

- Đại khái là vì hắn uống thuốc ít quá nên phản ứng có chỗ không giống người khác. Có lẽ hắn hồi tỉnh mau hơn nên cảm thấy váng đầu đau bụng.

Gã áo đen bên tả đột nhiên nghiêm nét mặt nói :

- Lần uống thuốc độc đầu tiên không có thuốc gì giải được. Thời gian phát tác chỉ trong khoảng mười ngày. Tính từ lúc tỉnh lại rồi anh còn sống thêm được mười ngày nữa.

Đỗ Thiên Ngạc làm bộ kinh hải hỏi :

- Tôi chỉ còn sống thêm được mười ngày nữa?...

Gã áo đen bên phải nói :

- Đúng rồi! Mười ngày nữa thì thuốc độc lên cơn nhưng chưa chắc đã chết.

Đỗ Thiên Ngạc nói :

- Anh càng nói tôi càng không hiểu.

Gã áo đen bên trái giảng giải :

- Nếu mười ngày này mà anh biểu lộ được tấm trung thành với Trang chủ lập nên công trạng, thì trước khi thuốc độc lên cơn, Trang chủ sẽ phái người đem thuốc giải đến cho anh. Giả tỷ mà anh có hành động phản nghịch lại Trang chủ, Trang chủ không cần phải phái người đi giết anh mà anh cũng chết.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm :

- “Thủ đoạn này thật là độc địa”.

Gã áo đen bên phải đột nhiên lạng người đi quanh về phía sau lưng Đỗ Thiên Ngạc. Bản năng tự vệ tự nhiên của Đỗ Thiên Ngạc bỗng né tránh sang bên nửa bước, nhưng rồi đứng lại ngay.

Gã áo đen đứng sau lưng cười ha hả nói :

- Anh đã tỉnh táo hẳn rồi!

Đoạn gã đưa hai tay giải huyệt cho ông.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm vận khí thấy huyết mạch đã lưu thông nhưng vẫn lờ đi như cất nhắc được ngẩn người ra nhìn hai gã áo đen.

Gã đứng bên phải vẫy tay nói :

- Anh đã từ đâu đến đây giờ hãy về chỗ đó đi!

Đỗ Thiên Ngạc rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi: “Sao chúng lại tha mình một cách dễ dàng như vậy?”.

Rồi ông biết là chúng tưởng lầm mình đã trúng thuốc độc nên mới tha mình đi không ngần ngại. Xem ra chúng tin tưởng vào thuốc đó lắm. Cứ theo tình hình này mà xét thì người đứng phía sau hậu trường giật dây là người áo xanh. Mẫn cô nương chẳng qua là một kẻ nô dịch đáng thương vâng mệnh lệnh của chủ nhân sai khiến. Bây giờ chỉ làm cách nào chinh phục được Thanh bào quái nhân là bao nhiêu mối nghi ngờ sẽ tra ra hết.

Ông đang ngẫm nghĩ bỗng thấy gã áo đen lại nói :

- Thôi anh đi đi!

Đỗ Thiên Ngạc vâng một tiếng rồi rảo bước ra khỏi nơi đó. Ông chỉ nghĩ đến việc phải quan tâm quên hết mọi cảnh trước mắt. Bỗng nghe phía sau tiếng gã áo đen dặn với theo :

- Chỉ cần biết một điều là anh phải tận trung với Trang chủ thì trong mười ngày thế nào cũng có thuốc giải. Nhưng nếu anh phản nghịch Trang chủ thì chết đó.

Đỗ Thiên Ngạc để mặc cho hai gã muốn nói gì thì nói, cứ vùn vụt chạy về phía trước. Ông chợt nhớ đến câu chuyện trong nhà đại sảnh, không biết hiện giờ đã xảy ra bao nhiêu biến cố rồi nên ông vội chạy về để xem cho rõ. Đỗ Thiên Ngạc nhảy lên mái nhà coi phương hướng, thi triển khinh công chạy về đại sảnh.

Đỗ Thiên Ngạc thấy Viên Hiếu đang đứng ngơ ngẩn ở ngoài đại sảnh ngẩng mặt lên nhìn sao trên trời. Cửa nhà đại sảnh đóng chặt, bên trong văng vẳng có tiếng người nói.

Viên Hiếu rất tinh mắt, vừa thấy Đỗ Thiên Ngạc đặt chân xuống mái nhà trước đại sảnh y đã thấy ngay, quay lại nhìn rồi nhảy vọt lên lại gần hỏi :

- Đại ca tôi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp :

- Còn ở trong nhà đại sảnh.

Viên Hiếu tựa hồ như có nhiều điều muốn hỏi nhưng trong lúc đột ngột y không biết nên hỏi câu gì trước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng muốn hỏi y lúc nãy đã đi đâu, nhưng nghĩ câu chuyện dài dòng trong giây lát không thể nói hết được đành chịu nhẫn nại, giơ tay đẩy cửa.

Tiếng kẹt cửa vang lên, trong đại sảnh có tiếng trầm trầm hỏi vọng ra :

- Ai đó?

Cánh cửa vừa mở, Thiết Mộc đại sư đã đứng ngay đó chắn lại, Đỗ Thiên Ngạc chắp tay né người đi về chỗ ngồi. Thiết Mộc đại sư thấy người đi vào là Đỗ Thiên Ngạc nên không ngăn trở.

Nữ lang áo trắng nhìn Đỗ Thiên Ngạc một cái rồi giơ tay ra vừa nói :

- Lại đây!

Đỗ Thiên Ngạc hơi rùng mình nghĩ thầm :

- “Chắc nàng tưởng mình đã uống thuốc mê rồi đây.”

Ông đảo mắt nhìn bốn phía vẫn không thấy Thanh Thành song kiếm đâu, khẽ thở dài một tiếng tự nói :

- “Chẳng lẽ hai vị đạo nhân đã bị tay độc thủ rồi sao?”.

Ông theo lời nữ lang rảo bước đi tới.

Nữ lang áo trắng chỉ Thượng Quan Kỳ nói :

- Đi lại chỗ gã kia!

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm: ”Mình đã giả vờ thì phải làm cho tới cùng để xem nội tình ra sao?”. Liền đi đến bên Thượng Quan Kỳ.

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Chỉ trong lúc nữa, tôi e rằng tất cả các vị đây sẽ cùng một hoàn cảnh như hai vị này.

Quần hào thấy Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên thay đổi lập trường ai nấy đều sửng sốt, vì Đỗ Thiên Ngạc là người tiếng tăm lừng lẫy ngoài quan ải, các phái võ ở Trung Nguyên từng nghe đại danh ông. Ông là một nhân vật không những võ công tuyệt cao mà lại giàu kinh nghiệm biết nhiều hiểu rộng, không có lý nào sơ xuất trong việc đề phòng mà còn bị đối phương ám toán. Lạ hơn nữa là ông cùng Thượng Quan Kỳ đều biến thành nô dịch của nữ lang áo trắng.

Thiết Mộc đại sư cảm thấy sự tình càng trở nên cực kỳ nghiêm trọng, nói khẽ bảo Phàm Mộc :

- Tôi phải lại xem người này đã bị ai chế phục hoặc bị cưỡng bách uống thuốc mê.

Phàm Mộc nói :

- Sư huynh phải cẩn thận kẻo bị người ám toán.

Thiết Mộc đại sư không nói gì nữa, rảo bước lại chỗ Đỗ Thiên Ngạc.

Nữ lang áo trắng vội hô lên :

- Đánh lão hòa thượng này đi, đừng cho y đến gần.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm :

- “Bây giờ nàng bảo sao thì mình phải nghe vậy thì nàng mới không nghi ngờ”.

Nghĩ vậy, ông liền vung quyền lên đánh Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư đã ngẫm nghĩ vận nội lực đề phòng. Nhà sư thấy Đỗ Thiên Ngạc vâng lời nữ lang áo trắng vung quyền đánh tới bèn lập tức phóng chưởng ra tiếp, và chỉ dùng năm phần chân lực. Nhưng kình lực vừa phóng ra sắp chạm vào thế quyền của Đỗ Thiên Ngạc, thì nhà sư chợt nghĩ rằng: “Dù trên giang hồ người ta xảo trá đến đâu thì cũng mặc, mình vẫn phải thủ tín”. Nên lập tức thu chưởng về.

Tuy nhà sư đã thu kình lực về rất mau lẹ nhưng Đỗ Thiên Ngạc vẫn cảm thấy áp lực rất mạnh, run bắn người lên lùi lại một bước.

Nữ lang áo trắng cau mày cất tiếng mắng :

- Thật là đồ vô dụng!

Nàng thò tay vào bọc rút thanh đoản kiếm vung lên. Thượng Quan Kỳ lập tức nhảy xổ ra vung quyền lên nhằm đánh vào ngực nhà sư.

Thiết Mộc đại sư lần này không dám phóng chưởng tới năm phần chân lực, mà chỉ dùng có ba phần chân lực để đỡ thế quyền của Thượng Quan Kỳ.

Dè đâu thế quyền của chàng mãnh liệt vô cùng mà nội công của chàng cũng rất thâm hậu. Thiết Mộc đại sư bị nẩy người lên phải lùi lại phía sau hai bước.

Thượng Quan Kỳ được một đòn thượng phong liền sấn lại, vung quyền phóng cước tấn công rất mãnh liệt.

Thiết Mộc đại sư mới tiếp ba chiêu trong lòng đã cực kỳ kinh hải, nhận ra chiêu thức đối phương rất là kỳ ảo, quyền cước đánh tới rất bất ngờ mà chiêu nào cũng xúc tích nội lực phi thường. Nhà sư biết đã gặp kình địch nên vận toàn lực phản kích, nhưng đã để lở mất thế thượng phong, vì những đòn quyền cước kỳ dị biến ảo của đối phương đánh tới tấp thành ra khó lòng giành lại được thế chủ động.

Trong đại sảnh đã tối mờ, quyền thế hai bên lại cực kỳ mau lẹ nên người ngoài không trông rõ tình thế hai bên đang động thủ. Chỉ nghe tiếng gió phát ra vù vù thì biết rằng quyền chưởng hai bên

đều mãnh liệt phi thường.

Phàm Mộc đại sư thấy Thượng Quan Kỳ mỗi lúc ra chiêu càng cực kỳ ghê gớm, càng đánh càng hăng. Thiết Mộc đại sư đã bỏ lở mất tiên cơ song công lực lại rất thâm hậu, thông hiểu bảy mươi hai đòn tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm nên vẫn ung dung trầm tĩnh, ra chiêu không rối loạn chút nào.

Nữ lang áo trắng tuy đã biết Thượng Quan Kỳ bản lĩnh cao cường và nhiều tuyệt kỷ, song nàng không ngờ đến mức chàng có thể trang đấu ngang sức với một vị cao tăng bậc nhất của phái Thiếu Lâm, mà còn có thế chiếm được ưu thế nữa là khác.

Từ đó, nàng lưu ý nhìn kỹ chàng thiếu niên, ngoài nét mặt vàng ửng khô đét, thì chàng tay vượn lưng ong, thân thể tráng kiện. Tuy chàng chỉ mặc một manh áo rách nhưng vẫn không che dấu được khí độ hiên ngang, oai phong lẫm liệt. Nàng không hiểu sao người chàng thanh thoát như thế mà lại có bộ mặt rất khó coi. Kỳ lạ hơn nữa là sắc da chàng bóng láng như mỡ cừu khác hẳn với sắc mặt vàng khè khô đét. Mỗi khi vung quyền phóng cước đều thấy có những tiềm lực ghê gớm. Lối phát huy kình lực mỗi lúc một gia tăng mà thân pháp uyển chuyển như nước chảy mây trôi mau lẹ dị thường.

Ban đầu quần hào không nhìn rõ được tình hình hai bên động thủ, đồng thời trong lòng mọi người đều có thành kiến, tưởng Thiết Mộc đại sư đã khét tiếng giang hồ, chỉ trong vòng mười chiêu thì Thượng Quan Kỳ không thua cũng tất bị thương. Ngờ đâu sự thật đã khác hẳn: Hai bên đã đấu hơn ba mươi hiệp, Thượng Quan Kỳ chẳng những không thua mà Thiết Mộc đại sư lại bỏ mất tiên cơ, vẫn không sao tranh giành lại được.

Cục diện biến diễn ra ngoài ý muốn của mọi người khiến cho quần hào trong đại sảnh gia tâm chú ý. Mọi người đều gia tăng hết mục lực chăm chú theo dõi.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm nhận xét biết: Nữ lang áo trắng ban đầu chỉ nghỉ đến việc tìm cách giúp sức cho Thượng Quan Kỳ, nhưng sau nàng phát giác ra võ công chàng còn hơn cả mình nữa. Không những nàng phế bỏ ý nghĩ giúp sức chàng, mà nàng cũng không còn lưu tâm đến tình hình cuộc tranh đấu. Mắt nàng chăm chú nhìn vào người Thượng Quan Kỳ, tựa hồ đã sinh lòng ngờ vực.

Thật ra thì cách hóa trang của Thượng Quan Kỳ đã lộ ra nhiều chỗ sơ hở. Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên nghĩ ra một điều: Quả là chàng đã bị thuốc mê và bây giờ nữ lang đã sinh nghi. Âu là ta phải tìm cách ở với Thượng Quan Kỳ một nơi để ngấm ngầm hộ vệ cho y mới được.

Đỗ Thiên Ngạc vừa quyết định chủ ý thì hai người đã đánh được bốn mươi hiệp dư. Thiết Mộc đại sư vẫn chưa đoạt lại được tiên cơ, thấy chàng thiếu niên này võ công tuyệt thế, tuy trong lòng ngấm ngầm bội phục nhưng đồng thời nhà sư đã bắt đầu thay đổi chiêu thức, vì biết rằng nếu mình không dùng đến tuyệt kỷ thì vĩnh viễn không bây giờ lấy lại được ưu thế. Trong lúc kịch chiến, nhà sư bỗng quát lên một tiếng thật lớn, đem toàn lực phóng ra một chưởng. Chưởng này quả là ghê gớm, một luồng cương kình tuyệt luân phóng ra trên không xô tới Thượng Quan Kỳ. Mọi người trong nhà đại

sảnh bị luồng kình phong làm cho chấn động, hoặc vạt áo bị thổi tung lên, đều phải khen thầm thinh danh của Thiết Mộc đại sư quả không ngoa. Chỉ một chưởng cũng đủ làm cho quần hào phải cả kinh thất sắc.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm lo cho Thượng Quan Kỳ đến mướt cả mồ hôi.

Tòa đại sảnh tuy rộng nhưng bốn mặt đều có người bao bọc vây quanh cả, né tránh rất khó. Ông ngầm vận chân khí đề phòng, nếu Thượng Quan Kỳ không đỡ nổi chưởng lực khủng khiếp của Thiết Mộc đại sư thì ra tay cứu giúp.

Lúc Đỗ Thiên Ngạc đề khí để chuẩn bị thì Thượng Quan Kỳ đã dùng sức mạnh để chống lại chưởng lực. Hai luồng kình lực gặp nhau, Thượng Quan Kỳ bị chấn động mạnh phải lùi về sau, Thiết Mộc đại sư vẫn đứng yên đó song chưởng lực phóng ra bỗng nhiên mất hút.

Quần hào trong đại sảnh đều là những tay cao thủ bôn tẩu giang hồ đã lâu mà ít khi gặp trường hợp như hôm nay. Ai nấy đều ngẩn người ra. Thiết Mộc đại sư thì hiểu rõ: Thượng Quan Kỳ thấy chưởng lực mình đánh ra xong, lùi lại hai bước rồi phóng kình lực ra đón lấy đè xuống nên chưởng lực của mình mất tiêu.

Phàm Mộc đại sư đã ở lâu bên cạnh Thiết Mộc đại sư, biết rõ võ công của sư huynh mình. Chưởng này có thể đánh tan bia đá ra làm trăm mảnh, chính mình có đón được cũng phải dùng toàn lực. Giờ thấy Thượng Quan Kỳ không né tránh mà tiếp chưởng lực bằng sức cương mãnh mà vẫn không sao, lại thấy sư huynh vừa ngạc nhiên vừa kinh hải liền khẽ hỏi :

- Gã có tổn thương gì không?

Thiết Mộc đại sư lắc đầu dùng phép “Truyền âm nhập mật” đáp :

- Chúng ta gặp phải tay kình địch mà trước nay chưa từng thấy. Nếu gã phản kích lại chắc là ghê gớm lắm.

Nữ lang áo trắng từ từ đến bên Thượng Quan Kỳ dịu dàng hỏi :

- Quan huynh có bị thương không?

Thượng Quan Kỳ mỉm cười, chỉ lắc đầu không nói.

Nữ lang áo trắng hỏi thế không phải vì nàng thương tiếc Thượng Quan Kỳ, mà chỉ vì nàng vừa phát giác võ công chàng vào hạng thượng thừa, rồi đây nàng sẽ có một tay trợ thủ rất đắc lực.

Trong đại sảnh lại im phăng phắc, quần hào đều cho rằng Thượng Quan Kỳ chống chọi được với Thiết Mộc đại sư thì mình hoặc giả có động thủ cũng khó lòng hơn đọc Thiết Mộc đại sư.

Đột nhiên ngoài đại sảnh có tiếng Viên Hiếu lớn tiếng hỏi :

- Các người nói chuyện đã xong chưa để cho tôi vào?

Nữ lang áo trắng cao giọng đáp :

- Vẫn chưa xong! Ngươi hãy chờ ngoài đó.

Thiết Mộc đại sư bỗng lớn tiếng tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Cô nương đừng chần chờ nữa. Cái chết của lệnh tôn lão tăng đã đoán được một hai. Đêm sắp sang canh năm rồi, cô nương có chịu nói hay không? Phải một lời dứt khoát...

Nữ lang áo trắng đột nhiên nổi lên một trận cười ròn rã hỏi :

- Tôi hỏi các vị một câu trước, các vị thử vấn tâm coi có đích đáng đến đây để viếng tang gia phụ không?

Quần hào bị nữ lang hỏi câu này không khỏi ngẩn người ra. Vì sự thật nếu chỉ có một mục đích đến viếng tang thì ai nấy đều trả lời một cách chóng vánh.

Nhưng nghĩ cho kỹ thì hình như ngoài mục đích này lại còn một lý do khác. Lý do này tuy dấu kín trong lòng nhưng chính nó thúc đẩy quần hào đến đây và ở lại để tìm ra manh mối.

Quần hào tự vấn tâm như vậy nên khi nàng hỏi câu này đều cảm thấy là không vô lý. Bọn mình lặn lội hàng ngàn dặm đến đây há chỉ để đưa đám tang Mẫn lão anh hùng mà thôi.

Quần hào chưa kịp trả lời thì nữ lang lại cười lên khanh khách nói tiếp :

- Lúc sinh thời, kể ra gia phụ cũng có ân sâu nghĩa nặng với một số môn phái trong võ lâm thật. Nhưng các vị vì tình nghĩa mà đến đây chỉ là lý do phụ, còn nguyên nhân chính thì e rằng là có hành động bất lợi cho gia phụ. Chẳng qua các vị chỉ sợ võ công gia phụ hơn người khó lòng hạ thủ, nên bây giờ viện cớ điếu tang để đến quấy rầy nhà họ Mẫn chúng tôi.

Quần hào tựa hồ như bị lời nhiếc móc của nữ lang không biết làm sau trả lời thế nào để chống chế, ai nấy đều lặng lẽ cúi đầu không nói gì.

Nữ lang áo trắng ngưng lại một chút rồi nói tiếp :

- Thật ra gia phụ hằng lo bị người ám toán, mấy mươi năm nay lúc nào cũng băn khoăn. Một mặt lo gắng luyện tập võ công, một mặt phái người đi dò la tình hình các nơi và ngấm ngầm trừ khử những người biết rõ nội tình của gia phụ. Giả tỷ bao nhiêu người biết nội tình của gia phụ lần lượt bị giết hết thì vụ bí mật đó sẽ trở thành một thiên cổ nghi án, mà gia phụ sẽ trở thành một nhân vật được

toàn thể võ lâm sùng kính đến tận ngàn thu.

Thiết Mộc đại sư dường như đã hiểu ra, khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Cô nương nói thế thì cuộc quyết đấu năm xưa giữa hai phe chánh tà là do gia phụ đề ra?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Không những gia phụ đề ra mà chính tay người cấu tạo nên để người ở giữa thủ lợi, chiếm lấy tam bảo.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm :

- “Cô bé này hé lên bức màn bí mật của gia phụ lúc sinh thời e rằng có dụng tâm gì chăng? Nhưng chẳng lẽ giữa ba cha con họ trong nhà cũng có xích mích?”.

Nữ lang áo trắng nói tiếp :

- Đáng tiếc rằng công việc lớn tày trời này sức một người không làm nổi, vì thế mà phải kiếm người giúp sức, ngấm ngầm bố trí có thành cuộc chiến giữa hai phe chánh tà. Rốt cuộc hai bên đều kiệt quệ mà âm mưu kia đột nhiên bị tiết lộ nên gia phụ quay về phe chánh đạo nên toàn quân đối phương phải tan tành...

Thiên hạ ai cũng biết Mẫn lão anh hùng đã giúp đỡ cho các môn phái chính lớn là: Thiếu Lâm, Võ Đương... trong cuộc quyết chiến giữa hai phe chính tà.

Nhưng vì lý do gì mà Mẫn lão gia đã giúp những tay cao thủ của những môn phái lớn thoát nạn, còn làm cho quần ma trong giang hồ bị chết cực kỳ thê thảm thì ít người biết đến.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài một tiếng nói :

- Thì ra bên trong hãy còn nhiều điều ngoắt ngóe, lão tăng còn không hiểu...

Nữ lang áo trắng cười lạt ngắt lời :

- Không hiểu ở chỗ tôi đây đối với gia phụ có điều khác lạ...

Bỗng nghe có người lớn tiếng nói xen vào :

- Bậc đại trượng phu cũng có khi không giữ được vợ hiền con hiếu. Mẫn lão anh hùng tuy được các phái võ lâm ta kính trọng, nhưng gặp phải những đứa con vô phép vô thiên, cắt đứt tình cốt nhục nhân luân thì làm sao được?

Mấy câu nói mắng nhiếc thậm tệ này khiến cho chàng thiếu niên đại tang đau xót không thể nhịn được, hai hàng nước mắt tuôn rơi. Nữ lang áo trắng bị nhiếc mắng cũng thộn mặt ra, từ từ đưa tay áo lên lau mồ hôi trán nói :

- Y thấy lợi quên nghĩa giết đi người anh em kết nghĩa xong rồi còn thiết kế giết cả nhà bạn bịt miệng. Một nhân vật như thế ai mà kính trọng được?

Lại một người trong quần hào thở dài hỏi :

- Cô có phải là con của Mẫn lão gia không?

Nữ lang áo trắng đột nhiên giơ tay lên che mặt đáp :

- Không phải! Tôi không thể có người cha bất nhân bất nghĩa tàn ác không phải là giống người như vậy được.

Trước một câu nói tệ hại này, nữ lang áo trắng trước nay vẫn bình tĩnh lạnh lùng, mà lúc này tiếng nói lại run run dường như bị xúc động mạnh.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Những hành vi trong một đời người của lệnh tôn đều được các giới võ lâm đánh giá. Bất luận vì lão gia muốn trả oán mà đem tâm giúp đỡ các chính phái lớn, hoặc mượn cớ để trừ khử những người theo đường lối khác mình hoặc mưu đoạt những gì đi chăng nữa thì việc lão gia viện trợ các chính phái lớn là việc hiển nhiên ai ai cũng biết. chỉ mỗi một việc này cũng đủ để cho anh em đồng đạo kính trọng lão gia rồi...

Nữ lang áo trắng đột nhiên hạ tay áo đang che mặt xuống, giận dữ hỏi :

- Đại sư là người xuất gia nghiên cứu về nhân quả tuần hoàn, thế mà đối với người tâm địa hiểm độc cũng không cho là sẽ bị báo ứng hay sao?

Thiết Mộc đại sư động lòng nói :

- Con cái không được bàn tán phê phán lỗi lầm của cha mẹ. Cô nương phê bình lệnh tôn như vậy là mang tiếng bất hiếu.

Nữ lang áo trắng bị quần hào vặn lý mãi không khỏi bối rối, mất cả bình tĩnh, lớn tiếng nói :

- Ai nói y là gia gia tôi?

Quần hào nghe câu đó ai nấy đều sửng sốt.

Nữ lang áo trắng run lên, dường như cảm thấy mình đã thất thường đưa tay lên vuốt tóc để trấn tĩnh lại.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên tiến đến trước mặt nàng, hai mắt sáng rực nhìn nữ lang áo trắng hỏi :

- Phải chăng lệnh tôn đã bị chính tay cô nương giết chết?

Nữ lang áo trắng hỏi lại :

- Đại sư cứ vặn hỏi ai là hung thủ là có ý gì đây?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Lúc bần đạo rời Thiếu Lâm tự có nhận được huấn dụ của Chưởng môn Phương trượng dặn bảo: “Nếu Mẫn lão anh hùng chẳng may bị chết thì phải tra hỏi cho ra hung thủ để bắt về Tung Sơn”.

Nữ lang áo trắng lại hỏi :

- Hai vị muốn bắt tôi giải về Tung Sơn Thiếu Lâm tự để nạp cho Chưởng môn quí phái để lảnh công phải không?

Thiết Mộc đại sư nghiêm trang đáp :

- Cô nương vừa mới nói đây, tựa hồ cái chết của lệnh tôn bên trong còn nhiều điều phức tạp vô cùng. Nếu lời nói của cô nương không phải là bịa đặt thì chúng tôi không muốn dính líu vào việc khác. Sở dỉ lão tăng cố ý hai ba lần hỏi tra cho biết tên hung thủ là chỉ muốn đối phó với y mà thôi.

- Nếu y thẳng thắn lộ diện đến ra mắt Chưởng môn tệ phái, đem tất cả đầu đuôi câu chuyện sát hại Mẫn lão anh hùng nói thật cho Phương trượng biết để bọn lão tăng khỏi phải bận tâm vào việc này thì những chuyện thị phi trước kia cũng bỏ qua. Bọn lão tăng chỉ cốt công bố để làm gương cho mọi người sau.

Câu nói của đại sư có ý ngấm ngầm bảo cho nữ lang áo trắng biết: là bọn ta đã biết hung thủ là ngươi rồi nhưng điều này ở trong còn nhiều điều khuất khúc. Nếu ngươi chịu cùng bọn ta về Thiếu Lâm tự đem đầu đuôi câu chuyện cho Phương trượng biết thì may ra bọn đệ tử Thiếu Lâm không thay dõi chuyện này nữa. Nhà sư nói như trên là đã giữ thể diện cho nữ lang nhiều lắm và chắc là nàng phải thuận theo.

Bỗng nghe nữ lang áo trắng cười khanh khách nói :

- Kiếm tên hung thủ đó thì không khó gì nhưng không phải trong chốc lát mà xong.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Chúng tôi ở đây chờ thêm vài ngày nữa cũng được mà.

Nữ lang áo trắng lại cười khanh khách hỏi :

- Từ đây lên đến Tung Sơn phải mất bao nhiêu thì giờ?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Chậm thì một tháng, còn nhanh thì cũng mười ngày. Cái đó cũng còn tùy vào người đi nhanh hay chậm.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Như tôi thì phải đi mất bao lâu?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Nếu chúng ta đi cả ngày lẫn đêm thì mất khoảng năm hoặc sáu ngày là tới.

Nữ lang áo trắng nói :

- Tìm hung thủ mất ba ngày, đi đường mất thêm sáu ngày, như vậy là mất hết chín ngày. Đại sư thử tính vậy có nên không?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Sao lại không nên?

Nữ lang áo trắng nói :

- Kể cả đêm nay, các vị chỉ còn sống được có mười ngày nữa. Dù hung thủ có đường hoàng đến đây, các vị cũng không có cách nào dẫn đi được.

Thiết Mộc đại sư thấy nữ lang áo trắng ra điều trêu chọc, bất giác nổi giận, nghĩ thầm :

- “Rõ ràng là cô bé này có ý diễu cợt mình, không cho thị một bài học không xong”.

Ông chắp tay niệm Phật hiệu nói :

- Mẫn cô nương cứ việc đem tên họ tên hung thủ cho lão tăng biết. Thử xem lão tăng chết trước hay là hung thủ bị bắt trước?

Chương 28: Tính Sai Một Nước Cờ

Nữ lang áo trắng cười nói :

- Dù tôi có nói, đại sư cũng không thể bắt được y.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Dù y có ba đầu sáu tay, Mẫn cô nương cứ nói cho tôi biết, không ngại gì mà.

Nữ lang áo trắng đáp cộc lốc :

- Đại sư có biết cũng vô ích.

Thiết Mộc đại sư tức mình nói :

- Đêm đã tàn rồi, cô nương đừng quanh co cho mất thêm thời giờ nữa.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Được lắm! Đó là Cổn Long Vương, hai vị có biết chăng?

Thiết Mộc đại sư khẽ lẩm nhẩm :

- "Cổn Long Vương! Cổn Long Vương! Có lẽ là một nhân vật mới quật khởi sau này?".

Nữ lang áo trắng nói :

- Đại sư đoán đúng đó. Nhưng đại sư chẳng còn sống được mấy nữa.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm :

- "Cô bé này quen nói lạc đề, toàn những chuyện vu vơ. Nếu mình còn hỏi thêm chuyện này thì sẽ xa mãi chính đề".

Nhà sư ngẫm nghĩ một lúc nói :

- Cô nương đã biết bọn tại hạ sắp chết thì sao không nói toạc ra? Biết đâu bọn ta sẽ giúp được cô nương phần nào?

Nữ lang áo trắng lại phá lên cười :

- Các người lại còn phí tâm nghĩ đến chuyện giúp người làm gì?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Con người ta ở đời, ai mà giỏi được cả mọi người, dù võ công cô nương có giỏi đến đâu đi nữa cũng không thể nói không cần ai giúp đỡ.

Nữ lang áo trắng nghiêm trang nói :

- Mẫn lão anh hùng chết rồi, tuy không phải chết về tay tôi nhưng trước khi xảy ra vụ này tôi đều được biết hết. Tôi thấy y đi cầu cứu khắp nơi thật là đáng thương. Lòng tôi cũng băn khoăn nhưng không tiện hỏi y nhiều. Tôi nói bấy nhiêu tưởng cũng đủ lắm rồi, đừng bắt tôi phải nói thêm nữa. Các vị mà muốn cáo biệt thì xin hãy đi ngay.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Đúng rồi! Sự tình lệnh tôn đã chết là đích thực rồi. Lão tăng còn mấy điểm chưa hiểu xin cô nương cho bần tăng hỏi thêm mấy câu.

Nữ lang áo trắng đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư nói :

- Đại sư còn có điều chi thắc mắc?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Tôi chỉ hỏi vài câu đơn giản, xin cô nương trả lời vắn tắc cho.

Nữ lang áo trắng nói :

- Hay lắm! Tôi chỉ trả lời đại sư ba câu nữa. Dù đại sư có hỏi thừa một câu cũng xin miễn tôi phải trả lời.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Lệnh tôn bị chết vào tay ai?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Điều này khó nói quá!

Thiết Mộc đại sư nhắc lại :

- Lão tăng chỉ muốn hỏi ai đã trực tiếp hại Mẫn lão gia?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Không có ai trực tiếp hại y cả, y bị lương tâm cắn rứt sợ quá mà chết.

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Cô nương có phải là con của Mẫn lão gia không?

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc, giả bộ làm mặt giận nói :

- Ông này thật là lỳ! Tại sao cứ hỏi việc riêng của người ta là sao?

Thiết Mộc đại sư cũng lớn tiếng đáp :

- Cô nương xảo ngôn lừa bọn ta đến đây, lại còn bày trò ma quỉ bảo ghi tên vào Ký Tử Bạ!

Nữ lang nói :

- Tôi có lừa lọc đại sư đâu? Tôi chỉ nói cho quí vị biết những điều bí mật của Mẫn lão gia hồi sinh thời là gì.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Cô nương mồm năm miệng mười thao thao bất tuyệt, toàn nói những chuyện kinh hồn động phách, còn chính đề thì lại nói một cách rất hàm hồ.

Đại sư nói toạc ra như vậy, quần hào trong đại sảnh như người đang ngủ mơ bừng tỉnh nghĩ bụng: “Thị này nói đến nửa ngày trời toàn những chuyện đâu đâu, nào chuyện tranh chấp giữa hai phe chính, tà, nào chuyện tranh đoạt tam bảo, còn hung thủ là ai thì lại không nói”. Bấy giờ mọi người đều lên tiếng :

- Đại sư nói đúng lắm...

Thiết Mộc đại sư nghiêm trang nói tiếp :

- Cô nương đã nói là trả lời cho bần tăng ba câu hỏi sao không trả lời trực tiếp vào câu hỏi mà cứ quanh co?

Nữ lang áo trắng nghe lời Thiết Mộc đại sư trách mắng thì ra chiều bẽn lẽn thở dài nói :

- Nếu biết thế này thì tôi chẳng trả lời nữa.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng không để cho cô nương thiệt đâu. Cô nương trả lời cho bần tăng ba câu, bần tăng đáp lại cô một việc.

Nữ lang áo trắng nói :

- Thôi bây giờ tôi trả lời đại sư ba câu xong, lập tức các vị phải ra khỏi đại sảnh này.

Thiết Mộc đại sư lớn tiếng hỏi :

- Mẫn cô nương nói vậy các vị có bằng lòng không?

Có đến quá nửa số người trong đại sảnh đồng thanh đáp :

- Chúng tôi xin tùy theo đại sư quyết định.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Canh tư chúng tôi ra khỏi nơi đây, canh năm lại trở vào. Lão tăng xin đại diện cho quần hào chịu lời của cô nương.

Nữ lang áo trắng giục :

- Đại sư hỏi đi!

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Lão tăng xin hỏi là cô nương có phải là con của Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng hàm hồ đáp :

- Chúng tôi tuy danh là cha con nhưng không có tình cha con.

Thiết Mộc đại sư run lên nói :

- Câu trả lời này cao xa quá, lão tăng vẫn không hiểu rõ cô nương có phải là con ruột của Mẫn lão anh hùng không?

Nữ lang áo trắng xẵng giọng đáp :

- Nếu đại sư không hiểu thì về mà hỏi lại Phương trượng quí tự.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói :

- Thôi được! Thế là xong một câu. Tên hung thủ giết hại Mẫn lão gia là ai?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Y tự uống thuốc độc mà chết!

Câu đáp này khiến cho quần hào phải sửng sốt. Thiết Mộc đại sư chắp tay niệm “A Di Đà Phật” rồi nói :

- Mẫn lão gia đã chiếm được tam bảo, hiện giờ vật ấy đang ở đâu?

Quần hào ai nấy đều chấn động, chăm chú lắng nghe từng tiếng một.

Nữ lang áo trắng cười đáp :

- Vì y không chịu tiết lộ nơi giấu tam bảo nên mới tự tử mà chết.

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi :

- Tôi hỏi cô nương hiện giờ tam bảo đang ở đâu?

Nữ lang áo trắng đáp :

- Tôi xin nói thật để đại sư rõ: trừ tiên phụ tôi thì không còn người thứ hai nào biết cả.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Thế là một câu hỏi nữa lão tăng chưa được thỏa mãn.

Nữ lang áo trắng nói :

- Lão thiền sư hỏi những câu oái oăm như vậy tiếc rằng không thể nói hết được. Giả tỷ các việc trong thiên hạ đều giản dị như vậy thì trong võ lâm làm gì còn có nhân vật được người thán phục là tài trí tuyệt vời.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng chỉ cần cô nương nói thật, còn kỹ thuật tra hỏi của lão tăng kém cỏi thì không có điều chi đáng trách cô nương.

Nữ lang áo trắng nói :

- Chỉ còn một câu hỏi nữa thôi. Tôi hy vọng trước khi hỏi, tôi mong rằng đại sư hãy suy nghĩ kỹ đừng hỏi điều mà tôi không thể trả lời.

Quả nhiên Thiết Mộc đại sư ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới hỏi :

- Theo sự quan sát của lão tăng thì dường như cô nương cũng bị người khác áp chế. Bất luận là y có phải là hung thủ đã làm chết Mẫn lão anh hùng không?

Nhưng cô nương có xét đoán ở con người đó một chút dấu vết nào không?

Nữ lang áo trắng hơi biến sắc, từ từ nhắm mắt lại, dường như để cố tâm lấy lại bình tĩnh.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn nữ lang áo trắng rồi tiếp tục hỏi :

- Đó là con người đứng sau lưng giật dây tất cô nương phải biết y là ai? Con người đã trực tiếp chỉ điểm cho cô nương đó tên họ là gì?

Nữ lang áo trắng cướp lời đại sư đáp :

- Cổn Long Vương!

Thiết Mộc đại sư hỏi :

- Tôi chưa hỏi hết câu sao cô nương lại cướp lời đáp ngay?

Nữ lang áo trắng nói :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Tôi đã trả lời quá nhiều rồi.

Đột nhiên nàng cảm thấy như có điều gì khiếp sợ, toàn thân run bắn lên, nàng liền lấy tay che mặt.

Thiết Mộc đại sư còn toan nói mấy câu trách móc nữa, nhưng thấy nàng khiếp sợ nhà sư cũng mềm lòng than rằng :

- Ta bức bách một cô gái nhỏ tuổi đến thế này thì không phải là hành vi của bậc anh hùng.

Nghĩ vậy, Thiết Mộc đại sư thở dài nói :

- Dù cô nương cướp lời, lão tăng cũng đành chịu thua rồi không hỏi nữa.

Nữ lang áo trắng lẩm bẩm nhắc lại :

- Tôi đã nói nhiều quá rồi!

Tiếng nàng nói khẽ quá, chỉ thấy máy môi. Không những người đứng ở xa mà ngay cả Thiết Mộc đại sư đứng gần nàng mà cũng không nghe thấy.

Đột nhiên Phàm Mộc đại sư lên tiếng :

- Hai vị đạo hữu của phái Thanh Thành đi lâu rồi mà sao không thấy trở về?

Bọn ta phải nhờ mấy vị đi nghe ngóng xem sao chứ?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Bất tất phải tra xét làm gì. Hai vị đó chưa về thì bọn ta còn chiếm được ưu thế. Nếu hai vị đó trở về thì mình lại phải phân tán nhân lực để đối phó.

Quần hào nghe nói rùng mình, nhưng sau mọi người hiểu ra nên lẳng lặng không nói gì nữa.

Số là Đỗ Thiên Ngạc sau khi ra ngoài đại sảnh một lút trở về đột nhiên thay đổi lập trường, quay về bè với nữ lang áo trắng. Giả tỷ Thanh Thành song kiếm cũng theo kiểu Đỗ Thiên Ngạc, quay về bên nữ lang áo trắng thì tình hình càng thêm trầm trọng. Ai cũng thừa biết võ công của Thanh Thành song kiếm, các vị có mặt tại đó, ít ai có thể ngang sức cùng họ.

Nhà đại sảnh lại im phăng phắc. Quần hào đều nhận thấy không còn câu gì để nói, không còn câu gì để hỏi.

Sự tình đêm nay đã đến giai đoạn quyết định, không rút lui thì phải hành động.

Thời gian trầm lặng kéo dài chừng khoảng cạn tuần trà, Phàm Mộc khẽ hỏi Thiết Mộc đại sư :

- Chúng ta đi thôi chứ?

Chính Thiết Mộc đại sư cũng đã suy nghĩ đến vấn đề này, trong lúc nhất thời chưa tìm ra cách giải quyết. Giờ nghe sư đệ hỏi đến bất giác thở dài chưa kịp trả lời. Bất thình lình một tiếng “Cạch” vang lên, hai cánh cửa lớn mở ra. Viên Hiếu xồng xộc xông vào hỏi :

- Nói chuyện xong chưa?

Y tính khí hồn nhiên, chưa hiểu được kiểu cách giang hồ. Đã không có tiếng tăm gì trong võ lâm mà mặt lại dài như mặt vượn nên chẳng ai thèm trả lời.

Viên Hiếu đảo mắt nhìn khắp một lượt, không thấy ai để ý gì đến mình liền chạy qua bên nữ lang áo trắng. Khi gần đến bên Thượng Quan Kỳ, y nắm tay chàng nói :

- Đại ca! Chúng ta đi thôi!

Viên Hiếu sức khỏe vô cùng, Thượng Quan Kỳ bị y lôi tuột ra phía cửa.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ bị người vào lôi tuột đi liền cả kinh vội la lên :

- Quan huynh đánh nó đi!

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn nữ lang áo trắng, từ từ giơ quyền lên nhưng chưa chịu đánh xuống.

Chớp mắt, Thượng Quan Kỳ đã bị Viên Hiếu lôi ra gần đến chỗ cửa mở.

Đột nhiên, nữ lang áo trắng thò tay vào bọc rút thanh đoản kiếm ra giục :

- Đánh nó đi!

Lạ thay! Thượng Quan Kỳ vừa trông thấy thanh đoản kiếm, liền vung tay lên đánh thật sự đến "Bịch" một tiếng, trúng vai Viên Hiếu. Thế quyền rất nặng, Viên Hiếu lại không đề phòng bị trúng quyền phải lùi lại. Tay đang nắm chặt cổ tay Thượng Quan Kỳ phải buông ra. Y thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ kêu lên :

- Đại ca! Em có điều chi không phải?

Thượng Quan Kỳ lẳng lặng không nói gì, ngơ ngác nhìn Viên Hiếu. Đột nhiên lại giơ quyền lên đánh nữa. Nhưng lần này Viên Hiếu đã phòng bị nên né mình tránh khỏi.

Thượng Quan Kỳ đánh không trúng liền múa tít song quyền lên đánh như mưa, liền một lúc đến ba bốn mươi đòn. Mấy mươi đòn vừa mau vừa mạnh, nhưng Viên Hiếu nhờ thân pháp mau lẹ đều tránh được hết.

Thân pháp mau lẹ kỳ ảo của Viên Hiếu khiến cho quần hào phải chú ý. Mắt đổ dồn vào nhìn anh chàng nửa người nửa vượn.

Thiết Mộc đại sư kiến văn quảng bác, vừa trông thấy thân pháp và bộ pháp của Viên Hiếu đã biết ngay y thuộc vào hàng võ công thượng thừa. Thượng Quan Kỳ quyền đánh veo véo mà không chạm được tới quần áo y.

Nữ lang áo trắng đột nhiên khẽ quát :

- Lui ra!

Nàng vung đoản kiếm lên, Thượng Quan Kỳ quả nhiên lùi lại.

Viên Hiếu ngơ ngẩn nhìn thanh đoản kiếm trong tay thiếu nữ, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- "Quái lạ! Thanh đoản kiếm này có bùa pháp gì mà khiến đại ca ta phải tuân theo mệnh lệnh? Bảo

đánh ta cũng đánh, bảo thôi cũng thôi?”.

Y đang ngẫm nghĩ thì nữ lang áo trắng thủng thẳng bước lại.

Viên Hiếu vẫn dán mắt vào thanh đoản kiếm không chịu né tránh. Y chợt nảy ra ý nghĩ muốn cướp thanh đoản kiếm trong tay nàng.

Bỗng thấy nữ lang áo trắng tủm tỉm cười hỏi :

- Ngươi là em của y phải không?

Viên Hiếu đáp :

- Phải!

Nữ lang áo trắng lại hỏi :

- Ngươi có biết tại sao y không nhìn nhận ngươi được nữa không?

Viên Hiếu lắc đầu đáp :

- Tôi không biết!

Nữ lang áo trắng lại cười hỏi :

- Ngươi có muốn cùng ở với y không?

Viên Hiếu đáp :

- Mấy năm trời anh em tôi không rời nhau nửa bước, dĩ nhiên là tôi muốn ở với đại ca tôi.

Nữ lang áo trắng chưa trả lời, Thiết Mộc đại sư bỗng tiến lên lớn tiếng quát :

- Mẫn cô nương đối với một gã nhỏ tuổi chất phác tuyệt không có tâm cơ gì mà làm thế, chẳng hóa ra là một thủ đoạn đốn mạt ư?

Nhà sư vừa nói vừa đến đứng bên cạnh Viên Hiếu.

Nữ lang áo trắng mắt long lên lạnh lùng hỏi :

- Chúng ta đã có lời giao ước trước: Sau khi đại sư hỏi xong ba câu là ra khỏi Mẫn gia trang lập tức, sao giờ lại không y ước? Còn ở lại đây là có dụng ý gì?

Thiết Mộc đại sư rùng mình nghĩ thầm :

- “Đúng rồi! Mình quả có giao ước với thị như vậy. Nếu không y hẹn thì ra thất tín”.

Nhà sư bị nữ lang hỏi cứng lưỡi không trả lời được. Hồi lâu mới nói :

- Lão tăng chỉ hẹn là ra khỏi nhà đại sảnh chứ không ra khỏi Mẫn trạch và không có ước định thời gian. Bây giờ lão tăng lập tức lui ra và vào ngay cũng được.

Nữ lang áo trắng nói :

- Đại sư muốn nói sao thì nói. Nhưng bây giờ phải lập tức ra khỏi nơi này ngay.

Thiết Mộc đại sư đưa tay kéo Viên Hiếu nói :

- Đi! Chúng ta cùng đi ra!

Viên Hiếu giựt tay ra nói :

- Tôi không ra! Tôi muốn đi theo đại ca tôi!

Thiết Mộc đại sư than rằng :

- Y đã bị họ đánh thuốc mê rồi, chưa thể tỉnh táo ngay được. Phải tìm cách giải thuốc mê cho y trước rồi mới cứu y ra được.

Viên Hiếu hỏi :

- Ông có cách gì cứu được y ra không?

Thiết Mộc đại sư biết Viên Hiếu tính tình hiền hậu chất phác, nếu không nhận lời với y, y quyết không chịu đi theo mình ra ngoài và sẽ bị nữ lang hãm hại.

Võ công Thượng Quan Kỳ đã không ai ngờ đến mức độ ấy, nếu thêm Viên Hiếu bị nữ lang ám toán cho y nhập bọn thì bên mình sẽ thêm một tay cường địch nữa.

Nghĩ vậy nhà sư liền nói :

- Lão tăng sẽ nghĩ biện pháp cứu y và nếu chính lão tăng không làm nổi cũng nguyện tìm cho được biện pháp để cứu y ra.

Viên Hiếu hỏi :

- Ông nói có thật không?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Suốt đời lão tăng chưa nói dối ai bây giờ.

Viên Hiếu cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, không có cách nào hơn được, đành thở dài nói :

- Được rồi! Nếu ông cứu được đại ca tôi thì tôi đi với ông.

Nữ lang áo trắng thấy Viên Hiếu khờ khạo nghĩ thầm :

- “Gã này thiên tính thật thà lại có bản lãnh hơn người. Nếu ta thu phục được y thì bên mình ta sẽ có hai tay trợ thủ đắc lực. Khốn nỗi, Thiết Mộc đại sư đỡ đầu cho y là tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm hiện nay. Mình biết tìm cách gì để đánh tháo cho y bây giờ?”.

Nàng là người thông minh tuyệt đỉnh, nghĩ ra một kế, cất tiếng nói to bảo Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi không còn sống được mấy ngày nữa đâu đấy nhé!...

Viên Hiếu tuy tin lời Thiết Mộc đại sư, nhưng ngày nào chưa được ở chung với Thượng Quan Kỳ là trong lòng băn khoăn lúc ấy. Y vừa nghe nữ lang nói liền hỏi ngay :

- Cô bảo ai sắp chết?

Nữ lang áo trắng chỉ Thượng Quan Kỳ nói :

- Ta bảo y sắp chết đó! Đáng thương cho y chỉ còn sống thêm được ba ngày nữa thôi.

Viên Hiếu cả kinh rú lên một tiếng, chạy lại chỗ Thượng Quan Kỳ. Thiết Mộc đại sư toan ngăn lại thì Phàm Mộc khẽ thở dài than rằng :

- Gã này nhất tâm lo lắng đến sự an nguy của đại ca y, dù ta có khuyên y cũng vô ích. Chi bằng tạm thời ra khỏi đây rồi hãy liệu.

Phàm Mộc nói đến đây thôi nhưng Thiết Mộc đại sư cũng hiểu rằng theo ý kiến của Phàm Mộc là trước hết hãy ra khỏi nhà đại sảnh để trọn lời hứa với nữ lang áo trắng. Xong rồi xông vào động thủ để chế phục nàng, đồng thời cứu Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu.

Nữ lang áo trắng cũng là tay sắc sảo không vừa, làm gì mà nàng không hiểu ý định của hai nhà sư, nàng tủm tỉm cười nói :

- Tôi xin nhắc lại lời giao ước: sau khi đã trả lời xong ba câu hỏi thì các vị lập tức ra khỏi đại sảnh. Bây giờ cuộc vấn đáp đã xong, các vị nên ra ngay đi.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp :

- Dù có ra rồi vào lại ngay cũng không phải là thất ước.

Nữ lang nói câu này khiến cho quần hào cũng kinh ngạc.

Thiết Mộc đại sư cười lạt nói :

- Khi lão tăng trở vào, chúng ta sẽ nhờ vào bản lĩnh của mình để phân thắng bại. Nếu lão tăng không bị thương rút chạy, tất là Mẫn cô nương phải bó tay chịu trói.

Nữ lang áo trắng nói :

- Việc chưa đến đâu mà đại sư đã đoán trước. Chẳng lẽ ngoài hai điều đại sư vừa mới nói, không còn điều gì khác nữa hay sao?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Quả bần tăng chưa nghĩ được kế nào lưỡng toàn.

Nữ lang áo trắng hỏi :

- Theo như đại sư tiên liệu thì các vị bị thương mà phải rút lui hay vãn bối đành bó tay chịu trói?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Điều đó khó mà biết được. Mẫn cô nương quỉ kế đa đoan khiến người ta không biết đâu mà đề phòng.

Nữ lang áo trắng nói :

- Đại sư quá khen!

Phàm Mộc đại sư nói :

- Thị này mồm năm miệng mười. Sư huynh đấu khẩu với thị làm gì nữa.

Chúng ta hãy ra khỏi nhà đại sảnh rồi hẳn hay.

Thiết Mộc đại sư gật đầu, rảo bước ra khỏi sảnh đường.

Nữ lang áo trắng cất cao giọng nói :

- Các vị chớ quên rằng đã kiểm danh vào Ký Tử Bạ và chỉ còn sống được mười ngày nữa thôi đấy nhé.

Thiết Mộc đại sư không đáp, đi thẳng ra ngoài. Quần hào lục tục theo sau ra khỏi sảnh đường.

Thiết Mộc đại sư ra đến giữa sân đột nhiên dừng bước, quay lại nhìn quần hào nói :

- Trong việc này dường như do một mối cừu hận gây ra, trong đó có nhiều điều ngoắt ngoéo. Các vị đều nghe rõ rồi và nay cục diện cũng đã sáng tỏ. Tuy vậy, Mẫn cô nương chưa chắc là hung thủ làm việc đại nghịch bất đạo. Có điều mọi chi tiết trong việc này nàng đều biết cả. Lại còn một điều đáng chú ý nữa là :

sau lưng nàng hiển nhiên còn nhiều người khác chủ mưu. Nhân vật đứng sau lưng này có lẽ còn ở trong Mẫn trạch.

Ngừng một lát, Thiết Mộc đại sư lại nói tiếp :

- Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc giữa chừng thay đổi lập trường, quay về bè với nữ lang. Nếu y không phải bị người ta ám toán cho uống thuốc mê thì cũng bị người bức bách phải thế. Thanh Thành song kiếm đi đuổi người chưa thấy về, sống chết không biết ra sao. Những thủ đoạn gian ngoan này trên chốn giang hồ ít ai bì kịp. Bây giờ Mẫn gia trang đã biến thành một tổ quỉ rùng rợn. Các vị đều là bạn thân với Mẫn lão anh hùng, có người chân tâm đến để điếu tang, có vị đến vì một mục đích khác nữa, chẳng hạn như điều tra Tam bảo dấu ở đâu?

Nhưng cục diện diễn biến đến nay xem ra không thể giải quyết bằng lời nói được.

Chúng ta trở vào đại sảnh trông cậy vào võ công mà tranh đấu với cường địch. Vị nào không muốn dính líu vào chuyện thị phi này thì bây giờ ra khỏi Mẫn trạch cũng chưa muộn. Xin chư vị hãy suy nghĩ kỹ trước khi nhúng tay vào.

Một cơn gió đêm bay thoáng qua lật các tà áo của quần hào. Ai nấy đều đứng yên không nói gì.

Thiết Mộc đại sư cũng lẳng lặng ngửa mặt lên nhìn trời, tựa hồ như cho quần hào có đủ thời giờ suy nghĩ.

Bỗng có một giọng ồm ồm vang lên :

- Bây giờ các vị đại sư tính sao đây?

Thiết Mộc đại sư đáp :

- Bọn lão tăng vâng pháp dụ đến đây dĩ nhiên là phải làm xong việc rồi mới về chùa phục mệnh được.

Lại có một giọng khàn khàn khác nói tiếp :

- Chúng tôi đã kiểm danh vào Ký Tử Bạ, nếu lời của Mẫn cô nương quả không sai thì chỉ sống thêm được mười ngày nữa, chi bằng hãy cùng cô ta tranh chấp một phen rồi tới đâu thì tới.

Câu này dường như kích thích tấm lòng khẳng khái của quần hào. Quần hào đồng thanh nói hùa vào :

- Đúng lắm! Trước hết bọn ta hãy chế phục Mẫn cô nương trước đã. Chế phục rồi thì không lo gì chủ mưu không lộ mặt.

Thiết Mộc đại sư đếm được còn ba mươi người và đều là những người tên tuổi trong giang hồ. Tuy không phải toàn bộ là cao thủ bậc nhất nhưng mỗi người đều có tuyệt kỹ riêng biệt. Đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Hiện giờ chúng ta lâm vào tình thế như mũi tên đã đặt lên cây cung, không thể không phóng ra được nữa. Bất luận là người đứng sau bức màn là ai? Còn ở trong Mẫn trạch hay không? Nhưng về cái chết của Mẫn lão gia Mẫn cô nương biết rõ hơn ai hết. Lão tăng vâng mệnh Phương trượng tệ tự đến đây, tất phải điều tra việc này cho ra manh mối. Vì thế mà lão tăng dám cả gan yêu cầu các vị một điều không được hợp lý cho lắm.

Võ tướng Cái bang là Quan Tam Thắng cả cười nói :

- Lão thiền sư có điều chi xin cứ nói ra, sức chúng tôi làm được đến đâu xin vâng theo đến đấy.

Thiết Mộc đại sư nói :

- Sau khi bắt được Mẫn cô nương rồi, xin các vị giao lại cho lão tăng dẫn về chùa Thiếu Lâm phục mệnh. Không hiểu có được các vị ưng cho chăng?

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Tuy Bang chủ bên tệ bang cũng muốn như vậy, song đại sư đã có lời đề nghị trước nên tiểu đệ xin nhường lại. Còn Mẫn công tử xin để tiểu đệ dẫn về tệ bang, nên chăng?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Lão tăng chỉ xin dẫn một mình Mẫn cô nương về chùa là đủ rồi. Còn bất luận là những nhân vật nào khác, lão tăng không dám hỏi đến.

Quan Tam Thắng cũng nói :

- Tiểu đệ chỉ xin đưa một mình Mẫn công tử về tệ bang mà thôi, không dám tranh nhiều.

Quan Tam Thắng đảo mắt nhìn quần hào hỏi :

- Các vị nghĩ sao?

Quần hào đồng thanh đáp :

- Như thế là phải lắm!

Quan Tam Thắng nói :

- Đã không ai phản đối, vậy bây giờ chúng ta lại xông vào nhà đại sảnh được chứ?

Thiết Mộc đại sư nói :

- Xin Quan huynh chủ trương đại cuộc cho, lão tăng xin vào trước.

Quan Tam Thắng lạng người đi một cái đến phía trước mặt Thiết Mộc đại sư nói :

- Đại sư đạo cao đức trọng xin đứng ra làm minh chủ vụ này cho mới được.

Tại hạ xin dẫn đường.

Nói xong, đi thẳng vào cửa nhà đại sảnh, vung chưởng một cái, một luồng tiềm lực phát ra, hai cánh cửa mở toang.

Quan Tam Thắng một tay hộ thân, một tay chuẩn bị đối địch, băng mình nhảy một cái vào trong đại sảnh, đưa mắt nhìn khắp một lượt thì trong nhà tuyệt không có một ai. Cả nữ lang áo trắng và bọn Thượng Quan Kỳ đã không biết đi đâu mất hết.

Quần hào vào hết rồi, phần đông đều đã tuốt binh khí ra. Trong đại sảnh lấp loáng ánh đao kiếm.

Quan Tam Thắng quay lại nói với Thiết Mộc đại sư :

- Có lẽ trong nhà này có đường hầm nên họ đã trốn đi hết rồi.

Thiết Mộc đại sư ngẩn người ra than rằng :

- Bọn mình đã tính sai một nước cờ, không khéo lại nhọc lòng vô ích.

Bỗng nghe một giọng ồn ồn nói :

- Dù bọn chúng có trốn đi rồi nhưng quyết không ra khỏi khu vực Mẫn trạch.

Bọn ta đã muốn tranh đấu thì không còn úy kỵ gì nữa, chẳng lẽ không sục tìm cho ra tông tích bọn chúng được sao?

Một ánh lửa vung lên soi khắp bốn mặt tường nhưng không thấy lộ ra dấu tích gì cả.

Quan Tam Thắng cười lạt nói :

- Chẳng lẽ chúng ta không tìm ra được đường hầm của bọn chúng hay sao?

Nói xong, đánh ra một chưởng vào bức tranh sơn thủy, chưởng lực mạnh quá làm bức họa vỡ tan rơi xuống đất.

Quần hào thấy Quan Tam Thắng phóng chưởng ra đánh vào tường cũng lập tức dùng đao kiếm gõ khắp mọi chỗ.

Quần hào đây đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ, chỗ nào thấy khác một chút là biết ngay. Nhưng vẫn không tìm ra được chỗ nào khả nghi.

Quần hào đang lúc bó tay không còn mưu kế gì nữa thì đột nhiên có người lớn tiếng nói :

- Không chừng cửa hầm ở ngay trên mặt đất. Chúng ta thử tìm dưới nền nhà xem sao!

Quần hào lại dùng binh khí gõ nhộn lên một lúc. Bỗng có người trầm giọng nói :

- Đây rồi!

Quần hào lập tức dừng tay nhìn xem ai, thì thấy một đại hán tuổi trạc tứ tuần, tay trái cầm hổ đầu câu đứng ở giữa nhà.

Trong quần hào có đến quá nửa biết y là một tay cao thủ trong lục lâm miền Giang Nam tên gọi Dạ Ưng Tử Vương Càn.

Vương Càn vốn là người hung dữ nổi tiếng giang hồ, đã lắm mưu trí mà lòng thâm độc vô cùng. Y đi đâu cũng chỉ có một mình, từng gây ra nhiều vụ án mạng.

Các tiêu cục tại Giang Nam phải điên đầu với y.

Quan Tam Thắng khẽ hỏi :

- Ngươi cũng đến đây ư?

Vương Càn tủm tỉm cười đáp :

- Hiện chúng ta đang có kẻ cừu địch phía trước, không nên trở mặt ra tay.

Tiểu đệ biết đã gây ra nhiều thù oán với quí bang, nhưng để xong việc này rồi sẽ tính.

Quan Tam Thắng nói :

- Được rồi! Chờ việc này kết thúc xong đã, nhưng ngươi chớ có tìm cơ hội để trốn.

Vương Càn cười nói :

- Tiểu đệ phải cái tính “Mềm nắn rắn buông” không muốn thua ai. Giả tỷ gặp trường hợp khó ăn thì có ba mươi sáu chước “Vĩ đào vi thượng sách”. Quan huynh nên phái các đệ tử cao thủ quí bang chận các ngã đường, không khéo sơ hở một chút là chưa biết ai ăn ai.

Rồi không chờ Quan Tam Thắng trả lời, vung cây hổ đầu câu ở trong tay lên, dùng sức mạnh bổ xuống đất, quả nhiên lật được tấm ván ba thước vuông lên.

Một đường hầm từng bậc đi xuống lộ ra. Trong đường hầm tối đen như mực, cách ba thước là đã không thấy gì nữa.

Vương Càn cúi đầu xuống nhìn, lắc đầu nói :

- Nếu bên dưới họ có mai phục thì trong cái đường hầm nhỏ hẹp này khó lòng tránh được.

Quần hào thay phiên nhau nhìn xuống, nhưng không ai dám đi trước dẫn đường.

Thiết Mộc đại sư xem ra cục diện trở nên nguy nan hơn liền thẳng thắng đứng ra nói :

- Xin các vị hãy ở trên này chờ một chút, để lão tăng xuống trước xem sao.

Phàm Mộc đại sư cùng Quan Tam Thắng đồng thời bước ra trước mặt đại sư.

Quan Tam Thắng nói :

- Lão thiền sư chủ trương đại cuộc không nên mạo hiểm, xin nhường cho tại hạ xuống trước.

Phàm Mộc đại sư không nói gì nhưng lướt qua mặt hai người đi xuống ngay.

Thiết Mộc đại sư lo cho sư đệ mình gặp sự nguy hiểm, liền nói :

- Chúng ta cùng xuống cả.

Quan Tam Thắng cúi xuống xem thì không thấy Phàm Mộc đại sư đâu nữa, hấp tấp chạy xuống theo.

Quần hào thấy ba người xuống rồi cũng nối đuôi nhau xuống hết.

Phàm Mộc đại sư vừa đi xuống mau vừa vận khí đề phòng có người đột kích.

Đường hầm nhỏ hẹp quanh co, lúc rẽ sang mé phải, lúc lại quẹo sang trái.

Càng xuống sâu đường hầm càng rộng hơn và tuyệt không thấy mùi hôi hám chi hết. Đúng là có người đi lại quét dọn thường xuyên.

Phàm Mộc đi thêm mấy khúc quanh nữa thì đột nhiên nghẽn lối. Phàm Mộc đại sư đưa tay ra sờ chạm vào một vật giá lạnh, thì ra phía trước có cửa sắt đóng chặt. Dừng lại một lúc thì Thiết Mộc đại sư, Quan Tam Thắng cùng quần hào cũng đã tới nơi.

Quan Tam Thắng vận động thần lực, dùng hai tay đẩy mạnh cửa một cái.

Cửa sắt khẽ rung lên nhưng vẫn đóng chặt.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên hô lên :

- Lùi lại mau!

Quần hào hơi giật mình, bỗng nghe thấy tiếng loảng xoảng. Rồi có tiếng ồm ồm quát mắng :

- Con quỷ này thật là tâm địa ác độc. Chúng ta lại mắc mưu thị nữa rồi.

Thiết Mộc đại sư rẽ quần hào sang hai bên, vội quay gót trở ra nhưng chậm mất rồi. Chỗ khúc quanh, một hàng rào cây sắt thật lớn bằng cánh tay chắn mất lối ra. Thế là mặt trước cửa đóng lại, mặt sau có hàng rào sắt chắn đường. Trung gian chỉ còn một khoảng dài rộng khoảng chừng ba trượng.

Chương 29: Ra Thoát Đường Hầm

Thiết Mộc đại sư tu tâm luyện tính đã nhiều thấy cơ sự như vậy, trong lòng vẫn bình tĩnh, ngấm ngầm vận động công lực bám lấy hàng rào sắt hết sức lay mạnh. Những thỏi sắt tựa hồ luyện bằng gan thép, cứng rắn lạ thường. Nội lực Thiết Mộc đại sư thâm hậu là thế mà không chuyển động được rào sắt chút nào.

Một người bật lửa lên coi thì thấy hết thảy có ba mươi người tụ tập nơi quảng đường hầm này, rộng không đủ ba thước, dài chừng hơn hai trượng. Tính ra mỗi người không được rộng bằng một cái chiếu.

Quan Tam Thắng khẽ thở dài nói:

– Giả tỷ mà bọn mình lưu lại trên đại sảnh một phần thì lúc gặp nguy hiểm thế này còn có người tiếp ứng, hay là có tay mưu sĩ bên tệ bang ở đây thì không đến đổi mắc mưu con tiện tỳ này. Tiếc rằng y lại không đi với tôi.

Thiết Mộc đại sư thở dài lớn tiếng nói:

– Hiện giờ chúng ta bị hãm vào trong tuyệt địa. Bên trong có cửa sắt, bên ngoài có rào cản, sức người không thể nào phá được.

Bỗng nghe một giọng nói bé nhỏ nhưng sắc nhọn nói:

– Chẳng lẽ bọn ta ngồi đây chờ chết hay sao?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trừ phi các vị đây có ai mang theo bảo đao hay bảo kiếm chém sắt như chém bùn, cắt được hàng rào sắt này, còn ngoài ra không còn kế gì khác nữa. Điều cốt yếu bây giờ là bọn ta phải trấn tỉnh, thủng thẳng nghĩ kế thoát thân.

Quan Tam Thắng nói:

– Đại sư có thử xem hàng rào sắt này cứng rắn ra sao chưa?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Tôi thử qua rồi, cứng rắn vô cùng.

Quan Tam Thắng nói:

– Nếu thêm sức của Phàm Mộc đại sư và tôi nữa, liệu có xoay chuyển được nó không?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Điều đó không thể biết trước được.

Quan Tam Thắng nói:

– Vậy chúng ta thử xem!

Nói xong, liền vận nội lực nắm lấy hàng rào sắt nói:

– Xin hai vị đại sư ôm lấy tại hạ, cùng nhau gắng sức.

Thiết Mộc đại sư tuy biết rằng rất ít hy vọng, song cũng theo lời ôm lấy Quan Tam Thắng, Phàm Mộc ôm lấy Thiết Mộc đại sư. Quan Tam Thắng hô lên một tiếng, cả ba người đồng thời dùng sức giật mạnh về phía sau.

Ba người hợp sức lại, nội lực tăng đến hơn ngàn cân, nhưng hàng rào sắt rất dày vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như người chế tạo ra nó đã nghĩ đến dùng nơi đây để nhốt những tay cao thủ võ công cao cường nên mới làm chắc chắn đến như thế.

Đột nhiên mấy tiếng rú thê thảm vang lên, bốn năm người ngã lăn xuống đất.

Quần hào thất kinh quay lại nhìn xem, thấy mấy người đó đã tắt thở cả rồi.

Thiết Mộc đại sư vội chạy lại đưa tay sờ vào ngực họ, than rằng:

– Không còn cách nào cứu được.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Vì sao mà chết?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Bị trúng ám khí!

Quan Tam Thắng hỏi tiếp:

– Ám khí gì mà ghê gớm thế?

Thiết Mộc đại sư đưa hai ngón tay nắn vào vai bên tả một tử thi lấy ra một mũi kim dài chừng hơn một tấc, to bằng nén hương sáng loáng rồi nói:

– Thứ ám khí này gọi là “Đoạt hồn thâu cốt đinh”!

Mấy chục con mắt đều nhìn chăm chú vào mũi kim, lấy làm lạ tự hỏi:

“Một mặt rào sắt, một mặt cửa sắt, hai bên vách đá, không biết ám khí này từ đâu phóng tới?”.

Bỗng lại có mấy tiếng kêu rú lên, thêm mấy người nữa ngã lăn ra.

Lần này người cầm đuốc cũng bị trúng ám khí nên đuốc rơi, lửa tắt. Đường hầm lại tối ôm.

Cuộc diễn biến khủng khiếp này khiến quần hào hồn bay phách lạc. Ai cũng nghĩ bụng:

“Chắc sắp đến lượt mình rồi đây.” Trong bóng tối bỗng nghe tiếng giày lẹp kẹp, khiến cho mọi người càng thêm khiếp sợ.

Một thanh âm nhỏ nhẹ lạnh lùng nói:

– Các vị đều đã ghi tên vào Ký Tử Bạ, bây giờ không chết thì trong vòng mười ngày chất độc phát ra cũng chết.

Mấy câu vắn tắt này càng làm cảnh tượng thêm rùng rợn. Im lặng hồi lâu, Quan Tam Thắng lên tiếng hỏi:

– Lão thiền sư có bị thương không?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Lão tăng không việc gì!

Quan Tam Thắng hỏi:

– Không biết ám khí từ đâu phóng tới mà người nào cũng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi chết ngay?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trên đầu ám khí này có bôi thuốc kịch độc làm cho hư máu. Chỉ cần đánh trúng vào thân thể bất cứ chổ nào, người cũng chết ngay.

Quan Tam Thắng thở dài nói:

– Xem ra cục diện này thì những người có mặt nơi đây khó lòng tránh khỏi số kiếp.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bọn họ có đặt cửa ngầm trong vách đá, nhân lúc chúng ta không lưu tâm đã phóng ám khí ra. Chúng ta phải xem lại hai bên tường đá, tìm ra chổ phóng ám khí ra thì việc phòng bị không khó gì nữa.

Câu nói này đã khiến cho quần hào tỉnh ngộ. Ai nấy đều thò tay vào bọc lấy ám khí ra cầm trên tay, chăm chú nhìn vào bức tường chờ phóng khí bên địch phóng ra.

Thiết Mộc đại sư công lực rất thâm hậu, sau khi ngồi tỉnh tọa một lúc mắt đã trông rõ mọi vật trong bóng tối, thấy vô số người đứng sát vào góc tường, tay ôm xác chết để che mình.

Đại sư đạo cao đức trọng này khẽ thở dài nghĩ thầm:

“Trên thế gian những người coi cái chết nhẹ tợ lông hồng phỏng là bao. Đây là toàn là những nhân vật nổi tiếng giang hồ, không sợ chết. Nhưng khi đối đầu thì lại úy chủ úy vi đâm ra sợ chết.” Thanh âm lạnh lẽo lại vang lên:

– Các vị hãy nghĩ ngơi một lát nữa, không có tai nạn gì đâu. Nhưng sau đây một giờ, ta sẽ dùng lửa đốt đường hầm này cho ứng nghiệm với số kiếp những người đã lưu danh trong Ký Tử Bạ.

Quan Tam Thắng lớn tiếng nói:

– Phóng ám khí để hại người sau lưng đâu phải là hành vi của bậc anh hùng.

Bọn ta dù có phải trúng ám khí mà chết...

Thiết Mộc đại sư ngắt lời:

– Quan huynh bất tất phải đối đầu với thị nữa. Chúng ta càng biện luận lại càng mắc vào âm mưu của thị nữa.

Lại có tiếng vọng ra:

– Nếu các vị bị đốt chết, chắc khó lòng nhắm mắt được, hay là để tôi tháo nước vào để cho các vị chết ngộp. Một đằng lửa cháy, một đằng là nước ngộp, tùy các vị lựa chọn lấy đường nào?

Ngừng một lát thanh âm đó lại cười nói:

– Bất luận các vị muốn chọn đường nào thì cũng chỉ còn một giờ nữa thôi đấy. Tưởng các vị nên yên tâm mà tận hưởng lấy một giờ quí báu này.

Quan Tam Thắng khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Thanh âm này tựa hồ như ở trên đầu chúng ta vọng xuống.

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Đúng rồi! Trong đường hầm này nếu không có cửa ngầm thì tất trên đầu phải có chổ thông hơi.

Quan Tam Thắng nói thật khẽ:

– Nếu họ dùng hỏa công hay thủy công thì chúng ta không còn lối nào thoát được.

Tiếng nói rất nhỏ, người ngồi đối diện cũng chỉ nghe thấy lờ mờ.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Đúng vậy! Chúng mà dùng hỏa công hay thủy công thì không một người nào sống sót.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi thế này mà đợi chết hay sao?

Thiết Mộc đại sư không đáp. Đại sư tuy là người trấn tỉnh, gặp cơn nguy hiểm đến đâu cũng không sờn lòng mà trước tình cảnh này cũng chịu bó tay, không tìm ra được kế sách gì.

Thời gian kéo dài chừng ăn xong bửa cơm, bỗng thấy một người thấp lùn bé nhỏ, gầy đét cao không đầy ba thước, tướng mạo quái dị chạy đến bên Thiết Mộc đại sư. Trong lúc thầm lặng, tiếng chân nghe càng rõ ràng.

Thiết Mộc đại sư mắt sáng lên nhìn chòng chọc vào người lùn, đột nhiên đứng dậy, hai tay chắp trước ngực hỏi:

– Nếu mắt lão tăng không mờ thì người chính là Huỳnh Sơn Phi Công Lượng, Phi đại hiệp?

Người lùn tủm tỉm cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm!

Mọi người đều giật mình vì cái tên Huỳnh Sơn Nhất Ái (người lùn) Phi Công Lượng ở với bọn mình cả đêm mà không ai hay biết.

Nguyên hai mươi năm trước đây, tiếng tăm y lừng lẫy hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang. Y vùng vẫy giang hồ ít khi gặp tay địch thủ. Mười năm trước y mở đại hội anh hùng trên núi Huỳnh Sơn, rửa tay gác kiếm ra khỏi giang hồ, không dính vào chuyện thị phi của giang hồ nữa. Ai cũng tưởng y đã

ẩn cư nơi nào biệt tích, nào ngờ lại có mặt tại đây.

Phi Công Lượng lộ diện đem lại cho quần hào rất nhiều hy vọng được sống sót.

Quần hào liền xúm quanh lại.

Thiết Mộc đại sư nét mặt rầu rầu gượng cười hỏi:

– Phi đại hiệp mưu kế hơn đời liệu có cách gì thoát nạn được không? Lão tăng rất mừng cho quần hào.

Nguyên Phi Công Lượng không những võ công tuyệt cao lại đa mưu túc trí.

Lúc y còn ngang dọc giang hồ không biết bao nhiêu tay cao thủ trong võ lâm đã bị y trêu cợt làm cho phải dở khóc dở cười. Những tay cao thủ bất luận chính hay tà phái đều đã điên đầu vì y nên rất kiêng nể.

Phi Công Lượng đảo mắt nhìn quần hào một lượt nói:

– Xin các vị hãy về chổ ngồi, lão hủ đã nghĩ ra kế thoát thân nhưng còn bàn lại với hai vị cao tăng Thiếu Lâm đã.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Anh em lão tăng xin cung kính nghe lời chỉ giáo của Phi đại hiệp.

Phi Công Lượng cười nói:

– Cách này không biết có dùng được không, đại hòa thượng đừng tâng bốc vội.

Phàm Mộc đại sư nói:

– Ngày trước đại hội quần hào, đem bỏ đại hiệp vào trong hòm sắt quăng xuống đầm còn chẳng nhốt được đại hiệp huống chi cái nguy ngày hôm nay, ngoài Phi đại hiệp ra thì còn ai làm được nữa?

Phi Công Lượng lắc đầu khẽ đáp:

– Hai bên đường hầm này không những có cửa ngầm e rằng còn có người chuyên giám sát tất cả hành động của chúng ta. Vì thế mà tiểu đệ không tiện nói trước mưu kế với các vị.

Tuy y nói khẽ nhưng rõ từng tiếng một, ai cũng nghe thấy.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Có cần đến bọn lão tăng giúp đỡ không?

Phi Công Lượng đột nhiên lớn tiếng đáp:

– Không cần!

Y rảo bước đến ngồi trước hàng rào sắt, đưa tay vào bọc lấy ra một vật dài chừng hơn thước, ánh sáng lập lòe, đặt vào hàng rào đưa đi đưa lại.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Ông này quả nhiên rất chu đáo, trước khi đi đem theo cả cưa vào.” Tuy cột rào sắt to bằng cánh tay, nhưng Phi Công Lượng đã dùng công lực thâm hậu lại có đồ dùng sắc bén, tưởng chỉ cần trong một giờ là cắt đứt hàng rào để ra. Đang lúc vui mừng, bỗng nghe tiếng nói cực nhỏ như thì thầm vào tai:

– Lão hòa thượng chớ vội mừng, cái cưa ở tay tôi chỉ là một lưỡi đao trủy thủ tôi vừa lấy ở trong mình một vị đã chết. Hàng rào này làm bằng gang thép mà cưa bằng lưỡi trủy thủ chỉ là mộng hảo huyền mà thôi. Chúng ta làm như vậy có khác gì kẻ ôm cây đợi thỏ. Xin hòa thượng hãy để ý nghe hai bên vách, nếu tên lùn này không đoán lầm thì họ đang mở cửa ngầm để nhìn trộm. Vậy chúng ta phải để ý xem cửa ngầm ở chổ nào để tìm cách phá nó mà ra, đó là cái kế duy nhất để mong thoát khỏi nơi đây. Con tiện tỳ kia nói sao làm vậy. Sau một giờ, thị không đốt lửa tất cũng tháo nước vào. Chúng ta chỉ còn có một giờ để chuẩn bị, nếu không xong thì bất luận là ai cũng phải chết.

Nói đến đây, đột nhiên y dừng lại.

Y dùng phép “Truyền âm nhập mật” để nói với Thiết Mộc đại sư nên không ai nghe tiếng.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Thế ra việc này ngoài cách đó ra, chỉ trong một giờ mà không xong thì không có kế gì thoát được nữa.” Đại sư ngấm ngầm để ý, quả nhiên bên vách tả lộ ra đôi mắt long lanh.

Quần hào trong đường hầm mắt đổ dồn vào Phi Công Lượng đang cưa và mong hàng rào mau chóng đứt để thoát hiểm.

Thiết Mộc đại sư ngầm vận chân khí nhảy lên, nhưng còn cách chổ đôi mắt nhìn xuống vừa rồi chừng vài thước thì đột nhiên không thấy đâu nữa.

Thiết Mộc đại sư tự hỏi:

“Chẳng lẽ y trông thấy mình rồi sao?”.

Đang lúc ngẫm nghĩ, bỗng thấy xa xa có một giây khói trắng ở khe vách từ từ lùa vào.

Thiết Mộc đại sư vừa thấy khói trắng đã nghĩ ngay:

“Hẳn là những thứ Đoạt hồn hương chi đây?”. Đại sư liền khóa những đường hô hấp lại, lạng nhanh người tới chổ khói trắng đang lùa vào.

Phàm Mộc cũng đang để ý ngấm ngầm đến cử động của sư huynh và cũng phát giác ra bên góc vách có làn khói trắng mờ mờ.

Thiết Mộc đại sư thấy trên vách chổ khói trắng lùa vào dài chừng bốn tấc, rộng bằng ngón tay. Đại sư liền một mặt vận động công lực, một mặt khấn thầm:

– Đức Phật từ bi xin hãy tha thứ cho đệ tử phải khai sát giới!

Đòn đánh này quan hệ đến sinh tử của quần hào, lão hòa thượng tụ cả mười thành công lực, đột nhiên vung chưởng đánh vào chổ vách.

Một tiếng “Sầm” vang lên, kẻ vách bể ra một lổ lớn chừng năm bảy tấc.

Phi Công Lượng chạy lại tủm tỉm cười nói:

– Công lực của đại sư quả là hùng hậu...

Đang nói dỡ thì cảm thấy một luồng hơi lạ thổi vào mũi, Phi Công Lượng nín thở không nói nữa. Thiết Mộc đại sư phất tay áo, một luồng kình phong phát ra, đồng thời đại sư lớn tiếng hô:

– Các vị phải bít kín các đường hô hấp!

Quần hào nghe nói hiểu ngay.

Phi Công Lượng lẳng lặng không nói gì, đưa tay qua lỗ hổng trước, tựa hồ như muốn chui qua cái lổ nhỏ ra ngoài. Tuy người y bé nhỏ nhưng lỗ hổng lại quá hẹp nên khó lòng qua được. Song y nghĩ đến hành động này quan hệ đến sự sống chết của quần hào nên y phải cố gắng. Mọi người không ai hy vọng y sẽ chui qua được.

Phi Công Lượng co rúm hai vai, thân thể nhỏ lại và dài ra, chẳng mấy chốc y đã chui ra ngoài.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Phép “Xúc cốt công” y đã luyện tới mức độ khiến người ta phải kinh hồn. Chỉ với một phép này cũng đủ khiến cho giang hồ phải thán phục.” Bỗng nghe Phi Công Lượng nói bằng một giọng trầm trầm:

– Gã đốt mê hồn hương đã bị chưởng lực của lão thiền sư đánh chết rồi. Võ học của Thiếu Lâm quả là mênh mông bát ngát. Phải chăng lão thiền sư đã dùng Kim Cương chưởng?

Thiết Mộc đại sư ngấm ngầm hít một hơi, dường như mê hương đã tan đi rồi.

đại sư thở phào một tiếng nói:

– Tiểu kỹ của lão tăng có chi là đáng kể. Xúc cốt công của Phi đại hiệp mới thật ghê người.

Phi Công Lượng cười nói:

– Đại sư bất tất phải quá khiêm nhường. Tường vách này khá dày và kiên cố khó lòng phá được, lại cần mượn sức Kim Cương chưởng của thiền sự..

Đang nói dỡ, đột nhiên nghe bên tai có tiếng quyền đánh tới.

Thiết Mộc đại sư thò đầu ra xem thấy Phi Công Lượng đang đánh nhau với Viên Hiếu rất là hung mãn. Ban đầu Phi Công Lượng coi thường Viên Hiếu, chỉ dùng một tay trái để đối địch. Nhưng đánh được vài hiệp biết rằng không xong, phải dùng cả hai tay đem toàn lực ra ứng chiến.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày nghĩ thầm:

“Gã nửa người nửa vượn này võ công lợi hại vô cùng”.

Đại sư lại đem Đại Lực Kim Cương chưởng ra đánh vào vách đá. Tuy công lực đại sư rất thâm hậu, nhưng tường vách cực kỳ kiên cố. Chỉ có chổ cửa ngầm vừa rồi là tường hơi mỏng nên chưởng lực mới đánh vỡ ra được. Mấy chưởng sau này, chẳng những tường vách còn y nguyên mà tay đại sư còn bị đau nhức.

Phàm Mộc đại sư lại gần khẽ nói:

– Sư huynh hãy nghĩ một chút, để tiểu đệ đánh vài chưởng xem sao.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bức tường này kiên cố lắm đấy. Sư đệ phải cẩn thận chớ dùng toàn lực.

Phàm Mộc đại sư nói:

– Xin vâng pháp dụ của sư huynh!

Thiết Mộc đại sư lui về phía sau. Phàm Mộc đại sư đã ngầm vận công lực chuẩn bị, vung chưởng đánh luôn.

Chưởng này đại sư mới dùng có tám thành công lực mà đã nảy người lên lùi lại hai bước.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Hai bên vách này đều dùng đá núi xây nên, ngoài chổ cửa ngầm ra, còn lại là tường đá rất dày và kiên cố vô cùng. Phi đại hiệp tuy chui ra ngoài được nhưng lại gặp cường địch. Tình cảnh này không thể kéo dài được. Con tiện tỳ mà phát giác tất nhiên lập tức hành động. Vị nào biết pháp xúc cốt thì chui ra đi. Còn ai có binh khí sắc bén thì cố khoét rộng lổ mà chui ra. Chúng ta có phá được vách đá trước khi đối phương phát hiện và hành động mới hòng sống sót được.

Trong lúc đang nói, đột nhiên nghe tiếng lách cách. Vách đá hở ra một chỗ rộng hai thước, cao ba thước.

Quần hào đang lúc tuyệt vọng thấy cửa hầm mở, vội vàng kéo nhau chui ra.

Thiết Mộc đại sư nhường cho quần hào ra trước rồi mới ra sau cùng.

Bên ngoài Phi Công Lượng và Viên Hiếu đã ngừng tay không đánh nhau nữa. Thêm một đại hán trung niên đứng kế bên, đó chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Phi Công Lượng chỉ Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các vị đây đã được Đỗ đại hiệp cứu đó!

Đỗ Thiên Ngạc vội nói:

– Lúc này và nơi đây không phải là nơi để nói chuyện. Mẫn cô nương đã bắt đầu tháo nước vào, đang chuẩn bị làm cho các vị chết ngộp đó. Tại hạ phải mạo hiểm qua đây.

Quan Tam Thắng chắp tay nói:

– Chúng tôi được Đỗ đại hiệp cứu thoát cho, lấy làm cảm kích vô cùng.

Quần hào đều chắp tay thi lễ.

Đỗ Thiên Ngạc vội xua tay nói:

– Việc này dính líu đến nhiều người, tại hạ đã biết qua tình hình. Song giờ chỉ có thể nói để các vị biết là Mẫn cô nương chưa phải là người chủ chốt trong việc này. Người cầm đầu đứng sau bức màn võ công không biết cao đến đâu mà lường. Các vị đã trúng độc mà chẳng ai hay biết gì cả. Việc trước tiên là phải ra khỏi nơi đây, tìm cách điều tra xem có phải là bị trúng độc rồi không? Rồi sau sẽ tính kế báo thù.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Đỗ đại hiệp đã thấy người chủ chốt sau bức màn chưa?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Mới được trông qua chứ chưa rõ mặt. Lúc này thì giờ quí báu như vàng, các vị mau ra đi, trông về phía chính Bắc mà chạy. Tại hạ không thể ở đây lâu.

Nói xong, kéo Viên Hiếu nhảy lên bảy, tám bậc đá, kéo nắp sắt đậy cánh cửa lại.

Phi Công Lượng quay lại đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Thằng nhỏ mặt khỉ đó không biết xuất thân ở môn phái nào mà võ công ghê gớm vậy. Bình sinh tôi rất ít gặp tay cao thủ bằng y.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng cũng lấy làm lạ. Xem chiêu thức của y tựa hồ gồm đủ tất cả tuyệt kỹ của các môn phái lớn, nội lực y lại mạnh mẽ vô cùng. Bản lãnh của y cao xa hơn tuổi tác của y nhiều.

Quan Tam Thắng nói xen vào:

– Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc dường như chưa bị thuốc mê của nữ lang áo trắng, không hiểu lời ông ta có đúng không?

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Chúng ta hãy chạy đi đã!

Phi Công Lượng lạng người quay gót đi trước. Không những y võ công cao cường mà mục lực cũng khác người thường. Trong bóng tối y trông rõ mọi vật như ban ngày.

Lời của Đỗ Thiên Ngạc vừa nói quả thật không sai. Con đường hầm này khúc khuỷu quanh co và rất dài. Sau khi đi được chừng hai ba dặm đã thấy hơi nước ẩm ướt, rõ ràng vừa có nhiều người chạy qua.

Quan Tam Thắng khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Đường hầm trong Mẫn gia trang dường như thông ra cả bốn phương tám hướng. Nếu bọn họ chui vào đường hầm tức là đi tìm chúng ta đó.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng xét ra lời của nữ lang áo trắng cũng tin được vài phần. Mẫn lão anh hùng nức tiếng khắp nơi, song biết đâu chẳng là người vu tư lợi làm điều tàn ác. Các người trong các môn phái lớn có thể đều bị lão bưng mắt.

Quan Tam Thắng nói:

– Dù sao mặc lòng. Mẫn lão gia cứu trợ các nhân vật của chính phái là sự thật.

Thiết Mộc đại sư không nói gì nữa. Đại sư là người thận trọng, khi chưa có gì chứng thật cho các nghi vấn trong lòng là đại sư không tiện nói ra.

Bỗng nghe tiếng Phi Công Lượng nói vọng lại:

– Đã ra hết đường hầm rồi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chạy lại ngẩng nhìn thấy mấy bậc đá đi lên khẽ hỏi:

– Bên trên cửa hầm không biết có cơ quan gì khả nghi không?

Phi Công Lượng cười đáp:

– Đường hầm này họ kiến tạo ra có lẽ đề phòng khi trốn chạy. Các vị hãy lùi lại mấy bước để tôi thử xem.

Quần hào đã biết tài y, không ai ngăn trở đồng loạt lùi lại.

Thiết Mộc đại sư tập trung hết công lực để đề phòng khi gặp biến cố gì đến thì ra tay giúp sức.

Phi Công Lượng người rất thấp lùn mà chạy lẹ lên bậc thang đá. Hai tay y đẩy mạnh lên phía trên một cái, lập tức thấy ánh sáng chiếu vào. Phi Công Lượng băng mình nhảy ra khỏi đường hầm. Quần hào nối gót theo ra, đã thấy phiến đá đóng cửa hầm đã bị Phi Công Lượng hất sang một bên.

Cửa hầm này ở ngay giữa tòa miếu chốn hoang dã. Nhác trông màng nhện chi chít đã biết ngay tòa cổ miếu này bỏ hoang từ lâu, hương lạnh khói tàn.

Xa xa có tiếng sóng vỗ bì bõm phá vở cảnh tịch mịch lúc canh tàn.

Phi Công Lượng ngẩng mặt trông sao trên trời hỏi:

– Không biết vừa rồi đã có bao nhiêu người chết dưới đường hầm?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Bần tăng cũng chưa đếm, đại khái là cũng bảy tám người.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói xen vào:

– Cả trước sau chết tất cả mười bốn người.

Từ lúc ra khỏi đường hầm, Quan Tam Thắng vẫn để ý xem y ở đâu, tưởng y thừa cơ bỏ trốn rồi, giờ nghe y lên tiếng liền hỏi:

– Vương Càn! Ngươi còn chuyện chưa xong, có nhớ không?

Vương Càn hỏi lại:

– Sao? Quan huynh muốn động thủ chăng?

Quan Tam Thắng đáp:

– Bốn tên đệ tử Cái Bang bị mất mạng, không lý gì để họ bị chết oan!

Vương Càn đột nhiên cười rộ lên nói:

– Bốn nhân mạng Cái Bang đâu phải chết về tay tại hạ. Có điều tại hạ được mục kích tấm thảm kịch đó mà thôi.

Quan Tam Thắng quát lớn:

– Việc này chính đệ tử Cái Bang nhìn thấy. Không lẽ họ nhìn lầm ư?

Vương Càn vẫn cười nói:

– Thế thì đệ tử quí bang đã bị người lợi dụng hay giữa lúc đó tinh thần đã bị mê loạn mới ngộ nhận hung thủ là tại hạ.

Y đột nhiên cười lên hô hố nói tiếp:

– Cái người giết bốn đệ tử Cái Bang hiện đang ở trước mặt, nhưng tiếc rằng tại hạ không thể nói ra được.

Quan Tam Thắng đảo mắt nhìn mọi người, nhưng thấy quần hào đều đứng yên, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào cả Dạ Ưng Tử Vương Càn.

Trời vẫn tối mờ không trông rõ thần sắc mọi người xem có lộ vẻ gì là hung thủ không.

Quan Tam Thắng nhìn khắp quần hào một lượt rồi lạnh lùng hỏi:

– Ai? Sao ngươi không nói toạc ra?

Trên chốn giang hồ thật là lắm chuyện, chẳng khác gì những đợt sóng Trường Giang, đợt này chưa qua đợt kia đã tới, không bao giờ hết.

Dạ Ưng Tử Vương Càn buông tiếng cả cười nói:

– Tiểu đệ đã chỉ điểm cho Quan huynh bao nhiêu đó đủ rồi. Chẳng lẽ lại bắt tại hạ phải ra sức bắt hung thủ nữa hay sao?

Quan Tam Thắng tức mình nói:

– Ai cần ngươi giúp sức. Ta chỉ cần ngươi chỉ ra hung thủ là xong.

Dạ Ưng Tử Vương Càn cười ha hả nói:

– Bất luận nghề nào cũng có qui củ của nghề đó, lục lâm cũng vậy. Tại hạ tuy không giết người, nhưng cũng chia được phần tài lợi.

Quan Tam Thắng lớn tiếng hỏi:

– Bọn đệ tử tệ bang còn có vật gì mang theo mà để các ngươi cướp của giết người để bịt miệng?

Vương Càn nói:

– Hai mươi bốn hạt minh châu to bằng hạt đào giá trị liên thành, há không đủ giục lòng tham của bọn trộm cướp?

Quan Tam Thắng ngạc nhiên hỏi:

– Bọn họ đào đâu ra được minh châu?

Vương Càn nói:

– Theo kết quả điều tra của tiểu đệ thì hình như báu vật này ở nơi thâm cung, chứ trong dân gian thì dù người có gia tài cự vạn cũng không thể nào có của quí đó và bất luận là ai cũng không thể nào giữ các của quí đó được.

Quan Tam Thắng cả giận nói:

– Ngươi chỉ khéo bày trò! Bổn bang nổi tiếng thanh bạch trong võ lâm, đệ tử bổn bang làm gì có những vật đó bên mình!

Vương Càn thò tay vào bọc lấy ra một hạt minh châu lớn bằng hạt đào nói:

– Hạt châu này lấy trong tay đệ tử quí bang đây. Nếu tại hạ nói láo xin nguyện trời tru đất diệt. Quan huynh thật khinh miệt tại hạ quá.

Quan Tam Thắng thấy y thề độc không khỏi băn khoăn, nghĩ thầm:

“Dạ Ưng Tử Vương Càn nổi tiếng là một hảo hán trong chốn lục lâm miền Giang Nam.

Mình mắng nhiếc y như vậy, e rằng người trong võ lâm đồng đạo sẽ chê cười mình không có độ lượng bao dung”. Nghĩ vậy Quan Tam Thắng dịu giọng nói:

– Dù người có lấy được hạt minh châu trong tay đệ tử bổn bang thì cũng chưa đủ bằng chứng là họ đi ăn trộm.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói:

– Quan huynh nghĩ xa quá! Tại hạ đâu có nói là đệ tử bổn bang vào trong cung cấm ăn cắp đồ đâu? Hạt châu này địch thực tại hạ lấy được trong mình họ, còn hạt châu này ở đâu mà họ có thì tại hạ không dám phán đoán.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư và Phi Công Lượng bất giác đưa mắt nhìn hạt châu. Tuy ban đêm trời tối nhưng hạt châu tự tỏa ánh sáng rực rỡ, thật là quí báu vô cùng.

Vương Càn khẽ thở dài nói:

– Hai mươi bốn hạt minh châu lớn gần bằng nhau, màu sắc đồng đều. Của báu này đã khiến người nổi tham tâm.

Quan Tam Thắng nói:

– Bất luận châu báu này ở đâu ra thì bọn đệ tử của bổn bang đã vi phạm bang quy, nhưng nay bọn họ đã chết rồi mà lại chết một cách cực kỳ thê thảm.

Nếu không báo cái thù này thì Cái Bang còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ!

Vương Càn từ từ đem hạt châu cất vào trong bọc rồi nói:

– Tại hạ đã đem việc này thuật rõ. Tại hạ cũng chỉ được chia phần mà thôi, chứ chưa hề động tới một sợi tóc của đệ tử quí bang. Nếu Quan huynh vẫn không tin thì tại hạ không còn cách gì khác nữa.

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Vậy xin Vương huynh hãy cho tôi biết hung thủ là ai để Cái Bang tìm y để đòi món nợ máu này?

Vương Càn lạnh lùng đáp:

– Tại hạ đã nói rõ hung thủ đang ở nơi đây. Nhưng đã giao tình với người ta mà bảo đưa tên họ ra thì thật tại hạ không thể nào thỏa mãn cho Quan huynh được.

Quan Tam Thắng lại quan sát hình sắc mọi người, nhưng thấy ai cũng bình tĩnh, rất lấy làm khó nghĩ, lẩm bẩm một mình:

– Coi bộ gã này không nói dối. Nhưng các bạn đồng đạo trước mắt đây có đến hơn hai mươi người, mình biết ai là hung thủ?

Đành phải xoay vào Vương Càn:

– Vương huynh đã không phải là hung thủ thì xin mời về yết kiến Bang chủ tệ bang.

Dạ Ưng Tử Vương Càn cười lạt nói:

– Điều đó thì thật tại hạ không thể vâng mệnh được.

Quan Tam Thắng ôn tồn nói:

– Cái Bang tôi xưa nay ân oán phân minh. Vương huynh đã không giết hại người của tệ bang thì việc gì mà không dám đến diện kiến Bang chúa?

Vương Càn nói:

– Tại hạ đã nói là không sát hại đệ tử quí bang, đó là sự thực trăm phần trăm. Tại hạ không phải là đệ tử quí bang thì hà tất phải đến yết kiến Bang chúa.

Quan Tam Thắng lạnh lùng nói:

– Vương huynh nhất định không chịu đi thì bắt buộc Quan mỗ phải dùng đến võ lực.

Dạ Ưng Tử Vương Càn cười lạt hỏi:

– Quan huynh muốn cưỡng bách tiểu đệ, nhưng làm sao mà cưỡng bách được?

Quan Tam Thắng nhìn quần hào khắp một lượt nói:

– Tiểu đệ vì có việc với Vương huynh đây xin giải quyết ngay, vậy xin cáo từ các vi.....

Nói xong quay lại bảo Vương Càn:

– Chúng ta đi thôi!

Dạ Ưng Tử Vương Càn cười lạt nói:

– Được lắm! Đi thì đi! Chẳng lẽ tại hạ lại sợ Quan huynh!

Nói xong đi theo Quan Tam Thắng.

Đi trong khoảnh khắc đến bên một khu rừng, Quan Tam Thắng đột nhiên rảo bước ngoặt trở lại chắn Vương Càn cười lạt hỏi:

– Có thật Vương huynh không chịu nói thật tên của hung thủ?

Vương Càn cười hỏi lại:

– Quan huynh đưa tôi ra đây với mục đích hỏi lại câu này ư?

Quan Tam Thắng nói:

– Bốn gã đệ tử bổn bang bị chết thảm, ai nấy trong bang cũng đều băn khoăn về việc này, trải qua bao cuộc dò la bây giờ mới biết được chút manh mối.

Nếu Vương huynh chịu nói rõ tên hung thủ thì chẳng những giải được sự phiền não cho tệ bang mà còn đỡ được nhiều phiền phức cho đồng đạo võ lâm miền Giang Nam.

Vương Càn cả cười nói:

– Nếu Quan huynh chịu đặt mình vào địa vị tại hạ, tất không hỏi vặn tại hạ nữa.

Y ngừng một lúc rồi nói tiếp:

– Chúng tôi đã ăn cơm lục lâm thì việc cướp của giết người không kiêng kỵ gì hết, nhưng tối kỵ là việc tiết lộ chi tiết về anh em đồng đạo. Huống chi tại hạ cũng được chia phần sáu hạt minh châu thì bất luận về phương diện công hay tư, tại hạ cũng không thể tiết lộ họ tên hung thủ.

Y tằng hắng hai tiếng rồi lại nói:

– Tại hạ mà tiết lộ việc này thì một là đồng tình với bốn gã đệ tử quí bang, hai là thù ghét ba tên hung phạm. Đó là thủ đoạn đê hèn nên tại hạ không nói ra, chứ không phải tại hạ sợ quí bang đòi món nợ máu đâu.

Quan Tam Thắng ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

– Nếu lời Vương huynh nói không sai thì bên tệ bang chưa cần điều tra hung thủ là ai mà phải cần điều tra gốc tích hai mươi bốn hạt minh châu kia?

Quan Tam Thắng thở dài nói tiếp:

– Vương huynh tiếng tăm lừng lẫy miền Giang Nam, làm việc gì cũng theo ý riêng của mình, nhưng lời phê bình của võ lâm về Vương huynh cũng không phải là không đúng. Khi mọi người nghe tin hung thủ chính là Vương huynh thì ai nấy cũng lấy làm kinh dị.

Vương Càn nói:

– Quan huynh đừng tâng bốc tôi nữa. Dù sao tại hạ cũng không nói họ tên hung thủ ra đâu.

Quan Tam Thắng nói:

– Đã thế thì Vương huynh nên đấu với tôi trăm hiệp, nếu Vương huynh thắng tôi sẽ không hỏi vặn về vấn đề này nữa.

Chương 30: Một Lưỡi Gươm Thiêng

Dạ Ưng Tử Vương Càn lạnh lùng nói:

– Quan huynh cố ý bắt buộc tiểu đệ ra tay thì tại hạ đành phải theo. Song đã động thủ chiến đấu ai cũng muốn thủ thắng, khó lòng tránh khỏi sự tổn thương.

Quan Tam Thắng cả giận thách thức:

– Vương huynh có bản lãnh gì cứ việc đưa ra. Hôm nay, Vương huynh mà thắng thì tại hạ đành chịu Bang chủ trách phạt một phen để thỉnh cầu người bỏ qua việc các đệ tử phải chịu chết oan, từ nay Cái Bang vĩnh viễn không đòi Vương huynh món nợ này nữa.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói:

– Quan huynh đã một lời nói ra, tiểu đệ rất là tinh cậy, không còn nghi ngờ gì nữa.

Đoạn vừa rút binh khí trên lưng ra vừa nói:

– Xin Quan huynh lượng tình cho!

Quan Tam Thắng ngoài miệng tuy thách thức nhưng trong lòng không khỏi băn khoăn, vì Quan Tam Thắng đã biết rõ Vương Càn là tay đáo để trong lục lâm miền Giang Nam. Quan Tam Thắng không dám coi thường, ngấm ngầm tập trung công lực để chờ đối phương động thủ, rồi nói tiếp:

– Vương huynh cứ động thủ, tại hạ xin đem đôi bàn tay bằng xương bằng thịt này để đón lấy những đòn tuyệt kỹ.

Vương Càn cười nửa miệng nói:

– Cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Y vừa vung tay ra chợt nghe có tiếng kêu hoảng hốt từ xa đưa lại, tiếp theo có tiếng người huyên náo.

Những tiếng này từ phía hai người bắt đầu ra đi đưa lại, tựa hồ như là ở chổ quần hào dừng bước đã xảy ra cuộc đại biến ghê gớm.

Hai người không hẹn mà nên, cùng ngoảnh lại nhìn. Cuộc biến cố này đã khiến cho hai người nguôi bớt cơn giận. Lòng hăng hái chiến đấu cũng giảm đi nhiều.

Quan Tam Thắng nói:

– Nếu Vương huynh đồng ý với tại hạ, cuộc tỷ thí hôm nay để lùi lại có nên chăng? Bây giờ chúng ta hãy trở về chổ cũ xem sao đã rồi hãy bàn.

Vương Càn cũng vội thu ngay lại khí giới, liền nói:

– Quan huynh dạy thế nào, tiểu đệ cũng xin theo.

Quan Tam Thắng đưa mắt nhìn trộm Dạ Ưng Tử Vương Càn khen thầm:

“Gã này thật có tư cách anh hùng”. Và sinh ra có cảm tình với Vương Càn.

Hai người quay gót chạy thật nhanh về lại chổ cũ thì không thấy quần hào đâu nữa, chỉ còn trơ lại bốn xác chết.

Quan Tam Thắng nhảy lên ngọn cây cao nhìn ra bốn phía mà không thấy tông tích quần hào chạy đi ngã nào.

Dạ Ưng Tử Vương Càn cúi xuống nhìn bốn xác chết, xem xét coi chết vì đâu, có thương tích gì không. Nhưng coi đi coi lại, tuyệt nhiên không tìm ra dấu vết chi cả, trong lòng rất lấy làm kỳ. Bỗng Vương Càn thất thanh la lên:

– Quái lạ!

Quan Tam Thắng còn đang ngơ ngác, vừa nghe tiếng Vương Càn kêu lên, vội hỏi ngay:

– Vương huynh đã điều tra được việc gì?

Vương Càn lắc đầu đáp:

– Không thấy chi hết. Quan huynh có thấy quần hào đi về hướng nào không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Không thấy!

Vương Càn nói:

– Trên mình mấy vị này không có thương tích chi hết. Nếu không vì điểm huyệt thì là bị trúng độc mà chết.

Quan Tam Thắng hỏi lại:

– Trúng độc mà chết? Nếu vậy chúng ta đã bị trúng độc hết rồi, sao lại chưa thấy gì?

Dạ Ưng Tử Vương Càn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hiện giờ khó mà đoán được nguyên nhân cái chết của bốn vị này. Trước hết, chúng ta hãy tìm gặp đại sư và quần hào để hỏi rõ tình hình mới biết.

Nói đến đây đột nhiên dừng lại, để ý nhìn vào một tử thi. Hồi lâu, Vương Càn rút binh khí ra để lật xác chết đó lên.

Y rất giàu kinh nghiệm giang hồ, y sợ chất độc ở xác chết truyền sang mình nên không lật bằng tay.

Quan Tam Thắng coi bộ dạng Vương Càn biết rằng y đã phát giác ra được điều gì, cũng để mắt nhìn vào xác chết nhưng không nói gì.

Vương Càn khẽ thở dài một tiếng hỏi:

– Quan huynh có biết người này không?

Quan Tam Thắng lắc đầu nói:

– Tại hạ không nhận ra!

Vương Càn nói:

– Đây là một trong ba tay hung thủ đã sát hại bốn đệ tử quí bang đó. Nếu Quan huynh không tin thì mò trong người y mà coi.

Quan Tam Thắng chỉ đưa mắt nhìn Vương Càn, không nói gì.

Vương Càn biết y còn có ý ngờ vực liền cầm kiếm gõ vào xác chết một lúc.

Đoạn thò tay móc ra sáu hạt minh châu sáng rực và tủm tỉm cười nói:

– Giả tỷ mà y đem sáu hạt minh châu này dấu đâu rồi tiểu đệ không móc ra được thì tất sẽ bị quí bang thù thêm một tầng nữa.

Quan Tam Thắng lẩm bẩm:

– Dù ngươi có tìm thấy đủ hai mươi bốn hạt cũng chưa đủ chứng minh được cho ngươi không phải

là thủ phạm.

Nghĩ vậy nhưng không nói ra.

Vương Càn rất tinh ý, liếc mắt nhìn nét mặt Quan Tam Thắng đã biết ngay Quan Tam Thắng đã chưa hết lòng ngờ vực. Vương Càn liền cầm sáu hạt minh châu đưa cho Quan Tam Thắng nói:

– Những vật này là của Cái Bang, vậy Quan huynh nên thu lấy đem về.

Quan Tam Thắng đáp:

– Những hạt minh châu này tuy giá trị rất lớn nhưng đối với Cái Bang chúng tôi không có gì là đáng quí cả. Tại hạ xin tạm giữ một hạt để giúp việc điều tra việc bọn đệ tử bị ngộ nạn. Còn năm hạt kia xin trao lại cho Vương huynh giữ lấy.

Vương Càn cầm năm hạt bỏ vào túi rồi nói:

– Tại hạ xin tạm giữ hộ quí bang, sau này xin trả lại.

Tiện tay, Vương Càn lật lại xác chết. Bỗng, để mắt vào bàn tay trái người bị nạn nắm chặt lại, bất giác trong bụng sinh nghi hỏi:

– Quan huynh! Sau khi người ta chết rồi thì năm ngón tay duỗi ra hay nắm lại?

Quan Tam Thắng đáp:

– Cái đó còn tùy tình hình lúc hấp hối. Nếu vì khủng khiếp đau đớn mà chết thì nắm lại, còn bình thường thì duỗi ra.

Vương Càn nói:

– Vậy là y đã đau đớn mà chết.

Vương Càn lại đưa mắt nhìn bàn tay phải xác chết đó, thì bàn tay này nửa co nửa duỗi, tựa hồ như kinh mạch đang co lại.

Quan Tam Thắng thấy tình hình hay bàn tay xác chết không giống nhau, sinh nghi. Cúi xuống nhìn kỹ một lúc, gật đầu nói:

– Dường như kinh mạch toàn thân gã này bị co rúm lại mà chết. Tay trái nắm chặt như đang nắm chặt vật gì.

Dạ Ưng Tử Vương Càn đột nhiên vung kiếm lên hớt một nhát đứt ngón tay trỏ và ngón giữa của

xác chết đó, đoạn cúi đầu xuống coi thì không thấy vật gì khả nghi.

Quan Tam Thắng liếc nhìn hai ngón tay bị đứt lạnh lùng nói:

– Vương huynh cắt đứt hai ngón tay như vậy hoặc giả có dấu tích gì cũng khó lòng điều tra.

Vương Càn ngẩng lên nhìn Quan Tam Thắng một cái chứ không trả lời, rồi quay sang coi các xác chết bên cạnh đó. Y thấy tay trái cả bốn người đều nắm chặt, chợt động tính hiếu kỳ.

Quan Tam Thắng cũng cảm thấy đó là một điều khác thường, liền cúi xuống toan bửa một bàn tay ra xem.

Vương Càn đột nhiên vung binh khí lên nói:

– Xin Quan huynh tránh ra!

Quan Tam Thắng nhìn lại đã thấy cây hổ đầu câu của Vương Càn bổ xuống bên mình thì cả giận nhảy lên, rụt tay về đánh ra một chưởng.

Vương Càn tung mình lên tránh khỏi, cười lạt nói:

– Giả tỷ mà mấy người này bị trúng độc mà chết, tiểu đệ e rằng trong nắm tay họ có nắm vật gì nguy hiểm. Nhưng Quan huynh vốn tính cao ngạo, nếu tiểu đệ khuyên bằng lời nói vị tất Quan huynh chịu nghe. Huống chi tình thế lại cấp bách, Quan huynh lại càng không chịu nghe.

Quan Tam Thắng nghĩ thầm:

“Y nói cũng có lý…” nên Quan Tam Thắng không nói gì nữa.

Vương Càn liền dậm chân lên cánh tay người chết, từ từ dùng cây hổ đầu câu nạy bàn tay người chết ra, chú ý nhìn xem thì thấy trong lòng bàn tay có một nốt thâm to bằng hạt đậu.

Vương Càn bật lửa lên xem, nhìn kỹ thì thấy vết thâm đỏ đó là do huyết tụ lại. Y nạy luôn ba bàn tay kia ra xem đều như vậy, chỉ khác ở chỗ chấm đen phương vị không cùng một chổ, thì trong lòng ngờ vực:

– Quan huynh cao kiến thử xem những điểm máu tụ trong lòng bàn tay mấy người này có quan hệ gì đến cái chết của họ không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Tại hạ không hiểu. Vương huynh nghĩ sao?

Vương Càn trầm ngâm một lúc, đột nhiên cúi xuống dùng mũi nhọn cây hổ đầu câu khoét vào chổ tím bầm nhưng máu không chảy ra nữa. Khoét sâu vào đến bốn năm phân, quả nhiên thấy một mũi ngân châm nhỏ xíu như lông trâu, dài chừng hai phân. Ánh lửa chiếu vào ánh sáng xanh lè.

Vương Càn lấy ra một hộp nhỏ đặt cẩn thận mũi ngân châm lên nấp hộp, nói:

– Đúng rồi! Chính mũi châm này làm cho chết người.

Quan Tam Thắng xem xét mũi châm cũng nói:

– Ngân châm này luyện bằng thứ thuốc kịch độc. Mấy vị này quả chết vì mũi châm này.

Bỗng Vương Càn nhảy ra xa mấy bước kêu lên:

– Không xong rồi!

Quan Tam Thắng giật mình hỏi:

– Chuyện chi vậy?

Vương Càn đáp:

– Chúng ta phải mau đi tìm bọn Thiết Mộc đại sư, chậm lúc nào là nguy hại cho quần hào thêm lúc đó.

Quan Tam Thắng dường như chưa hiểu ý Vương Càn, ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vậy?

Vương Càn nói:

– Mũi ngân châm này vì lẽ gì mà đánh trúng vào bàn tay trái của họ? Đó là điều quan hệ lớn. Trong đêm tối, dù ai thủ pháp phóng ám khí giỏi đến đâu cũng khó lòng đứng xa một trượng mà phóng trúng đích. Huống chi Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng... tai mắt linh mẫn lạ thường. Nếu có người tập kích trong vòng một trượng, làm gì không nghe thấy hoặc không nhìn thấy?

Quan Tam Thắng khen:

– Vương huynh thật là cao kiến!

Vương Càn cười lạt nói:

– Quan huynh quá khen!

Ngừng một lát y nói tiếp:

– Mấy vị này đích xác là chết về ngân châm. Cứ thế mà suy luận thì người phóng châm đã trà trộn vào trong quần hào rồi nhân lúc mọi người không để ý, ngầm phóng ám khí ra.

Quan Tam Thắng cũng tung mình nhảy theo nói:

– Đúng rồi! Chúng ta phải chạy cho mau đi tìm bọn họ.

Vương Càn nói:

– Nếu chúng ta đến chậm lúc nào là nguy hiểm cho bọn họ lúc đó.

Nói đến đây, đột nhiên Vương Càn ngừng lại, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Không cần tìm bọn họ nữa!

Quan Tam Thắng ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao vậy?

Vương Càn đáp:

– Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư đều là những vị cao tăng đại đức, tu tâm dưỡng tánh rất có căn bản, bình tĩnh trước mọi biến cố. Vụ này lừa chúng ta còn không nổi thì lừa bọn họ thế nào được. Hơn nữa, Phí Công Lượng là tay mưu trí hơn người. Chúng ta còn phát giác ra được thì hai vị lão hòa thượng và Phí đại hiệp còn phát giác ra sớm hơn.

Quan Tam Thắng không nói gì nghĩ thầm trong bụng:

“Quan Tam Thắng này ở Cái Bang, làm đến võ tướng địa vị cao cả, trừ Bang chủ cùng hai vị trưởng lão lung, á (câm, điếc) thì võ công mình là cao thủ bậc nhất trong bang, không ngờ phen này đi viếng tang Mẫn lão anh hùng lại kém cỏi đến thế! Bình tĩnh đã thua Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư, mưu kế không bằng Phí Công Lượng, xét đoán công việc lại kém cả tên đại đạo này. Xem thế thì biết tranh một chổ đứng trên võ lâm để nổi tiếng với đời thật không phải dễ dàng. Không những võ công phải cao cường, mà mưu kế, trầm tĩnh cũng phải hơn người thường.” Nghĩ như vậy lòng tự phụ đột nhiên giảm bớt. Quan Tam Thắng cảm thấy mình được nổi tiếng đôi chút trong võ lâm phần nhiều là ở cái oai danh của Cái Bang mà có. Quan Tam Thắng càng nghĩ càng thêm phần kính trọng bọn văn nhân lo mưu thiết kế cho bản bang.

Dạ Ưng Tử Vương Càn thấy Quan Tam Thắng cúi đầu suy nghĩ, tưởng y đang lo tính việc trước mắt nên không hỏi gì, từ từ bỏ ngân châm vào hộp đậy nấp lại rồi cất vào bọc.

Quan Tam Thắng nhận ra rằng việc đời không thể chỉ lấy võ công giải quyết, y trở nên ôn hòa, quay lại bảo Vương Càn:

– Phí Công Lượng tuy là người tinh lanh, song trong đám quần hào hoàn toàn tử chiến. Muốn cho gian tế trà trộn vào, không phải là việc dễ.

Vương Càn nói:

– Nếu việc này chỉ Phí Công Lượng quyết đoán thì chẳng có chi là khó. Vì Phí Công Lượng tính tình cô độc, hiểm ác, một khi đã điên tiết lên thì bất luận là ai cũng không kiêng nể. Cái khó chính là vì có Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư ở đó.

Quan Tam Thắng lắc đầu nói:

– Tại hạ thật chưa hiểu ý kiến của Vương huynh.

Vương Càn nói:

– Hai vị đại sư này tâm địa từ thiện, sẵn tính thương người. Nếu Phí Công Lượng thực hành thủ đoạn phi thường để điều tra gian tế tất bị nhà sư cản ngăn.

Quan Tam Thắng nói:

– Bất luận mấy vị đó có tra ra được tên gian tế trà trộn vào hay không, chúng ta cũng nên đem mũi độc châm và lấy đó cho họ xem thì việc điều tra sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vương Càn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Lạ quá! Không biết hành tung họ đi về hướng nào?

Quan Tam Thắng nói:

– Chúng ta ở đây ra đi một loáng đã nghe tiếng kêu thê thảm là lập tức quay trở lại. Dù bọn họ có hành động nhanh đến đâu tưởng tìm ra hành tung họ cũng không khó.

Vương Càn đôi mắt loang loáng đột nhiên nhìn vào tòa cổ miếu hoang vắng nói:

– Không hiểu bọn họ có chạy vào trong miếu kia không?

Quan Tam Thắng nói:

– Chúng mình thử vào đó xem.

Vương Càn gật đầu, rồi nhảy lên bức tường.

Trong sân miếu cổ thụ um tùm, cỏ dại mọc cao đến đầu gối, phong cảnh cực kỳ thê lương.

Quan Tam Thắng vọt lên tường sau, mà lại phi thân nhảy xuống trước Vương Càn, tiến vào trong sân đầy cỏ hoang.

Vương Càn chạy theo sau đến bên Quan Tam Thắng nói:

– Quan huynh nên cẩn thận, đừng để kẻ khác bới lông tìm vết. Theo kinh nghiệm mấy chục năm trên giang hồ, tiểu đệ đoán rằng bọn Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng chưa vào trong miếu này.

Quan Tam Thắng nói:

– Tại hạ cũng nghĩ vậy.

Vương Càn nói:

– Trong ngôi miếu bỏ hoang này, dường như có người thỉnh thoảng ra vào.

Quan huynh đi cách xa xa chừng hơn một trượng cho dễ dấu hình tích và dễ bề tiếp ứng cho nhau.

Lúc này, lòng cừu địch giữa hai người giảm đi rất nhiều.

Quan Tam Thắng một mực nghe theo lời Vương Càn, lùi lại năm bước.

Vương Càn dừng lại, tra khí giới vào bao, cúi rạp người xuống đi vào rồi bỗng nhảy lên một cái, cho rơi mình xuống vào tầng cổng thứ hai.

Quan Tam Thắng nhận định chổ Vương Càn đặt chân xuống rồi cũng mượn cỏ rậm để ẩn thân đi về phía trước. Khi còn cách Vương Càn độ năm sáu thước thì dừng lại.

Hai người theo cách đó vừa ẩn mình vừa tiến về phía trước, vượt qua hai tầng sân đến nhà đại điện.

Tòa đại điện đổ nát hoang vu nhưng cách kiến trúc theo quy mô rộng lớn.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nhẹ bước đến trước tượng thần đưa tay ra sờ và nhíu mày suy nghĩ điều gì rồi quay lại khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Quan huynh! Chúng ta nên nấp vào sau pho tượng thần này.

Quan Tam Thắng nói:

– Bản ý của chúng ta là đi tìm Thiết Mộc đại sư cùng quần hào. Họ đã không vào trong này, tôi tưởng chúng ta nên ra đi thôi.

Vương Càn khẽ nói:

– Đêm tối thế này, nhìn cảnh vật không rõ biết họ đi đường nào? Mò mẫm mãi vô ích! Chi bằng chờ trời sáng rồi đi kiếm họ cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Dù không đi tìm họ, chúng ta ngồi trong đại điện này làm gì?

Nói xong, chuyển mình đi ra ngoài đại điện.

Nguyên Vương Càn sờ vào bàn thờ thấy sạch trơn không bụi bặm gì, bất giác nghĩ thầm:

“Đại điện này dù hàng ngày có người quét tước nhưng chỉ một đêm gió bụi cũng không còn sạch sẽ như thế, rõ ràng là có người thường xuyên lau chùi.” Nghĩ vậy, Vương Càn nảy ra ý định ở lại đây thám thính.

Quan Tam Thắng không ngoảnh đầu lại lầm lũi đi ra. Vương Càn cũng không muốn ngăn cản. Đang lúc khó nghĩ, đột nhiên thấy nhảy một bước đến bên đưa tay nắm lấy Vương Càn đi quanh bệ thờ, nấp vào sau tượng thần.

Dạ Ưng Tử Vương Càn thấy Quan Tam Thắng không nói gì và lộ vẻ khẩn trương thì biết rằng Quan Tam Thắng đã có định kiến, nhưng cũng không hỏi.

Hai người vừa núp xong, chợt nghe có tiếng chân người.

Trời tối đen như mực, phần thì có bàn thờ ở trước mặt, phần thì tượng thần che đi không nhìn rõ bao nhiêu người đã vào đại điện. Song nghe nhiều tiếng chân người, biết có một toán khá đông người.

Bỗng có tiếng lạnh như băng hỏi:

– Bọn chúng đi hết rồi ư?

Có một tiếng khàn khàn đáp lại:

– Đi hết rồi!

Giọng lạnh như băng hỏi:

– Đã sọc tìm trong đại điện này chưa?

Một giọng ồm ồm đáp lại:

– Tìm hết cả rồi!

Thanh âm lạnh như băng lại hỏi:

– Phía ngoài ngôi miếu này đã ngầm bố trí xong chưa?

Một giọng nói nhỏ nhẹ hơn đáp lại:

– Trong khoảng chu vi bốn trăm trượng, đến con kiến cũng khó lòng trốn thoát được hàng rào bố trí.

Thanh âm lạnh như băng vội nói:

– Đã vậy thì thắp đèn lên đi!

Ánh lửa lóe lên, hai cây đuốc cháy bừng bừng, ánh sáng rực chiếu khắp đại điện.

Dạ Ưng Tử Vương Càn đưa mắt nhìn trộm ra ngoài. Thấy bốn cây nến to bằng cánh tay trẻ con đặt trên bàn thờ cũng thắp lên sáng rực. Bóng người lố nhố có đến mấy mươi. Bóng người chỉ lay động một lát rồi dừng lại, tựa hồ như người nào đứng yên chổ nấy, không nhúc nhích.

Quan Tam Thắng khẽ kéo áo Vương Càn toan dùng phép "Truyền âm nhập mật" để nói chuyện, nhưng Vương Càn khoát tay ra hiệu bảo đừng nói.

Thanh âm lạnh như băng lại vang lên:

– Các ngươi có điều chi nói mau! Ta phải lập tức đi ngay, không ở đây lâu được.

Một người nói:

– Hiện giờ bọn Thiết Mộc đại sư đã sa vào cạm bẫy của chúng ta, chỉ trong năm ba ngày nữa là sẽ tóm được hết.

Thanh âm lạnh như băng đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Hai lão tăng Thiết Mộc, Phàm Mộc là những cao thủ bậc nhất phái Thiếu Lâm, nếu mình coi thường tất để cường địch tẩu thoát. Sau này nếu muốn kiếm được cơ hội như hôm nay e rằng không thể được.

Một giọng nói cả quyết vang lên:

– Xin Vương gia phóng tâm, bọn họ đã sa lưới, cả minh thương lẫn ám tiễn đồng thời phóng ra, dù hai lão hòa thượng đó võ công giỏi đến đâu cũng không thể đề phòng được.

Người được gọi là Vương gia, thanh âm lạnh lùng lại vang lên:

– Nếu vụ này thành công, chúng ta sẽ tính đến Cái Bang. Ta nghe nói hai lão câm và điếc của Cái Bang lại xuất hiện trên giang hồ. Tuy hai lão đó tàn tật, nhưng võ công không biết đến đâu mà lường. Muốn tận diệt những tay cao thủ Cái Bang thì trước hết phải trừ hai lão câm và điếc đó mới được.

Giọng nói quả quyết đáp:

– Vương gia trù tính thật là chu đáo. Thuộc hạ kính phục vô cùng. Cái Bang có được địa vị ngày nay là hoàn toàn nhờ vào bọn văn thừa cùng sức hai tên võ tướng. Võ tướng chỉ là tên dũng phu dù hung hăng đến đâu cũng không đủ sợ.

Nhưng gã văn thừa nghe đâu là tay túc trí đa mưu, không nên coi thường. Chỉ cần trừ khử gã văn thừa này là Cái Bang không người điều khiển.

Người được tôn xưng là Vương gia nghe xong cất bước ra đi. Mọi người cùng ra theo.

Dưới ánh đèn sáng, Quan Tam Thắng cùng Vương Càn thấy bọn này toàn mặc thanh bào.

Đột nhiên lại có tiếng chân người vang lên, tiếp theo là thanh âm trong trẻo của một cô gái vang lên:

– Kính chúc Vương gia bình an!

Thanh âm này nghe quen tai, Quan Tam Thắng nhận ra ngay là giọng Mẫn cô nương.

Tiếng chân đang bước bỗng dừng lại, một trận cười lạnh lẻo vang lên rồi nói:

– Ngươi đến thật đúng lúc!

Tà áo trắng lay động, cô gái uyển chuyển mấy bước rồi sụp xuống lạy.

Nhỡn quang Quan Tam Thắng chạm phải cặp mắt sáng như sao, nhưng thoáng cái Quan Tam Thắng vội nhìn xuống.

Nữ lang tựa hồ như đã nhìn thấy Quan Tam Thắng cùng Vương Càn đang nấp ở phía sau tượng thần, thỉnh thoảng nàng lại nhìn lên bàn thờ.

Người áo xanh lại nói:

– Mấy năm nay người ta trà trộn vào Mẫn trạch vất vả biết bao nhiêu. Tuy chưa tìm ra Tam bảo dấu đâu, song ta chỉ mong rằng Mẫn lão đầu chưa chết, quyết lão không chịu nổi cực hình tra tấn. Những việc đó ta cắt đặt đâu đấy. Ta cho ngươi nghĩ ba tháng, sau đó trở lại nghe lệnh điều động.

Mẫn cô nương đang nằm phục dưới đất bỗng ngẩng đầu lên nói:

– Thuộc hạ có mấy việc thỉnh cầu, không biết Vương gia có chấp thuận không?

Người áo xanh đột nhiên cười lạt nói:

– Sao? Ngươi muốn đặt điều kiện với ta ư?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Thuộc hạ đâu dám thế! Chỉ xin khẩn cầu Vương gia mà thôi.

Người áo xanh trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ngươi nói thử ta nghe.

Nữ lang áo trắng nói:

– Thuộc hạ vừa thu dụng được mấy người trong Mẫn trạch, khẩn xin Vương gia cho họ được phục vụ dưới quản hạt của thuộc hạ.

Người áo xanh không lộ vẻ gì khác lạ, từ từ đưa mắt nhìn mấy người được nữ lang áo trắng dẫn đến rồi nói:

– Trừ Quan Ngoại Tiên Thần Đổ Thiên Ngạc, tạm cho đặt dưới quyền điều khiển của ngươi.

Đổ Thiên Ngạc nghe nói rùng mình nghĩ thầm:

“Thằng cha quỷ quái này không hiểu sao lại biết tên mình?”.

Người áo xanh đột nhiên nói tiếp:

– Khoan đã! Mẫn công tử này nếu còn lưu lại trên đời tất sinh hậu họa.

Trước nay ta làm việc gì cũng trừ khử mối lo về sau. Vậy sớm giết gã đi là hơn.

Nữ lang áo trắng vội nói:

– Mẫn công tử tính tình nhu nhược, chẳng nên trò gì mà bản tính lại không thích võ nghệ. Dù có thầy giỏi cũng không thể dạy thành tài được. Thuộc hạ Ở với y đã mấy năm nên biết rõ lắm. Khẩn cầu Vương gia tha mạng cho y.

Người áo xanh trầm ngâm không nói.

Nữ lang áo trắng lại tiếp:

– Hơn nữa y từng bất mãn về những hành vi của phụ thân y. Thuộc hạ đã nhiều lần thử y thì y than rằng:

“Gia phụ làm nên tội nghiệt đã nhiều. Kết quả hôm nay là sự báo ứng về những việc tàn ác lúc sinh thời.” Người áo xanh trầm ngâm không đáp, tựa hồ như không chấp thuận ý kiến của nữ lang, nhưng không muốn làm cho nàng khó chịu.

Nữ lang áo trắng lạy phục xuống chân người áo xanh nói:

– Trong mấy năm trời, Mẫn lão đầu đã nhiều lần toan ám toán thuộc hạ, cũng đều được Mẫn Chính Liêm báo tin cho mới thoát hiểm mà hoàn thành sứ mạng của Vương gia giao cho.

Người áo xanh bị nữ lang thuyết phục, lạnh lùng trầm giọng thốt:

– Vậy ta đặt y dưới quyền ngươi để phục vụ trong những phương thuốc bí mật của bổn môn.

Nữ lang áo trắng mừng rỡ nói:

– Đa tạ Vương gia đã thi ân đặc biệt cho.

Rồi từ từ bước đến bên bệ thờ hỏi:

– Các ngươi còn xin chỉ thị gì nữa không?

Nhà đại điện vẫn im phăng phắt, không ai lên tiếng kêu xin việc gì nữa.

Người áo xanh vừa rảo bước đi ra vừa lớn tiếng dặn:

– Đã không ai thỉnh mệnh điều gì thì cứ thế mà tiến hành công việc. Sau nửa năm, sẽ đến cả hang Thiết Bồn núi Phục Ngưu để nghe lệnh.

Y nói xong thì người đã bước đến cửa điện. Nữ lang áo trắng đột nhiên vội theo ra nói:

– Xin Vương gia hãy dừng bước.

Người áo xanh quay đầu lại hỏi:

– Ngươi còn muốn điều chi nữa?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Thuộc hạ còn có việc chưa xong, cường địch còn nhiều. Những hành động từ đây về sau tất bị

các phái võ ở Trung Nguyên theo dõi, nên cả gan khẩn cầu Vương gia đặt cho Quan Ngoại Tiên Thần Đổ Thiên Ngạc dưới quyền thuộc hạ để gia tăng thực lực.

Người áo xanh trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ngươi còn có việc truy tầm Tam bảo giấu ở đâu thì việc tăng cường thực lực là phải. Liệu mà cố tránh việc xung đột với hai đại sư phái Thiếu Lâm, ngấm ngầm lấy được Tam bảo là hơn, cùng lắm mới phải ra mặt chiến đấu. Quan Ngoại Tiên Thần Đổ Thiên Ngạc tuy võ công tuyệt cao, nhưng đối với các phái võ ở Trung Nguyên chưa có tiếng tăm để trấn áp bọn cường địch.

Y ngẫm nghĩ rồi tiếp:

– Trước ta có ý muốn đem Thanh Thành Song Kiếm tới hang Thiết Bồn, nhưng ngươi băn khoăn về việc này thì ta để lại cả cho ngươi sai khiến. Với thực lực này thì trong các phái võ ở Trung Nguyên và Giang Nam ít người chống nổi.

Đổ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn trộm Thượng Quan Kỳ và Thanh Thành Song Kiếm, thấy bọn này ai cũng nhắm mắt đứng yên, ông cũng liền giả vờ làm như ba người kia, đứng yên không nhúc nhích.

Nữ lang áo trắng nói:

– Xin đa tạ Vương gia.

Người áo xanh cả cười nói:

– Lưu Thanh Thành Song Kiếm lại cho ngươi cố nhiên uy thế sẽ được mạnh hơn, nhưng chính đó cũng lại là điều phiền phức cho ngươi. Người phái Thanh Thành sẽ bị khó chịu về hai vị trưởng lão của họ bị người điều khiển và tất sẽ tìm trăm phương ngàn kế để làm khó dễ.

Nữ lang nói:

– Vương gia thật là thần cơ diệu toán, tính việc đâu vào đó, dường như trong bụng đã phát họa sẵn.

Người áo xanh nói:

– Giỏi lắm! Ngươi mưu cơ cả với ta nữa.

Nữ lang đột nhiên quỳ phục xuống đất nói:

– Thuộc hạ đâu dám thế, xin Vương gia lượng xét cho.

Người áo xanh nói:

– Phái Thanh Thành chịu êm đi thì thôi. Nếu họ sanh sự thì cả phái sẽ bị tiêu diệt. Ta sẽ ngấm ngầm phái những tay cao thủ dùng độc đến tiếp ứng cho ngươi.

Vậy ngươi cứ an lòng.

Nữ lang áo trắng nói:

– Kế hoạch của Vương gia thật không sơ hở chút nào. Thuộc hạ vô cùng bội phục!

Người áo xanh phất tay một cái, người đã biến mất.

Chỉ trong khoảnh khắc, số người ra đi đã quá nửa.

Người áo xanh đi rồi thì người trong đám còn lại, nữ lang áo trắng giữ địa vị tối cao. Ai nấy tới tấp đến trước mặt nàng tỏ lời cung kính.

Bỗng có người lên tiếng ấm ớ hỏi:

– Lúc Vương gia ra đi có giao Thanh Thành Song Kiếm lại dưới quyền Quận chúa, không hiểu Quận chúa có muốn thu nạp hai người đó không?

Nữ lang áo trắng cười đáp:

– Hiện nay Thanh Thành là một phái có thực lực lớn trong giang hồ, nếu ta không thu nạp Thanh Thành Song Kiếm chẳng hóa ra là mình hèn kém ư?

Người nói ấm ớ cười mà rằng:

– Quận chúa hãy yên lòng. Thanh Thành Song Kiếm đã uống thứ thuốc mê đặc biệt của Vương gia chế ra. Vương gia trù tính mọi việc đều hoàn hảo. Người đã nghĩ đến Thanh Thành Song Kiếm võ công cao cường nên cho uống nhiều hơn.

Ngoài ra người còn ban một lưỡi gươm thiêng cho Quận chúa, không những chỉ chỉ huy cho bọn họ mà thôi, ngay đến Tổ sư phái Thanh Thành phục sinh cũng phải tuân lệnh.

Nữ lang áo trắng cười rất tươi nói:

– Vương gia chẳng những võ công nghiêng trời mà lại thiện dụng độc. Trên đời không việc gì là người không hiểu. Thật là một nhân vật cổ kim chưa từng có.

Chỉ một lưỡi gươm thiêng của Người đã khiến cho người đời đã không hiểu tại sao nó lại mầu nhiệm như thế?

– Lưỡi gươm này trông giống như một đoản kiếm bình thường mà làm cho người thấy nó thần trí phải khuất phục mà tuân theo mệnh lệnh là nghĩa làm sao?

Người tiếng ấm ớ cười nói:

– Thời kỳ Vương gia chế tạo lưỡi gươm thiêng đã phải ẩn sâu trong rừng sâu núi thẳm mấy chục năm trời, vùi đầu nghiên cứu. Vương gia chế được cả thảy năm lưỡi. Một lưỡi gươm “Vương giả”, còn bốn lưỡi kia là “Sứ giả”. Nghe nói lưỡi gươm “Vương giả” còn ảo diệu hơn gươm “Sứ giả” nhiều lắm. Trong bốn lưỡi gươm “Sứ giả”, hiện nay chỉ có hai người được đeo mà thôi. Quận chúa đeo nó đã lâu, chẳng lẽ còn chưa hiểu phần ảo diệu của nó?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Về phần ảo diệu thì ta đã thấy rồi, ta chỉ chưa hiểu tại sao lưỡi gươm lại có uy lực thần kỳ vậy thôi.

Người nói tiếng ấm ớ tựa hồ như không dám tiết lộ bí mật, nổi lên một trận cười ha hả như lệnh vỡ, rồi nói:

– Quận chúa đã được Vương gia sủng ái, thôi hãy để hỏi Vương gia thì sẽ rõ.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ta thuận miệng hỏi vậy thôi, chứ không muốn thóc mách chuyện bí mật.

Ngừng một chút nàng lại hỏi:

– Thanh Thành Song Kiếm hiện giờ ở đâu?

Người nói ấm ớ cười đáp:

– Bọn y đang ở ngoài đại điện, Quận chúa có muốn thử lưỡi gươm “Sứ giả” không?

Nữ lang áo trắng nói:

– Phải đấy! Dẫn hai gã vào đây.

Quan Tam Thắng, Vương Càn không nhịn nổi tính hiếu kỳ, ló đầu ra ngoài nhìn trộm, thì thấy ba gã đại hán áp giải Thanh Thành Song Kiếm vào.

Thanh Thành Song Kiếm mặt mày ngơ ngác, tựa hồ như kẻ điên cuồng.

Quan Tam Thắng, Vương Càn sợ lộ hình tích không dám thò đầu ra ngoài nhiều, chỉ nhô ra một

chút để đủ ngó thấy Thanh Thành Song Kiếm mà thôi.

Chương 31: Những Nhân Vật Trọng Yêu Của Cái Bang

Nữ lang áo trắng từ từ bước ra, thò tay vào bọc lấy cây đoản kiếm hào quang lấp lánh. Đỗ Thiên Ngạc giả bộ ngơ ngẩn, hé mắt nhìn trộm ra chính thanh đoản kiếm mà nữ lang áo trắng đã dùng để chỉ huy Thượng Quan Kỳ.

Nữ lang áo trắng đi thẳng tới bên Thanh Thành Song Kiếm từ từ đưa lưỡi kiếm lên khoa vào mặt hai đạo trưởng thành hình vòng tròn.

Lạ thay! Thanh Thành Song Kiếm lập tức đưa mắt đảo theo chiều mũi lưỡi gươm thiêng. Đột nhiên hai lão quát lên một tiếng thật to, vung song quyền lên đánh mạnh vào bệ thờ.

Hai luồng kình lực cực kỳ mãnh liệt giáng xuống đến binh một tiếng, bệ đá vỡ ra, cát bụi bay mù. Tấm thạch bản dùng làm bệ thờ bật tung lên đập vào pho tượng ở phía sau.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn nấp sau pho tượng, bị đất cát bay vào đầy người, nhưng sợ bại lộ hành tung không dám nhúc nhích, đành phải nín thở và nhắm mắt lại cho bụi khỏi bay vào.

Nữ lang áo trắng cười nói:

– Võ công hai người này thật là ghê gớm.

Người tiếng ấm ớ nói:

– Oai danh Thanh Thành Song Kiếm nổi tiếng giang hồ trên bốn mươi năm đến nay vẫn chưa suy giảm, người khác bị thế nào được. Quận chúa có hai vị cao thủ này phò tá thì bản lĩnh của quận chúa càng thêm quỷ khốc thần sầu. Bất luận là gặp hạng cường địch nào cũng không sợ nữa.

Nữ lang áo trắng tủm tim cười trỏ Thượng Quan Kỳ nói:

– Võ công anh chàng này đâu phải tay vừa, Quan Ngoại Tiên Thần vùng vẫy khắp chốn rừng xanh núi đỏ cũng là một cao thủ bậc nhất bên kia quan ải.

Mắt nàng bỗng nhìn vào mặt Viên Hiếu, trầm ngâm không nói gì, tựa hồ như để nhớ lại võ công của y Lắng lặng hồi lâu rồi nàng nói tiếp:

– Anh chàng nửa người nửa vượn này, tuy ta chưa được xem y cùng ai đối chiến, nhưng ta chỉ quan sát thân pháp lẹ làng cũng đủ biết bản lĩnh y không chịu kém Thanh Thành Song Kiếm.

Gã nói ấm ớ dường như không tin lời nữ lang áo trắng, lắc đầu tủm tỉm cười nhưng không nói gì.

Nhà đại điện im lặng như tờ. Hồi lâu lại thấy nữ lang áo trắng thở dài nói:

– Thời kỳ ta ẩn náu ở Mẫn Trạch được vợ chồng Lôi Danh Viễn đối với ta rất tử tế. Nếu có thể tha mạng cho hai người này, thì ta cảm ơn ngươi lắm.

Người ấm ớ mình mặc áo dài như kiểu thầy đồ vội vàng đáp lễ nói:

– Quận chúa đã dạy, tôi ráng hết lòng đảm đương việc này.

Nữ lang áo trắng cười nói:

– Quân sư nói gì mà Vương gia chẳng nghe? Ngươi chỉ để ý cho một chút thì việc cứu hai người đó dễ như trở bàn tay.

Người ấm ớ bị nữ lang áo trắng phỉnh phờ, lấy làm khối trí cười ha hả nói:

– Quận chúa đã dạy, tại hạ dám chẳng hết lòng. Gặp cơ hội tôi xin thay mặt quận chúa, thỉnh mệnh Vương gia.

Nữ lang áo trắng cười nói:

– Việc nhờ quân sư đây sau này ta sẽ báo đáp.

Người ấm ớ trầm giọng nói:

– Quận chúa bảo trọng mình vàng, tôi xin cáo biệt.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn bị phiến đá bệ thờ đổ lệch nghiêng che khuất mất đi, không nhìn rõ cử động những người trong đại điện, chỉ nghe thấy tiếng chân người nhộn nhịp dường như số đông đã ra khỏi. Yên tĩnh trở lại hồi lâu, tiếng nữ lang lại vang lên:

– Kim tổng quản đã chuẩn bị thuyền bè chưa?

Kim Thiếu Hòa đáp:

– Chuẩn bị đã lâu rồi, chỉ còn chờ quận chúa đăng trình.

Nữ lang áo trắng nói:

– Chúng ta đi thôi!

Tiếng chân bước mỗi lúc một xa, nhà đại điện lại vắng tanh. Quan Tam Thắng khẽ đẩy phiến đá

che trước mắt nhìn ra ngoài. Đèn đuốc vẫn sáng trưng nhưng không còn một bóng người nào nữa.

Vương Càn khẽ hỏi:

– Họ đi hết chưa?

Quan Tam Thắng vừa đẩy mạnh phiến đá vừa đáp:

– Họ đi cả rồi.

Đoạn rảo đứng dậy bước lẹ ra ngoài đại điện.

Vương Càn theo sau, đảo mắt nhìn khắp đại diện một lượt hỏi:

– Quan huynh có nhìn thấy diện mạo người áo xanh không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Nói ra lại xấu hổ. Trừ Mẫn cô nương mà họ xưng hô là Quận chúa chi đó, tôi chẳng nhìn rõ diện mạo một ai.

Vương Càn cười nói:

– Quan huynh chẳng nên ân hận, tiểu đệ cũng chẳng nhìn rõ một ai.

Quan Tam Thắng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Vương huynh bôn tẩu giang hồ đã nhiều có thấy môn phái võ lâm nào lại xưng hô nhau một cách kỳ quái như vậy chưa? Họ gọi nhau bằng Quận chúa bằng Vương gia chi chi đó, làm như họ đều là nhân vật cành vàng lá ngọc.

Vương Càn cười nói:

– Trên chốn giang hồ chuyện kỳ quái gì mà chả có. Tỷ dụ như Quan huynh được người ta tôn làm võ tướng, chẳng lẽ Quan huynh cũng là một viên chức vào hạng nhất phẩm triều đình ư?

Quan Tam Thắng nói:

– Cái chức võ tướng của tại hạ chẳng qua là tệ bang phong cho mà thôi, cũng chỉ xưng hô nhau tại Cái Bang.

Vương Càn nói:

– Đây cũng vậy. Họ có ý xưng Vương xưng Chúa để che mắt mọi người khỏi biết gốc gác Vương

gia, quận chúa là ai thì ai cấm.

Quan Tam Thắng nói:

– Tại hạ bôn tẩu giang hồ mấy chục năm nay, chưa từng nghe thấy ai nói tới những nhân vật này bao giờ.

Lúc đó trời đã sáng rõ. Vương Càn nói:

– Quan huynh! Bây giờ có một việc chúng ta phải giải quyết ngay hay hãy để thong thả?

Quan Tam Thắng hỏi:

– Việc gì?

Vương Càn khẽ thở dài đáp:

– Quan huynh! Lúc tiểu đệ kiểm danh vào Ký Tử Bạ đã ngấm ngầm vận nội công để đề phòng. Nhưng giả tỷ nữ lang bôi thuốc độc không hương không sắc vào quản bút thì việc này rất là nghiêm trọng. Tôi e rằng lúc mọi người cầm bút ghi tên đều đã trúng độc cả rồi.

Quan Tam Thắng lắc đầu cười nói:

– Vương huynh thật quá lo xa ...

Vương Càn tủm tỉm cười đáp:

– Ban đầu tiểu đệ cũng không thèm để ý đến chuyện đó, nhưng vừa rồi trong nhà đại điện, tại hạ chợt nhìn thấy cây kiếm của nữ lang áo trắng thốt nhiên nghĩ ra một điều nghiêm trọng dị thường.

Quan Tam Thắng dường như bị Vương Càn lung lạc, cũng sinh nghi, biến sắc hỏi:

– Một lưỡi bảo kiếm ngắn nhỏ xíu như vậy không hiểu vì lẽ gì mà hai vị Thanh Thành Song Kiếm từng vùng vẫy giang hồ mấy chục năm trời, cũng phải cúi đầu tuân mệnh.

Vương Càn nói:

– Cái lo của tiểu đệ là ở chỗ đó. Thanh Thành Song Kiếm bị người làm cho thần trí mà loạn chưa có gì là lạ, mà lạ nhất ở chỗ lưỡi gươm bé nhỏ kia sao lại có một lực lượng biến người khác thành nô dịch. Tiểu đệ xưa nay không tin tà thuyết.

Nhưng từ lúc nhìn thấy cái lực lượng kỳ bí của cây kiếm...

Vương Càn đột nhiên không nói nữa, trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nhìn Quan Tam Thắng hỏi:

– Quan huynh có tin rằng trên thế gian có tà thuật thông?

Quan Tam Thắng đáp:

– Tại hạ tuy đã nghe qua nhưng chưa được mắt thấy nên không tin điều ấy.

Vương Càn nói:

– Tiểu đệ cũng tin trên đời chẳng có ma tà gì hết và như vậy thì chỉ có một đường để giải thích vế phép màu của thanh đoản kiếm kia mà thôi.

Quan Tam Thắng chợt nhớ ra tay lục lâm đại đạo này, chẳng những võ công cao cường mà mưu trí lại cũng hơn người nữa, chứ chẳng phải ngẫu nhiên y nổi tiếng trong đám giang hồ được. Nghĩ vậy liền nói:

– Cao kiến của Vương huynh ra sao?

Vương Càn đáp:

– Trên lưỡi kiếm kia nhất định có bôi một chất thuốc độc cực kỳ khó kiếm, mà tính chất của nó lại vừa xung khắc vừa điều hòa với thuốc độc thường. Nó đã có tác dụng vừa xung khắc vừa điều hòa, nên người uống phải thuốc độc thần trí mê man, thì chất thuốc ở thanh bảo kiếm kiềm chế được chất thuốc họ đã uống vào. Do đó mà phát sinh lực lượng bắt người kia phải nô dịch. Nói tóm lại chất thuốc uống vào trong người bị chất thuốc trên lưỡi kiếm áp đảo được nên phải phục tùng.

Quan Tam Thắng khen rằng:

– Vương huynh thật là cao kiến. Tại hạ không sao bì kịp.

Vương Càn nói:

– Nếu tiểu đệ đoán không sai thì chúng ta trúng độc khá nặng rồi. Người dùng thuốc độc quả có tài năng như vậy thì trên giấy bút tất đã tẩm thuốc độc không sai. Lấy đấy mà suy thì chúng ta đều bị trúng độc khá nặng.

Quan Tam Thắng nghĩ một lúc rồi nói:

– Lời cao luận của Vương huynh khiến cho tôi như người trong chỗ tối được thấy ánh sáng.

Vương Càn cười nói:

– Quan huynh chẳng nên quá khiêm nhường. Tôi từng nghe đã lâu bên quí bang có chức quân sư

Đường Toàn thần cơ diệu toán, đầy bụng kinh luân, chẳng biết có đúng không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Ông quân sư đó thật người có tài nhưng rất kín đáo, tôi không thể hiểu được. Có điều các việc lớn nhỏ bên tệ bang đều do ông ta bày mưu lược. Mười mấy năm nay, một tay ông điều binh khiển tướng mà chưa bị thất bại trận nào.

Vương Càn mới hỏi:

– Chuyến này Quan huynh đến đây phải chăng là vâng mệnh Đường quân sư?

Quan Tam Thắng đáp:

– Mới đây tệ bang xảy ra một việc trọng đại. Quân sư tự mình điều động hai tay cao thủ đi lo liệu. Lúc tôi đến đây thì quân sư chưa về.

Vương Càn cười nói:

– Theo chỗ tôi biết thì quân sư Đường Toàn bên quí bang chẳng những ôm một bộc binh luân, lại còn thông minh tuyệt thế. Từ việc chiêm tinh, bói toán đến việc dùng thuốc, giải độc đều có chỗ độc đáo. Nếu trong thời hạn bốn ngày, Quan huynh về kịp quí bang, thì dù có trúng độc cũng không đáng lo ngại, vì Đường quân sư đã có kế giải độc.

Quan Tam Thắng nói:

– Tôi chưa từng nghe thấy ai nói quân sư tệ bang biết cách dùng độc và trị độc...

Vương Càn cười nói:

– Đúng rồi! Ông ta là người rất kín đáo, trước khi dùng đến, không bao giờ khoa trương nói ra.

Quan Tam Thắng lại hỏi:

– Sao Vương huynh lại biết kỹ đến thế?

Vương Càn cười đáp:

– Việc này nói ra dài lắm. Quan huynh thường gặp ông ta, vậy cứ hỏi ông sẽ rõ.

Quan Tam Thắng không tiện hỏi vặn, liền cười nói:

– Có phải bây giờ bọn ta còn đuổi theo bọn Thiết Mộc đại sư không?

Vương Càn đứng phắt dậy nói:

– Phải đuổi theo chứ. Mười mấy mạng bản lĩnh vào bậc nhất võ lâm há phải chuyện đùa.

Nói rồi chạy ngay.

Quan Tam Thắng rảo bước chạy theo vừa cười vừa nói:

– Tôi xem Vương huynh là người tâm địa còn nhân đức hơn tôi. Thế mà người đời gọi Vương huynh là lục lâm đại đạo thì thật oan uổng quá.

Vương Càn cười nói:

– Bất luận nghề gì cũng có kẻ hay người dở. Quan huynh nên nhớ rằng trong những tên đại đạo cũng có người rất đạo đức.

Quan Tam Thắng than rằng:

– Trước tôi chưa biết Vương huynh, thường nghe người nói:

thủ đoạn Vương huynh rất thâm độc. Bữa nay thấy đây, tôi mới hiểu rằng những lời đồn đại toàn là láo toét.

Vương Càn cười nói:

– Tại hạ có điều không giống Quan huynh. Quan huynh trên có Bang chúa cai quản, dưới có đệ tử quan chiêm, nhất cử nhất động đều phải vào khuôn phép, còn tại hạ đây chỉ có một mình, phiêu lưu bốn bể. Bất luận việc gì muốn làm thế nào thì làm, không người câu thúc đã chẳng kể tình là lại không đếm xỉa gì đến Vương pháp nữa, hoàn toàn làm theo ý muốn.

Mấy câu nói hào sảng này khiến cho Quan Tam Thắng phải than thầm:

“Vương Càn tuy là một tên đại đạo mà thật ra những hành động ngoài chuyện tự ý hoành hành không phải là không có lòng hào hiệp. Vậy thì đại hiệp hay đại đạo khó lòng phân biệt được”.

Quan Tam Thắng còn đương nghĩ ngợi bỗng thấy Vương Càn kéo tay áo mình khẽ bảo:

– Quan huynh! Chúng ta ẩn mình đi.

Nói rồi nhảy vào trong bụi cỏ rậm.

Quan Tam Thắng vẫn giữ địa vị mình không chịu chui vào bụi cỏ như Vương Càn. Ông còn đang phân vân nhìn qua ngó lại, bỗng bên tai nghe tiếng vó ngựa dồn dập, mà lạ thay, mới trong nháy mắt

tiếng vó ngựa chỉ còn cách Quan Tam Thắng mấy trượng.

Bấy giờ vầng thái dương đã lộ hẳn ra chân trời đang xua đuổi bóng tối. Quan Tam Thắng không kịp lẩn tránh, quay đầu nhìn ra thì thấy cưỡi trên lưng một con ngựa lớn sắc xanh, một người mặc áo dài, đầu đội nón lá. Chiếc áo dài rộng thùng thình che trên sườn ngựa lấp lánh cả hai chân người cưỡi.

Con thanh mã ngẩng đầu lên mà chạy, lướt bên Quan Tam Thắng song người không cúi xuống, tựa hồ như không biết bên đường có ai đứng đó. Con thanh mã đi khỏi rồi, tuy Quan Tam Thắng chú nhìn mà cũng không trông rõ mặt để đoán xem ai.

Bỗng nghe tiếng Vương Càn khẽ thở dài, đứng dậy quay lại hỏi:

– Quan huynh! Quan huynh có nhìn rõ người đó không?

Quan Tam Thắng lắc đầu đáp:

– Tôi rất lưu tâm mà không nhìn rõ.

Vương Càn cười nói:

– Đúng vậy! Tiểu đệ cũng đồng cảm tưởng với Quan huynh. Dường như gã biến đổi cách ngồi trên lưng ngựa, để người ta không tài nào nhớ được lối cưỡi ngựa của gã.

Ngừng một lát, Vương Càn lại nói tiếp:

– Dường như trên lưng con thanh mã không có yên ngựa...

Quan Tam Thắng chợt nhớ ra nói:

– Phải đấy! Cả vế đùi gã cũng không lộ ra.

Vương Càn cười nói:

– Tựa hồ như gã ngồi xếp bằng trên lưng ngựa thì phải.

Hai người hỏi chuyện nhau, đoán mãi không ra ai mà cũng không nhớ được tí gì về bộ dạng con người này, chỉ đoán quanh đoán quẩn mà thôi. Một điều lạ hơn nữa là cả hai người có điểm nhìn rõ mà không có cách nào diễn tả lại phân minh được. Có điều nếu gặp lại gã lần nữa là lập tức nhận được ra ngay.

Dường như gã có một kiểu cách không giống ai trên thế gian.

Xa xa vẳng nghe tiếng sóng bì bõm ngoài sông vọng lại. Quan Tam Thắng đang trầm ngâm nghĩ

ngợi, tiếng sóng khiến y sực nhớ đến lời nữ lang áo trắng nói trong nhà đại điện là nàng sắp cưỡi thuyền đi nơi khác. Nếu muốn tìm bọn Thiết Mộc đại sư thì phải làm sao tìm được trước khi nữ lang áo trắng rời khỏi nơi này.

Y quay ra nhìn Vương Càn thì gã cũng đang đưa mắt nhìn ra phương trời, tựa hồ như để nhớ lại điều gì.

Quan Tam Thắng rảo bước đến bên khẽ nói:

– Vương huynh! Chúng ta phải đi tìm ngay.

Vương Càn vẫn bâng khuâng nhìn ra phương trời hỏi vẩn vơ:

– Lão già đó ngồi xếp bằng trên lưng ngựa?

Quan Tam Thắng chưa kịp trả lời, thốt nhiên có hai bóng người chạy nhanh như chớp chạy đến. Vương Càn ngoảnh đầu nhìn ra thấy hai người đồng phục. Cả hai cùng mặc áo dài đen, chân đi giày vải gai nhưng thân thể vạm vỡ, đeo chéo trên lưng một bọc dải bằng vải vàng. Vừa trông đã biết ngay là người Cái Bang.

Hai người còn ở đằng xa đã chắp tay chào Quan Tam Thắng:

– Quan gia!

Quan Tam Thắng hỏi:

– Chi đó? Có phải đại giá Bang chúa đến không?

Gã bên tả mặt nhọ như trôn nồi là một đại hàn to đầu bụng phệ nói:

– Cả Bang chúa cùng Đường gia đều đến cả.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười nói:

– Hà! Cả lão quân sư nữa. Thế thì hay lắm!

Vương Càn khẽ hỏi:

– Xin hỏi Quan huynh đây có phải là Nhị Kiệt Thiết Vệ và Thần Hình đó chăng?

Quan Tam Thắng đáp:

– Vương huynh đoán việc như thần, tại hạ rất là khâm phục…

Quan Tam Thắng ngừng một lút tựa hồ như biết mình tán tụng quá đỗi vội chữa:

– Vương huynh chắc đã biết hai vị này?

Vương Càn cười nói:

– Chưa! Song Thiết vệ, Thần Hình nổi tiếng giang hồ, tuy tiểu đệ chưa gặp nhưng được nghe đại danh đã lâu.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ xin giới thiệu với Vương huynh.

Vừa nói vừa trỏ đại hán mặt đen, đầu to bụng phệ nói:

– Đây là Chu Đại Chí biệt hiệu Thiết Vệ.

Vương Càn chắp tay cười nói:

– Tôi ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Quan Tam Thắng lại trỏ đại hán mé hữu mặt đỏ tía nói:

– Vị này là Thần Hình Bách Công Bảo.

Vương Càn nói:

– Tôi thường được nghe trên chốn giang hồ đồn đại Bách huynh có tài ngày đi hàng tám trăm dặm, rất lấy làm ngưỡng mộ, nay được hội kiến thật là may mắn.

Quan Tam Thắng lại trỏ Vương Càn giới thiệu:

– Vị này tiếng tăm lừng lẫy miệt Giang Nam đại hiệu là Dạ Ưng Tử Vương Càn.

Chu Đại Chí đột nhiên ưỡn bụng phệ nói:

– Có phải là Vương Càn đã sát hại các đệ tử bổn bang không?

Vương Càn thấy gã lộ vẻ tức giận, nghĩ thầm:

– Gã này có vẻ thô lỗ, mình chẳng nên tranh khôn với gã.

Liền chắp tay mỉm cười nói:

– Chu huynh chả nên đa nghi, tiểu đệ đã trình bày cùng Quan huynh về việt này.

Chu Đại Chí đột nhiên tiến lại gần nói:

– Bang chúa chúng tôi đã ra lệnh cho thuộc hạ truy nã ông. Cảm phiền đại giá đến yết kiến Bang chúa tôi.

Dạ Ưng Tử Vương Càn biến sắc nói:

– Chu huynh muốn mời tiểu đệ đi hay là bất buộc tiểu đệ phải đi?

Chu Đại Chí đáp:

– Bất luận là mời hay là bắt buộc, đại giá không đi không xong.

Vương Càn biến sắc nói:

– Nếu tại hạ không đi thì sao?

Chu Đại Chí trừng mắt lớn tiếng nói:

– Không chịu đi thì bắt đi chứ sao?

Vương Càn quay lại nhìn Quan Tam Thắng nói:

– Tiểu đệ từng nghe đại danh Thiết Vệ, một mình giữ ải mười người không qua được...

Quan Tam Thắng xua tay nói:

– Vương huynh bất tất phải nhiều lời với y. Có tại hạ đây, y không dám càn rỡ đâu.

Đoạn quay sang nhìn thẳng vào mặt Chu Đại Chí quát:

– Vương huynh đây là bạn ta, các ngươi còn vô lễ sẽ chiếu luật bản bang trị tội.

Chu Đại Chí rùng mình khoanh tay nói lại với Vương Càn:

– Tiểu đệ không biết đại giá đã cùng Quan gia kết bạn:

Xin đại gia rộng lượng cho.

Vương Càn thấy gã thay đổi thái độ một cách đột ngột thì trong bụng vừa khen thầm pháp luật nghiêm minh của Cái Bang, vừa buồn cười, cũng khoanh tay đáp lễ nói:

– Không dám! Tiểu đệ có điều chi mạo phạm, mong Chu huynh miễn trách.

Quan Tam Thắng nói:

– Bang chúa tệ bang đã đến. Tại hạ phải đi bái yết để bẩm về những việc mắt thấy tai nghe mấy bữa nay. Nếu Vương huynh mắc bận thì xin tùy tiện.

Vương Càn tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ muốn cùng Quan huynh đến bái yết Bang chúa quí bang có tiện không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Vương huynh chịu đi thì còn gì hay bằng!

Chu Đại Chí cười ha hả nói:

– Nếu các hạ nói trước cùng đi thì tại hạ đã không đến nỗi thất ngôn.

Vương Càn nói:

– Tiểu đệ đi đây là giữ địa vị bằng hữu với Quan huynh. Nếu để Chu huynh áp bức phải đi thì lại khác. Tiểu đệ đến yết kiến Bang chúa quí bang để giải thích về những điểm hiểu lầm ngày trước.

Quan Tam Thắng sợ hai người đan lại câu chuyện có thể đưa đến xích mích, vội ngắt lời hỏi Chu Đại Chí:

– Bang chúa hiện giờ ở đâu? Dẫn chúng ta đi ngay!

Chu Đại Chí quay lại trỏ vào một khu rừng rậm nói:

– Ở trong căn nhà tranh tại khu rừng kia.

Quan Tam Thắng nói:

– Hiện có việc rất gấp, bọn ta phải tới bái kiến Bang chúa ngay, để xin người định đoạt.

Nói xong rảo bước đi về phía khu rừng rậm. Vương Càn nghe tiếng Thần Hình đã lâu, ngấm ngầm để ý nhìn bước chân gã. Nhưng chỉ thấy gã đi thong thả theo sau Quan Tam Thắng. Bộ pháp cũng như người thường, chẳng có chi khác lạ.

Vương Càn liền ngầm tăng gia cước lực, tốc độ rất mau, vượt lên trước Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng đưa mắt nhìn thấy Vương Càn đi nhanh như chớp cũng toan bước mau nhưng lại

nghĩ thầm:

“Mình ở địa vị võ tướng, chẳng lẽ lại chấp với y”.

Quan Tam Thắng nghĩ như vậy cảm thấy trong lòng bình tĩnh, quay đầu lại đưa mắt cho Thần Hình Bách Công Bảo. Thật ra không cần cái đưa mắt đó, Bách Công Bảo cũng đã bước mau. Gã đã biệt hiệu là Thần Hình thì bước chân tất phải khác người. Gã bước một bước xa đến bốn năm trượng. Người gã theo nhịp bước chân chuyển động.

Cứ trông gã đi không lấy gì làm nhanh. Có điều bước chân dài, mỗi lần đầu cúi xuống rồi ngẩng lên đã đi được quảng đường khá xa.

Bách Công Bảo chỉ cúi xuống ngẩng lên mấy cái đã kịp Dạ Ưng Tử Vương Càn. Khi vào đến ven rừng thì gã tranh tiên Vương Càn được nửa bước.

Vương Càn dừng lại, khoanh tay cười nói:

– Biệt hiệu Thần Hình quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu đệ phục lắm.

Bách Công Bảo nói:

– Các hạ quá khen.

Rồi gã vào rừng trước để thông báo.

Bang chúa Cái Bang uy danh lừng lẫy khắp thiên hạ. Song Vương Càn chỉ nghe tiếng chứ chưa từng biết mặt. Đứng lại bìa rừng chứ không vào theo Bách Công Bảo.

Chỉ trong khoảnh khắc, Quan Tam Thắng cùng Thiết Vệ Chu Đại Chí cũng đến nơi.

Quan Tam Thắng chấp tay cười nói:

– Xin mời Vương huynh!

Vương Càn mời:

– Quan huynh đi trước cho.

Quan Tam Thắng dắt tay Vương Càn nói:

– Chúng ta cùng đi.

Hai người rảo bước vào rừng. Đi chừng bốn năm mươi trượng, quả nhiên thấy một tòa nhà tranh ở giữa rừng.

Một chuỗi cười ha hả từ nhà tranh vọng ra nói:

– Qúi khách từ xa đến chơi, anh em chưa kịp tiếp đón thật là khiếm lễ.

Tiếng nói chưa dứt bỗng thấy một người chừng bốn chục tuổi diện mạo thanh tú bước ra, mình mặc áo trường bào sắc vàng. Người này tướng mạo rất hiền hòa nhưng cặp mắt chuyển động coi rất oai nghiêm.

Vương Càn vội vàng tiến đến trước khom lưng nói:

– Chắc đại gia là lãnh tụ Cái Bang tức Âu Dương Bang chúa tiếng tăm vang dội khắp giang hồ.

Đại hán cười đáp:

– Đó là hư danh, thật không xứng đáng chút nào.

Vương Càn nói:

– Bang chúa phong độ nho nhã kính trọng bậc hiền năng, khiêm tốn cùng kẻ sĩ. Thế mới biết nghe tên không bằng thấy mặt.

Lúc đó Quan Tam Thắng cũng khoanh tay thi lễ nói:

– Bái kiến Bang chúa!

Đại hán áo vàng không đáp lễ, tủm tỉm cười nói:

– Chắc ngươi vất vả lắm.

Rồi khoanh tay nói với Vương Càn:

– Xin mời Vương huynh vào trong này ngồi chơi.

Vương Càn thấy Âu Dương Bang chúa danh đồn khắp thiên hạ, oai dậy chốn Trung Nguyên mà đối với mình lễ độ như vậy trong lòng rất là cảm kích, gã khom lưng đáp lễ nói:

– Bang chúa rất mực khiêm cung, tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Đoạn rảo bước đi vào nhà tranh.

Tòa nhà này không có người ở từ lâu, song vẫn được quét tước rất sạch sẽ.

Giữa nhà đặt bốn cỗ trường kỷ bằng trúc. Một vị nho sinh đứng tuổi mình mặc áo lam, đầu quấn

khăn lượt, tay cầm quạt lông đứng trước cửa.

Vương Càn bước vào, nho sinh cong mình thi lễ nói:

– Vương huynh vẫn mạnh giỏi chứ? Còn nhớ anh em không?

Vương Càn bước tới cầm tay nói:

– Đường huynh đệ vẫn khỏe mạnh. Mười năm trời xa cách, nay mới lại được gặp.

Vị nho sinh này chính là quân sư Cái Bang tên gọi Đường Toàn. Đường Toàn đảo mắt nhìn từ Vương Càn đến Quan Tam Thắng rồi nói:

– Hai vị có cảm thấy trong mình khó chịu chăng?

Quan Tam Thắng giật mình nghĩ thầm:

Ông quân sư này xưa nay nói năng vẫn cẩn thận, quyết không buột miệng hàm hồ. Nghĩ vậy liền hỏi lại:

– Sao? Quân sư thấy tôi trúng độc chăng?

Đường Toàn từ từ gật đầu đáp:

– Đúng rồi! Quan huynh bị trúng rất nặng nữa là khác.

Quan Tam Thắng đằng hắng rồi hỏi lại:

– Quân sư liệu tôi còn sống được mười ngày nữa không?

Đường Toàn phe phẩy quạt lông cười nói:

– Tiểu đệ chưa rõ cát hung đâu dám đoán càn đến sự sống chết. Có điều tôi trông sắc mặt hai vị thì thứ thuốc độc này sau ba ngày vẫn chưa lên cơn. Ta hãy đề cập đến những việc sau khi tương biệt rồi sẽ bàn tới chuyện trúng độc cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng cười nói:

– Quân sư quả có biệt tài. Hèn chi người ta có câu:

“Thầy tú không ra khỏi cửa mà biết hết việc thiên hạ”, không phải là lời nói hão huyền.

Đường Toàn mời Vương Càn ngồi. An tọa rồi, Vương Càn nói với Bang chúa:

– Tiểu đệ cùng quí bang có chỗ hiểu lầm cần phải giải bày...

Đại hán áo vàng phớt một nụ cười nói:

– Tệ bang đã tra rõ vụ này. Lỗi là ở đệ tử bổn bang, không liên can gì đến Vương huynh.

Quan Tam Thắng nói:

– Tiểu đệ vâng mệnh Bang chúa mà làm không nên việc đành cam chịu trách phạt.

Đường Toàn phe phẩy quạt lông, cười nói:

– Lỗi là ở nơi tiểu đệ không biết điều động. Lẽ nào trách đến Quan huynh được.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Đường huynh bảo sao?

Đường Toàn đáp:

– Cái chết của Mẫn lão anh hùng cực kỳ nghiêm trọng mà đệ lại cho là thường, đem lòng khinh địch, nên mới bị thua trọn bàn.

Quan Tam Thắng cúi đầu không nói gì nữa.

Đường Toàn thấy Quan Tam Thắng có vẻ không vui, khẽ phe phẩy quạt lông nói tiếp:

– Lời tiểu đệ vừa nói, không có ý gì coi thường Quan huynh, đúng là tại đệ bố trí không được kín đáo, không biết tiên liệu sự việc xoay chiều đến thế. Quan huynh mới đi khỏi, tiểu đệ vào yết kiến Bang chúa xong đã biết ngay là mình thất sách. Quan huynh dù võ nghệ tuyệt luân, song cường địch lại không đấu sức, Quan huynh không được chuẩn bị từ trước, làm sao tránh khỏi điều sơ hở. Vì vậy tiểu đệ cố mời Bang chúa đại giá thân chinh đến đây. Một là để viếng cố nhân, hai là để điều tra cho rõ trắng đen. Sau khi tới đây mới biết việc này nghiêm trọng hơn những sự dự liệu của tiểu đệ rất nhiều.

Đường Toàn khẽ thở dài rồi tiếp:

– Thật là một bọn kình địch mà Đường Toàn này bình sinh chưa từng gặp bao giờ. Vụ này náo động đến khắp cả các bạn hữu giang hồ.

Quan Tam Thắng nghe y nói tựa hồ như đã qua bên Mẫn Trạch liền hỏi:

– Quân sư đã phái người đi điều tra rồi ư?

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Chưa. Gần tới cấm địa, tiểu đệ biết ngay tình hình nghiêm trọng, liền cùng Bang chúa hóa trang trà trộn vào khu phụ cận Mẫn Trạch, thấy cảnh tượng thê lương đầy sát khí...

Quan Tam Thắng nói:

– Sao tiên sinh đứng ngoài đã biết, chắc quân sư có tài tiên tri.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ làm gì có tài tiên tri, mà khắp trên cõi đời này chưa dễ có một ai.

Chẳng qua tiểu đệ phân tích kỹ càng rồi phán đoán mà thôi.

Quan Tam Thắng nói:

– Vậy là quân sư đã tới Mẫn Trạch rồi.

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa cùng tiểu đệ quả đã đến Mẫn Trạch nhưng mới xem xét đại khái dự đoán cát hung, còn phải chờ Quan huynh thuật kỹ lại.

Quan Tam Thắng thở dài đáp:

– Lời tú tài quả đúng đó. Phen này tiểu đệ chỉ có một điều an ủi là vụ này không những liên quan đến một mình Cái Bang mà thôi, nó bao quát cả những tay cao thủ các phái lớn như Thiết Mộc, Phàm Mộc phái Thiếu Lâm, Song Kiếm phái Thanh Thành, thậm chí đến cả Huỳnh Sơn Phí Công Lượng.

Chương 32: Quần Hùng Ngộ Độc Trong Trường Hợp Nào

Đường Toàn hỏi Quan Tam Thắng:

– Quan huynh cho biết những điều mắt thấy tai nghe được chăng?

Quan Tam Thắng ra vẻ trầm tư, lựa lời, rồi thuật lại hết mọi sự việc xảy ra ở Mẫn Trạch.

Quân sư Đường Toàn chưa rõ quyết định. Sau khi nghe Quan Tam Thắng thuật lại, y chỉ quạt mạnh phành phạch. Đó là cái cử động mỗi khi phải đương đầu với một vấn đề trọng đại khó giải quyết.

Trong tòa nhà tranh đột nhiên im phăng phắt, tựa hồ như ai cũng giữ ý không làm nhộn luồng tư tưởng của Đường Toàn.

Bất thình lình có tiếng bước chân đưa lại. Giây lát trước cửa nhà tranh ba người mặc quần áo chẽn sắc tro đồng thời xuất hiện, khoanh tay thi lễ cung kính đứng chờ.

Đại hán áo vàng đưa mắt nhìn ba người khẽ hỏi:

– Các ngươi điều tra được đến đâu rồi?

Gã bên trái đáp:

– Đệ tử tuần tiễu bờ sông, gặp một lũ người khả nghi.

Đại hán áo vàng lại hỏi:

– Những nhân vật đó là ai?

Gã kia đáp:

– Bọn này cả đàn ông, đàn bà đến bảy tám người. Đệ tử e họ sinh nghi, chưa dám đến gần.

Đường Toàn đột nhiên hỏi xen vào:

– Rồi bọn đã đi đâu?

Gã đáp:

– Họ lên chiếc thuyền lớn đậu ở bờ sông.

Đường Toàn trầm ngâm không nói gì.

Gã đại hán đứng giữa nói tiếp:

– Bẩm Bang chúa! Đệ tử may mà không đến nỗi làm nhục mạng chúa, đã tìm ra được bọn Thiết Mộc đại sư.

Đại hán áo vàng hỏi:

– Hiện giờ họ Ở đâu?

Đại hán đứng giữa đáp:

– Hiện ở trong một ngôi từ đường cách đây mười mấy dặm.

Đại hán mé hữu bẩm tiếp:

– Thuyền bè, xe ngựa chuẩn bị sẵn cả rồi. Chỉ còn chờ lệnh Bang chúa là lập tức khởi trình.

Đại hán áo vàng quay lại khẽ hỏi Đường Toàn:

– Chúng ta có đi không?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Trong các phái võ lâm hiện nay chưa thấy ai nói đến người bí mật áo xanh có tài thần xuất quỷ nhập đến thế. Không rõ y có phải là Cổn Long Vương mà người ta thường đồn đại không?

Quan Tam Thắng giơ ngớn tay trái lên nói:

– Có lẽ đúng, lời quân sư nêu ra khiến cho tôi nhớ lại người bí mật đã tự xưng là Vương gia. Chắc là Cổn Long Vương.

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương chỉ là tên giả mà thôi. Chúng ta cần phải điều tra tên họ thật và sào huyệt của y.

Từ nãy tới giờ Dạ Ưng Tử Vương Càn vẫn im lặng, đột nhiên nói xen vào:

– Theo thiển kiến của ngu đệ thì chi bằng chúng ta hội họp với bọn Thiết Mộc đại sư kiếm ngay Mẫn cô nương giả và tự xưng là quận chúa chi chi đó. Thị này tuy nhỏ tuổi nhưng là một nhân vật rất trọng yếu. Hễ bắt được thị là tra hỏi được ở miệng thị ra hết mọi việc.

Đường Toàn cười nói:

– Hồi cái tên Cổn Long Vương mới xuất hiện, tiểu đệ đã biết ngay là con người thần bí liền phái ngay bốn tay cao thủ trong bang đi dọ thám gần một tháng trời, bắt được hai tên thủ hạ của y. Nhưng chỉ trong vòng một giờ hai gã chết ngay chưa hỏi ra được câu nào.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Bọn y không chịu đem thực lực ra đối phó với hai phái lớn mà lại nhằm đối đầu với Cái Bang chúng tôi. Có lẽ vì bắt người của y nên y đem lòng thù oán.

Đại hán áo vàng tủm tỉm cười nói:

– Đối phương ở trong bóng tối mà mình xuất đầu lộ diện. Đó là một điểm lợi cho họ. Bây giờ điều cần nhất là phải tìm cách biết rõ tình hình đối phương. Có biết người biết mình thì mới có hy vọng thắng được. Cổn Long Vương chỉ là cái tên giả để che mắt mọi người. Cái tên đó có khi chỉ là một người, có thể là mấy chục người cũng nên. Họ làm cho mình hoa mắt khó lòng phân biệt chân giả.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa thật là cao kiến. Tôi đã điều động hai tay thuộc hạ rất tinh tế trong bang trà trộn vào làm thủ hạ Cổn Long Vương, mà lạ thay, hai người đã đi ba năm nay tuyệt vô tin tức. Tôi tưởng đến những việt bất thường xảy ra cho hai người. Nếu họ không bị bại lộ hành tung thì tất bị hại, hoặc họ đã biến tính hàng giặc.

Dứt lời, Đường Toàn từ từ đảo mắt nhìn Quan Tam Thắng cùng Vương Càn rồi tủm tỉm cười nói:

– Nhưng bây giờ ngoài hai nguyên nhân vừa nêu ra, có thể còn nguyên nhân thứ ba nữa.

Đại hán áo vàng nhìn ba gã quần áo chẽn đang đứng ngoài cửa bảo:

– Các ngươi hãy lui ra.

Đại hán áo vàng chờ cho hai gã đi xa, mới quay lại hỏi Đường Toàn:

– Quân sư nói nguyên nhân thứ ba đó là nguyên nhân nào?

Đường Toàn đáp:

– Có thể bị họ bắt ép phải uống thuốc độc đến nỗi thần trí mê man quên cả thân thế gốc gác mình.

Đại hán áo vàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Bây giờ chúng ta hội họp cùng bọn Thiết mộc đại sư bàn kế dụ địch, hay là theo cách “Sấm nổ không kịp bưng tai” áp đảo bờ sông, bắt lấy Mẫn cô nương đó rồi hãy bàn?

Đường Toàn đáp:

– Cứ như lời Quan huynh vừa nói đây thì Mẫn cô nương đó chưa rõ chân giả mà lại giữ một địa vị khá quan trọng. Giả tỷ bắt được cô ta thì đó là thượng sách.

Nhưng lỡ ra không thành thì chẳng những bứt dây động rừng mà hành tung Bang chúa cũng bị tiết lộ.

Đại hán áo vàng cười nói:

– Bang ta mười mấy tay cao thủ có mặt ở đây đem toàn lực ra mà đánh, dù không bắt được Mẫn cô nương nhưng quyết không đến nỗi thảm bại.

Vương Càn mấp máy môi nhưng không nói gì.

Đường Toàn nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc cùng Huỳnh Sơn Phí Công Lượng tuy là những vị đại hiệp danh vang thiên hạ, nhưng dù sao cũng không ở địa vị chưởng môn. Nếu Bang chúa thân hành tìm đến họ thì mất vẻ tôn nghiêm, chi bằng để tại hạ cùng Quan huynh đại điện Bang chúa đến tương kiến với họ trước.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Tại hạ sẽ khuyên bọn họ tới đây bái kiến Bang chúa cùng bàn mưu kế.

Bang chúa phái bọn tùy tùng ngăn trở cuộc hành trình của Mẫn cô nương lui lại một lúc. Tại hạ tính rằng việc này chỉ bàn định một lúc là xong.

Đại hán áo vàng cười nói:

– Quân sư cùng võ tướng đều đi cả, chẳng lẽ bổn Bang chúa lại ngồi yên.

Phải phân công ra mà hành động chứ! Các ngươi đi hội kiến Thiết Mộc đại sư, còn ta xuất lĩnh mười hai tay cao thủ ra bờ sông để ngăn trở cuộc khởi trình của Mẫn cô nương. Chúng ta sẽ tề tựu ở bờ sông nghe.

Đường Toàn dặn:

– Xin Bang chúa đừng vội ra mặt xung đột với cường địch, chờ thuộc hạ trở lại rồi sau sẽ liệu.

Đại hán áo vàng vẫn tươi cười nói:

– Bất luận các ngươi có tìm thấy Thiết Mộc đại sư hay không, ta rất mong các ngươi mau trở lại bờ sông.

Đường Toàn vâng mệnh, khoanh tay cáo từ, thong thả bước ra khỏi nhà tranh. Xe ngựa đã chờ sẵn ngoài cửa.

Quan Tam Thắng tung mình lên ngựa, Đường Toàn đủng đỉnh bước lên xe.

Cỗ xe lừa này, Đường Toàn tự nghĩ cách chế ra:

xe nhỏ mà bánh to, khác với xe thường. Trong xe chỉ ngồi được hai người, phía trước có nắp đậy, trông xa tựa hồ như một chiếc thuyền thoi nhỏ. Cách cấu tạo xe này rất khéo, chuyển động rất mau chóng.

Trước xe đóng hai con lừa cao lớn dị thường. Một gã đại hán đôi lông mày vểnh lên, mặc quần áo ngắn sắc đen, chờ cho Đường Toàn lên xe rồi mới nhảy lên lưng lừa.

Một trong ba gã đại hán áo đen đứng cửa lúc nãy chạy ra khom lưng hỏi:

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Phải rồi! Ngươi dẫn đường cho ta.

Gã vâng lời chạy trước.

Đường Toàn nhìn Dạ Ưng Tử Vương Càn hỏi:

– Vương huynh cưỡi ngựa hay ngồi xe với tôi?

Vương Càn cười nói:

– Tiểu đệ muốn được thử ngồi xe với Đường huynh.

Nói rồi nhảy lên ngồi phía sau Đường Toàn.

Vương Càn lên xe thấy trên chỗ ngồi Đường Toàn có vô số vòng đồng, nút sắt lấy làm lạ hỏi:

– Những vòng đồng, nút sắt đó dùng để làm gì?

Đang hỏi thì xe đã bắt đầu chạy. Con lừa kéo xe này rất quí giá chạy cực lẹ chẳng kém gì tuấn mã.

Người dong xe điều khiển rất thạo, nên xe lừa theo kịp sát ngựa Quan Tam Thắng.

Vương Càn khen thầm:

“Cỗ xe này hay thật!”. Gã đại hán áo đen dẫn đường chạy rất nhanh, đi trước ngựa Quan Tam Thắng.

Đường Toàn thốt nhiên quay lại khẽ hỏi Vương Càn:

– Tiểu đệ không tập võ nghệ, Vương huynh biết rồi chứ gì?

Vương Càn cười đáp:

– Tinh thần và sức lực con người có hạn. Đường huynh nếu còn để tâm đến võ nghệ thì bụng nào mà chứa được bấy nhiêu sách.

Đường Toàn cũng cười hỏi:

– Vạn nhất có người tập kích xe lừa thì làm thế nào?

Bấy giờ Vương Càn mới tỉnh ngộ đáp:

– Phải rồi! Những vòng đồng, nút sắt trong xe này đều là nút cơ quan để chống địch phải không?

Đường Toàn nói:

– Vương huynh quả là bậc kiến thức hơn người.

Vương Càn tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ mong có cơ duyên được xem Đường huynh diệu dụng những cơ quan chống địch này.

Đường Toàn phe phẩy quạt lông nói:

– Chẳng giấu gì Vương huynh, những cơ quan bố trí trong xe lừa không phải một hai ngày mà xong, nhưng khi đã phát động chỉ dùng được có một giờ ba khắc là hết.

Vương Càn không nói gì nữa, ngoảnh đầu nhìn ra ngồi, thấy cây hai bên đường tựa hồ như chạy lùi lại phía sau. Tốc độ xe này cực kỳ mau lẹ, có thể mau hơn cả tuấn mã của Quan Tam Thắng.

Vương Càn lầm bẩm:

– Quái lạ! Xe chạy lẹ thế này mà sao mình không thấy lắc lư. Vương Càn đưa mắt ngó Đường Toàn, thấy y cầm quạt trong tay không phe phẩy gì cả dường như đang tư lự để giải quyết một vấn đề trọng đại. Vương Càn muốn nói chuyện nhưng ngậm miệng lại, sợ kinh động luồng tư tưởng của Đường Toàn.. Bỗng thấy đại hán áo đen dẫn đường vỗ tay một cái rồi dừng chân lại nói:

– Thưa Đường gia, Quan gia, nhà từ đường đó ở trong thôn này.

Quan Tam Thắng dừng ngựa lại nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều là những bậc khả kính trong võ lâm, chúng ta không nên thất lễ.

Đường Toàn xuống xe dặn đại hán dẫn đường cùng người dong xe đứng ngồi đợi. Đại hán áo đen vừa quết mồ hôi trán vừa nói:

– Đệ tử xin dẫn đường cho Đường gia và Quan gia.

Nói xong rảo bước đi trước.

Thôn trang này có chừng ba bốn trăm nóc nhà. Gã đại hán dẫn đường đã quen lối đưa hai người vào đến cổng nhà từ đường, dừng lại hỏi:

– Có cần đệ tử vào thông báo trước không?

Đường Toàn lắc đầu, dặn gã đứng chờ ngồi, tay phe phẩy quạt lông đủng đỉnh đi vào. Quan Tam Thắng bước tới đi song song với Đường Toàn để tiện hộ vệ cho y.

Đường Toàn quay lại mỉm cười khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Bọn Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng trong việc phòng gian không biết có hỏi tra gì bọn mình không?

Hai người vào đến nơi thì thấy cửa đóng trong nhà im lặng như tờ.

Quan Tam Thắng nhíu cặp lông mày khẽ nói:

– Để tôi vào trước xem nào. Quân sư hãy lưu lại một chút.

Chưa dứt lời, cánh cửa đột nhiên mở ra, Huỳnh Sơn Phí Công Lượng từ từ bước ra, đưa mắt nhìn Đường Toàn, Quan Tam Thắng rồi hỏi:

– Quan huynh đã đến đấy à? Còn vị này chắc là quân sư bên quí bang?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Phải chăng đại gia là Huỳnh Sơn Phí Công Lượng?

Hai người chưa quen biết nhau, mới gặp lần đầu mà đã gọi ra đích danh dối phương. Thế mới biết

cả hai đều là người rất tinh tế. Những điều nghe được về nhân vật nào đã thuộc kỷ trong lòng.

Phí Công Lượng nói:

– Mời Đường huynh, Quan huynh vào!

Đường Toàn tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

“Bọn này ẩn trong chính sảnh nhà từ đường rồi đóng cửa chặt là có ý gì?”. Y vừa nghĩ vừa từ từ bước vào, ngẫng đầu lên nhìn thấy mười mấy gã đại hán y phục khác nhau, tay cầm binh khí. Gã nào cùng nhắm mắt mà ngồi. Chính giữa là hai vị hòa thượng mặc áo nhà sư sắc tro, ngồi kề vai nhau.

Quan Tam Thắng khẽ nói:

– Đường tú tài. Hai vị ngồi giữa là Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư đó.

Đường Toàn nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc rồi đưa mắt nhìn quần hào khắp một lượt, tựa hồ như lưu tâm rất kỹ đến từng người.

Phí Công Lượng thấy Đường Toàn không nói gì, chỉ chăm chú nhìn từng người thì không nhìn cười cất tiếng hỏi:

– Đường huynh! Đường huynh có nhận ra các vị này chăng?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Tiểu đệ ít bôn tẩu giang hồ, chẳng biết được mấy người. Sở dĩ tiểu đệ chú ý nhìn là vì tìm xem có ai là gian tế trà trộn vào đám này không?

Phí Công Lượng rùng mình tự nghĩ:

“Thằng cha quân sư quạt mo hay nói nhăng, phải làm cho y bẻ mặt mới được”. Nghĩ vậy, liền giả vờ kinh ngạc nói khích:

– Việc này hai vị đại sư cùng tiểu đệ đã phí rất nhiều tâm lực mà thủy chung vẫn chưa tra ra. Đường huynh liệu có truy được ai là gian tế không?

Đường Toàn tủm tỉm cười, lùi lại hai bước khẽ nói với Quan Tam Thắng cùng Vương Càn mấy câu, rồi trở lại đứng ngang vai bên Phí Công Lượng. Quan Tam Thắng ngầm vận công lực, thong thả bước về phía Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư.

Dạ Ưng Tử Vương Càn theo sau Quan Tam Thắng nhưng cách nhau chừng ba bước.

Bọn người này tuy bề ngồi đều là làm bộ nhắm mắt điều hòa hơi thở, nhưng kỳ thực có đến quá nửa giả bộ thế thôi, vừa nghe tiếng bước chân Quan Tam Thắng đã hé mắt ti hí để quan sát cử động của Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng đi tới phía sau Thiết Mộc, Phàm Mộc, khoanh tay nói:

– Tại hạ không ngờ hai vi.....

Đột nhiên vung tay nhanh như chớp chụp xuống một đại hán mặc võ trang màu lam thẫm.

Đại hán này chân tay cùng mau lẹ dị thường, tuy Quan Tam Thắng hạ thủ một cách bất thình lình mà gã né tránh kịp, phóng chân đá vào huyệt đan điền ở bụng dưới đối phương.

Hai người vừa động thủ Vương Càn cùng bước tới nơi, đưa tay ra chụp vào một đại hán áo lam.

Quần hào giương mắt nhìn ra dường như không nhận ra đại hán áo lam, chỉ thấy gã hạ thấp tay xuống, tránh khỏi năm ngón tay của Vương Càn rồi trở tay đánh một chưởng vào trước mặt đối phương. Vương Càn lui lại hai bước tránh khỏi.

Quan Tam Thắng tằng hắng một tiếng vung tay phải đánh ra một chưởng, còn tay trái theo thế "Cầm Nã Thủ Pháp" chụp xuống cổ tay đại hán lam rất nhanh. Nhưng gã áo lam bản lĩnh cùng không vừa, khẽ chuyển mình đi đã tránh được cả đòn chưởng lẫn đòn Cầm Nã của Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng rùng mình nói:

– Thằng nhóc này võ công khá đấy.

Lại vung chưởng ra đánh.

Quan Tam Thắng giữ địa vị võ tướng Cái Bang lại nổi tiếng trong chốn giang hồ, mà ở trước mặt đông người, đánh mấy chiêu liền chưa hạ nổi một tên vô danh thì trong lòng tức giận vô cùng. Chưởng này Quan Tam Thắng dùng tận lực, thế mạnh tuyệt luân. Đại hán áo lam vung chưởng ra đón, bị chưởng lực đối phương hất lùi lại ba bước.

Quan Tam Thắng vừa chiếm được thượng phong, lập tức sấn lại vung tay phải đánh luôn ba quyền.

Ba chiêu này nhanh như chớp khiến cho đại hán chân tay luống cuống. Bên tai gã vang lên tiếng cười của Quan Tam Thắng, đồng thời tay trái Quan Tam Thắng phóng luôn ra hai chưởng, tay phải ra đòn Kinh Hồng Ly Vi nhằm đánh vào trước ngực đại hán.

Đại hán áo lam bị dồn vào thế bí vô cùng nguy ngập không đường né tránh, chỉ còn cách giơ tay lên đỡ chưởng lực mãnh liệt của đối phương. Dè đâu Quan Tam Thắng đột nhiên biến đổi thế đánh ra

thế Cầm Nã chụm năm ngón tay lại chụp xuống huyệt Mạch Môn bên phải đối phương.

Đại hán áo lam đột nhiên giơ tay trái lên, một mũi ngân châm từ trong tay rớt xuống.

Chương 33: Hồi 033

Ánh mặt trời do chỗ cửa mở nhà đại sảnh chiếu vào, ngân châm lóe lên một tia sáng xanh lè, rõ ràng mũi châm chỉ nhỏ bằng lông trâu mà toàn thân nó được luyện bằng chất kịch độc.

Quan Tam Thắng tự nhủ:

“May mà mình chụp trúng được huyệt mạch môn gã đúng lúc khiến gã không kịp phóng được ngân châm ra. Không thì tất mình khó tránh được kiếp vận này”.

Quan Tam Thắng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Đường Toàn lên tiếng giục:

– Điểm vào vựng huyệt gã cho mau.

Quan Tam Thắng quay lại nói:

– Gã không còn sức phản kháng, chỉ cần…

Chưa dứt lời, đại hán áo lam, sắc mặt đột nhiên biến cải, mồ hôi tuôn ra đầy trán như những hạt châu nhỏ xuống.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Thế là uổng hết tâm cơ rồi.

Giả tỷ Quan Tam Thắng biết trước mà điểm lẹ vào huyệt đạo đại hán thì không đến nỗi, nhưng tiếc rằng chậm mất rồi. Chất độc đã lên cơn, lúc Quan Tam Thắng chạm vào huyệt đạo gã thì sắc mặt gã đã biến đổi tắt thở chết rồi.

Quan Tam Thắng ngẩn người ra nói:

– Thuốc độc gì mà ghê gớm thế? Lên cơn mau lẹ không ai có thể tưởng tượng được.

Quan Tam Thắng vừa buông năm ngón tay ra, tử thi đại hán áo xanh lăn xuống đất. Phí Công Lượng thong thả bước tới, chú ý nhìn thi thể đại hán khẽ thở dài nói:

– Gã này chưa có cơ hội uống thuốc độc vào bụng, không biết làm sao mà chết được?

Đường Toàn lại gần nói:

– Thuốc độc gã giấu sẵn trong miệng, lúc cần chỉ cần cắn vỡ cái vỏ ngoài là nuốt vào bụng, chất độc lập tức lên cơn.

Phí Công Lượng tủm tỉm cười nói:

– Trên chốn giang hồ thường đồn đại về tài năng của quân sư, bữa nay tôi mới biết, quả nhiên đáng khâm phục vô cùng.

Đường Toàn nói:

– Một gã hủ nho có tài đức gì mà Phí đại hiệp quá khen?

Phí Công Lượng nói:

– Có điều tiểu đệ chưa hiểu là tại sao Đường huynh biết người đó của đối phương cho trà trộn vào làm gian tế?

Đường Toàn đáp:

– Điều đó dễ lắm, bất luận là ai, chỉ cần lưu tâm một chút là nhận ra ngay.

Thoạt tiên phải biết quan hình sát sắc, tiểu đệ vừa vào nhà đại sảnh này, đã nhận ra ngay:

ai nấy nét mặt đều hiện vẻ lo âu, mà riêng người này mặt đầy sát khí...

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Lúc đó tiểu đệ vẫn còn lo nghi oan cho người ngay, thì nhờ được Quan huynh ra tay. Giả tỷ gã không phải là gian tế quyết không ngầm vận nội công đề phòng. Quan huynh ra tay mau lẹ là thế, nếu gã không phòng bị từ trước, tất không tránh kịp.

Thốt nhiên Thiết Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu, nói:

– Bọn lão tăng chính đang lo về việc này, nếu không được Đường thí chủ có diệu kế khám phá ra mau thì e rằng khó lòng trong phút chốc mà khám phá ra được.

Đường Toàn khoanh tay thi lễ cười nói:

– Tiểu đệ vang mệnh Bang chúa đến đây thăm các vị.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Âu Dương bang chúa cùng giá lâm đấy ư? Nếu vậy hay lắm. Hiện giờ người ở đâu?

Đường Toàn nghĩ thàm:

“Nơi đây có nhiều người phức tạp, không nên thuật lại những điều Quan Tam Thắng và Vương Càn đã mắt thấy tai nghe. Nghĩ vậy liền đáp:

– Tệ bang chủ muốn thân hành đến đây thăm quí vị, nhưng vừa được tin Mẫn cô nương lại vừa thấy xuất hiện ở bờ sông và đã xuống thuyền để sắp khởi trình. Nguyên bang chủ tệ bang cùng Mẫn lão gia là chỗ thâm giao, huống chi gần đây lại có tin đồn Mẫn cô nương là chánh phạm giết cha. Tệ bang chủ sợ thị đào tẩu, sau này khó mà tìm được nên vội vã đi ngay để ngăn trở những hành động của thị, chờ khi tra xét minh bạch rồi mới để thị đi.

Phí Công Lượng hỏi:

– Con tiện tỳ đó đã rời khỏi Mẫn Trạch rồi ư?

Đường Toàn đáp:

– Lời của tiểu đệ nói đây là do tin của đệ tử tệ bang đưa đến, chắc không sai được.

Phí Công Lượng đột nhiên quay lại lớn tiếng nói với Thiết Mộc đại sư và Phàm Mộc đại sư:

– Hai vị lão hòa thượng! Việc đã đến thế này còn nói đến chuyện từ bi sao được? Đã đành các vị không muốn nói đến chuyện sát hại sinh linh, nhưng không thế thì sao ngăn trở được họ? Theo ý Phi mỗ thì Mẫn cô nương đó đã bị bắt sống từ lâu rồi, bây giờ còn đâu để lên thuyền mà định đi nơi khác?

Thiết Mộc đại sư từ từ đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

– Có một điều lão tăng cần nói để các vị biết là vừa rồi lúc lão tăng vận khí điều hòa hơi thở đã phát giác ra mình bị trúng độc.

Vừa dứt lời, mọi người đều biến sắc chú ý nhìn đại sư.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói tiếp:

– Lão tăng ngồi tỉnh tọa luyện công, thấy trong huyệt đan điền có điều khác lạ, dường như triệu chứng trúng độc.

Đường Toàn đột nhiên phe phẩy cây quạt trong tay cười nói:

– Quả vậy! Chẳng những lão thiền sư trúng độc mà thôi, mà đại đa số quí vị đều đã trúng độc nặng.

Thiết Mộc đại sư nhìn Phí Công Lượng nói:

– Phí huynh! Như vậy thì lời nữ lang nói trước không sai rồi.

Phí Công Lượng cười lạt bảo Đường Toàn:

– Xin Đường huynh coi xem tiểu đệ có bị trúng độc không?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Phí huynh nội công thâm hậu, tuy bị trúng kịch độc nhưng lên cơn chậm hơn.

Phí Công Lượng cười ha hả nói:

– Lúc tiểu đệ ghi tên vào Ký Tử Bạ, đã uống thuốc phòng độc rồi mà?

Đường Toàn cười nói:

– Bật luận thế nào, Phí huynh cùng đã trúng độc rồi. Thuốc độc này không có cách gì khắc chế được.

Phí Công Lượng hỏi:

– Đường huynh coi thế nào mà biết tiểu đệ trúng độc? Sao tiểu đệ không thấy gì khác lạ?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Tiểu đệ dám cả quyết với Phí huynh, nhất định trong vòng một tháng chất độc sẽ phát tác.

Phí Công Lượng nửa tin nửa ngờ, lại ngầm vận khí thử xem, nhưng vẫn không thấy gì, thì bực mình nghĩ thầm:

“Thằng cha quân sư quạt mo này từ lúc dùng trá thuật tra ra được gian tế, xem ra giọng lưỡi mỗi lúc một lên mặt.” Phí Công Lượng nghĩ vậy cười lạt hỏi:

– Thế trong vòng một tháng mà chất độc không phát tác thì sao?

Đường Toàn hỏi lại:

– Thế Phí huynh có muốn đánh cuộc với tiểu đệ không?

Phí Công Lượng cười đáp:

– Tiểu đệ bình sinh không tin tà thuật. Nếu Đường huynh muốn đánh cuộc thì tiểu đệ cùng vui

lòng.

Đường Toàn hỏi:

– Phí huynh muốn đánh cuộc như thế nào?

Phí Công Lượng đáp:

– Cái đó còn tùy ở nơi Đường huynh!

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ muốn đem thủ cấp ra đánh cuộc được chăng? Nếu trong vòng một tháng mà chất độc trong người Phí huynh không lên cơn thì Phí huynh cứ đến tệ bang hỏi bang chủ Cái Bang mà lấy thủ cấp của tiểu đệ. Tiểu đệ xin cắt đầu để sẵn chờ.

Phí Công Lượng không ngờ Đường Toàn dám cả quyết đến thế không khỏi thộn mặt ra.

Quan Tam Thắng đột nhiên lại gần khẽ bảo nhỏ Đường Toàn:

– Võ công y ghê gớm lắm, Đường huynh chớ nên ngồi lâu với y.

Phí Công Lượng nói:

– Được rồi! Đường huynh đã dám đem thủ cấp ra cá, tiểu đệ cùng đành đưa tính mạng ra đặt cuộc.

Thiết Mộc đại sư nói xen vào:

– Hai vị tội gì mà tranh hơi nhau, ai lại vì một câu nói mà đem tính mạng ra đặt cuộc bao giờ? Lão tăng cùng Âu Dương bang chủ lâu nay chưa được hội diện, chi bằng chúng ta ra cả bờ sông để hội diện cùng giúp người một tay, ngăn trở không cho con yêu nữ đó chạy thốt...

Đại sư ngừng một lát, quay lại nhìn quần hào rồi nói tiếp:

– Con yêu nữ này đã có thể hạ độc mà bọn ta không biết, tất nó có cách giải độc. Nếu bắt sống được nó thì lo gì nó không chịu đưa thuốc giải độc ra.

Những người có mặt tại đây, hầu hết đã từng bôn tẩu giang hồ đã lâu, biết nhiều hiểu rộng, kinh nghiệm dồi dào, lúc ghi tên vào Ký Tử Bạ đã vận khí đề phòng. Bây giờ nghe nói đều trúng độc cả, ai cũng lấy làm kỳ.

Vì lẽ võ công mỗi người không đều nhau nên trúng độc cùng có kẻ nặng người nhẹ, mà chất độc phát tác cũng có mau có chậm khác nhau. Số đông đã cảm thấy chất độc phản ứng, vừa nghe Thiết

Mộc đại sư đề cập tới việc đuổi theo nữ lang áo trắng để bức bách nàng đưa thuốc giải độc ra ai nấy đều hưởng ứng, lục tục đứng dậy.

Đường Toàn tủm tỉm cười, vẫy Phí Công Lượng nói:

– Lời Thiết Mộc đại sư rất chí lý. Chúng mình chẳng nên vì một đôi câu tranh luận mà mất hòa khí.

Phí Công Lượng nói:

– Dù sao mặc lòng, tiểu đệ cũng không tin là mình bị trúng độc.

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Phí huynh không chịu tin lời tiểu đệ, tiểu đệ đành chịu chứ biết nói sao…

Ngừng một giây, Đường Toàn nói tiếp:

– Nếu chúng ta bắt được nữ lang áo trắng, chắc hỏi ra được Phí huynh có trúng độc hay không?

Phí Công Lượng cười ha hả nói:

– Tiểu đệ cùng Âu Dương huynh gần hai mươi năm nay chưa gặp nhau, trong lòng rất mong nhớ. Vậy ta nên đi mau để thấy mặt ông bạn già.

Nói xong rảo bước ra khỏi nhà đại sảnh.

Quàn hào nối đuôi nhau rời khỏi nhà từ đường.

Bên ngồi đã có bảy, tám gã đại hán mặc quần áo chẽn chờ sẵn, vừa thấy Đường Toàn, Quan Tam Thắng bước ra vội vái dài làm lễ bái kiến.

Quan Tam Thắng vẫy tay hỏi:

– Bang chủ hiện giờ ở đâu?

Một gã đáp:

– Đang đứng ngồi bờ sông chờ Đường gia và Quan gia.

Đường Toàn nhíu lông mày hỏi:

– Có việc gì khẩn cấp không?

Gã ngần ngừ đáp:

– Chúng tôi vâng mệnh Bang chủ đến đón Đường gia, Quan gia mau ra bờ sông. Dường nhự.. dường nhự..

Thấy gã ngập ngừng, Đường Toàn biết ngay là có việc quan trọng liền nói:

– Thôi không cần nói thêm gì nữa, mau dẫn đường cho bọn ta.

Đoạn vẫy tay một cái, chiếc xe lừa đặc biệt lại gần. Đường Toàn bước lên xe, Quan Tam Thắng cũng bỏ ngựa để đi bộ cùng quần hào.

Mọi người chạy rất nhanh, khoảnh khắc đã trông thấy dòng sông nước chảy cuồn cuộn. Một con thuyền buồm lớn đậu gần bờ. Trên bờ sông bóng người lấp loáng, tựa hồ như đang động thủ.

Thiết Mộc đại sư rảo bước chạy nhanh hôn.

Phí Công Lượng, Quan Tam Thắng, Phàm Mộc đại sư, Dạ Ưng Tử Vương Càn cũng co giò chạy nhanh như tên bắn.

Quàn hào đi theo đều gia tăng cước lực, thoắt cái đã đến bờ sông.

Trên con thuyền nhỏ, một chàng thiếu niên mặt vàng khè, tay vượn lưng ong, hai bàn tay đẹp như ngọc, đưa mắt chú ý nhìn mọi người trên bờ.

Trên bờ sông, bảy tám người đứng kề vai, quần áo người nào cũng ướt đẫm.

Một đại hán mặt áo hồng bào, hai mắt nhìn chằm chặp vào thiếu niên đứng trên thuyền nhỏ.

Đường Toàn lẹ bước tới gần đại hán áo vàng khẽ hỏi:

– Thưa Bang chủ! Phải chăng bọn này đều bị gã thiếu niên trên thuyền kia đánh bị trọng thương hết rồi?

Đại hán áo vàng đáp:

– Phải! Tám gã này không ai đấu được mười hiệp.

Bỗng thấy đại hán mặt đỏ tía nói:

– Bang chủ! Để tôi lên thử sức y.

Đường Toàn gạt đi nói:

– Không cần...

Lại nghe Đường Toàn khẽ nói:

– Thiết Mộc đại sư, Phàm Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm cùng Huỳnh Sơn Phí Công Lượng cùng quần hào đã đến bờ sông, Bang chủ có muốn cùng họ diện kiến không?

Đại hán áo vàng đang để hết tinh thần vào thiếu niên mặt vàng khè đứng trên thuyền nhỏ nên bọn Thiết Mộc đại sư cùng quần hào đến vẫn không biết.

Bang chủ nghe Đường Toàn nói mới quay lại nhìn, rảo bước đi tới cười ha hả nói:

– Nhị vị đại sư, lâu lắm nay mới được gặp.

Thiết Mộc đại sư chắp tay cười nói:

– Âu Dương Bang chủ vẫn khang kiện đấy chứ?

Đường Toàn thấy Bang chủ đi rồi khẽ hỏi Thần Hành Bách Công Báo:

– Gã thiếu niên trên thuyền nhỏ kia võ công cao cường lắm phải không?

Bách Công Báo đáp:

– Phải rồi! Tám tên hộ pháp bên Cái Bang ta đều bị gã đánh rớt xuống sông.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Gã này sắc mặt vàng khè song hai bàn tay trắng như ngọc, tất là tay võ nghệ tuyệt luân.

Ngừng một lát lại nói:

– Nếu gã không phải là người đã luyện võ đến mức tuyệt luân thì nhất định mặt gã đã bôi thuốc hóa trang.

Thiết Vệ Chu Đại Chi nói:

– Tôi muốn lên thuyền tỉ thí với gã, Đường gia tính sao?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Không cần! Bang chủ không chịu hạ lệnh cho hai vị xuống thuyền chắc người đã nhận xét võ công thiếu niên này không kém hai vị và chắc người đã sắp đặt đâu đấy xong rồi.

Thiết Vệ Chu Đại Chí cười lạt nói:

– Lão Chu này theo Bang chủ đánh đông dẹp Bắc, đã gặp hàng mấy ngàn tay cao thủ chưa chịu thua ai, chẳng lẽ không địch nổi thằng lỏi này ư? Xin Đường gia hạ lệnh để lão Chu hất gã xuống sông cho Đường gia coi.

Đường Toàn cười nói:

– Việc này phải chờ Bang chủ ra lệnh, tôi không dám quyết định.

Chương 34: Tiếng Tiêu Thức Tỉnh Người Mê Muội

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn thanh thần kiếm, run lên, nhưng không chịu động thủ.

Nữ lang áo trắng thấy Thượng Quan Kỳ không tuân lệnh thanh thần kiếm chỉ huy, trong lòng căm tức vô cùng! Nàng khoa kiếm loạn lên, lớn tiếng quát:

– Động thủ lẹ lên!

Thượng Quan Kỳ xuất thần nhìn thanh bảo kiếm, song vẫn đứng ỳ ra không chịu nhúc nhích.

Lúc đó, tiếng tiêu mỗi lúc một vang dội. Mọi người có mặt tại đó đều nghe rõ mồn một, tiếng tiêu xúc động tâm can. Vì thanh điệu quá cảm động, nên ai nấy ngây người ra mà nghe. Tiếng tiêu này không vào cung cách nào, tựa hồ như thanh âm một thiếu nữ rất xinh đẹp đang ngồi một mình trong chốn thâm khuê nỉ non tâm sự. Dần dần tâm thần ai nấy đều bị tiếng tiêu thu hút.. Bất thình lình Viên Hiếu thét lên một tiếng, băng mình nhảy xuống dòng sông nước chảy cuồn cuộn, lướt sóng mà lội về một chiếc thuyền nhỏ xa xa.

Anh chàng nửa người nửa vượn đó thực chẳng có gì đáng để cho người ta chú ý, nhưng thân pháp gã nhẹ nhàng lướt sóng rất tài tình khiến mọi người chăm chú nhìn theo lấy làm kinh hãi.

Viên Hiếu lội nước lẹ như tên bắn rồi đần dần mất hút vào dòng nước đục lờ cuồn cuộn chảy.

Nên biết rằng người gã không cao mấy, lội ra xa ngoài trăm trượng rồi bị những làn sóng nhấp nhô che khuất thân hình đi.

Mọi người theo dõi về phía Viên Hiếu lội đi với con mắt kinh ngạc, lo âu và khâm phục. Họ đều cho rằng dị nhân kia sẽ bị dòng nước cuốn đi và ra chiều luyến tiếc.

Tiếng tiêu mỗi lúc một uyển chuyển, biến thành thê lương ảm đạm nhỏ dần đi khiến mọi người đều phải lắng tai nghe rõ.

Đột nhiên tiếng tiêu ngừng bặt, nhưng dư âm vẫn văng vẳng trên không.

Lúc này, trong những người đứng đó thì đau khổ nhất là Quan Ngoại Thần Tiên Đỗ Thiên Ngạc. Vì chỉ mình ông ta biết đại khái về thân thế Viên Hiếu mà thôi. Chính ra thì Thượng Quan Kỳ hiểu rõ về gã hơn ông nhiều, song chàng uống phải thuốc mê hồn, mất hết nhân tính, không còn biết phân biệt

đâu là thiện đâu là ác đâu là bi khổ. Chàng chỉ đứng thộn mặt ra như tượng gỗ.

Thiết Mộc đại sư cất tiếng tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Âu Dương Bang Chúa! Phí đại hiệp! Bất luận thế nào bữa nay ta cũng không để y thị chạy thoát.

Phí Công Lượng lớn tiếng nói:

– Phải rồi.

Hai vai lạng đi, Phí nhảy sang chiếc thuyền lớn hai buồm. Lúc lướt qua mặt Thượng Quan Kỳ, Phí giơ tay ra điểm huyệt đạo chàng một cách đột ngột.

Từ lúc Thượng Quan Kỳ nghe tiếng tiêu, tâm trí chàng tỉnh lại một chút..Sau mấy trận kịch chiến chàng đã cảm thấy toàn thân mệt mỏi, nên Phí Công Lượng giơ tay ra điểm huyệt mà chàng không biết né tránh.

Đỗ Thiên Ngạc muốn ra tay ngăn trở Phí Công Lượng, xong ông lại nghĩ rằng:

“Thượng Quan Kỳ đã chiến đấu mệt nhoài, chi bằng để chàng bị điểm huyệt không nhúc nhích được, có thể mới đặng nghỉ ngơi một lát”. Nghĩ vậy, ông giả vờ như không trông thấy để mặc cho đối phương điểm huyệt.

Điểm huyệt Thượng Quan Kỳ xong. Phí Công Lượng lớn tiếng quát:

– Thôi hai vị lão thiền sư đừng giữ tâm địa từ bi nữa. Mau sang cả thuyền lớn này! Hãy bất sống con nhóc đã, rồi sẽ liệu.

Âu Dương Thống cười nói:

– Phí huynh bất tất phải nóng nảy, tôi chắc bọn họ chẳng chạy được nữa đâu.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn tứ phía thấy hơn mười chiếc thuyền thoi lướt mau lẹ vây quanh bốn mặt.

Trên mỗi thuyền có bốn gã đại hán mặc quần áo chẽn sắc tro. Người nào người nấy lưng giắt binh khí:

kẻ đao, người phán quản bút, lại có người lưng cao gồ lên tựa hồ như binh khí của gã là một cây nhuyễn tiên cuộn lại.

Từ số người cho đến cách ăn mặc và binh khí trên những thuyền này đều một luật như nhau.

Ngoài bốn người mang binh khí còn hai đại hán, một gã cầm lái, một gã chèo mũi. Tất cả có mười hai con thuyền và số người mang binh khí cộng được bốn mươi tám trên. Thoạt trông cách phục sức của họ đã biết ngay là người Cùng Gia Bang.

Khi mọi người đang phân tâm nhìn ra bốn mặt thì Phí Công Lượng đã hạ mình xuống chiếc thuyền lớn.

Nữ lang áo trong đưa cặp mắt sáng như sao ra nhìn bốn phía, biết ngay mình bị hãm vào giữa vòng vây.

Song nàng vẫn giữ thái độ trầm tĩnh, lạnh lùng. Trong lòng tuy cũng hơi kinh hãi, nhưng ngoài mặt tuyệt không lộ vẻ hoang mang. Nàng quay lại khẽ bảo:

– Kim Thiếu Hòa! Để ý trông nom thuyền bọn ta!

Kim Thiếu Hòa vâng lời trở gót vào trong khoang. Nữ lang áo trắng từ từ quay đầu ra, lạnh lùng nhìn Phí Công Lượng, hỏi:

– Phải chăng ngươi là Huỳnh Sơn Phí Công Lượng Phí Công Lượng đáp:

– Đúng rồi, Phí Công Lượng chính là lão phu.

Nữ lang áo trắng đột nhiên lớn tiếng gọi:

– Đỗ Thiên Ngạc! Người mau ra giải huyệt đạo cho y!

Đồng thời, nàng khoa thanh bảo kiếm trong tay lên.

Đỗ Thiên Ngạc dạ một tiếng rồi rảo bước chạy đến trước Thượng Quan Kỳ.

Thanh Thành Song Kiếm từ nãy giờ đứng thộn mặt ra, vừa trông thấy nữ lang áo trắng khoa kiếm lên, lập tức hai người rút bảo kiếm trên lưng ra đánh “Xoẹt” một tiếng rồi rảo bước tiến ra.

Song Kiếm Phái Thanh Thành, tiếng tăm lừng lẫy trên chốn giang hồ, cùng ra tay một lúc, hiệp lực chiến đấu thì Phí Công Lượng khó lòng chống được. Phí không khỏi giật mình chắp tay nói:

– Hai vị đạo huynh đấy ư. Lâu nay tôi không được gặp.

Ngờ đâu Thanh Thành Song Kiếm không lý gì đến lời chào hỏi của Phí Công Lượng từ từ bước đến gần.

Thiết Mộc đại sư lớn tiếng nói:

– Phí huynh phải cẩn thận? Hai vị đạo hữu phái Thanh Thành đã bị thuốc mê rồi đó…

Nhà sư chưa dứt lời, Thanh Thành Song Kiếm đã động thủ đánh luôn, ánh hào quang lấp lánh, hai người đều ra chiêu.

Hai đạo sĩ này nổi tiếng về kiếm thuật đã mấy chục năm. Nay vì thần trí u mê, hai vị vừa mới bắt đầu đã ra chiêu hiểm độc ngay.

Phí Công Lượng không dám đưa tay không lên đón đỡ thế kiếm của hai vị đạo sĩ phái Thanh Thành, liền tung mình nhảy lên lùi trở lại hạ mình xuống chiến thuyền nhỏ.

Thiết Mộc đại sư khẽ bảo:

– Phí huynh phải dùng binh khí mới được. Song kiếm phái Thanh Thành đã mất hết bản tính rồi không còn có ý thức gì nữa.

Phí Công Lượng khẽ gật đầu, thò tay trái vào bọc rút ra một cây thiết xích, tay phải cầm cái vòng vàng.

Lão quát lên một tiếng rồi lại nhảy sang thuyền lớn. Thanh Thành Song Kiếm đứng liền nhau bên cột buồm, vừa trông thấy Phí Công Lượng nhảy sang lập tức vung kiếm ra quét ngang.

Phí Công Lượng, lần này đã chuẩn bị, một mặt vận động nội công đề phòng, một mặt vung thiết xích ra. Binh khí hai bên va chạm nhau choang choảng. Kiếm của Thanh Thành bị gạt sang bên và chém xuống mạn thuyền.

Lúc này Đỗ Thiên Ngạc đã tới sau lưng Thượng Quan Kỳ đưa tay ra giải huyệt cho chàng.

Tuy Đỗ vẫn tỉnh táo, nhưng nữ lang áo trắng bảo sao phải nghe vậy để khỏi tiết lộ bí mật. Ông cố ý đi thong thả với hy vọng bọn Thiết Mộc đại sư ra tay ngăn chặn.

Quả nhiên, Phàm Mộc đại sư nhíu cặp lông mày, tung mình nhảy tới, tay trái vung chưởng đánh xéo ra. Đỗ Thiên Ngạc né mình tránh khỏi rồi vung quyền trả lại. Thế là hai người bắt đầu động thủ ngay trên thuyền nhỏ.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn xung quanh, thấy con thuyền lớn hai buồm, bị mười hai chiếc thuyền bủa vây khẽ hỏi Âu Dương Thống:

– Bọn này có phải là thuộc hạ Bang chúa không?

Âu Dương Thống mỉm cười đáp:

– Phải đó!.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên nhớ ra điều gì hỏi tiếp:

– Những người này phải chăng là Tứ Thập Bát Kiệt nổi tiếng giang hồ bên quý bang?

Âu Dương Thống nói:

– Chẳng qua được chút hư danh, xin đại sư đừng cười.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Bần tăng đã nghe danh tứ thập bát kiệt bên quý bang, cự địch theo thế liên hoàn có thể biến liền một lúc thành bảy thế trận. Ngoài ra mỗi người luyện được đến chỗ tinh vi một môn võ công đặc biệt. Uy thế bọn họ chẳng kém gì trận La Hán của chúng tôi mà biến hóa còn kỳ diệu hơn là khác.

Âu Dương Thống nói:

– Đại sư quá khen đó thôi.

Thiết Mộc lại nói tiếp:

– Tưởng chưa cần đến họ phải ra tay, để bần tăng qua tiếp sức cho Phí đại hiệp một lúc.

Phí Công Lượng vừa nhảy qua bên thuyền hai buồm thì gặp phải Thanh Thành Song Kiếm dùng thế kiếm kiên thủ ngăn cản không tiến được bước nào Thiết Mộc đại sư phất tay áo một cái, người đã vọt lên không, nhảy xuống thuyền hai buồm.

Thanh Thành Song Kiếm đột nhiên biến đổi thế đánh ánh kiếm vung ra thật rộng, hào quang lấp loáng.

Thiết Mộc đại sư bị những luồng kiếm quang bao vây.

Mười hai chiếc thuyền thoi lướt sóng rất lẹ tiến lại phía thuyền hai buồm.

Nữ lang áo trắng lên tiếng cười lạt xoay tay lại vẫy. Trong khoang thuyền bóng người thấp thoáng, mười hai gã đại hán vận áo chẽn đen chui ra. NGƯỜI nào cũng lưng giắt trường kiếm, trước ngực đeo một vật đen sì dài chừng hai thước, lớn bằng chén trà, chạy mau ra mạn thuyền. Mỗi người đứng đối diện một chiếc thuyền thoi dừng lại. Những thuyền này chỉ còn cách thuyền lớn không đầy hai trượng.

Bỗng thấy quân sư Đường Toàn thò tay vào bọc lấy ra một lá cờ to phất hoài.

Âu Dương Thống biết y có điều muốn nói, mà dưới thuyền hiện đang lâm vào tình trạng khẩn cấp, hai bên đánh nhau kịch liệt. Song ông trông thấy cờ hiệu Đường Toàn có vẻ khẩn trương đành phải

phi thân sang chiếc thuyền nhỏ.

Trong lúc âu Dương Thống còn đang lơ lửng trên không, thì đồng thời nữ lang áo trắng, đang đứng trên thuyền lớn cũng nhảy vọt lên không lộn đi mấy vòng, đặt chân xuống thuyền nhỏ. Nàng đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình vào Thượng Quan Kỳ giải khai huyệt đạo cho y.

Phàm Mộc đại sư tay trái ra chiêu "Huy trần thanh đạm" dùng đến tám phần kình lực phóng ra khiến cho Đỗ Thiên Ngạc phải lùi lại một bước, đồng thời lạng chân phải tạt ngang ra một bước, vung tay mặt nhằm đánh vào nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng xòe năm ngón tay trái ra nhằm chụp vào cổ tay của Phàm Mộc đại sư, còn tay phải vỗ trúng vào chỗ huyệt đạo của Thượng Quan Kỳ đã bị điểm.

Phàm Mộc đại sư nhíu cặp lông mày từ bi, phóng ra một cước "Khôi tinh thích đấu" để chống lại thế công của Đỗ Thiên Ngạc. Nhà sư hạ tay phải xuống dùng cả mười phần công lực đẩy mạnh một cái.

Nữ lang áo trắng vỗ đúng huyệt đạo của Thượng Quan Kỳ, tấm lưng mềm mại lạng đi, vai bên hữu đụng vào lưng chàng. Nàng chắp hai tay để chống lại chưởng lực của Phàm Mộc đại sư. Nội lực của nàng đâu có được thâm hậu như nhà sư nên hai chưởng lực chạm nhau, người nàng run lên, lùi lại hai bước. Thượng Quan Kỳ vừa được giải khai huyệt đạo bị thân uyển chuyển của nàng đụng vào, chàng không tự chủ được toàn thân bị xiêu về phía trước hai bước, toàn chân chàng lại cử động lại được như thường.

Nữ lang áo trắng vừa lùi rồi lại tiến lên ngay, phóng cả hai tay ra phản kích.

Tuy công lực nàng không bằng Phàm Mộc, song chiêu thuật kỳ ảo, thân pháp linh hoạt cũng đủ bổ sung được vào nhược điểm kia. Hai người dùng cả quyền cước chiến đấu kịch liệt, Đỗ Thiên Ngạc bỗng hóa ra người bàng quan.

Thượng Quan Kỳ được khai thông huyết mạch, lập tức cảm thấy mệt nhoài, vội vận động chân khí, điều hòa hơi thở. Đỗ Thiên Ngạc lẳng lặng quan sát tình thế.

Ông tính rằng bên Cùng gia Bang tuy chiếm được ưu thế về nhân số song khó lòng nhảy cả được lên thuyền để động thủ. Bên này có Thượng Quan Kỳ, Thanh Thành Song Kiếm, nữ lang áo trắng và mình nữa đều đem toàn lực ra ứng phó thì cuộc đại chiến này chưa chắc bên nào thắng bên nào bại. Ấy là chưa biết trong thuyền còn dấu tay cao thủ nào nữa hay không?

Trong lúc Đỗ Thiên Ngạc còn đang suy tính bỗng nghe Âu Dương Thống gọi:

– Phí huynh cùng hai vị lão thiền sư hãy dừng tay, tại hạ có điều thỉnh giáo.

Bang chúa nội lực sung mãn, tiếng nói sang sảng như chuông đồng. Quần hào tuy đang động thủ mà nghe rất rõ ràng.

Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng đánh với Thanh Thành Song Kiếm dư hai mươi hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại. Thiết Mộc bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

“Phái Thiếu Lâm và phái Thanh Thành xưa nay vẫn giao hảo với nhau nếu mình đánh bại Song kiếm tất gây ra mối xích mích, mà mình không hạ độc thủ thì Song kiếm lợi hại vô cùng khó bề thủ thắng. Đang lúc khó nghĩ thì thốt nhiên nghe tiếng Âu Dương Thống gọi, Thiết Mộc nghĩ thầm:

“Âu Dương Thống kêu mình hoặc giả đã có kế thắng địch” liền bảo Phí Công Lượng:

– Phí đại hiệp, Âu Dương bang chúa đã gọi bọn ta hẳn có việc quan trọng, chúng ta phải lên xem!

Phí Công Lượng dường như cũng không muốn kéo dài cuộc đấu với Thanh Thành Song Kiếm nên vừa nghe lời của Thiết Mộc đại sư cũng nghĩ ngay:

“ Thanh Thành Song Kiếm bị bỏ thuốc mê, tinh thần không còn sáng suốt mới đánh liều mạng với ta. Nếu ta đánh bị thương hai người này tất gây ra một mối thâm thù với phái Thanh Thành.” Nghĩ vậy Phí Công Lượng nhảy từ thuyền lớn sang thuyền nhỏ rồi lấy đà nhảy tót lên bờ. Thiết Mộc đại sư phất tay áo mạnh một cái, phóng kình lực mạnh ra khiến Thanh Thành Song Kiếm phải lùi lại một bước, rồi nhảy vọt sang thuyền nhỏ.

Nữ lang áo trắng đang cùng Phàm Mộc đại sư động thủ bỗng nhiên la lên:

– Mau chẹn đường đại sư!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại thấy Thiết Mộc đại sư liền vung quyền đánh ra, Thiết Mộc đại sư liền vung chưởng chống trả lại, Thượng Quan Kỳ cũng đưa chưởng lên đỡ. Hai bên chưởng lực chạm nhau làm rung chuyển chiếc thuyền nhỏ, Thượng Quan Kỳ thừa cơ chiếc thuyền đang chòng chành, hai tay thi triển những chiêu thuật hiểm độc nhằm đánh vào các huyệt trọng yếu của Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc mới chiến đấu với Thượng Quan Kỳ bốn năm hiệp đã biết đây là địch thủ ghê gớm hơn ai hết từ trước tới nay bất giác khen thầm:

“Thảo nào Phí Công Lượng và Âu Dương Thống không thắng nổi gã này.Bản lãnh gã thật trên đời hiếm có”. Thượng Quan Kỳ đánh dồn dập hơn hai chục quyền nữa.

Nữ lang áo trắng để ý nhìn Thượng Quan Kỳ đánh với Thiết Mộc đại sư, thấy chàng tay mau lẹ, thế đánh hiểm độc, bản lãnh có phần hơn mình nữa thì trong bụng mừng thầm. Nàng lẩm bẩm:

“Anh chàng này võ công tuyệt cao, thật là một tay đắc lực cho ta, từ nay ta phải trọng đãi chàng hơn”.

Vì nàng phân tâm nghĩ đến Thượng Quan Kỳ nên bị Phàm Mộc đại sư chiếm mất thượng phong.

Phàm Mộc đánh dồn dập liền hai chưởng khiến tay chân nàng luống cuống, phải lùi lại đến tận mạn thuyền. Giữa lúc ấy có tiếng gầm vang lên, một bóng người từ trên không rơi xuống thuyền nhỏ. Tiếng gầm vang lên lanh lảnh rất chói tai, kinh hồn đọng phách, quần hào không khỏi rùng mình. Mọi người đang động thủ nghe tiếng gầm khiếp đảm đều dừng tay lại, chú ý nhìn ra thấy Viên Hiếu trong tay cầm một ống tiêu bạc, ánh sáng lấp loáng, đứng sững trong thuyền nhỏ.

Gã về đến nơi một cách lặng lẽ, quần hào không một ai biết gã về lúc nào.

Bỗng gã cầm ống tiêu bạc giơ lên gọi to:

– Đại ca! đại ca!

Thượng Quan Kỳ lơ đãng cười nhìn gã rồi đột nhiên vung quyền đánh Phàm Mộc đại sư. Phàm Mộc đại sư biến sắc, tung người tránh khỏi, xoay tay lại đánh ra một chưởng. Viên Hiếu vung tay trái để gạt chưởng rồi nói:

– Đại ca tôi bị thuốc mê, xin đại sư phụ đừng tưởng lầm đại ca tôi vẫn còn sáng suốt.

Viên hiếu nói xong đưa ống tiêu lên miệng thổi. Một chàng tiếng tiêu uyển chuyển vọng lên trong không gian.

Tiếng tiêu vừa nổi dậy, Thượng Quan Kỳ lập tức dừng tay. Thiết Mộc đại sư giơ tay ra vẫy nói:

– Chúng ta lên đi thôi.

Nói rồi nhảy lên trước. Phí Công Lượng và Phàm Mộc cũng nhảy lên theo.

Đôi mắt sáng như sao của thiếu nữ bỗng giương lên tròn xoe, chằm chặp nhìn thẳng vào mặt Viên Hiếu. Nàng lộ đầy vẻ kinh ngạc và oán ghét. Thượng Quan kỳ thốt nhiên buông một tiếng thở dài rồi ngồi xuống lòng thuyền.

Thanh Thành Song Kiếm tựa hồ cũng bị tiếng tiêu làm xúc động, bảo kiếm đang cầm trong tay từ từ hạ xuống. Đỗ Thiên Ngạc thấy vẻ mặt đờ đẫn của Thượng Quan Kỳ và Thanh Thành Song Kiếm vội giả vờ làm như người mất hết tinh thần cũng ngồi phệt xuống lòng thuyền.

Nữ lang áo trắng thấy tình hình như vayt, xiêu tấm lưng liễu đi một cái lướt tới trước mặt Viên Hiếu rồi nhanh như chớp đưa tay ra điểm vào huyệt “Mệnh Môn” của gã.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nhưng không tiện đưa lời cảnh cáo gã, trong lòng hồi hộp vô cùng. Bỗng thấy Viên Hiếu lạng người sang bên bước chéo chân đi hai bước tránh khỏi chưởng nữ lang áo trắng. Đầu gã vẫn không xoay đi, gã tiếp tục thổi ống ngân tiêu. Tiếng tiêu dìu dặt uyển chuyển khiến cho mười hai gã áo đen đứng trên thuyền lớn hai cột buồm cũng bị quyến rũ từ từ lùi về phía sau.

Nữ lang áo trắng đánh một chưởng chưa trúng, lập tức phóng cả chưởng lẫn chỉ tới tấp đánh vào các huyệt trọng yếu trên thân của Viên Hiếu.

Viên Hiếu một mặt tung người tránh khỏi các đòn nữ lang tập kích, một mặt vẫn thổi ống tiêu bạc. Nữ lang áo trắng đánh liền một lúc hơn hai mươi chiêu, bỗng dừng lại, lên giọng lanh lảnh nói:

– Thôi! Ngươi đừng thổi nữa?

Viên Hiếu rùng mình hạ ngân tiêu xuống hỏi:

– Sao vậy?

Gã nhớ lại mẫu thân gã khi bực mình cũng cất tiếng lanh lảnh mà đượm vẻ thê lương lên gọi gã. Gã nghe tiếng nữ lang áo trắng không khỏi tâm thần rung động. Nguyên nữ lang áo trắng để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Thanh Thành Song Kiếm đều bị tiếng tiêu chế ngự. Lòng nàng không khỏi hoang mang nàng không ngờ về sau tâm thần nàng cũng bị chi phối, hồi hộp không yên.

Bình thường nàng là một người trầm tĩnh, lạnh lùng hơn ai hết. Song lúc tâm thần rối loạn, nàng không thoát khỏi nữ nhi thường tình, bất giác la hoảng lên.

Dư âm tiêu hòa tan vào trong không gian, trên mặt sông trở lại yên tĩnh.

Bỗng một cơn gió lốc thổi qua bốc tung nước lên. Ánh mặt trời chiếu xuống sông thật rực rỡ. Nữ lang áo trắng liếc mắt nhìn ánh nước, tựa hồ như nhớ đến một việc đã qua, khẽ nhíu cặp lông mày, ngưng thần suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, buông một tiếng thở dài với nét mặt đăm chiêu.

Đường Toàn đứng trên bờ sông vẫn chú ý nhìn nữ lang, theo dõi cả nét mặt biến đổi của nàng.

Viên Hiếu đứng ngây người một lúc rồi hỏi:

– Tại sao cô nương không để cho tôi thổi tiêu?

Nữ lang áo trắng cười lạt đáp:

– Ngươi thổi khó nghe lắm!

Viên Hiếu lắc đầu cười nói:

– Tôi vừa mới học nên thổi chưa hay nhưng rồi tập lâu chắc cũng nghe được.

Nữ lang áo trắng mắt long lanh, miệng tủm tỉm cười giơ ngón tay ngà ngọc lên nói:

– Ngươi đưa ống ngân tiêu cho ta coi một chút.

Viên Hiếu nói:

– Không được! Ống tiêu này của sư phụ tặng cho, không thể đưa cho người ngoài coi được.

Nữ lang áo trắng hồn hậu thẳng thắn, thấy gã bảo vậy nên thôi không nài ép. Nàng co tay lại nói:

– Đồ khỉ! Ta coi một chút thì đã sao?

Viên Hiếu nói:

– Nhưng sư phụ tôi đã dặn không được đưa ống tiêu này cho người khác, bất luận là ai.

Gã đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói tiếp:

– Chỉ một mình đại ca tôi muốn xem là được thôi.

Nữ lang hỏi:

– Sư phụ ngươi là ai?

Viên Hiếu đáp lẩn quẩn:

– Sư phụ đại ca cũng là sư phụ tôi?

Nữ lang áo trắng đằng hắng rồi nghĩ ngầm:

“Thằng nhóc nửa người nửa vượn này mà cũng giảo hoạt đến thế.” Nàng cười lạt hỏi:

– Đại ca ngươi với ngươi cũng học một thầy?

Viên Hiếu mừng rỡ nói:

– Đúng rồi! Cô nương đoán đúng quá?

Nữ lang áo trắng tuy rất bực mình, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Nàng biết Viên Hiếu tuy ngớ ngẩn nhưng hay nói thật nên nàng phải nén lòng nói:

– Người đó tên họ là chi?

Viên Hiếu hỏi lại:

– Cô nương hỏi ai?

Nữ lang áo trắng:

– Ta hỏi sư phụ ngươi.

Viên Hiếu nói:

– Cô nương hỏi tên họ sư phụ tôi ư? Tôi chẳng biết gì hết thì nói sao bây giờ?

Nữ lang áo trắng gắt lên:

– Chẳng lẽ y lại không có danh tính?

Viên Hiếu nói:

– Cần gì phải danh tính, chúng tôi gọi người bằng sư phụ được rồi.

Nữ lang áo trắng lại hỏi:

– Giả tỷ có người khác đến thăm thì ngươi bảo sao?

Viên Hiếu nói:

– Tôi chưa thấy một ai đến kiếm sư phụ tôi hết.

Nữ lang áo trắng tức giận xám mặt nhưng chẳng biết làm thế nào? Nàng vừa tập kích Viên Hiếu, đã biết gã bản lĩnh tuyệt luân, nếu động thủ chưa chắc đã nắm vững phần thắng. Hơn nữa ống ngân tiêu trong tay gã là một một vật làm cho nàng hoảng sợ.

Nếu gã cầm ống ngân tiêu thổi thì chẳng những kìm chế được bọn thuộc hạ mà chính nàng cũng vô phương chịu đựng, nên nàng bất đắc dĩ phải nén giận, gượng cười hỏi:

– Qúy tính ngươi là chi?

Viên Hiếu đáp:

– Tôi họ Viên, còn đại ca tôi họ Thượng Quan.

Nữ lang áo trắng nói:

– Ta có hỏi đại ca ngươi đâu?

Viên Hiếu nghiệm nét mặt, nói:

– Đại ca là người thứ ba mà tôi sùng kính trên đời. Sao cô nương lại không hỏi?

Nữ lang áo trắng nói:

– Thế người mà ngươi tôn kính nhất là ai?

Viên Hiếu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Người thứ nhất là người đã sinh ra tôi.

Nữ lang áo trắng biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua, khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngay. Nàng hỏi:

– Người thứ hai là ai?

Viên Hiếu đáp:

– Người thứ hai là sư phụ đã truyền thụ võ công cho tôi.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đưa cặp mắt sáng như sao nhìn Thượng Quan Kỳ, hỏi tiếp:

– Còn người thứ ba, phải chăng là gã sắc mặt vàng khè kia mà ngươi kêu bằng đại ca?

Viên Hiếu khẽ thở dài đáp:

– Đại ca tôi vốn là người tuấn tú lại rất thông minh, có điều...

Chưa nói đứt lời, gã liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc rồi đột nhiên không nói nữa.. Nữ lang áo trắng trong lòng rung động, vừa vẫy tay vừa nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các ngươi về thuyền lớn đi.

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy vọt lên, hạ mình xuống thuyền lớn, Đổ Thiên Ngạc cũng nhảy theo Thượng Quan Kỳ.

Nữ lang áo trắng giơ cổ tay đẹp như ngọc lên vẫy rồi khẽ hỏi Viên Hiếu:

– Sao? Nói có muốn lên thuyền lớn cùng bọn ta không?

Viên Hiếu ngó Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Đại ca tôi ở đó, dĩ nhiên tôi muốn lên theo.

Rồi gã nhảy vọt sang thuyền lớn.

Thiết Mộc đại sư thấy nữ lang áo trắng cùng bọn Thượng Quan Kỳ vào trong khoang rồi, mới vẫy tay hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa triệu bần tăng có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống đưa mắt ngó quân sư Đường Toàn. Ông toan mở miệng thì Đường Toàn đã cướp lời:

– Thưa hai vị đại sư cùng Phí đại hiệp, tiểu đệ đã bảo thuộc hạ sắp đặt bữa chay, xin mời các vị ăn uống một chút đã rồi tiểu đệ sẽ thưa chuyện.

Phí Công Lượng ngoảnh đầu nhìn con thuyền lớn hai buồm, nói:

– Chúng ta đi rồi, tôi e rằng nữ lang áo trắng khai thuyền cho chạy, mình dù muốn đuổi cũng không kịp nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Đại hiệp bất tất phải quan tâm, tại hạ đã phái người tệ bang giám sát nghiêm mặt chiếc thuyền lớn đó. Họ hành động gì đã có người ngăn trở giữ lại và báo tin ngay. Tại hạ đã dự bị mấy chục chiếc thuyền nhỏ canh chừng. Bất luận họ làm cách gì cũng không thoát được.

Quân sư Đường Toàn phe phẩy quạt lông nói tiếp:

– Theo sự quan sát của tiểu đệ thì trong vòng mấy giờ nữa, quyết nhiên chiếc thuyền đó chưa hành động gì đâu.

Phí Công Lượng hỏi:

– Sao ông biết?

Đường Toàn đáp:

– Nữ lang áo trắng xuống thuyền đã lâu, nếu định đi đâu là họ đi ngay rồi.

Song nàng trì hoãn không giương buồm, nên tiểu đệ biết thị còn đợi thuyền lại đây chờ.

Phí Công Lượng hỏi:

– Chờ gì?

Đường Toàn đáp:

– Cái đó tiểu đệ cũng chưa biết, chắc là họ chờ người đến tiếp viện.

Phí Công Lượng trầm ngâm một lúc rồi nắm chặt tay Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ nghe đại danh Đường huynh đã lâu, bữa nay hội diện, quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu đệ rất khâm phục.

Đường Toàn cười nói:

– Phí đại hiệp quá khen!

Rồi khoanh tay thi lễ hướng về Thiết Mộc đại sư, nói:

– Tiểu đệ xin dẫn đường cho ba vị.

Nói xong trở gót đi trước.

Bọn Thiết Mộc đại sư theo sau. Đi chừng hai ba dặm đến dưới một gốc cây ngô đồng lớn. Tại đây đã bày sẵn một bữa thịnh soạn. Bốn gã mặc quần áo chẽn sắc tro đang chờ dưới gốc cây, thoáng nhìn đã biết ngay là người Cùng Gia Bang.

Đường Toàn vẫy tay gọi bảo chúng:

– Các người chia ra bốn mặt để coi chừng. Nếu thấy động tĩnh gì thì lập tức báo tin ngay!

Bốn gã đại hán cúi đầu vâng lệnh đi ngay.

Thiết Vệ Chu Đại Chí cùng Thần Hành Bách Công Bảo đi theo sát bên Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống mời khách ngồi. Hai gã vẫn đứng thị lập hai bên, một tả một hữu, phía sau Âu Dương Thống. Phí Công Lượng đưa mắt ngó hai gã, tươi cười hỏi:

– Hai vị đứng sau Bang chúa phải chăng là Thần Hành, Thiết Vệ, từng nổi danh trên chốn giang hồ?

Âu Dương Thống cười đáp:

– Chẳng bõ Phí đại hiệp cười cho.

Nói rồi nâng chén mời:

– Xin liệt vị cạn chén này?

Đoạn uống cạn chén trước tiên.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cửa Phật giới tửu, bần tăng xin uống trà để thay thế.

Phí Công Lượng sau khi uống hết hai chén, cất tiếng hỏi:

– Bang chúa triệu chúng tôi đến đây, chưa rõ chỉ giáo điều chi?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Vừa nãy các vị động thủ, tiểu đệ đã theo dõi chiến cuộc, nhận thấy rằng, ta không nên ganh đua bằng sức mạnh, phải dùng mưu trí để thủ thắng.

Phí Công Lượng nói:.

– Lời Đường huynh thật chí lý. Chưa hiểu Đường huynh có diệu kế gì?

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ mời các vị ra đây, là để ăn uống chút đỉnh, hai là để bàn kế hoạch phá địch.

Thiết Mộc đại sư nói:

Đường huynh học đủ năm xe, lắm mưu nhiều trí, hẳn đã có diệu kế xin cho bần tăng được nghe cao luận.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Lão thiền sư dạy quá lời. Tiểu đệ là kẻ hủ nho, len lỏi vào trong đám giang hồ, may được Âu Dương Bang Chúa trọng người, giao cho chức quân sư ở Cùng Gia Bang, tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh đừng khách khí nữa.

Đường Toàn khẽ thở dài, nói:

– Cùng Gia Bang chúng tôi hiện nay phải gặp đại địch. Đại địch này chẳng những riêng cho Cùng Gia Bang mà uy hiếp cả các phái võ khác.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phải chăng Đường huynh nói về nữ lang áo trắng kia?

Đường Toàn cười nôi:

– Thị mới là một tên tiểu tốt trước ngựa mà thôi, còn nhân vật đứng sau sân khấu giật dây, so với thị còn lợi hại gấp trăm ngàn lần.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Không hiểu nhân vật đó là ai? Hẳn Đường huynh đã tìm ra manh mối?

Đường Toàn đáp:

– Y là người mà trên giang hồ thường gọi là Cổn Long Vương. Nhưng gốc gác là ai thì hiện nay chưa có cách nào biết rõ được. Có điều người này chẳng những võ công tuyệt thế mà mưu trí cũng hơn người. Thật là một nhân vật trên đời ít ai bì kịp.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Không những thế, y cử động rất thần bí, bao giờ cũng giấu mặt, không để lộ chân tướng. Y hoạt động trên chốn giang hồ chẳng khác gì con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, không ai biết đâu mà dò.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Bằng cứ vào đâu mà Đường tiên sinh nói như vậy.

Đường Toàn đáp:

– Nếu không đủ chứng cứ xác thực, không bao giờ tiểu đệ dám buột miệng nói càn. Xin đại sư hỏi lại tiên sinh đây cùng Quan huynh bên tệ bang, sẽ biết là tiểu đệ không nói hão huyền.

Đường Toàn vừa nói vừa trỏ vào Vương Càn.

Quan Tam Thắng đứng dậy nói:

– Vụ này chính mắt tiểu đệ cùng Vương huynh trông thấy, quyết không có sự giả trá nữa.

Đoạn Quan Tam Thắng đem những việc mắt thấy tai nghe trong tòa cổ miếu ra thuật lại từ đầu đến cuối.

Chương 35: Đường Quân Sư Lý Luận Phục Quần Hào

Ba tay cao thủ võ lâm:

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng nghe Quan Tam Thắng thuật chuyện đều biến sắc. Phí Công Lượng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Quan huynh chưa nhìn rõ mặt mũi người đó?

Quan Tam Thắng đáp:

– Lúc đó chúng tôi bị cái bàn thờ trước mặt pho lượng che khuất đi, không còn cách nào thò đầu ra được.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói tiếp:

– Giả tỷ chúng tôi không bị cái bàn thờ trước mặt che lấp thì mình trông rõ hơn được một chút, song hình tích không khỏi bị bại lộ.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng dù ít bôn tẩu giang hồ, song đã được nghe tên Cổn Long Vương.

Người này có tiếng đã lâu, mà ít ai thấy mặt.

Đường Toàn nói:

– Có thể nói quyết rằng chưa ai thấy mặt. Vì vậy mà tiểu đệ tưởng đến một sự kiện rất trọng đại.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin Đường huynh nói cho nghe.

Đường Toàn nói:

– Vân trang chúa tức Vân Cửu Long bề ngoài tựa hồ quỷ sầu mà ngấm ngầm lãnh đạo các phái võ Giang Nam, hình như lâu nay bặt tin. Người đó trước kia giao tình rất hậu với Bang chúa chúng tôi. Tiểu đệ cũng đã được thấy mặt hai lần.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói:

– Đường huynh nêu ra vụ này khiến tôi nghĩ tới một việc.

Quần hào chăm chú nhìn Vương Càn, tựa hồ rất quan tâm đến lời gã vừa nói.

Vương Càn hắng giọng nói tiếp:

– Đã có một thời kỳ mỗi năm Vân Cửu Long mời mấy vị tri kỷ đi chơi hồ Động Đình, trong khoảng mười năm liền không hề gián đoạn.

Phí Công Lượng đột nhiên hỏi xen vào:

– Vương huynh có chắc là Vân Cửu Long đi du hồ thật không?

Dạ Ưng Tử Vương Càn cười ha hả đáp:

– Dĩ nhiên là không. Hàng năm y mời toàn những tay võ công trác tuyệt. Vả lại cuộc chơi đều kéo dài ba ngày. Chẳng lẽ mỗi năm là một lần hứng chí, hơn nữa thời gian đi hồ đâu có nhất định được?

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Thời gian nào?

Vương Càn đáp:

– Dường như sau tiết Trung Thu tháng tám và trước ngày rằm tháng chín.

Gã nâng chén rượu nhấp cạn, đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Nếu tiểu đệ nhớ không lầm thì Âu Dương Bang Chúa là một trong các vị thượng khách của Vân Cửu Long.

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi, mấy năm trước đây thường thường tại hạ được y mời. Nhưng mấy năm sau này, vì bận nhiều việc quá nên tại hạ từ chối hai lần. Rồi từ đó không tiếp được thiếp mời nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Xin Âu Dương Bang Chúa thứ cho tiểu đệ nhiều lời được hỏi một câu:

Vân Cửu Long trang chúa mời Bang chúa đi hồ có mục đích gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Bề ngoài thì y bảo đi xem hoa bạch vi trong cảnh thu tàn, song tại hạ xem ra thì dường như y muốn tìm kiếm một vật gì. Những người cùng đi hồ đều thấy rõ điểm này, song Vân Cửu Long tuyệt không đề cập tới.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng thường nghe người nói đến Vân Cửu Long là lãnh tụ các phái võ miệt Giang Nam mà mình vô duyên chưa gặp được lần nào.

Đương Toàn nói:

– Vân trang chúa là người rất hòa nhã.

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Nhưng bần tăng lại nghe người ta đồn đại rất nhiều, bảo là y giả nhân nghĩa mà thực ra rất gian trá. Y giả vờ quy ẩn, ở trong bóng tối ban bố hiệu lệnh, chỉ huy bọn lục lâm miệt Giang Nam, ngồi một chỗ để chia tài vật.

Đường Toàn cười nói:

– Lời đồn đến tai đại sư không phải là không đúng. Đại hiệp hay đại đạo chỉ cách nhau sợi tóc. Vân Cửu Long đã làm việc thương luân bại lý không biết bao nhiêu, song những hành vi nghĩa hiệp cũng không phải ít. Người đó ở giữa khoảng vừa chính vừa tà. Bảo là quân cường bạo cũng đúng mà cho là người đại hiệp cũng không sai.

Thiết Mộc chắp tay tuyên Phật hiệu nói:

– Bần tăng nghe người ta bình luận, nhưng tự mình vẫn không tin.

Đường Toàn nói:

– Giả tỷ gặp người này, bạn tốt khuyên răn y đừng càn rỡ, thì y rất dễ trở nên một tay đại hiệp trong võ lâm hiện nay.

Âu Dương Thống vô cũng cảm khái nói:

– Về nhân cách Vân Cửu Long, tại hạ không dám phê bình. Song về đường võ công thì y thật là người siêu quần xuất chúng. Tại hạ còn kém xa.

Phí Công Lượng nói:

– Đáng tiếc cho một nhân vật anh hùng, tiểu đệ vô duyên không được gặp.

Sau này mong được Âu Dương Bang Chúa tiến dẫn một phen.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ xin hết sức.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Nhưng gần đây Vân Cửu Long đột nhiên mất mặt trên chốn giang hồ và không ai được tin tức gì về y nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Phải chăng Đường huynh nghi ngờ Cồn Long Vương tức là Vân Cửu Long hóa thân.

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ dám nói quyết Cổn Long Vương không phải là Vân Cửu Long.

Phí Công Lượng nói:

– Trên đời rất nhiều việc bất ngờ, sao Đường huynh dám quyết đoán như vậy?

Đương Toàn cười nói:

– Tiểu đệ vui miệng xin nói mấy câu rồ dại, chẳng những Vân Cửu Long không phải là Cổn Long Vương, mà còn bị Cổn Long Vương gia hại nữa là khác.

Phí Công Lượng nói:

– Sao Đường huynh biết?

Đường Toàn nói:

– Sông Trường Giang chia giới hạn phân minh, mặt dưới xuống tới Vân Nam gồm nửa sơn hà, một giải Trung Nguyên, hai bên bờ sông, bất luận việc gì cũng giấu không được Cùng Gia Bang chúng tôi. Có điều Âu Dương Bang Chúa bên tệ bang làm việc rất thận trọng, không chịu khinh xuất vọng động. Khi chưa biết rõ ngọn ngành thì bất luận ai làm việc gì trên bờ cõi tệ bang, chúng tôi cũng không can thiệp một cách hấp tấp.

Phí Công Lượng hỏi:

– Giả tỷ y hiếp tróc phụ nữ, cướp của giết người, quý bang cũng không can thiệp ư?

Đường Toàn cười nói:

– Nếu xảy ra những việc đó, tệ bang phái người ngấm ngầm ngăn cản, không để họ mặc sức hoành hành. Chờ bao giờ xét rõ lai lịch thuộc về môn phái nào, tệ bang sẽ thông tri cho bang phái ấy, phái người đến bắt về dùng kỷ luật bản môn trị tội. Trường hợp mà bản môn không chịu nghiêm trị, hoặc là kẻ đại đạo độc thân trên đám giang hồ, thì tệ bang mới tự xử lấy.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Bần tăng đi qua đâu, dân gian cũng coi quý bang như đức Phật sống che chở cho đời. Mấy tỉnh Trung Nguyên đều đội đức sâu xa của quý bang.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Nhưng hành vi của Vân Cửu Long lại khác hẳn tệ bang.

Phí Công Lượng khẽ thở dài, muốn nói nhưng lại thôi.

Đường Toàn đảo mắt nhìn quanh, tựa hồ để xem bọn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng có cảm ứng gì không, rồi nói tiếp:

– Các phái võ miệt Giang Nam tuy không hết thảy đều bị Vân Cửu Long chi phối, song y thế lực rất mạnh tương tự như Cổn Long Vương. Ai chưa được Vân Cửu Long thỏa thuận, tất y không chịu để cho hoành hành ở Giang Nam.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Nhưng hiện trạng ngày nay thì Cổn Long Vương hoành hành ngang ngược đối với các phái võ Giang Nam, còn Vân Cửu Long lại bặt tin.

Đường Toàn nói:

– Đó chính là chỗ khiến cho người ta phải đánh dấu hỏi. Nhưng Cổn Long Vương không phải là Vân Cửu Long hóa thân, tại hạ đám quyết như vậy, vì thế mà e rằng Vân Cửu Long đã bị nạn rồi.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vân Cửu Long lừng lẫy tiếng tăm, bất luận gây ra việc gì cũng náo động đến giang hồ, hay ít ra Hắc đạo Bạch đạo ở Giang Nam truyền tin đi.

Đường Toàn nói:

– Giả tỷ mà Vân Cửu Long gặp nạn ở nơi hoang vắng, thân nhân lại bít đi để lừa đời mấy năm, phỏng có gì là khó?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cũng có thể là bị Cổn Long Vương ngấm ngầm đánh thuốc mê để thâu dụng.

Mọi người ngồi ăn uống xem chừng có vẻ khâm phục Đường Toàn lắm, ai cũng chăm chú nghe, không nói câu gì. Đường Toàn ung dung phe phẩy quạt lông nói tiếp:

– Tiểu đệ tuy thưa thấy mặt Cổn Long Vương, song căn cứ vào những tài liệu lượm được thì biết đích là một tay văn võ kiêm toàn. Bất luận về võ công hay về mưu trí, Vân Cửu Long không thể bì kịp, thì đâu phải là tay địch thủ với y.

Phí Công Lượng xen vào:

– Âu Dương Bang Chúa cùng Vân Cửu Long đã là chỗ thâm tình sao không viết thơ phái người đến bên gia trang hỏi xem?

Âu Dương Thống cười nói:

– Phí huynh dạy rất phải, tại hạ xin tuân mệnh.

Rồi quay ra bảo Bách Công Bảo:

– Ngươi lấy giấy bút ra đây.

Bách Công Bảo đem giấy bút ra, Âu Dương Thống viết thơ xong dặn Thần Hành Bách Công Bảo:

– Ngươi cầm thơ này lập tức khởi trình đến Vân gia trang, diện trình Vân trang chúa Cửu Long.

Bách Công Bảo đón lấy thơ đi hai bước quay lại hỏi:

– Trường hợp mà Vân trang chúa không có nhà thì làm thế nào?

Âu Dương Thống trầm ngâm rồi đáp:

– Thì ngươi xin yết kiến Vân phu nhân, xin người mở xem ngay rồi hoặc viết thư hoặc nhắn tin cho ta.

Bách Công Bảo trở gót chạy liền. Phí Công Lượng chắp tay hỏi:

– Tôi đã nghe tiếng Thần Hành Bách Công Bảo bên quý bang từ lâu.

Chuyến này vừa đi vừa về mất chừng bao lâu?

Âu Dương Thống cười nói:

– Chỉ có hư danh vậy thôi. Một ngày y đi bất quá chừng được sáu bảy trăm dặm.

Đường Toàn tiếp:

– Cứ theo lộ trình mà đoán, như gặp chính Vân Cửu Long ngay, thì khoảng canh hai đêm nay sẽ về đến nơi. Nếu không gặp thì chưa biết chừng.

Dạ Ưng Tử Vương Càn đột nhiên nói xen vào:

– Chắc chắn là không gặp Vân Cửu Long rồi!

Đường Toàn cười nói:

– Lấy chỗ giao tình giữa Vân Cửu Long cùng Bang chúa tệ bang mà nói, trừ phi y không ở nhà, chứ đâu có lý không cho gặp. Cái khó là có tìm được Vân Cửu Long hay không. Dù sao việc này cũng không quan trọng. Chỉ cần bắt được nữ lang áo trắng trong chiếc thuyền lớn kia là việc tra ra nhân vật đứng sau bức màn không khó khăn gì nữa.

Đường Toàn từ từ đảo mắt ngó quần hào, ai nấy ngồi yên không nói gì.

Nguyên bọn này sau khi cùng nữ lang áo trắng động thủ đã biết rõ lực lượng cường địch ghê gớm, chẳng ai tin tưởng vào võ công để bắt sống được nữ lang, nên họ đành ngồi nín thinh.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói tiếp:

– Nếu chúng ta trông cậy vào võ công để tranh thắng với nữ lang áo trắng thì dù mình có thắng thị, tất cũng bị tổn thương. Vì thế mà tiểu đệ chủ trương dùng mưu để thủ thắng.

Phí Công Lượng nói:

– Đường huynh bàn rất chí lý, nhưng biết dùng kế gì bây giờ?

Đường Toàn cười đáp:

– Ta dùng độc trị độc. Bọn họ chuyên dùng chất độc để chi phối thuộc hạ, thì chúng ta cũng lấy chất độc để đối phó với họ. Tiểu đệ đã phái mười hai tên bơi lặn giỏi bắt ghim thuyền lớn lại để khi cần đến là đục thủng đáy cho đắm thuyền rồi bắt sống bọn họ. Nhưng sau tôi nghĩ rằng bọn họ đã dám đậu thuyền dưới sông thì chắc họ bơi lội dưới nước cũng thuần thục, nên tiểu đệ thay đổi phương pháp là dùng thuốc mê. Nếu việc này có hiệu quả thì bất họ dễ lắm, tránh khỏi một trận huyết chiến.

Đường Toàn lại nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc nói tiếp:

– Chắc hai vị lão thiền sư cũng cười tiểu đệ dùng thủ đoạn này. Nhưng hiện nay mình lâm vào tình thế đặc biệt, chẳng những cường địch võ công xuất chúng mà trong đám thuộc hạ đa số là bị họ dùng chất độc chi phối, cả những người không có tội tình gì với họ.

Một khi tinh thần của những người này đã bị kìm chế không biết gì nữa, họ sẽ hung dữ vô cùng! Tiểu đệ vừa đứng trên bờ lược trận đã nhận thấy Thanh Thành Song Kiếm cố nhiên là người trong phái lớn, gã thiếu niên sắc mặt vàng khè, không chừng cũng là tay cao thủ danh gia. Tay gã đẹp như ngọc, mà sắc mặt lại vàng bủng, có lẽ là gã đã nhồi thuốc hóa trang.

Đường Toàn nói đến chỗ hứng chí, bất giác mỉm cười phẩy quạt luôn mấy cái rồi nói tiếp:

– Khi gã gột rửa vết bôi trên mặt, biết đâu chư vị lại không nhận ra là người quen biết.

Thiết Mộc đại sư khen rằng:

– Võ lâm đồn đại rất nhiều về tiếng tăm hai vị văn thừa, võ tướng Cùng Gia Bang, bữa nay được nghe lời cao kiến, mới biết mắt thấy còn hơn tai nghe.

Đường Toàn thốt nhiên nghiêm sắc mặt nói:

– Hai vị lão thiền sư cùng Phí đại hiệp? Tiểu đệ còn mấy câu khó nghe, nói ra mong chư vị miễn trách.

Thiết Mộc nói:

– Bần tăng xin rửa tai để nghe lời cao luận.

Phí Công Lượng cũng nói:

– Đường huynh có điều gì xin cứ nói toạc ra.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ xem nét mặt mấy vị đây dường như đã trúng phải kịch độc, có điều bị nhẹ thôi, nên thời gian bộc phát có thể chậm lại, không chừng hơn mươi bữa, nửa tháng hay vào ba tháng cũng nên. Nếu không điều trị thì sau này phiền lắm đó!

Phí Công Lượng hỏi:

– Thật khó nói quá? Tiểu đệ tuy có biết sơ qua cách dùng thuốc độc và giải độc. Nhưng phương pháp dùng độc rất phức tạp. Người tinh về môn này, thường hòa nhiều loại chất độc với nhau, nên dù

là tay danh y chữa độc cũng không thể ngó qua mà đoán rõ bệnh tình.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đường tiên sinh coi giùm anh em bần tăng có bị trúng độc không?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng rồi! Hai vị lão tiền thiền còn bị nặng hơn Phí đại hiệp nhiều.

Thiết Mộc nói:

– Bần tăng đã vận khí thử, sao chưa thấy gì khác lạ?

Đường Toàn nói:

– Hiện nay các bạn trong võ lâm nhiều người có quan niệm sai lầm, căn cứ vào nội công thâm hậu của mình, tường chỉ vận khí hành quyết là có thể tự biết mình có bị trúng độc hay không? Kể ra thì biện pháp này cũng hợp lý. Song cách dùng mỗi ngày một cải biến. Các chất độc kỳ dị pha lộn với nhau rồi đem sử dụng đã thành tập quán. Mấy năm nay người dùng thuốc độc lại có chủ trương cho chất độc ngấm vào dây thần kinh chứ không cần cho đi qua dạ dày và ruột gan, khiến cho người bị trúng độc vẫn không hay biết. Mãi đến khi chất độc bộc phát, người bị hại mới cảm thấy thì đã quá muộn rồi, dù Hoa Đà tái thế cũng vô phương cứu chữa.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Ngồi nghe tiên sinh một lúc còn hơn đọc sách mười năm, lời cao luận tiên sinh thật là phi phàm.

Đường Toàn lắc đầu mỉm cười nói:

– Bản luận binh cơ trên giấy tờ, tiểu đệ chẳng qua xem sách thấy thế, còn thực hành ra sao khó nói quá. Xin lão thiền sư đừng vội quá khen.

Phí Công Lượng cũng nói:

– Nghe lời cao luận của Đường huynh như người đang ở chỗ tối được thấy ánh sáng.

Đường Toàn nói:

– Về cách chế thuốc độc cũng có lắm lối, có người chủ trương tương khắc, dùng toàn thuốc cay đắng, thế mà vô dụng. Có nhiều thứ thuốc không lấy gì làm mãnh liệt, nhưng sau khi hòa với nhau lập tức biến ra kịch độc. Cách đánh thuốc độc cũng tiến bộ rất nhiều, có người mượn gió đưa hơi,có người dùng nước lửa, hoặc ám khí để phóng ra. Mùi sắc thuốc độc trải bao phen biến cải đến nay thì

không cỏ màu sắc mùi vị gì cả, mà chất thuốc rất mạnh, chi một chút đã khiến người bị trọng thương...

Đường Toàn đưa mắt từ từ nhìn mọi người rồi nói – Chư vị đây bị trúng độc, biết mà không đề phòng được.

Đường Toàn khẽ thở dài rồi nói tiếp:

– Tiểu đệ nghe Quan huynh kể lại tình hình thì liệt vị có thể trúng độc trong lúc ghi tên vào ký tử bạ. Nếu quả như vậy thì không phái là giấu ở trong sổ mà đã luyện vào bút, nên các vị trúng độc mà không biết.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đường tiên sinh quả là cao kiến, bần tăng giờ biết mình trúng độc rồi.

Nhưng ở trong tình thế cấp bách, không có thì giờ rảnh để mà điều trị, đành chờ về chùa Thiếu Lâm rồi hãy hay.

Đường Toàn nói:

– Mặc dù lão thiền sư ở vào tình thế cấp bách, nhưng vẫn không thể để chất độc bộc phát ra sao thì ra, ít nhất cũng phải uống thuốc cầm để nó lên cơn chậm lại.

Thiết Mộc cười hỏi:

– Đường tiên sinh có thứ thuốc đó không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ đóng cửa, theo sách bắt chước tiền hiền chế ra một thứ thuốc giải.

Nhưng thứ này chỉ thích hợp với một loại thuốc độc. Còn đối với những chất độc vô song, chưa biết có công hiệu gì không?

Đường Toàn vừa nói vừa móc trong bọc ra cái bình sứ trắng, mở nút lấy mấy viên đưa cho quần hào rồi cười nói:

– Thứ thuốc hoàn này tuy chưa chắc đã chữa được chất độc cho quí vị, nhưng có bảo đảm là dùng nó không hại gì. Các vị cứ phóng tâm mà uống.

Phí Công Lượng tựa hồ vẫn không yên tâm, cầm viên thuốc lên ngửi, chờ cho Quan Tam Thắng, Vương Cán quết rồi, lão mới bỏ thuốc vào miệng.

Thiết Mộc, Phàm Mộc cầm lấy nuốt ngay.

Đường Toàn nói:

– Sau khi uống thứ thuốc này nên vận động một lúc cho thuốc mau thấm vào cơ thể song chư vị đây đều có tuyệt kỹ thì không cần, chi vận khí điều hòa hơi thở là đủ trợ lực để dẫn thuốc.

Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười rồi nhắm mắt vận khí đầu tiên. Quần hào cũng làm theo như vậy chỉ trong khoảnh khắc cảm thấy một luồng nhiệt khí trong huyệt đạo đan điền chuyển động, rồi từ từ lưu hành khắp cơ thể.

Đường Toàn đậy nắp bình lại cất vào bọc, chăm chú nhìn quần hào thấy mí mắt chuyển thành màu hồng lạt thì biết rằng thuốc đã phát sinh công hiệu.

Ông nghĩ thầm:

“Sau khi thuốc này thấm vào người toàn thân sẽ nóng ran, khó chịu. Mình không bảo họ trước e rằng sẽ đưa đến chỗ hiểu lầm.” Đường Toàn đang ngẫm nghĩ, Thiết Mộc đại sư bỗng mở to mắt, hai tia thần quang kỳ dị chiếu thẳng vào mắt Đường Toàn.. Đường Toàn mỉm cười hỏi:

– Phải chăng lão thiền sư thấy trong mình nóng lên?

Thiết Mộc gật đầu đáp:

– Đúng thế.

Đường Toàn cất cao giọng lên nói:

– Các vị đừng ngại chi hết. Chất thuốc này đã gặp chất độc trong mình đại sư, nhiệt khí sắp bốc lên khiến cho phủ tạng nôn nao. Nhưng chỉ chừng ăn xong bữa cơm sẽ trở lại dễ chịu.

Đường Toàn chưa dứt lời thì Phí Công Lượng cùng Phàm Mộc đại sư cũng mở mắt trừng trừng. Phí Công Lượng còn ra vẻ oán hờn, nhìn chằm chặp vào Đường Toàn, nhưng khi nghe Đường Toàn giải thích rồi, lão cũng nguôi đi một chút, cười lạt hỏi:

– Phải chăng đó là những lời gan ruột của tiên sinh?

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Tiểu đệ thực có lỗi không nói trước, không dám trách Phí đại hiệp đã hiểu lầm.

Phí Công Lượng cười hềnh hệch hỏi:

– Nếu thuốc này không phải là thuốc giải độc?

Đường Toàn nhíu lông mày đáp:

– Phí đại hiệp không tin tại hạ thì dù tại hạ có miệng lưỡi như Tô Tần cũng không thể giải bày được. Nhưng chỉ trong chốc lát các vị sẽ phục hồi như cũ.

Phí Công Lượng giương mắt nhìn Âu Dương Thống rồi từ từ cúi đầu xuống, ngầm vận nội công, đột nhiên lão phóng chân phải điểm vào huyệt tam âm giao Đường Toàn.

Đường Toàn bị đánh đòn này, toàn thân run bắn lên, sắc mặt lợt lạt.

Âu Dương Thống cả kinh hỏi:

– Tiên sinh, làm sao thế?

May mà Phi Công Lượng lúc đưa chân ra đá, chuẩn bị chỉ điểm huyệt Đường Toàn bằng sức, âm nhu chưa đến nỗi bị chấn động. Đường Toàn thò tay vào bọc lấy khăn tay lau mồ hôi trán cười nói:

– Tôi không sao cả, vì đêm qua gặp gió lạnh, trong người hơi khó chịu, chỉ ngồi một lúc là khỏi.

Thốt nhiên Phí Công Lượng nhìn bọn Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Hai vị lão thiền sư đã thấy dễ chịu chưa?

Thiết Mộc đáp:

– Trong nội phủ hơi nôn nao một chút và người phát nóng, chưa có gì khó chịu cho lắm.

Phí Công Lượng tủm tỉm cười nói:.

– Nếu hôm nay bọn ta uống đây không phải là thuốc giải độc thì...

Đường Toàn mỉm cười ngắt lời:

– Nếu Phí đại hiệp bị chết về thuốc của tiểu đệ, thì chắc tiểu đệ cũng khó lòng sống được.

Phí Công Lượng cười nói:

– Đường huynh không có tâm địa độc ác thì bất tất phải sợ hãi.

Đường Toàn nói:

– Trên chốn giang hồ có tiếng đồn rằng rất khó mà lòe bịp được Phí đại hiệp. Nay xem ra quả

nhiên đúng.

Phí Công Lượng nói:

– Tiểu đệ chả có tài cán gì đâu, duy có một điều là không muốn để người ta chơi khăm.

Đường Toàn cảm thấy nửa người tê nhức, tay phải cũng đau buốt, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh cười nói:

– Bây giờ Phí huynh có thể khoan vận nội công được rồi đó.

Những người ngồi nghe câu chuyện đối đáp giữa Đường Toàn và Phí Công Lượng không hiểu đến ý kiến sâu sắc chỉ nhìn chằm chặp vào hai người.

Âu Dương Thống thấy Đường Toàn sắc mặt dần dần tươi lại, thở phào nói:

– Tiên sinh người vẫn yếu, lại vì việc bang bề bộn mà lao tâm quá độ, nên thể chất lại càng kém đi. Nếu tiên sinh thấy khó ở thì nên nằm nghỉ. Các vị đây toàn là người hào hiệp, độ lượng rộng rãi, không ai trách tiên sinh thất lễ đâu.

Đường Toàn nói – Đa tạ Bang chúa có lòng săn sóc. Thuộc hạ tuy hơi khó ở, nhưng không hề chi.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh giỏi nghề thuốc, sao không uống một chút cho đỡ.

Đương Toàn đáp:

– Không cần phải thế, thuộc hạ thấy dễ chịu nhiều rồi.

Thực ra tay ông tê nhức, cử động khó khăn ông sợ móc tay vào bọc lấy thuốc, Âu Dương Thống sẽ nhận ra cử động ngượng nghịu nên nói quanh cho xong chuyện. Thiết Mộc đại sư cũng cảm thấy trong mình có điều gì khác lạ quay lại nhìn Phí Công Lượng hỏi:

– Phí huynh có thấy gì không?

Phí Công Lượng đáp:

– Tiểu đệ chỉ thấy phát nhiệt, còn lão thiền sư thấy thế nào?

Thiết Mộc nói:

– Đương nhiên tiên sinh quả đã không lầm, bần tăng cảm thấy trong người khoan khoái hơn nhiều.

Phí Công Lượng bẽn lẽn cười đáp:

– Tại hạ chưa thấy gì hết.

Nói xong nhắm mắt, vận khí điều hòa hơi thở.

Trên chiếu rượu, ai nấy đều ngồi yên lặng.

Âu Dương Thống tựa hồ đã nhận thấy có điều kỳ dị quay lại nói nhỏ với Chu Đại Chí mấy câu.

Chu Đại Chí gật đầu chạy đi ngay. Âu Dương Thống cũng đứng lên, từ từ lại bên Đường Toàn khẽ hỏi:

– Có thật tiên sinh khó ở không?

Đường Toàn từ từ quay lại, đưa mắt ra hiệu Âu Dương Thống biết chẳng cần quan tâm gì hết, rồi cả cười đáp:

– Thuộc hạ tự biết cách giữ mình, xin Bang chúa trở lại chỗ ngồi cho.

Âu Dương Thống vốn rất tin phục Đường Toàn, thấy y đưa mắt ngăn trở mình, biết là đã có dụng ý, liền trở về chỗ ngồi ngay. Phí Công Lượng đột nhiên mở mắt ra cười nói:

– Thuốc của Đường huynh quả là công hiệu như thần, tiểu đệ đã cảm thấy thuốc chạy rần rần trong người.

Đường Toàn cười nói:

– Thế là may lắm? Tại hạ chỉ mong Phí đại hiệp uống vào không đến nỗi sinh biến chứng.

Phí Công Lượng đột nhiên đứng phắt dậy nói:

– Nếu Đường huynh tin tôi thì xin mời ra ngoài kia nói chuyện một chút.. Đường Toàn hỏi:

– Chẳng hay Phí đại hiệp có điều chi chỉ giáo?

Phí Công Lượng đáp:

– Tiểu đệ có chút việc cần thỉnh giáo Đường huynh.

Đường Toàn tủm tỉm cười, lắc đầu ngồi yên.

Phí Công Lượng nghĩ thầm:

“Chắc là thương thế trong mình y đã bộc phát, e rằng y không cử động được”.

Nghĩ vậy, Phí đưa tay ra nắm lấy cổ tay Đường Toàn ngầm vận thân lực vào rồi kéo Đường Toàn dậy.

Đường Toàn níu lấy Phí Công Lượng cất bước. Hai người di ra phía bờ sông.

Âu Dương Thống cũng đứng phắt dậy muốn đi theo, Thiết Mộc đại sư đưa tay ra ngăn lại, khẽ nói:

– Bang chúa cứ yên lòng, Phí Công Lượng có to gan đến đâu cũng không ám hại Đường tiên sinh. Bọn họ có việc gì bàn tính với nhau đó.

Hai ngươi đưa nhau ra ngồi đối diện dưới một gốc cây Phí Công Lượng vẫy tay tựa hồ đang cùng Đường Toàn bàn luận một vấn đề quan trọng. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, hai ngươi đều đứng dậy trở về.

Mọi người chú ý nhìn thấy nước da Đường Toàn đã trở lại hồng hào, vẻ mặt tươi tỉnh.

Thiết Mộc đại sư thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

– Hai vị đều là bậc mưu cao, hẳn đã tìm ra kế phá địch.

Đường Toàn cười đáp:

– Phí đại hiệp chẳng những võ công hơn đệ nhiều mà mưu lược cũng không kém gì tiểu đệ.

Phí Công Lượng lớn tiếng nói:

– Tiên sinh thực khéo nói! Tại hạ còn kém tiên sinh xa lắm.

Thiết Mộc nói:

– Thôi hai vị đừng khách sáo nữa, xin bàn ngay vào chính đề. Bây giờ chúng ta phải đối phó với nữ lang áo trắng ra sao?

Đường Toàn ngoảnh đâu nhìn trời đáp:

– Tại hạ đã phái người mang thuốc mê trà trộn vào bọn họ. Chỉ đến tối là có tin tức. Có chậm cũng chỉ đến nửa đêm là cùng.

Thiết Mộc hỏi:

– Theo ý Đường tiên sinh thì hãy chờ hồi âm rồi ta hãy đi tìm bọn họ hay sao?

Đường Toàn nói:

– Nếu thuốc mê hiệu nghiệm thì chúng ta đỡ nhọc sức rất nhiều.

Phí Công Lượng hỏi:

– Giả tỷ bọn họ đã dề phòng, không hạ thủ được thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Thì chúng ta sẽ tính cách khác...

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói:

– Tại hạ chắc là kế hoạch công kỳ vô bị (đánh lúc bất ngờ) này không đến nỗi thất bại. Có sợ là sợ tay tiếp viện của địch đến nơi trước khi thuốc mê bộc phát, giải cứu kịp thời.

Thiết Mộc hỏi:

– Sao tiên sinh lại biết bọn họ có người tiếp viện?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ đã điều tra chung quanh đây thấy có dấu hiệu ngấm ngầm. Những dấu hiệu đó chỉ rõ phương hướng, tiểu đệ đã phái người đi điều tra khắp nơi, quả nhiên tìm ra vô số ám hiệu giống nhau từ các nẻo đưa về và tiểu đệ khám phá ra rằng bọn họ dừng thuyền ở đây hẳn có dụng ý gì?

Phí Công Lượng cười nói:

– Nếu vậy tiểu đệ hóa trang làm ngư ông trà trộn vào chiếc thuyền lớn để xem sao?

Đường Toàn cười đáp:

– Bất tất phải thế, tiểu đệ đã phái những thuyền nhỏ mau lẹ vây quanh chiếc thuyền lớn, bọn họ quyết không chạy đâu được và trên thuyền lớn có điều gì biến chuyển cũng không qua khỏi mắt giám sát của bọn ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Chúng ta vào đây đã lâu, bây giờ thử trở lại bờ sông xem sao.

Nhà sư nhận thấy câu vừa nói chưa tỏ rõ được ý kiến mình, liền đứng dậy nói tiếp:

– Bần tăng đi chuyến này đây là vâng mệnh chưởng môn phương trượng để điều tra về cái chết của

Mẫn lão anh hùng, nhưng chưa ra manh mối chi cả. Bây giờ chỉ còn cách bắt nữ lang áo trắng đưa về chùa phục mệnh. Luật lệ tệ tự rất nghiêm. Chưởng môn phương trượng đã ra lệnh, không thể nào trở về với hai bàn tay trắng được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hai vị đại thiền sư định ỷ vào võ công để bắt nữ lang áo trắng chăng?

Thiết Mộc đáp:

– Qúy bang dùng thuốc mê mà thành sự, bọn lão tăng được giảm bớt sức lực thì còn gì hay bằng? Có điều nữ lang áo trắng là người chủ chốt trong vụ này e rằng quý bang muốn giữ thị lại để điều tra. Về điểm này, lão tăng cầu xin Âu Dương Bang Chúa phá lệ, giúp cho lặc tăng một phen.

Âu Dương Thống cười nói:

– Vụ này tại hạ rất mong được việc cho lão thiền sư. Nhưng có bắt sống được nữ lang áo trắng, tệ bang cũng rất cần khai thác ở nơi thị về sự thực trong vụ này, tìm cho ra cái nguyên nhân thầm kín mà bọn họ đối đầu với tệ bang.

Thiết Mộc đại sư lấy làm khó nghĩ chỉ mỉm cười, trầm ngâm không nói gì.

Âu Dương Thống nói:

– Về vụ này tại hạ có một biện pháp dung hòa, không hiểu đại sư có đồng ý chăng?

Thiết Mộc hỏi:

– Biện pháp gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Sau khi bắt được nữ lang, bản bang xin tra hỏi thị trước cho biết ngọn ngành, rồi sẽ do đại sư lãnh về quý tự được không?

Thiết Mộc hỏi lại:

– Qúy bang định truy vấn thị Ở đâu? Có cần đưa về căn cứ bên quý bang không?

Âu Dương Thống đáp:

– Tuy tại hạ không dùng nghiêm hình để bắt buộc cung khai. Nhưng đối với nữ lang này thì khác, bất luận bằng cách nào, tệ bang cũng phải tra ra cho rõ trắng đen.

Dạ Ưng Tử Vương Càn nói:

– Bây giờ tưởng chưa cần bàn đến chuyện đó, chờ khi bắt được nữ lang sẽ đem thảo luận cũng chưa muộn.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng tưởng ta nên bàn luận trước, để tránh khỏi sự tranh chấp về sau.

Âu Dương Thống nói:

– Đại sư dạy chí phải. Tệ bang chi nội điều tra trong vòng giờ.

Thiết Mộc nói:

– Một lời Bang chúa như đinh đóng cột, bần tăng xin ghi lời. Hiện giờ bần tăng tưởng thuốc độc chưa lên cơn thì động thủ trước đi, bần tăng xin giúp Bang chúa một tay để sớm hạ cường địch.

Chương 36: Võ Không Xong Phải Dụng Mưu Thần

Quân sư Đường Toàn lại ngửa mặt trông trời nói:

– Xin chư vị hãy chờ lát nữa, nếu không có tin tức gì, chúng ta sẽ tính kế cũng chưa muộn.

Ngừng một lát ông nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Đúng là chư vị trúng độc rồi! Không phải đệ nói ngoa đâu. Nếu không điều trị sớm đi thì sau này nguy hại lắm, các vị tự chữa được là hay và nên liệu trước đi. Vạn nhất không thể tự chữa được thì xin đến tổng trại tệ bang tại Hồ Động Đình, tiểu đệ xin tìm cách điều trị cho liệt vị. Đệ xin chờ trong thời hạn từ một đến hai tháng ở cổng trại Quân Sơn.

Thiết Mộc chắp tay nói:

– Bần tăng rất cảm kích thịnh tình của tiên sinh. Tại chùa Thiếu Lâm chúng tôi cũng có dược phẩm, nhưng chưa rõ có chữa được chất độc này không? Nếu không chữa được thì trong thời hạn đó sẽ đến Quân Sơn để thỉnh giáo tiên sinh.

Phí Công Lượng nghiêng mình cung kính nói:

– Tiểu đệ chắc là phải nhờ đến tiên sinh rồi.

Đường Toàn khoanh tay đáp lễ cười nói:

– Không dám. Chính đệ đây lấy làm vinh hạnh được trị bệnh cho liệt vị.

Âu Dương Thống đột nhiên thở dài ngồi ngay ngắn lại nâng chén lên mời:

– Xin liệt vị cạn chén cho!

Rồi nâng chén uống cạn trước. Thiết Mộc nhíu lông mày hỏi:

– Dường như Bang chúa có tâm sự gì trọng đại? Bọn bần tăng muốn nghe được không?

Âu Dương Thống cảm khái nói:

– Từ khi đệ lên ngôi Bang chúa Cùng Gia Bang đã hơn hai mươi năm nay.

Những biến cố diễn ra liên miên, hùng tâm tráng khí tựa hồ dòng nước chảy xuôi.

Mười mấy năm nay nếu không được Đường tiên sinh trù hoạch đại kế thì rằng ba chữ Cùng Gia Bang cũng không còn nữa. Tưởng được ngày gió lặng sóng yên, thì lại xảy đến cái chết của Mẫn lão anh hùng làm cho trong võ lâm lại nổi phong ba.

Phí Công Lượng bật lên một tràng cười, nói:

– Những sự nguy hiểm trên khốn giang hồ khác nào những đợt sóng trên sông. Đợt này chưa qua đợt sau đã tiếp, bao giờ mà hết được. Tiểu đệ đây treo kiếm mười năm, biệt tích giang hồ, mà rồi sau cũng vướng vào vòng thị phi ân oán, bắt buộc phải trở lại giang hồ…

Âu Dương Thống ngoảnh trông lên trời hỏi:

– Hôm nay có phải là mười bốn tháng bảy không?

Thiết Mộc đáp:

– Đúng mười bốn tháng bảy!

Âu Dương Thống nói bằng một giọng buồn thảm:

– Nếu như nhị vị cần Đường tiên sinh trị độc cho thì nhớ đến Quân Sơn trước ngày rằm tháng chín. Qua ngày đó Đường tiên sinh đi nơi khác rồi!

Phí Công Lượng ngạc nhiên hỏi:

– Sao Đường tiên sinh không ở Quân Sơn nữa?

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi! Kỳ hẹn tại hạ cùng Đường tiên sinh là mười hai năm, đến rằm tháng chín là hết. Đường tiên sinh sẽ từ biệt tệ bang, bỏ lại cơ nghiệp do tay mình xây dựng trong mười hai năm trời để vào rừng sâu ẩn lánh.

Quan Tam Thắng nghe nói nhảy lên hỏi:

– Sao? Quân sư định bỏ đi ư?

Âu Dương Thống nói:

– Lúc ta xin tiên sinh ra giúp đã ước hẹn trong cùng một thời hạn mười hai năm. Nay sắp đến kỳ hạn ta không dám thất tín.

Âu Dương Thống, khóe mắt lộ ra cảm tình lưu luyến vô hạn nhìn Đường Toàn.

Quan Tam Thắng đột nhiên lớn tiếng hỏi:

– Đương huynh đi thật ư?

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt đáp:

– Còn những hai tháng kia mà? Đến bấy giờ sẽ hay. Hiện nay phải lo kế đối địch đã.

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng không muốn xen vào việc nội bộ Cùng Gia Bang, nhưng thấy bọn họ được Đường Toàn một nhân vật rất quan trọng giúp đỡ. Đường Toàn đi thì không còn ai bổ khuyết được sự tổn thất đó. Giữa lúc chiếu rượu đang im lặng, bất thình lình có tiếng chân người. Hai gã đệ tử Cùng Gia Bang mặc áo sắc tro, hốt hoảng chạy vào. Thoáng trông sắc mặt chúng, quần hào đã biết ngay là họ đến có chuyện quan hệ, tình hình đột nhiên có vẻ khẩn trương.

Đường Toàn đứng dậy hỏi ngay:

– Bên địch có người đến tiếp viện phải không?

Hai gã đứng trước khoanh tay thi lễ. Gã bên tả nói:

– Đệ tử vâng mệnh tuần tiễu những đường hiểm yếu bốn mặt, phát giác ra rằng có bốn năm chỗ những cọc đóng đã bị nhổ đi.

Quan Tam Thắng lớn tiếng hỏi:

– Những người được phái đến canh giữ đi đâu?

Gã bên phải đáp:

– Đệ tử điều tra ra thì những người giữ nơi đó bị chết lâu rồi.

Âu Dương Thống được tin báo kinh người, không khỏi giật mình hỏi xen vào:

– Chúng chết ra sao?

Gã bên phải đáp:

– Dường như bị trúng ám khí chất độc. Toàn thân không có thương tích, chỉ có màu da biến ra xanh xám.

Thiết Mộc đại sư cũng hỏi:

– Những thi thể đó hiện giờ ở đâu?

Hai gã đồng thanh đáp:

– Vẫn để nguyên chỗ. Chưa có lệnh Bang chúa, chúng tôi không dám tự chuyên dời đi nơi khác.

Đường Toàn nói:

– Xin chư vị yên tâm uống rượu, để tôi cùng Quan huynh đến trước xem sao rồi sẽ bàn.

Phí Công Lượng nói:

– Bọn này hiểm độc vô cùng! Tiểu đệ xin cùng đi với Đường huynh, Quan huynh để giúp một tay.

Âu Dương Thống đột nhiên quay lại bảo Thiết Vệ Chu Đại Chí:

– Ngươi đến bảo Tứ Thập Bát Kiệt chia ra một nửa giám sát thuyền lớn, con một nửa về đây nghe lệnh.

Dạ Ưng Tử Vương Càn đứng dậy nói:

– Tôi cũng xin đi theo Đường huynh.

Đường Toàn tủm tỉm cười, đảo mắt nhìn mọi người rồi nói:

– Đã có Quan huynh, lại thêm Vương huynh giúp đỡ tiểu đệ không còn lo gì nữa. Xin chư vị ngồi chờ đây một chút. Tiểu đệ đi rồi lập tức trở về ngay.

Nói xong rũ áo đứng dậy bảo hai gã mặc áo sắc tro:

– Các ngươi đi trước dẫn đường cho chúng ta!

Hai đại hán áo sắc tro trở gót thong thả cất bước, vì chúng biết Đường Toàn kém võ công nên không đi mau.

Quan Tam Thắng, Vương Càn đứng dậy đi theo Đường Toàn. Đi chừng đượm ba mươi trượng đột nhiên một cỗ xe lừa chạy lại đón. Trên xe có một gã áo đen đầu đội mũ đại thảo sụp xuống mặt.

Vương Càn mấy lần ngấp nghé muốn nhìn, song gã này dường như có ý muốn giấu mặt. Gã tránh tia mắt Vương Càn một cách rất tài tình.

Quan Tam Thắng khẽ bảo Vương Càn:

– Quãng đường này khá xa, mời tiên sinh lên xe đi!

Đường Toàn tủm tỉm cười bước lên xe lừa nói:

– Tiểu đệ lên xe đặng tranh thủ thời gian.

Hai gã dẫn đường thấy Đường Toàn lên xe rồi lập tức rảo bước. Gã ngồi phía trước xe mặc áo đen giơ tay lên, xe lừa lập tức chạy rất mau đuổi sát hai gã dẫn đường.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn chạy theo xe, vừa chạy vừa ngẩng nhìn bên mặt để quan sát cảnh vật xung quanh, đồng thời, để bảo vệ Đường Toàn.

Đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì đến một chỗ ngã ba.

Hai gã mặc áo sắc tro giơ tay trỏ một bụi cỏ rậm gần đó, nói:.

– Những cọc ngầm nơi đây đã bị nhổ đi, còn thi thể người của ta ở trong bụi cỏ này.

Đường Toàn giơ quạt ra chỏ, gã áo đen dong xe đột nhiên buông lỏng tay khiến cho xe chạy lại gần bụi cỏ. Mọi ngươi để mắt nhìn kỹ quả thấy một xác chết nằm lăn trong bụi cỏ.

Lúc đó Quan Tam Thắng cùng Vương Càn cũng theo đến nơi.Quan Tam Thắng toan đưa tay lật xác lên xem gã đó là ai?

Bỗng Đường Toàn la to lên:

– Quan huynh chớ đụng vào xác chết.

Ngón tay Quan Tam Thắng vừa chạm vào tử thi giật mình quay lại hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn cười đáp:

– Đó là phòng xa, Quan huynh bẻ một cành cây đẩy xác chết lại cho tiểu đệ coi.

Quan Tam Thắng nói:

– Quân sư cẩn thận quá. Người chết chẳng lẽ còn phòng ám khí được ư?

Tuy miệng nói thế, nhưng Quan Tam Thắng làm theo lời Đường Toàn. Ông bẻ cành cây đẩy tử thi lại. Đường Toàn để ý nhìn xác chết, sắc mặt xám xanh tựa như người trúng ám khí tuyệt độc mà chết. Lại cũng giống người bị kẻ khác dùng thủ pháp “Trảm Mạch” làm đứt hết những đường kinh mạch, máu tụ lại mà chết.

Đường Toàn quay lại hỏi hai đại hán áo sắc tro:

– Các ngươi đã xem xét trong mình y có thương tích gì chưa?

Hai gã cung kính đáp:

– Thuộc hạ đã xem rất kỹ, toàn thân không có vết tích gì cả.

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi cười nói với Quan Tam Thắng:

– Tiểu đệ không hiểu võ công, phiền Quan huynh coi xem y bị ám khí có chất độc hay bị kẻ khác làm đứt kinh mạch mà chết.

Quan Tam Thắng xem xét một lúc rỗi đáp:

– Toàn thân gã đúng là không có thương tích, dường như y bị người ta bít các huyệt đạo bằng thủ pháp trảm mạch. Máu không lưu hành được, ngừng lại mà chết.

Quan ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

– Giả tỷ Đường huynh không cho tôi lấy tay mó vào xác chết thì tôi không xem ra được.

Đường Toàn cười nói::

– Các vị ghi tên vào ký tử bạ, chỉ trong nháy mắt đã bị trúng độc. Huống chi là sờ vào người để khám nghiệm tử thi. Nếu đối phương bỏ chất kịch độc vào áo quần tử thi này thì người trúng độc phải lập tức té lăn ra, liệu Quan huynh có phòng bị được không”?

Quan Tam Thắng nói:

– Cái đó…

Đường Toàn cười nói:

– Không cái đó, cái điếc gì hết, tôi thử hỏi Quan huynh bị trúng độc thì làm thế nào?

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười không nói gì nữa, cầm cành cây bới đầu tóc tử thi xem kỹ một lượt rồi nói:

– Tôi có thể xác định gã không bị chết vì ám khí, mà bị nội thương ở sau lưng. Có lẽ hung thủ võ công tuyệt cao, phóng chưởng đánh đứt kinh mạch một cách bất thình lình.

Đường Toàn nói:

– Thế võ này đã được coi là tuyệt giỏi chưa?

Quan Tam Thắng đáp:

– Phải là hạng võ công thượng thừa mới sử dụng được.Trên chốn giang hồ rất ít người có thủ pháp này.

Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Té ra bọn ta đã gặp phải tay kình địch, chúng đã chuẩn bị từ trước rồi. Cơ cục bữa nay ai ăn ai thua chưa thể biết trước được.

Ông quay lại bảo đại hán áo sắc tro:

– Ngươi dẫn ta đi coi mấy chỗ nữa.

Hai người vâng lệnh dẫn đi coi thêm hai chỗ nữa và những xác chết đều bị ám khí mà chết, hoặc bị chưởng thế đả thương. Tình trạng mọi xác chết đại khái giống nhau.

Đường Toàn xem xong các thương thế, dặn hai gã đại hán áo sắc tro:

– Các ngươi tìm cách tập trung những thi thể này vào một chỗ, dùng mớ lửa đốt để hỏa táng cho họ.

Hai gã vâng lời.

Đường Toàn ngửa mặt nhìn trời nói:

– Chúng ta về thôi.

Quan Tam Thắng biết Đường Toàn là người rất cẩn thận, bất luận việc gì ông ta cũng điều tra rất kỹ, mà sao đối với vụ này ông chỉ nói sơ qua không nghiên cứu tường tận, nên Quan rất lấy làm kỳ hỏi:

– Chúng ta mới coi qua đã về thôi ư?

Đường Toàn nghiêm nghị đáp:

– Đúng rồi. Chúng ta cần về sớm để còn bố trí lại mọi việc.

Rồi ông khẽ bảo gã áo đen:

– Chạy lẹ đi!

Gã áo đen giật dây cương, xe lừa đột nhiên chạy như bay.

Quan Tam Thắng cùng Vương Càn đưa mắt nhìn nhau rồi chạy theo xe.

Xe chạy rất nhanh, chớp mắt đã về đến chiếu tiệc.

Bọn Âu Dương Thống đang ngồi chờ, vừa thấy Đường Toàn về tới nơi, lập tức chạy ra nghênh tiếp.

Thiết Mộc đại sư chắp tay hỏi:

– Tiên sinh đã khám phá được gì chưa?

Đường Toàn từ từ xuống xe, chắp tay đáp lễ, nói:

– Nữ lang áo trắng đậu thuyền ở bờ sông là đã có dự mưu từ trước.

Âu Dương Thống nhíu cắp lông mày hỏi:

– Chẳng lẽ thị dừng thuyền không nhổ neo là có ý dụ bọn ta?

Đường Toàn bước vào chiếu tiệc, nghiêm nét mặt đáp:

– Cứ lấy tình hình trước mắt mà đoán thì đúng thế thật. Nhưng chúng tôi theo dõi đã tìm ra một điều. Bây giờ chưa tiên liệu được phải chờ lúc đến việc mới quyết định. Như vậy thì hoặc giả trong bang ta có kẻ nội phản cũng không kịp thông báo cho bên địch.

Nói tới đây đột nhiên ông dừng lại, đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi nói tiếp:

– Cứ tình thế hiện giờ mà nói thì ai cũng phải nghi ngờ. Song bất luận bề nào cũng không ra ngoài hai nguyên nhân đó.

Phí Công Lượng vẫn tự phụ là người liệu việc rất chuẩn đích, lão nghe Đường Toàn nói liền ngưng thần suy nghĩ. Quần hào cũng lẳng lặng không ai nói gì, để tâm suy xét lời Đường Toàn.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Phí Công Lượng lên tiếng trước:

– Phải chăng Đường huynh hoài nghi trong bọn chúng ta ngồi dây có kẻ giao thông với địch?

Lão vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt Dạ Ưng Tử Vương Càn.

Vương Càn đằng hắng một tiếng rỗi quay đi chỗ khác.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ông bạn đây thật quả đa nghi. Các vị còn ngồi đây dù ai tư thông với địch, cũng không có cách

nào trong thời gian ngắn báo cho đối phương được. Tiểu đệ nêu ra hai nguyên nhân đó là về nội bộ tệ bang. Nếu quả đối phương có dùng nội phản thì gian nhân rất có thể là người kề cận Bang chúa chúng tôi.

Quan Tam Thắng nghiêm sắc mặt nói:

– Xin Đường huynh chớ nói đùa, những nhân vật kế cận Bang chúa đều là những người đã theo phò Bang chúa trên mười năm trời.

Đường Toàn hắng giọng nói:

– Còn nguyên nhân thứ hai là đối phương có mưu đồ chuyện khác thì đang bị bọn ta theo dõi.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Theo ý kiến lão tăng thì nguyên nhân thứ hai có lẽ trọng đại hơn.

Phí Công Lượng gật đầu nói:

– Đệ cũng quan niệm như vậy.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng la thê thảm vọng lại rồi một bóng người hốt hoảng chạy tới. Quần hào ngoảnh đầu nhìn ra thì là một đại hán áo lam.

Gã này ráng thu hết tàn lực để chạy tới trước mặt quần hào. Nhưng nghe tiếng chân chệnh choạng thì biết gã kiệt sức mất rồi.

Âu Dương Thống cau mày khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Ngươi mau ra đỡ gã vào đây.

Vâng lời, Quan Tam Thắng chạy ngay. Nhưng tiếc rằng đã chậm mất rồi.

Đại hán áo lam kiệt lực ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn vội gọi to lên:

– Quan huynh ôm gã vào đây ngay xem còn cứu được không?

Quan Tam Thắng ôm xốc đại hán chạy vào, từ từ đặt xuống trước mặt Đường Toàn.

Thiết Mộc đại sư cúi xuống xem thì đại hán tuổi chừng bốn mươi, sắc mặt xám xanh hãy còn thoi thóp thở.

Nhà sư nhìn Âu Dương Thống chắp tay than rằng:

– A Di Đà Phật! Người này phải chăng là đệ tử quý bang?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Không phải. Nếu là đệ tử bản bang thì tại hạ chả đến nỗi phải kinh ngạc.

Phí Công Lượng lấy làm kỳ hỏi:

– Y không phải là người quý bang, sao lại trà trộn vào đây được?

Âu Dương Thống đáp:

– Đó chính là điều tại hạ chưa hiểu.

Vừa nói vừa từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh xem còn có thể cứu được y nữa không?

Đường Toàn xem kỹ rồi nói:

– Tuy bị trọng thương, nhưng vẫn chưa đến nỗi mất hết nguyên khí. Chỉ cần điểm vào kinh mạch và cho uống chút thuốc là y có thể tạm thời hồi tỉnh.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy thì còn gì hay bằng, tiên sinh lẹ tay cho! Tôi cần hỏi y mấy câu.

Đường Toàn vừa móc tay vào bọc lấy bình thuốc vừa khẽ bảo Quan Tam Thắng:

– Quan huynh điểm huyệt kỳ môn cho y.

Quan Tam Thắng vâng lời ra tay điểm huyệt.

Đường Toàn lấy một viên thuốc cúi xuống nhét vào miệng đại hán áo lam.

Phí Công Lượng nghĩ thầm:

“Đường Toàn đã có lời hứa trị độc cho ta, mà chưa biết y thuật ông ra sao?”.

Nghĩ vậy ông chú ý nhìn Đường Toàn cùng gã đại hán.

Sau một lát, đại hán đang nằm ngửa dưới đất, đột nhiên thở mạnh rồi ngồi nhỏm dậy.

Âu Dương Thống chăm chú nhìn đại hán, hỏi:

– Qúy tính ông bạn là gì?

Đại hán áo lam đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

– Tôi họ Hồng. Ở đây vị nào là Bang chúa Cùng Gia Bang Âu Dương Thống đáp:

– Chính là tại hạ. Ông bạn có điều gì xin cứ nói.

Đại hán áo lam nhìn kỹ Âu Dương Thống một lượt rồi đáp:

– Có phong thơ đệ trình Bang chúa...

Gã vừa nói vừa móc trong bọc lấy phong thư ra đưa vào tận tay Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống toan bóc thờ coi thì đột nhiên Đường Toàn ngăn lại nói:

– Bang chúa hãy khoan? Để thuộc hạ coi trước được không?

Âu Dương Thống trầm ngâm giây phút rồi đưa thư cho Đường Toàn.

Đường Toàn giơ tay đón lấy, đặt vào cây quạt, chưa mở xem ngay, ngó mặt đại hán hỏi:

– Phong thư này của ai chuyển cho Bang chúa tệ bang?

Đại hán áo lam mỉm cười chua chát hỏi lại:

– Sao? Ông nghi ngờ lòng tôi phải không?

Đường Toàn nói:

– Không phải thế. Trước nay bao nhiêu văn thư gửi cho Bang chúa tệ bang đều do tôi xem trước. Lần này cũng không thể vượt ra ngoài lệ đó.

Đại hán áo lam cố gượng đáp:

– Được lắm! Bất luận các ông mở xem lối nào cũng mặc, công việc của tôi chỉ đưa thư đến tận tay Bang chúa Cùng Gia Bang là xong. Nếu phong thư này không có gì quan hệ, tôi cũng không cần biết.

Nói xong đột nhiên trở gót. Gã gắng gượng từ từ bước đi.

Quan Tam Thắng dằng hắng rồi gọi:

– Hay nhỉ! Người muốn đến là đến, muốn đi là đi? Thế gian đâu có chuyện dễ dàng như vậy Hãy đứng lại đó.

Nói xong rảo bước đuổi theo.

Đường Toàn đột nhiên lớn tiếng nói:

– Chúc Hồng huynh lên đường bình yên. Miễn cho đệ khỏi ra tiễn.

Vừa nói vừa khoát tay ngăn Quan Tam Thắng lại không cho đuổi theo.

Đường Toàn cấm thư đưa trả lại cho Âu Dương Thống. Âu Dương Thống đón lấy mở ra xem rồi đột nhiên biến sắc.

Đường Toàn dường như đã liệu trước trong thư có việc kinh hồn động phách, nên thấy Bang chúa biến sắc cũng không lộ vẻ kinh hãi. Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư xem ra có vẻ hồi hộp. Thiết Mộc chắp tay để trước ngực, khẽ hỏi:

– Bang chúa khó ở chăng?

Âu Dương Thống vẻ mặt đau khổ một lúc, rồi dần dần trấn tĩnh trở lại, cất phong thư vào bọc.

Đường Toàn tuy muốn coi thư cho rõ việc gì, nhưng không tiện nói ra. Ông lẩm bẩm:

– Trước nay bất luận việc trọng đại gì, Bang chúa cũng bàn với mình, mà sao lần này lại không thấy đưa thư cho mình xem?

Thiết Mộc đại sư thấy Âu Dương Bang Chúa không trả lời mình trong lòng rất lấy làm kỳ lạ, khẽ nhíu cặp lông mày cất cao giọng hỏi lại:

– Phải chăng Âu Dương Bang Chúa trong mình khó ở?

Âu Dương Bang Chúa từ lúc xem thư, tâm thần hoang mang. Giờ nghe tiếng Thiết Mộc đại sư hỏi to, như người ngủ mơ sực tỉnh, cất tiếng đáp:

– Đa tạ đại sư đệ vẫn như thường.

Đường Toàn tủm tỉm cười, khoanh tay hỏi Thiết Mộc:

– Lão thiền sư định đến bao giờ trở về chùa Thiếu Lâm?

Ông coi vẻ mặt Thiết Mộc đối với Âu Dương Thống có vẻ hoài nghi, nên tìm câu hỏi để dành trống lảng.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cũng chưa thể biết được. Bần tăng vâng lệnh xuống núi điều tra cái chết của Mẫn lão anh hùng. Ngày nào chưa biết rõ nguyên nhân thì bọn lão tăng không còn mặt mũi nào mà trở về chùa.

Đường Toàn nói:

– Cái chết của Mẫn lão anh hùng tựa hồ là một vụ nghi án trên chốn giang hồ. Đường lối duy nhất để điều tra là ở trên mình nữ lang áo trắng.

Thiết Mộc nói:

– Tình thế hiện giờ như vậy. Nếu chưa tra ra nội tình thì chỉ còn cách bắt nàng đưa về chùa Thiếu Lâm.

Đang lúc nói chuyện, bỗng thấy Thiết Vệ Chu Đại Chí dẫn hai mươi gã đại hán hấp tấp đi đến. Gã nào cũng quần áo chẽn sắc đen, giắt hai thứ binh khí, tướng mạo hiên ngang, chân bước mau lẹ, thoạt trông đã biết ngay là những người có căn bản đặc biệt về võ công.

Bọn này còn cách quần hào chừng bốn năm trượng đều dừng cả lại.

Thiết Vệ Chu Đại Chí chạy đến trước mặt Âu Dương Bang Chúa khom lưng nói:

– Vâng lệnh Bang chúa, tôi điều động Nhị Thập Tứ Kiệt về đây, xin Bang chúa phát lạc.

Âu Dương Bang Chúa trầm tĩnh hồi lâu, thần trí đã khôi phục lại rất nhiều.

Bang chúa vẫy tay, bảo Chu Đại Chí:

– Hãy cho bọn chúng nghỉ ngơi một lát.

Chu Đại Chí vâng lệnh. Chợt nghĩ đến điều gì Âu Dương Thống gọi giật giọng:

– Hãy đứng lại!

Chu Đại Chí quay lại, Âu Dương Thống hỏi:

– Chiến thuyền lớn hai buồm đã thấy động tĩnh gì chưa?

Chu Đại Chí đáp:.

– Tình trạng chưa có gì thay đổi. Những thuyền nhỏ vẫn vây bọc canh giữ.

Âu Dương Thống vẫy tay Chu Đại Chí lại trở gót đi ra.

Thiết Mộc đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Tình thế bình tĩnh lúc này để đưa đến một cơn giông tố. Người tiếp viện cho bên địch đã đến, mà tứ thập bát kiệt nổi tiếng giang hồ bên quý bang cũng đều tập trung ở đây cả. Đến lúc động thủ, chiến cục quyết là thảm khốc!

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp:

– Theo ý bọn bần tăng thì nhân lúc cường địch chưa ra mặt, chúng ta nên động thủ trước đi. Tiên sinh tính sao?

Đường Toàn nói:

– Lão thiền sư đã có thành kiến như vậy, tại hạ không dám khuyên can.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Bần tăng tưởng ta hãy ra bờ sông xem chiếc thuyền hai buồm có động tĩnh gì không. Rồi hãy chờ cơ hội động thủ.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Tiên sinh...

Đường Toàn ngắt lời:

– Bây giờ kẻ địch đã có tay tiếp viện, cục diện vị tất đã đem lại ích lợi gì cho ta. Nếu hai vị đại sư muốn dùng võ công để chế phục nữ lang áo trắng, chưa chắc đã là thất sách.

Âu Dương Thống nghe Đường Toàn nói vậy, không tiện khuyên ngăn Thiết Mộc đại sư, nên không nói gì nữa.

Thiết Mộc đại sư chắp tay nhìn Đường Toàn cười nói:

– Mệnh lệnh của chưởng môn tệ tự rết là nghiêm ngặt, nếu để nữ lang áo trắng trốn mất bọn bần tăng trở về tay không thì thật hết đường phục mệnh lại chưởng môn phương trượng. Vì thế bần tăng bất đắc dĩ phải hành động gấp rút, chỉ e có điều trở ngại cho kế hoạch toàn diện của tiên sinh, dám mong tiên sinh thể tất cho.

Nói xong, đứng dậy đi về phía bờ sông.

Phí Công Lượng nói:

– Tại hạ có mối thâm giao cùng hai vị lão hòa thượng mấy chục năm trời, phải đi giúp hai vị một tay cho phải lẽ.

Đường Toàn cười nói:

– Phí đại hiệp cứ việc tự tiện cho?

Phí Công Lượng tủm tỉm cười đi theo hai nhà sư.

Âu Dương Thống muốn phái các cao thủ trong bang ra bờ sông tiếp viện, song Đường Toàn khoát tay ngăn lại.

Đường Toàn thấy mấy vị đi đã xa, khẽ thở dài nói:

– Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nóng lòng ra tay tranh đấu là vì sợ chúng ta đoạt mất tiên cơ. Bấy giờ không tiện mở miệng cầu xin chúng ta giao nữ lang áo trắng cho đem về chùa Thiếu Lâm, mà ép uổng chúng ta giao người lại cho cũng không xong.

Ông vẫn chăm chú nhìn nét mặt Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

– Còn một việc khác nữa là sau khi Bang chúa đọc bức thư của đại hán áo lam đưa tới, rồi đột nhiên biến sắc chúng tôi rất áy náy không yên.

Âu Dương Bang Chúa thở dài, muốn nói lại thôi.

Đường Toàn tinh mắt quan sát sắc diện, biết rằng Âu Dương Thống trong lòng còn có điều đau khổ vô hạn, liền nói lảng sang chuyện khác:

– Các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm tránh ra tay trước là chỉ muốn nhanh chân hơn mình, có phải Bang chúa cũng muốn giúp họ không thì xin định đoạt.

Âu Dương Thống nói:

– Hoặc giả nữ lang áo trắng có bị phái Thiếu lâm bắt được trước chúng ta cũng không thể không viện trợ.

Đường Toàn nói:

– Điều đó Bang chúa khỏi lo. Dù cho các vị thiền sư Thiếu Lâm có độc lực bắt được nữ lang áo trắng cũng phải giao cho Cùng Gia Bang tra hỏi trước. Xin Bang chúa hãy chờ cho biết rõ tin tức rồi sẽ điều động.

Chẳng qua mấy vị cao tăng này muốn ra tay bắt được thiếu nữ đem về chùa phục mệnh. Nhưng

việc bắt sống thị đâu phải dễ dàng Âu Dương Thống nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc là những tay cao thủ vào bậc nhất phái Thiếu Lâm hiện nay, không những chỉ có danh tiếng ở chùa Thiếu Lâm mà thôi, hai vị còn liệt vào hạng nhất trong toàn thể võ lâm.

Phí Công Lượng cũng vang danh bốn bể, vừa rồi y đấu với thuộc hạ nữ lang áo trắng dường như chưa dốc toàn lực. Giả tỉ cả ba vị này đem toàn lực ra mà đối phó thì chắc chắn phần thắng.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa nhận xét như thế chỉ đúng về khía cạnh nào thôi. Theo ý kiến thuộc hạ còn chỗ bất đồng. Nữ lang áo trắng có những tay thủ hạ lợi hại vô cùng!

Tôi chưa kể đến người khác, hãy đơn cử Song Kiếm Thanh Thành, gã thiếu niên sắc mặt vàng khè khô đét cùng quái nhân nửa người nửa vượn cũng đủ đối phó với Thiết Mộc, Phàm Mộc và Phí Công Lượng.

Đường Toàn trầm ngầm một lúc rồi nói tiếp:

– Thiết Mộc đại sư nóng bắt nữ lang áo trắng đem về chùa phục mạng, đinh ninh rằng nhanh chân tất được nước. Tôi đã xét đến cùng thì hành động của mấy nhà sư cũng không trở ngại gì lớn cho cuộc an bài của chúng ta có khi giúp cho mình được đôi chút cũng nên. Ý Bang chúa đã quyết định ra tay giúp bọn họ thì mấy tay cao thủ xuống thuyền tiếp viện cũng chẳng hề chi. Cử động này không những vẹn nghĩa giao tình với phái Thiếu Lâm mà vạn nhất võ công bọn Thiết Mộc, Phàm Mộc có ra ngoài sự tiên liệu của thuộc hạ, cũng là cách lấy máu ăn phần. Khi bắt được nữ lang áo trong, cuộc thẩm vấn của chúng ta cũng được danh chính ngôn thuận.

Âu Dường Thống nói:

– Lời tiên sinh thật là chí lý. Chúng ta ra bờ song coi đi!

Nói xong đứng dậy đi trước, Đường Toàn, Quan Tam Thắng, Vương Càn nối đuôi theo sau.

Chu Đại Chí xuất lĩnh Nhị Thập Tứ Kiệt cùng tùy tùng để hộ vệ. Đoàn người ra đến bờ sông thì thấy hai bên đã động thủ.

Thiết Mộc, Phàm Mộc xuống thuyền nhỏ rồi nhảy vọt sang thuyền lớn đấu với Thanh Thành Song Kiếm.

Người giữ chiếc thuyền nhỏ bây giờ không phải là chàng thiếu niên mặt vàng khè mà chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc múa cây nhuyễn tiên kêu veo véo ở trên không đang kịch đấu với Phí Công Lượng.

Quái nhân nửa người nửa vượn cùng chàng thiếu niên mặt vàng thì không thấy đâu nữa. Hai gã này đối với con mắt Đường Toàn là những nhân vật bí mật mà cũng là những nhân vật ông ta rất chú ý.

Đỗ Thiên Ngạc hiển nhiên không địch nổi Phí Công Lượng. Cây nhuyễn tiên trong tay sử dụng dần dần kém thế, Phí Công Lượng thì càng đánh càng hăng, ra những đòn lợi hại vô cùng.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn bao quát tình thế rồi khẽ hỏi Đường Toàn:

– Chúng ta đã nên phái người xuống trợ chiến chưa?

Đường Toàn cười nói:

– Xin Quan huynh xuống đi cho.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười hỏi:

– Tôi xuống giúp ai bây giờ? Thanh Thành Song Kiếm đấu cùng Thiết Mộc, Phàm Mộc đang vào tình thế bất phân thắng bại… Phí Công Lượng dường như đã chiếm được thượng phong, kiềm chế đại cuộc. Chỉ trong vòng trăm hiệp nữa tất nhiên toàn thắng. Nếu mình xuống giúp sức không khỏi mang tiếng tranh công.

Đường Toàn cười nói:

– Quan huynh cứ xuống đi nhất định sẽ có người ra nghênh địch ngay.

Chương 37: Tả Hữu Nhị Đồng

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười nói:

– Phải rồi! Bọn ta xuất chiến thì bất luận là bên nào thắng, mình cũng không có quyền ăn nói.

Đường Toàn nói:

– Đó mới là một nguyên nhân...

Quan Tam Thắng không đợi cho Đường Toàn nói hết câu, phi thân nhảy xuống thuyền nhỏ.

Quả nhiên một bóng người cũng từ trên thuyền lớn có hai buồm nhảy tót xuống. Chân chưa tới lòng thuyền, gã đã vung quyền ra đánh, khí thế rất hung mãnh.

Quan Tam Thắng vung chưởng lên đỡ, cảm thấy luồng kinh lực đối phương rất mạnh, liền ra chiêu Lưu Tinh Cảm Nguyệt dùng toàn lực phản kích.

Hai luồng chưởng gặp nhau, hai bên đều biết là gặp phải tay cường địch ghê gớm không dám nhượng bộ nữa.

Người kia hai tay chuyển động mạnh, người đã hạ xuống thuyền. Đột nhiên gã lại nhảy vọt lên cao mấy trượng để tránh đối phương rồi hạ mình xuống.

Quan Tam Thắng nhìn kỹ lại người đấu với mình là gã thiếu niên mặt vàng, bất giác rùng mình thầm nghĩ:

– Trong những tay thủ hạ nữ lang áo trắng thì võ công của gã này kỳ bí hơn cả. Gã lại vừa mới ra khỏi lều tranh, chưa có tiếng tăm gì với đời. Thắng gã chẳng lấy gì làm vinh, mà thua gã thì thanh danh một đời mình theo dòng nước.

Quan Tam Thắng còn đang ngẫm nghĩ thì đối phương ra tay. Gã giơ tay phải lên đánh ra một chưởng lên không.

Quan Tam Thắng liền tay phải ra chiêu Kim Ty Chuyển Uyển đánh tạt ngang. Đó là trong chiêu Cầm Nã Thủ Pháp. Chiêu này gồm cả cách điểm huyệt ngấm ngầm.

Chàng thiếu niên mặt vàng đó chính là Thượng Quan Kỳ. Chàng đánh dứ một đòn rồi lại thu

chưởng về ngay, để tránh đòn tay phải Quan Tam Thắng đánh tạt ngang. Chưởng thế chàng đánh ra, khác với lối thông thường là chỉ đánh hờ bên ngoài, nhưng mau lẹ dị thường. Thoáng cái đã đánh ra hai mươi mấy chưởng và đoạt được thượng phong. Quan Tam Thắng hình như bị thế công nhanh như chớp của Thượng Quan Kỳ làm cho ông rối loạn. Đối phương đã đánh dư hai mươi mấy chưởng mà ông không phản kích được chưởng nào.

Âu Dương Thống khẽ thở dài, nói nhỏ với Đường Toàn:

– Gã thiếu niên mặt vàng kia võ công kỳ bí khôn lường, e rằng Quan Tam Thắng khó lòng địch nổi.

Thốt Nhiên Thiết Vệ Chu Đại Chí đột nhiên cất tiếng nói ồm ồm:

– Thưa Bang chúa! Chúng tôi bắt được một tên gian tế.

Âu Dương Thống quay đầu nhìn lại, thì ra đại hán áo lam bị hai gã đệ tử trong bang giữ lại còn đứng cách xa ngoài hai trượng để chờ lệnh.

Đường Toàn thoáng nhìn đã nhận ra đại hán áo lam, người vừa đưa thơ lúc nãy, bất giác nghĩ ra điều gì vội quay đầu đi, giả vờ như chưa trông thấy, để ý xem Âu Dương Thống đối xử việc này ra sao. Bỗng thấy Âu Dương Thống nói:

– Y đã bị nội thương rất nặng, không nên lưu lại đây nên đưa đến chỗ nào yên ổn hơn để dưỡng thương một lúc.

Chu Đại Chí hỏi:

– Sai ai đưa y đi bây giờ?

Âu Dương Thống đáp:

– Bách Công Bảo chưa về thì ngươi đưa y đi vậy!

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Nếu y muốn ở lại thì các ngươi đừng vặn hỏi lai lịch y. Bằng y muốn đi thì cứ buông tha ra đừng ngăn trở gì cả.

Chu Đại Chí rùng mình thở dài nói:

– Bang chúa dạy sao, lão Chu xin làm theo như vậy!

Chu Đại Chí tỏ ra rất hoang mang về cách đối xử của Âu Dương Thống đối với đại hán áo lam.

Đường Toàn nhíu đôi lông mày hỏi:

– Bang chúa đã nhận ra gã đại hán áo lam đó chưa?

Âu Dương Thống khẽ thở dài đáp:

– Tiên sinh mắt sáng như điện. Chắc đã nhìn ra những điều khuất khúc bên trong. Tuy ta chưa biết y, song người sai y đưa thơ đến chính là ông bạn cũ lâu nay chưa được gặp.

Âu Dương Thống nói tới đây, nét mặt rầu rầu, thở dài không nói gì nữa.

Đường Toàn tuy biết Âu Dương Thống chưa nói gì hết lời, nhưng xem ra ông có vẻ đau khổ vô cùng, nên không tiện hỏi vặn nữa.

Đường Toàn quay đầu lại thấy Chu Đại Chí dẫn tám tên đệ tử trong bang đi hộ tống đại hán áo lanh.

Bất thình lình nghe thấy tiếng Phí Công Lượng hô:

– Cảm ơn Đỗ huynh đã nhân nhượng cho tôi.

Đường Toàn đưa mắt nhận ra tay trái Phí Công Lượng đang nắm giữ cây nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc giật mạnh.

Đỗ Thiên Ngạc dường như không giữ nổi, buông tay ra rồi nhảy sang bên.

Phí Công Lượng tay trái cướp được cây nhuyễn tiên rồi, liền tiến lại gần phóng ngón tay phải nhằm huyệt “Kiên Tĩnh” Đỗ Thiên Ngạc thật nhanh.

Đỗ Thiên Ngạc lùi lại tránh khỏi huyệt “Kiên Tĩnh” thì lại phải đụng vào bả vai.

Phí Công Lượng khẽ rùng mình tự hỏi:

“Rõ ràng đối phương có thể tránh chiêu này dễ dàng, sao y lại cố đưa bả vai ra hứng lấy? Chẳng lẽ y tự ỷ mình nội công ghê gớm chăng?” Phí Công Lượng mải nghĩ, nên điểm huyệt chậm lại.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc rú lên một tiếng, nghiêng mình gã lăn ra.

Phí Công Lượng châu mày, lẩm bẩm:

“Anh này chơi trò gì đây, rõ ràng tay mình chưa đụng vào người y đã ngã lăn ra?” Nhưng Phí vụt nghĩ lại, ngầm tự trách mình:

– Người ta quả đã nhân nhượng, sao mình còn hồ đồ chẳng biết gì?

Lão liền đưa mắt chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc khẽ gật dầu ngấm ngầm tỏ ý cám ơn, rồi tung mình nhảy lên thuyền lớn.

Lúc này Thiết Mộc, Phàm Mộc đưa hai bàn tay bằng xương bằng thịt ra để chống chọi với cặp kiếm Thanh Thành. Tuy bên Thiết Mộc chưa đến nỗi thấp kém nhưng vẫn chưa phiếm được ưu thế. Song Kiếm phối hợp với nhau đánh đỡ rất kín đáo, không có chỗ nào sơ hở.

Thiết Mộc đại sư tuy chưởng lực hùng hậu nhưng Thanh Thành Song Kiếm công lực cũng rất tinh vi, thế kiếm trầm trọng vô cùng. Thủy chung Thiết Mộc, Phàm Mộc vẫn không đánh văng được thế kiếm đối phương, mà chỉ làm chệch đi được vài tấc.

Phí Công Lượng vừa đặt chân xuống ván thuyền, đã lớn tiếng hỏi:

– Bây giờ là bao giờ mà hai vị đại sư còn giữ lòng từ bi không chịu dùng binh khí động thủ?

Chưa dứt lời, bỗng cổ tay vung lên tung cây nhuyễn tiên trong tay ra, lòng vòng trên không rồi quất xuống cây trường kiếm của Thanh Thành Song Kiếm. Roi kiếm chạm nhau bật ra thành tiếng kêu loảng choảng.

Cây nhuyễn tiên quấn lấy cặp kiếm.

Thanh Thành Song Kiếm tựa hồ như không biết sức mạnh của đối phương ghê gớm. Khi thấy cặp kiếm bị nhuyễn tiên quấn lấy, hai người tâm ý tự nhiên thông cảm nhau, đồng thời giật mạnh một cái. Cây nhuyễn tiên bị tung ra ngoài.

Tuy Thanh Thành Song Kiếm giật được kiếm ra, nhưng thế công cũng bị trì hoãn lại.

Giả tỷ Thiết Mộc đại sư có thủ đoạn độc ác thì đã nhân cơ hội này hạ thủ xong Thanh Thành Song Kiếm rồi. Tấm lòng từ thiện của hai nhà sư bỏ lỡ cơ hội đánh đối phương bị thương.

Phí Công Lượng tuy nội công tinh thâm, song không chống cự lại được với Song Kiếm phái Thanh Thành. Cây nhuyễn tiên bị hai người hợp lực hất ra, tay lão bị tê chồn, suýt nữa rơi cả binh khí của mình.

Phí Công Lượng đã vung roi ra quấn được cặp kiếm là để Thiết Mộc, Phàm Mộc có cơ hội hạ đối phương. Ngờ đâu hai vị lão hòa thượng lại đứng ỳ ra bỏ lỡ cơ hội.

Phí Công Lượng bất giác nổi giận, cười gằn, nói móc:

– Hai vị đại sư đã lòng dạ từ bi thì nên ở quách lại chùa Thiếu Lâm, niệm kinh bái phật mới phải. Chẳng lẽ hai vị chạy vào đám giang hồ để phổ độ chúng sinh hay sao?

Thốt nhiên một giọng nói trong trẻo, lạnh lung vang lên:

– Thôi ngươi đừng can thiệp vào việc người khác nữa!

Phí Công Lượng nhìn ra thì đúng là nữ lang áo trắng mặt lạnh như tiền, đang đứng trước cửa khoang thuyền, tay cầm ngang một cây trường kiếm. Nàng cười lạt nói tiếp:

– Nếu trong lòng ngươi chưa phục thì chúng ta đánh mấy chiêu thử chơi!

Phí Công Lượng nghĩ thầm trong bụng:

– Bọn ta đánh qua đánh lại chi nhằm bắt sống con nhóc này. Bây giờ ta dụ thị đến chiếc thuyền kia rồi để bọn Âu Dương Thống chẹn đường vế của thị. Bấy giờ bất luận là ai ra bắt thị và kết liễu vụ này cũng được.” Nghĩ vậy Phí Công Lượng đáp:

– Nếu cô nương muốn động thủ cùng tại hạ, thì chúng ta nên đến đó phân thắng bại.

Nữ lang áo trắng nói:

– Không cho người khác vào tiếp tay thì cô nương đây rất sẵn lòng đón tiếp.

Phí Công Lượng đưa mắt nhìn lại rồi nói:

– Trong chiếc thuyền nhỏ này đã có Thanh Thành Song Kiếm cùng hai vị thiền sư đang chiến đấu. Nếu cô nương là cao kiếm thì chúng ta lên bờ để quyết một trận sống mái, nên chăng!

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói:

– Ngươi muốn nhử ta lên bờ ư?

Phí Công Lượng nghiêm nét mặt đáp:

– Thuyền này nhỏ quá không tiện xoay xở.

Nữ lang áo trắng ngoảnh lại nhìn chiếc thuyền lớn hai buồm nói:

– Phí Công Lượng! Khinh công ngươi có khá không?

Phí Công Lượng đáp:

– Đại khái là không đến nỗi thua cô nương.

Nữ lang áo trắng nói:

– Nếu vậy hay! Chúng ta lên cột buồm kia tha hồ mà tung hoành một trận.

Phí Công Lượng ngẩng nhìn hai cây cột buồm cao ngất nghĩ thầm:

“Ta vừa cướp được cây nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc, có thể dụng vào cuộc tranh đấu này”.

Lão cười ha hả nói:

– Biện pháp này hay đấy!

Dứt lời nhảy lên trước. Nữ lang áo trắng hai vai vừa rung động đã nhảy vọt lên theo.

Nàng nhảy cao chừng hai trượng, tay trái bám lấy lèo buồm, tay kia xuống kiếm, ra chiêu Xuân Phong Dương Nhứ đu người lại đâm Phí Công Lượng. Phí Công Lượng tay trái ôm cột buồm, hít mạnh chân khí vào huyệt đan điền, lại tung người lên cao tám thước, tránh khỏi nhát kiếm nữ lang rồi vung cây nhuyễn tiên trong tay ra quét.

Nữ lang áo trắng giật mạnh lèo thuyền cho người lảng ra chỗ khác tránh khỏi nhuyễn tiên.

Hai người mới ra một chiêu mà nữ lang áo trắng đã phát giác ra mình kém thế nhiều. Cây nhuyễn tiên trong tay Phí Công Lượng dài đến tám thước mà lão vận dụng lại rất linh hoạt dài ngắn tùy ý. Còn cây đoản kiếm nữ lang có hai thước tám, không thể dung để uy hiếp cường địch, mà cây nhuyễn tiên ở xa cũng quét đến nơi được.

Hai cột buồm cách nhau chừng hai trượng, Phí Công Lượng đưa cánh tay ra là cây nhuyễn tiên có thể đánh tới nữ lang áo trắng đứng trên ngọn cột buồm.

Còn nữ lang áo trắng thì phải bám vào lèo thuyền, đu sang mới tới.

Phí Công Lượng đánh chiêu đầu đã thấy mình chiếm được phần tiện nghi rất lớn, đủ chứng minh ý nghĩ của mình rất phải. Lão vung cây nhuyễn tiên nhanh như gió. Mới trong khoảnh khắc đã đánh liền hai ba chục chiêu.

Nữ lang áo trắng lúc nào không phải né tránh hoặc dùng trường kiếm chống đỡ, thường thường là nàng phải mượn lèo thuyền đu qua đu lại để tránh khỏi.

Phí Công Lượng trông nàng tựa hồ như con bướm vun vút qua lại trên vườn hoa, tà áo phất phơ trước gió, bất giác lão nẩy ra một ý nghĩ:

“Nếu ta đánh một roi vào dây lèo thị để chân rồi sau hãy hạ thủ thì có lẽ thị trở tay không kịp”. Nghĩ vậy lão tập trung nội lực vút đánh ra một roi quét dây lèo buồm.

Nữ lang áo trắng tuy thông tuệ hơn đời, song kinh nghiệm ứng chiến vẫn còn chưa đủ. Hơn nữa,

Phí Công Lượng vung roi đánh tới tấp, khiến nàng không đủ thì giờ suy nghĩ.. Thết nhiên vang lên một tiếng “Phình”, cây nhuyễn tiên đánh trúng quấn vào cây lèo buồm. Phí Công Lượng giật mạnh cây nhuyễn tiên một cái, dây lèo bị đụng mạnh, người nữ lang áo trắng cũng rung động theo, chúi về phía Phí Công Lượng.

Cây cột buồm cao ngất cũng vang lên tiếng kẽo kẹt.

Nữ lang áo trắng muốn giữ cho người khỏi rung động, liền thi triển phép Thiên Cân Trụy, cột buồm tuy vững chãi, nhưng không chống nổi sức nặng về phép Thiên Cân Trụy của nữ lang nên phát ra tiếng kêu.

Phí Công Lượng lại rung tay một cái, cây nhuyễn tiên quấn vào dây lèo, tự nhiên bật ra, đồng thời hướng về phía nữ lang đánh tới.

Lúc nữ lang ở trên cột buồm đã nghiệm ra rằng khí giới của mình ngắn quá thành ra bất lợi. Song nàng vốn tính tự phụ, lại chính mình thách đấu trước, giờ không tiện thay lời, đành bám lấy cột buồm để tiếp tục tranh đấu.

Bên tai vang lên những tiếng “keng keng”, cây nhuyễn tiên chạm vào thanh trường kiếm. Nữ lang áo trắng đột nhiên né tấm thân mềm mại đu tới.

Nguyên hai bên đều đem hết nội lực ra tranh đấu, mỗi khi binh khí chạm nhau, cả hai đều cảm thấy cánh tay rung động. Phí Công Lượng tay cầm cây nhuyễn tiên đã thấy tê chồn, tay trái ôm cột cây buồm mà đột nhiên cũng cảm thấy mỏi nhức. Bất giác lão lẩm bẩm:

“Con nhỏ này luyện nội lực được đến bậc này, thực không phải là dễ”.

Nữ lang áo trắng tuy võ công tùy bí tuyệt luân, song nội lực cũng không có già dặn được bằng Phí Công Lượng, nàng lại kém cả tiện nghi vệ binh khí. May mà cây nhuyễn tiên sức đẩy còn nhẹ, một khi bị cường kinh giật mạnh, lập tức nàng phải né sang một bên để đu đi.

Phí Công Lượng nhìn dòng nước chảy cuồn cuộn đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ lạ, tự hỏi:

“Không hiểu thị có biết bơi lội không? Nếu thị không biết bơi thì mình nhè lúc thị đu qua đu lại, thì mình gắng sức giựt đứt dây lèo cho thị ngã xuống sông, rồi hoặc người Cùng Gia Bang lội xuống bắt thị, hoặc tự mình nhảy xuống sông bắt lấy là xong việc”.

Giữa lúc lão đang nghĩ, nữ lang áo trắng lại vừa đu lại ánh bảo kiếm lóe lên đâm tới.

Phí Công Lượng đang phân tâm, thì đối phương đã vung kiếm đâm bên mình.

Cây nhuyễn tiên trong tay lão tuy chiếm được ưu thế, nhưng cũng có chỗ bất lợi là khi nữ lang đu

tới sau lưng, cây nhuyễn tiên tự nhiên mất công dụng. Huống chi lại đánh nhau trên ngọn cột buồm, cách vận dụng càng thêm khó khăn.

Lâm vào tình thế cấp bách, Phí Công Lượng đành buông tay trái đang ôm cột buồm ra đạp mạnh chân trái vào cột tung người ra xa để tránh bảo kiếm của nữ lang, đồng thời lão vung roi nhanh như chớp đánh tới,người lão đang lơ lửng, sức đè xuống càng mạnh.

Lúc Phí Công Lượng lạng băng ra cao ngang với cột buồm, lại lao vào phía trong lòng sông, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hồn. Giả tỷ nữ lang áo trắng thừa cơ vung tay chém đứt dây lèo, thì Phí Công Lượng rơi tòm xuống sông. Song chân trái nàng điểm vào cột buồm, người nàng lại cho đi ra phía sau, nên không chém tới.

Cuộc ác chiến hung hiểm hãn hữu này, khiến người đứng trên đều hồi hộp ngay từ đầu. Cả hai đều mượn những dây lèo lòng thòng để lấy đà chiến dấu.

Lúc mới bắt đầu động thủ, hai người đều chưa quen, không kiềm chế dược dây lèo ăn theo ý mình. Nhưng sau khi động thủ chừng vài chục chiêu, dần dần biết kiềm hãm dây lèo đu qua đu lại vừa tầm thì cuộc chiến lại càng kịch liệt.

Bóng roi ánh kiếm liên tiếp nhảy múa trên không gian.

Hai bên chiến đấu chừng ba chục hiệp, Phí Công Lượng cảm thấy trong dạ bồn chồn, tự hỏi:

“Nếu cuộc chiến cứ dằng dai như thế này mãi thì biết bao giờ cho phân thắng bại?” Lão liền ngấm ngầm tự tập chân khí, đem toàn lực ra tấn công. Bỗng lão thấy nữ lang tay cầm dây lèo đu mình lùi lại phía sau, vì nàng cũng tưởng vận dụng kinh lực để thắng địch bằng cách lùi lại để lấy đà tiến.

Phí Công Lượng rất giàu kinh nghiệm chiến đấu thấy mặt nữ lang lộ đầy sát khí, biết ngay nàng dùng toàn lực để đánh một đòn thật nặng. Lão liền hạ chân khí vào đan điền để chờ.

Vừa thấy nữ lang đu người tới còn cách chừng một trượng, đột nhiên nàng buông tay trái đang giữ lèo thuyền ra để nhảy chồm tới đối phương.

Phí Công Lượng không ngờ rằng nàng dám mạo hiểm như vậy không khỏi giật mình, tay phải lão vung nhuyễn tiên ra đánh tới.

Nữ lang áo trắng dường như đã phòng bị từ trước, giơ kiếm lên ngang ngực, nhìn cây nhuyễn tiên điểm tới một cách thản nhiên. Nàng chờ cho ngọn roi gần đến trước ngực, đột nhiên vung kiếm quét ngang. Roi, kiếm chạm nhau đánh choang một tiếng.

Nữ lang áo trắng tựa hồ dùng toàn lực ghém xuống cây nhuyễn tiên, đồng thời để mượn đà tung tấm than mềm mại vọt cao lên hơn tám chín thước, rồi giơ tay trái nắm lấy lèo thuyền.

Phí Công Lượng lúc biết ra muốn ngăn trở thì chậm mất rồi. Nữ lang đã nắm chắc được dây lèo.

Giữa lúc này cả hai người đều bám vào một dây lèo. Bỗng thấy nữ lang chuyển mình nhoài đầu xuống dưới, chân lên trên. Nàng dùng hai chân cặp lấy dây lèo rồi vung kiếm ra đánh.

Từ lúc hai người cùng bám một dây, tình thế này thay đổi hẳn:

nữ lang ở trên đánh xuống lại cách rất gần! Cây nhuyễn tiên trong tay Phí Công Lượng, không vận dụng được linh động. Lão bị thế kiếm của đối phương bức bách rất nguy cấp.

Quan Tam Thắng cùng Thượng Quan Kỳ, đánh nhau trên chiếc thuyền nhỏ đã rõ thắng bại, phần thắng về Thượng Quan Kỳ mà Quan Tam Thắng bị thua đến nơi.

Dè đâu vừa đến lúc sắp thủ thắng thì đột nhiên Thượng Quan Kỳ thấy khớp xương đầu gối bị tê chồn, kinh lực tự nhiên mất hết.

Quan Tam Thắng thừa cơ đánh một quyến vào huyệt "Kiên Tĩnh" đối phương. Thượng Quan Kỳ loạng choạng rồi ngã khuỵu xuống thuyền.

Nguyên Đỗ Thiên Ngạc thấy chàng đánh rất lợi hại mà Quan Tam Thắng gắng gượng chống đỡ. Chỉ mấy hiệp nữa Quan tất bị thương về tay chàng ông biết Cùng Gia Bang thế lực rất lớn, nếu để Thượng Quan Kỳ đánh viên võ tướng này bị thương, tất gây ra một mối thâm thù với Cùng Gia Bang, nên ông lập tức điểm huyệt Thượng Quan Kỳ một cách đột ngột.

Thượng Quan Kỳ biết đâu mà đề phòng ám toán không một tiếng động ở phía sau. Chàng đang để hết tâm trí vào phút quyết liệt cùng Quan Tam Thắng, hơn nữa lại không sáng suốt được như khi bình thường.

Kinh lực đã mất hết, lại bị Quan Tam Thắng đánh một quyền trúng huyệt "Kiên Tĩnh" liền ngã quay.

Quan Tam Thắng được cuộc một cách bất ngờ không khỏi giật mình, Nhìn Thượng Quan Kỳ nằm lăn dưới lòng thuyền nhỏ rồi tung mình nhảy sang thuyền lớn.

Âu Dương Thống đứng trên bờ theo dõi chiến cuộc, trông thấy rõ ràng:

Đỗ Thiên Ngạc đã nhường phần thắng cho Phí Công Lượng, lại ám trợ cho Quan Tam Thắng. Nhất cử nhất động đều của Đỗ đều lọt vào mắt ông. Ông quay lại khẽ bảo Đường Toàn:

– Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc đã giúp bọn ta.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa giữ bí mật cho, đừng tiết lộ ra ngoài.

Hai người đang nói chuyện thi Quan Tam Thắng đã nhảy lên thuyền lớn.

Bỗng thấy cửa khoang mở ra, năm gã đại hán võ trang áo đen chạy ra, đều cầm ngang một lưỡi quỷ đầu đao sống dày, đứng thành hàng chữ nhất để ngăn chặn Quan Tam Thắng.

Quan Tam Thắng quát lên một tiếng vung chưởng đánh ra, năm gã nhất tề lùi lại một bước để tránh rồi vung quỷ đầu đao đánh tới tấp.

Quan Tam Thắng né mình tránh những luồng ánh đao dày đặc, vung hai tay ra theo phép Nhị Long Phân Hủy đánh hai gã gần nhất.

Quan Tam Thắng tuy không phải là tay địch thủ với Thượng Quan Kỳ, song ở trong võ lâm, ông cũng là hạng cao thủ bậc nhất, nên đánh với hạng không tên tuổi này phỏng có khó gì? Chưa đầy mười hiệp đã có ba gã bị thương và một thanh quỷ đầu đao bị Quan Tam Thắng cướp mất.

Trong tay sẵn đao, uy thế càng tăng, Quan Tam Thắng quát to liền một tiếng, vung đao chêm trúng binh khí của gã đại hán mé tả, còn tay phải ra chiêu Phù Vân Yếm Nguyệt đánh vào trước ngực đại hán mé hữu.

Mới trong khoảnh khắc mà cả năm gã đại hán áo đen đều bị thương về tay Quan Tam Thắng.

Giữa lúc này, nữ lang áo trắng cùng Phí Công Lượng đã đến phút gay go nhất. Nữ lang tiến xuống gần đối phương đánh rất kịch liệt, khiến cho Phí Công Lượng không còn sức phản kích. Cây nhuyễn tiên trong tay lão thành ra một vật trở ngại và vô dụng Nữ lang áo trắng vung kiếm loang loáng nhằm đánh vào những yếu huyệt đối phương, khiến cho Phí Công Lượng không còn lúc nào rảnh tay để lấy khí giới khác mà chống đỡ.

Bỗng Thiết Mộc đại sư gọi to lên:

– Hai vị đạo hữu cố tình bức bách, đừng trách lão tăng gây ra tội lỗi.

Thoáng nghe lời Thiết Mộc, nữ lang không khỏi phân tâm chậm đòn lại. Phí Công Lượng thừa cơ đu mạnh một cái bám được cọng dây lèo khác mới thoát chết.

Nhà sư vừa nói vừa biến đổi thế chưởng, đánh liền ba chiêu, bức bách Thanh Thành Song Kiếm phải lùi lại hai bước.

Phàm Mộc đại sư thừa cơ ra chiêu “Đại khai bi thủ” đánh ra một chưởng vào mé tả cổ tay đạo nhân làm bắn trường kiếm ở trong tay đạo nhân ra.

Thiết Mộc sát đến gần, cướp lấy thanh trường kiếm trong tay đạo nhân mé hữu, đồng thời ra chiêu "Phân Hoa Phất Liễu" đánh trúng vào huyệt đạo nhân.

Thanh Thành Song Kiếm hai người đã bị thương một, còn vị kia bất giác ngẩn người ra, liền bị Phàm Mộc điểm huyệt Khúc Trì tay phải, ngồi phệt xuống thuyền.

Nên biết rằng Thanh Thành Song Kiếm tuy chưa uống phải thuốc mê vị tất đã thắng nổi Thiết Mộc, Phàm Mộc nhưng cũng không đến nỗi thua một cách dễ dàng như vậy. Chỉ vì hai người uống phải thuốc mê, nên sau khi chiến đấu hồi lâu, thần trí mất hết minh mẫn, chỉ kém một đòn là nao núng ngay rồi lập tức đến chỗ luống cuống.

Thiết Mộc đại sư đem hai người để sang một bên rồi khẽ bảo Phàm Mộc:

– Sư đệ sắp ra tiếp tay cho Phí Công Lượng, để ta vào trong khoang trước xem.

Phàm Mộc dặn:

– Sư huynh phải cẩn thận đấy?

Rồi rảo bước lại chân cột buồm, ngẩng đầu lên coi Phí Công Lượng chiến đấu cùng nữ lang áo trắng.

Quan Tam Thắng chạy lại cửa khoang thuyền thì thấy Thiết Mộc cũng sắp vào, liền nhảy một bước tới nơi đồng thời hai người đứng trước cửa khoang.

Quan Tam Thắng nhường Thiết Mộc vô trước còn mình thì đứng ngoài cửa canh chừng.

Trong khoang có tám chín gã đại hán áo đen, tay cầm binh khí, mỗi gã đứng một chỗ dường như để chờ bên địch vào là đánh. Gã nửa người nửa vượn ngồi trên ghế, sau một cái bàn gỗ. Gã đang ngưng thần tư lự, không hiểu đang nghĩ gì?

Thiết Mộc đã thấy gã này khinh công tuyệt thế đi lướt trên làn sóng, nên không dám khinh thị. Nhà sư chắp hai tay nói:

– Lão tăng xin có lời chào hảo hán. Viên Hiếu tựa hồ như đang nhập thần, không nghe thấy lời Thiết Mộc.

Thiết Mộc rất lấy làm kỳ, vận khí ngấm ngầm phòng bị rồi từ từ bước lại gần. Mấy gã áo đen kia thấy Thiết Mộc đi lướt qua mình mà vẫn không giơ tay cản trở, mắt vẫn đờ ra không chuyển động.

Nhà sư lại càng nghi hoặc, đưa tay trái ra nắm lấy một gã áo đen mà vẫn không nhúc nhích. Cả gã ngồi bên Viên Hiếu dường như mắt cũng không trông thấy gì.

Thiết Mộc đại sư lấy ngón tay sờ vào người đại hán thấy có điều khác lạ, dường như gã đã bị ai điểm huyệt.

Nên biết rằng đại sư thấy nhiều, hiểu rộng. Nơi đây nhà sư trông thân pháp Viên Hiếu lướt sóng mà đi đã biết ngay một tay võ công tuyệt thế. Trong đám cường địch trước mắt nhà sư lúc này thì gã vào hạng khó đối phó nhất.

Trong khoang thuyền, Viên Hiếu cùng đồng bọn đã bị điểm huyệt nên bên ngoài không nghe động tĩnh gì hết.

Quan Tam Thắng đứng chờ ngoài cửa khoang, đột nhiên rảo bước tiến vào.

Thiết Mộc đại sư cười nói:

– Muốn bắt nữ lang áo trắng thì hiện giờ những tay tiếp viện cho thị chưa đến, tưởng là một cơ hội tốt nhất, mình chỉ ra tay một cái là xong.

Thiết Mộc đại sư thấy Quan Tam Không không tỏ vẻ gì kinh ngạc về những người trong thuyền bị điểm huyệt, trong lòng rất lấy làm kỳ, quay lại nói:

– Lão tăng có điều chưa hiểu, mong Quan huynh chỉ giáo cho.

Quan Tam Thắng cười nói:

– Phải chăng đại sư muốn hỏi về việc mấy người bị điểm huyệt?

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Không biết đây là võ công của ai?

Quan Tam Thắng đáp:

– Phải chăng Lung, Á hai vị lão gia đã đến? Hay là hành động của Bang chúa quý bang Quan Tam Thắng nghĩ thầm:

– Phái Thiếu Lâm có bề ngoài tựa hồ không hay cật vấn đến việc trên chốn giang hồ, mà sự thật vẫn quan tâm về võ công các môn phái khác. Hai lão Lung, Á bên bang mình đang đóng cửa giữ bí mật mà sao nhà sư già này cũng biết?

Quan nghĩ vậy liền cười nói:

– Lão thiền sư thật là cơ linh hơn người.

Thiết Mộc đại sư tự biết mình lỡ lời, mỉm cười không nói gì nữa.

Quan Tam Thắng lại nói:

– Vụ điểm huyệt đây tuy do người tệ bang làm nhưng không phải là hai lão Lung, Á mà cũng không phải là Bang chúa tệ bang.

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Viên Hiếu hỏi Quan Tam Thắng:

– Quan huynh xem võ công gã nửa người nửa vượn này thế nào?

Quan Tam Thắng nói:

– Dễ thường không kém gì gã thiếu niên mặt vàng.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Riêng về môn phái phi hành trên mặt nước, lão tăng đã chịu thua gã...

Quan Tam Thắng nói:

– Phải chăng vì thế mà lão thiền sư hoài nghi lời tại hạ không đúng Thiết Mộc đại sư nói:

– Thực tình lão tăng khó lòng tin được.

Quan Tam Thắng nói:

– Chắc lão thiền sư còn nhớ:

Đường quân sư tệ bang đã nói về thuyết sử dụng thuốc mê, đem gậy ông đập lưng ông rồi chứ.

Thiết Mộc gật đầu nói:

– Vâng! Bần tăng nhớ lắm. Có điều người trong thuyền này rõ ràng đã bị điểm huyệt rồi thì phải?

Quan Tam Thắng cười đáp:

– Nhưng họ bị thuốc mê trước rồi mới bị điểm huyệt thì liệu họ còn kháng cự được chăng?

Thiết Mộc đại sư “À” một tiếng rồi nói:

– Té ra quý bang phái người đánh thuốc độc đã có hiệu nghiệm từ trước.

Quan Tam Thắng cười nói:

– Tại hạ chắc thế.

Thiết Mộc đại sư lại hỏi:

– Đánh thuốc độc đã công hiệu, người bên địch đã bị điểm huyệt, sao không thấy người đánh thuốc độc ở đây?

Quan Tam Thắng ngẩn người ra nghĩ thầm:

“Hết thảy người bên địch đã bị điểm huyệt không còn nhúc nhích được nữa, tất bên mình phải có người đến đây, mà sao không thấy ai?” Ông đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Chắc bọn đó điểm huyệt xong lại trở về thuyền mình rồi.

Quan Tam Thắng tựa hồ cảm thấy câu mình nói có vẻ hồ đồ, nên nóng ran cả mặt. Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười nói:

– Bất luận là ai đã điểm huyệt thì cũng đã giúp đỡ bọn ta rất nhiều.

Bất thình lình nghe thấy tiếng cười như tiếng trẻ con, rồi thấp thoáng có bóng hai chú nhỏ tóc để trái đào mình mặc áo lam, chừng mười ba mười bốn tuổi, đứng sững giữa khoang thuyền.. Hai chú nhỏ này tuổi xấp xỉ ngang nhau, y phục cũng giống nhau, đều toét miệng ra cười, để lộ hai hàm răng trắng nõn và đều đặn.

Quan Tam Thắng vừa thấy hai chú bé thì long mừng hớn hở, mỉm cười hỏi:

– Hai cái chú quỷ này đến đây bao giờ?

Chú bé bên trái cười nói:

– Chúng tôi đến đây đã lâu rồi!

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phải chăng hai vị tiểu thí chủ đây là Tả, Hữu Nhị Đồng mà người ta thường đồn đại?

Chú bé bên hữu đáp:

– Giang hồ thuận miệng gọi thế thôi, chứ chúng tôi chả khác gì nhau, tại sao họ còn phân chia tả với hữu? Lão thiền sư nghĩ thế nào?

Thiết Mộc đại sư khen:

– Hai tiểu thí chủ khẩu tài cũng rất hoạt bát. Lão tăng nghe đại danh hai vị từ lâu rồi?

Nhị Đồng trông nhau tủm tỉm cười và không nói gì nữa.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Phải chăng bọn này bị hai chú điểm huyệt?

Chú bé bên tả đáp:

– Đúng đó! Chúng tôi vâng lệnh Đường gia đến đây đánh thuốc độc xong rồi điểm huyệt bọn này. Có điều đáng tiếc là nữ lang áo trắng ra ngoài mất rồi nên chưa hạ thủ được cô ta.

Thiết Mộc quay lại nhìn Quan Tam Thắng hỏi:

– Quan huynh? Bây giờ chúng ta phải làm gì bọn này?

Chú bé bên hữu nói:

– Lão thiền sư bất tất phải nghĩ ngợi. Chúng tôi vâng mệnh Đường gia đánh thuốc độc cho bọn này bị thương thôi chứ không được đánh chết, rồi nhất luật cho đội thuyền đưa đi.

Thiết Mộc bần thần hỏi:

– Đem họ đi đâu?

Chú bé bên tả đáp:

– Cái đó chúng tôi cũng không được rõ, hoặc đưa về trang trại Quân Sơn bên tệ trang, hoặc đưa đi nơi khác cũng nên.

Chú bé bên hữu nói tiếp:

– Thuyền nhỏ đã áp mạn rồi, chúng ta hành động đi thôi?

Chú bé bên trái theo lời, giơ tay ra cắp hai gã áo đen chạy sang thuyền sau.

Chương 38: Vào Nơi Bí Mật Gạn Hỏi Phu Nhân

Chỉ trong khoảnh khắc tất cả bao nhiêu đại hán áo đen cùng Viên Hiếu đều bị Tả, Hữu Nhị Đồng đem ra hết.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Thảo nào Bang chúa quý bang rất trọng vọng Đường quân sư. Quả nhiên y tiên liệu như thần, không sót mảy may.

Quan Tam Thắng tủm tỉm cười nói:

– Hiện giờ số đông cường địch đã bị bắt rồi, chỉ còn bức bách nữ lang áo trắng phải chịu đầu hàng thì gốc gác nhân vật bí mật kia tất phải lòi ra, tưởng cuộc điều tra không còn gì khó khăn nữa.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Quan huynh nói phải đó. Lão tăng ra thay phiên cho Phí đại hiệp đây!

Nhà sư nghĩ thầm:

Những người trong thuyền này đều bị Đường Toàn thiết kế bắt sống cả rồi, còn nữ lang áo trắng, nếu cũng bị người Cùng Gia Bang hoặc người khác bắt đi thì mình phải mở miệng cầu cạnh họ, tưởng cũng ê mặt...

Thiết Mộc đại sư vừa nghĩ vừa chạy ra khỏi khoang thuyền, ngẩng đầu lên xem thấy Phí Công Lượng cùng nữ lang áo trắng đang mỗi người nắm một dây lèo buồm đu qua đu lại đánh nhau. Nhà sư chau mày tự hỏi:

“Hai bên đánh kiểu này biết bao giờ mới phân thắng bại”?

Nghĩ vậy nhà sư ngầm vận chân khí, chờ cho Phí Công Lượng lên tới bên, lớn tiếng nói:

– Xin Phí huynh hãy dừng tay, lão tăng có điều thỉnh giáo.

Phí Công Lượng buông tay trái ra, hạ mình xuống bên Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lão thiền sư có điều chi dạy bảo?

Thiết Mộc nói to dường như để nữ lang nghe rõ:

– Lũ cường địch nấp trong khoang thuyền đã bị Đường Toàn thiết kế bắt hết rồi. Hiện giờ chỉ chỉ còn nữ lang áo trắng là địch thủ mà thôi.

Phí Công Lượng giật mình hỏi:

– Có đúng thế không?

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Chính mắt bần tăng trông thấy, còn sai thế nào được!

Nữ lang áo trắng thấy tình thế nguy cấp, tay trái buông lèo thuyền ra nhảy xô đến trước cửa khoang thuyền định vào. Thiết Mộc đại sư phất tay áo đánh ra một chưởng, nói:

– Cô nương đừng vào nữa!

Nữ lang áo trắng xoay tay phải lại, đưa hai ngón tay trỏ vào giữa điểm huyệt Thiết Mộc đại sư vừa hỏi:

– Tại sao vậy?

Thiết Mộc xoay gót chân, đột nhiên bước tạt ngang sang bên tả ba bước tránh khỏi, rồi lại bước về chỗ cũ, đứng ở trước khoang thuyền chắn lối.

Nữ lang áo trắng mày liễu dựng ngược, lớn tiếng nói:

– Ông xích ra cho tôi vào coi, xem ông nói có thật không!

Thiết Mộc đại sư nói:

– Nếu trong thuyền còn có người, nghe tiếng cô hô hoán tất đã ra cứu cô rồi.

Nữ lang áo trắng chớp mắt hai cái, uốn mình, đột nhiên nhảy lên cột buồm bên tả.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt ra hiệu cho Phàm Mộc và Phí Công Lượng để ý theo dõi cử động nàng.

Hai người thấy nữ lang toan kiếm đường thoát thân liền đồng thời động thủ phóng ra một chưởng.

Nữ lang áo trắng thấy hai người ra chưởng mãnh liệt không dám chống lại vội khoa chân lướt tạt ngang sang phía bên hai bước.

Thiết Mộc đại sư phất tay áo bên hữu phóng tiềm lực ra ngăn chặn, rồi xòe năm đầu ngón tay điểm

lẹ vào bên trái nữ lang. Nữ lang áo trắng né tránh, đồng thời giơ ngón tay nhằm điểm vào huyệt mạch môn Thiết Mộc đại sư. Chiêu này thế đánh rất mạnh, khiến Thiết Mộc đại sư phải thu tay về.

Phàm Mộc đại sư tiến lại một bước nói:

– Xin nữ thí chủ tha lỗi cho lão tăng đã vô lễ.

Vừa nói vừa điểm huyệt phong thủ sau bả vai nữ lang.

Nữ lang áo trắng hai chân vẫn đứng nguyên, chỉ né nửa trên người tránh khỏi nửa đòn của Phàm Mộc, rồi hai tay đồng thời phóng ra phản kích một chưởng đánh về phía Thiết Mộc, một chưởng đánh về phía Phàm Mộc.

Thiết Mộc đại sư chỉ muốn bắt sống nữ lang, ngấm ngầm vận động chân khí để chờ cho ngón tay nữ lang sắp chạm vào vai là đột nhiên xoay bàn tay chụp xuống cổ tay nữ lang…

Chiêu này mệnh danh là Hỏa Trung Thủ Lật, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Hình thế chiêu này rất hiểm ác. Nếu là người không đủ hỏa hầu khí thì không dám dùng đến.

Nhà sư xoay bàn tay, đồng thời người phải né sang bên lề để tránh khỏi ngón tay của nữ lang điểm tới. Năm ngón tay Thiết Mộc nhanh như điện chớp, chụp lấy cổ tay ngọc ngà của nữ lang.

Chiêu thức kỳ diệu này trong Cầm Nã Thủ Pháp mau lẹ phi thường, cả những tay cao thủ cũng rất ít người tránh kịp. Nữ lang áo trắng tuy cơ linh hơn đời nhưng vẫn không tránh khỏi. Khi nàng phát giác ra điều kỳ dị thì đã chậm mất rồi. Cổ tay bị tê chồn, kình lực trong người bị tổn thất.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Xin nữ thí chủ tha tội vô lễ cho bần tăng.

Rồi giơ tay điểm huyệt nữ lang áo trắng.

Quan Tam Thắng khoanh tay thi lễ cười nói:

– Võ học Thiếu Lâm, tôi vẫn nghe đồn, quả nhiên được mở rộng nhãn giới.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cái đó chỉ là tiểu xảo trong lúc hiểm nghèo, chẳng có chi đáng kể.

Phí Công Lượng nói:

– Chiêu Bại trung Thủ Thắng vừa rồi của đại sư biến hóa ra ngoài ý tưởng của con người. Tiểu đệ

bôn tẩu giang hồ đã nhiều mà hôm nay mới được thấy lần đầu.

Trong lời lão nói có ngụ ý xin được truyền dạy cho.

Đây là một môn bí truyền của phái Thiếu Lâm, dù Thiết Mộc có độ lượng rộng rãi đến đâu cũng không dám tiết lộ ra ngoài. Nên tuy nghe lời Phí Công Lượng có ý bóng bẩy, nhà sư giả vờ không hiểu, tủm tỉm cười nói:

– Phí đại hiệp quá khen rồi!

Đoạn nhắc bổng nữ lang nhảy lên bờ.

Quần hào cũng nhảy lên theo.

Âu Dương Thống cùng Đường Toàn đã đứng trên bờ đón sẵn. Hai người khoanh tay thi lễ. Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ trước nằm lăn trong thuyền nhỏ, không biết biến đâu từ bao giờ.

Cả bao nhiêu thuyền thoi bao vây chiếc thuyền lớn cũng rời đi cả rồi, không còn một chiếc.

Thiết Mộc thấy bọn Cùng Gia Bang lúc tập hợp đã mau lẹ, lúc phân tán lại càng mau lẹ hơn thì trong lòng ngấm ngầm bội phục. Nhà sư đặt nữ lang áo trắng xuống, chắp tay nhìn Đường Toàn nói:

– Tiên sinh thật là thần cơ diệu toán, bần tăng khâm phục vô cùng.

Đường Toàn khoanh tay cười nói:

– Tôi là kẻ thư sinh vô dụng, đại sư tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ. Đường mỗ thật chưa bằng trong muôn một.

Thiết Mộc đảo mắt nhìn quanh, không thấy những người bị bắt đâu nữa, trong lòng rất lấy làm kỳ. Nhà sư còn đang ngơ ngẩn thì bọn Quan Tam Thắng đã nhảy lên bờ.

Đường Toàn khoanh tay vái mọi người rồi lớn tiếng nói:

– Tệ bang đã được tin báo, những tay tiếp viện cho cường địch sắp đến nơi rồi. Chúng ta không nên lưu lại lâu phải sớm rời khỏi nơi này!

Phí Công Lượng thốt nhiên cười lạt hỏi:

– Tại sao người quý bang không đồng đạo với họ mà biết được những tay tiếp viện cho họ sắp đến nơi?

Đường Toàn. cười nói:

– Người tệ bang theo dấu vết bí mật của họ lưu lại mà điều tra ra.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Huống chi tệ bang ở giải đất này hơn mấy chục năm. Bất luận người phái võ nào ở Trung Nguyên lộ diện một hai lần là nhận biết được ngay. Song bọn này mặt mũi đều lạ hết. Vì thế tiểu đệ cả gan đoán giả họ là đồng bọn với nữ lang áo trắng.

Phí Công Lượng nói:

– Nếu chỉ căn cứ vào điểm đó mà quyết đoán là bọn người sắp đến đây cùng phe với nữ lang áo trắng, thì tôi tường cũng hơi hấp tấp.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thực ra chi căn cứ vào hai điểm kia mà quyết đoán thì rất có thể xảy ra những sự bất ngờ không may cho mình. Vậy tốt hơn hết là chúng ta không nên động thủ cùng bọn họ. Như thế thì nếu họ không về phe địch, cũng không đến nỗi có điều lầm lỡ quá đáng.

Đường Toàn nói rất khiêm tốn, không để mất lòng Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

– Bên quý bang phát giác có người tới chừng bao lâu?

Đường Toàn đáp:

– Mới chừng độ nửa giờ.

Phí Công Lượng cười nói:

– Người quý bang phát giác nửa giờ về đây báo tin, thế mà cường địch vẫn chưa tới nơi thì dù bọn này có đến tiếp viện cho đối phương, cũng là phường ăn theo mà thôi, chả có gì đáng sợ.

Đường Toàn nghe giọng lưỡi Phí Công Lượng có ý châm biếm thì nghĩ thầm:

“Thằng cha này đã mấy phen chống đối mình, không biết hắn có dụng ý gì?” Nghĩ vậy liền cười lạt nói:

– Tiểu đệ đã ngầm sai người thay đổi những mật hiệu để đánh lạc đường cho họ không biết phương hướng mà tìm tới đây.

Phí Công Lượng ngẩn người ra không nói gì nữa.

Đường Toàn đột nhiên khoanh tay hỏi Thiết Mộc:

– Bây giờ lão thiền sư đã có thể giao nữ lang áo trắng cho tệ bang tra hỏi chưa?

Thiết Mộc đáp:

– Bần tăng chuẩn bị sáng sớm mai đưa thị về chùa Thiếu Lâm. Nếu trong khoảng thời gian từ giờ đến sáng mai, quý bang có thể tra hỏi thị xong được thì bần tăng lẽ nào không đồng ý?

Âu Dương Thống nói:

– Nếu hai vị lão thiền sư đồng ý thì chúng ta đi ngay bây giờ?

Thiết Mộc đã biết Cùng Gia Bang không những thực lực rất lớn mà mấy tỉnh Trung Nguyên đều có tai mắt, không chừng chỗ nào cũng có phân chi, hoặc đặt hành tung bí mật, liền chắp tay đáp:

– Bang chúa dạy thế nào, bần tăng cũng nghe theo.

Âu Dương Thống nói:

– Tiểu đệ xin đi trước dẫn đường.

Nói xong trở gót đi trước.

Thiết Mộc đại sư cũng cất bước theo sau Âu Dương Thống.

Phàm Mộc cùng bọn Phí Công Lượng cũng theo thứ tự ra đi hết, nhưng Đường Toàn vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Âu Dương Thống đi ven sông ước chừng bốn năm dặm thì đột nhiên chuyển hướng quay về phía chính Nam mà đi, và từ đây bắt đầu đi lẹ hơn. Bọn Thiết Mộc cũng rảo bước theo cho kịp.

Đi chừng bốn dặm nữa thì rẽ sang phía Tây, đi thêm bảy tám dặm nữa thì đến một thôn trang. Bọn Thiết Mộc do dự một lát rồi rảo bước vào theo.

Nơi đây là một trang viện rất sâu rộng. Trong cổng là một khu vườn hoa bát ngát, màu hoa tươi đẹp lóa mắt, hương đưa ngào ngạt. Một lối đi nhỏ trải đá trắng quanh các vòm hoa. Âu Dương Thống từ từ cất bước.

Thiết Mộc khẽ bảo Phàm Mộc:

– Nơi đây tựa hồ không phải nhà ở tầm thường, bọn ta chẳng nên đường đột tiến vào, phá hoại lệ luật nhà người ta.

Phàm Mộc nói:

– Xin sư huynh cứ yên tâm.

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Luật lệ Ở đâu mà thúi thế?

Sở dĩ mọi người dè dặt là vì thấy Âu Dương Thống từ lúc chưa bước vào lối đi trải đá cũng đã đi lúc mau lúc khoan tựa hồ phòng ngừa sự gì.

Thiết Mộc khẽ chau mày thầm nghĩ:

“Âu Dương Thống là vị chúa tể một bang, đối với bọn mình rất khiêm cung. Thế mà Phí Công Lượng luôn luôn thốt ra những điều xúc phạm, e rằng chọc giận ông ta”.

Nhưng cũng không tiện can ngăn Phí Công Lượng, một mình băn khoăn trong dạ.

Quan Tam Thắng còn đang ngẫm nghĩ thì đã tới trước nhà đại sảnh. Âu Dương Thống bước lên bốn bậc đá, quay lại khoanh tay nói:

– Xin mời các vị vào cho.

Thiết Mộc vừa cất bước đi lên, vừa để ý cảnh vật chung quanh thấy tòa đại sảnh này dựng ở chính giữa khoảng đất trồng hoa rộng đến tám chín mẫu, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

“nơi đây thần bí khác thường, không hiểu tòa viện gì?” Âu Dương Thống trỏ những bàn ghế trong nhà đại sảnh mời:

– Xin quý vị an tọa.

Bàn ghế sạch như chùi, không một hạt bụi, dường như có người quét tước luôn. Thiết Mộc đại sư nghiêng mình ngồi xuống hỏi:

– Phải chăng Bang chúa định dùng nơi đây thẩm vấn cô gái kia?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp:

– Nơi đây đâu phải là chỗ thẩm vấn. Hơn nữa những tay tiếp viện của thị đến chỗ hẹn mà không tìm thấy, có khi họ tìm vào đây.

Phí Công Lượng lẳng lặng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn ra bốn phía, tựa hồ để ghi nhớ vị trí từng khóm cây từng ngọn cỏ.

Phàm Mộc đại sư vốn ít mồm miệng, cũng đột nhiên hỏi xen vào:

– Chỗ này địa thế khác thường, riêng một tòa hoa viên rộng bát ngát, tất không phải địa điểm tầm thường.

Âu Dương Thống cười đáp:

– Đại sư đoán viện như thần. Hôm nay các hạ dẫn các vị đến yết kiến một bậc cao nhân đã từng nổi danh trong võ lâm...

Chưa dứt lời, có bóng người thấp thoáng từ trong khóm hoa vội vã chạy ra.

Mọi người nhìn xem thì ra một tên nữ tỳ áo xanh.

Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều chú ý nhìn nữ tỳ, thấy ả lướt nhanh như gió, chớp mắt đã lên tới nhà đại sảnh.

Nữ tỳ dường như đã quen biết Âu Dương Thống. Ả nghiêng mình thi lễ cười nói:

– Chủ nhân tôi mời chư vị vào hậu đường, đừng trễ.

Âu Dương Thống tươi cười đáp lễ rồi đứng dậy trước.

Nữ tỳ áo xanh nói:

– Tôi xin phép đi trước để dẫn đường quý vị.

Ả nói xong ra khỏi nhà đại sảnh, từ từ đi vào vườn hoa.

Vườn hoa rộng bát ngát, tuy hoa cỏ xanh tươi, nhưng rất là vắng vẻ khiến người ta cảm thấy nỗi quạnh hiu, vì vườn hoa không có một phòng ốc nào cả.

Bọn Thiết Mộc nhất tề đứng dậy theo sau Âu Dương Thống. Người nào cũng động tính hiếu kỳ hơn là lòng sợ hãi.

Nữ tỳ áo xanh đi quanh quẩn trong vườn hoa một hồi rồi đột nhiên rẽ vào khu rừng rậm rạp. Đường lối khu vườn này nhỏ hẹp chỉ vừa một người đi.

Đi chừng được vài trăm dặm, nữ tỳ áo xanh dừng chân trước một bụi hoa, thò tay vào đẩy một cái, đột nhiên lộ ra một cái cửa tròn.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Té ra bọn này ở dưới hầm, thảo nào không thấy phòng ốc chi cả”. Nữ tỳ áo xanh chui vào động

trước.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi lông mày hỏi:

– Âu Dương Bang Chúa! Chúng ta có nên vào trong động không?

Âu Dương Thống đáp:

– Xin liệt vị cứ vào, bên trong rộng rãi lắm, không đến nỗi bứt rứt đâu mà ngại.

Dứt lời ông lạng mình di chai vào cửa hầm. Bọn Thiết Mộc ngần ngừ giây lát rồi cũng cúi đầu vào theo. Trong cửa động có bậc thang đi xuống.

Phí Công Lượng lạnh lùng nói:

– Xuống đây chẳng khác vào địa ngục, có khác là khác ở cách kiến trúc mà thôi!

Âu Dương Thống luôn luôn bị Phí Công Lượng chọc hông, không khỏi bực mình nói:

– Nơi đây không thuộc quản hạt Cùng Gia Bang chúng tôi. Nếu Phí huynh không muốn vào thì cứ việc tùy tiện.

Phí Công Lượng né người đi một cái xông lại nói:

– Đã không phải thuộc hạ Cùng Gia Bang thì tại hạ ra hay vào, can chi Bang chúa nhọc lòng?

Thiết Mộc đại sư tay trái vẫn cắp nữ lang áo trắng, tay phải khẽ vỗ vai Phí Công Lượng nói:

– Phí huynh nhẫn nại một chút nên chăng?

Phí Công Lượng nghĩ mình gây oán đã nhiều, nên nể lời Thiết Mộc khuyên can không nói gì nữa.

Đoàn người đi một lúc, đột nhiên thấy chuyển hướng đi ngược lên.

Thiết Mộc, Phàm Mộc đều sinh lòng nghi hoặc, đưa mắt nhìn nhau nhưng không tiện gạn hỏi.

Thốt nhiên phía trước mặt có ánh sáng lòa, bên tai nghe tiếng nữ tỳ áo xanh nói:

– Đến nơi rồi! Xin chư vị lên đi.

Quần hào ra khỏi cửa hầm, bất giác ngẩn người ra nhìn.

Trước mặt mọi người hiện ra ba gian nhà tranh, xung quanh toàn trồng cây trắc. Trong nhà trần thiết rất đơn sơ, chỉ có cái bàn bát tiên và mấy cái ghế. Ở trong nhà trông ra, rừng xanh bát ngát,

chẳng còn hiểu đây là chỗ nào.

Vách sau có một cánh cửa sổ. Phí Công Lượng đột nhiên rảo bước tới nơi, toan chui đầu nhìn ra ngoài thì đột nhiên đánh “Binh” một tiếng, cánh cửa sổ đóng lại.

Bên tai có tiếng người thỏ thẻ:

– Người quân tử phải biết tự trọng, ngó trộm vào nhà người ta, há phải hành vi của bậc đại trượng phu?

Phí Công Lượng quay đầu nhìn lại chỉ thấy một bà già quần áo lam lũ, rấp rím, vẻ mặt nghiêm nghị.

Thiết Mộc đại sư cảm thấy có điều khác lạ, khẽ hỏi Âu Dương Thống:

– Âu Dương Bang Chúa! Đây là đâu? Và có chuyện gì?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp:

– Đại sư bất tất phải hoang mang. Tại hạ không có ý gia hại chư vị đâu.

Phí Công Lượng tức giận đưa mắt nhìn mụ già, lạnh lùng nói với Âu Dương Thống:

– Một đời tiểu đệ đã gặp không biết bao nhiêu cơn sóng to gió cả. Âu Dương Bang Chúa muốn giở trò gì cũng chỉ nhọc lòng vô ích mà thôi.

Âu Dương Thống cười nói:

– Phí đại hiệp quả thật đa nghi? Tại hạ dẫn chư vị đến đây bất quá là để tra xét cho ra một việc, cần mượn uy thế của các vị, quyết không hai lòng.

Thiết Mộc nói:

– Đã vậy thì Âu Dương Bang Chúa chẳng nên giữ vẻ thần bí nữa...

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói:

– Chúng ta đã được đón vào đây còn lo gì không người tiếp đón? Xin chư vị hãy nhẫn nại một chút, lát nữa tất có người ra mắt...

Chưa dứt lời, bỗng nghe ngọc đeo xoang xoảng, cửa nhà tranh mở rộng. Bốn người đàn bà quần áo diêm dúa uyển chuyển bước vào.

Phí Công Lượng đưa mắt nhìn một lượt thì cả bốn thiếu phụ này đều trạc tuổi ba mươi, lão bất giác

nhíu cặp lông mày, nghĩ thầm:

“Mấy mụ nạ dòng này đều ăn mặc trai lơ, không hiểu họ có dụng ý gì?” Âu Dương Thống cũng tỏ vẻ nghiêm trọng, giương cặp mắt tròn xoe nhìn chằm chặp vào bốn thiếu phụ áo quần sặc sỡ. Ông để tâm phòng bị như gặp đại địch.

Thiết Mộc đại sư ho luôn mấy tiếng, nhắm mắt đứng yên.

Nguyên bốn thiếu phụ áo sặc sỡ dán mắt nhìn chằm chặp vào nhà sư.

Mấy vị lão hòa thượng đạo cao đức trọng này cảm thấy trong lòng hồi hộp, nên phát ho lên rồi nhắm mắt lại.

Bốn thiếu phụ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên nét mặt nghiêm trọng, khép nép đứng vào một bên. Phàm Mộc đại sư huých khuỷu tay vào Âu Dương Thống hỏi nhỏ:

– Đây là đâu? Chúng ta vào đây yết kiến ai?

Âu Dương Thống chưa kịp trả lời thì ngoài cửa có tiếng chân người, mùi hương thoang thoảng đưa ra, một người đàn bà đứng tuổi khoan thai bước vào.

Phí Công Lượng nhìn ra thấy người này độ tứ tuần mà vẻ phong lưu này hãy còn xúc động lòng người. Tuy mụ không phải là hạng sắc nước hương trời, song đầu mày cuối mặt ra chiều lẳng lơ, toàn thân phát ra mùi hương quyến rũ.

Thiếu phụ giơ tay phải lên vuốt lại mái tóc rồi nói:

– Không hiểu ngọn gió nào thổi Âu Dương Bang Chúa đến đây? Ba năm trời đằng đẵng, Bang chúa còn nhớ đến tôi, thật đáng là người có lòng tốt.

Âu Dương Bang Chúa chắp tay nói:

– Bấm ngón tay tính lại đã mấy năm trời, ba tháng trước đây phu nhân đã mãn kỳ hạn ẩn cư. Nhân nay qua đây ghé vào thăm phu nhân để thỉnh giáo và xin đưa mấy vị cao thủ võ lâm vào yết kiến.

Thiếu phụ đưa cặp mắt long lanh nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng cười nói:

– Ở góa bao năm trời tưởng đi tái giá, mà vì tiếc cơ nghiệp này không muốn bỏ đi, nhưng lại e phụ nhã ý của Bang chúa...

Thiết Mộc để một tay trước ngực lên tiếng:

– A Di Đà Phật! Bần tăng là kẻ xuất gia, không nên nghe lời nói bông đùa.

Âu Dương Thống giới thiệu luôn:

– Đây là Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư, hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đó.

Người đàn bà đột nhiên để ý nhìn Thiết Mộc đang xách nữ lang áo trắng, thì tủm tim cười nói:

– Tiểu phụ đã từng nghe danh hai vị đại sư đạo cao đức trọng từ lâu rồi.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Phí Công Lượng nói:

– Còn vị này là Huỳnh Sơn Phí đại hiệp, vùng vẫy giang hồ đã mấy chục năm mà thịnh danh vẫn chưa suy giảm.

Thiếu phụ đột nhiên cười khanh khách nói:

– Những vị đến đây hôm nay so với Âu Dương Bang Chúa, vị nào cũng môn đăng hộ đối, biết lấy ai bỏ ai, khiến cho tôi khó nghĩ quá!

Thiết Mộc đại sư chau mày nói:

– Xin nữ thí chủ ăn nói thận trọng cho, kẻ tu hành không nghe lời phi lễ...

Thiếu phụ lại đảo mắt nhìn mọi người cười nói:

– Tiên phụ từng có lời di huấn:

“thiên hạ không có việc gì khó, người ta lập chí phải nên kiêng. Cửa Phật nghiên cứu Tứ hành phổ độ cùng giải thoát chúng sinh, đại sư phụ đây, lòng như sắt đá chăng?

Nói xong mụ nhoẻn miệng cười, đưa mắt tống tình.

Thiết Mộc đại sư vẻ mặt nghiêm trang đột nhiên đỏ bừng, nhìn ra phía khác.

Thiếu phụ chăm chú nhìn Thiết Mộc không thể nhịn được, vội lên tiếng cười khanh khách. Âu Dương Thống chau mày nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư là những bậc cao tăng đắc đạo không nói cười giỡn với ai. Người nào giở thói trăng hoa phóng đãng thì đừng trách các vị đây thất lễ.

Thiếu phụ đột nhiên thôi không cười nữa, nghiêm nét mặt quay ra quát bốn mụ nạ dòng:

– Khách đến bấy lâu, tụi bây không biết lấy ghế mời ngồi ư?

Bốn mụ nạ dòng quần áo sặc sỡ, hấp tấp chạy đi lấy ghế đặt ở phía sau mấy người.

Âu Dương Thống ngồi xuống đầu tiên, đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi trỏ nữ lang áo trắng trong tay Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phu nhân có nhận ra cô nương đây là ai không?

Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm cùng Phí Công Lượng nghe Âu Dương Thống hỏi vậy liền hiểu ý ông đến đây làm gì bất giác trong lòng sung sướng, ngồi cả xuống ghế.

Người đàn bà đứng tuổi nhìn kỹ nữ lang áo trắng một hồi rồi lắc đầu đáp:

– Tôi không biết ai.

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói:

– Xin phu nhân nhìn kỹ lại, nếu quả có quen biết thì xin nói thật, chẳng nên phủ nhận một cách hàm hồ.

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

– Cô này bản lĩnh phi thường, nên tôi liên tưởng ngay đến phu nhân.

– Vô sự đã chẳng dám đến đây. Hiện nay tôi có mấy điều xin phu nhân chỉ giáo.

Ông hằn giọng, nhìn nữ lang áo trắng, nói tiếp:

– Cô này cùng tệ bang xung đột làm chết mấy chục mạng người chớ không phải chuyện đùa. Dĩ nhiên tệ bang không thể bỏ qua được...

Thiếu phụ đột nhiên cả cười ngắt lời:

– Qúi bang không muốn gây thù với tôi, nên mới đến đây hỏi phải không?

– Đúng thế. Ngoài vụ này còn một việc nữa.

Thiếu phụ hỏi:

– Việc gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Phu nhân đã mãn kỳ ẩn dật, chưa hiểu mai sau liệu định thế nào?

Thiếu phụ đưa mắt nhìn bọn Thiết Mộc cười nói:

– Phải chăng Bang chúa có ý mời chúng tôi sang Cùng Gia Bang?

Âu Dương Thống nói:

– Nếu phu nhân chịu giá lâm thì tệ bang rất hoan nghênh.

Phí Công Lượng nghe hai bên chuyển sang vấn đề khác, không khỏi cau mày. Thái độ khó chịu đã lọt vào mắt Âu Dương Thống, cả thiếu phụ cũng nhận thấy.

Thốt nhiên thiếu phụ đứng lên chắp tay nói với bọn Âu Dương Thống:

– Chuyện tôi có sang được quí bang hay không, xin để cho tôi nghĩ lại mấy bữa, Âu Dương Bang Chúa giá lâm tệ xá nếu không còn việc gì, thì tôi không dám lưu các vị lại nữa!

Hành động trục khách một cách trực tiếp này của thiếu phụ ít thấy trên đám giang hồ. Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều là những người có danh vọng trong võ lâm mà bị kẻ khác khinh miệt như vậy thực là mất thể diện, nên không khỏi biến sắc.

Âu Dương Thống cười lạt đứng dậy nói:

– Cô nương đây đã không liên quan gì đến phu nhân thì tệ bang tự xử lấy vậy Thiếu phụ tự nhiên tiến lại gần phía Thiết Mộc, Phàm Mộc. Tình hình bỗng trở nên căng thẳng, Thiết Mộc đại sư ngấm ngầm vận động nội công đề phòng, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh.

Thiếu phụ đến gần Thiết Mộc đại sư, cười rất tươi hỏi:

– Đại hòa thượng có thể giải huyệt cho cô nương đây để tôi hỏi cô mấy câu được chăng?

Thiết Mộc nghĩ thầm:

Bọn mình đây có bốn người thì dù giải huyệt, thì cũng chẳng trốn đâu được mà ngại.

Nhà sư nghĩ vậy liền giơ tay vỗ vào nữ lang áo trắng để giải huyệt đạo cho nàng. Phàm Mộc cùng Phí Công Lượng bước ra để phòng ngừa nữ lang áo trắng thừa cơ tẩu thoát.

Âu Dương Thống vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Ông khẽ nhíu đôi mày, tựa hồ đang suy tính một việc quan trọng.

Bỗng thấy nữ lang áo trắng mở bừng cặp mắt sáng như sao nhìn ngang nhìn ngửa một hồi rồi từ từ ngồi dậy.

Vẻ mặt rất trầm trọng, nàng đưa tay lên quết tóc, lạnh lùng hỏi buông thõng:

– Đây là đâu?

Câu hỏi đầy vẻ ngạo mạn. Thiết Mộc, Phàm Mộc đã dầy công tu dưỡng, tủm tỉm chứ không nói gì. Nhưng Phí Công Lượng lạnh lùng đáp:

– Đây không phải là Mẫn gia trang, cũng không phải là chiếc thuyền lớn hai buồm, cô nương có muốn nói gì thì liệu mà từ từ lỗ miệng một chút thì khỏi phải ăn đòn.

Nữ lang áo trắng trừng mắt hung dữ nhìn Phí Công Lượng, từ từ đứng dậy, rồi lại nhìn Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư. Khi nhìn tới thiếu phụ, nàng bất giác giật mình run lên, tựa hồ như gặp việc gì kinh hồn táng đởm.

Thiếu phụ khẽ thở dài nói:

– Con lỏi hoạt đầu này xem ra mi còn giỏi hơn ta?

Phí Công Lượng duỗi tay phải ra nhằm điểm huyệt nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng né sang bên tránh khỏi. Phí Công Lượng xoay mình đi một cái, ra đứng chắn trước cửa.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn bốn phía rồi quát to lên:

– Xin các vị tự trọng, không nên động thủ ngay trong hàn xá này.

Âu Dương Thống chau mày, nhìn chằm chặp nữ lang, dằn giọng:

– Cô nương đừng tính bài trốn chạy nữa. Giờ phút này và tại nơi đây cô đừng giở trò gì cho khổ thân.

Nữ lang áo trắng để mắt nhìn thiếu phụ nói:

– Nếu phu nhân giúp tôi thoát khỏi bước lao lung này, tôi xin biếu chục hạt minh châu có giá trị bằng mấy thành trì để tạ Ơn.

Thiếu phụ cười nói:

– Minh châu tuy quý nhưng còn là vật có giá, tôi không thể tuân mạng được.

Nữ lang áo trắng hỏi:

– Phu nhân muốn điều chi cứ nói ra.

Thiếu phụ nói:

– Tôi muốn một thứ nhưng chỉ e cô nương không chịu cho.

Nữ lang áo trắng nói:

– Nếu tôi có quyết chẳng tiếc làm gì.

Thiếu phụ cười nói:

– Tôi có thằng con bất hiếu chưa lấy vợ, chỉ mong cô nương ưng chịu làm dâu họ Hà và có như thế tôi mới giúp cô nương danh chính ngôn thuận được.

Nữ lang áo trắng tủm tỉm cười nói:

– Được lắm! Nhưng tôi chưa hiểu con trai phu nhân có diễm phước lấy được tôi chăng Thiếu phụ nói:

– Hôn nhân là việc quan trọng, không phải trò đùa, cô hãy suy nghĩ kỹ rồi trả lời tôi.

Phí Công Lượng đột nhiên cười khanh khách, nói:

– Tôi cứ tưởng là ai, té ra đại tẩu họ Hà.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Đây là Hà quả phụ.

Thiếu phụ lạnh lùng cười đáp:

– Phải đấy! Tôi là quả phụ họ Hà.

Thiết Mộc đại sư chắp hai tay nói:

– Khi lão tăng ở chùa Thiếu Lâm đã được nghe đại danh Hà phu nhân.

Hà quả phụ cười lạt nói:

– Đại sư phụ quá khen! Một người đàn bà như tôi không dám nhận hai chữ đại danh.

Thiếu phụ từ từ đảo mắt nhìn quần hào, nói:

– Cô nương đây đã thuận về làm dâu họ Hà, xin chư vị rộng lượng tha cho nàng.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đến đây chỉ bái phỏng, chứ không phải đưa dâu về cho phu nhân.

Mấy chục nhân mạng Cùng Gia Bang chúng tôi, bây giờ ai đền đây?

Phí Công Lượng lớn tiếng tiếp lời:

– Ngày trước Hà đại gia còn tại thế cùng tại hạ có mối thâm giao. Chúng tôi đã cùng nhau tỷ thí tại Huỳnh Sơn suốt một ngày một đêm rồi kết nghĩa huynh đệ.

Khi đó Hà đại ca có đề cập tới tiểu thư nhưng tiếc rằng tôi chưa được bái kiến, ngờ đâu bữa nay lại được hội ngộ.

Thiếu phụ lạnh lùng nói:

– Hội ngộ mà làm khi? Nếu đại hiệp là chỗ thâm giao với tiên phụ thì nên thay mặt tôi nói với các vị giúp cho vài câu.

Phí Công Lượng định hãy giở đến tình kết giao ngày trước rồi sẽ bảo thiếu phụ đừng can thiệp vào việc này. Dè đâu bà quả phụ lại lung lạc mình trước. Lão bất giác thộn mặt ra hồi lâu không nói được câu gì.

Âu Dương Thống nghiêm nghị nói:

– Hà phu nhân! Thời gian ba năm phu nhân đóng cửa, chẳng những chúng tôi không quấy nhiễu gì mà còn ngấm ngầm phái người bảo vệ cho phu nhân mới được yên ổn. Tệ bang đối với phu nhân như vậy...

Hà quả phụ cười nửa miệng nói:

– Cô nương đây đã ưng chịu làm dâu con, thực là một việc ngoài sự tưởng tượng của tôi. Dù sao đã nói ra miệng, không có lý gì tranh cãi nữa, mong Âu Dương Bang Chúa rộng dung cho.

Chương 39: Cuộc Thẩm Vấn Trong Rừng Sâu

Âu Dương Thống cười nói:

– Nếu tại hạ không đem cô nương này bái phỏng thì dễ lệnh lang suốt đời không lấy ai nữa chắc?

Thiếu phụ khẽ thở dài đáp:

– Việc đã đến thế này, chỉ còn biết trông vào đại lượng các vị mà thôi?

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Sự việc hiện nay dã như mũi tên đặt vào cây cung, vậy Bang chúa quyết định đi!

Âu Dương Thống chăm chú nhìn thiếu phụ nghiêm trang nói:

– Chuyến này tại hạ không phải đến đây bái phỏng:

một là để điều tra một việc, hai là triệu thỉnh phu nhân. Nhưng không ngờ cục diện lại xoay chuyển như thế này khiến chúng tôi khó nghĩ quá!

Hà quả phụ thở dài sườn sượt nói:

– Nhục tử đau khổ về vụ này, Bang chúa đã biết rõ. Nếu người cố ý không chịu nhân nhượng thì thật là đã giày xéo lên bọn đàn bà chúng tôi đó!

Nữ lang áo trắng lặng lẽ đứng nghe mấy người nói chuyện, Khi thấy Hà quả phụ nói con bà đau khổ, nàng không khỏi nghi ngờ, liền hỏi:

– Con bà mù hay điếc mà đau khổ?

Thiếu phụ đáp:

– Nếu con tôi tướng mạo đường đường nghi dung tuấn tú thì tôi chả tội gì mà xin Âu Dương Bang Chúa gia ơn cho cô.

Âu Dương Thống cũng lớn tiếng nói:

– Nỗi đau lòng của phu nhân, tại hạ rất thông cảm, song cô gái này có quan hệ rất lớn đến đại

cuộc. Huống chi cô ta lại là người độc ác, đã dám hạ thủ giết cha thì tất nhiên có thể mưu hại cả chồng nữa.

Thiếu phụ hỏi:

– Quả có việc đấy ư?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lời Âu Dương Bang Chúa đều là sự thực, người bị hại lại là một nhân vật được các giới võ lâm rất trọng vọng tức Mẫn lão anh hùng đó. Trong khoảng thời gian trước đây chưa bao lâu, hắn nữ thí chủ cũng đã biết tiếng.

Âu Dương Thống toan ngăn lại nhưng không kịp, Thiết Mộc đại sư đã nói ra mất rồi.

Hà quả phụ biến sắc nói:

– Té ra người bị hại lại là lão thất phu Mẫn Đại Thành ư?

Thiết Mộc ngạc nhiên đáp:

– Chính là Mẫn lão thí chủ, mười mấy năm trước đã gia ơn cho cái cao thủ trong năm phái lớn chốn giang hồ.

Hà quả phụ nói:

– Hừ? Té ra thằng cha đó…

Phu nhân quay lại nhìn nữ lang áo trắng, lớn tiếng hỏi:

– Phải chăng mi là con gái Mẫn Đại Thành?

Nữ lang áo trắng sau một lúc điều dưỡng, công lực đã hồi phục, nhìn Hà quả phụ nói:

– Phải thì sao? mà không phải thì sao?

Hà quả phụ nét mặt lộ vẻ đau thương, nói:

– Gia gia mi bề ngoài ra chiều trung hậu, mà bề trong cực kỳ thâm hiểm…

Thiết Mộc chắp tay nói:

– A Di Đà Phật! Mẫn lão anh hùng thanh danh lừng lẫy chốn giang hồ, tạo nên bao nhiêu công đức lớn lao cho các giới võ lâm chúng tôi. Hoặc giả nữ thí chủ có điều chi xích mích với Mẫn lão gia thì

đó chỉ là việc riêng của hai bên. Nữ thí chủ thóa mạ lão gia như vậy kể cũng hơi quá đáng.

Hà quả phụ đột nhiên giơ tay phải lên, tát nữ lang áo trắng đánh bốp một cái.

Nữ lang áo trắng vẫn đứng yên không nhúc nhích, chỉ nhìn Hà quả phụ bằng con mắt lạnh lùng. Nhưng cái nhìn này làm cho lòng người phải rung động kinh hãi, có khi khiến người phải phát run.

Âu Dương Thống bỗng tiến lại một bước nghiêm nghị nói:

– Bây giờ phu nhân đã biết gốc gác cô này, hẳn không muốn dàn xếp cô làm dâu con nữa?

Hà quả phụ khẽ thở dài nói:

– Con tiện tỳ này đã mưu hại phụ thân, tôi chẳng thể làm ngơ mà không tra hỏi đã buông tha ngay thị được.

Âu Dương Thống nói:

– Cô này có đích thực là con của Mẫn lão anh hùng hay không, hiện giờ cũng chưa biết rõ. Nếu phu nhân muốn điều tra thì dự vào cuộc thẩm vấn của chúng tôi sẽ rõ.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Té ra Âu Dương Thống dẫn bọn mình đến đây là vì việc này.” Bỗng thấy Hà quả phụ cười khanh khách nói:

– Nhà tôi tuy không phải thành đồng vách sắt, song không có người đưa đường thì quyết nhiên khó mà tìm đến nơi được, vậy chư vị hãy yên tâm?

Nữ lang áo trắng đột nhiên lên tiếng:

– Chưa chắc đâu nhé?

Hà quả phụ tức giận nói:

– Mi không tin thì hãy thử cho ta coi.

Nữ lang áo trắng đảo mắt nhìn ra khu rừng rậm bên ngoài. Căn nhà tranh này tựa hồ như che giấu vào trong bụi cây um tùm.

Âu Dương Thống đột nhiên đưa tay phải ra nói:

– Cô nương lấy đoản kiếm ở trong bọc ra trước đi.

Nữ lang áo trắng hẳn tính cương cường lại rất bình tĩnh, đầy lòng tự tin, nói tiếp:

– Trên những quãng đường tới đây tôi đã để ám hiệu. Chi trong vòng hai giờ, thế nào cũng có người tìm đến nơi.

Hà quả phụ cười nói:

– Ta ở trong rừng sâu này, đường lối phức tạp, dù có người đến mà ta không phái người đón tiếp cũng chẳng dám tự tiện vào đây.

Nữ lang áo trắng đột nhiên cất tiếng cười vang nói:

– Các vị không tin lời tôi thì sẽ biết Cổn Long Vương lợi hại như đến chừng nào?

Âu Dương Thống nói:

– Nhưng bây giờ những tay tiếp viện cho cô chưa tới thì cô đừng hí hửng vội mà bị nhừ đòn. Tết hơn hết là ít mồm miệng đị..

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại hỏi:

– Cô nương có tự tin chống nổi bốn chúng tôi không?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu các vị động thủ cùng một lúc thì tôi tự biết là không địch nổi. Nhưng nếu cử một chọi một, chắc tôi không đến nỗi chịu thua.

Phí Công Lượng đằng hắng một tiếng rồi mắng:

– Con nhóc này như ếch nằm đáy giếng coi trời bằng vung, dám mở miệng khoác lác.

Âu Dương Thống dường như trong bụng đã có thành kiến, ông nói:

– Hiện giờ không phải là lúc chúng tôi luận võ với cô nương. Cô nương mở to mắt ra mà coi, đã cô người sắp hành tội cô đó.

Nữ lang áo trắng từ từ thò tay vào bọc rút đoản kiếm ra cười nói:

– Vị nào muốn đối phó với tôi đây?

Âu Dương Thống đáp:

– Chính tôi còn phải ai nữa!

Nữ áo trắng nói:

– Ông muốn thử thì được lắm!

Nàng thủng thỉnh cầm đoản kiếm đưa cho Âu Dương Thống.

Mọi người đều chăm chú nhìn cây đoản kiếm đưa cho Âu Dương Thống, vì không một ai tin rằng nữ lang áo trắng bình tĩnh giao kiếm cho ông.

Thanh đoản kiếm sắp chạm vào tay phải Âu Dương Thống, nữ lang áo trắng thốt nhiên xoay cổ tay ngọc ngà cho thanh bảo kiếm chuyển động loang loáng như một đóa hoa.

Âu Dương Thống đã đề phòng từ trước, thấy tay nữ lang chuyển động thì đồng thời ông lùi lại phía sau.

Động tác của hai bên cực kỳ nhanh lẹ, ánh kiếm vừa lấp loáng, Âu Dương Thống đã lùi xa đến ba thước.

Nữ lang áo trắng đánh một chiêu chưa trúng, lập tức lạng tấm thân mềm mại tiến sát lại bên Hà quả phụ. Hà quả phụ hứ một tiếng rồi mắng::

– Con quỷ này mi chưa biết lão nương ư?

Bà vừa nói vừa phóng song chưởng ra.

Nữ lang áo trắng chưa tới bên quả phụ, đã thấy một luồng kinh khí rất mạnh xông lại. Nàng không khỏi giật mình, lẩm bẩm:

“Mụ yêu phụ này bản lĩnh gớm thật.” Nàng uốn mình đi nằm xuống mé tả.

Hai luồng chưởng lực kế tiếp nhau quét qua y phục nữ lang xông thẳng tới Thiết Mộc đại sư. Một là căn nhà nhỏ hẹp lại có nhiều người khó tránh khỏi va chạm, hai là muốn giữ tư cách, chẳng lẽ động một cái là né tránh, Thiết Mộc phất tay áo để chống lại chưởng lực Hà quả phụ. Ngờ đâu Hà quả phụ luyện đến mực thu phát công lực tùy theo ý muốn. Bà thấy nữ lang tránh khỏi chưởng lực mình rồi, lập tức đề khí thu cường lực về.

Trong nháy mất, nữ lang áo trắng đã đứng phắt dậy vung đoản kiếm lên đâm.

Hà quả phụ uốn éo tấm thân liễu, xiêu chân trái đi lùi lại một bước để tránh nhát kiếm.

Đã đến lúc liều mạng để thoát thân, khi nào nữ lang áo trắng chịu ngừng tay.

Nàng vung kiếm vun vút như bóng theo hình, công kích Hà quả phụ luôn bốn năm chiêu.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, né tránh rất khó, mà nữ lang ra chiêu cực kỳ huyền bí hiểm độc, nên Hà quả phụ bị thế kiếm của nàng cứ nhè những huyệt đạo trọng yếu phóng đến tới tấp, không có cách nào thoát ra được.

Võ công kỳ bí của nữ lang áo trắng làm cho Hà quả phụ phải kinh hãi mà cả người đứng xem như Thiết Mộc, Phàm Mộc, Âu Dương Thống và Phí Công Lượng cũng phải bở vía nghĩ thầm:

giả tỷ con nhóc này thi triển thân pháp linh động như vậy để sử dụng bảo kiếm chụp xuống những huyệt đạo trọng yếu của mình, thì e rằng mình cũng không thoát được.

Hà quả phụ tuy công lực hùng hậu nhưng bị nữ lang chiếm mất thượng phong, để thanh đoản kiếm vây bọc những điểm trí mạng của mình, không còn cách nào phản kích được. Bà chỉ còn trông vào thân pháp linh điệu để né tránh, nghiêng bên tả, nghiêng bên hữu trong căn phòng.

Thiết Mộc đại sư thấy thân pháp nữ lang áo trắng di chuyển mỗi lúc một thêm linh hoạt. Chỉ một lúc nữa, nếu Hà quả phụ không chịu khuất phục đối phương, thì tất bị trọng thương. Nhà sư trông thấy không khỏi chau mày lo nghĩ.

Au Dương Thống cũng đâm ra kinh hãi, nghĩ thầm:

– Cô gái này võ công ghê gớm thật! Nếu mình chủ động thủ e rằng chỉ trong vòng hai trăm hiệp đã rõ hơn thua.

Nữ lang áo trắng một mặt đánh mạnh hơn, một mặt khẽ bảo Hà quả phụ:

– Nếu phu nhân muốn thoát khỏi chết dưới lưỡi kiếm này thì tôi vì phu nhân mà giữ thể diện cho. Chừng hơn trăm hiệp nữa, tôi sẽ nhường cho phu nhân cướp lưỡi kiếm và để cho phu nhân bắt sống được tôi. Nhưng phu nhân phải nghe tôi một điều là chúng ta đánh nhau trăm chiêu nữa, cần phải trùng trình kéo dài thời gian ra chừng một giờ và phu nhân phải ngăn ngừa bọn họ ra tay tiếp viện.

Nàng thi triển phép Truyền âm Nhập Mật, trừ quả phụ ra không ai nghe thấy lời nàng.

Mấy câu tán tỉnh này quả nhiên có hiệu lực, vì Hà quả phụ nghĩ rằng trước mặt bọn Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc dại sư, nếu mình bị hạ vi tay nữ lang áo trắng thì bị thương còn là việc nhỏ, bẽ mặt mới là việc lớn. Tình thế đã rõ ràng, kiếm pháp nữ lang kỳ diệu vô cùng, thủy chung vẫn uy hiếp được huyệt đạo trọng yếu. Mình gỡ mấy chục chiêu mà không sao thoát khỏi chắc khó lòng đoạt lại thượng phong. Phu nhân nghĩ một lát rồi cũng dùng phép Truyền âm Nhập Mật nói:

– Đánh xong trăm chiêu thì chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, sao phải kéo dài ra hàng giờ?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Tôi phỏng đoán chừng một giờ nữa thì sẽ có người đến cứu viện, nên mới ước hẹn như vậy.

Hà quả phụ hỏi:

– Nếu họ không đến thì sao?

Nữ lang đáp:

– Họ không đến tôi vẫn thi hành lời hứa.

Hà quả phụ nói:

– Những tay cao thủ hiện ở đây là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm, làm sao che mắt họ được?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Chỉ cần chúng ta thận trọng một lúc, hai bên dùng toàn lực tranh đấu, quyết họ không khám phá ra được.

Hà quả phụ lại nói:

– Dù sao thì đánh nhau trăm chiêu cũng không thể kéo dài ra hàng giờ được.

Nữ lang áo trắng nói:

– Chúng ta tìm cách kéo dài, chẳng đến một giờ cũng qua nửa giờ!

Hà quả phụ nói:

– Thôi được! Tôi nghe theo lời cô.

Nữ lang áo trắng lại nói:

– Còn một việc nữa, nếu phu nhân ưng chịu thì lời ước hẹn trăm chiêu sẽ giảm đi một nửa.

Hà quả phụ hỏi:

– Còn việc gì?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu phu nhân có thể ngăn trở họ để tôi nghe tin tức thì tôi sẽ giảm đi năm mươi chiêu.

Hà quả phụ nói:

– Được lắm! Tôi ưng chịu như vậy.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đánh ra tới tấp. Chát, chát, chát! Nàng tấn công luôn ba nhát kiếm.

Hà quả phụ thấy nữ lang ra đòn cực kỳ lợi hại phải tránh tả né hữu mới thoát khỏi ba nhát kiếm. Nữ lang liền thay đổi thế đánh hòa hoãn lại, và khẽ giục:

– Phu nhân phản kích di!

Hà quả phụ nghĩ thầm:

Tình thế trước mắt, vì thị vận thế kiếm bao vây những yếu huyệt mình khiến mình không thi triển được kình lực để phản kích. Bây giờ nàng giục mình phản công, chi bằng hãy thừa nhân cơ hội này để đoạt lại uy thế rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy, Hà quả phụ huy động cả chưởng lẫn chỉ. Trong nháy mắt thiếu phụ đánh ra ba chưởng và phóng luôn bốn chỉ. Liền một lúc phản kích luôn bảy chiêu.

Thiếu phụ lật ngược lại tình thế.

Nữ lang áo trắng bị đối phương bức bách đến chân tay luống cuống, thế kiếm không được đúng mức nữa, thành ra Hà quả phụ thoát khỏi thế kiếm bao vây.

Nàng hết sức kinh ngạc, múa tít đoản kiếm, hy vọng dùng thế kiếm vây bọc lại Hà quả phụ.

Hà quả phụ vừa bị khốn đốn, có lý đâu còn để cho nữ lang đoạt lại thượng phong Bà ta vừa vận dụng cả chưởng lẫn chỉ phản kích, vừa né tránh những đòn tấn công.

Nữ lang áo trắng đánh luôn mấy chiêu, thủy chung vẫn không uy hiếp được Hà quả phụ, trong lòng vừa căm tức vừa nóng nảy, lên giọng lạnh lùng trách:

– Chà! Bà này chẳng thủ tín chút nào!

Hai người vừa rồi thi triển phép Truyền âm Nhập Mật để bàn tính với nhau.

Bây giờ nữ lang áo trắng vì hấp tấp quên đi buột miệng nói ra. Âu Dương Thống nghe thấy giật mình, khẽ bảo Thiết Mộc đại sư:

– Trong tình thế này, lão thiền sư bất tất phải giữ thề lệ giang hồ nữa. Hễ khi cần là chúng ta nhất tề động thủ.

Bỗng thấy Hà quả phụ lớn tiếng nói:

– Ta chỉ cần ngươi chống nổi trăm chiêu nữa là ta chịu thua.

Câu này quả phụ ngấm ngầm trả lời nữ lang là mình không quên ước trăm chiêu.

Nữ lang áo trắng càng đánh lẹ hơn, liên tiếp phóng ra mười mấy chiêu đều bị Hà quả phụ tránh khỏi. Nàng phát giác ra rằng võ công Hà quả phụ chẳng kém gì Phí Công Lượng, thì ra vừa rồi lúc mình mới ra tay đã dùng ánh kiếm vây bọc được các yếu huyệt của mụ khiến mụ không phản kích được. Bây giờ mụ đã chuẩn bị không bị mắc vào tròng nữa, nếu đem thực lực mà tranh đấu đường hoàng thì ta quyết không địch nổi mụ. Nữ lang bỗng nghĩ ra một kế tấn công từ từ lại.

Hà quả phụ biết nàng muốn trùng trình để kéo dài thời gian thì cười thầm.

Đột nhiên bà ra chiêu khẩn cấp, bắt buộc nữ lang không đánh không được.

Lúc này hai người đánh nhau coi rất kỳ lạ:

Hà quả phụ thì tấn công mau lẹ dị thường mà nữ lang lại trả đòn đờ đẫn, cố ý trùng trình. Giả tỷ Hà quả phụ muốn hạ đối phương thì cô thừa thời gian. Nhưng bà vì lời ước trăm chiêu không chịu hạ thủ ngay. Thiết Mộc đại sư cùng Âu Dương Thống đều trông rõ tình thế.

Hai người đưa mắt nhìn nhau nhất tề tiến ra.

Hà quả phụ sợ hai người ra tay tiếp viện, vội nói:

– Xin hai vị hãy xa ra!

Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư ngẩn người ra rồi dừng chân lại.

Hà quả phụ càng đánh gấp hơn. Chưởng, chỉ nào cũng nhằm bao vây các yếu huyệt nữ lang, bức bách nàng phải tận lực giải cứu.

Hai bên chiến đấu dư trăm chiêu mà đã mất chừng nửa giờ.

Nữ lang áo trắng tỏ ra thủ tín, quá hạn trăm chiêu, nàng đột nhiên thu kiếm về cất vào bọc, giơ hai tay lên nói:

– Tôi đánh không lại phu nhân, đành bó tay chịu trói.

Cuộc diễn biến xảy ra ngoài ý tưởng của mọi người, Âu Dương Thống, Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng đều thộn mặt ra mà nhìn.

Bỗng thấy Hà quả phụ từ từ bước lại đưa tay ra điểm huyệt nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng máy môi như muốn nói, nhưng nàng chưa thốt ra lời thì đã bị điểm huyệt.

Âu Dương Thống chắp tay nói với Hà quả phụ:

– Cô này có tâm địa hiểm độc, nguy kế rất nhiều. Tra hỏi cô ta càng sớm càng hay, chúng tôi xin phu nhân cho mượn căn nhà này làm nơi thẩm vấn được chăng?

Hà quả phụ đột nhiên nổi lên một tràng cười khanh khách nói:

– Bây giờ tôi mới hiểu là chư vị đến đây có dụng ý mượn khu Hảo Lâm lũng thế bí mật này làm nơi tra hỏi cô ta.

Âu Dương Thống cười nói:

– Chúng tôi đến đây một là để thăm viếng phu nhân, hai để mượn địa điểm này, ba nữa là xin phu nhân cho hai vị thuộc hạ động hình để tra hỏi cô.

Hà quả phụ quay lại nhìn mụ lão ẩu, quần áo lam lũ ngồi trong góc nhà nói:

– Một mình mụ này cũng đủ rồi.

Lão ẩu thốt nhiên run cầm cập bước ra. Đôi mắt mụ vẫn nhắm nghiền, đột nhiên mở to sáng như điện, nhìn vào mặt Hà quả phụ nói:

– Xin phu nhân tha cho tôi cái tật lắm mồm...

Hà quả phụ dường như quý trọng mụ lắm, bà tủm tỉm cười, vẻ cực kỳ cung kính hỏi:

– Dư bà có điều chi cứ việc nói ra?

Lão ẩu đảo mắt nhìn nữ lang áo trắng nói:

– Cô này chẳng có thù oán chi với ta. Ta chẳng nên dính vào Cùng Gia Bang để gây nên mối thâm thù với nàng.

Hà quả phụ nói:

– Âu Dương Bang Chúa đối với bọn người ở trong rừng xanh đứng ra đây, trước nay vẫn có tình thân mật. Chẳng lẽ người mượn địa điểm này một phút mà cũng không cho.

Lão ẩu mà phu nhân gọi bằng Dư bà kia khẽ thở dài nói:

– Già này vừa xem cô ta lúc động thủ với phu nhân, cô đã thi triển phép dùng kiếm quang để vây bọc lấy yếu huyệt, lại nhớ đến một việc đã qua.

Hà quả phụ hỏi:

– Việc gì?

Dư bà dường như đối với việc đã qua mà vẫn còn khủng khiếp e dè. Mụ ngửa mắt trông lên nóc nhà, cặp mắt láo liên một hồi rồi nói:

– Đó là một cuộc giết chóc rùng rợn:

hai mươi bốn tay cao thủ võ lâm bị thiêu sống!

Thiết Mộc đại sư đôi mắt nhấp nháy hỏi:

– Phải chăng vụ này đã cách đây trên ba mươi năm?

Lão ẩu từ từ gật đầu đáp:

– Trong hai mươi bốn người này có hai người mặc áo nhà sư, dường như là đệ tử của phái Thiếu Lâm thì phải Thiết Mộc đại sư đáp:

– Ba mươi năm trước đây có hai gã đệ tử trong bổn tự võ công rất cao cường, tự nhiên biệt tích trên chốn giang hồ. Bổn tự đã phái những tay cao thủ cố công đi tìm kiếm mấy tháng trời nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết.

Dư bà nói:

– Người đó tuy thủ đoạn cực kỳ thảm khốc, song lúc y động thủ tuyệt không dùng mưu thần chước quỉ gì cả.

Mụ từ từ đưa mắt chăm chú nhìn Hà quả phụ nói:

– Vì thế mà vừa rối già đây thấy cô gái trẻ có võ công đó, già nhớ ngay vụ trước kia. Người đó cũng dùng kiếm quang để vây bọc các yếu huyệt. Thủ pháp y cũng hệt như cô bé đây. Nếu bữa nay ta giúp Cùng Gia Bang nghiêm hình thẩm vấn cô ta thì e rằng trong chỗ Hắc Lâm này từ đây trở đi vĩnh viễn không được ngày nào yên ổn.

Âu Dương Thống nhìn Hà quả phụ tủm tỉm cười nói:

– Nếu phu nhân có ý sợ họ thì tại hạ không dám quấy nhiễu nữa.

Hà quả phụ trầm ngâm một lát rồi bảo lão ẩu:

– Trong thời kỳ ta ẩn dật, Âu Dương Bang Chúa đã chiếu cố rất nhiều. Nay người đem cô gái này

đến đây thầm vấn tuy có thể xảy ra nhiều tai họa bất ngờ, nhưng theo lễ ta chẳng nên từ chối.

Phu nhân nói với Dư bà câu nầy mà cũng là nói với Âu Dương Thống, để tỏ ra mình chịu lời cho Bang chúa thẩm vấn nữ lang áo trắng tại đây.

Phí Công Lượng đột nhiên tiến lại giơ tay ra kéo nữ lang áo trắng dậy nói:

– Bây giờ đã muộn lắm rồi. Nếu có thẩm vấn thị thì thẩm vấn ngay đi, đừng để đến đêm dễ sinh lắm chuyện. Hơn nữa hai vị đại sư còn đem thị về chùa Thiếu Lâm để phúc trình.

Âu Dương Thống nói:

– Phí huynh nói phải đó…

Ông ngoảnh lại nhìn thiếu phụ nói:

– Xin phu nhân điểm huyệt, rồi rút thanh đoản kiếm trong mình thị ra.

Hà quả phụ đưa mắt nhìn Dư bà khẽ bảo:

– Cô bé này không phải bọn ta bắt. Việc này có liên lụy đến Hắc Lâm chúng ta, thì trước hết đồng đảng cô có tìm đến Cùng Gia Bang, đến chùa Thiếu Lâm rồi sau cùng mới tìm đến chúng ta. Vậy mụ chẳng cần phải quan tâm cho lắm.

Hà quả phụ bước vội bên nữ lang áo trắng thò tay vào người nàng rút thanh bảo kiếm ra, rồi giải huyệt đạo cho nàng.

Nữ lang áo trắng đột nhiên buông một tiếng thở dài, mở bừng hai mắt toan cất tiếng nói thì bị Phí Công Lượng đưa tay ra, điểm vào huyệt phong phủ bên cánh tay trái nàng.

Lão điểm huyệt nữ lang vì sợ nàng chưa kịp ép một bề, còn ra tay chống cự làm mất thì giờ.

Nữ lang áo trắng tuy huyệt đạo bị kiềm chế, nhưng còn mở miệng được.

Nàng lạnh lùng nhìn Phí Công Lượng nói:

– Sau này mà ngươi còn đụng chạm vào tay ta thì cái thân ngươi không chặt ra làm muôn khúc không xong.

Phí Công Lượng cười ồ nói:

– Về sau thì chưa biết đâu mà nói. Cô nương hãy chờ đến bấy giờ rồi hãy làm phách. Còn bây giờ thì cô nên tỏ ra biết điều một chút kẻo lại ốm đòn.

Nữ lang áo trắng tuy bị điểm huyệt mà vẫn bướng bỉnh quật cường. Nàng cười lạt nói:

– Hiện chung quanh tòa nhà mật thất này có lẽ đang bị bao vây mấy từng rồi. Chà! Để ta xem bọn ngươi còn lên mặt được mấy hồi?

Âu Dương Thống chắp tay nói:

– Tại hạ cần nhắc nhở cô nương một điều là bây giờ bọn người cứu viện cô chưa đến, chúng tôi hãy dùng thủ đoạn thảm khốc để trừng trị cộ..

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

– Dù sao đó cũng chỉ là trường hợp bất đắc dĩ mới dùng tới. Chúng tôi thực tâm không muốn cho cô phải chịu cực hình làm chi.

Nữ lang áo trắng vẫn lạnh lùng nói:

– Hễ tôi thoát khỏi nạn này thì việc đầu tiên là tiêu diệt Cùng Gia Bang. Dù đứa trẻ nít lên ba mới gia nhập vào bang cũng không để sống sót.

Âu Dương Thống hơi có sắc giận nói:

– Việc tương lai để sau này bàn đến. Cô nương rất mực điêu ngoa, đừng trách tại hạ bắt cô phải đau khổ.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một chút rồi nói:

– Nào! Các ngươi hỏi gì thì hỏi đi?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cô nương quả nhiên khí khái không kém tụi râu mày.

Ngừng một giây ông hỏi luôn:

– Cổn Long Vương là nhân vật thế nào?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Cổn Long Vương là Cổn Long Vương chứ còn là ai? Sao ngươi hỏi vớ vấn thế?

Âu Dương Thống chau mày nói:

– Tôi khuyên cô đừng giở thói điêu ngoa nữa. Tôi đã bảo không muốn dùng cực hình khảo đả cô

mà.

Nữ lang áo trắng nói:

– Điều gì ta biết thì ta bảo là biết, còn điều ta không biết thì bọn ngươi giết ta cũng thế thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Tại sao cô nương lại xưng là quận chúa?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Bốn người nghĩa nữ Cổn Long Vương thì ta đây là một, dĩ nhiên họ kêu ta bằng quận chúa.

Miệng nàng nói ráo hoảnh trơn tru khiến người nghe chẳng khai thác được chút gì, lại không phải là lời dối trá nên khó mà bắt bẻ được.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng rồi hỏi:

– Cô trà trộn vào trong Mẫn trạch, giả làm con gái Mẫn lão anh hùng là có dụng ý gì?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Một là để điều tra xem tam bảo giấu đâu, hai là để trả cái thù giết cha.

Âu Dương Thống hỏi:

– Cô trà trộn vào trong Mẫn trạch mấy năm? Mẫn lão anh hùng có biết gốc gác cô không? Tên họ thật cô là gì?

Nữ lang đáp:

– Ta ở trong Mẫn trạch năm năm, trưởng thành tại đó như con ruột lão vậy.

Vả lại lão Linh lãnh đạm, ít khi trò chuyện cùng con trai con gái. Công việc đầu tiên của ta là thu phục bọn người dưới trướng để cô lập lão và bức bách lão đưa tam bảo ra.

Phí Công Lượng vội hỏi:

– Tam bảo hiện giờ ở đâu?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu ta đã truy ra tam bảo giấu đâu thì ta chả cần ở lại trong Mẫn trạch mấy năm làm gì?

Nàng liếc mắt nhìn Âu Dương Thống rồi nói tiếp:

– Sau khi ta ở nhà lão Mẫn một năm, lão phát giác ra ta không phải con ruột lão. Nhưng bây giờ ta đã được nghĩa phụ Cổn Long Vương ban thuốc cho để chế phục mấy nhân vật chủ yếu trong Mẫn trạch, như Tổng Quản Kim Thiếu Hòa, Mẫn Chính Liêm con trai độc nhất của lão Mẫn...

Thiết Mộc đại sư xen vào:

– Không hiểu cô con gái ruột Mẫn lão anh hùng ở đâu?

Nữ lang tức mình đáp:

– Bọn ngươi ai cũng chõ mõm vào hỏi loạn lên thì ta biết trả lời ai?

Thiết Mộc đại sư chắp tay nói:

– A Di Đà Phật! Nữ thí chủ nói phải đó. Chúng tôi xin nhường lời cho một mình Âu Dương Bang Chúa hỏi cô.

Âu Dương Thống giục:

– Xin cô nương kể tiếp đi!

Nữ lang kể:

– Sau khi ta thu dụng được mấy tên trọng yếu trong Mẫn trạch, ta liền bắt đầu công cuộc trừng trị lão Mẫn. Trước hết ta dùng thủ pháp độc đáo của nghĩa phụ truyền thụ cho, điểm vào mấy huyệt trọng yếu trong người lão, khiến lão không tự tử được, rồi hằng ngày vặn hỏi lão:

tam bảo giấu đâu? Trước ta còn nghi lão kiên quyết không chịu nói, nhưng rồi sau ta biết chính lão cũng không biết tam bảo cất giấu ở đâu thật.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Mẫn lão anh hùng bị cô nương áp bức hỏi tra, chắc là cực khổ nhiều lắm.

Nữ lang áo trắng nhanh nhảu đáp:

– Lão cướp báu vật của người bằng những thủ đoạn hèn mạt mà lại giương danh với đời thì dù da thịt lão có phải đau đớn e chề cũng chẳng có chi là quá đáng.

Âu Dương Thống hỏi:

– Còn Mẫn tiểu thư thật đúng là người vô tội, không biết các cô xử trí với tiểu thư ra sao?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Thì cô ta vẫn còn sống đó chứ có sao đâu?

Âu Dương Thống hỏi:

– Hiện giờ tiểu thư ở đâu?

Nữ lang đáp:

– Trước kia cô ta bị cầm tù trong Mẫn trạch, song hiện giờ thì nghĩa phụ ta đem giam vào thiết bổn rồi.

Âu Dương Thống nói:

– Cô nương là người mẫn tiệp, nói năng dứt khoát, tại hạ quyết không làm khó dễ cô, chỉ hỏi cô mấy điều nữa rồi lập tức giao cho hai vị đại sư đưa về Tung Sơn. Các giới võ lâm coi chùa Thiếu Lâm như sao Bắc Đẩu, như núi Thái Sơn, quyết nhiên cô không bị cực hình tra tấn đâu.

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói:

– Ta không cần các ngươi an ủi. Việc sống chết đối với ta chẳng có nghĩa lý gì…

Ngừng một lát, nàng nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Có điều ta đây là nguồn gốc mọi tai họa. Bất luận ta đi đến đâu cũng gieo tai rắc vạ đến đó.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Cái đó bất tất phải biện bạch. Tên họ thật cô là gì? Xuất thân tự đâu sao cô chưa nói.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm giây lát rồi đáp.

– Thân phụ ta là Liên Tam Bảo, ta tên gọi Liên Tuyết Kiều. Thân thế ta chỉ có bấy nhiêu điều để nói với các ngươi thôi. Ngươi còn hỏi nữa cũng vô ích.

Âu Dương Thống nói:

– Vậy là đủ rồi! Liên cô nương đã không muốn nói nhiều về thân thế mình, tại hạ cũng không hỏi nữa. Bây giờ chúng ta đổi sang đề mục khác.

Phí Công Lượng thốt nhiên nhíu lông mày lẩm bẩm:

– Liên Tam Bảo, Liên Tam Bảo. Cái tên nghe quen quá!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thi hài gia phụ đã hóa cỏ rối, ngươi bất tất phải phí tâm suy nghĩ.

Lần này Phí Công Lượng chỉ mỉm cười chứ không nói gì để phản đối.

Âu Dương Thống nói:

– Liên cô nương đã được Cổn Long Vương nhận làm nghĩa nữ, và một địa vị tôn trọng, làm đến quận chúa, chắc biết rõ Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều đáp ngay:

– Nghĩa phụ ta như con thần long thấy đầu mà chả thấy đuôi. Ta biết thân thế người sao được?

Âu Dương Thống than rằng:

– Dù cô nương không biết thật hay biết mà không chịu nói, tại hạ cũng không miễn cưỡng vặn hỏi cô nữa...

Nói tới đây đột nhiên vang lên một tiếng ầm ầm như sấm dậy. Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Người tiếp viện cho ta đã tìm đến nơi, hiện giờ đã ở gần đâu đây. Chắc chi trong vòng một giờ là có thể tìm vào chốn này.

Hà quả phụ đột nhiên vẫy tay ra hiệu cho bốn người sư nữ lại gần rồi bảo nhỏ:

– Các ngươi đi truyền chỉ dụ của ta bảo chúng canh các nơi hiểm yếu, nhất thiết không được ra nghinh địch.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt ra nhìn Phàm Mộc hỏi:

– Sư đệ thử tính xem còn mấy ngày nữa thì về đến chùa?

Phàm Mộc đáp:

– Kể cả hôm nay nữa là bảy ngày.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nói xen vào:

– Tính toán làm chi nữa? Chỉ trong một vài giờ bọn người cứu viện cho ta sẽ tới đây, mà các người còn tính đến việc bảy ngày, chẳng hóa ra ngu ngốc lắm sao?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Chưa nói đến bốn mặt khu Hắc Lâm này đường lối phức tạp, cách bố trí lại tinh vi, bọn người đến cứu cô vị tất đã tìm vào được đến đây. Giả tỉ bọn họ có vào được chưa chắc chúng ta đã thua chúng, Liên cô nương chớ mừng vội?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Các ngươi cứ yên trí! Bất luận hiểm trở bí mật đâu người ta cũng mò tới nơi được.

Nàng nói bằng một giọng quả quyết, không có vẻ chi là cố ý. Âu Dương Thống cùng Phí Công Lượng là những tay lão luyện giang hồ vừa nghe đã biết không phải nàng nói hoang đường.

Âu Dương Thống khẽ rùng mình hỏi:

– Cô nương nói chắc không sai rồi. Nhưng vì lẽ gì mà chúng tìm được lối vào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đó là một bí mật ta không thể tiết lộ được. Lát nữa các ngươi sẽ biết.

Bỗng thấy nữ tỳ áo xanh tóc để trái đào hốt hoảng chạy vào nói:

– Phu nhân! Nguy đến nơi rồi! Bọn người theo đường ngầm hoa viên vào tới nơi.

Hà quả phụ biến sắc đưa mắt nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Lúc chư vị theo đường ngầm trong hoa viên vào đây có để lại vết tích gì không?

Âu Dương Thống đáp:

– Điều đó phu nhân bất tất phải quan tâm, tại hạ tin rằng không để lại chút dấu vết nào cả.

Hà quả phụ nói:

– Thế thì lạ thật! Đường ngầm trong hoa viên này là một lối tắt rất bí mật, nếu không có vết tích thì làm sao người ngoài biết mà tìm vào được. Đây là một nguyên nhân khiến cho người ta khó hiểu.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Có chi mà khó hiểu. Chẳng lẽ ta không biết để ám hiệu hay sao?

Phí Công Lượng hằn học nói:

– Lúc đó các huyệt đạo mi bị kiềm chế, không nhúc nhích được, thì còn để ám hiệu bằng cách nào. Thôi đừng nói dóc nữa!

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Nghĩa phụ ta là Cổn Long Vương thần thông quảng đại. Những cơ mưu tính toán thần diệu của người há để lũ người liệu biết được?

Âu Dương Thống trầm tư một lúc rồi than rằng:

– Giả tỷ Đường tiên sinh tệ bang ở đây, nhất định là y tìm ra được điều bí mật này.

Hà quả phụ quay lại biểu mụ lão ẩu ngồi trong góc nhà:

– Thời cơ cấp bách lắm rồi! Cường địch không do những đường mình đã bố trí ngấm ngầm đánh vào, Dư bà phải mau ra chống nhau với chúng, đừng để chúng bao vây.

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Phàm Mộc nói:

– Sư đệ đi theo nữ thí chủ đây ra giúp một tay.

Lão ẩu từ từ đứng lên lẩm bẩm:

– Hừ? Không nghe lời người già, bây giờ mới trắng mắt lên.

Mụ vừa nói vừa bước chệnh choạng run rẩy đi ra.

Phàm Mộc đại sư cũng từ từ cất bước theo sau lão ẩu.

Liên Tuyết Kiều trông thấy hai người bước ra khỏi nhà đắc chí nổi lên một trận cười ngặt nghẽo.

Chương 40: Rừng Hắc Lâm, Thần Điêu Đưa Đường

Phí Công Lượng cả giận trừng mắt hỏi:

– Mi nói cái gì? Dù những tay cứu viện mi có tìm đến nơi thực, nhưng chưa chắc cứu được mi đâu?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu các vị tự tin chống lại nổi với bọn người đến cứu ta thì nên giết cho hết, kẻo một người sống sót cũng là một mối hậu họa rất lớn cho các ngươi đó.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm:

"Câu nói này đúng thật, nhưng bất tất phải từ miệng cô này nói ra". Ông cúi xuống thấy nữ lang nhắm nghiền hai mắt, nằm nghiêng dưới đất như người ngủ say. Ông nhíu cặp lông mày khẽ nói với Thiết Mộc đại sư:

– Trước khi ta chưa đánh lui được bọn người đến cứu viện cho thị, e rằng thị không chịu trả lời những câu ta hỏi nữa.

Thiết Mộc nói:

– Chắc thế.

Âu Dương Thống nói:

– Vì vậy tại hạ chủ trương. Ta hãy điểm vào huyệt cô này đem giấu một nơi rồi ra ngoài coi xem những tụi người tới đây có bản lãnh ghê gớm đến mức nào?

Phí Công Lượng vung tay một cái điểm vào á huyệt Liên Tuyết Kiều, nói:

– Con nhóc này điêu ngoa vô cùng, đối phó với thị rất khó. Chi bằng nhân cơ hội này lâm cho thị mất hết võ công chẳng hay các vị có đồng ý hay không?

Liên Tuyết Kiều tuy bị điểm á huyệt không nói được nữa, song nghe lời Phí Công Lượng, đột nhiên nàng mở to mắt ra.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Phí huynh dùng biện pháp đó thật là khôn ngoan, tại hạ rất tán thành.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư, đôi mắt lộ vẻ khẩn cầu, vì nàng biết rằng chỉ còn chờ Thiết Mộc đồng ý là Phí Công Lượng lập tức ra tay.

Thiết Mộc đại sư nhấp nháy cặp lông mày từ bi, thở dài nói:

– Con người học võ sợ nhất là võ công bị tước bỏ. Nhưng cô gái này lòng đã thâm độc lại tàn khốc. Hai vị đã có ý tước bỏ võ công của cô ta, bần tăng cũng không phản đối.

Vừa nói tới đây, bỗng nghe hai tiếng vang dội vọng vào.

Hà quả phụ thất sắc, uốn mình đi một cái người đã lảng ra ngoài. Thiết Mộc đại sư nói nhỏ:

– Chúng ta đã đem cô này đến đây, gây nhiều chuyện rắc rối cho người, chẳng lẽ cứ thõng tay mà nhìn? Hai vị hãy ở lại trong nhà này, đề bần tăng ra xem sao.

Nhà sư phất tay áo thoăn thoắt đi ra.

Phí Công Lượng bỏ nữ lang áo trắng nằm đó cười nói:

– Xin Âu Dương Bang Chúa chiếu cố cho Liên cô nương, tại hạ cũng phải đi xem sao mới được.

Nói xong tung mình nhảy ra khỏi nhà.

Trong căn nhà tranh chỉ còn lại Âu Dương Thống cùng Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống khai á huyệt cho Liên Tuyết Kiều rồi nghiêm nghị nói:

– Cô nương nghĩ kỹ đi? Xem chừng trong những tay cứu viện chưa chắc đã có Cổn Long Vương tới đây.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Nếu nghĩa phụ ta thân hành tới đây thì lũ ngươi đừng hòng sống nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Cổn Long Vương không tới, thì bản lĩnh những người đến đây so với cô nương thế nào?

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Nếu chỉ lấy võ công không mà nói thì bọn họ chưa chắc đã địch nổi các ngươi, nhưng họ còn các yếu tố khác thủ thắng.

Thốt nhiên bên ngoài lại có tiếng quát tháo.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm:

“Sao họ vào mau thế được? Chẳng lẽ Thiết Mộc, Phàm Mộc, Phí Công Lượng và bọn gia nhân Hà quả phụ hợp sức mà không chống nổi?

Ông đưa tay ra điểm vào á huyệt và vận huyệt Liên Tuyết Kiều rồi đem nàng đi ra lối cửa sau.

Vừa ra khỏi cửa chưa kịp nhìn bốn phía, đột nhiên có luồng gió mạnh vụt xuống đầu. Âu Dương Thống giật mình lẩm bẩm:

“Gió gì mà ghê thế!”. Ông phóng chưởng đánh lên trên không véo một tiếng, luồng kình phong đang xông thẳng xuống đột nhiên bật ngược lại.

Âu Dương Thống cả kinh ngẩng đầu lên xem thì ra một con chim lông trắng như tuyết, mỏ đỏ, đứng trên đầu cao chừng hai trượng. Nó lượn đi lượn lại tựa hồ như đang tìm đường xuống đánh. Bất giác ông bật cười lẩm bẩm:

Tường là ai té ra là một giống súc sinh”.

Con chim này giống điểu mà không phải điểu tựa như hạc mà không phải hạc. Toàn thân lông trắng như tuyết, mỏ đỏ, dài đến ba tấc. Âu Dương Thống tuy bôn tẩu giang hồ đã lâu mà chưa từng thấy qua giống khả ái này, bất giác ông chăm chú nhìn hồi lâu thì thấy nó bay lượn một lúc một nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc, trông tựa hồ như một vết trắng hình tròn ở trên đầu mình.

Giữa lúc ấy, về phía chính tây bỗng vang lên một tiếng quát. Âu Dương Thống giật mình đảo mắt nhìn về phía đó thấy Hà quả phụ cùng Phàm Mộc đại sư đang đánh nhau với mấy gã đại hán. Bất giác ông thở dài nghĩ thầm:

– Tiêu dao Tú Tài Đường Toàn quả là liệu việc như thần. Nếu mình không đem nữ lang áo trắng tách rời khỏi bọn Thanh Thành Song Kiếm thì chắc là cường địch sẽ theo đường thủy kéo đến Cùng Gia Bang rồi...” Còn đang nghĩ ngợi thì lại thấy một luồng kình phong vụt tới trước mặt, Âu Dương Thống biết là con chim vừa rồi liền vung tay đánh tạt ngang. Ông thấy con chim xinh đẹp khả ái, không có vẻ dữ tợn, sinh lòng thương tiếc, nên phóng chưởng chỉ dùng có hai phần lực lượng.

Bên tai đánh rạc một tiếng, rồi thấy tay tê nhức. Âu Dương Thống giật mình, vội phóng tay trái đánh ra một chưởng.

Con quái điểu tựa hồ biết thế chưởng lợi hại, rú lên một tiếng vỗ cánh bay đi.

Âu Dương Thống chú ý nhìn lại thì thấy tay áo bên trái bị quái điểu cào rách một miếng và da bị thủng một lỗ bằng hạt đậu, máu tươi đang rỉ ra, thì trong lòng rất lấy làm kinh dị nghĩ thầm:

“Mình đã vận chân khí đề phòng, người tầm thường khó lòng đánh bị thương được, thế thì mỏ con chim này ghê gớm quá, mình không thể coi thường được”.

Nghĩ vậy ông ngấm ngầm ngưng tụ công lực phóng chưởng đánh ra.

Một luồng kinh lực mạnh vô cùng đã tưởng đánh chết được con quái điểu.

Dè đâu nó cơ biến lạ thường, cụp hai cánh lại bay chúi xuống tránh khỏi. Âu Dương Thống chau mày nghĩ thầm:

“Con chim này linh tính tuyệt diệu như vậy, giả tỷ dưới có cường địch tấn công trên không có quái điểu tập kích, thì người võ công cao đến mức nào cũng không thể đề phòng được. Chi bằng mình sớm nghĩ cách trừ nó đi để tránh cho mọi người khỏi bị thương vì mỏ nhọn móng sắc của nó.” Chủ ý đã định ông ngấm ngầm nhìn nhận từng cử động của quái điểu. Bề ngoài ông giả vờ như không để ý gì mà bề trong tụ tập công lực để chờ cơ hội.

Con quái điểu lông trắng mỏ dài dù tinh khôn đến đâu cũng không bằng con người. Nó thấy Âu Dương Thống thản nhiên như không, đâu hiểu được tâm cơ người, quả nhiên nó bay lượn hai vòng, rồi đột nhiên sà xuống. Nhưng vừa tới đầu đối phương, đột nhiên nó bay lên. Âu Dương Thống khen thầm:

“Con chim khôn thật. Nếu mình hấp tấp ra tay, tất bị nó khám phá ra mưu cơ của mình.” Con quái điểu sà xuống không thấy động tĩnh gì, lập tức bay vụt lên liệng một vòng rồi sà xuống lần thứ hai. Còn cách Âu Dương Thống chừng tám chín thước đột nhiên nó xòe cánh ra há mỏ giơ móng nhất tề chụp xuống.

Âu Dương Thống tuy đã chuẩn bị mà không khỏi ngấm ngầm kinh hãi về uy thế tập kích mãnh liệt của con quái điểu, ông quát lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Chưởng này ông dùng đến bảy phần chân lực, thế mạnh khủng khiếp, con chim tuy có cơ linh nhưng không phòng bị chi cả thì tránh sao cho kịp? Nó rú lên một tiếng vì bị chưởng lực đánh tung ngược trở lại. Hai mảng lông trắng bay phất phới rồi rơi xuống đất.

Con quái điểu bị chưởng hất cao lên hai trượng rồi rớt xuống đất đánh bộp một tiếng.

Âu Dương Thống thò tay ra lượm một cái lông chim lên, nhưng chưa kịp xem thì đột nhiên nghe thấy mấy tiếng oăng oẳng. Ông quay đầu nhìn ai thấy hai con chó ngao lớn chạy đến. Đồng thời thấy

bóng người lố nhố đương vây đánh, Thiết Mộc đại sư cùng Hà quả phụ, tựa hồ như bên địch đến đông thêm.

Hai con chó ngao chạy rất lẹ, chớp mắt đã đến trước mặt Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống quát to một tiếng và phóng quyền ra chiêu Lực Phách Hoa Sơn đánh một con, đồng thời co chân ra chiêu Khôi Tinh Thích Đầu đá con kia. Ông tự hỏi:

“Bọn chúng đem cả quái điểu cự ngao đi là có dụng ý gì? Chẳng lẽ lại dùng chim cùng chó đánh nhau với người?” Hai con chó tuy dữ như hùm song chống nổi thế nào lại thần lực của Âu Dương Thống. Bỗng nghe thấy tiếng sủa lên oăng oẳng, con bị quyền đánh trúng văng ra đến ba bốn thước rồi lăn kềnh ra, còn con kia bị đá cũng lăn đến ba bốn vòng.

Bỗng bên tai vang lên những tiếng quát tháo ầm ầm. Bọn địch xem chừng võ nghệ không vừa. Thiết Mộc đại sư cùng Hà quả phụ hiệp lực mà không sao chống nổi đối phương. Hai gã đại hán xong thẳng về phía căn nhà tranh do Âu Dương Thống phòng thủ. Giữa lúc ấy, con quái điểu lông trắng đang nằm lăn dưới đất thốt nhiên đứng dậy chạy mấy bước, rồi vỗ cánh bay lên từng mây chớp mắt đã mất hút.

Âu Dương Thống rùng mình nghĩ thầm:

“Chưởng lực mình mạnh như thế mà sao con chim này chưa chết”. Ông đang suy nghĩ thì hai gã đại hán đã xông tới trước mặt. Gã mé tả vung quyền lên đánh vào trước ngực, còn gã mé hữu thì né người đi toan xông vào trong nhà.

Âu Dương Thống tự nhủ:

“Cường địch đến rất đông, nếu mình không sớm hạ độc thủ, e rằng khó lòng đối phó nổi.” Ông liền xoay tay phải lại, năm ngón tay nhắm huyệt mạch môn gã đại hán mé hữu chụp xuống, tay trái đánh ra một chưởng quét ngang về phía đại hán mé tả. Đại hán mé hữu nhảy tránh sang bên.

Còn gã đại hán mé tả thì phóng chưởng ra để chống lại chưởng lực Âu Dương Thống.

Hai chưởng lực chạm nhau đánh binh một tiếng, Âu Dương Thống không tự chủ được phải bước tránh sang một bên, còn gã đại hán thì bị hất lùi lại bốn năm thước.

Âu Dương Thống cả kinh nghĩ thấm:

“Chưởng lực của gã này gớm thật, mình chớ nên khinh địch.” Rồi ông vận hết công lực phóng chưởng đánh ra. Ông biết rõ hai gã này giương đông kích tây. Chú ý của chúng không phải đánh mình mà cốt sấn vào nhà để cứu nữ lang áo trắng. Nếu mình không hạ độc thủ đánh chết một tên đi thì khó lòng giữ không cho đối phương vào nhà được. Nghĩ vậy Âu Dương Thống vận hết công lực đánh ra

một chưởng rất mạnh.

Đại hán mé tả sau khi chạm phải một chưởng của Âu Dương Thống đã biết nội lực đối phương mạnh hơn mình nhiều. Nhưng thấy đối phương đứng xa phát chưởng nên không né tránh, chỉ quát một tiếng rồi vung song chưởng ra chống lại.

Chỉ một chiêu này đã phân rõ hơn thua. Âu Dương Thống thấy cánh tay tê chồn, toàn thân run lên, còn đại hán rung chuyển cả hai vai, hộc máu tươi ra ngã lăn xuống đất. Đại hán mé hữu thấy bạn bị trọng thương, nhưng chí quyết chiến không giảm sút. Gã quát to lên một tiếng vung quyền đánh ra.

Âu Dương Thống đã động sát khí, sẽ lạng người đi một chút, tay phải thi triển phép cầm nã mau lẹ dị thường, chụp đúng vào vai bên hữu đại hán. Ông bóp mạnh một cái, cánh tay gã đại hán gãy ngay. Gã đau quá toát mồ hôi trán, nhỏ xuống từng giọt.

Gã này gan dạ phi thường, tuy bị đau đớn như vậy mà không kêu la chi hết.

Âu Dương Thống nghiêm nét mặt khen:

– Ngươi cũng là bậc anh hùng đó?

Tay trái ông nắn vào huyệt vai bên hữu đại hán rồi buông tay ra. Nên biết Âu Dương Thống là bậc độ lượng hơn người, ít khi hạ độc thủ. Nhưng vì cường địch đến, mỗi lúc đến một đông và tai họa này do mình gây ra, nên chẳng những ông không yên tâm lại còn tức giận nữa. Có điều ông là người trầm tĩnh, dù trong lòng căm tức mà bề ngoài vẫn thản nhiên như không.

Bỗng thấy Thiết Mộc đại sư lên tiếng:

– Các vị ỷ mình nhiều người tủa cả ra như thế là trái với quy củ võ lâm, thì cũng đừng trách lão tăng thất lễ.

Thốt nhiên nhà sư biến đổi thế đánh, liền một lúc điểm huyệt luôn bốn gã.

Những gã kia thấy Thiết Mộc thần lực vô biên, sinh ra khiếp sợ, lập tức dừng tay không dám tấn công nữa.

Hà quả phụ đưa mắt nhìn bọn chúng lạnh lùng hỏi:

– Bọn ngươi cả thảy có bao nhiêu người?

Một gã đại hán trong bọn đáp:

– Bọn ta đã vây kín khu rừng bí mật này của các ngươi rồi.

Hà quả phụ đưa mắt sáng như điện cười gằn hỏi:

– Trong bọn ngươi đây còn sáu tên chưa việc gì. Các ngươi muốn sống hay muốn chết?

Một gã đại hán dường như là trưởng toán hỏi lại:

– Muốn chết thì sao? Muốn sống thì sao?

Hà quả phụ nói:

– Các ngươi muốn chết thì là việc dễ dàng quá rồi, chúng ta chỉ giết đi là xong. Nhưng nếu muốn sống thì hãy chịu lép vế một bề, đừng giở thói hung hăng nữa.

Thiếu phụ nói câu sau cùng, vẻ mặt bỗng tươi lên.

Trong mười hai gã đại hán đánh vào rừng Hắc Lâm thì hai gã bị thương về tay Âu Dương Thống, bốn gã kia bị Thiết Mộc đại sư điểm huyệt. Còn sáu gã nữa tuy chưa bị thương nhưng đã mất hết nhuệ khí, biết rằng nếu còn đánh nữa thế nào cũng bị tử thương. Con tuyết điêu (chim điêu trắng) đã báo tin ra ngoài, những tay cao thủ tiếp viện chỉ chừng trong một giờ nữa là tới nơi. Chi bằng bây giờ hãy tạm ẩn nhẫn để kéo dài thời gian là hơn hết.

Sáu gã đưa mắt nhìn nhau, rồi một gã cất tiếng hỏi:

– Phải chăng phu nhân muốn bảo chúng tôi bó tay chịu trói?

Hà quả phụ khẽ nhíu đôi lông mày đáp:

– Các ngươi đừng nghĩ nhiều cho mất thì giờ. Nếu các ngươi muốn trùng trình kéo dài thời gian để bịp ta thì không được đâu. Tình thế đã rõ ràng lắm rồi, nếu ưng theo lời ta thì bó tay chịu trói, bằng không thì động thủ ngay đi.

Đại hán kia chưa kịp trả lời đột nhiên từng hồi trống vang dội báo tin khẩn cấp.

Hà quả phụ thất sắc, khẽ bảo Thiết Mộc đại sư.

– Lão thiền sư hạ độc thủ đi thôi! Không thể từ bi được nữa đâu!

Thiếu phụ nói xong chuyển mình chạy ngay.

Thiết Mộc đại sư thấy thiếu phụ hốt hoảng ra đi biết là trong rừng Hắc Lâm đã xảy ra cuộc đại biến ghê hồn.

Tiếng trống liên hồi không ngớt, chắc là để loan tin khẩn cấp. Thiết Mộc đảo mắt nhìn sáu gã đại

hán, trong lòng vẫn chưa hết băn khoăn vì Hà quả phụ lúc bỏ đi đã dặn nhà sư phải giết hết bọn này đi. Việc hạ thủ sáu tên này chả có chi là khó. Nhưng nhà sư dưỡng tâm bấy lâu thành bậc cao tăng. Tuy võ công lừng lẫy khắp võ lâm mà tâm địa vẫn từ bi khác thường. Bây giờ phải ra tay giết sáu mạng người, nhà sư lấy làm khó nghĩ. Có điều cuộc đại họa này tự mình đưa đến. Tuy mình không phải là người đầu tiên, nhưng cũng dự phần trách nhiệm. Hơn nữa nhà sư lại muốn giữ cho nữ lang áo trắng được yên ổn để đưa về chùa Thiếu Lâm.

Nhà sư nghĩ ngợi quanh co, chưa quyết định ra sao, thì đột nhiên bên tai vang lên những tiếng lanh lảnh. Âm thanh này tựa hồ có âm luật nhất định, lúc nổi lên lúc tắt đi khác nào hai bên đối thoại. Thiết Mộc đại sư tuy không hiểu âm thanh này là gì nhưng cũng đoán ra đây chắc là một lối thông tin của bên địch.

Sáu gã đại hán khi nghe âm thanh lúc có lúc không này, đều thoáng lộ vẻ mừng thầm. Đột nhiên một gã lớn tiếng nói:

– Đại đội cứu viện cho bọn ta đã đến, biết điều thì bó tay chịu trói mau đi!

Gã chưa dứt lời, bỗng nổi lên một tiếng gầm như xé tan bầu không khí vọng lại, rồi một bóng người lẹ như sao sa ở trên trời rơi xuống đứng chỗ sau gã đại hán đứng, đồng thời vung chưởng đánh ra.

Gã đại hán đang nói dở câu bị chưởng đánh trúng vào trước ngực, rú lên một tiếng ngã lăn xuống đất. Thiết Mộc nhìn xem ai, té ra là Huỳnh Sơn Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng đánh chết một tên, vẫn chưa thỏa mãn, quát to lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Dường như lão có điều gì căm hận vô cùng nên phóng chưởng cực kỳ mãnh liệt. Năm gã đại hán kia tựa hồ bị uy thế mãnh liệt của đòn chưởng vừa rồi trấn áp, bất giác đứng thộn mặt ra.

Năm gã còn đang ngơ ngẩn, Phí Công Lượng động thủ lẹ quá, lại hai tên té nhào.

Thiết Mộc đại sư nhìn thấy mấy người trúng chưởng đều hộc máu tươi ra chết liền, trong lòng bất nhẫn, vội nói:

– Bọn này đương nổi thế nào được võ công tuyệt thế của Phí đại hiệp. Xin đại hiệp hãy tạm dừng tay để cho bần tăng nói chuyện.

Phí Công Lượng đằng hắng rồi nói:

– Lão hòa thượng hãy khoan rồi hãy giả nhân giả nghĩa.

Vừa nói vừa ra chiêu Cuồng Lãng Triều Nham (sóng đánh những mỏm đá ngầm) trúng vào một gã mé phải. Gã rú lên một tiếng ôm bụng ngã lăn ra.

Phí Công Lượng dường như vận đủ mười thành công lực đánh ra. Ai đã trúng thương lão là lập tức té nhào. Chớp mắt đã hạ luôn bốn gã.

Thiết Mộc đại sư động lòng từ bi toan lên tiếng phản đối nhưng rồi lại nín nhịn không nói nữa.

Còn hai gã đại hán thấy Phí Công Lượng ra tay khủng khiếp, trong lòng sợ hãi vô cùng, đều lùi lại phía sau.

Phí Công Lượng đã động sát khí khi nào còn chịu tha chúng. Lão vận động chưởng lực quát to lên một tiếng, phóng chưởng ra. Lại một tiếng thê thảm rú lên, đại hán bên hữu hất tung lên cao đến ba, bốn thước rồi mới rớt xuống, thất khiếu phun máu ra mà chết.

Gã bên tả run sợ lên, tay trái Phí Công Lượng đã chụp tới như chim ưng vồ mồi, nắm lấy gã giơ lên rồi đánh một quyền vào sau lưng. Đại hán bắn ra xa đến tám chín thước rồi mới rớt xuống chết chưa kịp ngáp.

Phí Công Lượng đánh chết sáu gã đại hán xong, quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư, thủng thỉnh bước lại gần.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng đã nghe oai danh Phí đại hiệp từ lâu mà hôm nay mới được mắt thấy, sức mạnh đại hiệp quả là ghê gớm. Sao lúc ở trên thuyền nhỏ, Phí đại hiệp lại không dùng toàn lực đối phó với cô gái kia?

Phí Công Lượng đáp:

– Chắc lão thiền sư cũng đã rõ:

một là vì nữ lang áo trắng ra những đường quyền quái dị khôn lường, hai là đệ không muốn đem toàn lực phô bày ra trước mắt mọi người để tranh thắng bại với cô ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Võ công Phí đại hiệp khiến cho bần tăng bội phục vô cùng, có điều hơi tàn nhẫn quá?

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Đức từ bi của lão thiền sư khiến cho tại hạ phải cảm động. Chỉ tiếc rằng lão thiền sư không rõ tình hình bên địch khiến cho tại hạ phải buồn cười.

Thiết Mộc đại sư biến sắc nói:

– Bần tăng chẳng để tâm làm gì về những lời sỉ nhục của Phí đại hiệp.

Nhưng oai danh của Thiếu Lâm không được để cho ai làm sứt mẻ. Vậy Phí đại hiệp phải từ từ lời nói...

Phí Công Lượng nói:

– Giả tỷ tại hạ không đánh chết sáu gã đại hán này, thì e rằng chúng ra hiệu cho nhau xong và cường địch sẽ đến đây ngay.

Thiết Mộc đại sư lắng tai nghe quả thấy tiếng hú lúc gần lúc xa tựa hề như người lạc đường ở một địa phương nào đang quanh quẩn chưa tìm được lối ra.

Phí Công Lượng hắng giọng nói tiếp:

– Vì nể thanh danh đại sư oai vọng chùa Thiếu Lâm. Tại hạ dù to gan đến đâu cũng không dám xúc phạm, có điều bốn mặt cường địch đang vây đánh vùng Hắc Lâm này, sở dĩ họ chậm vào tới đây được là vì đường lối quanh co khó tìm ra phương hướng. Nếu không đánh chết mấy gã này, để chúng lấy còi đồng ra rúc lên ra hiệu cho đồng đảng thì chúng sẽ tìm vào đến đây ngay tức khắc.

Thiết Mộc đại sư giật mình đáp:

– Phí đại hiệp quả là kiến thức rộng, lịch duyệt nhiều, bần tăng rất khâm phục.

Phí Công Lượng lại nói tiếp:

– Tai họa tại Hắc Lâm này đều do bọn ta gây ra thì bất luận trường hợp nào, chúng ta cũng phải đem toàn lực ra để đối phó.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đại hiệp băn rất phải, song bần tăng hiện chưa rõ tình hình bên địch ra sao?

Phí Công Lượng đáp:

– Rừng Hắc Lâm đã nổi trống báo hiệu khẩn cấp, dường như cường địch đo bốn mặt đánh vào. Hà quả phụ đang sợ cuống quít. Những người trong Hắc Lâm này đại khái là hết thảy đã ra nghênh địch.

Thiết Mộc đại sư nhíu đôi mày nói:

– Tình hình nghiêm trọng đến thế kia ư?

Phí Công Lượng chưa kịp trả lời, đột nhiên có tiếng oang oác một con quái điểu lông trắng mỏ đỏ bay vút qua trên đầu hai người. Những tiếng hú vẫn theo dõi bóng chim bay lại vang lên không ngớt:

Phí Công Lượng nói:

– Hai con chó ngao lớn đã đến đây và cả con chim lông trắng mỏ đỏ này có lẽ của bên địch thả ra.

Tiếng Âu Dương Thống từ đằng xa vọng lại:

– Lão thiền sư cùng Phí đại hiệp, con quái điểu đó đúng là cường địch thả ra để dẫn đường. Nếu hai vị thấy nó thì hay hơn hết là vung chưởng đánh chết đi.

Thiết Mộc đại sư ngẩng đầu lên coi, chỉ thấy bầu trời xanh ngắt, con quái điểu không biết đã bay đi phương nào rồi. Nhà sư bất giác thở dài nói:

– Cường địch dùng chim để dẫn đường thì thật khó mà đề phòng được.

Phí Công Lượng cười nói:

– Lão thiền sư đã biết cường địch hiểm độc thì tốt hơn hết là đừng ra dạ từ bi nữa...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Hai bên đã lâm địch thì mạnh sống yếu chết. Lão thiền sư không chịu độc thủ đánh người, nhưng nào người có để cho thiền sư được sống đâu? Vừa rồi tại hạ phải đem toàn lực giết liền một lúc sáu người rồi trong bụng cảm thấy có điều khác lạ, thế thì việc ghi tên vào ký tử bạ mà phải trúng độc là đúng sự thật rồi.

Phí Công Lượng khẳng khái nói mấy câu sau cùng rồi tung người chạy đi băng băng để trơ Thiết Mộc đại sư ở lại.

Lúc đó những tiếng hú thốt nhiên ngừng bặt, bốn bề phẳng lặng như tờ, nhưng là cái trầm lặng đầy vẻ khẩn trương.

Khu rừng này lấy tên là Hắc Lâm thật đúng quá, bốn mặt cây đầy, chi chít tối om. Cây cối trong rừng tuy không to lắm nhưng đầy gai góc, dây leo chằng chịt, tứ bề chỉ thấy một màu xanh om, kín mít, gió cũng không thổi qua được, ngoài vài ba gian nhà tranh và cái sân cỏ rộng chừng mươi trượng vuông không còn thứ khác gì nữa. Nhà sư rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

“Ngoài ba gian nhà tranh này không còn chỗ nào trú ngụ được. Vậy mấy mụ nạ dòng mặc áo sặc sỡ cùng Hà quả phụ Ở vào đâu?” Thiết Mộc còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng rất trong trẻo của một cô gái gọi:

– Lão thiền sư!

Thiết Mộc giật mình quay lại thì thấy một cô gái mặc áo đỏ chừng , tuổi, đứng ở sau lưng cách xa chừng một trượng.

Cô gái này mặt mũi xinh tươi, tóc chải mượt quấn lại thành hai túm buộc ở hai bên đầu. Mắt cô sáng như sao, lúc nhấp nháy chứa lộ vẻ tình tứ.

Nhà sư thấy cô bé xuất hiện một cách đột ngột không khỏi giật mình. Cô bé áo đỏ thốt nhiên cất tiếng hỏi:

– Tỷ nương tôi đâu?

Thiết Mộc đại sư hỏi lại:

– Tỷ nương nữ thí chủ là ai?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Tỷ nương tôi ưa mặc bộ đồ trắng…

Thiết Mộc giật mình nghĩ thầm:

đúng là cô này hỏi nữ lang áo trắng tên gọi Liên Tuyết Kiều rồi. Không hiểu cô làm thế nào mà đột nhập được khu vực trung tâm hiểm yếu rừng Hắc Lâm này mà lại xuất hiện một cách đột ngột không một tiếng động. Nhà sư tuy trong lòng xôn xao, song bề ngoài vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, tươi cười hỏi lại:

– Phải chăng cô chị nữ thí chủ họ Liên?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Đúng rồi! Chẳng hay hiện giờ chị tôi ở đâu?

Nhà sư nghĩ thầm:

Cô bé này hãy còn thiên tính chất phác, ta thử tìm lời hỏi khéo may ra biết được thân thế Cổn Long Vương chút nào chăng. Nhà sư nghĩ vậy liền hỏi:

– Nữ thí chủ có phải là nghĩa nữ Cổn Long Vương không?

Cô bé áo đỏ cười hì hì đáp:

– Đại sư biết nhiều nhỉ? Có phải Liên tỷ nương nói với đại sư không?

Thiết Mộc đại sư cười lạt không trả lời vào câu hỏi.

Nhà sư nói:

– Liên cô nương đã bị bọn lão tăng bắt sống rồi.

Cô bé áo đỏ nói:

– Cái đó tôi biết rồi. Tôi chỉ cần hỏi đại sư hiện giờ Liên tỷ nương ở đâu mà thôi.

Thiết Mộc đại sư lại hỏi sang chuyện khác:

– Nghĩa phụ nữ thí chủ là Cổn Long Vương có đến đây không”?

Cô bé áo đỏ cười đáp:

– Nghĩa phụ tôi mà thân hành đến đây thì đã thiêu rụi khu rừng này rồi.

Thiết Mộc đại sư rất ít cơ hội nói chuyện với nữ giới nên chỉ quanh quẩn vài câu rồi không biết gợi chuyện gì nữa, liền trở gót thủng thỉnh bước đi. Cô bé áo đỏ quát lên:

– Nhà sư này đừng lại? Định đi đâu đấy?

Thiết Mộc dừng chân, từ từ quay đầu lại hỏi:

– Nữ thí chủ còn muốn hỏi điều chi nữa?

Cô bé áo đỏ vội bước đến gần, khẽ nói:

– Tỷ cô nương tôi bị giấu ở đâu? Nói mau cho tôi hay, kẻo lúc nữa họ kéo đến nhiễu thì phiền lắm đó.

Thiết Mộc đại sư cười lạt nói:

– Bọn lão tăng đã dám bắt sống lệnh tỷ nương, dĩ nhiên là không sợ ai đâu.

Cô bé áo đỏ trừng mắt lên nhìn, tức giận nói:

– Lão hòa thượng thật không biết điều. Người ta có lòng tốt khẩn cầu mình thì lại làm tàng, nhẹ không ưa ưa nặng.

Thiết Mộc đại sư bị cô bé mắng nhiếc, chỉ chau mày, lắc đầu thở dài nói:

– Nữ thí chủ chẳng nên ra điều khinh bạc.

Cô bé áo đỏ cười nói:

– Tại đại sư không chỉ chỗ giấu tỷ nương tôi, tôi mới mắng đấy chứ.

Thiết Mộc là một vị cao tăng đắc đạo. Bất luận trường hợp nào nhà sư cũng giữ gìn, không mắng trả, chỉ nghiêm sắc mặt nói:

– Lão tăng là người tu hành, thanh qui nghiêm mật, không dám nói giỡn.

Cô bé áo đỏ đột nhiên thò.tay vào bọc móc ra một cái còi đồng để lên miệng thổi. Tiếng còi lanh lảnh chói tai vang lên trong khu rừng âm u.

Thiết Mộc đại sư chau mày nói:

– Nữ thí chủ đừng thổi còi nữa.

Cô bé áo đỏ còi vẫn ngậm miệng rúc lên ba tiếng cộc lốc. Thiết Mộc đại sư lúc nào cũng giữ bề thế, không muốn ra tay đối phó với trẻ con, trừ khi bảo không được bấy giờ mới động thủ. Nhà sư lớn tiếng gọi:

– Nếu nữ thí chủ còn rúc còi thì đừng trách lão tăng ra tay.

Nhà sư vươn tay phái ra chụp nhanh vào vai bên trái cô bé áo đỏ. Cô bé áo đỏ thổi rít lên một hồi, đồng thời tránh xa ba thước.

Thiết Mộc đại sư tưởng lầm là cô ta sợ quá kêu rú lên, bất giác rụt tay lại.

Nhà sư chú ý nhìn lại thì miệng cô bé đang ngậm còi đồng, vẻ mặt tươi tinh không có vẻ chi là sợ hãi. Nhà sư lại nhớ đến lúc cô né tránh, thân pháp lẹ làng thì thở dài lẩm bẩm:

Phí Công Lượng quả nhiên nói đúng, tâm địa từ bi như ta chẳng nên len lỏi vào chốn giang hồ làm chi. Cô bé nhỏ tuổi này là trẻ nít mà tâm địa đã xảo quyệt như vậy, thật mình hãy còn kém xa.

Nhà sư đang nghĩ ngợi, bên tai bỗng vang lên những tiếng còi hiệu từ bốn mặt vọng lại.

Cô bé áo đỏ bỏ cái còi trong miệng ra, tủm tỉm cười nói:

– Nhà sư không chịu chỉ chỗ giấu tỷ nương tôi, thì tôi mời những người khác đến kiếm giúp.

Thiết Mộc đại sư nghiêm nét mặt nói:

– Lão tăng không muốn giết một đứa bé, mới để cô thổi còi gọi người khác đến, nhưng tôi e rằng

cô sắp chết đến nơi rồi đó.

Cô gái áo đỏ tủm tỉm cười nói:

– Lão hòa thượng chẳng nên nói vậy, hòa thượng cho tôi là người xấu hay tốt?

Thiết Mộc đại sư nhìn lại cô bé thấy mặt mũi xinh tươi con người thanh nhã, tuy có vẻ xảo quyệt, nhưng không mất thể thống một người thục nữ đoan trang, nên không nỡ hạ thủ giết cô.

Nhà sư xua tay nói:

– Thôi cô đi đị..

Cô gái áo đỏ hỏi:

– Nhà sư thử quay lại mà xem!

Thiết Mộc đại sư đáp:

– Cô mau rời khỏi chốn này, chờ lát nữa sẽ trở lại...

Cô bé hỏi:

– Tại sao vậy?

Thiết Mộc nói:

– Lão tăng không nỡ hại cô, song hai ông bạn lão tăng dữ lắm, cô đứng đây mà họ trông thấy thì không thoát chết được đâu.

Cô gái áo đỏ đột nhiên biến sắc, không cười đùa, trầm ngâm một lúc thở dài nói:

– Lão hòa thượng thật là người nhân hậu, không trách người ta bảo các nhà tu hành tâm địa từ bi quả đã không sai.

Chương 41: Trúng Thuốc Mê Cao Tăng Bị Bắt

Bốn mặt tiếng hú nổi lên vang dội chói tai, dường như có người sắp vào đến trung tâm khu Hắc Lâm. Lạ hơn nữa là Hà quả phụ đi rồi, không thấy đâu nữa.

Bao nhiêu nhân vật trong Hắc Lâm cũng đi đâu mất hút. Phí Công Lượng, Âu Dương Thống cũng chẳng thấy đâu. Trong khoảng mười trượng vuông, ngoài cô bé áo đỏ cùng mấy xác chết nằm lăn ra đó chẳng còn một ai.

Cô bé áo đỏ xoay mình bước vào trong căn nhà tranh.

Những tiếng hú rùng rợn bốn bề như xé bầu không khí tịch mịch chốn rừng sâu làm cho tình hình rất khẩn trương.

Thiết Mộc đại sư là một vị cao tăng đã quen tu dưỡng với sự yên tĩnh, tình thế ngấm ngầm kinh hãi này làm cho nhà sư thêm phần hồi hộp.

Nhà sư khẽ thở dài một tiếng lẩm bẩm:

– Tình thế úp mở này làm tinh thần dao động, khó chịu hơn là cường địch xuất hiện để tranh đấu thật sự.

Đột nhiên lại một tiếng “oang oác”. Con quái điểu lông trắng mỏ đỏ bay lướt qua. Nó toan xông thẳng vào căn nhà tranh, rồi đột nhiên ngoắt trở lại ra theo lối cũ.

Thiết Mộc đại sư thấy cô bé áo đỏ đã đến trước cửa căn nhà tranh vội quát to:

– Đứng lại!

Rồi tung mình nhảy tới nơi.

Cô bé áo đỏ đột nhiên né người sang bên, xoay tay đánh ra một chưởng.

Thiết Mộc đại sư phất tay áo một cái, chuyển lẹ người đến trước mặt cô bé áo đỏ, chắn trước cửa nhà, nói:

– Nữ thí chủ chưa được sự đồng ý của chủ nhà này, sao đã tự tiện bước vào?

Cô bé áo đỏ thở phào nói:

– Các ngươi đã bị bọn ta bao vây rồi, họ chỉ còn chờ lệnh ta là ba bề bốn bên phóng hỏa đốt liền.

Thiết Mộc đại sư run lên hỏi:

– Nữ thí chủ là người cầm đầu bọn họ?

Cô bé áo đỏ cười lạt hỏi lại:

– Sao? Nhà sư coi bộ ta không xứng đáng ư?

Thiết Mộc đại sư cúi đầu ngẫm nghĩ rồi đáp:

– Nữ thí chủ đã cầm đầu một bên chắc võ công cùng cơ mưu đều có chỗ hơn người.

Cô bé áo đỏ nghiêm nét mặt nói:

– Nhà sư đừng hỏi loanh quanh nữa. Nếu muốn động thủ thì động thủ ngay đi. Nhà sư thấy ta đây nhỏ tuổi, lại là con gái, nên tưởng ta không xứng đáng là đối thủ với nhà sư phải chăng?

Thiết Mộc thấy cô bé thoáng nhìn đã hiểu rõ tâm sự mình thì không khỏi chột dạ, nghĩ thầm:

cô bé này chẳng những ăn nói lanh lợi mà con mắt quan sát cũng rất thấu đáo, ta chớ nên khinh địch.

Thiết Mộc nghĩ vậy chắp tay nói:

– Lão tăng đành thất kính vậy!

Nói xong phất tay áo phóng một luồng kình lực đánh tạt ngang.

Nhà sư thấy cô bé tự xưng là nhân vật đầu não bên địch trong cuộc chiến đấu này, trong lòng vẫn chưa tin, nên tuy phất tay áo đánh ra mà chỉ dùng ba phần công lực.

Cô bé áo đỏ liếc mắt nhìn một cái, đột nhiên nhảy vào trong nhà.

Chẳng những cô không tung mình đi để né tránh, cũng không vung chưởng nghênh địch mà lại xông thẳng vào nhà.

Thiết Mộc tuy không có ý đánh cô bị thương, nhưng đã trót phóng kình lực ra rồi không thể thu về được nữa, hốt hoảng la lên:

– Lùi trở lại...

Miệng vừa nói, luồng kình lực đã phóng ra, song chỉ trượt qua bên mình cô gái như trượt qua một phiến đá nhẵn nhụi. Nhà sư trong lòng kinh hãi tự hỏi:

Đây là thứ võ công gì? Thiết Mộc còn đang kinh ngạc thì cô gái áo đỏ lạng người vào trong nhà nhanh như chớp.

Thiết Mộc đại sư xoay mình đi, thò tay ra chụp lấy cô. Lần này nhà sư dùng đến năm phần công lực và ra đòn cực kỳ mau lẹ, đinh ninh thế nào cũng nắm được cô.

Dè đâu ngón tay nhà sư chạm vào áo cô chẳng khác chụp vào con cá nheo, trơn tuột nên không nắm được.

Cô bé áo đỏ làm như không có chuyện gì, đảo mắt nhìn khắp căn nhà một lượt. Cô vẫn chẳng ngoái đầu lại tựa hồ không biết có Thiết Mộc đứng sau lưng.

Thiết Mộc đánh hai đòn không trúng mới biết là bản lãnh cô này cũng vào hàng tuyệt thế. Bao nhiêu ý niệm khinh địch tiêu tán hết. Nhà sư ngấm ngầm tụ tập chân khí để phòng bị, đồng thời cũng đảo mắt nhìn quanh, thấy trong nhà tuyệt không có ai, Âu Dương Thống cùng nữ lang áo trắng cũng đã đi đâu mất rồi.

Cô bé áo đỏ từ từ quay mặt lại, lạnh lùng hỏi:

– Căn nhà trống rỗng này mà lại là nơi đặt cơ quan trung tâm phát lệnh tại vùng Hắc Lâm của các ngươi ư?

Câu hỏi này có ý trách nhà sư đã dối mình.

Thiết Mộc đại sư cũng lấy. làm lạ nghĩ thầm:

– Bọn Âu Dương Thống, Phí Công Lượng đi đâu đã đành, nhưng những người trong Hắc Lâm cũng chẳng thấy bóng một ai thì thật là khó hiểu. Chẳng lẽ trong vùng Hắc Lâm này lại còn chỗ nào bí mật để họ ẩn nấp hay sao? Hay là họ theo đường hầm bí mật trốn đi rồi...

Nhà sư mãi nghĩ quên cả trả lời cô bé áo đỏ.

Cô gái áo đỏ thanh âm lanh lảnh nhắc lại:

– Tôi hỏi nhà sư không nghe thấy hay sao?

Thiết Mộc cũng chẳng hiểu nội tình khu Hắc Lâm này ra sao, không tiện buột miệng nói, liền nghiêm nghị đáp:

– Lão tăng không phải là người trong Hắc Lâm, nên tình hình nơi đây cũng không biết mấy.

Cô bé áo đỏ đột nhiên cười ròn nói:

– Nhà sư thử quay lại mà xem!

Thiết Mộc quay đầu nhìn lại thấy hai người, vẻ mặt trơ như đá, đứng trân trân ngoài cửa.

Cô bé áo đỏ lạnh lùng hỏi:

– Nhà sư có nhận ra hai vị đó không?

Thiết Mộc chú ý nhìn lại suốt từ đầu đến chân hai ông già, thấy hai lão tiết ra một luồng hơi lạnh lẽo khác thường, tựa hồ như người trên núi tuyết tại vùng bắc cực, cả năm không thấy bóng mặt trời, màu da trắng bợt, không có huyết sắc.

Hai lão này có tính chất đặc biệt là tựa hồ như nghe tiếng người nói, rồi chỉ một lúc đã quên không biết ai nói gì?

Hai lão cùng mặc áo sắc tro, cặp mắt lạnh lùng chăm chỉ nhìn mặt Thiết Mộc đại sư không chớp mắt.

Thiết Mộc ngầm vận chân khí nói:

– Trông khí sắc hai vị, lão tăng dường như đã nghe có người nói tới mà bây giờ chưa nghĩ ra ai.

Lão già bên tả miệng mấp máy lạnh lùng nói:

– Những người trong võ lâm khắp thiên hạ biết tên tuổi chúng tôi nhiều lắm, bất tất nhà sư phải nói đãi lòng.

Lão bên phải đột nhiên khoa chân phải bước vào trong nhà.

Thiết Mộc giơ tay phải định ra, trầm giọng nói:

– Chưa được chủ nhân Hắc Lâm ưng thuận sao hai vị đã tự tiện vào nhà người ta?

Lão bên phải cười lạt nói:

– Khắp thiên hạ có mấy ai dám cản trở hành động của lão phu?

Vừa nói vừa đưa tay phải lên chống lại chưởng lực của Thiết Mộc. Chưởng lực đôi bên đụng nhau, tung bụi lên xoáy thành một cơn lốc bốc cát bụi dưới đất bay mù mịt.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Chưởng này mình đã dùng đến bảy phần công lực mà lão chống lại một cách nhẹ nhàng. Cuộc chiến đấu bữa nay chắc là hung hiểm vô cùng”.

Nhà sư còn đang suy nghĩ thì lão bên trái cũng bước vào.

Thiết Mộc đại sư biết rằng trông vào công lực để ngăn trở hai người quyết là không nổi, đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi lùi lại rất mau tìm chỗ đứng tựa điểm trong góc nhà để thủ thế. Cô bé áo đỏ nhằm cơ hội Thiết Mộc cùng hai lão mặc áo sặc sỡ đối thoại, sục tìm khắp trong căn nhà tranh.

Thiết Mộc đại sư đưa cặp mắt lạnh lùng nói với ba người:

– Nếu ba vị không ra khỏi căn nhà này ngay thì đừng trách lão tăng thất lễ.

Cô bé áo đỏ không tìm thấy nữ lang áo trắng, trong lòng nóng nảy vô cùng, lớn tiếng quát:

– Lão thầy chùa này thật không biết điều. Chẳng những toàn khu Hắc Lâm đã bị bao vây mà xung quanh căn nhà này cũng bị bọn ta vây kín rồi. Một mình ngươi võ công dù mạnh đến đâu cũng không thể chống lại với nhiều người. Huống chi đồng đảng ngươi đã bỏ trốn đi hết rồi thì ngươi thí mạng làm gì?

Thiết Mộc đại sư cười lạt nói:

– Lão tăng đây là hạng người nào mà ai nói gì cũng nghe?

Cô bé áo đỏ đột nhiên trợn đôi mắt tròn xoe lớn tiếng quát:

– Không biết tại sao từ thuở nhỏ ta đối với bọn người tu hành có một thứ cảm tình kỳ lạ nên mới nói với ngươi bấy nhiêu lời. Nếu ngươi còn không nghe lời ta nhủ bảo thì đừng trách bọn ta cậy nhiều hiếp ít.

Thiết Mộc đại sư nhìn hai lão rồi nghiêm nghị bảo – Suốt đời bần tăng chưa bao giờ đem toàn lực tranh đấu với ai. Nếu cô đã cao hứng thì cứ việc ra lệnh cho thuộc hạ động thủ đi. Lão tăng tự tin đủ sức đối phó.

Cô bé áo đỏ trầm ngâm một lát rồi vung chưởng đánh vào ngực nhà sư. Cô ra chưởng rất mau lẹ.

Thiết Mộc đại sư đang lúc bất ngờ không khỏi giật mình, nghĩ thầm:

– Cô bé này thủ pháp mau lẹ ghê gớm không thể khinh địch được Nghĩ vậy tay phải vung chưởng đánh xéo ra để chống lại thế chưởng cô bé.

Cô bé áo đỏ mình trơn tuột né mình đi lẹ như sao đổi ngôi tránh xa ba thước, khẽ bảo với hai lão:

– Hai vị ngăn cản nhà sư đừng cho lão ra khỏi nhà này.

Rồi băng mình ra ngoài.

Thiết Mộc thấy cô chưa đánh đã lui, chẳng hiểu ra sao, vừa phất tay áo vừa quát hỏi:

– Nữ thí chủ chạy đi đâu? Đoạn cũng nhảy theo ra.

Lão già bên tả lạnh lùng bảo Thiết Mộc:

– Vào đi!

Lão giơ tay đánh ra một chưởng vào giữa mặt nhà sư.

Thiết Mộc ỷ mình võ công thâm hậu, lại đủ sức luyện được môn Kim Cương Chưởng nên hễ động thủ với ai liền dùng chưởng thế chống lại. Nhà sư vung chưởng ra nói:

– Lão tăng không tin rằng ngươi cản trở nổi ta.

Hai chưởng lực chạm nhau. Thiết Mộc vẫn tiến ra. Lão bên trái phóng chưởng ra cản trở nhưng bị sức mạnh của chưởng thế nhà sư hất lùi lại hai bước.

Lão bên phải lớn tiếng nói:

– Tiếng đồn về nhà sư chùa Thiếu Lâm quả đã không ngoa.

Lão phóng chân đá miếng Khôi Tinh Thích Đẩu vào huyệt đan điền ở bụng dưới Thiết Mộc.

Thiết Mộc vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, đưa ngón tay trỏ và ngón tay giữa hạ thấp xuống điểm vào huyệt quan nguyên chân phải đối phương.

Lão này thu chân trái về rồi đột nhiên phóng chân phải ra đá tới.

Lão bên trái đồng thời cũng vung chưởng đánh lại.

Thiết Mộc đại sư một mình chống lại hai người đến mười bốn mười lăm hiệp. Tuy nhà sư không đến nỗi thất bại, nhưng cung cảm thấy hao tổn sức lực.

Nguyên hai lão này không những công lực thâm hậu, dám đem nội lực ra phấn đấu với Thiết Mộc một cách cương ngạnh, mà đường quyền lại rất quái dị.

Thế đòn, thế đánh phối hợp với nhau rất mật thiết.

Thiết Mộc đại sư chống chọi thêm mấy hiệp nữa, không khỏi bồn chồn, nghĩ thầm:

“Nếu cứ đánh nhau kiểu này mãi thì biết đến bao giờ mới kết liễu? Mình không hiểu rõ lai lịch cùng tuyệt nghệ đối phương thì khó lòng thủ thắng được”.

Tiếng quát tháo bên ngoài thêm phần nhốn nháo, lại văng vẳng có tiếng quyền cước. Rõ ràng bên ngoài căn nhà này cũng có cuộc chiến đấu kịch liệt.

Thiết Mộc đại sư nhấp nháy cặp mắt từ bi lớn tiếng niệm:

– A Di Đà Phật? Xin tha thứ cho đệ tử bữa nay phải khai sát giới.

Đoạn thay đổi thế chưởng, ra chiêu Phi Bạt Chàng Chung đánh thẳng vào mặt lão bên trái.

Chưởng lực mạnh quá phát ra những tiếng veo véo. Chiêu này nhà sư dùng cả mười phần kình lực, sức mạnh kinh người.

Lão mé tả dường như bị uy thế chưởng lực của Thiết Mộc trấn áp, lão không dám cương ngạnh chống lại chưởng thế nữa, mà phải né tránh.

Thiết Mộc đại sư thần oai lẫm liệt, lớn tiếng quát:

– Kẻ nào ngăn trở lão tăng là mất mạng. Ai dám chống lại chưởng lực của ta nào?

Đoạn phóng ra một chiêu Kim Cương Khai Sơn.

Thế chưởng này tựa hồ sét đánh, mạnh đến trời long đất lở. Nhà sư bình nhật hiền hòa mà bữa nay thi triển thần oai đến sắc mặt cũng biến đổi, thái độ Oai nghiêm khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Hai lão già mặc áo sắc tro đột nhiên co người lại nhảy ra ngoài nhà, không hiểu vì bị chưởng thế Thiết Mộc làm cho hoảng sợ, hay là còn có quỷ kế gì?

Thiết Mộc phất tay áo sừng sực bước ra.

Nhà sư ngẩng đầu nhìn ra thấy ngoài sân cỏ có đến dư hai mươi người đứng đó. Trừ cô bé là mặt áo đỏ còn ngoài ra toàn thị đại hán phục trang sắc đen, lưng giắt quỷ đầu đao. Bọn này đã đứng thành thế bao vây, dường như để đợi nhà sư đi ra. Hai lão già cũng mau lẹ lại đứng bên cô bé áo đỏ.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn hết một lượt, chẳng thấy ai đánh nhau, tiếng quát tháo cũng ngừng bặt trong lòng rất lấy làm ngờ, tự hỏi:

“Mình vừa nghe rõ tiếng quát tháo, vội chạy ra ngay chẳng lẽ mới trong chớp mắt mà những người kháng cự đã bị tiêu diệt hết rồi ư?” Bỗng nghe cô gái áo đỏ cười lạt hỏi:

– Nhà sư ngó lui ngó tới tìm ai vậy?

Nhà sư bị cô bé hỏi một cách đột ngột, không biết trả lời ra sao, nghĩ bụng:

“Nếu mình thổ lộ ý nghĩ tất bị cô bé này chê cười. Nhưng mình nghe rõ ngoài này có tiếng đánh nhau quát tháo om sòm, chẳng lẽ mình lại nghe lầm ư?” Bỗng thấy cô bé áo đỏ vẫy tay nói:

– Phải chăng nhà sư tìm kiếm người đồng bọn?

Thiết Mộc đại sư chú ý nhìn kỹ thấy hai người đàn bà đứng tuổi bị hai gã đại hán cắp nách đứng sau cô bé. Hai người này đã bị điểm huyệt, đầu óc rũ rượi không nói năng gì được nữa.

Cô bé áo đỏ liếc mắt nhìn hai người đàn bà lạnh lùng cười nói:

– Bây giờ chắc nhà sư hiểu rõ rồi, trừ hai người đàn bà này ra, chỉ còn mình nhà sư đó thôi.

Thiết Mộc đại sư tuy bề ngoài trấn tĩnh mà trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

“Quái lạ thật? Bảo rằng Âu Dương Thống, Phí Công Lượng bỏ mình đây mà đi thì không có lý nào thế được. Nhưng mấy người đột nhiên mất tích thì thật là khó hiểu. Kể về võ công thì mấy vị này không thể bị đối phương hãm hại mau lẹ đến thế. Lại càng khó hiểu hơn nữa là bao nhiêu người trong Hắc Lâm này trừ hai mụ mặc áo sặc sỡ kia bị bắt, còn ngoài ra chẳng thấy một ai là nghĩa làm sao?” Cô bé áo đỏ nhìn thấy Thiết Mộc trầm ngâm, lặng lẽ không thể nhịn được nữa, lớn tiếng hỏi:

– Ta để nhà sư một thời gian uống cạn tuần trà để mà nghĩ rồi cho biết muốn đánh hay là đành bó tay chịu trói?

Thiết Mộc lại đảo mắt ngó quanh một lượt nữa rồi cười lạt đáp:

– Dù lão tăng có ý muốn chịu trói cho xong, song không thể làm thế để tổn hại đến thanh danh phái Thiếu Lâm.

Cô bé áo đỏ nói:

– Thế là nhà sư quyết tâm đánh rồi.

Thiết Mộc nói:

– Quyền, chưởng đều không có mắt, xin nữ thí chủ nghĩ kỹ đi. Nếu gặp tình thế bắt buộc, bần tăng e rằng cục diện hôm nay sẽ thê thảm vô cùng.

Cô gái áo đỏ đưa mắt nhìn người áo đen đứng ở phía sau, với vẻ mặt đầy sát khí, khẽ bảo gã:

– Hãy giết hai người này trước đi. Bỗng thấy hai gã áo đen thò tay vào bọc lấy ra hai lưỡi dao găm thuận tay điểm vào huyệt đạo hai người đàn bà mặc áo màu sặc sỡ.

Thiết Mộc đại sư rùng mình nghĩ thầm:

“Cô bé này còn nhỏ tuổi mà tâm địa đã tàn nhẫn đến thế!” Nhà sư nghĩ vậy rồi lấy ngón tay khẽ búng vào dây tràng hạt giấu trong tay áo. Hai hạt tràng gỗ đàn lập tức bắn ra.

Bỗng nghe hai tiếng rú vang lên. Hai gã đại hán cầm dao găm đột nhiên đao rời khỏi tay, lùi lại phía sau.

Cô bé áo đỏ thốt nhiên biến sắc quát lên:

– Chà! Giỏi thật? Lão sư già này không biết điều!

Cô tung người nhảy lại.

Thiết Mộc nghĩ thầm:

“Cô bé này tuy nhỏ tuổi, nhưng là một nhân vật quan trọng cầm đầu cục diện này, phải bắt cô ta trước, rồi hãy tìm kiếm xem bọn Âu Dương Thống ở đâu?” Nhà sư nghĩ vậy vung tay đánh ra, tay trái ra chiêu Thập Bát La Hán Chưởng, tay phải thi triển Cầm Nã Thủ Pháp. Nhà sư không để cô bé áo đỏ kịp ra tay, để tranh đoạt lấy thế ưu tiên. Song cô bé áo đỏ thân pháp kỳ dị mà người lại trơn tuột, nên tuy nhà sư chiếm được thượng phong đánh liền mười mấy chiêu mà đều trượt hết. Nhà sư không khỏi rùng mình, biết rằng gặp phải tay kình địch.

Cô bé áo đỏ rất ít phản kích. Thiết Mộc đánh ba chiêu, cô mới trả được một, dường như cô có ý phô trương thân pháp linh diệu, né tránh lẹ làng. Hai bên chiến đấu đã mười mấy hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Thiết Mộc đại sư không nhẫn nại được nữa, đột nhiên biến đổi thế chưởng, thi triển cả môn Kim Cương Chưởng của phái Thiếu Lâm, đánh liền ra hai chưởng, kình lực mãnh liệt vô cùng, đụng vào đá cũng phải tan nát.

Cô bé áo đỏ dường như bị chưởng lực của nhà sư làm cho bở vía, nhảy lùi lại xa chừng bảy, tám thước rồi đứng ngửa cổ ra mà cười.

Thiết Mộc đại sư sau khi đánh ra hai chưởng, thốt nhiên thấy mắt hoa, đầu váng, lảo đảo muốn té, bất giác cả kinh, tự hỏi:

“Hẳn lại có chuyện gì đây?”.

Thiết Mộc để ý nhìn xem thấy cô bé áo đỏ đứng trước mặt, hai mặt trông hóa bốn, trời đất như quay cuồng.

Thiết Mộc là người kiến thức rộng, biết rằng có điều kỳ dị, đoán ngay mình đã bị người ám toán, trúng phải thứ thuốc mê gì đây. Nhà sư vội nhắm mắt lại, ngấm ngầm vận động chân khí, điều hòa hơi thở để trấn tĩnh lại.

Những người vào hạng nội công thượng thừa nơi cửa Phật quả nhiên có chỗ hơn người. Thiết Mộc chỉ điều dưỡng được một lúc thì khỏi váng đầu hoa mắt, nhưng khốn nỗi đứng trước mặt cường địch thì vận khí dưỡng thần sao được.

Bỗng thấy có bé áo đỏ giơ tay ra vẫy. Hai gã đại hán áo đen tay cầm binh khí, lập tức chạy ra.

Hai gã tự chọn lấy địa điểm lợi thế, tay cầm binh khí giơ lên. Cô bé áo đỏ tươi cười nói:

– Lão hòa thượng. Hãy mở mắt ra mà coi.

Thiết Mộc đại sư biết lúc này điều dưỡng thêm được giây phút nào hay giây phút ấy để có thể khôi phục lại phần nào thực lực. Nhưng đối phương đã gọi rõ danh hiệu mình, đành phải mở mắt ra coi. Nhà sư hé mắt đầu tiên nhìn thấy hai lưỡi nhạn linh đao sáng loáng, chìa ra đứng hai bên tả, hữu.

Nhà sư đột nhiên run lên, hai mắt giận đến tóe lửa, dằn giọng quát:

– Nữ thí chủ hãy còn nhỏ tuổi mà thủ đoạn đã độc ác đến thế. Bọn thủ hạ Cổn Long Vương quả nhiên đều một loạt giống nhau cả. Sau này lão tăng có gặp hắn thì cây quyền trượng này không thể có đức hiếu sinh với hắn được.

Nguyên nhà sư lại ngó thấy hai người đàn bà đứng tuổi, y phục sặc sỡ bị lột hết áo, cởi trần đứng đó, lộ cả vú vê, hai lưỡi đao cắm vào trước ngực ngập đến tận chuôi mà không thấy một giọt máu tươi nào chảy ra.

Hai người đàn bà này bị điểm huyệt từ trước nên không cử động và nói năng gì được, chỉ có nét mặt lộ ra đau khổ vô cùng. Nếu không rút hai lưỡi đao ra thì hai người còn phải sống thêm một lúc nữa.

Đây là một cảnh tượng cực kỳ tàn nhẫn, khiến cho tâm thần Thiết Mộc đại sư phải chấn động, mà không biết làm thế nào được. Cô bé áo đỏ ngửa mặt lên cười như con nắc nẻ rồi nói:

– Chỉ một lát lửa xung quanh bốn khu rừng Hắc Lâm này sẽ bốc ngất trời.

Có điều hiện giờ người đại biểu Hắc Lâm đủ tư cách để thảo luận với ta chỉ còn mình nhà sư. Nhà sư tuy không phải là chủ nhân, song lúc này nắm quyền định đoạt cho khu Hắc Lâm được tồn tại hay bị thiêu rụi...

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng chưa hiểu ý cô nương muốn nói gì?

Nhà sư nghĩ thầm trong bụng:

Nữ chủ nhân khoảnh rừng này cùng bọn Phí Công Lượng không biết đi đâu, sao mãi không thấy xuất hiện. Chẳng lẽ bọn họ đã bỏ trơ mình đây rồi trốn đi như lời cô gái này vừa nói.

Sau nhà sư đoán rằng đã có con đường ngầm từ ngoài đi vào đây, bọn Phí Công Lượng, Âu Dương Thống có thể theo đó mà trốn khỏi nơi đây. Chắc họ tưởng mình biết con đường đó rồi, nên không cần bảo cho mình hay nữa.

Trước tình cảnh này, chỉ có cách ức đoán đó là giải được tấm lòng nghi hoặc cho nhà sư.

Bỗng thấy cô gái áo đỏ nghiêm nét mặt hỏi:

– Chắc giờ nhà sư nghĩ bấy nhiêu là đủ rồi!

Thiết Mộc đại sư thấy cô bé áo đỏ giục, không biết trả lời ra sao, bèn nói:

– Nữ thí chủ muốn thế nào thì cứ việc nói ra.

Cô bé áo đỏ nói:

– Thế là nhà sư ưng thuận rồi, chỉ còn một lời quyết định nữa thôi.

Thiết Mộc đại sư nghiêm trang nói; – Việc gì có liên quan đến lão tăng thì lão tăng mới quyết định được. Còn việc trong khu Hắc Lâm này thì lão tăng định đoạt thế nào được.

Cô bé áo đỏ cười lạt đáp:

– Đã thế tức là nhà sư không can thiệp vào việc này.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên lại hoa mắt không đứng vững được. Nhưng nhà sư là người kiến thức quảng bác, nội công thâm hậu, biết mình trúng phải quỷ kế của đối phương, liền một mặt ngấm ngầm ngưng tụ chân khí, một mặt tiến lại gần cô bé áo đỏ, cặp mắt chiếu ra những tia sáng căm hờn, thần oai lẫm liệt.

Vị lão hòa thượng từ thiện này đã phát giác ra chỉ trong thời gian ngắn nữa là mình mất hết năng lực chống lại địch nhân, mà cô bé này cố ý trùng trình để chờ chất độc bộc phát.

Nhà sư tu luyện nội công thượng thừa trong cửa Phật đã mấy chục năm, nên đủ sức chịu đựng chất độc hơn người thường. Một khi vận động chân khí trong khắp cơ thể là lại tạm thời áp chế được chất độc lên cơn.

Vẻ mặt căm tức, thoáng lộ sát khí, nhà sư từ từ giơ tay phải lên nghiêm nghị nói:

– Nữ thí chủ tuy còn nhỏ tuổi mà không ngờ lại thâm độc đến thế. Có điều trước khi bần tăng chết về chất độc, bọn ngươi cũng phải trả bằng một giá rất đắt.

Cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Việc dụng binh không kiêng điều giả trá, càng giả trá được càng hay.

Cô ngẩng mặt lên cười một tràng dài rồi nói tiếp:

– Nhà sư hiện giờ đã đến lúc giẫy chết, chỉ trong khoảnh khắc, chất độc lên cơn là hết đời.

Thiết Mộc vung chưởng lên, một luồng kình phong mãnh liệt theo tay phát ra. Bỗng một tiếng rú thê thảm vang lên, một gã áo đen ngã lăn xuống đất, miệng hộc máu tươi, tắt thở chết liến.

Thiết Mộc đã bản lĩnh tuyệt luân lại nội công thâm hậu, một khi nhà sư nổi giận, dùng toàn lực phóng chưởng ra là lập tức có người chết.

Cô bé áo đỏ không ngờ công lực nhà sư thâm hậu ghê gớm đến mức đó, bất giác nàng biến sắc quay lại nhìn hai bên, nói:

– Lão hòa thượng này trúng độc rồi nên liều lĩnh như thế, các ngươi lại tước bỏ võ công của lão đi.

Bốn gã áo đen vâng lời chạy ra, chia bốn mặt xông vào Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư chắp tay nói:

– A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi tha thứ cho đệ tử đã phạm sát giới.

Rồi khép hai tay vào, vung chưởng đánh ra.

Gã đại hán xông vào trước mặt đụng phải luồng kình lực mãnh liệt, bắn nảy người lại phía sau té lăn xuống đất. Thiết Mộc đại sư chuyển động thần oai, hai tay liên tiếp đánh ra những luồng chưởng phong vút lên véo véo Nhà sư phóng liền một lúc hơn hai chục chưởng đánh ngã hai người. Song lối đánh này rất hao mòn sức lực, vì thế mà chất độc bộc phát sớm hơn. Nhà sư lại mắt hoa đầu váng, chân bước loạng choạng, suýt ngã.

Một gã áo đen thấy thế sấn lại nắm huyệt đạo bên cổ tay nhà sư.

Lúc này Thiết Mộc đại sư, tinh thần không còn tỉnh táo nữa, sát khí đằng đằng. Vừa thấy tay phải bị người nắm chặt, nhà sư quát lên một tiếng, xoay tay lại, ra chiêu Cầm Nã Thủ Pháp, lại nắm được cổ

tay gã áo đen và đánh luôn một chưởng vào trước ngực.

Gã áo đen chỉ kịp rú lên một tiếng, chết liền. Xác chết bị tung ra xa, cát bụi bay mù.

Hai lão già mặc áo sắc tro thấy tám chín gã áo đen bao vây Thiết Mộc đại sư mà vẫn chưa hạ dược đối phương, lại bị hại mất bốn người, liền đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh quát lên:

– Các ngươi hãy tránh ra!

Thiết Mộc thấy bọn họ đang đánh đã chạy cũng để mặc kệ, liền nhân cơ hội này hít mấy hơi. Từ lúc nhà sư bị thuốc độc lên cơn, hoàn toàn trông cậy vào công lực để áp chế chất độc. Thiết Mộc hít mạnh một hơi mà vẫn chưa tiếp xúc được với luồng hơi trong bụng. Nhà sư liền vận động đến các kinh mạch, thì thấy trời nghiêng đất lệch, đầu nặng chân nhẹ, lảo đảo mấy vòng rồi không chống nổi nữa, ngã lăn xuống đất.

Hai lão già mặc áo sắc tro vẫn chưa động thủ mà Thiết Mộc đại sư đã mất hết sức kháng cự. Bốn gã áo đen chạy lại điểm huyệt nhà sư rồi khiêng chạy đi.

Không biết nhà sư đã mê đi bao lâu, đột nhiên tỉnh lại, thấy mình nằm trên chỗ lạnh, toan ngồi nhỏm dậy.

Bỗng nghe một thanh âm trong trẻo lạnh lùng nói:

– Không được nhúc nhích!

Thiết Mộc đại sư từ từ mở mắt ra, bỗng run lên vì thấy mười hai mũi dao nhọn chĩa vào người. Nhà sư biết rằng mình chỉ hơi nhúc nhích một chút là bị những mũi đao kia đâm vào yếu huyệt.

Những lưỡi đao này không phải do người cầm mà là một cái thiết bồn đặc biệt chế ra cũng bằng hình người, chia làm hai nửa trên nửa dưới. Nhà sư đặt nằm vào đáy bồn, ngửa mặt lên, chẳng khác gì nằm trong cái lồng sắt mà hình thức khác đi một chút, và trong có cắm nhiều mũi đao.

Những lưỡi đao nhọn hoắt lấp loáng ánh hào quang, gần chạm vào người.

Một âm thanh lạnh ngắt lại vang lên:

– Ta chỉ vặn vào khuy ở nắp hộp này một cái là lập tức có sức nặng ngàn cân nén xuống, làm cho hai mũi đao nhọn đâm vào nhà sư đó, mà chỉ một mũi đao cũng đủ giết người rồi.

Cô bé lại bật lên một tràng cười nói:

– Hay ta xếp củi dưới cái hộp này đốt lửa cho hộp đỏ như than hổng để thiêu sống cũng được.

Thiết Mộc đại sư nghiêng đầu nhìn ra thì người nói đó chính là cô bé áo đỏ.

Nhà sư nói:

– Lão tăng cũng tin rằng cô nương có thể làm được như thế.

Cô bé áo đỏ cười nói:

– Nhà sư tin như vậy là được rồi.

Thiết Mộc cười lạt nói:

– Cô giết lão tăng sớm đi cũng xong rồi. Nhưng còn trùng trình chưa động thủ hẳn là có dụng ý gì đây?

Cô bé áo đỏ đáp:

– Nhà sư đoán đúng đấy! Ta cũng biết nhà sư không quan tâm gì đến chuyện sống chết nữa. Có điều muốn chết cũng không xong thì con người khó lòng chịu đựng được.

Thiết Mộc ngấm ngấm kinh hãi, nghĩ thầm:

“Nếu cô này dùng thủ đoạn bắt mình sống dở chết dở để hành hạ mình thì đúng là mình không thể chịu được”.

Thiết Mộc là người trầm tĩnh phi thường, tuy trong dạ băn khoăn sợ hãi, mà ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên, nói tiếp:

– Trước khi nữ thí chủ chưa hỏi đến lão tăng, lão tăng muốn hỏi nữ thí chủ trước vài câu được không?

Cô bé áo đỏ dường như không tính trước đến chuyện nhà sư muốn hỏi mình, nên nghe nhà sư nói vậy không khỏi sửng sốt, hỏi:

– Nhà sư muốn hỏi gì?

Thiết Mộc đáp:

– Cô đã phóng hỏa chưa?

Cô bé áo đỏ cười đáp:

– Đốt à! Có chứ! Mà phải đốt hết cả lá cây ngọn cỏ.

Thiết Mộc nét mặt buồn rầu hỏi:

– Những người trong rừng Hắc Lâm này chạy thoát cả rồi hay bị cô đốt chết?

Chương 42: Cô Bé Áo Đỏ Là Ai?

Cô bé áo đỏ, vẻ mặt trầm tĩnh, cười oang oang nói:

– Trong rừng Hắc Lâm này có bao nhiêu người cũng không chạy thoát.

Ngọn lửa cháy lên là bao nhiêu phòng ốc trong phạm vi năm dặm đều bị thiêu rụi.

Lửa cháy ba ngày chưa tắt. Thế mà trong rừng này còn có người sống sót thì chẳng hóa ra kỳ dị lắm sao?

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài rồi hỏi:

– Sao cô còn bé mà thủ đoạn thâm độc đến thế? Cô đốt chết luôn cả chị cô nữa!

Cô bé áo đỏ lạnh lùng đáp:

– Chị ấy có bị chết cũng là tại số. Tôi không thể vì chị mà bỏ việc đốt rừng.

Thiết Mộc đại sư nghe nàng nói mà phát run, hỏi lại:

– Tâm địa cô độc ác đến thế kia! Chẳng lẽ giữa chỗ chị em cũng không có chút mảy may tình nghĩa?

Cô bé áo đỏ nghiêm chỉnh, mặt lạnh như tiền nói:

– Nhà sư hỏi gì mà hỏi lắm thế?

Thiết Mộc đại sư đột nhiên cảm thấy tâm hồn trống trải bàng hoàng. Từ khi người quy y cửa phật đến nay, chưa bao giờ có cảm giác lạnh lùng như vậy. Nhà sư thở dài một tiếng, nhắm mắt lại rồi nói:

– Lão tăng bằng lòng trả lời cô những điều mà lão tăng đã biết. Vả người cửa phật giới luật thâm nghiêm, lão tăng không thể phúc đáp ra ngoài giới hạn nhất định.

Cô bé áo đỏ lạnh lùng nói:

– Ta có cầu nhà sư nói đâu? Chỉ mong nhà sư nhịn được những sự đau khổ thân xác, còn không nói thì thôi.

Thiết Mộc đại sư tủm tỉm cười nói:

– Đã đem cả tâm hồn hướng về điều thiện, thì kiếp người còn đó chỉ là đáng tiếc?

Cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Ta có nghe nhà sư giảng đạo đâu? Những câu chuyện phổ độ chúng sinh nhà sư nói cũng bằng thừa.

Thiết Mộc nói:

– A di đà phật? Quan niệm về thiện ác có dính líu với nhau. Ai mà chẳng có chút lòng từ bi?

Cô bé áo đỏ tức giận nói:

– Ta không ưa nghe nói những chuyện mơ hồ mà chỉ hỏi:

nhà sư tham dự vào cuộc chiến với phe Hắc Lâm vậy còn có những nhân vật nào? Nhà sư chỉ nói dối một câu là một ngón tay bị cắt đứt ngay tức khắc.

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng đáp:

– Mồm miệng cô bé này cũng vào bậc người lớn rồi đây?

Thiết Mộc đột nhiên mở mắt quay đầu nhìn ra, bỗng thấy Âu Dương Thống đứng cách xa ngoài hai trượng. Phía sau ông có Thiết Vệ Chu Đại Chí đứng xa ngoài ba thước và tám gã đại hán áo đen đứng sắp hàng hai bên. Người nào lưng cũng một cái đai da, trong đai cài mười hai món ám khí hình thù rất lạ tựa như con dơi.

Cô bé áo đỏ dường như sợ run lên khi nhìn thấy Âu Dương Thống xuất hiện một cách đột ngột. Lát sau nàng mới lạnh lùng quát hỏi:

– Ngươi là ai?

Âu Dương Thống tung mình lại cả cười hỏi:

– Cô có phải là một trong bốn vị quận chúa ở dưới trướng Cổn Long Vương không?

Cô bé áo đỏ tức mình hỏi lại:

– Ta đang hỏi ngươi sao ngươi lại hỏi đi đằng khác?

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ không từ bi như Thiết Mộc đâu nhé? Vậy liệu mà ăn nói. Cô chưa gặp ta bao giờ nhưng ít ra cũng đã nghe biết về cách phục sức của bọn tại hạ rồi!

Cô bé áo đỏ đảo mắt nhìn lại rồi hỏi:

– Có phải các ngươi là người Cùng Gia Bang không?

Âu Dương Thống nói:

– Cô nương phóng hỏa đốt Hắc Lâm nhưng chỉ đốt được cây cối rậm rạp trong rừng này mà thôi chứ không người nào bị thương hết.

Ông lại đưa mắt nhìn Thiết Mộc đại sư rồi nói tiếp:

– Cô nương tuy là người có tài, song tại hạ xem ra cũng chỉ là một cô gái vị thành niên, chứ không phải là người dưới quyền bản Bang chúa, tại hạ không cần dính líu đến, mà cũng không cần động thủ với cô, chỉ cần một điều là cô buông ngay Thiết Mộc đại sư.

Cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Ta lại chỉ cần bấm một cái nút trên nắp hộp này là lập tức những mũi kim đao xuyên thủng vào mười hai yếu huyệt lão…

Âu Dương Thống nghiêm nghị nói:

– Nói thật cho cô hay, nếu cô bấm nút nắp hộp này thì đừng hòng sống mà ra khỏi đây.

Bang chúa lại cười giòn một tràng rồi nói:

– Trên chốn giang hồ, người Cùng Gia Bang vốn không có lượng bao dung.

Nếu cô nương không nghe lời trung thực của tại hạ thì bữa nay khó tránh khỏi một trận huyết chiến.

Cô gái áo đỏ chăm chú nhìn kỹ Âu Dương Thống một lúc, cảm thấy ông có oai trấn áp được người. Cô thoáng nghĩ rồi hỏi:

– Nghe giọng lưỡi của ngươi thì dường như ngươi là Bang chúa Cùng Gia Bang?

Âu Dương Thống đáp:

– Đúng rồi? Âu Dương Thống chính thị là tại hạ. Ông thở phào một cái rồi nói tiếp:

– Khi nào cô nương gặp Cổn Long Vương, xin nói cho là Âu Dương Thống này vẫn đem lòng

ngưỡng mộ thịnh danh từ lâu. Xin hạn trong vòng ba tháng mời người đến trại Quân Sơn!

Cô bé áo đỏ lạnh lùng nói:

– Cổn Long Vương đi tới đâu là máu chảy thịt rơi tới đó. Không hiểu bọn người Cùng Gia Bang các ngươi ở trại Quân Sơn có bao nhiêu người để chịu chết?

Âu Dương Thống thấy cô bé nói bằng một giọng trang nghiêm chứ không phải câu nói khích, bất giác trong lòng hồi hộp.

Ông đã từng chạm trán với nhiều tay đại địch nổi tiếng ở Trung Nguyên.

Thế mà nghe tin Cổn Long Vương tâm thần dao động, trước nay có thế bao giờ, không biết tại sao? Ông vừa nghe cô bé áo đỏ nói mấy câu mà đã băn khoăn trong dạ.

Cô bé áo đỏ hắng giọng nói tiếp:

– Cổn Long Vương đã nhất định sẽ đến trại Quân Sơn của các ngươi, nhưng chưa biết ngày nào và không phải do các ngươi quyết định.

Âu Dương Thống mỉm cười nói:

– Thế thì để bọn Cùng Gia Bang tôi tìm đến y trước, cô đã không tác chủ được thì hãy tạm gác việc này không nói đến nữa.

Ngừng một lát cô bé áo đỏ lại nói:

– Cứ theo lời ngươi thì trong Hắc Lâm này không ai bị chết cháy. Vậy tỷ nương ta chắc vẫn còn sống?

Âu Dương Thống đáp:

– Cô hãy tha Thiết Mộc đại sư trước rồi tại hạ sẽ dẫn cô đi gặp lệnh tỷ.

Cô bé áo đỏ đột nhiên đưa tay ra xoay chiếc vòng cơ quan, nắp hộp tử từ mở ra. Thiết Mộc đại sư đứng dậy chắp tay nói với Âu Dương Thống:

– Đa tạ Bang chúa đã ra tay cứu viện.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đến tiếp viện chậm trễ, khiến đại sư phải một phen hoang mang, trong lòng rất là áy náy.

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn tám gã đệ tử đứng sắp hàng sau lưng Bang chúa rồi hỏi:

– Bần tăng không hiểu Phí đại hiệp cùng mọi người trong Hắc Lâm đã thoát nạn chưa?

Âu Dương Thống đáp:

– Chi tổn thất chút đỉnh mà thôi, còn phần lớn đều đã an toàn dời khỏi nơi đây. Đến như lão thiền sự..

Âu Dương Thống nói dở câu rồi ngưng bặt.

Thiết Mộc thở dài nói:

– Lão tăng nghệ thuật kém cỏi đến nỗi bị bắt sống còn oán chi được?

Cô bé áo đỏ đột nhiên xen vào:

– Ta đã tha cho lão hòa thượng rồi, vậy ngươi phải thực hành lời hứa dẫn ta đi hội kiến tỷ nương chứ.

Âu Dương Thống quay lại nhìn mấy người đứng sau lưng rối cười hỏi:

– Dẫn cô nương đi thì chẳng khó gì, nhưng không hiểu cô nương có đủ can đảm không?

Cô bé áo đỏ hỏi lại:

– Can đảm gì?

Âu Dương Thống đáp:

– Tôi chỉ dẫn mình cô nương đi thôi, còn bao nhiêu tùy tùng nhất luật phải ở lại.

Cô bé áo đỏ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Được lắm. Một mình ta đi thôi.

Cô giơ bàn tay trắng như tuyết vẫy bọn thuộc hạ bảo:

– Các ngươi ở đây chờ ta.

Nói xong rảo bước đến bên Âu Dương Thống.

Thiết Mộc đại sư đã bị đau đớn về cô bé, liền bước tới trước mặt Âu Dương Thống vội nói:

– Âu Dương Bang Chúa! Cô này thiện về môn thuốc mê lắm đó. Bang chúa phải cẩn thận lắm mới

được!

Thiết Vệ Chu Đại Chí đang đứng ở phía sau Âu Dương Thống đột nhiên khoa chân đứng ngang tới phía trước, cái bụng to tướng ra cản đường cô bé áo đỏ nói:

– Đứng lại!

Cô bé áo đỏ chau mày hỏi:

– Mi muốn giở trò gì đây?

Chu Đại Chí nói:

– Bang chúa ta địa vị cao cả, há để một đứa nhóc con như mi tự tiện đến gần.

Cô bé áo đỏ dừng bước, nghiến răng nói:

– Một ngày kia mi còn dám xúc phạm đến ta thì ta sẽ mổ cái bụng phệ của mi ra xem…

Chu Đại Chí cười ha hả nói:

– Cái bụng lão Chu này há dễ mổ lắm sao? Chẳng tin thì mi thử đánh một chưởng coi!

Thiết Mộc đại sư cả kinh kêu lên:

– Không được đâu! Cô bé này võ công đã ghê gớm, thủ đoạn lại thâm hiểm vô cùng!

Âu Dương Thống vờ như không có chuyện gì nhìn tả hữu nói chuyện khác.

Chu Đại Chí bình tĩnh nói:

– Tay chân cô nương đẹp như gấm như hoa. Lão Chu này tự tin có thể chống được. Cô cứ việc động thủ đi!

Cô bé áo đỏ tuy giơ tay lên, song hai mắt vẫn nhìn Âu Dương Thống, tựa hồ như để chờ ông ta nói một câu rồi mới hạ thủ.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Kẻ thuộc hạ ngu dại không biết gì, dám hỗn xược với quận chúa. Quận chúa nên cho hắn một bài học để hắn nếm mùi đau đớn, đặng răn hắn về sau.

Thiết Mộc thấy Âu Dương Thống nói vậy thì trong dạ thấy hoang mang nhưng không tiện ngăn trở. Nhà sư tâm địa từ bi đành ngấm ngầm niệm phật.

Cô bé áo đỏ chau mày, trên mặt thoáng lộ sát khí, liếc mắt lướt qua cái bụng to tướng của Chu Đại Chí chỉ thấy nó tròn ủng như cái trống, không có cách gì nhìn rõ huyệt đạo được.

Âu Dương Thống nhìn mặt cô bé thấy phân vân không quyết liền nói:

– Nếu cô không muốn thí nghiệm thì thôi, đừng miễn cưỡng làm gì.

Ông chưa dứt lời thì cô bé đột nhiên phóng ra một chưởng cực mạnh. Bỗng nghe đánh binh một tiếng, chẳng khác gì đánh trên mặt da thuộc. Chu Đại Chí cười ha hả vì gã có việc gì đâu.

Thiết Mộc đại sư nhíu cặp lông mày lẩm bẩm:

“Cô bé này võ công ghê gớm, chưởng cô đánh ra cực kỳ mãnh liệt mà sao gã không việc gì thì lạ thật”.

Chu Đại Chí hết cơn cười rồi nói:

– Cô đánh lão Chu một chưởng, thì lão Chu cũng phải trả lại một quyền chứ!

Cô bé áo đỏ ngẩn người ra không biết trả lời thế nào.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười rồi quát lên:

– Quận chúa là bậc cành vàng lá ngọc, há để cho ngươi xúc phạm, mau mau tránh ra.

Chu Đại Chí khoa chân bước tạt ngang để nhường lối rồi khoanh tay nói:

– Xin mời quận chúa cử bộ.

Âu Dương Thống vừa trở gót vừa nói:

– Tại hạ xin đi trước để dẫn đường cho quận chúa.

Rồi cùng Thiết Mộc sánh vai mà đi.

Cô bé áo đỏ cất bước đi theo.

Chu Đại Chí cũng phưỡn cái bụng phệ đi theo sau cô bé. Tám gã đại hán mặc áo vải sắc tro đột nhiên bước ra. Chúng rút mũi phi tiêu hình con dơi cài ở dây lưng ra cầm lăm lăm, trừng mắt nhìn bọn tùy tùng cô bé áo đỏ để chờ, hễ bọn này cử động là lập tức phóng ám khí để ngăn cản.

Chờ cho Âu Dương Thống cùng cô bé áo đỏ đi xa khuất dạng, tám gã đột nhiên hú lên một tiếng dài rồi trở gót chạy mau.

Âu Dương Thống cùng cô bé áo đỏ đi chừng bốn năm dặm thì giẫm chân lên giậu tre ở trước cửa nhà tranh.

Cửa giậu vừa mở, một người đàn bà đứng tuổi đầy vẻ phong lưu mỉm cười ra nghênh tiếp.

Thiết Mộc đại sư trông thấy giật mình, chắp tay chào:

– Hà phu nhân?

Hà quả phụ vẻ mặt cũng đã trở lại bình tĩnh, tủm tỉm cười nói:

– Lão thiền sư! Vị vong nhân (người góa bụa) đã quy thuận Cùng Gia Bang rồi, và được Bang chúa quá yêu cho làm chức Đường Chúa Hình Đường.

Âu Dương Thống nói:

– Đường huynh quyết tâm ra đi, trước khi lên đường đã bày kế hoạch chia ra văn thừa võ tướng cùng các vị Các chúa, Đường chúa đều do y tiến cử, còn chức Hình Đường Đường Chúa thì y tiến cử Hà phu nhân...

Âu Dương Thống Bang chúa nói đến đây vẻ mặt buồn rầu rồi nói tiếp:

– Các vị Đường chúa, Các chúa đã cắt đặt đâu vào đó tôi e rằng ngày y từ giã sắp đến nơi rồi.

Một nhân vật hùng cứ các phái võ ở Trung Nguyên oai quyền thét ra lửa mà thốt ra những lời thương cảm với vẻ mặt cực kỳ thảm đạm tỏ ra lưu luyến Đường Toàn vô hạn.

Thiết Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Khi lão tăng ở chùa Thiếu Lâm đã nghe đến tài năng của quân sư Đường Toàn, y đã phò tá quý bang hơn mười năm trời, chắc là tình nghĩa thắm thiết lắm, sao Bang chúa không giữ y lại? Hoặc giả y hồi tâm nghĩ lại cũng chưa biết chừng?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cùng Gia Bang mà được như ngày nay phần lớn là nhờ ở sức Đường Toàn.

Nếu y kiên quyết ra đi thì Cùng Gia Bang chúng tôi tổn thất rất nhiều.

Hà quả phụ đột nhiên nói xen vào:

– Cái lão Tiêu Dao Tú Tài đó đã bày kế cho tiên phu kinh doanh khu Hắc Lâm này rồi lại tính cả đến việc đưa nhau vào đây để bên địch phóng hỏa thiêu rụi không còn một ngọn cỏ, khiến cho cái

thân góa bụa này phải len lỏi vào chốn giang hồ giữ chức Hình Đường tại bản bang, thế rồi lão toan cất bước ra đi cho lẹ.

Rồi đây tôi gặp lão ta sẽ phải hỏi cho ra lẽ.

Hà quả phụ nói tới đây đột nhiên đứng tránh sang bên để nhường lối.

Âu Dương Thống nghiêng mình nói:

– Xin mời đại sư vào.

Thiết Mộc đại sư đang cất bước qua cổng thì cô bé áo đỏ né mình, lướt qua mặt Thiết Mộc đại sư xông vào trước.

Giậu trúc bao quanh một cái sân có ba gian nhà tranh, cách kiến trúc rất xinh xắn. Trong nhà bóng người lố nhố, mà vẫn yên lặng như tờ.

Cô bé áo đỏ đột nhiên bước mau tiến thẳng vào nhà. Hà quả phụ cười lạt nói:

– Vị tiểu cô nương này không hiểu xã giao một chút nào.

Bà vươn tay phải toan nắm lấy cổ tay cô bé áo đỏ. Nhưng người cô trơn tuột, nên cô tránh thoát một cách dễ dàng.

Vì cô né tránh nên đà bước chậm lại, mà Thiết Mộc đại sư vào trong nhà trước.

Hà quả phụ bước ngang ra chắn phía trước mặt cô bé áo đỏ khẽ nói:

– Xin mời bang chủ vào.

Âu Dương Thống theo Thiết Mộc đại sư bước vào.

Hà quả phụ bảo cô bé:

– Bây giờ thì đến lượt cô có thể vào được rồi.

Cô bé áo đỏ nguýt Hà quả phụ nói:

– Mụ nhớ lấy việc bữa nay, rồi sau sẽ biết thân.

Hà quả phụ nói:

– Việc chưa đến để sau hãy bàn. Bây giờ thì cô nên cẩn thận một chút để khỏi phải đau đớn.

Cô bé áo đỏ tuy có tính dối trá, nhưng rất khôn ngoan, quả nhiên không nói gì nữa, lẳng lặng tiến vào trong nhà.

Cô đảo mắt nhìn xung quanh thấy trong nhà đầy người. Ở góc mé tây kê một cái ghế bằng gỗ thông. Một cô gái mình mặc áo trắng bù đầu tóc rối đang ngồi trên ghế này.

Cô bé áo đỏ vội vàng chạy lại cất tiếng gọi:

– Tỷ nương!

Cô mặc áo trắng đây chính là Liên Tuyết Kiều. Nàng từ từ mở mắt ra cười lạt hỏi:

– Ngươi đã đến đó ư?

Cô bé áo đỏ không đáp ngay, đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều một lượt rồi mới hỏi:

– Bọn họ có hành hạ gì chị không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Họ chỉ điểm huyệt thôi chứ chưa dùng hình phạt nào cả.

Cô bé ác đỏ nghiêm trang hỏi:

– Bọn họ đã hỏi chị gì chưa?

Liên tuyết Kiều đáp:

– Dĩ nhiên là họ hỏi rồi!

Cô bé áo đỏ lại hỏi:

– Chị nói thật hết rồi?

Liên Tuyết Kiều giương đôi mắt tròn xoe sáng như sao, chằm chặp nhìn vào mặt cô bé áo đỏ, lạnh lùng hỏi lại:

– Ngươi hỏi ta như vậy là có dụng ý gì?

Cô bé áo đỏ không đáp lời Liên Tuyết Kiều, đột nhiên quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Những lời ông hẹn với tôi lúc nãy có đúng mực không?

Âu Dương Thống đáp:

– Bậc đại trượng phu đã hứa ra miệng câu gì có lý nào còn tranh cãi?

Cô bé áo đỏ tủm tỉm cười nói:

– Thế thì hay lắm! Với hai bàn tay trắng, tôi đơn thương độc mã theo các người đến đây. Vậy lúc nào tôi muốn đi thì đi chứ?

Âu Dương Thống nói:

– Về điểm này, dường như chưa có giao hẹn nhưng cô nương đã nêu ra, nếu ta không thuận thì sao khỏi mang tiếng là người hẹp lượng!

Cô bé áo đỏ nói:

– Thế là ông ưng thuận rồi!

Âu Dương Thống gật đầu rồi nói tiếp:

– Nhưng chỉ một lần này thôi. Sau khi cô nương ra khỏi căn nhà này cùng bọn thuộc hạ hội diện rồi, thì lời hứa hẹn của tôi đến đó là hết.

Cô bé áo đỏ nói:

– Cái đó đã hẳn.

Rồi nàng quay ra nói với Liên Tuyết Kiều:

– Nếu tỷ nương đã tiết lộ những điều bí mật của nghĩa phụ thì tiểu muội có cứu được tỷ nương ra khỏi nơi đây, e rằng cũng không thoát khỏi được luật lệ nghiêm khắc của nghĩa phụ.

Liên Tuyết Kiều cất tiếng lanh lảnh hỏi lại:

– Ai bảo ta tiết lộ bí mật?

Cô bé áo đỏ vẫn thản nhiên, tủm tỉm cười nói:

– Nếu tỷ nương chưa tiết lộ thì hay lắm.

Cô thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc nói tiếp:

– Tỷ nương uống viên thuốc này đi. Từ đây vĩnh viễn không còn phải lo đến việc tiết lộ cơ mật nữa.

Liên Tuyết Kiều biến sắc, toàn thân run lên, hỏi:

– Phải chăng đây là thuốc mê?

Cô bé áo đỏ nghiêm nghị gật đầu đáp:

– Đúng đó! Chắc tỷ nương cũng biết rằng tôi hoàn toàn làm lợi cho tỷ nương. Tỷ nương uống thuốc này rồi, nghĩa phụ không còn nghi ngờ tỷ nương tiết lộ cơ mật nữa, vì bất luận ai dù có dùng thủ đoạn tàn khốc đến đâu tra khảo tỷ nương cũng vô ích.

Trên trán Liên Tuyết Kiều, mồ hôi nhỏ giọt, tỏ ra nàng sợ hãi vô cùng.

Bỗng nghe cô bé áo đỏ nói:

– Tôi tự biết rằng không thể dùng võ công mà cứu được tỷ nương ra. Hành động hấp tấp cũng bằng vô ích. Vậy tỷ nương uống viên thuốc này còn hơn là chịu cực hình.

Cô bé nói câu này với bộ mặt rất bình tĩnh, không xúc động chút nào. Liên Tuyết Kiều cũng chẳng coi sống chết vào đâu, thế mà nàng đưa mắt nhìn chăm chú viên thuốc trong tay cô bé áo đỏ cũng lộ vẻ vô cùng xúc động.

Bọn Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư đều chăm chú để mắt nhìn hai cô gái, thấy nét mặt Liên Tuyết Kiều luôn luôn biến đổi thì biết rằng tâm hồn nàng đang bị dao động. Hồi lâu nàng đảo mắt nhìn Âu Dương Thống, khẽ thở dài nói:

– Thôi được! Ngươi cầm viên thuốc bỏ vào miệng cho ta.

Cô bé áo đỏ mặt tươi cười nói:

– Tỷ nương uống viên thuốc này rồi hãy yên tâm ở đây điều dưỡng, tôi sẽ gắng tìm cách báo tin đến nghĩa phụ để người phái những tay cao thủ đến cứu tỷ nương ra.

Nói xong cô cầm viên thuốc từ từ bỏ vào miệng Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống lạng người một cái nhanh như chớp, đưa tay phải ra cướp lấy viên thuốc. Ông ra tay một cách mau lẹ dị thường, khiến cho Thiết Mộc cũng phải rùng mình, nghĩ thầm:

“Ông này võ công ghê thật, thân pháp mau lẹ như vậy, trên đời thật hiếm có”.

Cô bé áo đỏ tuy đã ngấm ngầm phòng bị, song Âu Dương Thống lẹ tay quá khiến cô không đề phòng kịp. Liên Tuyết Kiều lại dường như không muốn uống thuốc, miệng còn đang từ từ mở ra thì viên thuốc đã bị Âu Dương Thống cướp mất.

Âu Dương Thống nhìn qua viên thuốc một lượt rồi cầm giao cho Chu Đại Chí nói:

– Ngươi cất giữ viên thuốc này cẩn thận nghe.

Ông lại đưa mắt nhìn chăm chú cô bé áo đỏ cười lạt nói:

– Tại hạ chỉ ưng thuận cho cô nương hội kiến với lệnh tỷ, chứ không hứa cho cô nương đem thuốc vào.

Cô bé áo đỏ tuy nhỏ tuổi mà tâm cơ linh mẫn, thấy tình thế bên địch đông người, biết mình không làm gì nổi, bèn cười lạt nói:

– Đó là việc riêng của chị em chúng tôi.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Cô nương đừng quên rằng lệnh tỷ đã bị bọn ta bắt rồi. Nếu không còn việc gì can hệ nữa thì nên đi đi thôi!

Cô bé áo đỏ đáp:

– Nếu tôi không chịu đi thì sao?

Âu Dương Thống nói:

– Thế thì tại hạ không bảo toàn sự an ninh cho cô nữa.

Cô bé áo đỏ dường như biết mình không phải là tay đối thủ với Âu Dương Thống, liền cố nhẫn nại nói:

– Thôi được! Chúng tôi xin cáo biệt đây.

Âu Dương Thống ngoảnh lại bảo Thiết Vệ Chu Đại Chí:

– Ngươi đưa cô ta ra!

Cô bé áo đỏ trở gót đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nói với Liên Tuyết Kiều:

– Tỷ nương nghĩ kỹ đi nhé! Tục ngữ có câu:

“Sống khổ thà chết đi còn hơn!”.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Hiền muội cứ yên tâm mà về sớm báo tin cho nghĩa phụ biết, phái người đến cứu ta.

Cô bé áo đỏ nghiêm nghị nói:

– Có điều hành tung nghĩa phụ không nhất định mà anh em mỗi người mỗi nơi, không thể tụ họp nhanh chóng được. Nếu tỷ nương thấy sống mà bị khổ nhục thì liệu tìm cách tự tử đi cho rồi. Sau này nếu tỷ nương mà chết thì chúng tôi sẽ báo thù cho.

Cô bé nói rất tự nhiên tuyệt không xúc động chút nào.

Bọn Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư nghe mà rùng mình, nghĩ thầm:

“Con nhóc này tâm địa độc ác vô cùng”.

Bỗng thấy Liến Tuyết Kiều nói bằng một giọng buồn nản:

– Dụng ý của hiền muội ta đã hiểu rồi! Khi nào không chịu nổi tự ta sẽ theo lời hiền muội thiết kế tự tử.

Cô bé áo đỏ nói:

– Tỷ nương có làm như vậy mới không phụ công ơn dưỡng dục của nghĩa phụ.

Thiết Vệ Chu Đại Chí không nhẫn nại được nữa, lớn tiếng giục:

– Nói gì mà nói lắm thế! Thôi đi đi!

Cô bé áo đỏ lườm Chu Đại Chí nói:

– Đi thì đi chứ sao? Việc gì mi phải làm tàng?

Chu Đại Chí tức mình nói:

– Nếu không có lệnh Bang chúa ta, thì ai thèm đưa đón con bé nữ tỳ miệng còn hơi sữa này?

Cô bé áo đỏ không nói nữa, trở gót đi thẳng ra ngoài.

Tám gã đại hán lưng thắt đai da cài những mũi kim tiêu kỳ dị thấy cô bé áo dỏ từ trong nhà đi ra, liền chạy tới đứng sắp hàng để cản đường.

Thiết Vệ Chu Đại Chí tiến lên hai bước chắp tay nói:

– Bang chúa có lệnh tha cho thị, lão phu phải đưa ra, xin anh em mở đường cho.

Tám gã đại hán đứng tránh sang bên nhường lối một cách miễn cưỡng, vẻ mặt vẫn ra chiều căm tức.

Cô bé áo đỏ đưa mắt nhìn tám gã đại hán mặc áo sắc tro nghĩ thầm:

“Tám gã này quyết không phải đệ tử Cùng Gia Bang”.

Nguyên tám gã đại hán này không những trang phục giống nhau mà trạc tuổi, tầm vóc cũng sàn sàn như nhau. Vẻ mặt và cử chỉ lại càng giống nhau, tỏ ra bọn này đã được tuyển lựa và huấn luyện rất kỹ.

Khi thấy Chu Đại Chí đi trước dẫn đường, đưa cô bé ra xa rồi, Âu Dương Thống mới quay lại nhìn Liên Tuyết Kiếu hỏi:

– Phải chăng cô bé vừa rồi là sư muội cô nương?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Chúng tôi cùng là nghĩa nữ dưới gối Cổn Long Vương, tất nhiên gọi nhau bằng chị em.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Tôi trông tình ý giữa hai chị em các cô thật là phức tạp.

Liên Tuyết Kiều lẳng lặng hồi lâu rồi mới nói:

– Y cho tôi uống thuốc là có lòng tốt để khỏi bị các ông dùng cực hình tra tấn.

Âu Dương Thống lanh mắt đã nhìn rõ Liên Tuyết Kiều có ý khiếp sợ viên thuốc đó.

Ông quay ra thấy Chu Đại Chí tiễn chân cô bé áo đỏ đã trở về liền bảo:

– Ngươi đưa viên thuốc cho ta.

Chu Đại Chí từ từ móc viên thuốc đặt lên vào tay Âu Dương Thống.

Liên Tuyết Kiều trông thấy viên thuốc mặt sợ tái xanh. Song nàng gắng trấn tĩnh lại, giả vờ như không coi vào đâu. Tuy nhiên vì trong lòng nàng khủng khiếp quá không thể nào bình tĩnh lại được, vẻ mặt vẫn còn hoảng hốt. Âu Dương Thống lại gần Liên Tuyết Kiều, nghiêm nét mặt hỏi:

– Cái bí quyết của Cổn Long Vương phải chăng là mượn thứ thuốc độc để kiềm chế thuộc hạ. Viên thuốc này chắc là độc lắm đây.

Ông chưa dứt lời thì người đã lạng đến trước mặt Liên Tuyết Kiều. Ông dùng ngón tay giữa và ngón tay trỏ cặp lấy viên thuốc bỏ vào miệng nàng.

Âu Dương Thống dùng cách khảo nghiệm chân thực này, quả nhiên thấy vẻ mặt Liên Tuyết Kiều

nhăn nhó rất khó coi, rồi mồ hôi từ từ nhỏ giọt xuống má.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên niệm phật rồi gọi:

– Âu Dương Bang Chúa!

Âu Dương Thống quay lại hỏi:

– Lão thiền sư có điều chi dạy bảo?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin Bang chúa lưu tình để bần tăng đưa nữ thí chủ này về chùa Thiếu Lâm phục mệnh.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp:

– Lão thiền sư đã dạy, tại hạ xin tuân theo.

Rồi ông không cười nữa nói tiếp:

– Giả tỷ có Đường huynh ở đây thì việc phân chất viên thuốc này chẳng khó gì.

Liên Tuyết Kiều nói xen vào.

– Uống viên thuốc này vào rồi, người sẽ mất hết ký ức, biến thành một kẻ si ngốc.

Âu Dương Thống nói:

– Có phải vì thế mà cô nương vừa trông thấy viên thuốc này đã hoảng sợ?

Thốt nhiên một gã mặc áo sắc tro hấp tấp chạy vào nhìn Âu Dương Thống thi lễ nói:

– Đường gia đã tới!

Âu Dương Thống mừng quá run lên, cười nói:

– Ra mời Đường huynh vào mau!

Ông vừa nói vừa đi ra ngoài nghênh tiếp.

Hà quả phụ, Thiết Mộc đại sư cũng đi theo Âu Dương Thống.

Chiếc xe lừa chạy như bay, có năm người cưỡi ngựa theo sau chạy đến giậu trúc thì dừng lại.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn khăn đóng áo dài từ từ bước xuống.

Năm người cưỡi ngựa theo xe là Quan Tam Thắng, Phàm Mộc đại sư, Phí Công Lượng, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ.

Đường Toàn tiến lên một bước vén áo để toàn sụp lạy Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống vội vàng đưa tay ra kéo dậy nói:

– Xin tiên sinh miễn lễ!

Đường Toàn đứng lên nghiêng mình thi lễ nói:

– Thuộc hạ xin vâng mệnh.

Đoạn đảo mắt nhìn khắp một lượt rồi cười hỏi:

– Cuộc chiến ở Hắc Lâm thiệt hại hết bao nhiêu người?

Âu Dương Thống đáp:

– Nhờ tiên sinh thần cơ diệu toán chỉ tổn hại mất vài tên thị tỳ của Hà Đường chúa.

Đường Toàn quay lại nhìn Hà quả phụ chắp tay nói:

– Đường mỗ bố trí không được chu đáo để đến nỗi thiệt hại đến mấy người thị tỳ của Hà Đường chúa, vậy Đường mỗ xin tạ tội.

Hà quả phụ khẽ thở dài nói:

– Ông quân sư mưu thần chước quỷ ơi? Ông đẩy gái góa này vào chốn giang hồ thị phi là có dụng ý gì. Sau khi ông trăm tuổi, liệu còn dám đến hội kiến tiên phu ở dưới Diêm đài không?

Tuy miệng bà ra điều trách móc, mà vẫn khom lưng thi lễ.

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa mến tài mà Đường chúa lại thao lược chẳng kém bọn tu mi, ra chấp trưởng Hình Đường, nhất định làm cho luật mệnh Cùng Gia Bang được nghiêm minh, dựng khuôn mẫu cho võ lâm. Chốn Hắc Lâm tuy đẹp nhưng không phải là nơi phu nhân ở lâu được…

Hà quả phụ tủm tỉm cười nói:

– Thôi ông đừng tâng bốc tôi nữa. Hiện giờ nhà tôi không có một viên ngói, đành ưng chịu chức Hình Đường của Bang chúa. Từ nay tôi xin hết lòng đảm đương trách nhiệm, không dám đổi chí.

Lúc ấy bọn Quan Tam Thắng, Phàm Mộc đại sư đều nhảy xuống ngựa, lục tục vào bái kiến Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư. Chỉ có mình Thượng Quan Kỳ là vẫn ngơ ngẩn ngồi trên lưng ngựa, vẻ mặt thẫn thờ.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi Đường Toàn:

– Còn mấy người nữa đi đâu?

Đường Toàn chưa kịp trả lời thì Quan Tam Thắng đã nói:

– Thanh Thành Song Kiếm đã được Chưởng môn phái Thanh Thành là Thái Hư Đạo Trưởng đưa về rồi. Còn gã nửa người nửa vượn đang đi giữa đường dã tính bộc phát cựa mình đứt cả giây trói rồi trốn mất.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao các vị không đuổi theo?

Phí Công Lượng nói xen vào:

– Thân pháp gã đó mau lẹ dị thường, trên đời hiếm có. Tại hạ cùng Quan huynh và Phàm Mộc đại sư đã ra tay ngăn cản mà không được.

Phàm Mộc đại sư thở dài nói:

– Phí đại hiệp nói đúng đó. Bình sinh lão tăng chưa thấy một tay cao thủ nào thân pháp mau lẹ đến thế.

Âu Dương Thống ngạc nhiên hỏi:

– Có việc lạ đến thế kia ư?

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa hãy khoan tâm. Nếu thuộc hạ đoán không lầm thì tối hôm nay thế nào y cũng trở lại đây.

Âu Dương Thống không hỏi vặn nữa, đứng tránh sang bên nói:

– Các vị đi đường vất vả, xin mời vào trong nhà nghỉ ngơi rồi sẽ nói chuyện sau.

Đường Toàn quay lại nhìn tám gã đại hán mặc áo màu tro đang từ từ đi tới.

Tám gã này rất kính nể Đường Toàn, thấy ông thong thả bước tới, nhất tề lạy phục xuống đất.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Các ngươi đứng dậy đi.

Tám gã theo lời đứng dậy miệng chào:

– Xin kính chúc sư thúc.

Đường Toàn cười nói:

– Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang đã từng nổi danh trên chốn giang hồ. Vậy còn các ngươi đây, cố mà theo gót, đừng có phụ tấm lòng Bang chúa cùng ta đây đã hết dạ rèn luyện các ngươi.

Chương 43: Liên Tuyết Kiều Thoát Khỏi Quần Hào

Tám gã đại hán mặc áo tro đồng thanh nói:

– Nhờ ơn sư thúc dạy dỗ trong tám năm trời, chúng tôi đã lãnh hội được khá nhiều, chỉ mong có ngày gặp cơ hội ra tay..

Đường Toàn nhíu cặp lông mày khẽ bảo:

– Xưa nay hễ khinh địch là tất thua, thế mà các ngươi chưa ra khỏi lều tranh, đã có ý khinh địch. Nên biết rằng trên chốn giang hồ không thiếu gì nhân tài, các ngươi chưa lập được mảy may công trạng sao đã có ý nghĩ điên cuồng như vậy?

Tám gã đại hán cúi đầu đáp:

– Bọn đệ tử xin kính cẩn vâng lời chỉ giáo.

Đường Toàn tủm tỉm cười, thủng thỉnh bước vào nhà.

Quần hào đã an tọa cả, còn một ghế trống, để nhường chỗ cho Đường Toàn.

Đường Toàn lại chỗ ngồi rồi khẽ hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa đã hỏi được lai lịch Cổn Long Vương chưa?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Chưa! Cô ta ngậm miệng không chịu nói, không có cách gì hỏi cho ra được.

Phí Công Lượng lạnh lùng nói:

– Tôi không tin như thế, cô ta đâu có phải người bằng sắt đúc nên. Để tôi thử hỏi coi, xem cô có chịu nói không?

Phí Công Lượng nói dứt lời, đứng phắt dậy rảo bước đến gần Liên Tuyết Kiều.

Thiết Mộc đại sư đột nhiên giơ tay cản lại nói:

– Bọn lão tăng xin đem cô này về Tung Sơn phục mệnh. Nếu Phí đại hiệp nặng tay đánh cô ta bị

thương thì khi đi đường có điều bất tiện.

Giữa lúc ấy, bất thình lình có tiếng chân người vang lên. Quần hào quành đầu lại xem thì ra Thượng Quan Kỳ đang bước tới. Chân chàng chậm chạp nện mạnh xuống đất. Hai tay bị trói bằng gân bò giơ lên trước ngực. Đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chặp vào mặt Liên Tuyết Kiều, thái độ ngạo nghễ như vào chỗ không người.

Đỗ Thiên Ngạc đứng ngoài cửa, chăm chú nhìn bóng Thượng Quan Kỳ thấy chàng sắc mặt vàng khè, thoáng lộ vẻ căm hờn, đang tiến lại bên mình Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng thật to, dây trói bằng gân bò, đứt tung ra từng khúc rơi xuống lả tả.

Thần lực ghê hồn của Thượng Quan Kỳ khiến cho mọi người đều phải khiếp sợ. Ai nấy đưa mắt chăm chú nhìn chàng.

Thượng Quan Kỳ cựa đứt dây trói rồi đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, giơ bàn tay lên như lưỡi đao chém xuống dây trói Liên Tuyết Kiều.

Chàng ra tay mau lẹ, dị thường nên không ai ngăn trở kịp.

Liên Tuyết Kiều tuy những dây trói đã đứt tung, song nàng còn bị điểm huyệt mấy chỗ nên không cử động được. Nàng ráng vẫy Thượng Quan Kỳ lại gần khẽ bảo:

– Ta bị chúng điểm huyệt, không cử động được. Tốt hơn hết là ngươi cõng ta ra khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt lên nghĩ một lát rồi gật đầu. Chàng thò tay ra nhấc Liên Tuyết Kiều để lên lưng rồi chạy thẳng.

Quần hào thấy Thượng Quan Kỳ cõng Liên Tuyết Kiều chạy, thì trong lòng nóng nảy. Thiết Mộc đại sư tiến ra cản đường, hỏi:

– Thí chủ đi đâu đó?

Thượng Quan Kỳ trừng mắt nhìn Thiết Mộc đột nhiên đánh ra một quyền.

Thiết Mộc đại sư tầm vóc cao lớn, né tránh sang bên, đưa tay phải tạt ngang chụp rất nhanh vào huyệt mạch môn ở cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tuy vẻ mặt ngơ ngẩn, song võ công còn nguyên vẹn chưa tổn thất chút nào, chàng hạ thấp tay xuống để tránh thế Cầm Nã của Thiết Mộc rồi co chân đá ra, đồng thời vung quyền bên trái đánh tới. Thiết Mộc đại sư bị chàng phóng quyền cước tấn công theo thế liên hoàn, phải lùi lại

hai bước.

Thượng Quan Kỳ đã chiếm được thượng phong, hai quyền đánh ra như mưa.

Thiết Mộc bị đánh rát quá, phải né tránh sang bên.

Phí Công Lượng thấy Thượng Quan Kỳ sắp ra khỏi căn nhà tranh thì nghĩ thầm:

“Nếu gã đem nữ lang áo trắng chạy thoát, mà muốn bắt lại lần thứ hai thì e rằng khó hơn mò kim đáy biển. Bây giờ không ra tay cản trở, sau này có hối cũng không kịp”.

Nghĩ vậy rồi lão sừng sực bước tới, không nói năng gì vung chưởng ra đánh Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ gạt chưởng Phí Công Lượng ra, rồi đánh trả hai quyền. Ba người chiến đấu rất kịch liệt, đến mười lăm hiệp mà chưa phân thắng bại.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên biến đổi thế quyền, đánh ra hai chiêu rất kỳ quái và ảo diệu. Thiết Mộc đại sư bị chàng ra quyền mau lẹ dị thường đánh sát đến mang tai, sợ quá phải tránh sang bên trái hai bước.

Phí Công Lượng bị trúng một quyền vào vai bên hữu phải lùi lại đến bốn bước. May mà Phàm Mộc đưa tay ra chắn kịp phía sau lưng Phí Công Lượng, không thì đã bị thương nặng.

Thượng Quan Kỳ thừa cơ hai người lảng tránh đột nhiên nhảy vọt ra, nhanh như tên bắn.

Đỗ Thiên Ngạc từ nãy đến giờ vẫn đứng ngoài cửa vội né sang bên nhường lối cho Thượng Quan Kỳ nhảy ra, rồi cũng trở gót chạy theo sau chàng.

Âu Dương Thống thấy trong đại sảnh rất đông quần hào, mà không có cách nào ngăn trở được Thượng Quan Kỳ chạy đi, ông không khỏi chau mày rồi băng mình đuổi theo.

Phí Công Lượng hít mạnh một hơi rồi cũng chạy theo sau Âu Dương Thống.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn vội chạy ra cửa phe phẩy cây quạt liên hồi.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc đã bị tám gã đại hán mặt áo sắc tro cản lại và đang đánh nhau. Tám gã này sức mạnh phi thường, tuy võ công không phải là những tay địch thủ được với Thượng Quan Kỳ, song họ luân phiên chia ra các mặt đánh vào khiến cho hai người không chạy thoát được.

Âu Dương Thống, Phí Công Lượng cũng đuổi đến nơi thành ra hai mặt giáp công.

Nữ lang áo trắng nằm phục trên lưng Thượng Quan Kỳ, thốt nhiên ghé vào tai chàng nói nhỏ:

– Phía trước có cường địch cản đường, mặt sau có truy binh đuổi đến. Ngươi phải mau mau giải huyệt đạo cho ta, để ta giúp các ngươi cự địch.

Nàng nói chưa dứt lời, Âu Dương Thống đã đuổi tới nơi, buông một tiếng cười gằn rồi vung tay đánh ra một chưởng.

Thượng Quan Kỳ quay phắt lại, xoay chưởng lên đón. Hai chưởng chạm nhau đánh “binh một tiếng, cả hai người cùng bị rung chuyển phải lùi lại một bước.

Đỗ Thiên Ngạc vội vàng chạy tới đưa hai tay ra còn bị trói lên che mặt cho Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều nằm phục trên lưng Thượng Quan Kỳ vội giục:

– Ngươi mau chặt đứt dây trói trên mình Đỗ Thiên Ngạc để y chống với truy binh, rồi ngươi giải huyệt đạo cho ta.

Thượng Quan Kỳ tay phải đánh ra một chưởng rất mạnh vào Âu Dương Thống, còn tay trái giơ lên chặt đứt dây trói cho Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc khôi phục được tự do, liền quát lên một tiếng rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra quét mạnh một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân. Cây nhuyễn tiên phát ra tiếng kêu veo véo.

Âu Dương Thống chống lại chưởng Thượng Quan Kỳ, người bị run lên rồi lùi lại phía sau. Ông lẩm bẩm:

– “Gã này võ công thật là cao cường còn để gã sống tất sinh hậu hoạn. Chi bằng thừa cơ cuộc chiến đấu bữa nay trừ khử gã đi cho rồi”.

Nghĩ vậy sát khí nổi lên, ông là chúa tể một bang không phải như những tay cao thủ bình thường trong võ lâm, bất cứ trường hợp nào ông cũng lưu tâm cho biết rõ tình thế bên địch. Ông suy nghĩ sâu xa lại có lòng quyết đoán.

Đỗ Thiên Ngạc vung roi đánh tới tấp, tạm thời ngăn trở được bọn quần hào đuổi theo.

Tám gã đại hán mặc áo sắc tro đều rút một mũi tiêu hình con dơi, chuẩn bị phóng ra. Bỗng thấy Đường Toàn đang quạt phành phạch bỗng nhiên dừng lại không quạt nữa. Thượng Quan Kỳ đặt Liên Tuyết Kiều ở trên lưng xuống nhanh như chớp để khai huyệt đạo cho nàng.

Liên Tuyết Kiều hít mạnh một hơi vào huyệt đan điền rồi đứng phắt dậy.

Lúc này Thiết Mộc, Phàm Mộc cũng ra khỏi nhà.

Phí Công Lượng thấy hai nhà sư đứng đó dường như không muốn ra tay, liền cười lạt hỏi móc:

– Hai vị lão thiền sư bây giờ có định đem Liên Tuyết Kiều cô nương về núi nữa thôi?

Thiết Mộc vẫn ôn tồn:

– Lão tăng vì cô ta mà phải xuống núi. Nếu không đưa cô về chùa lấy gì phục mệnh?

Phí Công Lượng nói:

– Vậy mời hai vị lão thiền sư đối phó với Liên cô nương đi.

Nói xong lão nhảy xổ vào Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống đang vung tay ra đánh với Đỗ Thiên Ngạc. Song Đỗ Thiên Ngạc đã được người đời tặng cho cái biệt hiệu Quan Ngoại Tiên Thần. Cây nhuyễn tiên trong tay y biến hóa khôn lường. Âu Dương Thống mấy lần toan cướp cây nhuyễn tiên, nhưng chưa kịp hạ thủ thì y đã biết rồi.

Liên Tuyết Kiều đứng dậy được rồi, nàng nhắm mắt lại, vận động chân khí điều hòa hơi thở cho kinh mạch trong người được thư thái. Nàng chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với những tay cao thủ đông gấp bội.

Phí Công Lượng nhảy xổ vào Thượng Quan Kỳ. Hai bên cùng muốn tranh đoạt thượng phong. Phí Công Lượng đã biết rõ bản lĩnh đối phương tuyệt cao nên đem hết sở trường ra để hạ đối phương.

Hai bên cùng vận dụng cả chưởng lẫn chỉ, biến hóa nhanh như chớp. Mới trong khoảnh khắc đã đánh dư bốn mươi hiệp, công thủ rất là kín đáo, không ai tranh được ưu thế.

Liên Tuyết Kiều sau một lát điều dưỡng, đột nhiên mở bừng mắt ra, khẽ giục:

– Phải đánh cho mau!

Thượng Quan Kỳ quát to lên một tiếng, biến đổi thế đánh, phóng quyền ra vù vù đánh luôn ba chiêu.

Ba quyền này không những biến hóa kỳ diệu, mà thế công cực kỳ mãnh liệt như dùi sắt đập vào đá hay như lưỡi búa lớn để phá núi. Phí Công Lượng bắt buộc phải lùi lại.

Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc theo sát phía sau Thượng Quan Kỳ chạy ra ngoài.

Thiết Mộc, Phàm Mộc thấy ba người phá được vòng vây thì trong dạ bồn chồn. Thiết Mộc đưa ngang người ra để cản đường Thượng Quan Kỳ, đồng thời phóng ra hai chưởng.

Thượng Quan Kỳ là tay ngang ngạnh phi thường, chàng không né tránh, chống lại chưởng lực của nhà sư bằng sức cương cường.

Cả hai người đều bị rung chuyển lùi lại phía sau hai bước. Thiết Mộc vận động chân khí điều hòa hơi thở còn Thượng Quan Kỳ tiến sát lại tấn công, điểm ra một chỉ.

Thiết Mộc không ngờ chưởng hai bên vừa chạm nhau ghê rợn mà Thượng Quan Kỳ còn đủ sức đánh ngay. Nhà sư chậm tay một chút bị Thượng Quan Kỳ điểm trúng cánh tay phải, khiến cho nửa người tê nhức.

Phàm Mộc thì đánh với Liên Tuyết Kiều. Một bên cố ý bắt lại cường địch để đưa về chùa phục mệnh, một bên gắng thoát vòng vây để khỏi mất mạng, nên đều phóng ra những chiêu thức cực kỳ lợi hại với ý muốn hạ đối phương ngay tức khắc.

Thượng Quan Kỳ sau khi đã đánh Thiết Mộc đại sư bị thương, xoay tay lại phóng ra một chưởng nhằm đánh vào vai bên trái Phàm Mộc.

Lúc chàng sắp phát chưởng, tuyệt không có chút dấu hiệu nào cả, nên đến lúc chưởng thế gần sát người, nhà sư mới biết. Đồng thời bị Liên Tuyết Kiều đang đánh kịch liệt, không thể ra chưởng phản kích được, đành vận nội lực vào vai để chống đỡ.

Phàm Mộc trúng chưởng không tự chủ được nữa loạng choạng ngã chúi về đằng trước. Thế là cổng trại bỏ ngỏ không ai ngăn giữ.

Liên Tuyết Kiều xông ra trước tiên, trông về phía trước mà chạy, Đỗ Thiên Ngạc đi giữa, còn Thượng Quan Kỳ di sau cùng. Chàng quay lại đem toàn lực phóng ra một chưởng để ngăn cản bọn Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống không ngờ đến nỗi Thiết Mộc, Phàm Mộc hiệp lực mà không ngăn cản nổi ba người. Đến lúc Thiết Mộc, Phàm Mộc đều bị trúng chưởng, ông mới nhảy vào cứu viện, thành ra chậm mất một bước, nên bọn địch vọt ra ngoài cổng được.

Lúc Thượng Quan Kỳ ra đi lại phóng ra một chưởng rất mạnh, khiến cho Âu Dương Thống và Phí Công Lượng đang đuổi phải dừng lại một chút. Bọn Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ nhân cơ hội đó chạy xa được thêm mấy trượng nữa. Ba người đều khinh công rất giỏi, quần hào muốn đuổi theo cũng không đuổi kịp nữa.

Âu Dương Thống nhìn bóng sau lưng ba người ngơ ngẩn một lát, sực nhớ ra tám tên đệ tử mặc áo sắc tro sao lại chống tay đứng ngó không chịu động thủ. Giả tỷ cả tám gã này cũng ra tay ngăn trở thì làm gì bên địch chạy thoát được dễ dàng.

Nghĩ vậy ông quay lại nhìn tám gã thì gã nào cũng đứng phưỡn ngực ra, thái độ rất là ngạo nghễ.

Tám gã đại hán dường như đọc được ý nghĩ Âu Dương Thống, đưa mắt nhìn nhau, rồi từ từ cúi đầu xuống nói:

– Bang chúa bất tất phải băn khoăn. Tuy bọn họ trốn chạy nhưng chắc cũng chưa xa mấy. Chúng tôi đã phái người theo dõi hành tung để rồi nghĩ cách bắt lại cũng chưa muộn.

Âu Dương Thống là người lanh trí nghĩ thầm:

“Đường Toàn xưa nay nói rất thận trọng. Mấy câu này do thâm ý của ông ta”.

Âu Dương Thống nghĩ vậy nên không hỏi vặn về chuyện tám người không chịu động thủ nữa. Ông chắp tay nói với Thiết Mộc:

– Âu Dương Thống này rất hổ thẹn chưa giao trả nữ lang áo trắng để đại sư dẫn vế Tung Sơn. Bây giờ tại hạ xin có lời tạ tội.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đó là một việc không thể tránh được, bần tăng đâu dám trách Bang chúa.

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp:

– Bần tăng không ngờ gã thiếu niên mặt vàng khè công lực ghê gớm đến nỗi cựa đứt tung dây trói bằng gân bò.

Phí Công Lượng cũng xen vào:

– Gã còn giơ tay chém đứt gân bò trói Liên Tuyết Kiều, chẳng khác gì chém vào cành cây mục nát, tại hạ lại càng bội phục.

Âu Dương Thống nói:

– Đúng thế. Võ công gã thật đã ra ngoài sức tưởng tượng của chúng ta, nên mới để bọn chúng tẩu thoát. Có điều tại hạ khinh địch để lỡ việc, thật là tội nặng.

Phí Công Lượng đột nhiên thở dài nói:

– Ngoài bể cả lớp sóng sau đè lớp trước, thanh niên đã thắng tuổi già nua.

Mới mười năm trời, tại hạ treo kiếm mà tình thế trong võ lâm đã biến đổi rất nhiều.

Lão đưa tay vuốt mấy sợi tóc bạc nói tiếp:

– Nghĩ lại chẳng mấy chốc, con người đã già mất rồi.

Câu này lão nói bằng một giọng thê lương của con người xế bóng. Thiết Mộc đại sư nghe lời Phí

Công Lượng cảm khái cũng buồn khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Lão tăng cũng trở về chùa Thiếu Lâm quay mặt vào tường mười năm.

Mấy tay cao thủ, võ nghệ siêu quần này tựa hồ mình kém khí trước thần lực ghê hồn của Thượng Quan Kỳ. Cả Âu Dương Thống mặt cũng buồn rười rượi.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tủm tỉm cười lên tiếng sang sảng:

– Các vị bất tất cảm khái về nỗi già nua. Tại hạ tuy không biết võ nghệ, nhưng cũng hiểu rằng võ công phải tuần tự mà tiến lên dần dần, chứ không thể đột nhiên vượt mức được. Gã thiếu niên mặt vàng khè cho dù có giỏi đến đâu vẫn chưa có bản lĩnh già dặn được. Nếu các vị đem toàn lực ra quyết sống mái, chưa chắc gã đã ăn đứt các vị.

Phí Công Lượng nhăn nhó cười nói:

– Chúng ta đều vào hạng năm, sáu mươi cả rồi còn gì. Gã mới chừng hai mươi tuổi mà võ công đã ghê gớm đến thế. Những tay cao thủ luyện tập trong hai mươi năm chưa chắc đã bén gót, không lẽ lọt lòng mẹ, gã đã luyện võ ngay. Riêng về phần hỏa hầu như gã ít nhất cũng phải vào hạng trên ba mươi tuổi, chứ chưa kể đến võ lực.

Đường Toàn cười nói:

– Về võ công quan hệ nhất là ở bản ngã trời cho, còn thầy dạy chỉ là tay chạm trổ. Tuy viên ngọc thô sơ không thành vật báu, nhưng không gạo ai thổi nên cơm. Gã này có bản lãnh như vậy, mình phải điều tra gốc gác mới biết. Nếu gã quả là môn hạ Tiêu Tiên đã lừng danh khắp võ lâm mấy chục năm thì bản lãnh đó không có chi là lạ nữa.

Phí Công Lượng nói:

– Đúng thế! Nếu gã xuất thân là môn hạ của Tiêu Tiên thì dù mới tuổi thành niên mà đã ngang hàng với bọn ta không có chi là lạ.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói tiếp:

– Các vị đoán thế thôi, mặt gã đã bôi thuốc cải trang, che giấu chân tướng chứ chưa rõ tuổi thật gã bao nhiêu.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng đành chịu tội với chưởng môn, phải điều tra cho rõ gốc gác gã này đã.

Nghe Thiết Mộc nói câu này đã biết nhà sư thay đổi ý kiến chưa muốn trở về Tung Sơn vội.

Âu Dương Thống nói:

– Trong phạm vi trăm dặm đều có tai mắt người Cùng Gia Bang chúng tôi.

Chỉ trong vòng một ngày là có tin tức báo về.

Đường Toàn nói:

– Đỗ Thiên Ngạc cùng gã thiếu niên mặt vàng suốt ngày chưa được ăn uống gì, mà phải gắng sức chiến đấu chắc bọn họ bụng đói miệng khát, không thể chịu được. Tại hạ đoán chừng hiện giờ đã đang tìm chỗ ăn uống, chưa ra ngoài ba mươi dặm.

Phí Công Lượng nói:

– Nếu vậy chúng ta có nên đuổi theo để điều tra không?

Đường Toàn phe phẩy cây quạt đáp:

– Theo ý kiến tại hạ nhận xét thì nữ lang áo trắng kia không phải là một nhân vật trọng yếu, bắt cô ta về cũng chẳng ích gì, sao bằng thả cô ta ra để làm đích mà theo dõi.

Phí Công Lượng vỗ đùi đánh đét một cái, giơ ngón tay cái lên nói:

– Giỏi! Tiêu Dao Tú Tài quả nhiên mưu trí siêu quần.

Âu Dương Thống đột nhiên tỉnh ngộ nghĩ thầm:

“Té ra vì thế mà tám gã đại hán kia chỉ đứng bàng quang không chịu ra tay là để mưu đồ chuyện khác”.

Đường Toàn khẽ thở dài nói tiếp:

– Mấy bữa nay tiểu đệ tiếp được tin các nơi báo về có mấy chỗ xuất hiện những nhân vật võ lâm chưa từng lộ diện ở Trung Nguyên, liên tiếp kéo tới đây, hành động của bọn này rất là kỳ cục, lúc thì hốt hoảng ra di, có lúc cả ngày nằm ỳ một chỗ.

Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Đường lối hành động như vậy quả là khác thường. Bọn ta phải gia tâm đề phòng.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ nghĩ kỹ thì những bọn này đã hành động theo một mật lệnh, nên mới đi, đứng thất thường như thế. Việc khẩn yếu hiện giờ là phải dò la cho ra con người ngấm ngầm phát lệnh.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Vì thế mà tiểu đệ nghĩ rằng giữ nữ lang áo trắng tại đây hay để hai lão thiền sư giải về Trung Sơn đều không bằng thả ra để ngấm ngầm dò la hành động của cô ta. Cô ta đã là một tay khá quan trọng trong bọn thủ hạ của Cổn Long Vương thì người tiếp xúc với cô cũng không phải hạng tầm thường.

Phí Công Lượng nói:

– Nhưng võ công cô đã cao cường lại có Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc cùng gã thiếu niên mặt vàng giúp đỡ nên bọn mình không ngăn trở được.

Nếu còn người khác nữa thì chắc là ghê gớm lắm.

Chính lão muốn nói:

“Bọn đệ tử quý bang không chống cự nổi Nhưng rồi lão biết nói thế mạo phạm thái quá nên mới đổi lại.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Vì việc này mà bản phái điều động hết những tay tinh nhuệ. Tả Hữu Nhị Đồng, tuy đã về tổng trại, nhưng còn Bát Anh tức tám gã đại hán mặc áo sắc tro cùng Tứ Thập Bát Kiệt đều được điều động. Ngoài rạ..

Nói tới đây, Đường Toàn đột nhiên ngừng lại mỉm cười nói tráo đi:

– Lại có các vị Ở đây giúp đỡ thì dù có gặp cường địch cũng không đến nỗi chịu thua.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bần tăng vừa nghe Quan huynh biểu Chưởng môn phái Thanh Thành là Thái Hư đạo trưởng thân hành hạ sơn chẳng hiểu có gặp được Song Kiếm không” Đường Toàn nói:

– Đúng rồi! Thái Hư đứng địa vị chưởng môn một phái lớn mà đã thân hành xuống núi thì đâu phải chuyện thường. Tiểu đệ tưởng rằng ở Trung Nguyên sắp có cuộc đại hội.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Phàm Mộc hỏi:

– Sư đệ bị thương ở vai có nặng không?

Phàm Mộc nói:

– Không can gì.

Thiết Mộc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Bây giờ sư đệ lập tức lên đường, trở về Tung Sơn phục mệnh và đem hết mọi sự tình bẩm lên chưởng môn phương trượng, để lãnh phạt thay cho tiểu huynh.

Phàm Mộc chắp tay đáp:

– Tiểu đệ xin đi ngay.

Nói xong quay lại chắp tay tỏ lời từ biệt bọn Âu Dương Thống rồi rảo bước ra đi.

Âu Dương Thống nhìn sau lưng Phàm Mộc đại sư, thoáng cái đã mất hút, thở dài nói:

– Lệnh sư đệ võ công cất cao cường, bây giờ người ra đi, chúng tôi lại thiếu mất một vị giúp sức rất đắc lực.

Thiết Mộc chắp tay nói:

– Thời gian lão tăng còn ở lại đây chờ lệnh, xin đem hết khả năng ra giúp đỡ Bang chúa.

Âu Dương Thống chắp tay cảm ơn. Đường Toàn nói:

– Chỗ này không tiện nói chuyện, chúng ta vào nhà ngồi chơi.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói:

– Những tên mã khoái gần đây báo tin rằng các phái võ Trung Nguyên đang ngấm ngầm nổi lên một phong trào. Cứ xem tình hình thì bọn người này đối đầu với Cùng Gia Bang chúng tôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hành tung những người này có phải đều ở trong phạm vi giám sát của bọn ta không?

Đường Toàn cười đáp:

Thuộc hạ đã phái người đi các ngả điều tra về những hành động của họ, rồi sẽ có tin báo về.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát nói:

– Giả tỷ mục đích của bọn chúng đều nhắm vào tổng trại Quân Sơn của bọn ta thì...

Đường Toàn nói tiếp:

– Xin Bang chúa hãy khoan tâm. Thuộc hạ đã phái người báo tin Quân Sơn dặn họ phải phòng bị.

Âu Dương Thống nói:

Thế là được rồi.

Lại nói đến Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc cùng nữ lang áo trắng chạy liền một mạch được mấy chục dặm mới đi thong thả lại.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn không thấy có người đuổi theo, mới dừng chân, lạnh lùng nói:

– Mấy tỉnh Trung Nguyên chỗ nào cũng có tai mắt Cùng Gia Bang. Bọn mình chỉ đi mấy chục dặm nữa là có thể thoát khỏi vòng giám sát của họ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn thấy nữ lang dừng chân cũng đứng lại.

Đỗ Thiên Ngạc muốn nói xen vào, thốt nhiên nhìn đến vẻ mặt Thượng Quan Kỳ, vội ngậm miệng lại không nói nữa.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn hai người toan nổi đóa, song nhớ lại họ đã uống thuốc mê hồn nên nén cơn giận, cười lạt một tiếng rồi ngoảnh nhìn ra phía khác. Nàng đã khôi phục lại bình tĩnh.

Thượng Quan Kỳ quay sang nhìn Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười rồi đi sau nữ lang áo trắng.

Đỗ Thiên Ngạc theo sát Thượng Quan Kỳ. Ông lấy làm lạ tự hỏi:

“Thượng Quan Kỳ đang lúc thần trí mê man, sao còn biết tuân theo mệnh lệnh của nữ lang áo trắng?” Ông đang mải suy nghĩ thì đi đến trước một tòa nhà cao lớn.

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên kéo mạnh dây chuông giật luôn một hồi. Hai tay đánh mạnh, một tiếng kẹt vang lên, hai cánh cổng từ từ mở ra. Một gã thiếu niên chừng hai mươi tuổi đứng giữ cửa. Gã lộ vẻ kinh ngạc về sắc đẹp của Liên Tuyết Kiều. Hai cánh cửa mở rồi, mắt gã chằm chặp nhìn nàng.

Liên Tuyết Kiều vẫn mặt lạnh như tiền, làm bộ cười lạt nói:

– Chúng tôi là người qua đường, đêm tối bị kẻ cường đạo đánh cướp, ngựa cưỡi cùng hành lý đều bị cướp hết, muốn vào đây xin chủ nhân cho ở đỡ vài ngày, chẳng biết có tiện chăng” Gã thiếu niên gật đầu đáp:

– Nhà tôi cũng ít người, nhiều phòng bỏ trống, mời ba vị tạm lưu trú tại đây cũng được.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Được vậy là may lắm.

Gã thiếu niên chưa kịp trả lời thì Liên Tuyết Kiều lại nói:

Nghe công tử nói văn nhã, chắc cũng thuộc dòng thi lễ.

Thiếu niên đáp:

– Tiên phụ tôi trước đã từng đọc sách thánh hiền.

Liên Tuyết Kiều ngắt lời:

– Sao? Gia gia công tử mất rồi ư?

Thiếu niên đáp:

– Tiên phụ mất đã lâu.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Vậy thì tòa viện cao lớn này chỉ còn lệnh đường cùng công tử nữa là hai người thôi ư?

Thiếu niên đáp:

– Tiên phụ lúc tuổi già, suốt ngày niệm phật không ra khỏi cửa. Cả cơ nghiệp ruộng nương đều giao cho tôi trông coi.

Liên Tuyết Kiều cười hì hì nói:

– Không biết cô nào phúc lớn được gả vào nơi công tử để mà hưởng thụ.

Ngừng một lát nàng lại hỏi:

– Chắc công tử đã lấy vợ rồi?

Thiếu niên lắc đầu cười đáp:

– Tôi chưa lấy ai. Cũng vì thế mà má tôi thường trách mắng cho là bất hiếu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Công tử còn kén cá chọn canh chứ gì?

Thiếu niên đột nhiên quay mặt lại, chăm chú nhìn vào mặt Liên Tuyết Kiều, cười nói:

– Nếu được người sắc nước hương trời như cô nương...

Gã thấy sau lưng nàng còn có Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ nên không dám buông lời suồng sã nhiều, dang nói dở câu phải dừng lại.

Đỗ Thiên Ngạc rủa thầm:

“Thằng ôn mê nhan sắc con này thật là ngốc. Sao mi không nhìn kỹ lại coi bọn ta có giống người bị cướp đường không”. Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều bật lên tiếng cười sang sảng nói:

– Trong này ngoài mẹ con công tử, còn có ai nữa không?

Thiếu niên đáp:

– Có người làm công chưa về, trong hậu đường chỉ có hai mẹ con tôi thôi.

Liên Tuyết Kiều mặt lộ sát khí hỏi:

– Công tử đưa tôi vào bái kiến lệnh đường được không?

Thiếu niên trầm ngâm một lát, quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị này cũng theo vào nhà trong, tôi e rằng không tiện.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn hai người bảo:

– Các ngươi hãy đứng đây!

Rồi nàng trở gót sánh vai cùng thiếu niên vào trong hậu điện.

Đỗ Thiên Ngạc thấy hai bóng người đi khuất rồi, lẩm bẩm:

– Thôi! Thằng lỏi này tự tìm lấy cái vạ sát thân.

Dường như ông cũng có chút cảm tình muốn giải cứu gã, nhưng thấy cử chỉ bất chính của gã, đâm ra chán ghét chẳng buồn nghĩ tới gã nữa.

Liên Tuyết Kiều đi vào một lúc rồi trở ra cười hì hì nói:

– Các ngươi vào đi!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác toét miệng cười, rảo bước đi vào. Nàng ngừng một lát, lại nói tiếp:

– Cái lầm lớn nhất này là xây dựng tòa nhà lớn ở đây, khác nào chim hạc đứng giữa đàn gà, chỉ tổ

khiến cho người ta để ý. Cái lầm thứ hai là địa điểm này ở ngay bên đường cái khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Nàng lên mặt quận chúa cất tiếng lanh lảnh, mắng phủ đầu bọn đại hán một chặp rồi nói:

– Bọn ta đói lắm rồi, lo sắp gì ăn đây!

Nàng đưa mắt nhìn gã thiếu niên hỏi:

– Ngươi là thuộc hạ ai? Tên gì?

Thiếu niên đáp:

– Thuộc hạ tên gọi Đơn Chương, dưới quyền quản hạt của Đông Bình Hầu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong mấy vị hầu gia thì Đông Bình Hầu nổi tiếng về sức mạnh cùng thiện chiến. Ngươi đã được y ủy thác cho trọng trách đứng chủ đại cuộc một phương thì hẳn võ công phải có chỗ độc đáo.

Đơn Chương kính cẩn đáp:

– Quận chúa quá khen! Thuộc hạ tuy được hầu gia tín dụng, song thật hổ thẹn không có tài cán gì để báo đáp cái ơn đề bạt.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười hỏi:

– Nơi đây có chỗ nào tĩnh mịch để bọn ta nghỉ ngơi một lát không?

Đơn Chương đáp:

– Quận chúa không sai bảo, thuộc hạ cũng đã thu dọn ba gian tĩnh mịch trang nhà để quận chúa tạm nghỉ. Có điều nơi đây quê mùa, trong một thời gian ngắn không chuẩn bị được đầy đủ.

Không chờ gã nói hết, Liên Tuyết Kiều đã đứng dậy ngắt lời:

– Nếu không có việc gì khẩn cấp thì đừng vào phiền nhiễu bọn ta nghe.

Nàng vừa nói, vừa bước ra ngoài cửa.

Đơn Chương vội vàng tiến lên nói:

– Xin quận chúa để thuộc hạ dẫn đường.

Đi qua một cái sân lớn thì một tòa nhà tĩnh mịch. Ngoài nhà là đại sảnh, phía trong có hai phòng. Liên Tuyết Kiều đảo mắt, nhìn xung quanh một lượt, thấy tòa nhà này rất trang nhã, nàng tươi cười hỏi:

– Có phải tòa nhà này để ngươi ở không?

Đơn Chương đáp:

– Thuộc hạ đâu dám thế. Tòa nhà này dùng làm chỗ nghỉ ngơi cho hầu gia.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đông Bình Hầu đã tạm trú nơi đây lần nào chưa?

Đơn Chương đáp:

– Hầu gia công việc man mác. Người có qua đây cũng chỉ vào trong nhà thất này nghỉ chốc lát rồi lại đi ngay.

Gã chưa dứt lời, thì có người mang thức ăn vào.

Liên Tuyết Kiều cùng Đỗ Thiên Ngạc dang lúc đói meo, thấy rượu ngon nhấm tốt, liền ngồi vào ăn uống. Đơn Chương đứng một bên hầu tiếp.

Liên Tuyết Kiếu chẳng bảo gã ngồi mà cũng chẳng cho gã lui ra. Ba người rượu đủ cơm no rồi, nàng mới vẫy tay ra hiệu bảo Đơn Chương gọi người nhà cất dọn đi.

Chương 44: Hình Cụ Đặc Biệt Của Đông Bình Hầu

Trong nhà thất chỉ còn lại ba người là Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên lại bên Thượng Quan Kỳ, giơ bàn tay trắng như tuyết khẽ vỗ vai Thượng Quan Kỳ nói nhỏ:.

– Võ công ngươi thiệt giỏi. Nếu không có ngươi thì cả ba chúng ta còn bị giam giữ trong tay bọn Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ ngớ ngẩn một hồi rồi cười lạt.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nghĩ bụng:

“Không ngờ anh chàng bị thuốc mà thần trí mê man đến thế. Nếu không tìm cách làm cho chàng hồi tỉnh lại để lâu ngày thân thể tất bị thương tổn rất nhiều.” Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều buông một tiếng thở dài, trên mặt thoáng lộ vẻ thương tiếc. Nàng dắt anh chàng Thượng Quan Kỳ bộ mặt vàng khè lại sánh vai cùng ngồi trên chiếc ghế gỗ.

Đỗ Thiên Ngạc cũng giả vờ trúng độc, lại ngồi phía sau Liên Tuyết Kiều.

Đây là lần thứ nhất Đỗ nghe nàng buông tiếng thở dài, mà cũng là lần thứ nhất mặt nàng thoáng lộ vẻ thương tiếc.

Thượng Quan Kỳ vẫn ngớ ngẩn như người si ngốc, chẳng ra vẻ vui tươi mà cũng không ra chiều buồn thảm. Trừ việc ăn cơm ra, chàng tựa hồ không quan tâm đến bất luận là sự việc gì trên thế gian.

Liên Tuyết Kiều không e dè gì cả, trước mặt Đỗ Thiên Ngạc nàng cũng cầm tay Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Võ công cùng chiêu thức ngươi đã thành một phái đặc biệt không hiểu ngươi học được ở đâu?

Lần này Thượng Quan Kỳ dường như đã nghe lời nàng hỏi, khẽ nhíu cặp lông mày, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

– Ở trong một ngôi chùa lớn.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Chùa Thiếu Lâm phải không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu, rồi lại lắc đầu nói:

– Ở một ngôi chùa lớn, nhưng những người trong chùa đó đều biến thành những bộ xương khô.

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:

– Ngươi bảo sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đều biến thành những bộ xương khô!

Chàng nói liền mấy câu, nhưng không còn cách nào thuật được rõ ràng.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Ta phải cho ngươi uống chút thuốc giải mới được!

Nàng thò tay vào bọc lấy ra một cái bình sứ nhỏ, móc một viên thuốc trắng cầm trong tay. Nàng trầm ngâm một lúc rồi lại bỏ vào bình.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên thay đổi ý kiến không cho Thượng Quan Kỳ uống thuốc giải độc nữa.

Trong sảnh đường bỗng nổi lên tiếng ngáy nhè nhẹ, thì ra Thượng Quan Kỳ đã nằm ngã xuống ghế ngủ thiếp đi.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, nhưng vẫn ngấm ngầm để ý xem nữ lang áo trắng cất bình thuốc vào đâu, ông theo dõi từng cử động của nàng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều thủng thẳng đi vào phòng. Lát sau nàng trở ra mang theo một cái chăn mền và kê hai chiếc ghế dài sát vào nhau để Thượng Quan Kỳ nằm được thư thái hơn. Nàng lại mở chăn ra đắp cho Thượng Quan Kỳ.

Đoạn thong thả trở vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc không khỏi cười thầm tự nhủ:

“Coi điệu này thì lão Đỗ sẽ bị ra rìa!”.

Đỗ còn đang ngẫm nghĩ vẩn vơ, lại thấy Liên Tuyết Kiều trở ra cầm cái gối thêu hoa gối vào đầu cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ dường như mệt nhọc phi thường. Tuy Liên Tuyết Kiều mấy lần nâng lên đặt xuống, mà thủy chung mắt chàng vẫn nhắm chặt.

Liên Tuyết Kiều gối đầu cho Thượng Quan Kỳ xong, cũng vươn vai ngáp dài, dường như bị mấy ngày đêm chật vật nên ra chiều mỏi mệt. Nàng trở gót vào phòng. Nhưng đi được mấy bước đột nhiên quay trở lại, đến ngồi bên Thượng Quan Kỳ, rút khăn tay trong túi ra khẽ lau mặt chàng.

Đỗ Thiên Ngạc chột dạ nghĩ thầm:

“Con quỷ này gớm thật, dễ thường thị đã phát giác ra trên mặt Thượng Quan Kỳ bôi thuốc cải trang. Đỗ còn đang suy nghĩ, lại thấy nữ lang áo trắng lục trong người Thượng Quan Kỳ. Ông thở dài lẩm bẩm:

“Thôi hỏng rồi! Thị mà tìm thấy thuốc cải trang trong người Thượng Quan Kỳ, thì không khéo liên can cả đến mình?”.

Đỗ Thiên Ngạc vẫn đem theo bên mình thứ thuốc phục hồi chân tướng cho Thượng Quan Kỳ và cũng đưa cho chàng một bình. Ông chắc bình thuốc đó chàng cất trong bọc, bây giờ Liên Tuyết Kiều đã khám xét mình chàng thế nào cũng lòi ra.

Dè đâu, sự việc lại diễn xuất ra ngoài ý nghĩ của ông ta. Liên Tuyết Kiều lục tìm khắp trong người Thượng Quan Kỳ hồi lâu mà chẳng thấy chi hết. Bỗng nghe nàng khẽ thở dài lẩm bẩm:

“Thế này thì lạ thật”. Đỗ Thiên Ngạc biết rõ Liên Tuyết Kiều đã nhất quyết là Thượng Quan Kỳ bôi thuốc cải trang, nhưng không có cách nào chứng minh ra mà thôi. Ông thấy Liên Tuyết Kiều tìm không ra thuốc cải trang, bất giác cũng thò tay sờ vào chỗ giấu thuốc trong người mình.

Ông vội choàng người lên, tựa như người bị đánh một quyền thật mạnh, suýt nữa thất thanh la lên. Vì những thuốc ông giấu trong mình cũng đi đâu mất hết.

Bây giờ ông chẳng phải cấn suy nghĩ cũng hiểu là Liên Tuyết Kiều sở dĩ không tìm thấy thuốc trong mình Thượng Quan Kỳ là nhất định có người lấy mất rồi.

Chế được thứ thuốc này không phải dễ dàng vì mấy vị chính ấy, ở thứ cây mọc ở núi Bạch Sơn ngoài quan ải. Muốn chế thứ thuốc này không tới đó để tìm kiếm mấy vị chính không xong.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm lo lắng trong lòng vì nếu không có thứ thuốc để phục hồi chân tướng thì Thượng Quan Kỳ suốt đời có bộ mặt vàng khè, khô đét, không tài nào khôi phục lại được bản tướng tuấn tú nữa.

Liên Tuyết Kiều không tìm thấy thuốc trong mình Thượng Quan Kỳ để chứng minh sự xét đoán của nàng, song dường như nàng vẫn không nản chí đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc. Nàng trầm ngâm

một lát rồi từ từ tiến tới.

Đỗ Thiên Ngạc vội ngấm ngầm vận động chân khí, giả vờ ngủ say.

Liên Tuyết Kiều tới gần Đỗ Thiên Ngạc, thoạt tiên nàng rút lấy cây nhuyễn tiên trên lưng ông ra rồi lục tìm khắp trong người một cách rất kỹ càng mà chẳng thấy gì. Nàng bâng khuâng đứng dậy, thở phào một cái lẩm bẩm một mình:

“Lạ thật!” Đỗ Thiên Ngạc hé mắt nhìn Liên Tuyết Kiều đứng quay lưng về phía mình và không phòng bị gì hết. Ông chỉ đưa tay ra là lập tức điểm trúng huyệt đạo nàng.

Ông rất quan tâm về Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê. Nếu để lâu ngày thì thần trí chàng bị tổn thương rất nhiều. Đã mấy lần ông toan ra tay điểm huyệt Liên Tuyết Kiều để lấy thuốc giải độc cho chàng rồi sẽ tính. Nhưng mỗi lần ông sắp động thủ lại cố gượng dằn lòng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều ngẩng mặt lên nhìn nóc nhà ngơ ngẩn một hồi, rồi lại từ từ đi vào trong phòng.

Nhà đại sảnh trở lại yên tĩnh, chỉ có tiếng ngáy pho pho của Thượng Quan Kỳ phá tan bầu không khí tịch mịch.

Đỗ Thiên Ngạc cố nhắm mắt lại, hy vọng một giấc ngủ thật sự đến với mình, một là để lấy lại sức khỏe, hai là khỏi phải che đậy bằng cách giả vờ ngủ say. Ông biết rõ Liên Tuyết Kiều là người thông tuệ khác thường, mình chỉ sơ hở một chút là đủ gieo vào óc nàng một mối nghi ngờ ghê gớm.

Bỗng trong phòng có tiếng động lịch kịch, rõ ràng là Liên Tuyết Kiều cũng không tài nào ngủ được.

Lát sau, quả nhiên Liên Tuyết Kiều lại từ từ đi ra, đưa mắt sắc như dao nhìn Đỗ Thiên Ngạc rồi thủng thẳng bước tới ngồi bên Thượng Quan Kỳ. Nàng chăm chú nhìn chàng một lúc lâu rồi tự hỏi:

“Rõ ràng gã dùng thuốc cải trang, mà sao không mang thuốc giải đi theo”?

Thượng Quan Kỳ mới dùng thuốc cải trang lần đầu, nên chưa được thận trọng, phía dưới trái tai gần cổ hãy còn để hở một vết nhỏ xíu. Nói là vết thì không đúng mà chính là màu da trắng. Chính điểm này đã khiến cho Liên Tuyết Kiều phải nghi ngờ. Sau khi nàng kiểm tra kỹ lại một lúc, nàng nhất định là Thượng Quan Kỳ đã bôi thuốc cải trang. Những người trong võ lâm một khi cải trang rồi ai cũng giắt thuốc phục hồi bản tướng trong mình đề phòng khi dùng đến.

Đỗ Thiên Ngạc lưu tâm nhìn sắc mặt nàng thay đổi luôn luôn, mấy lần thoáng lộ vẻ sát khí rồi trở lại bình tĩnh, rõ ràng trong tâm trạng nàng đang có những ý nghĩ xung đột nhau.

Mấy ngày ở gần Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc nhận ra tâm địa nàng độc ác vô cùng. Trái lại, sắc đẹp nàng lại khiến cho nguyệt thẹn hoa nhường, thì ra dung nhan và tâm địa nàng là hai thái cực.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm tụ tập nội lực, đồng thời hé mắt nhìn cử động của nàng. Để phòng nàng định giết Thượng Quan Kỳ thì lập tức ra tay cứu viện.

Nhưng sự tình lại diễn biến khác với ý nghĩ của ông. Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên đưa hai tay ra bồng Thượng Quan Kỳ lên đem vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc sợ run lên nghĩ thầm:

“Nếu nàng đem Thượng Quan Kỳ vào phòng để hạ sát thì thật là thâm độc bí hiểm vô cùng. Mình đang giả vờ ngủ say, không có lý gì lại dậy theo vào phòng. Nhưng ông là người bôn tẩu giang hồ đã nhiều, lịch duyệt càng lắm. Ông trấn tĩnh lại ngay, vì nghĩ rằng nàng có ý muốn giết Thượng Quan Kỳ thì bất tất đem vào trong phòng. Ông nín thở lắng tai nghe nhưng không thấy một chút thanh âm nào.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trong phòng vẫn im lặng như tờ, Đỗ Thiên Ngạc không nhẫn nại được nữa, nghĩ lẩn thẩn, hay là nàng đem Thượng Quan Kỳ vào phòng, bóp cổ hạ sát chàng cho kín đáo cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy ông nóng ruột quá, hé mắt nhìn quanh nhìn quanh rồi sẽ nhón chân đứng dậy từ từ đi vào cửa phòng. Ông ghé mắt nhìn qua khe cửa thấy Thượng Quan Kỳ đang nằm ngửa trên giường, ngủ say chưa tỉnh.

Nữ lang áo trắng thì ngồi bên cửa sổ trông ra ngoài, chẳng biết nàng đang có tâm sự gì. Búi tóc nàng xõa ra rũ xuống vai. Thỉnh thoảng luồng gió hiu hiu bay hất mái tóc lên, để lộ da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn phía sau lưng nàng coi có vẻ rất nhàn nhã. Con người tuyệt mỹ lòng như rắn rết kia, tựa hồ khôi phục lại nhân tính với bản ngã lương thiện. Không hiểu nàng trông sắc mây bên ngoài cửa là biến ảo thất thường để hồi tưởng lại những điều dĩ vãng, hay là nàng sực nhớ đến những chuyện thương tâm, bỗng nàng buông một tiếng thở dài, từ từ xoay người lại, mở chiếc chăn bông ra đắp cho Thượng Quan Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc rất lấy làm lạ tự hỏi:

“Tại sao thốt nhiên nàng đem lòng luyến tiếc Thượng Quan Kỳ như vậy không hiểu có dụng ý gì”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thấy tiếng chân người lật đật đi vào. Liên Tuyết Kiều ở trong phòng rất thính tai nghe tiếng vội quay phắt lại.

Đỗ Thiên Ngạc muốn tránh thì đã không kịp. Ông sợ Liên Tuyết Kiều phát giác ra mình giả vờ trúng độc rồi có thể đi đến chỗ ngờ luôn cả Thượng Quan Kỳ giả trá trà trộn vào để dò thám nàng. Ông nơm nớp sợ nàng hạ thủ một cách dột ngột, liền nhảy vào phòng đứng bên giường.

Liên Tuyết Kiều đôi mắt long lanh ngó Đỗ Thiên Ngạc rồi giục.

– Ngươi ẵm ngay gã nằm trên giường đó dậy.

Đỗ Thiên Ngạc chẳng kịp suy nghĩ nàng có dụng ý gì đưa tay ra ẵm Thượng Quan Kỳ lên. Mới trong chớp mắt, mà tiếng bước chân đã đến sau lưng rồi dừng lại. Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra thấy một người toàn thân vận đồ đen đứng lù lù ngay trong cánh cửa phòng.

Bộ mặt người này cũng đen chẳng kém gì quần áo, tựa như người trong lò than mới móc ra. Dưới cằm để bộ râu dài cũng đen nhánh. Song đôi mắt lão sáng rực, tường chừng như nhìn thấu gan, ruột người ta.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt lạnh lùng sắc như dao nhìn trừng trừng người áo đen. Hai cặp mất nẩy lửa nhìn nhau và cả hai người cùng không nói gì.

Nhưng cứ trông tia mắt họ mà đoán thì biết tình ý hai bên chẳng ưa gì nhau, lại còn gườm nhau là khác. Tình trạng này kéo dài trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, người áo đen hỏi bằng giọng rất sắc bén:

– Quận chúa vất vả lắm phải không?

Liên Tuyết Kiều cũng cất tiếng chào:

– Hầu gia vẫn mạnh khỏe chứ? Đã đến ba bốn năm ta chưa gặp nhau rồi nhỉ?

Người áo đen ngoác miệng ra cười khẩy rồi nói:

– Quận chúa là tay tài hoa tuyệt thế, dò la “Tam bảo” chắc là đã ra manh mối. Bản tòa xin có lời kính mừng quận chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy chưa điều tra được “Tam bảo” giấu đâu nhưng đã bắt được người cất giấu tam bảo giao cho nghĩa phụ tôi phát lạc.

Người áo đen nói:

– Thế cũng kể là thu lượm được một chút kết quả nhỏ xíu.

Hắn lại đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Vị này phải chăng quận chúa mới thu làm thuộc hạ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y tuy là người mới thu phục được, song không phải là thuộc hạ tôi.

Người áo đen cười lạt nói:

– Y cũng không phải là người quản hạt dưới quyền lão phu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ tôi thu phục y vào đội cận vệ.

Người áo đen nói:

– À! thế ra y thuộc hàng cận vệ của Vương gia. Võ công y chắc là giỏi lắm?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y chính là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy với cái biệt hiệu Quan Ngoại Tiên Thần, tên gọi Đỗ Thiên Ngạc.

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Tiếng tăm y cũng xoàng thôi. Thế mà đứng vào hàng cận vệ của Vương gia thì chỉ kể vào hạng tầm thường.

Đỗ Thiên Ngạc nghe lão nói, tức giận đầy ruột, song ngoài mặt vờ như không để ý gì.

Liên Tuyết Kiều đưa tay ra vén mớ tóc xõa xuống vai, nhìn lên hỏi:

– Hầu gia đảm nhận chức vụ trọng yếu, qua đây hẳn có việc gì?

Người áo đen bước đến bên Đỗ Thiên Ngạc, phóng hai luồng nhãn quang nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ.

Lão không trả lời Liên Tuyết Kiều lại hỏi nàng:

– Vị này cũng mới được thu phục vào hàng cận vệ của Vương gia ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hầu gia lại đoán trật rồi. Tôi mới thu gã vào dưới trướng tôi.

Người áo đen đột nhiên chìa ngón tay đen thui sờ vào Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều lạng người đi một cái đến sát bên người áo đen, rút cây ngọc trâm trên đầu ra làm binh khí chí vào huyệt “Khúc trì” lão. Người áo đen rụt tay về, cười gằn hỏi:

– Quận chúa có biết đây là đâu không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Là một phân đà nhỏ xíu chứ gì?

Người áo đen ngẩng nhìn nóc nhà, giở giọng oai vệ hỏi:

– Quận chúa có biết bản tòa đến đây về việc gì không?

Liên Tuyết Kiều cũng đáp buông thõng:

– Là một cuộc tuần tra thường lệ chứ gì?

Người áo đen nghiêm nghị nói:

– Tôi tuân lệnh Vương gia đến đây điều tra một vụ trọng đại.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Mặc dù Hầu gia tuân hành vương mệnh, nhưng vẫn không thể hạ thủ để gây thương tích cho thuộc hạ tôi Xin Hầu gia hãy lui lại một bước rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn, Người áo đen nổi giận nói:

– Phải chăng quận chúa muốn động thủ với bản tòa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đầu cây ngọc trâm của tôi tẩm thuốc kịch độc. Dù Hầu gia muốn động thủ, tôi e rằng không nổi đâu.

Người áo đen đã bị điểm huyệt đành chịu nước lép lùi lại hai bước. Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc bảo:

– Ngươi đặt y xuống giường mau! Lúc nữa sẽ cứu cũng chưa muộn.

Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi:

“Không biết Thượng Quan Kỳ bị thương chỗ nào”.

Nhưng cũng theo lời nữ lang đặt chàng xuống giường.

Liên Tuyết Kiều búi tóc cài trâm lại rồi nói:

– Hầu gia có điều chi dạy bảo, bây giờ xin nói đi.

Người áo đen nói:

– Việc quận chúa bị người bắt sống, Vương gia đã biết rồi đó!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ tôi bản lãnh nghiêng trời, tai mắt khắp thiên hạ. Việc gì mà người chả biết? Điều đó có chi là lạ?

Người áo đen nói:

– Vương gia mắc bận, dùng chim thần ưng đưa thơ đến sai tôi điều tra việc này để làm báo cáo tường tận.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đệ tứ quận chúa đã vâng mệnh tới nơi và đem theo thuốc của Vương gia ban đưa cho tôi uống.

Người áo đen hỏi:

– Quận chúa đã uống chưa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuốc này uống vào là quên hết mọi việc về trước.

Người áo đen hỏi:

– Sao! Quận chúa không uống ư? Chà? Thế thì gan to thật!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đã là mệnh lệnh của Vương gia, lẽ nào tôi dám kháng cự.

Người áo đen hỏi:

– Vậy quận chúa đã uống hay chưa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu tôi uống rồi thì bây giờ sao còn nói chuyện với Hầu gia được.

Người áo đen khẽ thở dài nói:

– Quận chúa nói vậy thì ra chưa uống tí nào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Khi ấy đệ tứ quận chúa bức bách tôi uống, tôi lại đang bị giam hãm trong tay địch thủ, muốn sống chẳng được, muốn chết không xong, thì nghĩ thầm rằng:

“Thuốc này uống vào bất quá chỉ quên hết những sự đã rồi. Nhưng vừa toan uống thì bị Bang chúa Cùng Gia Bang là Âu Dương Thống cướp mất. Đệ tứ quận chúa cũng bị áp lực của bọn chúng ỷ đông người đuổi đi”.

Người áo đen hỏi:

– Đệ tứ quận chúa bây giờ ở đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tôi cũng không biết nữa.

Người áo đen cười lạt hỏi:

– Tôi nghe nói quận chúa sểnh tay bị bắt, chẳng biết có đúng không?

Liên Tuyết Kiều nhìn thẳng vào mặt người áo đen đáp:

– Việc tôi bị bắt quả nhiên có thật. Nhưng Hầu gia gạn hỏi để làm gì?

Người áo đen trừng mắt hỏi lại:

– Sao? Quận chúa không biết thân phận mình ư? Chẳng lẽ bản tòa không có quyền tra hỏi quận chúa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đông, tây, nam. bắc bốn vị Hầu gia tuy quyền cao chức trọng thật. Song cái quyền tra hỏi bản quận chúa thì chưa chắc đã được.

Người áo đen ngửa mặt lên cười khanh khách nói:

– Quận chúa gửi thân nơi nhà phú hào, mấy năm chưa về vương phủ, chắc là chưa rõ luật lệ nơi đây thay đổi nhiều rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy tôi gửi thân nơi Mẫn Trạch, song vẫn thường được phủ dụ của Vương gia. Nên những việc trong Vương phủ, tuy không dám nói láo là biết hết các chi tiết, song những việc thay đổi lớn, đều có dụ đưa đến. Trong bản tu chính luật pháp, không có điều nào nói đến bản quận chúa phải lệ thuộc vào Đông Bình Hầu...

Ngừng một lát nàng lại nói:

– Hầu gia tuy ở ngôi vị cao nhất trong tứ hầu, song bản quận chúa vị tất đã kém gì Hầu gia?

Người áo đen dường như bị những lời sắc bén của Liên Tuyết Kiều làm cho căm tức, hai mắt lão long lên sòng sọc, xẵng giọng nói:

– Chẳng lẽ lão phu giữ chức quyền của Vương gia ban cho lại kém cả con tiện tỳ như ngươi?

Đang lúc cáu giận, người áo đen thốt ra hai chữ “tiện tỳ”, biết rằng lỡ miệng, vội ngừng lại không nói nữa. Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Ta gọi ngươi một điều Hầu gia, ngươi lại ỷ mình già nua mở miệng nói càn...

Người áo đen đang bẽn lẽn lại bị Liên Tuyết Kiều ăn miếng trả miếng, lão biến sắc nói tiếp:

– Bản tòa giữ luật lệ trong tay, chấp pháp nghiêm minh, bất luận người thân thích đến đâu cũng không dám nhìn nhận. Quận chúa tuy được Vương gia sủng ái, nhưng nếu phạm luật thì bản tòa cứ phép gia hình.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là bản quận chúa lại không phạm pháp.

Người áo đen nói:

– Quận chúa bị địch bắt hàng mấy ngày trời khó lòng giữ cho khỏi tiết lộ những việc cơ mật của bọn ta.

Liên Tuyết Kiều chau mày nói:

– Hầu gia không được ngậm máu phun người.

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Vì lão phu là người hành pháp, không thể không nghi ngờ…

Đỗ Thiên Ngạc đang ôm Thượng Quan Kỳ, dường như hai bên gây gổ làm chàng tỉnh giấc. Chàng mở hai mắt thao láo, đứng phắt dậy, lạnh lùng nhìn người áo đen, rồi từ từ bước lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen cặp mắt láo liên hết nhìn Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Bản tòa nhân danh chấp chưởng hình pháp, xin quận chúa tự trói mình lại.

Nói xong lão thò tay vào bọc lấy ra một dây khóa sắc vàng, quăng đánh xoảng một tiếng.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn dây khóa này ánh vàng rực rỡ, tựa hồ đánh bằng hoàng kim. Khóa hình quả đào còn dây dài ba thước. Vừa trông đã biết ngay là một thứ hình cụ đặc biệt.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn thứ hình cụ bằng vàng đó rồi đột nhiên đưa tay ra vỗ vai Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên toàn thân run lên, phóng hai tia mắt dữ dội nhìn chằm chặp vào người áo đen dường như muốn động thủ.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Hầu gia! Gã đã được nghĩa phụ ân ban cho thuốc “Xá mệnh đơn”. Tôi đeo xiềng e rằng gã lại vô lễ với hầu gia.

Người áo đen ngó Thượng Quan Kỳ một lúc lạnh lùng nói:

– Bản tòa lại sợ lỡ tay đánh chết thuộc hạ của quận chúa.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Hình cụ dây xiềng này là của nghĩa phụ ban ra, thấy dây xiềng cũng như thấy mặt nghĩa phụ. Giờ Hầu gia đã lạm dụng đến hình cụ này, dĩ nhiên tôi không dám phản kháng. Nhưng chờ khi tôi gặp nghĩa phụ, chúng ta sẽ tính món nợ này.

Nàng nói xong từ từ đưa tay ra đút vào xiềng rồi buộc lên cổ. Hai tay nàng nắm chặt lấy cái khóa. Bỗng nghe tiếng loảng xoảng vang lên, dây khóa rít chặt lại, cổ tay cùng cổ nàng cột liền vào nhau. Dây xiềng xích vàng này chế rất tinh xảo, một khi khóa lại thì người nội lực thâm hậu, võ công cao

cường đến đâu cũng không thoát ra được.

Người áo đen cười khanh khách nói:

– Xin thứ cho tôi đã mạo phạm quận chúa...

Chưa dứt lời, Thượng Quan Kỳ nhảy xổ lại giơ chưởng lên đánh vào trước ngực người áo đen.

Người áo đen dường như biết chưởng thế Thượng Quan Kỳ rất mãnh liệt, lão không vung chưởng ra đỡ, né mình đi tránh khỏi.

Thượng Quan Kỳ đánh một chưởng không trúng, liền đuổi theo phóng cả quyền cước ra. Trong chớp mắt chàng đánh luôn năm quyền ba cước. Mấy chiêu này chẳng những mau lẹ tuyệt vời mà cực kỳ mãnh liệt, khiến người áo đen phải lùi ra ngoài phòng. Đỗ Thiên Ngạc đứng bên đã nhìn thấy Thượng Quan Kỳ có vẻ thất thường, song chưa nghĩ ra những chỗ khác lạ, bất giác ông thong thả theo ra ngoài phòng và thấy hai người đang chiến đấu kịch liệt.

Người áo đen bản lãnh cũng rất cao siêu, phóng quyền cước phát ra những tiếng gió vù vù.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã đánh nhau năm sáu chục chiêu.

Thượng Quan Kỳ, càng đánh càng hăng, chiêu thức biến hóa rất là kỳ diệu, thoắt vung chưởng thoắt phóng chỉ, đòn nào cũng hiểm độc vô cùng. Thật là một cuộc đấu thí mạng.

Người áo đen không ngờ bản lãnh của chàng cao siêu đến thế, mặt lão lộ vẻ kinh dị và trong lòng đã có ý khiếp sợ.

Liên Tuyết Kiều buông tràng cười ngạo nghễ hỏi:

– Hầu gia? Võ công gã thuộc hạ mới thu được này có khá không?

Người áo đen vừa vung chưởng cự địch vừa lớn tiếng:

– Quận chúa bảo gã ngừng tay ngay? Nếu còn để gã tiến lên thì bản tòa phải hạ độc thủ, dùng binh khí kết liễu tính mệnh gã.

Liên Tuyết Kiều cười lạt khẽ bảo:

– Ngươi dừng tay thôi?

Thượng Quan Kỳ vâng lời ngừng tay, tung mình lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen không ngờ một gã vô danh mà võ công lợi hại đến thế, nên đối với người tiếng tăm

lừng lẫy là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, lão không dám coi thường nữa.

Người áo đen đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Quận chúa mới thu được tên thuộc hạ, võ công gã quả nhiên cao cường.

Bản tòa thành thực mừng cho quận chúa.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng hỏi:

– Nghĩa phụ tôi hiện giờ ở đâu. Bao giờ tôi mới được bái kiến?

Người áo đen đáp:

– Vương gia hành tung không nhất định, gặp được người không phải là một chuyện dễ.

Liên Tuyết Kiều tức giận nói:

– Nếu chưa biết nghĩa phụ ta hiện giờ ở đâu sao còn xiềng xích ta làm gì.

Mau mau buông tha ta ra!

Người áo đen nói:

– Quận chúa đã trót đeo xiềng vào thì đành hãy chịu để đó ít lâu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu ngươi không chịu mở xiềng cho ta thì ta phải độc đoán.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng chân người đi tới.

Người áo đen khoát tay, cười nói:

– Có người tới, quận chúa hãy trở vào phòng chờ một chút.

Liên Tuyết Kiều cười lạt trở gót vào phòng. Thượng Quan Kỳ đi sát Liên Tuyết Kiều vào phòng, còn Đỗ Thiên Ngạc thì đứng giữa cửa. Mọi người quay mặt nhìn ra thì người mới đến là chủ nhân tòa nhà này. Gã thấy người áo đen thì lập tức lạy phục xuống đất nói:

– Hầu gia đến từ lúc nào? Tiểu nhân tội đáng muôn thác không kịp ra nghênh tiếp.

Thái độ cung kính của gã đối với người áo đen còn trịnh trọng hơn cả đối với Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen cười lạt nói:

– Ngươi hãy đứng dậy. Đệ tứ quận chúa có tin tức gì về không?

Đại hán vâng lời đứng dậy, thõng tay đáp:

– Tại hạ vừa tiếp được tin đệ tứ quận chúa do thần điểu báo về phải điều động người đi tiếp viện. Nhưng tại hạ phòng thủ nơi này cũng rất hệ trọng nên phân vân chưa quyết, muốn vào xin chỉ thị quận chúa định đoạt không ngờ lại gặp hầu gia ở đây.

Người áo đen hỏi:

– Ngươi có mang thơ của đệ tứ quận chúa trong mình không?

Đại hán cung kính đáp:

– Hầu gia đã muốn coi thì để thuộc hạ xin đưa.

Đại hán nói xong lấy thơ ra kính cẩn đặt vào tay người áo đen. Thơ viết vào mảnh giấy trắng nhỏ, chữ dày chi chít. Người áo đen coi xong biến sắc mặt, tỏ vẻ khẩn trương nói:

– Đệ tứ quận chúa đang gặp tình trạng nguy bách, cần phải giải vây ngay.

Nếu để chậm tất sinh đại biến.

Đại hán dường như không biết trả lời ra sao, chỉ đứng cúi đầu, thái độ cực kỳ cung kính.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi lạnh lùng cất tiếng gọi:

– Đơn Chương!

Đơn Chương khom lưng đáp:

– Thuộc hạ kính cẩn chờ lệnh.

Người áo đen hỏi:

– Ở đây ngươi đã phái đi bao nhiêu người?

Đơn Chương đáp:

– Thuộc hạ đã phái mười tay cao thủ đi với quận chúa. Còn những tay ở lại đây e rằng ít người có thể dùng được.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi nói:

– Ngươi lựa lấy hai tên nhanh nhẹn, thuộc đường lối cùng địa thế, nói để chờ ta. Ta phải thân hành đến nơi tiếp viện quận chúa mới được.

Đơn Chương đáp:

– Thuộc hạ xin vâng thượng dụ.

Gã quay ra đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nói:

– Đại quận chúa hiện ở đây, Hầu gia đã cùng người hội kiến chưa?

Người áo đen khoát tay đáp:

– Ta đã cùng quận chúa hội kiến rồi.

Đơn Chương thấy sắc mặt người áo đen có điều khác lạ, không dám nói nữa lủi thủi lui ra.

Người áo đen thấy Đơn Chương đi khỏi, mới quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc đang đứng chắn giữa cửa, bảo:

– Mời quận chúa ra!

Đỗ Thiên Ngạc lẩm bẩm:

“Một lũ giang hồ thảo khấu, lục lâm đại đạo mà huênh hoang nào Hầu gia, nào quận chúa không biết thẹn mặt. Chẳng lẽ Đỗ mỗ cũng theo hùa các ngươi tâng nhau là Hầu gia, quận chúa hay sao”?

Nghĩ vậy nhưng không biết xưng hô nữ lang áo trắng thế nào cho phải? Ông giả vờ như không nghe tiếng, lạnh lùng nhìn người áo đen với vẻ mặt bâng khuâng.

Người áo đen thấy Đỗ Thiên Ngạc lững lờ không nói gì hết, bất giác cả giận lớn tiếng quát:

– Vào mời đại quận chúa! Ngươi không nghe rõ hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười thầm trong bụng rồi lẩm bẩm:

“Thằng cha này tướng ngũ đoản, mặt điêu ngoa xảo quyệt mà lại muốn có dạng Hầu gia”.

Ông nghĩ vậy lạnh lùng hỏi lại:

– Ông bảo gọi ai?

Người áo đen gầm lên:

– Ta bảo mi mãi, mi mắt đui tai điếc hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc chưa trả lời, thì Liên Tuyết Kiều đã vội vàng bước ra tới cửa phòng nói:

– Bọn y đã uống phải thuốc mê thần, trừ nghĩa phụ ta, y chỉ nghe một mình ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ đứng sau Liên Tuyết Kiều vẻ mặt giận dữ hằm hằm nhìn người áo đen.

Người áo đen cười lạt nói:

– Quận chúa kiêu ngạo vừa vừa chứ! Nếu còn chọc giận bản tòa thì bản tòa cho quận chúa nếm mùi đau đớn rồi có bị Vương gia trách phạt cũng đành.

Liên Tuyết Kiều cười hỏi:

– Ngoài cái xiềng của nghĩa phụ tặng cho, không biết Hầu gia còn thứ quyền oai gì nữa để khuất phục ta?

Người áo đen cười lạt nói:

– Kẻ nào đã bị đeo xiềng tức là phạm nhân bản tòa trong tay chấp chưởng hình pháp, dĩ nhiên có quyền dùng trọng hình!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đông, tây, nam, bắc, bốn vị hầu gia tuy trong tay nắm nhiều quyền hành.

Nhưng quyền hành để đối phó với người trong vương phủ, gia hình đến quận chúa thì tôi e rằng không được.

Chương 45: Người Áo Đen Tỉ Võ Thượng Quan Kỳ

Người áo đen cười lạt nói:

– Xiềng này đã khóa người quận chúa thì dù có võ công cũng không thi triển được nữa. Chắc quận chúa cũng đã rõ rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng thế. Cái đó tôi đã biết rồi. Song Hầu gia không trừ khử những người hộ vệ cho tôi thì e rằng Hầu gia có muốn giết tôi cũng không bịt miệng họ được...

Người áo đen chưa trả lời thì Đơn Chương vừa ra khỏi lại hốt hoảng chạy vào nói:

– Hầu gia!

Người áo đen từ từ quay lại nói:

– Có điều chi ngươi cứ nói ra.

Đơn Chương nói:

– Thuộc hạ vừa tiếp được mật dụ của đệ tứ quận chúa cho con thần ưng bay về báo là cả đoàn đang bị những cao thủ Cùng Gia Bang bao vây rất nguy cấp.

Như vậy chắc không khỏi xảy ra một trường ác đấu...

Người áo đen nhíu lông mày nói:

– Ngươi loan truyền là tuân dụ của bản tòa, điều động hết những tay cao thủ nơi đây đi tiếp ứng cho tứ quận chúa và chính bản tòa thân hành đốc suất.

Đơn Chương nói:

– Sau khi phụng tiếp thượng vụ của đệ tứ quận chúa, thuộc hạ lại được tin đội tuần tra báo cáo là có dấu hiệu cường địch đang dòm dọ bản trang.

Người áo đen hỏi:

– Có biết rõ là nhân vật phái nào không?

Đơn Chương nói:

– Cứ theo lời báo cáo thì bọn người đến đây rất phức tạp, không rõ nhân vật phái nào.

Người áo đen khoát tay nói:

– Thôi ta hiểu rồi.

Đơn Chương thõng tay đứng để chờ chỉ thị của người áo đen, lâu không thấy lão nói gì, gã ngẩng đầu lên trông thấy người áo đen đang đứng trân trân tựa hồ N đang tính toán một vấn đề trọng đại rất nan giải. Gã không dám kinh động, lặng lẽ lui ra.

Đỗ Thiên Ngạc đứng chắn cửa phòng, ngoài mặt tuy tỏ vẻ thản nhiên như không để ý đến cuộc đối thoại giữa hai người, song trong lòng đang suy nghĩ lung lắm, ông lẩm bẩm:

“Đại khái là ban giám sát Cùng Gia Bang đã phát giác ra những điều khả nghi nơi đây nên phái người đến điều tra. Bọn đánh lông tìm vết tới đây là tụi Âu Dương Thống hay tụi Thiết Mộc đại sư chứ không còn ai. Bất luận là bọn nào thì chẳng bao lâu nữa nơi đây cũng nổi trận phong ba. Vẻ mặt Thượng Quan Kỳ mỗi ngày thấy một nguy ngập thêm. Nếu không tìm được thuốc giải mê cho y, để lâu tất thành cố tật. Nữ lang áo trắng đang bị xiềng, dù có võ công cũng không thi thố được. Ta chỉ lừa trong khi bất ý điểm trúng huyệt đạo nàng, lấy bình thuốc giải mê cho Thượng Quan Kỳ rồi sẽ tính”...

Bụng nghĩ như vậy, Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn trộm nữ lang áo trắng thì thấy nàng cặp mắt lim dim đứng tựa cửa sổ. Vẻ mặt nàng lúc mừng lúc giận, không rõ đang có tâm sự gì?

Thượng Quan Kỳ đang đứng ngoài xa đến bốn thước, đột nhiên vung tay lên nhằm người áo đen đánh một chưởng. Đỗ Thiên Ngạc ngoái lại trông thấy người áo đen lẩn tránh rất lẹ, may mà Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra kịp, không thì chính mình đã bị thương về tay người áo đen rồi.

Thượng Quan Kỳ đánh một chưởng không trúng, liền nhảy ra bên phòng đuổi đánh người áo đen.

Liên Tuyết Kiều liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Ngươi lại đây.

Đỗ Thiên Ngạc chột dạ nghĩ thầm:

“Trước nay nàng nói với ai câu gì cũng lên mặt hách dịch như hạ lệnh cho kẻ dưới trướng. Sao hôm nay lại ôn tồn như vậy”.

Bụng tuy nghĩ thế, nhưng vẫn theo lời nàng tiến lại. Còn cách Liên Tuyết Kiều chừng ba thước, Đỗ

Thiên Ngạc đột nhiên dừng bước hỏi:

– Quận chúa có điều chi dạy bảo?

Liên Tuyết Kiều lại nói:

– Ta xem thần trí ngươi vẫn sáng suốt. Vậy ra thứ thuốc Xá mệnh thần hoàn độc nhất trên thế gian của nghĩa phụ ta đối với ngươi vẫn không công hiệu?

Đỗ Thiên Ngạc chớp mắt đáp:

– Quận chúa quả là mắt sáng như điện, nhìn rõ cả từng dây tơ kẽ tóc...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta đã đem lòng ngờ vực ngươi từ lâu rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nghe cuộc đấu ngoài sảnh đường đang lúc kịch liệt, chưởng phong phát ra vù vù, ông mạnh dạn tiến lại gần nàng thêm hai bước nữa nói:

– Tôi chỉ đưa ra một cái là có thể điểm trúng những huyệt đạo trọng yếu trong toàn thân quận chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Gã thiếu niên mặt vàng kia tuy là bạn ngươi, song tâm thần gã đã hoàn toàn bị ta chi phối, quyết gã không ra tay giúp ngươi đâu.

Nàng quay đầu lại nhìn ra cửa sổ lơ đãng nói tiếp:

– Ta chỉ bảo một câu là gã lập tức dừng tay đem toàn lực ra đối phó với ngươi.

Đỗ Thiên Ngạc xẵng giọng nói:

– Quận chúa nói không lầm. Nhưng một khi quận chúa ra lệnh cho họ ngừng đấu ngoài kia tức là rước lấy cái vạ sát thân đó.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chưa chắc đâu! Ngươi quay lại mà xem.

Đỗ Thiên Ngạc quả nhiên quay đầu lại phía sau.

Bỗng thấy một luồng gió lướt qua mình. Liên Tuyết Kiều đã nhảy vút ra cửa phòng.

Đỗ Thiên Ngạc rủa thầm một câu:

“Con tiện tỳ này thật là xảo quyệt”. Rồi băng mình đuổi theo sau Liên Tuyết Kiều.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều lớn tiếng quát:

– Thôi không được đánh nữa!

Tiếng nàng sang sảng vang lên dường như quyến rũ mãnh liệt Thượng Quan Kỳ. Quả nhiên chàng thu thường nhảy lùi lại.

Người áo đen lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ cùng nữ lang áo trắng nói:

– Đệ tứ quận chúa đang bị vây hãm nguy cấp, hiện rất trông mong người đến tiếp viện.

Liên Tuyết Kiều hắng giọng chưa kịp hồi đáp thì người áo đen nói luôn:

– Nơi đây cũng bị con mắt do thám của bọn Cùng Gia Bang đang theo dõi.

Không chừng chỉ lúc nữa sẽ có cường địch xông vào đây.

Liên Tuyết Kiều vừa quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc vừa nói:

– Tôi đã biết rồi.

Người áo đen đằng hắng nói:

– Vì vậy mà bản tòa quyết định tháo xiềng cho quận chúa để đối phó với cường địch. Chờ khi xong việc sẽ chiếu luật thi hành.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm vận động chân khí để phòng vệ bản thân và chuẩn bị sẵn sàng để khi cần thì nhảy xổ vào Liên Tuyết Kiều, đánh đòn “Sấm nổ không kịp bưng tai”.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Thế ra Hầu gia lúc nào muốn xiềng tôi thì xiềng, muốn bỏ thì bỏ?

Người áo đen lạnh lùng đáp:

– Trong hai cái hại, phải tìm cái nhẹ hơn, bản tòa có quyền cân nhắc. Quận chúa đừng nghĩ làm chi cho nhọc lòng.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Mắc xiềng vào cho tôi thì dễ nhưng tháo ra thì rất khó. Hầu gia tưởng tạm thời tháo xiềng để dùng sức tôi chống cường địch. Cường địch đi rồi, Hầu gia lại dùng xiềng xích tôi lại, biện pháp Hầu gia giỏi đấy!

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Chuyến này bản tòa đi tuần tra cần giữ hành tung bí mật chứ không đem bọn tùy tùng.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Đáng tiếc là bản quận chúa không phải thuộc hạ của Hầu gia.

Người áo đen nói:

– Bản tòa lãnh trọng trách cầm đầu một địa phương. Quận chúa tuy là một vị thiên kim của Vương gia nhưng nói đến địa vị thì hãy còn kém bản tòa mấy bậc.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thôi được! Hầu gia hẵng tháo xiềng cho tôi đã?

Người áo đen thò tay vào bọc lấy ra một cái chìa khóa vàng rối từ từ bước lại phía Liên Tuyết Kiều. Lão chợt để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, chỉ sợ chàng ra tay một cách đột ngột. Lão cử động rất thận trọng tỏ ra lão biết rõ đường quyền của chàng rất lợi hại, chiêu thuật lại kỳ bí khiến lão lúc nào cũng nơm nớp.

Liên Tuyết Kiều cười ha hả nói:

– Đông Bình Hầu hãy khoan tâm. Không có lệnh tôi gã quyết không dám động thủ đâu. Hầu gia cứ mạnh dạn lại đây.

Người áo đen đằng hắng một tiếng rồi bước mau đi tới. Tuy lão ngoài mặt không tỏ ra khiếp nhược, song cách cử động không được tự nhiên, lúc nào cũng rụt rè, lo lắng điều gì.

Liên Tuyết Kiều đưa tay ra để chờ người áo đen tháo xiềng. Đỗ Thiên Ngạc đứng sau lưng nàng, tuy ngoài mặt vẫn thản nhiên mà trong dạ nao nao:

Vì hành tung ngụy trang của ông đã bị bại lộ mà bây giờ Liên Tuyết Kiều lại được tháo xiềng, tay không còn bị trói buộc, tất không úy kị gì nữa, không biết nàng sẽ đối phó với mình cách nào? Nàng lại là tay võ nghệ cao cường, trí mưu tuyệt thế, thật là một tay kình địch.

Lúc này Đỗ Thiên Ngạc đứng cách Liên Tuyết Kiều không đầy ba thước.

Giả tỷ ông hạ độc thủ một cách bất thình lình thì có thể trúng những yếu huyệt của nàng. Nhưng ông suy nghĩ hồi lâu, mấy lần toan giơ tay lên đột kích. Nhưng ông không biết ma lực nào cản trở, nên ông lại thôi.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang do dự chưa quyết, thì người áo đen đã tháo xiềng cho Liên Tuyết Kiều. Nàng từ từ quay đầu lại, phóng tia mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc, lạnh lùng cười nói:

– Còn may đấy?

Đỗ Thiên Ngạc vờ như không nghe tiếng, đứng yên, mặt không biến sắc.

Người áo đen thu lại lấy xiềng vàng cười lạt nói:

– Bản tòa thường nghe mấy vị Hầu gia nói chuyện thì trong bốn quận chúa, đại quận chúa đây võ công tuyệt diệu lại được Vương gia sủng ái hơn hết...

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Hầu gia quá khen đó thôi! Ba vị muội nương tôi mỗi vị có một bản lãnh đặc biệt. Vương gia coi bốn chúng tôi như nhau.

Người áo đen hàm hồ đáp:

– Quận chúa nói đúng đó.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tôi tưởng ta nên phân công ra mà hành động. Hầu gia người đi cứu viện đệ tứ quận chúa, còn tôi ở lại để đối phó những kẻ địch tìm vào đây.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi nói:

– Nếu phân đà này đã bị người Cùng Gia Bang khám phá ra, không ai nên ở lại đây nữa. Theo ý tại hạ thì tất cả mọi người trong tra này, kể cả quận chúa, nên đi tiếp viện cho đệ tứ quận chúa, rồi phóng lửa thiêu rụi, hoặc bỏ nhà trống, để cường địch khó biết đâu mà dò.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Biện pháp của Hầu gia tuy đúng nhưng hiện giờ chưa điều tra được rõ ràng mà đã hốt hoảng đốt nhà, phí mất bấy nhiêu công lực của phân đà, kể thật đáng tiếc...

Nàng ngừng một lát nói tiếp:

– Nghĩa phụ thường giảng dạy tôi:

Bất cứ làm việc gì cũng không được khinh xuất...

Chưa dứt lời, đột nhiên nghe phía ngoài có tiếng chân người đi đến rất gấp.

Một bóng người vun vút tới nơi, thân pháp mạnh mẽ phi thường. Lúc gã dừng chân mới nhìn rõ là một tiểu đồng mắt sáng, mình mặc áo lam.

Gã tiểu đồng này mới chừng mười ba mười bốn tuổi mà nét mặt trông đã già dặn. Gã đứng giữa nhà đại sảnh, đưa mắt từ từ nhìn người áo đen cùng Liên Tuyết Kiều một lượt rồi cất tiếng nói:

– Đại quận chúa an hảo đấy a?

Gã vừa nói vừa nghiêng mình vái chào rồi quay lại nhìn người áo đen nói:

– Xin kính chào Hầu gia!

Liên Tuyết Kiều cùng người áo đen thấy gã tiểu đồng đến một cách đột ngột đều lộ vẻ hoảng hốt. Người áo đen đáp lễ rồi hỏi:

– Phải chăng đại giá Vương gia sắp đến?

Đồng tử gật đầu mỉm cười đáp:

– Vương gia rất bận rộn mà phải đến đây là vì sự yên nguy của quận chúa.

Người áo đen hỏi:

– Hiện giờ Vương gia ở đâu?

Đồng tử đáp:

– Vương gia sắp tới đây.

Người áo đen nói:

– Chúng ta phải mau ra nghênh giá.

Đồng tử lắc đầu cười đáp:

– Vương gia ngồi chiếc xe nhẹ, chỉ đem theo ba người tùy tùng, dọc đường không kinh động đến người các phân đà, không nên đi tiếp giá.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc rồi giới thiệu với đồng tử:

– Vị này Vương gia mới thu phục để cho vào hàng thị vệ.

Đồng tử liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Võ công y thế nào?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đứng vào hạng nhì hạng ba, chưa đương nổi trọng nhiệm.

Đồng tử áo lam từ từ bước lại, đưa tay ra chụp xuống cổ tay trái Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc xoay mình né tránh. Đồng tử áo lam cười lạt một tiếng phóng chỉ ra điểm vào ngực Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc thấy đối phương phóng chỉ phát ra một giây kình phong, đòn đánh rất nặng, liền vừa tránh đòn, vừa nghĩ thầm:

“Bọn này tên nào cũng thâm độc ghê gớm, không biết hắn làm gì mình đây? Hay là Liên Tuyết Kiều đã ngấm ngầm ra hiệu cho đồng tử áo lam này trừ khử mình đi cũng nên”.

Nghĩ như vậy, thốt nhiên, ông nổi lòng kháng cự, lập tức phóng ra chiêu Nhật Nguyệt Tình Huy giáp công cả hai mặt trước sau.

Đồng tử áo lam quát lên:

– Giỏi!

Gã khoa chân bước tạt ngang né tránh, đồng thời phóng song phương ra phản kích.

Hai người đánh nhau ở khoảng giữa nhà đại sảnh và hậu đường, và cùng ráng chiếm thượng phong. Chưởng đánh chỉ điểm trong vài lát đã ngoài ba mươi chiêu.

Gã đồng tử áo lam thốt nhiên lùi lại cười bảo Liên Tuyết Kiều.

– Người này võ công cũng giỏi đấy, chắc không phải là tay vô danh.

Liên Tuyết Kiều ha hả cười đáp:

– Tôi đã nói cho Đông Bình Hầu biết người này là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, tiếng tăm lừng lẫy mấy chục năm.

Đồng tử áo lam tuy coi Đỗ tầm thường nhưng cũng là một gã hiểu đời, liền tủm tỉm cười nói:

– Thảo nào thân pháp mau lẹ, té ra là ỵ..

Đỗ Thiên Ngạc nghe giọng lưỡi đồng tử ra điều một kẻ hiểu biết rất nhiều, bất giác đưa mắt nhìn lại gã.

Đến bây giờ người áo đen dường như mới có cơ hội xen vào. Lão chắp tay nói với đồng tử áo lam:

– Đệ tứ quận chúa bị bao vây, tình trạng rất nguy hiểm, nơi đây cũng bị con mắt Cùng Gia Bang theo dõi, không hiểu Vương gia bao giờ đến?

Đồng tử áo lam đáp:

– Cứu binh như cứu hỏa. Chúng ta bất tất phải chờ Vương gia nữa, bây giờ lập tức đi cứu viện đệ tứ quận chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tứ muội nương tôi là người rất cơ trí lại biết người biết địch chắc y không thí mạng với cường địch đâu. Trong khoảng thời gian này chắc không có sự gì nguy hiểm, các vị hãy khoan tâm. Nếu có nghĩa phụ tôi đến xin hãy chờ người một lát, để người thân hành điều động.

Người áo đen dường như có vẻ đặc biệt quan tâm đến đệ tứ quận chúa, không chờ Liên Tuyết Kiều nói hết câu đã ngắt lời:

– Đại quận chúa! Tại hạ tường đệ tứ quận chúa đã gửi thơ xin cứu viện, chắc là đang bị nguy khốn.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đã thế thì tôi xin ở lại đây cự địch, còn hai vị đi tiếp viện cho đệ tứ quận chúa không biết ý hai vị ra sao?

Đồng tử áo lam đảo mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tôi muốn đưa vị này cùng đi, chưa biết ý quận chúa thế nào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tốt lắm! Y là người nghĩa phụ mới thu phục làm thị vệ, được tạm thời đặt dưới quyền điều khiển của tôi. Hai vị đem y đi, tôi mong rằng y sẽ được trông nom cẩn thận. Nếu để y bị thương thì e rằng nghĩa phụ tôi không bằng lòng.

Đồng tử áo lam nói:

– Quận chúa cứ yên lòng. Vương gia có hỏi tội, tôi xin tự lãnh lấy.

Gã quay lại hỏi người áo đen:

– Hầu gia có biết đệ tứ quận chúa bị vây ở đâu không?

Người áo đen gật đầu đáp:

– Đơn Chương đã điều động hết những tay cao thủ phân đà này để chờ lệnh...

Đồng tử áo lam ngắt lời:

– Trong vòng hai giờ, Vương gia sẽ tới đây. Xin đại quận chúa bẩm Vương gia cho.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hai vị cứ yên lòng ra đi.

Đồng tử áo lam chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc bảo:

– Chúng ta đi thôi.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều, rồi đứng yên không nhúc nhích.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay nói:

– Ngươi cứ đi đi!

Giọng nàng rất ôn tồn, nét mặt thoáng lộ vẻ vui tươi dường như nàng đột nhiên khôi phục lại tính tình nhu mì của người thiếu nữ.

Đỗ Thiên Ngạc lại từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, tự hỏi:

“Không biết mình đi rồi, thân thế của anh chàng này sẽ ra sao”. Ông nhận thấy mình có một trách nhiệm nặng nề dối với Thượng Quan Kỳ. Sự yên nguy của chàng ông phải gánh một phần lớn trách nhiệm. Nhưng tình thế này, ông không có thì giờ để tính toán lâu hơn, tuy trong lòng rất bối rối mà phải cất bước ra đi.

Tai ông còn nghe tiếng Liên Tuyết Kiều nói bằng một giọng rất ôn nhu:

– Ngươi cứ yên tâm mà di, các vị ấy sẽ chiếu cố cho!

Người áo đen cùng đồng tử áo lam đứng sẵn chờ ngoài cửa, và thấy Đỗ Thiên Ngạc bước ra lập tức đi ngay. Trong nhà tranh thốt nhiên chỉ còn Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ. Bầu không khí trở lại tĩnh mịch.

Liên Tuyết Kiều nhìn theo bóng ba người ra đi vùn vụt. Khi bọn người đã mất hút, nàng từ từ quay lại phía Thượng Quan Kỳ dịu dàng nói:

– Ngươi lại gần đây?

Thượng Quan Kỳ nở nụ cười ngơ ngác rồi chạy lại.

Liên Tuyết Kiều khẽ đập tay xuống giường bảo:

– Ngươi ngồi xuống đây!

Thượng Quan Kỳ đã mất hết khả năng tự chủ nhất nhất đều tuân lệnh Liên Tuyết Kiều.

Nàng từ từ móc trong bọc ra một cái bình ngọc, lấy hai viên thuốc nhưng còn cầm trong tay chưa cho chàng uống ngay. Nàng đứng trầm ngâm không nói, tựa hồ như đứng trước một vấn đế rất trọng đại.

Thượng Quan Kỳ hai tia mắt như ngây như dại nhìn vào viên thuốc trong tay Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên khẽ thở dài nói:

– Nghĩa phụ ta sắp tới đây, ta không thể cho ngươi uống thuốc giải được.

Ngươi hãy chờ lại ít lâu.

Thượng Quan Kỳ chỉ lơ đãng gật đầu không nói gì, chẳng qua không không hiểu câu nàng nói. Liên Tuyết Kiều lại từ từ bỏ viên thuốc vào bình ngọc, thủng thẳng đến bên cửa sổ, nhìn mây trắng lơ lửng bay trên trời, lặng lẽ không nói gì.

Suốt ngày mặt nàng tựa như có một đám sương lạnh đang bao phủ, thốt nhiên nàng lộ vẻ bồn chồn lo lắng, rõ trong lòng đang bị một vấn đề nan giải dày vò.

Thượng Quan Kỳ ngồi trên giường, lơ đãng nhìn sau lưng nữ lang áo trắng.

Chàng bị một thứ thuốc mê kinh hồn khiến cho con người anh hùng, thông tuệ khác thường đã mất hết bản tính và quên hết thật sự, không còn phân biệt được ai là bạn, ai là thù, lệ thuộc vào Liên Tuyết Kiều và chịu sự kiềm chế của nàng.

Bất thình lình một thanh âm lạnh như băng vọng vào hỏi:

– Kìa con! Con có tâm sự chi vậy?

Lời nói rất thân thiết ở trong miệng một người không chút thân thiện nói ra trở nên lạnh lẽo khó nghe.

Liên Tuyết Kiều vội ngoảnh đầu lại thì thấy một người mình mặc bào xanh, vẻ mặt lạnh lùng đứng sừng sững trước cửa buồng. Bộ mặt trơ như gỗ, lạnh như băng rất khó coi, thật là bộ mặt của xác chết trong quan tài mới móc lên.

Liên Tuyết Kiều không tự chủ được nữa, phát run, hấp tấp chạy lại cất tiếng gọi:

– Nghĩa phụ? Con...

Người áo xanh khẽ hé miệng ngắt lời:

– Con đã bị vất vả nhiều lại bị mất một thanh gươm sứ giả.

Liên Tuyết Kiều vội vàng quỳ móp xuống nói:

– Nữ nhi chưa hoàn thành được sứ mạng của vương phụ giao cho, tội đáng muôn thác.

Người áo xanh đột nhiên thò tay ra khỏi áo rộng thùng thình đỡ Liên Tuyết Kiều dậy. Cặp mắt lạnh như băng lại chăm chú nhìn vào Thượng Quan Kỳ từ đầu đến chân. Y nhìn kỹ hồi lâu hỏi:

– Gã này là ai?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thời kỳ nữ nhi còn ở Mẫn phủ đã thu gã làm thuộc hạ. Phụ vương thấy gã có điều chi đáng để ý?

Người áo xanh từ từ buông Liên Tuyết Kiều ra, nói:

– Phải chăng gã đã bôi thuốc cải trang?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Phụ vương thật quả là mắt sáng như điện, gã quả đã bôi thuốc cải trang, song từ lúc nữ nhi phát giác ra đã lục tìm khắp trong mình gã mà không thấy thuốc khôi phục bản tướng.

Ngừng một lúc nàng lại nói tiếp:

– Nữ nhi cùng gã này đều lọt vào tay Cùng Gia Bang, chắc là thuốc phục dạng của gã đã bị người Cùng Gia Bang lấy mất.

Người áo xanh trầm ngâm một hồi rồi bảo:

– Con hãy đem những việc bị bắt ra sao, thoát thân thế nào, thuật kỹ lại cho ta nghe.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Con xin vâng mệnh.

Rồi nàng đem việc đánh nhau ở bên sông, việc bị bắt vào Hắc Lâm cho đến lúc thoát hiểm, thuật tỉ mỉ một lượt. Nàng biết rõ tài xét việc của người áo xanh nên không dám nói dối nửa câu.

Người áo xanh nghe xong, thốt nhiên tủm tỉm cười nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Con kể không sai một chữ.

Liên Tuyết. Kiều biết rằng đã qua một chặng nguy hiểm nàng nói:

– Nữ nhi dù lớn mật đến đâu cũng không dám dối trá phụ vương một lời.

Người áo xanh nói:

– Vì con lỡ tay bị bắt, suýt hỏng cả kế hoạch toàn bộ của ta. Nếu con điều tra ở lão Mẫn biết được tam bảo giấu đâu thì có thể lấy công chuộc. tội.

Liên Tuyết Kiều lại sợ run, nghĩ thầm:

“Mình chịu khổ mấy năm trời, trải bao phen mạo hiểm gian nan làm con gái lão Mẫn, nhục nhã là thế, nguy hiểm là thế, tưởng không tra ra tam bảo thì cái khố nhục cũng đáng một lời khuyến khích”.

Bỗng người áo xanh buông tiếng cười the thé, thâm độc hỏi:

– Phải chăng lòng con đang hậm hực?

Liên Tuyết Kiều khác nào người bị đánh luôn mấy đòn, bất giác run lên bần bật, vội vàng đáp:

– Nữ nhi chịu ơn phụ vương dưỡng dục cùng giáo huấn, dám có lòng bất phục lời phán quyết của phụ vương.

Người áo xanh khẽ đằng hằng một tiếng rồi nói:

– Con biết thế là được.

Ngừng một giây, y lại nói:

– Đối với ta, ta vẫn giữ một lòng nghiêm khắc. Chỉ có bốn chị em con là hơi nới tay. Nếu quả các con tự mình hối lỗi, không đổi dạ, lòng trung trinh thì tự nhiên ta đối xử với các con một cách đặc biệt. Nhưng lại nếu các con ăn ở hai lòng thì lại bị trừng phạt nặng hơn người khác.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Một khi lệnh phụ vương ban cho, nữ nhi nơm nớp trong lòng, chẳng dám đơn sai, đem thân mình buộc vào pháp lệnh...

Nàng khẽ thở dài nói tiếp:

– Vừa rồi Đông Bình Hầu đem chiếc xiềng vàng của phụ vương vào ban cho y để cột người con lại. Con thấy xiềng cũng như thấy mặt phụ vương, không dám có một chút cử động ngỗ nghịch.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Giả tỷ ngươi không đánh mất thanh kiếm sứ giả thì Đông Bình Hầu dù có được ta ban xiềng vàng cũng không dám thiện tiện lấy ra để động chạm vào người các con.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên ngẩng mặt lên, nước mắt chảy quanh nói:

– Lưỡi gươm sứ giả đã hệ trọng như vậy, nữ nhi xin cùng gã thuộc hạ mới thu được này trở lại Cùng Gia Bang, bất luận thế nào, cố gắng thiết pháp lấy về cho bằng được.

Người áo xanh khẽ lắc đầu không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, hình như đã quen biết thiếu niên này hay đã được gặp ở đâu, nhưng chưa nhớ ra được. Y nhìn hồi lâu thấy có cảm giác hoảng sợ.

Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê chi phối tâm thần, con người trở nên ngơ ngác.

Chàng chẳng lúc nào vui cười mà không khi nào hoảng sợ.

Người áo xanh trừng mắt nhìn chàng thì chàng cũng trừng mắt nhìn lại. Liên Tuyết Kiều ngấm ngầm để ý, thấy vẻ mặt nghĩa phụ thay đổi luôn, hai mắt không ngớt rung động.

Tuy mắt y giống mắt người chết, khiến người ngoài khó mà biết được lúc y có cảm giác kỳ dị. Có điều lúc nào mắt y chuyển động luôn thì đồng thời trong lòng y cũng có nhiều điều nghĩ ngợi lung lắm.

Liên Tuyết Kiều thấy người áo xanh xúc động trong lòng nghĩ thầm:

Trước nay nghĩa phụ gặp việc gì cũng vẫn trầm tĩnh, bất luận là những việc to tát đến đâu cũng ung dung đối phó, không bao giờ lộ ra ngoài mặt. Thế mà phen này tình hình thật khác thường. Hay

gã này có điếu gì liên quan đến nghĩa phụ? Liên Tuyết Kiều còn đang suy nghĩ, bỗng thấy người áo xanh lên tiếng:

– Nào!

Rồi tiến lại trước Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên thấy ớn da gà, bất giác đưa mắt chú ý nhìn người áo xanh. Nàng biết rõ người áo xanh chỉ giơ tay lên một cái là kết liễu xong tính mạng Thượng Quan Kỳ. Y giết người dễ dàng như giẫm chết con kiến, trước khi ra tay lại tuyệt không thấy triệu chứng gì để đối phương nhìn thấy. Vẻ mặt cũng không nổi sát khí, vì bộ mặt y trơ như gỗ. Y tức giận hay mừng vui nét mặt vẫn thế thôi.

Thượng Quan Kỳ tuy thần trí đã bị thuốc mê chi phối, song ngũ quan chưa mất hết tác dụng. Hai mắt chàng chằm chặp nhìn người áo xanh.

Từ lúc khởi đầu cuộc xung đột kịch liệt, Liên Tuyết Kiều có hai ý nghĩ trái ngược nhau:

Nàng không dám phản kháng thần oai của người áo xanh, mà cũng không muốn tính mạng Thượng Quan Kỳ chết một cách vô tội vạ dưới bàn tay y.

Thốt nhiên nàng phát giác ra một điều là anh hùng thiếu niên mặt vàng khê khô đét, tay vượn, lưng ong kia đã xâm chiếm tâm hồn nàng. Lúc bình thường nàng không nhận biết cảm giác này, song đến lúc chàng gặp hoàn cảnh nguy hiểm đến tính mạng thì nàng đau khổ vô cùng Nàng chỉ cần giơ tay lên một cái là Thượng Quan Kỳ lập tức mạnh dạn, bước ra để đánh nhau thí mạng với người áo xanh.

Bình sinh nàng có bao giờ lo lắng cho ai, nên chưa nếm mùi đau khổ đến bản thân khi bận tâm băn khoăn vì người khác.

Người áo xanh từ từ giơ tay phải lên thong thả đặt lên xương sống Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Ngươi có nhận ra được ta không?

Lúc này y chỉ phóng nội lực ở lòng bàn tay ra một cái là lập tức Thượng Quan Kỳ phải giật gân mà chết.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu mơ màng toét miệng ra cười.

Người áo xanh đột nhiên quay đầu lại nhìn Liên Tuyết Kiều và hỏi nàng:

– Gã đã uống nhiều thuốc mê rồi phải không?

Liên Tuyết Kiều dẹp bộ mặt lo âu, cất tiếng đáp:

– Gã này võ công tuyệt cao khó cầm đầu, nên nữ nhi không dám coi thường mà phải cho gã uống một liều rất nặng.

Người áo xanh khẽ nhếch miệng nói:

– Con để gã cùng ta thử mấy chiêu, để xem võ công gã ra sao?

Liên Tuyết Kiều là người thông tuệ khác thường, vừa nghe lời người áo xanh nói đã hiểu dụng ý của y ngay. Nàng nghĩ thầm trong bụng:

Từ lúc nghĩa phụ ta thấy gã này, trong lòng bỗng sinh ra mối nghi ngờ. Có điều mặt gã đã nhồi thuốc cải trang nên người chưa nhận ra được, nên nghĩa phụ mượn cơ hội động thủ để xem đường lối võ công, hoặc giả có thể chứng minh được sự ước đoán chăng. Cứ xem tia mắt sắc nhọn của nghĩa phụ thì gã này tất đã gặp người rồi. Trong khi nghĩ ngợi, Liên Tuyết Kiều nhớ lại trong bọn tân khách đến viếng tang tại Mẫn phủ, có một nhân vật giống như con vượn đi cùng Quan Ngoại Đỗ Thiên Ngạc. Điềm ký ức này khiến cho nàng liên tưởng đến một chàng thiếu niên anh tuấn cùng ngồi với hai người kia một chỗ. Liên Tuyết Kiều tập trung tư tưởng để nghĩ ngợi liên miên, quên khuấy mất, không trả lời câu hỏi của người áo xanh.

Bỗng thấy người áo xanh lạnh lùng hỏi:

– Phải chăng, con sợ ta đánh chết gã?

Liên Tuyết Kiều giật mình, đáp một cách rất khôn ngoan:

– Hài nhi đâu dám để cho thuộc hạ so chiêu với phụ vương.

Liên Tuyết Kiều ngấm ngầm kinh sợ vì nàng biết võ công nghĩa phụ nàng siêu quần xuất chúng. Y đã động thủ với ai thì đối phương không chết cũng bị thương, chưa có ai được yên ổn mà về, Thượng Quan Kỳ võ công cao cường, song quyết không là đối thủ của y. Nàng biết rõ nếu mình hạ lệnh cho Thượng Quan Kỳ động thủ với người áo xanh thì chẳng khác nào xua dê vào miệng cọp.

Nhưng nàng không dám trái lệnh người áo xanh, phải cố trấn tĩnh tươi cười nói đỡ cho chàng:

– Trong bọn thuộc hạ của nữ nhi thì võ công gã này hơn cả. Gã là một thứ đồ dùng đắc lực. Xin phụ vương nhẹ đòn cho.

Người áo xanh nói:

– Ta biết rồi. Con bảo gã động thủ đi!

Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ rồi giơ tay phải lên.

Thượng Quan Kỳ ở trên giường nhảy ngay xuống, rồi nhảy xổ vào người áo xanh đánh ra một chưởng Kim Báo Lộ trảo vào trước ngực. Đó là một chiêu bình thường nhưng chàng vận động cả mười phần kình lực nên uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Hai vai người áo xanh hơi run lên, người y đã nhảy lùi vào nhà đại sảnh.

Thượng Quan Kỳ ra một chưởng chưa trúng, lập tức biến chiêu giơ hai tay lên đỡ ngực phóng mình đuổi theo.

Người áo xanh cất tiếng khen:

– Khinh công giỏi đấy!

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ đứng vững đã phóng chưởng ra phản kích, một luồng kinh lực hung mãnh tuyệt luân đánh ngang trở lại.

Liên Tuyết Kiều thấy người áo xanh phóng chưởng lực ghê gớm thì trong lòng sợ run, lẩm bẩm:

“E rằng gã khó chống nổi chưởng lực này”.

Dè đâu tình hình diễn biến ra ngoài sự tưởng tượng của nàng, Thượng Quan Kỳ xoay hai chưởng ra chiêu Nghinh Vân Phùng Nhật để chống lại một cách cương cường. Hai luồng chưởng lực chạm nhau trên không, xoáy lại như cơn gió lốc.

Người áo xanh lại nói:

– Chưởng lực mạnh đấy!

Rồi thốt nhiên xoay người di dời sang bên tả năm bước.

Thượng Quan Kỳ đuổi sát như bóng theo hình, hai quyền đánh theo thế liên hoàn, như hoa bay trước gió. Chỉ trong chớp mắt chàng đã đánh luôn tám quyền.

Tám quyền này đi liền thành một khối, tuyệt không một khe hở. Người áo xanh không có chỗ nào phản kích, nhưng công lực y rất thâm hậu tuy không phá được thế đối phương mà vẫn phong tỏa giữ kín thế thủ.

Liên Tuyết Kiều nhìn thấy Thượng Quan Kỳ thần dũng lại càng hồi hộp vì võ công chàng càng cao thì người áo xanh càng động sát khí mà chàng khó lòng thoát khỏi độc thủ của đối phương.

Nghĩ vậy nàng cảm giác thấy cuộc sống của Thượng Quan Kỳ là hệ trọng.

Nhưng nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại có cảm giác như vậy. Phải chăng nàng bội phục

Thượng Quan Kỳ là người anh dũng hay chàng là người rất quan trọng để bảo hộ bên mình nàng...

Chương 46: Cuộc Đấu Trí Gay Go Giữa Đường Toàn Và Người Áo Xanh

Lúc ấy người áo xanh cùng Thượng Quan Kỳ đã ngừng cuộc tỷ thí bằng nội lực. Hai người đứng xa nhau chừng mấy thước và cùng phóng ra những chiêu biến hóa kỳ dị để tranh đoạt thượng phong.

Người áo xanh nét mặt vẫn trơ như đá, không lộ vẻ vui mừng hay tức giận, còn Thượng Quan Kỳ thì bị thuốc mê kìm hãm tâm thần, cũng mặt lạnh như tiền.

Hai bên đang động thủ để tranh thắng bại mà thần sắc vẫn không có chút tỏ ra thù nghịch. Những thế chưởng biến hóa vô cùng của hai bên khiến cho Liên Tuyết Kiều chú ý theo dõi.

Bỗng người áo xanh la lên:

– Bảo gã dừng tay thôi?

Liên Tuyết Kiều giơ bàn tay trắng nõn vẫy một cái khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Dừng tay!

Người áo xanh thu chưởng thế lại rồi hỏi:

– Gã họ gì?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Con cũng chưa biết gã họ gì?

Người áo xanh nói:

– Võ công của gã rất kỳ dị, để gã ắt sinh hậu họa.

Liên Tuyết Kiều run lên hỏi:

– Phải giết y ngay bây giờ hay sao?

Người áo xanh trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hiện giờ đang lúc cần người. Bản lãnh gã đủ để chống chọi cả mọi mặt, nên tạm thời phải để gã sống, nhưng trong vòng mười ngày tất phải giết đi để tránh hậu họa.

Liên Tuyết Kiều nói ngay:

– Tuy con bị người Cùng Gia Bang bắt được, may mà chưa đến nỗi bị thương. Xin phụ vương định đoạt việc này.

Người áo xanh toét miệng cười nói:

– Ta đã điều động nhân vật mấy nơi vào sâu đất Trung Nguyên để cố làm rối loạn tai mắt bọn Cùng Gia Bang, khiến bọn chúng phải điều động hết những tay cao thủ đi khắp nơi mà để trống tổng trại Quân Sơn, rồi mình sẽ tụ tập những tay cao thủ đánh một trận là phá hủy được cơ nghiệp của bọn họ, bằng cách thiêu rụi trại Quân Sơn không còn để một viên ngói nào lành lặn. Hành động này tuy không làm cho thực lực mình mạnh lên, nhưng chỉ cốt làm tê liệt mấy tỉnh Trung Nguyên của Cùng Gia Bang. Có điều bọn họ đã nổi tiếng giang hồ mà đánh cho họ phải tàn tạ là việc rất khó.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phụ vương thật là thần cơ diệu đoán, người đời khó lòng dò được.

Người áo xanh nói tiếp:

– Hiện ba chữ Cổn Long Vương tuy người các giới võ lâm đều biết hết.

Nhưng rất ít người biết đến gốc gác của bọn ta. Được như thế cố nhiên là nhờ sức thuốc mê khiến cho bọn thuộc hạ không dám sinh lòng phản bạn. Khi thấy có điều khác lạ là lập tức xử quyết ngay. Đông, Nam, Tây, Bắc bốn vị hầu gia tuy chúng quyền trọng, song những việc cơ mật thì bọn họ vẫn chưa được tham dự, chỉ biết nghe lệnh ta mà thi hành...

Ngừng một lát y lại nói tiếp:

– Mấy năm nay ở Mẫn phủ chắc là cực lắm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đó là bổn phận của con. Đối với ơn đức nuôi dạy của phụ vương dù có muôn thác con cũng chưa đủ báo đền.

Người áo xanh nói:

– Con có quan niệm như vậy thì còn gì bằng. Nhưng trước đây, ta vẫn chủ trương thà mình phụ người chứ không để ai phụ mình. Bất luận tình thân như cha con hay vợ chồng cũng thế.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên cảm thấy một luồng ớn lạnh từ xương sống lên đến đỉnh đầu. Trong lòng bàn tay nàng mồ hôi ra ướt đẫm. Nàng cố gắng nén lòng xúc động để giữ cho thanh âm bình

tĩnh, ráng tạo ra một nụ cười và nói bằng một giọng ôn hòa:

– Phụ vương có điều khi dạy bảo, dù muốn thác con cũng không từ.

Người áo xanh nói:

– Ta muốn con ăn một chút này.. Liên Tuyết Kiều nói:

– Dù là độc dược uống vào đứt hết ruột gan, con cũng xin uống một hơi cạn sạch.

Người áo xanh nói:

– Nếu vậy thì hay!

Đột nhiên y thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc móc hai viên thuốc khác màu nói tiếp:

Hai viên thuốc ta cầm đây màu sắc khác nhau, con vận khí đi rồi uống.

Liên Tuyết Kiều giơ tay ra cầm lấy hai viên thuốc.

Người áo xanh cười nói:

– Hãy đặt xuống.

Liên Tuyết Kiều vội cầm hai viên thuốc đặt trả vào lòng bàn tay của người áo xanh rồi hỏi:

– Phụ vương còn muốn chỉ thị điều chi?

Người áo xanh đáp:

– Hai viên thuốc này đều do chính tay ta chế ra. Một viên phát độc chậm, sau khi uống, nó từ từ thấm vào nội tạng làm cho hư nát, đại khái là sau một năm mới bộc phát ra mà chết, còn viên thứ hai lại tăng gia công lực cho thêm tuổi thọ, bổ ích cho thân thể. Bây giờ ta để hai viên thuốc lên trên bàn bát tiên để con chọn lấy một viên mà uống.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xin tuân lệnh phụ vương.

Người áo xanh quả nhiên đặt hai viên thuốc xuống bàn rồi vừa rảo bước lui vào góc nhà vừa nói:

– Con cứ tự ý chọn thuốc mà uống, không cần phải ngó ta.

Liên Tuyết Kiều đáp ngay:

– Đa tạ phụ vương.

Cặp mắt nàng chú ý hai viên thuốc thì một viên xanh biếc còn một viên trắng tinh. Cả hai viên sáng bóng. Nàng nghĩ mãi rồi đưa tay cầm lấy viên thuốc màu xanh biếc.

Người áo xanh đột nhiên lạnh lùng hỏi:

– Sao ngươi không lấy viên trắng?

Liên Tuyết Kiều trong lòng xúc động, nước mắt chảy quanh, thong thả hỏi lại:

– Thưa phụ vương, viên xanh biếc này phải chăng là thuốc độc?.

Người áo xanh cười ha hả đáp:

– Con hãy nhìn màu sắc nó mà phân biệt.

Liên Tuyết Kiều giơ tay áo lên lau nước mắt tiến lại gần lại nói:

– Ơn đức phụ vương nuôi dưỡng bấy lâu, hài nhi đành không báo đáp được.

Người áo xanh hắng giọng nhưng chưa bảo sao thì Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp:

– Sở dĩ nữ nhi uống viên thuốc này là vì phụ vương đã sinh lòng nghi ngờ nhi nữ. Con lấy cái chết để tỏ rõ lòng trung cang...

Ngừng một lát nàng lại nói:

– Trước khi con chết đi, có mấy lời muốn trình bày lại phụ vương...

Người áo xanh nói:

– Được lắm. Có điều gì con nói đi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phụ vương đối với bốn chị em con tuy đều hết lòng yêu dấu, thế mà người ta cứ đồn rằng:

“Riêng con đây được phụ vương thương hơn hết...” Người áo xanh nói:

– Có thế! Chính ta cũng nghe họ nói vậy.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vì thế hai em con sinh lòng đố ky, lúc nào cũng muốn tìm cách hại con.

Người áo xanh nhìn Liên Tuyết Kiều bằng một con mắt lạnh lùng hỏi:

– Con có lấy làm bất bình về sự phán xét của ta không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Dù con có lớn mật đến đâu cũng không dám căm hờn về sự phán xét của phụ vương. Nhưng con nhận thấy hai cô em tàn nhẫn thái quá. Ai lại vì muốn tranh lòng sủng ái của phụ vương mà coi con như kẻ cựu thù, muốn giết được con mới cam tâm...?

Ngừng một giây nàng lại nói:

– Con vâng lệnh phụ vương ẩn thân tại Mẫn phủ trong mấy năm trời, dù chẳng lập công trạng gì cho lắm, nhưng vẫn chưa xảy ra sự gì lầm lỡ. Bọn Cùng Gia Bang thế lực rất lớn lại bao nhiêu cao thủ. Trong mấy năm con ngấm ngầm nắm giữ mọi việc tại Mẫn phủ, tùy cơ ứng biến, mọi sự trơn tru. Không ngờ đến lúc cuối cùng bị thua về tay Cùng Gia Bang...

Người áo xanh dường như không nhẫn nại được nữa, vẫy tay nói:

– Thôi đừng nói nữa?

Liên Tuyết Kiều vẻ mặt đau khổ, gượng cười, chăm chú nhìn viên thuốc xanh biếc cầm trong tay, há miệng ra, cầm viên thuốc từ từ bỏ vào.

Thượng Quan Kỳ ngẩn ngơ đứng bên Liên Tuyết Kiều, chàng thộn mặt ra mà nhìn đôi má ửng hồng.

Liên Tuyết Kiều đang bỏ thuốc vào miệng thì thốt nhiên người áo xanh lớn tiếng quát:

– Hãy dừng tay!

Liên Tuyết Kiều tựa hồ vẫn còn lưu luyến cuộc đời, nghe người áo xanh quát, đột nhiên dừng tay lại. Người áo xanh từ từ đưa tay ra nói:

– Trả lại cho ta?

Đồng thời y đưa tay phải ra cướp viên thuốc lại nói tiếp:

– Con chọn đúng đấy! Viên thuốc xanh biếc này, trông bề ngoài tường là thuốc độc, song sự thực là một linh đơn Cố Nguyên Bảo Mệnh. Giả tỷ con không do dự gì, cứ bỏ vào miệng nuốt ngay thì sẽ bổ ích cho con rất nhiều.

Lão vừa nói cầm viên thuốc bỏ vào miệng nuốt đi.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

“Mình đoán quả không sai. Viên thuốc này màu sắc thảm đạm mà lại không độc” Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt nàng làm bộ ngạc nhiên, đứng ngây người ra.

Liên Tuyết Kiều từ thuở nhỏ đã đầy sát khí. Những hoàn cảnh biến ảo khôn lường đã nuôi cho nàng thành một tập quán có thể khóc đấy mà lại cười ngay đấy.

Người áo xanh cất viên thuốc trắng đi rồi nói:

– Trước khi chưa rõ hết mọi hoàn cảnh, thì khó mà phán xét được công, tội của con. Bây giờ hãy tạm dẹp việc này lại, chờ bao giờ ta xét rõ chân tướng rồi sẽ liệu.

Người áo xanh đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Nhờ võ công, gã này có thể để trọng trấn một nơi, nhưng có điều đáng tiếc là không thể giữ gã lâu được. Hiện giờ đang lúc cần người, chờ cho việc xong rồi sẽ giết đi. Con đưa gã đi ngay một nơi...

Đột nhiên người áo xanh nói nhỏ đi. Liên Tuyết Kiều vốn biết nghĩa phụ có tính đa nghi, nghiêm khắc, nàng liền chú ý lắng tai nghe. Quả nhiên người áo xanh dùng phép truyền âm nhập mật nói:

– Ta đã điều động nhiều tay cao thủ tụ tập tại Trung Nguyên, dẫn dụ những tay cao thủ Cùng Gia Bang đi vào con đường sai lạc.

Bất thình lình có tiếng bước chân rất cấp bách, rồi thấy một đại hán tay cầm đơn đao hấp tấp chạy vào đại sảnh, đứng sững trước cửa. Gã đưa mắt nhìn người áo xanh rồi quay mặt lại nói với Liên Tuyết Kiều:

– Bẩm quận chúa! Có người tự xưng là Đường Toàn bên Cùng gia Bang đến thăm quận chúa.

Gã này tuy thuộc hạ Cổn long Vương, nhưng chưa rõ vị thủ lãnh của người cầm đầu mình là ai, nên không biết mặt người áo xanh.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn người áo xanh rồi hỏi đại hán:

– Bọn họ có mấy người?

Đại hán đáp:

– Cả thảy bốn người, kể cả gã đánh xe.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thôi được! ra mời họ vào đây!

Đại hán vâng lời trở gót đi ra.

Người áo xanh khẽ bảo Liên Tuyết Kiều:

– Ta từng nghe tiếng đã lâu, gã Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn bên Cùng gia bang là người túc trí đa mưu. Hắn đến đây tất có việc gì.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phụ vương có muốn hội kiến hắn không?

Người áo xanh nói:

– Không cần. Ta ẩn ở trong này để nghe hắn nói với con những gì.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xem ra thì gã Đường Toàn này không biết võ công, những người tùy tùng hộ vệ cho hắn hắn là những tay cao thủ Cùng gia bang.

Người áo xanh ngoác miệng ra cười nói:

– Con cứ hội kiến với hắn, thử xem hắn nói gì?

Nói xong y ẩn vào sau nhà.

Liên Tuyết Kiều thở phào một cái, từ từ đi ra cửa nhà đại sảnh, ngẩng lên trông đám mây trắng lơ lửng bên trời, trong lòng cực kỳ bối rối.

Tiếng bước chân lạo xạo đã vào tới nơi. Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thấy Tiêu Dao Tú Tài khăn đóng áo lam đi trước. Theo sau lão là hai người thiếu niên diện mạo thanh tú lưng đeo bảo kiếm.

Đường Toàn còn ở đằng xa đã thi lễ, tiếng nói sang sảng:

– Tại hạ đến đây đột ngột, làm kinh động quận chúa.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Kể ra ngươi cũng lớn mật đó!

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp bằng một câu sáo ngữ:

– Hai nước giao tranh không chém sứ giả. Tại hạ tới đây tuyệt không có ác ý gì cả.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình nói:

– Ai không chém sứ giả là người ấy tốt đó. Mời sứ giả vào trong sảnh đường.

Đường Toàn thủng thỉnh bước vào, tự động ngồi ngay xuống ghế bành. Hai gã thiếu niên đeo kiếm dừng hai bên.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn hai gã thiếu niên, cười lạt nói:

– Người ỷ vào sức hai gã này mà dám thiện tiện vào nơi đầm rồng hang cọp thì lại càng to gan lắm.

Đường Toàn cười đáp:

– Tại hạ nào phải đến đây để gây sự?

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt tròn xoe rồi cười hỏi:

– Ngươi có việc gì hay đến đây để tìm ta.

Đường Toàn đưa mắt ngó Thượng Quan Kỳ, không đáp ngay câu hỏi của Liên Tuyết Kiều, nói sang chuyện khác:

– Vị này trúng độc nặng lắm nhỉ?

Liên Tuyết Kiều vẫy tay khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Ngươi ra giữ cửa lớn đi?

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy ra đứng trước cửa nhà đại sảnh quay mặt vào, để giữ lối ra.

Hai gã thiếu niên đeo kiếm đứng bên Đường Toàn đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Đường Toàn rút quạt ở cổ áo ra phe phẩy nói:

– Liên cô nương cũng tin rằng tại hạ vào nơi đầm rồng hang cọp ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Dù ngươi có phải thông reo là lưỡi, nước chảy là tài thì bữa nay muốn yên lành ra khỏi đất này tưởng cũng khó lòng.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang đã bao vây tòa viện này, tại hạ chỉ ra lệnh một tiếng là bốn mặt tám phương sẽ đánh ập vào ngay.

Liên Tuyết Kiều không khỏi chột dạ, song ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nói:

– Ta lại sợ rằng ngươi không đủ thì giờ để hạ lệnh.

Ngừng một giây, nàng nói tiếp:

– Ngươi hãy nói cho ta biết đến đây có việc gì rồi sẽ xem ai hạ ai?

Đường Toàn vẫn phe phẩy cây quạt, nói:

– Tại hạ muốn vào đây để hỏi cô nương về tin tức một người.

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:.

– Ai?

Đường Toàn đáp:

– Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều cau mày hỏi:

– Ngươi muốn yết kiến Cổn Long Vương?

Đường Toàn đáp:

– Đúng thế. Tôi muốn yết kiến y để chứng thực một điều.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Điều gì?

Đường Toàn nói:

Tôi vẫn nghĩ trong bụng, y là một nhân vật dị thường tung hoành thiên hạ, chẳng biết có đúng không?

Liên Tuyết Kiều cả cười nói:

– Ngươi có biết lề lối muốn yết kiến Cổn Long Vương phải thế nào không?

Đường Toàn đáp:

– Xin cô nương chỉ giáo cho.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Muốn được vào yết kiến Cổn Long Vương chỉ có hai đường. Một là xen vào đầu hàng để làm môn hạ, suốt đời hết dạ trung thành. Còn điều thứ hai thì vỏn vẹn chỉ có hai chữ “Chịu chết.” Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Điều đó tại hạ e rằng cô nương không tác chủ được. Cả hai đường lối này, Đường mỗ đều không muốn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi đã không muốn thì đừng yết kiến Vương gia nữa là hơn.

Đường Toàn nói:

– Tôi nhất định hội kiến với y.

Liên Tuyết Kiều run lên, cả giận nói:

– Cổn Long Vương là nhân vật thế nào, mà bất luận để kẻ nào vào cầu kiến cũng được?

Đường Toàn cười lạt nói:

– Cô nương đừng vội nóng tính. Nếu Đường mỗ đoán không lầm thì Cổn Long Vương hiện nấp trong khe nhà kia.

Liên Tuyết Kiều không quay đầu lại, vẫn thản nhiên cười lạt nói:

– Trên chốn giang hồ thường đồn đại ngươi là người túc trí đa mưu nhưng chưa từng thấy ai nói võ công ngươi hơn người.

Đường Toàn cười nói:

– Văn tài võ học đều rất được việc. Trong thiên hạ không nhất định chỉ có võ công mới giải quyết được mọi việc.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay bảo Thượng Quan Kỳ.

– Lại đây! Ngươi lại cho y nếm mùi đi?

Thượng Quan Kỳ nhìn theo tay Liên Tuyết Kiều từ từ bước lại.

Hai chàng thiếu niên tuấn tú đứng bên hộ vệ cho Đường Toàn đột nhiên tiến ra hai bước để chắn phía trước Đường Toàn. Ánh hào quang lóe lên, hai gã đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

Bỗng nghe một thanh âm lạnh như băng truyền ra:

– Hãy dừng tay!

Liên Tuyết Kiều không cần quay đầu lại cũng hiểu thanh âm đó là ai, liền khoát tay lớn tiếng bảo Thượng Quan Kỳ:

– Ngươi hãy lùi lại!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều một cái rồi lui.

Đường Toàn ngoảnh lại xem thấy một người mặc áo xanh đứng trước cửa hậu đường, bộ mặt trơ như đá không lộ vẻ chi hết. Người này không có vẻ gì khác lạ, ngũ quan cũng ngay ngắn, chỉ có bộ mặt như người chết rồi, khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình.

Đường Toàn từ từ đứng lên, khẽ bảo hai gã thiếu niên chống kiếm đứng bên mình:

– Các ngươi hãy lui ra ngoài đại sảnh chờ ta!

Hai gã do dự một chút rồi thu kiếm lui ra ngoài đại sảnh.

Chỉ trong chớp mắt, tại nhà đại sảnh chỉ còn lại hai người là Tiêu Dao Tú Tài cùng người áo xanh.

Đường Toàn từ từ gấp quạt lại, thò tay vào bọc rút cây đoản kiếm ra khom lưng nói:

– Sư huynh lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ? Tiểu đệ đem kiếm đến trả đây.

Người áo xanh liếc mắt nhìn thanh đoản kiếm rồi từ từ bước lại ngồi xuống ghế bành hỏi:

– Ai là sư huynh ngươi?

Đường Toàn đáp:

– Cổn Long Vương chứ ai?

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

– Trừ sư huynh ra thì trên cõi đời này tiểu đệ chưa thấy ai dựng nổi một thứ oai quyền thần bí.

Người áo xanh ngoác miệng ra cười, nói:

– Ta cũng nghe tiếng Đường Toàn bên Cùng Gia Bang từ lâu. Bữa nay may mà được gặp.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh tuy đã dùng bộ mặt giả rất khéo léo để che dấu chân tướng, nhưng không sao biến cải được thanh âm mà tiểu đệ đã từng nghe từ thuở nhỏ.

Người áo xanh lẳng lặng chưa trả lời thì Đường Toàn lại cười nói:

– Trước hết xin sư huynh hãy cất lưỡi gươm sứ giả này đi, rồi tiểu đệ hãy dùng tạm đại lễ để tham bái sư huynh.

Người áo xanh thốt nhiên trừng mắt có lộ khí, lạnh lùng nói:

– Ta chỉ giơ tay một cái là giết chết được ngươi ngay!

Đường Toàn vẫn ung dung cười nói:

– Sư huynh mà ra chưởng đánh chết tiểu đệ thì cách dùng chất độc hoặc dùng mưu trí không còn ai sánh kịp nữa, có thể một ngày dựng nên nghiệp bá trong võ lâm, nhưng sư huynh sẽ phải hối hận là không tìm được kẻ đối thủ, làm mai một cái tài hoa tuyệt thế của sư huynh đi.

Người áo xanh bật tiếng cười the thé, nói:

– Không trách gần đây oai danh Cùng Gia Bang lừng lẫy trong đám giang hồ, thì ra trung gian có người tác quái.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ tính sai một nước cờ, nên tiếng tăm không bằng sư huynh...

Người áo lanh lạnh lùng ngắt lời:

– Ngươi đừng tưởng đem tình cố hữu ra lung lạc ta. Dù ngươi có ngọn lưỡi như Tô Tần, cũng đừng hòng chuyển dộng được tấm lòng sắt đá của ta.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Hiện nay trên cõi đời này chỉ còn một mình ngươi có thể so đo về mưu với ta được. Giết ngươi rồi, ta sẽ làm nghiệp bá trong võ lâm.

Y vừa nói vừa bước lại gần Đường Toàn.

Tiêu Dao Tú Tài càng lộ vẻ ung dung phe phẩy cái quạt cười nói:

– Sư huynh nén cơn giận để nghe tiểu đệ nói hết rồi sẽ giết cũng chưa muộn mà.

Người áo xanh từ từ giơ tay giục:

– Ngươi nói đi!

Đường Toàn đưa mắt nhìn bàn tay người áo xanh giơ lên cười nói:

– Chúng ta cùng học một thầy, sư huynh đã biết sức tiểu đệ trói gà không chặt, nếu sư huynh muốn giết đệ thì chỉ trở tay một cái là xong...

Người áo xanh đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Đó là ngươi đến đây chịu chết sao còn trách ta độc thủ?

Đường Toàn nói:

– Sư huynh đã biết tư cách của đệ:

Bình sinh không làm việc mạo hiểm.

Tiểu đệ đã dám tương hội với sư huynh cũng biết chắc sư huynh sẽ giết đệ.

Người áo xanh nói:

– Dù người có điều động hết những tay tinh nhuệ Cùng Gia Bang, cũng chẳng làm trò gì được ta.

Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt nói lớn:

– Xin sư huynh hãy lùi lại hai bước, tiểu đệ có một vật hộ thân, xin lấy ra cho sư huynh coi.

Người áo xanh thấy Đường Toàn nói bằng giọng trang nghiêm bất giác lùi lại một bước, Đường Toàn lạnh lùng nói:

– Xin sư huynh lùi lại hai bước nữa.

Lão ngừng một lát lại nói:

– Nếu tiểu đệ và sư huynh cùng chết thì trong vòng năm trên chốn giang hồ không ai dám cản trở mưu đồ bá nghiệp trong võ lâm.

Người áo xanh theo lời lùi lại hai bước song bàn tay phải giơ lên vẫn chưa hạ xuống. Y nói:

– Ta phóng chưởng lực ra không trung dù tấm bia, phiến đá cách xa mười bước cũng phải tan tành, cái thân thể bằng tương bằng thịt của ngươi tất là không chống nổi. Cái bàn tay ta giơ lên đây đã vận đủ mười hai thành công lực và như mũi tên trên giây cung rồi, không phóng ra cũng không được nữa.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Sư phụ lúc lâm chung đã dặn tiểu đệ là hai mươi năm sau giữa hai anh em ta sẽ có một cuộc xung đột. Hỡi ôi! Không ngờ sư phụ quả nhiên đúng thật!

Người áo xanh nói:

– Nếu sư phụ có tài tiên tri đã không thu ta làm đồ đệ.

Đường Toàn nói:

– Sư phụ nghiên cứu cả trời lẫn người, thông hiểu độ số. Những lời người khuyến cáo tiểu đệ nhất nhất đều linh nghiệm.

Ngươi áo xanh ngoác miệng ra nói:

– Người chớ nói hồ đồ.

Đường Toàn lạnh lùng nói tiếp:

– Sư phụ hiểu tâm địa sư huynh hẹp hòi, trên đầu có một cái xương phản nghịch, nên tuy là người rất cơ biến, song thủ đoạn rất độc ác và trở nên một người thâm hiểm nhất đời. Lúc cơ nghiệp của sư huynh tạm ổn thì người thứ nhất mà sư huynh muốn giết là tiểu đệ đây.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Sư phụ đoán đúng đó.

Ngừng một lát y lại nói:

– Tài trí của ngươi đã khiến ta đem lòng đố kị mà muốn giết ngươi từ lâu chứ không phải mới bây giờ. Có điều ngươi ẩn náu vào trong bọn Cùng Gia Bang nên chưa có cơ hội đó thôi. May sao bữa nay ngươi lại tự dẫn xác đến đây.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ tuy không có ý ám hại sư huynh, nhưng vẫn để ý đề phòng. Nếu đệ không bố trí đâu đó thì đã không dám đến đây cùng sư huynh hội kiến.

Người áo xanh nói:

– Trong giới võ lâm hiện nay, ngươi là một chướng ngại vật rất lớn trong công cuộc xây dựng bá nghiệp của ta. Không giết ngươi đi thì ta ngủ không ngon giấc, ăn không ngon miệng. Bất luận ngoài tòa nhà này ngươi có bố trí thiên la, địa võng gì gì đi nữa, ta cũng không bỏ ý định giết ngươi đâu. Có điều ta còn nghĩ lại chút tình đồng môn ngày trước, nên phá lề luật để ưu đãi ngươi hơn người khác một bậc. Ta cho ngươi được nói hết những điều tâm nguyện và tự chọn lấy cách chết.

Y thò tay cởi sợi dây sắc xanh trên lưng ra, quăng một cái lên xà nhà, còn một đầu kết thành cái thòng lọng để gần bên ghế bành. Y lại thò vào bọc lấy ra một thanh đoản kiếm đặt trên bàn, rồi nói:

– Tùy ý ngươi chọn lấy cách chết hoặc thắt cổ hoặc dùng kiếm. Lưỡi kiếm này đã bôi thuốc độc, hễ gặp máu là ngưng trệ ngay rồi đứt mạch máu ra mà chết.

Nếu ngươi tin lời ta khuyên bảo thì nên dùng kiếm tự sát là hơn, vì cách này giảm bớt được sự đau đớn về da thịt.

Nói xong y từ từ lui lại hai bước rồi nói tiếp:

– Ta để cho ngươi một khoảng thời gian uống cạn tuần trà để lựa chọn. Nếu ngươi không tự mình ra tay thì đừng trách ta động thủ.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn nhíu cặp lông mày đưa mắt nhìn thòng lọng và thanh bảo kiếm rồi nói:

– Sư huynh có thể bỏ lớp da trên mặt để tiểu đệ được nhìn chân tướng sư huynh một lần cuối cùng nữa chăng?

Người áo xanh trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Được lắm!

Y đưa tay quét một cái, bộ mặt quái lạ như mặt chết trôi đột nhiên biến mất để lộ bộ mặt đỏ tía, hai bên má đều có vết sẹo to tướng rất khó coi.

Đường Toàn đột nhiên quỳ xuống, buồn rầu nói:

– Tiểu đệ cùng sư huynh học một thầy trong mười năm trời, kể cả lần này nữa mới là hai đã được

nhìn bản tướng sư huynh.

Một thanh âm lạnh lẽo ngắt lời:

– Lần này là lần cuối cùng rồi đó!

Đường Toàn ngẩng lên nhìn thì bộ mặt đỏ tía nhưng xấu xa đã đột nhiên biến mất. Người áo xanh lại đeo mặt nạ vào rồi. Bộ mặt trơ như gỗ lại hiện ra.

Đường Toàn từ từ đứng lên đảo mắt nhìn người áo xanh rồi xoay tay lại cầm thanh kiếm sắc vàng.

Người áo xanh cười nói:

– Rút kiếm ra đi!

Đường Toàn rút kiếm ra, ánh kiếm xanh lòe lóa mắt rồi hỏi:

– Sư huynh đã bôi lưỡi kiếm này bằng thuốc độc?

Người áo xanh đáp:

– Không những bôi thuốc độc rất nặng mà còn sắc bén dị thường. Ngươi chỉ khẽ chí mũi kiếm vào da là trúng độc chết ngay, không phải đau đớn gì cả.

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu đệ đã biết thứ thuốc này chạm vào máu là sưng lên ngay, không phải đau đớn gì.

Người áo xanh tựa hồ không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi:

– Ngươi có chịu chết hay không?

Đường Toàn tay trái cầm thanh kiếm vàng tay phải móc một cái hộp ngọc sắc trắng từ trong bọc ra nói:

– Sư huynh đã biết vật báu này chưa?

Người áo xanh vừa trông thấy hộp ngọc đã hỏi ngay:

– Có phải trong hộp này đã cất di vật của sư phụ là Thiên Giản Tục Thiên không?

Đường Toàn cười đáp:

– Sư huynh đoán đúng đó!

Người áo xanh nói:

– Ngươi đặt hộp ngọc xuống rồi lùi lại ba bước.

Đường Toàn theo lời đặt hộp ngọc xuống vừa lui lại vừa nói:

– Lúc sư phụ lâm chung, giao hộp này cho tiểu đệ có dặn rằng:

Khi nào tiểu đệ đối diện sư huynh thành kẻ thù nghịch thì để cho sư huynh mở hộp. Trong Thiên Giản Tục Thiên này đã chép rõ những biện pháp để đối phó với sư huynh.

Người áo xanh lạnh lùng hỏi:

– Ngươi đã mở hộp ra xem bao giờ chưa?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Sư huynh tuy đã vô tình, song tiểu đệ không dám bất nghĩa nên chưa bao giờ mở rạ..

Người áo xanh nói:

– Ngươi cũng tự phụ là bậc tài hoa, hẳn đã đem sở học của mình so hơn kém với ta?

Đường Toàn nói:

– Nay anh em đồng đạo đã chống đối nhau, như nước với lửa, tất nhiên tiểu đệ cũng phải đứng lên đi ra.

Người áo xanh nói:

– Nếu thế thì ngươi giỏi thật.

Rồi vung tay phải điểm cách không. Đường Toàn khẽ rú lên một tiếng, rồi không thể tự chủ được, phải lùi lại hai bước. Cây quạt bên tay trái rớt xuống đất, cánh tay nhũn ra rồi rũ xuống. Trên trán toát mồ hội nhỏ giọt, ông cố chịu đau nói:

– Công lực của sư huynh càng ngày càng thâm hậu, ngón điểm cách không đã làm trật xương tay tiểu đệ ra rồi.

Người áo xanh ngoác miệng ra cười nói:

– Ta muốn hai tay hai chân ngươi đều gãy hết.

Đường Toàn tựa hồ không chống nổi được nữa cố nhích đi hai bước sang bên rồi ngồi xuống ghế

gỗ. Người áo xanh hình như sinh lòng bất nhẫn, tay phải đã giơ lên lại từ từ hạ xuống.

Đường Toàn phát ho lên mấy tiếng, giơ tay áo lên lau mồ hôi trán nói:

– Trong hộp ngọc này có đựng Thiên Giản Tục Thiên hay không, tiểu đệ cũng chưa rõ vì chưa mở ra bao giờ. Vậy sư huynh thử mở ra xem.

Người áo xanh cặp mắt lộ sát khí, cười lạt nói:

– Bất luận ngươi nói thế nào thì nói, nhưng vẫn không làm xúc động nổi tấm lòng trắc ẩn của ta.

Nói xong giơ tay lên phóng chỉ điểm ra.

Bản năng tự vệ của Đường Toàn thúc dẩy hai chân ông đạp mạnh một cái, cả người lẫn ghế cũng lăn đi.

Người áo xanh vừa điểm ra một chỉ vừa nhảy lại. Chân phải y đạp lên ngực Đường Toàn lạnh lùng nói:

– Chúng ta tuy có nghĩa đồng song trong mười năm, nhưng tình thế hiện giờ không thể nhân nhượng được nữa. Nếu bữa nay ta để ngươi sống thì không tránh khỏi mối hậu hoạn về sau...

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Nếu sư huynh chỉ phát chưởng cách không thì hoặc giả tiểu đệ chỉ có cách ngồi để đợi chết, song sư huynh lại sấn đến đạp vào người tiểu đệ thì thật là một cử động bất trí.

Đường Toàn đáp:

– Vì lúc sư huynh bước lại gần đã bị tiểu đệ hạ thủ ám toán.

Gã áo xanh nói:

– Ngươi lại nói nhăng rồi!

Đường Toàn nói:

– Trước nay tiểu đệ không nói nhăng bao giờ, hẳn sư huynh cũng đã biết.

Người áo xanh hỏi:

– Ngươi có gì chứng minh là ta đã bị ngươi ám toán không?

Đường Toàn đáp:

– Sư huynh hãy vén tay áo bên trái lên mà coi.

Người áo xanh trầm ngâm giây phút rồi quả nhiên vén áo lên xem rất kỹ nhưng chẳng thấy gì, bất giác cả giận đã toan nổi hung thì thốt nhiên cảm thấy chân phải mình đang đạp trên ngực Đường Toàn bỗng tê nhói.

Đường Toàn cả cười nói:

– Tiểu đệ chẳng hiểu gì về võ công, sư huynh đã biết rồi đấy?

Người áo xanh hỏi:

– Mấy chục năm nay chưa gặp nhau, ai mà biết được trong thời gian đó ngươi có học võ công hay không?

Đường Toàn nói:

– Dù tiểu đệ có học chăng nữa cũng khó lòng kịp sư huynh trong muôn một.

Người áo xanh nói:

– Thế thì ngươi cũng tự biết mình vậy.

Đường Toàn nói:

– Nhưng về phương diện tâm cơ cùng trí mưu thì sư huynh hãy còn thua tiểu đệ một bậc.

Người áo xanh chỉ đằng hắng chứ không nói gì.

Đường Toàn cố nhịn đau nói tiếp:

– Giả tỷ sư huynh không chịu nghe lời tiểu đệ vén tay trái lên thì tiểu đệ quyết nhiên không thể ám toán chân phải sư huynh được.

Người áo xanh từ từ nhấc chân đạp trên ngực Đường Toàn ra, hỏi:

– Ngươi ám toán ta bằng gì?

Đường Toàn không trả lời vào câu hỏi. Ông nói:

– Tiểu đệ không hiểu võ công, không biết vận động chân khí để trị nội thương. Sư huynh hãy đem xương bả vai tiểu đệ lắp vào tay cho ăn khớp được không?

Người áo xanh chụp lấy vai Đường Toàn nắn mạnh một cái. Đường Toàn rú lên một tiếng mình

mẩy mồ hôi ướt đẫm. Người áo xanh giục:

– Bây giờ ngươi nói đi!

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Anh em mình lâu năm không gặp, bữa nay mới được trùng phùng, kể cũng là một sự vui mừng lớn trong đời người, há nỡ bỏ qua.

Người áo xanh hỏi:

– Ngươi muốn điều chi?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ muốn bồi tiếp sư huynh mấy chén rượu.

Người áo xanh nói:

– Ngươi không sợ ta bỏ thuốc độc vào rượu?

Đường Toàn nói:

– Chính vì tiểu đệ không nỡ sống một mình ở đời, rất muốn được cùng chết với sư huynh.

Lời nói hai bên đều sắc bén, chẳng khác chi vỏ quít dày gặp móng tay nhọn.

Hai người nguyên trước cùng học một thầy, trong lòng đều để lại những ký ức sâu xa. Ấn tượng năm xưa càng tăng gia mối đố kỵ giữa đôi bên.

Người áo xanh lẳng lặng ngẫm nghĩ một hồi rồi hỏi:

– Sư phụ đã truyền cho ngươi những điều bí mật mà không truyền cho tạ..?

Đường Toàn cười nói:

– Sư huynh đã biết võ rồi mới nhập môn. Sư phụ tiếc tài của sư huynh mà truyền tuyệt kỹ cho. Sư huynh đã được tận hưởng những môn võ công của sư phụ.

Suốt trên cõi đời này khó tìm ra được một người thứ hai có bản lĩnh bằng sư huynh.

Người áo xanh nói:

– Về dùng chất độc và mưu lược chắc là sư phụ đã truyền cho ngươi hết?

Đường Toàn nở một nụ cười thần bí nói:

– Mười năm trước đây tiếng tăm Cổn Long Vương mới nổi lên, tiểu đệ đã ngờ ngay là sư huynh mà bữa nay mới chứng thực được tiểu đệ đoán không sai.

Người áo xanh nói:

– Giả tỷ ngươi cũng len lỏi vào bước giang hồ sớm hơn, thì thế lớn trong thiên hạ đã chia làm hai ngôi bá chủ, nhưng ngươi ra đời chậm mất mười năm.

Hiện nay những tay cao thủ trong đám giang hồ đã bị ta giết gần hết, khắp thiên hạ không còn ai là địch thủ với ta nữa.

Đường Toàn nói:

– Hai vị Lung, Á bên Cùng Gia Bang võ công trác tuyệt có thể ngang sức với sư huynh. Hơn nữa, tiểu đệ đã tuyển cho Cùng Gia Bang được Bát Anh và Tứ Thập Bát Kiệt. Tuy cơ nghiệp sư huynh đã hơi vững vàng, nhưng vì thiên tính hay nghi ngờ nên khó thu phục được lòng người. Sư huynh chỉ hoàn toàn trông cậy vào những cuộc tàn sát thảm khốc cùng chất độc rùng rợn để tạo nên quyền thế lớn lao. Nếu bọn họ tìm được thuốc giải tất không liều mạng vì sư huynh nữa đâu.

Người áo xanh nói:

– Phóng tầm mắt mà coi thì dưới thế gian này có hai người giải được chất độc của ta là ngươi và ta mà thôi. Cho nên ngươi đã ở trong tay ta thì khó mà ra khỏi chốn này.

Đường Toàn phe phẩy cái quạt nói:

– Đúng thế! Bữa nay sư huynh chỉ giơ tay một cái là tiểu đệ phải chết ngay.

Nhưng sau khi tiểu đệ chết trong vòng ba giờ thì sư huynh cũng xuống suối vàng bầu bạn với tiểu đệ.

Người áo xanh nói:

– Ta không tin ngươi ám toán được ta. Huống chi ta đã vận chân khí để bít kín các huyệt đạo chân phải lại. Cùng lắm ta chỉ chặt một chân đi là xong.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu tiểu đệ không có biện pháp để kiềm chế sư huynh thì quyết không dám đến đây một mình.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Hiện giờ chỉ có hai biện pháp để giải quyết cuộc tranh luận giữa chúng ta.

Người áo xanh hỏi:

– Biện pháp gì?

Đường Toàn đáp:

– Ngày Âu Dương Thống bang chúa Cùng Gia Bang thỉnh tiểu đệ, tiểu đệ đã nói rõ chi giúp ông ta trong mười năm. Đến nay chỉ còn một tháng nữa là hết hạn...

Người áo xanh ngắt lời:

– Nếu ngươi chịu bỏ chốn giang hồ đi tìm thú lâm tuyền thì không những giữ được hòa khí giữa chúng ta mà tiểu huynh xin hết sức xây dựng cho sư đệ một tòa tẩm cung hạng nhất thiên ha.....

Đường Toàn nói tiếp:

– Nếu sư huynh cùng tiểu đệ đi ẩn dật với nhau, rũ tay ra khỏi chốn võ lâm thì chỉ nhà tranh, mành trúc, tiểu đệ cũng đủ mãn nguyện lắm rồi.

Người áo xanh cười lạt ngắt lời:

– Xem chừng hai ta đây tất phải có một người chết...

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ e rằng chết cả hai chứ không phải một. Có điều kẻ trước người sau mà thôi. Tiểu đệ có chết trước thì thi thể chưa kịp lạnh, sư huynh cũng hết sống rồi...

Đường Toàn thở dài nói tiếp:

– Thực ra tiểu đệ không có lòng chống đối lại sư huynh.

Người áo xanh nói:

– Ngươi mà không có lòng chống đối lại ta, tức là tham luyến oai quyền.

Vậy ngươi bỏ Cùng Gia Bang đến với ta, ta sẽ giao cho trọng trách. Nếu hai ta cùng đồng tâm hiệp lực thì việc làm bá chủ võ lâm dễ như trở bàn tay.

Đường Toàn nói:

– Từ cổ chí kim, nhân tài bao giờ cũng có nhiều người, chưa một ai là độc chiếm ngôi bá chủ võ

lâm để truyền lệnh cho khắp thiên hạ được. Một người xưng hùng xưng bá thì biết bao nhiêu người phải thân nát nhà tan. Lúc sư phụ lâm chung, người quết nước mắt mà để lời di chúc cho tiểu đệ không được thõng tay ngồi nhìn, để mặc cho sư huynh gây nên bao nhiêu cảnh giết chóc cực kỳ thảm khốc.

Người áo xanh lớn tiếng nói:

– Ngươi mồm năm miệng mười kêu ta bằng sư huynh thì phải hiểu thứ bậc lớn nhỏ. Trong võ lâm đáng trọng nhất là bề bậc, thế mà ngươi dám không coi người tôn trưởng vào đâu, ra điều dạy cả ta.

Đường Toàn chắp tay nói:

– Khi nào tiểu đệ dám phạm thượng, thực ra là tiểu đệ không dám trái lời di huấn của sư phụ.

Người áo xanh nói:

– Ngươi giở tài miệng lưỡi nói quanh, ta tin thế nào được?

Đường Toàn nói:

– Nếu tiểu đệ bên mình mang di mệnh của ân sư, thì sư huynh có chịu làm theo không?

Người áo xanh trầm ngâm một rồi nói:

– Ta không tin rằng ngươi lại có di mệnh của ân sư.

Đường Toàn tủm tỉm cười, thò tay vào bọc, lấy ra một phong gói kín bằng lụa trắng đưa cho người áo xanh.

Người áo xanh từ từ mở ra, trên mảnh lụa, quả có bút tích của sư phụ. Mấy hàng chữ trong thư như rồng bay phượng múa.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh xem thủ bút của sư phụ đây, chắc không còn bảo tiểu đệ giả mạo nữa.

Người áo xanh xem qua một lượt rồi đút vào bọc, lạnh lùng nói:

– Nếu chỉ có tờ di mệnh này thì ta chưa hết nghi ngờ, hẳn sư phụ còn có tín vật khác nữa?

Đường Toàn nói:

– Quả có tín vật nhưng tiếc rằng tiểu đệ không giắt bên mình. Nếu sư huynh phóng chưởng đánh chết đệ ngay thì không thể lấy được nữa. Người áo xanh cặp mắt lại lộ sát khí nói:

– Ngươi dám một mình mạo hiểm đến đây hội kiến với ta hẳn là đã chuẩn bị. Ngươi tự tin rằng ta không dám giết ngươi ư?

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ đến đây đã cầm chắc cái chết trong tay.

Người áo xanh nói:

– Thế thì được? Ta cho ngươi được như nguyện.

Đường Toàn thốt nhiên thở dài, tuôn đôi dòng lệ, nói:

– Lúc tiểu đệ đến đây là đã biết khó lòng khuyên giải được sư huynh.

Nhưng nghĩ tình đồng song hơn mười năm trời, tiểu đệ không nỡ ngồi nhìn...

Người áo xanh buông tiếng cả cười nói:

– Bậc đại trượng phu coi nước mắt quý như vàng, há để lúc nào cũng đổ ra.

Nếu ngươi dã biết không còn hy vọng thoát chết thì nên sớm liệu mình đi là hơn.

Dù ta có phải chặt đi một bên chân cũng đành. Bữa nay không thể không giết ngươi được.

Đường Toàn biến sắc, lau nước mắt nói:

– Sư huynh cố tình bức bách, tiểu đệ không thể không thi hành lời di chúc của ân sư.

Người áo xanh thách thức:

– Dù bao nhiêu tay cao thủ Cùng Gia Bang đã đến vây bọc tại sảnh đường này, đã làm gì nổi ta.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh chớ vội khoe mình. Đã là người hiểu võ công thì nên vận khí để kiểm tra lại xem trong mình đã thấy gì khác chưa?

Người áo xanh nói:

– Cần gì mà phải kiểm tra. Ta đã biết bên chân phải bị ngươi ám toán rồi.

Nhưng ngươi quên rằng lúc ta vừa bị thương đã vận khí để bít kín những huyệt đạo rồi.

Người áo xanh lại cả cười nói tiếp:

– Ngươi tưởng ta vận nội công để thí nghiệm làm cho chất độc chạy vào tâm tạng. Thế thì ngươi chưa biết ta là hạng người nào mà còn mắc lừa ngươi.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh mưu trí ghê thật! Tiểu đệ bội phục lắm!

Người áo xanh đảo mắt nhìn chiếc hộp ngọc đặt trên bàn hỏi:

– Trong hộp này có Thiên Giản Tục Thiên thật không?

Đường Toàn đáp:

– Sư huynh mở ra mà coi sẽ biết, tiểu đệ không nói dối.

Người áo xanh nói:

– Sư phụ đã truyền vật này lại cho ngươi để chế phục ta, sao ngươi còn trao lại cho ta?

Đột nhiên y dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

– Hiện giờ ta chưa được rảnh để mở hộp ra coi. Ngươi hãy yên tâm chịu chết đi. Bất luận trong hộp đựng gì thì ta cũng không nén nổi tính hiếu kỳ, tất phải mở xem. Dù là trong hộp này đựng một vật có thể làm chết ta ngay tức khắc cũng đành.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh chớ tự khoe mình thông minh phá hủy hộp ngọc này đi mà phải ân hận suốt đời đó.

Người áo xanh nói:

– Ngươi nên biết rằng có việc gì ta đã làm lại còn ân hận.

Đường Toàn nói:

– Sư phụ trao hộp cho tôi để chế phục sư huynh, tất trong hộp có đựng thứ gì đó. Sư huynh gìn giữ hay phá hủy thì mặc ý. Tiểu đệ chắc chắn sư phụ đã có biện pháp để chế ngự, chẳng lẽ để một mình sư huynh tung hoành thiên hạ mà không ai làm gì nổi.

Người áo xanh nói:

– Chà? Ngươi vẫn còn có ý muốn dọa ta phải không?

Đường Toàn đáp:

– Sư huynh đã vô tình thì đừng trách tiểu đệ bất nghĩa.

Người áo xanh nói:

– Nhưng tiếc rằng ngươi không còn có cơ hội nào rời khỏi nơi đây để thi hành quỷ kế.

Đường Toàn nói:

– Cái đó chưa chắc!

Người áo xanh nói:

– Trừ khi ngươi biết độn thổ, còn ngoài ra không có cách nào.

Đường Toàn giơ cây quạt lên, đột nhiên một luồng khí đặc từ trong quạt phóng ra. Chớp mắt luồng khói đã bao phủ một vùng chừng bảy tám thước.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Làm chi cái nghề mọn ấy mà còn múa rìu qua mắt thợ!

Y giơ tay lên phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong mãnh liệt khác nào một luồng khói lớn đánh rẽ đôi làn khói đặc. Song Đường Toàn tựa hồ đã mượn làn khói này để trốn mất, chẳng rõ tung tích đâu, mà cũng không thấy một tiếng động. Người áo xanh tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng rất đỗi kinh nghi, nghĩ thầm:

“Nếu để hắn trốn thoát thì đại cuộc võ lâm sau này còn phải khó nhọc nhiều với hắn”.

Chương 47: Thượng Đại Quan Kỳ Đại Chiến Thiết Mộc

Người áo xanh còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy tiếng Đường Toàn gọi:

– Sư huynh phải bít hết đường hô hấp, chất độc trong làn khói này có thể làm chết người đó.

Người áo xanh đã để khí bế tắc hô hấp từ trước. Y vận mục lực để nhìn qua làn khói xem Đường Toàn ở chỗ nào. Đồng thời vận hết công lực chuẩn bị sẵn sàng chờ khi hễ thấy Đường Toàn là phóng chưởng đánh chết ngay.

Người áo xanh cùng Đường Toàn đồng môn với nhau hơn mười năm trời.

Người áo xanh biết Đường Toàn là sư đệ nhưng đã nhập môn từ trước. Trừ môn võ công, hắn đã được sư phụ truyền hết các môn kỳ diệu khác. Tài trí cũng đảm lược, hắn cũng có chỗ còn hơn mình nhiều. Hắn làm việc cẩn thận, không chịu lao mình vào những cuộc nguy hiểm mà không tính toán.

Đây là một cơ hội duy nhất để giết hắn. Nếu lỡ mất thì e rằng suốt đời không còn dịp nào khác.

Nhà đại sảnh đột nhiên trở nên tịch mịch, có điều làn khói mỗi lúc một lan rộng và mỗi lúc một dày thêm. Chẳng mấy chốc gần hết nhà đại sảnh đã bị làn khói bao phủ. Người áo xanh tuy có mục lực khác người thường mà cũng không tìm ra được Đường Toàn ẩn mình chỗ nào. Y liền một mặt vận mục lực để tìm Đường Toàn, một mặt phóng chưởng ra khoảng không.

Người áo xanh công lực rất thâm hậu, chưởng lực cũng kinh người. Những luồng chưởng phong phát ra tiếng kêu veo véo. Bao nhiêu bàn ghế trong nhà đại sảnh bị chưởng lực hất tung lên rồi gãy nát rơi xuống ầm ầm.

Trong lúc những tiếng bàn ghế va chạm nhau loảng xoảng thì làn khói đen cũng bay đi bay lại và vẫn dày đặc. Lạ một điều là làn khói bay này bị chưởng lực đánh rẽ ra một cái rồi lại liền ngay, mật độ vẫn không giảm sút.

Giữa làn khói tỏa mờ nịt, thanh âm trong trẻo của Liên Tuyết Kiều bỗng vang lên:

– Xin nghĩa phụ hãy khoan tâm. Con đã giữ cửa sảnh đường rồi hắn không chạy đâu được mà ngại.

Người áo xanh phóng chưởng hất làn khói ra xa rồi mở miệng nói:

– Con bảo đốt đuốc lên mau!

Lát sau hai bó đuốc đưa vào trong sảnh đường. Vì làn khói dày đặc, ánh đuốc có vẻ yếu ớt chỉ soi sáng được trong vòng ba thước. Ánh lửa yếu ớt này đối với người khác thì chẳng ăn thua gì, song người áo xanh nhờ nó mà có thể nhìn rõ cảnh vật trong vòng ba trượng. Y chỉ thấy bàn ghế ngổn ngang mà chẳng thấy Đường Toàn đâu hết. Người áo xanh không khỏi nóng ruột, nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ hắn mượn làn khói đặc để trốn thoát" Còn đang nghĩ ngợi thì hai bó đuốc nữa đưa vào nhà đại sảnh. Ánh sáng trong nhà được tăng lên rất nhiều, người áo xanh phóng hết nhỡn lực gần hết khắp nhà mà vẫn không thấy bóng Đường Toàn đâu cả.

Làn khói đen đã bắt đầu nhạt dần. Những cảnh vật trong nhà sảnh đường đã trông rõ hết. Liên Tuyết Kiều toàn thân áo trắng từ ngoài cửa thủng thỉnh đi vào khẽ gọi:

– Phụ vương!

Người áo xanh trong tia mắt lại nổi sát khí, cất giọng the thé lên hỏi:

– Gã thư sinh đó trốn thoát rồi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nữ nhi vẫn đứng gác ngoài cửa không thấy có người ra.

Người áo xanh nghĩ ngợi giây lát rồi nhảy một bên chân trái đến chỗ hẻm hai nhà giáp nhau, ngẩng đầu lên thì thấy cửa sổ này mở rộng. Y tức mình nói:

– Ta quên không để ý đến nơi đây, quả nhiên hắn trốn qua cửa sổ này rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng trách là con sơ hở để hắn mượn cửa này tẩu thoát Nhưng chắc hắn chưa chạy được xa, đuổi theo hãy còn kịp.

Người áo xanh từ từ lắc đầu, thủng thỉnh bước lại ngồi xuống giường, nói:

– Chân phải ta bị gã ám toán.

Liên Tuyết Kiều vội ngồi thụp xuống ngay, thò đôi tay ngà ngọc ra, vén ống quần người áo xanh lên thấy bắp chân y bị một mũi kim châm có mũ cắm vào.

Nàng ngẩng đầu nhìn người áo xanh hỏi:

– Thưa phụ vương, bây giờ rút kim châm này ra hay sao?

Người áo xanh nói:

– Ta đã vận khí bít kín các huyệt đạo, dù mũi kim châm độc đến đâu cũng chẳng hề chi, con cứ nhổ ra!

Liên Tuyết Kiều cầm mũi kim châm giựt mạnh rút ra.

Mũi kim châm dài chừng hai tấc, lạ một chỗ là đầu nó có mũ, nếu không thì còn cắm ngập vào trong thịt, rút ra khó khăn hơn nhiều.

Liên Tuyết Kiều khẽ cau đôi mày biếc, tựa hồ nàng thấy làm kỳ về mũi kim châm này lại có mũ, nhưng không dám nói ra.

Người áo xanh cầm lấy mũi châm xem kỹ thì chỉ thấy sắc vàng rực rỡ, nhắc lên thấy nặng, rõ ràng chế bằng vàng mười mà không có vẻ gì là tẩm thuốc độc.

Bỗng Liên Tuyết Kiều ồ lên một tiếng, thò tay ra ngoài cửa sổ lượm được một tờ giấy trắng.

Người áo xanh cầm lấy tờ giấy coi, trên có mấy dòng chữ sau đây:

“Đây là một mũi kim châm đặc biệt chế ra để dùng làm kế thoát thân. Đệ biết rằng sư huynh tất nghi ngờ mũi châm này có bôi chất kịch độc”...

Người áo xanh hắng giọng mắng thầm:

“Mình mà động thủ một cách đột ngột thì phóng chưởng đánh chết gã rồi, không đến nỗi để gã tẩu thoát”.

Người áo xanh lại đọc tiếp:

– “Thực ra thì mũi châm có mủ này không tẩm chút nào thuốc độc nào cả.

Đôi ta có tình đồng môn hơn mười năm trời, lẽ nào tiểu đệ nỡ lòng hạ độc thủ”.

Hiện nay các môn phái lớn trong chốn giang hồ đều đang theo dõi cử động của sư huynh, nếu những môn phái lớn liên hiệp với Cùng Gia Bang hợp lực lại để đối phó với sư huynh thì sư huynh sẽ bị nguy đó. Xin sư huynh nghĩ kỹ lại”.

Người áo xanh xem xong xé vụn tờ giấy ra liệng xuống đất. Y ngẩng mặt nhìn lên nóc nhà hồi lâu rồi nói:

– Hắn không biết võ công thì việc chuồn qua cử sổ trốn ra không phải dễ dàng...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn chúng thừa lúc khói tỏa mờ mịt, có người chuồn vào nhà đại sảnh rồi cắp hắn chui qua cửa sổ mà ra.

Người áo xanh lạnh lùng nhìn Liên Tuyết Kiều bảo:

– Con đi đuổi hắn ngay! Hắn đã ngồi xe mà đến, tất nhiên hắn cũng ngồi xe mà đi.

Liên Tuyết Kiều vâng lệnh, nhún hai tay một cái, người đã chuồn qua cửa sổ.

Người áo xanh khép cửa sổ lại, từ từ ngồi xuống giường, vén ống quần bên phải lên, để ý nhìn chỗ kim châm không thấy vết tím bầm thì biết là Đường Toàn nói thật, bất giác khẽ thở dài nghĩ thầm:

“Nếu ta ở vào địa vị hắn thì quyết không dùng mũi châm không chất độc như thế này.” Y vận chân khí để khai thông những huyệt đạo, nhận ra quả là không có thuốc độc Người áo xanh mưu kế rất thâm, không muốn cho Liên Tuyết Kiều trông thấy mình hoảng sợ trúng độc, nên phái nàng đi nơi khác rồi mới vén quần lên coi.

Lại nói đến Liên Tuyết Kiều băng mình qua cửa sổ rồi không đuổi theo ngay, lại nhảy về mặt trước nhà đại sảnh gọi Thượng Quan Kỳ cùng đi. Nàng tựa hồ nhận ra rằng Thượng Quan Kỳ có mối liên quan hệ trọng với mình.

Hai người vừa nhảy ra phía sau tòa viện, quả nhiên thấy một cỗ xe ngựa, chạy rất nhanh về phía chính tây.

Liên Tuyết Kiều vừa trỏ chiếc xe ngựa chạy trước để đuổi theo.

Thượng Quan Kỳ nhất cử nhất động đều bắt chước Liên Tuyết Kiều. Chàng thấy nàng chạy rất lẹ, liền lập tức cũng phóng tốc lực chạy theo. Thân pháp hai người mau lẹ, vun vút như tên bắn.

Cỗ xe ngựa tuy tốc lực rất nhanh, nhưng bằng thế nào được hai người cố sức đuổi theo.

Chẳng bao lâu, hai người đã đuổi kịp. Liên Tuyết Kiều toan mở miệng quát xe dừng lại thì bất thình lình một luồng gió lướt qua. Bên tai cô tiếng cười lạnh lẽo cùng tiếng ngựa hí, rồi đột nhiên chiếc xe ngựa dừng lại. Nàng chú ý nhìn thấy người áo xanh tay trái nắm lấy càng xe, con ngựa to lớn kéo xe đã nằm lăn trên mặt đất. Nguyên trong chớp mắt đó, người áo xanh đã phóng chưởng ra đánh chết ngựa rồi vận động thần lực nắm xe giữ lại.

Liên Tuyết Kiều thế tiến đã lẹ, thế thoái lại càng lẹ hơn. Nàng nghe tiếng quát của người áo xanh, lập tức xoay mình lui trở lại.

Người áo xanh từ từ hạ tay xe xuống đẩy lui lại năm bước quát lên:

– Ngươi không trốn thoát được rồi, ra mau đi.

Y vừa nói vừa vận động chưởng lực, từ từ giơ tay phải lên.

Chiếc xe ngựa bị rung động mạnh, bức rèm hãy còn rung động, nhưng không thấy người đáp lại.

Người áo xanh đương phát chưởng, sực nhớ ra điều gì, liền lạnh lùng nói:

– Ta nghĩ lại chỗ ngươi không dùng kim độc ám toán ta, ta quyết tha chết cho ngươi một lần, ngươi ra mau đi!

Trong xe vẫn lặng như tờ, không một tiếng phản ứng.

Liên Tuyết Kiều khẽ nói:

– Ta mắc phải kế Kim Thuyền Thoát Xác của hắn rồi. Xin phụ vương hộ vệ cho nữ nhi, để nữ nhi mở rèm ra coi.

Người áo xanh biết rằng có điều khác lạ trầm ngâm một chút rồi bảo:

– Ừ! Con thử mở rèm ra coi.

Liên Tuyết Kiều lạng mình đi một cái, đưa tay ra vén rèm lên. Nàng chuẩn bị sẵn sàng, tấm rèm vừa mở, nàng tránh ngay sang bên.

Người áo xanh chú ý nhìn vào, thấy trong xe có hai người sánh vai cùng ngồi. Một người đứng tuổi mặc áo sắc tro, thân thể gầy còm, còn một người tuổi trạc bảy mươi mình mặc áo cà sa sắc trắng.

Bỗng nghe tiếng:

– A di đà phật!

Một vị hòa thượng bước ra trước. Người đứng tuổi gầy còm cử động rất mau lẹ, theo sau vị lão tăng nhảy ra. Cả hai cặp mắt nhìn chằm chặp vào người áo xanh.

Hai bên sáu mắt nhìn nhau hồi lâu. Nhà sư cất tiếng hỏi:

– Các hạ có phải là một nhân vật thần bí trong võ lâm hiện nay tự xưng là Cổn Long Vương không?

Người áo xanh đưa mắt nhìn quanh, nét mặt vẫn trơ trơ, lẳng lặng không đáp.

Nhà sư chắp tay nói:

– Lão tăng là Thiết Mộc quy y tại chùa Thiếu Lâm, núi Tung Sơn.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Tôi được nghe đại danh dã lâu.

Người đứng tuổi mặc áo sắc tro cũng chắp tay tự giới thiệu:

– Tại hạ là Âu Dương Thống…

Người áo xanh nói:

– Té ra các hạ là Bang chúa Cùng Gia Bang mà tiếng tăm lừng lẫy khắp nơi.

Âu Dương Thống nói:

– Các hạ quá khen!

Thiết Mộc đại sư lại nói:

– Đại danh các hạ chấn động giang hồ song chỉ nghe như con thần long trong đám sương mù. Hôm nay may lão tăng lại hội điện.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng giang hồ mấy trăm năm. Cùng Gia Bang nay chính gặp thời hưng thịnh. Nếu các vị liên hợp với nhau thì thực là một công cuộc tốt đẹp trên chốn giang hồ.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Quyền thế bí mật của các hạ đã lan tràn cả hai miền nam bắc sông Đại Giang. Hôm nay tại hạ được kiến diện, thật là…

Luồng nhãn quang ông từ từ đảo nhìn khắp người áo xanh, nói:

– Có điều đáng tiếc là các hạ đeo bộ mặt giả, khiến người người ngoài không được chiêm ngưỡng chân tướng tôn giá.

Người áo xanh nhếch mép hỏi:

– Hai vị có nhận được tôi là ai không?

Âu Dương Thống đáp:

– Cổn Long Vương.

Người áo xanh nói:

– Cổn Long Vương có tài hóa trang thành trăm, ngàn người, tôi e rằng hai vị thấy chân tướng cũng khó nhận ra được chân, giả.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Đáng tiếc! Các hạ ngàn lần tính kế bị một lần lầm lỡ. Bữa nay chúng tôi gặp đây thế nào cũng mong các hạ cho nhìn thấy bộ mặt thật.

Người áo xanh ngửa mặt lên tươi cười một tràng dài nói:

– Cục diện bữa nay, theo con mắt quan sát của hai vị thì ai thắng, ai bại?

Thiết Mộc đại sư miệng lưỡi không được mau lẹ, gặp phải lời phản kích sắc bén, không biết đáp thế nào, chắp hai tay để trước ngực, lớn tiếng niệm phật hiệu.

Âu Dương Thống lạnh lùng cười nói:

– Hai bên chiến đấu khó mà liệu trước được ai sống, ai chết?

Ngừng một lát, ông lại nói tiếp:

– Suốt mấy tỉnh Trung Nguyên, đâu cũng có nhân vật Cùng Gia Bang bố trí sẵn sàng, tôi chỉ cần ra một tín hiệu, là trong khoảnh khắc đã có ba chục tay cao thủ đến tiếp viện.

Người áo xanh thản nhiên nói:

– Cái đó tại hạ đã biết, nhất nhất đều do Đường Toàn xếp đặt.

Hai mắt đưa đi đưa lại, y cả cười nói tiếp:

– Tại hạ, trong lúc thảng thốt không cẩn thận bị trúng kế y. Chà! Nhưng y có biết đâu rằng tại hạ đã mai phục từ trước bốn tay cao thủ tại bốn mặt nhà đại sảnh.

Con bọ ngựa bắt được con ve sấu tưởng là đắc sách, ngờ đâu lại bị con chim sẻ đứng chực sẵn đằng sau. Chắc y khó lòng trốn thoát những tay cao thủ của tại hạ rượt theo. Không chừng hiện giờ y đã phơi thây trong nhà đại sảnh.

Âu Dương Thống biến sắc, nhưng chỉ trong chớp mắt, ông khôi phục lại vẻ bình tĩnh được ngay,

cười nói:

– Tôn giá tuy liệu việc như thần, nhưng tiếc rằng tôn giá đã tính sai một nước cờ. Đường quân sư đã biết trước tôn giá có đặt mai phục rồi.

Thiết Mộc đại sư dường như đột nhiên nhớ ra việc gì trọng đại, cất tiếng lớn gọi:

– Cổn Long Vương!

Nhà sư thét lên ba chữ Cổn Long Vương oang oang như tiếng lệnh vỡ, khiến người nghe phải chói tai, mà nhà sư cũng phí sức rất nhiều.

Người áo xanh cùng Âu Dương Thống bất giác quay lại chú ý nhìn Thiết Mộc, vẫn thấy nhà sư vẻ mặt nghiêm trang, cặp mắt long lanh chuyển động, dường như trong lòng đang bị cảm xúc mãnh liệt.

Người áo xanh trước nay vẫn mặt lạnh như tiền, dường như cũng bị thái độ đột ngột của nhà sư làm cho kinh dị. Y trầm ngâm khá lâu, rồi lạnh lùng hỏi lại:

– Có điều chi?

Thiết Mộc đại sư trang nghiêm nói:

– Lão tăng vừa nhớ ra một việc, xin các hạ chỉ giáo cho.

Người áo xanh nói:

– Xin đại sư nói ra!

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Trong khoảng mười năm nay, rất nhiều tay cao thủ võ lâm tự nhiên mất tích. Phải chăng các hạ đã tàn sát hết?

Người áo xanh hỏi lại:

– Việc đó có can dự gì đến đại sư?

Thiết Mộc nói:

– Lão tăng muốn biết tin mấy người.

Người áo xanh nói:

– Xin đại sư kể ra, nếu tại hạ biết thì xin nói rõ.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Phe Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên.

Người áo xanh đáp:

– Chết hết rồi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên cất cao giọng hỏi:

– Thanh Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm có phải cũng bị ngươi sát hại rồi không?

Người áo xanh hỏi lại:

– Phải thì đã sao?

Thiết Mộc lớn tiếng quát:

– Nghiệt đồ!

Rồi phóng chưởng đánh ra!

Người áo xanh đằng hắng rồi đứng yên không nhúc nhích, vung tay phải một cái, một luồng tiềm lực theo tay phóng ra. Kình lực cực kỳ mãnh liệt hai bên chạm nhau trên không xoáy thành một trận cuồng phong làm cho cát bụi tung bay.

Âu Dương Thống run lên, quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Xin đại sư hãy khoan rồi sẽ động thủ.

Chưởng lực Thiết Mộc đã va chạm chưởng lực người áo xanh đều nhận thấy rằng gặp phải tay kình địch ghê gớm và trong lòng không khỏi kinh hãi.

Nhà sư nghe lời Âu Dương Thống, vội nhảy sang bên hỏi:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Người áo xanh đột nhiên cười lạt, cướp lời:

– Một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, lại một vị Bang chúa Cùng Gia Bang, nếu cả hai vị liên kết với nhau để chống địch, thì bất luận thắng hay bại, cũng là một giai thoại trong đám giang hồ.

Vừa dứt lời, tay trái phóng chưởng đánh Thiết Mộc đại sư còn tay phải phóng chỉ, điểm tới Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống lớn tiếng quát:

– Rồi, hãy động thủ.

Vừa nói vừa phóng xéo ra một chưởng, người nhảy tránh sang bên. Người áo xanh hỏi móc:

– Hai vị sợ rồi chứ?

Âu Dương Thống ôn tồn đáp:

– Xin để cho tại hạ hỏi Thiết Mộc đại sư đôi lời, rồi chúng ta hãy động thủ cũng chưa muộn.

Người áo xanh trầm ngâm một giây rồi nói:

– Các vị đã biết tại hạ, tại hạ cũng nhân nhượng cho hai vị một chút. Bang chúa hỏi gì đại sư thì lẹ lên.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thiết Mộc thấy vẻ mặt nhà sư lợt lại rồi lại xanh xám, toàn thân run lên, dường như đang bị xúc động mạnh.

Người áo xanh ngẩng mặt trông trời ra vẻ ung dung, làm như chưa nhìn thấy thái độ Thiết Mộc.

Âu Dương Thống khẽ nói:

– Xin lão thiền sư hãy dẹp cơn thịnh nộ. Cường địch đang ở trước mặt, cần phải bình tĩnh lắm mới được.

Thiết Mộc đại sư là người đã tu luyện thành tính trầm mặc khác thường, vừa nghe lời cảnh cáo, tâm thần trấn tĩnh lại được ngay, đồng thời vận động chân khí, điều hòa hơi thở. Chỉ giây lát, nhà sư đã khôi phục lại tính tình trầm mặc, quay lại nhìn Âu Dương Thống nói:

– Xin Bang chúa đứng lên lược trận cho. Bữa nay bần tăng muốn cùng tên đồ đệ phản trắc này quyết một trận tử chiến.

Âu Dương Thống đưa tay ra ngăn lại nói:

– Đại sư khoan đã rồi hãy động thủ.

Thiết Mộc hỏi:

– Bang chúa còn muôn hỏi điều chi?

Âu Dương Thống hỏi:

– Dường như đại sư đã biết rõ gốc gác y?

Thiết Mộc đại sư thở dài đáp:

– Y là một đồ đệ phản nghịch của phái Thiếu Lâm.

Âu Dương Thống vẫn chưa hết ngạc nhiên, hỏi lại:

– Sao? Y là tên phản đồ phái Thiếu Lâm ư?

Thiết Mộc đáp:

– Đúng thế!

Ngừng một giây, nhà sư lại nói bằng một giọng cả quyết:

– Xin Bang chúa ngăn cản bọn tùy tùng y cho, còn tên đồ đệ ngỗ ngược vô đạo này để một mình bần tăng đối phó. Bần tăng muốn bắt sống y đưa về chùa Thiếu Lâm.

Người áo xanh đột nhiên buông tiếng cười ngạo mạn nói:

– Chỉ e nhà sư không phải là đối thủ của tôi, mà dám nói khoác, sao không biết thẹn?

Thiết Mộc đại sư lạnh lùng quát mắng:

– Ta xem ngươi mới biết được mấy thế võ, mà đã dưới mắt không còn biết ai là bậc tôn trưởng.

Người áo xanh tựa hồ mặc nhiên thừa nhận mình xuất thân ở phái Thiếu Lâm. Nhà sư muốn quát mắng thế nào, y cũng không đáp. Sau y đảo mắt nhìn Thiết Mộc cùng Âu Dương Thống một lượt rồi thách thức:

– Bất luận vị nào động thủ trước cũng được, nhưng hay hơn hết là hiệp lại với nhau để dối địch.

Ngừng một lát, người áo xanh lại nói:

– Đã ba chục năm nay, tại hạ chưa từng phải đấu với ai tới trên mười hiệp, chỉ dưới mười hiệp là máu đã lênh láng chảy dưới tay tại hạ rồi.

Giọng y nói rất trang nghiêm dường như là một điều quan trọng lắm.

Âu Dương Thống nhìn chằm chặp vào hai mắt người áo xanh vì mặt y trơ như gỗ, chỉ biểu lộ tâm trạng ra đôi mắt mà thôi.

Thiết Mộc đại sư đã vận động đủ phần chân lực tiến sát lại.

Âu Dương Thống biết nhà sư này có một địa vị cao cả trong chùa Thiếu Lâm, nên không khuyên can nữa, lẳng lặng đứng sang bên để theo dõi cuộc ác đấu sắp diễn ra.

Người áo xanh ra vẻ ung dung, dường như không để ý đến nhà sư đã tiến sát lại gần mình.

Bỗng thấy có âm thanh nhỏ nhẹ mà trong trẻo lọt vào tai:

– Thưa phụ vương. Xin phụ vương nhường trận này cho nữ nhi, được chăng?

Người áo xanh khẽ nhếch môi đáp:

– Nhà sư già này là một trong những tay cao thủ của Thiếu Lâm, võ công rất cao cường, không thể khinh địch được đâu.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nhảy ra đứng chắn phía trước người áo xanh.

Thiết Mộc đại sư đã vận động đủ mười thành công lực chuẩn bị động thủ đánh ra, không ngờ Liên Tuyết Kiều ở đâu nhảy vọt ra, nhà sư bất giác khẽ chau cặp lông mày từ bi, nói:

– Lão tăng chỉ muốn đối phó với tên phản đồ phái Thiếu Lâm mà thôi, không muốn đấu với cô làm gì. Cô mau tránh đi!

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Nhà sư hãy đánh bại tôi đi đã!

Âu Dương Thống cũng xen vào:

– Nếu quả nữ anh hùng muốn chiến đấu thì tại hạ muốn bồi tiếp mấy chiêu được chăng?

Liên Tuyết Kiều không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

– Trong phe các vị, bất luận là ai ra tay cũng được.

Nàng quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, bảo:

– Ngươi ra ngăn nhà sư này cho ta.

Thượng Quan Kỳ vâng lời bước ra, vung quyền lên nhắm đánh vào trước ngực Thiết Mộc đại sư.

Liên Tuyết Kiều cũng phát động theo Thượng Quan Kỳ, giơ ngón tay nhỏ nhắn ra điểm vào trước ngực Âu Dương Thống.

Thiết Mộc đại sư đằng hắng một tiếng rồi vung cánh tay cứng như sắt ra quét ngang để phản kích

Thượng Quan Kỳ.

Vị lão hòa thượng này trước nay không hạ độc thủ một cách hấp tấp bất cứ đối với ai, dường như dẹp bớt cơn nóng giận xuống để đối phó với Thượng Quan Kỳ, chỉ ra chiêu vừa phải thôi.

Ngờ đâu Thượng Quan Kỳ biến thế rất mau lẹ, tay phải vừa vung ra gặp chưởng lực đối phương, vội thu về ngay phóng tay trái điểm tới. Chiêu thuật thu về phóng ra mau lẹ dị thường.

Thiết Mộc cũng phóng tay trái ra rất mau lẹ để nhắm điểm vào huyệt mạch.

Hai bên mới giao thủ hai chiêu và đều dùng thủ pháp mau lẹ chống lại thủ pháp mau lẹ. Chưởng và chỉ phóng ra, thu về biến hóa tuyệt diệu.

Thượng Quan Kỳ hạ thấp cổ tay xuống để tránh đòn Thiết Mộc đại sư, rồi nhanh như chớp phóng chân ra đá vào bụng dưới Thiết Mộc. Cái đá này trông tựa hồ như rất tầm thường để đánh lừa đối phương không nhận ra.

Thiết Mộc đại sư nhíu cặp lông mày lùi lại ba bước, quát lên một tiếng rồi lại phóng chưởng. Chưởng lực rất mãnh liệt phát ra một luồng gió quạt mạnh tới.

Thượng Quan Kỳ từ khi uống phải thuốc mê, biến thành tính kiêu hãnh vô cùng, không kể đối phương, là hạng người nào chàng cũng không sợ. Hơn nữa bất luận chưởng lực đối phương mãnh liệt thế nào chàng cũng không né tránh. Vừa thấy Thiết Mộc phóng chưởng ra, chàng lập tức giơ tay lên phản kích.

Hai đường chưởng lực ghê gớm chạm vào nhau xoáy lại thành một cơn gió thối bay tung tà áo cả hai bên.

Công lực Thiết Mộc đại sư thâm hậu hơn Thượng Quan Kỳ một bậc, hất người chàng lên rung chuyển mấy cái.

Thượng Quan Kỳ vừa mới đứng vững lại đã sấn đến phóng chưởng ra phản kích vào trước ngực đối phương.

Thiết Mộc vung tay quét ngang để gạt chưởng lực đối phương. Hai người bắt đầu đánh nhau thật mạnh và mau để hòng chiếm được thế thượng phong.

Những người theo dõi cuộc đấu đều nhìn chằm chặp vào hai bên. Chưởng chỉ giao nhau, biến hóa khôn lường đều nhằm vào những yếu huyệt đối phương đánh tới. Bên nào chỉ sơ hở một chút là lập tức bị trọng thương ngay.

Người áo xanh dường như đặc biệt lưu tâm đến đường lối võ công Thượng Quan Kỳ. Mắt y nhìn

không chớp, chân tay chàng ra chiêu.

Hai bên dang kịch chiến, Thiết Mộc đại sư đột nhiên khẽ niệm phật hiệu, phóng chỉ ra nhanh như gió.

Đây là phép Kim Cương Chỉ, một trong những tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, Thiết Mộc đại sư công lực đã thâm hậu, mà tuyệt kỹ này đã luyện thành thạo ba mươi năm nay. Chi phóng cực kỳ mãnh liệt có thể điểm thủng được cả vàng, đá...

Liên Tuyết Kiều bất giác chau mày, máy môi như muốn nói nhưng lại thôi.

Nàng thốt nhiên sinh lòng lo lắng cho Thượng Quan Kỳ, suýt nữa buột miệng rú lên một tiếng thất thanh.

Song nàng từ thuở nhỏ sinh trường trong những hoàn cảnh nguy hiểm và tàn ác và đã nuôi thành khả năng kiềm chế những cảm giác hoang mang, nên nàng sắp mở miệng cất tiếng mà còn ngăn lại kịp.

Thượng Quan Kỳ khoa chân bước rất lẹ sang bên, vừa xoay hết nửa mình thì tránh được Kim Cương Chỉ của đối phương.

Thân pháp này trông rất dễ dàng mà thật ra là một tác động rất khó và phải là bậc võ công thượng thừa mới sử dụng được thân pháp này.

Liên Tuyết Kiều phải một phen bở vía, lo thay cho Thượng Quan Kỳ. Nhưng lòng nàng không khỏi khen thầm về thân pháp kỳ tuyệt của chàng.

Sắc mặt người áo xanh cũng hơi rung động, tỏ ra rất kinh dị về võ công Thượng Quan Kỳ.

Thiết Mộc đánh không trúng, lập tức thuận đà tiến sát lại không để cho Thượng Quan Kỳ kịp trở tay, phóng cả hai chưởng ra đánh tới tấp theo thế liên hoàn.

Thượng Quan Kỳ bị ngón chỉ cực kỳ lợi hại vừa rồi làm cho lún thế, đối phương tranh mất thượng phong và hãm chàng vào tình thế bị động. Chàng vung tít hai tay để chống đỡ lại. Vị đại hòa thượng trước nay tâm địa rất nhân từ, tựa hồ đã động sặt khí. Cả chưởng lẫn chỉ toàn lực đánh ra không còn nể nang gì nữa.

Âu Dương Thống vẫn nghe danh Thiết Mộc, Phàm Mộc là những tay cao thủ bậc nhất phái Thiếu Lâm hiện nay, các phái võ lại phải coi phái Thiếu Lâm như núi Thái Sơn, như sao Bắc Đẩu, nên ông rất lưu tâm đến võ công của Thiết Mộc đại sư.

Mới trong chớp mắt hai bên đấu đến bốn, năm mươi hiệp. Thế công mãnh liệt của Thiết Mộc cố

nhiên khiến cho Âu Dương Thống phải ngấm ngầm thán phục. Song võ công kỳ bí của Thượng Quan Kỳ cùng là thân pháp xảo diệu của chàng cũng khiến cho mọi người khen không ngớt miệng. Thiết Mộc tranh được tiên cơ nên tấn công rất gấp, nhưng vẫn chưa bức bách được Thượng Quan Kỳ phải phục cũng chưa làm cho chàng bị thương. Đánh nhau một lúc lâu nữa, Thượng Quan Kỳ dần dần tranh lại được thế chủ động.

Người áo xanh tựa hồ không nhẫn nại được nữa, quát lên:

– Dừng tay thôi! Hai bên đừng đánh nhau nữa!

Thiết Mộc đại sư ngừng tay trước nhảy lui ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ toan đuổi theo thì bị Liên Tuyết Kiều mật truyền lệnh cho chàng phải thôi và lui về đứng ở bên mình. Dường như nàng đã biết rõ tình thế nguy hiểm của chàng, vì người áo xanh vẫn dụng tâm giết Thượng Quan Kỳ. Nàng thấy cặp mắt y vẫn lườm lườm nhìn chàng. Liên Tuyết Kiều đã theo bên mình Cổn Long Vương nên biết rất rõ ràng tính tinh y, chỉ nhìn vào đôi mắt y là biết y đã động sát khí.

Người áo xanh mắt lừ lừ nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng đứng sau lưng Liên Tuyết Kiều, chưa có cách nào hạ thủ giết chàng. Y bất giác chau mày từ từ quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư.

Chương 48: Kỳ Môn Cửu Cung Trận

Thiết Mộc đại sư cười lạt hỏi:

– Tên nghiệt đồ ngỗ ngược kia! Phải chăng ngươi muốn cùng lão tăng động thủ?

Người áo xanh nghiêm nghị đáp:

– Đại sư quyết không phải là địch thủ với tại hạ đâu. Nếu đại sư không tin thì cứ thử mấy chiêu mà coi.

Thiết Mộc đại sư cả giận nói:

– Ngươi dám nói vậy với lão tăng ư?

Nhà sư nhảy xổ lại đánh vào cả hai mặt trước sau cùng một lúc.

Thế này thật là kỳ dị, nó không phải hai chiêu hợp nhất để đánh ra mà mà lại giống như mỗi chiêu sử dụng cả hai tay.

Người áo xanh đằng hắng một tiếng, bỗng nghiêng người đi, tay trái để ngang trước ngực, tay phải từ dưới đưa lên.

Tay trái Thiết Mộc đại sư đánh ra trước, khi gần tới mình người áo xanh thì đột nhiên dừng lại để vận thêm nội kình rồi mới đánh thẳng vào trước ngực người áo xanh. Thế đánh tay phải như cá đang biến hóa thành rồng, trước chậm sau mau, đưa chân nhích lên đổi thành chiêu thức Cầm Nã theo sát với tay trái. Tay này đã vận ám kình đánh ra từ trước, chờ lúc đi ngang tới cổ tay người áo xanh là nắm lấy.

Tay trái người áo xanh để dựng trước ngực, thốt nhiên xoay lại để đón tay trái của đối phương, còn tay phải thì xòe năm ngón ra theo thế Cầm Nã để nhắm điểm vào huyệt khúc trì ở khuỷu tay đối phương.

Hai người mới đấu một chiêu vừa mạnh vừa xảo diệu biến hóa vô cùng. Tựa hồ cả hai bên đều chống đối nhau bằng sức cương cường chứ không né tránh. Tay trái Thiết Mộc đã vận ám kình, đột nhiên phóng ra.

Hai luồng tiềm lực chạm mạnh vào nhau.

Thiết Mộc xuống tấn nhẹ hơn, toàn thân rung lên hai cái. Còn người áo xanh chỉ rung động hai vai. Song cả hai bên vẫn đứng nguyên chỗ. Hai bên đều nghiệm ra rằng ám kình ngang sức nhau.

Hai tay dừng lại một giây rồi lại phóng ra.

Bỗng thấy Thiết Mộc đại sư khẽ niệm Phật hiệu, còn người áo xanh lại buông một tiếng cười lạt. Chỗ hai người đứng, hai bàn chân lún sâu xuống đến hơn một tấc.

Hai bên cùng dùng tay trái đánh xéo tới. Còn tay phải thì biến chiêu thành phép Cầm Nã mà cả hai bên đều chưa bắt trúng huyệt đạo đối phương.

Thật là một cuộc ác đấu hiếm có với những chiêu thức biến ảo ly kỳ. Hai bên đứng gần nhau, giơ tay ra có thể tới yếu huyệt đối phương, càng làm cho cuộc chiến đấu thêm phần hung hiểm.

Âu Dương Thống, Liên Tuyết Kiều chăm chú theo dõi cuộc ác đấu đều lộ vẻ khẩn trương.

Hai bên đều dùng tay phải để công kích đối phương, dần dần chậm lại, tựa hồ như mấy chiêu sau chưa tiếp đủ nội lực. Nhưng coi thần sắc thì hai bên đều lộ vẻ nghiêm trọng.

Tiếng thở ồ ồ mỗi lúc một mau. Đầu Thiết Mộc nhẵn thín đã trông rõ mồ hôi thoát ra.

Âu Dương Thống để ý nhìn người áo xanh tuy cũng nhọc, thở ồ ồ, song mồ hôi chưa thoát ra. Rõ ràng là Thiết Mộc đại sư đã kém thế. Mồ hôi trên đầu Thiết Mộc đại sư mỗi lúc ra một nhiều, chảy xuống ròng ròng sắc mặt biến thành lợt lạt.

Âu Dương Thống xem tình thế mỗi lúc một nguy ngập, không khỏi nóng ruột nghĩ thầm:

Thiết Mộc đại sư là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, từng nổi tiếng một thời. Nếu mình ra tay lại sợ nhà sư không chịu. Cục diện đã rõ rành rành, mình không ra tay thì nhà sư chẳng còn hơi sức đâu mà chống chọi được nữa. Ông phân vân mãi chưa biết quyết định ra sao, thì thấy người áo xanh đột nhiên ngả người về phía trước, tay trái hai bên chạm vào nhau và đồng thời tiến thêm nửa thước.

Thiết Mộc đại sư toàn thân run lên vì bị chưởng thế đối phương bức bách phải lùi lại hai thước. Tình thế mỗi lúc một rõ rệt thêm:

Thiết Mộc đại sư nhất định phải thua cuộc đến nơi.

Nếu không có người ra thay thế ngay thì e rằng nội lực nhà sư đã tận dụng hết rồi, có thể bị chưởng đối phương đánh chết được.

Đứng trước tình thế sống chết, Âu Dương Thống không chần chờ được nữa ho lên mấy tiếng rồi bước lại gần Thiết Mộc đại sư.

Người áo xanh để ý nhìn sắc mặt Thiết Mộc, đột nhiên trông thấy Âu Dương Thống, y liền phóng tay trái đánh ra nhanh như chớp.

Thiết Mộc đại sư đã mệt nhoài không thể chịu nổi thế chưởng của đối phương dùng toàn lực đánh ra. Nhà sư ho lên một tiếng rồi miệng ọe máu tươi ra.

Hai chân chệnh choạng lùi lại phía sau.

May có Âu Dương Thống đến kịp, giơ tay phải ra đỡ lấy sau lưng Thiết Mộc.

Một luồng nhiệt khí từ bàn tay Âu Dương Thống chuyển vào mạch môn Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư đã ngồi trong thiền đường tu luyện mấy chục năm nội công cực kỳ thâm hậu, vừa được nội lực Âu Dương Thống truyền vào cho, nên người suýt ngã, gượng lại được ngay.

Người áo xanh thấy Thiết Mộc đại sư sắp bị chưởng của mình đánh chết lại gặp Âu Dương Thống ra tay cứu viện kịp thời, bất giác nổi giận cười gằn một tiếng rồi thách thức:

– Tại hạ chấp cả hai vị cùng ra tay một lúc, không ngờ hai vị còn muốn giữ thể diện, bây giờ thì chậm mất rồi.

Âu Dương Thống không nói năng gì khẽ vỗ vào huyệt mạch môn Thiết Mộc, nói khẽ:

– Lão thiền sư cần giữ mình làm trọng, không nên nghe lời nói khích mà nổi cơn nóng giận.

Nói xong né mình bước ra đứng chắn trước mặt Thiết Mộc đại sư.

Người áo xanh đưa tay phải ra dùng ngón trỏ và ngón giữa điểm tới trước ngực Âu Dương Thống.

Âu Dương khống đã thấy Thiết Mộc bị thua, không dám sơ hở, vung tay trái ra chiêu Uyển Để Phiên Vân chém tạt ngang vào huyệt mạch môn người áo xanh.

Người áo xanh cười lạt thu tay trái về đánh vào ngực đối phương.

Hai tay cao thủ tranh đấu, chưởng chỉ biến hóa cực kỳ mau lẹ. Người áo xanh thu chưởng về để phản kích, thế thủ liền với thế công, khiến cho Âu Dương Thống bất đắc dĩ phải nhường tiên cơ cho địch, tung người lên nhảy lùi lại ba bước.

Người áo xanh thốt nhiên biến đổi thế đánh, tay trái ra chưởng, tay phóng quyền, đánh những đòn lợi hại tuyệt luân. Chưởng phóng, quyền đánh, chớp mắt ra liền bảy, tám chiêu.

Thế công mãnh liệt, thế thủ kín đáo của người áo xanh khiến cho Âu Dương Thống không tìm được khe hở nào để phản kích chỉ còn cớ đường đón đỡ mà thôi.

Thiết Mộc đại sư được Âu Dương Thống cứu viện, nhà sư vừa vận khí điều hòa nội lực vừa nghĩ thầm:

Tên nghiệt đồ này dùng những chiêu thức không phải là phái Thiếu Lâm mà biến hóa rất kỳ ảo, không hiểu hắn học được ở đâu, chẳng lẽ mình nhận lầm hắn ư?

Nhà sư ngẩng đầu lên xem, thấy người áo xanh cùng Âu Dương Thống đã đến lúc kịch chiến. Hai bên công thủ biến hóa, đòn nào cũng hiểm độc trí mạng.

Nguyên Âu Dương Thống bản lĩnh cực cao, có tài làm chúa tể một bang, há phải hạng tầm thường. Hơn nữa ông đã từng trải nhiều chiến trận, gặp đại địch cũng không phải ít. Ông vừa đánh vừa quan sát. Không kể về thắng bại, ông có nhiều chỗ độc đáo, vừa thấy người áo xanh có tài thắng được Thiết Mộc thì trong lòng lúc nào cũng nơm nớp. Ông biết rằng:

Nếu mình dùng toàn lực để đánh ngay thì không phải là thượng sách ông chỉ chống đỡ để chờ cơ hội đồng thời đề ý đến thế võ đối phương, muốn biết rõ lai lịch y xuất thân tự đâu.

Âu Dương Thống có ý nghĩ rất hay. Song người áo xanh ra những đường quyền, cước rất phức tạp. Thoắt dùng môn La Hán Chưởng của phái Thiếu Lâm, thoắt xoay sang môn Kê Tâm Quyền của nhà họ Ngôn ở Thần Châu, thoắt lại sử môn Tiểu Thiên Tinh của phái Võ Đương. Có lúc sang cả đến môn tuyệt học Lục Dương Chưởng của phái Côn Luân.

Thứ võ công phức tạp này, chẳng có gì dính dấp với nhau. Thế mà người áo xanh sử dụng những chiêu thức kế tiếp liên miên một cách rất kỳ diệu, không miễn cưỡng chút nào.

Âu Dương Thống toan xem thế võ để hiểu đối phương, song thế công biến hóa kỳ dị của người áo xanh rất ghê gớm, khiến ông không thể không đem toàn lực ra để đối phó.

Hai bên kịch chiến đã ba bốn chục hiệp, bề ngoài tuy chưa phân thắng bại rõ rệt, nhưng thật ra người áo xanh đã chiếm được thượng phong. Âu Dương Thống không những chưa khám phá ra được lai lịch người áo xanh mà còn bị những đòn phức tạp đánh đến tới tấp, ông phải chống đỡ liên miên không lúc nào rảnh tay.

Một đời Âu Dương Thống đã gặp không biết bao nhiêu tay cao thủ nhưng chưa bao giờ gặp phải cục diện ghê gớm như hôm nay. Mỗi chiêu của đối phương đều làm ông hao tổn sức lực tâm thần rất nhiều.

Người áo xanh dường như có ý muốn làm nhục Âu Dương Thống. Y thấy đối phương phần thủ kín đáo nhiều hơn phần công, liền lập tức tự động thu chiêu về.

Tay trái thu về thì tay phải lại đánh ra, không để Âu Dương Thống tỉnh trí lúc nào.

Hai người đánh nhau trên năm mươi hiệp, Âu Dương Thống biết mình kém thế, nếu còn kéo dài cuộc chiến đấu thì mình cũng không có cơ hội nào đánh thắng địch.

Nguyên người áo xanh càng đánh lâu càng ra chiêu kỳ dị. Y đánh đã dư trăm chiêu mà không chiêu nào đánh dện lần thứ hai.

Âu Dương Thống mỗi lúc một thêm hồi hộp về võ học uyên bác của đối phương, vì thế mà chí chiến đấu của ông bất giác giảm đi rất nhiều. Song ông là người cơ trí, chứ không phải chỉ biết một điều nhân hậu như Thiết Mộc đại sư. Khi đã phát giác ra rằng không thể công được, lập tức ông giữ kín môn hộ quay về thế thủ.

Liên Tuyết Kiều tuy đã biết nghĩa phụ mình võ công cao cường, song chưa từng được xem y cùng người giáp chiến bao giờ. Bữa nay nàng mục kích cuộc đấu thấy bản lĩnh y quả nhiên phi thưởng. Cứ tình hình này mà đoán thì chỉ trong vòng trảm chiêu nữa, Âu Dương Thống tất nhiên bị bại.

Người áo xanh tuy thắng thế, song Âu Dương Thống nội lực thâm hậu, thủy chung quyền, chưởng vẫn không rối loạn, nhất định chỉ thủ không công, môn hộ giữ thật kín đáo.

Bỗng người áo xanh quát lên:

– Con thú đã đến lúc giãy chết, cây nỏ đã giương đến cùng. Nếu không bó tay chịu trói sẽ bị chết về tay ta lập tức.

Âu Dương Thống chỉ tủm tỉm cười, vờ như không nghe tiếng.

Người áo xanh đằng hắng rồi lên tiếng bảo Liên Tuyết Kiều:

– Lão sư già kia hiện chưa khôi phục được sức lực, con cùng gã thiếu niên áo vàng họp lực đánh lão đi. Bất luận dùng phương pháp gì, cốt sao giết được y thật lẹ rồi ra đây trợ lực cho ta.

Liên Tuyết Kiều vâng lời vung tay ra đánh.

Thượng Quan Kỳ tuy động thủ sau nàng mà đòn quyền lại đến trước. Chàng ra chiêu Hiệp Sơn Siêu Hải đánh vào trước ngực Thiết Mộc đại sư.

Liên Tuyết Kiều đánh vào cạnh sườn bên phải nhà sư.

Thiết Mộc đại sư đang lúc vận khí điều hòa nội lực, thốt nhiên bị hai người công kích mãnh liệt, đành phải ngừng lại, ra tay đón đỡ.

Thượng Quan Kỳ kiêu hãnh dị thường, đòn đánh như vũ bão. Một mình chàng còn ngang sức với Thiết Mộc. huống chi bây giờ hai người hiệp lực, mà Thiết mộc nội thương chưa được phục hồi, nên

mới đánh chục chiêu đã thấy đuối sức.

Giữa lúc ấy, bất thình lình tiếng tiêu réo rắt lại nổi lên từ phía xa vọng tới.

Thượng Quan Kỳ đang tấn công cực kỳ mãnh liệt, chợt nghe tiếng tiêu, chàng bất giác rùng mình một cái rồi ngừng lại không đánh nữa.

Liên Tuyết Kiều thấy Thiết Mộc sắp thua đến nơi mà Thượng Quan Kỳ dừng tay một cách đột ngột, liền khẽ quát:

– Đánh lẹ đi chứ?

Thượng quan Kỳ ngớ ngẩn đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Liên Tuyết Kiều một hồi rồi lắc đầu. Đột nhiên chàng xoay người lại, tung mình nhảy xổ đến đánh người áo xanh bằng một đòn Xuyên Tâm Chưởng vào ngực y.

Người áo xanh cả giận quát:

– Mi thật đáng chết!

Y vòng tay lại để tránh thế quyền.

Thượng Quan Kỳ đánh nhột quyền không trúng, lập tức phóng cả chưởng lẫn cước ra đánh tới tấp.

Âu Dương Thống vẫn giữ địa vị chúa tể một bang, thấy Thượng Quan Kỳ tấn công mãnh liệt người áo xanh liền tạm dừng tay lùi ra. Ông nghĩ bụng:

Thượng Quan Kỳ quyết nhiên không phải là đối thủ với người áo xanh, nên vẫn vận khí đề phòng, chuẩn bị sẵn sàng để tùy thời tái chiến.

Thượng Quan Kỳ quay lại đánh người áo xanh rồi, Thiết Mộc đại sư đỡ bị uy hiếp được nhiều. Tuy nhà sư chưa hoàn toàn hồi phục như cũ, nhưng nhờ công lực thâm hậu hơn có thể vừa chống lại Liên Tuyết Kiều, vừa vận khí điều hòa nội lực.

Sau khi đánh được mười lăm hiệp, nhà sư chuyển thế thủ sang thế công.

Vị lão hòa thượng tâm địa nhân từ này, tựa hồ đã thấy rõ cục diện hôm nay.

Nếu không hạ độc thủ hại người, thì tất bị người hạ thủ giết mình. Nhà sư liền tay trái thi triển môn La Hán Chưởng, tay phải thi triển phép Kim Cương Chỉ của phái Thiếu Lâm. Mới đánh được vài chiêu, nhà sư đã cướp lại được thế chủ động mà Liên Tuyết Kiều bị núng thế.

Bên này Thượng Quan Kỳ cùng người áo xanh dần dần đi đến chỗ chiến đấu kịch liệt.

Người áo xanh tuy võ công quảng bác, chiêu thức quái dị, song bản lĩnh Thượng Quan Kỳ được luyện phép Tiên Thiên của nhiều nhà, thân hình lại lẹ làng, thoắt ở bên này, thoắt đã qua bên kia. Chàng phối hợp thế công vào với thế thủ vừa ra chưởng vừa chuyển mình. Chưởng pháp biến diễn theo thân pháp trong khi ra chiêu.

Âu Dương Thống đứng ngoài coi hai người đánh nhau đến ba mươi chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

“Không biết anh chàng này gốc gác từ đâu mà cầm cự nổi cùng người áo xanh bấy nhiêu lâu, thế lực vẫn chưa kém sút”.

Tiếng tiêu đang réo rắt, thốt nhiên đổi sang giọng cấp bách và ngấm ngầm có âm thanh sát phạt.

Thế quyền Thượng Quan Kỳ cũng biến chuyển theo điệu sáo trở nên cấp bách, rối từ chỗ cấp bách đến chỗ dồn dập ghê gớm.

Cục diện lúc này đã biến chuyển rất lớn. Thượng Quan Kỳ tuy không thể thắng được người áo xanh, song phần thắng bại còn phải chờ một thời gian khá lâu nữa mới biết.

Bên này Thiết Mộc đại sư đem tuyệt nghệ phái Thiếu Lâm ra áp đảo Liên Tuyết Kiều và cơ thủ thắng đã rõ rệt.

Cuộc chiến đấu đang kịch liệt, người áo xanh đột nhiên đánh ra hai chưởng rất lẹ để ngăn trở thế công lợi hại của Thượng Quan Kỳ, rồi tung mình lùi lại quát lên:

– Hãy dừng tay!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn toét miệng cười, rồi đột nhiên xông lại đánh nữa.

Người áo xanh lại phóng chưởng ra để ngăn cản Thượng Quan Kỳ, đồng thời cất tiếng gọi:

– Kiều nhi! Dừng tay ngay rồi lại đây!

Liên Tuyết Kiều tuy có sút kém song vẫn còn đủ sức chiến đấu nữa. Nàng nghe tiếng người áo xanh gọi, lập tức nhảy lùi lại, đến đứng bên y.

Thiết Mộc đại sư tuy đã đạt được thượng phong, song chưa tranh thủ được ưu thế tuyệt đối. Huống chi công lực chưa được phục hồi như cũ, nên không đuổi theo Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ vẫn kiêu hãnh tuyệt luân, công kích mãnh liệt người áo xanh.

Liên Tuyết Kiều chau đôi mày liễu, đứng ngay ra chắn Thượng Quan Kỳ rồi quát to lên:

– Dừng tay!

Thượng Quan Kỳ sau khi tiếp đón chưởng lực người áo xanh, vận toàn lực đánh trả một quyền. Liên Tuyết Kiều đứng đó hứng lấy quyền phong đành phải vung chưởng ra đỡ.

Dè đâu Thượng Quan Kỳ ra đòn cực kỳ mãnh liệt, quyền phong hất Liên Tuyết Kiều lùi lại ba bước. Người áo xanh đột nhiên bước lại gần khẽ bảo Liên Tuyết Kiều:

– Con dẫn dụ gã ra tay đi!

Liên Tuyết Kiều vốn biết nghĩa phụ có thủ đoạn hiểm độc vô cùng. Y hạ lệnh cho mình dẫn dụ chàng ra tay, đúng là để mượn cơ hội giết chàng. Nàng bất giác rùng mình khiếp sợ.

Thượng Quan Kỳ ở với Liến Tuyết Kiều đã lâu, tuy chàng bị thuốc mê làm mất bản tính. Song kiến thức chàng vẫn còn nhớ được dung nhan tươi thắm của nàng. Chàng thấy nàng bi quyền lực mãnh liệt của mình hất lùi lại bất giác thộn mặt ra.

Giữa lúc ấy tiếng tiêu từ xa vọng lại đột nhiên ngừng bặt.

Tiếng tiêu vừa ngừng, Thượng Quan Kỳ lại trở lại mơ mộng như trước.

Người áo xanh thấy Liên Tuyết Kiều có ý trì hoãn mệnh lệnh của mình đã ngầm vận nội lực định đánh một đòn cho Thượng Quan Kỳ phải chết ngay nhưng chưa phóng ra, lườm lườm nhìn Liên Tuyết Kiều.

Trong giây phút này, bất thình lình từ trên những cành cây nhảy xuống, hoặc ở trong những đám cỏ rậm nhảy ra cả bốn phía ồ tới mấy chục người.

Những người này bộ mặt nghiêm trang, tay cầm lợi đao hoặc trường mâu (dao dài), lưng đeo một cái bọc sắc vàng, dường như bên trong có đựng binh khi.

Người áo xanh đảo nhìn bọn người này xuất hiện, mà chưa thấy họ xông vào. Ai nấy đều đứng tại phương vị của mình thành thế bao vây nghiêm mật.

Người áo xanh đếm được bốn mươi tám người cả thảy.

Âu Dương Thống đột nhiên chắp tay cười nói:

– Cổn Long Vương.

Người áo xanh vẫn lẳng lặng không trả lời.

Âu Dương Thống thấy Cổn Long Vương không có phản ứng gì liến nói tiếp:

– Thân thế các hạ đã rõ ràng, dù có vờ câm, giả điếc cũng không che giấu được nữa.

Người áo xanh cặp mắt láo liên nhìn khắp bốn mặt vẫn vờ như chưa nghe tiếng Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói tiếp:

– Bất luận các hạ là ai, nhưng hiện giờ đã bị bao vây trùng trùng điệp điệp, đừng hòng trốn thoát nữa.

Người áo xanh lạnh lùng quát lên:

– Chưa chắc bọn người đã vây hãm nổi ta.

Âu Dương Thống vẫn tủm tỉm cười nói:

– Tiếng tăm Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang hẳn các hạ đã được nghe rồi!

Người áo xanh nói:

– Chẳng qua là những hạng vô danh tiểu tốt mà thôi. Võ công bọn chúng so với các hạ ra sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Nếu từng người một động thủ với các hạ thì họ không địch nổi. Song cả Tứ Thập Bát Kiệt hợp lực xuất chiến thì tại hạ e rằng các hạ không thắng nổi chúng.

Người áo xanh nói:

– Đánh một người mà toàn quân phải tan vỡ. Cho bọn chúng hợp lực động thủ, chưa chắc đã làm gì nổi tại hạ.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Trước nay bọn Tứ Thập Bát Kiệt Cùng Gia Bang vẫn liên thủ cự địch. Bọn họ có nhất tề xuất chiến cũng không phải là lấy nhiều hiếp ít.

Người áo xanh trong lòng vẫn e dè Thượng Quan Kỳ hơn cả. Y đưa mắt nhìn chàng rồi bảo Liên Tuyết Kiều:

– Nếu bọn chúng hợp lực tấn công, thì con chỉ đối phó với mình gã này, còn ngoài ra để mình ta cự địch, cũng không đáng sợ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trước nay gã vẫn một lòng tuân theo mệnh lệnh của con. Không biết tại sao tự nhiên bữa nay, gã đâm ra bướng bỉnh?

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Đó là tại tiếng tiêu tác quái, con phải cẩn thận đó. Ta e rằng gã bị tiếng tiêu chi phối, không nhìn nhận cả con nữa.

Liên Tuyết Kiều gật đầu đáp:

– Nữ nhi xin ghi lời nghĩa phụ.

Lúc đó Tứ Thập Bát Kiệt đã thu vòng vây nhỏ lại vào gần tới hai người.

Người áo xanh thi triển phép truyền âm nhập mật bảo Liên Tuyết Kiều:

– Cuộc chiến đấu hôm nay chưa rõ ai dược ai thua, nhưng xem ra cục diện hung dữ vô cùng. Nếu trong mình con có giắt binh khí thì lấy ra để nghênh địch.

Chỉ trong vòng một giờ sẽ có người đến tiếp viện. Trong khoảng thời gian này phải chịu gian nan, cố mà chống chọi. Dù thân con có bị ám khí hay chất độc gì, vẫn phải gắng gượng đánh đỡ. Bữa nay có thể là giờ quyết định sự mất còn của chúng ta.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xin tuân mệnh.

Tứ Thập Bát Kiệt thắt chặt vòng vây đứng cách hai người chừng hơn trượng, rồi dừng cả lại.

Người áo xanh đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, thốt nhiên lùi lại hai bước, nói:

– Mau tìm chỗ sau lưng có điểm tựa mà đứng. Bọn chúng bày Kỳ Môn Cửu Cung trận. Trận nảy biến hóa rất là kỳ diệu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Phía sau đã bị chúng án ngữ rồi không còn thế lùi được nữa.

Người áo xanh bị Tứ Thập Bát Kiệt hãm trong trận đồ, đâm ra kinh hãi, không tự đắc như trước nữa. Cặp mắt không ngớt láo liên, dường như để coi chỗ nào xung yếu là chuẩn bị động thủ.

Âu Dương Thống đột nhiên lớn tiếng nói:

– Ngoài Tứ Thập Bát Kiệt tệ bang còn phái dư trăm tên đệ tử rất tinh nhuệ mai phục cả bốn mặt để

ngăn ngừa bọn người đến tiếp viện cho các hạ.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Vẻn vẹn một cái Kỳ Môn Cửu Cung trận há làm gì nổi ta?

Tuy ngoài miệng y thế mà trong bụng rất lo âu. Y biết rõ ràng Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang do Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn lựa chọn và khổ công huấn luyện mới thành và cái dụng tâm của y là để đối phó với mình. Y ẩn thân bên Cùng Gia Bang mười năm trời chắc còn dự định khá nhiều biện pháp để đối phó với mình.

Âu Dương Thống nghe người áo xanh vừa mở miệng đã gọi đúng tên Kỳ Môn Cửu Cung trận thì không khỏi giật mình nghĩ thầm:

Cổ Long Vương đúng là một tay phi thường. Y vừa trông đã biết thế trận, chắc trong bụng y có đủ phương lược phá được trận này.

Trong lúc hai bên suy tính chưa biết cục diện ra sao, lẳng lặng hầm hè nhau, thì Liên Tuyết Kiều nhân cơ hội đó móc trong bọc ra một vuông khăn lụa cầm trong tay.

Hai bên ở trong tình trạng gầm ghè nhau trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Âu Dương Thống đột nhiên vẫy tay gọi:

– Cổn Long Vương!

Người áo xanh đằng hắng nói:

– Bất tất phải màu mè. Các hạ ra lệnh cho thuộc hạ phát động trận thế đi!

Âu Dương Thống cười ha hả nói:

– Các hạ đã gọi đúng tên trận đồ, chắc biết rõ bên trong có nhiều điều ảo diệu! Trận này một khi đã phát động thế công sẽ liên miên không dứt, khác nào sóng lớn sông Đại Giang. Nếu các hạ không bị thương thì bọn Tứ Thập Kiệt bên tệ bang phải chết hết. Vì thế mà trước khi phát động, tại hạ phải có mấy lời thưa trước để các hạ được rõ!

Người áo xanh bị Âu Dương Thống nói mấy câu khích động, y trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Các hạ có điều chi muốn nói?

Âu Dương Thống cặp mắt loang loáng nhìn chằm chặp vào người áo xanh nói:

– Tuy các hạ không chịu nhìn nhận là Cổn Long Vương, song cứ xem tình hình cùng thái độ các hạ

cũng đủ chứng minh là tôi đoán không sai.

Người áo xanh cười lạt hỏi:

– Nếu tại hạ đúng là Cổn Long Vương thì sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Giang hồ bao giờ chả có nhân tài. Trong võ lâm đời đời sản xuất ra bao nhiêu kiệt sĩ, nhưng hàng ngàn năm dễ mấy ai hoàn thành được giấc mộng làm bá chủ. Các hạ ỷ vào thuốc độc thu phục biết bao nhiêu hào kiệt trong võ lâm, khiến cho ba chữ “Cổn Long Vương” trở nên một lực lượng thần bí.

Người áo xanh làm mặt giận nói:

– Các hạ nói đi nói lại toàn là những câu chuyện phiếm vô vị.

Nói đến đây, người áo xanh đột nhiên phóng chưởng ra nhằm Âu Dương Thống đánh tới.

Tứ Thập Bát Kiệt mượn cơ hội hai bên điều qua tiếng lại để mở đầu cuộc phát động trận thế, chạy đi chạy lại, từ từ áp đến gần người áo xanh.

Âu Dương Thống phấn khởi thần dũng, chưởng bên trái đặt lên trên cổ tay phải để đón thế đánh của người áo xanh.

Ông đem toàn lực ra cự địch. Chưởng lực hai bên vừa tiếp xúc, người áo xanh bị rung chuyển, lùi lại một bước. Song nhờ đó mà y chuyển đến phương vị để hợp với Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ thành hình thế tam giác.

Chương 49: Cổn Long Vương Ra Thoát - Cửu Cung Trận Bằng Cách Nào

Âu Dương Thống sau khi đón một chiêu của người áo xanh, liền nhảy lui ra ngoài một trượng vì ông e làm trở ngại đến sự biến hóa Kỳ Môn Cửu Cung trận.

Người áo xanh trước nay thanh âm vẫn lạnh lẽo, thốt nhiên trở nên rất hiền hòa gọi Liên Tuyết Kiều.

– Kiều nhi! Con thử xem còn kiềm chế được tâm thần gã đó không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nữ nhi đã chuẩn bị sẵn sàng. Vạn nhất không còn cách nào kiềm chế được gã thì phải dùng Hạn lệnh ngũ nhật tán của phụ vương để đối phó với gã.

Người áo xanh dường như rất hài lòng về câu nói của Liên Tuyết Kiều. Y hé miệng cười, khen:

– Hay lắm? Mấy cô em con đều bảo ta đặc biệt cưng con. Hôm nay mới chứng minh được là ta đã quan sát không lầm.

Liên Tuyết Kiều lại nói:

– Nữ nhi chịu ơn dưỡng dục của phụ vương, há dám chẳng cúc cung tận tụy để báo đáp.

Người áo xanh đằng hắng một tiếng rồi nhắc nhở Liên Tuyết Kiều:

– Hiện giờ chúng ta đang bị hãm vào Kỳ Môn Cửu Cung trận. Những biến hóa về Cửu Cung chưa lấy gì làm kỳ. Song trong cửu cung có lẫn cả Kỳ Môn độn số thì sự biến hóa tự nhiên ghê gớm hơn nhiều.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong bụng phụ vương chưa đủ lục thao tam lược, ngũ thanh bát quái, chăng lẽ nói với thế Kỳ Môn Cửu Cung trân này...

Nàng định hỏi:

Đối với Kỳ môn Cửu Cung trận này không có phép gì phá được hay sao? Nhưng đang nói dở,

nàng biết minh lỡ lời, nên hỏi dở câu rồi bỏ lửng.

Người áo xanh nói sang chuyện khác:

– Con hãy thử xem gã đó còn chịu sự kiềm chế của con nữa không. Nếu còn dùng được thì dùng mà không điều khiển được tâm thần gã thì hạ thủ trừ khử quách đi đừng để liên lụy về sau.

Liên Tuyết Kiều ngấm ngầm thở dài, giơ tay ra vẫy Thượng Quan Kỳ quát:

– Lại đây!

Thượng Quan Kỳ cặp mắt ngơ ngẩn nhìn bàn tay ngọc Liên Tuyết Kiều rồi riu ríu vâng lời bước lại.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ như cất được gánh nặng, thở phào một cái, nói:

– Gã vẫn chịu dưới quyền điều khiển của nữ nhi.

Người áo xanh quát lên:

– Nếu tâm thần gã còn chịu dưới quyền điều khiển của con thì bảo gã lui về nguyên vị cho mau. Chúng ta chia thành hình thể tam giác để cự địch.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay bảo Thượng Quan Kỳ:

– Về nguyên vị cho mau!

Thượng Quan Kỳ quả nhiên là hoàn toàn chịu quyền điều khiển của Liên Tuyết Kiều nhảy về nguyên vị.

Người áo xanh nói:

– Thế công Kỳ Môn Cửu Cung trận nhất định mở đầu bằng cuộc xung kích nghiêng non dốc biển, thanh thế tuy rất kinh khủng. Nhưng nếu ung dung kháng địch thì vẫn có thể đối phó được. Bọn ta giữ nguyên phương vị, phát chưởng cứu ứng cho nhau.

Người áo xanh chưa dứt lời thì Kỳ Môn Cửu Cung trận bắt đầu phát động.

Thoạt tiên một tiếng quát vang lên, ba cây trường mâu chia phương vị nhằm đâm vào ba người.

Người áo xanh vung chưởng ra quét, bắt buộc những ngọn trường mâu phải dàn ra rồi một quyền đánh tới trước ngực.

Người ra tay trước tiên đâm một đao không trúng lập tức tự động nhảy sang mé tả để tránh đòn

phản kích.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên né sang bên tránh mũi giáo chưa kịp trả đũa thì đối phương đã lạng người sang một bên.

Thượng Quan Kỳ lại thi triển tuyệt kỹ, tay không đánh vào gươm giáo.

Chàng vung tay trái lên để chống lại mũi giáo dài đâm tới.

Người cầm giáo tựa hồ không có ý định đâm trúng đối phương, chỉ phóng giáo ra rồi lập tức lạng người sang một bên.

Người thứ nhất vừa né tránh thì hai mũi giáo dài khác tiếp tục đâm tới.

Người áo xanh đột nhiên lớn tiếng gọi:

– Kiều nhi? Mau lùi đến mé bên trái ta.

Liên Tuyết Kiều vâng lời tránh khỏi hai mũi giáo đâm tới rồi nhảy sau đứng bên tả người áo xanh.

Ba người trước đứng theo thế tam giác, bây giờ đã biến thế, thành ra một mình Thượng quan Kỳ phải chống cả ba mặt. Chàng trơ ra bị địch bao vây.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn người áo xanh muốn nói lại thôi.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Dường như con quan tâm đến gã lắm.

Y vừa nói vừa phóng chưởng ra đánh chệch mũi giáo đi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hiện giờ đang lúc cần người, mà bên ta chỉ có ba. Địch nhiều ta ít, tình thế rõ quá rồi. Thêm được một người tức là thêm phần thực lực cho mình. Nữ nhi sống hay chết tuy không có gì đáng tiếc, song phụ vương coi rẻ mình thế nào được?

Người áo xanh nói:

– Không cần! Võ công cùng thân pháp gã không vừa, huống chi gã biết nhiều tuyệt nghệ của vô số môn phái. Nếu chúng ta phóng chưởng kịp thời tiếp viện cho gã chống đỡ thì quyết nhiên cường địch không làm gì được.

Ngừng một lát người áo xanh lại nói tiếp:

– Hiện giờ Kỳ Môn Cửu Cung trận mới bắt đầu, lát nữa tất biến thành một cuộc tấn công mãnh liệt vô cùng, gươm đao phối hợp, uy thế rùng rợn. Gã tuy phải chống đối hãi hùng, nhưng không có gì nguy hiểm. Bình sinh ta ít khi động thủ để giúp ai một cách chân thành, mà bữa nay phải đem toàn lực ra viện trợ cho gã.

Người áo xanh đang nói thì thế công Kỳ Môn Cửu Cung trận mở rộng, trường mâu nhảy múa tới tấp, ánh sáng lập lòe lẫn với ánh đao loang loáng khác nào mây bay tuyết rụng.

Thượng Quan Kỳ giữ nguyên phương vị:

chưởng phóng, chỉ quét, chân đá, quyền đánh tựa hồ như chớp nhoáng sao sa để chống với bao nhiêu gươm giáo phối hợp, tấn công rất mãnh liệt.

Người áo xanh quả nhiên đem toàn lực chống đỡ cho Thượng Quan Kỳ. Tay phải phóng chưởng liên tiếp, phát ra những luồng chưởng phong vù vù để ngăn trở những gươm giáo đánh tới, còn tay trái thì vung tả đánh hữu bảo hộ một bên Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều một mình chống mặt sau, tuy áp lực rất lớn nhưng chưa có ác chiến.

Nguyên Kỳ Môn Cửu Cung trận lấy thủ làm điều cốt yếu, sở dĩ có thế công lợi hại này là do Đường Toàn đặc biệt nghĩ ra. Lão để hai mươi bốn người giữ vững trận đồ, lấy ra hai mươi bốn người hợp lực tấn công. Hễ ai đâm không trúng cũng lập tức quay về bản vị để thay thế cho người khác ra công kích. Lối đánh luân phiên này khiến cho toàn trận lúc nào cũng hoạt động mà người được luân lưu dưỡng sức. Nó còn có lợi là làm cho địch phải nhức tai rối mắt, không còn cách nào nhìn rõ được những sự biến hóa ảo diệu của toàn trận.

Dù Đường Toàn là hạng thông minh tuyệt thế cũng không có cách nào điều động thế trận cho được tận thiện tận mỹ. Cái khuyết điểm lớn nhất của trận này là sự tấn công mãnh liệt tập trung cả vào một chỗ, không mở rộng ra đến toàn lực tấn công cả bốn mặt. Vì thế mà người áo xanh chiếm hết tiện nghi, một mình Thượng Quan Kỳ chính diện thụ địch, hứng lấy nguy hiểm. Người áo xanh nấp ở phía sau người chàng chỉ việc xuất chưởng không gặp nguy nan.

Âu Dương Thống quan sát một lúc, đột nhiên vung hai tay lên phóng chưởng ra. Thế công trận Kỳ môn Cửu Cung đột nhiên chuyển hướng gươm giáo lại tới tấp nhắm người áo xanh mà đánh. Thượng Quan Kỳ sau khi trải qua một lúc kịch chiến người đã mệt nhoài, mà bên địch vẫn còn tiến công. Chàng không thể dừng tay được.

Người áo xanh mấy lần dùng thế thường để di động người chàng, nhưng chàng vẫn đứng yên phương vị.

Trận thế đã biến đổi, người áo xanh bắt buộc phải trực tiếp đương đầu những cuộc tấn công.

Liên Tuyết Kiều bỗng quát lên một tiếng, đem toàn lực xông lại phía trước người áo xanh. Một mũi trường mâu đâm lại nhằm đúng giữa ngực Liên Tuyết Kiều.

Người áo xanh ở trong hoàn cảnh nguy ngập này, đường như động mối từ tâm, lớn tiếng quát lên:

– Kiều nhi! Con phải cẩn thận!

Y nghiêng người đi một cái đưa tay phải ra nhanh như chớp nắm được mũi trường mâu đâm tới, kéo mạnh một cái.

Gã đại hán cầm cây mâu này đáng lẽ đâm xong rồi né sang bên, song cây trường mâu trong tay gã bị người áo xanh nắm được giật mạnh người chúi về đằng trước.

Một người đã bị kiềm chế khiến cho toàn trận bị vướng víu, thành ra thế công đang mãnh liệt do đó mà bị chậm lại.

Liên Tuyết Kiều đánh xéo ra một chưởng vào bả vai đại hán cầm cây trường mâu. Gã kêu rú lên một tiếng rồi xiêu sang một bên.

Bỗng thấy ánh sáng lóe lên, một lưỡi đao đưa ngang ra để đỡ cho gã khỏi té nhào.

Người áo xanh vừa vung tay lên một cái đã cướp ngay được cây trường mâu.

Nhưng vì thế mà chậm lại một giây. Bốn mũi trường mâu khác lại phóng tới, bắt buộc Liên Tuyết Kiều cùng người áo xanh phải bỏ cơ hội đánh cho gã đại hán kia bị thương.

Trận Kỳ môn Cửu Cung khôi phục lại được tình thế công mãnh liệt và những thế biến chuyển mỗi lúc một giúp cho trận đồ được thêm thuần thục. Có lúc cả đao lẫn mâu cùng đánh tới, mâu dài đao ngắn hỗ trợ cho nhau. Có lúc đồng thời bốn cây mâu đánh vào mỗi cây một chỗ. Rồi những ánh đao liên tiếp chụp xuống. Trận thế lúc này không còn trơ trơ bất biến như trước nữa.

Một việc đã hiển nhiên là Tứ Thập Bát Kiệt Cùng Gia Bang phen này mới thí nghiệm lần đầu bày trận Kỳ môn Cửu Cung để đối địch. Cuộc ác chiến kéo dài đã đến một giờ, sự biến hóa của trận Kỳ môn Cửu Cung càng đánh càng kỳ diệu.

Cuộc xung kích đã thành liên tục không đứt đoạn và đã đánh vào cả cạnh sườn với những thế công kỳ ảo.

Liên Tuyết Kiều tuy được người áo xanh giúp đỡ chống địch, song nàng cầm cự đã lâu không được giây nào nghỉ xả hơi. Nàng mệt nhoài, mồ hôi ra như tắm, thở lên hồng hộc.

Thượng Quan Kỳ cử động cũng đã kém phần linh diệu. Thế chưởng biến hóa dần dần chậm lại.

Trong bộ ba, chỉ còn người áo xanh có tài bách chiến.

Thượng Quan Kỳ tỏ vẻ nhọc mệt còn Liên Tuyết Kiều thì đã đến lúc kiệt lực. Bên Tứ Thập Bát Kiệt, thế trận Kỳ môn Cửu Cung công kích mãnh liệt chẳng kém gì lúc ban đầu vì lẽ luân lưu ứng chiến mà giữ được nội lực liên miên bất tuyệt.

Tình thế cuộc chiến đấu đã rõ rệt. Nếu còn kéo dài thì Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều nếu không kiệt lực mà chết thì cũng bị đối phương đâm trúng.

Nhưng lạ Ở chỗ Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang đều không có dụng ý đánh bị thương Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều. Có lúc đao thương phóng gần đến nơi rồi tự động thu hồi.

Cuộc ác đấu kéo dài thêm một thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì Liên Tuyết Kiều không còn chống đỡ được nữa, tấm thân mềm mại loạng choạng rồi ngồi phệt xuống đất.

Người áo xanh trước vẫn nấp sau lưng Liên Tuyết kiều để phát chưởng, giờ nàng ngồi xuống đất, bao nhiêu mũi trường mâu, lợi đao tập trung đâm thẳng vào người y.

Người áo xanh chính diện phải đối phó với cường địch. Y vận động thần oai song chưởng đồng thời phát chiêu. Chưởng phong véo véo như rít lên. Người áo xanh nội lực ghê hồn, phóng chưởng liên hồi, chưởng lực mỗi lúc một thêm mãnh liệt khiến cho Tứ Thập Bát Kiệt không tới gần được, phải ở ngoài xa chừng mười thước.

Bất thình lình một tiếng quát to:

– Dừng tay!

Thế công trận Kỳ môn Cửu Cung lập tức dừng lại.

Người áo xanh quay đầu nhìn ra thì thấy một người mặc áo lam tay cầm cây quạt, chính là Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn đang thủng thỉnh bước tới.

Đường Toàn đi còn cách chừng bảy bước thì dừng lại chắp tay thi lễ nói:

– Vương gia!

Người áo xanh đưa mắt nhìn Đường Toàn rồi ngoảnh mặt nhìn ra bên trời, lạnh lùng hỏi:

– Ngươi nghĩ rằng cái trận Kỳ môn Cửu Cung cỏn con này vây hãm được ta chăng?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Tuy trận này không vây hãm được Vương giạ..

Ngừng một lát lão đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều rồi nói tiếp:

– Nhưng nếu các hạ nghĩ rằng cả hai người tùy tùng kia cũng thoát nổi, thì tôi e rằng không phải là chuyện dễ.

Người áo xanh nói:

– Dù chúng không còn đủ sức đánh nữa, nhưng dưới bàn tay hộ vệ của ta mà các ngươi muốn đánh bị thương chúng, ta cũng e rằng các ngươi khó lòng như nguyện. Chẳng tin thì các ngươi hãy thử coi.

Y bản tính ương ngạnh, dù ở vào tình thế hiểm nghèo, vẫn không tỏ ra khiếp nhược.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Trước hết tiểu đệ xin có lời cáo lỗi với sư huynh.

Nên biết rằng lúc Đường Toàn xưng hô người áo xanh bằng Vương gia thì ngoài tính cách trào phúng còn có nghĩa cắt đứt tình huynh đệ.

Người áo xanh mắt vẫn đăm đăm nhìn ra phương trời, đột nhiên quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Cục diện hôm nay ngươi đã nắm chắc phần thắng chưa?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ không bao giờ có ý tưởng chủ quan như vậy, có điều đôi ta đem trí mưu ra để tranh thắng mà không có một người chết thì không còn cách nào xác định ai thắng ai bại.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Chỉ trong một thời gian chưa ăn xong bữa cơm thì những tay tiếp viện cho ta sẽ đến nơi.

Rồi y nổi lên một tràng cười lớn, nói tiếp:

– Lúc đó sẽ biến thành một cuộc ác đấu bằng thực lực. Nếu những tinh túy Cùng Gia Bang không bị rã rời thì những tay cao thủ dưới trướng ta cũng bị tan tành.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, lơ đãng nói:

– Giả tỷ Tứ Thập Bát Kiệt Cùng Gia Bang có bị chết hết cũng đổi được cảnh gió lặng sóng yên trên chốn giang hồ mấy chục năm. Vậy thì thiệt mấy chục người để cứu cho hàng ngàn nhân mạng, cái chết đó phỏng có chi là đáng tiếc?

Người áo xanh mắt lộ sát khí, nói:

– Ngươi đã được nghe tiếng Thập bộ nhiếp hồn chưởng lợi hại thế nào chưa?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ tuy không hiểu võ học, song đã được nghe ân sư đề cập tới môn võ này.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Ngươi đã nghe qua là được rồi. Nên nhớ rằng hiện giờ ngươi chỉ đứng cách ta có bảy bước thôi nhé.

Đường Toàn nói:

– Chung quanh tiểu đệ đâu có người hộ vệ, dù sư huynh có phát chưởng chưa chắc đã đánh tiểu đệ bị thương được.

Người áo xanh từ từ giơ tay phải lên chưa kịp phóng chưởng thì đột nhiên bóng người lay động, hai gã đại hán tay cầm đơn đao, đột nhiên chạy ra đứng chắn trước mặt Đường Toàn.

Người áo xanh lại từ từ hạ tay xuống rồi nhanh như chớp nắm lấy Liên Tuyết Kiều giơ người nàng lên, vỗ rất mau vào huyệt mệnh môn sau lưng nàng.

Chưởng này tựa hồ có mãnh lực kích thích Liên Tuyết Kiều khiến cho tiềm lực trong người nàng trỗi dậy. Nàng run lên một cái rồi đứng phắt đậy, mất hết cả nhọc mệt.

Đường Toàn bỗng thở dài một tiếng nói:

– Dù sư huynh nhẫn tâm kích thích Ngũ Aâm tâm huyệt của cô ta, thúc đẩy cả đến tiềm lực cầu cho sinh mệnh cô, tiểu đệ vẫn e rằng cô không ra thoát Kỳ Môn Cửu Cung trận.

Người áo xanh cười lạt, xoay tay lại vỗ vào sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Đột nhiên một luồng chưởng lực mãnh liệt sập tới hất chéo chưởng thế người áo xanh sang một bên.

Người áo xanh chú ý nhìn xem ai thì thấy Âu Dương Thống từ từ thu tay phải về. Rõ ràng luồng chưởng phong vừa rồi do ông phát ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Bên tai người áo xanh văng vẳng có tiếng Đường Toàn:

– Vương gia cẩn thận đấy! Kỳ Môn Cửu Cung trận đã phát động trở lại đó.

Phen này nếu không phân thắng bại, sinh tử, quyết không ngừng lại nữa.

Bất thình lình một tiếng hú rất dài từ đằng xa vọng lại cắt đứt câu nói của Đường Toàn.

Người áo xanh đột nhiên buông tiếng cười giòn, nói:

– Tay tiếp viện cho ta đã đến rồi. Chỉ lát nữa là cục diễn sẽ biến chuyển bất ngờ.

Liên Tuyết Kiều bỗng quát lên một tiếng lạng mình đi xông ra, giơ bàn tay thọc lên nắm lấy một mũi trường mâu.

Nguyên người áo xanh đã ngấm ngầm dùng phép truyền âm nhập mật chỉ thị cho Liên Tuyết Kiều hành động. Y thấy nàng vừa ra tay đã thành công liền lập tức xông ra.

Cửu cung trận đang linh hoạt dị thường, vô cùng biến hóa mà nhân một người bị kiềm chế toàn trận phải phịu ảnh hưởng, thế trận đang biến hóa mau lẹ phải trì hoãn lại.

Người áo xanh cử động thần tốc phóng chân trái ra đá băng gã đại hán đứng bên tả đang cầm đao hộ vệ cho Đường Toàn, y lại vung tay trái lên đánh xuống bả vai đại hán mé hữu.

Y nhảy xổ lại gần, phóng chân vung tay, dường như phát động hai chiêu cùng một lúc khiến cho đại hán không kịp né tránh.

Chớp mắt người áo xanh đã đến sát Đường Toàn thò tay ra nắm lấy cổ tay trái ông. Những tay cao thủ Cùng Gia Bang từ bốn mặt chạy lại ứng cứu nhưng đã chậm mất rồi.

Người áo xanh cười ha hả nói:

– Ngươi biết bao nhiêu mưu thần chước quỷ, phen này chắc không thoát nổi tay ta.

Đường Toàn tuy bị người áo xanh nắm chặt cổ tay, song tuyệt không lộ vẻ khiếp sợ nói:

– Nếu tiểu đệ không có ý định thí mạng thì đã không mạo hiểm đến đây.

Người áo xanh không cười nữa, lạnh lùng nói:

– Ta đã biết miệng lưỡi ngươi rồi. Đừng hòng ta động tâm nữa.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh chỉ bóp mạnh một cái là tiểu đệ chết liền. Không hiểu tại sao mãi chưa ra tay!

Người áo xanh nói:

– Ngươi tưởng ta không dám ư?

Rồi từ từ giơ tay trái lên.

Đường Toàn đột nhiên nổi lên một tràng cười, nhắc lại câu của người áo xanh trước:

– Con bọ ngựa bắt con ve sầu tưởng là đắc sách ngờ đâu có con sẻ đứng sau lưng. Sư huynh sẽ thấy nguy hiểm đến với mình.

Người áo xanh quay đầu nhìn ra quả thấy Âu Dương Thống nắm chắc một cây trường mâu chỉ còn cách huyệt Mệnh Môn mình không đầy nửa thước. Nếu mình phóng chưởng đánh chết Đường Toàn tất Âu Dương Thống sẽ đâm mũi giáo vào huyệt Mệnh Môn ở sau lưng mình.

Mệnh Môn là một tử huyệt của con người. Dù hạng võ công cao đến đâu cũng không có cách nào luyện cho đao thương đâm không vào. Huống chi Âu Dương Thống nội lực kinh người cầm lăm lăm mũi mâu nhọn hoắt.

Người áo xanh khẽ bảo Đường Toàn:

– Ngươi bảo thuộc hạ thu khí giới về. Nếu không chịu ta xử tử ngươi lập tức.

Đường Toàn nói:

– Bất luận sư huynh muốn làm thế nào thì làm, tiểu đệ cũng xin thừa tiếp.

Dù có phải chết cũng không từ chối.

Người áo xanh vừa đảo mắt nhìn chung quanh, tìm kế thoát thân, vừa ngầm vận kình lực, nắm chặt lấy cổ tay trái Đường Toàn.

Bỗng thấy Âu Dương Thống lạnh lùng nói:

– Cây trường mâu trong tay tại hạ chỉ đâm thêm một chút là lập tức trúng huyệt mệnh môn các hạ đó.

Người áo xanh nói:

– Ta đây chỉ vận thêm chút kinh lực là bóp nát tay hắn ngay.

Hai bên tuy đều nói cứng mà rút cục chẳng ai dám động thủ trước.

Hai bên gầm ghè nhau như vậy trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà.

Trận Kỳ môn Cửu Cung nhân cơ hội ấy bắt đầu luân chuyển, bày thành thế bao vây rất nghiêm cẩn.

Âu Dương Thống thấy Đường Toàn nghiến răng chịu đau, trong lòng không yên, ngấm ngầm thở

dài rồi lớn tiếng gọi:

– Cổn Long Vương!

Người áo xanh một mặt nghĩ kế thoát thân, một mặt lưu tâm xem xét trận thế biến chuyển. Nhưng Đường Toàn là một tay kỳ tài, trận cửu cung sau một phen biến hóa đã khác trước nhiều. Người áo xanh lặng lẽ nhận xét hồi lâu mà vẫn chưa tìm được chỗ sơ hở và chưa nghĩ được kế phá trận. Y còn đương băn khoăn, bỗng nghe tiếng Âu Dương Thống gọi, liền ngoảnh đầu ra, mắt nhìn ông chằm chặp, nhưng lặng lẽ không nói gì.

Âu Dương Thống nói tiếp:

– Cục diện hôm nay, tình thế đã rõ ràng. Các hạ hiện bị hãm vào giữa trùng vây, đừng nói tại hạ chỉ khẽ đâm một giáo, các hạ chết ngay lập tức, dù cho đâm không chết nữa, thì các hạ cũng khó lòng ra khỏi trận Kỳ môn Cửu Cung này.

Người áo xanh cười lạt, ngắt lời:

– Lời giáo huấn của các hạ chẳng lọt tai tại hạ chút nào. Có điều chỉ xin các hạ nói toạc ra.

Âu Dương Thống nói:

– Phe các hạ ít người dĩ nhiên không địch nổi với số đông. Tại hạ trước nay không muốn động thủ ngay lần đầu với những người gây oán thù cùng tệ bang, yêu cầu các hạ buông tha ngay văn thừa Đường Toàn, bản bang sẽ buông tha cả ba vị.

Đường Toàn cản ngăn thì người áo xanh đã cướp lời:

– Được lắm! Tại hạ thả quân sư quý bang trước đây.

Nói xong quả nhiên buông Đường Toàn ra.

Âu Dương Thống không ngờ y vừa nói đã làm ngay, cũng đành vẫy tay hạ lệnh:

– Các ngươi tránh đi, mở một đường cho họ ra.

Luật lệ Cùng Gia Bang trước nay rất nghiêm ngặt. Âu Dương Thống vừa ra lệnh, bọn thuộc hạ lập tức lùi ra.

Người áo xanh lùi lại hai bước, giơ tay ra nắm lấy Liên Tuyết Kiều rồi rảo bước đi ngay.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có đem gã này đi không?

Người áo xanh nói:

– Hiện tại cường địch hãy còn dòm ngó, chờ cơ hội tiến đánh, không cần đưa gã đi.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Để gã lại đây há chẳng tăng thêm một phần thực lực cho bên địch.

Người áo xanh trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thế thì con đưa gã đi.

Liên Tuyết Kiều vẫy tay khẽ quát:

– Lại đây!

Thượng Quan Kỳ quả nhiên theo lời nàng tiến lại.

Đường Toàn duỗi tay ra tủm tỉm cười nói với người áo xanh:

– Hôm nay cáo biệt, chưa biết bao giờ được gặp nhau. Tiểu đệ xin tiễn hành ngay ở đây.

Người áo xanh hắng giọng lạnh lùng nói:

– Lần sau ngươi còn thấy mặt ta thì tất bị chết về tay ta liền.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ chỉ sợ sự thật sẽ khác với tâm nguyện của sư huynh.

Người áo xanh ngửa mặt lên, cả cười nói:

– Đáng tiếc cho ngươi phải một phen nhọc lòng vô ích.

Đường Toàn nói:

– Cùng sư huynh đồng môn trong mười năm trời, tiểu đệ mà không nghĩ đến tình nghĩa cũ, lánh mặt đi thì bữa nay sư huynh quyết không thoát khỏi trùng vây trận Kỳ môn Cửu Cung này.

Người áo xanh ngửa mặt lên trời nhìn làn mây trắng lơ lửng, nói:

– Ta nghĩ rằng thế lớn trên cõi giang hồ ba năm sau đây sẽ biến đổi hẳn. Khi ấy hầu hết các tay đầu

não những môn phái lớn đã chết cả rồi. Hai phe cũ mới không còn liên tiếp với nhau, tự nhiên thành cuộc biến đổi lớn. Những bậc anh hùng cũ sẽ bị đào thải thay thế bằng một lớp người mới, trên hợp lẽ trời, dưới thuận nhân tình.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Có điều tiểu đệ đứng ra cản trở khiến cho mưu lược của sư huynh không được như nguyện.

Người áo xanh nói:

– Đúng rồi! Ngươi tốn bao tâm huyết hơn mười năm trời hắn đã bố trí được nhiều biện pháp để ngăn trở ta.

Đường Toàn nói:

– Vương gia liệu việc như thần, quá đoán không sai chút nào. Ngay trận Kỳ môn Cửu Cung này cũng chỉ là một trong những biện pháp mà tiểu đệ dự tính để đối phó với Vương gia.

Người áo xanh đột nhiên cả cười nói:

– Dù ngươi có thủ đoạn lệch đất nghiêng trời, cũng không thể vãn hồi kiếp sống cho mọi người. Ta chỉ hạ lệnh một cái là bao nhiêu nhân vật đầu não các môn phái lớn chỉ trong một đêm sẽ trúng độc chết hết.

Đường Toàn cười nhắc lại câu:

– Con bọ ngựa bắt con ve sầu tưởng là đắc sách, ngờ đâu có con sẻ đứng đằng sau. Dưới trướng Vương gia nào Tứ Hầu, nào tả, hữu thị vệ chắc đâu ai nấy cũng liều chết vì Vương gia.

Mấy câu này tựa hồ thức tỉnh tâm thần người áo xanh. Đôi luồng nhãn quang của y nhìn chằm chặp vào Đường Toàn. Y lạnh lùng nói:

– Nếu bọn họ có hạ thủ được, thì ta tin rằng ngươi nhúng tay vào.

Đường Toàn nói:

– Một đấng thủ đoạn độc ác, một đằng lòng dạ từ bi để đối phó với những người đồng đạo trong võ lâm. Tiểu đệ không thể không bắt chước sư huynh dùng độc kế.

Người áo xanh gục đầu xuống nói:

– Biết thế này thì ta giết quách ngươi mười năm trước tại Tiêu dao thảo lư trên Huỳnh sơn cho xong. Không ngờ vì chút lòng nhân từ mà để vạ lớn cho ngày nay.

Đường Toàn cười nói:

– Cơ hội sư huynh giết được tiểu đệ đã qua mất rồi. Tình nghĩa anh em đến đây là hết. Từ nay đôi ta đã thành thế nước lửa, không nhường nhịn nhau nữa.

Cuộc sống chết thắng bại chỉ còn trông vào tài thao lược của mình. Xin sư huynh trân trọng bước tiến trình, miễn cho tiểu đệ khỏi đi tiễn chân.

Người áo xanh từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn cùng Âu Dương Thống một lần nữa rồi cười lạt, trở gót cất bước ra đi.

Liên Tuyết Kiều theo sau người áo xanh, Thượng Quan Kỳ cũng ngớ ngẩn đi sau Liên Tuyết Kiều.

Chương 50: Tiêu Dao Thảo Lư

Thiết Mộc đại Sư đột nhiên thở dài kêu lên một tiếng:

– Nghiệt đồ!

Âu Dương Thống quay lại nhìn Đường Toàn khẽ hỏi:

– Bọn ta tha y thật ư?

Đường Toàn nhăn nhó cười đáp:

– Trận Kỳ môn Cửu Cung đã không vây hãm được y nếu còn đánh nữa, tất nhiên bị y tìm ra chỗ sơ hở để phá, đành buông tha y còn hơn, khiến y thủy chung vẫn đem lòng nghi hoặc.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Người này võ công rất rộng, những ngón tuyệt kỹ khắp thiên hạ dường như y hiểu cả. Có thể nói y là tay cao thủ thứ nhất, trước nay tại hạ chưa gặp ai bằng y.

Thiết Mộc đại sư tựa hồ nhớ ra một việc trọng yếu nói:

– Lão tăng phải về Trung Sơn, xin có lời từ biệt hai vị.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt nói:

– Xin lão thiền sư hãy thong thả. Tại hạ còn có việc cần thỉnh giáo.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Trong võ lâm thường đồn đại về tài năng của tiên sinh, đem tư cách một người thư sinh dấn thân vào chốn giang hồ, tung hoành thiên hạ. Bữa nay bần tăng được mục kích cuộc chiến đấu này, mới biết lời dồn chưa hết được tài hoa của tiên sinh.

Đường Toàn cảm khái thở dài nói:

– Lão thiền sư quá khen rồi. Một gã thư sinh chỉ nên vùi đầu vào đống sách để tìm thú vui, sao dám có ý niệm vào rừng đuổi hươu?

Ông quay lại nhìn Âu Dương Thống rồi nói tiếp:

– Một là vì tại hạ cảm tấm lòng tri ngộ của Âu Dương Bang chúa không lẽ chối từ. Hai nữa là vì sư huynh gây nên tội nghiệt đã nhiều, tại hạ đã chịu di mệnh của ân sư trao lại, chẳng thể thõng tay ngồi nhìn, đành đem cái sức của kẻ hàn nho trói gà không chặt, dấn thân vào chốn giang hồ mua ân chuốc oán.

Âu Dương Thống nét mặt rầu rầu ngẩng mặt trông lên trời nói:

– Ước hẹn mười năm đã sắp mãn kỳ. Âu Dương Thống này trót đã nhận lời dám đâu canh cải. Đã đến lúc tiên sinh sắp đi quy ẩn, mà vẫn chẳng được yên tâm nghỉ ngơi vài ngày, còn phải dày dạn phong trần bôn ba trong chốn giang hồ. Tại hạ nghĩ rất lấy làm hổ thẹn.

Giọng nói thê lương, lời lẽ khôn xiết cảm tình. Đường Toàn phóng tầm mắt nhìn ra nội cỏ mênh mông, lặng lẽ không nói câu gì.

Thiết Mộc toan hỏi lại Đường Toàn xem ông giữ mình lại có việc gì. Song đứng trước tình cảnh này, nhà sư không mở miệng. Hồi lâu mới chắp tay trước ngực tuyên đọc phật hiệu rồi nói:

– Đường tiên sinh...

Đường Toàn khoanh tay thi lễ đáp:

– Lão thiền sự..

Thiết Mộc nói:

– Lão tăng có mấy lời, nói ra xin tiên sinh đừng chấp.

Đường Toàn nói:

– Xin lão thiền sư cứ nói.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Hiện nay võ lâm đang lúc lắm việc, võ công Cổn Long Vương gồm thâu cả các tuyệt nghệ những phái lớn. Y lại mưu mô thâm độc, khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Phi tài tiên sinh thì không còn ai kiềm chế được tâm địa hung hãn của y. Nếu tiên sinh bỏ đi ẩn cư, không dòm ngó gì đến võ lâm nữa, chẳng hóa rạ..

Nguyên Thiết Mộc là người ít hoạt bát nên nói đến đây rồi không biết nên nói thế nào nữa, đành thở dài luôn mấy tiếng rồi ngừng lại.

Âu Dương Thống trầm giọng nói:

– Tiên sinh!

Vẻn vẹn có hai chữ mà hàm súc không biết bao nhiêu nỗi quyến luyến bi thương.

Đường Toàn nghiêng mình nói:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống đáp:

– Cuộc chiến với Cổn Long Vương hôm nay đã chứng minh vận mệnh Cùng Gia Bang không thể xa rời tiên sinh. Tình hình loạn lạc đã nẩy mầm, nếu tiên sinh nhất định quy ẩn thì chẳng những Cùng Gia Bang sẽ bị thua trận tơi bời mà hết thảy võ lâm không tránh khỏi một trường chu lục.

Ông ngẩng đầu nhìn ra phương trời nói tiếp:

– Âu Dương Thống này có duyên may được gặp tiên sinh. Sinh linh khắp thiên hạ có tội tình gì mà phải chịu thảm họa chu lục? Tiên sinh nỡ nào bỏ đi cho đành?

Thiết Mộc đại sư cũng nói:

– Lão tăng không biết nói khéo, song Cùng Gia Bang quật khởi trong đám giang hồ chưa được bao lâu mà tất cả các môn phái võ lâm không đâu bì kịp. Hiện giờ quý bang lâm vào tình trạng khẩn trương thì tuy có ước xưa, tưởng cũng nên tùy theo tình thế mà di chuyển.

Bất thình lình, một tiếng hú dài từ đằng xa vọng lên cắt đứt lời Thiết Mộc.

Âu Dương Thống quay về phía có tiếng hú rồi nói:

– Chắc tay tiếp viện cho Cổn Long Vương đã đến.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Đó là họ phô trương thanh thế mà thôi, nếu quả có người đến tiếp viện y đã chẳng cắm cổ chạy dài.

Âu Dương Thống vốn tin phục Đường Toàn, nghe ông nói vậy liền lảng sang chuyện khác hỏi:

– Tiên sinh cùng Cổn Long Vương quen biết nhau đã lâu chưa?

Đường Toàn thở dài sườn sượt đáp:

– Chẳng những quen biết mà còn có tình đồng môn nữa là khác.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Thiết Mộc nói:

– Nếu lão thiền sư có thể đình đãi lại một chút để nghe qua thân thế Cổn Long Vương.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng vừa thấy Cổn Long Vương bỗng nhớ tới một việc thê thảm đã phát sinh ra tại chùa Thiếu Lâm mấy chục năm trước. Lão tăng sở dĩ vội về chùa Thiếu Lâm là để điều tra những điều bí mật về Cổn Long Vương. Nếu Đường tiên sinh cho biết được một phần thân thế y, lão tăng có thêm được một yếu tố thì việc tìm ra chân tướng y sẽ dễ hơn.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, ngồi xuống đất gật đầu cười nói:

– Trừ tại hạ ra, tưởng ít người biết được lai lịch y.

Đột nhiên ông ngừng lại, vẻ mặt trầm ngâm tựa hồ để tìm xem nên bắt đầu câu chuyện từ đâu.

Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc ngồi xuống.

Đường Toàn nói tiếp:

– Nói đến tình đồng môn của chúng tôi, thật là một việc rất lạ lùng. Tại hạ nhập môn trước y mấy năm, y đến sau mà lại là bậc trên, tại hạ phải kêu y bằng sư huynh.

Thiết Mộc nói:

– Theo thể lệ võ lâm thì ai nhập môn trước là anh, ai đến sau là em, ít khi theo tuổi nhiều ít để định bề bậc.

Đường Toàn nói:

– Một là y nhiều tuổi hơn tại hạ nhưng điều thứ hai còn quan trọng hơn là bất luận ngón gì y cũng giỏi hơn tại hạ. Y có một thiên tư khác thường, nghề văn nghiệp võ y đều luyện được thành tựu đến bậc tối cao. Ân sư tại hạ dù biết y có bụng gian hiểm sau có thể thành người phản nghịch, vẫn truyền thụ cho y, vì tại hạ thể chất yếu đuối, không thích hợp với nghề võ. Ân sư tại hạ không muốn để tuyệt kỹ thất truyền luyện võ cho y với quan niệm nhân định thắng thiên.

Thiết Mộc đột nhiên nói xen vào:

– Lệnh sư đã giáo huấn được tiên sinh thành bậc đại tài chẳng lẽ lại không biết hậu quả của con người mình truyền võ thuật?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Hai năm đầu ân sư tại hạ chưa tìm được nhân tài có hoài bão quan niệm nhân định thắng thiên, thu y làm đồ đệ. Đến lúc phát giác ra không thể sửa đổi được tâm thuật y thì đã chậm mất rồi. Sau vì tình thế bắt buộc, không tiếp tục truyền thụ văn lược võ học cho y không xong, chỉ giấu được những điều tinh vi biến hóa để y không có cách nào đi tới được chỗ huyền bí ảo diệu mà thôi.

Thiết Mộc đại sư biến sắc hỏi:

– Phải chăng y ngấm ngầm dùng quỷ kế cưỡng bức lệnh sư phải truyền tuyệt nghệ cho y?

Đường Toàn đáp:

– Lão thiền sư đoán đúng đó. Không biết y dùng phương pháp gì đề ép buộc ân sư phải truyền thụ võ công? Đến nay tại hạ vẫn chưa tra ra. Nhưng xem ý tứ thì tại ha biết rằng gia sư lâm vào tình thế bị bức bách.

Đường Toàn buồn rầu thở dài tiếp:

– Bây giờ hồi tưởng lại tình thế lúc đó rất là nguy hiểm. Y không hạ sát tại hạ không phải vì tại hạ không hiểu võ nghệ, mà y nghĩ rằng một anh đồ kiết xác, sức trói con gà không chặt thì làm gì tranh hùng được với y? Hơn nữa lúc gia sư truyền kỳ môn độn số, lục thao tam lược cho y vẫn giấu nhẹm những chỗ ảo diệu chỉ truyền thụ riêng cho tại hạ, nên y để sống là muốn cùng tại hạ nghiên cứu thêm những chỗ huyền diệu đó.

Âu Dương Thống nói:

– Bức bách tôn sư cùng bạn phải dạy võ công, tâm thuật, y thật là tàn nhẫn.

Đường Toàn phe phẩy quạt nói:

– Một hôm y không có lời từ biệt mà bỏ đi, không biết tông tích đâu nữa.

Nhờ cơ hội đó ân sư gọi tại hạ đến bảo cho biết người đã sắp đến ngày viên tịch và giao lại cho tại hạ một tờ di chúc người đã viết sẵn từ trước rồi dặn:

Không được tùy tiện mở ra, phải chờ khi rời khỏi Tiêu Dao thảo lư đến chỗ an toàn mới được mở ra.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Sau khi từ biệt lệnh sư lần ấy rối tiên sinh còn được gặp lần nào nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ vốn một lòng sùng kính ân sư, biết lời dặn của người ngụ ý sâu xa, nhưng không dám hỏi vặn. Tại hạ bái biệt ân sư sang ở căn nhà Tiêu Dao thảo lư.

Đây là biệt thự trước kia ân sư dùng làm nơi đọc sách. Trong thảo lư này không thiếu gì sách vở, tại hạ Ở đó đọc sách một năm nhưng trong lòng vẫn hằng lo đến tình trạng yên nguy của gia sư.

Thiết Mộc nói:

– Lệnh sư huynh có tìm đến Tiêu Dao thảo lư không?

Đường Toàn đáp:

– Ban đầu thì y không biết nhưng sau một năm tại hạ không dằn lòng tưởng nhớ ân sư được, toan trở lại nơi người dưỡng tâm để thăm dò tình hình, thì đột nhiên y tìm đến Tiêu Dao thảo lư báo cho biết ân sư đã tịch rồi và lúc lâm chung, ân sư có bảo cho y biết tại hạ đến đây thu xếp sách vở, nên y đến thăm...

Ngừng một lát, Đường Toàn thở dài kể tiếp:

– Tuy tại hạ đã được ân sư cho biết trước người sắp đến ngày viên tịch, nhưng được tin dữ, tại hạ không nén nổi bi thương bất giác khóc rống lên. Tại hạ tuy trong lòng cực kỳ xúc động, song tâm thần vẫn tỉnh táo ngấm ngầm dò xét tâm thần sư huynh thì thấy y tuyệt không có vẻ gì thương tiếc ân sư cả.

Âu Dương Thống ngắt lời:

– Giả tỷ mà bấy giờ y động sát khí giết tiên sinh đi thì các giới võ lâm ngày nay không biết ra sao?

Đường Toàn kể tiếp:

– Tại hạ thấy y tuyệt không có vẻ xót thương mà sát khí đã lộ ra đôi mắt.

Tại hạ liền thôi không khóc nữa. Quả nhiên y thấy tại hạ không đau khổ cho lắm, thần sắc y dần dần trở lại hòa hoãn. Y kể sơ qua tình hình lúc ân sư tạ thế, rồi đề cập ngay đến võ thuật thần cơ diệu toán đem ra hỏi tại hạ.

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời từ từ kể tiếp:

– Lúc đó tại hạ đã biết y có lòng đen tối. Mấy câu trả lời có thể quyết định sự sống chết cho tại hạ. Nếu tại hạ giả vờ ngu dốt, y tất sinh lòng ngờ vực, mà tiết lộ hết những chỗ tinh vi cũng khiến cho y ghen ghét rồi giết tại hạ ngay trong thảo lư. Tại hạ phải làm bộ nghĩ ngợi hồi lâu mới giải thích được

những vấn đề y hỏi để tỏ cho y biết mình có lòng giúp y đồng thời để y thấy tài trí tại hạ rất tầm thường, không đáng làm cho y lo ngại. Bấy giờ y ra điều ước cho tại hạ là phải hạn chế hoạt động và không được ra khỏi Tiêu Dao thảo lư ngoài trăm bước.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đã giết sư phụ lại cầm tù sư đệ, y quả nhiên lòng lang dạ thú.

Đường Toàn nói:

– Biết y đã gài bẫy chung quanh Tiêu Dao thảo lư, tại hạ có tranh luận với y về điều hạn chế hoạt động thì y chỉ cười mà không đáp. Tại hạ tranh chấp một hồi nữa thì y tỏ vẻ phẫn nộ, chỉ bảo mỗi câu là nếu ra khỏi thảo lư trăm bước, có thể mất mạng ngay tức khắc, rồi giũ áo ra đi.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Từ đó trở đi tiên sinh bị cầm tù trong Tiêu Dao thảo lư?

Đường Toàn đáp:

– Đúng vậy. Cứ cách một hai tháng y lại đến Tiêu Dao thảo lư một lần và ở lại chừng hai giờ đem những vấn đề nghi ngờ ra hỏi. Tại hạ tuy không hiểu võ công song cũng nhớ được ít nhiều bí quyết. Ngoài ra những cách dùng chất độc, luyện thuốc tại hạ cũng giúp cho y được vài ba thứ. Tại hạ đã ngấm ngầm chia các môn võ học ra làm thượng cách, trung cách, hạ cách và phần nhiều chỉ đem trung cách ra chỉ dẫn cho y.

Thiết Mộc đại sư thở dài hỏi:

– Tiên sinh ở trong tình trạng nguy hiểm đó bao lâu?

Đường Toàn đáp:

– Chừng ngót hai năm. Sau tại hạ biết ra rằng tình trạng này rất nguy hiểm không thể để lâu đến năm thứ ba được. Tại hạ đã bắt đầu chuẩn bị những việc sau khi chết rồi cần để lại. Tiêu Dao thảo lư ở vào chỗ thâm sơn cùng cốc núi Huỳnh Sơn ít có vết chân người đến đó, không còn biết cầu cứu vào ai. Tại hạ liền nghiên cứu những trận đồ kỳ lạ, đồng thời biên chép những lời y đến cùng tại hạ nghiên cứu, đem cất giấu đi. Tại hạ ghi chú cả những thế phá các trận đồ để ngày sau may ra có người dùng đến đặng đối phó với y..

Bất thình lình có tiếng tù và vọng lại làm gián đoạn câu chuyện của Đường Toàn đang nói dở.

Thiết Mộc đại sư quay lại bảo Âu Dương Thống:

– Hiệu tù và đó phải chăng là của đệ tử quý bang thổi lên?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Không phải.

Thiết Mộc lại hỏi:

– Thế thì những tay tiếp viện cho Cổn Long Vương đã đến hay sao?

Đường Toàn nói:

– Đại sư cứ yên lòng, tại hạ biết rõ y lắm. Nếu quả có người viện trợ cho y đến nơi thì quyết không bao giờ nổi hiệu tù và trước.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Xin tiên sinh cho tôi hỏi một câu:

Tiên sinh đã nhìn thấy bộ mặt thật của sư huynh bao giờ chưa?

Phải chăng má bên phải y có vết đao chém rất sâu?

Đường Toàn đáp:

– Đúng rồi! Đúng rối! Sao đại sư lại biết?

Thiết Mộc đại sư bỗng kêu lên:

– Quân nghiệt chướng. Quả nhiên là y rồi!

Vị lão tăng tuổi cao đạo trọng, đã thoát tục, đột nhiên thoáng lộ vẻ khích động, buồn bã thở dài nói:

– Trước đây ba mươi năm, chùa Thiếu Lâm đã phát hiện một việc nghiệt đồ giết sư phụ, rồi tên nghiệt đồ đó trốn biệt tích. Lý do chỉ vì y muốn học một môn tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm không được, mà bức tử sư huynh bần tăng là Thanh Mộc đại sư. Cứ tình hình này mà đoán thì đúng y đã bức tử lệnh sư rồi.

Đường Toàn nói:

– Tâm địa y cực kỳ thâm độc. Giả tỷ mà Âu Dương Bang chúa không đến kịp Tiêu Dao thảo lư trên núi Huỳnh Sơn thì e rằng tại hạ cũng chết về độc thủ của y. Hồi đó tại hạ cơ hồ mất hết sinh thú trừ cách lấy sách vở làm vui, ngoài ra không còn hứng thú gì nữa. Tại hạ quan sát vẻ mặt thì có lúc y

nhận thấy tại hạ là người tài cao, có lúc y lại nghĩ cho là hạng tầm thường.

Đường Toàn nở một nụ cười thê lương nói tiếp:

– Tự cổ chí kim, sư huynh sư đệ có xích mích nhau, đại khái là do sự phẫn nộ hoặc do sự tiên quan đến lợi hại riêng tư. Đằng này y muốn giết tại hạ chẳng qua vì nhìn thấy trên đời còn có kẻ tài cao hơn mình.

Tại hạ chịu đựng được hơn nửa năm, trong lòng vẫn nơm nớp lo sợ, không biết sẽ chết vào tay y ngày nào.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Y đến hỏi tiên sinh về mưu lược, cơ số sao lại chỉ nghiên cứu trong hai giờ?

Đường Toàn đáp:

– Trong vòng hai giờ, những môn thần toán rất phức tạp chưa làm cho y rối óc, song y sợ tại hạ không còn tỉnh táo để hội thảo một cách vững chắc.

Âu Dương Thống nói:

– Giả tỷ tại hạ đến Tiêu Dao thảo lư sớm hơn thì tiên sinh không đến nỗi phải chịu cực bấy lâu.

Đường Toàn cười kể tiếp:

– Sau nửa năm tình thế mỗi lúc một nguy hiểm hơn vì cứ theo thời gian mà tiến thì tài trí y rất thông minh, y có thể bức bách tại hạ truyền thụ hết những điều mình biết cho y. Võ công y đã siêu quần xuất chúng lại học thêm hết cả mưu lược trận đồ của tại hạ thì trên đám giang hồ không còn một tay đối thủ nào chế phục nổi y nữa. Tại hạ đã tính đến bài thoát thân, song y canh phòng rất là nghiêm mật.

Có điều tại hạ rất tin cậy ở di sách của ân sư. Ân sư đã an bài tại hạ Ở Tiêu Dao thảo lư thì tất người cũng xếp đặt đường lối thoát thân cho tại hạ. Có lúc tại hạ đã tính đến cách chết thì cùng chết.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Tiên sinh không biết võ công, đối với một tay cao thủ thứ nhất trong võ lâm thì thế nào chết thì cùng chết được?

Đường Toàn cười đáp:

– Quả thế! Thật là một việc khó khăn dị thường.

Tại chốn lều tranh hoang dã chỉ có sách vở. Ngoài cách phóng hỏa không còn cách nào khác.

Âu Dương Thống nói:

– Phải chăng tiên sinh chuẩn bị mượn sách vở bày ra một trận lạ, dẫn dụ y vào trận rồi phóng hỏa đốt nhà.

Đường Toàn đáp:

– Đúng thế! Sư huynh tại hạ vốn tính đa nghi mà làm việc lại rất cẩn thận.

Nếu mình bày trận trước thì y quyết nhiên không mắc bẫy, phải mượn thời cơ y cùng tại hạ đang nghiên cứu mưu lược, mới di chuyển sách vở để cầm hãm y rồi phóng lửa đốt cho cả hai người cùng chết trong Tiêu Dao thảo lư.

Đường Toàn ngửa mặt lên trời cười nói:

– Con người tính toán không bằng số trời định sẵn. Trong chốn u minh dường như đã có sự an bài. Hồi tại hạ đang tính kế hoạch đốt Tiêu Dao thảo lư thì ba tháng liền sư huynh tại hạ đột nhiên không đến nữa mà cũng không biết tin tức gì về y.

Thiết Mộc đại sư chắp tay trước ngực nói:

– A Di Đà Phật, lão tăng xin mừng cho sư huynh cùng Âu Dương Bang chúa.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói tiếp:

– Đầu tháng thứ tư Bang chúa đến Tiêu Dao thảo lư đón tại hạ rời khỏi Huỳnh Sơn. Lúc ra đi, tại hạ có bày một trận đồ kỳ dị và sắp đặt cả vật liệu dẫn hỏa. Người nào bước vào trận này đụng phải cơ quan phát hỏa tất sẽ bị cháy trong Tiêu Dao thảo lư.

Thiết Mộc đại sư thốt nhiên nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Lão tăng có một điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo Âu Dương Bang chúa.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Phải chăng đại sư muốn hỏi tại sao tại hạ đột nhiên đến Tiêu Dao thảo lư?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đúng vậy! Việc Đường tiên sinh bị khốn ở Tiêu Dao thảo lư chính tiên sinh chưa cầu viện, tại sao Bang chúa lại biết?

Âu Dương Thống nói:

– Nguyên mười năm trước đây, tại hạ đang chấp chưởng quyền hành tệ bang, nhân sự phân phối phẩm vật tệ bang rất là phức tạp, vật dụng không đều, tuy tại hạ đã điều tra, nhưng trong một địa hạt rộng lớn mấy tỉnh, một mình tại hạ không đủ tài lập thế quân bình cho mọi nơi. Trải qua mấy năm không trừ hết những mối tệ đoan gây ra những bọn tham tàn. Tại hạ bắt đầu hoài nghi tài năng của mình, nghĩ rằng:

Một tay lương tướng có thể cai trị cả vạn dân khắp thiên hạ, mà mình chỉ vẻn vẹn một địa hạt Cùng Gia Bang cũng không có biện pháp sắp đặt cho đâu ra đấy.

Thiết Mộc đại sư khen rằng:

– Bang chúa có tâm địa như vậy mới dung nạp được Đường tiên sinh khiến cho Cùng Gia Bang trở nên hưng thịnh nổi tiếng trong võ lâm, thanh danh lừng lẫy hơn cả chín môn phái lớn.

Âu Dương Thống tủm tim cười nói tiếp:

– Vì tại hạ đi điều tra hành vi của bọn đệ tử ít khi ở tổng trại. Tại hạ thường đi một mình khắp mấy tỉnh Trung Nguyên. Khi đi tới Hoàn Bắc, thường nghe thấy thổ dân hát khúc đồng dao. Ban đầu tại hạ cũng không để ý, vì trẻ nít hát không được rõ chữ nên mình không hiểu thấu. Song khúc hát rất là hào hùng khiến người nghe đều phấn khởi chí anh hùng.

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Khi tại hạ rời khỏi Hoàn Bắc, dọc đường nghe trẻ chăn trâu hát thấy quen tai, nhưng lúc đầu không nhớ ra, vì khúc hát không giống nhau. Nghe khúc phát đại ý là người tài cao chưa gặp thời, hay bậc anh hùng đang cơn khốn đốn.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Bang chúa còn nhớ khúc hát đó không?

Âu Dương Thống trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Trải qua mười mấy năm trời, hiện thời chỉ nhớ được đại ý như vậy. Còn chính bài thì chỉ còn nhớ lõm bõm. Câu dầu khúc hát đó là:

“Cõi thần châu mù mịt, Loạn lạc đã nảy mầm...” Thiết Mộc đại sư ngắt lời:

– Mười mấy năm trước đang ở trong cảnh tượng thái bình. Vậy mà tác giả đã tiên đoán được tình thế giang hồ ngày nay thì không những là một bậc cao nhân trong võ lâm, chẳng lẽ lại tính cả những

việc quá khứ vị lai?

Đường Toàn thở dài nói:

– Tại hạ đã nửa đời người đem hết tâm trí vào việc nghiên cứu. Song thiên tư mình có hạn, không thể nào theo kịp được ân sư, nhưng tại hạ biết rằng thần toán cơ số bát quái hà lạc chỉ cô thể thích dụng vào việc dùng binh.

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Bang chúa thử nhớ lại câu dưới bài hát đó xem.

Âu Dương Thống nói:

– Những câu ở khúc giữa thì tôi quên hết rồi, chỉ còn mấy câu sau chót:

“Tiêu Dao căn nhà cỏ, Rừng thẳm núi Huỳnh Sơn.

Có phải Lưu Huyền Đức Tim đến gặp tiên sinh” Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Khúc đồng dao này lưu hành đến nay mấy trăm năm và điệu hát khiến tại hạ động tâm, quyết định tìm đến Huỳnh Sơn. Dãy Huỳnh Sơn trùng trùng điệp điệp rất là hiểm trở, chẳng biết Tiêu Dao thảo lư ở ngọn nào? Tại hạ tìm mất hàng tuần mà vẫn không tìm ra được chút dấu vết nào, đành trở lại Quân Sơn, nghỉ ngơi mấy bữa rồi lại ra đi. Lần này tại hạ đem theo mấy tên đệ tử, chuẩn bị đầy đủ lương khô nước uống, cố tìm cho bằng được Tiêu Dao thảo lư.

Ông đưa mắt nhìn Đường Toàn rồi nói tiếp:

– Hoàng thiên quả đã không phụ người tâm huyết, tại hạ tìm được đến chỗ tiên sinh.

Còn đang trò chuyện bỗng thấy một người phóng ngựa như bay đi tới.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày nói:

– Người này phải chăng là Thần Hành Bách Công Bảo?

Âu Dương Thống nói:

– Đúng rồi? Y từ Giang Nam trở về, không biết có đem được tin gì về không?

Vừa dứt lời Thần Hành Bách Công Bảo cũng đến nơi, đầy người cát bụi, mặt dạn gió sương chân đi giày đế mỏng đã rách nát hết.

Còn cách Âu Dương Thống sáu bảy bước, gã đã chắp tay vái chào mọi người.

Âu Dương Thống hỏi:

– Ngươi có gặp Vân Trang chúa không?

Bách Công Bảo đáp:

– Tại hạ không thấy Vân Cửu Long đâu, nhưng được gặp Vân phu nhân.

Âu Dương Thống nhíu cặp lông mày nói:

– Trước nay Vân phu nhân không bao giờ cùng người ngoài tương kiến. Ta đây là chỗ thân tình với Vân Cửu Long mà cũng chưa được thấy mặt bà bao giờ, sao ngươi lại được gặp?

Bách Công Bảo đáp:

– Chính thuộc hạ cũng rất lấy làm kỳ…

Nói tới đây gã đột nhiên ngừng lại, dường như hối hận là mình đã lỡ lời. Gã ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

– Thuộc hạ vâng mệnh Bang chúa đến thẳng Giang Nam, đưa danh thiếp của Bang chúa xin vào yết kiến Vân Trang chúa. Người quản gia ra đưa thuộc hạ vào nghỉ ngơi trong tịnh xá và bảo cho biết danh thiếp đã đệ trình và hồi nào được vào kiến diện thì chưa nhất định, bảo thuộc hạ hãy ngồi trong tịnh xá chờ đợi.

Âu Dương Thống từ từ gật đầu nhưng không nói gì.

Bách Công Bảo thấy Bang chúa đang chú ý nghe liền nói tiếp:

– Tại hạ tưởng rằng có thiếp Bang chúa cần kiến chắc không phải chờ lâu.

Ngờ đâu chờ đến hai ba giờ, từ sáng đến trưa vẫn chưa được tin tức. Hai gã nha hoàn bưng cơm ra. Thuộc hạ mới biết còn phải chờ lâu, tưởng họ có ý khinh mạn Bang chúa, thuộc hạ giận quá vung tay gạt đổ mâm cơn tung tóe. Nha hoàn vào báo với người quản lý thì y ra nói rằng:

“Hiện Trang chúa đang bận quá chưa rảnh để tiếp kiến. Nếu thuộc hạ không chờ được thì hãy về đị..” Thiết Mộc đai sư nói:

– A Di Đà Phật! Vân Trang chúa thật là làm phách.

Âu Dương Thống biết Vân Cửu Long trước đã có chuyện với phái Thiếu Lấm, ông tủm tỉm cười nói:

– Các phái võ lâm đều coi Vân Cửu Long là một tay kiệt sĩ.

Đường Toàn giục:

– Rồi sao nữa?

Bách Công Bảo nói tiếp:

– Thuộc hạ vừa nghe Vân Cửu Long có miệt thị Bang chúa chúng ta thì lửa giận bốc lên. Bao nhiêu bình họa tranh vẽ đều bị tại hạ đập phá tan tành. Người quản lý toan ra tay ngăn trở rồi không biết hắn nghĩ sao lại thôi, chỉ bảo tôi chờ thêm nửa giờ nữa.

Sau khi đại náo một phen cũng hơi nguôi giận, thuộc hạ ngồi chờ lại nửa giờ nữa. Quả nhiên hắn dẫn thuộc hạ vào nội viện.

Đường Toàn hỏi:

– Lúc đang đi hắn có dặn gì không?

Thần Hành Bách Công Bảo trầm ngâm một lúc như để nhớ lại rồi nói:

– Hắn biểu Vân phu nhân trước nay chưa tiếp kiến ai thì tại hạ vào phải ăn nói nhỏ nhẹ, đừng làm cho phu nhân phải sợ hãi.

Đường Toàn hỏi:

– Thế ngươi có được yết kiến Vương phu nhân không?

Bách Công Bảo đáp:

– Hắn dẫn tại hạ qua mấy tầng đình viện mới vào đến nội trạch, bảo ngồi trong phòng khách rồi lui ra mau.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Chắc ngươi lại phải chờ một lúc rồi có tiểu tỳ áo xanh bưng trà ra chứ gì?

Bách Công Bảo lớn tiếng nói:

– Quả đúng thế thật.

Đường Toàn nói:

– Nếu ngươi uống chén trà thơm thì ta e rằng ngươi khó lòng về được.

Bách Công Bảo hỏi:

– Trong trà có thuốc mê ư?

Đường Toàn nói:

– Ta đoán thế thôi.

Âu Dương Thống thở dài một tiếng rồi giục:

– Thế rồi sao nữa?

Bách Công Bảo nhìn Đường Toàn nói tiếp:

– Tại hạ nóng ruột quá, song đối phương chỉ là một đứa nha hoàn bé nhỏ không tiện phát tác, tại hạ trừng mắt nhìn thị lui vào nhà trong. Tại hạ không biết làm thế nào đành ngồi chờ đến quá nửa giờ vẫn chẳng thấy gì. Tại hạ không nhịn được nữa, lửa giận bốc lên, quát tháo ầm ầm, bỗng thấy tấm rèm lay động, rồi hai đứa tiểu tỳ áo xanh đi ra và một vị phu nhân toàn thân mặc đồ trắng.

Âu Dương Thống vội hỏi:

– Vị phu nhân đó hình dạng thế nào?

Bách Công Bảo ấp úng một lúc rồi nói:

– Bà ta che mặt bằng chiếc khăn sa trắng, thuộc hạ nhìn không được rõ.

Đường Toàn cả kinh hỏi lại:

– Ngươi nghĩ lại xem có đúng bà che mặt bằng tấm khăn sa trắng không?

– Đúng lắm! Đúng là một tấm khăn sa trắng.

Đường Toàn nhắm mắt lại không nói gì nữa, tỏ ra đang có việc gì khó nghĩ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Rồi sao nữa?

Bách Công Bảo đáp:

– Bà lấy một phong thư ở trong tay áo ra giao cho tiểu tỳ áo xanh, bảo cầm lại trao cho tôi và nói rằng:

– Bà đã coi thiếp của Bang chúa. Mọi việc đã nói cả vào thư rồi, và dặn đi dặn lại tại hạ đem về đệ trình Bang chúa, đừng để thất lạc.

Bách Công Bảo vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy mật thư ra, cung kính đưa lên. Âu Dương Thống nhìn bao thơ trắng, nói:

– Hay lắm! Thôi ngươi đi nghỉ.

Bách Công Bảo dường như có điều gì muốn nói lại thôi, chắp tay chào rồi trở gót đi ra.

Thiết Mộc đại sư cố ý nhìn ra phương trời, vờ như không thấy phong thư trong tay Âu Dương Thống.

Đường Toàn đột nhiên phe phẩy cây quạt nói:

– Bang chúa!

Âu Dương Thống toan bóc thư ra xem thấy Đường Toàn gọi liền dừng tay hỏi:

– Tiên sinh muốn hỏi điều chi?

Đường Toàn hỏi:

– Thuộc hạ muốn xin một điều không hợp lý chẳng rõ Bang chúa có ưng cho không?

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh có điều chi xin cứ nói ra.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa có thể cho thuộc hạ xem bức thư đó không?

Lời thỉnh cầu này Âu Dương Thống thật không ngờ đến. Ông ngẩn ngơ một lúc rồi ấp úng:

– Cái này... cái này...

Ông phân vân một lúc rồi tiếp:

– Tiên sinh đã nhất định đòi xem cũng được, vì giữa hai ta chẳng có điều chi phải giữ bí mật.

Nói xong từ từ đưa thư lại.

Đường Toàn đón lấy thư trông qua rồi hỏi:

– Bang chúa có nhận được bút tích Vân phu nhân không?

Âu Dương Thống gật đầu không nói gì.

Đường Toàn đột nhiên nói rất nhỏ:

– Nếu Bang chúa chịu nghe lời thuộc hạ thì đừng mở thư này hay hơn.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Rồi như chợt tỉnh ngộ ra hỏi tiếp:

– Phải chăng tiên sinh nghi ngờ bức thư này có thuốc độc?

Đường Toàn nghiêm trang đáp:

– Trong lúc hấp tấp, thuộc hạ chưa dám quyết đoán. Nhưng thuộc hạ dám chắc chắn rằng bức thư này chỉ có tai hại cho Bang chúa chứ không ích gì.

Đoạn lão lên tiếng gọi to:

“Bách Công Bảo!” Bách Công Bảo thật không thẹn với cái biệt hiệu Thần Hành. Gã vừa đi xa ngàn dặm hành trình, thế mà tinh thần vẫn còn minh mẫn. Gã chưa đi nằm nghỉ còn đứng chờ bên cửa, nhắm mắt vận khí dưỡng thần.

Vừa nghe Đường Toàn gọi, gã rảo bước vào ngay, nghiêng mình hỏi:

– Tiên sinh có điều chi truyền dạy?

Đường Toàn cấm phong thư từ từ đưa lại cho gã và dặn:

– Ngươi giữ kỹ phong thư này. Không có lệnh ta thì bất luận là ai cũng không được mở coi.

Bách Công Bảo ngơ ngẩn đón lấy thư rồi hỏi lại:

– Nếu Bang chúa đòi xem thì sao?

Đường Toàn khom lưng chắp tay thi lễ nói:

– Kính xin Bang chúa chỉ thị cho!

Âu Dương Thống khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

– Cả ta nữa cũng theo điều lệ ấy!

Bách Công Báo nghe xong cất thư vào bọc.

Âu Dương Thống ngồi bên, nghĩ thầm trong bụng, xưa nay những bậc hiền tài có lắm điều kỳ dị, y không cho cả mình bóc thư coi, không hiểu có dụng ý gì.

Âu Dương Thống vẻ mặt buồn thiu, trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên ngẩng mắt lên thở dài một tiếng quay lại nói với Đường Toàn:

– Thân thế Cổn Long Vương đã được chính miệng tiên sinh kể ra phần lớn, để hắn sống thì tất sinh nhiều hậu họa. Hắn giảo quyệt, tàn ác vô cùng. Bữa nay đã lỡ mất thời cơ, e rằng sau này khó có cơ hội nào nữa.

Đường Toàn nói:

– Vừa rồi động thủ, tại hạ đã dò xét tình hình thì sau một hồi biến diễn, hắn đã hiểu dần dần trận Kỳ môn Cửu Cung biến hóa ra sao? Nếu còn đánh lúc nữa thì hắn sẽ khám phá ra những điều kỳ diệu bên trong.

Ông ngừng một lát lại nói tiếp:

– Tại hạ quên mất một điều là khi còn ở trong Tiêu Dao thảo lư, mười phần hắn đã học được tại hạ đến bảy tám. Ta có thể đem thế kỳ diệu để thủ thắng, chỉ một trận là bắt hắn phải hàng phục. Nếu để cho hắn nghiên cứu thêm một thời gian nữa thì tại hạ e rằng không còn cách nào kiềm chế được hắn.

Âu Dương Thống hỏi:

– Trừ kẻ đại gian, giết kẻ đại ác, tưởng không nên câu nệ tiểu tiết thái quá.

Tại hạ cùng Thiết Mộc đại sư hợp lực với nhau, liệu có thể bắt hắn hàng phục được không?

Đường Toàn nói:

– Theo chỗ tại hạ biết thì bên mình y lúc nào cũng đem theo thuốc độc cùng ám khí. Thế liên hoàn trong trận Kỳ môn Cửu Cung đánh rát quá khiến hắn không còn lúc nào rảnh tay để thi hành thủ đoạn. Nếu y nhìn thấy chỗ sơ hở hoặc dồn y đến bước đường cùng, tất y sẽ phóng ám khí cùng chất độc ra thì tại hạ e rằng cục diện hôm nay đi đến chỗ cả đôi bên cùng khốn đốn.

Âu Dương Thống nói:

– Nhưng tha hắn như vậy kể cũng đáng tiếc. Huống chi tiên sinh sắp đi ẩn cư thì việc liệu địch đấu trí, Cùng Gia Bang tất thua y một bậc.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Xin Bang chúa yên tâm, ngày nào chưa trừ xong Cổn Long Vương thì ngày ấy tại hạ chưa rời khỏi Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống được lời Đường Toàn mừng quá, khoanh tay vái dài nói:

– Âu Dương Thống này xin thay mặt Cùng Gia Bang, đa tạ tiên sinh.

Đường Toàn vội phục ngay xuống nói:

– Bang chúa có lòng quá yêu khiến tại hạ rất là áy náy.

Âu Dương Thống thò tay ra dắt Đường Toàn dậy, xúc động quá, nước mắt chạy quanh, nói:

– Cùng Gia Bang mà được có như ngày nay là hoàn toàn của tiên sinh ban cho. Mười năm ở với nhau, Âu Dương Thống này coi tiên sinh như mắt như tay.

Tiên sinh ra đi, khác nào người bị khoét mắt chặt tay.

Đường Toàn nói:

– Lời Bang chúa tại hạ coi nặng tày non.

Bỗng nghe mấy tiếng binh binh, cả Tứ Thập Bát Kiệt quỳ xuống dập đầu, đồng thanh nói:

– Tiên sinh chịu lưu lại Cùng Gia Bang thật là phước lớn cho thuộc hạ.

Âu Dương Thống nắm chặt tay Đường Toàn lắc mạnh nói:

– Sau khi trừ xong Cổn Long Vương, Âu Dương Thống này cũng xin cùng tiên sinh đi ẩn cư để hưởng mấy năm yên tĩnh.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt khẽ bảo Tứ Thập Bát Kiệt:

– Các ngươi dậy đi thôi!

Thiết Mộc đại sư đột nhiên chắp tay trước ngực nói:

– Lão tăng cũng đại diện cho anh em đồng đạo trong võ lâm rất thâm tạ tiên sinh đã nhận lời lưu lại Cùng Gia Bang.

Đường Toàn vội vàng nghiêng mình đáp lễ nói:

– Một kẻ hàn nho đâu dám nhận những lời xưng tụng của lão thiền sư.

Tứ Thập Bát Kiệt nhất tề đứng dậy.

Đường Toàn ngẩng mặt nhìn trời nói:

– Bắt đầu từ giờ phút này, Cổn Long Vương coi bọn Cùng Gia Bang chúng ta như cái đinh trước mắt. Trên đường võ làm ở Trung Nguyên sắp xảy ra một trường huyết chiến rùng rợn. Chỉ trong vòng mười ngày, Cổn Long Vương sẽ điều động những tay cao thủ dưới trướng y để cùng chúng ta quyết một trận tử chiến.

Lời nói của Đường Toàn đầy vẻ cả quyết, chẳng hiểu có phải ông cố ý nói để Thiết Mộc đại sư nghe thấy không?

Âu Dương Thống chau mày hỏi:

– Phải chăng Cổn Long Vương là một người khí độ hẹp hòi?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Y tính tình hẹp hòi, tâm địa lại nham hiểm, quyết không chịu đựng được cuộc thất bại hôm nay. Dù là cuộc thất bại nhỏ mọn đến đâu y cũng đem toàn lực ra để báo thù. Thời kỳ y tự biết chưa đủ sức chống đối thì y mới chịu rình rập để chờ cơ hội. Song hiện nay y đang ở vào thời kỳ toàn thịnh. Ba chữ “Cổn Long Vương” là cả một oai quyền thần bí trong đám giang hồ. Chuyện thất bại bữa nay còn là một việc nhỏ nhưng chuyện vạch rõ lai lịch y là việc lớn. Đồng thời dưới mắt y thì bọn cửu địch chính cống không phải là chín môn phái lớn mà là Cùng Gia Bang chúng ta đây...

Thiết Mộc đại sư nói:

– Cổn Long Vương quyết chí mưu đồ làm bá chủ võ lâm thì việc kháng cự cường địch không phải là trách nhiệm riêng của quý bang. Lão tăng định về chùa Thiếu Lâm để phúc trình cùng chưởng môn phương trượng, nhưng bây giờ bần tăng đã thay đổi ý kiến quyết tâm ở lại đây, vâng theo mệnh lệnh của tiên sinh điều động để kháng cự cường địch.

Đường Toàn cười nói:

– Cổn Long Vương võ công kỳ bí, mình hắn kiềm chống các phái, lão thiền sư cùng Bang chúa tệ bang là có thể chống cự được với y, còn ngoài ra tại hạ e rằng không còn ai là đối thủ của y. Lão thiền sư chí nguyện ở lại đây, tại hạ cảm kích vô cùng.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Tại hạ biết rằng đại sư có địa vị lừng lẫy trong võ lâm. Đại sư chịu lưu lại đây thì ngoài việc kháng cự cường địch, còn có thể điều hòa những cuộc xích mích giữa những tay cao thủ các môn phái lớn. Theo những tin tức từ các nơi đưa về thì dường như các môn phái có phái những tay cao thủ đến Trung Nguyên. Về điểm này tại hạ không được hiểu rõ ý kiến của họ.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Chắc bọn họ cũng đến để dò la tông tích Cổn Long Vương chứ gì?

Đường Toàn cười nói:

– Cổn Long Vương tông tích rất bí mật, cải trang thành nhiều lối. Một tốp người riêng rẽ thì quyết nhiên không thể nào dò la được.

Đường Toàn thốt nhiên khẽ thở dài nói:

– Bọn họ không hẹn nhau mà cùng xuống Trung Nguyên, khiến tại hạ nghĩ không ra. Lạ hơn nữa, là tựa hồ như bọn họ cũng giữ bí mật không muốn cho ai phát giác ra hành tung của mình.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Lại có những chuyện ấy ư?

Đường Toàn cười lạt đáp:

– Trừ những môn phái lớn, còn vô số những hạng bình thường ít khi lộ diện trên chốn giang hồ cũng tới tấp kéo tới Trung Nguyên. Vì thế mà tại hạ nghĩ rằng sắp xảy ra cuộc phong ba khắp nơi.

Thiết Mộc trầm ngâm hồi lâu rồi tựa hồ như không tìm ra được nguyên nhân, ngẩng đầu lên hỏi:

– Tiên sinh đoán ra sao?

Đường Toàn đáp:

– Bọn họ đến một cách đột ngột. Không ai có thể dự đoán được vì lý do nào.

Tại hạ ngờ rằng có lẽ đó là sự an bài của Cổn Long Vương.

Thiết Mộc đại sư lấy làm kỳ hỏi:

– Cổn Long Vương lại an bài trước như vậy ư?

Đường Toàn nói:

– Có lẽ thế. Cổn Long Vương chỉ cần phao tin ra, hoặc phái người trà trộn vào những môn phái lớn thêu dệt nên chuyện là có thể gây ra những vụ lộn xộn.

Rồi thốt nhiên ông cả cười nói tiếp:

– Nhưng hắn có một chỗ thất sách là không tính đến tại hạ đã chuẩn bị kế hoạch mười năm trời ở Cùng Gia Bang.

Thiết Mộc đại sư lắc đầu nói:

– Lão tăng nghĩ vẫn chưa ra hắn tìm cách phao ngôn thế nào mà khiến cho các môn phái lớn đều sai người đến đây?

Đường Toàn nói:

– Tôi xin đưa ra một tỷ dụ là đại sư hiểu rõ ngay. Giả tỷ giang hồ đương bàn tán về vụ giấu tam bảo thì lão thiền sẽ xử trí ra sao?

Thiết Mộc đại sư tỉnh ngộ à lên một tiếng rồi nói:

Và địa vị bần tăng ở chùa Thiếu Lâm, thì một mặt phái người đến thỉnh mệnh chưởng môn phương trượng, một mặt xuống núi để điều tra xem tam bảo hiện giấu đâu?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ngụy kế của Cổn Long Vương không đơn giản như thế đâu. Y còn bày kế để các đại môn phái ngờ vực nhau, chống đối nhau nữa là khác.

Thiết Mộc đại sư nghiêng mình tuyên Phật hiệu rồi nói:

– Những lời nghị luận của tiên sinh là rành mạch.

Đường Toàn nói tiếp:

– Vì thế mà tại hạ xin lão thiền sư lưu lại đây. Địa vị của đại sư trong võ lâm có đủ tư cách điều hòa những cuộc xung đột giữa các môn phái lớn.

Thiết Mộc đại sư nhìn Âu Dương Thống nói:

– Thanh thế của Âu Dương Bang chúa còn được trọng vọng gấp mười lão tăng.

Đường Toàn cười nới tiếp:

– Tại hạ nghĩ rằng Cổn Long Vương bày đặt ra cuộc hỗn loạn này là có dụng ý để đối phó với

Cùng Gia Bang chúng tôi. Bang chúa tệ bang điều giải thế nào được?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vậy lão tăng xin vâng mệnh.

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời chiều rồi nói:

– Chúng ta nên đi thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đi đâu bây giờ?

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ đã dự định đến chỗ hội họp có ba lộ quân để đối địch, không hiểu lộ nào thu lượm được nhiều kết quả?

Âu Dương Thống hỏi:

– Cái đó khó mà biết được, ngay bọn mình đây bốn năm chục người còn chưa vây hãm được ba người bọn họ.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Kể về tranh đấu thì cũng ngang sức còn về mưu trí liệu địch mình cũng hơn được y một bậc. Song một trận chưa bắt sống được Cổn Long Vương thì đó là lỗi tại Đường mỗ.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Tiên sinh mà còn tự trách mình như vậy thì lão tăng thật lấy làm xấu hể quá.

Nói xong gượng cười cúi đầu xuống. Đường Toàn cười nói:

– Xin lão thiền sư miễn thứ cho tại hạ nói thẳng. Nếu trông vào võ công để tranh thắng thì lão thiền sư cùng Bang chúa tệ bang đều không phải là tay đối thủ với y, nên tại hạ chưa dự tính đến chuyện lấy võ công để thủ thắng mà phải tìm cơ hội uy hiếp địch hoặc dùng Kỳ Môn Cửu Cung trận hoặc dùng gã thiếu niên mặt vàng, võ công gã thật ra ngoài sự tưởng tượng của chúng ta.

Thiết Mộc đại sư gật đầu nói:

– Công lực gã tuy không thâm hậu bằng Cổn Long Vương nhưng nói vế cơ biến thì thật gã không chịu thua hắn.

Đường Toàn nói:

– Nếu không nhờ có gã thiếu niên mặt vàng võ công ghê gớm thì vừa rồi Cổn Long Vương không còn được rảnh lúc nào để lẳng lặng điều tra thế trận biến hóa. Lúc hắn chưa nhìn ra chỗ ảo diệu thì đã bị uy lực trận thế kiềm chế rồi.

Đường Toàn thở dài tự trách mình, nói tiếp:

– Tại hạ đã biết rõ võ công gã thiếu niên đó không vừa mà đem lòng khinh xuất để đến nỗi bị thua.

Âu Dương Thống an ủi:

– Tiên sinh chẳng nên tự trách, trận đánh hôm nay đâu phải chúng ta chịu thua. Hơn nữa lại vén được bức màn bí mật Cổn Long Vương, cũng làm cho hắn phải mất nhuệ khí.

Đường Toàn nói:

– Nhưng do đó mà hắn đề cao cảnh giác khiến cho trong võ lâm còn xảy ra nhiều chuyện tàn khốc vì hắn.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Số trời đã định như vậy, nhân lực không thể vãn hồi được. Tiên sinh lưu lại giang hồ là một phước lớn cho anh em đồng đạo trong võ lâm rồi.

Đường Toàn lại ngẩng đầu lên nhìn trời chiều, nói:

– Chúng ta không nên lưu lại đây nữa.

Rồi đột nhiên ông nói rất nhỏ trừ Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư, còn ngoài ra không ai nghe thấy gì.

Chương 51: Viên Hiếu Lại Xuất Hiện Đột Ngột

Lại nói đến người áo xanh ra khỏi Kỳ Môn Cửu Cung trận cùng Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ trông về phía chính nam mà đi.

Liên Tuyết Kiều thấy y đi vảo quãng rất hoang vu chẳng có đường lối gì thì trong lòng sinh nghi nhưng không dám hỏi. Nàng theo Cổn Long Vương từ lâu đã hiểu tính tình y, không khỏi lo thầm cho Thượng Quan Kỳ.

Nàng nghĩ thầm:

“Cục diện hôm nay nếu Cổn Long Vương không muốn cho chuyện mất thể diện đồn đại ra ngoài, y có thể giết mình cùng Thượng Quan Kỳ đi để bịt miệng”.

Nàng còn đang nghĩ ngợi liên miên, người áo xanh đột nhiên dừng bước.

Liên Tuyết Kiều ngẩng đầu nhìn lên thì chỗ dừng chân lại là một bãi tha ma mộ địa vô cùng hoang vu tịch mịch.

Người áo xanh cặp mắt nghiêm nghị lạnh lùng nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Con! Ta đối đãi với con thế nào?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tình sâu tựa biển.

Người áo xanh ngoác mồm ra cười nói:

– Tốt lắm! Con đào một cái huyệt đi!

Liên Tuyết Kiều thộn mặt ra nói:

– Trong tay nữ nhi không một tấc sắt, lấy gì đào được?

Người áo xanh nói:

– Con vận nội lực vào hai cánh tay rồi dùng hai bàn tay mà móc đất, sao lại không đào được.

Liên Tuyết Kiều miễn cưỡng đáp:

– Nữ nhi xin tuân mệnh.

Nàng từ từ đưa hai bàn tay đẹp như ngọc trắng như tuyết dưới ánh trăng lộ màu hồng. Mười ngón tay tháp búp trông rất xinh đẹp. Nàng ngấm ngầm thở dài, từ từ vận chân lực vào hai tay. Mười ngón tay trắng muốt biến thành đỏ tươi và lớn hơn gấp bội lúc bình thường.

Người áo xanh khen:

– Võ công của con so với trước hơn nhiều. Chắc khi ở Mẫn phủ, con vẫn luyện tập đều đặn.

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười thê lương nói:

– Nghĩa phụ nói đúng đó. Có điều trong mấy năm ấy không được kề cận nghĩa phụ để học thêm ít tuyệt kỹ nữa.

Người áo xanh nói:

– Con đã học khá nhiều rồi đấy mà...

Ngừng một lát y lại giục:

– Con đào mau đi?

Liên Tuyết Kiều di động hai tay bắt đầu móc đất đào huyệt. Chỗ này đất lẫn đá tuy không rắn lắm nhưng có những mảnh đá vụn nhọn hoặc rất sắc. Nàng đã vận chân khí để chống đỡ mà vẫn còn mấy chỗ máu chảy đầm đìa. Hai tay bị thương. Nàng hy vọng nghĩa phụ cảm động xót thương, từ từ ngẩng đầu lên nói:

– Hai tay nữ nhi bị đá đâm vào nát cả rồi.

Người áo xanh ồ lên một tiếng rồi nói:

– Còn được! Nếu bị thương vào mạch máu thì mới sợ máu ra nhiều mà ngất đi.

Liên Tuyết Kiều cay đắng mà vẫn phải nói hùa theo:

– Nghĩa phụ nói đúng đó.

Câu này nàng phải dùng hết khí lực mới nói ra được vì mỗi tiếng nói ra lại đau nhói trong lòng. Nàng phải cúi đầu xuống, hai tay giao nhau móc đất rất nhanh, một là để cho chóng xong, hai là để che dấu nỗi đau thương trong lòng cùng vẻ mặt căm hờn. Nàng phân tích tình cảm trước mắt thì chỉ

thấy sự hung hiểm cùng chết chóc. Nàng lại hối hận sao không sớm đưa thuốc giải cho Thượng Quan Kỳ uống. Nếu chàng uống thuốc giải rồi thì lúc này hai người hợp sức lại, quyết tâm phản kháng một phen. Dù chưa chắc mình đã thoát khỏi độc thủ của nghĩa phụ, nhưng cuộc tranh đấu biết đâu không kinh động đám người Cùng Gia Bang và may ra còn có cơ may sống được. Nàng vốn biết nghĩa phụ thâm độc lại có tính đa nghi, nàng không dám ngẩng đầu lên hoặc dừng công tác một chút nào.

Chẳng mấy chốc, nàng đã đào xong một cái huyệt sâu chừng ba thước, dài độ bốn thước, rộng hai thước.

Nguyên dưới tầng cát cùng đá sỏi trên mặt, bên dưới toàn là đất cát nguyên chất, nên càng đào xuống dưới càng lẹ, mà công tác mau được hoàn thành.

Bỗng nghe tiếng người áo xanh trầm giọng nói:

– Tốt lắm! Con hãy dừng tay nghỉ đã.

Liền Tuyết Kiều dừng tay lại, từ tử đứng lên, lùi lại hai bước đứng bên Thượng Quan Kỳ.

Người áo xanh ngẩng mặt nhìn ra bên trời nói:

– Con có muốn đẩy gã này xuống huyệt lấp đất đá lên để chôn sống gã này không?

Dường như Liên Tuyết Kiều đã biết trước người áo xanh sẽ hỏi câu đó nên nàng chẳng kinh ngạc chút nào. Nàng quay lại nhìn. Thượng Quan Kỳ, khẽ hỏi người áo xanh:

– Tâm trí gã tuy mê muội, nhưng bảo y nằm xuống huyệt này, chẳng biết gã có chịu không.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Con biểu gã đến bên ta!

Liên Tuyết Kiều vội lùi lại hai bước, khẽ quát:

– Ngươi qua bên kia!

Thượng Quan Kỳ ngớ ngẩn toét miệng ra cười rồi từ từ bước sang.

Người áo xanh ngấm ngầm vận động chân lực từ từ giơ tay phải lên, chờ cho Thượng Quan Kỳ đi qua miệng huyệt là lập tức phóng chưởng ra.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên có cảm giác môi hở răng lạnh, Thượng Quan Kỳ mà bị người áo xanh phóng chưởng đánh chết rồi sẽ đến lượt mình bị thủ tiêu. Ý định muốn sống của con người kích thích ý chí nàng phản kháng lại. Đột nhiên nàng lớn tiếng gọi:

– Nghĩa phụ!

Người áo xanh dường như không ngờ đến thái độ của nàng dám to tiếng với mình, bất giác y run lên hỏi:

– Con điên rồi hay sao?

Liên Tuyết Kiều đã liều trước bữa nay khó lòng thoát chết, ý chí phản kháng lại càng kiên quyết. Nàng đáp bằng một giọng khá gay gắt.

– Con không điên đầu, con chi sợ không sống được qua hôm nay.

Người áo xanh từ từ hạ tay xuống nói:

– Chỉ một câu đó đáng xử tử rồi đấy.

Liên Tuyết Kiều cãi:

– Nếu nghĩa phụ không nghĩ đến thâm tình cha con, thì nữ nhi cũng không cam lòng chịu chết.

Người áo xanh cười gằn nói:

– Ta không ngờ mi dám phản kháng ta!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ bức bách rồi đẩy con đến bước đường cùng…

Nàng đột nhiên thở dài một tiếng, nét mặt lộ vẻ khẩn cầu, năn nỉ:

– Nếu nghĩa phụ để con sống sót, thì con tình nguyện mai danh ẩn tích lánh mình vào chốn rừng sâu, không len lỏi vào đám giang hồ nữa.

Người áo xanh nói:

– Giỏi lắm Con dám mặc cả với ta.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên vẫy tay lên tiếng lanh lảnh gọi Thượng Quan Kỳ:

– Trở lại đây mau!

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều đã chuẩn bị sẵn từ trước móc trong bọc ra viên thuốc giải độc, nhét luôn vào

miệng chàng.

Người áo xanh suốt đời chưa hề tưởng đến những kẻ thuộc hạ mình đem lòng phản bạn. Y rất đỗi ngạc nhiên, đứng thộn mặt ra, hồi lâu y mới buông tiếng cười gằn nói:

– Mấy đứa em mi nói quả không sai. Biết vậy ta giết đi từ trước cho rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn Cùng Gia Bang cách đây phòng xa. Nếu con hô hoán lên có thể gọi họ đến ra tay cứu viện.

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói tiếp:

– Gã này đã uống thuốc giải độc, chỉ trong chốc lát là thần trí gã trở lại sáng suốt.

Người áo xanh hai mắt lộ đầy sát khí nói:

– Ta cho mi một thời gian uống cạn tuần trà để mi nghĩ cho chín. Một là mi bó tay chịu chết, hai là mi quyết tâm ngỗ ngược phản ta.

Liên Tuyết Kiều nghe y nói mỗi chữ là một đòn thiết chùy đập vào tim gan mình. Trong lúc hoảng hốt, nàng không biết trả lời thế nào cho phải.

Hai tia mắt sắc như đao của người áo xanh từ từ nhìn hết Thượng Quan Kỳ lại nhìn qua Liên Tuyết Kiều nói tiếp:

– Mi nghĩ kỹ đi, có kẻ nào phân bội ta mà được chết yên lành không? Ta nghĩ đến chút tình cha con đã thi ơn đặc biệt với mi rồi đó.

Người áo xanh ngẩng mặt nhìn ra phương trời rồi nói tiếp:

– Mi mê gã phải không? Kể vế võ công gã đáng được cùng mi sống ngủ cùng giường, chết chôn cùng huyệt. Con người ta bất luận nam nữ được chôn cùng huyệt với người yêu cũng là một điều hạnh phúc vô cùng.

Y nói một câu bằng một giọng đầy vẻ từ ái khiến ai nghe cũng phải động lòng. Liên Tuyết Kiều dường như bị câu nói của người áo xanh lung lạc, bất giác nhìn xuống huyệt. Bỗng thấy người áo xanh trầm giọng nói:

– Bây giờ mi chỉ cần vỗ một chưởng vào huyệt mạch môn sau lưng gã là lập tức có thể khiến gã yên lặng nhảy vào trong huyệt rồi mi tuẫn tiết sánh vai cùng gã. Ta sẽ lấp đất đi cho.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên ngửng đầu lên hai hàng nước mắt nóng hổi tuôn ra nói:

– Nghĩa phụ nói phải đó!

Người áo xanh lại nói:

– Dù sao ta với mi cũng là cha con, lẽ nào chẳng có chút tình nghĩa. Ta thực không nhẫn tâm ra tay giết mị..

Ngừng một lát y lại nói:

– Và đến thế này thì không còn cách nào lưỡng toàn được nữa.

Liên Tuyết Kiều biến sắc nói:

– Thôi được! Con tự biết mình không thể trốn thoát độc thủ của nghĩa phụ.

Nếu để nghĩa phụ ra tay hạ sát, thì thà con tự tử đi là hơn.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ gượng cười với với vẻ mặt thê lương nói:

– Chúng ta cùng chết với nhau thôi!

Nàng nói xong từ từ giơ tay lên...

Giữa lúc một tiếng hú dài vang dội nổi lên, một bóng người nhanh như tên bắn từ không trung vụt tới. Chớp mắt đã đứng ngay trước mặt hai người.

Bỗng người mới đến thốt nhiên lớn tiếng quát:

– Không được động đến đại ca ta.

Liên Tuyết Kiều quay đầu nhìn lại thì thấy gã nửa người nửa vượn đứng sững trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Người áo xanh thấy gã này thân pháp mau lẹ phi thường, không khỏi giật mình quát hỏi:

– Mi là ai?

Gã chính là Viên Hiếu. Tuy gã đã hiểu tiếng người rất nhiều nhưng miệng lưỡi chưa vận đụng được mau lẹ, diễn giảng rất khó khăn. Gã ho lên mấy tiếng rồi mới đáp:

– Đây là đại ca ta. Ta là tiểu đệ của đại ca ta.

Gã tưởng mình nói mấy cấu là rõ ràng lắm, song người ngoài nghe vẫn chưa minh bạch. Người áo xanh hắng giọng nói:

– Đại ca mi thì làm sao?

Viên Hiếu đáp:.

– Bất luận là ai ta cũng không để động đến mình đại ca ta.

Gã xoay tay lấy một ống tiêu bằng trúc thổi lên. Người áo xanh nghe tiếng tiêu, âm điệu rất quen tai, dường như đã nghe ở đâu rồi. Bỗng thấy gã đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chập vào Thượng Quan Kỳ, miệng thổi tiêu mồi lúc một khẩn cấp.

Người áo xanh đột nhiên thi triển phép truyền âm nhập mật, bảo Liên Tuyết Kiều.

– Kiều nhi! Con vận hết công lực điểm vào huyệt mạch môn sau lưng gã, ta sẽ tha chết cho.

Vì y đứng cạnh Viên Hiếu đến năm, sáu thước, và lại đứng đối diện, nếu mình ra tay lại bị Viên Hiếu phát giác. Còn Liên Tuyết Kiều đứng ngay sau lưng gã, chỉ giơ một tay lên một cái là điểm trúng những huyệt đạo trong toàn thân gã.

Liên Tuyết Kiều sau khi nghe tiếng tiêu, thần trí đang mê man, đột nhiên tỉnh táo lại. Tuy nàng còn ít tuổi nhưng đã trải nhiều cơn hoạn nạn, nên tâm cơ rất sâu sắc. Nàng vô ý cất cao giọng lên nói:

– Nghĩa phụ muốn giết gã phải không?

Thượng Quan Kỳ trước vẫn nhắm mắt đứng yên, đột nhiên mở bừng mắt ra.

Đôi luồng nhỡn quang loang loáng đảo nhìn Viên Hiếu rồi lại nhìn sang Liên Tuyết Kiều. Đôi mắt chàng nhấp nháy không ngớt, tựa hồ như thần trí và ký ức khôi phục lại dần.

Viên Hiếu đột nhiên ngừng thổi tiêu, cả mừng cất tiếng gọi:

– Đại ca!

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều vội hô lên:

– Tránh mau đi!

Viên Hiếu vừa nghe tiếng hô hoán đột nhiên ôm Thượng Quan Kỳ nhảy tạt ngang sang bên chừng ba bước. Một luồng chỉ phong mãnh liệt lướt ngang mình gã.

Nếu Liên Tuyết Kiều không kêu kịp thời thì cả gã lẫn Thượng Quan Kỳ đã bị chỉ phong quét trúng.

Người áo xanh đằng hắng nói:

– Giỏi lắm! Quả nhiên mi dám bội phản ta.

Liên Tuyết Kiều nhăn nhó cười đáp:

– Chẳng biết con có bội phản nghĩa phụ không? Nhưng con không được nghĩa phụ dung thứ.

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Thường thường nghĩa phụ dạy cho bí quyết phải biết người biết mình. Tình thế trước mắt hiện đã rõ ràng. Chỉ còn cách ba người chúng ta hợp sức lại, họa là mới có cơ may thoát chết.

Thượng Quan Kỳ tinh thần đã tinh táo, khẽ quát:

– Hiền đệ buông ta ra!

Viên Hiếu nghe lời, buông chàng ra.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn mặt người áo xanh hỏi:

– Chúng ta đã gặp nhau bao giờ chưa?

Người áo xanh nghe chàng hỏi, động tâm nhớ lại, từ từ gật đầu đáp:

– Đúng, dường như chúng ta gặp nhau rồi.

Y ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Đại khái người nào đã gặp ta đều bị ta đưa hồn xuống suối vàng.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhảy lên nói:

– Ta nhớ ra rồi! Mi đá ta xuống vực thẳm ngàn trùng, mi là người áo xanh!

Người áo xanh đột nhiên tiến sát lại. Bỗng Viên Hiếu lớn tiếng quát:

– Không được đánh đại ca ta.

Gã vung tay quét ngang một cái. Người áo xanh cười lạt một tiếng, tay phải vẫn đánh xuống Thượng Quan Kỳ, đồng thời ngầm vận nội lực quét ngang để đón lấy tay phải Viên Hiếu đánh tới.

Kình lực y cứng mạnh như gang thép tưởng đánh một đòn đủ làm gãy tay Viên Hiếu. Ngờ đâu vừa chạm nhau đã cảm thấy cánh tay đối phương cũng cứng như thép, không bị thương mảy may nào, thật là kinh khủng vô cùng. Y nghĩ thầm trong bụng:

Không ngờ cái quái nửa người nửa ngợm này mà nội lực thâm hậu đến thế!

Bỗng thấy Viên Hiếu hú lên một tiếng dài đánh tới tấp. Người áo xanh trong lúc thất thần, để Viên Hiếu chiếm thượng phong lại đánh rất sát, phải lùi lại ba bước.

Liên Tuyết Kiều đã ngầm vận chân khí, chuẩn bị cứu ứng Viên Hiếu, vì nàng chưa biết gã có đủ sức một mình chiến đấu với Cổn Long Vương, kẻ tám lạng người nửa cân, không phân thắng bại.

Người áo xanh bị bức bách phải lùi lại ba bốn thước mới đứng vững lại được.

Y vận nội công phản kích, đột nhiên đánh ra năm chưởng liên tiếp. Trận phản kích này không những ngăn chặn được thế công của Viên Hiếu mà đoạt lại được ưu thế.

Viên Hiếu nổi xung, hú lên một tiếng nhảy tung người lên đảo lộn đầu xuống đất chân giơ lên trên, chụp vào người áo xanh.

Người áo xanh đột nhiên vung tay phải lên đánh. Lòng bàn tay y chạm phải cánh tay đầy lông lá của Viên Hiếu.

Y định đem chưởng này đánh cho nội lực Viên Hiếu phải tổn thương, bao nhiêu nội kình tụ tập vào cả lòng bàn tay đột nhiên đẩy mạnh ra.

Viên Hiếu người treo lơ lửng trên không bị luồng cường kình của đối phương lật tung người lên như diều đứt dây bắn lên không trung.

Thượng Quan Kỳ cả kinh lạng người đi một cái để ngăn cản người áo xanh, rồi chẳng nói năng gì tung chưởng đánh luôn.

Người áo xanh phóng chưởng ra đã đánh tung Viên Hiếu đi, trông ông cao hứng dị thường, phóng ra chỉ điểm, bắt buộc Thượng Quan Kỳ phải thu chiêu về, đồng thời y vung tay trái tạt ngang, dùng luồng chưởng lực rất nặng từ xa phóng tới Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều thấy Viên Hiếu bị người áo xanh hất tung lên, đã toan ra tay giúp Thượng Quan Kỳ, vì nàng nghĩ rằng Thượng quan Kỳ mà bị thương, mình còn trơ trọi lại một mình thì vô phương chống đối.

Nàng thấy người áo xanh phóng chưởng ra, hai tay để ngang trước ngực, lập tức bung ra.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên dùng toàn lực đánh ra một quyền vào cạnh sườn, bắt buộc người áo xanh dùng chưởng lên đỡ, đồng thời y phải đánh trả một quyền.

Thượng Quan Kỳ ra tay kịp thời, bắt buộc người áo xanh chia nửa phần thực lực để chống lại, nên đòn chưởng đánh Liên Tuyết Kiều đã giảm đi rất nhiều.

Thế mà Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều đều bị rung người lên, đồng thời lùi lại một bước.

Người áo xanh công lực thâm hậu vô cùng. Tuy phải phân chia thực lực để chống cự với cường địch giáp công hai bên tả hữu, mà vẫn chiếm được thượng phong.

Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều bị kình lực đối phương chấn động làm cho nửa mình tê buốt, xương tay mỏi rời. Giả tỷ y đem toàn lực tập trung đánh vào một người thì nhất định phải chết.

Hai người tuy chưa bị thương, song nếu không được nghỉ xả hơi một chút thì không thể nào cầm cự được nữa.

Giả tỷ giữa lúc này người áo xanh lại phóng ra một chưởng thì hai người tất bị trọng thương. May mà Viên Hiếu vừa đến kịp thời, vung quyền ra nhằm đánh vào ngực người áo xanh.

Người áo xanh cặp mắt long lanh đầy sát khí, cười gằn một tiếng nói:

– Những tay cao thủ võ lâm hiện nay, bất luận là ai, đã chịu được đòn chưởng của ta vừa rồi, ta quyết giết bằng được mới nghe. Mi đã chịu nổi đòn chưởng đó thì đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Y vừa nói vừa phóng cả quyền lẫn cước ra. Bóng chưởng đều nhắm vào những huyệt trí mạng phóng tới.

Viên Hiếu nhờ được bản chất thân thể nhanh nhẹn và chiêu thuật tinh diệu, giữ môn hộ rất kín đáo, chống được hơn mười hai hiệp.

Người áo xanh tiếp tục đưa ra những chiêu kỳ ảo tới tấp khiến cho gã chân tay luống cuống. Bỗng thấy người áo xanh hét lên một tiếng rồi lùi lại năm thước.

Viên Hiếu đứng ngây người ra như phỗng.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, tung mình nhảy lại gọi rối rít:

– Viên đệ! Viên đê.....

Viên Hiếu cặp mắt lờ đờ đảo nhìn Thượng Quan Kỳ, ngây ngô nở một nụ cười, bỗng miệng hộc máu tươi ra, té nhào xuống đất.

Thượng Quan Kỳ cả kinh, đưa tay ra nắm lấy Viên Hiếu. Chàng sờ ngón tay vào người vào áo gã, trong lòng sực nhớ ra một điều gì đó vội rút tay lại. Chàng nhìn sang người áo xanh thì thấy y hai mắt lim dim đứng yên.

Liên Tuyết Kiều vội chạy đến bên bảo Thượng Quan Kỳ:

– Em ngươi bị thương nặng rồi.

Thượng Quan Kỳ gật đầu. Chàng lớn tiếng hỏi người áo xanh.

– Ngươi cũng bị thương ư?

Người áo xanh mở choàng mắt ra cười lạt hỏi:

– Bây giờ mi tự sát hay còn để ta động thủ?

Y vừa nói vừa phóng chưởng ra. Thượng Quan Kỳ biết y nội lực thâm hậu mình không thể địch nổi, không dám chống lại chưởng lực. Chàng vừa né tránh, vừa đưa ngón tay trỏ và ngón giữa dùng thế Hoa Long Điểm Tinh điểm vào huyệt mạch người áo xanh.

Người áo xanh thu chưởng bên phải về, phóng tay trái ra chiêu Phân Hoa Phất Liễu quét ngang ngực đối phương.

Thượng Quan Kỳ phóng cả song quyền ra để giữ thế chủ động. Trong chớp mắt chàng đánh liền năm quyền bốn cước.

Người áo xanh đột nhiên biến đổi tư thế đánh, không chịu phản kích chỉ giữ kín không để những chiêu của đối phương đánh tới.

Liên Tuyết Kiều đứng bên theo dõi cuộc giao phong. Mặt nàng lợt lạt, tựa hồ như đang gặp phải vấn đề nan giải.

Người áo xanh một mặt né tránh đòn Thượng Quan Kỳ, một mặt lưu tâm tra xét đường quyền cước của chàng, tựa hồ như để tìm hiểu một điều gì mà y đã lãng quên.

Liên Tuyết Kiều sau một lúc ngẫm nghĩ đột nhiên ôm gã dậy. Trong tay nàng đã cầm sẵn viên thuốc, nàng vội nhét vào miệng gã rồi buông ra. Đoạn nhảy mau về chỗ đứng trước.

Người áo xanh để hết tinh thần vào đường quyền cước Thượng Quan Kỳ.

Mặt y loang loáng lộ vẻ nghi ngờ, dường như trong chiêu thức của chàng có hiển hiện ra một vài cử chỉ của một vị cố nhân nào đó.

Liên Tuyết Kiều ngầm thở phào một cái, quay lại tiếp tục coi hai người tranh đấu.

Thốt nhiên người áo xanh lạng người sang một bên rồi lùi lại ba thước, kêu lên:

– Dừng tay!

Thượng Quan Kỳ theo lời dừng tay hỏi:

– Chuyện chi vậy?

Người áo xanh đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Kiều Nhi! Thần trí gã đã hoàn toàn phục hồi chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp:.

– Khôi phục hoàn toàn rồi.

Người áo xanh cặp mắt lạnh lùng, sắc như dao, nhìn Viên Hiếu nằm dưới đất rồi lại đảo nhìn sang Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Võ công ngươi cùng gã nửa người nửa vượn kia về thủ pháp có nhiều chỗ giống nhau. Phải chăng các ngươi cùng học một thầy?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Phải thì làm sao?

Người áo xanh đưa tầm mắt nhìn ra phương trời xa thẳm nói:

– Nếu ngươi cho biết vị nào đã truyền thụ võ công cho ngươi và hiện giờ ở đâu, thì ta sẽ tha chết cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ sau khi khôi phục lại được thần trí cảm thấy nội lực tổn thất nhiều, tứ chi bại hoại, chân khí hư nhược. Nếu đánh mấy chiêu nữa thì quyền chưởng sẽ mềm nhũn kiệt sức. Chàng tự biết cuộc chiến đấu này dữ nhiều lành ít, cần phải dùng trí mới được.

Chàng vào ngấm ngầm vận khí điều dưỡng, vừa nghĩ cách dụ địch, liền đáp:

– Ngươi có nhận ra y không?

Người áo xanh nói:

– Phàm những người có tên có tuổi trong võ lâm, ta đều có thể nêu tên được.

Nhưng bọn họ thì chưa biết rõ ta. Ngươi chỉ nói hình trạng sư phụ ngươi là ta có thể gọi đích danh y ngay.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

Nếu ta nói rõ tướng mạo ân sư ra không chừng gã này sẽ có những cử động bất lợi cho ân sư. Chi bằng ta gạt để y khó lòng dò ra được. Đồng thời mượn thời gian này để điều dưỡng thể lực. Nghĩ vậy chàng giả vờ cười lạt nói:

– Vị ân sư truyền thụ võ nghệ cho ta ít khi lộ diện ra ngoài nhân thế. Dù ta có nói, chắc ngươi cũng không biết.

Người áo xanh nói:

– Có lý nào thế được! Ngươi thử nói ta nghe.

Thượng Quan Kỳ nói hàm hồ, dè đâu dối phương hỏi vặn đến cùng. Chàng lầm bầm:

“Hỏng bét! Bình sinh ta ít khi nói dối. Chỉ sợ nói điều ngây ngô tất bị y lật tẩy”.

Trong lúc hoang mang chàng chợt nhớ đến hai bộ thi thể trong hang động đá bí mật ở rặng núi Bạch Mã mây mù dày đặc.

Chương 52: Nghe Tiếng Tiêu Hào Kiệt Trổ Thần Oai

Địa phương thần bí đó với bao nhiêu sự rùng rợn đã in sâu vào óc Thượng Quan Kỳ. Người áo xanh vặn hỏi, chàng nhớ lại những hiện tượng nơi đây để đem ra lừa bịp y. Chàng ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng bay trên trời, thủng thỉnh đáp:

– Người truyền thụ võ công cho tạ..

Chàng xưa nay không biết nói dối, vừa nói tới đây, cảm thấy trong lòng không yên bèn dừng lại.

Người áo xanh nhìn chằm chặp vào Thượng Quan Kỳ. Y rất giàu kinh nghiệm, chú ý đặc biệt đến chỗ Thượng Quan Kỳ thay đổi sắc mặt vì sợ đối phương nói dối để lừa mình. Y thấy Thượng Quan Kỳ lộ vẻ băn khoăn lại tưởng lầm là vì chàng sắp tiết lộ hành tung của sư phụ. Mối nghi ngờ giảm đi mấy phần.

Y nói tiếp:

– Ta tuy giết người rất nhiều, bàn tay đẫm máu, làm cho võ lâm phải khiếp sợ, nhưng bình sinh ta không cãi lời hứa bao giờ Ngươi cứ nói tướng mạo sư phụ ngươi, hôm nay ta quyết không sát hại các ngươi.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn thấy trong mắt Liên Tuyết Kiều lộ vẻ khẩn cầu. Nàng nói:

– Ngươi nói mau đi? Sư phụ ta xưa nay đã hứa với ta điều gì là đúng thế.

Người áo xanh đằng hắng một tiếng rồi bảo Liên Tuyết Kiều:

– Mi thì đừng hòng ta tha mạng.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói:

– Nếu các hạ không ưng cho cô nương đây đi với chúng tôi, thì tại hạ liều chết chống cự, quyết không chịu nói tướng mạo sư phụ.

Người áo xanh trầm ngâm đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều, nói:

– Thôi thì ta cũng phóng sinh cho con tiện tỳ này.

Đoạn y giục Thượng Quan Kỳ:

– Ngươi nói mau đi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ còn một điều nữa, các hạ có ưng chịu tại hạ mới nói!

Người áo xanh nói:

– Điều gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi chỉ nói tướng mạo thôi. Các hạ đừng hỏi tôi về chỗ người ẩn thân.

Người áo xanh cười lạt, toan nổi hung. Song y ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

– Ta ưng thuận điều kiện đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Người truyền võ công cho tại hạ không chỉ có một.

Người áo xanh mắt loang loáng hỏi:

– Không phải một? Chẳng lẽ là hai người ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Một ông và một bà.

Người áo xanh hỏi:

– Phải chăng là một cặp vợ chồng?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Hai cái thi hải trong sơn động kia, xem không phải là vợ chồng”. Chàng lắc đầu đáp:

– Không phải.

Người áo xanh hỏi:

– Thế họ là anh em hay sao?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Bất luận họ là anh em hay không, mình cứ nói bừa đi”. Chàng vừa nghĩ vừa gật đầu đáp lại.

Người áo xanh hỏi:

– Hai người đó tướng mạo thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hai vị nầy đối với tại hạ tuy là tình thầy trò vì có ơn truyền thụ võ nghệ, nhưng thực ra không phải thầy trò chính thức.

Người áo xanh hỏi:

– Phải chăng họ không thu nhận đồ đệ?

Thượng Quan Kỳ không biết nói dối thế nào, liền gật đầu đáp:

– Đúng thế.

Người áo xanh lại hỏi:

– Người đàn ông chừng độ bốn mươi còn người đàn bà mới độ ba mươi phải không?

Thượng Quan Kỳ chỉ gật đầu không nói gì.

Ngày ấy chàng vào sơn động tuy hình ảnh hai người còn nhớ rõ, nhưng họ bao nhiêu tuổi chàng không biết nên chàng chỉ gật đầu.

Người áo xanh bỗng cất cao giọng hỏi:

– Hai người nầy đều ở trong núi Bạch Mã phải không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi đã nói với các hạ trước là không thể cho biết chỗ ở của sư phụ kia mà!

Người áo xanh cười lạt hỏi:

– Họ ăn mặc thế nào?

Câu này vừa hỏi ra, lập tức nhắc nhở Thượng Quan Kỳ nhớ lại cái chết thảm thiết của hai người, bất giác thở dài.

Bỗng một tiếng hú nhỏ nổi lên, Viên Hiếu đang nằm dưới đất đột nhiên đứng dậy.

Người áo xanh đưa mắt nhìn Viên Hiếu mắng luôn:

– Mi sống dai thật?

Thượng Quan Kỳ ngoảnh nhìn Viên Hiếu rồi đáp:

– Hai vị thụ nghiệp cho tại hạ đều mặc y phục như người thường.

Người áo xanh cười lạt nói:

– Nếu ngươi không được hai người này cứu thì ngày ấy ta đá ngươi xuống vực thẳm chắc đã tan xương nát thịt rồi.

Thượng quan Kỳ toan trả lời nhưng lại nghĩ thầm:

“Nếu mình thừa nhận hai người đó cứu mình thì không khác gì vạch rõ nơi để hai xác chết”.

Nghĩ vậy chàng ho luôn mấy tiếng rồi nói:

– Những điều tại hạ nói với các hạ đến đây là xong. Vậy chúng tôi đi đây.

Người áo xanh đột nhiên nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Kiều nhi lại đây đã!

Liên Tuyết Kiều ngần ngừ rồi từ từ bước lại.

Người áo xanh thi triển phép truyền âm nhập mật hỏi:

– Ngươi phản bội ta thực chăng?

Liên Tuyết Kiều ấp úng:

– Nữ nhị.. nữ nhị..

Nàng hoảng hốt không biết nói gì thêm nữa.

Người áo xanh nói:

– Hiện giờ con còn có cơ hội lấy công chuộc tội.

Ngừng một lúc, y nói tiếp:

– Chắc con cũng đã biết rồi. Nếu ta quyết tâm giết hại các người thì các ngươi không thể sống qua giờ tý đêm nay.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi cảm tạ Ơn đức nghĩa phụ đã lưu tình.

Người áo xanh nói:

– Bây giờ con có thể đi theo chúng. Nhưng mỗi khi tới đâu con cần để lại ám hiệu tại đó, hiểu chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nữ nhi xin ghi nhớ.

Người áo xanh nói:

– Thế là được rồi, con đi đi!

Liên Tuyết Kiều từ từ gót toan cất bước đi, bỗng thấy cánh tay phải đau nhói khiến cho mặt hoa nhăn nhó.

Nàng quay đầu nhìn lại thì người áo xanh đã cắm đầu đi thẳng, bất giác nàng cất tiếng gọi to:

Xin nghĩa phụ hãy dừng bước! Nữ nhi có việc phải thỉnh mệnh.

Người áo xanh nói vọng lại:.

– Con cứ yên tâm mà đi làm theo lời dặn rồi tự khắc có người đem thuốc giải đến cho.

Nói vừa xong y đã mất hút.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều một cái, không biết đối với nàng nên thương hay nên giận. Chàng lắc đầu buông tiếng thở dài rồi chạy đến Viên Hiếu hỏi:

– Viên đệ bị thương có nặng lắm không?

Viên Hiếu từ từ ngẩng dầu lên hỏi lại:

– Người áo xanh đi rồi ư?

Thượng Quan Kỳ gật đầu. Viên Hiếu từ từ ngồi dậy, trỏ Liên Tuyết Kiều nói:

– Cô này đã cho em uống một viên thuốc.

Tâm địa gã trung hậu, ai đã thi ơn cho là gã ghi nhớ vào lòng.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều rồi hỏi:

– Không biết coi cô nương là bạn hay thù?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thù hay bạn tùy ngươi quyết định. Nếu các ngươi không muốn ta đi theo thì ta từ biệt đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương đi đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp:.

– Ngươi bất tất phải lo cho ta. Từ thuở nhỏ ta sinh trưởng cô độc, lớn lên lại sống cô độc, còn sợ gì ai.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cô có sợ người áo xanh không?

Liên Tuyết Kiều thẳng thắn đáp:

– Y cùng ta đã có công dưỡng dục, lại là tình nghĩa phụ. Dĩ nhiên ta phải sợ y.

Thượng Quan Kỳ trâm ngâm một lát rồi nói:

– Nhớ tới cô nương cho uống thuốc mê, tôi không khỏi căm hờn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu ta sớm biết ngươi không một chút lòng cảm kích thì ta quyết không cho ngươi uống thuốc giải.

Viên Hiếu thấy hai người sắp gây lộn vội nói xen vào:

– Cô này tốt lắm, tốt lắm!

Gã định nói:

Liên Tuyết Kiều đối với mình có cái ơn cứu mạng, nhưng không thốt ra lời được.

Thượng Quan Kỳ ở cùng gã đã lâu nên rất hiểu ý tứ gã, liền gật đầu nói:

– Ta biết rồi! Hiền đệ nhắm mắt lại điều dưỡng một lúc rồi còn phải đi!

Viên Hiếu nhấp nháy đôi mắt tròn xoe rồi nhắm lại vận khí điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn thấy Liên Tuyết Kiều giương đôi mắt thao láo ra nhìn chàng. Bốn cặp mắt gặp nhau, hai bên cùng ngơ ngẩn và cùng muốn nói nhưng không mở miệng.

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên trở gót vừa bước đi vừa nói:

– Anh em ngươi điều dưỡng xong rồi mau rời khỏi nơi này nghe.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương không đi với chúng tôi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không được! Nếu ta đi với các ngươi thì vĩnh viễn còn bị nghĩa phụ ta theo dõi. Huống chi trong mình ta đang bị ám khí kịch độc chi trong vòng giờ là chất độc bộc phát.

Nàng đứng quay lưng lại phía Thượng Quan Kỳ nên chàng chỉ nghe tiếng nói chứ không nhìn rõ vẻ mặt.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô đã biết vậy, sao không sớm tìm cách điều trị.

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Trừ nghĩa phụ ta thì trên đời này chẳng hiểu có ai chữa được cho ta không?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Cô nương bị thương thế nào?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta bị ám khí Phụ Cốt Độc Châm.

Thượng Quan Kỳ giật mình nói:

– Mới nghe đến tên ám khí đã cảm thấy rùng rợn vô cùng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Những người dưới trướng nghĩa phụ ta hầu hết là trong mình có phụ cốt độc châm. Nhưng họ không biết đó thôi.

Thượng Quan Kỳ tự biết mình không có tài cứu chữa được nên không hỏi đến độc châm nữa. Chàng nâng Viên Hiếu dậy nói:

– Cô nương bảo trọng mình vàng, chúng tôi đi đây.

Chàng thốt nhiên nghĩ rằng nếu mình đi với nàng thì không tài nào thoát khỏi con mắt rình rập của người áo xanh, nên không mời nàng kết bạn đồng hành nữa.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ngươi khá thông minh đấy, không đi với ta thì may ra còn giữ dược hành tung bí mật.

Thượng Quan Kỳ chắp tay nói:

– Tôi bị cô nương đánh thuốc mê thành ra ngớ ngẩn trong một thời gian khá lâu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu ta không liều chết cho ngươi uống thuốc giải thì đến giờ ngươi vẫn còn ngớ ngẩn chẳng biết gì.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bậc đại trượng phu chỉ biết nhớ ơn, không nghĩ đến thù oán. Tôi không truy cứu đến việc cô nương đã đánh thuốc mê tôi nữa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trên chốn giang hồ ân oán lẫn lộn, khó mà phân biệt được ai là bạn ai là thù. Nhưng con người...

Nói tới đây đột nhiên nàng đổi giọng:

– Có người đến đó, chúng ta phải ăn nấp đi thôi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trên đường thiếu gì người qua lại việc gì mà phải ẩn nấp?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhưng mà lúc này khác, huống chi đây là nơi tịch mịch hoang vu.

Nàng vừa nói vừa ẩn vào trong bụi cỏ rậm trước tiên:

Thượng Quan Kỳ ngoài miệng phản đối nhưng trong lòng cũng cảm thấy nơi đây không phải là chỗ người thường đi lại. Chàng đặt Viền Hiếu nấp vào bụi cỏ.

Ba người vừa nấp xong thì có bốn người phi ngựa nhanh như chớp.

Người đi đầu trạc tuổi năm mươi, râu đen chùng đến rốn. Vừa trông đã biết lão là một tay cao thủ vào hạng võ công thượng thừa. Còn ba người kia mình đều mặc áo màu lam, chân đi giày đế mỏng. Trên lưng giắt binh khí khác nhau.

Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn trộm thì thấy Liên Tuyết Kiều tựa hồ rất chú ý đến lão râu dài.

Lão râu dài phóng tấm mắt nhìn xung quanh hồi lâu rồi đột nhiên cất tiếng cười nói:

– Chỗ này đẹp đây! Chỗ này đẹp đây!

Ba đại hán áo xanh vẫn đứng nghiêm chăm chăm không dám nói năng gì.

Lão râu dài lại nói:

– Lấy giấy bút cho ta!

Một gã đại hán áo lam lập tức lấy giấy bút ở trong túi đặt bên yên đưa ra.

Lão râu dài vẻ mặt đang tươi cười, đột nhiên biến sắc, tựa hồ phát giác ra điều chi kinh dị. Tia mắt lão nhìn thẳng về phương đông và phương nam lặng lẽ không nói gì.

Đại hán áo lam tay bưng nghiên bút vẫn đứng thộn mặt ra, chứ không dám giục.

Tình trạng đó kéo dài trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, lão râu dài vẻ mặt lại tươi cười, vẫy tay nói:

– Bày bàn ra đây!

Hai gã đại hán áo lam kia lấy ở trên lưng ngựa xuống mấy cái chân gỗ và mấy miếng ván để giáp vào nhau thành một cái bàn dài.

Đại hán kia vội đặt nghiên bút lên bàn, rồi rút ở sau yên ngựa ra cái ghế gấp đặt ở phía sau lão râu dài.

Thượng Quan Kỳ rất lấy làm quái lạ. Chàng tự hỏi, – Nơi đây chỉ có mấy dãy núi thẳng tắp đã không cảnh dưới sông trên cầu lại không khói lửa thôn trang, toàn thể là một bãi hoang liêu. Lão này vẽ phong cảnh gì đây?

Chàng ngó trộm Liên Tuyết Kiều thì thấy nàng rất lưu ý đến hành động của bọn này.

Viên Hiếu vẫn nằm ỳ trên đám cỏ rậm ngửa mặt lên trời như đang suy nghĩ điều gì.

Lão râu dài chấp bút vẽ lia lịa một hồi, tay đưa rất nhanh, rồi đột nhiên dừng lại, chống bút ngẩng mặt lên nghĩ ngợi giây lát rồi lại cúi xuống vẽ. Chừng ăn xong bữa cơm thì đã vẽ xong.

Thượng Quan Kỳ tuy nóng lòng muốn coi xem lão vẽ gì. Song lại sợ kinh động đối phương thành ra thủy chung vẫn không dám ngẩng đầu lên xem.

Ba gã đại hán áo lam thu xếp nghiên bút bàn ghế rất nhanh, rồi cả bốn người lên ngựa ra đi.

Thượng Quan Kỳ thấy mấy người đi rồi, thở phào một tiếng, đứng dậy nói:

– Viên đệ! Chúng ta đi thôi!

Chàng gọi luôn mấy tiếng vẫn không thấy Viên Hiếu đáp lại thì nghi ngờ rằng gã bị trọng thương ngất đi chăng. Chàng kinh hãi vô cùng quay đầu nhìn lại thì thấy gã hai mắt tròn xoe, ngửa mặt trông trời ra chiều khoan khoái.

Từ khi Thượng Quan Kỳ quen biết Viên Hiếu đến nay, chưa bao giờ chàng thấy gã lộ vẻ vui tươi như lúc này. Chàng muốn để gã tận hường phút khoái lạc nên không gọi nữa. Bên tai có tiếng sột soạt, Liên Tuyết Kiều từ từ rẽ cỏ bước lại gần bên chàng.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm đề khí để phòng bị, nhưng ngoài mặt chàng vẫn ra vẻ trấn tĩnh. Hai người chăm chú nhìn nhau, lặng lẽ không nói gì. Hồi lâu Liên Tuyết Kiều mỉm cười hỏi:

– Ngươi sợ chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lần trước bị đau, lần sau phải ngán. Tôi sợ cô nương lại đánh thuốc mê.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta mà định ám toán thì dù các ngươi để ý đến đâu cũng không phòng bị nổi.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Nếu tôi cùng Viên đệ hợp lực để đối phó với cô nương thì không đầy trăm chiêu, nhất định cô phải đổ máu.

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Ở trên cái cõi đời này ta chỉ sợ có hai người mà thôi, còn ngoài ra dù gươm kề cổ ta tự tin rằng sẽ thoát hiểm như không.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng người thứ nhất là Cổn Long Vương, nghĩa phụ cô nương?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng! Còn ai nữa ngươi biết không?

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Tuy không phải anh em ngươi, song là người đứng ngay bên anh em ngươi đó.

Thượng Quan Kỳ giật mình, bất giác ngoảnh nhìn bốn phía, đột nhiên cổ tay phải chàng đau nhói, huyệt mạch chàng bị người nắm chặt.

Bên tai chàng bỗng vang lên một tràng cười ha hả, chính là Liên Tuyết Kiều. Nàng nói:

– Về kinh nghiệm giang hồ ngươi hãy còn kém cỏi lắm.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Dùng thủ đoạn giảo tuyệt để ám toán người, đâu có phải là hành động của đấng anh hùng?

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Được lắm! Cho ngươi là bậc đại anh hùng đại hào kiệt... Nhưng ta cứ chém ngươi một nhát để ngươi biến thành con quỷ anh hùng.

Ngừng một lát, nàng nghiêm nghị nói:

– Trên chốn giang hồ những người ưa dùng quỷ kế như ta không biết bao nhiêu mà kể. Ngoài chiến trường sống chết chỉ cách nhau chừng sợi tóc. Những kẻ làm bộ anh hùng như ngươi tức là đem tính mạng ra làm trò đùa.

Thượng Quan Kỳ tức giận hỏi:

– Cô nương lên mặt dạy đời phải không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu ngươi chịu nghe lời giáo huấn của ta là khôn lắm. Có thể kéo dài cuộc sống thêm mấy năm.

Thượng Quan Kỳ nói bằng một giọng mỉa mai:

– Nhưng cuộc sống chết của tại hạ không mượn cô nương quan tâm đến.

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi nói:

– Cả một đời ngươi chi có một lần chết.

Đột nhiên nàng buông tay, giải khai huyệt đạo cho Thượng Quan Kỳ rồi cười nói:

– Đáng tiếc là ta chẳng còn sống được mấy nỗi!

Đoạn nàng trở gót từ từ bước đi.

Ngọn gió ngoài nội thổi bật tà áo Liên Tuyết Kiều. Nàng thất thểu bước đi chẳng khác gì chiếc nhạn cô đơn lạc lõng. Trông sau lưng nàng, người ta có cảm giác thê lương vô hạn.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên cảm thấy xúc động vì nét thê lương tịch mịch của Liên Tuyết Kiều, chàng bỗng nảy ra ý nghĩ đồng tình với nàng, lẩm bẩm:

Tuy nàng đánh thuốc mê khiến cho thần trí ta ngơ ngẩn song nàng không nỡ hại tính mạng ta. Rồi tấc lòng hào hiệp bỗng nổi lên, lớn tiếng quát:

– Đứng lại!

Liên Tuyết Kiều đột nhiên dừng bước từ từ quay lại hỏi:

– Chi vậy?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có phải cô nương bị Cổn Long Vương đuổi đi không?

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:

– Phải thì làm sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương định một mình đi đâu?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vũ trụ bao la thiếu gì chỗ gửi thân.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương hành động một mình nguy hiểm lắm. Tạm thời đi theo chúng tôi là hơn.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Ngươi bảo vệ cho ta được chăng?

Rồi nàng buông một tràng cười khanh khách nói tiếp:

– Ngươi hãy giữ thân ngươi đó!

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– À ra cô này không biết điều.

Liên Tuyết Kiều nhíu đôi mày nói:

– Ngươi còn ra vẻ anh hùng lắm nhỉ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô đi với chúng tôi, dù sao cũng thêm được đôi phần an toàn hơn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Dù có thêm đến ba người nữa, tức là gấp đôi cũng không có cách gì đề phòng được sự ám toán của nghĩa phụ ta.

Nàng từ từ trở lại nói tiếp:

– Ngay một cái Phụ Cốt Độc Châm trong mình ta, ngươi cũng chưa giải cứu được.

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra không biết nói sao.

Liên Tuyết Kiều thở dài sườn sượt nói:

– Trong vòng mười dặm vuông, khu vực này sắp diễn ra một cuộc tàn sát rất thảm khốc. Các

ngươi không nên lưu lại đây nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao cô nương biết?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi có biết lão râu dài vừa rồi vẽ gì không?

Thượng Quan Kỳ cười lại đáp:

– Chẳng lẽ bức họa đồ đó cũng có tác dụng ghê gớm hay sao?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ngươi là người vô tình vô ý như vậy, thế mà cũng len lỏi vào chốn giang hồ thì dù có đến trăm cái đầu cũng không khỏi mất mạng.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng rất hoài nghi lão râu dài họa đồ vừa rồi, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, chàng nói kích:

– Giả tỉ người đời ai cũng đa nghi như cô nương thì thiên hạ loạn mất.

Liên Tuyết Kiều chau mày hỏi:

– Ngươi đã nhìn rõ phong cảnh nơi đây chưa?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

Nàng hỏi mình câu này chắc là đã biết người đó vẽ gì? Chi bằng mình giả vờ ngớ ngẩn để thăm dò cho ra. Nghĩ vậy chàng nhìn quanh bốn phía rồi đáp:

– Đây chỉ là một bãi hoang vu tịch mịch rộng rãi bao la.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi:

– Nhưng có phong cảnh gì đẹp không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trời xanh bát ngát, mây trắng lững lờ, tuy không có phong cảnh đẹp song cũng là một cánh đồng rộng mông mênh.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thật là những lời biện luận miễn cưỡng. Quả nhiên ngươi phải học nhiều.

Nàng ngẩng mặt trông trời, nghĩ ngợi một hồi rồi nói tiếp:

– Ta nghĩ mình chẳng còn sống trên thế gian được mấy chốc, ta bảo cho ngươi hay, sở dĩ nghĩa phụ ta còn để hai ngươi sống chưa phóng ám khí Phụ cốt độc châm là còn có mục đích điều tra ở các ngươi về tưng tích một người. Tuy ta chưa biết người đó là ai, song sự sinh tử của họ có quan hệ rất lớn. Nghĩa phụ ta muốn dùng tất cả tai mắt thiên hạ để theo dõi hành tưng bọn ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Điều đó tôi cũng nghĩ như cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi biết vậy là hay. Chưa tìm ra tông tích người đó, hoặc giả các ngươi còn tạm thời sống được ít ngày. Song một khi đã tìm ra tông tích người đó rồi thì là các ngươi phải chết ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về thông minh tài trí, tại hạ còn kém cô nương, song có điều tại hạ chưa hiểu, cô nương đã biết Cổn Long Vương thâm hiểm độc ác, sao lại không tìm cách thoát thân.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi tưởng ta phản nghĩa phụ được ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Người ta vì đại nghĩa phải diệt cả đến người thân thích. Nghĩa phụ cô nương đã là người đại ác, sao cô nương còn giúp y làm điều tàn bạo.

Liên Tuyết Kiều cười nói – Đừng nói ta mới là nghĩa nữ y mà dù là con ruột y, y vẫn không hoàn toàn tín nhiệm. Ai đã ở trong tay y đều bị y thiết kế kiềm hãm. Câu chuyện dài lắm, một lúc nói không xiết được. Nhưng ta đây là người không chịu để ai kiềm chế mình. Tuy ta biết rõ không có hy vọng gì chống cự lại được nhưng cũng giẫy giụa một phen rồi đến đâu thì đến. Có điều việc của ta, ta không cần ai giúp sức mà cũng không ai giúp nổi.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

– Ở nơi bình nguyên hoang dã này sắp xảy ra một cuộc ác chiến đẫm máu, không biết có đến bao

nhiêu tay cao thủ võ lâm sẽ bị chết phen này. Nếu ngươi còn có lòng nhân từ cứu đời thì không gì bằng mau mau đưa tin này báo cáo với Bang chúa Cùng Gia Bang, yêu cầu người phái các đệ tử chia đi các ngã khuyên ngăn những tay cao thủ võ lâm đừng đến chốn bình nguyên này để khỏi bị chết uổng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Câu chuyện không đầu không đuôi này, cô nương thử nghĩ xem, người ta tin mình thế nào được.

Liên Tuyết Kiều tức giận nói:

– Thế thì ngươi đừng nói nữa!

Đoạn nàng trở gót toan đi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tuy tại hạ tin lời cô nương, song chỉ sợ người ta không tin lời tại hạ.

Rồi tựa hồ như chàng biết là một vụ rất nghiêm trọng, chàng thở dài nói tiếp:

– Nếu cô nương có lòng muốn cứu người thì xin nói rõ những chuyện bí mật để tại hạ biết đường báo cáo.

Liên Tuyết Kiều cặp mắt long lanh nói:

– Ngươi nói vậy cũng phải.

Nàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc xõa ra, rồi nói tiếp:

– Nghĩa phụ ta có không biết đến bao nhiêu là tay cao thủ kỳ nhân, nhưng chỉ có hai gã siêu quần. Một gã chuyên về dùng độc pha thuốc, võ công tuyệt thế là một lão già tàn phế. Còn một gã nữa là lão râu dài vừa rồi ngươi cũng thấy đó.

Lão già tàn phế kia ta chưa từng được thấy mặt lần nào vẫn còn nghi ngờ tài lão.

Nhưng lão râu dài thì thật là một kẻ sĩ kỳ tài. Lão ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ. Bao nhiêu vương cung, hầu phủ đều do một tay lão thiết kế xây dựng.

Không những lão chuyên về thổ học mà dùng hỏa cũng rất tài tình. Nay lão đột nhiên xuất hiện đến Trung Nguyên quyết không phải là chuyện tấm thường.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hay là lão dùng chốn bình nguyên hoang dã này để bố trí thành một biển lửa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta không tin rằng lão có thể biến cõi hoang vu này thành biển lửa, nên không dám đoán càn. Nhưng lão vừa đặt bàn họa, chắc chắn là có dụng ý đặc biệt gì đây. Họa xong lão vui vẻ ra đi chắc là đã có kế hoạch ghê gớm lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Những lời cô nương nói đây liệu có làm cho Bang chúa Cùng Gia Bang đủ tin được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tin hay không ta cũng chẳng quản, ngươi cứ đem bấy nhiêu lời báo cáo với họ là mình đã tận tâm rồi.

Nàng ngẩng lên trông trời nói:

– Ta còn sống được một ngày nên còn chuẩn bị lấy chút việc để về sau.

Nói xong nàng xoay mình cất bước.

Thượng Quan Kỳ gọi to:

– Cô nương hãy đình bộ!

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Ngươi làm gì mà nhộn lên thế?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương có cần người giúp sức không?

Liên Tuyết Kiều không quay đầu lại lớn tiếng đáp:

– Không cần!

Nàng đột nhiên chạy thật lẹ, khoảnh khắc đã biến vào rừng.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng thở dài, quay lại gọi:

– Viên đệ!

Chàng thấy gã đang giơ cao tay bên hữu lên luyện môn Thần Hội ý Tụ nên chàng gọi to đến thế mà gã vẫn không nghe tiếng. Thượng Quan Kỳ từ từ bước đến gần lớn tiếng gọi:

– Viên đệ!

Viên Hiếu hạ tay xuống hỏi:

– Đại ca, đại ca gọi em đấy ư?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp:

– Ta gọi đến mấy câu rồi, đệ đang nghĩ gì vậy.

Viên Hiếu nói:

– Chà! Hôm nay em nghĩ nhiều quá, nghĩ đến su phụ truyền dạy võ công, còn…

Hai mắt gã lấp loáng nhìn vào Thượng Quan Kỳ rồi đột nhiên không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ vẻ mặt gã rất quái lạ, dường như sợ sệt, vừa bẽn lẽn. Chàng nhíu cặp lông mày nói:

– Còn điều gì nữa nói đi. Dù nói trật cũng không sao mà.

Viên Hiếu nói:

– Còn nữ lang áo trắng…

Nửa câu dưới dường như gã không thốt nên lời há hốc miệng ra.

Thượng Quan Kỳ run lên hỏi:

– Nữ lang áo trắng làm sao?

Viên Hiếu đáp:

– Cô ta tốt lắm, tốt lắm…

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

Gã đột ngột nói mấy câu này với ta là có ý gì? Chẳng lẽ gã thốt nhiên sinh lòng yêu mến Liên Tuyết Kiều. Chàng nghĩ tới vụ con vượn già kia vào cướp con gái nhà người ta, thì câu chuyện quả là có thể lắm. Chàng không biết an ủi gã bằng cánh nào, chỉ làm bộ đáp:

– Ừ! Cô ấy tốt thật.

Viên Hiếu dường như nghĩ ra một điều gì quan trọng. Gã nhảy lên thò tay vào bọc, móc ra một ống tiêu ngắn nói:

– Ống tiêu bằng đồng này...

Rồi cầm đưa cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ cầm lấy hỏi:

– Phải chăng đồng tiêu này sư phụ đã cho hiền đệ?

Viên Hiếu đáp:

– Đúng thế, sư phụ cho em.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Thế thì hiền đệ giữ lấy.

Viên Hiếu lắc đầu đáp:

– Sư phụ bảo đưa cho đại ca.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Hiện giờ sư phụ Ở đâu?

Viên Hiếu đáp:

– Em không biết. Sư phụ đi rồi.

Gã lại thò tay móc ra một cái bao thư trắng đưa cho Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca coi cái này.

Thượng Quan Kỳ đón lây mở ra thấy có tờ giấy xanh viết mấy hàng chữ:

“Tuyệt học suốt đời ta phổ hết vào khúc này, không có tên gì đặt cho xứng đáng, tạm gọi là vô danh. Nếu hiểu được những điều huyền diệu trong khúc này tức là hấp thu được hết những điều sở học của ta đó.

Trân trọng”.

Phía dưới mấy câu đơn giản này toàn là những dấu hiệu về ngữ âm.

Thượng Quan Kỳ vốn hiểu sơ qua về âm luật, xem xét hồi lâu dần hiểu ra, cầm ống tiêu đưa lên thổi.

Tiếng tiêu réo rắt nổi lên tan vào không gian. Nhưng những cung điệu ghi tên tờ giấy trắng chuyển điệu gấp quá không được uyển chuyển nên không lọt tai.

Viên Hiếu nghe xong một lúc, đột nhiên giơ tay ra giằng lấy ống tiêu trong tay Thượng Quan Kỳ đặt lên miệng thổi, âm luật biến hóa khác hẳn với Thượng Quan Kỳ, nghe rất du dương, rung động lòng người.

Thượng Quan Kỳ nghe kỹ hồi lâu, phát giác ra rằng âm điệu này rất ít biến chuyển dường như chỉ thay đổi trong vài ba cung, khác nào tiếng chuông chiêu mộ thức tỉnh lòng người một cách mãnh liệt.

Chàng lại nghe một lúc nữa, dường như bị tiếng tiêu làm cho xúc động rồi phát ra những linh cảm tiềm tàng trong khúc nhạc. Bỗng nhiên chàng nhảy lên một cái, buông tiếng cười ròn rã, khoa chân múa tay la ầm lên:

– Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!

Viên Hiếu thấy vậy đột nhiên ngừng thổi, gọi:

– Đại ca, đại cạ..

Thượng Quan Kỳ vẫn nhảy nhót hoài, tay vung chân quét khiến cho cỏ dài xung quanh đứt bay lên tứ tung. Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ trước nay chưa từng có cử động kỳ dị này, gã đâm ra hoảng sợ, đứng trợn mắt nhìn chàng, chân tay đờ đẫn không biết làm thế nào.

Thượng Quan Kỳ la ó mỗi lúc một thêm lớn tiếng. Chân tay đấm đá mỗi lúc một mãnh liệt thêm.

Viên Hiếu tuy kém mồm miệng nhưng không phát biểu được tâm ý mình, nhưng tư chất gã rất thông minh. Vừa rồi Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều nói chuyện với nhau, gã nghe được khá nhiều và ngấm ngầm suy nghĩ một hồi và đã hiểu được ý kiến của hai người. Gã biết rằng Thượng Quan Kỳ bị người cho uống thuốc mê thành ra ngớ ngẩn. Bây giờ gã thốt nhiên thấy Thượng Quan Kỳ đấm đá lung tung gã tưởng chàng lại bị thuốc độc phát nên trong lòng kinh hãi vô cùng.

Viên Hiếu vốn tính trung hậu. Trừ mẫu thân gã ra Thượng Quan Kỳ là người gã quan hoài đến nhất. Gã gọi chàng hai câu mà chàng vẫn lờ đi như không nghe thấy gì. Gã bồn chồn trong dạ vò đầu bứt tai, chân dậm thình thịch không biết làm thế nào.

Chương 53: Mười Dặm Đồng Hoang - Một Sông Máu Đỏ

Thượng Quan Kỳ vung tay đá chân càng lâu, càng mau lẹ càng thuần thục.

Viên Hiếu hai mắt đỏ ngầu, càng suy nghĩ càng thấy nguy nan. Gã không nhẫn nại được nữa, lẩm bẩm:

ta dùng sức mạnh ôm chặt đại ca lại, xem y còn múa may quay cuồng được nữa thôi. Gã nghĩ sao là làm vậy ngay, khoa chân bước đến gần né người đi xông vào, hai tay giơ ra rất mau toan ôm lưng Thượng Quan Kỳ.

Bóng người lạng đi một cái, Thượng Quan Kỳ vung quyền rất lẹ như chớp đánh trúng vào vai Viên Hiếu. Quyền này mãnh liệt vô cùng, khiến cho Viên Hiếu phải loạng choạng lùi ra xa bốn năm bước mới đứng vững.

Thượng Quan Kỳ là người gã kính yêu nhất hiện nay mà lại vung quyền đánh gã, khiến gã vô cùng kinh dị, giương hai mắt tròn xoe tự hỏi:

“Sao đại ca lại đánh mình?” Gã bối rối mê man, gào lên:

– Đại ca, đại ca!

Thượng Quan Kỳ bao nhiêu tâm trí để cả vào chuyện vung quyền đá cước.

Tuy Viên Hiếu quát lên mà tựa hồ chàng vẫn không nghe tiếng.

Viên Hiếu ngẩng mặt trông mây nổi bên trời, đột nhiên nhảy vọt lên cao nhằm Thượng Quan Kỳ bay tới. Đến đỉnh đầu Thượng Quan Kỳ, gã hạ mình xuống rất lẹ vừa trúng sau lưng chàng. Đồng thời gã vận toàn thể nội lực vào hai tay ôm chặt được lưng Thượng Quan Kỳ.

Gã được trời phú cho sức khỏe dị thường đấm chết cả hổ, giờ ôm được lưng Thượng Quan Kỳ nhấc bổng lên, nhất định không buông ra nữa.

Thượng Quan Kỳ bị gã nhấc bổng người lên, toan day qua để gỡ ra thì bên tai nghe tiếng Viên Hiếu hoảng hốt gọi vang lên. Chàng đã tỉnh lại vội gọi:

– Viên đệ, buông ta ra.

Viên Hiếu cố sức ghì thật chặt nói:

– Em không buông!

Thượng Quan Kỳ vội quát lên:

– Buông ta ra rồi ta nói cho em nghe!

Viên Hiếu rất kính trọng Thượng Quan Kỳ. Chàng đã nói gì và biểu làm sao gã cũng tuân theo. Nghe lời chàng quát gã lập tức buông tay, mắt trừng trừng nhìn chàng hỏi:

– Đại ca, đại ca làm sao vậy?

Thượng Quan Kỳ vui mừng đáp:

– Viên đệ! Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi.

Ngừng một lát chàng lại cười nói:

– Ta đang gặp lúc cao hứng.

Viên Hiếu nghe không hiểu chàng nói gì, hai mắt gã vẫn nhìn chàng chằm chặp.

Thượng Quan Kỳ nhân nghe tiếng tiêu dần dần lĩnh hội được chỗ cao thâm về võ học, chàng xuất thần luyện tập, nhận thức được chỗ ảo diệu về võ học, trong lòng khoan khoái vô cùng. Chàng thấy vẻ mặt Viên Hiếu đang ngớ ngẩn nhìn mình, biết rằng gã chưa hiểu. Chàng muốn nói rõ cho gã biết, nhưng việc này khó lòng diễn giảng cho gã hiểu được. Ngẫm nghĩ một lúc chàng bảo:

– Những lời sư phụ dặn dò ta hiểu cả rồi.

Viên Hiếu gật đầu mấy cái nói:

– Thảo nào…

Gã nghĩ một lúc lâu rồi mới chịu nói thêm:

– Thảo nào đại ca vui sướng quá!

Gã nói câu này tuy còn cứng nhắc mà mặt đã đỏ lên lấy làm đắc ý phát ra được một câu đặc thể, rồi gã cũng sung sướng, toét miệng ra cười với Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ lại đem những điều vừa lãnh hội được ôn lại trong chớp nhoáng để ghi nhớ.

Chàng nhớ đến lời Liên Tuyết Kiều đinh ninh dặn bảo lúc ra đi, nghĩ thầm trong bụng:

“Coi vẻ mặt lúc nàng nói mấy câu đó tuyệt không có ý lừa dối ta, huống chi việc này có quan hệ lớn đến các phái võ. Ta phải chuyển đạt những câu đó đến Cùng Gia Bang Chủ ý đã định, Thượng Quan Kỳ dắt tay Viên Hiếu cười nói:

– Viên đệ! Chúng ta đi thôi.

Viên Hiếu giương đôi mất thao láo hỏi:

– Đại ca? Chúng ta đi đâu?

Thượng Quan Kỳ giật mình lẩm bẩm:

“ừ nhỉ! ừ nhỉ! Biết đi đâu tìm Bang chúa Cùng Gia Bang bây giờ?” Chàng đưa mắt nhìn làn cỏ rậm, một cảnh bình nguyên bát ngát, không biết nên đi về phương nào.

Viên Hiếu thốt nhiên kéo áo Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca! Có người tới.

Thượng Quan Kỳ đã biết gã mắt tinh tai thính hơn người, liền kéo gã núp vào trong bụi cỏ rậm.

Một lát, từ mé Nam quả có hai bóng người đi tới. Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu núp trong bụi cỏ ngó trộm thấy hai người này sóng vai mà đi. Người bên trái thân hình nhỏ bé và cao lêu nghêu, thân thể gầy còm, trên đầu có búi tóc to bằng vải đỏ, tay phải cầm cây xà đầu trượng, mặt mũi hốc hác như người bị bệnh, cặp mắt sâu hoắm như mắt chim ưng, tướng mạo có vẻ thâm độc.

Người bên hữu tuổi chừng ngoài sáu mươi, đầu nhẵn thín, dưới cằm không một sợi râu, người lão thấp lủn thun mà béo trùng béo trục, sắc mặt hồng hào, mình mặc áo đại hồng bào, lưng giắt đôi vòng nhật nguyệt luân.

Viên Hiếu trông tướng hai người kỳ dị này, nhe răng ra cười nói:

– Hai lão này coi hay đấy!

Thượng Quan Kỳ toan ngăn trở thì đã không kịp nữa. May mà hai người tựa hồ mải miết đi nhanh, thoáng cái đã qua rồi họ cứ nhằm hướng bắc mà tiến.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu chờ một lúc nữa cho hai người đi thật xa rồi định đứng lên thì lại nghe phía Đông Nam cũng có tiếng chân người vang lên.

Chàng nghếch mắt nhìn ra thì thấy tám nhà sư mặc áo trắng, phía trước ba, phía sau năm, đi hộ vệ một vị hòa thượng thân thể cao lớn mình mặc áo cà sa đỏ, vai vác cây thiền trượng đi về hướng bắc.

Ở chốn hoang dã bát ngát này đột nhiên xuất hiện hai người tướng mạo kỳ dị, cùng chín nhà sư, đồng thời đi về phía bắc thì đúng không phải là việc tầm thường.

Hai người nán lại lúc nữa rồi mới bước ra khỏi bụi rậm.

Thượng Quan Kỳ không nén được tính hiếu kỳ, dắt Viên Hiếu đi về phía bắc để theo hút bọn kia.

Đi chừng được ba dặm, đột nhiên lại nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ phía tây đi tới.

Hai người lại nhảy núp vào bụi rậm, nằm phục xuống đất trông ra thấy cát bụi bay mù, một con ngựa vàng rầm rập chạy đến. Người cưỡi trên lưng ngựa là một đại hán đứng tuổi mặc võ trang sắc đen, trán đẫm mồ hôi, tay không ngớt ra roi quất vào hông ngựa, vẻ mặt nóng nảy hoang mang vô cùng.

Con ngựa vàng này dường như đã đi rất nhiều đường đất, miệng nhỏ dãi trắng, mình toát mồ hôi ướt đẫm. Viên Hiếu ở nơi sơn dã lâu ngày, hiểu rõ tính chất cầm thú. Gã vừa nhìn ngựa đã bảo ngay với Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca ơi! Con ngựa này chết đến nơi rồi.

Chưa dứt lời, ngựa đã đi qua năm bảy trượng. Bỗng nghe nó hí vang lên rồi đánh huỵch một tiếng. Viên Hiếu chau mày buồn rầu nói:

– Thế là con ngựa chết rồi.

Chưa dứt lời lại thấy cát bụi bay mù, bốn con tuấn mã chạy tới. Những người cưỡi ngựa toàn là đại hán võ trang áo đen.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu hết mục lực nhìn ra quả thấy con ngựa vàng chết lăn kềnh dưới đất. Đại hán áo đen cưỡi con ngựa này toan nhảy vào bụi cỏ để lẩn tránh thì thấy phía sau bốn người đuổi tới. Đại hán ngẩng mặt nhìn trời hú một tiếng xoay tay rút trường kiếm ra đứng thủ thế chờ địch đến nơi. Đại hán vừa xuống tấn thì bốn người cưỡi ngựa đã tới. Gã đại hán đi đầu cười lạt quát lên:

– Mi chưa hạ khí giới theo bọn ta trở về, chẳng lẽ còn chờ chúng ta phải ra tay.

Đại hán kia cầm ngang lưỡi kiếm nói:

– Bốn vị chẳng nên bức bách tôi thái quá.

Một đại hán khác cười lạt nói:

– Chắc người còn muốn tìm đến sông Hoàng Hà rồi mới chịu chết.

Đại hán đi trước quát lên:

– Nếu ngươi không hạ khí giới bó tay chịu trói thì đừng trách bọn ra quên tình cố cựu.

Đại hán cầm ngang thanh kiếm, tựa hồ biết rằng nói nhiều vô ích vung kiếm lại chém đại hán đi đầu.

Đại hán này quát lên một tiếng vung roi đánh trúng vào đại hán cầm trường kiếm.

Tiếng quát chưa dứt, cả bốn con ngựa chạy sấn lại, bốn đại hán vung chường đánh ra. Bỗng vang lên một tiếng rú thê thảm. Đại hán cầm trường kiếm miệng hộc máu tươi ngã lăn xuống đất.

Viên Hiếu thấy vậy sinh lòng bất nhẫn, nét mặt lộ vẻ bất bình, tay sờ cây đồng tiêu, muốn xông ra. Bỗng thấy một đại hán cất tiếng lạnh lùng nói:

– Chà! Ngươi lớn mật thật, dám phản bội Vương gia.

Thượng Quan Kỳ nghe nói giật mình, xoay tay nắm giữ Viên Hiếu lại, cặp mắt chăm chú nhìn vào bốn gã áo đen đang ngồi trên lưng ngựa.

Bốn đại hán này bỗng nhảy xuống ngựa. Gã đại hán đi đầu nói:

– Bốn chúng ta vâng lệnh Vương gia. Theo ý tôi thì chúng ta đưa y về để Vương gia định đoạt.

Vừa nói tới đó gã không đợi ba gã kia đồng ý hay không, rút đao truy thủ ra, ánh hào quang lấp lánh, xẻo tai bên hữu đại hán nằm dưới đất, khiến cho y rú lên một tiếng thê thảm.

Gã khác cũng rút truy thủ ra toan động thủ thì một tiếng rú thê thảm kinh người, khiến Viên Hiếu không nhẫn nại được, toan giật khỏi tay Thượng Quan Kỳ nhảy ra.

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng:

– Thiện tai! Thiện tai!

Năm vị đạo nhân lẹ làng đi tới, đứng trước mặt các đại hán kia. Một đạo nhân mặc áo vàng râu đen chừng đến rốn, mắt sáng như điện lạnh lùng nói:

– Đấng thượng đế còn có đức hiếu sinh, không ngờ bốn vị tráng sĩ lại độc ác đến thế.

Đại hán cầm cây trường liên (roi dài) lé mắt đi nói:

– Xin đạo gia đi đi, đừng can thiệp vào việc của chúng tôi nữa.

Đạo nhân cười khà khà nói:

– Giữa lúc càn khôn trong sáng, thanh thiên bạch nhật, mà thấy việc giết người thì bất luận là ai cũng có thể can thiệp được, huống chi tôi là kẻ tu hành lấy từ bi làm gốc.

Bốn đại hán võ trang đưa mắt nhìn nhau vội vàng đứng lùi ra bày thành thế trận để cự địch.

Năm vị đạo nhân thấy đối phương ra chiều muốn động thủ lập tức cùng đứng giãn ra rút trường kiếm ở sau lưng, ánh mặt trời chiếu vào hào quang lấp loáng.

Thế là hai bên đã giàn trận. Bốn đại hán nói nhỏ với nhau một hồi rồi đại hán ở góc Tây Nam cất tiếng hỏi:

– Coi chư vị bày thành kiếm trận dường như là những tay cao thủ, phái Võ Đương.

Năm vị đạo nhân trừ một vị mặc áo hoàng bào, còn bốn vị kia đều mặc thanh bào và tương đối ít tuổi hơn, tỏ ra vị mặc áo hoàng bào là thủ lĩnh cả bọn.

Đạo nhân áo vàng vung kiếm lên cười nói:

– Các vị mắt tinh đấy! Bần đạo chính là môn hạ phái Võ Đương.

Bốn gã đại hán đều lùi lại sau, cầm cương nhảy thót lên ngựa rồi gia roi cho ngựa chạy tuốt.

Năm vị đạo trưởng này thật là chưa có kinh nghiệm giang hồ, thấy đối phương giả vờ bày trận để động thủ tưởng là thế nào cũng xảy chuyện đánh nhau.

Không ngờ đối phương giả vờ rút lui. Họ làm bộ sắp ra tay chiến đấu rồi đột nhiên lên ngựa dông tuốt.

Bốn con ngựa chạy rất nhanh. Năm vị đạo trưởng còn đang ngơ ngác thì họ đã chạy ra xa ngoài bảy tám trượng.

Đạo nhân áo vàng nhìn sau lưng bốn gã nói:

– Chẳng đuổi làm gì mất công, dù có đuổi cũng chẳng kịp nào.

Bốn đạo nhân áo xanh cũng tra kiếm vào vỏ. Đạo nhân áo vàng quay đầu nhìn đại hán bị thương khẽ hỏi:

– Thí chủ bị thương có nặng lắm không?

Đại hán cố sức mới nói lên được:

– Phủ tạng tôi đã bị chấn động, thương thế rất nặng, e rằng không sống được nữa.

Đột nhiên gã cố gượng ngồi dậy. Nhưng vì bị thương nặng quá, gã không còn đủ sức để gượng được, ngồi chưa yên lại ngã ra.

Gã giơ tay lên cố nói một câu:

– Xin đạo trưởng nâng tôi ngồi dậy.

Đạo nhân áo xanh tuy có lòng hào hiệp đuổi kẻ cường định để cứu người, song không có lòng từ bi, xót thương đến gã đại hán bị trọng thương, hay là trong lòng đạo nhân còn lo điều gì. Trầm ngâm hồi lâu, đạo nhân mới từ từ phất tay áo rộng thùng thình một cái, quấn lấy tay trái đại hán đang giơ lên, rồi ra sức kéo gã ngồi dậy, đoạn lại buông tay áo ra.

Đại hán tựa hồ có điều gì muốn nói nhưng thấy đạo nhân áo vàng đối với mình có cử chỉ lạnh nhạt liền đột nhiên thay đổi ý định chắp tay nói:

– Nhờ ơn các vị đạo trưởng đã cứu mạng cho, tại hạ cảm kích vô cùng. Có điều tại hạ bị thương quá nặng khó mà sống ở nhân gian được, e rằng không còn cách nào để báo đáp ơn sâu các vị.

Đạo nhân áo vàng nói:

– Bọn bần đạo cứu thí chủ, không mong gì báo đáp.

Đại hán bị thương nói:

– Các vị đã không có lòng mong báo đáp thì xin lên đường cho. Tại hạ bị thương nặng quá, không thể tiễn chân để tỏ lòng cung kính được.

Đạo nhân áo vàng nhíu mày, trở gót ra đi. Bốn đạo nhân áo xanh thấy đạo nhân áo vàng đi rồi cũng lập tức đi theo. Đại hán bị thương một tay chống xuống đất, ngẩng mặt lên cười một tràng dài tự nói một mình:

“Mười dặm đồng hoang, một sông máu đỏ”. Rồi thốt nhiên hộc máu tươi ngã lăn ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy màn thảm kịch giang hồ biến diễn trên cánh đồng hoang, bất giác trong lòng cảm thấy nỗi thê lương khôn tả. Chàng lẩm bẩm một mình:

“Con người toi mạng dễ dàng thế đó. Cảnh giết chóc tàn khốc trên chốn giang hồ khiến cho người ta phải rùng mình”.

Bỗng thấy Viên Hiếu thở dài hỏi:

– Đại ca ơi! Không biết người đó đã chết chưa? Chúng ta thử lại cứu y xem.

Thượng Quan Kỳ nghe lời Viên Hiếu chợt tỉnh, nhảy lại bên đại hán hỏi:

– Huynh đài bị thương nặng lắm ư?

Hỏi luôn mấy câu, vẫn không thấy đại hán trả lời. Chàng giơ tay phải ra nắm lấy vai đại hán, tay trái vỗ vào ba đại huyệt ở trước ngực gã để thúc đẩy nguyên khí đang tiêu tán đi mọi ngả, dồn về huyệt đan điền. Tâm tạng gã yên lại, huyết mạch lại bắt đầu chạy.

Thượng Quan Kỳ chống đỡ sau lưng gã để gã thở hít một hồi, hơi thở thấy điều hòa hơn một chút.

Đại hán bỗng thở dài một tiếng, từ từ mở mắt ra nhìn Thượng Quan Kỳ, giơ tay phải lên nhắc lại câu:

Mười dặm đồng hoang, một sông máu đỏ! Rồi thanh âm thốt nhiên nhỏ hẳn đi.

Thượng Quan Kỳ vội nâng gã dậy hỏi:

– Huynh đài nói chi vậy?

Đại hán cố gượng nói tiếp:

– Cánh đồng cỏ hoang liêu này sắp biến thành một cuộc tàn sát cực kỳ thảm khốc.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại sao vậy?

Đại hán đáp:

– Nhân vì Cổn Long Vương…

Rồi thốt nhiên gân cốt co quắp, mắt nhắm chặt lại.

Thượng Quan Kỳ vội đưa bàn tay vỗ vào ngực đại hán, nhưng vì gã bị thương quá trầm trọng, nguyên khí trong người tiêu tán đi hết, Thượng Quan Kỳ dù tận tâm đến đâu cũng không có cách nào làm cho gã sống lại được.

Chàng ngó thi thể đại hán, nét mặt buồn thảm, thở dài sườn sượt từ từ đặt thi thể đại hán xuống, tự hỏi:

“Mười dặm đồng hoang, một sông máu đỏ” là nghĩa gì?

Bỗng thấy Viên Hiếu hỏi:

– Đại ca, người này chết rồi phải không? Chúng ta mai táng cho họ chứ?

Thượng Quan Kỳ gật đầu. Viên Hiếu tủm tỉm cười, vận nội lực vào cánh tay cứng như thép, rồi hai tay móc xuống mặt đất lẫn đá cứng rắn, để đào một cái huyệt. Chỉ trong khoảnh khắc gã đã đào xong.

Thượng Quan Kỳ coi thủ pháp gã đào huyệt, dường như võ công gã lại tiến bộ rất nhiều, năm đầu ngón tay cứng rắn như thép, khác nào gươm đao khoét xuống đất.

Viên Hiếu bồng xác lên đặt vào trong huyệt từ từ lấp đất lại.

Cánh đồng cỏ hoang lương trở lại tịch mịch, luồng gió thổi lay động làm cỏ rậm, bốc bụi ở ngôi mả mới tung lên.

Viên Hiếu xoa tay cho đất cát rơi đi, rồi quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca ơi? Em nghĩ một việc chẳng biết có nên nói ra không.

Thượng Quan Kỳ nhìn gã cười nói:

– Có điều chi, Viên đệ cứ nói đi!

Viên Hiếu nói:

– Hồi em còn ở trong hang núi, thường được coi hổ báo đánh nhau chí tử, rồi những giống mãng xà rắn trăn cũng đánh nhau, đất đá tung bay. Thế mà má em vĩnh viễn ở lỳ trong nhà. Em tưởng người với người không đánh nhau bao giờ, ngờ đâu cũng đánh nhau kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Loài điểu thú chỉ tranh nhau về miếng ăn, cốt sao no bụng thì thôi. Còn giữa người với người ngoài cuộc tranh nhau vì tiền của, quyền thế, họ còn đánh nhau để tranh đoạt danh vị, gây mối thù hằn nhau như nước với lửa. Thế thì cuộc tranh đấu giữa loài người còn tệ hại hơn nhiều.

Viên Hiếu chỉ gật đầu, chẳng biết gã có hiểu hay không. Gã xuất thần nhìn ra phương trời, tựa hồ như để suy nghĩ về ý nghĩa câu nói của Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng nói:

– Viên đệ bất tất phải nghĩ ngợi làm gì? Việc đời phức tạp lắm. Trong khoảng thời gian ngắn, ta e rằng Viên đệ không thể hiểu rõ, để sau này ta sẽ từ từ giải thích cho đệ hay. Chúng ta đi thôi!

Nói xong, chàng cất bước đi ngay. Viên Hiếu lẽo đẽo theo sau. Gã đi được một lúc lại hỏi:

– Em lại nghĩ ra một việc nữa muốn hỏi đại ca.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

xem ra tư tưởng gã này mỗi lúc một phức tạp hơn. Tuy nhiên chàng tủm tỉm cười hỏi:

– Viên đệ muốn hỏi gì, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện cũng được.

Viên Hiếu tựa như đương tìm câu nói trầm ngâm một hồi lâu rồi lên tiếng:

– Đại ca! Nữ lang áo trắng đó đối với chúng ta bạn hay thù?

Thượng Quan Kỳ không ngờ gã đột ngột đề cập đến vấn đề này, chàng ngơ ngác đáp:

– Hiện giờ nàng không còn là kẻ thù của chúng ta, nhưng cũng chưa thể coi là bạn được.

Viên Hiếu hỏi:

– Không biết từ đây sắp tới còn được thấy mặt nàng nữa không?

Thượng Quan Kỳ thấy gã hỏi ngay một câu khó trả lời, chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

– Cái đó chưa thể biết được. Nếu nàng không chết thì tất có ngày lại gặp nhau.

Viên Hiếu mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Thượng Quan Kỳ sợ gã đưa ra vấn đề nan giải không trả lời được, đột nhiên đi rất mau.

Khinh công hai người đã đến bậc siêu quần, chạy băng băng một lúc được hơn mười dặm. Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn lên, mặt trời đã sắp lặn, từng luồng khói tỏa lên giữa đám ráng chiều. Thế là hai người đã ra khỏi cánh đồng hoang, đến một thôn trang.

Thượng Quan Kỳ đi thong thả lại, ngoảnh đầu nhìn Viên Hiếu hỏi:

– Viên đệ đã đói chưa?

Viên Hiếu đáp:

– Em đói lâu rồi, mà nơi đây không có trái đào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ Ở ngoài này chờ ta. Ta vào thôn trang mua ít thực vật rồi lại ra ngay.

Viên Hiếu trỏ cây thùy dương cao lớn nói:

– Em lên trên cây kia ngủ để chờ đại ca.

Thượng Quan Kỳ thấy gã vẫn còn giữ tập quán của loài vượn, tủm tỉm cười nói:

– Được lắm! Đừng đi đâu xa nghe!

Rồi chàng rảo bước đi vào thôn trang. Đây là một thôn xóm nhỏ rộng độ mười mấy nóc gia, toàn là nhà tranh vách tre. Cách kiến trúc rất đơn giản nghèo nàn.

Thượng Quan Kỳ tìm vào một căn nhà tương đối khá hơn, khẽ gõ cửa.

Bỗng nghe có tiếng ho sù sụ, hai cánh cửa mở ra, một bà già ngoài năm mươi đứng trước cửa.

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình thi lễ nói:

– Lão má má! Tại hạ qua đây, vì hết lương thực, đói bụng xin lão má ban cho một ít thực vật để ăn cho đỡ đói.

Mụ già từ từ lắc đầu nói:

– Nhà tôi có gì bán hết cả rồi, mời ông khách qua nhà khác hỏi vậy.

Nói xong khép cửa đánh binh một tiếng.

Thượng Quan Kỳ ngớ ngẩn rủa thầm:

“Mụ này thật là vô lễ”. Chàng vừa chạy qua nhà khác gõ cửa. Một cô bé mười sáu, mười bảy mở cửa ra. Cô này mặc áo cũ rách, tóc dài chải buộc thành một búi lớn. Mắt cô lộ vẻ đau khổ.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:

– Tại hạ đến đây quấy nhiễu cô nương, xin bán cho một chút thực phẩm.

Cô bé lắc đầu đáp:

– Nhà tôi đây không phải là hàng cơm, quán rượu, có gì mà bán.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ nói gì nữa, đóng bặt cửa lại.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu than thầm:

“Sao người thôn trang này ai cũng có tính nết xấu xa thế!” Chàng lại đến gõ cửa một nhà thứ ba

nữa. Cánh cửa vừa mở ra, một thiếu phụ trạc ba mươi tuổi ló mặt ra. Thượng Quan Kỳ vội vàng thi lễ hỏi mua thực vật.

Phụ nhân nét mặt sầu khổ nói:

– Nhà tôi không còn một hột gạo, một ngọn rau, lâm gì có thừa mà bán?

Nói xong cũng đóng sập cửa lại ngay.

Thượng Quan Kỳ tựa đầu gối vào khẽ đẩy cánh cửa. Phụ nhân bị rung chuyển phải lùi lại ba thước, chân đi loạng choạng một lúc rồi mới đứng vững lại được.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Ta lại mua thực vật trả tiền, sao các người lại không bán?

Phụ nhân nói:

– Chúng tôi đây không có gạo, lấy đâu ra cơm, rượu mà bán cho người?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế thì có gà bán cho chúng tôi một đôi cũng được.

Phụ nhân lắc đầu đáp cộc lốc:

– Không có.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Tôi không tin như vậy, phải vào coi mới được.

Phụ nhân đột nhiên dang tay ra ngăn Thượng Quan Kỳ lại nói:

– Không được? Trong nhà tôi có người ốm.

Thượng Quan Kỳ dừng lại trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thế thì... tôi vào coi người ốm.

Chàng giơ tay phải ra khẽ đẩy cửa.

Phụ nhân sa sầm nét mặt lớn tiếng quát; – Ngươi cậy quyền thế gì mà dám tự tiện sấn vào nhà người ta?

Thị vung tay một cái không biết vô tình hay hữu ý cho cườm tay đụng vào cổ Thượng Quan Kỳ.

Thủ pháp này coi nhẹ như không mà thực ra là một chiêu thức tuyệt cao trong võ lâm, cườm tay phụ nhân đi chênh chếch đánh lên, Thượng Quan Kỳ bắt buộc phải đỡ.

Thượng Quan Kỳ vung tay lùi lại đến ba thước, trong lòng rất đỗi tình nghi buột miệng hỏi:

– Mụ cũng là con nhà võ ư?

Nguyên chàng không khéo nói, lời chàng có vẻ cứng cỏi, không ra con người có học vấn.

Phụ nhân mặt lạnh như tiền nói gay gắt:

– Mi nói cái gì ta không hiểu?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Có thật mụ không hiểu lời ta nói không?

Phụ nhân hắng giọng đáp:

– Bất luận ta có hiểu hay không, mi không có quyền vào nhà ta, nếu ta là người nham hiểm bỏ thuốc độc vào đồ ăn rồi mới đưa cho liệu mi có biết không?

Phụ nhân nói xong đóng cửa lại đánh sầm một cái.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn đứng trơ ra đó trong lòng lại càng nghi hoặc, chàng tự hỏi:

“Hay là trong cái thôn xóm nhỏ này có điều gì bí mật? Trên chốn giang hồ thật là nhiều sự khó hiểu.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên nghe sau lưng có tiếng người ho rồi hỏi:

– Ông khách đói lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ xoay người lại thấy một ông già râu tóc bạc phơ đứng trước cửa căn nhà đối diện, đang tủm tỉm cười nhìn mình. Chàng đáp:

– Quả vậy, tại hạ đang đói quá!

Ông già cười nói:

– Nếu ông khách không hiềm thôn quê hủ lậu thì xin mời qua bên tôi dùng vài lưng cháo hẩm.

Thượng Quan Kỳ cả mừng nói:

– Được vậy tại hạ cảm tạ lão trượng vô cùng.

Chàng rảo bước chạy sang, đột nhiên thấy trong tia mắt lão già lộ vẻ quái dị chàng không khỏi chột dạ lẩm bẩm:

– Nơi thôn nhỏ này nhiều sự kỳ quái, ta phải đề phòng mới được. Nếu lão bỏ thuốc độc vào trong thức ăn, làm sao ta biết dược?

Nghĩ vậy chàng dừng chân lại. Lão tóc bạc nói:

– Dù ông khách có phải là người sắt cũng không thể nhịn đói được. Ông khách chẳng nên ngần ngừ nữa.

Thượng Quan Kỳ nghĩ lại:

“Người ta với mình chưa từng quen biết có lý đâu lại bỏ thuốc độc hại mình”.

Chàng liền cất bước đến cửa nhà lão đảo mắt nhìn vào thấy trong nhà đầu đằng tây có bày một cỗ bàn bát tiên và mấy cái ghế gỗ. Trên vách phía đông treo bức tranh Đào viên kết nghĩa và tích Lưu Quan Trương.

Đó là cách bài trí thông thường ở thôn quê, không có gì khác lạ. Chàng đã hơi yên dạ, tươi cười nói:

– Lão trượng có lòng khẳng khái như vậy, tại hạ cảm kích vô cùng.

Ông già tóc bạc cười nói:

– Cái đó có chi đáng kể. Ông khách ngồi chờ tôi lấy thức ăn lên.

Nói xong lão trở gót đi vào, chân bước rất lẹ làng.

Thượng Quan Kỳ ngồi một mình ngoài nhà khách, đảo mắt nhìn bốn phía, đột nhiên nghe phía sau có tiếng cười khúc khích hỏi:

– Ngươi đã lại đấy ư?

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng quen quen nhưng trong lúc thảng thốt chưa nghĩ ra ai.

Chàng quay đầu nhìn lại, thấy cửa vẫn đóng chặt, thanh âm này dường như ở bên trong phòng. Chàng muốn chạy xông vào phòng trong xem ai. Song chàng đã lịch duyệt giang hồ được ít nhiều,

nên cố nén lòng, một mặt ngấm ngầm vận khí đề phòng, một mặt giả vở không nghe tiếng bên trong, lòng suy nghĩ về thanh âm vừa rồi.

Chẳng mấy chốc ông già vào nhà trong bưng ra một bát cháo lớn nói:

– Lão như không thổi nấu, trong nhà còn được bát cháo, ông khách xơi tạm cho đỡ đói.

Thượng Quan Kỳ đã chuẩn bị từ trước, mỉm cười đỡ lấy bát cháo nói:

– Đa tạ lão trượng.

Chàng đưa bát cháo lên miệng toan húp thì đột nhiên tựa hồ nhớ ra điều gì quan trọng, vội hỏi:

– Lão trượng! Trong tòa nhà này chỉ có mình lão trượng thôi ư?

Chàng vừa nói vừa đặt bát cháo xuống bàn bát tiên.

Ông già đảo mắt nhìn hai lần khẽ thở dài nói:

– Nhà này chỉ có mình lão phu thôi!

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, toan hỏi nữa thì ông già cướp lời:

– Nhưng vừa rồi có một vị nữ khách nhân mới đến.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nữ khách nhân?

Ông già tóc bạc đáp:

– Vâng? Nữ khách nhân mà lại là nữ nhân mình mang trọng bệnh. Lão phu thương cô ta quá, nên giữ lại đây.

Lão vuốt bộ râu bạc tủm tỉm cười nói tiếp:

– Trong thôn này trừ lão phu ra, không ai muốn cho khách trọ, để tránh mọi điều phiền não.

Thượng Quan Kỳ à lên một tiếng rồi hỏi:

– Lão trượng có thể cho tại hạ biết nguyên nhân?

Ông trầm ngâm một lúc, ra chiều khó nghĩ đáp:

– Kể về nguyên nhân rất là phức tạp. Có điều lão phu đây đã đến ngày tàn tạ, không quan tâm gì đến sự sống chết nữa, vì thế mà dám làm những việc người khác không dám.

Thượng Quan Kỳ bụng đang đói meo, nhìn bát cháo thèm quá, mà phải ngấm ngầm vận động chân khí, cố gượng chống lại cơn đói lòng nói:

– Tại hạ đã học qua về thuốc có thể chữa được những bệnh thường thường, xin lão trượng dẫn tại hạ vào coi vị cô nương đó, may ra chữa giúp cô được chăng?

Ông già râu bạc vuốt râu nghĩ một lúc rồi nói:

– Cô nương đó ư? ở trong phòng ngay mé sau ông khách đó. Ông khách cứ tự tiện vào coi.

Thượng Quan Kỳ chạy lại khẽ gõ cửa, hỏi vọng vào:

– Bệnh tình cô nương có nặng lắm không?

Chàng vừa hỏi vừa ngấm ngầm vận nội lực đẩy cửa, thì chỉ thấy bức vách chuyển động, còn cánh cửa gỗ vẫn đóng im ỉm không mở ra được.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Hai cánh cửa này chắc quá!” Rồi chàng vận động thêm mấy thành công lực đập mạnh một cái.

Chàng đập mạnh quá, gãy cả then cửa. Hai cánh cửa mở toang ra.

Thượng Quan Kỳ toan bước vào nhưng chàng thốt nhiên nghĩ ra là mình có cử chỉ lỗ mãng quá, liền dừng chân lại. Chàng ho lên mấy tiếng nói:

– Xin cô nương tha lỗi cho tại hạ quá đường đột.

Rồi rảo bước vào phòng. Chàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Liên Tuyết Kiều đang nhắm mắt ngồi trên chiếc giường gỗ. Thì không khỏi giật mình.

Chương 54: Sinh Thú Gì Hơn Thú Vẽ Mày

Liên Tuyết Kiều giữ một thái độ cực kỳ trầm tĩnh. Tuy nàng biết có người vào phòng mà vẫn ngồi yên không nháy mắt.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Cô nương đấy ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ai ngờ lại gặp oan gia.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu vậy tại hạ xin cáo từ.

Chàng vừa nói vừa trở gót.

Bỗng Liên Tuyết Kiều lên tiếng lanh lảnh:

– Hãy đứng đó!

Thượng Quan Kỳ quay lại nói:

– Cô nương đã bị trọng thương quyết nhiên không đánh được tại hạ đâu. Tại hạ vào đây không có ý cùng cô nương động thủ.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở cặp mắt sáng như sao ra cười hỏi:

– Ngươi đã biết ta đang bị trọng thương không đánh nổi ngươi thì ngươi còn sợ gì nữa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nơi thôn trang nhỏ xíu này rất nhiều việc kỳ quái. Người nào cũng mặt lạnh như băng tựa hồ bị tử thần ám ảnh, chẳng khác vào nơi tổ quỷ, tuyệt không một chút sinh khí...

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Ngươi khiếp sợ ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ khi còn theo thầy luyện võ, ở yên trong một ngôi chùa cổ. Nơi đó ít có vết chân người, một mình hiu quạnh trong gian thiền đường toàn xác chết rữa hết da thịt. Suốt ngày tại hạ làm bạn với mấy bộ xương khô hàng mấy năm trời vẫn chẳng sợ gì, thế mà vào đến chốn thôn xóm cỏn con này tuy đầy không khí rùng rợn cũng chưa thấm vào đâu, mà cô nương bảo tại hạ khiếp sợ e rằng không đúng.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói:

– Những bộ xương khô không còn huyết nhục có gì đáng sợ? Dù có ma quỷ chăng nữa cũng chỉ là hạng quỷ chết rồi. Sợ là sợ bọn quỷ sống. Trong thôn xóm này toàn là quỷ sống, há phải như ngôi chùa cổ, chỗ ngươi đã học nghệ trước?

Thượng Quan Kỳ rùng mình suy nghĩ về câu nói của nàng, tuy vu vơ không có gì thiết thực, song có điều bí mật như ẩn như hiện.

Thượng Quan Kỳ vốn là người thông minh dị thường, ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên tỉnh ngộ chắp tay thi lễ nói:

– Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Chàng bước từ từ lại bên giường khẽ nói:

– Tuy cô nương dùng thuốc mê làm cho tại hạ mất cả bản tính, song tại hạ không oán hận gì cô đâu.

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi nói:

– Ngươi có giận ta thì đã sao?

Thượng Quan Kỳ thấy mặt nóng bừng đỏ lên như gấc chín, trầm ngâm một hồi lâu rồi mới nói:

– Khi đã buông con dao đồ tể xuống, người có thể thành Phật. Tuy cô nương xuất thân nơi ma quỷ...

Liên Tuyết Kiều ngắt lời:

– Ngươi mắng ta đó phỏng? Hừ, thôi bước đi mau!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ rất muốn hết sức vì cô nương. Có điều gì cô nương sai bảo.

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên cài cây ngọc trâm lại cười nói:

– Thôn này tuy đầy không khí ma quỷ song cũng là một nơi xuân sắc. Nếu ngươi nhất định đòi giúp ta một việc thì vẽ mày cho ta đi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Cô nương lại nói giỡn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ai nói giỡn với ngươi? Đó là những lời phế phủ, còn tin hay không là tùy ở nơi ngươi.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đấu nhìn ra ngoài thì lão già không biết đi đâu rồi.

Chàng lập tức bước gần lại hai bước nói:

– Cô nương đang ở vào tình trạng lâm nguy đến tính mạng mà hãy còn ra vẻ phong lưu khác đời. Chẳng lẽ trên cõi đời này không còn ai giải độc cho cô nương được nữa ư?

Liên Tuyết Kiều cười lạt hỏi:

– Dường như ngươi quan tâm đến sự sống chết của ta lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi có linh cảm rằng cuộc sống chết của cô nương có ảnh hưởng rất lớn đến tình thế trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi quá khen thế thôi, chứ cuộc sống chết của ta làm gì quan hệ đến thế?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Theo tình thế hiện nay, người biết rõ gốc gác Cổn Long Vương chỉ có một mình cô nương mà thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cái đó vị tất.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đừng ngắt lời, để cho tôi nói hết đã.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chắc ngươi cũng biết rằng thời gian lúc này đối với ta là quý lắm. Ta chỉ muốn nghe những điều hoan lạc, không muốn nghe đến chuyện võ lâm phiền não nữa, vì ta sắp giải thoát khỏi cái thế giới này để sang thế giới khác. Trong quãng thời gian ngắn ngủi tối hậu về cuộc sống của ta, ta không muốn lo nghĩ phiền não làm gì.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Cô này có vẻ chán đời rồi”.

Nhưng chàng vẫn hỏi:

– Bây giờ biết làm thế nào cho cô nương được hoan lạc?

Liên Tuyết Kiều ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

– Bao nhiêu sự đau khổ trên cõi đời, cơ hồ ta phải chịu hết. Vì vậy ta có muốn hưởng thụ một chút khoái lạc cũng chẳng còn được mấy tý. Theo ta nghĩ thì sự ta đòi hỏi khoái lạc trong mấy giờ, có chi là quá đáng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại hạ không kể gì đến chuyện quá đáng, chỉ không hiểu cô nương muốn điều gì cho được khoái lạc.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Thói đời người ta lấy những chuyện đại đăng khoa bảng vàng bia đá, tiểu đăng khoa động phòng hoa chúc làm những việc đại hoan hỉ. Ta muốn tìm một ban nhạc thử làm cô dâu chơi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nói:

– Ý kiến của cô nương thật là ngộ nghĩnh.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Bất luận là việc gì khiến cho ta được khoái lạc, ta cũng cứ làm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đáng tiếc? Bây giờ tối rồi, ở trong thôn xóm cỏn con này tại hạ e rằng không tìm được phường nhạc.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Vậy thì thôi việc hôn lễ. Ngươi vẽ mày cho ta. Trong suốt đời ta chưa được ai cầm bút vẽ cho mình cả.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc này tại hạ lại chưa có kinh nghiệm.

Liên Tuyết Kiều đang ngồi thẳng người, đột nhiên lảo đảo mồ hôi nhỏ giọt xuống. Nàng phải cố gượng nhịn đau. Vốn là người kiên cường rất mực, nàng chỉ hơi nhíu cặp mày biếc, giơ tay áo lên lau mồ hôi nói:

– Ngươi lại gần đây một chút.

Thượng Quan Kỳ theo lời tiến thêm hai bước hỏi:

– Cô nương cần tại hạ vận khí để trợ lực mà chống cự lại thương thế không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không cần. Ta có bình thuốc ngươi lấy ra cho ta.

Nàng vỗ vào sườn bên phải nói:

– Bình thuốc ở trong túi áo này.

Thượng Quan Kỳ nhớ câu:

“Nam nữ thọ thọ bất thân” lấy làm khó nghĩ, ngần ngừ một lát rồi nói:

– Tại hạ e rằng như thế không tiện.

Liên Tuyết Kiều tức mình nói:

– Ngươi là người quả câu nệ, không xứng đáng mặt đại trượng phu. Lấy mau đi!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

nàng nói phải lắm.

Nàng là một vị cô nương còn chẳng úy ky gì, mình là chàng trai sao lại còn rụt rè. Nghĩ vậy chàng thò tay móc túi Liên Tuyết Kiều lấy ra bình thuốc màu lục, hỏi:

– Có phải bình này không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng đó? Ngươi giữ lấy nghe. Hễ gặp người nào đã thụ danh vào ký tử bạ Ở Mẫn phủ, thì ngươi cho mỗi người một viên thuốc này là có thể giải độc được đó.

Khi còn ở Mẫn phủ, Thượng Quan Kỳ đang bị thuốc mê nên không biết việc đó. Nhưng giờ thấy vẻ mặt nàng rất đau khổ, không tiện hỏi nhiều chỉ vâng lời cầm lấy.

Liên Tuyết Kiều dường như không muốn có bộ mặt đau khổ trước Thượng Quan Kỳ liền vẫy tay bảo chàng:

– Ngươi đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nghĩ thấm:

“Cô này tính khí quật cường, thà rằng một mình chịu đau khổ mà chết, chứ không muốn người khác giúp mình. Nhưng xem cử động của nàng đưa tặng thuốc, rõ ra con người có thiện tâm”.

Đối với nàng không thể coi như người thường được, muốn cứu nàng không cưỡng ép không xong. Thượng Quan Kỳ là người trẻ tuổi, khi chàng đã nghi đến việc cứu người thì không kể gì đến việc lễ giáo nữa. Đột nhiên chàng giơ tay lên điểm trúng huyệt Kiên Tỉnh Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều run lên hỏi:

– Ngươi làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tôi muốn cứu cô nương.

Liên Tuyết Kiều la lên:

– Ngươi giải khai huyệt đạo cho ta mau. Ngươi không cứu nổi ta đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù tại hạ không cứu nổi cũng thử xem.

Chàng giơ tay ra ôm lấy lưng Liên Tuyết Kiều bồng hẳn nàng lên chạy đi.

Thương thế Liên Tuyết Kiều đã bộc phát, toàn thân nàng đau đớn tê nhức, vai bên phải lại bị điểm huyệt, không tài nào kháng cự được nữa. Thượng Quan Kỳ lại có sức khỏe ôm chặt, khiến nàng không nhúc nhích được. Nàng chi lớn tiếng chửi mắng.

Thượng Quan Kỳ đã quyết ý, nàng mắng thế nào cũng mặc, vẫn chạy nhanh như bay một mạch đến gốc cây bạch dương, lớn tiếng gọi:

– Viên đệ? Viên đệ xuống mau đi!

Viên Hiếu đang ngủ say nghe tiếng Thượng Quan Kỳ gọi choàng tỉnh dậy dụi mắt nhảy ngay xuống. Gã vừa trông thấy Liên Tuyết Kiều quên cả bụng đói, giơ hai tay ra nói:

– Đại ca để tôi đỡ cô nương cho.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi vừa đưa Liên Tuyết Kiều cho Viên Hiếu vừa nói:

– Nàng bị thương nặng lắm đó. Ngươi phải cẩn thận nghe!

Viên Hiếu thận trọng đưa hai cánh tay lông lá ra nói:

– Đại ca cứ yên tâm, tôi xin tận lực trông nom cho cô nương.

Gã đón lấy Liên Tuyết Kiều một cách cực kỳ thận trọng, ôm nàng vào lòng với vẻ mặt vô cùng thương xót.

Thượng Quan Kỳ trông thấy tình trạng này không khỏi run lên lẩm bẩm:

“Thảo nào gã hay o bế cô này”.

Chàng lại đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy mắt nàng hé mở nhìn mặt Viên Hiếu. Nàng khẽ chau mày tỏ ra vẫn tỉnh táo và cũng không lộ vẻ chán ghét Viên Hiếu lắm.

Thượng Quan Kỳ khẽ ho một tiếng nói:

– Viên đệ! Trong thôn trang bé nhỏ này, bầu không khí rất nguy hiểm. Dù có thực vật cũng không đám ăn. Cứ tình thế này chỉ chúng ta đành nhịn đói ra đi.

Viên Hiếu từ lúc ẵm Liên Tuyết Kiều tựa hồ được của báu thế gian rất lấy làm thỏa mãn, gã không biết đói là gì nữa, nói với Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca nói gì, em thấy đều phải cả.

Thượng Quan Kỳ vừa quay đi vừa nói:

– Chúng ta phải đi mau!

Nói xong chạy trước.

Viên Hiếu ôm Liên Tuyết Kiều rất ngay ngắn, không để chuyển động đến nàng. Thế mà gã vẫn chạy lẹ như không, theo sát Thượng Quan Kỳ.

Hai người chạy nhanh như gió, chẳng mấy chốc đã được mười mấy dặm đường. Trong lúc đang chạy, Viên Hiếu bỗng la lên:

– Đại ca ơi, đừng chạy nữa!

Thượng Quan Kỳ dừng bước hỏi:

– Sao vậy?

Viên Hiếu đáp:

– Nàng phát bệnh rồi.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thấy miệng Liên Tuyết Kiều đã ứa máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, người rũ ra trên vai Viên Hiếu. Chàng khẽ thở dài bảo:

– Thương thế nàng bộc phát rỗi, mau đặt nàng xuống đất.

Viên Hiếu từ từ đặt Liên Tuyết Kiều xuống. Thượng Quan Kỳ trước tiên khai huyệt Kiên Tỉnh cho nàng, rồi khẽ vỗ vào huyệt huyền cơ. Chàng toan vận khí để thúc đẩy huyết mạch cho nàng, nhưng nghĩ sao lại bảo Viên Hiếu:

– Viên đệ hãy vận khí cho huyết mạch lưu thông đã rồi chúng ta sẽ tìm biện pháp cứu nàng sau.

Viên Hiếu vâng lời ấn tay vào huyệt huyền cơ Liên Tuyết Kiều.

Dưới ánh sao lờ mờ, Thượng Quan Kỳ ngó thấy Viên Hiếu hai mắt ứa lệ. Đó là một triệu chứng rất đáng sợ rõ ràng. Viên Hiếu là anh chàng bản tính chất phác, không hiểu những sự nguy hiểm ở nhân gian, đã sa chân vào lưới tình ái. Đôi này thật không cân đối. Nữ lang thì mặt đẹp như hoa, tâm địa như rắn rết. Chàng trai tính tình thuần hậu mà người chẳng ra người. Đó là những điểm khác nhau một trời một vực...

Thượng Quan Kỳ cầu trời đừng để gã Viên Hiếu ngay thật bị lôi cuốn vào bể tình đầy sóng gió.

Ánh sao lập lòe khi tỏ khi mờ, chiếu xuống cánh đồng hoang vu. Ngọn gió đêm thổi lên lay động

mái tóc mây của Liên Tuyết Kiều đồng thời thổi lật tà áo Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu công lực rất thâm hậu, thúc đẩy chân khí vào mình Liên Tuyết Kiều một lúc, khiến cho nàng hồi tỉnh lại.

Gã thở phào một cái, hai tay chắp để trước ngực, ngước mắt trông lên trời, miệng lâm râm nói những gì không biết.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở mắt ra nhìn hai người.

Thượng Quan Kỳ ngồi ôm đầu gối ngửa mặt trông trời như đang suy nghĩ, còn Viên Hiếu thì đang quỳ ở trước mặt nàng chắp tay lẩm bẩm. Bức tranh hoạt họa này đối với con người vừa mới cải tử hồi sinh, gây nên một mối xúc động rất mãnh liệt.

Liên Tuyết Kiều cựa mình, giơ tay lên quết vết máu trên miệng cười hỏi:

– Anh em ngươi đang nghĩ ngợi điều gì đó?

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu bị thanh âm Liên Tuyết Kiều kinh động, giật mình quay lại chăm chú nhìn vào mặt nàng rồi cười hỏi:

– Thương thế cô nương có đỡ không?

Liên Tuyết Kiều chống tay xuống đất, ngồi dậy nói:

– Thương thế ta vĩnh viễn không thể nào khỏi được.

Viên Hiếu nét mặt đang vui tươi, thốt nhiên trở lại buồn thiu hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Đại ca? Cô nương nói câu đó có đúng hay không?

Thượng Quan Kỳ từ từ gật đầu thở dài nói:

– Cô nương bị trúng Phụ Cốt Độc châm của Cổn Long Vương.

Viên Hiếu vội hỏi:

– Khắp trên thế gian này không còn một ai cứu được cô nương nữa ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cái đó không thể biết được.

Viên Hiếu gãi tai không ngớt, hỏi:

– Sư phụ thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sư phụ là người kiến thức bao quát, kỹ nghệ tuyệt luân. Còn người có chữa được Phụ cất độc châm của Cổn Long Vương hay không ta không dám quyết đoán.

Viên Hiếu nhảy lên nói:

– Đại ca trông coi cho cô nương, cũng như lúc má má em trông coi cho đại ca, để em đi kiếm sư phụ đến cứu cô nương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư phụ hành tung vô định, biết đâu mà tìm?

Bỗng thấy tiếng Viên Hiếu chạy đã khá xa, nói vọng lại:

– Đại ca cứ trông coi cẩn thận cô nương.

Tiếng gã như mũi tên bắn lại, thoáng cái bóng người đã mất hút.

Dưới ánh sao thảm đạm, ngọn gió đồng nội thê lương hiu hắt thổi chỉ còn lại hai người là Thượng Quan Kỳ và Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Gã anh em với ngươi này thực là một con người nhiệt tâm.

Thượng Quan Kỳ nói:.

– Gã có thiên tính thuần hậu, coi sự đau khổ của cô nương cũng như chính mình gã phải đau khổ vậy.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là lòng nhiệt thảnh của gã cũng uổng mà thôi. Vì trẽn cái cõi đời này ngoài nghĩa phụ ta, không còn người thứ hai nào chữa được thương thế cho ta.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã đi chuyến này chẳng biết bao giờ mới trở lại. Tôi thổi khúc tiêu này để cô nương giải muộn.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ta không ngờ ngươi lại hiểu cả âm luật nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi thổi còn kém lắm, xin cô nương chớ cười.

Chàng rút trong ngực ra một ống tiêu ngắn rồi nói tiếp:

– Thật tình tôi thổi chưa ra gì, cô nương nghe tạm vậy.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn xung quanh hai vòng, nói:

– Khoan đã! Ngươi hãy đỡ ta vào bụi cỏ rậm rồi hãy thổi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta tìm cách hủy mình làm cho độc chất của nghĩa phụ ta bộc phát trước kỳ hạn. Cứ tình hình này ta tưởng rằng chết đến nơi rồi. Ta để ngươi thổi xong khúc tiêu được thấy ta đang say đắm nghe tiêu mà chết trong bụi cỏ rậm.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi:

– Tình hình nghiêm trọng đến thế ư?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trời ơi! Đã đến lúc này ta còn gạt ngươi làm gì?

Thượng Quan Kỳ theo lời, ôm Liên Tuyết Kiều chạy vào đám cỏ rậm rạp đặt nàng xuống khẽ nói:

– Tại hạ cũng đã trải qua nhiều cơn nguy hiểm chết người, tường chả kém gì cô nương bị thương lúc này. Nghĩa phụ của cô nương là Cổn Long Vương đánh tại hạ một chường rớt xuống vực sâu trăm trượng giữa chốn rừng núi hoang vu, không có vết chân người. Ấy thế mà nhờ ý chí kiên cường cầu sống đã qua được cơn nguy hiểm.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Cô nương hãy gắng gượng phấn đấu với thần chết, ít ra là chờ cho Viện đệ về đây.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Gã nửa người nửa vượn ấy à? Gã thật là người tốt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ phát giác một việc, nói ra cô nương đừng giận.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi cứ nói đi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Viên đệ mến cô lắm.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Tiếc rằng ta chết đến nơi rồi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tâm địa gã trung hậu, một dạ chân thành. Nếu gã không được nhìn mặt cô nương lần cuối cùng, tất gã ôm một mối hận ngàn thu. Rồi suốt đời gã không còn gì là lạc thú nữa.

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười thê lương nói:

– Ta cũng muốn hỏi ngươi một điều.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Điều chi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi có yêu ta không?

Thượng Quan Kỳ không ngờ nàng hỏi thẳng câu đó ngẩn người ra một lúc rồi đáp:

– Dung nhan cô nương tuyệt đẹp. Đã là trai ai chả say mê, chẳng cứ gì tại ha..... Có điều...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Có điều ngươi không yêu ta lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Theo ý tại hạ thì cô nương nặng bề sát khí, tính nết không thuần. Nếu cô nương nhuần nhã lại thì thật là mười phần vẹn mười.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi nịnh ta rồi!

Thượng Quan Kỳ tay cầm đoản tiêu nói:

– Tại hạ thổi tiêu để cô nương nghe đây.

Rồi chàng bắt đầu thổi. Tiếng tiêu réo rắt nổi lên. Ban đầu điệu sáo còn trầm, rỗi dần dần lên giọng, khác nào mùa xuân về với thế gian, hoa cỏ đua tươi, nhựa sống tràn trề.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ bị tiếng tiêu khích động ý chí muốn sống, bất giác vận động chân khí kháng cự thương thế.

Thượng Quan Kỳ thổi tiêu luồng hơi giữa chưa được thuần thục, chỉ thổi được một hồi lại phải dừng lại để lấy hơi.

Liên Tuyết Kiều thều thào hỏi:

– Ngươi thổi khúc gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Khúc này không có tên.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiếng sáo của ngươi khiến người nghe rất xúc động, chẳng lẽ cứ thổi bừa mà thành điệu?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Giả tỉ biết phổ vào khúc nhạc đường hoàng, có lẽ lại không xúc động lòng người mấy.

Liên Tuyết Kiều thở dài nói:

– Ta yêu cầu ngươi một việc có được thăng?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu khả năng của tôi có thể đạt được, thì bất luận điều gì tôi cũng không từ chối. Cô nương cứ nói đi?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta muốn ngươi đừng thổi tiêu nữa, vì nghe tiếng tiêu của ngươi khiến trong người dấy đầy nhựa sống, lại làm cho tâm thần ta bối rối sinh lòng quyến luyến sâu xa cõi nhân thế này. Ta biết rằng mình sấp chết đến nơi rồi, dù có chí muốn sống cũng không được nữa, chỉ tổ kéo dài sự đau đớn cho mình. Ta muốn được yên tĩnh trong thời gian ngắn ngủi lúc lâm chung.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu cất ống tiêu đi hỏi:

– Cô nương theo Cổn Long Vương bấy lâu, chẳng lẽ không có cánh nào giải độc được ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tại nơi hoang dã này, nghĩa phụ đã phái người đem thuốc đến cho ta giải độc nhưng ta cự tuyệt rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao vậy? Cô nương đã quay về đường thiện, sao lại coi rẻ mạng sống mình như thế?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Phải rồi! Ngươi tưởng ta nói gạt ngươi ư?

Nàng ngửa mặt trông trời cười khanh khách nói tiếp:

– Nếu Cổn Long Vương dễ bị ngươi gạt như vậy thì làm nên bá chủ, cầm đầu bao nhiêu tay cừ khôi đại đạo thế nào được?

Thượng Quan Kỳ muốn nói mấy câu an ủi, nhưng thấy nàng không còn chút sinh lực nào nữa dù có an ủi cũng bằng thừa. Chàng khẽ hắng giọng rồi nói:

– Theo lời cô nương thì nhất định là cô nương chịu chết rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Người ta bất luận là ai đứng trước tử thần cũng có đôi phần khiếp sợ, nhưng ta lúc này thấy mình bình tĩnh lắm, không thấy đau khổ về cái chết chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc sinh tử trong đời người chỉ có sớm muộn mà thôi. Khi đã nhận thức như vậy thì cái chết cũng không đủ sợ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Từ lúc ta biết đời đến giờ, chẳng lúc nào là không sống trong tình trạng rùng rợn, sống được lúc nào hay lúc ấy hoàn cảnh nào cũng có thể đưa vào đất chết. Tuy ta còn nhỏ tuổi mà đã trải không biết bao nhiêu hoạn nạn kinh khủng rồi.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng dậy nói:

– Cô nương nằm nghi đi! Tôi hi vọng cô mạnh dạn, kéo dài đời sống cho đến lúc Viên đệ về để gã nhìn mặt cô nương lần cuối cùng.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ta tin rằng sau khi ta chết rồi, em ngươi nhất định sẽ cố gắng sửa sang ngôi mộ cho ta rất mỹ quan.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi lại lo lắng gã sẽ chết theo cô.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Em ngươi trung hậu như vậy, ta rất tiếc rằng không có phước để mà hưởng thụ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi chỉ mong gã về sớm để được nói với cô mấy câu.. Chàng vừa nói vừa từ từ bước đi ra xa hơn một trượng rồi quay lại dặn:

– Cô yên tâm nằm nghỉ, tôi ở ngoài này canh gác cho.

Liên Tuyết Kiều ngồi chờ lâu không thấy Viên Hiếu trở về thì nghĩ thầm:

“Tội nghiệp cho Viên đệ. Tâm địa gã rất trung hậu. Hành tung sư phụ bất định e rằng gã cố tìm cho bằng được, nhưng mờ mịt biết đâu mà tìm. Đừng nói Liên Tuyết Kiều bị trọng thương nguy đến nơi rồi, mà ngay mình chưa chắc đã ngồi đây chờ mãi được”.

Thượng Quan Kỳ còn đương nghĩ ngợi liên miên, bỗng nghe có tiếng chân người, rồi thấy có thanh âm vọng lại. Chàng liền nấp vào bụi cỏ để nghe ngóng.

Một đại hán tiếng nói ồm ồm:

– Phen này nếu thành công thì những tay cao thủ võ lâm bị mắc lưới hết.

Lại thấy tiếng một người khác thở dài nói:

– Tôi không tin rằng những tay cao thủ khắp thiên hạ đều bị dẫn dụ vào trong cánh đồng hoang đó.

Tiếng người sau chàng nghe rất quen tai nhưng chưa nghĩ ra ai.

Giọng nói ồm ồm lại tiếp:

– Chuyến này không những điều động Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn vị hầu gia mà cả những tay cao thủ trong Vương phủ cũng tham dự vào cuộc đại chiến này.

Nếu Vương gia không nắm chắc được phần thắng, quyết không có cuộc làm nhọc sức biết bao nhiêu thuộc hạ. Vương gia trước nay vốn là người cẩn thận, chưa chịu thất bại lần nào.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu, quả nhiên nhớ ra người nói vừa nãy chính là Đỗ Thiên Ngạc, người bạn kết giao tại Mẫn phủ.

Tiếng chân bước mỗi lúc một gần, chàng trông rõ bóng hai người sánh vai đi tới đều mặc áo đen. Người bên phải chính là Đỗ Thiên Ngạc, người bên trái là một đại hán thân thể cao lớn.

Giữa lúc Thượng Quan Kỳ ngó trộm hai người thì dường như chàng cũng bị họ phát giác, đều dừng bước lại. Đại hán bên trái gằn giọng quát hỏi:

– Ai?

Rồi tung mình nhảy tới.

Thượng Quan Kỳ ngầm đề khí bít những huyệt đạo lại và ngưng thở vì chàng biết Cổn Long Vương chuyên dùng thuốc độc, nên phải đề phòng rất cẩn thận.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nhảy theo sau đại hán. Y vừa trông thấy dã biết ngay là Thượng Quan Kỳ, bất giác buột miệng la lên một tiếng kinh ngạc.

Đại hán đã rút thanh quỷ đầu đao ở sau lưng ra chuẩn bị động thủ bỗng nghe tiếng la của Đỗ Thiên Ngạc quay lại hỏi:

– Anh biết gã ư?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Trông gã giống như một người anh em trong bọn ta.

Y chưa biết Thượng Quan Kỳ đã được giải độc tưởng chàng vẫn còn mê mờ mịt, lạc lõng đến đây.

Đại hán chau mày nói:.

– Bất luận là ai, chúng ta cũng không thể để gã sống được.

Ngừng một lát đại hán nói tiếp:

– Bây giờ làm thế này:

Anh điểm vào á huyệt gã rồi chặt tay gã đi, thế là miệng không nói dược, tay không vạch được, rồi tha chết cho gã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Chặt hai tay, điểm á huyệt thì thà rằng giết đi để gã đỡ phải đau đớn.

Đại hán ngạc nhiên quay lại nhìn Thiên Ngạc hỏi:

– Anh gia nhập đội thị vệ áo đen trong vương phủ đã được bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu đệ mới gia nhập.

Đại hán nói:

– Dường như anh có dụng ý vì tư tình mà bỏ việc công. Nếu Vương gia biết ra tất sẽ bị xử trọng hình đó.

Đỗ Thiên Ngạc cười gằn nói:

– Nếu vậy thì ta phải giết ngươi đi để bịt miệng.

Chương 55: Cổn Long Vương Phu Nhân Xuất Hiện

Đại hán giật mình hỏi:

– Ngươi điên rồi sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười hỏi:

– Trong đời ngươi đã giết bao nhiêu người rồi?

Đại hán lại càng ngạc nhiên hỏi lại:

– Chắc ngươi không uống thuốc giải độc đúng kỳ hạn.

Gã thấy Đỗ Thiên Ngạc đang chuyện nọ chuyện kia thì cho là y không nhớ uống thuốc giải đến nỗi mất trí.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng mặt trông lên trời cười nói:

– Nghe giọng lưỡi ngươi, ta e rằng ngươi đã giết nhiều người lắm rồi.

Nói xong vung tay đánh luôn một chưởng vào trước ngực đại hán.

Đại hán không ngờ Đỗ Thiên Ngạc nói xong đánh liền, không kịp đề phòng suýt nữa trúng chưởng, gã vội hít mạnh một hơi rồi lui ba thước. Đỗ Thiên Ngạc dường như biết là đánh một chưởng khó lòng làm cho đối phương bị thương. Đồng thời với tay phải phóng chưởng, tay trái rút cây Tử kim phi long nhuyễn tiên phóng chiêu Lăng Kích Tiêu Nham đánh chéo xuống.

Đại hán áo đen cầm thanh quỷ đầu đao sống dày ra chiêu Hoành Đoạn Vân Sơn quét ngang cây nhuyễn tiên nói:

– Dừng tay!

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng nói:

– Ta không cần nói nhiều.

Cây nhuyễn tiên trong tay vung tít lên ánh roi loang loáng đánh rất gấp.

Đại hán bị bức bách không rảnh tay chút nào để nói nữa, luôn luôn vung đao lên đỡ.

Đỗ Thiên Ngạc đã nổi sát khí, cây Tử kim phi long nhuyễn tiên đánh tới tấp toàn nhằm vào những huyệt trọng yếu đại hán.

Trong chớp mắt hai bên đã đánh nhau đến hai ba mươi hiệp. Tuy Đỗ Thiên Ngạc chiếm đượm ưu thế, song võ công đại hán cũng không phải tầm thường. Đỗ Thiên Ngạc muốn hạ gã mau chóng không phải là chuyện dễ.

Thượng Quan Kỳ thấy hai bên kẻ đao người roi tranh đấu kịch liệt tuy chưa phân thắng bại, song Đỗ Thiên Ngạc đánh rất rát, nên chàng chưa ra tay giúp sức lẳng lặng theo dõi cuộc đấu.

Giữa lúc kịch chiến bỗng có tiếng quát vang lên, hai bóng người chạy như bay tới nơi. Đỗ Thiên Ngạc thấy có người đến, thu nhuyễn tiên lại trước. Đại hán ham chiến đầu óc mê man, có người đến gã cũng không hay. Đỗ Thiên Ngạc vừa thu roi về, gã lập tức giơ đao chém Đỗ Thiên Ngạc.

Bỗng đánh choang một tiếng, cây côn sáng như bạc vung ra đón lấy đao vừa chạm nhau. Đại hán tay cầm thanh quỷ đao bị rung lên, tuột tay văng đi mất. Đại hán bị văng mất đao mới tỉnh trí lại nhìn ra thì thấy một đại hán kia thân thể cũng cao lớn, tay cầm cây lượng ngân côn đang đứng trước mặt mình đầy vẻ giận dữ.

Phía sau đại hán này còn ở đàng xa, bốn đại hán võ trang khác đều giắt bội đao đứng lại để hộ vệ một lão già thấp lùn gầy nhom. Bỗng thấy đại hán tay cầm cây lượng ngân côn lạnh lùng hỏi:

– Người trong nhà mà các ngươi dùng binh khí đánh nhau trí mạng ư?

Đại hán vội vàng đáp:

– Y dùng binh khí đánh tôi trước, sao lại trách tôi?

Đại hán cầm côn quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các ngươi tuy ở đội thị. vệ áo đen trong Vương phủ, nhưng đã trông thấy hầu gia, cũng không thể ngạo mạn được.

Đỗ Thiên Ngạc tuy không biết bọn này nhưng đã được nghe bọn thủ hạ Cổn Long Vương phân chia cho bốn vị hầu gia thống lĩnh, ngoại trừ những người ở trong Vương phủ là không ở dưới quyền các hầu gia. Lúc đó y nghiêng mình nói:

– Tại hạ muốn gia nhập vào đội thị vệ áo đen, tuy đã nghe tiếng bón vị hầu gia, song chưa có dịp được bái kiến.

Đại hán sử dụng cây lượng ngân côn lạnh lùng nhìn đại hán áo đen nói:

– Không trách ngươi khinh khi hắn, thì ra hắn mới gia nhập.

Đại hán áo đen vội nói:

– Đừng nghe lời hắn nói nhăng.

Bỗng thấy lão già thấp lùn gầy nhom ho luôn mấy tiếng, rồi nói:

– Trước mặt bổn hầu gia đầy mà mi còn dám ngang ngược, thì việc ngươi khinh thị người mới đến không cần phải hỏi cũng biết. Ta hãy bắt mi đưa về để Vương gia phát lạc...

Đại hán cầm côn dạ lột tiếng rồi quay mặt lại hỏi đại hán áo đen:

– Bây giờ ngươi tự trói lại hay để ta phải động thủ?

Đại hán áo đen biết lão hầu gia đang cơn thịnh nộ, dù mình có giải thích cũng vô ích, gã chăm chú nhìn đại hán cầm côn chậm rãi nói:

– Cố hầu gia tuy quyền hành rạng lớn, song tại hạ trực thuộc Vương phủ.

Đại hán cầm côn cười lạt nói:

– Hầu gia đã dám ra lệnh bắt ngươi thì người sẽ có lời giao lại cho Vương gia. Ngươi đừng lôi thôi nữa, nếu không bó tay chịu trói, đừng trách ta sau này.

Đại hán áo. đen biết gã sử dụng côn là tay dũng sĩ thứ nhất dưới quyền Bắc thành hầu. Ba năm trước đây, bốn vị Đông, Tây, Nam, Bắc hầu gia hội họp trong Vương phủ đều cho một tên dũng sĩ ti thí với nhau. Gã này thắng luôn mười hai trận và được Cổn Long Vương ban cho danh hiệu là đệ nhất đại lực sĩ và được tặng cho một thể kim bài miễn tử cho một lần. Cây lượng ngân côn trong tay gã đập xuống bằng sức nặng ngàn cân. Đại hán sử dụng đao biết mình quyết không phải là tay địch thủ với gã sừ dụng côn liền từ từ giơ tay lên nói:

– Hôm nay ngươi bắt ta gia hình, ta chỉ sợ ngươi chọc giận toàn thể đội thị vệ áo đen. Lúc đô ngươi sẽ biết thân.

Gã sử dụng côn ngửa mặt lên trời cười rồi nói:

– Kim Nguyên Bá này bình sinh chi biết theo lệnh hai người là Vương gia và Bắc Thành hầu mà thôi. Còn ngoài ra dù tất cả anh hùng thiên hạ muốn đối đầu với ta, ta cũng chẳng thèm để vào lòng.

Đỗ Thiên Ngạc rùng mình nghĩ thầm:

“Gã này khẩu khí gớm thật”.

Bỗng thấy lão già gầy nhom lại ho mấy tiếng rồi nói:

– Bắt lấy nó mau. Để ta cho nó biết mùi. Chẳng lẽ đội thị vệ áo đen trong Vương phủ lại làm gì được ta.

Kim Nguyên Bá đột nhiên giơ cây lượng ngân côn lên, cả giận quát lớn:

– Nếu ngươi không bó tay chịu trói, ta sẽ đập vào xác ngươi.

Đại hán áo đen suy nghĩ một lát rồi từ từ giơ tay lên, tiến gần lại trước mặt lão gầy nhom.

Bốn gã đại hán đeo kiếm hộ vệ cho lão, lập tức có hai gã chạy lại, rút dây ở sau lưng ra trói đại hán áo đen.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ bụng nếu mình bỏ đi tất lão này sinh nghi. Y cứ đứng yên một bên nghĩ cách ứng phó. Y là người lịch duyệt giang hồ, biết rằng đại hán áo đen quyết chẳng chịu cam tâm. Gã mà nói toạc ra câu chuyện vừa rồi, lão già tất sinh lòng ngờ vực.

Nghĩ vậy, Đỗ Thiên Ngạc vội tiến đến trước mặt lão gầy nhom chắp tay nói:

– Xin Hầu gia tha cho. Tại hạ mới được tiến vào Vương phủ chưa biết tước hiệu của ngài…

Lão gầy nhom vuốt râu đáp:

– Lão phu đây là Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thưa Cố hầu gia. Tại hạ vừa mới cùng Đồng huynh đây tuy cô chuyện xích mích nhỏ nhặt sinh gây lộn động thủ nhưng cùng là người trong Vương phủ với nhau cả, thân tình như chân tay. Tại hạ xin Hầu gia tha cho y để tránh khỏi gây nên thù oán vì một việc nhỏ mọn.

Cố Bát Kỳ nhíu cặp lông mày nói:

– Người có lòng độ lượng rộng rãi đấy!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn tại hạ đồng đội với nhau, tại hạ không muốn có chuyện thủ túc tương tàn.

Cố Bát Kỳ gật đầu nói:

– Ngươi gia nhập đội thị vệ áo đen được bao lâu rồi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Bẩm chưa được ba tháng.

Đại hán áo đen toan mở miệng tố giác Đỗ Thiên Ngạc nhưng nghe y đang xin cho mình nên yên lặng không nói gì nữa.

Cố Bát Kỳ đưa mắt trừng trừng nhìn đại hán nói:

– Đội thị vệ áo đen tuy trực thuộc Vương phủ, nhưng bản tòa không tin rằng trước mặt Vương gia, các ngươi lại được trọng vọng hơn bản tòa. Lẽ ra là giải ngươi về để Vương gia xử trí, nhưng đại gia nghĩ đây mới là lần đầu ngươi dám phạm bản tòa lại có người xin cho ngươi. Vậy bản tòa rộng dung không cứu xét nữa.

Rồi lão sai người cởi trói cho đại hán áo đen.

Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống lượm thanh quỷ đầu đao rảo bước tới trước mặt đại hán nói.

– Xin Đồng huynh tha tội cho tiểu đệ trót mạo phạm.

Đại hán áo đen nói:

– Thôi xong rồi mà!

Gã đón lấy thanh đao rồi cất bước ra đi.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn quanh. Không thấy tông tích Thượng Quan Kỳ đâu nữa thì trong bụng mừng thầm. Y lẩm bẩm:

Nếu chàng bị thuốc mê chưa tỉnh thì quyết nhiên không biết lánh mặt khi gặp cường địch. Y ngẩng lên vái dài Cố Bát Kỳ nói:

– Tại hạ xin đa tạ Hầu gia.

Rồi vội vàng đi theo đại hán áo đen. Thoáng cái hai người đã đi được nửa dặm.

Đại hán áo đen đột nhiên dừng bước hỏi:

– Gã đồng đội với anh đâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Không biết gã đi đâu mất rồi.

Đại hán áo đen hỏi:

– Gã có biết võ nghệ không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Biết được mấy miếng gia truyền, cũng gọi là sạch nước cản.

Đại hán áo đen nói:

– Lát nữa có gặp bọn người trong vương phủ, anh đừng nói gì đến chuyện vừa rồi nhé.

Đỗ Thiên Ngạc giả vờ kinh ngạc hỏi:

– Nói ra thì đã sao? Chẳng lẽ gã đồng đội vừa rồi như thế là phạm pháp hay sao?

Đại hán áo đen nói:

– Bổn phận đội thị vệ áo đen là chỉ biết vâng mệnh Vương gia mà thôi, pháp luật cực kỳ nghiêm ngặt. Dù là người thân thích đến đâu cũng không được nhìn nhận, thế mà bạn lại nghĩ đến tình anh em, tức là trái luật thị vệ. Nếu câu chuyện đó bị trưởng toán hay biết, tất bị thảm hình.

Đỗ Thiên Ngạc chắp tay vái một cái rồi nói:

– Đa tạ Đồng huynh sẵn lòng chi bảo, tại hạ cảm kích vô cùng. Vừa rồi tại hạ vì nổi nóng mà xúc phạm đến Đồng huynh, thật là bất kính, xin Đồng huynh đại lượng bao dung.

Đại hán nói:

– Nếu tôi để tâm thì đã chả bảo anh mọi điều.

Rồi gã đột nhiên nhớ lại việc trước vội hỏi:

– Người anh em lúc nãy đi đâu rồi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chắc gã thấy tại hạ cùng Đồng huynh động thủ, sợ quá bỏ trốn rồi.

Đại hán nói:

– Anh nên bảo gã đi khỏi chỗ thị phi này là hơn.

Rồi gã thở dài tiếp:

– Trong vòng hai mươi dặm vuông này sắp diễn ra một cuộc tàn sát không tiền khoáng hậu. Bắc thành Hầu Cố Bát Kỳ đã đến đây, chắc ba vị hầu tước kia cũng thống lĩnh những tay cao thủ dưới trướng sắp đến bây giờ.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Tại hạ tuy được gia nhập vào đội thị vệ trong Vương phủ, song thủy chung vẫn ở dưới trướng đại công chúa, thành ra những việc trong Vương phủ chẳng biết mấy, mong rằng Đồng huynh đừng tiếc lời chỉ giáo.

Đại hán họ Đồng tủm tỉm cười nói:

– Thảo nào! Anh mới vào đội áo đen lại đưa vào phục vụ đại công chúa, chả trách không biết việc trong Vương phủ.

Gã đang nói thì bất thình lình một hồi còi lanh lảnh vọng lại. Tiếng còi lúc dài lúc ngắn tựa hồ như có chi tiết nhất định.

Gã họ Đồng khẽ hỏi:

– Bạn đã được gặp chánh, phó đội thị vệ bao giờ chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không chừng gặp rồi, nhưng tại hạ vẫn không nhớ rõ.

Đại hán áo đen nói:

– Họ đã đến đó.

Gã móc túi lấy ra một còi động thổi lên lanh lảnh, dường như để trả lời hồi còi vừa rồi. Lát sau bỗng nghe tiếng vó ngựa chạy lộp cộp, ba. cón ngựa rất khỏe mạnh ruổi thẳng đến nơi.

Người đi đầu cưỡi ngựa trắng mặc áo đen, ngoài khoác áo choàng đỏ. Hai người đi sau đều võ trang áo đen. Vừa trông đã biết ngay là người trong đội thị vệ.

Đại hán cưỡi ngựa trắng khoác áo choàng đỏ cất tiếng hỏi khẽ:

– Ai?

Đại hán khoanh tay đáp:

– Tại hạ là thị vệ ngoài phủ tên gọi là Đồng Lôi.

Đại hán khoác áo choàng liếc mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Ngươi ở ngoài hay ở trong Vương phủ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ mới gia nhập đội thị vệ áo đen.

Đại hán khoác áo choàng tức mình hỏi lại:

– Sao ngươi không trả lời vào câu hỏi của bản tòa lại đi nói vớ vẩn?

Đồng Lôi vội đỡ lời:

– Xin Phó tòa bớt giận. Y nhập đội chưa bao lâu, lại đặt dưới quyền điều khiển của đại công chúa, nên chưa biết gì về luật lệ trong đội.

Đại hán khoác áo choàng đỏ chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc lạnh lùng hỏi:

– Ngươi có biết hành tung của đại công chúa không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ vâng mệnh đi tiếp viện đệ tứ công chúa, giữa đường gặp phục binh Cùng Gia Bang. Sau một cuộc kịch chiến, người đi tiếp viện bị thương rất nặng.

Tại hạ may phá được trùng vây chạy về thì gặp Đồng huynh đây.

Đại hán khoác áo choàng dường như không muốn nghe thêm nữa, khoát tay nói:

– Đại công chúa đã phản bội Vượng gia. Vương gia truyền dụ xuống nghiêm lệnh tróc nã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thuộc hạ không biết việc này.

Đại hán khoác áo choàng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đại giá Vương gia sắp đến đây, triệu tập bốn vị hầu gia để thượng nghị việc lớn. Hiện giờ đại công chúa đã phản bội, tạm thời ngươi hãy theo lệnh Đồng Lôi. Chờ gặp thủ lĩnh người sẽ phân phối cho ngươi chức mới.

Đỗ Thiên Ngạc không biết mảy may gì về tình hình các ban trong Vương phủ, đành vâng dạ đáp:

– Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Đại hán khoác áo choàng ngẩng mặt lên nhìn trời rồi bảo:

– Hiện giờ chưa sang canh hai, các người lập tức đi về hướng chính bắc, chừng độ mười dặm thì đến một khu rừng rậm. Tới đó sẽ có người chỉ bảo các ngươi. Bản chức còn có việc gấp, vậy các ngươi phải lập tức đăng trình.

Nói xong dắt ngựa giật cương cho đi. Hai gã đại hán tùy tùng vội vàng ruổi ngựa chạy theo. Đỗ Thiên Ngạc thấy Đồng Lôi khoanh tay khom lưng thi lễ cũng bắt chước cúi xuống thi lễ.

Cả ba người đi rất nhanh, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa. Đồng Lôi thấy ba người đã đi xa rồi, quay lại bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Các chánh, phó thủ lĩnh cùng nội, ngoại thị vệ trong Vương phủ đều lấy võ công để định chức phận. Võ công Đỗ huynh giỏi hơn tiểu đệ nhiều, chắc chắng bao lâu sẽ được thăng lên trọng nhiệm. Tuy chưa chắc đã được liệt vào đội thị Vệ mười hai người của Vương gia, song chân thị vệ trong phủ thì ăn chắc rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ mới nhập đội, nhất thiết đều trông cậy vào Đồng huynh hướng dẫn cho. Sau này có tiến thêm được chút nào nhất định sẽ xin báo đáp.

Đồng Lôi tủm tim cười nói:

– Đội thị vệ tuy hôm sớm thấy nhau, nhưng tuyệt không có tình nghĩa chi hết.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ xưa nay là người trọng nghĩa, được ai làm ơn cho điều gì, tất phải nghĩ cách báo đáp.

Đồng Lôi khẽ thở dài nói:

– Tình nghĩa của chúng ta bữa nay phải giấu kỹ vào tận đáy lòng. Chớ để lộ chút vết tích nào cho kẻ khác trông thấy.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ xin tuân lời.

Đồng Lôi nói:

– Đỗ huynh đã cùng tiểu đệ mấy lời tâm phúc, tiểu đệ biết được điều gì cũng cho Đỗ huynh hay.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ rất mong Đồng huynh chi bảo thể lệ để khỏi phạm pháp, thế là tiểu dê cảm ơn vô cùng.

Hai người lên đường vừa đi vừa nói chuyện. Đồng Lôi nói cho Đỗ Thiên Ngạc biết đội thị vệ chia làm ba ban:

đệ nhất là mười hai người tùy tùng Vương gia, thứ nhì là phủ nội thị vệ, thứ ba là phủ ngoại thị vệ.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cũng là thị vệ thì biết lấy gì làm mực để phân chia ra trong phủ ngoài phủ?

Đồng Lôi nói:

– Thị vệ trong phủ được ra vào trong Vương phủ tự do, còn ngoài phủ chỉ trông coi bên ngoài mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cách tuyển dụng những đội thị vệ vào trong phủ và ở ngoài phủ thế nào?

Đồng Lôi đáp:

– Việc này rất giản dị. Cứ hai năm một lần, trong đội hắc y lại mở cuộc ti võ với nhau. Ai tin rằng võ công mình hơn người thì cứ việc đề tên vào danh sách. Lúc ti võ chết hay bị thương ráng chịu. Võ công người nào giỏi nhất sẽ được tuyển vào đội mười hai người tùy tùng vương gia. Hạng thứ nhì thì được tuyển vào đội thị vệ trong phủ. Dưới nữa là thị vệ ngoài vương phủ.

Ngừng một lát Đồng Lôi lại nói tiếp:

– Trừ hai năm một lần tỉ võ thường xuyên, lại có những cuộc tỉ võ bất thường. Tỷ như trong trường hợp mười hai người thị vệ kề cận Vương gia có chân khuyết thì lập trường tỉ thí giữa những phủ nội thị vệ để bổ sung vào đội thị vệ Vương gia, mà đội thị vệ phủ nội có chân khuyết thì tuyển những người ở ngoài phủ vào thay thế.

Đỗ thiên Ngạc hỏi:

– Trường hợp mà ngoài phủ có khuyết chân thị vệ thì tuyển ở đâu vào?

Đông Lôi hỏi:

– Đội thị vệ ngoài phủ không hạn chế nhân số. Những người mới được vương gia thu phục, nhất luật cho vào đội này.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Gã này biết rất nhiều công việc trong Vương phủ, ta không nên bỏ lỡ cơ hội do thám”. Đỗ Thiên Ngạc liền hỏi:

– Đội thị vệ ngoài phủ không nhất định là bao nhiêu người, thế thì số người trong nội phủ cũng không nhất định hả?

Đông Lôi lắc đầu đáp:

– Đội này nhất định hai mươi bốn người Nếu đội viên nào bị chết thì lập tức tuyển đội ngoài phủ sung vào.

Hai người đi được chừng mười dặm quả nhiên đến một khu rừng rậm.

Bỗng thấy trong rừng có tiếng quát hỏi:

– Ai!

Đồng Lôi dừng chân đáp:

– Đông phương giáp ất mộc.

Hai gã áo đen trong rừng từ từ đi ra. Người đi trước khẽ bảo:

– Đồng huynh đấy hả? Mau ẩn vào trong rừng.

Đồng Lôi cũng nói nhỏ giới thiệu:

– Đỗ huynh đây mới gia nhập vào đội thi vệ chúng ta, hiện là đương sai dưới trướng đại công chúa.

Gã đi trước ngăn không cho Đồng Lôi nói thêm.

Gã bảo:

– Đại công chúa đã phản bội Vương gia, không nên đề cập đến là hơn.

Đồng Lôi gật đầu không nói gì nữa, gã theo gã áo đen kia vào trong rừng.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu thi lễ cùng hai gã áo đen, nhưng hai gã này không lý gì đến, tựa hồ như không trông thấy.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

Đồng Lôi nói đúng quá, giữa đội thị vệ với nhau chẳng ai lộ chút tình ý gì với ai cả.

Gã áo đen bên phải trỏ lại gốc cây lớn cách đó chừng bảy tám thước nói:

– Hai anh giữ ở phía sau gốc cây kia.

Đồng Lôi không hỏi nữa, kéo Đỗ Thiên Ngạc nấp sau một gốc cây lớn khẽ bảo:

– Trong rừng có cuộc phòng bị nghiêm mật này, không chừng Vương gia sắp đến.

Gã ngừng một lát lại, nói tiếp:

– Hành động của Vương gia, quỷ thần cũng không biết đâu mà dò. Ngài thường hành động một mình. Mấy tháng nay không về tới vương phủ. Ngài không đem tùy tùng đi bao giờ, chỉ khi nào cần phòng vệ nghiêm mật thì đem hết mười hai thị vệ đi theo.

Đồng Lôi khẽ ho lên một tiếng lại nói tiếp:

– Đỗ huynh giữ ở sau còn đệ qua gốc cây mé tả, nếu có việc gì đệ sẽ báo Đỗ huynh.

Nói xong gã lạng người sang mé tả.

Đỗ Thiên Ngạc nấp sau gốc cây nhắm mắt dưỡng thần. Bỗng thấy tiếng vó ngựa lộp cộp vọng tới. Đỗ mở mắt ra nhìn xem thì thấy hai con ngựa chạy đến rất mau.

Cửa rừng lại có tiếng quát hỏi:

– Ai?

Rồi thấy mười mấy bóng người nhảy vụt ra.

Hai con ngựa đột nhiên dừng lại, người cưỡi ngựa nhảy xuống. Hai người này xem ra chức phận khá lớn, mười mấy gã đại hán nhảy ra bu quanh lại. Hai gã đón lấy ngựa dắt vào rừng, còn lại thì hộ vệ hai người mới đến dẫn vào con dường nhỏ mé tả, đi vòng vào rừng sâu.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Hai người này không biết vào hạng nào, tiếc rằng đêm tối không được rõ”.

Khoảnh khắc lại có người khác đến và cách tiếp đón cũng tương tự. Chắc cũng vào hạng cao cấp nên được mọi người nghênh tiếp rất cung kính.

Đỗ Thiên Ngạc đếm từ nãy đến giờ có tới mười mấy vị tới nơi, trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

“Cổn Long Vương với bốn vị Hầu gia nữa là những tay có địa vị cao cả, thì cũng chỉ năm bảy người thôi chứ, sao lại nhiều thế này? Đỗ còn đang nghĩ ngợi phân vân chợt thấy một bóng trắng ở đằng xa lướt tới. Đội thị vệ hắc y nhất tề nhảy ra đón. Đỗ Thiên Ngạc cũng chạy nhanh theo bọn họ ra khỏi rừng rậm. Bóng trắng đi tới cửa rừng, ngừng lại là một cỗ kiệu nhỏ trắng toát, do bốn người đàn bà khỏe mạnh khiêng.

Đỗ Thiên Ngạc chau mày tự hỏi:

“Không biết người này là ai mà giữa đêm tối lại ngồi kiệu trắng, há chẳng dễ bị người dòm ngó”.

Bọn đại hán ở trong rừng ra nghênh tiếp đều lạy phục xuống trước kiệu. Đỗ Thiên Ngạc cũng theo mọi người lạy xuống...

Kiệu vẫn không rèm, dường như người trong không biết có người đang đón tiếp mình. Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Không biết người mới đến là một nhân vật thế nào mà bọn này tiếp đón một cách đặc biệt?” Bất giác y ngẩng đấu lên xem thì thấy có người kéo vạt áo sau.

Đỗ Thiên Ngạc vốn là người cơ trí lại giàu kinh nghiệm, không quay lại nhìn cũng biết là Đồng Lôi, vội cúi đầu thấp xuống.

Đội thị vệ áo đen lạy phục dưới đất, chờ cho cỗ kiệu đi khỏi rồi mới đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc bỗng nghe Đồng Lôi nói nhỏ:

– Đỗ huynh đi theo tôi.

Rồi lập tức trở gót đi trước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng không nói gì lầm lùi đi theo. Đồng Lôi vào rừng rậm đi thêm chừng sáu bảy trượng, mới dừng lại dưới một gốc cây lớn, khẽ rỉ tai:

– May mà đệ Ở sau lưng Đỗ huynh, nếu phải người khác thì e rằng bữa nay Đỗ huynh chết mất xác rồi đó.

Đỗ Thiên Ngạc tuy hiểu rồi, song giả vờ ngớ ngẩn hỏi:

– Sao vậy?

Đông Lôi nói:

– Thế Đỗ huynh không biết người ngồi trong kiệu bạch đó là ai ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu đệ không biết.

Đồng Lôi nói:

– Vương gia phu nhân đó.

Đỗ Thiên Ngạc thất kinh hỏi:

– Vậy ư?

Đồng Lôi đáp:

– Đúng rồi? Vương gia phu nhân ở trong vương phủ quy củ rất nghiêm ngặt.

Đừng nói người thường không ai được nhìn mặt mà đội thị vệ trong phủ cũng chưa ai thấy mặt bao giờ. Vì vậy mới chế ra thứ kiệu nhỏ chóp trắng này, bất luận là ai, thấy kiệu nhất luật phải cúi rạp xuống không được tự tiện ngẩng đầu lên.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Chết chưa! Nếu không được Đồng huynh chỉ giáo thì tiểu đệ làm sao mà biết được luật lệ này. Suýt nữa thì hôm nay tiểu đệ bị chết uổng.

Đồng Lôi nói:

– Tiểu đệ làm thị vệ đã hai năm nay mà chưa thấy phu nhân ra khỏi Vương phủ một bước, không biết hôm nay sao người lại đến đây? Chắc là...

Thốt nhiên gã không nói nữa, vẫy tay bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh hãy ở đây, đừng có đi đâu. Tiểu đệ đi một chút trở lại ngay.

Rồi không đợi Đỗ Thiên Ngạc trả lời, hấp tấp chạy đi.

Đỗ Thiên Ngạc băn khoăn nghĩ thầm:

Bọn thị vệ trong Vương phủ, dường như dễ bị khủng bố tinh thần, biết rằng mình bị bao vây theo dõi, đến giữa người đồng đội cũng gia tâm phòng bị lẫn nhau”.

Đỗ Thiên Ngạc đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy một hồi còi thổi khẽ vọng lại, tiếp đến bước chân nhộn nhịp, phần lớn đội thị vệ rảo bước tiến vào rừng. Đỗ Thiên Ngạc cũng đi theo bọn họ.

Đi ước chừng hai mươi trượng thì đến một bức tường đỏ bao quanh mặt trước một ngôi chùa cổ. Cây cối rậm rạp, bóng sao chỉ hơi mờ mà Đỗ Thiên Ngạc cũng nhìn rõ cánh cổng lớn đen sì nửa khép nửa mở. Bên trong chẳng thấy đèn đuốc chi hết mà cũng tuyệt không một tiếng người.

Đội thị vệ áo đen đến gần, vội vàng chia nhau canh gác ngoài cửa miếu.

Dường như bọn họ rất quen thuộc với nơi này, chỉ trong chớp mắt mọi người đã đến vị trí của mình, ẩn vào trong bóng tối không còn trông rõ một ai.

Đỗ Thiên Ngạc đoán là bọn này thuộc đội thị vệ trong nội phủ mà Đồng Lôi đã nói cho nghe. Y biết rằng, nếu đứng yên đây không nhúc nhích, tất sẽ bị nghi ngờ liền chạy vội đến bên cổng miếu nấp vào bóng tối, vì y biết rằng bên cổng lớn không có người canh giữ nên chọn chỗ này.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trong miếu bỗng có tiếng hỏi vọng ra:

– Bố trí xong chưa?

Một người đứng ngoài, xa hơn một trượng đáp:

– Bố trí xong cả rồi.

Trong cổng bỗng thấy ánh sáng bật lên.

Đỗ Thiên Ngạc bất giác ló đầu ra nhìn vào phía trong thì thấy một gã áo đen tay cầm bó đuốc châm vào một ngọn đèn lồng có tua xung quanh tựa như đèn treo trước cửa nhà đám ma.

Đèn vừa thắp lên, ánh sáng huy hoàng soi rõ cả trong ngoài.

Đỗ Thiên Ngạc thấy trong cổng lớn có một cái sân nhỏ chỉ rộng chừng hai trượng. Người đứng lố nhố. Chiếc kiệu nhỏ sắc trắng đặt ở trước đại điện.

Một thanh âm trầm giọng từ trước đại điện hô lên:

– Phu nhân xuống kiệu, hồi ty cho mau!

Rồi thấy bao nhiêu người trong sân nhất tề lạy phục sát đất, không dám ngẩng đầu lên. Đỗ Thiên Ngạc do dự một chút rồi thừa cơ mọi người đang cúi rạp lẻn vào qua cổng chạy vào phục xuống. Y đã

để ý hình thế từ trước tìm được một chỗ dễ dòm ngó nhất phục xuống, rồi giơ tay áo lên che mặt ngó trộm vào trong chiếc kiệu nhỏ.

Chương 56: Một Cuộc Đại Hội Trong Ngôi Chùa Cổ

Đỗ Thiên Ngạc thấy rèm kiệu vén lên, một người đàn bà mặc áo màu lục từ từ bước ra khỏi kiệu di vào đại điện. Tuy dưới ánh đèn sáng nhưng thiếu phụ không quay đầu lại nên không nhìn thấy mặt.

Thiếu phụ vào trong đại điện rồi, quần hào mới từ từ đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc lặng lẽ quan sát tình thế thì người trong viện coi nhau rất lạnh nhạt, dường như chưa quen biết nhau, bất giác mạnh dạn lên nhiều. Y nghĩ thầm:

Người ta thường nói rằng "Không vào hang hùm sao bắt được cọp con". Xem tình thế này chẳng ai biết ai, mình có thể trà trộn vào trong điện để dò la.

Trong viện rất đông người, thỉnh thoảng lại có người thay đổi vị trí. Đỗ Thiên Ngạc mượn lúc nhốn nháo chuyển mình vào tới phía trước đại điện. Chỗ giáp sân nhỏ đại điện này tuy nhỏ hẹp nhưng không có ai, nếu cất bước đặt chân lên bậc đá tất bị người ta nghi ngờ. Đỗ Thiên Ngạc chưa có cách gì đi vào, đành trà trộn vào chỗ đông người để chờ cơ hội. Hồi lâu đột nhiên có tiếng quát lớn nói:

– Đông Bình hầu đã đến!

Trong điện nhốn nháo cả lên, mọi người đều giãn ra để nhường lối đi. Hai gã đại hán lực lưỡng mở đường đi vào trước cửa điện thì đứng tránh sang bên ngay trước mặt Đỗ Thiên Ngạc che khuất mắt y đi. Y trông thấp thoáng một lão già mặc áo dài bước lên bậc đá tiến vào đại điện.

Đỗ Thiên Ngạc tránh sang một bên để khỏi bị đại hán che khuất mắt. Bỗng lại thấy tiếng quát vọng ra:

– Nam Diện hầu đã đến...

Tiếng quát chưa dứt, hai gã tiểu đồng áo xanh từ từ bước vào. Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thấy một gã thiếu niên mặc áo lam đi sau hai tiểu đồng áo xanh tiến vào.

Thiếu niên mới chừng hai mươi. lăm, hai mươi sáu tuổi mắt sáng mày thanh, vẻ mặt ung dung, chân bước cùng cử chỉ rõ ra là một văn nhân.

Hai gã tiểu đồng áo lam lưng đeo trường kiếm, gần đến bậc đá ngoài cửa điện. đều đứng tránh sang bên. Thiếu niên áo lam bước lên bậc đá vào thẳng cửa điện.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Bọn tứ hầu của Cổn Long Vương chắc võ công không phải tầm thường. Gã này nhỏ tuổi như vậy mà cung được liệt vào hàng tứ hầu. Nếu gã không có bản lĩnh tuyệt luân, tất phải có kỹ thuật cực kỳ độc ác. Y còn đang nghĩ ngợi bỗng nổi lên một tiếng quát:

– Tây Vọng hầu và Bắc Thành hầu hai vị đã đến nơi.

Một đại hán tay cầm ngân lượng côn tiến vào trước, một lão già thấp lủn thun, gầy nhom cùng một gã đứng tuổi, chột mắt, đầu trọc, sóng vai tiến vào cửa đại điện.

Đỗ Thiên Ngạc sợ Kim Nguyên Bá (tức là gã vác cây ngân lượng côn) nhận ra mình, vội lùi lại phía sau hai thước, nấp vào trong đám đông ông nghĩ thầm:

Bốn vị hầu gia đã tề tập trong đại điện, không biết Cổn Long Vương đã đến chưa?

Bỗng thấy mọi người hấp tấp lạy phục xuống, Đỗ Thiên Ngạc cũng theo họ nằm rạp xuống, lấy tay áo che mặt, hé mắt nhìn ra thì một người mặc áo bào xanh, lẹ làng tiến vào đại điện.

Người áo xanh mặt lạnh như băng, trơ như gỗ không lộ vẻ gì hết. Nhưng nhìn bước chân y lanh lẹ đủ biết trong lòng y thảnh thơi khoan khoái.

Một âm thanh vang dội từ trong đại diện truyền ra:

– Xin cái vị ngồi xuống đất!

Quần hào trong sân theo lời đều ngồi xếp bằng xuống. Đỗ Thiên Ngạc dưa mắt nhìn ra hai bên, thấy một bên là gã vận võ trang màu lam và một bên là gã vận võ trang màu vàng. Ông vừa trông đã biết ngay không phải là người ở trong Vương phủ, cảm thấy mình mạnh dạn hơn, từ từ tiến về phía trước hai thước để nhìn vào trong đại điện. Trong đại điện bố trí rất trang nghiêm, trước án thờ bày một cái bàn gỗ hình vuông. Trên bàn gỗ trải một tấm vải vàng, trên tấm vải đặt một cái đỉnh ngọc nhỏ. Trong đỉnh trầm hương khói bốc lên nghi ngút bay khắp trong dại điện. Cổn Long Vương cùng thiếu phụ mình mặc áo màu lục, đầu đội mũ cánh phượng, đặc biệt chế ra. Xung quanh đỉnh đầu căng một tấm sa sắc vàng, khói hương bay lượn bên trong, càng tăng thêm vẻ thần bí.

Hai bên bàn gỗ phủ vải vàng chia ra bốn góc. Đông, Tây, Nam, Bắc bốn vị hầu tước theo phương hướng mà ngồi.

Ngoài bốn vị hầu tước còn một lão râu đen chừng đến rốn, trạc tuổi ngũ tuần mặc áo dài ngồi bên cạnh Cổn Long Vương.. Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi:

“Lão này không biết là nhân vật thế nào mà địa vì còn cao hơn bốn vị hầu gia”.

Đột nhiên thấy Cổn Long Vương nghiêng đầu đi khẽ vẫy tay, lập tức có hai gã áo đen chạy tới. Cổn Long Vương mấp máy môi, không biết bảo gì, chỉ thấy hai gã rảo bước ra ngoài đại điện, đứng trên bậc thềm đảo mắt nhìn khắp một lượt, đột nhiên chạy đến chỗ Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc tuy biết rằng có điều khác lạ thì hai người đã đến trước mặt rồi. Gã bên tả vẫy tay gọi:

– Ngươi lại đây!

Đỗ Thiên Ngạc tuy biết rõ là gã kêu mình, nhưng vẫn giả vờ như không thấy gì đảo mắt nhìn qua hai bên. Gã áo đen bên hữu chau mày bước gần lại, thò tay nắm lấy Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Ngươi giả vờ ngớ ngẩn hay là ngươi không nghe rõ thật.

Đỗ Thiên Ngạc thấy gã nắm lấy mình bằng một kình lực rất mạnh trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, đành chịu đứng yên.

Gã áo đen bên tả giục:

– Vương gia truyền cho ngươi lên điện.

Đỗ Thiên Ngạc biết vành ngoài ngôi chùa cổ này canh gác rất nghiêm mật, khó lòng trốn thoát được, đánh bạo theo sau hai gã áo đen bước lên bậc đá, tiến vào trong đại điện. Hai gã áo đen đứng gác ngoài cửa.

Người áo xanh ngồi chỗ cao nhất chính giữa đại điện cười lạt nói:

– Phải chăng mi là thị vệ trong nội phủ?

Đỗ Thiên Ngạc đã nghĩ trước cách trả lời Cổn Long Vương. Y để mắt nhìn tình thế biết rằng dù mình có nói dối, cũng không thể gạt được mọi người trong đại điện, y liền đáp:

– Tại hạ là thị vệ ngoài Vương phủ!

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Mi trả lời bản tòa mà dám tự xưng là tại hạ, thật không coi lệ luật vào đâu cả.

Đỗ Thiên Ngạc cúi đầu xuống khoanh tay nói:

– Tiểu nhân mới gia nhập vào đội thị vệ chưa được bao lâu, nên chưa hiểu luật lệ trong vương phủ.

Cổn Long Vương hỏi:

– Ngươi vào đội thị vệ áo đen được bao lâu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Thuộc hạ mới gia nhập chưa được ba tháng.

Cổn Long Vương nhìn kỹ Đỗ Thiên Ngạc một hơi bằng đôi mắt lạnh lùng sâu hoắm rồi hỏi:

– Bản tòa có phải là người ai cũng gạt được không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Thuộc hạ nói câu nào cũng thật hết.

Cổn Long Vương giơ tay lên một cái, lập tức một luồng chỉ phong phóng trúng vào huyệt đạo Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc thấy Cổn Long Vương thi triển phép cách không điểm huyệt không dám né tránh cũng không dám chống lại, bị điểm trúng huyệt xiêu đi một cái ngã lăn xuống đất.

Cổn Long Vương ra một đòn trúng đích, bảo hai gã áo đen:

– Kéo nó qua một bên, để lúc nữa sẽ thẩm vấn hắn.

Đỗ Thiên Ngạc tuy bị điểm huyệt, nhưng tinh thần vẫn tỉnh táo, thấy mình bị người khiêng lên quẳng vào một xó đại điện.

Lúc này Đỗ Thiên Ngạc biết mình sống hay chết là ở tay người. Y nhắm chặt hai mắt ngấm ngầm vận khí điều hòa hơi thở, thử tìm cách tự mình giải khai lấy huyệt đạo.

Bỗng nghe một thanh âm khàn khàn nói:

– Tôi đã tính kỹ thời tiết và phương hướng, giờ chi còn dẫn dụ bọn họ vào trong trận là một mẻ giết hết được. Đồ án này là địa thế cánh đồng hoang, xin Vương huynh coi xem.

Đỗ Thiên Ngạc động tính hiếu kỳ không nhịn được, hé mở một mắt trông ra, thấy người râu chừng đến rốn, ngồi bên Cổn Long Vương, lấy trong bọc ra một bức đồ án bằng lụa trắng đưa cho Còn Long Vương.

Cổn Long Vương đón lấy đồ án xem rất kỹ một lượt rồi đặt xuống bàn. Lão đưa mắt chăm chú nhìn Bắc thành hầu Cố Bát Kỳ hỏi:

– Ngoài phái Võ Đương còn nhân vật phái nào đến nữa không?

Cố Bát Kỳ nghiêng mình đáp:

– Theo chỗ thuộc hạ biết thì ngoài phái Võ Đương còn có mấy tay cao thủ phái Thiếu Lâm cùng phái Nga Mi.

Cổn Long Vương gật đầu, đưa mắt nhìn Nam Diện hầu hỏi:

– Có tìm được ai làm nội ứng bên Cùng Gia Bang không?

Nam Diện hầu long lanh đôi mắt sáng như sao đáp:

– May mà thuộc hạ không đến nỗi nhục vong mạng.

Cổn Long Vương nói:

– Hay lắm! Đem gã vào đây ra mắt ta.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm:

“Cùng Gia Bang là luật nghiêm ngặt là thế, lại có Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn, tài năng xuất chúng, vậy mà Cổn Long Vương có nội ứng trong đó được. Việc này thật ghê gớm quá, nhưng thưa biết ai làm nội ứng cho lão?” Bỗng thấy gã thiếu niên anh tuấn, mặc áo màu lam đang ngồi ghế hầu tước, đứng dậy đi ra ngoài đại điện. Một lát thấy gã trở vào theo sau là một đại hán bịt mặt bằng mảnh vải đen.

Cổn Long Vương chăm chú nhìn đại hán rồi bảo:

– Ngươi bỏ tấm khăn che mặt ra.

Đại hán theo lời cởi mảnh vải đen ra để hở bộ mặt hồng hào. Tưởng ai! Té ra một gã tùy tùng bên cạnh Âu Dương Thống Bang chủ Cùng Gia Bang, tên gọi Thần Hành Bách Công Bảo.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình nghĩ thầm:

“Không ngờ chính thằng cha này lại là tay sai Cổn Long Vương phái qua Cùng Gia Bang để làm nội ứng”.

Cổn Long Vương quay sang nhìn lão râu dài nói:

– Vương đệ thay mặt ta hỏi hắn xem!

Lão râu dài đưa tay ra vẫy Bách Công Bảo nói:

– Ngươi lại đây!

Bách Công Bảo tiến lại gần, nói nhỏ:

– Nơi đây có nhiều tai mắt, tại hạ e rằng không tiện nói chuyện. Lão râu dài đứng lên nói:

– Chúng ta vào phía sau pho thần tượng kia.

Rồi đứng dậy đi luôn. Cổn Long Vương thấy hai người đi rồi, khẽ vỗ bàn nói:

– Hiện nay trên chốn giang hồ, chín môn phái lớn không đứng ngang hàng với ta, chỉ đáng sợ thanh thế cùng thực lực Cùng Gia Bang mà thôi.

Lão đột nhiên không nói nữa đảo mắt nhìn bốn vị đại hầu tước, lạnh lùng nói tiếp:

– Những tay cao thủ Cùng Gia Bang nhiều không biết đâu mà kể, Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tài trí hơn người, bốn vị đây đều võ công tuyệt thế, bản tòa trông cậy rất nhiều, mong rằng trận đánh này hoàn toàn thành công và tuyệt diệt được hết những tay cao thủ Cùng Gia Bang.

Bắc Thành hầu Cố Bát Kỳ đột nhiên nói chen vào:

– Vương gia đã muốn hạ Cùng Gia Bang, tường nên thẳng thắn mời họ, hẹn kỳ quyết chiến, hoàn toàn trông vào võ công để quyết sống mái với bọn họ.

Cổn Long Vương lắc đầu nói:

– Đó là hạ sách. Nếu đem thực lực ra quyết một trận tử chiến, tuy chỉ trong một ngày là phân thắng bại, nhưng đôi bên cùng thiệt hại lớn. Mặt khác chín môn phái lớn, tuy chưa ra mặt xung đột với ta, nhưng họ đều dưỡng uy sức nhuệ, chuẩn bị hợp lực với nhau chống đối với ta. Họ mà phái những tay cao thủ đến viện trợ cho Âu Dương Thống thì cuộc thắng bại khó lòng tiên liệu được.

Lão nói đến đây ngừng lại, móc tay vào túi lấy ra bốn phong giản rồi nói tiếp:

– Trong phong giản này đã dặn kỹ mọi việc, các vị cứ theo đó mà thi hành cho nghiêm mật, thì việc tiêu diệt Cùng Gia Bang cũng không khó gì.

Nam hầu đón lấy phong giản, cặp mắt loang loáng nhìn qua rồi nói:

– Đây là Huyết Hà trận.

Cổn Long Vương cười nói:

– Đúng là Huyết Hà trận. Ta muốn bày trận Huyết Hà tại cánh đồng hoang rộng mười dặm. Các vị

tùy theo phương hướng của mình trấn giữ mỗi người một mặt.

Nam Diện hầu nói:

– Vương gia thần cơ diệu toán thế gian không ai bì kịp. Bọn thuộc hạ xin đem toàn lực ra để thi hành trách nhiệm.

Cổn Long Vương ngoác mồm ra cười, nói:

– Ta hoàn toàn trông vào bốn vị Hầu tước.

Các hầu gia đều nghiêng mình nói:

– Thuộc hạ không dám!

Cổn Long Vương vẫy tay nói.

– Trong phong giản này đã nói kỹ. Các vị cứ xem đó sẽ rõ. Hiện giờ không cỡn sớm nữa, các vị đến ngay vị trí mình đi.

Bốn vị khoanh tay vái dài bước lùi đi ra, gia lễ rất cung kính.

Đỗ Thiên Ngạc nghe Cổn Long Vương cùng tứ hầu họp bàn, trong lòng xiết bao kinh hãi nghĩ thầm:

“Cổn Long Vương vốn có dự mưu, lão muốn trong một trận này là giết hết nhân vật Cùng Gia Bang. Mình phải tính cách nào báo tin mới được”.

Bỗng nghe Cổn Long Vương ho luôn mấy tiếng rồi nói tiếp:

– Trong phong này, ngoài những lời dặn cách hành động, có phụ thêm bản đồ hình thế. Các vị cứ chiếu đúng thời hạn mà làm cho hoàn hảo thì trận Huyết Hà này thật là biến ảo kỳ diệu.

Bốn vị hầu gia chờ Cổn Long Vương nói xong rồi mới ra khỏi đại điện.

Tiếng chân người nhộn nhịp mỗi lúc một xa. Chắc là bốn vị Đông, Tây, Nam, Bắc hầu gia đã dẫn thuộc hạ đi rồi.

Đỗ Thiên Ngạc bị bỏ vào góc đại điện không có cách nào nhìn ra cảnh vật bên ngoài, chỉ lắng tai nghe mà suy nghĩ ra những hành động của mọi người.

Cổn Long Vương thấy bốn người ra khỏi điện rồi, khẽ nói gì với người đàn bà dầu đội mũ cánh phượng, mình mặc áo màu lục. Lão ghé tai nói rất nhỏ nên không nghe rõ. Rồi thấy lão đứng dậy bon

bon ra đi.

Nhà đại điện đột nhiên im lặng như tờ. Bảy tám gã áo đen phân chia canh gác các chỗ trong nhà đại điện. Cách đề phòng rất là nghiêm mật, tuyệt không một tiếng động.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ tại sao lão râu dài đưa Bách Công Bảo vào phía sau thần tượng đã lâu mà không thấy trở ra. Nhà đại điện im phăng phắt, đến cái kim rớt cũng nghe tiếng, mà sao không nghe thấy tiếng hai người nói chuyện. Đỗ mãi lo lắng về chuyện Bách Công Bảo phản bội Cùng Gia Bang mà quên cả chính mình đang lâm vào tình trạng rất nguy ngập.

Đỗ Thiên Ngạc cũng lấy làm lạ về người đàn bà mặc áo màu lục, từ lúc vào đại điện đến giờ, chưa thấy hé răng nói câu nào, vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tình trạng này kéo dài không biết đã bao lâu, đột nhiên thiếu phụ áo màu lục giơ tay ra vẫy, khẽ bảo thị vệ:

– Các ngươi tắt hết đến đi, rồi ra hết ngoài kia, ta cần ngồi đây tĩnh tọa một lúc. Đỗ Thiên Ngạc không hiểu bọn áo đen quên mình hay là một uy quyền thần bí nào khiến bọn này không dám vặn hỏi nhiều. Mấy gã tắt đèn xong, theo nhau ra ngoài. Trong nhà đại điện tối om, giơ bàn tay không trông rõ.

Đỗ Thiên Ngạc từ từ cất đầu lên gối vào tường, tự hỏi:

“Cổn Long Vương vốn là người tàn ác đối với thiếu phụ áo màu lục lại rất là cung kính. Phải chăng đấy là Cổn Long Vương phu nhân”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang nghĩ ngợi liên miên, bỗng nghe tiếng tiêu réo rắt nổi lên.

Đỗ Thiên Ngạc lắng tai nghe, biết là ở phía thiếu phụ vọng lại. Lúc ban đầu tiếng tiêu nghe rất thê lương ảo não khiến người nghe phải xúc động tựa hồ như giọng ai oán của gái khuê phòng kể lể thân thế thảm đạm của mình. Đỗ Thiên Ngạc bất giác cảm nhiễm tiếng tiêu, nỗi lòng thương xót, buột miệng than rằng:

– Thưa phu nhân. Tiếng tiêu này khiến người nghe phải nôn nao trong dạ.

Thật là buổi sớm ai mà được nghe một lúc thì đến tối có thết cũng không ân hận gì nữa.

Tiếng tiêu đột nhiên dừng lại. Nhà đại điện trở lại tịch mịch.

Đỗ Thiên Ngạc cảm thấy sau lưng có luồng gió thổi mát, tinh thần đột nhiên tỉnh táo. Y giơ tay lên sờ thấy nước mắt mình đương nhỏ giọt.

Tiếng tiêu dừng lại một lúc rồi đột nhiên lại nổi lên. Nhưng khúc sau này không thê lương thảm đạm như khúc trước. Bây giờ tiếng tiêu nhỏ nhẹ xuống trầm, khiến cho người nghe cảm thấy có sinh thú. Đỗ Thiên Ngạc không những bị tiếng tiêu làm cho ý chí muốn sống thêm phần kiên quyết mà còn khiến cho tinh thần linh mẫn hơn. Y vận khí điều dưỡng cũng bị tiếng tiêu chi phối luôn.

Hồi lâu, Đỗ Thiên Ngạc thấy những huyệt đạo bị điểm tự nhiên cởi mở, khí huyết lưu thông điều hòa.

Tiếng tiêu thất nhiên trầm xuống, thần trí Đỗ Thiên Ngạc mỗi lúc một tỉnh táo hơn. Y là một tay lão luyện giang hồ, tuy thấy huyệt đạo đã lưu thông mà chưa dám mạo hiểm hành động ngay, giương hai mắt dòm vào đại điện để xem động tĩnh.

Tiếng tiêu ngừng bặt. Trong đại điện đã tối tăm lại tịch mịch. Bên ngoài ngôi chùa cổ chỉ còn văng vẳng tiếng gió rừng thổi vi vút. Nội lực Đỗ Thiên Ngạc thật đã khác người thường, y lại điều dưỡng được một lúc, tinh thần khỏe khoắn, nhìn rõ cả trong bóng tối. Ngoài thiếu phụ mặc áo màu bạc, không còn thấy bóng một người nào nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng tiêu mà phát giác ra một vài nguyên nhân đã khiến cho Cổn Long Vương phải cực kỳ tôn trọng thiếu phụ. Không phải thiếu phụ là người đàn bà có tài mà từ cách ăn mặc cho đến điệu bộ đều tăng thêm vẻ thần bí.

Đỗ Thiên Ngạc tuy không nghĩ ra được thiếu phụ thần bí này tại sao cứu mình, nhưng y biết chắc được một điều là tiếng tiêu của bà đã khai phóng huyệt đạo cho mình. Y từ từ đứng dậy rón rén tiến lên hai bước để ngấm ngầm điều tra xem thiếu phụ có cử động gì không. Một việc không ngờ xảy đến:

đồng thời lúc y rón rén chuyển mình. Thiếu phụ cũng từ từ đứng lên, thủng thỉnh đi vào phía sau pho tượng thần.

Hành động của bà khiến cho Đỗ Thiên Ngạc nhớ tới việc lão râu dài dẫn Bách Công Bảo vào đó rồi không thấy trở ra, hay là sau pho tượng này có lối đi ngầm thông ra ngoài?

Đỗ Thiên Ngạc không có cách nào nhìn rõ được cử động của thiếu phụ sau pho tượng. Y tự hỏi:

Phải chăng bà cố ý ngấm ngầm chỉ bảo cho mình lối thoát?

Nhưng y tin chắc rằng chung quanh mũ của bà có rũ tua, bà vẫn có thể trông ra ngoài được và nhất cử nhất động của mình không thể thoát khỏi con mắt của bà.

Ngoài cửa đại điện bố trì rất đông thị vệ áo đen, trong rừng xung quanh chùa, cách phòng bị cũng cực kỳ nghiêm mật. Nếu phía sau pho tượng có đường thông ra ngoài thì thật là một cơ hội thoát hiểm tốt nhất.

Đỗ Thiên Ngạc thử vận chân khí, biết ngay là võ công mình đã phục hồi nguyên vẹn, liền từ từ cất bước đi vào phía sau pho tượng. Gần tới nơi y cúi đầu nhìn vào quả không thấy hành tung thiếu phụ đâu cả. Lão râu dài cùng Bách Công Bảo cũng không ở đó. Đỗ Thiên Ngạc do dự một lúc rồi cẩn thận đi vào.

Sau pho thần tượng cao lớn quả thấy một cửa hang ba thước vuông có bậc đá đi xuống. Y nghĩ thầm, trong cửa hang này nếu không có lối thông ra ngoài thì tất nhiên phải có một tòa mật thất.

Đứng trước đôi đường sống chết rõ rệt. Nếu có lối thoát thì may ra sống.

Nếu chi là lối vào nhà mật thất thì đành nắm vững cái chết.

Y trầm ngâm một lát rỗi từ từ bước xuống, vừa đi vừa vận khí đề phòng hễ gặp cường địch là phải quyết đấu một phen.

Bậc đá này chỉ có bảy cấp là xuống đến đất. Hết bậc đá đến một đường hầm rộng ba bốn thước thông ra ngả sau.

Đỗ Thiên Ngạc vào chừng được mười trượng thì địa thế chênh chếch đi lên.

Đi thêm chút nữa Đỗ Thiên Ngạc ngẩng đầu lên đã thấy ánh sao thì biết rằng đây là cửa động.

Đỗ Thiên Ngạc thoát nơi nguy hiểm một cách bất ngờ. Y ẩn mau vào đám cỏ rậm để quan sát tình thế bốn mặt, biết rằng chỗ này gần tới cửa rừng, tất gần đây còn trong vòng canh gác nghiêm mật. Nếu mình chạy trốn tất họ sinh nghi, chi bằng cứ đường hoàng tiến bước. Với bộ quần áo mình mặc đây, họ cho là người đồng đội, mình ra thoát một cách dễ dàng cũng chưa biết chừng.

Đỗ Thiên Ngạc sắp đứng dậy đi, bất thình lình thấy vai bên trái mình bị người nắm giữ. Đỗ không khỏi kinh hãi, nhưng trấn tĩnh lại ngay. Y không cựa quậy mà cũng không phản kháng từ từ quay đầu lại.

Dưới ánh sao lờ mờ y trông rõ cổ tay trắng nõn, năm ngón tay tháp bút nắm chặt lấy xương bả vai mình. Y nhận ra là một người đàn bà.

Bàn tay này nắm chặt lấy vai Đỗ Thiên Ngạc khiến y không xoay mình được. Ngoài cổ tay nõn nà, y không thể trông thấy gì khác hơn nữa.

Đỗ Thiên Ngạc lại nghe có tiếng bước chân từ xa lại gần, tựa hồ như có người đến nơi.

Đỗ Thiên Ngạc trong lòng rất nao núng vì người y đã thò lên trên đám cỏ đến quá nửa, người kia đi gần tới nơi là trông thấy ngay.

Bản năng tự vệ của con người khiến y tự nhiên lùi lại. Bàn tay thiếu phụ chưa kịp vận kình để nắm giữ, bị y co mình lại để nấp vào trong đám cỏ rậm.

Đỗ Thiên Ngạc co người lại phía sau chạm vào một thân thể mềm mại, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Hai gã đại hán áo đen kẻ trước người sau đi lướt qua bụi cỏ, chạy thẳng vào rừng. Đỗ Thiên Ngạc khẽ chuyển mình nói nhỏ:

– Đa tạ phu nhân trỏ nẻo cho thoát hiểm, tại hạ cảm kích vô cùng.

Bàn tay nõn nà đang nắm vai y từ từ rút về, nhưng y không nghe có tiếng đáp lại.

Đỗ Thiên Ngạc đi ra, thấy vô số đại hán áo đen đứng sau các gốc cây bụi cỏ, nhưng không ai ngăn trở hay hỏi han gì hết. Đỗ Thiên Ngạc cứ đàng hoàng mà đi tựa hồ như không có việc gì, rồi trà trộn vào với bọn thị vệ canh gác.

Đỗ Thiên Ngạc dần dần ra khỏi rừng rậm, mỗi lúc một xa, rồi bắt đầu đi rất mau, luôn một mạch đến sáu bảy dặm. Y tính rằng đây chắc chắn đã ra khỏi vùng giới bị của Cổn Long Vương, liền chạy nhanh như bay.

Đỗ Thiên Ngạc chạy một hồi nữa đột nhiên dừng lại nghĩ thầm:

“Nếu mình cứ mặc bộ áo này để đến gặp người Cùng Gia Bang tất họ hiểu lầm. Trường hợp mình tìm được đến Âu Dương Thống chẳng nói làm chi, nếu gặp bọn thuộc hạ, đâu họ có chịu nghe mình giải thích. Hay hơn hết là mình chờ đến lúc trời sáng, tìm vào một nhà ở thôn dân đổi y phục rồi sẽ tời Cùng Gia Bang báo cáo việc Cổn Long Vương đồ mưu tiêu diệt hết những tay cao thủ của bang này”.

Nghĩ vậy y liền tìm đến một gốc cây lớn ngồi xuống đất tựa gốc cây nhắm mắt để dưỡng thần.

Đêm đã khuya lắm, thốt nhiên Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng gió thổi bay tà áo lạch phạch.

Tiếng động rất nhỏ, nhưng y vừa thức giấc, tai mắt rất linh mẫn. Hơn nữa, lại đêm khuya thanh vắng, nên y nghe rất rõ ràng.

Đỗ Thiên Ngạc nhanh mắt trông thấy một đại hán cao lớn đang chạy như bay, tốc độ kinh hồn, rõ ra là một tay khinh công tuyệt thế đang thi triển thuật phi hành.

Y chợt nhớ đến Thần Hành Bách Công Bảo thì nghĩ thầm:

“Xem gã này, phi hành tốc độ không phải người thường, chắc là Bách Công Bảo không sai. Gã luôn luôn kề cận Âu Dương Thống, chi bằng mình đuổi theo gã xem sao”. Nghĩ vậy, Đỗ Thiên Ngạc

đứng phắt dậy thi triển khinh công vội vã đuổi theo…

Ban đầu Đỗ Thiên Ngạc chưa thấy gì, nhưng chỉ một lúc cảm thấy rất tốn hơi sức. Đối phương đi mỗi lúc một mau thêm, y phải đem toàn lực ra để đuổi theo.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Đỗ Thiên Ngạc hai cẳng mỏi rời, mà đại hán vẫn đi nhanh như chớp bỏ y một quãng khá xa rồi dần dần mất hút vào trong bóng tối.

Đỗ Thiên Ngạc khen thầm:

“Biệt hiệu Thần Hành quả nhiên danh bất hư truyền”. Y vẫn lẽo đẽo chạy theo, nhưng không thấy tăm dạng gã đâu nữa đành liệu tìm lấy phương hướng mà đuổi.

Đỗ Thiên Ngạc đi thêm bảy tám dặm thì đến một ngã ba đường, không biết theo nẻo nào cho phải. Đỗ còn đang do dự, bỗng nghe có tiếng quát hỏi:

– Ai?

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

Đúng là chỗ mai phục rồi, nếu đây là bọn thủ hạ Cổn Long Vương thì nguy to, nên y không thưa, nhắm thẳng chỗ phát ra tiếng nói vội vã đi tới. Bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo bay lạch phạch, một người toàn thân mặc áo sắc tro từ trong bóng tối nhảy vọt ra. Đại hán tay cầm đơn đao giơ ra cản đường.

Đỗ Thiên Ngạc vừa trông y phục đặc biệt của gã, đã biết ngay là người Cùng Gia Bang. Đại hán cặp mắt hau háu nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Coi bộ áo các hạ tựa như người trong đội thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương?

Đỗ Thiên Ngạc chắp tay hỏi lại:

– Tráng sĩ phải chăng là người Cùng Gia Bang”?

Đại hán nói:

– Chính thị! Các hạ đến có việc gì?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tôi muốn vào ra mắt Âu Dương Bang chúa.

Đại hán ngạc nhiên hỏi:

– Qúy danh các hạ là gì?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ họ Đỗ.

Đại hán lại hỏi:

– Đỗ gì?

Đỗ Thiên Ngạc rút cây Tử Kim Phi Long nhuyễn tiên ở sau lưng ra đưa cho đại hán nói:

– Nhờ tráng sĩ cầm cây roi này vào trình Bang chúa quý bang, người sẽ nhận ra tôi là ai.

Đại hán mặc áo sắc tro giơ đơn đao ra khều lấy cây nhuyễn tiên rồi nói:

– Tệ Bang chúa tuy rất nhân hòa, bất luận là ai xin vào yết kiến cũng dược người trọng đãi nhưng hiện thời không thể thế được, cần mạo phạm các hạ một chút.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Mạo phạm bằng cách nào?

Đại hán đáp:

– Xin trói tay các hạ lại.

Đỗ Thiên Ngạc chau mày hỏi:

– Nhưng tại hạ không chịu thì sao?

Đại hán cười đáp:

– Hiện giờ các hạ đã bị hãm thân trong chốn trùng vây, nếu không chịu trói thì tại hạ e rằng khó yên lành mà ra được.

Đỗ Thiên Ngạc quay đầu nhìn ra chỉ thấy trời tối lờ mờ, bốn mặt không một bóng người.

Đại hán áo tro nói tiếp:.

– Các hạ không tin chăng?

Đột nhiên gã ngửa mặt lên huýt một tiếng còi dài như xé bầu không khí trầm tĩnh lúc canh khuya.

Mấy bóng người nhảy ra, vây Đỗ Thiên Ngạc vào giữa.

Đại hán mặc áo sắc tro thủng thẳng cuộn cây nhuyễn tiên lại nói:

– Các hạ hãy giao khí giới này lại cho tại hạ. Về đường quyền cước, chắc các hạ có một bản lĩnh ghê người.

Đỗ Thiên Ngạc thấy bọn người vừa nhảy ra, gã nào cũng mặc áo sắc tro, trong lòng không còn nghi ngờ họ là thủ hạ Cổn Long Vương nữa, liền chắp tay giơ lên nói:

– Đến đâu phải theo phong tục đó, xin các vị trói tôi lại.

Đại hán cởi một quàng màu trắng ở sau lưng ra trói tay Đỗ Thiên Ngạc lại rồi cười nói:

– Bây giờ thì chúng ta vào được rồi.

Những người nhảy ra vây Đỗ Thiên Ngạc lập tức phân tán ra mọi ngã lẩn vào trong bóng tối.

Đỗ Thiên Ngạc giơ hai tay bị trói lên, đi theo sau đại hán áo sắc tro hết một lối đi nhỏ hoang vu thì tới trước căn nhà tranh, đại hán dừng bước vỗ tay ba cái.

Một tiếng kẹt, cánh cửa mở toang. Một đại hán cao lớn mặt đỏ tía, mây rậm chạy ra, chính là Thần Hành Bách Công Bảo.. Đỗ Thiên Ngạc giật mình nghĩ thầm:

“Thằng cha này kề cận luôn bên mình Âu Dương Thống, nếu hắn định ám toán thật dễ như trở bàn tay”.

Bách Công Bảo giương cặp mắt tròn xoe nhìn Đỗ Thiên Ngạc, lạnh lùng bảo đại hán:

– Gã này thuộc đội thị vệ áo đen của Cổn Long Vương. Đưa hắn ra ngoài kia giết đi cho ta.

Đại hán nói:

– Y đã tuân theo lệ luật bổn bang, chịu trói tay để xin vào ra mắt Bang chúa.

Bách Công Bảo xua tay, ngắt lời:

– Thế thì ngươi móc hai mắt hắn ra đã.

Đại hán rùng mình, ấp úng:

– Cái này, cái này...

Bách Công Bảo lại nói:

– Không cái này, cái no..... gì cả. Nếu Bang chúa hỏi tội ngươi, ta sẽ chịu thay cho là xong.

Đỗ Thiên Ngạc vừa vận động nội lực phòng bị vừa lạnh lùng hỏi:

– Bách Công Bảo! Ngươi sợ ta vào tới trước mặt Âu Dương Thống Bang chúa sẽ lật tẩy âm mưu của người đã phản bội Cùng Gia Bang rồi chăng?

Mấy câu này khiến đại hán vô cùng kinh hãi, quay lại hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Các hạ bảo sao?

Đỗ Thiên Ngạc cả cười dõng dạc đáp:

– Bách Công Bảo sợ tai hạ đến trước mặt Bang chúa quý bang tiết lộ âm mưu của y nên định giết tại hạ để bịt miệng.

Đỗ vừa nói, vừa nhìn Bách Công Bảo chằm chặp, sợ y đánh bất thình lình.

Dè đâu sự tình lại khoe hẳn với ý nghĩ của Đỗ Thiên Ngạc. Bách Công Bảo chẳng những không cáu giận động thủ, nét mặt trở lại ôn hòa cười nói:

– Gã này điên rồi. Ta từng nghe những người dưới trướng Cổn Long Vương đều phải uống thuốc kịch độc, nếu không dùng thuốc giải đúng kỳ hạn thì ngũ tạng sẽ nát ra mà chết. Vì thế mà bao nhiêu người bị Cổn Long Vương thu dụng dưới cờ, chung thân không dám phản bội. Nay xem ra lời đồn đó quả đã không sai.

Đại hán áo sắc tro nghe hai người nói với nhau ăn miếng trả miếng không ai kém ai. Gã không biết làm thế nào, trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Bách huynh từng theo hầu Bang chúa lâu năm. Dù Cổn Long Vương có muốn thi hành thủ đoạn ly gián cũng chẳng ăn thua. Huống chi Bang chúa ta tài trí hơn người, phán đoán không sai chút nào. Người này đã đến đây xin vào yết kiến, hoặc giả có điều khẩn yếu, tưởng Bách huynh cứ vào bẩm Bang chúa cho một tiếng, cũng không có điều gì đáng ngại.

Chương 57: Một Tay Hào Kiệt Mình Đầy Những Mật

Bách Công Bảo nói:

– Đã vậy ngươi cứ để hắn đấy cho ta.

Đại hán cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyễn tiên đưa cho Bách Công Bảo rồi nói:

– Tôi giao luôn cả cây nhuyễn tiên này cho Bách huynh.

Bách Công Bảo đón lấy cây nhuyễn tiên rồi y trở gót đi ngay.

Đỗ Thiên Ngạc quan sát tình hình, biết nói gì nữa cũng vô ích, liền đứng sững vận động kình lực để chuẩn bị đối phó.

Bách Công Bảo chờ cho gã đại hán mặc áo tro đó đi xa rồi, mới cười lạt nói:

– Dây chão trói ngươi đó bằng những sợi gân bò bện lại với tóc. Ngươi có vận động khí lực định cựa cho đứt tung cũng vô ích, chỉ tổ nát da thịt mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm nghị nói:

– Dù tại hạ không cựa đứt được dây trói, các hạ vị tất đã làm gì nổi?

Bách Công Bảo nói:

– Ta nghe miệng lưỡi ngươi ra vẻ anh hùng lắm. Nhưng ta không tin đâu.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Các hạ đã có biệt hiệu là Thần Hành chắc chả lo gì tại hạ trốn thoát. Còn các hạ muốn đánh tôi bị thương thì hãy thử đi coi. Có điều trước khi động thủ, tại hạ xin hỏi đôi điều.

Bách Công Bảo giục:

– Điều gì ngươi nói đi?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Âu Dương Bang chúa lừng danh thiên hạ võ công tuyệt thế. Có lý đâu tai mắt người lại không linh mẫn. Tiếng cười nói của chúng ta lúc canh khuya có thể vọng ra ngoài mấy dặm, sao người lại không nghe thấy?

Bách Công Bảo cười nói:

– Ngươi tưởng đến đây sẽ được vừa lòng ư? Đáng tiếc là ngươi đến chậm mất một chút.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình hỏi:

– Sao Âu Dương Bang chúa...

Bách Công Bảo lạnh lùng đáp:

– Người ngủ say rồi.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên ngửa mặt lên trời than rằng:

– Người ta thường khen Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tài hoa tuyệt thế, xét kỹ ra chỉ hư danh mà thôi.

Bách Công Bảo hỏi:

– Sao ngươi biết?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:.

– Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn nếu quả có tài như lời đồn thì đã sớm biết cái âm mưu gian ác của ngươi rồi.

Bách Công Bảo cười lạt nói:

– Đáng tiếc là ngươi vĩnh viễn không còn cơ hội nào hội kiến với Đường Toàn nữa.

Nói xong gã vung tay lên cây Tử Kim Phi Long nhuyễn tiên đánh véo một tiếng nhằm quệt ngang Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc vội đề khí nhảy tung mình lên cao ba bốn thước tránh khỏi ngọn roi rồi mượn đà phóng chân đá lại.

Bách Công Bảo không ngờ đối phương hai tay bị trói vẫn còn phóng cước phản kích được. Gã phải nhảy lùi lại mấy thước.

Ngờ đâu Đỗ Thiên Ngạc lơ lửng trên không phóng cước đánh úp là một tuyệt kỹ mà y trước nay

vẫn giấu kín, trừ phi lúc nguy đến tính mạng mới phải đem sử dụng. Cước thứ nhất vừa đá ra cước thứ hai liên tiếp phóng tới.. Bách Công Bảo lại phải lùi thêm hai bước mới tránh được ngọn cước.

Đỗ Thiên Ngạc đá song cước theo thế liên hoàn, chớp mắt đã phóng luôn ra sáu cước, bức bách Bách Công Bảo chân tay phải luôn đề phòng đối phó lại. Đỗ Thiên Ngạc phóng ra sáu cước rồi từ trên không hạ mình xuống.

Bách Công Bảo bỏ khí giới phóng chường cùng chỉ ra phản kích, chiêu nào cũng nhằm vào yếu huyệt Đỗ Thiên Ngạc. Gã lạnh lùng nói:

– Nếu ta dùng khí giới thắng ngươi, e rằng ngươi không phục.

Đỗ Thiên Ngạc vừa tránh thế công của đối phương vừa để ý tìm cơ hội trả đòn. Y biết rõ rằng trước tình cảnh này phải đánh một đòn sao cho trúng ngay, nếu kéo dài tất là bất lợi cho mình. Song võ công đối phương cũng chẳng kém gì mình.

Chân tay gã mau lẹ, chường, chỉ linh hoạt, hai tay lại không bị trói như mình. Trong một thời gian ngắn khó lòng phân thắng bại được, huống chi hai tay mình bị trói.

Nếu không nghĩ kế mạo hiểm để thủ thắng, tất sẽ bị thương vào tay đối phương.

Nghĩ như vậy, Đỗ Thiên Ngạc cố ý lộ vẻ thất bại đến nơi. Y làm như đánh lâu kiệt sức, cử động chậm lại rất nhiều.

Bách Công Báo cười lạt hỏi:

– Ngươi có muốn ta cởi trói cho không?

Gã vừa hỏi vừa ra chiêu Trực Đảo Hoàng Long đánh đến trước mặt. Đỗ Thiên Ngạc né tránh sang bên, Bách Công Bảo đã đuổi tới tay trái đánh xéo ra nhằm phóng vào bả vai Đỗ Thiên Ngạc.

Thế chưởng của Bách Công Bảo vừa sắp chạm tới vai Đỗ Thiên Ngạc. Đỗ đã ngã lăn xuống đất, tựa hồ như không chống đỡ nổi được nữa, chỉ bị một chút áp lực là lập tức ngã ngay.

Bách Công Bảo ngẩn người ra một chút rồi giơ tay ra điểm huyệt Kiên Tỉnh trên vai Đỗ Thiên Ngạc.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng, đột nhiên nhảy vùng dậy chân phải phóng ra nhanh như chớp đá vào huyệt Khúc Trì bên tay phải Bách Công Bảo.

Bách Công Bảo vội đề khí nhảy lùi lại phía sau năm bước.

Dè đâu Đỗ Thiên Ngạc phóng cước ra đã mượn thế nhảy lại như bóng theo hình đuổi. tới. Đồng

thời hai chân thay đổi nhau phóng cước nhanh như gió.

Bách Công Bảo bị thế cước liên hoàn của đối phương, bắt buộc phải liên tiếp lùi lại. Trong lúc thất thần gã bị Đỗ Thiên Ngạc đá trúng huyệt Kiên Tĩnh bên trái ngã lăn xuống đất ngửa mặt lên trời.

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt một tiếng chạy đến bên Bách Công Bảo hỏi móc:

– Sao thế? Ta chỉ bồi thêm một cước nữa là lập tức phủ tạng ngươi phải tan nát.

Bách Công Bảo cười gượng nói:

– Ta bị ngươi hạ chẳng qua là do một sự rủi ro.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bây giờ ta muốn giết ngươi là được ngay..

Bách Công Bảo nói:

– Xung quanh đây đã bố trí rất nhiều tay cao thủ Cùng Gia Bang. Ngươi giết ta rồi cũng không thoát được đâu.

Đỗ Thiên Ngạc thốt nhiên thở dài dịu giọng hỏi:

– Tại hạ có điều chưa hiểu, muốn được thỉnh giáo các hạ.

Bách Công Bảo hỏi:

– Điều gì xin các hạ cứ nói!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Âu Dương Bang chúa đối với các hạ rất tử tế mà sao các hạ phản bội Bang chúa?

Bách Công Bảo lạnh lùng đáp:

– Mỗi người xem một sự việc đều theo một khía cạnh khác nhau có chi rằng lạ?

Đỗ Thiên Ngạc nghe miệng lưỡi Bách Công Bảo tuyệt không thấy chỗ nào lúng túng, bất giác sinh lòng nghi hoặc liền hỏi:

– Phải chăng các hạ đã bị Cổn Long Vương cho uống thuốc?

Bách Công Bảo đột nhiên lộ vẻ rất đau khổ, nhíu cặp lông mày nói:

– Các hạ đừng hỏi lôi thôi nữa. Mỗi người có một cảnh ngộ khác nhau. Sở dĩ tôi phản bội Âu Dương Bang chúa cũng chỉ là việc vạn bất đắc dĩ.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thôi được. Bây giờ các hạ dẫn tôi vào thăm Âu Dương Bang chúa. Tôi xin lập tức khai phóng huyệt đạo cho các hạ.

Bách Công Bảo nói:

– Thôi đừng xin ra mắt nữa, có vào cũng vô ích mà thôi...

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Các hạ sát hại Bang chúa rồi ư?

Bách Công Bảo đột nhiên nhắm mắt lại đáp:

– Từ giờ trở đi, tại hạ không trả lời các hạ nữa đâu.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tòa nhà tranh này rộng được là bao, các hạ không chịu dẫn tôi đi, tôi cũng tìm ra được.

Nói xong đá hất Bách Công Bảo vào xó tối bên trong cửa rồi nói tiếp:

– Các hạ đã không muốn nói thì để tôi điểm vào á huyệt.

Đỗ Thiên Ngạc đưa bàn chân ra khẽ điểm vào á huyệt Bách Công Bảo rồi đi vào nhà trong. Tòa nhà tranh này có bốn viện. Đỗ Thiên Ngạc lắng tai nghe mà chẳng thấy động tĩnh gì. Các cửa ngõ đều khép hờ. Đỗ Thiên Ngạc nhòm qua không thấy gì, liền đi thẳng tới cửa phòng phía Bắc. Y đưa bả vai khẽ đẩy cửa phòng để nhìn vào.

Nhờ ánh sao lờ mờ, Đỗ Thiên Ngạc nhìn thấy một người nằm duỗi chân trên giường gỗ, quay mặt vào phía trong. Đỗ Thiên Ngạc đằng hắng cất tiếng hỏi:

– Có phải Âu Dương Bang chúa trong phòng đấy không?

Y hỏi luôn mấy câu vẫn không thấy tiếng trả lời.

Ngọn gió thoảng qua đưa mùi thơm vào nhà. Đỗ Thiên Ngạc do dự một lúc, rồi bước qua cửa đi vào phòng. Y cất tiếng hơi cao hơn hỏi:

– Âu Dương Bang chúa! Xin Bang chúa thứ tội cho tại hạ dám tự tiện vào phòng.

Người nằm trên giường tựa hồ ngủ say chưa tỉnh vẫn không đáp lại.

Đỗ Thiên Ngạc có cảm giác là gặp việc không may, lẩm bẩm:

“Bất luận người này có phải Âu Dương Bang chúa hay không, nhưng cũng là một nhân vật Cùng Gia Bang, đó là một điều chắc chắn. Một người bản tính cao cường, tuy đang ngủ say, tai mắt quyết không đến nỗi mất hết linh cơ. Đỗ vừa nghĩ vừa tiến lại gần giường thấy người này nằm nghiêng, phần nửa mặt đặt trên trốc gối, không có cách nào coi xem có phải Âu Dương Bang chúa không”.

Đỗ Thiên Ngạc đưa hai tay bị trói, khẽ lật người đó lại Y chú ý nhìn thấy quả nhiên là Âu Dương Bang chúa thì không khỏi giật mình. Song toàn thân Âu Dương Thống không xét thấy một thương tích nào, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thoi thóp.

Đỗ Thiên Ngạc thò tay để lên ngực Âu Dương Thống thì thấy trái tim đập rất yếu ớt. Hai tay y bị trói, không có cách nào để tra xem Âu Dương Thống bị người điểm huyệt hay bị thuốc mê.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang khó nghĩ, bỗng nghe có tiếng vạt áo gió thổi lạch phạch, y quay đầu nhìn lại thấy hai gã mặc áo sắc tro đứng ngay trước cửa.

Một gã lên giọng khàn khàn hỏi:

– Ai?

Rồi tiếng bật lửa lóe lên. Đỗ Thiên Ngạc khẽ ho một tiếng nói.

– Hai vị đến đây vừa gặp lúc. Qúy Bang chúa vừa bị nội gian ám toán đang mê man bất tỉnh.

Hai gã vừa nghe Âu Dương Thống bị ám toán đều choáng óc lên như búa bổ. Viên đá lửa cầm trong tay đột nhiên rơi xuống đất, ánh lửa vừa lóe lên lại tắt ngay.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Hai vị bất tất phải lo sợ, Qúy Bang chúa tuy bị ám toán, nhưng may mà chưa tắt hơi, khắp người lại không thương tích. Nếu không phải bị thuốc mê thì bị điểm huyệt.

Bỗng nghe gã bên phải hỏi:

– Qúy tính các hạ là gì? Đang đêm khuya sao lại chạy vào phòng nghỉ của tệ Bang chúa?

Đỗ thiên Ngạc nói:

– Hai vị đã nhìn nhận tay tôi bị trói chưa?

Gã bên tả đáp:

– Nếu không thấy các hạ bị trói thì bọn tôi đã động thủ rồi.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Xin hai vị vào đây coi. Qúy Bang chúa còn có cơ cứu được Gã bên tả nói:

– Xin các hạ hãy ra ngoài đã.

Đỗ Thiên Ngạc thản nhiên, đường hoàng bước ra. Hai gã đứng tránh sang bên để nhường lối đi. Đỗ Thiên Ngạc giơ hai tay lên bước qua cửa. Lúc y đang bước chợt thấy tình hình khác lạ vội thu chân về. Hai gã đồng thời đưa tay chụp xuống Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc cảm giác tuy lẹ, song hai gã áo sắc tro này võ công không phải hạng tầm thường, động thủ đã nhanh lại ra đòn rất trúng. Bỗng nghe “Xoạc” một tiếng, cả hai tay áo Đỗ Thiên Ngạc đều bị đứt. Hai gã liên thủ đột ngột đánh ra mà chưa nắm được đối phương rất lấy làm lạ, đưa mắt nhìn nhau rồi nhảy vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc biết trước hoàn cảnh này, không thể lấy lời lẽ để giải thích được.

Cùng Gia Bang đã nhiều người lại nể Bách Công Bảo là thị vệ kề cận Bang chúa. Mình có nói thế nào họ cũng không thể ngờ vực Bách Công Bảo được. Bây giờ chỉ còn cách uy hiếp họ rồi sau mới đi tới cuộc thảo luận thì hơn.

Nhưng trước tình thế này chỉ có Âu Dương Thống là bảo được họ, còn ngoài ra không có kế nào khác.

Đỗ Thiên Ngạc đã tính kế trước, lập tức quay phắt trở lại nhảy tới giường Âu Dương Thống. Hai gã đuổi đến bên Đỗ Thiên Ngạc thì y đã giơ cao hai tay lên nhắm huyệt huyền cơ trước ngực Âu Dương Thống toan chụp xuống. Y lạnh lùng nói:

– Nếu các vị không muốn Âu Dương Bang chúa bị thương vì tay tôi thì mau tránh ra.

Hai gã bị Đỗ Thiên Ngạc lớn tiếng hăm dọa phải lùi lại ba bước, ngẩn người ra nhìn Đỗ Thiên Ngạc. Đỗ lại cất tiếng nói:

– Các vị có đao cho tại hạ mượn một chút.

Gã bên trái nói:

– Chắc các hạ muốn mượn đao để cắt dây trói chăng?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đúng thế!

Gã bên phải lạnh lùng đáp:

– Thứ dây trói tay các hạ bằng tóc pha với gân bò do người Cùng Gia Bang đặc biệt chế ra, không có loại binh khí thông thường nào chặt đứt được, dù có đao cũng vô ích.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Chẳng lẽ quý bang trói người rồi vĩnh viễn để đó không cởi ra được hay sao?

Hai gã nhìn nhau lẳng lặng không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng nếu không lấy tính mạng Âu Dương Thống để bức bách họ thì họ quyết không cởi trói cho mình. Y liền giơ chân phải lên nhằm đúng huyệt thái dương Âu Dương Thống, nói:

– Nếu các người cậy đông người thì dù tại hạ võ công có giỏi đến đâu cũng không thề địch lại, huống chi hai tay lại bị trói...

Ngừng một lát, Đỗ lại nói tiếp:

– Nhưng tại hạ quyết không chịu uổng mạng. Đến bước đường cùng thì tại hạ phải lấy mạng Bang chúa đây để đền bồi.

Hai gã mặc áo sắc tro trong lòng kinh hãi vô cùng, song ngoài mặt vẫn ra vẻ trấn tĩnh, đồng thanh nói:

– Các hạ mà động chạm đến Bang chúa chúng tôi tất sẽ bị thảm hình.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tại hạ mà được đổi mạng với một vị anh hùng lừng danh khắp thiên hạ là Âu Dương Bang chúa thì còn vinh dự nào bằng.

Hai gã ngơ ngác nhìn nhau thì thầm bàn tán một lúc rồi gã bên tả nói:

– Các hạ muốn cho tôi cởi trói cũng không khó gì. Song các hạ chịu giữ đúng như lời hứa không?

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm nghị nói:

– Tại hạ chỉ thỉnh cầu có hai việc. Nếu các vị ưng thuận thì tại hạ quyết không động chạm đến tính mệnh Âu Dương Bang chúa.

Hai gã nói:

– Hai điều gì xin các hạ cho nghe.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Điều thứ nhất là cởi trói cho tại hạ, thứ hai là cho tại hạ vào yết kiến văn thừa Đường Toàn. Tôi chi cần ra mắt Đường quân sư, nói xong mấy câu rồi các vị muốn chém, muốn mổ thế nào, tại hạ quyết không trả đũa.

Gã bên tả nói:

– Chúng tôi tin thế nào được các hạ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đại trượng phu đã nói thế nào là đúng như vậy. Chẳng lẽ các vị muốn tôi phải tuyên thệ nữa chăng?

Bỗng thấy ngoài cửa có tiếng cười lạt vọng vào nói:

– Đến mạng ngươi còn chả ra gì, há sợ ngươi phản bội lời thề?

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng rất quen tai, nhưng chưa nhớ ra ai. Y định thần trông ra thấy một đại hán thân thể cao lớn đang đi vào, chính là Bách Công Bảo.

Phía sau một gã đại hán đầu to bụng lớn chính là Chu Đại Chí.

Chắc là Chu Đại Chí đi đâu về nhìn thấy Bách Công Bảo nằm lăn dưới đất đã giải khai huyệt đạo cho gã.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh lầm bẩm:

“Những điều bí mật của gã này đã bị ta khám phá ra. Thế nào gã cũng tìm cách giết được ta mới nghe”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ, Bách Công Bảo đã tới nơi.

Ta nên nhớ rằng Thần Hành Bách Công Bảo cùng Thiết Vệ Chu Đại Chí là hai gã thị vệ rất được Âu Dương Thống tín nhiệm. Hằng ngày hai gã tùy tùng kề cận Bang chúa. Các phân đà lớn Cùng Gia Bang chỉ trông thấy hai gã này là biết Bang chúa sắp đến. Vì thế mà hai gã được đồng đội rất kính trọng. Hai gã đại hán mặc áo sắc tro đến trước thấy Bách, Chu tiến vào lập tức đứng tránh ra để

nhường lối.

Bách Công Bảo trỏ Đỗ Thiên Ngạc nói với Chu Đại Chí:

– Chính thằng lõi này đây!

Thiết vệ Chu Đại Chí phưỡn cái bụng to tổ bố, lớn tiếng hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Ngươi lại đây đấu với lão Chu vài trăm hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc cười ha hả đáp:

– Tôi vừa nói với hai vị này thỉnh cầu hai điều. Hai vị còn đang nghĩ ngợi, nhưng tại hạ chắc rằng họ không định đoạt được.

Chu Đại Chí cả giận quát:

– Nếu ngươi không tự động ra đây thì lão Chu cũng kéo cổ ra?

Đỗ Thiên Ngạc nghe Chu Đại Chí nói, biết rằng gã này không có cơ mưu, nói sao làm vậy. Ta phải cảnh tỉnh hắn để hắn không dám động thủ mới được.

Nghĩ vậy Đỗ nói:

– Đáng tiếc rằng tính mạng quý Bang chúa hiện ở trong tay tại hạ. Nếu các hạ động thủ thì tại hạ phải gia hại quý Bang chúa trước.

Quả nhiên Thiết Vệ Chu Đại Chí không dám tiến lại gần nữa. Gã theo Âu Dương Thống đã lâu ngày, một dạ trung thành với Bang chúa. Gã trầm ngâm một lát rồi dịu giọng:

– Vậy bây giờ các hạ muốn điều chi?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Trước hết là cởi trói cho tại hạ và trả lại khí giới.

Chu Đại Chí rất quan tâm đến sự an nguy của Âu Dương Thống, thuận tay quay lại rút cây tử kim phi long nhuyễn tiên ở trong tay Bách Công Bảo rồi nói:

– Lời nói của một đại trượng phu xem nặng bằng non. Đây tại hạ trả lại khí giới cho các hạ. Không những tại hạ cởi trói cho các hạ mà còn thân hành đưa các hạ ra khỏi nơi đây, miễn là các hạ hứa cho một lời là không gia hại đến Bang chúa chúng tôi.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tại hạ còn một thỉnh cầu nữa. Phiền đại giá dẫn tại hạ vào yết kiến quan văn thừa quý Bang là Đường Toàn.

Chu Đại Chí trầm ngâm một lát rồi nói:

– Được lắm! Chúng ta chỉ nói một lời quyết không thay đổi.

Nói xong gã tiến lại cởi trói cho Đỗ Thiên Ngạc, đưa trả cây Tử kim phi long liền, rồi lùi lại năm bước nói:

– Bây giờ các hạ có thể đi với tôi.

Đỗ Thiên Ngạc chăm chú nhìn Âu Dương Thống buồn bã thở dài nói:

– Bang chúa ơi! Một đời Bang chúa nổi tiếng anh hùng, không ngờ bị kẻ thuộc hạ ám toán.

Đỗ Thiên Ngạc nói câu này bằng một giọng tha thiết, tuyệt không ý giả trá.

Chu Đại Chí cùng hai gã mặc áo sắc tro, nghe rõ, đều giật mình băn khoăn hỏi:

– Các hạ nói gì vậy?

Đỗ Thiên Ngạc giắt cây roi vào lưng xong, nghiêm trang đáp:

– Tại hạ có nói cho các vị nghe, các vị cũng không phân biệt được chân, giả.

Đoạn Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống cầm hai tay Âu Dương Thống lên rồi nói tiếp:

– Cảm phiền các vị dẫn tôi vào ra mắt văn thừa Đường Toàn!

Chu Đại Chí nói:

– Các hạ buông Bang chúa chúng tôi ra, rồi tại hạ dẫn các hạ đi cũng được chứ sao.

Bỗng nghe thấy tiếng cười huyên náo, phía ngoài căn nhà tranh đã bố trí vô số người Cùng Gia Bang.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không ngờ tại hạ ngờ vực Chu huynh, thật ra quý bang nhiều người rất phức tạp. Tại hạ e rằng buông Âu Dương Bang chúa ra, lập tức bị bao vây bốn mặt. Tại hạ sống chẳng có chi đáng kể, song quý Bang chúa mà bị tổn thương là một việc trọng đại vô cùng, vậy mong Chu huynh lượng xét cho.

Bách Công Bảo lạnh lùng nói:

– Con người đã nói mà thất tín thì còn mặt mũi nào góp mặt với thế gian.

Gã vừa nói vừa xông lại phóng chưởng đánh Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc phóng chân đá ra khiến Bách Công Bảo phải lùi lại rồi lớn tiếng quát:

– Ăn cây táo rào cây thầu đâu, bán chúa để cầu vinh. Trong bọn ta đây chưa biết ai không còn mặt mũi nào góp mặt với thế gian?

Bách Công Bảo đã biết đòn liên cước của Đỗ cực kỳ lợi hại huống chi Đỗ lại giữ Âu Dương Thống làm con tin, nếu như mình miễn cưỡng ra tay, tất bị Chu Đại Chí cản trở, đành thu chưởng về.

Đỗ Thiên Ngạc nổi lên một tràng cười giòn giã, hỏi:

– Bách Công Bảo! các hạ có dám cùng tại hạ vào yết kiến văn thừa Đường Toàn không?

Chu Đại Chí sinh nghi, nhưng chẳng hiểu ra sao, quay lại hỏi Bách Công Bảo:

– Bách huynh! Có câu chuyện gì vậy?

Bách Công Bảo đáp:

– Gã nói toàn chuyện điên rồ, ai mà biết được?

Chu Đại Chí nói:

– Quả vậy! Hễ là người dưới trướng Cổn Long Vương, ai cũng phải uống thuốc mê. Vị này dã là thủ hạ Cổn Long Vương, dĩ nhiên không ra ngoài lệ đó.

Đỗ Thiên Ngạc vẫn lo Chu Đại Chí bị Bách Công Bảo lừa bịp. Nếu mình ra tay rất là bất lợi. Mình đã không thể sát hại Âu Dương Thống mà lại còn bị người Cùng Gia Bang bao vây. Đối phương đã nhiều người lại lắm tay phức tạp, một mình chống đối chắc không nổi. Thân mình chết là việc nhỏ nhưng trận “Thập Lý Huyết Hà” kia rồi đây, không biết bao nhiêu tay cao thủ võ lâm phải vùi xác tại đó thì sao?

Nghĩ tới đây Đỗ Thiên Ngạc không khỏi nóng lòng, ôm Âu Dương Thống lên, lớn tiếng nói:

– Qúy Bang chúa đã bị nội gian ám toán, ngất đi từ lâu nếu không đưa mau đến ra mắt văn thừa, tại hạ e rằng không kịp mất.

Bách Công Bảo hỏi:

– Ai là nội gian? Ngươi thử nói xem.

Đỗ Thiên Ngạc quát lên:

– Đứng lại ngay! Người trong nhà này bất luận ai đi cũng được chỉ trừ một mình ngươi.

Chu Đại Chí phưỡn bụng xông lại quát hỏi:

– Đây là đâu mà để ngươi phải lựa chọn người đi theo?

Đỗ Thiên Ngạc phóng chân ra đá bắt buộc Bách Công Bảo phải lùi ra xa rồi trả lời Chu Đại Chí:

– Qúy Bang chúa mà để cho Bách Công Bảo đụng tay vào thì dù người lẽ ra không chết cũng phải chết.

Chu Đại Chí hỏi:

– Ngươi nói vậy nghĩa là làm sao?

Gã vừa nói vừa đi sát lại gần Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc xê người đi một chút nói:

– Các hạ thử để tay sờ lên ngực quý Bang chúa xem còn thoi thóp thở hay tắt hơi rồi.

Đỗ vừa nói vừa nhìn chằm chặp vào Bách Công Bảo để giám sát cử động gã.

Chu Đại Chí để tay lên ngực Âu Dương Thống quả nhiên thấy trái tim còn đập khẽ. Gã chau mày hỏi:

– Ngươi dùng thuốc gì để hạ độc Bang chúa chúng ta?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Võ công quý Bang chúa cao thâm biết đến đâu mà kể, tai mắt lại vô cùng linh mẫn, dù tại hạ có lòng muốn hại người cũng không thể tới gần được. Ngoại trừ cách ra tay ám sát, không còn cách nào khác nữa.

Chu Đại Chí nói:

– Ngươi nói vậy đúng lắm, ta dẫn ngươi đến yết kiến Đường gia.

Đỗ Thiên Ngạc tay trái ôm Âu Dương Thống, tay phải cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyễn tiên nói:

– Xin chư vị phải đề phòng cẩn thận cho.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn Bách Công Bảo rồi nói tiếp:

– Trong các vị đây có một kẻ ngấm ngầm làm nội ứng cho Cổn Long Vương để ám toán quý Bang chúa.

Chu Đại Chí hỏi:

– Ai vậy?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Hiện giờ dù tại hạ có nói họ tên y ra, chắc chắn các vị cũng không tin. Tốt hơn hết là chờ lúc vào yết kiến văn thừa Đường Toàn sẽ nói cũng chưa muộn.

Chu Đại Chí đưa mắt nhìn hai gã mặc áo sắc tro rồi quay lại nói với Bách Công Bảo:

– Nếu y là quân gian tế của Cổn Long Vương phái đến để ám sát, Bang chúa đã vào tay y, sao không hạ thủ ngay lại còn trùng trình. Chắc trong vụ này còn có điều khuất khúc, chi bằng dẫn y vào yết kiến Đường gia.

Bách Công Bảo nói:

– Bang chúa sống chết thế nào, chúng ta còn chưa hiểu rõ, mà gã này cứ mồm năm miệng mười đòi đến yết kiến Đường gia. Tôi e rằng gã còn có mưu mô gì đây.

Chu Đại Chí vốn là người ruột ngựa, không có mưu cơ nghe ai nói làm sao cũng bảo nhau làm vậy. Gã nói:

– Đúng đó. Nếu không được Bách huynh đề cao cảnh giác thì lão Chu bị mắc lừa y.

Đỗ Thiên Ngạc cười lạt nói:

– Qúy Bang chúa hãy còn thoi thóp thở, nếu các vị không tin thì cho người lại coi.

Bách Công Bảo khẽ bảo Chu Đại Chí:

– Để tiểu đệ lại xem. Nếu Bang chúa còn hơi thở thì chúng ta dẫn y đến yết kiến Đường gia.

Nói xong rảo bước chạy lại.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Gã lại thì không được. Nếu gã đột nhiên ám toán, tại hạ không phòng bị kịp.

Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Bách Công Bảo nói tiếp:

– Ngươi liệu đừng có lòng đen tối.

Chu Đại Chí chau mày hỏi:

– Sao y chỉ chuyên phản đối Bách huynh.

Bách Công Bảo nói:

– Bang chúa ở trong tay hắn. Tiểu đệ dù có giận đến sôi máu cũng không làm thế nào được.

Nguyên Chu Đại Chí cùng Bách Công Bảo hầu cận Bang chúa như bóng với hình chơi với nhau rất thân thiết. Song Chu Đại Chí là người chất phác trung hậu, còn Bách Công Bảo lại âm mưu xảo quyệt.

Đỗ Thiên Ngạc theo mấy người ra khỏi căn phòng, thấy ngoài sân đầy cả người Cùng Gia Bang. Ai nấy hầm hầm mặt giận, tay cầm binh khí chỉ toan động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc tuy đã trải qua nhiều phen gặp đại địch, lăn lộn giang hồ mà nay ở trong tình thế này, không khỏi nao núng.

Bỗng thấy Chu Đại Chí giơ hai tay lên, vỗ tay mấy cái rồi nói:

– Các vị không được động thủ để tránh cho Bang chúa khỏi bị tổn thương.

Quần hào trong sân nghe lời Chu Đại Chí, quả nhiên giãn ra hạ khí giới xuống. Chu Đại Chí rảo bước đi khỏi tòa nhà tranh, thẳng về phía Bắc. Chừng hơn mười trượng thì đến một cái trại nhỏ lụp xụp lợp cỏ. Trong trại một người mặc áo dài, tay cầm cây quạt ngồi trên ghế tre. Bên cạnh có hai gã mặc áo dài sắc tro đứng hầu.

Người này đang ngẩng mặt lên trời xem sao. Ông để hết tâm trí vào việc coi thiên văn nên mấy người đến gần mà vẫn chưa biết.

Chu Đại Chí vái dài từ xa nói:

– Tại hạ xin tham kiến Đường gia.

Người mặc áo dài từ từ quay đầu lại, đưa mắt nhìn mọi người hỏi:

– Có việc chi vậy?

Chu Đại Chí đáp:

– Vị này muốn yết kiến Đường gia.

Đỗ Thiên Ngạc tiến lên hai bước tự giới thiệu:

– Tại hạ là Đỗ Thiên Ngạc.

Đường Toàn đưa mắt nhìn thấy Đỗ Thiên Ngạc đang ôm Âu Dương Thống liền nói:

– Tôi vẫn có lòng ngưỡng mộ Đỗ đại hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bang chúa quý Bang bị thương rất nặng. Trước hết xin tiên sinh xem thử coi thương thế quý Bang chúa thế nào?

Đường Toàn đột nhiên nhìn chăm chăm vào Đỗ Thiên Ngạc một hồi rồi vẫy tay bảo Chu Đại Chí:

– Các người hãy tạm lui ra.

Bách Công Bảo nói:

– Người này đem tính mạng Bang chúa để ức hiếp chúng tôi phải theo y một phép. Tiên sinh nên đề phòng mới được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ta biết rồi. Các người cứ việc đi đi!

Chu Đại Chí biết Đường Toàn tuy không hiểu võ công nhưng tài trí liệu việc như thần. Gã khâm phục vô cùng, quay lại bảo với Bách Công Bảo:

– Trước nay Đường gia đã nói gì cũng không sai. Chúng ta đi thôi.

Nói xong trở gót đi liền.

Chu Đại Chí đi rồi, mọi người cũng lui ra, chớp mắt đã biến vào trong bóng tối.

Trong nhà tranh lụp sụp giữa cánh đồng hoang vu chỉ còn lại Đỗ Thiên Ngạc, Đường Toàn và Âu Dương Thống còn đang mê man chưa tỉnh.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng mặt trông trời cười nói:

– Gia cát tiên sinh thuở xưa một đời cẩn thận. Tiên sinh cũng nổi tiếng là Gia Cát nhưng hãy còn

kém Gia Cát một chút.

Chương 58: Cuộc Do Thám Huyết Hà Đại Trận

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Tiếng lớn Quan Ngoại Tiên Thần của đại hiệp vang dội khắp thiên hạ chẳng lẽ lại đi ám toán người ta ư?

Đỗ Thiên Ngạc giật mình hỏi:

– Tiên sinh nhận xét tư cách tại hạ là hạng người nào?

Đường Toàn chỉ cười lạt không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc từ từ đặt Âu Dương Thống xuống hỏi:

– Qúy Bang chúa bị người ám toán, thương thế rất trầm trọng xin tiên sinh coi lại xem còn có cơ cứu vãn được không?

Đường Toàn cúi đầu nhìn Âu Dương Thống, cười nói:

– Không can chi! Bang chúa tại hạ bất quá bị họ đánh thuốc mê mà thôi.

Lúc nào hết hơi thuốc, tự nhiên người tỉnh lại.

Đỗ Thiên Ngạc nghe giọng nói Đường Toàn ra vẻ không quan tâm gì đến tính mạng Âu Dương Thống thì rất lấy làm kỳ, ngơ ngác hỏi:

– Tại hạ coi thái độ tiên sinh dường như không quan tâm gì đến quý Bang chúa thì phải?

Đường Toàn nghiêm sắc mặt hỏi:

– Tôn giả mặc bộ y phục của đội thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương mạo muội tới đây, có điều chi dạy bảo?

Đỗ Thiên Ngạc khí tức xung lên, xẵng giọng:

– Âu Dương Bang chúa là một nhân vật anh hùng nổi tiếng ở thế gian, không ngờ dưới trướng toàn người ngoài mặt ra chiều trung hậu mà trong lòng gian trá!

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Lời thóa mạ hay quá! Phải chăng tôn giá liều chết mạo hiểm tìm đến đây để thóa mạ tại hạ?

Đỗ Thiên Ngạc tay cầm cây Tử Kim Phi Long nhuyễn tiên run lên vì tức giận nói tiếp:

– Tuy tại hạ chưa bao giờ có tình gì với Âu Dương Bang chúa, song tại hạ chẳng quản nguy hiểm...

Đường Toàn phe phẩy cây quạt, ngắt lời:

– Đỗ huynh tuy mặc áo thị vệ mà xem lời nói tuyệt không có vẻ gì là đã trúng độc.

Đỗ Thiên Ngạc càng tức lớn tiếng:

– Giả tỷ mà tại hạ đã uống thuốc độc để Cổn Long Vương kìm chế như những tên thuộc hạ khác thì e rằng không biết đường lại đây.

Đường Toàn cười nói:

– Đỗ huynh còn sống vào ra mắt tôi được là may lắm đó.

Ngừng một chút Đường Toàn lại nói tiếp:

– Đỗ huynh có một tấm lòng tốt, nhưng khéo quá hóa vụng, làm hỏng hết kế hoạch của tại hạ. Phen này không chừng tại hạ phí uổng bao tâm huyết rồi không đi đến đâu.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm kỳ hỏi:

– Tiên sinh nói vậy thực tại hạ chưa hiểu ra sao.

Đường Toàn thở dài đáp:

– Đúng như lời Đỗ huynh nói, Âu Dương Bang chúa là bậc anh hùng nổi tiếng với thế gian, há phải hạng tầm thường ám toán được người?

Đỗ Thiên Ngạc ngơ ngẩn nói:

– Càng nghe lời tiên sinh, tại hạ càng đi sâu vào chỗ mơ hồ.

Đường Toàn đưa mắt nhìn Âu Dương Thống hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh có biết Âu Dương Bang chúa không nhỉ?

Đỗ Thiên Ngạc dường như sực tinh nói:

– Phải rồi! Chắc người này là Âu Dương Bang chúa giả? Diệu kế của tiên sinh quỷ thần cũng không biết đâu mà lường. Biện pháp này rất hay. Không thế thì làm sao tra ra được kẻ nội phản.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Giả mạo Âu Dương Bang chúa hoặc giả Đỗ huynh mắc lừa chứ gạt Bách Công Bảo là người suốt ngày tùy tùng luôn bên mình người thế nào được?

Đỗ Thiên Ngạc nói:.

– Phải rồi! Điều này tại hạ đoán sai…

Đường Toàn nói:

– Người này chẳng những đích thị là Âu Dương Bang chúa mà đúng là Bách Công Bảo đánh thuốc độc nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nhíu cặp lông mày, lắc đầu nói:

– Kế dó tuyệt diệu tuy nhiên mạo hiểm quá! Giả tỷ như Bách Công Bảo thừa cơ người ngộ độc có thể sát hại thì sao? Bậc tri giả quyết không dùng biện pháp này.

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ nếu trước rằng Bách Công Bảo quyết nhiên không dám hạ độc thủ, vì gã còn lưu tính mạng người để duy trì sự an toàn cho gã. Tại hạ lại phái cao thủ luôn luôn giám sát hành động của gã để chuẩn bị kế “Gậy ông đập lưng ông”, bất ngờ…

Đỗ Thiên Ngạc xen vào:

– Không ngờ bị tại hạ làm hỏng mất.

Đường Toàn nói:

– Đỗ huynh không biết là không có lỗi. Huống chì tại hạ tin rằng Đỗ huynh…

Đường Toàn nói dở câu đột nhiên dừng lại vừa phe phẩy cây quạt vừa tủm tỉm cười. Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Tiên sinh tin tại hạ thế nào?

Đường Toàn nói tiếp:

– Tin rằng Đỗ huynh không đưa bang chúa tệ bang vào bước đường nguy hiểm nữa.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tại hạ mạo hiểm đến đây có việc gấp, mong được ra mắt bang chúa quý bang, không ngờ lại làm hư kế hoạch của tiên sinh.

Ngừng một lát Đỗ lại nói tiếp:

– Xin tiên sinh hãy cứu tỉnh quý Bang chúa dậy rồi sẽ bàn cũng chưa muộn.

Đường Toàn ngẩng trông sao trên trời cười nói:

– Chỉ lát nữa Bang chúa tự nhiên tỉnh lại không cần phải dùng thuốc.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm kỳ hỏi:

– Có đúng thế không?

Đường Toàn đáp:

– Đúng thế, tại hạ đã cho uống thuốc giải từ trước và tính thời gian thì cũng gần đến nơi rồi. Theo tại hạ tính thì đáng lẽ giờ phút này Bách Công Bảo đã đem Bang chúa ra ngoài mấy dặm rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải tay tài năng không tiền khoáng hậu như tiên sinh thì sao lại an bài đúng từng li như vậy được? Người khác dù có nghĩ ra được kế này, song không biết được lý cũng không làm nổi.

Đường Toàn nói:

– Đỗ huynh quá khen rồi!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cổn Long Vương triệu tập bốn vị đại hầu tước dưới trướng y để bàn việc cơ mật trong một khu rừng rậm cách đây ngoài mười dặm.

Đường Toàn cười nói:

– Việc đó tại hạ đã biết rồi, song chưa hiểu họ bàn chuyện gì?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cổn Long Vương huy động hết những tay cao thủ dưới trướng bày thành trận đồ Huyết Hà đại

trấn định một mẻ này tiêu diệt hết những tay cao thủ quý Bang.

Đường Toàn giật mình hỏi:

– Huyết Hà đại trận?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Đúng thế! Tại hạ bị Cổn Long Vương phát giác cầm tù ngay trong đại điện mà bọn họ bàn việc. Tại hạ nghe rõ ràng quyết không lầm được.

Đường Toàn hỏi:

– Đỗ huynh làm thế nào mà thoát được?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Nói ra thật khó mà tin được, song sự thật như tranh vẽ không sai chút nào.

Đỗ nghĩ một lát rồi nói tiếp:

– Nói ra e rằng tiên sinh không tin. Người phóng thích tại hạ thoát hiểm lại là Cổn Long Vương phu nhân mới lạ chứ!

Đường Toàn đột nhiên tiến lên hai bước trước mặt Âu Dương Thống chắp tay nói:

– Văn thừa Đường Toàn xin vấn an Bang chúa.

Bỗng thấy Âu Dương Thống từ từ mở mắt ra ngó Đường Toàn, ngồi dậy hỏi:

– Đây là chỗ nào? Tên phản nghịch đi đâu rồi?

Đường Toàn cười đáp:

– Kế hoạch của con người đành chịu thua trời, để Bang chúa uổng một phen kinh hãi.

Âu Dương Thống ngẩng đầu nhìn sao trên trời cười nói:

– Tiên sinh tính thời khắc không sai một li.

Đoạn từ từ đứng lên phủi bụi quần áo.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ ngồi coi tinh tú, lòng nóng như lửa, may mà tính không sai.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tiên sinh tính toán như thần, trước nay không sai tí gì bao giờ...

Bang chúa đảo mắt ngó thấy Đỗ Thiên Ngạc vừa cười vừa chắp tay thi lễ nói:

– Kính chào Đỗ đại hiệp.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêng mình đáp lễ:

– Tại hạ không dám. Bang chúa anh hùng cái thế, suýt nữa bị thuộc hạ ám toán.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Biết người, biết mặt, biết lòng làm sao? Ngờ đâu Bách Công Bảo đã theo hầu mười mấy năm trời lại là thủ hạ Cổn Long Vương Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói:

– Tại hạ chắc rằng Bách Công Bảo đang băn khoăn về vụ này tất thế nào cũng đến đây nhòm ngó. Chúng ta vào trong trại đàm luận tiện hơn.

Âu Dương Thống gật đầu mỉm cười, tiến vào trong rạp trước. Đường Toàn cùng Đỗ Thiên Ngạc theo sau.

Trong căn nhà tranh lụp sụp đã bày bàn ghế trà nước sẵn. Ba người ngồi trên ghế tre xung quanh một cái bàn.

Đường Toàn cười nói:

– Vì muốn tránh con mắt tò mò của kẻ phản nghịch, đành chịu ngồi tối tăm thế này...

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Hiện giờ Bang chúa tệ bang đã hồi tỉnh, xin Đỗ huynh đem hết tình hình Cổn Long Vương âm mưu thế nào nói cho tại hạ hay.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Theo ý tại hạ thì xin Bang chúa hãy hạ lệnh bắt tên phản nghịch trước đừng để gã tẩu thoát.

Đường Toàn nói:

– Không hề chi. Tại hạ liệu rằng gã chưa biết được tin đích xác Bang chúa sống chết thế nào, tất gã

chưa đi.

Đỗ Thiên Ngạc liền đem hết tình hình mình vừa trải qua thuật lại rất tường tận.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ, hỏi:

– Cứ lời Đỗ huynh thì người mặc áo lục đó đúng là Cổn Long Vương phu nhân rồi không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng xem cử động của bà ta dường như có ý phóng thích Đỗ huynh. Về điểm này không biết họ có dụng ý gì? Tại hạ nghĩ không ra.

Đường Toàn nói:

– Đó chính là một điều rất quan hệ. Xin cho thuộc hạ suy nghĩ một lúc rồi sẽ thưa.

Âu Dương Thống đã biết tính Đường Toàn khi gặp việc nghi nan là nhắm mắt suy nghĩ, nên không nói gì nữa.

Đỗ Thiên Ngạc tuy là đương sự, mà đến việc người mặc áo màu lục cố ý phóng thích mình cũng không sao đoán ra được. Y nghĩ thầm, lấy tình lý mà suy thì Cổn Long Vương phu nhân quyết nhiên không phải là người gian tế hay phản bạn.

Thế mà rõ ràng bà ta dụng ý tha mình, thật là khó hiểu, mình chờ nghe Đường Toàn tài trí tuyệt luân thử xem y cao đoán thế nào.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Đường Toàn đột nhiên lên tiếng:

– Theo lời Đỗ đại hiệp thì người áo màu lục đó nhất định là Cổn Long Cương phu nhân không sai.

Âu Dương Thống hỏi:

– Chẳng lẽ bà ta lại nội phản ư?

Đường Toàn nói:

– Trường hợp của bà với Bách Công Bảo khác nhau, ta không vơ đũa cả nắm cho bà là hạng phản phúc được. Theo chỗ thuộc hạ đoán thì bà ta quyết nhiên không phản phúc Cổn Long vương. Có điều Cổn Long Vương kính sợ bà thì chắc chắn rồi, nên bà muốn làm gì thì làm chẳng úy ky ai.

Âu Dương Thống nói:

– Bà ta đã biết rõ Đỗ huynh là người ngoài trà trộn vào đội thị vệ áo đen mà còn thả hổ về rừng. Thế thì dù Cổn Long Vương có kính nể bà đến đâu đi nữa cũng không để bà nhắm mắt làm bừa.

Đường Toàn nói:

– Về điểm này, thuộc hạ đã nghĩ rồi…

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

– Do đó mà thuộc hạ ngờ rằng giữa Cổn Long Vương và bà ta hoặc giả eo điều không vừa lòng. Kiến thức đàn bà thường không nghĩ gì đến đại thể và bản tính lại ôn hòa nhu nhược. Việc bà phóng thích Đỗ huynh có lẽ là để trêu gan Cổn Long Vương. Tóm lại việc này ta hãy tạm coi là sự ngẫu nhiên không nên suy luận một chiều.

Âu Dương Thống khẽ lắc đầu nói:

– Mọi khi nghe tiên sinh cao luận, bản tòa rất kính phục, nhưng việc này thì bản tòa chưa dám hấp tấp đồng ý với tiên sinh.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ cũng biết rằng Bang chúa chưa đồng quan điểm và việc này, nên thuộc hạ đã nói trước rằng ta không thể coi là việc tầm thường mà suy luận một chiều được. Nếu mình chỉ nhìn vào khía cạnh kém cỏi của Cổn Long Vương thì rồi một cái lầm này có thể đẻ ra trăm cái lầm khác.

Âu Dương Thống lẳng lặng không nói gì nữa tỏ ra chưa hoàn toàn đồng ý với Đường Toàn.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên xen vào:

– Cổn Long Vương là tay hiểm độc vô cùng, khi hắn biết tại hạ trốn thoát rồi tất mở cuộc điều tra cho rõ nguyên nhân. Tại hạ e rằng người đàn bà áo lục…

Đường Toàn ngắt lời:

– Điều đó Đỗ huynh bất tất phải lo ngại. Nếu bà ta không nắm vừng tình thế, quyết chẳng dám thả Đỗ huynh.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Bọn họ tánh tình biến ảo chúng ta khó lòng dò được. Bản tòa chưa đồng ý với tiên sinh về việc này. Nhưng trong chốc lát không thể tìm ra được nguyên nhân. Vậy phải tạm gác vụ này lại.

Âu Dương Thống lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đỗ huynh thử nghĩ lại xem còn nhớ ra được điều gì khác nữa nói cho bản tòa hay để chúng ta chuẩn bị kế hoạch đối địch.

Đường Toàn khẽ phe phẩy quạt, muốn nói lại thôi. Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi thuật kỹ lại một lần nữa.

Âu Dương Thống suy nghĩ một lúc quay lại bảo Đường Toàn:

– Cổn Long Vương huy động hết những tay cao thủ võ lâm dưới trướng bày trận rõ ràng muốn đem thực lực ra quyết sống mái với ta.

Đường Toàn nói:

– Đúng thế!

Mọi khi y nghị luận thao thao bất tuyệt, mà bây giờ đột nhiên đáp cộc lốc hai tiếng, không chịu nói nhiều.

Âu Dương Thống hỏi:

– Theo ý tiên sinh thì chúng ta có nên điều động hết những tay tinh nhuệ bổn bang ra quyết một trận sống mái với họ không?

Đường Toàn đáp:

– Sự tình đã như tên đặt lên dây cung không bắn ra không được, nhưng thuộc hạ không chủ trương đem hết người tinh nhuệ ra để quyết liều một trận tử chiến.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy chắc tiên sinh trong bụng đã có kế hoạch?

Đường Toàn đáp:

– Về việc trù mưu tính kế thuộc hạ và Cổn Long Vương cùng học một thầy chỉ suýt soát nhau, nhưng y hơn hẳn thuộc hạ về mặt võ công rất cao cường.

Âu Dương Thống nói:

– Về tài trí tiên sinh còn cao hơn hẳn mấy phần.

Đường Toàn nói:

– Chỉ có thể nói rằng thuộc hạ đọc sách nhiều, hơn y được mấy năm.

Nói xong đứng dậy đi đi lại lại trong nhà rõ ràng trù tính kế hoạch đối địch.

Âu Dương Thống biết Đường Toàn đang vận dụng toàn lực để suy nghĩ tính toán nên không nói gì nữa.

Thốt nhiên Đường Toàn dừng bước gọi:

– Đỗ huynh!

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn nói:

– Không hiểu Đỗ huynh còn dám trà trộn vào đội thị vệ áo đen nữa không?

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Việc trà trộn vào đội thị vệ áo đen lần này tuy hung hiểm vô cùng nhưng nếu tiên sinh xét ra là cần thì dù tại hạ có muôn thác cũng không dám từ chối.

Đường Toàn nói:

– Kể ra thì nhiều nguy hiểm thật, nhưng nếu Đỗ huynh chịu làm, theo kế của tiểu đệ thì sự nguy hiểm có thể bớt đi được một nửa.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin tiên sinh cho nghe.

Đường Toàn nói:

– Mật kế không thể truyền vào sáu tai (tức ba người). Đỗ huynh ghé tai lại đây?

Đỗ Thiên Ngạc nghe xong vừa gật đầu vừa khen rằng:

– Tiên sinh thần cơ diệu toán đến quỷ thần cũng không biết đến mà dò. Tại hạ xin cáo biệt.

Nói xong khoanh tay vái chào, ra khỏi nhà rạp, lật đật đi ngay.

Âu Dương Thống khẽ hỏi Đường Toàn:

– Tiên sinh vừa bảo gì y vậy?

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ bảo y cách cứu nguy.

Âu Dương Thống vốn biết tính nết Đương Toàn nói vậy là không muốn tiết lộ bí mật với mình nên thôi không hỏi nữa, đứng dậy nói:

– Mấy bữa nay tiên sinh ít khi được nghỉ ngơi, vậy bây giờ nằm xả hơi một chút.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Xin Bang chúa hãy khoan, thuộc hạ còn có điều thưa lại.

Âu Dương Thống lại ngồi xuống hỏi:

– Có chuyện chi?

Đường Toàn nhắc lại:

– Cổn Long Vương bày Huyết Hà đại trận ngoài cánh đồng hoang rộng mười dặm, định một mẻ tuyệt diệt những cao thủ Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ tin rằng tiên sinh đã có kế phá trận.

Đường Toàn nói:

– Cái tên “Huyết Hà đại trận” nghe lạ tai quá, nếu thuộc hạ không đến tận nơi xem xét trước thì e rằng lúc lâm sự trở tay không kịp.

Âu Dương Thống cả kinh hỏi:

– Tiên sinh định đi một mình hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ xin Bang chúa mời Thiết Mộc đại sư cùng Huỳnh Sơn đại hiệp Phí Công Lượng và cho luôn Chu Đại Chí, Bách Công Bảo cùng đi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hành động phản bạn của Bách Công Bảo đã bại lộ, đem gã đi há chẳng thêm nguy hiểm cho mình.

Đường Toàn cười nói:

– Chính vì thế mà cần đem gã đi. Bang chúa cứ giả tảng như không biết gì, để mặc thuộc hạ điều tra hành động của gã.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đang lúc canh khuya mình cho mời Thiết Mộc cùng Phí Công Lượng chẳng hóa ra quấy nhiễu tân khách? Sao không lựa mấy tay cao thủ trong bang đi theo?

Đường Toàn đáp:

– Những thứ sách vở tồn trữ tại Tiêu Dao thảo lư trừ phần thuộc hạ đã học rồi, không biểu Cổn Long Vương đã đọc hết chưa, điều đó khó mà biết được? Xem hành động của y tựa hồ y hiểu biết rộng lắm, không phải như mấy năm trước. Hiện giờ chưa thể tiên liệu thuộc hạ còn có thể so tài với y được chăng. Huống chi văn tài võ học hỗ trợ cho nhau. Thuộc hạ không hiểu võ công, đó là một điểm khiếm khuyết lớn.

Đường Toàn đột nhiên thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

– Trên đời này hiện có hai người tài trí hơn tại hạ. Nếu cả hai người này cũng bị mắc lưới Cổn Long Vương thì cái kiếp vận giang hồ khó lòng tránh khỏi.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ hỏi:

– Trong võ lâm hiện nay chẳng lẽ lại còn người tài cao hơn tiên sinh nữa ư?

Đường Toàn đáp:

– Thiên hạ rộng lớn có nhiều sự lạ. Thuộc hạ tuy được gia sư nhủ lòng thương yêu, bao nhiêu mưu lược truyền thụ cho hết. Song gia sư thường nhắc đến lúc người học nghệ còn có một vị sư đệ, nhân xúc phạm lề luật bị đuổi ra khỏi sư môn. Mười năm thấm thoát, lúc sư tổ mắc phải bệnh nặng. Ba ngày trước hôm tạ thế đột nhiên nhận được một phong thư, nhưng gia sư là người cẩn thận không dám tự tiện mở coi, để nguyên niêm trình vào giường bệnh. Sau khi sư tổ mở coi không nói câu gì, đem đốt đi ngay, còn sót lại một mảnh rớt xuống gầm giường.

Ngay lúc ấy, gia sư cũng chưa biết, mãi sau khi tổ sư tạ thế, gia sư thu xếp lại những di vật của tổ sư mới phát giác ra mảnh thơ đó, cầm lên xem, thì dưới có ký tên của vị sư đệ bị trục xuất ấy.

Âu Dương Thống hỏi:

– Không hiểu trong thư đó viết những gì?

Đường Toàn đáp:

– Trên mảnh thơ chưa cháy hết thì ngoài chữ ký không còn lưu tích gì nữa, cũng không rõ địa chỉ. Gia sư tuy hết lòng tìm kiếm sư đệ, song góc biển chân trời mờ mịt biết là tìm dâu, rồi đành chịu bỏ. Sau đó mười năm không được tin tức gì nữa. Gia sư nhân khi vô tình đã đề cập đến vụ này với thuộc hạ. Nghe người thở ngắn than dài, tựa hồ như không bao giờ lãng quên vị sư đệ đó.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Vừa rồi Đỗ đại hiệp đã đề cập tới Huyết Hà đại trận, khiến cho thuộc hạ đột hạ đột nhiên xúc động tâm linh mà liên tưởng đến vị sư thúc này.

Âu Dương Thống cười nói:

– Việc dĩ vãng đã mấy chục năm, vị sư thúc tiên sinh bị trục xuất đó chắc đâu còn sống ở thế gian? Trên đời đâu có chuyện xảo hợp như thế Còn giữa sư huynh, sư đệ tiên sinh thì chính ta đã rõ, chạm trán nhau trên chốn giang hồ cũng đã là một chuyện gặp gỡ ly kỳ. Chẳng lẽ lại còn chuyện hai đời sư thúc sư đệ gặp nhau trên trường đấu trí trong võ lâm nữa? Tiên sinh thật quá lo xa!

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thuộc hạ lo rằng Cổn Long Vương cũng nghe thấy lời gia sư luyến tiếc sư đệ. Có thể y gặp được sư thúc trong một nơi ẩn cư rồi cùng đưa nhau vào chốn giang hồ thị phi này cũng chưa biết chừng.

Âu Dương Thống nói:

– Trường hợp này ít khi xảy ra, tiên sinh bất tất phải bận lòng.

Đoạn đứng lên nói tiếp:

– Tiên sinh hãy chờ ở đây một chút, tại hạ đi rồi sẽ trở lại ngay.

Đường Toàn nghiêng mình đáp:

– Xin Bang chúa tùy tiện.

Âu Dương Thống rảo bước ra đi. Mới trong chốc lát đã trở lại cùng bọn Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng.

Đường Toàn trông thấy tự đàng xa đã khoanh tay thi lễ nói:

– Giữa lúc canh khuya kinh động quý vị, tại hạ rất áy náy trong lòng.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Sao tiên sinh lại nói thế? Bang chúa nêu cao chính nghĩa cho võ lâm, trừ tai họa cho nhân gian, lão tăng đương nhiên phải gắng sức hết lòng giúp đỡ, nghe lời điều động.

Đường Toàn ngẩng đầu trông chiều trời nói:

– Chúng ta đi thôi!

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ đã bảo chúng sắp xe ngựa dường như chuẩn bị xong cả rồi.

Bỗng thấy vó ngựa lộp cộp đi đến. Chu Đại Chí đi đầu vừa thấy Âu Dương Thống khom lưng nói:

– Người ngựa xe cộ đã sắp sẵn cả rồi, còn chờ lệnh Bang chúa và Đường gia.

Âu Dương Thống nói:

– Cho xe ngựa vào đây, chúng ta lập tức khởi hành.

Chu Đại Chí vỗ tay ba cái, lập tức trong bóng tối có mười con tuấn mã và một cỗ xe chạy đến. Người dẫn đầu đi bộ chính là Bách Công Bảo.

Bách Công Bảo vẫn tỏ vẻ trầm tĩnh. Gã đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh một lượt rồi lại đứng bên Âu Dương Thống.

Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn kinh dị nghĩ thầm:

“Gã này thái độ vẫn ung dưng, thật không ai ngờ”. Ông vừa nghĩ vừa cất bước lại xem những nút cơ quan trong xe.

Âu Dương Thống đón lấy dây cương do Chu Đại Chí đưa cho, vừa nhảy lên lưng ngựa vừa khẽ bảo Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng:

– Xin hai vị lên ngựa đi?

Thiết Mộc đại sư lắc đầu nói:

– Bình sinh lão tăng chưa cưỡi lên lưng sinh vật nào, thật là phụ lòng tốt của Bang chúa.

Phí Công Lượng nhảy tót lên ngựa, cười nói:

– Đại sư là bậc cao tăng đắc đạo, Bang chúa chẳng nên ép uổng.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cung kính không gì bằng tuân mệnh, đoạn giật cương cho ngựa chạy.

Bách Công Bảo chân bước thật dài đi theo không ra vẻ hấp tấp mà cũng không chần chờ theo sau Âu Dương Thống, vẻ mặt vẫn bình thản không có gì lạ.

Thiết Mộc đại sư áo cà sa bay phất phới chạy theo sau xe Đường Toàn. Phía sau Âu Dương Thống cách chừng hơn trượng, chín con tuấn mã dành cho gã Chu Đại Chí bụng phệ và các anh hùng Cùng Gia Bang.

Trăng mờ sao tỏ, canh khuya thảm đạm, tiếng xe ngựa rong ruổi như xé bầu không khí tịch mịch.

Đường Toàn ngồi trong xe đưa mắt nhìn bốn phía, trong lòng nặng trĩu. Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tài trí tuyệt luân, thường vẫn tươi cười mà hôm nay vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Xe ngựa rong ruổi chừng một giờ, cảnh vật thốt nhiên đại biến. Một đám mây đen ùn ùn nổi lên.

Đường Toàn lớn tiếng nói:

– Tới nơi rồi đó.

Rồi dừng xe lại.

Âu Dương Thống cũng dừng ngựa khẽ hỏi:

– Bây giờ xuống ngựa đi bộ hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Không cần phải thế. Bọn ta rầm rộ đến đây đều thoát khỏi tai mắt Cổn Long Vương thế nào được?

Âu Dương Thông hỏi:

– Phải chăng tiên sinh có ý muốn cho bọn y biết mình đến đây.

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng thế! Thuộc hạ để Cổn Long Vương biết rõ mình đã vào sâu trong cánh đồng hoang mười dặm này.

Âu Dương Thống biết Đường Toàn đã có dụng ý nên không hỏi nữa, từ từ cho ngựa đi vào.

Đường Toàn khẽ bảo bọn dong xe:

– Đi xuyên vào đám cỏ rậm đầy chông gai kia!

Cỗ xe của Đường Toàn đặc biệt chế ra, không những đặt đầy cơ quan mà trục cùng bánh xe kết hợp rất linh hoạt, có thể trên đèo đi vào đường lối gập ghềnh trên núi.

Mỗi lần đi được chừng mười mấy trượng. Đường Toàn dừng xe một lúc rồi lại cho đi.

Kiểu đi này rất chậm chạp khiến cho bao nhiêu người phải nóng lòng.

Nhưng họ đều biết Đường Toàn là bậc kỳ tài. Hành động này, hẳn có dụng ý gì nên không ai dám thúc giục, chỉ một mực theo ý ông ta, khi dừng khi chạy xuyên vào đường cỏ rậm đầy chông gai trong cánh đồng hoang. Gã văn nhược thư sinh Đường Toàn dường như lấy thế làm thú vị mà không mệt nhọc. Hết xuống xe rồi lại lên xe, rong ruổi cho đến lúc trời sáng vẫn chưa dừng bước.

Âu Dương Thống cố nhẫn nại, sau không chịu được nữa, cất tiếng nhắc:

– Tiên sinh! Trời sáng rồi đó.

Đường Toàn ngẩng mặt nhìn chiều trời nói:

– Trời đã sáng rồi, không biết cánh đồng cỏ này còn dài bao nhiêu nữa?

Âu Dương Thống nở một nụ cười mơ màng nói:

– Tiên sinh vốn người văn nho yếu ớt, có việc gì bảo đại chúng làm cho cũng được.

Đường Toàn lẳng lặng không nói gì, vịn lấy mui xe nhìn khắp bốn phía một lúc, đột nhiên tủm tỉm cười nói:

– Đúng chỗ này rồi, chúng ta lại xem sao.

Rồi dong xe đi trước. Quần hào ruổi ngựa theo sau.

Đi chừng ba bốn dặm, Đường Toàn đột nhiên dừng xe lại nói:

– Đây rồi!

Đoạn nhảy xuống xe.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn địa thế xung quanh một lượt chỉ thấy toàn cỏ dại mọc xanh um hoặc những cây thấp lè tè cùng những phiến đá ngổn ngang.

Âu Dương Thống thấy đây chẳng có gì khác lạ thì trong lòng rất lấy làm kỳ, ông từ từ xuống ngựa hỏi:

– Tiên sinh vừa nói “Đây rồi” là thế nào?

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng chỗ này rồi.

Âu Dương Thống lại đảo mắt nhìn lại hỏi:

– Chỗ này so với các nơi khác có gì đặc biệt đâu?

Đường Toàn đáp:

– Bang chúa chưa rõ. Thuộc hạ vừa đi vừa ngấm ngầm dò xét tình thế, lấy ngũ hành làm cơ số để tính toán, đây là trung tâm điểm cánh đồng hoang này.

Nếu quả Cổn Long Vương có bày Huyết Hà đại trận tất đặt cơ quan trung ương tại nơi đây. Giả tỷ Cổn Long vương đích thân chỉ huy chiến trận, tất ở địa phương này để ban truyền hiệu lệnh.

Âu Dương Thống nói:

– Chúng tôi đi đường chẳng thấy chỗ nào có điều chi khác lạ. Cái thuyết bày Huyết Hà đại trận chưa chắc đã đúng.

Đường Toàn nói:

– Theo ý kiến của thuộc hạ thì việc này không phải vô căn cứ, Cổn Long Vương đã điều động hết những tay cao thủ dưới trướng vào sâu trong Trung Nguyên tất là có chuyện, thế mà chỗ nào y cũng có vẻ dè dặt không để ta theo dõi tông tích. Y không chịu ra mặt chiến đấu hẳn là có mưu đồ chuyện khác.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Về điểm này quả là đáng nghi.

Đường Toàn lại nói:

– Huống chi vụ này càng kéo dài bao nhiêu càng bất lợi cho Cổn Long Vương bấy nhiêu. Y cùng thuộc hạ là bạn đồng môn với nhau đã lâu, thuộc hạ biết rõ tình hình y ngông cuồng mà không kiêu ngạo. Nếu không có dụng tâm làm một việc gì đặc biệt quyết nhiên không huy động hết những tay cao thủ mạo hiểm vào sâu đất Trung Nguyên.

Âu Dương Thống hỏi:

– Theo ý tiên sinh thì nên làm thế nào bây giờ?

Đường Toàn nói:

– Hiện giờ, dù ta có phải nhọc mình mà chẳng nên công cán gì cũng đành phải chịu chớ nên coi thường.

Âu Dương Thống cười nói:

– Xin tùy tiên sinh an bài, tại hạ nhất quyết đồng ý.

Đường Toàn lên xe lấy giấy bút ngồi vẽ một lúc xong một bức họa đồ.

Bách Công Bảo khoanh tay đứng lên bên cạnh Âu Dương Thống, thỉnh thoảng lại liếc mắt ngó bức họa đồ trong tay Đường Toàn.

Chu Đại Chí lúc này cũng ngấm ngầm để ý theo dõi cử động của Bách Công Bảo, thỉnh thoảng lại nhíu mày. Trang dũng sĩ thô hào này tựa hồ đã đem lòng ngờ vực người bạn thân tình không rời nửa bước mấy chục năm trời.

Chương 59: Một Vụ Đánh Cuộc Khá Ly Kỳ

Bách Công Bảo vẫn lạnh lùng bình tĩnh dị thường, sắc mặt tự nhiên không tỏ vẻ gì khác lạ.

Âu Dương Thống thở dài nghĩ thầm:

Vẻ điềm tĩnh của gã này thật người thường không thể bì kịp. Ông còn đang nghĩ ngợi, bỗng nghe có tiếng chân người lật đật đi tới.

Phí Công Lượng chau mày lớn tiếng quát hỏi:

– Ai?

Một thanh niên thanh âm khàn khàn đáp lại:

– Tôi.

Từ trong đám cỏ rậm đầy chông gai một đạo nhân đứng tuổi chạy ra. Còn cách quần hào chừng hơn một trượng thì dừng bước lại khẽ hỏi:

– Ai là Đường Toàn?

Chu Đại Chí cả giận nói:

– Trên chốn giang hồ hiện nay chẳng một ai không xưng hô là Đường gia, sao mình ngươi dám gọi trống không hai chữ Đường Toàn?

Đường Toàn tủm tỉm cười bảo Chu Đại Chí:

– Ngươi đừng để ý đến chuyện không đâu.

Đoạn khoanh tay nhìn đại nhân thi lễ nói:

– Tại hạ đây là Đường Toàn. Đạo trưởng có điều chi dạy bảo?

Đạo nhân dường như chưa hết giận, lườm lườm nhìn Chu Đại Chí rồi từ từ quay lại đáp:

– Tại hạ vâng mệnh đến mời tiên sinh...

Đường Toàn hồi hộp hỏi lại:

– Đạo trưởng vâng mệnh ai đến đây? Tìm tại hạ có việc chi?

Đạo nhân đáp:

– Tại hạ vâng mệnh đến đây, nhưng không tiện nói rõ họ tên người ra lệnh.

Đường Toàn cười nói:

– Đạo trưởng đã không chịu nói tên họ vị đó, thì chắc cũng chả có chuyện gì quan hệ.

Đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

– Tiên sinh khiếp sợ phải không?

Âu Dương Thống lạnh lùng hỏi:

– Mi nói lăng nhăng gì vậy? Thôi bỏ đi!

Đạo nhân đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Coi y phục và khẩu khí người chắc là Âu Dượng Bang chúa Cùng Gia Bang Âu Dương Thống cố nén cơn giận, vẫy tay hỏi:

– Đạo trưởng là người môn phái nào, tại hạ mong rằng đạo trưởng nói thật đi, đừng để Âu Dương Thống này phải thất lễ.

Phí Công Lượng cười gằn một tiếng nói:

– Đối với hạng này cần chi phải phí lời?

Đoạn rảo bước tiến ra phóng chưởng nhanh đánh vào ngực đạo nhân.

Đạo nhân vội lùi lại hai bước để tránh đòn rồi xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, nói bằng một giọng khinh khỉnh:

Trông cách ăn mặc rõ ràng không phải người Cùng Gia Bang.

Phí Công Lượng nói:

– Lão phu mà ngươi cũng không nhận ra ư?

Vừa nói vừa vung quyền ra đánh. Chớp mắt đã phóng năm chưởng ba quyền.

Đạo nhân này dường như võ công không phải tấm thường. Y vung cây trường kiếm trong tay vừa gạt vừa đỡ chống lại được tám đòn rất mau lẹ của Phí Công Lượng đánh tới tấp.

Thiết Mộc đại sư, xem đạo nhân vung kiếm giống như chiêu thức phái Võ Đương không khỏi động lòng lớn tiếng gọi:

– Hai vị hãy dừng tay? Lão tăng có lời muốn nói.

Phí Công Lượng thu chưởng về trước tránh qua một bên.

Thiết Mộc đại sư nhìn đạo nhân cười nói:

– Đạo huynh có phải là môn hạ phái Võ Đương?

Đạo nhân hơi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng trấn tĩnh lại ngay đáp:

– Đúng đó? Bần đạo xuất thân tại phái Võ Đương. Lão thiền sư phải chăng là Thiết Mộc đại sư phái Thiếu Lâm?

Bây giờ đến lượt Thiết Mộc đại sư lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn kỹ lại đối phương thì mình chưa gặp bao giờ mà sao y gọi đúng danh hiệu mình.

Giữa lúc ấy Bát Anh Cùng Gia Bang đã theo Âu Dương Thống cùng Đường Toàn tản ra bao vây lấy đạo nhân.

Đường Toàn thốt nhiên khoát tay nói:

– Xin Bang chúa cùng đại sư ở lại đây chờ một lát, tại hạ cùng đạo trưởng đây đi một chút rồi trở lại ngay.

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Đường tiên sinh! Sao tiên sinh mạo hiểm như vậy?

Đường Toàn nói:

– Bang chúa cứ yên lòng, thuộc hạ đã tiên liệu đạo trưởng đây quyết không có ý gia hại.

Âu Dương Thống vẫn hết hoài nghi, song Đường Toàn đã rảo bước đến bên đạo nhân khẽ bảo:

– Chúng ta đi thôi!

Đoạn hai người sánh vai ra đi.

Bọn Bát Anh vây quanh, thấy Đường Toàn ra đi với đạo nhân, đành tránh sang bên nhường lối.

Thiết Mộc đại sư thấy hai người ra đi rồi khẽ hỏi:

– Âu Dương Thống, bang chúa có quen biết đạo nhân đó không?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Tại hạ chưa gặp bao giờ.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Hay là Đường thí chủ có bản lĩnh tuyệt vời mà chưa biểu lộ chân tướng?

Âu Dương Thống đáp:

– Theo chỗ tại hạ biết thì Đường tiên sinh không hiểu võ công. Hoặc giả có biết chăng nữa cũng chỉ biết biến hóa chiêu thức, song thiếu hẳn về mặt nội lực, khó lòng chống lại cường địch.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Thế mà Bang chúa để y đi há chẳng nguy hại cho y ư?

Âu Dương Thống cười đáp:

– Không hề chi! Tuy y không hiểu võ công nhưng y đầy bụng kinh luân. Nếu y không nắm chắc được phần thắng quyết không nhắm mắt đi liều.

Tuy ngoài miệng ông nói cười như thường ngoài mặt tỏ vẻ trấn tĩnh, song mà kỳ thực lòng nóng như lửa đốt.

Thiết Mộc đại sư thấy Âu Dương Thống không lộ vẻ bồn chồn, chẳng tiện hỏi nhiều, đành lẳng lặng không nói nữa.

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông chiều trời nói:

– Chúng ta hãy ở yên đậy chờ y một lát, chắc rồi y sẽ trở lại.

Nói xong ngồi xuống đất.

Phí Công Lượng đột nhiên cười khà khà nói với Thiết Mộc:

– Lão hòa thượng! Ngồi không cũng uổng, chúng ta đánh cuộc chơi chăng?

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Trước nay lão tăng chưa hiểu cách đánh cuộc thế nào?

Phí Công Lượng nói:

– Cuộc đố của chúng ta không giống người thường. Chúng ta đem tài trí và lịch duyệt để đoán xem Đường Toàn đi rồi để còn về được nhà không.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Vụ này Âu Dương Bang chúa dĩ nhiên hiểu rõ hơn chúng ta.

Phí Công Lượng nói:

– Thế càng tốt! Vậy đại sư cùng Âu Dương Bang chúa về một bè, còn tại hạ đoán chắc rằng y không thể yên ổn trở về. Đạo nhân vừa rồi cũng là người Cổn Long Vương phái đến.

Phí Công Lượng sợ Thiết Mộc đại sư chiếm mất tiên cơ nên vội nói ra trước.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười hỏi:

– Phí đại hiệp định đặt cuộc thế nào?

Phí Công Lượng nói:

– Tùy Bang chúa quyết định.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tại hạ rất tin ở tài Đường Toàn, quyết không bị người ám toán. Hơn mười năm nay, tại hạ chưa thấy y hành động mạo hiểm bao giờ.

Phí Công Lượng nói:

– Nhưng lần này khác. Bang chúa có cho người đi theo không?

Âu Dương Thống đáp:

– Tại hạ tin rằng y không cần đến chúng ta cứu viện mà vẫn vô sự trở về.

Phí Công Lượng nói:

– Vậy chúng ta đánh cuộc nào?

Âu Dương Thống nói:

– Đặt cuộc thế nào xin đại hiệp quyết định.

Phí Công Lượng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Nếu tiểu đệ thua cuộc, xin đem tính mạng ra thường.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Không nên. Con người ta chỉ có một mạng mà đem ra đặt cuộc chẳng đáng tiếc lắm ru? Theo ý tại hạ chúng ta đổi cách đặt cuộc nên chăng?

Phí Công Lượng hỏi:

– Đổi thế nào?

Âu Dương Thống đáp:

– Nếu tại hạ thua cuộc thì lập tức lui khỏi chốn giang hồ, theo Phí huynh để suốt đời làm nô lệ.

Phí Công Lượng nói:

– Cái đó tiểu đệ không dám...

Ngừng một lát, Phí Công Lượng hỏi:

– Còn tiểu đệ thua thì sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Nếu Phí huynh thua thì xin gia nhập vào Cùng Gia Bang với chúng tôi mười năm. Hết hạn rồi muốn đi đâu thì đi.

Phí Công Lượng nói:

– Được rồi! Nếu tiểu đệ thua cuộc đành về Cùng Gia Bang theo mệnh lệnh của Bang chúa trong mười năm. Trong thời gian này Bang chúa có bảo nhảy vào đống lửa tại hạ cũng không dám từ chối.

Thiết Mộc đại sư nghe hai bên đánh cuộc không khỏi thở dài nghĩ thầm:

Xem ra người trong võ lâm không thể nào thoát khỏi hai chữ “Hiếu danh”. Bọn người Cùng Gia Bang nghe Âu Dương Thống cùng Phí Công Lượng đánh cuộc ai nấy đều hồi hộp lo cho Âu Dương Thống bị thua sẽ bỏ Cùng Gia Bang đi luôn.

Trên cánh đồng cỏ dại hoang vu đột nhiên trở lại tịch mịch, không còn nghe thấy gì nữa. Mọi người ở đó đều chăm chú nhìn về phía Đường Toàn đã ra đi, những mong y trở về. Chỉ một mình Phí Công Lượng xếp bằng ngồi yên, nhắm mắt lại.

Bất thình lình vang lên mấy tiếng quát lớn từ phía Đường Toàn ra đi vọng lại. Người Cùng Gia Bang đã hơi nhốn nháo.

Chu Đại Chí hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa! Chúng ta có cần phải đi xem sao không?

Âu Dương Thống tuy trong lòng nóng nảy, nhưng vẫn cố trấn tĩnh cười đáp:

– Không cần! Với tài năng của tiên sinh thì dù có gặp dữ cũng hóa lành.

Phí Công Lượng thốt nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Thà là tại hạ chịu thua, đi theo Bang chúa mười năm, thực tình rất mong y vô sự trở về.

Thốt nhiên Chu Đại Chí thất thanh la lên:

– Có ánh kiếm từ đâu đến!

Quần hào chú ý nhìn ra thấy ngoài mười trượng có ánh chớp trắng chênh chếch bay lên nhanh hơn điện, vụt một cái lại tắt.

Phí Công Lượng nhảy vùng dậy nhưng lại ngồi xuống rất mau.

Hiệu lệnh Cùng Gia Bang rất nghiêm. Âu Dương Thống chưa truyền chỉ dụ ra, ai nấy đều đứng yên không nhúc nhích.

Kiếm khí bay lên vừa rồi, từ lúc tắt đã không thấy xuất hiện nữa, mà cũng không nghe thấy một tiếng động nào khác.

Thiết Mộc đại sư lo ngay ngáy về sự an nguy của Đường Toàn, không nhẫn nại được nữa, khẽ bảo Âu Dương Thống:

– Âu Dương Bang chúa! Chúng ta phải đi xem sao chứ? Lão tăng cảm thấy xung quanh chúng ta đây dường như có rất nhiều nhân vật trong võ lâm.

Âu Dương Thống nói:

– Lão thiền sư cứ yên lòng. Tại hạ rất tin Đường tiên sinh thao lược hơn đời, quyết nhiên bình yên

trở về.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Luồng phi kiếm vừa rồi, rõ ràng là một bậc kiếm khách võ công vào hạng thượng thừa. Hiện trong võ lâm chẳng được mấy người vào hạng này.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu Đường tiên sinh bị người mưu hại thì đã chết lâu rồi, còn nếu tiên sinh thoát nạn, chắc cũng sắp về.

Thiết Mộc đại sư ngẩng mặt lên nhìn đá, mây trắng bay trên trời nói:

– Lão tăng thấy hai vị đánh cuộc vừa rồi, rất lấy làm lo nghĩ.

Âu Dương Thống nói:

– Phí đại hiệp cũng là bậc tài trí hơn đời, khó lòng biết được ai sẽ thắng cuộc.

Thốt nhiên Chu Đại Chí reo lên:

– A ha! Đường gia về rồi!

Âu Dương Thống, Phí Công Lượng bất giác đứng phắt dậy, định thần nhìn ra thấy Đường Toàn phe phẩy cây quạt thủng thỉnh đi tới.

Âu Dương Thống đột nhiên mồ hôi toát ra như tắm, ướt hết áo quần.

Đường Toàn đi rất thong thả. Mỗi bước chân y tựa hồ như xéo trên trái tim Âu Dương Thống, ông phải cố gắng mới nhịn được cho đến lúc Đường Toàn tới gần.

Âu Dương Thống khẽ hỏi:

– Tiên sinh bình yên chăng?

Đường Toàn khoanh tay thi lễ đáp:

– Tại hạ đã làm nhọc lòng Bang chúa phải trông đợi...

Thốt nhiên y la lên:

– Bang chúa làm sao vậy?

Âu Dương Thống giơ tay ra cười nói:

– Tại hạ không sao cả. Từ nay tiên sinh đừng làm việc quá mạo hiểm như vậy nữa nhé!

Đường Toàn cảm động khôn xiết, nước mắt chạy quanh nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Âu Dương Thống nói.

– Hay quá! Hay quá! Cùng Gia Bang ta lại thêm được một cao nhân tài trí cùng võ công đều tuyệt diệu...

Chưa dứt lời, Âu Dương Thống lạng người đi rồi ngã lăn xuống đất, Chu Đại Chí cả kinh gọi to:

– Bang chúa!

Đột nhiên đưa tay ra ôm Âu Dương Thống dậy.

Đường Toàn vội la lên:

– Đừng động chạm vào người Bang chúa, cứ để người nằm yên dưới đất.

Chu Đại Chí ngơ ngẩn, không hiểu ra sao, theo lời Đường Toàn lại đặt Âu Dương Thống xuống.

Thiết Mộc đại sư vẻ mặt buồn rầu hỏi:

– Đường tiên sinh! Liệu Bang chúa có sao không?

Đường Toàn đáp:

– Xin đại sư an tâm! Tệ Bang chúa vì cảm xúc mạnh, khí huyết xông lên bế tắc kinh mạch, chỉ nằm điều dưỡng một lúc là hồi phục ngay.

Ngừng một lát Đường Toàn lại hỏi:

– Đại sư có thể đem việc đánh cuộc vừa qua nói lại cho tại hạ biết không?

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Phí Công Lượng nói:

– Hai vị đặt cuộc rất kinh khủng. Trường hợp mà tiên sinh không thể trở về nữa thì Âu Dương Bang chúa lập tức rút lui khỏi chốn giang hồ. Chung thân làm nô lệ cho Phí đại hiệp. Nhưng tiên sinh yên ổn trở về thì Phí đại hiệp chịu đặt dưới quyền chỉ huy của quý Bang chúa trong hạn năm. Trong thời gian này có phải nhảy vào đống lửa, Phí đại hiệp cũng không từ chối.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Tệ Bang chúa trong lòng cực kỳ hồi hộp, lo cho tính mạng tại hạ nhưng ngoài mặt người vẫn gắng gượng tỏ ra bình tĩnh. Vừa thấy tại hạ yên ổn trở về, tâm tình khai phóng một cách đột ngột. Người đang từ chỗ đau khổ lo buồn rất mực chuyển sang chỗ hoan hỉ vô cùng. Đây là sự biến chuyển giữa hai thái cực, khí huyết bồng bột bế tắc kinh mạch nên ngất đi.

Đường Toàn vừa nói vừa đưa tay nắn bóp trước ngực Âu Dương Thống. Y tự biết kinh mạch những đầu ngón tay mình không có nội lực, mà Âu Dương Thống lại cần được nội lực trút vào mới mau hồi tỉnh nên phải cố gắng quá sức, mới làm một lúc mà trán toát mồ hôi nhỏ xuống tong tong.

Lúc này mọi người Cùng Gia Bang đều xúm quanh Âu Dương Thống, ai cũng lộ vẻ nghiêm trọng, đưa mắt nhìn nhau.

Âu Dương Thống thở dài từ từ mở mắt ra, ngồi dậy nhìn Đường Toàn hỏi:

– Đạo nhân có phải chăng là thủ hạ Cổn Long Vương?

Đường Toàn lắc đấu cười đáp:

– Không phải, đó là người phái Võ Đương.

Âu Dương Thống lại hỏi:

– Y mời tiên sinh có việc gì?

Đường Toàn cười đáp:

– Bọn họ hỏi thuộc hạ về cách dùng một thứ thuốc.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh có gặp người chưởng môn phái Võ Đương không?

Đường Toàn đáp:

– Không. Bọn họ chỉ có hai người mà thôi.

Âu Dương Thống không khỏi vui mừng quay đầu nhìn Phí Công Lượng nói:

– Nhờ hoàng thiên trông lại, được đại hiệp về giúp đỡ Cùng Gia Bang, Âu Dương Thống này mừng vui kể sao cho xiết.

Phí Công Lượng nói:

– Từ giờ phút này, tại hạ là thuộc hạ của Bang chúa, có điều gì sai bảo xin cứ truyền lệnh, tại hạ nguyện đem hết sức mọn ra để thừa hành.

Phí nói với vẻ mặt nghiêm cẩn, rõ là trong lòng cực kỳ cảm khái.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt cười hỏi:

– Các vị đã thấy đói bụng chưa?

Quần hào nghe hỏi đột nhiên cảm thấy đói bụng. Chu Đại Chí khom lưng thi lễ nói:

– Tiểu nhân đói quá rồi.

Đường Toàn nói:

– Vậy thì được, trên xe đã có lương khô, ngươi lên lấy xuống đây để mọi người cùng ăn.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ hỏi:

– Tiên sinh! Chúng ta còn giữ ở chỗ này lâu không?

Đường Toàn đáp:

– Theo ý thuộc hạ thì tốt hơn hết là chúng ta giữ lấy nơi đây để chờ họ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Chờ gì?

Đường Toàn đáp:

– Hiện giờ chỗ chúng ta đóng đây là trung tâm điểm cánh đồng cỏ. Nếu Cổn Long Vương không chiếm được chỗ này để đặt cơ quan điều khiển thì khó lòng bày được “Huyết Hà đại trận”.

Âu Dương Thống cười hỏi:

– Phải chăng tiên sinh định cùng họ quyết một trận tử chiến ở chỗ này?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Không cần! Tại hạ định bày một trận nhỏ ở đây trước khác nào một mũi dao sắc bén đâm vào trái tim “Huyết Hà đại trận”.

Âu Dương Thống hỏi:

– Có cần điều động thêm người nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Đã có Bát Anh ở đây là đủ rồi.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Bát Anh lẳng lặng không nói gì, nghĩ thầm:

“Chỉ có tám người thì làm sao mà kháng cự nổi với bao nhiêu tay cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương.” Đường Toàn hiểu tâm sự Âu Dương Thống, tủm tỉm cười nói:

– Xin Bang chúa cứ yên tâm, thuộc hạ bày trận này nửa kín nửa hở, mỗi người có một phạm vi hoạt động nhất định, mượn những bụi cỏ khóm gai để ẩn mình. Nếu che được mắt Cổn Long Vương là hay mà dù có bị bọn họ phát giác cũng không quan hệ mấy.

Lúc này Chu Đại Chí đã mang thức ăn từ trên xe xuống. Đường Toàn chăm chú nhìn Bát Anh khẽ bảo:

– Các ngươi ăn cho thật no. Trong vòng một ngày một đêm, ta e rằng khó có cái gì mà ăn.

Quần hào mãi nuốt ăn cho xong bữa. Đường Toàn lật đật dẫn Bát Anh đi ngay. Thiết Mộc đại sư nhìn Âu Dương Thống cười hỏi:

– Âu Dương Bang chúa! Dường như Đường Tiên sinh đã có sự xếp đặt đặc biệt phải không?

Âu Dương Thống đáp:

– Từ trước đến nay bất luận việc gì không bao giờ y thố lộ trước khi hoàn thành công việc.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Bách Công Bảo thấy gã vẫn tự nhiên, dường như không có việc gì xảy ra cả, ông bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt, cười lạt gọi:

– Bách Công Bảo! Lại đây!

Bách Công Bảo dạ một tiếng, rảo bước tiến lại nghiêng mình hỏi:

– Bang chúa có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống hỏi lại:

– Ta đối đãi với ngươi thế nào?

Bách Công Bảo đáp:

– Ân tình thâm trọng.

Âu Dương Thống hỏi tiếp:

– Thanh danh của Cùng Gia Bang tại chốn giang hồ như thế nào?

Bách Công Bảo đáp:

– Tiếng dậy như sóng cồn, nhân dân coi Bang chúa như đức Phật sống.

Âu Dương Thống cười nói:

– Lời ngươi nói đây có đúng như ý nghĩ của ngươi không?

Bách Công Bảo đáp:

– Toàn là những lời gan ruột.

Âu Dương Thống nói:

– Ta xem miệng lưỡi ngươi chỉ khéo đưa đẩy tâng bốc.

Bách Công Bảo nói:

– Thuộc hạ đâu dám thế.

Âu Dương Thống biến sắc nói:

– Giả tỉ ta bảo ngươi đi vào chỗ chết thì ngươi tính sao?

Bách Công Bảo đáp:

– Dù muôn thác thuộc hạ cũng không chối từ.

Âu Dương Thống nói:

– Hay lắm! Ngươi cầm kiếm tự sát đi!

Bách Công Bảo rùng mình hỏi:

– Không hiểu thuộc hạ đã phạm tội gì quá nặng để Bang chúa phải nổi lôi đình?

Âu Dương Thống hỏi lại:

– Ngươi khéo giả vờ? Chẳng lẽ ngươi muốn ta kể rõ tội trạng mới chịu phép chăng?

Bách Công Bảo đưa mắt nhìn Chu Đại Chí từ từ rút đoản đao ra khỏi vỏ. Lúc này mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu vào lười đao lấp loáng xanh lè.

Thiết Mộc đại sư nhìn lưỡi đao nói:

– Lưỡi đao này bôi thuốc độc rất nặng.

Bỗng thấy một người từ đằng xa quát lên:

– Dừng tay!

Bách Công Bảo ngẩng đầu trông ra thấy Đường Toàn tay cầm quạt thủng thỉnh đi tới.

Âu Dương Thống giơ tay ra nói:

– Bách Công Bảo! Ngươi đưa thanh đao đây cho ta!

Bách Công Bảo nói:

– Cái này, cái này...

Rồi gã không tự chủ được nữa lùi lại hai bước.

Chu Đại Chí đột nhiên giơ tay ra nắm lấy cổ tay trái Bách Công Bảo gằn giọng nói:

– Bách huynh? Có nghe thấy lệnh truyền của Bang chúa không?

Rồi đoạt lấy thanh đoản đao của Bách Công Bảo giao lại Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống tiếp lấy đoản đao, xem kỹ một lượt rồi cười nói:

– Chà! Thanh độc đao hay quá? Ngươi đưa cả túi cho ta!

Bách Công Bảo quay nhìn Chu Đại Chí rồi đưa túi đao cho Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống cầm lấy túi tra đao vào cất đi.

Đoạn nhìn Đường Toàn hỏi:

– Đường tiên sinh! Chúng ta ở lại đây chờ họ hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ e rằng dù chúng ta muốn đi cũng không có lối thoát.

Âu Dương Thống lấy làm lạ hỏi:

– Tại sao vậy?

Đường Toàn đáp:

– Chúng ta bị thủ hạ Cổn Long Vương vây kín rồi.

Âu Dương Thống lại càng kinh hãi hỏi:

– Có thật thế không?

Đường Toàn đáp:.

– Dĩ nhiên là đúng. Có điều không phải chỉ mình bọn ta bị bao vây mà thôi.

Chưa dứt lời đột nhiên có tiếng chân lật đật đi đến. Hai vị đạo nhân dìu dắt nhau mà đi, mình đầy những máu, ướt cả áo đạo bào.

Âu Dương Thống nhíu lông mày, rảo bước chạy ra nói:

– Hai vị đạo huynh!

Hai đạo nhân dường như không chống đỡ nổi nữa. Bốn con mắt lờ đờ nhìn Âu Dương Thống rồi đột nhiên đều ngã lăn ra.

Thiết Mộc đại sư quỳ xuống xem kỹ thương tích hai người nói:

– Hai vị này bị thương nặng lắm!

Đường Toàn thở dài nói:

– Nếu bọn mình chỉ chậm một chút thì e rằng trung tâm điểm này...

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Cổn Long Vương đã bắt đầu thanh trừ những tay cao thủ võ lâm mai phục trong cánh đồng hoang này. Nếu thuộc hạ đoán không sai thì trong trận này còn có nhiều người bị tử thương chạy đến đây.

Âu Dương Thống hỏi:

– Nếu vậy thì bọn ta ở đây chờ địch phải không?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thuộc hạ được tin báo Cổn Long Vương thiết kế gạt người và đã dụ được hơn mười tay cao thủ võ lâm dẫn vào cánh đồng hoang. Chuyến này y đem toàn lực ra định một mẻ tuyệt diệt các tay cao thủ võ lâm vào ẩn núp ở đây. Trừ diệt xong mọi người các phái, họ mới bày "Huyết Hà đại trận để quyết sống mái với Cùng Gia Bang.

Đường Toàn ngẩng mặt nhìn đám mây trắng lơ lửng trên không, trầm ngâm một lát rồi lại nói tiếp:

– Hiện tại, chỗ chúng ta đang đóng đây là khu vực trung tâm cánh đồng. Cổn Long Vương đánh người đến bị thương khắp bốn mặt và khiến họ tự nhiên chạy vào khu này. Trước khi ra đi, thuộc hạ đã thay mặt Bang chúa truyền lệnh cho võ tướng Quan Tam Thắng vào lúc hoàng hôn đêm nay, thống lĩnh những tay cao thủ đến đây tiếp viện, trừ mấy vị trong nội các ở lại giữ cổng trại. Cả Đường chúa hình viện, cùng Tứ Thập Bát Kiệt cũng đều đến đây tham dự cuộc đại chiến này. Thuộc hạ đã tính lập một trận bát quái cửu cung chiếm lấy khu trung ương Huyết Hà đại trận của Cổn Long Vương, khiến cho cuộc biến hóa kỳ trận của y bị cản trở. Nếu bây giờ chúng ta rút khỏi nơi đây, chẳng những để cho Cổn Long Vương một cơ hội tốt bày trận mà còn khiến cho biết bao nhiêu cao thủ võ lâm ngấm ngầm mai phục trong cánh đồng này bị hãm vào tình thế cô lập không ai đến tiếp viện được, rồi y tỉa dần từng đám một. Rốt cuộc sẽ bị y tuyệt diệt hết.

Âu Dương Thống vừa nghe vừa gật đầu khen rằng:

– Tiên sinh thần cơ diệu toán thật khiến cho ai nấy đều phải phục sát đất.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa đừng quá khen thuộc hạ vội. Giả tỉ mà Cổn Long Vương mời được sư thúc hạ sơn, sẽ có nhiều cuộc an bài kỳ dị, bao nhiêu công phu của thuộc hạ đều oan uổng hết.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa lộp cộp chạy rất gấp cắt ngang câu chuyện của Đường Toàn.

Mọi người quay đầu nhìn ra thì thấy đôi ngựa rất khỏe rầm rập chạy đến.

Ngồi trên lưng ngựa là hai đại hán mặc võ trang, nhưng họ đều nằm phục trên lưng ngựa, không nhúc nhích. Ánh mặt trời chiếu vào trông rõ hai người nằm phục trên ngựa, mình đầy những máu.

Âu Dương Thống khẽ quát:

– Mau đỡ người ta xuống ngựa!

Chu Đại Chí, Bách Công Bảo vâng lệnh ra tay. Mỗi gã cầm lấy dây cương một con, tay kia ôm người trên yên xuống. Nhưng hai người mắt đã nhắm nghiền, chết tự lúc nào. Trên mình hãy còn chỗ đọng máu tươi, tỏ ra chết cũng chưa lâu.

Thiết Mộc đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

Đường Toàn khẽ bảo Thiết Mộc:

– Đại sư! Tiêu diệt kẻ ác cũng là làm điều thiện, ta phải giết một số người để ngăn ngừa những kẻ đã sát hại nhiều tính mạng. Hiện thời là thế đó.

Đôi mắt nhà sư đột nhiên chiếu ra tia sáng, lạnh lùng nói:

– Lời nói kim ngọc của tiên sinh khiến cho lão tăng đang ở chỗ tối được thấy ánh sáng.

Đường Toàn thở dài nói:

– Lão thiền sư đức cao đạo trọng đã nói một lời coi trọng bằng non. Lão thiền sư nên biết cho rằng mình đã dấn thân vào chốn võ lâm, mắt nhìn thấy thảm trạng thì khó lòng đặt mình ra ngoài vòng thị phi được.

Thiết Mộc nói:

– Nếu lão tăng được về chùa Thiếu Lâm sẽ gắng cầu xin chưởng môn phương trượng điều động hết những tay cao thủ bổn phái cùng ra vãn hồi kiếp vận này.

Đường Toàn nói:

– Nếu được hết các tay cao thủ chùa Thiếu Lâm cùng ra can thiệp thì Cổn Long Vương không có gì đáng sợ nữa.

Phí Công Lượng đột nhiên thở dài nói:

– Lại có người đến đó!

Đường Toàn quay lại nhìn Chu Đại Chí nói:

– Ngươi chạy ra coi xem còn có thể cứu họ được không?

Chu Đại Chí chạy ra đón người mới đến, đưa bàn tay ra sờ mình y.

Cử động của người mới đến này tuy chẳng khác gì người đui cưỡi con ngựa mù, loạng choạng đi tới, song y tựa hồ còn một chút khí lực đối địch, thốt nhiên vung quyền ra đánh.

Thoi quyền này đánh ra bất ngờ, Chu Đại Chí không kịp đề phòng, cái bụng to tướng bị trúng phải quyền.

Gã biệt hiệu là Thiết Vệ, đứng vào bậc cao thủ hạng nhất Cùng Gia Bang.

Gã chỉ kém khinh công một chút, còn về quyền cước và nội lực đều rất thuần thục.

Gã phưỡn bụng ra để chống lại quyền của người kia, tay mặt thuận đà nắm lấy cổ tay đại hán.

Đại hán dường như đã đem hết khí lực phóng quyền ra. Quyền vừa đánh trúng Chu Đại Chí thì người gã ngã ngửa về đằng sau.

Chu Đại Chí ôm người gã lên chạy về đến trước mặt Đường Toàn từ từ đặt xuống đống cỏ. Đường Toàn chú ý nhìn. Thấy đại hán mặt đã xám xanh, tai mũi đều rỉ máu tươi ra. Gã bị thương trầm trọng, xem chừng không thể còn cứu được nữa, thì lắc đầu thở dài nói:

– Người này bị đánh một đòn rất nặng, tâm mạch bị trọng thương chỉ gượng gạo được tới đây là hết, không còn cách nào cứu vãn được nữa.

Bỗng lại thấy tiếng chân người chạy lịch bịch. Hai vị đạo nhân mình đầy những máu tay cầm bảo kiếm chạy đến.

Phí Công Lượng cùng Bách Công Bảo vội vàng chạy ra mỗi người đỡ lấy một đạo nhân.

Đường Toàn chú ý nhìn thương thế hai vị đạo nhân này rồi bảo:

Mau để họ nằm duỗi thẳng người ra? Hai người này tuy bị thương nặng, song còn có cơ cứu vãn được.

Y thò tay vào bọc móc ra hai viên thuốc cho hai người uống.

Âu Dương Thống trầm giọng hỏi:

– Tiên sinh? Chúng ta đã ít người mà còn dung nạp bao nhiêu kẻ bị thương, lỡ ra thuộc hạ Cổn Long Vương kéo đến vây đánh bốn mặt, mình lo cho mình chưa xong còn hơi sức đâu mà đi chiếu cố cho người?

Đường Toàn tủm tỉm cười đáp:

– Thuộc hạ kiên trì giữ nơi đây, một là để ngăn trở “Huyết Hà đại trận” hai là để cứu bọn người này. Cổn Long Vương chuyên việc giết người. Bang chúa chuyên đi cứu người. Ai hay ai dở bày ra trước mắt thiên hạ. Mấy tỉnh Trung Nguyên nhà nào nhà nấy coi Bang chúa từ bi tựa hồ Phật sống. Quả được hồi kiếp vận này, chỉnh đốn lại đường lối võ lâm. Đâu đấy đều truyền tụng uy đức Bang

chúa. Thiên hạ còn có chỗ nào phân tranh, lời nói của Bang chúa đều có thể hòa giải được.

Âu Dương Thống cảm khái trầm giọng nói:

– Gan dạ anh hùng, tâm địa từ bi như tiên sinh, thế gian này phỏng được mấy người? Âu Dương Thống này không biết tu mấy kiếp mà được gặp tiên sinh.

Đường Toàn cười nói:

– Kẻ sĩ vì người tri kỷ mà chết là thường, Bang chúa bất tất phải để dạ.

Chu Đại Chí đột nhiên la lên:

– Lại có người đến!

Đường Toàn nhìn ra, quả thấy một lão già mặc áo xanh đứng đối diện với mọi người. Lão ôm trong lòng một người con gái mặc áo xanh đầu tóc rũ rượi.

Chu Đại Chí chạy ra dón hỏi:

– Ông bạn! Không đi thêm được mấy bước nữa sao?

Lão già áo xanh vẻ mặt oai nghiêm, lạnh lùng nhìn Chu Đại Chí đột nhiên thở dài nói:

– Con gái lão phu bị thương rất nặng, cần một chỗ yên tĩnh để điều trị thương thế cho nó.

Lão nói mấy câu này bằng một giọng rất uyển chuyển, song thần sắc có vẻ hiên ngang, rõ ra là một ông già lạnh lùng kiêu ngạo, chỉ vì tình thế bắt buộc mà phải nhẫn nhục. Đường Toàn rảo bước lại đón, chắp tay nói:

– Lão tiền bối! Lệnh ái bị thương nặng lắm phải không?

Lão từ từ gật đầu đáp:

– Tiện nữ ngất đi hôn mê bất tỉnh, cần phải cứu chữa ngay!

Đường Toàn nói:

– Vãn bối có biết qua về y thuật, không hiểu tiền bối có cần đến không?

Lão già áo xanh lắc đầu đáp:

– Không cần? Lão phu tự biết cách chữa, chỉ cần cho tiện nữ một nơi yên tĩnh.

Đường Toàn nói:

– Trong cánh đồng hoang này đầy sự chém giết. Vãn bối e rằng khó mà tìm được một nơi yên tĩnh.

Chương 60: Cuộc Đại Chiến Mở Màn

Đường Toàn để ý nhìn những xác chết nằm lăn ra đó hỏi tiếp:

– Chỗ này tuy hơi huyên náo một chút, song là khu vực tương đối an toàn nhất trong cánh đồng hoang. Nếu lão tiền bối không hiềm huyên náo thì xin chữa lệnh ái tại đây được chăng Lão già áo xanh đáo mắt nhìn tình thế xung quanh một lượt, đoạn cúi đầu trông thiếu nữ áo màu lục mà lão đang ôm trong lòng, thở dài nói:

– Đây là tại gia gia bất tài, không bảo vệ được, khiến cho con phải chịu đau thương thế này!

Thốt nhiên từ đằng xa vọng lại những tiếng căm giận, quát tháo lanh lảnh vang lên.

Lão già áo xanh biến sắc, hai mắt căm tức đỏ ngầu, người run bần bật, dường như lão đang phải cố gắng đến cực điểm để nén lửa hờn cho khỏi bốc lên.

Đường Toàn khẽ nói:

– Xin lão tiền bối tạm dằn lòng nén giận, cứu chữa cho lệnh ái là việc khẩn cấp hơn. Chúng tôi đã bố trí bên ngoài, cách đây mấy trượng, cuộc phòng thủ để ngăn trở không cho địch tiến vào. Trong một khoảng thời gian ngắn, quyết nhiên cường địch không thể đột nhập ngay được. Lão tiền bối cần tranh thủ quãng thời gian quý báu này để chữa thương thế cho lệnh ái.

Lão áo xanh vẻ mặt dần dần trở lại hòa hoãn gật đầu nói:

– Đa tạ huynh đài có lòng chỉ giáo.

Nói xong rảo bước đi thêm hơn một trượng nữa, tìm chỗ có nệm cỏ đặt cô gái xuống.

Lại một phen lão tỏ ra tư cách cực kỳ lãnh dạm. Trong lúc tình thế nguy hiểm, lão đi qua bên mình Phí Công Lượng cùng Thiết mộc đại sư mà cũng không ngoảnh mặt nhìn ra một cái, tựa hồ như lão không trông thấy hai vị này.

Đường Toàn gọi theo, lớn tiếng nói:

– Lão tiền bối cần thuốc men gì xin cứ kêu tại hạ một tiếng là có ngay.

Lão áo xanh khẽ đáp:

– Không cần.

Thanh âm lão hạ thấp, chỉ đứng cách độ ba, bốn thước đã nghe không rõ.

Âu Dương Thống thủng thẳng tiến lại bảo Đường Toàn:

– Người bị thương cứ tiếp tục đến mãi, chắc bọn thuộc hạ Cổn Long Vương sắp tìm đến đây. Hay hơn hết là tiên sinh không nên dấn thân vào nơi hiểm địa nữa.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đa tạ Bang chúa có lòng quan hoài đến thuộc hạ, thuộc hạ xin thận trọng.

Phí Công Lượng đột nhiên chạy đến hỏi:

– Bang chúa có nhận ra được lão già áo xanh đó không?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Tại hạ chưa được gặp lão bao giờ.

Phí Công Lượng nói:

– Lão này trông rất giống Nam Ông Thân...

Bỗng một tiếng hét lên lanh lảnh vọng lại ngắt lời phí Công Lượng đang nói dở.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra thấy một thiếu phụ đứng tuổi đầu tóc rũ rượi mình đầy những máu chạy đến.

Âu Dương Thống vội nói:

– Bách Công Bảo, ngươi mau ra đón bà ta vào đây!

Bách Công Bảo vâng lời chạy ra đỡ lấy thiếu phụ đưa lên trước mặt Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống thấy thiếu phụ bị thương khắp người đến sáu, bảy chỗ. Dù có linh dược, vị tất đã cứu được bà ta.

Thiếu phụ nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Các hạ phải chăng là Bang chúa Cùng Gia Bang?

Âu Dương Thống đáp:

– Tại hạ chính là Âu Dương Thống.

Thiếu phụ nói:

– Âu Dương Bang chúa!

Bà vừa nói được mấy tiếng đột nhiên mắt nhắm nghiền, tắt hơi mà chết.

Lão già áo xanh nấp trong bụi cỏ thốt nhiên ngẩng đầu lên nhìn thiếu phụ một cái, rồi thụt vào bụi cỏ.

Âu Dương Thống đầy vẻ công phẫn hỏi:

– Tiên sinh! Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương tàn nhẫn đến thế kia à? Chúng hạ độc thủ đến đàn bà con trẻ.

Đường Toàn đáp:

– Y có một loại thuốc độc rất là kỳ quái. Ai đã uống vào là lập tức mất hết cả nhân tính, trở nên tàn nhẫn, hiếu sát vô cùng, coi mạng người như trò chơi.

Bỗng nghe có tiếng quát:

– Đứng im!

Tiếp đến tiếng khí giới đánh nhau chát chúa.

Đường Toàn nói:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đã đến, xin Bang chúa cùng Phí đại hiệp ra tiếp ứng bốn mặt. Thuộc hạ đã dặn bọn Bát Anh hễ gặp tay cao thủ không chống nổi thì lập tức lui về bày thành Cửu Cung Kỳ Trận hợp lực cự địch.

Âu Dương Thống nói:

– Xin tiên sinh bảo trọng quý thể.

Đoạn tung mình nhảy ra chỗ có tiếng quát. Phí Công Lượng cùng chạy lên.

Đường Toàn đảo mắt nhìn Bách Công Bảo và Chu Đại Chí nói:

– Các ngươi mau đem những người bị thương tập trung cả vào trong bụi cỏ.

Chu Đại Chí hỏi:

– Thế còn những xác chết thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Đành bỏ đó bây giờ chưa kịp mai táng.

Bốn mặt đều có tiếng quát:

“Đứng lại” nghe đinh tai nhức óc.

Đường Toàn tay cầm quạt vẫy chiếc xe đậu ngoài xa hơn một trượng. Xe chạy vút lại, gã áo đen dong xe đó vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Bỗng thấy người thoáng qua. Tường ai, té ra là Phí Công Lượng. Phí chạy theo Âu Dương Thống, đột nhiên quay trở lại nói:

– Tiên sinh! Những tay cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương đã bao vây khắp bốn mặt.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Cuộc chiến đấu này không thể nào tránh khỏi. Sự hưng vong của Cùng Gia Bang là ở trận đánh này.

Phí Công Lượng nói:

– Theo ý Bang chúa thì cuộc bố trí của chúng ta xa nhau quá. Người sai tại hạ về hỏi ý kiến tiên sinh đã nên rút về để tập trung vào một chỗ chưa.

Đường toàn cười nói:

– Tại hạ đã dặn những người ở các vị trí bốn mặt nếu gặp cường địch không thể chống nổi là tự nhiên, họ biết rút về đóng ở phương vị trận bát quái. Phí đại hiệp chỉ cần tùy cơ ứng biến, đừng để cho họ bị thương là được Đường Toàn khẽ thở dài nói tiếp:

– Đây là một cuộc ác chiến rất hiểm nghèo vì thực lực chênh lệch quá xa.

Trong vòng ba giờ, bọn tiếp viện cho ta chưa thể đến kịp, mà bọn thuộc hạ Cổn Long Vương mỗi lúc một nhiều. Bọn Bát Anh không thể để cho bị thương một người nào. Một gã bị thương là toàn trận mất hết thế quân bình. May ra có Bang chúa, Phí đại hiệp cùng Thiết Mộc đại sư ba tay cao thủ tiếp viện kịp thời, có thể giữ cho bọn Bát Anh không việc gì.

Phí Công Lượng nghiêm nghị nói:

– Chắc là tiên sinh xếp đặt đâu vào đó rồi, vậy tại hạ đi trình lại Bang chúa.

Nói xong chạy vù đi.

Bỗng thấy Chu Đại Chí ầm ầm la hoảng:

– Đường Gia phải cẩn thận.

Rồi gã bước chạy ra hướng chính nam.

Đường Toàn đưa mắt nhìn ra, bỗng thấy hai đại hán áo đen, tay cầm binh khí, vượt qua hàng rào Bát Anh chạy đến.

Bách Công Bảo đột nhiên tiến lại gần một bước nói:

– Đường gia, tình thế nguy hiểm lắm rồi, thuộc ha.....

Đường Toàn đột nhiên vẫy quạt nói:

– Ngươi lùi lại.

Bách Công Bảo hơi run, lùi lại một bước.

Bỗng nghe Chu Đại Chí lới tiếng quát:

– Thằng lỏi này hãy nếm một quyền của lão Chu!

Tay phải phóng ra một chiêu Lãng Chàng Tiêu Nham.

Bỗng nghe gã đại hán cầm đao phía trước rú lên một tiếng thê thảm ngã lăn xuống đất.

Chu Đại Chí ngẩn ngơ nói:

– Lão Chu chưa đến nơi, mi đã sợ ngất đi ư?

Ánh đao lấp loáng, gã đại hán kia vung đao nhắm vào cái bụng to tướng của Chu Đại Chí đâm tới.

Chu Đại Chí tuy người béo mập, nhưng mau lẹ dị thường, đưa bụng sang bên, tránh khỏi thế đao rồi thuận tay ra chiêu Hải Đế Lao Nguyệt nắm lấy tay phải đại hán áo đen rồi giơ tay trái lên đánh xuống.

Quyền chưa trúng vào ngực đại hán, mà đại hán đã ngã ngửa ra rồi. Chu Đại Chí cướp lấy đòn đao, quay về nói với Đường Toàn:

– Đường gia, thủ hạ Cổn Long Vương toàn là đồ bị thịt, không chịu nổi lão Chu một quyền.

Đường Toàn cười lạt, bước lên xe chấp tay nhìn về phía bụi cỏ thi lễ nói:

– Đa tạ tiền bối đã giúp cho.

Chu Đại Chí nghe nói giật mình, nhìn kỹ lại hai gã đại hán ngã lăn dưới đất thấy họ đều nhắm mắt, mặt mũi xám xanh, không phái chết vì trúng quyền, bất giác trong lòng ngờ vực. Nhưng bản tính gã chậm chạp một lúc chưa tìm ra nguyên nhân. Gã trầm ngâm hồi lâu đột nhiên vỗ trán la lên:

– Ta hiểu rồi! Ta hiểu rồi!....

Gã rảo bước đến bụi cỏ cất tiếng hỏi:

– Phải chăng tiền bối đã yểm trợ lão Chu?

Từ trong bụi cỏ, lão già áo xanh thò đầu ra vẫy tay nói:

– Đi đi thôi!

Lão nói xong lập tức thụt đầu xuống ẩn vào bụi cỏ.

Chu Đại Chí run lên nói:

– Chà! Lão này làm phách tệ!

Đường Toàn khẽ quát bảo:

– Không được quấy nhiễu, người ta đang điều trị thương tích, mau lui ra ngay!

Chu Đại Chí quay lại nhìn Bách Công Bảo, rồi rảo bước chạy đến trước xe Đường Toàn khẽ nói:

– Lão già áo xanh võ công ghê gớm lắm.

Đường Toàn khoát tay không để gã nói hết, ngắt lời:

– Ngươi đừng dính vào những chuyện không đâu...

Đột nhiên một luồng bạch quang xẹt qua trên không nhằm Đường Toàn đánh xuống.

Đường Toàn không hiểu võ công, thấy ám khí tập kích, cũng chẳng biết đường nào mà tránh. Chu Đại Chí tuy nội lực thâm hậu, thế quyền mãnh liệt, song vế mặt khinh công lại chẳng biết gì.

Gã thấy luồng bạch quang xẹt tới gần Đường Toàn nhưng không kịp cứu viện.

Đang lúc nguy cấp chỉ khe một sợi tóc là mất mạng, thì đột nhiên một luồng kình lực phóng ra hất luồng bạch quang chếch sang bên trút xuống đám cỏ rậm.

Đường Toàn thấy lưỡi phi đao rớt xuống đất mỉm cười quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư nói:

– Nếu không được lão thiền sư phóng chưởng ra không trung thì Đường Toàn này mất mạng về lưỡi phi đao đó rồi.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói:

– Người phóng mũi phi đao này thủ kình thật là ghê gớm. Nếu lão tăng đoán không lầm thì y đứng ngoài xa năm trượng.

Ngừng một lát nhà sư lại nói tiếp:

– Sự an nguy của Đường tiên sinh có quan hệ đến võ lâm, lão tăng rất mong tiên sinh bảo trọng tấm thân. Ngồi trên xe cố nhiên là quan sát được bốn mặt, nhưng ngồi cao quá lộ liễu dễ để người ta trông thấy.

Nhà sư đang nói bỗng thấy trong bụi cỏ có bóng người lay động từ từ lùi lại phía sau.

Đường Toàn khẽ bảo với Thiết Mộc:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đã tiến gần mãi vào, Bát Anh của bổn bang đã di chuyển lùi lại phía sau.

Bỗng thấy tiếng gió thổi tung bay tà áo, Âu Dương Thống cùng Phí Công Lượng đã nhảy về phía trước xe Đường Toàn.

Âu Dương Thống khẽ hỏi:

– Trận đỗ của tiên sinh, phạm vi rộng độ bao nhiêu?

Đường Toàn trầm ngâm giây lát rồi đáp:

– Chỗ chiếc xe tại hạ đây là trung tâm, chu vi không rộng quá hai trượng.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng đem toàn lực giúp đó may ra có thể chống đỡ được một thời gian.

Phí Công Lượng đột nhiên cười giòn nói:

– Bây giờ Phí mỗ đã là người Cùng Gia bang. Bang chúa có sai khiến điều gì, xin cứ nói ra. Thuộc hạ dù muôn thác cũng không từ chối.

Bỗng thấy Bát Anh từ từ chuyển về phía sau trong tay đều cầm binh khí.

Chợt có một thanh âm khàn khàn vọng lại:

– Vị nào là Bang chúa Cùng Gia Bang, xin ra đây nói chuyện.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Thiết Mộc đại sư mỉm cười, toan lên tiếng đáp lại, thì Phí Công Lượng đã cướp lời:

– Gã nào mà làm tàng thế? Bang chúa chúng tôi há để người bảo sao cũng được? Ngươi muốn nói gì thì đến đây!

Qua một lúc nữa, giọng nói khàn khàn lại vang lên:

– Lão phu đây là Cố Bát Kỳ, một trong bốn vị đại hầu tước dưới trướng Cổn Long Vương.

Phí Công Lượng múa kiếm quát:

– Bất luận người là hầu tước hay chẳng hầu tước, nếu muốn yết kiến Bang chúa ta cũng phải theo lề luật giang hồ, thân hành đến đây xin vào ra mắt.

Một tiếng đằng hắng vang lên, rồi nói tiếp:

– Bọn ngươi đã bị chúng ta bao vây trùng trùng, điệp điệp, chết đến gáy rồi mà còn chưa biết chết ư?

Ngừng một lát, thanh âm đó lại tiếp:

– Giả tỉ không có mệnh lệnh của Vương gia thì lão phu đã hạ lệnh đánh vào rồi.

Phí Công Lượng nói:

– Các người có trò gì hiểm độc thì cứ việc giở ra.

Yên lặng hồi lâu, thanh âm đó lại vang lên:

– Được rồi, ta đã vâng mệnh Vương gia thế nào cũng phải đến ra mắt Bang chúa. Vậy ta đi ngay đây.

Âu Dương Thống ngẩng đầu nhìn Đường Toàn nói:

– Đường tiên sinh! Tình thế trước mắt khác nào cá nằm trong lưới mà sao Cổn Long Vương chưa hạ lệnh tấn công lại còn phái người đến đàm phán?

Đường Toàn cười nói:

– Cổn Long Vương không ngờ bọn ta mạo hiểm tới đây.

Bỗng thấy Thiết Mộc lên tiếng:

– Sứ giả của Cổn Long Vương đã đến.

Âu Dương Thống thìa ra thấy một đại hán thân thể cao lớn, vác cây lượng ngân côn rảo bước đi tới.

Lúc này Bát Anh đã lui về phương vị của mình, bày thành trận thế.

Âu Dương Thống nói:

– Chu Đại Chí! Người ra đón khách vào đây!

Chu Đại Chí vâng mệnh phưỡn bụng ra đón khách.

Đi sau đại hán cao lớn là một lão già gầy nhom và thấp lùn thủn.

Đại hán đi gần tới chỗ Bát Anh đột nhiên vung cây lượng ngân côn lên nói:

– Mở lối cho ta đi!

Tiếng lão nghe chói tai, lão cầm ngang ngọn côn mà đứng, oai phong lẫm liệt.

Chu Đại Chí khen thầm:

“Thật là một tay đại hán oai vệ. Gã tiến mau ra đón, khẽ bảo Bát Anh:

– Bang chúa truyền cho ta ra đón, các người nhường lối cho họ đi!

Bọn Bát Anh đang từ từ chuyển động trận thế, đột nhiên dừng lại, mở một lối đi.

Đại hán to lớn chú ý nhìn Chu Đại Chí một cái rồi né sang nhường lối đi vào cho lão già vừa thấp vừa gầy từ từ đi trước.

Chu Đại Chí khoanh tay hỏi đại hán cao lớn:

– Qúy tính ông bạn là gì?

Đại hán đáp:

– Tại hạ là Kim Nguyên Bá.

Chu Đại Chí nói:

– Tên ông bạn thật xứng với người. Tiểu đệ tên gọi Chu Đại Chí.

Kim Nguyên Bá cười ha hả nói:

– Tại hạ đã nghe danh Thiết Vệ bên Cùng Gia Bang từ lâu. Hôm nay được gặp thật là may mắn.

Chu Đại Chí nói:

– Các hạ quá khen!

Kim Nguyên bá nói:

– Trên chốn giang hỗ, người ta đồn đại rằng:

"Thiết vệ vững như thành, khó mà vượt qua được". Tại hạ chưa tin. Chờ lúc nữa chúng ta ti thí một phen.

Chu Đại Chí cười nói:

– Đương nhiên tại hạ phải liều mạng bồi tiếp.

Kim Nguyên Bá nói:

– Hay lắm! Lúc đó bất luận tỉ thí bằng quyền cước hay bằng khí giới đều do Chu huynh lựa chọn.

Nói xong, Chí theo sau, trông thấy cây lượng ngân côn to bằng quả trứng vịt thì nghĩ thầm:

"Gã này sử dụng món khí giới rất trầm trọng, tất nhiên hai cánh tay có sức mạnh ghê gớm. Đến lúc động thủ, mình phải cẩn thận lắm mới được Lão già thấp lùn, gầy nhom đi trước còn cách Âu Dương Thống chừng ba bước thì dừng lại nói:

– Tại hạ là Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ vâng mệnh Vương gia đến ra mắt Bang chúa để cùng nhau thương nghị một việc.

Âu Dương Thống nét mặt trang nghiêm hòa nhã, tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ xin rửa tai nghe lời các hạ.

Cố Bát Kỳ đảo mắt nhìn mọi người xung quanh một lượt rồi nói:

– Các vị đã bị vây hãm rồi, khác nào cá mắc lưới.

Âu Dương Thống lạnh lùng nói:

– Điều đó bất tất các hạ phải nhọc lòng.

Cố Bát Kỳ nói:

– Xung quanh đây hiện đã trang bị củi khô cùng đồ dẫn hỏa. Chúng tôi chi châm một ngòi lửa cho cháy lên thì các vị trừ phi mọc cánh bay lên mới trốn thoát, còn ngoài ra không có cách nào nữa.

Âu Dương Thống nghe nói hoảng hồn nghĩ thầm:

“Nếu quả như vậy thì nguy lắm!”.

Song ngoài mặt ông vẫn giữ vẻ bình tĩnh cười nói:

– Dùng hỏa công để đốt cánh đồng cỏ mười dặm này thật là một biện pháp rất hay!

Cố Bát Kỳ hơi biến sắc nói:

– Song Vương gia bên tại hạ không muốn nhìn thấy cái thảm cảnh các vị bị chết cháy, nên phái tại hạ đến đây yết kiến Bang chúa.

Âu Dương Thống tươi cười ngắt lời:

– Các hạ nói như vậy thì Cổn Long Vương phải là một bậc nhân từ?

Cố Bát Kỳ nói:

– Tại hạ nói đây hoàn toàn là những lời gan ruột, mong rằng quý Bang chúa chớ nên coi thường.

Âu Dương Thống liếc mắt nhìn Đường Toàn rồi quay sang nhìn Cố Bát Kỳ.

Cố Bát Kỳ nói tiếp:

– Cứ như lời Bang chúa nói đây thì Bang chúa quyết tâm cố giữ khu vực này?

Phí Công Lượng lớn tiếng quát:

– Ngươi thật không biết điều chút nào! Bang chúa ta là hạng người nào mà đi nói đùa với ngươi.

Đôi luồng nhãn quang Cố Bát Kỳ đảo nhìn bốn mặt một lượt. Đột nhiên lão cười lên khanh khách quay lại bảo Kim Nguyên Bá:

– Chúng ta đi thôi!

Âu Dương Thống lặng lẽ nhìn sau lưng Cố Bát Kỳ không nói gì nữa.

Đường Toàn khẽ nói với Âu Dương Thống:

– Thằng cha đó về rồi, tất Cổn Long Vương sẽ hạ lệnh tổng tấn công.. Âu Dương Thống hỏi:

– Hắn đến đây làm gì?

Đường Toàn nhìn vào bụi cỏ rậm nói:

– Chúng ta không rút đi thì "Huyết Hà đại trận" không có cách nào dàn trận được. Cổn Long Vương phái hắn đến ra mắt Bang chúa một là để coi thực lực bên ta ra sao, hai là dọa dẫm xem có chịu rút đi không.

Bất thình lình những hồi còi rít lên vọng lại. Chỉ trong khoảnh khắc, ba bề bốn bên phía nào cũng có tiếng còi lanh lảnh chói tai không ngớt.

Đường Toàn đột nhiên khẽ bảo gã dong xe ngồi phía trước:

– Ngươi tháo dây cương cho ngựa chạy đi!

Người áo đen vẫn lẳng lặng không nói gì, cởi dây thả ngựa ra.

Đường Toàn ngồi trên xe cất cao giọng nói:

– Xin Bang chúa cùng đại sư đem hết tâm lực vào việc tiếp viện cho Bát Anh, không cần để ý đến sự an nguy của tại hạ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh...

Bỗng thấy Đường Toàn ấn vào cái nút phía trước chiếc xe đặc biệt phát ra mấy tiếng lách cách, bốn tấm ván gỗ từ từ giương lên che kín người Đường Toàn đi.

Thiết Mộc đại sư ngơ ngẩn nói:

– Ngày xưa Gia Cát Khổng Minh phát minh ra thứ xe "Mộc ngưu lưu mã" đã là tuyệt diệu, tiên sinh chở thứ xe này để bảo hộ thân...

Chưa dứt lời, bỗng rít lên những tiếng veo véo, một bầy ám tiễn như xé không khí vù vù bay tới. Thiết Mộc đại sư vội phất tay áo cà sa đánh ra một luồng kinh phong mãnh liệt. Âu Dương Thống cũng giơ tay phải lên phóng chưởng vào không gian, Phí Công Lượng, Chu Đại Chí, Bách Công Bảo cùng nhắm vào bầy ám tiễn phát chưởng lực ra.

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn từ trong xe vọng ra nói:

– Bang chúa và đại sư cần phải dùng binh khí vì cuộc chiến này khốc liệt vô cùng.

Bầy ám tiễn bị mấy người phát chưởng ra ngăn chặn lập tức như gặp phải một bức tường cản trở đều rớt hết xuống đất.

Lại những tiếng veo véo vang lên, một bầy tên nỏ bắn đến như mưa.

Phí Công Lượng nghe thấy trước tiên, lớn tiếng nói:

– Thưa Bang chúa? Đây là đối phương bày kế dụ địch, ta nên dùng binh khí để gạt những mũi tên này.

Quần hào quả nhiên chẳng phát chưởng ra nữa, giơ binh khí lên gạt. Mười mấy mũi tên bắn ra nhắm bắn vào xe Đường Toàn, song bốn miếng ván gỗ bao quanh xe kiên cố dị thường, tên chỉ cắm vào sâu được chừng nửa tấc.

Tiếng Đường Toàn từ trong xe lại vang lên:

– Mỗi vị hãy rút lấy một thứ khí giới thuận tiện để đối địch.

Vừa dứt lời, những tiếng lách cách vang lên, cái thùng ở phía sau xe, đột nhiên hé mở rồi một phiến gỗ từ từ đưa ra. Trên phiến gỗ này có đủ khí giới:

Nào đao, nào kiếm, nào côn, nào bút... cả thảy đến mười thứ.

Âu Dương Thống thầm nghĩ:

“Không ngờ cái xe này lại có chỗ diệu dụng đến thế! Vậy mà mười năm nay mình chẳng biết gì. Tuy trong lòng ông kinh ngạc, song ngoài mặt vẫn giữ vẻ trầm tĩnh rút lấy cây trường kiếm nói:

– Vị nào quên không mang khí giới thì rút lấy một cái mà dùng.

Thiết Mộc, Phí Công Lượng đều lựa lấy một thứ binh khí hợp với tay mình.

Phí Công Lượng khẽ thở phào một tiếng nói:

– Chiếc xe của Đường tiên sinh chắc còn nhiều công dụng rất thần kỳ…

Tiếng Đường Toàn lại từ trong xe vọng ra:

– Trong xe tôi còn có mười hai thứ ám khí về khói độc lửa độc, nước độc, kim độc, bạch hổ đinh… Song những thứ đó, trừ trường hợp nguy cấp, không dùng đến không xong mới phóng ra, chứ không phải lúc nào cũng thiện tiện sử dụng.

Bất thình linh một hồi còi lanh lảnh, lại rít lên.

Phía chính Nam xuất hiện một làn ánh đao, mấy mươi gã đại hán đều vung binh khí lên xông đánh, ánh hào quang lấp loáng dưới bóng mặt trời.

Bát Anh đã bày thành Bát Quái Trận và bắt đầu chuyển động từ từ thu hẹp phạm vi lại.

Phí Công Lượng đột nhiên vỗ vai Bách Công Bảo nói:

– Chúng ta ra mặt Nam trợ chiến.

Bách Công Bảo rung lên nói:

– Cảm ơn đại hiệp có lòng nhớ đến. Xin chờ tại hạ lấy một món binh khí đã.

Nói rồi gã rút một thanh trường kiếm và hai cây ngôn bút.

Phí Công Lượng nói:

– Một mình ngươi mà sao mang nhiều binh thế, chẳng thêm phiền cho mình.

Bỗng nghe tiếng quát tháo và những tiếng khí giới va chạm nhau loảng choảng.

Phí Công Lượng ngoảnh đầu ra thì thấy phía chính Nam cường địch đã giàn trận, vừa quát tháo vừa tiến lên.

Bọn người này sát cánh với nhau, khí giới cũng liên kết thành một khối rất kiên cường để xông vào trận. Bát Anh bày trận Bát Quái quả nhiên biến hóa tinh diệu dị thường, thủ thế rất kín đáo, lúc cầm cự, tự nhiên từ từ chuyển động khiến mọi người thay phiên nhau đối địch. Song đối phương đánh thí mạng rất mãnh liệt khiến cho Bát Anh phải luôn luôn đối phó, không được rảnh tay chút nào.

Nguyên bọn thuộc hạ Cổn Long Vương giàn trận, cứ mười người liên kết thành một đoàn. Tuy có kẻ bị tử thương, nhưng thi thể được những người trong đoàn vẫn giữ không để ngã xuống. Máu thịt bắn ra tung tóe, gươm đao chạm nhau loảng choảng thành một cuộc chiến đấu rất thảm khốc.

Trận thế của Bát Anh bị đối phương đánh rát quá khiến cho sự biến hóa không được linh điệu mà thế trận cơ hồ bị phá vỡ.

Phí Công Lượng tung mình nhảy lên, chân chưa chấm đất đã phóng chưởng ra. Một luồng kinh lực rất mãnh liệt ngăn cản đối phương làm cho thế công phải chậm lại. Phí lại vung đại đao chém tạt ngang.

Cách giàn trận liên kết của đối phương tuy mãnh liệt thật, song cũng có nhược điểm của nó là người sống và xác chết liên kết với nhau, vận dụng không được linh hoạt. Lưỡi đao của Phí Công Lượng vừa chém tạt ngang, lập tức vang lên hai tiếng rú thê thảm. Hai gã đại hán bị chém đứt thành bốn khúc.

Phí Công Lượng múa tít đại đao chém bị thương mấy tên nữa, giữ vững lại được mặt trận.

Bên địch hơn hai mươi tên kết hợp giàn trận, sau cuộc xung sát vừa chết vừa bị thương mất quá nửa, lực lượng công kích giảm đi rất nhiều.

Bỗng từ đằng xa một hồi còi lại vang lên. Trận thế đối phương đột nhiên lùi lại phía sau.

Sau một trận kịch chiến, cục diện trở lại yên tĩnh. Dưới mặt đất đấy máu tươi thịt nát trông rất thê thảm.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Tiên sinh! Cổn Long Vương điều động thuộc hạ một cách rất tàn nhẫn.

Trận đánh này chưa biết thành bại ra sao, nhưng cảm thấy thây phơi máu đỏ thật lả rùng rợn...!

Tiếng Đường Toàn trong xe vọng ra đáp:

– Bọn này đa số đã uống phải thuốc mê, họ không biết sợ chết là gì nữa, chỉ có cách làm cho bọn họ tỉnh táo lại.

Chưa dứt lời bỗng nghe những tiếng vù vù vọng lại. Một đoàn kiếm khí từ ngoài xa chừng hơn mười trượng phóng nhanh như chớp.

Từ trong bụi cỏ rậm những bóng người lố nhố nhảy ra ngăn cản đoàn kiếm khí này.

Bụi cỏ rậm cách chỗ mọi người khá xa nên không rõ tình hình trận đấu. Có điều thấy ánh binh khí loang loáng mà bóng người chuyển động rất mau, thì biết rằng cuộc ác đấu đang biến chuyển khốc liệt vô cùng.

Âu Dương Thống thở dài một tiếng hỏi:

– Không biết người đó là ai? Y đang bị thuộc hạ Cổn Long Vương vây kín.

Lại thấy luồng bạch quang bay lượn loang loáng, vụt phóng lên cao một trượng, khiến cho những bóng đen vây quanh phải giạt ra.

Phí Công Lượng nói:

– Kiếm thuật người này đã vào hạng tuyệt luân, chắc là một nhân vật rất nổi tiếng trong võ lâm.

Thiết Mộc nói:

– A di đà phật! Chỉ mong sao cho y phá được vòng vây của bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đề chạy thoát.

Bỗng nghe một tiếng réo vang lên, luồng bạch quang vọt ra ngoài hơn một trượng. Người đó đã phá được vòng vây chạy nhanh về phía mấy người đang đứng.

Những bóng đen lố nhố đuổi theo đường kiếm quang rất gấp. Lại thấy trong bụi cỏ đột nhiên một lũ bóng đen nhảy ra cản đường. Người kia lại bị bao vây.

Nhưng chỉ được một lúc, y lại phá được vòng vây nhảy ra.

Phí Công Lượng thở phào một tiếng khen rằng:

– Người này chẳng những kiếm thuật vào hạng thượng thừa mà công lực cũng cực kỳ thâm hậu, đánh liền mấy trận ác chiến, mà y vẫn còn dư lực phá được trung vị.

Chưa dứt lời, lại mười mấy tên đại hán trong bụi rậm khác nhảy ra bao vây kiếm khách.

Âu Dương Thống quay lại nói với Thiết Mộc:

– Đại sư! Người này võ công không phải tầm thường. Nếu bị thuộc hạ Cổn Long Vương sát hại thì thật đáng tiếc! Chúng ta có nên lại tiếp ứng cho y không?

Thiết Mộc đáp:

– Lão tăng cũng nghĩ thế.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy ta đi thôi.

Phí Công Lượng đột nhiên giơ tay ra cản Âu Dương Thống nói:

– Bang chúa ở ngôi cao cả, không nên khinh xuất dấn mình vào nơi nguy hiểm, để thuộc hạ đi với Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư bỗng nói:

– Chúng ta bất tất phải đi nữa. Y đã phá vòng vây ra thoát rồi.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra, thấy người đó cầm kiếm ba lần phá trùng vây đang chạy lại, không còn xa mấy và đã trông rõ hơn. Người này mình mặc áo xanh, tay phải cầm kiếm, tay trái ôm một thiếu nữ áo trắng đầu tóc rũ rượi.

Chương 61: Trận Bát Quái Biến Ảo Ly Kỳ

Nữ lang áo trắng đầy mình những máu. Kiếm khách ôm che mặt nàng không trông rõ. Chàng chạy nhanh như biến, chớp mắt đã đến gần. chỉ còn cách chừng ba trượng.

Bỗng thấy hai tiếng quát to. Hai bóng người vụt ra nhanh như chớp cản lối kiếm khách.

Kiếm khách vung nhanh thanh trường kiếm ra quét ngang một cái. Hai đại hán áo đen cản đường, một gã sử cây đại hoàn đao, còn một gã hai tay cầm hai cây thiết bút, vừa thấy đối phương vung kiếm quét ngang, một gã giơ binh khí lên đỡ. Đao kiếm chạm nhau vang lên một tiếng choang. Đại hán sử dụng cặp phán quan bút thừa cơ phóng tới, bắt buộc đối phương phải lui lại hai bước.

Hai bên mới ra một chiêu cũng đủ biết gã sử đao cũng như gã sử bút đều vào hạng cao thủ võ lâm.

Kiếm khách ra liền mấy trận mà tuyệt nhiên không có vẻ gì là nhọc mệt.

Chàng múa rít cây trường kiếm đánh ra rất mãnh liệt. Chớp mắt một luồng bạch quang xông lại phía trước, song hai gã cản đường võ công cực cao. Đao bút liên kết nhau, trông tựa hồ như một bức màn bạch quang chống lại kiếm khí. Thật là một cuộc ác chiến kịch liệt.

Chẳng những chiêu thức hai bên rất là kỳ diệu mà nội lực cũng suýt soát nhau. Chiến đấu đã hơn mười hiệp, vẫn chưa thắng bại.

Âu Dương Thống theo dõi cuộc đấu không khỏi băn khoăn nghĩ thầm:

Hai tên thủ hạ Cổn Long Vương này không biết đứng vào địa vị nào mà võ công cao cường đến thế! Âu Dương Thống còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên lại nghe tiếng quát om sòm rồi từ trong bụi cỏ rậm mười người nhảy ra vây chặt lấy kiếm khách.

Thiết Mộc đại sư thở dài nói:

– Bọn cường địch cậy nhiều người lấn áp mà chàng kia lại ôm một người trong tay. Chúng ta phải ra tay cứu chàng mới được.

Bỗng thấy ánh bạch quang vung ra đến bảy tám thước, khí lạnh ghê người.

Bỗng một tiếng rú lên thê thảm, tiếp theo một đầu người từ trong đoàn kiếm khí bay ra.

Mọi người chú ý nhìn xem thì ra gã đại hán sử cây đại hoàn đao đã bị chém bay đầu. Chàng lại vung chân đá vào cái thây không đầu máu phun ra như mưa, bắn tung lên đụng vào vòng vây.

Bọn người áo đen bất giác phải tránh ra để hở một lối đi.

Kiếm khách bỗng quát lên một tiếng:

– Kẻ nào cản đường ta ắt phải chết!

Cây trường kiếm vung lên như hoa bay, khiến gã sử bút phải tránh. Kiếm khách vọt ra ngoài được. Đường kiếm lợi hại vô song lại mau lẹ dị thường khiến cho bọn đại hán áo đen bao vây, không ngăn cản kịp, mà dù có ngăn cản chàng nữa cũng không chống lại được thế kiếm tuyệt luân này.

Phi Công Lượng bất giác buột miệng trầm trồ:

– Kiếm pháp tuyệt diệu! Kiếm pháp tuyệt diệu!

Tiếng hô chưa dứt, kiếm khách đã đến trước trận bát quái!

Âu Dương Thống lớn tiếng gọi:

– Các ngươi mau tránh ra nhường lối cho y lại đây.

Sự thực tiếng hô đó cũng bằng thừa, vì Bát Anh đã nhường lối cho y đi từ trước rồi.

Kiếm khách tung mình nhảy vào trong trận bát quái.

Âu Dương Thống chắp tay nói:

– Xin tráng sĩ hãy nghỉ một chút...

Khách lạ buông cây trường kiếm rồi từ từ đặt nữ lang áo trắng xuống, chắp tay đáp lễ.

Âu Dương Thống chú ý nhìn thì chàng mới đến đây trạc tuổi đôi mươi, phong tư tuấn nhã, mày thanh mắt sáng. Tuy chàng vừa trải qua mấy trận ác chiến, mà hơi thở vẫn bình thường. Âu Dương Thống trong lòng bội phục vô cùng, ông tủm tỉm cười nói:

– Kiếm thuật các hạ, Âu Dương Thống bình sinh chưa thấy được mấy tay.

Người mới đến nghiêng mình nói:

– Nhìn y phục và thái độ tiên sinh, tại hạ đoán chắc là Âu Dương bang chúa lừng danh trong giới võ lâm.

Trước tuy chàng đã mấy lần gặp Âu Dương Thống, song lúc đó còn bị thuốc mê, tinh thần không được tỉnh táo và mặt còn để thuốc cải trang, vì thế mà cả hai bên không nhận được nhau.

Âu Dương Thống nói.

– Tại hạ chính là Âu Dương Thống. Còn quý tính các hạ là gì?

Chàng thiếu niên khoanh tay đáp:

– Tại hạ tên gọi Thượng Quan Kỳ.

Phí Công Lượng bỗng thất thanh la lên:

– Cô gái này có phải là đại quận chúa mạo xưng là con gái Mẫn lão anh hùng không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng đó! Nhưng hiện nay đã thành người phản bang Cổn Long Vương rồi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Phải chăng nàng gặp nguy hiểm rồi được Thượng Quan huynh giải cứu?

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Vụ này nói ra dài lắm. Song không thuật rõ đầu đuôi tại hạ e rằng các hạ đây không khỏi đem lòng ngờ vực.

Đoạn chàng kể tóm tắt từ lúc cải trang vào Mẫn phủ thế nào và uống thuốc mê ra sao, được thuốc giải trong trường hợp nào, thuật lại một lượt.

Thiết Mộc đại sư hỏi:

– Còn một vị người giống như vượn hiện giờ ở đâu?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Y là sư đệ tại hạ tên gọi Viên Hiếu.

Thiết mộc đại sư nói:

– Khinh công y là một tay cao thủ vào bậc nhất mà lão tăng đã được mục kích.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại sư quá khen! Bọn hậu tiến chúng tôi mong được liệt vị lão tiền bối chỉ giáo…

Chàng đưa mắt ngơ ngác nhìn bốn mặt một lượt. Chu Đại Chí tức mình lớn tiếng hỏi:

– Ngươi làm gì nhìn nhớn nhác?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Đường tiên sinh bên quý bang không tới đây hay sao?

Âu Dương Thống nói:

– Các hạ có điều chi dạy bảo, xin cứ nói với tại hạ cũng thế.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đây bị thương rất trầm trọng. Tại hạ có được nghe về y thuật của tiên sinh đã đến chỗ độc đáo trong võ lâm. Tại hạ muốn nhờ người xem còn có thể cứu được nàng nữa không.

Âu Dương Thống nhìn vào chiếc xe ngựa đáp:

– Giữa lúc tình thế này, tại hạ e rằng không tiện.

Vừa dứt lời một hồi còi inh tai nổi lên. Mọi người quay đầu nhìn ra, thấy mười mấy gã đại hán võ trang xông vào trận bát quái.

Gã đi đầu thân thể to lớn, tay cầm cây lượng ngân côn, thân coi lẫm liệt, rảo bước đi tới.

Chu Đại Chí thò tay vào trong xe Đường Toàn, rút lấy cây Thiết Côn, khẽ hỏi Âu Dương Thống:

– Khí giới của lão kia rất trầm trọng, cánh tay lão chắc mạnh kinh người, để thuộc hạ ngăn chặn lão, nên chăng?

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Nhưng chớ nên hung hăng quá đỗi làm trở ngại công cuộc biến hóa của Bát Anh trong trận.

Chu Đại Chí cầm cây Thiết Côn ra dón đánh.

Thượng Quan Kỳ thấy nữ lang áo trắng đôi mắt nhắm nghiền thì thở dài nói:

– Xin cô nương bảo trọng mình vàng…

Tay trái chàng ôm nàng lên, tay phải cầm ngang thanh trường kiếm. Chàng nói:

– Chúng tôi xin đi đây!

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Xin Thượng Quan huynh hãy dừng bước.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Có việc chi?

Âu Dương Thống nói:

– Kiếm thuật của Thượng Quan huynh, tiểu đệ nhân thấy là một trong những tay cao thủ hạng nhất đời nay..

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lời Âu Dương Bang chúa lẽ ra tại hạ phải dừng lại lâu rửa tai mà nghe, nhưng người bị thương nguy kịch lắm rồi, tại hạ không thể chờ được.

Âu Dương Thống nói:

– Kiếm thuật của các hạ tuy đến bậc phi thường, song đã chiến đấu lâu với bọn thuộc hạ Cổn Long Vương, chắc cũng phải mệt sức. Huống chi trong tay còn phải ẵm một cô gái bị thương nặng sắp chết đến nơi...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ đành phải ráng sức hết lòng kéo dài hơi thở cho nàng, chờ Viên Đệ trở về đặng y được ngó mặt nàng lần cuối cùng.

Âu Dương Thống hỏi:

– Không hiểu cô ta bị thương thế nào tại hạ muốn coi mặt chút may ra có giúp được chút nào chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nàng trúng phải Phụ Cốt độc châm.

Âu Dương Thống nói:

– Mới nghe cái tên đã biết là một thứ ám khí kịch độc, chắc lại do Cổ Long Vương hạ thủ.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế! Giả tỷ nàng tiếp tục dốc lòng trung thành với nghĩa phụ thì được y cho uống thuốc cầm để khỏi nổi đau khổ về độc châm bộc phát, song nàng ráng chịu cái đau khổ ấy mà người khác không chịu được, không mong đổi tội lập công.

Âu Dương Thống nhìn kỹ khắp thân thể nữ lang một lượt mà tìm không ra một chút thương tích nào cả, ông chán nản nói:

– Xem ra cô nương cần được Đường tiên sinh coi thương thể cho, may ra mới có hy vọng cứu chữa được.

Thốt nhiên từ trong đám cỏ rậm một giọng khàn vọng ra hỏi:

– Bị thương, làm sao? Đem cho ta coi thử?

Thượng Quan Kỳ trông thảy một người đầu tóc bạc phơ thò lên trên bụi cỏ.

Lão này tướng mạo oai nghiêm, tuy mới có cái đầu nhô lên đã khiến cho người ta phải khiếp oai.

Thượng Quan Kỳ thấy Liên Tuyết Kiều như ngọn đèn hết dầu sắp tắt dù cho mình cố vượt trùng đi tìm thầy cứu chữa nhưng thương thể của Liên Tuyết Kiều không thể chần chờ được nữa. Chàng nghe lão già hô hoán, lập tức ôm Liên Tuyết Kiều chạy ngay đến nơi.

Lão già áo xanh đưa hai tay ra đón lấy Liên Tuyết Kiều rồi lại thụt vào trong đám cỏ rậm.

Bỗng nghe ba tiếng “Chát, chát” váng tai. Chu Đại Chí đã cùng Kim Nguyên Bá động thủ. Cả hai bên đều sử dụng binh khí trầm trọng và sức mạnh ở cánh tay cực kỳ thâm hậu. Hai cây côn vung lên đập vào nhau choang choảng như sét đánh.

Kim Nguyên Bá sức mạnh vô song. Sau khi đụng chạm ba chiêu cùng Chu Đại Chí, gã vung côn quét ngang, phát ra tiếng vù vù, khí thế hung mạnh ghê người.

Lúc này, vừng thái dương đã lên đến giữa trời, chiếu ánh sáng xuống khắp nơi, từng toán người cầm ngang binh khí, bốn mặt vây kín.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn xung quanh một lượt nhẩm tính rồi lắc đầu thở dài nói:

– Trước đây trong võ lâm chưa bao giờ thấy cuộc hỗn chiến đại quy mô như lần này. Cường địch dùng làn sóng người đánh vào trận có đến hơn trăm tay cao thủ.

Đột nhiên từ trong xe tiếng Đường Toàn vọng ra:

– Cường địch cậy nhiều người, họ không kể gì đến sống chết. Trận đồ của Bát Anh tuy kỳ diệu, nhưng khó lòng chống nổi với thế địch xung kích mãnh liệt nên phải hoàn toàn trông vào sức đại sư cùng Phí đại hiệp cứu viện kịp thời chọ..

Ngầm nghĩ một lúc Đường Toàn lại nói tiếp:

– Bất luận dùng cách nào, đừng để cho bọn Bát Anh bị tử thương, vì chỉ một người trong đó chết là toàn trận phải rung động.

Âu Dương Thống lớn tiếng đáp:

– Dĩ nhiên bọn bản tòa phải đem toàn lực ra tiếp viện cho Bát Anh, nhưng trong lúc giao đấu mà nói quyết giữ trọn vẹn không để ai bị tử thương thì chưa chắc. Vậy tiên sinh tính kế sẵn đi.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa cùng các vị yên tâm tiếp viện cho Bát Anh. Thuộc hạ ngồi đây chỉ huy trận thế và lựa chiều biến hóa.

Đường Toàn thở dài nói tiếp:

– Dường như Cổn Long Vương đã khám phá ra cuộc biến hóa của trận này, nên y chia ra từng đợt tấn công vào, định để khắc chế trận bát quái của chúng ta.

Những biến chuyển huyền diệu về sinh khắc thất lợi sẽ đưa đến sự thất bại hoàn toàn. May mà tại hạ đã dự liệu trước. Có điều bát quái luân chuyển mãi, khó lòng che mặt Cổn Long Vương được lâu, nên tại hạ ngấm ngầm dặn dò nguy cơ biến hóa, trừ khi trong Bát Anh bị chết đến hai người trở lên không kể còn thì vẫn cầm cự được một cách rất hiệu nghiệm. Dù Cổn Long Vương đông người đến đâu cũng không có cách nào phá trận được.

Vừa dứt lời một hồi chuông vang lên, trận đồ của Bát Anh thốt nhiên bắt đầu thu hẹp lại. Trong khoảnh khắc, chỉ còn một quãng trống chừng hai trượng. Trong quãng trống này đặt cái xe ngựa của Đường Toàn và bao nhiêu xác chết.

Những tiếng khí giới liên tục chạm nhau choang choảng vang lên.

Đường Toàn lên tiếng nói:

– Xin Bang chúa truyền dụ ra:

Bên Cùng Gia Bang nhất luận không ai được mạo hiểm tự ý ra tay đối địch.

Âu Dương Thống lớn tiếng quát:

– Chu Đại Chí lui về mau!

Chu Đại Chí đang đánh nhau với Kim Nguyên Bá vội dừng lại nói:

– Bang chúa có lệnh gọi tại hạ về, không hiểu có việc gì? Lát nữa chúng ta tỉ thí cũng chưa muộn.

Kim Nguyên Bá nói:

– Được lắm! Ta cùng ngươi quyết một phen thắng bại.

Chu Đại Chí thu côn về rảo bước trước mặt Âu Dương Thống.

Chu Đại Chí lui về rồi, Bát Anh lập tức chuyển động trận Bát Quái, phong tỏa rất nghiêm mật.

Kim Nguyên Bá cầm ngay cây lượng ngân côn chú ý nhìn Bát Anh đang từ từ chuyển động để tìm chỗ hở đánh vào trong trận, nhưng tìm mãi không thấy chỗ nào để xông vào được.

Giữa lúc ấy, Bát Anh đang chuyển động trận thế và chuẩn bị cự địch, nhìn thấy có đến dư trăm người bao vây bốn mặt. Nhưng lạ thay, những người bao vây chưa động thủ ngay, dường như còn chờ đợi gì.

Đây chỉ là giai đoạn tạm thời trước cơn sóng gió dữ dội. Một cuộc ác đấu thảm khốc sắp diễn ra trên cánh đồng hoang bát ngát.

Âu Dương Thống ngoài mặt tuy giữ vẻ trầm tĩnh, song thấy cường địch thế lớn thì không khỏi hoang mang, nghĩ thầm:

“Cuộc ác chiến thảm khốc này lúc diễn ra tất cả hai bên đều tổn thất nặng nề”.

Bỗng Chu Đại Chí lớn tiếng hỏi:

– Bang chúa truyền thuộc hạ về có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống gượng cười đáp:

– Trước tình thế địch nhiều mà ta ít, ta không nên đem sức mạnh ra đối chọi.

Võ công gã kia lại suýt soát với ngươi, nếu hai bên tranh đấu ác liệt tất có người bị tử thương...

Chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, từ đằng xa đi tới. Người di đầu mặc áo bào xanh nước da vàng lợt. Trừ hai con mắt đưa đi đưa lại, bộ mặt y trơ như gỗ.

Bỗng Đường Toàn trong xe nói vọng ra:

– Cổn Long Vương đã đến!

Âu Dương Thống nhìn ra thấy bảy tám người áo xanh trong đó có cả Cố Bát Kỳ lão già vừa đến lúc nãy.

Phí Công Lượng khẽ nói với Âu Dương Thống rằng:

– Bang chúa! Bọn này có lẽ là những nhân vật đầu não dưới trướng của Cổn Long Vương, ta thường nghe nói đến bốn vị hầu tước, chắc cũng có mặt trong đám này.

Âu Dương Thống đáp:

– Đúng rồi bọn họ thân hành đến đây chắc là quyết tâm đem toàn lực ra tranh đấu.

Phí Công Lượng là người hào khí hiên ngang, song thấy thế địch hơn mình quá nhiều trong lòng không khỏi hồi hộp, gượng cười nói:

– Cổn Long Vương thân hành thống lĩnh những nhân vật trọng yếu đến đánh.

Nếu hai bên quyết đấu một trận sống mái thì…

Nói tới đây, đại hiệp nhìn Thiết Mộc đại sư nói tiếp:

– Lão hòa thượng! Bấy giờ tại hạ kêu Cổn Long Vương cử người ra khiêu chiến. Hòa thượng có dám thử sức với họ không?

Thiết Mộc đại sư đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, nghiêm nghị đáp:

– Lão tăng đã tám chục tuổi rồi, há còn tham sống sợ chết?

Nhà sư tay cầm một thanh giới đao, sau lưng giắt cây trường kiếm nói:

– Người đời bảo phái Thiếu Lâm không tự tiện dùng kiếm, bữa nay lão tăng tự phá lệ đó.

Nói xong rảo bước tiến ra.

Âu Dương Thống vội nói:

– Xin lão sư hãy tạm dừng bước.

Thiết Mộc đại sư quay lại hỏi:

– Bang chúa có điều chi chỉ thị?

Âu Dương Thống nói:

– Địch nhiều ta ít. Thế lực chênh lệch quá xa, nếu mình đem thực lực ra đối phó với họ, tất nhiên bị kém thế...

Phí Công Lượng nói tiếp:

– Cũng vì thực lực chênh lệch quá nhiều, nên thuộc hạ mới có ý khiêu chiến với nhân vật đầu não đối phương, cốt sao hạ được mấy tên để làm cho họ mất nhuệ khí. Vậy Bang chúa cho thuộc hạ và Thiết Mộc đại sư ra khiêu chiến Cổn Long Vương. Bất luận là thắng hay bại, cũng có thể hãm chặn lại thế công của địch.

Âu Dương Thống nói:

– Việc này để bản tòa thương lượng với Đường tiên sinh rồi sẽ quyết định.

Bỗng nghe từ trong xe có tiếng Đường Toàn vọng ra:

– Biện pháp tuy hợp lý, nhưng chưa phải là thượng sách. Không phải tại hạ giương oai thế cử địch đâu. Tuy hai vị dũng cảm có thừa, song chưa nắm chắc được phần thắng, huống chi Cổn Long Vương vị tất đã đích thân xuất chiến. Vậy không có gì bằng ta hãy duy trì thực lực để tiếp ứng cho Bát Anh là điều quan trọng hơn.

Trận bát quái không bị phá vỡ thì bọn ta không có gì đáng lo. Các vị ráng cùng Cổn Long Vương kéo dài thời gian cầm cự thì rất có lợi cho đại cuộc của chúng ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng rất kính phục trí mưu của Đường tiên sinh, tiên sinh đảm bảo không nên vọng động, tất người không làm.

Bỗng thấy mấy con tuấn mã chạy quanh thế trận đột nhiên dừng lại. Người áo xanh giơ tay lên tiếng gọi:

– Âu Dương Thống! Ngươi bảo Đường Toàn ra đây nói chuyện.

Âu Dương Thống nói:

– Vương gia có điều chi xin cứ nói với tôi cũng được!

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Ngươi biết gì mà nói. Ta nói với ngươi có khác gì đàn gảy tai trâu.

Âu Dương Thống tức giận nói:

– Cổn Long Vương kia! Ngươi dám khinh thị bản tòa, chẳng hóa ra khoác lác quá ư?

Ông là chúa tể một bang, tuy trong lòng căm tức nhưng ngoài miệng cũng không nói những câu khiếm lễ.

Cổn Long Vương nhếch mép cười nói:

– Không phải ta khinh thị Âu Dương Bang chúa, mà ta muốn báo cho Đường Toàn hay rằng trận bát quái của hắn đã bị ta khám phá ra những cuộc biến hóa kỳ diệu cũng là phép khắc chế của nó. Hắn khôn hồn dẹp bỏ chuyện này để tránh khỏi bị tiêu diệt hoàn toàn.

Âu Dương Thống cả cười nói:

– Tường gì chứ thế thì tại hạ có thể trả lời tôn giá được. Tôn giá cứ phá trận đi!....

Cổn long Vương lạnh lùng nói:

– Bản tòa đã biết trước rằng nói với ngươi cũng bằng phí lời, quả nhiên đúng thế.

Nói xong giựt cương quay ngựa đi ngay.

Mấy hồi còi hét lên như xé bầu không khí tĩnh mịch chốn rừng hoang. Cường địch bao quanh bốn mặt đột nhiên tuốt khí giới ra chuẩn bị động thủ. Ánh bảo kiếm lấp loáng dưới mặt trời.

Phí Công Lượng nhìn Âu Dương Thống nói:

– Bang chúa tha lỗi cho. Thuộc hạ vẫn tin rằng ra khiêu chiến với Cổn Long Vương không phải là thất sách.

Lão trước nay ít khi chịu ai bó buộc, quen nết một mình phóng khoáng tự do.

Quan niệm phải trái tự mình quyết lấy. Lão không chờ Âu Dương Thống trả lời lớn tiếng quát:

– Cổn Long Vương! Hãy đứng lại!

Cổn Long Vương đã giục ngựa ra đi mấy chục trượng nghe tiếng Phí Công Lượng hô hoán đột nhiên quay ngựa quát hỏi:

– Ai?

Phí Công Lượng cười rộ lớn tiếng hỏi lại:

– Cổn Long Vương! Phải chăng ông ỷ đông người để thủ thắng?

Cổn Long Vương mặt trơ như đá không lộ vẻ gì tức giận, nhưng hỏi lại bằng một giọng phẫn nộ:

– Ngươi có dám cùng bản tòa động thủ không?

Phí Công Lượng đáp:

– Ta muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến, sao lại không dám?

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Giỏi đấy!

Phí Công Lượng nói:

– Chưa chắc ai chết về tay ai đừng có ngang tàng!

Cổn long Vương cả cười nói:

– Phí Công Lượng! Không phải bản tòa coi thường ngươi. Ngươi quyết không địch nổi bản tòa, để bản tòa lựa người ra thay cũng đủ đối phó với ngươi.

Phí Công Lượng quay lại chắp tay nói với Âu Dương Thống:

– Xin Bang chúa hạ lệnh cho thuộc hạ ra đánh.

Âu Dương Thống chau mày nói:

– Keo này thắng bại chưa đủ là bậc anh hùng. Phí huynh nên cẩn thận.

Phí Công Lượng nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Nói xong tiện tay vơ lấy một thanh đơn đao rảo bước ra ngoài mặt trận.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng xin ra áp trận.

Nói xong tay trái cầm đao tay phải cầm kiếm theo sau Phí Công Lượng.

Âu Dương Thống nhìn theo sau lưng hai người, thở dài một tiếng, quay lại nhìn vào chiếc xe ngựa

nói:

– Đường tiên sinh ơi! Đã đến thế nầy đành phải ra tay chiến dấu.

Đường Toàn ngồi trong xe đáp vọng ra:

– Thuộc hạ biết rõ tâm tình Bang chúa. Nhưng trước tình thế này cũng đành vậy chứ biết làm sao?

Âu Dương Chống lại nói:

– Phí đại hiệp mới gia nhập bản bang, chưa kìm hãm được hết cao ngạo, Thiết mộc đại sư là bậc cao tăng của phái Thiếu Lâm. Nếu bản tòa không ra tiếp ứng hai vị này tất không khỏi mang tiếng với võ lâm.

Đường Toàn nói:

– Cảm phiền tiên sinh thống lĩnh đại cuộc cho.

Đoạn cùng Chu Đại Chí lật đật ra khỏi trận bát quái.

Lúc này Phí Công Lượng và Thiết Mộc đại sư đã đứng đối diện với người dưới trướng Cổn Long Vương được phái ra nghinh chiến.

Cổn Long Vương tựa hồ không có ý tham dự vào cuộc tranh đấu này. Lão thõng tay đứng yên, nhìn bọn Bát Anh từ từ chuyển dộng bát quái. Hiển nhiên, lão đã xem rõ thế trận, ngoài sự biến hóa phương vi những thế biến ảo kỳ dị mà trong thời gian ngắn lão chưa nhận ra.

Bỗng nghe tiếng âm thanh lạnh lùng cất tiếng hỏi:

– Cả hai vị cùng ra một lúc, hay là một chọi một!

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Đừng nói ba hoa vô ích. Hay dở rồi đây sẽ biết.

Thanh âm lạnh lẽo vừa rồi lại nói:

– Lão phu hãy xin đấu cùng tôn giá ba trăm hiệp.

Quần hào nhìn ra thì chính là Cố Bát Kỳ.

Hai người thân thể ngang nhau và thân thể thấp lùn gầy nhom cũng giống nhau.

Cố Bát Kỳ nhìn Phí Công Lượng rồi phóng chưởng đánh tới.

Phí Công lượng nhảy tránh ra ngoài bốn năm thước, nói:

– Lấy binh khí ra rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.

Cố Bát Kỳ nói:

– Lão phu tưởng cũng chẳng cần. Nói xong vung quyền đánh tới.

Phí Công Lượng thấy một luồng kinh khí ngấm ngầm phát ra mãnh liệt dị thường, bất giác nghĩ thầm:

Lão này nội lực rất thâm hậu, ta không nên khinh địch.

Phí Công Lượng vừa nghĩ vừa vận nội lực vung tay phải ra đón thế quyền của Cố Bát Kỳ. Cả hai người cùng bị rung chuyển, không tự chủ được phải lùi lại hai bước.

Cố Bát Kỳ không ngờ Phí Công Lượng lại chống được thế quyền của mình và công lực đối phương cũng ghê gớm lắm. Lão nhìn chằm chặp vào Phí Công Lượng hỏi:

– Các hạ có dám chống lại ấy quyền nữa không?

Phí Công Lượng đáp:

– Các hạ cứ phóng quyền nữa đi! Sao lại không dám!

Cố Bát Kỳ vạch xuống đất một vòng tròn nói:

– Chúng ta mỗi người vạch một vòng ranh giới, đồng thời phóng quyền ra. Ai bị hất ra ngoài vòng, kể là thua trận.

Phí Công Lượng cũng dùng mũi đao vạch một vòng tròn rồi cắm mạnh lưỡi dao xuống đất sâu chừng nửa thước. Đoạn thu tay về để trước ngực.

Cố Bát Kỳ quát lên một tràng đánh ra hai quyền liên hoàn. Một luồng quyền phong vù vù không ngớt, lão phóng liên tiếp tám quyền một lúc.

Phí Công Lượng tựa hồ cảm thấy tiềm lực đối phương mỗi lúc một mạnh hơn, trong lòng rất là hồi hộp thầm nghĩ:

“Lão này vốn xuất thân ở một môn phái cực cao, chẳng trách lão tự phụ là phải. Cuộc chiến này mình khó lòng thắng nổi”.

Phí Công Lượng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng Cố Bát Kỳ lại quát hỏi:

– Ngươi còn dám dùng binh khí chiến đấu nữa không?

Phi Công Lượng biến sắc, tụ tập chân khí từ từ giơ tay lên. Bàn tay cùng ngón tay y dưới ánh mặt trời biến thành đỏ tươi.

Bỗng nghe Cổn long Vương quát lên:

– Phải đề phòng Châu Sa Chưởng của hắn!

Cố Bát Kỳ trầm giọng nói:

– Vương gia cứ yên tâm!

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Ngươi có dám chống lại châu sa chưởng của ta không?

Rồi phóng chưởng tay mặt ra thật mạnh.

Cố Bát Kỳ cũng lớn tiếng quát:

– Sao lại không dám?

Đoạn vung tay phải ra chống lại Châu Sa Chưởng của đối phương. Hai luồng chưởng lực chạm nhau, xoáy lại như cơn gió lốc thổi tung vạt áo những người chung quanh.

Phí Công Lượng đột nhiên tiến sát thêm một bước lại đánh ra một chưởng.

Cố Bát Kỳ chau mày, vung chưởng ra đón. Chuyến này chưởng lực hai bên sắp chạm nhau, Cố Bát Kỳ đã cảm thấy có điều khác lạ, là ngoài kình lực mãnh liệt của đối phương còn có một luồng khí nóng xông tới.

Bỗng Phí Công Lượng lại quát to:

– Ngươi dám hứng một chưởng nữa chăng?

Vừa hỏi vừa vung chưởng đánh vào ngực đối phương. Phí Công Lượng chỉ dùng một bên tay mặt để công kích. Tuy y đánh ra ba chiêu liền, song tốc độ biến hóa tương đối chậm hơn. Kể về công lực thì Cố Bát Kỳ dĩ nhiên chống lại một cách dễ dàng. Lão bị Phí Công Lượng nói khích không giữ được bình tĩnh. Lão biết rõ Châu Sa Chưởng của đối phương tà một kỳ công đặc biệt của phái, ngoài ra chưởng lực mỗi lúc một mạnh thêm.

Lão cảm thấy trong luồng chưởng lực có tiềm tàng một sức nóng cháy da, lão toan tính tránh thì

đã không kịp. Hai tay lão chạm vào đối phương.

Bỗng nghe Cố Bát Kỳ rú lên một tiếng, lùi lại ba bước.

Cổn Long Vương lạng người một cái đã xông tới, đưa ngón tay ra điểm vào huyệt khúc trì bên phải Cố Bát Kỳ rồi khẽ bảo:

– Phải vận khí điều dưỡng cho mau.

Chương 62: Ngoài Mặt Trận, Tiếng Còi Chen Tiếng Sáo

Phí Công Lượng nổi lên một trận cười giòn hỏi:

– Cổn Long Vương ngươi có dám tiếp chưởng của ta không?

Cổn Long Vương cười lạt đáp:

– Nếu ngươi muốn chết thì cứ thử đi.

Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng, khẽ vung tay phải ra đón lấy bàn tay đỏ như máu của đối phương.

Hai chưởng sắp chạm nhau đã vang lên. Rồi nghe Phí Công Lượng rú lên một tiếng, lùi lại phía sau, hai vai rung chuyển, người lảo đảo cơ hồ muốn té.

Âu Dương Thống nghiêng người đi đỡ lấy vai Phí Công Lượng, thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc cho Phí Công Lượng uống.

Phí Công Lượng sắc mặt tái mét, trên trán mồ hôi nhỏ giọt, há miệng nuốt viên thuốc trong tay Âu Dương thống.

Cổn Long Vương cười lạt hỏi:

– Âu Dương Thống! Ngươi có muốn cùng ta thắng bại không?

Âu Dương Tống chưa kịp trả lời, Thiết Mộc đại sư đã nói trước:

– Lão tăng xin thỉnh giáo mấy hiệp.

Nói xong tay trái cầm giới đao, tay phải cầm trường kiếm đề ngang trước mặt phóng ra.

Cổn Long Vương đột nhiên nhảy tránh sang bên, tay phải phóng chỉ ra như gió nhằm điểm huyệt vân đài của Thiết Mộc đại sư, tay trái thi triển Cầm Nã Thủ Pháp chụp lấy cổ tay Thiết Mộc.

Thiết Mộc đại sư bị Cổn Long Vương phản kích hai chiêu, phải lùi lại hai bước. Nhà sư thấy đối phương ra đòn phong tỏa mất đường biến hóa. Đao, kiếm của mình không thi triển được, bất giác cả kinh, nghĩ thầm:

Võ công Cổn Long Vương quả là ghê gớm.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Chu Đại Chí nói:

– Ngươi đỡ Phí đại hiệp vào trong trận để người điều dưỡng.

Chu Đại Chí vâng lời ôm Phí Công Lượng chạy vào trong trận bát quái.

Chớp mắt, Cổn Long Vương đã thi triển thế công rất lợi hại, đánh bằng cả chưởng lẫn chi, bức bách Thiết Mộc đại sư phải lùi mãi. Thủ pháp lão hiểm độc kỳ bí dị thường, chiêu nào cũng chiếm thượng phong, khiến cho đao kiếm của Thiết Mộc không tài nào thi triển được.

Âu Dương Thống thấy tình thế mỗi lúc một nguy ngập, Thiết Mộc không còn phản kích được đòn nào. Nếu cứ đánh mãi tất là nguy hiểm. Ông liền ngầm vận động chân khí, chuẩn bị ra tay để thay thế cho Thiết Mộc.

Lúc này những người tùy tùng Cổn Long Vương cũng rút khí giới ra muốn động thủ.

Các đội võ trang bốn phía cũng đã dàn trận để xung kích. Họ chỉ còn chờ lệnh Cổn Long Vương, hoặc Cổn Long Vương thắng rồi là lập tức đánh ùa vào.

Bất thình lình tiếng tiêu réo rắt thổi lên vọng vào chiến trường.

Cổn Long Vương vừa nghe tiếng tiêu tâm thần chấn động. Do đó mà ra chiêu chậm lại, chưởng chỉ phóng ra đã kém phần linh hoạt. Thiết Mộc đại sư thừa cơ phản kích, phóng cả đao kiếm ra đánh liền ba chiêu, đoạt được tiên cơ.

Tiếng tiêu dần dần bay bổng, thanh âm lại càng vang dội.

Âu Dương Thống quay đầu nhìn lại thì người thổi tiêu thính là Thượng Quan Kỳ. Chàng thổi khúc này rất não nuột thê lương, mà bên trong chứa đựng một bầu sát khí, tựa hồ như người căm hờn mà phải nhẫn nhục, toan trỗi dậy để báo thù.

Đao kiếm của Thiết Mộc giao nhau tỏa ra một làn ánh sáng, thế khí dường nghiêng non, dốc biển đánh thẳng vào đối phương. Thủ pháp nhà sư thật là lợi hại, vung đao kiếm ra uy lực mãnh liệt vô song. Cổn Long Vương phải lùi hoài.

Ta nên biết rằng những tay cao thủ tuyệt luân đối chọi nhau, sự tranh giành thế ưu tiên rất là trọng yếu. Một quyền một hường phóng ra đầu tiên có thể ảnh hưởng đến cuộc thắng bại.

Điệu sáo đang lúc bi thương chuyển thành khẳng khái hiên ngang như người vút kiếm vùng dậy. Cũng là một tiếng tiêu song cảm giác mỗi người một khác.

Thiết Mộc đại sư nghe tiếng tiêu mà tinh thần phấn khởi, càng đánh càng mạnh, song song với điệu sáo. Trái lại, Cổn Long Vương nghe tiếng tiêu thì chí phấn đấu lại giảm sút, thế công kém dần.

Âu Dương Thống đã vận động chân khí, đứng chờ, hễ thấy Thiết Mộc đại sư sắp bại là lập tức ra tay cứu viện. Song cuộc biến diễn đã trái với sự tiên liệu của ông. Thiết Mộc đại sư dường như được tiếng tiêu làm cho tiềm lực trỗi dậy, chẳng những ổn định được thế thủ mà còn phản công được nữa là khác, còn Cổn Long Vương lại trái hẳn, lão bị tiếng tiêu réo rắt áp đảo tinh thần dường như có một sức mạnh vô hình đánh vào tâm lý lão, khiến lão bị ảnh hưởng rất sâu xa.

Thốt nhiên Cổn Long Vương kêu to lên một tiếng phóng ra hai chưởng rồi nhảy lùi lại.

Một gã thanh niên áo lam tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tay cầm cây quạt nhảy vọt ra đón lấy Thiết Mộc đại sư.

Cổn Long Vương bỗng giơ cao tay phải lên vẫy, một đại hán võ trang áo đen móc tay vào túi lấy ra một cái còi sắc vàng đưa lên trên miệng thổi.

Tiếng còi lanh lảnh trộn lẫn với tiếng tiêu réo rắt. Hiệu còi vừa nổi, cường địch bốn mặt lập tức huy động binh khí bày thành trận thế toan đánh vào.

Âu Dương Thống khẽ bảo Thiết Mộc:

– Cường địch sắp bắt đầu khởi thế công. Nếu chúng ta phải chống đối hai mặt thì thực lực giảm đi rất nhiều mà còn trở ngại cho cuộc biến hóa trong trận.

Chi bằng hãy lui về giữ bản trận.

Thiết Mộc đại sư đã cùng thanh niên áo lam động thủ. Gã tuy còn nhỏ tuổi, dùng cây quạt làm khí giới nhưng mà chiêu thức rất là lão luyện hiểm độc, nhằm điểm vào các huyệt trọng yếu nhà sư.

Mới tranh đấu được mấy hiệp, mà thế công đang mãnh liệt của Thiết Mộc đại sư đã phải chùn lại và gã đã có cơ sắp phản công.

Thiết Mộc đại sư đang nghĩ thêm:

“Dưới trướng Cổn Long Vương tựa hồ toàn những tay cao thủ tuyệt đỉnh. Gã này còn trẻ tuổi mà võ công đã ghê gớm đến thế?

Không biết gã đứng vào dịa vị gì dưới trướng Cổn Long Vương”.

Bỗng nghe Âu Dương Thống gọi, lập tức phóng ra hai chiêu bắt buộc thanh niên phải lùi lại hai bước rồi mình cũng nhảy lùi lại đứng bên Âu Dương Thống nói:

– Bang chúa nói phải đó. Địch nhiều mình ít, không thể chống cự cả hai mặt được.

Thanh niên áo lam cũng dừng tay không đánh nữa, chỉ dán mắt chăm chú nhìn Thiết Mộc đại sư.

Bỗng Chu Đại Chí chạy ra cất giọng ồm ồm nói:

– Đường gia thỉnh Bang chúa cùng đại sư lui về trong trận để hiệp lực cự địch.

Âu Dương Thống vẫy Thiết Mộc đại sư lật đật lui về trong trận.

Trận bát quái phải dừng lại một chút để mở lối cho Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đi vào, rồi lại bắt đầu chuyển động mau lẹ.

Lúc đó những toán võ trang bao vây xung quanh đã dàn thành bốn mặt trận dành ập vào.

Gã thanh niên sử dụng quạt toan đuổi theo Thiết Mộc đại sư, song bị Cổn Long Vương ra tay ngăn lại.

Thanh niên nói:

– Vương gia thường đề cập đến trên đám giang hồ hiện nay chỉ có Cùng Gia Bang là đủ thực lực ngang hàng với ta. Bây giờ chúng ta đã dồn mấy tay đầu não nắm giữ đại cuộc của họ vây hãm nơi đây, sao Vương gia chưa chịu ban lệnh cho những tay cao thủ vào tuyệt diệt bọn chúng đi?

Cổn Long Vương nói:

– Trước nay Đường Toàn chưa bao giờ hành động cẩu thả. Y đã đến trước đây bố trí, lòng ta không khỏi nghi ngờ. Đột nhiên xông vào trong trận biến hóa bất thình lình, tất mình trở tay không kịp...

Ngừng một lát lâu lại nói:

– Tuy y gọi đây là trận bát quái, nhưng phương vị biến cải, không phải hoàn toàn là trận bát quái.

Đột nhiên lão để mắt tới chiếc xe ngựa của Đường Toàn lại nói tiếp:

– Đường Toàn chẳng những là một gã cơ biến xảo trá, không ai dò được. Y lại chế tạo ra cỗ xe kia, trong đặt nhiều cơ quan tự động trang bị rất nhiều thứ ám khí nhỏ bé, khiến người ta không biết đâu mà đề phòng. Nếu ngươi không tin thì phái người ra thử coi?

Thanh niên đó là Hồng Đào nói:

– Vương gia đã nói, quyết nhiên là không sai rồi.

Cổn Long Vương nói:

– Vì thế mà ta chưa đem toàn lực tấn công, phải tạm thời đình chiến lại để coi biến diễn. Trận "Huyết Hà đại trận" đã thành hình rồi, dù cường địch xâm phạm vào cũng có thể ngăn trở được. Mặt khác ta đã sai người xếp củi khô cùng vật liệu dẫn hỏa để rồi dây cho một mồi lửa thiêu rụi cánh đồng này không còn một gốc cây ngọn cỏ.

Hồng Đào không nói gì nữa, lặng lẽ lui về phía sau Cổn Long Vương. Lúc đó, bốn đội võ trang đã đụng chạm với trận bát quái. Cả bốn mặt đều công kích mãnh liệt.

Bát Anh đột nhiên chuyển động theo phương thức mau lẹ. Trận thế biến hóa phân kích theo phương pháp đánh vào cạnh sườn. Các đội mặt trước bên địch đều có hai người bị thương, mặt trận vẫn giữ được vững vàng.

Nguyên bọn thuộc hạ Cổn Long Vương kết lại thành từng đội rất kỳ dị để phá trận. Một đội hai, ba mươi người võ trang giáo dài đao lớn đánh vào mặt trước, còn hai cạnh sườn thì dùng binh khí chi để hộ vệ. Giáo dài đao lớn kết hợp với nhau thành rừng gươm đao để xông trận.

Đường Toàn đã liệu trước Cổn Long Vương sẽ sai thuộc hạ dàn trận theo cách trên đây. Phương pháp này tuy hại người, song không ảnh hưởng đến sự biến hóa kỳ diệu về thế trận liên hoàn.

Sở dĩ Cổn Long Vương dàn trận lối này vì y dư dụng về nhân lực dù chết bao nhiêu cũng không hại.

Song cách dàn trận chỉ đánh vào chính diện, còn bên Bát Anh thì nhằm đánh vào cạnh sườn, biến diễn kỳ ảo khiến cho thế liên hoàn của Cổn Long Vương mất hết công hiệu. Mấy lần xung kích bị thương luôn mấy chục người!

Bọn Âu Dương Thống, Thiết Mạc đại sư, Chu Đại Chí đều vào cả phía sau Bát Anh tùy cơ ra tay giúp sức.

Tiếng tiêu vòi vọi lên rất cao, vang dội cả cánh đồng hoang.

Cổn Long Vương, con người hung ác, tựa hồ bị tiếng tiêu làm cho tâm thần rối loạn, thốt nhiên lao tới, từ từ đi vào đám cỏ ẩn mình.

Các đại hán kết hợp thành trận liên hoàn dường như cũng bị ảnh hưởng của tiếng tiêu, mặt mũi người nào cũng lộ vẻ bơ phờ, dừng lại không tấn công nữa, để cả tâm trí vào nghe tiếng tiêu.

Đường Toàn ngồi trong xe nói vọng ra:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương, đại khái đều bị thuốc mê chi phối tâm thần. Lúc này họ mất hết

chủ ý là vì chất thuốc thốt nhiên mất hết công hiệu. Nếu bọn họ tỉnh lại thì ta có thể thu nạp và dùng được...

Đường Toàn nói câu này rất cao giọng, tựa như cố ý để cho quần hào trong trận đều nghe thấy.

Âu Dương Thống vội vàng lui lại đến bên xe hỏi:

– Tiên sinh có biện pháp nào khôi phục lại thần trí cho họ không?

Đường Toàn đáp:

– Dù có thuốc để khôi phục thần trí cho họ đi chăng nữa, nhưng không có cách nào đưa cho họ uống được.

Bỗng thấy các đại hán bao vây bốn mặt trận bát quái đều thõng tay hạ thấp khí giới, rồi có một người ngồi phệt xuống đất. Trước mới có một hai người rồi chỉ trong chớp mắt bọn họ theo nhau ngồi xuống hết.

Mặt trận tấn công dừng lại, cánh đồng hoang im lặng như tờ, chỉ còn tiếng tiêu réo rắt như xé bầu không khí tĩnh mịch.

Đột nhiên vọng lên những hồi tù và inh ỏi, lẫn vào tiếng tiêu réo rắt. Tiếng tiêu lúc này nghe rất hòa bình, thì trái lại hiệu tù và lại gay gắt đầy sát khí. Bọn đại hán võ trang bao vây trận bát quái đang ngồi, chợt nghe hiệu tù và nhiều người từ từ đứng lên.

Tình thế đã rõ rệt:

Tiếng tiêu của Thượng Quan Kỳ khiến cho bọn này tiêu tan chí phấn đấu thì tiếng tù và thảm hại lại kích thích chí liều mạng của bọn họ.

Ở giữa hai loại thanh âm mâu thuẫn nhau, tinh thần dư trăm đại hán võ trang vây ngoài trận bát quái thốt nhiên lại bị tiếng tiêu ám ảnh thõng tay hạ thấp binh khí, không còn chí phấn đấu thì đột nhiên hiệu tù và chói tai lại nổi lên kích thích.

Thượng Quan Kỳ bất thình đứng phắt dậy đi đi lại lại thổi tiêu.

Giữa sự xung đột của hai thanh âm, nhiều người từ chỗ nản chí chiến đấu, chuyển sang cương vị kích thích lại tiến vào phá trận.

Bước chân của Thượng Quan Kỳ đang mau lẹ bỗng nhiên biến thành thận trọng. Trên đầu chàng nhơm nhớp mồ hôi.

Hiệu tù và từ xa vọng lại đang thổi hòa hoãn chuyển sang cấp bách, sát phạt.

Mồ hôi trán Thượng Quan Kỳ đã nhỏ giọt.

Bọn đại hán vừa bị tiếng tiêu cảm nhiễm giảm khí chiến đấu, đột nhiên trở lại phấn chấn, múa tích gươm đao xông vào phá trận mãnh liệt.

Thượng Quan Kỳ tựa hồ mệt mỏi, tiếng tiêu thấp dần đi, mồ hôi ướt đẫm cả quần áo, đi lại chậm chạp, cất bước nặng nề, cơ hồ không chống nổi được nữa.

Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư tuy là những tay cao thủ võ lâm, nhưng đối với việc thổi nhạc khí để tranh đấu đành chịu bó tay. Tuy hai vị có lòng tương trợ cho Thượng Quan Kỳ, song không có tài về môn này.

Hai vị còn đang nghĩ ngợi thì thấy Thượng Quan Kỳ loạng choạng mấy bước rồi ngồi phệt xuống đất.

Âu Dương Thống liền rảo bước tiến lại phía sau Thượng Quan Kỳ, giơ tay phải ra chống vào sau lưng cho chàng, ngầm vận nội lực, phát ra một luồng nhiệt khí trút vào huyệt mạch môn Thượng Quan Kỳ và khẽ bảo Thiết mộc đại sư:

– Nhờ cậy lão thiền sư ráng giúp Bát Anh qua khỏi giờ phút nguy hiểm này.

Nguyên bọn đại hán võ trang lại khởi thế công mãnh liệt, có phần ghê gớm hơn trước. Tuy Bát Anh ỷ vào thế trận biến hóa không lường và đã đánh tử thương được vài chục người, nhưng bọn dại hán tựa hồ quên cả thân mình bằng xương bằng thịt, liều lĩnh xông vào nên Bát Anh dần dần đi đến chỗ không chống nổi.

Thiết Mộc đại sư liền tay trái cầm dao, tay phải chống kiếm, rảo bước ra giữ mặt Nam.

Lúc này cường địch công kích mãnh liệt vào một chỗ. Thiết Mộc tùy theo thế trận Bát Anh chuyển động, nhằm những kẽ hở ra tay, đánh bị thương luôn mấy tên, giữ vững lại được mặt trận.

Tiếng tiêu của Thượng Quan Kỳ đang yếu ớt đột nhiên lại lên bỗng chen lấn tiếng tù và.

Âu Dương Thống hơi yên lòng chú ý nghe tiếng tiêu đã làm cho tiếng tù và phải rối loạn và một khi tiếng tù và bị rối loạn thì lập tức sát khí bị giảm sút. Song tiếng tù và lại cố vọt lên cao trấn áp tiếng tiêu đi.

Mỗi lần tiếng tiêu bị chìm xuống lại phải một thời gian khá lâu mới thoát khỏi tiếng tù và đè ép để lọt ra ngoài. Âu Dương Thống chú ý nghe hồi lâu, phát giác ra rằng sự tranh đấu giữa hai thứ tiếng này cũng rất là kịch liệt, chẳng khác gì đánh nhau bằng khí giới và sự hao tổn tâm lực có lẽ còn quan trọng hơn.

Thượng Quan Kỳ tựa hồ không chống nổi nữa, mặc dù chàng đã được Âu Dương Thống vận công trút vào cho.

May thay! Tiếng tù và đang thét lên lanh lảnh đột nhiên không nghe thấy nữa, Thượng Quan Kỳ cũng hạ tiêu xuống thở phào một cái rồi nằm ngã ra.

Nguyên Thượng Quan Kỳ tiềm lực đã bị mất hết, nội lực Âu Dương Thống truyền vào chỉ giúp chàng tạm thời gắng gượng chống đỡ, rồi bị tiếng tù và lấn áp tiếng tiêu làm cho chàng mệt lả người. Đến khi tiếng tù và im bặt, tinh thần chàng mới được giải phóng.

Từ lúc Âu Dương Thống để tâm nghe, lúc tỉnh ra ông cũng cảm thấy tinh thần mình rất đỗi mỏi mệt. Ông liếc mắt nhìn Thượng Quan Kỳ thấy sắc mặt lợt lạt đôi môi xám xịt, hơi thở yếu ớt, dường như người ngủ say.

Âu Dương Thống thở dài, thò tay vào bọc lấy một viên thuốc khẽ nói:

– Thượng quan huynh! Uống viên thuốc Bảo thần đan này đi.

Thượng quan Kỳ từ từ mở cặp mắt thất thần, nở một nụ cười gượng rồi lại nhắm nghiền. Môi chàng mấp máy, muốn nói lại thôi, dường như nói ra vài câu, phải phí tâm lực rất nhiều.

Cường địch càng đánh mạnh hơn, tiếng khí giới chạm nhau choang choảng không ngớt.

Thốt nhiên Chu Đại Chí lớn tiếng nói:

– Cường địch mỗi lúc một đông, chúng ta cố giữ thế này mãi phỏng có khác gì ngồi mà đợi chết?

Âu Dương Thống ngẩng đầu lên nhìn thấy trong đám cỏ rậm cách xa chừng mười trượng, một bọn đại hán võ trang, tay cầm đao lớn thương dài, từng đôi nhảy ra, cả thảy có đến hơn trăm người, bất giác nhíu cặp lông mày. Nhưng ông là chúa tể một bang, nên ngoài mặt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, lạnh lùng hỏi Chu Đại Chí:

– Ngươi còn nhớ lệ luật Cùng Gia Bang thế nào không?

Chu Đại Chí thộn mặt ra đáp:

– Thuộc hạ nhớ rồi.

Âu Dương Thống không nói gì nữa, đưa tay ra đỡ Thượng Quan Kỳ dậy, rỗi bỏ viên thuốc vào miệng chàng.

Thượng Quan Kỳ mở hé mắt, gật đầu, nở một nụ cười để tỏ ý cám ơn.

Bất thình lình một tiếng rú vọng lại, tiếp đến tiếng Chu Đại Chí gầm lên:

– Bọn tiểu tử kia! Hôm nay lão Chu quyết sống mái với bọn ngươi!

Âu Dương Thống quay đầu nhìn ra thì hai gã Bát Anh đã bị thương. Một gã bị thương nhẹ, xé mảnh áo ra buộc vết thương rồi lại tiếp tục chiến đấu. Còn một gã bị thương nặng hơn té lăn xuống đất, nửa người gã máu ra ướt đẫm.

Trận bát quái có đến hai người bị thương, là một ảnh hưởng lớn cho cuộc biến hóa, rồi đi đến chỗ không tiếp chiến được nữa. Những đại hán bên địch đánh mạnh thêm. Trận bát quái tuy biến ảo vô cùng, song không thể chịu đựng nổi với sức mạnh quá đông người. Huống chi trong Bát Anh hùng chỉ còn lại sáu người, gã bị thương nhẹ tuy cũng gắng gượng tham chiến song khí giới sử dụng không được linh hoạt.

Lại một tiếng rú lên, một người nữa trong Bát Anh bị thương ngã ra.

Cả bốn rát cường địch đánh vào dồn dập, ánh đao lóa mắt như nước triều dâng.

Thiết Mộc đại sư cùng Chu Đại Chí tuy đem toàn lực ra chống cự, nhưng cũng chỉ giữ được một mặt không thể ổn định được toàn cục.

Âu Dương Thống thở dài khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Thượng Quan huynh tự mình vận động chân khí điều hòa lại hơi thở.

Nói xong băng mình tiến ra.

Trong xe ngựa, Đường Toàn lên tiếng điều khiển:

– Lập tức biến thành trận Lưỡng nghi tứ tượng và để hở một chỗ!.

Năm gã Bát Anh chưa bị thương cũng mệt quá rồi, vừa nghe tiếng Đường Toàn chỉ huy, lập tức chuyển động các phương vị lập trận. Đường Toàn lại nói:

– Xin Bang chúa cùng đại sư mau ra cướp hai gã bị thương về!

Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư vừa nghe tiếng Đường Toàn, lập tức ra tay. Âu Dương Thống phóng ra hai chưởng, rất mãnh liệt, đánh lui bọn địch trước mặt. Thiết Mộc dại sư vung thanh giới đao quét ngang rồi thét lên một tiếng, ném thanh trường kiếm ra, luồng kiếm đi vù vù như gió cuốn. Hai tiếng rú thê thảm vang lên, hai gã đại hán bị đâm trúng.

Thiết Mộc đại sư liệng kiếm ra rồi, đưa tay ôm lấy một người bị thương chạy về.

Âu Dương Thống ngầm vận nội lực phóng luôn hai chưởng yểm hộ cho bọn Bát Anh biến trận. Nội lực ông đã thâm hậu, chưởng lực cũng không vừa. Luồng chưởng phong nghe vù vù không dứt. Bảy gã đại hán đứng gần đều bị thương về chưởng lực của Âu Dương Thống.

Bọn Bát Anh được Âu Dương Thống, Thiết Mộc cùng Chu Đại Chí đem toàn lực ra yểm hộ, nhuệ khí bên địch bị giảm sút, thừa cơ biến hóa trận bát quái thành trận Lưỡng nghi tứ tượng một cách rất mau lẹ.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa không nên đem toàn lực ra lúc này, mà cần phải duy trì thực lực. Nếu bọn này không phá nổi toàn cuộc trận thứ hai, tất Cổn Long Vương sẽ thống xuất những tay cao thủ ra đánh. Bang chúa là người chủ trương đại cuộc, chưa phải lúc khẩn yếu thì dừng đem toàn lực ra đối phó…

Ngừng một lát Đường toàn lại nói tiếp:

– Bang chúa hãy lùi về nhường cho thuộc hạ đối phó.

Âu dương Thống lẩm bẩm:

“Ngươi đã ngồi trong xe giương ván gỗ che kín, làm sao mà cự địch được?”. Tuy ông nói như vậy nhưng thấy Đường Toàn trước nay ăn nói đúng mực, đã thốt ra lời, hẳn có diệu kế. Ông liền giơ tay ra ôm lấy một gã bị thương lui về.

Trận pháp Lưỡng nghi tứ tượng tuy vận dụng linh hoạt hơn nhưng không kín đáo bằng trận Bát quái. Âu Dương Thống lùi lại lập tức để hở ra một chỗ.

Thiết Mộc đại sư cùng Chu Đại chí có đủ thời giờ cùng cơ hội để vít vào lỗ hổng đó, nhưng vẫn đứng yên không cử động.

Giây phút trì hoãn đó khiến cho bên địch lọt vào được. Hai gã đại hán cầm đại đao xông vào trước. Mé bên phải một gã đại hán cầm đao nhằm đâm Thiết Mộc đại sư đứng cách xa bảy tám thước.

Chu Đại Chí vung côn đánh lại. Choang một tiếng, cây trường mâu (đao dài) bị gạt sang bên.

Mé bên trái lại một mũi đao phóng tới để đè ngọn thiết côn của Chu Đại Chí.

Hai gã đại đao cũng múa tít song đao. Một làn bạch quang phong tỏa được những khí giới đánh vào hai bên.

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn quát lên:

– Chu Đại Chí! Tránh ra mau.

Nguyên Chu Đại Chí phóng côn ra gạt cây trường mao rồi đứng đó chắn trước mặt cỗ xe của Đường Toàn.

Gã vừa nghe lời Đường Toàn, vội đứng tránh ra. Bỗng thấy từ trong xe vụt ra một tia nước mùi thơm, tưới xuống như mưa.

Làn nước phun ra này rộng đến mười thước. Bốn gã đại hán đi đầu xông vào trận đấu trúng phải thứ hương thủy này. Chúng vừa thấy mát mặt, mùi thơm đã thấm vào trong bụng. Đột nhiên cả bốn gã thét lên một tiếng, xoay mình chạy về bản trận.

Sau bốn gã xông trận, lập tức có mấy chục người tràn vào. Bốn gã kia quay trở lại chạy ra vấp phải đám vào sau, mười ngọn đao chìa ra đâm vào bốn gã này khiến cho tình thế rối loạn.

Thiết Mộc đại sư thấy bọn địch tàn sát nhau miệng lâm râm đọc phật hiệu.

Trong xe ngựa lại vang lên một tiếng lách cách một làn tên độc phóng ra vùn vụt. Trong mấy chục gã đại hán có đến một nửa bị trúng thương rú lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Âu Dương Thống thấy trong xe Đường Toàn bắn ám tiễn ra để cự địch, bất giác lầm bầm:

– Mình cùng y ở mười năm trời mà không biết y sắp đặt những cơ quan này từ bao giờ.

Bọn đại hán xông vào trận như nước triều dâng, chớp mắt đã bị thương mất mười lăm, mười sáu gã. Thế công đang mãnh liệt tự nhiên chùn lại. Hiệu còi đồng nổi lên, bọn địch lùi lại phía sau chừng ba mươi trượng.

Trận đánh như vũ bão tạm thời bị tiêu diệt. Cánh đồng hoang tạm thời khôi phục lại bầu không khí trầm lặng.

Âu Dương Thống ngẩng mặt nhìn trời chiều nhẩm:

– Ba giờ đã qua, sao còn chưa thấy bọn Quan Tam Thắng đưa người đến tiếp ứng?

Rồi ông lại nghĩ:

“Bọn thủ hạ Cổn Long Vương vây bọc mấy lần thực lực quá lớn. Dù Quan Tam Thắng có đưa Tứ Thập Bát Kiệt và những tay cao thủ Cùng Gia Bang cũng khó lòng phá được vòng vây để vào khu trung tâm này.

Nghĩ vậy liền rảo bước tới gần chiếc xe Đường Toàn, nói:

– Tiên sinh bố trí bao nhiêu thứ ám khí trong xe, thế mà bản tòa không biết.

Đường Toàn nói:

– Tình thế bên địch nhiều mà ta ít, về thực lực cũng như về nhân số chênh lệch quá nhiều. Những ám khí thuộc hạ cất giấu trong xe cất để phòng thân, song vì tình thế hôm nay nguy cấp mà phải đem ra cự địch.

Âu Dương Thống lại nói:

– Thuộc hạ Cổn Long Vương vây bọc chúng ta trùng trùng điệp điệp dù cho Quan Tam Thắng, có thống lĩnh những tay cao thủ đến tiếp viện bản tòa e rằng khó lòng xông vào được.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa lo là phải. Nếu chỉ trông vào lực lượng Quan Tam Thắng cùng Tứ Thập Bát Kiệt thì quyết nhiên khó lòng phá được vòng vây để xông vào.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy bữa nay cuộc cầm cự của chúng ta không mong gì có người đến tiếp viện hay sao?

Đường Toàn nói:

– Nếu Quan huynh đem Tứ Thập Bát Kiệt xông vào mặt Đông, nhân vật chùa Thiếu Lâm cứ mặt Tây xông tới thì dù thủ hạ Cổn Long Vương có nhiều cũng khó lòng giữ được cả hai mặt.

Âu Dương Thống lẳng lặng không nói gì nữa, nhưng lòng nghĩ thầm:

“Trước nay y liệu việc như thần không một kế hoạch nào bị lỡ. Nhưng lần này e rằng khó lòng dược việc như nguyện. Giả tỉ Cổn Long Vương lại một phen tấn công mãnh liệt, Bát Anh khó lòng giữ cho khỏi bị tử thương. Thiết Mộc đại sư cùng Chu Đại Chí cũng sắp mỏi mệt đến nơi. Nếu những tay viện trợ không đến mà phá được trùng vây xông vào thì chỉ còn cách ngồi mà đợi chết...

Trong bụng ông nghĩ như vậy nhưng chưa nói ra miệng, song Đường Toàn đã biết ý, khẽ thở dài nói:

– Nếu bọn ta triệt thoái nơi đây, Cổn Long Vương thừa cơ chiếm lấy khu vực trung tâm này, thì chỉ trong một giờ là họ bày xong Huyết Hà đại trận.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Một khi Cổn Long Vương đã bày trận xong, bao nhiêu tay cao thủ dưới trướng đều chuyển vận dễ dàng, luân phiên tập kích, đồng thời tung thuốc mê hồn ra cùng là hỏa công ám tiễn, độc châm... Ngoài ra còn bao nhiêu biến diễn ly kỳ.

Khi đó bên mình mất cơ hội phản kích, ngay việc muốn tìm những tay cao thủ liều mạng cũng không được.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Cùng Gia Bang ta mà tiêu diệt thì những tay cao thủ các môn phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đương ở trong Huyết Hà đại trận cũng bị tiêu diệt.

Âu Dương Thống hỏi:

– Trong một cánh đồng hoang vài chục dặm này mà tình thế nghiêm trọng như vậy ư?

Đường Toàn nói:

– Sự trọng đại này không biết đến đâu mà kể. Hai phe chúng ta trong võ lâm bị tiêu diệt hay được trường cửu có quan hệ đến mấy trăm năm trên chốn giang hồ đều do sự thắng bại cuộc chiến trong cánh đồng hoang này mà ra.

Âu Dương Thống rùng mình hỏi:

– Cuộc chiến đã quan trọng như vậy, thì ngoài cách cố chết giữ nơi đây không còn cánh nào nữa ư?

Đường Toàn thở dài nói:

– Thuộc hạ được tin này mình đoán không lầm, Cổn Long Vương bày ra Huyết Hà đại trận tuy với mục đích duy nhất là để đối phó với Cùng Gia Bang ta, nhưng chính Cùng Gia Bang lại không phải ghé đầu chịu báng…

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương mượn trận này để đầu tiên thí nghiệm giết một phần những tay cao thủ võ lâm rồi dùng nó để đối phó với Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống nói:

– Cánh đồng hoang cỏ dại này không phải là nơi tranh đấu, lại không có vật gì đáng tranh giành, thì Cổn Long Vương có bày ra với mục đích để tiêu diệt những tay cao thủ võ lâm, song chưa phắc mấy người đã đến đây.

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương nghĩ cách dẫn dụ một số người đến, vào sâu trong cánh đồng hoang này…

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Những người bị tử thương lúc nãy mà Bang chúa nhìn thấy, đã có bao nhiêu người vào hàng sư trưởng, sư huynh các phái võ bị Cổn Long Vương thí nghiệm trận pháp tiêu diệt, là kết quả kế hoạch của y đó…

Chương 63: Chiếc Xe Cự Địch Rất Công Hiệu

Âu Dương Thống đang cùng Đường Toàn nói chuyện thì tiếng còi đồng lại lanh lảnh vang lên rất gắt gao khắp cõi đồng hoang. Vô số đại hán cả bốn mặt, đánh ập vào. Âu Dương Thống thấy vậy không khỏi chột dạ vì lần này thanh thế bên địch lớn hơn lúc trước nhiều.

Tất cả tám đội có đến hai trăm người phân làm tám đội chia giữ tám phương.

Đao lớn giáo dài, bạch quang lóe mắt.

Âu Dương Thống đột nhiên gầm lên một tiếng dài khác nào tiếng cọp rống vang dội đến tận trời xanh, lấn áp cả tiếng còi đồng.

Phí Công Lượng mở to mắt nhìn khắp bốn phía một lượt cũng không khỏi thộn mặt ra. Công lực lão đã thâm hậu lại được uống một viên Hoài linh đơn của Âu Dương Thống và nghĩ ngợi một lúc, tinh thần phục hồi lại như cũ. Lão buông một tiếng cười gằn lên tiếng:

– Tốt lắm! Bữa nay chúng ta tha hồ mà giết cho sướng tay!

Lão băng mình nhảy ra, chạy như bay đến bên trận pháp của Bát Anh, cúi xuống đất lượm một cây trường mâu và một thanh đơn đao vung cản đường oai phong lẫm liệt.

Âu Dương Thống vội chạy theo hỏi:

– Phí huynh mạnh rồi ư?

Phí Công Lượng nghiêng đầu đáp:

– Được Bang chúa quan tâm cho uống thuốc thương thế thuộc hạ đã hoàn toàn bình phục.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy, tay cầm trường kiếm, chạy ra phía ngoài mặt trận. Chớp mắt chàng đã đến nơi, tay mặt vẫn cầm kiếm, tay trái lượm thêm cây trường mâu.

Âu Dương Thống thấy tình thế đại cuộc không ra đánh không xong, liền cúi xuống đất lượm một thanh đại đao. Những đao lớn giáo dài của các đại hán võ trang bên Cổn Long Vương bị độc tiễn của Đường Toàn bắn chết rất nhiều, còn bỏ tại đó.

Đột nhiên Đường Toàn lại lên tiếng:

– Các vị hãy tránh ra, duy trì thực lực đi chuẩn bị một trận quyết chiến với Cổn Long Vương và bốn gã hầu tước dưới trướng y bây giờ. Các vị động thủ ra tranh đấu với bọn này, hao phí sức lực thật là đáng tiếc!

Âu Dương Thống biết ông đã trù tính kế hoạch đối địch, liền cất tiếng nói tiếp:

– Các vị hãy tạm lui về phía sau xe kia!

Rồi ông tự mình lui về trước.

Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng nhất tề theo sau ông. Chớp mắt cường địch dàn trận từ bốn mặt xông vào như nước chảy.

Bỗng thấy Đường Toàn cất cao giọng ngâm câu:

“Vương hầu thẹn mấy tài thao lược Mười dặm xương phơi, máu đỏ hồng” Rồi nói tiếp:

– Lão thiền sư, xin tha thứ cho tại hạ sắp phạm vào sát giới.

Chưa dứt lời, cường địch xông vào như ong vỡ tổ.

Bỗng trong xe vang lên mấy tiếng đồng la. Đội Bát Anh còn lại năm gã vây bọc xung quanh đột nhiên nằm phục xuống đất.

Lại nghe thấy tiếng lách cách, chiếc xe bắt đầu từ từ chuyển động, một làn khói lờ mờ từ trong xe bắn ra. Tiếp theo là những tiếng huỳnh huỵch không ngớt.

Những đại hán võ trang cả bốn phương tám mặt xông vào đều phải lùi lại hoặc ngã ngửa ra.

Chỉ trong giây phút bọn người xông trận đã bị thương đến quá nửa. Thế công mất hẳn nhuệ khí.

Chiếc xe đang luân chuyển đột nhiên dừng lại, làn khói mờ cũng thôi không bắn ra nữa.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn xung quanh một lượt ước lượng người bị tử thương lên đến bảy tám chục. Ông bất giác thở dài nói:

– Tại hạ dấn thân vào chốn giang hồ mười năm nay, trải qua trăm trận mà chưa có lần nào số người bị tử thương thảm khốc như lần này!

Từ trong xe tiếng Đường Toàn lại vọng ra:

– Cổn Long Vương đã chuẩn bị dùng dược vật để kiềm chế mấy tay cao thủ rồi dốc toàn lực tấn công. Y chờ cho các vị kiệt lực rồi mới phái những tay cao thủ ra hiệp lực tấn công, định chỉ một trận

là tiêu diệt hết bọn tạ..

Ngừng một lát Đường Toàn lại cười nói:

– Nhưng dù sao con người tính toán cũng thua trời. Cổn Long Vương có ngờ đâu Đường mỗ này đã chế ra thứ xe đặc biệt này, sắp đặt những ám khí kịch độc khiến cho những điều y dự tính điều sai hết...

Đột nhiên hồi còi chói tai lại nổi lên, một đội đại hán áo đen khác xông vào.

Âu Dương Thống nhìn ra ước lượng bọn áo đen này chừng trên ba chục người.

Bọn áo đen ngoài binh khí cầm bên tay phải, tay trái mỗi gã đều mang một chiếc lá chắn vuông hai thước.

Phí Công Lượng cười lạt nói:

– Bọn họ chuẩn bị khá hoàn hảo đấy.

Nói xong cúi xuống nhặt hết những trường mâu mà bọn đại hán bị tử thương trước còn bỏ lại, xếp để bên mình.

Thiết Mộc đại sư cũng nói:

– Những binh khí này đều có thể dùng để đánh giặc, bỏ lại đây kể cũng đáng tiếc.

Nói rồi nhà sư cũng cúi xuống thu nhặt lại.

Âu Dương Thống, Thượng Quan Kỳ, Chu Đại Chí đều ra tay. Chỉ trong khoảnh khắc, bao nhiêu khí giới của võ trang bỏ lại đều lượm hết, để chung quanh xe.

Từ lúc bọn Bát Anh bị thương ba người trong trận bát quái, chỉ còn lại Ngũ Anh. Trận bát quái được biến thành trận Lưỡng nghi tứ tượng để cự địch. Phạm vi này thu hẹp lại cho dễ bề cấm cự. Chiếc xe ngựa của Đường Toàn vẫn đặt ở trung tâm điểm. Bao nhiêu khí giới bên địch bỏ lại đều xếp cả chung quanh xe.

Phí Công Lượng nhìn thây chết ngổn ngang bất giác thở dài nói:

– Trên chốn giang hồ người ta thường đồn đại về Đường tiên sinh, tại hạ trước vẫn chưa tin. Bữa nay chính mắt trông thấy thì quá nhiên tài trí tiên sinh còn giỏi hơn lời đồn nhiều. Những xác chết nằm đây, lúc sinh thời ít ra cũng mất mười mấy năm rèn luyện tân khổ mới thành được bản lãnh này. Tuy võ công họ có kẻ hơn người kém, nhưng họ có sức gượng nổi cũng cứng, có đủ tải nhảy ngựa cướp cờ, thì bất luận hạng võ công cao cường đến bậc nảo cũng không thể trong khoảnh khắc mả giết hết

được. Trời ơi! Đường tiên sinh sức trói gà không chặt mà có thể trông vào cơ quan biến hóa một cỗ xe mà giết hàng trăm kẻ địch một cách rất mau lẹ, khiến cho Phí mỗ phải phục sát đất!

Thiết Mộc đại sư nói:

– A di đà phật. Bần tăng mong rằng Cổn Long Vương nẩy chút thiện tâm, đừng xua thuộc hạ đi vào thí mạng nữa...

Âu Dương Thống đột nhiên cầm một cây trường mâu cười nói:

– Đại sư mở lòng từ bi, nhưng rất tiếc Cổn Long Vương bản lĩnh hiếu sát. Cứ tình thế lúc này chi còn cách giết người để chống lại hành động đa sát của y.

Nói xong vung tay phải ra, cây trường mâu từ từ phóng vào bọn áo đen. Gã đi đầu thấy cây trường mâu liệng tới, gã không né tránh giơ lá chắn lên đỡ.

Chiếc lá này không biết làm bằng gì mà kiên cố lạ thường.

Tuy Âu Dương Thống mạnh là thế, mũi mâu lại sắc nhọn đâm không thủng.

Những gã áo đen bị Âu Dương Thống liệng giáo lại rung lên phải lùi lại phía sau.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Âu Dương Thống nói:

– Âu Dương Bang chúa? Bọn áo đen này đâu ở trong đội thị vệ dưới trướng Cổn Long Vương. Nếu bắt sống một hai gã thì có thể điều tra những việc bí mật của y.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đều bị thuốc mê, làm thế nào mà điều tra được?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Người trong đội thị vệ áo đen đều có trách nhiệm bảo vệ Vương phủ, nên cần phải có tinh thần tỉnh táo. Giả tỉ chúng có phải uống thuốc nhưng số lượng cũng không nhiều đâu.

Phí Công Lượng nói:

– Thượng Quan huynh nói phải đó! Ta chỉ cần bắt sống một hai tên về tra hỏi, ít ra cũng biết thêm một hai phần về bên định.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin đi bắt sống một tên mang về.

Nói xong tra kiếm vào bao, tiện tay lượm một cây trường mâu chạy đi.

Phí Công Lượng quay lại nhìn Âu Dương Thống nói:

– Thiếu niên này tuy bản lĩnh cao cường, nhưng mình chàng dốc lực cũng có nhiều điều bất tiện, để thuộc hạ đi giúp chàng một tay.

Âu Dương Thống nói:

– Hai vị nên cẩn thận.

Phí Công Lượng rút một cây Đại phá đao theo sát Thượng Quan Kỳ.

Bọn áo đen cầm lá chắn thấy hai người đang đi tới liền dừng chân lại.

Bỗng nghe một khúc nhạc du dương vọng lại.

Giữa chốn chiến trường đao kiếm như rừng, đằng đằng sát khí, bỗng nhiên nổi lên một khúc nhạc êm đềm bất giác khiến cho tâm thần mọi người thư thái lại một chút.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn thì thấy một cỗ kiệu trắng nhỏ từ từ đi đến. Bốn ả thị tì đeo kiếm hộ vệ trước sau.

Một đội đàn sáo âm nhạc theo sau kiệu. Bọn áo đen cầm lá chắn đột nhiên tránh sang bên để mở một lối đi:

Cỗ kiệu bạch này đi xuyên qua đội thị vệ áo đen thẳng về phía trước.

Thượng Quan Kỳ vung trường mâu lên lớn tiếng quát:

– Dừng lại ngay.

Bốn ả thị tỳ đều rút kiếm ra khỏi vỏ. Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Bây giờ nên làm thế nào?

Bốn ả thị tỳ rút kiếm ra hộ vệ cho chủ ngồi trên kiệu, ngang nhiên tiến lên đến trước mũi giáo Thượng Quan Kỳ. Nếu chàng không phóng ra, tất nhiên phải lùi lại.

Bốn ả thị tỳ này, ả nào cũng mặt mũi xinh tươi. Thanh bảo kiếm cầm trong tay so với thứ kiếm thường thì ngắn hơn nhiều. Cứ trông mấy ả dáng người tha thướt thì chỉ đâm một giáo là chết ngay.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ chưa biết làm thế nào, Phí Công Lượng cười lại một tiếng quát lên:

– Cổn Long Vương rất nhiều quỷ kế, chớ mắc lừa y.

Nói xong phóng trường mâu ra. Ả thị tỳ xinh đẹp giơ kiếm lên gạt mũi mâu ra.

Phí Công Lượng nghĩ thầm:

Con này muốn tự chuốc lấy cái đau khổ hay sao?

Cây trường mâu của ta đã nặng lại cứng, thanh bảo kiếm của mi phòng chống lại được chăng.

Phí Công Lượng còn đang nghĩ ngợi thì thanh bảo kiếm đã chạm vào cây trường mâu. Thật là một sự mà Phí Công Lượng không ngờ tới:

Cây trường mâu của mình vừa chạm vào đoản kiếm của đối phương, lập tức lão thấy một luồng kình lực ghê gớm gạt được mũi mâu của mình qua một bên. Lão không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ vung kiếm lên lớn tiếng quát:

– Hãy dừng lại ngay! Nếu không nghe lời thì đừng trách ta vô lễ.

Nguyên ả thị tỳ bên phải gạt được cây trường mâu của Phí Công Lượng sang bên rồi, ả đột nhiên xông về phía trước bốn năm bước. Thượng Quan Kỳ đã gần địch quá mà mũi trường mâu trong tay mình lại quá dài, khó bề hoạt động.

Cỗ kiệu bạch đột nhiên dừng lại, chỉ còn cánh quần hào mấy bước. Hai người đàn bà khỏe mạnh khiêng kiệu, đặt kiệu xuống xong, lập tức lùi lại phía sau.

Mấy vị cô nương lớn mặt này, tựa hồ như không coi bản lãnh tuyệt luân của Âu Dương Thống vào đâu, cứ ngang nhiên như không có ai, mà cũng không cần phòng bị chi cả. Hai nữ tỳ áo xanh đi trước lại vén rèm kiệu lên.

Một người đàn bà toàn thân áo đen, mặt phủ khăn sa từ từ bước ra. Tay bà ta không cầm binh khí mà quần chùng lượt thượt đắp kín cả gót chân. Trừ hai bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn, toàn thân che kín bằng lụa đen, không trông thấy gì nữa.

Âu Dương Thống chú ý nhìn thấy thiếu phụ có vẻ ung dung tựa hồ không ai dám đụng đến mình. Thượng Quan Kỳ tuổi trẻ nóng nảy thấy thiếu phụ đủng đỉnh tiến lại thì lộ vẻ tức giận, cầm thanh kiếm vung lên đâm một cái, ánh hào quang lướt bên mình thiếu phụ. Chàng hô lên:

– Đứng lại!

Thiếu phụ áo đen dường như bị ánh kiếm của Thượng Quan Kỳ bức bách liền dừng lại, lạnh lùng cất tiếng hỏi:

– Xung quanh đây vô số xác chết phải chăng bọn ngươi hạ sát?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Bọn ta giết thì đã sao?

Thiếu phụ áo đen nói bằng một giọng sắc bén:

– Giết người thì phải thường mạng…

Rồi mụ lại cười khanh khách nói tiếp:

– Cổn Long Vương tuy độc ác nhưng chưa bao giờ một lúc giết hàng bấy nhiêu người!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trên chiến trường tránh sao khỏi nạn chết chóc. Nếu Cổn Long Vương mà có lòng từ thiện thì đã không xua bọn thuộc hạ mà y đã cho uống thuốc mê đến đây để chịu chết…

Thượng Quan Kỳ chưa nói hết thì thiếu phụ đã ngắt lời:.

– Ta nhận thấy trong một lúc các ngươi đã dám giết bấy nhiêu người là quá tàn nhẫn rồi.

Nói xong cất bước tiến lên.

Thượng Quan kỳ lại nói:

– Đứng lại ngay!

Chàng không muốn đánh bị thương một người đàn bà, nhưng mụ cứ xông lại, nếu thanh bảo kiếm trong tay không phóng ra thì chỉ còn cách cầm ngang để chắn lối đi. Chàng tức giận quát mắng om sòm.

Thiếu phụ áo đen giả vờ như không nghe thấy gì, vẫn từ từ tiến bước.

Thượng Quan Kỳ bị mụ ép đến gần mình, đành phải lui lại mấy bước. Chàng lên ruột không nhịn được, thốt nhiên phóng kiếm đâm vào trước ngực mụ.

Thiếu phụ áo đen từ lúc xuống kiệu đến giờ đi đứng vẫn ung dung, khác nào một trang thục nữ yểu điệu.

Thượng Quan Kỳ phóng kiếm ra rồi, trong lòng rất là áy náy. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu chẳng may mà mụ này bị thương về nhát kiếm của ta thì thật là một việc rất đáng hối hận”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên thấy cổ tay mình tê buốt, thì ra mấy ngón tay nhỏ nhắn của thiếu phụ đã nắm được cổ tay phải chàng đang cầm kiếm.

Thượng Quan Kỳ không ngờ thủ pháp thiếu phụ áo đen lại kỳ tuyệt đến thế.

Chàng không khỏi giựt mình ngấm ngầm vận động chân khí chuẩn bị đoạt lại thanh kiếm. Một mặt chàng buông cây trường mâu ở trong tay trái xuống để chuẩn bị đánh lại.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy năm ngón tay thiếu phụ xiết chặt dần vào, khiến cho huyết chạy ngược chiều vào trong nội phủ. Năm đầu ngón tay chàng tê nhức khó bề giữ kiếm được nữa.

Thiếu phụ áo đen cười gằn nói:

– Nếu ngươi không buông thanh trường kiếm ra thì những mạch máu chạy.

vào trái tim sẽ bị trọng thương.

Vừa nói vừa giựt mạnh cướp lấy thanh trường kiếm.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, tay trái ra chiêu Khởi Phụng Đằng Giao đánh mạnh vào trước ngực đối phương.

Thiếu phụ áo đen dường như không tưởng đến tay phải Thượng Quan Kỳ đã bị nắm giữ huyệt đạo mà còn sức mạnh đến thế! Thiếu phụ suýt nữa bị trúng quyền, tấm thân mềm mại vội né sang bên bước xéo đi nửa bước, vừa tránh khỏi đòn quyền của đối phương.

Thượng Quan Kỳ đánh một quyền không trúng, huyết mạch lại bị xiết chặt thêm, toàn thân nội lực mất hết.

Nguyên thiếu phụ áo đen nhận ra thế quyền của đối phương rất mãnh liệt nên mụ xiết chặt thêm mạch huyệt của chàng.

Phí Công Lượng quát lên một tiếng, vung trường mâu lên đâm thẳng vào ngực thiếu phụ áo đen.

Hai ả tiểu tỳ giơ kiếm lên đánh xéo vào cây trường mâu của Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng đã một lần khốn đốn vì bị người vung kiếm lên gạt trường mâu, nên lần này lão không dám sơ hở, ngầm vận nội lực để tăng gia sức đè ép của cây trường mâu. Lão yên trí rằng dù đòn này chưa đánh cho hai ả thị nữ bị thương thì ít ra cũng hất được hai thanh bảo kiếm tung đi.

Dè đâu sự thực lại khác hẳn với ý nghĩ của Phí Công Lượng:

cây trường mâu lại bị hai thanh trường kiếm gạt ra như không. Kiếm của hai thị nữ dường như có

một nội lực rất mạnh và xảo diệu vô cùng.

Cây trường mâu vừa chạm vào kiếm thì dường như nội lực bị mất hết sức đè ép, rồi bị gạt ra một cách rất dễ dàng.

Hai thị nữ gạt được cây trường mâu trong tay Phí Công Lượng ra rồi lập tức tiến sát lại vung đôi kiếm lên chia ra đánh vào trước ngực và vai đối phương.

Hai thị nữ đã sát vào gần mà cây trường mâu của Phí Công Lượng lại quá dài, thi triển rất là bất tiện, lão đành phải lùi lại bốn bước. Hai thị nữ rượt theo như bóng với hình.

Thiết Mộc đại sư niệm Phật hiệu, vung đại đao chém tạt ngang.

Hai thị nữ thấy thế đao chém lại vù vù như gió, không dám giơ kiếm lên gạt, đều lùi lại.

Phí Công Lượng thừa cơ múa tít cây trường mâu phát ra một luồng hào quang đâm vào hai thị nữ. Lão đã biết bản lĩnh hai ả này không phải tầm thường nên dùng toàn lực ra đòn, không dè dặt chút nào nữa.

Cây trường mâu trong tay Phí Công Lượng mỗi lúc một mạnh thêm, ánh mâu lấp loáng hoa mắt.

Hai thị nữ bị lùi ra xa hơn trượng và bị chặn đứng không tiến vào được nữa.

Lúc này, bọn áo đen cầm lá chắn tụ tập mỗi lúc một đông, có đến sáu bảy mươi người.

Bọn Ngũ Anh thừa cơ bên địch hoãn chiến được một lúc, vận khí nghỉ ngơi.

Thời gian ngắn ngủi này đối với Ngũ Anh rất là bổ ích vì từ lúc nhập trận tới giờ, bọn chúng chưa được giây phút nào ngừng tay.

Ngũ Anh sau khi nghỉ ngơi một lúc, giở lương khô ra ăn được một chút, tinh thần lại thấy phấn khởi. Âu Dương Thống lặng lẽ đến bên Thượng Quan Kỳ. Thiếu phụ áo đen kìm chế được Thượng Quan Kỳ rồi cũng không tiến sát thêm nữa. Mụ đưa mắt nhìn bốn phía dường như để tìm kiếm thứ gì.

Âu Dương Thống từ từ giơ chường lên ngấm ngầm vận nội lực và chuẩn bị chụp xuống mấy huyệt đạo trọng yếu trong người thiếu phụ Ông nói:

– Xin phu nhân buông tay!

Thiếu phụ áo đen tựa hồ như không nghe thấy lời Âu Dương Thống, mụ cũng không ngoảnh đầu lại nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Chúng ta đã gần nhau không đầy ba thước. Tôi đã tập trung công lực vào đầu ngón tay, chỉ chụp xuống một cái vào các huyệt đạo thì dù phu nhân có bản lãnh cao cường đến đâu cũng không tránh được.

Thiếu phụ áo đen từ từ quay lại, thong thả giơ tay lên, ngón tay vừa tới trước ngực thì đột nhiên điểm vào Âu Dương Thống.

Luồng chỉ phong này phóng ra mãnh liệt dị thường. Âu Dương Thống không ngờ mụ ra tay hiểm độc như vậy. Trước tình thế cấp bách, ông bất đắc dĩ phải vung chưởng lên phản kích.

Hai bên vừa gặp nhau một chiêu, Âu Dương Thống lại ngầm vận công lực chuẩn bị đánh ra nữa, vì chỉ lực của đối phương vừa phóng ra đủ khiến cho sự chuẩn bị từ trước mất hết công hiệu.

Thiếu phụ áo đen sau khi phóng chỉ ra rồi, đột nhiên lên tiếng:

– Ta cứ tưởng trên đời này chỉ một mình Cổn Long Vương là có tính cách tàn nhẫn, không ngờ trên đời còn vô số kẻ tàn ác chẳng kém gì y như bọn ngươi chẳng hạn.

Nói xong, mụ buông tay phải Thượng Quan Kỳ ra rồi từ từ trở gót bỏ đi.

Bốn ả thị tỳ đang đánh nhau với Phí Công Lượng cùng Thiết Mộc đại sư thấy thiếu phụ áo đen ngừng tay, cũng thu trường kiếm về, rồi nhất tề lùi lại phía sau.

Đột nhiên tiếng Đường Toàn ngồi trong xe nói vọng ra:

– Xin phu nhân hãy đình bộ.

Thiếu phụ áo đen khẽ rùng mình, nhưng cũng theo lời dừng bước.

Đường Toàn cất cao giọng nói:

– Chúng tôi bị vây ở đây không đủ đất đứng, phạm vi chỉ còn được vài trượng. Thế mà Cổn Long Vương nghiêm lệnh cho đại quân tiến vào như nước thủy triều. Chúng tôi chỉ còn có hai đường, một là phải giết người, hai là bó tay chịu trói.

Thiếu phụ áo đen từ từ quay mặt lại nói:

– Ngươi nói đúng đó! Trời ơi! Xung quanh đây thây chết như rạ, nom có đến hai trăm xác chết, mà phần lớn thân thể tím bầm, không phải chết vì gươm dao.

Đường Toàn nói:

– Đó là ngân châm thuốc độc.

Bỗng thấy tiếng một thiếu nữ gọi vang lên:

– Mẫu hậu!

Một nữ lang áo trắng chạy lại rất nhanh.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra thì người đó chính là Liên Tuyết Kiều vừa lúc này chỉ còn thoi thóp thở. Chàng không ngờ lão áo xanh lại có tài vãn hồi được tính mệnh cho nàng. Mới trong chốc lát mà nội thương của nàng đã khỏi hẳn.

Thiếu phụ áo đen chưa quay đầu lại, tựa hồ mới nghe đã biết là tiếng Liên Tuyết Kiều. Thiếu phụ hỏi:

– Ngươi có phải là Tuyết Kiều đó không?

Liên Tuyết Kiều đã chạy đến trước mặt thiếu phụ áo đen nói:

– Xin mẫu hậu vạn an! Chính thần nhi đây!

Rồi nàng lại phục xuống đất.

Thiếu phụ áo đen đưa tay ra từ từ nâng Liên Tuyết Kiều dậy, hỏi:

– Ta nghe nói ngươi đã phản lại nghĩa phụ, việc đó có thực không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nghĩa phụ đã phóng Phụ Cốt Độc Châm vào người thần nhi.

Thiếu phụ áo đen thốt nhiên thở dài đáp:

– Nhìn thây phơi đầy nội, máu chảy thành sông, ta khó lòng nhận cho rõ ai chính là tà trong những cuộc ân oán thị phi chốn võ lâm.

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói:

– A di đà phật? Bản ác khó lòng sang ngang. Lão tăng chủ trương lấy việc giết người để ngăn cản bọn sát nhân tàn nhẫn.

Thiếu phụ áo đen khẽ bảo Liên Tuyết Kiều bằng một giọng rất ôn hòa:

– Hài nhi! Con có theo ta về nhà không?

Liên Tuyết Kiều ngần ngừ một lát rồi đáp:

– Thần nhi không muốn trở về nữa.

Thiếu phụ áo đen buông Liên Tuyết Kiều ra nói:

– Mỗi người cô một chí hướng riêng, ta để tùy ý con, không miễn cưỡng làm gì...

Thiếu phụ buồn rầu thở dài nói tiếp:

– Trông cảnh thây chết ngổn ngang đây, ta không muốn khuyên can nghĩa phụ con nữa. Hỡi ôi! Ta biết y đúng là người tàn ác, hai tay đẫm máu tanh hôi, gây nên vô số điều ác nghiệt. Song bọn người ở đây trong một hơi thở đã giết bấy nhiêu người thì cũng chẳng lương thiện gì.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Các vị đây đều là những bậc đại hiệp, chính nhân quân tử đời nay. Các vị bất đắc dĩ phải giết người đến thế này là khổ tâm lắm!....

Nàng đảo mắt nhìn bọn áo đen tay cầm lá chắn bao vây bốn phía nói:

– Mẫu hậu nhìn mà xem. Mẫu hậu chỉ dời khỏi đây một bước thì bọn người áo đen cầm lá chắn kia từ bốn mặt lập tức đánh ập vào. Vậy bọn người bị vây này nếu không hạ độc thủ thì làm sao tự bảo vệ cho mình được.

Thiếu phụ áo đen trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Ngươi nói thế cũng phải!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đời nay chỉ còn một mình mẫu hậu là có thể can ngăn được nghĩa phụ khỏi làm điều tàn nhẫn. Chỉ có mẫu hậu nói là phụ vương phải nghe lời, triệt hạ chiến trường này đi, để gỡ tính mạng cho bao nhiêu người.

Trong khi đang nói chuyện, bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa rốn rập. Mấy người cưỡi ngựa xông tới.

Người đi đầu mặt trơ như gỗ, chính là Cổn Long Vương. Theo sau y một lão áo đen râu chùng đến rốn, tuổi chừng năm mươi.

Liên Tuyết Kiều vừa thấy Cổn Long Vương, trong lòng đã sợ run khẽ nói với thiếu phụ áo đen:

– Xin mẫu hậu vạn an, thần nhi cáo từ đây!

Nói xong rảo bước lùi về phía sau.

Cổn Long Vương cặp mắt lạnh lùng sâu hoắm nhìn Liên Tuyết Kiều chằm chặp, nhưng mặt không lộ vẻ gì cả. Y lớn tiếng gọi to:

– Đường Toàn! Ngươi thử coi ai đến đây?

Đường Toàn lớn tiếng hỏi:

– Tam sư thúc lâu nay mạnh giỏi đấy à? Tiểu điệt là Đường Toàn ngồi trong thùng xe này xin có lời chào sư thúc.

Lão râu dài lạnh lùng hỏi lại:

– Sao ngươi không ra đây tiếp kiến ta?

Đường Toàn nói:

– Tiểu điệt chắc Tam sư thúc cũng biết rồi, nếu tiểu điệt ra ngoài cái thùng xe này, thì sư huynh đâu có chịu buông tha?

Lão râu dài nghe Đường Toàn nói mấy câu, lửa giận bốc lên nói:

– Thấy bậc tôn trường mà vẫn không xuống xe nghênh tiếp là một đứa dưới mắt không còn có bậc sư trưởng nữa.

Đường Toàn nói:

– Sư thúc nặng lời quá! Tiểu điệt đâu dám thế!

Lão râu đen tức quá gầm lên:

– Mi đã vô lễ, đừng trách ta vô tình.

Nói xong thò tay vào bọc móc ra một viên đạn sắc đỏ nhằm liệng tới xe Đường Toàn.

Âu Dương Thống muốn ra tay ngăn trở, nhưng thấy Đường Toàn gọi lão bằng sư thúc, nên trong lòng do dự. Ông thấy viên đạn sắc đỏ liệng ra kêu veo véo rồi đánh binh một tiếng. Đạn nổ biến thành một khối lửa đỏ ngùn ngụt bốc cháy.

Ngọn lửa này ghê gớm vô cùng tốc độ rất mau, chớp mắt đã cháy lan rộng đến mấy thước vuông.

Âu Dương Thống giật mình nghĩ thầm:

“Thứ ám thí này thật là bá đạo. Nếu liệng trúng ai ngọn lửa cháy lên bùng bùng, người khó lòng thoát chết cháy.

Bây giờ biết tìm cách nào để dập tắt.

Âu Dương Thống còn đang nghĩ ngợi, lão râu dài lại móc trong bọc ra một viên đạn sắc đỏ nữa cầm trong tay.

Ông thấy Đường Toàn ngồi trong xe bằng gỗ mà lửa cháy lên ầm ầm, một bên xe đã bị lửa vây bọc nếu viên đạn này lại ném ra nữa thì nguy mất. Ông liền tiện tay chụp lấy trường mâu ngấm ngầm vận nội lực quát lên một tiếng rồi tiến sát lại, ánh mâu lấp loáng nhắm giữa ngực lão già râu dài phóng tới.

Âu Dương Thống ra tay rất mau, lão râu dài chưa kịp ném đạn ra thì mũi trường mâu đã phóng tới.

Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng, tay phải vung ra một cái nhanh như chớp nắm được mũi trường mâu.

Chiêu này mạo hiểm vô cùng, làm rung động cả võ trường. Âu Dương Thống cũng không khỏi kinh khiếp.

Cổn Long Vương nắm chặt mũi trường mâu quát lên:

– Buông tay ra!

Âu Dương Thống nói:

– Chưa chắc ngươi đã giật được!

Vừa nói vừa vận nội lực giữ chắc cây trường mâu.

Cổn Long Vương đột nhiên đẩy về phía trước một cái phóng chân ra đá.

Cái đẩy cùng cái đá này dùng sức rất mạnh. Âu Dương Thống bị đẩy phải lùi lại phía sau hai bước. Ông chưa đứng vững thì chân Cổn Long Vương lại đá tới.

Trong lúc hoang mang, Âu Dương Thống vung chưởng phóng xéo ra.

Cổn Long Vương vội thu chân phải về, đá chân trái ra. Chiêu này gọi là Uyên ương Liên Hoàn Thoái. Chỉ trong nhớp mắt đã đá luôn năm phát, khiến cho Âu Dương Thống phải lùi lại ba bước.

Giữa lúc ấy, Ngũ Anh đã lấy bình nước đeo bên mình ra tưới vào đống lửa.

Ngờ đâu, nước dội vào làm lửa tắt, hết nước lại cháy bùng lên. Dù chỉ còn tàn lửa nhỏ bằng cái cúc, cũng bùng lên được.

Phí Công Lượng rút thanh bảo đao ra xông lại, ra chiêu Hoành Đoạn Vân Sơn chém rất mau vào sau lưng lão râu dài.

Bỗng nghe một tiếng cười gằn, một gã thiếu niên anh tuấn mặc áo lam đứng sau lão râu dài bước ra, tay trái gã cầm cây quạt đập vào thành đại đao của Phí Công Lượng. Gã giơ tay phải lên, đột nhiên một loạt hào quang từ trong tay áo bay ra nhanh như rồng quẫy uốn khúc, vụt đánh vào Phí Công Lượng.

Phí Công Lượng bị ánh hào quang vút tới vội nhảy lùi lại phía sau để tránh.

Gã thiếu niên áo lam rút tay về ánh hào quang đang bay lượn đột nhiên chui vào trong tay áo.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên gầm lên một tiếng, tay phải giơ cao trường kiếm lên.

Chiêu thức này chưa từng thấy trong các phái võ. Quần hào trong trận ai nấy đều hoang mang không hiểu. Chỉ có mình Cổn Long Vương dường như bị chấn động mạnh, chân đá ra chậm lại.

Âu Dương Thống thừa cơ đoạt lại thượng phong, phóng chưởng ra phản kích rồi phóng cước đá liền khiến cho Cổn Long Vương phải lùi lại hai bước.

Cả hai bên, tay phải đều nắm giữ một đầu trường mâu, chỉ đánh bằng tay trái và hai chân. Thế mà chân đá tay đánh vào đâu cũng khiến cho đối phương đều gặp nguy hiểm vô cùng.

Cổn Long Vương đôi mắt lấp loáng, nhìn chầm chập vào Thượng Quan Kỳ.

Vì y phân tâm nhìn chàng mà lỡ mất thượng phong, để Âu Dương Thống chiếm được ưu thế.

Thiếu niên áo lam sau khi đánh lui được Phí Công Lượng, liền đuổi theo rất gấp.

Gã giơ cây quạt lên đánh xéo vào. Phí Công Lượng vung đại đao đánh quật lại bằng chiêu thức Nghinh Phong Đoạn Thảo nhằm chém vào bả vai gã áo lam.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ từ từ giơ chân trái lên trông tựa hồ như chim ưng giương cánh đang sắp bay lên trên không.

Thiếu niên áo lam đột nhiên gấp quạt lại vội nhảy về sau miệng quát to:

– Phí Công Lượng hãy coi chừng đôi Phi Long Trung Thủ của ta đây!

Gã giơ tay trái lên ánh hào quang từ trong tay áo lại bay vụt ra.

Phí Công Lượng thấy ánh hào quang có lúc bay vòng vèo, có lúc như cây cầu vòng ngang trời. Một khoảng chu vi trong vòng hơn một trượng đều bị ánh hào quang úp chụp xuống. Phí Công Lượng

cả kinh, lẩm bẩm:

“Thôi nguy mất rồi?”...

Thốt nhiên một đạo kiếm quang xông tới chạm vào ánh hào quang kia đánh “Choang” một tiếng làm cho ánh hào quang bắn đi nhanh như điện chớp về phía lão râu dài. Cổn Long Vương quát lên một tiếng phóng chưởng ra không gian nhằm đánh trúng kiếm khí.

Luồng chường phong cực kỳ lợi hại phát ra tiếng vo vo.

Âu Dương Thống thừa lúc Cổn Long Vương sơ hở đánh ra một quyền.

Cổn Long Vương không kịp né tránh đành bỏ cây trường mâu ra, nhảy lộn trở về.

Lão râu dài thấy ánh hào quang phóng tới, lão không né tránh, chắp hai tay để trước ngực đứng yên.

Ánh kiếm quang bay tới bị chưởng lực mãnh liệt của Cổn Long Vương ngăn chặn nên đi chậm lại.

Lão râu dài đột nhiên hô lên một tiếng rồi phóng hai chưởng ra cùng một lúc nhằm đánh vào kiếm khí bay tới.

Luồng bạch quang tan đi lộ thân hình Thượng quan Kỳ ra khác nào diều giấy đứt dây quay lông lốc ở trên không mấy vòng rồi rớt xuống phía sau.

Chương 64: Ôm Hỏa Dược Xông Vào Bên Địch

Liên Tuyết Kiều phóng mình nhảy lên nhanh như chim én lướt sóng, thoáng cái đã ôm Thượng Quan Kỳ vào lòng.

Âu Dương Thống quát một tiếng dùng toàn lực liệng cây trường mâu vào lão râu dài. Lão râu dài phóng cả hai chưởng ra. Vì lão dùng hết sức bình sanh nên né tránh hơi chậm. Cây trường mâu lướt qua bên mình đứt mất tay áo bên trái. Cây trường mâu bay xa ra ngoài ba trượng, dư lực hãy còn mãnh liệt, trúng vào một gã đại hán tay cầm lá chắn khiến gã chỉ kịp rú lên một tiếng.

Nguyên gã này đang chú ý đứng xem hai bên chiến đấu không ngờ cây trường mâu bay xéo tới xuyên qua ngực gã.

Thiết Mộc đại sư lớn tiếng hô Phật hiệu phóng cả hai cây trường mâu vào lão râu dài.

Âu Dương Thống sau khi đã phóng cây trường mâu ra rồi, chụp lấy một thanh đại đao, quát lên xông tới.

Cổn Long Vương khẽ kêu lên một tiếng vung tay ra đón được cây trường mâu. Lão râu dài cũng nắm được một cây.

Hai cây mâu này do Thiết Mộc phóng tới.

Chớp mắt Âu Dương Thống đã xông tới nơi tay cầm đại đao chém ngang bổ dọc uy thế mãnh liệt lạ thường.

Cổn Long Vương đón được cây trường mâu do Âu Dương Thống phóng ra quát hỏi:

– Âu Dương Thống? Ngươi có dám cùng ta lấy một chọi một, quyết một trận tử chiến không?

Âu Dương Thống có một địa vị tôn trọng trên chốn giang hồ, lẽ nào chịu để Cổn Long Vương khiêu khích. Ông cười lại toan trả lời thì một tiếng quát lanh lảnh vọng lại:

– Dừng lại!

Lúc này Ngũ Anh đã cởi áo ra dấp nước trùm lên đống lửa đốt xe cho tắt đi.

Tiếng quát dường như rất gần ở ngay phía sau Cổn Long Vương. Y bất giác ngoảnh đầu lại xem.

Âu Dương Thống thừa cơ tiến sát lại chém luôn một đao.

Bỗng nghe có tiếng nhỏ nhẹ quát lên:

– Dừng tay?

Âu Dương Thống chưa ngoảnh đầu lại tựa hồ đã biết thanh âm đó là ai, liền thu đao lùi lại.

Cổn Long Vương giơ cao tay phải lên khoanh một vòng tròn, rồi vung tay về phía trước. Gã đại hán tay cầm lá chắn lập tức chạy tới.

Tiếng quát ở phía sau Cổn Long Vương có ảnh hưởng rất lớn đến chí phấn đấu của y.

Những đại hán áo đen đi tới đều giơ lá chắn trong tay lên kết thành một hàng rào vững chắc như tường đồng vách sắt.

Lại có tiếng Đường Toàn nói vọng ra:

– Những người tiếp viện cho ta dù chưa đến, các vị chỉ ráng cầm cự trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm nữa là được rồi.

Bỗng nghe một tiếng hú vang lên, chớp mắt một người đã đến sau lưng bọn đại hán cầm lá chắn.

Một gã áo đen tay cầm lá chắn bị người mới đến nắm được giơ lên liệng mạnh ra.

Âu Dương Thống chú ý nhìn ra thì người mới đến đó hai tay vung ra sức khỏe vô cùng. Chính là gã nửa người nửa vượn thường đi theo bên Thượng Quan Kỳ, tên gọi Viên Hiếu.

Hai cánh tay dài gã vươn ra lại nắm lấy một gã đại hán áo đen khác. Đại hán kêu gào lên một tiếng, vì bị Viên Hiếu dùng gã làm binh khí quẳng vào Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương nghĩ thầm:

“Gã này trời cho đôi cánh tay đã có sức mạnh hơn người, những thế quyền chưởng lại rất là quái dị, ta phải trừ gã ngay mới được”.

Cổn Long Vương nghiến răng ra lệnh:

– Bất luận các ngươi dùng thủ đoạn gì hễ hạ được gã ta nhất luật trọng thưởng cho.

Y vừa nói vừa xoay tay đón lấy đại hán áo đen.

Viên Hiếu sức mạnh vô cùng, gã vung tay ra đến đâu là có người bị quyền chưởng của gã đánh cho bị thương đến đó.

Thân pháp Viên Hiếu mau lẹ dị thường trên đời ít có. Những đại hán tuy đã hết sức ngăn trở mà không sao cản lại được. Gã xuyên mình qua ánh đao bóng kiếm một cách rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc mà đến mười mấy đại hán bị Viên Hiếu túm được quăng đi làm cho bị thương nặng.

Pháp lệnh của Cổn Long Vương cực kỳ nghiêm ngặt. Tuy bọn áo đen có người bị thương liên tiếp, vẫn phải dồn lại bao vây đối phương trùng trùng điệp điệp.

Viên Hiếu thấy ánh đao kiếm mỗi lúc một dày đặc thì trong lòng cực kỳ nóng nảy nghĩ thầm:

“Nếu cứ theo cách này xông vào đánh thì biết bao giờ phá được vòng vây?”.

Gã gầm lên một tiếng rất dài nhảy vọt lên cao hai trượng rồi ở trên không lộn người đi mấy vòng vượt qua những gã áo đen cản đường.

Cổn Long Vương chăm chú nhìn Viên Hiếu. Âu Dương Thống và Thiết Mộc đại sư đều là những cao nhân nổi tiếng một thời thì y lại chẳng quan tâm mà chỉ đem lòng sợ sệt Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ. Cổn Long Vương đang căm giận không giết được hai gã, lại thấy Viên Hiếu lộn người qua trên đầu mình một cách tự do, y điên tiết lập tức phóng chưởng rất mạnh ra đánh gã.

Viên Hiếu tuy trông bễ ngoài giống vượn mà tâm tính rất là linh động.

Người gã lơ lửng trên không trông rõ bốn mặt. Gã thấy Cổn Long Vương phóng chưởng đánh lên, cũng vung chưởng đánh xuống. Hai luồng cường lực chạm nhau, người gã lại tung lên cao thêm rồi rớt vào trong trận Cùng Gia Bang.

Mấy mũi tên dài bắn ra veo véo vọt lên trên không nhằm bắn vào Viên Hiếu. Song Viên Hiếu đã mượn thế của Cổn Long Vương đẩy bật lại rất nhanh, tên bắn đến nơi thì gã đã rơi vào trong trận...

Viên Hiếu vừa đặt chân xuống đất, đôi mắt lấp loáng nhìn thấy hai người liền lập tức chạy tới nơi.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ đã được Liên Tuyết Kiều đặt xuống bụi cỏ rậm.

Nàng vận chân khí để truyền vào người cho chàng.

Viên Hiếu vừa đứng yên vội hỏi ngay:

– Đại ca tôi... bị thương nặng lắm không?

Tiếng gã nói đã trọ trẹ, lại trong lúc hốt hoảng càng khó nghe.

Liên Tuyết Kiều hiểu ý gã, liền đáp:

– Không can chi! Chỉ cần nghỉ một lúc là khỏi, vì y chiến đấu với mấy tay cao thủ, bị chưởng lực của đối phương làm cho rung động nội phủ.

Viên Hiếu tuy nói không được rõ ràng nhưng gã nghe người khác nói thì lại hiểu cả. Gã vừa gật đầu vừa đưa tay ra sờ ngực Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều vì nóng ruột cứu chàng nên tuy trước mặt đông người, nàng cũng không e dè giữa hai bên trai gái. Một tay ẵm Thượng Quan Kỳ và một tay nắn huyệt đạo cho chàng. Nàng vừa thấy Viên Hiếu liền giao Thượng Quan Kỳ cho gã trông coi, rồi từ từ đứng lên lùi lại phía sau.

Viên Hiếu ngẩng đầu nhìn Liền Tuyết Kiều nói:

– Liên cô nương! Cô nương hãy chờ một phút.

Liên Tuyết Kiều hơi lộ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng dừng bước lại.

Giữa lúc ấy bao nhiêu người đứng sau lão áo đen râu dài đột nhiên bắt đầu lùi lại phía sau. Bọn này lúc tiến lên như nước triều dâng, thì lúc lùi lại cũng lẹ như gió cuốn. Chớp mắt đã đi hết chẳng còn một ai.

Cánh đồng hoang trở lại tịch mịch. ánh mặt trời chiếu xuống những vùng máu tươi lấp loáng. Bao nhiêu xác chết ngổn ngang lù lù từng đống tựa hồ như những mồ mả rải rác khắp nơi.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Thật là một trận tàn sát khốc liệt!

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn từ trong xe vọng ra hỏi:

– Tại hạ xin hỏi các vị, giả tỷ Cổn Long Vương lại thống lĩnh thuộc hạ công kích nữa, các vị còn có thực lực cầm cự được không?

Âu Dương Thống rùng mình hỏi lại:

– Tiên sinh hỏi vậy là có ý gì?

Đường Toàn đáp:

– Có việc xảy ra ngoài ý nghĩ của tại hạ. Đi sai một nước cờ rất có thể thua cả bàn.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc chi vậy?

Đường Toàn ngập ngừng đáp:

– Thiếu phụ áo đen lúc nãy…

Phí Công Lượng hỏi:

– Sao? Chẳng lẽ võ công mụ lại giỏi hơn cả Cổn Long Vương ư?

Bỗng nghe tiếng lách cách. Những tấm ván giương lên che kín bốn mặt xe, đột nhiên hở ra một lối đi, Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn tay cầm quạt đủng đỉnh bước ra. Nét mặt y lộ vẻ mệt nhọc, dường như tinh thần bị hao tổn rất nhiều.

Âu Dương Thống từ từ bước lại nghênh tiếp, khẽ hỏi:

– Tiên sinh nhận biết thiếu phụ áo đen đó ư?

Đường Toàn nghiêm nghị nói:

– Tuy thuộc hạ chưa rõ mặt mụ, song đoán chắc chính là…

Âu Dương Thống hỏi:

– Ai?

Đường Toàn ngẩng mặt trông trời, lặng lẽ không nói gì, vẻ mặt rất nghiêm trọng, tựa hồ như đang suy nghĩ một việc quan hệ dị thường.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi ngồi dậy, duỗi tay, vươn vai, hỏi Viên Hiếu:

– Viên đệ về bao giờ?

Viên Hiếu toét miệng cười đáp:

– Em về đã lâu rồi…

Gã đứng dậy móc trong bọc ra một viên thuốc nói:

– Liều thuốc này dâng cho Liên cô nương.

Nói xong rảo bước tiến lại đưa viên thuốc cho Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều ngần ngừ một lát rồi cầm lấy nói:

– Ta bị trúng Phụ Cốt Độc Châm đã được vị lão tiền bối kia lấy ra cho rồi, không cần dùng đến

viên thuốc này nữa...

Bỗng nghe một tiếng thở dài thườn thượt từ trong bụi cỏ rậm vọng ra. Lão già áo xanh ẵm cô gái đầu tóc rũ rượi thong thả bước ra.

Quần hào quay đầu nhìn lại thấy lão lộ vẻ lo buồn, hai hàng nước mắt già nua nhỏ giọt xuống má.

Âu Dương Thống vội chắp tay thi lễ nói:

– Thưa huynh đài! Cô nương bị thương có bớt chút nào không?

Lão già áo xanh mắt sáng như điện từ từ đảo nhìn mọi người một lượt, rồi đột nhiên ngẩng mặt nhìn trời, kêu to lên:

– Ta cứu chữa biết bao nhiêu người đời. Chẳng hiểu có ai cứu sống được con ta chăng? Có ai cứu sống được con ta chăng...

Tiếng lão nói như tên bắn ra, vút lên cao đến tận tầng mây.

Đường Toàn run lên, y đang ngẫm nghĩ chợt như người tỉnh giấc mơ, lớn tiếng hỏi:.

– Lão tiến bối có thể cho tại hạ coi thương thế lệnh ái được chăng?

Lão áo xanh thôi không la nữa, từ từ đưa mắt nhìn Đường Toàn lạnh lùng nói:

– Hiện nay trên thế gian này về y thuật hầu như chưa có ai hơn được lão phu.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Thương thế của lệnh ái, lão tiền bối tự biết không thể cứu được, song cứ cho tại hạ coi, may ra giúp được phần nào chăng?

Lão áo xanh trầm ngâm giây lát rồi cũng đặt thiếu nữ xuống đám cỏ. Một cơn gió thoảng thổi lật vạt áo thiếu nữ đưa mùi huyết lên tanh lè.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt, chú ý nhìn mặt thiếu nữ thì thấy hai mắt cô nhắm nghiền tựa hồ như người ngủ say. Tuy sắc mặt lợt lạt mà vẫn không kém vẻ kiều diễm. Cô mặt trái xoan mũi thẳng dọc dừa, đôi mày cong vút, đều là những nét tuyệt mỹ do thợ tạo khéo vẽ vời.

Đường Toàn bỏ cây quạt xuống đưa tay trái ra cầm cổ tay ngọc ngà thiếu nữ, tay phải chẩn mạch cho cô.

Lão già áo xanh cặp mắt loang loáng nhìn chằm chặp Đường Toàn, tựa hồ như giám sát từng cử

động của y. Coi bộ lão chỉ chờ Đường Toàn có một hành động khinh bạc, hoặc một ý nghĩ tà tâm là lập tức ra tay đối phó.

Đường Toàn từ từ nhắm mắt lại, lắc đầu không ngớt. Dường như y mượn những cái lắc đầu để vận dụng trí nghĩ.

Trong thời gian uống cạn tuần trà đột nhiên y mở bừng mắt ra nhìn chằm chặp lão già áo xanh nói:

– Các mạch của lệnh ái đã đến chỗ hư tuyệt. Nếu không có những phương thuốc kỳ diệu thì không thể nào chữa được.

Lão áo xanh nói:

– Thuốc kỳ diệu thì còn có thể kiếm được. Nhưng chỉ sợ thể chất của tiểu nữ suy nhược quá rồi không chịu nổi.

Đường Toàn trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Tại hạ có một điều không tiện nói ra, chẳng hiểu lão tiền bối có cho phép không?

Lão áo xanh nói:

– Ngươi cứ nói ra.

Đường Toàn nói:

– Xem tình hình này thì không những lệnh ái mới bị nội thương mà thôi, ngay trước khi cô bị thương đã mắc phải trọng bệnh rồi.

Lão già áo xanh gật đầu nói:

– Đúng thế! Thể chất tiểu nữ đã ẻo lả lại thích đi xem những nơi danh lam thắng cảnh. Ta không muốn bắt y ở nhà mãi mới đem y đi chu du ngoạn cảnh khắp nơi. Không ngờ y không chịu nổi đường trường nhọc mệt và không hợp thủy thổ nên mắc phải trọng bệnh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn xung quanh, muốn nói lại thôi. Y ngẩng đầu trông trời một lát rồi nói:

– Nếu lão tiền bối có thể tin được tại hạ thì Đường mỗ xin dùng phép Kim Châm Qúa Huyệt khiến cho lệnh ái đang lúc nguy ngập này có thể kéo dài thọ mạng thêm mấy ngày.

Lão áo xanh trầm ngâm không nói gì, song vẻ mặt tỏ ra rất cảm động.

Đường Toàn lại phe phẩy cây quạt nói:

– Theo nhận xét của tại hạ thì lệnh ái còn có thể chống chọi được vài ngày, song cần phải có nội lực thâm hậu truyền vào giúp cho khí huyết lưu thông, giữ cho tâm mạch khỏi ngừng đập. Nếu lão tiền bối không tiếp vận nội lực thì tại hạ e rằng lệnh ái không chống nổi trong bốn giờ nữa.

Lão áo xanh từ từ ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Đường Toàn hỏi:

– Phép Kim Châm Qúa Huyệt của ngươi có thể đảm bảo cho tiểu nữ sống thêm được mấy ngày?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Cái đó khó mà quyết định được. Ít ra là được năm ba ngày không có điều gì đáng ngại. Nếu tiếp tục đối chứng lập phương thì còn có thể chống được mươi ngày không chừng.

Lão áo xanh nghiêm nét mặt lạnh lùng nói:

– Được rồi! Ngươi đã tự tin có thể kéo dài sinh mạng tiểu nữ trong ba ngày thì cứ việc ra tay. Nếu thuật Kim Châm Qúa Huyệt của ngươi làm thiệt mạng tiểu nữ thì ngươi phải đem tính mạng ra mà bồi thường.

Âu Dương Thống nhíu mày nghĩ thầm:

“Xưa nay có ai chữa bệnh mà phải thường mạng bao giờ”.

Ông rất tin vào y thuật của Đường Toàn song thấy bộ mặt lạnh lùng của lão áo xanh dường như đã nói ra miệng thế nào là làm đúng như thế. Giả tỉ mà Đường Toàn lầm lẫn một chút tất rầy rà to.

Âu Dương Thống toan kiếm lời ngăn trở thì Đường Toàn đã gật đầu đáp:

– Vâng! Chúng ta quyết hứa với nhau một lời là đủ. Tại hạ tự tin rằng thuật Kim Châm Qúa Huyệt có thể kéo dài tánh mạng lệnh ái trong ba ngày.

Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cái hộp ngọc. Y mở hộp ra lấy ba mũi kim châm dài chừng hai tấc rưỡi.

Lão già áo xanh lạnh lùng nói:

– Ngươi liệu đó mà làm!

Rồi lão ngẩng đầu nhìn đám mây lơ lửng trên trời.

Đường Toàn biết lão quá thương ái nữ không dám trông đến con chịu đau thì nghĩ thầm:

“Lão này trông vẻ mặt lạnh như tiền, đúng là người vô tình, song đối với con gái thì lão tỏ ra xót

thương vô kể”.

Đường Toàn chú ý nhắm huyệt đạo thiếu nữ cắm phập mũi châm vào. Y giơ tay lên ba lần, cắm xong ba mũi châm vào người thiếu nữ.

Lão áo xanh khẽ ho một tiếng hỏi:

– Thế nào?

Đường Toàn đáp – Tại hạ đã cắm kim châm vào huyệt đạo lệnh ái rồi.

Lão áo xanh cúi đầu xuống nhìn ba mũi kim châm cắm vào người ái nữ mà phát run, vội quay đầu nhìn ra chỗ khác, hỏi:

– Những mũi kim châm này có rút ra không?

Đường Toàn đáp:.

– Chờ cho lệnh ái hơi thở vững vàng hơn rồi rút ra cũng chưa muộn.

Ngừng một lát, Đường Toàn hỏi:

– Lão tiến bối thử coi tại hạ nhận huyệt đạo có đúng không?

Lão áo xanh đưa mắt nhìn vị trí những mũi kim châm rồi vội ngoảnh mặt đi, đáp:

– Huyệt đạo thì đúng rồi, song ta e rằng để mũi kim châm lâu tại đó thì khí huyết sẽ bị ngừng trệ. Vậy nên sớm rút ra hay hơn.

Đường Toàn nói:

– Lão tiền bối đừng quên tại hạ đã có lời giao ước, nếu lệnh ái thiệt mạng về mấy mũi kim châm của tại hạ thì dĩ nhiên tại hạ phải thường mạng.

Lão áo xanh rùng mình không nói gì nữa.

Đường Toàn nhổ một mũi kim châm ra nhưng lại nhằm huyệt đạo khác cắm vào. Chỉ trong khoảnh khắc, y đổi chỗ cắm vào mười hai huyệt đạo.

Lão áo xanh không dám nhìn nữa, nhưng trông cặp lông mày lão nhíu lại thì biết rằng lão quan tâm vô cùng.

Đường Toàn từ từ rút kim châm ra bỏ vào hộp ngọc rồi nói:

– Lão tiền bối! Công việc của tại hạ đã xong rồi.

Lão áo xanh hỏi:

– Được rồi chứ?

Lão từ từ đảo mắt nhìn khắp người thiếu nữ. Nét mặt đau khổ của lão thoáng lộ vẻ tươi cười. Lão đưa tay ra bồng thiếu nữ dậy.

Thuật Kim Châm Qúa Huyệt của Đường Toàn dường như đã lượm kết quả như lời y dự liệu trước. Lão áo xanh vừa ẵm thiếu nữ dậy thì thấy nàng mở bừng mắt ra. Song nhãn quang hãy còn lờ lạc, chưa có tinh thần, vẻ mặt ra chiều mệt nhọc bơ phờ. Đôi mắt mở ra, rồi từ từ nhắm lại.

Lão áo xanh nhìn Đường Toàn khẽ gật đầu tỏ vẻ tạ Ơn đoạn ẵm thiếu nữ rảo bước đi ngay.

Âu Dương Thống chắp tay nói:

– Xin lão tiền bối hãy dừng bước, Âu Dương Thống này có lời thưa lại.

Lão già áo xanh dừng bước quay lại nói:

– Lão phu tuy chưa biết mấy trên chốn giang hồ, song từng nghe đại đanh Âu Dương Bang chủ đã lâu. Không hiểu Bang chủ có điều chi dạy bảo?

Âu Dương Thống vội nói:

– Tại hạ không dám nhận những lời tán dương của lão tiền bối. Bây giờ Cổn Long Vương chưa thua đã rút lui, rõ ràng y có dụng ý gì đây. Lão tiền bối đã đơn thương độc mã lại đeo thêm lệnh ái mình mang trọng bệnh. Giả tỉ mà gặp bọn thuộc hạ Cổn Long Vương ở dọc đường ngăn trở, tuy lão tiền bối chẳng sợ gì, nhưng không nên để lệnh ái mạo hiểm như vậy.

Lão áo xanh nói:

– Lời Âu Dương Bang chủ tuy đúng lý, song tiểu nữ bệnh tình nguy hiểm, cần phải tìm thuốc cứu cấp ngay. Nếu còn ở đây chần chờ e rằng không kịp mất.

Vừa rồi nếu không được Đường tiên sinh thi triển thủ thuật Kim Châm Qúa Huyệt kéo dài thọ mạng cho tiểu nữ mấy ngày, thì dù có thuốc thánh nhưng còn ở xa cũng không cứu kịp.

Câu nói của lão vừa có ý để cám ơn Đường Toàn vừa nhất định muốn đi ngay.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Xin lão tiền bối hãy chờ một chút, để tại hạ thương lượng với Đường tiên sinh xem có biện pháp nào toàn vẹn chăng.

Rồi ông quay lại khẽ hỏi với Đường Toàn:

– Đường tiên sinh ơi! Nước uống cùng lương ăn của bọn ta đã gần hết rồi.

Không biết bọn ta còn phải cầm cự với Cổn Long Vương bao lâu nữa?

Đường Toàn cười hỏi lại:

– Theo ý Bang chủ thì bây giờ nên thế nào?

Âu Dương Thống nói:

– Tứ Thập Bát Kiệt mãi chưa thấy đến, hoặc giả bọn chúng gặp phải biến cố gì rồi. Coi tình hình này, dường như các môn phái lớn cũng không thấy còn ai bị vây hãm tại đây. Theo ý bản tòa, thì không gì bằng ta đưa lão áo xanh ra, đồng thời phá vòng vây chạy về chỉnh đốn nhân mã rồi sẽ cùng Cổn Long Vương quyết một trận sống mái.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Thuộc hạ không dám hấp tấp nghe theo Bang chủ về điểm đó. Lúc này mặt trận yên lặng, chẳng qua là một thời gian trầm tịch trước cơn bão táp. Vào khoảng giờ tý đêm nay, cánh đồng hoang này sẽ có một cuộc biến diễn rất khủng khiếp. Nếu bọn ta rút khỏi khu trung tâm này, thì bọn Cổn Long Vương sẽ bày xong “Huyết hà đại trận” một cách hoàn hảo ngay tức khắc. Bây giờ rút lui thì dễ, sau này dù có đem toàn lực Cùng Gia Bang để hòng cướp lại khu trung tâm này cũng không thể được nữa.

Âu Dương Thống dường như có vẻ không tin, đảo mắt nhìn bốn mặt một lượt rồi nói:

– Chẳng lẽ một cánh đồng hoang không đầy mười dặm này mà quan hệ đến thế kia ư?

Đường Toàn tiến lại gần lão áo xanh, chắp tay vái nói:

– Xin lão tiền bối hãy lưu lại một lúc nữa. Theo sự dự tính của tại hạ thì chỉ trong vòng đêm nay, kế hoạch của Cổn Long Vương sẽ hoàn toàn bị tan vỡ. Đêm nay là một đêm có quan hệ vô cùng đến kiếp vận của các phái võ lâm...

Lão áo xanh trầm ngâm một lát rồi nói:

– Song tính mạng tiểu nữ nguy trong sớm tối, cần đi tìm gấp thuốc thần để cứu mạng cho nó. Dù lão phu có lòng muốn lưu lại đây giúp đỡ các vị, song quả là tình thế không cho phép.

Âu Dương Thống nhíu lông mày nói:

– Huynh đài không nên hiểu lầm ý kiến của bọn tại hạ.

Đường Toàn biết Âu Dương Thống sắp nói ra một câu có thể gây nên xích mích, vội ngắt lời:

– Sở dĩ tệ Bang chủ khuyên lão tiền bối nên nán lại đây là có ý mưu chuyện hoàn hảo cho lệnh ái.

Câu nói của lão áo xanh vừa rồi dường như chạm đến oai danh của Âu Dương Thống, Âu Dương Thống nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Nếu đại giá nhất định ra đi thì Âu Dương Thống này xin phái người hộ tống đại giá một đoạn đường.

Đường Toàn sợ hai bên hục hặc nhau, liền nói một câu vui lòng:

– Lão tiền bối sức mạnh hơn đời lại nhiều tuyệt kỹ, song lệnh ái vết thương chưa lành, tấm thân mảnh khảnh không thể để cô gặp một trận hoang mang nào nữa... Lão tiền bối tính lại lời tại hạ nói vậy nên chăng?

Lão áo xanh đương tức mình về câu nói của Âu Dương Thống giờ nghe lời Đường Toàn, lão đã nguôi dần. Lão trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Phép Kim Châm Qúa Huyệt của tiên sinh có quả kéo dài sinh mạng cho tiểu nữ được ba ngày không?

Đường Toàn đáp:

– Lão tiến bối khoan tâm. Tại hạ tin chắc rằng được ba ngày trở lên...

Lão áo xanh ngẩng mặt trông trời tự tính toán một mình:

– Nếu sáng mai ta khởi hành thì đến lúc mặt trời lặn ngày kia sẽ đến nơi.

Rồi quay lại nói với Đường Toàn:

– Vậy lão phu lưu lại đây một đêm cũng được.

Đường Toàn nói:

– Sở dĩ có biến cố đêm nay trọng đại là vì tại hạ tính lầm, gây nên cục diện phải tranh đấu mãnh liệt.

Y đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi nói:

– Giờ phút này đối với bọn ta quý như vàng. Ta phải dùng nó vận động chân khí, điều dưỡng nghỉ ngơi, để chuẩn bị đối phó với cuộc đại chiến đêm nay.

Quần hào trước nay vẫn một niềm kính phục Đường Toàn. Ai nấy xếp bằng ngồi yên vận khí điều dưỡng.

Vầng thái dương đã ngậm non đoài. ánh vàng rực rỡ khắp bầu trời. Bóng tịch dương đẹp nhất là trước lúc hoàng hôn, song chỉ được một lát là bức màn đêm từ từ buông xuống.. Mấy chòm sao đã xuất hiện trên nền trời đen thẳm.

Đường Toàn ngồi tựa trong xe ngủ gật được một lúc, thấy tinh thần tỉnh táo.

Y mở mắt nhìn quần hào thấy ai nấy đang vận khí điều hòa hơi thở. Y từ từ đứng dậy, ngửa mặt trông sao trên trời.

Thốt nhiên từ chính đông vụt lên một tia sáng đỏ đến lưng chừng trời thì nổ vang một tiếng rồi xuất hiện một điểm sáng tựa sao sa rớt xuống.

Âu Dương Thống khẽ hỏi:

– Dường như sắp có chuyện gì rồi đây, phải không tiên sinh?

Đường Toàn đáp:

– Đã thấy hỏa pháo lưu tinh, tất không phải là vô cớ nhưng theo thuộc hạ phán đoán thì lưu tinh hỏa pháo này không phải do bọn thuộc hạ Cổn Long Vương phóng ra.

Âu Dương Thống từ từ bước lại, cùng Đường Toàn đi sóng vai. Hai người đi được chừng bốn năm thước, Âu Dương Thống khẽ nói:

– Lương khô nước uống của bọn ta hết sạch cả rồi. Qua một đêm không ăn thì còn được, nhưng không có nước uống, e rằng có ảnh hưởng lớn đến sức chiến đấu của quần hào.

Đường Toàn cười nói:

– Không cần. Trong xe tôi đã dự trữ sẵn nước uống, có điều lương ăn thì không còn mấy. Nhưng giờ chưa phải là lúc cấp bách, không nên nói ra vội.

Âu Dương Thống cả mừng nói:

– Kế hoạch của tiên sinh thật là chu đáo.

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại hỏi:

– Thiếu phụ áo đen che mặt đó là ai? Nghe lời tiên sinh nói thì dường như mụ là bậc cao nhân nắm giữ phần lớn đại cục này.

Đường Toàn khẽ thở dài đáp:

– Tuy mụ che kín mặt bằng vải đen, song tại hạ dự đoán thì có đến tám phần là bà tạ..

Dường như Đường Toàn rất băn khoăn về chỗ này, nên chỉ nói tới đó rồi thôi.

Âu Dương Thống lấy làm kỳ hỏi:

– Bà ta là ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ chưa có đủ bằng chứng nên không tiện nói ra, xin Bang chủ lượng thứ cho.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên chạy tới nơi hỏi xen vào:

– Có phải tiên sinh bàn về vị sư mẫu của tôi đó chăng?

Đường Toàn nói:

– Đúng rồi? Cô nương đã trông thấy rõ mặt thiếu phụ đó bao giờ chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Chưa! Song tôi biết chỉ một mình bà có thể ngăn ngừa Cổn Long Vương khỏi làm điều tàn ác được mà thôi. Mọi người trong Vương phủ từ trên đến dưới ai cũng một niềm kính ái bà ta. Bà ta là một người rất nhân từ, mỗi khi gặp Cổn Long Vương toan giết ai là bà ta lại ra tay ngăn trở. Vì thế mà người trong Vương phủ coi bà như một vị Phật sống.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thế thì bà ta quả là người lương thiện.

Đột nhiên một hồi tù và thổi vang lên. Âu Dương Thống đảo mắt nhìn xung quanh nói:

– Hiệu tù và đã thổi vang, chắc Cổn Long Vương đã gặp bọn cường địch nào đây.

Đường Toàn nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì e rằng có nhiều người bị hãm vào trong “Huyết hà đại trận” của Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống khẽ nói:

– Hiện giờ bọn ta nhiều tay rất phức tạp. Lúc cự địch phải điều động cho có kỹ thuật mới được.

Đường Toàn nói:

– Lực lượng của bọn ta khá hùng hậu, tuy Cổn Long Vương không dám coi thường, song tình trạng này khác nào mình đâm vào tâm trạng y một lưỡi dao, tất y phải trừ cho được mới nghe và đem toàn lực ra chiến đấu với bọn ta. Khi đó y bất chấp là thủ đoạn tàn ác nào cũng dám làm, cốt sao tiêu diệt bọn ta là được.

Đang lúc nói chuyện, chợt thấy bóng người chạy lại Người này đi rất nhanh, thoáng cái đã đến phía trước còn cách độ ba trượng.

Đường Toàn hốt hoảng la lên:

– Phải giết gã này ngay đi!

Âu Dương Thống rùng mình hỏi:

– Sao vậy? Gã chỉ có một mình, dù bản lĩnh có cao đến đâu, bọn ta há sợ gã?...

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cúi xuống lượm một cây trường mâu, hết sức phóng ra.

Gã tuy chạy rất nhanh, nhưng cứ thẳng đường mà tiến. Gã trông thấy Liên Tuyết Kiều liệng mâu tới mà không kịp nhảy lên né tránh. Mũi mâu vừa lóe ánh hào quang đã đâm trúng ngực gã. Gã loạng choạng mấy bước rồi té lăn xuống đất.

Thiết Mộc đại sư quay nhìn Liên Tuyết Kiều, lẩm bẩm:

– Thủ hạ Cổn Long Vương toàn những tay độc ác. Cô này nhan sắc kiều diễm là thế mà lòng dạ chẳng khác chi rắn rết...

Thiết Mộc còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nổ bùng một tiếng, ánh lửa lóe lên bao trùm cả một phạm vi vuông một trượng.

Đường Toàn thở dài nói:

– Họ lấy hỏa dược buộc đầy vào người này, thủ đoạn tàn nhẫn đến thế là cùng! Cũng may mình biết trước không thì nguy cả đống.

Thiết Mộc đại sư tưởng mình nghe lầm quay lại hỏi Đường Toàn:

– Có phải tiên sinh biết trong người gã mà Cổn Long Vương phái tới đây chất đầy hỏa dược?

Đường Toàn đáp:

– Đúng đó! Cách đó tuy độc địa, song là một biện pháp dễ nhất. Giả tỉ chúng ta không kịp ngăn trở gã đó từ ngoài kia, để gã chạy tới bên mình thì mấy người chúng ta tất bị thương vì hỏa dược của gã rồi.

Lửa tắt khói tan, trông rõ cảnh vật. Xác gã vừa chạy đến đã bị nổ tan ra từng mảnh.

Thiết Mộc đại sư lắc đầu thở dài nói:

– A di đà Phật. Thực là một hành vi bạo tàn vô nhân đạo.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao tiên sinh lại biết gã mang hỏa dược trong người?

Đường Toàn đáp:

– Cổn Long Vương nghĩ được cách hại người này khoái quá thành ra sơ hở một chút. Giả tỉ y cẩn thận hơn, tìm cách che lấp tia khói đen sau lưng người này, thì tại hạ e rằng bọn ta đây bị thương đến quá nửa.

Đường Toàn lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhưng điều cốt yếu là ta nên cảm tạ cô nương đây. Nếu cô không mắt sáng tai lẹ, phóng mâu trúng ngực gã thì dù có muốn ngăn cản cũng không kịp nữa.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lão tăng quyết không thể ra tay một cách hấp tấp được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Vì thời gian cấp bách quá, tại hạ không thể nói rõ được, chỉ nói thêm hai câu nữa là gã đã chạy đến bên mình chúng ta.

Âu Dương Thống chắp tay nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Đa tạ cô nương đã ra tay kịp thời khiến cho chúng tôi qua khỏi tai nạn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nạn nữ rất cảm tạ Ơn các vị đã bao dung lẽ ra phải liều mình để báo ơn.

Công việc nhỏ nhặt này có chi đáng kể.

Ngừng một lát nàng chăm chú nhìn Đường Toàn nói tiếp:

– Nạn nữ biết rằng trước nay Cổn Long Vương chưa có việc gì là không đạt được mục đích, hai ba lần kỳ cho đến lúc thành công mới nghe. Y đã tài trí hơn người mà vô cùng gan dạ. Có điều đáng ghê gớm là khi y mong thành sự thì bất luận tàn nhẫn hiểm độc đến đâu y cũng dám làm người thường không thể bì kịp.

Nàng ngẩng mặt lên trầm ngâm một lát rồi nói:

– Kế này không thành y nghĩ kế khác mà những kế về sau càng thâm độc hơn.

Âu Dương Thống nói:

– Đa tạ cô nương sẵn lòng chỉ điểm, chúng tôi phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Liên Tuyết Kiều muốn nói gì lại thôi. Nàng từ từ xếp bằng ngồi xuống một bên.

Đường Toàn mở xe ra, khẽ bảo lão áo xanh:

– Lệnh ái mình mang trọng bịnh, không nên mạo hiểm ở ngoài mũi tên hòn đạn. Xin lão tiền bối đặt cô vào trong xe.

Lão áo xanh để ý nhìn trong xe, có đủ chỗ cho một người nằm ngửa. Lão do dự một chút rồi đặt nàng vào trong xe.

Đường Toàn đóng cửa xe lại, ngồi tựa vào thành xe.

Trời mỗi lúc một tối đen, cánh đồng hoang phẳng lặng như tờ.

Thốt nhiên bốn mặt đều có tiếng sột soạt, rồi một mùi tanh lè đưa lại.

Âu Dương Thống bỗng la lên:

– Trời ơi! Rắn!

Tiếng la làm kinh động quần hào. Ai nấy cầm binh khí đứng lên. Mọi người đưa mắt nhìn ra ngoài thì trong các bụi cỏ bốn mặt nhung nhúc không biết bao nhiêu là rắn độc đang bò vào.

Âu Dương Thống tay cầm thanh đại đao vung lên, chém đứt mấy con đã bò gần đến bên mình. Ông vội nói:

– Đối với bọn rắn độc này không thể chần chờ được, phải động thủ cho mau!

Nếu để chúng tới gần thì khó lòng đối phó được.

Quần hào vung binh khí chia mấy mặt để chém rắn, chỉ một mình Liên Tuyết Kiều là đứng yên không nhúc nhích.

Tuy quần hào đông người ai nấy dùng binh khí đâm chém rất mau lẹ. Rắn độc bị chết rất nhiều, nhưng chúng ùn ùn kéo đến, chém giết không xuể và quần hào vẫn bị chúng bao vây bốn mặt.

Chương 65: Mối U Tình Nặng Trĩu Bên Lòng

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh có sợ rắn độc không?

Nàng vừa nói vừa vung đao chém chết hai con rắn độc bò đến bên Đường Toàn.

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương thả nhiều rắn độc ra thế này là cốt để làm nhiễu loạn tai mắt chúng tôi.

Liên Tuyết Kiều cầm đại đao vung lên chém luôn bốn năm con nữa rồi khẽ bảo Đường Toàn:

– Giả tỉ Cổn Long Vương lúc này hạ lệnh cho đoàn cung nỏ mai phục bốn mặt nhất tề bắn ra thì tôi e rằng phần lớn chúng ta đây chỉ để ý chém rắn mà không tránh được tên bắn và tất cả sẽ bị thương.

Đường Toàn hỏi:

– Cô nương có ý gì cao kiến không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cổn Long Vương thi triển cách tấn công bên địch mỗi lần một khác, chứ không giống nhau, khiến cho người ta không biết đâu mà liệu trước.

Đường Toàn nói:

– Cô nương nói thế chẳng hóa ra trong bụng đã có sẵn thành kiến như vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Theo ý tôi thì bây giờ tiên sinh chỉ còn một cách gọi là “Dĩ độc công độc”.

Đường Toàn khẽ hỏi tiếp:

– Dùng hỏa công phải không?

Liên Tuyết Kiều gật đầu đáp:

– Đúng đó! Dùng hỏa công đốt cháy tả tơi cánh đồng hoang mười dặm này thì chẳng những khiến cho “Huyết Hà đại trận” của Cổn Long Vương tan như bọt nước dưới sông mà còn cứu được bao nhiêu tay đồng đạo trong võ lâm.

Đường Toàn nói:

– Phương pháp này rất hay, song chỉ e rằng Cổn Long Vương đã chuẩn bị từ trước.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiên sinh hãy cho mở lửa đốt lên triệt đường đám rắn độc này trước rồi sẽ tính sau. Nếu còn chần chừ thì chỉ trong nửa giờ tất có người bị thương.

Hai người còn đang bàn luận, đột nhiên vang lên tiếng quát rất lớn:

– Thằng cha Cổn Long Vương chó má này đánh người không được, phá trận không xong, lại dùng cách đốn mạt thả rắn độc cho cắn người.

Mọi người nghe tiếng quát ồn ồn biết ngay là Chu Đại Chí.

Liên Tuyết Kiều chau mày vội bảo Đường Toàn:

– Nghe thanh âm gã này dường như là một người chất phác dị thường, e rằng gã bị rắn độc đớp trúng rồi. Tiên sinh phải gọi y lui ngay, để lâu nọc độc loang ra khắp người thì khó chữa lắm đó.

Đường Toàn nói:

– Lời cô nương quả là không sai…

Đoạn cất tiếng hỏi Chu Đại Chí:

– Có phải người bị rắn độc cắn bị thương rồi không?

Chu Đại Chí vẫn kính phục Đường Toàn, không dám nói dối lớn tiếng đáp:

– Không sao đâu! Thuộc hạ da dày thịt cứng tuy bị rắn độc đớp một miếng cũng không có gì đáng ngại.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

“Gã này quả nhiên ngây ngô. Đến rắn độc cắn cũng coi là thường”… rồi khẽ bảo Đường Toàn:

– Gọi y lại đây để xem thương thế ra sao?

Đường Toàn hỏi lại:

– Cô nương có thuốc trị rắn độc không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hãy gọi gã lại đây xem sao đã, rồi hãy tính.

Đường Toàn gọi to:

– Chu Đại Chí! Lại đây mau!

Chu Đại Chí vâng dạ chạy đến ngay, hỏi:

– Tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn hỏi:

– Người bị thương chỗ nào?

Chu Đại Chí đáp:

– Ở đùi non. Thuộc hạ đâm lên đuôi rắn bị nó đớp một miếng.

Đường Toàn nói:

– Ngươi cho ta coi vết thương!

Bỗng nghe véo một tiếng. Một mũi tên vù vù bay tới. Liên Tuyết Kiều nhanh mắt tay lẹ vung đại đao lên gạt mũi trường tiễn rớt xuống đất.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày nói:

– Dưới có rắn độc bao vây, nếu trên lại có tên nỏ bắn đến tới tấp thì quả nhiên không còn cách nào tránh dược.

Chưa dứt lời bốn mặt tên bắn veo véo như mưa, phá tan bầu không khí tịch mịch ban đêm.

Liên Tuyết Kiều múa tít thanh đại đao, ánh đao lấp loáng hộ vệ cho Đường Toàn.

Âu Dương Thống nhảy tới, hốt hoảng nói:

– Tiên sinh lên xe ngay để tránh tên. Cổn Long Vương khởi thế công phen này chắc còn mãnh liệt hơn hai lần trước.

Đường Toàn trầm ngâm một giây rồi nói:

– Y đã thâm độc đến thế thì tại hạ cũng không thể lưu tình được nữa.

Âu Dương Thống ngơ ngác hỏi:

– Tiên sinh nói vậy là nghĩa làm sao?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ tính cho mớ lửa đất cháy la liệt cánh đống hoang mười dặm này cho không còn một tấc. Bang chủ mau mau hạ lệnh, một mặt đuổi rắn phòng tên, một mặt trừ bỏ hết những dám cỏ rậm trong vòng ba trượng.

Âu Dương Thống lắc đầu thở dài đáp:

– Dù mình có phóng hỏa chăng nữa, cũng không có cách nào đốt cháy cả cánh đồng được, vì bọn Cổn Long Vương rất đông khi nào họ chịu ngồi nhìn mà không dập tắt?

Đường Toàn nói:

– Chẳng giấu gì Bang chủ, lúc thuộc hạ tiến vào cánh đồng nãy, đã bố trí sẵn nhiều dây thuốc dẫn hỏa. Chỉ cần đốt đầu dây lên là lập tức có mấy trăm chỗ đồng thời phát hỏa. Cánh đồng hoang này rất nhiều cỏ khô. Chúng ta đã lâm vào tình thế không đốt lửa không xong rồi.

Thốt nhiên y thò tay vào bọc, lấy ra một viên đá lửa, lại móc xuống gầm xe kéo ra ba đầu dây thuốc, bật lửa đốt lên, lập tức lửa cháy truyền đi sáng rực. Chuột bọ thấy lửa cháy chạy tứ tung. Lửa cháy truyền ra ngoài mười thước, ba dây lửa lại phân ra làm mấy chục tia cháy len vào những bụi cỏ rậm.

Âu Dương Thống giật mình nói:

– Tiên sinh đã bố trí đến như vậy kia ư?

Đường Toàn đáp:

– Xin Bang chủ hạ lệnh mau mau phải nhổ hết cỏ xung quanh ta đừng để đến nỗi phóng hỏa tự đốt mình.

Âu Dương Thống nói:

– Trừ cỏ thì dễ nhưng đuổi rắn thì khó. Lửa cháy lên tất rắn xông cả vào đây thì làm thế nào?

Đường Toàn nói:

– Bang chủ...!

Véo một tiếng, một mũi tên bắn thủng tấm khăn xanh bịt đầu Đường Toàn.

Liên Tuyết Kiều vội vung đao lên múa tít để hộ vệ cho Đường Toàn.

Lúc này quần hào Cùng Gia Bang, dưới phòng rắn độc trên gạt mưa tên.

Những tay bản lãnh cao cường như Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư còn phải luôn luôn đối phó không rảnh tay chút nào. May mà Đường Toàn đã dự bị dây lửa, bao thuốc để ứng dụng lúc này. Tiếng nổ lẹt đẹt liên hồi, hơn mười chỗ cỏ rậm đồng thời cháy bùng.

Cánh đồng cỏ này lâu năm không có người đốn phát, cỏ khô chất thành từng đống. Mười chỗ phát hỏa một lúc, rồi cháy tan ra mau lẹ dị thường. Chỉ trong chớp mắt đã thành bể lửa.

Những tay cung nỏ nấp trong bụi rậm đều bị thế lửa bức bách phải chạy cho mau. Tên bắn vào mỗi lúc một thưa thớt. Đàn rắn độc bốn mặt bị lửa cháy, xông cả vào chỗ quần hào đặt chân. Ánh lửa chiếu sáng tựa thể ban ngày, đem lại cho quần hào một phương tiện chém rắn rất dễ. Song rắn độc nhiều quá xông vào như nước triều dâng, đâm chém không xiết.

Đang lúc quần hào bị nguy khốn về rắn độc, Đường Toàn đột nhiên chạy tới tay cầm một cái bao trắng nói:

– Các vị mau lấy thuốc hùng hoàng này để đuổi rắn!

Quần hào theo lời, mỗi người bốc từng nắm thuốc hùng hoàng liệng vào đàn rắn. Quả nhiên chúng thấy hùng hoàng sợ quá, tới tấp lùi lại phía sau, chịu để lửa cháy, không dám xông vào nữa.

Thế lửa mỗi lúc một mãnh liệt, sức nóng xông cả tới chỗ quần hào. Tuy nhiên quần hào đã nhổ cỏ trong một phạm vi ngoài ba trượng nên không lo lửa cháy tới nơi.

Thế lửa to quá, ai trông thấy cũng phải táng đởm kinh hồn.

Liên Tuyết Kiều ngấm ngầm lo sợ, nghĩ thầm “Lúc này mọi người đang ở giữa cái lồng lửa khổng lồ, nếu đột nhiên trận gió to nổi lên thì bất luận từ phương nào lại cũng rất nguy hiểm”.

Mọi người bị thế lửa trấn áp, đứng thộn mặt ra mà nhìn. Cũng may là lá khô cỏ rậm tuy rất dễ cháy nhưng cũng mau tàn. Chẳng bao lâu những chỗ bắt đầu phát hỏa, cỏ rậm, lá khô cháy hết chỉ còn trơ lại đống than. Lửa cháy loang mãi ra xa trong khoảng hai ba mươi trượng chung quanh quần hào, hơi nóng đã giảm dần.

Âu Dương Thống chấp tay sau lưng nhìn bốn mặt lửa cháy ngất trời bất giác thở dài nói:

– Thực là một bể lửa kinh hồn động phách.

Đường Toàn từ từ đi tới gần Âu Dương Thống, nói:

– Bang chúa! Cổn Long Vương tốn bao nhiêu tâm huyết, bị một trận bể lửa này là bao nhiêu công trình trôi theo dòng nước. Tuy nay đã phá được "Huyết Hà đại trận" của y cùng cứu thoát bao nhiêu anh em đồng đạo võ lâm song đã gây ra một mối thù không đội trời chung giữa y và Cùng Gia Bang ta.

Thiết Mộc đại sư nói:

– A di đà Phật! Tội nghiệp cho những loài điểu thú rắn rết trong cánh đồng này đều hóa kiếp thành than.

Lúc ấy, Liên Tuyết Kiều đã châm chích vết thương rắn cắn cho Chu Đại Chí và cho gã uống một viên thuốc tiêu độc Con người thô hào như Chu Đại Chí tuy sức mạnh đứng đầu ba quân mà đối với bộ mặt đẹp như hoa của Liên Tuyết Kiều đâm ra chân tay luống cuống. Nàng bảo làm gì gã cũng nghe làm vậy, bảo uống thuốc cũng riu ríu nghe lời, há miệng ra nuốt luôn. Liên Tuyết Kiều bảo gã buộc vết thương lại, gã lập tức duỗi chân ra.

Lão áo xanh đột nhiên đứng dậy chạy đến trước xe, cất tiếng nói to:

– Xin mở cửa xe ra.

Đường Toàn vội chạy lại mở.

Lão áo xanh thò tay vào trong xe ẵm lấy ái nữ nói:

– Từ thuở nhỏ lão phu bình sinh chưa chịu ơn ai bằng dây tơ sợi tóc, nhưng phen này được nhờ liệt vị giúp đỡ lão phu xin ghi lòng tạc dạ. Sau này tất có lúc báo đền, bây giờ thì xin tạm biệt.

Lão nói đơn sơ vài câu rồi không chờ Âu Dương Thống trả lời đã chạy nhanh như biến.

Âu Dương Thống toan cất tiếng gọi thì Đường Toàn nói ngay:

– Xin để cho lão đi. Đối với những nhân vật hào sảng phi phàm này càng nói nhiều câu khách sáo càng tỏ ra tầm thường.

Âu Dương Thống nói:

– Ta thường nghe tiếng đồn Nam Ông Khương Sĩ ẩn có lẽ là lão này.

Phí Công Lượng nói:

– Thuộc hạ cũng nghĩ vậy.

Đường Toàn nói:

– Phải lão hay không, điều đó chẳng có gì quan hệ. Chúng ta chuẩn bị lên đường thôi!

Âu Dương Thống kiểm điểm lại thì thấy trong Bát Anh có hai người bị trọng thương và ba người bị thương nhẹ. Chu Đại Chí bị rắn độc đớp một miếng, Bách Công Bảo không thấy hành tung đâu nữa, có lẽ gã thừa cơ lúc kịch chiến bỏ trốn đi rồi. Mấy người bị trọng thương tuy cứu chữa được song cũng bị hại trong lúc hỗn chiến, không bị rắn độc đớp thì cũng bị trúng tên mà chết. Năm người bị thương trong bọn Bát Anh, nếu không có người hết sức săn sóc cũng khó lòng thoát chết.

Âu Dương Thống nhìn đống xác chết, buồn rầu thở dài nói:

– Tại chúng ta bảo hộ không được chu đáo, nên không cứu được một người nào.

Đường Toàn nói:

– Bang chủ bất tất phải tự trách mình. Bọn ta tiếp thu lúc bọn chỉ còn hơi thở thoi thóp. Dù có linh dược cho uống, cùng người chuyên việc trông nom vị tất đã cứu nổi, huống chi gặp Cổn Long Vương huy động thế công cực kỳ mãnh liệt.

Phí Công Lượng nói:

– Ngựa sợ chạy hết rồi, bây giờ lấy gì cho tiên sinh đi?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ đi bộ cùng các vị cũng được chứ sao?

Âu Dương Thống kinh ngạc hỏi:

– Cỗ xe của tiên sinh là một cái kho vô tận, nào khí giới nào ám khí không thiếu thứ gì. Du Mộc Ngưu lưu ma của Gia Cát Võ Hầu ngày xưa cũng chỉ đến thế mà thôi, bỏ đi chẳng đáng tiếc lắm ư?

Đường Toàn cười đáp:

– Diệu dụng của chiếc xe này đã bị Cổn Long Vương phát giác mất rồi, không thể dùng nó được nữa.

Nói xong mở cửa xe thò tay vào lấy đi vài cái rồi nói:

– Chúng ta đi thôi.

Người áo đen dong xe vẫn nằm dưới gầm xe. Quần hào cùng cường địch chiến đấu kịch liệt là thế mà tựa hồ gã vẫn không hay biết gì hết. Mãi đến lúc Đường Toàn làm cho bánh xe chuyển động, gã mới ló đầu ra và vẫn e dè như bị người ta trông rõ mặt.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn quần hào nói:

– Chúng ta đi thôi!

Nói xong rảo bước đi trước. Quần hào lũ lượt theo sau.

Lúc này thế lửa cháy bốn mặt lại càng to dù ai có muốn dập tắt cũng không được nữa. Tất cả những gì trong cánh đồng hoang này phải cháy thành than hết.

Quần hào từ từ theo thế lửa cháy dần ra xa, đi chừng hai giờ mới ra khỏi cánh đồng cỏ.

Đường Toàn trỏ một tòa núi đất nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì Quan huynh đã dẫn người đến và hiện đang chờ chúng ta ở trên núi này.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy chúng ta lên đó coi.

Quần hào trèo lên đỉnh núi quả nhiên thấy võ tướng Cùng Gia Bang Quan Tam Thắng đã dẫn Tứ Thập Bát Kiệt đến chờ đợi trên núi.

Quan Tam Thắng khoanh tay nói:

– Thuộc hạ đến cứu viện chậm trễ vì gặp biển lửa ngăn trở không tới nơi được, xin Bang chủ thứ tội.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Ngươi đến được đây là hay lắm rồi?

Rồi dường như đột nhiên nhớ ra điều gì quan trọng, ông hỏi tiếp:

– Các ngươi có gặp bọn thuộc hạ Cổn Long Vương không?

Quan Tam Thắng đáp:

– Dọc đường có gặp mấy tên tuần tiễu của Cổn Long Vương đặt ám hiệu, song đều bị thuộc hạ cùng Tứ Thập Bát Kiệt giết chết không để sót một tên.

Âu Dương Thống nói:

– Trên đỉnh núi này cảnh vật rất đẹp. Bọn ta trải qua một trận ác chiến lâu dài mệt nhọc, chi bằng hãy ở trên núi này nghỉ ngơi một lúc, chư vị tính sao?

Đường Toàn phải đi từ cánh đồng hoang ra tới đây, rất là nhọc mệt, song y bản tính quật cường, vẫn không chịu tỏ vẻ khiếp nhược. Y thấy Âu Dương Thống nêu ra vấn đề ở lại trên núi nghỉ ngơi, liền tán thành ngay.

Quan Tam Thắng nhìn kỹ lại thấy bọn Âu Dương Thống đều có vẻ mỏi mệt thì trong bụng nghĩ thầm:

“Bang chủ nội công rất thầm hậu lại được nghỉ ngơi khá lâu mà vẫn chưa hoàn hồn, chắc là trận đánh vừa rồi nguy hiểm vô cùng”. Y liền tủm tỉm cười nói:

– Thuộc hạ đã mang theo lương khô nước uống, xin lấy ra để Bang chủ xơi một chút chăng?

Âu Dương Thống biết quần hào thảy đều đang bụng đói miệng khát liền gật đầu nói:

– Quan huynh bảo chúng đem ra đây.

Quan Tam Thắng ghé tai thì thầm mấy câu. Đại hán luôn luôn gật đầu vâng mệnh đi ngay.

Một lúc sau cơm nước được bày ra trước mặt quần hào.

Âu Dương Thống cùng quần hào sau một trận ác chiến lâu dài, đói quá cùng ngồi vào ăn uống rất ngon lành, ăn uống xong nghỉ ngơi một lúc, ai nấy đều cảm thấy tinh thần hồi phục.

Quan Tam Thắng đã sai người đi kiếm một con ngựa đủ yên cương cho Đường Toàn cưỡi.

Âu Dương Thống thấy quần hào đã hết mệt nhọc liền đứng dậy cười nói:

– Cùng Gia Bang chúng tôi có một phân khu cách đây không đầy ba mươi dặm. Mời các vị qua đó ăn uống nghỉ ngơi vài ngày, bồi bổ tinh thần rồi sẽ cùng bàn mưu đối phó với Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình đứng dậy nói:

– Nạn nữ nhờ ơn Bang chúa bao dung mới thoát chết, trong lòng rất là cảm kích, lẽ ra phải đi theo đem chút sức mọn giúp đỡ Bang chúa. Song Cổn Long Vương lại là nghĩa phụ nạn nữ. Nạn nữ từng tham dự vào những kế hoạch lớn lao bí mật trong Vương phủ nên biết rất nhiều. Một khi đã đi theo, tất

là phải tiết lộ công việc bí mật của nghĩa phụ. Cổn Long Vương tuy là người thâm độc tàn nhẫn chẳng ai không oán ghét, song nạn nữ đối với y có tình cha con, không tiện tiết lộ kế hoạch của y. Bang chủ đã có lòng bao dung, nạn nữ còn được sống ngày nào tất sau này có dịp đền đáp. Bây giờ nạn nữ xin cáo biệt Bang chúa.

Nói xong nghiêng mình thi lễ, trở gót ra đi.

Âu Dương Thống đáp lễ nói:

– Cô nương là người ân oán phân minh, Âu Dương Thống này rất là bội phục. Song lúc này tưởng cô nương không nên đi đâu một mình. Cổn Long Vương cùng mấy trăm thuộc hạ hiện còn lẩn quẩn gần đây, nếu cô nương gặp bọn họ không khỏi rầy rà. Theo ý tại hạ muốn mời cô nương lưu lại đây mấy bữa rồi sẽ ra đi cũng chưa muộn. Lúc đó tại hạ quyết không lưu lại nữa. Còn việc cô nương không tham dự vào kế hoạch đối phó với Cổn Long Vương, tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Liên Tuyết Kiều dừng chân, chờ cho Âu Dương Thống nói xong mới nghiêm nghị đáp:

– Thịnh tình của Bang chúa, nạn nữ xin ghi dạ nhưng không dám để Bang chủ phải nhọc lòng vì nạn nữ.

Âu Dương Thống toan kiếm lời lưu nàng lại, nhưng Đường Toàn nói ngay:

– Cô nương đã muốn ra đi, tệ Bang chúa không tiện cưỡng lưu, xin chúc cô nương lên đường được mọi sự may mắn.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Đường tiên sinh thần cơ diệu toán, hiện trên thế gian này không ai bì kịp.

Công việc định quốc an bang đối với tiên sinh chẳng có khó gì, mong rằng tiên sinh sẽ đem tài ra chấn chỉnh lại đường lối giang hồ.

Đường Toàn cười nói:

– Cô nương quá khen! Đường Toàn này tự biết không thể qua lệnh trời. Việc lớn trong võ lâm sau này trông cậy ở cô nương nhiều lắm.

Liên Tuyết Kiều mới nghe nói hơi ngẩn ngơ một chút, rồi nàng tủm tỉm cười đáp:

– Tiên sinh nói giỡn rồi. Chút phận nữ nhi có đâu kham nổi việc lớn.

Đường Toàn nói:

– Nghe lời cô nương, Đường mỗ đã trông rõ hùng tâm tráng chí rồi.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình chào:

– Xin tiên sinh bảo trọng.

Rồi trở gót quay đi.

Đường Toàn nói:

– Đường mỗ mong rằng cô nương vững tâm bền chí, đừng vì thất bại nhất thời mà nản lòng.

Bỗng thấy Viên Hiếu đứng dậy đi theo Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ cũng rảo bước đi theo.

Viên Hiếu đi được mấy bước rồi dường như sực nhớ tới Thượng Quan Kỳ.

Gã dừng chân toan quay trở lại thì Thượng Quan Kỳ đã theo đến nơi. Chàng khẽ hỏi:

– Viên đệ định đi đâu?

Viên Hiếu thở dài đáp:

– Tiểu đệ đang định có lời thưa đại ca, xin cho đệ đi bảo hộ Liên cô nương…

Gã nói vụng về, diễn giải tư tưởng một cách rất khó khăn. Song trông vẻ mặt biết rằng gã đã quyết tâm.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra thì Liên Tuyết Kiều đã đi xa đến bảy tám trượng. Chàng trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Chuyến đi vừa rồi Viên đệ có dược gặp sư phụ không?

Viên Hiếu đáp:

– Gặp rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiện giờ sư phụ Ở đâu?

Viên Hiếu đáp:

– Sư phụ cũng đi rồi. Tiểu đệ không biết người đi đâu song đại ca muốn gặp người cũng có cách.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cách gì?

Viên Hiếu đáp:

– Đêm khuya thanh vắng, đại ca đi đường thổi ống tiêu lên, sư phụ nghe tiếng tiêu sẽ tìm đến đại cạ..

Gã không nhìn thấy bóng Liên Tuyết Kiểu nữa, vội nói:

– Liên cô nương đi xa rồi không nhìn thấy nữa, chúng ta phải đuổi theo nàng cho kịp!

Thượng Quan Kỳ gật đầu.

Chàng quay mình lại bái biệt Âu Dương Thống rồi cất bước đi mau.

Cả hai người tăng gia cước lực nhằm hướng Liên Tuyết Kiều đuổi theo.

Liên Tuyết Kiều vẫn giữ một tốc độ vừa phải, không mau không chậm. Hai người chỉ đuổi theo một lúc là kịp.

Viên Hiếu đi thong thả lại vẫn giữ mức độ cách Liên Tuyết Kiều chừng bốn năm thước.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm để ý xem xét vẻ mặt chất phác của Viên Hiếu lộ ra một mối lo buồn man mác, dường như trong tâm nặng trĩu một mối tình thầm kín.

Liên Tuyết Kiều vẫn nghiễm nhiên tựa hồ không biết có người theo sau, nàng không ngoảnh đầu nhìn lại lần nào.

Cả ba người cùng giữ vẻ trầm lặng, nghe rõ cả tiếng bước chân.

Đi một mạch chừng hơn mười dặm, Liên Tuyết Kiều mới dừng bước, đứng dưới gốc cây lớn bên đường. Nàng đảo mắt nhìn thấy hai người liền hỏi:

– Các ngươi đi theo ta làm chi? Không sợ gặp Cổn Long Vương ư?

Viên Hiếu muốn trả lời nhưng gã máy môi mãi mà không biết nói sao, rồi đột nhiên gã cúi đầu xuống, lẳng lặng không nói gì.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đi một mình cũng không sợ Cổn Long Vương ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Một mình ta dù có bị y giết cũng chả cần, còn sợ hãi gì?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tại hạ không thể cùng đi với cô nương được, vì còn có việc gấp phải giải quyết.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy ngươi cứ tùy ý. Chúng ta đi với nhau một bọn thực ra không tiện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chỉ yêu cầu cô nương ưng thuận cho một điều là có thể yên tâm đi ngay được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi đối với ta đã có cái ơn cứu mạng. Nếu là việc ta có thể làm được là ưng thuận ngay. Vậy ngươi cứ nói ra?

Thượng Quan Kỳ nhìn Viên Hiếu nói:

– Tại hạ có người anh em đây tính tình đôn hậu mà thiên tư rất nhanh, sau này võ công gã nhất định hơn người.

Liên Tuyết Kiều nhíu cặp lông mày hỏi:

– Việc đó liên can gì đến ta?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỉ vì gã là người lương thiện, không hiểu những sự hiểm độc trên thế gian. Mong rằng cô nương chiếu cố cho gã.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Viên Hiếu nói:

– Ta mặc kệ gã. Rồi trở gót đi luôn.

Thượng Quan Kỳ vội gọi theo:

– Xin cô nương hãy dừng bước?

Liên Tuyết Kiều quay lại lạnh lùng nói:

– Ta đã bảo mặc kệ gã, ngươi thật lắm chuyện quá!

Thượng Quan Kỳ chắp tay xá dài nói:

– Người anh em tại hạ trông bề ngoài thì trung hậu chất phác mà bên trong ý định kiên quyết phi thường, không thể nào lung lay được. Gã đã quyết tâm đi theo cô nương là vĩnh viễn không thay đổi chí hướng. Dù tại hạ có bức bách y trở lại đi theo tại hạ, thì gã tất ngơ ngẩn suất đời, không còn biết sinh thú là gì nữa. Cô nương cứ coi một việc gã đi tìm thuốc cho cô nương mới đây là đủ chứng tỏ lời tại hạ nói không sai.

Liên Tuyết Kiều cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

– Thôi được! Ta ưng thuận lời ngươi.

Dưới ánh dương quang, người ta nhìn rõ cặp mắt nàng cố giấu đôi giọt lệ long lanh. Nàng vội quay gót đi ngay. Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:

– Lời nói cô nương coi nặng bằng non. Tại hạ xin phó thác Viên đệ cho cô.

Liên Tuyết Kiều lẳng lặng như không nghe tiếng, nàng vẫn cất bước từ từ, không ngoảnh đầu lại nữa.

Ngọn gió núi thổi lật tà áo trắng phất phơ. Viên Hiếu ngoảnh đầu nhìn sau lưng Liên Tuyết Kiều rồi đột nhiên quỳ xuống thụp lạy Thượng Quan Kỳ một lạy nói:

– Đại ca! Đại ca!....

Gã vụng về không biết lúc chia tay nên nói câu gì cho phải.

Thượng Quan Kỳ cũng lạy xuống nói:

– Viên đệ đi mau thôi! Liên cô nương đã đi xa rồi. Cuộc đời còn dài, chúng ta còn nhiều dịp tái hội.

Viên Hiếu nói:

– Đại ca đối với đệ rất tốt, Viên Hiếu này không bao giờ quên được.

Thượng Quan Kỳ thấy rõ lỗ mũi hơi cay, cơ hồ sắp sa lệ nhưng chàng cố nhịn vẫy tay nói:

– Viên đệ đi đi, kẻo không theo kịp Liên cô nương.

Viên Hiếu nói:

– Xin đại ca bảo trọng thân thể. Rồi đứng dậy trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ trông theo cho đến lúc Viên Hiếu mất hút, chàng cảm thấy bâng khuâng trong dạ, thở dài một tiếng, trông về hướng Đông mà đi.

Viên Hiếu cùng Liền Tuyết Kiều đi song song về phía Bắc. Phía chính Nam là bọn quần hào Cùng Gia Bang còn ở lại đó. Phía chính Tây là cánh đồng hoang bát ngát, khói lửa chưa tàn. Chỉ còn phương chính Đông là không có vết chân người.

Thượng Quan Kỳ thong thả cất bước, lòng buồn rười rượi.

Hình ảnh Liên Tuyết Kiều đã in sâu vào tâm khảm chàng và chiếm giữ một địa vị quan trọng. Lúc này chàng cảm thấy cái buồn phải xa rời người ngọc. Những mối thâm tình ấp ủ bấy lâu nay đành chôn sâu xuống tận đáy lòng. Thượng Quan Kỳ trong lòng chứa đầy bao nỗi tâm sự khôn tả, vẻ mặt thẫn thờ.

Đột nhiên phía sau có tiếng gọi to:

– Thượng Quan huynh đệ!

Thượng Quan Kỳ giật mình quay đầu nhìn lại thấy một người toàn thân vận đồ đen, chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, chàng liền chắp tay cười thi lễ nói:

– Đỗ huynh!....

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Chỗ này không tiện nói chuyện.

Liền nắm tay Thượng Quan Kỳ rảo bước chạy mau.

Hai người chạy một mạch chừng sáu bảy dặm thì đến một bãi tha ma mộ địa hoang lương. Một cây bách cổ thụ cao ngất trời bao trùm một ngôi cổ mộ xanh xanh.

Đỗ Thiên Ngạc dắt Thượng Quan Kỳ vào sau ngôi mộ cao lớn nói:

– Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể bị cường địch tập kích một cách đột ngột, mà hiền đệ trong lòng đầy mối tâm sự thẫn thờ, tuyệt không đề phòng gì cả. Tiểu huynh có lời nói thẳng, mong rằng hiền đệ đừng giận...

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Đỗ huynh có điều gì xin cứ nói ra.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Vừa rồi giả tỉ hiền đệ không gặp tiểu huynh mà lại gặp phải Cổn Long Vương hoặc những tay cao thủ dưới trướng y thì hiền đệ thử tưởng tượng xem cục diện sẽ đến thế nào?

Thượng Quan Kỳ gượng cười nói:

– Thì bị chúng giết chết là cùng chứ gì?

Đỗ Thiên Ngạc thộn mặt ra hỏi:

– Sao hiền đệ lại nói vậy?

Thượng Quan Kỳ biết mình buột miệng lỡ lời, vội chắp tay nói:

– Tiểu đệ trong lòng không được bình tĩnh, ăn nói thất thường, thật là đắc tội. Mong rằng Đỗ huynh chẳng để vào lòng.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dường như hiền đệ có tâm sự gì nặng trĩu bận lòng?

Thượng Quan Kỳ thở dài không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra phương trời thở phào một cái nói:

– Chôn xác cần chi nơi đất tốt, thế gian đâu chẳng có non xanh? Chúng ta đã là những người bôn tẩu giang hồ thì sự gặp nguy hiểm hay sống chết là thường.

Song dường như hiền đệ đầu óc mơ màng không hề phòng bị để bị người ám toán thì đó lại là việc không nên...

Thượng Quan Kỳ chắp tay nói:

– Tiểu đệ biết tội rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu huynh bôn tẩu giang hồ đã quá nửa đời người, có lý nào còn nhận xét lầm được. Hiền đệ sầu thảm trong lòng, một người lẽo đẽo, chắc là trong lòng hoài bão một tâm sự khác thường. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì hiền đệ đang bị nữ nhi tình trường khắc chế.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao Đỗ huynh lại biết?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Tiểu huynh đã ngần này tuổi đầu mà chẳng biết gì thì chẳng hóa sống uổng hay sao?

Thượng Quan Kỳ vẻ mặt buồn thiu cúi đầu xuống nói:

– Tiểu đệ thực xấu hổ quá khiến cho Đỗ huynh phải nhọc lòng.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Người ta có câu rằng:

“Nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản” bất luận những bậc hào kiệt đến đâu cũng khó lòng khám phá ra cái bí mật về chữ tình.

Tiểu huynh...

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ngẩng đầu lên, hai tia mắt lấp loáng nói:

– Đỗ huynh! Vì người mà hi sinh để chu toàn cho bạn, phải chăng là hành vi của kẻ đại trượng phu?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Không cướp giật cái sở thích của người đã là trang quân tử, quên mình để chu toàn cho người thì còn cao hơn một tầng...

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tinh thần phấn khởi xá dài Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đa tạ Đỗ huynh có lòng chỉ giáo, tiểu đệ mới mở mắt rạ..

Chàng ngẩng đầu lên nhìn đám mây trắng trên đầu nổi lên một tràng cười ròn rã.

Đỗ Thiên Ngạc tuy giàu kinh nghiệm, nhiều lịch duyệt, mà thấy Thượng Quan Kỳ nổi lên trận cười rộ một cách dột ngột, ông không khỏi hoang mang, kinh ngạc, hồi lâu mới hỏi lại:

– Hiền đệ cười chi vậy?

Thượng Quan Kỳ thôi không cười nữa từ từ đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiểu đệ nghĩ đến đời người trên thế gian...

Đỗ Thiên Ngạc kéo Thượng Quan Kỳ vội nấp vào sau một ngôi cổ mộ cách đó vài thước.

Ông chú ý nhìn ra thì thấy hai đạo nhân áo xanh râu dài, tay cầm trường kiếm sóng vai đi đến.

Một người ngoảnh nhìn bốn mặt một lượt rồi nói:

– Quái lạ, rõ ràng mình nghe tiếng cười từ khu này vọng ra. Sao lại không thấy bóng người nào?

Người kia đáp:

– Đúng là tiếng cười của một tráng sĩ hiên ngang. Chúng ta đều nghe rõ, khi nào lầm được. Vì thế mà theo ý kiến tiểu đệ, chắc người đó ẩn nấp gần đâu đây, chúng ta thử tìm xem.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng nói và coi vẻ mặt hai vị này biết không phải là người thường bôn tẩu giang hồ. Giả tỉ là những bậc lão giang hồ thì chỉ lẹ bước chút nữa là đã nhìn thấy mình cùng Thượng Quan Kỳ.

Đạo nhân nói trước lại lên tiếng:

– Nếu người ta đã muốn ẩn lánh, tất là đã trông thấy bọn ta rồi, nhưng không muốn ra tương kiến, thế là họ không thích gặp mình, hà tất bức bách họ lộ diện làm chi?

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Coi vẻ mặt thì mấy đạo nhân này không phải có ý nói dối để gạt mình và nhất định xuất thân trong một môn phái lớn, có điều y ít khi len lỏi vào chốn giang hồ…”.

Còn đang ngẫm nghĩ, Đỗ Thiên Ngạc lại thấy một đạo nhân nữa, nhiều tuổi hơn, đầu tóc đã hoa râm, song cặp mắt sáng ngời. Vừa trông đã biết ngay là một tay cao thủ vào bậc võ công thượng thừa.

Hai đạo nhân đến trước đối với người đến sau này rất mực cung kính, nghiêng mình thi lễ.

Đạo nhân đến sau tủm tỉm cười hỏi:

– Nhị vị sư đệ vừa rồi có nghe tiếng người cười lớn không?

Hai người đồng thanh đáp:

– Lúc chúng tôi chạy đến đây thì người đó đã lánh xa, dường như có ý muốn tránh mặt bọn ta.

Đạo nhân râu đốm bạc đưa mắt nhìn hai lão, đột nhiên để tay lên nghe nói:

– Hai vị tráng sĩ! Ra đây hội kiến với chúng tôi, có điều gì đáng ngại?

Hai đạo nhân đến trước lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

“Cả bốn mặt nào mình có thấy ai đâu?”.

Bỗng thấy cây cỏ động đậy, sau ngôi cổ mộ Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc từ từ đứng lên.

Đỗ Thiên Ngạc chắp tay nói:

– Tại hạ xin có lời kính chào đạo trưởng.

Nói xong, rảo bước đi ra.

Đạo trưởng râu bạc đưa mắt lấp loáng nhìn hai người một lúc rồi chắp tay nghiêng nình đáp lễ, cười nói:

– Kính chào hai vị tráng sĩ.

Hai đạo nhân đến trước thầm phục sư huynh, đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Thượng Quan Kỳ đáp lễ nói:

– Phải chăng ba vị đạo trưởng là…

Đạo nhân râu bạc đáp:

– Bọn bần đạo chúng tôi ở Võ Đương tới đây.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ thật đã thất kính. Khắp thiên hạ đều biết tiếng phái Võ Đương, danh tiếng lừng lẫy khắp giang hồ, ai cũng kính trọng.

Đạo nhân râu bạc chắp tay nói:

– Không dám…

Rồi chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Hai vị Ở môn phái nào có thể cho bần đạo nghe được chăng?

Chương 66: Dưỡng Nguyên Đạo Trưởng - Tiết Lộ Thân Thế Cổn Long Vương

Đỗ Thiên Ngạc biết đạo nhân nhìn thấy bộ áo mình nên sinh lòng nghi hoặc, liền đáp:

– Tiểu đệ là Đỗ Thiên Ngạc.

Ba vị đạo nhân này ít khi lui tới giang hồ nên chưa từng nghe thấy ai đề cập đến Đỗ Thiên Ngạc, chắp tay tươi cười nói:

– Xin chào Đỗ đại hiệp!

Thượng Quan Kỳ chắp tay nói tiếp:

– Kẻ hậu tiến là Thượng Quan Kỳ, mong được liệt vị chỉ giáo.

Đạo trưởng râu đốm bạc nói:

– Chào Thượng Quan đại hiệp!

Ngừng một lát lão lại nói tiếp:

– Hai vị bôn tẩu giang hồ đã lâu, tại hạ đề cập đến một người, chẳng hiểu hai vị có quen biết không?

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Chưa hiểu đạo trưởng nói ai?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nói xen vào:

– Chúng tôi chưa hiểu pháp hiệu của ba vị đạo trưởng là gì?

Đạo nhân đáp:

– Bần đạo pháp danh là Dưỡng Chính.

Đoạn lão hỏi tiếp:

– Hai vị có quen biết Cổn Long Vương không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Nói là biết cũng phải mà bảo là không biết cũng đúng.

Dưỡng Chính đạo trưởng lấy làm kỳ, hỏi:

– Đại hiệp nói vậy là nghĩa làm sao?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Bọn tại hạ đã gặp Cổn Long Vương, nhưng chưa được trông rõ bộ mặt thật của y. Chẳng những mình tại hạ mà hầu hết mọi người trong võ lâm cũng ít người được trông thấy chân tướng y.

Dưỡng Chính đạo trưởng lấy làm kỳ hỏi:

– Bần đạo ít khi bước chân vào chốn giang hồ nên hiểu biết rất ít. Xin lỗi đại hiệp nói rõ cho nghe.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Quanh năm Cổn Long Vương đeo mặt nạ, che kín chân tướng đi. Vì không thấy rõ bộ mặt thật y nên y mừng hay y giận cũng không biểu lộ ra ngoài mặt.

Dưỡng Chính nói:

– À ra thế đấy.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Lão đã bấy nhiêu tuổi mà vẫn chưa hiểu việc giang hồ, thì những việc kỳ dị nói với lão hàng ngày cũng không hết”.

Dưỡng Chính đạo nhân lại nói:

– Bần đạo có nghe người ta nói dưới trướng Cổn Long Vương có một đội thị vệ áo đen. Y phục của bọn họ cũng giống các hạ đây.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dạ đúng thế! Bộ áo tại hạ mặc đây chính là y phục của đội thị vệ dưới trướng Cổn Long Vương.

Dưỡng Chính biến sắc hỏi:

– Nếu vậy thì hai vị nhất định là thủ hạ Cổn Long Vương rồi!

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát, cười hỏi lại:

– Phải chăng đạo trưởng muốn kiếm Cổn Long Vương?

Dưỡng Chính đạo nhân nghiêm nét mặt đáp:

– Nếu hai vị là thuộc hạ Cổn Long Vương thì xin đi với bọn bần đạo.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đi đâu bây giờ?

Dưỡng Chính đáp:

– Đi ra mắt chưởng môn tệ phái.

Đỗ Thiên Ngạc nhíu cặp lông mày nói:

– Nếu vậy thì hay. Xin đạo trưởng cứ đi trước dẫn đường cho.

Dưỡng Chính đạo nhân đưa mắt ra hiệu cho hai đạo nhân râu đen rồi trở gót đi trước.

Hai đạo nhân râu đen chưa có kinh nghiệm giang hồ, trong bụng nghĩ làm sao là lập tức để lộ ra ngoài mặt. Hai lão tỏ vẻ khẩn trương, chia hai người đi hai bên theo sát Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ từng nghe tiếng Dưỡng Nguyên đạo trưởng phái Võ Đương, chúng ta đến ra mắt người đi!

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn hai vị đạo nhân cười nói:

– Hai vị đạo huynh bất tất phải hoang mang. Chúng tôi quyết chẳng chạy đi đâu.

Hai dạo nhân râu đen đưa mắt nhìn nhau, mặt đỏ bừng lên.

Dưỡng Chính rảo bước dẫn đường đi hết khu cổ mộ, đằng xa đã thấy một ngôi chùa nhỏ.

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi lai vị đạo nhân:

– Qúy chưởng môn ở cách đây bao xa?

Một đạo nhân giơ tay trỏ về phía chùa cổ đáp:

– Ở trong ngôi chùa cổ kia.

Dưỡng Chính đột nhiên đi mau hơn, một lát đã đến phía ngoài một ngôi chùa nát.

Ngôi chùa này chỉ có ba gian, thoáng nhìn đã trông rõ hết cảnh vật trong chùa.

Một đạo nhân đầu tóc bạc phơ ngồi xếp bằng bên án thờ, vẻ mặt trang nghiêm, khiến ai trông thấy cũng đem lòng kính trọng.

Dưỡng Chính đạo trưởng khẽ nói:

– Xin hai vị hãy chờ một chút, để tại hạ vào bẩm trước...

Đạo trưởng tóc bạc đang ngồi nhắm mắt dột nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Ta đã biết rồi.

Dưỡng Chính vội chắp tay nói:

– Tiểu đệ mời được hai vị biết rõ hoạt động của Cổn Long Vương.

Đạo trưởng tóc bạc tủm tỉm cười nói:

– Xin mời hai vị vào đây!

Đỗ Thiên Ngạc vào trước, Thượng Quan Kỳ theo sau. Hai người còn cách đạo trưởng chừng bốn năm thước, đột nhiên chắp tay nói:

– Tại hạ xin ra mắt đạo trưởng.

Đạo nhân tóc bạc tủm tỉm cười nói:

– Không dám! Bần đạo là Dưỡng Nguyên chưa được biết quý tính cao danh hai vị tráng sĩ.

Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ chắp tay xưng danh.

Dưỡng Nguyên gật đầu cười nói:

– Trong ngôi chùa cổ chốn rừng hoang này thiếu cả đến cái ghế mời khách ngồi. Xin mời hai vị ngồi xuống chiếu vậy.

Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ ngồi xuống, Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiền bối vời bọn tại hạ đến đây có điều chi dạy bảo?

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo thỉnh giáo hai vị mấy việc.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin đạo trưởng cứ nói ra.

Dưỡng Nguyên cặp mắt lim dim, bỗng hé mở chăm chú nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bần đạo đã ngoại bảy mươi. Mười năm trước đây đã treo kiếm, ẩn cư, không muốn hỏi han gì đến chuyện võ lâm nữa. Không ngờ trong mười năm nay trên chốn giang hồ đã xảy ra bao nhiêu việc kinh thiên động địa, mà những việc này có dính líu đến chính bần đạo, vì thế mà bần đạo bắt buộc phải trở lại giang hồ…

Dưỡng Nguyên nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói tiếp:

– Coi bộ áo của Đỗ đại hiệp giống như người ta đồn đại thuộc đội thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương, không hiểu đúng hay sai?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Đạo trưởng nói đúng đó! Bộ áo này là chế phục trong đội thị vệ áo đen.

Dưỡng Nguyên gật đầu nói:

– Nếu vậy Đỗ tráng sĩ hẳn được Cổn Long Vương vừa ý.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ nói ra chỉ sợ đạo trưởng không tin. Tại hạ tuy mặc áo thị vệ trong Vương phủ, nhưng không phải là thủ hạ Cổn Long Vương.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo quả chưa hiểu được ý tứ tráng sĩ…

Bất thình lình ngoài cửa miếu có tiếng Dưỡng Chính nói:

– Xin thí chủ hãy dừng bước, trong chùa hiện đang có khách…

Hiển nhiên lại có người vào chùa, và hình như người mới đến này không nghe lời Dưỡng Chính cứ tự tiện đi vào.

Bỗng thấy Dưỡng Chính cả giận quát lên:

– Bần đạo đã bảo thí chủ dừng bước, thí chủ không nghe thấy hay sao?

Một thanh âm gắt gỏng đáp lại:

– Nghe thấy hay không nghe thấy ta cũng cứ vào thì đã sao?

Dưỡng Chính thấy người mới đến không chịu đứng lại liền đuổi theo.

Người mới đến lạnh lùng nói:

– Quyền cước không có mắt đâu nhé, ngươi ngăn trở lão phu, nếu bị lão phu đánh cho bị thương thì đừng oán trách.

Dưỡng Nguyên nhíu cặp lông mày trắng, khẽ nói:

– Dưỡng Chính! Để thí chủ vào đây!

Tiếng bước chân vang lên, một lão giá áo xanh ẵm một thiếu nữ đầu tóc rũ rượi đi vào.

Thượng Quan Kỳ nhận ra chính là lão mà chàng đã gặp ngoài cánh đồng hoang. Chàng vội vàng chắp tay thi lễ nói:

– Xin chào lão tiền bối.

Lão khẽ gật đầu, mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc đăm đăm, cười lạt một tiếng rồi đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Thượng Quan Kỳ ngồi phía trước Đỗ Thiên Ngạc, sợ Đỗ bị thương vì luồng chưởng phong rùng rợn của lão áo xanh, chàng vội vung chưởng ra ngăn lại.

Hai luồng chưởng lực mãnh liệt chạm nhau, Thượng Quan Kỳ rung chuyển cả người, suýt ngã ra.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng giơ tay ra đỡ, Thượng Quan Kỳ mới khỏi ngã.

Thượng Quan Kỳ thấy chưởng lực của lão này cực kỳ hùng hậu thì trong lòng rất là bội phục.

Lão áo xanh cười lạt nói:

– Gã tiểu tử kia giỏi đấy! Chống nổi một chưởng của lão phu.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Lão tiền bối quá khen.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

– Khương đại hiệp cũng bị lôi cuốn vào vòng thị phi chốn võ lâm ư?

Lão áo xanh cười lại đáp:

– Lão phu nghe tin đạo trưởng đã đóng cửa gác kiếm không dấn thân vào chốn giang hồ nữa. Ai ngờ nay lại có mặt trong trường tranh đấu này.

Dưỡng Nguyên thở dài nói:

– Bần đạo bất tài, trót đã gieo gió thì đành gặt bão chứ biết sao bây giờ?

Lão áo xanh thở dài, đặt thiếu nữ xuống.

Lão vốn là người lạnh nhạt, tiếng thở dài càng tỏ vẻ thê lương vô hạn.

Thượng Quan Kỳ hỏi xen vào:

– Thương thế lệnh ái đã bớt chưa?

Lão áo xanh đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt hầm hầm nhìn Thượng Quan Kỳ hồi lâu tựa hồ muốn kiếm chuyện với chàng.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận chân khí đề phòng.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

“Lão này thật là khó chịu. Mình vì lòng tốt mà hỏi thăm con gái lão, ngờ đâu lão ra vẻ hằn học với mình”. Bỗng thấy lão áo xanh nói:

– Thằng lõi này lớn mật thật! Vừa bị một chưởng mà chưa biết thân.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vãn bối vì lòng tốt mà hỏi thăm…

Lão áo xanh ngắt lời:

– Việc của lão phu không cần ngươi phải quan tâm. Thế là ngươi đã phạm vào điều húy kỵ của lão phu rồi đó.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, chỉ cười thầm trong bụng. Chàng lẩm bẩm:

“Nếu trên thế gian không ai nói đến lão thì lão tìm đâu ra người để tiết hận”...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tuy quen biết lão áo xanh mà dường như cũng không muốn nói nhiều với lão. Đạo trưởng nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đỗ tráng sĩ đây đã không phải thuộc hạ Cổn Long Vương sao lại vận trang phục thị vệ áo đen, thực khiến cho bần đạo không thể hiểu được.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hai phe đánh nhau phải dùng kỳ mưu, thì cả hai phe đều cho người vào do thám bên địch. Lão tiền bối bất tất phải lo ngại.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Cổn Long Vương rất nhiều ngụy kế, nếu Đỗ tráng sĩ không có đủ bằng chứng thì bần đạo khó lòng tin được.

Lão áo xanh đột nhiên nói xen vào:

– Đạo huynh bất tất phải đa nghi. Vị này tiếng tăm lừng lẫy ngoài quan ải, quyết không phải thủ hạ Cổn Long Vương. Nếu có sai lầm lão phu xin chịu trách nhiệm.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Một lời Khương huynh coi trọng bằng non, lẽ nào bần đạo lại không tin?

Bỗng một trận ho nhỏ nhẹ, tiếp theo là một tiếng thiếu nữ nói:

– Khát nước lắm! Cho con uống nước đi.

Lão áo xanh đối với ai cũng lạnh nhạt, song rất yêu thương con gái. Lão ẵm cô ta lên nựng:

– Con ngoan mà, đừng có la.

Rồi lão ngửng đầu lên hỏi:

– Vị nào có bình nước uống không?

Đỗ Thiên Ngạc cởi bầu nước khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đưa nước cho cô nương uống.

Thượng Quan Kỳ đón lấy bầu nước từ từ đưa cho lão áo xanh khẽ nói:

– Lão tiền bối…

Lão áo xanh đón lấy bình nước chẳng thèm tạ Ơn một câu, tay ẵm con gái tay cầm bầu nước đột nhiên đứng phắt dậy đi ra khỏi chùa không một lời cáo từ.

Thượng Quan Kỳ trông theo sau lưng lão đã đi xa rồi, lẩm bẩm một mình:

“Lão này tính khí quái lạ, ăn nói cử chỉ đều trái tai chướng mắt, chắc suốt dời lão không kết bạn được với ai”.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng bỗng nói:

– Nam Ông Khương Sĩ Ẩn vì gàn dở mà nổi tiếng ở thế gian. Lão muốn làm việc gì là tự ý làm chẳng nể ai. Tuy đối với mọi người có tính kỳ quái, lạnh nhạt, bất cần phải trái, song bình sinh cũng không làm việc gì lầm lỗi lớn.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi:

– Lão tiền bối biết lão đã lâu chưa?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Kể ra thì quen biết mấy chục năm nay, nhưng cũng vẫn nhạt nhẽo như khách qua đường.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Con người quái gở như vậy, suốt đời không có lấy một người bạn lòng, tưởng cũng là một điều khổ sở.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng khẽ thở dài nói:

– Thế đạo vô thường, nhân tâm nan trắc. Nếu bần đạo cũng quái gở như Khương Sĩ Ẩn thì không đến nỗi gây thêm lầm lỗi lớn để tai hại cho võ lâm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối đạo cao đức rộng lừng danh bốn bể, người trong võ lâm ai không kính ngưỡng. Sao lại ví mình với Khương Sĩ Ẩn?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Vì bần đạo có lòng từ bi mới gây ra hậu quả ngày nay, nghĩ đến càng thêm xót dạ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối có thể cho nghe việc đó để vãn bối được hiểu đời thêm một chút chăng?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đột nhiên hai mắt lóe ánh hào quang nhìn Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc rồi nói:

– Bốn mươi năm trước đây, nếu bần đạo không mở lòng từ bi cứu cho một gã bị thương, để gã chết vùi chết dập bên đường, thì việc gì bây giờ trong võ lâm có tên ác quỷ Cổn Long Vương?

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra hỏi:

– Thế ra đạo trưởng đã có cái ơn sâu cứu mạng cho Cổn Long Vương ư?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Nếu bần đạo không có hành động lầm lỡ đó thì ngày nay làm gì còn có Cổn Long Vương”. Chỉ vì ngày trước bần đạo động mối từ tâm truyền nội công chính tông phái Võ Đương vào người gã mới cứu được thương thế. Cứu gã rồi bần đạo không ngăn nổi tấm lòng muốn truyền thụ tuyệt nghệ cho gã liền đưa gã vào chốn hoang sơn ở mấy tháng. Gã được trời phú cho óc thông minh ít người bì kịp.

Mới trong mấy tháng mà gã đã học được rất nhiều môn võ chính yếu của phái Võ Đương. Ấy mà còn may bần đạo kịp thời nghĩ đến gã không phải người bổn phái nên không chịu truyền thụ môn tuyệt học. Rồi gã bỏ ra đị..

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Gã đó chính là Cổn Long Vương ư?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Thời bấy giờ trong võ lâm chưa có ai tên là Cổn Long Vương, gã chẳng qua là tên đồ đệ phản trắc phái Thiếu Lâm. Mấy nhà sư chùa Thiếu Lâm đuổi đánh gã bị thương nằm bên đường…

Đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Giả tỉ mà bần đạo chỉ đến chậm một lát sau thì gã đã bỏ mạng rồi, hoặc bị dã thú ăn thịt. Nếu thương thế gã nhẹ, bần đạo cũng không cần ra tay giải cứu.

Vừa đúng lúc bần đạo đi qua thì thương thế gã lên cơn, mắt nhìn thấy gã chết đến nơi, bần đạo chạnh lòng thương ra tay cứu cấp. Thương thế gã cực kỳ nghiêm trọng, không thể chỉ dùng thuốc mà chữa được. Bần đạo phải dùng nội công chính tông mới cứu được gã để đến nỗi xảy ra tai họa ngày

nay..

Nói đến đây lão đột nhiên thở dài không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối cứu nhân độ thế, sao lại gọi là lầm lỗi được?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Nếu vô ý mà phạm lỗi thì còn có thể tha thứ, nhưng cố ý phạm lỗi thì không thể trách người ta hận mình được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng nói vậy là nghĩa làm sao? Vãn bối nghĩ mãi không ra.

Dưỡng Nguyên nói:

– Sau khi bần đạo cứu gã rồi. Giá việc đó kết thúc thì cũng không sao. Ngờ đâu nửa năm sau gã lại tìm đến núi Võ Đương. Bần đạo đã biết gã tâm thuật không tốt, song vẫn yêu gã có thiên tài xuất chúng. Thế rồi trong lòng nảy ra ý muốn gầy dựng cho gã thành một bậc tài cao trong phái Võ Đương. Bần đạo tự mình truyền thụ võ nghệ ngày đêm không ngớt, thấy gã có tinh thần đặc biệt không cần ngủ mà cũng không cần nghỉ ngơi thì trong bụng mừng thầm, chắc mẩm sau này gã sẽ làm rạng rỡ cho môn phái Võ Đương. Hỡi ôi! Vì tham luyến tài hoa của gã mà gây nên cục diện ngày nay.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sớm tối gã được đạo trưởng điểm hóa cho, gã có đổi lòng hướng thiện chút nào không?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Ngày tháng vùn vụt, từ lúc gã nhập môn phái Võ Đương, thấm thoát đã hai năm. Trong khoảng thời gian này, gã không xuống núi lần nào. Về võ công gã được bần đạo truyền thụ đến bảy tám phần chân truyền rồi. Bần đạo toan truyền nốt phép Thái Cực Tuệ Kiếm là môn tuyệt nghệ để trấn sơn của bản phái, thì thốt nhiên hai cao tăng phái Thiếu Lâm tìm đến, bần đạo thân ra đón vào chùa. Hai vị vừa thấy mặt đã trách bần đạo thu tên đồ đệ phản nghịch của phái Thiếu Lâm trên bước đường trốn tránh. Tuy bần đạo cũng tỉnh ngộ ra, nhưng không khỏi o bế tên nghiệt đồ tìm lời che chở cho gã.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng do đó mà lão tiền bối gây nên cừu hận cùng phái Thiếu Lâm?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Khi bần đạo nghe hai nhà sư tả hình dạng tên bạo đồ và kể tội gã, bần đạo liền cho gọi gã ra ngoài sảnh đường để gã thú tội cùng xin lỗi. Bần đạo đã chuẩn bị ra mặt bênh vực gã. Nào ngờ tìm nửa ngày trời chẳng thấy tông tích gã đâu nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã biết mình mắc tội, cố nhiên phải chạy trốn.

Dưỡng Nguyên nói:

– Đã đành là gã chạy trốn, sao lúc xuống núi lại còn hạ sát một tên sư đệ canh gác tại góc đường hiểm yếu?

Thượng Quan Kỳ chau mày nói:

– Nếu thế thì tệ quá!

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo không tiện nói rõ với hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, chỉ biểu hai vị là bần đạo sai gã xuống núi có việc. Trong vòng một tháng gã sẽ về chùa và khất hai vị đến tháng sau sẽ trở lại.

Đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Bần đạo tưởng rằng trong vòng một tháng sẽ tìm ra hành tung nghiệt đồ ở đâu và bất luận hoặc bắt sống hoặc giết chết gã để giao lại chùa Thiếu Lâm.

Nào ngờ tìm thấy lại gã, gã đã không chịu về lại vung kiếm giết luôn bốn tên sư đệ. Bần đạo được tin, lập tức thân hành đuổi theo thì gã lại trốn mất.

Thượng Quan Kỳ khỏi:

– Cổn Long Vương giảo quyệt chẳng khác chi cáo già muốn bắt sống gã thực là khó vô cùng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói tiếp:

– Trông đệ tử bị chết thảm, bần đạo đau xót và hối hận vô cùng. Chỉ tại mình có tham vọng để gã trở nên người xuất sắc, mở mang môn phái Võ Đương nên mới xảy ra thảm kịch này.

Dưỡng Nguyên nói tới đây, bộ râu trước ngực rung lên, tỏ vẻ xúc động vô cùng. Đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu rồi lại nói:

– Hạn giao người với chùa Thiếu Lâm lại gần đến nơi mà truy tầm vẫn không thấy tông tích gã đâu. Mãi đến đêm hôm trước ngày hết hạn mới có tin báo về:

– Cổn Long Vương xuất hiện tại phủ Khai Phong, vì tình thế cấp bách bần đạo đành viết thơ để lại cho hai nhà sư chùa Thiếu Lâm, nói rõ tình hình, rồi ngay đêm hôm ấy xuống núi đến phủ Khai Phong…

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng có gặp được Cổn Long Vương không?

Dưỡng Nguyên đáp:

– Bần dạo đến chậm một chút, lại hai tên đệ tử phái Võ Đương đi truy tầm bị gã giết chết ngoài thành Khai Phong.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Trên đời thật ít kẻ tàn ác như gã.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng kể tiếp:

– Sau mấy vụ thảm thương trước, bần đạo đã truyền dụ cho các đồ đệ bất luận là ai, gặp gã chỉ việc tức tốc thông tin cho bần đạo hay và một mặt theo dõi gã chứ không được động thủ. Hai gã bị Cổn Long Vương hạ sát ở Khai Phong tuyệt không có dấu vết gì, dường như không phải vì đánh nhau mà chết. Không biết gã đã dùng thủ đoạn gì để hại hai tay cao thủ Võ Đương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiền bối có gặp Cổn Long Vương không?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Bần đạo thấy đệ tử chết thảm, trong lòng phẫn nộ không nén được nữa, quyết tâm tìm cho thấy gã, dù là phải theo đuổi gã đến tận góc bể chân trời.

Không ngờ bần đạo ra đến bến sông Hoàng Hà thì gặp gã. Lúc đó người qua sông rất nhiều, bần đạo phải nhẫn nại vì sợ mình động thủ sẽ làm bị thương lây đến người vô tội, liền kiếm lời bảo gã theo về núi, đồng thời đứng sát lại bên gã, đề phòng khi có phải động thủ cũng không đến nỗi làm bị thương nhiều người. Không ngờ gã chẳng cự nự chi hết, ưng chịu theo bần đạo về núi. Đi đến chỗ bãi cát hoang vu không có vết chân người, tên bạo đồ thốt nhiên rút trường kiếm ra với vẻ mặt hung dữ, gã ra tay đánh nhau với bần đạo…

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn trộm thì thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng vẻ mặt hiền từ tự nhiên lộ vẻ phẫn nộ, dường như đạo trưởng vẫn canh cánh bên lòng không bao giờ quên được vụ này.

Đạo trưởng trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc biết Dưỡng Nguyên đang lúc thương tâm, không dám hỏi xen vào.

Bỗng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài nói tiếp:

– Bần đạo kịch chiến với tên nghiệt đồ trong ba giờ, mặt trời đã lặn, mặt trăng dã mọc mà vẫn chưa phân thắng bại. Võ công của tên bạo đồ rất phức tạp.

Ngoài những môn của phái Võ Đương cùng phái Thiếu Lâm, gã còn nhiều chiêu thuật kỳ bí, khiến cho bần đạo phải thi triển môn trấn sơn tuyệt nghệ của bản phái là Thái Cực Tuệ Kiếm để chiến đấu với gã mới khỏi bị thương dưới lưỡi kiếm của gã. Rồi gã lại tẩu thoát.

Ngừng giây lát, Dưỡng Nguyên kể tiếp:

– Lúc gã chạy, có tung ra một nắm thuốc bột, bần đạo không kịp đề phòng hít phải một chút. Vì trúng phải thuốc kịch độc, bần đạo liền tạm bỏ việc đuổi theo tên bạo đồ, quay về núi chữa bệnh. Thứ thuốc của gã lợi hại quá, bần đạo phải uống luôn một lúc mười viên Tích Độc Thần Đơn và phải điều trị nửa năm mới khỏi. Nhưng từ bấy giờ tên bạo đồ cũng mai danh ẩn tích. Bần đạo cùng người phái Thiếu Lâm đi truy tầm gần một năm mà không tìm ra nơi gã ẩn thân. Sau một năm bần đạo trở về núi Võ Đương thì lại được mục kích một việc thảm khốc kinh người.

Đêm hôm trước ngày bần đạo về tới núi Võ Đương, chùa Tam Nguyên phát sinh một việc bi thảm. Một người bịt mặt đương đêm lên núi Võ Đương giết một trong bốn vị đại hộ pháp chùa Tam Nguyên, còn ba vị nữa bị trọng thương. Giữa đám đệ tử đông đảo vây đánh mà gã ung dung tung người lên đi mất. Cứ theo bọn đệ tử thuật lại thì đúng là Cổn Long Vương. Thế là lòng từ thiện của bần đạo lại gây thêm một vụ bi thảm nữa.

Thượng Quan Kỳ thấy nét mặt đạo nhân rầu rầu buồn thảm, muốn tìm mấy câu an ủi mà không biết nói sao. Chàng chỉ thở dài ngồi yên.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng ngẩng mặt lên nhìn nóc nhà nói tiếp:

– Bần đạo còn một điều đau khổ nữa vẫn giấu kín ở góc lòng, lúc nào cũng khắc khoải bồn chồn.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng có việc gì xin cứ nói ra, nếu tại hạ có thể làm được thì...

Bỗng chàng biết rằng mình lỡ lời vì chưởng môn phái Võ Đương địa vị cao cả, lại ở trước mặt bao nhiêu đệ tử trong phái, thiếu chi tay cao thủ mà cần đến mình giúp sức, nên chàng thôi không nói nữa.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng từ từ để mắt chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc này bần đạo giấu kín tận đáy lòng đã lâu chưa từng nói với ai.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu là việc bí mật của quý phái thì tại hạ không dám nghe.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo chẳng còn sống được mấy nỗi, đành phải nói ra.

Đạo trưởng lại thở dài nói tiếp:

– Mấy chục năm nay nhân tài phái Võ Đương mỗi ngày một mòn mỏi, bần đạo muốn tìm người kế nghiệp nên đã đi tìm khắp nơi, hai miệt Nam Bắc sông Đại Giang chẳng đâu là không có vết chân. Song bậc hiền tài chỉ may mà gặp được, chứ tìm đâu cho thấy? Vì thế mà bần đạo thu nạp Cổn Long Vương vào làm môn hạ phái Võ Đương với triển vọng sau này gã mở mang cho môn phái, ngõ hầu oai danh mấy trăm năm khỏi bị trôi theo dòng nước.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Nỗi khổ tâm của đạo trưởng thật đáng phàn nàn?...

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đôi mắt sáng như điện lại chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ từ đầu xuống gót chân, luôn luôn gật đầu nói:

– Việc lựa chọn chưởng môn cho môn phái quan hệ thế nào chắc tráng sĩ cũng biết rồi.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Điều đó vãn bối quả là chưa biết.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Chưởng môn đã phải duy trì danh dự cho bản phái lại phải tìm cách tiếp tục mở rộng môn phái ra.

Tuy đó là hai việc nhưng thực chỉ là một. Thông thường thì việc lựa chọn người chưởng môn sau

này là tìm kẻ có tài đức trong hàng đệ tử bản phái để giáo huấn rèn luyện thành tài rồi cất nhắc lên, cốt sao cho môn phái ngày một rạng rỡ thêm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối có giáo huấn như vậy thì vãn bối mới hiểu được.

Dưỡng Nguyên nói tiếp:

– Thời kỳ môn phái hưng thịnh thì việc này cũng chẳng khó gì, nhưng gặp lúc nhân tài kém cỏi thì lại khiến cho người ta phải điên đầu. Có người suốt đời vất vả mà tìm không ra. Phái Võ Đương hết tuần cực thịnh chuyển sang tuần suy yếu, nhất là thời bần đạo nắm quyền chưởng môn lại càng nghiêm trọng. Nếu trong vòng mười năm nữa không chấn hưng được thì e rằng sẽ lâm vào cảnh tan rã. Hơn nữa lại đang gặp phải tên nghiệt đồ tàn ác Cổn Long Vương đang chực phá hoại.

Hiện giờ trừ bần đạo ra không còn người nào đối thủ với gã được. Bần đạo mà chết đi tất gã lại tìm lên đây thì chỉ một trận là tiêu diệt hết phái Võ Đương. Hỡi ôi? Mình đã chẳng tìm được người kế nghiệp lại không giữ cho môn phái được an toàn thì còn mặt mũi nào trông thấy các bậc tiên sư khi mình chết xuống suối vàng.

Chương 67: Dưỡng Nguyên Truyền Thái Cực Tuệ Kiếm Cho Thượng Quan Kỳ

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải chăng vì thế mà đạo trưởng không gác kiếm về ẩn được nữa, vẫn phải len lỏi vào chốn giang hồ để truy tầm Cổn Long Vương.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Bần đạo chuyến này trở lại giang hồ một là vì chưa tìm được người thừa kế bản phái, hai là tìm tên bạo đồ quyết một trận tử chiến để trừ tuyệt mối hậu họa cho phái Võ Đương.

Đạo trưởng lại từ từ đưa mắt chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Nhưng xem ra thì cả hai điều tâm nguyện đều khó lòng được thỏa mãn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối bất tất phải băn khoăn. Võ Đương là một môn phái lớn trong võ lâm hiện nay. Chỉ cần đạo trưởng lựa lấy nhân tài, chắc sẽ có người đem lại thỏa mãn cho đạo trưởng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài nói:.

– Việc tìm nhân tài đâu phải chuyện dễ dàng, bần đạo lê gót giang hồ mấy chục năm trời, coi người có đến hàng ngàn hàng vạn, nhưng trừ Cổn Long Vương ra chưa thấy một ai khả dĩ khoác áo chưởng môn cho bổn phái được.

Đạo trường vuốt râu nói tiếp:

– Có lẽ hoàng thiên không thương đến tuổi già của bần đạo.

Thượng Quan Kỳ giật mình nói:

– Sao? Đạo trưởng...

Thốt nhiên chàng biết câu sau quá xúc phạm nên không nói nữa.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng gật đầu nói:

– Bần đạo thấy trong người có khác, e rằng thọ mạng chỉ còn trong một tuần.

Vì thế mà điều tâm nguyện thứ nhất khó lòng hoàn thành được, đành hạ xuống mong mỏi điều tâm nguyện thứ hai. Bần đạo hy vọng rằng trong vòng mười ngày tìm thấy Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Nguyện vọng của đạo trưởng quả là khó khăn. Đừng nói hành tung Cổn Long Vương rất bí mật khó lòng tìm đến. Mà dù thấy gã cũng khó lòng đến bên mình gã được vì đội thị vệ áo đen dưới trướng gã đều có mấy chiêu tuyệt kỹ. Gã để bọn này xông ra đối phó với đạo trưởng. Còn chính gã muốn đánh hay muốn chạy thoát đều do gã quyết định. Vậy thì đạo trưởng cố tìm thấy gã chẳng ích gì.

Dưỡng Nguyên nói:

– Bần đạo cũng biết Cổn Long Vương vây cánh rất nhiều, dù có đem hết nhân vật phái Võ Đương cũng khó lòng bắt hay giết được gã. Nhưng than ôi! Dù sao mình cũng phải gắng sức hết lòng.

Dưỡng Nguyên đưa mắt nhìn Dưỡng Chính đang đứng giữ ngoài cửa chùa nói:

– Bọn ngươi phải nghiêm mật điều tra bốn mặt, nếu thấy có người lạ xuất hiện thì lập tức phải thông báo với ta.

Dưỡng Chính vâng dạ đi ngay.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng từ từ giơ tay ra khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Tráng sĩ thử rờ tay bần đạo xem da lạnh chưa?

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra nói:

– Vãn bối không hiểu.

Bỗng thấy năm ngón tay mình bị đối phương nắm chặt và cảm thấy kình lực đối phương mỗi lúc một gia tăng bắt buộc chàng phải vận động nội lực để chống lại.

Đỗ Thiên Ngạc thấy vậy thộn mặt ra hỏi:

– Đạo trưởng có ý gì vậy?

Ông để ý nhìn hai người, đều mặt đỏ bừng nhơm nhớp mồ hôi, rõ ràng cả hai bên đang vận nội lực đến mức tột độ.

Đỗ Thiên Ngạc đứng phắt lên, cả giận hỏi lại:

– Đạo trưởng làm thế này là có dụng ý gì?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tủm tỉm cười, đột nhiên buông tay Thượng Quan Kỳ ra, nói:

– Đỗ đại hiệp đừng lầm, bần đạo muốn thử công lực Thượng Quan tiểu hiệp ra sao.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Công lực đạo trưởng thâm hậu vô cùng, vãn bối chống thế nào được?

Bỗng Dưỡng Nguyên đạo trưởng nghiêm nét mặt nói bằng một giọng rất thành thục:

– Công lực của Thượng Quan tiểu hiệp đầy đủ để thi triển môn trấn sơn tuyệt nghệ của phái Võ Đương, tức là Thái Cực Tuệ Kiếm.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hiểu ý tứ Dưỡng Nguyên đạo trưởng, chàng cười nói:

– Đạo trưởng quá khen.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão giang hồ, coi từng cử động xem từng lời nói của Dưỡng Nguyên đã đoán ra manh mối, liền từ từ ngồi xuống hỏi:

– Phải chăng đạo trưởng đã động lòng yêu tài và có ý truyền thụ tuyệt kỹ?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài đáp:

– Hiện giờ bọn đệ tử bản môn không một ai đủ tài luyện tuyệt kỹ này, nếu chẳng may mà bần đạo chết đi thì môn Thái Cực Tuệ Kiếm đến hết đời bần đạo là thất truyền. Vì muốn cho tuyệt kỹ phái Võ Đương còn tồn tại với đời, bần đạo chỉ còn cách đem kiếm pháp đó truyền lại cho Thượng Quan tiểu hiệp...

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Việc này vãn bối làm sao mà tuân mệnh được?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thở dài ngắt lời:

– Thượng Quan tiểu hiệp đừng hiểu lầm ý bần đạo. Cứ xem tiểu hiệp chưa đến tuổi thành niên mà nội công đã thâm hậu đến thế, tất phải có lương sư rồi.

Tranh đoạt đệ tử của người khác là việc mà bần đạo không muốn làm. Vì thế bần đạo chỉ có lòng truyền thụ kỹ thuật mà không có ý thu làm đồ đệ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lời đạo trưởng thật là hệ trọng.

Dưỡng Nguyên lại thở dài nói:

– Bần đạo biết mình không thể sống được mười ngày nữa, mong rằng trong thời gian này đem Thái Cực Tuệ Kiếm của phái Võ Đương truyền thụ cho Thượng Quan tiểu hiệp. Bần đạo không dám miễn cưỡng yêu cầu tiểu hiệp vào làm môn hạ phái Võ Đương mà chỉ có ba điều kiện, mong rằng tiểu hiệp ưng thuận cho.

Thượng Quan Kỳ toan kiếm lời từ chối thì Đỗ Thiên Ngạc đã cướp lời:

– Xin đạo trưởng hãy cho biết trước ba điều kiện đó.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Điều thứ nhất sau khi thành tài rồi, không được đem truyền thụ cho người khác, bất luận con em trong nhà cũng vậy.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Thế là phải lắm. Còn điều thứ hai?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Điều thứ hai là tùy thời giúp đỡ phái Võ Đương chúng ta để duy trì cho chùa Tam Nguyên đặng an toàn.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Cố nhiên là phải thế. Còn điều thứ ba?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng đáp:

– Sau này nếu trong môn hạ phái Võ Đương có tên đệ tử nào gồm đủ tài trí thì Thượng Quan tiểu hiệp đem môn Thái Cực Tuệ Kiếm truyền lại cho đệ tử phái Võ Đương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cả ba điều này đều rất hợp lý.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy vái dài nói:

– Được đạo trưởng có lòng quá thương, vãn bối mà từ chối thì phạm tội bất kính, mà vâng theo thì lấy làm xấu hổ quá! Hỡi ôi!:.. Dưỡng Nguyên đạo trưởng lại thở dài ngắt lời:

– Không phải bần đạo dám nói càn. Thực ra Thái Cực Tuệ Kiếm là một kiếm pháp thượng thặng hiện nay, hay ít ra cũng là một tuyệt kỹ về kiếm thuật khắp thiên hạ. Đã là kiếm thuật thượng thặng thì người không đủ nội công tất không thể thành tựu. Người được truyền thụ chính mình phải có một căn bản rất thâm hậu của trời phó cho. Với tài trí và nội lực của Thượng Quan tiểu hiệp thì kỳ hạn mười ngày tuy ngắn ngủi, song có thể hấp thụ hết những bí quyết. Khi đã thuộc kỹ bí quyết rồi thì gắng công tự rèn luyện lấy trong một năm nữa có thể thành tài...

Ngừng một lát, Dưỡng Nguyên lại nói:

– Tiểu hiệp không phải cảm tạ bần đạo, vì tiểu hiệp giữ cho tuyệt kỹ của phái Võ Đương ta khỏi thất truyền. Nói một cách khác thì bần đạo nên cám ơn tiểu hiệp mới phải.

Thượng Quan Kỳ sụp xuống đất lạy, vẻ mặt nghiêm trang nói:

– Nếu Thượng Quan Kỳ này không chết thì trong vòng hai mươi năm, quyết thiết pháp kiếm một vị chưởng môn cho phái Võ Đương để truyền thụ lại môn Thái Cực Tuệ Kiếm. Tại hạ mà nói sai lời không như bụng nghĩ, thì nguyện trời tru đất diệt.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng vội nâng Thượng Quan Kỳ dậy nói:.

– Tiểu hiệp bất tất phải lập trọng thệ, nếu bần đạo còn chút lòng ngờ vực tiểu hiệp thì đã không dám truyền thụ môn tuyệt kỹ này.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy vẫy tay nói:

– Thượng Quan hiền đệ! Tiểu huynh đi đây! Hiền đệ đưa chân tiểu huynh một quãng.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ trả lời, trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ vội chạy theo sóng vai cùng đi ra ngoài cửa chùa.

Đỗ Thiên Ngạc dừng bước quay lại nói:

– Môn Thái Cực Tuệ Kiếm của phái Võ Đương là một tuyệt kỹ nổi danh trong võ lâm. Nếu hiền đệ được môn chân truyền này thì việc đối phó với Cổn Long Vương không thành vấn đề nữa. Thật là cơ duyên khó kiếm. Hiền đệ cố dụng tâm mà học.

Thượng Quan Kỳ trầm giọng nói:

– Đa tạ Đỗ huynh có lòng chỉ giáo.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Tiểu huynh bản tính cô độc không muốn giao thiệp với ai, chỉ hợp tính với hiền đệ mà thôi.

Đỗ ngừng một lát rồi lại nói tiếp:

– Hiền đệ Ở lại chùa này học kiếm thuật, sau mười ngày tiểu huynh lại tới đây để kiếm hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ chắp tay vái, ngập ngừng một lát rồi nói:

– Xin Đỗ huynh thong thả lên đường, miễn cho tiểu đệ khỏi đưa chân nữa.

Đỗ Thiên Ngạc đã lịch duyệt giang hồ, biết người kể có hàng vạn, mà không khỏi ngạc nhiên, dừng bước lại hỏi:

– Hiền đệ? Tiểu huynh xem dường như hiền đệ có tâm sự gì rất trầm trọng.

Thượng Quan Kỳ thở dài ấp úng:

– Tiểu đê.....

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm sắc mặt gạt đi:

– Học kiếm kỵ nhất là phân tâm, huống chi hiền đệ chỉ còn có một thời gian ngắn ngủi trong mười ngày. Nếu hiền đệ để sơ hở một vài chiêu thức, tất phải hối hận suốt đời. Bất luận là tâm sự gì, hiền đệ phải gác ra một bên, chờ cho học kiếm xong rồi sẽ nói cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin đinh ninh nhớ lời huynh trưởng.

Đỗ Thiên Ngạc trở gót đi được mấy bước, quay lại lớn tiếng nói:

– Hiền đệ yên tâm học kiếm thuật. Nếu có việc gì tiểu huynh sẽ lại báo tin.

Dứt lời, Đỗ Thiên Ngạc đi nhanh như bay, chớp mắt đã mất hút.

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng thở dài, chàng hít luôn hai lần chân khí cho tinh thần phấn khởi rồi rảo bước về chùa. Chàng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng chắp tay sau lưng đứng trước thần án, vẻ mặt nghiêm trang, râu bạc phất phơ, nghiễm nhiên như một vị thần tiên.

Thượng Quan Kỳ chạy đến trước mật, phục xuống đất lạy nói:

– Đệ tử xin bái kiến đạo trưởng.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

– Thời giờ gấp rút, ngươi dậy mau đi, hãy xem bần đạo biểu diễn một lượt.

Thượng Quan Kỳ vừa đứng dậy, Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã rút kiếm cầm tay, từ từ phóng kiếm ra.

Thượng Quan Kỳ không dám nghĩ đến chuyện khác, tập trung tinh thần chú ý nhìn. Chàng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng vẻ mặt rất là thành kính, tiếp tục biểu diễn từng chiêu từng thức. Đạo trưởng động tác thong thả, trông càng rất rõ ràng. Thượng Quan Kỳ chú ý ghi nhớ từng chiêu thức một.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng biểu diễn một bài Thái Cực Tuệ Kiếm chừng nửa giờ mới xong.

Đạo trưởng tủm tỉm cười hỏi:

– Ngươi coi có hiểu không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Kể về toàn bộ chiêu thức, vãn bối hiểu được cả chỉ còn chỗ tinh thâm chưa biết mà thôi.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Ngươi cũng đã hiểu được chiêu thức cũng không phải là chuyện dễ. Lại đây ta bắt đầu truyền thụ cho. Thời hạn mười ngày thật quá ngắn ngủi, dù có tài trí thông minh tuyệt thế, ta e rằng cũng khó nhớ được hết. Kiếm pháp này biến hóa toàn bộ tựa hồ như những con thuyền buộc liền vào nhau. Nếu quên một vài chiêu đầu hay chiêu cuối thì miễn cưỡng đối địch, nếu quên những chiêu thức ở quãng giữa thì chẳng khác gì bị giữ một sợi tóc mà động đến toàn thân, không thể xoay sở được nữa.

Thượng Quan Kỳ tuân lời bước gần lại rút kiếm ở sau lưng ra, bắt đầu diễn tập. Lúc ban đầu chàng chưa biết nó phức tạp thế nào, nhưng càng học càng đi vào chỗ sâu xa biến ảo vô cùng, thật là khó hiểu. Thầy đem hết tâm trí ra truyền dạy, trò gắng công học tập. Trời tối lúc nào không biết.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Mới có nửa ngày mà ngươi đã thuộc khá nhiều, chắc trong vòng mười ngày ta có thể truyền hết cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử vụng về khiến cho đạo trưởng hao phí tâm lực rất nhiều.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng cười nói:

– Ngươi bất tất phải khiêm nhượng, ta thấy ngươi tiến bộ mau hơn sự tiên liệu của ta. Bây giờ đã tối rồi, hãy ăn uống nghỉ ngơi một chút cho lại tinh thần rồi ta đem phép rèn luyện nội công chính tông phái Võ Đương truyền thụ cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đạo trưởng quá thương yêu như vậy, đệ tử dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Ngươi bất tất phải đem lòng cảm kích. Ta đã hiểu truyền thụ kiếm thuật cho ngươi là cốt để môn tuyệt kỹ phái Võ Đương khỏi thất truyền và bảo vệ cho môn phái được an toàn.

Nói xong vỗ tay ba cái.

Lát sau Dưỡng Chính đạo nhân bưng một cái mâm gỗ rảo bước đi vào đặt bên mình Dưỡng Nguyên đạo trưởng, trên mâm toàn là thức ăn.

Dưỡng Nguyên ngó Thượng Quan Kỳ nói:

– Chắc ngươi đói bụng rồi? Cứ ăn tự nhiên đi!

Đạo trưởng lại quay ra bảo Dưỡng Chính:

– Tiểu huynh cùng Thượng Quan tiểu hiệp đây đàm luận kiếm thuật trong mười ngày. Vậy trong thời gian này nếu ta không gọi thì không ai được vào, và cũng không được nhòm trộm.

Dưỡng Chính đạo nhân khom lưng nói:

– Kính tuân lời pháp dụ của chưởng môn sư huynh.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng vẫy tay nói:

– Ngươi hãy ra đi, có việc gì ta sẽ gọi.

Dưỡng Chính chắp tay cung kính lui ra. Song thỉnh thoảng ngoảnh lại ngó Thượng Quan Kỳ, ra chiều nghi hoặc, y nghĩ không ra tại sao Chưởng môn sư huynh lại cùng một thằng nhỏ đàm đạo những mười ngày, không cho ai được thiện tiện bước vào, lại không được ngó trộm.

Tuy Dưỡng Chính đem lòng ngờ vực nhưng không dám hỏi lại.

Dưỡng Nguyên vờ như không biết ý nghĩ Dưỡng Chính, chờ cho y ra khỏi cửa rồi mới thở dài nói:

– Bần đạo không dám nói khoe Thái Cực Tuệ Kiếm là một kiếm thuật đứng vào bậc nhất thiên hạ, song kể những tuyệt kỹ trong võ lâm thì kiếm pháp này rất là kỳ dị. Người sử kiếm phát huy được nội lực. Do sự rèn luyện kiếm pháp này mà nội công cũng tăng tiến. Có điều công lực người nào đã thâm hậu đến tột độ, sau này mỗi lần dùng đến nó thì chân lực lại giảm đi rất nhiều. Đó là chỗ huyền diệu không thể đem lời nói cho rõ được. Sau khi ngươi học xong rồi mới hiểu ra dần dần.

Ngừng một lát Dưỡng Nguyên lại nói tiếp:

– Vừa rồi, lúc ta truyền thụ kiếm thuật cho ngươi đã cảm thấy trong nội phủ có sự biến chuyển, chưa hiểu có sống được mười ngày nữa không? Vì vậy mà trước hơi thở cuối cùng, ta đem chân khí tu luyện trong mấy chục năm để cố gắng gượng chống chọi và truyền thụ cho ngươi thật mau.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Lão tiền bối đã cảm thấy thân thể khiếm an, chi bằng hãy nghỉ mấy hôm rồi hãy truyền dạy, tội gì mà phải gắng gượng cho mệt.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Trên đời tiệc vui nào mà chả có lúc tan, con người ai mà chẳng chết. Bần đạo dù có sống đến trăm tuổi là cùng, thì cái chết chẳng qua cũng chỉ là sớm muộn mà thôi. Ngươi bất tất phải quan tâm điều đó, ta chỉ cần ngươi ưng thuận với ta một việc rất trọng yếu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin lão tiền bối cứ nói ra, bất luận là việc gì mà vãn bối làm được cũng xin tuân mệnh.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Bần đạo quan sát dường như trong lòng Thượng Quan tiểu hiệp có điều gì lo nghĩ không thể trút bỏ đi được.

Thượng Quan Kỳ rùng mình muốn nói lại thôi.

Dưỡng Nguyên nói:

– Tiểu hiệp bất tất phải nói việc đó ra, ta chỉ mong thời kỳ luyện kiếm, tiểu hiệp gác bỏ mọi nỗi ưu phiền, thời gian mấy ngày thật là ngắn ngủi, chớp mắt là hết ngay.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Vãn bối xin tuân lời giáo huấn.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Thế thì hay lắm. Bây giờ tiểu hiệp nhắm mắt điều dưỡng, thanh lọc những tạp niệm trong lòng, rồi ta đem những khẩu quyết giảng giải cho, rồi sau cùng sẽ chia ra từng đoạn để truyền thụ.

Thượng Quan Kỳ tuân lời nhắm mắt, vận khí điều dưỡng, thanh lọc tạp niệm. Lúc chàng tỉnh lại, Dưỡng Nguyên đạo trưởng bắt đầu giảng giải khẩu quyết, rồi cầm kiếm chỉ dẫn cách thực dụng.

Quang âm thấm thoát chẳng bao lâu đã hết bảy ngày. Trong bảy ngày Dưỡng Nguyên đạo trưởng đốc thúc rất nghiêm, trừ bữa ăn cơm và ngồi dưỡng thần, còn bao nhiêu thời gian chuyên chú vào việc luyện tập Thái Cực Tuệ Kiếm.

Thượng Quan Kỳ tuy là một tay tài trí hơn đời, song môn Thái Cực Tuệ Kiếm rộng rãi và tinh thâm vô cùng càng học càng thấy khó khăn và phức tạp, huyền diệu khó hiểu.

Đến giữa trưa ngày thứ tám, Thượng Quan Kỳ mới thuộc hết những chỗ biến hóa về Thái Cực Tuệ Kiếm.

Dưỡng Nguyên đạo trưởng thì chẳng khác ngọn đèn hết dầu, truyền xong kiếm pháp cho Thượng Quan Kỳ thốt nhiên thở lên hồng hộc.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy cả kinh vội vàng nâng đỡ cho đạo trưởng ngồi xuống rồi hỏi:

– Lão tiền bối làm sao vậy?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng lắc đầu nói:

– Bần đạo thọ mạng hết rồi, nhưng tâm nguyện cũng coi như là thỏa mãn, vì đã lưu truyền lại thế gian môn Thái Cực Tuệ Kiếm.

Đạo trưởng tủm tỉm cười, vẫy tay nói tiếp:

– Ngươi mau gọi bọn chúng lên đây.

Thượng Quan Kỳ vốn tính thuần hậu, bất giác sa lệ nói:

– Giả tỉ đạo trưởng không truyền thụ kiếm thuật cho vãn bối thì làm gì hao tốn chân lực mà nên nông nỗi thế này?

Dưỡng Nguyên đạo trưởng giục:

– Mau gọi bọn chúng lên đây. Chỉ chậm một lúc là không kịp nữa!

Thượng Quan Kỳ không dám chần chờ, vội chạy đi tìm Dưỡng Chính.

Hai người vào chùa đã thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã nhắm mắt ngồi xếp bằng, không dám kinh động chỉ thõng tay đứng bên.

Bỗng thấy Dưỡng Nguyên đạo trưởng nét mặt thoáng lộ vẻ hồng hào, hơi thở cũng không nghe thấy nữa, vẻ mặt bình tĩnh dị thường, không có gì khả nghi.

Dưỡng Chính đạo nhân đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi vì sợ làm kinh động đến Dưỡng Nguyên đạo trưởng.

Hai người lại đứng chờ trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Dưỡng Nguyên đạo trưởng đột nhiên mở mắt ra, tủm tỉm cười khẽ bảo Dưỡng Chính:

– Thượng Quan tiểu hiệp đây là người bạn vong niên với tiểu huynh. Sau này tiểu hiệp có đến chùa Tam Nguyên chúng ta thì các sư đệ phải tiếp đãi trọng vọng.

Dưỡng Chính nói:

– Tiểu đệ xin kính cẩn vâng mệnh sư huynh.

Dưỡng Nguyên lại thở dài nói:

– Sau khi ta chết rồi, sư đệ tạm lãnh quyền chưởng môn bản phái.

Dưỡng Chính giật mình nói:

– Sao sư huynh lại nói câu bất tường làm vậy?

Dưỡng Nguyên nói:

– Tiểu huynh thọ mạng hết rồi, đại hạn đã đến, đi ngay bây giờ. Mọi việc trong chùa phiền sư đệ trông coi.

Dưỡng Chính nghe sư huynh nói mấy lời đột ngột, sợ quá đứng thộn mặt ra, mắt nhìn trừng trừng, lưỡi co rúm lại nói không ra lời.

Dưỡng Nguyên cười nói:

– Ta chết rồi các ngươi dưa thi thể về chùa Tam Nguyên và phải giữ bí mật, đừng tiết lộ ra ngoài và đừng làm lễ đại táng theo lề lối của môn phái.

Dưỡng Chính ấp úng:

– Thế thì…

Dưỡng Nguyên đạo trưởng nói:

– Nếu làm lễ đại táng, việc này sẽ bị tiết lộ.

Dưỡng Chính nói:

– Tiểu đệ xin ghi dạ.

Dưỡng Nguyên từ từ nhắm mắt lại nói:

– Thôi hai vị Ở lại…

Đoạn từ từ ngã đầu xuống.

Dưỡng Chính líu lưỡi gọi:

– Sư huynh! Sư huynh!

Dưỡng Chính gọi luôn mấy câu vẫn không thấy Dưỡng Nguyên trả lời, liền đưa tay ra sờ thì đạo trường đã tắt hơi rồi. Dưỡng Nguyên một đời làm tôn chủ phái Võ Đương, thế là đã êm ái ra đi không bao giờ trở lại.

Thượng Quan Kỳ bi thương quá đỗi, hai hàng châu lệ chảy ròng ròng lạy phục xuống đất, vừa khóc vừa nói:

– Đạo trưởng cùng vãn bối tuy không có tiếng là thầy trò, song thật là tình sư đệ. Vãn bối còn sống chừng nào quyết không quên ơn đạo trưởng đã truyền dạy.

Dưỡng Chính gạt nước mắt nói:

– Theo di mệnh của chưởng môn thì chúng tôi phải đưa thi thể về núi. Sau này Thượng Quan tiểu hiệp có dịp đi qua núi Võ Đương, xin nhớ vào chùa Tam Nguyên.

Thượng Quan Kỳ nén nỗi bi thương nói:

– Tại hạ cứ mỗi năm một lần xin đến chùa Tam Nguyên để bái kiến đạo trưởng.

Dưỡng Chính nói:

– Không dám! Bần đạo xin mãi mãi trông chờ.

Nói xong cõng thi thể Dưỡng Nguyên lên lưng rồi rảo bước ra đi.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng dậy theo ra cửa chùa, thấy Dưỡng Chính khẽ nói với hai đạo nhân coi giữ cửa chùa mấy câu rồi cùng nhau đi rất mau.

Thượng Quan Kỳ trông sau lưng ba người cho đến khi mất hút. Trong lòng chàng cảm thấy một nỗi buồn man mác. Trong đầu óc chàng hình ảnh Dưỡng Nguyên đạo trưởng luyện kiếm cho mình hãy còn như in mà đạo trưởng đã hóa ra người thiên cổ.

Cái sống chết của con người thật quá dễ dàng, lúc sống tiếng tăm lừng lẫy đến đâu thì lúc chết cũng chỉ để lại nấm mồ.

Thượng Quan Kỳ đứng thộn mặt ra không biết đã bao lâu. Vầng thái đương đã lặn non đoài, trên trời còn lại từng đám nắng chiều huyền ảo.

Thốt nhiên có tiếng gọi vang lên:

– Thượng Quan hiền đệ!

Thượng Quan Kỳ như người ngủ mơ tỉnh giấc, ngoảnh đầu nhìn ra đã thấy Đỗ Thiên Ngạc chắp tay sau lưng, đứng cách xa mình ngoài một trượng, đang nhìn mình tủm tỉm cười, chàng bất giác thở dài, buồn rầu cất tiếng gọi:

– Đỗ huynh!....

Rồi hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nhíu cặp lông mày từ từ bước lại khẽ hỏi:

– Hiền đệ có chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Dưỡng Nguyên đạo trưởng quy tiên rồi!

Đỗ Thiên Ngạc tưởng mình nghe lầm, nhưng ông biết chắc là đúng nên không nói nữa chỉ lẩm bẩm nhắc lại.

– Sao? Dưỡng Nguyên đạo trưởng đã chết rồi ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Phải rồi!

Đỗ Thiên Ngạc vội hỏi:

– Thi thể đạo trưởng hiện giờ ở đâu? Tiểu huynh muốn vào khấn vong linh người.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đưa về núi Võ Đương rồi. Hỡi ôi! Đỗ huynh...

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Dưỡng Nguyên đạo trưởng tạ thế, mong rằng Đỗ huynh giữ bí mật cho.

Cuộc sinh tử của Dưỡng Nguyên đạo trưởng có quan hệ lớn đến sự tồn vong của phái Võ Đương.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Môn Thái Cực Tuệ Kiếm đạo trưởng đã truyền hết cho hiền đệ chưa?

Thượng Quan Kỳ buồn rầu đáp:

– Thái Cực Tuệ Kiếm truyền thụ xong rồi, nhưng đó là nguyên nhân khiến cho Dưỡng Nguyên đạo trưởng quy tiên sớm quá, tiểu đệ thật lấy làm áy náy không yên.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hiền đệ bất tất phải hối hận về việc đó. Dưỡng Nguyên đạo trưởng sớm hay muộn rồi cũng chết. Đạo trưởng đã chọn được nơi để truyền thụ tuyệt kỹ. Điều cốt yếu là hiền đệ đừng phụ lời đạo trưởng đã phó thác.

Thượng Quan Kỳ gạt nước mắt, thở dài nói:

– Hiền đệ nghĩ đến lời di chúc của Dưỡng Nguyên đạo trưởng cảm thấy là một việc rất trọng đại, sức mình khó mà chu toàn được.

Đỗ Thiên Ngạc từ từ ngẩng đầu lên trông đám mây trắng lơ lửng bên trời, nói:

– Chúng ta là những kẻ bôn tẩu giang hồ, khác nào áng mây phất phơ trên vòm trời bát ngát, chẳng biết đâu là bờ bến. Không có nơi ở nhất định rồi gặp đâu hay đó. Biết bao nhiêu việc không phải sức một hai người có thể làm được...

Thốt nhiên trên trời chiều vang lên một tiếng hú lanh lảnh. Thượng Quan Kỳ biến sắc, buột miệng nói:

– Lạ thật!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Không biết chuyện chi vậy? Cổn Long Vương cùng Cùng Gia Bang vẫn còn hăm he nhau ở gần đâu đây. Mớ lửa đã thiêu rụi cánh đồng hoang mười dặm nhưng chưa đốt cháy tan được thực lực Cổn Long Vương. Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn thật là một tay thần cơ diệu toán trù tính kế hoạch rất mầu nhiệm. Y là cao nhân bậc nhất trong võ lâm hiện nay, song Cổn Long Vương cũng không phải tay vừa, hắn cũng là một kỳ nhân trong thời đại này. Cả hai bên bắt đầu bằng những chiến trận khốc liệt rồi sau rút vào cuộc tranh đấu ngấm ngầm... Hiện giờ dường như hai bên đang tập trung thực lực, có thể một ngày gần đây lại cùng nhau quyết sống mái. Tiếng gầm đó có chi là lạ?

Thượng Quan Kỳ vội vàng nói tiếp:

– Không phải đâu? Tiểu đệ xem tiếng gầm này có vẻ khác lạ, dường như..

Đỗ Thiên Ngạc ngắt lời:

– Có phải dường như là một tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Hà hà! Hiền đệ nên biết rằng những người tụ tập quanh đây tuy không phải toàn bộ tinh túy các phái võ Trung Nguyên, song cũng đến bảy tám phần mười.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Tiểu đệ nghe tiếng gầm này giống như tiếng Viên đệ. Gã đi đã hơn mười ngày nay, sao lại ở gần đâu đây?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Vậy chúng ta thử đi xem.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải đó!

Rồi chàng co giò chạy trước, nhằm về phía tiếng gầm mà đi. Qua một khu rừng rậm xa xa có một lũ người áo đen, vây kín một gã thiếu niên, ánh đao lấp loáng đang giao chiến kịch liệt.

Thượng Quan Kỳ nhìn Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn người áo đen kia đúng là đội thị vệ dưới trướng Cổn Long Vương. Đỗ huynh mặc bộ đồ trang phục thị vệ, không nên tiến thẳng vội, hãy ẩn mình trong bụi rậm này, chờ tiểu đệ đến xem sao đã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Nếu gặp phải tay kình địch thì hiền đệ gọi ta.

Nói xong nấp vào trong bụi.

Thượng Quan Kỳ rút trường kiếm ra chạy thẳng đến nơi, quả nhiên người bị vây chính là Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ thấy gã tay không đánh với cường địch bốn mặt. Chưởng phong của Viên Hiếu cực kỳ mãnh liệt, chiêu thuật biến ảo vô cùng khiến cho bọn cường địch bốn mặt khó lòng tiến sát vào được.

Mười mấy gã áo đen múa tít binh khí mà không có cách nào tiến đến nơi được.

Viên Hiếu đang chuyển động thần oai để bảo vệ cho Liên Tuyết Kiều xếp bằng ngồi đó, sắc mặt nàng lợt lạt trên trán mỗ hôi toát ra nhễ nhại, dường như nàng đang miễn cưỡng vận động chân khí mà phải cố nhịn với cơn đau dữ dội.

Thượng Quan Kỳ rùng mình tự hỏi:

“Chẳng lẽ vị cô nương gặp nhiều tai nạn kia lại bị trọng thương gì chăng?” Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa vung cây trường kiếm quét ngang.

Bọn thị vệ áo đen tuy võ công đều vào tay khá, nhưng vây đánh một mình Viên Hiếu cũng đã mệt sức mới giữ được thế quân bình không hơn không kém.

Bây giờ thêm Thượng Quan Kỳ thì chống nổi thế nào được, chúng bị Thượng Quan Kỳ gạt mấy đường kiếm đã phải để hở ra một lối.

Viên Hiếu quát lên một tiếng phóng chưởng ra đánh ngã một tên thị vệ.

Thượng Quan Kỳ lại đánh luôn ba kiếm khiến cho một tên nữa bị thương.

Viên Hiếu thấy đội thị vệ rút lui, cũng không đuổi theo, quay đầu lại cất tiếng gọi:

– Đại ca! Chúng tôi lại gặp đại ca ở đây.

Thượng Quan Kỳ ngẩng dầu nhìn trời chiều nói:

– Viên đệ! Từ hôm chúng ta chia tay đến nay, đã hơn mười ngày sao Viên đệ còn quanh quẩn ở đây?

Viên Hiếu đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều đáp:

– Liên cô nương không muốn đi. Cô còn lưu lại đây để đợi một người.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đợi ai?

Viên Hiếu nói:

– Đệ cũng không biết. Cô bảo đệ chờ lại thì đệ chỉ biết thế thôi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nghĩ thầm:

“Cô ả ma quái này, không biết định làm gì đây? Cô ta bị Cổn Long Vương làm đau khổ đến thế còn chưa đủ ư? Hay cô còn bị y kềm chế ở một điểm nào nữa? “

Chương 68: Hào Kiệt Khôn Qua Khỏi Lụy Tình

Thượng Quan Kỳ tuy nghĩ ngợi rất nhiều, nhưng không hỏi vặn nữa, chàng chỉ để tâm chờ cơ hội.

Bọn thị vệ áo đen chạy đi đã mất hút không thấy đâu nữa, chi còn lại Thượng Quan Kỳ, Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều là ba người ở trong cánh đồng rộng bát ngát.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi gọi:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều từ từ mở đôi mắt sáng như sao ra hỏi:

– Việc chi vậy?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải chăng cô nương còn đợi một người?

Liên Tuyết Kiều gật đầu.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Cô nương đợi ai?

Liên Tuyết Kiều thốt nhiên đứng phắt dậy thong thả đáp:

– Ta đợi ngươi! Vì ta biết rằng trong vòng mười ngày không gặp ngươi không xong.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngần hỏi:

– Thế chẳng hóa ra cô mạo hiểm quá ư? Giả tỉ trong vòng mười ngày cô không gặp được chúng tôi thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta chắc rằng mình đoán không sai.

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Cô nương đợi tôi có việc chi?

Liên Tuyết Kiều hắng giọng rồi nói:

– Ngươi không nhớ rằng đã yêu cầu ta nghe lời về việc gã anh em của ngươi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có chứ!

Liên Tuyết Kiều thấy nỗi thống khổ của mình bỗng tiêu tan đi. Trên mí mắt nàng ẩn hiện một nét vui tươi. Nàng nói:

– Gã họ Viên biểu chỗ gã có một thanh đao vàng...

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Gã bảo đó là thanh đao rất quý trên thế gian.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt, sực nhớ lại cảnh tượng chàng đã nhìn thấy trong núi Bạch Mã. Viên Hiếu trước ở trong khu rừng thẳm đó, tất biết hai cái xác chết, một đàn ông một đàn bà ở trong thạch động. Khi đó gã còn ngây ngô chưa hiểu việc nhân gian, nhưng cảnh tượng trong động đều đã in sâu vào óc gã, rồi về sau gã nhớ lại dần dần.

Đôi mắt trong suốt của Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ. Nàng hỏi:

– Người nghĩ gì mà thừ người ra, sao lại không nói?

Thượng Quan Kỳ "Ồ" một tiếng, nhớ lại những hình ảnh trước:

Lưỡi kim đao trong sơn động trông bề ngoài tựa hồ như lưỡi đao cùn, mà thực ra sắc bén vô cùng. Chàng nhớ cả trên chuôi đao có khắc tám chữ nhỏ "Kinh hồn chi đạo, vô kiên bất tôi" (Lưỡi đao kinh hồn, chạm vào vật cứng rắn mới đứt).

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều dậm chân hỏi:

– Ngươi hóa câm rồi hay sao?

Thượng Quan Kỳ giật mình như người mơ ngủ, choàng tỉnh giấc đáp:

– Đúng đó! Chỗ Viên đệ Ở có thanh kim đao sắc vàng, gã không nói gạt cô nương đâu!

Liên Tuyết Kiều lắc đầu thở dài hỏi:

– Ngươi có nghĩ rằng ta đi theo gã anh em với ngươi tới đó không?

Thượng Quan Kỳ trợn mắt ra không biết trả lời thế nào. Chàng ngửng đầu trông thấy một đám mây trắng đang theo chiều gió bay đi.

Bỗng thanh âm trong trẻo của Liên Tuyết Kiều lại lọt vào tai chàng:

– Việc này ta đã suy nghĩ mười hôm nay. Bây giờ thì ta tin rằng ngươi chân tâm để ta đi theo gã họ Viên.

Nàng đưa mấy ngón tay ngọc ngà quấn lại mớ tóc mai xõa ra. Dưới ánh mặt trời sáng lạng, dung nhan diễm lệ của nàng ửng hồng, làm tiêu tan quầng thâm trên mí mắt. Mặt nàng ẩn hiện nỗi mừng vui e thẹn.

Thượng Quan Kỳ khen thầm:

“Quả nhiên là một trang tuyệt thế mỹ nhân, để nàng bầu bạn với Viên đệ thì thật cay đắng cho nàng”.

Thượng Quan Kỳ lại đưa mắt ngớ sang Viên Hiếu đứng cách xa chừng hơn một trượng. Gã giương đôi mắt đỏ sọc. Trông cặp mắt gã thấy đáy vẻ tự ti và buồn rầu, dường như trong thâm tâm gã cũng biết rằng cái bộ dạng nửa người nửa vượn của gã khó lòng được sánh đôi cùng Liên Tuyết Kiều là một vị tuyệt thế giai nhân.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng lên tiếng:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều mỉm cười hỏi:

– Chi vậy?

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Mấy hôm nay ta cảm thấy trong người biến đổi khá nhiều, tưởng mình như một cô gái thơ ngây, sắp phải về nhà chồng...

Rồi nàng ra chiều bẽn lẽn không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy xúc động trong lòng, vội ho luôn mấy tiếng, hỏi:

– Có phải đúng như lời tôi đã thành thật nói với cô không?

Liên Tuyết Kiều biến sắc nói:

– Ngươi biểu ta theo gã họ Viên đi tận góc bể chân trời...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Gã được trời phú cho bản lãnh khác thường, lại được danh sư truyền dạy, sau này tất làm nên việc lớn. Nếu gã lại được tài trí của cô nương giúp đỡ cho thì việc bình trị những tà phái võ lâm chẳng có chi là khó...

Liên Tuyết Kiều chớp mắt hai cái rồi nói:

– Ta mạo hiểm đợi ngươi mười ngày tại đây chỉ cốt để nghe ngươi nói vài câu.

Rồi hai hàng châu lệ tuôn rơi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi đã nói từ trước rồi, bây giờ có nói lại cũng thế thôi.

Liên Tuyết Liều lau ngấn nước mắt trên má nói:

– Ngươi nói lại một lần nữa, ta muốn nghe tiếng nói tự đáy lòng ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương ráng mà chiếu cố cho Viên đê.....

Đột nhiên chàng ngừng lại không nói nữa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Sao ngươi không nói nữa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Giở đi giở lại cũng chỉ là một câu dù nói đến bao nhiêu lần cũng thế thôi.

Nét mặt Liên Tuyết Kiều đang hồng hào, bỗng biến thành lợt lạt. Người nàng loạng choạng cơ hồ suýt ngã.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt lên trời gọi:

– Viên đệ! Lại đây mau!

Viên Hiếu thẫn thờ bước lại hỏi:

– Đại ca gọi đệ!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Viên đệ mau đỡ lấy Liên cô nương vì cô khó chịu trong người. Viên đệ nhớ hết lòng săn sóc cho cô.

Viên Hiếu đưa tay ra, nhưng vội rụt lại ngay. Gã là người kiêu dũng thiện chiến, gan dạ phi thường, song đối với Liên Tuyết Kiều thì gã lại kính sợ dị thường.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy nỗi đau lòng, không dám nhìn nữa vội quay đi chỗ khác và bất giác nhỏ hai giọt lệ.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều mặt mày cực kỳ thê thảm hỏi:

– Ngươi tưởng ta không dám theo gã đi chăng?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay lại, chắp tay xá dài nói:

– Xin cô nương chiếu cố cho Viên đệ. Thượng Quan Kỳ này còn sống ngày nào cũng hết lòng cảm kích cô nương ngày ấy.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên giang hai tay ra, châu lệ đầm đìa, mắt nhìn Viên Hiếu khẽ gọi:

– Lại đây mau!

Viên Hiếu vội chạy lại, khúm núm rụt rè không biết làm thế nào.

Liên Tuyết Kiều giục:

– Mau bồng ta lên!

Viên Hiếu đưa hai tay ra ôm lấy tấm lưng thon Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều gục đầu xuống vai Viên Hiếu, khẽ hỏi:

– Ngươi có thể đem ta đi để lấy kim đao được không?

Viên Hiếu nói:

– Phải rồi! Thanh đao đó khác hẳn những đao trên thế gian.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chúng ta đi thôi!

Viên Hiếu nói:

– Tôi muốn cùng đại ca nói mấy câu rồi sẽ đi được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không cần! Từ đây trở đi chúng ta vĩnh viễn không muốn thấy mặt y nữa.

Viên Hiếu rùng mình nói:

– Nhưng đại ca đối với tôi rất tốt.

Liên Tuyết Kiếu nói:

– Rồi ta đối đãi với ngươi còn tốt hơn nữa chứ sao?

Viên Hiếu ấp úng:

– Nhưng đại ca, đại cạ..

Trong lòng gã bị xúc động mạnh, không thốt ra lời được, chỉ gọi đại ca đến mấy chục lần rồi không nói được câu gì nữa.

Thượng Quan Kỳ vẫy tay nói:

– Viên đệ! Thôi đi đi! Khi nào gặp sư phụ đừng quên nói ta có lời vấn an.

Viên Hiếu ngẩn ngơ giây lát, đột nhiên gã gầm lên một tiếng thật to vang đến tận mây xanh, rồi trở gót chạy nhanh như bay.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng hai người, trong lòng cay đắng mà không nói ra được. Bỗng chàng há miệng ộc máu tươi ra.

Chàng từ từ ngồi xuống, nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở, nhưng trong lòng phiền muộn vô cùng, khó lòng trấn tĩnh lại được và không còn cách gì điều hòa chân khí vào kinh mạch. Chàng lòng buồn rười rượi, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Bỗng nghe một tiếng thở dài vọng lại, rồi có người cất tiếng hỏi:

– Hiền đệ khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ từ từ quay đầu lại thì thấy Đỗ Thiên Ngạc đứng cách xa chừng bốn năm thước, vẻ mặt nghiêm trang. Chàng lắc đầu gượng cười đáp:

– Không sao. Đa tạ Đỗ huynh có dạ quan hoài.

Đỗ Thiên Ngạc thủng thỉnh bước lại nói:

– Hiền đệ đã không hạ khí xuống được thì đừng vận nội công điều hòa hơi thở, vì như thế chẳng những không ích gì mà còn có hại đến thân thể.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tiểu đệ vẫn như thường mà!

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thôi đệ đừng gạt ta nữa. Nếu ta để hiền đệ gạt được chẳng hóa ra mấy chục năm bôn tẩu giang hồ cũng uổng thôi ư? Các ngươi nói gì ta đã nghe thấy cả rồi!

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười đáp:

– Tiểu đệ có làm điều gì lầm lỗi đâu?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Việc này khó mà quyết định ai phải ai quấy.

Ngừng một lát, Đỗ lại nói:

– Liên Tuyết Kiều nhan sắc như hoa tựa ngọc, Viên Hiếu trái lại xấu xí dị thường. Tuy hiền đệ tổn phí tâm cơ song khó gây thành lứa đôi cho hai người đó được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng biết thế. Liên Tuyết Kiều không những nhan sắc tuyệt vời, mà tài trí cũng ít người bì kịp. Còn Viên đệ thiên tính dị thường, khí độ hiên ngang, sau này rất có thể thành người bậc nhất trong võ lâm. Nếu gã được Liên cô nương đem tài trí ra giúp đỡ cho thì lo gì không ổn định được giang hồ. Đệ thiết tưởng cặp anh hùng mỹ nhân này sẽ để lại một tấm gương tốt đẹp cho hậu thế.

Đỗ Thiên Ngọc khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ nói thế cũng phải...

Rồi Đỗ ngẩng nhìn trời chiều nói tiếp:

– Không nên ở lâu chỗ này, chúng ta phải đi ngay. Đội thị vệ của Cổn Long Vương thua chạy, khi nào họ chịu bỏ đi. Huống chi họ đang nhằm bắt sống Liên cô nương. Nếu ta đoán không lầm thì chỉ lúc nữa sẽ có những tay cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương đuổi tới đây.

Thượng Quan Kỳ từ từ đứng dậy nói:

– Đại ca thật là cao kiến. Chúng ta đi thôi!

Đỗ Thiên Ngạc đưa tay ra nói:

– Hiền đệ để ta đỡ dậy.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không cần!

Rồi lắc lư đi trước.

Đỗ Thiên Ngạc theo sau Thượng Quan Kỳ. Hai người đi chừng dược bốn năm dặm thì đến một khu rừng.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên ôm lấy một gốc cây, dừng lại nói:

– Tiểu đệ không đi dược nữa rồi, chúng ta hãy nghỉ đây một lát.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn thấy mặt Thượng Quan Kỳ đỏ bừng lên thì không khỏi giật mình, ông đưa tay ra sờ, thấy đầu chàng nóng ran cả kinh nói:

– Hiền đệ bệnh mất rồi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không sao đâu! Mấy bữa nay tiểu đệ học kiếm mệt nhọc quá độ, chỉ cần nghỉ mệt một lúc là lại khỏi ngay.

Bỗng nghe thấy tiếng còi lanh lảnh vọng lại.

Đỗ Thiên Ngạc biến sắc khẽ bảo:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đuổi tới nơi rồi! Chúng ta lẩn đi thôi!

Lúc đó Thượng Quan Kỳ cảm thấy toàn thân phát nhiệt, tứ chi bải hoải.

Nhưng trong lòng chàng có một luồng khí mãnh liệt xông lên. Chàng đứng phắt dậy nói:

– Xin tiểu huynh lánh đi để tiểu đệ cùng bọn thuộc hạ Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến.

Đỗ Thiên Ngạc nghe nói rùng mình, lắc đấu thở dài khẽ bảo:

– Trước tình trạng này mình chẳng nên hung hăng cậy tài. Khi ta trà trộn vào trong đội thị vệ áo đen, ta đã phân biệt được mấy hiệu còi thường dùng của họ.

Hồi còi vừa rồi dường như báo hiệu có rất đông người đến và từ bốn mặt ập lại.

Dù thân thể hiền đệ lành mạnh thì hai chúng ta cũng không có cách nào kháng cự được với họ, huống chi hiền đệ lại đang phát sốt.

Thượng Quan Kỳ vẫn quật cường nói:

– Không hề chi! Tiểu đệ biết mình còn chống chọi được.

Đỗ Thiên Ngạc biết chàng đang bàng hoàng vì Liên Tuyết Kiều tức mình bỏ đi, lòng chàng đương đau khổ mà nghe tin Cổn Long Vương phái tay cao thủ đến vây đánh, tấm lòng đau khổ khiến chàng nổi xung không cần gì sống hay chết, liều mạng quyết chiến.

Hơn nữa bệnh thế bộc phát khiến chàng không thể bình tĩnh lại được. Con người đã không coi sống chết vào dâu, chiến đấu không theo đúng lề lối, tất sẽ bị nguy với cường địch.

Bỗng lại nghe một hồi còi lanh lảnh, mỗi lúc một gần, chỉ còn cách vài chục trượng. Tiếng còi bốn mặt vang lên báo hiệu cho nhau, đúng là nguy cơ đến nơi rồi!

Đỗ Thiên Ngạc là người lịch duyệt, biết rằng không thể thuyết phục được Thượng Quan Kỳ, nếu còn chần chờ giây lát, tất càng thêm nguy ngập. Ông khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ muốn đánh thật ư?

Thượng Quan Kỳ xoay tay rút kiếm ra, cương quyết đáp:

– Người ta dù có sống đến trăm tuổi, rút cục cũng không khỏi chết...

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên giơ ngón tay ra điểm vào huyệt đạo Thượng Quan Kỳ rất nhanh rồi ôm chàng chạy vào bụi rậm.

Thượng Quan Kỳ tuy trong tâm vẫn tỉnh táo, song huyệt đạo bị kìm chế, miệng không nói được, người không cử động được đành để Đỗ Thiên Ngạc làm gì thì làm.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn quanh một lượt lựa một cành cây rậm rạp, rồi cùng Thượng Quan Kỳ trèo lên. Ông là người dày dạn giang hồ, làm việc cẩn thận, đặt Thượng Quan Kỳ vững chắc rồi lại nhảy xuống gốc cây xóa hết vết chân rồi mới nhảy lên nấp trong đám lá cây rậm rạp.

Đỗ Thiên Ngạc vừa nấp xong thì tiếng còi đã đến ngoài rừng. Bốn gã thị vệ áo đen tay cầm binh khí theo nhau đi vào.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thì thấy gã đi đầu tay cầm quỷ đầu đao, lưng giắt cây hổ đầu câu, thân thể cao lớn. Chính là phó thủ lãnh đội thị vệ, tên gọi Lãnh Tiễn Quách Kiệt.

Đỗ Thiên Ngạc tuy mới trà trộn vào đội thị vệ trong một thời gian ngắn, song ông đã có dụng ý đặc biệt, lưu tâm dòm ngó khắp nơi. Những cao thủ trong đội thị vệ Ông nhớ mặt hết. Ông biết rằng Quách Kiệt chẳng những võ nghệ cao cường, nội công hùng hậu, lại còn rất nhiều ám khí, bắn ra trăm phát trúng cả trăm. Vì thế mà gã có biệt hiệu là Lãnh Tiễn. Trong đội thị vệ áo đen, Quách Kiệt đứng vào hàng thứ hai.

Thượng Quan Kỳ tuy bị điểm huyệt, song tai vẫn nghe mắt vẫn trông rõ.

Chàng không cử động được, nhưng trông rõ cường địch đã đến gốc cây mình đang ẩn.

Bỗng thấy Lãnh Tiễn Quách Kiệt hỏi:

– Chúng ở khu này phải không?

Một gã áo đen khom lưng đáp:

– Đúng rồi! Ở cách đây không xa mấy.

Quách Kiệt nói:

– Mới trong khoảnh khắc, chắc bọn chúng chưa chạy xa được, huống chi chúng ta bốn mặt áp vào thì bọn chúng còn đi đâu được.

Quách Kiệt có một địa vị cao cả trong đội thị vệ, nên bọn thuộc hạ gã không dám nói xen vào, cứ để mặc gã nói gã nghe.

Tiếng còi lanh lảnh khắp bốn mặt tám phương truyền lại. Chỗ này im thì chỗ khác nổi lên, liên miên không dứt.

Lãnh Tiến Quách Kiệt móc trong bọc lấy một cái còi đồng đặt lên miệng thổi, phát ra thanh âm

chói tai. Tiếng còi mỗi lúc một gần, chớp mắt bốn mặt có đến mấy chục người áo đen kéo ập vào. Những người này vừa trông thấy Quách Kiệt lập tức đứng thẳng người, thõng tay, tỏ vẻ rất cung kính.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt đảo mắt nhìn chung quanh một lượt lạnh lùng hỏi:

– Các ngươi có gặp bên địch không?

Bọn áo đen ngơ ngác nhìn nhau, lẳng lặng chẳng ai lên tiếng.

Quách Kiệt cả giận gắt:

– Ta hỏi các ngươi đã gặp bên địch chưa? Các ngươi điếc cả à?

Bỗng thấy một gã đáp:

– Tại hạ từ phía chính đông tới, dọc đường chưa gặp một người nào.

Một gã khác nói:

– Hướng chính bắc cũng không thấy tung tích địch đâu.

Rồi cả hướng Nam, hướng Tây cũng đều báo cáo chưa gặp bên địch.

Lãnh Tiến Quách Kiệt trầm ngâm một lát rồi nói:

– Các ngươi nói vậy thì chẳng lẽ bọn chúng mọc cánh bay trên không rồi hay sao?

Một gã áo đen đứng bên Quách Kiệt nói:

– Có lẽ bọn chúng cỡn nấp quanh quẩn tròng rừng này.

Quách Kiệt chau mày nói:

– Ta cũng nghĩ thế. Bây giờ mình hãy sục tìm khu rừng này xem sao rồi hãy liệu.

Bọn áo đen vâng lời lập tức tản đi.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

“Mấy chục tên thị vệ này mà tìm ra hành tung mình thì khó lòng thoát chết với chúng...”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe nổi lên một trận cười khanh khách nói:

– Thằng nhãi này! Mi còn trốn được nữa thôi?

Đỗ Thiên Ngạc tường hành tung mình đã bị bại lộ trong lòng khôn xiết hoang mang, ông cầm sẵn cây nhuyễn tiên trong tay chuẩn bị đối địch.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão giang hồ lịch duyệt vẫn không lên tiếng chỉ hoảng hốt một chút rồi trầm tĩnh lại. Ông biết rằng Lãnh Tiễn Quách Kiệt hăm dọa để kẻ nhát gan sợ hãi lên tiếng. Chính ông suýt nữa cũng bị mắc mưu. Bỗng có người kêu rú lên dường như bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt đứng ngay dưới gốc cây mà Đỗ Thiên ngạc cùng Thượng Quan Kỳ đang nấp trên ngọn. Song chính vì thế mà hai người lại được an toàn hơn.

Đội thị vệ áo đen này trực thuộc Vương phủ để nghe mệnh lệnh Cổn Long Vương. Chúng đã từng sưu nã những người phạm tội bội phản, tìm kiếm rất kỹ lưỡng, lại giàu kinh nghiệm.

Chúng càng để ý xoi mói những chỗ lá cây rậm rạp. Song chỗ gốc cây Lãnh Tiến Quách Kiệt đứng, bọn này không tiện sục sạo nên hai người nấp trên cây không bị bại lộ.

Đỗ Thiên Ngạc nghe tiếng rú một lần rồi im bặt, không nghe thấy nữa thì biết là đối phương ra đòn rất nặng, nạn nhân không chết cũng bị trọng thương.

Lãnh Tiễn Quách Kiệt hấp tấp chạy đi, rồi cả đội thị vệ đứng rải rác dưới gốc cây này cũng theo gã đi luôn.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ vạch lá cây để ngó theo bọn họ, song bị rừng rậm che khuất không nhìn được rõ.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng vọng lại, đúng là đội thị vệ đang cùng cường địch động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc ghé vào tai Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Này hiền đệ! Trước tình cảnh này, mong rằng hiền đệ nghe lời tiểu huynh.

Sau khi tiểu huynh giải phóng huyệt đạo cho hiền đệ rồi, bất luận trường hợp nào, hiền đệ cũng phải nhẫn nại, nếu không bị bên địch phát giác thì nhất thiết không được động thủ.

Nói xong Đỗ Thiên Ngạc ngầm vận chân khí giải khai huyệt đạo cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi hỏi:

– Không hiểu Liên cô nương cùng Viên đệ dã thoát thân được chưa?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Bọn họ đã lánh khỏi tầm truy nã của bọn áo đen, bây giờ chắc đi xa đến mấy chục dặm rồi.

Thượng Quan Kỳ âm thầm thở dài, giơ tay lên bóp đầu, ngồi tựa vào cành cây lớn nhắm mắt lại. Xem chừng bệnh thể chàng đã nặng lắm rồi.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ hỏi:

– Hiền đệ thấy trong lòng khó chịu lắm phải không?

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu nhắm mắt không đáp.

Đỗ Thiên Ngạc giơ tay ra sờ trán chàng, bất giác cả kinh, vì chân hỏa đã phát tán, trán chàng hiện lạnh như băng.

Đỗ Thiên Ngạc để ý nhìn kỹ thì nét mặt Thượng Quan Kỳ trước đỏ bừng, giờ đã biến thành lợt lạt.

Ngoài xa tiếng khí giới vẫn chạm nhau không ngớt.

Đỗ Thiên Ngạc nhờ sự kinh nghiệm đã nhiều, nhận ra rằng trong khu rừng này đang tiếp diễn một cuộc chiến đấu kịch liệt do một số đông người, trong lòng không khỏi mừng thầm, khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ cố nhẫn nại chút nữa, dường như đội thị vệ Cổn Long Vương đã gặp những tay cao thủ Cùng Gia Bang.

Chưa dứt lời, một hồi còi cấp bách vang lên, đội thị vệ gọi nhau rút lui.

Một đại hán mình mặc áo sắc tro, tay cầm trường kiếm đi trước, chính là võ tướng Quan Tam Thắng, theo sau ông có đến mấy chục người.

Đỗ Thiên Ngạc hắng giọng luôn mấy tiếng rồi ôm Thượng Quan Kỳ nhảy xuống. Vì ông mình mặc áo đen của đội thị vệ nên người Cùng Gia Bang lập tức bao vây.

Võ tướng Quan Tam Thắng nhìn kỹ Đỗ Thiên Ngạc rồi hỏi:

– Đỗ huynh đấy ư? Sao lại ăn mặc thế?

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười, không trả lời câu hỏi Quan Tam Thắng, để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ đang ẵm trong tay, nói:

– Người anh em của tại hạ đang bị trọng bệnh, cần được chữa ngay. Tại hạ nghe Đường tiên sinh tinh thông y thuật, phiền Quan huynh đến tới đó, rồi còn chuyện gì sẽ nói sau cũng chưa muộn.

Quan Tam Thắng để ý nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, nước da xanh mướt, dường như bệnh tình rất là trầm trọng. Ông trầm ngâm một lát rồi nói:

– Đường tiên sinh phái tại hạ đem Tứ Thập Bát Kiệt giữ khu rừng này. Đội thị vệ áo đen tuy đã rút lui nhưng tại hạ còn phải giữ ở đây, e rằng không dám bỏ đị..

Ngừng một lát Quan Tam Thắng lại nói:

– Bây giờ tại hạ đành giải quyết cách này vậy:

Phái bốn tay cao thủ trong Tứ Thập Bát Kiệt dẫn hai vị đi yết kiến Đường tiên sinh.

Đỗ Thiên Ngạc biết rằng Quan Tam Thắng phái bốn tay cao thủ, tiếng gọi là đưa mình đi, nhưng kỳ thực là để giám sát mình. Song ông cũng cho rằng trước tình cảnh này không thể trách người ta đa nghi được liền nghiêng mình nói:

– Làm rộn Quan huynh nhiều quá!

Quan Tam Thắng gật đầu cười nói:

– Văn thừa tệ bang cầm mạch bốc thuốc, thật có tài khởi tử hồi sinh. Ông bạn Đỗ huynh chỉ uống một thang là khỏi.

Nói xong phái bốn tay cao thủ dẫn Đỗ Thiên Ngạc đi yết kiến Đường Toàn.

Đỗ Thiên Ngạc theo bốn đại hán luồn qua khu rừng rậm đến một cánh đồng bát ngát, bốn đại hán bắt đầu tăng gia cước bộ. Đỗ Thiên Ngạc cũng phải chạy nhanh cho kịp.

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, Đỗ Thiên Ngạc đã nhìn thấy đằng xa có một thôn trang độ bốn năm nóc nhà nhỏ.

Đỗ Thiên Ngạc cúi xuống nhìn Thượng Quan Kỳ, thấy hai mắt chàng vẫn nhắm nghiền, ngủ say li bì. Ông chạy nhanh như vậy mà chàng cũng không tỉnh lại thì trong dạ bồn chồn.

Hai gã áo sắc tro dẫn đường đi trước đã rẽ vào trong thôn. Hai gã đi sau Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Xin đại giá chờ đây một chút, đã có hai vị vào thông báo rồi.

Chỉ một lát đã thấy Đường Toàn mình mặc áo dài, tay cầm quạt thủng thỉnh ra nghênh tiếp cười nói:

– Đỗ đại hiệp đến đây thật là may! Xin mời vào đây ngồi chơi một lúc.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ được tiên sinh ra đón tiếp, rất lấy làm áy náy!

Đường Toàn chợt để mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, hỏi ngay:

– Sao, y bị thương ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Y bị bệnh đó. Phiền tiên sinh coi mạch cho.

Đường Toàn nói:

– Xin mời Đỗ huynh vào đây nói chuyện.

Đoạn xoay mình đi trước dẫn đường. Đỗ Thiên Ngạc theo sau vào một căn nhà tranh, giậu tre bao bọc chung quanh. Trong nhà đại sảnh đặt một cái bàn gỗ sơn đỏ. Trên bàn đầy đủ giấy tờ bút mực.

Đường Toàn mời khách ngồi rồi vẫy tay bảo những người mặc áo sắc tro:

– Các ngươi hãy lui ra.

Hai gã cúi mình chắp tay lui ra.

Đường Toàn đặt cây quạt xuống bàn nói:

– Cứu người là gấp, để tại hạ cầm mạch cho y xem sao đã.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Y mắc bệnh một cách khác lạ, e rằng không phải bệnh thông thường…

Đường Toàn gật đầu không nói gì, kéo tay trái Thượng Quan Kỳ chẩn mạch.

Đường Toàn nhắm mắt hồi lâu rồi mở choàng ra nói:

– Quả nhiên bệnh thế trầm trọng!

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá vội hỏi:

– Còn có thể cứu được nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Không nguy đến tính mạng, song cần phải một thời gian mới chữa được.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Xin tiên sinh bốc thuốc ngay cho.

Đường Toàn nói:

– Ở nơi hoang dã này không có tiệm bán thuốc. Bây giờ đành cho y mấy viên thuốc hoàn để giữ lại nguyên khí rồi mới phái người đi hốt thuốc.

Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc móc hai viên thuốc hòa với nước cho Thượng Quan Kỳ rồi bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Dường như Thượng Quan huynh vì trong lòng sầu khổ quá đỗi mà mắc bệnh. Phần vì y lao thân quá độ, phần lại cảm mạo phong hàn.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Tiên sinh đoán bệnh trúng lắm. Mấy bữa nay y vừa đau khổ vừa mệt nhọc.

Đường Toàn nói:

– Có chỗ tại hạ còn chưa hiểu, xin Quan huynh nói thực cho hay.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ biết được điều gì xin nói hết.

Đường Toàn hỏi:

– Gần đây Thượng Quan huynh có gặp việc gì thương tâm quá độ không Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Dĩ nhiên là có. Hỡi ôi! Gan dạ anh hùng, tâm tình nhi nữ. Điều ấy đã khiến cho con người nát ruột tan hồn để mà chịu đựng.

Đường Toàn hỏi:

– Đỗ huynh nói thế là nghĩa làm sao?

Đỗ Thiên Ngạc liền đem sự tình của Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay thuật lại một lượt, nhưng giấu nhẹm việc Thượng Quan Kỳ luyện kiếm. Đường Toàn khen rằng:

– Thật là một người hiệp sĩ nhân hậu. Trách nào y không muốn sống, chẳng thèm đem công lực

chống cự với bệnh thế.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Y liều lĩnh đến thế kia ư?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ chẩn mạch biết rằng mạch yếu mà không trống rỗng, bệnh trầm trọng nhưng tiềm lực hãy còn dư đủ, cần phải tĩnh dưỡng.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Xem thế thì biết, y đem lòng yêu Liên cô nương đến cực điểm, mối tình khó bề gỡ cho ra, nên y định tự tuyệt sinh cơ.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc, đột nhiên ngẩng mặt lên nói:

– Theo ý kiến tại hạ thì hành động này của Thượng Quan huynh không những tỏ ra khí phách anh hùng mà còn muốn thành toàn cho Liên cô nương cùng Viên huynh đệ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh liệu việc như thần. Tại hạ xin nghe lời cao luận.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ có hiểu sơ qua về thuật tướng số. Trong cái đẹp của Liên cô nương đã lộ ra ý chí mãnh liệt, có phong độ một đấng trượng phu, đó là một điểm sẽ nắm chủ quyền.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Liên cô nương tuy là đàn bà mà lãnh tụ quần hào. Nếu không phải bậc tài trí thì làm sao điều khiển nổi. Lời bàn của tiên sinh thật đúng.

Đường Toàn lại tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều bề ngoài đã nắm quyền mà bề trong đầy ý chí cương nghị. Hơn nữa thông minh tài trí của cô có lẽ còn hơn cả Thượng Quan huynh. Nếu cô ta cùng Thượng Quan huynh ở với nhau sẽ đi đến chỗ cô rời bỏ võ công đi tập thêu thùa để học làm người hiền thê thì chẳng hóa ra uổng mất một đời tài hoạ..

Ngừng một lát Đường Toàn lại thở dài nói tiếp:

– Trên đời không có việc gì tận thiện tận mỹ. Sắc nước hương trời như Liên Tuyết Kiều mà sánh vai với Viên Hiếu thì hỏng bề cá nước duyên ưa, song võ công hai người có thể thành tựu được những việc cực kỳ lớn lao. Viên Hiếu thiện tính khác thường. Bề ngoài ra vẻ vụng về mà bề trong cực kỳ linh mẫn.

Nhân gã tự biết mình mặt mũi xấu xa, khó lòng xứng đáng với vợ đẹp, tất gã phải đem hết tinh lực rèn luyện võ công cho thành người hào kiệt để kéo lại và như thế sau này bản lĩnh gã không biết đến đâu mà lường.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Lập luận của tiên sinh khiến cho ai nấy đều phải kính phục.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Liên Tuyết Kiều cốt cách hơn người, tuy nàng thấy lang quân tướng mạo xấu xa cũng không đến nỗi thay lòng đổi dạ. Vậy thì những lúc phòng loan tịch mịch, cô phải tìm cách gì để tiêu dao tuế nguyệt? Anh chàng Viên Hiếu đã chẳng hiểu gì về tình đằm thắm, tất cô phải đem tinh lực ra mưu đồ việc lớn. Cô ta mà vận dụng hết tâm cơ để tính toán thì quyết chẳng kém gì Đường Toàn này. Nếu cô được...

Đường Toàn nói đến đây thốt nhiên ngừng lại.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêng mình nói:

– Tiên sinh ngày đêm lo nghĩ, không một lúc nào thảnh thơi. Lần này tôi gặp tiên sinh so với lần trước đã thấy gầy đi nhiều. Tiên sinh thứ cho Đỗ Thiên Ngạc này nói một câu càn dở, Đỗ mỗ coi thần sắc tiên sinh...

Đường Toàn từ từ đứng dậy ngắt lời:

– Nhọc lòng Đỗ huynh phải quan hoài. Đêm đã khuya rồi, Đỗ huynh đi nghỉ thôi!

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài, nghiêng mình từ từ lui ra. Đỗ vừa ra đến cửa, đột nhiên ngừng lại nói:

– Còn Thượng Quan hiền đệ Ở đây chẳng lẽ để nhọc lòng tiên sinh?...

Đường Toàn đáp:

– Đỗ huynh bất tất phải quan tâm. Chờ Thượng Quan huynh tỉnh lại, tại hạ sẽ gắng sức thuyết phục y để y hết nỗi sầu bi.

Đỗ Thiên Ngạc lại chắp tay lui ra. Một gã áo sắc tro đã chờ sẵn đưa ông ta vào một phòng tĩnh

mịch nghỉ ngơi.

Chương 69: Đường Toàn Thuyết Phục Khương Sĩ Ẩn

Đỗ Thiên Ngạc trong thời gian qua không được yên tâm lúc nào, phần thì lo phòng bị thuộc hạ Cổn Long Vương khám phá ra hành tung mình, phần thì lo người Cùng Gia Bang hiểu lầm vì ông vận trang phục đội thị vệ áo đen, ông ở vào tình thế bị cả hai bên đem lòng ngờ vực. Nhưng ông cần phải mặc bộ áo đen để tiếp xúc với bọn thị vệ đặng do thám bọn thuộc hạ Cổn Long Vương. Thật là một thời gian ông phải kiên tâm chịu nhiều nỗi gian nan và bất luận lúc nào cũng có thể mất mạng như chơi.

May mà bọn thủ hạ Cổn Long Vương đều phải thuốc mê nên lãnh đạm với nhau. Đỗ Thiên Ngạc nhờ được chỗ mình đã từng trải giang hồ nên trong thời gian trà trộn vào với họ không bị phát giác, ông hao phí tâm lực rất nhiều và mỏi mệt vô cùng. Lúc này được chỗ an toàn mới thấy cởi mở tinh thần, ngủ đi lúc nào không biết.

Đỗ Thiên Ngạc không biết mình ngủ đã bao lâu, khi tỉnh dậy thì mặt trời vừa mọc, ánh hồng chiếu vào cửa sổ. Ngoài cửa có tiếng đằng hắng, Tiêu Dao Tú Tài tay cầm quạt từ từ bước vào. Đỗ Thiên Ngạc vội đứng dậy nghênh tiếp.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Đỗ huynh mạo hiểm đến đây đã cung cấp tài liệu về những âm mưu hoạt động của Cổn Long Vương, tệ Bang chủ cùng tại hạ đều cảm kích vô cùng.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Những điều nhỏ nhặt đó có chi đáng kể!

Dưới ánh mặt trời ông nhìn thấy sắc mặt Đường Toàn xanh mướt, lộ vẻ mệt nhọc thì không khỏi âm thầm hổ thẹn, nghĩ bụng:

“Y là người không biết võ công, thân thể yếu đuối, mà tinh thần lo việc, suy nghĩ đúng lý trên đời thật ít người bì kịp!” Bỗng thấy Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Tại hạ muốn đánh thức Đỗ huynh dậy nhưng sợ làm mất giấc ngủ ngon, không tiện kinh động, đành chịu ngồi chờ cho đến bây giờ.

Đỗ Thiên Ngạc thấy Đường Toàn nói một cách trịnh trọng, không khỏi giật mình hỏi:

– Tiên sinh có điều chi chỉ giáo?

Đường Toàn nói:

– Bệnh tình của ông bạn Đỗ huynh biến chuyển một cách không ngờ.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh hỏi:

– Tiên sinh coi có nặng lắm không?

Đường Toàn đáp:

– Cho đến bây giờ mà y vẫn chưa tỉnh lại lúc nào.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Liệu có nguy đến tính mạng không?

Đường Toàn đáp:

– Bây giờ chưa thể nói quyết được. Đỗ huynh thử đi coi xem.

Đỗ Thiên Ngạc chắp tay nói:

– Cảm phiền tiên sinh dẫn đường cho tại hạ.

Đường Toàn rảo bước ra khỏi cửa phòng. Đỗ Thiên Ngạc theo sau. Đi khoảng bảy tám trượng thì tiến vào trong căn nhà tranh dưới gốc cây.

Căn nhà này có hai gian nhỏ nhưng quét tước rất sạch sẽ. Sát vách kê một chiết giường gỗ. Thượng Quan Kỳ nằm trên giường nhắm mắt.

Đỗ Thiên Ngạc trầm giọng hỏi:

– Hiền đệ mệt lắm phải không?

Vừa hỏi vừa rảo bước đi vào. Thượng Quan Kỳ vẫn hai mắt nhắm nghiền.

Đỗ Thiên Ngạc lại đến bên giường đưa tay ra sờ, thấy đầu Thượng Quan Kỳ nóng bỏng, bất giác giật mình, thất thanh kêu lên:

– Y nóng ghê quá!

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Lòng y đã chết từ trước rồi. Y chán nản hết mọi sự đời thần trí mê man.

Có lúc hoảng hốt thì lại nhớ đến nỗi đau lòng, không chịu đem công lực ra để chống cự với bệnh thế. Than ôi! Nếu không thức tỉnh được ý chí muốn sống của y thì khó lòng chữa khỏi.

Đỗ Thiên Ngạc buồn rầu thở dài nói:

– Đến y thuật của tiên sinh mà không vãn hồi được thì tại hạ e rằng tuyệt vọng mất rồi!

Đường Toàn lạnh lùng cười nói:

– Đỗ huynh bất tất phải nóng nảy. Bệnh tình Thượng Quan huynh tuy trầm trọng thật, nhưng chưa đến nỗi hoàn toàn vô phương cứu chữa. Tại hạ mời Đỗ huynh đến đây để xin Đỗ huynh quyết định cho một việc.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Việc gì?

Đường Toàn đáp:

– Việc căn bản bây giờ là phải làm cho Thượng Quan huynh tỉnh lại. Nhưng lúc y tỉnh rồi cần phải dùng phương pháp cứu nguy cấp tốc. Tại hạ e rằng y hồi tỉnh không thấy Đỗ huynh ở bên, có thể xảy ra sự hiểu lầm.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ xin tiên sinh tùy tiện cho.

Đường Toàn quay ra hỏi gã mặc áo sắc tro đứng ngoài cửa:

– Ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Gã đáp:

– Chuẩn bị xong cả rồi, còn chờ tiên sinh dạy bảo.

Đường Toàn nói:

– Đem vào đây.

Gã nghiêng mình vâng lời lui ra.

Lát sau thấy hai đại hán khiêng một phiến đá dài bảy, tám thước, rộng hai thước đem vào. Theo sau

hai người này, một gã áo sắc tro khác xách một thùng nước lạnh.

Đường Toàn bảo hai gã đặt phiến đá xuống, khiêng Thượng Quan Kỳ đặt lên phiến đá, rồi gã kia cầm thùng nước lạnh dội vào người Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái từ từ mở mắt ra. Đỗ Thiên Ngạc vội hỏi:

– Hiền đệ tỉnh rồi ư?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt hỏi:

– Đây là đâu? Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương chạy hết rồi ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chúng ta đã vào chỗ an toàn rồi. Đây là Đường tiên sinh, hiền đệ có nhận ra không?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt ngó Đường Toàn đáp:

– Tiểu đệ nhận ra rồi.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt bước gan lại nói:

– Thượng Quan huynh...!

Thượng Quan Kỳ cười lạt rồi từ từ nhắm mắt lại, chậm rãi nói:

– Y thuật Đường tiên sinh tuy đã đến mức rất tinh vi song không thể chữa khỏi được tại hạ đâu. Tiên sinh bất tất nhọc lòng làm chi nữa!

Đường Toàn tủm tỉm cười, từ từ lui ra ngoài cửa, vẫy tay gọi Đỗ Thiên Ngạc lại dặn:

– Đỗ huynh! Thần trí y tỉnh lại rồi, bệnh tình không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Bây giờ tại hạ lánh ra ngoài để Đỗ huynh khuyên giải y. Điều cốt nhất là kích động cho y có ý chí muốn sống. Tại hạ đã sai người lấy thuốc về, lát nữa sẽ có người đem thuốc lại.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ vỗ vai Thượng Quan Kỳ gọi:

– Hiền đệ Ơi! Hiền đệ tỉnh lại để tiểu huynh bàn với hiền đệ việc này.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng đáp:

– Bất tất phải bàn luận gì nữa. Tiểu đệ chẳng còn sống được bao lâu!

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm:

“Quả nhiên y tuyệt không còn một chút ý chí muốn sống nữa”. Ông hắng giọng rồi hỏi:

– Hiền đệ tự hủy hoại mạng sống, để mặc cho bệnh tình trầm trọng, phải chăng là vì Liên cô nương?

Thượng Quan Kỳ chỉ hé một nụ cười thê lương chứ không nói gì.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói tiếp:

– Hiền đệ Ơi! Chữ tình quả nhiên huyền bí, khó mà di chuyển được lòng người. Người đời mấy ai qua khỏi được nỗi thống khổ này? Song hiền đệ không nghĩ đến lời phó thác của Dưỡng Nguyên đạo trưởng lúc truyền Thái Cực Tuệ Kiếm. Môn kiếm thuật tuyệt kỹ này không lưu truyền cho hậu thế được là một việc rất trọng đại. Huống chi hiền đệ lại hứa lời cùng Dưỡng Nguyên đạo trưởng, đem toàn lực ra để cho giữ phái Võ Đương đặng an toàn. Hỡi ôi! Bậc đại trượng phu đã hứa một lời ngàn vàng khôn chuộc. Há nhân một việc riêng về nhi nữ mà làm hư đại sự.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên mở bừng hai mắt, chăm chú nhìn thẳng vào Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Đỗ huynh nói vậy thì tiểu đệ không thể chết được ư?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chẳng những không thể chết được mà là không nên chết mới phải.

Thượng Quan Kỳ nhắm mắt lại, hai hàng lệ ứa ra nói:

– Biết thế này thì tiểu đệ chẳng nhận lời Dưỡng Nguyên đạo trưởng học Thái Cực Tuệ Kiếm làm chi nữa.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hiện giờ thì muộn mất rồi vì trên đời này, trừ hiền đệ ra không còn người thứ hai nào hiểu Thái Cực Tuệ Kiếm nữa.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên cố gượng ngồi dậy quẹt những hạt nước đọng trên người nói:

– Đỗ huynh ơi! Tiểu đệ khỏi bệnh rồi! Đỗ huynh nghe tiểu đệ một việc.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Đừng nói một việc, cả đến mười việc trăm việc tiểu huynh cũng không chối từ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế thì được rồi, Đỗ huynh dẫn tiểu đệ đi tìm Cổn Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc giật mình lập lại:

– Tìm Cổn Long Vương?

Thượng Quan Kỳ đáp:

:

– Phải rồi! Tiểu đệ một mình một kiếm đến khiêu chiến với y.

Đỗ Thiên Ngạc lắc đầu nói:

– Tiểu huynh chưa nói đến tuyệt kỹ của tứ đại hầu gia dưới trướng Cổn Long Vương, ngay đội thị vệ áo đen cũng đã đủ đối phó với hiền đê.....

Ngừng một lát Đỗ lại nói tiếp:

– Ngay việc tìm thấy Cổn Long Vương đã là khó rồi, chứ chưa nói đến chuyện liều mạng với y.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu y là người dễ tìm kiếm thì tiểu đệ đã không phiền tới Đỗ huynh.

Đỗ Thiên Ngạc thấy cặp mắt Thượng Quan Kỳ lại mơ màng, ông trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thôi được! Để tiểu huynh đưa hiền đệ đi tìm y.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ còn có một việc nữa xin Đỗ huynh nhớ cho.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Hiền đệ cứ nói ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước khi ra đi, Đỗ huynh giữ tuyệt đối bí mật, đừng tiết lộ cho ai biết.

Đỗ Thiên Ngạc gật đầu nói:

– Chiến đấu để chết ngoài bãi sa trường còn hơn chết trên giường bệnh, tiểu huynh theo lời hiền đệ.

Chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng cười ròn vọng lại. Đường Toàn tà áo phất phơ tay cầm cây quạt từ từ đi vào tươi cười nói:

– Một lời của Đỗ đại hiệp đã khiến cho trách nhiệm tại hạ được nhẹ đi quá nửa.

Nói xong từ từ ngồi xuống. Nghiêm sắc mặt nói tiếp:

– Thượng Quan huynh đã tự mình muốn đoạn tuyệt cõi đời thì dù tại hạ có y thuật như Hoa Đà, Biển Thước cũng khó lòng vãn hồi được. Vì thế mà mấy hôm nay tại hạ dường như trên vai phải đeo khối nặng nghìn cân. Bây giờ Đỗ đại hiệp nói mấy câu khiến cho Thượng Quan huynh đã quyết chí cầu sinh, chỉ cần uống vài ba thang thuốc là khỏi.

Đỗ Thiên Ngạc nghiêm chỉnh thi lễ nói:

– Đường tiên sinh là bậc đại nhân đại nghĩa, Đỗ mỗ xin ghi vào tâm khảm.

Ngừng một lát ông lại nói tiếp:

– Tiên sinh thể chất đã gầy yếu, sắc mặt lại xanh xao, chắc là vì tiên sinh lo nghĩ nhiều quá, có vẻ mang bệnh đến nơi rồi!

Đường Toàn thở dài nói:

– Ăn uống ít mà lo nghĩ nhiều, tại hạ biết mình chẳng sống được bao lâu nữa!

Đỗ Thiên Ngạc thở dài chưa kịp trả lời thì Thượng Quan Kỳ đã nói:

– Tiên sinh là trụ thạch của võ lâm. Giữa lúc phong ba này tiên sinh không thể chết được.

Đường Toàn nở một nụ cười nói:

– Người ta giàu nghèo sống chết là do số trời định, tại hạ tự chủ thế nào được. Có điều hai vị quan hoài đến tại hạ như vậy khiến tại hạ cảm kích vô cùng.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Tiên sinh cần bảo trọng thân thể, phải có lúc tĩnh dưỡng mới được.

Đường Toàn lẳng lặng hồi lâu đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

Chắc hai vị còn nhớ câu:

“Mình phải cúc cung tận tụy đến chết mới thôi”?

Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn nhau, tuy không nói câu gì nhưng tấm lòng tha thiết kính yêu Đường Toàn, và cùng quan tâm đến sự sinh tử của y.

Đường Toàn đảo mắt nhìn một lượt thở dài nói tiếp:

– Tại hạ tài sơ đức bạc, tuy chẳng dám ví mình với Gia Cát Võ Hầu, song đã chịu ơn tri ngộ của Âu Dương Bang chúa...

Đột nhiên ông thở dài rồi không nói nữa, sắc mặt biến đổi cực kỳ trầm trọng.

Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc muốn phá tan bầu không khí nặng trĩu, nhưng không biết nói sao.

Hồi lâu Đường Toàn nở một nụ cười thủng thẳng nói:

– Hai vị hãy khoan tâm, tại hạ tuy chết, nhưng đã có người kế chân, vì thế mà tại hạ yên lòng.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đường tiên sinh là bậc kỳ tài trong thiên hạ. Đỗ mỗ đã phóng tầm mắt nhìn khắp bốn phương thì trên chốn giang hồ ngày nay không còn ai có thể nối chí tiên sinh được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Người này tài trí không những chẳng kém gì Đường mỗ mà có phần còn hơn nữa là khác. Chi tiếc rằng cô tạ..

Rối đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ không nói nữa.

Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi:

“Phải chăng Đường tiên sinh nói tới cô đó?” Đỗ Thiên Ngạc còn đang suy nghĩ thì hai gã mặc áo sắc tro tay bưng mâm đã từ ngoài cửa bước vào.

Đường Toàn đánh trống lảng cười nói:

– Xin có chén rượu nhạt thật không hết dạ kính thành, xin hai vị dùng qua một chút, gọi là mừng Thượng Quan huynh đã khỏi bệnh.

Hai gã đã đặt mâm thức ăn xuống nghiêng mình lui ra.

Đường Toàn chắp tay mời Đỗ Thiên Ngạc, Thượng Quan Kỳ theo thứ tự ngồi vào.

Trong suốt một ngày, Đỗ Thiên Ngạc chưa được ăn uống gì nên nâng chén lên uống. Ông uống liền một lúc ba chén rồi cười nói:

– Mấy hôm nay tại hạ thêm rượu quá, cảm tạ tiên sinh có thịnh tình cho ăn uống.

Đường Toàn cười nói:

– Tệ Bang chúa muốn thân hành đến đây bồi tiếp hai vị, song lúc ra đi có tin báo việc khẩn cấp lật đật đi ngay. Những tay cao thủ dưới trướng theo đi gần hết.

Vì thế mà chỉ có mình tại hạ Ở lại bồi tiếp hai vị. Song tại hạ tửu lượng kém lắm, xin hai vị tùy tiện.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Phải chăng đã nghe được động tĩnh về Cổn Long Vương?

Đường Toàn phe phẩy cây quạt đáp:

– Đúng thế! Sáng sớm hôm nay có tin Cổn Long Vương xuất hiện cách đây chừng năm dặm. Y có vẻ hoảng hốt, giấu nhẹm hành tung ngay.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Phải chăng quý Bang chủ đi theo y rồi?

Đường Toàn đáp:

– Cổn Long Vương xuất hiện một cách đột ngột tất có âm mưu gì trọng đại đây, Tệ Bang chúa phải thống lãnh những tay cao thủ đi theo.

Bỗng thấy một gã sắc tro, tay cầm một thếp áo lật đật đi tới nói:

– Đường gia! Y phục đã sắp sẵn rồi đây!

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Để đó rồi ngươi hãy lui ra.

Gã vâng lời đặt quần áo xuống xong đi ngay.

Đường Toàn chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Quần áo của Thượng Quan huynh bị ướt cả xin thay đi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đa tạ tiên sinh có dạ quan hoài.

Nói xong lấy áo vào trong mà thay.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ hỏi Đường Toàn:

– Trước nay tiên sinh liệu việc như thần, không bao giờ lầm lẫn. Tại hạ có lời khó nghe nên chưa dám nói ra.

Đường Toàn cười nói:

– Đỗ huynh cứ nói đi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Qúy Bang chúa thống lãnh hết những tay cao thủ đi truy tầm Cổn Long Vương, như vậy lực lượng phòng thủ tại đây há không giảm sút bạc nhược! Giả tỉ Cổn Long Vương dùng thế "Điệu hổ ly sơn" thừa cơ phái những tay cao thủ đến tập kích, tại hạ e rằng...

Chưa dứt lời Đỗ Thiên Ngạc cảm thấy câu sau thốt ra có điều bất lợi, nên không nói nữa.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Đỗ huynh tính toán như vậy là phải, song tại hạ đoán rằng Cổn Long Vương chưa điều tra được rõ ràng sự phân chia lực lượng của Cùng Gia Bang chúng tôi. Tại hạ còn tiên liệu Cổn Long Vương bản lãnh tuyệt luân, cơ trí hơn đời, tự xưng là tay cao thủ bậc nhất thiên hạ, thì dù y có bị thua một trận nhỏ, quyết chẳng cam tâm bỏ chạy. Căn cứ vào lòng hiếu thắng của y đối với người Cùng Gia Bang chúng tôi, tại hạ mượn cơ hội này để huy động thực lực.

Đường Toàn nâng chén lên uống rồi cười nói:

– Dù sao thì cái hy vọng điên rồ, chí khí kiêu hãnh của y vừa bị trận hỏa công tại cánh đồng hoang cũng bị tỏa chiết, không dám liều lĩnh khinh địch.

Bỗng thấy một gã mặc áo sắc tro ghé tai Đường Toàn nói nhỏ mấy câu rồi lật đật đi ngay.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày, lẩm bẩm:

– Cái này mới lại phiền nữa.

Đỗ Thiên Ngạc không thể dằn nổi tính hiếu kỳ hỏi:

– Phải chăng bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đã phát hiện?

Thượng Quan Kỳ tiến lại gần nói tiếp:

– Không lo gì! Hãy để tiểu đệ cùng Đỗ huynh đối phó với chúng một trận đã.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bậc anh hùng đến đâu cũng phải lo lúc mình đau yếu Thượng Quan huynh vừa mới tạm thời tỉnh lại nhưng thực lực chưa được hồi phục. Dù có gặp cường địch thật sự đi nữa cũng chưa thể động thủ ngay được. Huống chi kẻ sắp tới đây không phải là thuộc hạ Cổn Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra vậy?

Đường Toàn hỏi lại:

– Đỗ huynh có biết Khương Sĩ Ẩn không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ đã được nghe qua nhưng chưa quen biết.

Đường Toàn nói:.

– Thế thì phải rồi! Không biết lão bị việc đau thương gì, cứ chạy rống lên quanh vùng này mãi. Chúng tôi phái người đi dò la và đã mấy người bị thương về tay lão.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Phải chăng tiên sinh phái người đi đối phó với lão?

Đường Toàn cười đáp:

– Lão này võ công tuyệt cao và thần trí chưa đến nỗi hôn mê. Dù muốn phái người đối phó với lão cũng không tìm được người ngang sức.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Lão lại xuất hiện hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Lão đã xuất hiện và đánh bị thương hai người tệ bang.

Đỗ Thiên Ngạc đặt chén đứng dậy nói:

– Để tại hạ đi xem sao!

Thượng Quan Kỳ cũng đứng dậy theo nói:

– Tiểu đệ cũng xin đi với Đỗ huynh.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Hai vị hãy ngồi xuống.

Bất thình lình có tiếng quát to vọng lại:

– Kẻ này đã đem con gái ta đi đâu?

Giọng nói đầy vẻ bi đát thê lương.

Bỗng thấy hai gã mặc áo sắc tro vẻ mặt hoảng hốt chạy vào nói:

– Đường gia ơi! Lão đó xông vào trong thôn này. Thuộc hạ ra tay ngăn cản lão được không?

Đường Toàn chú ý nghe một lúc rồi nói:

– Lão mất con gái, ruột nóng như điên. Nếu không chữa sớm e rằng thành điên thật. Ngươi ra dẫn lão vào đây.

Hai gã mặc áo sắc tro run lên nói:

– Lão này ra đòn rất nặng, mà ăn nói không có vẻ từ tốn gì hết, không thể lấy lẽ phải đối với lão được. Dẫn lão vào đây thật là nguy hiểm.

Đường Toàn nói:

– Không hề chi! Các ngươi cứ dẫn lão vào đây.

Hai gã không dám trái lệnh lo lắng ra đi.

Đường Toàn khẽ dặn Đỗ Thiên Ngạc cùng Thượng Quan Kỳ:

– Lão Khương Sĩ Ẩn vào đây, hai vị không nên động thủ.

Ông lại chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Thượng Quan huynh tuy đã có sinh cơ, song chưa hết bịnh. Điều tối kỵ là đừng có động thủ với ai.

Giữa lúc ấy lại có một gã sắc tro bưng thuốc vào. Đường Toàn bỏ quạt xuống, hai tay bưng thuốc đưa cho Thượng Quan Kỳ nói:

– Thượng Quan huynh hãy uống thuốc đi đã!

Thượng Quan Kỳ cả kinh nói:

– Chết chưa! Sao lại dám phiền đến tiên sinh thân hành trông nom thuốc thang cho?

Vừa nói vừa lật đật tiến lại, khom lưng đón lấy bát thuốc, ngẩng mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thuốc này trục hàn tiêu nhiệt, không phải kiêng ăn uống chi hết. Thượng Quan huynh lại đây để tại hạ kính mừng một chén rượu.

Nói xong nâng chén rượu lên.

Thượng Quan Kỳ vội đặt bát thuốc xuống, tay cầm chén rượu trước mặt, nói:

– Tiên sinh quan hoài đến tại hạ như vậy, khiến cho tại hạ xấu hổ vô cùng!

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ có một việc trọng đại cầu khẩn Thượng Quan huynh giúp cho.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu tại hạ làm được thì dù muôn thác cũng không dám từ chối.

Đường Toàn nói:

– Đa tạ lời trân trọng.

Nói xong ngửa mặt lên uống cạn chén rượu.

Thượng Quan Kỳ cũng cạn chén rồi hỏi:

– Không hiểu tiên sinh có điều chi dạy bảo?

Đường Toàn đưa tay trái lên quết mồ hôi trán, tay phải phe phẩy cây quạt nói:

– Hiện giờ tình thế chưa rõ rệt, nói ra hơi sớm.

Thượng Quan Kỳ vốn biết điều gì ông chưa nắm chắc là không chịu nói ra, vặn hỏi cũng vô ích nên không nói gì nữa.

Bỗng nghe thấy một giọng thê lương tựa như người khóc mà không phải khóc vọng lại, rồi một lão già áo xanh đầu bù tóc rối rảo bước đi vào.

Hai bên hông nhà hơn mười gã đại hán mặc áo sắc tro nhảy ra đứng thành hàng chắn lối đi.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Mình cứ tưởng đây không phòng bị gì, giờ mới biết chỗ nào Đường tiên sinh cũng có phục binh đề phòng.

Đường Toàn trầm giọng quát lên:

– Các ngươi tránh ra! Thần trí lão chưa đến nỗi hôn mê.

Bọn áo sắc tro nghe lời Đường Toàn kêu, lập tức tránh ra.

Lão áo xanh cứ đi ngang nhiên như chỗ không người, dường như không trông thấy bọn người cản lối. Lão vào thẳng trong nhà.

Đỗ Thiên Ngạc thấy lão đầu tóc rũ rượi, có vẻ hung hăng, chỉ sợ lão đột nhiên động thủ thì trong lòng không khỏi hoang mang, liền đứng dậy chắn trước mặt Đường Toàn.

Bọn đại hán giữ ngoài cửa cũng đều tỏ vẻ khẩn trương, dán mắt nhìn lão áo xanh để xem hễ lão động thủ là lập tức ra tay.

Lão áo xanh đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi đột nhiên thò tay ra cầm lấy bình rượu đưa lên uống ừng ực một hơi cạn sạch.

Uống hết bình rượu, thần trí lão dường như tinh táo hơn. Lão quết tóc lên rồi cầm đũa gắp ăn. Dường như lão đói đã lâu, ngốn một lúc hết cả mâm thức ăn.

Đường Toàn lạnh lùng ngồi xem lão cử động, chưa nói câu gì.

Lão ăn xong bỏ đũa xuống, nhìn Đường Toàn hỏi:

– Con gái ta chết rồi phải không?

Đường Toàn thủng thỉnh đáp:

– Lệnh ái vẫn còn sống trên thế gian.

Lão áo xanh hai mắt chuyển động chăm chú nhìn Đường Toàn hỏi:

– Ngươi nói thật không?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ xưa nay không nói dối ai bao giờ!

Lão áo xanh cả cười hỏi:

– Hiện giờ con gái ta ở đâu?

Đường Toàn nói:

– Tiền bối hãy nhắm mắt dưỡng thần một lúc, chờ cho hết nhọc mệt, tinh thần tỉnh táo rồi sẽ nói chuyện sau.

Lão áo xanh đã kìm chế được mình từ từ nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Đường Toàn vẫy tay bảo:

– Bọn đại hán đứng ngoài cửa ai về chỗ nấy.

Mười mấy gã đại hán vâng lời lui ra nấp vào hai bên hông nhà, không còn thấy tông tích đâu nữa.

Đỗ Thiên Ngạc khen rằng:

– Tiên sinh phòng bị rất nghiêm mật và kín đáo.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cổn Long Vương hay dùng kỳ binh đánh úp, nếu không đề phòng từng bước tất có phen tại hạ bị bọn thuộc hạ y bắt sống đem đi.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói:

– Lão ngồi nghỉ rồi, chúng ta cũng nhân cơ hội này dưỡng thần một lúc.

Nói xong nhắm mắt gục xuống bàn nằm ngủ.

Mấy hôm nay Đường Toàn lo lắng quá nhiều, chưa được ngủ tí nào. Ông không ngủ thì thôi, mà đã ngủ là ngủ say li bì. Vì ông biết rõ võ công của Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc đủ hộ vệ cho ông an toàn nên không lo gì nữa.

Lão Khương Sĩ Ẩn từ lúc mất ái nữ, giận như điên cuồng. Suốt ngày lão đi sục tìm kêu gọi, đã không nhắm mắt lúc nào, lại không được ăn uống. Sở dĩ lão còn chống đỡ được là vì có mấy chục năm rèn luyện công lực.

Bây giờ lão nghe Đường Toàn nói, biết con mình còn sống, lão lại chắc rằng Đường Toàn biết cả chỗ con mình hiện ở đâu nên đã khoan tâm, lại được ăn no uống say, lão lăn ra ngủ vùi, tiếng ngáy như sấm, mỗi lúc một vang dội.

Thượng Quan Kỳ, Đỗ Thiên Ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đỗ huynh vì tiểu đệ mà bôn ba, mệt nhọc mất mấy hôm liền, cũng nên nhân lúc này ngủ đi một chút.

Đỗ Thiên Ngạc tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ bị trọng bệnh vừa mới thuyên giảm, cần nghỉ ngơi hơn. Nơi dây mình tiểu huynh trông nom cũng đủ.

Hai người nhường nhau mãi, rút cục chẳng ai chịu ngủ, giương mắt nhìn Đường Toàn cùng Khương Sĩ Ẩn.

Khương Sĩ Ẩn ngủ được một lúc đột nhiên gọi rống lên:

– Châu nhi! Hiện giờ con ở đâu?

Tiếng quát vừa dứt, lão ngồi nhổm dậy cặp mắt sáng như điện, đảo mắt nhìn bốn phía rồi đột nhiên giơ tay ra ôm lấy vai Đường Toàn, lớn tiếng quát hỏi:

– Gã họ Đường này! Con gái ta đâu?

Công lực gã thâm hậu vô cùng, trong lúc nóng nảy kình lực lại càng ghê người.

Đường Toàn giật mình tỉnh dậy, cảm thấy bả vai đau nhói, nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, tủm tỉm cười, thủng thẳng đáp:

– Hành tung lệnh ái, tại hạ đâu có biết!

Khương Sĩ Ẩn tức giận quát lên:

– Ngươi vừa nói rõ ràng, sao bây giờ lại chối là không biết?

Tay lão xiết chặt hơn một chút, vẻ mặt Đường Toàn tuy vẫn thản nhiên tươi cười, song đã thấy mồ hôi toát ra.

Thượng Quan Kỳ tức giận trừng mắt nói:

– Khương đại hiệp! Dù đại hiệp có nóng nảy đến đâu cũng buông tay ra đã rồi hãy nói.

Đỗ Thiên Ngạc sa sầm nét mặt, đẩy bàn đứng lên, trừng trừng nhìn Khương Sĩ Ẩn.

Khương Sĩ Ẩn sau khi được ăn uống lại được ngủ một giấc, tinh thần dường như tỉnh táo lại. Lão nghe Thượng Quan Kỳ nói thì thộn mặt ra, tựa hồ biết mình có lỗi từ từ buông tay ra, nhưng vẫn lớn tiếng giục:

– Nói mau!

Đường Toàn tuy vai bị đau buốt mà tuyệt không đưa tay lên sờ, vẫn nói cứng:

– Tại hạ vì muốn lão tiền bối bớt nóng nảy, để khôi phục lại thần trí cho nên...

Khương Sĩ Ẩn biến sắc, chặn họng ngay:

– Cho nên bảo Châu nhi chưa chết để an ủi ta phải không?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Lão tiền bối quả nhiên tỉnh táo rồi.

Khương Sĩ Ẩn run tay lên một lúc thở dài hỏi:

– Nếu thế này thì Châu nhi chết thật rồi hay sao?

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Không phải! Lời tại hạ vừa nói tuy là để an ủi lão tiền bối, song không phải là điều vô căn cứ.

Khương Sĩ Ẩn cả mừng dịu giọng:

– Các hạ có được tin tức gì xin nói mau cho. Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Đường Toàn trầm giọng nói:.

– Nếu Khương cô nương mà chết thì thi thể tất còn bên mình lão tiền bối.

Khương Sĩ Ẩn hỏi:

– Việc đó lấy chi làm căn cứ?

Đường Toàn đáp:

– Công lực lão tiền bối như vậy, hung thủ có thừa cơ sát hại được Khương cô nương nhưng chí ít gã cũng bỏ chạy, khi nào còn dám cướp xác đem đị..

Khương Sĩ Ẩn vỗ bàn nói:

– Đúng rồi! Dù gã có gan như vậy, quyết cũng không đủ thời giờ.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nhíu cặp lông mày hỏi:

– Lúc Khương cô nương mất tích, lão tiền bối ở vào tình trạng nào? Có thể cho tại hạ hay thì tại hạ mới phân tích giúp tiền bối được một hai điều.

Khương Sĩ Ẩn nói:

– Tại hạ vẫn nghe tiếng Đường tiên sinh thần cơ diệu toán, trên đời có một.

Khương mỗ cảm kích vô cùng.

Thần trí lão mỗi lúc một tỉnh táo thêm, nói năng với Đường Toàn càng về sau càng cung kính.

Thượng Quan Kỳ khen thầm:

“Đường Toàn quả không phải người thường.

Mới vài câu hời hợt mà đã khiến cho Khương Sĩ Ẩn, con người bướng bình xưa nay, đối với tiên sinh bằng một tấm lòng cung kính”.

Chương 70: Mất Ái Nữ, Khương Công Loạn Óc

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

“Người ta thường đồn Nam Ông Khương Sĩ Ẩn là con người lạnh nhạt, tính nết kỳ quái, mà nay vì sự sống chết của ái nữ cũng hạ mình cung kính Đường Toàn như vậy. Xem thế đủ biết khắp thiên hạ bậc làm cha mẹ thương con vô bờ bến”.

Bỗng thấy Khương Sĩ Ẩn thở dài, nói:

– Tiểu nữ thân thể bạc nhược đau ốm luôn luôn, chả được mấy ngày không nằm trên giường bệnh. Tại hạ tuổi già mới được đứa con nhỏ, dĩ nhiên rất đỗi cưng chiều. Nhân gặp buổi ngày thu, khí trời êm ả dẫn thị đi du ngoạn sơn thủy.

Khương Sĩ Ẩn buồn rầu cất hơi cao giọng nói tiếp:

– Không ngờ thị không chịu nổi gió sương, đang đi đường thì mắc bệnh nặng.

Hôm đó đi đến bờ một cái ao, thốt nhiên thị muốn ăn canh cá tươi. Tại hạ không nỡ trái ý.

Đường Toàn thở dài nói:

– Tấm lòng thương con của lão tiền bối đáng đem ra nói cho những kẻ bất hiếu trên đời nghe.

Khương Sĩ Ẩn nhăn nhó gượng cười nói tiếp:

– Tại hạ xuống ao bắt cá, đến lúc lên bờ thì không thấy bóng thị đâu nữa.

Đường Toàn lặng lẽ hồi lâu, thủng thẳng hỏi:

– Trong khoảng thời gian chốc lát đó mà tên thủ phạm đã cướp viên ngọc quý của lão tiền bối ở gần ngay đó, thì chắc phải là một tay bản lĩnh thế nào? Lão tiền bối thử nghĩ xem.

Khương Sĩ Ẩn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Kể ra thì chỉ có Bang chủ Cùng Gia Bang là Âu Dương Thống về võ công đã thành một môn hộ đáng cho tại hạ rất khâm phục!

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa tệ bang quả có một bản lĩnh không vừa, nhưng người hành vi quang minh chính đại, chắc lão tiền bối cũng đã biết rồi, quyết không làm việc này.

Khương Sĩ Ẩn thở dài nói:

– Âu Dương Bang chủ là một bậc quang minh lỗi lạc khắp thiên hạ đều biết tiếng, có lý đâu người làm việc đê hèn này!

Lão lại ngẫm nghĩ một lúc nữa, chậm rãi nói tiếp:

– Ngoài Âu Dương Bang chủ ra chỉ còn có Cổn Long Vương.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày nói:

– Y tuy có khả năng, song tại hạ không dám hấp tấp đoán bừa là y.

Khương Sĩ Ẩn hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn đáp:

– Y tuy có thủ đoạn bất luận việc gì cũng dám làm, nhưng không thể theo dõi hành tung lão tiền bối luôn luôn để chờ cơ hội động thủ làm việc này.

Khương Sĩ Ẩn hỏi:

– Tiên sinh nói vậy thi kẻ động thủ tất là người theo dõi tại hạ luôn phải không?

Đường Toàn nói:

– Có khi là sự ngẫu nhiên, song thường thường thì việc này có người chủ tâm theo dõi.

Khương Sĩ Ẩn nói:

– Kẻ theo dõi mà không bị tại hạ phát giác, thì trên chốn giang hồ hiện nay có rất ít người được như vậy.

Lão từ từ cúi đầu xương, ngẫm nghĩ. Lão càng nghĩ càng bồn chồn trong dạ, vẻ hoang mang lộ ra ngoài mặt.

Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc lại sợ lão nổi cơn điên, liền chuẩn bị để bảo hộ Đường

Toàn.

Đường Toàn cười nói:

– Dù sao lão tiền bối cứ yên tâm. Chẳng những lệnh ái không việc gì đến tính mệnh, mà chỉ trong vòng dăm ba bữa nữa là nhận được tin tức.

Khương Sĩ Ẩn cảm thấy tinh thần phấn chấn, lớn tiếng hỏi:

– Tại sao các hạ đoán chắc như vậy?

Đường Toàn nói:

– Lệnh ái đang lúc mắc bệnh, nếu kẻ đó muốn giết đi thì không khó gì.

Nhưng hắn mạo hiểm như vậy để cướp cô ta đi chứ không giết thì rõ ràng có âm mưu gì đây. Tại hạ ngờ rằng hắn dùng tính mạng của lệnh ái để bắt buộc lão tiền bối phải chịu điều kiện gì không sai.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Hắn đã có ý yêu sách tiền bối điều gì tất sê bắn tin lại để đạt mục đích. Vì thế mà tại hạ đoán chắc như vậy.

Khương Sĩ Ẩn ngẫm nghĩ một hồi rồi thở dài nói:

– Các hạ đoán việc như mắt trông thấy. Thật khiến cho ai cũng bội phục.

Chưa dứt lời đột nhiên ở ngoài sảnh đường có tiếng hô:

– Bang chúa đã đến.

Rồi thấy Âu Dương Thống, Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng cùng Thiết Mộc đại sư theo nhau đi vào. Người nào cũng lộ vẻ lo âu.

Đường Toàn vội đứng dậy chắp tay thi lễ.

Âu Dương Thống khẽ gật đầu rồi vái chào Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc.

Bang chúa đảo mắt nhìn thấy Khương Sĩ Ẩn, liền chắp tay nói:

– Tại hạ không ngờ Nam Ông Khương đại hiệp lại đến chốn đây. Thế này thì Đường tiên sinh quả là có danh vọng khá lớn.

Khương Sĩ Ẩn ngơ ngẩn nhìn Âu Dương Thống mà tựa như không nhìn thấy ông.

Võ tướng Quan Tam Thắng chau mày tức giận la lên:

– Khương đại hiệp!

Khương Sĩ Ẩn như người nằm mơ chợt tỉnh hỏi:

– Chi vậy?

Quan Tam Thắng nói:

– Phải chăng Khương đại hiệp điếc tai?

Khương Sĩ Ẩn giật minh đáp:.

– Lão phu vẫn nghe rất rõ.

Đường Toàn sợ hai bên gây lộn vội nói:

– Khương đại hiệp nhân ái nữ mất tích, trong lòng đang bị cảm xúc. Quan huynh nói năng xin nhường nhịn đại hiệp đôi chút.

Quan Tam Thắng cùng Đường Toàn, kẻ văn thừa, người võ tướng, địa vị ngang nhau. Quan Tam Thắng lại rất kính trọng Đường Toàn, nên vừa nghe ông nói vậy liền chắp tay nhìn Khương Sĩ Ẩn tươi cười dịu giọng:

– Khương đại hiệp mạnh giỏi đấy à? Đường tiên sinh chẳng những liệu tính như thần, lại thông hiểu bói toán. Sao đạo hiệp không nhờ tiên sinh bói cho một quẻ để coi lệnh ái lành dữ ra sao?

Khương Sĩ Ẩn tuy thấy Quan Tam Thắng câu nói trước chẳng ăn nhập gì với câu nói sau. Nhưng vì lòng quá thương ái nữ, liền gật đầu nói:

– Mong nhờ được Quan huynh chi điểm, xin Đường huynh bói cho tiểu đệ một quẻ.

Đường Toàn tủm tim cười nói:

– Những việc chiêm tinh bói toán tuy không phải là hoàn toàn vô căn cứ, song cũng chẳng nên quá tin. Khương đại hiệp đã muốn coi thì xin chờ một chút tại hạ sẽ tuân mệnh.

Khương Sĩ Ẩn thở dài nói:

– Thật làm nhọc lòng tiên sinh quá đỗi, mong sao lão phu tìm thấy tiểu nữ, ân tình ấy quyết xin báo đáp.

Đường Toàn nói:

– Chút việc nhỏ mọn, đại hiệp bất tất phải quan tâm.

Đoạn quay sang hỏi Âu Dương Thống:

– Bang chúa có thấy Cổn Long Vương không?

Âu Dương Thống lắc đầu thở dài đáp:

– Cổn Long Vương là người giảo quyệt hiểm sâu, thế gian không ai bì kịp.

Song y là người bản lãnh cao cường, lại có tài hoa khiến người không thể không kính phục y được.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nói tiếp:

– Bang chủ có được tin tức gì không?

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ cùng Thiết Mộc đại sư đuổi đến nơi thì Cổn Long Vương vừa đi khỏi. Song y đã bày trước tại đó một thế trận. Đứng xa xa chỉ nhìn thấy mấy đống đá. Y để thơ lại mời tại hạ cùng Thiết Mộc đại sư vào trong trận tương hội.

Đường Toàn giật mình, cặp mắt chiếu ra tia sáng kỳ lạ hỏi:

– Bang chúa vào trận chưa?

Âu Dương Thống đáp:

– Tại hạ thường nghe tiên sinh bàn tới Bát Trận Đồ của Gia Cát Võ Hầu biến hóa kỳ diệu, nhưng tiếc rằng mình chưa trải qua. Mắt chỉ nhìn thấy vẻn vẹn vài đống đá, không khỏi nỗi lòng hiếu thắng. Ngờ đâu vào trong thạch trận, suýt nữa bị bỏ mạng tại đó.

Đường Toàn nhíu cặp lông mày quạt mạnh lên phành phạch hỏi:

– Thạch trận đó chắc cũng biến hóa vô cùng xảo diệu phải chăng?

Âu Dương Thống đáp:

– Lúc mới vào thì chưa thấy gì, nhưng vào sâu chừng một trượng thì thấy một dây khói lạt bốc lên, chỉ trong khoảnh khắc người bị khói mù vây bọc không còn nhìn thấy gì nữa.

Đường Toàn nói:

– Bát Trận Đồ là một kỳ môn trận pháp. Võ Hầu phí bao nhiêu tâm lực mới sáng tạo ra, nhưng bị thất truyền đã lâu. Sao Cổn Long Vương còn tìm được những điều bí ẩn của trận này?

Âu Dương Thống đáp:

– Đó là điều mà tại hạ nghĩ mãi không ra.

Đường Toàn bỗng ngửa mặt lên trời, thở dài nói:

– Nếu Cổn Long Vương quả bày được Bát Trận Đồ của Khổng Minh để lại, thì Đường mỗ quyết nhiên không thể là địch thủ với y được.

Quần hào lẳng lặng không ai nói gì.

Nguyên bọn Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng sau khi trải qua trận đánh ở cánh đồng hoang hiểu ra rằng trên chốn giang hồ có nhiều việc lạ, không thể chỉ trông vào võ công để giải quyết được. Mưu cơ thao lược so với võ công còn quan trọng hơn. Mấy vị này đã đem lòng kính phục Đường Toàn. Chẳng những Âu Dương Thống trông cậy vào y mà Thiết Mộc đại sư cũng nhận ra rằng lực lượng chùa Thiếu Lâm không thể chống cự nổi với Cổn Long Vương.

Phen này chính nhà sư đã mắt thấy nhân vật Cùng Gia Bang chẳng kém gì tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Mấy trăm năm nay trên chốn giang hồ vẫn truyền tụng Thiếu Lâm là một phái võ lớn, chẳng những võ công tinh thâm mà lại đông người.

Nhưng ngày nay thì thanh thế Cùng Gia Bang dường như hơn Thiếu Lâm rồi.

Mấy chục năm nay, Cổn Long Vương lại đánh bẫy được nhiều tay cao thủ dùng thuốc mê để kìm chế. Lấy võ công mà nói thì thực lực Cổn Long Vương chắc chắn hơn Cùng Gia Bang nhiều.

Đã đến hàng ngàn năm nay, trong võ lâm không bao giờ có cuộc biến đổi như vậy.

Thiết Mộc đại sư càng vào sâu chốn giang hồ lại càng kinh khủng. Thực lực Cùng Gia Bang dường như còn thua Cổn Long Vương một bậc. Công việc đặt bày kế hoạch để quyết thắng ngoài nghìn dặm đều trông cậy vào mình Đường Toàn.

Một vị thư sinh thân thể gầy còm, chẳng những là cột trụ cho Cùng Gia Bang mà lại nắm then chốt cả mấy phái võ lâm để đối phó với Cổn Long Vương. Cuộc thành bại chẳng những quan hệ đến sự tồn vong của Cùng Gia Bang, mà vận mạng mấy phái võ lâm đồng đạo đều do một mình tiên sinh giải quyết.

Mọi người nghe Đường Toàn thốt ra lời mất nhuệ khí, quần hào đều cảm thấy hoang mang.

Lại thấy Đường Toàn từ từ nhắm mắt lại, sắc mặt lúc xanh xao lúc lợt lạt, có lúc lại nổi lên màu hồng nhạt.

Âu Dương Thống chăm chú nhìn Đường Toàn đầy vẻ thương yêu. Ông biết tiên sinh vì lao tâm quá độ mà thân thể phải chịu tổn thương.

Âu Dương Thống tin rằng Đường Toàn trong thời gian ngắn sẽ tìm ra được cách giải quyết vấn đề khó khăn, nhưng lại rất lo ngại về thân thể y đã hư nhược lại hao tổn mất nhiều sinh lực.

Bỗng thấy Đường Toàn thở phào một cái từ từ mở mắt ra. Cặp mắt Đường Toàn lộ ra vẻ thông minh trong sáng, trái hẳn với nét mặt xanh xao ốm yếu.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Tiên sinh nên nghỉ ngơi một chút...

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đa tạ Bang chúa có dạ quan hoài.

Rồi ông hỏi:

– Các vị bị hãm vào trong Bát Trận Đồ, về sau làm sao thoát ra được?

Âu Dương Thống kể tiếp:

– Trong những đống đá ấy khói bốc lên nghi ngút, che hết mọi cảnh vật, ban đầu tại hạ chưa để tâm, phóng ra một chưởng. Ngờ đâu phóng chưởng ra rồi, làn khói càng dày đặc, đồng thời có tiếng Cổn Long Vương vọng lại...

Đường Toàn lại tủm tim cười nói:

– Phải chăng y biểu các vị đã bị hãm vào trong Bát Trận Đồ của Võ Hầu để lại?

Thiết Mộc đại sư giật mình hỏi:

– Sao tiên sinh biết?

Đường Toàn nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì chắc sau y còn nói thêm:

“Trước tình trạng đó, nếu y muốn sát hại tính mạng mấy vị là một việc rất dễ dàng”.

Phí Công Lượng nhảy lên nói:

– Nghe lời tiên sinh, dường như chính mắt đã trông thấy, thật khiến cho người ta phải phục sát đất.

Đường Toàn từ từ đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói tiếp:

– Chắc y còn khuyên Bang chúa nên sớm rút lui đừng nhúng tay vào những việc thị phi chốn võ lâm nữa. Sở dĩ y phải đối phó với chín môn phái lớn là để trả thù cho những tay hào hiệp giang hồ độc lập không ở môn phái nào. Cùng Gia Bang ta nên bắt tay hợp tác với y để chống cự lại chín môn phái lớn. Nếu không hợp tác được thì cũng đừng dính líu vào phe họ.

Âu Dương Thống đáp:

– Những lời tiên sinh đoán không sai câu nào.

Đường Toàn cười nói:

– Sau khi Cổn Long Vương nói xong, y còn phái người đưa các vị ra khỏi trận đồ. Các vị ra khỏi rồi, y lập tức bày ra một sự vật kinh hồn động phách, khiến cho các vị phải chú ý vào đó, không còn rỗi rãi để quay đầu nhìn lại trận đồ.

Âu Dương Thống nói:

– Đúng thế! Cổn Long Vương nói xong, lập tức có hai thiếu nữ tay cầm quạt lông chạy đến... Hai thiếu nữ múa quạt không ngớt dẫn chúng tôi ra khỏi thạch trận.

Đường Toàn lại hỏi:

– Các vị có nhìn thấy sự vật gì kinh hồn động phách không?

Âu Dương Thống đáp:

– Coi lại thạch trận vẫn y nguyên dựa vào sườn đồi. Bọn tôi ra khỏi trận rồi bỗng nghe một tiếng rú thê thảm. Ngoài ra, đến chỗ vòng quanh có đóng năm chiếc cọc gỗ, trên mỗi cọc có treo một người. Người ở mé cực hữu bị phi đao ném tới làm cho bị thương. Trước tình trạng đó thực không ai còn lòng nào mà quay lại nhìn thạch trận nữa, phải lập tức chạy đến cứu người. Ngờ đâu vừa chạy đến bên cọc thì đột nhiên bốn mặt tên bắn vào như mưa. Nguyên Cổn Long Vương đã đặt sẵn ở ngoài những cung mạnh tên sắc. Chắc y cũng tự biết rằng cung tên này không thể làm cho bọn tôi bị thương được. Chỉ trong chốc lát cung tên cũng ngừng lại không bắn nữa.

Đường Toàn nói:

– Trên đầu cọc đã treo những người nào?

Âu Dương Thống đáp:

– Toàn là đệ tử Cùng Gia Bang.

Đường Toàn khẽ thở dài hỏi:

– Còn bốn người sống sót có cứu được về không?

Âu Dương Thống đáp:

– Chúng đều bị tử thương dưới làn mưa tên.

Đường Toàn thở dài nói:

– Cổn Long Vương dụng tâm thật là độc ác, Đường mỗ như cái đinh trước mắt, cái dùi trên lưng y. Ngày nào y chưa nhổ đi được là chưa yên tâm ngày đó.

Nhưng y muốn ăn thua với Đường mỗ mà lại sát hại bốn gã đệ tử Cùng Gia Bang, khiến Đường mỗ áy náy vô cùng!

Âu Dương Thống ngạc nhiên hỏi:

– Đường tiên sinh nói vậy là có ý gì?

Đường Toàn nói tiếp:

– Cổn Long Vương toan dụ tại hạ đi điều tra bát trận đồ. Trận đồ có phải là của Gia Cát Khổng Minh truyền lại hay không chưa biết, nhưng y đặt những tay cao thủ mai phục bốn mặt...

Âu Dương Thống giật mình tỉnh ngộ nói:

– Tiên sinh nói rất đúng. Người ta truyền lại rằng bát trận đồ của Gia Cát đá chạy cát bay biến hóa vô cùng. Nhưng bát trận đồ của Cổn Long Vương bày ra thì ngoài mấy luồng khói đen để cho lấp sự vật bên ngoài, tuyệt không có chút biến ảo kỳ dị nào cả.

Đường Toàn ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên nét mặt ra chiều cương quyết nói:

– Bây giờ chúng ta tương kế tựu kế cũng bày một trận đồ để ganh đua với y..

Ông thở phào một cái nói tiếp:

– Sức lực của tại hạ hãy còn chống đỡ được, phải quyết chiến với y một trận.

Âu Dương Thống run lên vội nói:

– Tiên Sinh phải cất giữ mình làm trọng trước đã. Cổn Long Vương là một gã kiêu hùng lại nhiều vây cánh, quyết không thể trong thời gian ngắn mà tiêu diệt được thực lực y. Tiên sinh chớ nên lấy sự hơn thua tạm thời làm trọng để tâm thần nhọc mệt quá độ.

Đường Toàn tủm tỉm cười, trên sắc mặt lợt lạt thoáng lộ một tia vui mừng nói:

– Đa tạ Bang chúa có lòng quan tâm.

Đột nhiên ông ngừng lại buồn rầu nói tiếp:

– Nếu trong vòng nửa tháng mà làm cho Cổn Long Vương bị tỏa nhụt nhuệ khí thì thuộc hạ, thuộc ha.....

Rồi thốt nhiên ngừng lại, không nói nữa.

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Tiên sinh không đủ sức khỏe chống chọi thì ta hãy tạm rút về tổng trại Quân Sơn, chờ tiên sinh thực lực khôi phục rồi sẽ cùng Cổn Long Vương quyết một trận sống mái.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Ta lui để địch tiến tức là để người chiếm mất thượng phong. Lửa thiêu cánh đồng hoang mười dặm đã làm cho Cổn Long Vương chưa hết khủng khiếp, nên không dám khinh địch liếu lĩnh tấn công nữa, đúng là y đã đem lòng khiếp sợ Cùng Gia Bang ta rồi...

Đường Toàn từ từ đảo mắt nhìn xung quanh nói tiếp:

– Thuộc hạ quyết tâm nhân cơ hội này ăn thua một trận nữa. Nếu được hoàng thiên giúp ta thì chỉ một trận này là Cổn Long Vương mất hết nhuệ khí và có thể được trăm ngày nhàn ha.....

Đường Toàn hình như biết mình tiết lộ thiên cơ, ông vội đánh trống lảng, quay sang nói với Khương Sĩ Ẩn:

– Khương đại hiệp muốn Đường mỗ phô trương tài nghệ con mọn, vậy ta thử xem một quẻ “Lục nhân thần bốc”.

Khương Sĩ Ẩn đáp ngay:

– Nếu tiên sinh tìm ra được tiểu nữ cho thì ơn đức ấy lão phu xin ghi lòng tạc dạ.

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ chỉ lo câu chuyện huyền hư khó lòng chuẩn xác thành phụ nhã ý của đại hiệp.

Khương Sĩ Ẩn khẽ thở dài nói:

– Tài cao của tiên sinh lão phu đã hiểu lắm rồi, tiên sinh bất tất phải khiêm tốn.

Đường Toàn thò tay vào bọc lấy ra một cái mai rùa, sáu đồng tiền vàng, mở bàn lấy chén rượu và bát đũa ra nói:

– Xin chư vị đừng cười.

Đoạn bỏ sáu đồng tiền vào trong xác rùa lắc lên một lúc rồi đổ tiền ra bàn.

Bọn Thiết Mộc đại sư cùng Phí Công Lượng vốn đã biết tài Đường Toàn, một lòng kính ngưỡng, thấy ông gieo quẻ ai cũng nín thở ngồi xem.

Đường Toàn đổ tiền ra mặt bàn, quần hào đều ngó coi nhưng chẳng hiểu gì cả.

Khương Sĩ Ẩn chăm chú nhìn Đường Toàn, nét mặt lộ vẻ khẩn trương.

Đường Toàn chú ý nhìn mấy đồng tiền vàng, lặng lẽ không nói gì.

Trong nhà yên lặng như tờ, bao nhiêu mắt đổ dồn vào cả Đường Toàn.

Thời gian nghiêm trọng kéo dài chừng ăn xong bữa cơm, Khương Sĩ Ẩn không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi:

– Đường tiên sinh, quẻ này lành dữ ra sao? Tiểu nữ còn sống hay đã chết?

Đường Toàn thở dài nói:

– Cứ theo quẻ mà đoán thì lệnh ái...

Khương Sĩ Ẩn nóng tính quá đưa tay ra nắm lấy Đường Toàn.

– Tiểu nữ chết rồi hay sao?

Trong lúc nóng nảy, lão ra tay mạnh quá, Đường Toàn đau điếng người, sắc mặt lợt lạt, nhưng trước mặt quần hào, ông nghiến răng chịu đựng chứ không kêu lên.

Âu Dương Thống chau mày quát lên:

– Khương đại hiệp! Đường tiên sinh không biết võ công, đại hiệp nắm chặt như vậy thì làm sao tiên sinh chịu nổi? Đại hiệp phải buông tay ra rồi sẽ nói chuyện.

Khương Sĩ Ẩn vừa nghe tiếng quát, chợt tỉnh lại, vội buông tay ra nói:

– Xin tiên sinh tha thứ cho, tai hạ quá nóng, cử động bất thường.

Đường Toàn cười nói:

– Đó là vì Khương đại hiệp tha thiết thương con, có chi đáng trách.

Khương Sĩ Ẩn buồn rầu nói:

– Tiểu nữ gặp hung hiểm thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Xin Khương đại hiệp tha thứ cho tại hạ nói thẳng. Quẻ này mười phần hung hiểm, nhưng trong chỗ nguy hiểm có ẩn hiện một đường sinh cơ. Bình sinh tại hạ chưa gặp quẻ này bao giờ, không thể một lúc mà đoán ngay được, nên phải ngẫm nghĩ hồi lâu không nói.

Khương Sĩ Ẩn thốt nhiên ra nước mắt nói:

– Như vậy thì tiểu nữ dữ nhiều lành ít rồi.

Đường Toàn khẽ nói:

– Diệu ở chỗ bốn mặt đều nguy hiểm lại ẩn hiện một đường sống. Cứ theo quẻ mà đoán thì lệnh ái hãy còn sống ở nhân gian, có điều còn phải trải qua mấy phen nguy hiểm...

Khương Sĩ Ẩn thẫn thờ nói:

– Tiên sinh chẳng nên tìm lời an ủi lão phụ..

Đường Toàn đột nhiên vỗ bàn nói:

– Khương đại hiệp hãy khoan tâm. Lệnh ái chẳng những còn sống trên thế gian, mà cô chỉ bị kinh hãi chứ không nguy hiểm! Đường Toàn xin đem tính mạng ra để bảo đảm. Nếu lệnh ái chết rồi thì đại hiệp cứ Đường mỗ mà đòi.

Khương Sĩ Ẩn mắt lóe hào quang nói:

– Sinh tử là việc trọng đại, sao tiên sinh lại buột miệng nói đùa?

Đường Toàn nói:

– Đại hiệp cứ yên tâm, Đường mỗ không nói giỡn bao giờ.

Khương Sĩ Ẩn cảm thấy tinh thần phấn chấn hỏi:

– Tiên sinh nói thật đấy chứ?

Đường Toàn đáp:

– Khi nào tại hạ dám nói đùa với đại hiệp.

Khương Sĩ Ẩn nói:

Nếu tiểu nữ không sống trên nhân thế thì Đường tiên sinh đừng trách lão phu vô tình.

Âu Dương Thống biết Khương Sĩ Ẩn nói sao làm vậy liền xen vào:

– Có ai lại đem chuyện bói toán đánh cuộc bao giờ?

Khương Sĩ Ẩn ngoảnh lại nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Phải chăng Bang chúa lo thay cho Đường tiên sinh?

Âu Dương Thống chau mày đáp:

– Khương đại hiệp đây quá lời, không phải tiểu đệ có ý che chở cho Đường tiên sinh, nhưng bói toán là việc huyền bí cũng đem ra đánh đố thì không phải đường.

Khương Sĩ Ẩn cười lạt nói:

– Tính mệnh Đường tiên sinh là một mạng người, còn tính mạng tiểu nữ không phải là mạng người hay sao?

Lão giận quá mắt long lên, mặt đầy sát khí, nói chày nói cối.

Âu Dương Thống chỉ sợ Đường Toàn thua cuộc tất Khương Sĩ Ẩn sẽ không chịu bỏ qua. Ông thành tâm muốn ngăn trở cuộc đánh đố liền nói:

– Khương đại hiệp đã biết Đường Toàn là người Cùng Gia Bang thì trước khi đánh cuộc cũng nên thương lượng với tại hạ mới phải.

Khương Sĩ Ẩn thoạt nghe cảm thấy rùng mình, nhưng rồi lão cả giận quát lên:

– Tiểu nữ còn sống chẳng nói làm chi, nếu y chết rồi thì ta phải tìm Đường Toàn đòi mạng.

Nói xong sùng sục đi ra cửa.

Âu Dương Thống tránh ra nhường lối nói:

– Khương đại hiệp nói vậy thì tới khi đó đấu tay đôi với Âu Dương Thống này cũng được.

Khương Sĩ Ẩn gằn giọng nói:

– Thêm một người nữa thường mạng cho tiểu nữ cũng không phải là nhiều!

Nói xong đi ngay.

Võ tướng Quan Tam Thắng cùng Phí Công Lượng thấy Khương Sĩ Ẩn không biết điều thì lửa giận bốc lên, hai mắt đỏ hoe những muốn ra tay.

Âu Dương Thống nhìn sau lưng Khương Sĩ Ẩn cười lạt nói:

– Thật là con người cuồng ngạo!

Đường Toàn đột nhiên chạy theo gọi:

– Khương đại hiệp hãy dừng bước!

Âu Dương Thống muốn ngăn trở, nhưng đột nhiên lại rụt tay vế.

Khương Sĩ Ẩn dừng bước quay lại hỏi:

– Tiên sinh còn nói chi nữa Đường Toàn cười nói:

– Lệnh ái mà không còn sống trên thế gian, Khương đại hiệp sẽ đến lấy đầu tại hạ để rửa hận vì đã bị tại hạ lừa gạt...

Khương Sĩ Ẩn nói:

– Phải rồi!

Đường Toàn nói:

– Nếu lệnh ái còn sống thì sao?

Khương Sĩ Ẩn rùng mình đáp:

– Tại hạ sê dắt tiểu nữ đến đây để Đường tiên sinh sai bảo. Tiên sinh ra lệnh gì dù có phải nhảy vào lửa, tại hạ cũng không dám chối từ.

Đường Toàn cười nói:

– Hay lắm? Xin cứ nhất định như thế. Trong hạn mười ngày, Đường mỗ sẽ thăm dò được tin tức lệnh ái.

Khương Sĩ Ẩn thộn mặt ra từ từ trở lại.

Âu Dương Thống trong dạ băn khoăn lẩm bẩm:

“Ta đang vì ngươi tìm cách ngăn trở cho khỏi phiền lụy, thì ngươi lại tự châm lửa đốt mình”.

Nghĩ vậy ông nghiêm sắc mặt nói:

– Võ công của Khương đại hiệp cao biết đến đâu mà nói, vậy mà đại hiệp còn chưa tìm ra ái nữ thất lạc đi đâu. Sao tiên sinh lại nhận lấy trọng trách đó.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa cứ yên lòng. Tại hạ sẽ có kế tìm được Khương cô nương.

Khương Sĩ Ẩn vẻ mặt lạnh lùng nhìn Đường Toàn nói:

– Lão phu xin chờ trong mười ngày.

Đường Toàn nói:

– Trong mười ngày nhất định Đường mỗ sẽ điều tra được tin tức lệnh ái, xin lão tiền bối cứ yên tâm.

Âu Dương Thống tuy trong lòng ngờ vực, song vẫn biết Đường Toàn bao giờ cũng nắm chắc phần thắng mới làm, chứ không liều. Ông thấy Đường Toàn nói như đanh đóng cột, nên không nói gì nữa.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Bình sinh Đường mỗ đã nói câu gì là phải thực hiện cho bằng được. Hạn mười ngày bắt đầu tính từ hôm nay. Tùy ý lão tiền bối ở lại đây chờ hoặc đi đâu rồi đến đúng ngày sẽ trở lại cũng được.

Khương Sĩ Ẩn chưa hết hoài nghi nói:

– Lão phu xin ở lại đây mười ngày và tiên sinh nên nhớ cho rằng bình sinh lão phu không nói đùa bao giờ.

Đường Toàn cười nói:

– Trên khốn giang hổ hiện nay, dễ mấy ai dám nói đùa với Khương đại hiệp...

Đoạn ông quay ra bảo gã mặc áo sắc tro đứng chờ ngoài cửa thu dọn một gian phòng yên tĩnh cho Khương Sĩ Ẩn.

Gã mặc áo sắc tro vâng lời, khoanh tay nói với Khương Sĩ Ẩn:

– Xin mời Khương đại hiệp đi theo thuộc hạ.

Con người kiêu ngạo như Khương Sĩ Ẩn, dường như mất hết tự chủ, từ từ đứng lên đi theo sau đại hán mặc áo sắc tro.

Âu Dương Thống thấy Khương Sĩ Ẩn đi rồi, khẽ thở dài nói với Đường Toàn:

– Một mình tiên sinh có quan hệ đến sự an nguy của Cùng Gia Bang, trách nhiệm trọng đại biết là chừng nào, sao tiên sinh mạo hiểm quá như vậy? Huống chi Khương Sĩ Ẩn là một nhân vật mà võ lâm ai cũng kiêng kị, không mấy ai dây vào với lão. Vạn nhất là trong hạn mười ngày, không tìm được Khương cô nương thì làm thế nào?

Đường Toàn tủm tỉm cười hỏi:

– Võ công Khương Sĩ Ẩn thế nào?

Âu Dương Thống đáp:

– Lão không kém gì hai vị Lung, Á ở Cùng Gia Bang ta.

Đường Toàn nói:

– Một nhân tài như vậy, nếu để Cổn Long Vương thu phục mất thì Cùng Gia Bang ta há chẳng thêm một tay cường địch.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

– Nấy ta thu phục được lão thì Cổn Long Vương lại bị thêm một tay cao thủ nữa chống đối.

Phí Công Lượng nói:

– Lão ta có tiếng kiêu ngạo chẳng ai là không biết e rằng khó lòng cai quản được.

Đường Toàn nói:

– Nếu trong hạn mười ngày mình tìm được con gái cho lão thì sao?

Phí Công Lượng nói:

– Tại hạ e rằng việc đó rất khó.

Đường Toàn cười nói:

– Thế thì may cho mình, lão đang bị đau khổ vì mất con gái, nếu lão cứ chạy lăng nhăng tất bị Cổn Long Vương thu dụng mất.

Âu Dương Thống nói:

– Lời tiên sinh tuy rất đúng lý, nhưng phải lấy tính mệnh làm cốt, đã đem tính mạng ra đánh cuộc với lão nếu không đúng thì khó lòng vãn hồi được. Hỡi ôi!

Cuộc sinh tử của tiên sinh chẳng những quan hệ cho tiền đồ Cùng Gia Bang, cứ theo tình thế hiện nay mà nói thì kiếp vận các phái võ lâm đều trông vào mình tiên sinh cả.

Đường Toàn xá dài nói:

– Bang chúa đối với thuộc hạ đã có ơn cứu mạng, lại có tình tri ngộ, dù Đường Toàn nay muôn thác cũng không đủ báo đến, há dám ngại mình mỏi mệt tâm trí mà chẳng dốc lòng. Nếu để Khương Sĩ Ẩn bị Cổn Long Vương thu mất thì hậu quả đáng sợ vô cùng!

Âu Dương Thống nói:

– Dụng ý của tiên sinh rất hay, song vô cùng mạo hiểm!

Đường Toàn cười nói:

– Khi thuộc hạ theo thầy học nghề, đã từng học Tiên thiên dịch số là một khoa bói toán rất kỳ diệu. Từ khi học được rồi, chưa dùng bao giờ. Nay vì việc ái nữ của Khương Sĩ Ẩn, thuộc hạ thử thí nghiệm xem.

Thiết Mộc đại sư ngạc nhiên hỏi:

– Chẳng lẽ trên thế gian quả có thuật bói toán đoán để biết những việc quá khứ vị lai nữa ư?

Đường Toàn cười nói:

– Việc bói toán bao la rất rộng, tại hạ tuy được ân sư truyền dạy, song vì tài trí có hạn, chưa biết được đến chỗ kỳ diệu.

Âu Dương Thống lại thở dài nói:

– Tại hạ mong rằng tiên sinh sẽ thành công để được mừng cho tiên sinh.

Đường Toàn cười nói:

– Đa tạ Bang chúa.

Ngừng một lát ông nói tiếp:

– Chư vị vừa chiến đấu với cường địch, chắc là mỏi mệt, xin đi nghỉ ngơi một chút.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Đa tạ tiên sinh nhọc lòng hạ cố.

Đường Toàn đáp:

– Đại sư quá lời.

Đoạn sải bước ra ngoài.

Thiết Mộc đại sư nhìn sau lưng Đường Toàn ra chiều thương hại cho con người yếu ớt, bất giác thở dài, nhìn Âu Dương Thống nói:

– Đường tiên sinh mỏi mệt quá rồi! Cần được nghỉ ngơi một thời gian.

Âu Dương Thống nói:

– Hỡi ôi! Việc gì y cũng tự quyết định lấy, hay thân hành điều tra, suốt ngày lao tâm, thân thể mỗi ngày một suy yếu. Tại hạ đã bao lần khuyên giải, song y là người cẩn thận, tài trí tuyệt luân, bất luận việc lớn hay việc nhỏ, ai cũng đến xin ý giải quyết.

Phí Công Lượng nói:

– Đường Toàn là một tay tài hoa tuyệt thế vô song. Bang chúa đã dùng tài y, thuộc hạ mong rằng Bang chúa liệu bài khuyên giải được y.

Chương 72: Cổn Long Vương Hậu Thổ Lộ Chân Tình

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, đột nhiên có thanh âm trầm trầm vọng vào:

– Phu nhân đã đến!

Các thiếu nữ trong nhà lập tức vẻ mặt nghiêm trang, quỳ rạp xuống đất, nâng kiếm cao hơn đầu.

Đường Toàn từ từ đứng dậy, ghé tai dặn Thượng Quan Kỳ :

– Thượng Quan huynh! Nếu không phải là lúc tối cần thì đừng động võ.

Thượng Quan Kỳ tra kiếm vào vỏ nói:

– Tại hạ xin chờ mệnh lệnh tiên sinh, rồi mới ra tay.

Đường Toàn tủm tỉm nói:

– Không dám!

Ông ngoảnh đầu nhìn ra, thấy một thiếu phụ toàn thân áo trắng, mặt che một tấm lụa đen, từ từ đi vào.

Trông cử chỉ của thiếu phụ có tác phong một nhà đại gia, chân bước nhẹ nhàng, thủng thỉnh đi vào. Thiếu phụ không để ý nhìn đến đám thiếu nữ đang quì mọp để nghinh tiếp mình, đi thẳng lại chỗ Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Thiếu phụ mở miệng anh đào, cất tiếng hỏi:

– Trong hai vị đây, ai là Đường Toàn?

Nghe lời bà hỏi, rõ giọng chỉ huy.

Đường Toàn dạ một tiếng, mở quạt ra đáp:

– Chính là tại hạ.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta ngưỡng mộ đại danh tiên sinh từ lâu. Hiện nay trong võ lâm chỉ còn mình tiên sinh đấu trí với vương phụ ta.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Cảm ơn phu nhân quá khen, tại hạ rất lấy làm xấu hổ.

Thiếu phụ áo trắng từ từ mở tấm mạng che mặt ra, khẽ hỏi:

– Tiên sinh thử nhìn kỹ lại xem còn nhận được ta không?

Đường Toàn chú ý nhìn thì thấy thiếu phụ mắt phượng lá liễu, mắt trong như ngọc, miệng tươi như hoa anh đào. Thật là một bộ mặt khuynh quốc, nhưng nước da trắng bợt. Ông nghĩ mãi, không biết dã gặp thiếu phụ này ở đâu, liền lắc đầu đáp:

– Xin phu nhân thứ cho tại hạ mắt kém không nhớ ra là tại hạ đã gặp phu nhân ở đâu chưa?

Thiếu phụ áo trắng tủm tỉm cười hỏi:

– Tiên sinh không nhớ được ư?

Lúc thiếu phụ cười thoáng lộ mí mắt thâm quầng. Đường Toàn trong lòng xúc động, dường như là người quen. Ông ngẫm nghĩ hồi lâu mà không sao nhớ ra được liền kiên quyết đáp:

– Tại hạ tin rằng chưa được gặp phu nhân bao giờ. Nếu có thì tất phải nhớ ra.

Thiếu phụ áo trắng hạ tấm khăn sa xuống, hỏi lại:

– Tiên sinh chưa gặp ta lần nào thật ư?

Ngừng một lát thiếu phụ lại tiếp:

– Hỡi ôi! Bữa nay tiên sinh tìm được đến đây thì thật là người thông minh vô cùng. Cứ xem việc này, ta cũng biết phu quân ta còn kém hơn tiên sinh nhiều.

Đường Toàn cười hỏi:

– Phải chăng phu nhân muốn gặp tại hạ?

Thiếu phụ áo trắng đáp:

– Đúng thế! Ta muốn gặp tiên sinh, nhưng ta không hy vọng lắm. Tiên sinh đến đây, thật là quá lòng mong ước của ta.

Đường Toàn cười nói:

– May mà không để cho phu nhân phải thất vọng. Song tại hạ chưa biết phu nhân có điều chi dạy bảo.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta có ba việc muốn hỏi tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Vâng! Tại hạ xin lập tức phúc đáp. Phu nhân cho biết việc thứ nhất.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Tiên sinh quả có ý chống đối với phu quân ta chăng?

Đường Toàn đáp:

– Tại hạ xin hỏi cho biết rõ trước:

Phải chăng phu nhân nói đây là về việc Cổn Long Vương.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta là Cổn Long Vương hậu.

Đường Toàn nói:

– Tại hạ cùng Cổn Long Vương không có ân oán gì với nhau. Song võ lâm hiện nay chia làm hai phái chính tà và hiện giờ đã thành hai phe đối lập nhau, một còn một mất.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đáng tiếc rằng tiên sinh chẳng sống được bao lâu nữa. Sau khi tiên sinh chết rồi, còn ai chống đối được Vương phụ ta nữa không?

Đường Toàn giật mình, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh hỏi lại:

– Lời phu nhân nói đây phải chăng là câu thứ hai?

Thiếu phụ áo trắng gật đầu nói:

– Tiên sinh cho là câu thứ hai cũng được.

Đường Toàn nói:

– Chắc Cổn Long Vương cũng biết y thuật của tại hạ rồi. Trời đất bao la, người Cùng Gia Bang lại đông biết bao nhiêu mà kể, chẳng lẽ không tìm được linh được để kéo dài cuộc sống cho tại hạ?

Thiếu phụ áo trắng trầm ngâm một lát rồi nói:

– Bây giờ ta bàn đến việc sau cùng và cũng là việc trọng yếu nhất.

Đường Toàn nói:

– Xin phu nhân nói ra. Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta tuy là Cổn Long Vương hậu, nhưng không tán thành việc làm của phu quân ta.

Đường Toàn nói:

– Lời phu nhân khuyên giải, hoặc giả có ý khiến cho y phế bỏ được cái mộng chinh phục võ lâm chăng.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Tiên sinh cùng Cổn Long Vương là bạn đồng môn, chẳng lẽ còn chưa biết y là thế nào? Than ôi! Việc gì y cũng tự quyết, có chịu nghe ai bao giờ?

Đường Toàn giật minh nghĩ thầm:

“Không hiểu sao thiếu phụ lại biết mình đồng môn với Cổn Long Vương? Người đàn bà bí mật dường như biết rất nhiều việc của ta”.

Bỗng thấy thiếu phụ nói:

– Cổn Long Vương không cho ta biết tiên sinh cùng y là bạn đồng môn.

Đường Toàn hỏi:

– Vậy tại sao phu nhân lại biết tại hạ cùng Cổn Long Vương là bạn đồng môn, cùng học một thầy?

Thiếu phụ áo trắng thở dài nói:

– Cái đó có chi là lạ. Tiên sinh cùng ta quen thuộc nhau lắm không khác người trong nhà.

Con người thông minh tuyệt đỉnh như Đường Toàn mà nghe câu này chẳng biết lạc vào cõi mây mù đến năm dặm. Ông hoang mang không biết trả lời sao, cúi đầu trầm tư.

Thiếu phụ áo trắng buồn rầu hỏi:

– Tiên sinh còn nhớ bữa mai là ngày gì không?

Đường Toàn ngơ ngẩn đáp:

– Là ngày gia sư tử nạn.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Ta thật không ngờ tiên sinh quả nhiên đến đây thật. Đó là cơ hội trăm phần ta chỉ mong có một hai. Than ôi! Nếu bữa nay tiên sinh không đến thì suốt đời, chúng ta vĩnh viễn không còn có cơ hội nào gặp lại nhau nữa.

Đường Toàn cảm thấy trong người phát nhiệt, mồ hôi ra như tắm. Ông quạt luôn mấy cái rồi hỏi:

– Mấy lời phu nhân nói tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được.

Thiếu phụ áo trắng lạnh lùng cười nói:

– Cái đó giản dị lắm. Giả tỉ như ta chết đi thì vĩnh viễn còn được bao giờ gặp tiên sinh nữa.

Đường Toàn vận hết trí nhớ ra để suy nghĩ mà không nghĩ ra người đàn bà bí mật này là ai, lại cũng không có cách nào để hiểu ý bà nữa. Ông lẳng lặng không nói gì. Thiếu phụ áo trắng chờ một lúc không thấy Đường Toàn lên tiếng liền nói:

– Hỡi ôi! Bất luận thế nào mà thân thể tiên sinh suy yếu như vậy, cũng không thể chống chọi với phu quân ta được lâu nữa. Vì vậy tiên sinh cần sớm tìm một người thừa kế sự nghiệp, một là để lưu truyền những điều sở học của mình trong chốn võ lâm, hai là để hoàn thành chí nguyện của mình. Song có điều đáng tiếc là người có đủ tải năng để truyền thụ, không phải một lúc mà tìm được, vậy tiên sinh cần phải lo liệu trước đi kẻo lúc đến nơi, không kịp trở tay.

Đường Toàn là người tinh thông từng trải bao nhiêu việc nhưng đều nằm trong kế hoạch của ông đã liệu trước Vì thế mà ông có thể ung dung ứng đối bước qua những việc hiểm nghèo như không, duy có bữa nay là òng cảm thấy hoang mang. Ông cho đối phương nói trước ra những lời của mình nên thần trí rối loạn, không biết đối phó thế nào. Ông thầm nghĩ:

“Nếu để bà ta còn hỏi vặn nữa thì mình không có cách gì giao hội được tư tưởng của bà, chẳng hóa ra mình mỗi lúc một lạc lõng thêm. Chi bằng mình phải nêu ra mấy vấn đề nan giải để bà ta phải

suy nghĩ, mình cũng nhân cơ hội đó để tìm hiểu ý kiến của bà”.

Đường Toàn nghĩ vậy không để cho thiếu phụ áo trắng kịp mở miệng, hất hàm hỏi:

– Thương thế của Khương cô nương đã bớt chưa?

Thiếu phụ áo trắng cười hỏi lại:

– Có phải tiên sinh hiểu con người thân thể ốm yếu suốt ngày bị ma bệnh ám ảnh đó là Khương cô nương không?

Đường Toàn đáp:

– Đúng đó.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Cô ta tuy thể chất yếu đuối, lắm bệnh, tay không đủ sức trói gà song Khương Sĩ Ẩn gia gia cô lại là một vị cao nhân ít người bi kịp trong giới võ lâm hiện nay.

Đường Toàn trong óc nảy ra một tia sáng, vẻ mặt trở lại ung dung cười hỏi:

– Phải chăng phu nhân có ý muốn giao lại cô ta cho tại hạ dể đưa về cho cha con cô được trùng phùng, cởi mối ưu sầu thương nhớ.

Đường Toàn muốn cướp lời, không để cho thiếu phụ áo trắng đưa ra vấn đề nan giải, quả nhiên thiếu phụ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Dĩ nhiên ta muốn giao cho tiên sinh. Song trước khi giao nàng tiên sinh phải đoán xem ta là ai đã.

Đường Toàn đột nhiên nghiêm nét mặt, chấp tay xá dài nói:

– Hiện giờ tại hạ không được nhàn rỗi, trong lòng rất áy náy vì lâu nay chưa được đến trước mộ ân sư tế diện.

Ông vừa nói vừa chú ý nghe ngóng, quả nhiên thấy tấm mạng che mặt lay động, rõ ra là thiếu phụ áo trắng cực kỳ cảm xúc. Đường Toàn ngấm ngầm gật đầu, song sợ mình có điều lầm lẫn hỏi tiếp luôn:

– Cổn Long Vương có hay đến tế diện trước mộ ân sư không?

Thiếu phụ áo trắng đáp:

– Mấy năm đầu y còn e dè. Mỗi khi gặp tuần tiết lại đến tế lễ mộ một lần, song gần mười năm nay vì bận công việc bè bạn, y không đến tế mộ vong phu (người cha đã chết rồi) nữa.

Đường Toàn khẽ run lên, biến đổi sắc mặt. Thiếu phụ áo trắng biết mình lỡ lời, liền vẫy tay bảo đám thị tỳ đứng bên:

– Các ngươi hãy lui ra, phòng vệ bốn mặt. Bất luận là ai đều không cho đến gần trong vòng ba trượng ngoài căn nhà này.

Bọn thị tỳ vâng dạ lui ra.

Thiếu phụ áo trắng kéo tấm mạng che mặt xuống, buồn rầu nói:

– Còn có một việc là e rằng tiên sinh vẫn chưa biết.

Đường Toàn thở dài:

– Việc chi?

Thiếu phụ áo trắng đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi.

Đường Toàn phe phẩy cái quạt nói:

– Xin phu nhân cứ yên trí nói cho tại hạ hay. Thượng Quan huynh đây là bạn tri kỷ với tại hạ.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đến bây giờ mà tiên sinh còn gọi ta bằng phu nhân ư?

Đường Toàn đáp:

– Vì phu nhân địa vị Cổn Long Vương hậu.

Thiếu phụ áo trắng nở một nụ cười chua chát nói:

– Cổn Long Vương đã lừa ta.

Rồi thiếu phụ thở dài không nói nữa.

Đường Toàn khẽ ho một tiếng gợi chuyện:

– Khi ân sư còn tại thế có đề cập đến một lần...

Đột nhiên ông không nói hết lời.

Cổn Long Vương hậu hỏi:

– Đề cập đến chuyện chi?

Đường Toàn đáp:

– Đề cập đến sư muội.

Cổn Long Vương hậu lại nở nụ cười thê lương, lấy ra một chiếc vòng ngọc hỏi:

– Sư huynh có nhìn nhận ra vật này không?

Rồi cầm đưa cho Đường Toàn.

Đường Toàn giơ quạt ra đón lấy vòng ngọc, sa lệ nói:

– Nhìn thấy vật này lại chạnh niềm nhớ tới mẫu thân. Đây là một di vật của vong mẫu để lại cho tiểu huynh.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Sư huynh có biết tại sao vật này lại lọt vào tay tiểu muội không?

Đường Toàn đáp:

– Ngày trước ân sư bảo sư huynh đưa cho người, còn tại sao lại đến tay sư muội thì tiểu huynh không biết.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Gia gia cầm vòng ngọc này đưa cho tiểu muội. Người lại bảo đó là một tín vật về việc hôn nhân của tiểu muội.

Đường Toàn run lên nói:

– Tiểu huynh không thấy ân sư nói đến việc này.

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên tuôn đôi dòng lệ nói:

– Gia gia tuy chưa nói cho sư huynh hay nhưng đã bảo rõ sự tình với tiểu muội là chờ ngày sư huynh ra khỏi trường môn sẽ làm lễ thành thân cho đôi ta.

Ngờ đâu tại họa ở trong nhà xảy ra. Gia phụ bị Cổn Long Vương đánh thuốc độc chết. Than ôi! Y hại phụ thân rồi lại đổ tội lên đầu sư huynh, đồng thời gạt tiểu muội theo y.

Đường Toàn nấc lên một tiếng thở dài nói:

– Y làm việc giết thầy, phản nghịch thiên luân, tiểu huynh đã biết rồi, nhưng còn việc lừa gạt sư muội thì tiểu huynh chưa biết.

Nguyên Đường Toàn là bậc kỳ tài, song lại là người cố chấp cẩn thận dị thường. Thời ông theo thầy học nghệ, trong tâm không có ý lăng nhăng. Đối với việc nhà thầy, ông không dám bao giờ. Thậm chí, có vị sư muội kiều diễm là thế mà ông cũng không biết nữa.

Bỗng nghe thiếu phụ áo trắng thở dài nói:

– Hồi ấy, tiểu muội bị y khéo lừa gạt, trong lòng rất đỗi căm hờn sư huynh, ngày đêm giục y hạ sát sư huynh để báo thù cho thân phụ, nhưng đều bị y nói dối là sư huynh trốn biệt, không thể mỗi lúc mà tìm ngay được. Đáng thương cho tiểu muội bị y lừa gạt mười mấy năm trời. Trong thời gian này tiểu muội giúp y trù tính kế hoạch, mưu đồ đại sự, đã triệt hạ được bao nhiêu tay cao thủ để chuẩn bị việc phục thù cho vong phu.....

Đường Toàn cười lạt nói:

– Có phải y biểu với sư muội là tiểu huynh đã quy đầu Cùng Gia Bang để nhờ người che chở cho mình?

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Đúng thế! Y biểu Bang chúa Cùng Gia Bang là Âu Dương Thống, võ công rất cao cường, dưới trướng lại có lắm tay cao thủ. Thực lực Cùng Gia Bang hơn cả các môn phái hiện nay. Sư huynh đã gửi thân tại đó, thì không thể một sớm một hôm mà bắt sống được. Muốn giết sư huynh cần phải tiêu diệt Cùng Gia Bang trước. Hỡi ôi! Đôi ta tuy là huynh muội mà chưa từng thấy mặt nhau. Tiểu muội chỉ được nghe ở miệng gia gia tả hình dạng sư huynh mà thôi. Người còn biểu sư huynh yểu tướng, khó lòng thọ quá được bốn mươi tuổi.

Đường Toàn nói:

– Lời ân sư quả không lầm, tiểu huynh cũng tự biết mình tận số đến nơi rồi.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Hỡi ôi! Ai ngờ gia gia tiểu muội là người tải trí như vậy, cũng không phân biệt được kẻ tốt người xấu.

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương có tính chất đặc biệt chẳng những hay về võ công, mà văn tài sách lược cũng chẳng kém tiểu huynh. Huống chi y lòng dạ thâm trầm, rất khéo ngụy trang. Y đã biết võ nghệ rồi mới nhập môn và võ công y cũng suýt soát sư phụ. Tuy sư phụ đã phát giác ra dã tính của y khó mà cai quản được. Song người nghĩ tình thầy trò không nỡ hạ thủ giết y.

Thiếu phụ áo trắng nói:

– Không ngờ gia gia chỉ vì đem lòng yêu kẻ có tài mà nên nỗi bị lụy thê thảm.

Thiếu phụ thở dài nói tiếp:

– Y xây dựng vương phủ kết nạp nhiều vây cánh, phong hầu bái tướng, rõ ràng sắp làm phản đến nơi. Tiểu muội tuy chẳng đếm xỉa gì đến hành vi của y, song rất ân hận mình đã hết lòng giúp kẻ thù giết cha với hy vọng sẽ bắt được sư huynh một ngày gần đây để tế diện trước vong linh tiên phụ.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Với tài kiêm văn võ của y mà làm việc đoan chính thì bước đường công danh thành bậc trung thần lương tướng chẳng ai là khó. Nếu y muốn bôn tẩu giang hồ cũng thừa sức làm tôn sư một phái...

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên ngắt lời:

– Tình trạng lúc này thì giờ rất quý, ta chỉ bàn đến việc trọng yếu mà thôi.

Đường Toàn lặp lại:

– Việc trọng yếu?

Rồi ông không biết nói gì thêm nữa.

Cổn Long Vương Hậu khẽ thở dài nói:

– Tiểu muội có điều gì trong tâm xin trình bảy cho hết.

Đường Toàn giục:

– Sư muội nói đi.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Đến năm ngoái tiểu đệ thấy y có lần nói dối, mới đem. lòng ngờ vực. Y là người thâm hiểm lại rất cẩn thận, thủy chung không hề tiết lộ những điều bí ẩn bao giờ. Mấy hôm trước đây y say rượu lỡ lời đem việc giết thầy nói ra. Dĩ nhiên là tiểu muội bày kế cho y uống say..

Phu nhân đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy ông vẻ mặt nghiêm nghị không nói gì, bà lại nói tiếp:

– Ngay lúc ấy tiểu muội muốn hạ độc thủ giết y, song nghĩ đến mười mấy năm nên nghĩa vợ chồng, thế nào cũng bị người ta gán cho mình tội mưu hại thân phu. Chính vì mình phân vân không quyết đoán để lỡ mất cơ hội giết y, lại còn bị y hạ độc thủ nữa là khác.

Đường Toàn khẽ rít lên một tiếng buồn rầu nói:

– Sư muội bị y hạ độc thủ ư?

Cổn Long Vương Hậu nở một nụ cười chua chát nói:

– Y đã phóng độc châm vào đường huyệt đạo khắp mình tiểu muội, và không thể sống qua giờ tý đêm nay.

Đường Toàn ngậm ngùi thở dài nói:

– Sư muội đưa những chỗ bị thương cho tiểu huynh coi thử xem còn cứu được nữa không?

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười đáp:

– Không được đâu! Sư huynh bất tất nhọc lòng vô ích. Dù gia gia có tái sinh cũng không cứu được tiểu muội nữa rồi...

Vương Hậu ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Trước lúc lâm chung, tiểu muội còn được đem hết những nỗi u uất trong lòng bấy lâu nói với sư huynh cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Bỗng nghe ngoài cổng có mấy tiếng quát tháo vọng vào. Cổn Long Vương Hậu nói:

– Có người đến rồi đó, không biết là hạng người nào.

Đường Toàn nói:

– Tiểu huynh đoán không phải là nhân vật Cùng Gia Bang.

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười nói:

– Hỡi ôi! Tiểu muội mong rằng chính Cổn Long Vương đến đây!

Đường Toàn giật mình nhưng rồi lại tủm tỉm cười hỏi:

– Sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Tiểu muội muốn được chứng kiến có người bội phản y rồi muội chết cũng mãn nguyện.

Bỗng thấy mấy tiếng phụ nữ thét tên hết người này đến tên người kia lại có tiếng khí giới chạm nhau chát chúa.

Đường Toàn đột nhiên nhớ đến mục đích cuộc di chuyển này, ngửa mặt thở dài hỏi:

– Sư muội có dẫn Khương cô nương tới đây không?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Đến đây rồi, nhưng tiểu muội sợ phu quân không kể gì đến tình nghĩa, đột nhiên biến đổi lòng dạ, nên đem nàng giấu một nơi rồi.

Đường Toàn hỏi:

– Giấu tại đâu?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Chỗ này rất kín đáo, Cổn Long Vương chắc không tìm ra được ngay.

Đường Toàn trong lòng nóng nảy hỏi tiếp:

– Có xa đây không?

Cổn Long Vương hậu đáp:

– Gần đây thôi chứ không xạ..

Bỗng lại có tiếng thét lanh lảnh mới nghe biết ngay là tiếng con gái.

Đường Toàn nói:

– Thị tỳ của sư muội bị thương rồi! Võ công người mới đến lợi hại lắm!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ thử ra xem.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Không cần! Trong bọn thị tỳ của tôi có hai tên đã bị Cổn Long Vương dùng thuốc độc chi phối, chúng thường đem những điều bí mật của tôi báo cáo với Cổn Long Vương, ả tưởng tôi không biết, song sự thực tôi biết cả rồi. Có điều chúng bị thuốc độc chứ không phải bản tâm phản chủ nên tôi cũng bỏ mặc. Vả lúc đó tôi cũng chưa có lòng bội phản Cổn Long Vương. Song ngày nay tình thế khác hẳn, tôi đã ngầm đặt mấy tên thị nữ thân tín mượn cơ hội giết chúng đi.

Đường Toàn hỏi:

– Sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu buồn đáp:

– Tiểu muội đã không có cách gì ra tay báo thù cho thân phụ, nên trước khi tiểu muội chết đi đã xếp đặt trước. Tiểu muội không giết y được thì cũng phải làm cho y ăn không ngon ngủ không yên...

Bên ngoài tiếng binh khí mỗi lúc một thêm hỗn loạn, có vẻ đang tranh đấu quyết liệt.

Cổn Long Vương Hậu hơi biến sắc, không nói nữa, chú ý nghe rồi thốt nhiên thở dài nói:

– Dường như số người bên ngoài không phải ít, chẳng lẽ bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đã đến?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Chắc thế!

Cổn Long Vương Hậu sắc mặt tỏ vẻ lo âu, khẽ thở dài nói:

– Tiểu muội đã hết sức che giấu hành tung, vậy mà không thoát khỏi tai mắt bọn chúng.

Đường Toàn nói:

– Sư muội là rồng phượng giữa loài người, thông minh tuyệt đỉnh, song bất luận về võ công hay về mưu kế so với Cổn Long Vương hãy còn kém một bậc.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói tiếp:

– Thực ra lúc sư muội đến đây tiểu huynh đã biết chắc Cổn Long Vương thế nào cũng đánh lông tìm vết đến sau.

Cổn Long Vương Hậu ngẩn người ra, bỗng nghe bên ngoài có tiếng quát:

– Mấy con tiện tỳ này học đòi châu chấu đá xe. Chúng bay không muốn sống ư?

Nghe thanh âm cũng biết ngay là một tay võ nghệ không vừa.

Tiếp theo là tiếng một cô gái thét lên lanh lảnh, khiến người nghe phải ớn da gà.

Đường Toàn than rằng:

– Lại một mạng người vô tội chết oan vì bọn thủ hạ của Cổn Long Vương.

Sư muội không đau lòng ư?

Vương Hậu nở một nụ cười thê lương đáp:

– Sinh mệnh tiểu muội không còn mấy chốc, con người đã đến lúc này thì không bận tâm việc gì nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Giả tỷ cả sáu tên thị tỳ bị chết hết thì sao?

Cổn Long Vương Hậu buồn rầu nói:

– Sáu ả thị tỳ này đã kể cận tiểu muội lâu năm. Tuy địa vị khác nhau, song tình chẳng khác chi ruột thịt. Tiểu muội chết đi thì bọn chúng cũng không sống nữa.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng đàn ông kêu rú lên:

– Con tiện tỳ này! Mi liều mạng hay sao?

Lại có tiếng một người con gái lanh lảnh đáp:

– Bọn ta chiến đấu cho đến người cuối cùng, dù còn một tay cũng chẳng chịu thôi. Bọn tôi đòi khốn kiếp chúng bay đừng hòng đi quá giới hạn một bước.

Tiếng quát tháo liên tiếp không ngớt, khiến người nghe phải khiếp sợ.

Đường Toàn thở dài nói:

– Thật là những cô gái nghĩa liệt, lòng dạ sắt son, đáng là vị cân quắc anh hùng, chẳng kém gì bọn mày râu.

Cổn Long Vương Hậu buồn rười rượi nói:

– Tình thế đã khẩn cấp như vậy, tiểu muội chẳng kể gì sống chết nữa. Song có điều...

Đột nhiên nàng giơ tay lên lau nước mắt rồi không nói nữa.

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Cổn Long Vương Hậu từ từ cúi đầu xuống nói:

– Tiểu muội chi còn lo cho sự an nguy của sư huynh mà thôi.

Đường Toàn ngửa mặt lên cười nói:

– Sống chết có gì quan hệ mà sư muội phải nhọc lòng. Huống chị..

Ông nghiêm nét mặt gằn giọng nói:

– Dù bọn chúng có sấn vào đây, vị tất đã giết nổi tiểu huynh.

Cổn Long Vương Hậu rầu rầu nét mặt nói:

– Tiểu muội cũng biết rồi, sư huynh tuy không đủ sức trói chặt con gà, song có dũng khí phục được sư tử. Tiểu muội không ngờ con người yếu đuối như sư huynh mà lại có gan dạ ghê gớm đến thế.

Đường Toàn nói:

– Sư muội quá khen!

Cổn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Muội bày đặt gặp nhau ở đây, nhưng tiểu muội không đoán chắc được sư huynh có đến không. Tiểu muội đã dẫn dụ cho sư huynh đến thì tiểu muội còn mặt mũi nào trông thấy gia gia ở suối vàng.

Đường Toàn nói:

– Dù tiểu huynh có sao chăng nữa thì cũng là tự huynh chui đầu vào tròng, có lý đâu lại oán trách sư muội.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nếu sư huynh sơ hở một chút hoặc thiếu đảm lược chắc đã chẳng tìm đến đây.

Bỗng một tiếng khí giới chạm nhau choang choảng lẫn với tiếng người la ó om sòm mà trong nhà hai người vẫn ung dung đàm luận. Thượng Quan Kỳ thủy chung vẫn ngồi yên lặng nghe chuyện, dường như chẳng quan tâm gì đến tình thế hiểm ác bên ngoài.

Thốt nhiên chàng nói xen vào:

– Có một điều là tại hạ khó tin...

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chẳng lẽ tiên sinh dùng thuật tiên thiên thần số tính ra mà biết được đến đúng chỗ này?

Đường Toàn cười nói:

– Đó là tại hạ muốn che mắt mọi người, tiên thiên thần số dù có ứng nghiệm thì cũng chỉ tính được đến sự hung cát của con người, chứ đâu lại thần diệu đến thế.

Cổn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Sư huynh đã tính về tiên thiên thần số thì hẳn biết đường gần lành tránh dữ và đã không đến chỗ nguy hiểm này.

Đường Toàn cười nói:

– Bình sinh tiểu huynh chưa bao giờ để tâm đến sự an nguy cho chính thân minh, nên cũng chẳng bao giờ tính đến chuyện cát hung.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Giỏi mưu việc cho người, vụng tính toán cho mình, một đời sư huynh chi hy sinh cho người nhưng lúc này nên nghĩ đến mình một chút, phải tính sao cho thoát khỏi nơi này.

Đường Toàn chưa kịp đáp thì Thượng Quan Kỳ đã lên tiếng:

– Bên ngoài dù có thiên binh vạn mã, tại hạ cũng xin hết sức hộ tống cho Đường tiên sinh được an toàn ra về.

Chương 73: Cái Chết Oanh Liệt Của Cổn Long Vương Hậu

Cổn Long Vương Hậu nét mặt đầy u sầu, bỗng từ từ thoáng lộ vẻ tươi cười:

– Thật là một bậc thiếu niên anh hùng, sư huynh tôi tài ngang Gia Cát Võ Hầu thì hảo hán cũng có đảm lược như Triệu Tử Long. Trước khi tôi chết còn được thấy hai vị hào kiệt, thì cuộc đời cũng không đến nỗi uổng phí.

Thượng Quan Kỳ thẹn đỏ mặt lên, nói lời khiêm tốn.

Đột nhiên một tiếng gầm vọng lên không gian, người đã vào đến trước cửa căn nhà tranh.

Thượng Quan Kỳ quay phắt lại xông ra ngoài cửa thì thấy một đại hán thân mình máu chảy đầm đìa xông vào đến cửa.

Chàng lớn tiếng quát:

– Cút đi!

Chàng toan phóng chưởng ra, nhưng đại hán mới đến gần cửa đã ngã lăn xuống đất, trên lưng gã một mũi kiếm đâm vào còn giắt ở đó. Chàng ngoái đầu lại xem thì Cổn Long Vương Hậu đã đứng lên. Đường Toàn vẫn thản nhiên bình tĩnh, ngồi không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm:

– Lá gan tiên sinh này khiếp thật, có lẽ đúc bằng sắt chắc Bỗng thấy Cổn Long Vương Hậu đã dời gót tới cửa sổ đưa mắt nhìn ra, buồn rầu nói:

– Chỉ trong khoảnh khắc là chúng sẽ xông vào đây.

Nguyên bà nhìn ra xa thấy đám thị tỳ của mình chết cả, chỉ còn có ba người.

Ba người này chạy tới chạy lui để chống chọi với đám đại hán võ trang bao vây tám mặt bốn phương. Xem chừng chúng đã gần kiệt sức, khó bề chống đỡ.

Bà lại thấy một thị nữ áo trắng đã nằm lăn dưới đất bỗng xoay mình nhỏm dậy, lượm lấy thanh đao nhảy xổ vào bên địch, chẳng những người thị đầy mình máu tươi, đầu tóc tán loạn, mà tay trái không cử động được nữa. Nhưng thị vẫn còn chí phấn đấu quật cường, không kể gì sống chết, tay phải vung

đao chém một đại hán áo đen.

Đại hán không ngờ người thị đã bị trọng thương, lại còn liều mạng. Gã sợ quá thộn mặt ra quên cả né tránh. Ánh dao lóe lên, máu tươi vọt ra, gã đại hán rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn dưới đất.

Thị nữ áo trắng chém trúng ngay gã đại hán rồi, người thị xiêu đi hai cái, sức thị đã kiệt, không rút được lưỡi đao chém ngập vào bả vai đại hán.

Một gã đại hán đứng bên lớn tiếng quát:

– Con tiện tỳ này gớm thật!

Rồi phóng cước đá vào bụng thị nữ. Thị nữ rú lên một tiếng, tấm thân mềm mại văng đi tám chín thước rồi rớt xuống đất. Thị còn cố gượng lại đứng dậy đánh nữa, nhưng cựa mình mãi mà không đứng lên nổi.

Cổn Long Vương Hậu đứng ngây người ra trước cửa sổ sa nước mắt.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quay lại hỏi:

– Phu nhân có chuyện gì nói với Đường tiên sinh nữa không?

Cổn Long Vương Hậu gật đầu chứ không nói gì.

Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Tại hạ ra ngoài ngăn giặc để phu nhân được bình yên nói chuyện.

Cổn Long Vương Hậu khẽ thở dài nói:

– Hảo hán mình mang trọng trách hộ vệ Đường tiên sinh, chớ nên mạo hiểm.

Thượng Quan Kỳ dõng dạc nói:

– Phu nhân cứ yên tâm, tại hạ giết bớt tên ác hán để bọn thị nữ của phu nhân đỡ phải đuối sức chống chọi với số địch quá đông, rồi lập tức vào ngay.

Chưa dứt lới chàng đã nhảy vọt ra như chim hải yến lướt sóng. Chàng rút thanh trường kiếm ở sau lưng đại hán nằm chết trước cửa, rồi tiện đà lăn đi mấy vòng, xông lại chiến trường thảm khốc.

Cổn Long Vương Hậu buột miệng khen:

– Võ công tuyệt diệu. Đảm lược hơn người!

Rồi từ từ quay lại nói với Đường Toàn:

– Tiểu muội không ngờ sư huynh có một cánh tay như chàng.

Đường Toàn nói:

– Y thật là một con rồng trong nhân gian. Chỉ tiếc rằng Cùng Gia Bang vô phước không có được thần tài như vậy!

Cổn Long Vương Hậu ngạc nhiên hỏi:

– Y không phải người Cùng Gia Bang sao lại vì huynh mà tận tâm đến thế?

Thật là một việc không ai ngờ tới!

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng đàn ông rú lên rất thê thảm, tiếng rú chưa dứt thì Thượng Quan Kỳ đã phi thân nhảy vào. Chàng buông tiếng cười sang sảng nói:

– Bên địch chỉ còn có ba gã, xin phu nhân cữ yên lòng nói chuyện...

Thanh trường kiếm ở trong tay chàng đầy những máu tươi mà trên người không dính một vết máu, thế thì đủ biết chàng vung kiếm chém nhanh hơn chớp giật, Cổn Long Vương Hậu run lên hỏi:

– Tôi chưa nói được câu nào mà hảo hán đã giết được bốn năm gã bọn chúng ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ không dám kể công vì trong số đó có hai gã bị thị tỳ của phu nhân...

Chưa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa dồn dập. Mấy gã đại hán phóng ngựa đến. Thượng Quan Kỳ không cười nữa nói:

– Sự tình đã đến lúc khẩn cấp, còn điều gì hệ trọng xin phu nhân nói mau đi!

Thượng Quan Kỳ chưa dứt lời chàng đã băng mình ra ngoài cửa sổ. Chàng đi đến đâu máu tươi ở lưỡi kiếm nhỏ xuống tới đó vấy cả vào cửa sổ.

Cổn Long Vương Hậu nét mặt nghiêm trọng nói:

– Cổn Long Vương nhất tâm muốn thu dụng Khương Sĩ Ẩn nên y đã nghĩ kế hoạch bắt giữ Khương cô nương hòng uy hiếp lão phải cúi đầu nghe lệnh mình.

Phu nhân biết rằng nguy cấp đã đến nơi, nên nói vào đề ngay lập tức.

Đường Toàn cặp mắt nhấp nháy, chú ý lắng nghe không hỏi xen vào để cắt đứt câu chuyện.

Cổn Long Vương Hậu nói tiếp:

– Tiểu muội biết được âm mưu của y, liền tìm cách cướp con gái Khương Sĩ Ẩn trước, một mặt phá gian lều của y, một mặt làm cho y lúc nào cũng để tâm đến việc này, không yên lòng được.

Vương Hậu thở dài nói tiếp:

– Lúc này tiểu muội đã giấu Khương cô nương vào một nơi rất an toàn, y không thể nào kiếm ra được. Tiểu muội cho sư huynh hay nơi đó, nếu sư huynh bị mắc vào tay y thì có thể lấy việc này để chi phối y khiến y không dám hạ sát sư huynh.

Đường Toàn lắc đầu nói:

– Dù y vĩnh viễn không tìm thấy Khương cô nương cũng đành, chứ không khi nào chịu buông tha tiểu huynh.

Cổn Long Vương Hậu ngẩn người ra nói:

– Dù sao sư huynh cũng ghi nhớ lấy địa phương đó.

Đường Toàn nói:

– Dĩ nhiên là phải thế.

Cổn Long Vương lại nhìn ra cửa sổ nói:

– Địa phương đó trừ tiểu muội ra không còn ai biết rõ. Ấy cũng vì tiểu muội không tin được ai là người có thể giữ bí mật mồm miệng trước Cổn Long Vương.

Vương Hậu ngừng một lát lại nói tiếp:

– Địa phương đó chính là...

Đường Toàn đột nhiên ngắt lời:

– Khoan đã? Sư muội hãy gọi Thượng Quan Kỳ về rồi hãy nói.

Cổn Long Vương Hậu hỏi:

– Tại sao vậy?

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Vì vạn nhất có điều bất hạnh xảy đến cho tiểu huynh, thì còn Thượng Quan Kỳ biết chỗ mà tìm cô ta, không thì vụ bí mật này vĩnh viễn bị mai một.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Sư huynh làm việc gì cũng chu đáo cẩn thận, thực không ai bì kịp.

Rồi phu nhân quay ra lớn tiếng gọi:

– Thượng Quan Kỳ! Hảo hán hãy trở về đã!

Tiếng gọi vừa dứt, cửa sổ có tiếng gió vang lên, Thượng Quan Kỳ đã nhảy vào. Mình chàng còn rỉ máu tươi ra, trên trán đọng mấy giọt mồ hôi, chăng hỏi:

– Có điều chi?

Rồi giơ tay quết mồ hôi. Máu tươi ở lưỡi kiếm cũng nhỏ giọt xuống đất.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Hảo hán nghe kỹ:

Ở đây đi thẳng về mé tây đến một khu rừng táo. Trong khu rừng này có một căn nhà ở của gã nông phu. Hảo hán vào đó thoạt tiên hỏi gã “Trong rừng táo của ngươi có bao nhiêu quả” thế rồi hảo hán bảo gã dẫn đi.

Thượng Quan Kỳ nóng nảy không nhịn được hỏi lại:

– Phải chăng đó là chỗ giấu Khương cô nương?

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Gã dẫn hảo hán đi tìm một lão tiều phu. Lão tiều phu này là một người già trên lưng có bướu. Hảo hán thấy lão rồi thì lập tức cho gã nông phu về đi. Nông phu đi xa rồi, lão tiều sẽ dẫn hảo hán đến một trà đình:

Hảo hán nhớ kỹ trước mặt trà đình có con sông nhỏ. Sông này rất nhiễu cá, hàng ngày vô số thuyền chài đến đánh cá. Hảo hán cũng chờ cho lão tiễu phu trở về rồi hãy đứng trên bờ sông lớn tiếng gọi:

“Mua cá đây!”. Dĩ nhiên sẽ có nhiều thuyền bơi lại. Hảo hán thấy thuyền có người chột mắt thì hỏi y:

“Bảy con cá lấy bao nhiêu tiền?”. Nếu y đáp trúng:

“Cứ tám con là ba lạng bạc”. Bấy giờ hảo hán hãy nhảy xuống thuyền.

Thượng Quan Kỳ nghe phu nhân nói dài dòng phức tạp không khỏi chau mày.

Cổn Long Vương Hậu đưa mắt nhìn chiến cuộc bên ngoài cửa sổ nói:

– Cổn Long Vương tâm địa thâm trầm, lại hấp thụ được rất nhiễu môn chân truyền của gia gia tôi. Tuy y không hơn được Đường sư huynh, song so với bọn người cơ trí võ lâm thì chưa có ai bằng y. Nếu như không an bài cẩn thận như vậy thì làm sao che được tai mắt y.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quát lên một tiếng, tung mình nhảy qua cửa sổ.

Đường Toàn cùng Cổn Long Vương Hậu ngoảnh đầu nhìn ra thấy chàng vung cây trường kiếm, ánh hào quang lấp loáng, chém luôn ba gã đại hán võ trang.

Ba ả nữ tỳ xem chừng như không thể chống chọi được nữa. Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ vung kiếm giết giặc mau lẹ dị thường thì đột nhiên tinh thần lại phấn chấn, biến đổi ngay được thế kiếm. Chiến cục sắp tan vỡ đã vững vàng lại.

Cổn Long Vương Hậu khen rằng:

– Chàng này kiêu hùng thiện chiến, võ công tuyệt luân! Bọn thị vệ áo đen này dẫu là những tay cao thủ trong đội thị vệ của Cổn Long Vương. Chàng mới đánh ba hiệp mà đã giết luôn được ba gã.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ xoay lệnh nhảy vào trong nhà. Thanh trường kiếm máu tươi còn đang nhỏ giọt.

Đường Toàn tựa cửa nhìn ra nghiêm nghị giục:

– Sư muội nói mau đi! Cổn Long Vương đã bắt đầu bày những trận thế kỳ lạ Ở xung quanh căn nhà này.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nhưng xem ra y chưa muốn hạ sát sư huynh ngay.

Đường Toàn cười lạt nói:

– Phương pháp này so với việc y hạ sát chúng ta ngay còn độc địa hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ tuy chưa hiểu ý Đường Toàn, nhưng cũng không hỏi vặn.

Cổn Long Vương Hậu nở một nụ cười cay đắng nói:

– Ồ! Y muốn bôi nhọ tấm lòng thanh bạch gia gia tiểu muội cũng bị tổn thương. Thật là con người thâm độc trên đời chưa có ai bằng.

Ngừng một lát, Vương Hậu lại nói tiếp:

– Người ngư ông chột một mắt dẫn hảo hán đến một thôn trang của giới chài lưới. Trong thôn trang này có một mụ già tóc bạc phơ. Mụ hỏi hảo hán:

“Lưới có bao nhiêu mắt” thì hảo hán bảo mụ “Bọn ta vâng mệnh Vương Hậu đến đây”. Nếu mụ hỏi lại:

“Niên canh Vương Hậu” thì lập tức hảo hán duỗi ba ngón tay ra, một bàn tay úp một bàn tay ngửa xoay luôn hai cái và nhìn kỹ phản ứng của mụ. Nếu mụ rút trong bọc ra nửa cái trâm ngọc thì hảo hán cầm lấy chạy ngay về phía chính đông chừng bốn năm dặm sẽ đến một cánh đồng cỏ xanh tươi. Trong cánh đồng này có rất nhiều mục đồng. Hảo hán gọi lên ta tiếng thật to:

“Mua dê đây! Mua dê đây”. Nếu có người chạy đến hỏi:

“Mỗi con dê bao nhiêu tiền”, thì hảo hán đáp là “Ba ngàn ba trăm ba mươi đồng”. Người đó sẽ dẫn hảo hán đến một nơi bí mật.

Hảo hán đưa cây trâm ngọc gãy ra là có thể được gặp Khương cô nương.

Đường Toàn khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Thượng Quan huynh đã nhớ chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ nhớ kỹ rồi.

Đường Toàn nói:

– Giã tỷ mà tại hạ gặp chuyện bất trắc thì Thượng Quan huynh cứu Thương cô nương về giao lại cho Bang chủ Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh sao nói gở làm vậy. Thượng Quan Kỳ này còn sống giờ nào là có thể bảo vệ cho tiên sinh vô sự giờ ấy. Dù Cổn Long Vương có thân hành lâm trận, tại hạ cũng quyết cùng y một trận tử chiến. Tại hạ có chết thì cũng chết ở trước mặt tiên sinh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Cổn Long Vương muôn vây hãm chúng ta ở đây.

Cổn Long Vương Hậu nói:

“Thật là tiểu muội làm hại sư huynh rồi”...

Đường Toàn cười nói:

– Tiểu huynh tự nguyện đến đây, không can gì đến sư muội.

Giữa lúc ấy, bọn đại hán áo đen đang công kích mãnh liệt định xông vào nhà tranh đột nhiên rút lui, bỏ lại mười mấy xác chết ngổn ngang trên mặt đất máu dây loang lổ, coi rất thương tâm.

Cổn Long Vương Hậu đột nhiên nghiêm nét mặt vỗ tay ba cái, tám gã đại hán đầu báo ở lai bên ám thất theo nhau chạy ra. Gã nào cũng võ trang, lưng đeo binh khí, nghiêng mình thi lễ trước Cổn Long Vương Hậu rồi thõng tay xuống đứng sang một bên.

Đường Toàn đảo mắt nhìn tám gã đại hán hôi:

– Các vị đây có phải chăng là người tâm phúc của sư muội?

Cổn Long Vương Hậu nghiêm nghị đáp:

– Họ đều bị Cổn Long Vương xử tử, đã được tiểu muội giải cứu và ngầm cho uống thuốc giải độc. Theo ý nghĩ của tiểu muội thì bọn họ đáng được kể vào hàng tâm phúc của tiểu muội.

Tám gã khom lưng nói:

– Vương Hậu sai bảo điều gì dù muôn thác bọn thuộc hạ cũng không dám từ chối.

Cổn Long Vương Hậu chăm chú nhìn Đường Toàn nghiêm sắc mặt nói:

– Sư huynh nên đi thôi! Hiện giờ Cổn Long Vương bày trận thế chưa được ấn định, may có thể xung đột ra khỏi vòng vây.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Còn sư muội muốn ở lại đây hay sao?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Đừng nói tiểu muội đã bị Cổn Long Vương phóng độc châm vào mười hai huyệt đạo sắp chết

đến nơi rồi. Dù có còn sống lâu nữa, cũng không thể theo sư huynh được.

Đường Toàn nói:

– Sư muội nói phải đó, Cổn Long Vương đã vây hãm chúng ta vào chỗ này, y sẽ tìm cách phao tin khắp thiên hạ để cho các đồng đạo trong võ lâm đều nhận lầm đôi ta làm điều bỉ ổi để bôi nhọ tấm lòng trong trắng của sư muội.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Chính vì thế tiểu muội khuyên sư huynh phải đi đi đừng để mắc vào mưu sâu kế độc của y.

Đường Toàn đột nhiên nghiến răng nói:

– Tiểu huynh tuy biết y là kẻ ác độc nhưng thủy chung trong lòng vẫn không bỏ được tình nghĩa anh em đồng đạo, thực không nỡ hạ độc thủ. Nhưng xem hành vi bữa nay thì rõ ràng y không phải là con người nữa, tiểu huynh không giết quân mọi rợ này thì còn mặt mũi nào dám nhìn thấy vong linh ân sư nữa.

Cổn Long Vương Hậu nhăn nhó cười nói:

– Tiểu muội chỉ có thể kể những việc ác đức của y cứ không tiện phê bình...

Ngừng một lát Vương Hậu nói tiếp:

– Sư huynh đi mau đi! Tiểu muội thế nào cũng chết không còn có cách gì cứu được. Lúc này giả tỷ ngay Cổn Long Vương có muốn cứu tiểu muội cũng không được nữa rồi.

Đường Toàn quạt mạnh lên thở dài nói:

– Vậy tiểu huynh xin vĩnh biệt từ đây!

Đoạn trở gót đi ra.

Thượng Quan Kỳ đi trước cầm kiếm mở đường.

Cổn Long Vương Hậu gọi giật lại:

– Sư huynh hãy thong thả!

Đường Toàn hỏi:

– Sư muội còn dặn bảo điều chi nữa?

Cổn Long Vương Hậu đáp:

– Tiểu muội đã chuẩn bị tám gã đại hán này đi hộ tống sư huynh.

Vương Hậu đưa mất nhìn tám gã đại hán nói:

– Trên đường nếu gặp ác chiến, các ngươi cứ việc hạ độc thủ.

Tám gã đồng thanh đáp:

– Chúng tôi nhờ ơn Vương Hậu cứu thoát chết, xin liều mình để báo đáp.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Nếu may mà các ngươi thoát được trùng vi, thì theo Đường sư huynh ta quy thuận Cùng Gia Bang nghe!

Tám gã đại hán ngơ ngác nhìn nhau, thộn mặt ra một lúc, rồi một gã cúi đầu hỏi:

– Vương Hậu sai bọn tôi đi ngay bây giờ hay sao?

Cổn Long Vương Hậu bùi ngùi gật đầu đáp:

– Trên đời có cuộc vui nào là không đến lúc giải tán? Các ngươi đi ngay bây giờ!

Bọn đại hán lộ vẻ buồn rầu nói:

– Bọn tôi bữa nay ra đi, e rằng sau này không còn bao giờ được gặp Vương Hậu nữa. Bọn tôi đã chịu ơn tái sinh của Vương Hậu, xin Vương Hậu nhận cho một lạy sau cùng…

Giọng nói run run ra chiều cảm xúc quá mạnh, rồi lạy phục xuống đất.

Bảy gã kia cũng nói:

– Xin Vương Hậu nhận cho chúng tôi một lạy này. Rồi lạy phục cả xuống, mãi không cất đầu lên.

Cổn Long Vương Hậu đứng thừ người ra hồi lâu, thở dài thườn thượt nói:

– Ta cứu các ngươi thoát chết mà bây giờ lại bảo các ngươi liều chết vì ta, thật chẳng đành lòng. Hỡi ôi! Ta cầu chúc cho các ngươi thoát khỏi nạn này thì ta ở dưới suối vàng mới yên tâm được.

Tám gã đại hán ngẩng đầu lên, có gã nước mắt chạy quanh, có gã ngậm ngùi rơi lệ. Một gã lớn tiếng nói:

– Bọn tôi đã chuẩn bị máu chảy xương phơi vì Vương Hậu. Bữa nay dù có cơ thoát chết, bọn tôi cũng xin ở lại đây liều với Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương Hậu chậm rãi đáp:

– Có gặp lúc nguy nan mới biết lòng hào kiệt.

Vương Hậu lại đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Xin sư huynh trân trọng.

Rồi đột nhiên đi vào phòng mé tả, bả vai bà rung động tỏ ra rất bi phẫn. Bà đi một mạch không quay đầu lại.

Phía ngoài cửa có tiếng ba nữ thị tỳ khóc thút thít, bốn mặt ầm ầm sát khí và bao trùm một bầu không khí bi đát.

Chiều trời thảm đạm, buổi hoàng hôn càng tăng thêm vẻ thê lương lạnh lẽo.

Tám gã đại hán nằm phục xuống đất, đầu vẫn cúi xuống vì những trang nghĩa liệt này, thà rằng đầu rơi máu chảy, chứ không muốn để người ngoài trông thấy mắt mình dẫm lệ.

Thượng Quan Kỳ đứng ngoài cửa, không có câu gì mà nói, lấy bàn chân quệt máu tươi trên lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm sạch máu, ánh hào quang lấp loáng. Ngọn gió heo may lật tà áo chàng nhuộm máu tươi.

Đường Toàn đưa mắt nhìn thượng Quan Kỳ, đột nhiên thở dài thủng thẳng hỏi:

– Các vị có muốn ở đây một lát để tại hạ tống biệt sư muội không?

Ai cũng biết rằng tình thế lúc này rất là cấp bách, dời khỏi nơi đây sớm được lúc nào hay lúc ấy, song cũng nguyện ý ở lại chờ Đường Toàn, đều buồn bã gật đầu.

Đường Toàn vẻ mặt nghiêm trọng, thoáng lộ một nụ cười thê thảm, hai tay xốc áo lại ngay ngắn rảo bước đi vào phòng phía tả.

Trong phòng ám thất này, trên vách bốn mặt đều treo những tấm trướng bằng sa trắng. Giữa phòng đặt một quan tài, tấm thiên vẫn còn hé mở.

Xung quanh quan tài xếp đống nhiều vải lụa trắng toát dường như để chuẩn bị nhập liệm, mới trông thì không ai hiểu là để làm gì.

Cổn Long Vương Hậu nhấc lấy chiếc áo trắng mặc vào mình, quỳ xuống nhìn vào chính giữa bức

vách, tựa hồ lâm râm khấn vái.

Búi tóc bà đã xổ ra, mớ tóc đen lay láy rủ xuống sau lưng, khác nào làn sóng đen giữa đám bạch tuyết trắng phau. Chỗ này không có gió vào mà làn sóng tóc của bà vẫn nhấp nhô, đủ biết trong lòng bà vô cùng đau thương và khích động!

Đường Toàn vừa vào trong phòng, cảm thấy bao nhiêu lãnh nhãn thê lương, khác nào dao đâm ruột.

Hồi lâu, Cổn Long Vương Hậu từ từ quay đầu lại, tuy bà đã lau hết ngấn lệ, nhưng không xóa hết được nỗi thê lương, bà ráng nở một nụ cười thê thảm hỏi:

– Sao sư huynh còn chưa đi?

Đường Toàn buồn rầu đáp:

– Vừa mới gặp được một lần, sư muội đã ra đi, tiểu huynh không thân hành tiễn đưa thì yên tâm thế nào được?

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Thời cơ cấp bách rồi! Chần chừ phút nào nguy hiểm thêm phút ấy, sư huynh còn chưa biết hay sao?

Đường Toàn vẻ mặt trầm trọng, lặng lẽ không nói gì.

Cổn Long Vương Hậu thở dài nói:

– Sư huynh đã cố ý như vậy, tiểu muội không thể cưỡng bách được. Nhưng...

than ôi! Xong việc rồi, sư huynh đừng dùng dằng giây phút nào nữa...

Đường Toàn xúc động run lên nói:

– Sư muội còn có thể sống thêm một giờ nữa kia mà!

Cổn Long Vương Hậu buồn thảm nói:

– Đối với tiểu muội thì một giờ cũng lâu quá.

Rồi tựa hổ bà không thể lưu luyến với cuộc đời được nữa, sắc mặt lợt lạt, lộ vẻ rất bình tĩnh chi còn thấy cặp mắt đen láy long lanh mới biết là bà chưa chết.

Cặp mắt trắng bợt càng thêm vẻ thần bí.

Đường Toàn buồn rầu tiến thêm vài bước, đưa tay sờ đống vải trắng thì biết rằng củi khô chồng chất bên trong.

Đôi mắt ông đầy vẻ thông minh, nhưng lúc này tỏ ra đau khổ vô cùng. Ông từ từ ngẩng đầu lên hỏi:

– Sư muội! Sư muội định phóng lửa tự thiêu ư?

Cổn Long Vương Hậu cúi đầu nhìn xuống đáp:

– Lúc sổng tiểu muội đã không giữ được lòng trinh bạch thì lúc chết muốn cho sạch không.

Bà đưa tay sờ vào đống lụa trắng, tiếng nói xúc động tiếp theo:

– Tiểu muội để cho ngọn lửa hồng đốt thành tro bụi, khiến cho người đời bất luận là ai cũng không thể sờ vào được nữa.

Đường Toàn giọng run run ngập ngừng:

– Nhưng... nhưng...

Ngày thường ông chỉ huy hàng ngàn hàng trăm bậc hào kiệt võ lâm, quyết định đại sự cười nói như không, chẳng bao giờ biến đổi sắc mặt mà lúc này tiếng nói ông run lên vì xúc động.

Cổn Long Vương Hậu nói:

– Thà tấm thân tiểu muội hóa làm tro bụi bay đi, muôn kiếp không để cho Cổn Long Vương được chạm đến đầu một ngón tay mình.

Bà ngửa mặt lên trời, thảm đạm nói tiếp:

– Từ lúc Cổn Long Vương say rượu, thổ lộ chân tình, tiểu muội nhớ tới mấy chục năm chịu khuất phục, chẳng khác gì ngọn roi lúc náo cũng đập vào trái tim.

Một câu nói một nụ cười hay một cử động của y như đốt cháy vết thương lòng của tiểu muội.

Bà càng nói càng xúc động, nét mặt mỗi lúc một đau khổ, người bà giật lên từng cơn.

Đường Toàn thất thanh hỏi:

– Sư muội làm sao vậy?

Cổn Long Vương Hậu vẻ mặt xúc động dần dần bình tĩnh lại, trên môi thoáng lộ một nụ cười đau

khổ, chậm rãi nói:

– Trời xanh đã biết nỗi thống khổ của tiểu muội, đang gọi tiểu muội đi mau!

Nói xong bà bước vào quan tài rồi từ từ nhắm mắt lại ngậm ngùi nói:

– Đa tạ sư huynh đã tiễn đưa tiểu muội…

Đến đây thì chỉ thấy tiếng bà nức nở không nói gì nữa.

Đường Toàn cúi đầu đứng yên, mãi sau mới lên tiếng ngập ngừng nói:

– Tiểu huynh giận mình không đủ lực kéo lại cơ trời, nhưng được mắt thấy sư muội… sư muội… Hỡi ôi! Tiểu huynh không còn mặt mũi nào nhìn thấy ân sư ở dưới suối vàng.

Cặp mắt ông long lanh ngấn lệ.

Cổn Long Vương Hậu cố nhịn đau thương, ngậm cười nói:

– Lúc này tiểu muội vĩnh viễn thoát khỏi đau khổ, sư huynh nên mừng cho tiểu muội mới phải.

Đột nhiên bà nói vọng ra:

– Sư huynh đi đi thôi! Tiểu muội… tiểu muội ngủ đây!

Rồi nằm yên không nói gì nữa.

Đường Toàn đứng ngây người ra như tượng gỗ một lúc đột nhiên giật giọng:

– Tiểu huynh đi đây!

Nói xong quay phắt đi, trở gót vội chạy ra ngoài.

Bên ngoài nhà ám thất lạnh lẽo như một bầu không khí chết chóc, tám gã đại hán đứng cửa thõng tay nghiêm chỉnh nhìn vào nhà ám thất.

Thượng Quan Kỳ vẫn đứng bên cửa, thanh trường kiếm trong tay, lộ ánh sáng xanh lè.

Đường Toàn vừa ra khỏi nhà ám thất, mười tám con mắt bi thương lập tức đổ dồn vào nhìn ông.

Đường Toàn vẫn không dừng bước, chỉ lặng lẽ gật đầu rảo bước ra khỏi căn nhà tranh.

Thượng Quan Kỳ hai vai run lên, hô lớn:

– Anh em, chúng ta đi thôi!

Nói xong chống kiếm đi trước.

Tám gã đại hán thấy chàng vừa đi vừa nghiến răng, vội vàng theo sau.

Người nào cũng lộ vẻ căm giận, mặt đầy sát khí.

Ba tên thị nữ đầy mình máu tươi, và mặt thẫn thờ, dường như đã mất hết tinh thần và kiệt lực mất rồi.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, thấy bọn đại hán áo đen tuy đã ẩn nấp, song phía tây khu rừng thỉnh thoảng có ánh đao lóe lên. Phía trước mặt là cánh đồng hoang, gió thổi lay động những đám cỏ rậm đầy nguy cơ, chỉ còn trên mặt ao phía đông, làn sóng tan ra rồi lại tụ vào như không có gì mai phục.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn ba tên thị nữ, trầm giọng nói:

– Các vị cô nương theo tại hạ để cùng nhau xung đột trùng vi.

Ba tên thị nữ đưa mắt nhìn chàng hỏi:

– Vương hậu đi rồi sao.

Thượng Quan Kỳ thở dài, lặng lẽ gật đầu.

Ba tên thị nữ đưa mắt nhìn nhau, không lộ vẻ bi thương cũng không lộ vẻ xúc động, mặt vẫn trơ trơ.

Thị nữ áo xanh thoáng lộ một nụ cười thê thảm nói:

– Vương hậu đi rồi, thế là bọn ta hết trách nhiệm!

Chưa dứt lời đột nhiên xoay mũi kiếm lại đâm vào cổ.

Thượng Quan Kỳ giật mình la lên một tiếng chạy lại cấp cứu thì đã không kịp nữa, máu tươi chảy ra như suối. Thế là người nữ trung liệt đành đắm ngọc chìm hương.

Hai thị nữ khác đồng thanh la lên:

– Chị thong thả chờ em!

Đồng thời đâm cổ mà chết, máu tươi phun lên, người lăn xuống đất.

Biến cố diễn ra đột ngột, chẳng những Đường Toàn cùng năm gã đại hán cả kinh biến sắc, ngay

Thượng Quan Kỳ chân tay nhanh như chớp cũng không kịp ngăn trở, đàng chịu đứng thộn mặt ra.

Hồi lâu chàng mới thở dài nói:

– Những trang quần thoa nghĩa liệt này, sao mà ngu dại vậy? Đã muốn chết sao không đi liều mình giết thêm mấy tên nữa bên địch?

Bất thình lình một tiếng nổ đùng vang lên, ngọn lửa cháy từ trong nhà tranh bốc lên cao ngất trời...

Thế lửa mãnh liệt ghê người, chớp mắt đã nuốt hết căn nhà tranh, rõ ràng Cổn Long Vương hậu đã dùng chất lưu hoàng để dẫn hỏa.

Một đời hồng nhan của Vương hậu đã kết thúc trong ngọn lửa hồng một cách thê lương!

Dưới ánh lửa, mọi người nhìn cảnh máu chảy thây phơi rất là khủng khiếp.

Đường Toàn từ từ cúi đầu xuống, buồn rầu nói:

– Sư muội ơi! Tiểu huynh mong rằng hương hồn sư muội được yên nghỉ trên cõi nát bàn. Tiểu huynh đây...

Ông nức nở nói không ra tiếng.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vung tay lên hô:

– Nào anh em! Hãy theo tôi báo thù cho Cổn Long Vương hậu.

Chàng vung trường kiếm ra, ánh kiếm như một cây cầu vòng trắng.

Chàng đi xông ra.

Tám gã đại hán cũng hô vang:

– Đánh ra! Đánh ra!

Tiếng hô kinh thiên động địa đầy sát khí cùng phẫn uất khác nào trời long đất lở.

Tám người bảo vệ Đường Toàn theo sau Thượng Quan Kỳ nhắm phía đồng hoang đánh ra. Trong tay tám gã đại hán cầm một thanh đại đao đúc bằng thép, ánh đao trắng như tuyết trông mà phát khiếp!

Thượng Quan Kỳ khắp mình máu tươi vung kiếm đi trước, lớn tiếng quát:

– Bọn tay sai Cổn Long Vương! Đứa nào có gan ra đây quyết một trận tử chiến.

Tiếng hô chưa dứt cánh đồng cỏ đang im lặng như tờ đột nhiên vang lên một trận cười rồi có tiếng nói:

– Đã có kẻ đến chịu chết.

Từ trong đám cỏ rậm ba mươi sáu gã đại hán nhảy ra, tay cầm trường kiếm đứng sững.

Ba mươi sáu gã này dường như rối loạn phương vị, nhưng thực ra rất đúng thứ tự, mỗi người cách nhau đều không đầy ba thước, vung đao có thể chém tới nơi để tiếp ứng cho nhau.

Đường Toàn đảo mắt nhìn một lượt rồi nói:

– Thượng Quan huynh phải cẩn thận đấy! Cổn Long Vương đã bày một trận pháp kỳ dị. Trận này lợi hại vô cùng.

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng nói:

– Để tại hạ đi trước thử xem.

Chàng nhún vai một cái, vung kiếm xông ra.

Đường Toàn đừng bước, trầm giọng nói:

– Các vị chờ lại một chút cho tại hạ coi xem trận thế biến hóa ra sao, để phá vào cơ quan then chốt rồi các vị hãy đi phá trận.

Tám gã đại hán dừng bước, đưa mắt nhìn theo Thượng Quan Kỳ.

Chương 74: Mai Quyên Đại Thổ Lộ Chân Tình

Đường Toàn lớn tiếng gọi:

– Thượng Quan huynh! Bắt sống được gã thì hơn, không nên giết gã.

Thượng Quan Kỳ đã dồn Cổn Long Vương giả vào trong vòng kiếm quang, chỉ còn chờ lấy được cây nhuyễn tiên ra ngoài lập tức có thể đâm chết gã.

Nhưng chàng nghe Đường Toàn gọi, thế kiếm đột nhiên thong thả lại, cố ý để lộ ra một chỗ sơ hở.

Cổn Long Vương giả đang bị thanh kiếm Thượng Quan Kỳ uy hiếp gắt gao, thần trí không còn tỉnh táo, chợt thấy Thượng Quan Kỳ có chỗ sơ hở, liền vung cây nhuyễn tiên lên đánh ra.

Thượng Quan Kỳ tay kiếm ra chiêu Bài Sơn Thôi Lạng, phong tỏa cây nhuyễn tiên, rồi đột nhiên vung chưởng ra đánh một đòn Phiến Triều Nam Hải, chụp xuống bả vai đại hán.

Hiện nay công lực của chàng tiến bộ rất nhiều, nên đòn này chàng mới dùng năm phần nội lực mà đại hán đã không chịu nổi, kêu rú lên một tiếng, lùi lại năm bước, rồi đứng không vững, ngã ngồi xuống đất.

Thượng Quan Kỳ vội tiến lại gần, phóng chỉ ra điểm huyệt rồi xách gã lên đem lại để trước mặt Đường Toàn hỏi:

– Tiên sinh định phát lạc gã này thế nào đây?

Đường Toàn nhìn Thượng Quan Kỳ, cười nói:

– Thượng Quan huynh kiêu dũng hơn người, thật khiến cho Đường mỗ bội phục vô cùng.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tiên sinh quá khen đó thôi!

Đường Toàn khẽ bảo:

– Thượng Quan huynh điểm vào hai huyệt trọng yếu đừng để gã tỉnh lại chạy trốn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh cứ yên tâm, tại hạ đã dùng thủ pháp rất nặng điểm huyệt, quyết nhiên gã không thể trốn chạy được.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Thượng Quan huynh hãy vận khí điều hòa hơi thở, nghỉ ngơi một chút. Nếu tại hạ đoán không lầm thì chỉ trong khoảng thời gian cháy hết tuần hương, Cổn Long Vương sẽ dẫn đại quân đến tấn công.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lâm vào tử địa mới có cơ thoát chết. Hiện giờ chúng ta bị vây hãm nguy khốn, tại hạ cũng biết rằng võ công mình khó lòng chống nổi Cổn Long Vương, song rất muốn cùng y quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn đứng dậy quay nhìn tám gã đại hán, nói:

– Sư muội đem các vị giao phó cho ta. Dĩ nhiên ta phải gắng sức hết lòng trông nom các vị. Nhưng tình thế hiện giờ cực kỳ hung dữ. Bên mình chỉ có mấy người, quyết nhiên khó lòng chống nổi với mấy trăm tay cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương.

Tám gã đại hán đồng thanh nói:

– Chúng tôi xin quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cứng quá thì gãy. Để chống lại cường địch, ta phải dùng thủ đoạn tai mắt bên địch để chống được một thời gian.

Tám gã đại hán nói:

– Chúng tôi xin tuân mệnh tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Tình thế cấp bách lắm rồi, tuy ta có biết đôi chút về thuật ngũ hành biến hóa, song trong thời gian ngắn ngủi này khó lòng dặn cho các vị nhớ kỹ được.

Ông ngửa mặt lên trời trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp:

– Nhưng ta có mấy bộ pháp, các vị thuộc lòng được đến lúc động thủ cứ theo đúng phép mà đổi phương vị cũng không phải là vô ích.

Nói ông vừa cất bước vừa chỉ điểm phép dời chân theo phương hướng cho tám gã đại hán.

Ông vận dụng phương pháp rất đơn giản chia ra truyền thụ, mỗi người chỉ cần ghi nhớ lấy bộ pháp riêng của mình. Trước hoàn cảnh nguy nan có quan hệ đến sự sống chết, nên người nào cũng tập trung tinh thần để học bộ pháp. Chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, họ đã thuộc lòng.

Đường Toàn thấy tám đại hán đã nhớ kỹ bộ vị thì tủm tỉm cười nói:

– Các vị hãy nghỉ một lúc để chuẩn bị nghênh địch.

Thời gian trầm lặng khẩn trương trôi qua chừng hết một tuần hương mà vẫn chưa thấy bên Cổn Long Vương tấn công.

Thượng Quan Kỳ ngửa mặt lên thở một hơi dài. Chàng cầm thanh trường kiếm vung đi vung lại. Nắng chiều chiếu vào lưỡi kiếm. Chàng trông rõ nhiều chỗ sứt mẻ hay quằn lên thì nghĩ thầm:

“Không biết lưỡi kiếm này đã giết bao nhiêu người?”. Rồi chàng thở dài buông tay kiếm xuống.

Thời gian trầm lặng trôi qua đã khiến cho chàng không nhẫn nại được nữa.

Đường Toàn dường như sức yếu không ngồi được nữa. Ông nằm ngả xuống đống cỏ đưa mặt nhìn trộm tám gã đại hán thấy mặt mũi gã nào cũng lúc xanh lúc trắng, tuy họ nhắm mắt ngồi yên, nhưng trong lòng vô cùng kích động.

Đường Toàn nhìn đám mây trắng trên trời trong lòng suy tính mưu kế để đối phó với tình thế trước mắt. Thời gian trầm lặng, dường như bất lợi cho tám gã đại hán. Tuy họ được Cổn Long Vương Hậu cứu mạng, nhưng họ đã ở với Cổn Long Vương lâu ngày, bây giờ ngồi rỗi, chắc họ đang nghĩ vơ vẩn đến những cảnh tượng đã qua mà hãi hùng, có thể dần dần đi đến chỗ thoái chí, nếu tình trạng này còn kéo dài.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ tay cầm trường kiếm vung lên nói:

– Tiên sinh! Chúng ta đánh ra thôi! Có lẽ Cổn Long Vương chỉ khoa trương thanh thế, chưa chắc đã có phục binh bao vây bốn mặt.

Đường Toàn đột nhiên ngồi dậy, tay trái cầm quạt khẽ đập vào tay phải nói:

– Tại hạ quên rằng đã ra khỏi núi rồi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi:

– Tiên sinh bảo sao?

Chàng chờ lâu có vẻ nóng nảy, rồi không đợi Đường Toàn trả lời chàng nói tiếp:

– Tiên sinh! Chúng tôi không thể vĩnh viễn ngồi chờ mãi được. Mặt trời sụp tối rồi, nơi đây lại không lương ăn nước uống, chí phấn đấu xem chừng đã dần dần giảm sút.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cung hỉ Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn hỏi:

– Tại hạ nói không đúng sao?

Đường Toàn cười nói:

– Đúng! Thượng Quan huynh đã biết vận dụng trí tuệ rồi đấy, những lúc lo nghĩ bồn chồn đã rèn luyện trí tuệ con người biết bao suy luận.

Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh ngộ gật bừa nói:

– Tiên sinh nói đúng lắm. Trong thời gian này tại hạ coi lâu tưởng chừng mấy năm mà đã nghĩ rất nhiều điều.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu Thượng Quan huynh tập trung tư tưởng cả vào một việc, sắp đặt những chi tiết có liên hệ với nhau, rồi phân tích phán đoán thì sẽ tìm ra một phương hướng đề cao. Đó gọi là sách lược.

Thượng Quan Kỳ chú ý lắng tai nghe. Đường Toàn lại nói tiếp:

– Chúng ta còn gặp phải tay địch thủ ghê gớm nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ai vậy?

Đường Toàn nói:

– Kể vào địa vị thì y vào hạng sư thúc tại hạ.

Thượng Quan Kỳ tức giận nói:

– Nếu vậy thì sư huynh ông ta bị Cổn Long Vương sát hại, mà ông không lo báo thù thì chớ, lại còn đi giúp kẻ cừu địch.

Đường Toàn cười nói:

– Hoặc giả bên trong còn có điều khuất khúc.

Thượng Quan Kỳ còn muốn nói thêm mấy câu cho hả giận. Nhưng chàng nghĩ lại dù sao y cũng là vai trên Đường Toàn, không tiện buông lời khinh mạn, nên chàng lại thôi.

Đường Toàn nhìn tám gã đại hán nói:

– Cổn Long Vương chậm tấn công, tất còn có mưu sâu kế độc gì đây.

Thượng Quan Kỳ bật cây trường kiếm hú lên một tiếng dài, hỏi:

– Bọn y không chịu đánh vào, sao chúng ta lại không đánh ra?

Đường Toàn cười nói:

– Chúng đã gài bẫy chung quanh chỉ chờ bọn ta chui vào.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Tuy thế, nhưng chúng ta cũng không thể giữ tình trạng này mãi được.

Chàng ngẩng mặt trông chiều trời, nói:

– Trời sắp tối rồi, đợi đến đêm chúng ta hãy tìm đường thoát thân cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Địch từ trong bóng tối, mình ở ngoài ánh sáng. Đêm đến tại hạ tưởng còn nguy hiểm hơn.

Đường Toàn cười nói:

– Hay lắm! Thượng Quan huynh đã bắt đầu nghĩ được nhiều điều rồi đó.

Thượng Quan Kỳ bẽn lẽn cười nói:

– Tại hạ mong được tiên sinh chỉ giáo thêm nhiều.

Đường Toàn nói:

– Thế là chúng ta thay đổi địa vị. Đang ở ngoài ánh sáng lần vào chỗ tối đó sao.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ theo tiên sinh trong một ngày mà được lợi rất nhiều.

Đường Toàn cười nói:

– Mỗi người có một thiên tài riêng. Thầy hay bạn giỏi chẳng qua cũng chỉ biết hướng dẫn cách vận dụng tài trí cho người mà thôi.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Thời khắc lúc này quý lắm. Các vị dưỡng thần một lúc. Đêm nay sẽ có một cuộc đại chiến.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, nhắm mắt dưỡng thần, Đường Toàn ngẩng lên trông đám mây nổi trên lưng trời. Thời gian tịch mịch lặng lẽ trôi. Vầng thái dương đã lặn xuống dưới non tây. Bóng hoàng hôn dần dần xuất ráng chiều xán lạn. Trời tối rồi. Gió thổi càng mạnh lay động cành lá nghe lắc cắc.

Thượng Quan Kỳ không nhẫn nại được nữa chống kiếm vùng dậy, ngửa mặt trông trời hô to lên một tiếng dài như tiếng rồng gầm vang tận đến mây xanh.

Tám gã đại hán ngồi xung quanh Đường Toàn cũng không nhịn được nữa, thấy Thượng Quan Kỳ hú lên cũng lập tức đứng dậy quát theo, tay cầm binh khí múa tít.

Thượng Quan Kỳ thấy bọn họ múa đao, bạch quang lấp loáng như tuyết sa, bất giác ngẩn người ra quát hỏi:

– Các vị làm gì thế? Phát điên cả rồi sao?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh để mặc kệ họ múa may cho giải lòng uất hận.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ hỏi:

– Buồn thì thở dài hoặc gầm lên mấy tiếng mới phải, sao lại cầm đao vung tít lên như người phát điên.

Đường Toàn nói:

– Cái lo buồn trong bụng họ đâu có giống như Thượng Quan huynh...

Bỗng thấy tám gã đại hán quát tháo mỗi lúc một to, múa binh khí mỗi lúc một nhanh, dường như đánh nhau thực sự với bên địch.

Thượng Quan Kỳ sợ họ múa đao nguy hiểm đến Đường Toàn liền lớn tiếng quát:

– Dừng tay!

Tám gã đại hán nghe tiếng Thượng Quan Kỳ quát, chẳng những không dừng tay mà còn múa mau hơn.

Đường Toàn từ từ đứng dậy nói:

– Bọn họ Ở với Cổn Long Vương lâu ngày trong lòng chứa sẵn bao nỗi lo sợ.

Lúc này họ chống đối với kẻ trước nay họ vẫn sợ sệt, lại trải một hồi trầm lặng khá lâu, những nỗi lo âu khủng khiếp khiến họ bộc phát cử động điên cuồng này.

Thượng Quan huynh để mặc kệ họ phát tiết nỗi buồn uất ức trong lòng.

Thượng Quan Kỳ không nói nữa, chống kiếm đứng lên bảo vệ cho Đường Toàn.

Ban đêm tịch mịch, tiếng tám gã quát tháo lại càng ghê rợn. Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, tám gã đều mỏi mệt toát mồ hội ra mới từ từ dừng tay, tinh thần tỉnh táo lại. Cả mười sáu mắt đổ dồn nhìn Thượng Quan Kỳ vừa cười hềnh hệch, vừa đưa tay lên quết mồ hôi.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt nghiêm nghị hỏi:

– Các vị đã thấy phấn khởi chút nào chưa?

Tám gã đại hán đồng thanh đáp:

– Chúng tôi dù chết cũng không dám oán hận.

Đường Toàn cười nói:

– Tốt lắm! Chúng ta chuẩn bị ra đi thôi. Đây là một cuộc hành trình cực vất vả.

Bỗng thấy một tia lửa vạch không gian bay lại còn cách ngoài ba trượng, chỗ mọi người đứng thì nổ lên một tiếng biến thành một vầng lửa sáng rực rồi rơi xuống đất, cháy lên ầm ầm.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Đó là cái chi vậy?

Đường Toàn thở dài đáp:

– Đó là hỏa diệm tiễn. Ngoài môn bát quái được nghiên cứu rất tinh vi, gia sư còn thông hiểu cả về hỏa khí, hỏa diệm tiễn này tất do sư thúc tại hạ chế ra.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thấy hỏa diệm tiễn rơi xuống đất rồi cháy lan rộng mãi ra. Chàng sợ cháy đến chỗ mình, liền vung chường đánh ra. Đám lửa cháy lập tức tắt ngấm.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh đi trước mở đường chúng ta thẳng ra hướng chính tây.

Thượng Quan Kỳ vâng lời đoạn cất bước đi thì Đường Toàn gọi giật lại:

– Hãy thong thả!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiên sinh còn điều gì dặn bảo?

Đường Toàn đáp:

– Thượng Quan huynh hãy cởi bỏ áo ngoài ra đã!

Thượng Quan Kỳ vừa cởi áo vừa hỏi:

– Để làm chi vậy?

Đường Toàn cầm lấy tấm áo ngoài Thượng Quan Kỳ trùm lên trên một đống củi khô. Đoạn chính ông cùng tám gã đại hán cũng đều cởi bỏ áo ngoài trùm lên những đám cỏ rậm, rồi khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Thượng Quan huynh dẫn bốn vị nhắm thẳng phía chính tây xông ra.

Thượng Quan kỳ hỏi:

– Tiên sinh không đi ư?

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương đã chuẩn bị rồi, khi nào y còn để bọn ta ra được.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Chẳng lẽ bọn ta ngồi đây chờ chết hay sao?

Đường Toàn cười nói:

– Kết cục ra sao, bây giờ khó đoán trước được. Có điều mình giữ chỗ này so với chuyện xông vào đám mai phục chạy ra thì ở lại còn hơn. Nếu bọn ta hành động ra ngoài sự liệu định của Cổn Long Vương có thể khiến y sinh lòng nghi hoặc. Hiện giờ chúng ta thực lực bạc nhược không thể dùng sức mà phải đấu trí.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ tin rằng tiên sinh đã có kỳ mưu để thắng địch.

Nói xong lựa lấy bốn đại hán đi thẳng về phía tây.

Đường Toàn khẽ bảo bốn gã đại hán còn lại:

– Sự sinh tử của con người một phần do tự tay mình, một phần là ở mệnh trời, chỉ cốt sao tìm cái chết cho xứng đáng thì sẽ không còn cái chết nào hay hơn nữa đâu.

Bốn gã đại hán nghiêng người thi lễ, đầy vẻ bẽn lẽn.

Đường Toàn bảo hai đại hán:

– Cắp gã Cổn Long Vương giả cùng Mai Quyên Đại lên.

Rồi khẽ hỏi:

– Các vị đi theo ta.

– Nói xong ông đi trước dẫn dường, chừng được bảy tám trượng thì đến một đống đá ngổn ngang, Đường Toàn trỏ một viên đá nói:

– Xin các vị nhặt những hòn đá này xếp lại!

Hai đại hán tuy chẳng biết ông có dụng ý gì nhưng cũng tuân mệnh cúi xuống lượm những đá.

Đường Toàn xoạc chân ngồi xuống trỏ chỗ để những viên đá trứng ngỗng.

Hai đại hán tuân theo chỉ thị của Đường Toàn, nhặt chẳng bao lâu đã dược rất nhiều. Ông đứng dậy lùi lại mấy bước sai cả bốn đại hán nhất tề ra tay nhặt đá.

Bốn đại hán tựa hồ cảm thấy việc nhặt đá vô vị, mà thực ra nó có quan hệ đến sinh mạng của bọn họ. Bốn người ra sức một lúc, xếp đá theo chỉ thị của Đường Toàn.

Đường Toàn dẫn bốn gã đi quanh những đống đá đã bày thành trận thế và trỏ một đống đá nhỏ bên mình nói:

– Đống này có thể dùng làm ám khí chống địch được đây.

Nguyên lúc xếp đá bày trận, Đường Toàn đã bảo họ lựa đá nhỏ sắp riêng ra một nơi.

Đường Toàn lại dẫn bốn người chạy vào trong trận, chỉ bảo cách phòng thủ, cách đối phó khi địch tấn công, cùng cách cứu ứng lẫn nhau. Ông lại dặn:

– Mỗi phương vị phòng thủ còn có một đống đá nhỏ có thể dùng để thay ám khí, nhưng nếu không cần thì chớ nên thiện tiện dùng đến, nhất là những viên lớn dùng để bày trận thì không nên đụng vào làm mất diệu dụng của trận thế.

Bốn gã đại hán gật đầu. Một gã đại hán hỏi:

– Tiên sinh! Thạch trận này diệu dụng ra sao? Và gọi tên là trận gì?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi cười đáp:

– Thạch trận này cũng phỏng theo bát quái trận đồ của Khổng Minh, chỉ có điều khác đi một chút. Nếu quý vị gặp bọn Cổn Long Vương đánh vào thì chỉ cần cố gắng giữ vững phương vị đừng lùi bước, thì bất luận thế nào, bọn họ cũng không tiến vào được.

Một gã khác hỏi:

– Tại hạ nghe rằng bát quái trận đồ của Khổng Minh ảo diệu vô cùng, biến hóa khôn tả, có thể làm cho cát bay đá chạy để đánh lui quân địch. Chẳng hiểu trận đồ của tiên sinh có diệu dụng đến như thế không?

Đường Toàn đáp:

– Cái đó cũng khó nói lắm, nhưng nếu quý vị giữ vững được phương vị, thì dù có mười vạn quân thiết kỵ cũng khó lòng đánh vào trận được.

Bốn gã đại hán đáp:

– Chúng tôi kính tuân mệnh lệnh tiên sinh.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt cười nói:

– Bất luận ngoài trận có biến diễn gì, các vị cũng coi như không, đừng nghĩ gì đến, chỉ cần sao

cho cường địch không xông được vào trong trận, còn mình nhất thiết không được xông ra.

Nghĩ một lát, Đường Toàn lại nói tiếp:

– Vạn nhất mà thạch trận bị cao thủ đối phương phá vỡ, không có cách nào cố giữ được, phải chạy ra ngoài trận, thì các vị đừng quên cách ứng cứu cho nhau khi dời đổi phương vị để cự địch.

Bốn gã đại hán lại nói:

– Kính cẩn tuân mệnh.

Đường Toàn cười nói:

– Các vị nhớ kỹ lời ta, rồi đâu về đấy giữ trận đi.

Bất thình lình nghe tiếng kêu thê thảm vọng lại như xé bầu không khí tịch mịch. Đường Toàn thở dài khẽ nói:

– Bọn ta đã cùng cường địch động thủ rồi. Đêm thanh lại thuận chiều gió nên nghe rõ cả tiếng binh khí va chạm.

Đường Toàn tuy ngoài mặt rất bình tĩnh mà trong lòng vô cùng nóng nảy.

Ông nghĩ tới sư muội bị chết mà xúc động can trường, đến tình nghĩa ân sư mà nảy ra ý chí quyết định giết Cổn Long Vương. Thốt nhiên ông nghĩ đến thân mình không nên chết ngay, hay ít ra trước khi chết cũng phải hoạch định xong mưu kế để trừ khử xong con người dã man đó mới yên lòng. Sự căm giận âm thầm đã kích động ý chí muốn sống của ông về phải làm thế nào mới sống thêm được ít ngày.

Đường Toàn còn đang ngẫm nghĩ thì cảm thấy dưới chân có vật đang động đậy. Ông thất kinh tưởng là rắn, vội ngồi nhỏm dậy, chú ý nhìn thì không phải rắn mà là Mai Quyên Đại.

Dưới ánh lửa lập lòe, ông nhìn thấy mặt thiếu nữ xinh đẹp, dường như nàng đã tự giải phóng được các huyệt đạo.

Đường Toàn nghĩ bụng tìm cách đối phó với Mai Quyên Đại. Ông tự biết mình không hiểu võ công, nếu để nàng tỉnh lại, thì mình không có cách nào hàng phục được nàng. Ông còn đang do dự bỗng thấy Mai Quyên Đại ngồi dậy. Bộ mặt ngây thơ của nàng trải qua một lần bị ám toán, dường như đã rút được kinh nghiệm rất nhiều. Mai Quyên Đại vừa ngồi dậy, nàng đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi mới quay lại chăm chú nhìn Đường Toàn hỏi:

– Phụ vương điệt nữ đâu rồi?

Đường Toàn biết rằng lúc này mình hoang mang hay lỡ lời là lập tức rước lấy cái vạ sát thân. Ông vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh tủm tỉm cười nói:

– Người đó giả trang lệnh tôn và hiện đang ở bên cạnh cô.

Mai Quyên Đại quay đầu nhìn lại nói:

– Ồ! Quả là y đã giả mạo thật.

Nàng lại ngẩng đầu nhìn sao trên trời, trầm ngâm không nói gì. Trong tâm linh chất phác của nàng dường như nảy ra chiều nghi vấn.

Thốt nhiên, từ phương chính tây có mấy bóng người chạy nhanh lại, chớp mắt đã đến trước Thạch trận. Đường Toàn sợ mình cất tiếng hỏi, sẽ làm kinh động đến Mai Quyên Đại. Còn đột nhiên cứ ra tay thì ông tự biết mình không có sức ngăn trở, nên đành nín hơi không nói gì.

Bỗng nghe có tiếng Thượng Quan Kỳ vọng lại:

– Tiên sinh! Tiên sinh!....

Mai Quyên Đại đảo mắt nhìn thấy mấy bóng người đứng trên vách chừng hơn một trượng, liền khẽ nói với Đường Toàn:

– Đường thúc thúc! Đây đều là những người đi với thúc thúc sao không bảo họ vào trong trận?

Đường Toàn nói:

– Phải rồi! Tại hạ sẽ gọi họ vào trận.

Ông toan đứng dậy, bỗng nghe Mai Quyên Đại hỏi:

– Thong thả đã! Thúc thúc có biết mẫu hậu điệt nữ không?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Lệnh tôn tự cao tự đại xưng vương, thê thiếp hàng đàn. Không hiểu cô nương muốn hỏi bà nào?

Mai Quyên Đại nói:

– Phụ vương tiểu điệt nữ có nhiều thiếp nhưng lập hậu chỉ có một người.

Nàng giơ tay lên vén lại mái tóc, chậm rãi nói:

– Từ lúc điệt nữ còn nhỏ thường đi theo bên mình mẫu hậu và thường được nghe người nói đến

thúc thúc.

Đường Toàn đưa mắt nhìn ra bọn Thượng Quan Kỳ còn đứng ở ngoài trận hỏi lại:

– Mẫu hậu cô nương nói chuyện gì về tại hạ?

Mai Quyên Đại đáp:

– Những năm trước kia, hễ mẫu hậu đề cập đến thúc thúc thì dường như người căm hận thúc thúc thấu xương và vẫn dặn đi dặn lại điệt nữ sau này lớn lên, hễ gặp thúc thúc thì đừng buông tha. Người bảo thúc thúc mặt người dạ thú, bề ngoài nhân hậu mà trong lòng thâm ác quỷ quyệt, không thể tin được.

Đường Toàn không nhịn được, cười ha hả nói:

– Những lời thóa mạ hay đấy! Bao nhiêu những danh từ ác độc người ta trút lên đầu tại hạ hết!

Mai Quyên Đại lại nói:

– Những năm sau này, mẫu hậu không thóa mạ thúc thúc nữa, mà trái lại, khen thúc thúc là người tốt. Mẫu hậu biểu trước kia thúc thúc bị người ta lừa gạt, thành ra có sự hiểu lầm. Gần đây mẫu hậu biết rõ thúc thúc là người chính nhân quân tử.

Đường Toàn khẽ thở dài muốn nói lại thôi. Mai Quyên Đại cũng lộ vẻ buồn rầu nói tiếp:

– Vì thế mà mẫu hậu căn dặn điệt nữ nếu gặp thúc thúc chớ có gia hại.

Đường Toàn hỏi:

– Mấy bữa gần đây cô nương có gặp mẫu hậu không?

Mai Quyên Đại đáp:

– Khá lâu điệt nữ không được gặp người. Ba tháng trước đây phụ vương đột nhiên kêu điệt nữ về ở với người. Từ đó điệt nữ không được gặp mẫu hậu nữa.

Đường Toàn nói:

– Tại hạ báo tin buồn cho cô nương hay. Mẫu hậu cô nương tạ thế rồi.

Mai Quyên Đại giật mình hỏi:

– Tin đó có đúng không?

Đường Toàn đáp:

– Bình sinh tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Mai Quyên Đại đứng phắt dậy hỏi lại:

– Đường thúc thúc đã gặp mẫu hậu điệt nữ chưa?

Đường Toàn đáp:

– Lúc mẫu hậu cô nương phóng hỏa tự thiêu, tại hạ cũng ở gần đó, nhưng tại hạ biết ra thì người đã lâm vào tình thế chết đến nơi, dù muốn cứu cũng không được nữa.

Mai Quyên Đại sụt sịt hỏi:

– Thi thể hiện giờ ở đâu? Thúc thúc dẫn điện nữ đến coi.

Đường Toàn nói:

– Cô nương hãy dẹp nỗi xúc động lại. Lúc này tình thế nguy ngập khác thường...

Bỗng nghe Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Tại hạ may mà không đến nỗi làm nhục mệnh lệnh của tiên sinh. Những kẻ mai phục xuất đầu lộ diện đều đã bị tại hạ trừ khử cả rồi.

Đường Toàn đứng dậy nói:

– Thượng Quan huynh vất vả quá! Hãy vào trong trận nghỉ một lúc.

Đang nói chuyện, đột nhiên mấy tia lửa vọt lên trên không bay lại chỗ Đường Toàn. Đường Toàn ra dẫn bọn Thượng Quan Kỳ vào trong thạch trận. Mấy tia lửa rớt xuống rồi cháy bùng lên. Tiếp theo mấy tiếng nổ nhỏ, năm tia lửa từ trên không rớt xuống cháy như năm ngọn đuốc sáng rực một khu vực chừng mười trượng vuông. Lúc đó, Đường Toàn đã dẫn Thượng Quan Kỳ cùng bốn đại hán đi theo chàng vào trong trận. Bốn gã này được chia đi giữ các phương vị trong trận còn Thượng Quan Kỳ thì đứng bên Đường Toàn.

Ngọn gió đêm thổi mạnh, ánh lửa lập lòe rời rã những tấm áo mà Đường Toàn bảo cởi ra để lại bây giờ phất phới.

Đột nhiên một mũi tên bay vọt lên không, rồi hàng ngàn cung nỏ bắn tới tấp vào những chiếc áo nói trên.

Đường Toàn thấy tên bắn như mưa, khẽ thở dài nói:

– Trận mưa tên này, dù là người võ công tuyệt cao cũng khó lòng ngăn cản được.

Thượng Quan Kỳ gật đầu cười nói:

– Nếu không có tiên sinh bày ra kế này thì e rằng chúng ta bị chết hết.

Đường Toàn quay lại nhìn Mai Quyên Đại nói:

– Lệnh tôn chẳng nghĩ gì đến chuyện an nguy của ai đã đành, sao y không nghĩ đến chuyện nguy hiểm cho cô nương?

Mai Quyên Đại nở một nụ cười thê thảm nói:

– Trong vương phủ thì điệt nữ được phụ vương sủng ái hơn cả mấy chị em.

Đường Toàn hỏi:

– Từ lúc y đem cô nương về ở với mình, có phải y đối với cô nương hiền từ hơn trước?

Mai Quyên Đại gật đầu đáp:

– Đúng thế! Sao thúc thúc lại biết?

Thượng Quan Kỳ nói xen vào:

– Đường tiên sinh liệu việc như thần, người nói không sai điều gì bao giờ.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bây giờ vương phụ cô nương bắn tên như vậy, thì ra y không coi cái sống chết của cô nương vào đâu, chắc trong lòng cô nương kinh ngạc lắm đấy nhỉ?

Mai Quyên Đại gật đầu nói:

– Quả vậy, phụ vương biết điệt nữ còn bị vướng ở đây chưa ra được, mà cứ hạ lệnh bắn tên vào như mưa, sao không sợ chết luôn cả điệt nữ?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ ngờ Cổn Long Vương có ý muốn giết cô nương cũng không kém gì muốn giết tại hạ.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Tại sao vậy? Điệt nữ thấy phụ vương đối đãi với điệt nữ rất nhân từ kia mà?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Vì y tưởng lầm mẫu thân đã tiết lộ những điều bí mật với cô nương chứ sao.

Mai Quyên Đại trầm ngâm không nói gì nữa.

Đường Toàn nhìn chỗ có ánh lửa sáng rực, khẽ nói với Thượng Quan Kỳ:

– Cái kế Kim Thuyền Thoát Xác của chúng ta chỉ gạt y được một lúc, con người thâm độc giảo quyệt đó chưa chịu thôi đâu...

Đang nói chuyện, đột nhiên mấy tiếng nổ vang, khói bốc mù trời, lửa cháy bùng lên. Cát bụi cùng cỏ đất bay tứ tung.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Không ngờ biện pháp của ta đối phó với Cổn Long Vương thế mà hay!

Thượng Quan Kỳ nhìn lên khói tỏa mịt mù thộn mặt ra nói:

– Nếu lúc này mà ta còn ở lại chỗ ban nãy, chắc là bị chết hết không sót một ai.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Chưa thoát nạn đâu, còn nhiều nguy hiểm hơn sắp đến đó.

Mai Quyên Đại quay lại nhìn Cổn Long Vương giả rồi đứng dậy nói:

– Đường Thúc thúc! Điệt nữ đi thôi.

Đường Toàn hỏi:

– Cô nương đi đâu bây giờ?

Mai Quyên Đại đáp:

– Điệt nữ đi kiếm phụ vương để chất vấn y tại sao lừa gạt cả điệt nữ?

Đường Toàn nói:

– Nếu cô nương nhất định tìm y, thì đừng đả động gì đến chuyện mẫu hậu là hơn.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn đáp:

– Nghe cô nương nói thì Cổn Long Vương dường như còn thương yêu cô.

Cha con ở với nhau mười mấy năm trời, Cổn Long Vương tuy có lòng man rợ, dù sao cũng còn chút tình nghĩa. Nếu cô không màng đến chuyện mẫu hậu thì dù y có muốn giết cô chăng nữa, cũng không tiện hạ thủ. Vậy cô phải cẩn thận lắm mới bảo toàn được tánh mạng. Cô mà đề cập đến chuyện mẫu hậu, thì tôi e rằng y không tha cho cô nữa đâu.

Mai Quyên Đại ngậm ngùi, thở dài nói:

– Hoàn cảnh này thực khó cho điệt nữ quá!

Đoạn nàng cất bước ra khỏi thạch trận, từ từ đi về phía trước.

Lúc này ngọn lửa cháy ở các đống cỏ đã bắt đầu tràn lan ra. Cánh đồng bát ngát, ánh lửa lập lòe như bóng ma trơi.

Chương 76: Mai Quyên Đại So Gươm Với Thượng Quan Kỳ

Thượng Quan Kỳ rút kiếm ra khẽ hỏi Đường Toàn:

– Tiên sinh! Có nên ngăn cô này lại không?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Cứ để cô ấy đi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu cô gặp Cổn Long Vương nói hết thực lực của chúng ta với y thì công cuộc phòng thủ của tiên sinh tốn bao nhiêu tâm huyết chẳng uổng lắm sao?

Đường Toàn nói:

– Tại hạ chắc cô ấy không nói đâu. Nhưng dù sao chúng ta cũng phải đề phòng.

Đột nhiên tiếng vó ngựa vang lên. Có đến hơn mười người cưỡi ngựa phóng rất mau tới. Dưới ánh lửa sáng, nhìn rõ bọn này đều cầm trường mâu. Mai Quyên Đại đang từ từ đi về phía trước, bỗng nhiên trở gót hấp tấp lộn về thạch trận.

Đường Toàn tủm tỉm cười hỏi:

– Cô nương đã ra đi sao còn trở lại?

Mai Quyên Đại đáp:

– Điệt nữ nghĩ lại lời thúc thúc nói rất đúng. Phụ vương có ý muốn giết điệt nữ thật.

Đường Toàn biết rằng có hỏi nữa nàng cũng khó trả lời nên lặng yên không nói gì.

Mai Quyên Đại đột nhiên thở dài nói:

– Bọn cưỡi ngựa cầm mâu này là một phần trong thất thập nhị thiết kỵ của phụ vương điệt nữ. Bọn thiết kỵ cũng giỏi chẳng kém gì đội thị vệ áo đen.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao lại gọi là thất thập nhị thiết ky?

Mai Quyên Đại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Phụ vương tôi chọn những tay cao thủ dưới trướng lấy bảy mươi hai tên, chính người huấn luyện bọn chúng sử dụng trường mâu, lại mặc thứ áo giáp đen bằng dây sắt, dây đồng để tránh gươm đao, cho nên gọi là thất thập nhị thiết kỵ.

Bọn này tuy chỉ có bảy mươi hai người, nhưng dùng họ xung phong hãm trận thì đến thiên quân vạn mã cũng không bì kịp.

Đường Toàn cười nói:

– Thất thập nhị cưỡi ngựa dùng trường thương để ra trận, còn đội thị vệ áo đen thì dùng để đánh xáp lác cà. Cách huấn luyện này dường như không phải để đối phó với bọn võ lâm mà chính tỏ ra Cổn Long Vương đã có ý tạo phản.

Mai Quyên Đại nói:

– Đội thị vệ áo đen thường đi theo hộ vệ phụ vương, còn thất thập nhị thiết kỵ thuộc ngạch thường trú trong vương phủ. Không hiểu sao bây giờ lại điều động đến đây?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Lệnh tôn coi tôi như cây đinh trước mắt. Y chưa giết được tôi thì ăn không ngon ngủ không yên.

Mai Quyên Đại thở dài hỏi:

– Phụ Vương cùng thúc thúc đã là chỗ sư huynh sư đệ đồng môn, sao chẳng có chút tình nghĩa gì với nhau?

Đường Toàn cười lại đáp:

– Cô muốn biết rõ thì hỏi lại lệnh tôn. Y không cho tôi được lấy một chỗ yên thân. Tôi ở đâu y cũng tìm đến để cố giết cho bằng được mới cam lòng.

Mai Quyên Đại nói:

– Trời ơi? Huynh đệ đồng môn mà tàn sát nhau như vậy chỉ là một việc rất thê thảm ở nhân gian.

Dưới ánh lửa sáng rực, Đường Toàn thấy Mai Quyên Đại vừa nói, vừa chau đôi mày liễu, vẻ mặt cực kỳ thê thảm, trong lòng rất đỗi đau thương, ông bất giác thở dài nói:

– Mấy vị công chúa dưới gối Cổn Long Vương dễ thường chỉ có mình cô là tâm địa lương thiện hơn cả.

Mai Quyên Đại nói:

– Mấy chị em điệt nữ đều rất tử tế với điệt nữ.

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Cô nương có biết đại thư cô là Liên Tuyết Kiều không?

Mai Quyên Đại đáp:

– Tôi đã gặp rồi nhưng không nhớ được nữa. Hồi tỉ nương tôi ở trong vương phủ, tôi còn nhỏ quá chưa biết gì. Khi tôi lớn lên thì tỉ nương lại vâng mệnh phụ vương đi xa nên không được gặp nữa. Nhưng tôi nhớ lại lúc còn nhỏ thì tỉ nương thương yêu tôi lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tôi muốn hỏi gần đây cô có gặp đại thư không?

Mai Quyên Đại nói:

– Đã mấy năm nay tôi không gặp nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Giả tỉ mà cô tìm được mặt đại thư mấy bữa trước đây thì cô sẽ rõ phụ vương cô hiểm độc thế nào.

Mai Quyên Đại xuất thân ở Vương phủ là một nơi chứa đầy những âm mưu thâm độc, nhưng nàng lại khác hẳn với Liên Tuyết Kiều. Liên Tuyết Kiều là người cơ mưu kín đáo, bất luận là đối với ai hay đứng trước một việc gì nàng cũng đem lòng ngờ vực, còn cô này ngay thẳng chất phác, không hiểu gì đến lòng người hiểm sâu.

Mai Quyên Đại giương đôi mắt tròn xoe nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao? chẳng lẽ phụ vương tôi lại giết con mình nữa chăng?

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Trong Vương phủ mà còn nuôi được một nhân vật như cô nương thì thật là thiên cổ kỳ sự.

Bất thình lình một tiếng quát lớn vọng lại cắt đứt câu chuyện đang nói dở.

Mọi người ngoảnh đầu ra nhìn thấy đại hán cầm trường mâu phóng ngựa như bay, mạo hiểm xông vào giữa đám lửa cháy. Một gã cầm mâu khều chiếc áo của Đường Toàn cởi ra treo tại đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thật là hỏng bét? Nghi trận của chúng ta bày ra đã bị họ khám phá mất rồi.

Đường Toàn nói:

– Thật ra thì chẳng cần xông vào đống lửa, đứng ngoài xa cũng đã nhìn rõ.

Bỗng thấy gã cưỡi ngựa cầm mâu xông vào đống lửa chạy ra, lao như tên bắn thẳng về thạch trận.

Thượng Quan Kỳ vung thanh trường kiếm nói:

– Tại hạ ra nghinh địch thử xem bọn kỵ sĩ do chính tay Cổn Long Vương lựa chọn bản lãnh đến đâu?

Mai Quyên Đại nói:

– Bọn chúng đã giỏi mã chiến lại mặc kim ty giáp do phụ vương tôi đặc biệt chế ra, có thể tránh được đao thương. Vì thế mà chúng tôi kêu tên họ bằng thiết giáp kỵ sĩ.

Bỗng thấy hai con ngựa chạy như gió từ trong đống lửa lao ra. Vì ngựa chạy lẹ quá nên chưa bị thương chút nào.

Thượng Quan Kỳ cất chân toan bước ra ngoài thạch trận. Đường Toàn khẽ gọi bảo:

– Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ vội dừng lại nghĩ thầm:

“Mình thật là hồ đồ. Đã biết y không hiểu võ công, sao còn để mình y ở đây, huống chi ở bên cạnh, còn có thủ hạ Cổn Long Vương. Cô này tuy là người chất phác, không có tâm cơ gì, nhưng biết đâu cô ta chẳng giả vờ”?.

Lại nghe Đường Toàn thấp giọng đáp:

– Bọn chúng chưa phát giác ra chỗ chúng ta ẩn nấp trong thạch trận này...

Bỗng nghe vó ngựa lộp cộp gần đến nơi chỉ còn cách ngoài trận chừng hơn trượng. Đường Toàn vội im tiếng.

Gã đi đầu, toan xông vào thạch trận thì đột nhiên bật dây cương cho ngựa chạy sang phía Tây, chớp mắt đã mất hút. Khi ngoảnh đầu lại thì người ngựa xông vào đám lửa cháy cũng không biết họ đi đâu rồi.

Đường Toàn khen rằng:

– Quả là những thiên lý câu, tốc độ mau lẹ vô cùng.

Ông nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước hoàn cảnh này, trừ trường hợp bất đắc dĩ, chúng ta không nên cùng địch nhân động thủ để bảo hộ thực lực.

Thượng Quan Kỳ chăm chú nhìn Mai Quyên Đại, khẽ hỏi Đường Toàn:

– Có phải tiên sinh chuẩn bị buông tha cô này không?

Đường Toàn nói:

– Để tùy ý cô, bất tất phải quan tâm đến.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế không sợ mắc kế Cổn Long Vương ư?

Mai Quyên Đại đã nghe rõ hai người bàn chuyện mình liền nói xen vào:

– Trước khi đến đây phụ vương đã từng biểu tôi rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phụ vương cô nương bảo sao.

Mai Quyên Đại đáp:

– Người biểu Đường thúc thúc không biết võ công, tôi chỉ ra tay một cái là thúc thúc sẽ bị mất mạng dưới những mũi độc châm do tôi phóng ra để báo thù, rửa hận cho mẫu hậu tôi.

Nàng ngẩng mặt sao trên trời than rằng:

– Hỡi ôi? Phụ vương chỉ biết tôi căm hận Đường Thúc thúc đến thấu xương, chứ có biết đâu rằng mẫu hậu căn dặn tôi không được sát hại Đường thúc thúc.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương thủy chung nghe lời mẫu hậu chứ?

Mai Quyên Đại gật đầu nói:

– Chẳng lẽ đến bây giờ mà các hạ chưa nhìn thấy hay sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiện giờ chúng tôi đang rơi vào tình thế cừu địch với Cổn Long Vương.

Vậy cô nương đi hay ở thì sớm quyết định đi. Lúc nữa hai bên động thủ, sẽ khó khăn cho cô.

Mai Quyên Đại trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi:

– Bọn họ đi xa chưa?

Đột nhiên nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy lại. Bốn gã đại hán cưỡi ngựa, tay trái cầm đao, tay phải cầm thương chạy thẳng tới thạch trận.

Sau bốn đại hán là mười hai tên thị vệ áo đen tay cầm binh khí, chạy bộ theo.

Mai Quyên Đại đứng dậy toan đi, nhưng nàng thấy bốn gã cưỡi ngựa và mười hai tên thị vệ đang sục tìm trong lòng do dự, dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ quát lên:

– Cô nương hãy dừng bước? Chờ lúc nữa sẽ đi cũng chưa muộn.

Mai Quyên Đại nghe lời ngồi xuống.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói với Đường Toàn:

– Bọn này đang đến thạch trận, thế nào cũng phát giác ra chỗ bọn ta ẩn nấp.

Tại hạ tưởng mình ra đánh họ trước giết đi mấy mạng, nên chăng?

Đường Toàn nói:

– Xem tình trạng không thể nào tránh khỏi một trường ác chiến. Bọn họ cũng biết rằng mình đang ẩn nấp ở đây rồi.

Thượng Quan Kỳ lượm một viên đá trứng ngỗng cầm trong tay nói:

– Món ám khí thiên nhiên này dùng để đối phó bọn thủ hạ Cổn Long Vương được đây...

Đột nhiên chàng ghé tai Đường Toàn nói:

– Lúc tại hạ cự địch mà cô này ra tay hại tiên sinh thì làm thế nào? Tại hạ tưởng điểm huyệt trước đã, tiên sinh nghĩ sao?

Đường Toàn lắc đầu mỉm cười không nói gì.

Đột nhiên ánh hào quang lóe lên, một cây thương phóng tới vù vù, liệng vào đúng trước mặt Thượng Quan Kỳ đánh binh một tiếng. Một hòn đá tóe lửa bật lên.

Thượng Quan Kỳ đưa tay trái ra ngăn lại không cho hòn đá bắn vào Đường Toàn. Chàng quát to một tiếng, nhảy ra, tay phải chống kiếm, tay trái nắm chắc viên đá liệng ra. Đồng thời chàng lượm cây thương này nhảy ra ngoài thạch trận, thuận tay lao cây thương ra.

Viên đá bay ra trước nhắm vào bụng gã đi đầu. Gã né mình tránh khỏi viên đá, nhưng cây thương tiếp đánh trúng đầu ngựa. Con ngựa hí vang lên rồi ngã quay xuống đất mà chết. Gã đi đầu giận quá gầm lên, nhảy ra khỏi yên ngựa hai tay cầm trường mâu, xông thẳng vào thạch trận.

Thượng Quan Kỳ thi triển khinh công Tiềm Long Thăng Thiên xông lên, chàng cầm cây trường kiếm ra chiêu Thái Hồng Kinh Thiên, một vùng hào quang sáng lóe chụp xuống.

Đại hán cầm trường mâu ra chiêu Bạch Hồng Quán Nhật để chống lại Thượng Quan Kỳ. Dè đâu Thượng Quan Kỳ đã nghĩ cách đối phó địch từ trước, không cho cây trường mâu điểm tới nơi, đã biến thế kiếm gạt cây mâu, hạ thấp người xuống, đánh một quyền vào trước ngực đối phương.

Gã ky sĩ bị Thượng Quan Kỳ đánh cho một quyền, toàn thân run bắn lên, khí huyết chạy lộn ngược, không đứng vững, lui lại năm bước. Nhưng Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy tựa hồ như đánh vào sắt đá, cổ tay chàng cũng run lên và cảm thấy tê nhức. Chàng không khỏi giật mình nghĩ thầm:

“Thân thể gã này cứng quá, hay là người ta đúc bằng sắt”?.

Đột nhiên chàng nhớ lại lời Mai Quyên Đại biểu bọn này mặc thứ áo giáp sắt đan bằng dây thép. Thượng Quan Kỳ còn đang nghĩ ngợi thì một người ngựa lại xông tới, tay cầm trường mâu uy thế mãnh liệt vô cùng nhằm đâm vào ngực chàng.

Thượng Quan Kỳ đằng hắng một tiếng, chàng không né tránh, ngầm vận nội lực vào cây trường kiếm phạt ngang khung cây trường mâu. Hai cây binh khí chạm nhau đánh choang một tiếng. Cây trường mâu trong tay ky sĩ bị thanh trường kiếm gạt ra một bên. Gã kỵ sĩ ra đòn quá lẹ, nhưng không ngờ đến Thượng Quan Kỳ dùng khí giới ngắn để chống lại trường mâu. Cây mâu bị trượt ra, về đằng trước.

Thượng Quan Kỳ tay phải đặt ngang lưỡi kiếm đè lên cây trường mâu xuống, tay trái phóng

chưởng ra nhanh như chớp đánh vào đầu ngựa. Gã kỵ sĩ cưỡi ngựa rất giỏi, thấy tình thế bất lợi, đột nhiên thúc hai vế đùi vào bụng ngựa. Con ngựa này đã được huấn luyện rất thuần thục, hí lên một tiếng chồm vó trước xông lên bả vai Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ né người đi tránh khỏi, tay phải cầm trường kiếm đâm chếch đi, ra chiêu Thiên Ngoại Lại Vãn rồi chém tạt ngang.

Trong tay đại hán tuy có trường mâu nhưng dài quá, chỉ thích hợp với đòn đánh ra xa, gặp trường hợp xáp lá cà nên vô dụng. Nhưng võ công của gã không vừa, gã từ trên lưng ngựa nhảy phắt xuống theo thế Đăng Lý Tàng Thân xông vào.

Hai bên giao đấu mới chớp mắt, Thượng Quan Kỳ cả kiếm lẫn chưởng đánh luôn ba chiêu mà vẫn chưa làm cho đối phương bị thương được, thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, nghĩ thầm:

“Những nhân vật vào loại này ở dưới trướng Cổn Long Vương hằng hà sa số, mình khó lòng chế phục được bọn chúng”.

Bỗng lại thấy tiếng người reo ngựa hí, hai gã kỵ sĩ khác tay cầm trường mâu, giong cương đi tới. Hai thanh trường mâu vung lên, ánh hào quang lấp loáng đâm thẳng vào ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đề khí vào huyệt đan điền, quát to một tiếng, vung kiếm lên như đóa hoa lớn bằng bánh xe. Cả người lẫn kiếm nhảy tung lên cao chừng hơn trượng.

Hai con ngựa lướt qua dưới chân không. Thượng Quan Kỳ đã gan dạ lại tinh tế. Chàng tính đúng đà ngựa vượt qua, lập tức thi triển phép Thiên Cân Trụy hạ người xuống rất mau, trở tay kiếm theo thế Băng Hà Khai Đồng đâm vào cánh tay đối phương.

“Soạt” một tiếng, áo giáp ky sĩ bị kiếm đâm rách một vệt dài. Thượng Quan Kỳ thầm tự trách mình:

“Đáng lẽ mình đâm vào đầu gã mới phải. Sao mình lại quên không nhớ lại gã mình mặc thiết giáp gươm đâm không thủng”.

Thoáng một cái, hai con ngựa đã chạy ra ngoài xa mấy trượng. Lại một lũ áo đen xô đến.

Bảy tám cây binh khí giơ lên, thế dường nghiêng non dốc hiểm, chụp xuống Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ phấn khởi thần oai, ra chiêu Hoành Tảo Thiên Quân. Ánh kiếm lập lòe khắp quanh người bảo vệ thân thể.

Bỗng nghe tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng. Gươm đao của tám gã đại hán áo đen đều bị thanh trường kiếm vẹt ra.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã nổi sát khí quyết định phải giết cho bằng được một hai tên, đột nhiên chàng quát lên một tiếng, ra chiêu Thiên Nữ Huy Qua.

Thanh trường kiếm như làn sóng lớn đổ xuống. Ánh hào quang vừa lóe lên, tiếp theo là tiếng rú thê thảm, một đại hán áo đen té lăn xuống đất.

Đồng bọn thấy vậy thất kinh, chúng không ngờ Thượng Quan Kỳ đánh một kiếm mà đã mãnh liệt như vậy, nên không khỏi giật mình.

Thượng Quan Kỳ đánh một kiếm trúng ngay, lại đánh luôn kiếm thứ hai theo thế Liên Quyền Tây Phong chém xéo đi. Những đường kiếm của chàng biến hóa khôn lường. Lại một tiếng rú thê thảm, thêm một gã thị vệ bị kiếm đâm chết.

Thượng Quan Kỳ ra liền hai chiêu giết liền hai mạng. Những tên còn lại đều bở vía, hốt hoảng lùi lại phía sau.

Lúc này hai gã kỵ sĩ đã xông vào thạch trận, nhưng bị đại hán trong trận đón đánh.

Tám gã dại hán này trước đây cũng ở trong đội thị vệ áo đen, đã biết rõ Cổn Long Vương cực kỳ tàn ác. Trước khi giao thủ, gã nào cũng nghĩ đến nếu vô phước mà mình bị bắt sẽ bị cực hình thảm khốc. Nhưng đến lúc giao phong thì tâm thần trấn tĩnh trở lại. Chúng nghĩ rằng nếu để Cổn Long Vương bắt được thì thà rằng chết ngoài sa trường còn hơn, vừa báo đáp được cái ơn cứu mạng của Cổn Long Vương hậu, vừa khỏi phải chịu thảm hình cho khổ thân. Nghĩ vậy, vừa xuất chiến chúng đã giáp công kịch liệt sức mạnh vô cùng.

Thạch trận của Đường Toàn bày theo phương thức phản lại trận Bát quái.

Trận này tuy không được tuyệt diệu như bát trận đồ của Gia Cát Khổng Minh làm cho đá chạy cát bay để đánh lui địch xâm phạm vào, nhưng những người giữ các phương vị đều có thể cứu viện cho nhau. Hợp lại thành ra có thể bao vây bên địch mà chia ra từng chỗ thì đầu đuôi có thể cứu ứng cho nhau để cự địch.

Địch nhân tiến vào trận cảm thấy khó khăn vì trong trận có xếp nhiều đống đá làm trở ngại bước chân, lúc vận dụng thế công kém hẳn phần linh hoạt. Hai bên công thủ một đằng thuận một đằng nghịch, một đằng nhanh một đằng chậm khác nhau, mà thực lực chênh lệch xa nhau. Mục đích trận này là lấy sức yếu có thể chống với sức mạnh, số ít ngăn cản được số đông. Cái diệu dụng của nó là ở đó.

Hai gã ky sĩ vừa vào thạch trận, lập tức bị bốn mặt bao vây, tình thế rất nguy hiểm.

Mai Quyên Đại cùng Đường Toàn đều ngồi trong Thạch trận, thấy Thượng Quan Kỳ thần dũng hơn người đều ngấm ngầm kính phục.

Mai Quyên Đại thở dài:

– Võ công người này xuất chúng, kiếm thế lợi hại vô cùng. Đội thị vệ áo đen tuy nhiều người nhưng khó lòng địch nổi y.

Đường Toàn tủm tỉm cười nhưng không nói gì.

Mai Quyên Đại quay lại nhìn Đường Toàn nói:

– Điệt nữ chịu lời căn dặn của mẫu hậu không cho gia hại thúc thúc, song Cổn Long Vương cùng điệt nữ chưa dứt được tình phụ tử, điệt nữ không thể khoanh tay ngồi nhìn chàng thiếu niên kia.

Đường Toàn từ từ giơ cây quạt lên cười nói:

– Cái đó tùy ý cô nương tư..... Mai Quyên Đại đứng phắt dậy quát lên:

– Thúc thúc đừng phẩy quạt!

Đường Toàn từ từ hạ quạt xuống hỏi:

– Cô nương có tự tin rằng võ công cô thắng nổi Thượng Quan Kỳ không?

Nguyên Mai Quyên Đại sợ Đường Toàn vung quạt ám toán như lần trước, nên ông vừa giơ quạt lên, nàng lập tức lớn tiếng ngăn trở.

Mai Quyên Đại thấy Thượng Quan Kỳ múa kiếm như gió, nhíu cặp lông mày lên nói:

– Điệt nữ không biết kiếm pháp của chàng thiếu niên có thực tinh thông đến mức tuyệt vời chưa?

Đường Toàn cười nói:

– Chúng tôi bị lệnh tôn bao vây ở đây. Bốn mặt đều có mai phục trùng trùng điệp điệp. Việc phá vòng vây dĩ nhiên không phải là chuyện dễ. Còn cô nương muốn giúp sức cho lệnh tôn là một việc nên làm, tại hạ không dám ngăn trở, cô nương cứ việc ra tay.

Mai Quyên Đại quay lại nhìn Đường Toàn hỏi:

– Có việc điệt nữ chưa tin, muốn hỏi lại thúc thúc.

Đường Toàn hỏi:

– Việc gì?

Mai Quyên Đại hỏi:

– Thúc thúc có phải bạn đồng môn với gia gia điệt nữ không?

Đường Toàn đáp:

– Việc đó quả có thật.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Võ công gia gia điệt nữ thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Là một tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Nếu lấy một chọi một thì khó lòng tìm được người ngang hàng với y.

Mai Quyên Đại hỏi:

– Thế mà sao thúc thúc lại không biết võ công?

Đường Toàn cười đáp:

– Võ công cùng thao lược đều cần cả và không biết đến đâu mà cùng. Cái học của tại hạ là ngồi trong trướng vận trù mưu lược để quyết thắng bên ngoài ngàn dặm.

Mai Quyên Đại nói:

– Điệt nữ thường nghe gia gia nói hiện nay trên thế gian này chỉ mình thúc thúc là địch lại được với người. Vậy gia gia căn cứ vào đâu mà nói thế?

Đường Toàn nói:

– Về võ công thì tại hạ quyết không chiu nổi một đòn của lệnh tôn, nhưng thi hành mưu lược và cách dùng người thì y còn thua tại hạ một thức, mỗi người hơn một đẳng nên y bảo vậy là đúng.

Mai Quyên Đại ngạc nhiên hỏi:

– Trời ơi? Thế thì dưới trướng gia gia điệt nữ có biết bao nhiêu là tay cao thủ, y chỉ cần phái một người đi giết thúc thúc thế là trên đời không còn ai địch lại y nữa hay sao?

Đường Toàn nói:

– Lúc chúng tôi cùng học nghề với nhau, y đã có lòng muốn giết tại hạ, thế mà mấy chục năm nay

y vẫn chưa được toại nguyện.

Mai Quyên Đại nói:

– Thế thì điệt nữ lại càng không hiểu.

Đường Toàn cười nói:

– Quyền mưu cơ biến có khi còn thắng được võ công.

Lại một tiếng rú lên khủng khiếp, một người trong đại thị vệ áo đen nữa bị chết dưới lưỡi kiếm Thượng Quan Kỳ. Bây giờ chỉ còn lại bốn gã liều mạng với Thượng Quan Kỳ.

Mai Quyên Đại đột nhiên tiến ra một bước giơ tay trái lên nói:

– Điệt nữ phải vì gia gia ra tiêu diệt kẻ kình địch đang sát hại bọn thị vệ trong vương phủ.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Gia gia cô nương định giết tại hạ, mấy chục năm vẫn chưa giết được. Cô nương cố tin rằng mình giỏi hơn gia gia không?

Mai Quyên Đại thay đổi sắc mặt mấy lần, rồi từ từ buông tay xuống nói:

– Điệt nữ không thể phản bội lời mẫu hậu được.

Đột nhiên nàng chau mày, nhảy ra ngoài thạch trận, thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Thượng Quan Kỳ vừa đánh nhau với bao nhiêu người, song tai mắt vẫn cực kỳ tinh mẫn. Chàng nghe sau lưng có tiếng binh khí vù đến, liền xoay tay quét ngang dưới kiếm. Đao kiếm chạm nhau phát ra một tiếng “Choang” ghê rợn.

Mai Quyên Đại bị Thượng Quan Kỳ đánh ngược trở lại một kiếm, phải lùi lại mấy bước, cổ tay tê nhức, suýt mất đao. Nàng bất giác rung động trong lòng nghĩ thầm:

“Gã này nội lực ghê quá”.

Thượng Quan Kỳ đánh lui được Mai Quyên Đại lại trở tay kiếm bức bách bọn thị vệ áo đen không tiến gần vào được. Thốt nhiên chàng biến đổi thế kiếm có lúc phóng tới ầm ầm, thế kiếm mãnh liệt dường như biến mất.

Mai Quyên Đại vận khí điều hòa hơi thở rồi lập tức lại ra sức xông vào.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, ánh kiếm bỗng vung ra chụp Mai Quyên Đại vào trong vòng

kiếm quang.

Thế kiếm của chàng tuy không ghê gớm như vừa rồi, song rất linh động kín đáo dùng nhu để chống cương. Mai Quyên Đại cùng mấy gã thị vệ sống sót đều bị đưa vào trong vòng kiếm quang phong tỏa không xông ra được.

Bây giờ Mai Quyên Đại mới hiểu đụng phải một tay kình địch trước nay chưa từng thấy. Nàng ngưng thần vận khí, thi triển cả ba mươi sáu đường Thiên Cương Thần Kiếm. Trong tay nàng không có bảo kiếm, phải dùng đao thay vào, nên biến hóa khó khăn hơn.

Song cũng vì những đường Thiên Cương Thần Kiếm tinh kỳ lợi hại vô cùng, uy thế rất là mãnh liệt mà nàng chận đứng được màn kiếm quang của Thượng Quan Kỳ.

Mấy gã thị vệ đã bị Thượng Quan Kỳ coi thường, nhưng bây giờ thế kiếm của chúng cũng tạm cho bận tay, chàng phải tìm cách đối phó. Thượng Quan Kỳ đang lâm vào tình thế khó khăn.

Mai Quyên Đại thốt nhiên thay đổi thế đao dường như nước lớn vỡ đê, ánh đao ầm ầm đổ xuống chống lại thế kiếm vây khít của Thượng Quan Kỳ đang phong tỏa.

Còn mấy gã áo đen đã bị thế kiếm Thượng Quan Kỳ uy hiếp, không còn sức mạnh đánh trả khác nào người bị trói chân tay. Chúng chỉ đón chờ Mai Quyên Đại vung đao ra phản kích thế kiếm của Thượng Quan Kỳ, mấy gã mới giải tỏa được luồng kiếm quang của chàng và thừa cơ múa binh khí phản kích.

Thượng Quan Kỳ vừa chống cự với thế đao của Mai Quyên Đại vừa khen:

– Đao pháp của cô nương tuyệt quá!

Mai Quyên Đại nói:

– Tôi ít khi dùng đao mà bây giờ phải dùng, vậy cảm thấy khó xoay sở.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao cô nương không đổi binh khí?

Mai Quyên Đại đáp:

– Kiếm pháp của túc hạ cực kỳ nghiêm mật, tôi chẳng được lúc nào rảnh tay để xông ra ngoài.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên trì hoãn thế đánh, nói:

– Bây giờ cô nương ra đổi kiếm đi?

Mai Quyên Đại hỏi:

– Phải chăng túc hạ có ý muốn cùng tôi tỷ thí cho phân thắng bại?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Kiếm chiêu của cô nương là do lệnh tôn truyền cho, tại hạ hãy cùng cô nương quyết một trận đặng xem võ công cô có mà hiểu biết được phần thắng nào về bản lãnh của lệnh tôn chăng?

Mai Quyên Đại nói:

– Võ công của phụ vương tôi còn cao hơn tôi gấp trăm ngàn lần, túc hạ muốn xem bản lãnh tôi để hiểu biết võ công phụ vương thì chỉ là chuyện mơ hồ.

Thượng Quan Kỳ xoay lại đánh vài chiêu, đẩy lui bọn thị vệ áo đen rồi cười lại nói:

– Tại hạ muốn nhân cơ hội này cùng cô nương so kiếm một lúc, song bọn thị vệ làm cho vướng tay vướng chân, vả lại cần phải trừ chúng trước đã.

Chàng vừa nói vừa xoay tay đánh một cách đột ngột. Thế kiếm rất mau lẹ phạt chênh chếch vào một gã áo đen. Gã thấy lưỡi kiếm chém tới trước mặt nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích. Thanh đoản đao nắm trong tay đặt ngang trước ngực mà vẫn không vung ra đón đỡ.

Nguyên thế kiếm của Thượng Quan Kỳ rất là kỳ dị, gã áo đen không biết đón đỡ cách nào đành giơ đao để chờ thủ kiếm gần tới sẽ liệu. Thượng Quan Kỳ ra đòn trước thong thả rồi sau rất mau. Ánh bạch quang vừa lóe lên đã chém thẳng xuống đầu gã áo đen.

Bây giờ, gã áo đen mới giơ đao lên phản đòn phóng chênh chếch để phong tỏa lưỡi kiếm đối phương.

Ngờ đâu Thượng Quan Ky cử động lẹ quá, gã vừa giơ đao lên thì lưỡi kiếm đã chạm đến nơi. Máu tươi phun ra như suối, gã bị chặt làm hai đoạn.

Mai Quyên Đại thở dài nói:

– Kiếm pháp độc địa quá!

Thượng Quan Kỳ nhợt nghe tiếng nàng run lên, bất giác quay đầu nhìn lại thì thấy Mai Quyên Đại cầm ngang lưỡi đao đứng trơ, mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc.

Chàng rất lấy làm kỳ, cất tiếng hỏi:

– Cô nương có biết chiêu này không Mai Quyên Đại lắc đầu đáp:

– Tôi không biết, những chiêu đó với một chiêu tôi đã học được có nhiều điểm tương tự.

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Có nhiều chỗ tương tự ư? Nhưng không biết khác nhau ở chỗ nào?

Mai Quyên Đại nói:

– Cách ra chiêu biến hóa lợi hại hơn.

Thượng Quan Kỳ bỗng thấy trong lòng xúc động hỏi:

– Kiếm thuật cô nương có phải do lệnh tôn truyền thụ cho không?

Mai Quyên Đại nói:

– Qúa nửa là do nghĩa phu.....

Thốt nhiên nàng im bặt.

Thượng Quan Kỳ thấy nàng nói năng còn ra vẻ thơ ngây, so với Liên Tuyết Kiều thật khác nhau một trời một vực. Bất giác chàng tủm tỉm cười nói:

– Cô nương đổi binh khí đó mau đi!

Lúc này trong đội thị vệ áo đen chỉ còn hai gã. Nhưng chúng đều bị thế kiếm cực kỳ lợi hại của Thượng Quan Kỳ làm cho bở vía, nên không dám liều lĩnh phát động thế công.

Mai Quyên Đại mắt đưa loang loáng, nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

– Hỡi ơi! Những kẻ bị giết toàn dùng đao chứ lấy đâu ra kiếm mà đổi?

Thượng Quan Kỳ cố ý muốn thăm dò kiếm thuật biến hóa của Mai Quyên Đại để tham khảo trước được phần nào thế kiếm của Cổn Long Vương chăng?

Chàng liền đưa thanh trường kiếm của mình ra nói.

– Cô nương dùng tạm kiếm này, để tại hạ sử đao tỉ thí với cô nương một trận xem sao!

Mai Quyên Đại trầm ngâm giây lát rồi đón thanh bảo kiếm và đưa đơn đao cho Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ tiếp lấy đơn đao, lập tức quát lên:

– Xin cô nương cẩn thận!

Chàng ra chiêu Lãng Đằng Tiêu Phong bằng thanh đơn đao.

Mai Quyên Đại đưa kiếm quét ngang thân nàng chuyển theo thế kiếm đồng thời vừa tránh đao vừa trả đòn.

Thượng Quan Kỳ né mình tránh khỏi, quét lên một tiếng thật rực rỡ, chém luôn ba đao. Ba đao liên tiếp phóng ra, ánh đao trùng trùng điệp điệp như non đổ xuống.

Mai Quyên Đại thốt nhiên rung động, thanh trường kiếm vung như một đóa hoa xuyên vào giữa ánh đao. Đao kiếm chạm nhau khẽ bật lên một tiếng vang.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu hồi đao lùi lại nói:

– Kiếm thuật của cô nương quả là phi thường!

Rồi lại vung đơn đao đánh tới. Mai Quyên Đại giơ trường kiếm ra đón đỡ thế đao của đối phương. Đao kiếm chạm nhau choang choảng liên thanh không ngớt, lóe sáng như những bông hoa lửa.

Lúc này các đại hán trong trận đã hạ được hai tên vệ sĩ bị thương.

Hai tên này tuy mình mặc áo thiết giáp, đao kiếm đâm không vào, nhưng vì dưới chân bị trở ngại nên vận dụng không được linh hoạt. Cánh tay và bắp đùi đều trúng mấy nhát đao, ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn ngẩng mặt lên xem trời chiều, ngấm ngầm thở dài nói:

– Cuộc thắng phụ trận này chỉ còn trông vào thiên mệnh...

Đột nhiên một bóng người vọt rất nhanh đến gần thạch trận.

Tám gã đại hán trong trận đều đã nhận lệnh Đường Toàn không được thiện tiện ly khai thạch trận, tuy thấy gã áo đen chạy tới, chúng chưa quát hỏi, chờ người này vào thạch trận rồi mới ra tay công kích. Người áo đen dường như biết thạch trận lợi hại, còn ở xa chừng năm thước thì dừng lại khẽ gọi.

– Đường tiên sinh?

Đường Toàn ngẩng đầu trông ra thấy một bóng đen lù lù nấp trong bóng tối, nhưng không trông rõ mặt mũi, chỉ lên tiếng hỏi lại:

– Ai đó?

Người áo đen đáp:

– Đỗ Thiên Ngạc, có việc bẩm tiên sinh, liệu có thể vào trận được không?

Đường Toàn nói:

– Đỗ huynh đấy ư? Xin mời vào trong trận.

Đỗ Thiên Ngạc lạng mình đi một cái, người đã vào trong thạch trận.

Hai bóng người đứng chắn ngang Đỗ Thiên Ngạc lại. Đường Toàn vẫy vẫy tay nói:

– Các vị tránh ra.

Hai người vâng mệnh tránh ra, Đỗ Thiên Ngạc tiến mau lại hai bước đến bên Đường Toàn khẽ hỏi:

– Tiên sinh còn chưa chạy ư?

Chương 77: Cổn Long Vương Tấn Công Thạch Trận

Đường Toàn nói:

– Đừng nóng nảy, có việc gì cứ từ từ nói ra.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cổn Long Vương đã điều động rất nhiều cao thủ cùng đội thiết giáp kỵ sĩ bao vây chỗ này trùng trùng điệp điệp, chỉ còn chờ lệnh là lập tức đánh ập vào.

Lúc này thì giờ gấp rút, tiên sinh chưa chạy ngay, chi trùng trình lúc nữa là không đi được.

Đường Toàn khẽ phẩy cây quạt cười nói:

– Cổn Long Vương bao vây chỗ này thì còn chạy đâu được?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cách đây không xa mấy, có một con sông lớn nước chảy mạnh có thể đi thuyền buồm. Chỉ cần tiên sinh chạy ra được bờ sông, xuống thuyền đi ngay, thì may ra thoát khỏi cuộc bao vây của Cổn Long Vương.

Đường Toàn hỏi:

– Con sông đó cách đây chừng bao xa?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Chừng độ bốn năm dặm.

Đường Toàn cười nói:

– Mình đã biết con sông đó tới, chắc Cổn Long Vương cũng biết rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ được tin này, liều chết chạy đến đây. Tiên sinh không chịu đi, chẳng lẽ ngồi đây chịu chết hay sao?

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ngồi đây đợi tiếp viện so với cuộc mạo hiểm xung đột trùng vây còn đỡ nguy hiểm hơn.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nói:

– Cổn Long Vương đã chú ý đến tiên sinh, đã dùng thần điêu đưa tin đi cho bộ các nơi, nếu không bắt sống được thì cũng phải tìm thủ đoạn để đánh cho tiên sinh bị thương.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Cổn Long Vương chưa đến. Mấy chục năm y để tâm giết tại hạ mà vẫn chưa được toại nguyện.

Đỗ Thiên Ngạc xem Đường Toàn dường như có ý cậy tài chứ không sợ hãi thì không khỏi run lên thở dài nói:

– Dù tiên sinh có kế vẹn toàn thì cũng chẳng nên mạo hiểm quá. Theo tin tức lúc tại hạ nhận được thì Cổn Long Vương đã điều động gần hết thực lực bao vây khắp bốn mặt. Bốn vị đại hầu tước dưới trướng y, chia ra trấn giữ cả bốn phương Đông Tây, Nam, Bắc, mặt ngoài để ngăn trở quân tiếp viện, bề trong để chống đối tiên sinh.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt trầm ngâm không nói gì.

Đỗ Thiên Ngạc lại nói:

– Tiên sinh được Âu Dương bang chúa tin cậy, coi như bức thành của võ lâm. Vạn nhất mà tiên sinh bị thương tổn thì tại hạ dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội. Nếu ngồi chịu chết thì không bằng nhân lúc bên địch chưa sắp đặt xong xuôi, mạo hiểm xông ra khỏi trùng vi. Tại hạ có một kế hoạch để thoát thân, xin tiên sinh thử tính xem.

Đường Toàn cười nói:

– Phải chăng tiên sinh muốn thay đổi y phục với tại hạ?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đúng vậy. Kế “Kim Thuyền thoát xác” này tuy tầm thường song hoặc giả đối phương không nghĩ tới, để tại hạ mặc áo giả làm tiên sinh đem Thượng Quan Kỳ đi.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn tám gã đại hán trong trận rồi nói:

– Nếu các vị trong trận đều có thể tin cậy phó thác được thì tám người chia làm hai, một nửa hộ vệ tiên sinh, còn bốn người theo tại hạ xung đột vòng vây đi về mé đông để làm rối tai mắt bên địch.

Tiên sinh nhân cơ hội đó xông ra mé tây để đến bờ sông, may ra có thể...

Đường Toàn gật đầu nói:

– Đỗ huynh cải trang làm một gã Đường Toàn nữa, cách ấy rất diệu, nhưng trốn chạy thì không tiện.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn nói:

– Cổn Long Vương cơ trí hơn người. Bàn về trí mưu thao lược, y chỉ kém Đường mỗ một chút. Nói về thủ đoạn tàn ác thì tại hạ lại thua y ba phần. Song y phải cái lầm to mà không biết.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Y lầm ở điều chi?

Đường Toàn khẽ đáp:

– Y nhiều tham tâm quá. Con người đã nhiều lòng tham thì trí khôn thường bị bế tắc. Giả tỷ lúc này, y đích thân đem năm ba tay cao thủ xông vào thì dù muốn bắt sống tại hạ, tại hạ cũng khó lòng trốn thoát. Nhưng y lại tính không ra. Y vừa muốn giết tại hạ, vừa muốn giữ lại làm mồi để nhử các tay cao thủ Cùng Gia Bang, thành ra do dự không quyết mới có chỗ sơ hở cho mình liệu tính.

Đường Toàn đột nhiên thở dài rồi nói tiếp:

– Điểm thứ hai nữa là mệnh lệnh y rất nghiêm ngặt. Vì y ôm đồm nhiều quá mà các thủ hạ dưới trướng không phát huy được tài trí của họ. Bất luận việc gì cũng do y quyết định hết, nên không có công hiệu lúc cần tùy cơ ứng biến. Về điểm này tại hạ cũng còn hơn y.

Ông ngửa mặt trông sao trên trời nói:

– Vì thế mà lúc chúng ta ra đi không một lời dặn lại cũng không ngoài mục đích để cho Âu Dương Bang Chúa có cơ hội vận dụng tài trí. Cổn Long Vương bên trong phải đấu trí với Đường mỗ, bên ngoài phải đối phó với Âu Dương Bang chúa.

Tuy y đã được địa lợi nhưng cũng chưa chắc ăn ai.

Đột nhiên, ngựa hí vang lên, bốn cây đuốc cháy từ đằng xa chạy đến.

Đỗ Thiên Ngạc vội nói:

– Nguy cấp đến nơi rồi, tiên sinh còn chưa cải trang, e rằng bọn chúng xông tới nơi bây giờ. Tình thế đêm nay còn nguy kịch hơn cái ngày ở ngoài cánh đồng hoang nhiều.

Đường Toàn nói:

– Được rồi! Đỗ huynh cởi áo ra!

Ông vừa nói vừa móc trong bọc ra một hộc nhỏ và hai cái mặt nạ bằng da rồi nói tiếp:

– Đỗ huynh đeo cái mặt nạ vào và mặc một bộ áo trong gói này.

Đỗ Thiên Ngạc mở bọc ra thấy trong bọc có hai bộ áo dài màu lam và hai cây quạt thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Tiên sinh đã dự bị cả rồi ư?

Đường Toàn cười đáp:

– Cổn Long Vương thay đổi hình dạng không biết bao nhiêu người, Đường mỗ thủy chung vẫn cô độc một mình, bữa nay mới học y một phen.

Đỗ Thiên Ngạc không nói gì nữa đeo mặt nạ, mặc áo dài, rồi cầm lấy cây quạt rồi hỏi:

– Còn bộ áo này nữa thì sao?

Đường Toàn nói:

– Để cho Thượng Quan Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh tính toán sâu xa, khiến ai cũng phải phục sát đất.

Đường Toàn cười nói:

– Nói đúng ra thì cũng chẳng có chi là lạ. Bất quá tại hạ chỉ nghĩ đến việc này trước đây một hai hôm mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc đảo mắt nhìn thấy Thượng Quan Kỳ và Mai Quyên Đại đang đánh nhau kịch liệt bất giác chau mày hỏi:

– Y cùng cô gái kia đánh nhau kịch liệt, xem chừng vài ba chục chiêu chưa có thể thủ thắng được,

tại hạ ra giúp một tay được không?

Đường Toàn cười nói:

– Không cần! Cô này võ công tuy cao nhưng quyết không phải là địch thủ với Thượng Quan Kỳ. Đỗ huynh hãy chờ một lát.

Quả nhiên Thượng Quan Kỳ thấy bốn cây đuốc từ xa đi lại bất giác trong lòng nóng nảy quát to lên một tiếng, thốt nhiên biến đổi thế đao. Chát! Chát! Chát.

Chàng đánh luôn ba đao hất tung cây trường kiếm ở trong tay Mai Quyên Đại đi.

Mai Quyên Đại đột nhiên thấy thế đao chuyển sang thế đánh cực kỳ mãnh liệt biến ảo vô cùng, bèn đâm ra hoang mang, bị một đao của đối phương đánh bật thanh kiếm đi, bất giác thộn mặt ra.

Trong lúc nàng đang xuất thần, Thượng Quan Kỳ nhảy xổ tới điểm huyệt nàng nhanh như chớp.

Thượng Quan Kỳ điểm huyệt Mai Quyên Đại xong. Chàng chuyển mình một cái liệng thanh đao đánh vù một tiếng.

Hai gã thị vệ áo đen không kịp đề phòng, một gã bị chặt làm hai, còn một gã toan chạy trốn, nhưng Thượng Quan Kỳ đã nhảy vọt lên không, xông tới nhanh như tia chớp.

Lại một tiếng rú thê thảm, gã áo đen đã bị hạ dưới phát chưởng của Thượng Quan Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn thấy võ công Thượng Quan Kỳ bất giác giật mình nghĩ thầm:

“Không ngờ võ công y cao cường đến thế..”.?. Ông còn đang khen thầm trong bụng thì Thượng Quan Kỳ đã lượm thanh trường kiếm cắp Mai Quyên Đại nhảy vào trong thạch trận.

Chàng vừa trông thấy hai Đường Toàn sánh vai cùng ngồi thì không khỏi ngơ ngẩn lớn tiếng hỏi:

– Tiên sinh! Thế này là thế nào?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh đặt cô ta xuống rồi thay áo đi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn một chút rồi cúi đầu ngó xuống Mai Quyên Đại cười nói:

– Để cô này mặc hay hơn.

Đường Toàn nói:

– Biện pháp này tuy hay, nhưng khi cô ta tỉnh lại, tất nhiên sẽ giận Quan huynh lắm!

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Cô ta giận cũng không sao.

Nói xong cầm lấy áo trường bào toan mặc cho Mai Quyên Đại, bỗng chàng dừng tay lại băng mình vừa nhảy ra ngoài thạch trận vừa nói:

– Để tại hạ đánh lui bốn tên thiết giáp ky sĩ đã rồi hãy bàn.

Chàng xông vào bốn bó đuốc do bốn người cưỡi ngựa chạy đến.

Đỗ Thiên Ngạc cười nói với Đường Toàn:

– Thượng Quan hiền đệ còn non mặt lắm, để tại hạ mặc áo cô này.

Lúc ấy bốn gã ky sĩ đã cầm đuốc chạy đến gần, chỉ còn cách thạch trận chừng mười trượng.

Thượng Quan Kỳ cử động nhanh như gió, loáng một cái chỉ còn cách đối phương chừng một trượng. Chàng cầm kiếm nhảy lên xông lại.

Thanh trường kiếm vừa chuyển động, đã rú lên một tiếng, một đại hán cưỡi ngựa ngã lăn xuống đất.

Đường Toàn phe phẩy cây quạt khen:

– Thật là một viên hổ tướng kiêu dũng.

Đỗ Thiên Ngạc vừa mặc áo cho Mai Quyên Đại vừa nói:

– Từ ngày tại hạ mới gặp y cho tới bây giờ, dường như y tiến bộ rất nhiều, mỗi lần y động thủ, võ công y lại tiến thêm không phải là ít.

Đường Toàn cười nói:

– Tại hạ tuy không hiểu võ công, nhưng nhớ được rất nhiều yếu quyết về võ nghệ. Nếu hôm nay thoát khỏi nạn này, tại hạ sẽ truyền cho các vị mấy chiêu để báo đáp cho cái ơn hộ vệ cho tại hạ chuyến này.

Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi không biết bữa nay có thoát khỏi nơi này được không?

Ông bôn tẩu giang hồ đã lâu, lịch duyệt đã lắm. Nhưng hào khí bồng bột lại giảm đi nhiều. Ông thấy Cổn Long Vương điều động nhiều tay cao thủ, lẳng lặng tính kế thì bất luận cách nào, hôm nay

cũng khó lòng thoát khỏi trùng vây, liền thở dài nói:

– Bậc trí giả trong ngàn điều tất có một điều lầm lỡ. Tiên sinh bao giờ cũng cẩn thận, nhưng bữa nay để Cổn Long Vương đoạt mất thế ưu tiên mà chỉ đem tại hạ cùng Thượng Quan Kỳ đi theo lại càng thất sách.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, mỉm cười không nói gì, dường như trong bụng đã có thành kiến, hay là coi cái chết như không.

Đỗ Thiên Ngạc thấy thái độ ung dung của Đường Toàn, thốt nhiên sinh lòng hổ thẹn, ho luôn mấy tiếng rồi nói:

– Sinh tử là chuyện thường, tại hạ chẳng quan tâm. Có điều tiên sinh...

Đường Toàn đột nhiên giơ cây quạt trỏ Thượng Quan Kỳ nói:

– Ngày xưa trong Tam Quốc có vị danh tướng là Quan Vân Trường nhảy ngựa khai đao, chén rượu còn nóng đã ra trận lấy đầu Huê Hùng chạy về. Hôm nay được thấy Thượng Quan huynh kiêu dũng thật chẳng kém gì cổ nhân.

Đỗ Thiên Ngạc quay đầu nhìn ra quả thấy Thượng Quan Kỳ đã chống kiếm trở về. Cả bốn gã thiết giáp kỵ sĩ đều phơi thây nằm lăn dưới đất. Bốn cây đuốc nhựa thông rớt tung ra đó, nhưng lửa chưa tắt, vẫn cháy bùng bùng.

Đỗ Thiên Ngạc liệng hai viên đá ra veo véo. Hai ngọn lửa tắt ngấm. Ông lại ném ra hai viên khác, thế là bốn cây đuốc tắt hết.

Thượng Quan Kỳ vào trong thạch trận từ từ buông kiếm xuống thở dài nói:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương rất nhiều mà võ công gã nào cũng cao cường. Hy vọng phá được vòng vây thật rất mong manh.

Chàng đánh chết luôn mười mấy tên cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương, người ngoài ai cũng ngấm ngầm thán phục, mà chính chàng lại lo lắng hơn ai hết.

Thật là anh hùng khí đoản.

Đỗ Thiên Ngạc sợ Thượng Quan Kỳ thấy địch quá mạnh, giảm mất nhuệ khí cự địch, vội nói:

– Hiền đệ anh dũng tuyệt luân, bất tất phải khiêm nhượng.

Thượng Quan Kỳ cả mừng hỏi:

– Đỗ huynh ấy à? Về tự bao giờ?

Nguyên Thượng Quan Kỳ mãi đánh nhau kịch liệt với Mai Quyên Đại không biết Đỗ Thiên Ngạc vào thạch trận lúc nào.

Đỗ Thiên Ngạc kể lại:

– Tiểu huynh sục tìm mé bên phải nhà tranh, thấy tình thế khác lạ, trong lòng tự nghĩ nếu đi theo hiền đệ cùng Đường tiên sinh vào một tốp thì không bằng mình lại trà trộn vào đội thị vệ áo đen của Cổn Long Vương để thám thính, may ra dò được âm mưu Cổn Long Vương, để mình ra tay trước...

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Thế Đỗ huynh có nghe được âm mưu gì của Cổn Long Vương không? Hỡi ôi! Cuộc sinh tử của anh em ta chẳng có gì đáng lo, song Đường tiên sinh là người đang chấn chỉnh võ lâm hiện nay, nếu để xảy ra chuyện gì cho tiên sinh thì chẳng những mình mất mặt với Âu Dương Bang chúa mà cũng không còn chỉ là thể diện với các phái võ khắp thiên hạ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Phải đó? Bất cứ bằng một giá nào, chúng ta cũng phải giữ cách bảo hộ cho Đường tiên sinh được vô sự thoát khỏi nơi đây.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Xin hai vị cứ yên tâm, quân tiếp viện Cùng Gia Bang sắp đến nơi, nếu tại hạ đoán không lầm thì Cổn Long Vương lại một phen uổng phí tâm cơ.

Đang khi bàn bạc, bỗng nghe chiêng trống vang trời. Cả bốn mặt tám phương đồng thời lửa đốt sáng rực.

Dưới ánh lửa một lá cờ lớn tung bay từ phía xa xa. Trên lá cờ đề bốn chữ đại tự:

“Hoạt tróc Đường Toàn” (Bắt sống Đường Toàn).

Ngọn gió đêm thổi mạnh, lá cờ lớn tung bay phất phới, tiếng ngựa hí hòa lẫn với tiếng chiêng trống cùng tiếng người hò reo bốn mặt đưa vào, thế nhường nghiêng non dốc biển, không biết có bao nhiêu tay cao thủ sấn lại.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Xin Đỗ huynh bảo vệ Đường tiên sinh, để tiểu đệ làm cho chúng rối loạn tai mắt một chút rồi sẽ bàn.

Nói xong chàng tung mình nhảy ra thạch trận, dắt hai con ngựa về.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Thượng Quan huynh thật là kiêu hùng, nhưng không nên mạo hiểm thái quá.

Đỗ Thiên Ngạc bâng khuâng hỏi:

– Hiền đệ định làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ muốn làm rối loạn trận thế bên địch, đồng thời thử xem Cổn Long Vương có dụng ý gì? Phải chăng y nhẫn tâm muốn giết Đường tiên sinh?

– Đỗ Thiên Ngạc tựa hồ chưa hiểu ý Thượng Quan Kỳ thì thấy chàng đưa Mai Quyên Đại lên, tung mình nhảy ra ngoài thạch trận.

Lúc đó Mai Quyên đại đã mặc áo dài và đeo mặt nạ vào rồi. Thượng Quan Kỳ điểm vào hai huyệt đạo nàng, ôm nàng đặt lên yên ngựa, buộc dây cương vào chân trái nàng, người nàng hơi xiêu về phía trước, tay phải chàng cầm cây quạt mở ra một nửa che mặt đi, chàng tra kiếm vào bao, lượm một cây trường mâu rồi nhảy lên ngựa.

Đỗ Thiên Ngạc ngơ ngác hỏi:

– Hiền đệ làm gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ đi nghênh chiến với thuộc hạ Cổn Long Vương đây.

Đỗ Thiên Ngạc lại hỏi:

– Hiền đệ đơn thương độc mã ra đi ư?

Thượng Quan Kỳ trỏ Mai Quyên Đại đáp:

– Có cô này cùng đi với tiểu đê.....

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Nếu may mà tiểu đệ đánh tan tành được bọn cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương thì Đỗ huynh dẫn Đường tiên sinh cùng tám vị hộ vệ người ra khỏi thạch trận thừa cơ tẩu thoát.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài dặn:

– Hiền đệ phải cẩn thận đấy!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đỗ huynh bất tất phải quan tâm.

Nói xong giật cương cho ngựa chạy.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nói với Đường Toàn:

– Đường tiên sinh? Chúng ta nhân cơ hội này chạy trốn hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Đỗ huynh cứ yên tâm. Theo ý kiến tại hạ thì những tay cao thủ Cùng Gia Bang có thể tới nơi rồi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Theo chỗ tại hạ biết thì Cổn Long Vương đã phái những tay cao thủ phong tỏa khắp các neo đường bốn phía.

Đường Toàn nói:

– Nếu bên địch không phong tỏa các nẻo đường thì Cùng Gia Bang chẳng cần đem hết những tay cao thủ đi.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tiên sinh thần cơ diệu toán, tại hạ rất là kính phục. Nếu định cố giữ nơi đây tất cần phải hiểu biết sự biến hóa về trận này, xin tiên sinh chỉ sơ qua cho.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đỗ huynh suy tính thật là chu đáo…

Nói xong Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt, chỉ dẫn rất kỹ về sự biến hóa của thế trận, cũng là phương pháp cự địch kỳ diệu thế nào, giảng giải rất rành mạch.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nghe. Chỗ nào không hiểu liền hỏi lại Đường Toàn cho biết rõ…

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã ruổi ngựa đến trước mặt bọn thuộc hạ Cổn Long Vương và đang giao chiến.

Dưới ánh đèn đuốc, Thượng Quan Kỳ huy động trường mâu, khí thế dũng mãnh không ai đương nổi.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn rõ Thượng Quan Kỳ rất anh dũng thì không khỏi nổi khí anh hào. Ông quay lại nhìn tám gã đại hán, khoanh tay nói:

– Này các vị hiền đệ! Cục diện hôm nay đã thành thế một còn một mất. Nếu mình bị bọn Cổn Long Vương bắt sống thì rồi sống không sống được, chết chẳng chết cho. Hẳn các vị cũng đã biết rõ như vậy...

Tám gã đại hán gật đầu.

Đỗ Thiên Ngạc trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

– Nếu mình bị bắt, họ đem về dùng cực hình đánh đập đau đớn nhục nhã ê chề, thà rằng liều mạng với họ chết đi còn hơn.

Tám gã đại hán được Đỗ Thiên Ngạc tác động tinh thần đều nổi lòng anh dũng đồng thanh đáp:

– Huynh đài nói phải lắm? Chúng ta thà chết tại đây quyết không chịu để bọn Cổn Long Vương bắt sống.

Đỗ Thiên Ngạc quay lại nhìn thấy người giả trang làm Cổn Long Vương nằm đó liền hỏi Đường Toàn:

– Đường tiên sinh! gã này là ai?

Đường Toàn đáp:

– Gã là một trong những người hóa trang Cổn Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Để gã sau này tất sinh tai họa.

Nói xong cầm đao chém một nhát đứt làm hai đoạn rồi cầm thây liệng ra ngoài thạch trận.

Đường Toàn thấy Đỗ Thiên Ngạc chém chết gã Cổn Long Vương giả. Ông không ngăn trở mà cũng không tán đồng.

Đỗ Thiên Ngạc quăng xác Cổn Long Vương giả đi rồi, lớn tiếng nói với tám gã đại hán đã chia nhau đi các phương vị trận thế:

– Những tay cao thủ Cùng Gia Bang như võ tướng Quan Tam Thắng cùng những vị các chúa trong tam các đã dẫn Tứ Thập Bát Kiệt lừng danh thiên hạ đang giao thủ với bọn thuộc hạ Cổn Long Vương. Lại một nẻo đường chính Âu Dương Bang chúa thân hành thống lĩnh Bát anh đến tiếp viện. Vậy các vị hãy cần dựa vào thạch trận kháng cự với bọn Cổn Long Vương chừng một giờ nữa thì sẽ có những tay cao thủ nữa đến tiếp viện cho mình...

Ông ngừng một lát lại nói tiếp:

– Ta biết rằng trước tình thế này, nếu mình bỏ nơi đây thì không còn đường nào sống khác nữa. Vậy ta phải cố liều chết giữ chỗ này.

Mấy câu khẳng khái hiên ngang đánh trúng vào tâm lý các đại hán, khiến dũng khí của bọn họ bốc lên ầm ầm. Tám gã đồng thanh đáp:

– Lời hiền huynh dặn chí phải!

Đỗ Thiên Ngạc đã thấy bọn họ có lòng quyết chiến cũng bớt được phần nào những mối lo âu, ông khẽ nói với Đường Toàn:

– Thân thế tiên sinh và vận mệnh Cùng Gia Bang hoàn toàn quan hệ Ở trận đánh này. Cùng Gia Bang có chống được Cổn Long Vương hay không hoàn toàn trông cậy vào kế hoạch của tiên sinh. Sự thành bại của Cùng Gia Bang lại có quan hệ đến vận mạng võ lâm. Vì thế mà cuộc sinh tử của tiên sinh rất là quan hệ. Bọn tại hạ dù thịt nát máu rơi cũng phải hết sức bảo vệ cho tiên sinh được an toàn.

Đường Toàn khẽ thở dài, toan trả lời, thì Đỗ Thiên Ngạc đã nói:

– Tạ hạ có một việc sở cầu với tiên sinh, mong được tiên sinh chấp thuận.

Đường Toàn đáp:

– Đỗ huynh có điều chi cứ nói ra.

Đỗ Thiên Ngạc ngẩng đầu nhìn ra, bỗng thấy đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo đương rầm rập kéo đến gần thạch trận.

Thượng Quan Kỳ tung ngựa múa mâu đánh đao vào oai thế mãnh liệt vô cùng. Song một mãnh hổ khó địch lại đàn cáo, giữ được chỗ này sơ hở chỗ kia.

Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương chia ra bốn mặt đánh ập vào như nước triều dâng, Thượng Quan Kỳ tuy kiêu dũng nhưng chỉ chống được một mặt.

Trước mặt chàng thấy một cây cờ lớn phất phơ trước gió, lửa sáng rực trời, ánh đao lạnh lẽo, xông

lại gần thạch trận rất mau.

Đỗ Thiên Ngạc cảm thấy kinh hãi, khẽ bảo Đường Toàn:

– Tiên sinh không hiểu võ công, không nên lộ diện để bên địch có thể thừa cơ.

Đường Toàn cười hỏi:

– Đỗ huynh muốn tại hạ cứ nằm trong thạch trận hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tại hạ đúng có ý kiến như vậy.

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Thế cũng được.

Rồi từ từ nằm xuống ẩn trong thạch trận.

Giữa lúc này, bọn người ngựa dưới trướng Cổn Long Vương đã xông đến.

Cây trường mâu đâm tới rất mau. Ánh hào quang lóe lên, một thanh đại đao phóng chênh chếch ra gạt cây mâu đi. Hai bên giao đấu chừng một hiệp thì bọn thuộc hạ Cổn Long Vương tràn đến như nước thủy triều tới tấp xông vào phá trận. Những đại hán giữ thạch trận nhất tề tiếp chiến, cố giữ nguyên mặt trận.

Tay phải Đỗ Thiên Ngạc phe phẩy cây quạt, tay trái cầm cây nhuyễn tiên nhìn ra bốn phía để quan sát cuộc chiến.

Tám gã đại hán đều huy động binh khí, qua lại trong trận luân phiên cự địch, ai cũng dũng mãnh phi thường. Những tay cao thủ bên Cổn Long Vương đã vây kín thạch trận, những cây đuốc lớn chiếu sáng rực trong khoảng mười trượng vuông.

Song những tay cao thủ bên địch thủy chung không có cách nào xông vào trong thạch trận được. Cánh quân xông gần thạch trận, dưới chân bị chướng ngại vật xoay sở khó khăn nên dễ bị bức bách phải lùi lại.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý theo dõi bên địch, ông thấy hàng trăm con mắt đều đổ dồn nhìn vào mình. Gã nào cũng có vẻ muốn nuốt tươi mình, nhưng không gã nào hạ độc thủ đánh tới. Rõ ràng Cổn Long Vương đã hạ lệnh bắt sống Đường Toàn, không còn sai nữa.

Bất thình lình có tiếng quát như sấm vang. Bọn người ngựa tranh nhau mở lối đi, một đại hán thân

thể cao lớn, tay cầm cây lượng ngân côn, rảo bước đi tới.

Đỗ Thiên Ngạc thấy cây côn lớn bằng quả trứng vịt, trong lòng rất là kinh khiếp, nghĩ thầm:

cứ coi cây côn của gã này đủ biết cánh tay gã mạnh đến thế nào.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang nghĩ ngợi thì đại hán xông vào đến gần thạch trận.

cây lượng ngân côn trong tay gã đánh vèo ra một cái đã ra chiêu Hoành Tảo Thiên Quân. Sức gã này mạnh vô cùng, cây lượng ngân côn đánh ra phát thành một luồng gió réo vang lên.

Một đại hán giữ thạch trận tay cầm đơn đao, phóng ra chống cây côn, bỗng nghe đánh "Binh" một tiếng, cây đơn đao của đại hán bị bật ra khỏi tay. Hổ khẩu tay phải bị toạc ra và người đại hán bị hất lùi lại hai bước.

Bỗng nghe trong trận có tiếng quát:

– La huynh phải cẩn thận! Gã Kim Nguyên Bá này là một mãnh tướng thứ nhất dưới quyền Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ, chớ nên khinh địch.

Kim Nguyên Bá đánh một côn khiến đối phương phải lùi lại rồi cất bước xông thẳng vào trong trận.

Một lưỡi đao chém xéo vào Kim Nguyên Bá. Kim Nguyên Bá quát lớn một tiếng, phản kích bằng chiêu Triều Phiếm Hoa Hải.

Nguyên gã Kim Nguyên Bá là tay nổi tiếng trong bọn thuộc hạ Cổn Long Vương nên ai cũng biết rõ. Đại hán thấy gã vung côn đánh lại, lập tức thu đao về ngay.

Kim Nguyên Bá áp bức địch thủ phải lùi lại, rồi tiến bước xông vào trong trận. Nào ngờ chân đạp phải đống đá, người gã xiêu về phía trước. Ba thanh đơn đao nhắm vào cạnh sườn.

Kim Nguyên Bá tuy là một tay kiêu dũng, nhưng cảm thấy chân tay luống cuống, di chuyển khó khăn, phải tung mình lùi lại phía sau.

Tám gã đại hán thấy Kim Nguyên Bá phải lùi lại, thở phào một cái nhẹ nhõm. Bây giờ chúng mới nhìn rõ chỗ tuyệt diệu của thạch trận, chí phấn đấu càng tăng tiến bội phần.

Kim Nguyên Ba bị bức bách phải lùi lại, tức quá gầm lên. Gã cúi xuống nhìn thấy tảng đá xếp từng đống làm vướng chân thì lửa giận lại càng bốc lên ngùn ngụt. Gã nghiến răng quát lên một tiếng thật to rồi vung côn hết sức bình sinh quét ngang một cái.

Bỗng nghe một tiếng "Sầm", mười mấy tảng đá lớn tung lên, cát bụi bay mù.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh nghĩ thầm:

Nếu thạch trận này bị tên thất phu đánh loạn lên thì mất hết công hiệu làm vướng chân bên địch mà những tay cao thủ phe Cổn Long Vương rất nhiều thì mình chống lại thế nào được...

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ thì Kim Nguyên Bá đã vung lượng ngân côn quét một lần nữa.

Kim Nguyên Bá đánh đòn này rất nặng, đất đá bay lên loạn xạ thạch trận bị gã quét thành khuyết một lỗ lớn.

Đỗ Thiên Ngạc sợ quá, phóng cây nhuyễn tiên theo thế Thần Long Bài Vĩ điểm tới.

Bên tai bỗng nghe tiếng Đường Toàn nói:

– Đỗ huynh! Gã này trời cho cánh tay có sức mạnh hơn người, không thể chống lại gã được đâu. Thôi đành để gã tiến vào trong trận.

Đỗ Thiên Ngạc ngơ ngác hỏi lại:

– Để gã tiến vào trong trận ư?

Bỗng ông thấy cổ tay đau nhức, cây nhuyễn tiên ở trong tay suýt nữa bị bắn đi mất, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Lúc này tám gã đại hán giữ thạch trận, có đến một nửa phải dời khỏi nguyên vị, chúng chuyển động theo phương pháp để chuẩn bị hợp lực, chống lại Kim Nguyên Bá.

Kim Nguyên Bá là một tay dũng tướng có tên tuổi, bọn đại hán tự biết không ngăn nổi gã. Mặt khác trận thế đã bị loạn động, mất hết diệu dụng cản trở.

Lập tức bốn năm tên thị vệ nhảy vào thạch trận.

Đỗ Thiên Ngạc phóng nhanh cây nhuyễn tiên ra chiêu Bát Phong Bát Đả bóng tiên loang loáng, phát ra tiếng gió vù vù đánh ngã một tên, miệng ông hô lớn:

– Các vị hãy trở về nguyên chỗ, đừng để loạn động trận pháp!

Tám đại hán đang hăng đánh, vừa nghe tiếng Đỗ Thiên Ngạc hô, lập tức trở về nguyên vị, huy động binh khí, ra sức phản kích. Mấy tên áo đen đã nhảy vào trận lại phải lùi ra.

Nguyên bọn thị vệ nhảy vào trong trận bị đá bày ngổn ngang làm cho vướng chân khó bề hoạt động, đành phải lùi ra.

Giữa lúc ấy Kim Nguyên Bá đã lao vào trận. Gã đã dùng côn khoét đá mất một lỗ lớn khiến cho sự biến hóa trong trận kém phần linh diệu. Chân gã ít bị vướng víu.

Đường Toàn đang nằm trong trận liền đứng dậy, thò tay vào bọc lấy ra một vật liệng xuống đất.

Một tiếng nổ vang, khói bay mờ mắt, chỉ một loáng mù mịt cả trong trận một làn khói trắng.

Thạch trận bị khói che kín, Đường Toàn vội lấy quạt, quạt mạnh một cái, Kim Nguyên Bá ngã vật ngay xuống.

Đỗ Thiên Ngạc cũng bị làn khói che lấp nhãn tuyến, chợt nghe "Huỵch" một tiếng, dường như có người ngã xuống. Ông nhìn kỹ lại mới nhận ra Kim Nguyên Bá, bất giác lầm bầm:

– Thế này thì ra võ công lắm lúc cũng thành vô dụng. Tài năng Đường Toàn quả nhiên ghê gớm, chẳng trách chi y nhảy qua những bước nguy hiểm như không.

Bất luận đứng trước tình thế nghèo ngặt nào, ông ấy do yếu ớt chẳng hiểu một chút võ công mà vẫn bình tĩnh như thường.

Bỗng nghe Đường Toàn lên tiếng:

– Đỗ huynh. Mau cầm lấy cái này!

Đỗ Thiên Ngạc giơ tay ra đón lấy thấy một vật nhẵn thín thì ra một bình ngọc. Đỗ ngơ ngẩn hỏi:

– Tiên sinh! Trong bình này đựng gì vậy?

Đường Toàn đáp:

– Đỗ huynh mở nắp ra lấy nước mà rửa mặt.

Đỗ Thiên Ngạc không hỏi gì nữa, lấy nước trong bình rửa mặt.

Bên tai lại nghe thấy tiếng Đường Toàn vọng lên:

– Đỗ huynh chuyển cho anh em họ rửa mặt.

Đỗ Thiên Ngạc nghĩ thầm:

"Lão này thật lắm chuyện kỳ dị, chẳng hiểu nước trong bình này có tác dụng gì". Nghĩ vậy thì nghĩ, ông vẫn cầm bình chuyển cho các đại hán. Chỉ trong khoảnh khắc, Đỗ Thiên Ngạc thấy cặp mắt sáng ra, khói vào cũng không can gì cả, vẫn trông suốt được mọi vật.

Bên ngoài tiếng binh khí cùng tiếng reo hò vang dội. Người ngựa chạy tứ tung. Vì làn khói trắng

bao phủ thạch trận, bên địch không dám xông vào sợ bị ám toán.

Thốt nhiên một người cưỡi ngựa múa trường mâu chạy tới, trong chớp mắt đã đánh luôn ba người bị thương rồi xông thẳng đến gần mặt trận. Bỗng gã xoay mình lùi lại phía sau.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra thì rõ ràng là Thượng Quan Kỳ, khắp mình nhuộm máu tươi. Ông liền cất tiếng gọi:

– Phải hiền đệ đấy không, mau vào trận nghỉ một lát đã.

Thượng Quan Kỳ cất cao giọng hỏi lại:

– Đường tiên sinh vẫn bình an chứ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiên sinh vẫn bình thường. Hiền đệ không nên đánh lâu quá mau trở vào trong trận đã.

Thượng Quan Kỳ quay lại dặn hai gã kỵ sĩ để mở đường. Tay chàng rung lên, đâm trúng vào đầu ngựa một gã.

Con ngựa bị đau quá hí lên một tiếng dài, hất người trên lưng xuống đất.

Thượng Quan Kỳ quát to lên một tiếng phóng trường mâu ra. Tiếp theo là tiếng hú thê thảm, một tên đại hán áo đen bị trường mâu đâm xuống ngựa.

Chàng băng mình vọt lên trên không, rời bỏ yên ngựa, nhảy vào trong trận.

Đỗ Thiên Ngạc ra đón đưa bình thuốc cho, bảo:

– Hiền đệ mau lấy nước trong bình này rửa mắt thì không sợ làn khói trắng nữa.

Thượng Quan Kỳ theo lời rửa mắt xong, thở dài một tiếng nói:

– Vì tại hạ bất tài nên không bảo vệ được cho Mai Quyên Đại để bên địch bắt sống nàng đi mất rồi.

Đường Toàn nói:

– Bọn họ bắt đi càng hay. Cổn Long Vương thấy chúng ta bắt nàng ăn mặc như vậy thì trong lòng y càng nghi ngờ sợ sệt. Y đa nghi bao nhiêu thì chúng ta càng yên ổn bấy nhiêu.

Thượng Quan Kỳ từ từ ngồi xuống nói:

– Những tay cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương quả nhiên không thể coi thường được.

Đường Toàn cười nói:

– Nhưng bọn họ thấy Thượng Quan huynh xông xáo như chỗ không người cũng đủ vỡ mật rồi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ không dám nhận lời tiên sinh quá khen. Tình trạng lúc này rất là nguy hiểm. Trận thế bên ta đang bị bao vây trùng điệp, e rằng Cổn Long Vương cũng sắp đến nơi.

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài thạch trận tiếng người ngựa đang xôn xao đột nhiên im bặt. Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn ra thì thấy giữa bốn ngọn đèn lồng giơ cao lên, một người mặt áo bào xanh đứng đó. Trước sau y đều có vô số võ trang áo đen, mà gã nào vẻ mặt cũng nghiêm nghị cung kính.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói với Đường Toàn:

– Tiên sinh! Cứ xem kiểu cách kia thì dường như Cổn Long Vương đã thân hành đến đây.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đúng đó! Bất luận y cải trang cách nào cũng không che được mắt tại hạ.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cái thuật biết người của tiên sinh liệu có truyền thụ được hay không? Xin tiên sinh dạy cho tại hạ được rộng thêm kiến thức.

Đường Toàn đáp:

– Việc này dễ lắm! Có điều trình bày cụ thể thì khó, chỉ cần các vị lưu tâm một chút, xét người ở chỗ nhỏ nhặt thì phát giác ra được chân, giả ngay.

Thượng Quan Kỳ dường như tỉnh ngộ, liền gật đầu nói:

– Phải rồi? Người nào cũng có cái tật riêng của người đó, nếu mình lưu tâm đến những tật đặc biệt này thì quả nhiên phân biệt chân giả cũng dễ...

Bỗng nghe tiếng Cổn Long Vương hỏi:

– Đường Toàn có trong đó không?

Làn khói trắng càng dày đặc hơn trước, Cổn Long Vương dù tinh mắt đến đâu cũng không nhìn rõ sự việc bên trong.

Bảy tám gã áo đen đáp:

– Chính mắt thuộc hạ đã trông thấy y, quyết không thể lầm được.

Cổn Long Vương giơ tay lên, lập tức đoàn cung nỏ bắn vào tới tấp mà toàn là cung cứng tên mạnh bắn veo véo nghe rất ghê rợn.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Họ đang bắn tên, xin tiên sinh nằm phục xuống.

Đường Toàn gật đầu khẽ bảo Đỗ Thiên Ngạc:

– Đỗ huynh lưu tâm bảo tám vị thủ trận, chỉ cốt giữ bên địch khỏi tiến vào, bên mình nhất thiết đừng có thiện tiện động thủ.

Đỗ Thiên Ngạc quay đầu nhìn ra thấy tám đại hán tay cầm binh khí mà toàn thân run lẩy bẩy. Rõ ràng bọn này vẫn chưa hết khiếp sợ Cổn Long Vương. Bất giác Đỗ nhíu cặp lông mày khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ! Hiền đệ bảo vệ tiên sinh cho cẩn thận, và phải chú ý đến Kim Nguyên Bá. Gã là người ngay thẳng chất phác, võ dõng hơn người, mình giết đi thì là bất nhân mà để gã tất sinh tai vạ. Hay hơn hết là hãy điểm hai chỗ huyệt đạo và nếu cần thì sẽ giết đi. Tiểu huynh phải ra giúp tám gã đại hán.

Rồi không chờ Thượng Quan Kỳ trả lời, rảo bước đi ngay.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Kim Nguyên Bá, điểm huyệt gã rồi lôi lại bên mình.

Chớp mắt mấy chục mũi tên sắc xé không khí bay tới, phá tan bầu không khí tịch mịch ban đêm.

Thượng Quan Kỳ rút trường kiếm ra, khẽ nói:

– Tiên sinh có muốn coi thì xin đứng nấp vào sau lưng tại hạ.

Thanh trường kiếm vung lên, những mũi tên bay đến đều bị kiếm gạt đi.

Bỗng nghe tiếng Cổn Long Vương ra lệnh:

– Dừng tay!

Đội cung nỏ đột nhiên dừng lại.

Một đại hán võ trang nhảy gần lại thạch trận lớn tiếng nói:

– Cổn Long Vương mời văn thừa Cùng Gia Bang là Đường Toàn ra nói chuyện.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ nói:

– Tại hạ thay mặt tiên sinh ra hội kiến với y, được không?

Đường Toàn nói:

– Bất tất phải thế! Tại hạ thân ra hội kiến với y. Xin Đỗ huynh ở trong trận chờ đợi, nếu có sự gì nguy cấp, Đỗ huynh sẽ ra.

Ông đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Phiền Thượng Quan huynh hộ vệ tại hạ.

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng lên nói:

– Tiên sinh chớ nên rời xa thạch trận, e rằng tại hạ cứu viện không kịp.

Đoạn chàng cầm ngang lưỡi kiếm đi trước.

Đường Toàn theo sát Thượng Quan Kỳ, từ từ xuyên qua làn khói trắng dày đặc, ra khỏi thạch trận.

Hai người ngoảnh đầu nhìn ra, thấy Cổn Long Vương đứng xa chừng hơn một trượng. Mười gã đại hán áo đen, tay cầm binh khí hộ vệ.

Chương 78: Gặp Anh Hùng Kết Nghĩa Kim Lan

Đường Toàn khoanh tay thi lễ hỏi:

– Cổn Long Vương có điều chi dạy bảo?

Cổn Long Vương lạnh lùng hỏi lại:

– Ngươi có biết hiện giờ chỗ ngươi lâm vào tình trạng như thế nào không?

Đường Toàn đáp:

– Ở giữa vòng vây trùng trùng điệp điệp của Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương nét mặt vẫn trơ như đá, hoác miệng ra cười nói:

– Ta nghĩ tình đồng môn cố cựu để cho ngươi tìm đường sống một lần chót.

Đường Toàn cười lạt đáp:

– Đáng tiếc là tại hạ quyết tâm giết Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương cười sằng sặc nói:

– Dù các hạ có huy động những tay cao thủ Cùng Gia Bang tới đây, tại hạ cũng chả sợ. Huống chi các hạ đã bị bao vây trùng điệp, dù mọc cánh cũng không bay thoát. Thế mà các hạ còn nói khoác được, sao không biết thẹn?

Đường Toàn nghiêm sắc mặt nói dằn từng tiếng:

– Cổn Long Vương! Chắc ngài đã biết rõ tại hạ không nói huênh hoang bao giờ.

Cổn Long Vương càng cười lớn nói:

– Nhưng tiếc rằng ngươi không thể sống được đến sáng mai.

Đường Toàn nói:

– Cái đó chưa chắc.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Ngươi tự tin rằng bày cái trận cỏn con này ngăn được ta chăng?

Đường Toàn đáp:

– Ngươi không tin thì hãy thử xem.

Cổn Long Vương đột nhiên lạng mình đi một cái nhanh như tên bắn nhảy xế lại.

Thượng Quan Kỳ vẫn lưu tâm đến cử động của Cổn Long Vương, thấy thân pháp y mau lẹ phi thường thì không khỏi kinh hãi. May mà chàng đã chuẩn bị sẵn, kịp vung kiếm lên bảo vệ cho Đường Toàn. Thượng Quan Kỳ phi cước nhằm đá bụng dưới Cổn Long Vương.

Những ngón tay trái chàng cứng như sắt nhằm điểm huyệt Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng, hạ thấp cổ tay xuống, đồng thời né mình đi tránh khỏi đòn đối phương, chỉ để khẽ chừng sợi tóc.

Thượng Quan Kỳ thấy thân pháp Cổn Long Vương né tránh cả chưởng lẫn cước một cách rất tài tình thì không khỏi giật mình. Chàng co tay về đưa ngang khuỷu tay ra để tránh thế công của đối phương. Tay kiếm cũng vội rút về. Hai bên giao thủ mấy chiêu, chiêu nào cũng mau lẹ hung hiểm vô lường, khiến người đứng xem phải ghê rợn.

Cổn Long Vương chỉ muốn chụp Đường Toàn, chứ không cố ý phản kích Thượng Quan Kỳ. Y toàn né tránh kiếm chưởng của chàng.

Đường Toàn thấy Thượng Quan Kỳ đồng thời thi triển cả chưởng lẫn kiếm mà không ngăn trở nổi thế công của Cổn Long Vương thì không khỏi kinh hãi. Ông giơ cây quạt lên phóng tới Cổn Long Vương. Cổn Long Vương không sợ kiếm cùng chưởng của Thượng Quan Kỳ nhưng lại rất húy kỵ cây quạt của Đường Toàn.

Y ngửa người lên một cái, thốt nhiên vội lui lại năm bước.

Thượng Quan Kỳ nhãn quang chuyển động loáng choáng, thấy trên quạt Đường Toàn có một luồng sang bạc lờ mờ, rồi chớp mắt đã biến vào trong bóng tối ban đêm. Chàng không khỏi kinh hãi, khen thầm:

“Tiếng tăm Đường Toàn quả nhiên danh bất hư truyền. Tuy y không hiểu võ công, nhưng dường như khắp mình chỗ nào cũng có cách tự vệ, một cây quạt nhỏ bé kia, mà giấu đủ thuốc mê cùng ám khí. Chắc cây quạt của y có nhiều vật cổ quái mà chưa từng dùng tới”.

Đang lúc nghĩ ngợi Cổn Long Vương lại phóng chưởng ra nhằm đánh Đường Toàn. Chưởng phóng cực kỳ mãnh liệt réo lên ghê rợn.

Thượng Quan Kỳ nhảy tạt ngang, vung chưởng ra đón.

Nội công Cổn Long Vương thâm hậu vô cùng, Thượng Quan Kỳ tuy đón được thế chưởng của y nhưng người chàng bị rung động đến phủ tạng, phải lùi lại năm bước, ẩn vào làn khói trắng trong thạch trận.

Đường Toàn thò tay vào trong bọc lấy một viên thuốc nhét vào miệng Thượng Quan Kỳ ghé tai khẽ bảo chàng:

– Thượng Quan huynh đừng nổi lòng phẫn khích, nuốt viên thuốc này đi mau!

Thượng Quan Kỳ theo lời nuốt thuốc, ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lạch phạch, sáu bảy bóng người nhắm thạch trận xông vào.

Thượng Quan Kỳ chụp lấy thanh bảo kiếm ở dưới đất toan đứng dậy cự địch, thì Đường Toàn đột nhiên vung quạt ra. Mấy tiếng huỳnh huỵch vang lên, sáu bảy gã trong trận đều ngã lăn xuống đất.

Thượng Quan Kỳ thấy chúng ngã lăn ra chưa kịp kêu lên một tiếng đã chết thẳng cẳng thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, chàng lẩm bẩm:

– Ám khí trong cây quạt thật là tuyệt độc!

Bên tai vang lên tiếng Cổn Long Vương:

– Giỏi lắm! Ngươi đã hạ độc thủ như vậy, thì đừng có trách ta tàn ác.

Đường Toàn lớn tiếng đáp:

– Chúng ta tình tận nghĩa tuyệt. Nếu ngươi tin rằng vào được thạch trận thì hãy thử đi coi.

Cổn Long Vương bị Đường Toàn chọc tức, lớn tiếng quát:

– Ai sợ ám khí của ngươi, chứ ta đây quyết không sợ.

Quả nhiên cất bước xông vào trong trận, nhưng vẫn có ý dè dặt, bước chân giơ lên đặt xuống cực kỳ thận trọng.

Thượng Quan Kỳ đề khí khẽ nói:

– Xin tiên sinh vào trong trận đi, để tại hạ chống với y.

Đường Toàn khẽ bảo:

– Thượng Quan huynh không nên đấu nội lực với y, tỉ thí bằng kiếm thuật thì còn tạm được.

Thượng Quan Kỳ dạ một tiếng, giơ kiếm ngang trước ngực, thủ thế chờ đợi.

Cổn Long Vương đến cạnh làn khói trắng do dự một chút rồi bước dài tiến vào thạch trận.

Thượng Quan Kỳ vung kiếm phạt ngang.

Cổn Long Vương cặp mắt tròn xoe nhưng tựa hồ chưa trông đến thanh kiếm Thượng Quan kỳ. Khi thanh trường kiếm sắp chạm vào người, y đột nhiên né tránh, đồng thời phóng thật nhanh nhằm đá vào cổ tay đối phương.

Thượng Quan Kỳ hạ thấp cổ tay xuống tránh khỏi đòn cước. Cổ tay chàng co lại duỗi ra, thanh trường kiếm vung lên tựa một đóa hoa chia ra tập kích vào ba đại huyệt Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương đột nhiên đề khí theo phương thức Ngưỡng Quan Thiên Tượng lùi lại phía sau để tránh kiếm quang.

Thượng Quan Kỳ biến đổi thế kiếm rất mau lẹ thành một chiêu kiếm Châm Định Hải điểm vào mặt đối phương.

Bỗng thấy một luồng gió thổi bên mình, thế kiếm điểm tới thì không thấy Cổn Long Vương đâu nữa.

Chàng bất giác run lên vì kinh ngạc.

Nguyên Cổn Long Vương lúc ngửa người ra, mượn đà chuyển đi một vòng như bánh xe xoay quanh Thượng Quan Kỳ rồi đứng thẳng người lên trở tay đánh một chưởng.

Thế kiếm Thượng Quan Kỳ điểm vào quãng không mà Cổn Long Vương vòng quanh khỏi thế ngăn chặn của Thượng Quan Kỳ. Y nhảy thốc lên chỗ Đường Toàn đứng.

Từ đằng xa bỗng đưa lại một tiếng véo, thì ra cây nhuyễn tiên điểm xéo vào rất nhanh.

Làn khói trắng trong trận mờ mịt chẳng nhìn thấy gì Cổn Long Vương chỉ nghe bằng tai đã biết binh khí từ phía nào đánh tới. Y vung tay phải lên để chụp lấy cây nhuyễn tiên.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh hất vội cây nhuyễn tiên lên rồi lại hạ tay xuống để điểm đầu ngọn roi vào Cổn Long Vương.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt một tiếng, lạng mình đi ba cái đồng thời tránh khỏi cây nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc và thế kiếm của Thượng Quan Kỳ tập kích. Y lại xông vào thạch trận thêm ba thước.

Thân pháp linh động và quái dị của Cổn Long Vương, chẳng những Thượng Quan Kỳ chưa thấy qua mà Đỗ Thiên Ngạc, một tay lão luyện giang hồ cũng ngạc nhiên. Thật là một thân pháp tinh diệu kỳ bí, trên đời chưa thấy một ai như Cổn Long Vương.

Lúc này Đường Toàn đã lui vào thạch trận, còn cách Cổn Long Vương độ ba bốn trượng.

Lúc mới vào trong trận, Cổn Long Vương còn ỷ vào công lực thâm hậu, gắng gượng nhìn sự vật. Nhưng sau một lúc hai mắt bị khói trắng nhiễm vào, nước mắt chảy ra không ngớt rồi nhắm chặt lại.

Thượng Quan Kỳ đánh Cổn Long Vương thêm mấy kiếm, lại sợ y hại Đường Toàn, liền vận động toàn thân nội lực, chuẩn bị công kích mãnh liệt.

Đỗ Thiên Ngạc cũng chuyển mình đi tạt ngang toan đem toàn lực ngăn trở Cổn Long Vương đang công kích Đường Toàn. Không ngờ Cổn Long Vương đột nhiên dừng bước.

Thạch trận lại tịch mịch không còn một tiếng động.

Bên ngoài thạch trận bóng người lố nhố, và một số thị vệ áo đen đã rút binh khí cầm tay lại gần bao vây.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cất tiếng the thé hỏi:

– Đường Toàn ngươi tường cái trận cỏn con này vây hãm được ta chăng?

Đường Toàn đảo mắt nhìn ra hiệu cho quần hào đừng có lên tiếng.

Cổn Long Vương đột nhiên quát lên một tiếng như sấm vang.

Một gã đại hán bị chấn động vì tiếng quát, thất thanh kêu lên.

Bỗng thấy Cổn Long Vương giơ tay lên một cái, thế là đại hán chỉ kịp kêu lên một tiếng ngã lăn ra chết liền.

Thượng Quan Kỳ cũng rất kinh hãi, tự hỏi:

“Không biết thứ võ công gì mà lợi hại đến thế”?

Lại thấy Cổn Long Vương vung tay phải ra, tiếp theo là một tiếng rú thảm một người nữa bị thương.

Thượng Quan Kỳ thấy y giơ tay lên, tuyệt không có ám khí gì đánh ra, lại càng sợ hãi, ngấm ngầm ngưng tụ nội lực, chuẩn bị chống lại một cách cương cường.

Đường Toàn né mình đi trầm giọng bảo Cổn Long Vương:

– Võ công huynh giỏi đấy!

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Ngươi là người hiểu biết nhiều ta e rằng ngươi không đoán ra võ công ta thuộc loại nào?

Đường Toàn cười lạt hỏi lại:

– Vương huynh có muốn tại hạ kêu tên thế võ công của Vương huynh ra không?

Cổn Long Vương nói:

– Ngươi mà gọi đúng thì ta lập tức thu binh...

Đang giữa câu đột nhiên y dừng lại không nói nữa.

Đường Toàn lạnh lùng nói:

– Cổn Long Vương! Đêm nay chắc Vương huynh không chuẩn bị lui binh nữa.

Cổn Long Vương nói:

– Thả hổ về rừng, ta đâu có dại mãi.

Ngừng một lát lại giục:

– Ngươi nói đi! Nếu ngươi gọi đúng tên thế võ vừa rồi của ta thì đêm nay ta quyết không giở thế võ đó đối phó với tụi ngươi.

Đường Toàn nói:

– Bậc đại trượng phu đã nói một lời tất không sai được. Vậy tại hạ tin ở lời Vương huynh.

Cổn Long Vương lớn tiếng quát:

– Ngươi nói mau đi! Nếu không trúng thì thử nếm một đòn của ta.

Đường Toàn cười rồi nói:

– Thế đó gọi là Khiên Hồn Thủ.

Cổn Long Vương giật mình hỏi:

– Sao? Sao? Tại sao ngươi lại biết tên thế võ này?

Đường Toàn đáp:

– Thầy đồ không ra khỏi cửa mà biết hết việc thiên hạ là lẽ thường. Võ công tiểu đệ tuy không bằng sư huynh, nhưng về kiến thức thì tiểu đệ tự tin hơn sư huynh nhiều.

Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Cái đó chưa chắc.

Tuy Cổn Long Vương đối đáp với Đường Toàn rất trôi chảy, nhưng mắt y bị làn khói trắng che phủ không thấy gì, chỉ nghe tiếng Đường Toàn để biết rõ chỗ ông đứng.

Vì Cổn Long Vương đã có lòng húy ky Đường Toàn nên tuy biết rõ chỗ ông đứng mà không dám động thủ. Bỗng nghe Đường Toàn cười lạt nói:

– Chúng ta đã trở thành thế cừu địch, sư huynh đã tận tình nhưng đệ còn mấy điều chưa hiểu, muốn mượn bữa nay để hỏi lại sư huynh cho biết.

Cổn Long Vương nói:

– Ngươi hãy nói ra.

Đường Toàn nói:

– Tiểu đệ không hỏi bâng quơ, mong rằng sư huynh trả lời cho một câu hỏi thì đồng thời tiểu đệ cũng phải giải đáp cho sư huynh một vấn đề thắc mắc.

Cổn Long Vương nói:

– Thế là công bằng lắm sư đệ hỏi trước đi.

Đường Toàn hỏi:

– Sư huynh đã hạ sát sư phụ, quyến rũ sư muội việc đó có thật không?

Cổn Long Vương run lên, nghĩ thầm:

“Nếu mình thú nhận việc này thì ra tự thú tội. Dù việc này mọi người đều biết cũng không nên ra

mặt thừa nhận”.

Nghĩ vậy, liền đáp:

– Sư đệ trước nay liệu việc như thần, bây giờ lại đoán như vậy chắc là đúng rồi.

Đường Toàn lạnh lùng hỏi:

– Sư huynh không dám thừa nhận hay sao?

Cổn Long Vương đáp:

– Sư đệ đoán không sai chẳng lẽ còn chưa hiểu…

Ngừng một lát Cổn Long Vương lại hỏi:

– Bây giờ đến lượt ta hỏi sư đệ.

Đường Toàn giục:

– Sư huynh cứ hỏi đi!

Cổn Long Vương hỏi:

– Nghe sư đệ mắc phải chứng bệnh tuyệt vọng không hiểu còn sống được bao lâu? Hiện thời còn có thuốc nào chữa được không?

Đường Toàn chậm rãi đáp:

– Không còn thuốc nào chữa được nữa. Tiểu đệ nhiều ra còn sống được một năm, mà ít nhất thì chỉ được nửa năm.

Cổn Long Vương nói:

– Sư đệ xưa nay chưa từng nói dối ai bao giờ. Câu này chắc cũng không sai.

Ha? Ha! Sư huynh sẽ chờ sư đệ một năm. Khi sư đệ chết rồi, sư huynh gầy dựng nghiệp bá trong võ lâm cũng chẳng muộn.

Đường Toàn thủng thẳng đáp:

– Tiểu đệ xem ra sư huynh lòng tham không đáy. E rằng lúc lên ngôi minh chủ võ lâm cũng chưa thỏa mãn.

Cổn Long Vương nói:

– Nếu sư đệ chịu giúp ta cướp được thiên hạ thì cái chức Quốc sư hoặc Tước vương hầu không đi đâu mất được.

Đường Toàn nói:

– Tiếc rằng tiểu đệ không có phước để hưởng thụ.

Cổn Long Vương buông tiếng cười dòn nói:

– Các bậc anh hùng trong thiên hạ chỉ có tiểu đệ và sư huynh mà thôi. Tiếc rằng hai ta ý chí không hợp nhau khó bề mưu sự giúp nhau. Sư đệ còn sống ngày nào trên dương thế thì sư huynh thực không tin rằng mình có thể thống nhất thiên hạ được ngày đó. Nhưng không ngờ ý trời muốn giúp sư huynh khiến cho sư đệ mắc phải tuyệt chứng. Ha! Ha! Ha! Sư huynh đã chờ mấy chục năm còn được, bây giờ phải đợi thêm vài năm nữa, không có ngại gì?

Đường Toàn hỏi:

– Giết một người cần phải trong thời gian bao lâu?

Cổn Long Vương không hiểu ý của Đường Toàn hỏi liền đáp ngay:

– Vung tay khoa chân nhớp mắt là xong chứ có gì đâu.

Đường Toàn nói:

– Giết một người chỉ trong chớp mắt, huống chi sư đệ còn sống một năm nữa kia mà. Tiểu đệ e rằng bá nghiệp của sư huynh chưa thành thì đã chết mất mạng trước rồi.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Sư đệ bước chân vào chốn giang hồ đã mười năm trời, trừ việc chấn hưng cho Cùng Gia Bang, đã làm tổn hại gì cho sư huynh đâu? Cái thành quả trong mười năm ròng rã của sư đệ bất quá như vậy. Huống chi trong thời gian ngắn ngủi một năm trời làm gì được ta?

Đường Toàn nói:

– Đó là tiểu đệ chưa tuyệt đường nhân nghĩa, nghĩ ân tình cố cựu nên không muốn hạ độc thủ với sư huynh mà thôi.

Cổn Long Vương nói:

– Về mưu lược, tuy ta không bằng sư đệ, song về võ công thử hỏi khắp thiên hạ có ai bằng ta?

Đường Toàn nói:

– Cái thuật giết người có đến vạn phương pháp, cần gì phải sử dụng đao kiếm?

Cổn Long Vương nghe nói giật mình, vội hỏi:

– Sao? Làn khói trắng trong thạch trận này của sư đệ có gì độc lắm không?

Rồi buông tiếng cả cười, nói tiếp:

– Giả tỷ mà trong thạch trận này có hơi độc thật, thì người bị trước tiên không phải là tiểu huynh.

Đường Toàn nói:

– Sư huynh đã phạm tội giết sư phụ, không thể tha thứ, lại gian dâm sư muội, chết là đáng lắm. Sau cục diện hôm nay, nếu thấy mặt tức là sư huynh cúi đầu chịu chết rồi đó.

Cổn Long Vương cười nói:

– Tiểu huynh đã điều động những tay cao thủ phong tỏa hết bốn mặt, hết đường tẩu thoát. Dù trong thạch trận này của sư đệ có thiên biến vạn hóa đi nữa, thì sư đệ cũng bị hãm chết tại đây. Giả tỷ sư đệ chịu cùng tiểu huynh bãi chiến giảng hòa thì bất luận sư đệ yêu sách điều gì thì tiểu huynh cũng nghe theo.

Đường Toàn lạnh lùng đáp:

– Thịnh tình của sư huynh, tiểu đệ xin tâm lĩnh. Tiểu đệ nói để sư huynh biết:

“Từ đây trở đi trong vòng một năm, sư huynh phải lưu tâm nghĩ kế đặng giữ cho toàn tính mạng “.

Cổn Long Vương thôi cười nữa, lạnh lùng hỏi:

– Tiểu đệ nói như vậy là quyết định chống đối với ta rồi.

Đường Toàn từ từ ngồi xuống ẩn vào trong thạch trận, không thèm trả lời Cổn Long Vương nữa.

Cổn Long Vương kiêu dũng hơn người, võ công trác tuyệt nhưng ở thạch trận khói trắng mịt mù, không sao mở được mắt ra. Y cảm thấy mình là kẻ anh hùng không đất dụng võ.

Lúc bây giờ Thượng Quan Kỳ xem xét thấy đại hán bị Cổn Long Vương đánh chết, tuyệt không thấy dấu vết gì do ám khí gây ra, thì trong lòng lại càng kinh dị, nghĩ thầm:

“Cổn Long Vương đứng cách xa bọn họ đến sáu, bảy thước mà trong trận khói trắng mê man, mắt trông không rõ thế mà y chỉ trông cậy vào tai nghe vung đánh chết được mấy đại hán võ công cao cường thì thật là một việc đáng kinh dị. Lúc y phóng chưởng ra không một tiếng động mà chết được người quả là ghê gớm. Con người như y về tâm cơ cũng như về võ thuật đều tuyệt thế vô song. Nếu Đường tiên sinh quy tiên thì trên thế gian không còn một ai là không khiếp sợ y. Nếu bữa nay mình đủ sức trừ khử y thì thật là công đức cực kỳ lớn lao”.

Thượng Quan Kỳ cũng có ý định cùng Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến, song chàng tự biết võ công mình còn kém địch thủ xa, chàng phải nghĩ ra nhiều lý do để bảo vệ thanh kiếm của mình.

Chàng suy nghĩ hồi lâu, ngầm vận nội công từ từ giơ kiếm lên quát to một tiếng, đột nhiên vung kiếm đâm ra.

Thế kiếm này chàng dùng tận lực đánh ra. Ánh kiếm lấp lóe, luồng kiếm phong nổi lên vù vù.

Cổn Long Vương nghe thế kiếm lợi hại, trong lòng không khỏi kinh hãi, tung người lên toan chạy ra ngoài thạch trận.

Trong lúc vội vàng, y quên rằng mình đang đứng trong thạch trận, chân giẫm lên đống đá, người xiêu đi suýt ngã lăn ra. Nhưng võ công y trác tuyệt, mình chưa tới đất đã đứng dậy được ngay. Y co người thu chân nhảy xéo đi ba thước tránh khỏi mũi kiếm Thượng Quan Kỳ.

Cổn Long Vương nhắm mắt tránh khỏi thế kiếm ác liệt của đối phương nhưng chưa cách nào ra thoát trận thế kỳ diệu của Đường Toàn. Chân y lại trượt một cái suýt ngã lần thứ hai.

Đỗ Thiên Ngạc bỗng quát lên:

– Còn để gã này thật là tai hại!

Vừa hét vừa vung nhuyễn tiên ra đánh.

Cổn Long Vương nằm phục xuống không động đậy, nghe tiếng quát để phân biệt phương hướng. Y ngầm vận công lực vung tay ra chụp đúng cây nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc cả kinh, vội giật mạnh cây nhuyễn tiên về.

Ngờ đâu Cổn Long Vương theo thế nhuyễn tiên, tung mình nhảy vọt lên không, mượn đà và đề khí nhảy cao đến ba, bốn trượng. Người y còn lơ lửng trên không lăn đi mấy vòng rồi hạ mình xuống đất bên ngoài thạch trận.

Đỗ Thiên Ngạc thở dài nói:

– Võ công người này quả nhiên siêu phàm thoát tục.

Thượng Quan Kỳ vung chưởng kiếm rảo bước đuổi theo ra ngoài thạch trận.

Đường Toàn thở dài một tiếng la lên:

– Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ băng mình nhảy đến bên Đường Toàn.

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Hiện giờ Thượng Quan huynh chưa thể địch lại y. Nếu còn đuổi theo chỉ tổ uổng mạng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ tuy không đủ tài thắng y, nhưng cũng có thể đánh cho y phải tỏa nhuệ khí.

Đường Toàn gật đầu nói:

– Hiện nay bất luận ai chiến đấu với Cổn Long Vương trong thâm tâm cũng hoảng sợ y, nên mười phần võ công nhụt đi tám chín.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bọn họ sợ gì vậy?

Đường Toàn nói:

– Một lẽ vì Cổn Long Vương học rộng, có nhiều chiêu thuật chưa ai biết đến nên y chiếm được thượng phong. Hai là những người đã động thủ với Cổn Long Vương đều là những nhân vật trứ danh trong võ lâm. Họ nghĩ đến tiếng tăm lừng lẫy mấy chục năm trời dễ gì mà được. Nếu để bị thương dưới tay Cổn Long Vương thì thanh danh một đời sẽ bị mất hết. Vì họ úy thủ úy vĩ sinh ra lưỡng lự, hào khí dễ thắng địch bị giảm sút mấy phần hăng hái. Đó cũng là thua địch mấy phần rồi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Tiên sinh thật là cao kiến…

Đường Toàn không để chàng nói hết câu, vội ngắt lời:

– Nhưng Thượng Quan huynh là một ngôi sao xung khắc y rất nhiều. Kể cả công lực tuy Thượng Quan huynh còn kém y một bậc, song về khí thế thì lại hơn y mấy phần. Còn một đặc điểm nữa là những chiêu thức của Thượng Quan huynh cũng rất rộng rãi. Nếu Thượng Quan huynh có thời gian

rỗi rãi rèn luyện thêm thì rồi sẽ có thể tranh thắng với y được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Công lực cùng chiêu số của tại hạ so với Cổn Long Vương còn chênh lệch rất nhiều, tại hạ không biết đâu mà ước lượng. Có điều tại hạ tuyệt không có sợ sệt y, đó là một điều chắc chắn.

Đường Toàn cười nói:

– Chính vì điểm Thượng Quan huynh không sợ y, thành ra y phải e dè sợ sệt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Điều đó thì tại hạ không thể biết được.

Đường Toàn nói:

– Sở dĩ lúc nào y cũng để tâm giết Thượng Quan huynh...

Đường Toàn thở dài một tiếng nói tiếp:

– Cổn Long Vương có dã tâm rất lớn, chẳng những y còn muốn làm bá chủ giang hồ mà còn mưu đồ lên ngôi hoàng đế. Hỡi ôi! Còn ngày nào chưa trừ khử được y thì nhân gian còn tai nạn ngày đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiên sinh hoài bão tấm lòng nhân từ. Tại hạ mong rằng tiên sinh phế bỏ tình riêng giữa mình và Cổn Long Vương trừ hại cho người đời.

Đường Toàn khẽ phe phẩy cây quạt lên nói:

– Mười năm nay lúc nào tại hạ cũng nghĩ đến tình cố cựu không nỡ hạ độc thủ là có ý mong cho y tỉnh ngộ. Vì thế mà tại hạ chỉ đem tinh thần vào việc bồi đắp thực lực cho Cùng Gia Bang, chuẩn bị cho bang này trở nên một lực lượng rất lớn để ngăn trở cuộc xưng hùng xưng bá của Cổn Long Vương. Không ngờ tâm nguyện này làm mình mất mười năm thọ.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên hỏi xen vào:

– Có thật tiên sinh mắc phải tuyệt chứng rồi không?

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Đúng thế.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiên sinh đã biết mình mắc trọng bịnh, sao không tìm cách điều trị.

Đường Toàn cười nói:

– Thuốc chỉ chữa được cho người không chết. Tại hạ đã mắc phải tuyệt chứng thì không còn thuốc nào chữa được nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bệnh còn khó chữa, huống chi là tuyệt chứng. Nhưng sao tiên sinh biết mình còn sống được một năm, và tại sao một năm nữa tất phải chết?

Đường Toàn nói:

– Coi lá rụng mà biết mùa thu sắp tới, huống chi tại hạ lại tinh thông y lý, ngấm ngầm tính toán bệnh thế của mình. Theo sự ước lượng thì tại hạ còn sống được một năm, ít nữa là nửa năm.

Thượng Quan kỳ thở dài nói:

– Tài lược cùng võ công Cổn Long Vương trên đời không ai bì kịp, y chỉ sợ một mình tiên sinh mà thôi. Nếu chẳng may tiên sinh qua đời thì trên thế gian này e rằng chẳng còn ai chế phục nổi y nữa.

Đường Toàn cười nói:

– Cổn Long Vương tuy trí dũng hơn người, song trong võ lâm hiện nay không phải là không có người thế thắng nổi y và mấy người này có một mối liên quan rất lớn với Thượng Quan huynh.

Đột nhiên nét mặt Đường Toàn trở nên nghiêm trọng, ông thủng thẳng nói:

– Thượng Quan huynh! Nếu Thượng Quan huynh có thể nhẫn nại gánh vác, lo tới bao nhiêu sinh linh mà hết lòng cố sức thì việc đẩy Cổn Long Vương vào đất chết cũng chẳng khó khăn gì. Nhưng nếu không nhẫn nại thì hỏng việc lớn.

Thượng quan Kỳ ngơ ngác hỏi:

– Tiên sinh ơi! Tiên sinh ước lượng về phần tại hạ quá cao rồi! Hỡi ơi! Tài lược tại hạ so với tiên sinh mười phần chưa được một, võ công còn lại kém Cổn Long Vương xạ..

Đường Toàn đột nhiên khoanh tay vái dài nói:

– Không phải thế đâu.

Thượng Quan Kỳ vội buông kiếm đáp lễ, hốt hoảng nói:

– Sao tiên sinh lại làm thế, tại hạ hổ thẹn đến chết mất.

Đường Toàn nói:

– Người ta có câu “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản” Thượng Quan huynh chịu được đau khổ thì tránh sao cho võ lâm khỏi nhiều tai nạn. Nếu Thượng Quan huynh không nghĩ đến lê dân, muốn yên nghỉ một mình thì nhân dân phải đau khổ đó.

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Tiên sinh ơi? Tiểu sinh mỗi lúc một thêm hồ đồ mất rồi!

Đường Toàn thở dài nói:

– Cơ trí của con người vi diệu khác thường…

Đột nhiên ông chú ý Thượng Quan Kỳ rồi từ từ nói tiếp:

– Thượng Quan huynh? Tại hạ có một điều khẩn cầu chẳng biết Thượng Quan huynh có nghe chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Xin tiên sinh cứ nói. Dù phải nhảy vào đống lửa, tại hạ cũng không từ chối.

Đường Toàn nói:

– Chúng ta không phải người một nhà, thật khó nói quá!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chỉ mong được hầu cận tiên sinh.

Đường Toàn vẫy tay cười nói:

– Tại hạ trên không cha mẹ dưới không vợ con, chiếc thân cô độc phiêu lưu bốn bể. Tuy chết chẳng có chi ràng buộc song cảm nỗi thân thế không khỏi bi thương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cái đó, cái đó…

Đường Toàn nói tiếp:

– Vì thế tại hạ muốn cùng Thượng Quan huynh kết nghĩa anh em.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên nói:

– Tại hạ đâu dám thế.

Đường Toàn nói:

– Nếu Thượng Quan huynh không nỡ bỏ, thì chúng ta ở trong thạch trận này bắt chước cố nhân, đốt lá làm hương làm lễ cáo thiên địa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đường tiên sinh quá thương, đệ đâu dám chẳng tuân theo.

Chương 79: Thượng Quan Kỳ Đại Chiến Cổn Long Vương

Đường Toàn lượm ba cành khô cắm xuống đất rồi quỳ hai chân. Thượng Quan Kỳ cũng vội buông kiếm, lạy phục xuống đất.

Hai người cùng bái niên canh xong đồng thời lạy xuống xin trời chứng minh.

Đường Toàn lớn hơn Thượng Quan Kỳ mười chín tuổi làm anh.

Đỗ Thiên Ngạc thấy hai người kết nghĩa anh em, trong lòng rất bội phục Đường Toàn dụng tấm lòng một cách rất chu đáo.

Nên biết rằng Thượng Quan Kỳ rất kính phục Đường Toàn song chỉ là kính phục về tài hoa. Đường Toàn nói gì tuy Thượng Quan Kỳ cũng chịu nghe, nhưng cái nghe đó không chắc có được suốt đời và hành động chưa chắc gì gắng sức. Bây giờ thì hai người nên nghĩa kim lang, Đường Toàn sai bảo không cần e dè gì nữa, Thượng Quan Kỳ phải nhất nhất hết lòng tuân lệnh mà làm.

Bỗng thấy Đường Toàn cười sung sướng nói:

– Bây giờ ta làm huynh trưởng, chưa có vật gì để tặng hiền đệ. Nếu đêm nay chúng ta thoát khỏi nạn này, sư huynh sẽ dành phần lớn thì giờ để truyền thụ những điều sở học cho hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỉ sợ tài năng kém cỏi làm phụ nhã ý của đại ca.

Đường Toàn cười nói:

– Hiền đệ thông minh chẳng kém gì Cổn Long Vương, có điều không thâm hiểm độc địa bằng y, vì thời gian không được bao lâu e rằng sư huynh không truyền thụ được đến nơi đến chốn. Nhưng chỉ cần hiền đệ nhớ lấy những yếu quyết rồi ngày sau tự mình nghiên cứu rèn luyện lấy, tất có một ngày kia hơn được Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca quá yêu tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Đường Toàn nói:

– Đã là nghĩa hai anh em thì từ bây giờ trở đi bất tất phải khách khí.

Hai người đang truyện trò, thì đột nhiên ngoài thạch trận có tiếng Cổn Long Vương nói vọng vào:

– Trong cánh đồng hoang mười dặm, sư đệ đã phóng hỏa để phá hoại công cuộc của ta sắp đến lúc thành tựu. Bữa nay ta cũng lấy mớ lửa để hạ lại ngươi.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra, thấy bóng người thấp thoáng. Bên ngoài thạch trận nhiều đống cỏ khô cành nỏ đã chất đầy xung quanh, chàng không khỏi kinh hãi, vội chụp lấy thanh trường kiếm nói:

– Cổn Long Vương tâm địa tàn ác, toan thiêu sống chúng ta ở đây, để tiểu đệ ra ngoài thạch trận, cùng y quyết một trận tử chiến.

Đường Toàn nói:

– Hiện giờ hiền đệ chưa địch lại y, không nên dung sức mạnh chiến đấu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lúc lửa cháy bùng lên chúng ta sẽ chết hết thì sao? Nếu ngồi mà đợi chết thì thà rằng ta kịch chiến với y chết cũng còn hơn ngồi đây.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Hiền đệ muốn ra chiến đấu với y, không phải là không được. Nhưng khi nghe tiếng sư huynh gọi phải về ngay trong trận lập tức.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Đoạn chống trường kiếm nhảy ra ngoài thạch trận, chàng cầm ngang thanh kiếm lên tiếng gọi to:

– Cổn Long Vương!

Kiểu cầm ngang ngọn kiếm rất oai vệ lại dám gọi Cổn Long Vương ra khiêu chiến, mấy chục năm nay Thượng Quan Kỳ mới là người thứ nhất.

Bỗng một gã tùy tùng của Cổn Long Vương nghe thấy không khỏi thộn mặt ra.

Hồi lâu mới cổ người lớn tiếng quát mắng:

– Thằng lỏi kia! Mi làm chi vậy?

Thượng Quan Kỳ vung kiếm lên như một đóa hoa đáp:

– Ta muốn cùng ngươi đại chiến ba trăm hiệp.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Nếu mi chỉ đỡ được năm chục chiêu của lão phu, lão phu tha cho mi khỏi chết.

Thượng Quan Kỳ biết võ công của Cổn Long Vương cao hơn mình nhiều, chiến đấu với hạng cao thủ tuyệt đỉnh này, không những phải cẩn thận lắm mà còn phải cự địch, không thể sơ tâm.

Chàng phóng kiếm ra chiêu Hoài Trung Bão Nguyệt, hai mắt chú ý nhìn vào mũi kiếm.

Cổn Long Vương vừa nhìn thấy đã hơi run nghĩ thầm:

“Đây là một chiêu thức lúc mới ra tay trong kiếm thuật thượng thừa của phái Võ Đương. Sao thằng lỏi này lại biết”?

Y vừa nghĩ vừa tiến gần lại phóng chưởng đánh ra.

Thượng Quan Kỳ vung thanh trường kiếm chênh chếch đi, ra chiêu Thiên Hà Thùy Điểu nhắm đánh vào vai bên tả phía trước ngực Cổn Long Vương. Người chàng cũng chuyển theo thế kiếm để đồng thời tránh chưởng của đối phương. Thế kiếm này của chàng đã biến hóa không phải là chiêu thức của phái Võ Đương nữa.

Thế kiếm biến hóa ra ngoài sự tiên liệu của Cổn Long Vương, nên suýt nữa y bị thương ở vai trái. Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng lùi lại một chút, nhưng lại tiến lên ngay, vung cả hai chưởng ra đánh. Tiềm lực ở tay trái phóng ra chặn đứng thế kiếm của Thượng Quan Kỳ. Tay phải y vừa đánh điểm vào trước ngực, bụng dưới, cánh tay trái, cổ tay Thượng Quan Kỳ. Ánh chưởng là luồng chỉ phong biến ảo lợi hại vô cùng.

Thượng Quan Kỳ thấy thanh trường kiếm bên tay phải bị một luồng cường lực ngăn chặn, khiến chàng vận dụng không được linh hoạt. Chàng không biết vận kiếm cách nào để chống lại thế công mãnh liệt của đối phương, trong lòng cả sợ lùi lại mấy bước. Chàng lại đem toàn lực phản kích lại hai chiêu.

Hai chiêu này vừa chặn đứng thế công của Cổn Long Vương vừa bắt buộc y phải lùi lại hai bước.

Đỗ Thiên Ngạc cũng đã xông ra vành ngoài thạch trận để tiện cứu ứng kịp thời. Ông chuẩn bị sẵn sàng hễ Thượng Quan Kỳ thất thủ là lập tức ra tay, rồi ông thấy Thượng Quan Kỳ phản kích hai chiêu không khỏi buột miệng khen thầm:

– Kiếm pháp tuyệt diệu!

Cổn Long Vương dường như phát giác ra kiếm pháp của Thượng Quan Kỳ rất lạ, có ẩn giấu bên trong những chiêu thức của một môn phái lớn, đường kiếm của chàng xung khắc với võ công của y nên y ngấm ngầm kinh hãi.

Con người thâm trầm sau khi phát giác ra đường kiếm quái dị của Thượng Quan Kỳ, liền không đánh mạnh nữa. Chưởng pháp của y phóng ra thong thả, nhử cho Thượng Quan Kỳ phát chiêu chống đỡ để y tiện bề quan sát.

Hai bên đánh nhau chừng hơn mười hiệp, Cổn Long Vương coi đã hiểu rõ.

Quả nhiên đường kiếm của Thượng Quan Kỳ xung khắc với những thế võ mà trước nay y vẫn rất đắc ý.

Nguyên Cổn Long Vương biết rất nhiều thế võ. Y đem những môn võ sở trường của các môn phái tập hợp lại rồi thiết lập ra Thiên Gia Quyền Pháp và Thiên Gia Kiếm Pháp. Quyền pháp và kiếm pháp của y có thế công ngay ở chỗ thế thủ biến ảo khôn lường, chẳng thế y vẫn tự hào sở học của y thiên hạ vô địch.

Ngờ đâu đường kiếm của Thượng Quan Kỳ có những phương thức biến hóa xung khắc với Thiên Gia Kiếm Pháp và Thiên Gia Quyền Pháp của mình thì trách nào y chẳng kinh hãi.

Thượng Quan Kỳ ngăn trở được thế công của Cổn Long Vương rồi, tinh thần phấn khởi lên nhiều. Thanh trường kiếm của chàng thốt nhiên ra những chiêu kỳ lạ như thế bắt buộc Cổn Long Vương phải lùi lại hai bước.

Cổn Long Vương nghĩ thầm:

“Đường kiếm của gã này sao quái dị đến thế, dường như có người sáng lập ra hoàn toàn với mục đích chống lại ta. Nếu hôm nay ta không trừ được gã thì thật là một mối lo rất lớn về sau?”.

Nghĩ vậy Cổn Long Vương quyết chí đánh chết Thượng Quan Kỳ. Thốt nhiên y liền thế đánh cả quyền lẫn chưởng, tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Và quyền pháp y dùng Kim Cương Quyền của phái Thiếu Lâm. Về chưởng lại theo chưởng pháp của phái Võ Đương.

Thượng Quan Kỳ thấy hai tay Cổn Long Vương dung hai môn võ công khác hẳn nhau lại đủ cả cương, nhu nhưng đường lối khác nhau đặc biệt thì chàng không khỏi bội phục. Chàng bèn biến đổi thế kiếm thi triển môn Thái Cực Tuệ Kiếm.

Kiếm pháp tinh kỳ này bên trong chứa đựng những điều kỳ ảo vô cùng khiến bên địch khó lòng phòng bị được.

Nhưng Thượng Quan Kỳ mới sử dụng Thái Cực Tuệ Kiếm lần đầu để đối địch, nên phép biến hóa chưa được thuần thục chưa đi được đến chỗ xuất thần nhập hóa.

Mới trong chớp mắt, hai bên đã đấu đến ba, bốn mươi hiệp.

Cổn Long Vương trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

– Bữa nay mà mình không thắng được thằng lỏi này thì thanh danh một đời bị buông theo dòng nước...

Cổn Long Vương vừa ngẫm nghĩ vừa biến đổi quyền chưởng luôn luôn.

Loáng một cái y đã đổi đến mười hai loại chưởng thế khác nhau.

Thượng Quan Kỳ thủy chung vẫn thi triển kiếm thuật, bất luận quyền chưởng của Cổn Long Vương biến hóa thế nào, cũng không phá nổi thế kiếm cực kỳ kín đáo của chàng. Hai người lại đấu thêm mười đến mười lăm chiêu nữa. Cổn Long Vương lửa giận bốc lên ngùn ngụt, đột nhiên lùi lại ba bước, phóng ra hai luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt.

Thượng Quan Kỳ biết chường lực của đối phương hùng hậu vô cùng chắc rằng mình không thể chống nổi.

Chàng vừa thấy chưởng lực sầm sập đến, không dùng tay ra đón đỡ mà lại tung người lên nhảy vào trong trận để tránh. Chàng chỉ do dự một chút là tiềm lực của đối phương đã ập đến gần.

Vì tình thế cấp bách, chàng không lùi thêm được nữa đành đem toàn lực vung chường ra đánh đỡ.

Hai luồng chưởng chạm nhau mạnh quá, Thượng Quan Kỳ run lên, lùi lại ba bước.

Thượng Quan Kỳ bị nội lực của đối phương làm cho chấn động, bất giác hào khí nổi lên phừng phừng. Chàng ngầm vận công lực phóng ra một chưởng.

Cổn Long Vương tủm tỉm cười vung chưởng ra đón.

Chưởng lực chạm nhau Thượng Quan Kỳ phải lùi thêm hai bước nữa.

Bỗng nghe tiếng Đường Toàn từ mé hữu trận vọng ra gọi:

– Hiền đệ? Mau lùi về phía trận đừng mắc kế dụ địch của đối phương.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng Đường Toàn kêu gọi, lập tức xoay mình chạy về trong thạch trận. Cổn Long Vương cả giận quát lên:

– Thằng lỏi kia. Nếu mi còn chống lại một chưởng của ta, ta quyết thu binh trở về, tha chết cho mi.

Trong tiếng quát cũng có một luồng tiềm lực, thế dường nghiêng non dốc biển ầm ầm xông lại.

Thượng Quan Kỳ nghe tiến Đường Toàn kêu gọi, nhớ lại lời ước với ông, không đón chưởng thế của Cổn Long Vương nữa, chạy ngay về thạch trận.

Chưởng phong của Cổn Long Vương thật là ghê gớm, khác nào một trận bão táp, vang lên những tiếng veo véo…

Chưởng phong xuyên qua làn khói trắng, xông vào thạch trận.

Cổn Long Vương dường như phát giác ra từ lúc này Thượng Quan Kỳ là một tay kình địch với y về mai hậu, nếu không sớm trừ tất sinh hậu hoạn. Người y băng theo thế chưởng xông vào thạch trận. Thượng Quan Kỳ nhảy vào được trong thạch trận thì Cổn Long Vương đã đuổi đến sau lưng.

Đường Toàn đột nhiên gằn giọng quát lên:

– Sư huynh thử đón cái quạt của tiểu đệ xem sao?

Ông vừa nói vừa giơ quạt lên điểm về phía Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương dũng mãnh tuyệt luân, biết bao nhiêu cao thủ võ lâm chẳng làm cho y phải quan tâm. Thế mà y phải kiếp sợ một mình Đường Toàn.

Vừa nghe tiếng Đường Toàn quát, lập tức y phải xoay mình nhảy ra thạch trận.

Thượng Quan Kỳ lại quát lên một tiếng, hết sức phóng chưởng ra để đón chưởng phong của Cổn Long Vương đẩy vào trong trận. Hai luồng tiềm lực gặp nhau xoáy lại như cơn gió lốc làm cho đá chuyển cát bay.

Làn khói trắng mờ mịt chẳng khác gì sương mù buổi sáng trời đông vẫn dầy đặc không tan. Luồng chưởng phong của Cổn Long Vương rẽ làn khói ra nhưng chỉ chớp mắt, làn khói đã khôi phục tình trạng trước Bỗng nghe tiếng Cổn Long Vương quát tháo ngoài xa, y hô lên:

– Phóng hỏa đi cho ta!

Chỉ trong chốc lát lửa cháy ngất trời, từng luồng nhiệt khí đưa thẳng vào trong thạch trận.

Đỗ Thiên Ngạc cùng tám gã đại hán mượn luồng khói trắng yểm hộ, chạy lui chạy tới trong thạch

trận để ngăn ngừa thế lửa xông vào thạch trận.

Bất thình lình, một tia lửa nhắm phía thạch trận bay vào.

Thượng Quan Kỳ vung chưởng đánh đỡ mồi lửa ra.

Nhưng thấy trong trận ánh lửa vẫn chập chờn, và vô số tia lửa khác bay vào phía thạch trận.

Thượng Quan Kỳ vung hai chưởng ra không ngớt, để đẩy lùi những ngọn lửa đang bay vào trong trận.

Nhưng mỗi lúc ngọn lửa một nhiều, trông như đom đóm từ bốn mặt bay vào trong trận cháy lên ầm ầm.

Nguyên những ngọn lửa này đều là những cỏ khô tẩm dầu thông bén lửa cháy ngay và cháy rất mạnh, khó bề dập tắt. Làn khói trắng trong thạch trận chuyển động và chỗ nào cũng có ánh lửa.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuyễn tiên cuốn lấy hai ngọn lửa hất ra ngoài thạch trận, nhưng cũng còn bảy tám ngọn, đồng thời rơi vào trong trận. Làn khói trắng lẫn ánh lửa chiếu vào thành ra sắc vàng.

Đoạn cung nỏ lại bắn vào trong trận nghe veo véo.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuyễn tiên để gạt đỡ trận mưa tên.

Thượng Quan Kỳ bước lại đứng chắn trước mặt Đường Toàn. Chàng vung tít thanh trường kiếm, ánh kiếm lấp loáng tựa như một bức màn che phủ chung quanh người, hất lên rớt xuống đất.

Một lát sau lại thêm mười mấy ngọn lửa liệng vào trong trận.

Bỗng nghe tiếng Cổn Long Vương cả cười nói:

– Đường sư đệ Ơi! Đây là lần chót, nếu sư đệ còn ngang ngạnh, ta chỉ ra lệnh một tiếng, chỗ dung thân của sư đệ này lập tức biến thành khói lửa và cả bao nhiêu người trong trận này đều bị chết cháy hết.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn tính thế xung quanh một lượt, biết rằng lời nói Cổn Long Vương không phải trò dùa, liền khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca ơi! Cổn Long Vương không phải nói ngoa. Nếu chúng ta cố giữ thạch trận tất bị lửa đốt chết. Sao bằng liều chết xông ra cùng y quyết chiến một trận, hoặc giả còn có cơ sống sót.

Đường Toàn trước nay vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh mà bây giờ cũng ra chiều nóng nảy. Cuộn diễn

biến ra ngoài sự tiên liệu của ông. Bỗng thấy ông thở dài nói:

– Chúng ta ở trong thạch trận, cố nhiên là có thể bị Cổn Long Vương đốt chết. Nhưng nếu chạy ra e rằng chết không có đất chôn.

Nét mặt Đường Toàn dường như sầu khổ, thốt nhiên thoáng lộ vẻ tươi cười, khác nào đầy trời mây kéo đen nghịt, đột nhiên nổi lên một ánh hồng. Ông nói tiếp:

– Nhưng biết đâu mớ lửa này không gọi những cao thủ Cùng Gia Bang chóng đến đây?

Lại nghe tiếng Cổn Long Vương từ đằng xa vọng lại:

– Bây giờ cho ta nổi hiệu thanh la. Dứt ba hồi mà sư đệ không chịu ra hàng, thì lập tức ta hạ lệnh đốt thạch trận.

Tiếng phát vừa dứt lời, quả nhiên nổi dậy một hồi thanh la.

Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc cùng tám vị đại hán đều lộ vẻ hốt hoảng.

Nguyên trong thạch trận này có nhiều chỗ lửa đang cháy lên ầm ầm. Nếu Cổn Long Vương hạ lệnh liệng vào mấy chục ngọn lửa nữa thì quần hào tất bị thế lửa bức bách phải chạy ngay ra ngoài trận.

Một hồi thanh la nữa nổi lên.

Thượng Quan Kỳ vung trường kiếm nói:

– Cái thạch trận nhỏ bé này nếu để bọn thuộc hạ Cổn Long Vương liệng lửa vào nữa chỉ trong chớp mắt sẽ biến thành bể lửa. Bây giờ chúng ta mau chia nhau mỗi người giữ một chỗ để gạt những tia lửa ném vào trong trận, thì dù không chặn đứng được, nhưng ít ra cũng kéo dài thêm được một thời gian.

Quần hào thưa kịp trả lời thì thanh la thứ ba lại vang lên.

Tiếng thanh la vừa dứt, ngoài thạch trận tiếng người huyên náo rồi vô số cành cây lửa cháy liệng vào trong trận.

Thượng Quan Kỳ múa tít cây trường kiếm để gạt những ngọn lửa ném vào.

Chàng khẽ bảo Đường Toàn:

– Xin đại ca nép mình xuống để tránh lửa tiểu đệ e rằng khó lòng bảo vệ cho đại ca được an toàn.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ cứ yên tâm, sư huynh biết cách đề phòng.

Lúc này trong thạch trận có rất nhiều ngọn lửa và đang cháy ầm ầm, ánh lửa sáng rực. Luồng khói trắng mịt mờ không còn che dấu được bọn Thượng Quan Kỳ.

Những vật trong thạch trận cũng đều trông rõ mồn một. Bất thình lình tiếng tên bay từ từ bắn tới.

Hai tiếng rú vang lên. Hai đại hán trong thạch trận ngã lăn ra, lửa cháy loang tới nơi, hai người cũng bị đốt.

Những cành khô cỏ khô tẩm dầu thông vẫn liệng vào trong trận không ngớt.

Thế lửa được tiếp tế liên miên mỗi lúc một cháy to. Toàn thể thạch trận dường như bị một cái lồng lửa khổng lồ chụp lên.

Thượng Quan Kỳ vung trường kiếm thành bức màn kiếm quang để gạt những mũi tên và cành lửa bắn tới.

Tuy chàng kiêu dũng hơn người song khác nào chén nước không đủ rưới hết xe củi. Sức một người sao lại chống nổi thế lửa mỗi lúc một bành trướng.

Lại mấy tiếng rú vang. Trong bọn đại hán của Cổn Long Vương Hậu, để lại bảo vệ cho Đường Toàn có tám người thì bốn đã trúng tên. Chỉ còn bốn gã thì lại phải giúp đỡ Đỗ Thiên Ngạc vung đao gạt lửa.

Trong thạch trận tiếng Cổn Long Vương lại vọng vào:

– Đường sư đệ! Đây là một cơ hội cuối cùng, nếu sư đệ cùng ta bắt tay hợp tác, hoàn thành nghiệp bá trong võ lâm thì cố nhiên dễ như trở bàn tay, mà cả việc lớn mưu đồ thiên hạ cũng chẳng có chi là khó. Nếu sư đệ không nghe lời khuyến cáo sau cùng của ta, thì lập tức chết trong biển lửa này.

Thượng Quan Kỳ thấy thế lửa loang khắp mặt trận, khó lòng có chỗ để chân, thì biết rằng nếu còn chống chọi tất bị Cổn Long Vương đốt chết, liền lớn tiếng nói:

– Đại ca cùng Đỗ huynh! Thạch trận đã biến thành bể lửa, dù muốn giữ cũng không được nữa, chúng ta đánh xông ra thôi.

Giữa lúc này chỉ còn xung quanh chỗ Đường Toàn đứng trong vòng bốn trăm thước là lửa chưa lan tới nơi. Một là vì thế kiếm rất kín đáo, ngăn chặn được, không để lửa ném vào. Hai là vì Đỗ Thiên Ngạc đều coi mạng Đường Toàn làm trọng, không nghĩ gì đến sư an nguy cho bản thân, cố gạt những ngọn lửa liệng vế phía ông.

Đường Toàn lấy thuốc giải ra đưa cho Kim Nguyên Bá tỉnh lại.

Kim Nguyên Bá mở mắt ra nhìn tình thế bốn mặt ngơ ngẩn không biết làm thế nào?

Đường Toàn khẽ bảo:

– Cổn Long Vương phóng hỏa đốt chết bọn tôi. Bây giờ lửa lớn lắm tại hạ không nỡ nhìn thấy túc hạ bị chết oan.

Kim Nguyên Bá đưa tay ra chụp lấy cây lượng ngôn côn. Cây côn cũng đã nóng bỏng xuýt nữa rời khỏi tay gã.

Hai mũi tên bay vào qua làm xổ mớ tóc Kim Nguyên Bá.

Đường Toàn vẫy tay nói:

– Túc hạ, chạy đi mau! Nếu còn trùng trình sẽ không kịp nữa?.

Kim Nguyên Bá thấy bốn mặt lửa cháy ầm ầm, hai bóng người qua lại gạt lửa không ngớt. Bất giác gã cũng giơ côn lên quét ngang, hất được hai ngọn lửa tung ra.

Kim Nguyên Bá vốn tính hồn hậu. Thấy Đường Toàn cứu gã, còn cho uống thuốc giải độc để thần trí gã tỉnh táo lại. Gã thấy người trong trận đang gạt lửa, bất giác cũng đứng dậy múa côn gạt lửa giúp. Cây côn của gã vừa dài vừa lớn dùng để hất lửa rất tiện. Chỉ trong khoảnh khắc, gã hất được mười bốn ngọn lửa ra ngoài xa.

Bất thình lình một làn mũi tên bay vào tới tấp.

Thượng Quan Kỳ vội hô lớn:

– Phải coi chừng kẻo bị trúng tên!

Kim Nguyên Bá thân thể cao lớn, nghe Thượng Quan Kỳ la gọi, né tránh thì đã không kịp nữa, gã bị trúng bốn mũi tên. Nhưng gã thịt bắp da dày, bốn mũi tên không trúng vào chỗ chí mạng lại làm cho gã cáu tiết. Gã quát lên một tiếng thật to, huy động cây lượng ngân côn xông ra ngoài trận, gió thổi ào ào, nghe rất ghê rợn.

Thượng Quan Kỳ thấy Kim Nguyên Bá như người phát điên, hung hăng chạy ra thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Chàng liền né sang bên để nhường lối đi.

Kim Nguyên Bá vừa múa tít cây côn vừa gầm lên như kẻ điên khùng, xông ra ngoài thạch trận. Thượng Quan Kỳ cũng nổi lòng hào kiệt vung cây trường kiếm lớn tiếng gọi Đỗ Thiên Ngạc:

– Xin Đỗ huynh trông nom đại ca giúp tiểu đệ!

Chàng tung người chạy theo Kim Nguyên Bá xông ra ngoài mặt trận.

Giữa lúc ấy gặp một đôi áo đen đang xông vào thạch trận.

Kim Nguyên Bá quát lên một tiếng, vung côn quét ngang.

Thần lực gã vô cùng dũng mãnh. Đội áo đen đều biết gã là người trong nhà, nên không đề phòng chi hết. Hai tên thị vệ bị côn quét trúng, kêu rú lên một tiếng, thi thể đã hất ra xa hơn trượng.

Kim Nguyên Bá vung một côn đánh chết hai người, gã thuận đà xông ra phía trước, tay không ngớt múa tít cây lượng ngân côn. Thế côn dường như nghiêng non dốc biển, lại thêm vô số người bị thương nữa. Bỗng thấy âm thanh the thé vang lên:

– Các ngươi hãy lùi lại!

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu lên trông thấy một lão già người thấp lủn thủn và gầy khẳng gầy khiu, toàn thân vận đồ đen, rẽ mọi người ra đi tới, lớn tiếng quát:

– Kim Nguyên Bá! Ngươi điên rồi sao? Mau buông binh khí xuống chịu trói!

Lão này người thấp lại nhỏ bé thế mà tiếng lão oang oang nghe mà phát khiếp. Lão quát mấy tiếng khác nào sấm dậy trời xuân làm nhức cả hai tai.

Kim Nguyên Bá đang ngơ ngẩn, lão đột nhiên đánh ra một quyền.

Thượng Quan Kỳ cả giận cũng nạt lên:

– Lão tặc đê tiện kia! Sao không biết thẹn mặt?

Đoạn chàng vung chưởng đánh ra.

Hai luồng tiềm lực mãnh liệt gặp nhau, xoáy như cơn gió lốc làm cho đá cát bay mịt mù.

Đột nhiên mấy tiếng hú từ đằng xa vang lại.

Thượng Quan Kỳ phấn khởi tinh thần, lớn tiếng gọi:

– Đỗ huynh! Những tay tiếp viện cho ta đã đến nơi. Đỗ huynh gắng mà bảo vệ cho đại ca.

Tiếng người quát lẫn với tiếng ngựa hí rầm trời.

Mười hai tên thiết giáp ky sĩ vác mâu xông lại. Một toán đại hán múa binh khí xông vào thạch trận.

Tình thế nguy cấp bắt buộc Đỗ Thiên Ngạc phải bỏ việc cứu hỏa, quay ra nghênh địch.

Ánh gươm đao pha lẫn ánh hỏa quang thành một làn ánh hồng lợt.

Thượng Quan Kỳ rất băn khoăn về sự an toàn của Đường Toàn, bèn chuyển mình nhảy về thạch trận.

Chàng vung trường kiếm lên ba cái, hai gã thị vệ áo đen rú lên những tiếng thê thảm, ngã lăn xuống đất. Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương rất đông, Thượng Quan Kỳ tuy kiêu dũng, cũng không thể đánh lui địch được, chớp mắt chàng đã bị vây hãm trong trùng vây.

Ánh mâu lấp loáng lẫn ánh đao sáng như tuyết, mười mấy cây binh khí bao vây thành một tấm màn sáng ghê rợn.

Giữa lúc này Đỗ Thiên Ngạc chỉ còn bốn gã đại hán, cùng mình hộ vệ Đường Toàn, thì lại thêm hai gã bị tử thương nữa. Thạch trận của Đường Toàn đã bị tổn thất nhiều người, mất hết diệu dụng.

Bỗng một người cưỡi ngựa phóng trường mâu nhanh như chớp đâm Đường Toàn. Đỗ Thiên Ngạc quát lên một tiếng vung cây nhuyễn tiên theo chiêu Xuân Lôi Xạ Triển, dùng toàn lực vung xéo ra để gạt cây trường mâu. Chính Đỗ Thiên Ngạc cũng đang bị bốn năm gã cường địch vây đánh rất rát. Nhưng vì muốn cứu Đường Toàn không nghĩ gì an nguy cho thân mình, ông vung kiếm gạt được trường mâu, thì tay trái ông bị trúng đao bên địch.

Đỗ Thiên Ngạc là tay lão luyện giang hồ, lúc lâm nguy cũng không hoảng hốt ông cố nhịn đau, phóng ra một cước đá trúng bụng một tay thị vệ. Gã kêu rú lên rồi lăn vào đống lửa đang cháy ầm ầm.

Bên tai Đỗ Thiên Ngạc nghe rõ tiếng Đường Toàn gọi:

– Đỗ huynh cùng hiền đệ! Các vị phá vòng vây trốn thoát đi ngay đừng bận tâm đến tại hạ nữa.

Nói xong vung quạt ra. Hai gã đại hán xông vào tới gần ông té lăn ra chết ngay tức khắc không kịp kêu lên.

Thượng Quan Kỳ quát:

– Kẻ nào chắn đường ta là phải chết.

Đột nhiên chàng ra chiêu Khởi Phượng Đằng Giao ánh kiếm vụt lóe, máu tươi đã phun ra như suối, một đại hán áo đen bị chặt ra làm đôi.

Song bọn thuộc hạ của Cổn Long Vương tên nào cũng hung hãn không sợ chết. Một người mất

mạng, lập tức hai gã xông vào để bổ sung, vung đơn đao ra để ngăn chặn Thượng Quan Kỳ.

Thật là một trận ác chiến giữa những tay cao thủ.

Ánh lửa sáng rực, ánh kiếm loang loáng trông mà phát khiếp.

Thượng Quan Kỳ đánh bị thương luôn mấy người mà không sao ra thoát khỏi trùng vây.

Đường Toàn mỗi lúc càng lâm vào cánh nguy hiểm, Đỗ Thiên Ngạc bị thương cũng phải gắng gượng chống đỡ nhưng dần dần kiệt lực. Chỉ còn hai gã đại hán giúp sức, một gã trúng mâu chết rồi, một gã bị thương mấy chỗ.

Đường Toàn khẽ thở dài, móc tay vào bọc, lấy một viên thuốc. Tay phải ông cầm quạt có giấu độc châm nhưng không được mấy mũi ông từ từ bỏ thuốc vào miệng giơ cây quạt hất vào hai gã thiết giáp ky sĩ.

Hai mũi độc châm nhỏ như sợi tóc bắn ra nhanh như chớp. Hai gã ky sĩ ấy ngã ngựa, chưa kịp kêu lên đã chết ngay tức khắc.

Đường Toàn kéo áo lại ngay ngắn, từ từ ngồi xuống, ông chỉ còn cách cắn viên thuốc độc cho nát ra là chết ngay lập tức, nên ông không sợ Còn Long Vương bắt sống.

Một tay cẩn thận tính toán không sai là Đường Toàn dường như đã biết lần này tính lầm. Giả tỉ sớm nghe lời Thượng Quan Kỳ đang đêm ngấm ngầm phá vòng vây chạy ra, hoặc giả còn có cơ sống sót ông quá tin ở tài mình phán đoán, vì thế mà bị lỡ...

Giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc thì đột nhiên đội thị vệ áo đen đang vây đánh Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc tới tấp lùi lại phía sau. Dưới ánh lửa sáng, ai nấy đã nhìn rõ Âu Dương Thống, đầu tóc xõa ra, đầy mình những máu chạy tới...

Phía sau Âu Dương Thống là võ tướng Quan Tam Thắng cùng Huỳnh Sơn Phí Công Lượng. Cả hai người này cũng khắp người bê bết máu tươi, đủ biết là mấy vị vừa trải qua một trận ác chiến khốc liệt phi thường. Âu Dương Thống xông thẳng vào trong trận gọi to:

– Đường tiên sinh! Tiên sinh có việc gì không?

Đường Toàn đứng dậy, nghiêng mình thi lễ nói:

– Thuộc hạ vẫn bình yên, xin ra mắt Bang chúa.

Âu Dương Thống chân đi loạng choạng, ngửa mặt trông trời nói:

– Đa tạ hoàng thiên ban phước...

Rồi miệng thổ máu tươi ra.

Quan Tam Thắng tiến lên một bước đỡ lấy Âu Dương Thống cất tiếng gọi:

– Bang chúa! Bang chúa!....

Âu Dương Thống khẽ đẩy Quan Tam Thắng ra nói:

– Không sao đâu! Tại hạ vẫn bình thường. Còn được thấy mặt tiên sinh là mãn nguyện lắm rồi.

Nói xong rảo bước tiến lại gần nắm lấy tay Đường Toàn.

Đường Toàn tuy là người trầm lặng bình tĩnh, nhưng lúc này ông xúc động về chân tình của Âu Dương Thống không khỏi nước mắt chảy quanh, ôn tồn đáp:

– Xin Bang chúa giữ gìn quí thể, mau vận khí dưỡng thân để điều trị nội thương.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tại hạ không sao đâu. Chỉ vì nóng ruột huyết chảy ngược lên, nên chỉ bị thương xoàng mà trào ra.

Giữa lúc này, bọn tứ thập bát kiệt tùy tùng Âu Dương Thống vẫn còn tranh đấu kịch liệt với đội thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp ky sĩ. Đối phương phải lùi lại năm trượng. Đỗ Thiên Ngạc bản tính ngạo nghễ, lạnh lùng mà dường như đối với Đường Toàn lại đem lòng khâm phục, lão nghiêng mình nói:

– Sau khi tiên sinh đi rồi, Bang chúa ngủ không yên giấc, ăn chẳng ngon mùi. Từ hôm trước tới nay Bang chúa chưa chợp mắt một lúc nào.

Đường Toàn nói:

– Được Bang chúa có lòng đoái thương, Đường Toàn này dù có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đáp.

Âu Dương Thống từ từ buông tay Đường Toàn ra nói:

– Lời tiên sinh thật là quá đáng. Vận mạng Cùng Gia Bang nếu không được nhờ đến mưu trí của tiên sinh giúp cho thì đâu có được thịnh vượng như ngày nay.

Nếu Âu Dương Thống này có ý thiên tư yêu mến tiên sinh thì thật là không đúng, phải nói rằng hết thảy Cùng Gia Bang đều một lòng kính ái tiên sinh, há phải một mình Âu Dương Thống.

Quan Tam Thắng khẽ nói:

– Đường huynh không sao là tốt lắm rồi. Xin Bang chúa mau mau điều dưỡng một lúc, chúng ta còn phải chiến đấu để phá vòng vây rộng đến mười dặm.

Âu Dương Thống khẽ gật dầu nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng thấy Đỗ Thiên Ngạc chân bước loạng choạng rồi ngã lăn xuống đất.

Lúc này, bọn thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp vây đánh Thượng Quan Kỳ đều đã bị Tứ Thập Bát Kiệt ngăn chặn. Thượng Quan Kỳ thấy Âu Dương Thống cùng Đường Toàn bộc lộ nhân tình thì trong lòng xiết bao cảm động, đứng thộn mặt ra mà nghĩ, quên mất Đỗ Thiên Ngạc đang bị trọng thương. Bấy giờ Đỗ Thiên Ngạc ngã xuống, chàng mới sực nhớ ra, hốt hoảng nhạy lại nâng dậy gọi rối rít:

– Đỗ huynh! Đỗ huynh!

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Không nên đụng vào người y. Y bị thương nặng lắm đó.

Thượng Quan Kỳ quả nhiên không dám động đến, từ từ đặt Đỗ Thiên Ngạc xuống.

Đường Toàn há miệng nhả viên thuốc kích độc ra, thủng thỉnh bước đến Đỗ Thiên Ngạc, cúi xuống nhìn những vết thương, ông thấy bả vai bị một đao chem.

sâu vào đến xương, toàn mình đẫm máu. Ngoại trừ vết thương sâu nặng nhất, còn ba bốn chỗ khác bị rách thịt ra chảy máu.

Lúc này, thế lửa tuy chưa tắt hẳn, nhưng chỉ còn những ngọn lửa hất ra xa ngoài một hai trượng. Dưới ánh lửa hãy còn trông rõ mọi vật.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Đại ca? Thương thế Đỗ huynh có nặng lắm thông Đường Toàn đáp:

– Khá nặng, nhưng không việc gì đến tính mạng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Liệu chân tay có khỏi bị tàn tật không?

Đường Toàn nói:

– Bây giờ chưa thể biết được. Nhưng hiền đệ cứ an tâm, tiểu huynh đem hết tài lực ra để điều trị

thương thế cho y.

Âu Dương Thống điều dưỡng xong đã tỉnh lại, khẽ hỏi Đường Toàn:

– Cổn Long Vương bày trận, trong phạm vi mười dặm đều có thuộc hạ vây đánh chúng ta. Tại hạ e rằng chúng ta phải trải qua một trận ác chiến để phá vòng vây…

Đang nói dở Âu Dương Thống đột nhiên ngừng lại.

Đường Toàn ngẩng mặt xem chiều trời, trầm ngâm hồi lâu rối thủng thẳng nói:

– Tấm lòng Bang chúa quan hoài khiến mọi người cảm kích vô cùng! Song xem tình thế này, dù chúng ta phá vòng vây thì thật là một điều bất lợi. Theo ý kiến thuộc hạ thì mình cần thủ hơn công, để làm rối tai mất Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh liệu việc như thần, tại hạ xin y lời.

Đường Toàn khẽ giơ tay phải lên vỗ vai Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiền đệ còn có thể chiến đấu dược nữa hay không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sức lực của tiểu đệ đã dần dần khôi phục lại.

Đường Toàn hỏi:

– Nếu vậy hay! Chờ cho đến lúc trời sáng, tiểu huynh muốn cho các cao thủ Cùng Gia Bang được mục kích những cuộc chiến anh dũng của hiền đệ.

Chương 80: Công Cuộc Tìm Kiếm Khương Cô Nương

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu nói:

– Đại ca đã ra lệnh, tiểu đệ dù muôn thác cũng không chối từ.

Lúc này những cuộc ác chiến ngoài thạch động đã nghe thấy Tứ Thập Bát Kiệt được huấn luyện kỹ rất tinh thục về những cuộc hỗn chiến đông người. Đội thị vệ áo đen cùng đoàn thiết giáp kỵ sĩ của Cổn Long Vương không kém gì bọn Tứ Thập Bát Kiệt, nhưng sau một trận ác chiến kịch liệt, phần lớn đã bị chết hay bị thương dưới thủ pháp hợp kích rất thuần thục của Tứ Thập Bát kiệt.

Sau cuộc ác đấu chiến trường trở lại bình thường. Trên mặt đất chỉ còn máu tươi lênh láng, cùng những khúc chân tay gãy nát hoặc thân người tàn phế. Cảnh tượng đầy vẻ thê lương.

Đêm tàn, phương Đông đã tờ mờ sáng.

Tứ Thập Bát Kiệt suốt đêm chiến đấu có vẻ mỏi mệt. Bọn họ lưu lại mười hai người chia ra coi chừng bốn mặt, còn thì luân phiên nghỉ ngơi. Bọn này được Đường Toàn tận tâm huấn luyện đã mấy năm trời chẳng những võ công cao cường, tinh thục về hợp chiến đông đảo mà còn có chí nhẫn nại, có đầu óc bình tĩnh hơn người, có tinh thần mạo hiểm chịu đựng gian nan.

Cuộc ác chiến vừa qua đã làm cho thuộc hạ Cổn Long Vương tổn thất nặng nề. Đến lúc mặt trời mọc, vẫn chưa thấy Cổn Long Vương phát động thế công trở lại. Quần hào qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần đã hồi phục.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn chung quanh chỉ thấy bốn bề tịch mịch, trừ xác chết ngổn ngang, không còn thấy thuộc hạ Cổn Long Vương đâu nữa, tựa hồ y đã bỏ đi rồi.

Ông lại đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy y đang nhắm mắt ngủ say, vẻ mặt xanh lướt không có một chút huyết sắc. Vị thư sinh yếu ớt này có tài trí hơn người len lỏi vào giang hồ, trải qua không biết bao cơn nguy hiểm mà vẫn được vô sự.

Nhưng Âu Dương Thống thấy thân thể ông càng ngày càng suy nhược thì cảm giác ngay đến một cuộc tang thương vô cùng thảm đạm.

Quan Tam Thắng cũng đưa mắt nhìn một lượt xung quanh rồi nói:

– Bang chúa! Xem tình thế này thì dường như Cổn Long Vương đã triệt binh rồi.

Âu Dương Thống vội khoát tay, ngăn trở Quan Tam Thắng đừng nói nữa và khẽ bảo:

– Đừng làm huyên náo kinh động Đường tiên sinh, để y ngủ thêm một chút nữa.

Nói xong từ từ cởi áo ngoài bê bết những máu, khẽ đắp lên người cho Đường Toàn.

Quần hào thấy cử chỉ Âu Dương Thống có chân tình thương xót Đường Toàn ai nấy đều cảm động. Phí Công Lượng khẽ thở dài nói:

– Bang chúa cùng Đường tiên sinh khác nào kiếm báu vào tay hiệp sĩ. Nếu không phải là người có khí độ như Bang chúa thì không đủ khiến cho Đường tiên sinh một bậc tài hoa tuyệt thế đem lòng mến phục.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cùng Gia Bang mà được có ngày nay là do tâm huyết của Đường tiên sinh bồi đắp nên. Hỡi ơi! Tiên sinh không những tài hoa tuyệt thế mưu trí hơn người, mà lòng dạ lại khoan nhân trung hậu. Bất luận là ai cho ở với tiên sinh trong một thời gian ngắn là đem lòng kính phục ngưỡng mộ ngay.

Phí Công Lượng nói:

– Cách đối đãi của Bang chúa lại càng khiến cho người trong võ lâm phải khâm phục.

Âu Dương Thống chỉ tủm tỉm cười không đáp.

Thì giờ lặng lẽ trôi qua. Đường Toàn vì quá nhọc mệt, ngủ say cho đến lúc bừng tỉnh thì trời đã đúng ngọ. Trong thời gian này, Thượng Quan Kỳ chăm chú buộc những vết thương cho Đỗ Thiên Nghe để ông vận khí điều hòa hơi thở.

Quần hào ai nấy ngồi yên chờ cho đến lúc Đường Toàn tỉnh dậy.

Âu Dương Thống từ từ bước lại khẽ hỏi:

– Tiên sinh đã tỉnh chưa?

Đường Toàn từ từ mở chiếc trường bào đẫm máu đắp trên người nói:

– Bang chúa có lòng quá yêu, Đường Toàn dù muốn chết cũng không đủ báo đền.

Âu Dương Thống cười nói:

– Toàn thể đệ tử Cùng Gia Bang đều đội đức tiên sinh.

Đường Toàn khẽ thở dài đứng lên chắp tay nói:

– Để các vị ngồi chờ đã lâu, Đường Toàn này thật áy náy.

Quần hào đáp lễ, đồng thanh nói:

– Không dám.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tiên sinh bất tất phải khiêm nhượng.

Quan Tam Thắng chắp tay nói:

– Đường huynh? Đã qua mấy giờ rồi mà thủy chung vẫn chưa thấy Cổn Long Vương có cử động gì, không biết có phải y thu binh rồi chăng?

Đường Toàn ngẩng mặt trông, nghi ngợi hồi lâu rồi đáp:

– Cứ theo tình hình hiện tại mà nói thì Cổn Long Vương quyết nhiên chưa chịu bãi binh, trừ khi có cuộc diễn biến nào khác, ngoài ý tưởng của bọn tạ..

Với tài trì của ông, dường như trong lúc bất chợt, cũng chưa nghĩ được cuộc diễn biến gì có thể xảy ra.

Đột nhiên ông dừng lại không nói nữa, ngẩng mặt nhìn ra phương trời xa thẳm.

Âu Dương Thống biết Đường Toàn mỗi khi gặp chuyện nghi nan cần tập trung tâm trí để tìm ra nguyên nhân, nên không muốn kinh động.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Đường Toàn nói mặt nghiêm trang, thoáng lộ vẻ mơ màng, bâng khuâng lẩm bẩm một mình:

– Chẳng lẽ là nàng...?

Âu Dương Thống mười năm ở gần Đường Toàn, nên nhất cử nhất động của ông, Bang chúa vừa thấy đã hiểu ngay. Mỗi lần ông tập trung tâm trí để suy nghĩ việc gì xong rồi mới nói ra, ông đã nói không sai. Bất cứ là việc gì khó giải quyết đến đâu, nét mặt ông cũng thoáng lộ một nụ cười đắc thắng. Có nụ cười hiện ra là Âu Dương Bang Chúa yên lòng. Vì thế mà Đường Toàn đã quyết định một việc gì, Âu Dương Bang Chúa chưa từng bác bỏ. Đôi khi ý kiến hai người có khác nhau song Âu Dương Thống vẫn nhẫn nại theo ý kiến Đường Toàn. Rồi sự thật đưa đến không bao giờ ngoài ý liệu của tiên sinh. Thói quen này đem đến cho Âu Dương Thống một lòng tín nhiệm mãnh liệt vào Đường

Toàn. Lòng tín nhiệm chồng chất đã mười năm trời biến thành tính ỷ lại.

Âu Dương Thống là người trí dũng hơn người, ỷ lại vào tài Đường Toàn, thành ra bao nhiêu trí tuệ của ông bị Đường Toàn che lấp. Song ông có tài làm lãnh tụ, chẳng những không đem lòng đố kỵ mà lại hết sức tin cậy khiến Đường Toàn tận tụy, liều chết để báo đáp ơn sâu Trong mười mấy năm trời nếu không có Đường Toàn tiên liệu đem tài năng ra tuyển lựa Bát Anh, rèn luyện Tứ Thập Bát Kiệt, thu phục những tay cao thủ vào tam các, nhất đường, thì làm gì tiến hơn được chín môn phái lớn trong võ lâm và đứng ngang hàng với Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống nhớ lại mỗi khi Đường Toàn gặp vấn đề nan giải là trên mặt lại hiện ra vẻ vui tươi khi đã tìm được cách giải quyết.

Nhưng lần này, Đường Toàn qua một hồi suy nghĩ, vẻ mặt càng bâng khuâng, mơ màng, tỏ ra ông chưa hiểu rõ sự tình diễn biến, nên không khỏi lấy làm lạ, hỏi:

– Tiên sinh bảo nàng là ai vậy?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Nàng là sư muội thuộc hạ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sư muội tiên sinh là ai? Hiện giờ ở đâu?

Đường Toàn đáp:

– Nàng đã chết rồi. Nàng chết dưới bàn tay Cổn Long Vương. Tuy nàng không phải là người tầm cỡ, song được ân sư rèn luyện cho nên tai tinh mắt sáng, khác hẳn người thường.

Âu Dương Thống nói:

– Tự cổ chí kim, trong võ lâm không thiếu gì những kẻ phản thầy, nhưng chưa từng thấy ai thâm độc tàn ác như Cổn Long Vương. Y đã giết thầy, lại còn có dã tâm sát hại cả đến người đàn bà vô tội.

Đường Toàn nói:

– Sư muội cùng tại hạ trái duyên lỡ kiếp, nàng căm hận thuộc hạ mấy chục năm trời. Nhưng sau hiểu rõ sự tình thì đã là lúc chết đến nơi. Cổn Long Vương phóng độc châm vào người nàng để nàng phải chết, không còn cách nào cứu được, y lại cố tình để nàng được hội kiến với thuộc ha.....

Nói đến đây trên nét mặt xanh lướt, da dẻ co dúm vào bỗng ông buông tiếng cả cười.

Âu Dương Thống từ khi biết Đường Toàn chưa bao giờ thấy tiên sinh xúc động như lần này thì không khỏi chau mày, máy môi muốn nói lại thôi.

Quần hào đều đổ dồn nhìn Đường Toàn thấy ông ngơ ngẩn xuất thần, trên mặt dần dần thoáng lộ vẻ kinh dị. Hồi lâu đột nhiên Đường Toàn bật lên tiếng cười. Đường Toàn cười một lúc rồi dừng lại nói:

– Nếu đến lúc chết, nàng có tài trí bày ra một mưu kế lạnh người thì càng đủ làm cho Còn Long Vương phải cuống quít.

Câu này dường như ông nói để giải thích, lại cũng tựa hồ như nói để mình nghe. Quần hào không tiện hỏi xen vào, cứ lẳng lặng ngồi yên.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Bất luận sự việc có xảy ra như tại hạ đã đoán hay không. Song việc Cổn Long Vương bãi binh nếu quả là đúng sự thật thì y cũng phải bị một vố cay vì tại hạ biết rõ rằng y không muốn bỏ qua cơ hội này để giết tại hạ.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Hay là Cổn Long Vương giương đông kích tây để mưu đồ chuyện khác.

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Không phải, trước mắt Cổn Long Vương thì Cùng Gia Bang ta đứng vào hàng địch thủ số một của y, từ Bang chúa trở xuống đều là cái đinh trước mắt, cái dằm sau lưng, cần phải nhổ ngay, quyết không chịu cam tâm bỏ qua cơ hội này.

Ngừng một lát Đường Toàn lại nói tiếp:

– Trừ khi có việc kinh thiên động địa xảy đến cho y thì bất đắc dĩ y mới phải chịu bãi binh. Hiện giờ cứ theo tình thế này mà đoán thì việc Cổn Long Vương thu binh không còn nghi ngờ gì nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Cổn Long Vương đã triệt binh rồi tưởng bọn ta chẳng nên lưu lại nữa. Mọi người bên bang mong mỏi tiên sinh bình yên trở về.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Còn một việc thuộc hạ chưa làm xong.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc chi? Có cần phải chính tiên sinh thân hành đi không?

Đường Toàn cười nói:

– Bang chúa còn nhớ thuộc hạ đến đây vì việc gì không?

Âu Dương Thống nói:

– Tìm kiếm Khương cô nương.

Đường Toàn nói:

– Đúng thế? Nếu không đem được Khương cô nương về mà kỳ hạn sắp đến nơi thì lấy gì phúc đáp Khương Sĩ ẩn.

Âu Dương Thống ngơ ngẩn hỏi:

– Sao! Tiên sinh đã tìm ra chỗ Khương cô nương rồi ư?

Đường Toàn đáp:

– Sư muội đã cho thuộc hạ hay. Nàng dùng một phương pháp rất phức tạp để giấu Khương cô nương vào một nơi kín đáo vô cùng. Nếu người không biết rõ phương pháp tìm kiếm thì vĩnh viễn không bao giờ tới được chỗ Khương cô nương ẩn thân. Không những phải là người thông minh thao lược mà còn cần phải có bộ mặt rất thành khẩn mới đủ cho người ta tin lòng.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sư muội tiên sinh đã dùng kế gì mà phức tạp đến thế.

Đường Toàn đáp:

– Nếu nàng chỉ theo cách thông thường, bọn ta tìm ra dễ dàng thì làm sao che được tai mắt Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống cười nói:

– Tại hạ thật là kiến thức thiển cận.

Đoạn quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, trầm giọng nói:

– Thượng Quan huynh! Chuyến này Thượng Quan huynh hộ vệ Đường tiên sinh ra đi, bất luận là

có tìm thấy Khương cô nương hay không, Thượng Quan huynh mau mau đưa Đường tiên sinh trở về tịnh dưỡng. Hẳn Thượng Quan huynh cũng biết thân thể Đường tiên sinh...

Tới đây Âu Dương Thống đột nhiên thở dài không nói nữa.

Giọng nói Âu Dương Thống trầm hẳn xuống, tỏ ra rất quan tân đến Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Dù Bang chúa không căn dặn, tại hạ cũng rất lưu tâm.

Gió thu hiu hắt, chiến trận thê lương dù Cổn Long Vương đã bãi binh không bao vây nữa, đầu óc quần hào vẫn còn nặng trĩu.

Vầng thái dương lơ lửng trên không, chiếu ánh sáng thảm đạm xuống chiến trường thây chết ngổn ngang, đồng thời chiếu vào cả bốn mươi tám cái mặt bơ phờ.

Chiến cuộc đình bãi mà tinh thần chiến đấu vừa qua còn hiện trên vẻ mặt các chiến sĩ anh dũng.

Chỉ có Thượng Quan Kỳ còn ra chiều nhuệ khí bồng bồng, dường như tấm thân chàng đúc bằng sắt và gan dạ vững như đồng, vĩnh viễn không chịu nhục khí phách anh hùng.

Đường Toàn quay lại trầm giọng nói:

– Xin Bang chúa trở về đại đoàn, thuộc hạ lập tức lên đường.

Rồi ông vỗ vai Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ, ta đi thôi!

Nói xong rảo bước đi trước. Âu Dương Thống nhìn tấm thân yếu đuối của Đường Toàn vì Cùng Gia Bang mà phải bôn ba lận đận khiến cho thể chất ngày đêm suy kém thì trong lòng khắc khoải lo âu.

Phí Công Lượng ngửa mặt lên trời nói:

– Chỉ cầu cho thân thể Đường tiên sinh khang kiện là phước cho Cùng Gia Bang lắm.

Âu Dương Thống nói:

– Tại hạ cũng chỉ mong có thế thôi.

Thượng Quan Kỳ theo Đường Toàn ra khỏi bãi chiến trường thê thảm đi về phía tây. Đầu óc hai người đều có tâm sự nặng nề nên đi hồi lâu vẫn không nói gì.

Đột nhiên gió thu thổi mùi táo chín thơm ngát đưa lại Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh nói:

– Đã đến rừng táo rồi.

Đường Toàn khóe miệng hé một nụ cười, thủng thẳng nói:

– Táo chín là cảnh thu tàn, chẳng còn mấy nỗi sẽ sang tiết đông giá lạnh.

Nụ cười đã ảm đạm, giọng nói càng thêm thê lương, tựa hồ như con người chẳng còn xa tử thần mấy nỗi, lại dường như tấm lòng chưa hết lưu luyến nơi cõi nhân gian.

Thượng Quan Kỳ trong lòng cảm thấy bâng khuâng vô hạn, nhưng ngoài mặt vẫn gượng cười nói:

– Chúng ta đang khát nước lại gặp rừng táo, được ăn một bữa cho thỏa.

Chàng ưỡn ngực rảo bước đi mau. Chàng thân thể cường kiệt, chí khí bồng bột, so với Đường Toàn là hai thái cực. Bề ngoài tuy thế, song tấm lòng kiên quyết chẳng kém gì nhau.

Quả nhiên đã thấy một rừng táo xa xa, tuy là còn thưa song vẫn đượm đà tươi tốt.

Một gã nông phu mình mặc áo xanh, tấm long phóng khoáng đang trông nom vườn táo chiết cành. Trông bề ngoài tưởng gã thảnh thơi chăm chú vào công việc thường ngày mà vẻ mặt hình như đang nóng lòng chờ đợi một cái gì.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn lẩm bẩm một mình:

– Có lẽ hắn ta đây!

Người nông phu cũng đưa mắt nhìn ra.

Thượng Quan Kỳ dõng dạc hỏi nông phu:

– Đại ca ơi! Trong rừng táo này có bao nhiêu trái?

Nông phu giật mình để con dao đang gọt cây rớt xuống đất đánh keng một tiếng, gã đáp:

– Đầu hảo hán... có bao nhiêu tóc thì rừng táo...này... có... bấy nhiêu trái.

Gã nói lắp bắp, vẻ mặt ra chiều hốt hoảng.

Thượng Quan Kỳ liền dừng bước lại. Trong lòng nghi hoặc, quay lại khẽ hỏi Đường Toàn:

– Đại ca, gã này dường như rất hoang mang, hay là có biến cố gì xảy ra?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ chú ý tới cả chi tiết này thì sức quan sát đã tiến bộ rất nhiều nhưng...

Ông phe phẩy cây quạt, chú ý nhìn nông phu, một lúc rồi nói tiếp:

– Sư muội ta vì muốn tránh tai mắt bọn thuộc hạ Cổn Long Vương nên nàng nhất định không dùng khách giang hồ, mà đem tiền thuê mướn những lương dân trung hậu. Chỉ có hạng người này mới giữ bí mật được cho nàng.

Cổn Long Vương tuy nhiều tai mắt, nhưng cũng không để tâm nghi ngờ đến hạng người này.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Phải rồi.

Đường Toàn mỉm cười nói tiếp:

– Gã nông phu lương thiện này, cả đời chưa gặp việc gì trọng đại kích thích, chưa trải qua những trận phong ba rùng rợn ở đời. Lần này đột nhiên va chạm đến việc thần kỳ bí ẩn của khách giang hồ, nhận một trách nhiệm trọng đại, trong lòng không khỏi ngày đêm khắc khoải, ăn mất ngon ngủ mất yên. Ngày ngày gã ra ngoài rừng táo chờ đợi người đến hỏi câu này. Gã đợi đến bấy lâu, nóng lòng sốt ruột. Đột nhiên hiền đệ hỏi trúng câu đó tất nhiên gã không khỏi luống cuống đến nỗi con dao cầm trong tay cũng rớt xuống đất.

Đường Toàn phân tích sự việc một cách thấu triệt, lý luận sâu xa.

Thượng Quan Kỳ nghe xong đột nhiên thở phào một cái tươi cười nói:

– Đại ca xét người như trông rõ tâm khảm thật không ai bì kịp.

Thượng Quan Kỳ vốn không ưa nói dài dòng, câu này phát ra tự thâm tâm chàng.

Đường Toàn tủm tỉm cười rảo bước lại phía người nông phu mỉm cười nói:

– Ông bạn chờ lâu chắc mỏi mệt lắm, bây giờ đưa chúng tôi đi!

Nông phu nước da bánh mật, nở một nụ cười thành thật nói:

– Xin hai vị lão gia theo tôi.

Gã cuống quít đến nỗi quên cả lượm dao lên, hấp tấp dẫn Đường Toàn cùng Thượng Quan xuyên qua rừng táo.

Ngoài rừng táo, địa thế hoang vu tịch mịch. Nông phu dẫn hai người đi tới một sườn núi nhỏ quẹo hết hai khúc quanh thì thấy một túp lều tranh bé giữa bụi rậm.

Gã nông phu đi trước cất tiếng gọi to:

– Mã Thất ca! Có người mua củi đến đó!

Trong lều tranh có tiếng một lão già hỏi ra:

– Mua mấy gánh?

Nông phu đáp:

– Mua tám gánh.

Chưa dứt lời, đã thấy một người già áo quần rách rưới trên lưng có bướu từ trong lều đi ra, giơ tay lên nói:

– Đa tạ Ơn trời, các chú đã đến, để tôi chờ mãi nóng ruột quá.

Nông phu cười nói:

– Thì tôi cũng một tâm sự như Thất ca.

Cả hai người đều tỏ ra hoan hỉ đã làm xong trách nhiệm để yên tâm về làm ăn. Đường Toàn nhìn Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ đưa ông này về đi!

Lão tiều trên lưng có bướu cũng giục:

– Đi rồi về đây cho lẹ!

Câu lão nói dường như muốn giao sớm cho xong trách nhiệm, lại phảng phất như có ý lo lắng không kịp.

Nông phu nhìn Đường Toàn khoanh tay thi lễ rồi quay lại trông Thượng Quan Kỳ nói:

– Chúng ta đi thôi.

Hai người rảo bước đi ngay.

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, lão già lưng bướu chạy lui chạy tới trong rừng, dường như miệng không ngớt thở dài sườn sượt.

Đường Toàn đứng dưới gốc cây trông lão cười nói:

– Lão trượng bất tất phải nóng nảy. Người anh em tôi đi nhanh như bay, y sẽ về ngay bây giờ.

Chưa dứt lời, trong rừng có tiếng động. Quả nhiên Thượng Quan Kỳ đã trở lại.

Lão già lưng bướu đưa tay lên trán nói:

– Đa tạ hoàng thiên.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão bất tất cảm tạ hoàng thiên vội, dẫn bọn ta đi ngay!

Lão lưng bướu khóa cửa lại dẫn hai người ra đi, trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm quả nhiên đến một trà đình trông ra bờ sông.

Trong trà đình cũng có một người già lưng gù.

Hai người này dường như quen thân thân từ trước.

Vừa trông mặt đã cười ha hả, không bỏi han gì đến Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Trước trà đình là một dòng sông, nước chảy xiết thuyền chạy qua lại rất đông.

Thượng Quan Kỳ chờ một lúc, thấy lão tiều phu lưng bướu nói ba hoa mãi chưa chịu về, thì trong long nóng nảy gượng cười bảo:

– Trách nhiệm của lão trượng đã xong rồi, bây giờ có thể nghỉ được rồi.

Lão tiều chưa kịp trả lời thì lão lưng gù kia trừng mắt tức giận hỏi:

– Để người ta uống chén trà đã cũng không được ư? Người là gì mà can thiệp tới y?

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra, giận không xong mà cười cũng không được, đành chờ lão tiều thủng thỉnh uống trà. Lão tiều uống trà xong còn nói mấy câu chuyện phiếm rồi quay lại trừng mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một cái nữa, xong mới trở gót ra đi. Lão vừa đi vừa càu nhàu:

– Lần sau thì không nhận cái thứ việc này nữa, thật là tức mình.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu cười nhăn nhó rồi cùng Đường Toàn ra bờ sông.

Chàng cất tiếng gọi to:

– Mua cá! Mua cá!

Quả nhiên vô số thuyền đánh cá bơi lại. Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn chung quanh, thấy một người ngư phủ cởi trần chột một mắt liền hỏi to:

– Bảy con cá bán bao nhiêu?

Ngư phủ chột mắt nước da bánh mật, người thấp lùn thủn nghe câu hỏi dường như giật mình đánh thót một cái buột miệng đáp ngay:

– Cứ tám con là ba lạng bạc.

Vừa nói vừa chống sào đẩy xuồng lại.

Câu này dường như gã nhẩm đã thuộc lòng nên nói rất nhanh. Thượng Quan Kỳ nghe không rõ, Đường Toàn bật cười than thầm:

– Gã này cũng thật thà quá! Sư muội ta vốn không phải là người tầm cỡ, nhưng lúc gặp tình trạng bi thảm thì nàng lại phát huy trí tuệ, làm việc cẩn thận đến thế.

Thuyền vừa tấp ven vào bờ. Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn xuống thuyền. Gã ngư phủ chột mắt không nói gì nữa hết sức bơi thuyền đi về phía nam.

Nước chảy xiết, hai bên bở sông cảnh xinh như vẽ.

Thuyền đi chừng ăn xong bữa cơm thì đến một ngã ba, ngư phủ cho thuyền rẽ vào ngách sông. Trong ngách này có dăm chiếc thuyền chài đậu. Trên bờ có một thôn vạn chài nhỏ.

Ngư phủ chột mắt, lập tức áp mạn thuyền vào bờ cho hai người lên rồi hấp tấp quay thuyền đi ngay. Ngư phủ chột mắt tựa hồ biết mình mang trách nhiệm bí mật, nên xong việc đi ngay, không muốn để ai hỏi lôi thôi.

Hai người lên bờ rồi, Đường Toàn mỏi mệt quá, nhưng gần tới đích, tinh thần lại phấn khởi. Ông để ý nhìn những nhà thôn vạn chài này phạm vi không đầy một mẫu.

Trời hãy còn sớm mà trong thôn cũng tịch mịch không có tiếng người, chỉ có mấy ngọn khói bay lên.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– May mà thôn này nhỏ bé không thì cũng khó tìm ra được bà lão tóc bạc.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Cả thôn chỉ có một bà lão tóc bạc thì việc tìm kiếm đã dễ đi nhiều.

Xóm vạn chài chỉ có hơn mười nhà. Nhà nào cũng mở cửa và toàn thấy nam nữ tráng niên đang ngồi đan lưới chỉ có vài ngư phủ đàn ông tuổi già. Cuộc sinh hoạt của họ tuy chật vật, song tâm thần rất thư thái.

Đường Toàn cùng Thượng Quan Kỳ đi quanh hết một vòng trong xóm, đưa mắt nhìn khắp chung quanh mà chưa thấy bà lão tóc bạc đâu cả.

Thượng Quan Kỳ nóng nảy chau mày nói:

– Hay là ta lầm rồi?

Đột nhiên phía ngoài còn có một nhà trước cửa tiếng người huyên náo.

Thượng Quan Kỳ cùng Đường Toàn rảo bước lại gần thấy ai nấy vẻ mặt đau thương. Trong cửa có treo bức màn trong và bày hương hoa. Giữa nhà đặt một cỗ quan tài.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy hoang mang tìm một ngư phủ đứng gần hỏi:

– Xin hỏi đại ca trong nhà này có ai mới mất đấy?

Ngư phủ đứng tuổi lấy làm lạ giương mắt nhìn chàng rồi thở dài đáp:

– Đấy là Trân lão thái thái. Có phải ông khách là chỗ thân thích từ xa mới đến?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu vội hỏi lại:

– Trân lão thái thái phải chăng niên kỷ đã nhiều, đầu tóc bạc hết rồi phải không?

Ngư phủ đứng tuổi thở dài đáp:

– Trên đầu bà cụ không còn sợi tóc màu đen. Bả vất vả đã nhiều. Hai hôm trước đây thì...

Thượng Quan Kỳ biến sắc hỏi ngay:

– Trong quý thôn này, ngoài Trân lão thái thái còn bà cụ nào đầu bạc nữa không?

Ngư phủ đứng tuổi ngơ ngác, trong lòng rất lấy làm lạ nhưng ngoài miệng đáp ngay:

– Chỉ có mình bà cụ này thôi.

Thượng Quan Kỳ thất vọng thộn mặt ra, không biết nói thế nào.

Ngư phủ đứng tuổi trong lòng sinh nghi, đưa mắt nhìn chàng, rồi trở gót đi ngay. Thượng Quan Kỳ hoang mang, nhìn chiếc quan tài mỏng manh lẩm bẩm:

– Đến chậm mất rồi! Đến chậm mất rồi!

Hồi lâu chàng quay lại nhìn Đường Toàn nhăn nhó cười hỏi:

– Bây giờ đại ca tính thế nào đây? Rút cục người tính không bằng trời tính.

Cuộc an bài cẩn thận của Vương hậu thành ra vô dụng mất rồi.

Đường Toàn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

– Tuy bà ta mất rồi nhưng sư muội tiểu huynh đã phó thác công việc trọng yếu này thì tất phải là người cẩn thận. Trước lúc lâm chung chắc bà ta đã di chúc một người nào có thể tin cậy được.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm giây lát rồi hỏi:

– Nhưng người đó là ai? Bây giờ ta biết làm thế nào mà tìm ra được?

Đường Toàn suy nghĩ, lẳng lặng không nói gì.

Một người tài trí tuyệt luân như ông mà cũng chưa nghĩ ra được kế gì. Cả hai người cùng thộn mặt nhìn chiếc quan tài mỏng manh.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài lẩm bẩm một mình:

– Bà chết rồi đem theo một việc bí mật vĩnh viễn không khám phá ra được.

Hai người càng nghĩ càng rối ruột, Thượng Quan Kỳ bất giác thất thanh buột miệng nói ra. Bỗng thấy bức màn trắng lay động, một cô bé tóc xõa ngang vai từ bên trong chạy ra.

Cô này chừng , tuổi, mặc kiểu phục, vẻ mặt bi thương, nước mắt chưa ráo.

Cô giơ tay áo lên lau mặt, chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Đường Toàn.

Đường Toàn chưa nghĩ ra khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ, đầu mối để tìm ra Khương cô nương có thể là ở cô bé này.

Quả nhiên cô bé nhìn hai người nhột lúc, rồi cất tiếng thỏ thẻ hỏi:

– Phải chăng hai vị muốn kiếm bà Trân?

Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Đúng thế! Nhưng đáng tiếc rằng Trân lão thái thái qua đời rồi.

Ngừng một lát chàng hỏi tiếp:

– Lúc lệnh tổ mẫu mất đi có nhắn điều gì với cô nương không?

Cô thôn nữ từ từ gật đầu nhưng không nói gì.

Đường Toàn tủm tỉm cười hỏi:

– Tôi muốn hỏi cô nương cái lưới đánh cá nhà cô có bao nhiêu mắt?

Cô thôn nữ đột nhiên run lên, đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

– Ba ngàn ba trăm ba mươi ba mắt.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:.

– Chúng tôi vâng lệnh Vương hậu đến đây.

Thôn nữ trầm tĩnh lại hỏi:

– Niên canh Vương hậu bao nhiêu?

Thượng Quan Kỳ ruổi ba ngón tay ra, một bàn sấp một bàn ngửa, lật lên lật xuống hai lần.

Cô thôn nữ giương cặp mắt tròn xoe nhìn cử động của Thượng Quan Kỳ thấy ba ngón tay lật lên lật xuống hai lần, liền từ từ lấy trong bọc ra một cây trâm gãy đưa cho chàng nói:

– Bà tôi có lưu lại vật này và dặn giao cho người của Vương hậu phái đến.

Thượng Quan Kỳ đón lấy ngọc trâm rồi nói:

– Xin đa tạ cô nương.

Thôn nữ nói:

– Hai vị đi về phía đông chừng năm dặm thì đến một cánh đồng cỏ. Tại đó có vô số kẻ chăn cừu, chăn dê.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương chi bảo rành mạch, chúng tôi rất cảm ơn.

Chàng quay lại nhìn Đường Toàn nói:

– Đại ca? Chúng ta đi thôi chứ?

Đường Toàn thò tay vào bọc lấy ra một cái thẻ tre nhỏ bằng đồng tiền nói:

– Xin cô nương thu lại cái thẻ tre này. Trong vòng một tháng sẽ có người đến lấy. Cô nương có việc gì cứ dặn người đó làm cho.

Thôn nữ do dự một lát rồi đưa tay ra đón lấy thẻ.

Hai người ra khỏi thôn Vạn Chài, trông về hướng chính đông mà đi.

Đường Toàn thân thể suy yếu, đi được một lúc thì trong mình mệt quá, mồ hôi toát ra như tắm.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy khom lưng cúi xuống nói:

– Để tiểu đệ cõng đại ca đi.

Đường Toàn không chối từ, tủm tỉm cười nói:

– Tiểu huynh lại làm nhọc sức hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ cõng Đường Toàn đi rất mau, chỉ trong khoảnh khắc, quả nhiên đến một cánh đồng cỏ bát ngát, rộng đến trăm mẫu. Mục đồng đi lại rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ gọi to lên ba tiếng:

– Mua dê đây! Múa dê đây!

Một cậu bé chừng mười ba mười bốn tuổi, quần áo lam lũ thủng thỉnh bước lại, hai mắt cậu chú ý nhìn Đường Toàn cùng Thượng Quan Kỳ vẻ mặt ra chiều khiếp sợ vô cùng. Nhưng rồi cậu cũng tiến lại trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn mặt thấy mấy gã mục đồng đều lộ vẻ kinh dị, nhìn chòng chọc vào chàng và Đường Toàn dường như hai người khách lạ đối với chúng là một điều kỳ dị. Đường Toàn vui vẻ tươi cười khẽ hỏi:

– Này chú em! Chú đừng sợ, chú bán bao tiền một đôi dê?

Gã mục đồng đột nhiên tiến sát lại thở phào một cái dường như trút được gánh nặng đáp:

– Ba ngàn ba trăm ba mươi đồng.

Mặt gã ra chiều phấn khởi, cậu liến thắng nói:

– Gớm! Cháu đợi các bác lâu quá bây giờ mới thấy đến.

Thượng Quan Kỳ từ từ móc cây trâm gãy ra, đặt vào lòng bàn tay mình cho gã coi rồi hỏi:

– Chú em! Chú có nhận ra vật này không?

Gã mục đồng nhìn cây ngọc trâm rồi nói:

– Cháu xin đưa các bác đi.

Nói xong rảo bước chạy trước. Mấy chục gã mục đồng đều thộn mặt ra nhìn ba người, rồi ghé tai nói nhỏ với nhau, dường như chúng lấy làm kinh dị.

Đi qua cánh đồng cỏ bát ngát thì đến một trái núi đất. Dưới chân núi là một khu rừng rậm.

Gã mục đồng vẫn thấy chột dạ, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy những đồng bạn không theo mình, gã mới yên tâm giơ tay lên vẫy hai người nói:

– Xin các vị vào đây.

Rồi gã đi vào rừng trước.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn đi quanh co trong rừng một lúc chừng ăn xong bữa cơm thì gã mục đồng dừng bước lại giơ tay trỏ vế một căn nhà tranh trong rừng rậm nói:

– Ở trong đó, hai bác vào đi.

Đường Toàn vẫy tay cười hỏi:

– Chú em! Chú họ gì?

Gã mục đồng lắc đầu nói:

– Bác chẳng cần hỏi cháu làm chi, vì cháu rời khỏi nơi đây ngay chiều hôm nay. Người ta cho cháu nhiều tiền bảo cháu chờ các bác tại đây. Bây giờ cháu đã gặp các bác thế là việc cháu xong rồi, cháu đi ngay bây giờ.

Nói rồi gã không chờ Đường Toàn trả lời trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chúng ta vào đó coi.

Đoạn hai người đi nhanh hơn nhằm phía nhà tranh tiến vào.

Trong nhà có cánh cửa bằng cây khép chặt. Trước cửa có một mụ lão ẩu tóc bạc, tay cầm cây gậy trúc, nhắm mắt ngồi đó.

Thượng Quan Kỳ tay cầm ngọc trâm đi thẳng vào khẽ gọi:

– Lão tiến bối.

Lão ẩu lim dim mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi lại nhìn cây trâm gãy. Mụ đứng lên lấy trong bọc ra nửa cây trâm lắp vào thì quả nhiên ăn khớp không hở một giây tơ sợi tóc.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Tại hạ vâng mệnh Vương hậu đến đây xin vào ra mắt Khương cô nương.

Lão ẩu khẽ thở dài nói:

– Cô ta bị bệnh nặng lắm, đã mấy hôm nay chẳng ăn uống gì.

Đường Toàn nói:

– Nếu vậy thì lão tiền bối càng cần cho chúng tôi vào coi gấp.

Chương 81: Chốn Danh Lam, Hào Kiệt Dưỡng Thần

Lão ẩu ngạc nhiên hỏi:

– Sao? Tiên sinh biết chữa bệnh?...

Đường Toàn đáp:

– Có biết đôi chút.

Lão ẩu không nói gì nữa, đứng lên mở cửa đi vào nhà. Thượng Quan Kỳ cùng Đường Toàn theo lão ẩu tiến vào.

Trong góc nhà kê một cái giường gỗ, trên giường một người nằm đắp chăn.

Người này vẫn nằm yên dường như không biết có người vào, nên không ngoảnh đầu ra.

Thượng Quan Kỳ tiến lại đến trước giường khẽ gọi:

– Khương cô nương! Khương cô nương!

Gọi luôn mấy tiếng mà người đắp chăn vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Đường Toàn hỏi:

– Thế nào? Hiền đệ sờ thử xem cô nương còn thở không?

Thượng Quan Kỳ đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên mũi người bệnh rồi đáp:

– Hãy còn thở, nhưng chỉ thoi thóp.

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ ẵm cô ta ra khỏi nhà tranh này rồi tiểu huynh sẽ coi mạch xem sao?

Thượng Quan Kỳ đưa hai tay ra ôm luôn cả người lẫn chăn gấm ra khỏi nhà tranh.

Đường Toàn đảo mắt nhìn rồi khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đặt cô ta xuống.

Rồi ông cầm mạch thiếu nữ.

Đường Toàn thấy mạch suy yếu quá rồi, như người sắp chết đến nơi, thì trong lòng không khỏi âm thầm thương cảm.

Ông quay lại nhìn lão ẩu hỏi:

– Sao tiền bối không khuyên cô ta ăn uống chút gì?

Lão ẩu khẽ thở dài đáp:

– Từ lúc cô vào nhà này là cứ thế mãi.

Đường Toàn quay lại nói với Thượng Quan Kỳ:

– Thế này thì chúng ta chưa thể đi ngay được, cần phải ở lại quanh đây một vài ngày để Khương cô nương uống vài liều thuốc rồi mới đi được. Nếu bây giờ hấp tấp đi ngay, thì e rằng khó lòng đem cô ta về được đến nhà.

Thượng Quan Kỳ ẵm Khương cô nương đến một chỗ kín gió đặt cô nằm xuống.

Ánh mặt trời chênh chếch chiếu vào mặt cô xanh lướt không còn một chút huyết sắc. Người cô gầy chỉ còn da bọc xương.

Lão ẩu cũng đi theo sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Đường Toàn nhìn lão hỏi:

– Lão tiền bối có biết Cổn Long Vương hậu không?

Lão ẩu rùng mình đáp:

– Mụ chưa biết người, nhưng được nghe tiếng.

Đường Toàn hỏi:

– Ai? Ai bảo lão tiền bối trông coi tại đây?

Lão ẩu đáp:

– Có người thuê mụ giữ.

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi nói:

– Công việc của lão tiền bối đến đây là xong, vậy tiền bối muốn đi đâu thì đi!

Lão ẩu phân vân một chút, muốn nói lại thôi. Mụ trở gót thong thả bước đi.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng lão ẩu, khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca! Lão ẩu này rõ ràng là người giỏi võ công, chắc không phải có người thuê mướn. Tiểu đệ e rằng có sự gian dối chi đây.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Đúng thế! Mụ đã chán chường bước giang hồ sóng gió nên giả vờ không biết Cổn Long Vương hậu để chuẩn bị thoát nơi phàm tục, không len lỏi vào chốn giang hồ nữa.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn nói:

– Đại ca quan sát việc gì cũng tinh vi, người thường không theo kịp được.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ mới biết mụ giỏi võ công, ta còn ngờ rằng mụ giả vờ làm bà già chống gậy. Nếu ta đoán không lầm thì thị là thị tỳ thân tín của Cổn Long Vương hậu. Lúc sư muội ta phái mụ tới đây đã hứa với mụ khi xong việc này cho mụ ra khỏi chốn giang hồ.

Bỗng thấy lão ẩu vừa đi khuất bóng, đột nhiên xoay mình trở lại từ từ đi đến.

Thượng Quan Kỳ vận nội công phòng bị, nhưng bề ngoài vẫn thản nhiên như không, hai mắt nhìn chằm chặp lão ẩu, vì sợ mụ đột nhiên tập kích.

Lão ẩu còn cách hai người chừng bốn năm thước dừng lại, thủng thẳng hỏi:

– Già này có việc muốn hỏi hai vị.

Đường Toàn nói:

– Chúng tôi xin kính cẩn nghe đây.

Lão ẩu nói:

– Cổn Long Vương hậu ngọc thể vẫn được khang an chứ?

Đường Toàn chưa kịp trả lời thì Thượng Quan Kỳ đã đáp ngay:

– Cổn Long Vương hậu qua đời rồi!

Lão ẩu đột nhiên bị kích động quá mạnh, người run lên. Dường như một tin sét đánh lưng trời đưa đến cho mụ, khiến mụ không cầm lòng được.

Đường Toàn vẻ mặt vẫn bình tĩnh, tựa hồ không trông thấy gì. Ông phe phẩy cây quạt, nói:

– Bất luận là ai mà đã chống đối với Cổn Long Vương đều khó lòng thoát khỏi bàn tay y, và đừng hòng sống sót. Cô nương đã muốn ra khỏi giang hồ, chẳng lẽ lại còn muốn chui đầu vào vòng thị phi nữa sao?

Lão ẩu đột nhiên cúi đầu xuống, hai hàng châu lệ tầm tã tuôn rơi.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Cô nương đi đi thôi! Từ đây nên yên phận giữ mình, đừng để lôi cuốn vào vòng thị phi nữa. Hỡi ôi! Cô nương tuy có võ công, nhưng không thể nào báo thù cho Cổn Long Vương hậu được đâu.

Lão ẩu giơ tay áo lên lau nước mắt, miệng lẩm bẩm nói gì nghe không rõ, từ từ trở gót bước đi.

Thượng Quan Kỳ thấy lão ẩu đi xa rồi mới khẽ bảo Đường Toàn:

– Đại ca! Chỗ này chúng ta không thể đình lại lâu được, liệu mà đi thôi!

Đường Toàn từ từ móc trong bọc ra một cái bình ngọc, mở nắp bình lấy ra ba viên thuốc nói:

– Hiền đệ! Thuốc hoàn này bây giờ hãy cho Khương cô nương uống một viên. Hễ uống hết ba viên thì có thể giữ cho bệnh thế không biến chuyển. Chúng ta vừa lên đường vừa cho cô ấy uống.

Thượng Quan Kỳ biết Đường Toàn đã thay đổi ý kiến, liền bồng Khương cô nương lên, đứng dậy ra đi.

Đường Toàn có một bản lĩnh nhớ đường không ai bì kịp. Hai người đi quanh co trong rừng cho đến lúc trời tối thì vừa gặp hai đại hán do Cùng Gia Bang phái đi tìm kiếm.

Nguyên Âu Dương Thống rất băn khoăn cho sự yên nguy của Đường Toàn.

Bang chúa không về đại bản doanh ngay, hạ lệnh cho người Cùng Gia Bang ngấm ngầm theo dõi để bảo hộ Đường Toàn, nhưng cấm họ không được dính líu gì đến những hành động của ông.

Vì thế mà Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ hành động gì đều được con mắt giám thị của mấy gã theo dõi. Người Cùng Gia Bang đã chuẩn bị sẵn sàng xe ngựa vừa hội họp với Đường Toàn họ lập tức để Khương cô nương lên xe hộ vệ đưa về doanh trại.

Cả đoàn đi suất đêm về đến đại bản doanh thì đêm đã sang canh tư.

Canh khuya sương lạnh, Âu Dương Thống, Quan Tam Thắng cùng những tay cao thủ Cùng Gia Bang ra ngoài đón tiếp.

Đường Toàn nhảy xuống ngựa khom lưng vái chào.

– Nhọc lòng Bang chúa thân nghinh. Thuộc hạ rất áy náy.

Âu Dương Thống tươi cười đáp:

– Tiên sinh vất vả luôn bấy nhiêu ngày, xin về phòng nghỉ đã.

Đường Toàn thở dài không nói gì nữa thủng thỉnh đi vào.

Thượng Quan Kỳ chắp tay thốt:

– Thưa Bang chúa! Khương cô nương hiện ở trong xe, song bệnh thì cực kỳ trầm trọng, cần mời Khương đại hiệp ra đây để ẵm cô vào. Hỡi ôi! Đại ca muốn nán lại trong rừng để chữa bệnh cho cô nương vài ngày rồi sẽ về. Sau vì tình thế bất an phải thay đổi ý kiến, đành cho cô uống mấy viên linh đan để giữ bệnh thế khỏi biến chuyển. Theo chỗ tại hạ biết thì bệnh tình cô nương khác nào ngọn đèn hết dầu, e rằng...

Chàng biết nói hết câu sau có điểm bất lợi nên ngừng bặt.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Khương Sĩ Ẩn vì nhớ con mà thần trí mê man kêu gào suốt ngày. Bản tòa bất đắc dĩ phải tòng quyền điểm huyệt y rồi.

Đang nói chuyện, bỗng thấy hai đại hán hấp tấp khiêng một cái ghế êm đưa đến.

Thượng Quan Kỳ xong trách nhiệm rồi, thốt nhiên nhớ tới Đỗ Thiên Ngạc, vội hỏi:

– Bang chúa! Đỗ đại ca của tại hạ thương thế bớt chút nào chưa?

Âu Dương Thống đáp:

– Đỗ đại hiệp thương thế đã bớt nhiều. Thượng Quan huynh bất tất phải quan tâm.

Lúc đó hai gã đại hán mặc áo sắc tro đã đưa ghế đến trước xe.

Âu Dương Thống đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho Khương Sĩ Ẩn và ngầm vận công đề phòng, sợ lão đột nhiên tỉnh dậy, thần trí hôn mê ra tay đánh luôn.

Bỗng thấy Khương Sĩ Ẩn thở phào một tiếng, hai mắt long lên đảo nhìn bốn phía, rồi đưa tay ra chụp xuống Âu Dương Thống lớn tiếng quát hỏi:

– Thằng lỏi Đường Toàn đã về chưa? Bảo nó phải trả con ta mau!

Âu Dương Thống vung tay ra gạt chưởng thế Khương Sĩ Ẩn đáp:

– Lệnh ái hiện ở trong xe. Có điều bệnh thế rất trầm trọng, Khương đại hiệp phải trấn tĩnh lại rồi hãy coi cũng chưa muộn.

Quả nhiên Khương Sĩ Ẩn bình tĩnh lại, từ từ đến bên xe.

Thượng Quan Kỳ thấy lão vừa đi vừa run, liền khẽ bảo:

– Thân thể lệnh ái hư nhược lắm rồi, chỉ còn thoi thóp thở. Khương đại hiệp cẩn thận lắm mới được.

Nguyên chàng thấy bệnh. tình Khương cô nương thập tử nhất sanh chỉ lo cô chết ở dọc đường, thì lúc về biết ăn nói làm sao với Khương Sĩ Ẩn.

Khương Sĩ Ẩn đưa tay run run vén rèm xe, dừng lại một chút, quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ, rồi mới đưa tay mở rèm.

Thần trí lão đương hôn mê, dường như tỉnh táo lại khá nhiều. Lão từ từ đưa hai tay nhẹ nhàng ẵm lấy con gái ở trong xe ra. Lão nhìn mặt con gái rồi thở phào một cái để trút hết những mối u uất chứa chất trong lòng đã mấy hôm nay. Nét mặt xám xịt của lão đột nhiên tươi hẳn lên.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ nghĩ thầm:

“Khương cô nương bệnh tình trầm trọng là thế, mà Khương Sĩ Ẩn tựa hồ không quan tâm mấy. Chẳng lẽ lão biết vị cô nương lắm tai nhiều nạn, bệnh tình trầm trọng mà vẫn sống lâu được chăng?”.

Âu Dương Thống chắp tay cười nói:

– Đêm còn khuya, gió sương rất nặng, Khương đại hiệp mau đưa lệnh ái vào nhà. Đường tiên sinh bên tệ bang tinh thông y lý trên đời có một. Sáng mai sẽ nhờ tiên sinh chẩn mạch trị bệnh cho lệnh ái.

Khương Sĩ Ẩn dường như tinh thần đã tỉnh táo hẳn, khẽ thở dài nói:

– Được Bang chúa trân trọng, tại hạ cảm kích vô cùng!

Nói xong lão bồng ái nữ rảo bước đi vào.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Suốt mấy ngày đêm liền, Thượng Quan huynh vì sự an nguy của Đường tiên sinh mà không được nghỉ ngơi chút nào, thì dù có người sắt cũng không khỏi mệt nhoài. Thượng Quan huynh cần nghỉ lấy một đêm nay.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Tinh thần vãn bối hãy còn minh mẫn, cảm phiền Bang chúa cho người dẫn đến thăm Đỗ huynh.

Âu Dương Thống nhìn kỹ lại thấy Thượng Quan Kỳ tinh thần sung túc, quả nhiên không có vẻ gì mỏi mệt thì khen thầm:

“Anh chàng này chưa lớn tuổi mà nội lực rất thâm hậu”.

Ông gật đầu cười nói:

– Đỗ đại hiệp thương thế tuy có bớt nhưng vẫn còn trầm trọng. Bây giờ đêm khuya, tại hạ thiết tưởng để đại hiệp yên nghỉ không nên kinh động. Sáng mai Thượng Quan huynh đến thăm vẫn chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Xin vâng lời Bang chúa.

Nói xong trở gót đi ngay.

Âu Dương Thống chờ cho Thượng Quan Kỳ đi rồi.

Nét mặt ông buồn rầu nói với Quan Tam Thắng:

– Thân thể Đường Toàn tiên sinh mỗi ngày một suy yếu. Nếu không để y nghỉ ngơi một thời gian thì e rằng không chống nổi nữa.

Quan Tam Tiếng nói:

– Thuộc hạ cũng có linh cảm như vậy.

Âu Dương Thống nói:

– Muốn để y yên tâm nghỉ ngơi, bản tòa đã quyết định đưa y đến một chỗ thanh vắng, ít vết chân người, phong cảnh tươi đẹp, để y thoát khỏi mọi điều phiền nhiễu ở nhân gian. Hỡi ơi! đại địch đang ở trước mắt, chiến tranh kinh khủng không biết bộc phát lúc nào. Đưa Đường tiên sinh đi nghỉ một nơi,

tuy là một sự mạo hiểm, song cân nhắc nặng nhẹ, bản tòa tính rằng để y đi nghỉ là phải. Rồi mình sẽ vời những vị Các chúa cùng Đường chúa trong tam các nhất đường, mỗi vị lựa lấy mười tay cao thủ đến đây.

Quan Tam Thắng hỏi:

– Bang chúa quyết tâm cùng Cổn Long Vương quyết một trận sống mái chăng?

Âu Dương Thống lắc đầu đáp:

– Đường tiên sinh đi rồi, thiếu người chủ trương, không nên mở cuộc quyết chiến với Cổn Long Vương. Bản tòa có ý muốn dùng thế công để lui binh, tranh giành lấy thế chủ động, tập trung mọi lực lượng để tiêu diệt dần dần vây cánh của đối phương, khiến y không biết đâu mà dò. Như vậy may ra có thể ngăn trở hoặc trì hoãn được kế hoạch chinh phục võ lâm của Cổn Long Vương.

Quan Tam Thắng nói:

– Kế ấy rất diệu, nhưng phải dấu nhẹm việc để Đường tiên sinh đi nghỉ, đừng để tiết lộ ra ngoài.

Âu Dương Thống nói:

– Vì thế mà bản tòa cần Quan huynh một phen mệt nhọc…

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói tiếp:

– Đường tiên sinh bề ngoài tuy rất ôn hòa song bên trong cực kỳ cương nghị.

Nếu y không muốn lánh đời điều dưỡng, thì chúng ta khó lòng miễn cưỡng được y.

Vì thế mà phải phiền Quan huynh đi một chuyến. Bản tòa đã viết hai phong thơ, Quan huynh đưa y đến chỗ nghỉ ngơi rồi sẽ trao lại.

Võ tướng Quan Tam Thắng chắp tay nói:

– Thuộc hạ xin lãnh mạng…

Ngừng một lát Quan lại nói tiếp:

– Thuộc hạ cùng Đường huynh rời khỏi nơi đây mà tam các, nhất đường chưa đến, một mình Bang chúa, phải đương đầu với toàn cuộc, thực khiến thuộc hạ chẳng yên tâm chút nào.

Âu Dương Thống cười nói:

– Không hề chi! Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt đã từng trải nhiều phen đại địch. Có thể nói tất cả

những cái gì tinh nhuệ của Cùng Gia Bang đều có mặt tại đây. Những bọn này đều đã được Đường tiên sinh khổ công rèn luyện. Họ tự biết cách chiến đấu, chả cần phải nhọc lòng bản tòa. Huống chi những tay cao thủ trong tam các nhất đường cũng sắp đến nơi. Công việc ở đây không có gì đáng lo ngại...

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông sao trên trời, vô cùng cảm khoái, thở dài một tiếng, nói tiếp:

– Thân thể Đường tiên sinh mỗi ngày một suy yếu, bản tòa cùng Quan huynh đều nên tự trách mình mới phải. Y là một bậc tài hoa tuyệt thế, chúng ta không được phần nào. Thế mà mình lại sơ ý ở chỗ y là một người thư sinh yếu đuối, bất luận việc gì cũng để y phải lo mưu tính kế, khiến y tổn phí bao nhiêu tâm huyết. Hỡi ôi! Nếu chúng ta sớm nghĩ đến ngày nay, biết phân chia công việc ra mà gánh vác, thì đâu đến nỗi y bị mệt nhọc quá mà thành bệnh trọng.

Quan Tam Thắng nói:

– Bang chúa tự trách như thế là rất đúng.

Âu Dương Thống nở một nụ cười thê lương nói:

– Chúng ta cần Đức hoàng thiên bảo hộ cho Đường tiên sinh sau khi ly khai trần tục, điều dưỡng tinh thần chóng được bình phục.

Dứt lời ông từ từ vào phòng nghĩ.

Một đêm lặng lẽ trôi qua.

Đến trưa hôm sau, Âu Dương Thống mới dẫn Quan Tam Thắng đến thăm Đường Toàn.

Đường Toàn qua một đêm ngủ yên, tinh thần dường như tỉnh táo rất nhiều.

Ông vừa thấy Bang chúa, lập tức đón vào phòng, vái dài làm lễ bái kiến.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười đáp lễ nói:

–Tiên sinh nghe trong người có đỡ mệt không?

Đường Toàn đáp:

– Cảm ơn Bang chúa nhọc lòng hạ cố. Tinh thần thuộc hạ đã khá nhiều.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa nhớ đến trong bang có mấy việc lớn, hãy còn phân vân chưa quyết, muốn xin tiên sinh lo

giùm.

Đường Toàn nói:

– Xin Bang chúa cứ cho hay.

Âu Dương Thống nói:

– Việc này có quan hệ đến họa phúc trong tương lai của Cùng Gia Bang.

Tiên sinh tuy tài hoa quán thế, song bản tòa vẫn e rằng vì tiên sinh tư lự nhiều quá, cần phải nghỉ ngơi ít lâu mới quyết định được. Vì thế mà bản tòa đã phiền Quan huynh đưa tiên sinh đến một nơi thanh tịnh ít lâu bỏ qua những việc phiền nhiễu, mới có thể chuyên tâm trù hoạch đại kế cho tệ bang được.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa nói phải lắm? Không hiểu bao giờ thuộc hạ đăng trình?

Âu Dương Thống không ngờ thuyết phục Đường Toàn một cách dễ dàng như vậy, nên cũng hơi giật mình nói:

– Bản tòa tính rằng việc này càng sớm càng hay, muốn xin tiên sinh đăng trình ngay bây giờ.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Nói xong từ từ đi lại trước án, lấy ra một phong cẩm nang và ba toa thuốc, nói tiếp:

– Những toa thuốc này để chữa Khương cô nương, chỉ cần cô theo đúng như toa mà uống, còn chiếc cẩm nang đây xin Bang chúa cất đi. Sau một tháng hãy mở ra xem, chớ có mở trước.

Âu Dương Thống thấy vẻ mặt bình tĩnh, dường như sự biến chuyển này y đã liệu biết từ trước, thì trong lòng rất lấy làm kỳ, đưa tay ra đón lấy toa thuốc và cẩm nang, rồi nói:

– Tiên sinh đi ngay bây giờ!

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ chỉ biết tuân lệnh Bang chúa.

Âu Dương Thống nói:

– Xe ngựa sắp cả rồi. Bản tòa lại phái Quan Tam Thắng đi với tiên sinh cho có bạn đồng hành để tiên sinh khỏi nỗi tịch mịch trong khi ở dọc đường.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ xin Bang chúa lượng cho một việc.

Âu Dương Thống nói:

– Xin tiên sinh cứ nói ra, chỉ cần là việc Cùng Gia Bang có thể làm được, thì bất luận việc gì bản tòa cũng ưng ngay.

Đường Toàn cười nói:

– Thuộc hạ xin cho Thượng Quan Kỳ cùng đi.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Y không phải là người Cùng Gia Bang, bản tòa khổ nỗi…

Đường Toàn ngắt lời:

– Chỉ cần Bang chúa ưng thuận cho thuộc hạ đem y đi, y quyết không từ chối.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Tiên sinh đã muốn như vậy, bản tòa lẽ nào lại không ưng thuận.

Nói xong, ông quay ra cửa bảo một gã đại hán mặc áo sắc tro:

– Ngươi đi mời Thượng Quan đại hiệp.

Lát sau Thượng Quan Kỳ hấp tấp đi đến.

Đường Toàn không chờ cho Thượng Quan Kỳ lên tiếng, chắp tay nói ngay:

– Phiền hiền đệ đi theo tiểu huynh để giúp cho một việc lớn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca đã ra lệnh, tiểu đệ dù muôn thác cũng không từ chối.

Đường Toàn nói:

– Ngoài cửa đã sắp xe ngựa cả rồi, chúng ta lập tức lên đường.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi:

– Việc gấp đến thế kia ư?

Đường Toàn cười nói:

– Việc binh cốt nhất là phải thần tốc, càng sớm càng hay.

Thượng Quan Kỳ quay lại khoanh tay nói với Âu Dương Thống:

– Cảm phiền Bang chúa nói với Đỗ huynh cho một tiếng là tại hạ phải đi theo Đường đại ca.

Âu Dương Thống cười nói:

– Xin Thượng Quan huynh cứ yên lòng.

Đường Toàn vịn vai Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ đỡ cho ta đi!

Bên ngoài nhà tranh một chiếc xe bốn ngựa đã đậu sẵn. Một gã đại hán mặc áo đen mũ đội sụp xuống mắt, ngồi ở phía trước để giong cương.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn lên xe. Quan Tam Thắng chờ cho hai người lên xe rồi mới buông rèm xuống.

Âu Dương Thống trầm giọng nói:

– Tiên sinh bảo trọng thân thể, miễn cho bản tòa khỏi đưa chân.

Đường Toàn mở hé mành xe, thò đầu ra ngoài nói:

– Mong rằng Bang chúa đừng nhụt nhuệ khí. Thực lực Cùng Gia Bang ta chẳng kém gì Cổn Long Vương đâu.

Âu Dương Thống phấn khởi hào khí, vẫy tay cười nói:

– Tiên sinh cứ vững tâm, bản tòa đã quyết chí đem trăm trận thua đổi lấy một trận được để đối phó đến cùng với Cổn Long Vương.

Đường Toàn tủm tỉm cười buông rèm xuống nói:

– Chúng tôi đi đây!

Đại hán áo đen ngồi trước xe đột nhiên giật cương, bốn con ngửa cất bước chạy như bay, hai bên đường đất cát bụi mù.

Xe đi được chừng mười dặm Quan Tam Thắng đột nhiên lấy thơ trong bọc ra xem rồi bảo phu xe:

– Đánh xe chạy về phía chính tây!

Xe vừa chuyển hướng lại chạy như bay.

Gã quay lại nhìn Đường Toàn, thấy ông nhắm mắt ngồi tựa lưng vào mền bông, hơi thở nhẹ nhàng, dường như đã ngủ say rồi.. Thượng Quan Kỳ thấy Quan Tam Thắng coi thơ cùng những cử động bí mật nhưng cũng không tiện hỏi xen vào, chàng dựa vào lan can xe, nhắm mắt dưỡng thần giả vờ ngủ say.

Xe vừa chuyển bánh, rong ruổi trên đường nhẵn nhụi.

Không biết đi đã được bao lâu, Đường Toàn đột nhiên cảm thấy bị xóc mạnh, dường như xe đã quanh vào chỗ đường gập ghềnh.

Quan Tam Thắng khẽ mở rèm xe, nhảy ra.

Đường Toàn hai mắt hé mở, cười lạt nói:

– Bọn họ muốn tránh tai mắt Cổn Long Vương nên đưa ta đến một nơi hẻo lánh dưỡng bệnh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù có thế nữa, cũng bất tất phải kín kín hở hở, khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Đường Toàn bỗng mở bừng mắt ra nói:

– Không thể trách được họ, vì họ có lòng tốt với mình. Hỡi ôi! Đáng tiếc là Bang chúa đã tính lầm!....

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Lầm thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Đó chẳng qua là số kiếp không thể nào tránh được, chẳng nên bàn cãi nữa.

Nói xong, ông nhắm mắt lại.

Thượng Quan Kỳ nhìn nét mặt xanh lướt của Đường Toàn trong lòng vẫn chưa hết ngờ vực, nhưng không muốn quấy nhiễu.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, vẫn chưa thấy Quan Tam Thắng trở lại, Thượng Quan Kỳ không nhẫn nại được nữa, mở góc rèm xe, nhìn ra bên ngoài.

Gã dong xe vẫn đội mũ sụp xuống tận mắt, gia roi quất ngựa ruổi xe. Tà áo gã gió thổi bay lất phất, vẫn chưa thấy tông tích Quan Tam Thắng đâu cả.

Thượng Quan Kỳ buông rèm xuống, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Xe đang chạy, bỗng nhiên dừng lại.

Bên ngoài có tiếng Quan Tam Thắng vọng vào:

– Xin mời hai vị xuống xe dùng cơm.

Thượng Quan Kỳ vén rèm lên, đỡ Đường Toàn xuống xe, thấy chỗ này có một căn nhà tranh, xung quanh vây bọc giậu tre. Quan Tam Thắng đứng trước cửa tươi cười nghênh tiếp.

Đường Toàn thân thể càng ngày càng thêm thảm hại, đưa tay ra bá vai Thượng Quan Kỳ đi vào trong nhà.

Căn nhà này rộng rãi quét tước rất sạch sẽ. Trong nhà khách, kê một cỗ bàn bát tiên. Trên bàn đã bày sẵn thứ trà rất thơm ngon.

Đường Toàn chăm chú nhìn Quan Tam Thắng, gật đầu cười nói:

– Đa tạ Bang chúa đã lo cho tại hạ rất chu đáo.

Quan Tam Thắng buồn rầu nói:

– Bang chúa vẫn đăm chiêu về bệnh tình Đường huynh, lại sợ Đường huynh không chịu đi tĩnh dưỡng, nên phải bày ra cách này.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Quan huynh về ra mắt Bang chúa, xin thay mặt tại hạ chuyển lời kính tạ cho.

Quan Tam Thắng nói:

– Đường huynh tốn công xây dựng cho Cùng Gia Bang bao nhiêu sự nghiệp bất hủ. Từ Bang chúa

trở xuống chẳng ai là không ngưỡng mộ Đường huynh.

Đường Toàn ngồi xuống uống trà xong, đứng dậy nói:

– Uống trà là đủ, không cần phải ăn cơm nữa. Chúng ta lên đường thôi!

Quan Tam Thắng đứng dậy, ra trông chiều trời, nói:

– Hãy còn sớm chán, bất tất phải vội vã.

Đường Toàn lại từ từ ngồi xuống tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Người thư sinh vùng vẫy giang hồ, dường như thân thể quá bạc nhược, không thể chống chọi được nữa.

Quan Tam Thắng rất lo âu, nghĩ thầm:

“Nếu giữa đường mà y lâm bệnh thì thật là rắc rối, chi bằng ta nhân lúc này y còn gắng gượng được, khởi hành ngay đi.

Chỉ cần đi được tới nơi điều dưỡng, thì dù có phát bệnh cũng không đáng lo ngại”.

Quan yên trí rằng nơi Đường Toàn tĩnh dưỡng đã chuẩn bị đầy đủ, chẳng thiếu thứ gì.

Nghĩ vậy, ông đứng dậy khẽ nói:

– Đường huynh đã muốn đăng trình, vậy chúng ta thượng lộ sớm đi!

Đường Toàn mở bừng mắt ra, mỉm cười vịn vào Thượng Quan Kỳ để đi ra ngoài.

Chiếc xe tứ mã, đổi ngựa tốt. Ba người lên xe cho chạy rất mau.

Chiếc xe ngựa đi suốt đêm ngày, qua trạm lại đổi ngựa. Đến ngày thứ hai, vào khoảng gần tối thì xe dừng lại.

Dọc đường, Đường Toàn nằm bình tĩnh trong xe. Nhưng mỗi lúc lại đưa ra cho Thượng Quan Kỳ một vấn đề nan giải. Chờ cho Thượng Quan Kỳ suy nghĩ giải quyết được, ông lại ra đề khác cho chàng.

Đường Toàn dùng cách này để Thượng Quan Kỳ suy ngẫm cho quên quãng đường dài.

Quan Tam Thắng nhảy xuống xe đi luôn. Sau một lúc ông dẫn hai đại hán khiêng một chiếc kiệu êm đến.

Thượng Quan Kỳ đỡ Đường Toàn lên kiệu để đi trên đường núi gập ghềnh.

Đi chừng hơn mười dặm, cảnh vật đã thay đổi hẳn, núi cao vòi vọi, suối tuôn róc rách, thông mọc đầy non.

Một căn nhà tranh màu xanh biếc, ẩn hiện trong rừng thông. Căn nhà này cách kiến trúc cực kỳ thanh nhã.

Đứng ngoài xa thấy cũng giống rặng tùng xanh biếc, gần tới nơi mới trông rõ.

Hai tân phu kiệu đặt kiệu xuống, thõng tay đứng ra một bên, Quan Tam Thắng vén rèm lên, khẽ nói:

– Đường huynh! Đến nơi rồi!

Đường Toàn thong thả bước ra khỏi kiệu, ngoảnh đầu nhìn hình thế bốn mặt cười nói:

– Thật là một chốn non xanh cảnh đẹp, để mai táng nắm xương tàn!

Quan Tam Thắng giật mình nói:

– Đường huynh! Sao Đường huynh...

Đường Toàn xua tay ngắt lời Quan Tam Thắng:

– Nhờ Quan huynh khi trở về phục mệnh Bang chúa nói cho rằng:

“Đường Toàn này được Bang chúa có lòng quá thương, cảm kích vô cùng!” Quan Tam Thắng nét mặt rầu rầu nói:

– Tại hạ mong rằng nhờ cảnh non xanh nước biếc mà Đường huynh chóng được phục hồi sức lực. Trong vòng nửa năm, tiểu đệ lại tới đây đón tiếp.

Đường Toàn gượng cười nói:

:

– Tiểu đệ cũng mong rằng sang năm ta lại được gặp nhau.

Quan Tam Thắng nói:

– Tiểu đệ phải về phục mệnh, không ở đây lâu được.

Đường Toàn nói:

– Kính chúc Quan huynh hành trình mau lẹ, tiểu đệ không tiễn chân được.

Quan Tam Thắng khoanh tay thi lễ rồi dẫn hai đại hán khiêng kiệu lật đật ra đi.

Thượng Quan Kỳ tiễn chân ra cổng.

Bỗng nghe tiếng oanh thỏ thẻ vọng lại:

– Xin ra mắt Đường tiên sinh!

Bốn ả tiểu tỳ đứng ngoài cổng lập tức quỳ xuống.

Thượng Quan Kỳ vội nhảy trở lại đứng sau Đường Toàn.

Đường Toàn vẫy tay bảo bọn nữ tỳ:

– Các ngươi đứng dậy đi! Bất tất phải đa lễ.

Bốn ả tiểu tỳ vâng lời đứng dậy.

Hai người đứng gần cổng thấy Thượng Quan Kỳ trở vào lập tức đóng cánh cổng rồi khóa lại.

Thượng Quan Kỳ thấy khóa cổng muốn nói lại thôi.

Đường Toàn được bốn ả tiểu tỳ dẫn đi qua một lối đi lát đá trắng hai bên mới trồng hoa lạ và những cây tùng thấp.

Hết lối đi thì đến một căn phòng khách trải thảm. Cửa sổ che màn xanh. Đồ bày trang hoàng rất thanh nhã.

Mé phải phòng khách có một khuôn cửa tròn. Ngoài cửa là dãy hành lang bắc ra suối nước thành cảnh. Dưới dòng nước chảy bên trên có cầu.

Bên kia cầu là một dãy tịnh xá có đủ phòng ngủ, phòng đọc sách. Cách kiến trúc chỗ nào cũng tinh xảo, cách bài trí rất công phu.

Trên giá trang thư phòng không thiếu gì sách vở.

Chương 82: Trong Núi Thẳm Cao Nhân Xuất Hiện

Đường Toàn để ý coi nơi mình ở tĩnh dưỡng được sắp đặt một cách cực kỳ tinh vi ngăn nắp, bất giác thở dài quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ coi trong tịnh xá này còn thiếu thứ gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng đáp:

– Tịnh xá này cách kiến trúc cực kỳ tinh xảo, có đủ cả cầu nhỏ bắc qua dòng nước chảy, cảnh xinh như vẽ, tiểu đệ thật chưa tìm ra điều khiếm khuyết ở chỗ nào.

Một trong bốn ả tiểu tỳ theo hầu nói xen vào:

– Trong nhà này còn chứa đủ thứ lương thực cho bảy người dùng trong nửa năm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chúng ta đây cả thảy chỉ có sáu người, vậy còn một người nữa đâu?

Ả tiểu tỳ thứ hai đáp:

– Còn một ông bếp đang nấu thức ăn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– À ra thế đấy.

Ả tiểu tỳ thứ ba nói:

– Sau phòng khách là nhà chứa thuốc có đủ dược vật để tiên sinh dùng.

Ả tiểu tỳ thứ tư vuốt tóc nói:

– Bọn tiểu nhân đều hiểu âm nhạc ca hát để tiên sinh tiêu sầu giải muộn.

Đường Toàn từ từ ngồi xuống ghế nói:

– Bốn cô đều là những vị đang độ đào tươi sen ngó mà phải giam hãm vào chốn thâm sơn này, bạn

cùng mây trắng tùng xanh, chắc buồn lắm đấy nhỉ?

Cả bốn cô hầu đều khom lưng, đồng thanh nói:

– Được ở đây hầu hạ tiên sinh, bọn tiểu tỳ đã lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Đường Toàn đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hiền đệ đã tìm ra chỗ khuyết điểm chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiểu đệ nghĩ mãi không ra.

Đường Toàn thở phào một cái nói:

– Còn thiếu một cỗ quan tài để mai táng nắm xương tàn.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra hỏi:

– Đại ca ơi? Sao đại ca lại nói điềm gở ra như vậy? Đường Toàn nét mặt rầu rầu đáp:

– Nếu ta còn sống được nửa năm thì đã chẳng chịu vào chốn thâm sơn tịch mịch này để tĩnh dưỡng.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn nói một cách thành thật, không biết trả lời ra sao. Chàng chỉ thở dài ngồi yên.

Đường Toàn nở một nụ cười thảm đạm, nói tiếp:

– Hiền đệ chắc muốn hỏi ta đã biết là sắp chết đến nơi, sao không dùng quãng thời gian ngắn ngủi này để cùng Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến, có phải thế không?

Thật ra, Thượng Quan Kỳ đã nghĩ tới vấn đề này, nhưng không tiện nói ra.

Chàng không quen nói dối, chỉ ấp úng:

– Cái đó… cái đó…

Đường Toàn nghiêm nét mặt nói:

– Hai phen tranh đấu, Cổn Long Vương biết là khó lòng đấu trí lại với ta. Y càng thâm độc nguy hiểm hơn ở chỗ biết đường lui tới, thấy tình thế bất lợi cho mình, là lập tức rút lui không đánh nữa. Ta chỉ còn sống được vài tháng, nếu cùng y tranh thắng thì cũng không thể đủ thì giờ để quét sạch đến sào huyệt y được. E rằng bước đường tranh đấu mênh mang, thực lực Cổn Long Vương lại hùng hậu

vô cùng. Trong vài tháng trời mà muốn tiêu diệt thực lực y thì chỉ là chuyện mơ hồ. Vì thế ta phải biết lợi dụng quãng thời gian ngắn ngủi này.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Ở đây đại ca nhàn hạ, biết đâu chẳng phục hồi được sức khỏe.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu trời chẳng chiều lòng, bệnh tình không vãn hồi được, chẳng hóa ra uổng phí mất khoảng thời gian quý báu này ư?

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca chẳng nên nghĩ ngợi quá nhiều.

Đường Toàn nói:

– Ta đem hiền đệ lên đây đâu có phải để bầu bạn với ta đặng hưởng thụ mấy tháng an nhàn. Ta muốn dùng hết mấy tháng còn sống này để sắp đặt đường lối hãm Cổn Long Vương vào tuyệt địa.

Nói đến đây, hai mắt Đường Toàn sáng rực lên, dường như tinh thần lại phấn khởi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Lời đại ca đầy vẻ huyền bí, tiểu đệ không hiểu được. Tuy đại ca tài cao quán thế, nhưng đã vào chốn thâm sơn này ẩn lánh, chẳng lẽ còn có thể đẩy được Cổn Long Vương vào đất chết?...

Nói đến đây, dường như sực nhớ ra vấn đề gì trọng đại. Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Phải chăng đại ca có thông hiểu về thuật “Định Hồn Đại Pháp” gì gì đó?

Đường Toàn cười sang sảng nói:

– Trên đời hoặc giả có “Định Hồn Đại Pháp” thật nhưng tiểu huynh chưa học qua, hơn nữa môn học đó tiểu huynh biết rằng mình không đủ lực để nghiên cứu.

Thượng Quan Kỳ thẹn đỏ mặt lên, cúi đầu xuống khẽ nói:

– Tiểu đệ nghe đồn về môn này nhiều lắm nên buột miệng nói vớ vẩn, xin đại ca đừng cười.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Môn học tiên thuật làm mù quáng tai mắt người đời kể có hàng ngàn hàng vạn. Những nơi danh

lam thắng cảnh đều đồn có vết chân của bậc thần tiên. Đừng nói hiền đệ hỏi ta câu này mà chính ta cũng không có cách nào phân biệt được là chân hay là giả.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chính tiểu đệ không hiểu là ở chỗ đó. Nếu thuyết thần tiên là thuyết huyền hoặc, thì chúng ta ở chốn thâm sơn này, cách xa Cổn Long Vương có hàng ngàn dặm, không hiểu đại ca dùng cách nào giết được Cồn Long Vương.

Đường Toàn cười nói:

– Hiền đệ nói như thế là phải. Hiền đệ có được nghe ai nói con người đủ phép thần thông chưa.

Thượng Quan Kỳ lặp lại:

– Người đủ phép thần thông?...

Chàng lắc đầu ngẫm nghĩ vẻ mặt bâng khuâng.

Đường Toàn cười nói:

– Đúng thế. Người đủ phép thần thông, nhưng không phải là phép thuật chi cả, mà là trí tuệ thông minh liệu việc không lầm, bố trí cơ quan đâu vào đấy.

Người đủ phép thần thông là thế đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bây giờ tiểu đệ mới hiểu đôi chút.

Đường Toàn từ từ đứng lên đến gần cửa sổ ngửa mặt lên thở phào một cái, nói:

– Hiền đệ Ơi! Trong thời gian ngắn ngủi này, tận dụng hết khả năng trước khi chết, hiền đệ nên nghe lời ta để giúp ta hoàn thành công cuộc chế phục Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca cứ nói, tiểu đệ nhất nhất tuân theo.

Đường Toàn nói:

– Tiểu huynh còn có một việc yêu cầu hiền đệ, mong rằng hiền đệ ưng thuận cho.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù là việc nhảy vào nước lửa, tiểu đệ cũng không từ chối.

Đường Toàn nói:

– Trong mấy tháng còn sống đây, công việc bề bộn gấp đôi lúc bình thường.

Ta lo rằng sức lực không đủ để chống đỡ với những công tác nặng nề nhọc mệt.

Nếu chẳng may việc còn bỏ dở mình đã qua đời. Ta mong rằng hiền đệ hoàn thành tâm nguyện cho ta.

Thượng Quan Kỳ biết rõ đây là những lời tâm huyết của Đường Toàn, chàng nghiêng mình nói:

– Tiểu đệ xin hết sức.

Đường Toàn nói:

– Thế thì hay lắm...

Tiên sinh nở một nụ cười thê lương nói tiếp:

– Công việc còn nhiều, e rằng ta không thể đủ thời gian giải thích rõ ràng, khiến cho trong lòng hiền đệ còn vô số nghi vấn. Nhưng ta mong rằng hiền đệ đừng do dự gì cả, cứ chiếu theo di ngôn của ta mà làm.

Thượng Quan Kỳ rùng mình đáp:

– Tiểu đệ xin vâng mệnh đại ca.

Đường Toàn thốt nhiên ngoảnh đầu lại nhìn bốn cô hầu xinh đẹp hỏi:

– Các cô đã đến đây bao nhiêu lâu?

Cô đứng đầu mé tả đáp:

– Mới ba tháng nay.

Đường Toàn vừa trở gót đi vào phòng ngủ vừa nói:

– Hiền đệ! Ta cần ngủ một lúc đã.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca tùy tiện.

Chàng chú ý nhìn Đường Toàn cất bước vào phòng rồi đóng cửa lại.

Bốn cô thị nữ dường như đã được huấn luyện rất nghiêm cẩn. Tuy các cô có trách nhiệm hầu hạ kề cận bên mình, nhưng tuyệt đối không làm phiền nhiễu hai người. Các cô thấy Đường Toàn đi ngủ rồi, lập tức đặt một cô ngồi tựa cửa, để phòng tiên sinh có sai bảo điều gì. Còn ba cô nữa, nhẹ bước đến bên Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Công tử có cần chi xin cứ sai bảo.

Thượng Quan Kỳ thấy mặt nóng bừng, vội xua tay nói:

– Tôi không cần các cô bận rộn, xưa nay vẫn quen làm việc một mình, xin các cô đi nghỉ thôi!

Ba cô đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, đứng lui ra một bên.

Thượng Quan Kỳ cùng cất bước đi về phòng mình.

Một ả thị nữ theo Thượng Quan Kỳ vào phòng mở chăn đệm cho chàng, nói:

– Phải chăng công tử muốn ngủ một lúc?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn cô ả, thấy cô này xinh đẹp tuyệt vời, tuy không có khí tinh hoa như Liên Tuyết Kiều, song cũng dịu dàng yểu điệu đầy vẻ phong tình, mà cô kề cận bên mình, rất có ý tứ, nhưng cô cũng biết tùy thời chuẩn bị phô bày vẻ đẹp...

Ả thị tỳ này đột nhiên quỳ xuống nói:

– Xin công tứ ngồi xuống giường một chút để tiểu tỳ thay đổi hài.

Thượng Quan Kỳ khoát tay lia lịa nói:

– Không cần, không cần! Cô nương để mặc tôi làm lấy, cô ra ngoài mà nghỉ.

Ả thị tỳ thấy Thượng Quan Kỳ có vẻ hoảng hốt, bất giác mỉm cười nói:

– Tiểu tỳ tên gọi Tuyết Mai. Công tử có điều gì sai bảo xin gọi đích danh tiện thiếp.

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra hỏi lại:

– Phải chăng bốn cô là Mai, Lan, Liên, Cúc?

Tuyết Mai gật đầu đáp:

– Công tử đoán đúng đó! Để hai vị dễ nhớ và dễ phân biệt, bọn tiểu tỳ phân ra làm Bạch Lan,

Hồng Liên, Sương Cúc, Tuyết Mai.

Thượng Quan Kỳ thấy ả yêu kiều lanh lợi nói năng trôi chảy, nhưng không dám cùng ả nói chuyện nhiều, xua tay bảo:

– Cô nương hãy tạm ra ngoài. Khi nào tại hạ có việc nhờ đến, sẽ kêu cô nương.

Tuyết Mai thấy Thượng Quan Kỳ mày xinh tựa kiếm, mắt sáng như sao, tướng mạo khôi ngô, hiên ngang tuấn tú, nhưng hành động ra vẻ một bậc thiếu niên lão thành, đành lui gót trở ra.

Ba ngày trời lặng lẽ trôi vùn vụt. Trong khoảng thời gian này. Đường Toàn bình tĩnh nghĩ ngợi tựa hồ quên cả việc đối phó với Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống đã chứa trong tòa nhà vắng vẻ yên tĩnh này rất nhiều dược vật đồng thời nhiều sách thuốc của Đường Toàn để ở tổng trại Cùng Gia Bang đều chuyển vận đến đây hết.

Trước cảnh yên tĩnh phong quang, cô hầu xinh đẹp, Đường Toàn vẫn chẳng hề yên lòng tĩnh dưỡng. Bề ngoài tiên sinh vẻ như chẳng có điều gì bận tâm tựa hồ quên cả mọi việc ở nhân gian mà kỳ thực trong lòng xao xuyến chẳng kém gì sóng nổi ba đào. Tiên sinh huy động hết tâm trí suốt ba ngày đêm ròng rã để tìm ra biện pháp đối phó với Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn trong ba ngày liền nằm thẳng trên giường điều dưỡng, đôi khi tiên sinh cũng ra ngoài chốc lát, mà vẻ mặt ra chiều thư thái. Chàng giữ gìn không phiền nhiễu tiên sinh, lòng riêng khấp khởi mừng thầm.

Chàng kỳ vọng ở chốn thâm sơn tịch mịch này, tiên sinh tạm quên khí phách hào hùng cùng những cuộc thi hơi đua sức trong võ lâm, may ra bệnh thế mỗi ngày một thuyên giảm, sức lực mỗi ngày một hồi phục.

Đến ngày thứ tư, và khoảng giữa giờ ngọ, Thượng Quan Kỳ ngồi tĩnh tọa vận động nội công. Mấy ngày liền chàng đến ở nơi thâm sơn tịch mịch này, gạt bỏ hết mọi điều phiền não trong lòng, yên tâm rèn luyện nội công.

Bỗng có tiếng giày lẹp bẹp, Tuyết Mai hốt hoảng chạy vào.

Thượng Quan Kỳ ngừng vận động, hai mắt tròn xoe nhìn vẻ mặt cô hầu hoảng hết, bất giác giật mình vội hỏi ngay:

– Có việc chi?

Tuyết Mai vội đáp:

– Đường tiên sinh ngất xỉu...

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, hỏi lại:

– Sao?

Tuyết Mai đáp:

– Đường tiên sinh đang ngồi dưới gốc thông, xem ngắm đàn cá bơi lội dưới nước, vẻ mặt rất thanh nhàn không biết tại sao đột nhiên hộc máu ngã ra ngất xỉu...

Thượng Quan Kỳ chẳng còn hồn vía nào nữa không chờ cho Tuyết Mai nói hết lời, hốt hoảng chạy đi ngay.

Lúc này Bạch Lan, Hồng Liên đã dìu Đường Toàn vào phòng đặt nằm thẳng trên giường, hai mắt nhắm lại điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ trấn tĩnh tâm thần từ từ bước vào phòng, khẽ gọi:

– Đại cạ..

Chàng đảo mắt nhìn thấy áo Đường Toàn đầy vết máu tươi.

Đường Toàn từ từ hé mắt khẽ nói:

– Hiền đệ lại đây để ta nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ bước lại ngồi xuống bên giường thở dài nói:

– Đại ca hãy nghỉ một lúc cho trấn tĩnh tinh thần rồi sẽ nói.

Đường Toàn nói:

– Ta vẫn như thường, thổ được máu uất chứa chất trong bụng lâu nay cảm thấy dễ chịu khá nhiều.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sắc mặt đại ca hãy còn kém lắm.

Đường Toàn nở một nụ cười thê lương rồi đột nhiên cố gắng bá vai Thượng Quan Kỳ ngồi nhỏm dậy. Tiên sinh nhìn vết máu trên vai áo mình gọi:

– Hiền đệ!

Tiên sinh đảo mắt nhìn thấy hai cô hầu còn ở trong phòng, vẫy tay nói:

– Các cô hãy ra ngoài.

Hai ả khom lưng vâng lời từ từ đi ra.

Đường Toàn thấy hai ả lui ra rồi mới khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Hiền đệ đừng lo chi. Ta biết trong mình còn chống chọi được dư trăm ngày, ít nhất cũng còn được một tháng. Hỡi ôi! Hiền đệ bất tất phải lo cho thân thể ta, mà phải phấn khởi tinh thần để đối phó với mọi việc khó khăn...

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên lặp lại:

– Đối phó với mọi việc khó khăn...

Đường Toàn nói:

– Đúng thế! Hiền đệ Ơi! Nơi đây không an toàn được đâu, một là Âu Dương Bang chúa sẽ đến, hai là Cổn Long Vương cũng có thể tìm vào đây được.

Thượng Quan Kỳ tâm thần chấn động hỏi:

– Phải chăng đại ca đã phát giác ra điều chi khác lạ? Đường Toàn cười đáp:

– Chưa! Nhưng sớm muộn thế nào họ cũng đến. Vì vậy mà chúng ta phải đề phòng trước, đừng để nước đến chân chạy sao cho kịp.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đề phòng thế nào đây?

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Hay là tiểu đệ giả làm một gã tiều phu ngày đêm ở ngoài cửa rừng nghe ngóng, hễ phát giác ra có người đến sẽ báo tin về.

Đường Toàn cười nói:

– Nếu phải người võ công cao cường, thì dù hiền đệ có báo tin về ta cũng không có cách nào đối phó được.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Đại ca ta nói quả là đúng lý, y đã không biết võ, thân thể suy yếu thế này thì cự địch thế nào được, muốn trốn cũng không kịp”.

Bỗng thấy Đường Toàn tươi cười nói:

– Hiền đệ bất tất phải lo ngại. Tuy tiểu huynh không biết võ công nhưng với vài tiểu kỹ, cũng đủ giữ mình được an toàn, còn tiểu đệ phải cẩn thận lắm mới được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin ghi lòng.

Đường Toàn thò tay vào dưới gối lấy ra một quyển sách chữ son nói:

– Hiền đệ ngồi đây đọc hết tập này đi, rồi nói lại cho ta nghe những điều đã hiểu được.

Thượng Quan Kỳ vâng lời, đặt Đường Toàn xuống, đắp chăn lên cho tiên sinh.

Chàng ngồi xem rất kỹ cuốn sách.

Đường Toàn vẫn ngấm ngầm để ý theo dõi, thấy Thượng Quan Kỳ chăm chú đọc và dường như hiểu được ý tứ trong sách. Tiên sinh khoan khoái trong lòng nhắm mắt ngủ đi.

Thượng Quan Kỳ đọc xong chưa hiểu đến chỗ ảo diệu, quay lại nhìn Đường Toàn nhưng thấy tiên sinh ngủ say rồi, không dám kinh động. Chàng giở sách đọc lại.

Ngờ đâu cùng một cuốn sách mà cảm giác hai lần khác nhau. Chàng đọc lần thứ hai càng thấy công trình rộng rãi sâu xa, nhiều chỗ không hiểu nổi.

Đường Toàn chẳng kể gì đến thân thể suy yếu, vận dụng hết mọi tiềm năng để tìm ra kế hoạch giết Cổn Long Vương. Vì tiên sinh lao tâm thái quá nên phải thổ huyết. Lúc này tiên sinh thấy Thượng Quan Kỳ say sưa đọc cuốn sách của mình viết ra, thì cảm thấy tâm thần thư thái, bất giác ngủ đi.

Thượng Quan Kỳ miệt mài đọc sách quên cả thời giờ.

Đột nhiên nghe tiếng oanh thỏ thẻ gọi:

– Thưa công tử! Bây giờ muộn quá rồi, xin công tử đi dùng cơm chiều.

Thượng Quan Kỳ từ từ gấp sách lại, ngẩng mặt trông dáng chiều biết là trời sắp hoàng hôn.

Chàng không biết ả Tuyết Mai áo trắng đã đến bên mình từ lúc nào. Vị cô nương có nhiều thiện cảm này, dường như đã tiêm nhiễm phải không khí trầm trọng, mất hẳn nét mặt vui tươi hàng ngày.

Cặp lông mày lá liễu cong cong nhíu lại. Thượng Quan Kỳ quay đầu lại nhìn thấy Đường Toàn vẫn ngủ say, chàng đứng lên khẽ xua tay nói:

– Cô ra đi, đừng làm ồn để tiên sinh phải thức giấc.

Tuyết Mai khẽ nói:

– Xin công tử đi điểm tâm, suốt ngày nay công tử chưa xơi cơm.

Thượng Quan Kỳ thủ sách giấu vào bọc, thong thả bước ra ngoài.

Tuyết Mai là người rất ý tứ, theo sát bên Thượng Quan Kỳ đưa chàng vào phòng ăn, cô uyển chuyển mời rượu. Thượng Quan Kỳ bất giác mười phần đã say đến bảy.

Lúc này trời tối rồi. Trong nhà đại sảnh được soi sáng bằng hai ngọn đến lồng rũ tua.

Thượng Quan Kỳ nhân lúc tửu hứng thả bước xuyên qua tiểu kiều vào trong vườn hoa. Tuyết Mai cũng đi theo chàng.

Ngọn gió núi thổi quần áo Tuyết Mai bay phấp phới, đồng thời đưa lại một mùi hương u nhã. Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn con người ngọc đi bên mình khẽ nói:

– Cô nương về ngủ đi thôi, để mình tôi ở đây suy nghĩ.

Tuyết Mai mỉm cười nói:

– Tiểu tỳ ở đây hầu công tử, quyết không dám kinh động.

Thượng Quan Kỳ không nói gì, tìm một phiến đá ngồi xuống. Chàng chống tay lên má, vẻ mặt trầm tư. Trong đầu óc chàng đang quay lộn biết bao nhiêu nghi vấn trong sách.

Bỗng từ đằng xa nổi lên một khúc tiêu trầm bổng, dường như để phá tan bầu không khí tịch mịch chốn thâm sơn.

Thượng Quan Kỳ giật mình, từ chỗ trầm tư trở về tỉnh táo.

Tiếng tiêu vẫn dìu dặt như liền lại như đứt khúc, tùy theo ngọn gió rừng thổi đến.

Thượng Quan Kỳ liếc mắt nhìn Tuyết Mai khẽ hỏi:

– Cô nương có thường nghe thấy tiếng tiêu này không.

Tuyết Mai lắc đầu đáp:

– Mười dặm núi non không vết chân người làm gì còn có người thổi tiêu.

Tiểu tỳ chưa được nghe thấy bao giờ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn hỏi:

– Cô nương có đọc sách không?

Tuyết Mai đáp:

– Tiện thiếp vốn dòng thi lễ, chẳng may luân lạc phong trần.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Khi nào tiên sinh rời khỏi nơi đây, tại hạ sẽ đưa ngàn vàng kính tạ để cô nương trở về nguyên quán cho cốt nhục đoàn viên.

Tuyết Mai nở một nụ cười thê thảm quỳ xuống nói:

– Tiểu tỳ xin tạ Ơn tướng công trước.

Cô thở dài nói tiếp:

– Tiểu tỳ lìa cửa xa nhà, bơ vơ lưu lạc đã mấy năm trời, trên còn mẹ già dưới có em nhỏ, chẳng hiểu còn sống ở nhân gian nữa không?

Thượng Quan Kỳ động lòng hỏi:

– Tại sao cô nương lại lưu lạc đến sơn trang này?

Tuyết Mai tủm tỉm cười nói:

– Kể ra thì hoàng thiên cũng thương phận liễu bồ. Tiện thiếp nhờ có chút tư sắc lại từng đọc sách thánh hiền, chữ nghĩa biết được ít nhiều. Sau bước phong trần luân lạc, tưởng rằng nát liễu tàn hoa. Ngờ đâu mụ giàu thấy tiện thiếp có tư cách học nghề, mụ liền mời nhạc sư đến dạy cho cung đàn điệu hát...

Nói tới đây nàng lộ vẻ thẹn thùng e lệ rồi tiếp:

– Nhờ thế mà tiện thiếp tuy dày dạn phong trần song vẫn còn giữ được tấm lòng trong trắng...

Thượng Quan Kỳ nói:

– À ra thế đấy.

Tuyết Mai mỉm cười nói:

– Mụ giàu ngoài việc mời nhạc sư dạy chúng tôi cung đàn tiếng hát, còn truyền thụ cho chúng tôi những mánh khóe quyến rũ mê hoặc khách làng chơi.

Tiện thiếp là người mặt trắng mắt thanh, trong khi cử động vẫn lo khó lòng giữ nổi cuộc trầm luân...

Thượng Quan Kỳ vội nói:

– Cô nương tốt lắm. Còn ba cô kia phải chăng cũng cùng một cảnh ngộ như cô?

Tuyết Mai đáp:

– Chúng tôi tuy trường hợp khác nhau, song thân thế cùng đưa đến cảnh ngộ này.

Thượng Quan Kỳ hơi men bị ngọn gió lạnh lùng quét hết, tinh thần tỉnh lại nhiều, bất giác cao hứng muốn cùng người nói chuyện. Chàng lại hỏi:

– Trường hợp nào đã đưa các cô đến sơn trang này?

Tuyết Mai cười kể tiếp:

– Mụ giàu kiếm nhạc sư về dạy chúng tôi đàn hát, chẳng qua vì mục đích làm tiền cho mụ. Nếu có người chịu bỏ nhiều tiền mua là mụ nhường ngay. Tiện thiếp được người bỏ ngàn lạng bạc mua đem về đây.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ hiểu cả rồi. Đêm khuya sương lạnh, cô nương về nghỉ đi thôi.

Tuyết Mai nói:

– Công tử bất tất phải thương tiếc tiện thiếp. Người ta bỏ bạc ra mua tiện thiếp về đây để hầu hạ công tử. Dù có phải thị phụng chăn màn, cũng không dám từ chối.

Thượng Quan Kỳ xua tay cười nói:

– Nơi đây nào phải chốn hồng lâu, tại hạ cũng không là tuồng khinh bạc. Cô nương hãy yên lòng.

Tuyết Mai cười nói:

– Kẻ bạc mệnh đoạn trường này, được gặp công tử thật là may mắn vô cùng.

Đột nhiên tiếng tiêu cao vọt lên, cắt dứt câu chuyện Tuyết Mai chưa nói xong.

Thượng Quan Kỳ băn khoăn trong dạ, vội đứng phắt dậy, khẽ nói:

– Tiếng tiêu này có điều quái dị. Xin cô nương mau về ngủ đi, tại hạ phải đi điều tra xem tiếng tiêu này từ đâu vọng lại.

Lúc đó tiếng tiêu lại xuống trầm, thoảng nghe như có như không.

Tuyết Mai lắng tai nghe một hồi, rồi nói:

– Tiện thiếp có hiểu ít nhiều về âm luật. Tiếng tiêu này đượm vẻ thê lương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương thấy có chỗ nào khác lạ?

Tuyết Mai đáp:

– Đêm lạnh thổi tiêu là một điều rất buồn thảm ở nhân gian. Người thổi tiêu chắc có điều đứt ruột.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có lẽ là một vị hung thần quái ác ghê gớm!

Tuyết Mai rùng mình hỏi:

– Công tử bảo sao?

Thượng Quan Kỳ cười đáp:

– Đó là việc trên chốn giang hồ. Đàn bà trẻ con không nên biết đến...

Ngừng một lát, Thượng Quan Kỳ xua tay nói tiếp:

– Trời tối rồi, cô nương về nghỉ đi thôi!

Chàng nói xong băng mình nhảy đi một cái, người chàng đã xa ra hơn một trượng.

Chàng tiếp tục chạy nhanh như bay, thoáng cái đã mất hút. Ngoài tường gió thổi lật tà áo Thượng Quan Kỳ, tiếng tiêu như đứt rồi lại nối, tùy theo luồng gió đưa lại.

Thượng Quan Kỳ chạy về phía tiếng tiêu, bất giác đã đi được năm, sáu dặm.

Đường núi quanh co, nước tuôn róc rách, cảnh vật thốt nhiên biến đổi.

Bỗng hiện ra một khe núi rộng chừng hơn trượng, nước chảy long lanh. Giữa khe một tảng đá lớn nổi lên đột ngột.

Một người áo đen, mái tóc xõa ra, ngồi trên tảng đá này, tay cầm ống tiêu dài đang thổi.

Thượng Quan Kỳ tới nơi, mà người áo đen dường như không biết gì, vẫn không quay đầu nhìn lại.

Tiếng tiêu cực kỳ buồn thảm, nghe ra như khóc như than khiến người nghe phải nao nao trong dạ, dường như bao sự thương tâm với thù hận, trút cả vào tiếng tiêu não ruột.

Thượng Quan Kỳ đứng nghe hồi lâu, không khỏi bùi ngùi rơi lệ.

Tiếng tiêu bỗng im bặt một cách đột ngột. Một thanh âm trầm trầm lạnh lẽo cất lên hỏi:

– Ai đó?

Thượng Quan Kỳ bị tiếng tiêu não nuột cực kỳ xúc động làm cho tâm thần ngây ngất, dường như không còn biết trời đất gì nữa.

Người áo đen đã đứng dậy từ bao giờ chàng cũng không hay. Chàng giơ tay lên gạt ngấn lệ, chú ý nhìn thấy người áo đen người khô như hạc, gầy khẳng gầy kheo mà thấp lùn thủn. Y đứng trên tảng đá lớn, người cao không đầy bốn thước.

Nếu không có bộ râu dài phất phơ thì người ta tưởng lão chỉ là một đứa trẻ vị thành niên.

Người áo đen cầm ống tiêu chí xuống phiến đá, nhảy như bay vào sườn núi, rơi mình xuống bên Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Hảo hán không nghe thấy tiếng lão phu vừa hỏi hay sao?

Thượng Quan Kỳ khoanh tay thi lễ đáp:

– Vãn bối là Thượng Quan Kỳ, quý tính cao danh lão tiền bối là gì?

Người áo đen đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ một lát rồi thở dài đáp:

– Danh tính lão phu lâu nay không nói đến, dù có nói ra, trên đời cũng ít người biết.

Thượng Quan Kỳ vừa coi thân pháp bay nhảy cực kỳ mau lẹ, biết ngay là một tay võ công tuyệt thế. Chàng chưa hiểu lai lịch lão này chẳng rõ là bạn hay là thù. Nhưng lão chợt đến đây một mình, đêm hôm len lỏi vào chốn hang cùng núi thẳm thổi tiêu chơi khiến người không khỏi hoài nghi.

Chàng tự nghĩ mình đừng động thủ hay hơn, mà động thủ không nên để lão sống, cho khỏi tiết lộ việc mình, có thể nguy hại đến Đường Toàn.

Nghĩ vậy, chàng ngấm ngầm vận nội công đề phòng, ngoài miệng tươi cười hỏi:

– Lão tiền bối ở đây đã lâu hay bây giờ mới tới là lần đầu?

Người áo đen xoay mình đi rồi, nhưng nghe tiếng Thượng Quan Kỳ hỏi, liền dừng bước nhìn Thượng Quan Kỳ chòng chọc, dường như lão có vẻ bực mình đáp:

– Bên trời góc biển, bốn bề âm hồ, lão phu ở đâu chẳng được?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối nói vậy thì ra bây giờ mới tới đây là lần đầu tiên.

Người áo đen hỏi lại:

– Thế thì làm sao?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Hình tích lão này thật đáng nghi, không thể để lão đi được. Ta đã không phân biệt được lão là bạn hay là thù, thì phải bắt lão đem về để đại ca tra hỏi.

Nghĩ vậy chàng vận động công lực thu cả vào tay phải, rồi cười lạt nói:

– Lão tiền bối đến vừa khéo quá!

Người áo đen tức mình nói:

– Vừa khéo thì sao?

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày đáp:

– Nếu lão tiền bối không chịu nói rõ tính danh đã bỏ đi ngay, thì vãn bối e rằng tiền bối khó lòng được như nguyện.

Chàng vừa nói vừa ngấm ngầm để ý nhìn sắc mặt người áo đen.

Người áo đen râu dài nghe chàng nói càng thêm cáu tiết, run lên hỏi:

– Thằng lỏi này mắc bệnh khùng rồi hay sao mà dám ăn nói càn gở thế?

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt lão vẫn tự nhiên, không ra tuồng giả vờ, thì không khỏi bẽn lẽn. Nhưng chàng vẫn băn khoăn trong dạ, trầm ngâm giây lát rồi cười nói:

– Võ công lão tiền bối vào hạng tuyệt luân, chắc phải là một bậc cao nhân trong võ lâm?

Người áo đen râu dài nói:

– Thằng lỏi này chỉ quen nói hươu nói vượn, sao không trả lời câu ta hỏi?

Thượng Quan Kỳ thấy lão cáu kỉnh cũng mặc kệ, chàng vẫn hỏi lảng đi chuyện khác:

– Lão tiền bối dù là người trong võ lâm, hẳn có biết Cổn Long Vương Người áo đen ỡm ờ đáp:

– Cổn Long Vương, Cổn Long Vương… Dường như ta đã nghe có ai đề cập đến rồi thì phải.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày, nghĩ thầm:

“Coi bộ dạng tựa hồ như không phải lão cố ý giả trá, thật khó mà dò được lão”. Chàng hỏi tiếp:

– Lão tiền bối không biết Cổn Long Vương, nhưng chắc nhận biết Âu Dương Thống.

Người áo đen thổi tiêu biến đổi sắc mặt, nhắc lại:

– Âu Dương Thống…

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải rồi! Vị này lừng danh thiên hạ, và hiện nay lãnh đạo các phái võ lâm bằng một thực lực rất hùng hậu của Cùng Gia Bang.

Người áo đen đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Nếu lão phu không giữ theo lời di ngôn của vong thê (người vợ chết rồi) thì đã đến tìm y để đòi món nợ máu.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Về chuyện chi vậy?

Trong lúc không còn ngơ ngẩn thì lão đã tung mình nhảy đi, bóng người chỉ thoáng cái đã biến mất.

Thượng Quan Kỳ muốn đuổi theo thì đã không thấy tông tích đâu nữa.

Chàng buông một tiếng thở dài, nhìn sao lấp lánh trên trời từ từ đi về phía trước. Trong óc chàng nảy ra không biết bao nhiêu nghi vấn càng nghĩ càng bối rối chẳng hiểu ra sao.

Thượng Quan Kỳ vừa đi vừa lẩm bẩm một mình:

– Chỉ còn cách về hỏi lại đại ca. Hoặc giả trí thông minh của y có tìm ra được đầu mối gì chăng.

Còn đang ngẫm nghĩ thì đã về gần đến trú sở, chàng ôm bao mối hoài nghi, hấp tấp chạy thẳng đến phòng Đường Toàn.

Chương 83: Trông Kim Bài Hảo Hán Vẫn Hoài Nghi

Thượng Quan Kỳ thấy phòng Đường Toàn cửa đóng, Sương Cúc đặt ghế ngồi trước cửa. Ả thấy Thượng Quan Kỳ hấp tấp đi đến, liền đứng lên nghênh tiếp.

Thượng Quan Kỳ hỏi ngay:

– Đại ca tôi đã tỉnh chưa?

Sương Cúc lắc đầu đáp:

– Tiên sinh đang ngủ say. Tiểu tỳ đã sắp thức ăn, sợ người tỉnh dậy đói lòng, nên vẫn ngồi đây chờ đợi không dám đi đâu.

Thượng Quan Kỳ tuy nóng lòng đưa tin cho Đường Toàn về việc gặp người áo đen, nhưng chàng lại nghĩ Đường Toàn khó lòng tìm được giấc ngủ ngon, không tiện kinh động, đành cố dằn lòng nóng nảy, khẽ dặn Sương Cúc:

– Khi đại ca tôi tỉnh dậy, xin cô nương báo cho tôi ngay lập tức.

Sương Cúc cúi đầu đáp:

– Tiểu tỳ xin tuân lệnh công tử.

Thượng Quan Kỳ rảo bước về phòng mình. Chàng thấy trong phòng còn thắp đèn tia lửa nhỏ như hạt tiêu. Tuyết Mai phục xuống bàn mà ngủ, dường như cô ả đang ngon giấc.

Thượng Quan Kỳ đằng hắng luôn mấy cái rồi lên tiếng:

– Đêm khuya rồi, cô về phòng nghỉ, bất tất phải chầu chực ở đây nữa.

Chàng gọi luôn mấy câu mà Tuyết Mai vẫn chưa tỉnh lại, thì trong lòng sinh nghi. Chàng nắm lấy cánh tay trái Tuyết Mai, bỗng thấy hơi rượu nồng nặc đưa lên mũi, khiến cho đầu óc bối rối của chàng được đánh tan đi một chút. Chàng lẩm bẩm một mình:

– Cô ả này cũng khướt rồi?

Đoạn chàng buông ả ra, để cả áo nằm duỗi chân trên giường.

Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay ở với Đường Toàn, đâm ra nghĩ ngợi rất nhiều. Chàng nằm càng nghĩ càng thấy nhiều điều quái dị mịt mờ, đột nhiên đứng phắt dậy, lại bàn cầm chén nước lạnh rót vào mặt Tuyết Mai cho ả tỉnh lại.

Bỗng thấy Tuyết Mai khẽ buông một tiếng thở dài, từ từ mở mắt ra vừa nhìn thấy Thượng Quan Kỳ, thốt nhiên ả khóc rống lên, nói:

– Tướng công bị người ta dùng kế "Điệu hổ ly sơn" rồi!....

Thượng Quan Kỳ la lên một tiếng kinh hoảng, chàng nhón gót luồn qua cửa sổ chui ra, hấp tấp chạy ngay lại phòng Đường Toàn.

Chàng thấy Sương Cúc vẫn ngồi tựa lưng vào cửa phòng, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Chàng lại quanh ra cửa sổ phía sau, đưa tay đẩy thì cánh cửa sổ vẫn đóng chặt, rõ ràng trong phòng vẫn có người.

Tình trạng này khiến cho Thượng Quan Kỳ lại càng rối trí, chàng trầm ngâm một lúc rồi giơ tay lên đập cửa, lớn tiếng hỏi:

– Đại ca thức hay ngủ?

Trong nhà có tiếng người trở mình rồi lại ngủ đi.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm:

"Mình thật rõ khéo vẩn vơ lo chuyện không đâu".

Đoạn trở về phòng mình định hỏi lại Tuyết Mai xem đầu đuôi thế nào rồi sẽ liệu.

Khả năng liệu việc của Thượng Quan Kỳ đã tiến bộ rất nhiều. Chàng đi được mấy bước chợt nghĩ ra điều gì khác lạ, chàng liền lộn lại.

Lúc này Sương Cúc bị tiếng Thượng Quan Kỳ đẩy cửa sổ làm cho ả choàng tỉnh dậy, ả dụi mắt hỏi:

– Tướng công còn chưa ngủ à?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại:

– Đại ca tôi ngủ yên chưa?

Chàng vừa hỏi vừa nhìn Sương Cúc chòng chọc điều tra vẻ mặt ả xem có lộ ra điều gì chăng?

Nguyên Thượng Quan Kỳ đã sinh lòng ngờ vực bốn ả thị tỳ:

Lan, Liên, Cúc, Mai.

Sương Cúc dường như nhận ra vẻ mặt Thượng Quan Kỳ có điều khác lạ, thì hồn vía lên mây. Ả hồi hộp đáp:

– Tiên sinh ngủ ngon giấc lắm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô mở cửa cho tôi vào coi.

Sương Cúc nói:

– Tiên sinh gài then trong, tiểu tỳ không thể mở được trừ phi kêu tiên sinh dậy.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, đột nhiên vương tay ra nắm lấy tay phải Sương Cúc, ngầm vận nội lực bóp mạnh một cái.

Ả thét lên lanh lảnh:

– Công tử buông tay ra, đau đến chết mất!

Thượng Quan Kỳ nhíu lông mày, buông tay Sương Cúc ra rồi phóng chưởng đánh vào cửa. Trước khi phóng chàng đã ngầm vận nội lực, chưởng phong mạnh quá đánh bật then cửa ra. Chàng đẩy cửa bước vào.

Thượng Quan Kỳ chủ ý nhìn trên giường thấy có người nằm nghiêng ngoảnh mặt vào phía trong, trên mình trùm chăn bông.

Thượng Quan Kỳ trông phía sau lưng người này thì trong đầu óc nảy ra một ý nghĩ vừa hoang mang vừa bẽn lẽn. Chàng từ từ tiến gần lại hai bước, hạ thấp giọng gọi:

– Đại cạ..

Người nằm ngủ trên giường chỉ khẽ chuyển mình một chút, rồi lại ngủ vùi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Đại ca mệt quá nên để y ngủ một giấc thật say.

Chàng từ từ lui ra.

Ra đến gần cửa, chàng thấy Sương Cúc đang ôm tay, thộn mặt ra đứng dựa cửa, giương đôi mắt tròn xoe nhìn mình. Mặt ả chưa ráo lệ. Trong hai mắt hãy còn lóng lánh hạt châu.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng hỏi:

– Tôi bóp tay cô nương bị thương rồi phải không?

Sương Cúc chớp mắt, hai hạt châu lóng lánh nhỏ xuống, đáp:

– Tiểu tỳ còn chịu được, tướng công bất tất phải quan tâm.

Thượng Quan Kỳ cầm lấy tay ả, thấy bàn tay sưng múp, đôi ngón tay cái bị trật khớp thì trong lòng hối hận vô cùng, khẽ nói:

– Cô nương cố nhịn đau một chút để tại hạ nắn lại cho in khớp.

Sương Cúc kinh hãi gật đầu, từ từ giơ cánh tay ra.

Thượng Quan Kỳ sờ đúng khớp xương, hai tay giật mạnh một cái, Sương Cúc đau quá kêu thét lên, trán toát mồ hôi nhỏ xuống tong tong.

Thượng Quan Kỳ ra chiều hối hận, vỗ vai Sương Cúc an ủi:

– Cô nương tốt quá! Về phòng nghỉ đi thôi, đừng làm gì thì nhiều là mười ngày, ít là ba bữa, tay cô sẽ bớt sưng và hết đau.

Sương Cúc gượng cười nói:

– Xin tướng công cũng đi nghỉ cho. Tiểu tỳ chờ lát nữa có chị đến thay phiên sẽ về ngủ cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rất hổ thẹn vì đã quá nóng. Chàng rảo bước về phòng. Đi chừng ba chục bước, sực nhớ ra rằng mình chưa để ý nhìn kỹ người nằm trên giường, chắc đâu có phải là đại ca?... Sao Sương Cúc thét lên như vậy mà người không thức giấc?

Nghĩ tới đây, trong tâm lại nảy ra nhiều mối nghi ngờ hồi hộp, liền lật đật trở lại đi thẳng vào phòng Đường Toàn.

Lần này, Thượng Quan Kỳ không do dự gì nữa, thắp cây đèn đồng lên, gằn giọng gọi:

– Xin đại ca tỉnh dậy, tiểu đệ có việc gấp phải thưa trình.

Chàng thấy người nằm trên giường hơi thở trầm trọng, đang giấc ngủ say.

Chàng gọi luôn mấy tiếng vẫn không thấy người đó trở mình.

Lúc này, Thượng Quan Kỳ rất đỗi hoang mang, chàng đưa tay ra nắm lấy vai người nằm đó trầm giọng quát lên:

– Đại ca!....

Chàng để mắt nhìn kỹ thì người ngủ say chính là Đường Toàn, trong lòng cũng bớt hồi hộp, thở phào một cái rồi tự hỏi:

– Thế này là nghĩa làm sao? Mọi khi đại ca rất tỉnh ngủ, sao bữa nay lại ly bì đến thế?

Chàng nghe hơi thở Đường Toàn vẫn đều đều, ngực ông phập phồng như thường, không có gì khác thường.

Chàng cúi xuống ngửi cũng không thấy mùi rượu.

Hiện nay Thượng Quan Kỳ không phải như lúc mới ra khỏi lều tranh mà đã biết nhiều chuyện gian trá trong chốn giang hồ. Chàng đứng tần ngần một lúc, đưa tay ra sờ vào các huyệt đạo trên mình Đường Toàn vì chàng chợt nghĩ ra rằng hay là có người len vào trong phòng điểm huyệt ông.

Không ngờ chàng đưa tay qua các huyệt đạo Đường Toàn, mà ông vẫn ngủ say ly bì thì không khỏi bồn chồn trong dạ.

Biến cố này khiến Thượng Quan Kỳ rất hoang mang. Không biết làm thế nào, chàng ngừng tay lại, thộn mặt ra nhìn Đường Toàn. Đầu óc chàng không biết bao nhiêu nghi vấn và không tìm ra đầu mối để giải quyết Đột nhiên có tiếng oanh thỏ thẻ hỏi vọng vào:

– Thưa công tử, Đường tiên sinh đã tỉnh chưa?

Thượng Quan Kỳ như người mơ mộng bừng tỉnh, quay đầu nhìn ra thì thấy Sương Cúc bưng khay vào. Trên khay đặt chiếc chén ngọc hơi bốc lên nghi ngút, nhưng không biết trong đựng thứ gì? Chàng trải qua một lúc hoang mang, rồi dần dần bình tĩnh lại, trông vào chiếc khay gỗ, hỏi:

– Chén ngọc đựng gì vậy?

Sương Cúc đáp:

– Nhân sâm yến sa thang.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Đêm nay cô nương có đi khỏi chỗ này lúc nào không?

Sương Cúc đáp:

– Tiểu tỳ vẫn giữ ở cửa buồng này không dời nửa bước.

Thượng Quan Ky hỏi:

– Cô nương có nghe thấy trong phòng Đường tiên sinh đây có một thứ thanh âm gì khác lạ không?

Sương Cúc nét mặt buồn rười rượi, trầm ngâm hồi lâu rồi từ từ đáp:

– Tiểu tỳ thật không nghe thấy gì hết.

Thượng Quan Kỳ xua tay nói:

– Đường tiên sinh hãy còn ngủ mệt chưa tỉnh, cô nương hãy lui ra.

Sương Cúc vừa bị một vố đau, nên rất sợ hãi. Thượng Quan Kỳ hấp tấp trở gót ra đi.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quanh hai lượt rồi đến trước giường ôm xốc Đường Toàn lên, ẵm ra ngoài cửa, đặt ông xuống ghế. Chàng chăm chú nhìn vào chiếc giường gỗ, bỗng cười lạt một tiếng:

– Giấu đầu hở đuôi, há phải là hành động của bậc đại trượng phu?

Chàng ngầm vận nội công từ từ bước lại gần. Còn cách giường Đường Toàn chừng một thước, chàng đột nhiên phóng cước ra đá, hất giường lên.

Một bóng người nhanh như chớp ẩn dưới gầm giường vội theo đà cái đá xông ra.

Ánh hào quang lóe lên một cái điểm vào trước mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ sớm đã đề phòng, né mình một cái tránh khỏi đồng thời phóng chưởng ra quét ngang, người kia chân tay cũng mau lẹ dị thường. Đánh một đòn không trúng, y lập tức biến đổi chiêu thức, ánh hào quang lấp loáng chụp xuống ngực chàng.

Thượng Quan Kỳ sợ y thừa cơ chạy thoát, không dám lùi lại phía sau nữa, chàng đưa tay phải ra, năm ngón tay nhanh như chớp chụp xuống huyệt mạch ở cổ tay đối phương. Chàng vừa ra chiêu vừa chú ý nhìn y.

Người này thân thể bé nhỏ, mình mặc áo đen, trên mặt che tấm khăn sa đen, chỉ để hở cặp mắt, tay phải y cầm lưỡi đao trủy thủ sáng loáng.

Người lạ co tay về, thu đao trủy thủ lại để tránh đòn cầm nã của Thượng Quan Kỳ. Lúc tay phải y vung lên, ba điểm hào quang chia ra tập kích vào ba chỗ đại huyệt ở trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ vì tức điên người, ra chiêu chậm chạp vụng về, mà đối phương khởi thế công cực kỳ xảo quyệt thâm độc. Chàng né tránh chậm một chút, tay phải bị lưỡi trủy thủ sắc nhọn của đối phương đâm phải. Nhát dao dài chừng hơn một tấc sướt da chảy máu.

Nhưng cũng vì lỡ tay bị thương một chút mà tấm lòng Thượng Quan Kỳ đang căm tức dần dần bình tĩnh lại. Tay trái chàng tìm chỗ sơ hở của đối phương đang cầm lưỡi trủy thủ. Chàng hạ thấp tay xuống rồi lật lại rất nhanh ra chiêu "Phân Hoa Phất Liễu" đoạt lấy đao trủy thủ.

Người áo đen vừa thấp vừa lùn, nhưng võ công cao cường. Chiêu thuật biến hóa rất là kỳ bí. Lưỡi trủy thủ phóng ra, thu về, chiêu nào cũng nhằm tập kích vào huyệt đạo Thượng Quan Kỳ.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã bình tĩnh lại, chàng biết võ công cùng thủ pháp đối phương đều vào hạng thượng thừa. Trong phòng chật hẹp né tránh khó khăn mà trong tay chàng lại không có khí giới. Đó là một khuyết điểm không thể có trong mười chiêu mà có thể chế phục được cường địch. Chỉ còn một cách là đề phòng không cho đối phương chạy thoát, rồi sau sẽ tìm cách uy hiếp bên địch.

Trong lòng chàng nghĩ như vậy, phép đánh cũng biến đổi luôn, không mong gì thành công một cách mau chóng được. Chàng vung tay ra dùng thủ pháp "Đột Huyệt Trảm Mạch" để ngăn ngừa thế công lợi hại của đối phương. Chàng lại thi triển thủ pháp "Không Thủ Nhập Bạch Nhẫn" để nắm lấy huyệt đạo của đối phương.

May mà Đường Toàn thoát khỏi vòng nguy hiểm, chỉ cần sao ngăn trở không cho đối phương xông tới uy hiếp Đường Toàn và giữ cho đối phương khỏi trốn chạy, sớm muộn thế nào rồi cũng hạ được y.

Nên biết võ công Thượng Quan Kỳ hiện đã đáng liệt vào tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm lúc đương thời. Nếu chàng ứng chiến như lúc bình thường thì dù người áo đen thấp nhỏ này trong tay có lưỡi đao trủy thủ cũng không làm gì được, mà trái lại đã bị thủ pháp "Đột Huyệt Trảm Mạch" cực kỳ lợi hại của chàng dồn vào thế bí không còn thi triển thủ cước được nữa.

Cuộc ác đấu đã đến lúc hung hiểm kịch liệt, Thượng Quan Kỳ đưa ngón tay ra tập kích vào những yếu huyệt của đối phương nhiều đòn chỉ còn khe sợi tóc.

Thoáng một cái hai bên đã quần nhau trên bốn mươi hiệp. Thượng Quan Kỳ nhịn đau cố đánh, dần dần đã kềm chế được đối phương.

Người áo đen đánh lâu không thắng, nóng ruột, vung lưỡi trủy thủ lên để gạt chưởng của Thượng Quan Kỳ. Y nhảy vọt lên chiếc giường của Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vận khí đan điền lạnh lùng nói:

– Nếu các hạ không chịu bỏ lưỡi đao trủy thủ bó tay chịu trói thì đừng trách tôi ra tay hiểm độc.

Người áo đen đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ lầm lỳ không nói gì. Dường như gã biết Thượng Quan Kỳ không phải nói ngoa để hăm dọa mình.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng nói:

– Tôi đã biết các hạ là ai rồi…

Đoạn chàng tung người nhảy lên xông lại.

Người áo đen cầm lưỡi trủy thủ bên tay phải, đột nhiên ra chiêu “Lăng Kích Tiêu Nham” lóe ra một ánh sáng bạc, nhằm bụng Thượng Quan Kỳ đâm tới.

Thượng Quan Kỳ đã nghĩ trước kế cự địch. Người chàng còn lơ lửng trên không, đột nhiên chàng hít một hơi chân khí, thu chân về đẩy cho người lướt ngang đi. Tay trái chàng phóng chưởng ra cực kỳ lợi hại để đánh vào đỉnh đầu đối phương, còn tay phải vươn ra nắm lấy cổ tay đối phương.

Người áo đen chỉ để ý đến đòn chưởng của đối phương đánh vào đầu, gã không ngờ tay phải chàng phóng ra xa lại đến nơi trước nên không kịp đề phòng.

Y thấy cổ tay tê buốt, huyệt đạo bị bóp chặt.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận nội lực bóp chặt huyệt đạo thêm. Lưỡi đao trủy thủ trong tay người áo đen lập tức rớt xuống đất. Nhanh như chớp, Thượng Quan Kỳ đưa tay trái ra lột tấm mạng che mặt người áo đen.

Dưới ánh đèn sáng, Thượng Quan Kỳ trông thấy nét mặt gã xinh tươi, da trắng như tuyết ẩn hiện màu hồng. Chàng nhìn kỹ té ra là một nữ lang.

Thượng Quan Kỳ cười gằn hỏi:

– Phải chăng Cổn Long Vương phái ngươi đến đây?

Tay phải nữ lang bị Thượng Quan Kỳ nắm chặt, dường như đau đớn vô cùng.

Nàng nhíu đôi mày liễu, lắc đầu không nói gì.

Nguyên Thượng Quan Kỳ trong lòng rất căm hận, bất giác vận thêm kình lực, bóp chặt cổ tay khiến cho mạch máu nàng chạy lộn ngược vào phủ tạng.

Thượng Quan Kỳ nới tay ra, nhưng tay phải điểm lẹ vào huyệt khúc trì trên khuỷu tay nữ lang. Chàng lạnh lùng nói:

– Bình sinh ta đối với đàn bà con gái chưa hạ độc thủ bao giờ. Nhưng lúc này ta giận ngươi quá nên ta mới đánh đòn nặng mà thôi.

Chàng vừa nói vừa buông tay phải ra.

Nữ lang áo đen thở phào một cái, từ từ nói tiếp:

– Trong tay ta sẵn đao, nếu ta muốn giết Đường Toàn phỏng có khó gì?

Thượng Quan Kỳ nghe xong không khỏi ngẩn ngơ vì biết nàng nói có lý.

Chàng trầm ngâm một lát rồi lạnh lùng hỏi:

– Nếu ngươi không có ý hạ sát Đường tiên sinh thì sao đêm khuya lại lẻn vào phòng người làm gì? Mặt ngươi che kín, tay ngươi cầm khí giới, thử hỏi ai mà tin được?

Nữ lang áo đen đưa mắt nhìn Đường Toàn đang nằm trên ghế, nói:

– Ta đến đây cứu y.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Ngươi đừng ăn nói hồ đồ.

Nữ lang áo đen nói:

– Ta nói thật đấy! Thân thể Đường Toàn nay đã suy yếu quá rồi thì làm sao có thể chịu đựng được những sự lao tâm khổ trí suốt ngày đêm. Nếu y giải khai được những mối tư lự sầu thảm, yên tâm dưỡng khí, hoặc giả còn có cơ sống được.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói có đầu đuôi, bất giác động tâm hỏi lại:

– Vì lẽ gì ngươi muốn cứu Đường tiên sinh? Vì sao lại biết tiên sinh ở đây?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta vâng lệnh nên đến đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ngươi vâng lệnh ai?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta vâng lệnh Âu Dương bang chúa.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Sao ta không được nghe Âu Dương bang chúa nói tới?

Nữ lang áo đen đáp:

– Âu Dương bang chúa bí mật sai ta hành động, không được tiết lộ cho ai biết.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ngươi có gì làm bằng chứng không?

Nữ lang áo đen đáp:

– Ta hiện có mang theo lịnh bài sắc lệnh của bang chúa.

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra nói:

– Ngươi lấy cho ta coi thứ.

Nữ lang áo đen nói:

– Ngươi đã điểm huyệt Khúc trì tay phải ta, thì ta còn cử động sao được mà lấy?

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ một lát rồi đáp:

– Ta không sợ ngươi dùng mưu thần chước quỷ để lừa bịp ta đâu.

Rồi chàng đập tay giải phóng huyệt đạo cho nữ lang.

Nữ lang áo đen từ từ thò tay vào bọc, lấy ra một chiếc kim bài hình trên đưa cho Thượng Quan Kỳ nói:

– Đây là kim bài sắc lệnh của Âu Dương bang chúa Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ đón lấy kim bài xem rất kỹ thì thấy mặt trên chạm trổ một ông già áo quần rách rưới tay cầm gậy trúc, còn mặt nữa khắc bốn chữ “Kim bài sắc lệnh”.

Chàng chưa thấy qua kim bài của Cùng Gia Bang nên không có cách nào phân biệt được là chân hay giả.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Tại hạ không phải là người Cùng Gia Bang, nên không biết kim bài này thật hay giả. Dù cho kim bài này đích thực của Âu Dương bang chúa, nhưng nếu không có chỉ dụ của bang chúa thì tại hạ cũng không thể tin được.

Nữ lang áo đen hỏi:

– Vậy bây giờ ngươi muốn gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ phải chờ đại ca tỉnh lại coi xem kim bài này thật hay giả rồi sẽ nói chuyện. Bây giờ chưa biết rõ chân giả, đành xin cô nương hãy tạm chờ đợi ở trong nhà này.

Nữ lang áo đen lúc này không còn khả năng để phản kháng, cô đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ muốn nói lại thôi, từ từ ngồi xuống.

Thượng Quan Kỳ cúi xuống lượm lưỡi đao trủy thủ hỏi:

– Cô nương dùng thuốc gì khiến cho đại ca tại hạ mê đi? Cô có cách nào làm cho y tỉnh lại sớm một chút được không?

Nữ lang áo đen lắc đầu đáp:

– Y đã uống thuốc để yên tâm ngủ say. Nếu chưa đến giờ thì bất luận là ai cũng không có cách nào làm cho hồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ thấy Đường Toàn nằm co rúm lại tựa hồ như bị rét cóng, liền đưa tay ra nhắc chiếc chăn bông ở trên giường đắp lên cho tiên sinh rồi hỏi:

– Còn bao nhiêu lâu tiên sinh mới tỉnh lại?

Nữ lang áo đen đáp:

– Vào khoảng giờ ngọ ngày mai.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nét mặt nói:

– Đúng giờ ngọ trưa mai, mà đại ca tại hạ vẫn không tỉnh lại thì cô nương đừng hòng sống ở trên thế gian này nữa. Lúc bấy giờ tại hạ sẽ dùng thủ đoạn rất thảm khốc để đối phó với cô nương.

Nữ lang áo đen lạnh lùng nói:

– Ngươi muốn dùng thủ đoạn gì đối với ta thì dùng. Nếu y đã không tỉnh lại được thì dù ngươi có

giết ta cũng không cứu y sống lại được nữa.

Thượng Quan Kỳ nói bằng giọng cả quyết:

– Con người ta dù có sống đến trăm tuổi cũng chẳng khỏi một lần chết. Nếu đại ca không sống được thì tại hạ đành đem bao nhiêu cừu hận trút lên đầu cô nương. Bấy giờ tại hạ trước hết là điểm vào ngũ âm tuyệt huyệt để cô nương nếm thử mùi huyết chạy vào nội phủ. Rồi sau đặt cô nương trước linh đường đại ca dùng lưỡi đao trủy thủ của cô nương, khoét lấy tim gan cô để tế vong linh đại ca.

Hai người cùng dùng những lời sắc nhọn đối đáp với nhau.

Nữ lang áo đen từ từ cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Thượng Quan Kỳ thủng thỉnh đi ra điểm thêm ba chỗ huyệt đạo của nữ lang áo đen nữa. Đoạn chàng kê lại giường ôm Đường Toàn đặt lên như trước. Lúc chàng đi ra từ từ khép cửa lại nói:

– Đêm dài dằng dặc, tại hạ xin bồi tiếp cô nương qua một thời gian sương lạnh canh khuya hôm nay.

Nữ lang áo đen tuy bị điểm huyệt không nhúc nhích được nhưng nàng vẫn còn nói được, thủng thỉnh lên tiếng:

– Ngươi chưa hỏi rõ căn do, đã đối xử tàn nhẫn với ta như thế này, ta e rằng mi sẽ có hậu hối.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thôi cũng đành vậy. Tại hạ chờ đại ca tỉnh dậy rồi sẽ xin lỗi cô nương!

Nữ lang áo đen không nói gì nữa, dựa đầu vào tường.

Thượng Quan Kỳ chặn trước người Đường Toàn, ngồi xếp bằng nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Trong nhà yên tĩnh trở lại, chỉ còn nghe tiếng hơi thở phập phù.

Thượng Quan Kỳ trong đầu óc những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn.

Chàng suy nghĩ rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ đã học Đường Toàn cách vận dụng tư tưởng, huy động trí thông minh thế nào. Chàng bắt đầu bằng sự phân tích từng lời nói của nữ lang áo đen.

Trời phú cho mỗi người một bộ Óc thông minh khác nhau. Nhưng nếu không chịu vận dụng nó, hoặc có vận dụng cũng chỉ phù phiếm bên ngoài không chịu nghĩ sâu thì làm sao tìm được manh mối

những nghi vấn.

Thượng Quan Kỳ sau khi nghĩ đi nghĩ lại, quả nhiên tìm ra những điểm nghi ngờ.

Chàng biết nữ lang áo đen không phải là thủ hạ Cổn Long Vương. Điều này thì chắc chắn rồi. Còn chiếc sắc lệnh kim bài kia có thể đúng là của Âu Dương bang chúa. Vậy thì, Âu Dương Thống đã phái nàng đến đây, có lẽ điều đó cũng đúng, và lúc nàng lén vào trong sơn trang này, bốn ả thị tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai đều nhận biết.

Lúc đầu tiên, chàng đã nghĩ rằng nữ lang áo đen che mặt chỉ là một trong ba ả Lan, Liên, Cúc. Đến khi lật được tấm mạng che mặt của người áo đen, chàng mới biết là mình đoán lầm.

Chàng từ từ mở hé cặp mắt để ngó trộm vẻ mặt của nữ lang thì chỉ thấy nàng vẫn bình tĩnh dường như không có điều chi lo sợ, đủ tỏ rằng nàng đúng là người Âu Dương Thống phái đến.

Thượng Quan Kỳ không hiểu nàng đến đây có dụng ý gì? Giả tỷ nàng thật có lòng muốn cho Đường Toàn được nghỉ ngơi một cách yên tịnh thì sao lại không thương lượng với mình. Cần gì phải hành động ngấm ngầm để gây ra sự hiểu lầm này. Nếu nàng chủ tâm giết Đường Toàn thì bất tất phải dùng thuốc mê để tiên sinh ngất đi.

Chàng lại nghĩ đến mình bị tiếng tiêu dẫn dụ, rời xa trang viện, nàng có thừa thì giờ cùng cơ hội để giết Đường Toàn rồi chạy trốn, cần gì phải ẩn nấp ở dưới gầm giường.

Bao nhiêu nghi vấn chồng chất lên nhau như búi tơ vò trăm mối. Trong lúc hốt hoảng, khó lòng mà tìm ra được đầu mối, bất giác chàng tự hãm mình vào giữa những luồng tư tưởng trầm mặc.

Bên ngoài gió thổi thông reo, trong nhà ngọn đèn nhỏ bằng hạt đậu, ánh sáng chập chờn, dường như cạn dầu. Ánh sáng nhỏ dần lại rồi tắt ngấm.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tỉnh lại, mở bừng mắt ra, lạnh lùng hăm dọa:

– Giả tỷ cô nương thừa cơ nước đục mò cá, mượn lúc canh khuya tối tăm chạy trốn thì sẽ bị nhừ đòn có khi mất mạng đó. Bấy giờ cô đừng trách ta tâm địa độc ác.

Nữ lang áo đen nói:

– Nếu ta có ý trốn chạy thì việc gì phải đợi đến bây giờ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đêm hãy còn dài, cô nương vận khí dưỡng thần một lúc.

Nữ lang áo đen nói:

– Người đã điểm mấy huyệt đạo trọng yếu quanh mình ta, đến huyết lưu thông còn bị trở ngại thì nói chi đến chuyện vận khí điều dưỡng nữa.

Giữa lúc ấy, một tiếng kẹt vang lên, cửa phòng đột nhiên mở toang ra.

Thượng Quan Kỳ tiện tay đoạt lấy lưỡi đao trủy thủ của nữ lang áo đen, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

– Ai đó?

Nữ lang áo đen đáp:

– Gió đấy chứ có ai đâu?

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Ngoài đại sảnh cửa ngõ đều đóng kín, gió lọt vào lối nào được?

Trong nhà đến lửa tắt hết, trời tối mò. Trong phòng cường địch ngồi đối diện nhau, bên ngoài cửa sổ gió cứ rít lên từng cơn, cửa phòng không gió thổi vào mở toang ra. Tình trạng này khiến người không khỏi băn khoăn lo sợ.

Thượng Quan Kỳ khoa lưỡi trủy thủ lên, lạnh lùng bảo nữ lang:

– Bất luận người vào đây là ai. Y cùng cô nương lén lút chốn này là có dụng ý gì? Giả tỷ có biến cố gì xảy ra thì trong ba người, cô nương sẽ bị chết trước tiên.

Nữ lang áo đen cười lạt nói:

– Cái đó chưa chắc.

Thượng Quan Kỳ tức giận quát lên:

– Tôi cảnh cáo cô nương một lần cuối cùng. Trước tình cảnh này, tại hạ dám ra tay giết cô, trừ phi cô thật lòng muốn chết, nếu không thì đừng trêu chọc tôi...

Chàng ngẩng đầu trông ra bất giác run lên.

Tuy chàng là người bản lĩnh tuyệt cao, đảm lược hơn người mà trong lòng không khỏi hồi hộp.

Nguyên lúc Thượng Quan Kỳ hơi phân vân một chút đang điều qua tiếng lại với nữ lang, thì trong nhà đột nhiên xảy ra biến cố:

một bóng người xuất hiện đứng trước cửa không biết tự bao giờ.

Bóng người này tựa hồ như một u hồn khủng khiếp đứng sững trước cửa không nói câu gì.

Thượng Quan Kỳ hít mạnh một hơi dài, trấn tĩnh tâm thần, cất tiếng hỏi:

– Ai?

Chàng để ý nhìn thì thấy người này bịt mặt bằng tấm mạng đen, chỉ để hở hai con mắt.

Bỗng nghe thấy người đó đáp:

– Ta!

Rồi cất bước đi vào nhà.

Thượng Quan Kỳ quát lên:

– Đứng lại!

Bóng người dừng lại.

Một lúc sau Thượng Quan Kỳ dần dần trấn tĩnh lại, dằn giọng hỏi:

– Ngươi là ai báo tên cho ta hay!

Người đó giơ tay phải lên, cởi tấm mạng che mặt ra.

Thượng Quan Kỳ nhãn lực hơn người chú ý nhìn thì người mới vào này cũng là một cô gái, chàng không khỏi run lên, giơ lưỡi đao trủy thủ ra quát hỏi:

– Chúng ta không quen biết nhau, canh khuya cô đến đây làm gì?

Thiếu nữ thở dài sườn sượt hỏi lại:

– Sao trong phòng này lại không thắp đèn?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đèn hết dầu nên lửa tắt rồi.

Thiếu nữ nhảy xổ vào nói:

– Ta khát nước lắm. Có nước cho ta một hớp.

Thượng Quan Kỳ sợ thị làm bị thương đến Đường Toàn, phóng ra một chưởng, người chàng cũng

theo chưởng từ trên giường nhảy xuống.

Thiếu nữ xông vào nhanh quá, không tránh thế chưởng. Bỗng nghe “Binh” một tiếng chưởng đánh trúng thị.

Thượng Quan Kỳ giơ lưỡi trủy thủ lên thủ thế chờ đợi hễ thị xông vào là phóng trụy thủ đâm ngay tức khắc. Chàng thấy thiếu nữ áo đen đang đi, người loạng choạng rồi ngã vật xuống.

Thượng Quan Kỳ đưa tay trái nắm lấy nữ lang áo đen đến trước dằn giọng quát hỏi:

– Thế này là nghĩa làm sao? Nói mau!

Nữ lang áo đen lạnh lùng hỏi lại:

– Sao? Ngươi còn sợ ư?

Thượng Quan Kỳ cáu giận nói:

– Ngươi còn chống đối ta thì đừng trách ta ra tay trừng trị.

Nữ lang áo đen thở dài nói:

– Y bị thương rồi, ngươi gọi người thắp đèn lên để xem thương thế ra sao rồi ta sẽ nói cho ngươi hay.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói cũng phải. Dù sao cũng phải thắp đèn lên đã. Chàng liền lớn tiếng gọi:

– Tuyết Mai! Đem đèn lửa vào!

Lát sau, ả tiểu tỳ cầm đèn vào nhưng ả không phải là Tuyết Mai, mà là Sương Cúc.

Thượng Quan Kỳ nhìn thiếu nữ áo đen nằm dưới đất, quả nhiên trên lưng bị một lưỡi đao sáng loáng cắm ngập vào máu tươi chảy ra theo chuôi đao nhỏ xuống.

Nữ lang áo đen ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Kỳ trỏ cô gái bị thương nói:

– Ngươi coi lại xem còn có thể sống được y không.

Thượng Quan Kỳ còn xuống nhìn hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

– Thị bị lưỡi đao đâm vào nặng quá, khó lòng sống được.

Nữ lang áo đen hỏi:

– Ngươi có định cứu y không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hiện ta không có thì giờ cứu y. Dù cho có cứu đi nữa, ta e rằng thị cũng không thoát chết.

Chàng ngừng một lát lại hỏi:

– Các người toa rập với nhau làm chuyện gì đây? Ta tuy chưa hiểu rõ được hết, nhưng đã thấy nhiều chỗ khả nghị..

Chàng đưa mắt nhìn Sương Cúc nói:

– Tuy trước ta chưa thấy bọn ngươi, nhưng ta chắc rằng các ngươi không phải là địch nhân từ ngoài mới đến, mà trước khi ta cùng đại ca vào sơn trang này, ngươi đã ra ẩn nấp ở trong này rồi.

Nữ lang áo đen gật đầu đáp:

– Ngươi đoán không lầm, thử đoán nữa đi.

Thượng Quan Kỳ nhíu lông mày nghĩ thầm:

“Cô này muốn khảo sát tài trí của ta đây”. Chàng hắng giọng rồi nói tiếp:

– Ta nghĩ rằng Âu Dương bang chúa lúc dựng ra sơn trang này muốn giữ cho thật kín đáo. Bọn Lan, Liên, Cúc, Mai được tuyển vào đây bất luận là hạng người nào, song thân thế lai lịch chúng đã được điều tra rất kỹ.

Nói đến đây, đột nhiên chàng ngoảnh đầu lại nhìn chằm chặp vào nữ lang áo đen, nói tiếp:

– Hai người trà trộn vào sơn trang này nếu không được lệnh Âu Dương bang chúa thì tất nhiên bọn Lan, Liên, Cúc, Mai cho các ngươi vào đây.

Nữ lang áo đen nhìn thiếu nữ nằm dưới đất, trên lưng có lưỡi đao đâm vào, nói tiếp:

– Xem chừng y không sống được nữa rồi. Nếu y chết đi thì nội tình việc này chỉ còn mình ta biết rõ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Ta sẽ khảo đả bọn Lan, Liên, Cúc, Mai lo gì chúng chẳng phun ra hết.

Nữ lang áo đen lắc đầu nói:

– Bọn chúng dù có biết đi chăng nữa, cũng chẳng biết được mấy tí.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Đã là người trong trang này thì bất luận là ai cũng không được thiện tiện ra khỏi nơi đây. Ta tin chắc rằng sẽ điều tra ra được.

Tuy miệng chàng nói thế, nhưng trong thâm tâm chàng vẫn nghĩ thầm:

“Nghe giọng lưỡi cô ta thì nội tình này rất là phức tạp”.

Chương 84: Vào Viện Sách Âm Thầm Thiết Kế

Trong phòng đột nhiên trở lại tịch mịch, nghe rõ cả tiếng người thở phì phò, nhưng trong đầu óc Thượng Quan Kỳ thật bối rối. Tuy chàng theo Đường Toàn mới được thời gian ngắn nhưng chàng đã học được khá nhiều lề lối suy luận.

Thoạt tiên chàng hoài nghi Âu Dương Thống. Đường Toàn gắng sức hết lòng vì Cùng Gia Bang huấn luyện ra Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt. Bọn này về võ công cũng như đảm lược đều vào bậc nhất trong đám giang hồ. Bọn này cần có nhiều đức tính khác nhau, gặp nguy cấp mà không bối rối, đứng trước việc gian nan mà vẫn bình tĩnh. Cả đội ràng buộc với nhau thành một bức tường vững chắc, thắng không kiêu mà thua cũng không nản, thật là những tay thiện chiến khi tập hợp thành đoàn. Sở dĩ Cùng Gia Bang mà nổi tiếng với võ lâm được như ngày nay là nhờ ở bọn Bát Anh và Tứ Thập Bát Kiệt.

Thượng Quan Kỳ nghĩ tiếp:

“Âu Dương Thống ngoài mặt rất kính ái Đường Toàn song e rằng trong bụng có ý ghen tà. Tuy ông có danh nghĩa là bang chúa Cùng Gia Bang, mà thực quyền lại tập trung vào cả tay Đường Toàn. Bất luận việc gì cũng do tiên sinh tác chủ. Các tướng tá cùng thuộc hạ nhất nhất việc gì cũng hỏi đến Đường Toàn. Vậy thì Đường Toàn ít nhất ra cũng ngang hàng với Âu Dương Thống”.

Âu Dương Thống cũng là bậc thao lược hơn đời, há cam tâm làm bang chúa với cái hư danh mà không có thực quyền?

Nghĩ đến đây, bất giác chàng lẩm bẩm:

– Người ta thường nói rằng:

“Chim muông hết rồi thì cây cung cứng cũng trở thành vô dụng. Mối quan hệ giữa Đường Toàn và Âu Dương Thống thật ra xây đắp trên đường lợi hại.

Song chàng nghĩ lại thì Đường Toàn là người không thiết danh lợi. Tiên sinh ở Cùng Gia Bang tuy được mọi người kính nể yêu vì, song tuyệt không có dã tâm.

Huống chi thân thể tiên sinh lại bạc nhược, không kham nổi trọng trách, Âu Dương Thống quyết không âm mưu gia hại tiên sinh lúc người sắp chết đến nơi.

Thượng Quan Kỳ lại nghĩ đến Quan Tam Thắng. Lão này cùng Đường Toàn ngang chức với nhau, bên văn bên võ riêng biệt, song Đường Toàn được người Cùng Gia Bang tôn trọng hơn nhiều. Chẳng hiểu có phải Quan Tam Thắng vì ghen ghét mà hạ thủ sắp đặt âm mưu để sát hại Đường Toàn? Chàng nghĩ quanh nghĩ quẩn mà vẫn không sao xác định được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua không biết đã bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng chân người đi đến làm đứt quãng luồng tư tưởng của Thượng Quan Kỳ.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Tuyết Mai lững thững đi đến, đứng trước cửa, hỏi vọng vào:

– Thưa công tử, tiểu tỳ có vào được không?

Thượng Quan Kỳ nhìn nữ lang áo đen thấy cô ta nghĩ một lúc, dường như đã tỉnh lại nhiều. Sương Cúc vẫn cầm đèn đứng đó ở bên bàn.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đối với mọi người ở trong trang đều có ý nghi ngờ sợ sệt. Thêm một người vào trong phòng thì người ấy hoặc giấu ám khí trong mình, hoặc giở võ công vào gây sự, tuy mình chẳng sợ gì, nhưng chỉ lo khó bề giữ cho Đường Toàn được yên ổn. Chàng lạnh lùng hỏi:

– Cô có chuyện chi đứng ngoài đó nói cũng được.

Tuyết Mai ngập ngừng hỏi:

– Công tử đem lòng hoài nghi cả bọn tiểu tỳ rồi hay sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước tình thế diễn biến này, ta không nghi không được...

Nói tới đây dường như chàng sực nghĩ ra việc gì trọng đại, liền đứng phắt dậy, đưa tay trái ra cướp lấy chiếc đèn lồng ở trong tay Sương Cúc, tay phải điểm vào huyệt đạo ả.

Sương Cúc la lên một tiếng, người nhũn ra ngồi phệt xuống đất.

Ả Tuyết Mai kiều diễm, mặt hoa nhợt nhạt lộ vẻ kinh khiếp, muốn nói lại thôi, từ từ trở gót bỏ đi.

Thượng Quan Kỳ dặn ả bằng một giọng trầm trầm:

– Cô bảo với các người kia giúp ta. Bất cứ ai toan trốn thoát khỏi sơn trang này thì sẽ bị gia hình cực kỳ thảm khốc, muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong.

Tuyết Mai quay lại đáp:

– Tiểu tỳ xin ghi nhớ lời công tử.

Lát sau quả thấy Tuyết Mai dẫn Bạch Lan, Hồng Liên và một gã đại hán đứng tuổi lật đật đi đến.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thì thấy gã đầu bếp trạc tuổi bốn mươi, mặt đen mày rậm, trước ngực và cánh tay bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, chàng vừa trông đã biết ngay là người từng tập qua võ nghệ, nhưng coi tướng gã trung hậu không phải là kẻ giảo quyệt mưu cơ.

Tuyết Mai nghiêng mình nói:

– Tiểu tỳ đã gọi hết người trong nhà đến đây để chờ lệnh công tử.

Thượng Quan Kỳ giơ tay ra vời gã đầu bếp nói:

– Ngươi vào trong này.

Đại hán đứng tuổi, vẻ mặt ngẩn ngơ thong thả bước vào nói:

– Đà chúa cho gọi thuộc hạ đến đây có điều chi dạy bảo?

Vừa nói vừa tiến lại gần.

Gã vừa mở miệng, Thượng Quan Kỳ đã biết ngay là người Cùng Gia Bang vì khẩu âm và cách xưng hô đúng kiểu trong Bang này.

Thượng Quan Kỳ vừa ngấm ngầm đề phòng cất tiếng hỏi:

– Tên ngươi là chi? Ngươi có biết Đường tiên sinh không?

Đại hán đứng tuổi nghiêng mình đáp:

– Thuộc hạ tên gọi là Trương Đại Nghĩa. Nguyên thuộc hạ thạo nghề nấu bếp, nên các vị Đà chúa trong bang đều kêu bằng Xảo Thủ Trương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Khi ngươi còn ở trong bang thì được đặt dưới quyền vị nào?

Xảo Thủ Trương đáp:

– Tiểu nhân trực thuộc dưới quyền bang chúa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ngươi có được thấy mặt Đường tiên sinh bao giờ chưa?

Xảo Thủ Trương đáp:

– Đường tiên sinh là một nhân vật rất cao quý trong bang. Từ trên đến dưới, còn ai không biết. Tiểu nhân tuy là một gã thô lỗ, song rất kính phục tiên sinh. Lúc tiểu nhân được bang chúa phái đến đây tiểu nhân vâng lời ngay lập tức.

Thượng Quan Kỳ đang bối rối tâm can, không muốn nói chuyện nhiều với gã, chỉ đưa tay phải ra điểm huyệt gã rồi nói:.

– Ta làm phiền ngươi một chút. Ngươi chịu ngồi đây chờ đến giờ ngọ ngày mai, Đường tiên sinh tỉnh lại rồi, ta sẽ giải phóng huyệt đạo cho ngươi.

Chàng lại giơ tay vẫy bọn Tuyết Mai nói:

– Các cô vào cả đây!

Tuyết Mai cất bước đi trước, vẻ mặt nghiêm trang ra chiều khẳng khái dù phải đi vào chỗ chết cũng không sờn lòng.

Thượng Quan Kỳ lại đưa ngón tay ra điểm huyệt Tuyết Mai.

Tuyết Mai rên lên một tiếng rồi ngã xuống.

Thượng Quan Kỳ vung tay luôn mấy cái, điểm huyệt cả Bạch Lan và Hồng Liên.

Trong căn phòng tịch mịch đầy người nằm thẳng cẳng. Đêm lạnh đèn khuya, chiếu sáng một cảnh tượng thê lương.

Thượng Quan Kỳ bị bao nhiêu mối hoài nghi khích động tâm can. Vì chàng có mối tình giao kết thân thiết với Đường Toàn nên mất vẻ bình tĩnh. Chàng nghiến răng trỏ vào mặt bốn ả tiểu tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai và nữ lang áo đen nói:

– Bất luận là bọn ngươi có ám hại Đường tiên sinh hay không. Cứ đến giờ ngọ ngày mai nếu Đường tiên sinh không tỉnh lại thì các ngươi đừng hòng sống nữa.

Bọn người này tuy đã bị chàng điểm huyệt, nhưng trong lòng vẫn còn sáng suốt. Chúng nghe Thượng Quan Kỳ nói vậy, không biết trả lời thế nào đành lẳng lặng không nói gì.

Thượng Quan Kỳ ngồi trên mép giường, nhìn bốn cô tiểu tỳ đầu óc hỗn loạn, trong lòng nặng chĩu một mối cảm giác dị thường.

Chàng lại nhận thấy mình kém cỏi ở chỗ mọi người đông đủ cả đây rồi mà không sao điều tra được bao nhiêu nghi vấn. Chàng đưa mắt nhìn mọi người, không biết xử trí ra sao. Giá vào địa vị Đường Toàn thì ông đã giải quyết được mọi điều thắc mắc rồi.

Đêm dài dằng dặc, lặng lẽ trôi. Thỉnh thoảng lại có tiếng bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai rên rỉ.

Chờ mãi mới thấy rạng đông.

Ánh sáng ban mai xua đuổi cảnh tối mò ban đêm, chẳng bao lâu trời đã sáng tỏ.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy ra mở cửa sổ. Chàng ló mặt ra hứng lấy một cơn gió lạnh, khiến cho đầu óc bối rối tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái, vươn vai, cảm thấy đêm rồi là một đêm dài nhất từ trước đến nay.

Chàng ngoảnh lại nhìn Đường Toàn hai mắt tiên sinh vẫn nhắm nghiền, tựa hồ đang ngủ ngon, hơi thở đều đều nghe rất rõ, tỏ ra chưa có việc gì xảy đến cho tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài tự hỏi:

“Thế này là nghĩa làm sao? Thật là những điều khó hiểu!” Chàng chỉ mong cho chóng đến giờ ngọ, trong lòng vẫn lo ngay ngáy về những sự biến diễn từng giây từng phút. Chàng càng trông, thì giờ lại càng chậm, một tấc bóng lâu bằng một đêm trường. Hôm nay khí trời trong trẻo, ánh dương quang chiếu xuống khắp nơi. Phong cảnh trên núi biến thành êm ấm khá nhiều.

Đột nhiên một hồi tiêu nổi lên gián đoạn từng khúc đập vào tai chàng.

Tiếng tiêu này dường như ở xa lắm vọng lại, thoáng nghe như có như không, nó làm cho chàng nhớ lại người áo đen tóc dài, chàng bất giác động tâm tự hỏi:

“Phải chăng người đó có liên quan đến vụ này”.

Trong phòng vẫn yên tĩnh, những người bị điểm huyệt cả trai lẫn gái đều nhắm mắt dường như đang ngủ cả.

Tiếng tiêu bi thảm mỗi lúc một xa rồi không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Kỳ dùng hết tâm trí để suy xét tình thế trước mắt, nhưng càng nghĩ càng mờ mịt không ra manh mối.

Chàng lặng lẽ buồn phiền ngồi chờ.

Vầng thái dương dần dần đi lên nóc nhà, cách giờ ngọ không còn xa mấy.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Đường Toàn vẫn thấy tiên sinh ngủ say như chưa có chút gì tỏ ra là sắp tỉnh lại. Tuy chàng cố nén lòng bình tĩnh, nhưng không tài nào nhẫn nại được những cơn sóng lòng rào rạt. Chàng chăm chú nhìn nữ lang áo đen hỏi:

– Ngươi bảo đến giờ ngọ thì tiên sinh tỉnh lại, câu đó có đúng không.

Nữ lang áo đen lại đưa mắt nhìn thiếu nữ bị trúng đao dường như chết đã lâu rồi, nộ khí lại bốc lên nàng nói:

– Đúng là còn cứu được y. Vì ngươi chần chờ để y uổng mạng.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Ngươi bảo sao?

Nữ lang áo đen nhắc lại:

– Ngươi chần chờ làm cho y phải uổng mạng.

Thượng Quan Kỳ vừa kinh hãi vừa tức giận nói:

– Ta làm gì lầm lỡ để cho y phải thiệt mạng.

Nữ lang áo đen nói:

– Y bị thương vì lưỡi đao đâm vào, không phải là không cứu được. Ngươi đã điểm huyệt ta khiến ta không thể ra tay cứu y được thì chớ, nhưng chính người cũng không ra tay giải cứu. Há chẳng phải là ngươi lầm lỡ việc để cho y phải chết uổng mạng”.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thiếu nữ áo đen nằm dưới đất hỏi:

– Thế ra ngươi nói về cô này phải không.

Nữ lang áo đen nói:

– Thì y chớ còn ai nữa?

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi nói:

– Ta hỏi ngươi về Đường tiên sinh kia mà.

Nữ lang áo đen nói:

– Việc gì mà ngươi phải nóng nảy? Bây giờ đã đúng giờ ngọ đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đến dứt giờ ngọ mà Đường tiên sinh không tỉnh lại thì ngươi đừng hòng sống nữa.

Lúc này bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai cùng gã đầu bếp Xào Thủ Trương đều giương đôi mắt thao láo ra chăm chú nghe hai người lời qua tiếng lại.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra, đưa mắt nhìn Xảo Thủ Trương rồi trỏ vào thiếu nữ áo đen hỏi:

– Ngươi có nhận biết hai người này không.

Xào Thủ Trương đưa mắt nhìn hai cô áo đen rồi lắc đầu đáp:

– Tiểu nhân chưa được gặp các cô này bao giờ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái lẩm bẩm:

– Thật là mình mỗi lúc một thêm hồ đồ!

Chàng không hỏi gì nữa và tự biết rằng tình thế phức tạp trước mắt, mình không đủ thông minh để giải đáp, đành chờ đến giữa giờ ngọ Đường Toàn tỉnh lại sẽ hay. Thượng Quan Kỳ nóng ruột quá thành ra coi một giờ lâu bằng cả một năm.. Thời gian lặng lẽ trôi, càng gần đến giữa ngọ, Thượng Quan Kỳ thấy hoang mang, vạn nhất mà Đường Toàn ngủ vĩnh viễn không tỉnh dậy thì dù chàng phanh thây hết cả những người hiện có mặt trong gian phòng cũng không làm cho tiên sinh sống lại được.

Còn cách chính. ngọ chừng một khắc, mặt chàng đẫm mồ hôi. Chàng giương cặp mắt tròn xoe nhìn Đường Toàn chằm chặp không chớp.

Vầng thái dương lên đến giữa trời. Cây gậy cắm giữa sân vừa đứng bóng, Đường Toàn vẫn ngủ say chưa tỉnh...

Vẻ mặt Thượng Quan Kỳ khích động quá chừng, chàng từ từ cầm lấy lưỡi đao trủy thủ đang đặt trên bàn, hết đưa mắt nhìn Đường Toàn lại nhìn nữ lang áo đen, gằn giọng nói:

– Đúng giữa ngọ mà sao đại ca ta chưa tỉnh lại? Các ngươi phải thường mạng. Dù các ngươi có bị chết oan thì người làm các ngươi mất mạng không phải là ta mà là...

Chàng ngừng lại giơ lưỡi trụy thủ trỏ vào thiếu nữ áo đen, nói tiếp:

– Kẻ hung thủ chính là cô này.

Nữ lang áo đen nhấp nháy cặp mắt, rồi nhắm lại. Cô muốn nói lại thôi.

Vì cô phát giác vẻ mặt Thượng Quan Kỳ đầy sát khí, chỉ một lời thất thố là lập tức rước lấy cái vạ sát thân.

Thượng Quan Kỳ lại đưa mắt nhìn bóng nắng ngoài cửa sổ, từ từ bước xuống giường, giơ lưỡi trủy thủ lên đi thẳng lại chỗ nữ lang áo đen.

Nữ lang áo đen thấy Thượng Quan Kỳ mặt đỏ bừng lên, đằng đằng sát khí thì không khỏi khiếp sợ khẽ nói:

– Ngươi hãy chờ một lát nữa. Đường tiên sinh sắp tỉnh lại rồi đó.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Ta không còn thể nào chờ thêm được nữa.

Nữ lang áo đen đưa mắt chăm chú nhìn Đường Toàn nằm trên giường dang ngửa mặt lên, khẽ nói:

– Ngươi coi kìa! Y tỉnh lại rồi đó!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại, Đường Toàn quả nhiên đã trở mình, từ từ duỗi tay ra.

Hết thảy mọi người trong gian phòng đều nhìn chòng chọc vào Đường Toàn vì số mạng của họ sẽ bị chết uổng nếu tiên sinh không tỉnh dậy kịp giờ.

Bỗng thấy Đường Toàn thở phào một cái từ từ mở mắt ra.

Thượng Quan Kỳ khẽ cất tiếng gọi:

– Đại ca!

Rồi liệng lưỡi đao trủy thủ ở trong tay đi lật đật chạy lại.

Đường Toàn từ từ đưa mắt nhìn hết cảnh vật trong phòng một lượt rồi ngồi nhỏm dậy.

Thượng Quan Kỳ trong đầu óc chồng chất không biết bao nhiêu là nghi vấn, không nhịn được nữa, hỏi ngay:

– Đại ca ơi! Vụ này là thế nào đây?

Đường Toàn tủm tỉm cười khẽ hỏi lại:

– Sao? Hiền đệ điểm huyệt bọn chúng đấy ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Nếu đại ca chỉ tỉnh lại chậm một khắc thì cả lũ này sẽ bị chết uổng dưới lưỡi đao trủy thủ.

Đường Toàn thốt nhiên để mắt đến thiếu nữ nằm dưới đất. Ông nhảy vội tới nơi, kinh ngạc hỏi:

– Sao? Cô này chết rồi ư?

Thượng Quan Kỳ hồi hộp, chàng cảm thấy trong đầu óc lại nảy thêm ra một mối nghi ngờ nữa, vội hỏi:

– Đại ca! Thế này nghĩa làm sao?

Đường Toàn cúi mình xuống, ghé tai vào thiếu nữ áo đen nghe một lúc, rồi lắc đầu thở dài nói:

– Thôi hỏng rồi, không sao cứu được nữa!

Mặt ông luôn luôn chuyển động tỏ ra đang gặp phải một vấn đề nan giải.

Nữ lang áo đen ngồi dựa vào tường thở dài nói:

– Đáng lý ra còn có thể giải cứu cho y được nhưng công tử đây chần chờ không chịu ra tay, để đến nỗi y phải uổng mạng.

Đường Toàn quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ:

– Cô ta bị thương về tay ai vậy?

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày đáp:

– Cái đó tiểu đệ nhìn không rõ, lúc cô ta chạy vào phòng này thì sau lưng đã bị lưỡi trủy thủ cắm vào sâu ngập đến chuôi. Thương thế cực kỳ trầm trọng.

Nữ lang áo đen nói:

– Nếu công tử không đánh y một chưởng thì y không đến nỗi chết ngay.

Thượng Quan Kỳ tức mình nói:

– Dù ta giết y thì đã sao?

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ bất tất nóng nảy, hãy giải phóng huyệt đạo cho bọn họ đi đã, họ không có tội lỗi gì đâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thưa đại ca! Từ suốt đêm hôm qua cho đến trưa hôm nay, bao nhiêu biến cố đã xảy ra khiến cho tiểu đệ phải điên đầu. Đại ca có hiểu vụ này ra sao không?

Đường Toàn đáp:

– Vụ này bề ngoài coi có vẻ rất phức tạp nhưng khi vỡ lẽ ra rồi thì cũng không có chi bí mật. Hiền đệ giải huyệt cho họ rồi chúng ta sẽ thong thả nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ theo lời, giải khai huyệt đạo cho bốn ả nữ tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai cùng nữ lang áo đen và gã Xảo Thủ Trương.

Mọi người thở phào một tiếng rồi tỉnh lại ngay.

Xảo Thủ Trương vươn vai, nhìn Đường Toàn hỏi:

– Thưa tiên sinh! Việc này đầu đuôi ra sao? Tiểu nhân chẳng hiểu chi hết.

Đường Toàn khoát tay cười nói:

– Ngươi hãy xuống bếp làm canh miến cho ta ăn, bụng đói lắm rồi.

Xảo Thủ Trương tuy nóng nghe cho hiểu chuyện, toan trùng trình ngồi lại, nhưng gã rất kính sợ Đường Toàn. Ông đã nói câu gì, gã không bao giờ dám cưỡng lại, đành thủng thẳng đi ra.

Thượng Quan Kỳ vẫn chưa hết lo ngại nữ lang áo đen đột nhiên tập kích Đường Toàn, chàng ngầm ngầm vận nội lực đề phòng.

Nữ lang áo đen sau khi được khai phóng huyệt đạo lập tức chạy đến bên thi thể thiếu nữ áo đen nằm lăn dưới đất. Hai hàng châu lệ chứa chan, nàng ngậm ngùi gọi:

– Hiền muội ơi! Tội nghiệp cho hiền muội bị chết oan?

Thượng Quan Kỳ càng nhìn càng rối trí, nghi vấn mỗi lúc một chồng chất lên. Chàng đưa mắt nhìn Đường Toàn thấy tiên sinh vẫn ngồi trên ghế lẳng lặng không nói gì, để mặc cho nữ lang buông tiếng khóc ròng.

Bốn ả nữ tỳ Liên, Lan, Cúc, Mai thõng tay đứng một bên, thừ người ra.

Bốn cô này gặp bước đường luân lạc đã nhiều, dường như từng quen thuộc với tinh thần nhẫn nại vô bờ bến, chịu đựng được tất cả những sự ngược đãi đến với mình.

Nữ lang áo đen khóc rống hồi lâu, đột nhiên nàng ôm thi thể thiếu nữ lên coi kỹ lại rồi biến sắc, chậm rãi nói:

– Quả nhiên họ giết hiền muội thật... Rồi đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ:

– Tôi trách lầm công tử. Vết thương trí mạng quả là nhát đao ở sau lưng.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao? Dường như cô nương biết y bị hại về tay kẻ nào rồi thì phải?

Nữ lang áo đen gật đầu đáp:

– Tôi biết rồi.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Ai vậy?

Nữ lang áo đen đưa mắt nhìn Đường Toàn nói:

– Chắc tiên sinh cũng đã biết rồi.

Đường Toàn vẫy tay ngăn trở không dể nữ lang áo đen nói ra, nên ngắt lời:

– Ta biết rõ cả rồi. Các ngươi hãy đi nghỉ một lúc. Lệnh muội chẳng may chết đi mà lại vì ta mà chết. Dĩ nhiên ta phải tìm một biện pháp khiến cho kẻ thác oan được nhắm mắt và người còn sống lấy lại được tự do rồi xa chạy cao bay, đặng sống một cuộc đời yên vui.

Nữ lang áo đen vẻ mặt rầu rầu, buông một tiếng thở dài rồi ôm thi thể thiếu nữ đứng dậy đi ra khỏi gian phòng.

Bọn Lan, Liên, Cúc, Mai cũng theo sau nàng ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại Đường Toàn và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca ơi! Vụ này ra sao. Tiểu đệ hồi hộp đến chết mất!

Đường Toàn đáp:

– Vụ này giản dị thôi, song vì lòng người dối quá nên biến thành phức tạp.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Hai cô áo đen xuất hiện một cách đột ngột trong trang viện này là ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Âu Dương bang chúa chuẩn bị từ lâu. Ba năm trước đây bang chúa đã phái người đến ở trong một cái hang bí mật để chế dược vật cùng luyện thuốc cho ta.

Thượng Quan Kỳ "À" lên một tiếng rồi nói:

– Tiểu đệ nghi đã không sai, việc này quả do Âu Dương bang chúa chủ trương.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa thủy chung vẫn có hảo tâm lo lắng cho ta. Người biết trước thân thể ta yếu đuối, tất có một ngày kia phát sinh trọng bệnh. Nhưng ta không hề nghĩ đến thân mình khiến người không biết đâu mà lường, mà vẫn không lừa dối được người. Người ngấm ngầm mời vô số danh y nghiên cứu thân thể ta để tìm ra phương pháp hy vọng chữa cho ta sống lâu.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có một điều tiểu đệ thủy chung vẫn không hiểu muốn thỉnh giáo đại ca.

Đường Toàn hỏi:

– Điều chi?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dù đại ca không thích võ công, tưởng cũng nên tập võ cho thân thể được cường kiện. Giả tỷ đại ca biết chút ít về cơ sở võ công chắc người không đến nỗi nhu nhược thế này.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Ta đã gần hết tuổi thọ, có tiết lộ cùng hiền đệ cũng không sao. Lúc mới sinh ra, cơ thể ta đã bị khiếm khuyết Trong tám đường mạch kỳ kinh thì có đến ba đường không thông, nên gân cốt mềm xèo, không đủ thể chất luyện võ. Nếu cứ miễn cưỡng luyện tập tất sinh nguy hiểm. Trước kia ân sư ta còn chẳng có cách nào đào luyện cho ta được, huống chi người khác.

Thượng Quan Kỳ bâng khuâng hỏi lại:

– Có chuyện ấy ư?

Đường Toàn gật đầu cười đáp:

– Đúng thế, hiền đệ nên biết rằng khắp thiên hạ không có người nào hoàn toàn, dù có tài trí hay võ nghệ cao cường đến đâu cũng không khỏi có chỗ thiếu sót.

Thượng Quan Ky gật đầu nói:

– Đại ca nói chí lý.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ nên biết rằng cái rất hay thường có cái rất dở đi liền nhau. Đó là một định luật bất di bất dịch, khác nào một ngày sáng sủa tiếp theo là một đêm tối tăm. Một người tiếng tăm lừng lẫy bốn phương thì chính người đó đầy cảnh buồn phiền vì trong lòng có nhiều vết thương đau đớn.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên cảm thấy trong lời nói Đường Toàn đượm vẻ thê lương, bất giác trong lòng xúc động quay đầu nhìn lại, thấy Đường Toàn nước mắt chảy quanh, dường như sắp nhỏ giọt. Đây là lần đầu, từ khi chàng biết Đường Toàn, chàng thấy tiên sinh xúc động mạnh. Trước nay tiên sinh là người thâm trầm, bất cứ gặp việc gì tiên sinh vẫn giữ nét mặt tươi cười, mà lúc này không dằn nổi bi thương đến trào nước mắt.

Đường Toàn tựa hồ phát giác ra thái độ thất thường, giơ tay lên lau nước mắt nói:

– Giả tỷ ta còn cách bồi bổ được chỗ thiếu sót hay luyện tập được võ công thì tình thế võ lâm ngày nay có khi lại chuyển ra thế khác.

Thượng Quan Kỳ lẳng lặng ngồi nghe không nói xen vào.

Đường Toàn cầm quạt lên phe phẩy mấy cái rồi nói tiếp:

– Nếu như vậy, có lẽ ta không chịu khuất phục ở dưới bất cứ một ai và có lẽ đã tìm biện pháp để sớm hạ Cổn Long Vương rồi.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Đại ca nói phải lắm. Người đời cần phải có chỗ thiếu sót không nên được toàn thiện.

Đường Toàn tủm tỉm cười nói:

– Hiền đệ đã thông hiểu đường đạo lý này thế là tốt lắm.

Tiên sinh lại nói:

– Hiến đệ Ơi! Chúng ta sẽ kết nghĩa kim lang, vậy hiền đệ là người tri kỷ nhất đời của ta. Tuy ta cùng Âu Dương bang chúa ở với nhau trong mười năm trời.

Nhưng đó mới là vì việc công đã tín nhiệm nhau gắng lòng hết sức. Còn hiền đệ với ta lúc này là nói về tình riêng.

Thượng Quan Kỳ nghe xong, tựa hồ như đã hiểu được nửa vời, liền nói:

– Đại ca có điều chi dặn bảo, xin nói ra.

Đường Toàn thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên đứng dậy nói:

– Đi! Chúng ta ra ngoài vườn hoa sẽ nói chuyện. Anh em mình còn chỉ có một buổi chiều nay để nói chuyện giang hồ mà thôi.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Sao? Đại cạ..

Đường Toàn tủm tỉm cười nói tiếp:

– Hiền đệ đừng lo. Tâm nguyện ta chưa được viên mãn, có lý đâu ta chịu hai tay buông xuôi bỏ mặc cõi trần hoàn?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca tha tội cho tiểu đệ vì ngu xuẩn mà không hiểu ý trong câu nói của đại ca.

Đường Toàn nói:

– Đêm nay bắt đầu từ canh một, tiểu huynh sẽ đóng cửa lại để nghiên cứu phác họa một bức đồ án.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca cần phải bao nhiêu thời giờ mới làm xong việc này.

Đường Toàn đáp:

– Lâu là một tháng, chóng là mười ngày.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca vẽ đồ án để làm gì?

Đường Toàn đáp:

– Sau khi tiểu huynh chết rồi, phải để lại những đồ hình để chế phục Cổn Long Vương. Có thế mới

yên tâm nhắm mắt được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sau khi đại ca vẽ xong đồ án, anh em ta còn được ngày nào ngồi châu đầu với nhau để trò chuyện nữa không?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu huynh đem hết tinh lực vào công việc này. Đồ án vẽ xong rồi, dù tiểu huynh chưa chết thì tâm thần cũng kiệt quệ mất rồi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sao đại ca không kéo dài thời gian họa đồ ra ít nữa, tỉ dụ chia mười ngày ra làm ba tháng hoặc giả còn giữ được sức khỏe.. Đường Toàn nói:

– Vạn nhất mà ta còn sống trong thời hạn ba tháng thì cuộc đời bằng có thế thôi.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Tiểu đệ có vào ngồi bên đại ca để hộ vệ được không? Tiểu đệ e rằng đại ca gặp chuyện hung hiểm.

Đường Toàn cười nói:

– Có hiền đệ ngồi bên cạnh, ta e rằng trở ngại cho công việc vận dụng trí não của tiểu huynh.

Thượng Quan Kỳ nói:

.

– Việc nguy hiểm xảy ra vừa rồi, trong lòng tiểu đệ vẫn còn kinh hãi. Vạn nhất có điều gì xảy ra, tiểu đệ không kịp cứu viện, há chẳng là một sự hối hận suốt đời?

Đường Toàn nói:

– Chỗ này kín đáo ít người biết tới. Tiểu huynh chắc rằng trong vòng một tháng chưa ai có thể tìm đến được. Thượng Quan Kỳ nói:

– Âu Dương bang chúa liệu có mưu...

Thốt nhiên chàng tự biết là câu nói rất mạo phạm nên ngừng bặt.

Đường Toàn lắc đầu cười nói:

– Tiểu đệ chớ nên đa nghi. Âu Dương bang chúa đối đãi với tiểu huynh cực kỳ trung hậu. Vì người muốn chữa bệnh cho tiểu huynh nên đã ngấm ngầm phái tay cao thủ lại mời rất nhiều danh y đến đây hộ vệ và lo lắng chạy chữa cho ta.

Bọn người này ở một chỗ bí mật gần sơn trang đây. Việc này chính do Tả Hữu Nhị Đồng bên Cùng Gia Bang cầm đầu. Ngoài Âu Dương bang chúa ra, tiểu huynh ngờ rằng cả Quan Tam Thắng cũng không biết đến.

Đường Toàn trầm ngâm một lúc nói tiếp:

– Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì đêm qua Âu Dương bang chúa đã tới đây. Thế mà đến giờ chưa thấy, tất là đã gặp một cuộc đại biến. Hỡi ôi! Tiểu huynh cho rằng biến cố này làm tổn thương rất nhiều đến thực lực Cùng Gia Bang.

Nói đến đây, Đường Toàn ngừng lại hai mắt nhìn chằm chặp Thượng Quan Kỳ, nói tiếp:

– Hiền đệ Ơi! Sau khi tiểu huynh chết rồi, trên đời này nhân vật chế phục được Cổn Long Vương thật là hiếm lắm. Vì thế mà trước khi tiểu huynh chết đi phải đặt một cơ cấu đối phó y, có điều cần phải hiền đệ giúp ta mới xong.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên lặp lại:

– Cần tiểu đệ giúp?...

Đường Toàn gật đầu đáp:

– Đúng thế! Tiểu huynh sắp đặt xong rồi nhờ tiểu đệ thay tiểu huynh để thực hiện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tài trí của tiểu đệ làm sao đương nổi trọng trách đó!

Đường Toàn cười nói:

– Tuy tài trí hiền đệ có kém Cổn Long Vương nhưng so với các nhân vật trong võ lâm hiện nay thì hiền đệ cũng vào hạng thượng đẳng rồi.

Thượng Quan Kỳ lộ vẻ cương nghị nói:

– Xin đại ca cứ dặn bảo, tiểu đệ xin hết sức thi hành, còn việc thành bại thì tiểu đệ chưa hiểu được.

Đường Toàn gật đầu cười nói:

– Đêm nay sau khi tiểu huynh vào phòng kín rồi, bất luận là hiền đệ cũng ngăn trở họ, đừng để vào quấy nhiễu ta.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nếu Âu Dương bang chúa đến thì sao?

Đường Toàn trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Hiền đệ cũng thoái thác đừng để người vào.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Tiểu đệ nhớ cả rồi. Đại ca còn dặn gì nữa không. Đường Toàn nói:

– Ta vẽ xong đồ án rồi sẽ ghi rõ những phương thức hành động. Phiền hiền đệ thi hành cho thật đúng, chớ có biến đổi chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ xin tuân mạng.

Đường Toàn thở dài nói:

– Sau khi tiểu huynh chết rồi, Cùng Gia Bang khó có tay địch lại Cổn Long Vương. Tiểu huynh không muốn cho công nghiệp của mình gầy dựng trong mười năm trời phải tan tành, vì thế cần phải tìm một người thừa kế để giữ vững cơ nghiệp đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca đã tìm được ai chưa?

Đường Toàn gật đầu thở dài đáp:

– Tiểu huynh tìm được rồi, nhưng người này phí hiền đệ năn nỉ sẽ không chịu gia nhập Cùng Gia Bang để chống đối Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người đó tiểu đệ đã biết chưa?

Đường Toàn đáp:

– Không những hiền đệ biết rồi mà mối giao kết giữa đôi bên còn sâu đậm hơn tiểu huynh nhiều.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Con người tài trí như vậy, tiểu đệ thật không nghĩ là ai?

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ cùng y có mối liên quan cực kỳ vi diệu!

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra hỏi:

– Phải chăng đại ca nói Liên Tuyết Kiều?

Đường Toàn đáp:

– Đúng rồi! Theo con mắt quan sát của tiểu huynh thì nàng là người duy nhất có đủ trí lực chống chọi với Cổn Long Vương. Nàng có kém chăng chỉ ở chỗ điều binh. Nếu đưa ra cho nàng phương lược dụng binh thì việc chống đối Cổn Long Vương không có gì là khó nữa.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thoáng qua một cảm giác buồn phiền, từ từ cúi đầu xuống nói:

– Tiểu đệ cùng nàng không hợp tình ý, e nàng không chịu.

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Liên Tuyết Kiều sinh trưởng ở trong hoàn cảnh hiểm độc tàn ác, nuôi thành tính kiên quyết không chịu thay đổi ý chí. Nàng ở với Cổn Long Vương đã lâu nên có lòng sợ sệt y. Tuy nàng có tài trí như Cổn Long Vương, song không đủ dũng khí để chống lại y. Về điểm này cần được hiền đệ giúp nàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về điểm này tiểu đệ cũng cảm thấy nan giải.

Đường Toàn nói:

– Hiền đệ bất tất phải lo ngại, lúc đến việc sẽ khuyên được nàng. Nói đến đây, Đường Toàn ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng lơ lửng bên trời nói:

– Có điều hiền đệ phải mua bằng một giá rất đắt mới khiến cho nàng tập trung cả tài trí để vận trù quyết sách, ngồi trong trướng để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Xin tha thứ cho tiểu đệ hỏi lại ý tứ trong câu đại ca nói. Tiểu đệ phải trả bằng một giá rất đắt là thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Nghĩa là suốt đời phải ôm mối tương tư đau khổ. Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra không biết nói thế nào.

Chương 85: Cuộc Thử Sức Giữa Tả, Hữu Nhị Đồng Và Thượng Quan Kỳ

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Liên Tuyết Kiều từ thuở nhỏ đã phải chịu hết mọi hiểm độc nên thành tính nhẫn nại hơn người. Mỗi khi gặp việc nàng cân nhắc những điều lợi hại, thiệt hơn cho đại cuộc. Song nếu nàng mê man trong cuộc tình ái mỹ mãn thì nàng sẽ mất hết hùng tâm tráng khí và sinh lòng ủy mị muốn tránh mọi sự gian nan...

Tiên sinh từ từ đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ Ơi! Ta không thể nói hết lời nữa.

Sắc mặt Thượng Quan Kỳ mấy lần biến đổi, tỏ ra trong lòng xúc động vô cùng. Hồi lâu chàng mới chậm rãi nói:

– Tiểu đệ xin ghi lời ca trưởng.

Đường Toàn nói:

– Cái đau khổ của hiền đệ sẽ cứu vãn được kiếp vận đau đớn cho bao nhiêu anh em đồng đạo trong võ lâm khắp thiên hạ và cho ức triệu sinh linh khỏi bước lưu ly vì chiến cuộc.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Sau này đại sự hoàn thành, Cổn Long Vương mất đầu rồi, tiểu đệ nên vào cửa không, vĩnh viễn không trở lại chốn hồng trần nữa.. Đường Toàn nói:

– Coi tướng mạo hiền đệ vô duyên với nhà Phật.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chẳng lẽ tiểu đệ chịu chết hay sao?

Đường Toàn lắc đầu đáp:

– Hiền đệ không phải là người yểu tướng.

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên, vỗ trán nói:

– Nếu thế thì tiểu đệ tự liệu không đúng hay sao?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Hiền đệ nên chịu đựng bệnh tương tư dày vò một cách bền bỉ để khích lệ tấm lòng hiếu thắng của Liên Tuyết Kiều, đảm nhiệm nên công nghiệp tuyệt thế.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên phát giác ra trong lòng mình yêu mến mãnh liệt Liên Tuyết Kiều. Chàng cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Đường Toàn đảo mắt nhìn những khóm hoa trước viện trầm giọng nói:

– Hiền đệ Ơi! Tiểu huynh biết rằng trong thâm tâm hiền đệ đã đem lòng ái mộ vô biên đối với Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ vội ngắt lời:

– Đại ca!....

Chàng chỉ la lên được một tiếng "Đại ca" rồi đột nhiên không nói nữa.

Đường Toàn đằng hắng một tiếng rồi cười nói:

– Đó chẳng qua là hiền đệ không muốn tranh đoạt với Viên Hiếu mà thôi.

Hỡi ôi! Chiến trường tình ái thật là kỳ cục! Viên Hiếu trừ võ công ra, kém hiền đệ đủ mọi mặt về tài trí cũng như về tướng mạo, ai ngờ chính cái kém cỏi thành ra ưu điểm của gã.

Đột nhiên tiếng chim vọng lại, một con chim ưng rất lớn bay trên đầu hai người.

Đường Toàn ngẩng nhìn cánh chim bay tít mù trên vòm trời xanh ngắt, nói tiếp:

– Gã Viên Hiếu chất phác thuần hậu, chả biết mưu cơ là gì. Vì thế mà gã không hiểu lẽ tương nhượng. Lòng gã yêu tha thiết Liên cô nương là gã nói toạc ra ngoài miệng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca xét thật đúng tâm lý.

Đường Toàn nói:

– Cứ lý luận như vậy hiền đệ lâm vào thế chịu thua, trừ phi hiền đệ có thể biến thành ra cánh chim

ưng quên hẳn tính người.

Thượng Quan Kỳ kêu lên:

– Xin đại ca đừng nói nữa!

Đường Toàn lại nhìn chòng chọc vào Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiền đệ này hãy bình tĩnh! Sau lúc hoàng hôn hôm nay, tiểu huynh sẽ vào phòng kín. Đó là nơi chôn táng nguồn sống của tiểu huynh. Dù hiền đệ có muốn nghe thanh âm của tiểu huynh cũng không được nữa.

Thượng Quan Kỳ bủn rủn cả người nói:

– Xin đại ca tha thứ cho tiểu đệ đã lỡ lời.

Đường Toàn nở một nụ cười ảm đạm nói:

– Có người khác so với hiền đệ còn thống khổ hơn nhiều.

Thượng Quan Kỳ vẻ mặt bâng khuâng hỏi:

– Ai vậy?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều, Liên cô nương…

Tiên sinh ngừng một lát lại nói tiếp:

– Võ công nàng càng cao bao nhiêu thì mối hận trong lòng càng sâu bấy nhiêu.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên khoanh tay nói:

– Đại ca chẳng nên nói chuyện này nữa. Tiểu đệ dù phải chịu bao nhiêu nỗi thống khổ cũng đành chịu đựng để bênh vực cho anh em đồng đạo trong võ lâm.

Đường Toàn mỉm cười nói:

– Chẳng những thế mà thôi đâu!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca còn muốn tiểu đệ làm chi nữa?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiếu chịu về Cùng Gia Bang mà mưu việc lớn, hiền đệ cần khích động cho nàng dám cùng Cổn Long Vương giao chiến.

Ngừng một lát, Đường Toàn lại nói:

– Vậy đứng trước người ngọc, hiền đệ phải nhẫn nại hơn nữa mà chịu đựng sự đau khổ dày vò.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Về điểm này tiểu đệ e rằng khó lòng chịu nổi.

Đường Toàn nói:

– Dù sao hiền đệ cũng gắng mà chịu đựng, luôn luôn nghĩ đến ức triệu sinh linh. Cuộc yên nguy của họ buộc chặt với sức chịu đựng của hiền đệ. Vậy ráng mà quên những sự khổ não đó đi! Hỡi ơi! Hiền đệ nên nhớ lại câu tiểu huynh vừa nói lức nãy:

Con người có điều khiếm khuyết thì mới để lại được công nghiệp lớn lao cho thế. gian.

Thượng Quan Kỳ rầu nét mặt nói:

– Tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Đường Toàn buông tiếng cười sang sảng nói:

– Đây là lần cuối cùng anh em mình ngồi đàm luận với nhau, hiền đệ còn có điều chi nan giải nên nói nốt đi.

Thượng Quan Kỳ gắng gượng nén cơn đau khổ miễn cưỡng vui tươi. Chàng không nỡ lộ vẻ buồn rầu trước vẻ mặt cao hứng của Đường Toàn.

Vầng thái dương đã lặn non đoài. Đường Toàn trông ráng chiều đầy trời nói:

– Hiền đệ Ơi! Con người ta khác nào ráng chiều trước lúc hoàng hôn, ngỡ rằng sáng sủa tươi đẹp nhưng nào có được bao lâu.

Đoạn ông từ từ cất bước đi.

Thượng Quan Kỳ theo sau Đường Toàn đi đến trước cửa viện sách. Đường Toàn bước vào trong viện, quay lại cười nói:

– Hiền đệ đừng vào nữa.

Thượng Quan Kỳ biết rằng Đường Toàn vào trong viện rồi, sau này chưa chắc còn được gặp mặt, bất giác đau lòng khôn tả, chàng buồn rầu nói:

– Hãy còn sớm, anh em nói chuyện lúc nữa được không?

Đường Toàn mỉm cười hỏi:

– Hiền đệ còn muốn nói điều chi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Vụ hai thiếu nữ áo đen vừa qua, đại ca chưa nói rõ. Tiểu đệ cảm thấy trách nhiệm trọng đại trong việc hộ vệ cho đại ca. Trong lòng còn điều lo lắng chưa yên, vạn nhất để xảy ra tai họa, tiểu đệ không kịp cứu viện, há chẳng mang hận suốt đời?

Đường Toàn khẽ thở dài nói:

– Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì chỉ trong vòng mười ngày thì Âu Dương bang chúa sẽ tới đây.

Ngừng một lát, tiên sinh lại nói tiếp:

– Tả, hữu nhị đồng tuy chưa gặp mặt chúng ta, nhưng tiểu huynh chắc rằng hai vị đó có trách nhiệm bảo vệ cho chúng ta. Ngoài ra, còn rất nhiều tay cao thủ Cùng Gia Bang hóa trang làm tiều phu hay người săn bắn rải rác khắp bốn mặt sơn trang này. Hai thiếu nữ áo đen đó tất nhiên là thủ hạ của Tả, Hữu nhị đồng. Hai cô đó chẳng qua là người bị họ sai khiến mà thôi...

Thượng Quan Kỳ cả kinh hỏi:

– Sao? Chẳng lẽ trong Cùng Gia Bang cũng có người ám toán đại ca ư?

Đường Toàn đáp:

– Khi nào Âu Dương bang chúa tới đây, sẽ điều tra ra manh mối vụ này.

Tiểu huynh chẳng còn sống bao lâu nữa thì dù cho có người cố ý mưu hại, tiểu huynh cũng chẳng để vào lòng.

Thượng Quan Kỳ thở dài không nói nữa.

Đường Toàn từ từ đóng cửa viện lại, khẽ nói:

– Hiền đệ Ơi! Bắt đầu từ đây hiền đệ đừng kinh động tiểu huynh nữa nhé!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Những đồ dùng của đại ca ăn uống thì sao?

Đường Toàn đáp:

– Tiểu huynh đã trữ sẵn trong này rồi. Tiểu huynh tự nấu lấy mà ăn uống.

Hiền đệ tất phải nhọc lòng.

Thượng Quan Kỳ nhìn hai cánh cửa chắp tay xá dài, nói vọng vào:

– Xin đại ca bảo trọng thân thể. Tiểu đệ thường thường túc trực ở ngoài cửa này. Nếu có cần gì xin đại ca cứ gọi tiểu đệ.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng bên trong cài cửa rồi chàng lấy một cái ghế đặt trước cửa ngồi xuống.

Bốn ả nữ tỳ Liên, Lan, Cúc, Mai luân phiên nhau đưa cơm nước cho Thượng Quan Kỳ. Dường như chúng đã mất hết tính tình vui vẻ hoạt bát như lúc chàng mới đến. Ả nào cũng lặng lẽ nghiêm nghị tựa hỗ rất sợ hãi chàng.

Ba ngày trôi qua vùn vụt một cách yên lặng.

Đường Toàn ở trong thư viện cửa đóng then cài. Bên ngoài, suốt ngày đêm chỉ trông thấy ánh đèn đuốc trong viện sáng rực, ngoài ra không còn trông thấy gì nữa.

Thượng Quan Kỳ không dằn nổi tính hiếu kỳ, bao ngày đi tuần bên ngoài cửa sổ, chàng lại ngấp ngó nhòm trộm để xem Đường Toàn ở bên trong làm gì.

Nhưng cửa sổ đóng chặt lại che màn rất dày, bất luận người tinh mắt đến đâu cũng chẳng trông thấy gì bên trong, ngoại trừ ánh sáng của đèn lửa lọt ra.

Đến giữa trưa hôm thứ tư, Tuyết Mai lật đật chạy tới, đứng đằng xa thi lễ chào Thượng Quan Kỳ nói:

– Có người xin ra mắt Đường tiên sinh.

Mấy hôm nay Tuyết Mai đối với Thượng Quan Kỳ dường như xa cách nhau nhiều, không dám cười nói tự nhiên khi chàng mới đến.

Thượng Quan Kỳ cũng cảm thấy mấy hôm nay mình quá nghiêm khắc với bốn cô hầu hoa nhường

nguyệt thẹn, chàng liền hỏi bằng một giọng rất ôn hòa:

– Ai đó cô nương.

Tuyết Mai lắc đầu đáp:

– Tiểu tỳ cũng không quen biết.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Đàn ông hay đàn bà?

Tuyết Mai đáp:

– Một trai, một gái.

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, bước ra ngoài cửa sảnh đường nói:

– Cô nương dẫn y vào đây gặp ta.

Tuyết Mai dạ một tiếng rõi trở gót đi ra.

Lát sau nàng dẫn khách vào.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thấy hai người theo sau Tuyết Mai. Chàng trai mới chừng mười lăm, mười sáu tuổi, còn cô gái mình mặc áo đen, mày thanh mắt sáng mặt hoa da phấn tuổi chừng mười tám, mười chín. Tay cầm một cái hộp ngọc sắc trắng, lưng giắt bảo kiếm.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến lời Đường Toàn nói:

“Trong một nơi bí ẩn gần sơn trang này lẩn quất hai vị cao nhân là Tả, Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang…”.

Chàng cất tiếng hỏi:

– Qúy tính các hạ là gì? Muốn kiếm ai ở đây?

Chú bé cặp mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ một lượt rồi đáp:

– Tại hạ muốn kiếm Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đường tiên sinh không thể tiếp khách được.

Chú bé quay lại nhìn thiếu nữ áo đen hỏi:

– Có phải người ngươi đã nói đó là vị này không?

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp:

– Chính là người này.

Chú bé đeo kiếm đưa cặp mắt loang loáng nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi hỏi:

– Qúy tính các hạ là gì?

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày đáp:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ.

Chú bé xoay tay sờ vào chuôi kiếm hỏi:

– Các hạ với Đường tiên sinh là chỗ thân thích thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đường tiên sinh là nghĩa huynh của tại ha.....

Ngừng một lát chàng hỏi tiếp:

– Các hạ là ai, hiện làm chức gì?

Chú bé đáp:

– Tả đồng Trương Phương là tại ha.....

Rồi gã lộ vê hoài nghi, hỏi lại Thượng Quan Kỳ:

– Chúng tôi dường như chưa gặp các hạ lần nào?

Thượng Quan Kỳ bảo:

– Tại hạ Ở Cùng Gia Bang mới vào hàng tân khách.

Tả đồng Trương Phương tuy còn nhỏ tuổi mà xem cách xử sự đã có vẻ người lớn. Gã trầm ngâm hồi lâu, khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Tại hạ một là chưa nhận được lệnh Bang chúa, hai là chưa nhận được chỉ dụ của Đường tiên sinh,

nên không thể nào tin lời các hạ được.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Tại hạ cũng thế. Tả, Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang tuy có địa vị quan trọng, nhưng tiếc rằng tại hạ chưa được gặp hai vị đó lần nào. Nay các hạ tự xưng là Tả Đồng Trương Phương, thật tình tại hạ cũng chưa tin hẳn.

Trương Phương đưa mắt nhìn nữ lang áo đen nói:

– Cô này đã gặp các hạ một lần, các hạ còn nhận được y không?

Thượng Quan Kỳ mắt vẫn nhìn thẳng, không ngó nữ lang áo đen, lạnh lùng hỏi:

– Các hạ có việc gì? Cứ nói với tại hạ cũng được. Đường tiên sinh đóng cửa viện để nghĩ kế hoạch lớn lao. E rằng trong vòng mười bữa nửa tháng, chưa thể tiếp kiến các hạ được.

Tả đồng Trương Phương nói:

– Các hạ đã không phải người Cùng Gia Bang, mà nói thế không sợ mang tiếng làm tân khách mà đoạt quyền chủ hay sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ vâng lời mời của Nghĩa huynh Đường Toàn đã hết sức vì tiên sinh giữ cho trọn vẹn những điều tư nghị, đừng nói là các hạ mà ngay đại giá Âu Dương bang chúa thân hành đến đây, cũng phải chờ cho hết kỳ hạn mới có thể vào ra mắt Nghĩa huynh được.

Tả Đồng Trương Phương biến sắc nói:

– Các hạ muốn nói thế nào thì nói, tại hạ cũng không thể tin lời.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sự thật là như vậy, các hạ không tin thì tại hạ cũng không làm thế nào được.

Tả Đồng Trương Phương rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh “soạt” một tiếng, nói:

– Không được gặp mặt Đường tiên sinh, tại hạ quyết không chịu thôi.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn gã, nghĩ thầm:

“Té ra gã này cầm kiếm tay trái nên mang danh là Tả Đồng. Cử động trái với lẽ thường này, nếu không phải là đạo tặc khinh đời thì cũng là tay đáo để, mình không thể coi thường gã được”.

Nghĩ vậy Thượng Quan Kỳ ngầm vận chân khí, chú ý đề phòng, chàng dõng dạc nói:

– Tại hạ tuy không phải là người Cùng Gia Bang song cùng Đường tiên sinh kết nghĩa thâm giao thì cùng với các hạ phỏng có khác chi người một nhà. Tội gì mà vì một vài câu nói đã sinh ra chuyện xích mích.

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Các hạ tuy đã sát hại người của tại hạ sai đem thuốc đến, nhưng nghĩ rằng đó chỉ là vì tấm lòng các hạ thiết tha cứu Đường tiên sinh, nên tại hạ không thể chấp trách.. Thượng Quan Kỳ nói:

– Đêm hôm khuya khoắt, có người lạ vào phòng với điệu bộ khả nghi, vào địa vị các hạ chắc cũng không khỏi động thủ.

Trương Phương nói:

– Chính vì thế mà tại hạ bỏ qua không nhắc lại nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bữa nay đại giá đến đây có điều chi dạy bảo?

Trương Phương nói:

– Thật chẳng dám man trá, tiểu đệ vâng mật lệnh của Âu Dương bang chúa ở đây ngấm ngầm bảo vệ cho Đường tiên sinh đặng an toàn. Mấy bữa nay tiểu đệ ngấm ngầm theo dõi mà chẳng thấy Đường tiên sinh đâu, không thể yên lòng được. Vì tình thế bức bách, bất đắc dĩ tiểu đệ phải đến quấy nhiễu. Nếu không được thấy mặt Đường tiên sinh thì e rằng cục diện hôm nay sẽ có hậu quả tai hại.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Tại hạ đã trình bày thật với Trương huynh là Đường tiên sinh hiện đóng cửa viện không tiếp khách. Dù là Âu Dương bang chúa đại giá đến đây cũng không thể gặp được.

Trương Phương cười lạt nói:

– Tiểu đệ chỉ cần gặp tiên sinh được nghe người nói một câu là tiểu đệ lập tức phải tuân theo. Bằng không được gặp mặt người thì các hạ muốn nói thiên hô bách sát thế nào thì tiểu đệ cũng không tin được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu Trương huynh không tin thì tại hạ cũng không biết làm thế nào được.

Tả Đồng Trương Phương vung trường kiếm ra sáng loáng nói:

– Nếu tại hạ nhất định xin vào yết kiến thì sao?

Thượng Quan Kỳ chau mày lạnh lùng đáp:

– Tại hạ vì việc giữ gìn Đường tiên sinh mà đến đây, mong được Trương huynh đem lòng tín nhiệm.

Trương Phương lắc đầu nói:

– Cái đó thì xin các hạ thứ cho, tại hạ không thể vâng lệnh được.

Thượng Quan Kỳ cười lạt một tiếng, từ từ quay đi không thèm nói gì nữa.

Thái độ lạnh nhạt của Thượng Quan Kỳ khiến cho Trương Phương vô cùng hổ thẹn, lửa giận bốc lên ùn ùn, lớn tiếng quát lên:

– Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ quay lại cười hỏi:

– Các hạ làm chi vậy?

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Nếu các hạ không thuận cho thì cục diện hôm nay rất là nguy hiểm…

Thượng Quan Kỳ cười lạt hỏi:

– Sao? Các hạ muốn đánh nhau chăng?

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Vì trường hợp bất đắc dĩ, tại hạ xin lĩnh giáo một phen.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ từng nghe danh Tả Hữu Nhị Đồng ở Cùng Gia Bang đã lâu, chắc phải là những tay bản lãnh tuyệt luân.

Tả Đồng Trương Phương nói:

– Các hạ không tin thì hãy thử coi, hay là tại hạ chỉ có hư danh mà thôi.

Hai người lời qua tiếng lại gây nên xích mích không thể nào dàn xếp ổn thỏa được.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, ngấm ngầm vận động chân khí, cặp mắt loang loáng nhìn chòng chọc vào Tả đồng Trương Phương thủ thế phòng bị.

Trương Phương vung kiếm ra, lạnh lùng nói:

– Mời các hạ lấy binh khí ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin đón tiếp mấy chiêu bằng tay không.

Tả đồng Trương Phương tức giận nói:

– Thật là lời nói ngông cuồng!

Gã vung kiếm chém tạt ngang. Gã cầm kiếm tay trái nên đường kiếm đi khác thường khiến cho người ta có cảm giác là kiếm pháp của gã rất cao thâm.

Thượng Quan Kỳ tuy ngoài miệng nói bình tĩnh như không mà thật ra trong bụng vẫn coi chừng không dám khinh địch. Chờ cho thế kiếm gần tới nơi, chàng lùi lại hai bước để tránh. Nhưng lùi lại tiến ngay, phóng chỉ theo thế “Họa Long Điểm Tinh” nhằm điểm vào cổ tay trái Trương Phương.

Tả đồng Trương Phương cả kinh, không ngờ đối phương kiêu dũng đến thế, tay không mà dám xông thẳng vào không sợ hãi gì, quả đã tỏ ra coi thường mình.

Gã nổi xung vung trường kiếm chém luôn ba nhát.

Chiêu này cực kỳ lợi hại, nhất là gã phóng kiếm bằng tay trái, ngược với đường lối thông thường khiến cho người ta càng khó đỡ.

Thượng Quan Kỳ bị Trương Phương ra kiếm chiêu trái ngược, phải lùi lại hai bước, trong lòng rất kinh hãi nghĩ thầm:

“Kiếm pháp gã này quái ác độc địa. Mình phải đề khí phòng vệ cẩn thận mới được”. Chàng vận hết kình lực vào hai tay, đánh vung ra.

Đòn này rất mãnh liệt, chưởng thế chưa đến nơi mà luồng kình lực đã đánh mạnh ra.

Thượng Quan Kỳ thi triển chiêu thuật “Không Thủ Nhập Bạch Nhẫn”, chỉ phóng chưởng đánh để

phong tỏa thế kiếm của Trương Phương.

Trương Phương vừa vung kiếm đánh vừa nghĩ thầm:

“Thằng cha này võ công quả là ghê gớm! Mình chưa từng gặp phải tay lợi hại thế này bao giờ. Chiến cuộc hôm nay mình khó lòng thắng nổi, nếu lấy một chọi một với đối phương. Cuộc chiến đấu còn kéo dài, tất mình sẽ bị thua. Chi bằng mình cho kêu Hữu đồng đến giúp sức”.

Nguyên Tả, Hữu nhị đồng hai người liên hiệp lại có một lối đánh khác thường. Một gã cầm kiếm tay trái, một gã cầm kiếm tay phải. Hai điểm tấn công phối hợp lại như một bức thành dày kín. Nếu hai người chỉ có một thì đường kiếm trống trải và kém mãnh liệt đi rất nhiều.

Nghĩ vậy, gã phóng luôn hai chiêu bắt buộc Thượng Quan Kỳ phải lùi lại rồi bảo nữ lang áo đen:

– Gã này võ công ghê gớm lắm! Một mình ta không thể hạ nổi. Ngươi đi mời ngay Lý gia đến đây!

Nữ lang áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp nghĩ thầm:

“Một mình Tả đồng còn khó hạ, nếu thêm Hữu đồng nữa thì được thua chưa biết thế nào, có điều mình chắc chắn là vất vả cho mình. Âu là mình hạ gã này trước đi hay hơn”.

Nghĩ vậy, chàng vung cả hai chường ra đánh tới tấp. Chớp mắt bóng chưởng vun vút, chỉ phong vù vù, cố tiến chứ không chịu thoái.

Hai người chiến đấu một lúc, Thượng Quan Kỳ chiếm được thượng phong.

Lối đánh trái chiều của Trương Phương đã thấy sơ hở mà Thượng Quan Kỳ uy thế mỗi lúc một mãnh liệt. Tả đồng Trương Phương kém thế, tay kiếm mỗi lúc một rời rạc.

Nên biết rằng võ công Thượng Quan Kỳ không những đã liệt vào tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm mà chàng lại học được rất nhiều lối kỳ dị. Chàng đã đem bao nhiêu ngón sở trường của các phái chung đúc lại thành một thế kiếm thần diệu vô cùng, khiến đối phương không biết đâu mà lường.

Trương Phương cảm thấy tay kiếm của mình bị ánh chưởng của đối phương bao vây, không thi triển linh hoạt được, gã bất giác sinh ra hoang mang.

Thượng Quan Kỳ dần dần đã kiềm chế được toàn cuộc, chiếm hết ưu thế, nhưng chàng vẫn thản nhiên không có bụng giết người. Giả tỉ Trương Phương buông kiếm xuống nhận thua là xong ngay.

Ngờ đâu Tả đồng Trương Phương bị Thượng Quan Kỳ đánh dồn dập và bị hãm vào thế nguy, gã

càng nổi hung, có ý muốn liều mạng. Gã quát một tiếng thật to, rồi thốt nhiên thế kiếm vun vút, ánh hào quang tỏa ra. Gã đánh ra ba chiêu, trông tựa hồ như một đóa hoa.

Thế công của gã đột nhiên trở nên ác liệt. Ánh hàn quang vừa lóe lên, mũi kiếm đã đâm toạc tay áo Thượng Quan Kỳ. Chàng bị thương ở ngoài da, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Thượng Quan Kỳ căm giận cười lạt một tiếng, xông lại. Tay phải chàng ra chiêu "Lưu Tinh Yểm Nguyệt" để phong tỏa thế kiếm của đối phương, còn tay trái ra chiêu "Hỏa Trung Thủ Lật" ảo diệu dị thường, lại ra đòn rất mau, nắm được cổ tay trái Trương Phương:

Năm ngón tay chàng bóp mạnh một cái.

Tả đồng Trương Phương thấy cổ tay trái tê nhức, kình lực trong người mất hết, phải buông kiếm ra cho đối phương cướp lấy.

Thượng Quan Kỳ lại phóng chân trái ra đá mạnh một cái.

Tả đồng Trương Phương nhìn rõ Thượng Quan Kỳ phóng cước ra nhưng không tránh được. Gã bị trúng một cước vào đùi bên trái đánh "binh" một tiếng.

Ngọn cước rất mạnh đá bay gã ra ngoài năm sáu thước.

Trương Phương chưa từng bị hại một cách nhục nhã như bữa nay bao giờ. Gã vừa đau đớn vừa căm tức, ngẩn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi đứng phắt dậy nhảy xổ đến trước mặt chàng.

Thượng Quan Kỳ thấy gã vẻ mặt căm hờn, cặp mắt tròn xoe, trông phát khiếp. Chàng liền nhảy tránh sang bên nói:

– Thắng bại là việc thường của nhà binh. Trương huynh nổi nóng như vậy, định liều mạng hay sao?

Tả đồng Trương Phương quát lên:

– Bữa nay ngươi không chết thì ta đành mất mạng.

Gã tung mình nhảy lên vung quyền đánh ra. Chân gã bị đau thành ra cử động chậm chạp.

Thượng Quan Kỳ khẽ né mình tránh khỏi. Chàng nói:

– Trương huynh bị trúng một cước thì tại hạ cũng bị Trương huynh chém trúng một kiếm, thế là hòa chứ có gì đâu!

Từ khi chàng đi theo Đường Toàn, tính người đã biến đổi được nhiều và trở nên bình tĩnh vững

vàng. Chàng chỉ lo rằng cuộc động thủ này có thể đưa đến những hậu quả tai hại cho đại cuộc.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một bóng người chạy đến nhanh như chớp, cầm kiếm nơi tay phải và ăn mặc giống như Trương Phương, trạc tuổi và thân hình cũng tương tự như nhau.

Thượng Quan Kỳ không cần phải hỏi cũng biết ngay gã là Hữu đồng Cùng Gia Bang.

Gã chạy đến gần hai người thì dừng lại, rồi vừa nhằm địa thế vừa bước lại bên Trương Phương, khẽ hỏi:

– Trương huynh thắng hay bại?

Thượng Quan Kỳ cướp lời:

– Chúng tôi ở vào tình thế không thua mà cũng không được. Trương huynh đâm tại hạ một kiếm thì tại hạ cũng đá trúng Trương huynh một cước.

Trương Phương khẽ thở dài đáp:

– Ta bị bại một cách cay đắng, vừa bị y đoạt mất khí giới lại bị đá ngã lăn xuống đất.

Hữu đồng đưa mắt nhìn cây trường kiếm trong tay Thượng Quan Kỳ hạ thấp giọng xuống khẽ nói với Trương Phương:

– Võ công đôi ta chỉ ngang nhau. Trương huynh không thắng được thì tiểu đệ tất cũng không hạ nổi y được. Chỉ còn có một cách may ra thủ thắng được là phối hợp tả, hữu song kiếm lại mà đánh. Nhưng tiếc rằng Trương huynh đã bị thương mà trong tay lại không còn kiếm.

Tả đồng Trương Phương sau khi động thủ với Thượng Quan Kỳ, biết võ công chàng còn hơn mình xa.

Lời Hữu đồng tuy có ý tự ti mặc cảm, song đó là sự thật. Gã trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

– Lý huynh nói phải đó. Lấy một chọi một thì chúng ta quyết không địch nổi y. Nếu muốn hạ y tất phải song kiếm hợp bích mới xong.

Tiểu đệ bị thương, dĩ nhiên là kém y nhiều. Thôi chúng ta đành dùng một thanh kiếm hợp sức đánh ra vậy.

Thượng Quan Kỳ thấy hai người thì thầm bàn nhau, biết là chúng thương lượng phương pháp đối phó với mình thì nghĩ thầm trong bụng:

“Nếu quả hai gã phối hợp lại đánh mình, tất gây nên một cuộc ác chiến rất kịch liệt, rồi đưa đến

chỗ kẻ sống người chết”.

Bỗng thấy Hữu đồng thò tay vào gót giày rút ra một lưỡi trủy thủ để mình dùng và đưa trường kiếm cho Trương Phương, rồi cả hai gã sóng vai tiến ra.

Thượng Quan Kỳ thấy mắt hai gã dường như tóe lửa thì không khỏi khiếp sợ, nghĩ thầm:

“Xem ra hai gã này nộ hỏa đã bốc lên, có ý liều mạng với ta”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tả Hữu nhị đồng đã xông lại đánh tới. Tả đồng Trương Phương ra chiêu trước. Gã vung trường kiếm nhắm đâm vào ngực Thượng Quan Kỳ. Hữu đồng cũng cầm trủy thủ phóng theo vào hạ bàn Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thấy hai người chia nhau ra đánh vào hai chỗ khiến cho đối phương khó lòng chống đỡ được. Chàng lập tức lùi lại bốn bước để tránh cả hai.

Ngờ đâu Tả, Hữu nhị đồng từ nhỏ cùng ở với nhau không rời nửa bước. Hai gã võ công cơ trí cũng tương tự như nhau, chẳng khác chân với tay tâm linh thông cảm nhau. Lúc hai gã liên thủ đối địch không phóng ra những chiêu biến hóa vô cùng không ai ngờ tới.

Thượng Quan Kỳ hai chân vừa chấm đất, chưa kịp vung kiếm ra phản kích thì Hữu đồng đã tiến sát đến nơi, phóng nhanh lưỡi trủy thủ ra đâm. Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm:

“Thân pháp gã này lẹ quá!”.

Chàng liền bước tạt ngang sang bên hai bước để tránh lưỡi đao trủy thủ, toan vung trường kiếm ra phản kích.

Bỗng thấy kiếm của Tả đồng đâm tới đúng vị trí mình tránh sang. Thế kiếm phóng ra rất nhanh. Thượng Quan Kỳ chân phải chưa chấm đất, đã vội nhảy tung lên. Cây kiếm chàng đoạt được của Trương Phương cầm nơi tay phải vội phóng ra gạt đánh “Choang” một tiếng, hai thanh kiếm phạm nhau và đánh bật được thanh kiếm của Tả đồng.

Thượng Quan Kỳ vừa gạt được ngọn kiếm thì lưỡi đao trủy thủ của Hữu đồng lại phóng tới bên mình, nhằm ba chỗ đại huyệt điểm vào.

Thượng Quan Kỳ nghiến răng ngửa người ra nằm ngã xuống đất mới tránh được đòn của Hữu đồng. Chàng lại vung kiếm ra chiêu “Pháp Luân Sửu Chuyển”.

Làn kiếm quang dày đặc như đám mây trắng đánh ra, bắt buộc Tả Hữu nhị đồng phải lùi lại.

Thượng Quan Kỳ đánh tiếp một chiêu “Hoạch Phân Âm Dương” gạt lưỡi trủy thủ của Hữu đồng

rồi hít chân khí vào huyệt đan điền tung mình nhảy lên băng ra xa tám chín thước, rồi hạ mình xuống, nói:

– Hai vị hãy khoan động thủ, tại hạ có lời thưa lại.

Tả đồng Trương Phương vung kiếm lên nói:

– Phải chăng các hạ tự biết không thể địch nổi rồi chăng?

Thượng Quan Kỳ không để ý đến lời nói khiêu khích của Tả đồng, chàng đáp:

– Võ công của hai vị rất cao cường, tại hạ đã lĩnh giáo như thế đã đủ. Chúng ta vốn không thù oán, tội gì mà liều mạng. Tại hạ muốn chúng ta dàn xếp với nhau là hơn.

Hữu đồng nói:

– Các hạ nói đi. Chúng tôi xin nghe.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đường tiên sinh quả đang đóng cửa thư viện, tại hạ không có cách nào đưa ra bằng chứng cụ thể là tiên sinh đang dựng đồ án, việc này có liên quan đến mệnh vận quý Bang cùng chỉnh đốn lại võ lâm. Người dặn đi dặn lại tại hạ bất luận là ai cũng không được vào để quấy nhiễu. Dù là Âu Dương bang chúa đại giá tới đây cũng không thể đưa vào tiếp kiến.

Ngừng một lát chàng lại nói:

– Khi tại hạ đi hộ vệ Đường tiên sinh, chẳng những vì tiên sinh có lời mời mà cả Âu Dương bang chúa cũng khẩn khoản. Chúng tôi được võ tướng Quan Tam Thắng bên quý bang đưa tới đây.

Tả đồng Trương Phương lạnh lùng nói:

– Dù các hạ nói thế nào mặc lòng, chúng tôi không được gặp Đường tiên sinh thì không thể nào tin được.

Thượng Quan Kỳ hơi biến sắc, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Hai vị nhất định đòi gặp tiên sinh hay sao?

Tả đồng Trương Phương cương quyết nói:

– Nếu không được thấy mặt Đường tiên sinh thì hai bên chúng ta đây phải có một bên mất mạng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ một lát rồi nói:

– Thôi được! Hai vị nhất định đòi gặp Đường tiên sinh thì phải theo đúng lời tại hạ.

Trương Phương nói:

– Chúng tôi chỉ cần được nhìn thấy Đường tiên sinh vẫn bình yên thì bất luận điều gì cũng xin theo.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nào xin mời hai vị theo tôi.

Tả Hữu nhị đồng đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo sát Thượng Quan Kỳ.

Chương 86: Đường Tiên Sinh Tiến Cử Nữ Anh Hùng

Thượng Quan Kỳ dẫn hai người vào đến cửa thư viện. Chàng khẽ bảo:

– Đường tiên sinh ở trong này.

Tả Hữu nhị đồng để ý nhìn kỹ thì cửa viện đóng chặt. Trừ ánh sáng lọt ra ngoài, không còn nhìn thấy gì bên trong nữa. Hai gã nhíu lông mày hỏi:

– Thế này thì sao chứng thực được có tiên sinh ở bên trong?

Thượng Quan Kỳ ngầm vận chân khí, lách tay vào khe cửa nâng mạnh lên cho hở ra một chút rồi nói:

– Xin hai vị ngó vào dưới bàn tay tại hạ đây!

Tả Hữu nhị đồng nhòm qua quả thấy Đường Toàn ở bên trong đang cúi đầu trước án hí hoáy viết rất lẹ. Trên án để sách vở bừa bãi, cùng với giấy má chi chít những chữ số.

Tả đồng Trương Phương thở phào một cái lùi lại hai bước chắp tay xá Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin lỗi các hạ.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Chính tại hạ cũng có điều thất lễ, đâu dám trách nhị vị.

Tả đồng Trương Phương lùi lại thêm mấy bước nữa rồi nói:

– Chúng ta vì nghĩa khí mà xảy ra cuộc tranh đấu. Tại hạ quá lo cho cuộc an nguy của Đường tiên sinh. Bây giờ thấy tiên sinh vẫn được vô sự. Vậy chúng ta chả còn điều gì xích mích nữa.

Hữu đồng cũng từ từ cất lưỡi đao trủy thủ vào trong túi da, nói:

– Anh em tại hạ vừa rồi mạo phạm quá nhiều xin các hạ đừng để tâm.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Không dám! Tại hạ được nghe danh hai vị đã lâu.

Cuộc gặp gỡ vừa rồi, tại hạ mới biết thanh danh của hai vị quả đã không ngoa.

Giữa lúc ấy, đột nhiên một tiếng hú rất dài vọng lại.

Tả Hữu nhị đồng vừa nghe đã thất sắc, vội chắp tay đồng thanh nói:

– Để hôm khác chúng tôi sẽ đến tạ tội.

Nói xong lật đật trở gót chạy ngay.

Thượng Quan Kỳ trông bóng sau lưng hai gã, thoáng cái đã mất hút, bất giác khen thầm:

“Nhân tài Cùng Gia Bang quả nhiên danh bất hư truyền”.

Chợt thấy tiếng chân bước nhộn lên, Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra thì thấy Tuyết Mai tay cầm khăn lụa trắng, hấp tấp đi đến, nét mặt ra chiều khiếp sợ.

Nàng cất tiếng hỏi:

– Công tử có cần buộc vết thương không?

Thượng Quan Kỳ không nỡ cự tuyệt, từ từ đưa chỗ tay bị thương ra nói:

– Cảm phiền cô nương buộc giúp cho.

Tuyết Mai mỉm cười nói:

– Được hầu hạ công tử, tiểu tỳ lấy làm vinh hạnh lắm.

Rồi nàng từ từ buộc vết thương lại một cách rất cẩn thận.

Thời giờ thấm thoát, Đường Toàn vào trong thư viện đã được mười ngày. Tả Hữu nhị đồng không thấy trở lại nữa. Bầu không khí vắng lặng tịch mịch bao phủ sơn trang.

Bốn ả nữ tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai dần dần trở lại thân thiện với Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tuy trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng chàng chuyên tâm trí ý vào việc hộ vệ cho Đường Toàn, nên đành chờ Đường tiên sinh xong việc ra khỏi viện rồi sẽ điều tra sau.

Trưa hôm ấy, Thượng Quan Kỳ đang ngồi tựa cửa thư viện, nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên thấy Tuyết Mai lật đật chạy vào báo:

– Thưa công tử, ngoài sơn trang có người xin vào ra mắt.

Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy nói:

– Ai vậy?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ không biết.

Thượng Quan Kỳ sợ có kẻ dùng kế điệu hổ ly sơn, không dám bỏ đi. Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Bọn họ có bao nhiêu người cả thảy?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ chưa coi kỹ, nhưng cũng biết đại khái là mười tám người.

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi:

– Hiện giờ bọn họ Ở đâu?

Tuyết Mai đáp:

– Họ đứng chờ ngoài cổng sơn trang.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có Tả Hữu nhị đồng dẫn đường cho họ không?

Tuyết Mai đáp:

– Tiểu tỳ không thấy hai vị đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương ra bảo người đại diện vào đây, và nhớ chỉ cho một người vào thôi.

Tuyết Mai gật đầu vâng lời chạy đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp không biết là ai. Chàng băn khoăn lo lắng vì võ công Tả Hữu nhị đồng rất cao cường. Nếu cả hai gã liên hiệp ra tay thì có thể chống lại được với những tay cao thủ bậc nhất hiện nay. Thế mà không ngăn trở nổi bọn này để họ xông vào sơn trang thì chắc là tay kình địch ghê gớm lắm. Một là Tả Hữu nhị đồng bị họ dẫn dụ đi nơi khác rồi bị đánh mất mạng. Hai là người đến đây cũng là một nhân vật cao cấp Cùng Gia Bang.

Chàng còn đang suy nghĩ thì Tuyết Mai đã dẫn một người đứng tuổi mặc áo bào sắc tro sắp vào đến nơi. Chàng chú ý nhìn người này bất giác thộn mặt ra, vì chính là Âu Dương bang chúa.

Âu Dương Thống đầy mặt phong trần, có vẻ mỏi mệt, nước da xạm lại rất nhiều, người cũng gầy đi không ít. Hiển nhiên con người hùng tài đại lược, vùng vẫy giang hồ, vừa qua một cơn nguy khốn. Bang chúa chân bước nặng chịch đầy vẻ khẩn trương.

Thượng Quan Kỳ vội ra nghênh tiếp, chắp tay xá dài nói:

– Thượng Quan Kỳ xin bái kiến Bang chúa.

Âu Dương Thống dừng bước cười hỏi:

– Không dám. Bệnh thế Đường tiên sinh có bớt chút nào không Thượng Quan Kỳ thở dài đáp:

– Tiên sinh đang vận dụng chút hơi tàn...

Âu Dương Thống giật mình hỏi:

– Sao tiên sinh không nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiên sinh biết mình chả còn ở dương thế được bao lâu nữa, nên không muốn lãng phí ít ngày giờ quý báu này.

Âu Dương Thống nói:

– Trời ơi! Tiên sinh hiện giờ ở đâu? Tại hạ muốn gặp tiên sinh một chút được không?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Lúc đại ca tại hạ vào thư viện đã dặn đi dặn lại rằng bất luận là ai cũng không được đưa vào quấy nhiễu tiên sinh. Mong Bang chúa lượng cho.

Âu Dương Thống nói:

– Cùng Gia Bang vừa bị thua một trận tơi bời. Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt bị tử thương rất nặng. Thế là tiên sinh khổ tâm trong mười năm trời gầy được cho Cùng Gia Bang một thực lực lớn lao đã bị bản tòa thất cơ làm tổn thương đến quá nửa. Bản tòa cần được gặp tiên sinh, một là để thỉnh giáo về cách cự địch, hai là để hỏi tiên sinh về kế hoạch phục hưng bản bang...

Âu Dương Thống lại thở dài nói tiếp:

– Hỡi ôi! Những ngày tiên sinh ở trong bang, tình thế vững vàng biết bao nhiêu. Ngờ đâu người vừa mới ly khai, Cùng Gia Bang tựa hồ tai điếc mắt đui, khắp nơi sa vào cạm bẫy Cổn Long Vương. May nhờ được bọn đệ tử trong Bang xả thân phấn đấu, đánh suốt bốn ngày bốn đêm, mới phá được vòng vây thoát ra, nhưng bị tổn thương nặng nề. Từ khi sáng lập Cùng Gia Bang đến giờ, thật chưa bao giờ bị thất bại chua cay như lần này.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày hỏi:

– Tình thế bây giờ ra sao và Cổn Long Vương hiện ở đâu?

Âu Dương Thống nói:

– Thật là một cuộc ác chiến cực kỳ khốc liệt. Cổn Long Vương đặt cạm bẫy khắp nơi. Tứ Thập Bát Kiệt hết sức phấn đấu mười hai giờ liền, không được lúc nào xả hơi. Tám người nhọc mệt quá, chết ngay trong trận, mười hai gã bị trọng thương. Bát Anh bị tử thương một nửa. Quan Tam Thắng phải chặt một tay, Phí Công Lượng bị chưởng lực Cổn Long Vương làm rung động đến nội phủ. Tổng cộng Cùng Gia Bang bị chết bốn mươi tám người, bị thương cả nặng lẫn nhẹ có đến trăm người. Trận đánh này làm thương tổn rất lớn đến nguyên khí Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ nhớ lại trước khi Đường Toàn vào thư viện đã nói với mình:

“Cùng Gia Bang khó lòng thoát khỏi một trường kiếp vận nặng nề”. Tay hùng tài đại lược như Âu Dương Thống, khó lòng chống nổi với Cổn Long Vương thâm độc tàn nhẫn và quỷ quyệt, chàng bất giác thở dài nói:

– Hỡi ôi! Đại ca lại đã đoán việc này từ trước.

Âu Dương Thống giật mình rồi thở dài nói:

– Đường tiên sinh quả có tài liệu định như thần!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bang chúa tuy có việc khẩn cấp như lửa đốt đầu, song tại hạ e rằng không có cách nào để gặp mặt tiên sinh được.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc này có quan hệ đến sự tồn vong của bản bang. Thượng Quan huynh thử nghĩ xem có kế gì cho tại hạ được gặp Đường tiên sinh một chút chăng?

Thượng Quan Kỳ lấy làm khó nghĩ, vội đáp:

– Lời Bang Chúa thật là là trân trọng. Đại ca tại hạ là người Cùng Gia Bang, đâu dám trái lệnh Bang Chúa. Nhưng trước khi đại ca đóng cửa thư viện đã dặn lại không được để bất luận là ai vào quấy nhiễu.

Âu Dương Thống trầm ngâm không nói nữa, nét mặt lộ vẻ sầu khổ vô hạn.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy, không sao yên lòng được nhưng cũng không biết nói thế nào để an ủi Âu Dương Bang Chúa. Chàng đành quay đầu nhìn ra phía khác.

Bỗng thấy Âu Dương Thống lại thở dài nói:

– Nguyên khí Cùng Gia Bang tổn hại nặng nề, không còn cách nào để chống chọi với Cổn Long Vương được nữa. Tại hạ muốn tạm lánh, ẩn nhẫn không ra đánh nữa. Song Cổn Long Vương thừa thắng đuổi theo, y phái các tay cao thủ chia ra từng tốp truy kích người Cùng Gia Bang. Hiện tại hạ lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Không biết nên đem toàn lực quyết liều một trận hay là nên lưu tán vào chốn giang hồ rồi sau hãy tìm kế khôi phục, cần được tiên sinh chỉ thị cho.

Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Việc này tại hạ không biết trả lời Bang chúa thế nào cho phải. Một đằng không dám trái lệnh đại ca, một đằng không thể không tuân lời Bang chúa.

Âu Dương Thống hỏi:

– Thượng Quan huynh có thể dẫn tại hạ vào tới bên ngoài thư viện được không?

Thượng Quan Kỳ biết rằng không thể từ chối được, đành đáp:

– Tại hạ đành vâng lời Bang chúa nhưng xin Bang chúa ưng thuận cho một điều.

Âu Dương Thống nói:

– Xin Thượng Quan huynh cứ nói ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước hết xin Bang chúa đừng quấy nhiễu đại cạ..

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Bang chúa cùng đại ca tại hạ thuộc về công nghị có phận chúa tôi. Tại hạ cùng đại ca là chỗ tư tình, vâng lời ủy thác phải giữ lòng trung. Đó là một điểm xin Bang chúa lượng cho.

Âu Dương Thống nói:

– Thượng Quan huynh nói phải lắm. Tại hạ chưa được Thượng Quan huynh ưng thuận quyết không dám quấy nhiễu tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ trở gót nói:

– Tại hạ rất cảm kích, xin dẫn đường cho Bang chúa.

Hai người vào tới trước thư viện thì dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại ca tại hạ Ở trong này.

Chàng nghĩ thầm:

“Nếu Âu Dương Thống sấn vào quấy nhiễu đại ca, ta phải ra sức ngăn trở. Dù có xảy ra cuộc chiến đấu cũng đành vậy”.

Bỗng thấy Âu Dương Thống vuốt mồ hôi trán đi thẳng vào cửa.

Thượng Quan Kỳ run lên gương hai tay ra chắn lại.

Song Âu Dương Thống cũng dừng bước. Ông nhìn vào thấy cánh cửa đóng chặt, tuyệt không nghe thấy gì cả.

Trước cảnh tịch mịch, bốn bề thần bí, khiến người ta có cảm tưởng vào chốn miếu đường hay tới trước điện thần, không dám bước mạnh.

Thượng Quan Kỳ sắc mặt nghiêm trọng, mắt loang loáng nhìn chầm chặp vào Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống cũng vẻ mặt cực kỳ khẩn trương, thộn mặt ra hồi lâu đi đi lại lại, chân bước mỗi lúc một gấp rút, trán thoát mồ hôi, dường như người bị khích động mạnh, trong lòng thống khổ vô cùng, nhưng không biết nói sao.

Thượng Quan Kỳ cũng nín thở, tay đẫm mồ hôi.

Âu Dương Thống ngơ ngác nhìn ra ngoài, chân vẫn bước đều, mồ hôi vẫn nhỏ giọt.

Thượng Quan Kỳ vẫn đi theo sát. Sau thấy Âu Dương Thống đi ra ngoài rồi thẫn thờ quay đầu lại thở dài nói:

– Bản tòa nay mới biết rằng người ta ở ngoài chiến trường giao chiến thật sự chỉ khe cái chết

chừng sợi tóc cũng không đau khổ bằng cuộc chiến tranh xáo trộn trong tâm hồn. Ai chưa qua cầu này thì không thể hiểu được tâm trạng người đó một chút nào!

Ông nở một nụ cười đau khổ nói tiếp:

– Nhưng dù sao bản tòa cũng cảm thấy tự hào đôi chút là mình còn đủ can đảm chịu đựng giữ được chưa quấy nhiễu Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Bang chúa độ lượng rộng rãi, người thường không thể bì kịp được.

Âu Dương Thống cười nói:

– Bản tòa vừa thấy cửa đóng, trong lòng tuy không nhịn được, muốn xông vào ngay. Sau nghĩ lại rằng mình cố ý nặng chân nặng tay làm kinh động Đường tiên sinh đang lúc người đem hết tâm trí vận trù kế hoạch cho Cùng Gia Bang thì dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội.

Âu Dương Thống tuy vẻ mặt gượng cười, song trong cái cười đầy vẻ đau khổ, chua cay.

Con người hùng như Âu Dương Thống dường như đã mất hết năng lực điều khiển công việc chống đối Cổn Long Vương. Sau một trận thất điên bát đảo, ông chỉ vì trông cậy vào Đường Toàn, và tự biết sức mình không đứng vững được trước kẻ địch ghê gớm.

Thượng Quan Kỳ thấy vẻ mặt Âu Dương Thống biến đổi luôn luôn tỏ ra lo nghĩ một vấn đề trọng đại cực kỳ nan giải thì không không khỏi bâng khuâng nghĩ thầm:

“Bang chúa bị một phen khốn đốn, ôm mối hy vọng đến đây để gặp Đường tiên sinh mà không được chắc ông phải hoàn toàn thất vọng”.

Thượng Quan Kỳ, còn đang nghĩ ngợi, bỗng thấy Âu Dương Thống thở sài uể oải ngồi xuống.

Chàng nhìn kỹ lại thì mặt ông lợt lạt, trên trán mồ hôi nhỏ giọt, bất giác động tâm, khẽ hỏi:

– Bang chúa làm sao vậy?

Âu Dương Thống từ từ hé mắt ra nói:

– Tại hạ không sao cả, chỉ thấy trong người mỏi mệt cần nghĩ ngơi một lúc là khỏe.

Thượng Quan Kỳ muốn tìm lời an ủi, nhưng không biết nói thế nào.

Âu Dương Thống từ từ nhắm mắt lại, rồi đột nhiên nói tiếp:

– Thượng Quan huynh bất tất phải lo cho tại hạ, tại hạ ngồi ngay đây, nghỉ một lúc cũng được. Chẳng giấu gì Thượng Quan huynh, tại hạ đã bảy đêm ngày liền không được nghỉ chút nào. Bây giờ mỏi mệt quá nên không chống được với cơn buồn ngủ nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Bang chúa tùy tiện.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười, từ từ nhắm mắt lại. Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn ra ngoài thì thấy bọn tùy tùng Âu Dương Thống đều ngồi xếp bằng xuống đất nhắm mắt dưỡng thần, ai nấy đều có vẻ mỏi mệt.

Thượng Quan Kỳ cũng ngồi xuống. Thốt nhiên có tiếng chân người hấp tấp chạy đến. Chàng nhìn ra thì là Tuyết Mai, liền chận nàng hỏi ngay:

– Có việc chi?

Tuyết Mai hốt hoảng đáp:

– Đường tiên sinh!....

Âu Dương Thống cũng mở bừng mắt ra sửng sốt hỏi:

– Đường tiên sinh làm sao?

Tuyết Mai đáp:

– Đường Tiên sinh ngất đi!....

Thượng Quan Kỳ đứng bật dậy như cái lò xo nắm lấy cổ tay trắng nõn nà hỏi giật giọng:

– Con tiện tỳ này! Đầu đuôi thế nào? Sao mi dám vào thư viện?

Trong cơn nóng giận, chàng nắm mạnh quá. Tuyết Mai tưởng chừng như xương cổ tay bị gãy nát, nàng đau quá toàn thân run bắn lên, kêu la:

– Ái ái! Xin Công tử... buông tay tiểu tỳ rạ.. tiểu tỳ không...

Thượng Quan Kỳ nới tay ra giục Tuyết Mai:

– Nói mau đi! Đường tiên sinh mà bị tổn thương thì ta xé xác mi ra!

Tuyết Mai sa nước mắt nói:

– Tiểu tỳ to gan đến đâu cũng không dám vào chỗ Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ ngắt lời:

– Thế sao mi biết Đường tiên sinh ngất xỉu.

Tuyết Mai đáp:

– Đường tiên sinh đứng lên mở cửa gọi công tử, nhưng vừa gọi được một tiếng rồi ngất đi ngay.

Thượng Quan Kỳ hối hận nói:

– Tôi trách lầm cô nương rồi.

Nói xong hấp tấp chạy vào thư viện.

Âu Dương Thống cũng quên cả mệt nhọc, đứng bật dậy chạy theo Thượng Quan Kỳ.

Hai người vào đến thư viện, đều há hốc miệng ra. Đường Toàn nằm gục xuống án sách. Trên án bừa bãi những bản họa đồ. Chính giữa một bức vuông vức chừng ba thước rộng, dường như mới vẽ xong chưa kịp để ra ngoài đã hộc máu tươi ra thấm ướt đến quá nửa. Thượng Quan Kỳ la lên một tiếng hãi hùng rảo bước đến bên Đường Toàn gọi:

– Đại ca! Đại ca làm sao vậy?

Chàng gọi liền mấy tiếng cũng chẳng thấy Đường Toàn thưa thì ruột nóng như lửa. Chàng ngầm vận công lực, đặt tay vào huyệt mạch môn sau lưng Đường Toàn. Tay trái đặt lên mũi thấy hãy còn hơi thở phập phồng. Thượng Quan Kỳ tiếp tục vận nội lực trút chân khí vào huyệt mạch môn Đường Toàn.

Nên biết rằng công lực Thượng Quan Kỳ rất thâm hậu. Luồng chân khí của chàng thúc đẩy khí huyết Đường Toàn lại lưu thông được mau lẹ.

Bỗng thấy Đường Toàn thở dài một tiếng rồi tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ vội gọi:

– Đường đại ca lai tỉnh? Có Âu Dương Bang chúa đến thăm đại ca!

Đường Toàn mê man, đột nhiên mở bừng mắt ra, kêu lên:

– Âu Dương Bang chúa đến đấy ư?

Âu Dương Thống vội nói ngay:

– Tiên sinh vất vả quá!

Đường tiên sinh hai mắt vẫn còn lờ đờ, chỉ nghe bằng tai. Ông từ từ đưa tay lên sờ soạng vào Âu Dương Thống rồi dừng lại nói:

– Thuộc hạ hai mắt bị hư rồi, chẳng trông thấy gì nữa, không biết Bang chúa giá lâm, xin tha tội cho.

Âu Dương Thống nhìn Đường Toàn trong lòng đau xót không ngăn nổi mối cảm xúc, hai hàng châu lệ tuôn rơi, nói:

– Tiên sinh nhắm mắt lại nằm điều dưỡng, bản tòa sẽ đi khắp bên trời góc biển kiếm thuốc chữa mắt cho tiên sinh.

Đường Toàn gượng cười nói:

– Không được đâu! Dù trên thế gian có thuốc cải tử hồi sinh thì cũng không thể kéo dài thêm cuộc sống cho thuộc hạ nữa! Bang chúa đừng nhọc lòng vô ích.

Ngừng một lát, Đường Toàn sờ soạng ngồi dậy, nói tiếp:

– Bang chúa đến vừa gặp dịp, chờ cho thuộc hạ tỉnh thêm một chút, sẽ có mấy lời trọng yếu thưa lại Bang chúa.

Âu Dương Thống muốn đến cầu mưu cự địch cùng hỏi về kế phục hưng Cùng Gia Bang, nào ngờ Đường Toàn ra nông nỗi này, khiến ông càng tan nát ruột gan không tiện hỏi gì nữa. Ông nói:

– Tiên sinh từ từ nói cho nghe, bản tòa xin rửa tai chờ đợi.

Đường Toàn nói:

– Bang chúa bất tất phải nóng lòng. Cổn Long Vương tuy thắng được một trận, nhưng không can ngại gì đến đại cuộc trên chốn giang hồ.

Âu Dương Thống cả kinh nói:

– Tiên sinh!....

Đường Toàn nói tiếp:

– Bang chúa đừng dối thuộc hạ. Lúc này thuộc hạ như ngọn đèn hết dầu sắp tắt đến nơi. Nhưng còn một khắc trước khi chết, tâm thần vẫn tỉnh táo. Bang chúa muốn hỏi điều chi xin cứ nói ra.

Âu Dương Thống biết là Đường Toàn không nói ngoa, liền đáp:

– Bản tòa vì không khéo lo mưu đến nỗi bị thảm bại dưới tay Cổn Long Vương và bị thiệt hại nặng nề mất hết nhuệ khí.

Đường Toàn gật đầu thở dài hỏi:

– Bên Cổn Long Vương bị thiệt hại ra sao?

Âu Dương Thống nói:

– Bên Cùng Gia Bang ta bị hãm vào cạm bẫy Cổn Long Vương đến nỗi không còn hơi sức nào để phản kích, thành ra không điều động được nhân lực để quyết chiến với y một trận. Hỡi ôi! Nếu không được tiên sinh ngày thường đã ra hiệu lệnh nghiêm minh thì bọn đệ tử trong bang ta gặp chiến cuộc vừa rồi tất bị tan tành.

Đường Toàn xua tay nói:

– Thuộc hạ biết rồi, bây giờ tinh thần đã tỉnh lại chi e chẳng còn chống được mấy nỗi nữa, không thể nghe Bang chúa dài lời, xin vắt tắt chọ..

Tiên sinh lại nổi cơn ho rũ rượi, hộc máu tươi ra lần nữa.

Thượng Quan Kỳ vội nâng Đường Toàn dậy gọi:

– Đại ca!....

Đường Toàn xua tay nói:

– Đừng kinh động vào người.

Thượng Quan Kỳ sợ quá buông tay ra và không dám nói gì nữa.

Đường Toàn thở hổn hển nói:

– Thuộc hạ còn tỉnh được bao lâu, khó mà liệu trước dược. Xin Bang chúa để ý nghe lời thuộc hạ.

Âu Dương Thống thở một hơi dài, phấn khởi tinh thần, nói:

– Xin tiên sinh nói đi.

Đường Toàn nói:

– Sau khi thuộc hạ chết rồi Bang chúa cần trọng dụng hai người.

Âu Dương Thống hỏi:

– Hai người đó là ai?

Đường Toàn đáp:

– Liên Tuyết Kiều và Thượng Quan Kỳ.

Tiên sinh lại nổi lên cơn ho lặng người đi, hồi lâu mới tiếp:

– Kể về mưu lược thì Liên Tuyết Kiều là người duy nhất có đủ khả năng chống với Cổn Long Vương. Song nàng bị Oai thế trấn áp đã lâu, khó lòng ra tay cùng y quyết thắng, nên cần phải có Thượng Quan Kỳ ở bên phụ giúp để cổ võ dũng khí cho nàng cự địch…

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi nhớ những lời tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Liên Tuyết Kiều tuy thuộc phái nữ lưu, song tài trí dọc ngang chẳng kém bọn râu mày. Nếu Bang chúa không dùng lẽ nhún nhường trước bậc hiền tài, hạ mình trước người kiệt sĩ để đối đãi nàng thì thuộc hạ e rằng khó lòng thu phục được.

Âu Dương Thống nói:

– Nàng đã được tiên sinh tiến cử, dĩ nhiên bản tòa phải lấy lễ nghi cực kỳ trọng hậu để ưu đãi nàng.

Đường Toàn nói:

– Việc tống táng thuộc hạ đã giao cho Thượng Quan Kỳ trông nom. Bang chúa bất tất phải nhọc lòng. Có điều những người quản lý tiền bạc đều phải nghe theo Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh cứ yên lòng. Dù có phải đem hết tài nguyên Cùng Gia Bang vào việc này, bản tòa cũng không hối tiếc.

Đường Toàn nói:

– Xưa kia Đức thủy tổ bản bang tay không dựng nên cơ đồ, đã lập chí không tích trữ tiền của. Vì thế mà có lấy được của phi nghĩa là lại đem phân tán hết cho người nghèo khổ nên mới đặt tên là Cùng Gia Bang. Nhưng thuộc hạ chết đi tốn kém không ít, dù có dốc hết tài nguyên trong Bang cũng

vẫn chưa đủ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Tiên sinh đã tính ước lượng hết bao nhiêu tiền chưa.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ tính ước lượng phải ngoài ba trăm vạn lạng bạc.

Âu Dương Thống ngẩn người ra nói:

Con số đó quả là lớn lắm! Tài sản trong bang không thể đủ được. Bản tòa sẽ có cách trù liệu, tiên sinh cứ yên lòng.

Đường Toàn hỏi:

– Thuộc hạ xin dùng thôn trang này để xây một ngôi nhà mồ thật lớn.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh lao tâm khổ trì tận tụy suốt đời vì Cùng Gia Bang thì sau khi tạ thế xây dựng một nhà mồ lớn để ghi công đức là việc rất nên làm.

Đường Toàn cười thều thào nói tiếp:

– Có một điều thuộc hạ phải xin Bang chúa thuận cho là bao nhiêu người tham dự vào công việc xây cất này, nhất luật phải do Thượng Quan Kỳ quản lý.

Âu Dương Thống nói:

Việc đó chẳng có chi là khó. Bản tòa lập tức truyền dụ xuống cho đệ tử Cùng Gia Bang hay rằng Thượng Quan Kỳ định dùng ai thì cứ việc tuyển lấy.

Đường Toàn nói:

– Công cuộc kiến trúc tòa nhà mồ này không thể dùng người Cùng Gia Bang được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sao vậy?

Đường Toàn nói:

Thuộc hạ đã chia trong đồ án cách kiến trúc rất kỹ lưỡng, chỉ cần một mình Thượng Quan Kỳ đốc xuất nhân công xây dựng cho đúng kiểu mẫu là được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc kiến trúc tòa nhà này tất phải dùng nhiều công nhân chứ? Trong Bang chúng ta thiếu gì hạng người này, sao lại không dùng mà lại đi tìm người ngoài?

Đường Toàn đột nhiên thở dài nói:

– Thuộc hạ bình sinh chưa làm việc gì ác đức, nhưng chuyến này vì tình thế bức bách, không thể không làm được. Phiền bang chúa tìm cho trăm tên thợ đào đất năm chục thợ rèn, năm chục thợ mộc, và cần tìm những tên phạm tội đại ác đáng khớp vào tử hình càng tốt.

Âu Dương Thống ngơ ngác hỏi:

– Sao lại phải chọn toàn những người đại ác đáng xử tử?

Đường Toàn đáp:

– Thuộc hạ không dám nói dối Bang chúa, theo kiểu cách xây nhà mồ này thì những công nhân sau khi xây xong khó lòng sống được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Cần phải đem bọn chúng giết hết hay sao?

Đường Toàn đáp:

– Tuy không giết chết nhưng cũng khó lòng sống nổi.

Ngừng một lát, tiên sinh lại nói tiếp:

– Đồ án ngôi nhà mồ của thuộc hạ, cách kiến trúc thật là kỳ dị. Những công nhân tham dự vào công cuộc này khác nào con tằm kéo kén để tự buộc mình. Thợ thuyền xây dựng xong, họ tự nhiên bị hãm ở trong mộ, không có lối thoát. Trong mộ chứa sẵn lương thực đủ dùng ba năm cho họ.

Thượng Quan Kỳ rùng mình hỏi:

– Thế rồi sau ba năm thì sao? Phải chăng hai trăm nhân mạng đều bị chết đói trong mộ?

Đường Toàn đáp:

– Không đầy ba năm, Cổn Long Vương đến phá hủy nhà mồ này. Lúc đó bọn thợ này sống hay

chết là tùy ở nơi số mạng họ.

Thượng Quan Kỳ run lên nhưng không hỏi nữa.

Đường Toàn lại nói tiếp:

– Giữa Liên Tuyết Kiều và Cổn Long Vương đã có tình phụ tử với nhau trong một thời kỳ khá lâu. Cổn Long Vương tuy có ý muốn giết nàng, nhưng nàng không dám giết cha. Vì thế mà sau này hai người có gặp nhau trên chiến trường, nàng cũng không đánh quyết liệt. Nếu trước khi thuộc hạ chết đi không bầy sẵn cạm bẫy để giết chết Cổn Long Vương, thì trong vòng ba mươi năm, dân gian không có ngày nào được an ninh, hoan lạc thái bình.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Việc tìm hai trăm công nhân chẳng có chi là khó, nhưng vị tất bọn chúng đều đáng tội chết cả.

Thượng Quan Kỳ nói xen vào:

– Nếu trong vòng ba năm mà Cổn Long Vương không đến phá mộ đại ca, chẳng hóa ra hai trăm thợ trong đó bị chết đói hết cả ư.

Đường Toàn nói:

– Vì trước kia ta trót khoan dung mà Cổn Long Vương làm mưa làm gió trong hai mươi năm. Nếu đến lúc chết còn giữ đạo nhân từ thì các phái võ lâm sẽ bị thảm họa ba mươi năm nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Ý tiên sinh đã quyết, Bản tòa lập tức truyền lệnh cho họ khởi công.

Đường Toàn nói:

– Còn một điều nữa, mong rằng Bang chúa nhớ chọ. Âu Dương Thống hỏi:

– Còn gì nữa xin tiên sinh nói ra.

Đường Toàn nói:

– Theo tình trạng hiện thời, Bang chúa không nên ra mặt đánh nhau với Cổn Long Vương mà nên tạm lánh đi.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin theo đúng lời di ngôn của tiên sinh. Đường Toàn nói:

– Trong giai đoạn này lại còn một việc khó nữa.

Âu Dương Thống hỏi:

– Việc gì?

Đường Toàn đáp:

– Tòa nhà mồ của thuộc hạ không to tát là mấy, song cần làm rất cực kỳ tinh xảo, dù mau chóng đến đâu cũng phải mất nửa năm mới xong.

Đường Toàn lại nổi cơn ho dữ dội rồi lại hộc máu tươi ra, ông nói tiếp:

– Trong thời gian nửa năm này, nếu bị Cổn Long Vương tìm đến đây thì chẳng những uổng công mà sau đấy mấy chục năm không còn người nào kìm chế được y nữa.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa sẽ điều động những tay cao thủ trong Bang để giữ các ngõ đường hiểm yếu đi vào sơn trang này để đề phòng Cổn Long Vương đến đây phá mộ.

Đường Toàn nói:

– Nếu Bang chúa làm như vậy thì chẳng khác nào báo cho Cổn Long Vương biết là trong khu này có nhiều bí mật.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy thì phải làm thế nào?

Đường Toàn đáp:

– Bang chúa một mặt phải tìm cách tránh mũi dùi Cổn Long Vương, đừng mở chiến tuyến đối diện với y, một mặt lại trương thanh thế, phao tin đồn là tìm y rửa nhục thua trận vừa rồi, đồng thời phái người đi liên lạc với các vị chưởng môn chính phái lớn bày mặt trận tựa hồ như sắp giao chiến với y.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi nhớ.

Đường Toàn dường như không chống được nữa, người lảo đảo rồi té lăn xuống đất.

Thượng Quan Kỳ vội lại nâng dậy nói:

– Đại ca nghĩ một lát rồi hãy nói.

Đường Toàn buồn rầu đáp:

– Ta còn có thể nói được mươi câu nữa...

Ông ho rũ ra rồi thổ huyết luôn ba lần nữa.

Âu Dương Thống sa nước mắt nói:

– Lời của tiên sinh lúc này quý hơn vàng ngọc. Tiên sinh còn điều chi dạy bảo xin nói nốt đi!

Đường Toàn nói:

– Tả Hữu nhị đồng có tài đương nổi trọng trách, Bang chúa nên đặt hai người đó vào địa vị trọng yếu.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xin ghi lời.

Đường Toàn lại nói:

– Khương Sĩ Ẩn võ công trác tuyệt, nhưng có tính kiêu ngạo, Bang chúa muốn dùng lão, thì phải lấy tình bằng hữu mà cư xử, lão sẽ cố gắng giúp ta.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa sẽ làm theo chỉ thị của tiên sinh.

Đường Toàn nói:

– Thuộc hạ đã thay Bang chúa bảo Thượng Quan Kỳ hết lòng giúp mình.

Nhưng y chỉ có thể giữ địa vị tân khách mà phò tá thôi, không thể chính thức gia nhập bản bang được.

Chương 87: Công Cuộc Xây Dựng Nhà Mồ Bí Mật

Đường Toàn nói đến đây lại ho rũ đi, thổ huyết rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận chân khí đặt bàn tay vào huyệt mạch môn trên lưng Đường Toàn rồi gọi :

- Đại ca ơi! Tiểu đệ giúp sức cho đại ca đây. Còn gì nữa, xin nói mau đi!

Đường Toàn thấy một luồng nhiệt khí từ phía sau lưng chuyền vào người.

Nguyên khí sắp bị đứt đoạn lại được kích thích nổi lên. Ông nói :

- Tin tại hạ chết rồi đừng đồn đại ra ngoài.

Âu Dương Thống sa nước mắt nói :

- Những lời di chúc của tiên sinh, bản tòa sẽ nhất nhất theo đúng đường lối mà làm. Xin tiên sinh yên tâm.

Đường Toàn đột nhiên ôm lấy tay Thượng Quan Kỳ nói :

- Hiền đệ ơi! Từ đây trở đi, trong vòng ba mươi năm hiền đệ có liên quan mật thiết đến tình hình võ lâm... Hiền đệ phải nhớ thương lấy lê dân, đừng để họ phải vạ lây về chiến sự kéo dài.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin đại ca yên tâm. Tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Đường Toàn nói :

- Thế thì hay lắm! Hiền đệ vực ta lên giường đi.

Thượng Quan Kỳ theo lời, vực Đường Toàn đi đến giường thì người ông nặng trĩu người ngay như cây gỗ hai mắt hết tinh thần cứng đờ ra.

Chàng bất giác thở dài nói :

- Đại ca ơi! Tiểu đệ ẵm đại ca đặt lên giường đây!

Đường Toàn hai mắt nhắm lại đầu rũ ra không trả lời Thượng Quan Kỳ nữa.

Thượng Quan Kỳ đặt tay lên mũi thì Đường Toàn đã tắt thở. Chàng biết là Đường Toàn chết rồi, đứng thộn mặt ra như người mất hồn.

Âu Dương Thống vội chạy lại hỏi :

- Thượng Quan huynh tiên sinh đã...

Rồi ông nghẹn ngào, khí huyết xông lên cổ, không nói được nữa.

Một vị hùng chúa đứng trước sự đau thương thái quá không kìm chế nổi mình, miệng ộc máu tươi ra.

Thượng Quan Kỳ cố trấn tĩnh cho khỏi thần trí hôn mê, đặt thi thể Đường Toàn xuống giường cho ngay ngắn, rồi vực Âu Dương Thống dậy nói :

- Bang chủ hãy bảo trọng thân thể.

Âu Dương Thống buồn rầu, nghẹn ngào hỏi :

- Tại hạ có sao đâu? Tiên sinh mất rồi ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh tắt hơi rồi, không còn tài nào cứu được nữa.

Âu Dương Thống cặp mắt lờ đờ, vẻ mặt thẫn thờ, miệng lẩm bẩm :

- Thôi thế là ta mất một người tri kỷ, thế gian mất một bậc kỳ tài. Trời hỡi trời! Trời diệt Cùng Gia bang hay sao?

Người ông lảo đảo rồi lại ngã quay ra.

Thượng Quan Kỳ nâng Âu Dương Thống ngồi dậy, ôm chặt lấy ông rồi nói :

- Bang chủ hãy thận trọng mình vàng.

Nên biết rằng Âu Dương Thống vừa bị thảm bại đến đây. Cơ nghiệp Cùng Gia bang truyền đã mấy đời đến tay ông. Bản bang đang lúc cực thịnh thì gặp một phen điên đảo, ông tưởng rằng đến đây sẽ được Đường Toàn bày mưu chước để phục hưng cơ nghiệp. Ngờ đâu vừa nói một lúc Đường Toàn đã tạ thế. Bao nhiêu hy vọng biến thành ảo mộng trách nào ông chẳng đau thương đến ngất đi.

Thượng Quan Kỳ đưa tay điểm vào huyệt huyền cơ Âu Dương Thống cho tỉnh lại rồi nói :

- Xin Bang chủ dẹp bớt bi thương, thuận theo cơ trời. Bang chủ nên nhớ mình đang lãnh đạo muôn ngàn đệ tử Cùng Gia bang.

Âu Dương Thống thở dài nói :

- Thật làm phiền lòng Thượng Quan huynh. Tại hạ không sao đâu, ngồi nghỉ một lúc là phục hồi ngay. Phiền Thượng Quan huynh trước hết hãy thu xếp di vật của tiên sinh cho gọn lại, có nhiều giấy tờ không thể để người ngoài ngó thấy.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ nghỉ ngơi đi! Để mặc tại hạ thu xếp.

Âu Dương Thống tinh thần mệt mỏi, nằm xuống nhắm mắt, vận khí điếu hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ nhìn thi thể Đường Toàn, thở dài sườn sượt, phục xuống đất lạy mấy lạy rồi lấy tấm chăn đơn đắp lên thi thể. Chàng rất kính trọng con người bụng chứa đầy kinh luân. Đồng thời đối với gian phòng tiên sinh dã ở nửa tháng nay, chàng cũng cảm thấy thiêng liêng kỳ dị.

Thượng Quan Kỳ từ từ đóng cửa lại, đến bên án đồ thu xếp những di vật của Đường Toàn.

Chàng nhìn kỹ mấy bức đồ án với nhau. Khi xem đến hai bản sau cùng lại càng chú ý.

Nguyên về đồ án này nơi về cách kiến trúc ngôi nhà mồ, cách bố trí cực kỳ ảo diệu. Tuy Thượng Quan Kỳ không học về kiến trúc, song Đường Toàn đã ghi chú rất kỹ lưỡng, chàng lại là người rất thông minh nên xem hiểu ngáy.

Thượng Quan Kỳ mải miết xem đồ án không biết bao nhiêu lâu, bỗng nghe tiếng Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh! Chúng ta hãy ăn uống một chút đã chăng?

Chàng trông lên án thấy nến thắp sáng trưng thì ra trời đã tối từ lúc nào mà chàng cũng chẳng biết ai đã thắp nến. Chàng thu xếp những đồ án lại thành một tập rất cẩn thận rồi đứng dậy nói :

- Tại hạ làm nhọc lòng Bang chủ phải chờ đợi!

Âu Dương Thống trong mình sẵn nội công thâm hậu, sau khi điều dưỡng một lúc, tinh thần đã tỉnh táo, sắc mặt đã hồng hào. Ông chắp tay hỏi :

- Thượng Quan huynh đã coi di vật của Đường tiên sinh chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ đã xem được quá nửa.

Âu Dương Thống hỏi :

- Bao giờ sẽ khởi công làm nhà mồ Đường tiên sinh?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Việc này càng sớm câng hay.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện ra tới nhà khách. Trên bàn đã bày sẵn cơm rượu.

Bốn ả thị tỳ Lan, Liên, Cúc, Mai đứng bên chầu chực.

Tả Hữu nhị đồng cũng sánh vai đứng đó. Hai gã vừa thấy Âu Dương Thống cùng Thượng Quan Kỳ bước vào, vội vàng nghiêng mình thi lễ.

Âu Dương Thống vẫy tay nói :

- Hai vị bất tất phải đa lễ.

Rồi chắp tay mời Thượng Quan Kỳ ngồi vào.

Bốn ả thị tỳ cầm bầu rót rượu, Âu Dương Thống mời Thượng Quan Kỳ uống luôn ba chén, rồi nói :

- Bản tòa đã truyền dụ phái người đi kiếm công nhân, trong vòng bảy ngày họ sẽ đến đủ, khi ấy phiền Thượng Quan huynh lưu lại đây để đặt công việc cho thợ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vừa rồi tại hạ dã xem qua những đi chúc của đại ca thì quả nhiên người là một bậc tài hoa tuyệt thế, bụng dạ quảng đại vô cùng, chẳng chỗ nào là không biết đến.

Ngừng một lát, chàng lại nói tiếp :

- Lúc sinh tiền, đại ca hoài bão nhân từ, nhưng sau khi chết rồi, người di chúc lại vô số cảnh sát phạt ghê hồn...

Âu Dương Thống nói :

- Hời ôi! Nếu tiên sinh sớm hạ độc thủ Cổn Long Vương đi thì còn đâu nữa mà hoành hành như

ngày nay.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài, không nói gì nữa.

Bầu không khí tịch mịch bao phủ khá lâu, sau Âu Dương Thống mới chậm rãi lên tiếng :

- Mọi việc khác sau khi Đường tiên sinh mất đi, tại hạ sẽ phái người trông nom đầy đủ, Thượng Quan huynh bất tất phải phân tâm. Bản tòa còn ở lại đây một đêm nay, sáng mai sẽ đi sớm. Thượng Quan huynh có cần chi cứ kể ra, bản tòa sẽ hết sức trù biện.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Để tại hạ xem kỹ lại những lời di chúc của đại ca rồi sẽ bẩm lại Bang chủ.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh tùy tiện.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy chắp tay thi lễ rồi trở lại thư viện, lấy những di vật của Đường Toàn đem về phòng mình. Chàng lật đi lật lại những bản đồ án xem rất kỹ rồi trong lòng sinh ra bất nhẫn nghĩ thầm :

- Nếu ta theo đúng đồ án này kiến tạo một tòa nhà mồ rộng lớn thì hai trăm công nhân phải tự giam mình vào trong mộ. Nếu cả hai trăm người đều phạm tội đại ác thì chẳng nói làm chi. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi này, kiếm đâu ra được bấy nhiêu tên đại ác. Bọn đệ tử Cùng Gia bang vâng lệnh Âu Dương Thống chỉ cố tìm cho đủ số, làm gì có đủ thì giờ mà xét hết tội trạng của chúng.

Thượng Quan Kỳ vốn sẵn lòng hào hiệp. Tuy chàng kính ái Đường Toàn không biết đến đâu mà kể, song đối với việc này, chàng không khỏi phân vân, chưa biết quyết định ra sao. Chàng ngồi đối ngọn đèn khuya, lòng buồn rười rượi.

Đột nhiên chàng nghe có tiếng chân người bước đến bên ngoài thì ra Tuyết Mai tay bưng khay gỗ đứng trước cửa.

Nguyên Tuyết Mai đã có ý khiếp sợ Thượng Quan Kỳ, nên không dám tự tiện bước vào, nàng đứng ngoài cửa, thỏ thẻ hỏi vọng vào :

- Công tử có uống ăn gì không?

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài hỏi lại :

- Sao cô nương lại không vào?

Tuyết Mai đáp :

- Tiểu tỳ không dám quấy nhiễu công tử.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Không hề chi! Cô nương cứ vào đây.

Tuyết Mai từ từ bước vào, đặt khay gỗ xuống, trên khay có để một cái bát sứ. Tuyết Mai khẽ giơ bàn tay trắng nõn nà ra mở nắp bát, nói :

- Xin công tử dùng bát chè hạt sen này đi!

Thượng Quan Kỳ thấy nàng ôn nhu khép nép, đối với mình dường như vẫn còn sợ sệt. Chàng nghĩ đến lúc ban ngày đã có cử động mạnh mẽ đối với nàng thì trong lòng rất là bất nhẫn, khẽ thở dài nói :

- Gặp lúc Đường tiên sinh bệnh tình trầm trọng, mấy ngày liền tôi bị ảnh hưởng, tính hay nổi nóng, nên trong lời nói cũng như hành động có điều lỗ mãng, mong rằng cô nương đừng để vào lòng.

Tuyết Mai buồn rầu nói :

- Tiện tỳ đâu dám oán giận công tử.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cô ăn bát chè này đi!

Tuyết Mai ngơ ngẩn đáp :

- Tiện tỳ không dám!.

Thượng Quan Kỳ thở dài ôn tồn nói :

- Trong bụng tôi chưa thấy đói, bỏ đi thật là uổng, cô ăn cũng thế chứ sao?

Tuyết Mai lắc đầu đậy nắp bát lại nói :

- Tiểu tỳ xin chờ ở ngoài cửa, bao giờ công tử thấy đói lòng xin gọi tiểu tỳ một tiếng.

Thượng Quan Kỳ thấy Tuyết Mai trong lòng vẫn còn khiếp sợ, nên nàng đối với mình rất e dè, không thể nào trong chốc lát mà biến đổi được. Chàng thở dài nghĩ thầm :

- “Không ngờ Thượng Quan Kỳ này biến thành con người hung dữ, khiến cho cô gái gió thổi bay

phải khiếp sợ như vậy”.

Suốt đêm hôm ấy Thượng Quan Kỳ nghiên cứu những đồ án của Đường Toàn để lại. Quả nhiên chàng cũng đồng tình về việc dùng hai trăm công nhân xây dựng nhà mồ, vì tiên sinh đã giải thích cặn kẽ ở trong bức di thư.

Trong di thư này tiên sinh nói rõ :

“Cổn Long Vương là con người bất trắc, chẳng những y muốn làm bá chủ võ lâm mà thôi.

Khi nên bá nghiệp võ lâm rồi, bao nhiêu sinh linh khắp thiên hạ đều bị lôi cuốn vào cuộc chinh chiến lưu ly.

Tài Âu Dương Thống tuy khó lòng chống cự lại Cổn Long Vương nhưng ông là người có độ lượng. Trong các phái võ lâm hiện nay, thực chỉ mình ông khả dĩ chống lại Cổn Long Vương được phần nào”.

Trong thơ Đường tiên sinh còn đinh ninh dặn Thượng Quan Kỳ nên hết lòng giúp Âu Dương Thống. Tiên sinh bàn cả đến những nhân vật nổi tiếng giang hồ, đại khái đều suốt đời phải chịu đau khổ, trải qua bao cảnh quạnh hiu. Những người nào còn nghĩ đến thân mình thì không thể lưu danh với đời.

Hai trăm công nhân xây cất tuy mình bị giam hãm trong mộ nhưng chưa phải là họ hoàn toàn tuyệt vọng vì tiên sinh đã dự đoán, chỉ trong vòng một năm tất Cổn Long Vương sẽ tìm đến ngôi nhà mồ này.

Thượng Quan Kỳ phác giác ra rằng, những điều mình nghi ngờ e ngại, Đường Toàn đã hếu biết trước cả.

Nhờ có bức thư giải thích mà tấm lòng chàng thắc mắc về việc chôn sống công nhân của chàng đã cởi mở được nhiều.

Trong di thư của Đường Toàn, việc nào cũng có chỗ huyền diệu, ngấm ngầm, càng đọc càng thấy cao siêu. Thượng Quan Kỳ mải miết nghiên cứu di văn của Đường Toàn, đêm dài mau qua, trời sáng lúc nào không biết.

Vừa sáng ra, Tuyết Mai lại từ từ bưng khay gỗ đến, đứng trong góc phòng tận đàng xa, cặp mắt nàng lộ vẻ hồi hộp. Nàng nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Cả một đêm trường qua rồi, công tử đã thấy đói lòng chưa?

Thượng Quan Kỳ đặt bức đồ án đang nghiên cứu xuống bàn, cười nói :

- Trời sáng rồi ư? Tôi có thấy hơi đói.

Tuyết Mai rón rén đi lại bên bàn, nói :

- Công tử dùng bát canh thang này trước, tiện tỳ xuống bếp lấy thêm thức ăn.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu cười nói :

- Bát canh này cũng đủ rồi cô ạ. Nhờ cô đi bẩm giùm với Âu Dương bang chủ cho là tôi sắp sang thăm người.

Tuyết Mai nói :

- Âu Dương bang chủ đã đi từ lâu rồi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Bang chủ đi tự bao giờ?

Tuyết Mai đáp :

- Bang chủ đi từ lúc canh năm. Người thấy công tử đang để hết tâm trí vào việc nghiên cứu sách vở, không tiện quấy nhiễu, dặn tiểu tỳ trình lại công tử.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Bang chủ còn nói gì nữa không?

Tuyết Mai đáp :

- Người biểu đã hạ lệnh cho đệ tử trong bang kiếm gấp công nhân. Mau là bảy ngày chậm là mười ngày sẽ có người dẫn công nhân đến.

Thượng Quan Kỳ “Ồ” lên một tiếng rồi hỏi :

- Người chỉ dặn có thế thôi sao?

Tuyết Mai gật đầu đáp :

- Nói xong người lật đật đi ngay.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tôi biết rồi. Cô nương có mệt thì cứ nghỉ thôi!

Tuyết Mai nói :

- Tiểu tỳ đã ngủ một giấc. Suốt đêm công tử ngồi đọc sách vở bây giờ nên đi nghỉ một lát cho dỡ mệt.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phiền cô khép cửa phòng lại hộ tôi. Tôi cần nằm nghỉ xả hơi một lúc.

Nói xong, Thượng Quan Kỳ để nguyên áo nằm duỗi thẳng cẳng lên giường.

Tuyết Mai đắp chăn cho chàng rồi nhẹ nhàng lui ra.

Thượng Quan Kỳ tuy đi nằm, nhưng vẫn nghĩ ngợi vào những bức di thư của Đường Toàn, có nhiễu chỗ ly kỳ ảo điệu, không sao ngủ được.

Mấy ngày liền chàng vùi đầu vào nghiên cứu di vật của Đường Toàn, tưởng như thời gian trôi qua rất mau.

Trưa hôm ấy vào khoảng giờ ngọ, Tuyết Mai lật đật chạy vào báo :

- Có Tả Hữu nhị đồng bên Cùng Gia bang xin vào ra mắt công tử.

Thượng Quan Kỳ từ phen động thủ chiến đấu với hai gã, biết rõ bản lĩnh họ nên đem lòng khâm phục.

Chàng đứng dậy nói :

- Cô mau ra mời hai vị vào đây.

Tuyết Mai vừa trở gót thì Tả, Hữu Nhị đồng đã sóng vai đi vào, vì hai gã đứng chờ phía ngoài phòng Thượng Quan Kỳ.

Tả Hữu nhị đồng chắp tay nghiêng mình thi lễ nói :

- Chúng tôi vâng lệnh Bang chủ dẫn hai trăm công nhân đến để các hạ điều khiển.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Công trình này cần khởi sự ngay. Xin cho bọn họ vào đây, còn hai vị thì tại hạ không dám phiền đến.

Chàng nói câu khách sáo này cũng bằng thừa, vì Âu Dương Thống đã căn dặn Tả, Hữu Nhị đồng: Bất luận việc gì cũng không được tranh chấp với Thượng Quan Kỳ.

Hai gã vừa nghe Thượng Quan Kỳ nói xong, liền lẳng lặng lui ra.

Lát sau, hai trăm công nhân kéo vào sơn trang.

Thượng Quan Kỳ theo di chúc của Đường Toàn chỉ định công tác và lập tức khởi công ngay.

Bọn thợ này tuy đã giàu kinh nghiệm, nhưng có người không đủ linh hoạt, có người lại muốn làm cho mau xong.

Một mình Thượng Quan Kỳ phải chạy đi chạy lại để chỉ bảo sửa chữa những chỗ sai lần. Chăng cảm thấy không có cách nào chỉ huy bọn thợ cho kịp đà tiến triển trong chương trình.

Thấm thoát đã mất ba ngày. Thượng Quan Kỳ xét lại công việc chưa xong được phần việc trong hai ngày như chương trình đã định thì trong lòng nảy nghĩ thầm :

- “Nếu công việc cứ kéo dài thế này thì bốn tháng không thể xong được mà ít ra phải là nửa năm trở lên. Đại ca đã tính toán rất kỹ lưỡng, mình phải trù liệu cách nào để công việc tiến hành cho đúng mức”.

Chàng nghĩ kỹ thì mức tiến chậm trễ không phải vì sức công nhân không làm nổi mà do sự lầm lẫn phải sửa chữa lại.

Chàng đang lấy làm khó nghĩ, bỗng thấy Tuyết Mai đưa trà lại thì sực nhớ ra tự hỏi :

- Sao mình không bảo bốn ả Lan, Liên, Cúc, Mai trông nom giúp.

Nghĩ vậy chàng nhìn Tuyết Mai cười, nói :

- Cô đi gọi cả ba cô kia đến đây tôi có việc cần nhờ bốn cô giúp đỡ.

Tuyết Mai ngần ngừ một chút, dường như có ý muốn hỏi là việc gì, nhưng rồi nàng không hỏi nữa, trở gót đi ngay.

Lát sau, cả bốn cô Lan, Liên, Cúc, Mai đều có mặt.

Thượng Quan Kỳ giảng giải công cho bốn cô nghe, và nhờ các cô chia phần nhau ra đốc công giúp.

Bốn ả thị tỳ đều là người thông minh lanh lợi. Thượng Quan Kỳ chi dặn qua một lượt là chúng nhớ ngay, chúng đọc lại không sai chút nào.

Công việc xây cất được bốn ả thị tỳ thực hiện đôn đốc ngày nào cũng tiến triển đúng mức theo

chương trình đã định sẵn của Đường Toàn.

Thượng Quan Kỳ không hiểu Âu Dương Thống hiện tình ra sao mà ròng rã ba tháng không thấy có người Cùng Gia bang nào đến đây. Chàng cũng chẳng biết tin tức gì về Cổn Long Vương nữa.

Trong thời gian yên tĩnh này công việc xây nhà mồ mười phần đã xong được bảy tám.

Thượng Quan Kỳ vẫn ngấm ngầm để ý theo dõi công việc của bốn nữ tỳ thì tuyệt không thấy chỗ nào sơ hở.

Hai trăm công nhân được bốn cô gái đẹp như hoa, tiếng oanh thỏ thẻ đôn đốc, đều hết sức làm cho tròn bổn phận. Công việc tiến triển một cách thuận lợi cũng là nhờ ở bốn cô một phần lớn.

Lại qua nửa tháng nữa, một hôm gần đến giờ ngọ, nhà mồ mười phần đã xây cất xong đến chín, nhưng Thượng Quan Kỳ càng ngày càng thấy những chỗ nghi ngờ, vì Đường Toàn đã lập tâm xây dựng một công trình kỳ diệu, bí mật, mà sao hai trăm công nhân đều hiểu rõ đường lối ra vào, khép mở như không. Sau chàng mới nghĩ ra chắc lúc công việc hoàn thành sẽ có cơ quan tự động để giữ hai trăm thợ trong mộ không ra được.

Hôm Âu Dương Thống ra đi đem theo cả thi thể Đường Toàn. Nay nhà mồ xong đến nơi mà vẫn chưa thấy đưa di hài về. Trong ba bốn tháng trời, lại chẳng thấy có một người Cùng Gia bang nào đến. Chàng ngờ hay có chuyện gì xảy ra.

Thượng Quan Kỳ đang bồn chồn trong dạ, bỗng nghe một giọng thanh tao lên tiếng ở phía sau :

Thưa công tử? Âu Dương bang chủ đã đến!

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu lại thì chính Tuyết Mai. Trải qua một thời gian đốc công vất vả, da nàng sạm lại, nhưng tinh thần có vẻ tráng kiện hơn trước.

Chàng tủm tỉm cười nói :

- Dạo này các cô cực nhọc quá!

Ngừng một lát, chàng lại hỏi tiếp :

- Âu Dương bang chủ hiện ở đâu?

Tuyết Mai đáp :

- Hiện chờ ở ngoài trang.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy hỏi :

- Có mình Âu Dương bang chủ thôi ư?

Tuyết Mai đáp :

- Có cả linh cữu Đường tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ lật đật chạy ra ngoài trang. Chàng thấy Âu Dương Thống đang đứng ở cổng ngoài, dường như đã xông pha ngàn dặm tới đây.

Chàng chắp tay nói :

- Tại hạ không biết Bang chủ giá lâm, chưa kịp ra đón tiếp.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh vì công việc Cùng Gia bang ta mà vất vả đêm ngày, tại hạ xiết bao cảm kích.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ không dám.

Rồi chàng hỏi khẽ :

- Nhà mồ sắp xây xong, không hiểu di thể đại ca tại hạ đã đưa đến chưa?

Âu Dương Thống trỏ về khu rừng rậm nói :

- Di thể Đường tiên sinh đã đưa đến ngoài kia, không hiểu bao giờ an táng?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Có thể hạ thổ ngay bây giờ.

Âu Dương Thống ngậm ngùi thở đài giơ tay lên vẫy một cái. Bỗng trong rừng vọng lên một tiếng còi, tiếp theo là hiệu còi trả lời.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, trong rừng xuất hiện một cái tán trắng rất lớn. Mười người mặc trang phục theo lối đại tang đến trước tán trắng dẫn đường đi ra.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ thấy tán trắng che một cỗ quan tài sắc trắng, thì rất lấy làm kỳ, hỏi :

- Quan tài để mộc không sơn hay sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Quan tài này bằng bạch ngọc, trên thế gian này hiếm có lắm. Ngọc thạch bao giờ cũng mát rượi, có thể giữ cho thi hài không hư nát.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ nghĩ thật chu đáo.

Âu Dương Thống nói :

- Lúc bản tòa rời khỏi nơi đây, sợ di thể Đường tiên sinh không để được lâu ngày, nên phái người đưa đi.

Hai người đang nói chuyện thì quan tài đã khiêng đến gần cổng trang.

Thượng Quan Kỳ vái trước quan tài, chú ý nhìn kỹ thì là một phiến bạch ngọc trắng tinh không có vân vết nào. Các người mặc đồ trọng hiếu đều là những tay cao thủ Cùng Gia bang.

Âu Dương Thống hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Bản tòa có điều yêu cầu Thượng Quan huynh, chẳng biết có được không?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin Bang chủ cho biết.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa muốn được đi theo linh cữu Đường Tiên sinh vào trong nhà mồ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Di thư của đại ca không đề cập đến việc này, Bang chủ muốn vào, dĩ nhiên tại hạ không dám ngăn trở.

Âu Dương Thống nói :

- Vậy xin Thượng Quan huynh dẫn đường.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn quan tài rồi nói :

- Trừ Bang chủ ra, hay hơn là đừng để ai vào.

Âu Dương thống gật đầu rồi hạ lệnh cho những người mặc hiếu phục lui vào trong rừng. ông tự ra tay khiêng một đầu quan tài và bảo Thượng Quan Kỳ :

- Phiền Thượng Quan huynh khiêng giúp đầu kia.

Thần lực hai người quả là ghê gớm, quan tài nặng thế mà hai người khiêng coi nhẹ như không.

Trong mấy tháng liền, trừ lúc đốc công, Thượng Quan Kỳ lại nghiên cứu di thư cùng đố án của Đường Toàn nên đã thuộc lòng hết mọi đường lối nhà mồ. Hai người xuyên qua bao khúc quanh co đưa linh cữu vào đặt đúng nơi đã ấn định.

Âu Dương Thống để ý nhìn khắp mọi chỗ thì chỉ thấy đường lối vòng vèo, không thấy cơ quan gì khác lạ trong lòng cũng lấy làm kỳ, liền hỏi :

- Thượng Quan huynh? Trong nhà mỗ này bản tòa tưởng có nhiều cơ quan trùng điệp, mà sao không thấy một vết tích gì?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tài trí đại ca tuyệt thế, người thường hiểu thế nào được. Cơ quan trong mộ tuy rất nhiều, nhưng khi hoàn thành công việc thì then chốt đặt ở nơi cửa sắt cuối cùng sẽ tự nhiên chuyển động.

Âu Dương Thống nói :

- À ra thế đấy!

Rồi không nói gì nữa. ông vốn biết tài năng Đường Toàn, liền tiếp lời ngay.

Song những đường lối vừa qua, tuyệt không thấy chút gì khác lạ, nên không khỏi đem lòng ngờ vực.

Hai người đặt linh cữu xuống xong, cùng sụp lạy trước quan tài rồi đứng dậy trở ra.

Âu Dương Thống ra ngoài rồi khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Chừng nào sẽ hoàn tất công việc này?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vào giờ tý đêm nay.

Âu Dương thống hỏi :

- Sao tiên sinh lại chọn ban đêm mới hoàn thành.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong di thư đại ca đặc biệt chỉ định vào giờ tý. Công cuộc xây nhà mồ trước nay chỉ làm ban ngày, mà lúc phong tỏa nhà mồ cần phải canh khuya, chắc đại ca đã tính đến tác dụng của nó.

Âu Dương Thống nói :

- Thiên tài của Đường tiên sinh thực người thường không biết đâu mà dò.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nghĩ ra một điều, khẽ bảo Âu Dương Thống :

- Công việc xong đến nơi rồi, chỉ còn mấy giờ nữa là phong tỏa nhà mồ mà hiện lương thảo trữ bên trong dường như không đủ ba năm, vậy ta phải nghĩ cách vận thêm lương vào.

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông trời chiều nói :

- Hiện còn được một lúc nữa mới tối. Dưới chân núi đã có trữ lương, chúng ta chuyển vận đến là được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bây giờ công việc sắp xong, ai nấy đều biết cả. Nếu mình chuyển nhiều lương vào trong mộ, tất nhiên nhóm công nhân sẽ đem lòng ngờ vực.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bản tòa tính thế này, Thượng Quan huynh liệu xem có được không?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin Bang chủ cho nghe.

Âu Dương Thống nói :

- Bọn công nhân này đều nhìn nhận Thượng Quan huynh là người đốc công và trù tính mọi việc. Nếu Thượng Quan huynh ở lại trong mộ để chỉ huy bọn chúng xếp đặt lương thực hoặc giả có thể khiến chúng giảm bớt mối nghi ngờ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cũng đành thế vậy.

Âu Dương Thống lập tức hạ lệnh cho đệ từ Cùng Gia bang chuyển lương thảo xếp đống ngoài nhà

mồ.

Thượng Quan Kỳ ở bên trong để chỉ huy cho công nhân khuân vác lương thực đem xuống xếp vào những chỗ đã định trong đồ án, một số họ tuy có ý nghi ngờ về hành động nhưng Thượng Quan Kỳ vẫn ở trong đó, quả nhiên họ thấy yên lòng và giảm bớt mối nghi ngờ.

Đêm hôm ấy trong nhà mồ thắp ngọn trường minh đăng. Ngày thường chưa bao giờ thắp đến ngọn nến này nên không nhìn thấy những phương hướng kỳ dị.

Đèn trường mình vừa thắp lên, ánh sáng chập chùng, những khúc đường quanh co lộ ra rất phức tạp, rất khó phân biệt.

Thượng Quan Kỳ từ từ lui ra. Chàng thấy lương thực vận xuống gần xong thì trời đã qua canh hai.

Trong lòng càng nảy ra nhiễu mâu thuẫn, chàng ngẩng mặt lên nhìn sao trên trời.

Còn chuyến lương cuối cùng nữa là xong, nhưng bên ngoài cửa mộ có mấy chục thợ không vào.

Thượng Quan Kỳ thủng thỉnh bước lại gần khẽ bảo họ :

- Sao các người không đem giúp lương thực vào trong mà còn đứng đây làm gì?

Chàng nói câu này trong lòng cảm thấy bứt rứt thương cảm, nhưng ngoài mặt vẫn trang nghiêm giọng nói rất trịnh trọng.

Bọn thợ này rất kính sợ Thượng Quan Kỳ, hầu hết lật đật vận lương thực vào trong mộ, chỉ còn một đại hán người gầy đét đứng yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Tại sao ngươi còn đứng ở đây?

Gã công nhân gầy đét đáp :

- Tại hạ còn muốn sống thêm một chút nữa.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp nghĩ thầm :

- “Nếu câu gã nói mà bọn công nhân trong mộ nghe tiếng, chúng tất sinh nghi”.

Chàng dằn giọng khẽ hỏi :

- Ngươi nói thế là có dụng y gì?

Gã đáp :

- Trước đây mười năm, chính tại hạ đã chôn sống một đôi đồng nam, đồng nữ hơn mười tuổi. Giả tỉ lúc bấy giờ tại hạ có lòng cứu vớt chúng thì chẳng có gì là khó. Nhưng vì tại hạ đem lòng tham một món lợi lớn, nên đã nhẫn tâm chôn sống hai đứa nhỏ đó vào trong mộ.

Thượng Quan Kỳ trong lòng buồn bã, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên hỏi lại :

- Đầu đuôi câu chuyện thế nào?

Gã đáp :

- Ngày ấy có một nhà cự phú chết đi, con trai lão bỏ ra hai trăm lạng bạc mua một đồng nam và một đồng nữ để tuẫn táng theo cha. Tại hạ xây mộ cho nhà phú gia này, đưa hai đứa nhỏ vào rồi hạ tấm cửa sắt xuống. Việc này xảy ra trước đây đã trên mười năm, nhưng mỗi khi tại hạ nhớ đến lại rất đau lòng.

Thượng Quan Kỳ "Ồ" lên một tiếng trong lòng nảy ra bao nhiêu mối cảm khái.

Bỗng nghe người thợ lại nói tiếp :

- Khi tại hạ xây mộ đó cũng chỉ để cách nhân gian bằng tấm cửa sắt và bên trong cũng tồn trữ ba năm lương thực. Bây giờ nhìn thấy công việc vận lương vào trong nhà mồ, tại hạ lại nhớ đến việc năm xưa.

Nói đến đây đột nhiên gã im bặt.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Sao? Ngươi nghi ngờ cả hai trăm người cũng bị tuẫn táng trong nhà mồ này ư?

Hỏi vậy thì hỏi nhưng trong lòng chàng không khỏi than thầm :

- "Đại ca ơi đại ca? Lúc sinh tiền đại ca độ lượng khoan hồng, đầy lòng nhân ái mà sao lúc chết đi, đại ca tàn nhẫn đến thế này. Tiểu đệ đây, chính mắt phải nhìn thấy, chính tay phải xua đuổi bọn thợ vào tuẫn táng trong mộ, cảm thấy vô cùng bi thảm! Tiểu đệ làm thế nào hạ thủ được đây?".

Nghĩ tới đây chàng buông tiếng thở dài sườn sượt.

Chương 88: Dưới Ánh Trăng Hào Kiệt Trổ Khinh Công

Thượng Quan Kỳ đang ngấm ngầm than thở bỗng nghe lão thợ già gầy đét nói :

- Một đời tại hạ không biết đã phạm bao nhiêu tội ác đào mồ cuốc mả, lấy trộm đồ vật nơi xác chết. Dù đã chịu trăm nghìn người thóa mạ, nhưng chứng nào tật nấy vẫn không chừa, và vẫn coi là thường. Duy có việc chôn sống đôi đồng nam đồng nữ là canh cánh bên lòng, không lúc nào khuây.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Sao lão không đi đào trộm ngôi mộ đó để thả chúng ra?

Lão công nhân lắc đầu nói :

- Những hạng nhà này thiếu chi tiền của, trên mộ đều có người canh giữ, huống chi ngôi mộ đó chính tay tại hạ xây dựng toàn bằng đá xanh kiên cố dị thường. Sức một người trong một đêm không tài nào phá nổi.

Ngừng một lát, lão rầu rầu nét mặt gượng cười nói :

- Âu đây cũng là cơ trời báo ứng, mình đã hạ thủ chôn sống đồng nam đồng nữ thì nay chính mình lại bị chôn sống trong nhà mồ này.

Nói xong thủng thỉnh đi vào trong mộ.

Trông sau lưng lão, chàng khẽ thở dài rồi cất bước theo sau. Trong lòng chàng bối rối vô cùng, chân bước uể oải. Giả tỉ gã công nhân đột nhiên xoay mình trốn chạy, chàng cũng bỏ mặc chứ không chịu đuổi theo.

Đột nhiên tiếng chân người đi rầm rập khiến cho Thượng Quan Kỳ giật mình ra khỏi giấc mơ màng. Chàng định thần đưa mắt nhìn vào phía trong nhà mồ thì thấy lũ công nhân hấp tấp đi ra. Xem chừng bọn họ cũng cảm thấy nguy cơ, hốt hoảng trốn chạy.

Thượng Quan Kỳ ngẩn ngơ một chút rồi thò tay ra đóng cửa sắt lại.

Tiếng kêu gào vang động còn vọng ra, tiếp theo là những tiếng đập thình thình, tựa hồ tiếng người vung tay đá chân vào cửa sắt.

Thượng Quan Kỳ nghe tiếng quyền cước đập cửa khác nào đánh đập vào tâm can mình. Người chàng run lên, đầu óc chàng hoang mang tưởng tượng thảm cảnh hai trăm công nhân bị chôn sống.

Thốt nhiên cánh cửa sắt rung động rồi vang lên những tiếng lách cách, những tiếng đập cửa không nghe thấy nữa.

Thượng Quan Kỳ tỉnh táo lại, biết rằng cơ quan trong mộ đã phát động. Bọn công nhân tụ tập bên cửa sắt đã lui vào trong. Chàng buồn rầu thở dài, quay đầu nhìn ra thì thấy Âu Dương Thống hai tay chắp để sau lưng đứng cách đó tháng bảy tám thước. Chàng thở phào một cái, nói :

- Tại hạ là một tên hung thủ tàn ác, đã chôn sống hai trăm nhân mạng.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh bất tất tự trách mình thái quá. Đường tiên sinh còn tâm địa nhân từ. Người an bài như vậy tất có diệu dụng. Giả tỉ hai trăm công nhân này có bị chôn sống đi nữa, thì cũng không phải chúng chết oan đâu.

Thượng Quan Kỳ thở dài muốn nói lại thôi.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh mấy tháng trời cực nhọc, hiện nay công tác đã xong, bản tòa với Thượng Quan huynh bày một bữa tiệc để tỏ chút lòng cảm kích.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ đâu dám thế!

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quanh huynh bất tất phải quá khiêm. Chúng ta đi uống rượu thôi.

Bản tòa còn có việc thỉnh giáo.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lời Bang chủ quá trân trọng. Tại hạ có biết được điều gì Bang chủ hỏi sẽ thưa lại.

Âu Dương Thống nói :

- Vậy là được rồi.

Nói xong trở gót dẫn đường.

Thượng Quan Kỳ theo sau Âu Dương Thống ra khỏi trang đi về phía rừng rậm.

Trong khu rừng này có một khoảnh đất trống vuông khoảng hai trượng, quả nhiên đã bày một cái bàn đủ cả chén bát.

Thượng Quan Kỳ ngó quanh không thấy ai liền hỏi :

- Chỉ có hai người thôi sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Bản tòa cho họ đi hết rồi, muốn mượn bữa rượu này để thỉnh giáo Thượng Quan huynh về những việc trọng đại trên chốn giang hồ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác nói :

- Điều đó tại hạ thực không đủ tài, e sẽ làm cho Bang chủ phải thất vọng.

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh bất tất phải khách khí. Thượng Quan huynh đã lao tâm lao lực cho Cùng Gia bang, bản tòa cảm kích vô cùng!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ cùng Đường tiên sinh đã có minh ước. Tiên sinh dặn bảo điều gì, dĩ nhiên tại hạ phải hết lòng.

Âu Dương Thống cười nói :

- Không dám giấu Thượng Quan huynh. Trừ bản tòa ra đại đa số cao thủ Cùng Gia bang đều tập trung ở đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Chẳng lẽ Cổn Long Vương đã tìm đến sơn trang này rồi sao?

Âu Dương Thống nói :

- Thượng Quan huynh làm việc gì cũng đều vì Cùng Gia bang chúng tôi. Trong thời gian này bản tòa tuy đi lại đây luôn, nhưng sợ quấy nhiễu Thượng Quan huynh nên chưa dám vào ra mắt.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Những ngày vừa qua, Bang chủ đi lại đây luôn?

Âu Dương Thống nói :

- Đúng thế! Hai tháng trước, bọn Tứ Hầu dưới trướng Cổn Long Vương đột nhiên thống lĩnh những tay cao thủ đi suốt ngày đêm tìm đến đây. May mà bản tòa đã chuẩn bị từ trước, điều động đệ tử trong bang bố trí cuộc mai phục. Hai bên đã mấy chuyến giao phong, thủy chung cường địch vẫn không vượt qua được trận tuyến, rồi hai bên cứ giữ mãi trận mình giằng co nhau.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Hiện giờ cường địch đã rút đi chưa?

Âu Dương Thống nói :

- Chẳng những họ chưa rút mà chính Cổn Long Vương đã thân hành đến. Có tin báo rằng: Y được tin Đường tiên sinh mất rồi, ngửa mặt lên trời cười ba tiếng, dưới mắt không coi ai vào đâu cả. Y biểu: “Từ nay trong khắp thiên hạ không còn tay địch thủ nào với y để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm nữa”.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lời y quả có một chút ngông cuồng, nhưng cũng là sự thật. Tài năng của đại ca, người thường khó lòng theo kịp trong muôn một.

Ngừng một lát, chàng lại hỏi :

- Từ lúc Cổn Long Vương đến, đã cùng chúng ta giao phong trận nào chưa?

Âu Dương Thống nói :

- Dường như y vẫn sợ Đường tiên sinh trá tử dụ địch, nên không dám vào sâu trận địa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Như vậy tức là hai bên đang hằm hè nhau.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa đã hạ lệnh vời hai vị ẩn cư từ lâu. Hai vị tiền bối này không hỏi đến chuyện giang hồ nữa, nhưng nếu tình thế bức bách quá thì chắc hai vị cũng chịu ra quyết sống mái với Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc này không nên hấp tấp, chắc đại ca tại hạ cũng đã liệu trước rồi không hiểu người đã an bài gì chưa.

Âu Dương Thống nói :

- Vì thế mà bản tòa phải thỉnh giáo Thượng Quanh huynh xem Đường tiên sinh trước khi lâm chung hoặc giả người có di thư nói về cách đối địch chăng.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Trong lúc thảng thốt tại hạ chưa nhớ ra, để xem kỹ lại đã.

Âu Dương Thống nói :

- Hồi bình sinh, tiên sinh tính toán không sai mảy may. Chao ôi! Giá người còn sống thêm vài năm nữa...

Chưa dứt lời bỗng nghe một tiếng hú rất dài vọng lại.

Âu Dương Thống biến sắc nói :

- Tiếng hú này dường như ở trong trạm canh vọng lại, không biết có phải Cổn Long Vương đã lên núi chăng.

Đang lúc nói chuyện bỗng thấy một bóng người chạy đến.

Người này chạy rất mau, chớp mắt đã đến bên hai người. Chính là Tả Đồng Trương Phương.

Âu Dương Thống nhíu lông mày hỏi ngay :

- Phải chăng có tin cáo cấp?

Trương Phương đáp :

- Có người nhân lúc đêm tối đang trèo núi lên đây, không biết là ai?

Âu Dương Thống tức mình hỏi :

- Đã là người lạ sao không ngăn trở?

Trương Phương đáp :

- Thuộc hạ nghe nói, dường như người đến đây võ công ghê gớm lắm, không thể nào ngăn cản nổi.

Âu Dương Thống vẻ mặt dần dần trở lại hòa hoãn trầm giọng hỏi :

- Bọn họ có bao nhiêu người?

Trương Phương đáp :

- Dường như ba người. Cứ tin báo thì họ đi nhanh như chim bay. Nhiều là ba người ít là hai, quyết không phải một.

Giữa lúc này ngọn gió đêm thổi bay đám mây đầy, vầng trăng tỏ trong mây chui ra, ánh trăng vằng vặc xua đuổi cảnh âm u.

Âu Dương Thống cầm chén rượu nâng lên mời :

- Xin Thượng Quan huynh hãy cạn chén này.

Nguyên hai người từ lúc vào rừng, mãi nói chuyện việc hệ trọng, thành ra còn đứng cả, chứ chưa ngồi xuống.

Thượng Quan Kỳ đỡ lấy chén rượu nói :

- Xin đa tạ Bang chủ.

Rồi uống một hơi cạn sạch.

Âu Dương Thống nói :

- Mây tan trăng tỏ, hoàng thiên có giúp ta. Xin Thượng Quan huynh ngồi chờ đây một lát. Bản tòa chạy đi coi xem nhân vật nào rồi trở lại ngay.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Sao Bang chủ không để tại hạ cùng đi?

Âu Dương Thống đáp :

- Thượng Quan huynh bận bịu luôn mấy tháng trời chưa được nghỉ ngơi. Bản tòa không tiện mở miệng quấy nhiễu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ đi rồi, mình tại hạ ở lại, ngồi đứng cũng chẳng an lòng, sao bằng cùng đi với Bang chủ?

Âu Dương Thống nói :

- Nếu vậy thì hai ta cùng đi coi.

Tả Đồng Trương Phương đi trước dẫn đường. Hai người sóng vai theo sau ra khỏi khu rừng cây.

Lúc này trăng càng sáng tỏ, chiếu xuống mặt đất đầy tuyết phủ, xa trông tựa hồ như một thế giới trăng tình.

Bất thình lình một tiếng hú rất dài vang lên ở mé tả thung lũng từ đằng xa vọng lại.

Âu Dương Thống trỏ về phía có tiếng hú nói :

- Bản tòa đã phái làm mười hai trạm canh ngầm ở khu này, nghe tiếng hú thì dường như họ đã vào qua sáu trạm.

Ông biết rằng không phải bọn Cổn Long Vương đến đánh, trong lòng cũng bớt hoang mang. Hai người chọn tảng đá cao nhất trước trong viện đứng lên nhìn ra bốn mặt.

Thượng Quan Kỳ đứng tựa vào Âu Dương Thống, buông hết tầm nhỡn lực nhìn khắp xung quanh xem có dấu tích gì không. Nhưng bốn bề trăng tờ tuyết trong, không có một chút vết chân người.

Đột nhiên lại một tiếng hú nữa vọng lại. Thượng Quan Kỳ nghe phương hướng tiếng hú này dường như đã cách chỗ nổi lên tiếng hú trước chừng mười trượng. Thế rồi tiếng hú thành một dây dài không ngớt, tỏ ra các trạm ngầm của những người Cùng Gia bang mai phục đã phát giác ra tông tích địch, nhưng không có cách nào cản trở đối phương liền nổi lên những tiếng hú dài để cáo cấp.

Thượng Quan Kỳ lắng tai nghe lại những tiếng hú sau này, tuy tiếng nọ nổi lên tiếng kia, nhưng dường như vẫn ở nguyên một chỗ không thay đổi phương vị, hay tựa hồ như những tiếng hú này chỉ do một người phát ra.

Âu Dương Thống gượng cười quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Không biết nhân vật nào mà võ công cao cường thế? Mười mấy trạm mai phục mà không ngăn trở nổi bọn họ. Nếu người đến đây quả là phe phái Cổn Long Vương thì dù không phải đích thân Cổn Long Vương, cũng là bọn Tứ hầu dưới trướng y.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đúng thế võ công bọn này quả là lợi hại. Nguyên về khinh công, quyết họ không thua kém chúng ta.

Thốt nhiên tiếng hú trở nên cấp bách và liên tục. Thượng Quan Kỳ nghe tiếng hú mỗi lúc một gần

tựa như người đã đến hòn núi nhỏ trước trang viên.

Đột nhiên có tiếng quát hỏi :

- Ai?

Thanh âm nghe rất rõ ràng, tựa hồ như chỉ ở ngoài mười trượng. Âu Dương Thống tuy bền ngoài vẫn trầm tĩnh mà thực ra trong lòng rất kinh hãi, ông quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Bọn này thân pháp mau lẹ vô cùng, mười hai trạm canh không ngăn trở nổi, họ vào đến đây rồi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bang chủ nói đúng đó.

Dưới ánh trăng tỏ, mấy bóng người ở trong bóng tối nhảy ra, đao gươm sáng loáng, đứng thành hàng.

Càng đến gần sơn trang, thủ hạ Âu Dương Thống càng nhiều, đứng thành hàng chữ nhất để ngăn trở đối phương xông vào.

Thượng Quan Kỳ phóng tầm mắt nhìn ra thì bọn thuộc hạ đứng xếp hàng để chờ bên địch có đến sáu người trở lên. Âu Dương Thống vẻ mặt nghiêm trọng, chăm chú nhìn vào chỗ bọn thuộc hạ bên mình đứng sắp hàng.

Đột nhiên một bóng người trong đám đông nhảy ra Âu Dương Thống hắng giọng nói :

- Bọn này thật là táo bạo.

Bóng người thấp thoáng, sau một lúc nhốn nháo, hai người nhảy vọt vừa chạy về phía trước trang viện, hai người thân pháp mau lẹ phi thường, nhớp mắt đã bỏ bọn cản lối đến mấy trượng.

Âu Dương Thống tái mặt, trầm giọng hỏi :

- Để bản tòa ra gặp bọn họ.

Chưa dứt lời, ông đã nhảy vọt ra như tên bắn, chạy gấp về phía hai bóng người.

Thượng Quan Kỳ cũng nói ngay :

- Để tại hạ đi với Bang chủ.

Nói xong chàng chạy như bay theo sát Âu Dương Thống. Hai bên cùng chạy rất lẹ, thoáng cái đã gần nhau. Người mới đến bỗng la lên một tiếng vui mừng :

- Đại ca!

Rồi nhảy thốc lại như bay.

Thượng Quan Kỳ đã nhận ra người đó chính là Viên Hiếu. Chàng cũng vui mừng khôn xiết gọi to lên :

- Viên đệ đấy à? Đến đây có một mình thôi sao?

Trong bụng chàng tự hỏi :

- “Rõ ràng mình trông thấy hai người, sao bây giờ lại chỉ có một?”.

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ, bỗng ngửi thấy mùi hương ngào ngạt, một bóng người chạy nhanh như tên bắn, đã vượt khỏi chỗ mọi người Cùng Gia bang cản đường đến đứng bên Viên Hiếu đáp :

- Còn tiện thiếp nữa cũng đến thăm Thượng Quan huynh đây!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn lại chắp tay cười nói :

- Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều cười hì hì, lặng yên không nói gì nữa.

Âu Dương Thống vẫy tay một cái, đảo mắt nhìn bọn người Cùng Gia bang đứng quanh đó nói :

- Hai vị mới tới đây đều là quý khách Cùng Gia bang, sao các người không chịu lui ra còn đứng đây làm gì?

Bọn người Cùng Gia bang lập tức vâng lệnh rút đi hết.

Âu Dương Thống chắp tay nói :

- Không biết hai vị giá lâm, bản tòa...

Thượng Quan Kỳ vội đỡ lời :

- Để tại hạ xin giới thiệu.

Chàng dắt tay Viên Hiếu nói tiếp :

- Viên đệ! Vị này là Âu Dương bang chủ.

Viên Hiếu chắp tay vái chào nói :

- Kính chào Âu Dương bang chủ.

Mấy tháng trời không thấy mặt gã, dường như gã đã hiểu biết nhiều hơn trước.

Âu Dương Thống vội khoanh tay đáp lễ nói :

- Chúng mình đã gặp nhau mấy lần rồi có lẽ Viên huynh không nhớ nữa nhỉ.

Viên Hiếu lắp bắp :

- Nhớ chứ! Nhớ chứ!

Tuy gã nói rõ hơn nhiều, song những câu chuyện dài dòng hay lúc hấp tấp thì gã còn nói vấp váp chưa được liên tục. Song dường như gã đã học được đôi câu còn vụng về, nên gã chỉ nói hai tiếng "Nhớ chứ" rồi ngừng lại. Thượng Quan Kỳ lại trỏ Liên Tuyết Kiều giới thiệu :

- Vị này là Liên cô nương.

Âu Dương Thống sực nhớ đến lời Đường Toàn vội nghiêng mình thi lễ nói :

- Liên cô nương! Bản tòa đem lòng ngưỡng mộ Liên cô nương đã lâu.

Liên Tuyết Kiều lộ vẻ ngạc nhiên một chút, nhưng thoáng cái đã trấn tĩnh lại ngay, nàng cười nói :

- Tiện thiếp được nghe danh Bang chủ đã lâu, bữa nay may mắn được gặp mặt.

Âu Dương Thống nói :

- Trong rừng hiện đã bày tiệc rượu, xin mời hai vị vào rừng ngồi nghỉ một lát, nên chăng?

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Thiếp đến báo tin cho Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tin gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Thiếp không chết nữa đâu. Cái Phụ Cốt Độc châm đó thiếp lấy ra được rồi.

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình chắp tay nói :

- Tại hạ cũng kính mừng cô nương.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên thở dài nói :

- Ở chốn rừng sâu tĩnh mịch nên thiếp không muốn trở lại trần hoàn nữa.

Song anh chàng họ Viên đây cùng tiện thiếp đều nhớ Thượng Quan huynh quá!...

Viên Hiếu hấp tấp họa theo :

- Đúng thế! Đúng thế! Liên cô nương tưởng nhớ đến đại ca nhiều lắm, nhiều lắm...

Gã lòng dạ thẳng ngay, câu nào cũng chân thành, không biết màu mè.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nét mặt ửng hồng, ngắt lời :

- Anh chàng này nói lắm thế!

Viên Hiếu thộn mặt ra, đứng ngây như tượng gỗ, không dám nói gì nữa.

Âu Dương Thống thừa cơ chắp tay mời :

- Đêm khuya sương lạnh xin các vị vào trong rừng uống chén rượu nhạt cho ấm bụng.

Thượng Quan Kỳ nắm lấy Viên Hiếu nói :

- Hiền đệ! Chúng ta đi uống rượu đã.

Nói xong, chàng cất bước đi trước.

Bốn người đi bộ vào rừng. Trên bàn đã bày đủ bát đũa rượu thịt. Âu Dương Thống mời rượu ba người cạn một chén rồi đưa mắt từ từ nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Chuyến này cô nương ở bản trang ra định đi đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Tiểu nữ khác nào bèo nổi mây trôi, góc bể bên trời không nhất định đi đâu.

Âu Dương Thống nói :

- Nếu cô nương không chê Cùng Gia bang là một chỗ hẹp nhỏ bé, thì bản tòa rất hoan nghinh được

lưu cô nương ở lại tệ bang.

Liên Tuyết Kiều ngơ ngác một chút rồi cười đáp :

- Nhưng bây giờ quý Bang đang cùng Cổn Long Vương tranh phong mà tiểu nữ lại là nghĩa nữ Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa không dám mong cô nương ra đối trận với lệnh tôn.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm giây lát, đột nhiên quay sang Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Thượng Quan huynh! Tiểu muội có mấy điều muốn hỏi, chẳng biết có nên nói ra không Thượng Quan Kỳ đáp:.

- Xin Liên cô nương cứ nói đi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thượng Quan huynh đã có giao ước với Cùng Gia bang chưa?

Âu Dương Thống vội vã đỡ lời :

- Thượng Quan huynh vẫn giữ địa vị tân khách tại tệ bang, muốn ở lại hay muốn đi lúc nào tùy ý.

Liên Tuyết Kiều “Ủa” một tiếng rồi hỏi :

- Giả tỷ nạn nữ lưu lại đây thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Cũng như Thượng Quan huynh, lúc nào cô nương muốn ra đi là tùy ở nơi cô.

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Viên đệ của Thượng Quan huynh có đưa tôi về chỗ ở và được trông thấy di hài của hai vị kỳ nhân đời trước.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rung động, sực nhớ đến lưỡi đao và bao chuyện bí mật trong thạch động. Lúc đó tuy chàng chưa tìm ra những bí ẩn trong bộ di hài, song vụ này vẫn lẩn quẩn trong đầu óc chàng. Bây giờ thốt nhiên nghe Liên Tuyết Kiều nhắc đến, chàng liền nhớ lại rất rõ ràng.

Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp :

- Tiểu muội nghe Viên huynh nói thì Thượng Quan huynh cũng đã được thấy mấy bộ di hài đó rồi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đúng thế! Đó là di hài những bậc cao nhân tiền bối, tại hạ không dám vọng động.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười hỏi :

- Thượng Quan huynh thật là người quân tử. Thượng Quan huynh có thấy vật gì bên thi hài đó không?

- Tại hạ thấy rồi. Nhưng chưa hiểu lai lịch ra sao?

Liên Tuyết Kiều cười một cách bí mật nói :

- Vật đó ai thấy cũng phải mê, tiện thiếp chả nói nữa.

Âu Dương Thống đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Xin thất lễ ba vị. Tại hạ ra ngoài một chút rồi trở vào ngay.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Xin Bang chủ tùy tiện.

Âu Dường Thống tủm tỉm cười đứng lên đi ra.

Trong khu đất trong này chỉ còn lại ba người là Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu. Viên Hiếu thì tâm địa thật thà, lòng tưởng nhớ Thượng Quan Kỳ kể sao cho xiết, song mồm mép vụng về không diễn tả được hết nói khổ tâm trong cảnh tương tư.

Liên Tuyết Kiều cũng có muôn ngàn điếu muốn nói mà lúc này cũng cảm thấy ngượng miệng không biết nói sao.

Thượng Quan Kỳ thường thường bị con người ngọc ám ảnh. Song chàng nghĩ lại lời di ngôn của Đường Toàn lúc lâm chung, thì tấm lòng khẳng khái lại nổi lên, nên chàng cũng không mở miệng.

Ba người thộn mặt ra với nhau hồi lâu. Rồi Viên Hiếu phá tan bầu không khí tịch mịch, lên tiếng :

- Đại Ca ơi! Khi chúng em ở trên núi vui thì vui thật, song tấm lòng tưởng nhớ đại ca không lúc nào khuây.

Gã nói câu này hãy còn vấp váp, không được trơn tru. Gã còn muốn nói nhiều nữa, nhưng sắp đặt mãi mới được bấy nhiêu lời.

Thượng Quan Kỳ cũng nói :

- ÖØ ta cũng nhớ hai vị lắm.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười hỏi :

- Chúng tôi đến đây tìm Thượng Quan huynh, Thượng Quan huynh có biết vì sao không?

Thượng Quan huynh vừa nghi vừa cười đáp :

- Tại hạ không biết.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Hiện nay trên chốn giang hồ phe Cổn Long Vương cũng như Cùng Gia bang thực lực đều rất hùng hậu. Song đã lâm vào thế không đứng được với nhau, tất nhiên phải xảy chiến tranh. Cuộc chiến này e rằng không phải một vài năm mà phân thắng bại. Thực lực phe Cổn Long Vương tương đối mạnh hơn, song phe Cùng Gia bang lại được chín môn phái ngấm ngầm tài trợ.

Nàng ngẩng mặt nhìn vầng trăng tỏ thở phào một cái rồi nói tiếp :

- Thượng Quan huynh đã không phải người Cùng Gia bang, cũng không phải thuộc hạ Cổn Long Vương thì tội gì dấn thân vào cuộc tranh chấp này. Sao bằng cùng chúng tôi vào ẩn náu chốn thâm sơn cợt cười phong nguyệt, bạn với hươu nai, há chẳng khoan khoái hơn ư?

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói :

- Cô nương nói chậm mất rồi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Làm sao mà chậm?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cùng Gia bang đã đặt tại hạ vào địa vị bất trường thành sau khi Đường tiên sinh tạ thế...

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Đường Toàn mất đi có quan hệ gì Thượng Quan huynh?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Lúc lâm chung tiên sinh có di ngôn yêu cầu tại hạ giúp Cùng Gia bang để chống đối với Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Thượng Quan huynh đã chịu lời chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Dĩ nhiên là ta đã hứa lời. Chao ôi! Tại hạ đành tâm lĩnh tấm thịnh tình của hai vị mà thôi.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mày rất xinh lên nói :

- Cổn Long Vương bình sinh chi sợ có Đường Toàn. Nay Đường Toàn chết rồi thì thế gian không còn ai áp chế Cổn Long Vương nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Kể ra còn có một người nhưng e rằng họ không chịu bỏ niềm vui thú gió trăng để dấn thân vào trong chốn giang hồ cát bụi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Ai vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Người đó là một vị cô nương tên gọi Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Tiện thiếp có tài cán gì, dám đâu nhận lời tâng bốc đó?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Ngoài cô nương ra, trên cõi nhân hoàn bát ngát này, thật khó tìm người nào khác đủ tài kháng cự Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều phì cười nói :

- Thượng Quan huynh sao kỳ cục vậy. Bây giờ dám nói đùa.

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói :

- Tại hạ nói thực sao cô nương cho là nói đùa?

Liên Tuyết Kiều nói :

- À phải! Tiện thiếp biết rồi. Cái ông Đường Toàn thật là khéo quanh co, lúc chết còn trút bao nhiêu trách nhiệm lên đầu tiện thiếp!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đường tiên sinh sống là người quân tử, chết đáng mặt trượng phu, bụng chứa đầy kinh luân diệu toán, tài hay áp đảo giang hồ. Chúng ta phải tôn thờ tiên sinh như bậc tiên hiền.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Tiên hiền thì mặc kệ tiên hiền! Thượng Quan huynh có tình nghĩa với Đường Toàn, muốn lưu lại Cùng Gia bang phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh không có ý gì lưu tại hạ ở Cùng Gia bang. Hoặc giả tại hạ có lưu lại cũng là tự ý tại hạ.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên khẽ thở dài nói :

- Tiếu ngạo phong vân, nhàn du sơn thủy, khi buồn lên núi xem hùm đấu, lúc rỗi bên sông thả ngọn câu, tháng ngày nhàn hạ, thần trí phiêu diêu, thế mà Thượng Quan huynh chẳng muốn, lại muốn dìm thân vào chốn giang hồ vẩn đục.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giả tỷ trên đời ai cũng nghĩ như cô nương thì Cổn Long Vương tha hồ mà tàn sát võ lâm...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Con người ta có khi vì danh lợi mà bất đắc dĩ để mình bị lôi cuốn vào vòng thị phi. Thượng Quan huynh đã chẳng háo danh mà cũng không hám lợi, sao còn đi làm cái bung xung cho người?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Đường đại ca bất quá là một kẻ thư sinh chẳng biết võ công là gì, ngồi đọc sách làm thú tiêu dao, chẳng thèm nghe đến chuyện giang hồ. Thế mà Cổn Long Vương chẳng muốn buông tha...

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Huống chi cô nương lại là kẻ phản nghịch Cổn Long Vương. Sau khi bình trị xong võ lâm, Cổn

Long Vương tranh được ngôi bá chủ rồi, thì cô nương có ẩn mình nơi góc biển chân trời, tại hạ e rằng cũng khó lòng thoát khỏi tay y.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Chỉ cần yên thân trong vòng ba năm nữa thì dù Cổn Long Vương có tìm đến, tiện thiếp cũng không đủ sợ.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn đáp lại :

- Thời gian ba năm...?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Đúng thế! Chỉ ba năm là đủ rồi, bất luận trên chốn giang hồ có xảy ra bao cuộc biến thiên, cũng khó lòng ảnh hưởng đến chúng tôi.

Thượng Quan Kỳ lại càng hàm hồ ngơ ngẩn nói :

- Tại hạ khó tin rằng Cổn Long Vương không tìm đến cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cổn Long Vương khi ấy dù có tìm đến thiếp sẽ biết rằng khó lòng hạ thủ mà phải rút lui.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ thực không hiểu cô nương muốn nói gì?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Thiếp thấy Viên huynh đệ biểu Thượng Quan huynh là đã trông thấy “Võ lâm Tam bảo” rồi mà.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Không có việc đó.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tiện thiếp vì việc điều tra tam bảo lọt vào tay ai mà phải giả trang trà trộn vào Mẫn phủ.

- Việc đó tại hạ đã biết rồi...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nghĩa phụ thiếp là Cổn Long Vương thôi thúc, thiếp phải dùng mọi thủ đoạn dò la xem tam bảo giấu đâu. Hết thấy mọi người từ trên xuống dưới trong Mẫn phủ đều bị thiếp nghiêm hình bức bách phải cung khai. Vụ ấy gây nên bao chuyện lệch đất nghiêng trời mà thủy chung cũng chưa điều tra ra được tam bảo để đâu?

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra hỏi :

- Phải chăng cô nương vô tình mà tìm ra Võ lâm Tam bảo?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Đúng thế. Viên huynh dẫn thiếp đi xem phong cảnh, ngờ đâu trong thạch động lại là nơi cất giấu tam bảo thường chấn động võ lâm.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Có phải trong cái động có hai xác người?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đúng đó! Mấy chục năm trước đây hai vị này là những tay cao thủ lừng danh trong võ lâm chi vì muốn tranh đoạt bảo vật của nhau mà gây ra cái họa tàn sát lẫn nhau.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đó là một nơi đầy những chuyện thần bí.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Phải rồi! Chỗ khe suối và suối nước đó dường như là nơi chung đúc khí anh linh của trời đất, lại là nơi lánh mình rất yên thân. Chúng tôi đã...

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười muốn nói lại thôi.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nghĩ đến hai chữ “Chúng tôi” nàng buột miệng nói ra thì đôi má ửng hồng tức mình hỏi :

- Thượng Quan huynh cười gì? Anh này thật kỳ quá!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cô nương nói hết đi tôi đang nghe đây.

Liên Tuyết Kiều cười chữa thẹn nói tiếp :

- Nơi này hun đúc khí anh linh, nếu đem chút nhân công chỉnh đốn lại cho ngăn nắp thì dù chẳng là một nơi phúc địa nhưng cũng là chỗ yên thân hơn cả.

Song Viên huynh đệ ngày nào cũng nhấc nhở đến Thượng Quan huynh, nên thiếp...

Thốt nhiên nàng thoáng hiện trong đầu óc một ý nghĩ thẹn thùng từ từ cúi đầu xuống.

Chương 89: Thua Trí Anh Hùng Phải Vố Cay

Dưới ánh trăng tỏ, cặp lông mày khuynh quốc của Liên Tuyết Kiều hơi nhíu lại. Khóe thu ba ẩn giấu mối tình chan chứa khiến người đối diện không khỏi rung động cõi lòng.

Cuộc biến thiên của người đàn bà thật mau chóng. Mới nửa năm trước đây, Liên Tuyết Kiều là một nữ ma đầu mặt lạnh như tiền, thủ đoạn hiểm sâu đầy lòng độc ác, mà nay đã biến thành một người ôn nhu thùy mị với vẻ mặt thẹn thùng xinh đẹp làm xúc động tâm hồn. Thượng Quan Kỳ bất giác lại chú ý nhìn kỹ nàng.

Liên Tuyết Kiều thu ba chuyển động, phát giác ra Thượng Quan Kỳ đang chú ý nhìn mình, trong lòng nàng thoáng hiện một cảm giác mê ly, nghĩ thầm:

- “Té ra chàng cũng không phải là người vô tình với mình”.

Bỗng nghe Viên Hiếu toát cái miệng rộng ra nói :

- Đại ca ơi! Đại ca hãy về ở với chúng tôi một chỗ, Liên cô nương thường vẫn nhắc đến đại ca. Nếu chúng ta thật sự sống quây quần với nhau thì thật vui sướng vô cùng.

Anh chàng ngốc nghếch nghĩ hàng nửa ngày trời, không biết đã lẩm bẩm bao nhiêu lần mới thốt ra được mấy câu này. Gã tưởng mình ăn nói đắc thế đầy vẻ xúc động lòng người, gã nhìn Thượng Quan Kỳ để chờ phúc đáp.

Thượng Quan Kỳ thở dài sườn sượt, ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng tỏ, thoáng vẻ buồn rầu thầm kín đáp :

- Thịnh tình của hai vị khiến cho tại hạ cảm kích vô cùng.

Liên Tuyết Kiều khẽ ngẩng đầu lên thấy nét mặt Thượng Quan Kỳ thay đổi đột ngột, trong lòng không khỏi bồn chồn liền hỏi :

- Sao? Thượng Quan huynh chỉ muốn đua hơi trên chốn giang hồ, tranh giành cùng bọn võ lâm để làm nên một sự nghiệp anh hùng ư?

Thượng Quan Kỳ lại thở dài chưa kịp trả lời thì Liên Tuyết Kiều đã nói luôn :

- Dù Thượng Quan huynh có muốn tranh giành đi chăng nữa nhưng lúc này không thuận thời cơ,

chi bằng hãy tạm cùng chúng tôi về ẩn cư nơi chốn thâm sơn yên tỉnh, rèn luyện võ công thêm mấy năm nữa rồi xuống núi cũng chưa muộn.

Thiếp chẳng phải nói ngoa, chỉ trong khoảng thời gian ba năm dám cam kết võ công Thượng Quan huynh sẽ tiến bộ vượt bực, muốn kháng cự với Cổn Long Vương cũng không phải là việc khó. Khi đó, thiếp sẽ cùng Viên huynh đệ theo đi giúp sức, việc tranh đoạt ngôi bá chủ võ lâm chỉ sớm muộn là thành tựu.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Liên cô nương đã lầm rồi, tại hạ không có chí lớn đó đâu.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Thượng Quan huynh định làm cái bung xung để ra sức giúp Cùng Gia bang thật ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ đã có lời hứa với Đường đại ca giúp cho Cùng Gia bang, lẽ nào lại bội ước.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Dù Thượng Quan huynh có ý muốn giúp, nhưng lực không đủ thì sao?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng lên vái dài nói :

- Vì tại hạ biết thế nên khẩn cầu Liên cô nương giúp cho.

Liên Tuyết Kiều lắc đầu đáp :

- Nhưng bất luận về mưu lược hay võ công, tiện thiếp chưa phải là đối thủ của Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nhớ đến lời ủy thác của Đường Toàn, nghĩ thầm :

- “Nếu đêm nay không khuyên được Liên Tuyết Kiều ưng thuận để nàng bỏ đi thì biết đến bao giờ mới được gặp. Song nếu mình cố tình năn nỉ thì lại thấy ngượng miệng”.

Chàng lấy làm khó nghĩ quá, bất giác đứng thộn mặt ra.

Đôi mắt diễm lệ của Liên Tuyết Kiều đảo nhìn chàng hai lần rồi hỏi :

- Thượng Quan huynh làm sao vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chao ôi! Tại hạ biết Liên cô nương tùy tùng Cổn Long Vương lâu ngày đã bị dư oai của y trấn áp chí khí hiên ngang. Con người ta chưa hết lòng sợ sệt thì khó mà lưu lại đây được.

Liên Tuyết Kiều cười khẩy nói :

- Hay lắm! Thượng Quan huynh muốn dùng cách nói khích phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Cô nương lòng như sắt đá, dù cho nói khích cũng bằng thừa.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thượng Quan huynh biết thế là được rồi.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng cười vang, kinh động cả đến chim chóc phải bay tung lên khỏi tổ. Chàng nói :

- Đại ca tại hạ một đời người không tính sai lầm một điều gì, chẳng ngờ khi mất đi rồi lại đoán trật lất.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Y bảo sao?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh nói khắp trên thế gian này chỉ có mình Liên cô nương đủ tài trí đấu chọi với Cổn Long Vương để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói :

- Đường tiên sinh coi thiếp như vậy thật là hân hạnh quá.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Kể ra thì Đường tiên sinh đoán cũng đúng nhưng còn thiếu sót một điểm.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Điểm nào?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh quên rằng cô nương là môn hạ Cổn Long Vương, võ công do Cổn Long Vương truyền thụ, mưu lược do Cổn Long Vương chỉ giáo...

Liên Tuyết Kiều ngắt lời :

- Võ công đã do y truyền dạy, nếu không được cao nhân khác chỉ điểm thì hơn thế nào được? Câu ấy quả đã không lầm, nhưng còn về binh cơ mưu lược thì phải tự mình có thiên tư thông tuệ mới hiểu được. Trò hơn thầy cũng là thường.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Bàn về thực lực thì Cùng Gia bang đâu thiếu bậc anh hào. Nếu chỉ trong vào thực lực thì Cổn Long Vương vị tất đã ăn chắc.

Liên Tuyết Kiều nổi lòng hiếu thắng, dần dần bị Thượng Quan Kỳ khích bác, không chịu được cười nói :

- Cuộc đấu tranh giữa phe này và phe khác không giống như hai người tỷ võ. Những cuộc hỏa công tập kích, vây hãm đều trông vào người vận dụng mưu lược, nếu chỉ trông vào cái mạnh của kẻ thất phu là rước lấy cái nhục bại vong.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Cô nương muốn cường biện thế nào thì mặc, tại hạ chỉ nghĩ rằng dù sao một người đàn bà "Ngồi trong trướng để bàn việc, hay luận binh trên giấy tờ hoặc giả có chỗ nghe được". Còn chân chính ban hành mệnh lệnh đối phó với địch, quyết thắng trên chốn sa trường tại hạ e rằng khó lòng tranh thủ với bọn mày râu.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thượng Quan huynh đừng nói khích tiểu muội nữa cũng vô ích...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đêm nay ta được hội diện, chưa biết bao giờ có cuộc trùng phùng. Cô nương về ẩn náu chốn lâm tuyền, chúng ta chẳng qua bàn chuyện phiếm trên giang hồ mà thôi. Thật ra Âu Dương bang chủ đâu dám đem vận mạng Cùng Gia bang và sự an nguy của trăm ngàn đệ tử, hào kiệt vào trong tay một người đàn bà.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thế ra trong mắt y không biết rõ người...

Thượng Quan Kỳ lại nói :

- Nói chơi vậy thôi! Tại hạ thật không thể nào tin được một người đàn bà yếu ớt mà lại đủ tài thống lĩnh trăm ngàn tay hào kiệt trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Dù sao Thượng Quan huynh không phải là Âu Dương Thống.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nếu phải thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Nếu Thượng Quan huynh là Âu Dương Thống thì tiểu muội sẽ thử cầm quyền mấy tháng coi.

Bỗng một trận cười dòn dã nổi lên :

- Liên cô nương bất tất phải đặt địa vị Thượng Quan huynh vào Âu Dương Thống. Kim bài sắc lệnh của Cùng Gia bang đều ở cả đây.

Liên Tuyết Kiều ngoảnh lại nhìn, quả thật Âu Dương Thống đang thủng thẳng đi vào, hai tay bưng một cái hộp vuông trịnh trọng đưa đến trước mặt nàng.

Trong hộp đã đặt đầy đủ kim bài sắc lệnh.

Liên Tuyết Kiều cả kinh nói :

- Tiện thiếp thuận miệng nói đùa mấy câu với Thượng Quan huynh mà Bang chủ cho là thật ư?

Âu Dương Thống hai tay giơ cao chiếc hộp lên, dõng dạc nói :

- Trong chiếc hộp này có đựng miếng đồng bài để điều khiển các đệ tử cùng Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt. Còn ba miếng kim bài là tín lệnh tối cao có thể sai khiến cả Âu Dương Thống này và hai vị trưởng lão Lung, Á.

Liên Tuyết Kiều lắc đầu nói :

- Những cái này tiện thiếp đâu dám lãnh nhận, xin Bang chủ thu lại đi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Nếu bị nàng chối từ bỏ đi thì khó lòng đưa nàng và Cùng Gia bang”.

Chàng liền làm ra bộ kính cẩn nói :

- Địa vị Âu Dương bang chủ tôn quí là thế, kim bài sắc lệnh trọng đại là thế, há đâu phải chuyện đem ra làm trò cười ư?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Chính vì kim bài sắc lệnh không phải chuyện tầm thường tiện thiếp mới không dám nhận.

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi :

- Cô nương vừa nói gì bây giờ đã quên rồi chăng?

Liên Tuyết Kiều ngơ ngẩn hỏi lại :

- Thượng Quan huynh cho đó là chuyện thực ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đó là chuyện đại sự trong võ lâm, đâu phải chuyện đùa.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ nét mặt trang nghiêm, nói dằn từng tiếng ra vẻ cực kỳ trịnh trọng thì vừa tức mình vừa buồn cười. Nàng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Thượng Quan huynh giữ địa vị gì mà dám chất vấn tiện thiếp như vậy?

Thượng Quan Kỳ bị hỏi đúng lý, ngây người ra không biết trả lời thế nào.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi tiếp :

- Hơn nữa, Thượng Quan huynh không phải là người Cùng Gia bang, căn cứ vào điều chi mà coi là sự thật?

Thượng Quan Kỳ bị bắt bẻ, ấp úng đáp :

- Tại hạ đã được Đường ca dẫn vào gia nhập Cùng Gia bang rồi.

Liên Tuyết Kiều hỏi vặn :

- Có đúng thế không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vừa rồi Âu Dương bang chủ bảo là tại hạ còn ở địa vị tân khách là vì còn nhún nhượng đó thôi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Tỷ dụ bây giờ tiện thiếp muốn điều động Thượng Quan huynh thì dùng kim bài hay dùng đồng bài?

Thượng Quan Kỳ trố mắt cứng họng, không trả lời được, quay lại nhìn Âu Dương Thống.

Âu Dương Thống khẽ đằng hắng đỡ lời :

- Thượng Quan huynh ở địa vị tân khách, dù có gia nhập Cùng Gia bang cũng được coi là bậc thượng tân trong Tổng đàn.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tôi chỉ muốn hỏi y có vâng mệnh lệnh bài hay không?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- "Cô này quả nhiên đáo để thật, mình định lừa nàng vào tròng, không ngờ nàng lại đẩy mình vào trước. Kiểu này thì khó lòng thoát ra được".

Nghĩ vậy, Thượng Quan Kỳ đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ phải vâng lệnh, dù muôn thác cũng không dám từ chối.

Liên Tuyết Kiều nhìn hộp kim bài sắc lệnh khẽ hỏi Âu Dương Thống :

- Đối với quí tân khách trong Tổng đàn thì dùng kim bài gì để điều khiển?

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ ra chiều khó nghĩ, ông lẩm bẩm :

- "Chàng chưa gia nhập Cùng Gia bang, còn đang ở địa vị tân khách thì bất luận kim bài hay đồng bài cũng không cần phải tuân lệnh".

Ông nghĩ mãi mà vẫn không biết trả lời ra sao.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Thôi! Bang chủ hãy thu lại kim bài sắc lệnh đi, tiện thiếp xin cáo từ đây.

Nàng đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ rồi nói :

- Thế là Thượng Quan huynh lại một phen uổng phí tâm cơ. Nhưng dù sao thì tiện thiếp cũng nhớ ơn Thượng Quan huynh đã cứu mạng cho. Chúng tôi về chốn thâm sơn, vĩnh viễn mở rộng cửa chờ

đón. Khi nào Thượng Quan huynh mõi mệt giang hồ, chán ghét võ lâm, tiểu muội rất mong Thượng Quan huynh dời gót qua đó một lần để cùng nhau hàn huyên tâm sự.

Ngừng một lát, nàng lại tiếp :

- Hoặc khi Thượng Quan huynh mưu đồ đại vận, dựng ra một phái độc lập để dựng nghiệp bá trên giang hồ, tiểu muội sẽ cùng Viên huynh đệ ra giúp sức, dù chết cũng không hối hận.

Thượng Quan Kỳ thấy mưu sự của mình đi đến chỗ thất bại, lại nhớ đến di thư của Đường Toàn đã ủy thác việc lớn cho mình thì lòng nóng như lửa, nhìn chằm chặp Âu Dương Thống nói :

- Bang chủ bất tất phải nể mặt tại hạ nữa. Tại hạ đã gia nhập quí bang lẽ nào lại không tuân lệnh bài mà hành động?

Âu Dương Thống thở dài nói :

- Nếu điều động đến hộ pháp, hương chủ ở Tổng đàn thì phải dùng đến kim bài sắc lệnh.

Liên Tuyết Kiều nghiêm nét mặt hỏi :

- Nếu điều động Bang chủ ra trận thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Cũng xử dụng kim bài.

Liên Tuyết Kiều thò tay lấy một tấm kim bài rồi hỏi :

- Tỷ dụ như tại hạ dùng kim bài làm lệnh dụ truyền cho Bang chủ phải nhường ngôi thì như thế nào?

Âu Dương Thống ngập ngừng đáp :

- Việc đó phải triệu tập đông đủ các vị trong tam các, nhất đường và các vị trưởng lão hội thảo phán quyết xong, lại triệu tập toàn bang đại hội để công khai suy tôn vị nào được toàn thể bang chúng ủng hộ lên kế vị Bang chủ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thế thì phiền lắm.

Âu Dương Thống nói :

- Đó là thể lệ của bổn bang truyền lại từ bao đời.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Tỷ như tiện thiếp dùng Kim bài tứ tử (bắt chết) thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Ngoại trừ bản tòa, còn ai nấy đều phải nhất nhất tuân theo kim bài sắc lệnh.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm: “Thôi chết rồi”!, đoạn chàng rảo bước ra nghiêng mình nói :

- Đệ tử là Thượng Quan Kỳ xin kính cẩn chờ lệnh Kim bài.

Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn Âu Dương Thống hỏi :

- Tiện thiếp nếu nhận lãnh mười hai tấm Kim bài này thì đứng vào địa vị nào trong Bang?

Âu Dương Thống đáp :

- Cô nương bổ khuyết vào chức Văn thừa của Đường tiên sinh.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Địa vị của chức Văn thừa trong quí bang như thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Quyền người giữ mười hai kim bài sắc lệnh chỉ dưới một mình bản tòa mà thôi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Vậy ra chức Văn thừa cũng cao lắm nhỉ.

Âu Dương Thống nói :

- Dưới một người mà trên vạn người.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Nếu trong bang có người không phục thì làm thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Luật lệ bổn bang rất nghiêm ngặt, từ trước đến nay chưa có ai dám trái lệnh phạm thượng. Người nào trái lệnh phải chịu bang qui trừng trị.

Liên Tuyết Kiều liệng kim bài ra đánh “Keng” một tiếng hạ lệnh :

-Thượng Quan Kỳ ngươi sung chức thị vệ tùy tùng Văn thừa trong nhà thay kẻ thư đồng đã đi đâu làm gã đánh xe.

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra, nghiêng mình nói :

- Thượng Quan Kỳ này kính cẩn vâng chỉ dụ của kim bài.

Liên Tuyết Kiều nhặt lại kim bài bỏ vào hộp, quan sang hỏi Âu Dương Thống :

- Xin hỏi Bang chủ, thủ tục gia nhập quí bang phải dùng những nghi lễ gì?

Âu Dương Thống đáp :

- Cô nương lên ngôi Văn thừa thì địa vị gần ngang bản tòa, cần phải bày hương án để tuyên thệ.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài một tiếng, đón lấy hộp kim bài trong tay Âu Dương Thống nói :

- Tiện thiếp xin vâng lệnh Bang chủ an bài.

Âu Dương Thống nói :

- Đêm nay đã khuya rồi xin mời cô nương hãy đi nghĩ đi. Sáng mai bản tòa chuẩn bị đâu đó rồi sẽ phái người vào mời cô nương đến bái kiến các vị tổ sư đời trước.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đã vậy xin Bang chủ cứ tùy tiện.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười bước ra.

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Ngươi đẩy ta vào Cùng Gia bang thì ngươi phải chầu chực tận tâm chăm sóc ngựa cho ta.

Thượng Quan Kỳ mừng thầm lẩm bẩm :

- May mà ta chưa gia nhập Cùng Gia bang, kim bài cũng thế mà đồng bài cũng thế, sai khiến ta thế nào được. Để sáng mai cô tuyên thệ gia nhập Cùng Gia bang đã rồi sẽ nói chuyện...

Chàng vừa nghĩ vừa đắc ý cười thầm.

Liên Tuyết Kiều vờ như không biết, ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tỏ nói :

- Đêm khuya rồi chúng ta đi nghỉ thôi.

Thượng Quan Kỳ muốn nói xen vào nhưng lúc mở miệng lại thấy ngại lời, liền trở gót bước ra khỏi rừng rậm.

Bỗng Liên Tuyết Kiều gọi giật lại :

- Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ đành dừng bước, quay lại chắp tay hỏi :

- Cô nương có điều chi sai bảo?

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Chúng ta nghĩ ở đâu?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ xin trở về chuẩn bị giường ngủ cho cô nương.

Liên Tuyết Kiều vừa lững thững bước đi vừa hỏi :

- Bây giờ ngươi đã biết thân phận chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ là thị vệ cao cấp dưới trướng Văn thừa Liên Tuyết Kiều trong Cùng Gia bang...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ngươi kiêm cả những chức buông màn giải đệm, cầm roi ngựa nâng bàn đạp, đó cũng là công việc của thư đồng và gã đánh xe.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm :

- Được lắm! Cô muốn nói thế nào thì nói cho thích đi. Đến sáng mai cô gia nhập Cùng Gia bang rồi sẽ biết.

Bụng chàng nghĩ vậy, nhưng miệng vẫn vâng dạ liên thanh.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nhẹ gót bước đi.

Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu theo sau tiến vào trang viện.

Âu Dương Thống đã sai người báo cho bốn cô hầu Lan, Liên, Cúc, Mai chờ đón ở cổng viện.

Bốn cô hầu đã quét tước sạch sẽ các căn phòng cho ba người vào từng phòng riêng an nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, Liên Tuyết Kiều vừa dậy thì Tuyết Mai bưng nước rửa mặt vào nói :

- Âu Dương bang chủ đã bày hương án và thống lĩnh những tay cao thủ trong bang, kính cẩn chờ đợi cô nương từ lâu rồi.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Hãy để bọn họ chờ đó. Ta rửa mặt xong rồi ăn điểm tâm đã.

Tuyết Mai yên lặng đứng sang một bên chầu chực.

Liên Tuyết Kiều tựa hồ cố ý trùng trình để bọn Âu Dương Thống phải chờ đợi. Nàng từ từ rửa mặt, ngáp ngắn ngáp dài rồi thủng thỉnh ngồi vào bàn ăn thật lâu, đến gần giờ Thìn thì mới xong bửa điểm tâm. Nàng thử chờ xem bọn họ đợi lâu có sai người đến thôi thúc không?

Nhưng nàng đã thất vọng.

Nàng trùng trình đến mấy giờ mà vẫn không thấy ai đến. Tuyết Mai vẫn đứng một bên thủ lễ.

Vầng thái dương chiếu qua khe cửa. Vào khoảng đầu giờ Thân, Liên Tuyết Kiều chẫm rãi bảo Tuyết Mai :

- Ngươi dẫn ta đi!

Đi xuyên qua một dãy hành lang dài ra đến đại sảnh. Bên trong đã có hàng trăm người túc trực.

Trong sảnh đường thắp tám cây hồng trúc cháy đã gần tàn.

Âu Dương Thống cầm đầu mười tay cao thủ Cùng Gia bang đứng theo hình cánh nhạn. Vẻ mặt chẳng có vẻ gì buồn bực, dường như không để ý gì đến hành động trùng trình của Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ đứng đầu hàng mé tả sau Âu Dương Thống, còn Viên Hiếu thì chẳng thấy tông tích đâu cả, không biết gã đã đi đàng nào? Con người ngơ ngác như gã không có mặt tại đây khiến cho Liên Tuyết Kiều băn khoăn trong dạ.

Nàng còn đang thắc mắc, bỗng nghe Âu Dương Thống lên tiếng :

- Thưa Liên cô nương! Hương án đã bày xong từ lâu rồi.

Liên Tuyết Kiều đang bận tâm về Viên Hiếu, miệng cất tiếng hỏi :

- Bao giờ tuyên thệ và tuyên thệ như thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Trên hương án có đặt linh vị tổ sư bản bang, chỉ cần Liên cô nương quay mặt về phía tổ sư tuyên một lời trọng thệ là kể như cô nương đã gia nhập bản bang rồi.

Liên Tuyết Kiều chưa quay đầu lại đã hỏi luôn :

- Chỉ đơn giản vậy thôi?

Âu Dương Thống đáp :

- Đức tổ sư gầy dựng ra bổn bang, độ lượng rộng rãi, không câu nệ tiểu tiết.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên quay phắt lại đứng trước hương án. Nàng chỉ cần vái lạy linh vị tổ sư và tuyên thệ là xong việc gia nhập Cùng Gia bang, nhưng nàng vừa đứng trước hương án bỗng cất tiếng gọi :

- Thượng Quan Kỳ ngươi lại đây.

Thượng Quan Kỳ nhíu mày lật đật chạy đến bên cung kính hỏi :

- Cô nương có điều chi truyền dạy?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ngươi hãy tuyên thệ trước linh vị tổ sư xin gia nhập Cùng Gia bang đi.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn đáp :

- Tại hạ đã gia nhập Cùng Gia bang rồi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta muốn xem ngươi tuyên thệ lần nữa.

Đoạn nàng quay sang hỏi Âu Dương Thống :

- Âu Dương bang chủ! Đệ tử bổn bang tuyên thệ trước linh vị tổ sư hai lần có phạm gì đến luật lệ bổn bang không?

Âu Dương Thống đáp :

- Việc đó không hề chi.

Liên Tuyết Kiều trầm giọng hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi đã nghe rõ chưa?

Thượng Quan Kỳ không biết làm thế nào đành miễn cưỡng quay mặt vào hương án tổ sư Cùng Gia bang lạy một lạy rồi tuyên thệ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bây giờ ngươi chân chính là đệ tử Cùng Gia bang rồi.

Thượng Quan Kỳ ấm ức trong lòng nói :

- Cô nương có điều chi dạy bảo, tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Liên Tuyết Kiều dường như cảm thấy thương tâm vô hạn, nàng chậm rãi nói :

- Ngươi muốn đẩy ta vào đường cát bụi này thì đừng oán ta nữa.

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười nói :

- Sau này đại cuộc bình định xong, cô nương vẫn có thể trở về thạch động tiêu dao thế nguyệt, hưởng nửa cuộc đời an nhàn.

Liên Tuyết Kiều tuyên thệ trước hương án xong, những tay cao thủ Cùng Gia bang rầm rộ tiến vào theo nghi lễ bái kiến Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống chắp tay nói :

- Nay bổn bang được cô nương gia nhập thật là vinh hạnh vô cùng, chỉ tiếc rằng Võ tướng còn đang dưỡng thương. Tam các nhất đường cùng hai mươi tám vị đà chủ các phân đà đều chưa đến đây để làm lễ bái kiến. Bản tòa sẽ chuẩn bị một cuộc đại hội để bọn họ làm lễ ra mắt Văn thừa.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Hiện giờ đại địch đang ở trước mắt, các vị Các, Đường cùng các đà chủ đều có nhiệm vụ trọng yếu, bất tất phải câu nệ lễ tiết nhỏ nhặt.

Âu Dương Thống nói :

- Nghi lễ của bổn bang, bản tòa đâu dám phế bỏ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thuộc hạ xin vâng mệnh Bang chủ.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp :

- Lúc thuộc hạ lên đây có phát giác ra những đội thị vệ áo đen, thiết giáp kĩ sĩ xuất hiện cách đây chừng mấy dặm. Việc này rất quan hệ, có khi Cổn Long Vương thân hành đến đây. Thuộc hạ đã được Bang chủ giao trọng trách cho thuộc hạ đương nhiên phải hết lòng muốn đi điều tra tình hình xem sao.

Âu Dương Thống nói :

- Cô nương để bản tòa cắt người đi theo hộ vệ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Không cần! Thuộc hạ đem Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu theo là đủ.

Nói xong nàng đứng dậy đi ra.

Âu Dương Thống nói theo :

- Bản tòa xin chờ đợi tại đây.

Liên Tuyết Kiều quay lại thi lễ cười nói :

- Trước khi mặt trời lặn thuộc hạ sẽ trở về trang viện để phúc trình Bang chủ kết quả cuộc điều tra.

Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu rảo bước đi ra.

Âu Dương Thống chờ cho ba người đi khỏi liền dặn bọn đệ tử trong bang hiện có mặt tại nhà đại sảnh :

- Liên Tuyết Kiều là người do Đường tiên sinh có di thư chỉ định để kế tiếp chức Văn thừa. Hôm nay cô đã gia nhập bản bang, vậy các vị phải một lòng tôn kính như đối với Đường tiên sinh ngày trước.

Nhiều đệ tử trong bang có ý bất phục vì thấy nàng đã là đàn bà con gái lại còn nhỏ tuổi, hơn nữa lại xuất thân dưới trướng Cổn Long Vương mà bây giờ lại được nắm lấy chức Văn thừa của Cùng Gia bang. Song khi họ nghe nàng là người do di ngôn của Đường Toàn chỉ định thì không ai bực mình nữa.

Ta nên biết rằng tài đức của Đường Toàn đã thấm nhuần vào cõi lòng tất cả đệ tử Cùng Gia bang, họ kính cẩn Đường tiên sinh như một vị thần tiên nên khi họ nghe con người do Đường tiên sinh chỉ định là không ai dám kháng nghị nữa.

Bọn đệ tử đáp :

- Bọn thuộc hạ xin kính cẩn vâng theo di thư của Đường tiên sinh.

Âu Dương Thống nét mặt đăm chiêu nói :

- Các vị hãy phòng vệ cẩn mật, đôn đốc bọn thuộc hạ canh giữ cho nghiêm ngặt. Nếu chưa được lệnh trên thì không nên rời khỏi vị trí của mình.

Những đệ tử còn đứng lại xung quanh sảnh đường đồng thanh đáp :

- Xin Bang chủ yên lòng, bọn thuộc hạ nếu không được thượng lệnh thì xin chiến đấu đến người cuối cùng, cố chết mà giữ lấy từng tấc đất.

Âu Dương Thống trông thấy vẻ mặt bọn đệ tử trong bang cũng thấy an ủi trong lòng, ông cũng tủm tỉm cười nói :

- Liên cô nương đây đã là người thừa kế của Đường tiên sinh, các ngươi đối với Đường tiên sinh thế nào thì cũng phải đối với Liên cô nương như vậy.

Bọn đệ tử vâng lời “Dạ” vang.

o O o Lại nói đến Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu ra khỏi sơn trang. Nàng quay lại hỏi Viên Hiếu :

- Hồi nãy ngươi đã đi đâu mà ta trông mãi không thấy?

Viên Hiếu cười khì khì đáp :

- Tôi gặp một người bạn, mãi mê nói chuyện thành ra chậm một chút.

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ tự hỏi :

- Viên Hiếu làm gì có bạn bè? Và dù có đi nữa phải chăng là người Cùng Gia bang?

Đoạn chàng cất tiếng hỏi Viên Hiếu :

- Người bạn của Viên đệ là ai?

Viên Hiếu cười đáp :

- Em cũng không biết nữa.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi lại :

- Người đó có phải là người trong Cùng Gia bang không?

Viên Hiếu đáp :

- Cái đó em cũng chưa chắc.

Thượng Quan Kỳ gặp phải con người như Viên Hiếu không biết làm thế nào hỏi cho rõ được. Chàng trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Người đó hình dạng thế nào Viên đệ có thấy được không?

Viên Hiếu đáp :

- Dĩ nhiên là em nhớ được bộ dạng y.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vậy Viên đệ từ từ nói lại cho ta nghe. Cần nói cho đúng, chớ có sai lầm.

Viên Hiếu nói :

- Người y thấp lùn thủng mà có cái gì dài lòng thòng.

Nghĩ một lát, y nói tiếp :

- Y gầy và xấu lắm.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y ăn mặc thế nào?

Viên Hiếu đáp :

- Y mặc áo đen.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp hỏi :

- Ngươi nói y có cái gì dài lòng thòng phải chăng là râu tóc?

Viên Hiếu nói :

-Phải đấy! Sao đại ca biết?

Thượng Quan Kỳ lại hỏi :

- Trong tay y cầm một ống tiêu phải không?

Viên Hiếu đáp :

- Phải lắm! Phải lắm! Đại ca đã gặp y rồi sao?

Thượng Quan Kỳ không trả lời Viên Hiếu, hỏi ngay :

- Hiện giờ y ở đâu?

Viên Hiếu đáp :

- Y đi rồi!

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Viên đệ có biết y đi về phương nào không? Chỉ có mình đệ gặp hay còn ai nữa không?

Viên Hiếu nghe Thượng Quan Kỳ hỏi những câu kỳ cục, y ngơ ngác hỏi lại :

- Sao? Đại ca muốn gặp y ư? Y chưa có đi xa đâu. Sáng mai y còn hẹn gặp em nữa.

Thượng Quan Kỳ dặn :

- Khi nào Viên đệ đi gặp y thì báo ta biết trước nghe.

Viên Hiếu nói :

- Được rồi! Vậy mai em sẽ nhắc đại ca.

Thượng Quan Kỳ dặn thêm :

- Nhưng Viên đệ đừng cho y biết là có ta đi theo.

Viên Hiếu nói :

- Em hiểu rồi.

Liên Tuyết Kiều lẳng lặng nghe hai người đối thoại, không xen vào.

Ba người vừa nói chuyện vừa đi, bất giác đã đi được chừng bảy, tám dặm thì đến một ngã ba

đường.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn địa thế bất giác thở dài nói :

- Nơi đây hiểm yếu đường núi quanh co. Giả tỷ ta dụ được bọn thuộc hạ Cổn Long Vương vào chỗ này rồi chỉ cần gác lối cả bốn phía rồi ba bề phóng lửa, bắt buộc chúng phải trốn vào hang sâu phía chính Bắc kia, như vậy ta sẽ tiêu diệt được hết và làm giảm bớt nhuệ khí đối phương.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nhớ đến Đường Toàn lúc lâm chung có để lại tập sách dùng binh viết tay, trong đó có cả mưu lược, đồ trận giảng giải rất tỉ mỉ.

Chàng nói :

- Liên cô nương! Lúc Đường tiên sinh mất có di ngôn tiến cử cô nương vào chức Văn thừa và có lưu lại một tập binh thư.

Đoạn chàng thò tay vào bọc lấy ra một cuốn sách bằng lụa, hai tay đưa cho Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều thấy cách cử động của Thượng Quan Kỳ đối với mình cực kỳ cung kính thì cười thầm trong bụng, nhưng nét mặt vẫn lạnh như tiền, nàng hỏi :

- Phải chăng y bảo đưa cuốn sách này cho ta?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Ngày thường Đường tiên sinh vẫn có ý nói kín đáo với tại hạ như vậy.

Liên Tuyết Kiều đưa tay đón lấy cuốn sách, chưa để mắt nhìn đã cất ngay vào bọc, nói :

- Đường Toàn trăm khôn ngàn khéo thế ấy mà còn một chỗ sơ hở chưa tính đến.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Cô nương căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Ta xem chừng ngươi đối với gã thầy đồ đó có vẻ kính trọng lắm nhỉ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Đúng thế! Bất luận về công hay tư, tại hạ cũng rất kính phục đại ca. Tại hạ nói ra câu này chắc cô nương phải phục sát đất.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Cái đó chưa chắc. Ngươi nói thử ta nghe.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc Đường tiên sinh tiến cử cô nương vào chức Văn thừa Cùng Gia bang có phải cô nương cho là câu nói giỡn?

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Ai có ngờ đâu giữa cái đêm công cuộc xây nhà mồ vừa hoàn tất thì cô nương đã tự dẫn thân đến và quả nhiên đã gia nhập Cùng Gia bang, thừa kế chức Văn thừa.

Liên Tuyết Kiều ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi :

- Y còn nói gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tiên sinh bảo rằng: Từ đây sắp tới, Cùng Gia bang có nở mặt với giang hồ hay không hoàn toàn tùy vào ở cô nương.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Ta hỏi ngươi là y có nói gì về việc giữa ta và ngươi kia mà?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiên sinh bảo cô nương bề ngoài nét mặt lạnh lùng mà trong tâm rất là hòa hoãn. Lúc cô nương ra đối trận với Cổn Long Vương e rằng có nhiều chỗ sơ hở.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Sao vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Vì cô nương có tình phụ tử với Cổn Long Vương khá lâu nên khó bề hạ độc thủ.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Tuy y nhìn vấn đề một cách bao quát lại soi tỏ cả những chỗ nhỏ nhặt, thế mà có điều y chưa đoán được là ta đã lấy được Võ lâm Tam bảo.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc này tại hạ không thấy tiên sinh nói tới, có lẽ tiên sinh cũng không cần để ý đến điều đó. Nhưng tiên sinh đã kết luận rằng bất luận cô nương bị thất bại bao nhiêu lần đi chăng nữa, nhưng cuối cùng cô nương vẫn nắm được phần thắng.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nhíu cặp lông mày hỏi :

- Nơi đây đã đặt mai phục chưa?

Thượng Quan Kỳ ấp úng :

- Cái đó...

Bất thình lình, một trận cười vang lên, một người mặt áo xanh từ góc núi đi ra, mặt lạnh như xác chết không lộ vẻ gì cả. Thì ra là một quái nhân.

Thượng Quan Kỳ giật mình la lên :

- Cổn Long Vương!...

Đại địch xuất hiện một cách đột ngột, Liên Tuyết Kiều mặt tái mét nhưng chỉ thoáng một cái, nàng đã trấn tĩnh lại được ngay.

Cổn Long Vương, bộ mặt quái gở, cặp mắt láo liên căm hờn, hung quang nảy lửa nhìn chằm chặp Liên Tuyết Kiều, lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Mi còn chưa chết ư?

Liên Tuyết Kiều đã lấy lại được bình tĩnh, nàng lạnh lùng nói :

- Người nghĩa nữ của Cổn Long Vương đã chết lâu rồi, dưỡng phụ nàng nuôi nàng khôn lớn rồi lại ra tay hạ sát. Con người Liên Tuyết Kiều còn sống hiện nay không phải là nghĩa nữ của Cổn Long Vương nữa và cô ta đã được Cùng Gia bang giao cho chức Văn thừa và được muôn ngàn người kính ái.

Cổn Long Vương ngoác cái miệng to ra cười gằn hỏi :

- Thế ra Đường Toàn chết thật rồi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Y chết rồi mà Cổn Long Vương vẫn còn chưa tin sao?

Cổn Long Vương nói :

- Tên thầy đồ đó rất nhiều quỉ kế. Y sống hay chết khiến người ta khó mà biết được chân hay giả.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Cổn Long Vương sợ y đến thế kia à?

Cổn Long Vương đáp :

- Ta với y cùng học một thầy nên ta biết rõ y là con người lắm mưu nhiều trí.

Đột nhiên y nghĩ địa vị giữa Liên Tuyết Kiều với mình, nếu mình đem chuyện riêng ra nói với nàng chẳng hóa ra mất cả bề bậc. Nghĩ vậy y không nói nữa, cười lạt một tiếng rồi vẫy tay nói :

- Ngươi lại đây!

Chương 90: Sự Lòng Giải Tỏa Khúc Nôi

Liên Tuyết Kiều bị Cổn Long Vương uy hiếp lâu ngày, tâm lý chưa thoát khỏi vòng sợ sệt, không tự chủ được, cất bước đi về phía y.

Thượng Quan Kỳ thấy Liên Tuyết Kiều líu ríu vâng lời trước con mắt lạnh lùng hung dữ của Cổn Long Vương thì chàng kinh hãi nghĩ thầm :

- “Xem tình hình này thì nàng khó lòng quyết thắng được ngoài chốn chiến trường. Đại ca ta trước nay tính việc không sai, e rằng lúc người sắp chết, tinh thần không được tỉnh táo mà xét lầm người chăng?”.

Nghĩ vậy chàng lớn tiếng hỏi :

- Liên cô nương đã đương đảm trọng trách giữ địa vị cao quý trên hàng ngàn đệ tử Cùng Gia bang, có lý đâu để cho người ta sai khiến được mình?

Chàng vừa nói vừa vung chưởng phóng ra. Luồng chưởng phong cực mạnh nghe kêu veo véo nhắm Cổn Long Vương đánh tới.

Cổn Long Vương vung chưởng bên trái ra để đối chọi với chưởng lực Thượng Quan Kỳ. Người y cũng băng theo chưởng thế, tiến thêm hai bước về phía Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ thấy cánh tay tê nhức, kình lực tựa hồ bị chưởng lực đối phương quá mạnh làm cho tiêu tan phải lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

Chưởng lực Cổn Long Vương đã hất được Thượng Quan Kỳ phải lùi lại nhưng cặp mắt y đang tóe lửa cũng biến thành ngơ ngác. Nhờ giây phút Cổn Long Vương mất tinh thần này, cặp mắt y không uy hiếp được Liên Tuyết Kiều, tinh thần nàng trở lại tỉnh táo, nàng liền thừa cơ nhảy lùi lại năm bước.

Cổn Long Vương tiến lại phóng chưởng bên hữu ra thì đã chậm mất rồi.

Viên Hiếu đang ngơ ngác thấy Thượng Quan Kỳ cùng Cổn Long Vương đang đấu chưởng, gã mới tỉnh ngộ, gầm lên một tiếng, tung người lên nhảy xổ vào Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương đinh ninh Liên Tuyết Kiều tất bị đả thương dưới bàn tay mình, không ngờ bị Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra cứu nàng, trong lòng căm tức vô cùng. Y ngầm vận chân khí tung

chưởng bên hữu ra, toan đánh Thượng Quan Kỳ thì Viên Hiếu lại từ trên không xông tới.

Trước tình thế cấp bách, Cổn Long Vương đành phải chống với thế công của Viên Hiếu, tay phải y đã vận toàn lực để đánh Thượng Quan Kỳ, quay sang đánh Viên Hiếu.

Viên Hiếu vung cả hai chưởng ra phản kích. Chưởng lực hai bên vừa chạm nhau làm chấn động Viên Hiếu. Gã gầm lên một tiếng rùng rợn, tung người nhảy lên trên không, lộn đi sáu bảy vòng và chỉ hạ xuống đã xa ra bốn năm trượng.

Thượng Quan Kỳ kinh hãi nghĩ thầm :

- “Công lực lão này thâm hậu ghê người, võ công biết đến đâu mà lường!”.

Chàng nghiến răng ngầm vận chân khí, lại vung chưởng đánh tới.

Cổn Long Vương phóng chưởng bên trái ra đón chưởng Thượng Quan Kỳ. Y quát lên một tiếng phóng người nhảy xổ lại Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều khẽ lướt tấm thân liễu, nhoài người đi một cái đã tránh xa được hơn một trượng.

Cổn Long Vương nhảy xổ vào quãng không, gã Viên Hiếu đã kêu dừng lại, mau lẹ dị thường gã đã xông tới đánh vào cạnh sườn. Quyền bên hữu chưởng bên tả nhằm đánh vào hai đại huyệt đối phương.

Cổn Long Vương từ lúc thấy mình dùng đến bảy phần công lực mà Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu còn đỡ được đã không bị thương mà còn vung chưởng phản kích thì y không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nếu bữa nay mình không trừ được hai thằng lỏi này thì thật là mối lo về sau!”.

Nghĩ vậy y không chạy đến đánh Liên Tuyết Kiều nữa, trở tay gạt quyền, chưởng của Viên Hiếu, đồng thời phóng cước ra đá vào bụng dưới gã.

Viên Hiếu được trời phú cho võ dũng hơn người, lại tính tình hiền hậu, chất phác, không biết sợ trời đất là gì, chiến đấu một cách rất hiên ngang. Gã né người tránh cước Cổn Long Vương rồi ra chiêu xuyên tâm đánh vào bụng đối phương.

Cổn Long Vương cười lạt một tiếng. Tay phải y ra chiêu “Pháp Luân Nhất Chuyển”, một cánh tay đột nhiên biến hóa thành mười mấy thế, đánh xéo lại khiến cho đối phương phải hoa mắt không biết đâu là thực là hư. Người y cũng chuyển theo thế quyền để tránh quyền Viên Hiếu, đồng thời bóng quyền đánh ra vun vút phản kích lại.

Viên Hiếu thấy bóng người mười mấy cánh tay liên tiếp đánh tới thì trong lòng kinh hãi, gã giơ hai

tay lên đập mạnh vào một vùng bóng cánh tay dày đặc của đối phương. Quyền phong đổ xuống ầm ầm như nước vỡ bờ.

Bỗng thấy Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng rồi nhảy lùi lại phía sau năm thước.

Nguyên Viên Hiếu không bị thế quyền dầy khít của Cổn Long Vương làm hoa mắt, thoi quyền gã đánh trúng vào huyệt "Khúc Trì" ở khuỷu tay đối phương.

Cổn Long Vương thấy cánh tay trái đột nhiên tê buốt, khiến cho những chiêu sắp tiếp tục đánh ra không thi triển được nữa đành phải nhảy lùi lại.

Viên Hiếu gầm lên một tiếng nhảy xổ tới, vung hai quyền đánh theo thế liên hoàn vào Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương bị thương ở huyệt "Khúc Trì" tay trái, không còn rảnh được giây phút nào để khôi phục cho khí huyết lưu thông điều hòa, đành dùng một cánh tay phải cự địch. Chưởng đánh chỉ điểm phóng ra tới tấp để phong tỏa song quyền của Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ đánh với Cổn Long Vương hai chưởng tuy người chàng chưa bị thương nhưng phủ tạng đã bị chấn động. Nếu không vận khí điều hòa hơi thở thì không thể tái chiến được nữa. Chàng xem chừng Viên Hiếu hãy còn đủ sức chống cự với Cổn Long Vương chưa đến nổi bị thua ngay, liền nhân cơ hội này điều dưỡng tinh thần một chút. Chàng không ra tay đánh giúp, đứng lại ngưng thần, vận khí điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy nàng đứng ngây người ra cách xa một trượng, theo dõi cuộc chiến đấu. Nét mặt nàng biến đổi luôn luôn, rõ ra trong lòng nàng rất đỗi xôn xao!

Thật là một cuộc chiến đấu kịch liệt ít thấy trong võ lâm. Viên Hiếu ra nhiều đòn hay tuyệt, giữ được thế quân bình không hơn không kém với Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương bị thương một tay, thế quyền biến hóa kém phần linh lợi thành ra bao nhiêu tuyệt chiêu không thể thi triển được.

Y là người từng trải đại địch đã nhiều, tâm cơ hiểm độc, tuy gặp lúc căm giận mà y vẫn bình tĩnh nhận xét tình hình đối phương: Nếu cả Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều hợp lực lại đánh, tất mình sẽ bị thua, hiên giờ tuy tạm giữ được thế quân bình, song cánh tay trái chưa giải phóng được huyệt đạo nên không thể huy động cả hai tay đối địch. Nếu tình trạng này còn kéo dài thì chỉ trong chốc lát là một đời lừng lẫy tiếng anh hùng sẽ bị tuôn theo giòng nước, có khi còn bị tử thương dưới bàn tay ba người này.

Cổn Long Vương còn đang suy nghĩ thì Thượng Quan Kỳ đã điều dưỡng xong, chàng từ từ tiến lại

trường đấu.

Cổn Long Vương là một gã hung tàn nổi tiếng, trên chốn giang hồ chẳng ai là người không biết. Nhưng y là con thần long giấu mình trong đám mây mù, lúc ẩn lúc hiện, lại càng khiến cho người ta phát sinh nhiều cảm giác thần bí về con người y, Trong võ lâm ai vừa nghe đến ba chữ “Cổn Long Vương” đã hồn lạc phách bay.

Hoặc giả có người cùng y động thủ, nhưng trong tâm lý đã đem lòng khiếp sợ thì đương nhiên võ công giảm đi rất nhiều.

Cứ tình hình đó chẳng những các tay cao thủ thứ nhì thứ ba, mà cả đến tay anh hùng đại lược là Âu Dương Thống cũng có tâm lý sợ sệt này.

Chỉ có Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu là có cảm giác trái ngược. Gã Viên Hiếu ngớ ngớ ngẩn ngẩn không biết sợ trời sợ đất là gì. Còn Thượng Quan Kỳ thì mang một mối cừu hận rất sâu cay với Cổn Long Vương. Ngày trước trên núi bạch mã chàng đã bị người áo xanh (tức Cổn Long Vương) hất xuống vực thẳm. Nếu không nhờ ở số mạng rớt xuống đầm nước thì dĩ nhiên chàng bị tan xác rồi. Hơn nữa chàng lại chịu lời di ngôn của Chưởng môn phái Võ Đương, người truyền thụ “Thái Cực tuệ kiếm” cho chàng, và yêu cầu chàng duy trì sự an toàn cho môn phái Võ Đương. Việc này khác nào khối nặng nghìn cân đè lên vai Thượng Quan Kỳ. Chàng nghĩ đến trách nhiệm trọng đại lúc nào thì không yên lòng lúc ấy.

Nhân thế mà lúc động thủ với Cổn Long Vương, chẳng những chàng không sợ hãi chút nào mà lại còn cố tình liều một trận sống chết với y. Cái cảm giác trái ngược với tâm lý mọi người trong võ lâm là ở chỗ đó. Tâm lý này rất quan hệ đối với võ công mà tăng thêm hay giảm đi rất nhiều.

Cổn Long Vương vừa chống đỡ với thế quyền mãnh liệt của Viên Hiếu vừa đưa mắt nhìn ra thấy Thượng Quan Kỳ vẻ mặt hiên ngang lộ đầy sát khí, ngạo nghễ bước tới, tựa hồ không coi mình vào đâu.

Mấy chục năm nay Cổn Long Vương chưa từng thấy một ai dám nghênh ngang chiến đấu với mình. Giờ y thấy Thượng Quan Kỳ chẳng những tỏ ý không thận trọng lại coi mình bằng con mắt khinh thường thì y nghĩ thầm :

- “Thằng lỏi này gan dạ ghê thật! Theo tâm lý thì mình thua gã mấy phần, nếu mình không sớm tìm cách trừ gã đi thì e rằng có ngày chết về tay gã”.

Nghĩ vậy, Cổn Long Vương xoay mình nhảy về Thượng Quan Kỳ phóng chưởng vào trước ngực chàng.

Cổn Long Vương trước nay vùng vẫy giang hồ muốn để ai sống thì được, muốn giết ai chỉ một

chiêu là xong. Ngoài Đường Toàn ra trên đời y không còn sợ ai nữa. Bản tính ngang ngược đã in sâu vào đầu óc y, nên bây giờ tuy bị luôn mấy lần tỏa nhụt nhuệ khí, nhưng chỉ trong giây lát là y chuyển sang ý nghĩ phải giết cho được cả ba: Liên Tuyết Kiều, Viên Hiếu và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ sau khi điều dưỡng được một lúc đã khôi phục lại công lực được đến quá nửa. Chàng vung chưởng ra để đón chưởng của Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương đánh lâu sức mệt lại thêm cánh tay bị thương, công lực bị giảm rất nhiều. Chưởng của y đánh ra dĩ nhiên làm chấn động, Thượng Quan Kỳ phải lùi lại mấy bước, nhưng người y cũng run lên cơ hồ không đứng vững. Thượng Quan Kỳ định thần lại một chút rồi lại vung chưởng ra đánh nữa.

Mấy chục năm trời, ý chí Cổn Long Vương lại nuôi thành bản tính ngang ngược, đột nhiên bị tiêu tan. Trước tình cảm này y không thể không tỉnh ngộ và phát giác ra rằng những người đứng trước mặt mình đều là những tay kình địch.

Nếu cả mấy người cùng hợp sức lại thì đánh mình bị thương thì chẳng khó khăn gì.

Cổn Long Vương biết mình hiện đang bị hãm vào một tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nhưng y vốn là một tay đại gian hùng biết người biết mình, lập tức y nghĩ đến đường trốn thoát.

Thượng Quan Kỳ thi triển cả quyền lẫn chưởng tấn công tới tấp. Cổn Long Vương chưa nghĩ ra cách gì thoát thân.

Viên Hiếu mắt nhìn chằm chặp vào Cổn Long Vương, hai tay chuẩn bị để tùy thời động thủ.

Liên Tuyết Kiều cũng đã khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, tấm lòng sợ sệt Cổn Long Vương giảm đi rất nhiều.

Đây là lần thứ nhất Cổn Long Vương thấy oai quyền của mình bị sứt mẻ trầm trọng, trong lòng y nghĩ ngợi rất nhiều. Vì y đang phân tâm, bất giác ra tay chậm lại một chút. Thượng Quan Kỳ thừa cơ phóng quyền ra gạt hai tay Cổn Long Vương rồi đánh vào vai đối phương.

Thoi quyền này chàng đánh ra rất nặng, khiến Cổn Long Vương phải lùi lại ba bốn bước.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu quyền về không đánh nữa, buông tiếng cười ngạo nghễ.

Cổn Long Vương đang chờ cơ hội để chuồn nhưng nghe tiếng cười của Thượng Quan Kỳ đầy vẻ khinh mạn thì vừa thẹn vừa giận, lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi con chưa ráo máu đầu này thật là hỗn xược ngu ngốc, biết gì mà cười?

Thượng Quan Kỳ thôi không cười nữa, nói :

- Cổn Long Vương! Ngươi nên biết rằng bản lãnh ngươi chỉ đến thế thôi.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói :

- Bọn ngươi theo cách “Xa luân chiến” để hòng thủ thắng, là hạng tầm thường.

Thượng Quan Kỳ cười nói :

- Liên cô nương đã thèm ra chiêu nào đâu. Dù ngươi có gọi là “Xa luân đại chiến” gì đi nữa thì cũng chỉ có hai chúng ta mà thôi. Ha ha! Đối với hạng tội ác ngập đầu như ngươi, ta tưởng cần phải hợp lực để trừ loài ác quỷ cho thiên hạ.

Cổn Long Vương kinh hãi nghĩ thầm :

- “Tình thế trước mắt rất là bất lợi cho ta. Cánh tay trái bị thương, chưa rỗi lúc nào vận khí điều dưỡng để khôi phục lại. Nếu cả ba người hợp lực lại đánh thì khó lòng thoát chết”.

Nguyên Cổn Long Vương mọi khi đi đâu vẫn đem theo rất nhiều người hộ giá. Chỉ có lần này sở dĩ y đi một mình vì trong khu vực sáu bảy dặm vuông, chỗ nào cũng có người Cùng Gia bang ngấm ngầm mai phục, y sợ bị đông người khó lòng qua khỏi tay mắt bọn Cùng Gia bang.

Cổn Long Vương lại rất sợ hãi Đường Toàn, y điều động cao thủ giữ ngoài sơn trang đến hơn hai mươi hôm, không dám mạo hiểm tiến vào. Y tưởng đem khinh công tuyệt thế, đơn thân độc mã vào trong Cùng Gia bang để điều tra hư thực. Không ngờ giữa đường lại gặp bọn Thượng Quan Kỳ, giả tỷ chỉ gặp Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu thì đã không ra mặt khiêu chiến, ngờ đâu lại gặp cả Liên Tuyết Kiều là người đã bị y phóng Phụ Cốt độc châm vào trong thân thể.

Cổn Long Vương tưởng rằng Liên Tuyết Kiều vẫn còn kinh sợ mình như trước, quyết không dám cùng mình động thủ, không ngờ y vừa ra lệnh gọi Liên Tuyết Kiều lại, thì Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu đã ra tay.

Tình thế ngày nay đã đảo ngược hẳn lại, Liên Tuyết Kiều chẳng những bị Thượng Quan Kỳ quát lên ngăn lại, mà hành động của nàng đã tỏ ra phản bội một cách rõ rệt. Mặt khác chiêu thức võ công của Thượng Quan Kỳ cùng viên Hiếu đã ngấm ngầm có những thế đả phá võ công của y.

Cổn Long Vương ngấm ngầm nhận xét tình hình, không dám tham chiến được nữa, bèn cười lạt nói :

- Dù cả ba người các ngươi hợp lực lại, đã làm gì nổi ta.

Ngừng một lát y nói tiếp :

- Thôi! Bữa nay ta hãy tha mạng cho các ngươi vì còn có chút việc gấp rút đang chờ ta.

Cổn Long Vương vừa nói vừa lạng người đi một cái đã xa ngoài mấy trượng.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng cười rộ nói :

- Ha ha! Cổn Long Vương! Ngươi sợ rồi phải không?

Cổn Long Vương không trả lời Thượng Quan Kỳ nhảy luôn hai bước nữa, người y đã ra xa hơn mấy chục trượng che khuất vào khúc quanh sườn núi, không trông thấy nữa.

Viên Hiếu giơ song quyền lên hỏi :

- Đại ca! Chúng ta đuổi theo y chứ?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Không đuổi nữa! Ta bị y làm rung động nội phủ.

Người chàng lảo đảo rồi ngồi phịch xuống đất.

Nguyên Thượng Quan Kỳ từ lúc tiếp hai chưởng của Cổn Long Vương, nội tạng đã bị chấn động. Nhưng chàng biết rằng nếu mình không cố chống giữ, để lộ cho Cổn Long Vương biết là mình đã bị nội thương thì y sẽ thi triển tuyệt kỹ để sát hại Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều nên chàng phải cố nhẫn nại làm bộ như mình không sao cả, miễn cưỡng vung quyền đánh ra để hăm dọa cho Cổn Long Vương phải rút lui.

Liên Tuyết Kiều từ từ bước lại, cúi xuống nâng Thượng Quan Kỳ lên thủ thỉ hỏi :

- Người bị thương khá nặng phải không?

Trong thâm tâm nàng đã in sâu hình ảnh chàng thiếu niên anh tuấn, lúc này chân tình bộc lộ hẳn ra, nàng không để ý còn có Viên Hiếu đứng bên.

Thượng Quan Kỳ cũng biết Liên Tuyết Kiều nặng tình với mình. Người nàng đã đẹp như hoa, tài trí lại chẳng ai bì kịp. Trong võ lâm thực khó lòng kiếm ra con người thứ hai toàn vẹn như nàng. Nhưng Đường Toàn lúc sinh thời đã đinh ninh dặn chàng phải cố gắng chịu đựng mối tình đau khổ dày vò, khiến cho Liên Tuyết Kiều phấn khởi hùng tâm. Tuy nhiên, chàng cũng không tuyệt tình một cách thái quá để nàng sinh lòng chán nản. Lời nói của Đường tiên sinh nặng bằng ngàn cân đè chĩu tâm hồn chàng.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ hồi lâu không đáp chỉ cho là chàng bị thương trầm trọng, tai mắt không minh mẫn nữa bết giác thở dài nói :

- Cổn Long Vương công lực thâm hậu, ngươi cùng y đấu mấy chưởng, e rằng nội thương khá nặng đó, không thể ở lâu đây được, phải tìm nơi tĩnh mịch để ta điều trị thương thế cho.

Nói xong nàng đưa hai bàn tay ngọc ra nâng Thượng Quan Kỳ dậy.

Viên Hiếu đột nhiên rảo bước đến gần nói :

- Đại ca ơi! Để em ẵm đại ca đi!

Rồi gã đưa hai tay ra ẵm Thượng Quan Kỳ cất bước.

Liên Tuyết Kiều đi trước dẫn đường đến một hang núi kín đáo thì dừng lại.

Viên Hiếu đặt Thượng Quan Kỳ xuống, cười nói :

- Đại ca! Liên cô nương chữa thương giỏi lắm!

Gã nói câu này để tán tụng Liên Tuyết Kiều, còn muốn nói nữa nhưng không thốt nên lời, liền toét miệng cười rồi đứng im.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói :

- Viên huynh đệ! Ngươi ra ngoài cửa hang để coi chừng, bất luận là ai nhất luận cấm hết không cho vào, để ta yên tĩnh chữa thương cho đại ca ngươi.

Viên Hiếu “Dạ” một tiếng rồi lật đật đi ngay.

Trong hang núi tĩnh mịch chỉ còn lại hai người là Liên Tuyết Kiều và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi nói :

- Thương thế tại hạ không nặng lắm, tại hạ tin rằng chỉ cần điều dưỡng một lúc là khỏi ngay, không dám nhọc lòng cô nương.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói :

- Ta biết ngươi thoái thác.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Không phải thế đâu, thật tình tại hạ chỉ bị Cổng Long Vương làm rung động nội phủ thôi.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói :

- Trong chốn hang sâu vắng vẻ này, trong thâm tâm ngươi còn có điều gì hãy nói hết với ta.

Thượng Quan Kỳ rùng mình nói :

- Tại hạ rất hy vọng cô nương lưu lại Cùng Gia bang để cứu vãn kiếp vận cho võ lâm, mong rằng cô nương gắng sức hết lòng.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thế ta chả lưu lại là gì? Bây giờ không phải là lúc ngồi trong trướng bàn việc binh cơ hay ở ngoài giáo trường điều binh khiển tướng, chúng ta bất tất bàn đến việc lớn trong chốn giang hồ mà là việc riêng giữa chúng ta.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy mối tình sôi động chứa chan nhưng ân hận rằng không thố lộ ra được, chàng biết rằng chỉ một câu nói lỡ lời có thể lung lay đến đại cuộc, chàng đành ngấm ngầm nén nhịn sự đau khổ, hỏi lại :

- Cô nương muốn bàn việc gì đây?

Liên Tuyết Kiều dằn từng tiếng :

- Việc riêng của chúng ta.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt trông trời chậm rãi nói :

- Hiện chúng ta được thế này là hay lắm rồi còn gì? Cô nương giữ địa vị trọng yếu trong tay cầm đủ kim bài lệnh phù Cùng Gia bang, chỉ dưới quyền một người mà trên hàng muôn người...

Liên Tuyết Kiều tức quá gắt lên :

- Ta có nói chuyện đó đâu? Ta chỉ hỏi ngươi đối với ta ra sao mà thôi...

Nàng khẽ thở dài nói tiếp :

- Ngươi đã cứu mạng ta, đã bồng hẳn người ta lên, đó là ân ái hay là tiền oan nghiệp chướng? Bây giờ ngươi tính sao đây?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy vẻ mặt hồng hào xinh tươi của nàng có bao phủ một lớp sương mỏng. Nàng nói mấy câu vừa rồi phải dùng khí lực rất nhiều với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Sự tình tựa hồ đã đến chỗ quyết liệt. Bất giác trong lòng chàng rất đỗi bồn chồn. May chàng là người lanh trí thờ dài thườn thượt, hỏi lại :

- Cô nương định đối đáp với Viên đệ ra sao?

Liên Tuyết Kiều không ngờ Thượng Quan Kỳ đem vấn đề này ra hỏi ngược lại, nàng thộn mặt ra nói :

- Y đối với ta rất tốt, tình thâm ý trọng vô cùng. Nhưng ta không thể coi y là người chồng mà kết đôi với y được Ngừng một lát, Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp :

- Nửa năm nay Viên Hiếu ở với ta một lòng kính ái nhưng tuyệt chưa có sự đụng chạm giữa đôi bên.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Chẳng lẽ cô nương còn chưa hiểu y đối với cô nương tình mặn nghĩa nồng là thế nào?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta hiểu rồi nhưng làm sao được? Ngươi muốn ép uổng ta kết duyên với y chăng?

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên vò đầu, chàng cảm thấy khó trả lời, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Dù sao ít ra ta cũng nên thương hại y.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Việc này sớm muộn gì cũng cho y hay, nếu còn kéo dài thời gian vô ích thì thà rằng báo cho y biết sớm còn hay hơn.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ nói :

- Cô nương để tại hạ nghĩ lại xem sao đã.

Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ không nói gì, nhưng trong lòng chàng rất đỗi xao xuyến. Chàng nghĩ lại lời di ngôn của Đường Toàn, lại nhớ đến bộ mặt chất phác của Viên Hiếu, rồi dần dần chàng cũng nén được mối tình rung động cõi lòng.

Thượng Quan Kỳ khôi phục lại vẻ trấn tĩnh quay đầu nhìn lại thấy Liên Tuyết Kiều cúi mặt xuống, tựa hồ như nàng đang nghĩ lung lắm.

Thốt nhiên một tiếng hú vọng lại, Viên Hiếu đang chạy nhanh về, chớp mắt đã đến bên hai người

nói :

- Đại ca! Liên cô nương! Có người đến.

Liên Tuyết Kiều đứng đối diện với gã Viên Hiếu chất phác, nàng cùng Thượng Quan Kỳ đều nảy ra một cảm giác sững sờ, Liên Tuyết Kiều từ từ nhìn ra phía khác hỏi :

- Ai đến đây?

Viên Hiếu đáp :

- Tôi không biết. Người đó không phải là Cổn Long Vương mà cũng không giống người Cùng Gia bang.

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng người lên nói :

- Nếu vậy thì lạ quá! Chúng ta phải ra xem sao.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thương thế ngươi đã khỏi chưa?

Tuy đang lâm vào hoàn cảnh bất an ninh, mà nàng vẫn nhớ đến thương thế Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Được nghĩ một lúc tại hạ đã thấy đỡ nhiều. Chúng ta hãy xem ai đến đã rồi sẽ liệu.

Chàng đứng dậy, vẫy tay hỏi Viên Hiếu :

- Người đó ở chỗ nào?

Viên Hiếu đáp :

- Ở khe núi bên kia.

Rồi gã đi trước dẫn đường.

Ba người trèo lên một chỗ sườn núi cao, cúi đầu nhìn xuống quả thấy một người mặc áo hồng bào ở khe núi đang đi nhấp nhô, vì còn cách xa quá nên chỉ thấp thoáng thấy bóng người, chứ chưa nhìn rõ được là một nhân vật thế nào.

Bỗng nghe Viên Hiếu kêu lên :

- Dường như là một nhà sư.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Nhà sư à? Gần đây không có chùa chiền, nhà sư đến khu này làm gì?

Viên Hiếu đáp :

- Đúng là nhà sư rồi, em trông rõ lắm.

Nguyên Viên Hiếu được trời phú cho cặp mắt rất tinh, Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều nhỡn lực còn kém gã xa.

Liên Tuyết Kiều thở phào một cái nói :

- Nơi đây hang thẩm rừng sâu, ít có vết chân người, bờ suối rêu mọc đầy khe, người tầm thường thí khó lòng đi được...

Thược Quan Kỳ nói :

- Đúng thế, người đến đây chắc là tay bản lãnh không vừa.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Theo chỗ ta biết thì Cổn Long Vương có một người bạn võ công ghê gớm lắm, thuộc phe Mật Tông xứ Tây Tạng.

Ngừng một lát nàng lại nói :

- Nhưng cũng có thể là một nhà sư phái Thiếu Lâm đến đây để giúp ta.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm có thâm giao với Âu Dương bang chủ, đều có địa vị quan trọng tại chùa Thiếu Lâm. Một vị là Thiết Mộc Đại sư còn lưu lại Cùng Gia bang. Một vị nữa là Phàm Mộc thì đã trở về chùa Thiếu Lâm. Hồi Đường đại ca còn, hai vị đại sư này bàn đến thân thế Cổn Long Vương, biết y xuất thân từ chùa Thiếu Lâm. Các vị hòa thượng đó đang đi tróc nã tên đồ đệ phản nghịch (tức Cổn Long Vương).

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bất luận người này là ai, chưa rõ họ là bạn hay thù, chúng ta phải đề phòng mới được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Có cần báo cáo với Bang chủ không?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta chắc trong hang sâu thẳm này, Cùng Gia bang đều có bố trí mai phục.

Bỗng thấy Viên Hiếu hô lên :

- Có người!

Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ đều chú ý nhìn ra, quả thấy hai người chạy nhanh như chim bay đến sườn núi, họ bám vào vách đá từ dưới vực thẳm trèo rất mau.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Bọn mai phục bên ta đã phát động rồi. Nếu người đến đây quả là nhà sư Tây Tạng bạn với Cổn Long Vương dẫn những tay cao thủ Mật Tông đến thì bọn người mai phục bên ta quyết không địch lại họ. Nếu họ là nhà sư chùa Thiếu Lâm, thì ta e rằng có thể xảy ra sự hiểu lầm. Chúng ta phải xuống xem sao?

Viên Hiếu quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều rồi hỏi :

- Xuống ư?

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói :

- Ngươi xuống đi, nhưng không được động thủ, phải chờ lệnh ta.

Nàng nói câu này lam lấy địa vị chức văn thừa Cùng Gia bang để sai khiến Viên Hiếu. Nhưng nàng buột miệng ra rồi mới nhớ rằng gã không phải là người Cùng Gia bang.

Bỗng nghe Viên Hiếu thở dài nói :

- Cô nương nói gì mà kỳ cục vậy? Trước nay có bao giờ tôi không nghe lời cô nương đâu.

Liên Tuyết Kiều ngẩn người ra, không biết làm thế nào để an ủi gã, liền tủm tỉm cười nói :

- Phải rồi, trước nay ngươi vẫn nghe lời ta.

Viên Hiếu tựa hồ rất hoan hỉ, gã vươn tay bám vào cành cây rồi truyền dần xuống đáy vực sâu hàng ngàn trượng một cách mau lẹ Thượng Quan Kỳ trông gã thất thanh la lên :

- Viên đệ phải cẩn thận.

Bỗng thấy Viên Hiếu hai chân móc vào cành cây để lộn đầu xuống, lộn đi mấy vòng bám lấy một cành thông rồi cứ nhào lộn từ từ xuống tới đáy vực.

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười nói :

- Trời phú cho Viên đệ cách leo trèo rất tài tình, chúng ta không theo kịp y được.

Chàng đưa tay vịn vào sườn núi cho trượt xuống dần dần.

Liên Tuyết Kiều tấm thân mềm mại như cành liễu thướt tha cũng băng mình nhảy theo sau Thượng Quan Kỳ.

Hai người xuống đến đáy vực thì Viên Hiếu đã chờ ở đó lâu rồi. Lúc ấy người mặc áo đỏ cũng đi gần đến nơi chỉ còn cách chừng mười trượng. Quả nhiên là một nhà sư mặc áo cà sa đỏ.

Viên Hiếu quay lại ngó Liên Tuyết Kiều rồi băng mình nhảy tới quát lên :

- Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ chưa rõ người mới đến là thù hay bạn, sợ gã lỗ mãng đánh ngươi bị thương, liền chạy theo sát gã.

Nhà sư áo đỏ để một tay trước ngực, nhìn Viên Hiếu nghiêng mình thi lễ hỏi :

- Phải chăng thí chủ là người Cùng Gia bang?

Viên Hiếu nói :

-Tốt lắm! Tôi quên chưa hỏi đại sư...

Rồi gã không biết nói thế nào liền dứng lại.

Thượng Quan Kỳ chắp tay hỏi :

- Có phải đại sư ở Tây Tạng đến đây không?

Nhà sư áo đỏ tủm tỉm cười đáp :

- Bần tăng ở núi Tung Sơn chùa Thiếu Lâm đến đây.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn được anh em đồng đạo trong võ lâm tôn sùng như núi Thái Sơn như sao Bắc Đẩu, tại hạ đành chịu lỗi thất kính.

Nhà sư áo đỏ nghiêng mình nói :

- A Di Đà Phật! Bần tăng không dám!

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp :

- Phải chăng thí chủ là một bậc cao nhân Cùng Gia bang?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng lưỡi người này biết ngay là một nhân vật thường bôn tẩu giang hồ, chàng tủm tỉm cười nói :

- Đúng rồi! Tại hạ chưa hiểu đại sư muốn kiếm ai?

Nhà sư áo đỏ đáp :

- Bần tăng là Tích Mộc xin ra mắt Âu Dương bang chủ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Đại sư chắc giữ một địa vị cao cả ở quý tự?

Tích Mộc đáp :

- Bần tăng vâng lệnh Chưởng môn Phương trượng đến đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng có một mình đại sư đến đây?

Tích Mộc đại sư đáp :

- Bọn bần tăng bốn người, thấy thí chủ ra đón, sợ có sự hiểu lầm, nên một mình bần tăng đến có lời nói trước.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tại hạ muốn gặp các vị kia nữa có được không?

Tích Mộc đáp :

- Dĩ nhiên là được.

Nói xong quay ngẩng mặt tuyên Phật hiệu vang lên một hồi.

Bỗng thấy phía sau thung lũng cách đó chừng mấy chục trượng có ba nhà sư áo đỏ từ từ đi tới.

Liên Tuyết Kiều từ lúc xuống đáy vực, chưa nói một câu nào. Nàng giữ vẻ mặt nghiệm nghị, lạnh lùng để quan sát.

Ba nhà sư kia đi tới sau Tích Mộc đại sư đều dừng bước lại.

Tích Mộc đại sư trỏ ba nhà sư mới đến, giới thiệu :

- Đây là ba vị sư đệ của bần tăng pháp hiệu là Nhân Mộc, Tư Mộc, Pháp Mộc.

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói :

- Tại hạ là Thượng Quan Kỳ xin ra mắt các vị đại sư.

Liên Tuyết Kiều nhìn bốn nhà sư một lượt rồi ngó xung quanh không thấy bọn người mai phục bên Cùng Gia bang đâu, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền hỏi Viên Hiếu :

- Ngươi có nhìn thấy ai không?

Viên Hiếu ngó quang bốn phía một lượt rồi đáp :

- Không thấy ai cả.

Bỗng thấy Tích Mộc đại sư lại nói :

- Bọn bần tăng vâng mệnh đến đây có việc gấp cần được bái kiến Âu Dương bang chủ, mong rằng thí chủ thông báo ngay cho.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Hiện giờ không biết Âu Dương bang chủ ở đâu? Cách liên lạc thế nào mình cũng chưa hay, thì làm sao mà thông báo được”?

Chàng lấy làm khó nghĩ, quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói :

- Vị này là Văn Thừa bản bang, trừ Bang chủ ra quyền vị Văn thừa rất quan trọng, trông coi hết mọi việc, các vị có việc gì cứ nói với Văn Thừa đây cũng thế.

Tích Mộc đại sư đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều nói :

- Bần tăng cam chịu lỗi thất kính.

Liên Tuyết Kiều xua tay nói :

- Không dám! đại sư có điều chi dạy bảo?

Tích Mộc đại sư nói :

- Tệ môn Phương trượng có phong thơ để trình Âu Dương bang chủ.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Xin đại sư cho biết đây là việc công hay việc tư?

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng cũng không rõ. Như vậy cần được trao tay cho Âu Dương bang chủ.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Các vị nhất định muốn yết kiến Bang chủ tệ bang phải không?

Tích Mộc nói :

- Lệ luật chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Mệnh lệnh của Phương trượng đưa ra bọn đệ tử không được cẩu thả, xin nữ thí chủ lượng cho.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu vậy phiền bốn vị chờ đây một chút.

Tích Mộc là một vị tu dưỡng lâu ngày, tính tình nhẫn nại đã quen, nhưng Từ Mộc, Pháp Mộc tỏ vẻ nóng ruột không chờ đợi được, liền niệm Phật hiệu rồi nói :

- Bần tăng từ ngàn dặm tời đây mà quý bang đối xử như thế há chẳng thiếu lễ võ lâm ư?

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Hiện Cổn Long Vương thống lãnh những tay cao thủ đến đây áp bức, hai bên có thể xảy ra cuộc chiến tranh bất cứ lúc nào, khu này đường đi khuất khúc, nhiều chỗ khó khăn, không dám phiền các vị cao tăng phải vất vả, tại hạ xin phái người đi mời tệ Bang chủ đến đây ra mắt các vị trước khi Bang chủ tới nơi, có tại hạ ở đây bồi tiếp.

Nói xong nàng quay lại ngó Thượng Quan Kỳ nói :

- Ngươi báo đệ tử Cùng Gia bang đem tín hiệu này mời Bang chủ tới đây.

Thượng Quan Kỳ đứng lên cung kính nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ngay, trong lòng nóng nảy

lẩm bẩm một mình :

- Bọn người mai phục bên Cùng Gia bang không biết hiện giờ ở đâu? Mình biết làm thế nào để đưa tin cho họ?

Đi được mười trượng thì đến trước một phiến đá lớn, chàng nghĩ thầm :

- “Nếu mình không thể thông báo cho bọn để tử mai phục nơi đây thì biết trả lời nàng thế nào? Âu là mình hãy ẩn vào đây để tránh tai mắt bốn nhà sư”.

Nghĩ vậy, chàng liền nấp vào sau phiến đá lớn.

Thượng Quan Kỳ vừa ngồi yên chỗ, bỗng thấy ánh kiếm lóe lên trong đám cỏ rậm đột nhiên có hai người đứng phắt dậy, chính là Tả Hữu nhị đồng.

Chương 91: Gái Thuyền Quyên Tỏ Mặt Phi Thường

Thượng Quan Kỳ cả mừng hỏi :

- Hai vị đến đây lâu chưa?

Tả Đồng Trương Phương cười đáp :

- Bọn tôi vâng lệnh giữ khu vực này đến nửa ngày trời.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- "Liên cô nương quả là người có tài ngang đại ca ta. Không hiểu sao nàng lại biết nơi đây có bố trí mai phục?"

Chàng chắp tay nói :

- Liên cô nương có lệnh truyền xin hai vị báo tin về cho Bang chủ: Bọn Tích Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm bốn vị xin đến ra mắt.

Trương Phương hạ thấp giọng xuống nói :

- Trước khi mất Đường tiên sinh lưu lại ba bức cẩm nang sai thị tỳ thân tín giao cho tiểu đệ. Ba bức cẩm nang này chỉ để số hiệu. Tại hạ mở coi bức thứ nhất. Phần trên tiên sinh di ngôn về việc cự địch, còn đoạn cuối dặn tại hạ trao hai cẩm nang này lại cho Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Kỳ trong lòng buồn bã nghĩ thầm :

- "Việc này đại ca mình sao lẩm cẩm thế này? Đã là di thư để cho mình, sao không chịu trao tay mà lại nhờ Tả Hữu nhị đồng chuyển đến"?

Bỗng thấy Tả Đồng Trương Phương nói :

- Bức cẩm nang của Đường tiên sinh giao cho chúng tôi mở xem đã nói rõ :

Khi Liên cô nương chưa gia nhập Cùng Gia bang thì hai cẩm nang này không được đưa đến Thượng Quan huynh.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “À ra thế đây! Chắc đại ca sợ mình không lưu nổi Liên Tuyết Kiều”

Chàng bóc ra xem rồi hỏi :

- Giả tỉ Liên cô nương không gia nhập Cùng Gia bang chúng ta thì sao?

Hữu Đồng Lý Tân đáp :

- Chúng tôi mở cẩm nang thấy Đường tiên sinh dặn rằng. Nếu cô nương không chịu gia nhập bản bang thì phải đưa di thư lên trình Bang chủ.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được hỏi lại :

- Trong bức thư đó nói gì, hai vị có xem không?

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Chúng tôi xem rồi. Trong di thư Đương tiên sinh dặn Bang chủ tập họp hết những đệ tử tinh nhuệ toàn bang, động viên luôn hai lão Lung Á, hạ chiến thư thách Cổn Long Vương đến trước mộ tiên sinh để quyết định võ lâm thuộc về ai?

Còn hai bức cẩm nang kia không trao lại cho Thượng Quan huynh nữa, mà lúc bắt đầu khai chiến phải đem đốt trước mộ tiên sinh.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đó là chuyện bất đắc dĩ phải dùng hạ sách.

Tả Hữu nhị dông tủm tỉm cười, xoay mình đi chúm môi huýt lên tiếng sáo thật dài.

Tiếng sáo chưa dứt thì từ đằng xa đã có tiếng sáo khác nổi lên rồi cứ thế truyền đi.

Thượng Quan Kỳ để ý nghe tiếng sáo huýt, tựa hồ như cũng có mạch lạc hẳn hoi, nhưng mình không hiểu mà thôi. Chàng toan trở gót về phục mệnh Liên Tuyết Kiều, bỗng thấy Tả Đồng Trương Phương khẽ nói :

- Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi :

- Trương huynh có điều gì chỉ dạy?

Trương Phương nói :

- Vừa rồi thính mắt tiểu đệ trông thấy Thượng Quan huynh cùng Viên huynh đệ đấu cùng Cổn Long Vương, chúng tôi rất bội phục.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao? Hai vị cũng thấy ư?

Trương Phương tủm tỉm cười nói :

- Vì đứng cách xa quá nên không được rõ lắm...

Gã khẽ đằng hắng rồi nói tiếp :

- Tại dưới đáy vực này, bọn tôi có mười hai người mai phục do tiểu đệ cùng Lý huynh đây cầm đầu để chờ lệnh, khi cần đến sẽ ra sức. Thượng Quan huynh có đều chi xin cứ sai bảo.

Thượng Quan Kỳ chắp tay cười nói :

- Bang chủ quả là một tay hùng tài đại lược, người đã bố trí đâu vào đó cả.

Trương Phương lắc đầu nói :

- Nếu quả là Bang chủ sắp đặt thì tại hạ chả cần phải nói để Thượng Quan huynh rõ.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Vậy Trương huynh đã vâng lệnh ai?

Trương Phương đáp :

- Đường tiên sinh...

Thượng Quan Kỳ giật mình hỏi :

- Đường tiên sinh đã quy tiên mấy tháng nay sao còn chỉ thị này.

Trương Phương đáp :

- Đường tiên sinh diệu toán từ trước không sót mảy may, người tầm thường hiểu thế nào được.

Hữu Đồng Lý Tân nói :

- Nay Liên cô nương đã gia nhập Cùng Gia bang vậy trao hai bức cẩm nang này lại Thượng Quan huynh.

Đang lúc nói chuyện, Tả Đồng Trương Phương đã lấy hai bức cẩm nang trong bọc ra, hai tay trịnh trọng đưa lại cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đón lấy cẩm nang, chàng để ý nhìn kỹ thì bên ngoài chi ghi số hiệu chứ không ghi rõ ngày mở. Chàng nhíu cặp lông mày, hỏi :

- Ngoài bì không ghi rõ ngày giờ mở cẩm nang vậy biết lúc nào nên bóc ra?

Trương Phương đáp :

- Lúc Đường tiên sinh phái nữ tỳ trao cẩm nang cho tại hạ có dặn hai câu là: “Lúc bị hãm vào nơi tuyệt địa thì mở phong thứ hai. Khi bể tình nổi sóng thì mở phong thứ ba”.

Thượng Quan Kỳ cất cẩm nang vào bọc, nói :

- Xin đa tạ hai vị.

Đoạn trờ gót đi luôn.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn Liên Tuyết Kiều đang nhắm mắt ngồi xếp bằng để chắn lối đi. Viên Hiếu khoanh tay đứng bên Liên Tuyết Kiều, giương cặp mắt tròn xoe nhìn chằm chặp bốn nhà sư.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Phái Thiếu Lâm được các phái võ tôn sùng, nay bên mình đối với bọn cao tăng như vậy há chẳng thất lễ lắm ư”?

Nghĩ vậy, chàng cảm thấy áy náy trong lòng, muốn nói mấy lời từ tạ cùng bốn nhà sư, song chàng thấy Liên Tuyết Kiều vẻ mặt lạnh lùng, như bao phủ một lớp màn sương, nên không dám mở miệng.

Nên biết rằng Liên Tuyết Kiều lúc này quyền cao chức trọng, giữ địa vị Văn Thừa Cùng Gia bang, mà Thượng Quan Kỳ bất quá là một gã hương chủ, thứ bậc hai người cách xa quá. Liên Tuyết Kiều chỉ biến sắc mặt một cái là lập tức có thể đem Thượng Quan Kỳ chịu luật xử trị.

Thời gian lặng lẽ trôi chừng ăn xong bữa cơm, các nhà sư chỉ có Tích Mộc tu dưỡng lâu ngày còn trầm tĩnh được, nhưng ba vị Pháp Mộc, Từ mộc và Nhân Mộc thì không nhịn được nữa, đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên cất bước đi về phía trước.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên trừng cặp mắt sáng như điện đảo nhìn các nhà sư, xẵng giọng quát :

- Đứng lại!

Miệng nàng tươi như đóa hoa đào, mặt lạnh như băng tuyết. Trong vẻ đẹp của nàng có lẫn nét oai nghiêm, khiến người trông thấy phải khiếp sợ.

Ba nhà sư bị nàng lớn tiếng gay gắt dừng chân lại.

Nhân Mộc cười lạt nói :

- Nữ thí chủ hạch hỏi ai vậy?

Liên Tuyết Kiều từ từ đứng dậy, mặt lạnh như tiền hỏi lại :

- Đây là đâu mà ba vị đại sư cứ xông xáo bừa bãi?

Từ Mộc tức mình đáp :

- Bọn bần tăng không phải người Cùng Gia bang, ngay Âu Dương Thống cũng chẳng khinh người đến thế.

Liên Tuyết Kiều chậm rãi nói :

- Tệ Bang chủ độ lượng rộng rãi, đối với ai người cũng tỏ vẻ hòa hoãn.

Nhưng bản tòa phải giữ pháp luật nghiêm ngặt, cứ lý mà làm, chứ không nể mặt.

Phàm Mộc chau mày nói :

- Pháp luật Cùng Gia bang dù có nghiêm ngặt nhưng cũng không thể thi hành với người ngoài được.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói :

- Bất luận là ai bước chân vào cấm địa Cùng Gia bang đều nhất luật phải theo quy củ của bản bang.

Nhân Mộc đại sư gằn giọng hỏi :

- Nếu bần tăng không chịu tuân theo thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Thì phải đem ra hỏi tội.

Nhân Mộc nhíu cặp lông mày dài nói :

- Nữ thí chủ cậy quyền hành, bần tăng xin lãnh giáo mấy chiêu.

Nói xong lão đề khí sấn xổ bước tới.

Liên Tuyết Kiều vung chưởng đánh Nhân Mộc.

Nhân Mộc cười lạt nói :

- Giỏi lắm.

Vừa nói vừa vung chưởng ra đón.

Thượng Quan Kỳ thấy hai bên mỗi lúc một găng, lòng chàng nóng nảy vô cùng nhưng không ngờ hai người lại đi đến chỗ động thủ.

Thượng Quan Kỳ tự biết không thể ra tay giúp Liên Tuyết Kiều mà cũng không dám khuyên can, đứng thộn mặt ra mà nhìn, chàng chỉ trong mong bọn Tích Mộc ngăn cản Nhân Mộc để tránh cuộc đổ máu hay gây thương tích, nhưng chàng đã thất vọng, Tích Mộc tuy chưa động thủ nhưng cũng thong tay đứng nhín, xem chừng như muốn để mặc.

Pháp Mộc, Từ Mộc thì vung quyền múa tay như sắp xông vào trợ chiến.

Viên Hiếu hai tay nắm chặt, dương cặp mắt thao láo chăm chú theo dõi cuộc đấu, gã chỉ chờ hễ thấy Liên Tuyết Kiều kém thế không địch nổi hoặc nàng lên tiếng gọi là lập tức ra tay.

Liên Tuyết Kiều cùng Nhân Mộc đã giao đấu được bốn năm hiệp, chưởng pháp của nàng rất linh diệu và ngấm ngầm muốn hạ thủ mau lẹ.

Nhân Mộc vẫn phải đứng yên một chỗ không tiến được bước nào, nhưng chưởng thế lão mỗi lúc một mãnh liệt.

Hai người đấu thêm ba bốn chiêu nữa chưởng lực phóng ra vù vù như gió.

Đột nhiên có tiếng hô lớn :

- Bang chủ đã đến.

Lúc này Nhân Mộc đại sư đang thi triển một chiêu “Phá Sơn quyền” đấm vào ngực đối phương, thế quyền này rất mãnh liệt, quyền phong lật tung vạt áo Liên Tuyết Kiều lên.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy ngấm ngầm căm tức, lầm bầm :

- Nhà sư này thật là khả ố. Lão đã nghe rõ có tiếng người khuyên can mà còn ra chiêu hiểm độc.

Liên Tuyết Kiều né mình đi tránh khỏi thế quyền của Nhân Mộc, đồng thời nàng xoay tay lại rất mau chụp vào cổ tay đối phương rồi nhảy lùi lại bảy tám thước.

Nhân Mộc toan ra tay đánh nữa thì Âu Dương Thống đã chạy đến nơi. Ông lạng người đi chắn Nhân Mộc lại rồi chắp tay cười nói :

- Tại hạ là Âu Dương Thống. Bốn vị đại sư có điều gì chỉ giáo?

Nhân Mộc đành thu quyền lại, đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói :

- Bần tăng là Nhân Mộc từ chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn đến đây.

Âu Dương Thống cười nói :

- Thiếu Lâm là một phái đứng đầu võ lâm, ai cũng tôn trọng. Tại hạ cam điều thất kính.

Âu Dương Thống vừa nói vừa khoanh tay thi lễ. Nhân Mộc tuy vẫn còn giận Liên Tuyết Kiều, nhưng đứng trước mặt người lừng danh thiên hạ là Âu Dương Thống, nên lão không tiện buông cơn giận cho nổi lên, lão đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều nói :

- Vị nữ thí chủ quý bang đây võ công rất cao cường. Bần tăng đang lãnh giáo dở cuộc thật là đáng tiếc.

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói :

- Nàng là Văn Thừa bản bang, mong rằng đại sư phụ nể mặt bản tòa, chẳng nên tỷ thí làm gì nữa.

Nhân Mộc cúi xuống nhìn cổ tay mình, thấy có một vết ngón tay đỏ ửng. Lão ngấm ngầm vận khí coi nhưng không thấy đau đớn, mà cũng không phải là bị thương. Trừ vết đỏ này, ngoài ra không có cảm giác gì khác lạ. Lão cho rằng lúc động thủ bị ngón tay của Liên Tuyết Kiều quét trúng, nên lão cũng chẳng quan tâm. lão chắp tay thi lễ xong lùi lại, lạnh lùng nói :

- Nếu có cơ hội nào khác, bần tăng xin lãnh giáo nữ thí chủ đây thêm mấy hiệp nữa.

Liên Tuyết Kiều vờ như không nghe thấy gì, vẻ mặt vẫn lạnh lùng đứng yên một bên.

Tích Mộc đái sư thong thả bước lại chắp tay tự giới thiệu :

- Bần tăng là Tích Mộc.

Âu Dương Thống cười hỏi :

- Thiết Mộc đại sư là chỗ thâm giao với bản tòa, chắc đại sư phụ cũng biết vị đó.

Tích Mộc trầm ngầm một lúc rồi đáp :

- Vị đó là sư huynh bần tăng.

Âu Dương Thống hỏi :

- Lệnh sư huynh hiện giờ ở đây, đại sư có muốn gặp không?

Tích Mộc biến sắc, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bần tăng vâng lệnh đến đây ra mắt Bang chủ để trình phong mật thư của Chưởng môn Phương trượng. Hiện Chưởng môn Phương trượng đang nóng lòng chờ đợi lời phúc đáp của Bang chủ. Chuyến đi này lật đật lắm, không được rảnh thì giờ.

Lão nói câu này tỏ ra không muốn gặp Thiết Mộc đại sư Âu Dương Thống tủm tỉm cười hỏi :

- Thủ thư của quý Phương trượng đâu?

Tích Mộc đại sư thò tay vào bọc lấy ra cái túi gấm vuông vắn chừng nửa thước rồi nói :

- Phương trượng đệ tử có dặn rằng phong thơ này không được đưa cho người thứ ba nào coi.

Âu Dương Thống cầm lấy túi gấm ngoài niêm phong cẩn thận và đề rằng :

“Kính đệ Âu Dương bang chủ đích thân chiếu kháng”.

Âu Dương Thống toan mở ra coi. Đột nhiên Liên Tuyết Kiều ngăn lại nói :

- Bang chủ hãy khoan!

Âu Dương Thống quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Trên chốn giang hồ nhiều điều dối trá không thể không đề phòng.

Âu Dương Thống đưa mắt nhìn Tích Mộc cười nói :

- Thơ này bản tòa đã nhận rồi, xin đại sư về bẩm lại với Phương trượng quý tự...

Tích Mộc đại sư ngắt lời :

- Bần tăng chờ thơ phúc đáp rất gấp.

Âu Dương Thống nhìn kỹ lại chiếc túi gấm trên tay thì tuyệt không có chỗ nào khả nghi, trong lòng rất khó nghĩ vì Tiêu Dao Tú Tài Đường Toàn lúc lâm chung đã trân trọng tiến cử Liên Tuyết Kiều, chắc là tiên sinh nghĩ kỹ lắm.

Hồi sinh thời Đường Toàn, Âu Dương Thống rất trọng tài năng của Đường tiên sinh, và nghe theo hết mọi việc. Nay tuy Đường Toàn đã chết rồi, nhưng Âu Dương Thống vẫn một lòng sùng kính, tất nhiên đối với Liên Tuyết Kiều ông cũng phải đặc biệt tín nhiệm, và lời nàng khuyên ngăn quyết không thể vô lý.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Âu Dương Thống tủm tim cười nói :

- Nơi đây không tiên mở thơ coi. Xin đại sư về phúc đáp Phương trượng quý tự là: Âu Dương Thống này xin tuân theo chỉ thị của người mà hành động.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng phải chờ phúc đáp thư ngay lập tức. Nếu Bang chủ không tiếp nhận thì xin trả lại nguyên phong để bần tăng đưa về Thiếu Lâm tự hoàn lại Chưởng môn Phương trượng.

Nên biết rằng Thiếu Lâm tự có địa vị đàn anh trong chốn giang hồ, nếu Âu Dương Thống hành động như vậy thì đối với chùa Thiếu Lâm rất là bất kính. Hơn nữa Tích Mộc đại sư đưa thư về trả, lão lại đặt thêm vài lời khiêu khích thì có thể gây ra sự hiểu lầm rất tai hại.

Âu Dương Thống nghĩ ngợi hồi lâu không biết trả lời ra sao.

Liên Tuyết Kiều cặp mắt trong suốt nhìn chằm chặp vào Tích Mộc đại sư, dường như nàng muốn dò la những bí mật trong thâm tâm lão qua nét mặt có vẻ gì khác lạ chăng.

Thượng Quan Kỳ thấy cử động của Liên Tuyết Kiều có điều quá nóng, mà cử động của bốn nhà sư cũng có điều đáng trách. Nhưng chàng tự biết địa vị của mình trong bang đối với Liên Tuyết Kiều cách biệt rất xa, nên không dám khuyên ngăn. Chàng đành lẳng lặng không dám nói gì.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều từ từ dời gót đến Âu Dương Thống, nàng đảo mắt nhìn bọn Tích Mộc nói :

- Thuộc hạ đều nghe khách tăng lữ chùa Thiếu Lâm đều là những bậc trầm tĩnh. Thế mà mấy vị đại sư đây tính nóng như lửa, thực khiến cho người ta phải nghi ngờ.

Tích Mộc đại sư hỏi :

- Nữ thí chủ ngờ vực điều gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Vừa rồi tại hạ lãnh giáo mấy chưởng pháp thì quả nhiên mấy vị đều là môn phái Thiếu Lâm...

Tích Mộc cười lạt hỏi :

- Các hạ đã biết bọn bần tăng ở chùa Thiếu Lâm đến đây thì còn điều gì nghi ngờ nữa?

Liên Tuyết Kiều nghiêm mặt lớn tiếng nói :

- Tại hạ e rằng các vị đại sư đều bị Cổn Long vương đánh thuốc mê, nên quên hết bản tính.

Âu Dương Thống trong dạ bồn chồn lẩm bẩm :

- Thật là hỏng bét! Trước nay phái Thiếu Lâm vẫn tự phụ là một phái đứng đầu võ lâm, thế mà Liên Tuyết Kiều mắng vào mặt họ, e rằng sẽ xảy ra chuyện lôi thôi...

Âu Dương Thống còn đang băn khoăn ngẫm nghĩ thì bọn Tích Mộc, pháp Mộc biến sắc, nhìn chằm chặp vào Liên Tuyết Kiều lộ vẻ đăm chiêu dường như có điều gì thất thố.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên tươi cười, dịu giọng nói :

- Mấy vị đều là những cao tăng đắc đạo, tuy có bị trúng kế Cổn Long Vương, song vẫn còn giữ được tỉnh táo không đến nỗi mê muội.

Bốn nhà sư vẻ mặt biến đổi luôn hồi, có lúc cáu giận, có lúc thẫn thờ.

Liên Tuyết Kiều lại nói :

- Bốn vị chịu mệnh lệnh của Phương trượng đến đây, nếu Cổn Long Vương đã ám toán thì chẳng những nguy hại cho bản bang mà phiền lụy đến cả quý tự nữa...

Đột nhiên nàng giơ tay lên điểm nhanh vào mắt Tích Mộc.

Nàng ra tay lẹ quá, Âu Dương Thống muốn ngăn lại thì đã không kịp.

Tích Mộc đại sư vẻ mặt hoang mang không đề phòng bị Liên Tuyết Kiều điểm trúng, người lảo đảo rồi ngã lăn ra.

Pháp Mộc, Nhân Mộc, Từ Mộc thấy sư huynh té uống thần trí đang mơ màng, đột nhiên tỉnh táo lại, cáu tiết phóng ba chưởng thế dường nghiêng non dốc bể để đánh Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống thấy Liên Tuyết Kiều có những cử động khác thường, vui cười đấy rồi lại tức giận ngay đấy thì trong lòng không khỏi hồi hộp. Nàng xuất thân là nghĩa nữ Cổn Long Vương, tuy được Đường tiên sinh tiến cử, song chưa chắc đã thoát khỏi sự kiềm chế của y nên trong lòng ông đối với Liên Tuyết Kiều vẫn phải đề phòng lùi lại mấy bước.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cử động tay ngọc, tấm thân mềm mại lạng đi hai cái để tránh ba đòn chưởng của ba nhà sư.

Ba nhà sư đánh sểnh ra ngoài quãng không, nhưng đánh mạnh quá không thu lại kịp, chưởng phong xoáy tròn làm bay cả áo những người đứng xem bên ngoài.

Viên Hiếu đứng theo dõi cuộc chiến thấy Liên Tuyết Kiều vừa thoát khỏi trùng vi ba nhà sư, đột nhiên gã quát lên một tiếng thật to rồi nhảy xổ vào Pháp Mộc.

Từ Mộc, Nhân Mộc đồng thời phóng chưởng ra rất lẹ đánh vào hai cạnh sườn Viên Hiếu. Viên Hiếu thốt nhiên giơ hai tay ra đón lấy thế quyền của hai nhà sư.

Thần lực của gã quả là ghê gớm, gã đã đón đỡ hai quyền tập kích hai bên, mà đồng thời còn phóng cước ra đá Pháp Mộc.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Ngươi động thủ mau đi để giúp cho Viên huynh đệ. Chỉ cần bắt sống nhà sư này, chứ đừng đánh họ bị thương để tránh việc gây thù oán với phái Thiếu Lâm.

Thượng Quan Kỳ tuy không muốn ra tay, nhưng nàng là Văn Thừa bản bang ra lệnh, đành phải nhảy ra tiếp tay cho Viên Hiếu cùng đánh ba nhà sư.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi :

- Phải chăng Bang chủ có lòng nghi ngờ thuộc hạ?

Âu Dương Thống không ngờ nàng mở miệng bốp chát như vậy, bất giác rùng mình đáp :

- Bản tòa nghĩ rằng chưa có điều chi chứng minh được các vị đại sư đến đây với tấm lòng bất trắc thì không nên gây thù hận với phái Thiếu Lâm.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn tình hình trường đấu một lượt, lạnh lùng nói :

- Nếu vậy Bang chủ tựa hồ không tín nhiệm thuộc hạ.

Âu Dương Thống ngập ngừng nói :

- Cái đó, cái đó…

Ông là người lỗi lạc nên không quen nói dối. Liên Tuyết Kiều nghe ông mở miệng đã biết trong lòng lo buồn không muốn nói gì nữa.

Liên Tuyết Kiều ngẩng mặt lên, thờ phào một cái nói :

- Bang chủ nếu không yên dạ thì cứ tùy tiện thu hồi quyền vị Văn Thừa của thuộc hạ.

Âu Dương Thống nói :

- Tại hạ dùng người bản tâm không có tính đa nghi, mà chỉ muốn tránh việc thù oán với phái Thiếu Lâm, chứ tuyệt không có ý phạm vào quyền hạn của cô nương.

Liên Tuyết Kiều lại theo dõi tình hình cuộc đấu. Viên Hiếu và Thượng Quan Kỳ dần dần kiềm chế được đối phương.

Ba nhà sư bị hai người tấn công bằng cả chưởng lẫn chỉ đã bị kém thế. Nàng từ từ nói :

- Nếu thuộc hạ đoán không lầm thì ba nhà sư này đã bị Cổn Long Vương thu dụng.

Âu Dương Thống nói :

- Phải chăng cô nương nghi ngờ lai lịch bọn họ?

Liên Tuyết Kiều lắc đầu nói :

- Bốn nhà sư này trăm phần trăm là chùa Thiếu Lâm nhưng họ đã bị Cổn Long Vương cho uống thuốc mê nên tinh thần bị chi phối. Đó cũng là sự bất đắc dĩ mà chịu để người sử dụng.

Âu Dương Thống nói :

- Nếu vậy chúng ta không nên đánh bị thương người vô tội để gây ra thù hận với phái thiêu Lâm, chắc là Cổn Long Vương cố ý dụng tâm như vậy để ly gián phe chúng ta.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cổn Long Vương dụng tâm không chỉ có thế mà thôi…

Âu Dương Thống chú ý nhìn bốn vị hòa thượng một lúc, quả thấy bọn họ ra quyền chưởng đều là những chiêu thức phái Thiếu Lâm tuyệt không ngượng nghịu chút nào, ông nói :

- Mục lực của bản tòa nhìn chưa ra chỗ bốn vị này đã bị thuốc mê của Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói :

- Bang chủ đã trao toàn quyền cho thuộc hạ thì hay hơn hết là đừng can dự vào công việc của thuộc hạ.

Âu Dương Thống đứng thộn mặt ra, muốn nói lại thôi, ông cảm thấy bồn chồn trong dạ, nghĩ thầm :

- Cùng Gia bang vừa bị tổn hại nặng, bọn Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt vừa chết vừa bị thương rất nhiều, chưa kịp chọn người bổ sung, bản tòa đã hạ lệnh điều động những tay cao thủ các phân đà cũng chưa thấy đến thế mà Cổn Long Vương đã thân hành đốc suất bốn vị hầu bá cũng những tay cao thủ đến đây. Hiện nay ngòi lửa chiến tranh đang ầm ỷ không biết bung lên lúc nào, tình thế giang hồ trong lúc này, chỉ còn một phái Thiếu Lâm là có thể giúp ta để chống cự với Cổn Long Vương, nếu ta lại đánh cho các nhà sư Thiếu Lâm bị thương gây nên cừu oán, thì thành ra hai mặt thụ địch, thực nguy hiểm không biết đến đâu mà lường.

Song ông chỉ trình bày vậy thôi chứ không dám can ngăn Liên Tuyết Kiều.

Âu Dương Thống còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Liên Tuyết Kiều lớn tiếng ra lệnh cho Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ :

- Các ngươi phải tận lực công kích, cố bắt cho được ba nhà sư trong vòng ba mươi hiệp nữa.

Viên Hiếu đối với Liên Tuyết Kiều vẫn một lòng sùng kính như đối với một vị thần minh. Lệnh vừa tuyên ra, gã đột nhiên vung quyền đánh rất gấp, quyền phong cực kỳ lợi hại.

Còn Thượng Quan Kỳ trong lòng vẫn dè dặt không chịu đánh hết sức.

Liên Tuyết Kiều cặp mắt rất tinh lanh. Hai bên vừa đánh thêm hai hiệp, nàng đã nhìn rõ chiêu thức Thượng Quan Kỳ “Hư” mà không “Thực”. Chẳng những chàng có ý dè dặt mà còn làm trở ngại cho chưởng thế của Viên Hiếu không phát huy được toàn lực. Nàng nổi giận đùng đùng lớn tiếng quát :

- Thượng Quan Kỳ! Ngươi với địch không chịu ra sức bề ngoài tuy phụng mệnh mà bề trong có ý phản trắc. Ta hãy ghi lấy tội trạng ngươi chờ bắt xong ba nhà sư là lập tức thi hành.

Thượng Quan Kỳ giật mình, biết rằng Liên Tuyết Kiều đã khám phá ra chỗ dụng tâm của mình, đành phải thay đổi thế chưởng, thi triển toàn lực võ công.

Tình thế cuộc chiến đấu lập tức thay đổi. Pháp Mộc, Nhân Mộc, Từ Mộc bị Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ đem toàn lực ra công kích, chỉ còn sức chống đỡ chứ không thể phản kích, cuộc hơn thua đã rõ ràng.

Tích Mộc đại sư võ công thâm hậu vô cùng, tuy lão bị Liên Tuyết Kiều điểm một chỉ, nhưng sau một hồi ngầm vận chân khí điều hòa hơi thở, huyệt đạo đã tự động giải phóng được ngay, sức lực lại hồi phục như thường.

Lão trông thấy chiến cuộc biến chuyển, nghĩ thầm: Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu hợp lực lai đánh đoạt mất ưu thế. Nếu mình không ra sức thì ba nhà sư bị thất bại.

Lão liền nhảy vào, vung quyền ra chiêu “Hiệp Sơn Diên Hải” đánh mau vào Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ vung chưởng ra đón, cảm thấy cánh tay bị tê nhức đành lùi lại hai bước.

Tích Mộc đại sư cũng bị sức phản kích của Thượng Quan Kỳ rất mãnh liệt rung người lên và lùi lại một bước. Lão lầm bầm :

- Gã này còn nhỏ tuổi mà sao công lực thâm hậu đến thế.

Lão vừa nghĩ vừa tiến gần lại, vung cả hai tay ra chiêu “Song Phong Quán Nhĩ”.

Thượng Quan Kỳ cũng chấp hai tay lại rồi từ chiêu “Đồng Tử Bái Phật” biến sang chiêu “Hoạch Phân Âm Dương” hai tay chắp lại rồi vung ra hai bên để giải khai thế “Song Phong Quán Nhĩ” của đối phương.

Hai người mới đấu hai chiêu đã biết là gặp phải tay cường địch và cuộc chiến này khó lòng phân thắng bại trong năm ba chục chiêu.

Liên Tuyết Kiều để ý Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu thấy hai người đã chiếm được thượng phong, nhưng từ lúc Tích Mộc đại sư ra tay thì cục diện lại biến đổi. Võ công Tích Mộc cao cường hơn ba nhà sư kia nhiều. Lão vừa ra tay đã chuyển ngay được thế nguy thành ra vững vàng.

Cứ hiện tình mà nói, nếu Liên Tuyết Kiều không ra tay thì hai bên ở vào thế quân bình và có thể dằng dai trong một thời gian khá lâu.

Lúc này Tích Mộc cùng Thượng Quan Kỳ đấu với nhau, Viên Hiếu đánh với ba người, Pháp Mộc, Nhân Mộc và Từ Mộc.

Thượng Quan Kỳ gặp phải tay cường địch, tâm thần phấn khởi đường quyền biến ảo, càng đánh càng kỳ diệu.

Tích Mộc bị Thượng Quan Kỳ phản kích mạnh quá, dần dần bị kém thế.

Âu Dương Thống vừa theo dõi cuộc chiến vừa nghĩ thầm :

- “Các vị hòa thượng tại chùa Thiếu Lâm, hàng ngày tu luyện dưới ngọn đèn xanh, đại đa số tính

tình trầm lặng. Bốn nhà sư này pháp hiệu đã dùng chữ Mộc, tất là đồng hành với Thiết Mộc đại sư. Hiện giờ Thiết Mộc bị thương chưa khỏi. Hay là ta mời người thử hỏi xem sao”?

Âu Dương Thống còn đang ngẫm nghĩ, Tích Mộc đột nhiên biến đổi thế quyền, thi triển một thế trong Thập Bát La Hán chưởng tuyệt kỹ trấn sơn của chùa Thiếu Lâm.

Chưởng pháp Thập Bát La Hán này là một lối võ công cương cường mãnh liệt, người nào không đủ công lực thì không thể thi triển được mạnh mẽ để thủ thắng.

Tích Mộc đại sư thắng luôn ba chưởng, ổn định lại được tình thế.

Thượng Quan Kỳ thấy đối phương phóng chưởng ra, áp lực rất trầm trọng cần phải có nội lực rất thâm hậu mới chống lại được áp lực này. Chàng thấy La Hán chưởng của Tích Mộc đại sư càng đánh càng mạnh, chưởng phong vù vù trong phạm vi hơn một trượng.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nhận thấy nội lực mình lúc trước ngang với Tích Mộc đại sư mà bây giờ đối phương mạnh hơn rất nhiều nên rất lấy làm kỳ.

Phải biết rằng Thập Bát La Hán chưởng của phái Thiếu Lâm khác nào sóng đánh đá ngầm, hoàn toàn khác nào nội lực dương cương, thế đường nghiêng non dốc biển để thủ thắng. Thế chưởng mãnh liệt này lại biến hóa rất là kỳ dị. Chưởng phóng ra càng mạnh bao nhiêu, sức người càng đỡ mệt bấy nhiêu, thế chưởng biến hóa, chiêu thức liên tiếp, dư lực của chiêu trước dồn vào chiêu sau, vì thế mà những chiêu về sau càng mạnh, nhưng người phát chưởng lại không thấy mệt nhọc.

Thượng Quan Kỳ dần dần đuối sức bị thế chưởng lực mãnh liệt của Tích Mộc áp bức, chỉ có phần thủ chứ không phản kích được.

Liên Tuyết Kiều nhíu cặp lông mày, ngó qua phía Viên Hiếu, thấy gã đấu với ba nhà sư kia đã có phần thắng thế.

Âu Dương Thống huýt lên một tiếng sáo dài. Phía sau tảng đá lớn, bóng người nhấp nhô, rồi Tả Đồng Trương Phương chạy ra.

Âu Dương Thống toan bảo Trương Phương đi mời Thiết Mộc đại sư thì Liên Tuyết Kiều đã cướp lời hạ lệnh :

- Thượng Quan Kỳ đã vào giai đoạn hữu thủ vô công, ngươi ra giúp y một tay.

Trương Phương vâng lệnh, chống kiếm bước ra đâm xéo sang.

Tích Mộc đại sư trở tay đánh ra một chưởng. Chưởng phong mãnh liệt hất thế kiếm của Trương Phương phải chùn lại.

Thượng Quan Kỳ nhờ được một giây Tích Mộc phát chưởng chống lại thế kiếm của Trương Phương, lập tức thi triển đòn phản kích. Chưởng phóng chỉ điểm cướp lại thượng phong, miệng chàng lớn tiếng quát :

- Xin Trương huynh lùi lại. Mình tiểu đệ cũng đủ đối phó với lão.

Tả Đồng Trương Phương biết rằng những tay cao thủ đang giao đấu với nhau, rất ghét người ngoài xen vào giúp sức. Gã vừa nghe Thượng Quan Kỳ hô hoán, lập tức thu kiếm về đứng xa ra.

Nên biết rằng Thập Bát La Hán chưởng là một môn tuyệt học để trấn sơn của phái Thiếu Lâm. Thượng Quan Kỳ sau khi bị mất thế trấn sơn chủ động, Tích Mộc đoạt được tiên cơ, chàng bị đối phương thi triển La Hán chưởng kiềm chế mình không còn sức phản kích. Nhưng từ lúc Trương Phương phóng kiếm đánh ra, bắt buộc Tích Mộc phải trở tay chống lại, Thượng Quan Kỳ chụp lấy cơ hội đó cướp lại thế chủ động và ra đòn phản kích.

Tích Mộc đại sư liên tiếp phóng ra những chiêu thức kỳ diệu để cứu vãn tình thế. Nhưng Thượng Quan Kỳ đã kịp đề phòng, không khi nào để Thập Bát La Hán chưởng của đối phương sinh cường như trước nữa. Chàng liên tiếp phóng cả chưởng lẫn chỉ tấn công mãnh liệt uy hiếp Tích Mộc đến nỗi chân tay luống cuống, đón đỡ không xong còn nói chi đến phản kích.

Chương 92: Võ Lâm Tam Bảo Là Gì?

Tình thế cuộc giao đấu đã khá rõ ràng. Toàn thể phe tăng lữ chùa Thiếu Lâm dần dần đi vào chỗ thất bại.

Đang lúc kịch chiến, thốt nhiên Thượng Quan Kỳ thốt lên một tiếng thật to phóng chưởng đánh mạnh vào vai bên tả Tích Mộc đại sư.

Tích Mộc cảm thấy tê nhói bên vai, nửa người tê buốt. Bất giác chân tay chậm lại một chút, Thượng Quan Kỳ thừa thế phóng chỉ điểm trúng vào huyệt Linh Đài Tích Mộc, khiến lão té xuống lập tức.

Thượng Quan Kỳ điểm huyệt cho Tích Mộc ngã ra rồi, lui lại một bên coi Viên Hiếu đấu với ba nhà sư Thiếu Lâm.

Bỗng nghe Viên Hiếu quát lên một tiếng phóng ra ba chưởng liên tiếp.

Trong lúc chưởng đôi bên đang giao đấu, bỗng một tiếng rú thê thảm vang lên, thì ra Từ Mộc đại sư đã bị trúng chưởng.

Lúc này chỉ còn Nhân Mộc và Pháp Mộc chống chọi với Viên Hiếu. Phe nhà sư bị thua trận đã rõ rệt. Từ Mộc trúng chưởng nhảy ra ngoài vòng rồi, Nhân Mộc, Pháp Mộc miễn cưỡng chống được năm hiệp thì Pháp Mộc lại trúng một chưởng.

Viên Hiếu ra tay mạnh quá khiến cho cánh tay Pháp Mộc bị gãy.

Âu Dương Thống chau mày muốn lên tiếng ngăn lại nhưng sợ Viên Hiếu không nghe, vì gã không phải là người Cùng Gia bang. Âu Dương Thống tuy là chúa tể một bang, nhưng Viên Hiếu không nghe ông cũng không làm gì được.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nhảy ra phóng cả hai tay điểm huyệt Từ Mộc và Pháp Mộc cho hai người không nhúc nhích được nữa.

Viên Hiếu bỗng gầm lên một tiếng, tay trái gạt song quyền của Nhân Mộc ra, tay phải nắm lấy cổ nhà sư, Nhân Mộc chỉ kịp kêu lên một tiếng, không cựa quậy được nữa.

Âu Dương Thống thấy Viên Hiếu mặt mũi dữ tợn, sợ gã nổi hung bóp chết Nhân Mộc gây nên một

mối thâm thù với phái Thiếu Lâm, vội la lên :

- Viên huynh! Chớ có giết người!

Liên Tuyết Kiều giơ tay ra điểm huyệt khẽ bảo Viên Hiếu :

- Thôi buông lão ra.

Viên Hiếu vâng lời buông tay rồi lui ra một bên.

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ ra lệnh :

- Ngươi đem bốn nhà sư này để vào một chỗ.

Thượng Quan Kỳ vâng lời, nhấc bốn nhà sư đặt lại cẩn thận vào gần nhau.

Liên Tuyết Kiều thủng thỉnh nói :

- Xin Bang chủ đưa phong thư của Phương trượng chùa Thiếu Lâm lại cho thuộc hạ.

Âu Dương Thống từ từ lấy túi gấm ra đưa cho Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều vừa nắm túi gấm vừa khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Trong bốn nhà sư này thì võ công Tích Mộc cao hơn hết, chắc y cầm đầu phái đoàn này. Ngươi giải phóng huyệt đạo một nửa người cho y để ta hỏi đầu đuôi.

Thượng Quan Kỳ vâng lời giải huyệt đạo cho Tích Mộc.

Âu Dương Thống chợt nghĩ ra: Vì Liên Tuyết Kiều xuất thân từ dưới trướng Cổn Long Vương nên mới hiểu những sự hiểm độc điêu trá của y. Sở dĩ Đường Toàn tiến cử nàng, chắc là vì điểm quan hệ này, ông liền để ý quan sát, đứng yên không nói gì.

Liên Tuyết Kiều cầm túi gấm thủng thẳng giao lại cho Tích Mộc cười nói :

- Trong túi gấm này có thủ thư của Phương trượng quí tự phiền đại sư phụ mở ra xem được chăng?

Thiết Mộc đại sư đón lấy túi gấm, sắc mặt biến tái chăm chú nhìn Liên Tuyết Kiều, từ từ đáp :

- Không thể xem được.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Âu Dương Thống một cái rồi chậm rãi hỏi Tích Mộc :

- Trong bốn vị đây thì ba vị đã bị Cổn Long Vương đánh thuốc mê, bản tính hỗn loạn, tinh thần bị

Cổn Long Vương chi phối, chỉ còn đại sư phụ là tinh thần hãy còn tỉnh táo có đúng thế không?

Tích Mộc đại sư đáp :

- Bần tăng tuy chưa uống phải thuốc mê nhưng lại bị Cổn Long Vương phóng Phụ Cốt độc châm vào người.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Vì thế mà đại sư cam tâm để bọn Cổn Long Vương sai khiến, tưởng đem phong thư này mưu ám toán Bang chủ bản bang phải không?

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng đã bị y kiềm chế nên bất đắc dĩ phải theo y.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tại hạ cũng biết thứ Phụ Cốt Độc châm của Cổn Long Vương có bôi chất độc. Người nào trúng phải độc châm này, tuy tinh thần còn tỉnh táo nhưng mất hết ý chí. Còn ba vị kia tuy bị thuốc mê nhưng không nặng lắm, nên khó mà khám phá ra được.

Tích Mộc đại sư nói :

- Cô nương đoán đúng lắm.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu những mạch huyệt trong người đại sư không bị điểm huyệt để bế tắc lại thì chất độc trong độc châm không bị ngăn trở, và e rằng thần trí đại sư cũng chưa tỉnh lại được.

Tích Mộc ngửa mặt lên ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Hiện giờ bần tăng đã tự chủ được rồi.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên đưa tay ra lấy thanh trường kiếm của Trương Phương chỉ vào chiếc túi gấm ở trong tay Tích Mộc đại sư và cười hỏi :

- Đại sư phụ không biết nội dung tờ mật thư trong túi này thật ư?

Tích Mộc đại sư đáp :

- Phong thư này quả là thủ bút của Phương trượng tệ tự. Nhưng bọn bần tăng bị Cổn Long Vương bắt rồi, y mở thơ ra xem, không biết có thay đổi gì không, bần tăng thật không biết.

Liên Tuyết Kiều từ từ đặt túi gấm lên tảng đá, quay lại nói với Âu Dương Thống :

- Bang chủ đã thâm giao với Phương trượng chùa Thiếu Lâm vậy có nhận biết nét bút của Phương trượng không?

Âu Dương Thống đáp :

- Chúng tôi rất ít gởi thư từ cho nhau. Hoặc giả có đôi khi xem bút tích của Phương trượng, nhưng không nhớ nữa...

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại nói tiếp :

- Nhưng việc này dễ lắm, hiện Thiết Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm ở đây, chỉ mời người đến xem là biết rõ chân giả.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nghiêm sắc mặt hỏi :

- Lúc sinh thời, Đường tiên sinh giữ chức Văn Thừa trong bang. Bang chủ đối với y thế nào?

Âu Dương Thống đáp :

- Tiên sinh nói gì tại hạ cũng nghe, bàn kế gì cũng theo.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi :

- Còn bây giờ Bang chủ đối với thuộc hạ thì sao?

Âu Dương Thống đáp :

- Vẫn một niềm kính trọng như Đường tiên sinh.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu Bang chủ còn có ý nghi ngờ thuộc hạ, thì bây giờ thay đổi hãy vẫn còn kịp.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa dùng người vẫn không có tính đa nghi, huống chi cô nương lại được Đường tiên sinh di ngôn tiến cử. Nếu không được cô nương xuất lực thì khó lòng vãn hồi kiếp vận cho võ lâm. Cô nương không nghĩ đến Cùng Gia bang thì cũng nên vì kiếp vận võ lâm mà hết lòng.

Liên Tuyết Kiều vung kiếm một cái, chặt đứt túi gấm để lộ phong thư ra.

Lúc này Âu Dương Thống đối với sự xét đoán của Liên Tuyết Kiều đã đem lòng bội phục, ông đứng yên một bên để xem cử động của nàng, không dám nói gì.

Liên Tuyết Kiều lấy mũi kiếm khều mở tờ giấy trắng chú ý nhìn một lát đột nhiên quay lại hỏi Trương Phương :

- Ngươi có đá lửa đây không?

Tả Đồng Trương Phương thò tay vào bọc móc viên đá lửa đưa lên.

Liên Tuyết Kiều quẹt lửa đốt thư rồi đốt luôn cả túi gấm.

Âu Dương Thống quả người lượng rộng như biển, thoáng lộ nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh như không, đứng nhìn Liên Tuyết Kiều đốt túi gấm và mật thư, không nói câu nào.

Liên Tuyết Kiều cầm thanh trường kiếm quẳng xuống đất để trả lại Trương Phương, đoạn quay sang nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Ngươi đã biết tội chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ biết tội rồi, xin nghe lời cô nương xử đoán.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Trương Phương nói :

- Chỉ để mình Tích Mộc lại đây còn ba nhà sư kia thì ngươi áp giải về sơn trang, chờ ta về phát lạc!

Trương Phương vâng lệnh, vẫy tay một cái. Ba gã đại hán mặc áo sắc tro chạy đến, điệu ba nhà sư đi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đây ta không cần gì đến ngươi nữa, vậy ngươi đi đi Trương Phương nghiêng mình thi lễ, trở gót đi ngay.

Liên Tuyết Kiều trỏ Tích Mộc quay lại bảo Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi cõng nhà sư này.

Rồi rảo bước đi trước.

Âu Dương Thống khẽ đằng hắng một tiếng rồi rụt rè hỏi :

- Bản tòa có đi không?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bang chủ cần tham dự vài việc cơ mật.

Âu Dương Thống cười nhăn nhó cất bước theo sau Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều rẽ vào một chỗ kín trong khúc quanh sườn núi rồi dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ cõng Tích Mộc đại sư theo sau Liên Tuyết Kiều vừa đi vừa lo, chàng tự hỏi :

- Tính cách cô này không biết đâu mà lường, chưa hiểu cô ta định trừng trị nhà sư cách nào đây?

Đi thêm mấy trượng nữa thì đến chỗ cùng khúc quanh trên núi, Liên Tuyết Kiều quay lại bảo Thượng Quan Kỳ :

- Được lắm! Ngươi đặt y xuống đây!

Thượng Quan Kỳ vâng lời đặt Tích Mộc xuống rồi lui ra đứng bên Âu Dương Thống, chàng đã len lõi vào chốn giang hồ biết rõ Thiếu Lâm là một môn phái lớn chân chính được các người đồng đạo trong võ lâm rất kính ngưỡng, chàng vẫn ngấm ngầm chú ý, nếu Liên Tuyết Kiều có cử động bất lợi cho Tích Mộc đại sư thì lập tức chàng sẽ yêu cầu Âu Dương Thống ngăn cản nàng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều cúi xuống, chưởng phóng chỉ điểm, giải khai huyệt đạo cho Tích Mộc đại sư. Nàng lại móc tay trong bọc lấy ra một miếng đá nam châm rồi hỏi nhà sư :

- Cổn Long Vương phóng độc châm vào chỗ nào trong người đại sư?

Tích Mộc đại sư được giải khai huyệt đạo rồi chất độc ở phụ cốt độc châm lại bộc phát, đột nhiên lão nhảy lên hai tay cử động một hồi rồi bất thình lình phóng ra một chưởng đánh vào ngực Liên Tuyết Kiều.

Viên Hiếu vẫn theo sát bên mình Liên Tuyết Kiều để hộ vệ, thấy vậy vươn tay ra nắm lấy tay phải Tích Mộc còn tay phải gã nắm cổ nhà sư. Gã đá luôn một phát nữa, thế là Tích Mộc ngã lăn ra.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài quay lại nhìn Âu Dương Thống hỏi :

- Bang chủ đã thấy rõ chưa?

Âu Dương Thống đáp :

- Bản tòa thấy rõ rồi, nhưng nhà sư này bị thuốc mê của Cổn Long Vương không tự chủ được, nên

có hành động như thế mong cô nương lưu tình cho.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bang chủ đã hiểu lầm thuộc hạ.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa xin cô nương cho biết ý kiến.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thủ hạ Cổn Long Vương ai nấy đều không sợ chết, không phải thiên tính họ vốn hung dữ, mà tâm thân bị thuốc mê chi phối không tự chủ được.

Âu Dương Thống nói :

- Điều đó bản tòa đã biết rồi.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Tích Mộc đại sư bị độc rất nhẹ còn không kìm hãm được tấm thân, nếu người bị độc nặng hơn thì suốt đời sẽ liều chết cho Cổn Long Vương. Bọn để tự Cùng Gia bang tuy hết thảy điều kính yêu Bang chủ thề chết để giữ vẹn lòng trung. Nhưng tấm thân bằng da bằng thịt của bọn đệ tử dưới trướng Bang chủ ra tỉ thí với bọn người thần trí hôn mê, chiến đấu như kẻ điên cuồng liều mạng, thì thế nào cũng không chống lại được.

Âu Dương Thống rùng mình, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi thở dài nói :

- Đã là kiếp vận xui nên, mình cũng đành làm hết sức người, chứ biết sao bây giờ?

Thượng Quan Kỳ nhớ lại ngày ở trong cánh đồng cỏ mười dặm, bọn thuộc hạ Cổn Long Vương liều mạng tấn công, không khỏi ớn da gà.

Liên Tuyết Kiều thở phào một cái rồi nói :

- Đường tiên sinh tài cao quán thế, thuộc hạ muôn phần không kịp một, nhưng đã được tiên sinh di ngôn tiến cử, lại được Bang chủ trịnh trọng giao cho nhậm chức Văn Thừa, thuộc hạ nghĩ đến việc này, dù ta có được những môn phái lớn giúp sức tập hợp hết tất cả những tinh anh trong võ lâm hiện nay, thì cuộc huyết chiến sắp tới đây e rằng sẽ bị tổn thương đến quá nửa. Vậy nếu ta không nắm chắc được phần thắng, Cổn Long Vương bản tính tàn nhẫn lại giỏi dùng độc mà để mình y trốn thoát thì giang hồ vẫn chưa hết vạ lớn.

Âu Dương Thống nói :

- Ngày Đường tiên sinh còn tại thế cũng chưa có mẹo hay để đối phó. Bản tòa lại vô tài bất tất phải đề cập đến nữa.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thuộc hạ đã nghĩ ra được một kế.

Âu Dương Thống nghe nói mừng như điên lên, chắp tay hỏi :

- Quả vậy ư?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Thuộc hạ khi nào dám lừa dối Bang chủ.

Âu Dương Thống cảm kích quá, chắp tay vái dài nói :

- Nếu cô nương cứu vãn được kiếp nạn cho võ lâm thì bản tòa xin đem địa vị Bang chủ nhường lại.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói :

- Cổn Long Vương tài trí hơn người. Đời này, ngoài Đường tiên sinh ra, e rằng không có một ai hơn y. Thuộc hạ chẳng qua làm hết sức mình mà thôi. Còn như việc thuộc hạ quy đầu Cùng Gia bang, tuyệt không có ý tranh ngôi bá chủ với giang hồ, chỉ biết đem sức mọn ra để đền ơn tri kỷ. Đường tiên sinh cùng thuộc hạ chưa từng quen biết nhau, nhưng người đã tái tạm tiến cử trong lời ủy thác thì dù thuộc hạ không đủ tài trì đối phó với Cổn Long Vương cũng không nỡ để Đường tiên sinh ân hận nơi chín suối. Vì thế mà phải miễn cưỡng vâng lệnh.

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa trước nay lòng ngay miệng lẹ. Hồi sinh thời Đường tiên sinh đã từng có phen tranh luận. Hỡi ôi! Nếu bản tòa nói năng cả điều chướng tai, mong cô nương đừng để tâm.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói :

- Xin Bang chủ yên lòng, thuộc hạ đã vâng mệnh nhậm chức Văn Thừa dĩ nhiên là phải gắng sức hết long để hoàn thành chí nguyện của Đường tiên sinh quyết không vì mấy lời tranh luận mà rũ áo ra đi.

Âu Dương Thống nói :

- Cô nương lòng dạ quảng đại khiến bọn tu mi chúng tôi hổ thẹn.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Có một điều thuộc hạ cần nói rõ với Bang chủ trước, mong Bang chủ thể tình cho.

Âu Dương Thống nói :

- Bất luận việc gì bản tòa cũng ưng thuận, miễn là bản tòa có đủ khả năng làm việc đó.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nếu không may thuộc hạ không có thể hoàn thành chí nguyện của Đường tiên sinh, thuộc hạ cam đành lấy cái chết để báo đền. Vạn nhất mà thành công thì cái ngày mà Cổn Long Vương rơi đầu thì là ngày thuộc hạ xin Bang chủ trả lại tự do. Bang chủ nên biết cho rằng: Thuộc hạ vào hàng nữ lưu, không muốn len lỏi vào chốn giang hồ mãi mãi.

Âu Dương Thống ngơ ngẩn đáp :

- Việc này chờ lúc tới nơi sẽ bàn bản tòa tự nhiên phải trù tính cho cô nương.

Liên Tuyết Kiều nó i :

- YÙ chí thuộc hạ đã kiên quyết, xin Bang chủ hứa lời cho.

Âu Dương Thống thở dài nói :

- Cô nương để bản tòa nghĩ vài ngày rồi sẽ phúc đáp được chăng?

Liên Tuyết Kiều không thúc giục nữa, nàng trở lại vấn đề chính đã nói :

- Theo chỗ thuộc hạ biết, nếu một phen cử động mà khiến cho thể lực của Cổn Long Vương tan tành thì chỉ có một biện pháp...

Âu Dương Thống lắng nghe một hồi lộ vẻ nóng ruột.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Biện pháp đó làm tìm cách giải độc cho bọn thuộc hạ y.

Âu Dương Thống nói :

- Kế ấy rất diệu, song Cổn Long Vương rất quan tâm về việc này, chắc là y đã phòng bị nghiêm mật.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cổn Long Vương tuy giỏi nghề dùng chất độc, nhưng sức một mình y thì trông nom thế nào cho xiết được toàn cục. Thuộc hạ biết trong phủ y có nhà mật thất để cất giấu chất độc. Chỉ cần một người trà trộn vào nhà mật thất đó thì việc hiểu cách giải độc của Cổn Long Vương chẳng khó khăn gì nữa.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên hỏi xen vào :

- Cô nương đã bao giờ vào nhà mật thất đó chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Ngoài Cổn Long Vương ra, có lẽ không có người nào đã được vào đó, có ra chăng nữa chỉ là người coi giữ nhà này, nhưng đã vào nhà mật thất thì đừng hòng yên ổn mà trở ra, vì thế việc Cổn Long Vương dụng chất độc không lan ra đến chốn giang hồ.

Âu Dương Thống nói :

- Chắc cô nương đã có kế hoạch?

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Tích Mộc nói :

- Tại hạ muốn nhờ sức đại sư phụ vào phủ Cổn Long Vương rồi len lõi đến chỗ mật thất này nhưng còn có một điều... một điều rất khó giải quyết...

Âu Dương Thống nói :

- Việc gì mà bản bang có thể làm được, bản tòa xin hết sức.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Cổn Long Vương sở dĩ mặc sức tung hoành dựng cờ bá nghiệp trong võ lâm là trông vào nhà mật thất này, chỉ cần chúng ta phá hủy được nơi đó tức là đánh một đòn trí mạng vào người y. Nhưng cần lựa được mấy tay trí dũng kiêm toàn, giàu lòng mạo hiểm liều chết, mới có hy vọng thành công.

Âu Dương Thống nói :

- Xin tùy ý cô nương lựa chọn trong bọn đệ tử bản bang.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Nhưng thuộc hạ chưa biết hết tài năng của các đệ tử trong bang.

Âu Dương Thống nói :

- Vậy bản tòa đưa ra một loạt những hạng võ công cao cường, rồi do cô nương chọn lấy...

Ngừng một lát, Âu Dương Thống lại hỏi tiếp :

- Cô nương cần độ bao nhiêu người?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ba người nội ứng, còn bên ngoài ít ra sáu tay cao thủ.

Âu Dương Thống nhăn mày ngẫm nghĩ.

Liên Tuyết Kiều lại nói :

- Ba người nội ứng bên trong cần những tay cao thủ có thể chống được với Cổn Long Vương năm mươi chiêu trở lên.

Thế là ba người hợp sức lại có thể chống với ngoài ba trăm hiệp.

Âu Dương Thống nói :

- Việc này trong bọn đệ tử bản bang khó có người đương cự nổi trọng trách, cần phải mời những vị các chúa và đường chủ trong tam các nhất đường, cùng các vị tân khách hoặc cùng bạn bè của Cùng Gia bang.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Người ngoại hợp chỉ cần có võ công cao cường là được còn người nội ứng phải là những người bôn tẩu giang hồ, mà họ cải trang trà trộn vào phủ Cổn Long Vương...

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, muốn nói lại thôi.

Trong lòng nàng tuy biết Thượng Quan Kỳ đáng ứng tuyển nhất, nhưng nàng biết vụ này nguy hiểm dị thường, không nỡ mở miệng phái chàng đi.

Âu Dương Thống cũng nghĩ ngay đến Thượng Quan Kỳ, nhưng biết rằng chàng không phải chân chính là đệ tử Cùng Gia bang. Hôm trước sở dĩ chàng phải tuyên thệ gia nhập bản bang là do lời buộc của Liên Tuyết Kiều, dĩ nhiên là ông không tiện chỉ định chàng dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên ưỡn ngực ra hỏi :

- Không hiểu tại hạ có được cô nương lựa chọn chăng?

Liên Tuyết Kiều cặp mắt trong suất chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi nói :

- Dĩ nhiên ngươi là người đáng lựa chọn nhất.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã được cô nương trân trọng, tại hạ tình nguyện đến phủ Cổn Long Vương một chuyến.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói :

- Bang chủ suy nghĩ lựa chọn lấy hai người võ công cao cường trong bọn đệ tử đi theo Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Có rồi! Tả Hữu nhị đồng có thể sung vào chân này.

Ông đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tả Hữu nhị đồng đã động thủ với Thượng Quan huynh, võ công chúng thế nào?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nếu cả hai người liên hiệp ra tay thì có nhiều chiêu tuyệt diệu, chẳng kém gì thuộc hạ.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Vậy là quyết định cho Tả Hữu nhị đồng cùng đi. Việc này càng ít người đi càng tốt. Vậy xin cho vời hai gã đến đây ngay!

Âu Dương Thống nói :

- Bản tòa đi triệu Tả Hữu nhị đồng đây.

Nói xong trở gót chạy ngay.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên giơ tay ra điểm vào huyệt đạo Tích Mộc đại sư.

Nàng nhìn Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi :

- Ngươi quyết định đi ư?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ quyết định rồi...

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Ân sư tại hạ bị thương về tay Thiên Tý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa. Vụ ấy đã trải qua nhiều điều rất phức tạp. Nhưng nếu chắp nối lại với nhau có lẽ cũng liên quan với nhau.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Thiên Tý Độc Tẩu Ông Thiên Nghĩa ư?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Đúng y, cô nương có biết y không?

Liên Tuyết Kiều nói :

- Ta biết y là một trong những người thân tín của Cổn Long Vương trong việc dùng thuốc độc, chỉ có một mình Ông Thiên Nghĩa là ra vào được tự do nhà mật thất.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nguyên nhân gia sư cùng mấy vị sư thúc bị chết rất phức tạp, chỉ có mình Ông Thiên Nghĩa là biết mà thôi.

Liên Tuyết Kiều khẽ bảo :

- Ngươi đã quyết định đi, ta không tiện ngăn trở nhưng chuyến đi này nguy hiểm vô cùng, không biết đâu mà liệu trước được, ta có một vật phòng thân và một món khí giới để ngươi đem theo.

Nói xong, nàng thò tay vào bọc móc ra một vật sắc xanh rất tươi đẹp và một thanh đoản đao!

Thượng Quan Kỳ biết rằng vật này chàng trông rất quen, nhưng không nhớ đã thấy ở đâu?

Liên Tuyết Kiều chắm chú nhìn Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Ngươi cất ngay đi, đừng để ai trông thấy.

Nhưng Thượng Quan Kỳ rất đỗi nghi ngờ, nhưng vẫn tuân lời cất ngay đi.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Ngươi có biết vật này không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Dường như tại hạ đã thấy qua nhưng chưa hiểu lai lịch thế nào?

Liên Tuyết Kiều hỏi lại :

- Người đã từng nghe ai nói đến “Võ lâm Tam bảo” bao giờ chưa?

Thượng Quan Kỳ nhắc lại :

- Võ lâm Tam bảo?

Liên Tuyết Kiều nó i :

- Phải rồi! Đây là hai vật trong “Võ lâm Tam bảo” Thanh đao chuôi vàng này gọi là “Kinh Hồn Đao”.

Thượng Quan Kỳ sực nhớ đến ngày nọ do sự ngẫu nhiên lẫn vào hang đá, đã thấy vật này. Chàng thất thanh kêu lên :

- Tại hạ biết rồi! Phải chăng Viên đệ đã dẫn cô nương vào hang đá lấy ra?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười đáp :

- Đúng đó! Cổn Long Vương phí biết bao nhiêu tâm cơ phái ta trà trộn vào Mẫn phủ điều tra vật này. Ngờ đâu ta lại vô tình lấy được.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Võ lâm Tam bảo này có liên quan đến bao nhiêu vụ ân oán rất phức tạp, rất to lớn trong võ lâm, không thể một lúc mà thuật hết được cho rõ ràng. Sau này ta sẽ nói cho ngươi biết. Bây giờ ta bảo ngươi cách dùng.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong nhà thạch thất đó có hai cổ tử thi người chết đã lâu, một người mặc áo đỏ, dường như là vị nữ lang...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Võ lâm Tam bảo là lưỡi đao Kinh Hồn, áo Thiên Tăm Ti và túi Ngũ Mang Thần Châu...

Thượng Quan Kỳ nói :

- Thi thể nữ lang mặc áo đỏ trong tay nắm chặt một cái túi sắc vàng, không biết bên trong đựng những gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Ngũ Mang Thần Châu.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Ngũ Mang Thần Châu là gì?

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Lưỡi đao Kinh Hồn, cùng áo Thiên Ti và túi đựng ngũ Mang Thần Châu hợp lại gọi là Võ lâm Tam bảo.

Đang nói dở bỗng thấy Âu Dương Thống đang dẫn Tả Hữu nhị đồng đang lật đật chạy tới, nàng lập tức im bặt.

Thượng Quan Kỳ tuy chưa biết lai lịch Võ lâm Tam bảo, nhưng biết những thứ đó rất quan hệ không tiện phô bày ra.

Bữa đó vào trong thạch thất, chàng đã thử lưỡi đao Kinh Hồn thấy sắc bén vô cùng, có thể chém sắt, chém đá như chém cành khô, còn áo Thiên Tằm Ti thì ở trong chỗ ẩm ướt lâu ngày vẫn còn như mới, chắc cũng có diệu dụng của nó cả.

Liên Tuyết Kiều đã lấy nhị bảo giao cho mình để làm vật hộ thân thì đủ biết tình ý nàng thâm trọng như thế nào, không cần nói ra cũng biết. Lòng chàng rung động, chàng đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thì đúng lúc Liên Tuyết Kiều đang giương mắt trong sáng nhìn chàng.

Bốn mắt vừa gặp nhau nhưng chỉ một loáng, hai người đồng thời vội quay ra phía khác. Giữa lúc đó Âu Dương Thống đã dẫn Tả Hữu nhị đồng đến nơi. Tả Hữu nhị đồng nghiêng mình, dùng đại lễ trong bang để tham kiến Liên Tuyết Kiều xong, hai gã thõng tay đứng sang một bên.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Tả Hữu nhị đồng, chậm rãi nói :

- Có một việc rất nguy hiểm, cần phiền đến hai vị đi một chuyến.

Tả Hữu nhị đồng đồng thanh đáp :

- Xin cô nương cứ sai bảo, dù muôn thác cũng không dám từ chối.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Chuyến đi này trách nhiệm trọng đại, đường sá xa xôi, chẳng những có quan hệ đến vận mạng Cùng Gia bang chúng ta về mai hậu mà còn liên hệ đến cả kiếp vận võ lâm. Vì nó quan hệ như vậy nên phải làm cho bằng được, chứ đừng để thất bại.

Tả Đồng Trương Phương nghiêng mình nói :

- Tại hạ xin đem toàn lực ra để gánh vác, nếu mà thất bại đành xin một chết cho rồi.

Liên Tuyết Kiều khen :

- Được vậy thì hay lắm!

Đột nhiên nàng thò tay vào bọc lấy cái bình ngọc, móc ra ba viên thuốc sắc đỏ, nói tiếp :

- Thuốc hoàn này là thứ thuốc rất độc, nuốt vào bụng rồi chỉ trong khoảnh khắc là chết ngay. Ba vị mỗi người giữ lấy một viên.

Tả Hữu nhị đồng cùng Thượng Quan Kỳ nhất tề tiến lại gần, mỗi người cầm lấy một viên.

Liên Tuyết Kiều lại nói :

- Thuốc này mãnh liệt lắm! Nếu ba vị chưa đến lúc sức cùng lực kiệt thì chớ bỏ vào miệng.

Thượng Quan Kỳ cùng Tả Hữu nhị đồng nói :

- Bọn thuộc hạ xin ghi lời.

Đoạn cất thuốc đi rồi đứng chờ.

Liên Tuyết Kiều ngẩng mặt trông chiều trời, thở phào một cái, rồi nói :

- Trong phủ Cổn Long Vương không biết bao nhiêu là tay cao thủ và hầu hết bị thuốc độc kiềm chế, nên người nào cũng hung hãn và dũng mãnh vô cùng.

Dù họ có bị trọng thương cũng liều sức cố đánh cho đến chết mới chịu thôi.

Nguyên điều đó cũng đủ khiến người phải kinh hãi.

Ngừng một lát nàng nói tiếp :

- Nếu không cần thì hay hơn hết là các ngươi đừng động thủ với họ, mà khi mình đã ra tay lại phải hạ độc thủ ngay, đừng có dè dặt gì cả. Các ngươi nên nhớ rằng bọn họ đã mất hết bản tính, chẳng kể sống chết, không khác kẻ điên khùng.

Lễ nghĩa giang hồ không còn thứ gì câu thúc bọn họ cả.

Tả Hữu nhị đồng kính cẩn tuân lời chỉ giáo, nghiêng mình gật đầu lia lịa.

Thượng Quan Kỳ chậm rãi nói :

- Còn một điều rất khó là chưa biết dùng cách nào để trà trộn vào phủ Cổn Long Vương?

Liên Tuyết Kiều khẽ nói :

- Cổn Long Vương phủ chu vi có đến mười dặm, lại phòng bị cực kỳ nghiêm mật, bất luận người võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng tiến vào được.

Nàng đưa mắt nhìn Tích Mộc đại sư nói :

- Vì thế việc này phải trông cậy vào đại sư phụ đấy.

Âu Dương Thống chau mày muốn nói lại thôi...

Liên Tuyết Kiều tựa hồ đã đoán biết ý kiến Âu Dương Thống, nàng tủm tỉm cười nói :

- Bang chủ bất tất phải lo ngại. Việc này quan hệ đến kiếp vận võ lâm, dù Phương trượng chùa Thiếu Lâm có biết chăng nữa cũng không phiền trách các vị hòa thượng này đâu.

Liên Tuyết Kiều dần dà nói toàn chuyện đâu đâu, vẫn chưa đưa ra biện pháp nào để trà trộn vào Cổn Long Vương phủ, Âu Dương Thống khẽ thở dài nói :

- Hiện nay trưởng môn phái Thiếu Lâm là người nóng nảy tự phụ, bản tòa muốn tránh hết mọi sự xích mích với phái này.

Liên Tuyết Kiều cười nói :

- Không hề chi! Y đã đủ tài làm Chưởng môn, tức phải có trí tuệ khác người.

Tính nóng nảy tự phụ chẳng qua vì kiến văn hẹp hòi. Nhiều người tự đại rồi sau bị mấy phen nhục nhã, tự nhiên biến đổi tâm tính.

Nàng nói một cách tự nhiên phóng khoáng tựa hồ như coi việc đó rất tầm thường.

Âu Dương Thống chỉ ngấm ngầm thở dài không nói gì nữa.

Liên Tuyết Kiều lấy cục đá nam châm hút Phụ Cốt Độc châm trong người Tích Mộc đại sư ra, rồi vỗ huyệt đạo cho nhà sư tỉnh lại.

Sau một lúc, Tích Mộc đại sư đột nhiên ngồi nhỏm dậy.

Vị cao tăng này thần trí bị Phụ Cốt Độc châm làm mê muội, sau khi lấy độc châm ra rồi, nhà sư tỉnh táo lại ngay lập tức. Lão thở phào một tiếng đứng dậy chấp tay thi lễ trước mặt Âu Dương Thống rồi khẽ nói với Liên Tuyết Kiều :

- Đa tạ nữ thí chủ đã cứu tôi.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Mấy vị đại sư đi với đại sư phụ đã được đưa đến một nơi tĩnh mịch bí mật để được nghỉ ngơi, điều trị nội thương. Mấy vị đó trúng độc khá nặng chứ không phải nhẹ, cần điều dưỡng một thời gian mới phục hồi lại được như cũ.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng vâng mệnh đem thư đến đây, không ngờ giữa đường bị bọn thuộc hạ Cổn Long Vương mai phục bắt được, có điều giới luật bản tự rất nghiêm ngặt mà trưởng môn Phương trượng hiện đang chờ phục mệnh.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Giả tỉ bây giờ chưa lấy phụ cốt độc châm trong mình ra được, thì đại sư có nghĩ đến chuyện phục mệnh không?

Tích Mộc đại sư ấp úng :

- Cái đó! Cái đó!...

Liên Tuyết Kiều nói :

- Hiện giờ những tay cao thủ dưới trướng Cổn Long Vương đang vây bọc mấy tầng, dù đại sư có lòng muốn trở về quý tự, tại hạ e rằng khó mà ra khỏi trùng vi.

Tích Mộc đại sư nghĩ lại lúc bị bắt biết là nàng không phải nói ngoa, chỉ thở dài đáp :

- Nữ thí chủ nói vậy cũng đúng lắm.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Hiện khắp chốn giang hồ đang bị một làn mây sầu thảm bao phủ. Giả tỉ Cùng Gia bang chúng tôi không may bị bại vì Cổn Long Vương thì mục tiêu thứ hai là nhằm vào quý tự.

Tích Mộc đại sư nói :

- Lời nữ thí chủ nói rất đúng.

Liên Tuyết Kiều hỏi :

- Bởi thế tại hạ muốn thương lượng với đại sư nên vì quý phái, vì tệ bang và vì anh em đồng đạo trong võ lâm thiên hạ mà giúp cho một việc hùng tráng, không hiểu đại sư có vui lòng không?

Tích Mộc đại sư hỏi :

- Nữ thí chủ muốn sai bần tăng làm việc gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Việc này rất giản dị, chỉ mong đại sư theo đúng lời tại hạ dặn mà làm là được.

Tích Mộc đại sư nói :

- Nếu vậy xin nữ thí chủ chỉ bảo cho.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Bây giờ chỉ một vấn đề là cần khuất tất đại sư một chút.

Tích Mộc nhíu lông mày hỏi :

- Việc gì?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Cổn Long Vương độc ác thế nào thì đại sư đã biết rồi, tại hạ bất tất phải nói nữa. Nếu đại sư đi chuyến này thì bất luận giả vờ còn bị độc cách nào cũng không qua được mắt Cổn Long Vương.

Tích Mộc đại sư cả kinh hỏi :

- Sao? Chẳng lẽ nữ thí chủ lại bắt bần tăng uống thuốc độc nữa ư?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Trước là vì quý tự, sau là vì tệ bang xin đại sư phiền lụy một phen.

Âu Dương Thống cũng cả kinh nghĩ thầm :

- “Cùng Gia bang chúng ta trước nay nổi tiếng là chính đại quang minh trên khốn giang hồ. Thủ đoạn này khác chi đường lối Cổn Long Vương chi phối bọn thuộc hạ”.

Tuy trong lòng ông bất mãn, nhưng không tiện nói ra.

Liên Tuyết Kiều thò tay vào bọc lấy bình ngọc móc ra một viên thuốc nói :

- Xin đại sư uống thuốc này Cổn Long Vương không khám phá ra được.

Tích Mộc đại sư lại nhìn Âu Dương Thống, toan nói lại thôi đưa tay ra đón lấy viên thuốc nói :

- Tính mạng bần tăng đây đã được nữ thí chủ cứu cho, bây giờ dù có thế nào cũng là đạo nhân quả luân hồi.

Nói xong bỏ viên thuốc độc vào miệng nuốt.

Âu Dương Thống quay đi phía khác, ngấm ngầm lắc đầu thở dài.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng nghĩ thầm :

- “Thủ đoạn cô này hiểm độc như vậy không hiểu tại sao đại ca lại trọng vọng cô đến thế”.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười khẽ nói :

- Chuyến đi này bề ngoài đại sư là một nhân vật đầu não nhưng bề trong lại là dưới quyền quản cố của bản bang.

Tích Một đại sư nói :

- Lão tăng đã uống thuốc độc rồi, sống chết là ở tay cô nương, chẳng lẽ còn giở trò gì nữa được.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đại sư hiểu lầm rồi. Cổn Long Vương rất nhiều quỷ kế. Chuyến này chẳng những hai bên đấu lực, mà còn đấu trí nữa. Đại sư là người trung hậu thì làm sao địch nổi Cổn Long Vương.

Tích Mộc đại sư nghĩ thầm :

- “Lời cô này quả là không sai”.

Nhà sư liền đáp :

- Phải lắm! Nữ thí chủ có thân hành đi không?

Liên Tuyết Kiều trỏ Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ không, đại sư cứ nghe y là được.

Tích Mộc đại sư nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Ta nên đi ngay, nhân lúc này thuốc độc bần tăng chưa bộc phát có lẽ hay hơn.

Chương 93: Lãnh Sứ Mạng Hào Kiệt Lên Đường

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói :

- Không gấp lắm! Đại sư uống thuốc này trong ba ngày vẫn chưa lên cơn.

Tích Mộc đại sư nghe nàng nói nửa tin nửa ngờ, ngơ ngẩn không biết làm cách nào.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn Thượng Quan Kỳ, trầm giọng nói :

- Ngươi cầm thuốc giải độc này cứ cách mười hai giờ là đưa đến cho đại sư phụ đây uống một viên là tự giải được Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Sao cô không cho mình thuốc giải độc?”, nghĩ vậy nhưng chàng chỉ biết nghe lời nàng, không dám nói ra.

Tích Mộc đại sư quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Quý Bang chủ cùng trưởng môn Phương trượng tệ tự có tình hữu nghị rất sâu xa. Tuy bần tăng chưa biết phong thơ gửi cho Bang chủ nói gì, nhưng chắc rằng thơ giới thiệu cho mấy anh em bần tăng đến giúp đỡ. Không may bọn bần tăng bất tài để bọn Cổn Long Vương bắt được rồi bị thuốc độc làm cho loạn trí. Dù bọn bần tăng coi chết như không và cũng không có tài phản kháng, nhưng thấy nữ thí chủ cho bọn bần tăng uống thuốc độc thì biết rằng thủ đoạn cùng phương pháp này đủ chống đối với Cổn Long Vương. Bần tăng không phải là hạng tham sinh úy tử chỉ mong cho lê dân thoát khỏi tai nạn, nguyện đem chút sức mọn ra phụng sự, xin nữ thí chủ cứ việc chỉ bảo cho.

Mấy câu nói đường đường chính chính này khiến Âu Dương Thống lòng đau như cắt, nhưng đó là sự thực, ông đành quay đi phía khác vờ như không nghe tiếng.

Liên Tuyết Kiều khẽ nghiêng mình cười nói :

- Đại sư có tinh thần bác ái như vậy, toàn thể Cùng Gia bang chúng tôi cảm kích vô cùng!

Tích Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Bần tăng đã uống thuốc của nữ thí chủ, chẳng qua là việc không thể không xong.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười, không giải thích nữa, trỏ tay về phía đằng xa nói :

- Giờ tí đêm nay, xin bốn vị lên đỉnh núi kia họp mặt, tại hạ đưa những đồ ứng dụng cho các vị và

nói về mọi cách hành động.

Thượng Quan Kỳ, Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư lẳng lặng nghe lời không nói gì nữa.

Liên Tuyết Kiều quay lại nói với Âu Dương Thống :

- Bang chủ! Chúng ta đi thôi!

Âu Dương Thống từ từ đi về phía trước, vẻ bất mãn lộ ra ngoài mặt.

Liên Tuyết Kiều vờ như không thấy, nói cười tự nhiên cùng Viên Hiếu theo sau Âu Dương Thống.

Thượng Quan Kỳ thấy bọn Liên Tuyết Kiều đi xa rồi, thở dài một tiếng nhìn Tích Mộc đại sư nói :

- Xin đại sư thử vận khí xem chất độc trong người có nặng lắm không?

Tích Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Bần tăng đã chẳng quan tâm đến sống chết còn thử làm gì?

Thượng Quan Kỳ hiểu rõ tâm trạng nhà sư, tủm tỉm cười nói :

- Đại sư chẳng nên cố chấp.

Tích Mộc cả giận nói :

- Tiểu thí chủ đừng giả dạng từ bi với bần tăng nữa. Dù bần tăng có bị thuốc độc lên cơn mà chết, cũng không ngỏ lời xin thuốc giải ở nơi tiểu thí chủ đâu.

Thượng Quan Kỳ lầm bầm một mình :

- Giả tỉ đại sư có hỏi thuốc giải lại càng khó nghĩ cho ta.

Tả Đồng Trương Phương đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói :

- Thượng Quan huynh từ giờ tới đêm có một quãng thời gian khá lâu, chúng ta cứ ngồi đây chờ hay sao?

Thượng Quan Kỳ cũng không có chủ định, nhưng nghe lời Trương Phương nói khiến chàng phải nghĩ quanh nghĩ quẩn để tìm ra một ý định rồi trả lời hàm hồ :

- Cô nương lưu chúng ta lại đây chắc là để trông coi ngọn núi kia hình thế nơi đây rất bí mật, lại đối diện với ngọn núi đó. Đứng đây vận nội lực có thể trông rõ động tĩnh bên kia.

Lối giải pháp này thật là miễn cưỡng, song Tả Hữu nhị đồng cũng không tiện tranh luận. Tích Mộc đại sư cười lạt nói :

- Bần tăng từng nghe Âu Dương bang chủ Cùng Gia bang là một bậc chính đại quang minh, lượng rộng như biển, dè đâu tai nghe không bằng mắt thấy, nay xem ra cũng cùng một tuồng như Cổn Long Vương chứ chẳng khác gì.

Tả Hữu nhị đồng vần cực kỳ sùng kính Âu Dương Thống, nghe nhà sư nói như vậy, bất giác nổi giận đùng đùng, lớn tiếng quát :

- Đại sư nói năng phải giữ mồm giữ miệng một chút, đừng có mở miệng mắng người.

Tích Mộc đại sư cười lạt nói :

- Bần tăng đã khẳng khái uống thuốc độc là đã bỏ cuộc sống chết ra ngoài cõi lòng, há còn sợ chi hai vị hăm dọa. Này này! Nếu hai vị muốn thử sức thì hãy động thủ đi.

Tả Đồng Trương Phương đột nhiên đứng đậy nói :

- Tại hạ xin lĩnh giáo mấy chiêu!

Thượng Quan Kỳ vội giữ Trương Phương lại nhăn nhó cười khuyên can :

- Thôi mà, đại sư phụ đây đang uất ức trong lòng để người nói mấy câu cho hả, đừng coi đó là chuyện khích bác thật sự.

Tả Đồng Trương Phương nghĩ thầm :

- “Phải rồi! Một người vừa uống thuốc kích động không biết sống chết ra sao thì dù có trầm tĩnh đến đâu cũng khó lòng giữ cho tâm thần trầm tĩnh được”.

Nghĩ vậy, gã tủm tỉm cười nói :

- Thượng Quan huynh nói phải đó. Đứng trước tình cảnh này ta nên ráng nhẫn nại.

Nói xong từ từ ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, để mặc kệ Tích Mộc đại sư nói khích bác nhân vật Cùng Gia bang thế nào thì nói, thủy chung gã cũng không xen vào nữa.

Thượng Quan Kỳ bề ngoài tuy ra vẻ vận công dưỡng thần, mà trong lòng rất là xao xuyến. Chàng âm thầm xét đoán tâm lý Liên Tuyết Kiều, nhưng vận dụng hết trí thông minh vẫn chưa hiểu Liên Tuyết Kiều an bài như thế là có dụng ý gì?

Tích Mộc đại sư càng nghĩ càng ấm ức, lửa giận lại bốc mỗi lúc một lên ngùn ngụt. Nhà sư càng

hậm hực hơn vì không tìm được người Cùng Gia bang nào để đánh nhau một lúc cho nguôi giận.

Thượng Quan Kỳ cùng Tả Hữu nhị đồng ngồi nhắm mắt, dù nhà sư muốn mắng chửi, sỉ nhục thể nào cũng mặc.

Tích Mộc đại sư mắng chửi chừng nửa giờ, lửa giận đã dần bớt đi. Lão thở dài thườn thượt không nói gì nữa.

Thời gian tĩnh mịch lặng lẽ trôi, vừng thái dương đã lặn non đoài, mấy người đều cảm thấy bụng đói miệng khát.

Thượng Quan Kỳ vẫn ngậm miệng, Tả Hữu nhị đồng vẫn lặng thinh. Tích Mộc đại sư cũng chẳng buồn lên tiếng. Cả ba người ngồi im lặng.

Gần sang canh hai. Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng dậy nói :

- Đi thôi! Chúng ta thử lên đỉnh núi kia xem sao.

Bốn người đều đứng dậy, trèo lên đỉnh núi.

Đêm hôm ấy không có trăng, đầy trời ánh sao lấp lánh.

Mấy người vừa lên đến đỉnh núi thì ngửi thấy mùi rượu thịt thơm ngát, ngọn gió đêm thổi bay xào xạc mấy người đi lại thấy hình như mới lên đỉnh núi.

Lần đầu tiên. Thượng Quan Kỳ phóng ngựa đi trước thì thấy trên bàn bát tiên đã bày sẵn rượu thịt.

Âu Dương Thống cùng Liên Tuyết Kiều đã đến đó từ trước, bốn mặt trong bụi rậm hay trong những khe núi bố trí sẵn vô số đệ tử Cùng Gia bang.

Liên Tuyết Kiều đứng dậy nghiêng đầu mời Tích Mộc đại sư :

- Mời đại sư ngồi trên.

Tích Mộc đại sư nhớ tới chuyện nàng hạ độc, lạnh nhạt đáp :

- Bất tất phải ngồi nữa. Nữ thí chủ còn điều chi dạy bảo xin cứ nói ra.

Từ vẻ mặt cho đến lời nói đại sư đầy vẻ tức giận.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói :

- Bàn rượu thịt này đều làm tinh khiết ngon lành, chắc đại sư phụ cũng đã đói rồi, xin mời đại sư phụ ăn uống một chút rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Tích Mộc để ý nhìn kỹ quả là một bữa thịnh soạn, trong bụng lại đói meo, bất giác lão cầm đũa gắp ăn liền.

Liên Tuyết Kiều tươi cười mời tiếp với vẻ mặt ôn nhu hòa nhã dị thường.

Tích Mộc đại sư đã nửa đời người ở nơi thanh tịnh lấy quyển sách ngọn đèn làm bạn. Trừ lúc luyện tập võ công lại tụng kinh niệm phật. Lão chưa từng ngồi với đàn bà cùng mâm bao giờ. Lúc này lão ngồi đối diện với cô gái khuynh quốc, cười nói bồi tiếp, ân cần mời rượu khiến cho nhà sư xưa nay yên lặng như nước hồ, phát sinh ra một cảm giác kì dị. Cảm giác làm tiêu tan hết mọi nỗi căm hận Liên Tuyết Kiều.

Xong bữa cơm, đêm đã qua giờ tý, Liên Tuyết Kiều đưa bàn tay ngà ngọc ra vẫy một cái. Lập tức có mấy gã đại hán chạy đến thu dọn bàn tiệc đi, rồi đưa ra hai bọc sắc vàng.

Âu Dương Thống đứng bên không nói câu nào, nhất thiết để tùy ý Liên Tuyết Kiều sắp đặt.

Tích Mộc đại sư sau một bữa cơm no, lửa giận bốc đi gần hết, lão ngồi ngay ngắn nhưng không nói gì...

Liên Tuyết Kiều vẫy tay gọi Thượng Quan Kỳ cùng Tả Hữu nhị đồng lại, cười hỏi :

- Ba vị đã ăn no chưa?

Ba người chưa kịp trả lời, nàng ngửa mặt lên khẽ thở dài nói tiếp :

- Các vị ra đi chuyến này trăm ngàn đệ tử Cùng Gia bang trông mong các vị đem thành quả phản hồi, chẳng khác gì trẻ con mong mẹ về chợ, ở đó biết bao nhiêu hào kiệt làm nô dịch cho Cổn Long Vương, có thoát khỏi gông cùm trở lại với chân tướng cũ hay không đều mong vào sự thành bại của các vị...

Tả Hữu nhị đồng nghĩ thầm :

- “Sao cô nương toàn nói những việc đâu đâu”.

Rồi hai gã đứng lên trả lời :

- Bọn thủ hạ ăn no rồi.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nghiêm sắc mặt nói :

- Cuộc thành bại của các vị phen này không những quan hệ đến sự yên vui của Cùng Gia bang, mà còn quan hệ cả đến kiếp vận võ lâm nữa. Bữa tiệc lạt lẽo này các vị ăn ngon miệng là vì bụng đói mà

ra.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy bầu nhiệt huyết rung động. Chàng chắp tay nghiêm nghị nói :

- Chuyến này nếu bọn tại hạ không thành công, thì không còn mặt mũi nào đứng ở nhân gian nữa.

Tả Hữu nhị đồng nói :

- Nếu bọn thủ hạ không ca khúc khải hoàn thì duy còn cái chết để phục mệnh.

Tích Mộc đại sư đột nhiên đứng dậy nói :

- Nữ thí chủ đem lòng bác ái đến lê dân khắp thiên hạ. Bần tăng dù chết cũng không có gì đáng tiếc. Xin nữ thí chủ cho lệnh, dù muôn thác bần tăng cũng không từ chối.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Thấy các vị một lòng hào hiệp, tại hạ kính mộ vô cùng!

Âu Dương Thống đột nhiên xen vào :

- Sự thành bại của mấy vị chuyến này có mối liên quan đến đại cuộc võ lâm, tại hạ sẽ đem hết những tay cao thủ trong bang đến sau để tiếp viện.

Liên Tuyết Kiều từ từ mở bọc vải vàng ra nói :

- Cổn Long Vương vốn tính đa nghi. Các vị cần phải cải trang rồi sẽ ra đi.

Trong bọc này có ba tấm mặt nạ bằng da cùng y phục của đội áo tím trong phủ Cổn Long Vương. Các vị cải trang đi...

Liên Tuyết Kiều lại nhìn Tích Mộc đại sư nói :

- Chuyến này tại hạ khuất tất đại sư một chút.

Tích Mộc nói :

- Xin cô nương cứ chỉ bảo.

Liên Tuyết Kiều nói :

- Đại sư cần đeo hình cụ, giả làm người bị bắt, do bọn Thượng Quan Kỳ trá hình làm thị vệ áo tím áp giải vào Vương phủ. Làm như vậy tuy che mắt được người khác nhưng không thể lừa bịp được Cổn Long Vương, vạn nhất giữa đường gặp y.

Đột nhiên nàng đứng dậy, ghé tai Tích Mộc đại sư nói nhỏ mấy câu.

Tích Mộc đại sư gật đầu lia lịa nói :

- Dạ, dạ! Bần tăng xin ghi nhớ.

Liên Tuyết Kiều thò tay vào bọc lấy bình ngọc trao ngầm cho Thượng Quan Kỳ khẽ dặn :

- Đây là thuốc giải cho Tích Mộc đại sư. Ngươi giữ lấy cứ cách mười hai giờ cho uống một viên.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói :

- Mình chỉ khác địch ở chỗ đường đường chính chính, sao cô nương lại đùng thuốc độc để áp chế người?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười không đáp.

Nàng móc trong bọc ra một tấm địa đồ chia thành phân ly rất tường tận đặt lên mặt đá, rồi nói :

- Đây là tấm địa đồ chia rất kỹ địa thế phủ Cổn Long Vương, nhưng tại hạ rời nơi đó mấy năm nay, hoặc giả có chỗ thay đổi, dù sao cũng là những chi tiết nhỏ nhặt, còn lại thì chắc vẫn như cũ.

Bọn Thượng Quan Kỳ ngưng thần lắng tai nghe những lời giải thích của Liên Tuyết Kiều vã để ghi nhớ trong lòng.

Liên Tuyết Kiều lại cho những ám hiệu về sự liên lạc. Rồi nàng giục :

- Các vị lên đường đi.

Nghe nàng dặn xong, bọn Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn nhau rồi đứng dậy vái chào từ biệt lên đường.

Mấy người xuống núi vẫn theo lối mà Liên Tuyết đã dặn kỹ.

Đi được vài dặm, ra khỏi khu vực phòng thủ Cùng Gia bang, Tích Mộc đại sư giơ tay lên nói :

- Xin các vị đeo hình cụ vào cho tôi.

Tả Đồng Trương Phương lấy ra một cái khóa bạc, khóa hai tay Tích Mộc lại, Thượng Quan Kỳ mở bình ngọc lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Tích Mộc đại sư.

Bốn người trông về phía trước mà đi, chừng vài dặm thì đến cửa rừng. Đột nhiên thấy có bóng người thấp thoáng, người nào cũng áo đen, lưng cài đoản đao, tay cầm binh khí bước ra cản dường.

Bốn người áo đen nhìn bọn Thượng Quan Kỳ một hồi, không nói câu gì, rồi lại ẩn vào trong rừng.

Bốn người đi gặp rất nhiều vị đại hán áo đen, giơ đao ra cản đường. Tả Hữu nhị đồng điên tiết lên không nhịn được mấy lần toan cùng người động thủ song đều bị Thượng Quan Kỳ đưa mắt can ngăn. Bọn người áo đen xuất hiện rất là kỳ dị, chúng chỉ giương đôi mắt lạnh lùng ra nhìn vào mặt bọn Thượng Quan Kỳ một lúc rồi lại ẩn vào rừng, chứ không hỏi lai lịch mà cũng chẳng hỏi tên tuổi. Kiểu canh gác này khác thường, tưởng chừng như họ đều là những người mặt lạnh như tiền, trơ như đá.

Bốn người lại đi một quãng nữa thì trời sáng rõ. Vừng thái dương đỏ ối từ từ mọc lên chiếu ra muôn vạn hào quang xua đuổi đêm tối.

Bọn Thượng Quan Kỳ đi đường rất yên ổn, tuy trên đường người qua lại lũ lượt.

Tả Đồng Trương Phương khẽ thở dài nói :

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật, càn khôn trong sáng, thế mà bọn thuộc hạ Cổn Long Vương như lũ âm hồn không chịu tiêu tan, nhưng may họ không ra cản đường quấy nhiễu nữa.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Tích Mộc đại sư thấy tay lão đeo hình cụ, khiến cho mọi người qua đường đều chú ý, khẽ bảo :

- Bây giờ chúng ta hãy tháo hình cụ trên tay đại sư ra để thiên hạ khỏi dòm ngó.

Tích Mộc đại sư, lắc đầu nói :

- Cổn Long Vương tâm địa thâm độc, tuy giữa ban ngày, e rằng lão cũng ngấm ngầm bố trí người giám sát đừng tháo ra nữa.

Rồi nhà sư chắp hai tay lại thòng tay áo rộng thùng thình để che lấy khóa tay đi.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt trông chiều trời, tính toán một lúc rồi nói :

- Nếu chúng ta đi gấp một mạch thì chỉ chừng chập tối là đến đất Cửu Giang.

Khi mấy người ra đi, Liên Tuyết Kiều dặn hành trình cùng quán trọ cho một mình Thượng Quan Kỳ, còn Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư đều không biết gì hết. Thượng Quan Kỳ không nói ra mấy người kia cũng không tiện hỏi.

Ban ngày đi đường, quả nhiên không thấy bọn thuộc hạ Cổn Long Vương xuất hiện. Đến gần tối, quả nhiên đến địa hạt Cửu Giang.

Thượng Quan Kỳ không vào ngủ trong khách sạn mà lại vào nghỉ trong một tòa cổ miếu bên ngoài thành.

Tòa cổ miếu này rất hoang vu tịch mịch, tường vách đã đổ nát trông rất thê lương. Chỉ còn tòa đại điện tương đối khá hơn một chút.

Thượng Quan Kỳ vào đại điện ngồi xuống trước cái hương án bày đồ thờ.

Tả Đồng Trương Phương ngẩng đầu nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy mấy pho tượng thần cao lớn đã tróc hết sơn, không nhìn rõ mặt, nên không biết pho tượng này là tượng gì.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói :

- Chúng ta hãy ngồi trong điện này chờ một lát.

Hữu Đồng cảm thấy trong lòng bứt rứt, bồn chồn, toan cất tiếng hỏi, song bị Tả Đồng Trương Phương đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Bỗng thấy Thượng Quan Kỳ tay bên phải đá xuống đất lắng nghe một lúc rồi nói :

- Theo mệnh lệnh của văn thừa, chúng ta phải ở trong miếu này chờ một người.

Tả Đồng Trương Phương hỏi :

- Chờ ai vậy?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không biết nữa.

Hữu Đồng Lý Tân hỏi :

- Tòa cổ miếu này đã hoang lương lại bị tàn phá, dường như lâu nay không có vết chân người, hay là Thượng Quan huynh nghe lộn?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Không lầm đâu! Người biểu tại hạ đúng là ngôi cổ miếu này và dặn rằng nếu không thấy người đó thì đừng ra.

Tả Hữu nhị đồng không nói gì nữa, song trên mặt lộ vẻ không tin tưởng.

Tích Mộc đại sư không nói câu gì, vào miếu rồi xếp bằng ngồi ngay, vận khí điều dưỡng. Lão ngầm vận nội lực để thử xem thì dường như không có chút hiện tượng nào trúng độc.

Đêm mỗi lúc một khuya, ngọn gió lạnh rít lên từng cơn veo véo. Ngôi cổ miếu đã hoang lương càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo và thê lương.

Thốt nhiên có tiếng chân bước, dường như có người đi vào đại điện. Nhưng lạ thay tiếng bước chân gần tới đại điện đột nhiên dừng lại.

Thượng Quan Kỳ, Tả Hữu nhị đồng đều lộ vẻ khẩn trương. Cả Tích Mộc đại sư đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, cũng đột nhiên mở bừng, chú ý nhìn ra ngoài.

Tả Đồng Trương Phương không nhịn được khẽ hỏi :

- Ai đó?

Phía ngoài đại điện có tiếng lạnh lùng đáp lại :

- Ta!

Bóng đen thấp thoáng, một người toàn thân vận áo đen từ từ tiến vào.

Người này cao lêu khêu và gầy khẳng gầy kheo đi ngất ngưởng, dường như bước không vững mà thanh âm lanh lảnh chẳng ra đàn ông cũng không ra đàn bà, khiến người nghe thấy có cảm giác kỳ lạ.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận chân khí từ từ đứng lên chắp tay thi lễ nói :

- Lão tiền bối phải chăng họ Trương?

Người áo đen lạnh lùng nói :

- Lão phu họ Vương.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ vâng mệnh đến đây, mong rằng lão tiền bối chỉ đường cho.

Người áo đen từ từ móc trong bọc ra một vật đưa cho Thượng Quan Kỳ rồi từ từ đi ra ngoài điện. Tả Đồng Trương Phương nhìn bóng sau lưng người áo đen đi xa rồi lầm bầm :

- Người này trên lưng có tật nên đi đứng không được ngay ngắn. Tích Mộc đại sư nói :

- Theo ý bần tăng thì y giả vờ.

Trương Phương nói :

- Đúng thế, có điều mình chưa biết tại sao y phải trá hình như vậy.

Thượng Quan Kỳ lừ lừ cầm cái túi đen trong tay đặt vào chính giữa nhà đại điện nôi :

- Xin các vị đề phòng để tại hạ mở cái túi này ra coi...

Trương Phương lấy cây trường kiếm đánh soạt một cái rồi nói :

- Thượng Quan huynh để tại hạ mở cho.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói :

- Xin Trương huynh mở giúp đi.

Tiếng Cổn Long Vương dùng độc thiên hạ đều biết, nên mấy người này phải cẩn thận. Trương Phương cầm kiếm chém mạnh một cái, túi đen đứt ra ngay.

Bốn người không thấy động tĩnh gì lại từ từ đến thì chỉ thấy ba cái thẻ bạc đè lên một tờ giấy trắng.

Trương Phương lại thấy mũi kiếm khều ba chiếc thẻ bạc lên thì thấy trên tờ giấy viết mấy chữ sau đây:

“Phải đi ngay để vào tới một nơi mé tây cách phủ Cổn Long Vương chừng ba mươi trượng trước canh năm. Tại đó có một khu rừng trúc.

Trong rừng sẽ có người đón tiếp. Nhất thiết phải nghe mệnh lệnh người này. Từ đây trở đi tất có người chặn hỏi, phải đưa thẻ bạc ra là lập tức họ cho đi ngay. Phải nhớ cho kỹ mấy lời dặn đấy”.

Phía dưới không thủ danh nhưng có mật hiệu của Cùng Gia bang.

Hữu Đồng Lý Tân khẽ đằng hắng rồi nói :

- Nếu người vừa đến đây quả là người Cùng Gia bang chúng ta thì hà tất phải lẩn quất như vậy, giả tỉ không phải người Cùng Gia bang thì tại sao họ lại biết mật hiệu? Tại hạ xem việc này đáng nghi lắm, không khéo lại bị mắc vào cạm bẫy Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ cầm lấy thẻ bạc chú ý nhìn hồi lâu đoạn đưa cho mỗi người cầm một cái rồi nói :

- Việc đã đến thế này không lẽ chúng ta cứ ngồi đây mãi ư? Chúng ta phải ra đi và giữ gìn cẩn thận một chút để đối phó với mọi việc xảy ra.

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Thì dù mình có bị lộ hình tích thì sẽ quyết liều một trận sống mái với họ chứ sao.

Thượng Quan Kỳ thò tay vào bọc lấy thuốc giải đưa cho Tích Mộc đại sư nói :

- Xin đại sư cất đi, nếu chúng ta bị bọn thuộc hạ Cổn Long Vương khám phá hành tung, tất phải trải qua một trường ác chiến, hoặc khi trà trộn vào phủ Cổn Long Vương một cách âm thầm cũng khó lòng cùng ở liền với nhau một chỗ. Nếu để thuốc trong mình tại hạ, e khi dùng đến có điều bất tiện.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng còn có một điều nghi ngờ, không nói ra được thì bứt rứt quá.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Xin đại sư cứ nói ra.

Tích Mộc đại sư nói :

- Bần tăng đã ngầm vận công lực thì dường như không bị trúng độc chút nào cả, một là quan văn thừa Cùng Gia bang có phép lạ trong việc dùng độc, hai là tại nội công của bần tăng kém cỏi không tra ra được mình có bị độc hay không?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Văn thừa bản bang trí hơn người, chúng ta không biết đâu mà dò. Có điều người đã an bài như vậy tất có dụng ý gì. Vậy đại sư cứ cất thuốc giải này đi!

Tích Mộc đại sư đón lấy thuốc, nuốt một viên, còn bao nhiêu cất vào trong mình.

Thượng Quan Kỳ thò tay vào bọc lấy lưỡi kim đao ra cầm sẵn trong tay rồi nói :

- Chúng ta đi thôi!

Bốn người ra khỏi tòa cổ miếu, nhắm Cổn Long Vương phủ đi tới. Thượng Quan Kỳ đã được Liên Tuyết Kiều cho biết phủ Cổn Long Vương ở ngoài thành Cửu Giang ngay trên bờ sông. Đứng ngoài trông tựa hồ như một trang viên rộng lớn, bốn mặt có thôn trang nhỏ, mỗi thôn chỉ năm ba góc nhà. Ai ở ngoài vào thì tưởng chừng như xóm vạn chài, nhưng thực ra đó là những nhà của bọn thuộc hạ Cổn Long Vương. Trong khoảng chu vi chừng mười dặm, không có một cư dân nào cả.

Thượng Quan Kỳ theo ám thị của Liên Tuyết Kiều, nhìn nhận phương hướng chỉ đường cho đồng bạn. Bốn người đi rất mau liền một mạch chừng bảy tám dặm, dưới ánh sao trông thấy mấy tòa nhà tranh ở bên đường.

Thốt nhiên có tiếng quát :

- Đứng lại!

Từ trong một căn nhà tranh bảy tám người cầm khí giới chui ra, người nào cũng mặc võ trang, đứng thành hàng chữ nhất để chắn lối đi.

Thượng Quan Kỳ thò tay vào bọc lấy một chiếc ngân bài cầm trong tay.

Mấy gã đại hán cản đường vừa nhìn thấy ngân bài liền đảo mắt nhìn Tả Hữu nhị đồng thì thấy hai gã cũng đều cầm thẻ bạc trong tay.

Mấy gã đại hán xét nghiệm thỏi bạc xong lại đưa mắt nhìn Tích Mộc đại sư một hồi thấy tay lão đeo khóa liền mở đường cho đi, đoạn huýt lên một tiếng còi rồi lại núp vào trong nhà tranh. Thượng Quan Kỳ thở phào một tiếng, rồi lầm bầm :

Hú vía! Nếu bọn đại hán cản đường này vặn hỏi thì không biết trả lời thế nào và mình chắc bị bại lạ hành tung.

Qua một lần kinh nghiệm, bốn người đều nín thở, qua luôn bảy tám trạm như vậy một cách âm thầm.

Đến lúc gần sáng thì đến một tòa nhà cao ngất tựa hồ như một trang viên rộng lớn.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo Tả Hữu nhị đồng :

- Chúng ta càng vào gần Cổn Long Vương phủ bao nhiêu thì càng nguy hiểm bấy nhiêu, vì thuộc hạ Cổn Long Vương đa số bị thuốc mà chi phối tinh thần.

Võ công họ rất cao cường nhưng cơ trí ứng biến không bằng người thường. Vậy chúng ta hết sức bình tĩnh mà đối phó mới có thể qua mọi cơn nguy hiểm. Khi chúng ta thấy người mình hẹn rồi chia nhau trà trộn vào Cổn Long Vương phủ thế nào thì tại hạ xin nói cho các vị hay.

Tả Hữu nhị đồng khẽ gật đầu toan đáp, đột nhiên thấy ngọn nến đỏ xuất hiện trong đêm tối. Tiếp theo đó là tiếng ngựa lộp cộp từ phía trước mặt mỗi người đi tới.

Thượng Quan Kỳ chau mày nói :

- Không biết nhân vật nào ở trong phủ Cổn Long Vương đi ra.

Tả Đồng Trương Phương hỏi :

- Chúng ta có cần tránh đi không? Chẳng lẽ chúng ta đứng đây chờ họ phát giác hay sao? Chúng ta

phải linh tâm để đối phó với mọi cuộc biến chuyển.

Đang lúc nói chuyện, ngọn đèn đỏ đến gần chỉ còn cách bảy tám trăm trượng và đi rất nhanh, thoáng cái đã đến trước mọi người đứng. Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong dạ bồn chồn không biết đối phó cách nào. Dưới ánh đèn đỏ chàng thấy mấy người đang quỳ lạy ở bên đường liền khẽ bảo :

- Việc đã đến thế này, chờ cho ngọn đèn đến gần, chúng ta cùng nhất tề quỳ xuống bên đường.

Vừa dứt lời, ngọn đèn chỉ còn cách một trượng.

Thượng Quan Kỳ quỳ xuống trước liền giơ hai tay cao lên quá đỉnh đầu.

Tả Hữu nhị đồng tuy trong lòng không muốn thế, nhưng thấy Thượng Quan Kỳ làm trước đành cố nhịn tức bực, cũng quỳ xuống theo. Tích Mộc đại sư cũng theo mấy người quỳ xuống. Bỗng nghe tiếng vó ngựa chạy đến nơi. Trên lưng ngựa đi đầu có một đại hán cưỡi. Đại hán này toàn thân áo đen tay cầm chiếc đèn đỏ giơ cao lên, theo sau là tám con tuấn mã. Những đại hán cưỡi ngựa đều đeo binh khí để hộ vệ cho thiếu nữ áo đỏ. Thượng Quan Kỳ nhìn trộm thấy thiếu nữ cưỡi ngựa trắng nàng mới độ mười bốn mười lăm tuổi. Tuy canh khuya gió lạnh nàng cũng chỉ mặc một manh áo đỏ tay ngắn để lộ hai cánh tay trắng nõn, sau lưng nàng dắt thanh trường kiếm kiểu cổ. Sau lưng nàng còn một túi gấm không biết đựng ám khí gì.

Con ngựa trắng chạy đến bên Thượng Quan Kỳ thì thốt nhiên dừng lại.

Chàng hốt hoảng cúi đầu xuống.

Bỗng nghe thiếu nữ ngồi trên lưng ngựa đằng hắng rồi nói :

- Gã này không hiểu lề luật gì, sao dám nhìn trộm ta?

Thượng Quan Kỳ lại càng bỡ vía, nghĩ thầm :

- Con nhỏ này nhỡn quang ghê thật.

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe “Chát” một tiếng, roi ngựa quất tới nơi. Thượng Quan Kỳ không kịp đề phòng mà đối phương ra tay rất nặng. Chàng cảm thấy trên lưng đau nhói, người chàng đột nhiên xiêu về phía trước.

Bên tai chàng nghe một tràng cười ha hả.

Thiếu nữ áo đỏ cùng mấy tên hộ vệ đã giục cương cho ngựa chạy.

Thượng Quan Kỳ căm giận vô cùng nhưng cố nhẫn nại, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy người và ngựa đã chìm đắm vào trong bóng tối.

Tả Hữu nhị đồng từ từ đứng dậy hỏi :

- Thượng Quan huynh bị thương có nặng lắm không?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp :

- Không hề chi. Thế là mình đã qua một cửa hiểm nghèo rồi.

Tả Đồng Trương Phương khẽ thở dài nói :

- Tính trầm lặng của Thượng Quan huynh khiến cho tiểu đệ phải khâm phục. Nếu ở vào địa vị tiểu đệ thì không nhịn nổi cái nhục đó.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Nếu không cố nhịn những điều nhỏ mọn tất có hại đến đại cuộc. Đứng trước tình cảnh này dù có bị sỉ nhục hơn thế nữa tại hạ cũng cố nhịn.

Tích Mộc đại sư nói :

- Thời gian sắp hết đến nơi rồi, chúng ta phải đi đến chỗ người chờ đón kia, chớ để chậm trễ. Nếu để đến lúc trời sáng thì mình lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Thượng Quan Kỳ khẽ gật đầu rồi nhìn phương hướng đi lên trước. Lúc này đã gần đến trang viên rộng lớn, những đại hán qua lại đều mang binh khí, rõ ràng bọn đi tuần trong phủ Cổn Long Vương. Nhưng lạ thay những người này thấy bọn Thương Quan Kỳ đi nhưng chẳng ai hỏi han gì hết, dường như họ vờ không trông thấy.

Bọn Thượng Quan Kỳ lúc mới gặp hạng tuần tiễu này trong lòng rất hoang mang, nhưng sau mấy chỗ chẳng ai hỏi han gì đã hơi vững dạ dần dần đi gần vào phủ Cổn Long Vương.

Dưới ánh sáng lờ mờ thấy bức tường cao, bất quá độ mười trượng. Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt trông sao trên trời rồi xoay về phía ấy mà đi. Đi chừng hai mươi trượng quả nhiên đến một khu rừng rộng lớn. Đột nhiên lá trúc động phất phơ, một bàn tay chìa ra vẫy mấy cái.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận chân khí đi vào gần rừng, chàng thò tay vào bọc lấy lưỡi kim đao ra. Bỗng thấy bàn tay quái gở thò ra từ từ rút vào, một thanh âm nói rất khẽ :

- Trời gần sáng rồi, đội ky mã sắp đi gần đến nơi, các ngươi còn chờ gì không vào rừng đi?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Bất luận người này là bạn hay là thù, vào trong rừng tương đối kín đáo hơn là đứng lại đây”.

Chàng lạng người đi một cái chuồn vào trong rừng.

Khu rừng trúc này rậm rạp khác thường, cành lá chen chúc, khó lòng lách mình qua được. Thượng Quan Kỳ phải đưa hai tay rũ mạnh những cành trúc ra để đi vào, Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư theo sát sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn ra thì thấy phía trước mặt chừng ba thước có một người áo đen cũng đang theo lối đi vào. Tuy cách nhau có ba thước song rừng trúc rậm quả đi rất khó, nên không đuổi kịp.

Vào rừng sâu chừng độ sáu bảy trượng qua một khu đất khá rộng thì đến gần những khu nhà gỗ lụp xụp đầy như bát úp, tất cả có đến ba bốn chục căn. Người áo đen đột nhiên đứng lại.

Thượng Quan Ky để ý nhìn kỹ thì dãy nhà lụp xụp này, cửa sổ cửa vào đều đóng kín, không biết bên trong chứa đựng những gì.

Tả Đồng Trương Phương khẽ hắng giọng hỏi với người áo đen :

- Chúng tôi được đại gia dẫn đến đây, sao không chịu lộ diện?

Người áo đen từ từ ngoảnh mặt lại đáp :

- Xin các vị vào nghỉ chân trong căn nhà gỗ bé nhỏ này, đến tối mai tại hạ lại đến đây đón.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thì người này che mặt bằng một tấm vải đen, chỉ để hở đôi mắt. Toàn thân cùng vận đồ đen. Lúc đó chàng đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Trong căn nhà này chứa đựng những gì?

Người áo đen đáp bằng một tiếng cộc lốc :

- Người.

Thượng Quan Kỳ hồi hộp hỏi lại :

- Nhưng là ai mới được chứ?

Người áo đen đáp :

- Số đông là tù phạm đã trái luật của Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Trong những căn nhà nhỏ xíu này mà cầm được những nhân vật võ lâm?

Người áo đen đáp :

- Thì giờ gấp lắm ta không thể nói kỹ cho các vị nghe được.

Chương 94: Người Còn Sao Đã Làm Ma Khóc Người

Người áo đen nói xong trỏ tay về phía dãy nhà phía tây nói tiếp :

- Trong đó có tám phòng bỏ trống, các vị lựa lấy mấy phòng mà ẩn thân. Nơi đây hằng ngày có bọn thị vệ trong vương phủ đến tra xét ba lần: Sáng, trưa và chiều. Sau canh hai ngày mai tôi lại đến đây để đón các vị. Tôi sẽ vỗ tay hai tiếng để ra hiệu. Nếu không nghe thấy tiếng vỗ tay thì chớ mở cửa trông ra ngoài.

Tả Đồng Trương Phương đột nhiên tiến lại gần một bước hỏi :

- Đại gia có thể mở mặt ra được không?

Người áo đen cười lạt đáp :

- Bây giờ chưa phải là lúc nên thấy mặt ta. Rồi đây tự nhiên ta sẽ mở mặt ra để các vị biết rõ.

Ngừng một lát lại giục :

- Đội tuần tra buổi sáng sắp đến rồi đó. Các vị vào đi thôi!

Thượng Quan Kỳ nghe lời nói cùng cách cử động của người áo đen, trong bụng rất nghi ngờ, nhưng thấy y dẫn đường rất đúng, chàng do dự chẳng biết có nên tiến vào nhà không?

Bỗng thấy người áo đen cười lạt nói :

- Nếu các người không tin lời ta thì không còn cách nào tránh được con mắt tuần tra của đội thị vệ, chẳng những hỏng cả việc lớn mà còn nguy đến tính mạng nữa cũng chưa biết chừng.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Được rồi! Xin đại gia hãy dừng chân một chút, để tại hạ vào xem sao rồi ra sẽ nói chuyện.

Dứt lời chàng trở gót đi thẳng vào trong dãy nhà nhỏ. Người áo đen dường như đã biết Thượng Quan Kỳ sợ mình trốn chạy, mượn cớ vào trong nhà xem, nhưng đã có mật lệnh cho những người đi theo trông coi cử động của mình. Vạn nhất trong nhà gỗ này có mai phục sẵn ám khí thì những người đứng đây lập tức ra tay. Người áo đen nghĩ vậy liền cười lạt đứng yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ đến trước cửa nhà gỗ, thò tay ra đẩy cửa sổ, ngó đầu vào coi căn nhà này rất nhỏ hẹp, chỉ có một người vào cũng không thể còn thừa đất để mà hoạt động.

Thượng Quan Kỳ đứng coi một lúc, trong lòng lại càng ngờ vực nghĩ thầm :

- “Những căn nhà gỗ này cũng chẳng có gì khác lạ, chỉ một người có võ công bình thường cũng đủ dùng chưởng lực phá tan. Thế mà người áo đen bảo trong này rất nhiều. Không hiểu tại sao bọn người bị cầm tù này, cam lòng bó tay chịu chết? Vì lẽ gì họ không chịu phá những căn nhà này để trốn ra?”.

Bỗng thấy người áo đen hỏi :

- Đại gia xem xong chưa, ta đi đây!

Thượng Quan Kỳ quay lại khẽ bảo Tả Đồng cùng Tích Một đại sư :

- Căn nhà gỗ này có thể dung thân được đây.

Trương Phương nói :

- Thượng Quan huynh xem trong nhà có người mai phục không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Không thấy! Dù có họ nấp dưới gian nhà gỗ này.

Trương Phương nói :

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Chúng ta cứ vào để ngồi tạm một đêm rồi sẽ bàn.

Thượng Quan Kỳ dặn mọi người cách liên lạc rồi nhất tề đi vào nhà gỗ.

Người áo đen cũng bỏ đi không thấy tông tích đâu nữa.

Bốn người vào chọn bốn gian gần nhau trong dãy nhà, mở cửa chuồn vào trong.

Trong rừng đã vang lên những bước chân nặng trịch dường như có nhiều người đi tới.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Mau đóng hết cửa lại, đừng để lộ hình tích.

Bọn Tả Hữu nhị đồng và Tích Mộc đại sư làm theo.

Bọn Thượng Quan Kỳ công lực đều thâm hậu, tuy không thò đầu nhìn ra nhưng tai rất thính, phân biệt rõ ràng tiếng bước chân của những người đi tới, biết rằng bọn này đã đến gần dãy nhà gỗ. Chân bước nhộn nhịp, tựa hồ rất đông.

Thượng Quan Kỳ mấy ngày liền đã trông rõ thực lực của Cổn Long Vương rất là hùng hậu. Cổn Long Vương dùng thuốc độc đã kiềm chế bọn thuộc hạ, cố nhiên khiến cho bọn này phải hết sức liều chết cho mình. Nhưng những người bị thuốc kiềm chế đã mất hết trí tuệ, chỉ cần biết dùng cách liên lạc của họ thì chẳng những trà trộn vào phủ Cổn Long Vương rất dễ, mà nếu biết vận dụng khéo léo thì lại còn có thể mượn sức của địch để thắng lại địch.

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng nói ồm ồm :

- Vương gia đã cho người chạy ngựa truyền chỉ dụ ra các nơi phải tuần tra cẩn thận, có thể có địch nhân trà trộn vào Vương phủ. Vậy chúng ta phải đành phí công một lúc, đem tù nhân trong dãy nhà gỗ ra kiểm tra lại một lượt, các bạn nghĩ thế nào?

Thượng Quan Kỳ nghe nói giật mình nghĩ thầm :

- “Thật là hỏng bét! Nếu bọn chúng tra nghiêm thì thế nào bọn ta cũng bại lộ hình tích, mình phải nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn. Nếu mà bại lộ thì lập tức phải hạ độc thủ giết cho kỳ hết không để mống nào sống sót”.

Lại nghe thấy một thanh âm trầm trầm đáp lại :

- Không cần, chỗ giam tù nhân này, chẳng lẽ còn có địch nhân trà trộn vào được? Làm như vậy tốn công vô ích.

Rồi không thấy giọng nói ồm ồm lên tiếng nữa, chắc y cũng đồng ý với bạn.

Thượng Quan Kỳ đã hơi yên tâm. Chàng nhìn kỹ lại thì căn nhà gỗ chỉ đủ chỗ một người nằm. Chàng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- “Thường thường người ta giam tù trong nhà đá hay trong cũi sắt sao Cổn Long Vương lại dùng nhà gỗ để giam người? Nếu là hạng tù thường thì còn được, song cầm tù những hạng võ nghệ cao cường thì có khác nào thả hổ về rừng vì họ có thể phá nhà trốn thoát dễ như bỡn”.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- “Cổn Long Vương là tay gian hùng, thâm hiểm lẽ nào không nghĩ đến điểm này. Hay trong những căn nhà nhỏ hẹp mỏng mảnh này, y đã đặt cơ quan gì chăng?”.

Chàng thò tay ra sờ soạng thì chỉ thấy bốn mặt vách ván, không có chi kỳ lạ thì lại càng lấy làm

quái lạ. Thượng Quan Kỳ nghĩ quanh nghĩ quẩn rồi không giấu nổi tính hiếu kỳ, nhòm qua cái cửa nhỏ trên vách ra ngoài.

Bỗng thấy Tả Đồng Trương Phương cũng đang lách ván hở ra vài tấc để nhìn ra.

Bất giác chàng lẩm bẩm :

- “Nếu mình cũng ra ngoài dòm ngó thì không có cách nào quản thúc Nhị đồng”.

Chàng toan đóng cửa gỗ lại thì đột nhiên căn nhà liền bên Tả Đồng cánh cửa gỗ mở ra để lộ cái đầu tóc dài bỏ xõa xuống.

Cái đầu quái gở này mày râu đều bạc cả, bỗng nhiên thụt vào. Thượng Quan Kỳ khiếp hãi vô cùng, suýt nữa buột miệng kêu lên hai tiếng “Sư phụ!”. Chàng từ từ đóng cửa lại, trong lòng rất là xao xuyến, chàng nghĩ thầm :

- “Kể về võ công thì người quyết nhiên không đến nỗi bị bọn thuộc hạ Cổn Long Vương bắt sống giam hãm vào đây. Hay là chính người muốn trà trộn vào rồi ẩn mình trong này cũng như bọn mình”?

Chàng nghĩ quanh nghi quẩn cũng không đoán ra tại sao sư phụ lại ở trong nhà gỗ này. Chàng cảm thấy rất đỗi bồn chồn, những muốn chạy đến ngay xem cho hả dã. Nhưng chàng lại nghĩ đến trách nhiệm nặng nề cố gắng gượng nhẫn nại.

Vì nếu cánh mình phá hoại luật lệ thì còn quản cố Tả Hữu nhị đồng và Tích Mộc đại sư sao được.

Thượng Quan Kỳ chuyến này đến Cổn Long Vương phủ vẫn yên chí là mình khó lòng thoát chết. Chàng chuẩn bị một công việc lớn lao là phá hoại khu mật thất phứa chất độc mà y dùng để kiềm chế cho bọn thuộc hạ thì dù chàng có chết cũng cam lòng. Thượng Quan Kỳ cố giữ bình tĩnh nhưng có nhiều điều khích động tâm thần. Đối với một vị sư phụ võ công tuyệt thế đã truyền nghề cho mình thì làm sao lại xuất hiện ở nơi đây? Thực là một sự bất ngờ, không bao giờ chàng nghĩ tới.

Chàng đã cố nhẫn nại đến cùng cực không sao dằn lòng được, lại từ từ mở hé cửa gã nhìn ra.

Bỗng thấy căn nhà gỗ đối diện với phòng Trương Phương lại có một cánh tay từ từ thò ra. Thượng Quan Kỳ run lên thì căn nhà có cánh tay thò ra này lại không phải là căn nhà của sư phụ mình, rõ ràng những nhân vật bị cầm tù ở đây có khá nhiều người hoạt động như mình.

Cánh tay thò ra mỗi lúc một dài thêm, sau thò ra đến một căn nhà bên làm cho rung động. Chàng nhìn kỹ gian bị rung động chính là căn nhà có cái đầu quái dị, râu mày bạc phơ thò ra vừa rồi.

Chớp mắt từ trong căn nhà bị rung động cũng có một cánh tay thò ra. Rồi hai bàn tay nắm lấy

nhau. Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Hai tay kia duỗi ra phải chăng là để truyền nội công trị nội thương? Chẳng lẽ một trong hai người này đã bị thương hay sao? Giả như hai người bị cầm tù còn vận công trị thương cho nhau được, chắc là phải tai thính mắt sáng và khi mình cùng Tả Hữu nhị đồng chuồn vào đây tất bị họ nghe thấy rồi”.

Chàng đang suy nghĩ, bỗng có tiếng bước chân vọng lại. Hai tay thò ra vội rụt về. Thượng Quan Kỳ cũng giật mình vội kéo kín khe cửa sổ lại. Từng bước chân mỗi lúc một gần, dường như đứng ngay trước cửa phòng mình.

Nghe tiếng bước chân dừng lại thì tựa hồ như người đứng trước gian nhà gỗ không nhúc nhích. Chàng nín thở đứng tựa vào vách ván, tay phải nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn, ngấm ngầm chuẩn bị.

Chàng nghe dường như người mới đến có ý định rình mình, gã vẫn đứng yên ở trước phòng, không lên tiếng mà cũng không cử động.

Thượng Quan Kỳ dán tai vào vách ván nghe hồi lâu tuyệt không thấy một tiếng động nào, trong dạ vừa bồn chồn vừa lấy làm kinh dị, toan lại hé cửa ra coi xem người đứng trước cửa phòng là ai? Nhưng chàng cố nhẫn nại. Sau không nhịn được nữa chàng hé mở cửa trông ra ngoài.

Lúc này vầng thái dương đã lên cao. Cửa vừa hé mở, ánh dương quang đã lọt vào. Bị ánh mặt trời lóa mắt, giả ti có người tập kích đột ngột, tất chàng phải bị thương.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có hai tiếng vỗ tay. Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra tự hỏi :

- Phải chăng đây là ám hiệu của người áo đen? Nhưng sao lại đến sớm thế?

Chàng còn đang do dự thì có người đã mở cửa nhảy ra.

Giữa lúc ấy, Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư cũng mở cửa nhảy ra.

Dường như họ bị giam trong căn nhà tối tăm này đang buồn bực quá chừng nhịn được, nên vừa nghe tiếng vỗ tay đã nhảy ra liền.

Thượng Quan Kỳ đinh ninh có người đứng trước phòng mình, song vừa nhảy ra ngoài nhìn xem thì thẳng thấy tông tích đâu cả. Chàng lẩm bẩm :

- Lạ thật! Có lẽ người này đến đây tìm mình, trước còn dừng chân ở trước cửa phòng, sau dùng khinh công thượng thặng, chuồn đi lúc nào không hay.

Bất thình lình có thanh âm lạnh lẽo lên tiếng :

- Trong nhà gỗ này không thể ở luôn quá mười hai giờ chỉ lưu lại thêm một khắc là thêm một phần nguy hiểm. Đến chiều trước khi mặt trời lặn trở đi đại khái không có ai đến tra xét nữa, thì các vị ra bên ngoài hoạt động một chút. Hay hơn hết là mượn cơ hội đó ẩn vào rừng trúc vận khí đan điền. Không chừng tối nay sẽ xảy ra một cuộc đại chiến.

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn ra thấy một người toàn thân áo đen đeo mặt nạ đứng trước cửa rừng trúc. Gã nói dứt lời, trở gót đi ngay không để cho Thượng Quan Kỳ chất vấn nữa.

Tả Đồng Trương Phương khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ hãm mình trong này chỉ thấy hơi buồn một chút. Ngoài ra không có gì khó chịu.

Tích Mộc đại sư lắc đầu nói :

- Không phải thế! Bần tăng cảm thấy trong nhà này có một luồng hơi lạnh xông vào phế phủ khiến cho người có cảm giác khác lạ.

Hữu Đồng Lý Tân gật đầu nói :

- Quả vậy! Tại hạ cũng thấy thế.

Trương Phương nói :

- Chúng ta kiếm một người trong dãy nhà này để hỏi xem để giải quyết nghi vấn này.

Thượng Quan Kỳ trong lòng rung động, đột nhiên cất bước đi về phía trước.

Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư đều cho là chàng đi tìm người, không ngờ chàng đi lại phía sau căn nhà gỗ trước mặt quỳ hai chân xuống, nhìn vào căn nhà lạy ba lạy rồi giơ tay lên khẽ bật hai ngón vào vách ván. Cử động của chàng khiến Tả Hữu Nhị. Đồng cùng Tích Mộc đại sư rất lấy làm kỳ không tự chủ được nữa, cất bước đi tới. Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm dùng phép Truyền âm Nhập Mật gọi lên hai tiếng.

- Sư phụ! Sư phụ!

Nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, chàng lại đưa tay lên gõ vách ván hai tiếng cũng chẳng thấy gì. Chàng nhìn kỹ lại thì đúng là gian nhà có đầu quái nhân thò ra lúc ban đêm.

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Thượng Quan huynh có biết trong nhà này cầm tù gì không? Thượng Quan Kỳ nghĩ đến sư phụ mình tính cách lạnh nhạt kín đáo, nếu cứ mở cửa thì tiết lộ chân tướng, biết đâu người chẳng bực mình. Chàng liền dừng lại đáp :

- Tại hạ không biết...

Nói ra một câu hồ đồ, Thượng Quan Kỳ cảm thấy ngượng ngùng, rồi không nói thêm gì nữa.

Tích Mộc đại sư cười nói :

- Thượng Quan thí chủ có chỗ khổ tâm không nói ra được, chúng ta chẳng nên hỏi vặn làm gì. Hiện giờ có một việc rất trọng đại, chúng ta bàn xem.

Thượng Quan Kỳ như trút được gánh nặng, vội vàng hỏi :

- Việc chi vậy? Tại hạ xin đại sư cho lời cao kiến.

Tích Mộc đại sư nói :

- Về người áo đen tấn công chúng ta các vị có thấy y có chỗ nào khác người thường chưa?

Tả Đồng Trương Phương nói :

- Tại hạ cũng cảm thấy điều này.

Tích Mộc đại sư nói :

- Trương thí chủ thử nói trước coi. Nếu còn chỗ nào sơ hở bần tăng bổ sung.

Trương Phương trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ nhận thấy hai chân người có tật, lúc đi đứng ngay đơ chẳng khác gì chần người chết cứng.

Tích Mộc đại sư gật đầu nói :

- Đúng rồi!

Trương Phương lại nói :

- Đúng lắm. Hai điểm kỳ dị này đã bộc lộ thì tìm ra chân tướng cũng không khó lắm.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phải rồi, chắc họ cũng cải trang rồi mới đến gặp bọn ta.

Tích Một đại sư nói :

- Cứ theo hình dạng này dự đoán thì y là người lùn làm cho cao lên, vì thế hai chân cứng đơ, cử

động ngượng nghịu.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói :

- Đúng thế, ý kiến đại sư vừa nêu ra khiến cho tại hạ nhớ lại cái người mà chúng ta gặp trong tòa cổ miếu đêm trước. Hai người này hao hao giống nhau, chỉ khác ở chỗ thấp cao mà thôi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Y đã cố ý biến tiếng nói để cho diệu thanh âm thì nhất định là người biết chúng ta và cũng vì thế mà chỗ nào y cũng tìm cách che mặt mình.

Thượng Quan Kỳ thấy trong óc nảy ra một tia sáng tự hỏi :

- Phải chăng người ấy đã giả trang?

Nhưng chưa có gì chứng thực, chàng không tiện đưa ra những ý kiến ghê người, chỉ tủm tỉm cười nói :

- Bất luận người đó là ai, chúng ta phải vâng theo mệnh lệnh của văn thừa Cùng Gia bang chúng ta.

Trương Phương nói :

- Dọc đường chưa thấy xảy ra chuyện gì lầm lẫn. Vậy chúng ta muốn trà trộn vào phủ Cổn Long Vương tất nhiên phải theo lời y chỉ điểm.

Tích Mộc đại sư ngửa mặt trông chiều trời nói :

- Chúng ta đã đến gần Cổn Long Vương phủ rồi đây. Phải cố giữ đừng để lộ hình tích để đến nỗi hỏng việc và bây giờ phải nghĩ kế ẩn nấp.

Ngừng một lát Tích Mộc lại nói tiếp :

- Căn nhà gỗ này tuy an toàn, nhưng không nên ở lâu đây.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn ra phương bắc, phía sau dãy nhà gỗ có chỗ cỏ mọc cao đến thắt lưng, khẽ nói :

- Chúng ta nấp vào trong đám cỏ kia!

Trương Phương vừa chạy đi vừa nói :

- Phải đi cẩn thận đừng giẫm lên hàng cỏ ngoài bờ để dấu vết lại.

Nói xong gã nhảy một cái vào giữa đám cỏ rậm. Bốn người vừa ẩn nấp xong, liếc mắt nhìn bốn gã đại hán lưng cài đơn đao đi qua đó. Phía sau bốn gã đại hán chừng ba thước một người toàn thân mặc áo đỏ, chính là cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Bốn người nằm phục trong đám cỏ không dám thở mạnh. Tích Mộc đại sư cùng Tả Hữu nhị đồng, bị đám cỏ che kín trông không rõ những sự biến chuyển bên ngoài, chỉ có chỗ Thượng Quan Kỳ nấp vừa kín mà có thể trông ra ngoài được.

Chàng nhìn kỹ thiếu nữ áo đỏ thì thấy giống cô gái đã thấy đêm hôm trước, có điều quần áo cô lúc này màu sắc hơi khác, vì đêm qua cảnh khuya trông không được rõ lắm. Thượng Quan Kỳ trong lúc nhìn thấp thoáng nên không nhớ mặt.

Bỗng thấy thiếu nữ thỏ thẻ tiếng oanh nói :

- Đứng lại!

Bốn gã áo đen đột nhiên trở tay rút thanh đao trên lưng ra, rồi lùi lại phía sau thiếu nữ áo đỏ. Thượng Quan Kỳ hồi hộp trong lòng, nghĩ thầm :

- “Con tiện tỳ này lại sắp giở trò gì đây? Chẳng lẽ ả trông thấy mình rồi chăng? Nếu quả như vậy thì phải hạ thủ giết cả năm người mới giữ được kín đáo”.

Chàng ngấm ngầm báo tin cho Tả, Hữu Nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư....

Bỗng thấy thiếu nữ lom khom cúi xuống tra xét một hố trong tòa nhà gỗ. Đột nhiên nàng mở cửa, thò tay vào trong nhà lôi một người ra hất xuống đất.

Người này gầy quá chỉ còn da bọc xương, hai mắt nhắm nghiền, xem chừng sắp tắt thở đến nơi.

Nhưng lạ thay người vừa bị lôi ra dường như bị thuốc độc bộc phát, cặp mí mắt nháy luôn, tựa hồ muốn lại được trở vào nhà gỗ. Y chỉ còn hơi thở thoi thóp, song Thượng Quan Kỳ thính tai nên nghe rất rõ.

Thiếu nữ áo đỏ chuyển động tấm thân mềm mại, mở cửa một căn nhà gỗ khác rồi lại lôi ra một người gầy yếu tương tự như người trước.

Bốn gã đại hán áo đen đột nhiên đưa tay ra dựng hai người gầy yếu lên.

Thiếu nữ áo đỏ đảo cặp mắt sáng loáng nhìn kỹ vào mặt hai người một hồi rồi nói :

- Đúng rồi! Đem chúng đi!

Bốn đại hán áo đen lập tức hai gã thu lấy khí giới, còn hai gã cõng hai người gầy đét lên đi. Thượng Quan Kỳ thấy bọn họ đi mất hết rồi, trong lòng chàng không khỏi ớn da gà, chàng nghĩ thầm

:

- “Những người bị nhốt trong dãy nhà gỗ này, sao không phá nhà chạy mà còn ở đây nhịn ăn nhịn uống để biến thành thân tàn ma dại. Dù họ có sống sót chăng nữa, chẳng lẽ họ đã bị Cổn Long Vương đánh thuốc độc giam vào nhà này, rồi thỉnh thoảng lại đưa thuốc đến để kéo dài sự sống cho họ hay sao?”.

Trong lúc thảng thốt, tuy chàng không nghĩ ra tại sao những người bị cầm tù không phá vỡ vách trốn đi, chàng càng nghĩ càng cảm thấy đây là một thảm trạng nhất trần đời mà mình đã được trông thấy, lẽ nào làm ngơ?

Lòng nhiệt khí bừng bừng bốc lên, chàng đứng phắt dậy. Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư không nhìn ra cảnh vật bên ngoài, vừa thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy cũng đồng loạt đứng lên theo.

Trải qua hai ngày cùng nhau chia sẻ nỗi lo âu, Tích Mộc đại sư trước vẫn hằn học tức tối Thượng Quan Kỳ, nhưng bây giờ đã mất hết. Lão lại gần chàng hỏi :

- Bọn họ đi cả rồi ư?

Thượng Quan Kỳ ấm ức đáp :

- Chúng đi rồi! Tại hạ phải phá hết dãy nhà gỗ này đi mới được.

Trương Phương giật mình hỏi :

- Chuyện chi vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp cộc lốc :

- Chúng tàn nhẫn quá.

Nhưng rồi chàng chàng thuật lại những chuyện vừa được mắt thấy một lượt.

Tích Mộc đại sư thở dài nói :

- Nếu bây giờ Thượng Quan thí chủ phá hết dãy nhà tức là đồng thời giết hết cả bọn bị giam cầm tại đây. Bần tăng nhận ra rằng trong dãy nhà gỗ này có thứ chất độc rất kỳ dị. Người bị cầm tù qua một thời gian nhất định là bị khí độc thấm vào người. Rồi họ thà được ở yên đây nhịn đói nhịn khát, chứ không chịu phá nhà để chạy trốn nữa.

Thượng Quan Kỳ tỉnh ngộ nói :

- À phải rồi! Không biết hơi độc gì mà ghê thế?

Tích Mộc đại sư nói :

- Về điểm này, hiện giờ bần tăng chưa hiểu rõ, không dám đoán càn.

Trương Phương nói :

- Thượng Quan huynh là người nghĩa hiệp gan dạ, lại sẵn lòng từ bi, cứu cho bọn người bị chìm đắm vào nơi khổ ải, cố nhiên là việc nghĩa nên làm. Nhưng hiện giờ thực chúng ta chưa nên rút dây động rừng. Những người bị cầm tù chắc đã lâu ngày dù có chậm một vài hôm nữa, tưởng cũng chả sao.

Thượng Quan Kỳ nhân một lúc điên tiết lên, quên tính bề lợi hại. Nhưng vừa nghe Trương Phương khuyên can, chàng gật đầu đáp :

- Nếu không nhẫn nại được trong những điều nhỏ mọn thì hỏng cả kế hoạch lớn lao. Các vị hãy tạm ẩn mình nơi đây, để tại hạ đi coi cho biết rõ tình hình những người bị cầm tù trong dãy nhà gỗ này.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Vạn nhất có xảy ra điều gì, các vị chớ nên lộ diện, đề phòng bọn mình bị khám phá hành tung.

Nói xong chàng rảo bước đi về phía trước.

Chàng nhớ lại cử động của thiếu nữ áo đỏ vừa đến đây mở cửa. Khi đi gần đến nơi, chàng cũng cúi lom khom để ý nhìn kỹ, quả nhiên thấy trên ngưỡng cửa có khắc năm chữ rất nhỏ: “Giang Hán Mẫn Ngọc Tường”.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ lại ngày cải trang trà trộn vào Mẫn phủ, không ngờ cái đám ma ngày đó làm xảy ra bao nhiêu chuyện rắc rối mà nay hiện Mẫn lão gia còn sống trên thế gian và bị nhốt tại đây.

Chàng cảm thấy trong tòa nhà gỗ bay ra một thứ mùi vị rất kỳ dị. Chàng cũng bị mùi vị này quyến rũ muốn chạy vào nhà thì không khỏi kinh hãi, vội nhảy lùi lại để tránh xa khí vị này.

Thượng Quan Kỳ vừa lùi lại, đột nhiên người áo đen cao lênh khênh mà gầy khẳng gầy kheo xuất hiện. Người áo đen nhìn Thượng Quan Kỳ vẫy tay, ngưng thần thản nhiên không nhúc nhích. Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Ta thử lại coi xem lão này là nhân vật như thế nào?”.

Chàng nhắm kỹ chỗ người áo đen đứng, thì Tả Hữu nhị đồng và Tích Mộc đại sư không trông rõ,

tất không bị họ đến quấy nhiễu. Nghĩ vậy, chàng vận chân khí, móc lưỡi đao Kinh Hồn trong bọc ra rồi nhảy tới, còn cách người áo đen chừng bốn năm thước thì dừng lại, có tiếng hỏi :

- Đại gia là ai?

Người áo đen tựa hồ như không ngờ chàng hỏi câu này, bất giác khẽ rùng mình, song lạnh lùng đáp ngay :

- Bây giờ chưa phải là lúc ta nên bộc lộ chân tướng.

Thượng Quan Kỳ đã quyết định muốn vén màn bí mật trong con người lão, nên chàng đã chuẩn bị Cầm nả Thủ Pháp chụp cổ tay lão.

Người áo đen không phòng bị chi hết, suýt nữa bị Thượng Quan Kỳ nắm được nhưng lão xoay tay một cái đưa hai đầu ngón tay điểm huyệt trên cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Lão ra chiêu rất mau lẹ và biến ảo dị thường, chẳng những giải được cái nguy cho mình mà còn bức bách đối phương phải lùi lại hai bước.

Nhưng cũng vì chiêu này mà Thượng Quan Kỳ đã khám phá ra điều bí mật của đối phương, chàng thấy ngón tay nhỏ nhắn trắng như tuyết thì biết ngay là tay một cô gái. Chàng vội chắp tay hỏi :

- Cô nương phải chăng là văn thừa Liên?

Người áo đen bị tiết lộ chân tướng, không giấu giếm nữa tủm tỉm cười đáp :

- Người đoán đúng rồi! Nhưng hiện giờ ta chưa thể lộ chân tướng được. Vậy ngươi đừng tiết lộ cho Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư hay.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Tại hạ xin tuân lệnh, song chưa hiểu bao giờ chúng ta mới trà trộn vào Cổn Long Vương phủ?

Liên Tuyết Kiều đáp :

- Bây giờ ta nói cho ngươi hay: Khi các ngươi ra khỏi bụi cỏ rậm giữa khoảng từ năm đến bảy trượng thì thay bốn bộ quần áo cũ ra, ta đã sắp sẵn những bộ đồ cần dùng để đó. Vậy ngươi lại bảo họ thay áo đi rồi ra khỏi rừng trúc, mà phải nhớ lúc trà trộn vào Cổn Long Vương phủ phải giữ cực kỳ bình tĩnh.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ nhớ cả rồi.

Liên Tuyết Kiều giục :

- Đi thay áo lẹ lên, ta coi chừng cho các ngươi đây!

Thượng Quan Kỳ vâng lời trở gót đi ngay lại dẫn Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư ra khỏi chỗ bãi cỏ chừng bảy trượng, quả nhiên thấy bốn bộ áo bỏ đó. Liên Tuyết Kiều chuẩn bị rất chu đáo, bốn bộ áo đã để riêng ra. Tích Mộc đại sư còn được thêm một cái khăn trùm đầu sắc đen...

Bốn người đổi áo xong, lập tức ra khỏi rừng trúc, từ từ đi về phía Cổn Long Vương phủ. Lúc này mọi người đã giả trang làm thị vệ coi giữ Vương phủ. Dọc đường tuy gặp rất nhiều đại hán áo đen giắt đơn đao nhưng chẳng những họ không hỏi han gì, mà vừa thấy ở đằng xa đã thi lễ rồi tránh sang bên để nhường lối đi.

Tả Đồng Trương Phương khẽ hỏi :

- Thượng Quan huynh kiếm đâu ra bốn bộ áo dường như địa vị khá cao vậy?

Thượng Quan Kỳ không trả lời vào câu hỏi Trương Phương, chàng nêu ra một vấn đề :

- Sau khi chúng ta tiến vào nội phủ rồi, nếu xảy ra chuyện không tụ hợp với nhau một chỗ được, thì làm thế nào?

Tích Mộc đại sư nói :

- Trước khi bọn ta vào đó phải nhớ lấy ám hiệu để liên lạc.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy, có điều chúng ta phải tự đặt ra, không nên dùng ám hiệu của phái Thiếu Lâm hay Cùng Gia bang ngày thường, để khỏi bị người khám phá ra.

Tích Mộc đại sư nói :

- Phải đó!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tại hạ đã nghĩ ra mấy thứ, chẳng hiểu có dùng được không.

Trương Phương ngẩng đầu nhìn lên đã thấy rõ Cổn Long Vương Phủ nguy nga lộng lẫy, chỉ còn cách chừng hai ba mươi trượng. Bốn người thủng thỉnh bước đi do Tích Mộc đại sư dẫn đầu. Thân thể lão cao lớn che khuất hẳn người Thượng Quan Kỳ đi.

Thượng Quan Kỳ nhân cơ hội này đem ám hiệu ra dặn mọi người.

Chàng theo dõi Đường Toàn lâu ngày, trí tuệ tiến bộ rất nhiều. Chàng nghĩ ra mấy ám hiệu rất đơn giản, ai trông thấy cũng nhận ra ngay.

Thượng Quan Kỳ vừa dặn xong thì bốn gã đến cổng ngoài Cổn Long Vương phủ. Tích Mộc đại sư là người giả mạo, vừa trông thấy hai bên tòa cổng đồ sộ có mười sáu gã vệ sĩ áo đen đứng sắp hàng, bất giác chột dạ dừng bước lại.

Thượng Quan Kỳ vội đi lên trước, bước qua bảy tám bục đã toan đi thẳng vào cổng. Mười sáu gã vệ sĩ áo đen sắp hàng hai bên thì tám gã cầm ngang binh đại đao, còn tám gã tay chống trường mâu.

Thượng Quan Kỳ bước tới bậc đá sau cùng, đột nhiên ánh hào quang lóe lên, bốn mũi xà mâu phóng ra. Tả Hữu nhị đồng cả kinh, toan băng mình nhảy lên, nhưng chợt trông thấy bốn mũi mâu phóng ra gần tới Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu về.

Thượng Quan Kỳ cũng một phen hú vía nghĩ thầm :

- “Nếu mình không giữ được bình tĩnh, đưa tay ra gạt thì đã lộ bản tướng rồi”.

Chàng nhìn kỹ lại thì thấy sáu gã thị vệ áo đen, vẻ mặt trang nghiêm trầm trọng không lộ vẻ gì hết. Ít lâu nay, kiến văn Thượng Quan Kỳ cũng tăng lên rất nhiều, chàng coi mười sáu gã đại hán này tuy là những tay võ nghệ cao cường nhưng khi đã uống thuốc mê nên không đủ khả năng nhận biết ai là bạn, là thù? Họ chỉ nhận thù hay bạn theo một phương thức nhất định. Khốn nỗi Thượng Quan Kỳ không hiểu cách thức của họ thì làm thế nào để họ khỏi ra tay ngăn trở. Chàng đành giữ vẻ mặt trấn tĩnh tủm tỉm từ từ đi vào.

Chương 95: Nữ Sắc Khôn Xiêu Lòng Hào Kiệt

Những đại hán tay cầm đại đao nhất tế vung đao lên, ánh đao lóe lên, nhắm Thượng Quan Kỳ bổ xuống, uy thế rất đáng sợ. Thượng Quan Kỳ đã ngầm vận nội lực để lúc cần thì ra tay tự vệ.

Những lưỡi đao này cũng chỉ khoa lên gần chạm vào Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu về. Đại hán cầm đao đứng đầu mé tả đột nhiên đưa tay ra.

Thượng Quan Kỳ tâm tính mau lẹ, nhớ đến mấy cái thẻ bạc của Liên Tuyết Kiều đưa cho để tiện việc trà trộn vào Cổn Long Vương phủ. Chàng liền móc ra đưa cho gã.

Đại hán thu thẻ bạc rồi đưa mắt nhìn bọn Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ bước lẹ tiến vào Vương phủ. Tích Mộc đại sư cùng Tả Hữu nhị đồng đi theo sát Thượng Quan Kỳ. Vào đến Cổn Long Vương phủ, cảnh vật khác lạ, hoa cỏ tốt tươi, dinh điện bát ngát, lâu đài trùng điệp.

Thượng Quan Kỳ chưa được Liên Tuyết Kiều chỉ thị, sau khi vào Cổn Long Vương phủ không biết làm thế nào. Chàng chỉ trông cậy vào mấy điều ghi nhớ trong lòng đi thẳng vào hậu viên.

Nhưng hy vọng tìm ra thật mau khu nhà mật thất chứa thuốc độc cũng là cách giải độc cho bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đều tan vỡ.

Thượng Quan Kỳ đi qua một khu sân rộng thì đến một chỗ ngã ba. Chính giữa, mé tả và mé hữu đều có khuôn cửa tròn. Chàng chú ý nhìn thấy phía trong ba cửa này đều có sân rộng lớn trồng toàn hoa, đứng phân vân không biết vào cửa nào?

Tích Mộc đại sư dường như không hiểu rõ tâm ý của Thượng Quan Kỳ, khẽ bảo :

- Bọn ta mỗi người vào một cửa, chờ cho đến lúc mặt trời lặn, lại đến đây hợp nhau, được không?

Nguyên mấy người sau khi vào Cổn Long Vương phủ, phát giác ra rằng: Đội thị vệ trong phủ, tên nào cũng ngơ ngác không còn phân biệt được ai là bạn, ai là thù. Mình chỉ cần tỉnh trí, liệu đường đối phó là không nguy hiểm gì hết.

Tả Đồng Trương Phương gật đầu nói :

- Đại sư nói phải đó.

Thượng Quan Kỳ tuy biết rằng phân tán lực lượng như vậy, vạn nhất xảy ra điều gì thì nguy hiểm vô cùng Tuy bụng chàng nghĩ vậy nhưng không muốn nói ra sợ biểu lộ tinh thần khiếp nhược. Chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Được rồi! Đại sư đi vào mé tả, Trương huynh cùng Lý huynh tiến vào phía hữu, tiểu đệ qua cửa giữa. Chúng ta chờ đến canh một lại đây hội diện, nếu chưa gặp nhau thì đừng đi đâu.

Tích Mộc đại sư dạ một tiếng rồi đi vào mé tả. Tả, Hữu Nhị đồng khẽ nói :

- Thượng Quan huynh phải cẩn thận!

Rồi hai người đi vào cửa hữu.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng ba người đi xa rồi mới cất bước đi vào cửa giữa. Chàng nhìn ra thấy hoa cỏ xanh tươi, đến lâu đài lô nhô giữa những đám cây cỏ um tùm. Chàng lẩm bẩm :

- “Lão Cổn Long Vương này thật biết đường hưởng thụ. Cách bày trí của y thật là công phu, đồ sộ. Những nơi thâm cung nội uyển cũng đến thế này mà thôi”.

Ngọn gió hiu hiu lay động cỏ hoa. Bốn bề tịch mịch, chàng đưa mắt nhìn khắp nơi mà chẳng thấy một ai, quang cảnh chàng không ngờ đến thế này đã làm cho chàng có cảm giác đến một nơi thần bí khác thường.

Chàng đi qua hai luống hoa đột nhiên nghe thấy tiếng oanh thỏ thẻ liền ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy bốn thiếu nữ mặc áo cung tần vừa đi vừa cười. Thượng Quan Kỳ muốn ẩn lánh nhưng không kịp.Bỗng nghe thiếu nữ đi đầu lớn tiếng gọi :

- Gã kia! Lại đây đã!

Vừa nói vừa giơ tay ra vẫy.

Thượng Quan Kỳ lầm bầm :

- Thật là hỏng chuyện.

Nhưng cũng đành bước tới, khi còn cách bốn cô cung nữ chừng bốn năm thước thì dừng lại, chắp tay hỏi :

- Bốn vị có điều chi dạy bảo?

Cung nữ đi đầu nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi nghiêm nét mặt nói :

- Giỏi lắm! Ngươi dám cả gan tùy tiện vào chốn thâm cung.

Thượng Quan Kỳ không biết đáp thế nào, đâm ra luống cuống.

Cung nữ lại hỏi :

- Ngươi có biết tự tiện vào nội cung sẽ bị xử trọng hình thế nào không?

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt thì ngoài bốn ả cung nữ không còn ai nữa, nghĩ thầm :

- "Mình phải hành động chớp nhoáng, ra tay đột ngột để điểm huyệt bốn ả này mới xong, nhưng không rõ tình hình nội uyển sau khi bốn cưng nữ mất tích, tin đó truyền ra khắp nơi thì hỏng việc, mà mình còn bị lộ hình tích nữa".

Chàng trầm ngâm một lát rồi chắp tay vái và nói :

- Tiểu nhân mới vào Vương phủ chưa hiểu lệ luật, mong rằng bốn vị tỷ nương chỉ giúp cho.

Cung nữ đi đầu quay lại nhìn ba ả kia tủm tỉm cười nói :

- Ngươi mới vào Vương phủ mà dám tự tiện thâm nhập nội cung thì ra ngươi không muốn sống nữa ư?

Thượng Quan Kỳ ráng dẹp lửa giận tươi cười nói :

- Tiểu nhân mới xem hoa nở, lỡ quên đi mất, vô tình vào đây, mong rằng bốn vị tỷ nương lượng thứ cho, tiểu nhân xin ra ngay lập tức.

Nói xong trở gót đi ra, bỗng có tiếng quát lanh lảnh :

- Đứng lại đó!

Bóng người thấp thoáng, hai cung nữ đã ra trước chắn lối đi.

Thượng Quan Kỳ thấy thân pháp chúng mau lẹ ghê người thì không khỏi giật mình nghĩ thầm :

- "Vừa rồi may mà mình chưa động thủ, coi thân pháp mấy cô này thì mình ra một đòn khó lòng chế phục được cả bốn".

Hai cô ra chắn lối đồng thanh hỏi :

- Ngươi làm thế nào mà vào được đây?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tôi theo cửa viên môn chính giữa đi vào.

Hai cung nữ đưa mắt nhìn nhau tủm tỉm hỏi :

- Không có ai ngăn cản ngươi ư?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt dò xét thì vẻ mặt bốn ả tỳ nữ so với lũ thị vệ đã bị hạ độc khác nhau xa. Mấy ả này nói năng hoạt bát tựa hồ như chưa bị thuốc mê.

Chàng lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không bị ai ngăn trở hết.

Cung nữ nói :

- Phải rồi! Hôm nay là ngày khánh hạ lễ chu niên Vương phủ. Bọn chúng được một buổi thảnh thơi, chẳng nên trách họ.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Liên Tuyết Kiều chọn đúng hôm nay để bọn mình trà trộn vào phủ Cổn Long Vương thật là đúng quá. Nàng tính thật không sót mảy may, chẳng trách Đường đại ca tiến cử nàng một cách cực kỳ trân trọng. Tài năng cô này không thể coi thường được”.

Bỗng nghe hai ả cung nữ cười hỏi :

- Ái chà! Thằng lõi này nhăng nháo chạy vào nội cung bị người phát giác, nhưng còn may phúc gặp được bọn ta. Thôi chạy ngay đi! Để bọn thị vệ đi tuần mà bắt được ngươi, chúng sẽ chặt chân, móc mắt cho.

Thượng Quan Kỳ làm ra vẻ hoảng hốt nói :

- Xin đa tạ các vị cô nương.

Rồi trở gót theo đường cũ chạy ra.

Bỗng một giọng trong trẻo quát lên :

- Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ đành phải dừng bước, chắp tay vái dài hỏi :

- Bốn vị tỉ nương còn có điều chi dạy bảo?

Ả cung nữ đứng ở mé hữu nói :

- Bây giờ chính là lúc đám thị vệ đi điều tra nội cung. Ngươi mà chạy nhăng tất là bị chúng bắt.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

- “Trong phủ Cổn Long Vương không phải hết thảy là kẻ đáng tội chết”.

Chàng vội nói :

- Tại hạ mới vào Vương phủ vô tình đi lầm đường, mong rằng bốn vị tỉ nương chỉ giáo cho làm thế nào bây giờ? Tại hạ cảm kích vô cùng.

Một ả cung nữ đưa mắt nhìn ba ả kia rồi nói :

- Thằng nhóc này dễ thương quá! Bọn ta cứu y một phen.

Ba ả kia gật đầu. Rồi một ả bày :

- Bọn chúng sắp tới rồi đó. Ngươi chạy ra không kịp đâu, mau ẩn mình vào trong bụi hoa kia.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quả thấy gần đó có một luống hoa râm um tùm, liễn chạy vào chui nấp vào trong.

Bốn ả cung nữ thì thầm bàn nhau một hồi rồi đứng lùi ra bên đứng nói chuyện cười đùa với nhau.

Thượng Quan Kỳ khẽ vạch bụi hoa ngó ra ngoài thì thấy một đám thị vệ mặc áo gấm đi tới. Bọn chúng có ít ra là sáu người, gươm đao lấp lóe dưới ánh mặt trời.

Bọn thị vệ đi lại rất mau, chớp mắt đã đi gần lại bốn ả cung nữ. Bỗng nghe tiếng chó sủa gâu gâu, bọn thị vệ đột nhiên dừng lại.

Thượng Quan Kỳ giật mình nghĩ thầm :

- “Bọn này đã có đem theo linh khuyển. Bữa nay khó lòng thoát khỏi sự điều tra của chúng”.

Chàng bèn vận chân khí nắm chắc lưỡi đao Kinh Hỗn chuẩn bị đối địch.

Bỗng nghe tiếng nói the thé hỏi vọng lại :

- Bốn vị cô nương có thấy người nào lạ mặt vào đây không?

Nghe giọng người này nói rất rõ ràng khúc chiết dường như gã chưa bị thuốc mê.

Lại nghe tiếng oanh của bốn ả cung nữ đáp :

- Chưa thấy ai hết.

Giọng the thé lại nói :

- Hai con linh khuyển này được huấn luyện rất công phu. Nếu không ngửi thấy hơi người lạ thì không khi nào nó lại sủa ầm lên. Tuy bốn vị chưa thấy song tại hạ tin chắc rằng có người lạ trà trộn vào đây rồi. Vậy xin bốn vị cô nương cho tại hạ vào sục tìm quanh đây xem.

Thượng Quan Kỳ ẩn mình trong bụi hoa râm nghe gã nói vậy thì trong lòng xiết bao hồi hộp, nghĩ thầm :

- "Con linh khuyển này đã ngửi thấy hơi người lạ, tất chúng sẽ tìm thấy chỗ mình nấp rất dễ dàng. Ta phải đánh chết mấy con chó ác nghiệt này mới được".

Chàng lại ngoảnh đầu nhìn vào phía trong thì thấy một tòa lầu cao ở phía đông sau bụi hoa cách chừng ba mươi trượng. Rèm cửa sổ buông tuồng nhưng cánh cửa vẫn mở.

Thượng Quan Kỳ liệu tình thế thì đó là chỗ duy nhất để chạy đến nấp mong thoát khỏi nạn linh khuyển sục tìm! Chàng đề khí thi triển khinh công thượng hạng "Đạp Tuyến Vô Ngấn" (Đi trên tuyết không dể đấu vết) lùi ra khỏi bụi hoa chạy đến tòa lầu cao.

Chàng lai nghe thấy tiếng chó sủa không ngớt ở phía sau, nhưng đã đến phút cuối cùng phải tẩu thoát thì dù có bị bại lộ hành tung thì cũng đành chịu.

Khinh công của Thượng Quan Kỳ đã tinh thâm. Chàng lại thi triển một cách cực kỳ mau lẹ, quả nhiên không phát ra một chút tiếng động. Đến cuối chân lầu chàng vận khí điều dưỡng giây lát đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tung mình nhảy lên. Tay phải nắm lấy một cành cây, đu lên rồi dùng sức mạnh, nhắm rất đúng chỗ băng mình rồi một cái nhảy đúng vào cửa sồ, chỉ làm hơi lay động tấm màn, ngoài ra không có một tiếng động nhỏ nào.

Thượng Quan Kỳ bỗng ngửi thấy mùi hương ngào ngạt do phấn sáp gây nên thì chàng biết ngay đây là chốn khuê phòng của đàn bà. Vì trường hợp cấp bách, chàng đang phải khom lưng ẩn vào khoảng giữa bức màn cửa sổ và lưỡng vách.

Chàng nắm chặt chuôi đao Kinh Hồn, thò đầu vào bên trong.

Bỗng thấy búi tóc buộc chai lọ ngất ngưởng trên đỉnh đầu, một người đàn bà toàn thân mặc quần áo vàng đang ngồi soi gương.

Thượng Quan Kỳ nhìn vào trong gương run lên vì biết bóng mình đã in vào trong gương và đã bị

bại lộ hình tích.

Thiếu phụ này thật là trầm tĩnh. Trước sự xuất hiện của chàng đột ngột mà nàng vẫn thủng thẳng vuốt hai mái tóc đang rũ xuống, rồi từ từ hỏi :

- Ai đó?

Thượng Quan Kỳ thấy chân tướng đã bị bại lộ, vén tấm màn cửa thong thả bước vào. Bề ngoài tuy chàng cố giữ vẻ trấn tỉnh, nhưng bên trong ngầm vận toàn thân công lực. Chàng định bụng nếu phu nhân này hô hoán lên thì lập tức ra đòn bất thình lình như tiếng sét nổ không kịp bưng tai.

Thiếu phụ áo vàng từ từ quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ mỉm cười.

Thiếu phụ này tuy đã đứng tuổi vào hạng nạ dòng, song còn đầy vẻ phong lưu. Cái mỉm cười của nàng không biết bao nhiêu là duyên dáng, tỏ ra là con người sành nghề quyến rũ.

Thượng Quan Kỳ không ngờ nàng đã không kinh ngạc, không chất vấn lại đưa ra một nụ cười hết sức duyên dáng. Chàng không khỏi kinh ngạc, bao nhiêu nghi vấn làm rộn tâm hồn liền dừng bước, không tiến thêm nữa.

Thiếu phụ áo vàng mở đầu bằng câu khiến chàng phải sửng sốt :

- Mau đóng cửa sổ và cài then lại!

Thượng Quan Kỳ run lên bần bật, nhưng vẫn làm theo lời thiếu phụ, đóng cửa cài then cửa sổ. Chắp tay thi lễ nói :

- Tại hạ bị người đang truy tầm, liều lĩnh chạy vào hương phòng mong rằng phu nhân tha thứ cho.

Thiếu phụ áo vàng từ từ đứng lên nói :

- Ngươi thật là gan liều nhảy xô vào cung cấm. Ngươi nên biết rằng nếu họ bắt được sẽ xé xác ngươi ra đó.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Con người ta ai cũng chỉ có một mạng. Trong vòng trăm năm sớm muộn gì cũng chết. Tại hạ sống hay chết chẳng quan tâm đến nữa....

Thiếu phụ áo vàng như tựa hồ không biết bao giờ nghĩ đến câu trả lời đó, nàng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Phải chăng ngươi mới vào Vương phủ?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lúc này bọn thị vệ đang sục sạo hành tung ta trong khắp nội cung này. Ta đành liều ở lại đây để tránh cơn nguy cấp”.

Chàng thấy vẻ mặt thiếu phụ rất trầm tĩnh, dường. như không sợ gì liền đáp :

- Phu nhân đoán đúng đó. Tại hạ vừa mới được điều động vào Vương phủ.

Thiếu phụ áo vàng tựa hồ đột nhiên hồi hộp. Nàng giương đôi mắt tròn xoe nhìn chằm chặp vào Thượng Quan Kỳ một hồi rỗi lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là ai nói mau?

Thượng Quan Kỳ cười lạt đáp :

- Phu nhân bất tất phải nghĩ ngợi nhiều. Tại hạ được Vương gia đặc biệt chuẩn cho không phải dùng thuốc mê.

Thiếu phụ áo vàng đột nhiên sắc mặt tái mét, song ả đứng dậy rồi lại phục xuống đất nói :

- Tiện thiếp xin gửi lời vấn an Vương gia!

Thượng Quan Kỳ trong bụng hoang mang nhưng ngoài miệng vẫn tủm tỉm cười nói :

- Phu nhân bất tất phải đa lễ, xin đứng lên mau!

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Lúc nào gặp Vương gia mong rằng các hạ nói cho đôi lời tử tế!

Thượng Quan Kỳ cười thầm trong bụng lầm bầm: “Hay quá! Mình tìm chỗ ẩn thân, không ngờ biến thành một vị quý khách”, chàng đáp :

- Cái đó đã hẳn. Xin phu nhân cứ yên tâm.

Thiếu phụ áo vàng từ từ đứng lên, vẻ mặt đang hoảng hốt để ra tươi cười hỏi :

- Chừng nào Vương gia sẽ về phủ?

Thượng Quan Kỳ lầm bầm một mình.

- “Nàng hỏi ta, ta biết hỏi ai bây giờ”?

Đoạn hàm hồ đáp :

- Ngày mốt chưa về tới cũng ngày kia thôi.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Vậy còn ít ra cũng hai ngày nữa kia nhỉ?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Phải rồi! Tại hạ đoán thế thôi có khi còn phải chờ thêm một vài ngày.

Thiếu phụ áo vàng gót sen rón rén bê chiếc cẩm đôn lại nói :

- Quý sứ lặn lội từ xa đến đây dọc đường gió bụi mệt mỏi, xin ngồi đây nghỉ chân một lát đã.

Thượng Quan Kỳ xua tay nói :

- Tại hạ không mệt đâu, phu nhân bất tất phải khách sáo.

Thiếu phụ áo vàng cười hỏi :

Quý sứ đã qua thăm mấy vị phi bên kia chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Chưa. Tại hạ vào đây đến ngay phòng phu nhân.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Quý sứ nói vậy thì ra tiện thiếp được quý sứ nể vì hơn hết.

Nàng vừa nói câu đó vừa đưa mắt nguýt Thượng Quan Kỳ với vẻ mặt rất kiều diễm tình tứ.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Phu nhân dạy quá lời.

Trong lòng chàng rất là phiền muộn tự hỏi :

- “Mụ đàn bà này muốn giở trò gì đây”?

Lại thấy thiếu phụ áo vàng hỏi tiếp :

- Quý sứ kề cận bên cạnh Vương gia đã bao lâu?

Thượng Quan Kỳ nghĩ :

- “Nhìn vẻ mặt, nghe lời nói, thì rõ ràng thiếu phụ là một vị phi tần của Cổn Long Vương. Thế thì những người thân cận Cổn Long Vương mụ tất biết nhiều. Nếu mình biểu gia nhập đã lâu sợ không bịp được nàng”.

Chàng trầm ngầm một lát rồi đáp :

- Mới trong vòng hai tháng nay.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Thế ra Vương gia mới thu dụng. Quý sứ có biết một vị kế cận bên mình Vương gia tên gọi Vương Tuấn không?

Thượng Quan Kỳ lâm vào tình thế bắt buộc, phải nói hàm hồ đành tủm tỉm cười đáp :

- Chúng tôi cũng mới biết nhau.

Thiếu phụ áo vàng thủng thỉnh bước gần lại, người chưa tới thì một mùi thơm ngát xông vào mũi chàng. Nàng thấy Thượng Quan Kỳ nói năng ôn hòa lại nhiều đảm lược liền gót sen uyển chuyển, mình liễu thướt tha tới trước Thượng Quan Kỳ cúi đầu xuống hỏi bằng một giọng rất dịu dàng :

- Bây giờ biết xưng hô tiểu ca thế nào đây?

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm thở dài nghĩ :

- “Thân phận thiếu phụ này ở chốn thâm cung tịch mịch. Có khi hằng năm khó gặp mặt Cổn Long Vương một lần. Thế thì trách nào nàng chẳng rung động xuân tình gây nên những điều ô uế. Lão Cổn Long Vương oai phong lừng lẫy trên chốn giang hồ gầm mưa thét gió, không biết bao nhiêu tay cao thủ võ lâm phải làm nô lệ y? Thì ngược lại bọn phi tần trong thâm cung, người nào cũng chẳng chịu thủ tiết với y. Âu cũng là một sự báo ấn nhãn tiền”.

Thiếu phụ áo vàng chờ lâu không thấy Thượng Quan Kỳ trả lời, không dằn lòng dược lại hỏi :

- Chàng có tâm sự gì mà bần thần như vậy?

Thiếu phụ này tuy không phải vào hạng chim sa cá lặn, nhưng đầy vẻ phong tình so với Liên Tuyết Kiều thì mỗi người một vẻ khác nhau. Liên Tuyết Kiều có vẻ đẹp kín đáo mơ mộng, khác nào cuối lề hoa nở thơm ngan ngát, còn thiếu phụ này vẻ đẹp lồ lộ như khóm mẫu đơn đầy hoa nở. Đầu mày cuối mắt xuân tình đằm thắm mịn màng mà cử chỉ nói năng đầy khêu gợi. Thượng Quan Kỳ ngoảnh mặt đi, đứng lên từ từ bước đến gần cửa sể hé mở để nhìn ra ngoài. Chàng thấy chục gã đại hán tay cầm

binh khí đang sục tìm khắp trong những bụi hoa rậm rạp. Một gã áo đen người cao và gầy, tay dắt một con chó trắng cùng bốn ả cung nữ nói chuyện đi lại phía lầu cao. Chàng rất là hồi hộp nghĩ thầm :

- “Nếu con linh khuyển kia đánh hơi thấy mình trốn ở trên lầu này thì thế nào cũng bị lộ hành tung. Rồi khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến. Dù mình có phải chiến đấu cũng không đủ sợ, nhưng uổng mất một phen tâm cơ để trà trộn vào được Cổn Long Vương này”.

Đang lúc ngẫm nghĩ bỗng thấy một bàn tay mềm mại mát rượi đặt lên vai và một làn hương mặn nồng đưa vào mũi. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy thiếu phụ áo vàng trên môi thoáng lộ một nụ cười khêu gợi. Thật là nàng đang lòng xuân phơi phới, đầu mày cuối mắt càng nồng tâm yêu. Năm đầu ngón tay nàng dần dần ấn mạnh vào vai chàng. Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm kinh hãi, vận động chân khí từ huyệt đan điền đưa lên để bít kín huyệt mạch trên bả vai đặng đề phòng thiếu phụ ngấm ngấm hạ độc thủ một cách đột ngột.

Thiếu phụ áo vàng thốt nhiên rút bàn tay lại cười nói một cách rất đa tình :

- Cậu em ơi! Cậu thật đa nghi quá!

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, đột nhiên có tiếng ồm ồm từ dưới chân lầu hỏi vọng lên :

- Tả lãnh ban thị vệ là Tam Nhỡn Điệu Tiêu Xung có việc cần bẩm báo Hương Hậu!

Thiếu phụ áo vàng đột nhiên không cười nữa, nhìn Thượng Quan Kỳ bằng đôi mắt lạnh lùng từ từ bước ra trước cửa sổ vén màn mở cánh cửa nhìn xuống.

Thượng Quan Kỳ cũng bước nhanh lẹ ấn vào huyệt mạch môn sau lưng thiếu phụ khẽ nói :

- Nếu phu nhân muốn chết thì tại hạ chỉ dồn nội lực vào lòng bàn tay ấn mạnh một cái làm đứt tâm mạch phu nhân tức khắc.

Thiếu phụ áo vàng nổi lên một trận cười khanh khách.

Thượng Quan Kỳ bị tiếng cười của nàng làm cho tâm thần hồi hộp. Nếu chàng thúc đẩy nội lực để giết chết thiếu phụ thì chẳng khó gì. Song chàng nghĩ lại nếu mình giết chết nàng tất bị lộ hành tung...

Thượng Quan Kỳ đang nghĩ ngợi thì thiếu phụ áo vàng thôi không cười nữa, cất tiếng dõng dạc hỏi :

- Có phải Tiêu lãnh ban ở dưới ấy không?

Giọng ốm ồm lại đáp :

- Thuộc hạ thính thị Tiêu Xưng.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Ngươi đến đây có việc chi?

Tiêu Xung đáp :

- Không có việc đâu dám quấy nhiễu Hương Hậu...

Ngừng một lát gã nói tiếp :

- Thuộc hạ tuần tra nội cung, phát giác ra một tên gian tế lẻn vào. Linh khuyển đánh hơi tìm vết chạy đến đây...

Thiếu phụ áo vàng buông một giọng hơi gay gắt hỏi lại :

- Sao! Bọn ngươi tưởng ta giấu y trên này ư?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ đâu dám nghĩ vậy. Song, linh khuyển đánh thấy hơi người lạ vào đến đây. Nó thính hơi lắm, không phải chó thường. Nó đuổi đến đây rồi đột nhiên không đi nữa.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Vì thế mà ngươi nghi ngờ cả ta nữa hay sao?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ chỉ nghĩ rằng Hương hậu không biết, hoặc giả có gian đồ hiện lẻn vào ẩn núp trong lầu.

Thiếu phụ áo vàng lại hỏi :

- Vậy giờ ngươi tính sao?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ muốn lên lầu sục tìm xem sao?

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Giỏi nhỉ! Ngươi bảo ta giấu gian tế ở đây phải không?

Tiêu Xung lớn tiếng đáp :

- Thuộc hạ đâu dám thế, nhưng mình mang trọng trách trông nom sự an toàn trong nội cung, đâu dám trái Vương mệnh. Mong rằng Hương hậu lượng thứ cho.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Ngươi nói thế là nhất định phải vào đây lục tìm phải không?

Tiêu Xung đáp :

- Thuộc hạ phải làm việc bổn phận. Dù Hương Hậu có bắt tội thuộc hạ cũng đành cam chịu.

Nói đến đây rồi không thấy tiếng tăm gì nữa.

Thiếu phụ áo vàng từ từ quay vào buông màn đóng cửa sổ lại.

Nàng chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ. Vẻ mặt xuân tình tiêu tan mất cả.

Trái lại nàng ra chiều kinh dị, chậm rãi hỏi Thượng Quan Kỳ :

- Ngươi là ai?

Thượng Quan Kỳ rụt tay đang để lên huyệt mệnh môn thiếu phụ rồi nói :

- Tại hạ không phải thuộc hạ Cổn Long Vương.

Thiếu phụ áo vàng nghiêm sắc mặt giục :

- Ngươi nói thật đi.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Việc đã đến thế này, tại hạ đành phải khuất tất phu nhân một chút là mượn chốn khuê phòng này giết hết những kẻ vào đây để sục tìm.

Thiếu phụ áo vàng bình tĩnh hỏi :

- Ngươi nói vậy là có ý muốn giết ta trước phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Nếu tại hạ có ý ấy thì chẳng khác nào Cổn Long Vương...

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Tại hạ bất đắc dĩ phải điểm huyệt phu nhân. Chờ giết xong những kẻ vào đây rồi sẽ buông tha cho phu nhân chạy trốn khỏi nơi đây...

Thiếu phụ áo vàng cười lạt nói :

- Những người trong tay Cổn Long Vương mà mong thoát được ư? Ngươi nói vậy thật là ngu ngốc.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Phu nhân cũng bị uống thuốc mê rồi sao?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Cổn Long Vương khi nào đối đãi với phi tần cũng như đối đãi với thuộc hạ.

Ngươi thử nghĩ mà coi. Người nào đã uống thuốc mê sẽ ra sao? Dù là bậc nghiêng nước nghiêng thành mà tâm trí đã hôn mê thì còn thú vị gì nữa!

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra hỏi :

- Thế thì phu nhân chịu mất mạng ư?

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Ở chốn thâm cung lạnh lẽo, ngày dài như năm, dù ăn ngon mặc tốt cũng chẳng khác gì chiếc thân cá chậu chim lồng, chịu hết mọi sự đau khổ còn ai muốn ở lại đây làm gì.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Thế thì sao phụ nhân không trốn chạy?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Ta muốn trốn chạy cũng không xong.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Phải chăng vì cung cấm canh phòng nghiêm mật, khó lòng hành động?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Canh phòng dù nghiêm ngặt đến đâu cũng không hết chỗ sơ hở. Ngươi đã trà trộn vào đây được, dễ thường thì ta không trốn được hay sao?

Thượng Quan Kỳ ngơ ngác hỏi lại :

- Phu nhân đã không bị thuốc mê lại không sợ thị vệ sao không trốn đi?

Thiếu phụ áo vàng đột nhiên vén quần lên để lộ đùi non trắng như tuyết, nói :

- Tiểu huynh đệ! Cậu coi kỹ đây này!

Thượng Quan Kỳ trông thấy nàng vén quần lên vội ngoảnh trông ra ngoài phía khác. Nhưng nghe nàng nói không dằn nổi tính hiếu kỳ vội quay đầu nhìn lại, chàng vừa trông thấy máu nóng trong ngực nổi lên đùng đùng.

Nguyên da thiếu phụ áo vàng trắng như tuyết bị xỏ một sợi dây trắng nhỏ như sợi tóc. Sợi dây trắng nhỏ này xỏ xuyên suốt qua tỳ bà, còn một đầu nữa xuyên qua tường không biết thông đi đến đâu?

Bỗng thấy thiếu phụ áo vàng buồn rầu nói :

- Sợi dây trắng này tuy nhỏ nhưng bền vô cùng, đao kiếm chặt không đứt.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Y cầm tù phu nhân tại chốn thâm cung lạnh lẽo này bằng sợi dây nhỏ ấy ư?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Chẳng những một mình ta, bất luận nàng phi tần nào được Cổn Long Vương sủng ái đại khái đều chung một số phận với ta.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói :

- Thật là một việc tàn ác chưa từng thấy mà cũng chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Thiếu phụ áo vàng xua tay nói:.

- Gã Tả Lãnh Ban Tam Nhỡn Điệu Tiêu Xung là một trong những tên được Cổn Long Vương sủng ái nhất dám liều chết với y. Ta tuy là một vị ái phi của Cổn Long Vương, song không có quyền ngăn trở gã lên lầu sục sạo. Nếu ngươi bị gã khám phá ra hành tung thì chúng ta ắt là tính mạng không toàn. Chiếc thân ta bị cầm tù thì dù sống hay chết cũng tầm thường, còn ngươi là một trang thiếu niên hào kiệt, chẳng nên liễu mạng một cách vô ích. Vậy ngươi trốn ngay đi.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên rút lưỡi đao Kinh Hồn ra, ánh vàng vừa lấp loáng sợi dây trắng luồn qua xương tỳ bà thiếu phụ tức thời bị chặt đứt.

Thượng Quan Kỳ thu kim đao về nói :

- Bất luận những năm trước đây phu nhân đã làm gì và sau đây là thù hay bạn với tại hạ cũng xin phu nhân giúp cho một phen.

Bỗng thấy tiếng đập cửa thình thình vang lên. Thiếu phụ áo vàng dẫn Thượng Quan Kỳ ẩn vào sau rèm cửa khẽ bảo :

- Nhờ ơn tướng công giúp cho tiện thiếp khôi phục lại tự do, tiện thiếp cũng xin liều chết để báo đáp. Tướng công hãy tạm ẩn mình nơi đây, để tiện thiếp mở cửa cho vào rồi sẽ liệu.

Nói xong nàng lạng người đi một cái, chạy ra mở cửa.

Thượng Quan Kỳ nhìn thân pháp nàng mau lẹ vô cùng thì biết võ công nàng không vừa.

Một tiếng kẹt cửa vang lên, thiếu phụ áo vàng dẫn gã gầy nhom đi vào.

Thiếu phụ áo vàng từ từ vén quần lên hớ hênh để lộ đùi non trắng như tuyết đẹp như ngọc, cười hỏi :

- Tiêu Lãnh Ban đã trông thấy gian tế lẻn vào phòng ta chưa?

- Thuộc hạ chưa trông thấy, song linh khuyển đánh hơi đến đây, thuộc hạ đành phải vào xúc phạm Hương Hậu!

Thiếu phụ áo vàng cười nói :

- Ngươi có biết tại sao phải kêu ta bằng Hương Hậu không?

Tiêu Xung lim dim đôi mắt diều hâu cười ha hả nói :

- Thuộc hạ nghe bọn cung nữ đồn vì hương Hậu có tư cách đặc biệt, rất khéo quyến rũ, nên tuy dung mạo cũng vào bậc trung mà được Vương gia rất là sủng ái!

Thiếu phụ áo vàng, cặp mắt mơ màng, lộ một nụ cười quyến rũ nói :

- Ngọn lưỡi ngươi khéo nói hoang đường. Tiêu Lãnh Ban ơi! Ta không tin lời ngươi đâu.

Thì ra thiếu phụ cũng không phải là bậc sắc nước hương trời nhưng làn da lại vừa trắng vừa mịn, lại có nụ cười rất khêu gợi. Sóng tình chan chứa của con người nạ dòng còn khiến cho lắm kẻ phải hồn lạc phách xiêu.

Tam Nhỡn Điêu Tiêu Xung phải nhắm mắt lại quay ra phía khác nói :

- Xin Hương Hậu hãy tránh xa, để thuộc hạ vào tra xét.

Thiếu phụ áo vàng từ từ giơ tay phải ra, những ngón tay búp măng của nàng nắm lấy cổ tay bên phải của Tiêu Xung hỏi :

- Ngươi có biết Cổn Long Vương bao giờ về không?

Tiêu Xung thấy bàn tay ngọc sờ vào êm ái làm sao! Toàn thân gã run hắn lên chẳng khác nào bị điện giật.

Tấm thân gã cũng run theo gã đáp :

- Thuộc hạ không biết.

Thiếu phụ áo vàng cười nói :

- Ta chắc rằng trong vòng năm ba ngày, Vương gia chưa thể về tới được.

Tiêu Xung ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Ngươi tự ý sấn vào phòng ta. Nếu sau này Cổn Long Vương về ta tố cáo ngươi vào đây trêu cợt ta thì bị tội gì?

Nàng vừa nói vừa dí mạnh năm đầu ngón tay vào huyệt đạo Tiêu Xung.

Tam Nhỡn Điêu Tiêu Xung bị vố bất ngờ, không kịp đề phòng. Gã còn đang mơ màng thì đối phương ra tay một cách đột ngột. Gã rùng mình một cái tấm thân chợt tỉnh, hắng giọng rồi quay khuỷu tay lại thích mạnh vào sườn thiếu phụ áo vàng.

Thiếu phụ áo vàng không ngờ đối phương đã bị kiềm chế huyệt mạch vẫn còn phản kích được. Nàng không kịp đề phòng bị khuỷu tay thích mạnh vào sườn, mặt tái mét, nàng không tự chủ được nữa phải lời lại ba bước, nhưng nàng vẫn nắm chặt huyệt mạch cổ tay Tiêu Xung nhất định không chịu buông ra.

Giữa lúc thiếu phụ áo vàng bị trúng đòn Tiêu Xung, Thượng Quan Kỳ nhảy vụt ra, phóng chưởng đánh rất mau lẹ.

Gã Tiêu Xung quả là một tay võ nghệ hơn đời, huyệt đạo cổ tay phải đã bị thiếu phụ bóp chặt mà vẫn còn huy động được tay trái cự địch. Gã giơ tay trái lên đỡ chưởng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đánh chưởng này đã dùng đến chín phần công lực. Tam Nhỡn Điêu Tiêu Xung nửa người bị kiếm chế còn chống sao nổi lại chưởng lực của Thượng Quan Kỳ, gã bị rung động đến lục phủ thổ huyết ra hai lần. Thượng Quan Kỳ sợ gã hô hoán lên làm kinh động đội thị vệ, vội phóng chỉ ra điểm huyệt Tiêu Xung.

Thiếu phụ áo vàng buông tay ra, Tiêu Xung ngã ngửa xuống đất.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi :

- Phu nhân bị thương có nặng lắm không?

Thiếu phụ áo vàng đáp :

- Gãy mất một xương sườn nhưng không hề chi.

Chương 96: Vào Hắc Thất Chặt Xiềng Cho Tứ Lão

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Có cần tại hạ giúp một tay không?

Thiếu phụ áo vàng vén áo lên bảo :

- Tướng công nắn chiếc xương bị gãy cho thiếp đi!

Thượng Quan Kỳ không làm thế nào được, đành thò tay nắm kỹ vào chỗ bị thương, quả nhiên sờ thấy một rẽ xương sườn bị gãy, liền tiếp lại cho nàng rồi nói :

- Phu nhân hãy đi nghỉ một lúc.

Thiếu phụ áo vàng lúc đầu nói :

- Theo chỗ thiếp biết thì trong bọn thị vệ có rất nhiều tay võ nghệ cao cường. Tướng công đổi áo cho y rồi có thể đi tuần khắp trong cấm cung, chỉ cần một điều là không gặp phải Thượng Lãnh Ban, còn ngoài ra không ai ngăn trở tướng công nữa.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Chẳng lẽ bọn thị vệ vẫn đi theo Tiêu Xung cũng không nhận biết mặt người đội trưởng ư?

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Cổn Long Vương tự cho mình là thông minh tuyệt thế, bao nhiêu tên thị vệ trong thâm cung đều bị thuốc mê, cốt để cho chúng giữ dạ trung thành không dám hai lòng. Nhưng bọn này cũng mất hết trí khôn để phân biệt ai là bạn ai là thù.

Tướng công bảo những người đứng dưới chân lầu kia lui ra, và giữ cẩn thận một chút thì không đến nỗi lộ hình tích đâu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Vâng lời phu nhân chỉ giáo, tại hạ xin từ biệt đây!

Nói xong trở gót đi ra.

Thiếu phụ áo vàng gọi giật lại :

- Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi :

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Thiếu phụ lại ra chiều lẳng lơ.

Thượng Quan Kỳ rất e sợ chi ở lại lâu thêm một chút nữa thì khó lòng giữ gìn được, liền hấp tấp từ biệt đi ngay.

Thiếu nữ áo vàng gót sen thoăn thoắt bước mau rồi nói :

- Bọn thị vệ ở dưới chân lầu đều theo Tiêu Xung đã lâu, tuy bọn chúng uống thuốc mê lâu rồi song bọn chúng gần gũi nhau lâu ngày, tất trong đầu óc đã có một ấn tượng. Hơn nữa tướng công chưa biết phương pháp bảo chúng rút lui. Vậy hãy chờ lại một chút để tiện thiếp đuổi chúng xa ra cho, rồi sẽ nói chuyện.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Lời nàng nói rất đúng!”.

Chàng liền khoanh tay nói :

- Phiền phu nhân giúp cho!

Thiếu phụ áo vàng tủm tỉm cười, uyển chuyển rời gót ngọc ra gần cửa sổ vẫy tay nói :

- Tiêu Lãnh Ban bảo các ngươi hãy lui ra.

Quả nhiên bọn thị vệ gác dưới chân lầu dắt linh khuyển kéo nhau đi.

Chính thiếu phụ áo vàng cũng không ngờ bọn thị vệ rút lui đi một cách dễ dàng đến thế, nàng đứng ngẩn người ra. Thượng Quan Kỳ thấy nàng đứng trước cửa sổ xuất thần thì không nhịn được khẽ nói :

- Phu nhân làm sao vậy?

Thiếu phụ áo vàng chậm rãi đáp :

- Bọn chúng đi cả rồi...

Đoạn quay vào nói tiếp :

- Không ngờ tòa cung cấm phòng thủ nghiêm mật như mấy vòng dây siết mà vẫn còn có nhiều chỗ sơ hở.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Ân tình cứu nhau bữa nay, tại hạ xin ghi lòng tạc dạ. Sau này còn có duyên hội ngộ, xin hết lòng báo đáp. Phu nhân hãy trân trọng mình vàng.

Chàng trở gót toan đi, bỗng có tiếng giày lẹp kẹp đi vào. Thiếu phụ áo vàng nhíu cặp lông mày lá liễu cất tiếng hỏi :

- Ai đó?

Bên ngoài một giọng trong trẻo vang lên :

- Tiện tỳ là Hạng Hoa, vâng mệnh Thiên Hậu đến đây có việc quan trọng cần diện bẩm Hương Hậu.

Thiếu phụ áo vàng giơ bàn tay ngọc ra vẫy và khẽ bảo Thượng Quan Kỳ :

- Tướng công chạy đi thôi! Đừng can thiệp vào việc của tiện thiếp nữa.

Thượng Quan Kỳ phóng chân đá Tiêu Xung vào gầm giường, rồi núp vào sau rèm nói :

- Phu nhân bảo cô ta vào, nếu ả có lòng đen tối, tại hạ sẽ giúp phu nhân khử trừ ả đi.

Thiếu phụ áo vàng do dự một chút bước lại gần vách đẩy tay một cái, lập tức cánh cửa mở ra. Bỗng thấy một ả cung nữ mặc áo sặc sỡ cúi đầu đi vào, nghiêng mình thi lễ nói :

- Xin bái kiến Hương Hậu.

Thiếu phụ áo vàng hỏi :

- Ngươi bất tất phải đa lễ, có việc gì nói mau đi!

Đoạn nàng ấn tay vào vách cho cơ quan chuyển động, cánh cửa lại lung lay ả cung nữ áo sặc sỡ nói :

- Thiên hậu vừa mới được mấy nơi báo cáo về rằng trong thâm cung đã phát giác ra có gian tế trà trộn vào...

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Cái đó bản hậu chưa được tin gì.

Cung nữ nói :

- Thiên Hậu sai tiện tỳ đến đây để thông báo và xin Hương Hậu nghiêm mật đề phòng.

Ả vừa nói vừa đảo mắt nhìn bốn phía để coi tình hình trong nhà.

Thiếu phụ áo vàng nói :

- Được rồi...

Rồi nàng cười lạt hỏi :

- Ngươi láo liêng gì thế?

Ả cung nữ này dường như tay mắt rất linh mẫn, đột nhiên ả lạng người đi một cái, tiến vào vén tấm rèm trước giường lên, thò tay vào kéo Tam Nhỡn Điêu Tiêu Xung ra.

Thiếu nữ áo vàng thấy cơ mưu đã bị bại lộ, quát mắng :

- Con tiện tỳ này vô lễ thật!

Rồi phóng chưởng đánh ra nhanh như chớp. Cung nữ mặc áo sặc sỡ lay người đi tránh khỏi. Ả không ra tay phản kích, nhưng coi thân pháp ả cực kỳ linh diệu đủ biết võ công ả không vừa. Thượng Quan Kỳ nhảy vọt ra phóng chưởng lẫn chỉ đánh tới tấp.

Chàng thấy đại sự sắp thất bại đến nơi vì ả cung nữ này cần phải giết ả đi để bưng kín miệng bình, nên ra đòn rất lợi hại điểm vào những huyệt trọng yếu cung nữ. Song chân tay ả mau lẹ dị thường khiến Thượng Quan Kỳ phải ngạc nhiên. Tuy chàng đánh chớp nhoáng như thế lại thi triển hết tài năng. Vậy mà thủy chung đối phương vẫn né tránh một cách ung dung. Thượng Quan Kỳ công kích kịch liệt vẫn không thắng được ả cung nữ, thì trong lòng rất là kinh hãi nghĩ thầm :

- “Nếu ả này quả nhiên là cung nữ thì trong phủ Cổn Long Vương đáng sợ thật”!

Chàng vừa nghĩ vừa đánh mạnh hơn.

Bỗng thấy một âm thanh nhỏ bé lọt vào tai chàng :

- Thôi đừng đánh nữa, mau trốn ra đi! Chỗ này để mặc ta xử trí.

Tiếng nói rất êm tai, rõ là thanh âm của Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ cũng thi triển phép Truyền âm Nhập Mật nói :

- Hương Hậu đây đã cải tà quy chính, nếu dùng được thì dùng còn không dùng được thì nên buông tha cho vị Phu nhân này trốn chạy.

Vừa dứt lời chàng đã nhảy xuống lầu. Thượng Quan Kỳ xuống lầu rồi, từ từ cất bước đi trên con đường lát đá trắng, xem hoa cỏ đủ màu lên các ẩn hiện. Cả tòa đình viện rộng lớn đều tĩnh mịch. Thật là một nơi u nhã trang lệ và huyền bí.

Trong những tòa lầu các trùng điệp có biết bao nhiêu người mà bốn bên phẳng lặng như tờ. Bầu không khí thê lương, nặng trĩu bao phủ tòa cung thất bao la.

Đột nhiên có tiếng chân bước lạo xạo. Trong bụi cây hoa rậm rạp, bốn gã áo đen cầm quỷ đầu đao chạy ra. Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm đề phòng, song vẫn bình tĩnh bước đi.

Bốn gã áo đen ngoảnh đầu trông chàng rồi hạ thấp đao xuống đứng tránh sang bên, thái độ rất là cung kính. Thượng Quan Kỳ không biết lệ luật trong Vương phủ phải đáp lễ như thế nào cho đúng liền rảo bước đi ngay.

Chàng đi quanh hết mất giàn hoa thì thấy một tòa lầu vây giậu sắt chung quanh. Từ tường vách cho đến phòng ốc toàn là một màu đen kịt. Trên giậu sắt có biển đề là: “Kẻ nào tiến vào một bước tức bị phanh thây”!

Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Không biết chỗ này có gì mà phòng bị nghiêm mật thế?”

Chàng nhìn kỹ trên giậu sắt có phủ một lớp óng ánh màu xanh thẫm, dường như thuốc kịch độc bôi vào, chàng bất giác, động tâm tự hỏi :

- “Phải chăng đây là nhà chứa chất độc, đứng đây ngăn những mũi tên bắn tới thì thà rằng xông vào trong nhà sắt xem sao còn hơn”.

Nghĩ vậy, chàng tung mình nhảy qua giậu sắt đi thẳng vào dãy phòng đen tối. Thượng Quan Kỳ sau khi trải qua mấy vụ đại biến, chàng trở nên rất cẩn thận, cất bước dè dặt, vừa đi vừa để ý biến chuyển xung quanh.

Quả nhiên chàng phát giác ra rằng: Mặt đất phía trong giậu sắt không giống những nơi khác, tựa hồ có rắc một thứ phấn đen lên. Chàng nín thở, để tụ chân khí, bước rất thong thả lẹ làng đi thẳng vào trong tòa nhà đen tối.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ trước cửa có vòng sắt đóng chặt và khóa bằng khóa lớn. Chắn song cửa

bằng những cây sắt to hơn ngón tay. Phía trong lại che những bức màn rất dày, không tài nào trông thấy cảnh vật trong nhà.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Liên Tuyết Kiều bảo ta khu nhà mật thất đề phòng cực kỳ nghiêm mật. Ngôi nhà này ngoài cửa khóa bằng khóa lớn tựa hồ như cất giấu những gì bí hiểm, mình phải nghĩ cách tiến vào coi”.

Nghĩ vậy chàng giơ tay lên nắm lấy chiếc khóa sắt. Nhưng sắp sờ đến nơi, thốt nhiên nhớ ra cái giậu sắt kia đều bôi thuốc cực độc thì cái khóa sắt này chắc cũng vậy. Trong bọc, mình đã có lợi khí, sao không dùng thử”? Chàng liền lấy đao Kinh Hồn ra chặt cái khóa. Lưỡi đao Kinh Hồn quả là trên đời hiếm có. Đao vừa chặt xuống, khóa đã rơi ra. Thượng Quan Kỳ thấy khóa bị chặt rồi, không e dè gì nữa, do mũi đao rạch mạnh khe cửa, bỗng thấy mấy tiếng loạt soạt, then cửa sắt cũng bị kim đao chặt đứt. Chàng co chân đạp cửa. Cửa sắt từ từ mở ra. Cánh cửa sắt này dày đến ba tấc, ba cái then cửa to bằng miệng bát, nếu không có đao Kinh Hồn thì ngay một việc phá cửa đã khó làm rồi. Thượng Quan Kỳ thò đầu nhìn vào trong nhà thì chỉ thấy tối đen giơ bàn tay trông không rõ, chàng tiến vào cũng chẳng thấy chi hết, còn đang lưỡng lự chưa dám vào sâu, dừng bước lại nghe ngóng, tay nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn, chân đứng yên không nhúc nhích. Thượng Quan Kỳ vận khí điều hòa hơi thở một hồi rồi mở mắt ra chú ý nhìn vào. Quả nhiên lần này chàng đã nhìn thấy cảnh vật lờ mờ bên trong.

Nguyên căn nhà này mọi vật đều đen sì, lại không có một chút tia sáng nào chiếu vào lọt nên càng tối tăm dị thường.

Thượng Quan Kỳ tuy nín thở nhưng cũng cảm giác được không có mùi vị gì, chàng nghĩ rằng trong nhà này hẳn đã chuẩn bị một lối thông hơi đặc biệt.

Đột nhiên từ trong góc nhà tối đen, một âm thanh khàn khàn lạnh lẽo cất tiếng hỏi :

- Ai! Ngươi thật là lớn mật, dám xông vào hắc thất này! Ngươi nên biết rằng đã mấy chục năm nay chưa có một người nào lẻn vào đây mà còn sống sót trở ra.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm đề phòng, hỏi lại :

- Tại hạ vô tình lâm vào đây. Các hạ là ai có thể ra đây hội kiến được thăng?

Bỗng thấy tiếng bánh xe chuyển động lích kích. Từ trong góc nhà đen tối một chiếc ghế tựa có bánh xe đột nhiên xông ra. Một lão già toàn thân vận áo đen ngồi nghiêm chỉnh trên ghế.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã nhìn thấy rõ lão già ngồi trên ghế râu dài và tóc rối bù.

Thượng Quan Kỳ đã có nhiều kinh nghiệm, biết rằng Cổn Long Vương phủ có nhiều sự vật rất là

cổ quái. Chàng thấy người này xuất hiện, liền nhìn chằm chặp vào mặt xem lão lộ vẻ thù hằn hay bị thuốc mê gì chăng?

Song chàng thấy cặp mắt lão sáng ngời, không giống như những người đã bị thuốc mê và khắp người từ trên xuống dưới lão, cũng không thấy chỗ nào tàn tật.

Lão già lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi con kia! Mi ngó lão phu làm chi mà dữ vậy?

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối ở trong hắc thất này đã bao lâu?

Lão già đáp :

- Hừ! Có lẽ từ lúc mi chưa ra đời.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Căn nhà này không rộng là mấy, sao lão này phải ngồi xe? Hay là lão có tật chân”?

Nghĩ tới đấy, chàng lại hỏi :

- Phải chăng cặp giò lão tiền bối không đi lại thuận tiện, nên phải ngồi xe đẩy qua đẩy lại?

Lão già tức mình nói :

- Ai hoài hơi mà nói chuyện không đâu với mi. Ta chi hỏi mi vào đây làm chi?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ vâng lệnh trên tới đây.

Lão già hỏi :

- Mi vâng lệnh ai?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Cổn Long Vương!

Lão đột nhiên buông tiếng cả cười nói :

- Hà hà! Thằng nhỏ này gớm thật. Mi dám lừa dối cả ông tổ nhà mi?

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Sao lão tiền bối lại biết tại hạ lừa dối?

Lão già nói :

- Mấy chục năm trời, ta chưa từng thấy Cổn Long Vương phái người vào căn hắc thất này, chẳng lẽ đối với mi lại có lệ riêng?

Thượng Quan Kỳ tự hỏi :

- “Phải chăng hắc thất này là chỗ Cổn Long Vương chế dược vật để kiềm chế bọn thuộc hạ y? Ta hãy nghe giọng lưỡi lão này xem sao rồi sẽ liệu”.

Nghĩ vậy chàng chậm rãi đáp :

- Bất luận là Cổn Long Vương phái tại hạ đến hay là tại hạ tự tìm vào, đều không quan hệ. Có điều lão tiền bối quanh năm ở trong căn nhà tối tăm, không thấy ánh mặt trời, mà lại ở hàng mấy chục năm tất phải có nguyên nhân gì mới được?

Lão già biến sắc lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi con chưa ráo máu đầu, sao đi can thiệp vào việc không đâu.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì lão tiền bối vào ở đây để rèn luyện một thứ võ công kỳ dị thì phải...

Lão già ở trong hắc thất liền mấy chục năm có lý đâu không muốn ra khỏi đây. Thực ra trong lòng lão có nhiều chỗ khổ, nhưng không tiện nói cho Thượng Quan Kỳ biết. Lão nhắm mắt nghĩ ngợi hồi lâu rồi đột nhiên cười lạt hỏi :

- Nghe giọng lưỡi mi tựa hồ như vì bọn lão phu mà ngươi đến đây?

Thượng Quan Kỳ động tâm tự hỏi :

- “Sao? Chẳng lẽ trong khu vực này còn có người khác nữa ư”?

Chàng chú ý nhìn quanh một lượt nhưng chỉ thấy một màu tối đen, không thấy bóng người nào khác.

Lão già cười ha hả nói :

- Mi đừng tìm kiếm nữa. Trong căn nhà này, chỗ nào cũng đặt cơ quan mai phục. Một khi cơ quan phát động thì người không hiểu những cách biến hóa của nó, khó lòng sống sót mà ra thoát.

Thượng Quan Kỳ cười hỏi :

- Sao? Lão tiền bối muốn lưu giữ luôn cả tại hạ ở đây ư?

Lão già đột nhiên xoay ghế lại lạnh lùng đáp :

- Bất luận là ai, đã vào tới đây chỉ có hai đường phải lựa lấy, một hoặc chết phơi thây hoặc vĩnh viễn không ra khỏi căn nhà một bước.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Lão tiền bối muốn làm khó dễ tại hạ đấy à?

Chàng vừa nói vừa nắm chặt chuỗi đao Kinh Hồn để phòng bị.

Lão già đột nhiên giơ tay phải ra chụp xuống Thượng Quan Kỳ. Lão xuất thủ nhanh như chớp giật.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Tội nghiệp cho lão này? Không biết lão bị Cổn Long Vương kiềm chế cách nào mà không dám chống lại mệnh lệnh của y?”.

Chàng vừa nghĩ vừa vung tay trái ra đón lấy chưởng của lão già.

Hai luồng chưởng phong chạm nhau, Thượng Quan Kỳ run lên, không tự chủ được phải lùi lại ba bước. Lão già ngồi trên ghế có bánh xe cũng bị chưởng phong Thượng Quan Kỳ đánh bật đi, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Thượng Quan Kỳ đứng vững lại nói :

- Chưởng lực lão tiền bối cực kỳ hùng hậu, tại hạ không thể địch nổi.

Lão già đằng hắng nói :

- Lão phu ở trong hắc thất cũng đã gặp nhiều tay cao thủ nhưng thấy ít ai chống nổi một chưởng của lão phu. Thế mà thằng lỏi con đón được, thật là một việc hiếm thấy.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Dường như lão già tuyệt không dám trái lệnh Cổn Long Vương. Nếu mình muốn hỏi cho ra căn nhà mật thất ở đâu, không trải qua một trận ác chiến không xong”.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên có hiệu tù và cấp bách vọng lại.

Lão già ngồi bên ghế thốt nhiên biến sắc nói :

- Thằng lỏi này! Mi không phải là người trong phủ Cổn Long Vương rồi.

Hay quá! Suýt nữa lão phu mắc vào tròng mi.

Thượng Quan Kỳ nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định không muốn lừa dối lão nữa, toan đem sự thực nói ra.

Nghĩ vậy chàng gật đầu đáp :

- Quả thế! Tại hạ không phải người dưới trướng Cổn Long Vương. Bản ý của tại hạ là đến đây tìm cách giải cứu cho các bạn võ lâm đã bị y dùng thuốc độc kiềm chế, nên chẳng ngại mạo hiểm liều chết len lỏi vào trong hắc thất này.

Lão già đột nhiên vung tay đẩy cánh của sắt còn đang hé mở. Cánh cửa sắt nặng là thế mà bị chưởng phong của lão từ đằng xa quạt tới tự nhiên khép chặt lại.

Trong nhà đã tối tăm, vừa rồi cánh cửa sắt hé mở, còn được một tia sáng nhỏ xíu lọt vào. Bây giờ cửa sắt đóng lại, trong nhà đã tối lại càng tối thêm.

Lão già đẩy cửa lại xong chậm rãi hỏi :

- Mi là nhân vật như thế nào nên nói thực đi?

Thượng Quan Kỳ đáp :

- Tại hạ tên Thượng Quan Kỳ. Muốn được lão tiền bối chỉ giáo cho hai điều.

Lão già giơ một ngón tay lên nói :

- Mi hãy nói ra điều thứ nhất đi!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Giản dị lắm. Tòa hắc thất này phải chăng là nơi bí mật chứa độc dược để Cổn Long Vương dùng vào việc kiềm chế thuộc hạ?

- Thế còn việc thứ hai?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Lão tiền bối ở đây đã lâu, chắc hiểu rõ về tình trạng nhà độc thất, mong rằng được tiền bối chỉ giáo cho đôi điều.

Lão già cười lạt đáp :

- Hai điều đó không có liên quan gì đến bọn lão phu.

- Tại hạ đã không nghĩ gì đến sống chết, chỉ cốt sao phá hủy được nhà độc thất. Dù có phải tan thây cũng không ân hận.

Lão già nói :

- Hắc thất này là nơi thông vào độc thất...

Thượng Quan Kỳ mừng như điên lên hỏi :

- Tại hạ liều lĩnh đến đây, không biết làm thế nào để tiến vào độc thất?

Lão già đáp :

- Trong nhà hắc thất này có một cái cửa bí mật thông sang nhà độc thất.

Cách mỗi chặng lại có một vị cao nhân canh giữ. Lão phu dù có muốn bảo ngươi, cũng chẳng dễ dàng gì mà vào được.

Bỗng thấy tiếng bánh xe lọc cọc, lại ba cỗ xe tương tự xuất hiện bao vây chung quanh Thượng Quan Kỳ. Thượng Quan Kỳ nhìn bốn phía thì ba người ngồi trên ba chiếc xe kia cũng tương tự như lão già trước. Lão nào cũng râu dài và đấu bù tóc rối. Tấm áo mặc trên mình, đều rách nát và tựa hồ cả bốn lão trong mấy chục năm vẫn ngồi trên chiếc ghế có bánh xe. Thượng Quan Kỳ trông tám luồng nhỡn quang lấp lóe thì đoán chắc rằng cả bốn cỗ xe có bốn lão già ngồi trên ghế, tuyệt không trần thiết thứ gì khác nữa.

Thốt nhiên một trận cười the thé từ từ trong một góc ám thất nổi lên. Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn vào thì tựa hồ tiếng cười tự trong tường vách vọng ra, bất giác chàng kinh hãi đến sởn gai óc, nghĩ thầm :

- “Trong căn nhà hắc thất cổ quái này không những chỉ có bốn lão già kỳ quái mà thôi”.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, thay bằng một thanh âm lạnh như băng :

- Thằng lỏi kia! Đã lần vào bên trong hắc thất thì hai đường phải chọn lấy một, muốn sống hay là muốn chết?

Thượng Quan Kỳ hỏi lại :

- Muốn sống thì làm sao? Và muốn chết thì thế nào?

Thanh âm lạnh như băng đáp :

- Muốn chết thì giản dị lắm, bất tất phải nói nhiều. Còn muốn sống thì phiền phức hơn một chút là trong bọn bốn người kia, ngươi tự ý chọn lấy một để giết đi rồi mi thế chân.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn lão già ngồi trong xe một lượt thì thần sắc lão nào cũng nghiêm trang tỏ ra đã thừa nhận câu nói lạnh như băng của người trong góc nhà vừa rồi. Chàng đột nhiên rút lưỡi đao Kinh Hồn ra vung lên. Trong hắc thất ánh kim quang lấp loáng. Chàng dõng dạc nói :

- Bốn vị đã ở trong hắc thất này lâu lắm rồi phải không?

Bốn lão sắc mặt vẫn điềm nhiên đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Thượng Quan Kỳ không nói gì.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp :

- Tại hạ xem tinh thần bốn vị hãy còn tỉnh táo, không giống người đã bị thuốc mê, song đã cam chịu khuất phục dưới quyền người, vâng mệnh người sai khiến thì dĩ nhiên đã bị người kiềm chế rồi...

Chàng đảo mắt sáng loáng nhìn vào bốn chiếc xe nói tiếp :

- Nếu các vị nói rõ nguyên nhân tại sao chịu để người kiềm chế thì may ra tại hạ có thể gắng sức giúp được điều gì chăng?

Bỗng tiếng cười lạnh lẽo lại vang lên. Bốn lão già ngồi trên xe đột nhiên biến sắc vung chưởng đánh ra. Thượng Quan Kỳ đã sớm đề phòng, chàng vừa thấy bốn người giơ tay lên, lập tức né tránh một cách mau lẹ dị thường ra ngoài năm thước.

Bốn lão già bốn góc đều nhắm phóng chưởng đánh Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã lạng người tránh khỏi, thành ra chưởng thế bốn người chạm nhau, xoáy thành một cơn gió lốc mãnh liệt. Thượng Quan Kỳ mấy bữa nay đã liên tiếp bước qua những cơn hiểm nghèo, tăng thêm phần lịch duyệt nhiều. Chàng đoán rằng người đứng trong bóng tối nói ra kia mới là nhân vật đầu não trong tòa nhà này. Nếu đánh với bốn lão già thì không tìm người đâu nữa để quyết thắng bại.

Nghĩ vậy chàng liền ngắm chỗ phát ra tiếng nói xông tới. Chàng vừa nhảy lại, vừa chú ý nhìn, nhưng chỉ thấy bức tường dày đặc đen sì, tuyệt không thấy bóng người.

Thượng Quan Kỳ là người đầy lòng tự tin, nhận định chắc phương hướng cho khỏi lầm lỡ. Rồi tay cầm kim đao vung lên bổ mạnh vào bức tường đen kịt.

Lưỡi đao Kinh Hồn quả nhiên sắc bén tuyệt luân, ánh đao vừa lấp lóe đã cấm sâu vào trong vách và ngập đến tận chuôi. Thượng Quan Kỳ khen thầm :

- “Lưỡi đao này quả là bén thật!”.

Chàng rút mạnh lưỡi đao ra thì một luồng nước nóng tuôn theo ra như suối phun vào đầy mặt mũi và tay mình.

Thượng Quan Kỳ khẽ rú lên :

- Thôi nguy rồi! Trong vách này không biết đã ngấm ngầm dấu chất gì kịch độc. Phen này chắc toàn thân mình sẽ tan nát ra mà chết?

Bỗng thấy bánh xe chuyển lộc cộc, bốn lão già nhất tề xông lại. Thượng Quan Kỳ thấy nước phun vào tay mà không đau đớn chút nào, đưa tay lên mũi ngửi thì thấy mùi tanh rồi chàng biết nước này không phải là thuốc độc mà rõ ràng là máu người. Bất giác chàng cảm thấy phấn khởi chí anh hào, lớn tiếng quát :

- Đừng đụng chạm tới lưỡi đao của tại hạ!

Đoạn chàng vung lên một chiêu Lưu Sa Thiên Lý. Cát Trôi Ngàn Dặm một vùng ánh kim quang lóe mắt. Bốn lão già nghe tiếng Thượng Quan Kỳ quát, chẳng hiểu ra sao, quả nhiên không dám đụng vào lưỡi kim đao của chàng, vội vung chưởng ra mãnh liệt để tránh thế đao, rồi khẽ dùng sức cho xe lui lại.

Lúc bánh xe đang chuyển, bốn lão rút khí giới ra. Mỗi lão trong tay cầm một cây nhuyễn tiên dài chín thước bằng da thuồng luồng.

Thượng Quan Kỳ bức bách bốn lão gia lùi lại rồi la lên :

- Xin bốn vị dừng tay! Tại hạ có điều muốn nói.

Bốn lão gia toan dùng roi đánh ra, nghe tiếng Thượng Quan Kỳ la hét, quả nhiên dừng tay lại.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Người đứng trong bóng tối để chỉ huy các vị đã bị tại hạ giết rồi. Ngay từ giờ phút này, bốn vị

lão tiền bối được trả lại tự do…

Bốn lão già ngơ ngác nhìn nhau. Thượng Quan Kỳ lại nói tiếp :

- Chỗ vách đá người đó ẩn mình đã bị lưỡi kim đao của tại hạ chém thủng rồi. Với lưỡi kim đao này đừng nói là vách đá, ngay đến gang thép thuần chất cũng không chống nổi. Bốn vị lão tiền bối tinh thần vẫn còn tỉnh táo, dường như chưa uống phải thuốc mê, song tại hạ biết rằng Cổn Long Vương không tin ai bao giờ chắc bốn vị cũng bị y ngấm ngầm kiềm chế cách nào đấy.

Bốn lão già lắng tai nghe một lúc, quả nhiên không thấy tiếng tăm gì. Bốn vị này bị nhốt trong hắc thất luôn mấy chục năm trời, đã chịu vô cùng đau khổ. Nên tuy không nghe thấy tiếng người chỉ huy lên tiếng mà vẫn còn sợ sệt không dám nói câu gì.

Thượng Quan Kỳ lại lớn tiếng nói :

- Tại hạ quyết không sợ các vị đâu, mà phải kiếm lời hăm dọa. Bốn vị không tin thì cứ việc động thủ thử coi.

Lúc ấy lão già ở đầu mé tả mạnh dạn lên tiếng hỏi :

- Đại hiệp nói thật chăng?

Thượng Quan Kỳ tức mình gắt lên :

- Tại hạ đã biểu các vị nếu không tin thì cứ việc động thủ đi!

Bốn lão già kia không nghe thấy người chỉ huy lên tiếng, bây giờ mới tin lời Thượng Quan Kỳ, liền cất nhuyễn tiên đi nói :

- Đa tạ đại hiệp đã cứu sống chúng tôi.

Thượng Quan Kỳ nhìn thấy lờ mờ bốn lão già khoanh tay thi lễ chứ không xuống xe thì rất lấy làm kỳ hỏi :

- Phải chăng bốn vị đã bị cột vào xe rồi?

Bỗng nghe lão già mé tả thở dài nói :

- Chúng tôi bị cột vào xe mấy chục năm trời, và phải phụ trách canh giữ nơi đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Không hiểu các vị bị cột thế nào? Mong rằng các vị cho hay, may ra tại hạ có giúp được gì

chăng?

Lão này thở dài sườn sượt, vén áo lên nói :

- Nếu mục lực đại hiệp tinh minh thì không cần phải soi đèn cũng có thể trông thấy.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn xem, bất giác run lên nghĩ thầm :

- “Cổn Long Vương giở thủ đoạn này thì thật là độc ác dã man đến cùng cực!”.

Nguyên đùi lão già bị luồn dây thiên tằm qua ba huyệt đạo rồi buộc vào xe.

Lão già lại nói :

- Sợi dây này tuy nhỏ xíu nhưng bện bằng thứ tơ tằm ngàn năm dai bền vô cùng! Dù có bảo đao hay bảo kiếm cũng không chặt đứt được.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Trong tay tại hạ có lưỡi kim đao này chặt sắt như cát bùn, các vị nhẫn nại thêm chút nữa, để tại hạ thử coi.

Chàng vung kim đao lên chặt dây tơ thiên tằm quả nhiên đứt ngay. Thượng Quan Kỳ thấy lưỡi đao bén sắc như vậy thì trong bụng cả mừng. Chàng giơ đao lên chặt đứt dây tơ cho bốn vị xong, nhưng bốn vị vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo :

- Dây cột chân đã bị tại hạ chặt đứt rồi, các vị ruổi chân ra xem.

Bốn lão già nói :

- Chúng tôi còn bị cột một chỗ nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Chỗ nào?

Một vị ít tuổi nhất vén áo dài lên nói :

- Còn chỗ này.

Thượng Quan Kỳ đã để ý nhìn kỹ thì ra xương tỳ bà của bốn người cũng bị luồn hai sợi tơ thiên tằm. Chàng liền vung đao lên chặt hết. Thế rồi cả bốn vị đứng lên được. Nhưng có một vị vừa đứng

lên lại lảo đảo ngồi xuống, còn ba vị kia thì cất bước đi lui đi tới quanh nhà hoài.

Thượng Quan Kỳ đưa tay nâng lão già chưa đứng lại được hỏi :

- Sao lão tiền bối không đứng lên được?

Lão đáp :

- Cặp giò của lão phu bị hư rồi, không dùng nó để đi lại được nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao vậy?

Lão đáp :

- Lúc Cổn Long Vương hạ lệnh xỏ dây thiên tằm, họ làm trật vị trí, phạm vào huyệt trọng yếu một bên chân.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Có lẽ lâu ngày tiền bối không dùng đến chân nên bây giờ ngượng nghịu, để tại hạ đỡ cho tiền bối đi thử mấy bước.

Lão già ngồi ngay đáp :

- Không được đâu.

Rồi hai tay đẩy xe đi lại rất mau trong căn nhà. Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn ba lão kia thấy họ đi quanh hoài tựa hồ như con nít tập đi thì trong lòng không khỏi sinh nghi, nghĩ thầm :

- “Vừa rồi mấy vị này phóng chưởng lực ra mạnh đến thế, rõ ràng là những tay võ công thượng thặng. Song hai chân bị Cổn Long Vương cột đã mấy chục năm trời chưa bước đi bước nào, nên bây giờ còn tê”.

Ba người từ từ dừng bước, chắp tay nói với Thượng Quan Kỳ :

- Bọn lão phu bị Cổn Long Vương dùng tơ thiên tằm xuyên qua đùi cột mấy chục năm tuy chưa hoàn toàn tê liệt, song chân khí không chạy xuống được thành ra cất bước khó khăn chưa được thuận tiện.

Chương 97: Đến Chết Chưa Quên Điều Nghĩa Khí

Thượng Quan Kỳ thở dài hỏi :

- Bây giờ các vị đã thấy bớt chút nào chưa?

Ba lão đồng thanh đáp :

- Đã mấy chục năm trời chưa từng dùng tới, ngày thường lại không vận khí đả thông mạch huyệt, không thể trong chốc lát mà vận dụng như thường được.

Thượng Quan Kỳ biết rằng không thể trùng trình được liền chắp tay nói :

- Tại hạ có điều thỉnh giáo các vị.

Bốn người cả kinh hỏi :

- Đại huynh có điều chi, bọn lão phu dầu chết cũng chẳng từ nan.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Các vị có biết nơi tàng trữ độc dược của Cổn Long Vương ở chỗ nào không?

Bốn lão trầm ngâm hồi lâu, rồi lão vẫn ngồi trên xe nói :

- Lúc Cổn Long Vương dùi qua huyệt mạch bọn lão phu để xỏ dây cột, chỉ biểu là có người trong bóng tối chỉ huy, bọn tôi nhất thiết phải nghe theo lời y.

Thực ra y nắm cả quyền sinh sát bọn tôi trong tay. Mấy chục năm trời, bọn tôi chỉ nghe thanh âm truyền lệnh, chứ chưa từng thấy mặt qua lần nào.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm: “Mình hỏi mấy ông xem độc thất ở đâu để tìm đến cho lẹ, thì mấy ông cứ kể con cà con kê hoài”. Nhưng chàng tuy nóng ruột vẫn miễn cưỡng nghe lời lão kể :

- Trong bốn vị này thì lão có cặp giò tàn phế bị nhốt lâu hơn hết, chắc là biết được nhiều.

Bỗng nghe lão nói tiếp :

- Vì thế mà bọn lão tuy bị cầm tù ở Cổn Long Vương phủ lâu ngày mà không biết rõ nội tình.

Chính mắt lão phu đã trông thấy Cổn Long Vương ra vào hắc thất này đến trăm lần. Hoặc giả dưới hắc thất này có nhà độc thất hay không cũng không biết nữa. Có điều nhà độc thất là một nơi rất trọng yếu...

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Cổn Long Vương vào đây rồi đi đâu?

- Ở về góc bên tả bức tường kia dường như có một cái cửa ngầm. Lần nào Cổn Long Vương cũng theo chỗ đó tiến vào, song bọn lão phu không biết y mở đóng ra sao?

Thượng Quan Kỳ nói :

- Đã có cửa ngầm, tại hạ thử dùng bảo đao xem có thể tìm ra được chăng?

Nói xong tay cầm kim đao đi lại phía đó. Chàng vận nội lực ra cánh tay rồi chém vào vách đá. Lưỡi đao Kinh Hồn quả nhiên chém vào vật cứng càng có hiệu lực. Nhát đao chém xuống ngập đến tận chuôi.

Thượng Quan Kỳ ngầm vận nội công lắc mạnh lưỡi đao Kinh Hồn quả nhiên phát giác ra rằng sau bức tường dày năm tấc là chỗ trống không. Dù đó không phải là cửa ngầm thì cũng là bức tường ngăn. Chàng vận thêm nội lực vào cánh tay để thoát ra một lỗ vuông hai thước. Chàng cẩn thận bê những tảng đá đặt xuống rồi thò đầu vào xem. Nhà hắc thất đã tối mò, bên kia tường lại càng tối hơn, nhìn chẳng thấy gì.

Thượng Quan Kỳ vận hết nhãn lực nhìn thấy lờ mờ một đường hầm thông vào trong thì mừng thầm lẩm bẩm :

- “Nơi đây bí mật, lại coi giữ nghiêm ngặt thì dù không phải là nhà độc thất, tất cũng phải là một khu vực trọng yếu”.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy ba lão đứng kề vai nhau, còn một lão vẫn ngồi trên xe. Cả tám con mắt chăm chú nhìn vào mặt chàng đầy vẻ cung kính. Bốn lão tuy võ công kém Thượng Quan Kỳ, nhưng ở trong bóng tối đã lâu, chắc mục lực mạnh hơn chàng. Một lão khen :

- Thật là một lưỡi đao ghê hồn.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Các vị trừ khử được những giây trói buộc, vậy nên nhân lúc Cổn Long Vương chưa về, nên trốn mau đi!

Lão ngồi xe nói :

- Hai chân lão phu đã tàn phế, không đi lại được, xin ở lại đây để giúp đại hiệp một tay.

Ba lão kia đồng thanh đáp :

- Nếu không được đại hiệp giải cứu thì suốt đời chúng tôi vĩnh viễn chìm đắm lại trong nhà hắc thất này. Ôn đức ấy lẽ nào không báo đáp. Ba lão phu cũng tình nguyện ở lại nghe lời đại hiệp sai bảo.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm :

- “Mình đang lúc đơn thương độc mã, may được mấy vị này trợ lực thì còn gì bằng”. Chàng liền nói :

- Đã vậy thì tại hạ không dám khách sáo, xin các vị ở lại trong hắc thất này để ngăn chặn những người vào dây. Tại hạ chắc rằng mình đã lẻn vào đây, quyết không che mắt bọn thuộc hạ Cổn Long Vương được. Tại hạ xin nhờ bốn vị cự địch được chăng?

Bốn người đồng thanh đáp :

- Chúng tôi xin lĩnh mạng, dù chết cũng không hối hận.

Lão già mé tả chuyển mình đi hai bước rồi nói :

- Việc giữ nhà hắc thất này ba người đủ rồi, lão phu xin theo đại hiệp cùng vào đường hầm, không hiểu đại hiệp có ưng không?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu vậy càng hay!

Nói xong chàng co chân nhảy một cái, người đã chuồn qua bức tường.

Quả nhiên đây là một đường hầm bí mật, tuy tối đen như mực nhưng không cảm thấy khó thở hay mùi hôi hám chi hết, đủ tỏ rằng đường hầm này thường có người qua lại.

Bỗng có tiếng khàn khàn nói :

- Tấm thân đại hiệp quan trọng vô cùng, không nên mạo hiểm. Lão phu xin đi trước mở đường.

Thượng Quan Kỳ toan ngăn lại thì lão đã lạng người tiến lên trước, một tay đỡ trước ngực còn một tay chuẩn bị đối địch, chân bước từ từ đi về phía trước.

Con đường hầm này đi được vài chục thước thì đến chỗ ngã ba. Lão già dẫn đường quay lại nhìn

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Xin đại hiệp tính xem đi đường nào? Lão phu không dám tự quyết.

Thượng Quan Kỳ chú ý một lúc rồi quyết định :

- Đi về mé tả!

Lão già dẫn đường xoay mình đi vào đường bên trái. Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ đến lời hẹn với Tả Hữu nhị đồng cùng Tích Mộc đại sư. Nhưng ở trong nhà hắc thất này không có ánh mặt trời nên chẳng hiểu bây giờ là mấy giờ? Chàng lại nghĩ đến Liên Tuyết Kiều đã lẻn vào Cổn Long Vương phủ sao lại không chịu hợp sức với mình để đi phá nhà độc thất. Nàng ở trong phủ Cổn Long Vương từ thuở nhỏ, chắc hình thế đã biết rõ hay ít ra cũng biết vị trí nhà độc thất ở chỗ nào, để mình khỏi mất công lần mò.

Bao nhiêu tâm sự man mác trong lòng, thành ra tai mắt mất hết linh mẫn.

Chàng mải nghĩ quên cả mình đang dấn thân vào nơi hiểm địa.

Thốt nhiên bên tai nghe có tiếng rên rỉ, rồi một bóng người xông tới.

Thượng Quan Kỳ bị cơn diễn biến xảy ra đột ngột, giật mình tỉnh lại, vội đưa tay phải ra để chắn bóng đen. Thì nghe giọng nói khàn khàn khẽ lên tiếng :

- Đại hiệp! Phía trước... phía trước có....

Thần trí Thượng Quan Kỳ đã hoàn toàn tỉnh hẳn, khẽ nhắc lão già đi trước :

- Đừng lên tiếng!

Chàng lạng người đi một cái lùi lại tám thước, tay phải để vào huyệt Huyền Cơ lão già, nói :

- Tại hạ giúp tiền bối vận khí hành công, ổn định thương thế.

Lão phu phều phào nói :

- Mau buông lão phu ra! Mấy ông bạn chúng tôi đã có linh dược. Đại hiệp hãy đứng chờ ở đây, chớ có vội khinh địch tiến vào một mình. Lão phu trở ra hắc thất lấy thuốc uống rồi vào ngay.

Lão cựa mình thoát khỏi tay Thượng Quan Kỳ, rồi lật đật theo đường cũ trở ra.

Thượng Quan Kỳ lầm bầm một mình :

- “Không biết lão này bị trọng thương thế nào? Giả tỷ lão không đi trước mở đường, chắc mình bị

ám toán rồi. Thượng Quan Kỳ hỡi Thượng Quan Kỳ! Mi đang ở trước mặt đại địch dòm ngó, cuộc sinh tử chi trong nháy mắt thế mà mi không tập trung tâm thần đề phòng thì thật là ngốc”.

Nghĩ tới đây, chàng rất áy náy vì mình sơ suất để lão già bị trọng thương.

Chàng liền từ từ cởi áo ngoài ra, mặc áo Thiên Tằm y vào người.

Nguyên chàng có tính cách cao ngạo tuy đã được Liên Tuyết Kiều cho tấm bảo y này, nhưng chàng vẫn gấp để trước ngực chứ chưa mặc hẳn vào. Bây giờ thấy lão già bị thương, chàng sực nhớ đến mũi tên kinh khủng phóng tới chàng lúc còn ở ngoài giậu sắt nhà hắc thất, nhờ có bảo y để trước ngực mà mũi tên ác độc kia không đâm suốt vào ngực chàng được.

Lúc này chàng cảm thấy thân mình quan trọng vô cùng, vì công việc điều tra đại cuộc cực kỳ quan hệ chẳng những không dám coi thường cái chết, mà còn sợ luôn cả mình bị trọng thương nữa.

Chàng vừa thay áo xong thì có tiếng chân người lịch bịch đi vào, bất giác giật mình nghĩ thầm :

- “Phía trước có mai phục, phía sau lại có truy binh, chắc bữa nay phải xảy cuộc chém giết tơi bời”.

Thượng Quan Kỳ vừa nghĩ vừa lên tiếng hỏi :

- Ai đó?

Bỗng xa xa có tiếng đáp lại :

- Đại hiệp đấy ư? Lão phu đây.

Rồi tiếng chân tự nhiên ngừng bặt, một bóng người nhanh như bay lướt tới.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn thấy lão già áo đen tưởng là lão tìm nơi trú vào chàng liền nói :

- Thuốc của mấy ông bạn lão tiền bối quả là linh dược đáng kêu là: “Vạn sự hồi xuân”.

Người mới đến, buồn rầu nói :

- Y chết rồi!

Thượng Quan Kỳ giật mình nhắc lại :

- Chết rồi?

Nguyên bốn lão già trong hắc thất, tuổi tác sàn sàn ngang nhau, quần áo cũng tương tự như nhau. Hơn nữa mấy chục năm trời không được tắm gội, râu tóc mọc đầy, nên khó lòng phân biệt được rõ ràng.

Lão già áo đen thở dài :

- Y vừa trúng chưởng lại vừa trúng ám khí tuyệt độc dùng toàn lực ráng chạy ra khỏi đường hầm về tới hắc thất nói được ba bốn câu rồi tắt thở mà chết liền.

Thượng Quan Kỳ hỏi :

- Sao y không bảo cho tại hạ hay?

Lão già áo đen đáp :

- Y sợ đại hiệp cố thân dấn mình vào nơi nguy hiểm, cố chạy ra khỏi đường hầm để giục lão phu chạy theo đại hiệp để mở đường.

Thượng Quan Kỳ ngậm ngùi không nói gì nữa trong lòng rất hối hận. Chàng trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Thôi được, lão tiền bối đã đến đây vậy đi theo tại hạ vào xem sao? Và tiền bối nhớ theo tại hạ đừng cách xa nhau quá.

Lão già áo đen nói :

- Lão phu đến đây là để đi trước mở đường cho đại hiệp, nếu có gặp mai phục thì lão phu chạm trán đại địch trước cho đại hiệp có đủ thời gian chuẩn bị.

Thượng Quan Kỳ nói :

- Không hề chi! Tại hạ đã có phương pháp tránh ám khí, không muốn cho tiền bối phải mạo hiểm.

Nói xong chàng cất bước đi ngay.

Lão già áo đen lạng người một cái để tranh đi trước. Thượng Quan Kỳ đã liệu trước. Chàng đưa tay phải ra nắm lấy cổ tay lão già áo đen nói :

- Nếu tiền bối không chịu nghe lời tại hạ thì xin mời ra khỏi đường hầm này mà không thế thì tại hạ đành phải điểm huyệt tiền bối.

Lão già áo đen thở dài nói :

- Đã thế thì lão phu xin tuân lệnh đi sau, đại hiệp buông tay ra!

Thượng Quan Kỳ nói :

- Tiền bối rút binh khí ra đề phòng gạt ám khí rồi chúng ta đi vào.

Trước đó có một lão già bị uổng mạng, Thượng Quan Kỳ không dám coi thường nữa, một mặt vận khí đề phòng, một mặt đi lần từng bước, tay nắm chặt chuôi kim đao để chuẩn bị đối phó với những biến cố xảy ra.

Đột nhiên trong bóng tối có một luồng kình lực đánh tới Thượng Quan Kỳ.

Luồng kình lực này không có tiếng tăm gì, nên gần đến nơi Thượng Quan Kỳ mới biết. Chàng vội vung tay đánh ra.

Lúc hai luồng chưởng lực chạm nhau, Thượng Quan Kỳ đột nhiên cảm thấy trước ngực và khuỷu tay bên phải có những vật gì nhỏ bé đụng vào người chàng.

Nhưng chỗ trúng phải thấy đau ngấm ngầm.

Thượng Quan Kỳ run lên, không biết rằng đối phương phóng chưởng lực ra trước rồi mới phóng ám khí sau, khiến mình đang phân tâm chống lại chưởng lực thì ám khí tiếp đến. Đòn này thật là độc hiểm, dù người võ công cao đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi.

Bất giác chàng âm thầm la lên :

- Thật là nhục quá! Nếu không có bảo y của Liên Tuyết Kiều tặng cho và không rút kinh nghiệm ở nơi ông bạn già vừa bị chết uổng thì e rằng mình cũng uổng mạng ở trong đường hầm này rồi.

Chàng lại sực nhớ ông già đi sau, nếu để lão tranh đi trước thì cũng chung một số phận như lão trước.

Chàng lùi lại ba bước rồi thi triển phép Truyền Âm Nhập Mật bảo lão :

- Phía trước có mai phục, tiền bối không nên tiến lên nữa?

Lão già áo đen quả là người khí khái, hiên ngang nói :

- Để lão phu đi trước mở đường cho.

Chương 98: Dưới Đường Hầm, Quái Nhân Xuất Hiện

Thượng Quan Kỳ nắm vai ông già lại nói:

– Tiền bối không nên mạo hiểm, xin cứ giữ nguyên chỗ này, hễ nghe tiếng tại hạ gọi hãy tiến vào.

Dứt lời, chàng lại xông thẳng vế phía trước. Bỗng thấy một luồng ám kình đánh xéo lại.

Thượng Quan Kỳ lần này chuẩn bị kỹ hơn, tay phải phóng chưởng ra đồng thời tay trái vung lưỡi đao Kinh Hồn để che ngũ quan.

Quả nhiên chàng lại cảm thấy hai cạnh sườn bị sức mạnh của vật gì đánh vào.

Tuy ám khí đánh đến rất mau, song Thượng Quan Kỳ cũng chạy rất lẹ. Chớp mắt chàng đã nhảy đi xa hơn hai trượng rồi chú ý phòng bị.

Ngờ đâu chờ đã khá lâu mà vẫn không thấy tiềm lực cùng ám khí đánh tới nữa.

Chàng tập trung hết mục lực để nhìn ra hai bên, nhưng chỉ thấy tối đen không có chỗ nào đáng nghi thì lẩm bẩm: “Quái lạ! Chưởng lực cùng ám khí tựa hồ ở khu này phóng ra sao bây giờ lại không thấy gì nữa? Nếu kình lực cùng ám khí theo đường thẳng mà nói thì chỉ còn cách chỗ này rất gần”.

Thượng Quan Kỳ vừa lấy làm kinh dị vừa trở gót quay trở lại tìm tòi nghe ngóng. Chàng nghĩ thầm: “Tình thế đã hiển nhiên, người phóng ám khí ra chỉ gần đâu đây, nếu không tìm ra được người đó để trừ khử đi thì sau khi mình qua chỗ này rồi, tất bị y chẹn mất đường ra. Đó là một điều đáng lo”.

Từ lúc Thượng Quan Kỳ vào Cổn Long Vương phủ đã thấy bao nhiêu chuyện kỳ lạ, nên đối với vụ bị tiềm lực cùng ám khí đánh tới này, chàng không dám phán đoán hàm hồ. Chàng nhận định phương hướng men theo vách đá rồi tiến về phía trước tìm lại.

Sau khi dừng lại một lúc lâu trong bóng tối, Thượng Quan Kỳ đã nhìn thấy cảnh vật trong vòng mấy thước.

Nguyên mục lực của chàng lút canh khuya không có trăng sao chàng vẫn có thể trông rõ ngoài xa hàng năm, sáu trượng. Nhưng ở trong đường hầm này nhãn lực chàng chỉ trông ra xa được chừng vài thước mà thôi.

Thượng Quan Kỳ đang đi, chợt thấy phía trước cách chừng vài thước, vách đá có một huyệt động. Chàng để ý nhìn kỹ thì huyệt động này đi chênh chếch vào.

Thượng Quan Kỳ chợt tỉnh ngộ lẩm bẩm:

– Phải rồi! Người phóng ám khí núp trong huyệt động này. Xem kình lực của đối phương nếu họ đường đường chính chính tỉ thí với mình, chưa chắc mình đã ăn đứt. Con người có võ công. như vậy mà phải lén lút tập kích, không biết bọ có dụng ý gì”?

Chàng còn đang suy nghĩ thì đã gần tới huyệt động. Chàng dán tai vào nghe ngóng thì quả nhiên có tiếng người thở hít rất khẽ, rõ ràng là một tay cao thủ nội công vào hạng thượng thặng.

Thượng Quan Kỳ nắm chắc lưỡi đao Kinh Hồn, dằn giọng quát:

– Đại giá chưởng lực hùng mạnh, sao không chịu ra mặt hội kiến, hoặc tỉ thí một cách đường đường chính chính mà phải lén lút đánh trộm Như thế đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phù.

Bỗng thấy một tiếng cười lạnh lẽo nổi lên, rồi từ trong huyệt động vách đá một cánh tay đưa ra toan bắt lưỡi đao Kinh Hồn, đồng thời một thanh âm lạnh lùng lên tiếng:

– Lão phu không được quyền tự chủ, đâu có phải là ta sợ ngươi!

Chưa dứt lời, rú lên một tiếng thất thanh rồi lùi lại.

Nguyên lưỡi Kinh Hồn đao sắc bén phi thường, cánh tay từ trong bích động đưa ra đụng vào lưỡi kim đao, bị đứt mất từ cổ tay, máu tươi chảy ra như suối.

Thượng Quan Kỳ thu đao về xông thẳng vào huyệt động thì bất thình lình một luồng kình lực từ trong huyệt động phóng ra. Thượng Quan Kỳ đã đề phòng từ trước, giơ tay áo bên trái lên quét ngang.

Luồng kình lực kia cũng mạnh gớm khiếp. Chưởng lực hai bên vừa chạm nhau, Thượng Quan Kỳ bị hất trở lại.

Chàng giật mình nghĩ thầm: Trong thạch động này không biết nhân vật nào mà võ công ghê gớm như vậy?

Thượng Quan Kỳ là hạng niên thiếu, khí huyết đương thịnh, vừa bị hất ra ngoài thạch động, chàng chỉ điều dưỡng một chút rồi giơ tay trái lên che mặt, lại xông vào huyệt động thì một luống tiềm lực khác rất mãnh liệt phóng ra.

Thượng Quan Kỳ để tụ hết công lực, tay trái đánh mạnh ra một chưởng.

Chưởng lực hai bên chạm nhau xoáy lại thành một cơn gió lốc quét thạch động rào rào.

Thượng Quan Kỳ tuy đỡ được chưởng đó, song trong lòng không khỏi kinh hãi, nghĩ thầm: “Người trong động này võ công còn cao hơn mình..”..

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thốt nhiên một luồng hào quang lóe ra lấp loáng đâm tưới.

Thượng Quan. Kỳ vung đao lên đo đánh choang một tiếng, thanh trường

kiếm kia bị gãy đôi.

Bỗng trên không những ánh sáng vàng vọt ra, vô số ám khí tới tấp phóng lại.

Thượng Quan Kỳ múa kim đao che mặt, bao nhiêu ám khí đều bị kim đao gạt rơi xuống lả tả. Chàng lại ỷ có áo Thiên Tằm nên không cần đề phòng những ám khí phóng vào người...

Người trong bích động dường như thế cùng lực kiệt bật lên tiếng cười the thé rồi quát:

– Ám khí này của lão phu không những tôi thuốc kịch độc mà còn chuyên dể phá khí lực nội công. Ngươi ỷ mình võ công cao cường, thì dù có giỏi chăng nữa cũng chỉ chống được trong vòng nửa giờ...

Thượng Quan Kỳ cười thầm, lên tiếng quát:

– Mấy mũi ám khí đó làm gì được tại hạ? Song hoàng thiên có đức hiếu sinh, tại hạ không tuyệt diệt. Nếu đại giá không hạ khí giới thì đừng trách lưỡi đao Kinh Hồn vô tình.

Trong bóng tối bỗng nổi lên những tiếng rú kinh ngạc:

– Trời ơi? Kinh Hồn đao! Phải chăng là một thứ trong “Võ Lâm Tam Bảo”?

Lại một âm thanh khác nói tiếp:

– Y đã có lưỡi đao Kinh Hồn, tất nhiên trong mình còn mặc áo Thiên Tằm. Thế thì y còn sợ gì tên độc nữa?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Người trong bích động này xem chừng biết rõ Võ Lâm Tam Bảo”. Chàng liền quát to:

– Đại giá đã biết uy thế Võ Lâm Tam Bảo chẳng lẽ còn muốn thử xem nó lợi hại ra sao nữa chăng?

Trong bích động đột nhiên vang lên hai tiếng thở dài, nói:

– Các hạ đã mang Võ Lâm Tam Bảo trong người, dĩ nhiên phải là một cao nhân quán thế. Không

hiểu các hạ có thể cho biết đại danh được chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ, một kẻ hậu tiến trong võ lâm mà thôi.

Chàng đợi lâu không thấy trong bích động có tiếng trả lời thì cho rằng cái tên Thượng Quan Kỳ có lẽ đối phương chưa nghe thấy bao giờ, nên họ trầm ngâm không đáp lại.

Qua một thời gian chừng uống cạn tuần trà, Thượng Quan Kỳ không nhẫn nại được nữa, toan cất tiếng hỏi lại, thì nghe trong bích động có một người nói nhỏ:

– Đạo huynh! Trong võ lâm không kể gì người lớn hay người nhỏ, ai thành đạt là hơn. Đạo huynh cùng bần tăng đều là người có chút danh vọng, thế mà bị Cổn Long Vương nhốt vào trong thạch động này mấy chục năm trời.

Rồi chàng lại thấy một thanh âm khác đáp lại:

– Đạo huynh nói phải lắm! Ông bạn này đã lấy được Võ Lâm Tam Bảo trong tay thì nhất định phải là người phi thường.

Thượng Quan Kỳ lắng tai nghe hai người nói chuyện trong bích động đột nhiên im bặt, kế tiếp là một tiếng “Chát” vọng lên như tiếng đá chạm nhau. Rồi tia lửa lóe lên.

Nhãn lực của Thượng Quan Kỳ quả thực hơn người.

Dưới ánh lửa lóe lên một cái, chàng đã nhìn thấy bộ mặt hai người tóc dài râu quặn ngồi tựa vào vách đá.

Bỗng nghe có tiếng trầm. trầm hỏi vọng ra:

– Thượng Quan huynh đã nhìn rõ mặt bần tăng chưa?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm “Y đã tự xưng là bần tăng thì dĩ nhiên là một vị hòa thượng”, liền lớn tiếng hỏi:

– Đại sư pháp hiệu là gì?

Một thanh âm trầm trầm khẽ đáp:

– Bần tăng là Thiên Mộc – xuất thân thuộc phái Tung Sơn chùa Thiếu Lâm.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Vậy đại sư phụ có biết Thiết Mộc đại sư không?

Thiên Mộc đại sư đáp:

– Y là sư đệ bần tăng sao thí chủ lại biết?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ cùng y có duyên hội ngộ được vài lần. Thấy y là bậc võ công cao cường nên tại hạ rất kính phục.

Thiên Mộc đại sư thở dài nói:

Vị đạo trưởng đây cũng bị cầm tù với bần tăng, và là một bậc cao đồ của phái Côn Luân, đạo hiệu là Thanh Linh đạo trưởng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị là những bậc tiền bối trong võ lâm mà tại hạ không biết, xin hai vị tha tội cho.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Bần tăng cùng Thanh Linh đạo trưởng bị tên nghiệt đồ đó nhốt ở đây không biết bao nhiêu lâu, vì trong thạch động này không có ánh dương quang chẳng biết ngày đêm là gì nữa. Nhưng chắc cũng đến trên mười năm nay.

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm:

– Đáng tiếc là mình xuất thân quá muộn nên chưa được nghe tên tuổi mấy vị

này. Giả tỉ Tích Mộc đại sư cũng vào đây với mình thì y có thể biết rõ ngày Thiên Mộc mất tích.

Chàng chưa kịp trả lời thì Thanh Linh đạo trưởng đã lên tiếng:

– Thượng Quan huynh đã đủ sức chống cự lại chưởng lực và ám khí của bần đạo cùng Thiên Mộc đạo huynh thì đủ biết là bản lãnh hơn người.

Thượng Quan Kỳ khiêm tốn nói:

– Bất quá tại hạ trông cậy vào uy lực Võ Lâm Tam Bảo, chứ thực ra chẳng có bản lãnh gì đáng kể.

Thiên Mộc nói:

– Dù uy lực của tam bảo ghê gớm đến đâu nhưng người bản lãnh tầm thường cũng không chống

lại được với hai chưởng vừa rồi. Thượng Quan huynh đã len lỏi vào nhà mật thất này tất phải có việc gì, liệu cho biết được chăng?

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Hai người này công lực thâm hậu lại xuất thân ở những môn phái lớn, không biết vì lẽ gì đã bị Cổn Long Vương nhốt ở đây”?.

Mình chẳng nên nói dối làm gì, liền đáp:

– Cổn Long Vương làm nhiều điều tàn ác đã gây ra bao nhiêu kiếp vận đen tối cho võ lâm. Y nhờ có độc dược lâm mê muội thần trí để kiềm chế những tay cao thủ giang hồ. Tại hạ muốn liều mình…

Nói tới đây, chàng chàng sực nhớ ra điều gì liền nói:

– Coi thần trí hai vị dường như không giống những người đã bị thuốc mê.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Chúng tôi tuy chưa uống thuốc mê nhưng phải chịu khổ sở còn hơn những người bị đánh thuốc gấp bội…

Thốt nhiên lão kêu lên một tiếng rồi im bặt.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã đứng rất gần hai người. Chàng chú ý nhìn thì thấy Thiên Mộc đại sư mồ hôi toát ra như tắm vì đau đớn vô cùng.

Thượng Quan Kỳ đã rút kinh nghiệm, nên vừa trông thấy liền biết ngay là Cổn Long Vương trói buộc hai vị này bằng một cách nào đó và hiện có người đang giật dây. Chàng liền tiến lại gần thêm một bước khẽ nói:

– Trong tay vãn bối có đao Kinh Hồn sắc bén vô cùng, may ra giải trừ được dây trói buộc cho tiền bối.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Ở trên lưng bấn tăng…

Rồi đau quá không nói được nữa.

Thượng Quan Kỳ bước quanh lại sau lưng Thiên Mộc ngầm vận nội lực, vung Kinh Hồn đao chém xuống đánh “Sạt” một tiếng.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên thở phào một cái nói:

– Xin đa tạ Thượng Quan thí chủ.

Thượng Quan Kỳ lại vung kim đao lên toan chém xuống phía sau lưng Thanh Linh đạo trưởng, nhưng đạo trường giơ tay ra ngăn lại nói:

– Khoan đã.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đạo trưởng không bị dây trói hay sao?

Thanh Linh đạo trưởng khẽ đáp:

– Chỗ trói buộc bần đạo dính liền với cơ quan bố trí trong vách đá. Bây giờ thí chủ chém xuống e rằng trong bích động này xảy ra biến cố…

Thanh Linh thốt nhiên dừng lại không nói nữa, rồi quát hỏi:

– Ai?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin tiền bối vào đây.

Rồi khẽ giới thiệu hai vị.

– Đây là một vị tiền bối cùng một cảnh ngộ với hai vị, đã bị Cổn Long Vương dùng thuật Kim Châm Quá Huyệt rồi lấy tơ Thiên Tằm luồn qua huyệt đạo nhốt trong tòa hắc thất.

Nói xong lão áo đen cũng vào tới nơi.

Lúc này Thiên Mộc đại sư đã hết đau, nhìn thấy người mới đến quả nhiên cùng bị một trường hợp như mình và tựa hồ mấy chục năm trời chưa được tắm gội.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Dây buộc trong ngươi đạo trưởng không chặt đi, tại hạ e rằng khó lòng ra khỏi bích động này.

Thanh Linh đạo trưởng nói:

– Chỗ trói buộc bần đạo tuy đính liền với cơ quan trong bích động, nhưng không đến nỗi đau khổ quá như Thiên Mộc đại sư. Bây giờ xin Thượng Quan thí chủ đưa đại sư chạy trước đi!

Thiên Mộc đại sư nói:

– Không được, chúng ta mấy chốc năm trời hoạn nạn có nhau. Lẽ đâu bần tăng bỏ đạo trưởng lại mà chạy lấy mình.

Thanh Linh đạo trưởng cười nói:

– Đạo huynh đã bị Cổn Long Vương cầm tù tại đây mấy chục năm trời mà còn chưa khám phá ra cái quan hệ của sự sống chết. Nếu bần đạo miễn cưỡng để chặt đứt dây trói, trong bích động xảy ra cuộc diễn biến, có thể khiến cho Thượng

Quan thí chủ cũng bị nhốt vào đây. Như vậy thì đối với bần đạo chẳng ích gì mà hại cả đến các vị nữa, có phải là lợi bất cập hại không.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lời Thanh Linh đạo trường quả là có lý. Cổn Long Vương là tay thâm độc khôn lường, chưa được nửa ngày trời mà mình đã gặp bao nhiêu biến cố, không nhờ đao Kinh Hồn cùng áo Thiên Tằm thì mình cũng bị bỏ xác rồi”.

Bỗng nghe Thanh Linh đạo trưởng nói tiếp:

– Các vị chạy đi thôi? Đại cuộc của võ lâm quan hệ hơn sự sống chết của mình bần đạo. Nếu đạo huynh còn muốn cứu bần đạo thì đừng nên hấp tấp.

Thiên Mộc đại sư toan nói nữa, nhưng Thanh Linh đạo trưởng gạt đi, giục:

– Người đưa cơm sắp vào rồi đó? Đạo huynh còn chờ gì nữa...

Thiên Mộc đại sư chắp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

– Thôi đạo huynh ở lại! Bần tăng sẽ dùng hết khả năng để mưu cầu cho đạo huynh mau thoát khỏi nơi đây.

Thanh Linh cười nói:

– Vạn nhất mà bần đạo chết đi, xin đạo huynh báo tin cho chưởng môn phái Côn Luân biết giùm.

Thượng Quan Kỳ khoanh tay nói:

– Chờ khi dò la xong bí mật trong đường hầm này, tại hạ sẽ trở lại đây giải cứu cho đạo trưởng.

Nói xong trở gót đi ra.

Thiên Mộc đại sư nhắc lấy cây thiền trượng theo sau Thượng Quan Kỳ ra khỏi bích động.

Lão già áo đen lại toan đi trước mở đường, song Thượng Quan Kỳ ngăn lại rồi tự mình đi trước.

Đường hầm này tuy tối tăm mù mịt, mà lại ở chỗ không khí vẫn lưu thông dễ thở.

Ba người lại đi sâu vào bảy tám trượng nữa vẫn chưa thấy gì cản trở hoặc xảy ra biến cố.

Thượng Quan Kỳ vừa đi vừa nghĩ thầm: “Đường hầm này không biết còn dài đến đâu, xem cách kiến trúc cực kỳ hiện đại”.

Chàng đang nghĩ, thốt nhiên đến chỗ quanh. Từ chỗ quanh này đường đi vòng vèo, chỉ cách chừng mười bước, đường lại khuất khúc. Đi hết chừng bảy, tám khúc quanh thì bỗng thấy ánh sáng chiếu lại.

Thượng Quan Kỳ dừng bước ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy ánh sáng từ một chỗ cửa đá khép hờ chiếu lại. Chàng mừng thầm nghĩ bụng: “Căn nhà có ánh sáng

kia chắc là chỗ cuối cùng đường hầm”. Chàng quay lại nhìn Thiên Mộc và lão già áo đen nói:

– Xin hai vị cẩn thận đừng để có tiếng động cho người trong nhà biết.

Hai lão mười mấy năm chưa được thấy ánh sáng, bây giờ đột nhiên trông thấy thì vừa sợ vừa mừng, thở phào một cái.

Thượng Quan Kỳ vừa đi rất thong thả vừa lắng tai nghe ngóng. Đi đến gần cửa đá vẫn không thấy tiếng tăm gì.

Thiên Mộc đại sư cùng lão già áo đen đi sau cách chàng chừng bốn năm thước lúc nào cũng sẵn sàng ra tay tiếp ứng cho chàng.

Thượng Quan Kỳ dừng lại lắng tai nghe một hồi vẫn không thấy động tĩnh gì hết. Bầu không khí trầm lặng này càng khiến cho mọi người phải hồi hộp.

Thượng Quan Kỳ đứng ngoài cửa lầu chừng một khắc, rồi không nén nổi tính hiếu kỳ, thò đầu trông vào.

Tòa thạch thất này khá rộng nhưng ít đồ trần triết. Trên nóc chỗ giữa nhà có treo một ngọn đèn thủy tinh. Bốn góc tường có gắn bốn hạt minh châu, ánh lửa chiếu vào trông rất huy hoàng.

Một cái giường gỗ trên giải đệm vàng kê tận vào góc nhà thạch thất. Trên giường một người đàn bà tóc rũ ngang vai, mình mặc áo lụa màu lục ngồi đang ngửa mặt trông lên nóc nhà xuất thần quay lưng ra cửa, nên Thượng Quan Kỳ không trông rõ mặt. Nhưng chàng thấy sau lưng nàng có vẻ thanh nhã, chắc cũng là một nữ lang tuyệt sắc.

Thượng Quan Kỳ hắng giọng lên tiếng:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ xin bái kiến cô nương?

Song cô gái rũ tóc ngồi trên giường lờ như không nghe tiếng và vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Thượng Quan Kỳ rùng mình nghĩ thầm: “Cô này trấn tĩnh ghê thật”. Nhưng chàng vẫn không quay đầu ra, cất tiếng cao hơn:

– Xin hỏi cô nương…

Nữ lang rũ tóc quay đầu ra ngơ ngác nhìn Thượng Quan Kỳ một hồi rồi hỏi:

– Ngươi hỏi ta phải không?

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại thì người đàn bà này mặt đã nhăn nheo, đúng là một mụ lão ẩu. Song nước da mịn màng và tướng mạo thanh nhã còn lưu lại những nét diễm lệ kinh người hồi tuổi trẻ. Chàng đáp:

– Đúng rồi! Tại hạ muốn hỏi cô nương…

Lão phụ thở dài sườn sượt rồi từ từ quay vào, bỏ mặc Thượng Quan Kỳ không đáp.

Thượng Quan Kỳ lại. hỏi:

– Tại hạ xin hỏi một lời, cô nương đã thấy Cổn Long Vương chưa?

Ba chữ Cổn Long Vương quả có sức mạnh ghê gớm khiến cho phu nhân đột nhiên quay ra, cặp mắt nhìn chằm chặp Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi hỏi:

– Ngươi có biết bao giờ Cổn Long Vương sẽ về không.

Cả hai người hỏi chuyện nhau một cách đầu Ngô mình Sở chẳng ăn nhập gì với nhau.

Thượng Quan Kỳ tự hỏi: “Cổn Long Vương rất nhiều quỷ kế, không hiểu mụ này có phải là người thân tín của y giả vờ làm mụ già để tiện bề ngấm ngầm trợ lực không”?.

Rồi không biết chàng nghĩ sao từ từ đi vào phía giường gỗ.

Bất thình lình, từ một chỗ trong nhà này có tiếng oanh thỏ thẻ vọng ra:

– Các ngươi có điều chi thì nói với ta!

Thượng Quan Kỳ quay đầu nhìn lại, thấy trong góc nhà có một thiếu nữ cũng mặc áo màu lục đứng đó.

Thiếu nữ này đi chân không, đầu bù tóc rối xõa xuống vai và đắp cả lên lưng. Áo quần nàng có mấy chỗ rách nát, rõ ra lâu nay nàng không thay đổi quần áo và không tắm gội. Nhưng dù áo rách

rưới nàng vẫn không kém vẻ mỹ miều.

Thật là một bức họa không cân đối: Trong căn nhà, ánh minh châu huy hoàng, trần thiết thanh nhã mà lại có cô gái diễm lệ ăn mặc rách rưới đứng đó.

Thượng Quan Kỳ khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

– Phải chăng cô nương là chủ nhân thạch thất này?

Nữ lang áo lục đáp:

– Nhớ lại ngày mà mẹ con ta vào ở trong nhà thạch thất này thì đây là nhà giam mẹ con ta, mà bảo ta là chủ nhân cũng đúng.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn phu nhân mặc áo màu lục hỏi:

– Bà này phải chăng là lệnh đường cô nương?

Nữ lang đáp:

– Đúng là má má ta đó.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nghe lời lẽ cô nương thì dường như cô đã bị Cổn Long Vương cầm tù tại đây.

Nữ lang áo lục đáp:

– Ta ở trong nhà đá này từ nhỏ đến lớn thưa ra khỏi đây bước nào, hay nói cho đúng hơn là không được rời khỏi nửa bước.

Thượng Quan Kỳ đã biết những người trong phủ Cổn Long Vương, ai cũng có một đoạn thương tâm dĩ vãng. Dù là người ăn ngon mặc đẹp cũng chỉ lã kẻ bị cầm tù một cách rất nghiêm khắc không ai được tự do, nên đối với lời nói của nữ lang áo lục chàng không lấy gì làm lạ, chàng thở dài hỏi:

– Cô nương có biết thân thế mình chăng?

Nữ lang áo lục lắc đầu đáp:

– Ta không biết mà sau này vĩnh viễn không bao giờ có thể biết được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sao vậy?

Nữ lang đáp:

– Vì má ta điên rồi. Lúc ta còn nhỏ, má ta không chịu nói ra, chỉ nói những việc độc ác trên thế gian. Khi ta lớn khôn thì bất hạnh người bị chứng điên, không nhớ gì để kể lại cho ta hay.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Cô bé này tuy thông minh nhưng còn nhỏ tuổi lại không hiểu việc quá khứ, dù có hỏi nữa cũng vô ích”.

Nghĩ vậy chàng chắp tay nói:

– Xin lỗi đã quấy nhiễu cô nương, tại hạ cáo từ đây.

Nói xong trở gót toan đi. Thiếu nữ áo màu lục gọi giựt lại:

– Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi:

– Cô nương còn điều chi dặn bảo?

Thiếu nữ đáp:

– Mẫu thân ta tuy mắc chứng điên nhưng không nặng lắm, nhiều lúc tỉnh táo như thường. Ngươi chờ lại một lúc may có thể hỏi ra được lai lịch chúng ta.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Những người trong phủ Cổn Long Vương, ai cũng có nỗi bi thảm, mình nghe đã nhiễu rồi”. Chàng đáp:

– Chúng tôi còn có việc phải giải quyết gấp rút không thể ở lai đây lâu được. Xin cô nương bảo trọng thân thể. Tại hạ hãy xin tạm biệt.

Thiếu nữ buồn rầu hỏi:

– Ngươi lưu lại một khắc nữa cũng không được ư?

Nàng nói câu này với vê mặt cực kỳ thê thảm.

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời thì thiếu nữ lại nói tiếp:

– Ngươi cả gọi những ông bạn vào đây. Ta có cái này hay lắm để cho các ngươi.

Thiên Mộc đại sư đứng ở ngoài cửa đột nhiên nói xen vào:

– Thượng Quan thí chủ chớ nên coi thường. Bọn thủ hạ Cổn Long Vương rất nhiều quỷ kế, không

biết đâu mà lường. Chúng ta đừng để mắc vào tròng.

Thượng Quan Kỳ cho là phải. Và chủ ý chàng đến đây là để tìm cho ra nhà độc thất, chẳng lẽ vì một cô gái, mà để lơ việc chính.

Chàng liền trầm giọng nói:

– Cô nương chẳng nên nhọc lòng. Tại hạ có người đang chờ, xin cho cáo biệt.

Đoạn xoay mình bước ra khỏi căn nhà.

Thiếu nữ mặc áo màu lục hốt hoảng xoay mình đuổi theo.

Thân pháp Thượng Quan Kỳ mau lệ dị thường. Thoáng cái chàng đã ra khỏi nhà thạch thất.

Thiếu nữ đuổi theo đến cửa rồi đột nhiên dừng lại.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy để ý nhìn thì sau lưng nàng có một sợi dây bạc nhỏ chuyển động thì sực nhớ ra lẩm bẩm: “Phải rồi! Cô cũng bị dây thiên tằm trói buộc”.

Thiên Mộc đại sư khẽ nói:

– Hai vị nữ thí chủ này cũng bị Cổn Long Vương nhốt tại đây.

Lão giá áo đen nói:

– Những so với bọn ta thì mẹ con cô này còn khá hơn.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Những tay thủ hạ Cổn Long Vương chẳng bị thuốc mê thì bị trói buộc một cách rất tàn nhẫn. Nếu mình giải trừ được thuốc mê cho họ thì thế lực của Cổn Long Vương bị vỡ tan tành.

Thiên Mộc đại sư trầm giọng nói:

– Lão tăng xin đem toàn lực ra để giúp thí chủ hoàn thành chí nguyện.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cổn Long Vương làm những việc ngược đời, vùng vẫy giang hồ mấy chục năm, gây nên một trường kiếp vận. Nếu không sớm phá nhà độc thất thì chỉ trong vòng ba năm nữa, cái mộng bá quyền trong võ lâm của y sẽ được hoàn thành.

Vừa đi vừa nói chuyện, lại đi được xa hơn mười trượng, chuyển qua hai khúc quanh. Đường hầm

tối mò, giơ bàn tay trông không rõ.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên tiến lên đi trước mở đường rồi nói:

– Cổn Long Vương tuy cầm tù bần tăng mấy chục năm, song võ công bần tăng cũng chưa mất đi. Mấy chục năm nay, bần tăng vẫn cố công tu luyện dường

như võ công có tăng tiến thêm.

Thượng Quan Kỳ biết nhà sư võ công cao cường nên không ngăn cản để nhà sư đi trước, rồi chàng theo sau chuẩn bị đối phó.

Ba người đi thêm mấy trượng nữa bỗng nghe có tiếng khóc vọng lại.

Thiên Mộc dừng chân lắng tai nghe thì tựa như tiếng đàn bà vừa khóc vừa kể lể, nhưng ở xa quá nghe không được rõ.

Đường hầm tối đen, chặng nào cũng đặt cạm bẫy hãi hùng, cùng là những cảnh tượng thương tâm thảm mục. Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm vận khí, bỏ hết tạp niệm, lắng tai nghe ngóng. Tiếng khóc rất bi ai khiến người nghe phải não lòng.

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Chưa biết người đàn bà là nhân vật thế nào mà đã bị Cổn Long Vương giam cầm lâu ngày không thấy ánh mặt trời.

Thiên Mộc đại sư buồn rầu nói:

– Những hạng tù nhân bị nhốt không được thấy ánh mặt trời còn cực hơn là bị chết. Lão tăng xuất gia từ ngày bảy tuổi, cắt tóc đi tu ở núi Tung Sơn, tự tin rằng mình đã sớm dứt trần duyên. Thế mà sống ở nơi tù ngục này lâu ngày, không khỏi đem lòng thương xót vô hạn.

Bỗng một tiếng cười the thé vọng lại cắt đứt lời Thiên Mộc đại sư rồi có người cất tiếng nói:

– Chỉ trong thời gian uống cạn tuần trà là bọn ngươi phải nhọn lấy đường. Trên cái bàn đá, có đặt thứ thuốc rất thần diệu tên là Vong Ngã Thần Hoàn. Ngươi uống vào là quên hết mọi việc dĩ vãng. Võ công bọn ngươi cũng vào hạng khá. Lão phu đây thay mặt chủ nhân bỏ hết lầm lỡ đã qua của các ngươi.

Thanh âm này tựa như ở trên nóc đường hầm vọng xuống nên không hiểu người nói đứng ở chỗ nào?

Thượng Quan Kỳ đột nhiên tiến lên hai bước đứng trước mặt Thiên Mộc đại sư, hỏi:

– Nghe giọng lưỡi của các hạ, dường như cũng vào hạng khá, sao không ra hội kiến với chúng tôi?

Thanh âm vừa rồi vọng lại đáp:

– Hiện giờ lão phu rất là bận rộn, không rỗi để cùng các ngươi kiến diện.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Phải chăng các hạ sợ hãi?

Người này dường như bị lời Thượng Quan Kỳ chọc giận, lớn tiếng quát lên:

– Cả đến Đường Toàn còn phải kính sợ lão phu huống chi các ngươi. Lão phu thu xếp xong một chút, chỉ trong vòng một giờ sẽ cùng các ngươi hội kiến.

Nói xong, con đường hầm đang tối tăm đột nhiên sáng lòa, cảnh vật bên trong đều nhìn rõ.

Thượng Quan Kỳ nhìn ra thấy ngoài hai, ba trượng, có một bức tường chắn lối đi, tựa hồ đường hầm đến đây là cùng. Chàng quay đầu nhìn lại thì cũng thấy một bức tường chắn lối về, không biết bức tường đá này hạ xuống từ lúc nào? Áp bức tường mặt trước có đặt một cái bàn đá. Trên bàn để một cái bình ngọc trắng.

Thượng Quan Kỳ đã trải nhiều cơn nguy hiểm nên mạnh dạn hơn trước. Chàng từ từ lại gần bàn đá nhìn xem thì thấy dưới bình ngọc để một miếng giấy trắng viết bốn chữ “Vong Ngã Thần Hoàn”.

Chàng với tay ra lấy bình ngọc, mở nắp bình lấy ra một viên thuốc đỏ để trong lòng bàn tay nhìn kỹ một hồi, rồi thở dài nói:

– Nhờ mấy viên thuốc nhỏ xíu này mà Cổn Long Vương vùng vẫy giang hồ, gây nên bao cuộc giết chóc kinh người.

Rồi lại bỏ viên thuốc vào trong bình ngọc đậy nút lại cất vào bọc...

Chàng ngoảnh lại nói với Thiên Mộc đại sư:

– Người phát ra tiếng nói vừa rồi chắc là địa vị rất cao. Nếu chúng ta hợp sức lại chế phục được y thì có thể đi lại tự do trong đường hầm này.

Thiên Mộc đại sư nhìn về phía sau từ từ lùi lại mấy bước, tựa vào vách đá, thi triển phép Truyền âm Nhập Mật nói:

– Xem ra thì trong đường hầm này, nếu không phải là độc thất thì cũng là một khu vực rất quan

trọng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lại có điều kỳ lạ nữa là dường như những người trong đường hầm này chưa ai bị thuốc mê, thần trí hãy còn tỉnh táo cả.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Cứ xem cách lão tăng chịu đau dớn ở đây thì những người trong nhà mật thất này chắc cũng bị trói buộc một cách tàn nhẫn như lão tăng, khiến bọn họ không ai dám có ý nghĩ trốn chạy, cùng sinh lòng phản kháng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu giải trừ được lối trói buộc Cổn Long Vương thì chắc rằng những người này sẽ thù y chẳng đội trời chung.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Phải rồi! Thế mới đáng tiếc! Thật là dáng tiếc!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tiếc gì?.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng quên mất thí chủ đã bản lãnh tuyệt luân lại có Võ Lâm Tam Bảo. Nếu ta nhớ ra lúc trước thì nên cứu thoát hai mẹ con cô gái mặc áo màu lục.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Mụ già đã hóa điên. Trong thạch thất lại chỉ có hai mẹ con nàng thì dù mụ có võ công tuyệt thế cũng không thể truyền thụ cho con gái được. Ta có cứu hai người đó, vị tất đã giúp được việc gì. Chờ khi khám phá ra những điều bí mật trong đường hầm này rồi trở ra hãy cứu họ cũng chưa muộn.

Ngừng một lát chàng nói tiếp:

– Việc khẩn yếu trước mắt là phải đối phó với cường địch sắp xuất hiện. Chúng ta nhân lúc này vận khí điều dường đã.

Nói xong chàng nhắm mắt lại trước.

Hai người nói chuyện toàn dùng thuật Truyền âm Nhập Mật nên người ngoài không ai nghe thấy gì.

Thiên Mộc đại sư quay lại hỏi lão già áo đen:

– Quý tính thí chủ là gì?

Lão già áo đen đáp:

– Tiểu đệ người phủ Tế Nam, tên gọi Thiết Quyền Kim Nguyên Đạo.

Thiên Mộc đại sư noen”

– Té ra là Kim đại hiệp. Hồi lão tăng chưa bị Cổn Long Vương cầm tù, thường được nghe đại danh Kim đại hiệp.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Không dám! Còn đại sư pháp hiệu là gì?

Thiên Mộc đáp:

– Lão tăng là Thiên Mộc.

Kim Nguyên Đạo chắp tay nói:

– Tại hạ đã được nghe tiếng lớn đại sư, xin tha cho tội thất kính.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên mở bừng mắt ra khẽ bảo:

– Hiện giờ là lúc bình tĩnh trước cơn giông tố. Mong rằng hai vị điều dưỡng giây lát, chỉ trong khoảnh khắc là chúng ta sẽ phải ứng phó với một cuộc ác chiến, một mất một còn.

Hai người này đều rất kính trọng Thượng Quan Kỳ. Vừa nghe lời chàng, quả nhiên nhắm mắt lại tựa vào vách đá điều dưỡng.

Sau một quãng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đường hầm đột nhiên tối om rồi ánh đèn lại sáng trưng. Trong nhà thạch thất xuất hiện thêm một người. Người này ăn mặc rất là quái dị, toàn thân sáng loáng. y phục dường như chế bằng đồng bạch. Trên đầu lão đội một thứ mũ trùm xuống đến hai vai. Chỉ có cặp mắt là để hở. Toàn thân lão che kín trong mũ áo bằng đồng bạch.

Thượng Quan Kỳ chưa từng thấy ai vận bộ y phục kỳ dị như lão. Chàng chau mày nghĩ thầm: “Lão này mặc bộ áo kỳ quái này hẳn có tác dụng gì đây”?

Chàng càng tăng thêm phần đề cao cảnh giác, rút đao Kinh Hồn ra.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo trước kia đều là những tay nổi tiếng trong đám giang hồ, biết nhiều hiểu rộng, từng trải những cuộc đại chiến. Mỗi người chia nhau đứng ra một chỗ.

Bỗng thấy quái nhân mặc áo giáp trắng đưa mắt nhìn quanh rồi nổi lên một trận cười the thé nói:

Lão phu coi tướng mạo hai vị đều là người phản bạn.

Thiên Mộc đại sư chúc đấu cây thiền trượng, cười lạt hỏi:

– Thế thì đã sao?

Rồi vung trượng lên đánh.

Quái nhân cầm trong tay phải một ngọn thiết bổng ngắn không đầy hai thước, một đầu đầy những kim châm, còn tay trái cầm chiếc bình ngọc màu biếc.

Lão vung cây thiết bổng lên gạt cây thiền trượng của Thiên Mộc ra, lạnh lùng quát:

– Dừng tay!

Thượng Quan Kỳ thủng thỉnh tiến gần lại khẽ bảo Thiên Mộc:

– Xin đại sư hãy lùi lại một bước.

Thiên Mộc đại sư theo lời, lùi lại đứng sau Thượng Quan Kỳ, trong lòng kinh hãi tự hỏi:

– Không hiểu lão này là nhân vật thế nào mà đỡ đòn mình một cách hời hợt như không?

Thượng Quan Kỳ đem lòng hoài nghi chiếc bình ngọc cổ quái. Hai mắt chàng nhìn chằm chặp vào cái bình. Chàng giơ kim đao lên đỡ ngực, tiến lại gần quái nhân, còn cách bốn năm thước thì dừng lại, hỏi:

– Đại giá đã nói đến Đường Toàn, hẳn là có quen biết tiên sinh?

Quái nhân đáp:

– Không những là quen biết, mà y có gặp lão phu còn phải kêu bằng sư thúc.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vậy ra lão tiền bối cũng là sư thúc Cổn Long Vương.

Quái nhân nói:

– Đúng rồi! Mi là người Cùng Gia Bang phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ đến đây là do mệnh lệnh của Đường tiên sinh.

Bỗng thấy quái nhân cặp mắt nhấp nháy trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

– Cả hai gã sư huynh sư đệ đều là tay hùng tài đại lược không đứng được với nhau trên chốn giang hồ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lão tiền bối đã là sư thúc hai người, tất biết rõ tư cách của hai vị đó.

Quái nhân trầm ngâm không nói gì.

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng nói tiếp:

– Hai vị đó tuy cùng học một thầy nhưng hành vi lại trái ngược nhau. Đường tiên sinh là người có lòng bác ái, có dạ cứu đời gồm tài lược thao mà không dối trá, đáng mặt lương tài trị đời. Trái lại Cổn Long Vương thâm độc đa nghi, giết sư phụ, đoạt sư muội. Hành động tàn ác trên đời có một không hai. Tuy y đã gây nên thế lực lớn lao trong võ lâm, song những người y thu dụng đều là gặp tình trạng bất đắc dĩ, chẳng bị thuốc mê cũng bị kiềm chế một cách tàn khốc không phản kháng được nên chịu phục tòng. Thực ra họ căm hận Cổn Long Vương sâu vào cốt tủy. Lão tiền bối tuy là sư thúc Cổn Long Vương mà chưa chắc y đã chân tâm kính ngưỡng.

Mười tháng trước đây, Thượng Quan Kỳ từng mạo hiểm đi theo Đường Toàn đến hội ngộ Cổn Long Vương phu nhân, đã hiểu rõ mọi việc nên chàng nói đâu ra đấy.

Quái nhân đột nhiên ngắt lời:

– Phải chăng Đường Toàn đã biểu mi như vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Phần do Đường tiên sinh kể lại, phần do chính tai mắt tại hạ trông thấy.

Quái nhân nói:

– Những lời đồn đại chắc đâu đã thật.

Đột nhiên, lão giơ bình ngọc trong tay ra lạnh lùng nói:

– Trong bình ngọc này có chứa những chất làm ra một thứ khói độc khiến cho người ngửi phải thần trí hôn mê. Công dụng của nó chẳng kém gì Vong Ngã Thần Hoàn. Ta chỉ đập vỡ bình là lập tức khói độc bay mù mịt khắp trong nhà. Dù võ công ngươi cao cường đến đâu, nhưng thứ khói độc này chẳng chỗ nào là không vào được nên không tài nào kháng cự nổi.

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm: “Đúng như mình đã liệu trước. Bình ngọc này quả nhiên đựng chất kịch độc”.

Bỗng nghe quái nhân mặc giáp đồng lại nói tiếp:

– Lão phu tuy suốt ngày chế chất độc mà còn sợ khói độc này nên phải mặc giáp đồng.

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Khói độc tuy lợi hại thật nhưng người có võ công thượng thặng, nút chặt hô hấp trong hai giờ cũng chẳng sợ gì. Huống chi trong vòng nửa giờ thì tại hạ đã dồn lão tiền bối vào tử địa rồi!

Quái nhân cười gằn nói:

– Thằng lỏi này mồm miệng khoác lác. Lão phu bất tất phải dùng đến khói độc, bọn mi cũng không địch nổi lão phu đâu.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Lão này đã là sư thúc Cổn Long Vương tất nhiên là một tay bản lãnh kinh người, bọn mình còn kém lão xa. Nhưng lão cũng có chỗ khuyết điểm là quá tự phụ, dễ nổi nóng. Mình phải tìm cách không để lão dùng khói độc rồi sẽ liệu”.

Nghĩ vậy chàng cười lạt nói:

– Lão tiền bối không tin lời tại hạ ư?

Quái nhân mặc áo giáp đồng cả giận nói:

– Lão phu mà phải dùng đến khí giới mới thắng được bọn mi cũng là tầm thường rồi.

Quả nhiên lão bỏ cả bình ngọc lẫn cây bổng xuống.

Thượng Quan Kỳ thấy lão trúng kế nói khích của mình thì trong lòng mừng thầm nghĩ bụng: “Lão này ở địa vị tiễn bối lại không chịu được lời nói khích chả trách bị Cổn Long Vương lợi dụng”.

Chàng giơ kim đao lên cười nói:

– Xin lão tiền bối cẩn thận vì trong tay tại hạ có kim đao chặt sắt như cắt bùn!

Quái nhân nói:

– Dù mi có bảo đao, lão phu há sợ sao? Mi ra tay mau đi!

Thượng Quan Kỳ vung kim đao, ánh vàng lấp lóe, nói:

– Tại hạ đã có kim đao trong tay là chiếm được ưu thế rồi xin lão tiền bối động thủ trước đi!

Quái nhân cười nhạt nói:

– Vậy ngươi cẩn thận nghe!

Đoạn vung chưởng ra đánh.

Chưởng lực hai bên vừa chạm nhau, Thượng Quan Kỳ đã biết gặp phải tay kình địch. May mà chàng đã đề phòng, nghiến hai hàm răng lại thu tay trái về, lùi lại phía sau hai bước, rồi lại vung chưởng bên trái ra.

Hai luồng chưởng phong mãnh liệt chạm nhau phát ra tiếng “Vù, vù” như gió lốc, xoay chuyển trong gian nhà đá.

Lão quái nhân tựa hồ không ngờ công lực Thượng Quan Kỳ thâm hậu đến thế, trong lòng không khỏi kinh hãi. Mình lão mặc áo giáp đồng, cự động không được thuận tiện như Thượng Quan Kỳ. Chàng mượn đà sức mạnh đối phương lùi nhanh lại để tránh sức rung chuyển.

Thượng Quan Kỳ phản kích một chưởng làm cho cánh tay mặt quái nhân phải tê nhức nhưng chàng thấy mình đã dùng hết mười hai thành công lực phản kích một chưởng mà không làm chuyển động được đối phương thì kinh hãi vô cùng, nghĩ thầm: “Lão này công lực thâm hậu không biết đến đâu mà lường, mình không nên đấu chưởng với lão, đành phải trông cậy vào bảo đao may ra mới thắng được”.

Hai bên e dè nhau, nên chưa ai ra đòn nữa.

Thiên Mộc đại sư nhân lúc hai bên đương mải đem toàn lực ra tranh đấu, liền lén đến phía sau quái nhân mặc giáp đồng thò tay ra nhắc lấy bình ngọc của lão rồi lui về đứng nguyên chỗ.

Thực ra quái nhân cũng bị chưởng lực của Thượng Quan Kỳ phản kích làm cho khí huyết sôi động. Lão ngấm ngầm vận khí điều dưỡng nên không biết Thiên Mộc đại sư lấy trộm mất bình ngọc.

Hai bên giằng co nhau trong khoảng thời gian uống cạn. chén trân, Thượng Quan Kỳ thốt nhiên phát giác ra rằng chỗ này nếu không phải là độc thất thì nhà độc thất cũng gần đâu đây, nếu còn kéo dài thời gian thì bất lợi cho mình.

Nghĩ vậy chàng vung kim đao lên nhằm ngực quái nhân đâm tới đồng thời lớn tiếng quát:

– Xin lão tiền bối thử nếm lưỡi đao Kinh Hồn của tại hạ.

Trong tay quái nhân cũng thấy ánh bạc lấp lóe, không biết là vật gì cổ tay lão có tay áo giáp đồng phủ đi nên co vào duỗi ra đều không linh hoạt.

Ngày thường lão động thủ với ai vẫn đánh ngay đỡ thẳng. Tý lực lão phóng ra công kích cũng chẳng kém gì khí giới nhưng giờ lão nghe nói đến lưỡi đao kinh Hồn, không dám ỷ vào áo giáp của mình. Đột nhiên lão né mình tránh đòn đối phương.

Thiên Mộc đại sư thấy quái nhân né tránh về phía mình tưởng rằng lão phát giác ra mình đoạt mất bình ngọc của lão nên lão muốn cướp lại. Nhà sư tay trái

cầm bình, tay phải vung thiền trượng lên phóng tới.

Bỗng thấy quái nhân vung tay phải ra đánh chát một tiếng gạt được cây thiền trượng của Thiên Mộc đại sư.

Kim Nguyên Đạo thốt nhiên bước tạt ngang ra cướp lấy cây thiết bổng quát lên một tiếng đánh vào sau lưng quái nhân.

Thượng Quan Kỳ tuy biết mấy người xúm đánh lại một là trái thể lệ võ lâm. Nhưng lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo nếu không chế phục lão này, để lão ra khỏi thạch thất thì e rằng dữ nhiều lành ít. Huống chi động tác của hai người rất là mau lẹ, dù chàng có muốn ngăn lại cũng không kịp nữa.

Bỗng nghe đánh “Binh” một tiếng, cây thiết bổng bị hất trở lại. Quái nhân mặc áo giáp đồng tuy cử động chậm chạp nhưng được cái lợi lớn là gươm đao đâm chém không thủng như vậy cũng chiếm được rất nhiều lợi thế.

Kim Nguyên Đạo đánh trúng cường dịch mà đối phương không việc gì bất giác cả kinh, lùi nhanh lại phía sau ba bước.

Thượng Quan Kỳ xông lại vung kim đao nhằm phóng vào trước ngực quái nhân.

Lưỡi đao Kinh Hồn chẳng kiêng nể chỗ nào. Quái nhân mặc áo giáp đồng trong lúc thảng thốt quên đi, vươn tay phải ra chụp lấy đao, lão ỷ mình đã mang bao tay bằng dây bạc kết lại, đao kiếm tầm thường chém vào chẳng ăn thua gì, nhưng lưỡi đao Kinh Hồn sắc bén tuyệt luân, vừa chạm vào

tay lão lập tức máu tươi phun ra như suối vì nó bị đứt tẩy từ cổ tay. Lão đau quá thét lên một tiếng xoay tròn người đi để lùi lại.

Thiên Mộc đại sư liền ra chiêu Hoành Tảo Thiên Quân đánh tới.

Quái nhân vung tay trái lên đỡ thiến trượng rồi chuồn mất. Lão huých mạnh khuỷu tay vào vách đá một cái, đèn lửa tắt phụt, trong nhà tối đen. Thượng Quan Kỳ cả tiếng hô:

– Cơ hội tốt đừng để lỡ, rượt theo cho mau!

Chàng vừa hô vừa nhảy thốc lại phía quái nhân, nhưng chỉ nghe đánh "Uỳnh" một tiếng, người chàng va vào vách đá.

Chớp mắt quái nhân mặc áo giáp đồng đã trốn mất hút. Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo nhất tề xông lại. Thiên Mộc đại sư lã người giàu kinh nghiệm, sợ trong bóng tối đánh phải người nhà, nên cất tiếng gọi:

– Thượng Quan thí chủ!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin hai vị dừng bước ngay!

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo dừng chân lại đồng thanh hỏi:

– Lão ấy đâu rồi?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lão trốn mất rồi? Chỗ vách đá. này có cửa ngầm, nhưng bọn mình không biết cách mở mà thôi.

Thiên Mộc nói:

– Không phải lão tăng nhát gan, nhưng ta không nên ở lâu chỗ này, cần dời khỏi nơi đây ngay. Lão đã bị thương dưới lưỡi đao của. Thượng Quan thí chủ quyết chẳng cam tâm, và sắp đưa toàn lực ra để báo thù.

Kim Nguyên Đạo hỏi:

– Thượng Quan thí. chủ có mang mồi lửa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chỉ có một cái, nên phải tiết kiệm.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Chúng ta đã biết lão nấp trong này, nếu mở được cửa ngầm thì chỉ tìm quanh đây sẽ thấy.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Kim đại hiệp nói phải đó!

Lão tăng bị Cổn Long Vương cầm tù đã mấy chục năm, mục lực tấn tới rất nhiều, không cần đèn lửa cũng nhìn thấy rõ trong vòng tám bước.

Thượng Quan Kỳ lùi lại một bước nói:

– Xin đại sư nhìn kỹ lại xem.

Thiên Mộc đại sư tiến lên một bước vận hết mục lực nhìn kỹ vách đá thì chỉ thấy phẳng lì chẳng thấy vết tích cửa ngầm đâu, mà cũng không có chỗ nào khả nghi, bất giác chau mày nói:

– Lạ thật!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại sư không thấy gì khác lạ ư?

Kim Nguyên Đạo nói xen vào:

– Chúng ta thấy rõ y chuồn vào chỗ này.

Rồi đột nhiên giơ quyền lên đấm vào vách đá.

Thiên Mộc đại sư né mình sang bên, Kim Nguyên Đạo giơ thiết bổng lên, tay quyền tay bổng vừa đấm vừa đá vào tường, phấn bụi rơi xuống lả tả mà vẫn không thấy cửa ngầm mở ra.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cổn Long Vương chế tạo ra vách đá này hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết, e rằng có cơ quan bí mật bên trong. Đại hiệp cử động như vậy chỉ sợ nhọc

lòng vô ích.

Kim Nguyên Đạo rất kính trọng Thượng Quan Kỳ, nghe chàng nói vậy liền lập tức lui ra nói:

– Thượng Quan đại hiệp đã có bảo đao trong tay sao không thử dùng xem?.

Thượng Quan Kỳ gật đầu vận hết nội lực, giơ kim đao lên chém vào vách đá. Vách đá kiên cố phi thường, tuy lưỡi đao đâm ngập vào được nhưng chàng cảm thấy phí sức rất nhiều thì nghĩ thầm: “Lưỡi đao Kinh Hồn này, chém vào vật cứng rắn đến đâu cũng phải vỡ nát, mà sao vách đá đây lại bền bỉ đến thế”?. Chàng dùng sức mạnh rút kim đao ra, trong bông tối đột nhiên lóe lên ánh sáng trắng.

Thượng Quan Kỳ cả kinh, nhìn kỹ lại thì thấy chỗ mũi đao chừng hai tấc, sắc vàng biến thành sắc trắng lấp loáng. Đang lúc kinh nghi, vách đá đạt nhiên mở ra ánh đèn sáng lọt vào.

Thiên Mộc đại sư cầm ngang cây thiền trượng nói:

– Để lão tăng đi đầu mở đường.

Nói xong tiến vào trước. Thượng Quan Kỳ đi giữa, Kim Nguyên Đạo theo sau.

Đường hầm dài chừng bốn năm trượng thông đến một tòa đại sảnh. Trong sảnh đường đèn thắp sáng choang, nhưng hai cánh cửa đen sì vẫn đóng chặt.

Thiên Mộc đại sư rảo bước đi mau hơn, thoáng cái đã đến trước cửa. Nhà sư giơ cây thiền trượng lên đập vào.

Hai cánh cửa đen sì này dường như chi khép hờ chứ không cài then. Thiền trượng vừa đập vào cửa đã mở ra. Tòa sảnh đường này chỉ sâu chứ không rộng, bề mặt chừng hơn một trượng mà bề sâu đến hơn sáu trượng.

Trong phòng cứ cách chừng năm thước lại có một ngọn đèn. Hai bên vách đặt đèn đối nhau, tất cả là hai mươi bốn ngọn, sáng như ban ngày.

Thiên Mộc đại sư quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Thượng Quan thí chủ. Chúng ta tiến vào chứ?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hẳn rồi! Không vào hang cọp sao bắt được cọp con?

Thiên Mộc đại sư cầm thiền trượng đỡ trước ngực rảo bước đi vào.

Chương 99: Cổn Long Vương Phủ, Hào Kiệt Bị Vây

Kim Nguyên Đạo thấy cách bài trí trong nhà có điều khác lạ toan khuyên can, nhưng không tiện nói ra. Lão do dự một chút rồi cũng đi sau Thượng Quan Kỳ theo vào.

Hai cánh cửa đột nhiên khép lại đánh “Binh” một tiếng.

Thiên Mộc đai sư kiến văn rộng rãi đột nhiên dừng bước nói:

– Lùi lại! Mau!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn vào chẳng thấy gì khác lạ liền hỏi:

– Sao vậy?

Thiên Mộc đáp:

– Trong nhà này lạ thật...

Chưa dứt lời, đột nhiên hai mươi bốn ngọn đèn, đột nhiên nhô cao lên, từ trong đĩa đèn bốc ra những ánh lửa xanh lè.

Kim Nguyên Đạo hết hoảng giục:

– Lùi ra cho mau ánh lửa xanh này ghê gớm lắm, nếu để nó chạm vào người là không có cách nào dập tắt được.

Còn đang nói chuyện, ánh lửa xanh lè phọt ra rất mạnh như suối vọt nước ra. Chỉ trong khoảnh khắc dãy nhà chỗ nào cũng có lửa. Thiên Mộc đại sư đề chân khí vào huyệt đan điền, vận động công lực, vung chưởng đánh ra. Một luồng kình phong mãnh liệt nổi lên vù vù thổi những ngọn lửa xanh bay tứ tung biến thành một làn sóng xanh lè nháy múa trên không gian trông rất khủng khiếp.

Kim Nguyên Đạo né người đi chạy đến trước mặt Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Thượng Quan đại hiệp mở cửa cho mau.

Lão miệng nói tay vung chưởng ra không ngớt. Thiên Mộc đại sư cũng liên tiếp phóng chưởng, chưởng lực hai người phát ra những luồng gió dày đặc như vật hữu hình để ngăn làn sóng lửa xa ra

ngoài sáu bảy thước.

Làn sóng xanh lè lại càng bốc lên cao. Chỉ trong chớp mắt nhà thạch thất tràn ngập ánh lửa xanh lè.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng, nghĩ thầm: “Trong đường hầm này không biết Cổn Long Vương còn bố trí bao nhiêu chặng nữa, xem chừng khó lòng đi cho hết được. Dưới đường hầm lại không có ánh dương quang lọt vào, chẳng hiểu bây giờ là mấy giờ? Nhưng đại khái sắp đến giờ ước hẹn cùng Tả Hữu Nhị

Đồng và Thiết Mộc đại sư, âu là mình hãy trở ra để hội họp với mấy người đó rồi sẽ tìm cách tiến vào”.

Nghĩ vậy chàng lập tức huy động lưỡi kim đao chém vào cửa thạch động.

Thanh kim đao tuyệt thế liệt vào hàng “Võ Lâm Tam Bảo” quả nhiên lợi hại phi thường. Cửa đá tuy nặng đến mấy nghìn cân kiên cố dị thường, mà lưỡi đao vừa bổ xuống đã mở toang ra.

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu mình không ra trước tất hai vị kia không chịu rút lui. Chàng liền vừa nhảy vừa cất tiếng gọi:

– Cửa động mở rồi Xin hai vị theo tại hạ ra ngay.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo phóng chưởng lực theo lối liên hoàn vào quãng không để ngăn ngừa ngọn lửa độc ác.

Ngọn lửa tuy bị ngăn trở, nhưng mỗi lúc một mạnh hơn ùn ùn tuôn ra như nước vỡ bờ. Nếu hậu lực không kế tiếp liên miên bất tuyệt là làn sóng lửa sẽ xô tới.

Hai người tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Vừa nghe Thượng Quan Kỳ la gọi, Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo lập tức nhảy ra khỏi nhà đại sảnh một mặt vẫn tiếp tục phóng chưởng trở lại.

Ra khỏi nhà thạch thất được mấy trượng, ngọn lửa xanh lè dần dần giảm bớt.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn lại thì hai người đã mồ hôi ướt đầm, phần vì phóng chưởng mệt nhọc, phần vì gần bể lửa nóng ran.

Thiết Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan thí chủ! Chúng ta không vượt qua được quãng đường đầy lửa xanh lè này thì làm sao bây giờ?

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Đường hầm này cơ quan trùng điệp, nếu chỉ lấy tấm thân bằng xương bằng thịt xông vào thì không thể toàn mạng được. Nếu chúng ta để bị hại vì những cơ quan này của Cổn Long Vương thì thà rằng ra ngoài quyết chiến liều mạng với y còn hơn. Nếu quả đường hầm này không có lối thông ra nẻo khác thì chúng ta phải dùng đến phương pháp "Dĩ độc trị độc".

Thiên Mộc đại sư hỏi:

– Phải chăng Thượng Quan thí chủ đã chuẩn bị một trận hỏa công?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hiện giờ tại hạ chưa hiểu dùng biện pháp nào? Dù phóng hỏa đất lên hay tháo nước chảy vào cũng đều có hiệu quả như nhau...

Chàng khẽ thở dài nói tiếp:

– Mấy trăm năm nay phái Thiếu Lâm được các giới võ lâm tôn trọng như

núi Thái Sơn, như sao Bắc Đẩu, có đến bảy mươi hai môn tuyệt kỹ nổi tiếng với đời.

Tuy gọi là những môn tuyệt kỹ, nhưng chưa chắc đã đúng, vì những môn tuyệt kỹ của các môn phái có bao giờ lại truyền ra người ngoài. Thế mà Cổn Long Vương này kiêm học được những môn sở trường của mấy phái mà đã bảo là thiên hạ vô địch thì tại hạ e rằng chưa đủ. Có điều y đã tung hoành trong võ lâm được mấy chục năm cũng không phải là chuyện dễ. Theo tại hạ thì những bậc nghĩa hiệp hùng tài ai cũng có bụng nhân từ, không chịu thi hành thủ đoạn độc ác. Điều đó rất lợi cho Cổn Long Vương. Cùng là cao nhân tuyệt thế, song một chính một tà thành ra hai thái cực đối lập nhau.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan thí chủ nói phải lắm! Đối với Cổn Long Vương cần phải hạ độc thủ.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Hay lắm! Xin hai vị hãy theo tại hạ tạm thời rời khỏi nơi đây. Sau này nếu cứu tỉnh được các người bị thuốc mê trong ám thất là phần nhất, mà không thì đành phải tiêu diệt hết đi.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng có điều khẩn khoản thỉnh cầu, mong rằng Thượng Quan thí chủ vui lòng cho!

– Đại sư dạy điều chi xin cứ nói ra. Nếu sức tại ba làm được thì bất luận là việc gì cũng xin vâng.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng cùng Thanh Linh đạo trưởng phái Côn Luân bị Cổn Long Vương nhất chung một chỗ, mấy chục năm trời sinh tử có nhau. Mong rằng Thượng Quan thí chủ cứu y ra khỏi nơi này.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chi sợ tại hạ không làm được thôi.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Trong tay thí chủ có thanh bảo đao chặt sắt như cắt bùn thì việc cứu y cũng chẳng khó gì. Huống chi võ công y còn có phần hơn tại hạ. Cứu được y tức là thêm được một tay giúp sức.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin hết sức.

Mấy người nhớ lại phương hướng quay mình theo lối cũ trở ra.

Đường hầm này bây giờ hiện ra rất nhiều cửa đá hay cổng sắt, chứ không

phải như lúc vào đi thông một lèo không có gì ngăn trở.

Thượng Quan Kỳ vẫn áy náy vì lời ước hẹn cùng Tích Mộc đại sư và Tả Hữu Nhị Đồng. Chàng hăm hở cầm lưỡi kim đao đi trước mở đường chém năm tầng cửa sắt bốn lần cửa đá mới ra đến chỗ Thanh Linh đạo trưởng bị cầm tù.

Thiên Mộc đại sư chạy vào thạch động lớn tiếng gọi:

– Đạo huynh, Thượng Quan thí chủ đã quyết tâm cùng Cổn Long Vương...

Đang nói dở câu, lão chợt thấy eo điếu khác lạ thôi không nói nữa, bồng Thanh Linh đạo trưởng lên thì thấy người đạo trưởng đã cứng đờ, lạnh buốt, dường như tắt thở đã lâu rồi.

Thiên Mộc đại sư đứng ngây người ra giây lát rồi hai hàng lệ nóng hổi tuôn rơi từ từ đặt thi thể Thanh Linh xuống.

Thượng Quan Kỳ đứng bên thấy tình cảnh Thiên Mộc đối với Thanh Linh rất thân thiết, cũng thở dài khuyên:

– Đại sư bất tất quá bi thương! Người đã chết rồi không sống lại được. Huống chi những người bị

hại về tay Cổn Long Vương có đến hàng ngàn hàng vạn. Thanh Linh đạo trưởng bất quá chỉ là một người trong số đó.

Thiên Mộc đại sư rầu rầu nói:

– Giả sử y không kiên quyết kháng cự Thượng Quan thí chủ thì đã được cứu thoát rồi, không đến nỗi nước này.

Rồi trở gót rảo bước đi ra.

Ra đến cửa động thì cửa động khóa chặt. Thượng Quan Kỳ vung bảo đao lên chém phá vách đá để đi ra.

Bỗng thấy ba xác chết nằm giữa đường hầm. Một xác toàn thân tím bầm, hai xác bị chặt mất chân tay.

Kim Nguyên Đạo chắp tay vái mấy xác chết khấn thầm:

– Chẳng qua là kiếp vận xui nên chư huynh yên nghỉ lại đây, tiểu đệ mà còn hơi thở nhất định phải báo thù cho chư huynh.

Thượng Quan Kỳ vẫn áy náy về lời ước cùng Tích Mộc và Tả Hữu Nhị Đồng khẽ giục:

– Chúng ta đi thôi!

Nói rồi chạy trước như bay ra đến cửa. Chuyến này chàng đã trải qua bao sự nguy hiểm tăng phần kinh nghiệm rất nhiều.

Chàng giơ kim đao lên chém “Soạt” một tiếng, cánh cửa gỗ mở toang. Bất thình lình hai mũi tên độc bắn vào.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo trông thấy cả kinh hét lên một tiếng nhảy xổ lại.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Hai vị bất tất hoang mang. Mấy mũi tên này làm gì hại được tại hạ?

Hai người trông thấy hai mũi tên bắn trúng ngực Thượng Quan Kỳ mà không làm cho chàng bị thương thì trong lòng rất là bội phục nghĩ thầm: “Chàng thiếu niên nhỏ tuổi như vậy mà nội lực đã đến mức độ này thì thực là một tay kỳ tài trong thiên hạ. Việc khắc phục Cổn Long Vương tưởng chẳng khó gì.

Ra khỏi nhà hắc thất, dưới ánh trăng sao sáng tỏ, hai người nhìn rõ những mũi tên độc sắc nhọn vô

cùng mà Thượng Quan Kỳ vẫn không sợ hãi, khiến cho hai người phải ngạc nhiên.

Kim Nguyên Đạo cùng Thiên Mộc đại sư mấy chục năm trời chưa ra đến ngoài ánh sáng thiên nhiên, bây giờ được thấy trăng sao, bất giác thở phào một cái để trút bầu uất ức bấy lâu nay chứa chất trong lòng. Mọi người ngoảnh đầu nhìn lên thấy ánh sao lấp loáng, ngọn gió đêm không ngớt quạt vào mặt.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng tưởng rằng dù trong giấc mơ cũng không còn được thấy trăng sao trên trời nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chỗ này là phạm vi trong khu vực phủ Còn Long Vương.

Kim Nguyên Đạo đảo mất nhìn bốn mặt mạt hồi rồi nói:

– Điện đài cao ngất trời, một vùng bao la bát ngát. Nơi đây so với chỗ ở cũ của tiểu đệ tại phủ Tế Nam hãy còn lớn hơn nhiều.

– Thượng Quan Kỳ thấy Kim Nguyên Đạo vừa thoát hiểm đã động lòng nhớ tới cố hương thì chàng nghĩ đến hồi lão khi chưa bị cầm tù, chắc đã ở nhà cao cửa rộng, vợ đẹp con khôn, nô bộc đầy đàn, chàng tủm tỉm cười nói:

– Sau khi diệt xong Cổn Long Vương, tiểu đệ sẽ đến phủ Kim huynh để kiếm chén rượu uống.

Kim Nguyên Đạo bẽn lẽn cười nói:

– Mấy chục năm trời tin tức bặt vô âm tín, chẳng còn biết nhà cửa hiện giờ ra sao nữa.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên lẩm bẩm:

– Lạ thật!

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chi vậy?

Thiên Mộc đại sư nói:

– Chúng ta ở dưới đường hầm gây ra bao nhiêu vụ trời long đất lở chẳng lẽ họ không biết hay sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– E rằng ngay gần chỗ chúng ta đứng đây họ đã bố trí mai phục.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo bất giác ngoảnh nhìn bốn phía rồi khẽ hỏi:

– Có thấy gì không?

Thượng Quan Kỳ mấy phen nhờ được áo Thiên Tằm thoát khỏi tên độc, nhưng chàng nghĩ đến người phóng tên, sức mạnh vô biên, vẫn không khỏi chột dạ.

Chàng chú ý nhìn khắp nơi mà chẳng thấy tông tích đâu cả.

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Địch ở trong bóng tối, mình ở ngoài chỗ sáng, hai vị phải cẩn thận lắm mới được!

Thiên Mộc đại sư nghĩ thầm: “Trong vòng mấy trượng, mình vẫn không nhìn thấy tông tích địch, dễ thường bọn mai phục bên ngoài nhà hắc thất bắn tên độc vô hiệu, nên sớm rút lui rồi chăng”?

Ba người vừa nghĩ vừa đi đã đến chân giậu sắt.

Thượng Quan Kỳ biết giậu này có bôi thuốc kịch độc. Chàng đề khí vừa nhảy vọt qua hàng giậu vừa nói:

– Hai vị chớ đụng vào giậu sắt.

Chưa dứt lời, đột nhiên thấy ánh sáng bạc lấp loáng, mười mấy mũi ám khí lướt gió bắn tới. Những ám khí này bắn rất trúng thời cơ, giữa lúc mấy người nhảy lên đang hạ xuống, chân chưa chấm đất.

Thượng Quan Kỳ giơ tay áo bên trái lên để che chở ngũ quan. Người chàng còn đang lơ lửng trên không, mà vẫn không chịu lùi lại, gắng sức tiến về phía trước.

Bỗng nghe mấy tiếng lách cách, phần lớn ám khí đều do Thượng Quan Kỳ hứng lấy, nên Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo mới khỏi bị thương.

Thiên Mộc đại sư khẽ la lên:

– Thẹn quá! Lão tăng lại nhờ ơn thí chủ cứu mạng một lần nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bốn mặt chỗ chúng ta đây chấm là vô số cường địch mai phục.

Đột nhiên có tiếng cười lạnh lẽo nói:

– Các vị đã tránh được bao nhiêu ám khí bay đến tới tấp thì đủ biết bản lãnh ghê hồn.

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, đột nhiên ánh hồng quang tháp thoáng tiếp theo là ánh vàng hai ngọn đèn chiếu lại.

Chớp mất bảy tám ngọn đến ló lấp loáng chiếu vào ba người.

Mấy người vừa ở trong nhà hắc thất tối om ra ngoài, lại bị ngay ánh sáng đèn ló mãnh liệt soi vào mắt nên không nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Tiếp theo lại có tiếng cười gằn, nói:

– Các ngươi không chịu hạ khí giới hay là còn muốn kháng cự.

Thượng Quan Kỳ tay trái che mặt, đảo mắt nhìn hình thế bốn phía thi triển thuật Truyền âm Nhập Mật nói:

– Xin hai vị ngưng tụ công lực, hễ tại hạ mà phát động thì hai vị lập tức phóng chưởng ra đỡ mình, một là để ngăn ngừa ám khí, hai là để tìm cách công địch.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo ngấm ngầm tụ nội lực, khẽ nói:

– Chúng tôi xin vâng mệnh.

Hai người thấy thứ tên độc chuyên phá nội lực không làm Thượng Quan Kỳ bị thương được lại càng khâm phục chàng.

Thượng Quan Kỳ tuy ngoài miệng nói ung dung mà kỳ thực trong lòng rất thận trọng không dám coi thường. Chàng vận động chân khí rồi đạt nhiên quát lên một tiếng, vung kim đao lên nhảy xổ lại phía có ánh đèn sáng.

Đồng thời với cử động của Thượng Quan Kỳ, mấy tiếng leng keng vang lên, rồi vô số ánh sáng bạc lấp lóe từ trên không bay tới.

Đó là những mũi độc châm nhỏ xíu bắn lại rất mau.

Thượng Quan Kỳ biết rằng những mũi độc châm nhỏ xíu này khó lòng đem võ công để cản lại được, chàng liền giơ tay áo bên trái lên che mặt, tay phải múa tít thanh kim đao, xông thẳng vào mấy ngọn đèn.

Bỗng nghe tiếng cười the thé rối tiếng quát bảo:

– Ba mũi châm tuyệt độc đó, chuyên môn để phá nội công. Người...

Chưa dứt lời, Thượng Quan Kỳ đã nhảy sát tới vung kim đao quét ngang. Những tiếng rú thê thảm vang lên, hai người bị hạ dưới mũi kim đao.

Người nấp phóng độc châm thấy đối phương trúng ám khí mà vẫn không việc gì, cho là kỳ dị, trong lòng kinh hãi vô cùng!

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo thấy Thượng Quan Kỳ bất chấp tên độc xông vào cũng phóng chưởng ra.

Hai chưởng này đã được hai vị dùng hết công lực phóng ra mãnh liệt dị thường, chưởng phong réo lên vù vù. Đa số độc châm bị chưởng phong quạt rớt xuống đất.

Những mũi độc châm này tuy mãnh liệt nhưng có chỗ khuyết điểm là không phóng ra xa được. Từ ngoài hai trượng trở đi không còn mãnh liệt nữa.

Lúc này gần hết số đèn ló bị kim đao của Thượng Quan Kỳ phá vỡ chỉ còn ba bốn ngọn ở đằng xa vẫn chiếu ánh sáng bạc ra.

Thiên Mộc khẽ hô lên:

– Kim huynh lược trận cho lão tăng!

Nói xong vung thiền trượng xông ra, thì đã thấy ngọn đèn ló và xác chết ngổn ngang trên mặt đất.

Thượng Quan Kỳ đã chém chết được phần lớn địch nhân, liền xông lại chỗ đèn sáng ở đằng xa.

Mũi kim đao sắc bén của chàng chém ra rất mau để tranh thủ thời gian. Đao chém đến đâu người chết đến đấy.

Thiên Mộc đại sư múa cây thiền trượng giúp Thượng Quan Kỳ quét sạch những gã còn sống sót, chỉ trong khoảnh khắc vô số tay cường địch mai phục bị thiền trượng cùng kim đao chém chết.

Những xác chết cùng máu chảy dưới ánh trăng sao trông rất thê lương.

Bất thình lình, một hồi tù và nổi lên bao nhiêu đèn lửa trong phủ Cổn Long Vương đều tắt phụt.

Một tòa đình viên rộng lớn, đột nhiên trở lại tối tăm, không còn một chút ánh sáng nào.

Thượng Quan Kỳ nghĩ bụng: “Tiếng tù và đó hẳn là hiệu lệnh không được trái phép”.

Thượng Quan Kỳ nhận định phương hướng rồi nói:

– Xin hai vị hãy theo tại hạ!

Đoạn chàng chạy trước. Có điều rất khả nghi là sau một trận đánh nhau rồi không thấy ai cản trở nữa.

Thượng Quan Kỳ chạy ra đến chỗ ước hẹn với Tích Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng, song chẳng thấy bóng ba người đâu. Chàng ngẩng mặt trông chiều trời thì chừng sấp sang canh hai. Đáng lý ra thì họ phải đến đây rồi. Vậy mà chưa thấy thì hẳn có biến cố gì đã xảy ra.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo thấy Thượng Quan Kỳ trầm ngâm không nói gì biết là chàng đang có nhiều tâm sự lo toan, nên cũng không tiện quấy nhiễu.

Thốt nhiên có thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ lên tiếng:

– Tích Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng đã bị bắt rồi. Hiện giờ chung quanh đây đều có rất nhiều tay cao thủ mai phục mà không biết vì lẽ gì họ chưa động thủ tấn công chắc họ có âm mưu gì khác.

Thanh âm này nghe nhẹ nhàng êm ả, rất giống tiếng Liên Tuyết Kiều, nhưng chỉ thấy tiếng mà không thấy người. Thượng Quan Kỳ vận hết mục lực nhìn

bốn mặt, quả nhiên chàng phát giác ra nhiều chỗ khả nghi.

Trong các vòm hoa, gốc cây bốn mặt dường như đều có người áo đen đứng núp mà không nhúc nhích. Nếu không để ý thì không nhìn thấy được.

Thượng Quan Kỳ đằng hắng một tiếng nghĩ thầm: “Bọn chúng vẫn im lìm chưa chịu ra tay, không biết định giở trò gì”?

Chàng tung mình nhảy xổ vào một gốc cây. Bóng người đứng dó vẫn không chuyển động, Thượng Quan Kỳ vươn tay phải ra chụp tới.

Người này thấy Thượng Quan Kỳ chụp gần đến nơi vẫn không né tránh.

Thượng Quan Kỳ không biết nghĩ sao, đột nhiên thu tay về, lùi lại hai bước quát hỏi:

– Ai? Nếu còn giả câm giả điếc, thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Kim Nguyên Đạo đột nhiên ở phía sau Thượng Quan Kỳ nhảy lại, giơ thiết bổng lên đập xuống bóng đen đánh “binh” một tiếng, trúng vào một vật mềm nhũn, còn bóng đen vẫn không động đậy.

Kim Nguyên Đạo đã giàu kinh nghiệm khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Không phải người. Chúng ta lùi lại mau.

Thượng Quan Kỳ cũng biết Cổn Long Vương có nhiều quỷ kế.

Chàng vừa nghe Kim Nguyên Đạo, lập tức lùi lại phía sau.

Bỗng thấy ánh lửa lóe lên mạt luồng ánh sáng xanh lè từ sau gốc cây phun ra nhằm bắn vào hai người. Thượng Quan. Kỳ múa tít thanh kim đao để ngăn những tia lửa bắn lại miệng chàng hô lớn:

– Lùi lại cho mau!

Bỗng nghe đánh “Bùm” một tiếng, ngọn lửa xanh lè trúng vào thanh kim đao, bắn tung ra như sao sa.

Trong chớp mắt, tình thế đã biến đổi lớn vô số đại hán áo đen ở sau bụi cây vòm hoa nhảy ra, ăn mặc một cách rất kỳ dị.

Bọn người này trùm bao vải đen rất dày, hai mắt cũng che bằng một miếng thủy tinh.

Thượng Quan Kỳ đếm tất cả được hai mươi hai tên bố trí thành hình vòng tròn vây ba người vào giữa.

Thiên Mộc đại sư đảo mắt nhìn một lượt thấy những người áo đen này, mỗi người đều cầm trong tay một cái ống sắt đen dài chừng ba thước, lớn bằng chén trà.

Tuy gã bị Cổn Long Vương cầm tù mấy chục năm, nhưng ngày trước thường bôn tẩu giang hồ, kiến thức rất rộng. Lão nhìn thấy bọn áo đen ăn mặc kỳ cục, lại cầm một cái ống đen thì trong lòng sinh ra hoảng sợ, khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Bọn người này y phục cũng như khí giới đều khác thường, hẳn có điều kỳ dị. Chúng ta không nên để Thượng Quan thí chủ mạo hiểm. Đại hiệp theo dõi chiến cuộc để bần tăng thử đi coi trong ống kia đựng thứ gì?

Kim Nguyên Đạo nói:

– Xin đại sư lược trận, để tại hạ ra thử coi.

Hai người tranh nhau ra, giằng co nhau một lúc. Bỗng thấy bên tai có tiếng Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị bất tất phải tranh nhau nữa. Những ống đen họ cầm trong tay chứa toàn lửa độc dị thường. Khi cháy lên thì khó lòng dập tắt được. Hai vị chớ nên nhẹ dạ mạo hiểm, xin lùi lại đi. Chúng ta sẽ tìm kế cự địch.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đều ngẩn mặt ra, từ từ lùi lại. Thiên Mộc khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Người đã có thực tài thì cái gì cũng biết. Thượng Quan thí chủ tuổi mới ngoài hai mươi mà từ võ

công mưu trí cho đến lúc lâm địch nhận xét tình thế rất tinh tế. Chúng ta còn thua chàng xa lắm.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Cái đó đã hẳn. Nếu Thượng Quan đại hiệp không phải là một bậc kỳ tài thì làm sao đối phó với một gã hung ác tuyệt luân như Cổn Long Vương.

Hai vị ngấm ngầm kính phục Thượng Quan Kỳ, nhưng chưa biết đến người đứng trong bóng tối ra lệnh cho chàng còn ghê gớm hơn chàng nhiều.

Nguyên lúc bọn áo đen này xuất hiện rồi, Thượng Quan Kỳ chỉ biết chúng ăn mặc kỳ dị, những tưởng dùng bảo đao sắc bén thì đối phương không tài nào kháng cự nổi. Mặc dù họ có những chất độc đặc biệt, chàng cũng không sợ.

Thượng Quan Kỳ đã cậy có bảo đao lại có áo Thiên Tằm, nhuệ khí chàng lên rất cao, nên tuy thấy Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đang nhơn nhơn muốn động thủ mà chàng chưa lên tiếng ngăn trở, thì giữa lúc ấy có tiếng nói khẽ vọng lại:

– Bọn người cầm ống đen trong tay đều chứa lửa độc dù có kim đao bảo y cũng không chống lại được. Phải ngăn trở đồng bọn không được ra tay, rồi sẽ tìm kế thoát thân.

Thượng Quan Kỳ nghe rõ ràng là tiếng Liên Tuyết Kiều mà lại phát ra ở giữa bọn áo đen. Chàng tính phỏng chừng phương hướng cùng vị trí, nhưng không có cách nào nhận rõ được ai là Liên Tuyết Kiều cải trang trong đám người áo đen.

Bọn áo đen bao vây ba người vào giữa đều giơ ống đen lên nhằm về phía ba người, nhưng vẫn chần chờ chưa đang thủ.

Thượng Quan Kỳ tay mặt cầm kim đao che mặt, ngấm ngầm thi triển thuật Truyền âm Nhập Mật bảo Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo:

– Hai vị phải ngấm ngầm chuẩn bị. Hễ thấy tại hạ phát động thì xin hai vị theo sát sau lưng tại hạ xông ra.

Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo khẽ đằng hắng một tiếng rồi nhảy lại theo sát Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ quan sát bọn áo đen chung quanh thì chúng chỉ khác nhau ở chỗ thân thể lớn nhỏ hay cao thấp mà thôi. Ngoài ra không nhận thấy gì khác biệt để tìm phương chạy thoát. Nhưng chàng biết rõ trong hai mươi hai tên áo đen này có Liên Tuyết Kiều tại đó và bọn chúng chỉ còn chờ gã chỉ huy hạ lệnh là lập tức phóng lửa độc ra.

Liên Tuyết Kiều hồi lâu không dám lên tiếng nữa, chắc nàng sợ bại lộ hành tung.

Trước tình thế này, Thượng Quan Kỳ chỉ còn trông vào trí tuệ mình, để tìm đường thoát hiểm. Chàng theo dõi Đường Toàn đã học được nết trầm tĩnh giữa những cơn nguy hiểm để mà phán đoán mà suy ngẫm, chàng nghĩ rằng trong hai mươi hai người này phải có gã chi huy. Mình cần phải tìm cho ra kẻ đó để đánh một đòn là thành công ngay.

Thượng Quan Kỳ để ý quan sát một hồi thì thấy bốn gã khả nghi. Bốn gã này thân thể bé nhỏ kém những gã kia nhiều.

Hai gã mé chính Tây tức là mé có tiếng Liên Tuyết Kiều vọng ra. Chàng chắc rằng trong hai gã này thì Liên Tuyết Kiều là một. Còn hai gã nữa thì một ở phía chính Bắc và một ở phía chính đông. Nhưng chàng vẫn chưa có cách nào quyết định được trong bốn gã này ai là thủ lãnh?

Hai bên đứng giằng co nhau trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, chưa bên nào động thủ.

Thượng Quan Kỳ định chờ cho đối phương phát động trước rồi sẽ tìm lối phá vòng vây thì có nhiều hy vọng thoát nạn hơn, vì chúng phóng hỏa ra rồi thành phương hướng nhất định và đến lúc biến hóa thế nào cũng có chỗ sơ hở. Nhưng đối phương vẫn gan lì không chịu động thủ khiến cho chàng phải bối rối.

Thượng Quan Kỳ để ý nhìn lối rút lui, chàng cầm kim đao che mặt, thi triển thuật Truyền âm Nhập Mật nói với Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo:

– Xin hai vị nhằm gã bé nhỏ hướng chính Đông và chính Bắc. Một khi tại hạ đã phát động thì đại sư xông vào đánh gã mặt chính Đông còn Kim huynh đánh gã chính Bắc, mé chính Nam thì dùng chưởng lực để ngăn cản thế công của địch. Chúng ta ra khỏi địch trận rồi thì lập tức đến tập trung cách chỗ mô đất chừng ngoài bảy tám trượng về phía Đông Nam và trước khi đến đó phải dập tắt hết những lửa độc còn bám vào người.

Kim Nguyên Đạo thấy trong lúc nguy cấp mà chàng điều binh khiển tướng một cách rất tinh tế, trong lòng lại càng kính phục.

Thượng Quan Kỳ vung kim đao vang lên, một luồng ánh sáng vàng bao bọc thân thể tựa hồ như muốn xông ra ngoài vòng vây, nhưng chàng vẫn ngấm ngầm để ý coi bốn gã áo đen bé nhỏ, hy vọng tìm ra tên thủ lãnh. Dường như đối phương đã biết rõ chỗ định tâm Thượng Quan Kỳ, nên bốn gã vẫn không lộ vẻ gì hết. Thượng Quan Kỳ khen thầm và định bụng mình đành phải mạo hiểm một phen.

Rồi nhân lúc toan xông ra nhũng lại biến thế thay đổi kế hoạch.

Gã thủ lãnh cực kỳ trấn tĩnh, vẫn diềm nhiên trước những cử động giả vờ của Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo dặn:

– Hai vị nhớ cho hễ tại hạ phát động xông ra để cường địch phải phân tâm thì xin hai vị lập tức nhảy ra ngoài để đối phương không kịp ứng biến. Hai vị lại tìm một chỗ ẩn thân để phóng ám khí vào tiếp ứng cho tại hạ...

Đoạn chàng không chờ hai người trả lời, vung kim đao nhảy ra nhanh như điện chớp xông vào gã nhỏ bé ở phương chính Đông. Chàng đã nghe Liên Tuyết Kiều dường như ở mé chính Nam, thì gã thấp bé ở phương chính Đông dù không phải là tên thủ lãnh nhưng cũng chắc gã không phải là Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ đánh ra nhanh như chớp. Ánh kim đao lấp lóe, đồng thời thêm vào một luồng chưởng phong mãnh liệt phóng ra.

Gã áo đen dường như biết thế công của Thượng Quan Kỳ rất là mãnh liệt, khó lòng chống trả, gã vội lùi lại hai bước.

Thượng Quan Kỳ thấy người áo đen lùi lại phía sau, tay đao đột nhiên chém sang mé hữu, còn tay chưởng biến ra thế chỉ điểm vào gã đại hán mé tả.

Mấy chiêu này biến hóa một cách đột ngột và đều là những chiêu rất kỳ diệu mà Thượng Quan Kỳ đã học được.

Kim đao vừa chém tới, máu tươi đã vọt ra, một đại hán mé hữu bị chặt làm đôi.

Đại hán mé tả cũng trúng chỉ ngã ngửa ra phía sau.

Trong chớp mắt, toàn thể bọn áo đen đều phát động giơ ống đen lên.

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu đối phương không phóng lửa độc ra thì Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo khó lòng ra khỏi vòng vây. Chàng quát lên một tiếng thật to rồi giơ tay áo bên trái che mặt, nhảy vọt lên không.

Đột nhiên ánh lửa bùng cháy, mười mấy tia lửa xanh lê nhằm đánh vào Thượng Quan Kỳ.

Thiên Mộc đại sư vung cây thiền trượng ra chiêu “Pháp Luân Cửu Chuyển” vận hết sức mạnh quét ngang. Luồng trượng phong rất mãnh liệt phóng ra đến ngoài một trượng.

Kim Nguyên Đạo theo sau Thiên Mộc đại sư xông ra.

Lúc này trên không những tia lửa xanh lè giao tiếp nhau, cảnh sắc rực rỡ. ánh kim đao của Thượng Quan Kỳ cũng lóe ra ngoài ba thước.

Ánh lửa xanh lè lẫn với ánh vàng của thanh bảo đao tan ra thành vô số tia lửa vây bọc Thượng Quan Kỳ.

Kim Nguyên Đạo tay cầm cây thiết bổng đột nhiên phóng ra đánh vào trước ngực một gã áo đen, đồng thời mượn thế nhảy ra hai trượng.

Tuy lão cử động rất mau mà cũng bị một chấm lửa dính vào mình rồi cháy lên bùng bùng.

Thiên Mộc đại sư múa tít cây thiền trượng phát ra những luồng gió ào ào. Một trượng đập xuống mặt đất cát bụi tung bay mù mịt nhà sư nhân lúc đó xông ra.

Bọn áo đen mình mặc áo tỵ hỏa rất là vướng víu, lúc chuyển động không được linh hoạt. Cổn Long Vương huấn luyện bọn này để phóng lửa độc.

Nguyên Cổn Long Vương đã chuẩn bị những trận đánh nhau đông người với các môn phái lớn. Y phục của bọn này đã được y nghiên cứu rất kỹ rồi chế ra, chẳng những tránh được lửa độc mà còn tránh được cả đao thương nữa.

Bên Cùng Gia Bang, Đường Toàn huấn luyện bọn Bát Anh, Tứ Thập Bát Kiệt thì bên Cổn Long Vương lại tổ chức những đội thiết giáp kỵ sĩ, đội hắc y thị vệ đội hỏa thủ v.v... Cổn Long Vương ỷ vào thuốc độc để bức bách những tay cao thủ võ lâm phải chịu ép một bề. Ngoài những tay liều mạng canh giữ cho mình, Cổn Long Vương chọn những tay tinh nhuệ để tổ chức các lối tập thể tấn công hay tập thể phòng thủ.

Bọn người áo đen dùng lửa độc này, tuy gã nào cũng giỏi võ công, song y phục đã lụng thụng thần trí lại hôn mê, nên lúc lâm dịch không giỏi cơ biến.

Thượng Quan Kỳ nhờ có kim đao hộ thân, đề khí vào huyệt đan điền, nhảy ra xa hơn một trượng rồi mới hạ mình xuống. Chàng thấy thanh bảo đao trong tay mình có dính mấy chấm lửa độc và áo quần bị lửa trùm vào cháy bùng bùng.

Lúc này Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đã ra khỏi trùng vi. Kim Nguyên Đạo lăn mình xuống đất một lúc mới dập tắt dược lửa độc, nhưng sau lưng đã bị lửa cháy làm bị thương hai chỗ.

Thượng Quan Kỳ nhờ được bảo y hộ thân nên khắp mình dù bị lửa cháy vẫn còn chống chọi được. Chàng cúi rạp xuống rồi lăn mình về phía Thiên Mộc đại sư.

Bọn áo đen không đuổi theo nữa, từ từ lui về đứng sau gốc cây.

Đang lúc đêm khuya tịch mịch, đột nhiên vang lên những tiếng ngựa hí, mười mấy gã đại hán cưỡi tuấn mã, cầm trường mâu rầm rộ xông tới.

Thượng Quan Kỳ đầy mình lửa cháy mãnh liệt, chàng lăn lộn hơn mười trượng vẫn chưa dập tắt hết.

Quần áo mặc trong mình cháy gần hết. Nếu chàng không nhờ được tấm áo Thiên Tằm che chở thì đã bị lửa thiêu sống rồi.

Thiên Mộc đại sư cầm ngang cây thiền trượng đón đường rồi bảo Kim Nguyên Đạo:

– Kim thí chủ mau lại dập tắt lửa độc cho Thượng Quan thí chủ, lão tăng đứng đây ngăn cản đại địch.

Kim Nguyên Đạo vội lấy hai tay xắn đất phủ lên mình Thượng Quan Kỳ mới dập tắt được lửa độc, nhưng tay trái và sau cổ chàng là những chỗ bảo y không che kín được bị lửa cháy làm cho bị thương.

Lúc này Thiên Mộc đại sư đã bắt đầu động thủ với những tên địch hàng đầu. Bọn này đều mình mặc thiết giáp cưỡi ngựa cầm mâu, nhằm đúng chỗ xông vào.

Những cây thiết mâu trong tay chúng dài đến một trượng tám thước, nặng tới mấy chục cân, lại nhờ sức ngựa khỏe xông vào rất mãnh liệt.

Thiên Mộc mới chống đỡ với ba tên đã thấy mình kém sức.

Chương 100: Hãm Trùng Vi, Hào Kiệt Trổ Thần Oai

Nguyên những tên kỵ sĩ mặc thiết giáp đều sức mạnh vô cùng, hơn nữa họ cưỡi ngựa tuấn mã thì sức dùng kích bằng ngàn cân.

Thiên Mộc đại sư tuy công lực thâm hậu, song cũng ló đem sức mạnh ra chống chọi với bọn này. Một mình nhà sư chống với ba gã, hai tay đã thấy đau ê ẩm. Thiên Mộc đại sư quay đầu nhìn lại thấy lửa cháy, mình Thượng Quan Kỳ đã dập tắt và chàng đã đứng lên.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ cứ tiến lên ba người một, Thiên Mộc đại sư quay lại đã thấy lớp thứ hai xông đến, vung trường mâu đâm lại.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ này đã được huấn luyện thuần thục. Cứ ba gã một lượt hợp sức tấn công rất mãnh liệt và kín đáo, uy thế bao phủ một vùng ba trượng không có cách nào tránh ra được.

Thiên Mộc đại sư trầm ngâm một lát thì mũi trường mâu đã phóng tới gần trước ngực. Thiên Mộc dù muốn tránh cũng không kịp quát lên một tiếng vung cây thiền trượng lên quét ngang. Nhà sư vận hết công lực vào hai cánh tay ra chiêu “Lực Phùng Ngũ Nhạc”, gạt được mũi trường mâu nhưng hai cánh tay cảm thấy tê nhức vô cùng!

Lại thấy ánh hào quang lấp lóe, mũi mâu thứ hai đâm tới trước ngực.

Thiên Mộc đại sư biết rằng khó lòng đón đỡ tiếp được mũi mâu này. Nhưng vì tình thế cấp bách, đại sư đành vung thiền trượng lên, gạt ra đánh “Binh” một tiếng, mũi trường mâu lướt qua đỉnh đầu đại sư.

Con tuấn mã thốt nhiên chuyển mình đi một cái thì con ngựa thứ ba đã xông tới.

Thiên Mộc đại sư đã phải gắng gượng gạt được mâu thứ hai, song toàn thân mất hết nội kình, đánh rớt cây thiền trượng xuống đất, người đại sư lùi lại phía sau.

Ánh hào quang bỗng lóe lên, mũi trường mâu điểm tới huyệt Huyền Cơ Thiên Mộc đại sư.

Thiên Mộc đại sư chỉ khẽ cái chết chừng sợi tóc thì Thượng Quan Kỳ xông tới. Chàng vung lưỡi kim đao nhằm gạt mũi trường mâu, đồng thời chàng đẩy Thiên Mộc lui ra.

Đao mâu chạm nhau bật lên một tiếng “Keng”. Mũi trường mâu luyện bằng thép nguyên chất cũng

bị lưỡi đao Kinh Hồn nhặt đứt.

Thượng Quan Kỳ tuy chém gãy được trường mâu nhưng cánh tay phải chàng

cũng phải chùn lại, chàng nghĩ thầm: “Nội lực đối phương ghê gớm quá, nếu không nhờ được lưỡi bảo đao sắc bén thì khó lòng gạt được đòn đánh của đối phương”.

Gã kỵ sĩ thốt nhiên quất ngựa cho chạy nhanh, Kim Nguyên Đạo đỡ Thiên Mộc lên hỏi:

– Lão thiền sư có bị thương không?

Thiên Mộc đại sư đáp:

– Không hề chi. Vì bần tăng dùng sức quá độ nên chân lực toàn thân bị thoát ra hết...

Kim Nguyên Đạo ngẩng lên nhìn thì thấy lớp thiết giáp kỵ sĩ thứ ba đã xông tới trước mặt Thượng Quan Kỳ, lão lượm cây thiền trượng lên, nói:

– Xin đại sư hãy vận khí điều dưỡng, để tại hạ lại giúp Thượng Quan đại hiệp một tay.

Thượng Quan Kỳ cầm ngang thanh kim đao chú ý nhìn ba tên thiết giáp kỵ sĩ xông tới. Chàng vừa gạt đối phương một đòn, đã biết bọn này không vừa, nên chàng không dám khinh thị.

Ánh hào quang lóe lên, lại một mũi trường mâu đâm tới trước ngực.

Thượng Quan Kỳ né người đi một chút, giơ kim đao lên toan chém xéo ra thì cây thiền trượng dã quét ngang nhanh như chớp.

Mâu trượng chạm nhau đánh “Choang” một tiếng. Mũi mâu tuy bị trượng của Kim Nguyên Đạo gạt ra. Nhưng người Kim Nguyên Đạo cũng bị rung chuyển phải lùi lại bốn năm bước.

Mũi trường mâu thứ hai lại tiếp đến. Kim Nguyên Đạo hai cánh tay tê nhức nhưng cố nghiến răng vận toàn lực quét một trượng nữa. Đại hiệp cảm thấy mũi mâu đã phóng tới trước mặt. Thượng Quan Kỳ vung kim đao lên quét ngang. Cây trường mâu dài một trượng tám thước bị lưỡi Kinh Hồn đao chặt đứt mất một khúc chừng hơn một thước. Thượng Quan Kỳ nắm được mũi mâu gãy thì tên thiết giáp kỵ sĩ thứ hai lại bắt dây cương cho ngựa chuyển qua, nhường chỗ cho tên kỵ sĩ thứ ba xông tới.

Thượng Quan Kỳ lại quát lên một tiếng, tay trái cầm mũi mâu gãy liệng mạnh ra.

Ngựa phóng như bay, mũi mâu trong tay Thượng Quan Kỳ tựa hỗ chớp nhoáng, liệng trúng ngực kỵ sĩ mặc giáp đánh “Chát” một tiếng. Gã ngồi trên lưng ngựa lảo đảo nhưng vẫn xông về phía trước.

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra, lẩm bẩm: “Bọn này mặc áo thiết giáp rất dày, tất hành động không

được linh hoạt, lúc xoay chuyển lại càng khó khăn. Có điều bọn chúng dùng trường mâu thì trong vòng một trượng là mình khó lòng tránh khỏi bọn chúng tập kích mà thôi.

Nghĩ vậy chàng tìm ra cách phá địch.

Chàng thấy mỗi lớp ba tên kỵ sĩ thong dong xông tới lập tức khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Chúng ta lùi lại mau!

Rồi chàng xoay tay nắm lấy Thiên Mộc đại sư chạy mau về mé tả.

Ba gã thiết giáp kỵ sĩ tuy nhìn thấy bọn Thượng Quan Kỳ quay chạy về mé tả, song vì mình mặc thiết giáp xoay xở không được mau lẹ mà tuấn mã lại chạy nhanh như bay không kìm lại kịp vẫn xông thẳng về phía trước.

Thượng Quan Kỳ buông Thiên Mộc đại sư ra hỏi:

– Đại sư thấy thương thế ra sao?

Thiên Mộc đại sư đáp:

– Lão tăng điều dưỡng được một lúc đã thấy khí lực hồi phục được khá nhiều.

Kim Nguyên Đạo đưa trả thiền trượng nói:

– Bọn kỵ sĩ này xung kích mãnh liệt, ta không nên dùng sức để chống chọi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài một tiếng nói:

– Bọn kỵ sĩ mặc giáp này tuy dũng mãnh và không sợ đao thương nhưng chúng không ứng biến được mau lẹ. Với thanh bảo đao trong tay tại hạ, lại được hai vị giúp sức thì việc đối phó với bọn họ chẳng khó khăn gì.

Bất thình lình một tiếng hú kỳ dị rất dài vang lên cắt đứt lời nói của Thượng Quan Kỳ.

Tiếp theo là ánh lửa bốn mặt lập lòe rồi vô số ngọn lửa bốc cao lên.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn một lượt không khỏi giật mình kinh sợ.

Nguyên với những ngọn lửa này, vô số đàn bà mặc áo đen xuất hiện. Mấy chục người ngựa bày thành trận thế hình tròn bao quanh ba người ngựa.

Ánh đao kiếm chuyển động dưới những ngọn lửa lập lòe, đồng thời bốn mặt bọn thiết giáp kỵ sĩ cùng bọn thị vệ áo đen hòa hợp với nhau thu vòng vây hẹp dần lại. Cuộc bao vây của mấy chục gã kỵ

sĩ thiết giáp có chỗ nào sơ hở thì bọn áo đen bổ sung vào khiến cho vòng vây rất là nghiêm mật.

Tiếng gầm thét hòa lẫn với tiếng trống thành một điệu nhạc đầy sát khí.

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo khẽ nói:

– Chúng ta phải đem hết năng lực ra để chống chọi. Hai vị đừng kháng cự với bọn thiết giáp kỵ sĩ, tại hạ đã có cây kim đao để khắc chế với những mũi trường mâu của đối phương. Điều cốt yếu là hai vị phòng thủ bọn áo đen tập kích. Như vậy thì chúng ta còn chống chọi trong một thời gian...

Chàng ngẩng mặt trông chiều trời rồi tự nói một mình.

– Người tiếp viện cho bọn ta có lẽ sắp đến nơi rồi.

Kim Nguyên Đạo cảm thấy tinh thần phấn chấn hỏi:

– Sao? Chúng ta còn có ngoại viện ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có. Lúc tại hạ đến đây đã ước định cùng Âu Dương Bang chúa bên Cùng Gia Bang đêm nay thống lĩnh những tay cao thủ đến đây.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Cùng Gia Bang là một bang lớn nhất trong võ lâm, lời hứa của bang chúa đáng giá ngàn vàng. Nếu bang chúa Cùng Gia Bang đã ước hẹn với Thượng Quan đại hiệp thì thế nào cũng đến.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Tại hạ chắc rằng vào khoảng canh ba đêm nay bọn họ sẽ kéo đến đây.

Thực ra Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều có ước với Âu Dương Thống, trong ngoài hội hợp đến phá phủ Cổn Long Vương. Nếu hủy được nhà độc thất, lấy được thuốc giải khiến cho cơ nghiệp Cổn Long Vương bị tổn thất hại nặng là hay nhất. Nhược bằng không đạt được mục đích này thì cũng đại náo Cổn Long Vương phủ một trận trời long đất lở để phá công cuộc bố trí của đối phương. Lời ước hẹn đó quả có thật nhưng không phải đêm nay. Trước tình thế cấp bách, Thượng Quan Kỳ bất đắc dĩ phải tòng quyền nói trá như vậy để khích lệ chí chiến đấu của Thiết Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo.

Lúc này bọn thiết giáp kỵ sĩ cùng lũ áo đen đã tiến gần đến chỗ ba người.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Trong tay Kim đại hiệp không có binh khí. Trước hết tại hạ hãy ra cướp một cây trường mâu.

Đột nhiên chàng nép mình xuống rồi nhảy xảy ra nhanh như tên bắn. Chớp mắt người chàng đã đến t một kỵ sĩ.

Gã kỵ sĩ ngồi trên lưng ngựa, hạ thấp cây trường mâu xuống đâm Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã định kế đối phó vung sống thanh bảo đao lên đè cây trường mâu xuống rồi giơ tay trái ra chụp lấy cây mâu.

Gã kỵ sĩ hất cây mâu lên, hy vọng tung Thượng Quan Kỳ ra. Không ngờ Thượng Quan Kỳ mượn đà nhảy vọt lên không rồi lập tức buông tay ra cho người chàng rơi xuống lưng ngựa gã kỵ sĩ. Kỵ sĩ mình mặc áo giáp sắt, xoay sở khó khăn, gã trông thấy Thượng Quan Kỳ muốn hạ người xuống lưng ngựa mà không sao tránh được, đành vươn tay trái ra ngăn trở.

Thượng Quan Kỳ cầm kim đao chém xuống. Lập tức gã rú lên một tiếng thê thảm vì cánh tay trái bị bảo đao chém đứt còn có cả mảnh giáp dính trên tay.

Thượng Quan Kỳ thừa cơ gã đang đau đớn cướp lấy cây trường mâu cho Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo hai tay đón lấy cây trường mâu nói:

– Đa tạ Thượng Quan đại hiệp.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim huynh bất tất phải khách khí. Chúng ta cần hợp lực để chống lại cường địch đã.

Kim Nguyên Đạo quát lên một tiếng thật to giơ trường mâu lên xông vào đâm một tên kỵ sĩ.

Tên kỵ sĩ này để mặc Kim Nguyên Đạo đâm trường mâu tới, gã cũng vung mâu đâm lại đối phương chứ không đỡ gạt.

Thiên Mộc đại sư giơ thiền trượng lên để ngăn mũi mâu đâm tới trước ngực Kim Nguyên Đạo.

Thượng Quan Kỳ vung kim đao chém xéo lại đánh “Choang” một tiếng, cây trường mâu bị gãy đôi.

Mũi mâu Kim Nguyên Đạo phóng trúng trước ngực tên kỵ sĩ. Lão thấy cổ tay mình chùn lại, hai cánh tay hơi tê nhức, thì không khỏi kinh hãi lẩm bẩm: “Mũi mâu này sắc nhọn là thế mà không đâm thấu được áo giáp đối phương”.

Đại hán bị trúng mâu của Kim Nguyên Đạo tuy không bị rách áo giáp nhưng gã bị cường lực đối

phương làm cho rung động, loạng choạng người đi rồi ngã lăn xuống đất. Gã này hai chân hai tay đều bị vướng áo giáp ngã xuống đất hồi lâu không đứng dậy được.

Lúc này bọn cường địch bốn mặt đã áp bức đến gần, chỉ còn cách chừng hơn trượng. Mấy chục mũi trường mâu nhất tề phóng ra trông như một rừng thương vây chặt lấy ba người. Nhưng họ chưa động thủ tựa hồ như còn đợi ai.

Thượng Quan Kỳ than thầm: “Bữa nay mà có thoát khỏi được trùng vi cũng phải cực nhọc vô cùng”.

Đột nhiên một trận cười trong trẻo vang lên. Thiếu nữ áo đỏ chạy nhanh đến rẽ mọi người rảo bước tiến vào.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn người mới đến, bất giác chau mày, chàng chưa kịp lên tiếng thì thiếu nữ áo đỏ đã cướp lời:

– À! Ta tường là ai. Té ra lại vẫn ngươi!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đúng rồi! Tại hạ vẫn chỉ là Thượng Quan Kỳ. Lâu nay mới lại được gặp Mai cô nương.

Nguyên thiếu nữ áo đỏ đó là quận chúa Mai Quyên Đại.

Mai Quyên Đại cười lạt nói:

– Ngươi đừng lan man với ta nữa vô ích. Chuyến này mi muốn thoát khỏi nơi đây so với muốn lên trời hãy còn khó hơn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cái đó chưa chắc.

Tuy miệng chàng nói cứng, nhưng trong bụng đã biết rõ lời Mai Quyên Đại nói đúng. Trốn thoát được cơn nguy hiểm này quả khó hơn lên trời.

Chàng dần dần mất hết tự tin có thể phá được vòng vây. Chỉ còn cách liều mạng đánh đến cùng cho đến lúc bị giết hay bị bắt sống.

Nghĩ vậy, chàng quay đầu lại nhìn Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo rồi nói:

– Khi hai vị đối địch, nên nhớ đừng có vận dụng toàn lực mà cần dè dặt hơi sức để chờ viện binh.

Trong câu nói này chàng đã lộ ý chuẩn bị cuộc phá vòng vây.

Kim Nguyên Đạo thốt nhiên khẽ hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp? Trong mình đại hiệp có chút lương khô nào không? Tại hạ đói quá rồi!

Nghe Kim Nguyên Đạo nhắc tới lương khô, Thượng Quan Kỳ cùng Thiên Mộc đại sư cũng cảm thấy bụng đói meo.

Thượng Quan Kỳ mỉm cười nói:

– Lương khô ư? Ăn hết cả rồi!

Bỗng nghe Mai Quyên Đại cười lạt một tiếng, vẫy tay một cái rồi lùi lại phía sau.

Bốn năm mũi trường mâu chia bốn mặt nhằm đâm Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ ra, tay cầm cây kim đao vung lên dùng thủ pháp

"Tứ Lạng Bát Thiên Cân" trong Thái Cực Tuệ Kiếm, khẽ gạt những cây mâu.

Gạt được trường mâu ở mặt đông phóng tới, đồng thời chàng mượn đà nhảy xổ lại tay trái nắm lấy cây mâu xông thẳng vào gã kỵ sĩ.

Thượng Quan Kỳ sợ nhất là đội kỵ sĩ dùng trường mâu, đại đao, một khi đã bị chúng vây thì khó lòng đỡ gạt được. Chỉ cần trừ khử một bộ phận bọn thiết giáp kỵ sĩ thì đối phương không bịt kín được bốn mặt và có hi vọng ra khỏi trùng vi.

Thượng Quan Kỳ muốn trước hết hãy giết hai tên để thị uy, nên mạo hiểm xông vào.

Bỗng thấy ánh đao sáng như tuyết lấp loáng rồi ba bốn thanh quỷ đầu đao chém tới.

Thượng Quan Kỳ ngưng tụ chân khí, tay trái giữ cây mâu, gia thêm nội lực rồi tung mình nhảy vọt lên không để đón đánh mấy lưỡi đao lợi hại, đồng thời

mượn thế xông vào gần tên kỵ sĩ mặc giáp. Chàng vung kim đao lên đâm vào bụng dưới gã, suốt qua áo giáp.

Chàng vừa rút kim đao ra, máu tươi gã kỵ sĩ phun vọt lên.

Giết xong một tên kỵ sĩ tinh thần Thượng Quan Kỳ càng thêm phấn chấn. Chàng ra chiêu Bình Sa Lạc Nhạn quét ngang một cái.

Vừa rồi bốn năm lưỡi quỷ đầu đao chém xuống sau lưng chàng mà không làm cho chàng bị

thương được. Bọn người áo đen thấy vậy cả kinh, thế công chậm lại, khiến cho chàng có cơ hội giết bọn kỵ sĩ thiết giáp. Chàng nhân cơ hội này vung kim đao chém tới tấp, bên địch cũng giơ binh khí lên gạt đỡ. Tiếng khí giới chạm nhau choang choảng bao nhiêu đao kiếm bị gãy bay tứ tung.

Thượng Quan Kỳ chuyển động oai thần gầm lên một tiếng ra chiêu Vân Vụ Kim Quang. Một luồng ánh vàng lấp loáng, lưỡi đao Kinh Hồn phóng ra xông vào đám người áo đen.

Những tiếng rú thê thảm vang lên, máu phun ra như mưa, chân tay từng khúc đứt bay ra.

Thượng Quan Kỳ biết rằng mình có thoát được trùng vi hay không là ở lúc này. Chàng vừa chém được hai đao đã có kết quả thì tinh thần phấn chấn xông vào đám đông.

Thiên Mộc đại sư múa tít cây thiền trượng, gạt hai cây mâu, theo sát Thượng Quan Kỳ.

Kim Nguyên Đạo vung trường mâu ra quát lên một tiếng thật to rồi nhảy tung mình đến sau lưng Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ nhờ oai thế lưỡi đao Kinh Hồn mở một đường máu xông vào đám cường địch. Bọn kỵ sĩ thiết giáp bốn mặt đã mất hẳn thế công mãnh liệt, nên tuy chàng bị hãm vào trùng vi mà sự thực đã an toàn hơn trước nhiều.

Nên biết đội thị vệ áo đen trong phủ Cổn Long Vương có nhiều hạng phức tạp: Đệ tử môn phái lớn có, giang hồ đại đạo có và không thiếu chi tay cao thủ. Song Thượng Quan Kỳ nhờ có lưỡi đao Kinh Hồn xông vào chém giết, mình lại mặc áo Thiên Tằm không sợ đao kiếm, nên chàng mặc sức tung hoành, cực kỳ dũng mãnh.

Thiên Mộc đại sư cũng võ công thâm hậu, múa tít cây thiền trượng bật lên những tiếng vù vù như gió thổi, kình lực phóng ra trong vòng hơn trượng. Bọn thị vệ áo đen tuy thế công lợi hại nhưng không thể vào gần được.

Kim Nguyên Đạo vẫn còn trong hoàn cảnh nguy cấp liệng mũi mâu ra khỏi tay để thoát hiểm. Lão múa tít song quyền để cự địch, bụng lăm lăm muốn cướp lấy một cây binh khí của bên địch mà không được. Hai cánh tay lão vừa phóng quyền vừa phát chưởng vừa dùng thân pháp né tránh. Tuy người chưa bị thương, song chân tay đã luống cuống, trên trán mồ hôi nhỏ giọt sắp bị tử thương đến nơi.

Bất thình lình có hiệu tù và nổi lên, bọn kỵ sĩ bốn mặt đột nhiên bắt ngựa chạy đi. Giữa lúc ấy cả bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc đột nhiên đều thắp một ngọn đèn đỏ.

Thượng Quan Kỳ lại vung kim đao phóng ra hai chiêu tuyệt kỹ chém được hai gã áo đen võ công cao cường, rồi lớn tiếng hô:

– Chúng ta hãy xông ra khỏi trùng vi rồi sẽ nói chuyện.

Nguyên bọn thị vệ áo đen cả bốn phía mỗi lúc kéo đến một nhiều xông vào vây chặt ba người. Bọn này đã uống thuốc mê, tâm trí hỗn loạn chỉ biết nghe hiệu lệnh mà không biết sợ chết là gì. Thượng Quan Kỳ chém giết luôn một hồi, toàn thân chàng ướt đẫm máu tươi.

Trận ác chiến này từ trước đến giờ có lẽ là một trận khốc liệt nhất đối với chàng. Chàng trông thấy trận mưa máu đào do những tấm thân gãy cụt phun ra mà không khỏi đau lòng. Chàng ngoảnh đầu nhìn lại thấy Kim Nguyên Đạo mình tắm máu đào, tay không khí giới, lăn lộn giữa đao kiếm, tính mệnh nguy trong khoảnh khắc.

Thiên Mạc đại sư thì còn có thể gắng gượng chống đỡ được nhưng cũng khó lòng xông ra khỏi trùng vi.

Thượng Quan Kỳ đành chạy lại cứu Kim Nguyên Đạo trước. Chàng ngưng tụ chân khí quát lên một tiếng ra chiêu Trường Hồng Kinh Thiên xông lại bên Kim Nguyên Đạo. Dưới ánh kim quang lấp lánh của thanh Kinh Hồn đao vang lên những tiếng choang choảng, vô số binh khí bị gãy đứt. Nhưng Thượng Quan Kỳ vẫn còn bị họ ngăn trở chưa xông lại đến gần Kim Nguyên Đạo được. Chàng càng nóng ruột hết sức vùng vẫy trong đám rừng người.

Kim Nguyên Đạo đang lúc sức cùng lực kiệt, đột nhiên bóng người loãng ra, áp lực bớt đi rất nhiều, tinh thần lão lại phấn khởi, phóng quyền ra đánh ngã một tên áo đen.

Thượng Quan Kỳ tay phải cầm kim đao ra chiêu Phượng Hoàng Triển Xí quét ngang một cái. Chàng vẫn nhớ Kim Nguyên Đạo đang tay không cự địch, nếu cướp được một cây binh khí đưa cho lão thì tình thế sẽ khả quan hơn. Vì vậy mà cố đoạt lấy một cây.

Thượng Quan Kỳ quét lưỡi kim đao về mé hữu, đồng thời tay trái chụp lấy cổ tay một gã đại hán ở mé tả. Gã này trong tay cầm một cây đơn đao sáng loáng. Thượng Quan Kỳ vừa ra đòn đánh vừa thi triển môn tuyệt học Thập Nhị Cầm Long Thủ nắm lấy huyệt đạo đại hán. Quả nhiên vừa ra tay chàng đã cướp được đơn đao của gã.

Thượng Quan Kỳ bỗng cảm thấy sau lưng tê nhức, tay trái chàng cầm cây đơn đao vừa cướp được quét về phía sau, đồng thời mượn thế để tránh ra một bên.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy hai người áo đen, thân thể cao lớn: Một người tay cầm Thất Tiết Cương Tiên, một người cầm cặp Nhật Nguyệt Luân.

Hai người này dường như có địa vị rất cao trong đội thị vệ áo đen. Thấy hai đại hán vừa xuất hiện, bọn thị vệ đang bao vây lập tức rẽ ra lùi lại.

Thượng Quan Kỳ khẽ gọi:

– Kim huynh! Binh khí đây này!

Rồi cầm mũi đao đưa chuôi cho Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo tuy áp lực bốn mặt đã giảm bớt, song người lão bị thương mấy chỗ. Lão đón lấy đơn đao rồi, người loạng choạng suýt ngã. Lão chống đao xuống đất cho người đứng vững lại rồi nói:

– Thượng Quan đại hiệp bất tất phải lưu tâm đến tại hạ...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim huynh vận khí điều dưỡng đi, tiểu đệ có đem linh dược đây.

Chàng vừa nói vừa lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo nuốt linh đơn rồi, lập tức vận khí điều dưỡng.

Hai gã đại hán thân thể khôi vĩ trân trối nhìn Thượng Quan Kỳ, chờ cho Kim Nguyên Đạo uống thuốc xong. Đại hán cầm cây Thất Tiết Cương Tiên lạnh lùng hỏi:

– Ngươi tên họ là gì?

Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ lẩm bẩm:

– Sao lại có kiểu hỏi danh tính kỳ cục như vậy?

Rồi chàng thuận miệng đáp:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ.

Đại hán ôm cặp vòng hỏi:

– Ngươi có tin rằng đủ sức xông ra khỏi trùng vi được không?

Thượng Quan Kỳ liếc mắt ngó bốn mặt thì thấy chung quanh chỗ nào cũng gia tăng vô số thị vệ áo đen.

Chàng cười lạt đáp:

– Nếu chỉ có một mình tại hạ thì việc xông ra khỏi vòng vây này chẳng có chi là khó.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau.

Rồi đột nhiên gã cầm cặp vòng tiến sát lại một bước, tay trái giơ vòng thanh cương lên đánh

xuống.

Thượng Quan Kỳ xoay mình lại tiện tay cầm kim đao chém xuống vòng thanh cương.

Chàng chém xuống rất mạnh, với hi vọng đánh một đòn ăn ngay, vì chàng chắc hai người này là nhân vật đầu não đội thị vệ áo đen. Nếu hạ được hai gã, tất

bọn thị vệ phải hoảng sợ.

Dè đâu ánh đao sắp chạm vào vòng, đại hán đã thu vòng thanh cương về, khẽ nói:

– Chỉ một lát nữa là các ngươi sẽ gặp mười ba tên dũng sĩ trong vương phủ. Bấy giờ dù bọn ta có muốn giúp các ngươi cũng không thể được nữa.

Lúc đang nói chuyện, đại hán vẫn chưa dừng cặp vòng múa thành một làn ánh sáng xanh, song chiêu thuật chỉ có vẻ phô trương cho đẹp mắt và để hăm dọa ngươi, chứ tuyệt không có ý đánh người.

Thượng Quan Kỳ liền hỏi:

– Đại gia có ý kiến gì dạy bảo?

Đại hán cầm cặp vòng đáp:

– Bây giờ ta chỉ giả cách thua chạy, các ngươi rượt theo, may ra mới có thể thoát khỏi vòng vây đội thị vệ áo đen.

Thượng quan Kỳ nghĩ thầm: “Bây giờ chỉ cần sao thoát khỏi vòng vây, bất luận bọn chúng có quỷ kế gì, mình chỉ cẩn thận mạt chút là đối phó được dễ dàng”.

Nghĩ vậy chàng đáp:

– Kế ấy rất diệu!

Đại hán cầm cặp vòng vừa đánh ra một chiêu vừa lớn tiếng quát:

– Đao pháp gã này rất là thuần thục! Lão nhị mau giúp ta một tay.

Đại hán kia đáp:

– Được rồi!

Đoạn vung cây Thất Tiết Cương Tiên quét ngang Kim Nguyên Đạo.

Kim Nguyên Đạo đang bị năm tên thị vệ vây đánh. Nhưng vừa thấy đại hán động thủ, năm gã kia

lập tức lùi lại.

Kim Nguyên Đạo vung đơn đao lên nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Cứ lấy một chọi một thế này Kim mỗ chết cũng không oán hận.

Đại hán vung cây tiên thành tiếng gió vù vù bao quanh Kim Nguyên Đạo rồi khẽ bảo:

– Lúc phá vòng vây thì phải đuổi theo sát sau lưng ta.

Kim Nguyên Đạo chau mày hỏi:

– Còn Thượng Quan đại hiệp thì sao?

Đại hán nói:

– Y đã có người dẫn ra, ngươi bất tất phải quan tâm.

Kim Nguyên Đạo lạ hỏi:

– Còn vị hòa thượng kia nữa có cứu lão ra không?

Đại hán cầm tiên không nhẫn nại được nữa gắt lên:

– Ta vâng mệnh cứu người thì cứu được đến đâu hay đến đấy, biết đâu mà nói trước. Nếu không chạy mau thì sẽ không kịp nữa.

Đại hán nói xong quả nhiên vung tiên lên lùi lại phía sau.

Kim Nguyên Đạo theo sát gã, múa tít cây đơn đao rõ ra người đuổi người chạy không ai biết rõ mưu mô.

Bên này đại hán cầm cặp bánh xe đã dẫn Thượng Quan Kỳ ra khỏi trùng vi.

Chỉ trong khoảnh khắc Thượng Quan Kỳ và Kim Nguyên Đạo đã rời xa chỗ bọn thị vệ áo đen.

Đại hán sử cặp vòng nói:

– Hai vị từ đây nhắm hướng tây mà đi, không đầy hai dặm là ra khỏi phủ Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ vòng tay lại nói:

– Chịu ơn đại gia cứu viện, tại hạ cảm kích vô cùng! Nhưng tại hạ còn có một người bạn mong đại giá cứu luôn cho.

Đại hán sử cây Thất Tiết Cương trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hai vị hãy đi trước, chúng tôi sẽ tìm cách cứu y.

Nói xong liền cùng đại hán sử cặp vòng trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ vẫn không yên dạ, đảo mắt nhìn xung quanh rồi khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Kim huynh hãy vào nấp trong bụi cây kia, tại hạ đi đón Thiên Mộc đại sư.

Kim Nguyên Đạo biết võ công chàng đã hơn mình nhiều, trong tay lại có bảo đao, liền nói:

– Tại hạ xin vâng mệnh.

Nói xong ẩn vào bụi cây điều dưỡng.

Thượng Quan Kỳ theo sau hai đại hán nhưng đi cách đằng xa, quả thấy hai người chạy về phía Thiên Mộc đại sư. Hai người đi đến đâu, bọn thị vệ áo đen rẽ ra đến đấy để nhường lối.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nghĩ ra, lẩm bẩm: “Hai người đại hán quả nhiên là thủ lãnh chỉ huy bọn thị vệ, nhưng bọn này đã uống thuốc mê, thần trí hỗn loạn, chắc là trong đêm tối chúng không nhận biết được sự trá ngụy. Có điều hai đại hán đi đến đâu bọn áo đen tránh ra đến đó, e rằng họ đã dặn bảo nhau”...

Chương 101: Hồ Rươu Nồng Mê Mẩn Gái Thuyền Quyên

Thượng Quan Kỳ đã theo dõi Đường Toàn, học được khá nhiều lối đoán việc. Trước hết là quan sát cẩn thận để tìm ra chỗ ngờ vực, phân tích kỹ lưỡng đặng phán đoán kết quả. Hơn nữa mấy hôm nay chàng trải qua bao nhiêu cuộc ác chiến nguy hiểm, nên càng thêm phần lịch duyệt. Tuy chàng không hiểu tại sao hai người đi tới đâu bọn áo đen lại giãn ra tới đó thì chàng ngỡ là bọn chúng đã có mật hiệu cho bọn thuộc hạ.

Lát sau, quả nhiên hai người xông vào trùng vi dẫn được Thiên Mộc đại sư ra.

Thượng Quan Kỳ chắp tay nói:

– Tình nghĩa của hai vị đêm nay, tại hạ xin ghi lòng sau này có ngày báo đáp.

Đại hán sử cây Thất Tiết Cương Tiên tủm tỉm cười nói:

– Chúng tôi vâng mệnh trên mà thôi chứ có ân tình gì đâu. Ba vị nên sớm chạy đi là hơn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ còn ba người bạn nữa bị hãm trong phủ Cổn Long Vương.

Đại hán sử cặp vòng nhún vai nói:

– Ba vị đó có thoát nạn được không là tùy ở sự may rủi, chẳng nên kêu ca gì nữa.

Đại hán sử dụng vòng nói tiếp:

– Ba vị chạy mau ra khỏi vương phủ, đi về phía Tây chừng năm dặm sẽ có người tiếp ứng. Tại đó, ba vị cũng có người đồng bạn đã thoát nạn đang chờ.

Rồi không chờ cho Thượng Quan Kỳ nói thêm gì nữa, trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng hai người, đột nhiên nhớ đến con người diễm lệ lại nhiều mưu trí là Liên Tuyết Kiều. Nàng dường như ở trong bóng tối để bảo vệ cho mình, kiềm chế được toàn cục, mới ra thoát khỏi trùng vi.

Khá lâu nay, Thượng Quan Kỳ không nhớ tới chuyện Liên Tuyết Kiều cùng gã Viên Hiếu, tính tình

chất phác, thất tình bộc lộ ra ngoài. Tính cách đó của gã khiến cho Thượng Quan Kỳ phải đau đớn âm thầm.

Gã Viên Hiếu vốn sẵn bản lãnh thiên nhiên khác người, lại không tạp niệm nên võ công gã rất mau thành tựu.

Nhưng về tình trường thì Thượng Quan Kỳ mạnh hơn gã nhiều. Chàng là một thiếu niên anh tuấn, Viên Hiếu bì thế nào được. Có điều chàng ở với gã lâu ngày, có mối tình bằng hữu rất sâu xa và bất giác nổi khí phách anh hùng, quyết tâm hy sinh ái tình để hoàn thành mối lương duyên giữa Viên Hiếu và Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tuy tài trí hơn đời song chưa thoát tục. Nàng vẫn bị dây thâm tình ràng buộc mình vào với Thượng Quan Kỳ. Nàng ôm khư khư mối tình với Thượng Quan Kỳ thì Viên Hiếu lại hoài bão một mối thâm tình với nàng, thành ra giữa ba người cấu tạo nên một mối tương quan rất kỳ diệu và đáy lòng mỗi người đều có sự đau khổ không nói ra được.

Ngày thường Thượng Quan Kỳ không nghĩ tới chỗ đó thì thôi, bây giờ chợt nghĩ đến, chàng lại cảm thấy lòng đau như cắt...

Thượng Quan Kỳ đứng thộn mặt ra, quên cả hoàn cảnh hiện tại.

Thiên Mộc đại sư khẽ hắng giọng rồi lên tiếng:

– Thượng Quan thí chủ!...

Thượng Quan Kỳ như người trong mộng, choàng tỉnh giấc, ngoảnh đầu trông ra, bỗng thấy cách đó chừng ngoài mười trượng, lửa sáng như ban ngày, mười mấy gã mặc áo đỏ lưng thắt dây ngũ sắc, nhắm về phía mấy người chạy đến. Bọn này có mười ba người, Thượng Quan Kỳ nhớ lại hai đại hán vừa rồi có đề cập đến mười ba dũng sĩ thì chàng chắc là bọn này. Chàng liền đáp Thiên Mộc:

– Chúng ta đi thôi! Hãy ra khỏi Cổn Long Vương phủ rồi sẽ nói chuyện.

Ba người thi triển khinh công đi về phía Tây.

Nẻo đường này quả nhiên ít người ngăn cản. Thượng Quan Kỳ nóng lòng thoát cơn nguy hiểm, bất cứ gặp ai chặn đường chàng cũng hạ độc thủ ngay, với lưỡi đao Kinh Hồn, chàng vừa giao phong đã chém chết ngay.

Ba người ra khỏi phủ Cổn Long Vương, Thượng Quan Kỳ theo lời đại hán đi về hướng Tây năm dặm. Ban đêm chàng trông rõ ánh nước lung linh, thì ra đã đến gần bờ hồ.

Cái hồ này không to mà cũng không nhỏ, rộng chừng năm mẫu. Trong hồ thả sen dày đặc.

Thượng Quan Kỳ đứng trên bờ hồ, lẳng lặng xuất thần ngẫm nghĩ, vì cảnh tượng không đúng như lời đại hán. Chàng đinh ninh hai đại hán vừa rồi là theo mệnh lệnh của Liên Tuyết Kiều cứu ứng cho ba người mình thoát khỏi vòng nguy hiểm. Nhưng giờ đây chàng không thể không đem lòng ngờ vực, biết đâu không phải quỷ kế của Cổn Long Vương gài bẫy bọn mình.

Thượng Quan Kỳ để ý nhìn mặt hồ trầm ngâm một hồi rồi hỏi:

– Kim huynh cùng đại sư hai vị có biết bơi lội không?

Hai người chưa kịp trả lời thì trong hồ sen có tiếng người cười nói:

– Không cần phải giỏi bơi lội. Hãy xuống thuyền này nghỉ một lúc đã!

– Ai?

Bỗng nghe tiếng mái chèo bì bõm, một con thuyền nhỏ từ chỗ lá sen rậm rạp bơi ra.

Dưới ánh trăng tỏ, mọi người trông rõ một thiếu nữ áo xanh, tóc dài bỏ xõa, đang bơi thuyền tiến lại.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Thượng Quan đại hiệp! Thủ đoạn của Cổn Long Vương thâm độc vô cùng! Ta phải đề phòng cẩn thận kẻo mắc vào cạm bẫy của y.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Hai vị bất tất phải nhọc lòng. Vị này ra đón tiếp bọn ta là người quen.

Chưa dứt lời, nữ lang áo xanh đã tung mình nhảy lên bờ.

Thượng Quan Kỳ trỏ Thiên Mộc đại sư giới thiệu:

– Đây là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, pháp hiệu Thiên Mộc đại sư phụ.

Rồi lại trỏ Kim Nguyên Đạo nói tiếp:

– Vị này là Kim huynh, một bậc đại anh hùng tại phủ Tế Nam.

Nữ lang áo xanh trịnh trọng gật đầu nhìn Thiên Một đại sư tươi cười nói:

– Hai vị chiến đấu vất vả suốt nửa đêm, chắc là mệt nhọc vô cùng! Tại hạ đã chuẩn bị sẵn sàng cơm rượu cùng quần áo…

Nàng lại vỗ tay hai cái. Trong đám lá sen rậm rạp lại có một chiếc thuyền nhỏ nữa chèo ra. Người bơi thuyền vận võ trang quay lưng về phía mặt trăng, nên trông không rõ mặt.

Thiên Mộc đại sư khẽ hỏi:

– Thượng Quan thí chủ! Nữ thí chủ đây là ai?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đấy là quan Văn thừa Cùng Gia Bang.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đều bị Cổn Long Vương cầm tù trong nhà ám thất mấy chục năm trời, nên chưa biết tiếng Văn thừa và Võ tướng Cùng Gia Bang. Hai người chắp tay nói:

– Xin đa tạ đại gia có lòng khoản đãi.

Nói xong tung mình nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ đến sau.

Đại hán võ trang lập tức bơi thuyền vào đám lá sen rậm rạp.

Thượng Quan Kỳ nói với nữ lang:

– Hai vị đó đều võ công cao cường.

Nữ lang áo xanh nói:

– Trên thuyền đã sắp sẵn trà thơm cùng đồ điểm tâm. Mấy bữa nay ngươi phải chiến đấu cực kỳ vất vả. Chúng ta vào đây không bàn công việc mà chỉ bơi thuyền thưởng nguyệt yên nghỉ một đêm tĩnh mịch.

Nói xong nàng đột nhiên đưa bàn tay ngọc nhỏ nhắn ra nắm lấy cổ tay Thượng Quan Kỳ nhảy xuống thuyền.

Nữ lang áo xanh này chính là Liên Tuyết Kiều. Nàng đã cải trang làm cô thuyền chài, quần dài áo xanh xắn cao lên để lộ cặp đùi bé nhỏ da trắng như tuyết, trong như ngọc. Mớ tóc dài bỏ xõa xuống bên vai, phất phơ trước ngọn gió đêm. Nàng buông cặp mái chèo quay thuyền vào chỗ lá rậm giữa hồ. Mặt hồ lăn tăn, bóng trăng soi tỏ, Liên Tuyết Kiều từ từ vừa bơi chèo vừa giơ tay lên vén lại mái tóc cười nói:

– Mấy món điểm tâm này chính tay tiểu muội làm ra, Thượng Quan huynh thử nếm xem có ăn được không?

Thượng Quan Kỳ vâng lời ăn một miếng, quả nhiên vừa ngọt vừa thơm, khen không ngớt miệng:

– Cô nương đã tay cầm ấn soái, ngồi trong trướng để quyết thắng ra ngoài ngàn dặm. Lúc lâm trận chiến đấu, hào khí hơn cả tu mi, tài gồm thao lược khiến cho tấm thân bảy thước của nam nhi phải thẹn thùng e lệ. Ai có ngờ đâu lại biết cả làm món ăn đặc biệt.

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách hỏi:

– Thượng Quan huynh thật tâm khen ngon hay chỉ tán dóc?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi nói với cả một tấm lòng thành thực.

Liên Tuyết Kiều từ từ ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng bạc khẽ nói:

– Đời người mấy độ nguyệt ngang đầu! Bữa nay chúng ta phải tận hưởng một đêm hoan lạc.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra nói:

– Cô nương…

Liên Tuyết Kiều sang sảng tiếng vàng cười như rót vào tai:

– Đêm thanh trăng tỏ lẽ nào không rượu.

Nàng với tay xuống sạp thuyền lấy ra một bình ngọc nói tiếp:

– Thượng Quan huynh có dám uống không?

Thượng Quan Kỳ phưỡn ngực ra nói:

– Tại hạ tuy không thích rượu, nhưng đâu dám cô phụ tấm thịnh tình của cô nương?

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Thượng Quan huynh có biết đây là rượu gì không?

Thượng Quan Kỳ bị kích thích, hào khí sôi nổi đáp:

– Tại hạ chắc không phải là thuốc đoạn trường.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười đưa tay ngọc ra nâng chén ngửa cổ lên uống một hơi dài.

Hôm nay, nàng Liên Tuyết Kiều nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn khác với ngày thường; nét mặt thùy mị, nói cười giòn giã, lại càng tăng vẻ mỹ miều. Mớ tóc dài tung bay trước gió rõ ra con người

đài các.

Thượng Quan Kỳ ngồi trong thuyền ngây ngất hồi lâu không biết nói gì.

Liên Tuyết Kiều lại uống cạn luôn chén nữa rồi nói:

– Đời người gang tấc có là bao! Dưới nguyệt hãy ca khúc tương tư cho thỏa.

Thượng Quan Kỳ ngây ngất nhìn nàng má phấn ửng hồng vì men rượu. Cặp thu ba thâm tình dào dạt, nàng từ từ cởi khuy áo trước ngực.

Thượng Quan Kỳ không khỏi giật mình, giơ tay cướp lấy bình ngọc ở trong tay nàng, khẽ hỏi:

– Trong bình này đựng chi vậy?

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi đáp:

– Rượu.

Thượng Quan Kỳ quả ngửi thấy mùi rượu trong bình xông ra hương thơm ngào ngạt.

Liên Tuyết Kiều tay trái che trước ngực, cặp mắt long lanh tình tứ, cười hỏi:

– Thượng Quan huynh không dám uống ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Sao lại không dám.

Rồi nâng ly uống cạn sạch.

Liên Tuyết Kiều cười hỏi:

– Thượng Quan huynh có biết rượu gì chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Không biết!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đây là món Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ chưa được nghe qua, nhưng đêm nay cũng phải uống say.

Nói xong lại uống cạn một chén nữa.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Rượu thường đã làm cho người ta mê loạn, thứ rượu này càng dữ nữa. Thượng Quan huynh không nên uống nữa.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Một hồ rượu cỏn con này làm cho Thượng Quan Kỳ mê loạn thế nào được?

Rồi chàng nghiêng hồ dốc vào miệng uống cạn một hồ.

Liên Tuyết Kiều toan ngăn lại thì đã không kịp. Nàng bồn chồn nói:

– Một chén Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng đủ khiến cho gang thép cũng mềm xèo. Thế mà đại ca uống quá nửa hồ thì chịu sao nổi? Đoạn nàng giơ tay ra cướp lấy bình ngọc.

Trong lòng nàng đã in sâu hình ảnh Thượng Quan Kỳ. Bây giờ mặt thấy người, tình từng khao khát bấy lâu, hơn nữa men Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng làm nàng ngây ngất, cầm lòng không đậu, nàng đưa tay ra nắm lấy cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Tay chàng vừa chạm vào bàn tay ngọc phát sinh cảm giác đê mê. Một luồng khí nóng từ huyệt đan điền bốc lên. Luồng nhiệt khí này mãnh liệt vô cùng, chớp mắt đã chạy qua huyệt mạch ra khắp toàn thân. Mạch máu bành trướng, đầu óc hỗn loạn.

Liên Tuyết Kiều vội nói:

– Tiểu muội muốn giúp công lực cho đại ca, không ngờ lại hóa ra làm hại đại ca rồi...

Thần trí nàng còn giữ được tỉnh táo, nói năng đâu ra đấy, nhưng tay nàng bất giác mỗi lúc một nắm chặt cổ tay Thượng Quan Kỳ.

Ôi! Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng sao mãnh liệt lắm vậy? Thượng Quan Kỳ cơ hồ không giữ được bản tánh. Chàng từ từ ngẩng đầu lên, cặp mắt đầy lửa dục bốc lên nhìn Liên Tuyết Kiều hau háu.

Đột nhiên, chàng xoay tay lại nắm lấy hai cánh tay nhỏ bé của Liên Tuyết Kiều rồi nhấc bổng nàng lên. Liên Tuyết Kiều cũng chỉ khẽ ư hữ một tiếng rồi để cả tấm thân mềm mại cho Thượng Quan Kỳ ôm hẳn vào lòng.

Thần trí nàng dở chiều như tỉnh dở chiều như mê. Trong thâm tâm còn phảng phất ý nghĩ đừng để

gây nên hối hận lớn lao cho trọn đời phải bẽ bàng. Tuy bụng nàng nghĩ vậy thì nghĩ mà chiếc thân ẻo lả vẫn nằm yên trong lòng Thượng Quan Kỳ chứ không kháng cự. Men rượu, chất thuốc cơ hồ làm cho hai người dần dần quên mất nhân tính, không còn nhớ mình là ai...

Con thuyền bỏ không người lại bị gió đưa ra ngoài bụi sen, lênh đênh giữa

hồ.

Cảnh hồ sóng biếc gợn lăn tăn, trăng tỏ gió hiu thật là tuyệt mỹ.

Bất thình lình một tiếng hú vang lên, khiến cho Liên Tuyết Kiều thần trí đang mê loạn, đột nhiên tỉnh lại vài phần. Tiếng hú này nàng đã quen tai nên dù trong cơn mê loạn, nàng cũng biết là ai rồi.

Dưới nước bóng xuống một hình ảnh tha thướt, kiều diễm tóc mây tán loạn, áo quần xốc xếch để lộ nước da trong như ngọc trắng như tuyết.

Liên Tuyết Kiều bẽn lẽn kéo áo cho ngay ngắn lại, đưa tay ra điểm huyệt Thượng Quan Kỳ rồi vuốt lại mớ tóc tán loạn. Nàng cất tiếng gọi:

– Viên huynh đệ!

Một bóng người lướt trên mặt nước đi tới, chớp mắt đã bước lên thuyền. Gã chính là Viên Hiếu, cặp mắt tròn xoe như nẩy lửa láo liên nhìn Liên Tuyết Kiều rồi lại nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca tôi làm sao vậy?

Liên Tuyết Kiều đang say khướt dường như bị câu hỏi của Viên Hiếu làm cho tỉnh lại mấy phần, nàng đáp:

– Y uống rượu say đó.

Viên Hiếu nói:

– Chúng ta để y ngủ ngon một giấc, chắc lúc này y đang mệt lắm?

Gã nói xong giơ tay toan điểm huyệt Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều giơ tay ra ngăn lại nói:

– Thôi! Ta đã điểm huyệt y rồi.

Viên Hiếu tủm tỉm cười nói:

– Hay lắm! Chúng ta ngồi đây chầu chực y.

Rồi gã ngồi tựa vào Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều bị men rượu làm xúc động dục tình, đã phải miễn cưỡng dẹp xuống thì bây giờ lại nổi lên mãnh liệt. Bất giác nàng xoay mình thướt tha tựa vào lòng Viên Hiếu.

Viên Hiếu đưa hai cánh tay cục cằn ôm chặt lấy nàng. Liên Tuyết Kiều miễn cưỡng cựa quậy hai lần nhưng không thoát khỏi cánh tay mạnh như thần của gã, huống chi nàng cũng chỉ giãy giụa qua loa mà thôi.

Gã Viên Hiếu ngây ngô chất phác, trong đầu lúc nào cũng mơ tưởng hình ảnh Liên Tuyết Kiều, nhưng ngày thường nàng rất trang nghiêm nên gã không dám có ý niệm suồng sã. Lúc này người ngọc ở trong lòng gã, hơi thở hổn hển, gã không tài nào kìm hãm nổi, bất giác cúi đầu xuống hôn vào đôi môi xinh đẹp như trái anh đào.

Liên Tuyết Kiều uống Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng men rượu đã ngấm, thì còn tài nào trấn tĩnh được trước cử chỉ nồng nhiệt khêu gợi của Viên Hiếu. Lửa dục bốc lên ngùn ngụt không sao hãm lại được. Nàng cũng giương hai tay ra ôm choàng lấy Viên Hiếu.

Nên biết rằng lúc này Liên Tuyết Kiều đã bị hơi men làm cho thần trí cuồng loạn không còn phân biệt được Thượng Quan Kỳ hay Viên Hiếu. Đó là một cái lầm lẫn đáng thương. Ngày thường gã Viên Hiếu đã bị con người tuyệt thế tư dung là Liên Tuyết Kiều làm cho điên đảo.

Liên Tuyết Kiều đối với gã khi lạnh khi nhạt không biết đâu mà dò. Cũng có lúc nàng cảm kích Viên Hiếu về tình nghĩa cứu mình nên đối với gã cực kỳ hòa nhã. Lại có lúc nàng nghĩ đến gã là chướng ngại vật cho mối tình đang nảy nở giữa nàng và Thượng Quan Kỳ nên đem lòng căm hận gã vô cùng! Mối tình rắc rối của Liên Tuyết Kiều biến chuyển lộ ra ngoài mặt, khiến cho nàng có một thái độ khi nồng khi nhạt. Thái độ này dày vò Viên Hiếu rất khổ sở rồi kiềm chế luôn cả những nỗi vui buồn trong lòng gã.

Lúc này Liên Tuyết Kiều đưa lưng cho gã ôm một cách rất dịu dàng êm ái, mùi thơm u nhã của thiếu nữ thấm vào tim phổi gã Viên Hiếu. Mùi thơm này còn đốt cho lửa dục gã cháy lên bùng bùng. Gã liều lĩnh đến cởi bỏ áo quần Liên Tuyết Kiều.

Ánh trăng tỏ soi rõ cả thân thể người ngọc dày sẵn đúc một tòa thiên nhiên.

Mối tình luyến ái ngấm ngầm bấy lâu giấu tận đáy lòng của Viên Hiếu bấy giờ khác nào con ngựa rừng được thả xổng ra, nó còn tha gì mà không nhảy chồm lại Liên Tuyết Kiều.

Con thuyền nhỏ tròng trành một hồi, nước hồ bắn tung tóe vào cả mặt Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều bị nước hồ lạnh kích thích, thần trí đột nhiên tỉnh lại, ngó thấy mình trần như

nhộng, quần áo nàng đã bị Viên Hiếu lột ra hết. Nàng vừa thẹn thùng vừa cấp bách đưa tay ra điểm huyệt Viên Hiếu.

Viên Hiếu đã không đủ năng lực để kìm chế lửa dục đang đốt cháy tâm hồn. Gã mất hết cả lý trí, mắt thấy đại cuộc sắp thành tựu thì Liên Tuyết Kiều đột nhiên cựa quậy, gã hốt hoảng giơ tay ra điểm huyệt Liên Tuyết Kiều.

Hai bên đồng thời xuất thủ và đều không ngăn trở được đối phương tập kích. Cả hai đều bị trúng huyệt đạo ngất đi.

Chiếc thuyền con không người lèo lái lặng lẽ trôi theo chiều gió lấp lửng trên mặt hồ, không phát ra một tiếng động.

Tình trạng này không bao lâu, Thượng Quan Kỳ đột nhiên tỉnh dậy. Nguyên lúc Liên Tuyết Kiều điểm huyệt Thượng Quan Kỳ nàng vận rất ít công lực, nên lúc chàng tỉnh rượu, lập tức vận khí cho thông huyệt đạo.

Lúc này vầng trăng tỏ đã ngậm non đoài.

Thượng Quan Kỳ dụi mắt ngồi dậy, ngoảnh đầu trông lại, bất giác rùng mình. Cái rùng mình này bao quát cả sự kinh hãi, sự phẫn nộ và sự đau khổ.

Chàng cúi đầu xuống mặt hồ cho nước thấm vào mặt để thần trí tỉnh hẳn lại.

Nước hồ lạnh toát, khiến cho hơi men còn sót lại chút nào bị tiêu tan hết. Chàng nhìn kỹ lại thì thấy Liên Tuyết Kiều, cơ hồ như người khỏa thân. Dưới ánh sao, chàng nhìn rõ tay trái nàng quàng lấy cổ Viên Hiếu.

Gã Viên Hiếu phần lớn áo quần cũng trụt ra gần hết. Cả đôi quay đầu vào nhau nằm song song.

Một ý nghĩ ghen tuông ở tận đáy lòng nổi lên, Thượng Quan Kỳ đứng phắt dậy, hít mạnh một hơi dài, trong đầu óc thoáng hiện một luồng sát khí.

Chàng từ từ giơ tay lên.

Chỉ còn phóng chưởng ra là Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu đều phải vong mạng.

Những việc trước như chớp nhoáng vụt hiện ra trước mắt chàng. Chàng nghĩ tới lúc mình bị người áo xanh (Cổn Long Vương) đá hất mình từ trên đỉnh vách núi cao mấy trăm trượng rơi xuống vực thẳm, rồi chàng nhớ lại người từ mẫu của Viên Hiếu, tấm thân cô khổ tịch mịch, một phụ nhân ốm yếu đối với mình cực kỳ thân thiết giúp đỡ...

Thượng Quan Kỳ buông một tiếng thở dài não nuột. Ngọn lửa hờn theo tiếng thở dài nhập vào làn gió bay đi hết. Chàng cởi áo ngoài đắp lên mình cho hai người.

Ánh lê minh đuổi bóng tối lui dần. Góc trời đông hiện ra một ánh sáng huy hoàng.

Cảnh vật trên mặt hồ mỗi lúc một rõ rệt.

Thượng Quan Kỳ nhìn lại thấy hai người vẫn ngủ say, bất giác trong lòng cảm thấy rung động nghĩ thầm: “Trong hồ sen này biết đâu chẳng có người mai phục. Nếu để người ngoài trông thấy cảnh tượng này thì Liên Tuyết Kiều còn chi là vẻ tôn nghiêm của chức Văn Thừa”. Chàng đưa tay ra đập vào vai Viên Hiếu gọi:

– Viên đệ dậy đi, trời sáng rồi?

Hai người vẫn ngủ say không nghe thấy tiếng gọi.

Thượng Quan Kỳ ảo não trong lòng lẩm bẩm:

– Hừ! Các ngươi ngủ mãi ư. Ta mau dời khỏi chốn thị phi này.

Chàng tuy cố hết sức trấn tĩnh tâm hồn mà tia lửa đố kỵ ở dưới đáy lòng đã hạ xuống lại bùng lên, không sao tắt ngấm đi được. Hình ảnh Liên Tuyết Kiều hiện ra trong đầu óc chàng mỗi lúc một rõ rệt.

Thượng Quan Kỳ đứng lên toan bỏ đi rồi lại không nỡ. Trong lòng chàng lại

nảy ra ý nghĩ: Màn kịch xuân sắc này, nếu để người Cùng Gia Bang trông thấy thì e rằng Liên Tuyết Kiều không còn mặt mũi nào ở lại Cùng Gia Bang để ra hiệu lệnh, thế thì lấy ai giữ then chốt trong công cuộc diệt trừ Cổn Long Vương?

Giữa lúc lão đang tung hoành khủng khiếp trong võ lâm. Bất luận vì công hay vì tư, mình cũng không thể tọa thị điềm nhiên.

Thượng Quan Kỳ để ý nhận xét lại tình trạng nằm ngủ của hai người tuy ra vẻ thân mật, song dường như bị người điểm huyệt, chàng bất giác giật nẩy mình lên, bao nhiêu ý nghĩ ghen tuông đột nhiên tiêu tan, chàng vội đưa tay ra điểm huyệt cả cho hai người tỉnh lại.

Thượng Quan Kỳ biết rằng nếu mình còn lưu lại trong chiếc thuyền này thì cảnh tượng sẽ trớ trêu biết chừng nào! Khi điểm huyệt xong buông tay, đồng thời chàng nhảy ra khỏi thuyền thi triển khinh công tuyệt đỉnh theo thân pháp “Đăng Bình Độ Thủy” lướt trên lá sen rậm rạp trong hồ.

Thượng Quan Kỳ vừa đi chớp mắt, Liên Tuyết Kiều và Viên Hiếu đồng thời tỉnh lại.

Liên Tuyết Kiều mở bừng mắt ra thấy mình trần như nhộng, bất giác la lên rồi phóng chưởng đánh

Viên Hiếu.

Gã Viên Hiếu thấy Liên Tuyết Kiều nổi hung sợ quá luống cuống. Gã mắt nhìn Liên Tuyết Kiều vừa phóng chưởng đánh mình, không dám nhảy tránh mà cũng không dám kháng cự, chỉ rú lên một tiếng rồi rơi tòm xuống hồ.

Liên Tuyết Kiều vừa phóng chưởng ra, trong lòng cảm thấy bất nhẫn. Nàng nhớ lại tình trạng đêm qua mình uống rượu Cửu Chuyển Nữ Nhi Hồng rồi nhớ luôn cả đến những sự diễn biến vừa qua, bất giác lẩm bẩm một mình:

– Việc này mình trách gã thế nào được?

Rồi nàng thở dài hỏi:

– Mau bước lên thuyền đi! Sao ngươi không vận khí kháng cự lại chưởng lực của ta?

Viên Hiếu hai tay đè xuống nước nhảy lên thuyền, cả mừng hỏi:

– Cô nương không giận tôi?

Liên Tuyết Kiều ngổn ngang trăm mối, lặng lẽ không nói gì.

Viên Hiếu khẽ thở dài nói:

– Cô nương bất tất phải nổi nóng! Dù mỗi ngày cô đánh tôi trăm trận, tôi cũng rất vui lòng.

Liên Tuyết Kiều hé miệng anh đào toan nói lại thôi. Nàng bâng khuâng nhìn ra mặt hồ. Đôi hàng nước mắt tuôn rơi.

Bỗng nghe hai tiếng “Bốp, bốp”. Viên Hiếu tự tát mình hai cái. Gã ra tay mạnh quá, miệng ọc máu tươi ra.

Liên Tuyết Kiều cảm thấy trong lòng bất nhẫn, giơ tay ra vuốt ve chỗ má gã bị sưng húp, nói bằng một giọng rất dịu dàng:

– Việc này không đáng trách ngươi, sao ngươi lại tự phạt mình như thế?

Viên Hiếu đáp:

– Tôi thấy cô nương sầu khổ không vui, trong lòng đau đớn vô cùng. Hỡi ôi! Chỉ cần sao cô nương được vui tươi thì dù tôi có bị trăm cay nghìn đắng cũng cam tâm.

Gã vốn không biết nói khéo. Mấy câu này tự đáy lòng gã thốt ra, đã thấy tình ý thâm trọng hơn cả

lời nguyền ước.

Liên Tuyết Kiều đưa bàn tay ngọc ra nắm lấy tay Viên Hiếu, từ từ chuyển tấm lưng liễu thướt tha tựa vào lòng Viên Hiếu, nhìn cảnh trời huy hoàng trong buổi bình minh in xuống đáy nước, ôn tồn hỏi Viên Hiếu:

– Chúng ta mau diệt cho xong Cổn Long Vương rồi tìm vào nơi thanh tĩnh ẩn cư có thú không?

Viên Hiếu nói:

– Bất luận cô nương nói thế nào cũng là tốt cả.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên ngồi ngay ngắn lại nói:

– Ngươi đối với ta ân tình thâm trọng ta không biết làm sao để báo đáp cho được...

Viên Hiếu nói:

– Chỉ thấy cô nương vui vẻ đó là tôi đã được báo đáp nhiều lắm rồi.

Bất thình lình đánh bịch một tiếng, một bọc từ đâu ném xuống thuyền. Tâm hồn Liên Tuyết Kiều lại rung động. Hình ảnh con người thiếu niên anh tuấn của Thượng Quan Kỳ lại hiện ra trước mắt nàng khiến cho phủ tạng nàng tựa hồ bị lửa đỏ nung nấu, nước mắt lại rươm rướm chảy ra.

Nàng hối hận: Ta đã thực lòng yêu chàng, sao lại không đem tấm thân nguyên vẹn của người nữ nhi hiến cho chàng. Dù sau này chàng có phụ bạc, ta cũng nên vui lòng nhận lấy sự đau khổ. Giả tỉ đêm rồi ta không điểm huyệt chàng thì con người trước mặt ta, không phải chàng thì còn ai vào đây?...

Viên Hiếu nhặt bọc lên mở coi thấy hai bộ y phục, một nam một nữ, bất giác cả mừng nói:

– Đây nhất định là của đại ca đưa lại cho. Chao ôi! Trên đời này, ngoài má má, chỉ có sư phụ cùng đại ca là đối đãi với tôi tốt hơn hết.

Gã đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Cô nương nghĩ chi vậy?

Liên Tuyết Kiều lòng như dao cắt, gượng cười đáp:

– Ngươi đối với ta ân nghĩa thâm hậu, rồi chúng ta đào tạo nên một đứa con nhỏ để báo ơn ngươi!

Viên Hiếu cả mừng nói:

– Được vậy là hay lắm!

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười đau khổ nói:

– Sau này nếu chúng ta không ở với nhau một chỗ, ngươi tường nhớ đến ta thì trông thấy đứa con cũng như là trông thấy ta vậy.

Gã Viên Hiếu ngây ngô chất phác khi nào hiểu được ý tứ xa xôi của Liên Tuyết Kiều. Gã mừng quá khoa tay múa chân, chạy qua chạy lại lon ton trên mạn thuyền.

Khinh công gã quả là trác tuyệt. Gã chạy qua chạy lại nhẹ nhàng như không, con thuyền nhỏ bé chẳng chút tròng trành, mặt hồ vẫn phẳng lặng như tờ.

Liên Tuyết Kiều vuốt lại mái tóc rối, mặc quần áo vào, nói:

– Ngươi mặc quần áo vào mau đi! Mình trần trùng trục thế kia thì còn ra thể thống gì nữa?

Viên Hiếu nhảy vào lòng thuyền, mặc quần áo thật lẹ rồi thốt nhiên chau mày hỏi:

– Đại ca đâu rồi? Đêm qua lúc tôi lên thuyền dường như có thấy đại ca ở đây mà?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ngươi xé cả áo quần ta, nên y phải đi kiếm quần áo đem lại.

Viên Hiếu thở dài nói:

– Thôi chết rồi! Chắc là đại ca đã trông thấy tôi trần truồng rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y là người chính nhân quân tử, dù có trông thấy cũng chỉ thoáng qua chứ không nhìn kỹ đâu.

Viên Hiếu nói:

– Đúng rồi! Đúng rồi! Đại ca thật là người chính nhân quân tử. Trời ơi! Viên Hiếu này dù có trút hết được da lốt giống vượn cũng không xứng đáng với cô nương.

Liên Tuyết Kiều đã quyết ý, lòng bình tĩnh lại, cười lạt nói:

– Việc này không thể trách một mình ngươi được mà cả ta cũng có lỗi. Rồi đây ta có là vợ ngươi ta cũng không nghĩ tới điều đó nữa.

Viên Hiếu nói:

– Nhưng tôi không hiểu sao mình vẫn thấy có điều e thẹn với đại ca.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm: “Chẳng những mình ngươi, chàng Thượng Quan Kỳ kia trước đã cùng ta thành đôi bạn tình”. Trong bụng nghĩ vậy, ngoài miệng nàng cười hỏi:

– Ngươi có điều chi hổ thẹn với y?

Viên Hiếu đáp:

– Dường như đại ca cũng yêu cô nương lắm. Nhưng vì y quá thương tôi không muốn để cho tôi phải đau lòng. Trời ơi! Quả thật một ngày không được thấy cô nương, tôi không còn muốn ăn uống gì nữa. Nếu cả năm mà không được thấy cô nương một lần thì thà rằng chết quách đi cho rồi.

Mấy câu này của Viên Hiếu nói ra thật chắc như đinh đóng cột.

Liên Tuyết Kiều không hiểu cảm giác mình ra sao về mấy lời khăng khít của gã. Nàng vừa cảm động lại vừa bi thương cho thân thế mình. Nàng thở dài sườn sượt nói:

– Thôi đừng nghĩ vơ nghĩ vẩn nữa. Đại ca ngươi tài mạo song toàn võ công quán thế biết bao thiếu nữ thâm khuê mơ tưởng được y làm tình lang. Y thiếu chi vợ đẹp mà phải nghĩ đến ta

Viên Hiếu nói:

– Tôi biết trên đời thiếu gì con gái, nhưng tuyệt sắc đến như cô thương, thì dễ gì mà tìm ra được người thứ hai?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bụng ngươi nghĩ vậy nhưng đại ca ngươi không nghĩ thế đâu.

Viên Hiếu hỏi:

– Cô nương nói thật không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Dĩ nhiên là ta nói thật, chứ dối ngươi làm gì?

Viên Hiếu nói:

– Nếu vậy hay lắm! Bấy lâu nay tôi chỉ lo đại ca rất đỗi thương yêu cô. Vậy thì tôi chết đi là hơn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thôi không nói chuyện này nữa, Cổn Long Vương đã bị ta dẫn dụ cho rút quân về. Trước mắt sẽ xảy ra một trường ác chiến. Chưa chắc chúng ta có thoát khỏi kiếp nạn này?

Viên Hiếu tinh thần phấn khởi nói:

– Tôi đi theo cô nương, nhất quyết Cổn Long Vương không hại được cô đâu.

Mấy câu nói này thật là khẳng khái, đầy khí phách đại trượng phu.

Liên Tuyết Kiều từ từ hất tay Viên Hiếu đang ôm mình ra, ngồi ngay ngắn lại nói:

– Từ giờ phút này, ngươi không được đụng đến mình ta mà phải chờ cho đến ngày Cổn Long Vương bị diệt vong.

Nàng khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt như ngày trước.

Gã Viên Hiếu kiêu dũng đã hoàn toàn nép dưới bóng quần hồng, nghiêm nét mặt lại nói:

– Tôi sẽ giết cho bằng được Cổn Long Vương…

Liên Tuyết Kiều nói:

– Khi đó ta sẽ thành vợ ngươi và ngươi bảo điều gì ta cũng nghe.

Viên Hiếu nói:

– Hay lắm! Hay lắm!

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên vuốt lại mớ tóc, tự nói một mình:

– Đã đến giờ rồi.

Vừa dứt lời từ đằng xa vọng lại một hồi tù và nghe rất bi tráng.

Liên Tuyết Kiều lắng tai nghe, đột nhiên nhảy vùng lên, nói:

– Đi thôi! Cổn Long Vương đã đến đây chỉ còn cách trong vòng mười dặm.

Đoạn nàng thi triển khinh công thượng thặng gót sen thoăn thoắt lướt trên lá sen nhảy lên bờ hồ.

Viên Hiếu động tác còn nhanh hơn nàng, hai tay gã rung lên một cái, nhảy vọt lên không, lộn đi hai vòng đã xa ngoài ba trượng. Chân trái gã điểm vào lá sen, lập tức người lại vọt lên, chỉ hai bước đã nhảy vào bờ.

Gã đi sau Liên Tuyết Kiều mà hai người cùng vào bờ một lúc.

Liên Tuyết Kiều vỗ tay hai cái, lập tức trong vùng lá sen rậm rạp hai con thuyền bơi ra rất lẹ. Trên thuyền bốn đại hán võ trang lấy sừng trâu đeo trên vai ra thổi.

Tiếng tù và nặng trĩu có giấu một hơi hào khí, khiến người nghe cảm thấy bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục.

Giữa cánh đồng ruộng bao la, lập tức xuất hiện mấy chục bóng người dưới bóng dương quang cưỡi ngựa chạy như bay.

Trên mặt hồ lặng lẽ, bè chèo gỗ bì bõm đập xuống nước bơi thuyền vào. Mười con thuyền gần đến bờ hồ, mấy chục đại hán võ trang nhảy lên bờ.

Thượng Quan Kỳ bỗng từ trên cành cây lớn nhảy xuống đất, từ từ bước lại gần Liên Tuyết Kiều khoanh tay nói:

– Thượng Quan Kỳ xin chờ mệnh lệnh cô nương sai khiến.

Bây giờ Liên Tuyết Kiều không phải là cô gái thùy mị ôn nhu như đêm qua. Mặt phấn nhưng tựa hồ bao phủ một làn sương giá lạnh, nghiêm nghị nói:

– Ngươi đưa hai vị anh hùng đã thu được đi theo ta.

Thượng Quan Kỳ vâng lời, đảo mắt nhìn ra thấy Tả Hữu Nhị Đồng, Tích Mộc đại sư, Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đứng trên bờ hồ, người nào cũng nghiêng đầu thi lễ.

Thiên Mộc đại sư trong tay vẫn cầm cây thiền trượng. Cây thiền trượng này khiến cho Tích Mộc đại sư phải chú ý. Nhưng lúc này, Thiên Mộc đại sư mặt mũi râu ria xồm xoàm, áo quần nát tươm. Tuy Tích Mộc để ý quan sát mà ngoài cây thiền trượng ra, không có chỗ nào khả nghi.

Từ đằng xa tiếng hú vọng lại lẫn vào với những tiếng tù và.

Liên Tuyết Kiều giơ bàn tay ngọc ra vẫy, nói:

– Đi thôi!

Nói xong nàng chạy trước.

Quần hào đều thi triển khinh công thượng thặng theo sát Liên Tuyết Kiều.

Tám chín bóng người chạy nhanh như tên bắn trên cánh đồng rộng bao la.

Thượng Quan Kỳ chạy rảo lên mấy bước cho kịp đến bên Tả Hữu Nhị Đồng khẽ hỏi:

– Hai vị ra khỏi phủ Cổn Long Vương hồi nào?

Tả đồng Trương Phương tủm tỉm cười nói:

– Lúc chúng tôi đang đợi Thượng Quan huynh thì gặp phải phục binh bắt cầm tù trong nhà ám thất. May được Liên cô nương giải cứu dẫn chúng tôi đến đây.

Thượng Quan Kỳ "Ủa" một tiếng rồi lẩm bẩm:

– Cứ tình hình này mà xét thì Liên Tuyết Kiều đã bố trí rất nhiều nội ứng trong phủ Cổn Long Vương.

Chương 102: Cung Thuần Dương Tuyệt Nghĩa Cha Con

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ thì đã đến cạnh một khu rừng nhỏ.

Liên Tuyết Kiều dừng bước quay lại nhìn quần hào nói:

– Xin các vị đứng đây chờ tại hạ một lát.

Rồi chuyển mình đi vào rừng.

Quần hào rất kính phục nàng. Ai nấy đứng chờ ở ngoài, không dám thiện tiện đi vào.

Thượng Quan Kỳ chú ý nhìn thì thấy trong khu rừng này, thấp thoáng có một nóc nhà tranh, dường như là nhà ở. Chàng thấy Liên Tuyết Kiều đi vào căn nhà đó.

Quần hào chờ một lúc chừng ăn xong bữa cơm, Liên Tuyết Kiều lại trở ra. Bây giờ nàng đã thay đổi y phục: Đầu bịt khăn xanh, mình mặc võ trang, lưng đeo trường kiếm, chân đi hài xảo, lưng đeo túi da, oai phong lẫm liệt.

Thượng Quan Kỳ tay nâng thanh đao Kinh Hồn, tiến lại gần nói:

– Khí giới của cô nương đây!

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn bảo đao, nói:

– Ngươi giữ lấy mà dùng!

Thượng Quan Kỳ chưa kịp trả lời, Liên Tuyết Kiều đã chân cất bước, miệng nói:

– Chúng ta đi thôi! Nếu còn trùng trình e rằng lỡ việc. Đoạn rảo bước đi nhanh.

Quần hùng theo sau nàng. Lúc này hiệu tù và bốn phía đột nhiên im bặt. Ngoài cánh đồng yên lặng như tờ, chỉ có tiếng bước chân quần hùng phá bầu không khí tịch mịch.

Đi chừng được bảy tám dặm, Liên Tuyết Kiều đột nhiên đi thong thả lại, nói:

– Xin các vị hãy tìm nơi ẩn mình.

Con đường này rất vắng vẻ, hai bên mọc toàn cỏ dại.

Mọi người ẩn mình vào trong bụi cỏ nhìn ra ngoài chỉ thấy đống rộng bát ngát, không có gì nữa.

Liên Tuyết Kiều vừa hạ lệnh, quần hào ai nấy chui vào đống cỏ.

Thượng Quan Kỳ trong lòng hồi hộp nghĩ thầm: “Hình thế khu này bát ngát, tuyệt không nơi hiểm yếu, khả dĩ dùng làm căn cứ. Nếu ngồi đây để ngăn chặn Cổn Long Vương thì mất hết hiệu quả của công cuộc tập kích”.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều thò tay vào túi da lấy ra một cái còi đồng đưa lên miệng thổi. Tiếng còi lanh lảnh nghe chói tai.

Một lát sau từ phía xa xa hướng chính Tây có mấy người chạy lại tốc độ rất mau, chớp mắt đã nhìn rõ.

Liên Tuyết Kiều tắt còi đi rồi cũng nấp vào trong bụi cỏ, không biết vô tình hay hữu ý. Nàng nằm sóng vai bên Thượng Quan Kỳ.

Mấy bóng người chạy rất nhanh xăm xăm đi tới chỗ mấy bụi cỏ có quần hào ẩn nấp.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm nắm lấy chuôi đao chuẩn bị ra tay, vì chỗ bụi cỏ này có nhiều người ẩn nấp, kẻ mới đến không cần sục sạo, chi để ý một chút là nhìn thấy Thượng Quan Kỳ ngay.

Bọn người mới đến che mặt bằng mảnh vải đen chỉ để cặp mắt loang loáng.

Thượng Quan Kỳ đếm bọn này có năm tên. Trong cách ăn mặc chàng biết không phải người Cùng Gia Bang. Chàng toan ngầm ra hiệu cho Viên Hiếu đồng thời động thủ thì chợt thấy tên đứng giữa giơ tay lên đỉnh đầu khuyên tròn một cái rồi từ từ cởi khăn bịt mặt ra.

Liên Tuyết Kiều khẽ kéo áo Thượng Quan Kỳ bảo nhỏ chàng:

– Dậy đi!

Rồi nàng đứng dậy trước tiến ra.

Thượng Quan Kỳ đành đứng dậy theo, tay phải cầm ngang lưỡi kim đao, theo sát Liên Tuyết Kiều.

Chàng thấy Liên Tuyết Kiều giơ tay ra hiệu. Năm người mới đến nhất tề quỳ xuống.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Liên Tuyết Kiều xuất thân ở phủ Cổn Long Vương, nên nàng biết rõ những dấu hiệu liên lạc trong Vương phủ. Năm tên này không hiểu là bạn hay là thù. Nhưng xem chừng chúng không có ác ý”.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều cất tiếng hỏi:

– Vương gia hiện ở đâu?

Gã đứng giữa đáp:

– Hiện giờ đóng cách đây năm dặm.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Sao không tiến vào nữa

Đại hán đáp:

– Bản ý Vương gia muốn vào sâu, nhưng sau phát giác ra có biến, liền lập tức lùi lại mười dặm.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Hiện giờ đình giá ở đâu?

Đại hán đáp:

– Vương gia giữ ở cung Thuần Dương, phái người đi các nơi lấy tiếp viện.

Liên Tuyết Kiều xua tay nói:

– Các ngươi đi thôi!

Đại hán dạ một tiếng, rồi năm gã trở gót quay về đường cũ. Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Bọn người đó có hết lòng trung thành với cô nương không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta đối với họ đều có ơn cứu mạng...

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm:

– Té ra nàng đã ngấm ngầm đặt nội tuyến trong Cổn Long Vương phủ.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều thở dài sườn sượt nói:

– Đáng tiếc là ta đã phí bao nhiêu tâm cơ đặt mai phục khắp tám mặt mà địch không mắc bẫy.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nếu chúng ta gọi những tay cao thủ đang mai phục về đây để kéo đến cung Thuần Dương, liệu Cổn Long Vương có thân hành xuất chiến không

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tuy có thể bức bách y phải thân hành động thủ, nhưng khó mà biết trước được ai thắng ai bại?

Đang lúc nói chuyện, mé chính Bắc cát bụi bay mù, mấy con tuấn mã phóng nước đại đang chạy tới.

Người đi đầu râu dài, mặc áo sắc tro, chính là Âu Dương Thống Bang chúa Cùng Gia Bang, theo sau có năm người lưng cài phi xoa, vai giắt đơn đao. Bọn năm người này chính là năm đại hán trong Bát Anh còn lại. Đường Toàn trước kia đã hao phí bao nhiêu tâm lực để huấn luyện cho họ rất tinh nhuệ. Trong bọn Bát Anh đã chết mất hai và một bị trọng thương chưa khỏi. Hiện chỉ còn năm người có thể chiến đấu được.

Liên Tuyết Kiều ra nghênh tiếp, nghiêng mình thi lễ nói:

– Xin bái kiến Bang chúa.

Âu Dương Thống vội vàng xuống ngựa nghiêng mình nói:

– Bất tất phải đa lễ. Hơn tháng nay cô nương phải qua bao nhiêu lần nguy hiểm, bản tòa lúc nào cũng áy náy, khôn khuây...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thiếp đã làm nhọc lòng tướng sĩ mà chẳng lập nên công cán gì, trên phụ lòng mong mỏi của bang chúa, dưới không an ủi được đệ tử trong bang, thật xấu hổ với lời di mệnh tiến cử của Đường tiên sinh.

Âu Dương Thống nói:

– Cổn Long Vương hung ác thâm hiểm, cơ mưu xuất quỷ nhập thần. Các bạn đồng đạo trong võ lâm, chẳng ai là không sợ lão để mặc ý lão ra tay tùng xẻo. Mới vỏn vẹn hơn một tháng trời mà đã đoạt lại được thế chủ động, chuyển nguy thành yên, khiến Cổn Long Vương bạt vía, trốn lánh để hòng thoát thân. Bản lãnh như cô nương há phải người thường bì kịp? Hỡi ơi! Đường tiên sinh chưa thỏa tâm nguyện, đến lúc về chầu Phật, để lại cuộc cờ tàn tạ. Nếu không được cô nương chịu đứng ra lãnh lấy trách nhiệm lớn lao thì không biết tình trạng võ lâm ngày nay đến thế nào rồi!

Ngừng một lát, Âu Dương Thống lại nói tiếp:

– Về nhân sự để tiếp tay, bản tòa đã dẫn đến đó để chờ lệnh.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Cổn Long Vương chưa về tới Vương phủ đã hay tin có biến nên lùi lại giữ cung Thuần Dương, phái người đi gọi tiếp viện các nơi rồi. Thế là thiếp uổng phí một phen tâm cơ.

Âu Dương Thống nói:

– Cổn Long Vương cơ trí hơn người, đâu có phải như hạng tầm thường. Lão đã lui về giữ Thuần Dương cung vậy ta có nên thay đổi kế hoạch, kéo đến cung Thuần Dương cùng lão quyết một phen thắng bại không

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Con mãnh thú lâm vào bước đường cùng tất nó liều mạng. Nếu ta đem hết quân tinh nhuệ Cùng Gia Bang để quyết chiến với lão, thì e rằng ngọc đá đều tan nát. Hơn nữa tiện thiếp tiên liệu cuộc ác chiến như vậy, dù có thể tiêu diệt được những bọn hộ vệ cho lão mà chưa chắc đã bắt được lão.

Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy cô nương tính sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu chưa phải là lúc tối hậu thì ta không nên để bọn đệ tử Cùng Gia Bang liều mạng với bọn thuộc hạ Cổn Long Vương đã bị thuốc mê.

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Như thế là phải lắm. Mọi việc đều nhất thiết do cô nương điều động. Từ bản tòa trở xuống ai cũng phải nghe mệnh lệnh cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Địa vị Bang chúa rất cao cả, là chúa tể một bang, lẽ nào phải nghe mệnh lệnh ai?

Âu Dương Thống nói:

– Khi cần đến, bản tòa cũng xin ra trận như các bạn khác.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn năm người đứng phía sau Âu Dương Thống hỏi:

– Phải chăng năm vị này đều là đệ tử trong bang?

Âu Dương Thống đáp:

– Bọn Bát Anh cả thảy tám người, chết hai còn sáu. Nhưng một gã bị thương chưa khỏi, không thể lâm trận được, nên bản tòa đưa năm người đến đây.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thiếp muốn đem một đoàn người đến cung Thuần Dương để do thám hư thực.

Âu Dương Thống hỏi:

– Bản tòa cùng đi được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không dám phiền đến Bang chúa.

Rồi nàng hạ giọng nói rất khẽ.

Âu Dương Thống gật đầu mỉm cười. Đoạn phóng ngựa đi ngay để năm đại hán lại cho Liên Tuyết Kiều điều khiển.

Thượng Quan Kỳ thấy Âu Dương Thống đi xa rồi, khẽ thở dài nói:

– Việc binh cần phải mau lẹ! Chúng ta phải đi ngay chứ?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không thể vội vàng được.

Nàng nhìn nhận phương hướng đưa tay lên đỉnh đầu khoanh tròn một cái. Những người ẩn trong bụi cỏ lục tục đứng lên.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn chưng quanh rồi nói:

– Chuyến này đi Thuần Dương cung nếu chỉ có việc thám thính Cổn Long Vương thì thuộc hạ tưởng đem nhiều người đi càng trở ngại cho công cuộc do thám và dễ lộ liễu cơ quan. Theo ý kiến thuộc hạ thì chỉ nên lựa vài người cùng đi mà thôi.

Nguyên Thượng Quan Kỳ sợ sẽ xảy ra cuộc ác chiến, nếu đem nhiều người đi thì trông được chỗ này bỏ mất chỗ kia.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Ngươi bất tất phải nhọc lòng, ta đã có định kiến.

Nói xong cất bước đi trước.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa, lẳng lặng theo sau Liên Tuyết Kiều nhưng dường như có vẻ tức mình. Giả tỉ chàng chưa tuyên thệ gia nhập Cùng Gia Bang, còn là địa vị tân khách thì chàng đã giũ áo ra đi. Nhưng bây giờ thì không được nữa. Vì địa vị hai người trong bang cách bậc rất xa. Dù Liên Tuyết Kiều có quát mắng chàng cũng chỉ là việc tầm thường.

Quần hào đi được một lúc, xa xa đã thấy nóc điện, mái nhà ở giữa một khu rừng rậm.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên dừng lại, nhìn Ngũ Anh nói:

– Các ngươi hãy chờ ở đây, dàn trận sẵn chuẩn bị nghinh địch, để tiếp tay cho bọn ta.

Bọn Ngũ Anh theo Đường Toàn đã lâu, chẳng những võ công cao cường mà thuật chiến đấu tập đoàn lại càng tinh vi. Bây giờ thiếu mất ba tên, lực lượng giảm đi rất nhiều. Chúng tuân lời Liên Tuyết Kiều lập tức tản ra bày thành trận thức.

Liên Tuyết Kiều khen rằng:

– Quả nhiên là những tay tráng sĩ thiện chiến và đã được huấn luyện rất công phu.

Đoạn nàng trở gót ra đi.

Đi được mười mấy trượng, Liên Tuyết Kiều lại lưu Tích Mộc cùng Tả, Hữu Nhị Đồng ở lại.

Đi lúc nữa đến gần một khu rừng, nàng lại lưu Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo ở bên ngoài. Chỉ còn Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu theo nàng đi vào.

Ba người vào rừng, mới đi chừng được hơn một trượng, thì thấy mấy gã thị vệ võ trang áo đen ở sau gốc cây nhảy ra, tay cầm đơn đao cản đường.

Liên Tuyết Kiều chắp tay nói:

– Xin vào bẩm với Cổn Long Vương có vị công chúa trong vương phủ trước kia, hiện giờ làm Văn Thừa Cùng Gia Bang là Liên Tuyết Kiều xin vào ra mắt.

Gã đại hán áo đen đứng giữa, nhìn Liên Tuyết Kiều một hồi rồi nói:

– Hãy chờ đây một chút, để tôi vào thông báo.

Nói xong chạy đi ngay.

Liên Tuyết Kiều nhìn Thượng Quan Kỳ, ôn tồn hỏi:

–Bây giờ ngươi còn bực mình với ta nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ không dám.

Liên Tuyết Kiều cười bỏi:

– Ngươi đã mặc áo Thiên Tằm chưa?

Thượng Quan Kỳ nhớ đến mấy phen được bảo y cứu mạng, nghiêng mình đáp:

– Đã mặc rồi!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy là được. Ta cũng mặc bảo y rồi. Nếu Cổn Long Vương trở mặt động thủ, ngươi bất tất phải quan tâm đến ta...

Ngừng một lát nàng lại dặn:

– Ngươi phải nghĩ cách trông nom cho Viên đệ nữa.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy tức mình như dao đâm ruột, cúi đầu đáp:

– Thuộc hạ nhớ rồi.

– Trăm năm thế sự dường mơ mộng, muôn dặm giang sơn một thế cờ. Ngươi đã hiểu rõ chưa?

Thượng Quan Kỳ từ từ ngẩng đầu lên đáp:

– Thuộc hạ đã hiểu rồi.

Thốt nhiên mắt chàng chạm vào hai luồng nhỡn quang Viên Hiếu, bất giác chàng rùng mình lẩm bẩm:

– Thượng Quan Kỳ hỡi! Thượng Quan Kỳ! Mi đã sẵn lòng xả kỷ vì người, quyết ý gây thành lứa đôi cho Viên đệ cùng Liên Tuyết Kiều. Vậy mà nay mi trông thấy hảo sự sắp đến ngày thành tựu, sao lại học thói đàn bà?

Nghĩ vậy chàng cảm thấy tinh thần phấn khởi, khẽ hắng giọng rồi mỉm cười gọi Viên Hiếu:

– Viên đệ!

Viên Hiếu hỏi lại:

– Đại ca có điều chi dạy bảo?

Thượng Quan Kỳ cười đáp:

– Chỉ lát nữa là chúng ta sẽ gặp Cổn Long Vương và bị hãm vào giữa vòng vây trùng điệp của dối phương.

Viên Hiếu nói:

– Em biết rồi! Nhưng em chẳng sợ chút nào.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cổn Long Vương là người thâm hiểm gian trá và tàn nhẫn có một.

Viên Hiếu nói:

– Em biết rồi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Lúc nữa nếu có động thủ với Cổn Long Vương, Viên đệ bất tất nghĩ ngợi nhiều, phải phóng tâm đem toàn lực ra chiến đấu cho bọn họ biết tay.

Viên Hiếu dường như nghĩ ra điều gì trọng đại liền hỏi:

– Đại ca! Cần giết cho thật nhiều phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng rồi! Mình không giết họ, họ cũng chẳng tha mình.

Viên Hiếu nói:

– Tiểu đệ xin vâng lời đại ca.

Đang lúc nói chuyện, đại hán áo đen đã hấp tấp chạy ra nói:

– Vương gia mời ba vị vào hội kiến trong Thuần Dương cung.

Cung Thuần Dương không to mà cũng không nhỏ, dựng trên khu đất rộng chừng hai mẫu. Trừ viện trước viện sau ra còn ba tòa điện.

Đại hán áo đen dẫn ba người đi qua một cái sân rộng thì đến hai tòa điện.

Ngoài điện nổi lên một cái bình đài chừng hai thước xây bằng đá xanh, công trình này cũng không phải nhỏ.

Trên đài một người mặc bào xanh ngồi vào ngôi bảo tọa. Người đó khoác ngoài tấm áo choàng sắc vàng.

Liên Tuyết Kiều quay nhìn hai bên tả hữu rồi cất bước tiến về phía bình đài. Nàng chắp tay quỳ xuống nói:

– Văn thừa Cùng Gia Bang bái kiến Vương gia.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Hay lắm! Ngươi đã là người thừa kế Đường Toàn lại làm luôn cả chức Văn Thừa Cùng Gia Bang nữa

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nữ nhi xin lấy địa vị kẻ làm con bái tạ ơn dưỡng dục của phụ vương.

Cổn Long Vương hỏi:

– Nữ nhi muốn chống đối cùng phụ vương phải không?

Liên Tuyết Kiều nói:

Đó là việc bất đắc dĩ, mong rằng phụ vương lượng cả bao dung.

Cổn Long Vương đột nhiên vung tay ra để nắm lấy cổ tay Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tuy lạy phục xuống đất nhưng vẫn để ý đề phòng từng cử động của Cổn Long Vương. Nàng vừa trông thấy lão vung tay ra chụp tới, liền lập tức đề khí lùi lại năm thước, mà vẫn giữ nguyên thế hai đầu gối khom khom quỳ lạy.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Giỏi lắm! Võ công mi tiến bộ khá nhiều!

Lão vừa nói vừa giơ tay ra toan điểm huyệt Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều phất tay áo một cái phóng kình lực quét ngang để cản trở chỉ lực Cổn Long Vương. Người nàng lạng sang mé bên năm thước, nói:

– Phụ vương đã ra tay phóng Phụ Cốt Độc Châm vào mình nữ nhi, phụ vương đã chắc mẩm nữ nhi không thể nào sống được nữa.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Thế mà mi hãy còn sống trên thế gian rồi chống đối ta khắp mọi chỗ.

Liên Tuyết Kiều tung mình nhảy vọt lên, cười nói:

– Nữ nhi đã bái tạ ơn dưỡng dục, tình nghĩa cha con đến đây là chấm dứt.

Cổn Long Vương cười gằn nói:

– Mi cũng to gan thật đấy!

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Từ đây sắp tới, chúng ta đã thành oan gia đối dầu, chỉ còn trông vào võ công và mưu trí để quyết thắng ngoài chốn chiến trường.

Cổn Long Vương hỏi:

– Mi tin rằng còn có thể yên lành ra khỏi Thuần Dương cung được chăng”

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chắc Vương gia cũng biết rằng đã đến đây là chẳng tử tế gì. Nếu tiểu nữ không chuẩn bị, khi nào dám mạo hiểm.

Cổn Long Vương đột nhiên đứng dậy, từ từ đưa mắt nhìn chằm chặp Liên Tuyết Kiều. Bộ mặt lão trơ như gỗ duy cặp mắt lão là khiến cho người trông thấy phải bạt vía.

Liên Tuyết Kiều nhìn mắt lão không khỏi rùng mình.

Viên Hiếu đưa mình đứng ngang ra sát cạnh Liên Tuyết Kiều. Cặp mắt vàng tròn xoe hau háu nhìn Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ rút lưỡi kim đao đánh “Soạt” một tiếng, vung lên nói:

– Tại hạ vâng di mệnh của Đường đại ca mượn Vương gia cái đầu đem về tế điện trước linh vị!

Cổn Long Vương không lý gì đến Thượng Quan Kỳ, cặp mắt lão lạnh như băng vẫn nhìn chòng chọc Liên Tuyết Kiều, nói:

– Mi nên đem nhiều người đến đây. Bên Cùng Gia Bang thiếu gì tay cao thủ?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vương gia bất tất phải nhọc lòng, tiểu nữ đã xếp đặt đâu đấy rồi.

Cổn Long Vương nói:

– Vậy thì giỏi thực?

Đột nhiên lão vẫy tay một cái, bốn mặt bóng người thấp thoáng. Chớp mắt đã thấy bốn, năm chục gã áo đen xuất hiện đứng chắn đường về.

Thượng Quan Kỳ giương mắt nhìn xung quanh một lượt trong lòng kinh hãi nghĩ thầm: “Nếu bấy nhiêu tay cao thủ nhảy xổ vào thì hôm nay bọn mình khó mà ra khỏi cung Thuần Dương”.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên thò tay ra vuốt lại món tóc mai, bật lên tiếng cười khanh khách.

Cổn Long Vương tức giận hỏi:

– Mi cười chi vậy?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Những bọn người kia chưa xuất hiện thì tiểu nữ còn thấy hơi lo, không hiểu cách bố trí của Vương gia thế nào? Nhưng bây giờ thì tiểu nữ chẳng quan tâm gì nữa...

Cổn Long Vương dường như cảm thấy mình có tính thất thường. Trước nay lão mừng giận không lộ ra mặt. Lão hiểu rằng nếu mình không giữ được bình tĩnh càng khiến cho Liên Tuyết Kiều tin tưởng mãnh liệt vào cuộc chiến thắng.

Lão đằng hắng một tiếng cố dẹp hết cơn giận cười lại hỏi:

– Mi tưởng ta không có cách gì lưu mi lại cung Thuần Dương này ư?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu nữ đã chuẩn bị một cách rất hoàn thiện, Cùng Gia Bang đem toàn lực ra bảo vệ sinh mạng tiểu nữ.

Nàng buông tiếng cười giòn giã nói tiếp:

– Bọn họ mất Đường Toàn, quyết không để tiểu nữ bị thương.

Cổn Long Vương cố khôi phục lại trấn tĩnh. Nhưng lão cảm thấy mình không ngăn nổi mối căm hờn.

Lão từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu lạnh lùng hỏi:

– À, mi cậy có hai tên này phải không? Ta không tin mấy chục tay cao thủ

hộ giá lại không đối chọi được hai gã. Ta chi cần chúng vây được bọn mi trong vòng năm chục chiêu là ta có đủ thời gian bắt mi rồi.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Chúng ta ra tay khá lâu rồi. Vương gia ỷ mình có Phụ Cốt Độc Châm không thuốc nào giải cứu mà cũng chẳng làm chết được tiểu nữ.

Cổn Long Vương hắng giọng toan nói tiếp, thì Liên Tuyết Kiều đã cướp lời:

– Trong thời gian này tiểu nữ đã giải được Phụ Cốt Độc Châm và hơn nữa lại luyện được mấy môn võ đặc biệt. Nếu Vương gia không tin thì hãy thử coi!

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn bọn thị vệ xung quanh ngấm ngầm nghĩ cách xung đột trùng vi.

Nên biết Cổn Long Vương đã bị Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ làm cho lão mấy lần cay đắng, dường như quyền chưởng của bọn này chuyên rèn luyện để khắc chế võ công của lão. Có thể nói con người dọc ngang trời rộng vẫy vùng bể khơi đã mất hết tài quyết đoán. Lão trầm ngâm một lát rồi đành cho bọn thị vệ áo đen ra vây đánh.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói:

– Không nhẫn nại được những tiểu tiết thì hỏng việc lớn. Vương gia kéo quân về sớm quá!

Nàng nhìn chằm chặp vào Cổn Long Vương nói tiếp:

– Đông, Tây, Nam, Bắc bốn vị hầu gia đều thống lãnh những tay cao thủ đi xa ngoài mấy trăm dặm. Bọn họ không thể trong một ngày một đêm về tới cung Thuần Dương để cứu ứng Vương gia. Vương phủ tuy cách đây chỉ vài chục dặm, nhưng tiếc rằng không có ai bày mưu chước dẫn người đến hộ giá. Tiểu nữ trốn thoát khỏi độc thủ của Vương gia đã phát sinh ảnh hưởng rất lớn đến người khác. Hiện giờ kẻ thì phản loạn, người thì ly tán. Tình trạng Vương gia khác nào Hạng Võ bị khốn ở Cai Hạ, bốn mặt nổi lên những khúc Sở ca...

Cổn Long Vương nói:

– Còn Mai Quyên Đại thì sao?

Liên Tuyết Kiều ngắt lời:

– Chúng tôi đã gặp nhau rồi.

Cổn Long Vương hắng giọng nói:

– Ta không tin y dám bội phản ta.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trừ phi hắn uống phải thuốc mê của Vương gia rồi thì không kể. Vương gia xây oai quyền trên sự giết chóc thảm khốc. Vì thế mà không dám buông tha thuộc hạ, dù là tình cha con trong nhà với nhau. Mai Quyên Đại không dám phản

bạn thật, nhưng hôm nay hắn đã gặp tiểu nữ rồi, không như trước nữa đâu. Vương gia nên biết mình không kiềm chế nổi bất luận một người nào tinh thần hãy còn tỉnh táo, mà Mai Quyên Đại đầu óc vẫn còn sáng suốt không mê muội chút nào!

Cổn Long Vương cười gằn nói:

– Không có ai được may mắn như mi đâu. Tuy ta biết trước mi là một đứa giảo quyệt nhưng tiếc rằng ta không sớm hạ thủ giết mi.

Liên Tuyết Kiều thấy hơi rùng mình, nàng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Vương gia đã phóng Phụ Cất Độc Châm vào mình Mai Quyên Đại chưa?

Cổn Long Vương hỏi lại:

– Mi bảo sao?

Lão vừa hỏi vừa tỏ vẻ nóng nảy.

Liên Tuyết Kiều lại nắm thêm được phần ưu tiên. Nàng cười lạt nói:

– Tiểu nữ đã học được phép lấy Phụ Cốt Độc Châm ra để tự cứu mình và rồi sẽ cứu được Mai Quyên Đại.

Cổn Long Vương hai mắt tóe lửa, sát khí đằng đằng, song lão cố nhẫn nại, nói bằng một giọng bình thản:

– Mai Quyên Đại không giảo quyệt như mi đâu. Y được ta sủng ái đã biết đường trả ơn ta.

Lão biết rằng càng kéo dài thời gian, lão càng nắm được phần thắng về mình.

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Nếu Vương gia không phóng Phụ Cốt Độc Châm vào người hắn, thì hắn còn hết sức tận trung với Vương gia. Nhiều việc Vương gia đã tưởng mình khôn, mà trong cái khôn còn nhiều chỗ dại.

Nàng còn muốn nói nhiều nữa. Nhưng nàng thấy Cổn Long Vương hiện chỉ có vài chục tên thị vệ áo đen tùy tùng, cần đánh ngay thì được lợi hơn.

Nghĩ vậy nàng kiếm cách trêu tức Cổn Long Vương để lão ra tay trước. Và trước khi chưa ra tay, nàng muốn dùng những lời sắc nhọn để làm nhụt bớt chí chiến đấu của lão.

Cổn Long Vương lẳng lặng trầm tư, không muốn trả lời.

Liên Tuyết Kiều giơ tay lên điệu bộ rất xinh đẹp, vuốt lại mớ tóc cười nói:

– Vương gia còn ỷ mình có nhà độc thất để kiềm chế bọn thuộc hạ...

Cổn Long Vương cáu giận hỏi:

– Thế thì đã sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhà độc thất đó bền vững vô cùng, cơ quan trùng điệp.

Cổn Long Vương nói:

– Hạng mi thì không thể đánh vào được.

Liên Tuyết Kiều cười hỏi:

– Vương gia còn nhớ trong đường hầm đi vào nhà độc thất có vị nào pháp hiệu là Thiên Mộc đại sư không?

Cổn Long Vương trầm ngâm một lúc, tựa hồ nhớ ra Thiên Mộc đại sư, đột nhiên nhảy chồm dậy hỏi:

– Y làm sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hiện giờ lão ở ngoài cung Thuần Dương, Vương gia có muốn gặp y không?

Cổn Long Vương phất tay áo bào, vẫy độc châm nhỏ như lông trâu nhằm Liên Tuyết Kiều bắn tới.

Liên Tuyết Kiều quay mặt đi để tránh, còn những mũi độc châm bắn vào người thì nàng mặc kệ, vì đã mặc bảo y.

Cổn Long Vương đột nhiên buông tiếng cười nói:

– Mi tưởng tránh được những mũi độc châm của ta ư? Mi quên mất thủ pháp hoặc thời gian để mà phòng bị.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là độc châm của Vương gia phen này chất độc không đủ mãnh liệt làm cho tiểu nữ bị thương được.

Nàng đột nhiên đứng phắt dậy, giũ mình một cái, bao nhiêu mũi độc châm cắm vào áo nàng đều rớt xuống.

Tình hình này khiến cho Cổn Long Vương vô cùng kinh hãi, lão ngẩn người ra một lúc rồi mới cất tiếng hỏi:

– Mi... Mi lại học được môn võ chi vậy?

Liên Tuyết Kiều đột nhiên vẫy tay nói:

– Vương gia cho bọn tùy tùng đi nghỉ thôi. Những tay cao thủ giao đấu với nhau để bọn họ xen vào chỉ tổ vướng chân tay mà thôi!

Cổn Long Vương tựa hồ dần dần bị khuất phục dưới áp lực của Liên Tuyết Kiều.

Nhưng dù sao lão cũng không chịu đựng được nữa, vì trước nay lão ngang dọc. Trong võ lâm, bao giờ cũng vai chủ động. Nhất là vài năm nay, oai danh lão đã thành thiên hạ vô địch. Nhưng bây giờ lão bị Liên Tuyết Kiều khủng bố tinh thần. Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo đều bị lão cầm tù trong nhà mật

thất mà bị người cứu ra. Lão nghĩ rằng trong nhà độc thất trước ngày mình vẫn ỷ vào đó để kiềm chế thuộc hạ, có thể bị đối phương phá hoại mất rồi?

Cổn Long Vương mất hết bình tĩnh, nổi tính hung hăng, lại rất lo lắng cho căn nhà độc thất bị phá

hoại. Căn nhà này nhờ đó mà oai danh lão chấn động giang hồ, lão đã phải tốn bao tâm cơ để kiến trúc ra nó.

Cả hai bên đều lặng lẽ, một thứ im lặng chứa chất không biết bao nhiêu mối khẩn trương. Thực ra, nó chỉ yên lặng bề ngoài còn trong lòng Liên Tuyết Kiều cũng như Cổn Long Vương đều khích động không biết đến đâu mà kể.

Liên Tuyết Kiều kỳ vọng những lời mình chọc giận được Cổn Long Vương khiến lão không tự kiềm chế được mà hung hăng trở về Vương phủ.

Cổn Long Vương quả nhiên bị nàng khiêu khích, lòng lão bị xúc động mãnh liệt. Ban đầu lão tự lượng võ công mình nếu lấy một chọi một thì bất luận là ai xông vào cung Thuần Dương cũng khó có người địch nổi lão.

Lão đảo mắt nhìn đội thị vệ áo đen một lượt nghĩ bụng: Bọn này võ công tuy không đến nỗi kém cỏi nhưng không thể nào chống chọi được với những tay cao thủ Cùng Gia Bang. Nếu mình dồn bắt bọn này, e rằng chỉ làm vướng chân tay.

Nghĩ vậy lão nhìn lẳng vào mặt Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Mi có dám một mình đấu với ta không?

Liên Tuyết Kiều mừng thầm biết là Cổn Long Vương đã trúng kế. Nhưng một mình đấu với lão thì cũng là một cuộc mạo hiểm khôn lường.

Nàng tưởng tượng lại những môn võ đã cùng Viên Hiếu luyện được trong nửa năm trời trên núi, nàng ngẩng đầu lên cười lạt nói:

– Nếu Vương gia đã có ý muốn thừ sức với tiểu nữ thì dĩ nhiên tiểu nữ phải bồi tiếp.

Cổn Long Vương thốt nhiên nổi lòng hào khí nói:

– Được lắm, chúng ta đã nói ra thế nào là nhất định như vậy!

Lão lại đưa mắt nhìn Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Mi bảo chúng lui ra!

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Còn đội thị vệ áo đen của Vương gia thì sao?

Cổn Long Vương vẫy tay một cái. Bao nhiêu thị vệ áo đen đang bao vây chung quanh đột nhiên tản

ra bốn mặt.

Thượng Quan Kỳ cầm cây kim đao kính cẩn đưa cho Liên Tuyết Kiều nói:

– Cô nương dùng thứ khí giới này để chiến đấu thì dù không thắng được lão, chắc cũng không bị thua về tay lão.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Có thật thế không?

Miệng nàng tươi cười tựa hồ như câu nói của Thượng Quan Kỳ, khiến cho nàng tự tin rất nhiều.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đúng thế! Điều cốt yếu là cô nương đừng đem lòng sợ hãi lão. Võ công thuộc hạ còn kém lão nhiều thế mà vì tấm lòng quyết chiến không sợ hãi nên mỗi khi động thủ với lão, lão cũng không thắng nổi. Vậy là về khí thế mình đã thắng lão rồi. Hay ít ra thuộc hạ không đem lòng khiếp sợ cường địch.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta cũng không sợ lão!

Nàng đón lấy kim đao nói tiếp:

– Các ngươi lùi xa ra.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu nhìn nhau từ từ lui về phía sau.

Cổn Long Vương nhìn thanh kim đao trong tay Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Ta nhường cho mi ba chiêu.

Lâu nay nàng vẫn sợ oai nghĩa phụ, bây giờ đối diện giao phong, nàng tuy là người thông tuệ khác thường nhưng vẫn chưa khỏi đem lòng sợ sệt. Nàng giơ tay lên vuốt lại mớ tóc để che giấu nỗi lòng hồi hộp, cố làm ra vẻ bình tĩnh cười nói:

– Vương gia cũng lấy khí giới ra đi! Thanh kim đao của tiểu nữ chặt sắt như cắt bùn.

Cổn Long Vương đột nhiên lớn tiếng quát:

– Nếu mi chống lại được ba chục chiêu của ta, bấy giờ ta sẽ dùng binh khí cũng chưa muộn...

Dừng một lát lão lại giục:

– Mi ra tay lẹ đi! Nếu không mau lên thì sẽ mất ba chiêu chủ động.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin tuân mệnh.

Nàng vung kim đao ra chiêu “Vân Long Hiến Trảo”.

Cổn Long Vương không thèm né tránh đưa tay phải ra toan chụp lấy tay đao của Liên Tuyết Kiều.

Lão chụp gần tới nơi, đột nhiên nhảy lùi lại nói:

– Ta quên mất để nhường cho mi đánh ba chiêu. Chiêu này bỏ đi không kể.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Lưỡi kim đao này của tiểu nữ sắc bén vô cùng. Vương gia không nên đụng

vào.

Nàng vung kim đao đánh luôn ba đòn liên hoàn. Mấy thế đao này cực kỳ mãnh liệt mà lại không phải là những thế võ của Cổn Long Vương truyền cho nàng.

Cổn Long Vương ngấm ngầm kinh sợ trong lòng, lão lẩm bẩm: Quả nhiên con tiện tỳ này nó gặp được người nào truyền thụ cho y.

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì lưỡi kim đao trong tay Liên Tuyết Kiều khác nào nước sông Trường Giang dốc vào liên miên không dứt.

Cổn Long Vương nhường nàng ba chiêu, bỏ mất tiên cơ.

Liên Tuyết Kiều múa tít cây kim đao tấn công như vũ như bão, phóng liền một lúc mười hai chiêu mà toàn những chiêu mới học sau này.

Cổn Long Vương bị nàng đánh mãnh liệt quá phải lùi lại bảy tám thước.

Liên Tuyết Kiều đoạt được tiên cơ, tăng thêm phần tự tin, thu kim đao lại nói:

– Nếu Vương gia không lấy binh khí ra thì e rằng không còn có cơ hội nào lấy được nữa.

Chương 103: Tam Anh Đại Chiến Cổn Long Vương

Cổn Long Vương hắng giọng rồi giơ ngón tay ra điểm. Một luồng chỉ phong nhằm thẳng huyệt huyền cơ Liên Tuyết Kiều phóng tới.

Liên Tuyết Kiều né mình tránh khỏi. Nàng chưa kịp vung kim đao phản kích, đã thấy một bóng người lướt đi, Cổn Long Vương tiến sát lại. Tay phải lão ra chiêu "Thiên Địa Khai Thái". Chưởng thế tay phải đang đánh xuống thì tay trái lão ra luôn chiêu "Phá Vân Mô Tinh". Chiêu này biến thành chỉ lực chia ra điểm vào bốn đại huyệt Liên Tuyết Kiều.

"Thiên Địa Khai Thái" là một chiêu thức cực kỳ mãnh liệt trong võ học phái Thiếu Lâm. Chiêu này đánh ra một cách thẳng thắn đường hoàng thì trái lại chiêu "Phá Vân Mô Tinh" cực kỳ hiểm độc biến ảo khôn lường! Trong một thế công mà Cổn Long Vương dùng hai chiêu thức tương phản nhau, một đằng theo lối dương cương, một đằng theo lối âm nhu.

Liên Tuyết Kiều cả kinh, đột nhiên vung kim đao ra chiêu "Pháp Luân Cửu Chuyển". Ánh kim quang lóe ra bốn mặt. Người nàng được làn ánh sáng vàng bao phủ xung quanh.

Cổn Long Vương đã chắc mẩm nếu không điểm trúng huyệt đạo Liên Tuyết Kiều thì ít ra cũng bức bách nàng phải lùi lại. Lão không ngờ đường kim quang lóe ra, bắt buộc chiêu thức của mình phải thu hồi.

Liên Tuyết Kiều vừa phát chiêu đầu đã chiếm ưu thế, nàng liền biến đổi đao pháp phóng luôn ba chiêu đánh rất rát.

Ba chiêu này tuy không mãnh liệt nhưng trong mỗi chiêu đều biến hóa vô cùng, khiến cho đối phương không nhận biết đường nào mà chống đỡ.

Cổn Long Vương bị Liên Tuyết Kiều dùng kim đao áp bức mình phải lùi lại thì trong lòng căm tức vô cùng. Lão đang định ra tay hiểm độc để bắt sống Liên Tuyết Kiều mà không thì cũng đánh chết nàng ngay tức khắc.

Võ công của Liên Tuyết Kiều phần lớn đã được Cổn Long Vương truyền thụ. Nhưng ít lâu nay nàng đã có duyên kỳ ngộ luyện được nhiều môn khác, nên không phải dùng hoàn toàn những thế cũ để đối phó với Cổn Long Vương. Vì vậy mà lão cũng khó lòng chế phục được nàng.

Ba chiêu thức Liên Tuyết Kiều vừa thi triển rất kỳ dị, mặc dầu Cổn Long Vương vốn là một tay võ

học uyên bác mà cũng chưa được trông thấy bao giờ, bất giác lão kinh hãi vô cùng và lòng tự tin bị giảm đi rất nhiều.

Cổn Long Vương càng bối rối hơn nữa khi lão liên tưởng đến những người

đứng sau Liên Tuyết Kiều là Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đã luyện những chiêu thức tựa hồ như chuyên để chống đối lại những thế võ của lão.

Liên Tuyết Kiều đánh luôn ba đao bức bách Cổn Long Vương phải lùi lại, rồi nàng cũng phấn khởi tinh thần và tăng thêm phần tự tin. Nàng thu đao về cười nói:

– Vương gia! Lấy binh khí ra đi.

Cổn Long Vương trầm ngâm không nói gì. Lão đã đeo mặt nạ trơ như gỗ, không thể nhìn rõ nét biến chuyển, nhưng hai mắt lão lộ vẻ kinh ngạc, đồng thời phát hiện thâm tâm lão nhụt nhuệ khí và kém phần tin tưởng.

Bỗng thấy Cổn Long Vương từ từ vén áo xanh lên lấy ra một vật đen sì giống hình con rắn. Tay lão cầm cây Nhuyễn Tiên đột nhiên vùng lên nói:

– Võ công mi đã đến mực mà ta không thể ngờ tới.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Tiểu nữ đã khuyên Vương gia nên lấy khí giới ra mà Vương gia cố ý không nghe.

Tuy miệng nàng nói ung dung mà trong lòng vẫn ngấm ngầm đề phòng. Nàng nhớ lại Cổn Long Vương trước nay động thủ với ai vẫn không dùng đến binh khí. Bây giờ lão cầm cây Nhuyễn Tiên hình con rắn, không hiểu nó có những chiêu thức gì kỳ lạ?

Cổn Long Vương hai mắt nhìn trừng trừng lưỡi kim đao trong tay Liên Tuyết Kiều chậm rãi hỏi:

– Ta có điều muốn hỏi mi, chẳng hiểu mi có chịu nói thực.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Vương gia cứ hỏi đi!

Cổn Long Vương nhìn cây kim đao hỏi:

– Đại khái các món binh khí khắp thiên hạ đều đánh bằng gang thép nguyên chất. Sao thanh đao của mi lại đúc bằng vàng

Liên Tuyết Kiều cười đáp:

– Vương gia hỏi câu này thực ra không phải là chân tâm muốn hỏi vậy. Có phải Vương gia định hỏi: Tại sao thanh kim đao lại sắc bén đến thế?

Cổn Long Vương nói:

– Nếu vậy thì sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thanh kim đao của tiểu nữ có rất nhiều lai lịch…

Cổn Long Vương hơi rùng mình hỏi:

– Phải chăng đó là lưỡi đao Kinh Hồn?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế.

Cổn Long Vương mất cả oai phong lẫm liệt, thở dài hỏi:

– Kim đao đã xuất hiện thì chắc là nhị bảo kia cũng lòi ra rồi?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Dĩ nhiên là Võ Lâm Tam Bảo đã nhất tề xuất hiện.

Hai mắt Cổn Long Vương chiếu ra tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chặp vào Liên Tuyết Kiều. Lão nói bằng một giọng cực kỳ hòa nhã trước nay chưa từng thấy:

– Con ơi! Những tay cao thủ dưới trướng ta có đến mấy trăm vị. Kể về kiến thức cùng đảm lược thì con là người hơn hết.

Liên Tuyết Kiều ngơ ngác nói:

– Phụ vương quá khen! Tiểu nữ thật là xấu hổ…

Rồi nàng cười lạt nói tiếp:

– Vì thế mà phụ vương cần phải giết tiểu nữ.

Cổn Long Vương nói:

– Ta đem bao nhiêu tâm cơ vào việc kiến tạo vương cung, thu quét dũng sĩ, không phải chi ở việc thành danh bá nghiệp trong võ lâm mà thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu nữ biết rồi. Vương gia định cầm binh tác loạn, tranh đoạt ngôi báu thiên hạ.

Cổn Long Vương nói:

– Phải rồi! Giả tỷ chí nguyện ta mà thành tựu thì người duy nhất đủ tài thừa kế ngôi hoàng đế chí tôn để thống suất vạn dân ngoài con ra không còn ai đảm đương được.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Vương gia nói câu này không tự biết là quá muộn rồi sao?

Cổn Long Vương đáp:

– Nếu Võ Lâm Tam Bảo này chưa xuất hiện thì đại nghiệp của cha còn có phần khó khăn chưa dám nắm chắc. Hỡi ơi! Con chỉ biết Võ Lâm Tam Bảo là những lợi khí sắc bén mà chưa hiểu nó còn đại dụng khác nữa.

Lão khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

– Trên thế gian này người biết rõ cái diệu dụng chân chính của Võ Lâm Tanh Bảo chỉ có mình ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được nữa, hỏi xen vào:

– Đường Toàn so với lão thế nào?

Cổn Long Vương không đáp lời Thường Quan Kỳ, hai luồng nhãn quang vẫn nhìn chằm chặp Liên Tuyết Kiều, lão nói tiếp:

– Chắc con đã biết rõ hơn ai hết là mấy chục năm nay ta đã tốn bao nhiêu hơi sức để truy tầm cho ra Võ Lâm Tam Bảo há phải chỉ là... vì lưỡi đao Kinh Hồn sắc bén tuyệt thế vô song mà thôi ư?

Liên Tuyết Kiều bất giác động tâm tự hỏi: “Ta đã xem kỹ Võ Lâm Tam Bảo lại chưa tìm ra những chỗ khả nghi”?

Cổn Long Vương lại nói tiếp:

– Dù Đường Toàn có biết rõ tác dụng chân chính của Võ Lâm Tam Bảo, song ta quyết rằng: Y

chưa nói tỏ tường cho các ngươi hay.

Lão nổi lên một tràng cười giòn giã rồi hỏi:

– Đúng không?

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm một mình:

– Trong cuốn di thư của Đường Toàn quả chưa từng đề cập đến Võ Lâm Tam Bảo còn có tác dụng gì khác nữa.

Cổn Long Vương lại nói:

– Ta có thể cho con hay rằng: Ai đã nắm được Võ Lâm Tam Bảo thì người đó có thể đoạt được ngôi chí tôn trong thiên hạ.

Lão thở dài nói tiếp:

– Vì việc này mà ta bôn tẩu suất đời. Con ơi! Con nên biết rằng nay ta đã gần sáu chục tuổi đầu, hùng tâm tráng chí cũng theo tuổi già mà mòn mỏi. Dù cho ta có đoạt được ngôi chí tôn trong thiên hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu. Ta đã không còn, mà Mai Quyên Đại nghĩa muội lại bản tính chất phác khờ dại, không đương nổi đại nhiệm. Suy đi tính lại chỉ có mình con là người thừa kế duy nhất.

Liên Tuyết Kiều hỏi móc:

– Giả tỷ tiểu nữ bị chết vì Phụ Cốt Độc Châm của Vương gia rồi thì sao?

Cổn Long Vương đáp:

– Con không thể chết được. Ta sẽ đi tận góc bể bên trời để tìm con và chữa cho khỏi chết.

Thượng Quan Kỳ xem chừng Liên Tuyết Kiều sắp bị Cổn Long Vương nói cho xiêu lòng thì giật mình vội nhắc:

– Liên cô nương! Cô nương đừng nghe lão tán hươu, tán vượn.

Cổn Long Vương đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ lạnh lùng hỏi:

– Cha con ta nói chuyện với nhau sau khi tương biệt, việc gì đến mi mà phải chõ mồm vào?

Mắt Thượng Quan Kỳ vừa chạm vào luồng nhãn quang của Cổn Long Vương. Chàng lập tức cảm thấy tâm thần hoang mang, thì không khỏi giật mình la thất thanh:

– Di Hồn Đại Pháp?

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều nói bằng một giọng ôn tồn:

– Bể khổ mông mênh, cuối cùng quay đầu vào tới bến. Suất đời Vương gia đã làm bao nhiêu điều ác nghiệt, giết người bàn tay đẫm máu. Bây giờ Vương gia nên nghe lời tiểu nữ khuyên can: Buông lưỡi đao đồ tể xuống bó tay chịu trói để tạ tội với võ lâm hoặc giả còn có cơ thoát chết.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói vậy cả mừng lẩm bẩm: “Té ra nàng vẫn chưa bị Di Hồn Đại Pháp của Cổn Long Vương làm mê loạn tâm thần”.

Chàng ngoảnh đầu nhìn sang thấy hai mắt Liên Tuyết Kiều phóng ra những tia sáng kỳ dị. Vẻ mặt rất ôn hòa, khiến ai cũng phải thương xót, bất giác nghĩ thầm: “Phải rồi! Cả hai người đối đáp với nhau ngoài mặt tuy không có điều gì khả nghi mà thực ra họ đang vận nội công, thi triển Mê Hồn Đại Pháp toan làm rối loạn tâm thần đối phương”.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt hỏi:

– Phải chăng con định thi triển thuật Mê Hồn Đại Pháp đã được ta truyền thụ cho để toan làm loạn tâm hồn ta?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cái đó tùy Vương gia suy nghĩ thôi!

Cổn Long Vương nháy mắt nói:

– Con đã không nghe lời ta khuyên bảo thì bất đắc dĩ ta phải giết con đi để trừ khử một tay kình địch.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vương gia chớ vội khoe khoang. Chưa chắc ai chết về tay ai.

Cổn Long Vương đột nhiên vung cây Nhuyễn Tiên hình như con rắn rít lên một tiếng kinh hồn điểm vào trước ngực Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều đưa kim đao lên gạt ngang hất ngọn roi ra, lạnh lùng nói:

– Lưỡi đao Kinh Hồn này bất luận vật gì cứng rắn đến đâu nó cũng chém đứt, nhưng không hiểu có chặt cây Xà tiên trong tay Vương gia chăng?

Cồn Long Vương rung cổ tay một cái, cây Xà tiên chưa đến nơi lại thu về, nhưng lão không để

cho Liên Tuyết Kiều kịp vung đao phản kích, đã lại phóng Xà tiên ra ngay. Ánh roi biến hóa cực kỳ ảo diệu phát ra những tiếng rùng rợn toan quấn lấy đao của đối phương.

Liên Tuyết Kiều múa tít thanh kim đao để hộ vệ thân thể.

Đây là lần đâu mà nàng thấy Cổn Long Vương dùng khí giới để đối địch. Đường roi của lão quả nhiên có những chiêu thức rất kỳ dị, thế công ác liệt dị thường.

Liên Tuyết Kiều thủ thế rất nghiêm mật.

Trong vòng nửa năm trời nàng đã được Viên Hiếu dạy cho rất nhiều thế võ đặc biệt cực kỳ mãnh liệt. Đao đi roi lại thật là kỳ phùng địch thủ. Cũng may mà Liên Tuyết Kiều đã được Cổn Long Vương truyền thụ cho rất nhiều nên biết đường lối chống đỡ. Hơn nữa lưỡi kim đao trong tay nàng lợi hại tuyệt luân. Cổn Long Vương không dám để binh khí của mình chạm vào bảo đao nên nàng mới giữ được ngang sức.

Mỗi khi Cổn Long Vương thi triển tuyệt kỹ để toan hạ sát Liên Tuyết Kiều ngay tức khắc, thì nàng dùng những chiêu thức đã học được của Viên Hiếu để giải khai đối phương.

Hai bên đang tranh đấu không phân được thua, thoáng cái đã dư năm mươi hiệp.

Cổn Long Vương đánh lâu không thắng được thì trong lòng nóng nảy, lão rút chặt tay roi tấn công dữ dội hơn.

Liên tuyết Kiều thấy ngọn roi của đối phương lúc quét lúc điểm với một luồng kình lực ghê gớm tựa hồ như để đè ép luồng hô hấp của mình, làm cho khó thở thì biết rằng Cổn Long Vương vận nội công vào đầu ngọn roi dùng toàn lực để tranh thắng mau lẹ. Nếu còn đánh nữa thì khó lòng chống đỡ được lâu. Đột nhiên nàng ra chiêu “Phong Khởi Vân Dũng” để ngăn ngừa thế công của Cổn Long Vương rồi nhảy lui lại ba thước.

Cổn Long Vương đè tay phải xuống cây Xà tiên như bóng theo hình, rượt Liên Tuyết Kiều. Chân nàng chưa chấm đất thì ngọn Xà tiên đã điểm ngay ngực.

Liên Tuyết Kiều bóp ngực lại nhảy vọt lên lùi ra ba thước.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Mi đã không giữ đạo làm con thì đừng trách ta không vẹn nghĩa làm cha.

Lão vung roi lên quất xuống, bóng roi loang loáng đầy trời, bốn mặt giáp công. Thế roi kỳ tuyệt này khiến cho đối phương dường như không có cách gì chống chọi được.

Liên Tuyết Kiều trong lúc hoang mang đành ra chiêu “Pháp Luân Cửu Chuyển”, làn ánh sáng vàng bao phủ cả ánh roi.

Cổn Long Vương thấy nàng đã ra cả thảy đến bốn chiêu “Pháp Vân Cửu Chuyển” để tự giải nguy. Lão liền nghĩ cách ra chiêu kịch liệt hơn để áp đảo thế “Pháp Luân Cửu Chuyển” của đối phương.

Lão lại ngấm ngầm vận kình lực ngưng tụ vào cánh tay.

Liên Tuyết Kiều áp đảo được làn roi của Cổn Long Vương rồi đang thu đao về để đổi chiêu thức, thì lão đột nhiên giơ ngón tay trái ra điểm vào tĩnh huyệt trên vai nàng. Lão điểm một cách mau lẹ dị thường, Liên Tuyết Kiều tránh không kịp đành né người đi một chút để khỏi bị trúng huyệt. Vậy mà nàng thấy vai bên phải đau nhói tựa hồ như bị thiết chùy đánh trúng, một bên tay nhũn ra rũ xuống. Rớt mất bảo đao.

Cổn Long Vương cười lạt, vung tay phải một cái, cây Xà tiên nhắm bụng Liên Tuyết Kiều điểm tới. Viên Hiếu quát lên một tiếng thật to, vung quyền như gió bão đánh tới. Vì gã vội cứu Liên Tuyết Kiều nên đem lực lượng toàn thân dồn vào cánh tay đánh ra, phát lên tiếng gió vù vù.

Cổn Long Vương tuy cương cường là thế mà không dám chống lại thoi quyền, phải lạng người đi né tránh.

Thượng Quan Kỳ tung người nhảy lại đỡ lấy Liên Tuyết Kiều khẽ hỏi:

– Cô nương bị thương nặng lắm phải không?

Liên Tuyết Kiều sắc mặt lợt lạt, mà vẫn cố cựa quậy không để cho Thượng Quan Kỳ ôm mình vào lòng. Nàng gắng gượng đáp:

– Ta không sao đâu. Mau đoạt lại thanh kim đao.

Bỗng thấy Cổn Long Vương phóng cây Xà tiên xuống đất cuốn lấy thanh kim đao.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, tiến lại, tay trái đánh ra một chưởng, năm ngón tay phải nửa co nửa duỗi vung ra toan ướp lấy cây Xà tiên đang cuốn lưỡi kim đao. Tuy chàng biết rõ chiêu này mạo hiểm vô cùng, song sợ Cổn Long Vương đã võ công tuyệt thế lại cướp được kim đao thì khác nào như hổ thêm móng vuốt nên chàng phải liều mạng ra tay.

Cổn Long Vương cười lạt một tiếng hất cây Xà tiên đã cuốn được kim đao, chém ngược lại vào tay mặt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ biết lưỡi kim đao sắc bén vô cùng đành phải lùi lại để tránh. Chàng vung tay trái, vận toàn lực đánh ra một chưởng.

Cổn Long Vương lại lia lưỡi kim đao đi, Thượng Quan Kỳ phải rụt tay trái về. Mấy chiêu này chàng phóng ra cực kỳ mạo hiểm chỉ khe cái chết chừng sợi tóc nhưng chàng động thủ mãnh liệt vô cùng khiến cho Cổn Long Vương không sao với tay ra để lượm lưỡi kim đao được. Cổn Long Vương quả là tay võ công tuyệt thế tuy lão không thò tay ra lấy được lưỡi kim đao mà lão huy động cây Xà tiên đã quấn được lưỡi kim đao để nghinh chiến một cách rất linh hoạt tựa hồ như cầm lưỡi kim đao trong tay vậy.

Viên Hiếu bỗng gầm lên một tiếng, vung quyền đánh mạnh vào sườn bên tả Cổn Long Vương. Thế quyền của gã, chẳng khác gì cây thiết chùy đập xuống tảng đá.

Thượng Quan Kỳ tinh thần phấn khởi, chăm chú để ý vào việc cướp lại lưỡi kim đao. Hai tay chàng duỗi ra co lại vun vút, toan chụp lấy lưỡi đao.

Cổn Long Vương tuy bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn tĩnh, mà trong lòng kinh hãi vô cùng. Từ lúc lão bị Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu giáp công, lão phải đem toàn lực ra để đối phó.

Viên Hiếu chạm phải tiềm lực của lão làm rung chuyển và lùi lại phía sau ba bước. Nhưng gã dũng mãnh dị thường, vừa đứng vững gã lại lập tức xông lên.

Ba người giao tranh một loáng đã được đến bốn năm chục chiêu.

Viên Hiếu cùng Thượng Quan Kỳ trên trán mồ hôi nhỏ giọt và hơi thở đã cấp bách. Đường quyền cùng đòn chưởng của hai người phần nhiều chuyên để khắc chế chiêu thức đối phương mà vẫn không sao thủ thắng được. Xem chưởng của hai người đã mệt mà Cổn Long Vương chưa lộ vẻ gì khác lạ.

Thực ra Cổn Long Vương cũng đã mệt nhoài, mồ hôi ra như tắm. Song nhờ được lão nội công thâm hậu, lão vận động chân khí để đè ép hơi thở không phát ra tiếng.

Viên Hiếu vừa vung quyền đánh kịch liệt vừa gầm lên như sấm vang đánh luôn mười hiệp nữa mà hai bên vẫn giữ mức quân bình không phân thắng bại.

Lúc này mình Thượng Quan Kỳ đã ướt đẫm mồ hôi, song thế quyền chàng vẫn phóng ra mãnh liệt và mau lẹ dị thường.

Cổn Long Vương chiến đấu rất vất vả, mấy lần toan thò tay ra lượm lưỡi kim đao mà không sao lượm được vì Thượng Quan Kỳ để hết tinh thần vào việc tranh đoạt bảo đao. Hễ chàng thấy lão vươn tay ra, là lập tức điểm vào những huyệt trọng yếu trong người lão khiến lão lập tức phải nghinh địch, không được rảnh tay.

Thượng Quan Kỳ biết rằng: Nếu hôm nay để Cổn Long Vương lấy được bảo đao thì chẳng những không bao giờ có hi vọng cướp lại được nữa mà số mạng quần hào lâm vào tình trạng nguy ngập vô cùng, nên chàng quyết chí không để lưỡi kim đao lọt vào tay lão.

Cổn Long Vương đem hết các môn sở trường võ công, cả về quyền chưởng lẫn chỉ pháp, mà vẫn bị Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đỡ gạt được. Sau lão biết rằng khó lòng lấy được lưỡi kim đao mà cứ giữ như vậy thì điều động ngọn roi kém phần linh hoạt. Đột nhiên lão tung ngọn roi duỗi thẳng ra cho lưỡi kim đao rơi xuống đất. Đồng thời lão ra những chiêu rất lợi hại để công kích đối phương.

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu tuy hợp sức cố đánh mà vẫn không sao lấy được lưỡi kim đao.

Đang lúc tranh dấu kịch liệt, đột nhiên Cổn Long Vương khẽ huýt lên một tiếng còi. Bọn thị vệ áo đen mai phục bốn mặt nhảy xô ra.

Liên Tuyết Kiều sau một lúc điều dưỡng, thân thể đã hồi phục khá nhiều. Nàng nhìn thấy lưỡi đao Kinh Hồn rớt ở dưới chân ba người mà không ai được rảnh

tay lúc nào để lượm lấy. Bên ngoài mấy chục tên thị vệ áo đen đang tràn vào, nàng kinh hãi vô cùng vội nói:

– Hai người ráng đẩy lão lui ra xa vài bước để ta lượm kim đao!

Viên Hiếu quát to lên một tiếng, đánh ra một quyền cực mạnh nhằm thẳng vào giữa ngực đối phương. Cổn Long Vương không dám phản kích, phải né tránh.

Mỗi lệnh truyền của Liên Tuyết Kiều đối với Viên Hiếu khác nào một tờ chiếu chỉ của nhà vua. Gã đem toàn lực phóng quyền ra, không tưởng gì đến cách phòng thủ thân mình lộ ra bao nhiêu chỗ sơ hở.

Thượng Quan Kỳ thấy vậy giật mình, đành đem toàn lực phóng hai chưởng ra để che chở cho Viên Hiếu.

Bỗng nghe véo một tiếng, đầu roi của Cổn Long Vương đã điểm trúng bả vai Thượng Quan Kỳ, máu tươi chảy ra đầm đìa. Tiếp theo là một tiếng rung chuyển, Cổn Long Vương phóng tay trái ra để gạt thoi quyền của Viên Hiếu. Nhưng vì lão còn phân tâm tấn công Thượng Quan Kỳ, không thể dùng toàn lực để chống với thế quyền của Viên Hiếu.

Lão cũng bị rung chuyển và lùi lại hai bước.

Liên Tuyết Kiều mạo hiểm duỗi chân ra khều được lưỡi Kinh Hồn đao cầm vào tay.

Giữa lúc này Viên Hiếu cũng bị chưởng lực Cổn Long Vương hất lùi lại hai bước.

Liên Tuyết Kiều thấy hai tay phải mình hãy còn đau ê ẩm nàng vung tay trái huy động lưỡi kim đao, vừa xông ra ngoài, vừa hô lớn:

– Chúng ta phải mau ra khỏi cung Thuần Dương!

Cổn Long Vương chống đỡ thế quyền của Viên Hiếu rồi, cũng cảm thấy khí huyết sôi động cần phải điều dưỡng một lúc mới có thể tiếp tục động thủ được. Nếu cứ miễn cưỡng đánh hoài, tất bị nội thương. Lão cân nhắc lợi hại rồi không động thủ nữa, ngấm ngầm vận động chân khí điều dưỡng.

Viên Hiếu bị nội thương nặng hơn Cổn Long Vương, nhưng gã còn trẻ tuổi, sức vóc tráng kiện. Gã nghiến răng vung quyền đánh lại, thế quyền chưa tới mà luồng chưởng phong đã quạt đến trước ngực một gã áo đen. Gã rú lên một tiếng ngã lăn ra.

Thượng Quan Kỳ vội xé mảnh áo để buộc vết thương rồi xoay mình chạy ra ngoài.

Liên Tuyết Kiều vừa vung đao đón đỡ vừa bảo Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu:

– Các ngươi huy động quyền chưởng về phía trước mặt ta để mở đường mà chạy.

Viên Hiếu liền vung quyền phóng ra theo thế liên hoàn.

Thượng Quan Kỳ phóng luôn ba chưởng mãnh liệt, phát ra tiếng gió vù vù.

Liên Tuyết Kiều thừa thế múa tít lưỡi kim đao mở một đường máu, xông ra khỏi cung Thuần Dương chạy vào rừng.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo phấn khởi tinh thần cầm ngang ngọn thiền trượng và cây hoa thương để cản đường. Kim Nguyên Đạo ngoài cây Lượng Ngân Thương cầm trong tay, sau lưng còn giắt một lưỡi đơn đao.

Liên Tuyết Kiều bảo hai người:

– Các vị chống cự cường địch cho bọn ta!

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo không dám hỏi nhường lối cho ba người đi khỏi rồi đứng ra, chắn đường quân địch đuổi theo.

Liên Tuyết Kiều chạy xa được hai ba trượng rồi nói:

– Chúng ta hãy điều dưỡng một lúc đã!

Viên Hiếu nói:

– Phải lắm, phải lắm!

Liên Tuyết Kiều thò tay lấy ra một viên linh đan bảo Viên Hiếu:

– Ngươi nuốt viên linh đan này để còn lấy sức chống lại Cổn Long Vương.

Viên Hiếu nhe răng ra cười rồi ngồi xếp bằng lại điều dưỡng.

Liên Tuyết Kiều ngoảnh đầu nhìn thấy vai Thượng Quan Kỳ máu tươi chảy ra đầm đìa thì không khỏi chau mày hỏi:

– Ngươi không mặc áo Thiên Tằm ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ đã để cho Viên đệ mặc. Gã kiêu dũng hơn người, đúng là ngôi sao kiềm chế Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều lẳng lặng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Ta đã biết rõ chỗ dụng tâm của ngươi rồi. Sao ngươi không nói cho ta biết trước?

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Thương thế thuộc hạ cũng nhẹ thôi, bất tất phải lo ngại. Cô nương cũng trúng chưởng, có bị thương nặng lắm không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta có bảo y chống đỡ, nên bị thương xoàng thôi, chỉ nghỉ thêm một lúc nữa là khỏi hẳn.

Thượng Quan Kỳ không nói gì nữa ngồi buộc lại vết thương.

Liên Tuyết Kiều cũng từ từ đưa tay ra giúp chàng buộc lại vết thương cho cẩn thận để máu tươi không chảy ra nữa, rồi nàng mới nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này Thiên Mộc đại sư và Kim Nguyên Đạo đang động thủ với bọn thị vệ áo đen. Thiên Mộc thi triển một trăm lẻ tám chiêu thức về Phong Lôi La Hán Trượng. Ánh trượng dày đặc như non, tiếng gió nổi lên như sấm.

Kim Nguyên Đạo thương đâm đao chém phối hợp với thế trượng của Thiên Mộc, ngăn cản cường địch không tiến thêm được bước nào.

Bọn thị vệ áo đen không quanh ra nẻo khác để truy kích bọn Liên Tuyết Kiều mà chỉ dừng lại đánh nhau với Thiên Mộc. Nhưng Thiên Mộc chưa thi triển hết một trăm lẻ tám chiêu thức về “Phong Lôi La Hán Trượng”, một môn tuyệt học để trấn sơn của phái Thiếu Lâm thì đối phương không thể nào xông qua được.

Liên Tuyết Kiều từ từ đứng dậy, khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu:

– Thương thế các ngươi đã đỡ chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ bị thương ở ngoài da, chẳng có gì quan hệ.

Viên Hiếu nói:

– Bây giờ tiểu đệ có thể động thủ với họ rồi.

Liên Tuyết Kiều khẽ nói:

– Hay lắm! Ngươi hãy điều dưỡng thêm một lúc. Chắc rằng chúng ta lui về đến chỗ Ngũ Anh thì các ngươi sẽ hoàn toàn bình phục, đem toàn lực ra đánh một trận là tiêu diệt được đội thị vệ áo đen.

Ngừng một lát, Liên Tuyết Kiều lại nói với Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo:

– Hai vị phải duy trì thực lực, không nên cố đánh. Chúng ta lùi lại phía sau!

Kim Nguyên Đạo tay phải cầm thương, tay trái cầm dao, đánh ra hai chiêu rồi khẽ bảo Thiên Mộc:

– Chúng ta rút lui thôi!

Thiên Mộc đại sư vừa ra được một trăm chiêu trong phép “Phong Lôi La Hán Trượng”, thế dường nghiêng non dốc biển, khiến cho bọn thị vệ áo đen đều bắt buộc phải lùi ra xa hơn một trượng. Nhà sư liền cùng Kim Nguyên Đạo thừa cơ lùi lại.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Sao chưa thấy Cổn Long Vương động thủ nữa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta chắc rằng y cũng vận khí trị thương như bọn ta.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo vừa thu khí giới rút lui thì bọn thị

vệ áo đen rượt theo như nước triều dâng.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Viên Hiếu nói:

– Ngươi phóng ra mấy chưởng vào quãng không để ngăn cản bên địch, đừng để chúng bao vây

mình.

Viên Hiếu vâng lệnh ra tay, phóng liền một lúc bốn chưởng.

Bọn thị vệ áo đen đương rượt theo bị Viên Hiếu phóng chưởng ra quãng không ngăn cản lại. Nhờ thế mà Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo rút lui một cách bình yên. Hai người vừa lui vừa dùng thiền trượng cùng trường thương đâm tả phóng hữu.

Liên Tuyết Kiều dẫn Thượng Quan Kỳ đi trước, Viên Hiếu cùng Thiên Mộc và Kim Nguyên Đạo theo sau đoạn hậu.

Viên Hiếu nội công thâm hậu, cường lực mãnh liệt hễ thấy quân địch gần đến lại phóng chưởng ra ngăn cản, không cho đuổi đến nơi.

Đoàn người chạy ra đến cánh đồng cỏ rộng mênh mông. Tại đây, Tích Mộc đại sư cùng Tả Hữu Nhị Đồng đã bày trận sẵn để chờ địch. Thiên Mộc, Viên Hiếu và Kim Nguyên Đạo gần tới mặt trận thì đi rẽ ra nhường cho ba người chống với đội thị vệ đuổi theo.

Tả Hữu Nhị Đồng vung cặp kiếm lên đánh theo lối liên hoàn một cách biến ảo dị thường. Hai người bên đánh bên lui, tuy không nhằm chính diện chống đối, song tìm chỗ sơ hở để đánh cho bên địch bị thương rất nhiều.

Tích Mộc đại sư vung cây thiền trượng quét ngang bổ sung cho Nhị Đồng. Nhà sư là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, chẳng những trượng pháp uyên thâm mà nội lực lại cực kỳ hùng hậu, chuyên tiếp ứng vào những kẽ hở của Nhị Đồng một cách rất chu đáo.

Ba người dường như đã thương lượng trước về phép cự địch nên phối hợp với nhau rất nghiêm mật, vừa đánh vừa chạy. Chẳng bao lâu ba người đã lui xa hơn mười trượng và đánh bị thương được năm tên thị vệ vào hàng cao thủ của Cổn Long Vương. Những gã này bị thương nặng phải loại ra ngoài vòng chiến.

Chương 104: Sa Cơ, Hào Kiệt Đành Chịu Bó Tay

Bây giờ Liên Tuyết Kiều đưa Viên Hiếu chạy trước, lưu Thượng Quan Kỳ chỉ huy bọn Thiên Mộc, Kim Nguyên Đạo tùy cơ tiếp ứng cho Tích Mộc và Tả Hữu Nhị Đồng.

Thượng Quan Kỳ coi lại một lúc rồi khẽ bảo Thiên Mộc đại sư:

– Tốt hơn là chúng ta không nên đánh cho bên địch bị thương nữa, như vậy họ sẽ khinh thường, trễ nải việc đề phòng, rồi ta sẽ ra tay đánh chớp nhoáng một trận như sấm nổ không kịp bưng tai.

Đoàn người lại lui hơn mười trượng nữa thì gặp bọn Ngũ Anh tay cầm binh khí dàn trận.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều khẽ bảo:

– Các ngươi hãy lui vào trong trận nghỉ một lúc để dành sức phản công.

Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư theo lời lùi vào trong trận.

Bọn Ngũ Anh lập tức vung binh khí đón tiếp bọn thị vệ áo đen.

Thượng Quan Kỳ điểm lại thì bọn này chỉ còn không đầy ba mươi tên.

Trong những trận đánh vừa qua, bọn chúng bị Kim Nguyên Đạo, Thiên Mộc đại sư, Tả Hữu Nhị Đồng và Viên Hiếu đánh bên chúng bị thương đến mười người.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: Nếu bên mình nhất tề động thủ thì tiêu diệt bọn này chẳng có chi là khó.

Liên Tuyết Kiều càng tin tưởng mạnh mẽ hơn. Nàng cho là phen này không diệt được Cổn Long Vương thì ít ra cũng làm cho lão phải chùn nhụt. Cặp mắt lạnh lùng của nàng từ từ nhìn từ Thiên Mộc, Tích Mộc qua Kim Nguyên Đạo và Tả Hữu Nhị Đồng rồi cất tiếng hỏi:

– Các vị còn có sức đánh được nữa chăng?

Quần hào đồng thanh đáp:

– Có thể được lắm!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hay lắm! Nếu các vị đã chuẩn bị ra tay thì bất luận là thứ võ công lợi hại nào, hay ám khí hiểm độc nào cũng dùng cho hết, miễn là làm cho bên địch bị thương càng nhiều càng hay...

Nàng lại đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu nói:

– Bây giờ các ngươi chưa phải ra tay, nhưng sẵn sàng chuẩn bị để đối phó với Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Phải chăng cô nương định đánh bắt Cổn Long Vương ngay trong trận này?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cũng mong vậy để đỡ hao tổn khí lực cho võ lâm, nhưng sợ rằng khó lòng được như nguyện. Tuy ta học võ công y mà không thể nào lường được trình độ bản lãnh y cao tới mực nào. Bọn ta ba người hợp lực đánh y ta vẫn lo chưa nắm chắc phần thắng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu vừa rồi ở Cung Thuần Dương Cổn Long Vương đã đem toàn lực ra chiến đấu chỉ có vậy mà thôi thì bữa nay bên mình ba người hợp sức lại tường có thể quyết thắng dễ dàng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Kết quả trận đánh trong Cung Thuần Dương một là khiến cho Cổn Long Vương tiêu tan mối tin tưởng toan làm minh chủ võ lâm, hai là bên ta trút bỏ mối lo sợ đối với y đã bao năm nay. Từ nay trở đi, ta mới yên trí rằng: Mình có thể trông vào tài thao lược để quyết thắng trên chốn sa trường. Còn Cổn Long Vương trước nay vốn tính đa nghi thì nay lại càng dè đặt hơn nữa.

Thượng Quan Kỳ gật đầu cười nói:

– Tóm lại trận đánh bữa nay đã thâu lượm được kết quả hữu hiệu nhất là gieo mối hoài nghi vào trong tâm Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng thế!

– Y đã mất đi phần nào lòng tự tin, trái lại bên mình tăng thêm phần tin tưởng vào sự thành công. Bên địch thoái chí mà bên ta thêm lòng phấn khởi. Điểm này rất có lợi cho ta.

Lúc này Tả Hữu Nhị Đồng, Thiên Mộc, Tích Mộc, Kim Nguyên Đạo đã điều dưỡng và phục hồi sức khỏe, ai nấy tay cầm khí giới lăm lăm. Viên Hiếu đột nhiên bước ra nói:

– Tiểu đệ ra giết hai tên áo đen trước.

Gã được trời phú cho thể chất khác lạ, người thường không thể bì kịp. Tuy gã bị thương nặng hơn mọi người mà điều dưỡng lại mau lành hơn ai hết.

Liên Tuyết Kiều nhíu cặp lông mày hỏi:

– Thương thế ngươi sao?

Nàng lãnh trách nhiệm thống soái oai quyền rất lớn. Tuy nàng muốn ngăn

trở Viên Hiếu xông trận, nhưng không tiện nói ra.

Viên Hiếu nức lòng hả dạ, hào khí bốc lên cuồn cuộn nói:

– Tiểu đệ bình phục rồi. Nếu cô nương không tin thì để tiểu đệ ra giết hai tên thị vệ áo đen cho cô nương coi.

Gã vừa cười, vừa nói chưa dứt lời đã nhảy vọt lên cao tới ba trượng.

Người gã lơ lửng trên không, xoay di một vòng chẳng khác gì con chim khổng lồ vồ mồi nhảy xổ lại hạ mình xuống chỗ bọn áo đen.

Thượng Quan Kỳ nhìn gã không khỏi thở dài.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Sao ngươi lại thở dài?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– So với Viên đệ thì dù thuộc hạ có học thêm võ công mười năm nữa cũng không bằng gã được, mà còn thua kém xa. Nếu Viên đệ được cô nương giàu lòng chiếu cố thì cuộc thành tựu của gã sau này có thể tới mức độc đáo không tiền khoáng hậu, và đáng làm một vị tôn sư cho nền võ học đương thời.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Gã có một bản ngã đặc biệt, khinh công cùng chân lực khác người thường. Nhưng có điều đáng tiếc là bản thế của gã chỉ luyện được phép dương cương chứ không luyện được môn âm nhu. Nếu cố công rèn luyện tâm pháp bằng võ công thượng thặng thì sau hai mươi năm gã khó lòng địch nổi

ngươi.

Hai người đang nói chuyện thì Viên Hiếu đã nhảy vào giữa đội thị vệ áo đen. Gã gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc, vung song quyền đánh theo thế liên hoàn, hất bốn gã áo đen xa ra. Hai tay gã đổi sang lối tầm nã, chụp lấy cổ áo hai tên. Lúc này bốn đại hán áo đen lại vây gần vào.

Viên Hiếu nắm hai tên giơ lên vừa quát tháo vừa quật ra, khiến cho bọn thị vệ đang bao vây phải tới tấp lùi ra.

Viên Hiếu xách cổ hai tên lên quát to một tiếng rồi nhảy về bản trận. Mọi người để ý nhìn kỹ hai tên thị vệ áo đen thì chúng chỉ còn thoi thóp thở.

Liên Tuyết Kiều nhìn Viên Hiếu bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

– Ngươi không tuân theo mệnh lệnh của ta, dám có hành động thiện tiện. Theo luật lệ bản bang tất ngươi bị trọng phạt. Nhưng ta xét ngươi mới phạm pháp lần đầu hãy tạm khoan dung, để ngươi đới tội lập công.

Viên Hiếu chắc mẩm mình ra bắt sống được hai tên thị vệ áo đem về sẽ được mọi người hoan hô và nhất là được Liên Tuyết Kiếu khen ngợi, thì gã khoan khoái vô cùng.

Nào ngờ sự thực đã phản lại sự tiên đoán của Viên Hiếu, chẳng những Liên Tuyết Kiều không ngỏ lời khen ngợi mà còn trách thêm gã một phập.

Viên Hiếu vừa buồn vừa bực mình, bao nhiêu oán khí trút lên đầu hai tên thị vệ áo đen. Gã ngầm vận kình lực vào hai lòng bàn tay, bóp mạnh cổ hai tên thị vệ. Làm cho đứt hết mạch huyệt chúng. Đoạn gã quăng hai xác chết ra xa.

Tả Hữu Nhị Đồng trước tiên. Hai người vung kiếm ra đâm một tên áo đen bị thương, Tiếp theo Tích Mộc đại sư Thiên Mộc đại sư. Kim Nguyên Đạo lục tục ra trận xông vào giữa đội thị vệ áo đen.

Ngũ Anh luyện tập thành thạo đã lâu ngày chẳng những mặt trận rất kín đáo, mà gã nào cũng lặng lẽ đầy nghị lực. Thắng không kiêu ngạo, thua chẳng nản lòng. Tuy lúc này đại cục đã ổn định nhiều, nhưng năm người vẫn một mực công thủ nghiêm mật không để sơ hở chẳng khác gì lúc ban đầu.

Liên Tuyết Kiều thấy vậy khen thầm: “Đường Toàn quả là nhân vật khác đời. Không ngờ một chàng thư sinh chẳng hiểu võ nghệ lại huấn luyện nên một đoàn dũng sĩ thiện chiến đến thế này? Trách nào mà Âu Dương Thống chẳng kính phục y, nhất nhất nghe theo mưu mẹo”.

Bỗng nghe những tiếng rú lên thê thảm liên tiếp vọng lại, Liên Tuyết Kiều ngoảnh đầu nhìn ra máu vọt tứ tung, chân tay gãy nát bay ra tới tấp. Thật là một cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Nguyên quần hào xông vào đội thị vệ áo đen thi triển những tuyệt chiêu gây nên một trường thảm sát.

Đội thị vệ áo đen này tuy đều lựa chọn trong những tay cao thủ giang hồ, nhưng chúng bị thuốc độc kiềm chế đã lâu. Chẳng những võ công không thêm phần tinh tiến mà còn giật lùi là khác. Hơn nữa cách phản ứng của chúng kém phần linh hoạt. Bọn Thiên Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng phóng ra những chiêu thức kỳ tuyệt giết bọn áo đen thây chết ngổn ngang, gây nên cảnh tượng rùng rợn.

Bọn thị vệ áo đen tuy bị chết và bị thương đã đến quá nửa, mà những tên sống sót vẫn hết sức công kích không chịu rút lui.

Tích Mộc đại sư nổi lòng từ bi, thu thiền trượng vệ không đánh nữa, ngấm ngầm niệm Phật hiệu.

Bỗng nhà sư thấy vai bên trái đau nhói thì ra đã bị đâm trúng một đao, máu tươi chảy ra ồng ộc.

Nhà sư thốt nhiên nghĩ ra rằng: Ngoài chiến trường không thể có lòng dạ từ bi được, nếu định không chết thì mình hết sống. Bỗng lại nghe tiếng khí giới veo véo, trên không hai lưỡi đơn đao đâm vào hai cạnh sườn. Tích Mộc đại sư cả giận quát lên một tiếng cố nhịn đau vung cây thiền trượng ra chiêu: “Giả Hỏa Siêu Thiên” rồi biến thành chiêu “Tả Hữu Khai Cung” phóng ra hai bên, gạt hai lưỡi đơn đao bật lên những tiếng choang choảng.

Nhà sư bụng dạ nhân từ đã nổi sát khí, vung thiền trượng phóng ra ba chiêu tuyệt kỹ đánh hai gã áo đen bị thương.

Thiên Mộc đại sư, Tả Hữu Nhị Đồng cùng Kim Nguyên Đạo cũng nhất tề

đánh mạnh.

Mười mấy tên thị vệ, chớp mắt đã bị ngã đến bảy tám, chỉ còn lại sáu, bảy tên vậy mà chúng vẫn lăn xả vào giao chiến, dường như chúng đã gác hẳn sự sống chết ra ngoài cõi lòng.

Trận đánh giết tàn nhẫn này khiến cho Tả Hữu Nhị Đồng cùng Thiên Mộc đại sư đều sinh lòng bất nhẫn, nên tay cầm khí giới đã tỏ vẻ hòa hoãn rất nhiều.

Chỉ có bọn Ngũ Anh là vẫn thận trọng, ra đòn vẫn giữ mực bình thường không mau không chậm. Thần sắc vẫn không thay đổi, luôn luôn một mực nghiêm trang.

Thật là vai bị núi đè không biết là nặng, hay đặt chiếc lông hồng cũng không thấy nhẹ.

Liên Tuyết Kiều càng xem càng kính phục Đường Toàn. Nàng quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ thấy chàng xuất thần lặng lẽ dường như có điều gì nghĩ ngợi thì tủm tỉm cười hỏi:

– Ngươi nghĩ gì vậy?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ nhớ đến Đường đại ca. Tuy người không hiểu võ công mà đã rèn luyện cho Cùng Gia Bang được bọn Bát Anh cùng Tứ Thập Bát Kiệt, lấy trầm tĩnh, ổn định làm yếu quyết. Võ công người này tuy không giỏi lắm, nhưng lúc cự địch, bọn họ đem hết tâm ý vào việc sử dụng Thần Kiếm. Dù người tỉnh như Viên đệ cũng không bằng được.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Đúng thế! Đường tiên sinh quả là nhân vật kỳ tài trăm đời khó lòng kiếm được người như tiên sinh. Nhưng có điều đáng tiếc là tiên sinh không được trường thọ nên tráng chí sớm bị mai một.

Thượng Quan Kỳ động tâm, chăm chú vào mặt Liên Tuyết Kiều nói:

– Đại ca thuộc hạng có con mắt tinh đời, đem công cuộc ổn định võ lâm ủy thác hết cho cô nương.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cuộc cờ tàn này tuy thu xếp lại rất khó, nhưng ta phải gắng sức hết lòng…

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Trước kia Đường tiên sinh đã bày những thế cờ, chỉ cần ta theo lời di chúc mà thực hành may ra an ủi được anh linh cho tiên sinh ở dưới suối vàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu thuộc hạ nhớ không lầm thì đại ca lúc lâm chung dường như đã dặn lại việc chế phục Cổn Long Vương sẽ xảy ra trong nhà mồ nơi an táng di thể đại

ca…

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Vì thế mà tiên sinh dặn chính ngươi phải dốc công việc xây cất nhà mồ.

Thượng Quan Kỳ nói:

Có điều thuộc hạ thấy ý cô nương như muốn phân thắng bại với Cổn Long Vương ở gần vương phủ.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Cổn Long Vương còn có thực lực rất lớn. Trong vương phủ hiện còn có vô số tay cao thủ mai phục...

Chưa dứt lời tự đàng xa vọng lại một tiếng hú thê thảm như xé tan bầu không khí trầm lặng. Tiếng hú này phát ra tự khu rừng nhỏ nhưng mau như điện chớp, thoáng cái đã đến trường đấu.

Tiếp theo tiếng hú là một tiếng la thê thảm. Kim Nguyên Đạo từ trên không hạ xuống.

Quần hào cả kinh, chỉ có Ngũ Anh là vẫn trầm lặng như không, ánh kiếm vẫn lấp loáng, chuyển động, trận thế vẫn tiếp diễn như nước chảy mây trôi.

Giữa trận bay ra năm đạo hàn quang phóng vào người mặc áo bào xanh.

Ngũ Anh lặng lẽ vô cùng, bất luận cuộn biến hóa nguy nan thế nào cũng không làm cho chúng kinh động thần trí, chúng vẫn bình tĩnh để đối phó với cục diện.

Bỗng thấy người áo xanh vung tay phải đánh ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt, gạt bắn năm ngọn đao thương sang một bên.

Quần hào định thần nhìn lại thì thấy một người áo xanh đứng cách xa chừng sáu bảy thước, cặp mắt phóng ra những tia hào quang khủng khiếp!

Tả Hữu Nhị Đồng khẽ kêu lên.

– Cổn Long Vương!...

Ngũ Anh vẫn luân lưu phóng thương ra vây bọc Cổn Long Vương vào giữa. Cổn Long Vương cười lạt phóng luôn ra hai chưởng khiến cho bọn Ngũ Anh không đứng vững, loạng choạng mấy cái, nhưng vẫn giữ được mặt trận không biến đổi.

Liên Tuyết Kiều quay lại nhìn Kim Nguyên Đạo thấy miệng lão chảy máu ra. Hai mắt nhắm lại vì bị thương nặng, Liên Tuyết Kiều liền lấy một viên kim đan bỏ vào miệng Kim khẽ nói:

– Y bị thương nặng lắm! Mau đặt y xuống đống cỏ trên mặt đất. Chúng ta hãy đối phó với Cổn Long Vương trước rồi sẽ lại cứu y.

Lúc này Tả Hữu Nhị Đồng, Thiên Mộc, Tích Mộc đã cầm binh khí xông lại đánh. Nhưng trận thế của Ngũ Anh luân chuyển rất mau, đang vây bọc Cổn Long

Vương, khiến cho bọn Thiên Mộc không ra tay giúp đỡ được. Vòng vây của Ngũ Anh lúc tản rộng ra, lúc thu hẹp lại mà không sao vào gần bên Cổn Long Vương được.

Liên Tuyết Kiều khẽ bảo Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu:

– Bọn Ngũ Anh tuy được huấn luyện thuần thục, nhưng cũng không địch lại Cổn Long Vương. Nếu phá được trận thì Ngũ Anh chắc phải chết. Bây giờ chúng ta phải thay họ để tiếp chiến Cổn Long Vương.

Viên Hiếu cười hỏi:

– Bây giờ đã đánh được chưa?

Vừa rồi gã tự tiện ra tay bị Liên Tuyết Kiều trách mắng, bây giờ hãy còn hổ thẹn.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Bây giờ ngươi đánh đi!

Viên Hiếu vâng lời nhảy ra, miệng gã gầm lên một tiếng rồi nhảy xổ vào Cổn Long Vương.

Trong đời Cổn Long Vương đã giao đấu với không biết bao nhiêu là người, nhưng Viên Hiếu đối với lão là tay kình địch trước nay ít có, nên lão nghe Viên Hiếu gầm lên những tiếng kỳ dị rồi nhảy xổ lại, lão không dám sơ tâm chút nào mà phải xoay tay phóng chưởng tới, gã không chịu né tránh, người còn đang lơ lửng trên không, gã phóng trả hai chưởng ra đẩy ngược lại.

Hai luồng chưởng lực ghê gớm vừa chạm nhau, Viên Hiếu đang hạ mình xuống, đột nhiên lại hất tung lên cao.

Lúc Cổn Long Vương đối chưởng cùng Viên Hiếu, Thượng Quan Kỳ đã xông lại tới nơi. Bọn Ngũ Anh thu kiếm trận về, lùi ra một bên để dưỡng sức.

Thượng Quan Kỳ vận khí chống đỡ toàn thân, hai tay chứa sẵn công lực, chuẩn bị cùng Cổn Long Vương tỉ thí mấy chiêu hung hiểm phi thường đánh xáp lá cà.

Cổn Long Vương tuy đem toàn lực phóng chưởng để trước hết là một đòn đánh chết Viên Hiếu, rồi sẽ đối phó với quần hào sau. Nhưng lão không ngờ Thượng Quan Kỳ đã nhảy đến bên mình và chuẩn bị giao đấu một cách cương cường.

Tình trạng này bắt buộc Cổn Long Vương không đánh theo Viên Hiếu được nữa mà phải giơ chỉ lên nhằm điểm vào trước huyệt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã đến gần Cổn Long Vương chỉ còn cách chừng hai thước. Chàng đưa tay phải lên che ngực đề phòng từ trước, vừa thấy Cổn Long Vương điểm tới, lập tức chàng xoay tay biến thành chiêu “Cầm Nã” nắm lấy cổ tay Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương khẽ ngửa người lại một chút đã lùi lại năm thước. Lão cười lạt nói:

– Nếu đánh xáp lá cà thế này mà mi đỡ được năm mươi chiêu của ta thì ta quyết bó tay chịu trói.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Ta biết rằng không địch lại ngươi, nên không đánh cuộc với ngươi đâu.

Cổn Long Vương cười lạt nói khích:

– Ta cũng nói chơi vậy thôi, chứ làm gì mà ngươi dám cả gan ước hẹn với ta?

Tay phải lão đánh ra một chưởng. Chưởng này biến ảo thành những bóng ngón tay chia ra điểm vào những yếu huyệt Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ kinh hãi nghĩ thầm: Lão này quả nhiên võ công rất rộng. Chưởng thế của lão rất là kỳ dị xoay xở mau lẹ vô cùng, khiến đối phương không biết đâu mà đón đỡ. Chàng liền vận toàn lực điểm vào cổ họng Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương cũng không khỏi giật mình lẩm bẩm: “Thằng lỏi này thật ghê gớm quá!”

Lão vừa nghĩ vừa vung tay phải đánh tạt ngang nhằm điểm huyệt “Khúc Trì” Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ dùng phương pháp cứng rắn đón tiếp bắt Cổn Long Vương phải tự thu chiêu về. Chàng vận thêm công lực vào tay trái đánh ra một chiêu “Thiên Mã Hành Không”. Chưởng phong đánh véo vào cạnh sườn bên phải Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương thu cánh tay bên phải về, dùng khuỷu tay để che đỡ đòn chưởng của Thượng Quan Kỳ.

Tay trái lão vung ra phản kích luôn năm chưởng và đá luôn ba cước.

Thượng Quan Kỳ dùng hết sức bình sinh, chưởng phóng chỉ điểm để đón đỡ. Chưởng chỉ hai bên giao đấu, chớp mắt đã được ba bốn chục chiêu. Trận giao đấu này không những tỉ thí công lực, mà lúc biến chiêu chỉ chậm một chút hoặc giữ môn hộ không được kín đáo là lập tức bị trọng thương hay bị mất mạng.

Cuộc tranh đấu hung hiểm dị thường, có thể mất mạng trong chớp mắt khiến cho quần hào đứng xung quanh đều nín thở, trố mắt ra mà nhìn.

Thượng Quan Kỳ gắng gượng chống đỡ được bốn mươi chiêu, cảm thấy đuối sức. Tuy võ công của chàng chuyên để khắc chế Cổn Long Vương. Song lão biết nhiều hiểu rộng, lúc phóng chưởng ra đường đường chính chính, lúc lại dùng chỉ pháp kỳ bí tuyệt luân. Lão lại dùng cả hai lối dương cương

và âm nhu, thế đánh khác nhau một trời một vực. Hai mươi chiêu đầu, Thượng Quan Kỳ còn đối phó được một cách ung dung.

Nhưng hai mươi chiêu sau thì chàng ứng tiếp một cách hoảng hốt, chỉ còn sức chống đỡ chứ không phản kích được đòn nào.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ đã lâm vào tình thế nguy hiểm mà Viên Hiếu vẫn đứng bên ngoài vòng chiến, tuyệt không có ý ra tay tiếp viện thì không khỏi căm tức, chạy đến bên gã lạnh lùng hỏi:

– Sao ngươi còn chưa động thủ?

Viên Hiếu đáp:

– Đại ca cũng là một bậc anh hùng, nếu tiểu đệ giúp y thành thế hai người chọi một, e rằng làm cho y phải bực mình.

Liên Tuyết Kiều tức mình nói:

– Cuộc chiến đấu đã đến lúc tính mạng chỉ còn khe sợi tóc hơn nữa trước khi vào cuộc không có lời ước hẹn thì cần gì phải giữ lề luật?

Viên Hiếu nói:

– Đã vậy thì tiểu đệ xin ra giúp đại ca một tay.

Gã tung mình nhảy lại nhằm lưng Cổn Long Vương phóng một quyền.

Cổn Long Vương cả giận nói:

– Nếu tụi mi kéo cả lũ ra đánh mình ta, thì cứ việc ra tay đi!

Lão vừa nói vừa phóng chưởng ra đón lấy quyền phong của Viên Hiếu. Hai luồng kình lực gặp nhau đánh binh một tiếng. Người Cổn Long Vương lảo đảo mấy lần rồi mới đứng vững. Viên Hiếu cũng bị một chưởng lực của Cổn Long Vương hất lùi lại năm sáu bước.

Viên Hiếu thật là kiêu dũng vô cùng. Gã vừa đứng vững đã quát lên một tiếng thật to xông lại đánh nữa. Gã vung song quyền đánh liên tiếp, miệng lớn tiếng gọi:

– Đại ca hãy nghỉ một lát! Để tiểu đệ đánh với lão một hồi.

Cổn Long Vương tuy mạnh hơn Viên Hiếu, nhưng lão bị chí khí kiêu hùng của gã trấn áp tinh thần. Lão thấy thế quyền liên hoàn phóng ra vù vù, giải khai được cũng đã khó khăn, không lúc nào rảnh

tay để phản kích.

Thượng Quan Kỳ chợt nghĩ ra: Nếu bữa nay mà trừ khử được Cổn Long Vương thì chẳng những bớt được bao nhiêu nỗi ưu phiền mà còn giảm được những cuộc chém giết rùng rợn. Chàng đảo mắt nhìn hình thế và cảnh vật xung quanh càng thêm kiên quyết.

Nguyên bọn áo đen tùy tùng Cổn Long Vương đã bị tiêu diệt trên cánh đồng cỏ hoang vu, thây chất ngổn ngang, máu chảy lênh láng, đối phương chỉ còn một Cổn Long Vương, nếu mình cùng Viên Hiếu toàn lực động thủ lại thêm Liên Tuyết Kiều, Tả Hữu Nhị Đồng, Ngũ Anh, Thiên Mộc, Tích Mộc và Kim Nguyên Đạo giúp sức thì việc đánh bại Cổn Long Vương chẳng phải là không thể làm nổi.

Tính toán như vậy, hào khí nổi lên, chàng quát to phóng cả chưởng lẫn chỉ ra đánh mạnh như vũ bão. Chàng vừa đánh vừa quát:

– Cổn Long Vương tội ác ngập đầu, tác hại võ lâm mấy chục năm trời. Hai tay lão đẫm máu tanh hôi, giết người không biết bao nhiêu mà kể! Đối với con quỷ vạn ác này, không thể nói lề luật võ lâm với lão được.

Câu nói của chàng có ý kêu gọi quần hào xông cả vào động thủ.

Cổn Long Vương phía trước phải đón đỡ những chưởng chỉ biến hóa khôn lường của Thượng Quan Kỳ, sau lưng phải che gạt với những đòn quyền liên hoàn cực mạnh của Viên Hiếu. Lão đã cảm thấy hao tổn hơi sức rất nhiều, lại nghe tiếng Thượng Quan Kỳ hô quần hào bốn mặt nhất luật ra tay thì trong lòng kinh hãi vô cùng! Lão nghĩ thầm: “Nếu quả bọn này liều mạng với mình thì cuộc chiến hôm nay chắc là dữ nhiều lành ít”.

Lão là người vùng vẫy giang hồ, tiếng tăm lừng lẫy, chưa chịu lùi bước bao giờ. Gần mười năm nay, rất ít khi lão gặp cơ hội phải hết sức ra tay. Lúc bá nghiệp sắp thành thì ở đâu mọc ra Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đối chọi với lão.

Hai chàng tuổi trẻ này đã có bản ngã thiên nhiên hơn người, lại học được vô số môn võ kỳ lạ để kìm chế Cổn Long Vương nên tuy lão biết nhiều thế võ mà không rảnh tay để thi triển hết những môn sở trường.

Cổn Long Vương bị Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu đánh rát quá, bao nhiêu tâm trí cùng những ngón võ kỳ dị lão toan giở ra để chống đối thì phút cuối biến thiên lại phải thu về.

Cổn Long Vương thấy nguy cơ ngấp nghé không dám kéo dài cuộc chiến đấu, liền phóng ra bốn chiêu nhanh như chớp cố đẩy lui Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu để có thì giờ móc viên thuốc ra cho vào miệng nuốt.

Không biết Cổn Long Vương nuốt thứ thuốc gì mà thần diệu đến thế! Vừa nuốt vào, tinh thần lão

lập tức phấn khởi. Tay phải lão đánh mạnh để đối phó với Viên Hiếu, tay trái lão dùng thuật biến ảo kỳ dị để đối phó với thế công của Thượng Quan Kỳ.

Viên Hiếu đánh luôn mười mấy đòn mãnh liệt, chẳng những chưa chiếm được thượng phong mà còn thấy cường lực Cổn Long Vương mỗi lúc một mạnh thêm.

Thượng Quan Kỳ cũng biết rằng Cổn Long Vương càng đánh càng mạnh. Nếu tình trạng này còn kéo dài thì chưa chắc ai sống ai chết, chàng lại cất tiếng gọi to:

– Bữa nay mà để Cổn Long Vương chạy thoát thì sau này khó gặp được cơ hội thuận tiện như bữa nay.

Quần hào nghe Thượng Quan Kỳ gọi lần đầu đã lăm le chuẩn bị ra tay, nhưng lại thấy Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu hai mặt giáp công nghiêm mật dị

thường. Cổn Long Vương dường như chỉ còn sức chống đỡ nên trùng trình chưa vội ra tay. Bây giờ nghe Thượng Quan Kỳ gọi lần nữa, liền lập tức nhất tề xông vào vòng chiến.

Thiên Mộc đại sư ra chiêu “La Hán Thư Tín”. Tay cầm cây thiền trượng bổ thẳng xuống Cổn Long Vương, miệng quát mắng:

– Ngươi là một tên nghịch đồ phản thầy, lừa dối lão tăng đến tương hội tại một ngôi chùa cổ, rồi ngươi nấp ở sau cửa ngấm ngầm ra tay điểm huyệt ta, cầm tù ta đã mấy chục năm, ngươi có nhớ không?

Cổn Long Vương phóng chưởng bên mặt đánh xéo ra một chiêu để gạt cây thiền trượng của Thiên Mộc rồi lạnh lùng đáp:

– Binh thư đã có câu: “Binh Bất Yếm Trá”. Vậy thì càng giả trá càng hay. Khi ấy ta chưa hiểu có địch nổi ngươi hay không, nên cần dùng thủ pháp đánh lén.

Kim Nguyên Đạo cung phóng đao chém tạt ngang nói:

– Kim mỗ này chưa chết trong nhà độc thất của ngươi. Thế là ngươi lại uổng phí một phen tâm cơ.

Cổn Long Vương phi cước đá vào tay phải bắt buộc Kim phải thu đao về, rồi lạnh lùng nói:

– Mi chỉ là hạng vô danh tiểu tốt ta nhớ thế nào cho xuể được.

Bỗng nghe Viên Hiếu gầm lên một tiếng, đang từ trên không hạ xuống đánh Cổn Long Vương.

Nguyên Viên Hiếu đã nổi dã tính, đột nhiên tung người nhảy cao lên, rồi xổ tới Cổn Long Vương. Nguyên về chưởng lực của gã cũng đã ghê hồn, lại thêm sức mạnh từ trên không nhảy xổ xuống thanh

thế lại càng mãnh liệt..

Cổn Long Vương huy động cả tay chân, chia ra nhằm Thượng Quan Kỳ, Thiên Mộc đại sư, Kim Nguyên Đạo đánh mỗi người một chiêu, bức bách ba người phải lùi lại cho thế công kém phần mãnh liệt.

Thế công vừa chậm lại, Cổn Long Vương đã thu hai tay về, ngửa mặt lên phóng chưởng ra để chống lại Viên Hiếu đang từ trên không nhảy bổ xuống. Hai người cùng đánh một dòn quyết liệt. Chưởng lực chạm nhau đánh "Binh" một tiếng. Người Viên Hiếu đang nhảy bổ xuống đột nhiên lại tung lên lộn đi mấy vòng rồi rơi xuống. Cổn Long Vương cũng bị hất lùi lại ba bước.

Liên Tuyết Kiều rú lên một tiếng, tung người nhảy lại chỗ Viên Hiếu sắp rơi xuống. Nàng vươn tay trái ra cắp ngay lấy mình gã cúi đầu nhìn xuống thấy hai mắt gã nhắm nghiền, miệng gã còn ứa máu ra.

Thượng Quan Kỳ không bỏ lỡ thời cơ, đột nhiên tiến sát lại phóng chưởng đánh vào cạnh sườn Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương vừa đối chưởng quyết liệt với Viên Hiếu dường như sức

lực chưa thu về kịp thì đã thấy Thượng Quan Kỳ phóng chưởng đánh tới. Lão chưa biết đối phó cách nào thì Thượng Quan Kỳ đã phóng chưởng thế nhanh hơn.

Chàng chắc rằng chưởng này dù chẳng đánh chết được đối phương thì cũng làm cho lão gãy mấy rẻ xương sườn..

Lúc chưởng lực Thượng Quan Kỳ chạm vào người Cổn Long Vương, đột nhiên lão lùi lại một bước. Chưởng thế của Thượng Quan Kỳ đã đánh trúng vào cạnh sườn bên phải lão, nhưng chàng chỉ thấy mềm xèo biết ngay là có điều khác lạ toan thu chưởng về. Tuy chàng đã rất cảnh giác mà vẫn chậm mất một chút. Tay phải Cổn Long Vương vòng lại đã nắm được huyệt mạch cổ tay phải Thượng Quan Kỳ.

Lúc đó Kim Nguyên Đạo phóng đao đâm vào mé tả Cổn Long Vương. Cổn Long Vương tiện tay kéo Thượng Quan Kỳ để đảo về đỡ vào mũi đao của Kim Nguyên Đạo phóng tới.

Kim Nguyên Đạo cả kinh vội thu đao về rồi nhảy sang bên.

Thiên Mộc cùng Tích Mộc dùng thiền trượng giáp công hai mặt nhằm hai đầu gối và sau lưng Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương cười lạt một tiếng, tay phải lôi Thượng Quan Kỳ ra sau lưng để ngăn thiền trượng, rồi tiện đà lão nhảy lên để tránh đòn trượng của Thiết Mộc đánh dưới hạ bàn.

Thượng Quan Kỳ bị Cổn Long Vương nắm chặt huyệt mạch không còn kháng cự được nữa, để mặc cho Cổn Long Vương dùng mình làm binh khí chống đỡ Thiên Mộc, Tích Mộc cùng Tả Hữu Nhị Đồng.

Quần hào lâm vào tình trạng ném chuột sợ vỡ đồ nên không dám phóng đao kiếm ra đánh.

Ngũ Anh thấy Còn Long Vương sắp thoát vòng vây liền lập kiếm trận bao vây trở lại.

Cổn Long Vương cười lạt, thò tay trái ra cầm lấy chân Thượng Quan Kỳ dùng chàng làm binh khí quét ngang một chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân". Ngũ Anh cầm binh khí nhắm đánh Cổn Long Vương, vừa đánh vừa lùi. Nhưng bất luận năm người chuyển động cách nào, thủy chung vẫn giữ nguyên thế bao vây.

Liên Tuyết Kiều vội vỗ vào huyệt mạch Viên Hiếu rồi cho gã nuốt một viên linh đan và khẽ bảo:

– Ngươi hãy vận khí điều dưỡng, đừng lo nghĩ chuyện gì khác, ta phải lại cứu đại ca ngươi.

Nàng nắm chặt lưỡi đao Kinh Hồn nhảy một cái đã xa hơn trượng. Nàng nói khẽ:

– Các vị hãy tránh ra!

Lúc này Cổn Long Vương đang dùng Thượng Quan Kỳ làm khí giới, bắt buộc Ngũ Anh phải lùi dần. Lão nhắm hướng Đông Bắc để toan thoát khỏi vòng vây. Hướng này đi về phủ Cổn Long Vương, lão tỏ ra có ý muốn chạy trốn về vương phủ.

Liên Tuyết Kiều xoay lưỡi kim đao chém luôn ba nhát rồi lạnh lùng nói:

– Vương gia uống thuốc "Trấn Thần Đơn". Thuốc đó tuy công hiệu nhưng tiêu tán rất mau. Tiểu nữ e rằng Vương gia muốn chạy về vương phủ mà trên đường này có mười ba chặng ngăn cản, quyết không xông ra thoát đâu?

Cổn Long Vương lạnh lùng đáp:

– Ta đã có tên này dùng làm binh khí, chắc các ngươi phải e dè không dám đem toàn lực ra để tấn công.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Đánh chết một mình Vương gia có thể cứu tính mạng cho muôn ngàn người để duy trì nguyên khí tinh anh cho võ lâm thì dù Thượng Quan Kỳ có bị chết chăng nữa cũng được anh em đồng đạo ngàn thu kính ngưỡng, để tiếng thơm muôn đời, thì cái chết đó nào có tiếc gì?

Tuy miệng nàng nói cứng mà thật ra trong lòng khiếp sợ vô cùng! Từ đêm hôm ngồi trong thuyền

trên mặt hồ, nàng đối với Thượng Quan Kỳ có một thứ cảm tình rất phức tạp. Tuy nàng biết mình vẫn còn tấm thân trong trắng mà thực ra trong thâm tâm đã có một hình ảnh không thể nói ra được. Chẳng những nàng rất yêu Thượng Quan Kỳ lại còn cảm kích chàng về cái ơn cứu mạng.

Viên Hiếu đối với nàng thành gã si tình lại tính khí chất phác, khiến cho Thượng Quan Kỳ phải trốn tránh ái tình đối với nàng để hy sinh tấm lòng tiếc ngọc thương hương cho người em kết nghĩa.

Giữa ba người Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu đã ràng buộc nhau bằng tấm lưới rất phức tạp.

Tuy Viên Hiếu đã có một pha khỏa thân trước mặt Liên Tuyết Kiều, bức bách nàng phải quyết tâm lấy gã mà thực ra thì hình ảnh Thượng Quan Kỳ đã chiếm hết tâm hồn nàng, hình ảnh này rửa không sạch mài không đi.

Liên Tuyết Kiều dùng bộ mặt bình tĩnh để che giấu nỗi lòng hoang mang, chờ Cổn Long Vương trả lời.

Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo cũng đều chịu ơn Thượng Quan Kỳ cứu thoát ra khỏi đường hầm nhà mật thất. Hai người rất cảm kích Thượng Quan Kỳ, có ý quyết tâm liều mình cứu chàng. Mắt hai vị vừa bi thương vừa phẫn uất, đỏ ngầu như tóe lửa, nhìn chằm chặp Cổn Long Vương những muốn ra tay.

Chương 105: Liên Tuyết Kiều Điều Động Lui Binh

Cặp mắt Cổn Long Vương lạnh như băng, đảo nhìn bốn phía Lão hít một hơi dài ngầm vận chân khí, xoay mình một vòng. Từ lúc lão động thủ chưa giây phút nào nghỉ ngơi cho đến bây giờ mới dừng tay.

Cả hai bên lặng lẽ một hồi Thiên Mộc, Kim Nguyên Đạo cùng Tả Hữu Nhị Đồng chỉ chờ Liên Tuyết Kiều hạ lệnh là xông vào liều chết tấn công.

Liên Tuyết Kiều không nhịn được nữa, từ từ giơ kim đao lên, lạnh lùng nói:

– Vương gia đã bị trọng thương, khó lòng chống lại với bọn tôi hợp lực công kích.

Cổn Long Vương thở phào một cái vẫn giữ một giọng lạnh lùng:

– Bây giờ nếu ta buông tha hắn thì mi chịu điều kiện gì?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không được! Vương gia vốn là người không giữ tín nghĩa ai mà tin được?

Nếu để Vương gia đem y đi thì thà rằng để y cùng chết với Vương gia là hơn.

Cổn Long Vương ngửa mặt lên trời cười nói:

– Đáng tiếc là lời ngươi nói ta không thể tin được, huống chi ta chưa chắc mi điều khiển nổi Âu Dương Thống.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Vậy phải làm thế nào Vương gia mới tin?

Cổn Long Vương nói:

– Âu Dương Thống là người có tín nghĩa, chính miệng y nói ra ta mới tin được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Điều đó không khó gì? Nếu không để Vương gia mục kích, e rằng Vương gia không chịu khâm

phục.

Nói xong nàng móc ra một cái còi vang đưa lên miệng thổi lên một hồi nghe lanh lảnh.

Tiếng còi lúc dài lúc ngắn, tựa hồ như có cung điệu hẳn hoị

Từ đằng xa có tiếng còi đáp lại Liên Tuyết Kiều cất còi đi rồi hỏi:

– Tiếng còi vàng này liệu có làm bối rối sự liên lạc của bọn thuộc hạ Vương gia không?

Nguyên bọn thuộc hạ Cổn Long Vương hầu hết đã uống thuốc mê, tai mắt không thể tinh tường được như những người tỉnh táọ Liên Tuyết Kiều ở trong vương phủ đã lâu hiểu rõ nội tình, dùng còi vàng làm công cụ liên lạc. Nàng thổi tiếng dài tiếng ngắn, vừa để truyền tin ra ngoài, vừa để làm hỗn loạn tai mắt quân địch.

Cổn Long Vương cười lạt đáp:

– Chà! Chà! Thế ra mi gớm thiệt! Biết thế này ta giết mi sớm đi hay hơn!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đi sai một nước cờ là thua cả bàn. Vương gia có hối hận không?

Cổn Long Vương nói:

– Hiện giờ đại cuộc chưa thể biết trước được. Mi chớ nên mừng vội

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ít ra thì trận đánh bữa nay đã làm cho Vương gia phải khủng khiếp vì trước nay Vương gia chưa bị lần nào thảm bại như lần này

Cổn Long Vương nói:

– Ta nuôi dưỡng mi mười mấy năm y, không ngờ thành ra nuôi ong tay áo, mi đã trở nên một đứa oan gia đối đầu với tạ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cha mẹ tiểu nữ đều chết về tay Vương gia, chẳng lẽ tiểu nữ không biết báo thù hay sao

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Tiểu nữ đã lập được không biết bao nhiêu công trạng cho Vương gia, bao phen vào sinh ra tử để

lấy cái nhục muôn đời cho người xỉ vả. Đó là tiểu nữ đã đền ơn mười năm dưỡng dục rồị Hai lần Vương gia hạ độc thủ để giết tiểu nữ mà còn chưa được như nguyện. Vậy thì chút tình cha con đã đoạn tuyệt rồị Bây giờ tiểu nữ thống lĩnh tướng sĩ đến đây đường đường chính chính để báo thù cho song thân và trừ hại cho võ lâm.

Cổn Long Vương nói:

– Mi là một đứa tiện tỳ, miệng còn hôi sữa há địch lại tả Bữa nay ta tính sơ ót, bị mi vây hãm. Dù mi có cơ hội giết ta, nhưng vì muốn ta buông tha tên Thượng Quan Kỳ mà để lỡ mất cơ hội, thì e rằng suốt đời mi không còn có cơ hội nào khác nữạ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tôi bỏ Vương gia ra đi không những bọn thuộc hạ sẽ đem lòng phản lại, mà tin này một ngày kia lan rong ra thì cả đến bọn vương phi nghĩa nữ sẽ ly tán hết. Tôi còn e bốn vị hầu tước cũng bỏ Vương gia ra đi hết.

Cổn Long Vương quả nhiên sờn lòng, lặng thinh không nói gì.

Mấy câu này của Liên Tuyết Kiều đã làm cho lão kinh hãi vô cùng. Giả tỷ lão không mang mặt nạ tất lộ vẻ hoảng hết rồị

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn luồng nhãn quang Cổn Long Vương, thấy ngưng tụ vào một chỗ thì biết rằng lão đương trù tính một việc trọng đạị Nàng lẩm bẩm:

“Lão này võ công cùng tài trí trên đời có một không haị Lão chỉ còn một khuyết điểm là bệnh đa nghị Nếu mình gieo mối nghi ngờ vào đầu óc bọn tứ hầu để chúng tàn sát lẫn nhau thì còn hơn là giết được lão hôm nay”.

Giữa lúc ấy một hồi còi nổi lên từ đằng xa vọng lạị

Liên Tuyết Kiều phấn khởi nói:

– Âu Dương Bang chúa đã đến!

Cổn Long Vương ngoảnh đầu nhìn ra quả nhiên thấy một người phóng ngựa như bay chạy đến, chớp mắt người ngựa đã tới trước mặt mọi người

Đúng là Âu Dương Thống dẫn quần hào đến nơị

Âu Dương Thống mình mặc áo sắc tro, gông mặt hơi gầy, cặp mắt loang loáng đảo nhìn bốn phía rồi chậm rãi hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Văn thừa hiệu triệu bản tòa đến đây có việc chi cần thương nghị?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa quyết định cho một việc.

Âu Dương Thống xuống ngựa, nhìn chằm chặp Cổn Long Vương đang nắm huyệt đạo Thượng Quan Kỳ, hỏi:

– Việc chỉ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cổn Long Vương đã bị trong thương, không cần đến những tay cao thủ trong mười ba trạm gác giúp sức, bọn thuộc hạ đây cũng đủ thực lực để đương trường chế phục lão ngay đây.

Âu Dương Thống hỏi:

– Nhưng còn Thượng Quan Kỳ thì làm thế nào

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đành để y chịu chết với lão.

Âu Dương Thống hỏi:

– Ngoài cách này còn biện pháp nào khác nữa không?

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Có chứ! Nếu buông tha bản vương thì Thượng Quan Kỳ cũng khỏi chết.

Âu Dương Thống hỏi:

– Thượng Quan Kỳ có bị thương không?

Cổn Long Vương đáp:

– Không, y chỉ bị ta nắm giữ huyệt mạch chứ không bị thương.

Âu Dương Thống nói:

– Trước nay ngươi là kẻ vô tín nghĩa, ai mà tin được lời ngươi

Cổn Long Vương hỏi lại:

– Vậy thì ngươi muốn thế nào

Âu Dương Thống nói:

– Ngươi hãy thả Thượng Quan Kỳ ra trước. Bọn ta coi lại hễ y không bị thương sẽ buông tha cho ngươi dời khỏi nơi đây cũng chưa muộn.

Cổn Long Vương nói:

– Nhưng ta cũng chưa thể tin ngươi được?

Âu Dương Thống nói:

– Âu Dương Thống đã nói ra miệng, chẳng lẽ còn tranh cãi hay sao

Cổn Long Vương ngửa mặt lên trời hỏi:

– Âu Dương Thống! Từ khi bản vương bước chân vào chốn giang hồ, chưa có bao giờ bị thảm bại như bữa nay. Nếu quả ngươi tha ta thật phỏng có khác chi thả hổ về rừng, chẳng lẽ ngươi không hối hận về sau

Âu Dương Thống lạnh lùng nói:

– Một lời của ta đã hứa, với người đồng đạo võ lâm coi trọng hơn cả ngàn vàng, chỉ vì ta muốn giữ cho tròn hai chữ tín nghĩa và tấm lòng trung hậu..

Cổn Long Vương từ từ cúi đầu xuống không nói gì nữa

Âu Dương Thống nói tiếp:

– Bữa nay dù bọn ta có tha ngươi, nhưng rồi đây ngươi cũng không tránh khỏi họa diệt vong.

Cổn Long Vương từ từ nới tay đang nắm chặt Thượng Quan Kỳ ra nói:

– Âu Dương Thống! Ngươi coi lại đi! Xem gã có bị thương không?

Thượng Quan Kỳ bị giữ huyệt mạch, tuy toàn thân mất hết kình lực nhưng tai vẫn minh mẫn. Mấy người đối đáp với nhau những gì chàng nghe rõ hết. Bây giờ chàng nhìn Âu Dương Thống chắp tay thi lễ nói:

– Hà tất Bang chúa phải lo cho một mình thuộc hạ, khiến cho thêm hàng trăm hàng ngàn tính mạng các bạn đồng đạo võ lâm phải chết uổng.

Âu Dương Thống không trả lời chàng, chỉ biểu Thượng Quan huynh vận động chân khí thử xem có bị thương không?

Thượng Quan Kỳ vâng lời vận khí rồi đáp:

– Không có gì hết.

Âu Dương Thống nói:

– Thượng Quan huynh coi lại xem có bị trúng độc không?

Thượng Quan Kỳ lại vận khí tường ra khắp người một lượt rồi đáp:

– Không sao cả.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Âu Dương Thống! Ngươi đem lòng nghi ngờ bản vương như vậy chẳng hóa ra cũng nhỏ nhen lắm sao

Âu Dương Thống nói:

– Bất luận là ai trong thiên hạ ta cũng còn chút lòng tin tưởng, riêng đối với ngươi chứa đầy tội ác. Giết thầy phản bạn thì không thể không.

Cổn Long Vương máy môi nhưng không lên tiếng.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Thôi bây giờ ngươi đi đi!

Cổn Long Vương cặp mắt phóng ra hai tia lửa oán hờn, đảo nhìn quần hào một lượt rồi nghiến răng nói:

– Trong vòng mười ngay ta sẽ giết hết các ngươi đây quyết không tha một tên nào

Liên Tuyết Kiều không thủ lễ nữa, nàng xẵng giọng:

– Hiện giờ bọn ta muốn giết ngươi thực dễ như trở bàn tay, ngươi không chạy mau đi, lỡ ra Âu Dương Bang Chúa thay đổi lòng dạ, một phen thất tín giết ngươi đi thì sao

Mấy câu này quả nhiên rất có hiệu lực, Cổn Long Vương không nói gì nữa, trở gót đi ngay

Thượng Quan Kỳ nhìn sau lưng Cổn Long Vương mất hút rồi đột nhiên thở dài nói:

– Bang chúa cùng Văn Thừa sao lại vì một mình thuộc hạ mà coi rẻ hàng trăm ngàn sinh mạng các bạn võ lâm? Thượng Quan Kỳ này đù mặt dạn mày dày kéo dài thêm cuộc sống vụng trộm song chẳng yên tâm chút nào

Âu Dương Thống nói:

– Hai bên “Hiệp” và “Đạo” khác nhau là ở đó. Nếu Cùng Gia Bang cũng giống như Cổn Long Vương thì hà tất phải tranh hơn thua với lão nữả

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Ngươi bất tất phải băn khoăn. Việc tha Cổn Long Vương không phải là để cứu ngươi âụ

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười nói:

– Đa tạ cô nương có lòng an ủị Nếu cứu Thượng Quan Kỳ này bằng cách đó thì dù sống cũng như chết.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Ngươi không tin lời ta ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Há phải một mình thuộc hạ không tin, thuộc hạ e rằng hết thảy mọi người có mặt tại đây đều không thể tin được.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Nếu các ngươi nghe ta cạn lời thì sẽ rõ là không phải ta nói khéo đâụ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin cô nương cho nghẹ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong vương phủ chưa phá hủy nhà độc thất; những tay cao thủ còn nhiềụ

Bốn vị hầu gia sẽ chia nhau trấn giữ các nơị Nếu hôm nay chúng ta giết Cổn Long Vương thì các người đó chia nhau ra hùng cứ từng phương, tự ý hoành hành tác tệ còn thảm hại hơn là dưới quyền thống lĩnh của Cổn Long Vương...

Âu Dương Thống nói:

– Đúng thế.

Liên Tuyết Kiều lại nói:

– Nếu muốn hoàn toàn tiêu diệt phe phái Cổn Long Vương thì phải làm thế nào một mẻ trừ diệt được toàn thể những tay đầu não mới hết những mối lo về sau

Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Phải thế mới được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vì thế mà ta phải tha Cổn Long Vương. Từ trước tới nay lão chưa bao giờ bị thảm bại như lần này, tất lão cho là một cái nhục lớn và ngay đêm nay đi tìm bốn hầu tước về, lại huy động hết thảy những tay cao thủ dưới trướng quyết một trận tử chiến với chúng ta để rửa hận.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Xét lấy thực lực hai bên mà xét, không hiểu trận đánh ác liệt này ai thắng ai bại

Liến Tuyết Kiều nói:

– Đây là một cuộc ác chiến thảm khốc phi thường. Nếu đem thực lực ra để quyết sống mái thì hai bên đều chết rất nhiều người Còn về cơ thắng bại thì địch nhiều mà ta ít, dù mình có sẵn nhân lực tinh anh thì ngọc đá cũng đều ra tro hết. Vì vậy, theo ý kiến thuộc hạ ta không nên lập trận đối chiến.

Âu Dương Thống nói:

– Tuy bản tòa không hiểu mưu lược nhưng rất đồng ý với cô nương. Nếu Cổn Long Vương triệu tập hết những tay cao thủ dưới trướng để cùng ta quyết sống mái thì Cùng Gia Bang quả khó lòng nắm vững phần thắng. Hỡi ơi! Trước đây nửa năm đã xảy ra một cuộc ác chiến những phần tử tinh anh trong bang bị tổn thất nặng nề. Bát Anh bị mất ba người, võ tướng phải chặt cánh tay Ấy là trong trận đó Cổn Long Vương chưa điều động hết những tay cao thủ của lãọ Lão đã có hùng tâm định làm bá chủ võ lâm lấy thực lực một bang ta để đối phó quyết không thể được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ấy thế mà nếu không có Cùng Gia Bang thì bộ mặt võ lâm ngày nay còn thảm hại hơn nữạ Bang chúa chẳng nhõng là một vị chúa tể trong bang mà còn có quan hệ mật thiết đến sự yên nguy của võ

lâm nữa

Thiết Mộc đại sư xen vào:

– Cổn Long Vương là kẻ thù chung của võ lâm mà một mình Cùng Gia Bang phải đứng mũi chịu sào, thì thật không công bằng. Bây giờ lão tăng xin lập tức trở về chùa Thiếu Lâm ra mắt Chưởng Môn Phương Trượng yêu cầu người huy động hết những tay tinh nhuệ bổn phái đến đây trợ chiến.

Thiên Mộc đại sư đưa mắt nhìn Tích Mộc muốn nói lại thôi

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu được đại sư chịu về trình bày cho quý Phương Trượng phái những tay cao thủ viện trợ cho thì còn gì hay bằng?

Tích Mộc đại sư nói:

– Nếu bần tăng không cầu xin được Chưởng Môn Phương Trượng phái người giúp sức thì không còn mặt mũi nào trở lại đây để nhìn thấy Âu Dương Bang Chúa cùng nữ thí chủ nữa

Thiên Mộc đại sư đột nhiên nói xen vào:

– Tại hạ có một tín vật lai lịch rất sâu xa với chùa Thiếu Lâm xin cho đại sư mượn để mang theo

Tích Mộc vẫn chưa hết nghi ngờ Thiên Mộc, vừa nghe nói vậy liền quay lại đáp:

– Lão thí chủ đây trong tay cầm môn binh khí của nhà Phật thì chắc cũng là người trong nhà Phật?

Thiên Mộc đại sư khẽ thở dài nói:

– Gốc gác lão chủ hiện giờ chưa tiện nói ra, nhưng lão chủ xin xác nhận là có lai lịch sâu xa với phái Thiếu Lâm. Sau này quét sạch yêu ma và tiêu diệt Cổn Long Vương rồi, lão chủ sẽ công bố gốc tích mình với người đời

Tích Mộc nói:

– Đã vậy bần tăng cũng không tiện gặng hỏi ngọn ngành.

Thiên Mộc đại sư cầm một cái túi vải khâu kín đưa cho Tích Mộc nói:

– Trước khi yết kiến quý chưởng môn Phương Trượng, xin đừng mở túi này ra

Tích Mộc đại sư đón lấy túi vải cầm tay nhắc thấy khá nặng, dường như trong túi đựng vật gì bằng kim thuộc.

Thiên Mộc đại sư hỏi tiếp:

– Chưởng Môn Phương Trượng quý tự pháp hiệu là gì?

Tích Mộc đáp:

– Pháp hiệu người là Thần Mộc.

Thiên Mộc nói:

– Nếu vậy hay! Người thấy vật này, nhất định sẽ nhận ra, quyết không đến nỗi cự tuyệt việc phái những tay cao thủ đến đây. Đại sư cứ yên tâm mà về đi.

Tích Mộc chăm chú nhìn Thiên Mộc nói:

– Bần tăng xin cáo biệt.

Nhà sư chắp tay thi lễ cùng Âu Dương Thống và bọn Liên Tuyết Kiều rồi trở gót đi ngay.

Liên Tuyết Kiều nhìn sau lưng Tích Mộc cho đến khi mất hút mới từ từ quay đầu lại, vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng, nhìn Thiên Mộc hỏi:

– Chưởng môn Phương Trượng chùa Thiếu Lâm có uy quyền tối cao, chắc đại sư đã biết rồi.

Thiên Mộc gật đầu đáp:

– Quả vậy, bần tăng đã biết rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trước nay phái Thiếu Lâm được võ lâm tôn trọng như núi Thái Sơn như sao Bắc Đẩu đã mấy trăm năm. Trải qua mấy mươi đời, chưa bao giờ phái này đưa ra một tay đệ tử biết nhiều võ công nhất trong bổn phái, nên võ lâm khó mà lường được thực lực của họ. Có điều trận La Hán là một trận thế rất nổi tiếng khắp thiên hạ....

Thiên Mộc đại sư nói:

– Phải đó ! Cô nương có ý kiến rất hay là dùng trận La Hắn phái Thiếu Lâm để đối phó với Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt nghiêm nghị nói:

– Cổn Long Vương có ba trăm sáu mươi tên thiết giáp kỵ sĩ. Mấy chục năm trời lão gắng công lựa

chọn những tay cao thủ võ lâm xung vào Bọn này thần lực kinh người, không hiểu trận La Hán của phái Thiếu Lâm có chống cự được không?

Thiên Mộc nói:

– Trận La Hán của phái Thiếu Lâm lớn cũng được mà nhỏ cũng được, ít thì mười tám nhiều thì ba trăm sáu mươi vị cao tăng đều bày được. Trận này có thể hợp lại để nghênh địch hay phân tan ra để ứng chiến. Cả trận có mười tám thứ biến hóa mà đều do vị thủ trận ứng biến. Cổn Long Vương huy động cả ba trăm sáu mươi tên thiết giáp kỵ sĩ có thể tung hoành trong võ lâm, khiến những tay cao thủ bậc nhất trong thiên hạ phải chịu lép tay, nhưng quyết không phá được trận La Hán của phái Thiếu Lâm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là Phàm Mộc đại sư chưa chắc đã chịu huy động những tay cao thủ để cùng Cổn Long Vương quyết sống mái

Thiên Mộc nói:

– Lão chủ tin rằng người khó bề từ chối được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc này quan hệ lớn đến kiếp vận võ lâm, dùng mưu không thể đi lầm một nước cờ vì một nước đi lầm làm thua cả bàn.

Thiên Mộc nói:

– Điều đó lão chủ đã biết rồi

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Trước kia đại sư chưa bị cầm tù tại phủ Cổn Long Vương thì giữ địa vị gì ở chùa Thiếu Lâm?

Thiên Mộc đáp:

– Hồi ấy lão chủ hành cước phương xa, rất ít khi lưu lại trong chùa

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tôi muốn biết địa vị đại sư trong quý tự.

Thiên Mộc đáp:

– Lão hủ có tên trong giám viện trưởng lão

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bởi thế mà tại hạ vẫn hoài nghi lời đại sư, trừ phi địa vị đại sư còn là vai trên Chưởng Môn Phương Trượng.

Âu Dương Thống hỏi xen vào:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc địa vị ra saỏ

Thiên Mộc trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Đều vào hàng giám viện trưởng lão và được Chưởng Môn rất tôn trọng.

Âu Dương Thống nói:

– Hai vị cao tăng đó có thâm giao với bản tòa chung lo việc võ lâm trong thiên hạ, vậy mà chưa đủ tài thuyết phục được Thần Mộc đại sư trong việc xin phái hết những tay cao thủ ra kháng cự Cổn Long Vương.

Thiên Mộc đại sư cười nói:

– Thiết Mộc, Phàm Mộc là hai vị sư đệ, bất quá được Chưởng Môn kính trọng mà thôi, không thể so bì với thân phận bần tăng được.

Âu Dương Thông nghe giọng lưỡi Thiên Mộc ra chiều cao đại, nên khuâng hỏi nữa, quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Hiện giờ chúng ta cần chuẩn bị, đừng để lúc đại quân Cổn Long Vương kéo đến mà chưa sắp đặt xong.

Một vị nổi danh võ lâm là bang chúa Cùng Gia Bang cùng một tay kiêu hùng là Cổn Long Vương hầm hè nhau mấy chục năm trời Đánh nhau kể cả lớn nhỏ có đến mấy trăm trận. Nhưng Âu Dương bang chúa hoàn toàn trông cậy vào trí tuệ Đường Toàn nên chưa bị trận nào thua đaụ Từ khi Đường Toàn đi nghỉ dưỡng bệnh, không người điều khiển đại cuộc. Mới bị một trận mà nhuệ khí Cùng Gia Bang hầu như tan vỡ nên trong óc Âu Dương Thống in sâu hình ảnh Cổn Long Vương tiến binh thần tốc, mưu mô thần xuất quỷ nhập.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Cổn Long Vương vừa bị thảm bại, quyết không dám khinh địch đâụ

Những tay thuộc hạ trọng yếu trước kia vẫn một lòng tận trung với lão nay đã ra dạ hoài nghị Lão là người võ công tuyệt thế nhưng tâm địa độc ác, mưu trí hơn người song bị một khuyết điểm có thể đưa lão đến chỗ chết là tính đa nghi trong việc dùng người..

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Thượng Quan Kỳ đã dẫn Tả Hữu Nhị Đồng cùng Tích Mộc đại sư trà trộn vào phủ Cổn Long Vương mà thoát khỏi hiểm nghèo, bình yên trở ra lại càng làm cho Cổn Long Vương thêm lòng hoài nghị Nguyên một việc về phủ tra hỏi ngọn ngành vụ này cũng đã tốn công và mất khá nhiều thì giờ.

Âu Dương Thống nói:

– Tránh chỗ nặng để tới chỗ nhẹ cũng là tấn công địch lúc đối phương chưa kịp phòng bị đều là phép thường của nhà binh. Dải đất này Cổ Long Vương thuộc kỹ rồi, chúng ta tránh là hơn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chẳng những bọn họ đã quen thuộc đường lối khu này, đội quân chủ lực và hơn ba trăm tên thiết giáp kỵ sĩ hiện giờ cũng đồn trú trong vương phủ. Hơn nữa quyết chiến ở giữa cánh đồng bao la, bọn ta khó lòng cầm cự được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Bây giờ ta nên lui về chốn Thâm Sơn hay là cùng Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc này để thuộc hạ thong thả sẽ tính toán với bang chúạ Chúng ta sẽ điều động hết những tay cao thủ bày một trận nơi khác để chuẩn bị quyết chiến.

Nhưng phải chọn mấy tay gan dạ ở lại đây vừa làm rối tai mắt bên địch vừa yểm hộ cho chúng ta rút lui, ngăn cản đối phương thừa thế truy kích.

Âu Dương Thống nói:

– Từ trên xuống dưới trong bổn bang đều kính phục cô nương. Trừ Đường tiên sinh ra, cô nương là người được toàn thể đệ tử trong bản bang tín nhiệm. Cô cứ ra lệnh là họ tuân theo liền.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chúng ta đi thôi! Hãy về đại doanh xem sao đã.

Nàng đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Tả Hữu Nhị Đồng cùng hai vị đã được người cứu ở nhà mật thất vương phủ rạ..

Thượng Quan Kỳ chắp tay ngắt lời:

– Hai vị đó là Thiên Mộc đại sư cùng Kim Nguyên Đạo

Âu Dương Thống lộ vẻ ngạc nhiên lập lại:

– Thiên Mộc đại sự..

Ông đảo mắt nhìn Thiên Mộc hỏi:

– Phải chăng là đại giá?

Thiên Mộc đại sư một tay để trước ngực, nghiêng mình đáp:

– Chính là lão tăng.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tọa thường được nghe Thiết Mộc, Phàm Mộc đại sư đề cập đến đại sư luôn, trong lòng vốn hâm mộ từ lâu nay may được hội diện.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Lão tăng bị Cổn Long Vương cầm tù đã mấy chục năm, mà nay lại được nhìn thấy ánh sáng mặt trời Toàn là nhờ của quý bang ban chọ

Âu Dương Thống nói:

– Đại sư giữ địa vị cao cả tại chùa Thiếu Lâm, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ. Phen này đại sư thoát nạn, quyết là ngăn được làn lửa đỏ Cổn Long Vương. Xin mời pháp giá đến đại doanh tệ bang để tại hạ tỏ chút lòng thành và cùng nhau bàn kế cự địch.

Thiên Mộc quan lại nhìn Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Bất tất phải như vậy Lão tăng xin theo sau vị thí chủ này để nghe lệnh làm việc.

Âu Dương Thống toan mời nữa thì Liên Tuyết Kiều nói ngay:

– Thiên Mộc đại sư đã muốn vậy, bang chúa không nên câu nệ.

Nàng lại chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ gọi:

– Thượng Quan Kỳ!

Thượng Quan Kỳ chắp tay thưa:

– Có thuộc hạ đây!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tả Hữu Nhị Đồng cùng Ngũ Anh tạm thời đặt dưới quyền ngươi thống lĩnh lưu lại đây, một là để chặn Cổn Long Vương truy kích, hai là để rối loạn tai mắt bên địch, yểm trợ cho đại đội bản bang rút luị Ta chỉ nên tập kích không nên ra mặt quyết chiến với Cổn Long Vương.

Tả Hữu Nhị Đồng cùng Ngũ Anh nghiêng mình vâng lệnh.

Liên Tuyết Kiều quay lại thi lễ cùng Thiên Mộc đại sư và Kim Nguyên Đạo rồi nói:

– Xin các vị ở bên y để giúp sức.

Thiên Mộc cùng Kim Nguyên Đạo đồng thanh đáp:

– Chúng tôi rất vui lòng tuân theo mệnh lệnh Thượng Quan đại hiệp.

Liên Tuyết Kiều chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc đánh úp cường địch hay ở chỗ không nhất định, khiến địch không biết đâu mà đề phòng và ngươi nhớ đừng có sinh cường quyết chiến với địch. Trách nhiệm của ngươi rất là trọng đại, chớ có nóng giận để khỏi mắc mưu địch khích động lòng hiếu thắng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thuộc hạ xin ghi nhớ. Nếu để xảy ra điều gì lầm lỗi thuộc hạ cam chịu bang quy xử trị.

Liên Tuyết Kiều từ từ cầm thanh kim đao đưa cho chàng và nói:

– Một mình ngươi lãnh trọng trách trấn giữ một phương không những phải biết nghiêm gia phòng thủ mà còn phải hiểu rõ thế địch tùy cơ ứng biến. Thôi các ngươi đi đi!

Thượng Quan Kỳ do dự một chút, đón lấy thanh kim đao nói:

– Trường hợp mà thuộc hạ biết được tin tức trọng đại thì bẩm báo bằng cách nào

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Trách nhiệm của ngươi chỉ là làm rối loạn tai mắt bên địch, bất tất phải vào sâu nơi hiểm địa để

dọ thám tin tức đối phương.

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Còn ngoài ra có việc gì ta sẽ phái người đến tìm ngươi để giao mệnh lệnh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thuộc hạ xin vâng mệnh.

Rồi trở gót toan đị

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Khoan đã!

Thượng Quan Kỳ quay lại hỏi:

– Cô nương còn điều chi dạy bảỏ

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:

– Bây giờ ngươi định đi đâủ

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ chuẩn bị đến dãy nhà gỗ để thả hết tù phạm bị Cổn Long Vương giam cầm tại đó...

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cứ một việc này mà xét, ta đã rất tin cậy ở ngươị Thôi các ngươi đi đi!

Thượng Quan Kỳ vung kim đao lên nói:

– Chúng ta đi thôi!

Nói rồi chàng chạy trước.

Thiên Mộc đại sư, Kim Nguyên Đạo, Tả Hữu Nhị Đồng cùng bọn Ngũ Anh lục tục theo sau Thượng Quan Kỳ. Chớp mắt đoàn người đã mất hút vào trong cánh đồng cỏ hoang vụ

Liên Tuyết Kiều chờ cho mọi người đi xa rồi nàng buông một tiếng thở dài nghĩ thầm:

“Giả tỷ ta với chàng mà không có gã Viên Hiếu thì sau khi hạ Cổn Long Vương rồi, hai người sẽ

sánh vai cỡi ngựa đi thăm các nơi danh lam thắng cảnh khắp thiên hạ. Đi mệt rồi sẽ tìm đến một chỗ thủy tú sơn kỳ, ở đó đọc sách cùng tiêu đao tuế nguyệt thì thật là một mối lương duyên đầy hạnh phúc. Hỡi ơi!

Ngày nay những điều mong ước đã thành ảo mộng. Gã Viên Hiếu quả là lưỡi kiếm vô tình chặt đứt hạnh phúc của đôi tạ. Nàng quay đầu lại thấy Viên Hiếu vẫn xếp bằng nhắm mất ngồi yên. Trên đỉnh đầu gã thấp thoáng một làn hơi trắng bốc lên.

Trời phú cho gã thể chất khác người, khiến gã vận huyết lưu thông rất mau Gã chi cần điều dưỡng trong khoảnh khắc là đã khôi phục lại khí lực.

Âu Dương Thống cũng biết mối quan hệ giữa Liên Tuyết Kiều cùng Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếụ Mối quan hệ này cực kỳ vi diệu! Liên Tuyết Kiều là một vị thiên tiên giáng phàm đã gặp được chàng thiếu niên anh tuấn Thượng Quan Kỳ, thật là lứa đôi ai đã đẹp bằng. Nào ngờ giữa hai người lại mọc ra gã Viên Hiếu nửa người nửa ngợm.

Thượng Quan Kỳ là người nghĩa hiệp, Liên Tuyết Kiều tính tình cao ngạọ

Viên Hiếu một lòng chất phác chẳng chút cơ tâm. Cả ba người đang ở tình thế đơn phương rất là thuần hậu bỗng nhiên biến thành một mối liên quan rất phức tạp.

Âu Dương Thống khẽ hắng giọng rồi cất tiếng gọi:

– Liên cô nương!

Liên Tuyết Kiều còn đang bâng khuâng nghĩ ngợi, bỗng nghe tiếng gọi thì giật mình đánh thót một cáị

Nàng giơ tay áo lên mặt lau ngấn lệ rồi hỏi:

– Bang chúa có điều chi dạy bảỏ

Âu Dương Thống nói:

– Chúng ta cũng phải chuẩn bị đi chứ!

Bỗng thấy Viên Hiếu nhảy vùng dậy, giương cặp mắt vàng tròn xoe nhìn bốn phía rồi hỏi:

– Đại ca đi đâu rồỉ

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y lại đến phủ Cổn Long Vương.

Viên Hiếu đột nhiên nói:

– Tiểu đệ cần đi giúp đại ca một tay

Chưa dứt lời gã đã co giò chạy tuốt. Chớp mắt người gã đã xa ngoài ba bốn chục trượng. Âu Dương Thống nức nở khen thầm:

– Thân pháp gã này thật là mau lẹ dị thường.

Loáng cái lại thấy bóng người nhấp nhô, thì ra Viên Hiếu đã quay về.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Sao ngươi lại không đỉ

Hai mắt gã chiếu ra tia sáng kỳ dị, chăm chú nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đại ca cùng tiểu đệ đi cả rồi, thì còn ai hộ vệ cô nương?

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng cười nói:

– Chúng ta đi thôi!

Rồi nàng chuyển mình cất bước đi ngay

Âu Dương Thống ngửa mặt lên huýt một tiếng còi trong trẻo ngân vang.

Trong đám cỏ rậm ngoài mười trượng, mấy gã áo xanh dắt những con ngựa to lớn đi rạ

Chúng đi đến gần ba người thì đứng nghiêm chỉnh đưa dây cương ngựa rạ

Âu Dương Thống nói:

– Xin Liên cô nương lên ngựa ngay cho! Đại địch ở trước mặt, cô nương chẳng nên hao phí sức lực. Bây giờ cô nương nhân dịp này lên ngựa ngồi vận khí điều dưỡng một chút, chắc Cổn Long Vương sắp dẫn người đến đánh.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Đoạn nàng nhảy lên lưng ngựạ

Âu Dương Thống cũng lên ngựa nhưng thấy Viên Hiếu vẫn đứng dưới đất liền giục:

– Mời Viên huynh lên ngựa thôi!

Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ đều gia nhập Cùng Gia Bang rồi, còn Viên Hiếu vẫn chưa chính thức gia nhập.

Viên Hiếu lắc đấu nói:

– Tại hạ không cưỡi ngựạ

Liên Tuyết Kiều giật dây cương, con tuấn mã chạy như bay

Viên Hiếu chạy theo sau ngựa chừng hai ba thước và vẫn ung dung giữ nguyên mực đó.

Âu Dương Thống cho ngựa chạy thật nhanh như tên bắn, sao bay, khoảnh khắc đã chạy mười mấy dặm đường.

Ông quay lại nhìn Viên Hiếu thấy gã vẫn theo sau Liên Tuyết Kiều và vẫn giữ mực cách chừng ba thước, thần sắc gã vẫn bình thường không có chút chi là nhọc mệt, ông thấy vậy bất giác khen thầm:

– Thật là khinh công tuyệt thế, nội lực vô song!

Một khu rừng trúc ngăn chặn đường đị Khu rừng này khá rộng bên trong ẩn hiện mấy nóc nhà tranh.

Âu Dương Thống thả chùng dây cương dừng ngựa lại nói:

– Đến nơi rồi!

Viên Hiếu đột nhiên cúi xuống rồi nhảy vọt lên như tên bay đến trước ngựa Liên Tuyết Kiều Gã giang tay ra chắn ngang. Con ngựa hí lên một tiếng rồi dừng lại

Liên Tuyết Kiều nhảy xuống ngựạ Từ trong rừng trúc hai gã đệ tử Cùng Gia Bang chạy ra đón lấy dây cương.

Âu Dương Thống đi trước dẫn đường thẳng vào trong rừng. Vào sâu chừng bảy tám trượng thì thấy mấy tòa nhà tranh liên tiếp nhau Xung quanh bóng người thấp thoáng, thảy đều lưng giắt khí giới, tay cầm cung cứng. Đó là những đệ tử Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống dẫn Liên Tuyết Kiều đi vào căn nhà tranh ở hướng chính Đông.

Trong tòa sảnh đường có rất đông người, dường như đang ngồi nghiên cứu và thương nghị một việc trọng đại

Âu Dương Thống vừa bước vào nhà, mọi người đều đứng dậy thi lễ.

Quan Tam Thắng bị cụt một tay, thở phào một cái nói:

– Bang chúa về tới nơi thật vừa khéọ Bọn thuộc hạ đang bối rối!

Âu Dương Thống hỏi ngay:

– Việc gì vậỷ

Quan Tam Thắng đáp:

– Về phía chính Nam cách đây chừng mười dặm có đến hơn trăm nhân vật võ lâm đang đánh tới! Họ đã đi qua bốn năm trạm gác. Thuộc hạ đã phái ba mươi tay cao thủ trong bang đi tiếp viện. Mặt khác thuộc hạ triệu thỉnh các bậc trưởng lão đến đây hội họp để bàn cách đối phó.

Âu Dương Thống hỏi:

– Bọn đến đây là hạng người nàỏ

Quan Tam Thắng nói:

– Thuộc hạ chưa điều tra được rõ lai lịch bọn này..

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nhất định là một người trong Tứ Đại Hầu Tước dưới trướng Cổn Long Vương rồi!

Âu Dương Thống nói:

– Văn Thừa nói rất đúng. Bây giờ ta cự địch cách nàỏ

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Thuộc hạ đi xem xét tình thế đã. Xin bang chúa huy động hết những tay tinh nhuệ trong bang cùng những tân khách cao thủ theo saụ Nếu tình thế có thể phá được thì trước khi chúng ta rút lui hãy tiêu diệt bọn này đã để chặt bớt chân tay Cổn Long Vương. Nếu thế địch lớn quá thì chúng ta tháo lui ngay tức khắc.

Chương 106: Mơ Màng Thân Thế Lạc Đường Đi

Âu Dương Thống nói:

– Xin theo ý kiến của Văn Thừa, bản tòa lập tức tuyển lựa những tay cao thủ hành động.

Liên Tuyết Kiều sẽ nghiêng mình nói:

– Thuộc hạ xin đi trước một chút.

Nói xong trở gót đi ngay. Viên Hiếu theo sau Liên Tuyết Kiều

Âu Dương Thống quay lại nhìn Quan Tam Thắng hỏi:

– Thương thế Quan huynh ra sao

Quan Tam Thắng đáp:

– Thuộc hạ uống thứ thuốc linh đơn của Đường tiên sinh để lại cho thương thế đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Âu Dương Thống khẽ nói:

– Quan huynh chọn lấy tám tay cao thủ trong chỗ tứ thập bát kiệt còn sống sót và mời Thiên Mộc đại sư cùng đi Các vị lập tức lên đường ngay để ngấm ngầm hộ vệ Liên cô nương. Nếu cần ra thì mình phải hy sinh cốt sao giữ cho nàng được vô sự.

Quan Tam Thắng nói:

– Thuộc hạ xin ghi lời

Âu Dương Thống nói:

– Trong vòng một giờ bản tòa sẽ điều động quân tinh nhuệ đến tiếp viện.

Quan Tam Thắng nghiêng mình thi lễ cáo từ lui ra, chọn tám tay cao thủ trong số tứ thập bát kiệt còn sống sót. Đoạn ông mời Thiên Mộc đại sư cùng lên đường lật đật chạy theo Liên Tuyết Kiều

Nhắc lại Thượng Quan Kỳ cùng bọn Thiên Mộc, Kim Nguyên Đạo, Tả Hữu Nhị Đồng và Bát Anh

thi triển khinh công đi thẳng một mạch. Trong bọn này số đông đều bản lãnh tuyệt Vời, khi eo bọn Ngũ Anh là khinh công hơi chậm nhưng sức lực bền dai, thủy chung vẫn giữ mực đều đều không nhanh quá mà cũng không chậm quá.

Thượng Quan Kỳ hết sức quan tâm đến bọn tù nhân trong rừng trúc, nên chàng vẫn nhớ rõ ràng tình hình khu này, nghĩ bụng Cổn Long Vương bị bại về phủ, tất còn kiểm điểm số người bị chết, bị thương, chưa khôi phục được ngay bọn bộ hạ, nên chàng định đi gấp đến rừng trúc trước khi lão chưa kịp chỉnh đốn nội bộ.

Chẳng những chàng chỉ có ý định tha bọn tù phạm làm rối mắt Cổn Long Vương, mà chàng còn nổi chí khí hào hùng muốn kiếm cho ra sư phụ chàng cũng bị cầm tù trong dãy lều gỗ này.

Chàng lại hy vọng được sư phụ mình sắp đặt giúp đỡ cho, đặng nhân lúc Cổn Long Vương chưa phục hồi nguyên khí, đánh một trận bắt sống lão, phá tan Vương phủ, để báo ơn bang chúa Cùng Gia Bang đã cứu mình. Đó là công nghiệp lớn lao để tiếng ngàn thu và cũng là một điều tâm niệm duy nhất của Thượng Quan Kỳ.

Chàng định sau khi hoàn thành mọi công cuộc sẽ từ biệt đám giang hồ tìm chốn mai danh ẩn tích cho qua chuỗi ngày thê lương tịch mịch.

Chàng cảm thấy một mối tình sâu xa với Liên Tuyết Kiều, bóng dáng thướt tha yểu điệu cùng câu nói, tiếng cười của nàng, cũng như tay nàng cầm soái ấn, vẻ mặt oai nghiêm cương quyết của nàng đều in sâu vào tâm khảm chàng.

Nàng có đủ tư cách ôn nhu và quật cường. Lúc ôn nhu thì êm lặng chẳng khác gì nước hồ về mùa thu mà lúc quật cường thì tính tình cương nghị, không chịu khuất phục ai.

Nhưng éo le thay chàng đã khuyên nàng thương yêu Viên Hiếu, chính nàng cũng nói ra sẽ lấy gã làm chồng.

Thượng Quan Kỳ đã nhận rõ sự tình oái oăm khe khắt, không muốn vơ vẩn vào giữa hai người đó nữa.

Chàng vừa đi vừa nghĩ nên đi chậm lại. Bọn Ngũ Anh đã đuổi kịp chàng.

Bất thình lình một tiếng tù và ngân nga vang lên xé tan bầu không khí tịch mịch giữa cánh đồng hoang, đồng thời phá tan mọi ảo tưởng đau khổ của Thượng Quan Kỳ.

Kim Nguyên Đạo nhìn bốn phía một hồi rồi hỏi:

– Người đó ẩn mình trên ngọn cây lớn. Có nên bắt y không?

Kim Nguyên Đạo bị Cổn Long Vương cầm tù trong nhà độc thất mười mấy năm trời Lão muốn giữ công lực cho Kim Nguyên Đạo để Kim Nguyên Đạo còn có sức kháng cự với cường địch vào nhà nên chỉ dùng tơ Thiên Tằm luồn qua xương tỳ bà cột lại mà thôi, chứ không cho Kim Nguyên Đạo uống thuốc độc. Từ ngày Kim Nguyên Đạo được Thượng Quan Kỳ cứu ra khỏi nhà độc thất rồi được thấy ánh sáng mặt trời, khác nào như cây khô được gặp tiết xuân, thần trí Kim Nguyên Đạo phục hồi rất mau

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn ra xa hơn mười trượng thấy một cây phong diệp cao lớn. Chàng gật đầu nói:

– Kim đại hiệp thu thập gã đi thôi và cần phải hạ độc thủ hay hơn hết là đánh một cái chết ngay đừng để gã đủ thì giờ đưa tin đến lần thứ hai

Kim Nguyên Đạo nói:

– Tại hạ có ý kiến là chúng ta nên lợi dụng gã nổi hiệu tù và truyền tin giả ra đi làm rối tai mắt Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vậy Kim huynh cứ tự tiện hành động đi

Kim Nguyên Đạo vâng lời chạy quanh về phía cây lớn.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía chưa thấy rừng trúc đâu, khẽ bảo Tả Hữu nhị đồng:

– Hai vị còn nhớ đêm trước chúng mình đã vào rừng trúc rồi không?

Tả Hữu nhị đồng trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Phải chăng Thượng Quan huynh muốn tìm dãy nhà vách gỗ giam tù.

Thượng Quan K đáp:

– Đúng thế!

Tả Hữu nhị đồng đưa mắt nhìn nhau, nhăn nhó cười rồi lắc đầu đáp:

– Chúng tôi không nhớ nữa

Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm:

– Rừng trúc ở phía này từ trong rừng đi vòng vo một lúc thì tới dãy nhà gỗ.

Chính ra Thượng Quan Kỳ nhớ kỹ vị trí rừng trúc, nhưng chàng để cả tâm trí nghĩ vào việc Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu, nên lúc đi đường quên mất phương hướng, bây giờ nhìn không ra rừng trúc ở phương nào nữa

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nhớ lại Đường Toàn có dặn một câu:

“Xưa nay các bậc anh hùng vẫn phải chịu cảnh tịch mịch cô đơn”. Từ trước đến giờ chàng vẫn chưa hiểu ý nghĩa câu đó. Giờ phút này chàng mới tỉnh ngộ, thì ra muốn thành bậc đại anh hùng, dựng nên công to, nghiệp lớn thì gặp cảnh ngộ nào phải ép mình chịu theo cảnh ngộ ấy, không được phân tâm nghĩ đi việc khác. Mình chỉ sai lầm một chút thì cái hại không biết đến đâu mà kể. Nghĩ tới đây chàng bất giác thở dài sườn sượt.

Tả Hữu nhị đồng nói:

– Thượng Quan huynh bất tất phải phiến não, để anh em tôi đi bắt một tên thuộc hạ Cổn Long Vương, nghiêm hình khảo đả, lo gì nó chẳng phải xưng.

Thượng Quan Kỳ toan trả lời, bỗng nghe Thiên Mộc đại sư nói:

– Chúng ta ẩn vào trong bụi cỏ cho mau!

Quần hào nghe giọng nói hốt hoảng, ai nấy nấp vào trong bụi cỏ, không kịp ngẩng đầu lên xem.

Thượng Quan Kỳ nghểnh cổ lên nhìn thì quả thấy xa xa có mấy người cưỡi ngựa đi tới Chàng không khỏi khâm phục nhà sư, nghĩ thầm:

“Ngựa còn ở ngoài mấy dặm mà vị lão hòa thượng này đã nghe tiếng thì thật là tai thính vô cùng!” Tả Hữu nhị đồng bò lại hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Chúng tôi đi bắt một tên đem về đây dược chăng?

Thương Quan Kỳ dặn:

– Hai vị phải cẩn thận lắm mới được.

Tả Hữu nhị đồng vâng lời rẽ cỏ đi ra để không gặp đối phương.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà, bốn năm người mặc áo đen cưỡi ngựa, đi gần tới chỗ Tả Hữu nhị đồng đang đứng chờ.

Tả đồng Trương Phương ngẩng đầu lên thấy bên đối phương có năm người, trong lòng bỗng nổi sát khí, khẽ bảo Hữu đồng:

– Chúng ta rút khí giới ra, phối hợp với nhau mà hành động. Tay trái điểm huyệt người đi giữa, còn tay phải cầm trường kiếm thì đâm hai bên. Thế là chỉ một đòn, mình dẹp xong cả năm.

Hai người đang nghĩ ngợi thì năm con ngựa đến bên Tả Hữu nhị đồng.

Tả Hữu nhị đồng nhảy xổ ra từ trên cao đánh xuống. Lưỡi trường kiếm đâm gã áo đen ở xa, còn tay phải điểm gã ở gần.

Bọn áo đen này là thị vệ dưới trướng Cổn Long Vương. Trong bọn cũng có kẻ võ công cao hơn cả Tả Hữu nhị đồng, nhưng quanh năm bị dược lực kiềm chế, người trở nên ngơ ngác, phản ứng chậm chạp ngu muội

Tả Hữu nhị đồng hạ thủ một cách đột ngột, lập được kỳ công. Hai gã trúng kiếm ngã ngựa, hai gã bị điểm trúng huyệt. Còn một tên đột nhiên giựt ngựa chạy trốn.

Tả đồng Trương Phương khi nào chịu bỏ. Tay phải rung mạnh một cái cả người lẫn kiếm nhảy vọt đến đâm luôn.

Lúc này gã thị vệ áo đen đã rút binh khí ra cùng Trương Phương chiến đấu kịch liệt. Tay gã cầm thanh đơn đao, múa lên vù vù.

Trương Phương nóng ruột nghĩ thầm:

“Nếu mình còn phải đánh nhau với nó, há chẳng bộc lộ chỗ mình ẩn thân”? Gã liền tấn công như vũ bão, song tên thị vệ áo đen cầm đơn đao ung dung đối phó.

Thượng Quan Kỳ khẽ bảo Thiên Mộc đại sư cùng Ngũ Anh:

– Các vị hãy ngồi đây nghỉ lúc nữa, tôi ra giúp Tả đồng một tay trừ tên đó cho lẹ.

Nói xong né mình nhảy rạ Chàng trầm giọng bảo Trương Phương:

– Xin Trương huynh hãy lui ra một bước, để tiểu đệ lấy mạng gã.

Trương Phương đánh vội ra hai kiếm rồi lui về.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên quát to một tiếng, vung đao lên một luồng kim quang chụp xuống đối phương. Người áo đen thấy ánh đao lóe ra vội cầm đao giữ kín môn hộ.

Thượng Quan Kỳ dừng lưỡi đao kinh hồn, chặt sắt như cắt bùn, chém xuống một nhát, máu tươi phun ra tung tóẹ Cả người gã áo đen lẫn đao đều bị chặt làm đôị

Trương Phương co chân đá xác chết vào trong bụi cỏ.

Hai gã khác trúng kiếm chưa chết, nhưng bị thương rất nặng, khó lòng sống được.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Bọn họ bị thuốc độc kìm chế, đến nỗi trong người bị đau khổ cũng không cảm giác thấy nữa

Trương Phương nói:

– Hai người này không cứu sống được nữa rồi, đừng để họ phải chịu đau đớn nữa

Nói xong đưa tay ra điểm vào tử huyệt hai người

Đột nhiên hiệu tù và réo lên một cách gấp rút.

Thượng Quan Kỳ để ý nghe thì tiếng tù và vẫn ở trên cây lớn vọng lại, bất giác bồn chồn trong dạ nói:

– Hai vị mau lấp liếm mấy xác chết này đi Còn hai tên còn sống thì đưa lại cả chỗ bọn Thiên Mộc đại sư để khỏi phân tán thực lực. Tôi đi coi xem Kim Nguyên Đạo đã làm nên việc chưa

Rồi không đợi Tả Hữu nhị đồng trả lời tung người nhảy lên lao về phía cây lớn.

Khi còn cách cây chừng hai ba trượng thì trông thấy Kim Nguyên Đạo đang chạy như bay đến nơi

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Kim huynh có biến chuyển gì không?

Kim Nguyên Đạo vừa chạy vội lại vừa đáp:

– Một đội thị vệ áo đen đến mấy chục người cưỡi ngựa chia đường sắp đến đây

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Còn gã ngồi trên cây thì sao

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Đã bị đệ điểm tử huyệt rồi Đệ toan tra hỏi hắn thổi tù và báo tin gì nhưng hắn không chịu nói, mà cường địch kéo đến nơi đành điểm huyệt cho hắn xong đời

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Hiệu tù và vừa rồi ai thổi vậy

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Đệ đó! Tuy đệ chưa biết lối truyền tin, nhưng nghĩ ra một kế là thổi loạn lên một hồi hoặc giả làm rối tai mắt bên địch được chăng.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được tủm tỉm cười hỏi:

– Bọn địch nghe hiệu tù và có phản ứng gì không?

Kim Nguyên Đạo cười nói:

– Chúng chưa ngờ có người khác thổi đại lên, nên vừa nghe hiệu tù và loạn xạ, chúng tỏ ra hoang mang không biết làm thế nào, đều dừng ngựa lại, tụm đầu vào nhau, tựa hồ như đang bàn bạc.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đại khái là bọn chúng nghe hiệu tù và chẳng hiểu ra sao, họp nhau lại thương nghị. Đến lúc chúng vỡ lẽ ra thì bọn mình nhân cơ hội này đã đi xa rồị

Kim Nguyên Đạo lại nói:

– Đệ ở trên cây đó có nhìn thấy một khu rừng trúc.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi ngay:

– Khu rừng đó ở về phương nàỏ

Kim Nguyên Đạo nói:

– Ở phương chính Đông, nhưng phải đi qua chỗ đội thị vệ áo đen.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Bao nhiêu ngườỉ

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Chừng ba bốn chục người trở lên.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cổn Long Vương quả là một tay hùng tài đại lược. Lão vừa bị thảm bại mà đã nghĩ ngay đến sự biến hóa về đại cục tuyệt không hoang mang luống cuống chút nào

Lúc này, Thiên Mộc đại sư cùng Tả Hữu Nhị Đồng đều đến ẩn mình trong bụi cỏ rậm để hội hiệp với Thượng Quan Kỳ.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Theo ý kiến của bần tăng thì chúng ta cứ giao phong với bọn thị vệ áo đen một trận, đánh chết mấy tên rồi hãy rút lui thật mau đi khỏi nơi này để làm rối loạn tai mắt Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ chỉ nghĩ đến bọn người bị cầm tù trong dãy nhà gỗ, liền nói ngay:

– Theo chỗ tôi biết thì Cổn Long Vương hiện cầm tù khá nhiều người trong khu rừng trúc này và toàn là những người lão đem lòng sợ sệt. Nếu mình thiết kế buông tha được bọn tù này thì Cổn Long Vương phải sợ cuống lên.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan Kỳ đại hiệp đã quyết định như vậy thì nên làm lắm.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi nói:

– Theo ý kiến tại hạ xin Thiên Mộc đại sư thống lĩnh bọn Ngũ Anh cùng Tả Hữu Nhị Đồng ra tập kích bọn thị vệ áo đen. Tại hạ cùng Kim huynh thừa cơ hai bên kịch chiến đi vòng quanh lẩn vào rừng trúc để thả tù.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Thượng Quan đại hiệp chỉ đưa một Kim huynh đi theo thì e rằng thực lực yếu quá. Vạn nhất ở trong rừng gặp người ngăn trở, há chẳng lỡ mất việc lớn. Theo ý kiến bần tăng thì Thượng Quan đại hiệp nên lựa thêm vài tay giúp sức.

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Tôi cùng Kim huynh lén đi thả tù, càng ít càng hay. Bọn đại sư cùng cường địch chiến đấu, thực lực mạnh chừng nào tốt chừng nấy.

Tả đồng Trương Phương hỏi xen vào:

– Chúng ta hội họp ở đâủ

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Địch cùng ta hai bên hỗn chiến biết đâu mà ước định. Theo ý tại hạ thì ta không nên định trước nơi hội diện để tránh khỏi bị địch tấn công.

Trương Phương trầm ngâm một lát tiện tay vạch xuống đất mấy dấu hiệu rồi khẽ hỏi:

– Các vị đã nhận rõ chưả

Ngừng một lát gã đảo mắt nhìn quần hào rồi nói tiếp:

– Đó là những mật hiệu liên lạc của Cùng Gia Bang. Xin các vị ghi nhớ lấy

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tôi nhớ rồi, xin đi trước một chút.

Nói xong cùng Kim Nguyên Đạo đi vòng quanh theo những vùng cỏ rậm mà vào Thiên Mộc đại sư nhìn Ngũ Anh nói:

– Chúng tôi đi mau để tiếp ứng cho họ. Năm vị lưu lại đây bày trận để chờ đợi Bần tăng cùng Tả Hữu Nhị Đồng xông vào trận địch trước, dẫn dụ chúng đến đây để năm vị tập kích. Trận đánh này dù không tiêu diệt hết bọn chúng, cũng nên đánh cho tan tành.

Ngũ Anh rút trường kiếm đánh “Soạt” một cái, bày thành trận thế ngay trong bụi cỏ.

Bọn Ngũ Anh này bất luận trường hợp nào cũng vẫn nghiêm chỉnh. Dù đối phương chỉ có một người một ngựa, họ vẫn thận trọng như thường, tuyệt không có ý khinh địch, mà đối phương có thiên binh vạn mã, chúng cũng không ra chiều sợ sệt.

Thiên Mộc đại sư thấy Ngũ Anh dàn trận xong rồi, đột nhiên gầm lên một tiếng thật to, múa tít cây thiền trượng xông lại phía bọn thị vệ áo đen.

Tả Hữu Nhị Đồng tay phải cầm ngang ngọn kiếm, tay trái nắm chắc đao trủy thù, đi hai bên theo sát Thiên Mộc đại sư.

Hai bên mỗi lúc một gần nhau và đã nhìn nhau rất rõ. Thiên Mộc đại sư đảo mắt nhìn bốn mặt rồi dừng chân lại nói:

– Nơi đây hai bên cỏ rậm có lợi cho ta, không nên tiến lên nữạ

Tả đồng Trương Phương chau mày nói:

– Tình thế xem ra có vẻ khác thường. Mỗi khi đội thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương hễ thấy người lạ là túa ra đánh, sao lần này lại ra ngoài lề lối đó?

Thiên Mộc đại sư nói:

– Đúng rồi! Đội thị vệ Cổn Long Vương đều bị thuốc mê, nên gã nào cũng ra vẻ ngây ngô mà bọn này lại khác hẳn tên nào cũng tỉnh táo không có vẻ gì là đã bị thuốc mê.

Nhà sư khẽ thở dài nói tiếp:

– Nếu quả bọn thuộc hạ Cổn Long Vương chưa từng uống thuốc mê thì việc đối phó với chúng khó đấy

Nguyên đội thị vệ áo đen này có tới năm chục người

Thiên Mộc đại sư rất lo Tả Hữu nhị đồng không đủ lực lượng thủ thắng.

Dùng võ miễn cưỡng chống chọi, tất gây ra một trường ác chiến.

Tả Hữu nhị đồng nhìn nhau nói:

– Đại sư áp trận, anh em chúng tôi thử ra chiến đấu

Thiên Mộc đại sư khẽ nói:

– Không nên hấp tấp, dù mình giết được bên địch mười người mà bên mình chỉ thiệt một mạng cũng không nên. Nếu không nắm chắc được phần thắng thì đừng mạo hiểm hay hơn.

Bỗng thấy bọn áo đen lục tục xuống ngựa bày một tòa trận thế, chúng đông người, đáng lẽ họ lấy nhiều hiếp ít, sao lại không chịu ra đánh, mà còn bày trận để cố thủ? Chẳng lẽ Cổn Long Vương mới thua trận, đã sinh ra cẩn thận.

Thiên Mộc còn đang suy nghĩ thì thấy ba người áo đen cỡi ngựa chạy đến.

Tả hữu nhị đồng tinh thần phấn khởi nói:

– Chúng ta hãy bắt ba gã này rồi sẽ nói chuyện.

Ba người ngựa còn cách bọn Thiên Mộc chừng một trượng thì đột nhiên dừng lại Sáu con mắt trừng trừng nhìn Thiên Mộc cùng Tả Hữu nhị đồng một hồi, rồi hỏi:

– Ba vị là anh hùng ở đâu tới đây

Thiên Mộc đại sư áo cà sa rách tướp, tóc dài phủ xuống vai, râu ria xồm xoàm, chỉ có cây thiền trượng trong tay là đúng của nhà Phật. Còn người lão tăng thì chẳng ra tăng, tục chẳng ra tục, khiến cho người ngoài không biết lão là hạng nào

Thiên Mộc đại sư nhìn ba người hồi lâu rồi hỏi lại:

– Các vị phải chăng là đội thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương?

Ba gã áo đen đều trạc tuổi ngoài bốn mươi Gã đi giữa lạnh lùng nói:

– Chúng tôi hỏi ba vị. Ba vị chưa nói rõ lai lịch, sao đã hỏi lại chúng tôi

Tả đồng Trương Phương tức giận nói:

– Chúng tôi là Tả Hữu nhị đồng bên Cùng Gia Bang, còn vị này là...

Hai gã nhìn Thiên Mộc đại sư, chưa biết giới thiệu cách nào

Ba vị đại hán lộ vẻ mừng vui, hỏi:

– Âu Dương bang chúa có đây không?

Tả Hữu Nhị Đồng ngạc nhiên hỏi lại:

– Các vị kiếm Âu Dương bang chúa có chuyện chỉ

Gã áo đen đứng giữa dường như là thủ lãnh trong đám, từ từ lấy trong bọc ra một bức thư rồi nói:

– Tại hạ vâng lời chỉ giáo, mang thơ này đến cho Âu Dương bang chúa

Trương Phương nói:

– Tại hạ mở ra coi trước xem là thơ của ai viết?

Gã đi giữa vội rụt tay về nói:

– Thơ này cần được diện trình Âu Dương bang chúa

Trương Phương lấy làm khó nghĩ lẩm bẩm:

– Chưa biết đối phương là ai Thì dẫn y về ra mắt bang chúa thế nào được, huống chi đang lúc tình thế cấp bách, không hiểu bang chúa đã rút đi chưa

Gã áo đen lại nói:

– Bọn tôi quả vâng mệnh cao nhân đến đây, xin các vị đừng đem lòng ngờ vực.

Trương Phương khẽ bàn với Hữu Đồng một hồi rồi nói:

– Tiểu đệ là Trương Phương. Tệ bang chúa rất thủ lễ với các bậc hiền tài

Bất luận ai đến hỏi, người cũng dùng đại lễ ra mắt. Nhưng hiện giờ đang đối trận với Cổn Long Vương, người rất bận việc và không rõ hành tung ở đâủ

Người áo đen nhíu cặp lông mày nói:

– Một bậc cao nhân viết thư dặn đi dặn lại bọn tôi đem thư này đến giao tận tay Âu Dương bang chúạ Xin Trương huynh thứ lỗi cho tiểu đệ. Chờ tiểu đệ gặp được Âu Dương bang chúa sẽ xin đưa thơ.

Nói xong bắt ngựa quay về. Ba con ngựa này đi rất mau, chớp mắt đã trở lại cùng những người bày trận, hợp vào một toán, lật đật đi ngay

Trương Phương chờ cho bọn họ đi xa rồi mới ngơ ngác nói:

– Việc này xảy ra một cách đột ngột, khiến người ta không biết đâu mà lường.

Hữu đồng Lý Tân hỏi Thiên Mộc:

– Đại sư biết nhiều hiểu rộng, có cao kiến gì về vụ này không?

Thiên Mộc đại sư nói:

– Theo nhận xét của lão tăng thì dường như bọn này không phải là người giả trá. Cổn. Long Vương đã thâm hiểm gian trá, lại có tính đa nghi, quyết không chịu đặt những người chưa uống thuốc mê vào đội thị vệ.

Trương Phương thở dài nói:

– Sự tình diễn biến đột ngột quá, thật khiến cho người ta khó lòng đoán được. Giả tỷ có Liên cô nương ở đây thì việc tìm hiểu chân tướng họ dễ dàng hơn.

Thiên Mộc đại sư nói:

– Liên cô nương là bậc thiên tài, chúng mình bì thế nào được.

Lại nói đến Thượng Quan Kỳ dẫn Kim Nguyên Đạo đi lò dò, mượn cỏ rậm để che giấu hành tung, đi vòng qua bọn áo đen, nhắm thẳng hướng chính Đông mà đị

Đi ước chừng được ba dặm, cảnh vật thốt nhiên biến đổi Chàng phóng tầm mắt nhìn ra thì là một cánh đồng bát ngát, nhưng không có cỏ rậm để che mình.

Kim Nguyên Đạo khẽ nói:

– Chỗ này cách phủ Cổn Long Vương không xa mấy, việc canh phòng chắc là nghiêm mật lắm. Đường đi lại không có cỏ rậm e rằng khó lòng giấu được hành tung.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc đã xảy ra thế này, cần phải mạo hiểm một phen. Nếu chúng ta chạy nhanh tất bọn gác ngấm ngầm canh gác để ý. Chi bằng ta cứ hiên ngang mà đi may ra lừa bịp được chúng.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Tại hạ cũng nghĩ thế?

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi đột nhiên bắt đầu bước thật dài vừa đi rảo cẳng vừa nói:

– Xin Kim huynh giữ cách quãng tại hạ khoảng một trượng, đề phòng lúc gặp bên địch phục kích ứng biến cho kịp.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Thân thế Thượng Quan đại hiệp có quan hệ đến sự an nguy cho toàn cục, không nên mạo hiểm. Để tại hạ đi trước mở đường chọ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim huynh đi sau để tiếp ứng cũng vậy chớ saỏ

Kim Nguyên Đạo không dám nói nữa, ngầm vận chân khí đề phòng, đi sau Thượng Quan Kỳ cách chừng một trượng. Một việc bất ngờ đã xảy ra là trên cánh đồng bát ngát này tuyệt không bị một ai phục kích, nhưng trên mặt đất phát hiện xác chết thẳng cẳng, tựa hồ như trước khi hai người tới chỗ này đã có ai đi qua nhổ bỏ những ổ phục kích.

Thượng Quan Kỳ chạy nhanh hơn, đi liền một lúc chừng bốn năm dặm đường thì rừng trúc đã hiện ra trước mặt. Chàng để ý nhìn kỹ lại tình thế thì chính trong khu rừng này chàng đã thấy sư phụ ở trong một căn nhà gỗ. Lòng chàng khích động mạnh, không kiềm hãm được, chàng rảo bước xông vào

Rừng trúc rậm rạp vây quanh một khoảng đất trống. Trên khoảng đất trống này những dãy nhà gỗ dựng lên san sát, hàng ngũ tề chỉnh.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở phào một cái, dường như đã trút bỏ được gánh nặng. Chàng khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Kim huynh! Những căn nhà gỗ nhỏ này là chỗ Cổn Long Vương giam người Bình thường ở đây đề phòng nghiêm mật lắm. Nhưng bữa nay sao có vẻ khác thường, thật khó hiểu Xin Kim huynh đề phòng cẩn thận chọ

Nói xong rảo bước đi vào dãy nhà gỗ, giơ tay ra nắm lấy cánh cửa Kim Nguyên Đạo bỗng la lên:

– Thượng Quan đại hiệp chớ nên hấp tấp!

Thượng Quan Kỳ vội thụt tay về hỏi:

– Sao vậy

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Cổn Long Vương thạo nghề dùng thuốc độc, nếu những căn nhà này quả đúng như lời Thượng Quan đại hiệp là chỗ giam người Ngày thường họ đề phòng nghiêm ngặt mà bây giờ đột nhiên trễ tràng, e rằng có thứ mai phục khác. Xin Thượng Quan đại hiệp dùng kim đao để thử coi, chớ mó tay vào cửa gỗ.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Kim huynh nói phải đó.

Đoạn cầm kim đao nậy cửa rồi người mượn đà né sang một bên. Bỗng thấy căn nhà gỗ mở ra rung rinh một chút rồi từ từ dừng lại

Thượng Quan Kỳ cúi xuống xem thì thấy trong căn nhà này có một người nữa, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ say, không nhúc nhích.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Không nên đụng vào người y

Thượng Quan Kỳ rụt tay lại hỏi:

– Sao vậy

Kim Nguyên Đạo thở dài đáp:

– Cổn Long Vương rất nhiều quỷ kế. Người này khó mà biết được y chết thật hay chết giả. Nếu chúng ta không cẩn thận một chút thì mắc bẫy ngay

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Theo ý kiến Kim huynh thì làm thế nào bây giờ?

Kìm Nguyên Đạo nói:

– Thà là giết lầm cả trăm người, còn hơn tha lầm một người.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nếu mình cũng làm thế thì phỏng có khác gì Cổn Long Vương?

Kim Nguyên Đạo thộn mặt ra chắp tay nói:

– Tại hạ lỡ lời, nhờ Thượng Quan đại hiệp chỉ giáo cho.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Xin Kim huynh khiêng người này ra dưới ánh mặt trời, rồi chúng ta sẽ mở những căn nhà gỗ khác.

Kim Nguyên Đạo không nói gì nữa, theo lời Thượng Quan Kỳ khiêng đại hán ra dưới ánh mặt trời.

Thượng Quan Ky đi trước, Kim Nguyên Đạo đi sau. Thượng Quan Kỳ lại vung kim đao lên bổ xuống gian thứ hai.

Chàng để ý nhìn thấy một quái nhân gầy như que củi nằm sấp trong căn nhà này.

Kim Nguyên Đạo lấy làm lạ hỏi:

– Thế này là nghĩa gì?

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Tại hạ đã nghĩ ra những sự kỳ dị trong dãy nhà này rồi.

Chàng vung kim đao gạt lia lịa. Chỉ trong khoảnh khắc đã mở được mười bốn căn nhà gỗ. Kim Nguyên Đạo điều tra lại, phát giác ra rằng bao nhiêu người nằm trong nhà này điều biến thành những nắm xương khô, thịt và máu bị tiêu hóa hết, nhưng lạ một điều là người nào cũng còn thoi thóp thở.

Thượng Quan Kỳ phá xong mười mấy gian nhà, trong lòng bỗng cảm thấy sợ sệt bàng hoàng. Vì chàng định tâm đến đây kiếm sư phụ nhưng lúc này chàng lại không dám phá gian nhà mà sư phụ chàng ở bữa trước.

Bỗng nghe Kim Nguyên Đạo lớn tiếng quát:

– Nằm xuống cho mau!

Thượng Quan Kỳ giật mình, quay đầu lại xem thì thấy quái nhân gầy guộc từ từ đứng lên.

Cặp mắt lão trước vẫn nhắm nghiền, bây giờ đột nhiên mở bừng, con mắt hiện ra tia sáng rất kỳ dị. Kim Nguyên Đạo đột nhiên lại phóng chưởng ra đánh.

Quái nhân né người đi tránh khỏị

Kim Nguyên Đạo rùng mình hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Bây giờ làm thế nào dâỷ

Vừa dứt lời, bỗng thấy người nằm sấp gầy đét và mấy người khác bắt đầu cựa quậy chân tay dường như gắng gượng đứng dậỵ

Tình trạng diễn biến này khiến cho cả Thượng Quan Kỳ cũng không khỏi hồi hộp. Chàng để lưỡi kim đao trước ngực nói:

– Vì tình thế bắt buộc. Chúng ta phải thương đến bọn nàỵ

Bỗng nghe những tiếng kêu gào khóc lóc nổi lên, những con người quái dị gầy đét đứng lên, người nào cũng như bị nọc độc làm cho ngứa ngáy, nhảy tênh tênh, khoa tay múa chân, nào kêu, nào gọi tranh nhau chạy đến những gian nhà chưa phá, mở cửa chạy tọt vào.

Chương 107: Vào Giám Thất Thầy Trò Gặp Mặt

Trước màn kịch khủng khiếp này, Thượng Quan Kỳ cùng Kim Nguyên Đạo trống ngực đánh thình thình, trái tim dường như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Bọn người gầy đét này, bao nhiêu huyết nhục bị tiêu hóa hết, chi còn da bọc xương, khó lòng chịu nổi một chưởng hay một quyền cước. Ấy thế mà lúc họ ào ạt tranh nhau chạy vào nhà thì có vẻ dũng mãnh kinh người!

Chờ cho lũ người gầy đét chạy vào nhà hết rồi, Kim Nguyên Đạo mới lắc đầu thở dài nói:

– Thật khó mà hiểu được vụ này!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu tại hạ đoán không lầm thì trong những căn nhà gỗ này nhất định có thứ thuốc độc tính chất bộc phát rất chậm. Chỉ cần một thời gian lưu lại trong nhà này, chất thuốc dần dần ngấm vào phủ tạng thì con người nhiễm độc tựa hồ như mắc bệnh nghiện.

Kim Nguyên Đạo gật đầu nói:

– Thượng Quan đại hiệp suy xét rất đúng.

Kim Nguyên Đạo quay đầu nhìn lại đại hán mặc áo mới, thấy y vẫn nằm yên liền lật đật chạy tới nơi nói:

– Người này vẫn nằm yên không nhúc nhích, chắc là y trúng độc chưa lâu!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Kim huynh thử dùng thủ pháp Thôi Nã xem y có bị điểm huyệt không?

Kim Nguyên Đạo theo lời, cúi xuống ôm đại hán dậy, rồi nắm thân thể y.

Thượng Quan Kỳ đếm lại thì dãy nhà gỗ này còn đến hơn ba chục căn, chàng nghĩ thầm trong bụng:

“Nếu trong một căn đều có một người, cộng với mười lăm căn đã phá hủy, thì số người bị cầm tù có đến bốn năm chục người! Bọn người này trúng độc lâu ngày, thân thể biến hóa hết rồi! Bất luận võ công họ cao cường đến đâu e rằng cũng khó lòng cùng người giao đấu! Có điều tha hết bọn này ra đủ

khiến cho Cổn Long Vương bị hoang mang vô cùng.

Chàng ngoảnh đầu trông lại, Kim Nguyên Đạo vẫn chuyển động hai tay nắn bóp khắp mình người đó.

Đại hán vẫn hai mắt nhắm nghiền, cả mí mắt cũng không động đậy

Thượng Quan Kỳ từ từ bướt lại, khẽ nói:

– Người này đã bị Cổn Long Vương đánh thuốc mê hay bị thủ pháp đặc biệt của lão điểm huyệt. Hiện giờ ta phải lấy đại cuộc làm trọng, không nên vì cứu một người mà để lỡ mất thời gian.

Kim Nguyên Đạo buông đại hán xuống, lau mồ hôi trán nói:

– Thượng Quan đại hiệp nói phải đó.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười nói:

– Phiền Kim huynh lôi những nóc nhà xếp đống lại phóng hỏa đốt đi!

Kim Nguyên Đạo không hỏi gì nữa, thu thập những căn lều ván gỗ vào một đống rồi quệt lửa lên đốt.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Xin Kim huynh lưu tâm, đừng để lửa cháy xém ra đến rừng trúc. Tại hạ đi thả người đây

Nói xong chàng kéo đổ những mái nhà gỗ điểm huyệt người nằm bên trong tới kéo mái nhà quăng vào đống lửa Chàng vừa kéo đổ nhà vừa điểm huyệt người, hành động rất mau lẹ. Mới trong khoảnh khắc đã kéo đổ hết mấy dãy nhà gỗ. Chỉ còn lại bốn cái

Thượng Quan Kỳ nhớ rõ ràng sư phụ mình ở căn thứ hai trong bốn căn còn lại này và căn thứ ba là người giống Vân trang chủ. Mấy hôm nay chàng vẫn băn khoăn về chuyện này, bây giờ vào đến nơi định vén màn bí mật, chàng lại đâm ra do dự, Chàng lầm bẩm:

“Phải chăng Cổn Long Vương đã cưỡng chiếm nghĩa tẩu, độc hại nghĩa huynh? Rồi đây lão sẽ bị rớt mặt nạ. Nhưng vụ này mà đồn đại ra chốn giang hồ thì các giới võ lâm khắp thiên hạ càng khinh bỉ và càng căm hận lão thêm một tầng.

Tại sao Vân trang chúa tức Vân Cửu Long và bao nhiêu tay cao thủ Trung Nguyên lại giao đấu với các vị cao tăng Tây Tạng một trận ác chiến trong một tòa chùa cổ hoang vủ Trận ác chiến này đối với Thượng Quan Kỳ là trận đầu tiên hung hiểm nhất, dữ dội nhất”.

Chàng liên tưởng cả đến đêm hôm Ngũ Nghĩa ước hội rồi bị chết chóc trong đó có các vị sư thúc, cùng anh em đồng môn bị thảm tử.

Bao nhiêu chuyện dĩ vãng này vẫn in sâu vào đầu óc chàng. Chỉ vì chàng hằng ngày bị bao nhiêu công việc cấp bách nên chưa có dịp điều trạ Vả lại những việc này tựa hồ lều dính líu đến Cổn Long Vương. Nếu không bắt được lão thì không tài nào tra xét cho ra ngọn ngành được.

Những việc dĩ vãng đầy dẫy sự ngờ vực mà những việc tương lai lại càng mập mờ.

Đường Toàn là một nhân tài tuyệt thế mà mười mấy năm trời cũng chỉ giữ được thế quân bình với Cổn Long Vương, Liên Tuyết Kiều thừa kế chí lớn của Đường Toàn. Vị cân quắc kỳ nữ này tuy tài hoa tuyệt thế, song chưa thể bì được với Đường Toàn. Có điều Đường Toàn vì tính anh nhân hậu phúc đức mà chưa nên việc, còn Liên Tuyết Kiều dám hạ độc thủ, nên nàng lãnh đạo cuộc chống đối Cổn Long Vương có phần khởi sắc hơn Đường Toàn. Nàng làm nhụt nhuệ khí Cổn Long Vương, nhưng cũng làm thiệt hại đến đệ tử Cùng Gia Bang khá nhiều.

Kim Nguyên Đạo đứng bên thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ. Y thấy chàng có lúc múa tay khoa chân, có lúc lắc đầu ngoẹo cổ không hiểu chàng đang có tâm sự gì, mà không dám kinh động. Nhưng sau y không nhẫn nại được nữa, trầm giọng hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp làm sao vậỷ

Thượng Quan Kỳ như người đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc quay lại ngó Kim Nguyên Đạo, rồi từ từ mở căn nhà đầu.

Kim Nguyên Đạo thấy chàng mở căn nhà này với vẻ mặt trịnh trọng thì nghĩ thầm:

“Hay là y có người quen bị giam tại đâỷ Nếu quả vậy thì ta phải ngấm ngầm hộ vệ để y đang lúc bi thương xúc động, khỏi bị Cổn Long Vương dùng quỷ kế ám toán”.

Thượng Quan Kỳ từ từ mở nóc nhà ra cúi đầu nhìn vào rồi xuống ngay.

Kim Nguyên Đạo lấy làm kỳ hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Trong căn nhà này không có người.

Thượng Quan Kỳ khẽ đáp:

– Có! Nhưng chúng ta không được động đến y.

Kim Nguyên Đạo hỏi:

– Sao thế? Để tôi vào xem nhé?

Nói xong lật nóc nhà lên toan chui xuống.

Thượng Quan Kỳ đưa tay ra chắn ngang nói:

– Trong này có một vị cô nương. Chúng ta là đàn ông không nên ngó nàng.

Kim Nguyên Đạo tuy không nói gì, nhưng lòng không phục, lẩm bẩm:

“Những người này đều biến thành nhúm da bọc lấy xương sao y lại còn phân biệt được trai với gái Dù y có trông rõ nữa thì cũng phải nhìn lâu mới thấy, sao y vừa mới mở nóc nhà đã bỏ xuống ngay, làm gì kịp nhìn nhận được rõ.

Tuy Kim nghĩ vậy nhưng cũng không dám hỏi Thượng quan Kỳ từ từ di tới phía trước gian nhà thứ hai nhìn vào nhà cung kính thi lễ nói:

– Đệ tử là Thượng Quan Kỳ xin ra mắt sư phụ.

Kim Nguyên Đạo lại càng kinh ngạc, tự hỏi:

– Sao y lại kêu ai bằng sư phụ ở đâỷ

Thượng Quan Kỳ gọi luôn mấy tiếng, thủy chung trong căn nhà gỗ vẫn chẳng có ai thưạ Chàng cảm thấy trong dạ bồn chồn, giơ tay ra cầm vào mái nhà nói:

– Xin sư phụ tha lỗi cho đệ tử kéo đổ.

Rồi kéo mạnh cho tuột nóc nhà rạ Chàng chú ý nhìn vào thì thấy trong căn nhà gỗ này, dưới đất hãy còn trải một tấm chiếu màu đỏ, tựa hồ người ở trong này cũng mới ra đị

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt nhìn trời, thở dài, từ từ kéo đặt tấm phên trên nóc nhà lại, rồi chạy đến trước căn nhà thứ bạ

Đi tới đây là cùng đường. Nếu trong căn nhà gỗ này ra lại không thấy Vân Cửu Long, thì sự tình đã biến đổi phi thường?

Thượng Quan Kỳ từ từ nhắc tấm ván đậy trên nóc nhà kéo ra một bên, thò đầu vào coi cũng chẳng thấy một ai!

Còn lại bốn tòa nhà gỗ thì đã xem ba tòa rồi mà vẫn chưa tìm thấy quái nhân cùng Vân Cửu Long, Thượng Quan Kỳ thủng thẳng đi tới căn nhà thứ tư.

Dùng sức kéo mạnh tấm phên trên nóc nhà, chàng toan cúi đâu vào xem thì đột nhiên trong căn nhà này có một người đứng lên.

Kim Nguyên Đạo vẫn theo sát Thương Quan Kỳ. Y chưa trông rõ những ai ở phía trước, đã phóng chưởng rạ..

Thượng Quan Kỳ ngăn lại thì đã không kịp nữạ

Người đứng trong nhà tự nhiên vung tay phải ra để đón lấy ngọn chưởng của Kim Nguyên Đạo đánh xuống.

“Binh” một tiếng! Kim Nguyên Đạo không tự chủ được phải lùi lại

Thượng Quan Kỳ vươn tay phải ra rất lẹ nắm lấy huyệt mạch môn người đó.

Nhưng tay chàng chưa chạm tới nơi, đột nhiên la lên một tiếng:

– Ủa!....

Tiếp theo là tiếng “Huỵch”. Chàng quỳ xuống đất nói:

– Kỳ nhi xin bái kiến sư phụ.

Kim Nguyên Đạo lẩm bẩm:

“Té ra sư phụ chàng ở đây thật”.

Y nghểnh cổ nhìn vào thì thấy người này râu bạc áo xanh, gầy như que củi dường như phải bệnh nặng mới khỏi, bất giác lẩm bẩm:

– Ông này trông quen quá, tựa hồ như Diệp Nhất Bình, một vị đứng đầu trong Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên, đã lừng lẫy tiếng tăm trong võ lâm.

Kim Nguyên Đạo nghĩ vậy rồi không nhịn được, buột miệng hỏi:

– Phải chăng các hạ họ Diệp?

Lão già râu xanh đã cất bước ra khỏi nhà, đưa tay ra nâng Thượng Quan Kỳ dậy nói:

– Đồ đệ! Con dậy đi! Sự tình của con ta đã được nghe quạ

Đoạn lão quay lại nhìn Kim Nguyên Đạo đáp:

– Đệ đúng họ Diệp. Còn huynh đây quý tính là gì?

Kim Nguyên Đạo đáp:

– Tiểu đệ là Kim Nguyên Đạo ở phủ Tế Nam. Diệp huynh có phải mười năm trước đây đã làm thủ lãnh bọn Ngũ Nghĩa ở Trung Nguyên, khét tiếng giang hồ, tên gọi là Diệp Nhất Bình đại ca không?

Lão già râu bạc đáp:

– Đệ chính là Diệp Nhất Bình. Kim huynh ăn mặc thế này nên đệ không nhận ra được.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Câu chuyện rất dài Đệ bị Cổn Long Vương cầm tù trong nhà độc thất để giữ cửa hầm cho lão Nếu không được Thượng quan đại hiệp cứu ra thì e rằng suốt đời đệ không còn có ngày được trông thấy ánh mặt trời nữa

Diệp Nhất Bình tủm tỉm cười nói:

– Kim huynh quá khen y thôi!

Kim Nguyên Đạo quay lại ngó Thượng Quan Kỳ nói:

– Diệp huynh đây đã xa cách tại hạ mấy chục năm trời, nay mới lại được thấy mặt.

Thốt nhiên Kim Nguyên Đạo thấy Thượng Quan Kỳ vẫn còn quỳ mọp dưới đất chưa dậy, nên không nói nữa

Thượng Quan Kỳ nói:

– Kim lão tiền bối!

Kim Nguyên Đạo vội gạt đi:

– Không được! Chúng ta là bạn với nhau mà!....

Rồi quay sang Diệp Nhất Bình nói:

– Diệp huynh ơi! Lệnh cao đồ tài năng dễ thường chẳng kém gì Diệp huynh và hiện đã thành một nhân vật rất quan trọng trong võ lâm. Đệ đây đã được y cứu mạng mấy lần...

Diệp Nhất Bình nói:

– Kim huynh bất tất phải tán dương y, chẳng qua đệ dạy vỡ lòng cho y mà thôi Nay y được thành tựu đến bậc này là nhờ có cao nhân khác truyền dạy, không phải đệ đủ tài dạy y đến bản lãnh này đâu

Diệp Nhất Bình đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Kỳ nhi! Đứng đậy đi con!

Thượng Quan Kỳ sụp lạy rồi đứng lên hỏi:

– Tại sao sư phụ lại tới đây, ẩn thân vào trong gian nhà gỗ này

Diệp Nhất Bình nói:

– Câu chuyện dài lắm. Đây không phải là nơi nói chuyện dài dòng được.

Ngươi phá hết những căn nhà này, ta e rằng bọn họ khó lòng sống nổi

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử có ý muốn tha bọn họ làm rối tai mắt Cổn Long Vương, không ngờ lại làm hại đến tính mạng họ.

Diệp Nhất Bình thở dài nói:

– Dù ngươi không phá mấy dãy nhà này, bọn họ cũng chẳng sống được bao lâu nữa

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đệ tử tay trót nhúng chàm, bây giờ nên xử trí với bọn họ thế nào cho phải

Diệp Nhất Bình nói:

– Ngươi đã phá nhà thì chỉ còn cách lợi dụng quãng thời gian còn sống ngắn ngủi của họ mà gây rối Cổn Long Vương.

Thượng Quan Kỳ tuy còn không biết bao nhiêu là nghi vấn, nhưng lúc này không tiện vặn hỏi

Chàng quay lại chạy đi điểm huyệt rất mau mấy người gầy đét.

Diệp Nhất Bình khẽ nói:

– Những người này tuy đã đến bước đường cùng, nhưng bản tính cầu sinh chưa mất hết. Sau khi giải huyệt đáo cho họ rồi Chúng ta phải dời nơi này ngay, để khỏi bị bọn họ trong lúc nóng nảy xông vào đánh bừa

Thượng Quan Kỳ vâng lời, chàng giải huyệt nhanh hơn. Chỉ trong khoảnh khắc là chàng giải khai huyệt đạo xong hết cho bấy nhiêu người

Lúc đó người được giải huyệt đầu tiên đã đứng thẳng dậy hai mắt tròn xoe nhớn nhác nhìn ra bốn

phía

Diệp Nhất Bình vừa bước chân ra khỏi nhà gỗ, vừa kéo luôn căn nhà đó cho vào đống lửa

Kim Nguyên Đạo cũng kéo hai căn nhà không có người quăng vào

Khu đất này bây giờ thành trống không, chỉ còn trơ lại một căn nhà gỗ.

Thế lửa cháy rất mạnh, bốn mặt là rừng trúc rậm rạp. Nếu lửa trèm tới rừng trúc thì thành một đám cháy ghê người Diệp Nhất Bình đi trước dẫn vào rừng ông lên tiếng gọi to:

– Kỳ nhi! Ra mau đi thôi! Đừng để bọn họ bao vây

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn, quả thấy những người khô đét nét mặt ra chiều căm phẫn. Họ đương chuyển động thân thể, dường như để bao vây mình vào giữa

Chàng thấy bọn họ gầy như que củi thì dù có là những tay cao thủ bậc nhất võ lâm, cũng chẳng đánh được mấy hơi Nhưng chàng lại nghĩ đến một cuộc chém giết kinh hồn, liền cất tiếng gọi:

– Kim huynh! Cõng căn nhà đó mà chạy

Nói xong chàng chạy vào rừng.

Kim Nguyên Đạo cũng toan cất bước chạy đi, nhưng nghe Thượng Quan Kỳ gọi ngẩn ngơ một lát rồi vội hai tay nắm lấy căn nhà cuối cùng này nhấn mạnh đặt lên lưng cõng đi Lập tức một cuộc náo loạn nổi lên kịch liệt. Bao nhiêu cái hình nhân gầy khẳng gầy kheo đều nhằm Kim Nguyên Đạo đuổi theo

Thượng Quan Kỳ vào rừng rồi lại thấy bọn tù nhân đuổi theo Kim Nguyên Đạo rất gấp, liền hấp tấp quay lại đứng chặn của rừng nói:

– Kim huynh men theo đường nhỏ chạy vào rừng đi!

Kim nguyên Đạo né người đi một cái, lách mình vào trong rừng.

Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra ngăn cản bọn tù nhân.

Bọn này đã có một số vào rừng rồi

Thượng Quan Kỳ huy động lưỡi kim đao chém mấy cây trúc lớn để ngăn bọn người đuổi theo chàng và Kim Nguyên Đạo Hai người đã qua khỏi rừng mà bịn người đuổi theo chưa ra d.

Kim Nguyên Đạo nói:

– Chính chúng ta cần dẫn bọn họ ra khỏi rừng trúc cho họ chạy tán loạn để làm rối tai mắt Cổn Long Vương.

Kim Nguyên Đạo vừa đi vừa cõng cái lều gỗ cảm thấy nhọc nhằn vô cùng.

Kim Nguyên Đạo nhớ rằng trong cái lều này còn một người đàn bà nên không tiện mở coị Y đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Chẳng lẽ cả người trong nhà gỗ này cũng đem cả đi hay saỏ

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn ra thì thấy ngoài mười trượng có một căn nhà tranh, liền bảo:

– Kim huynh! Đem người trong lều gỗ này thả vào trong căn nhà tranh kiạ

Nhưng cần phải mang theo cả cái lều gỗ này khiến cho bọn người gầy đét vẫn theo sát không bỏ. Chúng ta dẫn dụ họ vào phủ Cổn Long Vương. Bọn này đối với người trong vương phủ hoặc là bạn bè thân thích hoặc là đồng môn, chỉ cần một hai người trong vương phủ nhận ra họ sẽ đồn đại khắp nơi cái tin thả người cao thượng và nhất định sẽ làm cho nội bộ Cổn Long Vương phải ly tán.

Kim nguyên Đạo cười nói:

– Thượng Quan đại hiệp đã chỉ giáo, tất nhiên không thể sai lầm.

Nói xong lại cõng lều lên cất bước chạy nhanh.

Thượng Quan Kỳ cầm thanh kim đao đi theo sát Kim Nguyên Đao để bảo vệ. Chàng vừa đi vừa quay lại phía saụ

Hai người đi gần đến căn nhà tranh, mới thấy bọn người áo đen gầy dẹt chạy ra khỏi rừng trúc.

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm thở dài nói:

– Dù là những tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm cũng khó lòng chịu nổi hoàn cảnh hiểm độc này hành hạ.

Đột nhiên lại một ý nghĩ khác thoáng qua đầu óc. Chàng lẩm bẩm:

– Hai vị ân sư ta cùng Vân trang chúa đều ở trong những căn lều gỗ này, nhưng dường như đều chưa bị trúng độc. Thế thì cái độc ở trong lều gỗ chưa phải lã hoàn toàn không thể giải cứu được.

Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ thì đã đến trước căn nhà tranh. Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy bọn người gầy đét đang đuổi theo và còn cánh xa ngoàị

Kim Nguyên Đạo nói:

– Đệ cả gan xin Thượng Quan đại hiệp ưng cho một việc.

Thượng Quan Kỳ khẽ nhíu cặp lông mày hỏi:

– Việc gì?

Kim Nguyên Đạo nói:

– Trước hết hãy đem nàng giấu vào chỗ an toàn rồi hãy đem căn lều gỗ này bỏ vào phủ Cổn Long Vương cũng chưa muộn.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước tình trạng này và nơi đây không đầy trăm dặm vuông, khó lòng tìm được chỗ an toàn. Chúng ta chỉ tìm đến những chỗ nào vắng người thả nàng rạ

Còn nàng có sống được nữa hay không chúng ta cũng không đủ năng lực giữ cho nàng được.

Lúc ấy tiếng chân người đã vang lên, bọn người gầy đét đã đuổi đến nơị

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bốn phía không biết Diệp Nhất Bình đã chạy đi đâu mất tích, liền khẽ bảo Kim Nguyên Đạo:

– Kim huynh? Chúng ta đi lẹ lên một chút!

Kim Nguyên Đạo vâng lời, tăng gia cước lực đi maụ

Thượng Quan Kỳ thấy y chạy về khu vực Cùng Gia Bang thì không khỏi thở dài nghĩ thầm:

“Y mới trông sơ qua thấy người trong lều gỗ mà không biết tại sao đã đem lòng tiếc ngọc thương hương, hết sức cứu gỡ. Việc nào cũng vậy thôi, Kim huynh bất tất phải nghĩ ngợi nhiều

Nói xong đưa tay ra nhấc lấy cái lều gỗ ở trên lưng Kim Nguyên Đạọ

Cái lều này làm rất khéo trông tựa như cái rương.

Kim Nguyên Đạo vội nói:

– Không được! Người nàng trần như nhộng mà cõng đi đường thì còn ra thể thống gì nữả

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ đã nghĩ đến điều đó rồi.

Nói xong lấy ra một tấm áo dài nói tiếp:

– Cái áo này tại hạ vừa trút ở một xác chết lấy ra, vết máu hãy còn chưa khô, đành cho cô ta che thân vậy.

Kim Nguyên Đạo đặt lều gỗ xuống. Thượng Quan Kỳ trùm áo lên, mở nóc lều ra lộn ngược lên cho áo rớt vào trong. Tiếp theo là tiếng cô gái đằng hắng.

Thượng Quan Kỳ nhắc lấy lều gỗ buộc vào vai rồi nói:

– Kim huynh hãy thận trọng!

Đoạn trở gót đi về phía Cổn Long Vương phủ.

Kim Nguyên Đạo túm lấy bốn góc áo dài, đặt cô gái lên lưng rồi chạy như bay.

Quả nhiên những người gầy đét cũng trở gót đuổi theo cái lều gỗ do Thượng Quan Kỳ cõng đi.

Thượng Quan Kỳ cố ý đi thong thả lại, cốt cho bọn người gầy đét đuổi theo gần kịp chỉ còn cách một quãng ngắn.

Thượng Quan Kỳ tay trái nâng cái lều gỗ, tay phải chống thanh kim đao vừa đi vừa chú ý đề phòng. Chàng đã nhìn thấy Vương phủ ở đằng xa. Nhưng lạ thay!

Chẳng thấy một ai ra ngăn trở.

Ít lâu nay Thượng Quan Kỳ trải qua vô số cuộc đại biến, nên trong lòng lúc nào cũng phòng ngừa, mà thường hay gặp những cảnh ngộ ngoài sức tưởng tượng của con người. Chàng lại càng cẩn thận đặc biệt.

Chàng dừng bước lại ngầm vận nội công, bao nhiêu chân lực tập trung hết vào bàn tay phải. Tay trái vừa rời khỏi lều gỗ, tay phải đánh ra một chưởng.

Chưởng này chàng đã vận hết nội công vào bàn tay nên phóng ra rất mạnh đánh “bình” một tiếng.

Cái lều gỗ vỡ nát tan tành, rơi ra từng mảnh bay tứ tung rồi rớt xuống đất.

Thượng Quan Kỳ đánh bể lều gỗ rồi lập tức co giò chạy tuốt, chớp mắt đã xa ngoài mười trượng. Chàng quay đầu nhìn lại thấy bọn người khô đét xô tới như đàn ong, chạy theo những mảnh gỗ rơi. Chàng âm thầm buông một tiếng thở dài, không nỡ nhìn thảm cảnh đó nữa, đi quanh ra xa để chạy về. Trên cánh đồng bát ngát, tịch mịch này chàng tưởng chừng như bị nghẹt thở. Đây là cái cảnh yên lặng

trước khi cơn giông tố nổi lên, cảnh trầm tịch tựa hồ đang bị một làn chiến đấu rùng rợn dòm ngó. Đột nhiên một tiếng sáo vang lên như xé bầu không khí tịch mịch.

Về phía thành Nam ánh đỏ ngất trời khói bốc lên cuồn cuộn.

Thượng Quan Kỳ đã biết rõ lửa cháy từ khu rừng trúc lan rạ Chàng lo rằng khu rừng trúc rộng tới mấy trăm mẫu không chừng sẽ bị lửa thiêu rụị

Tiếng tiêu réo rắt vọng tới, mỗi xúc một thê lương tựa hồ như kiếp người bị chìm đắm vào trong bể lửạ

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra nghe hồi lâu, trong lòng xúc động nghĩ thầm:

Tiếng tiêu này rõ ràng do ân sư ta thổi đây Nếu ta nghe tiếng tiêu tìm đến chắc sẽ được gặp người

Nghĩ vậy, chàng lập tức trông về phía phát ra tiếng tiêu lật đật chạy đị

Thượng Quan Kỳ đi chừng được ba dặm đường, thì tiếng tiêu mỗi lúc một xa, không có cách nào nhận rõ được phương hướng.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy trong lòng buồn bã từ từ dừng bước rồi ngồi phệt xuống đất. Khí phách anh hùng cũng dần dần tiêu tan. Chàng cho là đời người đại khái toàn là cảnh thê lương đau khổ. Tiếng tiêu buồn thảm dường như lưỡi kiếm vô hình đến chặt đứt hết những mộng tưởng của con người, khiến cho hùng tâm tráng chí cũng biến thành tro bụi khói tan.

Chỗ chàng ngồi là một lối đi nhỏ hẹp xuyên vùng cỏ rậm. Chàng ngồi tựa vào đám cỏ bên đường, từ từ buông lưỡi kim đao xuống trong lòng đầy dậy những mối uẩn đau thương. Chàng muốn nằm xuống đám cỏ thì bất thình lình nghe tiếng khóc rất rõ ràng vọng lại

Tiếng khóc này khiến cho Thượng Quan Kỳ mê mẩn tâm thần. Chàng liền đứng phắt dậy, ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một cô gái áo đỏ hai tay che mặt, vừa khóc vừa từ trong bụi cỏ chạy rạ. Nàng khóc bằng một giọng não nùng thê thảm, dường như không nhìn thấy Thượng Quan Kỳ ngồi ở bên đường.

Thượng Quan Kỳ đã bị tiếng tiêu não nuột kìm chế mà tiếng than khóc của cô gái áo đỏ càng làm cho tâm thần xúc động.

Thượng Quan Kỳ đang mê man đột nhiên tỉnh lại

Tiếng tiêu cũng im bặt. Cô gái áo đỏ cũng ngừng tiếng khóc thở phào một cái rồi ngồi xuống bên đám cỏ móc khăn lụa ra lau nước mắt.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại cặp mắt cô này, chàng nhớ mang máng là đã gặp nàng, nhưng không sao nhớ ra là đã gặp tại đâủ

Cô gái áo đỏ tựa như dần dần khôi phục lại trí linh mẫn đột nhiên đứng phắt dậy quay lại quát hỏi:

– Ngươi là aỉ

Đồng thời nàng phóng chưởng đánh vào trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ không ngờ nàng đang lau nước mắt lại ra tay nên suýt bị trúng chưởng, chàng vội ngửa người lên lùi lại phía sau xa chừng bảy tám thước mới tránh khỏị

Cô gái áo đỏ như bóng theo hình vừa rượt vừa phóng chưởng liên hồi đánh luôn bốn chưởng.

Thượng Quan Kỳ bây giờ đã đề phòng khi nào còn để nàng đánh trúng.

Chàng cũng phóng cả chưởng lẫn chỉ ra để giải khai bốn chiêu của nàng rồi nói:

– Cô nương! Hãy dừng tay một chút!

Cô gái áo đỏ hỏi:

– Saỏ Người sợ ta rồi à?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười, không trả lời nàng, mà hỏi lại:

– Dường như cô nương không phải là thủ hạ Cổn Long Vương?

Cô gái áo đỏ giương cặp mắt tròn xoe nhìn Thượng Quan Kỳ chòng chọc một hồi rồi nói:

– Dường như ta đã gặp ngươỉ

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế, tại hạ trông cô cũng quen lắm.

Cô gái áo đỏ ngưng thần, nghĩ một lúc rồi hỏi:

– Phải chăng ngươi vừa cứu tả

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Không phải!

Cô gái áo đỏ thốt nhiên thở dài nói:

– Ngươi là người Hán, giống nòi xảo trá, ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa

Nói xong trở gót đi ngay.

Thượng Quan Kỳ động lòng nhớ lại, cảnh tượng chém giết kinh hồn trong ngôi chùa cổ mấy năm trước lại hiển hiện ra trong trí nhớ. Chàng ngoảnh đầu nhìn theo thì cô gái áo đỏ đã đi xa mấy trượng rồi. Bộ quần áo màu hường của nàng sắp mất hút vào trong đám cỏ xanh, chàng cất giọng gọi to:

– Xin cô nương hãy dừng bước?

Rồi tung mình đuổi theo. Cô gái áo đỏ dừng bước quay đầu lại hỏi:

– Ngươi kêu ta làm chỉ

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Cô nương không phải người Trung Nguyên?

Cô gái trầm ngâm một lát rồi nói:

– Không phải! Bọn người Hán các ngươi thâm hiểm gian trá chẳng ra trò gì.

Ta về thôi, và từ đây vĩnh viễn không muốn đặt chân vào đất Trung Nguyên nữa

Thượng Quan Kỳ trong lòng lóe ra một tia sáng, chàng nói:

– Cô nương tôi nhớ ra rồi. Chúng ta đã gặp nhau ở ngôi chùa cổ hoang vụ

Cô gái áo đỏ trố mắt ra nhìn một lúc rồi nói:

– À phải rồi! Còn có một ông già đầu râu tóc bạc, một chú cọp già và một con đại bàng.

Thượng Quan Kỳ ngắt lời:

– Đúng rồi..

Cô gái áo đỏ thở dài một tiếng rồi hỏi:

– Từ khi chúng ta gặp nhau đến bây giờ đã bao lâu rồi

Thượng Quan Kỳ nhẩm một lúc rồi đáp:

– Hơn bốn năm nay.

Cô gái áo đỏ thở dài một tiếng rồi nói:

– Thế ra ta bị bọn chúng cầm tù đã hơn bốn năm trời rồi.

Thượng Quan Kỳ nhìn cô gái áo đỏ từ đầu xuống gót chân, trong lòng bỗng sinh ra một mối nghi ngờ, chàng tự hỏi:

– Nếu nàng quả bị Cổn Long Vương cầm tù hơn bốn năm thì tất nhiên nàng đã bị hành hạ khổ sở không còn ra hình người nữa mới phải, sao còn giữ được dung nhan tươi đẹp thế này?

Cô gái áo đỏ hỏi lại:

– Ngươi nhìn gì mà nhìn dữ vậy.

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp:

– Bóng dáng cô nương vẫn chẳng khác gì bốn năm trước đây.

Chàng ngừng một lát lại nói tiếp.

– Nơi đây sắp diễn ra một trường quyết chiến để phân rõ hai phe chánh tà.

Cô nương ăn mặc như vậy thì cả hai phe sẽ tưởng cô là địch nhân. Dù cô nương võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng chạy thoát.

Cô gái áo đỏ đã trải qua bao phen ma chiết, không chất phác như bốn năm trước kia nữa, nàng nhíu cặp lông mày ngẫm nghĩ rồi nói:

– Bọn ta đến đây đều chết sạch cả rồi, chỉ còn sống sót một mình tạ Hỡi ơi!

Ta đành phải sống để trở về báo cáo lại bọn ta đã...

Nàng từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chặp Thượng Quan Kỳ rồi nói tiếp:

– Ngươi có phải bản lĩnh cứu được ta chăng? Thì dẫn ta rời khỏi chổ nguy hiểm này.

Chương 108: Cô Gái Áo Đỏ Là Ai

Nguyên Thượng Quan Kỳ dụng tâm dò la xem nàng có phải là quân gian tế bên Cổn Long Vương không. Chàng liền tủm tỉm cười đáp:

– Nếu cô nương muốn ra khỏi nơi nguy hiểm này thì chỉ cần nghe lời đi theo tại hạ.

Cô gái áo đỏ nói:

– Dĩ nhiên là phải thế!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hiện giờ chúng tôi chưa được rảnh đưa cô nương rời khỏi nơi đây. Trước tình cảnh này, cô nương chỉ có một mình mà lại mặc bộ quần áo kia thì quyết khó lòng tránh khỏi tai mắt Cổn Long Vương, tất bị bọn chúng bắt sống đem về mất.

Cô gái áo đỏ thở dài nói:

– Dù gặp thập tử nhất sinh, ta cũng phải tìm đường về nhà.

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói rõ ràng, không phải người đã bị thuốc mê, liền đáp:

– Hiện giờ chỉ còn có một cách là cô nương tạm thời đi theo chúng tôi, cùng hành động với chúng tôi, chờ khi nào ra khỏi khu vực nguy hiểm, cô nương hãy về còn chưa muộn.

Cô gái áo đỏ trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hỡi ơi! Bây giờ ta cũng chẳng biết tính sao được, đành nghe lời ngươi vậy!

Hai người nói chuyện với nhau, Thượng Quan Kỳ nhớ lại sự tình bốn năm trước đây. Hồi đó dường như nàng có vẻ hống hách lắm, chẳng biết sợ trời đất là gì. Nhưng bây giờ tính nết đó dường như mất hết rồi.

Chàng từ từ xoay mình bước đi, nhưng vẫn ngấm ngầm đề tụ chân khí, chú ý đề phòng.

Bỗng nghe tiếng chân người bước đằng sau, quả nhiên cô gái áo đỏ đã theo sau chàng.

Thượng Quan Kỳ tăng gia tốc lực đi mau hơn, cô gái áo đỏ cũng đi nhanh hơn để theo cho kịp.

Thượng Quan Kỳ thấy nàng vẫn giữ được bản lãnh về võ công thì trong lòng chưa hết mối nghi ngờ. Đột nhiên chàng dừng bước lại, đứng né sang một bên, tay phải nắm lấy huyết mạch nàng nhanh như chớp.

Cô gái áo đỏ không kịp đề phòng, bị Thượng Quan Kỳ nắm trúng huyết mạch. Chàng nghiêm nét mặt, hai mắt nhìn nàng chằm chặp, thủng thẳng nói:

– Thời gian bốn năm lâu lắm nhỉ?

Cô gái áo đỏ thộn mặt ra nhìn Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế! Bốn năm trời đằng đẵng đối với ta bằng nửa đời người

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Thần trí cô nương vẫn được tỉnh táo chứ?

Cô gái áo đỏ đáp:

– Bốn năm đó ta trải qua bao nhiêu việc trước kia chưa từng thấy

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Trong mấy năm nay Cổn Long Vương đối đãi với cô thế nào

Cô gái áo đô bị điềm huyệt, nửa người tê dại không nhúc nhích được, thở dài hỏi lại:

– Ngươi còn có nhiều điều muốn hỏi ta phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế! Tôi còn có nhiều việc mong được cô nương cho biết.

Cô gái áo đỏ nói:

– Ngươi nấm chặt huyết mạch ta thế này, toàn thân ta mất hết khí lực thì còn nói với ngươi làm sao được?

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tôi muốn hỏi mấy năm nay Cổn Long Vương đối đãi với cô nương ra sao

Cô gái áo đỏ nhíu cặp mày liễu đáp:

– Lão giam ta vào trong nhà mật thất, bốn mặt vách đá cực kỳ kiên cố. Ta phí bao nhiêu tâm cơ mà không tài nào trốn thoát.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão có cho cô nương ăn gì không?

Cô gái áo đỏ đáp:

– Không. Bọn chúng đối xử với ta rất tử tế.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Suốt đời Cổn Long Vương không có ra ân huệ cho ai bao giờ. Lão tử tế với cô nương là có chỗ muốn dùng cô nương đó.

Cô gái áo đỏ buồn rầu nói:

– Lòng dạ người Hán các ngươi thật khiến cho người ta khó mà hiểu được.

Cổn Long Vương giam cầm ta trong nhà mật thất bấy nhiêu lâu, mắt ta đã khóc hết nước. Thế mà lúc ta nói với ngươi, ngươi cũng không tin!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không phải tại hạ không tin cô nương, tại hạ chỉ không tin Cổn Long Vương mà thôi!

Cô gái áo đỏ nói:

– Lão Cổn Long Vương chết băm chết vằm đó, ta cũng không tin được.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Xem cô này nói năng toàn là những lời chân thật, chẳng có chút chi trá ngụy. Chẳng lẽ Cổn Long Vương lại buông tha nàng một cách dễ dàng được? Chàng đã hiểu Cổn Long Vương một cách rất sâu xa, không bao giờ lão chịu buông tha người còn dùng được việc”. Chàng cười lạt nói:

– Cô nương tuy giả vờ rất khéo! Có điều tại hạ cũng không phải con người dễ để cho ai lừa bịp... Ha ha! Tại hạ biết Cổn Long Vương quá rồi!

Cô gái áo đỏ giận dỗi nói:

– Lạ nhỉ. Ngươi nói cái gì mà kỳ vậỷ Ta lừa bịp ngươi làm gì?

Thượng Quan Kỳ ngẩn người ra hỏi:

– Phải chăng Cổn Long Vương cố ý thả cô ra để làm gian tế?

Cô gái áo đỏ dường như tỉnh ngộ đáp:

– Phải rồi! Ngươi sợ Cổn Long Vương phái ta đến đây làm gian tế nên mới đem lòng ngờ vực ta như vậy, thế thì ngươi cũng không đáng trách.

Thượng Quan Kỳ nới năm ngón tay ra rồi nói:

– Tại hạ xin lỗi cô nương! Đúng ra cô nương là người thành thực, nhưng bị Cổn Long Vương cầm tù mấy năm, mà lão để cô nương bình yên vô sự thì thật là một chuyện lạ đó.

Cô gái áo đỏ nói:

– Lão quả có dụng tâm nhưng ta nhất định chịu chết không theo, y cũng không có cách nào hơn được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão có dã tâm thế nàỏ

Cô gái áo đỏ nét mặt đỏ bừng nói:

– Lão muốn lấy ta làm vợ rồi mới đưa ta về nhà chiêu mộ những tay dũng sĩ trong bộ lạc để thu dùng dưới trướng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– À ra thế đấy!

Thốt nhiên chàng nhìn thấy Tả Hữu Nhị Đồng để ám ký lại đi về hướng Tây Bắc. Chàng liền rẽ sang hướng Tây Bắc mà đị

Cô gái áo đỏ theo sau Thượng Quan Kỳ hồi lâu rồi cất tiếng hỏi:

– Ngươi định đi đâu đâỷ

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Kiếm người

Cô gái áo đỏ không hỏi nữa móc lưỡi đao trủy thủ trong bọc ra cầm trên tay mà đị

Cỏ dại mọc cao đến thắt lưng, cánh đồng bát ngát tựa như không biết đến đâu là cùng.

Thượng Quan Kỳ đi sâu vào chừng ba bốn dặm rồi không thấy ám ký của Tả Hữu Nhi Đồng nữạ

Thượng Quan Kỳ sinh nghi, đột nhiên dừng bước.

Cô gái áo đỏ hỏi:

– Sao ngươi không đi nữả

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chúng ta dừng lại nghỉ một lát đã.

Cô gái áo đỏ trân trối nhìn Thượng Quan Kỳ rồi từ từ ngồi xuống nói:

– Chờ khi nào ngươi đưa ta rời khỏi chỗ nguy hiểm này xong, ta sẽ cho ngươi lưỡi trủy thủ này

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn lưỡi trủy thủ thấy ánh sáng lóe mắt, dường như là một vật báu, chàng tủm tỉm cười nói:

– Cô nương để mà dùng, tại hạ không cần lắm.

Cô gái áo đỏ nói:

– Lưỡi đao trủy thủ này sắc lắm. Gia gia ta quý nó vô cùng. Chuyến này ta xuống Trung Nguyên người trao cho tạ

Thượng Quan Kỳ trong bụng mãi nghĩ việc Tả Hữu Nhị Đồng đến đây làm gì? Nên chẳng còn lòng dạ nào để ý nghe những lời nàng nói Chàng chỉ ầm ừ cho xong việc rồi còn mãi đi theo ý nghĩ mình.

Cô gái áo đỏ nói:

– Ngươi không muốn lưỡi đao trủy thủ vậy thì ngươi muốn gì?

Chờ lâu không thấy Thượng Quan Kỳ trả lời, nàng rất lấy làm kỳ hỏi lại:

– Sao ngươi không trả lời Mắc cỡ phải không?

Thượng Quan Kỳ tuy miệng không nói ra, nhưng trong đầu óc chàng bao nhiêu tâm sự đang quay cuồng như bánh xe

Cô gái áo đỏ lại hỏi:

– Phải rồi! Ngươi thích ta mà chẳng tiện nói ra phải không?

Giữa lúc này Thượng Quan Kỳ nghĩ ra được điều gì đắc ý vẻ mừng vui lộ ra ngoài mặt. Chàng gật đầu tán thưởng:

– Phải lắm! Đúng là như vậy

Cô gái mừng thầm, cười nói:

– Nếu thật tình ngươi thích ta thì về bái kiến song thân. Các người chỉ có mình ta là gái, ngươi ve vãn được ta rồi sau này sẽ thành chúa tể bộ lạc Duy Ngô Nhĩ. Chưa hiểu ngươi có muốn vậy không?

Thượng Quan Kỳ nghe nàng nói vậy thì thộn mặt ra hỏi:

– Cô nương bảo saỏ

Cô gái áo đỏ đáp:

– Phụ thân ta là quốc vương Duy Ngô Nhĩ, ta là công chúa con phụ vương tạ

Bọn người Hán các ngươi tuy xảo trá song cũng có người tốt. Gia gia ta từng chịu ơn người Hán. Nếu ngươi ưng thuận lưu lại bên nước ta thì may ra gia gia ta có thể ưng thuận việc hôn nhân của ngươi đó.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên đứng dậy, xá dài nói:

– Đa tạ, cô nương có lòng đoái tưởng, nhưng tôị..

Cô gái áo đỏ cười nói:

– Ta biết ngươi là người tốt rồi mà!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương đừng hiểu lầm. Tôi biết cô nương có lòng đoái thương, tại hạ xin tâm lãnh. Cô nương thật là một người yêu kiều khả ái, nhưng cô nương hiểu lầm tại hạ.

Cô gái áo đỏ nói:

– Không sao mà! Tuy ngươi đối với ta có vẻ dữ tợn nhưng ta biết tâm địa ngươi rất tốt.

Thượng Quan Kỳ bất thình lình nhảy vọt lên vung kim đao chém xéo đị

Cô gái áo đỏ rất kinh ngạc, đứng ngần người ra không nhúc nhích. Rồi nghe đánh “Keng” một tiếng. Một mũi phi đao tẩm thuốc độc bị thanh kim đao của Thượng Quan Kỳ gạt bay chếch đị

Cô gái áo đỏ thộn mặt ra một lúc rồi mỉm cười nói:

– Nếu ngươi không ra tay cứu ta thì nhất định ta bị chết dưới lưỡi phi đao vừa rồị

Thượng Quan Kỳ khẽ lắc đầu, rồi không để nàng nói nữa, chàng nghiêm sắc mặt chú ý nhìn bốn phíạ

Nguyên lúc từ lưỡi phi đao tẩm thuốc độc ném lại không một tiếng động, chàng chờ đã lâu vẫn chưa thấy một người xuất hiện.

Cô gái áo đỏ cũng nhìn ra bốn mặt một hồi rồi hỏi:

– Tên ngươi là gì?

Thượng quan Kỳ đáp:

– Tại hạ tên gọi Thượng Quan Kỳ.

Cô gái áo đỏ nói:

– Nhân dân bộ lạc ta đều kêu ta bằng công chúa Thanh Bình. Còn ngươi chỉ gọi ta hai chữ Thanh Bình là đủ.

Đột nhiên lại nghe thấy “Véo” một tiếng, hai lưỡi phi đao từ trong bụi cỏ liệng tới, chia ra đâm vào hai đại huyệt phía trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đã đề phòng sẵn, chàng phóng kim đao ra gạt đánh keng một tiếng. Hai lưỡi đao lại bật trở lại

Công chúa Thanh Bình kêu lên:

– Người đó ở bên trái ngươị

Dù công chúa Thanh Bình không nhắc thì Thương quan Kỳ cũng đã nhìn rõ chỗ người đó ẩn mình rồị

Chàng trầm giọng nói:

– Công chúa thận trọng mình vàng!

Đoạn tay cầm kim đao đỡ trước ngực, xông về mé tả để tìm đối phương.

Chàng tài cao mật lớn, lại không sợ chết, nên tuy biết nguy hiểm vô cùng mà vẫn bon bon xông vào

Thượng Quan Kỳ đi được hai trượng, vẫn chưa thấy tông tích người kia đâu

Thốt nhiên chàng thấy động tâm, liền dừng bước nghĩ thầm:

“Đám cỏ dại này có đến bảy tám trăm khoảnh, kể ra ta cũng cần có chỗ để ẩn thân. Nhưng bây giờ phe Cồn Long Vương lợi dụng đám cỏ này để bố trí mai phục, dụ bọn đệ tử Cùng Gia Bang vào đây để tàn sát. Nếu đã cân nhắc nặng nhẹ thì phá chỗ cỏ này đi còn hơn.

Nếu Cổn Long Vương chưa bố trí mai phục nơi đây, mình phóng hỏa đốt đi cũng làm cho mất trước chỗ họ bố trí, nếu mai phục rồi sẽ bị cháy hết”.

Nghĩ vậy, chàng quay lại nhìn Công chúa Thanh Bình nói:

– Công chúa! Xin công chúa theo sát tại hạ mà hành động. Tại hạ muốn phóng hỏa đốt đám cỏ này

Công chúa Thanh Bình nắm chắc lưỡi đao trụy thủ, nghe lời chàng liền lại gần hỏi:

– Trong đám cỏ này có người phe Cổn Long Vương mai phục phải không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng thế!

Đột nhiên dây cùng lách tách, tên bay vào như đom đóm, nhằm hai người mà bắn tới

Thượng Quan Kỳ huy động lưỡi kim đao, chàng võ công đã cao cường, lại có áo Thiên Tằm hộ thân, nên không sợ tên. Song tên bắn đến như mưa không ngớt, khiến ai trông thấy cũng phải hãi hùng.

Thốt nhiên một tiếng rú lanh lảnh vang lên. Thượng Quan Kỳ giật mình quay đầu nhìn lại thì ra công chúa Thanh Bình đã bị trúng hai mũi tên.

Cô này từ bên kia quan ải đến đây mà tính tình rất quật cường. Tuy cô bị trúng hai mũi tên mà vẫn cố nhịn đau, múa lưỡi đao trủy thủ để gạt tên bắn đến tới tấp.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng, múa tít thanh kim đao gạt tên bắn ra như mưa, chàng khẽ bảo công chúa Thanh Bình:

– Xin công chúa nằm rạp xuống đất...

Công chúa Thanh Bình thở dài nói:

– Mũi trủy thủ này tuy sắc bén nhưng lại ngắn quá, giả tỷ ta có thanh trường kiếm thì địch không bắn trúng được.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn khấp một lượt, trong những đám cỏ rậm thấy vô số người áo đen đang nhấp nhô đứng dậy Bấy giờ mới tỉnh ngộ nghĩ thầm:

– Phải rồi! Bọn chúng nấp trong cánh đồng cỏ này đã lâu, đào đường hầm chui rúc trong đó nên vào như quỷ quái yêu ma, khiến người ta không biết đâu mà mò.

Bỗng nghe một tiếng la thất thanh, công chúa thanh Bình lại trúng một. mũi tên nữạ

Thượng Quan Kỳ điên tiết lên nhưng ở giữa cánh đồng hoang không có điểm tựa, lại vô số quân địch bao vây tên bốn mặt bắn tới Như mưa, chàng gặp hung hiểm lại đèo thêm sự an nguy của công chúa Thanh bình, nên tuy chàng giận sùi bọt mép mà không biết làm thế nào được.

Đang lúc nóng nảy bất thình lình tiếng tiêu réo rắt nổi lên đằng xa vọng lại

Bốn mặt tự nhiên cung tên dừng lại không bắn nữạ Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn bọn áo đen thấy chúng đã buông cung không bắn nữa, đứng thộn mặt vểnh tai lên mà nghẹ

Tiếng tiêu mỗi lúc một rõ ràng vang độị Bọn áo đen đều bị tiếng tiêu cảm nhiễm vẻ mặt ngây ngô.

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi Thanh Bình công chúa:

– Công chúa bị thương có nặng lắm không?

Công chúa Thanh Bình đáp:

– Ta trúng ba mũi tên, một mũi vào huyệt trọng yếu e rằng không đi được.

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại thì thấy tay bên tả nàng trúng một mũi, bả vai một mũi, còn mũi thứ ba thì trúng vào trước ngực.

Chàng rất băn khoăn trong dạ, nghĩ thầm:

“Nếu mình không dẫn nàng lại đây thì đâu đến nỗi nàng bị trúng tên”.

Bỗng nghe tiếng tiêu biến đổi, bọn áo đen vây quanh đột nhiên chuyển hướng đi về phía chính Bắc, từ từ bỏ binh khí trong tay xuống.

Công chúa Thanh Bình nhìn bọn áo đen kết đội mà đi trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi:

– Sao bọn chúng dừng taỷ Chúng chỉ bắn bọn ta một hồi nữa thì ta tất chết vì chúng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bọn chúng bị tiếng tiêu chi phối, không coi chúng ta là kẻ địch nữạ

Công chúa Thanh Bình từ từ quay đầu lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Anh em ta liên kết với những tay cao thủ Tây Vực ước hẹn xuống Trung Nguyên không ngờ toàn quân bị chết sạch, chỉ mình ta sống sót. Những tay cao thủ Trung Nguyên nhiều không biết đâu mà kể, bọn Tây Vực chúng ta không thể chống lại được...

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Ta có một điều cần ngươi, chẳng biết ngươi có ưng không?

Thượng Quan Kỳ thấy mũi tên trước ngực nàng vào rất sâu, chàng buồn rầu đáp:

– Xin công chúa cứ nói ra, tại hạ lắng nghe đây..

Công chúa Thanh Bình nói:

– Người không phải là người trong bộ lạc ta, vậy bất tất phải kêu ta bằng công chúạ Hỡi ơi! Bọn ta đến đây mấy chục người đều là những phần tử tinh anh bên Tây Vực...

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra một việc hỏi xen vào:

– Cô nương là công chúa Duy Ngô Nhĩ, sao lại biết bọn hòa thượng Lạt Mả

Công chúa Thanh Bình đáp:

– Ca Ca ta trước được gửi vào làm môn hạ đức Đại hộ pháp Ba Nhan Nhĩ ở chùa Tháp Nhĩ, vì thế mà ta theo Ca Ca đến đó tập võ...

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Nàng vừa mới nói song thân chỉ có mình nàng là gái, sao bây giờ nàng lại bảo có Ca Ca”.

Chàng không nhịn được ngắt lời:

– Công chúa cũng có Ca Ca ư?

Công chúa Thanh Bình nghiến răng cố nhịn đau cười nói:

– Ta quên cho ngươi hay là gia nương ta chi sinh hạ một mình tạ Còn vị huynh trường ta là do gia gia lựa chọn một người trong bộ lạc thu làm nghĩa tử, rồi gia gia ta đưa huynh trưởng đến chùa Tháp Nhĩ xin cho vào làm môn hạ Ba Nhan Nhĩ học võ. Nguyên gia gia ta có ý cho y học thành tài, rồi về thống lĩnh bọn dũng sĩ Duy Ngô Nhĩ. Không ngờ chúng ta đều bị lôi cuốn vào trong vòng chém giết, vì Ca Ca ta cùng sư phụ ước hẹn xuống Trung Nguyên. Thế là Ca Ca ta xương táng quê người

Thượng Quan Kỳ thấy mặt nàng mỗi lúc một trắng bệch thì hiểu rằng nàng bị thương rất nặng, liền bảo:

– Công chúa đừng nói nữa mau ngồi xuống vận khí điều dưỡng để tại hạ nhổ tên chọ

Công chúa Thanh Bình nghe lời chàng, ngồi xuống vận dụng chân khí vẻ mặt rất nhu mì.

Thượng Quan Kỳ đề khí, giữ chặt tay bên trái nàng rồi nhổ mũi tên ra đoạn buộc vết thương lại Chàng từ từ nhổ mũi tên ra ở bả vai nữạ Nhưng không dám nhổ mũi tên trước ngực vì chàng thấy mũi tên này vào đến phủ tạng. Nếu nhổ mũi tên này máu trong phủ tạng sẽ vọt ra theo, người bị thương chết ngay lập tức.

Công chúa Thanh Bình nhắm mắt ngồi chờ đã lâu chưa thấy Thượng Quan Kỳ ra tay nhổ mũi tên trước ngực, nàng không nhịn được nữa mở bừng mắt ra hỏi:

– Sao ngươi không động thủ?

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài đáp:

– Ở đây không có thuốc...

Công chúa Thanh Bình nói:

– Ngươi thấy ta bị thương nặng quá nên không dám nhổ chứ gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tuy công chúa bị thương nặng thật, nhưng chưa đến nỗi trí mạng, vì tại hạ không biết thuốc nên không dám làm càn. Công chúa hãy cố nhịn một lát, tại hạ đưa công chúa đi kiếm một người

Công chúa Thanh Bình nói:

– Ta cũng tự biết mũi tên trước ngực sâu vào phủ tạng. Bây giờ mất hết công lực không đi được nữa rồi..

Thượng Quan Kỳ nói:

– Để tôi cõng công chúa đị

Công chúa Thanh Bình giơ hai tay ra nói:

– Thế này thì phiền ngươi quá!

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu trông ra thấy bọn áo đen đã chạy đi đâu hết sạch rồị Cả đến tiếng tiêu cũng im bặt không nghe thấy nữạ

Chàng đưa mắt nhìn tình hình bốn phía, phân biệt phương hướng, móc đá lửa trong túi ra, quẹt lửa thắp lên. Chàng cõng công chúa Thanh Bình chạy về hướng Tây Bắc.

Ngọn lửa ở đồng hoang chớp mắt đã bốc lên ngất trời, mượn làn gió thổi thành thử lan ra rất maụ

Thượng Quan Kỳ vận hết khí lực toàn thân chạy thật nhanh, một hơi ra khỏi cánh đồng cỏ.

Lúc này ngọn lửa cháy lan khắp nơi, mấy trăm khoảnh cỏ cháy thành tro tàn.

Thượng Quan Kỳ tìm đến một chỗ an toàn, ngọn lửa không lan tới được, đặt công chúa Thanh Bình xuống, chàng nhìn kỹ lại thì hai mắt nàng đã nhắm nghiền.

Sắc mặt lợt lạt chỉ còn hơi thoi thóp thở. Nếu không được cứu kịp thời thì e rằng đắm ngọc chìm gương.

Bất thình lình tiếng tiêu lại nổi lên.

Thượng Quan Kỳ rung động cõi lòng, cõng công chúa Thanh Bình theo về hướng tiếng tiêu mà chạỵ

Ngọn lửa đốt hết đồng cỏ, thiêu hủy được những ổ mai phục binh của Cổn Long Vượng. Nhưng đồng thời nó đốt luôn cả những những ám khí do Tả Hữu Nhị Đồng để lạị

Theo tiếng tiêu dẫn dụ, Thượng Quan Kỳ chạy đến chân một thung lũng, chàng nhìn thấy mấy trăm gã áo đen đương ngồi tề chỉnh thành đội ngũ, hai mắt nhám lại miệng lâm râm không biết nói gì. Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm tự hỏi:

“Bọn này có phải là thủ hạ Cổn Long Vương không? Sao chúng lại xếp hàng ngồi đây”?

Tiếng tiêu đột nhiên im bặt. Từ đằng xa có thanh âm khàn khàn vọng tới:

– Này con! Lại đây mau! Đã mấy năm trời chúng ta chưa được gặp nhaụ

Thượng Quan Kỳ bồng công chúa Thanh Bình chạy tới Chàng nhìn thấy dưới gốc cây lớn trên

đỉnh gò, hai người ngồi sánh vai Mé tả một lão già đầu tóc bạc phơ tay cầm chiếc ống tiêu đồng, chính là vị ân truyền dạy võ công cho chàng ở ngôi thùa cổ ngày nọ. Bên hữu một người toàn thân mặc áo đen, trông mặt hơi quen nhưng chàng chưa nhớ ra aị

Thượng Quan Kỳ đặt công chúa Thanh Bình xuống rồi lạy phục xuống đất nói:

– Đệ tử khấn đầu bái kiến sư phụ.

Lão già tủm tỉm cười trỏ người vận áo đen mé hữu nói:

– Vị này tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, Đệ nhất Vân trang chủ Vân Cửu Long chính thị, con làm lễ ra mắt đỉ

Thượng Quan Kỳ khoanh tay vái nói:

– Xin ra mắt Vân lão tiền bốị

Vân Cửu Long đứng dậy đáp lễ nói:

– Từ đây sắp tới chúng ta kêu nhau bằng sư huynh sư đệ.

Lão già mé bên trái trừng mắt hỏi Vân Cửu Long:

– Ai thu ngươi làm đồ đệ? Ai cũng bái lão phu làm thầy, thì để lão phu không còn một ai là bạn nữa saỏ

Vân Cửu Long tủm tỉm cười đưa mắt nhìn công chúa Thanh Bình hỏi:

– Sư đệ! Cô nương đây là aỉ

Nên biết Vân Cửu Long mấy chục năm trước tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, địa vị cao cả ngang với bang chúa Cùng Gia Bang. Thượng Quan Kỳ nghe y gọi mình bằng sư đệ thì không khỏi ngạc nhiên nhắc lại:

– Vân lão tiền bối!

Vân Cửu Long cười nói:

– Sư phụ ưu thời mẫn thế chẳng kể gì lớn nhỏ cũng truyền dạy võ công chọ

Sao sư đệ lại còn giở lối khách khí với tiểu huynh.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Kể về tuổi và về danh vọng thì mình gọi y bằng lão tiền bối là phải lễ, nhưng y đã thờ sư phụ làm thầy thì có gọi mình bằng sư huynh sư đệ thì cũng là danh chính ngôn thuận”.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy sư phụ ngồi nhắm mắt, mũi thở sẽ sàng tựa hồ như ngủ say. Chàng khoanh tay nói:

– Xin bái kiến sư huynh.

Vân Cửu Long cười nói:

– Nếu kể từ ngày nhập môn thì ta đến sau, sư đệ tức là sư huynh ta mới phải

Thượng Quan Kỳ khoát tay lia lịa nói:

– Sư huynh nói vậy thì ra từ chối luôn cả không kể tiểu đệ kêu bằng sư huynh nữa hay sao

Vân Cửu Long nói:

– Thôi được ta đành tiếm địa vị của sư đệ....

Nói xong đứng dậy cúi xuống nhìn công chúa Thanh Bình một hồi rồi nói:

– Cô nương này bị thương khá nặng!

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ đành chịu bó tay rồi Nhờ sư huynh cứu nàng được chăng?

Vân Cửu Long cười nói:

– Ta cố gắng giúp sư đệ. Sư đệ điểm huyệt nàng đi!

Thanh Bình công chúa đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Không cần điểm huyệt, ta không sợ đau mà!

Vân Cửu Long nói:

– Thương thế cô nương đã vào đến phủ tạng, nguy hiểm dị thường, chỉ sơ sót một chút có thể hối không kịp. Cô để điểm huyệt cho chắc hơn.

Thượng Quan Kỳ điểm ba chỗ huyệt đạo công chúa Thanh Bình.

Vân Cửu Long móc trong bọc lấy một bình ngọc dốc ra hai viên kim đan rồi nói:

– Sư đệ ! Tiểu huynh chỉ nhổ tên chứ không thoa thuốc đâu nhé !

Thượng Quan Kỳ nói:

– Việc thoa thuốc xin để tiểu đệ.

Vân Cửu Long tủm tỉm cười hai tay sát vào nhau một lúc rồi đột nhiên giơ tay trái ra ấn chặt trên ngực công chúa Thanh Bình, ngón trỏ và ngón giữa bên phải cặp lấy chuôi tên, trầm giọng nói:

– Ta dùng nội lưu để ép buộc không khí cho khí huyết nàng lưu thông để giữ cho máu tươi trong phủ tạng không phun ra được. Vậy nhổ tên xong sư đệ bóp nát viên kim đan dịt vào vết thương.

Thượng Quan Kỳ vừa bóp nát viên thuốc vừa nói:

– Tiểu đệ chuẩn bị sẵn sàng rồị

Vân Cửu Long rút mạnh, ngón trỏ và ngón giữa lên, mũi tên dài cũng theo ra, quả nhiên máu tươi không trào theọ Thượng Quan Kỳ vội dịt vào vết thương.

Vân Cửu Long thở phào một cái nói:

– Không can chi rồi! Để nàng nghỉ một hồi rồi hãy giải khai huyệt dạọ Bây giờ sư đệ cho nàng uống một viên kim đan khác rồi chúng ta dùng nội công giúp nàng phục hồi nguyên khí.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu không có sư huynh ra tay giải cứu để nàng bị trọng thương đến chết thì tiểu đệ ân hận suất đờị

Vân Cửu Long nhìn lại Thanh Bình rồi hỏi:

– Sư dê miễn thứ cho ta hỏi dở một câu:

Cô nương đây có phải người Hán không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nàng là người bộ lạc Duy Ngô Nhĩ...

Thốt nhiên chàng nhớ lại vụ Vân Cửu Long đã thống lĩnh những tay cao thủ Trung Nguyên quyết chiến một trận tại nơi chùa cổ hoang vu thì không khỏi ngẩn người ra, lặng thinh không nói nữạ

Vân Cửu Long cười nói:

– Ta cũng nhận ra nàng rồi, nhưng nàng chưa nhận ra ta mà thôị

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Sư huynh đối với nàng dường như có mối thù hằn gì rất sâu xa thì phải

Vân Cửu Long lắc đầu nói:

– Không có. Mà cho có đi nữa thì những mối thù trước kia đều bỏ hết. Hiện nay chúng ta chỉ còn một kẻ thù chung:

đó là Cổn Long Vương.

Ông tủm tỉm cười quay lại nhìn quái nhân đầu tóc bạc phơ nói tiếp:

– Cổn Long Vương là cừu nhân của sư phụ chúng tạ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng đã biết rồị..

Vân Cửu Long nhìn công chúa Thanh Bình nói:

– Khi nàng tỉnh lại rồi, sư đệ đừng cho nàng hay ta đây là aỉ Vì ta chắc trong lòng nàng hãy còn căm hận ta lắm?

Thượng Quan Kỳ tuy chưa biết rõ đầu đuôi, nhưng chàng đã mục kích hai bên kịch chiến và rồi hai bên cùng tan tác, liền gật đầu đáp:

– Tiểu đệ xin vâng lờị

Vân Cửu Long cười lạt nói:

– Thứ thuốc vừa rồi tiểu huynh lấy của Mao Sơn Nhất Chân ngày trước rất là thần hiệụ Nàng tỉnh lại ngay bây giờ đó.

Vân Cửu Long lại móc trong bọc ra cái bình ngọc, lấy hai viên kim đan cười nói:

– Hai viên thuốc lớn này để tặng hiền đệ. Hiền đệ cất đi mà dùng.

Thượng Quan Kỳ vừa thâu kim đơn cất đi bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy mấy chục tên thiết giáp kỵ sĩ hộ vệ một người mặc bào xanh quất ngựa nhạy tớị

Thượng Quan Kỳ chụp lấy thanh kim đao quát lên:

– Cổn Long Vương?

Ông già đầu tóc bạc phơ đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, hai tia hào quang kỳ dị chiếu rạ

Vân Cửu Long thốt nhiên đứng dậy khẽ bảo Thượng Quan Kỳ:

– Anh em mình đối phó với bọn thiết giáp kỵ sĩ còn Cổn Long Vương để cho sư phụ.

Cổn Long Vương dừng ngựa lại, đảo mắt nhìn bọn áo đen đột nhiên vẫy tay một cái

Bọn thiết giáp kỵ sĩ tản ra đứng sang hai bên, khoảng giữa một cỗ xe xuất hiện. Cỗ xe này đã hạ mui xuống, phía trước đặt hai cái ghế tựa có hai người đàn bà ngồi sóng vai và cả hai đều bị trói chặt.

Người mé tả toàn thân mặc áo là, sắc mặt lợt lạt, tóc đã đốm bạc. Tuy bà dung nhan tiều tụy, nhưng trông khuôn khổ con người cũng đủ biết lúc đương xuân bà là một trang khuynh quốc.

Người ngồi mé hữu là một cô gái chừng mười tám, mười chín tuổi, nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường vẻ mặt như mê như dại

Thượng Quan Kỳ nhận thấy cô này rất quen mặt, nhưng chưa nhớ ra đã gặp ở đâu

Lão Cổn Long Vương cử chỉ thản nhiên chắp tay vái ông già đầu tóc bạc phơ một cái nói:

– Đại ca vẫn mạnh giỏi đấy à?

Lão tóc bạc mở bừng mắt, lộ đầy sát khí. Nhưng khi lão đưa mắt nhìn đến cỗ xe, thì đột nhiên biến sắc, từ từ nhắm mắt lại Ánh mặt trời soi rõ đôi dòng lệ lã chã tuôn rơi

Thượng Quan Kỳ sực nhớ ra ngày còn ở trong chùa cổ lão đã kể một đoạn tình sử trước xưa và chàng ngờ hai người này là sư mẫu cùng sư muội mình đã bị Cổn Long Vương cướp đi

Bỗng thấy Còn Long Vương cười ha hả nói:

– Đệ cũng biết đại ca còn sống ở nhân gian. Nhưng lúc đệ biết ra thì đã muộn một chút. Suýt nữa thì bao nhiêu công trình gian khổ của đệ mưu đồ nghiệp lớn sẽ bị tan tành.

Lão già tóc bạc vẫn nhắm mắt lạnh lùng hỏi:

– Hai người kia hiện giờ ra sao

Cổn Long Vương nói:

– Đều bình yên cả nhất là tiểu điệt nữ càng lớn càng xinh.

Lão già run run hỏi:

– Sao ngươi không giết mẹ con nó đỉ

Cổn Long Vương đáp:

– Nếu tiểu đệ mà giết hai người đó thì e rằng không có cách nào chế phục được đại cạ

Lão tóc bạc trừng mắt quát to:

– Mi đem cái sống chết của mẹ con nó ra uy hiếp ta chăng?

Cổn Long Vương nói:

– Tiểu đệ quả có ý ấy

Lão già nói:

– Tuy họ còn sống trên thế gian nhưng đã thành ma chết không còn ra người nữa rồị Sống mà thành phế nhân thì không bằng mi giết chúng đi, rồi ta sẽ giết mi báo thù cho chúng.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Đại ca là người tình thâm nghĩa trọng, quyết không khi nào để cho Đại tẩu phải cái họa phanh thây, huống chi lại còn Phụng Đại điện nữ này nữạ Năm nay tuổi cháu chưa tới đôi mươi, chết đi há chẳng đáng tiếc lắm sao.

Chương 109: Tưởng Rằng Đắc Sách Lại Bị Thua Cơ

Thượng Quan Kỳ lửa giận bốc lên ngùn ngụt, tay cầm thanh kim đao nhảy xổ lại quát lớn:

– Câm miệng ngay! Mi là một đứa lừa thầy phản bạn, là một giống súc sinh, tội ác chồng chất cao như núi, mi lại đây cùng ta đấu ba trăm hiệp đã!

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Đúng rồi! Bao nhiêu tội ác trong thiên hạ ta làm được hết, mi có giỏi thì lấy một chọi với ta.

Thượng Quan Kỳ vung kim đao vừa chém tới vừa xông lại..... Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Đứng yêng Mi chỉ tiến thêm bước nữa là ta giết mẹ con chúng ngay.

Thượng Quan Kỳ thộn mặt ra dừng chân lại Chàng ngoảnh đầu nhìn sư phụ thấy người toàn thân run lên, nước mắt lã chã tuôn rơi thì không khỏi ngậm ngùi thở dài, thu kim đao lại từ từ lui về đứng bên sư phụ. Vân Cửu Long từ lúc thấy Cổn Long Vương xuất hiện, ông ngoảnh mặt đi không nhìn đối diện lão, sợ lão nhận ra.

Cổn Long Vương hắng giọng nói tiếp:

– Tiểu đệ cùng đại ca đã hai mươi năm trời chưa gặp nhau, võ công chúng ta ai cao ai thấp chưa thể biết được...

Lão già tóc bạc nói:

– Kiếp này mi đừng hòng thắng nổi ta nữa.

Cổn Long Vương cười ha hả nói:

– Về phương diện đấu lực thì anh em mình có hơn kém nhau cũng chẳng bao nhiêu, nhưng về phương diện đấu trí thì đại ca còn kém tiểu đệ hẳn một bậc.

Thượng Quan Kỳ cười lại nói xen vào:

– Mi là người vô tình nghĩa, lòng lang dạ thú, thủ đoạn điêu ngoạ Làm việc chỉ mong cho đạt mục đích mà không kể gì đến cách hành động đê hèn bỉ ổi, có chi là vẻ vang mà dám khoe khoang lỗ

miệng.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Mi là một đứa sinh sau đẻ muộn, không được nói leo!

Thượng Quan Kỳ điên tiết lên, hậm hực không thể xông vào cùng lão quyết một trận tử chiến, vì chàng thấy sư mẫu cùng sư muội bị trói trên xe mà bọn thiết giáp kỵ sĩ tuốt gươm trần sẵn sàng chờ đợi Cổn Long Vương chỉ truyền lệnh một tiếng là cả hai người lập tức bị chúng đâm chết. Chàng thấy sư phụ tuy miệng không nói gì nhưng coi vẻ mặt chan chứa tình yêu thương vợ con, nếu chàng không nén nổi cơn phẫn uất xông vào đánh Cổn Long Vương thì lập tức sư mẫu cùng sư muội phải mạng vong, mà chàng sẽ bị ân hận suốt đời nên bao nhiêu lửa giận chàng đành dẹp xuống.

Bỗng nghe Cổn Long Vương buông tiếng cười rồi nói:

– Tình thế hiện nay dù cho cả chín môn phái lớn liên hiệp nhau lại để chống đối tiểu đệ, tiểu đệ cũng chẳng thèm để vào lòng. ấy thế mà đại ca lại sinh sự với tiểu đệ thì lại khác nhau hẳn...

Dứt lời gã lại nói tiếp:

– Hiện giờ chỉ có hai đường, đại ca chọn lấy một.

Lão già tóc bạc run lên bần bật, vẻ mặt cực kỳ đau khổ, cất tiếng hỏi:

– Hai đường đó là những gì?

Cổn Long Vương nói:

– Điếu thứ nhất là anh em ta tuyệt tình nhân nghĩa, tiểu đệ giết đại tẩu cùng đứa con gái sắc nước hương trời của đại ca đi, rồi anh em mình trông cậy vào bản lãnh để quyết sống mái

Lão già tóc bạc ngoảnh nhìn hiền thê cùng ái nữ trên xe hỏi:

– Còn điều thứ hai

Cổn Long Vương nói:

– Điều này dĩ nhiên êm dịu hơn. Tiểu đệ trả lại đại tẩu cùng diệt nữ cho đại ca đem đi

Lão già tóc bạc hai mắt lại ra tia sáng kỳ dị hỏi:

– Có thật thế không?

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Dĩ nhiên là tiểu đệ nói thật, nhưng chỉ cần có điều kiện.

Lão già giục:

– Ngươi cứ nói đi!

Cổn Long Vương lạnh lùng nguýt Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đại ca phế bỏ võ công, ra khỏi chốn giang hồ thị phi này, đưa đại tẩu cùng điệt nữ đến một nơi tịch mịch hoang vu, tiêu dao ngày tháng trong những năm tàn một cách nhàn hạ vui vẻ.

Lão nhìn chằm chặp Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng đại ca đã truyền võ công cho gã này

Thượng Quan Kỳ nói:

– Phải thì đã sao! Quân tiểu nhân mặt người dạ thú kia! Gia sư không nhìn nhận anh em với mi nữa

Cổn Long Vương nói:

– Nếu gã là đồ đệ của đại ca thì biểu gã uống thuốc Vong Ngã Thần Hoàn của tiểu đệ, suốt đời gã phải phò tá tiểu đệ, như thế khỏi uổng mất công lao đại ca đã truyền thụ cho gã có bản lĩnh hơn người

Thượng Quan Kỳ nghe lão nói mà tâm thần chấn động, nghĩ thầm:

“Kế ấy thật độc!” Lão già tóc bạc từ từ nhắm mắt không nói gì nữa

Cổn Long Vương nói tiếp:

– Tiểu đệ đã biết rồi Trong lúc thảng thốt đại ca khó mà quyết định ngay được. Song không hề chi đại ca cứ việc suy nghĩ thong thả, tiểu đệ ngồi đây chờ đại ca

Nói xong lão từ từ đưa mắt nhìn bọn vệ sĩ áo đen đang sắp hàng tề chỉnh ngồi trên mặt đất.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

“Nếu hai bên cứ giằng co mãi thế này thì biết bao giờ cho xong việc”. Chàng liền dùng thuật “Truyền âm Nhập Mật” nói:

– Sư phụ để cho đệ tử cùng hắn giao đấu, rồi sư phụ nghĩ cách đoạt lại sư mẫu cùng sư muội

Lão già tóc bạc vẫn nhắm mắt, tuy không nói gì nhưng chỉ lắc đầu

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Thượng Quan Kỳ! Suốt đời lệnh sư không có bị điều gì ràng buộc. Người chỉ có mối tình rất sâu xa, đằm thắm với bà vợ già cùng cô con gái nhỏ. Nếu ngươi chịu uống thuốc Vong Ngã Thần Hoàn của ta là cứu được hai mạng người đó.

Thượng Quan Kỳ rảo bước bước tiến ra, tay cầm ngang lưỡi kim đao hỏi:

– Nếu ta uống độc hoàn của mi là mi chịu buông tha sư mẫu cùng sư muội ta phải không?

Cổn Long Vương đáp:

– Đúng thế Ngươi cầm lấy thuốc đây!

Lão vừa nói vừa cầm viên thuốc đưa cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ đón lấy viên thuốc nói:

– Nếu ta uống thuốc này thì ân sư ta bất tất phải phế bỏ võ công chứ?

Cổn Long Vương nói:

– Thầy có việc chi thì trò phải hết sức phụng sự. Mi vì sư mẫu và sư muội mà uống thuốc độc thì bất luận hậu quả ra sao, mi cũng để tiếng thơm lại ngàn thu cho thế gian truyền tụng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Mi bất tất phải kích thích. Ta muốn uống là tự khắc ta uống.

Cổn Long Vương giục:

– Hay lắm? Vậy mi uống lẹ đi!

Thượng Quan Kỳ kẹp viên thuốc vào hai đầu ngón tay, thử để vào miệng, rồi lại nhấc ra nói:

– Mi là kẻ vô tín nghĩa ta tin thế nào được, mi phải tha hai người đó ra trước.

Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Lão phu không hoài hơi đấu khẩu với mị

Thượng Quan Kỳ trong lòng nóng nảy, âm thầm nghĩ bụng:

“Sư phụ đã chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của lão, còn Vân Cửu Long lại không nói nửa lời ý

của y thế nào khó mà lường được. Một mình ta thì đối phó với Cổn Long Vương sao nổi”?

Lúc chàng đang nghĩ, thốt nhiên có gã áo đen cưỡi ra chạy tới, tay cầm cây cờ vàng thêu con rồng uốn khúc giơ cao lên.

Cổn Long Vương nhìn thấy cây cờ lớn tiếng hỏi ngay:

– Trong Vương phủ đã xảy ra chuyện rồi saỏ

Gã áo đen dường như đã bị trọng thương, hạ thấp tay rồi đánh rớt cờ xuống đất. Người gã cùng ngã chúi về đằng trước.

Thượng Quan Kỳ động lòng nghĩ thầm:

“Đây thật là một cơ hội tốt để cứu người Đáng tiếc là sư phụ và sư huynh chưa có thỏa hiệp trước với nhau”.

Lúc chàng đang nghĩ, chợt thấy tiếng Vân Cửu Long văng vẳng bên tai:

– Sư đệ hãy lên xe ngựa để ngăn chận đám thiết giáp kỵ sĩ, mau lên! Mau lên!

Người áo đen nằm phục trên lưng ngựa dường như không dừng ngựa lại được, nó cứ xông thẳng vào trước Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương có cảm giác cực mau lẹ. Lão thấy con ngựa xông thẳng vào, biết ngay là có điều kỳ lạ, giơ tay phải ra vỗ vào người gã áo đen.

Gã áo đen bất thình lình ngẩng lên rồi nhanh như tên bắn nhảy sang chiếc xe ngựạ Cổn Long Vương lại phóng chưởng ra đánh con ngựạ

Con ngựa hí lên một tiếng bi thảm, té lăn xuống đất. Gã áo đen động tác cực kỳ mau lẹ, người gã vừa đặt chân xuống xe, hai tay đã rút đôi thiết trượng rạ

Tiếng sắt tiếng vàng chạm nhau loảng xoảng. Bao nhiêu thiết mâu chõ vào hai mẹ con người đàn bà đều bị gạt rạ

Thượng Quan Kỳ đã chuẩn bị sẵn, vừa thấy gã áo đen gạt những mũi mâu phóng tới sư mẫu cùng sư muội, chàng gầm lên một tiếng cầm kim đao thủ thế nhảy vọt lên cao chừng hơn hai trượng. Người chàng đang lơ lửng trên không, liền chuyển hướng cho rớt xuống xẹ

Đồng thời với cuộc phát động của Thượng Quan Kỳ, Vân Cửu Long cũng phi thân nhảy chồm lại Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương sắp nhảy vọt lên xe để ngăn cản Thượng Quan Kỳ, bỗng thấy một bóng người xông thẳng vào mình. Thân chưa nhảy tới, một luồng kình lực đã xả đến trước.

Nguyên lúc Vân Cửu Long nhảy xổ tới Cổn Long Vương, thì đồng thời ông vận hết nội lực đánh ra một chưởng.

Cổn Long Vương cũng phóng chướng ra để ngăn chưởng lực Vân Cửu Long.

Chưởng lực hai bên chạm nhau, hai người cùng vung lên. Cổn Long Vương không tự chủ được phải lùi lại phía sau một bước.

Vân Cửu Long người còn đang lơ lửng trên không, phải xoay người đi mới hạ mình xuống được. Nhưng chân vừa chấm đất ông lại nhảy lên ngay.

Cổn Long Vương vừa cùng Vân đối một chưởng, biết chưởng lực Vân Cửu Long rất hùng hậu thì không khỏi kinh hãi, vì trước nay lão ít gặp tay kình địch như vậy.

Lão vừa cự địch vừa lớn tiếng quát hỏi:

– Ngươi là ai

Vân Cửu Long cười lạt không đáp. Hai chưởng đánh ra theo thế liên hoàn toàn lực tấn công.

Hai tay cao thủ tuyệt thế tranh đấu với nhau đến giở hết tài ba, chưởng phong phát ra vù vù. Chưởng đánh chỉ điểm cực kỳ ác liệt. Thật là một cuộc tranh đấu nguy hiểm ít thấy trong võ lâm.

Lại nói đến người áo đen tay cầm đôi thiết trượng gạt những mũi mâu ở bốn mặt chĩa vào trong xe, bọn thiết giáp kỵ sĩ bốn mặt lập tức mở cuộc xung kích.

Tiếng ngựa thét om sòm lẫn với ánh đao kiếm lấp lóe từ bốn mặt tám phương vây lại.

Gã áo đen phóng chân đá gãy hai cái ghế trẹ Bà già và cô gái đang ngồi trên ghế lăn ngay vào trong xe.

Gã áo đen múa tít cặp thiết trượng để chống với trường mâu bốn mặt. Bọn thiết giáp kỵ sĩ này đều là những tay dũng sĩ mà Cổn Long Vương đã khổ tâm lựa chọn và đã trải qua bao chiến trận lâu ngày. Chúng giục ngựa sấn vào bao vây chiếc xe, vung trường mâu đánh tới tấp rất là ghê gớm. Gã áo đen giật được mấy cây mâu của địch, thế là trong tay đã có khí giới để ứng chiến.

Gã áo đen bị đánh vẹt qua đang lúc nguy nan thì Thượng Quan Kỳ cắp đao từ trên không nhảy xuống mui xe.

Thượng Quan Kỳ vung lưỡi kim đao ra chiêu Pháp Luân Cửu Chuyển. Đao chạm mâu loảng

xoảng, mũi mâu đứt rớt xuống đất lả tả.

Gã áo đen chân tay cử động thong thả lại, bật lên tiếng cười, mở tấm khăn bịt mặt ra nói:

– Kỳ nhi! Võ công ngươi đã đến bực này kia à?

Thượng Quan Kỳ nhìn kỹ lại vội la lên:

– Sư phụ?

Nguyên người áo đen đó chính là sư phụ Thượng Quan Kỳ tên gọi Diệp Nhất Bình.

Diệp Nhất Bình vội nói:

– Chỗ này tình thế rất nguy hiểm không cần thi lễ, cự địch mới là khẩn cấp.

Chúng ta không thể để cho sư mẫu sư muội bị thương được.

Thượng Quan Kỳ vừa vung kim đao như chớp nhoáng chặt đứt mấy mũi trường mâu đâm tới vừa hỏi:

– Sư phụ bảo saỏ

Diệp Nhất Bình cười nói:

– Vị thần tiêu lão nhân đó có ơn truyền nghệ cho ta, vậy phu nhân người, con gái người há không phải là sư mẫu, sư muội ta ư?

Thượng Quan Kỳ nghe nói ngẩn người ra, nghĩ thầm:

“Sư phụ cũng thờ Thần Tiêu Lão Nhân làm thầy, thì chúng ta thành ra có một món nợ rất hồ đồ, không biết tính toán thế nào cho minh bạch được”.

Bỗng thấy Diệp Nhất Binh tay cầm cây thiết trượng múa tít để ngăn chặn những mũi trường mâu tứ phía tua tủa đâm vào

Thượng Quan Kỳ vội vung kim đao lên trợ chiến.

Tiếng sắt tiếng vàng chạm nhau loảng choảng. Mới trong khoảnh khắc mà đã đen mấy chục trường mâu bị chặt đứt.

Nhưng những cây mâu của bọn thiết giáp ky si dài đến trượng bảy trượng tám, dù có đứt mũi cũng còn dùng được.

Tiếng ngựa hí một lúc một rầm rộ, đất cát mù trời Bọn kỵ sĩ thiết giáp công kích mỗi lúc một mãnh liệt thêm.

Đúng lúc kịch chiến, đột nhiên tiếng còi trầm trầm nổi lên lọt vào tai

Thượng Quan Kỳ biết rằng Cổn Long Vương rất nhiều ngụy kế. Chàng vừa nghe tiếng còi nổi lên lọt vào tai, lập tức để ý nhìn ra thì thấy bọn áo đen đang ngồi thành hàng dưới đất cũng nhấp nhổm muốn đứng lên. Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

“Sư phụ mình dùng tiếng tiêu để dẫn dụ bọn áo đen này tới đây, nếu không thể kìm chế được bọn chúng thì thật là một mối vạ lớn”.

Bỗng nghe tiếng còi cao vọt lên, bọn áo đen đều đứng phắt dậy

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin sư phụ Ở lại trên xe để bảo vệ cho sư mẫu cùng sư muội Đệ tử xuống đâm chết mấy tên kỵ sĩ.

Chàng không ngờ Diệp Nhất Bình trả lời, gạt mũi mâu ra rồi nhảy xuống xe

Thượng Quan Kỳ múa tít thanh kim đao thành một làn ánh sáng vàng chém luôn hai tên thiết giáp kỵ sĩ. Chàng đảo mắt nhìn thấy Vân Cửu Long đang đánh nhau với Cổn Long Vương vừa nhảy nhót ứng chiến vừa thổi còi

Từ lúc Thượng Quan Kỳ nhảy xuống xe, bọn kỵ sĩ cầm trường mâu tới tấp xông đánh chàng.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ này đều mình mặc áo giáp đánh rất hung hăng mà không sợ chết. Thượng Quan Kỳ tuy ỷ vào thanh bảo đao sắc bén giết được mấy tên nhưng không tài nào ngăn nổi làn sóng người xô vào công kích.

Bất thình lình tiếng tiêu nổi lên. Tiếng tiêu vời vợi pha lẫn với tiếng còi lanh lảnh.

Bọn áo đen vừa đứng dậy bị cả tiếng tiêu lẫn tiếng còi chi phối không biết theo bên nào Chúng đứng ngẩn người ra không nhúc nhích.

Tiếng tiêu mỗi lúc một cao lên, véo von réo rắt, tiếng còi bị đè xuống dần dần.

Bọn thiết giáp kỵ sĩ dũng mãnh phi thường đang ào ào công kích như làn sóng dạt dào dần dần cũng bị tiếng tiêu cảm nhiễm. Thế công dần dần rã rời rồi sau ngừng hẳn lại

Trên chiến trường chỉ còn lại Cổn Long Vương cùng Vân Cửu Long đánh nhau quên chết.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên vung kim đao lên quát lớn:

– Cổn Long Vương đã gây nên nhiều tội ác. Chúng ta không cần nói lệ luật giang hồ với lão, chỉ cần sớm trừ được lão để bớt cho nhân gian mối hại lớn.

Chàng tung người nhảy lên cầm đao nhằm đâm vào sau lưng Cồn Long Vương.

Cổn Long Vương cầm cự với Vân Cửu Long đã gần trăm chiêu và chỉ ở thế quân bình không hơn không kém, trong lòng lão ngấm ngầm kinh hãị Miệng lão huýt còi, hy vọng gọi được bọn áo đen xung quanh đến trợ chiến. Không ngờ tiếng tiêu của lão già tóc bạc đã cản trở chúng, mà cả đến đám thiết giáp kỵ sĩ đi theọ

lão cũng bị tiếng tiêu cảm nhiễm luôn, chí phấn đấu dần dần rời rạc.

Nguyên lúc Cổn Long Vương chiêu tập bọn thuộc hạ, rất sợ chúng phản nghịch, nên dùng thuốc kềm chế với mục đích để chúng liều chết cho mình. Nhưng bọn này phần nhiều là những nhân vật đã thành danh trong võ lâm và không thiếu chi người có tư cách quật cường. Họ biết rằng đã uống phải thứ thuốc kịch độc, đến kỳ sẽ phát ra, nhưng họ chẳng coi ra cái chết vào đâu vẫn cố ý kết bạn để chống đối lại Cổn Long Vương, hoặc trốn đi mọt phương trời xa tắp để chờ ngày chất độc phát ra mà chết.

Cổn Long Vương vì việc này mà phải điên đầu, khổ tâm nghiên cứu, chế ra một thứ thuốc mê loạn thần trí. Khi người nào đã uống thì những khiếu linh mẫn bị bế tắc và tâm trí thành ra ngơ ngẩn.

Phương pháp này tuy có lợi cho Cổn Long Vương là không còn ai bội phản được nữa, nhưng bọn họ chỉ như thiên lôi, chỉ đâu đánh đấỵ Tâm trí họ đã bị dược vật kìm chế biến thành si ngốc thì việc chỉ huy chúng rất là vất vả.

Cổn Long Vương là tay tài trí tuyệt luân, lão lại nghĩ ra biện pháp khác giản dị là huýt sáo để kìm chế họ và để họ hy sinh cho mình.

Nhưng việc đời hễ có lợi là tất có hạị Thuốc mê thần làm cho mất hết linh trí thì đồng thời cũng làm cho suy giảm võ công dần dần.

Thần Tiêu lão nhân sau khi từ biệt Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu cứu được một tay bản lãnh phi thường là Vân Cửu Long. Lão trị thương thế cho Vân rồi cùng Vân đến Cổn Long Vương phủ để ngấm ngầm giám sát hành động của Cổn Long Vương, cũng là tìm cách khiến cho bọn thuộc hạ phản lại ỵ Lão Thần Tiêu phát giác ra những phương pháp mà Cổn Long Vương đã áp dụng để kềm chế thuộc hạ, liền tận tâm nghiên cứu những thanh âm của con người ghê gớm đó rồi phổ âm vào tiếng tiêụ Vì thế lão có thể dùng tiếng tiêu để chi phối hành động của bọn thuộc hạ Cổn Long Vương.

Nhắc lại Thượng Quan Kỳ xông vào vòng chiến, liên hiệp với Vân Cửu Long để đánh Cổn Long

Vương.

Lập tức Cổn Long Vương lâm vào tình thế nguy bách đến nơi, chân tay luống cuống.

Nên biết Vân Cửu Long nguyên đã là một tay lãnh tụ có danh tiếng trên đám giang hồ, ngang với Cổn Long Vương cùng Âu Dương Thống. Gần đây Vân lại được Thần Tiêu lão nhân truyền thụ tuyệt kỹ cho, nên võ công Vân tiến bộ rất nhiều Vân Cửu Long sẵn mối hận thấu xương với Cổn Long Vương nên ra tay cực kỳ biếm độc. Thêm vào đó, lại có Thượng Quan Kỳ đến trợ chiến. Dù Cổn Long Vương có kiêu hùng đến đâu chăng nữa cũng không thể chống nổi hai tay trác tuyệt tấn công như vũ bão

Lúc này bọn thiết giáp kỵ sĩ đã hoàn toàn dừng tay Diệp Nhất Bình ung dung cứu hai mẹ của phu nhân ra khỏi trùng vi đưa lại bên Thần Tiêu lão nhân nói:

– Nhờ oai thần của sư phụ, sư mẫu và sư muội không hề mảy may bị thương.

Thần Tiêu lão nhân từ từ quay lại nhìn vợ con, buồn rầu thở dài nói:

– Chúng bị trúng độc rất nặng, chẳng hiểu còn chữa được nữa hay không?

Diệp Nhất Bình nói:

– Người lành tất có trời che chở, chắc là cứu được.

Lão Thần Tiêu tủm tỉm cười rồi lại giơ tay lên thổi tiêu

Bọn thiết giáp kỵ sĩ của Cổn Long Vương đã hoàn bị tiếng tiêu kềm chế, dừng tay rồi

Giữa cánh đồng rộng bát ngát có vô số người nhưng chỉ còn lại Cổn Long Vương chiến đấu với Vân Cửu Long và Thượng Quan Kỳ mà thôi

Cổn Long Vương tuy là tay võ công giỏi nhất thiên hạ, nhưng mấy năm gần đây, y tửu sắc quá độ có ảnh hưởng đến võ công, bây giờ y bị Vân Cửu Long cùng Thượng Quan Kỳ hai người hợp lực đánh rát quá, dần dần không chống cự nổi Y đâm ra hoang mang. Trong lúc hoảng hốt, y bị Vân Cửu Long đánh trúng một chưởng vào bả vai Thượng Quan Kỳ cũng ra chiêu Nộ Ba Hoành Thủ chém tạt ngang.

Cổn Long Vương cúi đầu xuống tránh khỏi thế đao nhưng tấm khăn xanh bịt lấy mớ tóc hoa râm bị lưỡi đao của Thượng Quan Kỳ hớt rơi xông đất chỉ còn sai nửa tấc là nửa cái đầu Cổn Long Vương bị hớt đi Cổn Long Vương thấy mình khác nào con cá mắc lưới nếu không trốn chạy thì e rằng không còn có cơ hội nào khác nữa Y cố nhịn đau phóng ra một chưởng bức bách Vân Cửu Long lùi lại hai bước rồi mượn dà xoay mình nhảy ra ngoài vòng chiến.

Thượng Quan Kỳ cả giận quát lên:

– Mi toan trốn chạy Mi gây nên tội ác đã nhiều, hôm nay là ngày đền tội!

Chàng vừa quát vừa nhảy xổ lại, vung da chém tới Cổn Long Vương rung cổ tay một cái, bỗng nổ bùng một tiếng rồi một làn khói xanh tỏa rạ

Thượng Quan Kỳ chẳng hiểu làn khói này có độc không, không dám xô lại gần, vận động kình lực đề khí lướt tránh chiều khói ra xa ngoài hai trượng. Đến lúc khói tan thì Cổn Long Vương đã mất hút.

Vân Cửu Long kinh nghiệm nhiều hơn, đảo mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Cổn Long Vương đã đứng thẳng người lên chạy về phía chính Nam.

Thượng Quan Kỳ vung thanh kim đao lên nói:

– Vân sư huynh! Đuổi theo y!

Vân Cửu Long gật đầu rồi hai người cùng rượt theo Cổn Long Vương.

Bỗng nghe lão Thần Tiêu lớn tiếng gọi:

– Quân giặc dã đến bước đường cùng, chớ nên đuổi theo, chạy về cho mau!

Thượng Quan Kỳ, Vân Cửu Long đồng thời đè chân khí xuống dừng bước lại

Lão Thần Tiêu khẽ thở dài nói:

– Con cuốn chiếu có trăm chân, nên chết không cứng đơ, huống chi Cổn Long Vương mới bị đại bại có lần đầu Y còn tiềm lực vô cùng tận, nếu các người đuổi theo trúng kế mai phục của y, thì cuộc thắng này không thể bù lại sự thất bại

Vân Cửu Long nói:

Lời sư phụ giáo huấn thật là đích đáng, đối với kẻ thù hung cực ác, mình không nên khinh xuất.

Lão Thần Tiêu nhìn vợ con nói:

– Mẹ con nàng còn sống được trên thế gian thì thật là một việc ta không thể ngờ tới Mưu sâu của Cổn Long Vương quả nhiên còn hơn ta nhiều Ta đành thay đổi kế hoạch cứu mẹ con nàng dã.

Vân Cửu Long trong lòng rung động nghĩ thầm:

– Cổn Long Vương tung hoành thiên hạ mấy chục năm nay, hào khí ngất trời, lông cánh đầy đủ.

Bọn thủ hạ liều mình vì y kể có hàng ngàn, Đông, Tây, Nam, Bắc bốn đại hầu tước đều là những tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm. Hiện giờ những nhân vật có thể chế phục được bọn họ, thực chẳng có mấy. Nếu sư phụ bỏ đi thì đại sự hỏng hết”.

Tuy trong lòng Vân chấn động dị thường nhưng không dám can ngăn sự việc sư phụ đem sư mẫu cùng sư muội đi cửa chùa. Ông đành lặng thinh không dám nói gì.

Diệp Nhất Bình thấy Vân Cửu Long lặng lẽ cũng không dám lên tiếng.

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói:

– Sư phụ nghĩ cách chữa thương thế cho sư mẫu, sư muội là phải. Nhưng hiện giờ chỉ có tiếng tiêu của sư phụ mới kềm chế được bọn thuộc hạ Cổn Long Vương. Sư phụ đi rồi, bỏ lại bàn cờ đương đánh dở thì ai là người thay thế để kết liễu cuộc cờ này.

Lão thần Tiêu đáp:

– Ngươi cùng Vân trang chúa và Diệp đại hiệp.

Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình đều mang ơn cứu mạng của lão, lại nghĩ đến anh lão truyền dạy tuyệt kỹ đã bái lão làm thầy, nhưng lão vẫn không thừa nhận và cũng không cự tuyệt.

Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình kêu lão bằng sư phụ. Nhưng lão lại gọi hai người là Vân trang chúa và Diệp đại hiệp.

Thượng Quan Kỳ chau mày lẩm bẩm:

“Những kiểu xưng hô này mới thật kỳ cục. Một người kêu bằng đại sư phụ, một người lại xưng lô trang chúa, đại hiệp.

Hỡi ôi! Cái lối hồ đồ này biết tính sao đây”?

Vân Cửu Long khẽ thở dài nói:

– Sư phụ! Đệ tử có mấy lời kể ra không đáng nói, nhưng cứ để ấp úng trong cổ họng cũng không chịu được.

Lão Thần Tiêu hỏi:

– Điều gì?

Vân Cửu Long nói:

– Cổn Long Vương tuy bản lĩnh cao cường, nhưng đệ tử được ân sư truyền thụ võ công đã có thể cùng y kháng cự. Chỉ còn sợ bọn thuộc hạ y uống phải thuốc mê, nên thần trí mất hết linh mẫn. Chúng liều mình cho y chẳng kể gì đến sống chết. Đệ tử không có cách nào đối phó được mà Cùng Gia Bang có dốc toàn lực cũng không kháng cự nổị

Vân Cửu Long thở dài nói tiếp:

– Hiện giờ Cổn Long Vương bị thua luôn mấy trận, lại càng hung dữ. Nay lại thế nào y cũng huy động toàn lực để tàn sát võ lâm. Thời gian cấp bách lắm rồi, dù bọn đệ tử có hội họp với bang chúa Cùng Gia Bang mời phái Thiếu Lâm cùng các phái lớn tương trợ, thì trận ác chiến này sẽ khốc liệt đến chừng nào Trong mười người phải chết đến bảy tám. Sư phụ vốn lòng từ bi, lẽ đâu chẳng tìm cách giải trừ biến nạn cho võ lâm.

Lão Thần Tiêu hai mắt phóng hào quang như điện, đảo nhìn bọn Vân Cửu Long hỏi:

– Các vị hẳn đã biết ta đã phải khổ tâm nghiên cứu những môn tuyệt kỹ để truyền thụ cho các vị là có dụng ý gì?

Vân Cửu Long, Thượng Quan Kỳ đồng thanh đáp:

– Đệ tử thật chưa biết.

Lão Thần Tiêu nói:

– Kể về võ công hoặc giả ta có hơn Cổn Long Vương, song cặp giò đã bị tàn phế, hành động khó khăn thực không có cách nào động thủ với y được. Ta hy vọng ở các vị thay ta kháng cự Cổn Long Vương nên mới truyền dụ võ công cho các vị.

Vì thời gian cấp bách quá không cho phép ta tìm kiếm một gã đệ tử thừa kế. Các vị đều có căn bản võ công, chỉ cần ta truyền chiêu thuật cho là đủ. Hơn nữa các vị đã tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm. Về oai danh trên chốn giang hồ các vị còn hơn ta nhiều

Vân Cửu Long nói:

– Những cái hư danh đó chẳng ích gì. Về thực lực đệ tử bì với sư phụ thế nào được.

Lão Thần Tiêu thở dài nói:

– Cổn Long Vương chưa động thủ với ta bao giờ mà lòng y vẫn nơm nớp sợ tạ Nhưng nếu y giao đấu với ta thật sự, y tất không sợ nữạ

Lão Thần Tiêu lại đảo mắt nhìn Vân Cửu Long đến Thượng Quan Kỳ qua Diệp Nhất Bình rồi nói:

– Bây giờ ta chia ra truyền thụ cho các ngươi mỗi người một môn cho lẹ.

Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình đồng thanh nói:

– Ân thâm nghĩa này, bọn đệ tử biết lấy chi báo đáp?

Lão Thần Tiêu quay lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Kỳ nhi! Ngươi thông tuệ khác thường lại hiểu âm thuật. Vậy ta truyền thụ tiếng tiêu đồng cho ngươị

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đệ tử không hiểu khúc điệụ

Lão Thần Tiêu nói:

– Ta dạy ngươi cách hàng phục bọn thuộc hạ Cổn Long Vương, bất quá chỉ có mấy cung rất giản dị, chỉ một lúc là xong. Còn như muốn thổi cao đến mực xuất thần nhập hóa thì cái đó là việc của người tự luyện lấy

Nét mặt sầu khổ của lão thoáng lộ vẻ vui tươi, lão nói:

– Ta xét người thường bị lầm lớn, tỷ như lầm kết giao với Cổn Long Vương để rước lấy cái đau khổ suất đời Nhưng về võ công cùng âm thuật thì quả ta có một thiên tính đặc biệt. Ta đã nếm qua những ngày khoái lạc của đời người, thú vui cùng vợ con trong cảnh điền viên. Ta cũng trải qua cảnh thê lương tịch mịch sống cuộc đời bi thảm, ẩn cư trong một ngôi chùa cổ chốn hoang sơn, quanh năm bạn với chim rừng dã thú cùng bao nhiêu xác chết của các nhà sự..

Thượng Quan Kỳ toan hỏi lại lão Thần Tiêu, nhưng thấy lão đang cao hứng nên đành im miệng.

Vân Cửu Long nói:

– Tài năng cùng trí tuệ của sư phụ vượt mức người thường. Bọn đệ tử muôn phần không kịp một.

Lão thần Tiêu nói:

– Ta chẳng lấy chuyện sáng chế ra mấy chiêu thuật làm vinh hạnh...

Lão giơ ống tiêu lên nói:

– Ống tiêu này mới chính là điều vẻ vang nhất cho tạ Nó để lại vĩnh viễn trên thế gian những khúc nhạc do ta sáng chế rạ

Ba người thấy lão nói một cách trịnh trọng, bất giác chú ý nhìn thì ống tiêu đồng chỉ ngắn chừng thước hai Coi bề ngoài thì trừ cái ngắn ra nó không có cái chi khác lạ.

Lão thần Tiêu ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Ống tiêu này tuy coi không có gì khác lạ, thực ra nó đã làm ta phí bao nhiêu tâm huyết. Trừ cái vỏ ngoài bằng đồng, bên trong còn có chiếc ống đồng nữa Vì thế ta đặt tên cho nó là Song quân tiêu

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trước kia sư phụ vẫn ham mê thổi tiêu chứ?

Lão Thần Tiêu đáp:

– Cố nhiên rồi, không thì sao người đời tặng cho ta cái tên là “Thần Tiêu Sinh”!

Lão Thần Tiêu nhìn Thượng Quan Kỳ nói tiếp:

– Ống tiêu này của ta có ba điểm khác thường. Điểm thứ nhất là người không giỏi nội công thì không có cách nào thổi nên tiếng. Điểm thứ hai là đồng thời thổi ra hai thanh âm khác nhau Điểm thứ ba là có thể sử dụng làm một thứ binh khí kỳ lạ.

Lão Thần Tiêu cầm ống tiêu nhắc lên nhắc xuống chú ý nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Bữa nay ta truyền ống tiêu này cho ngươi rồi có thể coi là tâm nguyện ta đã thỏa mãn. Từ đây về sau, trên chốn giang hồ không còn “Thần Tiêu Sinh” nữa

Vân Cửu Long bồi hồi vội nói:

– Sư phụ!

Thần Tiêu Sinh khoát tay ra hiệu cho Vân Cửu Long ngồi yên rồi nói tiếp:

– Ta chưa tự tử đâu!

Lão nhìn lão thê và nhi nữ nói:

– Ta dẫn chúng đến một nơi ít có vết chân người qua lại để tìm cách giải độc cho chúng đã. Nếu giải được thì vợ chồng cha con còn được hưởng cuộc đời an lạc trong những ngày tàn, mà không chữa được cho chúng thì cũng phải ở liền với chúng không rời nửa bước.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu nói:

– Lòng thành của sư phụ có thể lay động trời đất, cảm xúc quỷ thần.

Thần Tiêu Sinh nói:

– Ta hy vọng rằng đêm nay có thể lên đường. Thời giờ cấp bách lắm rồi

Các ngươi mau mau ngồi xuống vận khí điều dưỡng khơi trong tạp niệm, để ta truyền thụ võ công cho

Vân Cửu Long hỏi:

– Còn bọn áo đen này thì sao

Thần Tiêu Sinh đáp:

– Vừa rồi Còn Long Vương đã huýt còi để cho chúng xuất động, ta không chịu, dùng tiếng tiêu phản kích ngay, hy vọng rằng họ phân biệt âm luật tiếng tiêu với tiếng còi của lão

Vân Cửu Long cả mừng hỏi:

– Nếu bọn họ tìm ra được âm luật thì sư phụ dùng tiếng tiêu để chỉ huy bọn họ được và như vậy trăm ngàn thuộc hạ Cổn Long Vương sẽ bị bên ta sử dụng phải không?

Thần Tiêu Sinh đáp:

– Đúng thế! Ta có ý định như vậy

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

– Nhưng hiện giờ thì chưa nắm vững phần nào Vạn nhất mà ta tính lầm, thì cho bọn chúng ra tay đánh lại mình. Chẳng hóa ra khéo quá trình vụng ư? Vậy hãy kiểm duyệt bọn chúng trước cho chắc hơn.

Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình, Thượng Quan Kỳ nhất tế ra tay, chì trong thời gian uống cạn tuần trà, là điểm huyệt xong hết thảy bọn áo đen trên trường đấu

Thần Tiêu Sinh truyền cho Vân Cửu Long chín chiêu chưởng pháp, lại truyền cho Diệp Nhất Bình năm chiêu đao pháp.

Hai người học được chưởng và đao rồi, lập tức tự rèn luyện lấy

Thần Tiêu Sinh đạt nhiên dùng tay thay chân nhảy một cái ra mấy trượng đến dưới một gốc cây Đột nhiên lão tung mình nhảy lên ngọn cây, giơ tay ra với Thượng Quan Kỳ nói:

– Kỳ nhi! Lên đây mau!

Thượng Quan Kỳ vâng lời chạy ra nhảy lên cây.

Thần Tiêu Sinh nói:

– Chúng ta ở trên cây vừa trông được xa hơn lại vừa tĩnh mịch, học thổi tiêu ở đây rất tốt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư phụ nói phải lắm!

Thần Tiêu Sinh nói:

– Bây giờ bắt đầu học cách trị thương.

Thượng Quan Kỳ để hết tâm trí vào học tập. Vì chàng sẵn có căn bản lại có thiên tư nên rất chóng tiến bộ.

Thần Tiêu Sinh ngẩng đầu trông chiều trời cả mừng nói:

– Xem chừng đến đêm ta có thể ra đi được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đệ tử học có chóng không?

Thần Tiêu Sinh đáp:

– Chóng lắm! Đêm nay ta cùng sư mẫu, sư muội ngươi vào khoảng giờ tý có lẽ đã xa đây đến hàng trăm dặm rồi..

Vẻ mặt lão rất vui tươi. Nói xong lão buông tiếng cả cười.

Chương 110: Tiếng Kêu Thần Truyền Lại Thế Gian

Thổi ống tiêu đồng thật là mệt sức, Thượng Quan Kỳ mới thổi một hồi đã thở lên hồng hộc. Chàng cất ống tiêu đi, ngoảnh đầu trông ra, bỗng thấy mấy bóng người từ phương chính tây đang vội vàng chạy tới thì không khỏi hồi hộp, nghĩ thầm:

Bọn này chưa hiểu là bạn hay là thù. Công chúa Thanh Bình bị ta điểm huyệt chưa tỉnh. Vân Trang chúa cùng ân sư ta đang mê man trong việc luyện võ.

Bây giờ biết làm thế nào?

Mấy bóng người này đi cực nhanh, Thượng Quan Kỳ còn đang ngẫm nghĩ thì họ đã gần đến nơi chỉ còn cách chừng bảy trăm trượng.

Lúc này Thượng Quan Kỳ đã nhìn rõ thì chính là Tả Hữu Nhị Đồng, cùng Thiên Mộc Đại sư và bọn Ngũ Anh. Chàng bất giác cả mừng lớn tiếng gọi:

– Tiểu đệ là Thượng Quan Kỳ ở đây.

Tả Hữu Nhị Đồng dừng bước, ngoảnh nhìn bốn phía một hồi rồi cất tiếng gọi:

– Thượng Quan huynh!

Thượng Quan Kỳ từ trên cây nhảy xuống nói:

– Tiểu đệ Ở đây mà?

Tả Hữu Nhị Đồng lật đật chạy đến nói:

– May quá! Lại được gặp Thượng Quan huynh ở đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có chuyện chi vậy?

Tả đồng đáp:

– Nếu không tìm thấy Thượng Quan huynh thì anh em tôi khó lòng còn trơ?

về được để ra mắt Bang chúa nữa.

Hữu đồng nói tiếp:

– Liên cô nương đã đem hết những người tinh nhuệ trong bang để quyết chiến một trận với Đông Bình Hầu.

Thượng Quan Kỳ vội hỏi:

– Bên nào thắng?

Tả Đồng đáp:

– Cố nhiên là bên ta thắng. Liên cô nương diệu toán như thần, (bố trí mai phục bốn ngả đường), trước tiên đánh cho tan nát những tay cao thủ dưới trướng Đông Bình Hầu rồi mới cùng lão khai chiến. Những người bên ta chiến đấu hăng hái, chỉ đánh một trận đã được toàn thắng. Đông Bình Hầu dẫn năm mươi tên tùy tùng mà chỉ còn lại sáu bảy tên phá vòng vây chạy đi.

Hữu đồng nói tiếp:

– Trận đánh này thật vẻ vang vô cùng, chẳng những đánh lui được một đội quân của Cổn Long Vương mà lại là trận được to nhất trong bao nhiêu trận chiến đấu với phe Cổn Long Vương. Trận này khiến cho đệ tử trong bang càng thêm phần tự tin, chí phấn đấu nổi lên bừng bừng.

Tả đồng lại nói tiếp:

– Thượng Quan huynh! Bang chúa phái chúng tôi đi tìm thấy Thượng Quan huynh và dặn lập tức mời về tổng đường tương kiến. Chúng tôi không dám nói chuyện dông dài nhiều nữa.

Thượng Quan Kỳ nhìn mấy trăm tên áo đen bị điểm huyệt nằm la liệt dưới đất không khỏi ngẩn ngơ nói thầm:

– Trong bọn người này hoặc giả cũng có kẻ đầy tội ác thì mình có giết đi cũng chúng oan gì. Nhưng phần nhiều là những kẻ vô tội Nếu chẳng trắng đen tiêu diệt hết cả thì tàn nhẫn quá, mà tha chúng lại sợ Cổn Long Vương thu dụng hết. Chàng chưa biết quyết định ra sao, trầm ngâm không nói gì.

Lúc này Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình đều đã tỉnh táo, nhìn bọn Tả Hữu nhị đồng đang xuất thần.

Thiên Mộc đại sư đột nhiên hỏi xen vào:

– Thượng Quan đại hiệp! Phải chăng đại hiệp chưa biết xử trí với bọn này ra sao?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chính thế! Đại sư có cao kiến gì không?

Thiên Mộc Đại sư nói:

– Liên cô nương xuất thân là môn hạ Cổn Long Vương, hoặc giả nàng có cách đối phó. Chi bằng đem bọn này về giao nộp cho nàng xử trí.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Bọn người này đều do Cổn Long Vương bố trí mai phục trong đám cỏ rậm để ngấm ngầm hộ vệ cho lão, nếu họ không phải là những cao thủ bậc nhất, thì bản lãnh chắc cũng vào hạng khá. Vạn nhất mà Liên Tuyết Kiều không xử trị được họ, tất bị Cổn Long Vương lại lấy đị

Chàng đang ngẫm nghĩ bỗng thấy thanh âm Thần Tiêu Sinh lọt vào tai nói:

– Kỳ nhi! Ta trù tính giúp ngươị Ngươi có thể dùng tiếng tiêu để kiềm chế họ, chỉ cần mấy âm điệu rất đơn giản là dẫn bọn họ đi được ngay! Lúc này ta bực mình không thể mọc cánh để đem sư mẫu và sư muội người dời khỏi nơi đây.

Chúng ta không cần phải từ giã nhau nữạ Ngươi dẫn bọn họ đi luôn.

Thượng Quan Kỳ ngơ ngẩn, trong dạ phân vân không biết làm thế nào cho tiện. Bỗng thấy Vân Cửu Long rảo bước chạy lại khẽ nói:

– Sư phụ dùng phép truyền âm bảo chúng ta phải dời khỏi nơi này ngay.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ cũng nghe thấy rồi, còn đang khó nghĩ đây.

Vân Cửu Long nói:

– Ý sư phụ quyết rồi, chúng ta không lưu người được nữa đâụ Hậu hội còn dài, chờ tru diệt xong Cổn Long Vương, chúng ta sẽ đi tìm người cũng chưa muộn.

Đứng trước hoàn cảnh này, ta không nên trái ý sư phụ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vâng. Vậy chúng ta lên đường. Vân đại ca cùng đi với tiểu đệ được chăng?

Vân Cửu Long nói:

– Ta cũng muốn yết kiến Âu Dương Bang chủ vậy cùng đi với nhau cho tiện.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có nên đem công chúa Thanh Bình đi không?

Vân Cửu Long nói – Nàng trải qua bao nhiêu phen ma chiết, đối với những điều ân oán xưa kia lòng ta đã lạnh nhạt rồi Ta tự tin rằng đủ sức nhẫn nại, dù nàng có mắng ta mấy câu hay đánh ta mấy quyền ta cũng đủ sức ráng chịu Hiền đệ Ở giữa giảng hòa mấy câu cởi mỡ oán thù chọ Vậy cứ đưa cả nàng đi!

Ngừng một lát Vân Cửu Long lại nói tiếp:

– Sư phụ đã không muốn cho ta gặp mặt nữa thì ta không nên miễn cưỡng trái ý. Nhưng còn sư mẫu bên kia, chúng ta hãy vào lạy tạ để ngỏ đôi lời từ biệt.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vân sư huynh nói phải lắm!

Hai người song song chạy đến trước mặt bà già đang ngồi ngơ ngẩn. Hai người lạy phục xuống nói:

– Sư mẫu! Xin sư mẫu nhận cho bọn đệ tử một lạy này

Bà già từ từ quay đầu lại, trông hai người một cái rồi ngoảnh đầu nhìn đám mây trắng kia bảng lảng bên trời

Diệp Nhất Bình thấy hai người phục lạy, cũng phục xuống lạy theo

Ba người lạy xong đứng dậy Thượng Quan Kỳ giải khai huyệt đạo cho công chúa Thanh Bình.

Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình thì nhảy vào giữa đám đại hán áo đen phóng chưởng, chỉ thanh như chớp cho bọn họ tỉnh lại

Công chúa Thanh Bình mở bừng hai thắt nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

– Cổn Long Vương chạy rồi ư?

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão chạy rồi Bây giờ chúng tôi muốn đến Cùng gia Bang, cô nương định thế nào

Công chúa Thanh Bình nói:

– Ta cũng đi với ngươị Bất luận ngươi đi đâu ta có thể đi theo tới đó.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hay lắm! Chúng ta thượng lộ ngay bây giờ. Đột nhiên chàng để ống tiêu đồng lên miệng thổị

Thật là kỳ lạ! Bọn đại hán áo đen nghe tiếng tiêu lập tức kéo theo liền.

Vân Cửu Long khẽ bảo Diệp Nhất Bình:

– Diệp huynh! Thượng Quan sư đệ mới được sư phụ truyền thụ cách thổi tiêu này, e rằng chưa được tinh vi bằng sư phụ. Bọn này thần trí mê muội, vạn nhất là không thể kiềm chế được chúng, tất sinh đại loạn. Vậy chúng ta chia nhau đi sát hai bên. Hễ thấy xảy ra sự gì bất trắc là lập tức hạ thủ đánh chết ngay, để tránh khỏi mối đại họạ

Diệp Nhất Bình nói:

– Tiểu huynh xin theo lờị

Tả hữu nhị Đồng cầm kiếm đi trước mở đường.

Thượng Quan Kỳ thổi ống tiêu đi sau hai người Thanh Bình công chúa theo sát Thượng Quan Kỳ.

Thiên Mộc đại sư cùng bọn Ngũ Anh rút binh khí cầm tay đi đoạn hậụ

Diệp Nhất Bình cùng Vân Cửu Long thì đi kèm hai bên bọn đại hán áo đen.

Thượng Quan Kỳ vừa đi vừa nhìn lại gốc cây lớn ra chiều lưu luyến.

Đột nhiên chàng nghe tiếng sư phụ rót vào tai:

– Kỳ nhi! Con đừng quay đầu nhìn lại nữạ Đi lẹ lên! Ta mong rằng tuyệt kỹ về thần tiêu của ta sẽ do con phát huy thêm phần rực rỡ và trường tồn mãi mãi trong võ lâm.

Thượng Quan Kỳ rào rát trong lòng đôi dòng lệ tuôn rơi lã chã.

Công Chúa Thanh Bình thấy chàng khóc lấy làm lạ hỏi:

– Sao ngươi lại khóc?

Nguyên Thần tiêu Lão nhân sử dụng thuật “truyền âm”, trừ Thượng Quan Kỳ ra không còn ai nghe rõ.

Thượng Quan Kỳ miệng bận thổi tiêu đồng, không nói được mà cũng không ngừng tay lại để lau nước mắt được. Công chúa Thanh Bình lấy khăn trong mình ra giơ những ngón tay ngọc nhỏ nhắn xinh đẹp lên lau nước mắt cho chàng.

Đoàn người rầm rộ đi một hồi đã được hơn mười dặm mà vẫn không thấy bọn thuộc hạ Cổn Long Vương ngăn cản.

Thượng Quan Kỳ thổi tiêu mỗi lúc một thạo hơn. Bọn áo đen bị tiếng tiêu kiềm chế, thuần tính dị thường.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy chân lực hao tổn không kế tiếp được, tiếng tiêu đồng dần dần thấp xuống.

Công chúa Thanh Bình nghe tiếng chàng thở hồng hộc, không nhịn được nói:

– Không thổi nữa, hãy nghĩ một lúc đã!

Thượng Quan Kỳ muốn thổi nữa cũng không được theo lời nàng bỏ ống tiêu xuống.

Công chúa Thanh Bình long lanh cặp mất cả mừng nói:

– Ủa! Ngươi đã chịu nghe lời ta rồi ư?

Thượng Quan Kỳ thấy tinh thần mình cực kỳ mệt nhọc, thoáng lộ một nụ

cười uể oải không nói gì.

Tả đồng đột nhiên xoay minh chạy lại đến gần Thượng Quan Kỳ vựng trường kiếm lên trỏ vào khu rừng rậm ở đằng xa nói:

– Gần đến nơi rồi! Đại trại Cùng Gia Bang chúng ta ở trong khu rừng kia

Bỗng thấy bóng người nhấp nhô, trong bụi rậm, mười mấy đại hán áo sắc tro đứng dậy

Tả đồng biết rằng bọn chúng đã nhìn thấy toán người áo đen đi sau nên sinh lòng ngờ vực. Gã vội chắp tay nói:

– Các huynh đệ! Bọn này là thuộc hạ Cổn Long Vương do chúng ta cướp về.

Bọn họ đã bị kiềm chế, xin các vị yên tâm trở về vị trí đi

Gã vừa nói một câu như vậy bọn áo sắc tro quả nhiên lại ẩn vào đám cỏ

rận. Đi chừng hơn mười dặm nữa thấy ba mươi mấy người ra nghênh tiếp. Đó chính là những phần

tử tinh nhuệ trong Tứ Thập Bát Kiệt bên Cùng Gia Bang.

Tả Hữu nhị đồng chạy lại nghênh tiếp cùng nhau thương lượng một hồi Gã quay trở lại khẽ nói với Thượng Quan Kỳ:

– Tứ Thập Bát Kiệt trải qua một trận chiến bại trước trở về điều dưỡng trong một thời gian. Những người bị trọng thương đưa về đại trại Còn lại ba mươi sáu người đổi tên là Tam Thập Lục Hữu, bọn này đã được Đường tiên sinh huấn luyện kỹ càng giữ phép rất nghiêm, các đệ tử Cùng Gia Bang đều đem lòng kính sợ bọn họ.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Họ không cho đi qua chăng?

Tả đồng đáp:

– Bọn họ bảo tiến thêm lên chút nữa là đến gần đại doanh Cùng Gia Bang thì phải lưu bọn áo đen lại Họ chưa được lệnh dụ của Bang chúa cùng Liên cô nương, không thể cho chúng tiến vào được.

Hữu đồng nói:

– Nhưng lưu họ lại đây, há chẳng nguy hại hơn ư? Không có tiếng tiêu của Thượng Quan huynh kiềm chế thì chúng chẳng khác chi một đàn mãnh hổ.

Tả đồng thở dài nói:

– Tam Thập Lục Hữu giữ phép rất nghiêm mật, không chịu thông cảm cho, thế môi khó chứ?

Thượng Quan Kỳ thở dài nói:

– Điều đó ta không thể tránh họ được. Bỗng nghe có thanh âm lanh lảnh gọi to:

– Đại ca về đấy ư?

Một bóng người lướt nhanh như chim ưng, chớp mắt đã đến nơi thính là Viên Hiếu Gã thiếu niên nửa người nửa vượn này, dường như rất căm hận bọn thuộc hạ

Cổn Long Vương. Hai mắt gã nẩy lửa nhìn chằm chặp vào bọn áo đen. Trên đôi mắt đằng đằng sát khí, như chỉ chực ra tay

Thượng Quan Kỳ khẽ hỏi:

– Viên đệ! Liên cô nương vẫn mạnh giỏi chứ?

Viên Hiếu đáp:

– Cô nương vẫn như thường. Chúng tôi thường nhắc tới đại ca luôn.

Thượng Quan Kỳ cười lạt, quay lại nhìn bọn áo đen nói:

– Bọn này đã mất hết năng lực phản kháng, bất tất phải lo ngại

Viên Hiếu lấy làm lạ hỏi:

– Chúng không phải là đội thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đúng đó! Nhưng chúng đã bị ta thu phục rồi

Viên Hiếu nói:

– Quả có việc ấy ư? Đệ thử lại coi

Gã rảo bước tiến gần lại Bọn người áo đen giương mắt tròn xoe nhìn Viên Hiếu Nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Viên Hiếu giơ tay phải lên phóng chưởng đánh ra

Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm. Một gã áo đen bị hất tung lên rơi xuống ngoài một trượng, thất khiếu chảy náu ra, chết ngay lập tức.

Bọn áo đen tuy thần trí mê man, song đối với cái chết của người đồng bọn, tựa hồ cũng cảm xúc, đã thấy chúng hơi nhốn nháo

Viên Hiếu vung cả hai tay phóng chưởng ra liên tiếp. Người bay ra ngoài xa ngã xuống huỳnh huỵch, chỉ trong khoảnh khắc Viên Hiếu đánh chết bốn năm tên.

Thượng Quan Kỳ thấy gã tàn sát ghê gớm, trong lòng rung động, muốn cất tiếng ngăn trở thì Viên Hiếu đã dừng tay nói:

– Sao bọn này không chịu đánh lại

Tả đồng nói:

– Bọn chúng đã bị tiếng tiêu của Thượng Quan huynh kiềm chế.

Viên Hiếu nói:

– Tôi không tin như vậy

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu Viên đệ không tin ta thử làm cho đệ coị

Nói xong chàng cầm ống tiêu đưa lên miệng thổi ba hồị

Bọn áo đen nghe tiếng tiêu lục đục ngồi cả xuống.

Viên Hiếu rất lấy làm kỳ, ngẩn ngơ nhìn bọn áo đen một hồi rồi lớn tiếng nói:

– Đệ về nói cho Liên cô nương hay

Gã tung người nhảy lên một cái đã vọt ra xa ngoài ba trượng.

Thượng Quan Kỳ thấy Viên Hiếu thân pháp tiến bộ rất mau và hiểu biết hơn trước nhiều nên chàng rất tin cậy gã.

Vân Cửu Long đột nhiên rảo bước chạy lại hỏi:

– Sư đệ để bọn chúng ngồi đây được không?

Thượng Quan Ky đáp:

– Tiểu đệ cũng không biết chúng ngồi lâu rồi sẽ ra saỏ

Tả đồng nói:

– Chúng ta hãy đi bái kiến Âu Dương bang chúa đã rồi sẽ liệụ Nơi đây có Tam Thập Lục Hữu phòng giữ, dù cho chúng có biến tính cũng không đáng ngại lắm, chúng ta nên đi ngay!

Thượng Quan Kỳ quay lại ngó Vân Cửu Long cùng Diệp Nhất Bình nói:

– Như thế cũng phảị

Rồi chàng đi trước, mấy người theo saụ

Bọn người vừa đi vào một khu rừng đã trông thấy mấy gian nhà tranh ngay trước mắt.

Thiết Vệ Chu Đại Chí phưỡn ngực đi ra nói:

– Bang chúa không được rảnh, sai tôi ra đón chư vị vào Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bang chúa hiện giờ ở đâủ

Chu Đại Chí đưa tay trỏ căn nhà cách đó chừng bảy tám thước nói:

– Ở trong tòa nhà tranh kiạ

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Vân Cửu Long, chưa kịp mở miệng, thì Vân đã cười nói:

– Sư đệ! Chúng ta cùng vào cả.

Mấy người này có địa vị rất cao trong chốn giang hồ, ai cũng tường họ giữ vẻ mặt trịnh trọng nào ngờ Vân Cửu Long sau khi trải qua nhiều biến cố, đã phế bỏ hư danh khách sáọ

Thượng Quan Kỳ khẽ nói:

– Đại ca độ lượng hơn người, tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Vân Cửu Long nói:

– Cái hư danh đã làm cho con người phải lầm lỡ. Ngày nọ nếu ta không đê?

tâm đến cái danh hão, thì việc gì đến nỗi tình thế giang hồ phải lộn xộn như ngày nay.

Đoàn người kéo vào tòa nhà tranh. Trong nhà rất đông người dường như đang thương nghị việc lớn.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn thấy Âu Dương Thống ngồi chủ tọa, kế đến võ tướng Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng, Hà Quả Phụ, Khương Sĩ Ẩn, Thiết Mộc đại sư chùa Thiếu Lâm, Viên Hiếu, Liên Tuyết Kiều Ngoài ra còn năm người chưa biết là ai Trong năm người này thì có ba đại hán trạc tuổi bốn mươi và hai lão già chừng bảy chục.

Âu Dương Thống quay ra nhìn thấy Thượng Quan Kỳ đứng dậy hỏi:

– Mấy vị đây là...

Thượng Quan Kỳ nghiêng mình thi lễ chào Âu Dương Thống rồi nhìn Vân Cửu Long giới thiệu:

– Vị này ở Giang Nam, nổi danh đệ nhất trang chúa, tên gọi Vân Cửu Long.

Âu Dương Thống đứng dậy, hai mắt chăm chú nhìn Vân Cửu Long nói:

– Vân huynh vẫn mạnh giỏi đấy ả Đệ đã phái người đến bảo trang thăm hỏị

Vân Cửu Long nói:

– Xin Bang chúa ngồi xuống tiếp tục thương nghị việc lớn, chẳng nên vì câu nệ lễ nghi mà mất thời giờ.

Bỗng thấy Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng, Hà Quả phụ, Thiết Mộc đại sư đều đứng dậy Cả đến lão Khương Sĩ Ẩn vốn cao ngạo, cũng đứng lên cả. Chỉ

có hai lão già bảy mươi là ngồi yên.

Âu Dương Thống nhìn hai lão già, vẻ mặt rất cung kính nói

– Hai vị đây là lão tiền bối bản bang, biệt hiệu là Lung Á nhị lão

Vân Cửu Long nghiêng mình khoanh tay nói:

– Vì yêu quái đầy rẫy trên chốn giang hồ, khiến hai vị lão tiền bối đã quy ẩn lại phải len lỏi vào chốn võ lâm.

Lung, Á nhị lão tuy một câm một điếc, song nhỡn lực hãy còn nhanh nhẹn.

Nhị lão tủm tỉm cười, nhìn Vân Cửu Long gật đầu thi lễ.

Âu Dương Thống dẫn Vân Cửu Long đi cùng mọi người tương kiến. Ba đại hán trạc tuổi tứ tuần là ba đại hộ pháp lừng lẫy uy danh, rất giỏi võ công cả hai đường thủy lục, nhưng rất ít khi ra khỏi tổng trại Quân Sơn. Thế mà lúc này Âu Dương Thống phải điều động tới đây tức là bao nhiêu tay cao thủ Cùng Gia Bang phải lâm trận hết.

Ở đây chỉ có Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu là ít tuổi hơn cả. Nhưng một người lãnh chức Văn thừa nắm cả then Chốt trong Bang, còn một người cũng ở địa vị tân khách.

Vân Cửu Long cùng mọi người làm lễ tương kiến xong, từ từ đi đến bên Viên Hiếu nói:

– Viên đệ! Ta thường nghe sư phụ đề cập đến sư đệ được bẩm tính khác thường, võ công tuyệt thế. Bữa nay ta mới được gặp mặt, quả nhiên không sai

Viên Hiếu chau mày hỏi:

– Ai là sư đệ Ông?

Vân Cửu Long cười nói:

– Viên đệ còn ai

Viên Hiếu nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại ca! Ông này nói vậy có thật không?

Thượng Quan Kỳ cười đáp:

– Đúng đó! Vân sư huynh tuy nhập môn sau chúng ta, song y giỏi võ rồi mới vào học thêm, vậy tuy y đến sau nhưng vẫn là sư huynh chúng tạ

Viên Hiếu nói:

– Đại ca đã biểu đúng thì nhất định không sai rồị

Gã khoanh tay thi lễ nói:

– Xin bái kiến Vân sư huynh.

Vân Cửu Long tủm tỉm cười, ghé ngồi xuống bên Viên Hiếu, hỏi Âu Dương Thống:

– Không hiểu đệ có được phép nghe các vị bàn kế hoạch không?

Âu Dương Thống đáp:

– Chúng tôi rất hoan nghênh.

Thượng Quan Kỳ lại dẫn Diệp Nhất Bình giới thiệu với mọi người Diệp Nhất Bình cũng là một vị rất nổi tiếng trong võ lâm, Quan Tam Thắng nghiêng mình nhường chỗ cho lão ngồị

Thượng Quan Kỳ toan dẫn công chúa Thanh Bình yết kiến mọi người thì đột nhiên thấy cặp mắt nàng trông lên nóc nhà xuất thần, vẻ mặt ra chiều đau đớn âm thầm. Chàng không khỏi giật mình.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn công chúa Thanh Bình rồi hỏi:

– Cô nương đây là aỉ

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Công chúa Thanh Bình...

Bỗng nghe một tiếng hét lanh lảnh. Công chúa Thanh Bình đột nhiên nhảy xổ vào Vân Cửu Long.

Viên Hiếu đứng dậy để đón lấy, nhưng bị Vân Cửu Long nắm lại nói:

– Sư đệ bất tất phải can thiệp vào

Công chúa Thanh Bình xông vào gần Vân Cửu Long, giơ cả hai tay lên tát bôm bốp luôn mấy cái

vào mặt Vân Cửu Long.

Cử động gàn dở của Thanh Bình công chúa khiến cho mọi người đều kinh hãị

Nên biết rằng cử tọa trong nhà này đều là những tay cao thủ. Quần hào vừa trông thân pháp Thanh Bình công chúa đã biết ngay không phải là tay đối thủ của Vân Cửu Long, nhưng chưa hiểu hai người có thù hằn gì với nhau nên không tiện can thiệp.

Công chúa Thanh Bình tát Vân Cửu Long mấy cái rồi, không thấy Vân Cửu Long ra tay trả đòn, nàng thò tay vào bọc lấy lưỡi dao thủy thủ ra đâm vào ngực đối phương.

Vân Cửu Long né tránh rồi nói:

– Cô nương chẳng nên hiểu lầm. Lệnh sư của lệnh huynh đâu có phải chết về tay Vân Mỗ.

Lúc đó Thượng Quan Kỳ đã xông lại, xoay tay thi triển cầm nã thủ pháp, nắm giữ huyệt mạch công chúa Thanh Bình.

Công chúa Thanh Bình bỗng òa lên khóc nói:

– Ngươi buông tay ta ra! Ta tự biết mình bản lĩnh thua hắn xạ Kiếp này ta không có hy vọng giết chết được hắn, bọn người Hán các ngươi còn muốn bênh nhau saỏ

Vân Cửu Long nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Thượng Quan hiền đệ buông nàng ra! Nàng ôm mối căm hờn trong dạ, nếu nàng không phát tiết ra được, thì quyết không thể nào hả giận được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Sư huynh phải cẩn thận đấỵ Lưỡi đao trủy thủ của nàng sắc bén dị thường.

Sư huynh đừng để nàng đâm bị thương.

Dè đâu xảy ra việc biến chuyền không ai tưởng đến:

Công chúa Thanh Bình trở mũi đao lại vừa đâm vào ngực mình vừa lẩm bẩm:

– Xin gia gia tha tội cho kẻ nữ nhi bất hiếu nàỵ..

Vân Cửu Long vội vung tay ra nắm lấy cổ tay công chúa Thanh Bình thở dài nói:

– Công chúa chưa trả xong mối đại thù, sao đã liều mình?

Công chúa Thanh Bình căm giận nói:

– Bọn ta không địch nổi mi thì còn nói chi đến chuyện trả thù?

Vân Cửu Long nói:

– Tại hạ xin đem toàn lực ra để giúp công chúạ

Công chúa Thanh Bình ngơ ngác hỏi lại:

– Ngươi giúp ta báo thù?

Vân Cửu Long đáp:

– Đúng thế! Lệnh sư cùng lệnh huynh tuy có ước hẹn với tại hạ xuống Trung Nguyên đấu võ, nhưng người giết họ lại chính là Cổn Long Vương.

Công chúa Thanh Bình ngưng thần nghĩ ngợi, lặng lẽ không nói gì.

Vân Cửu Long nói:

– Chẳng những lệnh sư, lệnh huynh và bọn tùy tùng hoàn toàn chết về tay Cổn Long Vương, mà cả những tay cao thủ do tại hạ mời đến cũng đều uổng mạng vì lão hết. Người thoát chết bữa đó chỉ có mình công chúa và tại hạ là hai người mà thôị

Vân Cửu Long vừa nói vừa từ từ nới tay công chúa Thanh Bình rạ

Công chúa Thanh Bình thu đao trủy thủ lại hỏi Vân Cửu Long:

– Lời ngươi nói đó quả thực chăng?

Vân Cửu Long đáp:

– Xin công chúa nghĩ lại tình hình lúc bấy giờ sẽ rõ là tại hạ không nói dối

Công Chúa Thanh Bình lại hỏi:

– Ngươi muốn giúp ta báo thù thật không?

Vân Cửu Long đáp:

– Quả vậy! Tại hạ giúp công. chúa báo thù tức là báo thù cho mình vậy

– Tại hạ còn định sau khi giết được hung phạm sẽ thân hành đến chùa Tháp Nhi để giải thích với

cô nương về sự hiểu lầm gây ra bởi sự tranh hơi hão huyền.

Công chúa Thanh Bình ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi từ từ lại bên Thượng Quan Kỳ.

Nàng lẳng lặng không nói gì nhưng ai cũng hiểu rằng nàng đã tin lời Vân Cửu Long.

Liên Tuyết Kiều lấm lét nhìn công chúa Thanh Bình, đầu mày cuối mắt thoáng lộ vẻ đau buồn, nhưng từ thuở nhỏ nàng đã sinh trưởng nơi thâm hiểm độc ác dị thường, nên từng quen biết nhẫn nại trước những hoàn cảnh đau đớn. Nàng ngấm ngầm nghiến hai hàm lại, nhưng bề ngoài không lộ vẻ gì khác và không nhìn bọn Thượng Quan Kỳ lần nào nữạ

Âu Dương Thống nhìn công chúa Thanh Bình vẫy tay nói:

– Vân đại trang chủ ước hẹn một lời coi nặng bằng non, cô nương cứ yên tâm. Bây giờ mời cô nương hãy ngồi xuống. Chúng tôi còn mấy việc lớn cần phải nghiên cứu gấp.

Công chúa Thanh Bình đảo mắt nhìn thấy hai chỗ chưa có người ngồi liền kéo Thượng Quan Kỳ lại đó.

Thượng Quan Kỳ mới đi được vài bước, đột nhiên dằng tay ra, khẽ nói:

– Cô nương lại đó một mình. Tại hạ còn phải ra ngoài nói chuyện với mấy anh em.

Nguyên Thượng Quan Kỳ không có địa vị cao cả ở Cùng Gia Bang. Đây là cuộc hội nghị tối cao trong Bang, làm gì có chỗ ngồi dành cho không.

Công chúa Thanh Bình nhõng nhẽo nói:

– Vậy ta cũng theo ngươi ra ngoàị

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương bất tất phải theo tại hạ ra ngoài vì cô đứng vào địa vị tân khách ở phương xa đến, vào ngồi mới phảị

Công chúa Thanh Bình tủm tỉm cười nói:

– Ngươi không ngồi đó thì ta cũng chả ngồi làm gì?

Nói xong nàng theo Thượng Quan Kỳ lui rạ

Lúc này Tả, Hữu nhị đồng, Thiên Mộc đại sư và Thiết Vệ Chu Đại Chí đều ở ngoài cửa để nghe tin tức.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên nhớ tới Kim Nguyên Đạo, không nhịn được nữa khẽ hỏi Tả, Hữu nhị đồng:

– Hai vị có thấy Kim Nguyên Đạo đâu không?

Tả đồng đáp:

– Y đi theo Thượng Quan huynh kia mà?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Y đem một người đi nên chưa đến kịp, hay là lại cùng bọn thuộc hạ Cổn Long Vương động thủ ở đâu rồi

Tả đồng nói:

– Tiểu đệ xem ra thì Kim Nguyên Đạo là một tay cực kỳ kiêu dũng, không hiểu y đem ai đi

Thượng Quan Kỳ quay lại nhìn Công chúa Thanh Bình nói:

– Y đem một vị cô nương đi

Hữu đồng chau mày nói:

– Anh em tôi đều chưa gặp y

Thượng Quan Kỳ biết là hỏi nhiều vô ích, cười lạt nói:

– Đó là tại tiểu đệ không trông nom được chu đáo, đành nhận lỗi vậy..

Chàng chạy ra gốc cây ngồi xuống.

Công chúa Thanh Bình dáng dấp rất nhu mì ngồi xuống bên chàng.

Thượng Quan Kỳ trong lòng còn bận nghĩ việc khác, Công chúa Thanh Bình đến ngồi bên mà chàng cũng không hay

Đột nhiên vẳng nghe tiếng vó ngựa dồn dập, một người cưỡi ngựa phóng rất mau chạy đến.

Xung quanh khu rừng này đều có bọn đệ tử Cùng Gia Bang phòng thủ rất nghiêm mật. Nếu không phải người bản bang hay người mà họ có ý cho vào, thì khó lòng vào dược.

Thượng Quan Kỳ ngoảnh đầu nhìn ra thấy người ngựa chạy thẳng về phía nhà tranh.

Thiết vệ Chu Đại Chí bước ra cản đường hỏi:

– Việc chỉ

Người trên ngựa móc phong thơ ra nói:

– Có thơ.

Thốt nhiên người này nghiêng mình đi ngã lăn xuống ngựạ

Chu Đại Chí vội giơ tay ra nắm lấy vai người cưỡi ngựa kéo lên xe thì thấy miệng y chảy máu tươi ra và đã tắt thở rồi.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Người này trúng chưởng lực của một nội gia nào đây. Y cầm hãm nguyên khí để giữ nội tâm, không cho thương thế phát động. Vừa đem thơ đến nơi, tinh thần tản đi, thổ huyết ra mà chết.

Chu Đại Chí nhìn ngoài phong bì chỉ thấy đề:

“Cùng Gia Bang Âu Dương bang chúa thân tự mở coi” Phía dưới không thư danh người gởi chẳng hiểu thơ ở đâu đến.

Gã cúi đầu xem kỹ, không khỏi ngẩn người ra.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Chu huynh có điều chi vậỷ

Chu Đại Chí trỏ đại hán nằm chết dưới đất nói:

– Y không phải là người Cùng Gia Bang mà mặc quần áo đệ tử Cùng Gia Bang, lại cưỡi con ngựa truyền tin của bản bang nữa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Có việc ấy ư? Rồi lật bộ áo sắc tro lên coi, thấy bên trong y mặc một bộ võ trang. Chàng nhíu cặp lông mày lẩm bẩm một mình.

– Lạ thật.

Lúc này cuộc hội nghị trong nhà tranh vừa bế mạc. Liên Tuyết Kiều và Âu Dương Thống song song đi ra.

Hai người cùng vẻ mặt nghiêm trọng, tựa hồ đương bàn khẽ với nhau một vấn đề trọng đại Hai người vừa nghe tiếng Thượng Quan Kỳ lẩm bẩm, liền ngoảnh đầu nhìn lại.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc chi vậy?

Chu Đại Chí nói trước:

– Gã này không là đệ tử Cùng Gia Bang, y mặc chiếc áo ngoài của đệ tư?

bản bang, lại cưỡi con ngựa truyền tin của chúng ta và cầm một phong thơ đến.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Lấy thơ cho ta coi.

Tuy thời kỳ nàng ở Cùng Gia Bang chưa được bao lâu nhưng luôn mấy trận nàng đem kỳ mưu ra để thắng địch, nên oai vọng nàng rất lớn. Nhất là vừa đây nàng bố trí mai phục cả mười ngả đường dùng phương thức xa luân chiến, chỉ một trận mà dành cho Đông Bình Hầu một tay ghê gớm dưới trướng Cổn Long Vương bị đại bại, giết được mấy tay cao thủ bên địch, mà Cùng Gia Bang vừa chết vừa bị thương có năm người Đó là trận đánh thắng lợi lớn nhất và tổn thương ít nhất trong cuộc giao đấu với phe Cổn Long Vương. Sau trận đánh này truyền ra hết thảy đệ tư?

Cùng Gia Bang từ trên xuống dưới ai cũng đem lòng kính phục nàng. Vì thế mà dù ngoài bao thơ đã đề rõ “Chính tay Âu Dương Bang chúa mở coi”. Chu Đại Chí vẫn cầm thơ đưa lên Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều lật đi lật lại phong thơ rồi mới đệ trình Âu Dương Thống nói:

– Đây là thơ của Bang chúa.

Chương 111: Khúc Tiêu Đồng Vọng

Âu Dương Thống mở thơ coi xong, thốt nhiên biến sắc cầm phong thơ trao lại cho Liên Tuyết Kiều.

Quần hào trông thấy tình trạng đó đều biết rằng trong phong thơ này tất có việc gì trọng đại. Ai nấy đứng im theo dõi.

Liên Tuyết Kiều sau khi coi mật thơ rồi nhíu cặp lông mày khẽ hỏi:

– Ý Bang Chúa nghĩ sao?

Âu Dương Thống đáp:

– Việc đã ra thế này bản tòa không thể vì chuyện riêng mà bỏ chuyện nghĩa công, nhất thiết phải theo đúng kế hoạch của mọi người mà hành động.

Đột nhiên ông rảo bước đi ngay.

Liên Tuyết Kiều gọi:

– Bang chúa?

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa bất tất phải lo cho bản tòa và cũng không nên biến đổi kế hoạch của chúng ta.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa hãy dừng bước nghe thuộc hạ một lời.

Âu Dương Thống dường như rất lấy làm phiền, trái ngược hẳn với vẻ mặt trầm tĩnh ngày thường. Đủ tỏ rằng đây là một vụ rất quan trọng, khiến ông bối rối vô cùng. Ông miễn cưỡng kiềm hãm tấc dạ băn khoăn, dừng bước lại hỏi:

– Văn Thừa có điều gì cao kiến?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa là người có quan hệ đến sự an nguy của đại cuộc. Trận huyết chiến sắp xảy ra đến nơi. Đệ tử trong bang hào khí đang trỗi dậy, có thể nhờ dư oai cuộc chiến thắng vừa qua mà tiêu diệt Nam Diện Hầu một cách dễ dàng. Nhưng dù sao họ cũng phải trông cậy vào thần oai của Bang Chúa...

Rồi nàng nói thêm mấy câu rất nhỏ.

Âu Dương Thống thở dài cúi đầu không nói gì.

Lúc này bọn Vân Cửu Long, Khương Sĩ Ẩn đứng cách đó bảy tám thước trông rõ Âu Dương Thống xuất thần cũng biết là ông đương gặp một việc vô cùng

trọng đại nhưng không tiện dò hỏi.

Lát sau Âu Dương Thống gật đầu nói:

– Thôi được! Phiền Văn Thừa đi thương lượng với y.

Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Thuộc hạ tin rằng không đến nỗi làm cho Bang chúa phải thất vọng.

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa cũng mong rằng thần cơ diệu toán của Văn thừa sẽ không lầm lỡ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa hãy khoan tâm.

Nàng nghiêng mình thi lễ cùng các vị quần hào xung quanh rồi nói:

– Xin chư vị điều dưỡng một lúc. Chúng ta theo đúng kế hoạch đã định trước mà hành động, bất luận là ai cũng không được lầm lỡ.

Quần hào dường như rất phục tài năng, quả nhiên nghe theo tản đi.

Thượng Quan Kỳ, Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình ba người ở một căn phòng trong tòa nhà trong, còn Thanh Bình công chúa thì do Liên Tuyết Kiều phái người dẫn đi nghỉ ngơi.

Vân Cửu Long thấy trong nhà chi có một cái giường, liền ngồi xuống đất nói:

– Cân quắc há kém gì tu mi? Liên cô nương đây thật là bậc nhân tài có một.

Bỗng thấy một tên đệ tử Cùng Gia Bang chạy đến, dừng bước ngoài cửa chắp tay nói:

– Tiểu nhân đến đây quấy nhiễu hai vị tiền bối.

Vân Cửu Long chắp tay đáp lễ:

– Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Người đó đáp:

– Tại hạ vâng lệnh Văn thừa đến mời Thượng Quan sư huynh tới ra mắt người.

Nguyên bọn đệ tử Cùng Gia Bang không kể tuổi già trẻ, trừ các vị Bang chúa, Văn thừa, Võ tướng và mấy vị các Đường chúa, Đà chúa còn ngoài ra nhất luận gọi nhau bằng sư huynh sư đệ.

Thượng Quan Kỳ đứng dậy nói:

– Phiền sư đệ dẫn đường cho.

Rồi cất bước theo sau.

Đi qua một quãng rừng, đại hán giơ tay trỏ một tòa nhả tranh nói:

– Đây là đại trướng của Văn thừa, Sư huynh đi thẳng vào.

Thượng Quan Kỳ cám ơn đại hán rồi tiến lại phía nhà tranh. Chàng vừa vào đến cửa đã thấy Liên Tuyết Kiều đứng đợi. Nàng khép cửa phòng lại rồi cười nói:

– Bây giờ chúng ta tính đến chuyện nhà. Thượng Quan huynh bất tất phải coi tiểu muội là địa vị Văn thừa Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ gượng cười hỏi:

– Liên cô nương! Cô nương vời tại hạ đến đây chỉ vì việc nhà thôi ư

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tuy là chuyện riêng nhưng không bỏ nghĩa công. Lúc này chúng ta hội ngộ riêng với nhau, tiểu muội phận đàn bà con gái, đại ca là nam tử trượng phu. Tôi muốn lấy tình để thương lượng với đại ca một việc.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Việc chi! Nếu năng lực có thể làm được thì Thượng Quan Kỳ này xin hết sức.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu muội yêu cầu đại ca giả làm Âu Dương Bang thay người phó hội.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Bang chúa võ công oanh liệt, Thượng Quan Kỳ chút thân cỏ rác, việc gì còn không đương nổi, huống chi lại giả trang Bang chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc này quan hệ võ công, tiểu muội e rằng lúc lâm sự người không trấn tĩnh được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Việc gì?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thế gian không một ai là hoàn hảo. Có một người rất hay rất giỏi mà để xảy ra một chuyện lầm lỡ.

Thượng Quan Kỳ nhíu cặp lông mày hỏi:

– Cô nương có thể nói rõ hơn nữa được không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thực ra tiểu muội tự biết chính mình chưa chắc gì đã hơn đại ca. Đại ca theo Đường Tiên sinh được mấy tháng trời dĩ nhiên biết nhiều hơn tiểu muội. Huống chi việc này là một việc rất trọng đại của Âu Dương Bang chúa. Tài trí của đại ca có thể làm được. Đại ca liệu mà tùy cơ ứng biến, thay Bang chúa, chặt đứt mối lo về sau.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lát rồi lễ phép đáp:

– Tại hạ xin hết lòng!

Liên Tuyết Kiều cười rất tươi nói:

– Đại ca ngồi xuống đây để tiểu muội chải đầu vẽ mặt cải trang cho đại ca làm Âu Dương Bang chúa.

Thượng Quan Kỳ toan tìm lời chối từ thì Liên Tuyết Kiều đã cầm lược trong tay, chàng đành tuân lời ngồi xuống.

Liên Tuyết Kiều trước hết sửa mái tóc cho Thượng Quan Kỳ dùng dược vật thoa đổi nét mặt. Nàng

lấy một bộ trường bào sắc tro đưa cho chàng rồi nói:

– Đi về phía tây hai mươi dặm thì đến một căn nhà của nông dân trong đó có một mụ già. Đại ca lấy cho mụ mười lạng bạc rồi bảo mụ kiếm cho một cổ quan tài mụ sẽ đưa đại ca đi.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Tại hạ ghi nhớ rồi.

Chàng trở gót toan đi Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Đại ca còn muốn nói gì với tiểu muội nữa không?

Thượng Quan Kỳ ngẩn ngơ một chút rồi cười lạt nói:

– Sau khi diệt xong Cổn Long Vương, cô nương còn ở lại Cùng Gia Bang nữa không?

– Cổn Long Vương chết buổi sáng thì buổi tối tiểu muội bỏ chức vị đi ngay.

Thương Quan Kỳ dặn.

– Cô nương đem cả Viên đệ đi và chiếu cố đến y.

Liên Tuyết Kiều sa nước mắt nói:

– Đại ca chỉ có dặn một câu đó thôi ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương hết lòng với Viên đệ thì chẳng khác gì tại hạ đã được chịu ơn.

Liên Tuyết Kiều dằn lòng bi thảm nói:

– Tiểu muội vì đại ca mà hết lòng chiếu cố y.

Thượng Quan Kỳ chắp tay nói:

Tại hạ xin cảm tạ cô nương trước.

Chàng cảm thấy nỗi lòng chua xót, dòng lệ nhỏ sa, vội trở gót đi ngay.

Liên Tuyết Kiều gọi giật lại:

– Khoan hãy đi! Tiểu muội còn có lời muốn hỏi đại ca.

Thượng Quan Kỳ dừng bước nhưng không quay mặt lại nói:

– Xin cô nương cứ nói đi. Thượng Quan Kỳ đương nghe đây.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đại ca khóc đó ư?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Được nghe lời cô nương chịu chiếu cố cho Viên đệ, tôi sung sướng quá mà dòng lệ trào ra.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy thì hay lắm! Khi Cổn Long Vương bị chết rồi, việc đầu tiên của muội là hạ lệnh cho đại ca ra khỏi Cùng Gia Bang, đến làm phò mã gia tại một nước miền Tây Vực.

Thượng Quan Kỳ khác nào như người bị dao đâm ruột, toàn thân run bắn lên mà ngoài miệng phải miễn cưỡng nói:

– Dạ tạ cô nương có dạ thành toàn, tại hạ xiết bao cảm kích!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đại ca thương yêu lấy nàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Cô nương khỏi nhọc lòng, nếu không có việc gì hệ trọng thì tại hạ xin đi thôi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiểu muội cho đại ca hay một điều, tin hay không tin là tùy ở đại ca. Chút thân bèo bọt này vẫn còn trong trắng. Đại ca đi đi thôi!

Thượng Quan Kỳ run lên, đo dự một lúc rồi cất bước ra đi. Chàng còn nghe tiếng Liên Tuyết Kiều khóc nức nở, tiếng khóc làm khích động tâm hồn chàng, khiến chàng không ngăn nổi hai dòng lệ đầm đìa.

Thượng Quan Kỳ nghiến răng đưa tay lên che mặt, cắm đầu đi thẳng. Tiếng khóc mỗi lúc một xa. Chàng chạy liền một hơi hơn mười dặm rồi mới ngẩng đầu lên nhìn nhận phương hướng, rồi đi về mé tây.

Thượng Quan Kỳ nhớ lời Liên Tuyết Kiều dặn mình, quả nhiên chàng tìm ra một nhà nông dân.

Trong nhà này có bà lão già, mái tóc hoa râm, đương ngồi tựa cửa.

Bà già này đôi mắt đã mờ. Thượng Quan Kỳ đến gần bên mà mụ không hay, miệng vẫn nói lảm nhảm:

– Kể ra bây giờ tới nơi rồi mới phải. Mặt trời gác núi rồi, sao còn chưa thấy?

Thượng Quan Kỳ thi lễ chào mụ, móc ra mười lạng bạc đưa cho mụ, nói:

– Đại nương! Vãn bối nhờ đại nương kiếm cho một cỗ quan tài.

Mụ già giương cặp mắt lờ đờ lên nhìn Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Quả có việc lạ này ư?

Mụ cầm lấy tiền đứng dậy nói:

–Ngươi đi theo ta!

Thượng Quan Kỳ theo mụ đi quanh một khu rừng đến một chỗ cỏ rậm đất hoang, thấy một căn nhà cỏ, mụ già cầm gậy trúc trỏ căn nhà rồi nói:

– Trong này có một cỗ quan tài bỏ không, ngươi lấy về mà dùng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin đa tạ lão đại nương.

Rồi rảo bước đi vào.

Căn nhà cỏ này tuy bề ngoài coi cũ nát mà trong quét tước rất sạch sẽ. Áp vách quả nhiên có đặt một cỗ quan tài.

Thượng Quan Kỳ mở tấm thiên ra coi thì bên trong rỗng không chẳng có vật gì. Chàng từ từ đậy lại rồi ra góc nhà ngồi xếp bằng.

Mặt trời đã lặn non đoài, bức màn đêm từ từ buông xuống, trời tối dần lại.

Thượng Quan Kỳ nhẫn nại ngồi chờ chừng một trống canh, quả nhiên nghe phía ngoài có tiếng bước chân. Chàng liền đứng dậy, quay ra ngoài.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần tiến vào trong nhà. Thượng Quan Kỳ nghe rõ có hai người bước vào.

Bỗng có tiếng người khe khẽ gọi hỏi:

– Âu Dương Thống! Ngươi còn nhớ ta không?

Thượng Quan Kỳ từ từ ngoảnh đầu lại thì thấy người vừa lên tiếng toàn thân mặc đồ đen, tóc dài bỏ xõa xuống hai vai. Người lão bé nhỏ mà gầy nhỏm gầy nhom, trong tay lão cầm một ống tiêu dài. Chàng bất giác động tâm tư hỏi:

– Nửa năm trước đây, lúc đó đại ca ta dưỡng bệnh trong sơn trang, ta đã gặp một người mặc áo đen thổi ống tiêu trong khe núi phải chăng là lão này? Hơn nửa năm rồi lão vẫn giữ nguyên bộ dạng quái dị...

Bỗng lại nghe tiếng người uyển chuyển nhỏ nhẹ nói:

– Xin bái kiến Bang chúa!

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn lại thấy nàng là một thiếu nữ mặc áo đen đứng tựa sát vào lão gầy nhom.

Thượng Quan Kỳ nhìn mặt cô này quen lắm mà không nhớ là đã gặp cô ta ở đâu. Chàng cố dẹp mối nghi ngờ lẳng lặng không nói gì.

Lão già áo đen lẩm bẩm một mình:

– Phải rồi! Lúc nàng sắp chết có di ngôn lại bảo ta đừng tìm người để đòi

món nợ máu nữa. Vì thế mà ta nhẫn nại bao nhiêu năm rồi.

Thượng Quan Kỳ không hiểu gì đến việc trước kia của lão, chàng đã không hiểu thì dù muốn nói xen vào cũng không biết đường mà nói.

Lão già áo đen lạnh lùng nói:

– Nếu ta nín nhịn ngươi cho hết đời hết kiếp thì chết đi cũng chẳng cam tâm.

Thượng Quan Kỳ cố bắt chước thanh âm Âu Dương Thống hỏi:

– Vậy bây giờ ngươi muốn gì?

Lão già áo đen cười lạt nói:

– Đây đã có cỗ quan tài bỏ không. Đêm nay trong hai người giữa ta với ngươi phải có một kẻ chết.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Lão này không có thù oán chi với mình. Nếu lão đem toàn lực ra động thủ, thì không biết mình nên đối phó thế nào cho phải?

Thiếu nữ đứng bên giương cặp mắt tròn xoe, chăm chú nghe hai người nói chuyện, đột nhiên nói xen vào:

– Bang chúa là một bậc đại anh hùng, đại hào kiệt. Hết thảy mọi người trong võ lâm đều đem lòng kính phục. Tôi muốn hỏi Bang chúa một câu. Chắc Bang chúa không nỡ nói dối.

Thượng Quan Kỳ không nhịn được, buột miệng giục:

– Cô hỏi đi!

Lời nói vừa ra khỏi miệng, chàng biết dại rồi, nhưng có hối cũng không kịp nữa.

Thiếu nữ áo đen hỏi bằng một giọng rất thê lương:

– Phải chăng thân mẫu tôi đã chết về tay Bang chúa?

Thượng Quan Kỳ than thầm:

– Thôi hỏng bét rồi! Những việc riêng ngày trước của Âu Dương Thống, mình có biết gì đâu. Mình bị cô này hỏi một câu hóc búa, bây giờ mình biết trả lời ra sao?

Lại nghe thiếu nữ áo đen nói tiếp:

– Tôi biết rằng Âu Dương Bang Chúa, chưa từng nói dối bao giờ, quyết là không lừa dối tôi.

Thượng Quan Kỳ trong bụng hoang mang, nghĩ thầm:

– Ta đành tạm thời phủ nhận việc này rồi sau sẽ liệu.

Nghĩ vậy, chàng đáp gọn:

– Không phải.

Hai tiếng vừa ra khỏi miệng, đột nhiên lão già áo đen lớn tiếng quát:

– Mi là đứa tàn ác xảo quyệt, lên bộ mặt ngụy quân tử! Lão vừa quát vừa xông vào, cầm tiêu đâm vào ngực đối phương.

Thượng Quan Kỳ né người tránh khỏi, sực nhớ đến lời Liên Tuyết Kiều dặn mình:

–Tốt hơn hết là chặt đứt mối lo cho Âu Dương Bang Chúa. Phải chăng đó là nàng bảo ta giết lão này đi?

Nếu đem công tội ra mà đánh giá người nhân đức nghĩa hiệp, cứu sống biết bao nhiêu người. Dù ông thực đã làm nên một việc mờ ám cũng chưa thấm vào đâu với công đức tích lũy của ông. Đó chỉ là một việc bất đắc dĩ, tưởng cũng nên rộng lượng cho ông.

Thượng Quan Kỳ nghĩ ngợi trăm chiều, vẫn không tìm ra đường giải quyết. Nếu lão già áo đen này quả thực đã bị Âu Dương Thống hà hiếp mà bữa nay mình lại chém chết lão thì thật là một lối hận thù chìm sâu đáy biển.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì lão áo đen liên tiếp dành ra bảy tám ngọn tiêu, mà toàn là những chiêu trí mạng.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm:

– Người này bản lãnh không vừa, nếu mình không trả đòn mà chiêu thức lão còn biến hóa độc địa hơn thì e rằng rất nguy cho mình.

Nghĩ vậy chàng phóng chưởng ra chiêu “Phi Bạt Chàng Chung” chưởng phong réo lên vù vù nhằm trước ngực lão áo đen phóng tới.

Thế quyền này cực kỳ mãnh kiệt bức nách lão áo đen phải né tránh và thế công giảm bớt đi.

Thượng Quan Kỳ nhân cơ hội này rút kim đao ra đánh mạnh để đoạt tiên cơ.

Lão già áo đen tuy chiêu thức kỳ bí, song đao pháp Thượng Quan Kỳ tuyệt diệu vô cùng. Bất luận cây trường tiêu của lão biến hóa kỳ bí cách nào cũng không lại được với kim đao của Thượng Quan Kỳ. Mới trong khoảnh khắc mà hai bên đã giao đấu đến sáu chục hiệp.

Thượng Quan Kỳ dĩ nhiên cướp được thượng phong, chiếm được ưu thế. Giả tỷ lúc này chàng muốn chém chết đối phương thì thật dễ dàng. Nhưng trong lòng chàng rất băn khoăn, chàng nghĩ rằng nếu mình giết chết lão này một cách hồ đồ thì cố nhiên bảo toàn được thanh danh cho Âu Dương Thống, nhưng chàng sẽ phải hối hận suốt đời.

Vì chàng đắn đo như vậy nên không nỡ hạ độc thủ. Mỗi lần lưỡi kim đao sắp chém tới đối phương là chàng lại thu đao về.

Lão già áo đen đột nhiên quát lên một tiếng, vung tay tiêu lên đánh ra ba tuyệt chiêu. Ba chiêu này thế mạnh dường trời long đất lở, khiến cho Thượng Quan

Kỳ đang chiếm được ưu thế mà thanh kim đao bị phong tỏa, chàng bị trúng một chưởng vào bả

vai.

Thượng Quan Kỳ bị trúng chưởng rồi điên tiết lên, múa tít lưỡi kim đao phản kích cực kỳ mãnh liệt. Hai tiếng “chát chát” vang lên, chàng gạt cây trường tiêu ra, lưỡi kim đao sắc bén kề vào cổ lão già.

Bỗng thiếu nữ áo đen la lên:

– Xin Bang chúa lưu tình!

Thượng Quan Kỳ thu kim đao về, giơ tay lên vuốt mặt một cái để lộ chân tướng ra nói:

– Tôi không phải Âu Dương Thống.

Lão già áo đen tự biết mình tất chết, nên không phản kháng gì nữa. Nào ngờ đối phương lại thu đao về. Lão ngưng thần nhìn ra thì chỉ thấy một chàng thiếu niên anh tuấn đứng trước mặt. Bất giác lão kinh ngạc la lên:

– Ngươi không phải là Âu Dương Thống ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ tuy không phải là Âu Dương Bang Chúa nhưng cũng là đệ tử Cùng Gia Bang.

Bỗng thấy thiếu nữ áo đen kêu lên một tiếng kinh ngạc:

– Ngươi là Thượng Quan đại hiệp!

Thượng Quan Kỳ nhíu mày đáp:

– Vâng chính tại hạ là Thượng Quan Kỳ. Sao cô nương lại biết?

Thiếu nữ áo đen nói:

– Chúng tôi đã gặp đại hiệp tại sơn trang khi Đường tiên sinh dưỡng bệnh ở đó.

Thượng Quan Kỳ bấy giờ mới nhớ ra, nói:

– À phải rồi! Thảo nào tôi thấy cô nương quen mặt quá.

Lão già áo đen tức mình hỏi:

– Người đã không phải là Âu Dương Thống, sao lại thay y đến đây phó hội?

Thượng Quan Kỳ tủm tỉm cười đáp:

– Tại hạ đây là đệ tử Cùng Gia Bang thì bất luận Bang chúa sai việc gì cũng phải vâng mệnh.

Lão già áo đen lại hỏi:

– Chính Âu Dương Thống đã sai người đến đây để thay y?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt trong bang. Những vị Các chúa, Đường chúa hay Đà chúa đã ra lệnh, tại hạ đều phải lãnh mạng ra đi.

Ngừng một lát, đột nhiên chàng nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Nếu lão đã tự biết mình không địch nổi thì nên tự xử lấy mình đi!

Cặp mắt chàng lóe hào quang oai nghiêm nhìn chằm chặp vào mặt lão áo đen. Chàng từ từ giơ lưỡi kim đao lên, mặt thoáng hiện một luồng sát khí.

Bỗng thấy thiếu nữ áo đen hỏi:

– Thượng Quan đại hiệp! Xin đại hiệp nghe tôi một câu được chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cô nương cầu tôi điều gì cũng bằng thừa. Cơ cục đêm nay, không còn chỗ nào thương lượng được nữa. Nếu tại hạ không chết thì nhất định phải xách đầu lão tiền bối đây về phục mạng.

Thiếu nữ áo đen khóc lóc nói:

– Đại hiệp đưa tôi về phục mệnh được không?

Thượng Quan Kỳ nghiêm nghị nói:

– Dù có đưa cô về phục mệnh, cũng phải đem cả thủ cấp lão gia đây về nữa mới xong.

Đoạn chàng giơ đao lên, lớn tiếng nói:

– Tôi đếm đến số mười là mãn hạn. Nếu lão gia không tự xử thì tại hạ đành phải ra tay.

Bỗng thấy lão áo đen đưa cây trường tiêu lên miệng thổi.

Thượng Quan Kỳ quát hỏi:

– Lão còn thổi tiêu ư?

Rồi chàng đếm. Một, hai, ba, bốn, năm.

Vừa đếm tới đây bỗng nghe tiếng tiêu thê thảm vô hạn. Tiếng tiêu như khóc như than.

Thượng Quan Kỳ từ từ buông đao xuống nói:

– Tại hạ bồi tiếp lão gia thổi một khúc nghe chơi?

Rồi chàng rút ống tiêu ra đưa lên miệng thổi.

Tiếng tiêu đồng của chàng cực kỳ hùng tráng hòa lẫn tiếng tiêu thê thảm của lão già.

Hai tiếng tiêu trái ngược nhau thành ra khi lên khi xuống lúc bổng lúc trầm.

Thượng Quan Kỳ dùng tiếng tiêu để áp chế tiếng tiêu của đối phương mà không làm sao cắt đứt được thanh âm đệ trầm bi thương của lão. Tiếng kêu hòa nhịp với nhau nghe rất uyển chuyển lọt tai.

Lão già áo đen thổi đi thổi lại chỉ có một khúc ngắn ngủi, hết rồi lại bắt đầu trở lại, chẳng có gì biến hóa.

Mỗi khúc tiêu bắt đầu lại là một lần tăng thêm vẻ thê lương ảo não.

Thượng Quan Kỳ nghe hết lượt thành ra thuộc lòng. Chàng quên mất điệu sáo của mình rồi cũng thổi những khúc thê lương, lâu dần chàng mất quyền tự chủ. Trái lại lòng chàng đã bị tiếng tiêu của lão chi phối, hai hàng châu lệ lã chã khôn cầm.

Thốt nhiên tiếng tiêu ngừng bặt, Thượng Quan Kỳ giơ tay áo lên lau nước mắt nói:

– Tài thổi tiêu của lão tiền bối cao xa hơn vãn bối nhiều. Vãn bối rất là kính phục.

Chàng biết rõ rằng nếu lão nhân lúc tâm thần mình bị tiếng tiêu kiềm chế mà muốn giết mình thì dễ như trở bàn tay, nhưng lão không muốn ra tay bỏ mất cơ hội giết mình.

Qua một hồi thổi tiêu với nhau, hai người dường như không còn là thù nghịch nữa. Lão áo đen hỏi.

– Khúc tiêu mới rồi rất thê lương phải không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thật là một khúc bi thương nhất thế gian.

Lão áo đen nghiêng mình nói:

– Kỹ thuật thổi tiêu của ngươi không kém gì lão phu. Nếu ngươi ưng thuận lão phu một điều, lão phu xin đem khúc này để tặng ngươi.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vãn bối chưa hiểu có làm nổi không. Xin tiền bối cứ nói ra để vãn bối liệu xem.

Lão già nói:

– Nếu Đường Toàn còn sống trên thế gian thì tâm nguyện của lão phu thực hiện xong rồi, không đến nỗi xảy ra chuyện như đêm nay.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão tiền bối đã gặp Đường Toàn chưa?

Lão già lắc đầu đáp:

– Chưa.

Thượng Quan Kỳ cáu giận hỏi:

– Lão này ăn nói quanh co. Lão chưa từng gặp Đường Toàn, thì biết đâu rằng y có ưng thuận hay không?

Bỗng thấy thiếu nữ áo đen nói:

– Tuy lão chưa gặp nhưng tôi đã theo hầu Đường tiên sinh mấy tháng. Muội nương đêm đó bị thảm tử trong nhà Đường Toàn, đại hiệp cũng nhìn thấy đó.

Thượng Quan Kỳ gật đầu nói:

– Quả có việc ấy.

Thiếu nữ áo đen hỏi:

– Đại hiệp có biết cô ấy là ai không?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu đáp:

– Tại hạ không biết.

Thiếu nữ áo đen trỏ lão già nói:

– Cô ta là con gái ông này.

Thượng Quan Kỳ trầm giọng hỏi:

– Cô ta là con lão thì can dự gì với Âu Dương Bang Chúa? Và có dính líu gì đến Đường Toàn?

Lão già áo đen hỏi:

– Ngươi có muốn nghe đầu đuôi chuyện đó không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Xin lão tiến bối cho vãn bối biết chuyện này.

Lão già áo đen thở dài nói:

– Lão Bang chúa Cùng Gia Bang hồi còn sinh thời, hết sức chăm nom cho Âu Dương Thống. Trong bang suốt từ trên xuống dưới, ai cũng biết y sẽ là người kế thừa ngôi. Bang chúa đột nhiên thay đổi ý kiến, lập người khác lên làm thừa kế.

Thượng Quan Kỳ ngạc nhiên hỏi:

– Quả có việc ấy ư? Lão Bang chúa hao phí tâm huyết mấy chục năm bồi dưỡng cho Âu Dương Thống mà sao đến lúc lâm chung lại đột nhiên thay đổi ý kiến?

Lão già áo đen nói:

– Vì lúc người lâm tử, phát giác ra một chuyện bí mật của Âu Dương Thống nên thay đổi ý kiến.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lúc đó lão Bang chúa bị bệnh ra sao?

Lão già đáp:

– Tinh thần còn tỉnh táo, nhưng không đi được nữa, dần dần mất hết khí lực mà chết.

Thượng Quan Kỳ cười lạt nói:

– Lão Bang chúa đã không còn đủ khí lực để điều tra hư thực thì tất có người vu cáo cho Âu Dương Bang Chúa. Lúc đó lão Bang chúa đã lẩm cẩm dễ bị người ta mê hoặc.

Lão già đáp:

– Không phải ai mê hoặc đâu, mà có bằng cớ hẳn hoi. Lão Bang chúa rất mực sủng ái Âu Dương Thống. Nếu không có bằng chứng chắc chắn, lẽ nào người di chúc truất ngôi Bang chúa của hắn.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người được lão Bang chúa định truyền ngôi cho có can sự gì đến lão tiền bối?

nói:

– Vãn bối cũng đoán chắc là lão tiền bối rồi…

Rồi chàng thở dài nói tiếp:

– Lão tiền bối nên yên tâm chịu chết đi. Đó cũng là việc vì người đồng đạo trong võ lâm mà lưu lại được tiếng thơm, đáng để các vị anh hùng đem lòng kính mến.

Lão già thở dài nói:

– Ngươi bất tất phải giết ta. Ta cũng chẳng sống bao lâu nữa. Ta đã nín nhịn mấy chục năm nay, để điều tra hành vi của Âu Dương Bang Chúa còn được, thì bây giờ ta ẩn nhẫn một vài ngày nữa phỏng có chi đáng kể?

Thượng Quan Kỳ lạnh lùng nói:

– Lão tiền bối còn muốn di ngôn điều gì xin nói mau!

Lão già hỏi:

– Ngươi đã nhớ được khúc điệu vừa rồi chưa?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ ghi nhớ rồi.

Lão già nói:

– Nếu vậy hay! Túi áo bên trái ta có một gói di vật sau khi ta chết rồi, ngươi xem kỹ lại sẽ tìm ra vì lẽ gì Âu Dương Thống được lên ngôi Bang chúa, mà ta vẫn chịu chìm đắm trong chốn giang hồ. Ta mong rằng ngươi đừng phụ lời ta ủy thác. Thôi ta đi đây.

Lão già đáp:

– Lão Bang chúa dính truyền lại cho lão phu.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên giơ ngón tay ra điểm huyệt lão già, rồi cười lạt

Đột nhiên lão nhắm mắt lại rồi không nói nữa.

Qua một quãng thời gian uống cạn tuần trà, lão vẫn không nhúc nhích. Thượng Quan Kỳ lấy làm lạ, để tay lên mũi lão thì đã tắt hơi rồi.

Sau một lúc tay lão cứng đơ và lạnh buốt, rõ ràng lão đã chết rồi, chớ không phải giả trá.

Thượng Quan Kỳ rất đỗi ngạc nhiên, quay lại hỏi thiếu nữ áo đen:

– Lão chết thật rồi ư?

Thiếu nữ đáp:

– Lão vốn có bệnh nặng, biết rằng không sống hơn được. Ý lão muốn gặp Âu Dương Thống mà không được như nguyện, mới bày ra cách này, cướp lấy con ngựa truyền tin của Cùng Gia Bang để đưa thơ đến tay Âu Dương Thống.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Người giả làm đệ tử Cùng Gia Bang là ai vậy?

Thiếu nữ áo đen đáp:

– Tôi cũng không biết. Tôi chỉ thấy sự việc diễn biến mà thôi chứ không hiểu cặn kẽ...

Thốt nhiên cô quỳ xuống trước mặt lão già lạy ba lạy rồi từ từ đứng lên nói:

– Đại hiệp liệu thu xếp di thể cho lão. Tuy là người điên khùng, nhưng bản tâm không độc ác. Chúng tôi biết bên mình lão có giắt vật báu nhưng không biết là vật gì. Đại hiệp thử kiếm xem. Thôi tôi đi đây.

Thượng Quan Kỳ thật không ngờ đến công việc được dàn xếp dễ dàng và chóng vánh như vậy. Chàng bùi ngùi nói:

– Cô nương hãy ngừng bước, tại hạ còn muốn hỏi đôi lời.

Thiếu nữ nghẹn ngào nói:

– Đại hiệp hỏi điều chi?

Tuy cô cố dẹp nỗi bi thương mà không khỏi phát ra tiếng nức nở.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Lão đối với cô nương là thế nào?

Thiếu nữ đáp:

– Thật khó nói quá! Nửa là dưỡng phụ nửa là sư huynh.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Sao lại có kiểu xưng hô phức tạp thế”. Chàng hỏi tiếp:

– Cô nương có thể cho tại hạ biết thân thế được chăng?

Cô gái đáp:

– Phận mỏng như tờ, kiếp người luân lạc, chả nói đến thân thế làm gì nữa.

Đột nhiên nàng rảo bước đi ngay.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài ôm thây lão già áo đen lên đặt vào trong quan tài, rồi thò tay móc vào trong túi áo lấy ra một gói vải đen cất vào trong bọc. Chàng cúi đầu vái trước quan tài nói:

– Vãn bối mong rằng việc lão tiền bối ký thác, nếu không để lụy đến ai, vãn bối cố làm được cho chu đáo.

Chàng đậy nắp quan tài lại cẩn thận rồi lật đật quay về nơi ước hẹn với Liên Tuyết Kiều.

Trong khu rừng tịch mịch hoang vu. Thượng Quan Kỳ về tới nơi thì Liên Tuyết Kiều đã ngồi chờ sẵn.

Lúc này Liên Tuyết Kiều đã đổi mặc bộ võ trang áo đen, bên vai một thanh bảo kiếm chênh chếch nhô lên. Dưới ánh sao lờ mờ, cặp mí mắt nàng hơi nhíu lại, mặt thoáng lộ vẻ bồn chồn. Vừa trông thấy Thượng Quan Kỳ về đến, mặt nàng tươi lên hỏi ngay:

– Việc đó ra sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– May mà không đến nỗi trái mệnh lệnh cô nương.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Người đó ra sao?.

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lão chết rồi…

Chàng thò tay vào bọc toan lấy di vật của lão già trao lại cho nàng, song chàng đột nhiên thay ý kiến, giả vờ giơ tay phủi bụi quần áo.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt tròn xoe nhìn chòng chọc vào mặt Thượng Quan Kỳ chậm rãi hỏi:

– Còn có điều gì nữa không?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không còn.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Chắc người mỏi mệt lắm, có cần nghỉ ngơi không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đa tạ cô nương có dạ quan hoài. Tại hạ vẫn thấy tinh thần tráng kiện.

Liên Tuyết Kiều nở nụ cười thê lương nói:

– Chúng ta mỗi ngày một xa nhau…

Ngừng một lát nàng nói tiếp:

– Ta đã cho đưa công chúa đó đến một chỗ an toàn, ngươi bất tất phải lo cho nàng. Nếu ngươi không cần nghỉ ngơi thì đi theo tôi.

Thượng Quan Kỳ cung kính hỏi:

– Thuộc hạ đánh bạo xin hỏi cô nương. Bây giờ ta đi đâu?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Cuộc đại chiến thảm khốc thế nào cũng xảy ra. Hồi Đường tiên sinh còn sống cũng đã biết trước không còn cách nào tránh khỏi. Vì vậy mà tiên sinh gầy dựng cho Cùng Gia Bang bọn Bát Anh và Tứ Thập Bát Kiệt. Hiện giờ Bát Anh đã chết mất ba, Tứ Thập Bát Kiệt chỉ còn Tam Thập Lục Hữu. Nhưng những bọn này vẫn là quân chủ lực quần chiến trong đám đệ tử Cùng Gia Bang. Hôm nay ta giao cho ngươi thống xuất bọn Ngũ Anh. Cả Tả Hữu nhị đồng cùng phụ tá cho ngươi.

Thượng Quan Kỳ run run hỏi:

– Như vậy thì công tác của thuộc hạ có vẻ nặng nề lắm.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không nặng mấy đâu. Âu Dương Bang Chúa còn gánh nặng hơn. Bang chúa dẫn bọn Nam Ông Khương Sĩ Ẩn, võ tướng Quan Tam Thắng, Phí Công Lượng và hai bậc trưởng lão bản lãnh tuyệt luân về qui ẩn đã lâu tức là Lung Á nhị lão. Đoàn này phải đánh vào mặt trận kiên cố của bên địch, chiếm lấy doanh trại trung ương, quyết sống mái cùng những tay đầu não…

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Còn cô nương?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ta dẫn bọn Tam Thập Lục Hữu cùng Thiết Mộc, Thiên Mộc đi tiếp ứng Bang chúa.

Thượng Quan Kỳ lại hỏi:

– Thế còn Viên đệ?

Bỗng nghe một tràng cười vang rồi nói theo:

– Viên đệ dĩ nhiên phải hộ vệ Liên cô nương.

Vừa dứt lời đã thấy Viên Hiếu từ trong rừng thủng thỉnh đi ra.

Chương 112: Thượng Quan Kỳ Đại Chiến Cô Bát Kỳ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Liên cô nương có quan hệ đến then chốt đại cuộc. Lẽ ra không nên xuất.

Thế mà đêm nay chính cô phải thân hành thống lĩnh những tay cao thủ đưa ra mặt trận thì đủ biết cuộc chiến đấu này quan hệ dường nào! Viên đệ phải cực kỳ lưu ý bảo vệ cho cô.

Viên Hiếu nói:

– Đại ca yên lòng. Bất luận là ai mà muốn động đến mình Liên cô nương thì phải giết được Viên Hiếu này trước đã.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thế thì được lắm.

Chàng đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều, hỏi:

– Công tác của thuộc hạ ra saỏ Xin Văn thừa chỉ giáọ

Chàng nói câu này, hai tay khoanh lại tỏ một thái độ cực kỳ cung kính.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trừ Ngũ Anh cùng Tả Hữu Nhị Đồng ra, ta còn giao cho ngươi ba mươi tay cao thủ trong Bang. Ngươi đảm nhiệm trọng trách cản trở quân tiếp viện từ mặt Tây Nam kéo đến.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Bọn đến tiếp viện phải chăng là người trong phủ Cổn Long Vương?

– Chính là Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ. Lão là một trong bốn vị hầu tước dưới trướng Cổn Long Vương. Thực là một tay giảo quyệt và thâm độc, ngươi phải cẩn thận đấy!

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ xin ghi lời

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cổn Long Vương tìm đủ mọi cách, triệu cả bốn vị hầu tước quay về để cứu viện vương phủ. Nhưng lão quên mất chỗ không thể nào triệu hồi cả Tứ hầu về cùng một lúc. Đó là những cơ hội chớp nhoáng để ta phá vở. Ta đang rỗi rãi đánh lại kẻ mệt nhọc, thế là ta chiếm được lợi điểm về nhân hòạ Ta sắp đặt đâu vào đấy, đánh đối phương lúc trở tay không kịp, thế là chiếm được địa lợị Bọn họ gần đây đã bị mất hết nhuệ khí chiến đấu sút kém, thế là ta chiếm được thiên thờị

Nếu còn có khuyết điểm là chỉ ở chỗ không biết bố trí phương pháp đối địch. Lão Cố Bát Kỳ là một tay thông minh nhất trong bọn tứ hầu, chớ nên khinh địch, để mắc vào quỷ kế của lãọ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thuộc hạ xin hết sức thi hành.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vạn nhất mà những tay tiếp viện cho Bắc Thành Hầu kéo đến thì tùy ngươi quyết định ứng chiến hay là mở đường cho họ đi rồi sẽ tập kích saụ..

Đột nhiên nàng hạ thấp giọng xuống nói nhỏ mấy câu, rồi băng băng đi ngaỵ

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng nói:

– Xin Văn thừa hãy dừng bước!

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc gì nói mau! Ta phải đi ngay kẻo chậm.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Trường hợp mà không có người đến tiếp viện cho Cố Bát Kỳ thì làm thế nàỏ

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Ngươi cứ đứng giữ nguyên chỗ, chuẩn bị tiêu diệt quân tướng của Nam Diện Hầu thua chạỵ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Thuộc hạ ghi nhớ rồị

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn họ đang chờ ngươi ngoài năm mươi trượng trong đám cỏ xanh kia, ngươi ra mau để gặp họ!

Thượng Quan Kỳ tuân lệnh đi ngay, quả nhiên ngoài năm mươi trượng đã thấy nhiều người đương chờ ở đó.

Tả Hữu Nhị Đồng ra đón trước tiên nói:

– Thượng Quan huynh! Chúng tôi lại được tùy tùng Thượng Quan huynh để đem sức mọn ra trợ giúp.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn bọn Ngũ Anh rồi nói:

– Chúng ta đi thôị

Tả Hữu Nhị Đồng hỏi:

– Bây giờ đi về đâủ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin dẫn đường.

Nói xong đi trước. Quần hào theo saụ

Đi liền một mạch chừng hơn mười dặm, Thượng Quan Kỳ dừng bước coi hình thế rồi nói:

– Chúng ta ở đây ngăn trở bọn Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ kéo xuống tiếp viện cho Nam Diện Hầụ

Ngũ Anh lập tức rút trường kiếm ra thống lĩnh ba mươi tên đệ tử trong Bang bày một trận thế, chuẩn bị cự địch.

Thượng Quan Kỳ ngồi xếp hàng xuống nói:

– Đệ ngồi nghỉ một lát, nếu có gì động tĩnh thì lập tức kêu đệ tỉnh dậy nhé!

Tả Hữu Nhị Đồng đồng thanh đáp:

– Thượng Quan huynh cứ yên tâm nghỉ ngơi đị

Thượng Quan Kỳ sau khi động thủ với lão già áo đen, lại bôn tẩu một lúc rồi thống lĩnh mọi người đi ngay đến đây. Tuy nội công chàng rất tinh thâm, mà cũng cảm thấy mỏi mệt. Nhưng chàng còn mệt hơn nữa vì trong lòng suy nghĩ rất nhiều

Chàng chẳng biết có nên đem di vật của lão áo đen kia trao lại cho Âu Dương Thống hay Liên Tuyết Kiều không? Có nên mở ra coi trộm không?

Một vấn đề giản dị như vậy mà chàng nghĩ mãi chưa quyết định xong.

Chàng lẩm bẩm:

– Nếu di vật trong cái túi nhỏ này có quan hệ lớn tới Âu Dương Thống thì sẽ dính líu đến nhiều người trong võ lâm.

Bỗng thấy Tả Hữu Nhị Đồng chạy đến khẽ bảo Thượng Quan Kỳ” – Ở ngoài xa có động chẳng hiểu có nên phái người ra coi chăng?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Không cần! Chỗ chúng ta phòng thủ là mấu chốt đường giao thông, chắc họ phải đi quạ Nếu bọn họ không đi qua chỗ này thì tạm thời hãy để mặc họ.

Tả Hữu Nhị Đồng đồng thanh đáp:

– Chúng tôi xin tuân lệnh sư huynh.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị hãy thong thả cho tại hạ hỏi một lời

– Bang chúa chúng ta là người thế nào

Tả đồng Trương Phương ngơ ngẩn đáp:

– Bang chúa tài kiêm văn võ, nhân nghĩa vang lừng bốn bể, thật là một đấng anh hùng trên thế gian.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ muốn biết về đời tư của Bang chúạ

Hữu đồng nói xen vào:

– Bang chúa là người cẩn thận oai nghiêm.

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Tốt lắm! Đa tạ hai vị.

Đột nhiên nghe có tiếng chân người đi đến.

Thượng Quan Kỳ vùng dậy cùng Tả Hữu Nhị Đồng đi ra ngoài

Ngũ Anh dẫn ba chục đệ tử trong Bang bày thành một trận pháp mai phục trong bụi cỏ rậm. Tuy bọn này đông người nhưng tiếng thở cũng không nghe thấy

Thượng Quan Kỳ ngẩng đầu nhìn lên thấy ba bóng người thủng thẳng đi lại

Chàng liền vung tay phải lên. Tả Hữu Nhị Đồng lập tức lùi ra hai bên mấy bước. Nguyên ba người đi gần nhau quá, sợ đối phương là một tay cao thủ ra tay tập kích thì khó bề né tránh.

Ba bóng người kia tựa như bóng ma hiển hiện đi đứng bình tĩnh không hoang mang, chẳng hiểu họ đã nhìn thấy ba người bọn Thượng Quan Kỳ chưả

Thượng Quan Kỳ chau mày quát lên:

– Dừng bước!

Ba bóng người dừng lại một lúc rồi lại từ từ tiến về phía trước. Thượng Quan Kỳ tự hỏi:

– Phải chăng đây là mấy tên thuộc hạ dưới trướng Cổn Long Vương? Họ đã uống thuốc mê chưả

Chàng nhìn kỹ lại thì ba người này đều mặc áo quần nhà nông, không giống nhân vật võ lâm.

Chớp mắt ba người đi gần đến bên, Thượng Quan Kỳ đã đề phòng từ trước, vung tay lên phóng chưởng vào người đi đầu Nào ngờ người này không né tránh, tựa hồ như họ chưa nhìn thấy chưởng lực của Thượng Quan Kỳ đã đánh tới

Thế chưởng Thượng Quan Kỳ dành gần đến trước ngực người đó, đột nhiên thu về. Chàng quát lên:

– Mau tránh ra!....

Tiếng quát vừa dứt, đột nhiên người đó lạng sang bên rồi nhảy phóc tới

Thượng Quan Kỳ cả kinh tránh sang bên.

Tả đồng vung kiếm ra đâm trúng ngực người này đánh “Bịch” một tiếng.

Người đó lập tức ngã xuống máu tươi vọt ra có lẫn mùi hương kỳ dị.

Tả đồng Trương Phương bị luồng hơi xông vào mặt hốt hoảng la lên:

– Phải cẩn thận đấy! Có thuốc mê hồn...

Rồi đánh “Huỵch” một tiếng gã ngã lăn xuống đất.

Hữu đồng cáu giận quát lên một tiếng vung chưởng ra đánh.

Người thứ nhì dường như trong tay cầm một vật gì. Hữu đồng đánh chưởng cách không trúng vào người đó. Hắn ngửa mặt lên ngã quay xuống đất.

“Chát” một tiếng, đồ vật cầm trong tay gã rớt xuống vỡ tan tành.

Một làn khói xanh bay ra, rồi ngọn lửa cháy lên.

Thượng Quan Kỳ đề chặt chân khí, cắp Tả đồng dậy nhảy ra xa hơn một trượng. Vừa nhảy vừa hô to:

– Nằm rạp cả xuống, mau!

Dường như áo quần người này có tẩm dầu nên bắt lửa rất lẹ. Người ta trông như lửa từ trong người hắn bốc lên.

Người này tuy trúng chường nhưng chưa chết. Hắn bị lửa thiêu đau quá không nhịn được vừa giẫy giụa vừa chạy lăn xả về phía Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ tiện tay rút lấy thanh bảo kiếm của Tả đồng vận kình lực vào cổ tay rồi phóng kiếm rạ

Thanh trường kiếm vừa ra khỏi tay, biến thành một đạo bạch quang đâm vào người dó xuyên từ trước ngực ra đến sau lưng.

Bỗng nghe nổ bùng một tiếng, ngọn lửa độc bay từ trong một phạm vi bảy tám thước.

Nguyên người này đã ngấm ngầm giấu hỏa dược trong người Lửa bén vào lập tức phát ra tiếng nổ khiến cho lửa có thuốc độc bốc cháy lên, bay ra tứ tung.

Nếu Thượng Quan Kỳ không liệng kiếm ra chém hắn cách ngoài một trượng thì lửa độc đã bắn vào làm cho mấy người bị thương rồi

Người thứ ba trong tay cầm một cây côn gỗ lớn quét ngang một cái

Hữu đồng toan vung kiếm ra gạt côn, bỗng nghe Thượng Quan Kỳ lớn tiếng la:

– Không nên ngáng côn, phải lùi ra mau!

Hữu đồng cử động rất lẹ. Thanh trường kiếm của gã sắp chạm vào cây côn của đối phương, đột nhiên thu về đồng thời người nhảy tránh rạ

Thượng Quan Kỳ vẫy tay hô:

– Ai nấy lùi lại!

Bọn Ngũ Anh đứng chủ một trận thế, nghe Thượng Quan Kỳ hô liền dẫn ba mươi tên đệ tử trong bang lùi lại phía sau

Đại hán sử dụng côn xông về phía trước.

Thượng Quan Kỳ dẫn dụ cho gã đuổi vào một khu rừng. Chàng né đông tránh tây, đại hán vung côn lên đánh không trúng chàng lại trúng vào góc cây

Bỗng nghe tiếng “Chát” một tiếng, ngọn côn lớn trong tay đại hán đã gãy làm đôi

Lập tức nước ào ào phun ra bốn phía như mưa

Thượng Quan Kỳ đã ngấm ngầm vận công đề phòng, phóng ra một chưởng.

Chưởng lực này rất mãnh liệt, đánh vào những tia nước phun ra hất ngược trở lại vào đại hán, gã run lên một cái rồi đột nhiên ngã ngửa xuống đất.

Tả Hữu Nhị Đồng cả kinh đồng thanh la lên:

– Chất nước độc này ghê quá!

Thượng Quan Kỳ khẽ thở dài nói:

– Cổn Long Vương thi hành những thủ đoạn hèn mạt vô nhân dạo Những người này thần trí bị độc dược kiềm chế. Mạng sống của họ là một việc lớn mà họ coi cũng như không, chẳng còn biết gì nữa Vậy thì bọn đệ tử Cùng Gia Bang ta đấu với họ thế nào được.. Tả đồng nói:

– Thượng Quan huynh nói phải đó. Nếu bọn ta giao đấu với họ tất bị tổn thương nặng nề...

Hữu đồng nói tiếp:

– Trận này có thể khiến cho bao nhiêu phần tử tinh nhuệ Cùng Gia Bang bị chết hết. Nguyên khí bị tổn thương rất lớn. Chúng ta phải tìm cách thông tin cho Bang chúa hay sớm, biết mà đề phòng để khỏi mắc mưu địch.

Thượng Quan Kỳ nhìn hình thế bốn mặt rồi nói:

– Lúc này thông báo đến Bang chúa hoặc Văn thừa không kịp mất rồị Theo ý kiến tại hạ thì chi bằng chúng ta tự tìm cách dẫn dụ bọn họ vào chỗ mai phục để bắt sống.

Tả Hữu nhị đồng nói:

– Xin cho nghe lời cao luận.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chúng ta lựa chọn lấy mười hai người chia ra bốn mặt do hai vị thống lĩnh, mượn gốc cây lớn ẩn mình. Còn bao nhiêu thì do bọn Ngũ Anh đốc xuất, trấn giữ những đường hiểm yếu:

mé đông giữ cho địch khỏi trốn chạy, mé tây ngăn cản cứu binh, chúng ta phải coi tình hình giúp đỡ lẫn nhaụ Còn tại hạ thổi tiêu để dẫn dụ bọn địch. Nhị vị nghĩ xem như vậy có được không?

Tả đồng đáp:

– Ý kiến đó hay lắm!

Đoạn hai người lập tức chọn lấy mười hai tên đệ tử trong bang bố trí bốn mặt.

Thượng Quan Kỳ chọn một cây lớn giữa rừng, tung mình nhảy lên ngồi trên cây thổi tiệụ

Tiếng tiêu réo rắt nổi lên vang dội ra bốn mặt.

Chỉ trong khoảnh khắc quả nhiên thấy vô số đại hán áo đen nhằm đi vào rừng. Bọn này số đông ăn bận như nhà nông. Có người tay cầm binh khí, có kẻ chân tay không mang thứ gì.

Bọn Tả Hữu nhị đồng mượn gốc cây yểm trợ, giơ tay ra điểm huyệt vào những bóng đen một cách đột ngột.

Trong khoảng thời gian chừng nửa giờ, số người vào rừng bị điểm huyệt lên tới năm mươi bảy người, cộng với ba người chết trước là vừa sáu chục. Bọn người này quả nhiên đều giấu hỏa dược cùng thuốc độc trong mình, chuẩn bị hy sinh với bên địch.

Mấy người chờ thêm trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, không còn ai vào nữa, Thượng Quan Kỳ mới ngừng thổi tiêu từ trên cây nhảy xuống, ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần. Vì chàng vận động chân khí thổi tiêu rất tốn hơi sức nên người mỏi mệt, mồ hôi toát ra như tắm.

Tả Hữu nhị đồng kiểm điểm lại số người bị bắt lấy hết những độc vật giấu trong mình bọn chúng ra, rồi khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Chúng ta nên xử trí với bọn này ra saỏ Giết hết đi thì tàn nhẫn quá, mà để họ sống thì sinh tai vạ

cho mình.

Thượng Quan Kỳ chưa trả lời thì đột nhiên nghe tiếng vó ngựa lộp cộp vọng lại Đồng thời có cả tiếng khí giới va chạm nhau loảng choảng.

Tả Hữu nhị đồng phát giác ra Thượng Quan Kỳ chưa ráo mồ hôi, người chàng còn mệt nhọc, bèn lựa lấy bốn người lưu lại trong rừng để bảo vệ cho chàng ngồi yên điều dưỡng, đoạn dẫn tám người đi ra khỏi rừng.

Lúc này, Ngũ Anh đã lãnh những tay cao thủ cùng cường địch mở đầu mấy cuộc ác chiến. Mấy chục đại hán áo đen tay cầm binh khí, luân phiên chiến đấu

Trong đám này có một đại hán thân thể cao lớn, tay cầm cây lượng ngân côn, dũng mãnh phi thường.

Bọn Ngũ Anh huy động thế trận biến hóa, thay phiên nhau đối địch. Nhưng đối phương sức mạnh ghê hồn. Bất luận là ai chỉ tiếp y một côn là đã loạng choạng phải lùi lại

Bọn Ngũ Anh bên Cùng Gia Bang trước nay nổi tiếng về quần chiến. Tuy nhiều lúc nguy hiểm nhưng vẫn giữ vững được mặt trận.

Tả Hữu Nhị Đồng mỗi người dẫn bốn tay cao thủ toan xông vào đánh một cách đột ngột thì thốt nhiên ánh lửa lóe lên. Tám cây đuốc nhựa thông cháy bùng bùng, hỏa quang chiếu sáng trong vòng mấy trượng.

Bốn gã đại hán tay cầm đại đao hộ vệ một lão già thấp loắt choắt mà gầy như que củi từ từ đi tới

Tả đồng khẽ bảo Hữu đồng:

– Đây là một trong bốn vị hầu tước dưới trướng Cổn Long Vương tên gọi Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ.

Hữu đồng nói:

– Nếu bọn ta đêm nay mà bắt sống được lão này thì thật là công tọ

Tả đồng lắc đầu nói:

– Bốn đại hầu tước dưới trướng Cổn Long Vương người nào cũng có tuyệt kỹ hơn đời và trí tuệ khác thường. Họ đã làm hùng chúa một phương, tranh giành bá nghiệp trên chốn giang hồ, mà không hiểu tại sao bị Cổn Long Vương thu dụng dưới trướng, phong làm tứ lộ hầu tước. Tình thế đêm nay đã rõ rệt:

Kể về thực lực thì bên ta không địch nổi họ đâu, chỉ còn cách dùng kỳ mưu để thủ thắng.

Bất thình lình một tiếng rú thê thảm vang lên, một tay cao thủ Cùng Gia Bang bị ngọn côn Cố Bát Kỳ đánh trúng huyệt thiên linh, chết ngay lập tức.

Bỗng thấy ánh hào quang lóe lên, hai cây trường kiếm đánh xéo lại bức bách đại hán tay cầm lượng ngân côn phải bước tránh sang bên.

Nhân lúc lão đánh chậm lại, xác chết vừa rồi được cắp nhanh ra ngoài, mặt trận lại chuyển động linh hoạt như thường.

Hữu đồng vung thanh trường kiếm ra nói:

– Không xong rồi! Chúng ta phải liệu tính đại hán này trước đã mới được.

Bắc Thành Hầu Cố Bát Kỳ tai thính vô cùng, nghe được lời Hữu đồng. Lão giơ tay phải lên trông về hướng bắc vẫy một cái Mười mấy đại hán áo đen tay cầm binh khí lập tức nhảy ào ra xông lại chỗ Tả Hữu nhị đồng ẩn mình sục tìm.

Tả đồng đang nghĩ cách xuất kỳ mưu kế thắng, nhưng kế hoạch chưa xong thì cường địch đã tấn công đến nơi

Hữu đồng vung cây trường kiếm quát lên một tiếng, dẫn bốn tay cao thủ xông rạ

Hai bên vừa thấy mặt nhau, chẳng ai nói câu nào xông vào đánh ngay

Tả đồng toan ngăn trở thì đã không kịp nữa, cũng đành vung trường kiếm xông ra trợ chiến. Gã ra chiêu “Băng Hà Khai Đống” đâm một đại hán áo đen bị thương. Bốn tay cao thủ trong bang theo sau Tả đồng đều quát lên một tiếng xông lại, hợp lực đánh mạnh.

Bọn áo đen kéo ùa đến bị Tả Hữu nhị đồng dẫn bốn người ập lại tấn công.

Chúng không hiểu trong rừng còn bao nhiêu cường địch, nên không khỏi hoang mang, lập tức lùi lại phía sau

Cố Bát Kỳ đang cự địch, bỗng quay về khu rừng gần đó vẫy tay một cái, lại có mười mấy gã áo đen ào ào xông rạ

Tả đồng Trương Phương đã nhìn rõ bọn thuộc hạ Cố Bát Kỳ tổ chức thành từng đội mười hai người, mỗi đội có một gã đội trưởng.

Bọn hậu viện bên địch đã đến, họ liền mở cuộc phản kích. Chỉ trong chớp mắt hàn phong mờ mịt, ánh kiếm lập lòe Đám đệ tử Cùng Gia Bang tuy ít người hơn, song thế lực cũng không kém đối

phương mấy Người nào cũng quyết chí phấn đấu kẻ bị thương nhẹ vẫn tiếp tục công kích, người bị thương nặng cũng còn cầm cự không chịu rút lui

Đánh nhau trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, hai bên vẫn giữ thế quân bình không hơn không kém. Song bên Cùng Gia Bang có hai người bị chết và hai người bị thương nặng. Thế là trong mười người đã mất bốn, may mà hai cây kiếm của Tả Hữu nhị đồng biến hóa kỳ diệu, công thủ kín đáo dị thường nên mới giữ vững được mặt trận, chưa đến nỗi phải thua chạy

Cuộc chiến đấu này cực kỳ hiểm ác. Cố Bát Kỳ đích thân chỉ huy các đội xung kích.

Kim Nguyên Bá dùng cây lượng ngân côn uy võ tuyệt luân, bất luận thứ khí giới nào chạm vào đầu côn chẳng bị bật văng đi thì cũng bị gạt ra ngoài

May mà bọn Ngũ Anh chiến đấu dai dẳng kiên quyết. Tuy trận đánh đầy nguy hiểm mà vẫn giữ được trận thế không rối loạn.

Lại nói đến Thượng Quan Kỳ sau một hồi nghĩ ngơi, đã phục hồi sức lực.

Tiếng khí giới chạm nhau chan chát khiến cho chàng tỉnh dậy Chàng lập tức đứng lên cầm thanh đao kinh hồn xông ra ngoài rừng. Bốn gã cao thủ bảo vệ cho chàng cũng theo sát chàng đi rạ

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng thật to, vung kim đao ra chiêu “Phong Diễn Tàn Diệp”. Làn ánh sáng vàng chụp lấy bốn năm tên đại hán áo đen, chúng đều bị chặt đứt chân, rú lên những tiếng thê thảm.

Thượng Quan Kỳ đánh một đòn xông lại nhảy lên, vung kim đao ra chiêu “Thái Hồng Kinh Thiên” đánh xéo rạ

Bên tai lại những tiếng rên xiết vang lên. Hai gã áo đen cùng khí giới trong tay đều bị kim đao chặt đứt.

Bọn áo đen thấy Thượng Quan Kỳ kiêu dũng phi thường thì sinh lòng sợ sệt, bất giác lùi cả lại

Thượng Quan Kỳ vung kim đao vây bọc xung quanh mình, khẽ bảo Tả Hữu nhị đồng:

– Nhị vị bồng lấy những người bị thương, tại hạ mở đường chọ

Chàng múa tít thanh đao dường như gió cuốn mây bay Chớp mắt chàng đã mở được một đường máu để chạy về phía Ngũ Anh đang cự địch.

Tả Hữu nhị đồng cầm kiếm đoạn hậu, hộ vệ cho những người bị thương đi theo sát Thượng Quan Kỳ, rồi hợp cả lại chỗ Ngũ Anh, thanh thế đã mạnh hơn trước.

Thượng Quan Kỳ phóng kim đao ra đánh ba tuyệt chiêu liên tiếp, bức bách Kim Nguyên Bá phải lùi lại Thế là giảm bớt được áp lực cho bọn Ngũ Anh cự địch.

Tả đồng trổ thần lực phóng kiếm ra đâm chết một gã áo đen.

Bọn đệ tử Cùng Gia Bang thấy vậy lại càng phấn khởi tinh thần.

Kim Nguyên Bá dũng mãnh phi thường, bị Thượng Quan Kỳ dùng kim đao bức bách phải lùi lại Lão tức quá gầm lên, huy động cây lượng ngân côn ra chiêu "Lực Tảo Ngũ Nhạc" quét ngang một cái

Thượng Quan Kỳ cả kinh nghĩ thầm:

"Đòn này có lẽ nặng bằng mấy nghìn cân, không nên chống lại". Chàng vội quát lên:

– Lùi lại cho mau!

Thực ra không cần phải Thượng Quan Kỳ hô hoán, bọn Ngũ Anh cũng đã nhận ra rằng thế côn này không thể đón đỡ được, đành di động trận thế lùi lại phía sau

Cố Bát Kỳ nhận thấy Thượng Quan Kỳ và Tả Hữu nhị đồng đều là những tay kiêu dũng thiện chiến, vẫn giữ vững được mặt trận.

Lão vô cùng nóng nảy nghĩ thầm:

"Mình đã hẹn cùng Nam Diện Hầu hội binh. Nếu còn đánh nữa, e trễ thời giờ và hỏng cả đại cuộc".

Nghĩ vậy, đột nhiên lão rút cây nhuyễn tiên ở sau lưng ra nhảy vọt người lên trên không.

Mười mấy đại hán áo đen đứng ở đằng sau, thấy lão lâm địch liền nhất tề huy động binh khí xông vào

Thượng Quan Kỳ bảo Tả, Hữu nhị đồng:

– Nếu để bọn này đến gần mặt trận thì áp lực quá lớn, e rằng khó lòng đương nổi Hai vị giáp công để ngăn trở thằng cha sử côn kia, tại hạ lại đấu với Cố Bát Kỳ.

Đoạn chàng không chờ Tả Hữu nhị đồng đáp lại, gầm lên một tiếng, cầm kim đao nhảy vọt lại phía Cố Bát Kỳ.

Tiếng gầm chưa dứt, người chàng nhanh như tên bắn đã đến trước. Lúc người chàng còn lơ lửng trên không quay lại lớn tiếng gọi:

– Viên đệ đấy ư? Mau ngăn chặn thằng cha sử cây lượng ngân côn này!

Viên Hiếu vâng lời Thượng Quan Kỳ đưa tay phải ra chụp lấy một gã áo đen dùng làm binh khí, quét ngang Kim Nguyên Bá.

Kim Nguyên Bá vung cây côn bạc đánh xéo lại Gã đại hán bị côn đánh trúng đứt ngay từ giữa lưng.

Viên Hiếu nhân lúc đối phương chậm lại một chút, đưa cả hai tay ra chụp lấy cây lượng ngân côn của Kim Nguyên Bá.

Hai người đều trổ thần lực giật mạnh một cái Nhưng kẻ tám lạng người nửa cân, không ai xê dịch đi một bước.

Lại nói đến Cố Bát Kỳ vừa thấy Thượng Quan Kỳ nhảy vọt lên không, liền vung cây nhuyễn tiên ra một đòn "Đả Hỏa Thiêu Thiên" đánh hất lên.

Thượng Quan Kỳ đang phân tâm nói với Viên Hiếu, suýt bị trúng đòn.

Chàng vội cầm thanh kim đao bổ xuống.

Cố Bát Kỳ đã thấy thanh kim đao của đối phương chặt đứt được khí giới bọn thuộc hạ, biết ngay là một thanh bảo đao, liền giựt cây nhuyễn tiên tránh kim đao rồi trở thế quét ngang.

Cố Bát Kỳ dùng nội lực ở cổ tay chuyển vận cây nhuyễn tiên, tựa hồ con thần long uốn khúc.

Thượng Quan Kỳ không ngờ đối phương vận dụng cây nhuyễn tiên một cách tinh thục đến thế, suýt nữa chàng bị trúng roị Đang lúc kinh hãi, chàng lạng người đi một cái chân chưa chấm đất, người đã lùi về phía sau xa đến tám chín thước.

Cố Bát Kỳ cười lạt một tiếng cầm nhuyễn tiên rượt theọ Khi gần kịp, lão nhằm ngực Thượng Quan Kỳ quất xuống.

Thượng Quan Kỳ vung xéo cây kim đao thành thế "Khởi Phương Đằng Giao" vừa gạt cây nhuyễn tiên, vừa tấn công bên địch.

Hai bên giao đấu mấy chiêu đầu trổ tài biến hóa linh diệụ

Bên kia Viên Hiếu cùng Kim Nguyên Bá đang dùng thực lực ăn thua với nhau bằng một lối khác hẳn.

Trong lúc kịch chiến bỗng thấy ánh lửa lập lòe bốn mặt, đột nhiên bùng lên mấy ngọn lửa hồng. Những ngọn lửa này, chia ra bốn mặt bố trí và vẫn đứng ở ngoài xa chừng một dặm.

Cố Bát Kỳ ngơ ngẩn tự hỏi:

– Cùng Gia Bang lại giở trò gì đấy

Lão còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy bốn tên đệ tử Cùng Gia Bang hộ vệ một thiếu nữ áo xanh đi đến. Chính là Liên Tuyết Kiều

Liên Tuyết Kiều hé miệng anh đào, sang sảng tiếng vàng, quát lên:

– Các ngươi hãy dừng tay Ta có điều muốn nói

Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu lập tức lùi lại nhảy về phía sau mấy bước.

Liên Tuyết Kiều hé nhìn chằm chặp Cố Bát Kỳ hỏi:

– Cố Bát Kỳ! Cố Hầu gia! Hầu gia còn nhận được ta chăng?

Cố Bát Kỳ từ từ thu nhuyễn tiên về, đáp:

– Cô nương là đại công chúa, lẽ nào lão không nhận rả

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đúng đó, vì nghĩ tình cùng ở với nhau ngày trước, ta có đôi lời muốn khuyên hầu giạ

Cố Bát Kỳ đáp:

– Chà! Chắc đại công chúa muốn thuyết phục lão phu cởi giáp đầu hàng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không phải thế! Cố Hầu gia vào bậc hùng tài đại lược đâu phải hạng chịu luồn lọt dưới quyền aị

Cố Bát Kỳ nói:

– Đại công chúa quá lời

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta muốn khuyên hầu gia, chỉ vì hầu gia đủ tài tự lập, tội gì mà ra luồn vào cúi đặt mình dưới trướng kẻ khác.

Cố Bát Kỳ nói:

– Về phần lão phu, cũng muốn khuyên đại công chúa một câu là Vương gia đối đãi công chúa không bạc, sao công chúa lại đem lòng bội phản Vương giạ

Liên Tuyết Kiều cười đáp:

– Đó là tại ta không sợ chết, y đã phóng phụ cốt độc châm vào mình ta, nhưng tiếc thay, y đã nhọc lòng vô ích, không đẩy được ta vào đất chết...

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Cố Bát Kỳ nói tiếp:

– Phải chăng Hầu gia không nỡ bỏ Cổn Long Vương vì tấc dạ khâm phục ỷ

Hay chỉ vì y phóng phụ cốt độc châm vào người mà Hầu gia sợ không có thứ thuốc nào cứu nổi.... Cố Bát Kỳ hắng giọng một tiếng, toan nói lại thôi

Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp:

– Đông Bình hầu đã bị tử trận, Nam Diện hầu bị đại bại và bị trọng thương, toàn quân bị tan rã. Nếu hầu gia tự tin rằng mạnh hơn ba vị kia thì hãy thử xem hậu quả ra sao

Cố Bát Kỳ lạnh lùng nói:

– Trước lúc mặt trời lặn, lão phu còn thông tin tức được cho Hồng Đào, lão phu không tin rằng mới trong vòng nửa đêm mà cánh quân của y đã bị tiêu diệt.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc dùng binh cần nhất ở chổ thần tốc. Ta theo phương pháp sấm nổ không kịp bưng tai, nên chỉ trong vòng một giờ khiến lão chỉ còn cố thân trốn chạy, nhưng lão trốn thế nào thoát khỏi tay tạ

Cố Bát Kỳ buông tiếng cả cười nói:

– Lão phu từng nghe biệt tài của đại công chúa Đêm nay được gặp quả nhiên phi thường, chúng ta chưa động thủ, công chúa đã dùng lời nói để trấn áp lòng người, chắc mẩm không cần phải đánh, lão phu đã chịu khuất phục. Đáng tiếc là công chúa coi Cố Bát Kỳ này như đứa trẻ nít.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hầu gia không chịu tin lời thì ta chẳng biết làm thế nào Thôi được! Hầu gia truyền cho bọn thuộc hạ cố đánh một trận. Có điều Hầu gia nên nhớ rằng không thể coi thường bọn Cùng Gia Bang được đâu!

Cố Bát Kỳ đảo mắt nhìn quanh, thấy ánh lửa chập chờn mỗi lúc một nhiều, rõ ràng là Liên Tuyết Kiều đã bủa vây bốn mặt.

Lão nghĩ thầm:

“Trận đánh này nếu thắng chẳng nói làm chi, còn thua thì e rằng khó lòng thoát khỏi trùng vi”.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều lớn tiếng dõng dạc:

– Cố Bát Kỳ! Ngươi đã bị vây hãm rồị Hòa hay chiến ngươi quyết định một lời đị

Tiếng nàng nói rất lớn, tựa hồ để cho mọi người đi theo lão cũng nghe rõ.

Cố Bát Kỳ cười lạt nói:

– Đại công chúa cố ý bày nghi trận mà toan khủng bố Cố mỗ phải lui binh thì không được đâụ Trước hết Cố mỗ xin lãnh giáo Đại công chúa mấy hiệp.

Lão là người thâm mưu, biết rằng tình thế trước mắt bất lợi cho mình, nếu còn trùng trình thì chí chiến đấu của bọn thuộc hạ sẽ bị lung lạc rồi đến tiêu tan.

Chi bằng chế phục Liên Tuyết Kiều ngay đi thì tình thế lập tức thay đổị Nên vừa dứt lời, lão phóng nhuyễn tiên đánh luôn.

Liên Tuyết Kiều toan đích thân ra nghinh địch thì đột nhiên ánh vàng lấp lóe, Thượng Quan Kỳ đã vác kim đao tranh tiên động thủ.

Cố Bát Kỳ rung cổ tay một cái, nội kình huy động cây nhuyễn tiên quay lại đánh Thượng Quan Kỳ.

Hai người vừa giáp trận đã đánh toàn những đòn hiểm ác tuyệt luân.

Nhuyễn tiên cùng kim đao đều muốn tranh đoạt thượng phong, chiêu thuật biến hóa cực kỳ mau lẹ, mạng người sống chết chỉ khe chừng sợi tóc.

Liên Tuyết Kiều trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

– Võ công Thượng Quan Kỳ tuy vị tất đã thua lão, nhưng lão già kinh nghiệm hơn, lại lắm mưu nhiều kế, đánh lâu tất là bất lợi cho Thượng Quan Kỳ”.

Viên Hiếu ngó lại thấy hai người giao đấu vô cùng kịch liệt. Đột nhiên gã nhảy vọt đến chỗ một cây to bằng miệng chén, vận động thần lực quát lên một tiếng nhổ cây lên, để cả cành lá rảo bước chạy, về tiếp tục đánh nhau với Kim Nguyên Bá.

Kim Nguyên Bá hét lên một tiếng vung cây lượng ngân côn đánh tạt ngang.

Cây và côn chạm vào nhau, cành lá bay tứ tung, khiến cho những người đứng trong vòng hai trượng tới tấp chạy xa rạ

Liên Tuyết Kiều theo dõi cuộc chiến, đột nhiên quay lại bảo Tả Hữu Nhị Đồng.

– Các ngươi giải tán thế trận đi, chuyển thế thủ sang thế công, mỗi người lãnh mười tên thuộc hạ chia hai mặt tả hữu đánh vào cạnh sườn bên địch.

Hai gã vâng lệnh, đều lĩnh mười người chia hai bên đánh ập vào Liên Tuyết Kiều lại gọi Ngũ Anh đến bảo:

– Năm ngươi đốc xuất hết thảy bao nhiêu người còn lại đánh vào chính giữạ

Lúc này ta phải nắm lấy thế công để làm chủ tình thế.

Ngũ Anh dẫn đoàn người múa tít trường kiếm đánh vào chính diện.

Trong khoảnh khắc ánh đao phất phới như tuyết, kiếm khí ngất trời Thật là một cuộc ác chiến kinh hồn động phách.

Liên Tuyết Kiều từ từ rút hai lưỡi đoản kiếm cầm hai tay đứng coi mặt trận Thượng Quan Kỳ đánh với Cố Bát Kỳ.

Giữa lúc kịch chiến, Cố Bát Kỳ đột nhiên phóng ra những chiêu tuyệt học.

Cây nhuyễn tiên theo thế “Bàn Long Bát Đã” bóng roi chập chùng, mờ mịt đầy trời, chụp xuống Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ quát lên một tiếng thật to, múa tít thanh kim đao, ánh vàng lấp lóe bao bọc quanh mình lẫn với bóng roi

Bỗng nghe những tiếng leng keng vang lên không ngớt rồi hai bóng người giãn rạ Những sợi dây sắt bay lên tứ tung như mưa rào, thì ra cây nhuyễn tiên trong tay Cố Bát Kỳ đã đứt tung mất một nửa, chỉ còn nửa đằng chuôi cầm trong tay mà thôi

Liên Tuyết Kiều tay cầm đoản kiếm khoa lên dõng dạc nói:

– Cố hầu gia! Trong bốn vị đại hầu tước, ai cũng cho Cố hầu gia tài trí hơn người, lòng dạ hiền hòa, ta mong rằng hầu gia nghĩ kỹ lại và chỉ ưng một điều là từ đây về sau hầu gia không sinh sự với chín môn phái lớn trong võ lâm. Thế thì chẳng những hầu gia được bình yên rút lui mà ta cũng phá luật lệ ưng thuận để hầu gia kéo cả bọn thuộc hạ đi

Cố Bát Kỳ cười lạt nói:

– Cố mỗ cầm toán quân này giao đấu khắp giang hồ. Nào chống phái Thiếu Lâm, nào đánh phái Côn Luân, nào cự phái Thanh Thành, nào tỷ thí với phái Nga Mi và đã giao thủ với những nhân vật

nổi tiếng trong bốn môn phái Tuy Cố mỗ không toàn thắng, nhưng cũng giữ được nguyên vẹn lực lượng rút luị Nếu Cùng Gia Bang vây hãm được Cố mỗ tại đây thì Cố mỗ chịu là giỏị

Liên Tuyết Kiều nói:

– Hầu gia đã không chịu nghe lời thành thực của ta khuyên nhủ, thì ta đành phải để cho hầu gia hiểu rõ lực lượng Cùng Gia Bang.

Cố Bát Kỳ đột nhiên liệng cây nhuyễn tiên đã đứt mất một nửa xuống đất, chăm chú nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Các hạ võ công thật là lợi hại! Lão phu bội phục vô cùng! Bây giờ lão phu xin lĩnh giáo mấy chiêu quyền cước.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tại hạ xin đem chân tay không để bồi tiếp hầu giạ

Cố Bát Kỳ cười lạt nói:

– Thật là khí phách anh hùng. Các hạ đã muốn đấu quyền, chắc là có nhiều môn độc đáo đâỵ

Chưa dứt lời Cố Bát Kỳ đã sấn đến gần, vung quyền đánh vào trước ngực Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ không thêm né tránh, ngầm vận nội lực, vung quyền lên đón.

Cố Bát Kỳ chùn tay lại thu quyền về nói:

– Lão phu đã gặp rất nhiều cao nhân mà chưa thấy ai dám đưa quyền ra đón như các hạ.

Cố Bát Kỳ lại chuyển thế đánh mau hơn. Đồng thời phóng cả chưởng lẫn chỉ tấn công ráo riết Thượng Quan Kỳ.

Hai người bắt đầu kịch chiến. Trong tay tuy không khí giới mà cả hai đều ra những đòn cực kỳ hiểm ác. Hai bên đứng gần gang tấc, vung tay lên vừa tầm trúng đại huyệt đối phương, nên cả hai người cùng cố tranh thủ thượng phong để thủ thắng.

Bao nhiêu những chiêu tuyệt kỹ, nhưng thế biến ảo ly kỳ đều trổ ra hết. Chỉ trong chớp mắt hai bên đã giao đấu đến ba bốn chục hiệp mà vẫn không phân được thuạ

Liên Tuyết Kiều chăm chú theo dõi cuộc ác đấụ Thật là một cuộc kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, khó lòng phân thắng bại trong thời gian ngắn.

Nàng cảm thấy trong dạ bồn chồn, đã toan vung kiếm ra đánh thì thốt nhiên vang lên một tiếng hú, hai người đang bám sát lấy nhau thốt nhiên lùi xa rạ Nàng hồi hộp chú ý nhìn thì thấy hai người đồng thời lảo đảo lùi về phía saụ

Mấy gã áo đen đứng ở phía sau Cố Bát Kỳ. Nhìn thấy chủ tướng dường như đã bị trọng thương, đột nhiên nhảy rạ Một tên nâng đỡ Cố Bát Kỳ, một tên nhảy xổ lại Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều rất quan tâm đến thương thế Thượng Quan Kỳ, nàng nhảy đến bên chàng khe khẽ hỏi:

– Ngươi bị thương có nặng lắm không?

Bỗng thấy một bóng người nhảy xổ đến nàng toan cứu viện thì đã không kịp.

Ánh đao lên nhằm đâm vào sườn Thượng Quan Kỳ. Nhưng Thượng Quan Kỳ trân người đi một vòng rồi ngã ngay vào lòng Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều tay phải ôm Thượng Quan Kỳ, xoay đi nửa vòng, tay phải phóng kiếm ra để gạt lưỡi đao của gã áo đen. Đồng thời nàng phóng cước ra đá trúng khuỷu tay đối phương, khiến thanh đơn đao rời khỏi tay gã.

Nàng mãi cự địch mà vẫn không quên thương thế Thượng Quan Kỳ. Nàng thấy hai mắt chàng nhắm nghiền dường như vết thương rất nặng.

Chương 113: Giữa Canh Khuya Thiên Ngạc Đưa Tin

Đằng xa vang lên một tiếng hú rất dài Viên Hiếu tung mình lên, thân pháp mau lẹ vô cùng, nhảy xổ tới gã áo đen, tiện tay gã chụp lấy thanh đơn đao trong tay gã áo đen bị Liên Tuyết Kiều đá văng ra. Gã lập tức cầm đơn đao chặt tên áo đen ra làm hai đoạn, rồi nhảy xổ vào Cố Bát Kỳ cũng đang bị trọng thương.

Sáu bảy gã áo đen vung đao lên để ngăn Viên Hiếu.

Viên Hiếu thấy Thượng Quan Kỳ bị thương thì vừa nóng nảy vừa tức giận, phóng quyền ra đá ngã Kim Nguyên Bá, hai mắt gã đỏ ngầu bừng bừng sát khí, vận hết thần lực, vung đơn đao quét ngang một cái Tiếng khí giới chạm nhau loảng choảng. Hai thanh đơn đao bị Viên Hiếu gạt bắn đi!

Viên Hiếu đánh một đòn gạt được hai thanh đơn đao rồi gầm lên một tiếng như tiếng sấm rồi liệng thanh đơn đao ở trong tay ra nhằm phóng tới Cố Bát Kỳ.

Còn người gã thì ngăn cản bọn áo đen không cho tiến lại.

Gã áo đen nâng đỡ Cố Bát Kỳ thấy Viên Hiếu liệng đao tới, sức mạnh vô cùng không kịp né tránh, vội đẩy Cố Bát Kỳ ra để tránh mũi đao cho lão Tên này chỉ chiếu cố cho người, chứ không nghĩ gì đến mình. Đơn đao liệng tới, người gã bị đứt làm hai đoạn.

Viên Hiếu nóng lòng Thượng Quan Kỳ bị thương, gã cúi xuống túm lấy một tên thị vệ áo đen làm binh lính quét ngang một cái.

Cố Bát Kỳ trọng thương rồi, không còn ai chỉ huy nữa. Kim Nguyên Bá lại bị Viên Hiếu đánh một thoi quyền trúng mũi chết giấc. Ngoài ra tuy còn nhiều người, nhưng như rắn không đầu thì làm sao mà chống lại với bọn Ngũ Anh cùng Tả Hữu nhị đồng công kích mãnh liệt.

Chỉ trong khoảnh khắc thế hơn thua đã rõ rệt. Một bên tấn công tới tấp, còn một bên chỉ chống đỡ mà thôi. Viên Hiếu dũng mãnh phi thường. Chớp mắt gã lại đánh cho bốn người nữa bị thương. Bốn mặt ánh lửa cao ngất, dần dần tiến gần vào. Bọn hắc y còn lại đã nản chí chiến đấu Đột nhiên một tiếng quát thật to vang lên, quân địch bốn mặt tới tấp chạy trốn.

Bọn Ngũ Anh cùng Tả Hữu nhị đồng toan chia đường đuổi theo, bỗng nghe Liên Tuyết Kiều hô:

– Thôi! Để bọn chúng chạy đi, đừng đuổi theo nữa!

Tả Hữu nhị đồng khẽ hỏi:

– Cường địch đại bại, chính là một cơ hội rất tốt để mình tiêu diệt đối phương không còn manh giáp. Sao Văn thừa lại không cho đuổi theỏ

Liên Tuyết Kiều nhìn quanh một lượt thì thấy Cố Bát Kỳ đã được mấy gã thị vệ áo đen hộ vệ hấp tấp trốn chạỵ Nàng gật đầu nói:

– Tuy bọn ta mong cho Cổn Long Vương thua một trận lớn, nhưng đừng để cho lão bị thảm bại quá chừng...

Đột nhiên có tiếng chân bước nhộn nhịp rồi thấy mười mấy bóng người chạy đến.

Người đi đầu tiên chính là Âu Dương Thống. Theo sau ông là bọn Quan Tam Thắng, Khương Sĩ Ẩn, Thiết Mộc đại sư, Phí Công Lượng.

Âu Dương Thống ngẩng mặt trông chiều trời rồi nói:

– Bọn ta đến chậm một chút...

Đột nhiên ông nhìn thấy Thượng Quan Kỳ ngồi xếp bằng nhắm mắt, điều dưỡng rõ ràng đã bị trọng thương, bất giác kinh hãi hỏi:

– Y làm sao vậỷ

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y cùng Cố Bát Kỳ ác đấu một trận đến bị thương.

Âu Dương Thống chau mày hỏi:

– Tình hình bị thương ra saỏ

Thượng Quan Kỳ đột nhiên mở bừng mắt đáp:

– Thuộc hạ bị thương không có gì nặng lắm. Bang chúa và Văn thừa bất tất phải nhọc lòng.

Âu Dương Thống quay lại nhìn quần hào nói:

– Xin các vị tùy tiện ngồi xuống.

Khương Sĩ Ẩn nói:

– Đáng lý tại hạ không nên nói xen vào. Nhưng trong lòng có điều chưa hiểu không thổ lộ ra

không thể chịu được.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Khương đại hiệp có điều chi xin cứ nói rạ

Khương Sĩ Ẩn nói:

– Cô nương thần cơ diệu toán mới trong một trận mà đã đánh bại luôn Đông Bình, Nam Diện, Bắc Thành, ba vị hầu tước dưới trướng Cổn Long Vương. Tại hạ khâm phục vô cùng. Nhưng tại hạ chưa hiểu sao lại không nhân cơ hội đắc thắng mà giết hết cường địch. Cô nương chỉ giết một mình Đông Bình hầu, dường như có ý cho Nam Diện hầu và Bắc Thành hầu chạy thoát?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Khương đại hiệp nghi ngờ điểm này là phải

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói tiếp:

– Tại hạ chắc rằng không phải một mình Khương đại hiệp hồ nghi điểm này mà thôi. Tại hạ xuất thân từ Cổn Long Vương phủ, nếu bữa nay không nói rõ chỗ dụng tâm, thì e rằng để các vị đem lòng nghi kỵ.

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, lặng thinh không nói gì, song hiển nhiên là trong lòng đều có mối nghi ngờ nhưng không tiện nói rạ

Liên Tuyết Kiều biết rằng trước tình cảnh này, không thể trách người ta nghi ngờ mình, nàng thở dài nói tiếp:

– Lẽ ra thuộc hạ nên nói rõ trước cho Bang chúa hay, nhưng vì mấy bữa nay chiến cục dồn dập không được lúc nào rảnh để thổ lộ vấn đề này

Âu Dương Thống cười nói:

– Hồi Đường tiên sinh còn tại thế cũng vậy, không phải mỗi khi gặp việc trọng đại đều thương lượng với bản tòa đâụ Nhưng biết tiên sinh dụng ý ngay thẳng, bản tòa cùng anh em trong bang vẫn một lòng khâm phục.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Thuộc hạ có tài cán gì mà dám so với Đường tiên sinh.

Nàng ngừng lại một chút, đưa mắt từ từ nhìn quần hào rồi nói tiếp:

– Mấy bữa nay chúng ta chiến đấu vất vả với mục đích làm cho nhuệ chí Cổn Long Vương phải chùn nhụt. Nay nguyên khí lão bị tổn thương nhưng chưa trầm trọng lắm...

Quan Tam Thắng hỏi xen vào:

– Chúng tôi chưa hiểu là ở chỗ đó. Tại sao không làm cho nguyên khí Cổn Long Vương bị tổn thương đến mức trầm trọng, mà để lão kéo dài thời gian thành bất lợi cho chúng tạ Nếu các vị Khương đại hiệp, Thiết Mộc đại sự.. kế tiếp nhau từ biệt trở về thì thực lực chúng ta sẽ giảm đi nhiều Chẳng lẽ chờ đến bấy giờ mới cùng Cổn Long Vương quyết chiến hay sao

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cuộc thắng của chúng ta bữa nay, không phải do tay chúng ta làm ra mà nhờ ở cơ hội kiếm được chỗ sơ hở của đối phương.

Quan Tam Thắng lấy làm lạ hỏi:

– Những tay cao thủ trong bang bị chết và bị thương đến mấy chục người

Các anh em liều mạng chiến đấu mới thắng địch. Sao cô nương lại bảo không phải tự tay chúng ta làm nên cuộc thắng này Tại hạ chưa hiểu mình chiếm được chỗ sơ hở của đối phương là thế nào

Liên Tuyết Kiều từ từ đưa mắt nhìn Thượng Quan Kỳ đáp:

– Chúng ta tiêu diệt Đông Bình hầu, phá Nam Diện hầu, đánh bại Bắc Thành hầu, chẳng trận nào là bên ta không đem toàn lực ra để tranh đấu Nhưng giả tỷ cả ba hầu tước có hợp sức vào một chỗ thì liệu chúng ta có nắm được phần thắng không?

Quần hào lắng lặng không ai biết nói sao Hồi lâu Quan Tam Thắng mới đáp:

– Trường hợp cả ba người hợp lực với nhau một chỗ, bên ta chưa chắc đã thua

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Trường hợp mà Cổn Long Vương thân hành thống xuất hết những tay cao thủ hai mặt giáp công thì tình trạng sẽ ra sao

Quan Tam Thắng đáp:

– Nếu vậy thì rất nguy cho chúng tạ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Trong phủ Cổn Long Vương có mấy trăm thiết giáp kỵ sĩ, thảy đều võ công cao cường, lành nghề hợp kích, mã chiến. Trong phủ ít ra còn có năm sáu trăm võ sĩ thị vệ, hợp với những tay cao thủ của Cổn Long Vương dẫn về nữa thì có tới tám chín trăm người Nguyên số này cũng đã trội hơn số người Cùng Gia Bang chúng ta đưa đến đây nhiều Cổn Long Vương còn gọi Đông, Nam, Bắc ba đại hầu tước trở về, bố trí thành một thế trận hợp kích thì chẳng những chúng ta bị hãm vào vòng vây nguy khốn mà có khi cả bọn ta sẽ bị tiêu diệt ở đây, vì Cổn Long Vương chủ trương đại cuộc sẽ chia ba đường để huy dộng ba vị hầu gia đánh ập lại May mắn mà ta chưa thấy Cổn Long Vương thống xuất toàn trận đó thôi.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa nói phải lắm!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vì thế mà thuộc hạ dám nói quyết rằng trừ phi Cổn Long Vương hết tướng tài, hết quân tinh nhuệ thì chúng ta mới có cơ thủ thắng dễ dàng. Chúng ta sẽ hành dộng chớp nhoáng như sét đánh không kịp bưng tai, chỉ một trận là tiêu diệt xong ba đại hầu tước bên Cổn Long Vương.

Phí Công Lượng khen rằng:

– Văn thừa trù tính kế hoạch rất hoàn toàn, chỉ huy rất đúng phương pháp, rất đáng công đầu

Khương Sĩ Ẩn hỏi:

– Làm thế khiến Cổn Long Vương hết tướng tài, hết quân tinh nhuệ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Điều đó tại hạ đã nói rõ rồi! Chúng ta phải cùng Cổn Long Vương quyết chiến một trận tối hậu và sẽ do một người quyết định toàn cuộc...

Âu Dương Thống tỉnh ngộ nói:

– Đúng rồi! Phải chăng Văn thừa muốn nói người đó là Thượng Quan Kỳ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Chính thế! Y biết thổi một loại tiếng tiêu có thể khiến cho bọn thủ hạ Cổn Long Vương phải bó tay chịu trói Vì Cổn Long Vương thu dụng không biết bao nhiêu là tay cao thủ thiên hạ, cho chúng uống thuốc mê để kiềm chế. Chúng là những chiến sĩ rất kiêu hùng thiện chiến, nhưng cần phải có người đầu não để chỉ huy Nếu chúng ta giết chết Cố Bát Kỳ cùng Hồng Đào, Cổn Long Vương thấy

mình bị cô thân, lập tức trốn đi tạm thời mai danh ẩn tích, thì liệu chúng ta có tìm được lão không? Bấy giờ trừ hại chưa hết mà còn để một mầm mống đại họa cho võ lâm.

Quan Tam Thắng tỏ vẻ kính phục, lễ phép nói:

– Văn thừa thật là một bực thấy xa trông rộng. Chúng tôi muôn phần không kịp một.

Âu Dương Thống nói:

– Bây giờ chúng ta tính đánh Cổn Long Vương cách nào, liệu có lập tức hành động ngay được không là tùy ở nơi Văn thừa quyết định.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Theo ý kiến thuộc hạ thì hãy ở ngay đây nghỉ yên người ngựa trong ba ngày trị thương và cho phục hồi sức mạnh.

Nàng lại đảo mắt nhìn bọn Vân Cửu Long, Khương Sĩ Ẩn, Thiết Mộc đại sư, nói tiếp:

– Tại hạ mong rằng các vị lưu lại đây mấy ngày nữa vì võ lâm và vì lê dân quyết một trận đánh tối hậu

Quan Tam Thắng nhíu cặp lông mày hỏi:

– Đây lại là chỗ mà tại hạ chưa hiểu nữả Sao ta không nhân lúc thừa thắng, khí thế đang hăng hái đánh luôn vào Cổn Long Vương như để tiêu diệt đối phương rồi hãy nghỉ ngơi, có phải vui sướng hơn không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Trong phủ Cổn Long Vương, cơ quan bố trí trùng điệp. Dù chúng ta có đánh vào vương phủ được hay chăng nữa thì cũng phải đổi bằng giá rất đắt. Nên ta phải nghĩ cách trừ Cổn Long Vương trước rồi sẽ đánh vào vương phủ cũng chưa muộn.

Phí Công Lượng hỏi:

– Nếu hàng mười ngày mà Cổn Long Vương không dời khỏi vương phủ, chúng ta cũng cứ ngồi đây mà đợi hay saỏ

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cố Bát Kỳ cùng Hồng Đào tất nhiên đã dẫn bọn thuộc hạ còn sống sót về ẩn trong vương phủ. Hai người này chắc đang cùng Cổn Long Vương chỉnh đốn lại nội bộ để cùng ta quyết chiến.

Âu Dương Thống biết rằng Liên Tuyết Kiều đã sắp đặt đâu đó rồi, nhưng thời cơ chưa đến nàng chưa chịu đưa kế hoạch mà thôi.

Ông liền nói:

– Mấy hôm liền Văn thừa đã vận trù quyết sách khiến cho chúng ta được toàn thắng. Bây giờ người ngựa mỏi mệt. Vậy việc yên nghỉ ba ngày để điều dưỡng tinh thần và sức lực là tối cần.

Quần hào tuy hãy còn nhiều nghi vấn nhưng nghe Âu Dương Thống nói vậy, không ai dám hỏi nữạ

Liên Tuyết Kiều lập tức truyền lệnh, hạ trại nghỉ ngơị

Viên Hiếu đưa Thượng Quan Kỳ đến một căn phòng để điều dưỡng thương thế.

Liên Tuyết Kiều chờ cho anh em trong bang sắp đặt xong chỗ nghỉ ngơi rồi lập tức sang chỗ Âu Dương Thống. Âu Dương Thống cũng biết trước nàng sắp lại, nên đã chuẩn bị trà nước để chờ.

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình thi lễ nói:

– Uy đức của thuộc hạ chưa đủ để mọi người phục tùng nên làm phiền Bang chúa.

Âu Dương Thống cười nói:

– Quan Tam Thắng trước nay vẫn miệng lẹ dạ ngay Hồi còn Đường tiên sinh tại thế, hai người cũng thường xảy ra cuộc tranh luận luôn. Bản tòa mong rằng Văn thừa đừng để tâm.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Đối với việc thuộc hạ để người ngựa yên nghĩ ba ngày, Bang chúa có tán thành không?

Âu Dương Thống cười nói:

– Bản tòa biết chắc văn thừa đã có ý mưu nhưng chưa hiểu mưu kế đó ra saỏ

Liên Tuyết Kiều từ từ ngồi xuống. Đột nhiên nàng tỏ vẻ nghiêm trọng thủng thẳng hỏi:

– Cuộc chiến đấu sắp tới nơi này trong lòng Bang chúa nắm chắc được mấy phần thắng?

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi đáp:

– Điều đó thực khó mà quyết định được. Có điều luận về thực lực hai bên thì chúng ta còn có thể tranh đấu được một trận nữạ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Cách nhận định của thuộc hạ có khác với Bang chúa một chút. Cuộc chiến đấu sắp tới này có quan hệ đến sự tồn vong của Cổn Long Vương. Lão tất thi hành những thủ đoạn kinh người, vì thế mà chúng ta rất ít hy vọng thắng nổi, cần phải thay đổi phương pháp mới xong.

Âu Dương Thống nói:

– Chắc Văn thừa đã quyết định cả rồi!

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thuộc hạ đã suy đi tính lại mà thủy chung vẫn chưa tìm ra được chước nào toàn vẹn. Vì thế phải đến đây thỉnh giáo Bang chúa.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa đã lo mưu tiêu diệt được Đông Bình hầu, một đêm đánh tan được bọn Nam Diện, Bắc Thành hầu Sự nghiệp này dù Đường tiên sinh còn sống cũng chưa tìm được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Không phải thuộc hạ có ý đùn việc này cho Bang chúa, thực ra đã vận hết tâm lực trù tính đến bảy, tám kế hoạch. Sau suy đi tính lại thì chỉ còn hai kế có thể dùng được, nhưng cũng phải mạo hiểm nhiều quá.

Âu Dương Thống nói:

– Bất luận Văn thừa thi hành kế hoạch nào, bản tòa cũng hết sức ủng hộ.

Đột nhiên ông thở dài nói tiếp:

– Sau khi Cổn Long Vương bị tiêu diệt rồi, bản tòa cũng xin rút lui để nhường ngôi Bang chứa cho người khác.

Liên Tuyết Kiều biết Âu Dương Thống trong lòng đương cảm xúc nên thốt ra câu này, nàng liền nói ngay vào đề:

– Thuộc hạ đã nghĩ ra hai kế:

Một là liên lạc với các môn phái lớn, động viên hết mọi lực lượng võ lâm, đến vây phủ Cổn Long Vương, đồng thời chuyển vận củi nỏ cỏ khô để đánh hỏa công vào vương phủ. Kế này kể ra có điều tàn nhẫn, nhưng nếu thành tựu thì chỉ một trận là trừ xong hậu họa

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Còn kế thứ hai

Liên Tuyết Kiều đáp.

– Lựa chọn những tay cao thủ xông vào phủ Cổn Long Vương, không kể gì đến sự tổn thương. Song thuộc hạ tính rằng như vậy thì phải hy sinh quá nhiều mà cuộc thành bại mình không nắm chắc.

Âu Dương Thống nói:

– Kế thứ nhất là đánh hỏa công tuy hay, nhưng phải một thời gian khá lâu để chuẩn bị. Còn kế thứ hai tuy nhanh hơn thì lại sợ làm tàn hại nhiều đến nhân lực tinh nhuệ của bản bang.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ cũng nghĩ thế nên chưa dám quyết định. Hai người đương bàn định, bỗng thấy một tên đệ tử trong bang tiến vào nói:

– Thuộc hạ vừa bắt được một tên thủ hạ Cổn Long Vương đến đây làm gian tế. Hắn đòi vào ra mắt Bang chúa cùng Văn thừa để trình việc cơ mật.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Các ngươi đã khám người chưa?

Gã đáp:

– Thuộc hạ lục soát rồi! Trong mình hắn không có khí giới và vật gì khả nghi cả.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi đưa hắn vào đây!.

Đại hán vâng dạ lui rạ

Lát sau bốn tay cao thủ áp giải một gã áo đen tiến vào.

Liên Tuyết Kiều vừa trông thấy gã lập tức đứng lên, nghiêng mình thi lễ nói:

– Kính chào Đỗ đại Hiệp! Anh em trong bang không biết nên có điều đắc tội, mong rằng đại hiệp đừng trách.

Âu Dương Thống vẫy tay cho bọn đệ tử lui ra, rồi đến trước người áo đen chấp tay thi lễ.

Nguyên người này là Đỗ Thiên Ngạc đã từng trà trộn vào bọn thị vệ áo đen dưới trướng Cổn Long Vương.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Tại hạ có việc khẩn yếu trình bày nên phải mạo hiểm đến đây..

Đột nhiên Đỗ ngừng lại không nói nữa, đảo mắt nhìn xung quanh.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đỗ đại hiệp muốn gặp ai

Liên Tuyết Kiều hỏi tiếp:

– Phải chăng đại hiệp muốn kiếm Thượng Quan Kỳ?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Hay hơn hết là cho tại hạ được gặp Thượng Quan hiền đệ tại đây. Việc này không có y không xong.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y bị nội thương, hiện đang điều dưỡng, e rằng chưa cử động được.

Đỗ Thiên Ngạc ngơ ngác hỏi:

– Y bị thương nặng lắm ư? Tại hạ muốn vào coi được không Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy y bị thương khá nặng, nhưng nhờ được nội công tinh thâm đủ sức chịu đựng. Nếu Đỗ đại hiệp có việc cần thi cứ nói với tại hạ cũng được.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đêm qua Cổn Long Vương thống xuất một toán cao thủ tinh nhuệ đi ngay, không hiểu có âm mưu gì? Tại hạ cũng là một người được lão lựa chọn đem đi

Nhưng thừa cơ đêm tối, tại hạ trốn thoát chạy về đây ngay

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cổn Long Vương tuy bị đại bại, song thực lực y vẫn còn hùng hậu, chắc không phải là y chạy trốn đâu

Âu Dương Thống nói:

– Chà! Nếu quả y dẫn bọn thuộc hạ tâm phúc, vào chốn thâm sơn ẩn tích, thì quả là rất phiền cho tạ

Liên Tuyết Kiều nhìn Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Không hiểu việc này có liên quan gì đến Thượng Quan Kỳ?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cổn Long Vương cùng một lão già râu xanh ngồi bàn việc trong nhà mật thất. Tại hạ đứng trong bóng tối nghe lỏm được mấy câu, họ có đề cập đến Thượng Quan hiền đệ.

Liên Tuyết Kiều lại hỏi:

– Trừ Thượng Quan Kỳ ra, đại hiệp có nghe thấy họ đề cập gì đến Bang chúa chúng tôi không?

Đỗ Thiên Ngạc lắc đầu đáp:

– Tại hạ không nghe thấy họ nói gì đến Âu Dương Bang Chúa. Tiếng họ nói rất nhỏ. Hoặc giả có đề cập đến Bang chúa mà tại hạ không nghe rõ.

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Việc này trong lúc thảng thốt tại hạ chưa đoán được, nhưng chắc là một việc rất quan hệ, xin Đỗ đại hiệp thử nghĩ lại xem ngoài Thượng Quan Kỳ ra họ có nói đến ai nữa không?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tôi không nghe thấy ai nữạ

Âu Dương Thống nói:

– Thế này thì tất phải mời Thượng Quan Kỳ đến đây.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ xin đi đây. Không biết thương thế y đã bớt chút nào chưa?

Nói xong nàng rảo bước đi ngay.

Một lát sau Liên Tuyết Kiều dẫn Thượng Quan Kỳ đến, Đỗ Thiên Nghe chạy ra đón hỏi:

– Thương thế hiền đệ bớt chưa?

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không có gì đáng ngại Đỗ huynh vẫn mạnh giỏi đấy ạ?

Đỗ Thiên Ngạc cười nói:

– Bọn thuộc hạ Cổn Long Vương hầu hết là bị thuốc mê, tiểu huynh chi cần giả vờ ngớ ngẩn là họ khó bề khám phá ra được.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đỗ huynh nghe thấy Còn Long Vương nói gì về tiểu đệ.

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Tiểu huynh chỉ nghe thấy y nói đến tên hiền đệ, dường như tới một nơi nào đó mà nơi này rất có quan hệ đến hiền đệ.

Thượng Quan Kỳ trầm ngâm một lúc, rồi đột nhiên reo lên:

– Tiểu đệ biết rồi!

Âu Dương Thống hỏi ngay:

– Chuyện chi vậỷ

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Bọn họ muốn đến nhà mồ Đường đại cạ

Âu Dương Thống lấy làm lạ hỏi:

– Đường tiên sinh đã hóa người thiên cổ từ lâu, Cổn Long Vương còn muốn vào nhà mồ làm gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Hồi sinh thời Đường dại ca dường như người có nói với thuộc hạ rằng:

“Ngày Cổn Long Vương sắp thành công hay đã bị thiệt hại nặng nề, thế nào cũng vào trong mộ để tìm kiếm một vật gì đó”.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Vật gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Vật gì thì Đường đại ca cũng chưa từng đề cập đến:

“Người chỉ bảo cho thuộc hạ hay rằng lúc này Cổn Long Vương vào nhà mồ là lúc lão phải mất mạng”.

Âu Dương Thống hỏi:

– Đường tiên sinh đã di ngôn như vậy, người còn có chỉ thị gì khác nữa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Khi Đường đại ca nói về việc Cổn Long Vương trong nhà mồ, tai hạ cũng không lấy gì làm chắc chắn cho lắm, nên không trình lại Bang chúa.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Đường tiên sinh có di ngôn lại yêu cầu Bang chúa phái những tay cao thủ đưa vào nhà mồ không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Người chỉ bảo một mình thuộc hạ vào mộ mà thôi.

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ nói:

– Cổn Long Vương đem đi mười mấy tay cao thủ mà chỉ có một mình hiền đệ đối phó thì e rằng thực lực chênh lệch nhau quá xạ

Liên Tuyết Kiều nói:

Đường tiên sinh là bậc tuyệt tài một thời Người đã nói vậy, chúng ta không thể coi tầm thường được, hẳn người đã sắp đặt sẵn sàng.

Âu Dương Thống nói:

– Dù sao bên mình chỉ có một người vào mộ, bản tòa thấy rằng thực lực yếu quá.

– Tựa hồ như ông không muốn chủ trương nên nói đến đây đột nhiên dừng lại, ngoảnh nhìn Liên Tuyết Kiều để tỏ ra đem việc này ủy thác cho nàng.

Liên Tuyết Kiều ngẫm nghĩ hồi lâu rồi khẽ hỏi Thượng Quan Kỳ:

– Người đã nghĩ cách phải làm thế nào chưa?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đại ca đã có di mệnh, dĩ nhiên thuộc hạ phải tự thi hành trách nhiệm.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Một mình ngươi vào mộ hay sao

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Những cơ quan trong mộ đều do thuộc hạ đốc công chế tạo, nên đã thuộc kỹ cả rồi và dĩ nhiên thuộc hạ thế nào cũng vào.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Bây giờ ta phái một người đi với ngươi cùng vào mộ, ngươi tính thế nào

Thượng Quan Kỳ do dự một lát rồi đáp:

– Như vậy là trái với di ngôn của Đường tiên sinh. Theo ý kiến thuộc hạ thi văn thừa bất tất phải phái người cùng đi

Liên Tuyết Kiều lại hỏi:

– Lúc Đường tiên sinh di ngôn, người có đặc biệt nói đến không cho người khác theo ngươi vào mộ không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Tiên sinh đã bảo thuộc hạ vào mộ một mình là đủ rõ ràng lắm rồi, cần gì phải nói dài dòng, phỏng có khác gì vẽ rắn thêm chân?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiên sinh bảo một mình ngươi vào mộ chắc là người đã dụng tâm như vậy

Nhưng theo ta suy nghĩ thì dụng ý của người không ngoài hai mục đích.

Rồi nàng từ từ đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Một là Cổn Long Vương định tìm một vật gì rất quý báu Có lẽ rất quan hệ đến kế lớn trăm năm sau này của võ lâm.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên nói xen vào:

– Văn thừa nói vậy khiến cho thuộc hạ nghĩ tới một việc.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc gì?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Có một hôm Đường đại ca cùng thuộc hạ ngồi đàm luận về việc giang hồ, dường như người có đề cập đến võ lâm tam bảo Nhưng lúc đó người đã mệt quá rồi, đang nói dở lại ngất đị

Liên Tuyết Kiều giương to cặp mắt lên hỏi:

– Sau đó còn có lần nào tiên sinh đề cập đến nửa không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Về sau thần trí người mỗi ngày một mòn mỏi, không nhớ gì ngoài việc thiết kế vẽ đồ hình trong mộ, người không bàn đến nữạ

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Ngươi nghĩ kỹ lại coị Đường tiên sinh có giảng giải thêm gì về tam bảo nữa không Thượng Quan Kỳ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

– Lúc đó dường như đại ca tự biết cần phải đành dụm hết tâm lực vào việc chế tạo những cơ quan cần vẽ trên đồ hình, nên người không nói gì rõ ràng hơn về tam bảọ Mặt khác thuộc hạ vẫn hồi hộp về bệnh thế của đại ca, cũng không chăm chú nghe kỹ về vụ này Thuộc hạ chỉ nhớ mang máng rằng đại ca biểu trong võ lâm tam bảo có một thứ quan trọng nhất và người e rằng sau khi người mất đi không ai hiểu cách sử dụng kỳ bảo đó để nó biến thành vật vô ích.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi có biết tiên sinh nói kỳ bảo đó là vật gì không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Lúc người nói tới đây là ngất đi ngay

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đối với võ lâm tam bảo ta cũng đem lòng ngờ vực. Một lưỡi đao chém gì cũng dứt cùng mấy hạt

châu trong suốt, tựa hồ như không xứng đáng nổi danh trong võ lâm đến thế.

Âu Dương Thống nói:

– Đường tiên sinh tài cao tuyệt thế, chẳng điều gì không biết. Có lẽ tiên sinh biết cả kỳ hạn thọ mạng, nên chỉ đính ước với bản tòa có mười năm, thành ra chưa thỏa mãn được ý nguyện của tiên sinh về ẩn chốn lâm tuyền thì người đã vội quy tiên. Hỡi ơi! Nếu bản tòa không mời tiên sinh ra phụ trách trọng nhiệm thì con người bụng rộng như biển, y học tinh thông đó biết đâu chẳng nghiên cứu ra linh dược đặng kéo dài thọ mạng.

Thượng Quan Kỳ buồn rầu nói:

– Nhân câu cảm khái của Bang chúa, khiến thuộc hạ nhớ lại mấy lời di ngôn của Đường đại cạ Kể ra thì những câu này không nên ở miệng thuộc hạ thốt rạ

Nhưng được nghe Bang chúa tưởng niệm cố nhân khiến thuộc hạ không nói ra không chịu được.

Âu Dương Thống nói:

– Đặt Đường tiên sinh vào chức Văn thừa kể cũng là khuất tất tiên sinh lắm, bản tòa mấy phen đưa tước vị Bang chúa nhường lại nhưng đều bị tiên sinh kiếm lời cự tuyệt. Kể về tài năng, tiên sinh thật xứng đáng là minh chủ võ lâm và có thể hàng trăm năm sau này không xảy cuộc tương tàn giữa các phái đồng đạọ Bản tòa toan dùng sức Cùng Gia Bang để ủng hộ tiên sinh lên làm minh chủ nhưng tiên sinh cũng không chịu.

Thương Quan Kỳ nói:

– Hỡi ơi! Đại ca thuộc hạ nói vậy tuy có ý khiêm tốn mà cũng là tình thực.

Người thường đàm luận cùng thuộc hạ và rất ân hận là có một điều khiếm khuyết vì tấm lòng quá từ thiện mà không diệt trừ xong kẻ ác. Đại ca cho là thể chất nhu nhược quá nên phải xuất hiện ra đặc tính ấy Tuy đại ca đã biết điểm khiếm khuyết đó mà không sao đổi được thì thật tình khó lòng đương nổi địa vị hùng chúa. Lúc đại ca xuống núi có thể chỉ trong vòng ba nam là bình định xong Cổn Long Vương, quét sạch sào huyệt. Song đại ca nghĩ tình đồng môn không chịu hạ độc thủ, rồi quay ra bỏ gốc theo ngọn, phí công mất bảy năm trời tổ chức Bát Anh cùng Tứ Thập Bát Kiệt mới giữ được thế quân bình với Cổn Long Vương. Đại ca hoài bão hy vọng không đâu là muốn làm cho Cổn Long Vương tự biết mình khó lòng tranh nổi quyền bá chủ võ làm rồi tự ý nản lòng rửa tay quy ẩn. Chính vì ý niệm từ thiện đó mà gây cho võ lâm một trường kiếp vận, hàng vạn sinh linh gặp cảnh lầm than. Đại ca tự thẹn với Bang chúa về chuyện này, lại hối hận để bao nhiêu người phải chết oan.

Âu Dương Thống nói:

– Tiên sinh chấp pháp cho Cùng Gia Bang trong mười năm mà chưa hề giết một aị Tấm lòng nhân từ của tiên sinh khiến hết thảy anh em trong võ lâm vô cùng cảm kích.

Liên Tuyết Kiều xen vào:

– Người nào lòng đã từ thiện mà thủ đoạn gắt gao mới trị được bọn gian tà trên chốn giang hồ. Giết một kẻ ác còn hơn làm trăm điều thiện. Giả tỷ mấy năm trước đây, Đường tiên sinh trừ khử Cổn Long Vương thì đâu đến nỗi ngày nay xảy bao quạc phân tranh và cục diện rối ren như bây giờ?

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cổn Long Vương đi trước đã một đêm rồị Bang chúa nên chuẩn bị cách đối phó mới được.

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Phải đó! Chúng ta không nên trùng trình nữạ Hay hơn hết là mình phải vào nhà mồ Đường tiên sinh trước Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống nói:

– Một mình Thượng Quan Kỳ đi thì thực lực bạc nhược quá, vậy Văn thừa phái hai người đi giúp chàng.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi nói:

– Việc này kể ra thì thuộc hạ nên cùng y đi một chuyến, không hiểu ý Bang chúa ra saỏ

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa đã muốn đi thì còn gì hay bằng?.. Thượng Quan Kỳ gạt đi:

– Thuộc hạ tường. cũng không cần, một người cũng đủ đối phó với Cổn Long Vương rồị

Đỗ Thiên Ngạc lấy làm lạ hỏi:

– Một mình hiền đệ thì đối phó với Cổn Long Vương sao được? Hơn nữa lão còn đem theo mười mấy tay cao thủ đi cùng...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Nếu chỉ trông vào võ công thì sức tiểu đệ không tài nào địch nổi Cổn Long Vương. Song Đường tiên sinh họa đồ hình xây mộ, tiểu đệ đã thuộc kỹ rồị Tiểu đệ trông cậy vào những cơ quan trong mộ đối phó với Cổn Long Vương. Dù lão có đem nhiều người đi cùng chả làm gì được tiểu đệ đâụ

Âu Dương Thống nói:

– Bản tòa xem chừng việc này khó ổn.

Liên Tuyết Kiều vội nói:

– Nếu ngươi tin rằng một mình có thể chống chọi được thì còn gì hay bằng.

Đường tiên sinh đã bố trí các cơ quan thì chắc rằng Cổn Long Vương khó lòng thoát khỏi cạm bẫy. Việc này gấp rút lắm rồi, ngươi định bao giờ khởi trình?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Dĩ nhiên càng sớm càng hay. Thuộc hạ đi ngay bây giờ. Phiền Văn thừa nói lại với sư phụ thuộc hạ cùng Vân đại trang chúa cho rằng vì thời giờ cấp bách, thuộc hạ không đến cáo từ được.

Nói xong đứng dậy rảo bước đi ngay.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ngươi cứ yên tâm mà đi, ta sẽ chiếu cố Thanh Bình công chúa cho.

Thượng Quan Kỳ đã bước ra khỏi cửa, đột nhiên quay lại nói:

– Thuộc hạ còn có một việc thỉnh cầu Bang chúa cùng Văn thừa.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc chỉ

Thượng Quan Kỳ nói:

– Xin Bang chúa phái mấy tay cao thủ trong bang hộ tống công chúa Thanh Bình trở về Tây vực.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Được rồi! Ta sẽ làm theo ý ngươi.

Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên đứng dậy nói:

– Tiểu huynh muốn đi cùng hiền đệ được chăng?

Thượng Quan Kỳ do dự một chút rồi đáp:

– Đỗ huynh muốn như vậy, tiểu đệ đâu dám từ chối

Đỗ Thiên Ngạc chắp tay chào Âu Dương Thống rồi bước ra cửa đi với Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống thấy hai người đi xa rồi, không khỏi băn khoăn nhíu cặp lông mày nói:

– Đỗ Thiên Ngạc tuy tiếng tăm lừng lẫy bên ngoài quan ải song võ công y khó lòng địch lại Cổn Long Vương. Bản tòa e rằng y khó lòng viện trợ Thượng Quan Kỳ một cách đắc lực.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Bang chúa muốn phái người đi với gã, nhưng e rằng gã không chịu.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Thượng Quan Kỳ tuy đã minh thệ gia nhập Cùng Gia Bang, song bản tòa vẫn coi chàng vào hàng quý khách, chưa bao giờ đối đãi như người thuộc hạ. Việc này quan hệ rất lớn. Chúng ta quyết không để mình chàng dấn thân vào nơi nguy hiểm.. Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Đúng thế! Chúng ta phái người ngấm ngầm theo đi viện trợ y, nhưng cần phải được người rất linh mẫn, khôn ngoan đừng để y phát giác ra mới được.

Âu Dương Thống hỏi:

– Văn thừa tính sai ai đi bây giờ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Một là phải võ nghệ cao cường, có thể đấu với Cổn Long Vương dư trăm hiệp. Hai là cơ trí hơn người, biết cách điều tra cẩn thận để hiểu rõ âm mưu của Cổn Long Vương đặng tìm cách đối phó.

Âu Dương Thống nói:

– Như vậy thì chỉ có văn thừa mới xứng đáng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuộc hạ đoán chắc rằng sau khi Cổn Long Vương đi rồi, lão không phái người đến đánh mình thì mình cũng đừng nên phái người công kích vương phủ.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa nói vậy, nhưng bản tòa còn có chỗ chưa hiểu là sao ta không nhân lúc Cổn Long Vương xa rời sào huyệt, mình phái người đến đánh vương phủ để phá tan cơ sở của lão và chặn

đường về?

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Bang chúa đã nghĩ tới điều đó, thì khi nào Cổn Long Vương lại không nghĩ đến? Lão đã bị thua tan tành mà cường địch ở nơi kề cận. Lão đột nhiên ra đi tất đã an toàn lực lượng đến công phá vương phủ tất là mắc mẹo

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa trù liệu thật là vẹn toàn. Bản tòa khâm phục vô cùng. Vậy cục diện bây giờ, ta nên xử thế nào cho phải

Liên Tuyết Kiều nói:

– Theo ý kiến thuộc hạ thì đánh giặc chỉ cần bắt tướng. Vậy ta điều động hết nhân lực nhằm vào bản thân Cổn Long Vương. Nếu đã dồn được lão vào đất chết, thì bất luận công cuộc bố trí của lão ở vương phủ đến mực nào cũng thành vô dụng.

Âu Dương Thống nói:

– Văn thừa nói chí lý, vậy bây giờ ta bố trí thế nào

Liên Tuyết Kiều nói:

– Các công việc tại đây giao hết quyền cho võ tướng và lưu lại Phí Công Lượng cùng những vị đường chúa các chúa ở lại giúp đỡ, chỉ cần giữ gìn thực lực, chứ đừng quyết đấu Gặp cường địch thì lui quân. Bọn Ngũ Anh và Tam Thập Lục Hữu phải là những cơ cấu phòng thủ chủ chốt. Về thế công tuy chưa chắc họ nắm vững được phần thắng, nhưng về phòng thủ thì họ dư sức để cầm cự. Bang chúa cùng thuộc hạ và Vân đại trang chúa ở lại giúp đỡ thì chia ba đường tiến về phía nhà mồ Đường tiên sinh, bố trí mai phục khắp bốn mặt để ngấm ngầm tiếp ứng cho Thượng Quan Kỳ. Nếu không cần thì chúng ta bất tất phải xuất hiện. Đường tiên sinh đã bố trí đủ cơ quan để bắt Cổn Long Vương thì chẳng nói làm chi, vạn nhất mà lão lọt lưới trốn ra thì những thực lực mai phục sẵn sàng dùng để bắt sống lão.

Chương 114: Đập Bia Đá Gian Hùng Bở Vía

Âu Dương Thống nói:

– Lời Văn Thừa thật là cao kiến nhưng bản tòa chưa biết ba đoàn người nên phân phối ra sao?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa mời Lung Á Nhị Lão cùng Thiết Mộc đại sư nữa là bốn người đi một toán. Vân trang chúa, Khương Sĩ Ẩn, Diệp Nhất Bình thì do Tả Hữu Nhị Đồng dẫn đường. Thuộc hạ cùng Viên Hiếu cũng lập tức lên đường, nếu không đến trước được Thượng Quan Kỳ thì cũng phải theo kịp gã để tiện việc bố trí.

Âu Dương Thống nói:

– Cách điều động của Văn Thừa rất hợp lý, xin Văn Thừa truyền lệnh để sắp sửa lên đường lập tức.

Liên Tuyết Kiều đứng dậy nói:

– Lệnh truyền võ tướng thống lĩnh ba quân. Còn Bang chúa tự truyền lệnh vụ là xong. Thuộc hạ chuẩn bị lập tức lên đường, vạn nhất là Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc gặp Cổn Long Vương thì thuộc hạ kịp thời tiếp ứng cho họ.

Âu Dương Thống trầm ngâm một lát rồi nói:

– Hay lắm! Văn Thừa cùng Viên Hiếu lập tức lên đường. Bản tòa cùng Vân trang chúa cũng chuẩn bị để khởi hành trước giờ ngọ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu không cần thì dọc đường bất tất phải lưu ám hiệu để tránh bên địch đánh lông tìm vết?

Âu Dương Thống nói:

– Nhất thiết mọi người đều tuân theo lời chỉ thị của Văn Thừa

Liên Tuyết Kiều nghiêng mình thì lễ cáo từ đi ra.

Đột nhiên nàng quay lại nói:

– Xin Bang chúa chuyển lời cho võ tướng nên hậu đãi công chúa Thanh Bình.

Âu Dương Thống gật đầu cười nói:

– Bản tòa còn phái Ngũ Anh hộ vệ cho nàng và đưa đến một chỗ an toàn.

Liên Tuyết Kiều về phòng thu thập sơ qua hành lý rồi cùng Viên Hiếu đi luôn.

Nhà mồ Đường Toàn ở trong núi Võ Công chỗ giáp giới đất Tương đất Cống. Liên Tuyết Kiều rất thuộc địa lý vùng này nên dẫn Viên Hiếu đi theo đường tắt.

Hiện nay Liên Tuyết Kiều chẳng những từng trải hơn trước nhiều mà võ công đã tiến bộ bội phần. Gã Viên Hiếu bẩm tính khác thường, khinh công giỏi vào hạng nhất võ lâm.

Hai ngươi đi suốt ngày đêm, chỉ trừ lúc ăn uống còn không lãng phí mất một chút nào Khi mệt quá cũng chỉ ngồi nghỉ một lát cho đủ phục hồi khí lực là lại lập tức lên đường.

Một hôm vào lúc mặt trời lặn thì hai người vừa đến sơn trang, chỗ Đường Toàn dưỡng bệnh khi trước. Phong cảnh hãy còn như cũ, thanh sơn lục thủy chẳng khác ngày xưạ Chi có hai cánh cổng sơn tróc mất nhiều, thành ra loang lổ, làm tăng vẻ tiêu điều

Liên Tuyết Kiều đi vòng quanh sơn trang một lượt, rồi tung mình nhảy lên một cây caọ Nàng sẽ báo Viên Hiếu:

– Chúng ta cần nghỉ một lúc, vì đêm nay có thể xảy ra một trường ác chiến.

Viên Hiếu coi mỗi lời của Liên Tuyết Kiều truyền ra chẳng khác gì sắc chỉ của nhà vuạ Gã không dám hỏi lại bao giờ. Liên Tuyết Kiều bảo gã nghỉ ngơi là gã lập tức nhắm mắt ngồi tựa vào cành cây mà ngủ.

Liên Tuyết Kiều thấy gã nhất tâm phục tòng, cũng cảm thấy thương tình cho gã, bất giác hai hạt lệ long lanh nhỏ xuống.

Ánh hoàng hôn đã lui vào trong, bức màn đêm từ từ rũ xuống, cảnh vật xiết nỗi thê lương!

Trong trang viện, ngôi nhà mồ Đường Toàn cao ngất ngưỡng. Ánh sáng một ngọn đèn dầu le lói từ trong căn nhà tranh lọt ra ngoàị

Liên Tuyết Kiều thấy trong nhà hãy còn đèn sáng thì biết rằng Cổn Long Vương cùng Thượng Quan Kỳ đều chưa đến nơị Nàng nhẩm tính lộ trình:

“Nếu họ đi suốt đêm ngày thì Cổn Long Vương vào khoảng giờ tí đêm nay sẽ đến nơị Còn Thượng Quan Kỳ và Đỗ Thiên Ngạc thì phải giờ ngọ ngày mai mới tớị

Thượng Quan Kỳ có đến được trước thì mới tiện việc mượn cơ quan trong nhà mồ để đối phó với Cổn Long Vương. Còn trường hợp mà Cổn Long Vương đến đây trước thì bên ngoài nhà mồ lão sẽ bố trí những tay cao thủ mai phục. Thượng Quan Kỳ muốn vào trong, tất phải qua một trường ác chiến. Vạn nhất mà Cổn Long Vương thấy kinh động trở ra thì Thượng Quan Kỳ sẽ gặp hung hiểm khôn lường, mười phần chắc chết đến chín”.

Nguyên Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ quyết ý ra đi một mình, nàng đã nghĩ đến những cái nguy hiểm có thể xảy ra cho chàng. Nhưng nàng lại biết rằng có khuyên chàng cũng vô ích, chỉ còn cách là đem toàn lực tiếp ứng cho chàng.

Vầng trăng tròn vành vạnh ở phương đông từ từ đi lên, chiếu xuống khu nhà mồ rộng lớn. Liên Tuyết Kiều trông nấm mồ táng xương một nhân tài tuyệt thế, không khỏi cảm khái muôn vàn. Bất giác nàng lẩm bẩm:

– Đường tiên sinh là bậc tài hoa quán thế mà lúc chết đi rồi cũng thê lương đến thế nàỷ Sau khi võ lâm bình định, không biết có ai còn nghĩ đến tiên sinh nữa chăng?

Một bóng người thoáng qua rồi nấp vào chỗ tối không thấy đâu nữạ Liên Tuyết Kiều trong lòng chấn động tự hỏi:

– Chẳng lẽ Cổn Long Vương đến trước ta rồi ư?

Nàng định thần nhìn ra ngọn đèn trong nhà tranh bên mồ vẫn còn le lói thì trong lòng không khỏi nghi ngờ, nghĩ bụng:

Nếu Cổn Long Vương đã đến đây trước thì hai gã coi giữ nhà mồ tất mắc phải độc thủ của lão rồị Nhưng sao trong nhà tranh hãy còn đèn lửa chẳng lẽ ta hoa mắt rồi ư?

Nàng lại ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tỏ thì mới vào khoảng canh một.

Nàng nhẩm tính thời giờ, lặng lẽ coi tình thế, quyết là Cổn Long Vương chưa đến, vậy bóng người vừa lướt qua là aỉ

Giữa lúc nàng đang ruột rối tơ vò, chợt thấy trong bóng tối có một người từ từ đi ra. Nhưng người này thủng thỉnh vòng quanh nhà mồ một lượt rồi lại chìm vào trong bóng tối không thấy đâu nữạ

Lần này Liên Tuyết Kiều trông rõ hơn và không còn nghi ngờ gì nữạ Tuy nàng không nhìn rõ diện mạo nhưng quyết đoán người đó không phải Cổn Long Vương mà cũng không phải là Thượng Quan Kỳ. Cách hành động của y thủng thẳng tự nhiên, tuyệt không có vẻ gì là hấp tấp, sợ hãị Nàng càng

nghĩ càng thấy tình hình khả nghi mà chưa tìm ra được đường lối nào để giải quyết lòng ngờ vực.

Những ý nghĩ không đầu mối khiến cho đầu óc Liên Tuyết Kiều cực kỳ bối rối. Nàng suy đi nghĩ lại một hồi rồi quyết định nhảy xuống để điều tra cho rõ tình hình. Nàng đưa tay ra vỗ Viên Hiếu khẽ gọi:

– Ngươi ngủ đấy chứ?

Viên Hiếu mở bừng mắt ra cười đáp:

– Tinh thần tại hạ vẫn tỉnh táo, chưa ngủ chút nào.

Liên Tuyết Kiều chống ngón tay trỏ vào cửa miệng anh đào, khẽ bảo:

– Ngươi nói nhỏ chứ!

Viên Hiếu hạ giọng nói:

– Cô nương bảo tại hạ ngủ đi, tại hạ chỉ nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.

Liên Tuyết Kiều tường đến gã si tình với mình, khẽ buông một tiếng thở dài, dịu dàng bảo:

– Bên mộ Đường tiên sinh có bóng người xuất hiện, ta phải xuống xem sao.

Ngươi ngồi yên đây lược trận, nghe!

Viên Hiếu nói:

– Cô nương bảo tại hạ đi cùng được không? Một mình cô nương dấn thân vào nơi nguy hiểm thì tại hạ yên lòng thế nào được?

Liên Tuyết Kiều xúc động trong lòng, đưa tay ra nhè nhẹ cầm lấy cổ tay gã, ôn tồn bảo:

– Ngươi ngồi đây để trông chừng kẻ địch kéo đến.

Mình ta xuống xem một chút rồi lại về đây. Vạn nhất mà ta có gặp địch nhân ta sẽ gọi ngươi xuống giúp sức.

Viên Hiếu không sao cãi được, đành gật đầu nói:

– Được lắm! Tại hạ mà không nghe tiếng gọi tức là cô nương đã bực mình rồi!...

Liên Tuyết Kiều, lim dim cặp mắt, đưa cặp môi anh đào gần lại cái mặt lông lá của Viên Hiếu rồi tung mình nhảy xuống. Nàng từ từ đi quanh bức tường bao vây.

Khi Liên Tuyết Kiều đi gần tới nhà mồ, nàng đề chân khí rồi nhanh như cắt nhảy qua tường ẩn vào chỗ bóng tối, ngưng thần nhìn ra bốn mặt thì chỉ thấy ánh trăng bóng nước, hoa cỏ phất phơ, nào thấy bóng một ai đâu?

Liên Tuyết Kiều ngoảnh mặt nhìn vào trong nhà tranh, ngọn đèn dầu vẫn còn le lói trên cửa sổ có bóng người in vào.

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm:

– Ủa! Người giữ nhà mồ này, tuy không phải là tay cao thủ Cùng Gia Bang, song võ công tất cũng vào hạng khá vậy mà sao có người đi quanh nhà mồ, y cũng không hayỷ Xem ra trong vụ này tất có điều chi kỳ lạ, chẳng lẽ mấy người coi nhà mồ lại nảy lòng tham, muốn lấy trộm những đồ vật trong mộ, nên thuận tiện vào đó hay sao?

Nghĩ vậy, nàng muốn cất bước đi vào nhà tranh để điều tra cho biết rõ, thì đột nhiên thấy trong chiếc nhà mồ cao lớn về phía ánh trăng có bóng người chạy ra.

Liên Tuyết Kiều tuy võ nghệ cao siêu, to gan, lớn mật, cũng không khỏi rùng mình ớn gáy.

Nàng định thần lại, vận hết mục lực nhìn ra thì thấy người này mặc áo công nhân. Gã đảo mắt nhìn bốn phía rồi lại núp vào bóng tối không trông thấy nữa.

Liên Tuyết Kiều lẩm bẩm:

– Ta thường nghe Thượng Quan Kỳ biểu:

“Sau khi xây xong mộ Đường Toàn, thì hai trăm thợ thuyền đều chôn sống trong đó. Người này vận áo công nhân chẳng lẽ là oan hồn bọn thợ hiện lên”.

Tuy nàng võ công tuyệt thế, tài trí hơn người mà tưởng đến oan hồn hiển hiện cũng phải ớn da gà.

Nàng khẽ tựa lưng vào tường, lấy tay vuốt mồ hôi trán, phấn khởi tinh thần, tự nhủ:

– Công nhân này xuất hiện dưới ánh trăng thì nhất định là người chớ không phải ma, vì gã biết mở cửa ra vào nhà mồ một cách dễ dàng. Chi bằng ta mượn cơ hội này lẻn vào trong mộ coi.

Tuy nàng nghĩ đâu ra đấy, nhưng lúc cất bước lại cảm thấy nặng trĩu, tựa hồ chân bị đá đeo.

Giữa lúc nàng do dự chưa quyết, đột nhiên có tiếng gió thổi tà áo lất phất rồi một bóng người nhảy qua bức tường vào bên trong.

Nàng đảo mắt nhìn lại thì người này mặc áo xanh râu dài, bộ mặt trơ như gỗ.

Chính là Cổn Long Vương!

Nàng lẩm bẩm:

– Lão này đến đây sớm hơn một giờ theo như ta đã tính nhẩm.

Nàng lại thấy Cổn Long Vương chú ý nhìn vào trong căn nhà tranh một hồi rồi đột nhiên nhảy về phía đó.

Lão cử động rất lẹ. Trong nhà tranh có tiếng hỏi vọng ra:

– Aỉ

Đèn lửa tắt phụt đi, Cổn Long Vương đã đạp cửa sấn vào nhà.

Liên Tuyết Kiều thấy cường địch tới nơi, trong lòng sợ ma quỷ tiêu tan ngay

Nàng cúi ra.p người xuống chuồn ra phía sau nhà tranh nấp vào bóng tối

Bỗng trong nhà có tiếng kêu rú lên và tiếp theo là tiếng người giận dữ quát tháo

Lại một tiếng “Uỳnh” vang lên, cửa sổ bằng ván gỗ bị vỡ tan tành, một xác người từ trong nhà bị liệng ra ngoài

Liên Tuyết Kiều nhìn kỹ lại thì xác chết này chính là một trong hai người Cùng Gia Bang được phái tới đây coi mộ. Gã này tắt thở rồi!

Cổn Long Vương lại cắp một người nhảy ra khỏi nhà tranh, đến đứng trước mộ Đường Toàn từ từ nới tay hạ người kia xuống.

Liên Tuyết Kiều nhân lúc đó lạng người đi một cái nhảy vào trong nhà, đứng tựa cửa sổ để trông ra ngoài

Cổn Long Vương thả người đó trước mộ Đường Toàn rồi lạnh lùng nói:

– Nếu mi không muốn nếm cái đau khổ về điểm huyệt “Ngũ Âm Tuyệt Mạch” thì ta đây hỏi gì phải nói thật.

Gã đệ tử Cùng Gia Bang tuy đã bị điểm huyệt không nhúc nhích được, nhưng vẫn mồm loa mép giải, cả giận quát lên:

– Đã là đệ tử Cùng Gia Bang khi nào còn sợ chết cầu an? Dù mi dùng thủ đoạn tàn ác nào cũng đừng hòng hỏi ta được câu gì đâu!

Liên Tuyết Kiều ngấm ngầm kinh hãi thay cho gã. Nàng lẩm bẩm:

– Cổn Long Vương thủ đoạn tàn ác, không còn úy kỵ điều gì. Gã này bướng bỉnh với lão, tất bị lão hành hạ cực kỳ khổ sở.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Mi chưa nhìn thấy quan tài tất chưa rơi lệ.

Lão đưa tay ra nhanh như chớp, điểm vào ba chỗ yếu huyệt gã kia

Liên Tuyết Kiều nhìn rõ:

Cổn Long Vương quả nhiên điểm "Ngũ Âm Tuyệt Mạch" gã kia, nàng bất giác buông tiếng thở dài, nàng biết đó là một thủ pháp thê thảm nhất trần gian không mấy ai chịu nổi Nàng còn đang nghĩ ngợi thì quả nhiên có tiếng rên rĩ vọng lại

Dưới ánh trăng, nàng nhìn rõ gã đệ tử Cùng Gia Bang gân cốt toàn thân co rúm lại, chi trong khoảnh khắc, tiếng rên rĩ biến thành tiếng kêu gào rất thê thảm.

Cảnh thâm sơn đêm lặng, trăng trong, mộ vắng, tiếng kêu gào càng thêm ảm đạm khiến người nghe không khỏi kinh hồn động phách, chẳng rét mà run.

Liên Tuyết Kiều trong dạ bồn chồn, lẩm bẩm:

– Nếu người này không chịu được đau khổ vì điểm huyệt "Ngũ Âm Tuyệt Mạch" mà nói ra cách vào mộ há chẳng làm lỡ việc lớn? Chi bằng ta tìm cách điểm huyệt cho gã chết đi

Nàng đang suy tính, chợt nghe thấy gã kêu lên:

– Ngươi khai phóng huyệt đạo cho ta rồi ta nói cho ngươi nghẹ

Đúng là gã không chịu nổi đau đớn vì bị điểm Ngũ Âm Tuyệt Mạch, dường như sắp phải cung xưng.

Liên Tuyết Kiều lại càng nóng nảy, nhưng trừ phi mình bộc lộ bản tướng để đấu với Cổn Long Vương, nàng chưa nghĩ được cách nào hơn, Cổn Long Vương là người xảo quyệt vô cùng, mình xuất hiện đột ngột, e rằng sẽ động tới mối hoài nghi rồi trốn biệt thì bao nhiêu công trình điều động mọi người đến đây để tiêu diệt lão thành ra hỏng hết.

Bỗng thấy Cổn Long Vương cười lạt nói:

– Ta biết rằng mi chịu làm sao nổi cái đau khổ bị huyết đi ngược vào phủ tạng.

Lão vỗ tay một cái, khai phóng Ngũ Âm Tuyệt Mạch cho gã kia

Lại thấy gã kia thở phào một cái rồi nói:

– Người giải cả những huyệt đạo tay chân cho tạ

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Ta đã khai phóng Ngũ âm Tuyệt Mạch cho mi, không đau đớn gì nữa Sao còn đòi giải huyệt tay chân? Hà hà! Mi toan tính bài trốn chạy phải không?

Gã kia đáp:

– Võ công ngươi giỏi hơn ta nhiều Dù ta có muốn trốn chạy cũng không có hy vọng thoát khỏi tay ngươi Ta muốn giải huyệt tay chân để ta giãn xương cốt cho dễ chịu một chút rồi sẽ nói cho ngươi hay cũng chưa muộn.

Còn Long Vương trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Ta coi bộ ngươi cũng chẳng trốn đâu cho thoát.

Rồi quả nhiên đưa tay ra khai huyệt đạo tay chân cho gã.

Gã kia từ từ đứng lên, duỗi tay chân vươn vai, thở phào một cái

Cổn Long Vương lạng người ra rồi nắm lấy cổ tay đại hán nói:

– Nếu mi muốn mượn cơ hội này để tìm cái chết cũng không được đâu, mi đừng mơ tưởng hão huyền.

Đại hán thở dài một tiếng rồi nói:

– Ta vâng mệnh trông coi phần mộ Ở đây. Trừ mỗi tháng hai lần tế điện anh linh Đường tiên sinh, còn tình hình trong mộ ta biết rất ít.

Cổn Long Vương gật đầu nói:

– Phải rồi! Nếu mi bảo biết hết tình hình trong mộ thì ta cũng không tin được.

Đại hán gật đầu nói:

– Ta nghe nói lúc xây xong nhà mồ cho Đường tiên sinh, hai trăm thợ xây mộ đều bị chôn sống trong này

Liên Tuyết Kiều nghe tới đây, trong lòng chấn động lửa giận bốc lên bùng bùng. Nàng lẩm bẩm:

– Đệ tử Cùng Gia Bang trước nay ai cũng coi cái chết như không, sao tên này lại tham sống sợ chết đến thế. Rồi đây sẽ xử trọng gã mới xong.

Bỗng thấy đại hán nói tiếp:

– Hai chúng ta vâng mệnh ở đây giữ phần mộ. Canh khuya đêm nào cũng được nghe thấy trong mộ phát ra một thứ thanh âm kỳ dị, trong lòng thao thức không sao ngủ được...

Cổn Long Vương khẽ hắng giọng hỏi:

– Hay là thợ thuyền chôn sống trong mộ này chưa chết hết nên phát ra những tiếng than thở.

Đại hán nói:

– Cái đó tôi không biết nữạ Mấy đêm đầu tâm thần chúng tôi bị quấy nhiễu không đêm nào yên, chỉ ban ngày mới ngủ được, còn đêm đến là hai người lại đốt đuốc lên ngồi uống rượu với nhau cho thêm phần hăng hái..

Gió lạnh canh khuya dưới vầng trăng tỏ, hai người đối diện nhau nói chuyện khủng khiếp này ở bên phần mộ khiến cho người gan dạ như Cổn Long Vương cũng không khỏi lạnh xương sống. Lão nói:

– Thuyết quỷ thần là thuyết hoang đường. Bản thân vương gia bình sinh giết không biết bao nhiêu là người mà chẳng bao giờ gặp ma quỷ hiện hình ám ảnh.

Những tiếng từ trong mộ này phát ra nhất định là tiếng thợ thuyền bị giam trong mộ chưa chết.

Đại hán nói:

– Lâu ngày quen đi ta cũng chẳng lấy gì làm quái lạ nữạ

Cổn Long Vương nói:

– Ta nói với mi về phương pháp tiến vào mộ chứ rỗi công đâu mà nghe mi bàn chuyện ma quái

Đại hán nói:

– Một hôm giữa ban ngày ta cùng bạn vì nghe thấy thanh âm kỳ dị trong mộ phát ra tựa hồ như vô số người đồng khóc rống lên. Tiếng khóc nghe rất bi thảm, chẳng khác gì tiếng ma kêu vượn hú. Ta liền cùng người bạn tay cầm bình khí, mở cửa ngầm ra để tiến vào mộ xem saọ..

Cổn Long Vương nói:

– Thế ra trong mộ này lại có cửa ngầm. Mi mau dẫn ta vào coị

Đại hán nói:

– Ngươi buông ta ra để ta dẫn ngươi đi xem cửa ngầm.

Cổn Long Vương vừa nới tay ra, đại hán trỏ về phía sau bóng trăng nói:

– Cửa ngầm ở chỗ đó. Ngươi đi theo sau ta, mà đừng dẫm vào cơ quan.

Gã rảo bước đi trước, dừng lại chỗ đám cỏ xanh.

Cổn Long Vương không biết gã nói thật hay nói dối, nhưng vẫn nghe lời gã đi theo, cũng bước dài bước ngắn rồi cũng dừng lại trước đám cỏ xanh.

Bỗng nghe đại hán lại nói:

– Ngươi đứng đây cho cẩn thận. Cơ quan chỗ này đều do chính tay Đường tiên sinh vạch ra, lợi hại vô cùng!

Rồi gã dẫm chân lên đám cỏ xanh.

Cổn Long Vương chưa kịp bước theo thì thấy đại hán đạp mạnh một cái, người gã đập mạnh vào mộ Đường Toàn. Biến diễn này xảy ra rất mau Cổn Long Vương muốn tiếp cứu thì đã không kịp nữa rồị

Bỗng nghe đánh “sầm” một tiếng. Đại hán đâm đầu vào nát ra mà chết.

Cổn Long Vương đứng thộn mặt nhìn xác chết hồi lâu rồi đột nhiên co chân đá mạnh một cáị Xác chết đương nằm ngang trước mộ tung lên trên không rồi hất ra ngoài bức tường vây.

Cổn Long Vương đá bay xác chết ra rồi, vẫn chưa nguôi giận lại phóng chân đá luôn vào tấm bia trên mộ Đường Toàn.

Cái đá này nặng tựa ngàn cân, tấm bia bị đá gãỵ Bỗng nghe thấy tiếng rào ràọ Chỗ bia đá gãy đột nhiên có suối nước chảy ra.

Cổn Long Vương vốn có lòng sợ hãi Đường Toàn, vừa thấy nước suối phun ra lại càng kinh hoảng, nhảy lùi lại đến bảy tám thước.

Nước suối này phun ra trong khoảng thời gian chừng uống chén trà nóng rồi tự nhiên ngừng lại

Cổn Long Vương tưởng là nước suối ở dưới tấm bia phun ra hết rồị Lão chờ một lúc nữa rồi mới tiến lại coi thì thấy bên trong tấm bia vỡ hãy còn nước trong. Dưới nước có viết sáu chữ trắng toát. Nhờ ánh trăng lão đọc rõ:

“Đánh gẫy bia ta là chết”.

Cổn Long Vương vừa tức giận vừa kinh ngạc, lão đá luôn một cước nữạ Nội lực lão mạnh quá đến nỗi mảnh bia còn lại cũng bị đá vỡ tan, nước trong bia lại vọt lên, đồng thời một cái hộp ngọc cũng tung ra, Cổn Long Vương dùng chân trái dẫm lên hộp ngọc, lập tức hộp vỡ nát.

Trong hộp ngọc lòi ra một tập lụa khâu thành sách sờ sờ ngay trước mắt Cổn Long Vương. Lão do dự một lúc rồi thò tay lượm cuốn sách bằng lụa lên. Ngoài sách có đề:

“Tiểu Dao bảo điển, tặng người có duyên”.

Cổn Long Vương hắng giọng lẩm bẩm:

– Té ra dưới tấm bia y đã cất giấu cuốn sách bí mật này. Nếu mình sợ câu y hăm dọa “Đánh gẫy bia ta là chết” không dám đập tan nửa dưới tấm bia thì làm sao mà lấy được bảo điển này?

Lão mở trang đầu ra coi, cảm thấy trong lòng khoan khoái vô cùng.

Nguyên trong cuốn sách này ghi chép những điều mà lão đã thuộc cả, có điều ý tứ sâu xa hơn. Ngoài ra những điều lão suy nghĩ đã lâu vẫn chưa hiểu, thì đây là đáp án những điều đó.

Cả bộ sách chia làm bốn chương lớn:

Chương thứ nhất nói về mưu lược, chương thứ hai về binh lược, chương thứ ba về võ đạo và chương thứ tư về cách dùng độc.

Cổn Long Vương ngồi ngay xuống đất, nhờ ánh trăng tỏ đọc sách. Nào ngờ đến chỗ quan trọng tinh thâm thì lời văn lại đột nhiên bị đứt mất. Lão nhìn kỹ lại thì những chỗ này đã bị người cắt đị Tuy vậy lão không thể gác lại được, mà cứ tiếp tục đọc hoài cho đến hết cuốn tàn biên.

Lúc dọc đến trang cuối cùng, thì thấy viết thêm một câu:

“Những chỗ bị mất trong bảo điển này, ta đã cất vào trong chiếc gối đầu ở di thể ta”.

Cổn Long Vương ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng tỏ rồi lẩm bẩm một mình:

– Lão để bảo điển này tặng cho Đường Toàn để hắn nắm được hết phần tinh hoa, còn ta chỉ được của lão chút võ bên ngoài. Hà hà! Ta giết lão đi là phải lắm, thật không oan uổng chút nào.

Liên Tuyết Kiều ẩn mình trong nhà tranh nhìn từng cử chỉ của Cổn Long Vương. Nàng hiểu lão một cách sâu xạ Lúc lão nói miệng lẩm bẩm, nàng biết rằng lão đang cung xưng việc giết sư phụ ngày trước.

Cuốn Tiêu Dao bảo điển mà Cổn Long Vương đang cầm trong tay đó mới là tập thượng. Trong tập này ghi chép các chương mục về mưu chước, về binh lược, về võ đạo và về dùng độc. Song còn tập hạ mới giải thích kỹ hơn. Vả những chỗ quan hệ trong tập thượng này cũng bị Đường Toàn cắt ra và dấu cùng một chỗ với tập hạ.

Cổn Long Vương là con người thông minh tuyệt thế, lão xem xong tập thượng cuốn "Tàn biên Tiêu Dao bảo điển" đã biết Đường Toàn cố ý chuẩn bị dự mưu dẫn dụ mình tiến vào mộ. Lão hai tay chắp sau lưng đi đi lại lại vòng quanh tấm bia vỡ tựa hồ như lão hiểu rõ chỗ dụng tâm của Đường Toàn mà lão vẫn không tự chủ được.

Liên Tuyết Kiều ẩn mình trong bóng tối để theo dõi những cử chỉ của Cổn Long Vương. Nàng biết trước lão đang đứng trước một vấn đề khó quyết định.

Những người theo Cổn Long Vương nhất luật chưa xuất hiện khiến nàng nảy ra ý nghĩ khác.

Nàng lẩm bẩm:

– Phải chăng lúc Cổn Long Vương hấp tấp lên đường bọn thuộc hạ chưa kịp đi theo mà chỉ có một mình lão đến đâỷ

Liên Tuyết Kiều vẫn sợ Cổn Long Vương thay đổi ý định một cách đột ngột không tiến vào trong mộ thì mình điều động mười mấy tay cao thủ đến đây vây đánh lão, thành ra vô ích.

Đứng trước con người giảo quyệt khôn lường là Cổn Long Vương, Liên Tuyết Kiều không khỏi nảy ra ý cầu may, muốn nhân lúc thuộc hạ của đối phương chưa tới, mình hãy cùng Viên Hiếu đánh nhau với lão một trận.

Bỗng thấy Cổn Long Vương dừng bước, ngẩng mặt nhìn lên vành trăng lẩm bẩm một mình:

– Ha ha! Chắc ngươi tưởng ta coi đến câu "những phần mất mát trong bảo điển ngươi đã cất vào trong gối đầu" là ta không dám tiến vào mộ ư?

Ngẫm nghĩ hồi lâu lão lại nói tiếp:

– Ha ha! Ta không chịu để ngươi đoán trúng. Ngươi cho là ta không dám vào thì ta quyết vào cho ngươi coị Sư đệ Ơi! Dù trong mộ ngươi có bố trí những cơ quan gì đi chăng nữa thì cũng chẳng thể hơn được vương phủ của tiểu huynh đâụ

Tuy lão nói câu này dõng dạc nhưng vẫn hết nhìn đông lại ngó tây, rõ ràng trong lòng vẫn chồng chất những mối nghi ngờ lo sợ. Rồi lão lại cố ý làm ra vẻ bạo dạn, vì tuy trong lòng lão khiếp sợ nhưng không thể bỏ qua phần cốt yếu về cuốn “Tiêu Dao bảo điển” trong mộ được.

Con người quyết đoán như Cổn Long Vương hiện đang bị hãm vào mớ tư tưởng mâu thuẫn nhaụ Liên Tuyết Kiều nhìn rõ tình hình, lẩm bẩm một mình:

– Hay lắm! Té ra Cổn Long Vương sợ hãi Đường Toàn đã đến mức độ này

Bỗng thấy Cổn Long Vương quỳ hai gối xuống trước mộ Đường Toàn, hai tay chắp để trước ngực, miệng lâm râm khấn khứa:

– Hiền đệ Ơi hiền đệ! Trước nay hiền đệ vốn một lòng từ thiện thà mình chịu cực nhục, chứ không muốn cho người khổ sở. Bây giờ tiểu huynh coi những dòng chữ của hiền đệ lưu lại, chắc chỉ là để giỡn tiểu huynh mà thôị Đúng rồi! Đúng rồi! Lúc sinh tiền, sư đệ còn không nỡ hạ độc thủ, huống chi nay đã thác rồi, chẳng lẽ lại còn bố trí cơ quan để ám hại tiểu huynh ư?

Khấn xong, Cổn Long Vương đứng phắt dậy, lại đi quanh phần mộ một lượt rồi trở về đứng chỗ cũ, thở dài nói:

– Hỡi ôi! Giả tỷ lúc này mình có một tên thuộc hạ, hoặc một kẻ địch để mình bức bách họ đi trước dẫn đường thì không đến nỗi cô thân dẫn vào nơi nguy hiểm.

Liên Tuyết Kiều xem tình hình Cổn Long Vương có ý phân vân, nàng biết rằng lão tất trúng kế Đường Toàn và rút cục thế nào lão cũng sẽ tiến vào trong mộ, thì trong lòng nàng cảm thấy an ủi vô cùng. Nàng nhắm mắt lại gục đầu xuống cánh tay dưỡng thần.

Đột nhiên Cổn Long Vương lớn tiếng quát hỏi:

– Ai?

Chương 115: Thái Sư Thúc Thổ Lộ Chân Tình

Liên Tuyết Kiều cả kinh vội đề chân khí thủ thế đề phòng. Nàng biết tai mắt Cổn Long Vương linh mẫn vô cùng, chỉ hơi thở mạnh là lão biết ngay

Bỗng thấy tiếng cười sang sảng đáp:

– Lão phu là Bao Kế Hiền, còn ngươi là ai

Liên Tuyết Kiều rùng mình tự hỏi:

– Lão Bao Kế Hiền này là nhân vật như thế nào Nửa đêm lão còn vào trong mộ Đường Toàn làm gì?

Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy lão già râu bạc chùng đến rốn, tay cầm cây quài trượng thong thả đi đến.

Cổn Long Vương lạnh lùng đáp:

– Tại hạ là Cổn Long Vương.

Bao Kế Hiền rùng mình một cái rồi cười rộ nói:

– Lão phu từng nghe cái tên hung ác của nhà ngươi đã lâu Đêm nay được gặp thật là may mắn.

Cổn Long Vương cả giận nói:

– Lão thất phu này mở miệng nói càn, ngươi đừng hòng sống yên ổn được nữa

Bao Kế Hiền cười ha hả nói:

– Cái đó chưa chắc. Nếu chúng ta động thủ đánh nhau chưa biết ai ăn ai

Cổn Long Vương điên tiết, quát lên một tiếng, nhảy xổ lại, phóng chường ra đánh.

Bao Kế Hiền nói:

– Giỏi lắm!

Rồi vung chưởng lên đỡ.

Hai kình lực chạm nhaụ Cổn Long Vương vẫn giữ nguyên vị, còn Bao Kế Hiền bị hất lùi lại hai bước.

Nhưng lão này bình tĩnh lạ thường, tuy bị chưởng Cổn Long Vương hất lùi lại, mà lão tuyệt không nổi giận, lại càng cười to hơn trước, nói:

– Tiếng đồn Cổn Long Vương lừng lẫy quả nhiên danh bất hư truyền. Bữa nay lão phu gặp phải một tay kình địch rồi đây

Cổn Long Vương giơ cao tay lên nhưng rồi hạ xuống nói:

– Ngươi không phải là đối thủ với Vương giạ Ta không muốn giết ngươị

Bao Kế Hiền nói:

– Hay lắm! Hay lắm! Nếu ngươi muốn cùng lão phu hợp tác, lão phu rất hoan nghênh. Nhưng đã hợp tác thì điều cần nhất là phải có dạ công bằng.

Cổn Long Vương lạnh lùng nói:

– Ai cần hợp tác với ngươỉ...

Ngừng một lát lão nói tiếp:

– Đêm hôm khuya khoắt ngươi đến đây làm gì?

Bao Kế Hiền cũng vuốt râu cả cười hỏi lại:

– Còn ngươi! Ngươi đến đây làm gì?

Liên Tuyết Kiều nhìn Bao Kế Hiền đưa tay lên vuốt râu trong lòng xúc động vì cử động của lão giống một người..

Cổn Long Vương lại hỏi:

– Phải chăng ngươi vào mộ Đường Toàn để coi lén vật cất giấu tại đâỷ

Bao Kế Hiền đáp:

– Đúng thế!

Cổn Long Vương hỏi:

– Ngươi có biết đây là chỗ nào không?

Bao Kế Hiền nói:

– Lão phu ít khi đi lại với những nhân vật trong võ lâm, vậy bất luận nơi nào lão phu cũng đến được.

Cổn Long Vương hỏi:

– Ngươi có biết vật báu trong mộ này là của ta rồi không?

Bao Kế Hiền nói:

– Bất luận vật gì của người đã chết rồi thì ai cũng có quyền lấy Ngươi chưa cầm vật đó vào tay thì sao lại bảo là của ngươi được?

Cổn Long Vương nói:

– Vậy bây giờ Vương gia giết ngươi trước thì chẳng những ngươi chả được gì, mà lại còn mất bù một mạng người nữa

Bao Kế Hiền nói:

– Cái đó chưa chắc.

Cổn Long Vương nói:

– Không tin thì ngươi hãy nếm thử coi Nhưng mỗi người chỉ có một mạng sống, há phải trò đùa

Bao Kế Hiền nói:

– Số lão phu sống được tới tám mươi tám tuổi Năm nay mới bảy mươi, vậy còn mười tám năm nữa Bây giờ đã chết thế nào được?

Cổn Long Vương nói:

– Nếu ngươi không muốn chết thì cũng có biện pháp khác.

Bao Kế Hiền nói:

– Nếu ngươi có biện pháp hòa bình thì còn gì hay bằng, hễ động đến đao thương là việc lão phu không ưa

Con người cơ trí như Cổn Long Vương mà gặp trường hợp này cũng phải suy nghĩ hồi lâu rồi mới

nói:

– Biện pháp hòa bình duy nhất là chúng ta bỏ tính cố chấp, bắt tay hợp tác cùng vào trong mộ để lấy di vật của Đường Toàn.

Bao Kế Hiền nói:

– Được lắm! Được lắm! Lão phu rất muốn cùng ngươi hợp tác, trước khi hợp tác phải giảng giải rõ thế nào cho công bằng mới có thể thành thực hợp tác được.

Nếu còn nghĩ chuyện riêng tư, đem lòng dối nhau thì việc ai người ấy làm hay hơn.

Cổn Long Vương nói:

– Bản Vương cùng ngươi hợp tác trước nay chưa giữ mức công bằng bao giờ...

Bao Kế Hiền nói:

– Hay lắm! Thế là ngươi nhường phần hơn cho người ta phải không?

Cổn Long Vương nói:

– Nếu không phải là lúc cần người thì chỉ bấy nhiêu câu là ta đủ xử tử ngươi rồi

Bao Kế Hiền nói tiếp:

– Bậc hảo hán không nên khoe mình là mạnh. Bây giờ là lúc ngươi đang cần người, vậy hay hơn là ngươi xử nhún một chút.

Cổn Long Vương nói:

– Vương gia xử với ngươi như vậy nhã nhặn lắm rồi đó! Tiền bạc châu báu trong mộ là phần ngươi hết, còn vật gì khác đều thuộc về quyền sở hữu của tạ

Bao Kế Hiền cười ha hả nói:

– Biện pháp này khá công bằng đấy. Thôi cứ thế mà làm.

Cổn Long Vương đã tưởng thế nào lão cũng phản đối, dè đâu lão lại ưng ngay. Có điều Cổn Long Vương là người nham hiểm thâm trầm, lại có tính đa nghị

Tuy trong lúc cấp bách, lão vẫn không giảm bớt được lòng ngờ vực.

Lão lạnh lùng hỏi:

– Ngươi chịu cực nhọc khổ sở đến vậy là vì tài vật trong mộ này ư?

Bao Kế Hiền đáp:

– Cũng không hẳn thế. Nếu lão phu chỉ ham tiền bạc thì chả cần phải đến mộ này mà đi tìm một nhà phú hào để ăn trộm chẳng hay hơn là chui vào mộ mả để lấy cắp ư?

Cổn Long Vương hỏi:

– Thế sao ngươi lại chấp thuận đề nghị của tả

Bao Kế Hiền nói

– Lão phu nghe Đường Toàn đã lậu Trong mộ này tất có di vật của y Lão phu muốn ăn cắp di vật đó.

Cổn Long Vương nói:

– Vậy chẳng hóa ra ngươi lừa gạt ta hay sao

Bao Kế Hiền nói:

– Cũng không hẳn như vậy Trước khi chưa lấy được di vật của Đường Toàn, ta muốn thực lòng hợp tác với ngươi Song sau khi ngươi đã lấy được di vật ấy thì cái đó chưa quyết định được.

Cổn Long Vương trầm ngâm một chút rồi nói:

– Được rồi! Chúng ta đã hứa làm sao phải làm đúng như vậy Sau khi ta lấy được di vật của Đường Toàn rồi thì ta cho ngươi ra tay cướp lại cũng được. Có điều trước khi chưa lấy được di vật của Đường Toàn thì tạm thời ngươi phải nghe lệnh ta mà làm việc.

Bao Kế Hiền nói:

– Cái đó đã hẳn.

Cổn Long Vương nghĩ thầm:

– Thằng cha này dở điên dở khùng, chẳng hiểu hắn nói thật hay nói dối

Nhưng lúc này mình đang cần người giúp sức, hãy tạm thời để hắn sống. Chờ sau khi lấy xong di vật của Đường Toàn, hãy kết thúc tính mạng hắn cũng chưa muộn.

Chủ ý định xong, Cổn Long Vương lạnh lùng bảo:

– Bây giờ ngươi hãy đi tìm cửa vào mộ cho ta đã!

Cổn Long Vương dụng tâm làm khó dễ với Bao Kế Hiền, không ngờ lão vui vẻ vâng lời ngay

Quả nhiên lão đi vòng quanh mộ để xem xét. Nhưng lúc lão vào trong bóng tối rồi thì mất hút.

Hồi lâu vẫn không thấy Bao Kế Hiền trở ra, Cổn Long Vương còn đang nghi hoặc, bỗng nghe thấy Bao Kế Hiền lớn tiếng gọi:

– Cửa vào đây rồi! Ngươi xuống đây mau!

Cổn Long Vương lẩm bẩm:

– Lão này có vẻ dở điên dở khùng, thế mà lại được việc.

Nghĩ vậy rảo bước đi vào, quả thấy Bao Kế Hiền đứng trước khuôn cửa mở rộng. Trong cửa tối mù mịt, không trông thấy gì cả.

Cổn Long Vương nói:

– Xin Bao huynh đi trước dẫn đường.

Bao Kế Hiền nói:

– Ta cũng chưa vào mộ này bao giờ. Nếu có lầm đường, ngươi đừng trách ta nhé?

Cổn Long Vương cười thầm nghĩ bụng:

“Lão này còn ra vẻ con nít”.

Nghĩ vậy nhưng miệng lão đáp:

– Cái đó đã hẳn.

Hai bóng người một trước một sau đi vào trong mộ tối mò. Cánh cửa sắt lúc trước mở, bây giờ từ từ đóng lại

Gió núi phập phù, thông reo vi vụ Trăng sáng như ban ngày, gió lạnh như nước...

Liên Tuyết Kiều ở trong nhà tranh từ từ đi ra, nàng nhẹ gót đi quanh mộ một vòng, để ý xem xét đường lối mà không tìm ra một vết tích gì khác lạ. Trừ tấm bia đá bị gãy nát, đâu đấy còn y nguyên.

Trên mặt tường đột nhiên có bóng đen xuất hiện rồi nhảy lẹ vào trong.

Vạt áo người này gió bay phất phới đã làm kinh động Liên Tuyết Kiều

Nhưng nàng biết, không thể tránh kịp, liền mạnh dạn dừng bước quay đầu nhìn lại

Bỗng thấy người này chắp tay nói:

– Liên cô nương đến đây rồi kia ư?

Liên Tuyết Kiều thấy người này đến đây có một mình tuy nàng băn khoăn trong dạ, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười hỏi:

– Đại hiệp cũng đến đây sớm nhỉ?

Nguyên người này chính là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc.

Y đáp ngay:

– Chúng tôi đi suốt ngày đêm và theo những đường tắt để đến đây

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Còn Thượng Quan Kỳ đâủ

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Một mình y cải trang đến đây trước rồi, cô nương không gặp hay saỏ

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Y giả trang giỏi quá đến tại hạ suýt nữa cũng phải mắc lừạ

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Không hiểu bây giờ y ở đâủ

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn vào ngôi mộ rồi đáp:

– Y cùng Cổn Long Vương đưa nhau vào trong mộ rồị

Đỗ Thiên Ngạc giật mình hỏi:

–Y vào có một mình thôi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế! Nhưng y đã thuộc hết đường lối cùng chỗ bố trí các cơ quan, dù Cổn Long Vương võ công có giỏi hơn cũng khó lòng thắng nổi y. Sợ là sợ chỗ Cổn Long Vương khám phá ra y giả mạo, rồi ngấm ngầm hạ thủ khiến y không kịp trở tay mà thôi.

Nói đến đây, lòng nàng không khỏi nao núng, rồi hối hận nghĩ thầm:

Giả tỷ lúc nãy mình cùng Viên Hiếu xuất đầu lộ diện đánh nhau với Cổn Long Vương, may ra thắng được lão thì không đến nỗi Thượng Quan Kỳ phải mạo hiểm vào trong mộ.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cổn Long Vương đi suốt ngày đêm đến đây, bọn tùy tùng không thấy mặt ai. Có lẽ không theo kịp lão nên còn lùi lại sau. Lúc này là một cơ hội hiếm có.

Nếu bữa nay không chế phục được Cổn Long Vương thì mai hậu e rằng không bao giờ có dịp may nữa. Tôi xin theo cô nương mạo hiểm vào mộ thất:

một là tiếp ứng cho Thượng Quan hiền đệ, hai là nhân cơ hội này tiêu diệt Cổn Long Vương. Chưa hiểu ý cô nương thế nào?

Tuy Đỗ Thiên Ngạc lòng rất băn khoăn đến sự an nguy của Thượng Quan Kỳ, mà miệng vẫn nói thong dong uyển chuyển.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đường tiên sinh tài năng tuyệt thế. Những cơ quan trong mộ chắc tiên sinh đã bố trì cực kỳ nghiêm mật. Chúng ta vào mộ chẳng những không giúp gì được cho Thượng Quan Kỳ, mà có khi khiến cho y đem lòng tức bực. Thế thì muốn giúp y lại hóa ra làm phiền cho y.

Đỗ Thiên Ngạc hỏi:

– Vậy cô nương tính sao đây?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Theo ý kiến của tại hạ không có gì bằng ở ngoài này ngăn chặn quân tiếp viện của Cổn Long Vương. Ta tìm những quãng đường họ phải đi qua, bố trí mai phục sẵn sàng, để hễ bên mình đã ra tay là họ khó bề chống cự.

Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Cô nương tính vậy rất đúng, song tại hạ vẫn áy náy về Thượng Quan hiền đệ.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Cái đó không sao đâụ Tại hạ tin rằng y tự mình chống chọi được.

Đỗ Thiên Ngạc tuy không nói gì nữa nhưng trong dạ vẫn băn khoăn, ngấm ngầm tính kế tìm cách để tiếp ứng cho Thượng Quan Kỳ.

Bất thình lình nghe tiếng Viên Hiếu vọng lại:

– Cô nương tránh đi, sắp có người tới đó.

Liên Tuyết Kiều khẽ nói:

– Đỗ đại hiệp mau theo tại hạ!

Nàng lạng người đi tiến vào trong nhà tranh.

Hai người vừa lẩn tránh xong thì có người nhảy qua tường vàọ

Người này râu dài phất phơ, sau lưng dắt trường kiếm. Chính là sư thúc Cổn Long Vương.

Ngày trước lão mấy lần phạm luật giới nghiêm, nên bị sư phụ đuổi ra khỏi cửạ Sau Cổn Long Vương thu dụng lãọ Tuy lão là trường bối, nhưng tuổi suýt soát Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương lòng dạ hiểm sâu, ngầm phóng “phụ cốt độc châm” vào cả mình sư thúc như mọi người khác, khiến lão không dám phản kháng đành lòng ra sức phò tá Cổn Long Vương.

Lão đảo mắt nhìn tình thế xung quanh một lượt rồi đột nhiên ngó vào căn nhà tranh, cười lạt nói:

– Lão phu là hạng người nào mà để các ngươi bịt mắt được? Thôi ra mau đi!

Đoạn lão giơ tay phải lên vẫy mấy cáị

Bỗng thấy bóng người lay động. Mười mấy gã áo đen nhất tề nhảy qua tường vào trong.

Đỗ Thiên Ngạc nín thở, rút cây nhuyễn tiên sau lưng ra, chuẩn bị nhảy tới giao chiến.

Liên Tuyết Kiều vội kéo Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Đỗ đại hiệp không nên hấp tấp!

Bỗng thấy lão râu dài xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, trỏ mũi kiếm vào nhà tranh nói:

– Các người hãy vào trong nhà này sục tìm xem đã.

Bốn năm gã áo đen vâng lời xông vào, tay cầm binh khí tiến lại phía nhà tranh.

Liên Tuyết Kiều núp trong nhà nhìn thấy rõ ràng lẩm bẩm một mình:

– Lão này cẩn thận hơn Cổn Long Vương nhiều, xem ra lão không phải nghi ngờ căn nhà tranh này một cách vu vơ, mà lão lặng lẽ điều tra tình hình, cơ trí thông minh nhận định rõ ràng có người nấp ở trong này. Nếu mình để họ sục tìm ra rồi mới lòi ra thì ê mặt. Chi bằng mình xuất hiện trước đi hay hơn.

Nghĩ vậy, nàng ghé tai thì thầm nói nhỏ với Đỗ Thiên Ngạc mấy câu, rồi từ từ bước ra khỏi nhà tranh.

Lúc này bọn áo đen đã lại gần đến nơi, Liên Tuyết Kiều xuất hiện một cách đột ngột, ung dung đi tới.

Bọn áo đen không ngờ, lập tức dừng bước.

Liên Tuyết Kiều đưa tay ra vuốt lại mái tóc, nghiêng mình chào lão già nói:

– Xin bái kiến thái sư thúc.

Lão râu dài lạnh lùng hỏi:

– Chỉ có mình ngươi đến đây thôi ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Vãn bối còn đem theo mấy người thuộc hạ....

Lão già đảo mắt xung quanh rồi hỏi:

– Nghĩa phụ ngươi hiện giờ ở đâủ

Mỗi câu của lão khác nào như dao đâm một cách đột ngột, khiến người ta có cảm tưởng trở tay không kịp.

Liên Tuyết Kiều cười lạt nói:

– Vãn bối đã nhìn thấy y rồi. Bây giờ y không phải là nghĩa phụ vãn bối nữa, cha con chúng tôi đã tuyệt tình và thành kẻ cừu địch một mất một còn rồi.

Lão râu dài cười lạt hỏi:

– Hiện giờ y ở đâủ

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y vào trong mộ Đường tiên sinh rồị

Lão râu dài quay lại nhìn tấm bia gãy rồi hỏi:

– Cửa vào nhà mộ chỗ nào

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đường tiên sinh khi sắp qua đời đã tốn bao nhiêu tâm huyết để bố trí cơ quan trùng điệp trong mộ. Cổn Long Vương tiến vào thì dễ, nhưng e khó lòng ra thoát.

Lão râu dài cầm thanh trường kiếm vung lên, quay lại bảo hai tên áo đen đứng bên cạnh:

– Các ngươi hãy bắt lấy nó cho ta!

Hai tên áo đen vâng lời xông ra nhảy xổ vào Liên Tuyết Kiều

Liên Tuyết Kiều khẽ nhún hai vai lùi lại ba thước, vẫy tay một cái Một bóng người từ bên trong cửa sổ nhảy vọt ra, vung tít cây trường tiên quét hai tên áo đen.

Hai gã vung đơn đao lên gạt roi rồi thuận tay chém tới

Đỗ Thiên Ngạc mang hiệu là Quan Ngoại Tiên Thần sử cây nhuyễn tiên rất linh diệu chẳng khác gì con thần long uốn khúc. Chớp mắt ánh roi đã tung hoành nổi lên một luồng gió vù vù, bao vây lấy hai gã áo đen vào trong làn ánh roị

Liên Tuyết Kiều nhìn lão già vẫy tay cười nói:

– Xin lão tiền bối chỉ cho mấy chiêu

Lão già râu dài tức giận vung trường kiếm lên quát:

– Con tiện tỳ này to gan thiệt! Dám coi thường cả lão phu! Bữa nay ta phải bắt sống mị..

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đây là đâủ Lúc này là lúc nào Há là chỗ lão ngông cuồng đâủ Có điều tại hạ nhớ tới địa vị lão ngày trước, vả lại lão chưa làm nhiều điều ác nghiệt, nên tại hạ để cho lão một con đường sống mà thôị Lão đi đi!

Lão già lửa giận bốc lên, nhưng cố nén. Lão nhìn quanh một lượt rồi hỏi:

– Âu Dương Thống có đến đây không?

Lão hỏi câu này chẳng ăn nhập gì vào đầu đề. Tuy nhiên lão đã nghĩ ngợi rất nhiều rồi mới thết ra một cách đột ngột khiến người đối đáp có bật ra chỗ sơ hở nào chăng? Song Liên Tuyết Kiều hiểu lão rất kỹ, nàng cười lạt đáp:

– Dù tại hạ bảo lão cũng chẳng ngại gì. Âu Dương Bang Chúa hiện không ở đây

Lão râu dài gật đầu, lạnh lùng nói:

– Âu Dương Thống không ở đây, hèn chi mà mi dám vô lễ với ta!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Dưới trướng Cùng Gia Bang thiếu gì tay bản lãnh cao cường. Âu Dương Thống tuy là chúa tể bản bang, song về võ công, ông chưa phải là tay cao thủ bậc nhất trong bang.

Lão râu dài cười ha hả nói:

– Mi nói vậy thì ra xung quanh đây mi đã bố trí mai phục những tay cao thủ rồi hay sao

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Nếu lão không tin thì cứ thử coi!

Đột nhiên thấy những tiếng ầm ầm tựa trời long đất lở. Nhà mồ Đường Toàn đã bắt đầu rung động kịch liệt.

Liên Tuyết Kiều trong lòng nóng nảy, chỉ sợ chàng Thượng Quan Kỳ cải trang làm Bao Kế Hiền cùng Cổn Long Vương đều bị thương vì những cơ quan do Đường Toàn bố trí từ trước.

Nàng lạnh lùng đáp:

– Cổn Long Vương đã đụng vào cơ quan trong mộ, e rằng y sẽ chết mất xác ở đó.

Lão già ngơ ngẩn một hồi rồi nói:

– Nếu Đường Toàn quả có ý như vậy thì Cổn Long Vương khó lòng trốn thoát.

Lão này cùng Đường Toàn theo đòi một cửạ Kể về địa vị thì lão còn là sư thúc tiên sinh nhưng lão rất biết người biết mình. Tài năng của Đường Toàn lão biết rõ hơn aị

Liên Tuyết Kiều nói:

– Giả tỷ Cổn Long Vương mất mạng trong nhà mồ này thì cũng là một cơ hội rất tất cho lão tiền bối

Lão râu dài hỏi:

– Mi nói vậy nghĩa làm sao

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Lão tiền bối tuy là sư thúc Cổn Long Vương nhưng vãn bối biết rằng tiền bối đã bị Cổn Long Vương phóng phụ cốt độc châm vào người và bị y kiếm chế.

Lão râu dài đột nhiên buông tiếng cả cười như tiếng rồng gầm vang tận mây xanh hồi lâu mới dứt.

Liên Tuyết Kiều nghe tiếng cười của lão mà không dò được lòng lão Nàng lặng thinh không nói gì nữa

Lão râu dài thu tiếng cười lại, chậm rãi hỏi:

– Mi cũng đoán chắc rằng Cổn Long Vương bị chết ở trong mộ này ư?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y chết trong đó hay không, vãn bối chẳng dám nói quyết. Có điều dường như tiên sinh đã bảo là y sẽ chết phơi thây trong mô.....

Lão râu dài nói:

– Nếu quả Đường Toàn bảo vậy thì Cổn Long Vương tất phải chết không còn nghi ngờ gì nữa

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

– Tài năng Đường Toàn quả ghê gớm thật! Người nào càng biết tiên sinh càng phải kính sợ.

Bỗng thấy lão râu dài nói:

– Mi mới biết ta bị Cổn Long Vương phóng phụ cốt độc châm vào người, nhưng mi chưa biết ta đủ tài chữa được môn này

Liên Tuyết Kiều thấy lão lộ vẻ vui mừng, trong lòng sinh nghi, cũng chậm rãi nói:

– Tự mình biết cách lấy phụ cất độc châm ở trong người ra có chi là lạ. Vãn bối còn biết lấy ra trước cả lão tiền bối nữa kia

Lão râu dài cười nói:

– Theo chỗ lão phu biết thì tài trí mi cũng đã suýt soát Đường Toàn. Có điều đáng tiếc cho mi là thân phận nữ tài, khó lòng thoát khỏi tơ tình ràng buộc, ít khi làm nên đại sự.

Liên Tuyết Kiếu nghe lão nói động tâm, nàng lẩm bẩm:

– Hay lắm! Chắc lão này cũng đã dự tính rồi Sau khi Cổn Long Vương chết đi, lão đã chuẩn bị thay thế và gây mầm họa loạn, không thể để được. Bữa nay ta phải tìm cách trừ lão đi là hơn.

Bỗng thấy lão hất chòm râu dài cười nói:

– Cổn Long Vương đã đối đãi với người rất là hà khắc. Tuy y có tài làm nên nghiệp bá, những thủ đoạn tàn nhẫn, không biết dùng người, thì y chẳng chết trong mộ, cũng khó lòng nên nghiệp bá vương trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nghĩ thầm:

“Để ta nói khích lão một câu, thử xem lão có lộ chuyện bí mật trong bụng lão ra không”?

Nghĩ vậy nàng nói:

– Cổn Long Vương tuy không có tài dùng người, nhưng tính khí khái và nét tàn nhẫn của y thì mấy trăm năm chưa được một người

Lão râu dài cười nói:

– Tuy có thế thật, nhưng cơ sở dựng nên nghiệp lớn cốt nhất là biết trọng dụng nhân tài Cứ xem một việc Cổn Long Vương đã thu được vô số tay cao thủ giang hồ, vô số người anh tài hữu dụng. Song những ai đã lọt vào tay y là bị y dùng độc dược để kiềm chế, khiến cho bấy nhiêu người biến thành si ngốc, còn người không bị thuốc mê, thì cũng ngấm ngầm phóng phụ cốt độc châm vào mình để bức bách họ tuân theo lệnh mình. Cách dùng người theo kiểu này mà mong người ta đem những điều sở học để hết sức giúp đỡ mình thì chi là một ảo tưởng.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Nói như vậy thì ra chính lão tiền bối cũng lừa bịp Cổn Long Vương thôi ư?

Lão râu dài nói:

– Cái đó đã hẳn. Người ta thường nói rằng:

“Hết chim muông thì cung nỏ cùng chó săn đều bị loại trừ”. Nếu lão phu sớm giúp y để bình định

thiên hạ thì một khi bá nghiệp thành rồi, e rằng mình sẽ bị chết về tay y.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu vãn bối đem việc này tố cáo với Cổn Long Vương...

Lão râu dài cười nói:

– Lão phu cần cóc gì? Mi đã là kẻ thù giữa mặt với y thề một mất một còn, thì dù mi có nói gì, y há chịu tin sao Hơn nữa nếu Đường Toàn cố ý giết y thì quyết nhiên y khó lòng trốn thoát được...

Lão đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi chậm rãi nói tiếp:

– Hiện giờ chúng ta có một cơ hội rất thuận tiện để bước lên xưng hùng xưng bá trong võ lâm. Nếu ngươi thuận tình cùng ta hợp tác thì chỉ trong vòng ba ngày có thể chỉnh đốn lại võ lâm thành bộ mặt mới mẻ.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin lão tiến bối cho biết rõ bây giờ phải làm thế nào

Lão râu dài nói:

– Việc này quan hệ lớn đến đại cuộc võ lâm. Mi chưa ngỏ lời ưng thuận hợp tác với ta thì ta không thể nói ra được.

Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lát rồi hỏi:

– Phải chăng. lão tiền bối định giả mạo làm Cổn Long Vương truyền hiệu lịnh của y ra chinh phạt giang hồ để thành nghiệp bá?

Lão râu dài đáp:

– Đó chẳng qua là một điểm mà thôi Ta chỉ cần đưa ra một kế hoạch là bắt buộc người Cùng Gia Bang phải nghe theo mệnh lệnh để ta sai khiến.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tài trí và võ công Cổn Long Vương quyết không kém lão tiền bối, thế mà Cùng Gia Bang còn có thể chống chọi với y đến mấy chục năm chẳng lẽ tiền bối tự tin rằng mình thắng được Cổn Long Vương hay sao

Lão râu dài cười lạt nói:

– Cổn Long Vương thủ đoạn tàn nhẫn thái quá, tuy y đã chăng lưới quét được vô số anh hùng hào kiệt nhưng lại không biết cách dùng võ công cùng tài năng của họ. Còn ta đây sẽ mở rộng bàn tay để họ vì ta mà hết sức.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bọn người đó đều đã uống thuốc mê của Cổn Long Vương. Lão tiền bối làm thế nào mà khôi phục lại được thần trí cho họ?

Lão râu dài đáp:

– Việc này ngươi bất tất phải bận tâm.

Bỗng nghe một tiếng rú vang lên. Hai đại hán áo đen động thủ cùng Đỗ Thiên Ngạc đột nhiên lảo đảo lùi lại rồi té lăn xuống đất. Miệng và lỗ mũi hộc máu tươi rạ

Liên Tuyết Kiều thấy Đỗ Thiên Ngạc cùng một lúc đánh được hai người bị trọng thương thì trong lòng không khỏi khen thầm:

– Đỗ Thiên Ngạc quả nhiên bất danh hư truyền. Cứ tình hình trước mắt mà nói thì bên mình vị tất đã thua đối phương. Công lực Viên Hiếu đủ đối phó với lão râu dài này. Đỗ Thiên Ngạc cùng ta sẽ đối phó với bọn người tiếp viện, tất chẳng chịu thuạ Lão này dã tâm đáo để, vẫn lăm le thừa kế Cổn Long Vương. Nếu không sớm trừ đi thì e rằng đây lại là một mầm họa loạn.

Chương 116: Liên Tuyết Kiều Thổ Lộ Tâm Tình

Liên Tuyết Kiều còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên nàng ngửa cổ lên huýt một tiếng còi.

Lão râu dài cười lạt hỏi:

– Mi làm chi vậy?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Vãn bối kêu những người mai phục bốn mặt để họ chuẩn bị không cho tiền bối ra khỏi nơi này.

Lão râu dài nói:

– Trước khi lão phu vào sơn trang này đã để ý xem xét tình hình xung quanh. Nếu có mai phục thì khó lòng qua mắt lão được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Lão tiền bối không tin vãn bối ư?

Lão râu dài đáp:

– Quả ta có điều không tin thực.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Vậy để vãn bối gọi họ ra cho lão tiền bối coi.

Nàng giơ tay lên vẫy Viên Hiếu đang nấp ở trên ngọn cây lớn.

Bỗng nghe một tiếng gầm, Viên Hiếu từ trên ngọn cây nhảy xuống vút một cái khác nào ngôi sao sa, đứng trên mặt tường.

Liên Tuyết Kiều trỏ mặt lão râu dài hạ lệnh:

– Ngươi bắt lão này cho ta mau!

Viên Hiếu dạ một tiếng rồi nhảy xổ vào lão râu dài

Hai đại hán áo đen hộ vệ cho lão, vung đao ra ngăn trở, bị Viên Hiếu phóng chưởng gạt ra hai bên.

Đỗ Thiên Ngạc vung cây nhuyễn tiên một cái khác nào con thần long dưới nước vọt lên, nhằm điểm vào sau lưng lão râu dài.

Một đại hán áo đen khác vung đao lên gạt cây nhuyễn tiên.

Liên Tuyết Kiều rút thanh bảo kiếm đánh soạt một cái nói:

– Lão tiền bối tuy tính mưu kế rất đúng, nhưng e rằng tiền bối không còn cơ hội để thỏa mãn lòng ước nguyện nữa.

Đột nhiên nàng vung trường kiếm ra chiêu "Phong Dao Lạc Hoạt" đâm ngã đại hán áo đen.

Lão râu dài rút trường kiếm ra che trước ngực, quát mấy tên áo đen đi theo chia nhau ra ngăn cản ba người, rồi lão thọc tay trái vào bọc móc ra một cái còi đồng đưa lên miệng thổi. Tiếng còi lanh lảnh thét lên.

Liên Tuyết Kiều vung kiếm đánh mạnh hơn, lại một gã áo đen nữa bị thương. Nàng lớn tiếng hét:

– Ai bị thương hãy đành bỏ đó, phải đem toàn lực ra đối phó với địch, trước khi những tay tiếp viện đối phương chưa đến. Cần nhất là phải chế phục ngay những người có mặt tại đây đi.

Viên Hiếu vâng lời múa tít song quyền đánh ra vù vù gã lại đánh ngã hai đại hán áo đen nữa.

Bọn áo đen đi theo hộ vệ lão râu dài đã đến bảy tám tên bị đánh ngã, số còn lại không được một nửa phải chia nhau ra liều mạng chiến đấu với Liên Tuyết Kiều, Viên Hiếu và Đỗ Thiên Ngạc.

Lão râu dài thấy bọn tùy tùng. của mình tuy đã bị thương đến quá nửa mà vẫn không chịu ra tay. Lão chống kiếm đứng theo dõi cuộc chiến đấu, tựa hồ không coi đối phương vào đâu.

Bọn áo đen còn lại võ công có vẻ cao cường hơn những tên đã bị đánh ngã.

Bao nhiêu những đòn độc địa đánh tới, chúng đều tránh được cả.

Bất thình lình, có tiếng hô lớn:

– Tây Vọng hầu là Đỗ Mậu xin bái kiến lão quốc sư.

Cổn Long Vương lựa bốn tay đắc lực dưới trướng phong làm Đông, Tây, Nam, Bắc bốn vị hầu tước, phong vợ làm vương phi, con gái kêu bằng công chúa.

Còn lão sư thúc nào trạc tuổi suýt soát y dược phong là lão quốc sư. Bọn thuộc hạ lớn nhỏ đều

được y phong quan tước cho theo như một triều đình của bậc quân vương.

Liên Tuyết Kiều biến thế đánh mau và đánh mạnh, đưa ra những chiêu thức kỳ ảo đánh lui được bọn áo đen đang tấn công mãnh liệt. Nàng trầm giọng nói:

– Lão Tây Vọng hầu Đỗ Mậu này là một tay võ công rất cao cường và có nhiều thủ đoạn độc ác hơn hết trong bốn vị đại hầu tước. Nếu chúng ta chia nhau ra nhiều chỗ cự địch tất bị kém thế.

Ngừng một lát, nàng vẫy Đỗ Thiên Ngạc lại bảo:

– Bọn người đang kéo đến kia đều bản lĩnh không vừa, chúng ta phải hợp lực vào một chỗ để cự địch. Đỗ đại hiệp chỉ cần nhắm đánh bọn địch còn xa kia

Tại hạ cùng Viên Hiếu đối phó với những tên ở gần.

Đỗ Thiên Ngạc vâng lời thu nhuyễn tiên lại để chờ bọn địch đang kéo đến.

Nguyên bọn áo đen này từ lúc Liên Tuyết Kiều cất tiếng gọi Đỗ Thiên Ngạc, được lão râu dài gọi đến hai bên phân chia mặt trận rõ ràng đối diện nhau

Bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo lất phất, một đại hán chột mắt đầu trọc lao nhanh tới Theo sau đại hán có đến hơn ba mươi tên đại hán võ trang.

Bọn người này vừa tới trường đấu, lập tức tản ra thành thế trận bao vây Liên Tuyết Kiều cùng Viên Hiếu

Đại hán chột mắt trọc đầu đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều rồi cất tiếng chào:

– Đại công chúa vẫn mạnh giỏi đấy à!

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không dám! Đỗ hầu gia vẫn bình yên chứ?

Đỗ Mậu vẫy tay một cái, bao nhiêu người áo đen bao vây bốn mặt rút kiếm ra loảng xoảng.

Liên Tuyết Kiều hạ thấp kiếm xuống người để thủ thắng.

Đỗ Mậu đáp:

– Tại hạ nghe tin đại công chúa đã phản bội ơn dưỡng dục của Vương gia, bản hầu không tin, bữa nay gặp đây mới biết lời đồn là đúng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đại công chúa đã bị Cổn Long Vương hạ độc thủ phóng phụ cốt độc châm vào người giết chết rồị Bây giờ Liên Tuyết Kiều này đã không còn tình nghĩa gì với Cổn Long Vương nữạ

Đỗ Mậu cười lạt nói:

– Bữa nay mà bản hầu bắt sống được đại công chúa, chắc là Vương gia trọng thưởng rất hậụ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Chỉ sợ hầu gia không được mãn nguyện, mà còn bị mất mạng nữa là khác.

Đỗ Mậu nói:

– Bản hầu lại được tin ba vị Đông, Nam, Bắc hầu tước đều bị bọn Cùng Gia Bang giết hay đánh cho bị thua tan tành rồi, nhưng trong lòng bản hầu chưa dám tin là sự thực.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc đó quả đúng sự thực. Hầu gia hiện giờ không tin thì rồi cũng phải tin.

Đỗ Mậu đảo mắt nhìn xung quanh một lượt không thấy dấu vết gì là có đặt mai phục, liền cười lạt hỏi:

– Đại công chúa tự tin là có thể địch lại bản hầu ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Bể học không biết đến đâu là bờ bến. Đỗ hầu gia tự mãn là bản lãnh mình đã đến chỗ cùng cực rồi saỏ

Thượng Quan Kỳ cùng Đỗ Thiên Ngạc đến được đây trước rồi khiến cho nàng lòng thêm vững trãị Nàng hy vọng bọn Âu Dương Thống cũng sẽ đến đúng theo như mình dự tính thời giờ, và cố ý dằng dai câu chuyện với Đỗ Mậu để đợi viện binh.

Bỗng thấy Đỗ Mậu cười lạt nói:

– Giỏi lắm! Nếu đại công chúa tự tin mình cùng bản hầu ngang sức thì hãy thử xem.

Nói xong lão tiến gần vào, phóng chưởng đánh rạ

Viên Hiếu đột nhiên lạng người đi đến đứng chắn trước mặt Liên Tuyết Kiều gã vung tay phải lên để đón chưởng Đỗ Mậu

Đỗ Mậu không ngờ một nhân vật nửa người nửa vượn như vậy mà chường lực lại vô cùng hùng hậu

Lão bị đối phương vung chưởng lên gạt và bị rung động mạnh phải lùi lại một bước.

Liên Tuyết Kiều sợ lão thẹn quá hóa giận, hạ lệnh cho bọn tùy tùng ập lại nhất tề ra tay gây nên một cuộc hỗn chiến thì bất lợi cho mình. Nàng vội quát Viên Hiếu:

– Ngươi lùi lại mau! Ta muốn thân hành cùng Đỗ hầu gia so gươm một trận.

Viên Hiếu là một gã rất trung thành với Liên Tuyết Kiều Nàng bảo sao gã nghe vậy Gã vội lùi lại tám chín thước.

Liên Tuyết Kiều không cho Đỗ Mậu kịp mở miệng, nàng tranh tiên vung tay đánh ra nói:

– Đỗ hầu gia! Chúng ta lấy trăm chiêu làm mực, thử xem ai thắng bại

Đỗ Mậu dường như trong lòng chưa hết kinh hãi võ công của Viên Hiếu, con mắt lão nhìn chằm chặp thẳng vào Viên Hiếu hỏi:

– Gã này là đệ tử Cùng Gia Bang phải không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Gã là một tên thị vệ tầm thường tùy tùng tại hạ, đã làm cho hầu tước phải bận tâm.

Đỗ Mậu cười lạt nói:

– Gã bất quá được trời cho cái sức mạnh man rợ bằng vài nghìn cân, như vậy có đáng kể gì?

Lão vung chường đánh rạ

Liên Tuyết Kiều đưa tay trái đánh xéo lên gạt chưởng thế của Đỗ Mậu, còn tay phải tra kiếm vào vỏ, cười nói:

– Hầu gia đã tỏ vẻ khách khí, không dùng khí giới, vậy tại hạ cũng xin tay không tiếp mấy chiêu

Đỗ Mậu nói:

– Đại công chúa tự tin ở sức mình lắm nhỉ?

Nói xong vung song chường theo thế liên hoàn.

Liên Tuyết Kiều sử dụng cả chưởng lẫn chỉ, giữ môn hộ rất là kín đáo nhưng nàng không trả đòn

nhiệu

Đỗ Mậu tấn công ba chiêu thì nàng chi phản kích lại một mà thôị

Cuộc chiến đấu diễn biến hồi lâu xem chừng Liên Tuyết Kiều có vẻ kém thế, thủ nhiều công ít. Dè đâu hai bên đánh nhau đến mấy chục hiệp mà Đỗ Mậu vẫn không kiềm chế được đại cuộc nhưng lão là người chiến đấu đã nhiều, qua mấy chục chiêu lão nhận ra rằng Liên Tuyết Kiều đủ sức phản kích mà không chịu tấn công, bất giác cười lạt nói:

– Năm trước Hồng hầu tước có cho bản hầu hay rằng đại công chúa tính tình nham hiểm, không bộc lộ ra ngoàị Bữa nay bản hầu được gặp mới biết nhận xét đó quả là không saị

Lão nói xong quát lên một tiếng phóng ra liền năm chưởng.

Liên Tuyết Kiều phóng cả chỉ lẫn chường để gạt năm chưởng của Đỗ Mậu rồi cười hỏi:

– Đỗ hầu gia chỉ đem theo có bấy nhiêu tên tùy tùng thôi ư?

Đỗ Mậu cười lạt đáp:

– Lão phu không muốn đấu khẩu với đại công chúa nữạ

Rồi lão đổi thế đánh vừa mau vừa mạnh hơn.

Liên Tuyết Kiều cũng biết rằng áp lực bốn phía mỗi lúc một gia tăng, nếu không đem toàn lực ra phản kích để chống lại thế công của lão, thì e rằng lát nữa sẽ không chống nổị Nàng đành đem toàn lực ra vung chường phản kích.

Lão râu dài cầm ngang thanh trường kiếm ngẫu nhiên để mắt nhìn về phía nhà mồ, dường như không quan tâm gì đến cục diện cuộc đấu trí mạng của những người kiạ

Đột nhiên đánh sầm sập một tiếng, căn nhà tranh đổ xuống rồi tiếp tục những tiếng ầm ầm từ dưới đất vang lên.

Liên Tuyết Kiều thấy đất chuyển động tựa hồ cả tòa sơn trang sắp sụp đổ không khỏi ghê hồn.

Đỗ Mậu đột nhiên thu chường thế lại nói:

– Xin hỏi lão quốc sư. Tại sào có vụ chuyển động nàỷ

Lão râu dài đang để hết tâm trí vào ngôi nhà mồ bị lung lay, lão vờ như không nghe thấy câu hỏi của Đỗ Mậu

Liên Tuyết Kiều tuy không nói ra nhưng trong lòng rất nao núng tự hỏi:

– Cơ quan trong nhà mồ cực kỳ ghê gớm! Chẳng hiểu Thượng Quan Kỳ có sao không?

Những tiếng chuyển động vang lên một hồi rồi trở lại bình tĩnh.

Tây Vọng hầu Đỗ Mậu cũng không động thủ nữạ Con mắt độc nhất của lão đưa đi đưa lại nhìn xưng quanh.

Liên Tuyết Kiều yên trí rằng cuộc chiến đấu kéo dài thêm được khắc nào là bên mình nắm chắc thêm phần nấy, nên càng thản nhiên án binh bất động lẳng lặng theo dõi cuộc biến chuyển.

Đột nhiên lão râu dài la lên một tiếng:

– À ra thế đấy!

Đoạn lão cất bước nhạy như bay vòng quanh nhà mồ hai lần rồi đột nhiên không thấy đâu nữạ

Đỗ Mậu cảm thấy trong lòng phiền muộn, ngoảnh cổ lại nhìn Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Lão quốc sư lẩn đâu mất rồi

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Lão không cam tâm nhường cho một mình Cổn Long Vương chiếm hết di vật của Đường Toàn, nên cũng tiến vào trong mồ rồị

Đỗ Mậu động tính hiếu kỳ, liền hỏi:

– Đường Toàn còn giấu vật gì trong nhà mồ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đủ cả:

Võ công, cách dùng độc dược, binh thư, mưu lược không thiếu thứ gì.

Đỗ Mậu cười ha hả nói:

– Thế thì trách nào mà người chẳng động tham tâm. Giả tỷ bây giờ lão phu bắt sống được công chúa thì lão phu có kẻ dẫn đường vàọ

Lão vừa nói vừa vươn tay ra chụp xuống Liên Tuyết Kiềụ

Hai người lại bắt đầu cuộc chiến đấu ác liệt và chuyến này cả hai bên cùng thi triển những chiêu tuyệt kỹ, cùng gắng sức để trận thắng nên cuộc công kích trở nên nguy hiểm vô cùng!

Viên Hiếu thấy Liên Tuyết Kiều chiến đấu kinh hồn, lòng gã rất bâng khuâng lo lắng. Gã khẽ hỏi Đỗ Thiên Ngạc:

– Ta có nên thay thế cho Liên cô nương không?

Đỗ Thiên Ngạc biết rõ Liên Tuyết Kiều còn muốn kéo dài thời gian, nhưng không thể nói vắn tắt, một hai câu cho gã hiểu được, ông chỉ lắc đầu đáp:

– Không nên!

Viên Hiếu vội hỏi lại:

– Sao thế?

Đỗ Thiên Ngạc đáp:

– Liên cô nương đang động thủ với người này không có gì kém thế. Nếu Viên Hiếu đệ nhảy vào, chẳng hóa ra mình cho là cô nương không đánh nổi y hay sao

Kể ra thì câu trả lời đó cũng chỉ là miễn cưỡng, song Viên Hiếu đang lúc trong lòng nao núng, lại cho là rất có lý, gã nói:

– Phải lắm! Phải lắm! Tiểu đệ quả hồ đồ thật!

Đỗ Mậu đem toàn lực ra tấn công rất mãnh liệt mấy chục chiêu mà vẫn không sao thắng được Liên Tuyết Kiều, thì trong lòng nóng nảy. Y ngầm vận nội công cho tay phải gồng lên rất to, con mắt lão nhấp nháy luôn, phóng ra những tia hào quang ghê rợn. Y thách thức:

– Võ công đại công chúa quả nhiên cao cường. Có dám đón lấy một chưởng lực Độc Sa Chường của lão không?

Liên Tuyết Kiều biết Độc Sa Chưởng của y lợi hại vô cùng, khi nào nàng lại chịu đón tiếp chường lực này, liền tung người lên né tránh rồi cười nói:

– Tại hạ thường nghe Độc Sa Chưởng của hầu gia lợi hại lắm kia mà? Nay tại hạ xem ra thì cũng chẳng có gì lạ lắm?

Đỗ Mậu vung chưởng liên tiếp tấn công luôn ba đòn, miệng quát:

– Ngươi thử nếm một chưởng của ta coỉ

Liên Tuyết Kiều toan trả lời thì đột nhiên một tràng cười the thé vọng lại, rồi một thanh âm vang dội nói:

– Đỗ huynh đừng mắc mưu con tiện tỳ này.

Vừa dứt lời, một thiếu niên xuất hiện. Người này mặc áo trường bào, lông mày như thanh kiếm, mắt sáng như sao, hạ mình xuống giữa chiến trường.

Gã thò tay trái vào bọc lấy ra một cây quạt.

Tay mặt gã cầm một thanh đao phi long trủy thủ.

Liên Tuyết Kiều vừa thấy gã này, trong lòng không khỏi chấn động. Nàng lẩm bẩm:

– Té ra gã này chính là Nam Diện hầu Hồng Đào Đỗ Mậu cười ha hả nói:

– Hồng huynh đối phó với hai gã ngoài kia, còn con tiện tỳ này để mặc tại hạ, thị không chống nổi trăm chiêu nữa đâu!

Y vừa nói vừa đánh mạnh hơn, thế công cực kỳ lợi hại.

Viên Hiếu chờ lâu không nhẫn nại được, gã không đợi Hồng Đào ra tay, quát lên một tiếng xông vào.

Ngay chiêu đấu đã dùng thế "Liên Hoàn Bát Chưởng". Quyền phong nổi lên vo vo, bức bách Hồng Đào phải lùi lại bốn năm bước liền.

Đỗ Thiên Ngạc vung nhuyễn tiên quét ngang một chiêu "Hoành Tảo Thiên Quân" ông lớn tiếng hô:

– Liên cô nương! Trước tình trạng này ta không nên ham đánh. Chúng ta hãy tạm thời rút khỏi nơi đây..

Đỗ không gọi còn khá, vừa la lên như vậy càng làm cho Đỗ Mậu nóng ruột hơn. Y giơ tay lên vẫy một cái.

Bọn tùy tùng rút khí giới ra loảng xoảng, vây lại tấn công.

Hồng Đào chờ Viên Hiếu tấn công thế Bát Chưởng Liên Hoàn xong vung cây quạt vã múa đao trủy thủ phản kích rất mãnh liệt.

Đỗ Thiên Ngạc bị địch bao vây bốn mặt. Ông đem toàn lực vung nhuyễn tiên kháng cự, thi triển hết những đòn tuyệt học mới gắng gượng chống đỡ được.

Tây Vọng hầu Đỗ Mậu phản kích mỗi lúc một mạnh hơn, bức bách Liên Tuyết Kiều chi có chống đỡ chứ không trả đòn dược.

Viên Hiếu chiến đấu cùng Hồng Đào rất kịch liệt ra những đòn hiểm ác vô cùng khiến người coi phải hoa mắt.

Tổng quát đại cuộc hiện giờ thì bên Liên Tuyết Kiều đã lâm thế nguỵ Tình trạng chỉ biến diễn một lúc nữa nàng thẳng chết cũng bị thương.

Đột nhiên Đỗ Thiên Ngạc rú lên một tiếng, vai bên trái của ông bị trúng một đao, máu chảy như suối ướt hết cả tay áọ

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn thấy vết thương Thiên Ngạc khá nặng.

Nhờ có cây nhuyễn tiên của ông mới phong tỏa được những đòn đánh vào mặt sau, Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều khỏi lo về mặt này

Nếu Đỗ Thiên Ngạc bị thương không chống được nữa thì hai người sẽ lâm vào bước hiểm nghèọ

Tình thế mỗi lúc một thêm nguy ngập, khó bề ham đánh, Liên Tuyết Kiều xoay tay lại phóng chưởng đánh ngã một tên áo đen bao vây Đỗ Thiên Ngạc.

Nàng lớn tiếng hô:

– Đỗ đại hiệp nhẫn nại một chút! Những tay viện thủ chúng ta sắp tới nơi rồị

Đỗ Thiên Ngạc nghiến răng nhịn đau nói:

– Xin Liên cô nương hãy an tâm! Đối với vết thương nhỏ mọn này, tại hạ tự tin rằng còn có thể chống đỡ được. Đỗ Thiên Ngạc này còn một hơi thở cũng quyết không chịu lùi bước.

Bỗng nghe Liên Tuyết Kiều rú lên một tiếng nàng loạng choạng người bước ra ngoài ba thước rồi ngã lăn xuống. Nhưng nàng nhảy phắt ngay dậy được, rồi vung chưởng ra tiếp tục đánh Đỗ Mậụ

Trước trận ác chiến liều mạng này, Liên Tuyết Kiều và Đỗ Thiên Ngạc đều bị trọng thương mà vẫn phải gắng sức chiến đấu không thể lùi bước.

Viên Hiếu ngó thấy Liên Tuyết Kiều bị trọng thương rồi, hai mắt gã đỏ sòng sọc gã gầm lên một tiếng thật dài rồi phóng quyền ra vun vút. Chiêu nào cũng nặng như búa lớn phá núị Công thế mãnh liệt vô cùng bức bách Hồng Đào phải lùi mãị

Đáng tiếc là một mình Viên Hiếu tuy dũng mãnh vô cùng nhưng Liên Tuyết Kiều và Đỗ Thiên Ngạc đã dần dần đi đến chỗ không chống chọi được nữạ

Giữa lúc nguy ngập sự tồn vong như ngàn cân treo sợi tóc thì bất thình lình một tràng cười vang lên rồi tiếng người nói vọng vào:

– Văn Thừa cứ an tâm! Toàn bộ cao thủ trong bang đã đến nơị

Người nói đó chính là Âu Dương Thống chưa dứt lời, một bóng người nhanh như tên xông vàọ Tiếp theo là một tiếng "Uỳnh" do chưởng lực phóng ra chống đỡ Độc Sa Chưởng của Đỗ Mậu để che đỡ cho Liên Tuyết Kiềụ

Đỗ Mậu nhìn thấy người mới đến râu dài áo xanh, nét mặt lạnh lùng đầy vẻ ngạo mạn. Lão này đón lấy thế Độc Sa Chưởng vô cùng ác độc mà vẫn không việc gì thì không khỏi run sợ, quát hỏi:

– Ngươi là aỉ

Lão áo xanh lạnh lùng đáp:

– Nam Ông Thượng Sĩ Ẩn muốn lĩnh giáo mấy chiêu Độc Sa Chường của các hạ.

Rồi lão vung chưởng đánh rạ Lão vẫn giữ vẻ ngạo mạn và tự phụ, không thèm hỏi tên họ đối phương đã khởi thế công luôn, chưởng chỉ của lão tập kích thật là nguy hiểm đều nhắm vào những đại huyệt trọng yếu mà đánh.

Bỗng nghe Âu Dương Thống lớn tiếng hô:

– Cuộc chiến hôm nay có quan hệ đến kiếp vận võ lâm rất lớn. Các vị ra tay chẳng nên dè dặt nữạ

Vừa nói xong, lập tức nghe những tiếng rú thê thảm vang lên. Bọn đại hán áo đen bao vây Đỗ Thiên Ngạc, cứ một người ngã xuống lại một người tiến lên.

Chỉ trong khoảnh khắc vừa chết vừa bị thương đến quá nửạ

Đỗ Thiên Ngạc đánh cho kỳ đến lúc mệt nhọc xương thịt rã rời, hai mắt hoa lên không còn nhìn rõ ai là thù ai là bạn nữạ Cây nhuyễn tiên trong tay ông nhằm quét cả Thiết Mộc đại sư.

Nguyên hai người đến cứu Đỗ Thiên Ngạc là Vân trang chúa cùng Thiết Mộc đại sư.

Thiết Mộc đại sư phất tay áo ngáng nhuyễn tiên của Đỗ Thiên Ngạc rồi nói:

– Xin Đỗ thí chủ hãy tránh sang bên để nghỉ ngơi một lát đã!

Đỗ Thiên Ngạc trong bụng vẫn tỉnh táo, nghe Thiết Mộc nói liền đáp ngay:

– Đúng thế! Quả tại hạ cần phải nghỉ ngơi một lát.

Miệng ông nói cần nghỉ ngơi mà cây nhuyễn tiên trong tay vẫn quất véo véo nhắm tới một đại hán cầm đại đao

Đại hán này né người đi một cái để tránh roi, không ngờ Đỗ giơ tay ra nắm được cổ áo gã, rồi tiện tay điểm huyệt đẩy ngã xuống đất.

Thiết Mộc đại sư lạng người đi giữ lấy Đỗ Thiên Ngạc nói:

– Thôi Đỗ đại hiệp đừng động thủ nữa!

Đồng thời nhà sư giơ tay ra điểm hai huyệt đạo Đỗ Thiên Ngạc.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn tình thế xung quanh lại một lượt, cây nhuyễn tiên bỗng rớt xuống đất, Đỗ ngồi xuống nhắm mắt lại như người ngủ say.

Thiết Mộc đại sư biết Đỗ mệt nhọc quá độ, cần phải nghỉ ngơi liền nâng Đỗ dậy giao cho hai tên đệ tử Cùng Gia Bang trong coi rồi bảo:

– Bây giờ đừng khai thông huyệt đạo, cứ để yên cho đại hiệp ngủ một lúc rồi hãy giải huyệt cho tỉnh lại.

Hai tên đệ tử vâng lời vực Đỗ Thiên Ngạc lui ra một bên.

Lúc này Vân Cửu Long đã điểm huyệt hết mấy tên thị vệ áo đen vây đánh Đỗ Thiên Ngạc. Còn thì bị chết hay bị thương nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Trên đường chiến đấu chỉ còn hai cặp Khương Sĩ Ẩn đánh với Đỗ Mậu, Hồng Đào đánh với Viên Hiếu cực kỳ dữ dội. Cả bốn người này đều là những tay cao thủ bậc nhất võ lâm nên cuộc chiến đấu một mất một còn lại càng khủng khiếp.

Âu Dương Thống thủng thỉnh bước lại gần Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Cổn Long Vương đã đến đây chưa?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y đã tiến vào trong mồ Đường tiên sinh rồi.

Âu Dương Thống rùng mình hỏi:

– Thế Thượng Quan Kỳ ra sao?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cả hai cùng vào mồ với nhau, cơ quan trong đó đã phát động rồị Nhưng chưa hiểu là cố ý làm cho cơ quan phát động hay lỡ đụng phải cơ quan?

Âu Dương Thống hỏi:

– Cổn Long Vương có đem tùy tùng theo vào trong mồ không Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y không đem tùy tùng theo một ai cả. Một là vì y không muốn cho người biết rằng tài năng của Đường Toàn còn hơn y nhiều Hai là y sợ người khác vào sẽ phân chia mất những di vật do Đường Toàn tiên sinh để lại

Sau còn có một người nữa cũng tiến vào trong mộ.

Âu Dương Thống hỏi:

– Người đó là aỉ

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Sư thúc Cổn Long Vương, có đều lão không cam tâm ở dưới quyền Cổn Long Vương để cho y điều khiển.

Âu Dương Thống nói:

– Phen này cuộc thắng của bọn ta coi như là đã thành tựu, nếu hai hầu tước Tây Vọng và Nam Diện cũng bị giết hết thì chỉ còn lại một mình Cổn Long Vương.

Bất luận võ công y cao đến mức nào cũng không phá nổi vòng vây mà chạy thoát được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa nói đúng đó.

Nàng khen thầm trong bụng:

“Hào khí Âu Dương Thống tỏ ra là còn đầy đủ nghị lực, thật mình không thể bằng được. Nguyên một cái khí khái tự tin và tự hào cũng đã đủ làm trụ cột cho võ lâm, và xứng đáng là một bậc anh hùng trong thời loạn”.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng người căm giận thét vang lại

Nàng chú ý nhìn ra thấy Khương Sĩ Ẩn đang loạng choạng lùi lại đến bốn năm bước mới đứng vững được.

Tây Vọng hầu Đỗ Mậu thì hai tay ôm bụng, mắt nổ đom đóm đứng yên không nhúc nhích. Một lúc sau mới há miệng phun máu ra, ngã vật xuống đất.

Khương Sĩ Ẩn trông thấy Đỗ Mậu ngã lăn ra rồi, buông một tràng cười dòn dã.

Lão lại trước mộ Đường Toàn chắp tay nói:

– Nhờ tiên sinh chế được phương thuốc cứu cho tiểu nữ đang cơn nguy ngập đã được bình phục. Nay lão phu đã giết được một người trong tứ hầu dưới trướng Cổn Long Vương báo ơn tiên sinh.

Lão lại nhìn Âu Dương Thống chắp tay nói:

– Chúng tôi từng quen với rừng xanh nước biếc. Hậu hội còn nhiều Bây giờ tại hạ hãy xin tạm biệt.

Rồi không chờ Âu Dương Thống trả lời, tung mình nhảy vọt lên qua bức tường vây băng băng đi ngay.

Âu Dương Thống không ngờ, lão nói đến đi là đi ngay lập tức không kịp ngăn cản ông đứng thộn mặt ra gọi to:

– Khương đại hiệp!

Liên Tuyết Kiều đột nhiên xen vào:

– Bang chúa bất tất phải kêu lão làm gì nữa, để lão đi thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Dường như lão cũng bị thương?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế! Lão bị thương khá nặng, vì vậy không nên lưu lão ở lại nữa.

Nếu Bang chúa kêu lão trở lại thì càng làm cho lão bối rối không yên.

Âu Dương Thống nói:

– Lão bị trọng thương mà một người một ngựa ra đi thì mình yên tâm thế nào được?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy lão bị thương khá nặng nhưng không vào chỗ nguy hiểm. Lão lại nội công thâm hậu chỉ cần nghỉ một lúc là hồi phục ngay.

Âu Dương Thống nhìn theo Khương Sĩ Ẩn ngưng tụ kình lực nói:

– Chúc Khương đại hiệp lên đường may mắn. Miễn cho Âu Dương Thống này không tiễn chân được.

Tiếng ông nói không lớn lắm nhưng rất trầm giọng luồng sóng đi xạ

Từ đàng xa có tiếng Khương Sĩ Ẩn đáp lại:

– Không dám kinh động Bang chúa tiễn đưạ

Lúc này Viên Hiếu cùng Hồng Đào kịch chiến đã lâm vào cục diện kẻ sống người chết.

Viên Hiếu càng đánh càng hăng, dần dần đi đến bước tranh tiên.

Hồng Đào đã cảm thấy nội lực không kế tiếp được nữạ Cây quạt và lưỡi trụy thủ trong tay đã dần dần chậm lạị

Hồng Đào thấy Tây Vọng hầu bị trọng thương mà chết thì đã có ý muốn tẩu thoát nhưng Viên Hiếu đánh ra những đòn quyền chưởng biến ảo vô cùng, khiến cho hắn phải để ý hết vào việc chống đỡ, không dám tính đến lá bài trốn chạy

Hai bên đang ác đấu, đột nhiên Viên Hiếu gầm lên một tiếng đồng thời đánh ra một quyền thật mạnh.

Hồng Đào bị quyền phong vô cùng mãnh liệt của Viên Hiếu đánh tới tấp phải lùi lại hai bước.

Viên Hiếu một đòn đã thắng thế liền đánh luôn ra đòn thứ haị Thế quyền này cũng đi kèm với tiếng gầm vang lên.

Đòn quyền nhờ tiếng gầm phát ra, càng thêm mãnh liệt. Chàng đánh luôn bảy tám đòn nữạ

Hồng Đào bị quyền phong đánh mãnh liệt bức bách hắn lại phải lùi thêm bảy tám bước nữạ Lão không còn đủ sức để phản kích.

Âu Dương Thống quay lại nhìn Vân Cửu Long nói:

– Cứ xét thời gian cầm cự với nhau lâu thế này cũng đủ biết Viên Hiếu là một vị cao nhân trong võ lâm.

Vân Cửu Long mỉm cười nói:

– Gã nhờ tư chất thiên nhiên mà thành tựu mau chóng, nhưng cũng phải điều khiếm khuyết về thiên

phú là khó luyện được nội lực âm nhụ

Bỗng nghe Hồng Đào hắng giọng, đột nhiên nhảy tung người lên, miệng thổ máu tươi, lưỡi đao trủy thủ trong tay chưa kịp phóng ra thì người đã chết rồị

Nguyên hắn bị Viên Hiếu đánh một đòn trúng ngực, lục phủ ngũ tạng đều vỡ tan nát, Viên Hiếu đánh chết được Hồng Đào mà vẫn không ra vẻ mệt nhọc, gã rảo bước đến đứng sau lưng Liên Tuyết Kiều

Âu Dương Thống quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Cuộc chiến hôm nay rất là trọng đại, hắn văn thừa đã cầm chắc phần thắng trong bụng từ trước?

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn xung quanh rồi đáp:

– Trước khi chưa điều động mọi người, thuộc hạ đã có mấy lời muốn nói

Lúc này những người đứng xung quanh hầu hết là những cao nhân vào bậc tiền bối trong đám giang hồ, song đối với Liên Tuyết Kiều đều một dạ tôn kính. Ai nấy chú ý để mắt nhìn nàng.

Liên Tuyết Kiều thở dài nói:

– Thực lực chúng ta hiện giờ có thể nói là đã tập hợp được phần lớn những tinh anh trong võ lâm. Dù Cổn Long Vương có bản lãnh nghiêng trời lệch đất cũng không thể chống lại với bao nhiêu tay cao thủ có mặt tại đây Nhưng con thú đã đến lúc giẫy chết tất có một cuộc chiến đấu quyết liệt. Ta có bức bách được Cổn Long Vương đến bước đường cùng thì y cũng còn liều một trận để ngọc đá đều ra trọ Theo chỗ tại hạ biết thì trong người y còn mấy món ám khí ghê gớm chưa từng sử dụng đến bao giờ. Vậy chúng ta lúc nào phải động thủ với y Xin các vị cẩn thận chọ

Âu Dương Thống hỏi:

– Văn Thừa có biết những thứ ám khí đó không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thuộc hạ chỉ được nghe qua còn là thứ gì thì chưa được rõ.

Âu Dương Thống nói:

– Nếu vậy xin Văn Thừa điều động chọ

Liên Tuyết Kiều đảo mắt điều tra tình thế xung quanh, bày thành một trận bao vây, rồi sai Viên Hiếu lượm những thi thể đem ra ngoài trận.

Âu Dương Thống hỏi:

– Sức một mình Thượng Quan Kỳ e rằng khó lòng đối phó lại Cổn Long Vương. Chúng ta có nên vào trong nhà mồ để giúp chàng một tay không?

Liên Tuyết Kiếu đáp:

– Không cần?

Âu Dương Thống vẫy tay một cái, quần hào đứng xung quanh nhà mồ, đột nhiên tìm bóng tối ẩn nấp.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâụ Con ngọc thố đã lặn non đoài, vầng kim ô đã rạng. Chiếc nhà mồ Đường Toàn đứng trơ đó vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Cổn Long Vương cùng chàng Thượng Quan Kỳ trá hình Bao Kế Hiền tựa hồ như chìm đắm vào trong bể cát không lọt ra ngoài một tiếng động nhỏ nàọ

Thời giờ thấm thoát, vầng thái dương đã lên tới giữa trờị

Ánh nắng như thiêu như đốt. Trong mộ vẫn im phăng phắc.

Âu Dương Thống không nhẫn nại được nữa, khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Bản tòa xem chừng có điều khác lạ, chúng ta phải vào trong xem sao chứ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hãy chờ đến lúc mặt trời lặn rồi mà không thấy Thượng Quan Kỳ cùng Cổn Long Vương trở ra, chúng ta sẽ tìm kế vào trong mô.....

Âu Dương Thống chưa dứt lời, đột nhiên nghe có tiếng ầm ầm chấn động.

Chiếc nhà mồ ngạo nghễ tự nhiên bắt đầu lay động. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà nóng, nhà mồ vẫn còn rung chuyển không ngừng.

Âu Dương Thống nhìn nhà mồ lay động bất giác thở dài nói:

– Mới trông tình hình ngôi mộ chuyển động cũng đủ biết cơ quan trong đó lợi hại phi thường, e rằng Cổn Long Vương sẽ bị chôn sống trong nhà mồ này.

Liên Tuyết Kiều cũng ngờ như vậy nhưng chưa dám nói rạ Nàng nghe Âu Dương Thống nêu điểm này lên thì cầm lòng không đậu, hai hàng châu lệ tuôn rơị

Nàng nói:

– Chỉ mong người lành được hoàng thiên ủng hộ, Thượng Quan Kỳ bình yên trở rạ

Nàng là người tài hoa tuyệt thế, một tay điều khiển binh cơ không ai bì kịp, gặp bướt nguy nan lòng càng trấn tĩnh. Nhưng tấm lòng nhi nữ không hề thoát khỏi tình trường.

Âu Dương Thống nghĩ thầm:

“Xem ra nàng đối với Thượng Quan Kỳ có một mối tình cực kỳ nồng mặn. Một đôi trai tài gái sắc phải làm sao nên cặp uyên ương. Sau khi tru lục xong Cổn Long Vương ta phải làm mai để hoàn thành việc này”.

Ông quyết ý như vậy tủm tỉm cười nói:

– Công trình xây cất nhà mồ này đều do Thượng Quan Kỳ thân hành trông coi, chắc bao nhiêu cơ quan trong mộ chàng đã thuộc lòng. Cô nương bất tất phải quan tâm.

Liên Tuyết Kiều gạt nước xắt nói:

– Xin Bang chúa thứ cho tiện thiếp đã mất vẻ nghiêm trang. Dù sao Liên Tuyết Kiều này cũng chỉ là chút phận nữ nhị

Âu Dương Thống nói:

– Xưa nay các bậc anh hùng hào kiệt, phần lớn đều là những người chí tình.

Văn Thừa cũng là một vị cân quắc anh hùng thì tránh sao thoát khỏi đường tình ái

Liên Tuyết Kiều tựa hồ không muốn bàn đến chuyện này nữa, nàng thay đổi vấn đề, nói tiếp:

– Thuộc hạ có một việc thỉnh cầu Bang Chúa

Âu Dương Thống nói:

– Văn Thừa cứ nói đi Bất luận là việc gì mà bản tòa có thể làm được, nhất quyết sẽ xin thỏa mãn.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Sau khi Cổn Long Vương chết rồi, xin Bang chúa cho thuộc hạ được từ chức Văn Thừa ngay

Âu Dương Thống trầm ngâm một lúc rồi nói:

– Bản tòa có mấy lời tâm phúc, giấu kín tại góc lòng đã lâu, bây giờ cũng xin nói rõ để Văn Thừa

biết.

Liên Tuyết Kiều rùng mình thầm nghĩ:

– Âu Dương Thống là người quang minh lỗi lạc, không biết ông có tâm sự gì muốn nói với tạ Nàng hỏi lại:

– Bang chúa có điều chi chỉ giáỏ

Âu Dương Thống nói:

– Năm trước khi bản tòa tiếp nhận chức Bang chúa thì mầm loạn võ lâm khắp thiên hạ đã nảy chồị Tình trạng lúc bấy giờ không cho phép bản tòa được thoái thác, trừ phi mình không nhìn ngó gì đến cuộc hưng suy của Cùng Gia Bang trong võ lâm mà thôị Vì thế mà đưa đến chỗ nhiều người có sự hiểu lầm.

Ông thở dài nói tiếp:

– Tuy bản tòa không kể gì đến chuyện khen chê, nhưng bia miệng ngàn thu e rằng để lại những tiếng không hay cho dời saụ Nhất là khi bản tòa ra đi rồi, e rằng Cùng Gia Bang sẽ xảy họa tam phân ngũ liệt. Hồi còn sinh thời Đường tiên sinh, bản tòa cũng đưa vấn đề này ra mấy lần mời tiên sinh lên ngôi Bang chúạ..

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Phải chăng Bang chúa có ý bảo thuộc hạ lãnh lấy chức vị của Bang chúả

Âu Dương Thống nói:

– Đúng thế! Phỉ?? Văn Thừa thì không ai đủ tài năng gánh nổi trọng trách nàỵ Văn Thừa có nhận lấy ngôi Bang chúa cho bản tòa thì bản tòa mới yên tâm lui về ẩn náu chốn thâm sơn được.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Xin Bang chúa miễn thứ cho thuộc hạ không thể tòng mệnh được vì thuộc hạ đã ưng lời Thượng Quan Kỳ.

Âu Dương Thống cả mừng nói:

– Tuyệt lắm! Hai vị đã bàn tới việc đó rồi thì còn gì hay bằng. Bản tòa đang định làm mối cho hai vị gá nghĩa duyên hàị Như vậy thì bản tòa không phải tác hợp nữạ

Liên Tuyết Kiều nở một nụ cười chua chát nói:

– Tấm thân tiện thiếp đã thuộc về Viên Hiếu Tiện thiếp cùng Thượng Quan Kỳ chi là tình huynh muội mà thôi

Âu Dương Thống ngẩn người ra hỏi:

– Văn thừa chịu trao thân gửi phận cho Viên Hiếu ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Đúng thế! Tiện thiếp đã quyết định rồi

Âu Dương Thống thốt nhiên tủm tỉm cười nói:

– Như vậy cũng hay

– Viên Hiếu được trời phú cho tư chất hơn người Sau này tất thành một tay đại hiệp trong võ lâm.

Liên Tuyết Kiều nhăn nhó cười nói:

– Đó là tiện thiếp nể lòng Thượng Quan Kỳ mà phải ưng thuận. Sau khi Cổn Long Vương chết rồi, Bang chúa cũng nên cho chàng ly khai Cùng Gia Bang.

Âu Dương Thống nói:

– Được lắm... Đã có Viên Hiếu ở bên cạnh Văn thừa Gã là người võ công tuyệt thế, Văn Thừa thao lược nhất đời chắc là hai vị sẽ làm cho Cùng Gia Bang trở nên cường thịnh gấp mười

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa hiểu lầm rồi! Sau khi hạ xong Cổn Long Vương tiện thiếp sẽ cùng phu quân đi mai danh ẩn tích ở chốn thâm sơn cùng cốc. Thuộc hạ chỉ ưa cuộc đời đạm bạc mà thôi

Âu Dương Thống nói:

– Cô nương có tài lương đống, không ở lại giúp đời há chẳng đáng tiếc lắm sao

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tiện thiếp đã quyết ý như vậy, mong ràng Bang chúa chấp nhận cho

Âu Dương Thống trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

– Cô nương đã quyết định như vậy bản tòa không tiện nài ép.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Mấy chục năm trời Bang chúa đã vì Cùng Gia Bang mà lao tâm khổ trí suốt ngày Toàn bang từ trên xuống dưới ai cũng trông vào, thì dù hộ có sự hiểu lầm cũng dễ bề giải thích rõ ràng.

Âu Dương Thống khẽ thở dài nói:

– Vầng trăng khi tỏ khi mờ, lúc tròn lúc khuyết, thì con người cũng có lúc buồn lúc vui khi tan hợp. Liên cô nương đầy nỗi đau lòng không bề bộc bạch thì Âu Dương Thống này cũng vậy thôị

Bất thình lình đánh sầm một tiếng động trời, nhà mồ Đường Toàn đột nhiên hiện ra một cửạ

Liên Tuyết Kiều cúi đầu nhìn xuống thì bên trong chỉ thấy tối mò, không nhìn rõ vật gì hết.

Âu Dương Thống thấy cửa nhà mồ hiện ra cũng cảm khái muôn vàn, nói:

– Đường tiên sinh hồi còn trên dương thế vẫn một dạ nhân từ, mà lúc lâm chung cũng phải làm một việc vô cùng đau xót trái hẳn với ngày thường.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Việc gì?

Âu Dương Thống giơ tay trỏ vào cửa mồ nói:

– Tiên sinh có di ngôn cho Thượng Quan Kỳ đốc thúc thợ thuyền xây dựng nhà mồ này và chôn sống cả hai trăm thợ trong đó.

Liên Tuyết Kiều đang muốn đáp lời, bỗng thấy bóng người thấp thoáng rồi từ phía trong cửa mồ có một người chạy ra.

Chương 117: Kết Quả Cuộc Đời Cổn Long Vương

Người ở trong mộ chui ra ôm một cái hộp gỗ lớn, đầy mình những máu.

Liên Tuyết Kiều hốt hoảng la lên:

– Cổn Long Vương!

Rồi nàng nhảy xổ lại.

Âu Dương Thống theo sát Liên Tuyết Kiệu Tiếp theo tiếng quát vung chưởng đánh ra cực kỳ mãnh liệt.

Người kia phất tay áo một cái để hất chưởng lực của Âu Dương Thống đi.

Liên Tuyết Kiều nhân lúc này lạng mình đến bên người kiạ Nàng phóng ngón trỏ và ngón giữa điểm tới.

Người này né sang bên để tránh rồi phóng cước đá ra.

Liên Tuyết Kiều dời chân né tránh rồi nói:

– Tây Vọng hầu Đỗ Mậu chết rồi, Nam Diện hầu Hồng Đào cũng toi mạng nốt. Vương gia bố trí hai ngã phục binh đều bị đánh tan. Dù Vương gia có võ công tuyệt thế, trí tuệ hơn người thì bữa nay cũng khó lòng thoát khỏi vòng vây của các bậc anh hùng thiên hạ.

Người kia ngơ ngẩn đảo mắt nhìn chung quanh, quả thấy bốn mặt vô số cao nhân. Mé tả một người đứng tuổi mình mặc áo xanh thi lễ nói:

– Cổn Long Vương! Vương gia còn nhớ người bạn năm xưa là Vân Cửu Long này không?

Mé hữu một vị lão tăng mặc áo bào sắc tro hỏi tiếp:

– Tên nghịch đồ giết thầy kia! Còn nhớ lão tăng là ai không A Di Đà Phật!

âm hồn sư huynh có khôn thiêng xin giúp cho tiểu đệ tru diệt tên ác đồ này để thanh lọc hàng ngũ môn hộ phái Thiếu Lâm tạ

Một ông già áo dài phất phới đứng bên cạnh lão tăng nói tiếp:

– Thủ lãnh Trung Nguyên Ngũ Nghĩa là Diệp Nhất Bình này đến để đòi mạng của bốn vị sư đệ đây

Âu Dương Thống cười oang oang nói:

– Một đời người đã giết không biết bao nhiêu là người lại làm không biết bao nhiêu điều tàn ác. Trong cơn báo ứng, tội ác đáo đầu là lúc này đây Bây giờ ngươi tự xử lấy thân hay còn chờ ta phải ra tay

Diệp Nhất Bình nói:

– Người này tội ác ngập đầu Nếu để hắn tự tử mà chết, chẳng hóa ra mình quá khoan hồng ư?

Con người đầy mình nhuộm máu tanh dơ vẫn đứng yên không nhúc nhích, mặt lạnh như tiền, trơ như đá, chẳng khác gì tượng đất.

Vân Cửu Long giơ tay phóng ra một chưởng. Kình lực mãnh liệt vô cùng, quyền phong vù vù như gió bão

Bỗng thấy con người trông như quỷ nhập tràng lập tức ngã rạ Chiếc hộp gỗ trong tay rớt xuống đất đánh “Binh” một tiếng. Người y bị chưởng lực của Vân Cửu Long hất lộn đi hai vòng rồi lăn vào phía trong cửa mộ tối mò.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Thật là một tay xảo quyệt!

Quần hào nhìn nhau ngơ ngác...

Âu Dương Thống khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Vụ này là thế nào đây Người đó không phải là Cổn Long Vương ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Không phải, hắn chỉ là một tên tùy tùng, Cổn Long Vương đem đi để cải trang thay y

Diệp Nhất Bình đột nhiên tiến lên một bước, vươn tay ra toan nhắc lấy cái hộp gỗ.

Liên Tuyết Kiều vội ngăn lại nói:

– Chớ có đụng vào..

Diệp Nhất Bình vội rút tay lại hỏi:

– Tại sao vậy Liên Tuyết Kiều đáp:

– Cái hộp gỗ này tất bên trong có dấu một thứ ám khí kịch độc.

Âu Dương Thống lượm một viên đá cầm trong tay rồi nói:

– Xin chư vị tránh rạ

Ông dơ tay liệng hòn đá đánh trúng cái hộp gỗ.

“Chát” một tiếng. Nắp hộp vỡ tan bay lên. Cái hộp mất nắp chỉ còn rỗng không, mà chẳng thấy gì biến diễn.

Âu Dương Thống chau mày khẽ bảo Liên Tuyết Kiều:

– Bản tòa thử lại coị

Liên Tuyết Kiều mặt phấn ửng hồng ra chiều bẽn lẽn nói:

– Thuộc hạ đã quá đa nghị Nhưng cẩn thận một phút cũng không mất gì.

Chưa dứt lời, đột nhiên “Uỳnh” một tiếng. Cái hộp gỗ nổ tung. Ánh lửa xanh lè bốc lên bay ra bốn mặt trong phạm vi chừng bảy tám thước.

Ánh lửa trông tựa như một cái lồng chụp xuống.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Đối phó với con người hiểm độc nhất đời, quả nhiên phải có lòng nhẫn nại lắm mới được.

Diệp Nhất Bình đứng đằng xa nhìn Liên Tuyết Kiều chắp tay thi lễ nói:

– Đa tạ cô nương cứu lão phụ

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tại hạ không dám! Rồi quay lại nói với Âu Dương Thống:

– Thuộc hạ muốn vào xem. Xin Bang chúa ở ngoài chủ trương đại cuộc cho!

Âu Dương Thống nói:

– Không được! Nếu cần thì để cho bản tòa đị

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bang chúa là chúa tể một bang, không nên dấn mình vào nơi nguy hiểm.

Thuộc hạ đem Viên Hiếu đi giúp đỡ thì dù có gặp Cổn Long Vương cũng chẳng ngại gì.

Âu Dương Thống nói:

– Văn Thừa là người chủ trương đại cuộc có giết được Cổn Long Vương hay không là ở trận này Công cuộc trọng đại như vậy, Văn Thừa không thể phó thác cho ai được.

Văn Hiếu đột nhiên nói xen vào:

– Các vị đều không cần phải vào nữạ Đại ca tại hạ sắp ra rồi đó.

Liên Tuyết Kiều lắng tai nghe, quả nhiên lờ mờ thấy có tiếng tiêu kỳ dị vọng rạ

Trong nhà mồ Đường Toàn đột nhiên lại vang lên những tiếng rung chuyển.

Ánh sáng hồng rực lên bên ngoài cũng trông rõ, dường như trong mộ đã xảy ra cuộc diễn biến trọng đại

Liên Tuyết Kiều trong lòng nóng nảy, toan không nghe lời ngăn trở muốn xông vào thì đột nhiên hai bóng đen bay vọt rạ Người đi trước mặc bào xanh đeo trường kiếm, cử động mau lẹ dị thường. Chính là Cổn Long Vương.

Liên Tuyết Kiều lần trước coi người đã lầm suýt nữa bao nhiêu anh hùng thiên hạ và Cùng Gia Bang bị nát ra như cám, nên lần này nàng nhìn nhận rất kỹ.

Cổn Long Vương đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói:

– Hôm nay mà ta thoát khỏi nạn này trở về đất Thần Châụ Thì việc đầu tiên là tiêu diệt cho kỳ hết bọn Cùng Gia Bang các ngươi, không để sót một mống.

Âu Dương Thống nói:

– Ta e rằng bữa nay ngươị không thể tài nào ra khỏi sơn trang này nữạ

Cổn Long Vương không nói gì nữạ Nhắm hai mắt lại tựa hồ như để vận khí dưỡng thần.

Liên Tuyết Kiều trong lòng vẫn lo ngay ngáy về Thượng Quan Kỳ, nóng ruột chưa thấy chàng ra, nàng không nhẫn nại được, khẽ hỏi Viên Hiếu:

– Sao đến bây giờ đại ca ngươi còn chưa rả

Viên Hiếu đáp:

– Tiểu đệ nghe tiếng tiêu và cả tiếng y nữa, quyết không thể lầm được...

Chưa dứt lời cửa hầm lại có bóng đen thấp thoáng.

Một người tướng mạo kỳ dị nhảy vọt ra, mặt thì nửa đen nửa trắng lốm đốm, râu chỉ còn một bên. Trong tay người này cầm một thanh đao vàng bóng loáng như ngọc.

Viên Hiếu giương cặp mắt tròn xoe, trầm giọng hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Người này là ai Tướng mạo y còn kỳ dị hơn cả tiểu đệ Liên Tuyết Kiều phì cười nói:

– Đại ca ngươi đấy chứ ai!.

Viên Hiếu nói:

– Sao không giống đại ca chút nào

Bỗng thấy tiếng quái nhân cười ha hả nói:

– Cổn Long Vương! Ngươi cùng ta đánh nhau đã nửa ngày trời nếm biết bao nhiêu đòn đau khổ. Ngươi có biết ta là ai không Cồn Long Vương đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

– Mi là Thượng Quan Kỳ. Ta đã biết từ trước rồi

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên vuốt mặt. Bao nhiêu râu ria cùng phấn nhồi rớt xuống hết, khôi phục lại chân tướng.

Âu Dương Thống vẫy tay một cái, quần hào bốn mặt nhất tề đổ ra thành thế bao vây

Thượng Quan Kỳ đứng giữa cửa huyệt, không cho Cổn Long Vương lùi lại vào nữa

Âu Dương Thống nói:

– Cổn Long Vương! Ngươi đã bó tay chịu trói chưa, hay còn chờ chúng ta động thủ?

Cổn Long Vương đưa mắt nhìn bốn phía thấy xung quanh toàn là những tay kình địch. Đừng nói họ ra tay cả một lúc mà cứ một chọi một, có thắng được cũng gian khổ vô cùng.

Y vùng vẫy giang hồ, đi đến đâu ai cũng thần phục đến đó. Bữa nay bị khốn ở đây, đến một tên tùy

tùng cũng không còn. Dù y hung ác đến đâu, giết người không biết bao nhiêu mà kể, cũng chẳng khỏi nhụt chí anh hùng. Hai mắt y nhìn chòng chọc Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Hồng Đào cùng Đỗ Mậu đã đến chưả

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hai người đó đã bị phóng phụ cốt độc châm vào mình, đâu dám kháng mệnh Vương giạ Nhưng tiếc rằng Vương gia ra chậm một chút, nên bọn họ bỏ đi cả rồị

Âu Dương Thống hỏi:

– Ngươi có cần coi thi thể bọn họ không?

Cổn Long Vương đáp:

– Không cần! Bang chúa Cùng Gia Bang có nói sai bao giờ.

Đột nhiên y nổi lên một trận cười ha hả, song tiếng cười đầy vẻ thê lương.

Âu Dương Thống ngẩng mặt xem trời chiều nói:

– Cổn Long Vương! Oai hùng ngày trước của ngươi bây giờ để đâu cả rồị

Cổn Long Vương hỏi:

– Âu Dương Thống! Đại cuộc bữa nay ngươi đã nắm một vững phần thắng chưả

Âu Dương Thống nói:

– Ta biết ngươi là con thú dữ gặp bước đường cùng, tất còn phấn đấu một trận trước khi chịu chết. Mấy chục năm trời chúng ta đối lập với bọn ngươi, tuy đã giao đấu mấy lần, nhưng chưa bao giờ chiến đấu cho đến một mất một còn. Bữa nay Âu Dương Thống này muốn bồi tiếp ngươị..

Liên Tuyết Kiều vội ngắt lời:

– Bang chúa không nên...

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Văn Thừa bất tất phải quan tâm. Nếu không làm như vậy, đến lúc chết y vẫn chưa tâm phục.

Cổn Long Vương đột nhiên vung trường kiếm lên lạnh lùng nói:

– Kẻ khác thì chưa hiểu tâm tình Âu Dương Thống lúc này, chứ ta đây thì biết rõ lắm. Ngươi rút gươm ra đi!

Âu Dương Thống quay lại nhìn quần hào nói:

– Vị nào cho tại hạ mượn một thanh bảo kiếm?

Thiết Mộc đại sư vốn có tình thâm giao với Âu Dương Thống ra chiều nghi ngại Nhà sư nhận thấy Âu Dương Thống muốn cùng Cổn Long Vương quyết một trận tử chiến, thực tình khó nắm vững được phần thắng, vội bước ra nói:

– Cổn Long Vương là một tên hung ác nhất đời, bất tất phải theo quy củ võ lâm lấy một chọi một. Lão tăng xin ra lãnh giáo y một chuyến.

Chưa dứt lời nhà sư đã vung cây thiền trượng bằng sắt nhảy lại ra chiêu “Lực Tảo Ngũ Nhạc” đánh tạt ngang.

Cổn Long Vương cũng vung trường kiếm lên gạt đánh choang một tiếng.

Thiết Mộc đại sư cười lạt nói:

– Thế kiếm này của phái Võ Đương, ngươi thuộc kỹ thật!

Nhà sư vừa nói vừa thi triển “Thập Bát La Hán chưởng pháp” một môn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm dùng để trấn sơn. Chớp mắt ánh trượng loang loáng đầy trời

Cổn Long Vương rung động cây trường kiếm. Làn kiếm quang lập lòe ở giữa ánh thiền trượng.

Thế công và thế thủ của Cổn Long Vương xem ra rất ung dung, tuyệt không sơ hở chút nào

Liên Tuyết Kiều đang theo dõi cuộc đấu của hai người

Cổn Long Vương quả là một tay võ công phi thường. Cây trường kiếm của y không gấp rút mà cũng không đờ đẫn. Y vừa đánh vừa gạt cây thiền trượng của Thiết Mộc một cách rất bình tĩnh. Cuộc đấu này còn kéo dài và sắp đến chỗ khốc liệt.

Liên Tuyết Kiều trầm tư một lúc rồi nói:

– Các vị đến đây chẳng để đòi nợ máu cũng để trả nợ Oán. Đến bây giờ chưa ra tay, còn so kè gì nữa

Vân Cửu Long nói:

– Đúng thế! Năm trước Cổn Long Vương ám toán Vân mỗ có dùng thủ đoạn quang minh chính đại đâụ

Đoạn tiến lên một bước lớn tiếng nói:

– Xin Đại thiền sư lượng thứ cho tại hạ vào đòi mạng Cổn Long Vương đây

Thực ra Vân Cửu Long, nói câu này cũng là thừa, nên chưa dứt lời ông đã xông vào đánh luôn, phóng ra một chưởng.

Thiết Mộc đại sư chẳng lạ gì chỗ dụng tâm của quần hào muốn tiêu diệt Cổn Long Vương cho mau lẹ, liền thu trượng về để chuyển đánh vào một bên, còn một bên nhường cho Vân Cửu Long.

Cổn Long Vương bị đẩy vào hoàn cảnh rất nguy hiểm. Một mình phải dịch với hai tay cao thủ tuyệt thế tả hữu giáp công, không được rảnh tay một chút nào

Âu Dương Thống khẽ thở dài một tiếng, ngẩng mặt trông trời, ngơ ngẩn xuất thần.

Diệp Nhất Bình thấy thái độ Âu Dương Thống, rất lấy làm kỳ lạ và nghĩ thầm. Sau khi Cổn Long Vương bị diệt là Cùng Gia Bang trừ xong đại địch. Đáng lý Âu Dương Thống vui sướng hân hoan ra mặt mới phải sao y lại có vẻ buồn rầu

Liên Tuyết Kiều hiểu rõ tâm địa Âu Dương Thống hơn. Nàng biết một khi thanh trừ đại địch, tất lại phải một phen báo ân trả oán.

Bỗng nghe một tiếng thở dài, Cổn Long Vương không tự chủ được phải lùi lại ba bước.

Vân Cửu Long lạnh lùng nói:

– Cổn Long Vương! Năm trước ta có đính ước cùng những tay cao thủ Mật Tông đến giao đấu, ta có mời ngươi giúp sức. Ai ngờ ngươi lại ngấm ngầm thi hành kế độc để thu lợi Trong trận ấy, ngươi giết Thanh Thành Nhị Lão, Mao Sơn Nhất Chân và mấy chục tay cao thủ phái Mật Tông. Nhưng ngươi không ngờ là Vân Cửu Long còn sống ở nhân gian. Hôm nay Vân mỗ phải báo thù cho họ.

Cổn Long Vương bị trúng một chưởng của Vân Cửu Long đánh gãy một rẽ xương sườn, nhưng y nhịn đau không nói Cây trường kiếm trong tay phải y đưa ngang ra, hai mắt ngưng thần nhìn thẳng vào Thiết Mộc đại sư.

Thượng Quan Kỳ chợt nhớ đến Thần Tiêu Sinh lúc học nghệ tại ngôi chùa hoang, không nhịn được nữa lớn tiếng gọi:

– Vân trang chúa! Tại hạ nhớ tới một việc kỳ dị, chẳng rõ trang chủ có hiểu không?

Vân Cửu Long nói:

– Sư đệ có điều gì muốn hỏi Tiểu huynh mà biết tất nói hết.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Tiểu đệ theo ân sư học nghệ tại một nơi chùa cổ, phát giác ra các tăng lữ trong chùa này, mỗi vị đều ngồi một phòng rồi viên tịch. Ngôi chùa lớn như vậy mà ngoài sư phụ ra chẳng một ai sống là nghĩa làm saỏ

Vân Cửu Long nói:

– Các vị tăng lữ trong ngôi chùa đó đều do tiểu huynh an bài để viện trợ cho mình, nhưng sau bị chết chẳng còn một aỉ

Cổn Long Vương đột nhiên nói xen vào:

– Các người bất tất phải nghi hoặc. Bọn họ đều bị một thứ thuốc độc chậm phát rồi mất mạng. Ta bỏ thuốc độc vào trong nước của họ, phàm người nào dùng nước đó để ăn uống đều bị chết hết.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Vậy thì đúng rồị Nếu ngươi không thừa nhận thì cái chết của những vị tăng lữ trong chùa này sẽ gây nhiều mối ngờ vực trong võ lâm.

Vân Cửu Long nói:

– Cổn Long Vương! Ngươi làm việc gì cũng nhổ cỏ trừ gốc. Vân mỗ thoát chết, ngươi có biết tại sao không. Cổn Long Vương lạnh lùng đáp:

– Năm trước ngươi cùng ta ước hẹn mưu giết các bậc anh hùng chia đôi thiên hạ, lấy sông Trường Giang làm ranh giới, phân ngôi chúa tể hai miền Nam Bắc võ lâm. Ngươi dám bán rẻ Âu Dương Thống thì cũng là một tay nham hiểm độc ác.

Nếu ta không sớm giết ngươi đi thì cũng lo sau này bị ngươi ám toán.

Vân Cửu Long nói:

– Việc năm xưa đã qua rồị Bữa nay Vân mỗ phải báo thù cho mấy ông bạn.

Nói xong tiến sát lại phóng chưởng ra đánh.

Cổn Long Vương vung kiếm chém tạt ngang vào cổ tay đối phương.

Vân Cửu Long gầm lên một tiếng, tung người nhảy vọt lên tránh khỏi lưỡi kiếm đối phương rồi, cả hai tay phóng chường ra, miệng nói dõng dạc:

– Xin chư vị tạm nhường cho Vân mỗ diệt Cổn Long Vương để báo thù cho Thanh Thành Nhị Lão cùng bọn Mao Sơn Nhất Chân.

Quả nhiên Vân vừa la lên, không ai trợ thủ nữạ

Cổn Long Vương tuy có binh khí trong tay nhưng đã gãy một rẽ xương sườn, nên hành động kém bề linh diệụ Đôi bên thành thế quân bình, tiếp tục đánh kịch liệt hơn hai trăm chiêu mà vẫn chưa phân được thuạ

Vân Cửu Long đột nhiên biến thế chưởng, không tấn công nữạ Bề ngoài tường ông giữ thế thủ, mà thực ra trong thế thủ gồm cả thế công nữa, vì ông chuyên tìm cách khắc chế những đòn dành của Cổn Long Vương.

Âu Dương Thống nhìn chiều trời rồi lớn tiếng gọi:

– Vân đại trang chủ! Nếu bữa nay còn để Cổn Long Vương chạy thoát thì e rằng sau này trên chốn giang hồ vĩnh viễn không còn ngày nào được an ninh nữạ

Diệp Nhất Bình nói:

– Đối với con người hung ác xảo quyệt này không cần giữ lề luật giang hồ nữạ

Lão giơ cây trượng điểm tớị

Cổn Long Vương lập tức bị hãm vào hoàn cảnh bị tấn công bốn mặt.

Thiết Mộc đại sư cùng Diệp Nhất Bình sử dụng hai cây trượng, còn Âu Dương Thống, Vân Cửu Long thì đánh bằng quyền chường, khiến cho Cổn Long Vương chân tay cuống quít.

Liên Tuyết Kiều đứng bên lược trận, nhìn thấy Cổn Long Vương tay phải vận dụng thanh kiếm còn tay trái thò vào trong bọc, nàng cả kinh, vội la lên:

– Các vị phải cẩn thận đế phòng ám khí!

Âu Dương Thống dùng tuyệt chiêu Xuyên Vân Quyền đánh vào giữa luồng kiếm quang trùng điệp, trúng vào khuỷu tay trái Cổn Long Vương ngay lập tức.

Nửa tay thò vào trong bọc không rút ra được nữạ

Vân Cửu Long thấy Âu Dương Thống ra một chiêu đắc thắng, cũng mạo hiểm đánh ra một đòn

“Di Hoa Tiếp Mộc” vào cổ tay phải Cổn Long Vương đang cầm kiếm. Ông dùng hết sức bình sinh đoạt được khí giới trong tay Cổn Long Vương. Diệp Nhất Bình đập mạnh cây trượng một cái trúng đùi bên trái Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương không còn có sức phản kháng, đằng hắng một tiếng co chân trái lên, dùng một chân phải đạp đất.

Âu Dương Thống cũng đánh một quyền vào trước ngực Cổn Long Vương.

Chỉ trong khoảnh khắc con người hung ác tuyệt đại, tay trái bị gãy xương, chân trái sai khớp, khí giới bị người đoạt mất, dường như biết mình tội ác đã đầy, sinh cơ đã hết. Y đứng trơ ra không né tránh mà cũng không trả đòn. Y thấy Âu Dương Thống phóng quyền đánh tới liền ưỡn ngực ra để chịu đựng.

Liên Tuyết Kiều la lên:

– Bang chủ không nên…

Thế quyền của Âu Dương Thống đã chạm tới vạt áo trước ngực Cổn Long Vương, ông nghe Liên Tuyết Kiều hô, vội thu quyền lại, nhảy lùi về phía sau

Liên Tuyết Kiều lớn tiếng hô tiếp:

– Xin các vị lùi ra cho mau!

Vân Cửu Long, Thiết Mộc đại sư, Diệp Nhất Bình đều nhảy lùi lại phía sau đến tám chín thước.

Cổn Long Vương thấy quần hào lui rạ Người y lảo đảo mấy cái rồi chỉ dùng một chân phải đứng yên không nhúc nhích, mắt tóe thần quang hung dữ chăm chú nhìn vào mặt quần hào, không nói câu gì.

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn mặt Thượng Quan Kỳ, tia mắt lộ ra rất quan tâm đến chàng nhưng miệng không nói rạ

Thượng Quan Kỳ nhìn tia mắt nàng biết rằng nàng có ý giục mình phải lùi rạ

Bỗng thấy Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng, một chân nhảy lên, xông thẳng vào Âu Dương Thống.

Liên Tuyết Kiều lớn tiếng hô:

– Đừng để y xông đến bên mình.

Rồi nàng nhảy ra xa trước.

Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư, Vân Cửu Long, Diệp Nhất Bình lục tục nhảy lùi lại phía sau

Cổn Long Vương khác nào cây cung đã giương đến độ chót, thấy quần hào lùi cả lại, cũng không đuổi theo, thở dài một tiếng rồi ngã ngửa xuống đất.

Thượng Quan Kỳ tung mình nhảy lên qua Cổn Long Vương hạ xuống bên Âu Dương Thống cùng Liên Tuyết Kiều Chàng chắp tay nói:

– Thuộc hạ may mà đã làm tròn sứ mạng.

Âu Dương Thống cầm tay Thượng Quan Kỳ trầm giọng hỏi:

– Thượng Quan huynh có nhìn thi thể Đường tiên sinh không?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Thuộc hạ cùng Cổn Long Vương đánh nhau đến dư trăm hiệp trước di thể Đường đại cạ Giữa lúc thuộc hạ sắp bị thua thì Đường đại ca hiển linh. Đầu quan tài đột nhiên hiện ra bảy chữ lớn:

“Cổn Long Vương chết đến nơi rồi”?

Bảy chữ này trợ lực cho thuộc hạ rất nhiều vì nó làm cho Cổn Long Vương chấn động tâm thần, rồi bị thuộc hạ đánh trúng một quyền.

Âu Dương Thống buồn rầu nói:

– Đường tiên sinh lúc còn ở thế gian đã mưu sự sống còn cho anh em đồng đạo trong võ lâm, mà chết cũng chưa được yên tâm dưới suối vàng.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đường đại ca là bậc kỳ tài nhất đời Hồi sinh thời làm điều nhân nghĩa, mất đi còn để kế hoạch triệt kẻ bạo tàn, không phải người thường có thể kịp được.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Cổn Long Vương bị trúng quyền rồi sao nữả

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Cổn Long Vương trong mình mặc giáp, tuy bị trúng quyền, nhưng vẫn cướp được ba quyển di thư để trước di thể Đường đại cạ Rồi từ đó hai bên chiến đấu gắt gaọ Thuộc hạ phát động liền liền

những cơ quan do Đường đại ca bố trí, khiến y mười hai lần mai phục là mười hai lần bị thương, y mới không còn thể nhẫn nại để chiến đấu được nữa

Vân Cửu Long gật đầu nói:

– Xem thế thì Cổn Long Vương đã bị thương khá nặng.

Liên Tuyết Kiều thở dài hỏi:

– Hai trăm thợ bị chôn sống trong nhà mồ không biết ra sao

Nàng quay đầu nhìn lại vẫn thấy Cổn Long Vương lặng lẽ ngồi dưới đất hai mắt nhắm nghiền như người ngủ say

Âu Dương Thống nói:

– Cổn Long Vương đã mỏi mệt quá rồi chính là thời cơ rất tốt để bắt sống y

Bản tòa hãy điểm huyệt y rồi sẽ tính.

Nói xong cất bước toan lại bên Cổn Long Vương.

Đột nhiên Liên Tuyết Kiều lớn tiếng la lên:

– Bang chủ không nên hấp tấp!

Vừa dứt lời, bỗng thấy Cổn Long Vương ngồi ngay người dậy, tay phải thò vào bọc lấy một cái hộp ngọc nhỏ, mở nắp ra móc mấy viên thuốc đen bỏ cả vào miệng nuốt.

Cổn Long Vương một đời ngang dọc giang hồ, rất nhiều quỷ kế mọi người vẫn còn đem lòng nghi kỵ y

Không ai biết y uống thuốc gì, cũng không ra tay ngăn cản.

Âu Dương Thống nhíu lông mày khẽ hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Có phải y uống thuốc độc không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Thuộc hạ biết rõ y là con người thế nào rồi, quyết không uống thuốc độc tự tử đâu Ta phải cẩn thận mới được.

Vân Cửu Long hỏi:

– Nghe nói trên đời có một thứ thuốc rất thần kỳ. Sau khi uống vào nó kích thích những sở năng về sinh mạng con người, chẳng hiểu có đúng không.

Cổn Long Vương đứng một chân lên, lạnh lùng nói:

– Đúng thế! Trên đời quả có thứ thuốc đó mà các ngươi không biết chỉ vì mình cô lập hẹp hòị

Vân Cửu Long lớn tiếng hỏi:

– Ngươi vừa uống thứ thuốc đó phải không?

Cổn Long Vương đáp:

– Phải rồi! Thứ thuốc này mỗi lần chỉ uống một viên là trong người có khả năng gì phát xuất ra hết.

Vân Cửu Long lạnh lùng nói:

– Bất cứ vật gì đi đến chỗ cùng cực rồi phản lại Ngươi vừa uống một hơi mười mấy viên chắc là chất thuốc nặng lắm?

Cổn Long Vương đột nhiên buông một tràng cười rồi nói:

– Lúc này ta không hoài hơi đâu mà đấu khẩu nữạ Hai mắt lão mơ màng chăm chú nhìn Âu Dương Thống nói:

– Âu Dương Thống! Ngươi cùng ta đối lập nhau trên chốn giang hồ đã mấy chục năm, đánh nhau kể cả những trận lớn, trận nhỏ kể có hàng trăm trận, nhưng rốt cục chẳng ai được ai thua, vì đôi ta chưa bao giờ đem toàn lực ra để quyết thắng bạị Bây giờ ta đã gãy một tay, hỏng một chân, thành phế nhân rồị Ngươi có dám sống mái cùng ta một trận không?

Thượng Quan Kỳ sợ Âu Dương Thống câu nệ anh hùng tính, mà nhận lời Cổn Long Vương chăng, chàng vội nói:

– Ngươi mượn chất độc kích thích để liều mạng đâu phải là anh hùng. Bang chúa không nên động thủ với ỵ

Cổn Long Vương tức quá quát lên:

– Ta hãy lấy đầu mi trước rồi giết bọn họ saụ

Nói xong tung mình lên nhằm Thượng Quan Kỳ phóng chưởng rạ

Thượng Quan Kỳ đã đấu với Cổn Long Vương ở trong nhà mồ Đường Toàn có đến mấy chục chưởng, bây giờ chàng không sợ gì nữa

Chàng thấy Cổn Long Vương phóng chưởng đánh lập tức vung chưởng lên gạt. Hai chưởng đụng nhau đánh sầm một tiếng.

Thượng Quan Kỳ biết trong tay Cổn Long Vương đã chứa sẵn nội lực từ trước, đột nhiên phóng ra sức mạnh gấp mười lần bình thường. Người chàng rung động, khí huyết toàn thân sôi động phải lùi lại đến tám chín bước mới đứng vững.

Chàng thộn mặt ra lớn tiếng nói:

– Y đã bị chất thuốc phát động, không nên đấu chưởng với y nữa

Cổn Long Vương đánh một chường ra rồi, người nóng như điên lại gầm lên một tiếng, phóng chưởng thứ hai ra

Chưởng này không những nội lực mãnh liệt mà còn kỳ ảo nữa

Ánh chường vây bọc không cho Âu Dương Thống lùi lại Nếu Âu Dương Thống không đón lấy chưởng đó thì chỉ còn cách nằm xuống nguyên chỗ duỗi thẳng người ra trằn mình đi thì mới thoát được ánh chưởng vây bọc.

Nhưng Âu Dương Thống đường đường là một vị Bang chủ có lý đâu chịu nằm xuống đất để thi triển thân pháp đó.

Vân Cửu Long ngưng tụ công lực, dằn giọng quát lên:

– Tại hạ đỡ giúp Bang chủ một chưởng.

Ông vừa nói vừa phóng chưởng ra rất nhanh để đón lấy chưởng thế Cổn Long Vương.

Hai luồng tiềm lực chạm nhau, Vân Cửu Long lập tức cảm thấy áp lực rất nặng khó lòng chống đỡ. Nhưng ông đã lâm vào thế không thể thu chưởng về được đành phải đem toàn lực ra chống đối

Trong giây phút này Cổn Long Vương cùng Vân Cửu Long hai bên cho chưởng lực tiếp sức nhau, Âu Dương Thống cũng phóng chường ra

Một chưởng lực đánh xéo vào cổ tay phải Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương từ lúc uống thuốc rồi tuy phát huy được hết tiềm năng về sinh mạng, nhưng tai mắt lại kém phần linh mẫn. Chưởng lực Âu Dương Thống đánh xéo đến, y không biết né tránh nên bị ám kình chấn động thành ra đột nhiên phải dừng chưởng lực đánh Vân Cửu Long lại một chút.

Vân Cửu Long thừa cơ tung mình lên lùi lại

Âu Dương Thống phóng chưởng ra rồi cũng vội nhảy lùi về phía sau

Bỗng thấy Cổn Long Vương toàn thân da thịt rung lên. Hai hàm răng cũng va chạm vào nhau kêu lập cập, tựa hồ như da thịt co rúm lại vẻ mặt ra chiều thống khổ vô cùng. Quần hào thấy vậy dừng thộn mặt ra mà nhìn. Không hiểu tại sao Cổn Long Vương lại biến chuyển trạng thái một cách đột ngột như vậy

Liên Tuyết Kiều chú ý nhìn y hồi lâu bất giác thở dài nói:

– Y cố chiến thắng lấy một keo, uống thuốc nhiều quá nội phủ trúng độc lên cơn rồi Hỡi ơi! Bình sinh y dùng thuốc độc hại người không ngờ đến lúc sau cùng chính y lại bị trúng độc!

Bỗng thấy Cổn Long Vương đang run lẩy bẩy đột nhiên dừng lại Cặp mắt tóe ra những tia sáng dữ dội rồi bất thình lình quát lên một tiếng nhảy xổ đến chỗ quần hào

Lúc này Cổn Long Vương chẳng khác gì con sư tử điên khùng mất hết tính thâm trầm thường nhật.

Diệp Nhất Bình nói:

– Cây cung cứng đã giương lên đến độ chót thì còn gì đáng sợ nữa Lão vận hết công lực bình sinh vung chưởng đánh rạ

Thượng Quan Kỳ giật mình la lên:

– Sư phụ không nên…

Rồi chàng phóng cả hai chưởng rạ

Chưởng lực cả hai người hợp lại mà ngăn cản không nổi Cổn Long Vương nhảy xổ vào Chưởng lực chạm nhau, chàng bị rung lên, lùi lại bốn năm bước.

Viên Hiếu lớn tiếng quát:

– Đại ca bất tất phải hoang mang.

Gã vừa hô vừa phóng quyền ra đánh.

Nội lực ba người hợp lại mới gắng gượng đón được thế đánh của Cổn Long Vương mãnh liệt phi thường.

Diệp Nhất Bình đương đầu, tuy được Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu trợ lực kịp thời mà nội phủ

vẫn bị rung động khủng khiếp, lão thổ máu tươi rạ

Thiết Mộc đại sư ngưng tụ nội lực, ra chiêu “Phi Bạt Chàng Chung” đổi thế thủ làm thế công để phản kích.

Cổn Long Vương vung tay ra đón tiếp thế chưởng của Thiết Mộc. Hai luồng kình lực chạm nhau mãnh liệt Thiết Mộc đại sư bị hất về phía sau hai bước, máu trong nội phủ rạt rào, sắc mặt xám ngắt.

Liên Tuyết Kiều chẳng nói năng gì ngấm ngầm theo dõi phản ứng của Cổn Long Vương. Nàng thấy y sau khi phóng chường ra chống lại Thiết Mộc đại sư, bàn tay y thoáng hiện màu đỏ chói vội kêu lên:

– Không nên đem nội lực ra chống đối với y, chúng ta phải chia ra bốn mặt đánh vào, khiến y trở tay không kịp. Có thế thì sức thuốc thúc đẩy mới không có chỗ phát tiết.

Quần hào đều đem lòng kính phục Liên Tuyết Kiều, nghe lời nàng nói, lập tức chia ra bốn mặt đánh vào Cổn Long Vương. Tình trạng này quả nhiên khiến Cổn Long Vương tay chân luống cuống. Y bị gãy một tay hỏng một chân, nên chuyển vận không được linh hoạt. Quần hào không chịu ra mặt đấu chưởng với y.

Y còn một chân chống đất mà vẫn phải xoay chuyển luôn.

Bọn Âu Dương Thống, Vân Cửu Long tuy không đối diện đấu chưởng với Cổn Long Vương mà cảm thấy chưởng lực của y mỗi lúc một mạnh thêm mà bên mình càng đánh lâu càng cảm thấy hãi hùng.

Liên Tuyết Kiều vẫn chưa ra tay. Nàng đứng xa chừng ngoài một trượng để coi cuộc ác đấu ly kỳ. Nàng thấy bàn tay Cổn Long Vương mỗi lúc một đỏ thêm, đỏ chẳng khác gì máu tươi trông hoa cả mắt.

Mặt khác mắt y dần dần trở nên lờ đờ, rõ ràng sức mạnh trong người y thúc đẩy không phát tiết ra được làm cho y đau khổ cùng cực. Đột nhiên Cổn Long Vương quát lên một tiếng, nhảy một chân xông vào một cây lớn, phóng chường đánh vào cây này.

“Sầm” một tiếng, cái cây lớn bằng miệng bát bị gãy đôi.

Quần hào thấy chưởng lực y còn uy mãnh như vậy, không khỏi sinh lòng kinh hãi.

Cổn Long Vương quay lại đánh vào tảng đá lớn bên mình y. Tảng đá này nhọn hoắt, sắc bén kinh người. Bàn tay Cổn Long Vương chém vào tuy tảng đá vỡ thành mấy miếng, nhưng tay y cũng bị sứt máu chảy đầm đìa.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Người này võ công quả đến mực siêu quần, nếu y đường đường chính chính lập ra một môn phái thì quyết rằng hơn cả chín môn phái lớn kia. Bỗng Cổn Long Vương lại gầm lên một tiếng, rồi một chân nhảy loạn lên, chạy khắp nơi Bất luận gặp vật gì ngăn trở dù là phòng ốc, là đá núi, là cây lớn, y cũng vung chưởng đánh rạ

Mới trong khoảnh khắc, y đã đánh đổ bốn gian phòng, ba cây lớn, đập tan hai tảng đá núi Y đi đến đâu máu tươi chảy ròng ròng đến đó.

Lúc này tâm trí y không còn sáng suốt nữa Bọn Âu Dương Thống, Thượng Quan Kỳ đứng gần đó mà y cũng không biết đuổi theo

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Cổn Long Vương đột nhiên đứng lại Kêu lên một tiếng giơ bàn tay máu chảy đầm đìa vào ngực rồi rạch xuống một cái Gan ruột lòi ra, thi thể mới ngã xuống.

Quần hào vội chạy lại thì thấy thi thể Cổn Long Vương vẫn còn giẫy đành đạch.

Bộ mặt thê thảm của kẻ một thời kiêu hùng, giết người không gớm tay là Cổn Long Vương mà rút cục tự đâm vỡ ngực mà chết.

Liên Tuyết Kiều nước mắt chảy quanh quỳ xuống lễ ba lễ, nét mặt rầu rầu, rồi nàng không ngăn nổi giọt lệ sụt sùi nhỏ xuống.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn quanh khẽ nói:

– Tại hạ đi phát động nết cơ quan cuối cùng.

Nói xong chàng rảo bước vào trong nhà mồ Đường Toàn.

Âu Dương Thống lấy làm lạ hỏi:

– Hãy còn một cơ quan nữa ư?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Vâng!....

Miệng chàng đáp mà người chàng đã gần đến bia trên mộ. Tấm bia này đã bị Cổn Long Vương đá gãy chỉ còn chân. Thượng Quan Kỳ thò tay ra lay dưới đáy chiếc bia này thì lập tức bên dưới hở ra một huyệt động to bằng miệng bát. Chàng đưa tay vào trong huyệt động, lập tức vang lên mấy tiếng lách tách. Ngôi nhà mồ bắt đầu chuyển động.

Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, tấm bia vỡ ngã xuống, một tia nước lớn phun thẳng lên. Thượng Quan Kỳ không kịp đề phòng bị tia nước phun vào ướt hết quần áọ

Tia nước phun ra hết rồi thì thấy một tấm mộc bài trồi lên, viết bốn chữ son đỏ chói:

– Phải chạy cho mau!

Thượng Quan Kỳ lớn tiếng hô:

– Đại ca đã cảnh cáo chúng ta không thể không nghe lời được.

Rồi chàng chạy lùi về phía sau trước tiên.

Âu Dương Thống nâng Diệp Nhất Bình dậy nói:

– Đường tiên sinh không nói hoang đường bao giờ, chúng ta phải lánh cho mau!

Vừa dứt lời, tòa nhà mồ to lớn đột nhiên hiện ra bốn cửạ Vô số đại hán quần áo lam lũ, đầu tóc bù xù theo bốn cửa ầm ầm chạy ra, chạy tứ tung.

Thượng Quan Kỳ thở dài một tiếng rồi nói:

– Ngôi mộ này chính tại hạ đốc công xây cất nên, mà không ngờ chỗ diệu dụng của nó đến mực này. Thế là bao nhiêu thợ thuyền bị giam hãm trong mộ lại gặp được cơ hội thoát chết.

Bọn thợ này bị giam trong mộ lâu ngày, không nhìn thấy ánh dương quang.

Nay đột nhiên ra ngoài trời xanh mây trắng, nổi lên những tiếng reo hò như những kẻ điên khùng, rồi chạy đi bốn phíạ

Thượng Quan Kỳ ngấm ngầm đếm xem thì cả bốn cửa tổng cộng có đại hán chạy ra, còn người chưa hiểu sống chết ra sao.

Bọn thợ la ó một lúc rồi bốn bề lại im phăng phắc.

Âu Dương Thống chạy ra ngoài bảy, tám trượng đứng dưới một gốc cây lớn để quan sát ngôi nhà mồ còn động tĩnh gì nữa không?

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà lại vang lên một tiếng nổ, bốn cửa vừa rồi mở ra đột nhiên đóng lại. Trong cửa mộ còn một bóng người chạy vội ra ngoài nhanh như tên bắn. Y chỉ chậm một bước là bị chôn sống trong nhà mồ.

Tiếp theo là những tiếng nổ huyên thiên, cát đá tung trời bụi mờ khuất mặt.

Mấy người đứng đó tuy mục lực hơn đời mà cũng không nhìn rõ những cảnh vật bên trong tầng cát bụi.

Tiếng nổ liên thanh một hồi, cát bụi tung bay ra ngoài bốn năm trượng.

Chừng một khắc bụi mới lắng xuống.

Lúc cát bụi lắng xuống rồi, ngôi nhà mồ ngất ngưởng bỗng biến đâu mất chỉ còn trơ lại nấm mồ vuông vắn không đầy ba trượng và mấy dòng nước phun lên mà thôi.

这解记事

月黑风高 著

GIANG HỒ KÝ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Người Đoạn Trường Dưới Đoạn Trường Nhai

Ánh nắng ấm dịu, gió vàng hắt hiu, lúc này là mùa hoa quế tỏa hương khoe sắc.

Tại cửa sông Đoạn Vân Lung, trên một mỏm đá to dưới Triều Vân phong thuộc vùng núi Vu Sơn, đang có một thiếu niên áo dài lặng lẽ.

Thiếu niên này xem chừng tuổi không quá hai mươi hai, nhưng anh tuấn phong nhã, khí khái phi phàm.

Lúc này thiếu niên áo dài ngồi bên một phía mỏm đá, mắt nhìn xuống dưới sông, vẻ mặt tươi vui rạng rỡ, tợ hồ như chẳng chút bận tâm đến sự nguy hiểm nếu sẩy chân rơi xuống mỏm đá cao ngàn trượng này ắt sẽ tan xương nát thịt hoặc táng thân trong bụng cá.

Qua ánh mắt và vẻ mặt của chàng thiếu niên, dường như chàng ta đang trông chờ gì đó, có lẽ là một chiếc thuyền, một món bảo vật hay một giai nhân nào đó...

Mặt trời đã lặn hẳn xuống non tây, mắt thấy một chiếc thuyền từ phía thượng lưu cách ngoài mấy dặm đang xuôi dòng lướt nhanh đến, và tiếng tiêu thánh thót từ trên thuyền vọng ra...

Nụ cười trên môi chàng thiếu niên nở to dần...

Thốt nhiên một tiếng rú thảm khốc vang lên từ đỉnh Triều Vân phong.

Chàng thiếu niên thoáng chau mày, tiếng rú thứ nhì lại vang lên.

Tiếng rú thảm khốc tuyệt vọng ấy đã kích động chàng thiếu niên, chỉ thấy chàng ngước nhìn lên đỉnh núi, rồi từ từ đứng lên.

Nhưng chàng lại đưa mắt nhìn ra sông, ra chiều phân vân do dự.

Trong bóng tối nhập nhòa, một chiếc thuyền nhẹ đã hiện ra trong tầm mắt, và tiếng tiêu dặt dìu cũng từ thuyền vọng đến.

Trước mắt chàng phảng phất hiện ra một thiếu nữ áo lục đẹp tựa thiên tiên, khí chất thanh nhã, cử chỉ cao sang, đang tủm tỉm cười ngoắc tay gọi chàng...

Đời người gặp được một tri kỷ đã khó, huống hồ là một hồng phấn tri âm tuyệt sắc? Chẳng trách

chàng thiếu niên áo dài tuy nghe tiếng sát phạt trên đỉnh núi, động niệm cứu người, nhưng lại phân vân do dự, không hành động ngay mà lại đứng thừ người ra như phỗng đá.

Chiếc thuyền kia đã đến dưới mỏm đá, tiếng tiêu vô cùng quyến rũ, chàng thiếu niên môi lại nở nụ cười, vừa định cất tiếng huýt dài để hồi đáp giai nhân.

Đột nhiên trên đỉnh Triều Vân phong lại vang lên hai tiếng rú thảm khốc tuyệt vọng.

Chàng thiếu niên biến sắc, chau chặt mày kiếm khẽ thở dài nói :

- Sương tỷ, gặp người chết mà không cứu chẳng phải hành vi của bậc đại trượng phu, cuộc hẹn Vu Sơn đành phải hoãn lại hôm khác, mong Sương tỷ lượng thứ cho.

Đoạn luyến tiếc ném cho chiếc thuyền kia cái nhìn lần cuối, hai tay vung mạnh, phi thân lên núi nhanh như cắt.

Trên Toái Thạch bình, một bãi đất rộng khoảng trăm trượng vuông nằm đối diện với Khởi Phụng Phong đang diễn ra một cuộc chiến hết sức thảm khốc.

Một lão nhân áo vàng mặt đỏ râu dài, thân hình cao to, đầu trọc mày ngắn, dáng vẻ uy mãnh đang ngồi xếp bằng nơi giữa Toái Thạch bình.

Đứng bên phải lão nhân áo vàng là một lão bà tóc bạc phủ vai, áo bào trắng dài chấm đất, dáng người nhỏ nhắn, tướng mạo khá tốt nhưng vẻ mặt hết sức u ám.

Lão bà áo trắng tay phải cầm kiếm, tay trái vung động một dải lụa trắng dài hơn trượng, đứng án trước mặt lão nhân áo vàng cách khoảng ba thước.

Đứng bên trái lão nhân áo vàng là một lão nhân cao không đầy năm thước, đầu bù tóc rối, mày xếch mũi quặp, quần ngắn đến đầu gối, tướng mạo rất quái dị, đôi mắt nhỏ bé không ngừng đảo nhìn bốn phía.

Trước mặt ba lão nhân này khoảng mười trượng là ngổn ngang mười mấy tử thi tàn khuyết, máu thịt nhầy nhụa, hết sức thảm thiết.

Những tử thi này thảy đều mặc võ phục tím, trang phục hệt như mười mấy gã đại hán lúc này đang đứng quanh thạch bình.

Đứng đối diện với ba lão nhân là một nam một nữ y phục quái dị và tướng mạo hiểm ác. Nam tuổi chừng năm mươi, dáng người gầy guộc hệt như cương thi, nữ khăn đen che mặt, không rõ tuổi tác, nhưng thân hình rất mảnh mai, hai người này có lẽ là thủ lĩnh của bọn đại hán võ phục tím.

Lúc này người đàn ông gầy guộc hai tay vung vẩy sải bước đi về phía ba lão nhân, qua khỏi đống tử thi, lão nhân gầy guộc dừng lại, đôi mắt xanh rờn quắc lên, đưa tay chỉ lão nhân áo vàng, cười hăng hắc nói :

- Trì Xung Khôi, nếu các hạ chịu nhìn nhận danh hiệu Doanh Hải tam tinh của các vị có được là nhờ nhắm mắt giả chết và hạ sát mấy tên thủ hạ vô danh của lão phu, hôm nay lão phu sẽ tự động phá lệ, chỉ cần các hạ trao ra món vật lão phu cần, lão phu sẽ lập tức đình thủ, tha cho các vị một con đường sống...

Ngưng chốc lát, lại ha hả cười to nói tiếp :

- Trì Xung Khôi, đây là lão phu nghĩ đến mối giao tình khi xưa mới chịu hành sự ngoại lệ như vậy. Bằng không, các hạ đừng bao giờ nghe nói có kẻ sống sót dưới tay Bắc Mang tam ma chưa?

Lão nhân áo vàng Trì Xung Khôi vẫn nhắm mắt lặng thinh, như không hề nghe, chỉ lão bà áo trắng buông tiếng thở dài, trầm giọng nói :

- Tư Mã Quân, chúng ta đều tuổi trên bảy mươi, gần đất xa trời, còn điều gì có thể khiến chúng ta bận lòng nhọc tâm nữa? Những ân oán thị phi khi xưa lão thân đã sớm lãng quên, các hạ giờ đây vẫn còn nhắc lại chuyện dĩ vãng, chẳng phải lòng dạ quá hẹp hòi hay sao? Vả lại...

Lão bà áo trắng lại khẽ buông tiếng thở dài, vừa định nói tiếp, lão nhân cao gầy guộc Tư Mã Quân đã cười khẩy nói :

- Mai Ngũ Cô, không phải ân thì là oán, không phải yêu thì là thù, nếu không có Trì Xung Khôi chen chân vào, Tư Mã Quân này đâu suốt đời cô độc. Năm mươi năm ôm hận trong lòng, hôm nay mới có cơ duyên được gặp hiền khang lệ, nếu lão phu bỏ qua, e rằng kiếp này sẽ không bao giờ còn gặp nhau nữa. Trì Xung Khôi...

Tư Mã Quân lại trỏ vào lão nhân áo vàng quát :

- Các hạ là một người đàn ông, hãy thể hiện chút khí khái của đàn ông đi chứ! Bằng không điếm nhục đến danh vọng Doanh Hải tam tinh là việc nhỏ, để mất đi sỉ diện với nhân vật võ lâm thì sẽ suốt đời không dám gặp ai nữa.

Tư Mã Quân nói đến đó, Trì Xung Khôi như bị khích động, đôi mày động đậy liên hồi, bỗng mở bừng mắt, phóng ra hai luồng sắc lạnh rợn người.

Lão bà áo trắng Mai Ngũ Cô thấy vậy cả kinh, quay sang dịu giọng nói :

- Đại ca đừng nóng giận... Hãy bình tâm điều thương là hơn. Việc của Tư Mã Quân, để thiếp thân với Tất nhị đệ ứng phó được rồi.

Trì Xung Khôi nghe vậy đành thu hồi uy thế, ánh mắt u ám gật đầu.

Tư Mã Quân nhướng mày lạnh lùng nói :

- Đã đến ngày tận số rồi, còn điều thương gì nữa? Trì Xung...

Nữ nhân khăn đen bịt mặt tự nãy giờ lặng thinh đứng ngoài mười mấy trượng, lúc này bỗng lướt đến, cao giọng nói :

- Đã qua canh tư rồi, Tư Mã huynh hà tất uổng phí lời nói mất thời gian? Hãy để thiếp thân giải quyết Ngũ Âm Quỷ Mẫu Mai Ngũ Cô này, Tư Mã huynh đến thanh toán Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt kia, được chăng?

Tư Mã Quân gật đầu :

- Được, sau cùng hẳng để cho Trì Xung Khôi từ từ nếm mùi lợi hại.

Dứt lời liền tung mình lao về phía lão nhân thấp bé và quát :

- Tất Kiệt, hãy mau lấy Bích Huyết Câu Hồn trượng ra.

Người đến, tiếng đến, chưởng đến...

"Bùng" một tiếng, chưởng lực hai người chạm nhau, mỗi người bật lùi lại nửa bước.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt cười hắng hắc nói :

- Tư Mã Quân, Bích Huyết Câu Hồn trượng của lão phu đã hơn hai mươi năm chưa gặp máu tanh, đối phó với Khô, Thi nhị ma trong Bắc Mang tam ma tầm thường, chưa cần thiết dùng đến trượng ấy...

Trong khi nói đã xuất thủ hoàn kích, chớp mắt đã liên tiếp tấn công ra bảy chiêu.

Khô Ma Tư Mã Quân thoáng lộ vẻ kinh ngạc, như không ngờ thân thủ của Bá Hải Nhân Đồ lại nhanh nhẹn vậy.

Nhưng danh vọng của Bắc Mang tam ma trong võ lâm chẳng kém Doanh Hải tam tinh, lẽ dĩ nhiên võ công cũng tương đương nhau.

Khô Ma Tư Mã Quân lùi ra sau một bước, tránh khỏi thế công tới tấp của Bá Hải Nhân Đồ, bỗng buông tiếng quát vang, chớp nhoánt tung ra ba chưởng một chỉ.

Bá Hải Nhân Đồ buông tiếng cười dài, đã không tránh hai chưởng một chỉ của đối phương, trái lại còn quyền chưởng cùng lúc tấn công trung bản Tư Mã Quân, lối đánh liều mạng mà nhân vật võ lâm

tối kỵ ấy buộc Tư Mã Quân thối lui lia lịa.

Đằng kia, Ngũ Âm Quỷ Mẫu Mai Ngũ Cô cũng đã giao chiến kịch liệt với nữ nhân bịt mặt là Thi Ma Thường Bích Hà.

Ngũ Âm Quỷ Mẫu tay mặt cầm Ngũ Âm kiếm, tay trái Thiên Hương lăng dài trượng tám, vây phủ chặt chẽ khắp người Thi Ma Thường Bích Hà.

Nhưng trong kiếm quang, lăng ảnh, Thi Ma Thường Bích Hà huy động cây thước ngọc trong tay tạo thành một chiếc lưới bạc, Ngũ Âm kiếm và Thiên Hương lăng không sao xuyên qua được.

Ngũ Âm Quỷ Mẫu với vẻ mặt mỗi lúc càng thêm nặng nề, chưa đầy nửa giờ Ngũ Âm kiếm và Thiên Hương lăng đã mất đi nhiều tiên cơ.

Thi Ma Thường Bích Hà bỗng buông tiếng quát vang, cây thước ngọc trong tay ánh lên ánh sáng bạc lan tỏa, Ngũ Âm Quỷ Mẫu chỉ cảm thấy hai tay chấn động, người đã bị một luồng tiềm lực cực mạnh đấy lùi ba bước.

Thi Ma Thường Bích Hà thu cây thước ngọc về, đưa ngang ngực khanh khách cười to :

- Kiếm Lăng song tuyệt lừng danh võ lâm, chẳng qua chỉ có vậy. Mai Ngũ Cô!

Hiền khang lệ thaât ra chỉ có hư danh mà thôi.

Mai Ngũ Cô dĩ nhiên nghe ra giọng điệu mỉa mai của Thường Bích Hà, nhưng nỗi khiếp hãi vừa rồi bị tiềm lực đối phương đẩy lùi hãy còn, với mấy mươi năm công lực của mình mà không nhận ra được đó là thần công gì, đủ chứng tỏ Thi Ma quả có tuyệt học kinh thế hãi tục, nếu một đấu một e rằng mình không phải là địch thủ của y thị.

Mai Ngũ Cô nghĩ thật nhanh, nhận thấy cục thế hôm nay rất khó đối phó, song vẫn chẳng chịu kém, lạnh lùng nói :

- Lão thân phu phụ phải chăng chỉ có hư danh thì can gì đến tôn giá Thường Bích Hà, vậy mà cũng khiến các vị phải vất vả ngàn dặm truy tìm ư?

Thường Bích Hà nhún vai cười :

- Mai Ngũ Cô, chút danh khí tầm thường của Doanh Hải tam tinh mà có thể khiến huynh muội bọn này truy tìm ư? Chẳng phải ta nói khoác, với Thiên Tân Ngọc Xích này, trong vòng trăm chiêu, Doanh Hải tam tinh các vị chắc chắn sẽ táng mạng.

Tuy nhiên...

- Tôn giá khẩu khí to quá...

Thường Bích Hà cười khẩy :

- Kẻ thức thời vụ là tuấn kiệt, ta niệm tình các vị thành danh chẳng dễ, không muốn quá đáng nên theo các vị vượt ngàn dặm xa, hết lời khuyến cáo.

Mai Ngũ Cô tức giận :

- Dùng võ lực cưỡng bức người ta mà còn không quá đáng ư?

Thường Bích Hà khăn che rung động, cũng tức giận nói :

- Mai Ngũ Cô, ngươi vẫn khăng khăng phủ nhận Tử Vân kim trâm không có trong mình vợ chồng ngươi ư? Các vị tưởng Thường Bích Hà này dễ dối gạt lắm sao?

Mai Ngũ Cô cười khảy :

- Tôn giá tự nghĩ như vậy, can dự gì đến vợ chồng lão thân kia chứ?

Thường Bích Hà bỗng bật cười khanh khách, lớn tiếng nói :

- Mai Ngũ Cô, phải chăng ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...

Thiên Tàn ngọc xích trong tay giơ lên, lạnh lùng quát :

- Lời tốt đã cạn, chớ trách Bắc Mang tam ma hạ thủ vô tình. Mai Ngũ Cô, ngươi hãy thử xem Thiên Tàn ngọc xích này của ta có moi ra được Tử Vân kim trâm của ngươi hay không cho biết.

Ngũ Âm Quỷ Mẫu Mai Ngũ Cô tuy biết rõ cuộc chiến hôm nay bởi chồng mình Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi thương thế chưa khỏi, chẳng thể động thủ, kết quả hẳn hết sức thê thảm, không chừng danh vọng của Doanh Hải tam tinh từ nay sẽ biến mất trong võ lâm, nhưng tình thế đã đến nước này, chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Nên Thường Bích Hà vừa dứt lời, Mai Ngũ Cô liền cười khảy nói :

- Lão thân cũng muốn lãnh giáo tuyệt kỹ của Thiên Tàn môn đây. Thường Bích Hà, tôn giá cứ hết sức thi triển, còn như muốn cướp đoạt Tử Vân kim trâm của vợ chồng lão thân, e rằng kiếp này tôn giá đừng mơ tưởng...

Tay phải Ngũ Âm kiếm vung lên, ánh thép chói ngời, ba chiêu "Nhàn Vân Xuất Tụ", "Túy Liễu Nghịch Phong" và "Tú Diện Ngưng Hàn" liên hoàn tung ra, tay trái Thiên Hương lăng với chiêu "Bình Sa Nhạn Khởi" quét ngang lưng Thường Bích Hà.

Thường Bích Hà cười hăng hắc, hai vai khẽ lắc, người đã vọt lên cao hơn trượng, ba kiếm lăng của Mai Ngũ Cô đều rơi vào khoảng không dưới chân Thường Bích Hà.

Thường Bích Hà người đang trên không vẫn có thể ngưng khí nói :

- Mai Ngũ Cô, vậy là ngươi đã thừa nhận rồi. Nếu Thường Bích Hà này mà không moi ra được Tử Vân kim trâm trong mình vợ chồng ngươi, huynh muộn bọn này sẽ vĩnh viễn không trở về Bắc Mang...

Nói đến đó, người cũng đã hạ xuống đất, khanh khách cười nói tiếp :

- Mai Ngũ Cô hỡi, hãy nếm mùi vị thước ngọc của ta...

Thước ngọc vung lên, kèm theo tiếng rít gió lảnh lót, hệt như vũ bão chụp vào Mai Ngũ Cô.

Mai Ngũ Cô bởi trong lúc bối rối đã tiết lộ bí mật, lòng đã hết sức hối hận, ba kiếm một lăng lại không trúng đích, lòng càng thêm tức tối, bất giác đứng thừ ra tại chỗ, trong khi Thường Bích Hà vung thước ngọc công đến, tuy nhận thấy chiêu thức đối phương tà quái và uy lực hung mãnh, song muốn lùi tránh thì chẳng còn kịp.

Mắt thấy Mai Ngũ Cô đã sắp táng mạng dưới Thiên Tàn ngọc xích của Thường Bích Hà, ôm hận tại Vu Sơn, ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi mở bừng mắt, buông tiếng quát vang, hai tay cùng lúc vung động, một luồng kình khí cực mạnh và nóng như lửa từ bên hông xô thẳng vào Thiên Tàn ngọc xích trong tay Thường Bích Hà.

Chỉ nghe hai tiếng "ầm ầm" như sấm rền, Thường Bích Hà đã lùi ra xa hơn mười trượng, Thiên Tàn ngọc xích buông thõng, hai vai rung động liên hồi.

Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi thì miệng phún máu, ngã lăn ra đất ngất xỉu.

Mai Ngũ Cô thoát chết hoàn hồn, vừa định lao tới tấn công tiếp Thường Bích Hà, ngay khi ánh mắt quét nhanh, bỗng tra kiếm vào vỏ, quấn Thiên Hương lăng trở vào lưng, hai hàng nước mắt chảy dài xuống má...

Thì ra Cửu Thiên Thần Sát bởi vừa rồi nhất thời nguy cấp xuất thủ cứu bà, đã cố huy động một hơi chân khí đang điều thương và chẳng tiếc hy sinh mấy mươi năm công lực, phát ra Thập Nhị Độ Thiên Thần Cương đánh lui Thi Ma Thường Bích Hà, nhưng bản thân Cửu Thiên Thần Sát cũng mất hệt một thân công lực.

Mai Ngũ Cô chẳng màn truy kích Thường Bích Hà, vội đến đỡ chồng ngồi dậy, để dựa vào ngực mình, móc ra một hoàn linh đơn Bảo Mệnh Tục Nguyên bóp vỡ vỏ ngoài, nhét vào miệng Cửu Thiên Thần Sát.

Linh đơn vào miệng, Cửu Thiên Thần Sát liền mở mắt ra, nhưng thần quang sáng rực khi nãy đã biến mất.

Mai Ngũ Cô dịu giọng :

- Trì đại ca sao lại liều lĩnh thế này? Lẽ ra đại ca không nên...

Cửu Thiên Thần Sát cười đau sót :

- Ngũ Cô, Thường Bích Hà ra sao rồi? Y thị không thọ thương ư?

Mai Ngũ Cô lắc đầu :

- Thương thế không nặng lắm.

Trì Xung Khôi cau chặt mày, khẽ thở dài nói :

- Ngũ Cô, xem ra chúng ta khó mà thóat khỏi được kiếp nạn này...

Bỗng gắng gượng đứng lên, nghiêm giọng nói :

- Ngũ Cô, hãy bảo Tất nhị đệ ngừng tay lại.

Mai Ngũ Cô sửng sốt, nhưng lúc này bà không muốn tranh cãi với Trì Xung Khôi, đành vâng lời quay sang trận đấu lớn tiếng nói :

- Tất nhị đệ, đại ca bảo nhị đệ dừng tay.

Vừa dứt lời, hai người trong trận đấu liền tức vâng lời dừng tay ngay.

Thì ra Tư Mã Quân với Tất Kiệt vốn giao chiến với nhau rất kịch liệt, nhất là Tất Kiệt toàn sử dụng chiêu thức liễu mạng, khiến cho Tư Mã Quân tuy võ công cao cường mà không sao thi triển được. Truyện "Giang Hồ Ký "

Hơn nữa Tư Mã Quân thấy Thường Bích Hà đã thọ thương, lòng càng thêm lo lắng, tất muốn đình thủ, nhưng khổ nỗi không sao bức lùi được đối phương.

Nên giờ nghe Mai Ngũ Cô bảo dừng tay, đó chính là điều mà Tư Mã Quân đang mong muốn, và Tất Kiệt thì không dám cãi lời sư huynh, thế là hai người liền dừng tay ngay.

Bát Hải Nhân Đồ Tất Kiệt tung mình trở về bên cạnh Trì Xung Khôi, hậm hực nói :

- Đại ca, cục thế ngày hôm nay sống chết gì cũng phải quyết chiến một phen, thủ đoạn Bắc Mang tam ma, chả lẽ đại ca còn chưa rõ hay sao? Tại sao đại ca lại bảo tiểu đệ...

Trì Xung Khôi uể oải lắc đầu, thở dài não nuột, ngắt lời :

- Nhị đệ hãy cùng Ngũ Cô đào tẩu là hơn.

Mai Ngũ Cô rúng động toàn thân, bà dự cảm hẳn là có điều chẳng lành gì đó sắp xảy ra, nhưng bà hạ quyết tâm, không để cho Trì Xung Khôi phải nhọc tâm.

Nhưng Tất Kiệt thì lại lời, nghe vậy liền thét to :

- Đại ca, nghĩa là sao? Đại ca xem tiểu đệ là hạng người tham sinh úy tử hay sao? Nếu Tất Kiệt này mà biết đến hai chữ "đào tẩu" thì đâu được mọi người gọi là Bá Hải Nhân Đồ?

Trì Xung Khôi chau mày :

- Nhân lúc Thường Bích Hà chưa điều thương xong, hãy mau rời khỏi đây là hơn. Nhị đệ đã phạm quá nhiều sai lầm bởi cái dũng thất phu rồi...

Tất Kiệt lắc đầu cười khảy :

- Trong võ lâm chỉ có Doanh Hải tam tinh đổ máu trên sa trường chứ không có Doanh Hải tam tinh sợ chết đào tẩu, đại ca định hủy hết cả ba chúng ta sao?

Trì Xung Khôi thờ thẫn nhìn Tất Kiệt, giọng não nề :

- Không phải ngu huynh, mà là bọn hung đồ Thiên Tàn môn đã hủy chúng ta...

Đoạn buông tiếng thở dài, khẽ nói tiếp :

- Nhị đê, chúng ta có quá nhiều ân oán với Thiên Tàn môn, sớm muộn gì cũng phải có một kết cuộc. Thế nhưng, mọi sự đều do ngu huynh mà ra, cho nên...

Mai Ngũ Cô bỗng xen lời :

- Vả cả tiểu muội nữa.

Trì Xung Khôi cười đau xót :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Ngũ Cô đừng nói nữa.

Đoạn quay sang Tất Kiệt, nghiêm mặt nói :

- Nhị đệ, lúc này chân khí toàn thân ngu huynh đã tan, nội công không còn, không thể nào động thủ với bất kỳ ai nữa. Vì vậy, cục thế hôm nay cũng như nhị đệ đã nói, chiến đấu cũng chết, không

chiến đấu cũng chết, đã sống chết lưỡng nan như thế, tại sao không tìm con đường khác mà đi?

Tất Kiệt ngẩn người :

- Vậy còn đại ca thì sao?

Trì Xung Khôi thở dài não nuột :

- Ngu huynh đã thành phế nhân, sống không bằng chết...

Tất Kiệt cau mày :

- Không được, Ngũ Cô không khuyên đại ca được sao?

Mai Ngũ Cô lắc đầu :

- Không! Nhị đệ, ngu tỷ với đại ca đã ước thề sống chết có nhau, nhị đệ khỏi lo ngu tỷ rời xa đại ca...

Tất Kiệt nghe vậy liền mỉm cười, y đúng là đã nghĩ vậy, Ngũ Cô không bao giờ bỏi rơi đại ca mà đi.

Trì Xung Khôi cũng biết tâm ý Mai Ngũ Cô, cười não nùng nói :

- Nếu hai người còn chưa chịu bỏ đi, e sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nữa, Bắc Mang tam ma chủ yếu nhắm vào Tử Vân kim trâm, nếu hai người vâng lời rời khỏi đây, chỉ cần ngu huynh ứng phó khéo, Thường Bích Hà với Tư Mã Quân hẳn không bao giờ hạ độc thủ, nhưng nếu hai người không đi...

Tất Kiệt cười hăng hắc :

- Đại ca nghĩ Bắc Mang tam ma sẽ để yên cho tiểu đệ với đại tẩu tự do rời khỏi đây ư? Đại ca nghĩ là Bắc Mang tam ma sẽ không dùng cực hình bức cung ư? Đại ca...

Mai Ngũ Cô ngắt lời :

- Nhị đệ đừng nói nữa, vì huyết hải thâm thù của Doanh Hải tam tinh, nhị đệ hãy nghe lời đại ca mau rời khỏi đây để sau này báo thù cho ngu huynh tẩu.

Trì Xung Khôi buồn bã gật đầu, ngoảnh nhìn Mai Ngũ Cô, thở dài đau xót, nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Ngũ Cô, ngu huynh không thể ép buộc muội bỏ đi, nhưng muội ở lại đây chẳng những vô ích mà

trái lại còn bị hành hạ...

Mai Ngũ Cô cười não nùng :

- Dù có bị hành hạ đau khổ đến mấy, tiểu muội cũng cùng gánh chịu với đại ca.

Tất Kiệt bỗng lạnh lùng nói :

- Đại ca, ý tiểu đệ đã quyết, xin đừng ngăn cản nữa.

Đoạn lấy từ trong lòng ra một ngọn côn ngắn chỉ hơn thước, hai tay kéo mạnh, lập tức dài ra hơn năm thước, đó chính là Bích Huyết Câu Hồn trượng, vô cùng diệu dụng, giọng đầy căm thù nói :

- Lão phu nếu không giết được bọn chúng thì cũng liều mình táng thân tại đây.

Đoạn hất mạnh đầu, sải bước bỏ đi.

Trì Xung Khôi nhìn theo bóng sau lưng Tất Kiệt, chau mày thở dài nói :

- Nhị đệ thật là ương ngạnh.

Lúc này Tư Mã Quân với Thi Ma Thường Bích Hà cũng đang mặt đầy sát khí đi về phía Doanh Hải tam tinh.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt chỉ quay người đi được năm bước thì đã đối mặt với Khô Thi nhị ma, Tất Kiệt chẳng nói một lời, vung trượng tấn công ngay.

Tư Mã Quân buông tiếng cười khảy, hữu chưởng với chiêu "Mãnh Long Xuất Hải" đánh bạt Bích Huyết Câu Hồn trượng, đồng thời quay sang Thường Bích Hà nói :

- Tất Kiệt giao cho lão phu, sư muội hãy mau chế ngự vợ chồng Trì Xung Khôi...

Tay phải một quyền đánh bạt hai trượng của Tất Kiệt, nói tiếp :

- Nhớ để lại mạng sống của Trì Xung Khôi...

- Không cần Tư Mã huynh phải dặn bảo, muội tự biết lo liệu.

Thường Bích Hà vừa dứt lời đã tung mình lao về phía vợ chồng Trì Xung Khôi.

Tư Mã Quân liên tiếp tung ra năm chưởng chống đỡ loạt tấn công dồn dập của Tất Kiệt, uy lực của Bích Huyết Câu Hồn trượng thật khiến y chẳng dám khinh thường.

Nhưng Khô Ma Tư Mã Quân là người đứng đầu Bắc Mang tam ma, thủ tọa đại đệ tử trong Thiên

Tàn môn, một thân võ công cũng chẳng phải tầm thường, nhanh nhẹn tránh khỏi loạt tấn công hung hãn của Tất Kiệt, mắt y lập tức rực lên xanh rờn, ngập đầy sát cơ.

Trong tiếng quát vang, Tư Mã Quân tung mình lên không, thoát khỏi phạm vi của Bích Huyết Câu Hồn trượng của Tất Kiệt.

Bỗng thấy ánh đỏ loang loáng, hai tay Tư Mã Quân bỗng chốc đã trở nên đỏ rực, từ trên không giáng xuống Tất Kiệt.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt bỗng lộ vẻ kinh hoàng, vội xoay nhanh như một cái chốt nơi đuôi trượng liên tiếp ba vòng.

Chỉ nghe "bùng" một tiếng, một chòm ngân châm từ đầu Bích Huyết Câu Hồn trượng bắn ra như mưa, trong vòng năm thước phủ trùm một màu xanh biếc. Truyện "Giang Hồ Ký "

Chưởng lực giáng xuống, ngân châm bắn lên, hai người đều xuất thủ chớp nhoáng, mắt thấy Phá Huyết ngân châm đã xuyên vào chưởng lực của Tư Mã Quân.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, quát to :

- Tư Mã Quân, Phá Huyết ngân châm của lão phu chạm vào người là chết ngay tức khắc, hôm nay ngươi đã đến ngày đền tội rồi.

Tư Mã Quân ở trên không cười to :

- Chưa chắc đâu.

Đoạn song chưởng vung ra, ánh đỏ rực sáng, Phá Huyết ngân châm liền hóa thành khói tan biến như rơi vào lò lửa cực mạnh.

Thiếu Dương thần công của Tư Mã Quân chẳng những có thể làm tan vàng chảy đá, mà càng là khắc tinh của Bích Huyết Câu Hồn trượng của Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt.

Ngân châm tiêu tan, chưởng lực Thiếu Dương thần công giáng thẳng xuống Tất Kiệt, cho dù Bá Hải Nhân Đồ công lực thần thông, lúc này cũng không sao tránh kịp.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm khốc, Bá Hải Nhân Đồ hệt như bị sét đánh trúng, mày tóc y phục lập tức trở thành tro bụi, toàn thân như một khúc gỗ cháy đen, chết thật thê thảm.

Chỉ ngọn Bích Huyết Câu Hồn trượng rơi ở ngoài xa ba trượng chưa bị hỏa thiêu.

Tư Mã Quân một chưởng đánh chết Tất Kiệt, chân vừa chạm đất đã quay người, tung mình lao về phía Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi đang ngồi một mình trên đất, ra chiều hết sức đau khổ.

Nhưng Tư Mã Quân vừa lao đến trước mặt Trì Xung Khôi, bỗng quay người phóng sang hướng khác, thì ra trong trận chiến giữa Thường Bích Hà và Mai Ngũ Cô có một người đang lâm nguy.

Mai Ngũ Cô tai nghe tiếng rú thảm của Bá Hải Nhân Đồ, biết là Tất Kiệt đã ngộ nạn, và chứng tỏ Bắc Mang tam ma không bao giờ nương tay, bất giác niềm phẫn hận bùng dậy, không còn màng đến sống chết nữa, nên uy lực của Ngũ Âm kiếm và Thiên Hương lăng lập tức gia tăng gấp bội.

Thường Bích Hà bởi Tư Mã Quân đã trừ được một cường địch, nghĩ là Tư Mã Quân hẳn sẽ đến trợ giúp mình ngay, nên nhất thời khinh xuất, liền bị Mai Ngũ Cô áp đảo, tính mạng nguy trong khoảnh khắc.

Mai Ngũ Cô tay phải Ngũ Âm kiếm với chiêu "Nguyệt Dũng Giang Lưu" bổ thẳng vào vai trái Thường Bích Hà, tay trái Thiên Hương lăng với chiêu "Linh Xà Xuất Động" nhắm Thiên Tàn ngọc xích cuốn tới.

Khi Thường Bích Hà phát giác thế công hung hiểm của Mai Ngũ Cô thì Thiên Tàn ngọc xích đã bị Thiên Hương lăng quấn chặt.

Và cùng lúc ấy, Mai Ngũ Cô tay trái Ngũ Âm kiếm đã biến chiêu, đang đâm tới bỗng nhiên nhanh như chớp bổ xuống mạn sườn phải Thường Bích Hà.

Thiên Tàn ngọc xích của Thường Bích Hà bị quấn giữ, nếu muốn tránh khỏi thế kiếm bắt buộc phải buông tay thoái lui, để cho Thiên Tàn ngọc xích bị đối phương đoạt lấy, còn như không bỏ Ngọc Xích thì mạn sườn ắt phải nhận lĩnh một kiếm.

Y thị trong một thoáng do dự, Ngũ Âm kiếm sắp chạm vào người.

Vừa lúc ấy Khô Ma Tư Mã Quân phát hiện Thường Bích Hà lâm nguy, lập tức buông bỏ Trì Xung Khôi, tung mình lao thẳng vào Mai Ngũ Cô và quát to :

- Mai Ngũ Cô, không được hạ thủ...

Người đang trên không, Thiếu Dương Thần Sát Chưởng đã tung ra, một luồng sáng đỏ rực hệt như tia chớp bắn thẳng vào Mai Ngũ Cô.

"Bùng, bịch" hai tiếng vang lên. Mai Ngũ Cô bị Thiếu Dương Thần Sát Chưởng thiêu đốt cháy đầu nám mặt, ngã lăn ra đất bấấ động, mắt thấy đã chết nhiều sống ít.

Nhưng Thường Bích Hà cũng không tránh khỏi thế kiếm toàn lực của Mai Ngũ Cô, đã bị chém thành hai khúc, kết quả ấy thật ngoài dự đoán của Tư Mã Quân.

Khô Ma Tư Mã Quân đôi mày cương thi chau chặt, mắt nhìn thi thể bê bết máu của Thường Bích

Hà, buông tiếng thở dài, nói :

- Thường muội âm linh không xa, Mai Ngũ Cô đã táng mạng dưới chưởng lực của ngu huynh, báo thù cho sư muội rồi...

Đôi mắt rực tinh quang, quay lại nhìn Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi, sải bước tiến tới.

Bỗng y như sực nhớ điều gì rất trọng đại, vẻ mặt chợt tối sầm, quay sang mười mấy đại hán võ phục tím, trầm giọng nói :

- Hãy cấp tốc đào lỗ chôn hết những tử thi tại đây.

Mười mấy đại hán vừa nghe lệnh lập tức từ bốn phía tập trung vào hiện trường, hành động hết sức nhanh nhẹn, thoáng chốc đã đào xong một cái hố to hơn hai trượng.

Tư Mã Quân lặng yên đứng bên quan sát, cho đến khi bọn đại hán áo tím ném hết mười mấy tử thi xuống hố, đang vây quanh lấp đất, Tư Mã Quân bỗng cất lên một tiếng huýt dài ghê rợn, đoạn trầm giọng nói :

- Lão phu đưa các người đi theo họ luôn thể.

Vừa dứt lời, người đã vọt lên không, song chưởng đẩy ra, chỉ thấy ánh đỏ chớp nhoáng, mười mấy tên đại hán áo tím không kịp hự lên một tiếng đã mang theo nỗi kinh hoàng và phẫn hận xuống dưới suối vàng.

Một mùi khét nồng nặc từ đỉnh núi bốc lên, hồi lâu vẫn chưa tan đi.

Ngay sau đó, Khô Ma Tư Mã Quân tung mình nhanh như cắt đáp xuống trước mặt Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

- Tư Mã Quân, các hạ thật là tàn ác.

Trì Xung Khôi mặt vàng như sáp, hơi thở hổn hển, nhưng mắt thấy hành động tàn ác của Tư Mã Quân cũng không khỏi tức giận lên tiếng.

Tư Mã Quân cười hăng hắc nói :

- Đệ nhất bí mật võ lâm đâu thể để lọt vào tai kẻ khác? Lão phu không muốn bị dồn đến mức không chỗ đứng chân như Doanh Hải tam tinh các ngươi.

Trì Xung Khôi lắc đầu thở dài, cười thảm nói :

- Tư Mã Quân, các hạ vẫn quyết chắc là Tử Vân kim trâm ở trong mình lão phu ư?

Tư Mã Quân ha hả cười to :

- Trì Xung Khôi, hắn ngươi biết rõ, Doanh Hải tam tinh đã mất hai, ngươi đừng vọng tưởng giữ lại được Tử Vân kim trâm được nữa.

Trì Xung Khôi nhắm nghiền mắt, lắc đầu :

- Tư Mã Quân, lão phu giờ đã thân bại danh liệt, nhà tan người mất, nếu Tử Vân kim trâm quả thật ở trong tay lão phu thì có ích gì kia chứ?

Tư Mã Quân thoáng chau mày, cười khảy nói :

- Ngươi không nhìn nhận Tử Vân kim trâm ở trong tay các ngươi ư?

Trì Xung Khôi gật đầu :

- Lão phu đã sớm nói rõ rồi. Tư Mã huynh sao vẫn không chịu tin? Lão phu giờ đã thân thọ trọng thương, tự biết không sao bình phục được, nếu quả thật có Tử Vân kim trâm thì tiện đây trao ra cho Tư Mã huynh, chẳng phải là êm đẹp hay sao?

Tư Mã Quân quắc mắt cười hăng hắc :

- Trì Xung Khôi, bất kể là Tử Vân kim trâm có trong mình vợ chồng ngươi hay không, lão phu lòng đã quyết, mặc ngươi cất giấu ở đâu...

Trì Xung Khôi giọng não nề ngắt lời :

- Tư Mã huynh, lão phu đang chờ chết đây...

Đoạn khẽ thở dài nói :

- Ngũ Cô, hãy thư thả chờ ngu huynh đi cùng.

Loài chim sắp chết, tiếng kêu cũng bi thảm, hai giòng lệ nóng từ từ trong đôi mắt hổ của Trì Xung Khôi chảy dài xuống má.

Tư Mã Quân nghe vậy bất giác giật mình, vẻ đau khổ anh hùng mạt lộ của Trì Xung Khôi khiến y cơ hồ không còn nhẫn tâm hạ độc thủ nữa.

Nhưng khi nghĩ đến Tử Vân kim trâm, lòng lại bừng dậy lợi dục, quắc mắt gằn giọng nói :

- Trì Xung Khôi, ngươi đừng mơ tưởng nữa, muốn chết nhanh chóng ư? Không dễ vậy đâu. Thiếu Dương Siêu Hồn đại pháp của lão phu trước nay chưa tìm cao thủ võ lâm để thử, uy lực thế nào ngay

cả bản thân lão phu cũng chưa rõ, khó có một người có nội công siêu phàm như ngươi để thử nghiệm, lão phu đâu có thể bỏ qua cơ hội hiếm có thế này. Thế nhưng, trong khi ngươi thọ trọng thương thế này, e rằng kết quả vẫn không được hài lòng...

Trì Xung Khôi không khỏi rùng mình, thở hổn hển nói :

- Tư Mã Quân, ngươi đã gây nhiều điều thương thiên bại lý, ngươi không sợ báo ứng sao?

- Báo ứng? Hắc hắc... lão phu đã làm quá nhiều điều xấu xa rồi...

Tư Mã Quân bỗng ngửa mặt lên trời cười dài, giọng quái dị nói tiếp :

- Trì Xung Khôi, ngươi đã từng thấn báo ứng giáng lên đầu lão phu chưa. Những kẻ tốt như ngươi thì sắp gặt báo ứng rồi đấy.

Tư Mã Quân dứt lời, sải bước đi đến trước mặt Trì Xung Khôi cách chừng năm thước, lại cười khảy quát :

- Trì Xung Khôi, lão phu chẳng tin khi ngươi nếm mùi đau khổ của thủ pháp Thiếu Dương Siêu Hồn đại pháp của lão phu mà vẫn không chịu khai ra chỗ cất giấu Tử Vân kim trâm.

Đoạn tay phải năm ngón vươn ra, lướt tới vỗ vào huyệt Hoa Cái nơi trước ngực Trì Xung Khôi.

Theo lẽ thường, nếu một chưởng này mà vỗ trúng, dù người nội công thâm hậu đến mấy cũng phải ngũ tạng vỡ nát, tâm mạch đứt lìa chết ngay tức khắc.

Nhưng Tư Mã Quân chẳng phải muốn lấy mạng mạng Trì Xung Khôi, nên thủ pháp vỗ huyệt của Tư Mã Quân chính là võ học độc môn của Thiên Tàn môn.

Chỉ nghe Trì Xung Khôi buông tiếng thở dài thê thiết, nhắm mắt chờ chết.

Nhưng ngay khi Tư Mã Quân vừa lướt tới chưa đầy hai thước, bỗng bị một trở lực vô hình hết sức rắn chắc cản lại, hơn nữa còn đẩy bật y lùi ra xa hơn trượng.

Cho dù Tư Mã Quân võ công siêu quần lúc này cũng kinh hoàng thất sắc, đứng thừ ra tại chỗ nhìn Trì Xung Khôi chòng chọc.

Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi ngay khi Tư Mã Quân xuất chưởng vốn đã nhắm mắt chờ chết, nhưng hồi lâu không thấy chưởng lực chạm vào mình, bất giác lại mở mắt ra.

Thấy Tư Mã Quân đứng thừ người ra, Trì Xung Khôi liền tức lộ vẻ vui mừng, bởi ông đoán chắc hẳn có vị cứu tinh xuất hiện, và vị cứu tinh này nhất định là một vị cao nhân tiền bối công lực thần thông.

Và ông cũng nghĩ đến đã có cao nhân tiền bối xuất hiện thì chẳng còn lo Tử Vân kim trâm lọt vào tay kẻ ác, họa hại giang hồ nữa...

Do đó Trì Xung Khôi liền cảm thấy tinh thần phấn chấn, cố gắng đề tụ một hơi chân khí, quét mắt nhìn quanh đỉnh núi, định xem vị cao nhân tiền bối ấy là ai.

Kết quả, Trì Xung Khôi như có phần thất vọng, bởi ông phát hiện trên Triều Vân phong quả có xuất hiện một vị cứu tinh, nhưng vị cứu tinh này chẳng phải là cao nhân tiền bối, mà chỉ là một thiếu niên tuổi chưa quá hai mươi hai.

Thiếu niên này mặc áo dài xanh theo gió phất phơ, hai tay chấp sau lưng, mặt tủm tỉm cười, đủng đỉnh từ sau một cây cổ tùng bước ra.

Đó đâu phải là cao thủ võ lâm?

Mà chỉ giống như một vị công tử con nhà quyền quý, đến đấy để dạo mát ngắm trăng.

Trì Xung Khôi chẳng những chỉ cảm thấy thất vọng mà còn lấy làm lo cho chàng thiếu niên tuấn nhã này.

Chàng ta thật là to gan, nhưng sao có thể là đối thủ của Khô Ma Tư Mã Quân?

Lẽ đương nhiên Trì Xung Khôi không hề biết Tư Mã Quân vì sao lại bị đẩy lùi hơn trượng thế này

Chương 2: Triều Vân Nhuộm Tử Kim Trâm

Thiếu niên áo xanh thái độ ung dung chậm bước đi đến trước mặt Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi, phớt cười hỏi :

- Lão trượng nội thương rất trầm trọng, chân nguyên tổn thương rất nhiều, khí huyết ánh tắc, tuy tính mạng không lo ngại, nhưng võ công e rằng bị phế từ nay...

Trì Xung Khôi lắc đầu, thở dài, giọng não nề :

- Đa tạ tiểu hữu đã chỉ điểm, lão phu vô vàn cảm kích. Khi đã nhà tan, người mất, thân bại danh liệt, lão phu không còn bận tâm đến sự sống chết nữa.

Thương thế của ông ta quả là quá trầm trọng, ngay cả thốt ra những lời ấy cũng hết sức khó nhọc.

Thiếu niên áo xanh thoáng chau mày, không đồng ý, cười nói :

- Trông khí thế của lão trượng, trước đây hẳn là một cao thủ võ lâm, vì sao một lần nhục bại đã trở thành sờn lòng nản chí, không còn muốn sống nữa thế này?

Dứt lời, bỗng tiến tới một bước, mắt nhìn Trì Xung Khôi, vung chỉ nhanh như gió, cách không điểm vào năm đại huyệt của Trì Xung Khôi, cao giọng nói :

- Thương thế mới cũ, nội ngoại giáp công, lão trượng đã như mũi tên hết đà, tại hạ không dám mạo muội, tạm làm cho khí huyết lưu thông chậm lại để đề phòng thương thế ác hóa...

Thiếu niên chưa dứt lời, Trì Xung Khôi sắc mặt đã trở nên hồng hào, và với giọng vô cùng cảm kích nói :

- Tiểu hữu nhân tâm hiệp đởm, lão phu vô vàn cảm kích, thủ pháp cách không điểm huyệt vô cùng cao minh, hẳn là đã được cao nhân truyền thụ, có thể cho biết tánh danh sư thừa chăng?

Thiếu niên áo xanh mỉm cười :

- Danh tánh tại hạ lát nữa hẳn phụng cáo. Dám hỏi lão trượng, Bắc Mang tam ma ở trong võ lâm là người tốt hay xấu?

Trì Xung Khôi nghe hỏi vậy, bất giác chau mày, lại đâm ra lo lắng cho chàng thiếu niên này.

Trì Xung Khôi nghĩ, qua thủ pháp cách không điểm huyệt của thiếu niên này, chứng tỏ võ công hắn cũng rất cao, và là đệ tử của một vị cao nhân tiền bối nào đó.

Nhưng như vậy lẽ ra cũng phải biết về những nhân vật trong giới võ lâm mới đúng, cớ sao thiếu niên này lại không hề biết Bắc Mang tam ma là người tốt hay xấu, vậy chẳng phải là một điều thiếu sót lớn ư?

Trì Xung Khôi tuy trong lòng lo lắng nhưng miệng vẫn nói :

- Bắc Mang tam ma trong Thiên Tàn môn có thể kể được là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, nhưng hành vi thì cực kỳ tàn ác.

Thiếu niên áo xanh gật đầu cười :

- Vậy là giết đi cũng không quá đáng chứ gì?

- Quả là chết rất đáng tội.

Thiếu niên áo xanh bỗng cười lạnh lùng :

- Lão trượng, trước nay tại hạ chưa từng sát hại một người nào, lão trượng đã cho là Bắc Mang tam ma tội rất đáng chết thì tại hạ dùng họ để khai sát giới vậy.

Dứt lời quay người đi về phía Khô Ma Tư Mã Quân.

Lúc này Tư Mã Quân đã lấy lại bình tĩnh, trừng to mắt nhìn chàng thiếu niên áo xanh.

Trì Xung Khôi từ lúc được chàng thiếu niên áo xanh điểm vào năm đại huyệt, nỗi đau đớn đã giảm đi rất nhiều, thấy thiếu niên áo xanh quá ư tự đại, xem Khô Ma Tư Mã Quân hệt như vật trong túi, thò tay vào là lấy được ngay, ông ta cũng hết sức không bằng lòng, bèn lớn tiếng nói :

- Tiểu hữu, Tư Mã Quân thủ đoạn tàn ác, không nên cuồng ngạo...

Thiếu niên áo xanh cũng cười ha hả :

- Vừa rồi tại hạ đã được chứng kiến võ công của Tư Mã Quân rồi, ngay cả Hóa Hư Huyền Cương của tại hạ mà còn không vượt qua được, muốn đả thương tại hạ e chẳng dễ dàng...

Cửu Thiên Thần Sát kêu lên :

- Hóa Hư Huyền Cương ư? Vậy tiểu hữu chính là môn hạ của Bảo Kiếm Đạo Quán Khách Triển đại hiệp, chủ nhân Hóa Hư tiên động trên Thần Kiếm phong Hoa Sơn, một quái hiệp vang danh Trung Nguyên hồi năm mươi năm về trước phải không?

Thiếu niên áo xanh ngoảnh lại cười :

- Sư thừa của tại hạ lát nữa sẽ phụng cáo, lão trượng khỏi phải đoán bừa.

Đối mặt với Tư Mã Quân đứng đầu Bắc Mang tam ma mà thiếu niên áo xanh dám ngoảnh mặt ra sau nói chuyện, hào khí ấy cũng thật đáng khâm phục.

Lúc này Tư Mã Quân bỗng hung quang trong mắt biến mất, thay vào đó là vẻ vui mừng khôn xiết, tiến tới một bước, cười nói :

- Tiểu huynh đệ là cao túc của Triển Ngọc Thành lão tiền bối ư? Khi xưa lúc lão phu phụng hầu gia sư từng được tiếp xúc với Triển tiền bối trong một thời gian khá lâu, kể ra hai người cũng là cố giao.

Thiếu niên áo xanh chau mày, ngắt lời :

- Tại hạ không thích lôi kéo quan hệ, các hạ với Triển Ngọc Thành đại hiệp giao tình thế nào, chẳng chút dính dáng gì đến chuyện hôm nay, đề cập đến làm gì?

Khô Ma Tư Mã Quân sắc mặt biến đổi liên hồi, y quả đúng là có quen biết Bảo Kiếm Đạo Quán Khách Triển Ngọc Thành, nhưng nếu bảo là có giao tình thì thật là điều láo toét.

Người mà Triển Ngọc Thành quen biết là Thiên Tàn Tử là Chưởng giáo Thiên Tàn môn, võ công cao cường, hồi năm mươi năm trước được xem là đệ nhất ma tinh trong võ lâm.

Nhưng bốn mươi nam trước, Thiên Tàn Tử đột nhiên biến mất trong võ lâm như sao sa, tiếp đến nổi lên là Bắc Mang tam ma, ba vị đệ tử của lão ta.

Họ nghĩ là lớp già đều nên chết đi, và những ngỡ võ lâm từ nay là thiên hạ của Bắc Mang.

Nhất là Tư Mã Quân, y tự tin sau khi Tử Vân kim trâm đến tay, chắc chắn mình sẽ trở thành đệ nhất cao thủ võ lâm, muốn gì được đó, đứng đầu trong thiên hạ, trùng trấn thanh uy Thiên Tàn môn...

Nhưng y thật không ngờ, ngay trong lúc khẩn yếu này lại đột nhiên có kẻ thứ ba xen vào, đã không kể giao tình mà cũng chẳng màng cố cựu.

Y càng nghĩ càng tức, trước một hậu sinh tiểu bối, y chẳng thể tỏ ra hèn kém, bèn trầm giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi có danh tánh không? Lão phu có xứng đáng giao tình với Triển đại hiệp hay không, đâu phải hạng hậu sinh tiểu bối như ngươi có thể phê phán, huống hồ lão phu quen biết với lệnh sư, đã kể được là trưởng bối của ngươi rồi.

Thiếu niên áo xanh cười khảy :

- Tư Mã Quân, các hạ thật giỏi trát vàng lên mặt, nhưng đáng tiếc là Triển đại hiệp không phải là sư trưởng của tại hạ, nên các hạ đã uổng phí tâm tư...

Bỗng cất lên một tiếng huýt dài, lạnh lùng nói :

- Tư Mã Quân, tại hạ có một điều không hiểu, muốn xin các hạ chỉ giáo cho, các hạ có thể thành thật giải đáp cho tại hạ nghe chăng?

Tư Mã Quân thoáng chau mày, tuy thấy rõ ánh mắt đối phương đã lộ sát cơ, biết là câu hỏi cũng chẳng tốt lành gì, nhưng lại chẳng thể không trả lời, đành nói :

- Ngươi cứ hỏi, điều gì lão phu biết, nhất định sẽ trả lời khiến ngươi hài lòng.

Thiếu niên áo xanh nghiêm giọng :

- Mấy mươi mạng người trên đỉnh Triều Vân phong này phải chăng đều có lý do phải chết?

Tư Mã Quân lạnh lùng đáp :

- Đúng vậy.

- Hãy nói rõ.

Tư Mã Quân cười hăng hắc :

- Tranh chấp danh lợi là phải ưu thắng liệt bại, nếu không giết được Doanh Hải tam tinh để lập oai thì lão phu sao thể trấn áp hào kiệt giang hồ?

Thiếu niên áo xanh cũng cười hăng hắc nói :

- Dã tâm các hạ thật không nhỏ, Tư Mã Quân, tại hạ không hiểu vì sao các hạ lại nhẫn tâm ngay cả thủ hạ mình cũng giết sạch?

Tư Mã Quân ha hả cười to :

- Tiểu tử, chả lẽ ngươi không biết câu "Pháp không truyền hai tai, tài không vào bốn mắt" hay sao? Lão phu tuy ngu muội, nhưng cũng đâu chịu bước theo vết chân của Trì Xung Khôi.

Thiếu niên áo xanh gật đầu cười :

- Tư Mã Quân, các hạ thật chẳng hổ danh "ma", vì lợi riêng bản thân đã xem việc giết người như trò đùa, lương tâm của các hạ đâu?

Tư Mã Quân cười khằng khặc :

- Lão phu làm việc gì cũng đều bằng vào ý thích bản thân, hai từ "lương tâm" nghe thật mới lạ. Tiểu tử, dường như ngươi chưa từng dấn thân trên giang hồ phải không?

Thiếu niên áo xanh chau chặt mày, tức giận nói :

- Đúng vậy, tại hạ tuổi còn trẻ, quả là chưa từng dấn thân trên giang hồ, nhưng làm người xử thế cũng phải bằng vào lương tâm, nếu không có khác gì loài cầm thú...

Thiếu niên áo xanh mắt càng đậm sát cơ, và càng nói càng to tiếng hơn :

- Tư Mã Quân, chuyện hôm nay nếu như tại hạ không gặp, dĩ nhiên tại hạ không can thiệp, nhưng chẳng may các hạ lại bị tại hạ chính mắt trông thấy, mấy mươi mạng này e rằng...

Tư Mã Quân trầm giọng ngắt lời :

- Tiểu tử, ngươi dám làm gì nào?

Thiếu niên áo xanh gằn giọng :

- Tại hạ phải khiến các hạ đền mạng, trả lại sự công bằng.

Tư Mã Quân quả không hổ là một lão ma đầu xảo quyệt, tuy bị thiếu niên áo xanh nói tới mức không còn đất dung thân, song vẫn cười nói :

- Tiểu tử, thật chẳng ngờ ngươi lại dám giáo huấn lão phu.

Thiếu niên áo xanh cười khảy :

- Chẳng những giáo huấn các hạ, mà tại hạ còn phải vì mười mấy oan hồn lúc còn sống bị các hạ sai khiến mà vẫn không thoát chết kia, đòi mạng các hạ.

Tư Mã Quân ngay lúc thiếu niên áo xanh không thừa nhận là môn hạ Triển Ngọc Thành đã đoán trước khó tránh khỏi can qua, nên y sớm đã chuẩn bị xuất thủ.

Thiếu niên áo xanh vừa dứt lời, Tư Mã Quân bỗng ngửa mặt cười vang, tiếng cười ghê rợn hệt tiếng sói tru.

Thiếu niên áo xanh bất giác ngẩn người, Tư Mã Quân liền thừa cơ vung tay, hai đốm sáng vàng chớp nhoáng, im lìm bay nhanh đến phía thiếu niên áo xanh.

Đồng thời, Tư Mã Quân càng cười to hơn, nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy xem thử thật ra ai sẽ đòi mạng ai cho biết. Dưới Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song

châu của lão phu, cho dù ngươi có là Đại La Kim Tiên cũng chẳng thể thoát khỏi...

Thế nhưng tiếng cười Tư Mã Quân bỗng ngưng bặt, kinh hoàng trợn to mắt, chòng chọc nhìn vào thiếu niên áo xanh.

Thì ra Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu mà y cho là thiên hạ vô địch, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không sao thoát khỏi đã không thu được hiệu quả như đã định, thiếu niên áo xanh vẫn bình yên vô sự.

Trái lại còn mỉm cười lắc đầu, với giọng khinh miệt nói :

- Tư Mã Quân, các hạ nói sao? Gì là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu? Sao không lấy ra để cho tại hạ được mở rộng tầm mắt?

Tư Mã Quân lúc này đã kinh hoàng thất sắc, mắt chằm chập nhìn vào nơi lưng thiếu niên áo xanh, thì ra Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu đang dính chặt áo thiếu niên áo xanh.

Theo lẽ, Lôi Hỏa Đoạt Mênh Song Châu này đối phó với các cao thủ võ lâm khác, chỉ cần một quả là đủ để nổ tan xác đối phương, song vì thấy thiếu niên áo xanh luyện thành Hóa Hư Huyền Cương, sợ một quả Lôi Hỏa Đoạt Mệnh kim châu không đủ xuyên thủng cương khí đối phương, nên mới liên tiếp ném ra hai quả, một trước, một sau, nghĩ nếu quả thứ nhất không tiếp cận đối phương được thì quả thứ nhì sẽ chạm quả thứ nhất nổ tung, trong vòng một trượng khó thể toàn mạng, dù có cương khí hộ thân cũng vô dụng.

Tư Mã Quân nằm mơ cũng chẳng thể ngờ được hai quả kim châu lại cùng xuyên qua cương khí của chàng thiếu niên áo xanh và dính chặt vào áo vẫn chưa nổ.

Đó là võ công gì thế này?

Tư Mã Quân vốn chẳng tin đó là võ công, bởi thiếu niên áo xanh tuổi còn trẻ, sao thể có được công lực hiếm thấy như vậy?

Y nghi ngờ áo của đối phương hẳn là một bảo vật nên mới có thể hút lấy Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu của mình khiến hai quả kim châu lợi hại không phát nổ được.

Nếu thế... Tư Mã Quân bỗng nghĩ nếu như mình đoạt được bảo sam này cộng với một thân võ công của mình chẳng phải sẽ vô địch thiên hạ hay sao?

Nghĩ đến đó, y bất giác buông tiếng cười vang, cơ hồ quên mất cường địch đang ở trước mặt mình, và cũng cơ hồ quên mất Tử Vân kim trâm...

Y mải mê ao ước chiếc áo quý báu kia, không còn nhớ đến gì khác nữa, thậm chí quên cả trả lời câu hỏi của thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh cúi xuống nhìn, ra chiều sửng sốt, nói :

- Lạ quá, sao lại bên lưng tại hạ lại có hai chiếc lạc vàng này?

Đoạn lấy hai viên kim châu to cỡ long nhãn đặt lên lòng bàn tay, năm ngón co vào xòe ra, kim châu xoay tròn hai vòng, cười nói :

- Tư Mã Quân, đây chẳng phải hai quả đạn vàng là gì? Phải chăng chính là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh kim châu mà các hạ đã bảo là Đại La Kim Tiên cũng không thoát khỏi?

Ngay khi đối phương lấy quả kim châu cầm tay, Tư Mã Quân đã không tự chủ được, lùi sau hai bước, khi thiếu niên áo xanh xoay cim châu trên lòng bàn tay, y lại thoái lui thêm tám bước nữa.

Bởi y sợ thiếu niên áo xanh ném trả hai quả đạn vàng khủng khiếp kia, trong khi y không chắc khống chế được hai quả đạn ấy vao chạm nhau mà không phát nổ.

Khi thiếu niên áo xanh lại cất tiếng hỏi, Tư Mã Quân đã lui ra xa hơn trượng rồi, tức tối nói :

- Không sai, đó chính là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu.

Thiếu niên áo xanh lắc đầu :

- Theo tại hạ thì đây chẳng qua chỉ là hai quả đạn được làm bằng vàng, gì mà Kim Châu với Ngân Châu, nghe thật thô tục.

Tư Mã Quân cười khảy :

- Tiểu tử, ngươi chớ xem thường kim châu ấy của lão phu...

Thiếu niên áo xanh cười ha hả ngắt lời :

- Phải chăng các hạ định lập lại một lần nữa là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu này ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thoát khỏi?

Tư Mã Quân chau mày :

- Vốn dĩ là vậy..

Thiếu niên áo xanh cười ngặt nghẽo :

- Tư Mã Quân, các hạ thật là không biết xấu hổ...

Tư Mã Quân đỏ mặt :

- Tiểu tử, ngươi dám nhục mạ lão phu hả? Ngươi... ngươi...

Y không sao nói tiếp được nữa, đồng thời cũng nhận thấy thiếu niên áo xanh quả thật là lợi hại.

Thiếu niên áo xanh chầm chậm đứng thẳng người, vẫn không nén được cười, nói :

- Tư Mã Quân, vì sao Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu này của các hạ lại không đoạt được mệnh tại hạ? Hay là trong túi các hạ có quá nhiều đạn châu này nên đã lấy nhầm loại giả?

Tư Mã Quân quắc mắt giận dữ :

- Láo, lão phu đâu phải hạng người sử dụng đồ giả.

Thiếu niên áo xanh ngửa mặt cười :

- Vậy là đồ thật, sao lại vô hiệu? Ta thật khó thể tin được...

Bỗng tay phải vung lên, năm ngón tay duỗi ra quát :

- Tại hạ phải dùng các hạ làm bia để thử mới được.

Lập tức, hai đốm sáng vàng nhanh như chớp bay thẳng vaà mặt Tư Mã Quân.

Tư Mã Quân kinh hoàng thất sắc luống cuống, y hiểu rất rõ uy lực của Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu, ngay trong khoảng khắc song châu rời khỏi tay thiếu niên áo xanh, y đã tung mình nhảy sang bên ba trượng, đinh ninh đã tránh được cái nguy tan xương nát thịt bởi Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu phát nổ.

Nên khi chân y chạm đất, không ngoảnh lại nhìn đã cất tiếng huýt dài, lại tung mình lao ngang về phía Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

Thế nhưng, y dụng tâm tuy độc, hành động tuy nhanh, nhưng thiếu niên áo xanh xem ra còn nhanh hơn y gấp mấy lần.

Tư Mã Quân vừa phóng đi được chừng hai trượng, bỗng trước mặt bóng người thấp thoáng, chỉ thấy hai quả Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu lấp lánh vàng đã xuất hiện ngay trước mặt.

Tư Mã Quân kinh hoàng hụp người xuống, thầm kêu :

- Thế là hết...

Chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng, y chẳng những không nghe có tiếng nổ, mà hồi lâu cũng chẳng thấy có động tĩnh gì.

Y chầm chậm mở mắt ra, thấy hai đốm sáng vàng tuy vẫn ở ngay trước mặt nhưng đã được thiếu niên áo xanh dùng thủ pháp cao minh thu về trong tay, cách mặt mình không đầy ba thước. Truyện "Giang Hồ Ký "

Tư Mã Quân khẽ kêu lên :

- Thật là xấu hổ!

Thiếu niên áo xanh cũng thật quá quái ác.

Chàng thấy Tư Mã Quân đã mở mắt liền cười nói :

- Các hạ tính toán cũng rất khá, nhưng đáng tiếc là đã chọn lầm đối thủ.

Tư Mã Quân chau mày tức giận :

- Tiểu tử, ngươi thật ra là môn hạ của ai, cả gan dám sỉ nhục bậc tiền bối thế này?

Thiếu niên áo xanh cười lạnh lùng đáp :

- Các hạ mà cũng đáng xưng là bậc tiền bối ư? Rõ là vô sỉ.

Tư Mã Quân lúc này vẻ hung hãn đã hoàn toàn tiêu tan, tuy bị chửi mắng vẫn không khích đônộ, chỉ một lòng tính cách thoát thân, với giọng hòa dịu nói :

- Tiểu tử, ngươi đã không chịu cho lão phu biết xuất thân của mình, lão phu cũng chẳng ép buộc, có điều là ngươi giữ lại Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu cũng vô dụng, chi bằng...

Thiếu niên áo xanh cười khảy ngắt lời :

- Tư Mã Quân, vật hung ác như Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu này, tại hạ nhìn thấy đã bực mình, các hạ đừng lo tại hạ chiếm hữu.

Tư Mã Quân nghe vậy mắt liền sáng rực lên :

- Trả lại cho lão phu phải không?

Tư Mã Quân đảo tròn đôi mắt một vòng, cười nói tiếp :

- Tiểu tử, đôi kim châu này quả thật có phần hung hiểm. Truyện "Giang Hồ Ký "

Thiếu niên áo xanh bỗng như sực nhớ, nhướng đôi mày nói :

- Chớ nói lôi thôi, Tư Mã Quân, các vị hiệu xưng là Bắc Mang tam ma, vậy mà hôm nay chỉ có hai người hiện thân ở đây, còn một người nữa hiện ở đâu?

Tư Mã Quân nghe hỏi vậy, thoạt tiên ngẩn người, sau đó nhướng mày lộ vẻ vui mừng, cười to nói :

- Ngươi hỏi tam đệ lão phu phải không?

- Có lẽ vậy.

Thiếu niên áo xanh bởi biết rất ít về nhân vật trong võ lâm, không rõ một người nữa trong Bắc Mang tam ma danh hiệu là gì, nên chỉ trả lời ỡm ờ cho qua.

Tư Mã Quân cười đắc ý :

- Tam đệ lão phu là Mộ Dung Kính, ngoại hiệu Túy Ma, võ công cao hơn lão phu rất nhiều.

Thiếu niên áo xanh mắt rực lên :

- Tam đệ của các hạ ngoại hiệu cũng không quá phàm tục, hôm nay không thấy hiện thân, hẳn là người rất thanh nhã.

Tư Mã Quân cười to ba tiếng :

- Không sai, tiểu tử ngươi đoán đúng một nửa.

Thiếu niên áo xanh chau mày, Tư Mã Quân nói tiếp :

- Tam đệ của lão phu quả rất là "nhã" nhưng không kể được là "thanh"... Tiểu tử, sao ngươi dám quả quyết Mộ Dung Kính hôm nay không có mặt tại đây?

Thiếu niên áo xanh mỉm cười, lúc này chàng đã biết rõ Tư Mã Quân đang toan tính gì trong lòng, song vẫn giả vờ nói :

- Sư muội các hạ đã táng mạng, nếu Túy Ma Mộ Dung Kính mà có mặt tại đây, lẽ nào lại làm ngơ không cứu, trừ phi...

Tư Mã Quân bối rối :

- Trừ phi sao? Truyện "Giang Hồ Ký "

- Trừ phi y không có mặt tại đây.

Tư Mã Quân cười hăng hắc :

- Chưa hẳn, trừ phi Mộ Dung Kính không muốn hiện thân, bằng không tiểu tử ngươi chắc chắn sẽ táng mạng dưới Túy Tiên chưởng của y...

Thiếu niên áo xanh bỗng nhướng mày, đưa mắt nhìn về phía sau một tảng đá to cách đấy chừng năm mươi trượng, cười giòn cao giọng nói :

- Sau tảng đá kia là vị bằng hữu nào? Kính xin hiện thân ra gặp.

Ngay khi thiếu niên áo xanh cất tiếng nói, Tư Mã Quân đã lẳng lặng di chuyển về phía bờ núi hơn hai trượng.

Thiếu niên áo xanh như không hay biết, chỉ chăm chú nhìn về phía sau tảng đá to, từ đó thướt tha bước ra một thiếu nữ áo hồng dài phết đất, mái tóc óng ả buông xõa sau lưng, một sợi giây gấm tung bay xa hơn trượng...

Thiếu nữ áo hồng đẹp tựa thiên tiên, bước đi nhẹ như gió thoảng, phong thái thanh cao thoát tục đến nỗi Tư Mã Quân đang định đào tẩu cũng phải ngây ngẩn, đôi mắt bé tí dâm dật đăm đăm nhìn vào mặt nàng ta, không thu về được nữa.

Thiếu niên áo xanh cũng ngẩn người, nhưng đó chỉ là ngạc nhiên bởi sự hiện thân của thiếu nữ áo hồng mà thôi.

Khi đã nhận rõ thiếu nữ áo hồng là ai, chàng chỉ mỉm miệng cười.

Thiếu nữ áo hồng đủng đỉnh tiến tới, nhoẻn cười nói :

- Ta biết không thể nào qua mắt được công tử.

Câu nói của nàng ta có hai nghĩa, ngoài việc ẩn nấp sau tảng đá, còn có một điều thầm kín khác mà người ngoài không thể thấu hiểu được.

Thiếu niên áo xanh mỉm cười nói :

- Mộng Viễn này vì cứu người nên đã trễ hẹn Lan Châu, rất là có lỗi, chẳng hay tiên tử lượng thứ cho chăng?

- Công tử không cần tự trách. Ta chính là được tiên tử sai phái đến đây giải thích với công tử.

Thiếu nữ áo hồng này đã xinh đẹp đến thế, thử nghĩ tiên tử còn xinh đẹp đến mức nào nữa?

Tư Mã Quân hai mắt mở to hết cỡ, Cửu Thiên Thần Sát cũng kinh ngạc đến tột cùng.

Thiếu niên áo xanh cười giòn :

- Vậy thì tốt quá, tiên tử cũng có việc bận ư?

Thiếu nữ áo hồng được gọi là Vân nhi thấp giọng :

- Tiên tử bảo ta đến đây để xin Cốc công tử hoãn ngày du ngoạn Lan Châu mười hôm, địa điểm đổi lại là Động Đình hồ.

Qua lời thiếu nữ áo hồng Vân Nhi, Trì Xung Khôi và Tư Mã Quân đã biết thiếu niên áo xanh này họ Cốc, và vừa rồi chàng đã tự xưng là Mộng Viễn, hẳn danh tánh của chàng là Cốc Mộng Viễn.

Tuy nhiên, họ chưa từng nghe đến cái tên Cốc Mộng Viễn trong giới võ lâm...

Thiếu niên áo xanh Cốc Mộng Viễn cười to nói :

- Vậy thì phiền cô nương về báo lại với tiên tử, Mộng Viễn này nhất định sẽ đến đúng hẹn.

Vân Nhi nhoẻn cười :

- Cốc công tử đừng quên đấy nhé.

- Không đâu.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày nói tiếp :

- Cô nương làm sao trở về thuyền được? Phải chăng Lan Châu đang đỗ dưới núi?

Vân nhi lắc đầu :

- Tiên tử bảo ta trực tiếp đến Động Đình hồ...

Cốc Mộng Viễn bỗng mắt đảo quanh, hối hả nói :

- Vân Nhi, tại hạ không thể đi cùng cô nương được.

Vân Nhi cười khúc khích, đưa tay vén tóc, giọng thoáng buồn, khẽ nói :

- Công tử yên tâm, Vân Nhi này cũng rất biết tự xét mình.

Thoáng dừng, bỗng lại cười nói :

- Công tử, kim châu trong tay công tử đẹp quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bề ngoài thì đẹp nhưng trong chứa hung ác, cô nương có thể đi được rồi.

Tư Mã Quân hết sức lấy làm lạ, đối với người đẹp thế này mà đành lòng buông lời xua đuổi, thiếu niên áo xanh này thật quá kiêu căng.

Nhưng Vân Nhi không hề tức giận, cười nói :

- Cốc công tử, ta định xin công tử một vật.

Cốc Mộng Viễn chìa tay cười :

- Nói đi.

- Công tử hãy cho ta đối kim châu kia đi.

Vân Nhi vừa nói ra, chẳng những Cốc Mộng Viễn sững sờ mà cả Trì Xung Khôi và Tư Mã Quân cũng hết sức bất ngờ.

- Vân Nhi, không được đâu, vả lại cũng không phải của tại hạ...

Vân Nhi cười ngắt lời :

- Vân Nhi biết không phải là của công tử.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vân Nhi, vậy chẳng phải gây khó xử cho tại hạ hay sao? Cô nương, tại hạ đang định...

Vân Nhi tiếp lời :

- Định trả lại cho chủ nhân chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy.

Vân Nhi cười :

- Vậy cho Vân Nhi mượn được không?

Trong khi nói đã đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, đưa hai tay ra nói tiếp :

- Vân Nhi không lấy luôn đâu.

Cốc Mộng Viễn không còn cách nào, đành trao Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu cho Vân Nhi, song vẫn cảnh cáo :

- Không được để va chạm nhau đấy.

Vân Nhi mỉm cười :

- Vân Nhi này đâu dại đến mức vậy, Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu của Khô Ma khét tiếng trong võ lâm, ngoại trừ thân thủ như công tử, ai dám...

Trong khi nói, Vân Nhi đã lật qua lật lại đôi kim châu mấy lượt, ra chiều hết sức ưa thích không muốn trả lại.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy thoáng chau mày khẽ nói :

- Vân Nhi, hãy trả lại đây.

Vân Nhi đôi mắt long lanh đảo tròn, nghiêng đầu cười :

- Đây không phải là vật của công tử, trả lại cho công tử đâu có đúng.

Cốc Mộng Viễn biến sắc mặt, nghiêm giọng :

- Vân Nhi, đừng đùa nữa, thôi hãy đi đi...

Vân Nhi cười khúc khích :

- Nếu công tử thật sự muốn trả lại cho chủ nhân, để ta trả thay có được không?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không được, hãy đưa đây.

Vân Nhi đảo mắt nhìn vào mặt Cốc Mộng Viễn, cũng lắc đầu nói :

- Công tử cũng biết đây là vật hung ác, ta thay công tử trả lại cho lão ma này có được không?

Vừa dứt lời đã nhẹ vung tay, hai đốm sáng vàng nhanh như sao xẹt rít gió bay về phía Tư Mã Quân đang đứng ngoài hai trượng, đồng thời quát to :

- Lão ma đầu, hãy đón lấy báu vật của lão.

Hành động của Vân Nhi thật quá bất ngờ, chỉ nghe Cốc Mộng Viễn quát to :

- Lui mau.

Đồng thời người đã như quỷ mị lao đuổi theo kim châu.

Tư Mã Quân đang ngây ngẩn trước sắc đẹp của Vân Nhi, hai mắt không hề rời khỏi gương mặt tươi xinh và duyên dáng của nàng, khi nghe rõ ý nghĩa trong lời nói của Vân Nhi thì đôi kim châu đã bay đến trước mặt.

Tư Mã Quân không còn kịp né tránh nữa, chỉ còn cách duy nhất là bắt lấy đôi kim châu, nhưng y không dám chắc sẽ bình yên vô sự.

Tư Mã Quân vận hết chân lực toàn thân, hai tay mười ngón vươn ra chộp vào kim châu.

Bỗng Tư Mã Quân tung mình lên và hét to :

- Nha đầu thối tha, ngươi dám...

Trong khi Cốc Mộng Viễn cũng đang lao đến, chàng đã phát hiện Vân Nhi giở trò trong khi ném trả kim châu.

Thì ra đôi kim châu đã chia ra một trước một sau bay đi, và khi đến gần Tư Mã Quân, quả sau bỗng gia tăng tốc độ bay thẳng vào quả trước.

Cốc Mộng Viễn dù bản lãnh thông thiên lúc này cũng không sao thi thố đành chững người đứng lại ngay.

Liền sau đó, đôi kim châu va chạm vào nhau, "đùng" một tiếng vang rền, cát đá tung bay, lá rơi lả tả.

Tư Mã Quân dù đã tung mình lên không, song vẫn còn trong phạm vi uy lực một trượng của Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu, đương nhiên là không thoát hiểm.

Cốc Mộng Viễn mượn vào giòng khí lưu do sức nổ gây ra, lướt lui về chỗ cũ.

Vân Nhi khẽ cười, lè lưỡi nói :

- Ghê gớm thật, Cốc công tử, Vân Nhi không tệ đấy chứ?

Cốc Mộng Viễn cười nhăn nhúm, vừa định đáp lời, bỗng lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lập tức Tư Mã Quân bị nổ tan tành thành tro bụi, theo gió bay đi mất.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu thở dài :

- Cũng may là tại hạ lui về, không thì e đã táng mạng rồi.

Vân Nhi kinh hoàng đứng thừ ra hồi lâu mới nói :

- Công tử, sao thế này? Chả lẽ Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu quả thật lắm trò quỷ quái đến vậy, nổ đến những hai lần hay sao?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không phải, nổ lần sau là những quả trong túi Tư Mã Quân...

Nhưng chốc lát, bỗng lắc đầu to tiếng nói :

- Vân Nhi, ở đây mọi sự đã có tại hạ, hãy đi ngay đi.

Vân Nhi não nề đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, cúi đầu khẽ nói :

- Vân Nhi này sớm đã biết công tử ghét ta...

Cốc Mộng Viễn chau mày, lặng thinh cất bước đi về phía Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi, bỏ lại Vân Nhi lòng ngập đầy ai oán, đứng thừ ra tại đó :

- Vân Nhi, không phải tại hạ ghét cô nương đâu, mà là tiên tử rất cần có người đắc lực như cô nương ở bên cạnh, cô nương nên cấp tốc đến Động Đình hồ mới phải.

Hồi lâu Cốc Mộng Viễn mới ném đến những lời ấy, khiến Vân Nhi hết sức vui sướng, liền tức quay người phi thân xuống núi, và dương thanh nói :

- Vân Nhi đợi công tử ở Động Đình hồ.

- Nàng đợi ta ư?

Cốc Mộng Viễn thầm phì cười, lúc này chàng đang đứng ở trước mặt Cửu Thiên Thần Sát.

Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi thần thái nghiêm nghị nói :

- Cốc thiếu hiệp, lão phu.... xin thiếu hiệp hãy cho biết sư môn, để lão phu khỏi...

Ông như có việc gì rất trọng đại, trước khi biết rõ sư môn đối phương, không tiện nói ra.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn, gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách...

Trì Xung Khôi chau mày :

- Tử Trúc Lâm Trung Khách ư?

Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Võ công của tại hạ đa phần là do năm vị sư huynh truyền thụ...

Trì Xung Khôi không nén nổi thắc mắc, xen lời :

- Năm vị sư huynh của thiếu hiệp là ai?

Cốc Mộng Viễn phớt cười :

- Người có thần công Hóa Hư Huyền Cương, lão trượng hẳn đã rõ.

Trì Xung Khôi giật nẩy mình :

- Triển đại hiệp ư? Thật không ngờ!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ chỉ ngẫu nhiên gặp may thôi, lão trượng hà tất kinh ngạc. Có điều là nguyên hung đã chết, đại ác đã truư, lão trượng định đến đâu dưỡng thương, tại hạ sẵn sàng hộ tống.

Trì Xung Khôi lắc đầu :

- Không cần đâu, lão phu tự biết mình sắp đến ngày tàn rồi.

Cốc Mộng Viễn cười khích lệ :

- Thương thế tuy nặng, nhưng chưa đến nỗi trí mạng, sao lão trượng lại chán nản thế này?

Trì Xung Khôi cười ảo não :

- Lão phu lòng đã chết từ lâu, thiếu hiệp không cần khuyên nhiều. Những ngày qua sở dĩ lão phu kéo dài tàn hơi là bởi tâm nguyện chưa tròn, hôm nay thì lão phu đã có thể làm tròn tâm nguyện rồi.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Thế nên, lão phu chết đi cũng không còn gì hối tiếc nữa.

Cốc Mộng Viễn thật không hiểu vì lẽ gì lão nhân này lại chán đời như vậy, lắc đầu thở dài nói :

- Lão trượng không thấy như vậy là quá cố chấp chăng?

- Không, Cốc thiếu hiệp, việc Tư Mã Quân cưỡng bức lão phu trao ra Tử Vân kim trâm, hẳn là thiếu hiệp đã chứng kiến rồi phải không?

- Vâng, nhưng Tử Vân kim trâm đâu có trong mình lão trượng.

Trì Xung Khôi cười thê thiết nói :

- Thiếu hiệp, Tử Vân kim trâm quả có trong mình lão phu.

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn chau mày, hiển nhiên chàng không thích người giả dối.

Trì Xung Khôi như hiểu được ý chàng, cười ảo não :

- Đối với hạng người như Tư Mã Quân, lão phu chẳng thể không giả dối được...

Cốc Mộng Viễn vẫn không vui hỏi :

- Vậy Tử Vân kim trâm hiện ở đâu?

Trì Xung Khôi vẻ mặt biến đổi mấy lượt, như đang cân nhắc quyết định dứt khoát.

Cốc Mộng Viễn chằm chặp nhìn ông ta...

Trì Xung Khôi chầm chậm đưa tay lên trước ngực, bỗng mắt rực thần quang, nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Ở đây!

Đột nhiên, máu tuôn xối xả, trong tay Trì Xung Khôi đã có thêm một ngọn trâm vàng dài coơ ba tấc, sáng lấp lánh và ánh tím di động.

Cốc Mộng Viễn hốt hoảng la lên :

- Lão trượng...

Nhưng Trì Xung Khôi đã uể oải ngã ra sau, trước ngực thủng một lỗ to, máu tuôn xối xả ròng

ròng...

Cốc Mộng Viễn sau một thoáng sững sờ, lập tức với thủ pháp nhanh nhất điểm liên tiếp vào bảy nơi yếu huyệt kinh mạch của Trì Xung Khôi, máu tươi liền ngừng chảy.

Sau đó chàng buông tiếng thở dài, ngưng tụ công lực toàn thân, đặt tay lên huyệt Thiên Phủ của lão nhân.

Chàng phải cứu chữa cho lão nhân này, đó là vì đạo nghĩa võ lâm, nhưng hy vọng rất là mong manh

Chương 3: Trên Nhạc Dương Lâu Lộ Tiểu Cẩu

Trên Nhạc Dương lâu, Cốc Mộng Viễn ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, lòng đầy bi phẫn và kinh nghiệm mới, một mình độc ẩm và mắt nhìn ra tám trăm dặm Động Đình hồ. Truyện "Giang Hồ Ký "

Khói sóng mịt mùng, thuyền bè tấp nập, trong ngàn vạn ghe thuyền thế này mà tìm kiếm chiếc Lan Châu của Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương tỷ tỷ, thì khó như đáy biển mò kim.

Chàng bất giác đâm ra oán trách Trúc Kiếm Ngân Dực Lữ Vân Nhi, khi đến đỉnh Triều Vân phong báo tin đã nói không rõ ràng.

Động Đình hồ trải dài tám trăm dặm, mình phải tìm bao lâu mới xong?

Và mình cũng thật hồ đồ, tại sao lúc ấy không chịu hỏi rõ?

Cốc Mộng Viễn nghĩ tới đó, bất giác bật cười thành tiếng.

- Gia gia, xem người đàn ông kia ngồi cười một mình, có phải khùng không vậy?

Cốc Mộng Viễn giật mình, chàng biết nhĩ lực quá mạnh, mạnh đến mức nghe được tiếng lá rơi ở ngoài một trượng, nên mới nghe được tiếng nói khẽ khàng như vậy, đó chẳng thể trách người ta được.

Tuy nhiên chàng cũng thấy cô gái đã nói này quá đa sự.

Cốc Mộng Viễn bất giác lòng hiếu kỳ nảy sinh, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một lão nhân tóc bạc và một thiếu nữ áo trắng tuổi chừng mười bảy, mười tám đang ngồi ở chiếc bàn cách mình chừng sáu thước.

Lão nhân tuy trông tuổi ngoài bảy mươi, nhưng tinh thần vẫn rất quắc thước, còn thiếu nữ áo trắng thì ngây thơ hồn nhiên, gương mặt bầu bĩnh đỏ như táo chín, mái tóc ngắn óng ả, dưới đôi mày ngài thanh mảnh là đôi mắt to long lanh, linh lợi đảo quanh như muốn nói.

Ngay khi chàng đưa mắt nhin, lão nhân tóc bạc nâng ly rượu trước mặt lên, nhìn chàng mỉm cười. Và thiếu nữ áo trắng thì thè lưỡi trợn mắt làm xấu.

Cốc Mộng Viễn bỗng thấy hết sức buồn nản, giả vờ không hiểu, tay phải nâng ly rượu lên, quay nhìn ra ngoài sông nước.

Nhưng cảnh sông nước cũng không thể khiến chàng xóa đi được tiếng nói trên lầu.

Tâm thần chàng đã phân tán, mặc dù chàng chưa từng luyện thuật phân tâm, nhưng chàng lại có khả năng phân tâm.

Đó là hoàn toàn nhờ vị ân sự học cửu uyên bác đã cho chàng quá nhiều ân huệ.

Cốc Mộng Viễn đành tạm dẹp nỗi buồn bực trong lòng, mặc cho đôi tai chán ghét đón nhận những tiếng ồn ào trên lầu.

Thế là sau khi nghe, chàng bàng hoàng sửng sốt, thật không ngờ thành Nhạc Dương này đã trở thành nơi tụ hội của các hảo hớn giang hồ tam sơn ngũ nhạc, và khốn nỗi là chàng chẳng thể không bị lôi cuốn vào cuộc thị phi này.

Cốc Mộng Viễn hết sức lấy làm khó xử, tiến thoái lưỡng nan, nếu các đại hán có vẻ là nhân vật võ lâm kia nói đúng sự thật thì tám phần mười là chàng khó thể thoát khỏi.

Thì ra Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương thay đổi ngày hẹn là có dụng ý riêng, đó thật là điều đáng buồn.

Cốc Mộng Viễn nghĩ đến đây, chàng không nén được lẩm bẩm :

- Tần tỷ tỷ vì sao không nói rõ với mình mà lại làm như vậy?

Chàng muốn nghĩ tiếp nữa, bởi chàng quá tôn kính Tần tỷ tỷ nên không muốn vạch tìm lỗi lầm của nàng. Có lẽ đó chính là khuyết điểm chung và sai lầm to lớn nhất của nam giới.

Cốc Mộng Viễn chẳng phải thần thánh, đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chàng bỗng cảm thấy lòng bực bội khôn tả, đó là tình trạng chưa từng có trong đời chàng.

Giờ đây chàng đã đổi ý, không vội đi tìm Tần Linh Sương nữa, bởi chàng tin chắc rằng Tần Linh Sương nhất định sẽ đợi chàng tại nơi đấy.

Chỉ cần mình cũng đến đó, để gọi là góp thêm phần náo nhiệt như những người kia đã nói, chắc chắn mình sẽ gặp họ.

Lúc này mười mấy chiếc bàn bát tiên trên Nhạc Dương lâu đã đầy khách, tiếng lên xuống lầu rầm rĩ.

Cốc Mộng Viễn chau mày liền liền, chàng có cảm giác bị lừa dối, không thể tiếp ngồi đây thêm được nữa, móc ra một mảnh bạc vụn đặt lên bàn, vừa định đứng lên...

Bỗng nghe tiếng bước chân rậm rịch, nơi cửa thang lầu lại xuất hiện thêm ba gã đại hán. Người đi

đầu cao hơn tám thước, mặt màu tím đỏ, mày rậm mắt tròn, tai to miệng rộng, toàn thân võ phục đỏ viền vàng, tướng mạo hết sức uy vũ. Hai người đi sau cũng có chiều cao khoảng tám thước, thần thái uy mãnh, hai mắt sáng quắc, huyệt Thái Dương gồ lên cao, thoáng nhìn cũng biết chính là cao thủ võ lâm.

Ba người lên đến lầu, quét mắt nhìn quanh, như chẳng xem thực khách trên lầu vào đâu, sải bước đi về chiếc bàn nơi Cốc Mộng Viễn đang ngồi.

- Huynh đài, cho ngồi nhờ chốc lát nhé...

Đại hán đi đầu ôm quyền thi lễ với Cốc Mộng Viễn, không chờ chàng trả lời ba người đã ngồi xuống.

Ba người này thật khá hào sảng, nhưng có phần ngang tàng độc đoán, khiến Cốc Mộng Viễn đành chỉ gật đầu cười, không biết nói sao hơn.

Sau khi gọi thức ăn mang đến, ba đại hán ăn ngốn ngấu như đã đói từ lâu, thoáng chốc rượu và thức ăn đã hết sạch.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy tuy không ngớt chau mày, nhưng lòng lại hết sức ngưỡng mộ, thật mình chẳng thể nào hưởng thụ được khẩu phúc như ba đại hán này.

- Gia gia, ba người kia như mới từ trong tù ra, trông cái vẻ tham ăn kia...

Tiếng cười lảnh lót kia lại vọng vào tai Cốc Mộng Viễn, chàng bất giác đưa mắt nhìn ba gã đại hán lỗ mãng trước mặt, lòng thầm khâm phục cô gái đa sự này ví dụ thật thích đáng.

- Thanh Nhi, ba người ấy lai lịch chẳng phải nhỏ, gia gia biết họ không phải vừa từ trong tù ra, mà là trời sinh tướng ăn như vậy.

Tiếng nói lão nhân càng khẽ hơn, nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

- Gia gi biết bọn họ ư?

- Biết, nhưng không quen.

- Gia gia nói dối, sao lại biết mà không quen?

Lão nhân cười khà một tiếng rồi mới đáp :

- Thanh Nhi, ngươi có quen hết tất cả những người mà ngươi biết không?

Thiếu nữ có tên là Thanh Nhi cứng họng, hồi lâu không trả lời được.

Lúc này ba đại hán đã thanh toán tiền nong, chuẩn bị xuống lầu, nào ngờ họ vừa ngẩng lên bỗng thấy có người đứng ngay trước mặt cản đường.

- Ba vị lâu nay vẫn mạnh khỏe chứ? Chẳng ngờ lại gặp lão phu tại đây phải không?

Đó là một lão già tuổi trạc lục tuần, chiếc áo dài trên mình rách rưới và bẩn thỉu đến đen bóng, mái tóc rối bời như tổ quạ, mũi tẹt, miệng méo, hai chiếc tai nhỏ bé không ngừng động đậy, đôi mắt tí xíu híp lại, trông ba phần giống người, bảy phần giống quỷ.

Đại hán mặt tím như không ngờ gặp lão nhân này tại đây, thoạt tiên giật mình sửng sốt, sau đó cười ha hả nói :

- Lão bằng hữu thính mũi thật, huynh đệ chúng ta quả không ngờ mới vào Trung Nguyên đã bị lão bằng hữu bám lấy ngay, thật lợi hại...

Đoạn lại buông tiếng cười vang, tiếng cười hệt như sấm rền, khiến đại đa số thực khách đinh tai nhức óc.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày kinh hoàng thầm nhủ :

- Thật không ngờ người này nội công thâm hậu đến vậy.

Lão nhân dơ bẩn như khiếu hóa chau mày tức giận nói :

- Hồ Đại Mãnh, đây không phải Thần Phong Mục Trường ở Quan Ngoại của các vị, danh hiệu Thần Phong Ngũ Mục không dọa được lão phu đâu.

Đại hán mặt tím Hồ Đại Mãnh ngưng cười, mắt sáng rực tinh quang trầm giọng nói :

- Lữ Lương, Thần Phong Ngũ Mục không bao giờ dùng danh hiệu dọa người, tôn giá sống đến chừng đó tuổi thật là uổng phí...

Đại hán mặt đen đứng bên đại hán mặt tím cười khảy, tiếp lời :

- Hồ huynh, chúng ta chẳng cần đấu khẩu với lão già này, hãy hẹn định một ngày nào đó, huynh đệ chúng ta hẳn cùng lão thanh toán dứt khoát.

Hồ Đại Mãnh gật đầu, lớn tiếng nói :

- Lữ Lương, hiện huynh đệ bọn này đang có việc bận, không thể ở đây lâu, ba ngày sau vẫn sẽ gặp nhau tại đây, hòa hay chiến tùy ở tôn giá,thế nào?

- Vậy cũng được, nhưng...

Lão nhân dơ bẩn, Lữ Lương cười hăng hắc bỏ dở câu nói, hai mắt đảo quanh nhìn toàn thân đối phương ba người.

Những thực khách trên Nhạc Dương lầu qua đối thoại của bốn người đã biết ba đại hán Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh, Tam Tinh Thủ Chư Kiệt và Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang, ba trong Ngũ Đại Mục Thủ ở Thần Phong Mục Trường ở quan ngoại, họ bỗng nhiên vào Trung Nguyên hẳn là có việc trọng đại gì đó.

Còn lão nhân dơ bẩn là Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương, một trong ngũ đại cao thủ của Cái bang, vậy càng chứng tỏ sự thể không đơn giản, họ đã có hiềm khích với nhau, nhất định Nhạc Dương lầu này sẽ dậy sóng gió.

Thế nên tất cả thực khách đều tập trung ánh mắt vào bốn người, và trong ánh mắt ngập đầy trong đợi thích thú.

Họ nóng lòng mong muốn xem trận náo nhiệt này, nhưng Lữ Lương lại bằng lòng hẹn lại ba ngày sau, đó thật khiến mọi người thất vọng.

Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh khi Lữ Lương vừa dứt lời, lập tức ôm quyền cười to nói :

- Huynh đệ bọn này xin đa tạ.

Đoạn sải bước đi về phía cửa thang lầu.

- Đứng lại.

Theo sau tiếng quát sắc lạnh ấy, một luồng tiềm lực cực mạnh đã xô đến trước ngực Hồ Đại Mãnh, buộc y phải lùi nhanh ra sau.

Hồ Đại Mãnh mắt hổ quắc lên nhìn Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương, tức đến nỗi râu tóc dựng ngược, ngực phập phồng dữ dội, đưa tay trỏ đối phương giận dữ quát :

- Lữ Lương, huynh đệ bọn này mà không bận việc, hôm nay nhất định phải khiến tôn giá máu nhuộm tửu lầu này... Nếu còn chưa chịu tránh đường, tại hạ đành phải đắc tội đấy.

Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh tuy đã hết sức tức giận, song vẫn cố dằn nén, không muốn động thủ gây đổ máu trên Nhạc Dương lâu này. Truyện "Giang Hồ Ký "

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương cười khảy :

- Hồ Đại Mãnh, Chư Kiệt, Lý Cang, ba người hãy nghe cho rõ đây. Nhạc Dương lâu không phải như Trường Bạch Sơn, nếu lão phu mà còn để cho ba ngươi thoát thân khỏi đây thì còn có thể đứng

trong võ lâm Trung Nguyên chăng?

Hồ Đại Mãnh giật mình, vừa định đáp lời, đại hán mặt đỏ Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang tự nãy giờ chưa lên tiếng, bỗng cất bước tiến tới :

- Lữ Lương, tránh ra.

Đồng thời tay phải năm ngón vươn ra, nhanh như chớp giật chộp vào vai trái Lữ Lương.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy liền thầm nhủ :

- Thủ pháp người mặt đỏ này xem ra khá giống thủ pháp Khổn Long Thần Trảo trong lời đồn đại, hẳn là võ công chẳng kém. Nhưng chẳng rõ Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương thân thủ ra sao, có tránh được một trảo lợi hại này của người mặt đỏ hay không?

Chỉ thấy Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương cười hăng hắc, tay phải vung lên, hai ngón trỏ chớp nhoáng điểm vào mạch môn huyệt nơi cổ tay phải của Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang.

Chiêu này là dĩ công chỉ công, khiến Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang bắt buộc phải rụt tay thoái lui.

- Thủ pháp khá lắm, nhưng rất tiếc là đã chọn lầm đối tượng... hắc hắc... hắc hắc...

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương trong tiếng cười khảy, một chiêu bức lùi Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang, đồng thời tay trái cũng bổ nhanh ra hai chưởng.

Hai chưởng này xem rất tầm thường, nhưng thật ra lại ngầm chứa nội lực ngàn cân.

Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang hai tay chập lại, lách người đẩy ra, tránh qua một chưởng, đón tiếp chưởng thứ nhì.

Sau sự va chạm im lìm, Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang bật lùi một bước.

Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh thấy vậy chau mày, y đã nhận thấy Lữ Lương nội lực thâm hậu, mình ba người nếu một chọi một hẳn không phải là địch thủ, trừ phi...

- Lữ Lương, nếu tôn giá còn không biết điều, huynh đệ bọn này bắt buộc phải liên thủ đối phó đấy.

Hồ Đại Mãnh chẳng hổ là người thẳng thắn, trước khi liên thủ giáp công Lữ Lương đã lên tiếng báo rõ.

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương nghe vậy liền quắc mắt cười khảy nói :

- Vậy càng tốt, lão phu đỡ phải vất vả tốn công mất sức.

Dứt lời, song chưởng đã vung lên chia đều ra tấn công Hồ Đại Mãnh và Lý Cang.

Trên tửu lầu diện tích đã hẹp, lại nhiều bàn ghế choáng chỗ, đôi bên cách nhau chỉ hơn một thước, Lữ Lương bất thần xuất thủ với dụng tâm là buộc đối phương hai người phải nghênh tiếp, không sao kịp né tránh.

Hồ Đại Mãnh tuy trông bề ngoài thô mãnh hào phóng, nhưng lòng khá tinh tế, biết rõ nội lực của mình kém hơn đối phương, đương nhiên đâu dại gì nghênh tiếp.

Thế nên y lẹ làng nháy mắt với Lý Cang, và quát :

- Tránh.

Chẳng những hai người cùng lúc né tránh thế công của Lữ Lương, mà cả Tam Tinh Thủ Chư Kiệt cũng nhanh nhẹn lách sang bên.

Thế là chưởng lực của Lữ Lương đều rơi vào khoảng không, và hai luồng chưởng lực ấy chẳng chút dung tình xô thẳng đến Cốc Mộng Viễn.

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương giật mình, ba người trong Thần Phong Ngũ Mục cũng hoảng kinh, nhưng họ đều lòng có mà sức chảng đủ, không còn ra tay cứu kịp.

Bỗng có tiếng thảng thốt vang lên :

- Gia gia...

- Lữ Lương, ngươi thật quá lộng hành...

Trong tiếng quát vang, một bóng người lướt đến nhanh như cắt.

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn điềm nhiên ngồi cười tủm tỉm, như chưa hề hay biết hai luồng chưởng lực hung mãnh của Lữ Lương đã sắp trúng vào mình.

- Tiểu bằng hữu tránh mau.

Bóng người lướt nhanh đến lăng không xuất chưởng và quát to, nhưng đã muộn, người đã bị chưởng lực đẩy ngã, nhưng điều lạ là người bị ngã không phải bay ra ngoài cửa sổ, mà là lùi ngược về phía bóng người lướt đến.

Đó là điều hết sức bất ngờ đối với mọi người, nhất là lão nhân lướt đến xuất thủ tiếp cứu, bắt buộc phải chững người hạ xuống đất.

Tiếp theo là tiếng bàn ghế chén đĩa rơi loảng xoảng. Ngưu Đầu Quỷ Cái rơi ngã chỏng gọng trên

một chiếc bàn phía sau hơn trượng, thức ăn dính đầy mình mẩy, chén đĩa vỡ nát đầy sàn lầu.

Cốc Mộng Viễn vẫn thản nhiên ngồi yên, vẫn tủm tỉm, vẫn cầm ly rượu trên tay...

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt đều hướng về chàng.

Ngưu Đầu Quỷ Cái đứng phắt ngay dậy, buột miệng kêu lên :

- Hộ Thân Cương Khí...

Tiếp theo, tiếng trong trẻo kia cũng kêu lên :

- Hộ Thân Cương Khí...

- Lão phu thật khâm phục. Thanh nhi, chàng trai này...

Lão nhân tóc bạc sải bước trở về chỗ ngồi, nhìn thiếu nữ áo trắng lắc đầu nói :

- Gia gia thật không nhận ra được, tuổi trẻ như y mà võ công lại cao thế này.

Kinh ngạc, hâm mộ, kính phục, hoài nghi, cảm thán... tất cả đều nhắm vào Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn tảng lờ. Chàng nghĩ đến xem nàng còn giả vờ được bao lâu nữa?

Sở dĩ ta ở lại cũng chính vì phát hiện ra nàng cũng có mặt tại đây, hẳn nhiên là nàng phải đến giãi bày với ta, lẽ ra nàng không nên...

Nhất định nàng sẽ đi đến, chắc chắn như vậy, chỉ cần nàng...

Không sai, Cốc Mộng Viễn đã đoán đúng, lúc này có một người đi về phía chàng, nhưng rất tiếc đó không phải là người chàng mong muốn.

- Tiểu tử, vừa rồi chính là ngươi đã giở trò phải không? Lão phu quả thật không ngờ hôm nay lại lật thuyền trong mương rạch... Truyện "Giang Hồ Ký "

Thì ra người ấy là Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương.

Cốc Mộng Viễn vốn đã rất bực mình và đang nghĩ đến chuyện riêng, nghe vậy ngẩn người hỏi :

- Các hạ nói gì vậy?

Ngưu Đầu Quỷ Cái trợn mắt :

- Tiểu tử, người ngay không làm chuyện mờ ám, ngươi chớ vờ vĩnh ở trước mặt lão phu.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười khảy, thầm nhủ :

- Lão bảo ta vờ vĩnh thì ta vờ vĩnh đến cùng, đằng nào thì lúc này mọi người cũng đều nhàn rỗi vô sự, để xem lão ta làm gì được ta cho biết.

Đoạn bèn trầm giọng nói :

- Tại hạ ngồi đây không hề động đậy, các hạ nói năng bừa bãi thế này phải chăng định tâm gây sự với tại hạ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái tức giận quát :

- Tiểu tử, ngươi cậy vào một thân cương khí dám khinh thường tiền bối võ lâm hả?

Ngưu Đầu Quỷ Cái rõ là hống hách, lại dám tự cho mình là tiền bối võ lâm, khiến Cốc Mộng Viễn hết sức lấy làm nực cười, bèn vờ đanh mặt nói :

- Các hạ đừng giở trò kẻ cả, các hạ chưa xứng đáng là bậc tiền bối của tại hạ đâu.

Trong khi nói chàng liếc nhanh về phía người mình đang mong đợi, nhưng liền tức chau chặt mày.

Ngưu Đầu Quỷ Cái lúc này hết sức ngượng ngùng, y chẳng tin vừa rồi không phải do thiếu niên này giở trò quái quỷ, nhưng khổ nỗi lại không có chứng cứ cụ thể.

Khi nghe Cốc Mộng Viễn khinh miệt mình không xứng đáng là bậc tiền bối, y liền viện vào lý do ấy sầm mặt quắc mắt quát :

- Lão phu tuổi tác ít ra cũng cao hơn ngươi gấp hai lần, và qua cầu cũng nhiều hơn ngươi đi đường, sao lại không kể được là tiền bối của ngươi hả?

Ngưu Đầu Quỷ Cái buông tiếng cười hăng hắc quái dị, nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi thật ra là môn hạ của ai? Danh tánh là gì? Nếu bậc tiền bối của ngươi là người lão phu quen biết thì hôm nay lão phu buông tha cho ngươi...

Cốc Mộng Viễn tâm sự trùng trùng, càng nghe càng bực mình bởi giọng điệu kẻ cả của Ngưu Đầu Quỷ Cái. Chỉ thấy cgmắt rực tinh quang, mày kiếm nhướng cao, buông tiếng cười khảy, vừa định trút nỗi buồn bực vào vị cao thủ Cái bang này, bỗng chàng phát hiệnđôi mắt long lanh mà mình mong đợi đang với vẻ thắc mắc và không hài lòng nhìn mình, bất giác thở hắt ra một hơi dài, cố nén lửa giận trong lòng, bèn làm ra vẻ ngờ nghệch và ngơ ngác khoát tay nói :

- Ba người kia đã trốn hết rồi, các hạ còn ở đây nhùng nhằng sẽ không đuổi kịp nữa.

Ngưu Đầu Quỷ Cái nghe vậy mới sực nhớ là mình đang đòi lại mối thù xưa ởbọn mục thủ của Thần Phong Mục Trường, liền quay phắt lại hìn, quả nhiên ba người kia đã mất dạng từ bao giờ.

Ngưu Đầu Quỷ Cái tức tối quát :

- Hay cho bọn khốn kiếp kia, lão khiếu hóa xem các ngươi trốn đâu...

Chưa dứt lời người đã phóng qua cửa sổ đi mất dạng.

- Trả tiền... trả tiền lại đây... lão khiếu hóa đâu thể ăn quỵt.

Phổ kỵ vừa thấy Ngưu Đầu Quỷ Cái bỏ đi qua cửa sổ liền vội cắm đầu cắm cổ chạy về phía thang lầu, vừa chạy vừa la bải hải, khiến thực khách trên lầu cười ầm lên.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu thở dài, thầm nhủ :

- Có gì đáng cười kia chứ? Đâu phải người võ lâm là có thể ăn uống không trả tiền.

Nghĩ vậy chàng liền lớn tiếng gọi gã phổ kỵ lại, đưa cho một nén bạc quan, thanh toán tiền ăn uống cho Ngưu Đầu Quỷ Cái.

Hành động ấycủa Cốc Mộng Viễn lập tức đổi lại nhiều ánh mắt kính phục, và đương nhiên cũng có nhiều người cho chàng là vớ vẩn lo chuyện bao đồng.

Cốc Mộng Viễn hành động như vậy chẳng qua vì bực tức trước thái độ vui trên đau khổ người khác của thực khách, còn như khâm phục hay mỉa mai, chàng chẳng chút bận tâm.

Tuy nhiên chàng nhận thấy vở tuồng này đã diễn đến mức tương đối rồi, người kia có lẽ chẳng thể không ra mặt được nữa.

Cốc Mộng Viễn lại liếc mắt nhìn về phía người đang mong đợi, kết quả khiến chàng hết sức kinh ngạc và hoài nghi, ánh mắt kia sao lại xa lạ thế nhỉ?

Nàng... lý do gì lại khiến nàng phải giả vờ thế này?

Chàng chau mày trầm tư, cố hết sức suy nghĩ, định tìm ra một lý do thích đáng.

Ngay khi ấy một người khác lại sải bước về phía chàng :

- Hành động vừa rồi của thiếu hiệp thật khiến lão ô hết sức bội phục, có tài mà không phô trương, lấy đức báo oán, người thường khó thể làm được. Lão ô có ý với cao, được quen với thiếu hiệp, được chăng?

Cốc Mộng Viễn nghe tiếng đã biết đó chính là lão nhân mặt đầy chính khí, gia gia của thiếu nữ áo trắng, vội đứng lên ôm quyền thi lễ và cười nói :

- Lão nhân gia, xin mời ngồi.

Lão nhân mỉm cười ngồi xuống, vuốt râu nói :

- Lão ô là Sài Kiện, các vị bằng hữu hiếu sự gọi lão ô là Tây Sơn Tiều Tẩu, thật ra đây chỉ là uống được chút hư danh mà thôi.

Bốn chữ "Tây Sơn Tiều Tẩu" vừa lọt vào tai, Cốc Mộng Viễn lập tức rúng động cõi lòng.

Chàng nhớ đến trên quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục đã lấy từ trên người Khô Ma Tư Mã Quân, lão nhân xuất thân từ phái Côn Luân và hiện nay có bối phận cao nhất trong phái này đã được liệt vào một trong mười đại cao thủ trong giới chính phái.

Không chờ Cốc Mộng Viễn trả lời, Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện lại nói :

- Dám hỏi thiếu hiệp tôn tính đại danh?

Cốc Mộng Viễn bởi đã biết lai lịch của lão nhân này, lập tức hết sức cung kính đáp :

- Vãn bối Cốc Mộng Viễn, người của Thiên Đài.

Tây Sơn Tiều Tẩu thoáng biến sắc mặt nói :

- Thiếu hiệp là người của Thiên Đài ư?

Cốc Mộng Viễn thấy Tây Sơn Tiều Tẩu thần sắc khác lạ, bất giác sinh nghi hỏi lại :

- Vâng, chẳng hay lão nhân gia hỏi chi vậy?

Tây Sơn Tiều Tẩu cười :

- Bệnh Tử Đồ Nho Hiệp Cốc Dương ở Thiên Đài với thiếu hiệp có quan hệ thế nào?

Cốc Mộng Viễn nghe hỏi, ngạc nhiên đưa mắt nhìn Tây Sơn Tiều Tẩu nói :

- Theo gia phụ cho biết, tiên tổ phụ là Cốc Dương...

Tây Sơn Tiều Tẩu cười tin tưởng :

- Thảo nào mà thiếu hiệp có thân thủ như vậy.

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại ngơ ngẩn lắc đầu :

- Gia phụ không hề luyện võ, và... khi gia phụ cho vãn bối biết danh úy của tiên tổ phụ, cũng không hề nói tiên tổ phụ là người trong võ lâm. Nên tiên tổ phụ có đúng là người mà lão nhân gia đã nói đến hayko, vãn bối không sao khẳng định được.

Tây Sơn Tiều Tẩu mỉm cười :

- Lệnh tôn phải chăng là Cốc Hầu gia đang giữ chức Tổng đốc Vân Quý?

Cốc Mộng Viễn giật mình, vội đứng lên cung kính đáp :

- Vâng, chính là gia phụ.

Tây Sơn Tiều Tẩu ha hả cười to :

- Vậy là không sai được rồi.

Cốc Mộng Viễn vẫn cung kính nói :

- Vãn bối rất tin lời tiền bối...

Tây Sơn Tiều Tẩu bỗng nhiên thở dài ảo não :

- Theo lời Cốc thiếu hiệp, Cốc Dương đại hiệp đã qui tiên rồi ư?

Cốc Mộng Viễn đứng cung kính đáp :

- Vãn bối ra đời không lâu thì gia tổ đã tạ thế...

Giọng chàng ngập ngừng đầy bi thương.

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu tiếp lời :

- Lão ô cũng có nghe nói...

Bỗng lại lắc đầu nói :

- Không, về việc lệnh tổ qui tiên, lão ô trước nay vẫn không muốn tin.

Cốc Mộng Viễn lại bất giác ngẩn người.

Tây Sơn Tiều Tẩu thấy vậy lại cười nói tiếp :

- Lão ô bởi thương cố hữu nên mới nói vậy, xin thiếu hiệp chớ trách.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Lão nhân gia tình nghĩa sâu dày như vậy gia tổ dưới chốn suối vàng hẳn cũng hết sức cảm kích.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ha hả, ngước mắt nói :

- Hãy ngồi xuống đi.

Cốc Mộng Viễn vâng lời tạ tội rồi ngồi xuống, nhưng lại bị một câu hỏi của Tây Sơn Tiều Tẩu khiến chàng bắt buộc phải đứng lên trả lời.

- Võ công của thiếu hiệp phải chăng là do tiên tổ truyền thụ?

- Không, võ công của vãn bối không phải do tiên tổ truyền thụ.

- Ồ!

Tây Sơn Tiều Tẩu có vẻ không tin, bởi cương khí hộ thân khi nãy Cốc Mộng Viễn thi thố, ngoài Cốc Dương ra, khắp võ lâm ai có thể truyền dạy được?

Tây Sơn Tiều Tẩu lại hỏi :

- Vậy chứ tôn sư là ai?

Cốc Mộng Viễn thoáng do dự chưa đáp. Tây Sơn Tiều Tẩu thấy vậy, sợ chàng có điều bất tiện, bèn lại cười nói :

- Nếu thiếu hiệp có gì bất tiện thì thôi vậy.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Không phải bất tiện đâu, mà chỉ sợ nói ra cũng bằng không thôi.

Tây Sơn Tiều Tẩu thắc mắc :

- Thiếu hiệp nói vậy là sao?

Cốc Mộng Viễn cười đáp :

- Gia sư chưa từng bao giờ lộ diện trên giang hồ, nên danh hiệu của gia sư e trong võ lâm cũng không ai biết, chẳng phải nói ra cũng như không ư?

- Ra vậy!

Tây Sơn Tiều Tẩu ngoảnh ra sau, ngoắc tay với thiếu nữ áo trắng gọi :

- Thanh Nhi!

Thiếu nữ áo trắng liền đứng dậy đi sang bàn hai người.

Tây Sơn Tiều Tẩu tươi cười giới thiệu :

- Đây là tôn nữ Sài Thanh Bình, Thanh Nhi, vị này là Cốc Mộng Viễn, hãy ra mắt Cốc đại ca đi nào.

Thiếu nữ áo trắng Sài Thanh Bình liền khom mình thi lễ nói :

- Xin chào Cốc đại ca.

Cốc Mộng Viễn lại ôm quyền đáp lễ :

- Xin chào Sài cô nương.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ha hả :

- Hai người hãy ngồi xuống đi, không nên khách sáo là hơn.

Hai người vâng lời ngồi xuống, Tây Sơn Tiều Tẩu quay lại nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp, phen này đến Nhạc Dương lâu phải chăng vì việc năm phái một giáo liên thủ đối phó Cung chủ Hàn Bích cung?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Vãn bối mới bước chân ra chốn giang hồ, chưa được tiếp xúc nhiều với các nhân vật võ lâm, việc này căn nguyên ra sao, vãn bối chưa biết mảy may, chỉ bởi vì một vị bằng hữu hẹn với vãn bối gặp nhau tại đây.

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu cười :

- Cốc thiếu hiệp đã có mặt tại đây đúng lúc diễn ra một sự kiện hiếm có trong võ lâm, sao không nhân tiện đến xem náo nhiệt?

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Tiền bối hẳn là đến đây vì việc này?

Lời chàng thốt ra chàng mới nhận thấy mình hỏi quá thừa thải. Tây Sơn Tiều Tẩu đã là tùng gia trưởng lão của phái Côn Luân, lẽ nào lại không phải đến đây vì việc ấy?

Nhưng Tây Sơn Tiều Tẩu lại lắc đầu nói :

- Bổn phái không hề thỉnh hái lão phu đến đây dự hội, mà là vị cô nương tinh nghịch này cứ nằng nặc đòi đến, nên lão phu đành phải chiều theo ý muốn ả ta.

Sài Thanh Bình nghe vậy liền phụng phịu nói :

- Gia gia lại nói dối nữa rồi. Đâu phải Thanh Nhi đòi đến đây, mà chính là gia gia đã bảo đến đây để thăm viếng mấy người bạn già kia mà.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười nói :

- Thôi được, thôi được, chính gia gia đã tự muốn đến.

Sài Thanh Bình dẩu môi :

- Vốn thật sự như vậy mà.

Cốc Mộng Viễn thấy hai ông cháu này quả thú vị, không nén được xen lời :

- Vậy là tiền bối chuẩn bị tham dự thịnh hội Động Đình này ư?

Sài Thanh Bình trợn mắt dẩu môi cướp lời :

- Không tham dự thì đến đây làm gì? Ai như Cốc đại ca hẹn với bằng hữu gặp nhau tại Động Đình hồ vào thời điểm sôi nổi này?

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nhủ :

- Nàng ta nói gì lạ vậy? Chả lẽ hẹn gặp nhau trên Động Đình hồ cũng là sai trái hay sao?

Nhưng miệng lại nói :

- Chính vì vậy nên tại hạ cũng nhận thấy thật không đúng lúc.

Sài Thanh Bình cười khúc khích :

- Gì mà không đúng lúc? Thật ra Cốc đại ca cố ý viện ra lý do đó thôi.

Những lời thẳng thắn ấy mà lại thốt ra với một người gặp lần đầu thật khiến người biện bạch cũng không xong.

Cốc Mộng Viễn liền tức cười ngượng ngùng, không sao trả lời được.

Tây Sơn Tiều Tẩu thấy vậy thì vừa tức giận lại vừa nực cười, trừng mắt với Sài Thanh Bình, nói :

- Thanh nhi, không được đùa quá đáng như vậy.

Sài Thanh Bình lắc đầu không phục :

- Gia gia, người ta nói thật lòng mà...

Đoạn lại cười khúc khích nói :

- Gia gia không tin hãy hỏi Cốc đại ca xem vì sao không chịu giải thích?

Tây Sơn Tiều Tẩu đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Thanh nhi, Cốc thiếu hiệp vì sao lại phải giải thích, việc ấy có liên quan gì đến ngươi cơ chứ?

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn, nghiêm túc nói :

- Cốc thiếu hiệp, tối nay đi cùng lão phu nhé?

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ chốc lát, cười nhăn nhúm nói :

- Vị bằng hữu của vãn bối phái người báo tin, cũng nói rõ là sẽ gặp nhau trên Động Đình hồ vào đêm nay...

- Ồ...

Tây Sơn Tiều Tẩu bất giác chau mày.

Sài Thanh Bình tru tréo :

- Vị bằng hữu ấy của Cốc đại ca cũng thật khéo chọn ngày, chọn giờ và chọn địa điểm. Hứ! Sao lại không hẹn y cùng đến xem lôi đài trên nước Động Đình hồ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Đâu được, vị bằng hữu ấy không hề cho biết địa điểm gặp nhau, tại hạ đang rầu không biết cách nào mới gặp được trên tám trăm dặm hồ Động Đình này, vậy thì làm sao mà hẹn cùng tham dự thịnh hội được chứ?

Sài Thanh Bình lại dẩu môi :

- Đó là cuộc hẹn quái quỷ gì vậy?

Cốc Mộng Viễn lúc này chỉ còn biết cười gượng gạo, đưa mắt nhìn một thiếu niên áo vàng hết sức anh tuấn đang ngồi ở chiếc bàn cũng nằm bên cửa sổ ở đằng xa.

Chàng mấy lần định chủ động đi đến, nhưng lần nào cũng tự động từ bỏ ý định ấy.

Chàng cứ cảm thấy Tần tỷ tỷ có hành động như vậy ắt là có thâm ý, cho dù Tần tỷ tỷ hiện đang ngồi ở đó không xa, và cũng biết mình có mặt tại đây, vậy mà lại chớ hề dùng mắt ra hiệu, chẳng phải quả là trái với lẽ thường tình hay sao?

Hay là... Chàng chợt động tâm, quay sang Tây Sơn Tiều Tẩu khảng khái nói :

- Vãn bối quyết định đêm nay sẽ đi cùng với lão tiền bối đến xem náo nhiệt trước

Chương 4: Động Đình Minh Nguyệt Hội Quần Hào

Trời xanh bao la, một vầng trăng sáng, không một gợn gió, mặt nước phẳng lặng.

Động Đình hồ hệt như một chiếc gương khổng lồ và trong sáng nằm trên mặt đất.

Thường ngày, nếu ở Nhạc Dương lầu ngắm cảnh đêm Động Đình hồ, tối đến cũng chỉ thấy vô số ánh đèn của ngư thuyền chập chờn trên sóng nước mà thôi.

Nhưng Động Đình hồ đêm nay nếu từ Nhạc Dương lầu nhìn xuống, cảnh tượng hoàn toàn khác biệt hẳn, không một ánh đèn và cũng chẳng có một chiếc thuyền buồm.

Trong khi ấy ở cách Nhạc Dương lầu chừng vài dặm, lại tụ tập hàng ngàn ngọn đèn bão và hàng ngàn ngọn đuối, soi sáng trên phạm vi hàng mấy dặm như thể ban ngày.

Dưới ánh đèn đuối, các loại ghe thuyền tập trung nhiều không kể xiết, nào hoa thuyền lộng lẫy, nào thuyền to ba cột buồm, nào ghe chài gọn nhẹ, nào thuyền buồm một cộ, và có cả những chiếc thuyền bè chuyên chở hàng hóa... thật là đủ loại đủ cỡ.

Nhưng những chiếc thuyền này đều tản ra chung quanh, và chiếm diện tích đến hàng mấy dặm, hình thành một vòng tròn to không đồng đều.

Nơi giữa vòng vây của những chiếc thuyền ghe là một mộc đài rộng hơn năm mươi trượng và dài hơn tám mươi trượng. Mộc đài trên nước này được đóng bởi hàng ngàn mảnh ván to lớn, kết nối tiếp nhau gác trên một trăm hai mươi chiếc ghe hình thoi.

Mộc đài được xiết chặt bằng hai trăm sợi dây neo vòng quanh, khiến mộc đài vững vàng như được dựng trên đất liền.

Đèn đuốc sáng choang, tiếng người ồn ào, một vở tuồng hiếm có trong võ lâm đã sắp được khai mạc.

Cốc Mộng Viễn cùng hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và Sài Thanh Bình thuê lấy một chiếc thuyền hai mái chèo từ bến Nhạc Dương vượt sóng đi đến.

Khi đến nơi, Tây Sơn Tiều Tẩu bảo nhà thuyền cho thuyền cặp sát vào bên một chiếc hoa thuyền neo ở phía phải lôi đài.

Lúc này trên lôi đài hãy còn trống không, chỉ có mười chiếc ghế được đặt thành một hàng ngang bên phía thành Nhạc Dương, có lẽ là dành cho những người chủ trì đại hội này.

Cốc Mộng Viễn phóng mắt nhìn quanh nhưng ghe thuyền quá nhiều, không sao trông rõ được cảnh vật ngoài xa.

Tây Sơn Tiều Tẩu nửa như cảm thán, nửa như phấn khởi cất tiếng nói :

- Thật không ngờ thịnh hội đêm nay lại đông đảo đến thế này. Kể từ đại hội Hành Sơn hồi hai mươi lăm năm trước đến nay, trong võ lâm chưa từng quy tụ quần hùng đông đảo như đêm nay.

Sài Thanh Bình như rất thích thú cười hỏi :

- Đại hội Hành Sơn hồi hai mươi lăm năm trước, gia gia có dự không vậy?

Tây Sơn Tiều Tẩu vuốt râu cười :

- Có!

- Gia gia, lần đại hội ấy là vì việc gì? Sao Thanh nhi không biết?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Hai mươi lăm năm trước chúng ta còn chưa ra đời, làm sao biết được kia chứ? Hỏi vậy cũng như không.

Tây Sơn Tiều Tẩu mắt thoáng lóe thần quang, cười lớn nói :

- Lần đại hội ấy là diệt trừ Thiên Tàn Tử.

Cốc Mộng Viễn bất giác buột miệng kêu lên :

- Thiên Tàn Tử ư? Phải chăng chính là sư phụ của Bắc Mang tam ma?

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu :

- Không sai!

Đôi mày dài bỗng nhướng lên, nói tiếp :

- Cốc thiếu hiệp phải chăng đã từng gặp lão ma đầu hung ác và võ công siêu việt ấy rồi?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Vãn bối chưa từng gặp lão ma đầu ấy...

Sài Thanh Bình cười xen lời :

- Gia gia chẳng phải bảo là đại hội Hành Sơn là nhằm diệt trừ Thiên Tàn Tử hay sao?

- Đúng như vậy!

Sài Thanh Bình khúc khích cười :

- Vậy là gia gia nói hớ rồi, đã diệt trừ Thiên Tàn Tử sao lại còn hỏi Cốc đại ca phải chăng đã từng gặp Thiên Tàn Tử?

Cốc Mộng Viễn gật đầu thầm nhủ :

- Đúng rồi, trừ phi trong đại hội Hành Sơn quần hùng chính phái đã chưa diệt được Thiên Tàn Tử.

Tây Sơn Tiều Tẩu thở dài :

- Thanh nhi hỏi rấ đúng... Ôi! Đại hội Hành Sơn tuy có mặt đông đủ quần hùng chính phải, nhưng lại không có người nào đương cự nổi tuyệt kỹ Huyết Ấn Đoạn Hồn Thần Sát của lão ma ấy...

- Ô... vậy gia gia cũng đã từng giao thủ với lão ma đầu ấy ư?

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu khẽ nói :

- Gia gia dốc hết toàn lực mà cũng chỉ tiếp được mười chưởng...

Sài Thanh Bình chau chặt mày liễu ra chiều không tin.

Tây Sơn Tiều Tẩu lại khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Năm mươi tám cao thủ chính phái tuy luân lưu xuất thủ, song thảy không chết cũng thành tàn phế, mắt thấy lần đại hội những ngỡ tất thắng ấy, nhân vật chính phái đã sắp bị Thiên Tàn Tử diệt sạch, may thay Đoạn Phát Ông Tư Đồ Khôn trong Nam Hải song hồ đã kịp đến nơi, với thần công tuyệt đỉnh "Càn Nguyên Thiên Cương" kịch chiến với lão ma đầu ấy suốt ba ngày ba đêm, mới bằng một chưởng đánh cho lão ma đầu ấy thổ huyết và rơi xuống Thiên Trụ Phong, giải cứu cho quần hùng chính phái...

Sài Thanh Bình hai mắt trố to hết cỡ hỏi :

- Thiên Tàn Tử chưa chết sao?

- Một chưởng của Tư Đồ Khôn đương nhiên là đánh không chết được lão ma ấy rồi.

Tây Sơn Tiều Tẩu đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, mỉm cười hỏi :

- Cốc thiếu hiệp quả thật là chưa từng gặp lão ma ấy ư?

Thì ra lão nhân này vẫn chưa tin hẳn.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối quả thật chưa từng gặp Thiên Tàn Tử, nhưng...

Chàng thoáng do dự, sau cùng vẫn quyết định nói ra việc đã hạ sát Khô Ma Tư Mã Quân :

- Vãn bối đã gặp Bắc Mang tam ma, đệ tử của lão ma ấy trên đỉnh Triều Vân phong trong vùng núi Vu Sơn.

- Họ cũng là kẻ hung tàn đấy.

Sài Thanh Bình mặt biểu hiện rất rõ vẻ quan tâm lo lắng.

Cốc Mộng Viễn cười cảm kích :

- Quả đúng là họ rất hung tàn...

Tây Sơn Tiều Tẩu cười xen lời :

- Cốc thiếu hiệp đã giáp mặt với Bắc Mang tam ma ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối chỉ gặp Khô Ma Tư Mã Quân và Thi Ma Thường Bích Hà, còn Túy Ma Mộ Dung Kính không thấy lộ diện.

Sài Thanh Bình đảo tròn mắt cười :

- Cốc đại ca có giao thủ với họ không?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tuy có giao thủ, nhưng đáng tiếc là chỉ vỏn vẹn có hai chiêu.

Hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu bất giác ngẩn người, Sài Thanh Bình buột miệng hỏi :

- Cốc đại ca... đã... thắng phải không?

Giọng nói của nàng chẳng chút vẻ quả quyết, hiển nhiên nàng nghĩ Cốc Mộng Viễn chẳng thể nào thủ thắng dễ dàng như vậy.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Thường Bích Hà với Tư Mã Quân đều đã vùi thây trên Triều Vân phong.

- Ồ!

Sài Thanh Bình cơ hồ nhảy dựng lên, vẻ vui mừng bất ngờ của nàng cũng khiến cho Tây Sơn Tiều Tẩu không nén được, cười ha hả nói to :

- Cốc thiếu hiệp chỉ hai chiêu đã hạ sát được môn nhân Thiên Tàn Tử, lão phu thật hết sức vui mừng. Trừ diệt hai ma đầu ấy, quả thật tạo phúc không ít cho giới võ lâm.

Cốc Mộng Viễn vốn định kể về cái chết của Nhị ma trên đỉnh Triều Vân phong, nhưng lại sợ tiết lộ về chuyện của Doanh Hải tam tinh, gây ra nhiều điều phiền phức không hay, đành nhếch môi cười, mặc nhiên thừa nhận lời nói của hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu, gật đầu nói :

- Thiên Tàn Tử tuy võ công cao, nhưng môn hạ đệ tử thì lại không phấn đấu, theo vãn bối nhận xét, võ công của Tam ma chưa kể được là cao thủ tuyệt đỉnh.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười :

- Nếu luận về võ công và nhân cách thì trong Tam Ma phải kể đến Túy Ma là hơn hết, còn như luận về gian hiểm độc ác thì Khô Ma và Thi Ma đáng được cử thế vô song.

- Không sai, vãn bối quả tin...

Cốc Mộng Viễn suýt nữa lại nói hớ, vội lái sang chuyện khác :

- Giờ hợi đã đến rồi, sao chưa thấy người chủ trì xuất hiện thế nhỉ?

Tây Sơn Tiều Tẩu cũng nhận thấy Cốc Mộng Viễn như có điều bí ẩn, nhưng chàng không muốn nói ra thì cũng chẳng tiện hỏi, đành cười nói :

- Chưởng môn nhân năm phái đã có mặt từ lâu, chỉ Giáo chủ Thiên Ma giáo là chưa thấy hiện thân, thật hết sức khó hiểu, và hơn nữa... Ồ, Giáo chủ Thiên Ma giáo thì ra là một thiếu nữ.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền đưa mắt nhìn, lúc này đang có một nhóm nhân vật võ lâm từ trên một chiếc thuyền to năm cột buồm chậm rãi bước len ván cầu đi sang lôi đài.

Đi đầu là một thiếu nữ áo đen, tóc phủ vai, thân hình mảnh mai, dáng đi yểu điệu tha thướt, rất tiếc

là mặt che khăn đen, không thấy được diện mạo.

Theo sau thiếu nữ áo đen bịt mặt là hai tăng một đạo, một văn sĩ trung niên và một lão bà tóc bạc tay chống quải trượng.

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, năm người này có lẽ chính là Chưởng môn nhân của năm đại môn phái trong võ lâm.

Tây Sơn Tiều Tẩu chỉ tay cười nói :

- Lão hòa thượng áo xám kia là Minh Thiện đại sư, Chưởng môn Thiếu Lâm. Lão hòa thượng áo vàng là Phục Hổ thiền sư, Chưởng môn nhân tệ phái... Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn bởi đã từng xem qua quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục của Khô Ma Tư Mã Quân, nên đã biết ba vị Chưởng môn nhân kia là ai, bèn cười nói :

- Tiền bối hãy khoan giới thiệu, để vãn bối đoán thử ba vị Chưởng môn nhân còn lại nhé?

Chàng quét mắt nhìn ba người đi sau hai lão hòa thượng, đoạn nói :

- Vị đạo trưởng râu dài kia hẳn là Nhất Thanh đạo trưởng, Chưởng môn Võ Đang.

Tây Sơn Tiều Tẩu chưa kịp đáp lời, Sài Thanh Bình đã tranh trước :

- Đương nhiên rồi, trong năm đại môn phái chỉ có Chưởng môn Võ Đang là mặc đạo bào thôi.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Còn vị văn sĩ trung niên phải chăng chính là Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, Chưởng môn phái Hoa Sơn không?

- Không sai, chính là Huê Nguyên Hàn.

- Còn lại vị lão bà hẳn là Hận Thiên Lão Lão, Chưởng môn Nga My, với một pho Thất Tu kiếm pháp tuyệt võ lâm?

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ha hả :

- Đúng, đúng... Cốc thiếu hiệp bảo là mới bước chân vào chốn giang hồ, vậy mà lại hiểu rành về các đại môn phái thế này, thật khiến lão ô khó thể tin được.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Vãn bối tuy bước chân vào chốn giang hồ, hiểu biết nông cạn, nhưng hôm trước nhờ được một vị

bằng hữu chỉ điểm, mới đại khái biết được một số nhân vật võ lâm đó thôi.

Sài Thanh Bình bụm miệng cười hỏi :

- Có phải là vị bằng hữu mà Cốc đại ca hẹn gặp trên Động Đình hồ không?

Cốc Mộng Viễn ngoảnh mặt nhìn Sài Thanh Bình, vị cô nương này lạ thật, dường như bất kỳ chuyện gì cũng muốn xen vào. Nhưng miệng lại nói :

- Không phải.

Khi ba người trò chuyện, sáu vị Chưởng môn năm hái một giáo đều đã lên đến lôi đài, và đang sải bước đi đến cửa đài hướng mặt về phía Quân Sơn.

Thiếu Lâm chưởng môn nhân Minh Thiện đại sư tranh trước một bước, hướng về các hào kiệt trên thuyền bốn phía, hai tay chấp trước ngực, dõng dạc nói :

- Hôm nay năm đại môn phái với Thiên Ma giáo quy tụ tại đây là để giải quyết dứt khoát một mối oán thù, được chư vị đồng đạo chẳng quản đường xá xa xôi đến đây tham dự, bần tăng Minh Thiện phái Thiếu Lâm xin kính cẩn thay mặt Chưởng môn nhân các phái và Thành giáo chủ, chân thành cảm tạ chư vị.

Nói xong, lại chấp tay gật đầu chào.

Lập tức quần hùng trên thuyền cất tiếng hoan hô vang dậy như sấm, vang xa hàng mười dặm, vô cùng hùng tráng.

Minh Thiện đại sư chờ cho tiếng hò hét của quần hùng lắng dịu, mới đưa mắt nhìn về phía một chiếc hoa thuyền lộng lẫy ở bên phải lôi đài, vận chân khí cao giọng nói :

- Thiếu Lâm Minh Thiện, Côn Luân Phục Hổ, Võ Đang Nhất Thanh, Hoa Sơn Huê Nguyên Hàn, Nga My Mai lão lão và Thiên Ma Thành giáo chủ xin kính chờ chủ nhân Hàn Bích cung đáp lời...

Chiếc hoa thuyện lộng lẫy ấy nằm giữa rất nhiều ghe thuyền tối om không có một ánh đèn, nên trước khi Minh Thiện đại sư lên tiếng, không ai chú ý đến.

Khi Minh Thiện đại sư dứt lời, chiếc hoa thuyền liền hừng sáng, từ trong khoang đủng đỉnh bước ra một thiếu nữ áo vàng đẹp tuyệt trần, theo sau là hai thiếu nữ, một áo đỏ một áo xanh, nhan sắc cũng khá diễm kiều, sau cùng là bốn thiếu nữ tay cầm cung đăng.

Tất cả quần hùng đều không ngờ, chủ nhân Hàn Bích cung danh chấn giang hồ lại là một thiếu nữ nhan sắc khuynh thành, tuổi chỉ đôi mươi.

Thiếu nữ áo vàng đứng nơi mũi thuyền, đưa mắt nhìn các Chưởng môn nhân năm phái và Thiên Ma giáo chủ mặt che khăn đen, nhoẻn miệng cười nói :

- Hàn Bích cung ở nơi Tuyết Sơn xa xôi hẻo lánh, không tranh đua với đời, chẳng hay đã đắc tội đồng đạo võ lâm ở chỗ nào mà lại nhọc phiền đến Chưởng môn nhân năm phái và Thiên Ma giáo chủ phải gởi thiệp mời và bày ra thịnh hội trên Động Đình hồ này, khiến quần hùng võ lâm phải vượt xa ngàn dặm đến đây, quả thật khiến Hàn Bích cung hết sức lấy làm vinh dự và cũng rất hoang mang. Những mong các vị Chưởng môn nhân hãy cho biết tường tận, để Hàn Bích cung khỏi bị hàm oan, và năm đại môn phái cũng không mang tiếng thiếu sáng suốt...

Tiếng nói thiếu nữ áo vàng lảnh lót như hoàng oanh hót chào bình minh, khiến quần hùng hiện diện thảy đều ngây ngất tâm thần.

Sài Thanh Bình buột miệng khen :

- Nghe thích tai quá.

Cốc Mộng Viễn ngây ngẩn lẩm bẩm :

- Quả đúng là Tần...

Sài Thanh Bình bỗng ngoảnh mặt lại hỏi :

- Là ai vậy? Cốc đại ca quen biết nàng ta ư?

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn cười :

- Vị bằng hữu đã hẹn gặp tại hạ trên Động Đình hồ, chính là Tần tỷ tỷ...

Sài Thanh Bình chầm chậm cúi đầu, khẽ thở dài nói :

- Nàng ta đẹp quá.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Thật không ngờ...

Lời thốt ra khỏi miệng, chàng mới nhận ra mình đã thất thái, bất giác bẽn lẽn đưa mắt nhìn hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu, đỏ mặt cười nói :

- Nàng ta là Tần Linh Sương, giới võ lâm gọi là Ngọc Tiêu Tiên Tử, nhưng vãn bối không hề biết nàng ta lại là chủ nhân Hàn Bích cung.

Sài Thanh Bình phèn này không tranh nói nữa, nàng buồn bã đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, chầm chậm ngoảnh mặt nhìn về phía lôi đài.

Tây Sơn Tiều Tẩu khá khoáng đạt, biết rõ ái tôn nữ rất đau lòng, song vẫn thản nhiên cười nói :

- Cốc thiếu hiệp, vị cô nương ấy chẳng những xinh đẹp duyên dáng mà còn cao sang thanh nhã. Cốc thiếu hiệp có được một hồng nhan tri kỷ như vậy, lão ô rất lấy làm mừng cho thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn cười cười, vừa định nói thì Minh Thiện đại sư cất tiếng :

- Nữ thí chủ chính là chủ nhân Hàn Bích cung ư?

Câu hỏi ấy chính là điều mà tất cả quần hùng đều muốn biết, nên Minh Thiện đại sư vừa dứt lời, mọi người đều ngưng thần lắng nghe.

Thiếu nữ áo vàng vẫn chưa đáp, thiếu nữ áo đỏ đứng bên đã tranh trước nói :

- Cung chủ đây là tôn nữ của chủ nhân Hàn Bích cung, các vị xem Cung chủ đây là chủ nhân của Hàn Bích cung cũng được, mà không xem là chủ nhân Hàn Bích cung cũng được. Tuy nhiên tiểu nữ cho các vị biết, bằng vào các vị, chưa mời nổi lão chủ nhân của bổn cung hạ sơn đâu.

Thiếu nữ áo đỏ lời lẽ sắc bén, khiến sáu người trên lôi đài thảy đều đứng thừ ra tại chỗ.

Minh Thiện đại sư nghiêng mặt nhìn năm người đứng sau, đanh giọng nói :

- Nữ thí chủ chớ bằng vào miệng lưỡi làm lay chuyển tâm ý kẻ khác.

Đoạn quay sang thiếu nữ áo vàng đổi giọng nói :

- Nữ thí chủ, chủ nhân Hàn Bích cung là ai? Danh hiệu nữ thí chủ có thể cho biết chăng?

Quần hùng nghe Minh Thiện đại sư hỏi vậy, nghĩ có lẽ thiếu nữ áo vàng không chịu trả lời.

Nhưng lần này thiếu nữ áo vàng đã đích thân lên tiếng nói :

- Chủ nhân bổn cung là ai xin thứ cho ta khó thể phụng báo. Còn về bản thân ta...

Nàng thoáng hạ thấp đôi mắt long lanh, khẽ nói :

- Là Tần Linh Sương.

Nói ra danh tánh mình trước đám đông người thế này, đối với một thiếu nữ trẻ tuổi như nàng thật không khỏi khó khăn và e thẹn.

Thiếu nữ áo đỏ đứng bên trái lại tiếp lời :

- Cung chủ đây, người võ lâm gọi là Ngọc Tiêu Tiên Tử.

- Không sai, rất xứng đáng mang danh tiên tử.

Chẳng rõ trong đám quần hùng ai đã lên tiếng ngợi khen, và lập tức tiếng hoan hô đồng loạt vang lên cùng khắp, hồi lâu chưa dứt.

Tình hình ấy thật khiến cho sáu vị Chưởng môn nhân hết sức bẽ bàng, hôm nay nếu xử sự không khéo, hậu quả sẽ vô cùng tệ hại.

Minh Thiện đại sư quả không hổ một vị cao tăng đắc đạo, thấy vậy liền trầm giọng nói :

- Xin các vị anh hùng hảo hớn yên lặng cho.

Tiếng nói tuy thấp trầm, nhưng lọt vào tai lập tức khiến người chấn động tâm thần.

Minh Thiện đại sư thừa lúc quần hùng trong một thoáng ngẩn ngơ bởi thiền công Sư Tử Hống của mình, lập tức cao giọng nói :

- Tiên tử thí chủ đã không chịu cho biết chủ nhân Hàn Bích cung là ai, lão nạp đành không hỏi nữa, nhưng căn cứ theo lời nói của quý thuộc hạ, Cung chủ có thể kể được là chủ nhân.

Minh Thiện đại sư nói năng thật hết sức khéo léo, biết rõ gạn hỏi nữa cũng vô ích, bèn tỏ ra hào phóng, nhưng lại dùng lời ràng giữ lấy Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử miệng vẫn mỉm cười nói :

- Quả đúng như đại sư đã nói.

Minh Thiện đại sư thoáng ngẫm nghĩ, vẻ mặt nặng nề hỏi :

- Tiên tử thí chủ không rõ dụng ý của thịnh hội này ư?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói :

- Đại sư không tin à?

Minh Thiện đại sư thoáng chau mày :

- Xem ra lão nạp chẳng thể không tin.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mắt bỗng ánh lên, khẽ nói :

- Đại sư đã tin, vậy xin hãy cho ta biết rõ sự thật.

Minh Thiện đại sư liếc mắt nhìn năm vị Chưởng môn nhân đứng sau, đoạn khảng khái nói :

- Trên Tàng Kinh lầu bổn tự từng có bảo quản một món binh khí và tín vật của một ma đầu võ lâm khi xưa, vào một đêm hồi tháng trước đã đột nhiên bị người lấy trộm mất...

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Đại sư cho là ta đã lấy trộm ư?

Minh Thiện đại sư bị nàng xen lời, hỏi đến ngớ người, lắc đầu nói :

- Lão nạp chỉ là hoài nghi...

Lão hòa thượng vốn ra định nói chính là do Hàn Bích cung của các người đã gây ra, nhưng trước nụ cười hồn nhiên của Tần Linh Sương, lão hòa thượng thật khó thể thốt nên lời.

Nhưng thật không ngờ, Tần Linh Sương lại thẳng thắn nói :

- Đại sư không cần hoài nghi, Thất Tuyệt Hằng Nga Ngọc Lệnh với ngọn Ngân Tiêu có công năng tiêu hồn đoạt phách mà quý tự đã đánh mất chính là do bổn cung đã thu hồi.

Lập tức tiếng ồn ào bàn tán vang lên cùng khắp.

Minh Thiện đại sư cũng đứng thừ ra nhìn Tần Linh Sương, hồi lâu chẳng thốt nên lời Tần Linh Sương cười thầm nói :

- Đại sư lại không tin nữa ư?

Nghe hỏi, Minh Thiện đại sư mới nhướng mày tiến tới một bước...

Bỗng, năm bóng người sóng vai nhau tiến ra trước mặt Minh Thiện đại sư, và tiếng nói Phục Hổ thiền sư vang lên :

- Thanh Tinh kiếm và Thất Tuyệt Ngọc Hằng Nga đã cất trong Lục Vân tịnh xá của bổn phái hẳn cũng do thí chủ đã thu hồi phải không?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Vâng, chính ta đã thu hồi.

- Thí chủ, ngọn Ngọc Thoa và một món tín vật thất tuyệt trong Kiếm Lâu Thượng Thanh quán của bổn phái chả lẽ cũng là do thí chủ đã thu hồi ư?

- Đúng vậy.

- Kim hoàn và tín vật trong Cửu Long cốc Hoa Sơn cũng là...

- Mộc châm và tín vật trên Kim Đỉnh Hận Thiên nhai...

- Thạch Linh và tín vật trong Tổng đàn Thiên Ma giáo ở Thái Thất sơn...

Tiếng quát hỏi nối tiếp nhau, khiến quần hùng thảy đều kinh tâm động phách vị Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương này thật ra bản lãnh dường nào mà lại c óthể ra vào vùng cấm địa trọng yếu nhất của năm phái một giáo như chốn không người thế này?

Tần Linh Sương cười khanh khách một hồi, đoạn lớn tiếng nói :

- Các vật chư vị đã nói quả là do ta lần lượt thu hồi. Nhưng thật ra đó đều là vật của Hàn Bích cung, chủ nhân thu hồi là đúng.

Bỗng đổi giọng sắc lạnh nói tiếp :

- Chẳng ngờ các vị lại cậy vào danh môn đại phái, rầm rộ hưng sự vấn tội thế này, chả lẽ định vĩnh viễn bá chiếm những vật ấy sao?

Chưởng môn nhân năm phái một giáo vốn dĩ đầy lẽ phải mới gởi thiệp hẹn chủ nhân Hàn Bích cung đến đây để giải quyết vụ công án này, nào ngờ trước lời lẽ thái độ lúc thẳng thắn, lúc lại hồn nhiên của Tần Linh Sương, thảy đều đuối lý đứng thừ tại chỗ.

Cốc Mộng Viễn vốn hết sức lo lắng, đã không rõ sự thật thế nào, lại sợ Tần Linh Sương vạn nhất xử sự không khéo, để khiến xảy ra xung đột thì người Hàn Bích cung hẳn sẽ thua thiệt.

Giờ đây thấy Chưởng môn nhân năm phái một giáo bị Tần Linh Sương nói cho cứng họng không trả lời được, bất giác vui mừng khôn xiết, buộc miệng nói :

- Thật không ngờ năm phái một giáo lại đê tiện như vậy...

Lời vừa thốt ra, chàng liền nhận thấy không ổn. Tây Sơn Tiều Tẩu cũng là người của một trong năm phái kia mà, bèn vội ngừng lời, áy náy đưa mắt nhìn Tây Sơn Tiều Tẩu.

May là Tây Sơn Tiều Tẩu không chú ý đến lời nói của Cốc Mộng Viễn, đang thấp giọng nói :

- Vị cô nương kia tài khí hơn người, một ngày gần đây hẳn sẽ trở thành một nhân vật kiệt xuất.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác thầm hổ thẹn, tiếp lời :

- Tiền bối khen ngợi Tần tỷ tỷ, vãn bối cũng có đồng cảm.

Tây Sơn Tiều Tẩu bỗng lắc đầu nghiêm giọng nói :

- Cốc thiếu hiệp có biết sáu món binh khí tiêu, kiếm, châm, hoàn, thoa, linh và Thất Tuyệt Hằng Nga Ngọc Lệnh mà Hàn Bích cung đã thu hồi đó là vật sở hữu của ai không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối không biết.

Tây Sơn Tiều Tẩu trầm giọng :

- Các vật ấy là của một nữ ma đầu hồi ba mươi năm về trước.

- Ồ.

Cốc Mộng Viễn giật mình sửng sốt, vật của nữ ma đầu ư? Nhưng Tần tỷ tỷ đâu phải là ma đầu?

Tây Sơn Tiều Tẩu nói tiếp :

- Nữ ma đầu ấy là Ngân Tiêu công chúa Lăng Thiên Thiên...

Lão nhân bỗng bỏ dở câu nói, đưa mắt nhìn lên lôi đài.

Cốc Mộng Viễn cũng không tiện nói, cũng đưa mắt nhìn lên lôi đài.

Lúc này Thiên Ma giáo chủ cất tiếng trong trẻo phá tan bầu không khí vốn đang yên lặng :

- Tần cô nương không thấy lời nói của mình quá đáng sao? Năm phái một giáo ước hẹn cô nương đến đây là để tra chứng những vật bị mất phải chăng là do Hàn Bích cung đã...

Tần Linh Sương cười ngắt lời :

- Đương nhiên là do Hàn Bích cung thu hồi rồi.

Thiên Ma giáo chủ cười khảy :

- Cô nương có biết những vật đó là sở hữu của ai không?

Tần Linh Sương mỉm cười :

- Giáo chủ không thấy là hỏi quá thừa thãi ư?

Thiên Ma giáo chủ thoáng rúng động, cười nói tiếp :

- Cô nương hẳn là biết chứ?

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Hàn Bích cung đâu phải là tiêu cục trên giang hồ, việc mình không lo mà lại vì việc người lao tâm nhọc sức, dấn thân vào chốn nguy hiểm trùng trùng.

Nàng nói đến đó, năm vị Chưởng môn nhân đều thẹn đỏ mặt.

Phải biết nơi cất giấu những vật ấy của năm phái một giáo đều là cơ mật trọng địa, được canh giữ hết sức nghiêm ngặt, vậy mà lại để cho người lưu lại danh hiệu lấy đi, thật là điều nhục nhã.

Thiên Ma giáo chủ bởi có khăn đen che mặt nên không trông thấy vẻ mặt, nhưng khi đối thoại với Tần Linh Sương giọng nói không còn ung dung như trước, hiển nhiên cũng hết sức xấu hổ :

- Cô nương thật khéo ăn nói...

Tần Linh Sương cười :

- Đối mặt với cao nhân, ta chẳng thể không thận trọng.

Đoạnh ngoảnh ra sau hai thiếu nữ áo đỏ và áo xanh, nói :

- Thôi, chúng ta đi, bổn Cung chủ còn một cuộc hẹn khác nữa.

- Tuân lệnh.

Hai thiếu nữ cùng giơ tay lên, bốn thiếu nữ tay cầm cung đăng liền quay người, cất bước đi vào.

Ngay khi ấy, Nhất Thanh đạo trưởng và Minh Thiện đại sư cùng lớn tiếng quát :

- Thí chủ hãy dừng chân.

Tần Linh Sương vừa quay đi, nghe vậy liền giơ tay khẽ nói :

- Hãy chờ thêm lát nữa.

Đoạn chầm chậm quay lại, nhìn hai vị Chưởng môn nhân cười nói :

- Ta đã nói rõ rồi, nhị vị Chưởng môn nhân sao còn cản ngăn nữa?

Nhất Thanh đạo trưởng mắt rực lửa giận, trầm giọng nói :

- Mộc Kiếm Lệnh của bổn phái chắc hẳn là cô nương đã tiện tay lấy đi phải không?

Những lời ấy thốt ra, quần hùng bốn phía thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Minh Thiện đại sư cũng cất cao giọng tuyên phật hiệu :

- A di đà Phật! Đạt Ma thiền trượng của bổn tự phải chăng là do thí chủ lấy đi?

Mộc Kiếm Lệnh của Võ Đang và Đạt Ma thiền trượng của Thiếu Lâm là bảo vật trấn sơn của hai đại môn phái này, vậy mà cũng bị đánh mất, sự kiện này càng chấn động võ lâm hơn nữa.

Tần Linh Sương mặt bỗng chốc ngập đầy vẻ thắc mắc và nặng nề, nàng ngơ ngẩn nhìn Nhất Thanh đạo trưởng vào Minh Thiện đại sư, lắc đầu nói :

- Bảo vật trấn sơn của các vị cũng bị đánh mất rồi sao?

Nhất Thanh đạo trưởng mặt tái ngắt, tức giận quát :

- Cô nương hãy trả lời câu hỏi của bần đạo.

Minh Thiện đại sư tuy trầm tĩnh hơn, nhưng cũng mặt đầy căng thẳng.

Tần Linh Sương cười nói :

- Hai bảo vật trấn sơn của quý phái bị đánh mất ra sao khi nãy không hề đề cập đến?

Nhất Thanh đạo trưởng không ngờ nàng lại hỏi câu ấy, bất giác đỏ bừng mặt, ấp úng :

- Đó là... đó là...

Minh Thiện đại sư trầm vững hơn, nghiêm túc nói :

- Thí chủ hỏi rất có lý, khi nãy lão nạp và Nhất Thanh đạo trưởng sở dĩ chưa đề cập đến là vì muốn giữ thanh danh cho bổn phái, hẳn là thí chủ hiểu được....

Tần Linh Sương mỉm cười tiếp lời :

- Ta tin lời đại sư.

Minh Thiện đại sư lại ngẩn người vì câu trả lời của nàng, thầm nhủ :

- Nàng ta thật là thành thật thẳng thắn đến đáng phục, mỗi câu nói đều khiến người không muốn hoài nghi dụng cơ của nàng ta...

- Thí chủ, lão nạp là vì thanh danh của bổn phái, xin thí chủ cho biết Đạt Ma thiền trượng phải chăng đã bị thí chủ lấy đi?

Tần Linh Sương bỗng nhướng mày quắc mắt, buông tiếng cười vang...

Chương 5: Nữ Nhân Thịnh Nộ Trổ Thần Oai

Tiếng cười của Tần Linh Sương khiến quần hùng thảy đều ngây ngất tâm thần, ngay cả Cốc Mộng Viễn thân hoài thiền công vô thượng cũng cơ hồ không kềm chế nổi tâm thần.

Tiếng cười hồi lâu chưa dứt, tuy ngập đầy tính khiêu chiến, khiến quần hùng tâm thần chao đảo, nhưng lại không nảy sinh tà niệm, mà như đưa quần hùng vào trong một thiên đàng đầy hoa thơm cỏ lạ, muôn chim ca hót, suối mát non xanh, vô cùng thơ mộng.

Nhưng tiếng cười ấy có thể khốn chế tâm thần kẻ khác, đó là sự thật.

Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh hoàng, chàng thật không ngờ Tần tỷ tỷ chẳng những xinh đẹp tuyệt trần mà võ công cũng cao đến mức kinh người.

Cốc Mộng Viễn nếu không nhờ đã từng luyện tập "Vô Ngã Thiền Định", một tâm pháp thượng thừa của Phật môn, chưa chắc đã chịu đựng nổi môn nhiếp tâm đại pháp này.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn quần hùng, chỉ thấy mọi người đều ngây ngất như say rượu, nếu Tần Linh Sương lúc này mà hạ sát thủ, có lẽ hàng trăm ngàn hào kiệt võ lâm sẽ táng mạng dưới đáy Động Đình hồ này.

Nghĩ vậy, Cốc Mộng Viễn lập tức vận công lực sẵn sàng, nếu phát hiện các nàng trong Hàn Bích cung có hành động không đúng là xuất thủ giải cứu ngay.

Thật ra đó chỉ là Cốc Mộng Viễn quá lo xa, tiếng cười nhiếp hồn của Tần Linh Sương không kéo dài lâu, ngay khi Minh Thiện đại sư và Phục Hổ thiền sư vừa lộ vẻ không chịu nổi, nàng liền ngưng cười, và nghiêm giọng nói :

- Đạt Ma thiền trượng của Thiếu Lâm với Mộc Kiếm Lệnh của Võ Đang không phải là do Hàn Bích cung lấy đi, xin hai vị Chưởng môn nhân hãy điều tra lại.

Tiếng cười nàng vừa ngưng, quần hùng liền tức tỉnh táo trở lại, chứng tỏ Tần Linh Sương không hề có ý định giết người, không thì quần hùng ít ra cũng có nửa số thương vong rồi.

Minh Thiện đại sư và Nhất Thanh đạo trưởng đương nhiên là hiểu rõ điều ấy, và đồng thời cũng nhận thấy Hàn Bích cung chủ này không phải là kẻ độc ác.

Thế nhưng, họ chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của nàng mà tin đó là sự thật.

Nhất Thanh đạo trưởng mặt như phủ một lớp sương lạnh, hai mắt chòng chọc nhìn vào Tần Linh Sương, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Minh Thiện đại sư cũng hết sức khó xử.

Hận Thiên Lão Lão phái Nga My bỗng tiến ra trước mọi người, lạnh lùng nói :

- Vật đánh mất của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang có phải do Hàn Bích cung lấy trộm hay không đâu thể chỉ bằng vào một câu nói của nha đầu ngươi là xong?

Nhất Thanh đạo trưởng tiếp lời :

- Lão nói rất đúng, bằng vào một câu nói của cô nương sao thể khiến bần đạo tin được?

Tần Linh Sương thản nhiên cười :

- Vậy theo ý đạo trưởng thì sao?

Nhất Thanh đạo trưởng lúc này trong lòng không hề có chủ kiến, mà chỉ nhận thấy bảo vật trấn sơn của phái mình bị đánh mất, chẳng thể dễ dàng bỏ qua cho kẻ khả nghi mà thôi.

Vì vậy khi Tần Linh Sương hỏi ngược lại, khiến ông bất giác thườn mặt đứng thừ ra, không sao trả lời được.

Hận Thiên Lão Lão lại quát :

- Giữa các ngươi lại, khi nào điều tra rõ hẳng thả.

Minh Thiện đại sư nghe vậy, bất giác chau mày, khẩu khí ngang ngược của Hận Thiên Lão Lão thật mất phong độ của Chưởng môn một phái.

Tần Linh Sương nghe vậy thoạt tiên lộ vẻ tức giận, nhưng sau đó tươi cười nói :

- Mai lão lão nói thật nhẹ nhàng quá, người trong Hàn Bích cung đâu phải là đệ tử của phái Nga My, muốn sai bảo thế nào cũng được.

Hận Thiên Lão Lão cười hăng hắc :

- Lão thân đã nhất quyết giữ các ngươi lại rồi.

Tần Linh Sương sầm mặt cười khảy nói :

- Bằng vào tôn giá ư?

Quay ra sau thiếu nữ áo đỏ đứng bên trái, nghiêm giọng nói :

- Phương muội, hãy ra tay trừng trị lão bà này một phen.

- Tuân mệnh.

Thiếu nữ áo đỏ cất bước đi ra mũi thuyền, đưa mắt nhìn Hận Thiên Lão Lão đang giận tím mặt bởi hai tiếng "Trừng trị" của Tần Linh Sương, cất tiếng chậm rãi nói :

- Lão bà kia, đã nghe rõ lời nói của Cung chủ rồi chứ?

Hận Thiên Lão Lão mặt đanh lạnh đáp :

- Nghe rồi, không giống lời nói của người.

Thiếu nữ áo đỏ thản nhiên cười :

- Lão bà nói càng không giống lời nói của con người.

Hận Thiên Lão Lão tóc bạc rung động, mắt rực lên sắc lạnh, nhìn chốt vào thiếu nữ áo đỏ, những nếp nhăn trên mặt co giật liên hồi, buột miệng mắng :

- Nha đầu thối tha, ngươi thật đúng là đánh rắm.

Hận Thiên Lão Lão đã quá tức giận, nên ngay cả sự uy nghiêm của Chưởng môn một phái cũng chẳng màng, thốt những lời mắng chửi thô tục đến vậy.

Năm vị Chưởng môn nhân nghe vậy đều bất giác chau mày.

Thiếu nữ áo đỏ như cũng đã tức giận, nhướng mày quát :

- Đường đường là một đấng Chưởng môn một phái, thì ra chỉ là hạng thô tục...

Trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống, lạnh lùng nói tiếp :

- Cung chủ có việc khác đang cần giải quyết, không rảnh rỗi lôi thôi với người. Bổn cô nương bằng vào thanh trường kiếm này, thử xem vị Chưởng môn không biết xấu hổ như bà có giữ nổi bọn này hay không?

Bị mắng là đồi không biết xấu hổ, Hận Thiên Lão Lão điên tiết, long đầu quải trượng chỏi mạnh, trên lôi đài vang lên một tiếng rền rỉ :

- Nha đầu thối tha, hãy xem lão thân có giữ nổi ngươi hay không cho biết.

Đồng thời tay phải năm ngón vung ra với chiêu "Thương Long Hấp Thủy" vận dụng nội gia chân lực tuyệt đỉnh lăng không chộp vào thiếu nữ áo đỏ.

Hận Thiên Lão Lão là Chưởng môn nhân một phái, dĩ nhiên võ công cao cường, đừng thấy thiếu nữ áo đỏ trước đó cao ngạo là thế, đến khi đối phương xuất thủ, nàng ta không còn dám khinh thường nữa.

Thiếu nữ áo đỏ vung động trường kiếm, tạo ra một chiếc lưới bạc bao phủ toàn thân, cho dù Hận Thiên Lão Lão có tuyệt kỹ "Lăng Không Nhiếp Vật" sức mạnh trăm cân cũng không sao xuyên qua được.

Trảo Nhiếp thần công vô hiệu, Hận Thiên Lão Lão hết sức bẽ bàng, chỉ nghe bà ta cười hăng hắc liên hồi, mắt rực hung quang ghê rợn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác rợn người, khẽ nói :

- Vị lão lão này đâu có giống một vị Chưởng môn nhân danh môn chính phái.

Tây Sơn Tiều Tẩu khẽ thở dài tiếp lời :

- Cốc thiếu hiệp bất tất phải lấy làm lạ, chỉ cần qua danh hiệu gần như ma đạo của bà ta, cũng đủ suy ra được tâm tính bà ta rồi.

Cốc Mộng Viễn thở dài cảm khái :

- Tạo hóa sinh ra vạn vật để nuôi người, ngay cả ma vương sát nhân Trương Hiến Trung còn chưa dám nghịch thiên, hận thiên, vậy mà vị lão bà này lại hận cả trời, quả thật quá đáng.

Vừa nói đến đó bỗng nghe vọng đến "rào rào" vang dội.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt đưa mắt nhìn...

Thì ra Hận Thiên Lão Lão thấy thần trảo vô hiệu, liền thay đổi thế công, toàn lực xuất ra một chưởng.

Thiếu nữ áo đỏ kiếm thuật tuy cao, nhưng gặp Hận Thiên Lão Lão chỉ toàn xuất thủ bằng nội lực, dẫu sao nàng ta ...

(thiếu một đoạn)

Hận Thiên Lão Lão vốn đang thẹn giận tột cùng, những lời mỉa mai của Tần Linh Sương càng như

lửa đổ thêm dầu, khiến bà ta giận đến tóc bạc dựng đứng, nếp nhăn trên mặt nổi cao, trông còn kỳ khôi hơn là khóc, lại thêm mấy tiếng cười quái dị khiến quần hùng khiếp đđỏm kinh tâm :

- Tiện tỳ họ Tần kia, lão thân thử xem ngươi có rắn chắc hơn hai ngọn đèn kia không.

Hận Thiên Lão Lão hằn là quá tức giận, ngay cả tiếng nói cũng run rẩy. Nhưng hữu chưởng lại lăng không bổ ra.

Chưởng khi nãy là im lìm đẩy lui thiếu nữ áo đỏ, còn chưởng này khác hẳn, uy thế hung mãnh khôn tả. Chỉ thấy cuồng phong rít lên ào ào hệt như giông tố nổi dậy, khiến những ghe thuyền gần bên lôi đài thảy đều lắc lư dữ dội.

Ngay khi quần hào đang lo cho Tần Linh Sương, chỉ thấy nàng ta thản nhiên cười nói :

- Mai lão lão, Tần Linh Sương này kính tôn giá là một vị Chưởng môn, xin đón chịu một chưởng này.

Dứt lời, hai tay buông thõng đứng yên, không vận công giới bị mà cũng chẳng vung tay hoàn kích.

Khi chưởng lực kinh thiên động địa của Hận Thiên Lão Lão chạm vào người Tần Linh Sương, chẳng những nàng không hề hấn gì mà ngay cả y phục cũng chớ hề lay động.

- Nàng ta luyện thành thiền công Kim Cang Bất Hoại rồi.

Sài Thanh Bình buột miệng reo lên. Kể từ lúc biết được người hẹn với Cốc Mộng Viễn đêm nay chính là Tần Linh Sương, nàng đã rất lâu không lên tiếng nói.

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu cười :

- Đó không phải là thiền công Kim Cang Bất Hoại, nàng ta đâu phải là đệ tử Phật môn, và hơn nữa với tuổi tác nàng ta, không thể nào có được thiền công thượng thừa đó...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tiền bối nói rất đúng, đó quả không phải là thiền công Kim Cương Bất Hoại.

Sài Thanh Bình ngoảnh lại lừ mắt :

- Cốc đại ca hiểu biết tất cả về nàng ta ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày cười :

- Tại hạ tuy không khẳng định được đó là môn võ công gì, nhưng hết sức bội phục võ công cao

tuyệt của Tần tỷ tỷ, đứng yên chịu một chưởng sức mạnh ngàn cân mà không hề hấn gì, đó hẳn là tuyệt kỹ cái thế Quy Nguyên thần công.

Tây Sơn Tiều Tẩu sửng sốt :

- Quy Nguyên thần công ư? Cốc thiếu hiệp, vị cô nương này chắc hẳn là hậu duệ của Tây Trúc Khô Trúc Tiên Ông...

Bỗng ngưng lời, vỗ vai Cốc Mộng Viễn, ha hả cười to nói :

- Lão ô đúng là càng già càng hồ đồ, nàng ta thi triển đó chẳng phải là Khô Trúc Kình Bất Động Thần Cương tuyệt học của Tây Trúc là gì?

Cốc Mộng Viễn chưa hiểu biết nhiều về Tần Linh Sương, nên nghe Tây Sơn Tiều Tẩu bảo nàng là hậu duệ của Tây Trúc Khô Trúc Tiên Ông, chàng càng chẳng rõ là đúng hay sai.

Còn về Khô Trúc Tiên Ông là ai, trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục của Tư Mã Quân cũng không có ghi, Cốc Mộng Viễn càng thêm mù tịt.

- Trong võ lâm chỉ có dòng dõi Tây Trúc là luyện được Quy Nguyên thần công, vậy nàng hẳn là con gái của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng...

Tây Sơn Tiều Tẩu càng nói, Cốc Mộng Viễn càng hồ đồ, bèn cười nói :

- Tiền bối, Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp là Khô Trúc Tiên Ông phải không?

Bởi quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục tuy không có Khô Trúc Tiên Ông nhưng Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp lại được liệt vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh nên chàng hỏi vậy.

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu :

- Không phải, Khô Trúc Tiên Ông là phụ thân của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng, lão nhân gia không hiện thần tung đã sáu mươi năm hẳn là quy tiên rồi.

Ngưng chốc lát, bỗng cười thầm, ý nói :

- Cốc thiếu hiệp có từng nghe nói đến bốn nhân vật Nam Nho, Bắc Bệnh, Tây Trúc và Đông Tà trong võ lâm hay chưa?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười lắc đầu :

- Chưa.

Tây Sơn Tiều Tẩu khẽ cười :

- Bốn người đó đều là kỳ khách võ lâm, võ công cực cao, hơn nữa... họ ít nhiều đều có mối quan hệ cố cựu với thiếu hiệp.

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn từng gặp bốn danh hiệu ấy trong quyển Võ Lâm Điểm Thương Lục, nhưng chỉ có danh hiệu mà không có danh tánh, nên chàng cũng chẳng rõ bốn người này quan hệ thế nào với mình.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười tiếp lời :

- Bốn người đó được giới võ lâm hợp xưng là Tứ Phương Đại Hiệp, nhưng lại không thuộc vào bất kỳ môn phái nào trong võ lâm...

Cốc Mộng Viễn cười :

- Các vị kỳ nhân khoáng thế như vậy rất ít khi thuộc một môn phái nào đó.

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu :

- Tứ Phương Đại Hiệp người nào cũng có một cá tính kỳ lạ và đặc thù thích gì làm đó, không bị ràng buộc, nếu có môn phái thì chẳng thể nào tự do hành động.

Ngưng chốc lát, bỗng nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc thiếu hiệp, Nam Nho đứng đầu trong Tứ Phương Đại Hiệp chính là Thiền Đài đại hiệp Bệnh Tử Đồ Nho Hiệp Cốc Dương.

Cốc Mộng Viễn qua lời của Tây Sơn Tiều Tẩu đã biết được phụ thân mình là con trai Cốc Dương, vậy thì Nho Hiệp chính là tổ phụ mình, bèn cung kính cười nói :

- Vãn bối hết sức lấy làm vui sướng, nhưng chẳng hay ba vị kia...

Chàng chưa dứt lời, bỗng bị một tiếng quát vang từ trên lôi đài vọng đến cắt dứt, Cốc Mộng Viễn ba người liền cùng ngẩng lên nhìn.

Thì ra lúc này tình hình trên lôi đài đã thay đổi rất nhiều, Hận Thiên Lão Lão đã bị Tần Linh Sương với thủ pháp độc môn chấn thương nội phủ, ngã ngồi xuống trên lôi đài.

Minh Thiện đại sư và Nhất Thanh đạo trưởng thì một người đang toàn lực giúp Hận Thiên Lão Lão vận công điều thương, còn một người cầm kiếm đứng bên hộ vệ.

Tần Linh Sương một mình đứng trên lôi đài đối thoại với Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn và Thiên Ma giáo chủ :

- Trên giang hồ đồn đại võ công Hàn Bích cung rất ảo dị hung hiểm, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền. Tần cô nương một chưởng chấn thương Chưởng môn nhân một phái thật rất đáng khâm phục.

Huê Nguyên Hàn tuy mặt đầy tức giận, song lời nói cũng còn rất chừng mực.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Huê đại Chưởng môn quá khen, ta thật hổ thẹn không dám nhận.

Huê Nguyên Hàn cười khảy :

- Võ công cao mà kiêu căng, giới võ lâm không chấp nhận. Tần cô nương thân hoài võ công tuyệt thế, hẳn biết rõ Mai lão lão khó chịu nổi nhất kích, vậy mà cô nương vẫn hạ thủ, Huê mỗ thấy thật là không phải.

Tần Linh Sương thoáng ngẩn người, đoạn cười hỏi :

- Vậy thì theo ý Huê đại hiệp thì sao?

Huê Nguyên Hàn bỗng ngửa mặt buông tiếng cười dài, hồi lâu mới ngưng cười nói :

- Huê mỗ không tự lượng sức mình, muốn được thỉnh giáo Tần cô nương vài chiêu kiếm pháp.

Tần Linh Sương gật đầu :

- Ta sẵn sàng hầu tiếp đây. Truyện "Giang Hồ Ký "

Đoạn quay ra sau thiếu nữ áo đỏ nói :

- Phương muội, đưa kiếm đây.

Thiếu nữ áo đỏ liền cung kính hai tay dâng kiếm cho Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương đón lấy thanh kiếm, ôm kiếm vòng tay thi lễ nói :

- Xin mời Huê đại hiệp.

Huê Nguyên Hàn buông tiếng cười khảy, lập tức lướt tới vung kiếm tấn công tới tấp, chớp mắt đã tung ra đến năm chiêu.

Tần Linh Sương ung dung vung động thanh trường kiếm trong tay, lượn lờ trong bóng kiếm nhanh mạnh như vũ bão của Huê Nguyên Hàn.

Hàn Mai Ảo Ảnh kiếm pháp của Huê Nguyên Hàn quả là nhanh khôn tả, quần hùng thảy đều xem đến ngẩn ngơ, ngay cả Cốc Mộng Viễn thân hoài kiếm pháp tuyệt thế cũng phải gật đầu khen ngợi. Truyện "Giang Hồ Ký "

Chưa đầy thời gian một tuần trà, Huê Nguyên Hàn đã liên tiếp tấn công cả hơn năm mươi chiêu, nhưng Huê Nguyên Hàn tự hiểu rất rõ, trong hơn năm mươi chiêu qua, Tần Linh Sương không hề hoàn thủ, nếu không thì ông ta đã bại từ lâu rồi.

Huê Nguyên Hàn càng chiến đấu càng thấy khiếp đởm kinh tâm, đang khi tiến thoái lưỡng nan, bỗng thấy bóng vàng thấp thoáng, trường kiếm trong tay đã bị một luỗng tiềm lực cực mạnh xô bạt sang bên.

- Huê đại hiệp quả nhiên kiếm pháp trác tuyệt, đa tạ đã chỉ giáo cho.

Tần Linh Sương sau khi đánh bại kiếm của Huê Nguyên Hàn đã nhanh như chớp đứng lùi ra xa hơn một trượng.

Huê Nguyên Hàn trường kiếm trong tay buông thõng, mặt đầy vẻ sượng sùng, thì ra tay áo phải cầm kiếm của ông ta đã bị rách một lỗ nhỏ.

Tần Linh Sương lại quét mắt nhìn Hận Thiên Lão Lão thương thế đã lành, ngoảnh mặt ra sau ném trả trường kiếm cho thiếu nữ áo đỏ, đoạn mới trầm giọng nói :

- Hàn Bích cung ngoại trừ thu hồi tín vật và binh khí của Thất Tuyệt Hằng Nga Ngân Tiêu công chúa Lăng Thiên Thiên tiền bối, tuyệt đối không hề động đến một ngọn cây cọng cỏ của năm phái một giáo, nếu các vị thật sự bị đánh mất những vật khác, bổn cung sẵn sàng giúp các vị tìm kiếm...

Thoáng dừng, ngước nhìn lên, đoạn nói tiếp :

- Ta đêm nay quả tình là có hẹn với một vị thân bằng hữu dạo thuyền đàm đạo trên Động Đình hồ, nên...

Côn Luân chưởng môn nhân Phục Hổ thiền sư bỗng xen lời :

- Nữ thí chủ cần rời khỏi nơi đây gấp ư?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Vâng, ta đang định cáo từ đây...

Nàng xinh đẹp tuyệt trần, mỗi lời nói và mỗi nụ cười đều hết sức quyến rũ, Phục Hổ thiền sư bất giác cũng ngây ngẩn trước sắc đẹp của nàng, chưa thể trả lời ngay.

Bỗng Thiên Ma giáo chủ quát :

- Không được đi.

Nụ cười trên môi Tần Linh Sương liền tan biến, mặt lạnh như băng sương nói :

- Ta thích đi là đi, không ai có thể ngăn cản được.

Nhẹ nhàng đưa tay lên vén tóc, lại bụm miệng cười nói :

- Chẳng qua ta bởi thấy các vị là Chưởng môn nhân một phái, thân phận tôn cao, và tuổi tác cũng hơn ta nhiều, nên ta mới đối xử một cách lễ độ...

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng tiếp lời :

- Không đối xử lễ độ thì sao? Với sự liên thủ của bổn Giáo chủ với Chưởng môn năm phái, liệu nha đầu ngươi cũng chẳng đi khỏi đây được.

Thiên Ma giáo chủ khăn đen che mặt này rất ít lên tiếng, giờ đây thốt ra câu nào cũng thật kinh người và hiểm độc, với thân phận Chưởng môn nhân năm phái một giáo mà lại đi liên thủ đối phó với một thiếu nữ tuổi chỉ đôi mươi nếu không chính tai nghe thấy thật là khó tự tin được.

Nếu là Minh Thiện đại sư hoặc Nhất Thanh đạo trưởng, Phục Hổ thiền sư, thậm chí Huê Nguyên Hàn, hẳn không người nào thốt ra được những lời nói ô nhục thanh danh thế này.

Tần Linh Sương nghe Thiên Ma giáo chủ nói vậy cũng không khỏi thầm kinh hoàng, bởi nếu đối phương quả thật liên thủ đối phó với mình, đành rằng bản thân nàng chẳng chút lo sợ, nhưng các vị tỷ muội trên thuyền e khó thoát thân.

Nàng suy nghĩ thật nhanh, đoạn hướng về Minh Thiện đại sư cười nói :

- Chưởng môn đại sư, có thật như vậy không? Các vị không sợ thiên hạ chê cười ư?

Minh Thiện đại sư chấp tay trước ngực, cao giọng tuyên phật hiệu.

Thiên Ma giáo chủ quát :

- Đối phó với hạng trộm cắp hèn hạ mà lại võ công cao tuyệt như ngươi, dĩ nhiên là phải dùng đến thủ đoạn chớp nhoáng, vì sự tôn nghiêm của năm phái một giáo, liên thủ giáp công có gì đáng trách chứ?

Những lời nói thật đúng lẽ, khiến Tần Linh Sương không sao trả lời được, nhất thời đứng thừ tại chỗ.

Thiên Ma giáo chủ cười hăng hắc nói tiếp :

- Nha đầu, hãy xuôi tay chịu trói đi thôi, kẻo tự chuốc khổ vào thân.

Những lời lẽ ấy cơ hồ khiến Tần Linh Sương bất chấp mọi hậu quả, ra tay trừng trị vị Thiên Ma giáo chủ không dám chường mặt thật gặp người này một phen đích đáng.

Tần Linh Sương mặt càng lạnh hơn, mày liễu nhướng cao, đôi mắt to long lanh hệt như hai mũi tên nhọn chĩa thẳng vào tim Thiên Ma giáo chủ.

Cách một lớp lụa đen, không thấy được vẻ mặt của Thiên Ma giáo chủ nhưng đôi vai y thị thoáng rung động, vậy đủ chứng tỏ ánh mắt của Tần Linh Sương đã khiến y thị khiếp sợ.

Thế nhưng Tần Linh Sương bị khích nộ, đó là điều y thị mong muốn.

Hồi lâu, Tần Linh Sương khẽ thở dài nói :

- Các vị không ngăn giữ được Tần Linh Sương này đâu.

Tinh quang trong mắt hoàn toàn tan biến, mặt nàng đầy u oán, lại khiến quần hùng bất giác nghe lòng buồn vời vợi. Mỗi cử chỉ của nàng đều trực tiếp cảm nhiễm quần hùng.

- Họ quả đúng là không thể nào ngăn cản được Tần cô nương.

Trong ghe thuyền, chẳng rõ ai đã nói to lên như vậy. Và lập tức quần hùng la hét ầm ĩ, thậm chí có người lớn tiếng chỉ trích Chưởng môn nhân năm phái không được cậy đông người hà hiếp một thiếu nữ thân cô thế yếu.

Tần Linh Sương hết sức cảm động gật đầu chào bốn phía, tỏ ý cảm kích quần hùng.

Thiên Ma giáo chủ và Chưởng môn năm phái thì bị tiếng la hét phản đối của quần hùng khiến cho thảy đều ngượng ngùng bối rối, đứng thừ ra trên lôi đài.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy thì phì cười nói :

- Tiền bối, họ sao thể dàn xếp êm thắm được đây? Những vị bằng hữu võ lâm này thật là thẳng thắn, ngay cả Chưởng môn nhân năm phái cũng chẳng ngán sợ...

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu :

- Tự chuốc nhục vào thân, đành chịu thôi.

Cốc Mộng Viễn cười giòn :

- Có lẽ Tần tỷ tỷ bắt buộc phải động thủ quyết chiến một phen rồi.

Sài Thanh Bình dẩu môi :

- Vì sao kia chứ? Bao anh hùng hảo hớn hiện diện đều bênh vực nàng ta, nếu nàng ta bỏ đi trong lúc này, liệu Chưởng môn năm phái cũng chẳng dám ngăn cản.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười :

- Đúng vậy, Chưởng môn năm phái quyết không dám trêu giận quần hùng võ lâm.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Đành rằng vậy là tốt, nhưng dẫu sao cũng là nhờ vào người khác.

Tây Sơn Tiều Tẩu giật mình, thầm nhủ :

- Chàng trai này thật có khí phách.

Còn Sài Thanh Bình thì cười thầm chàng là một tên đại ngốc.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười :

- Tần tỷ tỷ quả đúng như vãn bối dự liệu.

Hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu đồng giật mình, quay nhìn về phía lôi đài, chỉ thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương đang cười với Minh Thiện đại sư nói :

- Ta nếu nhân lúc này bỏ đi, tin rằng với địa vị là Chưởng môn nhân một phái, các vị cũng chẳng tiện ngăn cản.

Minh Thiện đại sư thoáng nhướng mày tuyên Phật hiệu :

- A di đà Phật! Thí chủ nói rất đúng...

Tần Linh Sương lại hé môi cười nói :

- Nếu như ta không muốn nhờ vào người khác thì sao?

Minh Thiện đại sư ánh mặt chợt lạnh, chắp tay nói :

- Lão nạp không hiểu ý lời nói của thí chủ.

Tần Linh Sương rắng giọng :

- Năm vị Chưởng môn nhân với Giáo chủ một giáo muốn liên thủ dùng võ công lưu giữ ta, nếu ta không ứng chiến, vậy thì phải xuôi tay chịu trói hay sao?

Minh Thiện đại sư chau mày :

- Đó thì...

Tần Linh Sương nghiêm giọng :

- Đại sư bất tất phải khó xử, ta bằng lòng quyết đấu với các vị.

Minh Thiện đại sư ánh mắt lóe lên, rồi bỗng buông tiếng thở dài.

Thiên Ma giáo chủ tiếp lời :

- Liệu ngươi cũng chẳng dám không quyết đấu.

Tần Linh Sương cười cười, không đếm xỉa gì đến Thiên Ma giáo chủ, vẫn hướng về Minh Thiện đại sư nói :

- Ta có một điều thỉnh cầu, mong đại sư chủ quyết cho.

Minh Thiện đại sư nghi ngại nhìn nàng, khẽ nói :

- Thí chủ nói đi, nếu lão nạp đủ khả năng, nhất định sẽ tùng mệnh.

Tần Linh Sương nghiêm giọng :

- Việc hôm nay thảy đều do ta một mình gánh chịu, lát nữa đây giao chiến, nếu ta chẳng may thua bại, những mong đại sư buông tha cho các vị tỷ muội đi cùng ta.

Nàng chưa dứt câu, Thiên Ma giáo chủ đã quát ngăn :

- Không được, đại sư không nên ưng thuận.

Minh Thiện đại sư chau chặt đôi mày :

- Thí chủ phải chăng còn có việc khác cần đến lão nạp ra sức?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Không còn việc gì khác nữa.

Minh Thiện đại sư không đếm xỉa gì đến Thiên Ma giáo chủ đang cười khảy liên hồi, lớn tiếng nói :

- Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện xin tuyên bố với các đồng đạo võ lâm hiện diện tại đây đêm nay, nếu ai có hành động xâm phạm đến các vị cô nương trên thuyền của Hàn Bích cung, sẽ kể như là kẻ thâm thù đại địch của năm đại môn phái.

Lão hòa thượng tiếng nói như chuông ngân, lọt vào tai kinh tâm động phách, thật không hổ là tôn chủ một phái.

Tần Linh Sương rất có thâm ý, cười nói :

- Xin đa tạ hậu ý của đại sư và bốn vị Chưởng môn nhân.

Câu nói này của nàng vốn là những lời khách sáo, nhưng Huê Nguyên Hàn lại nghe như có chỗ nào đó không ổn nhưng nhất thời lại nghĩ không ra được.

Minh Thiện đại sư chắp tay cười nói :

- Chút việc nhỏ nhặt, nữ thí chủ hà tất cảm tạ.

Thiên Ma giáo chủ cười khảy quát :

- Tần Linh Sương, ngươi còn chuyện gì nữa?

Tần Linh Sương chậm rãi cất bước nhưng người lại nhanh như chớp lướt đến đứng giữa sáu người, hướng về Thiên Ma giáo chủ với giọng lạnh nhạt nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Nếu các vị có phương thức hợp công đặc thù gì đó, lúc này xuất thủ tấn công là tốt nhất rồi.

Thái độ hào phóng như vậy của nàng, càng khiến cho Minh Thiện đại sư lòng áy náy hơn.

Hận Thiên Lão Lão còn căm tức, vung thiết quải lên quát :

- Vậy thì lão thân phải thử ả nha đầu kiêu căng ngươi một lần nữa mới được.

Đồng thời thiết quải trong tay đã vung lên, chỉ thấy bóng quải trùng trùng điệp điệp, giáng xuống đỉnh đầu Tần Linh Sương.

Hận Thiên Lão Lão vừa động thủ, Thiên Ma giáo chủ cũng chẳng chịu chậm trễ, hai tay cùng vung lên, tung ra hai luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải.

Tần Linh Sương đưa tay vuốt tóc, miệng nhoẻn cười, nhẹ nhàng chuyển bước, người như cánh liễu đung đưa, loáng cái đã thoát ra khỏi bóng trượng và chưởng phong.

Ngay khi ấy, trường kiếm của Hoa Sơn chưởng môn nhân Huê Nguyên Hàn vừa công đến, Côn Luân Phục Hổ thiền sư song quyền cùng vung ra, Thiếu Lâm Minh Thiện đại sư một chưởng bổ xuống, cộng thêm ngọn kim ty phất trần của Võ Đang Nhất Thanh đạo trưởng quét chéo đến, nhắm quấn vào cổ tay trái Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương liền tức bị hãm thân trong chưởng phong, bóng trượng, quyền kình và ánh kiếm, chỉ một chút bất cẩn là táng mạng ngay.

Nhưng nàng chẳng chút nao núng, vung chỉ xuất chưởng, chuyển bước lách người, thỉnh thoảng lại còn đưa tay vuốt tóc, thái độ hết sức ung dung.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy chẳng những sững sờ mà lại còn hồi hộp đến tột độ.

Bởi chàng nghĩ, nếu như mình bị hãm trong vòng vây của sáu tay cao thủ bậc nhất thế kia mà không mạnh bạo hạ sát hay đả thương một vài người, e khó mà cầm cự nổi đến trăm chiêu.

Tần Linh Sương võ công tuy cao, nhưng chỉ bằng thân pháp nhanh nhẹn ứng phó cũng chưa chắc cầm cự được lâu.

Tây Sơn Tiều Tẩu thở dài cảm khái thốt :

- Sông dài, sóng sau xô sóng trước, Cốc thiếu hiệp, mai đây thiên hạ võ lâm có lẽ sẽ thuộc về vị Cung chủ Hàn Bích cung này với thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối chỉ là hạng đom đóm, sao dám sánh với Tần tỷ tỷ như vầng trăng giữa đỉnh trời.

Sài Thanh Bình cười khảy tiếp lời :

- Cốc đại ca khéo bợ đỡ quá.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười nạt :

- Hỗn xược....

Ngay khi ấy, trên lôi đài bỗng vang lên tiếng Thiên Ma giáo chủ quát :

- Tần Linh Sương, ngươi chết đến nơi rồi, còn hung hăng gì nữa.

Tần Linh Sương cười khảy :

- Chỉ e người chết chính là tôn giá...

"Bùng" một tiếng dữ dội, chưởng lực hai người lần đầu tiên va chạm nhau.

Bảy bóng người vẫn bay lượn, chưởng ấy chưa phân cao thấp.

Nhưng... Tần Linh Sương không còn ung dung như trước nữa

Chương 6: Tiên Tử Bất Cẩn Ngộ Ám Toán

Bỗng Tần Linh Sương tung mình lên cao hơn bốn trượng, lượn quanh một vòng trên không, sau đó lại hạ xuống chỗ cũ, không hề xuất thủ tấn công đối phương.

Môn khinh công tuyệt đỉnh "Vân Hạc Phi Yến" ấy khiến quần hùng thảy đều xem đến ngây ngẩn.

Nhưng ngay khi Tần Linh Sương hạ người xuống, Nhất Thanh đạo trưởng bỗng hự khẽ lên một tiếng, loạng choạng lùi sau bảy tám bước.

Các Chưởng môn nhân khác vừa sửng sốt, Thiên Ma giáo chủ đã quát to :

- Tần Linh Sương, ngươi dám giở trò ám toán...

Không chờ Tần Linh Sương lên tiếng, y thị đã vung động song chưởng liên tiếp tấn công ra tám chiêu.

Hận Thiên Lão Lão với Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp một trượng một kiếm vung từ hai bên công đến như vũ bão.

Phục Hổ thiền sư chau mày quay sang Minh Thiện đại sư nói :

- Sư huynh, hãy đến xem thương thế của Nhất Thanh đạo hữu.

Chưa dứt lời đã vung động song quyền gia nhập vào vòng chiến, giao công Tần Linh Sương.

Minh Thiện đại sư bước nhanh đến bên Nhất Thanh đạo trưởng, thấy sắc mặt đạo trưởng vàng. êch, bất giác hải kinh hỏi :

- Đạo huynh bị thọ thương ở đâu vậy?

Vừa hỏi vừa móc ra một dược hoàn to cỡ long nhãn, nhét vào miệng Chưởng môn nhân Võ Đang đang lảo đảo chực ngã.

Nhưng thương thế của Nhất Thanh đạo trưởng trầm trọng tới mức Minh Thiện đại sư không ngờ, khi dược hoàn của Minh Thiện đại sư vào trong miệng Nhất Thanh đạo trưởng, một hơi chân khí gắng gượng đề tụ của Nhất Thanh đạo trưởng bỗng tiêu tan, một ngụm máu tươi kèm theo viên dược hoàn phún đầy mặt mình Minh Thiện đại sư.

Nhất Thanh đạo trưởng người cũng vật ngã ra sau, Minh Thiện đại sư chẳng màng đến máu me đầy mình, vội đưa tay đỡ lấy Nhất Thanh đạo trưởng, từ từ đặt nằm xuống sân lôi đài.

Lúc này, từ trên một chiếc thuyền có hai cột buồm có hai đạo sĩ áo xám vội vã phi thân sang.

Minh Thiện đại sư lại lấy ra một viên Tục Mệnh Đơn khác, quay sang hai đệ tử Võ Đang mặt đầy vẻ kích động, ánh mắt rực lửa giận, khẽ nói :

- Quý Chưởng môn nhân thụ thương trầm trọng, không nên ở lại đây nữa. Hai vị hãy mau đưa ông ta về thuyền, có Tục Mệnh Kim Đơn của lão nạp bảo vệ tâm mạch, nhất thời hắn không nguy hiểm đến tính mạng. Hôm nay hắn sẽ còn có nhiều điều hung hiểm hơn xảy ra, các vị ở lại đây cũng vô ích nên cấp tốc trở về Võ Đang là hơn.

Hai đệ tử Võ Đang cung kính thi lễ, lập tức khiêng Chưởng môn nhân trở về thuyền và giương buồm đi về phía thành Nhạc Dương.

Minh Thiện đại sư vẻ mặt nặng nề chậm bước đi về phía đấu trường :

- Nữ thí chủ thủ đoạn quá là tàn độc.

Minh Thiện đại sư trầm giọng tuyên Phật hiệu, song chưởng tung ra quát :

- Xin Phật tổ thứ cho đệ tử phải khai sát giới.

Hai luồng kình lục phát ra bởi Đạt Ma thiền công hệt như vô vật xuyên qua kình lực của kiếm trượng, quyền, chưởng ập thẳng đến Tần Linh Sương.

Về việc Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên thọ trọng thương, Tần Linh Sương tự hiểu rất rõ, bởi nàng vốn không hề xuất thủ, rõ ràng đã có kẻ cố tình vu oan giá họa.

Hơn nữa, nàng cũng nghĩ ra kẻ vu oan giá họa là ai.

Thế nhưng, lúc này nàng lại không muốn nói ra, trong lòng nàng đã chứng thực đây quả là một âm mưu to lớn, nhưng mục đích âm mưu đó là gì thì nàng chưa thấu hiểu.

Do đó, nàng thà im lặng thừa nhận... cũng như nàng đã cố ý gây nên cuộc chiến đêm nay vậy.

Tuy nhiên nàng không dám xem thường Đạt Ma thiền công của Minh Thiện đại sư, ngay khi Minh Thiện đại sưtức giận đi đến là nàng đã ngưng tụ một hơi chân khí, sẵn sàng ứng phó.

Khi chân lực của Đạt Ma thiền công ập đến, Tần Linh Sương cũng liền hai tay áo cùng lúc phất ra hai luồng chân khi vô hình đón tiếp.

Hai luồng chân lực chạm nhau, "bùng" một tiếng vang rền, lôi đài rung động dữ dội, Hận Thiên Lão Lão cầm Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp, Phục Hổ thiền sư và Thiên Ma giáo chủ đều bị sức bạt của hai luồng chân khí ấy đẩy lui mấy bước.

Nhưng Minh Thiện đại sư vẫn sừng sững đứng yên, ngay cả vạt áo cũng không hề lay động.

Tần Linh Sương cũng đứng yên nơi giữa lôi đài, đang tủm tỉm cười đưa tay vuốt tóc, thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra.

Lập tức quần hùng lại cất tiếng hoan hô vang dội...

Minh Thiện đại sư trong cơn thịnh nộ toàn lực tung ra một chưởng mà chẳng làm gì được Tần Linh Sương, điều ấy thật khiến lão hòa thượng kinh hoàng tột độ, quét mắt nhìn bốn người bị đẩy lui, bỗng cất tiếng huýt dài nói :

- Nữ thí chủ quả nhiên đã không dối gạt lão nạp, cho dù sáu người đã liên thủ, nếu thí chủ thật sụ muốn bỏ đi, chắc chắn không ai ngăn cản nổi.

Tần Linh Sương lộ vẻ cảm kích cười nói :

- Đại sư thật là người sáng suốt, ta hết sức cảm kích... nhưng có điều về việc Nhất Thanh đạo trưởng thọ thương, ta lúc ấy không hề xuất thủ.

Minh Thiện đại sư rúng động cõi lòng :

- Thí chủ nói thật chứ?

Tần Linh Sương cười :

- Ta đâu cần phải dối gạt đại sư.

Minh Thiện đại sư nhẹ gật đầu, thở dài nói :

- Vậy là thí chủ đã biết ai hạ độc thủ phải không?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Điều ấy... ta không trông thấy...

Minh Thiện đại sư ngạc nhiên nhìn Tần Linh Sương :

- Hay là thí chủ... ôi, thí chủ đã lỡ việc, xin tự nhiên.

Hận Thiên Lão Lão cười khảy tức giận nói :

- Đại hòa thượng đừng nghe những lời giả dối đơm đặt của ả nha đầu ấy, trên đây ngoài ả ta ra, ai lại đả thương đồng đạo của mình chứ?

Thiên Ma giáo chủ cười khảy tiếp lời :

- Lão lão nói rất đúng. Tần Linh Sương, khi nãy bổn tọa định giữ ngươi lại là vì để tra chứng về việc mất trộm của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, giờ đây bổn tọa phải đòi ngươi trả lại lẽ công bằng cho Nhất Thanh đạo trưởng.

Tần Linh Sương thoáng đảo mắt nhếch môi cười, quay sang Minh Thiện đại sư nói :

- Chuyện hôm nay có lẽ đã không thuộc đại sư chủ quyết nữa rồi.

Đoạn mặt lạnh như băng sương quay sang Hận Thiên Lão Lão và Thiên Ma giáo chủ, đanh giọng nói :

- Tần Linh Sương thà chấp nhận thất hẹn cùng bằng hữu, bây giờ các vị có mời Tần Linh Sương này cũng không bỏ đi nữa. Các vị có âm mưu quái quỷ gì, Tần Linh Sương này cũng sẵn sàng hầu tiếp đến cùng.

Thiên Ma giáo chủ tuy bị đôi mắt rực thần quang của Tần Linh Sương nhìn đến rợn người, song nghe nàng không bỏ đi, liền cười khanh khách nói :

- Ngươi muốn tự trát vàng lên mặt cũng chẳng thể được. Tần Linh Sương, ngươi đã biết rõ là trên Động Đình hồ này sớm đã bủa giăng thiên la địa võng rồi...

Tần Linh Sương cười ngắt lời :

- Vậy ư? Lẽ ra Giáo chủ nên nói sớm hơn mới phải.

Thiên Ma giáo chủ giật mình, biến sắc quát :

- Tiện tỳ, để bổn tọa đòi lại lẽ công bằng cho Nhất Thanh đạo trưởng rồi hẵng tính.

Chưa dứt lời, hai tay đã vung động, mười luồng chỉ phong chớp nhoáng bắn ra.

Tần Linh Sương nhướng mày, nhưng phất tay áo, liền tức hóa giải chỉ phong của Thiên Ma giáo chủ, khẽ quát :

- Ngươi thật ra là ai? Cả gan dám ám toán Nhất Thanh...

Tần Linh Sương chưa kịp dứt lời bỗng thấy Thiên Ma giáo chủ liều mạng lao đến, bất giác giật

mình im bặt, hai tay áo vung lên, tấn công Thiên Ma giáo chủ. Truyện "Giang Hồ Ký "

Lúc này Hận Thiên Lão Lão từ bên trái một trượng quét đến và quát :

- Nha đầu thối tha, hãy nạp mạng đây.

Tần Linh Sương liếc nhanh mắt buông tiếng cười khảy, lẹ làng lách người sang phải năm bước, một trượng của Hận Thiên Lão Lão liền rơi vào khoảng không.

Thế nhưng Tần Linh Sương nằm mơ cũng chẳng ngờ đó chính là một cái bẫy độc ác.

Nàng vừa lách người sang phải, chưa kịp đứng vnững bỗng thấy trước mặt ánh đỏ ập đến, một làn sương đỏ lập tức tỏa rộng hơn trượng đã phủ trùm khắp thân nàng.

Đồng thời một tiếng quát rất mạnh từ xa vọng đến :

- Lui mau, đó là Thiên Tàn Huyết Vụ...

Tần Linh Sương vừa thấy ánh đỏ đã biết nguy, tuy trong lúc kinh hãi vẫn lập tức vận công hộ thân, phong bế hô hấp, và hai tay áo phất mạnh liên hồi cố quét cho làn sương đỏ bay lên không.

Song cũng đã muộn, trong mũi đã hít phải chẳng ít, liền tức đầu óc choáng váng, hai mắt tối sầm, nhũn người ngã lăn ra trên lôi đài.

Ngay khi Tần Linh Sương ngã xuống, tiếng la hét đầy căm phẫn và kinh hoàng vang lên cùng khắp.

Ngay cả Minh Thiện đại sư và Phục Hổ thiền sư cũng bàng hoàng đứng thừ tại chỗ.

Lúc này Thiên Ma giáo chủ cũng vừa hạ người xuống ở ngoài hai trượng, y thị ngửa mặt buông ra ba tiếng cười đắc ý, đoạn bước nhanh về phía Tần Linh Sương, vừa đi vừa quay sang Minh Thiện đại sư cười nói :

- Bổn tọa đã chế ngự được ả nha đầu này rồi, đại sư định xử lý thế nào?

Trong khi nói người đã đi đến bên Tần Linh Sương, y thị lại buông tiếng cười đắc ý, vươn tay ra chộp vào đai lưng của Tần Linh Sương.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng huýt vang động trời xanh, vạch không bay đến nhanh như sao xẹt.

Thiên Ma giáo chủ chỉ thấy trước mặt nhấp nhoáng, Tần Linh Sương đã biến mất.

Y thị kinh hãi thoái lui, hai tay hộ ngực, mới dám đưa mắt nhìn.

Lập tức y thị yên tâm, thì ra Tần Linh Sương chưa rời khỏi lôi đài, có điều đã có thêm một thiếu niên áo xanh tuổi chừng hai mươi, mày kiếm mắt sao, tướng mạo tuấn nhã siêu phàm, đó chính là Cốc Mộng Viễn, và Tần Linh Sương đang được chàng bồng ngang trên tay.

- Bỏ ả ta xuống.

Thiên Ma giáo chủ trong tiếng quát to tung mình lao bổ đến Cốc Mộng Viễn nhanh như tia chớp, hai tay mười ngón điểm vào mười hai đại huyệt trên hai vai chàng.

Hai bên cách nhau rất gần và lại xuất thủ đột ngột, Thiên Ma giáo chủ đinh ninh đối phương dù võ công cao đến mấy, nếu không bỏ Tần Linh Sương xuống, chắc chắn khó mà tránh khỏi thế công thần tốc của mình.

Thế nhưng, sự thật lại hoàn toàn xảy ra ngoài ý muốn.

Thiên Ma giáo chủ mắt thấy thiếu niên áo xanh không chịu bỏ Tần Linh Sương xuống, lòng đã mừng thầm, mười ngón tay chân lực đột tăng, chộp vào đại huyệt Kiên Tĩnh của đối phương.

Ngay khi hai tay Thiên Ma giáo chủ còn cách hai vai Cốc Mộng Viễn không đầy năm tấc, chân lực đã phát, bỗng nhiên thiếu niên áo xanh biến mất.

Thiên Ma giáo chủ giật mình kinh hãi, vụt quay người lại, lùi nhanh ra sau ba thước.

Quả nhiên thiếu niên áo xanh đang bồng Tần Linh Sương đứng lặng yên ở trước mặt mình không xa.

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng quát :

- Các hạ là ai? Cả gan dám nhúng tay vào việc của năm đại môn phái... Bổn tọa khuyên các hạ không nên can thiệp vào chuyện người là hơn, bằng không chuốc lấy họa sát thân thì thật là dại dột.

Cốc Mộng Viễn mắt rực hàn quang, cười lạnh lùng nhìn Thiên Ma giáo chủ, một tay chìa ra nói :

- Đưa ra đây.

Thiên Ma giáo chủ ngớ người :

- Đưa ra cái gì? Các hạ...

Cốc Mộng Viễn buông giọng lạnh toát :

- Giải dược của Thiên Tàn Đoạt Phách Huyết Vụ.

Sáu chữ "Thiên Tàn Đoạt Phách Huyết Vụ" chẳng những khiến quần hùng kinh hoàng biến sắc, mà ngay cả các Chưởng môn nhân trên lôi đài cũng thảy đều thất sắc.

Thật ra ngay khi Tần Linh Sương trúng phải ám kế là Tây Sơn Tiều Tẩu đã lên tiếng cảnh báo, có điều là mọi người không chú ý mà thôi.

Thiên Ma giáo chủ cười hăng hắc nói :

- Các hạ cũng khá là hiểu biết, nhưng rất tiếc là không có giải dược.

Cốc Mộng Viễn vừa nghe nói là không có giải dược, liền biến sắc, tức giận quát :

- Tôn giá chớ trêu giận tại hạ.

Chàng kinh nghiệm giang hồ rất ít, ứng phó vói một cục diện thế này thật khó khăn vô cùng, nên khi đối phương trả lời không có giải dược, chàng ngoại trừ tức giận, không biết nên nói gì mới phải.

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng nói :

- Trêu giận các hạ thì sao nào? Bổn tọa chẳng tin các hạ có thể độn thổ khỏi đây được.

Cốc Mộng Viễn biết lúc này Tần Linh Sương thân trúng kịch độc, rất cần được điều trị, cách tốt nhất là buộc đối phương trao ra giải dược, không thì sẽ phải tốn rất nhiều công sức, ít ra phải mất trọn ba ngày mới mong có hiệu quả, nên chàng chẳng màng Thiên Ma giáo chủ có âm mưu gì khác, đanh giọng nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Nếu tôn giá chưa chịu trao ra giải dược, chớ trách tại hạ ra tay thủ đoạn tàn ác.

Lúc này Minh Thiện đại sư sải bước đi tới, hướng về Thiên Ma giáo chủ trầm giọng hỏi :

- Thành cô nương vừa rồi thi triển quả đúng là Thiên Tàn Huyết Vụ ư?

Thiên Ma giáo chủ cười :

- Đúng vậy.

Minh Thiện đại sư chau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn nói :

- Thành cô nương có thể nể mặt lão nạp trao ra một phần giải dược được chăng?

Thiên Ma giáo chủ cười khanh khách :

- Lệnh dụ đại sư, lẽ ra bổn tọa phải tuân theo, nhưng có điều quả thật là giải dược không có trong mình, đành phải khuất tất Tần Linh Sương theo bổn tọa trở về bổn giáo một phen.

Nói đi nói lại cũng là muốn lưu giữ Tần Linh Sương mang đi.

Minh Thiện đại sư biến sắc mặt, tức giận nói :

- Thành cô nương nói vậy, thật lão nạp chẳng thể tin nổị Thiên Ma giáo chủ chỉ khúc khích cười :

- Đại sư không tin, bổn tọa cũng chẳng biết sao hơn...

Đoạn đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Nếu như đại sư có điều nghi ngại hãy bảo vị thiếu hiệp kia đi cùng cũng được.

Minh Thiện đại sư chưa kịp đáp, Cốc Mộng Viễn đã tức giận nói :

- Không cần, chút sương độc tầm thường này, chưa thể gây khó khăn cho tại hạ được đâu.

Cúi xuống nhìn Tần Linh Sương, bỗng cười khảy nói :

- Nhưng tại hạ cũng chẳng tin tôn giá không mang theo giải dược.

Chưa dứt lời người đã động đậy, đừng thấy chàng bồng Tần Linh Sương trên tay, nhưng thân pháp vẫn nhanh đến mức mọi người chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng đã mất dạng.

Và cũng lúc ấy, bỗng nghe Thiên Ma giáo chủ hự lên một tiếng.

- Giáo chủ đã bị tại hạ chế ngự bởi thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch nhẹ và chậm nhất, nếu đến thời hạn mà không được hóa giải, dù không chết cũng toàn thân công lực bị phế.

Bốn vị Chưởng môn nhân nghe vậy bất giác kinh hãi, liền quay đầu nhìn quả nhiên thấy Thiên Ma giáo chủ hai tay buông thỏng, toàn thân run lẩy bẩy.

Họ thật không ngờ, chàng thiếu niên áo xanh này thân thủ quá cao siêu, so với Tần Linh Sương chỉ hơn chứ không kém.

Hơn nữa thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch lại càng khiến mọi người khiếp đởm kinh tâm.

Côn Luân Phục Hổ thiền sư bỗng tiến tới, hai tay chấp trước ngực nói :

- Tiểu thí chủ đã luyện thành thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch, phải chăng là môn hạ của Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng tiền bối, Đảo chủ Vô Nhân đảo Đông Hải?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Không phải.

Phục Hổ thiền sư ngẩn người :

- Thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch này chính là tuyệt kỹ độc môn của Quy Mộng tiền bối mà.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đại sư nói rất đúng, nhưng tại hạ không phải là môn hạ của Quy đại hiệp.

Lúc này chẳng những Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiền sư và Hận Thiên Lão Lão hết sức kinh ngạc mà ngay cả Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện cũng tột cùng thắc mắc.

Đông Hải Vô Nhân đảo chủ Quy Mộng hồi năm mươi năm về trước, tuy không phải là một ma vương sát nhân, nhưng người trong hai giới hắc bạch, nếu ai phạm vào tay lão, hậu quả cực kỳ thê thảm, sống không được, chết cũng chẳng xong, nên trong võ lâm lúc bấy giờ đã có hai câu vè: "Gặp phải Vô Nhân đảo, ba hồn bảy vía tiêu". Chính là chỉ sự tàn độc của thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch này, trong vòng mười hai giờ, từ từ làm khô huyết mạch đối phương, tinh lực cạn kiệt mà chết.

Cốc Mộng Viễn đã thi triển thủ pháp này, vậy thì xuất thân rất có vấn đề, nhưng các vị Chưởng môn nhân biết rõ lai lịch của Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng, không ai đủ can đảm hỏi tiếp nữa.

Minh Thiện đại sư chấp tay trước ngực hỏi :

- Tiểu thí chủ tôn tánh đại danh, sư môn xuất thân, có thể cho biết được chăng?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tại hạ ở Thiên Đài, gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách.

Quần hào nghe vậy thảy đều ngớ người, cái tên Cốc Mộng Viễn dĩ nhiên là mới bước chân vào chốn giang hồ, chưa ai biết đến, nhưng còn Tử Trúc Lâm Trung Khách là ai? Hơn nữa lại đào tạo ra được một đệ tử cao minh thế này?

Minh Thiện đại sư lại nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp muốn thỉnh giáo một điều.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Xin đại sư cứ nói.

- Tiểu thí chủ có quen biết Tần cô nương ư?

Cốc Mộng Viễn vốn định trả lời là có, nhưng bỗng lại đổi ý đáp :

- Không!

Minh Thiện đại sư ngạc nhiên :

- Vậy tiểu thí chủ...

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ rất ghét việc dùng quỷ kế hại người, nên xuất thủ can thiệp vậy thôi.

Chàng cứ ngỡ mình trả lời như vậy là hợp tình hợp lý, nhưng chàng quên mất một điều, người trong võ lâm dù là can thiệp vào chuyện bất công thì cũng chẳng dại gì chống đối với năm đại môn phái.

Minh Thiện đại sư cười hiền từ :

- Nếu lão nạp lấy được giải dược của Thiên Tàn Huyết Vụ, tiểu thí chủ có thể giải khai kinh mạch cho Thiên Ma giáo chủ chăng?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu đại sư có quyền chủ quyết, tại hạ xin tuân mệnh.

Minh Thiện đại sư chắp tay cười :

- Vậy thì lão nạp xin đa tạ tiểu thí chủ trước.

Đoạn quay người đi đến trước mặt Thiên Ma giáo chủ, khẽ nói :

- Thành cô nương, những lời nói của lão nạp hẳn là cô nương nghe rõ, giải dược đâu? Xin đừng tự làm hại mình.

Thiên Ma giáo chủ tuy kinh mạch bị chế ngự, nhưng huyệt đạo không bị phong chế, chỉ hai tay không dùng được thôi, nghe vậy liền thở dài ảo não, nói :

- Giải dược ở trong chuôi kiếm sau lưng bổn tọa, xin đại sư lấy hộ.

Minh Thiện đại sư rút thanh trường kiếm bên lưng Thiên Ma giáo chủ, xoay mở chuôi kiếm trút ra ba viên dược hoàn màu xanh biếc, đi đến trao cho Cốc Mộng Viễn, đoạn liền lùi sang bên.

Thiên Ma giáo chủ uể oải nói :

- Một viên là đủ rồi, sao đại sư lại lấy đến ba viên?

Minh Thiện đại sư lại cười :

- Lão nạp xin thay Giáo chủ kết một chuyện thiện duyên với Cốc và Tần thí chủ, tặng mỗi người một viên để hóa giải mối hiềm thù đêm nay, Giáo chủ sao không vui lòng...

Cốc Mộng Viễn lúc này đã bỏ giải dược vào miệng Tần Linh Sương, và tay trái đặt lên hậu tâm nàng, hành công thúc tan dược lực.

Chàng tin rằng Thiên Ma giáo chủ đang bị chế ngự, giải dược chắc chắn không phải là giả.

Chưa đầy thời gian một tuần trà, Tần Linh Sương khẽ buông tiếng thở dài, thở mạnh ra một hơi rồi bừng tỉnh.

Nàng hé mở mắt ra, bỗng thấy mình đang bị một người đàn ông ôm trong lòng, bất giác mày hoa thất sắc, hổ thẹn tột cùng.

Liền tức tay phải giơ lên toan xuất chưởng, nhưng kịp lúc nhìn kỹ đối phương, liền đỏ bừng mặt, tim đập dữ dội, từ từ hạ tay xuống.

Cốc Mộng Viễn nhè nhẹ đặt nàng xuống, mỉm cười hỏi :

- Tần tỷ tỷ đã vô sự rồi ư?

Tần Linh Sương e thẹn cúi đầu khẽ đáp :

- Được huynh đệ giúp đỡ... tỷ tỷ suốt đời khó thể đền đáp...

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tần tỷ tỷ sao lại khách sáo thế này?

Tần Linh Sương thoáng ngẩng nhìn lên, thấy Cốc Mộng Viễn hai mắt trong sáng, đầy vẻ chính khí, lòng hết sức hổ thẹn, cười nói :

- Tỷ tỷ dù sao cũng chẳng thể không thông tình lý chứ.

Ngay khi ấy Minh Thiện đại sư đi đến, hai người liền nín lặng.

Minh Thiện đại sư đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, chấp tay cười nói :

- Tiểu thí chủ, xin hãy giải khai kinh mạch cho Thành cô nương, được chăng?

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt cười :

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Cách xa hơn hai trượng lăng không xuất chỉ, liên tiếp điểm ba lần nhanh như chớp vào người Thiên Ma giáo chủ, sau đó cao giọng nói :

- Giáo chủ, xin thứ cho tại hạ bất đắc dĩ phải đắc tội, và những mong Giáo chủ cũng nên nghiêm khắc xét lại hành vi của mình.

Thiên Ma giáo chủ buông tiếng cười khảy đầy tức tối, chẳng nói chẳng rằng tung mình sang một chiếc thuyền hai cột buồm, thuyền lập tức bỏ đi ngay. Truyện "Giang Hồ Ký "

Sau đó, Minh Thiện đại sư hướng về Tần Linh Sương, chấp tay cười nói :

- Nữ thí chủ, lão nạp xin được thỉnh giáo một điều.

Tần Linh Sương nhoẻn cười nói :

- Xin đại sư cứ nói.

- Vừa rồi thí chủ hình như đã thi triển Quy Nguyên thần công của Tây Trúc Khô Trúc lão nhân, chẳng hay thí chủ với Khô Trúc lão nhân quan hệ ra sao?

Tần Linh Sương cười cười :

- Khô Trúc lão nhân chính là gia tổ phụ.

Minh Thiện đại sư sững sờ, Tần Linh Sương nói tiếp :

- Đại sư không tin ư?

Minh Thiện đại sư vội nói :

- Tin... tin, lão ạp đương nhiên tin.

Rồi thì Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiền sư và Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp cùng đồng loạt tiến tới trước mặt Tần Linh Sương thi lễ, Minh Thiện đại sư thay mặt nói :

- Tần cô nương, khi nãy lão nạp và các vị Chưởng môn nhân bởi chưa biết cô nương là tôn thiên kim của Khô Trúc lão nhân nên mới có điều mạo phạm, những mong cô nương lượng thứ.

Tần Linh Sương cười :

- Đại sư quá lời rồi, ta tự biết mình cũng có rất nhiều điều không phải.

Minh Thiện đại sư ánh mắt chợt tối sầm :

- Lệnh tổ có đại ân đại nghĩa với năm đại môn phái, lão nạp cùng mọi người không lúc nào quên, những mong cô nương khi trở về Tuyết Sơn hãy thay lão nạp và mọi người vấn an lệnh tổ. Và từ nay Hàn Bích cung nếu có cần gì đến năm đại môn phái ra sức, chỉ cần cô nương có thư đến, mọi người sẵn sàng nghe theo sự sai bảo.

Tần Linh Sương vội đáp lễ :

- Đại sư hậu ái thế này, thật khiến ta hổ thẹn áy náy...

Đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đứng bên, nói tiếp :

- Đại sư và các vị Chưởng môn nhân đã tin lời ta, vậy thì thịnh hội đêm nay cũng có thể kết thúc được rồi. Nhưng có điều về việc Nhất Thanh đạo trưởng bị ám toán, mong các vị hãy hết sức lưu ý... ôi, vị Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều này xem ra rất có vấn đề...

Minh Thiện đại sư nhẹ gật đầu tiếp lời :

- Những lời vàng ngọc của cô nương, mọi người xin khắc ghi.

Bỗng khoát tay ra hiệu với ba người đứng sau, bốn vị Chưởng môn nhân lập tức đứng thành một hàng ngang, vẻ mặt hết sức kín cẩn, vẫn do Minh Thiện đại sư nói :

- Lão nạp với các vị Chưởng môn nhân xin kính tiền cô nương với Cốc thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác chau mày, lòng hết sức bực tức, bởi chàng nghĩ người trong võ lâm lẽ ra không nên tráo trở, trước hống hách sau lại cung kính thế này.

Thật ra chàng nào biết, Khô Trúc lão nhân khi xưa du hiệp giang hồ đã từng nhiều phen giải cứu cho các đại môn phái khỏi bị nhục danh, do đó các vị Chưởng môn nhân các phái mới kính trọng hậu nhân của Khô Trúc lão nhân như vậy.

Tần Linh Sương đỏ mặt, ái ngại, luôn miệng nói :

- Không dám... không dám...

Đồng thời lần lượt gật đầu chào bốn vị Chưởng môn nhân, quay người cùng Cốc Mộng Viễn sóng vai cất bước, vừa định đi xuống lôi đài.

Bỗng hai chiếc thuyền nhẹ từ xa lướt đến như bay, và vọng đến tiếng như quỷ hú hét to :

- Bọn khốn kiếp Thần Phong tam mục hôm nay lão phu lên trời xuống đất cũng quyết bắt lấy các ngươi cho bằng được.

Cốc Mộng Viễn nhận ra ngay đó chính là tiếng nói của Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương, người đã gây hấn với Thần Phong tam mục trên Nhạc Dương lầu vào lúc ban ngày hôm nay.

Nghe y kêu la như vậy, hẳn là Thần Phong tam mục đã bị y đuổi theo suốt cả ngày hôm nay mà chưa thoát thân.

Tần Linh Sương không rõ tự sự, nghe tiếng kêu la bất giác ngẩn người.

Ngay khi hai người vừa chững bước, đưa mắt nhìn hai chiếc thuyền nhẹ, thì hai chiếc thuyền ấy đã một trước một sau nhanh như tên bắn lướt về lôi đài.

Ngay lập tức mọi người đều quay nhìn ra hồ, chiếc thuyền dẫn đầu đã đến gần những chiếc thuyền ở vòng ngoài, và ngay khi ấy, một bóng người ở trên chiếc thuyền sau vọt lên, lao thẳng đến chiếc thuyền trước.

Trên chiếc thuyền trước đột nhiên đứng lên ba người, Cốc Mộng Viễn nhãn lực hơn người đã nhìn rõ ba người ấy chính là ba mục chủ trong Thần Phong Mục Trường.

Ba người này vừa đứng lên, một trong số họ liền tức vung tay xuất chưởng tấn công Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương đang lăng không lao đến.

Hai người khác cũng cùng lúc vung tay, xuất chưởng bổ vào hư không.

Động tác của hai người này thật quỷ lạ, nên khiến quần hùng thảy đều hết sức thắc mắc.

Nhưng Cốc Mộng Viễn đã trông thấy rõ, hai người ấy không phải xuất chưởng mà là ném ra một loại ám khí rất quái dị.

Lúc này Ngưu Đầu Quỷ Cái đã bị Kim Cang chưởng lực của Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh đẩy bay trở về.

Chiếc thuyền của Thần Phong tam mục cũng thừa cơ quay mũi, vượt qua lôi đài, tiến thẳng vào bờ.

Cốc Mộng Viễn chau mày vừa định nói cho Tần Linh Sương biết lai lịch của ba người ấy, chợt lòng nảy sinh linh cảm chẳng lành, vội quát :

- Nguy rồi...

Lẹ làng nắm lấy tay Tần Linh Sương, phi thân xuống hoa thuyền.

Tần Linh Sương bất ngờ bị chàng nắm tay kéo đi, chẳng những tột cùng kinh ngạc, mà còn bị sức nóng và chỉ lực khỏe mạnh của chàng khiến cho thẹn đỏ mặt.

Thế nhưng, lúc nàng nàng cũng đã nhận thấy có điều gì không ổn, bởi tiếng rít gió rất khẽ lướt qua cạnh hai người.

Cùng trong lúc ấy, Cốc Mộng Viễn tiếng như sấm rền quát :

- Các vị Chưởng môn nhân coi chừng ám toán.

Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiền sư, Huê Nguyên Hàn và Hận Thiên Lão Lão đều là người thông minh tuyệt đỉnh, ngay khi Cốc Mộng Viễn đột nhiên nắm tay Tần Linh Sương phóng qua hoa thuyền, họ đã giật mình sửng sốt, đồng thời về việc hai mục thủ hư không xuất chưởng, lòng sớm đã nghi ngờ, giờ nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn, chẳng chút suy nghĩ, bốn người cùng phi thân tránh né.

Nhưng đã muộn, hai tiếng hự đau đớn vang lên, hai bóng người rơi xuống..

Chương 7: Trong Nói Cười Quỷ Diệt Hồn Phi

Hai tiếng "hự" đau đớn đã phát ra từ miệng Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn và Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư...

Còn hai bóng người rơi xuống đó là Côn Luân chưởng môn nhân Phục Hổ thiền sư và Nga My chưởng môn nhân Hận Thiên Lão Lão Mai Diễm Nương.

Bốn vị Chưởng môn nhân thảy đều trúng ám khí, đó là điều thật quá bất ngờ đối với mọi người.

Cốc Mộng Viễn mắt rực tinh quang, lạnh lùng nói :

- Tần tỷ tỷ, bọn Thần Phong Mục Trường thật quá tàn độc.

Bàn tay của Tần Linh Sương lúc này vẫn còn bị Cốc Mộng Viễn nắm giữ, sự kiện bất ngờ vừa qua khiến nàng quên mất việc này, giờ nghe Cốc Mộng Viễn lên tiếng trong lúc tức giận, bàn tay không khỏi siết mạnh, nàng mới nhớ ra, bất giác thẹn đỏ mặt, nhẹ lay lay và khẽ nói :

- Cốc huynh đệ... tay của...

Nàng bỗng cúi đầu xuống, không sao nói tiếp được nữa.

Cốc Mộng Viễn nóng bừng mặt, vội buông tay, ấp úng nói :

- Tiểu đệ... Tần tỷ tỷ... tiểu đệ đã quên mất...

Cử chỉ ngượng ngùng của chàng lại càng khiến cho Tần Linh Sương thẹn đến không ngẩng đầu lên được.

Ngay khi hai người đang ngại ngùng làm thinh, đã thấy có mấy bóng người từ trên ghe thuyền bốn phía phi thân đến lôi đài.

Tần Linh Sương dẫu sao cũng già dặn hơn, đảo nhanh mắt, khẽ cười nói :

- Cốc huynh đệ, chúng ta hãy đến xem các vị Chưởng môn nhân đã thế nào rồi.

Không chờ Cốc Mộng Viễn trả lời, nàng nhẹ cất chân, phi thân lên lôi đài. Cốc Mộng Viễn cũng liền phi thân theo sau.

Lên đến lôi đài, hai người cùng đưa mắt nhìn, quả nhiên bốn vị Chưởng môn nhân đều đã bị trúng ám khí thọ thương.

Minh Thiện đại sư và Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp nhờ khi nghe cảnh cáo đã lập tức phong bế huyệt mạch toàn thân, nên tuy bị trúng ám khí kịch độc mà thần trí vẫn tỉnh táo, dồn kịch độc vào một chỗ không để lan ra theo kinh mạch.

Hận Thiên Lão Lão và Phục Hổ thiền sư thì khi vừa bị trúng ám khí, chân khí đã tản mác, thần trí mê man nên mới rơi xuống lôi đài.

Lúc này Tây Sơn Tiều Tẩu đang xem xét vết thương cho Phục Hổ thiền sư, Cốc Mộng Viễn liền đi lại hỏi :

- Tiền bối, thương thế của Thiền sư thế nào?

Tây Sơn Tiều Tẩu ngoảnh lại nhìn chàng lắc đầu :

- Các vị Chưởng môn nhân đã bị trúng phải kịch độc Đoạt Mệnh thần mang của Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng, một lão ma đầu đã nhiều năm không lộ diện. Đương kim võ lâm chỉ có chủ nhân Thuần Phong lâu là Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiết ở Hoàng Sơn lâu mới cứu chữa được. Hơn nữa, trong các vị Chưởng môn nhân chỉ mỗi mình Phục Hổ thiền sư là hy vọng được ông ta cứu chữa mà thôi, còn ba người kia e rằng...

Cốc Mộng Viễn thắc mắc :

- Vì sao vậy?

Tây Sơn Tiều Tẩu thở dài :

- Vì chủ nhân Thuần Phong lâu rất có thành kiến với năm đại môn phái.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hoàng Sơn cách đây không xa, Phục Hổ có chịu đựng nổi không?

- Vừa rồi lão ô đã dùng linh đơn khử độc của bổn môn bảo vệ nội phủ cho thiền sư, và phong bế kinh mạch của cánh tay trái bị trúng ám khí, trong vòng mười hôm hắn không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Cốc Mộng Viễn vội hỏi :

- Vậy thì tiền bối sao không lên đường đến Hoàng Sơn ngay?

Tây Sơn Tiều Tẩu trầm ngâm :

- Lão ô đang có ý định đó.

Cốc Mộng Viễn chợt động linh cơ, cười nói :

- Tiền bối sao không hộ tống cả ba vị Chưởng môn nhân kia đến Hoàng Sơn luôn thể?

Tây Sơn Tiều Tẩu do dự :

- Lão ô cũng muốn vậy, nhưng chỉ sợ...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tiền bối chỉ sợ chủ nhân Thuần Phong lâu không chịu chữa trị chứ gì?

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu :

- Khúc Lượng Tiết cả đời đơn độc cao ngạo, ẩn cư ở Hoàng Sơn, rất ít khi lai vãng với người trong giới võ lâm, nhất là rất khinh thường hai phái Nga My và Hoa Sơn.

Cốc Mộng Viễn bất giác lòng nảy sinh nghi vấn, cười nói :

- Tiền bối, Phục Hổ thiền sư chẳng phải cũng là Chưởng môn trong năm đại môn phái sao?

Tây Sơn Tiều Tẩu hiểu ý Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Đó là vì mối giao tình mấy mươi năm giữa lão ô với ông ấy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy có phần không vui, trầm giọng nói :

- Chả lẽ chúng ta để mặc cho Minh Thiện đại sư, Hận Thiên Lão Lão và Huê Nguyên Hàn tiền bối chờ chết hay sao?

- Điều ấy...

Tây Sơn Tiều Tẩu chưa nghĩ ra được giải pháp lưỡng toàn, Sài Thanh Bình đã chen lời :

- Gia gia, Cốc đại ca nói rất đúng, gia gia chẳng thể trơ mắt nhìn ba vị Chưởng môn nhân xuôi tay chịu chết, sao gia gia không đưa họ đến Hoàng Sơn thử xem? Biết đâu...

Cốc Mộng Viễn hết sức tán dương, đưa mắt nhìn Sài Thanh Bình :

- Cô nương nói rất đúng, tiền bối sao không cố gắng thêm xem?

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ảo não :

- Lão ô chỉ có thể gắng hết sức mình mà thôi.

Tần Linh Sương lúc ấy cũng đã dùng một viên linh dược bảo mệnh Hàn Bích Kim Đơn giữ lại một chút sinh cơ cho Hận Thiên Lão Lão, đàng chờ bàn tính với Cốc Mộng Viễn tìm phương cách cứu chữa cho các vị Chưởng môn nhân.

Cốc Mộng Viễn bèn cho Tần Linh Sương biết về việc Tây Sơn Tiều Tẩu bằng lòng hộ tống bốn vị Chưởng môn nhân đến Hoàng Sơn tìm Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiết xin chữa trị.

Tần Linh Sương tuy nhận thấy biện pháp ấy không phải là thượng sách, nhưng trong tình huống không còn cách nào khác tốt hơn, cũng đành phải chấp nhận.

Sau đó Cốc Mộng Viễn lập tức dặn dò bảo môn đồ Côn Luân dùng chiếc thuyền to của họ để hộ tống chuyên chở bốn vị Chưởng môn nhân.

Mọi chuyện sắp xếp xong xuôi, sau khi chiếc thuyền to chuyên chở bốn vị Chưởng môn nhân giương buồm ra đi, quần hùng cũng lần lượt giải tán, chỉ còn lại các đệ tử Thiên Ma giáo đang lo tháo gỡ lôi đài.

Tần Linh Sương quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc huynh đệ hãy xem, Động Đình hồ trăng sáng vằng vặc, sóng êm gió mát, sát cơ đã tiêu tan, cuộc hẹn dạo thuyền Vu Hạp đổi lại lúc này được chăng?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Tần tỷ tỷ... không mệt sao?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Trăng thanh gió mát, nước biếc non xanh, đâu thể phụ bỏ? Cốc huynh đệ hãy sang thuyền của tỷ tỷ, tỷ tỷ chẳng những phải dùng Hàn Bích Thiên Niên Lộ khoãn đãi huynh đệ để tạ tội đã thất hẹn tại Vu Sơn, mà còn vài tin tức trọng yếu cần bày tỏ với huynh đệ trong lúc dạo thuyền.

Cốc Mộng Viễn khi lần đầu gặp Tần Linh Sương tại Thanh Thành đã từng nghe nàng nói đến Hàn Bích Thiên Niên Lộ, đó là một loại ngọc lộ được cất thành bởi thạch nhũ ngàn năm với chu liên ở Tuyết Sơn và hàng trăm loại hoa tươi, không chỉ cực kỳ quý giá, mà người thường uống vào có thể chống lại bệnh hoạn, người luyện võ uống vào có thể ích khí khinh thân, gia tăng chân nguyên, mọi người trong võ lâm đều ao ước có được.

Vậy mà Tần Linh Sương lại định đãi chàng món trân quý ấy, dĩ nhiên chàng vui mừng khôn xiết, nhưng lại cảm thấy không xứng đáng để nhận, bất giác đỏ mặt cười nói :

- Tỷ tỷ đã hậu đãi tiểu đệ như vậy thật khiến cho tiểu đệ hổ thẹn không dám nhận...

Lúc này hai người đã vào đến khoang thuyền, Tần Linh Sương nghe vậy mỉm cười nói :

- Cốc huynh đệ đã học được cái thói tục khí thế này từ bao giờ vậy. Chả lẽ chỉ mới xa cách hơn tháng, huynh đệ quen biết với hai ông cháu Sài lão đã đổi thành người khác rồi sao?

Cốc Mộng Viễn vốn là người phóng khoáng, sự ái ngại chẳng qua chỉ là hiện tượng nhất thời mà thôi, nghe Tần Linh Sương nói vậy, tục niệm liền tiêu tan, chàng mỉm cười nói :

- Tiểu đệ biết lỗi rồi.

Lúc này thiếu nữ áo đỏ từng giao chiến với Hận Thiên Lão Lão tay bưng một chiếc khay đen đi vào, trên khay là hai ly ngọc đựng đầy chất lỏng màu xanh nhạt thơm ngát.

Tần Linh Sương cầm lấy một ly trao cho Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Mỗi lần rời khỏi Đại Tuyết Sơn, tỷ tỷ chỉ mang theo hai ly Hàn Bích Thiên Niên Lộ, phen này cứ tiếc chưa dám uống, thật không ngờ lại có thể dùng để khoản đãi Cốc huynh đệ, đúng là Cốc huynh đệ có khẩu phúc. Nhưng có điều chỉ được một ly nhỏ này thôi. Cốc huynh đệ hẳn không cho là tỷ tỷ hẹp hòi chứ?

Cốc Mộng Viễn đưa tay đón nhận lấy ly ngọc lộ, mỉm cười nói :

- Tần tỷ tỷ nói vậy chẳng phải cũng có phần khách sáo ư?

Quả khônghổ là thánh phẩm nhân gian, ngọc lộ vừa vào miệng, Cốc Mộng Viễn liền cảm thấy ngũ phủ trùng lâu sảng khoái khô tả, đồng thời còn có một luồng hơi ấm áp lan khắp toàn thân.

- Quả là tiên phẩm kỳ trân, tiểu đệ hổ thẹn nhận lấy.

Chàng luôn miệng khen ngọc lộ nhưng mắt lại chằm chặp nhìn thiếu nữ bưng khay.

Nàng ta chẳng phải thiếu niên áo vàng mình đã gặp trên Nhạc Dương lâu đó ư?

Thảo nào...

Chàng bỏ ly xuống, đưa tay chỉ thiếu nữ bưng khay nói :

- Tần tỷ tỷ, vị cô nương này dường như tiểu đệ đã từng gặp...

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Đương nhiên là từng gặp rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tần tỷ tỷ, nếu tiểu đệ nhãn lực không kém, vị cô nương này hẳn chính là người đã khiến tiểu đệ cơ hồ nhận lầm là Tần tỷ tỷ trên Nhạc Dương lâu hôm nay.

Tần Linh Sương cười :

- Cốc huynh đệ đâu có nhận lầm.

Cốc Mộng Viễn hiểu ý, cười bông đùa :

- Nếu lúc nãy mà không xảy ra chuyện lộn xộn, hẳn tiểu đệ đã đến bái kiến cô nương này, và vị cô nương này nhất định phải hoài nghi tiểu đệ là một kẻ điên.

Tần Linh Sương nhẹ khoát tay, thiếu nữ ấy liền bưng khay lui ra.

Ngay sau đó, lại có bốn thị nữ khác mang vào bốn món hảo hạng và một ấm rượu ngon.

Nâng ly trong tay, Cốc Mộng Viễn nghi vấn ngập lòng, Tần Linh Sương như nhìn thấu cõi lòng chàng, không chờ chàng lên tiếng hỏi, nàng đã mỉm cười khẽ nói :

- Cốc huynh đệ hẳn là rất hoài nghi về tỷ tỷ phải không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đúng là có thắc mắc, nhưng không phải là hoài nghi.

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Vị cô nương đã giả dạng tỷ tỷ trên Nhạc Dương Châu hôm nay là một trong ba người thế thân của tỷ tỷ, tên là Hỏa Điệp Kim Thiền Trầm Phương.

Nàng nhìn Cốc Mộng Viễn đang há hốc miệng, xua tay nói tiếp :

- Hai người khác, một là Trúc Kiếm Ngân Dực Lữ Vân Nhi, huynh đệ đã biết rồi, hai là vị cô nương mặc áo xanh nhạt cùng với Trầm Phương đứng bên tỷ tỷ khi nãy, giới võ lâm gọi là Tam Tương Tài Nữ Lâm Linh.

Cốc Mộng Viễn nghe Tần Linh Sương giải thích đã hiểu ra khá nhiều, nhưng vẫn còn thắc mắc vì sao nàng phải chọn ba người thế thân?

Cốc Mộng Viễn bèn buột miệng hỏi :

- Tần tỷ tỷ vì sao mà lại phải chọn ba người thế thân?

Tần Linh Sương như đã biết trước chàng sẽ hỏi câu ấy, cười nói :

- Ba vị cô nương ấy đều là đệ tử cưng yêu của gia phụ mẫu, với tỷ tỷ như tình cốt nhục....

Rồi bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Tuy họ với ngu tỷ tình như cốt nhục, nhưng lại không chịu xưng hô tỷ muội, vì việc ấy ngu tỷ đã nhiều lần rầy la họ...

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Tỷ tỷ như vậy là đúng.

Tần Linh Sương nhẹ lắc đầu cười :

- Nhưng họ nhất quyết không chịu, ngu tỷ cũng không biết làm sao hơn. Tuy nhiên, khi ở chỗ không có người ngoài, họ bằng lòng không với quan hệ chủ tớ đối xử với ngu tỷ.

Cốc Mộng Viễn lại gật đầu cười :

- Tỷ tỷ chưa cho biết vì sao lại phải cần có ba người thế thân?

Tần Linh Sương đảo tròn xoe mắt cười :

- Cốc huynh đệ tiếp xúc với đời chưa nhiều, chưa thật sự dấn thân trên giang hồ, hẳn chưa biết sự ân oán trên giang hồ võ lâm nhiều vô kể, và chốn giang hồ gian trá khôn lường.

Cốc Mộng Viễn nheo mắt cười :

- Hôm nay tiểu đệ đã được nếm trải rồi.

Tần Linh Sương nghe vậy bất giác đỏ ửng mặt, bởi câu nói của chàng dường như có ẩn ý khác, nhưng nàng cũng không nói ra, chỉ khẽ thở dài nói :

- Ngu tỷ là phận nữ lưu, chỉ vì đề phòng vạn nhất sợ gặp phải bọn người dâm ác hiểm độc, nên chẳng thể không...

Cốc Mộng Viễn cười phá lên tiếp lời :

- Loài thỏ có ba hang ổ, tiểu đệ đã hiểu nỗi lòng của Tần tỷ tỷ rồi.

Tần Linh Sương lại đỏ mặt bởi câu "đã hiểu nỗi lòng" :

- Ba người thế thân ấy của ngu tỷ, Cốc huynh đệ đều đã gặp rồi, ngoại mạo và cử chỉ của họ đều trải qua dịch dung và huấn luyện, hết sức giống ngu tỷ, nhưng...

Tần Linh Sương chưa kịp nói ra cách phân biệt ba người, Cốc Mộng Viễn đã xua tay cười to nói :

- Tiểu đệ đã biết cách phân biệt rồi.

Tần Linh Sương thoáng vẻ không tin :

- Ồ! Cốc huynh đệ trí tuệ hơn người, hãy nói nghe thử.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Mắt là cửa ngõ của tâm hồn, chỉ cần nhìn ánh mắt là phân biệt ra ngay.

Tần Linh Sương nghe gật đầu cười :

- Cốc huynh đệ quả là hơn người rất nhiều.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ chốc lát, bỗng hỏi :

- Tần tỷ tỷ, nếu không phải người quen thân, nếu họ muốn phân biệt ra Tần tỷ tỷ, phải chăng có ám ký khác?

Tần Linh Sương ánh mắt lộ vẻ thán phục :

- Đương nhiên là có, nhưng Cốc huynh đệ không cần phải biết nữa.

Bỗng nghiêm mặt nói tiếp :

- Cốc huynh đệ còn nhớ những lời ngu tỷ đã nói trước khi lên thuyền không?

Cốc Mộng Viễn ngớ người :

- Đương nhiên còn nhớ.

- Cốc huynh đệ có còn nhớ hồi gặp nhau lần đầu tại Thanh Thành huynh đệ từng nói là đã phụng mệnh song thân tìm kiếm một vị cô cô đã biệt vô âm tín gần hai mươi năm không?

Cốc Mộng Viễn rúng động tâm thần :

- Tần tỷ tỷ... Vâng, chính vì việc ấy tiểu đệ mới bôn tẩu giang hồ.

Tần Linh Sương đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đang lộ vẻ bối rối nghiêm giọng :

- Cốc huynh đệ hãy khoan vui mừng, không chừng khi ngu tỷ nói ra huynh đệ sẽ thất vọng nữa đấy, và thậm chí đau lòng là khác.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, nỗi vui mừng trong lòng liền tiêu tan, nóng lòng giục :

- Tần tỷ tỷ hãy mau nói ra đi.

Chàng vốn định hỏi vị cô cô đã thất tung hai mươi năm của mình có phải gặp bất hạnh? Nhưng lời đã đến cửa miệng chàng lại hỏi khác đi, bởi lẽ chàng không dám khiến cho niềm hy vọng ấy bị tiêu tan trong thoáng chốc.

Tần Linh Sương hiểu ý, cười nói :

- Cốc huynh đệ đừng lo, đây không phải là tin xấu, nhưng có điều ngoại trừ biết lệnh cô cô là ai, e rằng vẫn không sao tìm ra được tung tích...

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vậy ư? Cầu mong tỷ tỷ đừng khiến cho tiểu đệ thất vọng.

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Huynh đệ làm như ngu tỷ là thần thánh không bằng.

Chàng bất giác cũng phì cười, thầm nhủ :

- Nếu Tần tỷ tỷ chỉ biết được cô cô mình là ai, mình sao thể buộc Tần tỷ tỷ chỉ rõ tung tích kia chứ?

Nên bèn cười giả lả nói :

- Tần tỷ tỷ, tiểu đệ bởi thọ mệnh song thân tìm kiếm tung tích của cô cô nên nhất thời quan tâm quá mức, có chỗ thất thái, mong tỷ tỷ lượng thứ cho.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Ngu tỷ sao thể trách huynh đệ chứ?

Bỗng ngưng lời, trầm ngâm không nói tiếp nữa.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày lớn tiếng nói :

- Tần tỷ tỷ tại sao không nói tiếp thế này?

Tần Linh Sương khẽ thở dài :

- Ngu tỷ bỗng cảm thấy hối hận, không muốn nói nữa.

Cốc Mộng Viễn hai mắt rực lên :

- Sao vậy? Tiểu đệ không đáng để nói phải không?

Tần Linh Sương cười lắc đầu :

- Không phải, mà là ngu tỷ cảm thấy nói ra cũng chỉ vô ích.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Bất luận vô ích hay hữu ích. Tần tỷ tỷ cứ nói ra, dù sao biết được danh tánh cũng dễ tìm kiếm hơn. Truyện "Giang Hồ Ký "

Tần Linh Sương vẻ như bất đắc dĩ cười nói :

- Huynh đệ đừng nóng, để ngu tỷ kể cho huynh đệ nghe một câu chuyện võ lâm trước nhé?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Chuyện ấy có liên quan với cô cô tiểu đệ ư?

Tần Linh Sương cười thâm ý :

- Huynh đệ dằn lòng mà nghe trước đã.

Đoạn một tay cầm ly, một tay chống cằm, mắt nhìn Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Hơn ba mươi năm về trước, nhân vật có danh vọng cao nhất trong võ lâm là Tứ Phương Đại Hiệp, bốn vị cao thủ tuyệt đỉnh...

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Có phải Nam Nho, Tây Trúc, Bắc Bệnh và Đông Tà không?

Tần Linh Sương cười cười :

- Huynh đệ cũng biết ư? À, phải rồi, Tứ Phương đại hiệp thanh danh lừng lẫy uy chấn võ lâm hằng mấy mươi năm, huynh đệ biết cũng chẳng có gì lạ.

- Tiểu đệ chỉ nghe người ta đề cập đến thôi.

- Sau khi Tứ Phương Đại Hiệp đột nhiên quy ẩn, trong võ lâm lại xuất hiện bốn nhân vật khác cũng rất được trọng vọng, bốn người ấy hiệu xưng là Kiếm Lâm tứ tuyệt.

Cốc Mộng Viễn lại xen lời :

- Đúng rồi, có danh tánh bốn người ấy... Nhưng họ là ai vậy?

Thì ra chàng đã gặp được danh hiệu Kiếm Lâm tứ tuyệt trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục, nhưng lại không biết Tứ tuyệt ấy là ai.

Tần Linh Sương đưa mắt nhìn chàng :

- Tứ tuyệt đó là ba nam một nữ, do bởi võ công của họ mỗi người có sở trường riêng, giới võ lâm lai thêm cho cái danh hiệu Kiếm Tàn, Trượng Độc, Chưởng Cô và Quyền Khuyết...

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Danh hiệu ấy thật quái dị.

Tần Linh Sương ngạc nhiên :

- Quái dị ở điểm nào?

- Bốn từ "Tàn Độc Cô Khuyết" chẳng quái dị hay sao?

Tần Linh Sương vỡ lẽ, cười :

- Ra vậy, thật ra họ xưng là Tứ tuyệt chẳng phải do bởi võ công của họ quán tuyệt võ lâm, mà cũng chẳng phải vì họ có bốn cái tuyệt đặc thù cá biệt như vậy.

Cốc Mộng Viễn gật lấy gật để, không nói gì thêm.

Tần Linh Sương chậm rãi kể tiếp :

- Danh tánh thật sự của Kiếm Lâm tứ tuyệt đến nay có rất ít người biết, ngu tỷ cũng là nghe gia tổ kể lại, đó là Kiếm Tàn Thần Kiếm Tình Si Chân Tiếu Dư, Trượng Độc Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công, Chưởng Cô Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan và Quyền Khuyết Độc Ty Cửu Châu Quy Đại Hoa.
Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn giờ đây chẳng những đã biết danh tánh của Kiếm Lâm tứ tuyệt, mà cũng biết trong số họ, nữ nhân hẳn là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan.

Cái tên Cốc Quân Lan tuy chàng chưa từng nghe đề cập đến, nhưng qua việc Tần Linh Sương đặc biệt nói về bốn người này, khiến chàng mẫn cảm Cốc Quân Lan này chính là cô cô của mình, buột miệng hỏi :

- Tần tỷ tỷ, Băng Tâm Hồng Tụ... phải chăng chính là cô cô của tiểu đệ?

Tần Linh Sương cười :

- Huynh đệ, đã bảo là đừng nóng rồi mà... Sao huynh đệ không hỏi bốn người đó nhờ đâu mà lại xưng là "tuyệt"?

Cốc Mộng Viễn cười bẽn lẽn :

- Tiểu đệ đang định thỉnh giáo đây.

Tần Linh Sương chậm rãi nói tiếp :

- Chân Tiếu Dư sở dĩ có danh Thần Kiếm Tình Si là vì kiếm thuật đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, nhưng đang khi sống trong niềm vinh quang thiên hạ vô địch, trong võ lâm đã xuất hiện một cao thủ khiến ông ta "kiếm gãy tình tàn", thế là từ đó ông ta ẩn cư tại Mai Kiếm sơn trang.

Cốc Mộng Viễn vẻ luyến tiếc khẽ nói :

- Tần tỷ tỷ, cái tên Mai Kiếm sơn trang nghe thật là đau xót. Vị Chân đại hiệp ấy quả kể được là tâm tàn, tình tàn, kiếm tàn và mộng cũng tàn...

Tần Linh Sương mắt bỗng ánh lên vẻ thần bí, cười nói :

- Đúng vậy, Chân Tiếu Dư lòng như tro tàn, tình như giếng khô, kiếm đã vùi sâu, mộng đã vỡ tan, nên cái tên Kiếm Tàn rấ là thích đáng.

Cốc Mộng Viễn lúc này hứng thú đã cao, cười nói :

- Người đã khiến cho Kiếm Tàn thương tâm là ai? Và vị hồng phấn giai nhân liên quan đến vấn đề tình tàn là ai?

Tần Linh Sương cười :

- Người đã khiến Chân Tiếu Dư thương tâm lạ Hạ Địch Cuồng, lúc bấy giờ chỉ là một kẻ vô danh trên giang hồ, nhưng sau khi chiến thắng Thần Kiếm Tình Si Chân Tiếu Dư, người ấy lập tức vang

danh võ lâm và được tặng cho nhã hiệu Thanh Cầm Thần Kiếm.

- À, còn người nữ thì sao?

Tần Linh Sương cười :

- Chính là Chưởng Cô, một trong Tứ tuyệt.

Cốc Mộng Viễn thoáng sửng sốt :

- Vị Băng Tâm Hồng Tụ ấy hẳn là rất đẹp.

- Đương nhiên rồi, bà ấy là một trong Tam Đại Mỹ Nhân võ lâm mà.

Ngưng chốc lát, bỗng khẽ thở dài nói :

- Vốn ra, Chân Tiếu Dư một dạ si tình Băng Tâm Hồng Tụ, đúng lý r ông ta ở trong nhóm Thất Tinh Củng Nguyệt rất có hy vọng trúng tuyển...

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Thất Tinh Củng Nguyệt là sao?

Tần Linh Sương cười :

- Ngu tỷ suýt nữa quên mất, lúc bấy giờ nhân vật võ lâm thường xuyên ở bên Băng Tâm Hồng Tụ gồm bảy người, nên được gọi là Thất Tinh Củng Nguyệt.

Cốc Mộng Viễn cười lơ đễnh, chàng nhận thấy đàn ông đôi khi cũng rất khó lý giải, chẳng những đặt tình cảm không đúng chỗ, mà còn không biết tự lượng sức mình.

Tần Linh Sương ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp :

- Bảy người này ngoài Kiếm Tàn và Quyền Khuyết trong Tứ tuyệt, còn có Nhất Kiếm Chấn Trung Châu Thành Thế Hùng ở Tung Dương sơn trang, Đoạn Kiếm lâu chủ Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh ở Thanh Thành sơn, Xích Thủ Đồ Long Khách Lăng Tiêu, bào đệ của Bang chủ Cái bang Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, truyền nhân y bát phái Hoa Sơn và Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng.

Cốc Mộng Viễn khẽ thở dài :

- Vị Băng Tâm Hồng Tụ ấy hẳn là đẹp mê hồn.

Tần Linh Sương cười :

- Bảy vị sao sáng đã vây quanh vầng trăng kia đến những ba năm dài, lòng kiên nhẫn của mọi người đều dần dần suy giảm...

Cốc Mộng Viễn hoảng kinh :

- Vậy thì nguy to rồi còn gì?

Tần Linh Sương biết ý chàng là sợ có người ngấm ngầm dùng độc kế hãm hại sáu người khác, thậm chí tổn thương đến Băng Tâm Hồng Tụ, nàng bèn cười nói :

- Huynh đệ lo cho họ ư? Thật ra sự thể không nguy như huynh đệ đã nghĩ, nhưng cũng khiến cho vài người rất đau lòng.

Cốc Mộng Viễn bông đùa :

- Phải chăng trong bảy vị sao sáng ấy, có một vị đột nhiên sánh vai với vầng trăng?

Tần Linh Sương cười :

- Cốc nữ hiệp cũng sớm biết tâm lý của bảy người ấy đối với mình, mắt thấy tình huống này đã khó thể duy trì được thế quân bình, đành thầm tính kế tháo thân...

Nàng liếc nhìn Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Mặc dù Cốc nữ hiệp đã quyết định, nhưng rốt cuộc lại bị bảy người hay biết, thế là một cuộc tỷ đấu đặc biệt đã diễn ra.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Sao lại đặc biệt?

Tần Linh Sương cười :

- Họ đã cử hành một đại hội Thất Tinh Tranh Nguyệt ở mạn nam Hành Sơn, và mới Cốc nữ hiệp làm người công chứng, ai đánh bại được sáu người kia thì sẽ trở thành bạn chung thân của Cốc nữ hiệp.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vậy là rất công bằng.

- Điểm khác nhau của nhân vật chính phái là ở chỗ đó, thế là sau tám ngày, trải qua hai mươi trận quyết đấu, Hạ Địch Cuồng đã ngạo đầu độc chiếm giành được hoa khôi.

Cốc Mộng Viễn như có vẻ bất ngờ cười :

- Chân đại hiệp hắn đã bị gãy kiếm trong trận này phải không?

- Không chỉ Chân đại hiệp một mình bị gãy kiếm, mà còn một vị Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh nữa, ông ta chẳng phải cũng tự xưng nơi trú của mình tại Thanh Thành là Đoạn Kiếm lâu đó sao?

Cốc Mộng Viễn thắc mắc :

- Vậy thì Băng Tâm Hồng Tụ với Thanh Cầm Thần Kiếm lẽ ra phải như chim liền cánh, sống hạnh phúc bên nhau, vì sao lại xưng là Chưởng Cô?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh. Hai vị đại hiệp lẽ ra phải là thần tiên thân thuộc ấy chỉ vỏn vẹn sống hạnh phúc bên nhau được ba năm thì bỗng dưng chia tay.

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng :

- Vì sao vậy?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Vì sao thì chỉ có Hạ Địch Cuồng và Cốc Quân Lan tự biết mà thôi.

Nàng theo thói qune đưa tay vén tóc bên trán phải, khẽ buông tiếng thở dài đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Sau đó, Cốc nữ hiệp từng một mình du hiệp giang hồ mấy năm, với một pho U Lan Triệt Mạch chưởng đã sang bằng rất nhiều bất công trên đời, do đó võ lâm mới gọi bà là Chưởng Cô.

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Quả là xứng đáng với từ "Cô". Còn Trượng Độc với Quyền Khuyết thì sao?

- Quyền Khuyết Quy Đại Hóa bởi thuở bé luyện khí bất cẩn, kinh mạch bị ách tắc, buột phải chặt đi một cánh tay trái, nên mới gọi là "Khuyết", và ông ta thành danh bởi một pho bí học độc môn uy mãnh tuyệt luân là Vô Ảnh Thôi Tâm Quyền, nên lại được ghép thêm chữ "Quyền" thành Quyền Khuyết.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thảo nào giới võ lâm đã gọi ông ta là Độc Tý Chấn Cửu Châu. Còn vị Trượng Độc thì sao?

Tần Linh Sương mỉm cười, vừa định kể về sự tích của Trượng Độc, bỗng nàng biến sắc, nâng ly rượu trước mặt lên, lớn tiếng nói :

- Cốc huynh đệ có tin trên cõi đời này thật sự có ma quỷ không?

Cốc Mộng Viễn vừa thấy Tần Linh Sương biến sắc mặt, chàng liền cảnh giác ngay, khi nghe nàng bỗng dưng nói đến chuyện ma quỷ, chàng đã hiểu ra hơn nửa phần, bèn cười lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ chẳng tin trên cõi đời này có ma quỷ thật.

Tần Linh Sương cười khanh khách :

- Lúc đang luyện công ở Tuyết Sơn, ngu tỷ đã từng chính mắt chứng kiến ma quỷ rồi đấy.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nguầy nguậy :

- Tần tỷ tỷ nói dối.

Tần Linh Sương bụm miệng cười :

- Chẳng những ngu tỷ không nói dối mà gia tổ lúc bấy giờ còn truyền cho ngu tỷ ba pho giáng ma đại pháp chuyên chém yêu bắt quỷ...

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười to :

- Không tin... không tin. Trừ phi Tần tỷ tỷ thi triển giáng ma đại pháp ấy bắt lấy mấy ả nữ quỷ xinh đẹp cho tiểu đệ xem ngay tại đây, bằng không tiểu đệ khó mà tin được.

Tần Linh Sương phì cười :

- Nữ quỷ xinh đẹp thì ngu tỷ không muốn bắt cho huynh đệ xem, nhưng nếu cần bắt vài tên ma quỷ xấu xí không dám gặp người thì có lẽ chẳng đến nỗi nhục mệnh.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt cười to :

- Được, được, ma quỷ xấu xí cũng được.

Tần Linh Sương nhoẻn miệng cười :

- Huynh đệ chống mắt mà chờ, xem ngu tỷ trổ tài bắt quỷ đây. Truyện "Giang Hồ Ký "

Rồi nàng chậm rãi đứng lên, cầm lấy một chiếc đũa tre trong tay, chầm chậm đi quanh mấy vòng

trong khoang thuyền, miệng lẩm nhẩm như đọc thần chú.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy chau mày cười lớn nói :

- Tần tỷ tỷ niệm chú vẽ bùa đó phải không?

Chàng vừa dứt lời, Tần Linh Sương bỗng bước nhanh ra mũi thuyền.

"Rắc" một tiếng, chiếc đũa tre trong tay Tần Linh Sương đã bẻ gãy làm đôi, rồi thì bay vút xuống hồ phía bên phải nhanh như tên bắn.

Đồng thời, nàng tay phải năm ngón vươn ra, chỉ phong rít gió bắn thẳng vào mạn thuyền trái.

Liền tức, từ dưới hồ vang lên mấy tiếng rú thảm khốc, tiếp theo là tiếng nước lõm bõm và máu đỏ hiện lên ở mạn thuyền bên phải, còn bên trái mạn thuyền thì trồi lên hai thi thể đen ngòm.

Tần Linh Sương cười khảy một tiếng :

- Vớt lên.

Bốn thị nữ lập tức động thủ, thoáng chốc đã vớt hai thi thể lên trên thuyền.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn hai thi thể chưa tắt thở, lập tức rúng động cõi lòng, đứng thừ ra tại chỗ.

Tần Linh Sương lại cười khảy nói :

- Rất tiếc là chiếc đũa tre đã bẻ chậm một chút, chỉ gây thương tích ngoài da thịt, không thì Thần Phong tam mục chẳng người nào còn sống mà trở về Quan Ngoại.

Lời nói của Tần Linh Sương đã kéo Cốc Mộng Viễn trở về thực tại, chàng chau mày nói :

- Tần tỷ tỷ, việc này quái lạ quá.

Tần Linh Sương cười :

- Huynh đệ muốn nói là Ngưu Đầu Quỷ Cái sao lại nhập bọn với Thần Phong tam mục đến đây giở trò quái quỷ chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngưu Đầu Quỷ Cái vốn có hận thù ở Quan Ngoại với Thần Phong tam mục, họ đã động thủ trên Nhạc Dương lầu và sau đó Ngưu Đầu Quỷ Cái còn đuổi theo Thần Phong tam mục đến tận Động Đình hồ, nhất quyết không chịu buông tha, sao bây giờ họ lại...

Tần Linh Sương cười tiếp lời :

- Đó chính là sự hiểm trá trên giang hồ.

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng :

- Tần tỷ tỷ muốn nói họ có hận thù với nhau là giả dối ư?

Tần Linh Sương cười khảy :

- Hẳn là vậy. Cốc huynh đệ sao không xem thử hai người này đã hồn lìa khỏi xác hay chưa, nếu họ còn chút hơi thở, Cốc huynh đệ hãy hỏi họ sẽ rõ ngay

Chương 8: Cõi Đời Mênh Mông Biết Về Đâu

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Tỷ tỷ nói rất đúng.

Hai tay phất nhẹ, lập tứ giải khai huyệt mê hai người, nhưng lại điểm vào ba huyệt dương kinh của họ. Tần Linh Sương mắt rực hàn quang lạnh lùng nhìn hai tù binh, nàng nhận thấy công lực cách không xuyên thủy điểm huyệt của mình đã tiến bộ hơn lúc hạ sơn rất nhiều.

Cốc Mộng Viễn tuy đã giải khai huyệt đạo hai người, song vì Tần Linh Sương trong cơn thịnh nộ, ra tay quá mạnh, nên thương thế hai người khá trầm trọng, chưa tỉnh lại được.

Cốc Mộng Viễn chau mày nói :

- Chỉ lực cách không xuyên thủy của tỷ tỷ quá mạnh, Ngưu Đầu Quỷ Cái và Tử Diện Kim Cang dường như hồn du địa phủ rồi.

Tần Linh Sương nhếch môi cười :

- Nếu Cốc huynh đệ muốn họ trả lời vài câu hỏi, rất dễ dàng.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Tỷ tỷ nghĩ là tiểu đệ có thể sử dụng thủ pháp Hồi Quang Phản Chiếu ư?

Tần Linh Sương cười :

- Đối với hạng người này mà Cốc huynh đệ còn sợ họ chết ít sao?

Cốc Mộng Viễn đành gật đầu nói :

- Tỷ tỷ nói rất phải.

Đoạn mày kiếm nhướng lên, chân khí ngưng tụ, hai lòng bàn tay hiện ánh đỏ, chia ra đặt bên hậu tâm hai kẻ ác đồ.

Chỉ chốc lát sau, hai người rùng mình hai mắt bừng mở.

Nhưng khi nhìn rõ chàng thiếu niên đã từng gặp trên Nhạc Dương lâu đang đặt tay lên hậu tâm mình và truyền chân lực sang giúp mình hồi tỉnh, lập tức mắt lóe hung quang, lại nhắm mắt lại.

Tần Linh Sương cười khảy quát :

- Lữ Lương, ngươi với Hồ Đại Mãnh diễn xuất khá lắm, cả bốn vị Chưởng môn nhân danh môn chính phái đều thọ thương dưới âm mưu của các ngươi, cơ hồ tính mạng khó thể nào bảo toàn...

Nàng bỗng nhớ đến việc trúng độc của bốn vị Chưởng môn nhân, bèn hỏi :

- Hồ Đại Mãnh, các ngươi có thể phụng mệnh sử dụng Đoạt Mệnh thần mang của lão ma đầu từ lâu không lộ diện, hẳn là có mang theo thuốc giải độc phải không?

Ngưu Đầu Quỷ Cái và Tử Diện Kim Cang biết lúc này hoàn toàn là nhờ vào chân khí của Cốc Mộng Viễn giữ cho mình thần trí tỉnh táo, nếu mình mà lên tiếng, trả lời xong những câu hỏi của đối phương thì mình cũng vẫn không toàn tính mạng, nên họ chẳng màng đến câu hỏi của Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương đương nhiên hiểu dụng ý của họ, chờ hồi lâu không thấy họ trả lời, nàng thoáng chau mày, bỗng với giọng thật dịu dàng nói :

- Lữ Lương, Hồ Đại Mãnh, hai người chỉ cần trao ra thuốc giải, bổn Cung chủ có thể tha chết cho.

Ngưu Đầu Quỷ Cái ngước mắt nhìn Tần Linh Sương, Hồ Đại Mãnh vẫn nhắm mắt lặng yên.

Tần Linh Sương mỉm cười, đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn lại hỏi :

- Lữ Lương, sự sống chết hoàn toàn do ở bản thân tôn giá, hẳn tôn giá biết rõ, ta nói là giữ lời, không bao giờ thất hứa.

Ngưu Đầu Quỷ Cái nghe vậy, sắc mặt như thoáng biến đổi.

Tần Linh Sương thấy vậy mừng thầm, biết rằng là lão khiếu hóa gian xảo này đã động lòng, chỉ cần đe dọa thêm nữa...

- Lữ Lương, bổn Cung chủ thật hết sức tiếc cho tôn giá.

Lữ Lương quả nhiên lại ngước lên nhìn Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Tôn giá lấy làm lạ về lời nói của bổn Cung chủ phải không?

Nàng biết Lữ Lương lúc này dù trong lòng có muôn vàn điều hoài nghi cũng chẳng dám mạo muội lên tiếng trả lời, bèn buông tiếng thở dài thậm thượt nói :

- Người trong giới võ lâm quan trọng hơn hết là chết một cách quang minh chính đại và oanh liệt, dù không được mọi người kính ngưỡng thì cũng phải cho mọi người biết mình là vì sao mà chết...

Ngưu Đầu Quỷ Cái khẽ buông tiếng cười khảy.

Tần Linh Sương vờ như không nghe, nói tiếp :

- Địa vị của Ngưu Đầu Quỷ Cái tôn giá trong Cái bang cũng được kể là một vị trưởng lão, vậy mà lại chết một cách không minh bạch và chẳng ai biết đến, chẳng phải đáng tiếc và tội nghiệp lắm sao?

Tần Linh Sương chẳng những khí chất cao quý, cử chỉ hào phóng, có phong độ của tôn chủ một phái, và tâm cơ linh tuệ khó ai bì kịp.

Ngưu Đầu Quỷ Cái lại ngước mặt nhìn nàng lần thứ ba.

Nhưng Tử Diện Kim Cang bỗng quát tiếng :

- Quỷ nha đầu, ngươi khỏi phải uổng phí tâm cơ, lão tử ngươi chẳng những không có thuốc giải, mà dù có thuốc giải, hừ, ngươi cũng đừng hòng... ôi da...

Y bỗng hét lên đau đớn, ngã lăn ra trên sàn thuyền.

Cốc Mộng Viễn mắt rực lửa giận, một chưởng của chàng đã lấy mất tính mạng của Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh.

Tần Linh Sương chau mày cười nói :

- Huynh đệ nóng nảy quá, để y chịu đựng thêm chút khổ sở chẳng hơn ư? Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn hậm hực :

- Y dám buông lời bất nhã với tỷ tỷ, phải chết để tạ tội.

Tần Linh Sương rúng động cõi lòng, thoáng ngẩn người, mới nhếch môi cười nói :

- Nhưng huynh đệ hấp tấp quá.

Cốc Mộng Viễn thoáng đỏ mặt, khẽ nói :

- Tỷ tỷ chẳng đã bảo là họ đáng chết hay sao? Tiểu đệ không cho bất kỳ người nào nhục mạ...

Chàng nói đến đó, không sao nói tiếp được nữa.

Tần Linh Sương cũng thoáng đỏ mặt cười nói :

- Ngu tỷ đâu có trách huynh đệ.

Đoạn lại quay sang Ngưu Đầu Quỷ Cái nói :

- Lữ Lương, hãy nhìn Hồ Đại Mãnh làm gương, chả lẽ tôn giá không sợ chết thật ư?

Một người chỉ cần chút hy vọng sống, chắc chắn sẽ bám lấy đến cùng, không bao giờ chịu bỏ, nhất là hạng người như Ngưu Đầu Quỷ Cái.

Quả nhiên Ngưu Đầu Quỷ Cái khẽ buông tiếng thở dài, cất tiếng nói :

- Cô nương, lão khiếu hóa này quả thật không có thuốc giải Đoạt Mệnh thần mang.

Ánh mắt và giọng nói đầy vẻ van vỉ của y khiến Tần Linh Sương chẳng thể không tin, nàng nhướng mày khẽ cười nói :

- Tôn giá không nói dối chứ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Đã lọt vào tay cô nương, khiếu hóa này hà tất phải nói dối? Theo khiếu hóa này được biết, lần này Thần Phong tam mục không hề mang thuốc giải theo vào Trung Nguyên.

Tần Linh Sương đảo tròn mắt :

- Thôi được, bổn Cung chủ tin lời tôn giá, tuy nhiên tôn giá còn phải trả lời bổn Cung chủ vài câu hỏi nữa.

Ngưu Đầu Quỷ Cái ngẩn người :

- Cô nương định buộc khiếu hóa này phản chủ ư?

Tần Linh Sương cười khảy :

- Tôn giá cũng hiểu được hai chữ "Phản chủ" ư? Tôn giá là trưởng lão trong Cái bang mà lại cấu kết với Thần Phong Mục Trường gây sóng gió trong Trung Nguyên, chống đối năm đại môn phái, chả lẽ đó là phụng mệnh Lăng bang chủ, không bội phản ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái cười ảo não :

- Cô nương sao biết khiếu hóa này không phải phụng mệnh hành sự?

Cốc Mộng Viễn và Tần Linh Sương nghe vậy, hai người thảy đều rúng động tâm thần.

Tần Linh Sương nhướng mày tức giận nói :

- Lữ Lương, các hạ thật là quá vô sỉ.

Cốc Mộng Viễn cũng quát :

- Người trong Cái bang thảy đều quang minh lỗi lạc, lẽ nào lại đồng lõa với bọn tà ma ngoại đạo?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Tiểu huynh đệ với vị cô nương này võ công và trí tuệ đều rất cao minh, nhưng rất tiếc là hãy còn quá thiếu kinh nghiệm về cuộc đời.

Tần Linh Sương lúc này đã tin chắc là Ngưu Đầu Quỷ Cái không phải đặt điều nói dối, lòng cũng sinh nghi vội nói :

- Lữ Lương, tôn giá chớ mơ tưởng nếu tôn giá định mượn tay bổn Cung chủ và Cốc huynh đệ đối phó với Lăng bang chủ để đạt thành kế mượn đao giết người của tôn giá, đó thật là điều mơ tưởng.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền vỡ lẽ, Tần tỷ tỷ quả là lợi hại, thì ra Lữ Lương này căm thù Bang chủ.

Ngưu Đầu Quỷ Cái nghe vậy, mặt rất bình thản cười nói :

- Cô nương, Lữ Lương mỗ sớm đã chấp nhận cái chết nên mới thốt ra những lời không cần phải lừa dối cô nương, Lữ mỗ biết mình thanh danh quá xấu nên...

Cốc Mộng Viễn cười khảy ngắt lời :

- Đã biết vậy thì đừng uổng phí tâm cơ tìm lời dối gạt kẻ khác.

Ngưu Đầu Quỷ Cái chau mặt mày, vẻ đau đớn nói :

- Thiếu hiệp, đó...

Tần Linh Sương thấy thần thái Ngưu Đầu Quỷ Cái như vậy, ngạc nhiên nói :

- Cốc huynh đệ làm sao vậy? Coi chừng lão khiếu hóa này không chịu nổi đấy.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tiểu đệ chẳng qua chỉ nghịch hành một đường kinh mạch của y, chẳng ngờ Ngưu Đầu Quỷ Cái này lại tầm thường đến vậy.

Tần Linh Sương cũng thoáng biến sắc mặt, cười nói :

- Thôi đủ rồi, ngu tỷ còn phải hỏi y nữa.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Liền thu hồi chân lực nghịch hành. Ngưu Đầu Quỷ Cái buông tiếng hừ khẽ, mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán từng giọt lăn dài xuống.

Tần Linh Sương lòng lại kinh hoàng, nhưng nàng không để lộ ra, chỉ cười nói :

- Lữ Lương, chủ nhân Đoạt Mệnh thần mang chưa chết phải không?

Ngưu Đầu Quỷ Cái trầm ngâm hồi lâu không đáp.

Tần Linh Sương mắt bỗng lộ sát cơ, tức giận nói :

- Tôn giá dám không trả lời ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái ngẩng lên, ánh mắt tiếp xúc với hai luồng nhãn quang lạnh toát của Tần Linh Sương, y bất giác rợn người, thở dài cảm khái nói :

- Cô nương, khiếu hóa này tự biết đại kiếp đã đến...

- Chớ nói lôi thôi.

Tiếng quát của Tần Linh Sương lại khiến Lữ Lương rợn người, trầm giọng nói :

- Cô nương khỏi cần phải đe dọa khiếu hóa này, Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng, chủ nhân Đoạt Mệnh thần mang vẫn còn trên nhân giang.

- Ồ!

Tần Linh Sương vừa nghe Ngưu Đầu Quỷ Cái nói lão ma đầu Lý Hàm Băng quả thật chưa chết, bất giác tái mặt lẩm bẩm :

- Thật không ngờ lão ma đầu ấy quả thật chưa chết...

Nàng như chợt thấy mình đã thất thái vội nói :

- Lữ Lương, ngươi đã từng gặp lão ma đầu ấy rồi chứ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Thân phận như khiếu hóa này, chưa đủ tư cách để gặp lão ma đầu ấy.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười hỏi :

- Lữ Lương, tôn giá gọi chủ nhân của mình là lão ma đầu ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái trợn mắt :

- Sự phân biệt giữa người và ma, khiếu hóa này lòng hiểu rất rõ, chẳng qua bởi thân không tự chủ được, lực bất tòng tâm, nên chẳng thể không bị người khống chế...

Tần Linh Sương tiếp lời :

- Lữ Lương, Kim Tiên Lý Xung, chủ nhân Thần Phong Mục Trường với Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng quan hệ thế nào?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Khiếu hóa này không biết.

Tần Linh Sương cười khảy :

- Tôn giá đã theo sự sai khiến của ai mà cùng Thần Phong tam mục đến đây?

- Bang chủ bổn bang Thóc Cái Truy Vân Lăng Hư đã sai bảo.

Cốc Mộng Viễn sững sờ.

Tần Linh Sương cũng hết súc ngạc nhiên quát :

- Lữ Lương, nếu tôn giá muốn sống tiếp thì chớ nên giở trò.

Ngưu Đầu Quỷ Cái thở dài :

- Lữ Lương này hoàn toàn nói đúng sự thật.

Tần Linh Sương không tìm ra được chút sơ hở nào trong thần sắc Ngưu Đầu Quỷ Cái, hơn nữa y ra chiều vô cùng bi phẫn, chứng tỏ là y không hề nói dối.

Cốc Mộng Viễn quay sang Tần Linh Sương nói :

- Tần tỷ tỷ, chả lẽ Bang chủ Cái bang cũng đã sa vào ma đạo rồi sao?

Tần Linh Sương thở dài :

- Vậy là kiếp sát trong võ lâm lại sắp trở nên kịch liệt rồi. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn thừ người ra nhìn Tần Linh Sương hồi lâu mới nói :

- Tần tỷ tỷ, tiểu đệ bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ...

Tần Linh Sương cười hỏi :

- Ý nghĩ gì vậy?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Tỷ tỷ đã biết đại kiếp võ lâm sắp bừng dậy, sao không đứng ra kết hợp những đồng đạo có khí phách trong võ lâm, tạo một phen đại nghiệp giáng ma vệ đạo?

Tần Linh Sương khúc khích cười :

- Ngu tỷ sao đủ năng lực chứ? Huynh đệ chẳng những nghĩ quá ngây thơ, mà còn đề cao ngu tỷ quá mức đấy.

Cốc Mộng Viễn đỏ bừng mặt, khẽ nói :

- Tiểu đệ tin là tỷ tỷ có đủ năng lực, vả lại... chỉ cần tỷ tỷ bằng lòng, tiểu đệ dù bất tài cũng sẵn sàng theo bên tỷ tỷ ra chút sức mọn.

Tần Linh Sương cười :

- Ngu tỷ xin đa tạ thịnh tình của huynh đệ.

Cốc Mộng Viễn nghiêm mặt :

- Ý kiến tiểu đệ, tỷ tỷ hãy suy nghĩ cặn kẽ, nếu cần thiết tỷ tỷ hãy quay về Tuyết Sơn một chuyến, chỉ cần Khô Trúc tiền bối đồng ý thì việc gì chẳng giải quyết được?

Tần Linh Sương cười :

- Ngu tỷ xin ghi nhận thành kiến của huynh đệ.

Đoạn lại quay sang Ngưu Đầu Quỷ Cái hỏi :

- Lữ Lương, những kẻ đi cùng phen này ngoài Thần Phong tam mục, còn mấy người khác,phải chăng thảy đều ở tại Động Đình hồ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái quắc mắt cười gằn :

- Lữ mỗ không đi cùng Thần Phong tam mục.

Tần Linh Sương chau mày lạnh lùng nói :

- Đến lúc này tôn giá vẫn chưa có thành ý ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái tức giận :

- Nếu không có thành ý, Lư mỗ đã ngậm miệng ngay từ đầu rồi.

Tần Linh Sương thoáng ngẫm nghĩ, ngập ngừng :

- Chả lẽ...

Bỗng mặt nàng lướt qua một vẻ khó mô tả, nhìn Ngưu Đầu Quỷ Cái thật kỹ, đoạn cười nói :

- Hẳn tôn giá cũng là phụng mệnh hội họp với Thần Phong tam mục tại đây phải không? Nếu đúng vậy thì lão ma đầu Lý Hàm Băng chẳng rõ đã phái bao nhiêu người đến đây?

Ngưu Đầu Quỷ Cái tiếp lời :

- Cô nương phán đoán không sai. Lý Hàm Băng đã sớm bố trí kẻ đắc lực trong các đại môn phái, nên mọi tình hình hành động trong Trung Nguyên, lão ta đều biết rất rõ...

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng kinh hãi, đồng thời chàng cũng nhớ ra một điều, liền nói :

- Tần tỷ tỷ, nếu sự thật mà đúng như Lữ Lương đã nói, e rằng hôm nay chúng ta đã phạm phải một sai lầm to lớn rồi.

Tần Linh Sương thoạt tiên ngẩn người ra, liền sau đó cũng hiểu ra, bất giác lo lắng nói :

- Đúng rồi, huynh đệ... Ôi! E rằng đã muộn mất rồi. Huynh đệ, lẽ ra chúng ta không nên để cho Tây Sơn Tiều Tẩu một mình gánh vác mới phải.

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Sài lão tiền bối tuy một mình đảm đương, nhưng tiểu đệ vốn nghĩ là còn có nhiều cao thủ các

phái theo cùng, hắn sẽ không có điều gì bất trắc, nhưng nếu lão ma đầu Lý Hàm Băng thật sự có tiềm phục cao thủ trong các môn phái thì lại khác...

Tần Linh Sương sâu lắng nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Huynh đệ, ngu tỷ lúc này tâm thần rối rắm quá, không tài nào nghĩ ra được cách gì tốt cả, hãy đợi khi thuyền vào bờ, ngu tỷ sẽ tức tốc trở về Tuyết Sơn...

- Đúng rồi, tỷ tỷ nên xin ý kiến Khô Trúc tiền bối...

Cốc Mộng Viễn nhướng mày nói tiếp :

- Còn tiểu đệ thì lập tức đuổi theo Sài lão tiền bối, tỷ tỷ thấy sao?

Tần Linh Sương cười sâu sắc :

- Huynh đệ định ngầm theo bảo vệ họ à?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy.

Tần Linh Sương giọng quan tâm :

- Huynh đệ hãy hết sức thận trọng.

Cốc Mộng Viễn cười cảm kích :

- Vâng, tiểu đệ biết rồi.

Chàng bỗng buông tay đứng lên, Ngưu Đầu Quỷ Cái lập tức từ từ ngã xuống sàn thuyền.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Ngưu Đầu Quỷ Cái nói :

- Tỷ tỷ, Lữ Lương này giao cho tỷ tỷ, mong là tỷ tỷ tha mạng cho y phen này.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Dù huynh đệ không nói thì ngu tỷ cũng không giết y.

Nàng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đang nóng lòng ra đi, nói tiếp :

- Huynh đệ, những điều ngu tỷ định nói cho huynh đệ biết, chưa đến chính đề đã bị bọn này quấy rối, thật là đáng tiếc...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tương lai còn dài, hiện không để cho bốn vị Chưởng môn nhân gặp bất trắc là quan trọng hơn cả.

Tần Linh Sương cười :

- Nếu huynh đệ có thể ở nán lại thêm nửa khắc nữa để ngu tỷ nói rõ hai manh mối quan trọng đối với huynh đệ, kẻo...

Nàng bỗng chau mày, đưa mắt nhìn nước hồ mênh mông, nói tiếp :

- Huynh đệ định lướt sóng vượt qua tám trăm dặm Động Đình hồ ư?

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Tiểu đệ không đủ bản lãnh như vậy, nhưng nếu cách bờ trong vòng chừng hai mươi dạm thì có thể miễn cưỡng thử một phen.

Tần Linh Sương thầm kinh hãi, cười nói :

- Huynh đệ công lực dường ấy, nói ra thật khiến người ta khó tin.

Cốc Mộng Viễn cười bẽn lẽn :

- Đó là nhờ tiểu đệ đã luyện thành một môn thiền công...

Chàng bỗng đột ngột ngưng lời, không chịu nói ra cái tên của môn thiền công ấy.

Bởi lẽ chàng chợt nhớ ra là vị lão sư huynh này đã từng trịnh trọng căn dặn chàng tuyệt không được tiết lộ với bất kỳ ai về việc ông ta đã luyện thành môn võ công thượng thừa "Vô Ngã Thiền Định".

Tần Linh Sương thấy vậy, biết là chàng hẳn có điều khó khăn, bèn cười nói :

- Huynh đệ không cần phải nói rõ, ngu tỷ đã tin rồi.

Cốc Mộng Viễn tuy kịp thời ngừng lại, chưa tiết lộ ra điều sư môn cấm đoán, nhưng lòng chàng hết sức băn khoăn lo lắng, chỉ sợ Tần Linh Sương trách mình, từ đây sẽ không thành tâm đối xử với mình nữa, giờ nghe Tần Linh Sương thốt ra những lời cảm thông như vậy, chàng vô cùng cảm kích nói :

- Vì hạn định của sư môn, xin tỷ tỷ thứ lỗi cho tiểu đệ...

Tần Linh Sương cười ngắt lời :

- Cốc huynh đệ, Chưởng Cô Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Kiếm Lâm tứ tuyệt chính là vị cô cô đã thất tung của huynh đệ.

Cốc Mộng Viễn lúc nghe Tần Linh Sương đề cập đến Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan, lòng đã mẫn cảm đó chính là người thân của mình, giờ nghe chính miệng Tần Linh Sương nói ra, chàng bất giác sinh lòng ngưỡng mộ, khẽ nói :

- Thật ư? Lão nhân gia ấy hiện đang ở đâu?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Ngu tỷ chỉ biết Băng Tâm Hồng Tụ chắc chắn là lệnh cô cô, nhưng hiện đang ở đâu thì ngu tỷ không biết.

Cốc Mộng Viễn lộ vẻ thất vọng :

- Vậy thì... cõi đời bao la, tiểu đệ biết đâu mà tìm?

Tần Linh Sương khúc khích cười :

- Cốc huynh đệ, cuộc đời có rất nhiều điều, chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Tuy nhiên, nếu huynh đệ lưu ý tìm gặp những người có quan hệ với lệnh cô cô khi xưa, rất có thể sẽ tìm ra manh mối.

Cốc Mộng Viễn cười ảo não :

- Cũng đành phải vậy thôi. Tỷ tỷ còn việc gì nữa không?

Tần Linh Sương mỉm cười :

- Có một điều, huynh đệ cần phải nhớ thật kỹ.

- Xin tỷ tỷ cứ nói.

Tần Linh Sương thở dài khẽ nói :

- Giang hồ đầy hiểm ác, võ lâm lắm gian trá, huynh đệ mới dấn thân vào, cần phải luôn thận trọng, lòng hại người không nên có, nhưng lòng phòng người thì rất cần phải có.

Những lời tha thiết quan hoài ấy đã khiến Cốc Mộng Viễn bỗng tiêu tan hào khí thay vào đó là nỗi sầu ly biệt, lưu luyến không nỡ rời.

Chàng bất giác ngây người nhìn Tần Linh Sương, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Tần Linh Sương bị chàng nhìn đến thẹn đỏ mặt, bẽn lẽn nói :

- Cốc huynh đệ sao lại nhìn tỷ tỷ thế này?

Dứt lời nàng cúi đầu cúi xuống.

Cốc Mộng Viễn giật mình quay về thực tại, bất giác cũng đỏ bừng mặt, ấp úng nói :

- Tỷ tỷ thâm tình hậu ý, tiểu đệ suốt đời khó thể đền đáp.

Tần Linh Sương nguýt chàng, não nề nói :

- Cốc huynh đệ không nên nói tiếng đền đáp, chỉ mong từ nay huynh đệ đừng quên ngu tỷ là được rồi.

Cốc Mộng Viễn sâu lắng nhìn Tần Linh Sương, chợt cảm thấy lòng vô vàn xốn xang, nước mắt dâng ngập bờ mi, định nói gì đó nhưng rồi lặng thinh.

Tần Linh Sương cũng lòng buồn chất ngất, khẽ buông tiếng thở dài não nuột :

- Cốc huynh đệ... hãy hết sức bảo trọng.

Tiếng nói nàng nhẹ như gió thoảng, nhưng lọt vào tai Cốc Mộng Viễn chẳng khác như một tiếng sấm rền.

Chàng bỗng quay phắt đi, hai tay vung nhẹ, người phóng xuống hồ nhanh như bay, với thế Đăng Bình Độ Thủy vô cùng ngoạn mục, lướt đi trên mặt nước hệt như một làn khói nhẹ.

Tần Linh Sương hai giọt lệ nóng lăn dài xuống má, mắt nhìn bóng dáng Cốc Mộng Viễn xa dần, giọng u oán lẩm bẩm :

- Tại sao chàng lại là cháu của Nam Nho? Tại sao mình lại là cháu của Khô Trúc? Trời... thật quá bất công... Trong tương lai kết cuộc sẽ ra sao?... Vì sao trời lại xui khiến hai người quen nhau...?

Mắt nàng nhòe đi, lòng nàng cũng mềm đi.

° ° °

Một chiếc thuyền mui hình thoi, hai mái dầm chèo đi như bay, xuôi dòng lướt đi.

Một thiếu niên áo xanh hai tay chắp sau lưng đứng nơi mũi thuyền, mặt chàng đầy vẻ nôn nóng, lo lắng lẫn bâng khuâng, và thỉnh thoảng lại thêm vẻ bi phẫn xen vào.

Chàng chính là Cốc Mộng Viễn đã lướt sóng vượt qua mười dặm Động Đình hồ, đến Nhạc Dương lâu lập túc thuê thuyền xuôi dòng đuổi theo Tây Sơn Tiều Tẩu.

Chàng biết nhóm Tây Sơn Tiều Tẩu chắc chắn sẽ theo đường thủy đến Hoàng Sơn, nhưng chàng đã đuổi đến Cửu Giang mà vẫn chưa thấy tung tích bọn họ đâu cả.

Cốc Mộng Viễn chẳng thể không sinh lòng hoài nghi, chả lẽ Tây Sơn Tiều Tẩu đã bỏ thuyền lên bờ rồi ư?

Hay là họ đã gặp sự cố gì khi còn ở trong vùng hai tỉnh Hồ Bắc và Giang Tây rồi?

Đường đến Hoàng Sơn gần hơn hết là từ Bành Trạch lên bờ, vượt qua Mai Lĩnh tiến vào tỉnh An Huy, sau đó qua Kỳ Môn vào Kiềm Huyện vào núi, hoặc từ Kỳ Môn trực tiếp theo đường núi đến Hoàng Sơn.

Từ Cửu Giang đi xuống theo đường thủy chừng vài giờ là đến Bành Trạch nên Cốc Mộng Viễn không dám đi tiếp nữa, định ở lại Cửu Giang triệt để dò la một phen.

Thế nhưng, biết tìm ai để thám thính đây?

Trên đường, chàng đều nhờ người chèo thuyền hỏi thăm, lúc này chàng chẳng thể nhờ vào người chèo thuyền được nữa, phải tự tìm cách mới được.

Chàng không có người quen trên giang hồ, thậm chí ở mỗi nơi có những nhân vật võ lâm nào có tiếng tăm, chàng cũng không biết. Thế nên chàng không sao tiến hành được cuộc dò la, hối hận khôn cùng.

Chàng hối hận vì sao mình không hỏi Tần tỷ tỷ trên đường đi nên hỏi thăm ai, nhưng bây giờ thì đã muộn rồi.

Chàng đi quanh Cửu Giang hơn nửa ngày trời, sau cùng đã thất vọng trở về thuyền.

Thần tình của chàng sớm lọt vào mắt thuyền gia, trên đường nhất cử nhất động của chàng đều tỏ ra thiếu kinh nghiệm giang hồ. Thế nhưng, những người sinh sống trên sông nước, cũng biết ít nhiều về chuyện giang hồ, có điều việc không liên quan đến họ nên thuyền gia không bận tâm mà thôi.

Lúc này thuyền gia thấy Cốc Mộng Viễn tiu nghỉu như vậy cũng lấy làm thương hại, bèn lên tiếng :

- Công tử không dò la được gì ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn lắc đầu :

- Không.

Đoạn đưa mắt nhìn thuyền gia hỏi :

- Thuyền gia đại ca có thể nghĩ cách giùm tại hạ được chăng?

Thuyền gia cười :

- Công tử cần nghĩ cách gì?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Trong thành Cửu Giang này có nhân vật võ lâm nào hay không? Hoặc là người có chút danh tiếng trên giang hồ cũng được. Thuyền gia đại ca có thể hỏi giúp tại hạ được không?

Thuyền gia giả lả :

- Khi nãy công tử không hỏi sao?

Cốc Mộng Viễn cười ảo não :

- Có, nhưng không ai chịu nói cả.

Thuyền gia cười :

- Có lẽ họ thấy công tử lạ mặt chứ gì?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tại hạ cũng không hiểu, nhưng hỏi ai cũng lắc đầu không biết.

Thuyền gia là người đã từng sống trên sông nước mấy mươi năm, biết nhiều hiểu rộng, nghe vậy liền biết ngay là vùng Cửu Giang này hẳn đã có xảy ra chuyện gì rồi, bèn ôm quyền cười nói :

- Để tiểu nhân đi thử xem ra sao.

Cốc Mộng Viễn cảm kích nói :

- Làm phiền thuyền gia đại ca quá.

- Công tử hãy chờ tin lành đi.

Thuyền gia nói xong liền lên bờ bỏ đi.

Lúc này trời đã hoàng hôn, nắng chiều nhuộm vàng mặt sông, những chiếc buồm trắng cũng trở nên vàng ánh.

Cốc Mộng Viễn thẫn thờ đứng nơi mũi thuyền, hồi tưởng lại mọi sự đã xảy ra trong những ngày qua...

Từ trên đỉnh Triều Vân phong đến bây giờ, cuộc đời chàng đã chuyển biến qua nhiều.

Sự hiểm ác của người này, sự tàn bạo trong võ lâm, sự giết chóc trên giang hồ...

Và chàng cũng nghĩ đến Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi chịu chết tặng chàng bảo vật, lúc ông phanh ngực lấy Tử Vân kim trâm ra, ánh mắt ông ngập đầy kỳ vọng...

Chàng bất giác thò tay vào lòng, lấy ra một ngọn trâm vàng dài chừng năm tấc.

Đây chỉ là một ngọn trâm to hơn trâm thường một chút, chạm trỗ rất đẹp và ẩn hiện vân tím, nhưng nó lại khiến biết bao người lưu huyết táng mạng.

Chàng ngây ngẩn nhìn ngọn trâm vàng, nhớ lại những lời trăng trối chân thành của Cửu Thiên Thần Sát :

- Cốc lão đệ, lão phu bình sanh tuy không có đại thiện, nhưng cũng chẳng có đại ác, rất là bình phàm, nghĩ lại thật hết sức hổ thẹn. Nhưng kể từ khi ngẫu nhiên có được Tử Vân kim trâm này, lòng dạ lão phu thay đổi hẳn, đã nhì thấy rõ bộ mặt vị kỷ của các bằng hữu võ lâm, thề liều chết bảo vệ chiếc trâm vàng này để chờ một cao thủ trẻ tuổi có thể tin cậy được để trao lại, nên lão phu bất chấp tổn thất ba mươi năm công lực, cất giấu trâm này vào trong xương hông... Giờ đây nó đã thuộc về lão đệ, những mong bằng vào ngọn trâm vàng này, lão đệ có thể mở được cửa Tử Vân tiên phủ của hai vợ chồng tiền cổ kỳ hiệp Thiên Toàn kiếm khách Vu Vong Cơ và Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần, lấy được Tử Vân bí kíp, luyện thành võ công cái thế, duy trì chính nghĩa võ lâm.

Vợ chồng lão phu dù táng thân tại Vu Sơn cũng chẳng chút hối tiếc, nhất là từ khi gặp lão đệ, lão phu tâm nguyện đã tròn. Ôi! Còn một việc riêng nữa đã khiến vợ chồng lão phu không sao an tâm được, nên lão phu yêu cầu lão đệ giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện ấy...

Cốc Mộng Viễn còn nhớ rất rõ, khi ấy Cửu Thiên Thần Sát nói đến câu ấy, trên gương mặt trắng bệch đã ngập đầy vẻ hiền từ :

- Lão đệ có bằng lòng không? Ôi... vợ chồng lão phu chỉ có một người con gái duy nhất, nay đã hơn bốn mươi tuổi rồi... nhưng rất là bướng bỉnh... Trong mười mấy năm qua, vợ chồng lão phu đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không gặp, nhưng chẳng tin là y đã chết... nên chỉ có hai con đường, một là lánh xa hồng trần, hai là bị kẻ thù cầm giam...

bởi y đã lụy vì tình... Lão đệ có thể giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện ấy không? Khi nào gặp y, hãy nói cho y biết chỗ vùi xương của vợ chồng lão phu... Nếu chẳng may y đã bị người sát hại, xin lão đệ hãy báo thù giùm cho.

Cốc Mộng Viễn mắt nhòa hẳn đi, tay cầm Tử Vân kim trâm đứng thừ ra hồi lâu.

Đột nhiên, một tiếng cười khẽ vang, Cốc Mộng Viễn giật mình...

- Xin chào huynh đài...

Tiếng nói thật trong trẻo và khoảng cách thật gần.

Cốc Mộng Viễn quay phắt lại nhìn chỉ thấy một thiếu niên áo trắng tuổi chừng mười tám, mười chín, dáng vẻ thanh cao thoát tục đang đứng trên một chiếc thuyền to hai cột buồm màu đen cách chừng ba thước, hai tay ôm quyền hướng về mình mỉm cười.

Cốc Mộng Viễn vội cất Tử Vân kim trâm vào người, ôm quyền đáp lễ, cao giọng cười nói :

- Huynh đài nói chuyện với tại hạ phải không?

Thiếu niên áo trắng cười :

- Vâng, tại hạ muốn được kết bạn với huynh đài...

Phi thân qua thuyền Cốc Mộng Viễn, cười nói tiếp :

- Tại hạ chuẩn bị, người Đông Hải, dám hỏi huynh đài cao tánh đại danh?

Cốc Mộng Viễn hết sức kinh ngạc trước thân pháp phi thân qua thuyền của thiếu niên áo trắng, bởi y như là bước ngang qua vậy, bèn thầm cảnh giác cười nói :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn, người Thiên Đài.

Thiếu niên áo trắng như thoáng sửng sốt, cười nói :

- Thì ra là Cốc huynh, ngưỡng mộ đã lâu.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nghĩ :

- Danh tánh chưa biết mà lại ngưỡng mộ từ lâu, rõ là dối trá hết sức.

Thiếu niên áo trắng lại cười nói :

- Vừa rồi tiểu đệ dừng thuyền ở đây, thấy Cốc huynh khí độ siêu phàm, nên mới mạo muội lên tiếng làm quen... Cốc huynh không trách chứ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Tại hạ hết sức vui mừng được trò chuyện với huynh đài.

Thiếu niên áo trắng bỗng cười nói :

- Tiểu đệ phen này từ Đông Hải vào Trung Nguyên chính vì muốn kết giao với một số bằng hữu trẻ có tài cán, cho nên...

Y bỗng ngưng lời, ngoảnh lại đưa tay chỉ vào chiếc thuyền đen của mình nói :

- Cốc huynh có thể dời bước sang thuyền tiểu đệ đàm đạo chăng?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Tiểu đệ hiện đang có việc bận...

Thiếu niên áo trắng khúc khích cười :

- Cốc huynh nói dối, lúc nãy tiểu đệ thấy Cốc huynh tay cầm Tử Vân kim trâm do vị hồng nhan tri kỷ nào đó tặng, mắt rớm lệ đứng thừ ra, đâu như có việc bận...?

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng, thiếu niên áo trắng này sao biết đó là Tử Vân kim trâm? Chả lẽ y biết lai lịch của kim trâm ư?

Chương 9: Tầm Dương Giang Đầu Dạ Lưu Khách

Cốc Mộng Viễn nghĩ vậy, mắt bỗng rực hàn quang, trầm giọng nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Cổ huynh vừa mới nói gì vậy?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Tiểu đệ chỉ nói là Cốc huynh tay cầm kim trâm đứng thừ ra, không như là có việc gì gấp.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Cổ huynh một chuyện, Cổ huynh bỗng dưng muốn làm quen với tại hạ thật ra là có dụng ý gì?

Cổ Hoàn Bạch cười lạnh lùng :

- Chẳng lẽ lại chóng quên đến vậy, lúc nãy tiểu đệ đã chẳng nói rồi là gì?

Cốc Mộng Viễn lạnh lùng :

- Các hạ có thật là vì muốn kết giao với nhân vật Trung Nguyên nên mới làm quen tại hạ không?

Cổ Hoàn Bạch thản nhiên cười :

- Nếu không vì vậy, tiểu đệ lặn lội vào Trung Nguyên làm gì?

Cốc Mộng Viễn nhận thấy chàng thiếu niên áo trắng này tâm trí rất thông minh linh lợi, mặc dù ánh mắt quá sống động, nhưng cũng không phải là người nham hiểm, chẳng qua gương mặt đầy chính khí đượm chút vẻ tinh nghịch mà thôi.

Chàng vốn là người thật thà trung hậu, lòng nghĩ vậy, hoài nghi liền tiêu tan, ôm quyền cười nói :

- Cổ huynh, tại hạ mới xuất đạo giang hồ, chưa có kinh nghiệm về nhận xét con người nên chẳng thể không thận trọng đề phòng, vừa rồi đã có lời mạo phạm, những mong Cổ huynh lượng thứ cho.

Cổ Hoàn Bạch không chấp nhất, cười nói :

- Đi lại trên giang hồ cẩn thận là phải. Cốc huynh nói vậy là quá khách sáo rồi.

Y miệng tuy nói vậy, nhưng lòng lại thầm cười Cốc Mộng Viễn xem ra rất thông minh, mà thật sự lại là một kẻ đại ngốc không hơn không kém.

Y nghĩ, bình thủy tương phùng, sao biết mình không có mưu đồ bất lợi cho y? Hơn nữa, lòng mình dù hoài nghi người khác, sao thể thẳng thắn nói ra thế này?

Cốc Mộng Viễn khi đã không còn hoài nghi đối phương, dĩ nhiên nhận thấy chẳng có gì là không nói ra được, ngay khi Cổ Hoàn Bạch trong lòng đang thầm cười chàng ngốc nghếch, chàng lại cười nói :

- Chẳng giấu gì Cổ huynh, tại hạ quả thật là đang ở đây chờ một người, nên khi nãy mới không chịu sang thuyền Cổ huynh.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Người Cốc huynh chờ quan trọng lắm sao?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, hết sức quan trọng.

- Vậy thì người ấy hẳn là một nhân vật xuất sắc trong võ lâm rồi.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Cổ huynh lần này đoán sai rồi, người tại hạ chờ chính là thuyền gia chủ nhân chiếc thuyền này.

Cổ Hoàn Bạch dù thông minh tuyệt đỉnh, lần này cũng hết sức bất ngờ, ngạc nhiên nói :

- Vậy thì tiểu đệ thật không hiểu, cho dù Cốc huynh có sai bảo thuyền gia đi làm việc gì đó, cũng đâu cần phải nôn nóng chờ đợi như vậy?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch :

- Tại hạ đã gặp một việc hết sức khó khăn, bởi thiếu kinh nghiệm giang hồ, không sao lo liệu được, đành phải nhờ thuyền gia đi giúp, nên ở đây chờ đợi vậy.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả :

- Nếu Cốc huynh quả thật là ở đây để chờ thuyền gia, tiểu đệ vẫn muốn mời Cốc huynh sang thuyền tiểu đệ, để tiểu đệ chuẩn bị vài món cùng Cốc huynh thù tạc một phen.

Cốc Mộng Viễn xua tay :

- Mới gặp nhau lần đầu, sao thể quấy rầy, vả lại...

Cổ Hoàn Bạch cười thành khẩn :

- Cốc huynh đã là bằng hữu trong võ lâm, hà tất khách sáo như vậy? Về việc Cốc huynh chờ đợi thuyền gia, chỉ cần căn dặn người trên thuyền một tiếng, khi nào thuyền gia về đến lập tức bảo y sang thuyền tiểu đệ báo lại kết quả cho Cốc huynh, vậy cũng tiện thôi mà.

Cốc Mộng Viễn nghe hữu lý, đành cười nói :

- Thịnh tình Cổ huynh, tại hạ đành phải hổ thẹn nhận lãnh.

Cổ Hoàn Bạch quay đầu cười :

- Xin mời Cốc huynh.

Đoạn cất bước trở về thuyền mình, Cốc Mộng Viễn liền theo sau ngay.

Hai người đi đến một chiếc bàn nhỏ và hai chiếc ghế dựa đặt cạnh cửa sổ khoang thuyền ngồi xuống.

Cốc Mộng Viễn đang lấy làm lạ vì trên thuyền không có bóng người, bỗng thấy Cổ Hoàn Bạch đưa tay kéo một dải lụa tím nằm bên rèm cửa sổ thông xuống đất, liền thấy hai tỳ nữ vén rèm cửa khoang bước vào, buông rủ hai tay cung kính đứng trước mặt Cổ Hoàn Bạch. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười hỏi :

- Cốc huynh tửu lượng thế nào?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tại hạ chỉ uống được ba ly thôi.

Cổ Hoàn Bạch bông đùa :

- Tam bôi thông đại đạo, nhất túy giải thiên sầu. Cốc huynh đã có tửu lượng ba ly, hẳn nhiên sẽ không say khướt trong ba ly rồi.

Đoạn quay sang hai tỳ nữ nói :

- Một ấm Đào Hoa túy, sáu món ăn tươi nhạt.

Hai tỳ nữ cung kính vâng dạ, rồi quay người lui ra.

Cốc Mộng Viễn nhận thấy hai tỳ nữ này thân pháp rất nhanh nhẹn, tợ hồ như võ công chẳng kém, liền tức đề cao cảnh giác, tuyệt đối không được uống say.

Lát sau, một ấm rượu và sáu món ăn đã được mang vào.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn sáu tỳ nữ mang rượu và thức ăn vào, thảy đều trẻ đẹp, tuổi chừng mười lăm, mười sáu. Chàng bất giác thầm chau mày, vị Cổ huynh này thật quá phong lưu.

Cổ Hoàn Bạch cười dài mời khách, hai người đi đến một chiếc bàn bát tiên ngồi xuống đối diện nhau.

Hai tỳ nữ áo lục đứng bên rót đầy rượu vào chiếc ly ngọc đặt trước mặt hai người, sau đó liền lui ra.

Cổ Hoàn Bạch nâng ly cười nói :

- Tiểu đệ xin kính Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn nâng ly lên, uống cạn một hơi, cười nói :

- Cổ huynh...

Bỗng thấy ly rượu trong tay Cổ Hoàn Bạch chỉ vơi đi chút ít, còn mình thì uống cạn một hơi như thèm khát rượu từ lâu, thật đáng xấu hổ.

Nhưng Cổ Hoàn Bạch không chú ý, lại cầm ấm rượu rót đầy ly cho chàng, cười nói :

- Cốc huynh, rượu này uống được chứ?

Cốc Mộng Viễn giờ mới nhớ lại rượu vừa uống có màu hồng nhạt, chất như hổ phách, hương thơm ngào ngạt, chẳng kém gì Hàn Bích Thiên Niên Lộ của Tần Linh Sương.

Bèn vội cười nói :

- Ngon lắm, thật là hảo hạng.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Cốc huynh đã khen ngon sao không uống thêm ba ly nữa?

Đoạn lại nâng ly mời.

Cốc Mộng Viễn lần này rút kinh nghiệm, cũng chỉ nhấm chút ít mà thôi.

Cổ Hoàn Bạch đảo tròn mắt cười :

- Cốc huynh sao lần này lại khiêm tốn thế này?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ bởi trong lòng có việc, sợ rượu ngon say người nên không dám uống nhiều.

- Tiểu đệ tuy mang rượu đi khắp chân trời, nhưng tửu lượng rất kém.

Cổ Hoàn Bạch tiện tay đẩy ấm Đào Hoa túy đến trước mặt Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Nếu Cốc huynh tửu khá, hãy cứ tự uống vài ly, Đào Hoa túy này có công hiệu bảo nguyên ích khí... nhưng có điều huynh không nên uống quá nhiều kẻo lỡ việc.

Cốc Mộng Viễn thấy nụ cười củ Cổ Hoàn Bạch có phần ủy mị và thiếu hào khí, nhưng lời nói của y đã khiến cho Cốc Mộng Viễn hết sức cảm kích.

Đồng thời, Cốc Mộng Viễn cũng nhận thấy ý nghĩ hoài nghi đối phương định chuốc rượu mình cho say hầu có hành động bất lợi thật là với dạ tiểu nhân độ lòng quân tử.

Chàng chầm chậm nâng ly, mỉm cười nói :

- Cổ huynh thật là người tao nhã, tiểu đệ được quen biết Cổ huynh là tam sinh hữu hạnh.

Lúc này chàng đã không còn chút hoài nghi trong lòng, nên lời nói cũng có phần thẳng thắn chân thành.

Nhưng lại khiến Cổ Hoàn Bạch thoáng đỏ mặt, mắt chằm chặp nhìn vào mặt Cốc Mộng Viễn, như muốn nhận xét xem câu "tam sinh hữu hạnh" đã phát xuất từ nội tâm hay chỉ là đầu môi chót lưỡi, hoặc có dụng ý gì nào khác.

Lẽ đương nhiên, câu giải đáp Cổ Hoàn Bạch đã có được là mặt Cốc Mộng Viễn đầy vẻ chân thành.

Cổ Hoàn Bạch đưa một tay nghịch ngợm chiếc ly ngọc đặt trên bàn, cười nói :

- Cốc huynh lúc nãy chờ đợi thuyền gia có vẻ rất là bồn chồn, chẳng hay Cốc huynh đã bảo thuyền gia lo liệu việc quan trọng gì vậy?

Cốc Mộng Viễn thoáng trầm ngâm :

- Việc này liên quan đến mấy mươi mạng người và Chưởng môn nhân bốn đại môn phái...

Cổ Hoàn Bạch xen lời :

- Cốc huynh phải chăng là đệ tử của một trong năm đại môn phái?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tiểu đệ không thuộc năm đại môn phái.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Cốc huynh không phải là người trong năm đại môn phái, vậy thì...

Y vốn định nói hà tất phải nóng lòng lo và mạo hiểm vì việc của kẻ khác, nhưng lúc này đã biết Cốc Mộng Viễn là người giàu lòng nghĩa hiệp, nếu khuyên chàng không nên lo việc người, hắn sẽ khiến chàng nảy sinh ác cảm, thậm chí tức giận bỏ đi và khinh khi mình, nên vội đổi giọng nói :

- Tấm lòng nghĩa hiệp của Cốc huynh thật khiến tiểu đệ hết sức khâm phục, nhưng chẳng hay Cốc huynh có thể cho tiểu đệ biết rõ nguyên nhân chăng?

Cốc Mộng Viễn cười khiêm tốn :

- Cổ huynh quá khen, tiểu đệ chẳng qua chỉ là hành động theo lẽ phải thôi.

Ngưng chốc lát, sắp xếp lại ý nghĩ trong lòng đoạn nói tiếp :

- Chuyện đã xảy ra tại thịnh hội Động Đình hồ hồi mười hôm trước...

Cổ Hoàn Bạch cười xen lời :

- Tiểu đệ ngược dòng đi lên chính là định đến Động Đình hồ dự xem thịnh hội ấy, chẳng ngờ dọc đường đã gặp chút việc rác rối, để khiến lỡ qua cơ hội...

Y lộ vẻ luyến tiếc, lắc đầu nói tiếp :

- Chẳng ngờ lại may mắn được gặp Cốc huynh, dù không được mắt thấy thì cũng được tai nghe.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Cổ huynh thật là người mau mắn.

Thế là chàng bèn kể lại mọi sự việc xảy ra tại thịnh hội Động Đình hồ.

Nghe xong Cổ Hoàn Bạch mỉm cười nói :

- Cốc huynh, vị Hàn Bích cung chủ Tần Linh Sương đẹp lắm có phải không?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy trong lòng hết sức không vui, thầm nhủ :

- Vị Cổ huynh đệ này thật là phong lưu quen tính, vừa nghe nói đến đàn bà là quan tâm đến ngay đẹp hay xấu.

Nhưng miệng vẫn đáp :

- Tần tỷ tỷ quả đẹp như thiên tiên.

Cổ Hoàn Bạch thoáng biến sắc mặt :

- Cốc huynh đã gọi nàng ấy là tỷ tỷ, hai người hẳn là có quan hệ sâu đậm lắm rồi.

Có lẽ Cốc huynh đã hưởng hết diễm phúc của vị Tần tỷ tỷ ấy rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn tái mặt :

- Cổ huynh nói vậy là có ý gì?

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Cốc huynh có được một vị hồng nhan tri kỷ như vậy, tiểu đệ mừng cho Cốc huynh mà thôi.

Cốc Mộng Viễn đứng phắt dậy, cười khảy :

- Xin cáo từ.

Cổ Hoàn Bạch thật không ngờ Cốc Mộng Viễn lại thay đổi đột ngột như vậy, bèn vội đứng lên nói :

- Cốc huynh sao lại...

Trong nhất thời không sao tìm được lời thích đáng để nói.

Cốc Mộng Viễn đanh giọng :

- Cổ huynh phong lưu quen tính, cứ việc tay bồng tay ôm, mang theo vợ đẹp thiếp xinh phô trương với võ lâm, còn tại hạ với Tần tỷ tỷ chỉ là đạo nghĩa chi giao, tại hạ kính Tần tỷ tỷ là cân quốc kỳ nữ, không chút dính dáng đến tư tình nhi nữ, lời lẽ Cổ huynh vừa rồi thật hết sức bẩn tai, nên tại hạ xin cáo từ.

Đoạn quay người toan bỏ đi.

Cổ Hoàn Bạch lúc này tâm thần đã ổn định, nghe vậy bèn cười nói :

- Tiểu đệ nhất thời lỡ lời, xin Cốc huynh đừng trách. Vả lại, tiểu đệ vẫn không hề có ý sỉ nhục Cốc huynh, mà tiểu đệ chỉ đùa với Cốc huynh thôi.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch mặt đầy vẻ bối rối lo lắng, lời nói thật sự phát xuất từ nội tâm, bèn đành nhếch môi cười nói :

- Huynh đệ không trách tội Cổ huynh.

Cổ Hoàn Bạch vui mừng cười :

- Cốc huynh đã không trách tội vậy xin Cốc huynh đừng vội bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn khẽ thở dài :

- Huynh đệ, thuyền gia đến giờ vẫn chưa trở về, thật khó mà yên tâm được.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Mời Cốc huynh ngồi xuống, tiểu đệ còn có điều cần nói.

Cốc Mộng Viễn do dự :

- Huynh đệ thật hết sức nóng lòng muốn lên bờ đi tìm thuyền gia...

Cổ Hoàn Bạch cười bí ẩn :

- Điều tiểu đệ muốn nói chính là việc ấy.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt ngạc nhiên :

- Cổ huynh biết thuyền gia...

- Tuy tiểu đệ không biết thuyền gia đi đâu, nhưng có thể đoán ra...

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Cổ huynh không nói dối đấy chứ?

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Xin Cốc huynh hãy ngồi xuống trước đã, để tiểu đệ vạch cho Cốc huynh một lược sách nhé.

Cốc Mộng Viễn ngồi xuống, cười hỏi :

- Cổ huynh vạch lược sách gì nào?

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Cốc huynh đã phái thuyền gia kia đi thám thính xem trong vùng Cửu Giang này có bao nhiêu nhân vật tiếng tăm phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy.

- Sau khi thuyền gia thám thính ra Cốc huynh sẽ lập tức nhắm vào thủ hạ của những người ấy, hỏi thăm xem gần đây có người của bốn đại môn phái đến đây hay không chứ gì?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Huynh đệ chưa nghĩ đến điều ấy không có dặn thuyền gia.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy là Cốc huynh định chờ khi thuyền gia thám thính rõ ràng rồi đích thân tìm đến nơi bái viếng hỏi thăm chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Không sai, huynh đệ quả có ý nghĩ đó.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Theo tiểu đệ nhận thấy thì phen này Cốc huynh đã uổng phí tâm cơ rồi.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Lẽ nào lại vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lát nữa thuyền gia về đến Cốc huynh sẽ tin ngay.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Cổ huynh có thể cho biết vì sao không?

Cổ Hoàn Bạch một tay chõi cằm, nhìn vào Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc huynh, tiểu đệ muốn hỏi ngược lại Cốc huynh một điều.

- Cổ huynh cứ hỏi.

- Lúc này nếu có ai hỏi Cốc huynh về tung tích của các Chưởng môn nhân bốn phái, Cốc huynh sẽ trả lời thế nào? Không biết hay là tiết lộ ra hết?

Cốc Mộng Viễn chẳng ngờ Cổ Hoàn Bạch lại hỏi như vậy, nhất thời thật khó trả lời.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi mới nói :

- Chỉ cần chẳng phải là kẻ gian tà, đương nhiên là huynh đệ sẽ nói thật.

Cổ Hoàn Bạch gật gù :

- Cốc huynh chẳng hổ là nam nhi đội trời đạp đất, nếu bọn gian tà mà nghe câu nói của Cốc huynh, hắn sẽ xấu hổ chết được...

Bỗng đảo tròn đôi mắt, nói tiếp :

- Tiểu đệ chẳng rõ Cốc huynh bằng cách nào mà phân biệt được đối phương là chính hay tà?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nhận xét qua lời nói và vẻ mặt, lẽ nào không phân biệt ra được?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy Cốc huynh thử nói xem tiểu đệ là chính nhân hay gian tà?

Cốc Mộng Viễn không suy nghĩ đáp liền :

- Cổ huynh hẳn nhiên là chính nhân rồi.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Dựa vào đâu?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cổ huynh mặt đầy chính khí, nói năng cao nhã, đương nhiên là hạng chính nhân.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy không nén được cười đến ngặt nghẽo.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên ngẩn người :

- Cổ huynh... Chả lẽ huynh đệ đã nói sai ư?

Cổ Hoàn Bạch cố gắng lắm mới nén được cười, thở hổn hển nói :

- Theo cách thức phân biệt người tốt xấu của Cốc huynh, có lẽ tất cả mọi người trong võ lâm lúc gặp Cốc huynh lần đầu đều không có người nào xấu cả.

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Cổ huynh muốn nói...

Cổ Hoàn Bạch bỗng nghiêm mặt :

- Không được đâu, cách nhận xét về con người của Cốc huynh rất dễ bị kẻ xấu đánh lừa.

Cốc Mộng Viễn không tin lắc đầu :

- Sự thành thật trong lòng luôn biểu hiện ra mặt, trừ phi... Cổ huynh có diệu pháp gì ư?

Cổ Hoàn Bạch nghiêm túc :

- Không có diệu pháp gì cả, chỉ một câu, đừng bao giờ tin ai một cách tuyệt đối, vậy thôi.

Cốc Mộng Viễn rất không đồng ý, chàng là người trung hậu, cho rằng nếu mình không tin người khác, người khác sao thể tin mình? Và hơn nữa, nếu nói vậy thì Cổ Hoàn Bạch chẳng phải cũng không tin mình sao?

Chàng bỗng lạnh lùng nói :

- Cổ huynh, xem ra chúng ta không cùng chung tư tưởng rồi.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy hoảng kinh, vội hỏi :

- Cốc huynh nói như vậy nghĩa là sao?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Cổ huynh bảo là đừng bao giờ tin ai, vậy chẳng phải Cổ huynh cũng không tin cả huynh đệ hay sao?

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy liền nhẹ người, cười nói :

- Chỉ có vậy ư?

- Huynh đệ tuyệt đối không đồng ý với quan điểm ấy của Cổ huynh.

Cổ Hoàn Bạch cười giả lả :

- Người chí thành như Cốc huynh, trên đời dễ có mấy ai, tiểu đệ dù không tin tất cả người trong thiên hạ, nhưng riêng đối với Cốc huynh thì tuyệt đối không hoài nghi.

Đôi tay nõn nà như phụ nữ của Cổ Hoàn Bạch lại nghịch ngợm chiếc ly ngọc, ánh mắt thoáng vẻ u buồn nói :

- Cốc huynh, lòng người ta khó thể lường được khi chưa hiểu được lòng dạ đối phương, Cốc huynh sao thể không đề phòng?

Cốc Mộng Viễn biết Cổ Hoàn Bạch nói không sai, nhưng dẫu sao chàng cũng nhận thấy vậy là quá thiên khích, sự tốt xấu của con người ít nhiều cũng có thể nhận ra chứ.

- Dù sao huynh đệ cũng nghĩ là Cổ huynh không nên quơ đũa cả nắm, xem người đời thảy đều xấu xa cả.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Huynh đệ không phản đối quan điểm của Cốc huynh, nhưng nếu tiểu đệ có thể tin người khác, ngoại trừ người chí thành như Cốc huynh, tiểu đệ nhất định phải qua một thời gian dài nhận xét, xem rõ người ấy lời nói có đi đôi với hành động hay không.

Cốc Mộng Viễn khâm phục, cười :

- Đúng vậy, huynh đệ hiểu ý Cổ huynh rồi, vừa rồi huynh đệ đã sai...

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Nếu Cốc huynh mà không trách tiểu đệ, thú thật tiểu đệ cũng thật hoài nghi Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Ồ!

- Trong con người của Cốc huynh, quan điểm ấy rất là hợp đạo lý, không thì đâu biểu hiện Cốc huynh là một bậc quân tử chí thành.

Cốc Mộng Viễn nghe Cổ Hoàn Bạch giải thích như vậy thì đành lắc đầu cười ngượng.

Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Cốc huynh tất lấy làm lạ, trên đời này có rất nhiều điều chỉ có thể hiểu mà không thể nói, khí chất như Cốc huynh khiến người vừa gặp là cảm thấy quý mến và khâm phục, không sợ có sự dối trá, nên tiểu đệ mới nói thà không tin tất cả người trong thiên hạ, chứ chẳng thể không tin Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn cười :

Truyện "Giang Hồ Ký "

- Cổ huynh đề cao huynh đệ quá đủ rồi, nhưng cho đến giờ Cổ huynh vẫn chưa nói ra lược sách gì đó.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Phải rồi, chúng ta đã đi quá xa chính đề rồi. Khi nãy tiểu đệ hỏi Cốc huynh, nếu có ai hỏi Cốc huynh về việc của năm đại môn phái, Cốc huynh có tiết lộ ra hết hay không. Đương nhiên rất có thể Cốc huynh nói ra, nhưng theo tiểu đệ nghĩ, kẻ khác không hẳn là như vậy.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Cổ huynh muốn nói là ngay thuyền gia cũng sẽ không thám thính được gì ư?

- Tám chín phần mười là như vậy.

Cốc Mộng Viễn chau mày lo âu :

- Vậy biết làm sao đây? Cổ huynh, Côn Luân huynh đệ phải đi một chuyến Hoàng Sơn mới được.

Cổ Hoàn Bạch cười bí ẩn :

- Cốc huynh đừng vội lo, tuy thuyền gia thám thính vô hiệu, nhưng tiểu đệ có cách thám thính ra Tây Sơn Tiều Tẩu có đi ngang qua đây hay không.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Cổ huynh, huynh đệ thật là tiếc khi gặp được Cổ huynh quá muộn.

Cổ Hoàn Bạch bỗng lại rúng động toàn thân, như thể trong câu nói của Cốc Mộng Viễn có vật gì đâm thật đau y vậy.

Nhưng đáng tiếc là Cốc Mộng Viễn không hề nhận thấy.

Cổ Hoàn Bạch tuy biến sắc mặt, nhưng chỉ một thoáng đã trở lại bình thường, cười giòn nói :

- Cốc huynh, cá đã nàm trên thớt, chẳng gì phải vội, chỉ cần từ nay Cốc huynh bằng lòng cho tiểu đệ cùng Cốc huynh hành tẩu giang hồ, tiểu đệ chảng phải nói khoác, chắc chắn sẽ giúp cho Cốc huynh công thành danh toại.

Cốc Mộng Viễn cảm động cười :

- Cổ huynh đề cao huynh đệ thế này, huynh đệ thật không biết nói sao mới phải.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ mới gặp Cốc huynh lần đầu mà như đã quen từ thuở nào, những lời khách sáo từ nay xin miễn.

Đoạn bỗng nhìn chốt vào mặt Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc huynh năm nay bao nhiêu tuổi?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đã sống uổng phí hai mươi hai năm rồi.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Tiểu đệ chỉ mới mười bảy, vậy tiểu đệ gọi là huynh là đại ca được chăng?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Vậy thì khuất tất hiền đệ quá.

Cổ Hoàn Bạch khúc khích cười :

- Đại ca vốn lớn tuổi hơn mà, có gì là khuất tất kia chứ?

Đoạn bỗng đứng lên, vòng tay xá dài nói :

- Đại ca, tiểu đệ xin kính chào.

Cốc Mộng Viễn vội đáp lễ, cười nói :

- Hiền đệ cũng lại khách sáo rồi đó.

Đoạn cả hai người cùng ha hả cười to.

Cổ Hoàn Bạch như còn vui sướng hơn Cốc Mộng Viễn, vừa ngồi xuống liền nói :

- Đại ca, chúng ta nói chuyện nghiêm túc nhé.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Chính mới là người nói chuyện không nghiêm túc, vậy mà nói như là Cốc Mộng Viễn này không chịu nói chuyện nghiêm túc vậy.

Nhưng chàng lại cười :

- Ngu huynh đang định thỉnh giáo hiền đệ đây.

Cổ Hoàn Bạch nghiêm giọng :

- Lát nữa khi thuyền gia về đến, nếu kết quả đúng như tiểu đệ đã dự đoán thì đại ca nên ở lại Cửu Giang một đêm.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vậy thì trễ nãi chuyến đi Hoàng Sơn còn gì?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đại ca đừng quên là tiểu đệ cũng cần phải đi đến Hoàng Sơn.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Hiền đệ... đến Hoàng Sơn làm gì vậy?

- Đại ca vừa rồi chẳng phải đã bằng lòng cho tiểu đệ đi cùng...

- Ồ...

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười to :

- Thật đáng đánh đòn ngu huynh, suýt nữa đã quên mất.

Cổ Hoàn Bạch cười não nề :

- Nếu là lời nói của Tần tỷ tỷ, đại ca cũng quên ư?

Cốc Mộng Viễn đỏ bừng mặt, ấp úng :

- Hiền đệ không nên đùa như vậy, kẻ xúc phạm đến Tần tỷ tỷ...

Cổ Hoàn Bạch thấy chàng bối rối, lòng như không nỡ, cười nói :

- Thôi được rồi, đại ca đừng lo, từ nay tiểu đệ sẽ không đem Tần tỷ tỷ yêu quý của đại ca ra đùa nữa đâu.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Hiền đệ sao lại vậy nữa rồi?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đại ca, tiểu đệ có lúc thật ngay cả miệng mình cũng không quản lý nổi.

Cốc Mộng Viễn cười bông đùa :

- Nói nhiều dễ chuốc họa vào thân, từ nay ngu huynh phải quản lý hiền đệ mới được.

Cổ Hoàn Bạch cũng bông đùa :

- Vậy thì làm phiền đại ca rồi...

Bỗng lại đổi giọng nghiêm túc nói :

- Đại ca, sở dĩ tiểu đệ bảo đại ca đêm nay khoan đi là vì tiểu đệ còn có một chút việc hẹn giải quyết vào canh hai đêm nay, nên tiểu đệ không muốn thất hẹn.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đấng đại trượng phu hành sự là phải như vậy, nếu không có tín nghĩa thì chẳng đáng làm người.

Cổ Hoàn Bạch mặt lộ trông mong hỏi :

- Đại ca có chịu ở lại vì tiểu đệ hay không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Nếu hiền đệ không thấy trở ngại thì ngu huynh ở lại.

Cổ Hoàn Bạch mừng đến nhảy cẫng lên, cười nói :

- Đại ca tốt quá.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu thở dài :

- Đối với hiền đệ thì tốt, nhưng đối với ngu huynh thì rất là sốt ruột.

Cổ Hoàn Bạch lườm chàng cười :

- Đại ca tưởng việc này không liên quan gì đến đại ca ư?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Liên quan thế nào?

- Việc đêm nay của tiểu đệ rất có thể sẽ đem lại cho đại ca một tin mừng bất ngờ đấy.

- Ồ!

- Những người có danh vọng nhất trong vùng Tầm Dương này đêm nay đều sẽ đến miếu Quan Đế ở phía đông thành theo lời hẹn của tiểu đệ...

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc xen lời :

- Thật vậy ư?

- Tiểu đệ lẽ nào lại lừa dối đại ca?

- Hiền đệ vì việc gì mà lại hẹn họ gặp nhau tại miếu Quan Đế vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ chẳng qua chỉ muốn xem thử thành Tầm Dương này có bao nhiêu hào kiệt có thể kết giao mà thôi.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Hiền đệ thật quá quắt.

Ngay khi ấy, thuyền gia thở hào hển chạy đến, nhưng y bị ngăn lại ở mũi thuyền, nóng ruột lớn tiếng gọi :

- Cốc tướng công! Cốc tướng công, tiểu nhân đã về rồi đây.

Cốc Mộng Viễn vừa định nói, Cổ Hoàn Bạch đã cao giọng :

- Xuân nhi, hãy cho y vào.

Lát sau, một tỳ nữ áo đỏ đã đưa thuyền gia đi vào khoang thuyền.

Thuyền gia vừa thấy Cốc Mộng Viễn, vội đi đến vòng tay nói :

- Tướng công, tiểu nhân thật đáng tội chết, lặn lội suốt nửa ngày trời mà chẳng được tích sự gì, nhưng có điều tiểu nhân cũng có hỏi thăm được một người có tiếng tăm trong thành Cửu Giang này.

- Ai vậy?

Cốc Mộng Viễn sau khi nghe Cổ Hoàn Bạch phân tích, đã biết trước kết quả nên lòng không còn nôn nóng nữa.

Thuyền gia cung kính đáp :

- Đó là Kim chưởng thần kiếm Vũ Bình.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch, Cổ Hoàn Bạch gật đầu, chàng bèn nói :

- Tốt lắm, thuyền gia đại ca hãy về thuyền trước, đêm nay chúng ta ở lại đây được rồi.

Thuyền gia lại vòng tay xá dài, đoạn quay người lui ra.

Cốc Mộng Viễn quay sang Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Hiền đệ, đêm nay mọi sự ngu huynh đều nghe theo sự sắp xếp của hiền đệ đấy.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Yên tâm, không ai dám ngược đãi đại ca đâu.

Đoạn hai người cùng buông tiếng cười dài...

Chương 10: Quan Đế Miếu Quần Hào Tụ Hội

Miếu Quan Đế ở phía đông thành Tầm Dương, khi xưa là Giang Châu, hiện nay là Cửu Giang.

Trời đêm tối mịt, ngoại trừ vài đốm sao lưa thưa, bốn bề xòe tay ra không thấy năm ngón.

Nhưng trong miếu Quan Đế thì đèn đuốc sáng choang, như thể ban ngày.

Trong đại điện, bóng người lố nhố, tiếng người râm ran, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng quát mắng :

- Tên tiểu tử này hắn không phải là kẻ tốt lành...

- Lão tử không tin là một đứa nhãi ranh miệng còn hôi sữa mà lại dám đến đây lộng hành, trừ phi lão tử Thiết La Kim Cang Lam bá này không còn sống...

- Khốn kiếp thật là khốn kiếp, một tên tiểu tử mới dứt sữa mà lại dám hiếp người...

- Lão tử phải trừng trị hắn một phen nên thân mới được...

- Hừ, tên tiểu tử này có lẽ chán sống rồi.

- Thật không ngờ tên tiểu tử ấy ngay cả người của Tam Nghĩa phủ cũng dám trêu vào, rõ là đã ăn tim gấu gan beo...

Tiếng mắng chửi mỗi lúc càng to hơn như thể người này muốn tỏ ra khí phách hơn người kia vậy.

Nhưng trong số mấy mươi người ấy cũng có kẻ chuyên vạch lưng tìm vết, cuối cùng là một câu nói đã khiến cho mọi người cứng họng :

- Thôi đừng la ó nữa, có giỏi thì đừng đến. Mẹ kiếp, có gan sao không đón giữa đường, giết quách tên tiểu tử ấy, xách đầu mang đến đây cho mọi người xem thử. Truyện "Giang Hồ Ký "

Ngay khi ấy hai bóng người từ trên một chiếc thuyền to ở bến sông Tầm Dương phi thân lên bờ, tốc độ nhanh khôn tả, chớp mắt đã mất dạng.

Cũng cùng lúc ấy, vị lão anh hùng Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình mà lão thuyền gia đã nói đang, đang cùng hai vị nghĩa đệ từ trong Tam Nghĩa phủ bước ra.

Đoạn đường từ bến sông đến miếu Quan Đế tuy xa hơn, nhưng hai bóng người kia đã đến trước.

Ánh đèn trước cửa miếu soi sáng mặt hai người, thật là anh tuấn siêu phàm.

Khi hai người vào đến đại điện, quần hùng thảy đều trầm trồ khen ngợi.

Người đi trước nửa bước là Cổ Hoàn Bạch, đương nhiên người đi sau là Cốc Mộng Viễn.

Cổ Hoàn Bạch quét mắt nhìn quần hùng trong điện, đoạn cười khảy lạnh lùng nói :

- Canh hai đã đến, chủ nhân Tam Nghĩa phủ sao chưa có mặt?

Ánh mắt lạnh như điện của Cổ Hoàn Bạch khiến quần hùng thảy đều rúng động tâm thần, tiếp đến là tiếng quát hỏi của y càng khiến mọi người kinh hãi đứng bật dậy, nhưng không một ai dám lên tiếng trả lời.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày, kéo tay Cốc Mộng Viễn, hai người chậm bước đi đến trên đầu một chiếc bàn vuông đặt trước tượng thần Quang Đế, vụt quay người lại, buông một tiếng cười lạnh lùng.

Cốc Mộng Viễn ngay khi quay người, chợt nhận thấy trong hai mươi mấy vị hào kiệt võ lâm, có một người vẫn ngồi ở một góc không đứng lên.

Chàng biết, Cổ Hoàn Bạch vì bị những người đứng cản mất tầm nhìn nên không trông thấy, không thì đó là cái cớ để cho Cổ Hoàn Bạch nổi đóa còn gì?

Chính vì lẽ đó, Cốc Mộng Viễn không muốn Cổ Hoàn Bạch gây tổn thương cho kẻ khác, nên chàng làm ngơ, không nói cho Cổ Hoàn Bạch biết.

Lúc này, Cổ Hoàn Bạch với giọng lạnh rợn người nói :

- Thiệu Phi, tất cả mọi người đều đã được thông báo rồi chứ?

Liền tức một người từ bên phải bước ra, ôm quyền nói :

- Lời dặn bảo của công tử, khiếu hóa này sao dám không tuân, tất cả những người tiếng tăm trong vòng năm mươi dặm quanh thành Tầm Dương này đều có mặt đầy đủ.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thiệu Phi là một khiếu hóa mù mắt phải, hẳn y là người của Cái bang.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc hỏi :

- Vậy Tầm Dương tam nghĩa đâu?

Thiệu Phi cung kính đáp :

- Khiếu hóa đã thông báo với Tam Nghĩa phủ trước tiên.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng "hừ" lạnh lùng quát :

- Vậy sao không thấy đến?

Thiệu Phi giật nảy mình, ấp úng đáp :

- Đó thì... khiếu hóa... đâu... biết...

Cổ Hoàn Bạch lại lạnh lùng quát lớn :

- Thiệu Phi, nếu Độc Nhãn Phi Ưng ngươi không muốn trở thành "Độc nhãn tử cẩu" thì hãy lập tức đến Tam Nghĩa phủ gọi ba lão khốn kiếp ấy đến cho tiểu gia...

Chưa dứt lời bỗng nghe một chuỗi cười quái dị từ ngoài vọng vào.

Tiếng cười vừa dứt, lập tức vọng vào một giọng già nua nói :

- Huynh đệ lão phu đã đến rồi đây, các hạ đừng trút giận vào Thiệu Phi.

Dứt tiếng, người đã xuất hiện nơi cửa điện.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, Tầm Dương tam nghĩa thì ra là ba vị lão nhân.

Chàng bất giác chau mày, lòng thầm nhủ :

- Cổ hiền đệ sao lại ngạo mạn vô cớ với cả ba vị lão nhân gia thế này?

Khi vừa nghe tiếng cười, Cổ Hoàn Bạch biết ngay Tầm Dương tam nghĩa đã đến, liền khoát tay với Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi quát :

- Ngươi tạm lui ra.

Khi Tầm Dương tam nghĩa vừa hiện thân, Cổ Hoàn Bạch mặt lạnh như băng sương, cười sắc lạnh :

- Các vị rõ là hống hách, nhưng chẳng biết có đủ tư cách để mà ra mặt kẻ cả ở trước mặt tiểu gia hay không.

Đột nhiên vung tay, một chưởng nhẹ nhàng bổ về phía Tầm Dương tam nghĩa.

Một luồng kình phong kèm theo tiếng rít lảnh lót, bắn ra nhanh như tia chớp.

Tầm Dương tam nghĩa không ngờ đối phương xuất thủ đột ngột như vậy, ba người đều hết sức lúng túng.

Lão nhân áo đen đứng trước vội hất tay áo cùng phất và quát :

- Lui mau.

Ba người bị buộc phải tung mình lui sau tám thước, ra ngoài đại điện, dáng vẻ hết sức thảm não.

Lão nhân áo đen bởi vung tay áo tiếp chưởng nên dù đã thoái lui tám thước mà vẫn bị chưởng lực của Cổ Hoàn Bạch đẩy cho loạng choạng lùi thêm hai bước nữa mới đứng vững lại được.

Cổ Hoàn Bạch chờ cho ba người đứng vững lại mới ha hả cười to nói :

- Ngay cả một chưởng của tiểu gia mà cũng không đỡ nổi, vậy mà dám ra mặt hống hách hả?

Quét mắt nhìn quần hùng trong điện lạnh lùng nói :

- Vị nào không phục hãy ra đây thử xem?

Ai dám thử? Một chưởng của y tuy chưa thể khiến quần hùng khiếp đởm, nhưng ít ra cũng khiến họ không dám chống đối.

Lúc này Tầm Dương tam nghĩa râu tóc dựng đứng, mặt đầy tức giận, trừng mắt từng bước đi vào điện.

Cốc Mộng Viễn quay sang Cổ Hoàn Bạch khẽ hỏi :

- Hiền đệ, ba người này là danh vọng thế nào trong giang hồ?

Cổ Hoàn Bạch cười khẽ nói :

- Bề ngoài thì rất tốt, nhưng lòng dạ thì rất có vấn đề.

Cốc Mộng Viễn cười hiểu ý, không nói gì nữa.

Tam Dương Tam Nghĩa đi đến còn cách hai người chừng hơn trượng, mới dừng bước đứng lại.

Cốc Mộng Viễn nhìn kỹ ba người lão nhân áo đen vừa tiếp chưởng vẫn đi trước một chút, có lẽ là lão đại trong Tam nghĩa.

Chỉ thấy lão nhân áo đen mặt xanh sao, ba chòm râu dài phủ ngực, tóc xám mũi cao, mắt rực tinh quang, tuy trong lúc thịnh nộ mà vẫn giữ được phong độ ung dung.

Bên trái là lão nhân áo vàng cao to, tuổi chừng ngoài năm mươi, trọc đầu, mày rậm, miệng rộng mắt tròn, mặt đỏ như chu sa, và râu ria xồm xoàm.

Bên phải là lão nhân áo trắng đầu mang, mắt chuột, hai má hóp sâu, người cao không đến năm thước, gầy quắt queo và dưới cằm không râu.

Ba người vừa đứng lại, lão nhân áo đen liền cất giọng quát hỏi :

- Huynh đệ lão phu ẩn cư Tầm Dương đã lâu không màng đến chuyện thị phi trên giang hồ, tiểu tử ngươi phen này đã viện vào tính mạng của các vị bằng hữu võ lâm Tầm Dương, uy hiếp huynh đệ lão phu đến đây gặp ngươi, thật ra có dụng tâm gì? Nếu trả lời không xong thì chớ trách lão phu...

Cổ Hoàn Bạch không chờ cho lão nhân áo đen thốt ra những lời khó nghe, bỗng quát :

- Tiểu gia trước đây chỉ hành động theo sở thích của mình.

Lại quét mắt nhìn quần hùng, nói tiếp :

- Tại hạ là Cổ Hoàn Bạch ở Đông Hải, còn vị này...

Đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn :

- Là Cốc Mộng Viễn, đại ca của tại hạ, Thiếu trang chủ Thiên Đài Cốc trang.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy suýt nữa đã cười phá lên, Thiên Đài có Cốc trang bao giờ? Và Cốc thiếu trang chủ ở đâu chui ra thế này?

Tuy nhiên chàng cũng hết sức bội phục Cổ Hoàn Bạch.

Chỉ nghe Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Thiệu Phi, hãy đến đây giới thiệu ba vị này cho bổn thiếu gia.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi vội cung kính tiến ra, đưa tay chỉ Tầm Dương tam nghĩa nói :

- Ba vị là...

Lão nhân áo đen bỗng cười khảy quát :

- Để lão phu tự giới thiệu được rồi.

Quắc mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn, đoạn cao giọng nói :

- Lão phu là Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình.

Lão nhân áo vàng đứng bên trái tiếp lời :

- Lão phu là Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão nhân vạm vỡ này quả xứng đáng với từ "Khôi".

Lão nhân áo trắng bên phải hắng giọng nói :

- Lão phu là Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả :

- Đại danh ba vị, rất tiếc tại hạ chưa từng nghe qua.

Chẳng màng đến vẻ mặt đối phương ba người, quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Đại ca có từng nghe qua chưa?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Ngu huynh nghe cũng rất lạ tai.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả :

- Thiệu Phi, nhân vật võ lâm trong vùng Tầm Dương này quả thật có mặt đầy đủ rồi chứ?

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi thầm nhủ :

- Tiểu sát tinh này sao biết rồi mà cứ hỏi mãi thế?

Nhưng y vẫn cung kính đáp :

- Bẩm công tử, theo khiếu hóa này biết thì đều có mặt đầy đủ rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc :

- Tốt lắm, Thiệu Phi hãy tạm đứng sang một bên, tại hạ cần hỏi thăm các vị chủ nhân Tam Nghĩa phủ một chuyện trước...

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền động tâm thầm nhủ :

- Chả lẽ y lo chuyện của mình trước hay sao?

Cổ Hoàn Bạch cao giọng :

- Vũ lão nhân gia, tại hạ có một việc cần thọ giáo.

Trước khinh sau kính, thay đổi thái độ nhanh chóng, Cổ Hoàn Bạch này thật khó hiểu.

Nhưng Cốc Mộng Viễn lòng hết sức cảm động, chàng thật không ngờ vị huynh đệ cuồng ngạo này vì việc của chàng mà lại chịu nói năng nhỏ nhẹ như vậy.

Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình như hết sức kinh ngạc trước giọng nói dịu dàng bất ngờ của Cổ Hoàn Bạch, vội nói :

- Xin các hạ cứ nói.

Cổ Hoàn Bạch liếc mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Lão nhân gia có thể cho huynh đệ tại hạ biết nhóm người của Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư đã đi ngang qua vùng này vào lúc nào chăng?

Câu hỏi ấy Cổ Hoàn Bạch vừa thốt ra, quần hùng trong điện miếu thảy đều biến sắc mặt.

Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình sửng sốt lùi nhanh sau nửa bước.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, lòng đã hiểu ra rất nhiều.

Đương nhiên chàng cũng hết sức khâm phục lời lẽ khôn khéo của Cổ Hoàn Bạch, quả quyết là đối phương biết mới hỏi, nếu đổi lại là mình, e cả đời cũng không được như vậy.

Cổ Hoàn Bạch thừa lúc đối phương sửng sốt, cười hỏi tiếp :

- Lão nhân gia, chúng ta là bạn chứ đâu phải là địch.

Câu nói ấy có vẻ lấp lửng, khiến Tầm Dương tam nghĩa lại càng thêm hoang mang, bối rối hồi lâu chẳng thốt nên lời.

- Cổ lão đệ, điều ấy xin thứ cho lão phu khó thể phụng cáo.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy bỗng buông tiếng cười dài.

Cốc Mộng Viễn bỗng tiến tới một bước nói :

- Lão nhân gia, vị Cổ huynh đệ này của tại hạ tính rất ngang bướng, nếu lời nói có gì đắc tội, xin hãy niệm tình bỏ qua...

Nào ngờ Cốc Mộng Viễn chưa dứt lời, Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên đột nhiên với thân pháp kỳ tuyệt lướt đến trước mặt Cốc Mộng Viễn : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Tiểu tử, ngươi chớ khua môi múa mỏ, lão phu bắt giữ ngươi làm con tin trước đã.

Trong tiếng quát, tay phải năm ngón đã nắm lấy cổ tay trái Cốc Mộng Viễn.

Sự thể quá đột ngột bất ngờ, Cốc Mộng Viễn không sao tránh kịp, đành cười ảo não nói :

- Lão trượng xuất thủ ám toán thế này đâu phải là hành động của một danh gia?

Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên cười lạnh lùng :

- Đối với hạng chuột nhắt như ngươi chẳng cần phải nói chuyện đạo lý...

Bỗng nghe tiếng quát vang :

- Buông tay ra.

Cổ Hoàn Bạch từ trên không lao xuống, song chưởng bổ vào Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên.

Sử Chính Nguyên là người rất xảo quyệt, đâu để cho Cổ Hoàn Bạch đắc thủ dễ dàng, năm ngón tay phải liền tăng sức, kéo Cốc Mộng Viễn lui nhanh ra xa ba thước, đồng thời cười hăng hắc nói :

- Tiểu tử thối tha, ngươi chớ mơ tưởng.

Cùng lúc ấy, Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình và Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung cùng lúc xuất thủ, bốn chưởng tung ra đón tiếp song chưởng của Cổ Hoàn Bạch.

"Bùng" một tiếng vang rền, hai lão nhân cùng lùi sau một bước.

Cổ Hoàn Bạch bởi người đang ở trên không, không có điểm tựa nên bị chưởng lực đối phương đẩy bay lên cao cả trượng, rơi xuống chỗ cũ.

Quần hào trong điện thảy đều kinh ngạc thoái lui, chỉ mỗi mình Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên đang khống chế Cốc Mộng Viễn là vẫn thản nhiên đứng yên.

Cổ Hoàn Bạch bởi quá quan tâm cho Cốc đại ca của mình, nên ra chiêu hết sức kích động, chân vừa chạm đất lập tức buông tiếng quát vang, lại tung người lao tới.

Phen này y cùng tấn công cả Kim Chưởng Thần Kiếm và Tam Quang Kiếm Khôi, chia ra mỗi người một chưởng hai chỉ.

Hai lão nhân này biết chàng thiếu niên này công lực rất hùng mạnh, nếu ngang tiếp, dù hai người

cũng không chống nổi, liền vừa vung chưởng đón cản là lách người sang bên.

Phản ứng này đúng như dự liệu mong muốn của Cổ Hoàn Bạch, y liền tức thừa cơ lướt tới đến trước mặt Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên, vung chỉ điểm vào huyệt Khúc Trì lão ta.

Sử Chính Nguyên như đã đoán biết trước, Cổ Hoàn Bạch vừa xuất chỉ, lão ta đã buông tiếng cười khảy, lùi nhanh ba bước, đồng thời tay phải xiết mạnh, đưa Cốc Mộng Viễn đứng chắn trước mặt.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy thất kinh, vội triệt chỉ lui bước...

Nhưng đã quá muộn, chỉ lực y đã trúng vào giữa ngực Cốc Mộng Viễn.

Cổ Hoàn Bạch hồn phi phách tán, hét lên một tiếng thảng thốt, chẳng còn màng đến nguy hiểm xung quanh, nhào vào lòng Cốc Mộng Viễn.

- Tiểu tử...

Cổ Hoàn Bạch chỉ nghe Sử Chính Nguyên thét lên một tiếng ghê rợn, và đồng thời bỗng cảm thấy có một cánh tay ôm ngang lưng mình, y giật mình kinh hãi.

Cổ Hoàn Bạch chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị người đó kéo lướt sang bên, nhìn kỹ tột cùng sửng sốt, thì ra lại chính là Cốc Mộng Viễn, và đưa mắt nhìn Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên, lão ta đang nằm sóng soài trên mặt đất.

Cốc Mộng Viễn buông Cổ Hoàn Bạch ra, nhìn y mỉm cười, đoạn sải bước đi đến trước mặt Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình và Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung, nhếch môi lên cười nói :

- Sử Chính Nguyên giở trò ám toán vô sỉ. Tại hạ bình sanh rất căm giận hạng tiểu nhân như thế nên đã dùng Thiên Chấn thiền công phế bỏ võ công lão ta.

- Thiên Chấn thiền công...

Kim Chưởng Thần Kiếm và Tam Quang Kiếm Khôi cùng sửng sốt nhìn nhau kêu lên.

Ngay cả Cổ Hoàn Bạch cũng nghiên đầu ngơ ngẩn nhìn Cốc Mộng Viễn, y cơ hồ không tin vào tai mình.

Sau cùng, không nén được thắc mắc, khẽ hỏi :

- Cốc đại ca quả thực đã dùng Thiên Chấn thiền công gây tổn thương kinh mạch của Sử Chính Nguyên, hủy mất võ công của lão ta ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Nguy huynh không bao giờ nói ngoa.

Lúc này Kim Chưởng Thần Kiếm sải bước đi đến, hướng về Cốc Mộng Viễn ôm quyền cười nói :

- Cốc lão đệ, Độn Hình Tẩu Khúc Trực lão tiền bối, chủ nhân Ngoa Thạch Hiên ẩn cư trên đỉnh Thủy Tính phong Hoàng Sơn chính là tôn sư của lão đệ ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày, thầm nhủ :

- Cứ mỗi lần mình sử dụng một môn võ công là lại có người hỏi này hỏi nọ, thật bực mình quá.

Hơn nữa nếu người nào cũng xem chàng là đệ tử của người có võ công mà chàng đã sử dụng, mỗi lần chàng phải giải thích thì thật là phiền phức.

Đương nhiên, chàng chẳng thể không trả lời, đành nói :

- Khúc lão tiền bối không phải là sư phụ của tại hạ.

Câu trả lời của chàng khiến mọi người đều ngạc nhiên sững sờ.

Cổ Hoàn Bạch bỗng nói :

- Vũ Bình, các hạ khỏi cần thắc mắc đến vấn đề này, giờ hãy thành thật trả lời, bốn vị Chưởng môn nhân đã đi ngang qua đây lúc nào?

Kim Chưởng Thần Kiếm lắc đầu :

- Lão phu quả thật không hề gặp bốn vị Chưởng môn nhân bốn phái.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Bổn thiếu gia không tin...

Y đảo nhanh mắt, bỗnglại cười khảy nói :

- Vũ Bình, bổn thiếu gia hẹn gặp các vị tại đây đêm nay ngoại trừ hỏi thăm về tung tích bốn vị Chưởng môn nhân, còn có một việc quan trọng khác nữa.

Kim Chưởng Thần Kiếm cố nén giận nói :

- Xin các hạ cứ nói.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, trầm giọng hỏi :

- Các hạ có biết Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù không?

Kim Chưởng Thần Kiếm tái mặt thừ ra nhìn Cổ Hoàn Bạch hồi lâu không sao trả lời được.

Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung như kinh ngạc trước thần thái khác thường của Kim Chưởng Thần Kiếm, hai mắt trân trối nhìn vào mặt Kim Chưởng Thần Kiếm, cũng đứng thừ người tại chỗ.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng cười dài, nói tiếp :

- Vũ Bình, hẳn các hạ biết Lam Nhân Trù là Phó bang chủ Tam Âm bang, mà Tam Âm bang không hề có Phân đường ở Tầm Dương, Phó bang chủ lại đường đột đến đây, hắc hắc...

Y bỗng tiến tới một bước, giận dữ đưa tay trỏ Kim Chưởng Thần Kiếm, vẻ mặt đang biến đổi liên hồi, gằn giọng nói :

- Các hạ là một hào kiệt võ lâm đứng đầu Tam nghĩa, hãy trả lời bổn thiếu gia trước mặt các vị đồng đạo võ lâm đi.

Trước những câu hỏi dồn dập của Cổ Hoàn Bạch, Kim Chưởng Thần Kiếm thoái lui lia lịa, toàn thân run rẩy ra chiều hết sức khiếp hãi.

Quần hào trong miếu Quan Đế thảy đều đưa mắt nhìn Kim Chưởng Thần Kiếm, chờ xem lão ta trả lời thế nào.

Kim Chưởng Thần Kiếm lúc này đã biết cơ sự đã lộ, nếu không nói ra rất có thể chuốc họa sát thân, bèn bấm bụng nói :

- Lão phu bằng lòng trả lời minh bạch những câu hỏi của Cổ công tử...

Ngoảnh lại nhìn Tam Quang Kiếm Khôi, đoạn mới nói tiếp :

- Lam Nhân Trù quả đã có đến Tầm Dương trước đây ba hôm, và đã ở trong Tam Nghĩa phủ của lão phu, mãi đến hôm qua mới rời khỏi...

Tam Quang Kiếm Khôi trợn to mắt cất lời :

- Đại ca, việc ấy sao tiểu đệ không hề hay biết?

Kim Chưởng Thần Kiếm gượng cười :

- Tính nết của nhị đệ, ngu huynh biết rất rõ, nên đã không cho nhị đệ biết.

- Đại ca, vậy chẳng phải...

Tam Quang Kiếm Khôi vốn định nói "chẳng phải đã bán đứng huynh đệ ư?", nhưng vì nghĩ đến mấy mươi năm giao tình, nên đổi lời nói :

- ... chẳng phải đã xem tiểu đệ như người ngoài ư?

Câu nói trái ngược với nguyên ý, Tam Quang Kiếm Khôi không cảm thấy gì, nhưng Kim Chưởng Thần Kiếm thì hết sức mừng rỡ.

Cổ Hoàn Bạch lại lạnh lùng nói :

- Vũ Bình, hãy cho biết mục đích đến đây của Lam Nhân Trù.

Kim Chưởng Thần Kiếm lại do dự không chịu trả lời.

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát :

- Các hạ nói mà không giữ lời ư?

Kim Chưởng Thần Kiếm vụt chau mày :

- Việc này... quan hệ quá to tát... lão phu thật không gánh chịu nổi.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc :

- Thiếu gia chính là đã theo dõi Lam Nhân Trù từ Nhạn Đãng đến đây, các hạ tưởng không nói ra là bổn thiếu gia không biết hay sao?

Y bỗng quay sang Cốc Mộng Viễn cười thâm ý, hỏi tiếp :

- Lam Nhân Trù phải chăng đến đây vì việc của bốn vị Chưởng môn nhân năm phái? Vũ Bình, nghe đâu các hạ cũng là xuất thân từ năm đại môn phái phải không?

Kim Chưởng Thần Kiếm ngập ngừng khẽ đáp :

- Không sai, lão phu là đệ tử phái Võ Đang.

Đoạn đưa tay chỉ Tam Quang Kiếm Khôi :

- Còn Vương nhị đệ là môn hạ Hoa Sơn.

Cổ Hoàn Bạch đảo mắt :

- Sử Chính Nguyên thì sao?

- Y là sư đệ của lão phu.

Cốc Mộng Viễn bỗng buông tiếng cười dài nói :

- Hiền đệ thật là người có lòng.

Đoạn tiến tới một bước, trỏ Kim Chưởng Thần Kiếm nói :

- Trong bốn vị Chưởng môn nhân không có Nhất Thanh đạo trưởng, Chưởng môn nhân Võ Đang của các hạ, nên các vị đã cấu kết với Lam Nhân Trù đứng ra đánh cướp bốn vị Chưởng môn nhân...

Kim Chưởng Thần Kiếm xua tay ngắt lời :

- Cốc lão đệ, sự thật không phải vậy đâu.

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Các hạ định chối quanh ư? Vũ Bình, tuy Cốc đại ca tin, nhưng thiếu gia không bị mắc lừa một cách dễ dàng như vậy đâu.

Kim Chưởng Thần Kiếm thở dài :

- Lam Nhân Trù đến đây đúng là vì việc bốn vị Chưởng môn nhân.

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn tuy đã khẳng định việc Lam Nhân Trù đến đây là có liên quan đến bốn vị Chưởng môn nhân, nhưng khi nghe Kim Chưởng Thần Kiếm thừa nhận, chàng vẫn không khỏi bật lên một tiếng sửng sốt.

Kim Chưởng Thần Kiếm nói tiếp :

- Nhưng huynh đệ lão phu không hề tham dự.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác rúng động cõi lòng, chỉ một câu nói của Vũ Bình đã chứng minh một sự thật, đó là nhóm người Tây Sơn Tiều Tẩu và bốn vị Chưởng môn hẳn đã xảy ra bất trắc tại vùng Cửu Giang này rồi.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Chàng bàng hoàng quát hỏi :

- Vậy Lam Nhân Trù hiện giờ ở đâu?

Kim Chưởng Thần Kiếm cười ảo não :

- Lão phu quả tình không biết.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Các hạ định đổ trút hết ư?

- Cổ công tử không tin sao?

Cổ Hoàn Bạch lại cười khảy :

- Lam Nhân Trù đã ở trong Tam Nghĩa phủ của các hạ, nếu bảo không biết hành tung hiện tại của y, thật chẳng ai có thể tin được.

Kim Chưởng Thần Kiếm lắc đầu :

- Cổ công tử, huynh đệ lão phu không hề gia nhập Tam Âm bang, cho nên mọi hành động của người trong bang, huynh đệ lão phu không dám hỏi đến.

Cổ Hoàn Bạch bỗng mắt rực tinh quang, quát hỏi :

- Hay nhỉ! Các vị đã không gia nhập Tam Âm bang, cớ sao lại tiếp đãi Phó bang chủ Tam Âm bang ở trong Tam Nghĩa phủ.

Kim Chưởng Thần Kiếm giật nảy mình :

- Đó là...

- Không có đó với kia gì cả, các hạ không nên giở trò là hơn.

Cổ Hoàn Bạch miệng lưỡi quả là ghê gớm.

Kim Chưởng Thần Kiếm đưa mắt nhìn hai người, bỗng nhắm mắt lại nói :

- Lão phu đã bị cưỡng bức.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt hỏi :

- Ai cưỡng bức?

Kim Chưởng Thần Kiếm chầm chậm từ trong người đưa ra một vật màu đen, nói :

- Huynh đệ lão phu chính là bị vật này cưỡng bức.

Đoạn trao vật màu đen ấy cho Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn đón lấy xem, chỉ thấy nó là một thanh kiếm nhỏ bằng ngọc đen, chạm trỗ hoa văn tinh xảo, dài cỡ ba tấc và rộng năm phân, trọng lượng khá nặng.

Trên chuôi kiếm có khắc bốn chữ "Khu Quỷ Kinh Thần" và mặt kia thì chỉ khắc một chữ "Sắc" (răn bảo)

Cốc Mộng Viễn không hiểu Mặc Ngọc Tiểu Kiếm này đại biểu gì, xem xong chỉ nhếch môi cười trao cho Cổ Hoàn Bạch và nói :

- Hiền đệ, ngu huynh không biết lai lịch của thanh kiếm này.

Cổ Hoàn Bạch cười cười, đón lấy tiểu kiếm, không thèm xem, ném trả lại cho Kim Chưởng Thần Kiếm, giọng khinh miệt nói :

- Khu Quỷ Thần Kiếm Sắc bé nhỏ này của Lý Hàm Băng mà đáng để cho Tầm Dương tam nghĩa các vị hồn xiêu phách lạc đến vậy sao?

Khi Kim Chưởng Thần Kiếm lấy Mặc Ngọc Tiểu Kiếm ra, kể cả Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung, thảy đều biến sắc mặt, kinh hoàng thất sắc.

Câu nói của Cổ Hoàn Bạch càng khiến họ khiếp đởm kinh tâm.

Kim Chưởng Thần Kiếm đón lấy Khu Quỷ Kinh Thần Kiếm Sắc, cười não nề nói :

- Mặc Ngọc Tiểu Kiếm Khu Quỷ Kinh Thần, Cổ công tử đã biết, hẳn cũng rõ chủ nhân của kiếm này võ công cao siêu và lòng dạ tàn ác dường nào... Cổ công tử không sợ chủ nhân Mặc Ngọc Tiểu Kiếm, đương nhiên có thể xem thường, nhưng huynh đệ lão phu rất biết tự xét mình, cho nên...

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc ngắt lời :

- Vũ Bình, thiếu gia không cần biết các hạ bị ai cưỡng bức, hành tung của Lam Nhân Trù và bốn vị Chưởng môn nhân, hôm nay các hạ nhất định phải nói ra.

Kim Chưởng Thần Kiếm tái mặt :

- Cổ công tử không thấy vậy là ép buộc người quá đáng ư?

Cổ Hoàn Bạch đanh giọng :

- Thiếu gia không cần biết, các hạ có chịu nói hay không?

Đoạn nhướng mày, như định chuẩn bị động thủ.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nắm lấy cổ tay Cổ Hoàn Bạch, nhìn Kim Chưởng Thần Kiếm trầm giọng nói :

- Lão trượng quả thật không biết Lam Nhân Trù đã đi đâu ư?

Kim Chưởng Thần Kiếm bực tức :

- Lão phu nói rõ thế này là đã chấp nhận cái chết, nếu biết hành tung của Lam Nhân Trù thì còn giấu giếm làm gì chứ?

Cốc Mộng Viễn thấy Kim Chưởng Thần Kiếm nói cũng đúng, bèn cười nói :

- Lão trượng, Lam Nhân Trù đã rời khỏi đây lúc nào vậy?

- Lúc...

Bỗng nghe "phập" một tiếng, rồi thì có một vòi máu phún ra, nếu Cốc Mộng Viễn mà không phản ứng nhanh, kéo Cổ Hoàn Bạch lùi chéo sang bên ba bước, hẳn lúc này đã máu me đầy mình rồi.

Theo sau tiếng "phập" khô khan ấy, Kim Chưởng Thần Kiếm không rên được một tiếng nào, người đã ngã chúi tới trước, phún ra một ngụm máu tươi, chết ngay tức khắc bởi một mũi tên nhỏ màu vàng cắm ngay giữa gáy.

Lập tức trong điện hỗn loạn...

Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung mắt thấy Kim Chưởng Thần Kiếm bị ám sát chết, hai mắt như phún lửa, buông tiếng gầm vang, tung mình lao ra cửa miếu và giận dữ quát :

- Bọn khốn kiếp nào, hãy đền mạng cho đại ca ta đây...

Thốt nhiên Tam Quang Kiếm Khôi rú lên một tiếng thảm khốc, vừa lao ra được ba trượng đã bị bật ngược trở lại, người rơi huỵch xuống đất đã hồn lìa khỏi xác.

Ngay khi ấy, một tiếng cười quái dị vang lên, một giọng sắc lạnh quát :

- Kẻ nào vọng động là chết

Chương 11: Quan Đế Miếu Quần Hào Ngộ Nạn

Trong thoáng chốc Tầm Dương tam nghĩa đã chết mất hai, đó là điều thật hết sức bất ngờ đối với Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch.

Và câu "kẻ nào vọng động là chết" càng khiến cho hai người rúng động tâm thần, lửa giận phừng lên, cùng đảo mắt thật nhanh, nghĩ cách phóng ra ngoài miếu.

Đột nhiên Cổ Hoàn Bạch phi thân xách thi thể Kim Chưởng Thần Kiếm lên, đưa tay lấy Mặc Ngọc Kiếm Sắc hãy còn nắm trong tay lão, lui về chỗ cũ, nhưng liền vung tay ném thi thể Vũ Bình ra ngoài miếu, và liền tức phi thân theo sau.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức thán phục, vốn định bắt chước Cổ Hoàn Bạch ném thi thể Tam Quang Kiếm Khôi ra và phi thân theo sau, nhưng lại thấy như vậy là quá xúc phạm với người đã chết, vả lại chàng cũng tự tin là nếu mình phi thân ra ngoài, kẻ địch bên ngoài chưa chắc đã ngăn cản được chàng.

Ngay khi chàng còn đang do dự, bỗng nghe tiếng Cổ Hoàn Bạch quát lên lanh lảnh, lại phi thân quay vào, chân vừa chạm đất đã giậm lia lịa, tức giận nói :

- Bọn khốn kiếp ấy đã mai phục đến mấy mươi cung thủ ở ngoài.

Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Hiền đệ không việc gì chứ?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Bằng vào chúng ư? Chỉ có điều một mình tiểu đệ không giết hết được chúng, cho nên...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Muốn ngu huynh giúp hiền đệ giết người chứ gì?

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đừng nói khó nghe như vậy mà.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thật là hạng người như bọn chúng giết nhiều cũng là trừ hại cho võ lâm mà thôi.

Cổ Hoàn Bạch đảo mắt cười :

- Đại ca còn chờ gì nữa, chả lẽ còn sợ bọn tặc tử trong miếu trốn mất hay sao?

Hai người ung dung trò chuyện, chẳng xem quần hùng trong đại điện ra gì cả.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vũ Bình và Vương Trung đã táng mạng, muốn biết tung tích của các vị Chưởng môn có lẽ đành phải trông cậy vào Sử Chính Nguyên thôi.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Đúng vậy, phen này tiểu đệ thật là phục đại ca.

- Vậy thì chúng ta hành động ngay đi thôi kẻo trễ.

Cốc Mộng Viễn trong khi nói đã sải bước đi về phía Sử Chính Nguyên.

Nhưng chàng lại muộn mất một bước. Khi nắm lấy cổ tay phải Sử Chính Nguyên bỗng lão hự lên một tiếng, miệng phún máu tươi, ngã chúi xuống đất chết ngay tại đương trường.

Cổ Hoàn Bạch tức tối la lên :

- Bọn khốn kiếp này thật là quá quắt.

Tính ngang bướng bừng dậy, không chờ Cốc Mộng Viễn đáp lời, đã phi thân ra khỏi miếu.

Cốc Mộng Viễn thấy Tầm Dương tam nghĩa thảy đều bị người dùng tên vàng bắn chết ngay trước mắt mình, lòng cũng hết sức tức giận, lại thấy Cổ Hoàn Bạch đã mạo hiểm ra ngoài, chàng liền phi thân theo sau ngay.

Nhưng khi chàng vừa phi thân ra đến cửa miếu, đã loáng thoáng nghe một tiếng cười khảy rất khẽ vang lên ở phía sau, song bởi quá lo cho Cổ Hoàn Bạch nên chàng không có thời gian để mà xem xét.

Ra đến ngoài miếu Cốc Mộng Viễn đã thấy Cổ Hoàn Bạch đang giao chiến kịch liệt với ba gã đại hán bịt mặt.

Cốc Mộng Viễn mắt có thể nhìn xuyên qua sương dày, đêm tối mù mịt, người khác cơ hồ xòe bàn tay ra không thấy năm ngón, nhưng chàng vẫn có thể nhìn rõ trong phạm vị bảy trượng.

Cách chàng chừng mười trượng là một khu rừng trúc, bên ven rừng có vài bóng người thấp thoáng.

Cốc Mộng Viễn xem xét tình thế của Cổ Hoàn Bạch, ba gã đại hán tuy võ công chẳng kém, nhưng Cổ Hoàn Bạch đối phó với họ vẫn thừa sức.

Bèn thầm nhủ :

- Những kẻ bên ven rừng hẳn là thủ lĩnh của nhóm người này, bắt được kẻ cầm đầu là không còn sợ bọn thủ hạ giáp công.

Cốc Mộng Viễn nghĩ đến là hành động ngay, liền tức tung mình phi thân lướt đến nhanh như cắt.

Người đang trên không, chàng đã nhận thấy mình đoán không lầm, quả nhiên đứng ngay chính diện rừng trúc là một văn sĩ trung niên mặc áo dài và không bịt mặt, một chiếc quạt xếp đang phe phẩy trên tay.

Cốc Mộng Viễn như thiên binh giáng trần, từ trong tối lăng không lao xuống, khi văn sĩ trung niên phát giác ra thì hai tay Cốc Mộng Viễn đã nắm chặt trọng huyệt trên vai y.

Năm gã đại hán đứng sau lưng văn sĩ trung niên thấy vậy, thảy đều bàng hoàng đứng yên tại chỗ.

Cốc Mộng Viễn một chiêu đắc thủ liền đề khí quát :

- Đầu lĩnh các ngươi đã bị bắt, mau dừng tay lại ngay.

Ba gã đại hán đang giao chiến với Cổ Hoàn Bạch vốn đã bị thân pháp kỳ ảo như quỷ dị của Cổ Hoàn Bạch khiến cho mắt hoa đầu choáng, muốn đình thủ mà không dám, giờ nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn lại càng thêm kinh hãi, bất giác sững người.

Cổ Hoàn Bạch đang lúc nổi cơn thịnh nộ, đâu chịu dừng tay, liền tức ngưng tụ chân lực, chớp nhoáng đã bổ ra ba chưởng.

Mỗi chưởng một người, ba gã đại hán bịt mặt trong tiếng rú thảm khốc, bật ngã ra chết ngay.

Sau đó, Cổ Hoàn Bạch mới chậm rãi cất bước về phía Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi ấy Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi dẫn theo ba tên tiểu khiếu hóa, giơ cao bốn ngọn đuốc to, sải bước đến.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười nói :

- Thiệu Phi, việc này ngươi thực hiện khá lắm đấy.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi lộ vẻ mừng rỡ đáp :

- Số của khiếu hóa này là phải bôn ba mà cô...

Y bỗng ngừng lời, nhìn ánh mắt lạnh toát của Cổ Hoàn Bạch thè lưỡi, đoạn giả lả nói tiếp :

- Chẳng kể mối giao tình giữa công tử với bổn Bang chủ, khiếu hóa này phải nghe theo lời sai bảo của công tử, bằng vào hào khí của công tử, khiếu hóa này cũng tâm phục khẩu phục rồi.

Cổ Hoàn Bạch khúc khích cười :

- Từ nay hãy coi chừng chiếc lưỡi của ngươi đấy.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi làm mặt xấu, đoạn giơ cao ngọn đuốc soi vào mặt văn sĩ trung niên nọ, liền tức bật kêu lên một tiếng sửng sốt.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày hỏi :

- Các hạ biết người này ư?

Thiệu Phi gật đầu :

- Vâng.

Cổ Hoàn Bạch bỗng quát :

- Y là ai?

Thiệu Phi ngập ngừng :

- Y là... y là...

Cổ Hoàn Bạch giậm chân quát :

- Ngươi sao thế? Muốn chết hả?

Thiệu Phi lắc đầu :

- Công tử, khiếu hóa này hồ đồ mất rồi.

Cổ Hoàn Bạch trừng mắt quát :

- Y là ai? Ai cần biết ngươi hồ đồ hay không?

Thiệu Phi bỗng thở dài :

- Y là Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn, một trong năm đại cao thủ của Cái bang.

Cổ Hoàn Bạch sững sờ :

- Y là người của Cái bang ư?

Thiệu Phi gật đầu :

- Đúng vậy, cho nên khiếu hóa này mới hồ đồ mất.

Cốc Mộng Viễn nghe qua cuộc đối thoại giữa hai người đã hiểu ngay ra tự xự, chàng nhớ Ngưu Đầu Quỷ Cái từng bảo là phụng mệnh Bang chủ hợp cùng Thần Phong tam mục ám toán Chưởng môn nhân các đại môn phái trên Động Đình hồ, và Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn này có lẽ cũng vậy.

Cốc Mộng Viễn không chờ cho Cổ Hoàn Bạch cất tiếng hỏi, liền cười nói trước :

- Hiền đệ, ngu huynh đã biết nội tình rồi, lúc rảnh ngu huynh sẽ nói rõ với hiền đệ, còn bây giờ hãy hỏi về tung tích của Lam Nhân Trù trước cần thiết hơn.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Đại ca biết nhiều điều quá nhỉ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh cũng chỉ mới biết qua lời một cao thủ Cái bang mấy hôm trước thôi, hiền đệ đừng nghĩ ngu huynh có gì phải giấu giếm hiền đệ.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy cười thầm :

- Cốc đại ca này rõ là ngốc nghếch thảm thương.

Nhưng ngoài lại nói :

- Tiểu đệ nào lại trách đại ca kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch bỗng vung tay, một chưởng giải khai huyệt đạo cho Ngọc Phiến thư sinh, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là Lãnh Xung Toàn phải không?

Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn này địa vị chẳng thấp trong Cái bang, và võ công cũng được liệt vào một trong năm đại cao thủ, tính rất cao ngạo, nghe vậy lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Cổ Hoàn Bạch chẳng ngờ Ngọc Phiến thư sinh lại hỏi ngược lại mình, bất giác ngẩn người, sau đó lạnh lùng cười to nói :

- Các hạ hiện là tù binh, chỉ được trả lời không được hỏi.

Ánh mắt sắc lạnh nhìn chốt vào mặt đối phương quát :

- Nghe rõ chưa?

Ngọc Phiến thư sinh liếc mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn mới nói :

- Tại hạ chính là Ngọc Phiến thư sinh.

Câu trả lời của y khiến cho Cổ Hoàn Bạch bực tức quát :

- Ngọc Phiến thư sinh là cái thá gì? Dọa người hả?

Đột nhiên vươn tay đọat lấy chiếc ngọc phiến trong tay đối phương, cười khảy nói :

- Thiếu gia sẽ khiến cho ngươi từ nay không còn là Ngọc Phiến thư sinh nữa.

"Rắc, rắc" mấy tiếng, ngọn ngọc phiến thành danh vô cùng cứng rắn mà Lãnh Xung Toàn quý hơn tính mạng đã bị Cổ Hoàn Bạch bẻ thành tám mảnh.

Lãnh Xung Toàn mắt phún lửa giận, nhưng tự biết lúc này đã lọt vào tay người, tính mệnh chưa biết ra sao, tuy huyệt đạo đã được giải khai, nhưng chân khí không sao đề tụ nổi, lòng hết sức khiếp hãi Cốc Mộng Viễn.

Y chẳng rõ chàng thiếu niên này đã sử dụng môn công phu gì mà chỉ bóp nhẹ đôi vai mình là đã khiến cho mấy nơi kinh mạch bị ách tắc.

Cổ Hoàn Bạch thấy Lãnh Xung Toàn lộ vẻ tức giận, cười khinh miệt nói :

- Ngươi không phục ư?

Lãnh Xung Toàn lạnh lùng :

- Không dám.

Cổ Hoàn Bạch cười : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Ngay Lãnh Hư còn không dám, liệu ngươi cũng chẳng to gan đến vậy.

Cốc Mộng Viễn thấy nếu để hai người cứ đôi co như vậy, chẳng biết đến bao giờ mới thôi, đành xen lời :

- Hiền đệ hãy hỏi việc chính yếu là hơn.

Cổ Hoàn Bạch phì cười :

- Phải rồi, từ nay đại ca hãy nhắc nhở tiểu đệ giùm, đôi lúc tiểu đệ nổi tính bướng lên, việc tày trời cũng chẳng màng đến, quyết hơn thua đến cùng...

Có lẽ y nhận thấy mình lại lạc đề, vội nói :

- Lãnh Xung Toàn, ngươi là đệ tử Cái bang, cớ sao lại bán mạng cho Tam Âm bang?

Lãnh Xung Toàn đanh mặt :

- Mỗi người có chí hướng riêng, tôn giá hỏi thật bừa bãi.

Cổ Hoàn Bạch cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, rồi quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, y nói cũng có lý đấy chứ?

Cốc Mộng Viễn ngớ người. Vậy là thế nào? Cổ hiền đệ lại bênh vực cho đối phương ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Mỗi người có chí hướng riêng, vốn dĩ là có lý, nhưng lúc này từ miệng y nói ra thì lại chẳng đúng lý chút nào cả.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đúng vậy, y đã là đệ tử Cái bang thì không còn có quyền chọn lựa chí hướng riêng nữa.

Đoạn nhướng mày quát :

- Lãnh Xung Toàn, thiếu gia khuyên ngươi nên khai thật ra để khỏi chuốc khổ vào thân là hơn.

Lãnh Xung Toàn nhắm mắt :

- Đó là phải tùy ở câu hỏi của tôn giá thôi.

Cổ Hoàn Bạch trầm giọng :

- Lam Nhân Trù hiện ở đâu?

Lãnh Xung Toàn lắc đầu :

- Không biết.

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát :

- Ngươi muốn chết hả?

- Tôn giá có giết chết tại hạ thì tại hạ cũng không sao phụng cáo.

Cổ Hoàn Bạch vung tay quả thật định xuất thủ, Cốc Mộng Viễn vội nắm lấy tay y giữ lại, lắc đầu ngăn cản.

Cổ Hoàn Bạch hậm hực hạ tay xuống, tức giận nói :

- Nếu ngươi không chịu nói, thiếu gia sẽ cho ngươi nếm mùi Trục Mạch Sưu Hồn.

Lãnh Xung Toàn như không hề sợ chết, nhưng khi nghe bốn tiếng "Trục Mạch Sưu Hồn" lập tức toàn thần rúng động.

Y ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Cổ Hoàn Bạch, khẽ hỏi :

- Tôn giá là truyền nhân của Đông Tà ư?

Cổ Hoàn Bạch bỗng cả giận quát :

- Ngươi là cái thá gì mà dám gọi... Đông Tà hả?

"Bốp" một tiếng vang lên giòn giã, Cốc Mộng Viễn không kịp ngăn cản, Lãnh Xung Toàn đã lãnh một bạt tai nảy lửa.

Lạ thay, Lãnh Xung Toàn bao ngạo khí trước đó tức khắc tan biến sau cái tát tai của Cổ Hoàn Bạch.

Y đưa tay lên sờ má bên trái sưng húp, thở dài nói :

- Tại hạ... Công tử nếu không phải là truyền nhân của Chân gia, hắn không thể nào biết được thủ pháp Trục Mạch Sưu Hồn đó, nhưng tại hạ quả tình là có điều khổ tâm rất khó nói, cho dù kẻ như Lãnh mỗ là người vong ân phụ nghĩa, phản bội sư môn thì tại hạ cũng chẳng thể nào trả lời câu hỏi

của công tử.

Dáng vẻ đầy bi thiết như đấng anh hùng mạt lộ của y đã khiến cho Cổ Hoàn Bạch chau chặt mày, còn đang chưa biết tính sao thì Cốc Mộng Viễn đã cười nói :

- Tại hạ tin lời các hạ... Trong Cái bang có một vị tên là Lữ Lương, các hạ có biết không?

Lãnh Xung Toàn gật đầu :

- Đó là sư huynh của Lãnh mỗ.

- Những điều các hạ không chịu nói ra, Lữ Lương đã sớm nói hết với tại hạ rồi.

Lãnh Xung Toàn nghe vậy lập tức sửng sốt đến thừ người ra.

- Không sao...

Cốc Mộng Viễn không màng đến thần tình của Lãnh Xung Toàn, cười nói tiếp :

- Các hạ đến đây hẳn là do phụng mệnh của Bang chủ phải không?

Lãnh Xung Toàn trố mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu mới nói :

- Lãnh Xung Toàn này không muốn trở thành phản đồ Cái bang, nếu tôn giá cũng cưỡng bức như vị công tử này, Lãnh mỗ đành phải...

Nói đến đó bỗng hai dòng nước mắt lăn dài trên má.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, lòng vô cùng xốn xang, thở dài nói :

- Thôi được, tại hạ không hỏi nữa.

Cổ Hoàn Bạch không bằng lòng, nói :

- Không hỏi sao được? Bốn vị Chưởng môn nhân...

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Hãy tìm Tam Âm bang đòi.

- Có kịp không?

Cốc Mộng Viễn biết câu "Có kịp không?" của Cổ Hoàn Bạch có hai ý nghĩa, một là khó thể dò la được địa điểm Tổng đàn Tam Âm bang, dù là Phân đàn Giang Nam mà Cổ Hoàn Bạch đã biết thì

cũng phải mất hai ngày lộ trình đường thủy mới đến.

Còn một ý nghĩa khác nữa là bốn vị Chưởng môn nhân hiện đang trúng độc, đâu thể chờ lâu không chữa trị?

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại không nghĩ vậy, trong mấy ngày qua chàng đã nhìn và đã nghe thấy nhiều điều, tâm cơ cũng linh tuệ hơn trước nhiều, nên chàng tin là kịch độc mà bốn vị Chưởng môn nhân trúng phải, Tam Âm bang hẳn có thể chữa trị, nếu không thì đâu cần phải bắt bốn vị Chưởng môn nhân mang đi, chỉ cần giết chết là xong.

Còn về việc Tổng đàn Tam Âm bang ở gần hay xa, chỉ cần bốn vị Chưởng môn nhân không chết, sớm muộn gì cũng dò la ra, chẳng cần phải gấp trong nhất thời.

Vì vậy, chàng mỉm cười nói :

- Hiền đệ, ngu huynh tin là kịp.

Cổ Hoàn Bạch hết sức thắc mắc :

- Đại ca... sao bỗng dưng lại không nóng lòng nữa vậy?

Cốc Mộng Viễn nghĩ, đâu có thể giải thích bằng đôi ba lời được, bèn cười nói :

- Thiên cơ không thể tiết lộ, hiền đệ hãy nhẫn nại một chút là hơn.

Cổ Hoàn Bạch dẩu môi :

- Hay nhỉ, người ta nóng lòng vì việc của đại ca, vậy mà đại ca lại giấu giếm người ta.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Ngu huynh đâu phải vậy, hiền đệ...

Cổ Hoàn Bạch thấy chàng đỏ mặt bối rối, bèn cười nói :

- Tiểu đệ đâu có trách đại ca... À, vị Lãnh đại gia này giải quyết sao đây?

Cốc Mộng Viễn thoáng ngẫm nghĩ một lúc :

- Hãy để cho vị ấy dẫn thuộc hạ lui đi.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Giải quyết như vậy liệu có ổn không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu nói :

- Họ không phải là kẻ đầu sỏ, giết đi cũng chẳng ích gì.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Thôi được, xin tuân lệnh đại ca.

Đoạn quay sang Lãnh Xung Toàn nói :

- Hãy mau dẫn những người kia đi đi.

Lãnh Xung Toàn đưa ánh mắt cảm kích nhìn Cốc Mộng Viễn, nhưng vẫn không động đậy.

Cổ Hoàn Bạch chau mày tức giận :

- Các ngươi còn muốn gì?

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại bật cười nói :

- Lãnh huynh, kinh mạch của Lãnh huynh có mười chỗ đã bị tại hạ dùng Thiên Chấn thiền công phong bế, qua mười hai giờ nữa sẽ tự động hanh thông, hãy yên tâm đi đi.

Lãnh Xung Toàn nghe nói vậy mới lạnh lùng gật đầu, bèn khoát tay ra hiệu với bọn thuộc hạ đại hán bịt mặt vội vã bỏ đi.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi chờ Lãnh Xung Toàn đi xa mới vòng tay xá dài Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Công tử và Cốc tướng công cho phép khiếu hóa tử này cáo từ được chăng?

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên :

- Ngươi định đi đâu?

- Đuổi theo tên phản đồ Lãnh Xung Toàn.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Ngươi đâu phải là đối thủ của y?

Thiệu Phi cười :

- Công tử quên là y đã bị Cốc tướng quân phong bế mười hai nơi đại huyệt rồi sao?

Do đó khiếu hóa này định đuổi theo bắt y giải về Cái bang trị tội.

Cổ Hoàn Bạch vừa mới cười, Cốc Mộng Viễn đã lắc đầu nói :

- Không cần đâu, Thiệu đại hiệp, ý định của đại hiệp không thực hiện được đâu Thiệu Phi ngẩn người :

- Cốc tướng công ý muốn nói là phản đồ bổn bang không cần phải bắt giữ ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thiệu đại hiệp trong thời gian gần đây chưa nhận được lệnh dụ của Bang chủ là may mắn lắm rồi, nếu một khi đại hiệp nhận được lệnh dụ cũng bảo đại hiệp đi làm đồ tể thì thật là một điều đau khổ.

Thiệu Phi bàng hoàng :

- Tướng công muốn nói là toàn Cái bang đã bị người khống chế rồi ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có lẽ vậy.

Thiệu Phi lắc đầu :

- Khiếu hóa này không tin.

Cổ Hoàn Bạch bỗng tức giận nói :

- Ngươi dám không tin lời Cốc đại ca hả?

Thiệu Phi vô cùng sợ Cổ Hoàn Bạch, nghe vậy vội nói :

- Chẳng phải khiếu hóa này không tin lời Cốc tướng quân, nhưng có điều biến cố này thật là kinh khủng.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy mới phải chứ.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Thiệu đại hiệp, việc này nguyên ủy thế nào, hiện chưa thể biết được. Tuy nhiên, phàm là cao thủ Cái bang hầu hết đã nhận được lệnh dụ của Bang chủ, bảo họ làm việc cho kẻ khác.

- Đó chính là nguyên nhân đã khiến khiếu hóa này lo lắng.

- Nhưng tại hạ cũng rất lấy làm lạ, vì sao Thiệu đại hiệp lại chưa nhận được lệnh dụ?

Thiệu Phi bỗng đỏ mặt :

- Điều ấy... điều ấy...

Tinh quang trong một mắt của y hoàn toàn tắt lịm, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Cổ Hoàn Bạch khẽ nói :

- Cốc đại ca, y là đệ tử đã bị trục xuất.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Ồ, thảo nào.

Cổ Hoàn Bạch cười nói tiếp :

- Nhưng y vẫn còn là người trong Cái bang.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi :

- Vậy là sao?

- Thiệu Phi bị trục xuất sư môn là bởi đã giết lầm một tên đại đạo chịu tội thay cho người, thời gian trục xuất chỉ ba năm thôi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Luật lệ của Cái bang cũng thật là nghiêm khắc.

Đoạn quay đầu sang Thiệu Phi cười nói :

- Thiệu đại hiệp được đứng bên ngòi cuộc thế này thật là một điều đáng mừng lớn đối với Cái bang. Theo tại hạ nhận thấy, nếu có thể giảm thiểu tối đa cao thủ Cái bang dây vào trận đại kiếp võ lâm hiện nay, thì Cái bang vẫn còn có ngày phục hưng. Nếu không tại hạ thật hết sức lấy làm lo cho quý bang.

Thiệu Phi trầm ngâm :

- Theo ý tướng công phải chăng là muốn khiếu hóa này liên lạc với các nơi trước?

- Không chỉ liên lạc không mà thôi, tốt hơn là tìm gặp tất cả những người chưa nhận được lệnh dụ của Bang chủ, sau đó ẩn náu... Truyện "Giang Hồ Ký "

Thiệu Phi chau mày :

- Hành động hèn nhát vị kỷ đó e rằng không ai đồng ý.

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Tại hạ nói ẩn náu đây chỉ là bề ngoài, bên trong các vị vẫn tìm cách giải cứu Cái bang thoát khỏi vòng kiềm chế của kẻ khác.

Thiệu Phi cảm kích nói :

- Cốc tướng công khiế hóa này thật hết sức cảm tạ tướng công đã chỉ điểm cho...

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Võ lâm cùng một nguồn, không cần phải cảm tạ.

Bỗng quay sang Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Hiền đệ còn việc gì với những người trong miếu nữa không?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Chính vì muốn vạch trần sự cấu kết của Tầm Dương tam nghĩa với Tam Âm bang, tiểu đệ mới bảo Thiệu Phi sắp đặt cuộc gặp gỡ đêm nay, bất giác Tầm Dương tam nghĩa đã chết, đâu còn việc gì nữa.

Cốc Mộng Viễn cười đùa :

- Vậy đại ca được hưởng chung niềm vinh quang với hiền đệ rồi.

- Đại ca chuốc lấy phiền vào thân thì có, Tam Âm bang sẽ không buông tha cho đại ca đâu.

Cốc Mộng Viễn thản nhiên cười :

- Ngu huynh đang cần tìm họ, lẽ nào lại sợ họ tìm đến chúng ta?

Cổ Hoàn Bạch thầm kinh hãi :

Cổ Hoàn Bạch thầm kinh hãi :

- Cốc đại ca, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngu huynh hiểu, vả lại có hiền đệ đi cùng, ngu huynh lại càng yên tâm hơn.

Cổ Hoàn Bạch cười ngọt lịm :

- Đại ca, chúng ta hãy quay trở lại miếu.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ chẳng phải đã nói là hết việc rồi sao?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Làm việc gì cũng phải có điều có đuôi, chúng ta chẳng thể không nói với họ một tiếng.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đồng ý với hiền đệ.

Thế là, Độc Nhãn Phi Ưng cầm đuốc theo hai người cùng quay vào miếu Quan Đế.

Vừa bước vào cửa miếu, ba người cùng bàng hoàng đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ thấy hai mươi mấy nhân vật võ lâm có tiếng tăm trong vùng Tầm Dương lúc này đang được sắp ngay ngắn chết trong đại điện.

Trong đại điện không hề có dấu tích giao đấu, như thể những người này xuôi tay chịu chết, và cũng như họ cam tâm tình nguyện chết vì nghĩa cả vậy.

Cổ Hoàn Bạch tức giận giậm chân tranh trước lao vào đại điện và nói :

- Đại ca, phen này chúng ta thật là mất mặt.

Cốc Mộng Viễn cũng tức giận tiếp lời :

- Không sai, chúng ta quả là đã thất thố to rồi.

Đoạn sải bước đi vào, xách một tử thi lên xem xét, lập tức kinh hoàng thất sắc, thì ra ngạc nhiên gây tử vong là một ngọn Hiết (bồ cạp) Vỹ độc châm dài chỉ chừng một tấc cắm vào sau ót, thảo nào những người này đã chết không có vết máu và chết không lộ chút vẻ gì đau đớn.

Cốc Mộng Viễn suy nghĩ một hồi, đoạn đưa tay rút lấy ngọn Hiết Vỹ độc châm.

Cổ Hoàn Bạch hốt hoảng la to :

- Không được đạo vào...

Đồng thời tung mình lao tới, lăng không xuất chỉ, búng rơi ngọn Hiết Vỹ độc châm đã được Cốc Mộng Viễn rút ra và cầm trong tay.

Cổ Hoàn Bạch mặt đầy vẻ hoảng sợ và hối hả nói :

- Cốc đại ca, châm này có kịch độc, chẳng những dính máu chết ngay tại chỗ, mà chạm vào da thịt cũng theo lỗ chân lông len vào kinh mạch.

Thấy Cốc Mộng Viễn vẫn thản nhiên, bất giác ngạc nhiên nói :

- Đại ca sao thế này? Tiểu đệ mang theo sẵn linh dược giải độc tốt nhất...

Vừa nói y vừa thò tay vào lòng lấy ra một chiếc lọ ngọc trắng nhỏ, trút ra một viên thuốc to cỡ hạt đậu, năm màu sặc sỡ và thơm ngát, trao cho Cốc Mộng Viễn và nói tiếp :

- Cốc đại ca, đây là Tẩy Kinh Tĩnh Huyết đan, hãy nuốt vào mau. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cử chỉ quan tâm lo lắng chân tình và còn lấy tặng thánh dược khữ độc Tẩy Kinh Tĩnh Huyệt đan, thật khiến cho Cốc Mộng Viễn hết sức xúc động.

Bình thủy tương phùng mà giao tình lại sâu đậm như cốt nhục, Cốc Mộng Viễn rất lấy làm mừng cho bản thân và cũng mừng cho võ lâm, bởi xem ra những trang nam nhi huyết tính đâu đâu cũng có.

Chàng ngập vẻ cảm kích nhìn Cổ Hoàn Bạch, chàng có hàng ngàn lời cảm tạ muốn nói, nhưng lại không tìm được lời nào thích đáng nhất.

Sau cùng, chàng chỉ nhè nhẹ nói :

- Ngu huynh không sao, đa tạ hiền đệ.

Tiếng nói chàng chẳng những rất khẽ mà còn có vẻ nghẹn ngào.

Cổ Hoàn Bạch ngây người ra hồi lâu.

Y kinh ngạc biết Cốc đại ca tay chạm vào độc châm mà lại điềm nhiên vô sự.

Y xúc động bởi ánh mắt đầy thâm tình của Cốc đại ca.

Y cũng e thẹn bởi việc mình đã quan tâm quá mức...

Y cúi đầu xuống.

Y không dám để cho Cốc đại ca trông thấy mình đỏ mặt.

Cốc Mộng Viễn tưởng y giận hờn, hoặc là...

Chàng bổ xung :

- Ngu huynh quả thật là không hề hấn gì. Ngu huynh chẳng sợ kịch độc này đâu.

Cổ Hoàn Bạch ngước mặt lên, khẽ cười nói :

- Đại ca không hề gì thật ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Khi ngu huynh rút lấy độc châm đã ngầm vận đề Tam Dương Chân Cương, hẳn là hiền đệ đã từng nghe nói đến Tam Dương Chân Cương phải Đảo chủ Đông Hải Vô Nhân đảo vạn độc bất xâm rồi chứ?

Cổ Hoàn Bạch mừng rỡ lớn tiếng nói :

- Quy gia gia là ân sư của đại ca...

Bỗng lại xịu mặt, vẻ vui mừng tan biến, lắc đầu lẩm bẩm :

- Không... đại ca không thể là...

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Đúng vậy, Quy lão không phải là ân sư của ngu huynh.

Cổ Hoàn Bạch vụt ngẩng cổ lên cười :

- Thật vậy chứ?

Cốc Mộng Viễn chẳng hiểu sao Cổ Hoàn Bạch thoạt vui thoạt buồn như vậy, song vẫn đáp :

- Đương nhiên là thật, ai dám không nhìn nhận ân sư của mình kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch nhẹ người, như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Khi vừa nghe Cốc Mộng Viễn nói đến Tam Dương Chân Cương, y liền nghĩ Cốc đại ca là đồ đệ của Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng, chí giao của tổ phụ mình, vậy thì còn gì tốt bằng?

Nhưng nghĩ lại, nếu Cốc đại ca là đồ đệ của Quy gia gia thì vai vế mình thấp hơn một bậc rồi còn gì? Vậy thì đâu thể xưng hô huynh đệ với nhau được nữa.

Do đó y mới xịu mặt và thốt lên "không thể là..."

Cũng may là Cốc Mộng Viễn không hiểu thấu ý nghĩa của câu nói ấy, và tuyệt hơn nữa là Cốc Mộng Viễn đã tự thừa nhận mình không phải là đồ đệ của Quy gia gia.

Lẽ đương nhiên là y lại vui mừng, nhưng nếu một mai y phát hiện sự thật còn tệ hại hơn điều mình không dám nghĩ, Quy Mộng lại là sư huynh của Cốc Mộng Viễn, y sẽ phải làm sao đây?

Y cười thật tươi, thật trong sáng, và tiếng nói cũng thật thánh thót :

- Đại ca, tiểu đệ thật là vui mừng.

Cốc Mộng Viễn chỉ ngỡ là y vui mừng là vì mình không sợ bách độc, cười nói :

- Hiền đệ khoan hãy vui mừng, ngu huynh đâu có thể ngày đến tối lúc nào cũng vận công.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Không sao, chỉ cần khi đối phó với kẻ dùng độc, cẩn thận một chút là được rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đương nhiên, nhưng ngu huynh vốn dĩ không sợ...

Chàng đưa mắt nhìn viên linh dược Tẩy Kinh Tĩnh Huyết đan vẫn còn nằm trong tay Cổ Hoàn Bạch, cười thầm nói :

- Hiền đệ hãy cất linh đan vào, ngu huynh có điều cần nói.

Cổ Hoàn Bạch cất linh đang xong, cười hỏi :

- Đại ca có điều gì cần nói vậy?

- Tẩy Huyết Tĩnh Huyết đan này là của gia đình hiền đệ ư?

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Tưởng là điều gì to tát, dĩ nhiên là của gật đầu tiểu đệ rồi.

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Ngu huynh biết được Tẩy Kinh Tĩnh Huyết đan này là một trong năm đại linh đan thần kỳ nhất trong võ lâm, và do Chân lão ở Đông Hải đặc chế, chưa bao giờ nghe nói tặng cho ai, sao hiền đệ lại có linh đang này? Chả lẽ Chân lão là...

Khi Cốc Mộng Viễn đang nói, Cổ Hoàn Bạch đã nghĩ xong đối sách, giờ không chờ Cốc Mộng Viễn dứt lời đã vội nói :

- Chân gia gia là ngoại công của tiểu đệ.

- À!

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi thở phào một hơi dài, đưa tay lau mồ hôi trán

Chương 12: Giang Hồ Vạn Dặm Theo Bên Chàng

Cốc Mộng Viễn lại cúi xuống rút lấy ba ngọn Hiết Vỹ độc châm nơi sau ót ba tử thi, dùng một mảnh vải nhỏ gói lại, cất vào lòng cười nói :

- Muốn điều tra hung thủ chỉ cần bằng vào mấy ngọn châm nhỏ này thôi.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đang đứng thừ ra nhìn lên phía trên pho tượng thần Quan Đế, Cốc Mộng Viễn thấy vậy ngạc nhiên, liền ngước lên nhìn, thì ra phía trên tượng thần có một mảnh giấy trắng dài.

Mắt chàng rất tinh, đã nhận thấy trên mảnh giấy có chữ viết, nhưng chàng rất lấy làm lạ, Cổ Hoàn Bạch là người hiếu sự, vì sao trông thấy mảnh giấy này lại thừ người ra, không chịu phóng lên lấy xuống?

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng mỉm miệng cười. Chàng đã nghĩ ra nguyên nhân, hẳn là Cổ Hoàn Bạch sợ trên mảnh giấy có kịch độc.

Thật ra chàng nào có biết Cổ Hoàn Bạch sở dĩ không phóng lên lấy mảnh giấy là vì sợ lướt qua đầu tượng Quan Đế, làm hoen ố đức thánh hiền.

Cốc Mộng Viễn nghĩ vậy bèn cười nói :

- Hiền đệ, dường như đó là một bức thư, để ngu huynh lấy xuống xem thử.

Đoạn liền tung mình lên cao ba trượng, lấy mảnh giấy xuống trao cho Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch khẽ cười nói :

- Đại ca, thân pháp "Nghinh Phong Tống Liễu" nhanh quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ cũng biết tâng bốc kẻ khác ư?

Cổ Hoàn Bạch nguýt chàng cười :

- Thật sự là cao minh mà.

Thật ra người kinh ngạc hơn hết cả là Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi, y nhận thấy chàng thiếu niên Cốc Mộng Viễn này võ công cao cường chẳng kém gì Đông Hải Bệnh Phương Sóc Chân Cửu lão gia gia.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đã cầm lấy mảnh giấy xem, bỗng mắt y như phún lửa, toét miệng mắng :

- Khốn kiếp... cô... thiếu gia mà không bắt lấy ngươi chặt cả hai tay, thề chẳng làm người.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch bỗng nhiên tức giận, vội cười nói :

- Trên giấy viết gì mà lại khiến hiền đệ nổi giận thế này?

Cổ Hoàn Bạch đưa mảnh giấy ra, hậm hực nói :

- Đại ca hãy xem đây.

Cốc Mộng Viễn chau đầu tới, một mùi thơm ngan ngát từ người Cổ Hoàn Bạch toát ra, len vào mũi chàng, khiến lòng chàng ngây ngất xao xuyến.

Chàng vội trấn tĩnh tâm thần, đưa mắt xem, bất giác phì cười.

Thì ra trên mảnh giấy là một bài thơ ngũ ngôn bát cú :

Tầm Dương võ lâm khách

Đều là kẻ vô dụng

Để lại thì bẩn mắt

Giết đi lại ố đao

Tặng cho một nắm châm

Cùng nhau xuống âm tào

Gửi lời hai tiểu tử

Chớ xen vào chuyện người

Sau cùng, cuối bài thơ là một giòng chữ to hơn :

"Kẻ sát nhân là Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch."

Cốc Mộng Viễn lắc đầu khẽ thở dài nói :

- Người này thật là thâm hiểm.

Cổ Hoàn Bạch cảm thấy hơi nóng phả ra vào tai, mới hay hai người gần như chụm đầu vào nhau, bất giác đỏ mặt, vội nghiêng đầu sang bên và buông mảnh giấy ra, giả vờ giậm chân để khỏa lấp vẻ ngượng ngùng, tức giận nói :

- Đây chẳng phải rõ ràng là muốn giá họa cho chúng ta hay sao? Hứ!

Cốc Mộng Viễn nhặt lấy mảnh giấy, cũng bỏ vào người nói :

- Đây cũng là một chứng cứ nữa, không nên vứt bỏ.

Đoạn quay sang Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi nói :

- Thiệu đại hiệp, việc ở đây phiền đại hiệp lo liệu giùm.

Thiệu Phi sốt sắng cười :

- Nhị vị công tử cứ tự tiện, việc vặt vãnh này khiếu hóa lo liệu được.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Xin phiền đại hiệp.

Đoạn kéo Cổ Hoàn Bạch một cái, sải bước đi ra ngoài.

Cổ Hoàn Bạch vừa đến cửa miếu, bỗng lớn tiếng nói :

- Thiệu Phi, việc của ta, ngươi không được bép xép, bằng không hãy liệu hồn.

- Khiếu hóa tuân mệnh, việc của công tử, khiếu hóa này gan trời cũng không dám bép xép.

Thiệu Phi vừa dứt lời, hai người đã đi xa được mấy trượng.

° ° °

Bình minh, ánh nắng chênh chếch soi trên một chiếc huyền đen sơn vàng chóa lóa, giương buồm đi về hướng đông.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch hai người sóng vai đứng nơi mũi thuyền khe khẽ chuyện trò, mặt đầy hớn hở.

Mặc dù hai người phải vất vả một đêm, nhưng lúc này tinh thần rất phấn chấn.

Sau khi trở về bến sông, Cốc Mộng Viễn đã hồi lui chiếc thuyền thuê bao, sang đi cùng thuyền của Cổ Hoàn Bạch. Mục đích của họ là đến Kim Lăng.

Phân đàn Giang Nam của Tam Âm bang được đặt tại phố Cổ Lâu trong thành Kim Lăng, Cổ Hoàn Bạch sớm đã điều tra rõ, Phân đàn ấy bên ngoài chỉ là một tiệm cầm đồ với bảng hiệu là Vạn Thông Bửu Hiệu.

Cổ Hoàn Bạch lúc này đã rõ nguyên nhân vì sao Cốc Mộng Viễn không quá lo cho tính mạng của bốn vị Chưởng môn nhân, bởi lẽ mục đích của Tam Âm bang chỉ là bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân để làm con tin.

Đồng thời y cũng đoán ra, lão ma đầu Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng, và cũng là chủ nhân của Mặc Ngọc Kiếm Sắc mang danh Khu Quỷ Kinh Thần, không chừng có liên quan đến Tam Âm bang.

Bằng không, Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi với sức một mình một bang có lẽ chưa dám gây chuyện tày trời như vậy.

Hơn nữa, y cũng đã biết Cốc Mộng Viễn là con trai của Giang Đốc Vân Quý Cốc Thiên Thi, và được vih dự mang danh Cốc Thanh Thiên.

Và quan trọng hơn nữa, chàng còn là cháu nội của Nam Nho, Bệnh Tử Đô Nho Hiệp Cốc Dương ở Nam Hải.

Còn mình thì sao? Tổ phụ của mình chính là Đông Tà, Sấu Phương Sóc Tà Hiệp Chân Cửu ở Đông Hải, một trong Tứ Phương Đại Hiệp.

Thật sự là một sự trùng hợp tuyệt diệu.

Cổ Hoàn Bạch lòng tràn ngập đầy vui sướng, cười nói luôn miệng. Cốc Mộng Viễn thấy vậy cũng vui lây.

Thuyền xuôi gió lướt đi, chiều hôm ấy đã qua khỏi Yến Hồ, khoảng canh một đã đến bến cảng Thái Thạch Cơ.

Cốc Mộng Viễn đã có hẹn với Cổ Hoàn Bạch, khi đến cảng Thái Thạch Cơ sẽ dừng thuyền để xem trăng nơi này sáng đến mức nào lại khiến Lý Thái Bạch phóng xuống sông với trăng.

Nhưng sự đời thường không như ý, khi thuyền còn cách chừng hai dặm đã gặp phải một xích sắt to giăng ngang.

Một hàng bốn chiếc thuyền to, đèn đuốc soi sáng mặt sông như thể ban ngày, giữa bốn chiếc

thuyền có một sợi xích giăng ngang, cản ngăn thuyền bè qua lại.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy tức giận nói :

- Cốc đại ca, thật không ngờ nơi đây lại có xích sắt ngăn đường cản lối, gây trở ngại cho hành trình của chúng ta, đại ca tính sao đây?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt quan sát, chàng biết đây không phải là do quan phủ phong tỏa, bởi chàng thấy những chiếc thuyền gỗ này không phải là chiến hạm của Thủy sư đô đốc Trường Giang, chứng tỏ việc phong tỏa này chính phần mười là do hành động của hào khách giang hồ. Truyện "Giang Hồ Ký "

Thế là, chàng định xông qua bằng vũ lực.

Ngay khi nghe Cổ Hoàn Bạch hỏi, bèn cười nói :

- Theo hiền đệ thì sao?

- Chặt xích, phá hủy thuyề xông qua.

- Nếu kinh động đến quan phủ thì không ổn đâu.

Cốc Mộng Viễn tuy biết rõ không phải là do quan phủ phong tỏa, nhưng vì không muốn Cổ Hoàn Bạch gây sự thêm phiền nên chàng mới nói vậy.

Nào ngờ Cổ Hoàn Bạch còn nhận biết sớm hơn chàng, đây không phải là chiến thuyền của quan binh, nên Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch lập tức cười hỏi :

- Nếu không phải do quan binh phong tỏa thì sao?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, vị Cổ hiền đệ này thật chẳng hàm hồ, song chàng nghĩ thận trọng vẫn hơn, bèn cười nói :

- Dù không phải quan phủ thì cũng chẳng nên gây sự là hơn.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy đại ca hãy đến nói chuyện phải trái với họ trước đi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Cầu mong là có thể nói chuyện êm xuôi...

Bỗng nhiên buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Có lẽ ý định thưởng nguyệt của chúng ta khó mà thực hiện được.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu chúng ta qua được, cũng vẫn có thể thưởng nguyệt hoài cổ như thường, liệu họ cũng chẳng dám làm gì chúng ta.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chuyện ấy lát nữa hẳng tính, chưa chắc gì họ đã chịu mở xích cho chúng ta qua.

Trong khi ấy, thuyền đã đến gần một chiếc thuyền to lớn đang chắn ngang giữa sông.

Cốc Mộng Viễn liền tiến tới một bước, vận khí cất tiếng nói :

- Vị quản sự nào trên thuyền xin mời ra ngoài nói chuyện.

Tiếng nói của chàng là do đề tụ trung khí phát ra, những người xung quanh không cảm thấy gì, nhưng những người trong khoang thuyền to thì nghe như sấm động bên tai.

Chàng vừa dứt lời, trong khoang thuyền đã có hai người bước ra.

Người bên phải cao đến tám thước, mắt rậm mày báo, toàn thân võ phục tím, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Người bên trái thấp hơn đến một cái đầu, mặc áo dèn đen chỉ đến đầu gối, tóc tai rối bời, sắc mặt vàng ệch, mày thưa mắt bé, dáng vẻ hết sức thảm não.

Cốc Mộng Viễn thấy hai người đi ra, liền dương thanh nói :

- Biển cả sông hồ không phải sở hữu tư nhân, các vị sao lại phong tỏa không cho ghe thuyền qua lại? Nếu tức khắc mở xích thì thôi, bằng không làm lỡ đại sự của tại hạ, các vị không gánh chịu nổi đâu.

Cổ Hoàn Bạch nghe chàng nói vậy bất giác chau mày.

Nhưng hai người trên thuyền to thì lại cười phá lên, bởi họ những ngỡ tiếng quát vừa rồi là của một cao nhân nào, khiến họ vội vàng ra xem xét, giờ thấy thì là một tên nhãi ranh chưa từng lịch duyệt giang hồ.

Đại hán áo tím cười hăng hắc nói :

- Các hạ có biết luật giang hồ không?

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Hành tẩu giang hồ lẽ nào lại không biết luật lệ giang hồ?

Đại hán áo tím cười ha hả :

- Đã biết luật lệ giang hồ, vậy thì bổn bang đêm nay ước đấu với người tại Thái Thạch Cơ, vì không muốn gây tổn thương cho ghe thuyền qua lại nên phong tỏa sông này ba giờ, về tình về lý có gì là không được?

Cốc Mộng Viễn nghĩ, đúng rồi họ vì sợ tổn thương đến ghe thuyền qua lại nên phong tỏa sông ba giờ, vậy thì phải lẽ lắm chứ.

Nghĩ vậy bèn vội nói :

- Vậy rất đúng, rất đúng. Chẳng lẽ tôn giá thuộc bang nào vậy?

Đại hán áo tím hé môi cười :

- Tam Âm bang.

Cốc Mộng Viễn cũng mừng thầm, vậy thì tốt quá, cứ sợ không tìm được các ngươi, giờ thì đã gặp được rồi.

Chàng lại hỏi :

- Quý bang đã ước đấu với ai tại đây?

Theo chàng suy đoán, người gây hấn với Tam Âm bang có lẽ là đệ tử của năm đại môn phái, nhưng câu trả lời của đối phương đã khiến chàng hết sức bất ngờ.

- Thiên Ma giáo.

- Thiên Ma giáo ư?

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cùng giật mình sửng sốt.

Cổ Hoàn Bạch hai mắt quét nhanh bỗng tiến tới một Giáo chủ nói :

- Các vị là người của Tam Âm bang ư?

Đại hán áo tím cười quái dị :

- Sao? Tiểu tử ngươi nghĩ là lão tử mạo nhận ư?

Nghe đối phương xưng hô thật thô lỗ, Cổ Hoàn Bạch tức giận nhướng mày định gây hấn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nháy mắt để ngăn Cổ Hoàn Bạch, buông tiếng cười dài, cao giọng nói :

- Tôn giá đã là tráng sĩ trong Tam Âm bang, nhưng chẳng hay xưng hô thế nào vậy?

Đại hán áo tím cười đắc ý :

- Mỗ là Lý Siêu, ngoại hiệu Phích Lịch Quyền, còn vị kia là...

Đưa tay chỉ vào người trung niên tướng mạo thảm não, lớn tiếng khoa trương :

- Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang, đệ nhất cao thủ phân đà Nam Kinh của bổn bang.

Y vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch đã tranh trước nói :

- Các hạ có ngoại hiệu là Phích Lịch Quyền, hẳn là một quyền phát ra ghê gớm như sấm sét chứ gì?

Phích Lịch Quyền Lý Siêu đắc ý cười to :

- Đó là lẽ đương nhiên.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Tại hạ cũng biết vài chiêu Phích Lịch quyền, các hạ có muốn xem qua không?

Phích Lịch Quyền sững sờ :

- Tiểu tử ngươi cũng biết ư?

Cổ Hoàn Bạch cười sắc lạnh :

- Không tin ngươi hãy nếm mùi Phích Lịch quyền này thử xem.

Đồng thời tay phải vung lên. "Vù" một tiếng, lăng không tung ra một quyền.

Phích Lịch Quyền Lý Siêu tuy là một kẻ đần độn, nhưng võ công chẳng hề kém cõi, nhất là người luyện võ thường có phản ứng rất nhanh, nên Cổ Hoàn Bạch vừa mới xuất quyền, y cũng liền theo bản năng vung quyền đón tiếp.

"Bùng" một tiếng, Phích Lịch Quyền Lý Siêu bật ngã ngồi trên sàn thuyền, hét to :

- Ô... Tiểu tử ngươi hung thật, khá thật...

Chiêu quyền của Cổ Hoàn Bạch chẳng phải Phích Lịch Quyền gì, mà là vận nội gia cương khí phát ra, dĩ nhiên Lý Siêu đâu thể nào chịu nổi.

Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang thấy vậy liền kéo Phích Lịch Quyền Lý Siêu đứng lên, Mộng Viễn vỗ vai y.

Phích Lịch Quyền Lý Siêu tuy bị đánh ngã nhưng không tức giận, chỉ thừ ra nhìn Cổ Hoàn Bạch, toét miệng thắc mắc hỏi :

- Tiểu tử... ngươi... đó là quyền gì vậy?

Cổ Hoàn Bạch thấy người này đôn hậu đến thú vị, bèn cười nói :

- Trội hơn Phích Lịch quyền của các hạ nhiều, có muốn học không?

Cốc Mộng Viễn chau mày phì cười, thầm nhủ :

- Vậy là phen này có nhiều trò vui rồi.

Quả nhiên, Lý Siêu toét miệng cười nói :

- Nếu tiểu tử ngươi chịu dạy, mỗ dập đầu lạy ngay.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy lạy thiếu gia ba lạy đi, thiếu gia sẽ dạy cho.

Lý Siêu mừng rỡ khôn xiết, liền co chân toan quỳ xuống.

Nhưng Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang đã tức giận nói :

- Lý huynh sao thế này? Người ta là ai, Lý huynh có biết không?

Lý Siêu ngớ người, quên cả quỳ, cười ngớ ngẩn nói :

- Mặc y là ai, miễn là...

Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang lắc đầu thở dài, quát :

- Tránh ra.

Lý Siêu như rất ngán sợ Minh Chí Quang, liền lùi sau một bước, miệng làu bàu chẳng rõ phàn nàn gì.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy khẽ cười nói :

- Hiền đệ, như vậy là không xong rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Gã họ Minh kia thật làm mất hứng.

Lúc này Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang đã ôm quyền lớn tiếng nói :

- Hai vị thân hoài võ công tuyệt đỉnh, hẳn chẳng phải hạng vô danh, bổn bang đêm nay có việc ở Thái Thạch Cơ, nếu hai vị đi ngang qua đây, xin chờ ba giờ được không?

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Tuy các hạ nói hợp tình hợp lyý nhưng huynh đệ bởi đang có việc khẩn cấp cần phải đi ngay, theo các hạ thì nên tính sao đây?

Túy Tiên Kiếm chau mày :

- Đó thì tại hạ không sao trả lời được rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Không trả lời được cũng phải trả lời, bằng không thiếu gia sẽ chặt xích qua sông.

Túy Tiên Kiếm ánh mắt chợt sắc lạnh, mái tóc rối bời rung động nói :

- Liệu hai người cũng chẳng thể dám.

Cổ Hoàn Bạch cười phá lên :

- Trên cõi đời này chẳng việc gì mà Cổ mỗ không dám làm.

Bỗng ngoảnh mặt ra sau nói :

- Cốc đại ca cũng hãy thử Chấn Thiên chỉ của mình xem sao.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười vang tiếp lời :

- Xích sắt nhỏ bé thế này mà dùng đến Chấn Thiên chỉ thì thật là đại tài tiểu dụng, theo ý huynh đệ

thì chỉ cần một chiêu "Túy Phách Tiên Đào" trong Tam Dương Triệt Mạch thủ pháp là quá đủ rồi.

Hai người một xướng một họa, như thể chiếc xích sắt to lớn cỡ trứng ngỗng thế kia chỉ là một sợi chỉ mong manh, khiến Minh Chí Quang hết sức hoang mang.

Qua việc thiếu niên áo trắng lăng không xuất quyền đánh ngã Lý Siêu khi nãy, nếu đối phương muốn chặt xích mở đường, chín phần mười là thực hiện được.

Y nghĩ nhanh, lúc này đã canh hai, Thiên Ma giáo có lẽ đã gặp gỡ với Phó bang chủ tại Thái Thạch Cơ rồi, nếu để cho đối phương xông qua đây được thì mình còn gì là sỉ diện nữa?

Nhân ấp sinh trí, y bỗng nghĩ ra một cách, liền cười nói :

- Hai vị quả thật cần phải đi ngang qua đây gấp ư?

Cốc Mộng Viễn lạnh lùng :

- Nếu không thật cần thiết thì ở đây đôi co với ngươi làm gì?

Túy Tiên Kiếm gật đầu cười :

- Nếu tại hạ bằng lòng dùng thuyền đưa hai vị thì sao?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Các hạ bảo...

Y bỗng thấy việc này có phần không ổn, nên liền ngưng lời.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Các hạ thật ra là có dụng ý gì? Tại hạ thật không còn nhẫn nại được nữa.

Lúc này chàng đã nghe loáng nhoáng có tiếng quát tháo từ phía Thái Thạch Cơ vọng đến, hẳn là cuộc chiến giữa Thiên Ma giáo và Tam Âm bang đã diễn ra rồi.

Do đó chàng nóng lòng muốn đến đó ngay.

Túy Tiên Kiếm vội nói :

- Tại hạ bằng lòng dùng thuyền nhanh của bổn bang đưa hai vị qua khoảng sông này.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Các hạ hà tất đổi thuyền cho phiền phức?

Minh Chí Quang cười :

- Nếu không phải là thuyền của bổn bang, tuyệt đối chẳng thể qua được, nên tại hạ mới nghĩ ra cách giải quyết linh động ấy, đó cũng hoàn toàn là bởi nể vì hai vị.

Cổ Hoàn Bạch cười khúc khích :

- Vậy thuyền của bọn này tính sao đây?

Minh Chí Quang vội đáp :

- Để lại đây chờ đến khi sông giải tỏa.

Cổ Hoàn Bạch thầm phì cười, y hiểu Túy Tiên Kiếm này định dùng cách giữ thuyền không giữ người như vậy để buộc mình tự ý rút lui, nếu không muốn rời bỏ thuyền mình.

Nhưng y nào biết Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch lúc này không màng đến việc qua được hay không, mà là nóng lòng muốn đến xem cuộc chiến giữa hai phái.

Như vậy, ý nghĩ của Minh Chí Quang chẳng những vô hiệu mà còn rơi vào cạm bẫy của hai người.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn mỉm cười, đoạn lớn tiếng nói :

- Cũng được, bọn này đồng ý với các hạ.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Các hạ chuẩn bị thuyền đi.

Hai người vừa dứt lời, lập tức phi thân qua chiếc thuyền to của Tam Âm bang ở giữa sông.

Minh Chí Quang không ngờ đối phương lại bằng lòng với ý kiến của mình, bất giác đứng thừ ra, mãi đến khi hai người đứng trước mặt tủm tỉm cười, y mới phát giác.

Bây giờ dù y có muốn tráo trở cũng chẳng thể được, đành đưa mắt nhìn hai người, uể oải nói :

- Xin hai vị chờ chốc lát.

Y quay người đưa mắt nhìn Lý Siêu, đoạn mới chúm môi cất lên một tiếng huýt dài.

Lát sau, một chiếc thuyền nhỏ từ bờ sông bên trái lướt nhanh đến.

Lý Siêu rón rén đi đến trước mặt Cổ Hoàn Bạch, cười nói :

- Tiểu huynh đệ có thể dạy mỗ pho Phích Lịch quyền của tiểu huynh đệ không?

Cổ Hoàn Bạch cười to :

- Đương nhiên là được, nhưng phải có điều kiện.

Lý Siêu hấp tấp hỏi :

- Điều kiện gì? Tiểu huynh đệ nói mau.

Cổ Hoàn Bạch nói khẽ :

- Đừng ở lại Tam Âm bang nối giáo cho giặc nữa.

Lý Siêu sửng sốt :

- Tiểu huynh đệ... bảo mỗ... thoát ly Tam Âm bang ư?

Cổ Hoàn Bạch đanh mặt :

- Sao? Không chịu ư?

Lý Siêu khó xử đưa mắt nhìn miễn cưỡng, ấp úng nói :

- Mỗ... mỗ...

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Nếu thấy không được thì thôi.

Lý Siêu tuy là người đầu óc ngốc nghếch, nhưng lúc nào y cũng muốn học thêm võ nghệ, nên khi bị Cổ Hoàn Bạch một quyền đánh ngã, lòng hết sức bội phục.

Người có lòng dạ ngay thẳng thì ý nghĩ cũng ngay thẳng, nên y liền nảy sinh ước muốn Cổ Hoàn Bạch truyền thụ võ công cho.

Lúc này, Cổ Hoàn Bạch bảo y phải thoát ly Tam Âm bang mới chịu truyền thụ võ công cho, khiến y hết sức phân vân khó xử.

Y lại đưa mắt nhìn Minh Chí Quang thì vừa lúc chiếc thuyền nhỏ kia đã đến nơi.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch dưới sự thỉnh mời của Minh Chí Quang, cùng phi thân xuống

thuyền nhỏ.

Lý Siêu kinh hoảng, chẳng màng gì đến Minh Chí Quang nữa, lớn tiếng nói nhanh :

- Tiểu huynh đệ, mỗ bằng lòng.

Cổ Hoàn Bạch không ngờ Lý Siêu lại bằng lòng thoát ly Tam Âm bang nhất thời không biết xử trí thế nào.

Lúc này thuyền đã quy mũi, Lý Siêu đang há hốc miệng chờ đợi.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn lại thần thái hết sức nhàn nhã chắp hai tay sau lưng, vẻ ơ hờ tủm tỉm nhìn mình. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Hoàn Bạch bực tức thầm nhủ :

- Đại ca định đứng xem trò vui hả? Hừ!

Bỗng y hai mắt sáng rực lên, lớn tiếng nói :

- Lý Siêu, ngươi bằng lòng thoát ly Tam Âm bang thì thiếu gia cũng bằng lòng truyền thụ võ công cho ngươi. Nhưng phải đợi thiếu gia trở về thuyền mới được.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười nói :

- Hiền đệ định bảo y đi đâu mà đợi chứ?

Đúng rồi, bảo y đi đâu đợi kia chứ? Đương nhiên, Tam Âm bang cũng đâu chịu dung tha cho một tên phản đồ, khi mình quay lại đây, có lẽ Lý Siêu đã bị xử tử rồi.

Y chợt nảy ý, thuyền mình hãy còn thiếu một người trưởng toán, để Lý Siêu ở trên thuyền chẳng phải là một trợ thủ đắc lực ư?

Nghĩ vậy liền nói :

- Lý Siêu, hãy sang thuyền của ta mà đợi.

Đừng thấy Lý Siêu người ngốc nghếch, nhưng gặp lúc nguy bách thì y chẳng còn ngốc nghếch nữa. Cổ Hoàn Bạch vừa dứt lời, y lập tức phi thân sang chiếc thuyền đen cách ngoài một trượng, lớn tiếng nói :

- Tiểu huynh đệ, mỗ đã tuân mệnh rồi.

Cổ Hoàn Bạch ha hả cười to :

- Tốt lắm. Ngươi hãy yên tâm chờ đợi, ở trên thuyền phải vâng lời đấy nhé.

Lúc này Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang hết sức ngỡ ngàng, y chẳng ngờ Lý Siêu có thể lại bỏ đi nhanh như vậy, nên y đã không kịp ngăn cản.

Y biết nếu Phó bang chủ mà hay biết việc này, tám phần là y chẳng thể sống nổi.

Còn như mình mà động thủ với người trên chiếc thuyền đen kia, bắt về Phích Lịch Quyền Lý Siêu, đành rằng có thể miễn tội, nhưng nếu có người võ lâm thừa cơ xông lên qua đây thì mình chẳng lại mang tội thất trách hay sao?

Y suy đi tính lại, chẳng biện pháp nào là lưỡng toàn, mãi đến khi chiếc thuyền nhỏ chở Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch mất dạng trong màn đêm mịt mùng, y mới ổn định lại tâm thần, mỉm miệng cười bí ẩn.

Lúc này, chiếc thuyền nhỏ dưới sự chèo lái của một môn đồ Tam Âm bang lướt đi như tên bắn về phía Thái Thạch Cơ.

Thuyền nhỏ tốc độ đã nhanh, Cốc Mộng Viễn nhãn lực cũng tốt, khi còn cách Thái Thạch Cơ khoảng trăm trượng, chàng đã trông rõ cảnh tượng tại đó.

Mười mấy chiếc thuyền to lớn vây tụ trên sông, thuyền nào cũng đèn đuốc sáng choang và có người đang giao chiến, chỉ thấy đao kiếm lấp loáng, hết sức kịch liệt.

Nhưng điều lạ lùng là ngoài mấy tiếng quát khi nãy, những người kịch chiến trên thuyền không một ai phát ra tiếng quát tháo.

Thoáng chốc, thuyền nhỏ đã đến gần nơi giao chiến.

Nhưng gã môn đồ Tam Âm bang vẫn tiếp tục chèo thẳng chứ không dừng thuyền lại.

Cốc Mộng Viễn ngoảnh lại nhìn gã chèo thuyền, lạnh lùng nói :

- Dừng lại.

Gã chèo thuyền ngạc nhiên :

- Tiểu nhân phụng mệnh là đưa hai vị vượt qua khúc sông này...

Cổ Hoàn Bạch gằn giọng :

- Bảo ngươi dừng lại thì ngươi cứ dừng, chớ lôi thôi.

Gã chèo thuyền biến sắc mặt :

- Tiểu nhân không dám.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày trầm giọng :

- Mọi sự đều đã có ta, không can gì đến ngươi, bỏ dầm xuống ngay, binh khí...

Chàng chưa kịp dứt lời, gã chèo thuyền bỗng hai tay vung mạnh lên, hai chiếc dầm gỗ quét thẳng vào hai người. Cổ Hoàn Bạch nhướng mày cười khảy quát :

- Ngươi muốn chết.

Hai tay vung lên, hai luồng kình khí như bài sơn đảo hải xô ra.

Hai chiếc dầm gỗ lăng không bị chân lực nội gia của Cổ Hoàn Bạch chấn gãy thành tám khúc rơi xuống sông theo giòng nước trôi đi.

Đồng thời gã chèo thuyền bị hất bay lên ra xa ba trượng rồi rơi xuống sông cuồn cuộn.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nói :

- Người của Tam Âm bang thật là ngang ngược.

Chàng như bỗng nhớ ra điều gì trọng đại, khẽ thở dài nói :

- Hiền đệ, thuyền này tính sao đây? Ngu huynh chưa từng học chèo thuyền bao giờ cả.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đại ca đừng lo, tiểu đệ sinh trưởng ở bên bờ Đông Hải, ngay từ thuở bé đã thích đùa nghịch với nước biển, nước sông Trường Giang này chưa gây khó khăn cho tiểu đệ được đâu.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Vậy mà ngu huynh quên mất.

Nhưng chàng lại bỗng nhiên chau mày nói :

- Nhưng không có mái chèo, biết làm sao đây?

Cổ Hoàn Bạch cũng nhíu mày, đưa mắt nhìn nước sông cuồn cuộn, lại nhìn Cốc Mộng Viễn trầm ngâm nói :

- Đại ca, chúng ta chỉ cách chiếc thuyền to kia vài trượng, bỏ quách chiếc thuyền nhỏ này cho rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy cũng được... nhưng chúng ta lên thuyền của bên nào? Tam Âm bang hay Thiên Ma giáo?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Mặc kệ, lên rồi hẵng tính.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vậy đâu được.

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại không được?

- Nếu chúng ta lên thuyền của Thiên Ma giáo thì không sao, bởi Thiên Ma giáo đã từng liên thủ với năm đại môn phái, ít ra cũng không dám công khai gây hại giang hồ, ra mặt chống đối với các phái. Còn như lên thuyền của Tam Âm bang, rất có thể bị người hiểu lầm.

Cổ Hoàn Bạch nực cười thầm nhủ :

- Cốc đại ca này rõ là quá câu nệ tiểu tiết.

Nhưng miệng lại nói :

- Đại ca quan tâm giữ lại chiếc thuyền này ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngu huynh mong như vậy.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đại ca đã quyết như vậy thì tiểu đệ đành phải nhờ đại ca cùng ra sức thôi.

- Đó là điều đương nhiên, nhưng ra sức bằng cách nào?

- Chúng ta vận khí đẩy thuyền.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lẽ ra ngu huynh phải sớm nghĩ đến điều ấy mới đúng.

Vừa dứt lời đã vung hai tay áo ra sau thuyền, một luồng kình lực ập xuống mặt sông, thuyền lập tức lướt tới như tên bắn, và nói :

- Hiền đệ, chút sức này để ngu huynh ra cho, hiền đệ khỏi phải động tay.

Bỗng chiếc thuyền thoáng chững lại, rồi thì xoay vòng vòng trên mặt sông.

Cốc Mộng Viễn hai tay áo càng vung nhanh thì thuyền càng xoay nhanh hơn, chỉ trong chốc lát, cả lòng sông đều dậy sóng bởi kình lực của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội dừng tay, đứng thổn mặt ra chẳng biết phải làm sao nữa.

Cổ Hoàn Bạch lúc này ôm bụng cười đến còng cả lưng, cả hơi cũng không thở nổi nữa.

Đến khi thuyền xoay chậm lại, Cổ Hoàn Bạch lắc đầu nói :

Truyện "Giang Hồ Ký "

- Đại ca ngốc quá.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, chả lẽ mình ngốc thật ư? Nhưng sao thuyền lại cứ xoay tròn mà không tiến tới thế nhỉ?

Chàng chau mày thở dài nói :

- Ngu huynh đành chịu thua.

Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Ai bảo đại ca chỉ lo đẩy thuyền mà không chú ý tới sức quân bình ở hai bên?

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ :

- Ôi, đúng là việc gì chưa trải qua là chưa hiểu biết.

Ngay khi ấy, bỗng thấy hai chiếc thuyền to im lìm từ hai bên tả hữu đâm thẳng vào thuyền của họ.

Cổ Hoàn Bạch hốt hoảng hét to :

- Đại ca, coi chừng.

- Hiền đệ yên tâm.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, hai chiếc thuyền to đã hung mãnh đâm vào thuyền, "ầm" một tiếng vang rền, ván vụn tung bay đầy sông

Chương 13: Mặc Ngọc Kiếm Sắc Khiếp Lão Ma

Thì ra ngay khi hai chiếc thuyền to đâm đến, Cốc Mộng Viễn đã tung ra hai luồng kình lực, nhưng không phải nhắm vào hai chiếc thuyền to mà chia ra bổ về phía sau thuyền và trên mặt sông.

Lập tức, thuyền nhỏ lao vút đi như tên bắn về phía trước, loáng cái đã ra xa hơn mười trượng.

Thế là trong tiếng kêu la kinh hoàng và tiếng quát mắng ầm ĩ, hai chiếc thuyền to đã đâm sầm vào nhau tan nát, ván vụn và đầu người nổi đầy mặt sông.

Cổ Hoàn Bạch khoái trá vỗ tay reo hò :

- Hay lắm.

Nhưng bỗng ngưng bặt, quay sang Cốc Mộng Viễn quát :

- Đại ca, nhanh lên, chúng ta phải tránh ra xa...

Đồng thời hai tay vung lên liên hồi, đẩy bọn môn hạ Tam Âm bang ra xa, không cho họ tiến đến gần làm lật thuyền.

Cốc Mộng Viễn đương nhiên cũng nhận thấy nguy cơ ấy, nhướng mày cười to nói :

- Hiền đệ, chúng ta hãy cho thuyền công vào giữa đấu trường hai phái được không?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đương nhiên là được.

Cốc Mộng Viễn liên tiếp tung ra ba chưởng, thuyền liền lướt đi như bay.

Nhưng thuyền họ vừa tiến tới, lập tức lọt vào vòng vây của đối phương, thì ra hai bên đã ngưng chiến để liên thủ đối phó với họ.

Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn đâu phải kẻ hèn nhát, hai phái cho thuyền bao vây, đó chính là điều họ mong muốn.

Cổ Hoàn Bạch ha hả cười to, vờ lớn tiếng nói :

- Cốc đại ca, chúng ta đã trở thành mục tiêu rồi.

Cốc Mộng Viễn hiểu ý, bèn cười :

- Không sai, nhưng chúng ta không được tỏ ra yếu hèn đấy.

Cổ Hoàn Bạch cười to :

- Nhưng thuyền của chúng ta đâu chịu nổi sự đụng chạm.

- Va chạm vừa rồi ư?

Cổ Hoàn Bạch thè lưỡi :

- Vậy chưa đủ dữ dội sao?

Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn quanh :

- Chắc chắn sẽ sôi nổi hơn nhiều, ít nhất cũng phải năm chiếc vỡ tan.

Cổ Hoàn Bạch khẽ thở dài, lắc đầu nói :

- Vậy thì tiếc quá, đáng giá nhiều tiền bạc lắm đấy, không đau lòng sao?

- Nếu tiếc thì đừng để va chạm nữa.

Hai người kẻ xướng người họ xem kẻ địch vây quanh như không hề có, thật khiến người của Thiên Ma giáo và Tam Âm bang hết sức hoang mang thắc mắc, không hiểu.

Thế nên, nhất thời họ đều thổn mặt ra, chưa có hành động gì, trơ mắt nhìn những chiếc thuyền to xáp dần vào giữa.

Mãi đến khi họ nghe Cốc Mộng Viễn nói câu "Nếu tiếc thì đừng để va đụng là hơn", người cầm đầu hai bên mới giật mình bừng tỉnh, phát giác quả đúng là không va đụng là hơn...

Bằng không, chắc chắn sẽ theo gương hai chiếc thuyền kia.

Lập tức, hai tiếng quát to cùng vang lên :

- Dừng lại.

Mười mấy chiếc thuyền to cùng lúc rung động thật mạnh, rồi thì dừng lại ngay.

Liền sau đó, một lão nhân cao to trên chiếc thuyền to ở đầu dòng sông cất tiếng nói :

- Hai tên tiểu tử ngươi là ai? Gan thật chẳng nhỏ.

Lão nhân này người cao hơn tám thước, mặt màu lam sậm, mái tóc bạc phơ, mày rậm mắt bé, mũi quặp miệng to, mặc áo màu vàng kim lóng lánh, tướng mạo khá uy vũ, khiến người nể sợ, tướng mạo khá uy vũ, khiến người nể sợ.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão này có lẽ chính là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ Tam Âm bang.

Đoạn vừa định cất tiếng hỏi, Cổ Hoàn Bạch tranh trước nói :

- Lão thất phu là người của Thiên Ma giáo hay Tam Âm bang?

Cổ Hoàn Bạch bởi qua lời Cốc Mộng Viễn biết Thiên Ma giáo đã từng liên thủ với năm đại môn phái tại thịnh hội Động Đình hồ, vậy ít nhiều cũng chính phái hơn, nên muốn biết rõ nếu người này thuộc Thiên Ma giáo thì sẽ trừng trị nhẹ tay hơn. Còn như người của Tam Âm bang thì... Hừ! Thiếu gia sẽ chẳng chút nương tay.

Lão nhân cao lớn nghe hỏi vậy, cười gằn nói :

- Tiểu tử thật ngu ngốc, ngay lão phu là ai cũng không biết mà dám đến đây gây sự, hẳn là hai tiểu tử ngươi đã chán sống rồi.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày, tức giận quát :

- Lão thất phu... hãy nói năng sạch sẽ một chút.

Cốc Mộng Viễn cũng trầm giọng quát :

- Lão bằng hữu là ai? Không nói ra thì ai biết được? Chả lẽ tôn giá có đeo chiêu bài trên mình để kẻ khác nhâậ diện hay sao?

Lão nhân quắc mắt, tức giận quát :

- Các ngươi rõ là tự mình tìm lấy cái chết. Không sai, lão phu đứng là có đeo chiêu bài trên mình, chỉ trách hai tên ngu ngốc các ngươi mắt quá kém nên không trông thấy, vậy là hai người chết chắc.

Cổ Hoàn Bạch nghe đối phương quả quyết hai người chết chắc, bất giác phì cười, đưa tay chỉ lão nhân nói :

- Lão thất phu rõ là mặt dạn mày dày, qua thái độ huênh hoang khoác lác của lão, thiếu gia đã sớm đoán ra lão là ai rồi.

Rồi quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc đại ca đã nghĩ ra lão thất phu ấy là ai chưa?

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Ngu huynh đã nghĩ ra rồi.

Cổ Hoàn Bạch ngước mắt nhìn trời, bỉu môi cười khảy nói :

- Lão thất phu bất quá chỉ là phó thủ của Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi, tay sai của kẻ khác, có tên là Lam Nhân Trù, đúng không?

Lão nhân áo vàng tái mặt, lão quả đúng là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ Tam Âm bang.

Thử nghĩ địa vị lão trong ban tôn cao dường nào, vậy mà lại bị Cổ Hoàn Bạch bảo là tay sai của kẻ khác, lão không giận sôi gan sao được?

Chỉ thấy đôi mắt bé của lão trừng lên sáng quắc, gầm to :

- Chó con, ngươi...

Lão giận đến mức không sao nói tiếp được nữa.

Cổ Hoàn Bạch nghe đối phương gọi mình là "chó con" liền tức giận đỏ mặt, nhảy lên cao ba thước, hai tay trỏ Lam Nhân Trù quát :

- Ngươi mới là chó... Ngươi là lão súc sanh hèn hạ hơn cả chó...

Lam Nhân Trù bị chửi mắng thậm tệ, như lửa thêm dầu, giận đến áo áo vàng rung động, nhún vai tung mình, hệt như một cánh chim to lao nhanh sang thuyền nhỏ, vung chưởng bổ vào Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy quát :

- Ngươi muốn chết.

Hai tay nõn nà vung lên, vừa định xuất chưởng đón tiếp.

Nhưng Cốc Mộng Viễn bỗng cất tiếng huýt dài, tay phải vươn ra kéo Cổ Hoàn Bạch ôm vào lòng, tung mình lên cao hơn tám trượng.

Cổ Hoàn Bạch đột ngột bị Cốc Mộng Viễn ôm chặt vào trong lòng thoạt tiên giật mình sửng sốt, sau đó e thẹn tột độ.

Hai người đang ở trên không, y muốn vùng vẫy cũng không thể thoát được.

Cũng may đó chỉ là thoáng chốc, hai người đã hạ xuống một chiếc thuyền to.

Thế nhưng, cái thoáng chốc đó đã khiến Cổ Hoàn Bạch tâm hồn xao xuyến hồi lâu.

Vì sao lại như vậy?

Điều ấy chỉ có chính bản thân y là hiểu rõ thôi.

Trong khi đó Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh ngạc, bởi chàng cảm thấy Cổ Hoàn Bạch người nhẹ như én, và mềm mại như không xương vậy. Chẳng những vậy, trước ngực như còn cất giấu ám khí bí mật gì đó. Truyện "Giang Hồ Ký "

Nhưng chàng là người thật thà cương trực, tuy sinh nghi nhưng không tò mò.

Sự cảm thụ của hai người khác nhau, nhưng chỉ trong khoảng khắc rồi thôi, bởi lúc này hai người đã hạ chân xuống thuyền.

Lúc này Lam Nhân Trù bởi thủ đoạn độc ác của mình bị Cốc Mộng Viễn nhận ra nên chưa đắc thủ, giận đến sắc mặt từ màu lam đổi sang màu tím.

Lão quay người trên không, lui về thuyền của mình, tức tối giậm chân và la hét ỏm tỏi.

Thì ra vừa rồi lúc lão vung chưởng, trong kình lực có kèm theo hai ngọn Đoạt Mệnh thần mang, nếu Cổ Hoàn Bạch mà đón tiếp, tuy có thể chấn lui Lam Nhân Trù, nhưng không ngăn cản được Đoạt Mệnh thần mang, cho dù đả thương Lam Nhân Trù thì mình cũng khó khỏi trúng độc khí thương vong.

Ngoài Cốc Mộng Viễn ra, có lẽ trên giang hồ không ai tránh thoát được sự ám toán của Đoạt Mệnh thần mang trong lúc không phòng bị, nên trong cơn nguy bách, Cốc Mộng Viễn đã bồng Cổ Hoàn Bạch phi thân né tránh. Đương nhiên đó cũng nhờ vào nhãn lực phi thường của chàng.

Bởi thân pháp hai người quá cao siêu, nên tuy họ hạ xuống trên một chiếc thuyền của Tam Âm bang mà đối phương không ai dám vọng động.

Chân vừa chạm sàn thuyền, Cổ Hoàn Bạch lập tức vùng khỏi tay Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn bỗng mỉm cười khẽ nói :

- Người của hiền đệ thơm quá.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy, bất giác tim đập dữ dội, cơ hồ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, thẹn thùng nói :

- Đại ca thật không biết mắc cỡ, đông người thế này mà dám ôm người ta.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ có biết vì sao không?

Cổ Hoàn Bạch chau mày lắc đầu.

- Trong chưởng lực của Lam Nhân Trù có ngầm kèm theo Đoạt Mệnh thần mang nên...

- Ồ...

Cổ Hoàn Bạch vừa nghe nói đến Đoạt Mệnh thần mang liền vỡ lẽ ra ngay, lòng cảm thấy ngọt ngào khô tả, nhưng miệng lại nói :

- Vậy đại ca cũng không nên ôm tiểu đệ, chỉ cần kéo tiểu đệ tránh ra là được rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy thầm lắc đầu nghĩ, vậy thì có sao đâu? Chả lẽ trên mình ngu huynh có vật gì xâm phạm đến tiểu đệ hay sao?

Nhưng ngoài mặt lại nói :

- Hiền đệ, cổ nhân dạy rằng "Tẩu tẩu ngã sông, nhanh tay cứu vớt", hiền đệ là trai, gặp nguy hiểm ngu huynh lẽ nào không nhanh tay? Vả lại, đôi bên khoảng cách quá gần, một thoáng chậm trễ hiền đệ ắt sẽ trúng độc, vậy ngu huynh chẳng phải sẽ ôm hận suốt đời hay sao? Do đó ngu huynh chỉ có cách là ôm lấy tiểu đệ mới khỏi bị hiền đệ bất phục giãy giụa, để khiến trễ nãi mà gặp hiểm nguy...

Thoáng dừng lại, khẽ cười nói :

- Hiền đệ là thân trai, có hề gì kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch lòng thầm gào to :

- Đúng vậy, chẳng hề gì cả, đại ca thích thì cứ ôm, muốn ôm bao lâu cũng được.

Nhưng miệng lại nói :

- Đại ca, đó là tiểu đệ nói đùa thôi mà.

Bởi Cốc Mộng Viễn đã nêu lời dạy của cổ nhân, nên Cổ Hoàn Bạch chẳng thể không nhượng bộ.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nhưng đã khiến cho ngu huynh toát mồ hôi lạnh...

Bỗng chàng không quay đầu, vung tay áo phất mạnh ra sau, liền tức tiếng ầm ầm vang lên liên hồi, và thuyền rung động dữ dội.

Cổ Hoàn Bạch ngoảnh lại nhìn, lập tức ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Thì ra môn đồ Tam Âm bang đều là người này gối lên chân người kia nằm dài từ chỗ cách Cốc Mộng Viễn chừng năm thước cho đến tận đuôi thuyền, và người nào cũng trố to mắt, không nói được mà cũng chẳng bò dậy được, chỉ có đôi mắt là còn đảo liên hồi, trông hết sức khôi hài.

Thì ra bọn họ đều là người trước ngã trúng người sau và nối tiếp ngã dài ra.

Cổ Hoàn Bạch cười đau cả bụng, nhưng Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù thì tức giận cơ hồ nổi điên.

Cốc Mộng Viễn hết sức điềm tỉnh, đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù cách chừng bốn trượng, lạnh lùng nói :

- Lam Nhân Trù, Đoạt Mệnh thần mang của lão từ đâu có?

Lam Nhân Trù giật mình, giọng u ám đáp :

- Lão phu không thể phụng cáo.

Lão thật là xảo quyệt, tuy trong lòng hết sức kinh hoàng bởi câu hỏi của Cốc Mộng Viễn, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra rất bình thản.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười khảy :

- Lão quan hệ thế nào với Lý Hàm Băng?

Lam Nhân Trù lòng như dậy sóng, nhưng vẫn ngoan cố nói :

- Chẳng việc gì đến ngươi.

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc, bỗng từ trong lòng lấy ra một vật quát :

- Lão biết vật này không?

Lam Nhân Trù trố to mắt, chằm chặp nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu.

Bỗng vẻ oai phong của lão biến mất, sát khí tiêu tan.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, cao giọng nói :

- Lam Nhân Trù, sao không dám trả lời?

Lam Nhân Trù mặt tái xám, run giọng :

- Lão phu...

Đột nhiên, ngưng lời, quắc mắt hỏi :

- Tiểu tử, Mặc Ngọc Kiếm Sắc này ngươi từ đâu có?

Cốc Mộng Viễn vừa định nói thật là lấy được từ trên mình Tầm Dương tam nghĩa, nhưng Cổ Hoàn Bạch đã kịp nháy mắt ra hiệu với chàng, đồng thời cười nói :

- Ngoài chủ nhân Kiếm Sắc ra, ai dám tặng vật này?

Lam Nhân Trù ngẩn người :

- Lão phu không tin.

Lão tuy lòng hồ nghi, nhưng giọng nói lại không quả quyết.

Cổ Hoàn Bạch đâu thể cho đối phương có thời gian suy nghĩ, y đã khẳng định là Lam Nhân Trù và thậm chí cả Tam Âm bang đều là thủ hạ của lão ma đầu Lý Hàm Băng, nên phải nắm lấy cơ hội này khám phá âm mưu của đối phương.

Lam Nhân Trù vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch liền quát :

- Lão dám bất kính với Kiếm Sắc, thật là cả gan.

Bỗng trừng mắt quát to :

- Nhóm Minh Thiện và Phục Hổ đâu?

Cốc Mộng Viễn giật mình, Cổ hiền đệ thật tâm cơ hơn người, lại nghĩ đến việc lợi dụng lệnh này.

Còn Lam Nhân Trù thì bị tiếng quát hỏi của Cổ Hoàn Bạch khiến cho ngây ngẩn, không biết xử trí ra sao.

Mặc Ngọc Kiếm Sắc ngoài Lý Hàm Băng ra, quả là không ai có, vậy rất có thể chính là do Lý Hàm Băng đã trao cho họ.

Họ đã có Kiếm Sắc trong tay, dĩ nhiên là người của Thần Phong động, vậy thì bất kỳ họ hỏi gì mình cũng đều phải trả lời, bằng không sẽ bị xem như là phản đồ, mà hậu quả của phản đồ thì...

Lam Nhân Trù thật không dám nghĩ tiếp nữa. Tuy nhiên, lão lại nhận thấy việc này như có phần không thông, đang lúc đối mặt với cường địch thế này, sao lại hỏi về điều cơ mật đại sự ấy?

Và hơn nữa, vì sao lại dùng võ lực xông vào đây, mà còn xuất thủ đả thương môn đồ Tam Âm bang nữa?

Lão càng nghĩ càng lấy làm lạ. Thế nhưng, Kiếm Sắc kia thì không phải là giả.

Hay là hai tiểu tử này mới lần đầu rời động phủ, chưa hiểu biết gì về giang hồ nên mới có hành động càn rỡ thế này?

Nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng. Người từ Thần Phong động ra đều phải trải qua nhiều cuộc khảo nghiệm, chẳng hạn như mình đây, tuy chỉ ở trong động ba tháng, nhưng khi phái xuất cũng phải trải qua năm chặng khảo nghiệm võ công. Hơn nữa, có hai cửa ải phải dùng trí tuệ mới vượt qua được.

Do đó lão còn hoài nghi, và thế là lão lặng thinh không đáp.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức lo lắng. Cổ Hoàn Bạch cũng thầm kinh tâm, đảo mắt nhìn quanh, thấy những người trên mấy chiếc thuyền bên trái cũng đều đang chú ý lắng nghe Lam Nhân Trù trả lời, liền nảy ý cười ha hả nói :

- Phải chăng vì người của Thiên Ma giáo có mặt nên lão không dám tiết lộ lung tích của bốn vị Chưởng môn nhân và Tây Sơn Tiều Tẩu?

Lam Nhân Trù quả nhiên liền cung kính nói :

- Tiểu lão chính là có ý ấy.

Hay lắm, cả xưng hô cũng đã hạ thấp, chứng tỏ Mặc Ngọc Kiếm Sắc này uy lực chẳng phải tầm thường.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười thầm, Cổ Hoàn Bạch ha hả cười nói :

- Không hề gì, lão cứ nói, các vị bằng hữu Thiên Ma giáo đã có mặt, cứ để họ nghe cũng chẳng sao.

Lam Nhân Trù chưa kịp đáp, từ trên một chiếc thuyền ở ngoài bảy trượng đã vọng đến một tiếng cười to già nua và nói :

- Vị tiểu hữu ấy nói rất đúng, Lam huynh hà tất cứ ấp a ấp úng?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, chỉ thấy người lên tiếng là một lão nhân trọc đầu tuổi ngoài sáu mươi mặc áo màu bạc, tướng mạo rất nghiêm chỉnh.

Chàng bất giác lấy làm lạ, lão nhân này xem ra hết sức chính phái, vì sao lại cam chịu sự sai khiến của người nữ nhân che mặt không dám gặp người thế nhỉ?

Chỉ nghe Cổ Hoàn Bạch cất tiếng hỏi :

- Lam Nhân Trù, lão ấy là ai vậy?

Cốc Mộng Viễn giật mình, Cổ hiền đệ sao lại lái sang chuyện khác thế này? Vậy chẳng phải là tạo cơ hội cho Lam Nhân Trù ư?

Quả nhiên Lam Nhân Trù khi nghe Cổ Hoàn Bạch bảo là cứ để cho người của Thiên Ma giáo nghe điều cơ mật, mặt liền lộ vẻ tức giận.

Lại nghe lão nhân kia bảo mình cứ ấp a ấp úng, đôi mày càng chau chặt và mắt rực tinh quang.

Giờ nghe Cổ Hoàn Bạch hỏi vậy, bất giác mặt lại liền thư giã, mỉm cười nói :

- Y là Thẩm Tam Thắng, giữ chứ Đường chủ Hình Đường trong Thiên Ma giáo. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Hoàn Bạch nhếch môi cười :

- Lão ta có kể được là cao thủ của Thiên Ma giáo không?

Lam Nhân Trù cười giòn :

- Giữ chức Đường chủ đương nhiên là cao thủ bậc nhất rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy hắn là người lãnh đạo Thiên Ma giáo hôm nay chứ gì?

- Không sai, y chính là nhân vật đầu sỏ đã gây sự với bổn bang.

Thẩm Tam Thắng cười dài một hồi, tiếp lời :

- Nếu Lam huynh không phục, lão phu sẵn sàng tiếp Lam huynh vài chiêu nữa.

Lam Nhân Trù cười khảy :

- Lão phu há sợ các hạ sao?

Thẩm Tam Thắng cười to :

- Lam huynh uy danh lừng lẫy, đương nhiên là chẳng xem lão phu ra gì rồi.

Lam Nhân Trù quắc mắt :

- Các hạ đã khiêu chiến thì lão phu sẽ cho nếm mùi…

Thẩm Tam Thắng cười tiếp lời :

- Lam huynh định dùng ngọn thiết quải khắc chín đầu chim để thi thố độc chiêu Cửu Thủ Kim Bằng tại Thái Thạch Cơ này chứ gì?

Lam Nhân Trù thoáng ngẩn người :

- Thẩm Tam Thắng, lão phu tái xuất giang hồ phen này chưa hề dùng đến quải, hắc hắc… hắc hắc… Đối phó với hạng như các hạ, lão phu chẳng cần phải dùng đến quải.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy động tâm thầm nhủ :

- Thì ra Lam Nhân Trù này thành danh nhờ vào ngọn thiết quải Cửu Thủ Kim Bằng. Nếu vậy thì ngọn quải này hẳn có vấn đề, sau này nếu gặp lão sử dụng thiết quải, mình phải hết sức đề phòng mới được.

Lam Nhân Trù chưa dứt lời, Thẩm Tam Thắng đã cười nói :

- Nếu Lam huynh không dùng quải, e rằng công phu hai tay chẳng làm gì được đâu.

Lam Nhân Trù nghe vậy hết sức tức tối, trỏ Thẩm Tam Thắng toét miệng mắng :

- Lão thất phu, Lam Nhân Trù này hôm nay mà không khiến người máu nhuộm Trường Giang, vùi thây dưới Thái Thạch Cơ thì ngươi chưa biết sự lợi hại của lão phu trong lần tái xuất giang hồ này.

Chưa dứt lời đã tung mình lên không.

Đồng thời một bóng người khác cũng vọt lên nhanh như chớp, và một tiếng quát to :

- Lui về, không cần lão phí sức.

Cổ Hoàn Bạch nói nghe rất nhẹ nhàng.

Nhưng Cốc Mộng Viễn ngăn cản Lam Nhân Trù trên không thì lại nghiêm giọng nói :

- Ngoan ngoãn lui về ngay.

Lam Nhân Trù vốn định động thủ với Thiên Ma giáo hầu lẩn tránh câu hỏi của Cổ Hoàn Bạch, bởi lẽ lão chung qui vẫn không mấy tin lời hai chàng thiếu niên này.

Chẳng ngờ lão vừa lao ra mới được hơn trượng, bỗng trước mặt bóng người nhấp nhoáng, thiếu niên áo xanh kia cản ngay trước mặt mình, khiến lão người chững lại ngay.

Lam Nhân Trù cả kinh thất sắc, mắt thấy chẳng thể nào chững người lại được, đâm thẳng vào đối phương, bỗng cảm thấy một luồng kình lực cực mạnh chặn ngay trước mặt, khiến người lão chững lại ngay.

Lam Nhân Trù chưa đủ bản lãnh dừng người trên không, đà lao tới vừa bị cản lại, lập tức chân khí tản mác, người rơi xuống ngay.

Lam Nhân Trù hoảng kinh thầm nhủ :

- Thôi rồi, phen này hẳn biến thành chuột lội mất.

Lão tuy rất muốn tuân lời Cốc Mộng Viễn lui trở về thuyền, nhưng rất tiếc là lực bất tòng tâm, không có chỗ lấy đà để tung mình lui về.

Ngay khi hai chân lão còn cách mặt nước chừng năm thước, bỗng kỳ tích xuất hiện, lão đột nhiên cảm thấy người nhẹ hẫng, như có ai nâng lên, rồi bay ngang trở về thuyền.

Lam Nhân Trù chân vừa chạm sàn thuyền, lập tức kinh ngạc quét mắt nhìn kiếm xem vị cao nhân tuyệt thế nào có thể lăng không nhiếp người, để xem đó là ai?

Lập tức, lão đứng thừ ra tại chỗ, thì ra lão đã rơi xuống thuyền của Cốc Mộng Viễn và chuẩn bị, và thiếu niên áo xanh đang chắp tay sau lưng cười nhìn mình gật đầu.

Chính là y sao? Lam Nhân Trù tuyệt đối chẳng chịu tin.

Nhưng lão lại chẳng thể không tin, mình chẳng phải đã rơi xuống thuyền của họ là gì?

Lam Nhân Trù chợt nghe lòng vô vàn chua chát, bởi nhận thấy mình chẳng qua chỉ học được một phần trăm võ công Thần Phong động, do đó lão chán chường khôn tả.

Cổ Hoàn Bạch bỗng quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Đại ca, Lam phó bang chủ đã không chịu tiết lộ tung tích của bốn vị Chưởng môn nhân trước công chúng, thôi thì chúng ta cứ theo ý ông ấy cũng được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Mọi sự tùy ý hiền đệ.

Cổ Hoàn Bạch quay sang Lam Nhân Trù mỉm cười nói :

- Lam Nhân Trù, giờ có thể nói rồi chứ?

Lam Nhân Trù lắc đầu :

- Thẩm Tam Thắng này hồi ba mươi năm về trước ngang danh với Tứ Phương Đại Hiệp, giao tình khá thâm hậu, võ công rất cao, trong vòng mười trượng bất kỳ tiếng động nào cũng không qua được thính giác của y.

Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn nghe vậy thảy đều kinh ngạc, thật không ngờ một vị Đường chủ Hình Đường trong Thiên Ma giáo mà lại là nhân vật ngang danh với Tứ Phương Đại Hiệp, vậy thì Thiên Ma giáo này cũng thật chẳng nên xem thường.

Đồng thời, hai người cũng nảy sinh một tình cảm thân thiết với Thẩm Tam Thắng, bởi vì trưởng bối của họ đều là một trong Tứ Phương Đại Hiệp, Cổ Hoàn Bạch thoáng suy nghĩ, liền nảy sinh kế sách, cười nói :

- Đại ca, tiểu đệ có cách rồi.

Cốc Mộng Viễn vội hỏi :

- Bắt giữ Thẩm Tam Thắng phải không?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Bắt giữ ư? E chẳng phải dễ dàng.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cũng chưa hẳn vậy.

Cốc Mộng Viễn lòng dạ trung hậu, những gì nghĩ và nói đều dựa vào suy luận thực thế.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không cần mạo hiểm như vậy, đại ca hãy sang giữ chân lão ta là được rồi.

- Hiền đệ...

Cốc Mộng Viễn bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù.

Cổ Hoàn Bạch biết là chàng không yên tâm, sọ mình không đối phó nổi với Lam Nhân Trù, hết sức cảm kích cười nói :

- Đại ca cứ đi, Lam phó bang chủ sẽ nói rõ mà.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, quay người tung mình xuống sông, đạp sóng lướt đi.

Chàng thi thố thân pháp tuyệt đỉnh ấy, chẳng những xua đi khá nhiều hoài nghi trong lòng Lam Nhân Trù mà còn khiến Thẩm Tam Thắng hết sức bội phục.

Cốc Mộng Viễn vừa rời khỏi, Cổ Hoàn Bạch liền cười nói :

- Lam Nhân Trù, lão đã đưa bốn vị Chưởng môn nhân đi đâu?

Lam Nhân Trù trầm ngâm :

- Họ không có ở đây.

Cổ Hoàn Bạch cười thầm nghĩ :

- Mình đoán quả không sai, bốn vị Chưởng môn nhân đúng là đã bị Tam Âm bang ngăn giữ và bí mật đưa đi.

Đoạn lại lạnh lùng hỏi :

- Bổn nhân biết là không ở đây, lão đã phái ai áp giải họ?

Cổ Hoàn Bạch thông tuệ hơn người, câu hỏi nào cũng trói buộc đối phương.

Lam Nhân Trù vội đáp :

- Do Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ, tổng hộ pháp bổn bang hộ tống.

Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Tin cậy được không?

- Tuyệt đối không có vấn đề.

- Võ công thì sao?

- Cao thủ tuyệt đỉnh của bổn bang.

Cổ Hoàn Bạch bỗng cười hỏi :

- Họ đã từ Tầm Dương lên bờ phải không?

Lam Nhân Trù ngạc nhiên :

- Vâng...

Lão bỗng chau mày nhìn Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Sao lão đệ lại biết?

Cổ Hoàn Bạch cười bí ẩn :

- Lão đừng thắc mắc... Lam Nhân Trù, các người đưa bốn vị Chưởng môn nhân về Tổng đàn trước phải không?

Lam Nhân Trù đảo tròn mắt, gật đầu :

- Vâng.

Nhưng Lam Nhân Trù mỉm cười hỏi tiếp :

- Lão đệ đến từ Thần Phong động phải không?

Cổ Hoàn Bạch giật mình, lần đầu tiên y mới nghe nói đến cái tên "Thần Phong động" này, nhưng y tâm cơ linh mẫn, thoáng nhướng mày nói :

- Lão không cần phải thắc mắc nhiều.

Lam Nhân Trù gật đầu cười :

- Lão đệ không nói là đúng.

Cổ Hoàn Bạch hơi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Vậy là thế nào?

Lam Nhân Trù nói tiếp :

- Nhưng lão đệ hai người có thể cho biết danh tánh chứ?

Cổ Hoàn Bạch chợt nhớ đến cái tên Thần Phong Mục Trường mà Cốc Mộng Viễn từng đề cập, liền hiểu ra được nửa phần, nơi trú của Lý Hàm Băng hắn có tên là Thần Phong động.

Và có lẽ những người từ Thần Phong động ra tuyệt đối không được tiết lộ xuất xứ, mình nhắm mắt xông bừa chẳng ngờ là đúng điểm then chốt, lòng vui mừng khôn xiết.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù đáp :

- Tại hạ Cổ Hoàn Bạch, vị Cốc đại ca kia là Cốc...

Bỗng nhận thấy không nên tiết lộ tên thật của Cốc Mộng Viễn, bèn lớn tiếng nói :

- Cốc Lan Điền.

Cổ Hoàn Bạch biết Cốc Mộng Viễn rất thính tai, nghe được cả tiếng hoa rơi trong vòng mười trượng, nên mới cố ý nói lớn tiếng để cho chàng nghe rõ.

Lam Nhân Trù dĩ nhiên đâu biết vậy, chỉ cười nói :

- Cổ lão đệ, võ công của Cốc huynh đệ kia thật là cao tuyệt.

Cổ Hoàn Bạch thầm nhủ :

- Khá khen cho lão tặc, lão định khai thác thiếu gia ư? Chớ mơ tưởng.

Y ơ hờ nói :

- Không đáng kể, hạng cao thủ như Cốc đại ca ở chỗ tại hạ nhiều không đếm xuể.

Câu trả lời của y thật hết chỗ chê.

Một câu "ở chỗ bọn này nhiều không đếm xuể" khiến Lam Nhân Trù vừa mừng vừa tủi, mừng là vì Thần Phong động cao thủ như mây, ắt sẽ có thể độc bá võ lâm, tủi là sở học của mình quá ít, e chẳng đủ đảm đương đại nhiệm. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Hoàn Bạch thấy Lam Nhân Trù trầm ngâm lặng thinh không thốt lời nào, sắc mặt thay đổi liên hồi, sợ bị đối phương nhận ra chỗ sơ hở, vội lạnh lùng quát :

- Lam Nhân Trù, Kim Trinh Bộ đã rời khỏi các ngươi bao lâu rồi?

Lam Nhân Trù giật mình kinh hãi, lão tưởng Cổ Hoàn Bạch nổi giận bởi mình lặng thinh, vội nói :

- Đã ba hôm rồi.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Kế dương đông kích tây hòng đánh lạc hướng của các ngươi, nhân vật võ lâm trong thành Tầm

Dương có ai hay biết hoặc lo bị người khám phá hay không?

Lam Nhân Trù cười khảy :

- Cổ lão đệ, việc này trọng đại dường nào, ngoại trừ lão phu và Kim Trinh Bộ tổng hộ pháp ra, ngay cả những người theo cùng cũng không được biết bốn vị Chưởng môn nhân thật sự đang ở đâu.

Cổ Hoàn Bạch thầm phì cười :

- À... Lão bảo không ai biết, vậy sao Thiên Ma giáo lại đuổi theo đến đây ngăn chận?

Lam Nhân Trù ngớ người :

- Điều ấy...

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- E rằng toán đường bộ cũng chẳng an toàn rồi.

Chương 14: Người Cao Còn Có Kẻ Cao Hơn

Lam Nhân Trù liền tức lộ vẻ hoang mang lo lắng :

- Việc này hết sức cơ mật, có lẽ toán Kim Trinh Bộ không đến đỗi gặp tai biến...

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Không nên quả quyết đoán, nếu lão ta mà không khinh suất thì đâu gây ra việc Thiên Ma giáo ngăn đường cản lối thế này?

Giọng điệu giáo huấn của Cổ Hoàn Bạch khiến Lam Nhân Trù mồ hôi toát ra như mưa, lão run giọng nói :

- Lão ô biết tội! Tuy nhiên, lão đệ, lúc đầu lão ô có ý dụ địch...

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Lão sai rồi!

Lam Nhân Trù ngẩn người :

- Lão ô sai ở chỗ nào?

Cổ Hoàn Bạch khẽ thở dài :

- Lão đã phạm phải sai lầm thật ấu trĩ, thử nghĩ cái kế tầm thường vây Ngụy cứu Triệu của lão đánh lừa được mấy người?

Bỗng cố ý mắt sắc lạnh nói tiếp :

- Vả lại nếu hôm nay Thiên Ma giáo giành được toàn thắng tại đây, lão làm sao giấu giếm được việc đã âm thầm đưa bốn vị Chưởng môn nhân đi khỏi kia chứ?

Lam Nhân Trù lặng người :

- Đúng rồi, lão ô đã không nghĩ đến...

Cổ Hoàn Bạch cười ngắt lời :

- Nhưng cũng chưa phải là muộn đâu.

Lam Nhân Trù vội hỏi :

- Lão đệ, giờ chúng ta phải tính sao?

- Hôm nay đã có mặt huynh đệ bọn này tại đây, Thiên Ma giáo hẳn không dám lộng hành gây hấn, thuyền vẫn còn có thể xuôi giòng thẳng đến Phân đàn Kim Lăng, nhưng...

Cổ Hoàn Bạch bỗng ngưng lời, bỏ dở câu nói.

Lam Nhân Trù thấy vậy nóng ruột hỏi :

- Lão đệ hãy nói mau đi!

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Phân đàn Kim Lăng nhân thủ thế nào?

Lam Nhân Trù mau mắn đáp :

- Phân đàn chủ Kim Lăng là Ô Y Bích Kiếm Thần Tiên Khách Cừu Kỳ, võ công cao chẳng kém Bang chủ.

Cổ Hoàn Bạch gậtgù :

- À! Vậy là có thể yên tâm rồi!

Lam Nhân Trù ngơ ngẩn chau mày :

- Lão đệ không yên tâm gì vậy?

- Nếu như Phân đàn chủ Kim Lăng võ công không cao, hôm nào những chiếc thuyền này đến nơi thì cũng chính là ngày Phân đàn Kim Lăng tiêu tan.

Lam Nhân Trù giật mình :

- Lão đệ cho là có kẻ đuổi theo sau truy kích ư?

Cổ Hoàn Bạch nghiêm giọng :

- Tất nhiên, người của Thiên Ma giáo và năm đại môn phái nhất định là không chịu bỏ qua rồi.

Lam Nhân Trù vỡ lẽ :

- Đúng rồi! Lão đệ thật là tâm cơ hơn người.

Cổ Hoàn Bạch cười to, nhưng vẫn nghiêm giọng nói :

- Giờ lão hãy thông báo với các thuyền, tiếp tục xuôi giòng đến Kim Lăng, còn lão thì dẫn theo một hai môn đồ, cùng huynh đệ tại hạ ngầm đuổi theo Kim Trinh Bộ.

Cổ Hoàn Bạch tâm cơ thật sâu sắc, đảo một vòng to mới đưa ra mục đích chính của mình, và còn khiến cho đối phương cam tâm tình nguyện, vui mừng khôn xiết.

Lam Nhân Trù thoạt tiên sửng sốt nói :

- Đuổi theo Kim Trinh Bộ ư?

Nhưng sau đó cười to nói :

- Lão đệ định ngầm hộ tống phải không?

Cổ Hoàn Bạch thầm nghĩ, lão tặc này cũng không đến đỗi ngu ngốc, nhưng miệng lại đáp :

- Nếu không vậy, xảy ra bất trắc thì ai chịu trách nhiệm, lão hay là huynh đệ bọn này?

- Vậy là phải, lão ô đi thông báo với họ ngay.

Lão quay người bỏ đi, nhưng được một bước bỗng lại dừng chân, chau mày nói :

- Lão đệ, Thiên Ma giáo có chịu để cho chúng ta đi không?

Cổ Hoàn Bạch cười to :

- Phó bang chủ khỏi lo, tại hạ tự có cách lui địch một

Đúng vậy, y quả thật đã có cách lui địch, đó là thuật lại với Thiên Ma giáo tất cả những gì Lam Nhân Trù vừa mới nói.

Y định áp dụng kế mượn đao giết người đưa Di Hành đến gặp Hoàng Tổ của Tào Tháo, để cho hai phía tàn sát lẫn nhau.

Lam Nhân Trù chẳng những đã hoàn toàn tin Cổ Hoàn Bạch, mà còn hết sức bội phục, nghe nói có kế lui địch, đương nhiên là lão tin tuyệt đối, cười nói :

- Vậy thì xin phiền lão đệ ra sức!

Đoạn quay người, phi thân sang một chiếc thuyền to khác.

Cổ Hoàn Bạch lòng hết sức đắc ý, đưa mắt nhìn sang phía thuyền của Thiên Ma giáo, thấy Cốc Mộng Viễn đang chuyện trò với Thẩm Tam Thắng như rất tâm đầu ý hợp.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu cười, bỗng cất tiếng huýt dài, tung bắn mình lên không.

Tiếng huýt chưa dứt, người đã hạ xuống bên cạnh Cốc Mộng Viễn, nhoẻn miệng cười khẽ nói :

- Cốc đại ca xem có vẻ thảnh thơi quá nhỉ?

Cốc Mộng Viễn ngoảnh lại cười :

- Hiền đệ, mau đến bái kiến Thẩm tiền bối nào!

Cổ Hoàn Bạch tuy tinh nghịch nhưng rất cung kính đối với trưởng bối, y đã biết trước lão nhân này có giao tình thâm hậu với Tứ Phương Đại Hiệp, giờ lại nghe Cốc Mộng Viễn gọi là tiền bối, liền vòng tay xá dài, cười nói :

- Cổ Hoàn Bạch xin bái kiến tiền bối.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười :

- Không dám...

Người mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch, bất giác ngẩn người, chau mày nói :

- Lão đệ đài... họ Cổ ư?

Cổ Hoàn Bạch nghe hỏi vậy, bất giác tim đập dữ dội, nhất là ba tiếng "lão đệ đài", Thẩm Tam Thắng kéo giọng rất dài, và ánh mắt sáng quắc của ông tựa hồ nhìn thấu tận đáy lòng Cổ Hoàn Bạch.

Tuy nhiên Cổ Hoàn Bạch vẫn thản nhiên cười nói :

- Vãn bối họ Cổ, tên là Hoàn Bạch.

Thẩm Tam Thắng cười thâm ý, nhẹ gật đầu khẽ nói :

- Cổ lão đệ thật là nhu mì duyên dáng.

Đoạn buông tiếng cười to.

Cốc Mộng Viễn nghe Thẩm Tam Thắng khen Cổ Hoàn Bạch nhu mì duyên dáng, hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ :

- Lão già này rõ thật là lẩn thẩn, sao lại dùng những từ ngữ dành miêu tả phụ nữ để khen đàn ông

con trai thế này?

Nhưng chàng nào biết, Cổ Hoàn Bạch khi nghe những lời khen ấy đã liên hồi biến sắc mặt, sau cùng thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Y hậm hực nhìn Thẩm Tam Thắng, định nổi đóa nhưng lại không có cớ gì, đành đưa tay giả vờ lau mồ hôi để che giấu gương mặt thẹn đỏ, và khẽ nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Cốc đại ca, bốn vị Chưởng môn nhân đã bị Lam Nhân Trù phái người khác đưa đi khỏi rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Thật ư?

Thẩm Tam Thắng ánh mắt cũng tối sầm lại hỏi :

- Cổ lão đệ, chính miệng Lam Nhân Trù đã nói ư?

Cổ Hoàn Bạch đang còn tức giận Thẩm Tam Thắng, nghe hỏi liền cười khảy nói :

- Không phải lão ta nói chẳng lẽ bổn nhân bịa đặt?

Thẩm Tam Thắng biết là Cổ Hoàn Bạch giận mình, nhưng giả vờ không hiểu cười nói :

- Vậy là chúng ta đã uổng phí quá nhiều thời gian rồi còn gì?

Cổ Hoàn Bạch xẵng giọng :

- Người ta đâu có bắt buột tiền bối ở đây, thích thì bỏ đi!

Cốc Mộng Viễn chau mày lắc đầu :

- Hiền đệ sao thể đối xử với Thẩm tiền bối như vậy?

Cổ Hoàn Bạch ngước mắt lườm Cốc Mộng Viễn, thầm hét :

- Người gì mà ngốc nghếch quá? Có lẽ ngoài võ công ra, chẳng còn biết gì khác nữa.

- Tiểu đệ...

Cổ Hoàn Bạch giả vờ như bị uất ức, dẩu môi không nói tiếp nữa.

Thẩm Tam Thắng ha hả cười to :

- Không sao, không sao! Lão ô không bao giờ chấp nhất phụ nữ và trẻ con, dù Cổ lão đệ có mắng lão ô thêm vài câu nữa, lão ô cũng không bao giờ trách... ha ha... ha ha...

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy càng thêm tức tối, nhưng khổ nỗi lại chẳng thể nổi đóa, đành giả vờ không hiểu, kéo tay Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, chúng ta nên đi ngay thôi.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Hiền đệ đã biết tung tích của bốn vị Chưởng môn nhân rồi ư?

Cổ Hoàn Bạch đành miễn cưỡng gật đầu :

- Lam Nhân Trù bằng lòng dẫn chúng ta diđ.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lam Nhân Trù dẫn đi ư?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lão tặc ấy tưởng chúng ta là người do Lý Hàm Băng phái ra!

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Hiền đệ tài thật!

Cổ Hoàn Bạch dẫn sao cũng còn tâm tính tuổi trẻ, nghe Cốc Mộng Viễn khen, bao nỗi bực tức liền tiêu tan lập tức, bèn mau chóng kể lại tỉ mỉ cuộc đối thoại với Lam Nhân Trù vừa qua, đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng nói :

- Thẩm tiền bối hãy chọn lấy vài người đi theo sau chúng vãn bối được không?

Khi nãy Thẩm Tam Thắng đã trò chuyện với Cốc Mộng Viễn khá lâu, đã biết thiếu niên này chính là cháu nội của Nam Nho Cốc Dương trong Tứ Phương Đại Hiệp, một người bạn già của mình khi xưa, lẽ dĩ nhiên rất là quý trọng và tin cậy, nên khi nhìn thấy Cổ Hoàn Bạch, nhận thâấ diện mạo của Cổ Hoàn Bạch dường như rất quen, tiếp theo lại phát hiện Cổ Hoàn Bạch quả đúng là giả trang, nên ông bất giác đâm ra lo lắng cho Cốc Mộng Viễn.

Vì vậy ông đã dùng lời vạch rõ với Cổ Hoàn Bạch, đồng thời cũng muốn cho Cốc Mộng Viễn biết rõ sự thật để khỏi sa vào cạm bẫy phấn sáp.

Nào ngờ, giờ đây Cổ Hoàn Bạch lại thoáng chốc đã quên hết sạch nỗi bực tức do mình gây ra, chứng tỏ tiểu cô nương này cũng rất là hồn nhiên trong trắng.

Bằng không, Cổ Hoàn Bạch quả thật là một người xảo nhất tự cổ chí kim.

Thế nhưng, ông tin chắc thiếu nữ này không phải kẻ gian xảo, mà là một người hồn nhiên trong trắng.

Hơn nữa, đối với gương mặt rất quen của Cổ Hoàn Bạch, mặc dù ông cố lục tìm trong trí óc, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra được.

Tuy vậy, ông vẫn tin chắc rồi đây cũng sẽ nghĩ ra được vị bằng hữu nào có gương mặt tương tự như Cổ Hoàn Bạch, mà nhất định cũng là nhân vật chính phái.

Thẩm Tam Thắng nghĩ đến đó, nỗi lo lắng cho Cốc Mộng Viễn cũng liền tiêu tan.

Cổ Hoàn Bạch bảo ông chọn vài người đi theo sau, ông cũng nhận thấy như vậy rất tốt, bèn gật đầu cười nói :

- Kế ấy rất tốt...

Bỗng lại lắc đầu nguây nguẩy nói :

- Nhưng chỉ sợ khó mà qua mắt Lam Nhân Trù.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiền bối đi theo xa một chút là xong chứ gì.

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Cổ lão đệ, theo như lão ô biết, trong Tam Âm bang phải kể Lam Nhân Trù là người khó đối phó hơn hết.

- Cách nhau năm mươi dặm thì lão ta làm sao mà phát giác được?

- Lam Nhân Trù này mỗi khi hành động, trong phạm vi xung quanh sáu mươi dặm nhất định phải có bố trí tai mắt, nếu muốn theo sau, ít ra cũng cách xa tám mươi dặm.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Thật không ngờ Lam Nhân Trù này lại lợi hại đến vậy!

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Có gì là lợi hại? Lão ta vẫn phải ngoan ngoãn vâng lời tiểu đệ thôi.

Cốc Mộng Viễn cười bông đùa :

- Đương nhiên rồi, trên cõi đời này có được bao nhiêu Cổ hiền đệ kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt dẩu môi :

- Bẻm mép quá đi!

Cốc Mộng Viễn ngớ người, vị Cổ hiền đệ này sao mà nặng mùi phấn sáp thế này?

Chẳng rõ Cổ gia là một thế gia võ lâm ra sao mà lại nuông chiều y đến mức không còn gì là ra vẻ đàn ông nữa.

Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Theo lão ô thì tốt hơn hết là một mình lão ô theo sau chừng năm dặm được rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng!

Nhưng Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không đúng!

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên nhìn Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Hiền đệ thấy sao không đúng?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu một mình thì không nên do Thẩm lão đứng ra!

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, chưa hiểu ý Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch phì cười :

- Đại ca thật ngốc quá!

Cốc Mộng Viễn ngơ ngác lắc đầu :

- Ngu huynh ngốc như thế nào?

Cổ Hoàn Bạch cười khúc khích :

- Đại ca, Lam Nhân Trù lẽ nào không nhận ra Thẩm lão, nếu là người khác, cho dù lão ta sinh nghi cũng dám quả quyết, rất có thể lão ta nghĩ đó chỉ là một sự ngẫu nhiên, chỉ cần chúng ta thận trọng một chút là được.

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ gật đầu :

- Ngu huynh thật không nghĩ đến nhiều lý do thế này! Vậy là phải theo ý hiền đệ rồi.

Cổ Hoàn Bạch quay nhìn Thẩm Tam Thắng đang tủm tỉm cười hỏi :

- Thẩm tiền bối thấy sao?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Lão đệ phân tách đúng tình đúng lý, lão ô rất vui lòng tuân theo!

Cổ Hoàn Bạch cười đắc ý :

- Biết lão Thẩm lão sẽ đồng ý mà.

Thẩm Tam Thắng tiếp lời :

- Nhưng tốt hơn chúng ta nên quy định một ám hiệu để cho thuộc hạ lão ô có thể theo sau cách ngoài tám mươi dặm.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Thẩm lão nói rất đúng, vậy thì...

Y ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp :

- Mỗi cách mười dặm hoặc gặp ngã ba, vãn bối sẽ vẽ một chiếc đàn tỳ bà nhỏ, hướng đầu tỳ bà chính là hướng đi của chúng vãn bối.

Thẩm Tam Thắng nghe vậy chợt động tâm, chú mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch một hồi, bỗng cười hỏi :

- Cổ lão đệ nhà ở Đông Hải phải không?

Cổ Hoàn Bạch thoáng ngạc nhiên gật đầu :

- Vâng, vãn bối cư trú ở Đông Hải.

Thẩm Tam Thắng giờ đã biết Cổ Hoàn Bạch là con cái của ai, bất giác hết sức vui mừng buông tiếng cười dài, đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc lão đệ có một người tri kỷ đẹp nết đẹp người, tài trí siêu quần như Cổ lão đệ chung bước gật đầu, lão ô thật mừng cho lão đệ...

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, chưa kịp hiểu ra vì sao lão nhân này lại nói như vậy, Thẩm Tam Thắng đã quay sang Cổ Hoàn Bạch cười ha hả nói :

- Cổ lão đệ, chúng ta quyết định như vậy, lão ô sẽ phái một cao thủ tuyệt đỉnh theo sau cách chừng năm dặm, ngoài ra đều ở ngoài tám mươi dặm.

Cổ Hoàn Bạch nghe những lời Thẩm Tam Thắng nói với Cốc Mộng Viễn, bất giác nóng bừng mặt, nhưng lại nghe lòng ngọt ấm khôn tả, đang khi ngây ngẩn tâm hồn thì Thẩm Tam Thắng lại quay sang nói chuyện với y, nên y chẳng nghe gì cả.

Thẩm Tam Thắng thấy vậy cười ha hả, lớn tiếng nói :

- Cổ lão đệ...

Cổ Hoàn Bạch giật mình :

- Thẩm lão...

- Lão đệ, lão ô quyết định làm theo lời lão đệ!

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt cười :

- Thẩm lão đừng quên phái một cao thủ tuyệt đỉnh đấy.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Đương nhiên là phải phái một cao thủ tuyệt đỉnh rồi, lão đệ yên tâm!

Cổ Hoàn Bạch nắm tay Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, tiểu đệ nói với Lam Nhân Trù, đại ca tên là Cốc...

Cốc Mộng Viễn thật ra khi nãy đã nghe Cổ Hoàn Bạch nói là chàng tên Cốc Lan Điền, nhưng chàng bản tính không muốn phô trương, nên giả vờ cười nói :

- Hẳn là hiền đệ đặt cho ngu huynh một cái tên hết sức văn nhã chứ gì?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ đặt cho đại ca là Cốc Lan Điền, được không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Ruộng lam trồng ngọc, thật hay quá.

Cổ Hoàn Bạch thẹn đỏ mặt, dẩu môi nói :

- Không phải lam mà là lan, trông đại ca thật thà thế này, chẳng ngờ trong bụng lúc nào cũng nghĩ toàn điều xấu...

Cốc Mộng Viễn đâu biết vị hiền đệ này là gái giả trai, nên dĩ nhiên cũng chẳng nghĩ đến câu ruộng lam trồng ngọc hàm nghĩa thế nào.

Nên tuy thấy Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt giận dỗi và bảo chàng nghĩ toàn điều xấu, chàng vẫn hoàn toàn chưa biết là lời nói của mình có vấn đề, thản nhiên cười nói :

- Nếu hoa lan mà trồng thành ruộng thì hương thơm ít nhất cũng tỏa ra mười dặm, thật khá khen hiền đệ đã nghĩ ra được một cái tên tuyệt vời như vậy.

Cổ Hoàn Bạch thấy chàng thành thật như vậy, không còn trách chàng được nữa.

Thẩm Tam Thắng đứng bên lặng nhìn đôi trẻ, trong lòng vô vàn vui sướng, rất lấy làm mừng cho hai người bạn già và thầm cầu chúc cho đôi kim đồng ngọc nữ này rồi đây sẽ nên duyên giai ngẫu.

Cốc Mộng Viễn ôm quyền thi lễ với Thẩm Tam Thắng, cung kính nói :

- Lão tiền bối, chúng vãn bối xin phép đi trước một bước.

Đoạn mới cùng Cổ Hoàn Bạch tung mình xuống sông, đạp sóng lướt đi.

Thẩm Tam Thắng dõi mắt trông theo đôi thiếu niên hệt như lăng ba tiên nữ lướt đi trên sóng nước, bất giác thở ra một hơi dài, lẩm bẩm :

- Cốc huynh! Chân huyh! Thật chẳng ngờ Nam Nho với Đông Tà trong tương lai lại trở thành thông gia, quả là một thịnh sự, một giai thoại võ lâm...

Rồi thuyền lên bờ, Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch dưới sự dẫn đạo của Lam Nhân Trù, mỗi người trong một ngày một đêm đã thay đến bốn ngựa, lúc này đã tiến vào khu vực tỉnh Sơn Đông.

Thế nhưng nhóm người Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ, ngay cả bóng dáng cũng chẳng trông thấy.

Cốc Mộng Viễn còn nhẫn nại được, nhưng Cổ Hoàn Bạch thì không còn dằn nén được nữa, lửa giận đã bốc lên.

Khi dừng lại ăn uống và thay ngựa ở Lâm Nghi, Cổ Hoàn Bạch sau cùng đã phát tác :

- Lam Nhân Trù, lão giở trò quái quỷ gì thế này? Thật ra trên đời này có Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ hay không? Lão đừng ỡm ờ với bổn thiếu gia.

Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù cũngh ra chiều hết sức hoang mang lo lắng.

Trên đường Cổ Hoàn Bạch đã càu nhàu lão rất nhiều, lão đều nhẫn nhịn, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời lão mới bị một kẻ hậu sinh khiến cho bụng đầy tức giận mà không nơi phát tiết thế này.

Cổ Hoàn Bạch vừa dứt lời, Lam Nhân Trù liền quắc mắt hậm hực nói :

Cổ Hoàn Bạch vừa dứt lời, Lam Nhân Trù liền quắc mắt hậm hực nói :

- Cổ lão đệ, hiện lòng lão ô cũng đâu dễ chịu hơn lão đệ. Lúc chia tay ở Tầm Dương, Kim Trinh Bộ đã có nói là chắc chắn trong năm hôm phải đến Sơn Đông...

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Tỉnh Sơn Đông rộng lớn dường nào, lão có biết không?

Lam Nhân Trù cười :

- Cổ lão đệ, tỉnh Sơn Đông tuy rộng lớn, nhưng Kim Trinh Bộ chỉ đi một con đường, đó là ngang qua Lâm Nghi, Chư Thành, Giao Đông rồi đến Lao Sơn, Tổng đàn bổn bang.

Cổ Hoàn Bạch xẵng giọng :

- Họ là người chết, không biết đổi đường khác hay sao?

Lam Nhân Trù cười :

- Đó là con đường gần hơn hết.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười xen lời :

- Nếu họ từ Liên Vân đi theo đường biển không gần hơn ư?

Lam Nhân Trù lắc đầu cười :

- Kim Trinh Bộ không dám tự ý đổi tuyến đường đâu.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Hôm nay có phải là ngày thứ năm không?

Lam Nhân Trù gật đầu :

- Phải, đúng là ngày thứ năm kể từ lúc lão ô chia tay với Kim Trinh Bộ ở Tầm Dương.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc :

- Vậy thì họ ở đâu?

Lam Nhân Trù cười ảo não :

- Lão ô cũng hết sức lấy làm lạ như lão đệ.

Cổ Hoàn Bạch tức giận :

- Trò này của lão chẳng cao minh đâu, lão định cho bọn này khi đến Lao Sơn, mất mặt một phen để khỏa lấp sự bất tài của lão phải không?

Bởi vì y với Cốc Mộng Viễn đã giả mạo môn hạ của Lý Hàm Băng, ngầm hộ tống Kim Trinh Bộ và bốn vị Chưởng môn nhân an toàn đến Tổng đàn của Tam Âm bang ở Lao Sơn, nên dẫu sao cũng chẳng tiện trở mặt, khiến cho sự việc vỡ lỡ.

Lam Nhân Trù nghe vậy giận run, lớn tiếng nói :

- Cổ lão đệ, lão ô là Phó bang chủ Tam Âm bang, ngoại trừ Tất bang chủ, ai dám phê phán lão ô? Đâu cần phải khỏa lấp sự bất tài của mình.

Cổ Hoàn Bạch trừng mắt quát :

- Cũng chưa chắc...

Cốc Mộng Viễn đã có sự toan tính mới, nên không muốn Cổ Hoàn Bạch gây căng thẳng đến mức không thu xếp được, vội xua tay nói :

- Hiền đệ với Lam lão huynh không nên tranh cãi nữa, về việc không thấy tung tích của Kim Trinh Bộ, theo huynh đệ thì có hai khả năng...

Lam Nhân Trù giật mình :

- Cốc lão đệ đã nhận thấy gì phải không?

Trong một ngày một đêm qua, Lam Nhân Trù đã nhận thấy võ công của Cốc Mộng Viễn cao đến mức không thể tưởng tượng được, nên mới hỏi ngược lại như vậy.

Nhưng Cổ Hoàn Bạch không quá mẫn cảm như Lam Nhân Trù, chỉ cười nói :

- Đại ca nghĩ là họ đã gặp phải sự cố ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh chỉ là suy luận theo thực tế thôi, họ biệt vô âm tín thế này nếu không phải vừa lên bờ không bao lâu đã bị người bắt đi thì là đã đổi tuyến đường rồi.

Cổ Hoàn Bạch phì cười :

- Vớ vẩn!

Lam Nhân Trù cũng lắc đầu cười :

- Cốc lão đệ, hiện nên tính sao đây? Nếu như nhóm người Kim Trinh Bộ đã đổi tuyến đường thì thôi, còn như thật sự đã gặp sự cố thì...

Lúc này lão nhận thấy sự thể rất là nghiêm trọng, trước đây lão còn hy vọng sẽ đuổi kịp Kim Trinh Bộ tại Lâm Nghi, giờ đây niềm hy vọng ấy đã hoàn toàn tiêu tan.

Lam Nhân Trù càng nghĩ càng lo, bất giác toàn thân vả mồ hôi, không sao nói được nữa.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù, cười nói :

- Đây cách Tổng đàn quý bang còn bao xa nữa?

- Chỉ chừng hơn năm mươi dặm nữa thôi.

- Xem ra chúng ta phải đến tận Tổng đàn quý bang thì mới biết ra được thật sự.

Lam Nhân Trù chau mày :

- Nếu... nếu như chúng ta không đến được Tổng đàn thì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy chứ chúng ta ở đây thì cũng đâu ích gì?

Cổ Hoàn Bạch như đã biết tâm ý chàng, cũng cười nói :

- Không sai, thay vì ở đây nóng ruột suông, chi bằng đến Tổng đàn xem thử thế nào.

Đoạn quay sang Lam Nhân Trù, mắt rực tinh quang hỏi :

- Lão không dám về hay sao?

Lam Nhân Trù cười ảo não :

- Lão ô rất là khổ sở, nếu mà họ không đến nơi, lão ô thật hổ thẹn với Bang chủ. Và hơn nữa, Bang chủ biết trả lời thế nào với chủ nhân Thần Phong động.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy liền động tâm thầm nhủ :

- Quả đúng, tất cả đều là thọ mệnh Lý Hàm Băng, và Lý Hàm Băng chính là chủ nhân Thần Phong động, thảo nào Lam Nhân Trù đã hỏi thử mình có phải đến từ Thần Phong động hay không?

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nếu họ đã về đến Tổng đàn rồi thì sao?

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Lam Nhân Trù, trước khi về đến Tổng đàn, lão sao thể khẳng định là họ chưa về đến? Hơn nữa, lão chỉ phụ trách việc dụ địch, Kim Trinh Bộ gặp sự cố thì lão đâu có gì là mất sỉ diện.

Lam Nhân Trù nghe vậy, liền tức vẻ mặt thư giãn hơn, cười nói :

- Phải rồi, Cổ lão đệ quả là thông tuệ, lão ô đã quên mất, kể từ lúc chia tay ở Tầm Dương, sự an toàn của bốn vị Chưởng môn nhân đâu có liên quan đến lão ô nữa.

Nói xong, lão ha hả cười to.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười hiểu ý.

Nhưng lúc này Cốc Mộng Viễn đang nhìn ra ngoài cửa quán cơm.

Cổ Hoàn Bạch thoáng ngạc nhiên, cũng đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ đứng trước một quán trà bên kia đường, ngang mặt hướng về phía mình.

Cổ Hoàn Bạch cảm thấy dáng người của lão nhân trông rất quen, bất giác đâm ra lo lắng, chỉ sợ người này đến từ Đông Hải.

Lam Nhân Trù cũng đã trông thấy rõ vị lão nhân ấy, chau mày nói :

- Cốc lão đệ có biết lão nhân ở bên kia đường không?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không!

Bỗng cười hỏi ngược lại : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Lão ta có phải là người của Tam Âm bang không?

Cốc Mộng Viễn sở dĩ hỏi như vậy là bởi Tổng đàn Tam Âm bang ở trong tỉnh Sơn Đông, vậy thì nhân vật võ lâm vùng Sơn Đông hẳn là đại đa số thuộc về Tam Âm bang.

Nhưng Lam Nhân Trù lắc đầu nói :

- Lão nhân này tướng mạo rất quái lạ, lão ô cũng không biết.

Cổ Hoàn Bạch vừa định nói dáng người này trông rất quen, bỗng thấy lão nhân ấy đã sải bước đi đến cửa quán cơm, bèn không nói nữa.

Lão nhân ấy sải bước đi vào, tiến thẳng đến trước mặt ba người.

Cổ Hoàn Bạch giờ đã trông thấy rõ, lão nhân râu tóc bạc phơ này không phải là người mình khiếp sợ, bởi lão nhân này mặt đầy nếp nhăn, nhưng lại rất khỏe mạnh, còn người y khiếp sợ thì gầy ốm.

Một khi đã biết đối phương không phải là người mình khiếp sợ, Cổ Hoàn Bạch lập tức lấy lại can đảm, đưa mắt nhìn lão nhân, tranh trước nói :

- Này, lão biết bọn này ư?

Lão nhân tóc bạc gật đầu.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, vốn ra y với giọng điệu như vậy với đối phương là cố ý khiến cho lão nhân bẽ bàng, nào ngờ lão nhân lại xác nhận là biết họ, nên đã khiến y đứng thừ người ra tại chỗ.

Y ngoảnh sang nhìn Cốc Mộng Viễn, Cốc Mộng Viễn cũng ngớ người ra.

Lại ngoảnh sang nhìn Lam Nhân Trù, Lam Nhân Trù chau mày thờ thẫn.

Vậy là sao thế này?

Cổ Hoàn Bạch kéo tay áo Cốc Mộng Viễn, khẽ hỏi :

- Lão nhân này biết đại ca ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn lắc đầu :

- Ngu huynh không rõ.

Lam Nhân Trù lắc đầu :

- Lão ô cũng không rõ!

Cổ Hoàn Bạch bực tức quay nhìn lão nhân hỏi :

- Lão biết ai trong ba người?

Lão nhân đứng trước mặt ba người, trơ trơ đáp :

- Ngươi!

Lão nhân tóc bạc cười hăng hắc :

- Ngươi, và còn cả tên tiểu tử kia nữa.

Đồng thời chỉ tay vào Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn cũng ngớ người :

- Lão trượng, tại hạ bình sanh chưa từng gặp...

Lão nhân tóc bạc lạnh lùng quát :

- Ngươi chỉ mới hai mươi mốt tuổi hơn một chút, lại dám dùng tiếng bình sanh hả?

Cốc Mộng Viễn đỏ bừng mặt.

Cổ Hoàn Bạch hằn học quát :

- Lão chớ giở giọng kẻ cả, lão là ai? Lã ai?

Lão nhân tóc bạc trợn mắt :

- Lão phu chính là lão phu, tiểu tử ngươi muốn cho lão phu là ai cũng được.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, thầm nhủ :

- Lão già này xem ra chẳng dễ dàng đối phó đâu, dám đơn độc sinh sự với mình và Cốc đại ca hẳn là rất có lai lịch.

Trong khi y suy nghĩ, lão nhân tóc bạc lại lạnh lùng nói :

- Hai tên tiểu tử ngươi mới xuất đạo giang hồ chưa được bao lâu, lẽ ra nên làm nhiều điều tu nhân tích đức mới phải, sao lại cam tâm sa đọa, học làm kẻ trộm cắp?

Lão nhân vừa dứt lời, Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cùng đứng phắt dậy.

Cổ Hoàn Bạch mắt rực hàn quang quát :

- Láo, tiểu gia mà là kẻ trộm cắp hả?

Cốc Mộng Viễn tức giận cười khảy tiếp lời :

- Lão trượng sao có thể ngậm máu phun người thế này?

Đồng thời đưa tay ngăn cản Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Nếu lão trượng mà không trả lại sự trong sạch cho tại hạ, chớ trách tại hạ hôm nay không thể buông tha cho lão trượng...

Tuy chàng đã hết sức tức giận, song lời lẽ vẫn còn giữ lễ độ.

Lão nhân cười sắc lạnh, mặt vẫn trơ khấc quát : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Tiểu tử, lão phu đây còn chưa nói không buông tha cho ngươi, mà ngươi lại dám nói không buông tha cho lão phu ư? Cõi đời thật có lắm chuyện lạ lùng, buồn cười.

Lão nhân mắt rực lên sắc lạnh nói tiếp :

- Tiểu tử, trả Mặc Ngọc Kiếm Sắc đây cho lão phu.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cùng rúng động tâm thần, lão nhân này lại là Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng ư?

Nhưng...

Mặc Ngọc Kiếm Sắc đâu phải do mình đã lấy trộm?

- Lão tiền bối...

Lam Nhân Trù không sao nói tiếp được nữa, lão buông tiếng thở dài, thì ra Mặc Ngọc Kiếm Sắc là do hai tiểu tử này lấy trộm, thế này thì hậu quả thật là thê thảm rồi.

Lão quá khiếp sợ, bất giác co chân quaỳ xuống...

Lão nhân cười sắc lạnh, gằn giọng quát :

- Hãy mau dẫn thủ hạ cút về Lao Sơn trước, chờ lão phu xử tội.

Lam Nhân Trù quả là ngoan ngoãn, Lý Hàm Băng vừa dứt lời, lão liền dập đầu lạy một lạy, bò dậy phi thân ra cửa, ra lệnh thủ hạ lên ngựa, phóng đi như bay về Lao Sơn.

Lý Hàm Băng thấy Lam Nhân Trù đã đi xa, mới cười sắc lạnh nói :

- Hai tiểu tử, giờ phải xem các ngươi...

Chương 15: Tứ Tuyệt Hiện Thân Túy Liễu Trang

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch tuy trong lòng hết sức kinh hãi, nhưng hai người đều có tính kiên cường bất khuất. Lý Hàm Băng tuy ghê gớm, song vẫn chẳng dọa được họ.

Lão nhân tóc bạc chưa kịp dứt lời, Cốc Mộng Viễn đã cười khảy nói :

- Lão trượng chính là Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu ư?

Lão nhân tóc bạc cười hăng hắc :

- Tiểu tử còn dám chưa tin ư?

Cổ Hoàn Bạch quát :

- Mặc lão là quỷ oán thần sầu hay thần khóc quỷ gào, bổn thiếu gia chẳng phải hạng vô tích sự như Lam Nhân Trù, sinh ra là để người ta dọa lớn đâu.

Lão nhân tóc bạc lạnh lùng :

- Tiểu tử ngươi có khí phách lắm đấy!

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Hơn hạng người như lão một chút!

Lão nhân tóc bạc dù khích động hay bị mỉa mai thế nào, vẻ mặt vẫn trơ khấc, không biểu lộ gì cả.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác sinh nghi, nhất là lão nhân đã không trả lời câu hỏi của mình, càng khiến chàng cảm thấy khác lạ, bèn lại hỏi :

- Lão trượng vì sao không thẳng thắn trả lời câu hỏi của tại hạ?

Lão nhân tóc bạc quắc mắt :

- Câu hỏi gì? Lão phu đâu phải hạng người để cho kẻ khác hạch hỏi?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Lão trượng là Lý Hàm Băng phải không?

Lão nhân tóc bạc cười hăng hắc :

- Việc gì đến ngươi? Hãy trả Kiếm Sắc đây!

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Không trả!

Lão nhân ngẩn người :

- Đã lấy trộm vật của lão phu, sao còn dám nói không trả? Vậy thì trên cõi đời đâu còn lẽ phải nữa.

Cổ Hoàn Bạch sừng sộ :

- Ai đã lấy trộm của lão? Ai thấy? Lão đã đánh rơi ở đâu?

Lão nhân bất giác lùi sau nửa bước, giọng sắc lạnh quát :

- Trả hay không?

Cổ Hoàn Bạch hét to :

- Không trả! Không trả! Không trả! Ngàn lân không trả, vạn lần không trả...

Lão nhân chờ y hét xong, mới lạnh lùng nói :

- Không trả thì thôi! Nhưng việc các ngươi đã lấy trộm Mặc Ngọc Kiếm Sắc của lão phu, đó hoàn toàn là sự thật, không thể nào chối cãi được.

Cổ Hoàn Bạch không ngờ đối phương tâm cơ lại thâm đến vâậ, nhất thời đuối lý không sao trả lời được.

Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh ngạc, thoáng chút trầm ngâm, khẳng khái nói :

- Quả đúng là bọn tại hạ có một Mặc Ngọc Kiếm Sắc.

Lão nhân tóc bạc cười khảy :

- Thừa nhận rồi ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Nhưng không phải do tại hạ đã lấy trộm.

Lão nhân tóc bạc nhạt giọng :

- Hẳn không phải do lão phu đã tặng chứ?

Cốc Mộng Viễn cố nén giận :

- Tại hạ đã ngẫu nhiên có được lệnh ấy ở nơi một vị bằng hữu, vị bằng hữu ấy hiện đã bị người ám toán chết, lão trượng sao thể bảo là bọn tại hạ đã lấy trộm? Truyện "Giang Hồ Ký "

Lão nhân tóc bạc giọng sắc lạnh :

- Chết không có đối chứng, ai tin được các ngươi không phải là lấy trộm? Chưa sạch máu đầu mà đã học nói dối, thật là cuộc đời đáng buồn...

Cổ Hoàn Bạch không còn dằn nén được nữa, đột nhiên vung tay xuất chưởng, chẳng cần biết đối phương là ma đầu ghê gớm đến đâu, và toét miệng mắng :

- Lão cẩu miệng mồm hôi thối quá.

Cổ Hoàn Bạch xuất chưởng tuy nhanh, nhưng lão nhân thoái lui càng nhanh hơn, thoát khỏi chưởng thế chỉ trong gang tấc.

Một chưởng không trúng đích, Cổ Hoàn Bạch tức đến lồng lộn lên, vùng khỏi tay áo bị Cốc Mộng Viễn nắm lấy, tung mình qua bàn, lao bổ vào lão nhân tóc bạc.

Cốc Mộng Viễn cả kinh, Lý Hàm Băng đã có danh hiệu Quỷ Oán Thần Sầu, vậy thì võ công hắn cao tuyệt và hiểm độc, một mình Cổ Hoàn Bạch nào phải đối thủ?

Chàng định cất tiếng quát ngăn, nhưng không còn kịp nữa.

Cổ Hoàn Bạch chẳng những đã phi thân đến nơi, mà chỉ trong chớp mắt hai tay đã liên tiếp công ra đến bảy chiêu.

Lão nhân tóc bạc thật chẳng hổ là một bậc hung ma, mặt vẫn lạnh lùng trơ khấc, chỉ hai mắt tinh quang sáng tỏa, hăng hắc cười liên hồi, không hoàn thủ mà cũng chẳng nao núng, chân xoay hai vòng đã tránh khỏi bảy chiêu chưởng của Cổ Hoàn Bạch.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy lòng kinh hãi, nhưng lại khiến Cổ Hoàn Bạch vừa thẹn vừa giận, đứng thừ ra nhìn lão nhân tóc bạc.

Cổ Hoàn Bạch lòng hiểu rất rõ, nếu lúc này mà đối phương muốn sát hại mình chỉ cần vươn tay ra

là mình không sao thoát khỏi.

Nhưng lạ thay, lão nhân tóc bạc chẳng những không xuất thủ mà còn thoái lui ba bước quát :

- Tiểu tử, đây không phải chỗ đánh nhau nên lão phu không muốn hoàn thủ, và nếu lão phu mà hoàn thủ e rằng hai ngươi đã trở thành tương thịt rồi.

Cổ Hoàn Bạch tuy lòng cảm kích lão nhân vừa rồi đã không thừa cơ đột kích, nhưng giờ đây lại bị lời nói của đối phương khích nộ, cười khảy nói :

- Trong quán không đánh nhau được thì tiểu gia cùng lão cẩu ngươi ra ngoài quyết một phen cao thấp thắng bại.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác chau mày, lắc đầu thầm nhủ :

- Vậy thì lại thêm rắc rối rồi còn gì?

Chỉ nghe lão nhân buông tràng cười quái dị quát :

- Tiểu tử, từ nay hãy tích chút khẩu đức...

Rồi thấy bóng người nhấp nhoáng, lão nhân tóc bạc đã mất dạng.

Thân pháp nhanh thật!

Hai người bất giác sững sờ, họ chẳng những kinh khiếp trước võ công cao tuyệt của lão nhân, mà còn hết sức lấy làm lạ, vì sao sự việc chưa ngã ngũ mà đối phương lại bỏ đi một cách đột ngột thế này?

Cổ Hoàn Bạch nghiêng đầu ngẫm nghĩ :

- Đại ca, việc này thật là kỳ lạ!

- Chẳng những kỳ lạ mà còn rất lắc léo...

Bỗng, tiếng nói lão nhân từ xa vọng đến :

- Tiểu tử, lão phu chờ ngươi trong rừng liễu ở ngoài thành đông, hãy đến quyết một phen cao thấp thắng bại, tiện đây để lão phu giãn gân giãn cốt và...

Tiếng nói đến đó bỗng ngưng bặt, Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, vừa định cất tiếng, tiếng nói lão nhân lại vọng đến :

- Tiểu tử, lão phu nhất định phải thu hồi Mặc Ngọc Kiếm Sắc, các ngươi có dám đến hay không?

Nếu không dám thì lão phu chẳng thèm công khai giao đấu với các ngươi...

Cốc Mộng Viễn qua tiếng nói đã nhận ra nội lực lão nhân này quả là thâm hậu kinh người, bất giác đâm ra phân vân do dự, chẳng biết có nên đến rừng liễu phó ước hay không.

Bởi chàng tin là nếu một mình mình đến đó, chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng nếu còn phải lo cho Cổ Hoàn Bạch thì khó mà lường trước hậu quả.

Cổ Hoàn Bạch thấy lão nhân vừa truyền âm xong, Cốc Mộng Viễn lập tức trầm ngâm biến sắc, lòng hết sức thắc mắc, bèn lớn tiếng nói :

- Cốc đại ca, lão ma ấy đã khiêu chiến rồi đấy.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hiền đệ định đến rừng liễu ư?

Cổ Hoàn Bạch kiên quyết gật đầu :

- Đương nhiên.

- Hiền đệ, việc này rất là hung hiểm.

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên :

- Đại ca sợ ư?

- Ngu huynh chẳng phải sợ, mà là...

Cốc Mộng Viễn thấy nếu mình nói ra là vì lo cho hiền đệ, Cổ Hoàn Bạch nhất định sẽ phật lòng, nên bỗng bỏ dở câu nói.

Riêng Cổ Hoàn Bạch thì hết sức tự tin vào võ công của mình, nên y chẳng biết sợ trời sợ đất, dĩ nhiên chẳng nghĩ đến là Cốc Mộng Viễn đã vì lo lắng cho mình.

Y thấy Cốc Mộng Viễn bỗng bỏ dở câu nói, chỉ nghĩ là chàng nóng lòng muốn đến Tổng đàn Tam Âm bang, nên mỉm cười nói :

- Đại ca, đến rừng liễu cũng chẳng mất nhiều thời gian lắm, nếu chúng ta không đi bằng ngựa, khi giải quyết lão ma ấy xong, chúng ta giở hết sức khinh công mà đi, không chừng còn đến Tổng đàn Tam Âm bang trước Lam Nhân Trù nữa đấy.

Cốc Mộng Viễn thấy không đi chẳng thể được, bèn cười nói :

- Thôi được, đồng ý với hiền đệ!

Cổ Hoàn Bạch hớn hở cười :

- Đại ca, chúng ta không thể nào để cho lão ma ấy xem thường.

Cốc Mộng Viễn cười cười, móc ra một mảnh bạc vụn trả tiền ăn và hỏi rõ chủ quán về rừng liễu ở ngoài cửa thành đông, sau đó hai người rời khỏi quán cơm.

Hai người vừa bước chân ra khỏi cửa quán, lão nhân tóc bạc liền tức từ sau quán đi ra. Truyện "Giang Hồ Ký "

Đứng nơi cửa nhìn chốc lát, rồi liền rẽ vào một hẻm nhỏ bên hông quán theo đường tắt đi về phía đông thành.

Khi Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch đến khu rừng liễu rộng hằng mấy trăm mẫu cách cửa đông thành chừng ba dặm thì lão nhân tóc bạc đã có mặt tự bao giờ.

- Tiểu tử, các ngươi quả là to gan, dám đến đây phó ước.

Lão nhân tóc bạc vừa thấy Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch đến gần rừng liễu, lập tức ha hả cười to và lướt ra nói :

- Đúng là thời đại này anh hùng thuộc thiếu niên mà! Ngay danh hiệu Quỷ Oán Thần Sầu của lão phu mà cũng không dọa được các ngươi, thật khiến lão phu hết sức khâm phục.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch thấy lão nhân tóc bạc tuy mặt trơ khấc, nhưng tựa hồ đã đổi thành người khác, bất giác ngạc nhiên ngẩn người.

Cốc Mộng Viễn thoáng định thần, ôm quyền thi lễ nói :

- Lão trượng, huynh đệ tại hạ đã đến đây theo lời ước hẹn, tôn giá có điều chi kiến giáo?

Lão nhân tóc bạc đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Tiểu tử, ngươi chẳng phải muốn đánh nhau hay sao?

Cổ Hoàn Bạch quắc mắt :

- Nếu không vì đánh nhau, ai đến đây làm gì?

Lão nhân tóc bạc vẫn thản nhiên cười :

- Vậy ngươi muốn đánh bằng cách nào?

- Tùy lão!

Cổ Hoàn Bạch lời vừa thốt ra liền thấy không ổn, lão ma Lý Hàm Băng hẳn nhiên là võ công cao minh độc môn, sao thể tùy ý lão được?

Nếu đối phương đưa ra một cách đầu mà mình không sao đối phó được thì mình chẳng phải đã tự chui đầu vào thòng lọng là gì?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy cũng hết sức lo lắng, chưa kịp lên tiếng cản ngăn thì lão nhân tóc bạc đã buông tiếng cười dài.

Lão nhân như hiểu thấu tâm ý hai người, mỉm cười nói :

- Tiểu tử ngươi to gan quá, may mà gặp lão phu, dù ngươi cuồng ngạo đến mấy lão phu cũng không bận tâm, không thì ngươi khỏi động thủ là đã thua chắc rồi.

Cổ Hoàn Bạch bướng bỉnh :

- Chưa chắc!

Lão nhân tóc bạc cười :

- Nếu lão phu nên ra một môn võ công mà ngươi kém nhất, nhưng đối với lão phu lại mạnh nhất để giao đấu, ngươi tính sao?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Tiểu gia sẽ hết sức ứng phó, quyết chẳng chau mày.

Lão nhân tóc bạc nhướng mày :

- Rất chí khí, nhưng đáng tiếc...

Lắc đầu thở dài, nói tiếp :

- Tiểu tử, đó chỉ là chí khí của kẻ thất phu, không đáng để khoa trương.

- Vậy chúng ta hãy bằng vào sở trường riêng, quyết một phen sống chết.

Lão nhân tóc bạc chau mày :

- Có cần thiết không?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Nếu lão sợ chết, tiểu gia có thể tha cho một con đường sống, nhưng...

Y cố ý bỏ dở câu nói, không nói tiếp nữa.

Lão nhân tóc bạc vốn không hề bị y khích nộ, thản nhiên cười nói :

- Ngươi nói tiếp đi!

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên, sao lão ma đầu này lại trầm tĩnh thế nhỉ? Hoàn toàn không tương xứng với danh hiệu Quỷ Oán Thần Sầu của lão ta.

Tuy nghĩ vậy, Cổ Hoàn Bạch vẫn cười lạnh lùng nói :

- Muốn tiểu gia tha cho một con đường sống, điều kiện rất đơn giản, kể từ nay lão ma đầu ngươi vĩnh viễn không được lộ diện trên giang hồ nữa.

Lão nhân tóc bạc lắc đầu :

- Không thể được!

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Vậy thì chúng ta quyết một phen sống chết!

Lão nhân cười hô hố :

- Không cần phải vậy!

Cổ Hoàn Bạch tức tối hét :

- Lão sợ chết, thật là hèn nhát.

Lão nhân vẫn thản nhiên cười :

- Lão phu không muốn đánh nhau với ngươi nữa.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Cốc Mộng Viễn lúc này lòng đầy nghi vấn, thắc mắc tột cùng.

Chàng nhận thấy lão nhân này khác hẳn lời đồn đại, thật ra chẳng điểm gì có thể khiến cho quỷ oán thần sầu cả.

Thịnh danh mấy mươi năm, lẽ nào không dưng lại có được?

Hẳn là bên trong có vấn đề gì đây...

Lão nhân thấy hai người lặng thinh, bỗng cười nói :

- Tiểu tử, các ngươi trước đây có từng gặp lão phu chưa?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu.

Lão nhân lại hỏi :

- Các ngươi từng nghe nói về thần mạo của Lý Hàm Băng chưa?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Có!

- Ai đã nói?

- Gia tổ phụ...

Lão nhân cười, khẽ nói :

- Giống như lão phu vậy phải không?

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn lão nhân :

- Phải!

Lão nhân cười :

- Lệnh tổ có cho ngươi biết Lý mỗ còn một đặc điểm nữa không?

Cổ Hoàn Bạch ngẫm nghĩ :

- Dường như có, nhưng không còn nhớ nữa.

Lão nhân mỉm cười :

- Tai trái của Lý mỗ có còn hay không?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, đưa mắt nhìn tai trái của lão nhân, hồi lâu mới cười nói :

- Lão đã lắp tai giả chứ gì?

Lão nhân cười ha hả :

- Nỗi nhục cả đời, lẽ nào lại đi lắp tai giả?

- Nếu không lắp tai giả, vậy sao tai trái lại mọc ra được?

Lão nhân cười phá lên :

- Ngươi hãy xem đây!

Đoạn đưa tay vuốt một cái, trước mặt hai người đã hiện ra một người khác.

Lão nhân lại nói :

- Lão đệ đài, thủ pháp này của lão ô thế nào?

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Thật quá cao minh...

Cổ Hoàn Bạch dẩu môi la to :

- Thẩm... Thẩm lão đã làm cho chúng vãn bối khổ sở hết sức...

Thì ra lão nhân tóc bạc Lý Hàm Băng này chính là Thẩm Tam Thắng, đường chủ Hình Đường của Thiên Ma giáo đã giả dạng.

Thẩm Tam Thắng lại đưa tay nhẹ vuốt đầu, lấy mái tóc giả xuống, cười to nói :

- Hai vị lão đệ, hành động này của lão ô quả là có phần đắc tội!

Cổ Hoàn Bạch tức giận :

- Đắc tội ư? Lão đã mắng nhiếc bọn này thật thậm tệ.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Cổ lão đệ mắng nhiếc lão ô càng thậm tệ hơn nữa.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lão nhân gia, đó là vãn bối mắng Lý Hàm Băng chứ đâu nói Thẩm Tam Thắng...

Thẩm Tam Thắng cười phá lên ;

- Đúng, đúng, đó là lão đệ mắng lão ma đầu Lý Hàm Băng chứ không phải lão ô, và lão ô cũng vậy thôi…

Bỗng quay sang Cốc Mộng Viễn, cười hỏi :

- Lão ô có mắng Cốc lão đệ hay không?

Cốc Mộng Viễn không hiểu ý Thẩm Tam Thắng, buộc miệng đáp :

- Không!

Cổ Hoàn Bạch sắc mặt thoạt xanh thoạt đỏ, trừng mắt dẩu môi, tức đến đổi muốn một quyền đấm chết Thẩm Tam Thắng ngay.

Nhưng Thẩm Tam Thắng lại thản nhiên cười nói :

- Cổ lão đệ dường như còn giận phải không? Cho lão ô xin lỗi vậy!

Cổ Hoàn Bạch hậm hực :

- Từ nay nói năng hãy cẩn thận, bằng không…

Y bỗng nhiên ngưng lời, bởi thấy mình chẳng thể làm gì được lão nhân này, qua lời nói của đối phương, y đã loáng thoáng nhận thấy lão nhân này hẳn là phải có giao tình thân thiết với tổ phụ mình.

Thẩm Tam Thắng gật đầu cười :

- Lão đệ hãy yên tâm, lão ô chẳng đến nỗi không biết thông cảm tình đôi lứa đâu.

Cổ Hoàn Bạch trừng mắt :

- Lão… lão…

Thẩm Tam Thắng quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc lão đệ có biết lão ô mời hai người cùng đến đây với dụng ý gì không?

Hai người nghe hỏi vậy mới chợt nhớ, Thẩm Tam Thắng việc đứng đắn không lo, lại giả dạng Lý Hàm Băng dọa cho Lam Nhân Trù đi khỏi và dụ dẫn mình đến đây để làm gì?

Cổ Hoàn Bạch liền tiêu tan lửa giận, vội hỏi :

- Thẩm lão thật ra có ý gì vậy?

Thẩm Tam Thắng nhướng mày cười :

- Chúng ta tất cả đã bị mắc lừa cả rồi.

Hai người rúng động cõi lòng, buộc miệng hỏi : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Đã mắc lừa ai vậy?

- Lam Nhân Trù.

Hai người hết sức không tin, nếu bảo mắc lừa kẻ khác thì còn có thể, chứ bảo mắc lừa Lam Nhân Trù thì thật khó tin.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Đâu thể vậy được!

Thẩm Tam Thắng thở dài :

- Sự thật quả đúng là chúng ta đã mắc lừa Lam Nhân Trù.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Lão tiền bối có chứng cứ gì không?

- Trên đường không hề gặp bóng dáng bốn vị Chưởng môn nhân, vậy không đáng nghi sao?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, điều ấy rất đáng nghi.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Vậy cũng chưa hẳ là âm mưu của Lam Nhân Trù, dường như lão ta cũng bị giấu diếm...

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Cũng chưa hẳn, theo lão ô được biết thì hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu và bốn vị Chưởng môn nhân không hề đi về phía Sơn Đông.

Cổ Hoàn Bạch sửng sốt :

- Ồ, thật vậy ư?

Thẩm Tam Thắng thở dài :

- Hoàn toàn thật!

Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Lão tiền bối ở cách xa đến mấy mươi dặm, làm sao có thể phát hiện việc ấy?

- Lão ô bởi biết rõ Lam Nhân Trù rất là hiểm trá, nên hết sức không yên tâm về việc hai vị lão đệ đi cùng y...

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Vậy là Thẩm lão đã uổng công lo rồi.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Do đó lão ô bèn đeo vào mặt nạ da người, hóa trang thành Lý Hàm Băng theo sau hai vị cách chừng sáu dặm.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thảo nào lão tiền bối đã bảo là sẽ phái một cao thủ tuyệt đỉnh theo sau, thì ra lão tiền bối đã quyết định đích thân theo hộ vệ cho chúng vãn bối.

Thẩm Tam Thắng cười gượng :

- Xin thứ cho lão ô bắt buộc phải làm vậy.

Cốc Mộng Viễn cảm kích :

- Thịnh tình của lão tiền bối, huynh đệ vãn bối vô vàn cảm kích... Nhưng lão tiền bối sao lại biết bốn vị Chưởng môn nhân không hề đặt chân đến tỉnh Sơn Đông?

Cổ Hoàn Bạch xen lời :

- Đại ca, Thẩm lão nói dối...

Thẩm Tam Thắng cười :

- Sau khi tiến vào Sơn Đông, lão ô vẫn chưa thấy bóng dáng của bốn vị Chưởng môn, lòng hết sức kinh ngạc, và càng lấy làm lạ hơn nữa là Lam Nhân Trù trước đây mỗi lần hành sự chắc chắn đều có bố trí tai mắt trong vòng sáu mươi dặm, vậy mà lần này lại khác hẳn, y không hề bố trí tai mắt, thật là một điều khó thể tin được...

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Lam Nhân Trù quả thật chưa từng hành sự trái với thói quen ư?

Thẩm Tam Thắng thốt giọng quả quyết :

- Chưa từng có bao giờ! Vì vậy lão ô hết sức lưu tâm, kết quả không hề phát hiện ra chút dấu vết, thế là lão ô hết sức hoài nghi.

Cốc Mộng Viễn nói :

- Lão tiền bối sao phát giác được âm mưu của Lam Nhân Trù vậy?

- Lão ô càng nghĩ càng thấy khác lạ, dường như Lam Nhân Trù định dụ dẫn hai vị lão đệ đến Lao Sơn và sẽ có hành động bất lợi, nên tối qua lão ô đã vượt qua hai vị đến rừng liễu này trước...

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn khu rừng liễu rộng lớn, chau mày nói :

- Rừng liễu này chắc có thần tích gì chăng?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Trên cõi đời đâu có nhiều thần tích đến thế? Chẳng qua trong rừng liễu này có một tòa trang viên rất có danh vọng trong giang hồ mà thôi.

Cốc Mộng Viễn chưa biết nhiều về chuyện giang hồ, nên lặng thinh chờ Thẩm Tam Thắng nói tiếp, nhưng Cổ Hoàn Bạch thì lại buột miệng hỏi :

- Trang viện gì mà rất có danh vọng?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Lão đệ từng nghe nói về Kiếm Lâm tứ tuyệt chưa?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Từng nghe rồi!

Cốc Mộng Viễn vừa nghe đến bốn tiếng Kiếm Lâm tứ tuyệt liền tức rúng động cõi lòng, buộc miệng hỏi :

- Tứ Tuyệt đã cư trú trong khu rừng này ư?

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, thầm ngạc nhiên chàng thiếu niên này sao lại có vẻ khích động và nôn nóng thế này, chả lẽ y quen biết Kiếm Lâm tứ tuyệt ư?

Ông chậm rãi nói :

- Trong khu rừng liễu này có một tòa Túy Liễu trang, chủ nhân là một trong Kiếm Lâm tứ tuyệt!

- Vị nào vậy!

- Quyền Khuyết!

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Biết rồi, đó là Độc Tý Chấn Cửu Châu Quy Đại Hóa!

Thẩm Tam Thắng cười :

- Cổ lão đệ có quen với Quy Đại Hóa ư?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Chưa từng gặp bao giờ.

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc lão đệ thì sao?

Cốc Mộng Viễn thoáng lộ vẻ thất vọng đáp :

- Vãn bối cũng không quen biết... À, chẳng hay lão tiền bối đến đây chi vậy?

Thẩm Tam Thắng thoáng trầm ngâm :

- Lão ô đến Túy Liễu trang gặp Quy Đại Hóa để yêu cầu y cho lão ô biết động tĩnh gần đây của Tam Âm bang.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Quy đại hiệp biết không? Ông ấy đã lui ẩn rồi mà.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười :

- Quy Đại Hóa tuy đã lui ẩn nhưng người trong giới võ lâm trừ phi đã chết, biết không khó mà thật sự không màng đến thế sự.

Cốc Mộng Viễn vội giục :

- Vậy chúng ta hãy mau vào bái kiến Quy đại hiệp đi.

Cổ Hoàn Bạch liền tiếp lời :

- Đúng rồi, đại ca đi đâu, tiểu đệ theo đó!

Thẩm Tam Thắng bỗng ha hả cười to :

- Huynh hữu đệ cung, phu xướng phụ tùy, đó là lẽ đương nhiên.

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt trừng mắt, Thẩm Tam Thắng đã sải bước đi vào rừng và nói :

- Hai vị lão đệ hãy đi theo lão ô!

Cốc Mộng Viễn vội nắm tay Cổ Hoàn Bạch theo sau.

Vào sâu chừng mười trượng, Cổ Hoàn Bạch bỗng phát giác khu rừng này hết sức quái lạ, khẽ nói :

- Cốc đại ca, khu rừng này dường như có vấn đề.

Cốc Mộng Viễn cũng sớm đã nhận thấy khu rừng này có điều khác lạ, bèn cười nói :

- Khu rừng này là một thế trận ngầm rất kỳ diệu, con đường chúng ta đang đi bây giờ nếu không bị phong tỏa thì khó mà thoát ra được.

- Đại ca đã nhận ra rồi ư? Thế trận gì vậy?

Cốc Mộng Viễn kinh nghiệm giang hồ tuy non kém, nhưng võ công và tài học đều cao tuyệt, được sư môn truyền dạy tri thức uyên bác, nghe hỏi vậy bèn cười nói :

- Hiền đệ, đây hẳn là Lưỡng Nghi Lục Hạp trận.

Chương 16: Đêm Lạnh Khách Đến Trà Thay Rượu

Cổ Hoàn Bạch gật đầu cười :

- Thật không ngờ đại ca lại hiểu biết nhiều thế này.

Cốc Mộng Viễn laạ đưa mắt nhìn quanh, lắc đầu cười nói :

- Hiền đệ hãy khoan ca ngợi ngu huynh, trận này tuy là Lưỡng Nghi Lục Hạp, nhưng có một số vị trí lại không hợp quy cách, ngu huynh cũng hồ đồ mất. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Trận này ngoài Lưỡng Nghi Lục Hạp còn có xen lẫn Tứ Tướng, nên đại ca mới thấy khác lạ.

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ :

- Đúng, đúng! Thật ra hiền đệ hiểu biết hơn ngu huynh nhiều.

Thẩm Tam Thắng bỗng ngoảnh lại cười :

- Cổ lão đệ gia học uyên bác, dĩ nhiên là biết hết các kỳ môn độn giáp và cơ quan trận đồ trong thiên hạ, Cốc lão đệ từ nay nên thọ giáo với Cổ lão đệ nhiều hơn mới được...

Cổ Hoàn Bạch hét :

- Thẩm lão lại lắm điều nữa rồi.

Nhưng lần này Cổ Hoàn Bạch chẳng phải tức giận nữa, mà là vui sướng giả vờ hờn trách.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ, Thẩm tiền bối nói rất đúng, từ nay hiền đệ không được giấu giếm, khi nào rảnh rỗi phải dạy ngu huynh kỳ môn độn giáp mới được.

Cổ Hoàn Bạch cười bông đùa :

- Đó phải xem đại ca có đủ trí thông minh hay không...

Trong khi cười nói, ba người đã vào sâu trong rừng hơn trăm trượng, Cổ Hoàn Bạch chưa dứt lời, trước mặt bỗng bừng sáng, thì ra là một khoảng đất trống nằm giữa rừng.

Khoảng đất trống này rộng chừng trăm trượng, nơi giữa có một trang viện nhỏ, chỉ có ba khu nhà, chiếm đất chừng ba mươi trượng, nên xung quanh trang viện đều có khoảng trống ba mươi trượng, tạo thành hình thế dễ thủ khó công.

Ba người băng qua khoảng đất trống, tiến thẳng về phía trang viện.

Ngay khi ấy, hai cánh cửa rào kẹ một tiếng mở toang, một lão nhân cụt tay râu ria xồm xoàm hiện ra đứng ngay cửa.

Bên cạnh lão nhân là một thiếu niên võ phục, tuổi chừng mười tám, mười chín, vóc dáng cao to, vai hùm lưng gấu, mắt tròn miệng rậm và mặt đỏ như chu sa.

Cổ Hoàn Bạch thầm nhủ :

- Thiếu niên kia là độc tử của Quy Đại Hóa, quả đúng là hổ phụ sinh hổ tử.

Lão nhân cụt tay bước nhanh ra đón, hết sức cung kính ôm quyền thi lễ với Thẩm Tam Thắng.

Thiếu niên uy mãnh cũng đại lễ tham bái, dập đầu vái lạy.

Thẩm Tam Thắng nhìn lão nhân cụt tay cười nói :

- Hiền điệt, lão phu xin giới thiệu hai vị tiểu hữu...

Đưa tay chỉ vào Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch :

- Vị này là Cốc Mộng Viễn, còn vị này là...

Bỗng ngưng lời chốc lát mới cười nói tiếp :

- Cổ Hoàn Bạch thiếu hiệp.

Quy Đại Hóa ôm quyền cười nói :

- Quy mỗ ngưỡng mộ đã lâu...

Đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng cung kính nói :

- Thẩm sư thúc, xin mời vào trong hẵng nói.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Cũng được.

Đoạn sải bước đi trước, Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch liền theo su đi vào trang.

Chủ khách vào ngồi trong một gian thảo đường nằm giữa khu nhà thứ nhất, Quy Đại Hóa vừa pha trà mời khách vừa quay sang Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch nói :

- Từ khi ẩn cư tại đây lão ô đã bỏ rượu, nên hàn trang không có rượu mời khách, nhưng có một ấm trà Xuân Thanh đặc sản Võ Di, lão ô đành mạn phép dùng trà thay rượu tạm tiếp đãi hai vị lão đệ... Truyện "Giang Hồ Ký "

Đoạn ngoảnh lại thiếu niên đứng sau nói :

- Vũ nhi hãy đến chào hai vị thiếu niên mau.

Thiếu niên liền đi đến trước mặt hai người, ôm quyền thi lễ nói :

- Tiểu đệ Quy Vũ Tử chào hai vị huynh đài.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cảm thấy quý mến vị thiếu niên Quy Vũ Tử này, nên vội đứng lên đáp lễ và cười nói :

- Không dám, chào Quy huynh!

Quy Đại Hóa bỗng tức giận quát :

- Vũ nhi vô lễ, hai vị thiếu niên này tiểu hữu của sư thúc tổ ngươi, ngươi đâu thể xưng hô huynh đệ, vậy sẽ khiến người cười chê còn gì?

Quy Vũ Tử nghe vậy ngớ người, đứng thừ ra hồi lâu, vừa định chào lại, Cốc Mộng Viễn đã quay sang Quy Đại Hóa cười nói :

- Quy đại hiệp, lệnh lang tuổi tác tương đương với chúng tại hạ, xưng hô huynh đệ là phải rồi.

Gương mặt đỏ của Quy Vũ Tử thoáng hiện vẻ cười.

Thẩm Tam Thắng cũng cười nói :

- Hiền đệ, việc ấy chẳng cần bọn già chúng ta bận tâm, theo lão phu thì nếu không có quan hệ sư môn thì chẳng cần phải chú trọng đến vai vế, cứ tùy họ kết giao.

Quy Đại Hóa nghe vậy mới cười nói :

- Điệt nhi xin tuân mệnh sư thúc.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Có điều là đã khuất tát hai vị thiếu hiệp...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Quy đại hiệp khách sáo quá!

Cổ Hoàn Bạch vốn không thích khách sáo, thấy vào trang đã lâu mà chưa nói đến chính sự, bất giác buộc miệng nói :

- Thẩm lão, chúng ta hãy nói chuyện nghiêm túc đi thôi.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười trầm ngâm :

- Lão ô đang suy nghĩ nên bắt đầu từ đâu...

- Thỉnh cầu Quy đại hiệp cho biết bốn vị Chưởng môn nhân đã bị đưa đến đâu là xong chứ gì?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Nhưng Quy Đại Hóa cũng đâu có biết...

Quy Đại Hóa tiếp lời :

- Sư thúc, việc này có manh mối rồi.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Đêm qua chẳng phải ngươi đã bảo là không biết hay sao? Chả lẽ... À, có lẽ ngươi vừa nhận được tin tức mới phải không?

Quy Đại Hóa lúc này đã pha trà xong, bưng cho mỗi người một tách đoạn mới ngồi xuống cười nói :

- Đúng là điệt nhi vừa mới nhận được tin, bốn vị Chưởng môn nhân và hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu hiện đã bị Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ đưa ra Quan Ngoại rồi!

Thẩm Tam Thắng sửng sốt :

- Đáng tin cậy không?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Điệt nhi có tiềm phục mấy mươi người trong Tam Âm bang, mọi hành động của bang này đều không thoát khỏi tai mắt của họ.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Họ đã từ đâu ra Quan Ngoại? Và mục đích đến là đâu?

- Theo tin do chim bồ câu mang đến từ Đại Đồng, họ đã từ Trương Gia Khẩu ra Quan Ngoại rồi sẽ sang Thừa Đức, nhưng nếu chỉ là đến Thần Phong Mục Trường thì họ không cần phải đến Thừa Đức.

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Thần Phong Mục Trường ở tại đâu?

Quy Đại Hóa đáp :

- Trong Trường Sơn Cốc gần Loan Bình!

Cổ Hoàn Bạch lại quay sang Thẩm Tam Thắng hỏi :

- Thẩm lão, chúng ta có cần ra Quan Ngoại một chuyến không?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Vấn đề này phải bàn tính kỹ mới được.

Cốc Mộng Viễn thì lại lặng thinh suy nghĩ.

Cổ Hoàn Bạch quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Cốc đại ca, hai chúng ta đi được không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hãy chờ Thẩm tiền bối quyết định rồi hẵng tính, nếu Thẩm tiền bối không đi được thì chúng ta hai người sẽ cùng đến Thần Phong Mục Trường, giải cứu cho bốn vị Chưởng môn nhân.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy!

Cốc Mộng Viễn cười, bỗng quay sang Quy Đại Hóa ôm quyền nói :

- Quy đại hiệp, tại hạ muốn hỏi thăm đại hiệp một người.

Quy Đại Hóa vội nói :

- Cốc thiếu hiệp định hỏi thăm ai vậy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ muốn hỏi về Chưởng Cô trong Kiếm Lâm tứ tuyệt!

Quy Đại Hóa giật nẩy mình như hết sức không ngờ, ấp úng :

- Thiếu hiệp hỏi... Băng Tâm Hồng Tụ Cốc tiểu muội ư?

Cốc Mộng Viễn chợt động tâm thầm nhủ :

- Thì ra trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, cô cô mình nhỏ tuổi hơn hết, nên họ đã gọi là tiểu muội.

Chàng gật đầu :

- Vâng, chính là Cốc nữ hiệp! Chẳng hay Quy đại hiệp có biết tung tích của bà ấy không?

Quy Đại Hóa mặt não nề khẽ nói :

- Ai biết được kia chứ? Cốc tiểu muội là tiên nữ giáng trần, thật ra đang ở đâu, bọn phàm phu tục tử làm sao biết được?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy thì vô cùng thất vọng, chàng cũng nhận thấy lão nhân cụt tay uy vũ này bỗng chốc hoàn toàn đổi khác, trở nên hết sức tiêu cực.

Chàng não nề nói :

- Ngay cả Quy đại hiệp mà còn không biết, vãn bối thật biết tìm đâu ra người ấy được nữa.

Bởi nghe Quy Đại Hóa gọi cô cô mình là tiểu muội, nên Cốc Mộng Viễn đã đổi cách xưng hô.

Cổ Hoàn Bạch cũng rất lấy làm buồn, bởi y sớm đã nghe Cốc Mộng Viễn nói đến việc tìm cô cô, và nhất định phải tìm bằng được, giờ đây lại nghe Quy Đại Hóa trả lời không biết, thật quá ư thất vọng.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Quy Đại Hóa, lại nhìn Cốc Mộng Viễn, trong đầu chợt lóe tinh quang, bèn cất tiếng hỏi :

- Quy đại hiệp có biết nơi cư trú của Cốc nữ hiệp không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Vậy khác nào đã biết Cốc tiểu muội ở đâu rồi còn gì?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Chẳng lẽ ngay cả phương hướng cũng không? Chẳng hạn như năm tỉnh miền bắc, bảy tỉnh miền nam hay là... Tây Vực, Đông Hải, Nam Chiếu, Bắc Cương...

Quy Đại Hóa đang ngước mặt suy tư, Cổ Hoàn Bạch vừa nói đến hai tiếng Bắc Cương, ông bỗng hai mắt sáng rực, ha hả cười nói :

- Lão phu đã nghĩ ra được chút manh mối rồi... À, Cốc thiếu hiệp, vừa rồi nghe khẩu khí của thiếu hiệp, dường như Cốc tiểu muội là trưởng bối của thiếu hiệp phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Chính là cô cô của vãn bối.

Quy Đại Hóa đăm mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Thiếu hiệp giống lệnh cô mẫu quá... À, lão phu nhớ ra rồi, lệnh tôn phải chăng là Thích Viễn Hầu Cốc Thiên Dân, hiện đang giữ chức tổng đốc Vân Quý?

Cốc Mộng Viễn vội đứng lên cung kính đáp :

- Chính là gia phụ.

Quy Đại Hóa gật đầu cười :

- Lệnh tôn quả là một vị quan tốt... Nhưng có điều... có điều... Ôi! Số trời đã định, cũng chẳng biết sao hơn. Lui một bước mà nói, nếu người nào mà làm quan cũng đều như lệnh tôn thì sinh linh thiếu hiệp, vạn vật nhà Hán hẳn có thể hưng thịnh đời đời.

Cốc Mộng Viễn nghe nói đến toát mồ hôi lạnh, lòng hết sức hoang mang.

Chàng biết hào kiệt võ lâm ai cũng có lòng phục Hán, mình là người trong giới võ lâm mà lại xuất thân từ hầu môn quan phủ, nên lòng chàng vẫn luôn đau buồn về điều ấy.

Chàng sợ bằng hữu võ lâm khinh khi mình, và quan trọng hơn nữa là chàng sợ bằng hữu võ lâm hiểu lầm và thậm chí nhụ mạ phụ thân, nếu vậy thì chàng đã hết sức khó xử trí, bởi chàng là người chí hiếu, không thể để cho bất kỳ ai sỉ nhục đến trưởng bối mình.

Khi rời khỏi sư môn ở Nam Hải trở về nhà, chàng đã quyết tâm nếu phụ thân là một vị quan tốt, biết thương yêu và giúp đỡ dân thì chàng dứt khoát không cho bất kỳ ai xúc phạm đến phụ thân, biết rằng chàng sẽ với một thân sở học đòi lại món nợ đã sỉ nhục phụ thân.

Do đó mỗi khi có người đề cập đến phụ thân, bao giờ chàng cũng nơm nớp lo âu.

Lời lẽ của Quy Đại Hóa tuy chan hòa bình quâ, song vẫn khiến chàng toát mồ hôi lạnh.

Cổ Hoàn Bạch thật tinh tế đã nhận thấy vẻ bâng khuâng của Cốc Mộng Viễn, vội ha hả cười nói :

- Quy đại hiệp bảo đã nghĩ ra được chút manh mối, đó là manh mối gì? Hãy mau nói ra đi, tại hạ sốt ruột quá rồi.

Quy Đại Hóa nghe vậy cười :

- Đương nhiên là lão ô phải nói rồi.

Bỗng quay sang Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Sư thúc còn nhớ chuyện Tích Lan Hương Uyển hồi năm năm trước không?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Nhớ chứ! Thật chẳng ngờ người võ công cao tuyệt như Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng lại bị táng thân trong lửa đỏ, thật là...

Ông lắc đầu thở dài, mặt đầy vẻ bi tráng nói tiếp :

- Đủ thấy người trong võ lâm mấy ai có được kết cuộc tốt lành?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đó chính là tướng quân khó khỏi chết nơi trận tiền.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Quy đại hiệp, chuyện ấy có liên quan đến Cốc cô cô ư?

Y rõ thật khôn ngoan, cũng theo Cốc Mộng Viễn gọi là cô cô chứ không gọi là nữ hiệp.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng vậy, có liên quan!

Ông lại ngưng lời, vẻ mặt rất khó diễn tả, như hoài niệm, thương cảm, nuối tiếc hay là kính phục?

Chẳng ai hiểu rõ, chỉ có Cổ Hoàn Bạch đoán được phần nào, nhưng y không nói ra, chỉ sốt ruột giục :

- Quy đại hiệp nói mau đi!

Quy Đại Hóa mỉm cười :

- Chuyện này kể ra rất dông dài... Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng nổi lên trên giang hồ là hồi hơn hai mươi năm trước, bây giờ Kiếm Lâm tứ tuyệt đã thay thế địa vị của Tứ Phương Đại Hiệp trong võ lâm, hành hiệp trượng nghĩa, rất được giới võ lâm kính ngưỡng., nhất là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Tứ tuyệt, tuy tuổi chỉ đôi mươi, nhưng chẳng những võ công kiệt xuất mà nhan sắc cũng không ai sánh bằng.

Cổ Hoàn Bạch đư mắt hìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Qua Cốc đại ca cũng đủ tưởng tượng được chí khất và dung mạo của Cốc cô cô hẳn là như thiên tiên giáng thế rồi.

Quy Đại Hóa cười :

- Do đó đã sinh ra giai thoại Thất Tinh Củng Nguyệt trong võ lâm, trong ba năm, tám người này cơ hồ như hình với bóng...

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Vậy thì Cốc cô cô thật là khó xử!

Quy Đại Hóa nói tiếp :

- Cốc tiểu muội tuy vì thế hết sức buồn lòng, nhưng lại không thể nào bày tỏ, sau cùng bảy người đàn ông đã nghĩ ra một cách chỉ còn lại một người bầu bạn với Cốc tiểu muội...

Cổ Hoàn Bạch lại cười xen lời :

- Bốc thăm phải không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Đâu đơn giản như vậy.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Đánh nhau ư?

- Không phải đánh nhau mà là tỉ thí võ công.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy thì cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.

Quy Đại Hóa cười ảo não :

- Sau gần mười ngày luân phiên giao đấu, cuối cùng diễm phúc được trọn đời bầu bạn với Cốc tiểu muội lại lọt vào tay Hạ Địch Cuồng, một thiếu niên anh tuấn nhưng chưa có chút thanh danh trên giang hồ.

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên hỏi :

- Còn sáu người kia là ai?

Quy Đại Hóa bỗng đỏ mặt :

- Sáu người kia là Kiếm Khuyết Chân Tiếu Dư trong Tứ tuyệt, Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh phái Thanh Thành, Nhất Kiếm Chấn Trung Châu Thành Thế Hùng ở Tung Dương sơn trang, Xích Thủ Đồ Long Khách Lãng Tiêu, em trang bang chủ Cái bang, Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn phái Hoa Sơn và lão ô...

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Võ công của vị Hạ tiền bối này quả là xuất sắc.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Sau cuộc tỉ thí võ công ấy, thanh danh Thanh Cầm Thần Kiếm rực rỡ như vầng thái dương giữa trời, uy chấn võ lâm, nhưng y không chịu hưởng thịnh danh ấy, mà lại cùng Cốc tiểu muội lui khỏi giang hồ quy ẩn.

- Ồ...

Cốc Mộng Viễn buông tiếng thở dài thậm thượt.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy cười nói :

- Đại ca, Hạ tiền bối là cô phụ của đại ca kia mà!

Cốc Mộng Viễn lặng thinh cười.

Quy Đại Hóa nói tiếp :

- Hạ Địch Cuồng tuổi còn trẻ mà có võ công cái thế, đương nhiên đã khiến cho giới võ lâm hoài nghi về thân thế của y...

Cốc Mộng Viễn buộc miệng hỏi :

- Quy đại hiệp biết thân thế của cô phụ vãn bối ư?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Vấn đề ấy có lẽ trong võ lâm chỉ ba người được biết, bởi trong bảy người, lão ô là thân với Hạ lão đệ nhất, nên sau khi y với Cốc tiểu muội quay ẩn, đã mời lão ô mỗi năm đến Tích Lan Hương Uyển của hai người hưởng nhàn nửa tháng...

Cổ Hoàn Bạch cười hỏi :

- Chính miệng Hạ tiền bối đã nói ư?

Quy Đại Hóa cười :

- Đúng vậy, nếu không phải chính miệng y nói ra thì thật khó có thể tin được.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy động tâm hỏi :

- Có điều gì đó không ổn phải không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Chẳng phải không ổn, mà là hết sức kinh người.

Quay sang Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Sư thúc có biết trong võ lâm có vị tiền bối Vô Ảnh lão nhân không?

Thẩm Tam Thắng giật mình :

- Biết! Biết! Vô Ảnh lão nhân là một vị kỳ hiệp hồi trăm năm trước, với Không Linh Luyện Sĩ cùng xưng là Không Vô song tiên.

Quy Đại Hóa cười :

- Hạ lão đệ chính là nghĩa tử của Vô Ảnh lão nhân.

Thẩm Tam Thắng trố to mắt :

- Vô lý! Không tin! Hạ Địch Cuồng bao nhiêu tuổi? Sao thể là nghĩa tử của Vô Ảnh lão nhân? Hiền điệt khiến lão phu hồ đồ mất.

Quy Đại Hóa cười :

- Hạ lão đệ là một đứa trẻ bị bỏ rơi. Hồi hơn bốn mươi năm trước, Vô Ảnh lão nhân có việc đi ngang qua Cửu Hoa đã nhặt được, giao cho một vị thôn phụ nuôi dưỡng.

Khi lên hai, lão nhân đã bồng Hạ lão đệ về Bạch lâu ở Ngọc Bình cốc núi Điểm Thương và nhận làm nghĩa tử.

Cổ Hoàn Bạch khẽ thở dài :

- Thảo nào Hạ tiền bối có võ công cao vậy.

Quy Đại Hóa nói tiếp :

- Một thân võ công của lão nhân cơ hồ truyền hết cho Hạ lão đệ, nhưng lúc mười lăm tuổi, Hạ lão đệ đã phạm một lỗi lầm...

Thẩm Tam Thắng bỗng xen lời :

- Vì quá cuồng ngạo phải không?

Quy Đại Hóa cười :

- Sư thúc biết...

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Lão phu chỉ suy đoán thôi, nếu không quá cuồng ngạo thì đâu có lấy tên là Địch Cuồng.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng vậy! Nguyên danh của Hạ lão đệ là Hạ Viễn, bởi tính quá cuồng ngạo nên lúc mười lăm tuổi đã xảy ra xung đột với Doanh Hải tam tinh đến Điểm Thương thăm bạn, chỉ vì một việc nhỏ nhặt, cơ hồ một chưởng bổ chết Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt, nếu không nhờ Trì An, ái nữ của Trì Xung Khôi với Mai Ngũ Cô sợ hãi la hét khiếng kinh động đến lão nhân kịp thời quát ngăn, e rằng Doanh Hải tam tinh với ái nữ Trì An đã táng mạng lúc ấy rồi.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Quả rất đáng trừng phạt!

Quy Đại Hóa cười :

- Chẳng những trừng phạt mà còn đổi tên và kể từ đó lão nhân không tiếp tục truyền thụ võ công nữa.

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Thật là đáng tiếc! Nếu không Hạ Địch Cuồng mà luyện thành được Vô Tướng thần công của Phật môn thì giới võ lâm chẳng mấy ai sánh bằng.

Quy Đại Hóa khẽ thở dài :

- Trên thực tế Hạ lão đệ tuy chưa luyện tập Vô Tướng thần công thì võ lâm cũng hiếm có đối thủ rồi.

Thoáng dừng, lại lắc đầu nói tiếp :

- Lão nhân nhận xét chẳng lầm, tục ngữ có câu: Sông núi dễ thay đổi, bản tính khó đổi. Vào năm hai mươi mốt tuổi, Hạ lão đệ lại một lần nữa phạm sai lầm...

Cổ Hoàn Bạch buộc miệng hỏi :

- Lại đả thương người nữa ư?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Lần này là đả thương vị Bang chủ đời trước của Cái bang...

Thẩm Tam Thắng chau mày lẩm bẩm :

- Thì ra Tử Trượng Thần Ông Lôi Tử Cang đã thọ thương dưới tay Hạ Địch Cuồng.

Cổ Hoàn Bạch lại hỏi :

- Quy đại hiệp, vì sao Hạ lão tiền bối lại đả thương Bang chủ Cái bang vậy?

- Lôi bang chủ đến Điểm Thương có việc cần gặp lão nhân, nhưng lúc lão nhân vân du chưa về, Hạ lão đệ trước đó không hề cho Lôi bang chủ biết là lão nhân đã đi khỏi, chỉ nhất quyết Lôi bang chủ phải cho biết lý do trước, Lôi bang chủ không biết Hạ Địch Cuồng, dĩ nhiên đâu chịu nói ra, thế là cuộc xung đột đã xảy ra.

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Vậy thì cũng đâu cần phải động thủ.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Nếu là người khác thì có lẽ không đến đỗi động thủ, nhưng ngặt vì Lôi bang chủ tính nóng như lửa, nổi tiếng trong võ lâm, sao thể chịu nổi sự hạch sách của hậu sinh tiền bối?

Thẩm Tam Thắng gật đầu cười :

- Đúng rồi, lão phu quên mất Lôi Tử Cang mà nổi nóng lên, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chẳng kể, hai người cuồng ngạo gặp nhau, dĩ nhiên không tránh khỏi can qua rồi.

Cổ Hoàn Bạch có vẻ không tin, cười hỏi :

- Võ công của Lôi bang chủ sao lại không bằng được Hạ tiền bối?

Quy Đại Hóa thở dài :

- Kể ra đó cũng là do định số an bài, Lôi Tử Cang bởi khinh địch nên mới ôm hận suốt đời, không đầy ba mươi chiêu đã thọ thương dưới Thái Thanh cương khí của Hạ Địch Cuồng.

Thẩm Tam Thắng sửng sốt :

- Thảo nào… Hạ Địch Cuồng đã luyện thành Thái Thanh cương khí rồi ư?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Ngay từ thuở bé lão nhân đã xây đắp nền tảng tâm pháp chính phái cho Hạ Địch Cuồng, lúc bấy giờ Thái Thanh cương khí của Hạ Địch Cuồng đã luyện đến sáu thành hỏa hầu.

Thẩm Tam Thắng giọng cảm khái :

- Tiếc thay Lôi bang chủ bởi đánh mất thanh danh một đời nên đã từ bỏ chức vị Bang chủ, mấy mươi năm qua không còn lộ diện trên giang hồ nữa.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Thắng bại vô thường, ai có thể lúc nào cũng chiến thắng kia chứ? Lôi bang chủ này cũng thật quá hẹp lượng… Quy đại hiệp, khi nghĩa phụ của Hạ tiền bối trở về, chẳng hay có nổi giận không vậy?

Quy Đại Hóa thở dài :

- Hạ Địch Cuồng đã bị trục xuất khỏi Bạch lâu.

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ im lặng, lúc này mới sửng sốt :

- Lão nhân thật là quá tuyệt tình!

Quy Đại Hóa cười :

- Không phải vậy đâu, lão nhân bề ngoài là trục xuất Hạ Địch Cuồng, nhưng thực tế là muốn cho y dấn thân vào chốn giang hồ để lịch duyệt kinh nghiệm.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lão nhân dẫu sao cũng không uổng phí tâm huyết, Hạ tiền bối thật biết phấn đấu vươn lên...

Y luôn bênh vực cho Hạ Địch Cuồng.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn y cười nói :

- Hiền đệ còn nhớ Thẩm tiền bối đã nói không?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Nói gì kia?

- Nơi cư trú của Hạ tiền bối bị lửa đỏ thiêu trụi, và cả Hạ tiền bối cũng táng thân trong lửa đỏ...

Chàng bỗng giật mình hỏi :

- Thẩm tiền bối, vậy gia cô mẫu thì sao? Chả lẽ cũng...

Chàng giờ mới nhớ đến Cốc Quân Lan đã là vợ của Hạ Địch Cuồng, hai người ở trong Tích Lan Hương Uyển, Hạ Địch Cuồng đã táng thân trong lửa đỏ, vậy thì cô cô chẳng phải cũng khó thoát khỏi kiếp số hay sao?

Nghĩ vậy chàng bất giác tâm thần chấn động dữ dội.

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Cốc hiệp nữ dường như không ngộ nạn!

Cốc Mộng Viễn mắt rướm lệ :

- Thẩm tiền bối có chắc chắn không?

Thẩm Tam Thắng gật đầu, Quy Đại Hóa tiếp lời :

- Cốc lão đệ, điều ấy rất chắc chắn, bởi hồi hai mươi năm trước, Cốc tiểu muội đã giận Hạ lão đệ và rời khỏi Tích Lan Hương Uyển rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Vì sao thì người ngoài không thể biết được.

Cổ Hoàn Bạch xen lời :

- Hạ tiền bối chẳng phải là không gì giấu giếm Quy đại hiệp hay sao? Vậy thì...

Quy Đại Hóa cười ảo não :

- Việc riêng giữa vợ chồng với nhau, Hạ lão đệ dĩ nhiên là phải giữ kín rồi.

Cốc Mộng Viễn lúc này nghe lòng vô vàn đau xót, có lẽ bởi trong tiềm thức chàng đã thừa nhận Hạ Địch Cuồng là cô phụ mình.

Chàng mắt rướm lệ hỏi :

- Quy tiền bối, ai đã sát hại cô phụ vãn bối vậy?

Quy Đại Hóa mặt đầy vẻ bi thiết :

- Trong năm năm qua vì việc ấy lão phu đã lặn lội khắp nơi, nhưng chẳng điều tra được chút manh mối nào cả.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Vụ án không có đầu mối ư? Còn Vô Ảnh lão nhân đâu? Vì sao không ra mặt báo thù cho nghĩa tử?

Quy Đại Hóa cười :

- Lão nhân đã bốn mươi năm không lộ diện, có lẽ sớm đã quy tiên rồi! Việc báo thù nay xem ra chỉ có hai người là thực hiện được thôi.

Cổ Hoàn Bạch trố mắt :

- Ai vậy?

Quy Đại Hóa mắt rực tinh quang :

- Chính hai vị lão đệ.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Chúng vãn bối ư?

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Quy tiền bối nói rất đúng, vãn bối phải có trách nhiệm báo thù cho cô phụ, nhưng vãn bối...

Chàng hết sức hoang mang, bởi vụ án không chút manh mối thế này, biết làm sao lần tìm ra được hung thủ mà báo thù?

Quy Đại Hóa nhìn hai người hồi lâu, bỗng hỏi :

- Cốc lão đệ có biết vì sao lão ô đề cập đến việc này không?

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên :

- Tiền bối định cho vãn bối biết tung tích của cô cô phải không?

Quy Đại Hóa cười :

- Đúng vậy!

Cổ Hoàn Bạch bỗng xen lời :

- Quy đại hiệp chưa nói ra kia mà!

Quy Đại Hóa cười ha hả :

- Giờ nói đây!

Ông ngửa mặt buông tiếng thở dài, đoạn mới nói tiếp :

- Sau khi Tích Lan Hương Uyển bị hỏa thiêu, mỗi năm đến Tiết Trùng Dương (Trùng Cửu) đều có một người đến cúng tế trước mộ Hạ lão đệ tại đống tro tàn Tích Lan Hương Uyển ở Điền Trì.

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng, buộc miệng hỏi : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Người ấy là ai vậy?

Cổ Hoàn Bạch cơ hồ cùng lúc hỏi :

- Phần mộ của Hạ tiền bối do ai đã xây cất vậy?

Quy Đại Hóa thở dài :

- Người điếu tế lần nào cũng chỉ mặc áo đen và khăn đen che mặt, không sao thấy được diện mạo thật nên chẳng biết là ai. Còn về phần mộ Hạ lão đệ thì...

Bỗng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Nghe đâu là do tôn đại nhân của Cốc lão đệ thuê người xây cất.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên nhướng mày :

- Gia phụ chưa từng đề cập đến việc ấy với vãn bối.

Quy Đại Hóa trầm ngâm :

- Có lẽ lệnh tôn định khi nào lão đệ tìm gặp cô cô rồi mới nói cũng nên.

Cổ Hoàn Bạch bỗng cười nói :

- Quy đại hiệp, theo vãn bối thì người áo đen kia rất có thể chính là Cốc cô cô.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy ngẩn người. Quy Đại Hóa cười nói :

- Lão ô cũng nghĩ vậy cho nên mới nói cho Cốc lão đệ biết.

Thẩm Tam Thắng tiếp lời :

- Có thể lắm... Nhưng vì sao Cốc nữ hiệp không chịu lộ diện thế nhỉ?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Có lẽ người có uẩn khúc gì đó.

Rồi quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Đại ca, qua câu chuyện tự nãy giờ, chúng ta đã có được chút manh mối rồi, có nên đến Điền Trì trước Tiết Trùng Dương hay không?

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm lặng thinh.

Chàng đang cân nhắc, nên cứu bốn vị Chưởng môn nhân trước, hay là đi tìm cô cô trước?

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy lại hỏi :

- Đại ca khó xử vì chuyện của bốn vị Chưởng môn nhân phải không?

Cốc Mộng Viễn khẽ thở dài :

- Đúng vậy!

Cổ Hoàn Bạch vốn định nói là chuyện của cô cô cần thiết hơn, nhưng chợt nghĩ đến cá tính của Cốc Mộng Viễn, có lẽ chàng xem trọng sự an nguy của tha nhân hơn, nên liền nín lặng ngay, không dám mạo muội kiến nghị.

Thẩm Tam Thắng cười tiếp lời :

- Cốc lão đệ không cần khó xử, lão ô có biện pháp lưỡng toàn.

Cốc Mộng Viễn mắt liền rực sáng, vội nói :

- Xin Thẩm tiền bối hãy mau cho biết.

- Việc về bốn vị Chưởng môn nhân để lão ô và cha con Quy Đại Hóa lo liệu, hai vị lão đệ hãy lập tức đến Điền Trì, vậy chẳng phải lưỡng toàn ư?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Quả kể được là lưỡng toàn...

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại lắc đầu nói :

- Không, theo vãn bối thì việc giải cứu bốn vị Chưởng môn nhân là điều cần thiết hơn...

Ánh mắt chẳng thoáng tối sầm, nói tiếp :

- Việc về cô cô tuy có gấp nhưng không đến nỗi hung hiểm, trong khi sự an nguy của bốn vị Chưởng môn nhân liên quan đến kiếp vận của giới võ lâm, vãn bối sao thể chỉ lo việc riêng tư của mình...

Thẩm Tam Thắng và Quy Đại Hóa thầm gật đầu ngợi khen.

Cổ Hoàn Bạch cũng hết sức vui sướng và càng kính phục Cốc Mộng Viễn hơn, cười nói :

- Đại ca thật là một người quân tử xuất sắc...

Đột nhiên một tiếng cười khảy vang lên, rồi thì một giọng quái dị nói :

- Quân tử gì? Chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử đạo đức giả mà thôi.

Tiếng cười khảy vào tai, năm người trong thảo đường thảy đều kinh hãi thất sắc.

Quy Đại Hóa tức giận quát to :

- Cuồng đồ ở đâu cả gan dám xâm nhập Túy Liễu trang.

Đồng thời người đã vọt đi nhanh như chớp về phía phát ra tiếng cười.

Cốc Mộng Viễn, Cổ Hoàn Bạch, Thẩm Tam Thắng và Quy Vũ Tử cũng liền phi thân theo sau ngay

Chương 17: Thời Nay Anh Hùng Thuộc Thiếu Niên

Cốc Mộng Viễn bởi thân tại đất khách và Thẩm Tam Thắng với Quy Đại Hóa lại là bậc trưởng bối, chàng không dám phô trương nên mới theo sau bốc người ra ngoài xem xét.

Bằng không, khi tiếng cười khảy vừa vang lên, chàng phi thân đuổi ra ngay, dù đối phương võ công cao đến mấy cũng khó thể thoát khỏi nhãn lực của chàng.

Chỉ bởi một thoáng chậm trễ, khi bốn người ra đến nơi thì chẳng còn thấy bóng dáng một ai cả.

Độc Tý Chấn Cửu Châu Quy Đại Hóa đang đứng thừ ra bên rừng liễu.

Thẩm Tam Thắng lớn tiếng nói :

- Hiền điệt, có trông thấy kẻ địch không?

Quy Đại Hóa lắc đầu thở dài :

- Xem ra người này thân thủ rất là cao siêu.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Hiền điệt vừa nghe tiếng đã ra ngay, vậy mà cũng không thấy bóng người ư?

- Không hề thấy...

Quy Vũ Tử bỗng nói :

- Phụ thân, người này sao vào được rừng liễu? Phụ thân chẳng phải đã bảo là nếu không có người chỉ điểm, bất kỳ ai cũng không tiến vào được khu rừng liễu bố trí kỳ môn hay sao?

Quy Đại Hóa ánh mắt chợt tối :

- Vũ nhi, người có võ công tuyệt đỉnh, Lục Hạp trận này chẳng ngăn cản được đâu.

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Quy đại hiệp quá khiêm tốn rồi! Theo vãn bối thì người này chắc hẳn là tinh thông về nhiều trận pháp kỳ môn. Nếu không, chỉ bằng vào võ công, trừ phi san bằng khu rừng này thì mới vào được.

Quy Đại Hóa ngoảnh lại nhìn Cổ Hoàn Bạch, cười gượng nói :

- Cổ lão đệ đừng trát vàng lên mặt lão ô...

Cổ Hoàn Bạch nghiêm túc :

- Vãn bối nói đây hoàn toàn là thật lòng, trận này trong Lưỡng Nghi Lục Hạp có ngầm chứa sự biến hóa của Tứ Tướng, nếu xông vào một cách bừa bãi, dù võ công cao đến mấy cũng chẳng thể nào thoát được.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Cổ lão đệ quả là gia học uyên bác, hiểu rõ như trong lòng bàn tay.

Cổ Hoàn Bạch dẩu môi cười :

- Thẩm lão lại lắm điều nữa rồi.

Lúc này chỉ có Cốc Mộng Viễn là lòng hết sức áy náy, nếu như mình đừng có lòng khiêm nhường thì kẻ địch đâu thể thoát đi dễ dàng thế này.

Do đó chàng chẳng những áy náy mà cũng rất lấy làm lạ, người này võ công dường như cao đến mức không hợp lý, khoảng đất trống hơn ba mươi trượng này, bất kỳ ai cũng chẳng thể vượt qua trong chớp mắt. Vừa nghe tiếng Quy Đại Hóa đã đuổi ra ngay, vì sao lại không thấy bóng người?

Chàng chợt rung động linh cơ, thầm nhủ :

- Hay là người này vẫn còn trong trang?

Ngay khi ấy Cổ Hoàn Bạch bỗng khẽ nói :

- Đại ca, có lẽ người này chưa rời khỏi trang?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, lòng thầm khen Cổ Hoàn Bạch thông tuệ, gật đầu nói :

- Ngu huynh cũng hoài nghi như vậy, theo lẽ thường tình, trừ phi người này còn ẩn náu trong trang, nếu không Quy tiền bối chẳng thể ngay cả bóng người cũng không thấy.

Thẩm Tam Thắng và Quy Đại Hóa nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ liền vỡ lẽ.

Thẩm Tam Thắng cười ha hả nói :

- Hai vị lão đệ nói rất đúng, tặc tử này hẳn vẫn còn trong trang.

Quy Đại Hóa bỗng tái mặt quát :

- Sư thúc... hãy xem lửa cháy kia...

Một luồng khói mù đang bốc lên từ phía sau Túy Liễu trang.

Thẩm Tam Thắng chau mày, Quy Đại Hóa đã phi thân như bay trở vào trang.

Quy Vũ Tử theo sau thân pháp, mặt đầy vẻ căm phẫn.

Cổ Hoàn Bạch trợn mắt nghiến răng nói :

- Tên tặc tử này thật là xảo quyệt và độc ác.

Thẩm Tam Thắng bỗng khẽ nói :

- Hai vị lão đệ hãy ở lại đây canh giữ lối thoát của tặc tử, lão ô vào tiếp ứng cho cha con Quy Đại Hóa, kẻo họ không cắt được người ra cứu hỏa.

Đoạn không chờ hai người trả lời, vội vã phi thân đi ngay. Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Ba người này rõ là hoảng loạn đến mức mất hết sáng suốt, nếu kẻ địch muốn bỏ đi, đâu nhất thiết phải ra bằng cửa trước kia chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ nghĩ là chúng ta chờ ở đây là hoài công ư?

- Còn gì nữa? Kẻ địch đâu ngu ngốc đến mức chọn chỗ có người đào tẩu.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ chốc lát mới nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Hiền đệ, có lẽ Thẩm lão có dụng ý khác...

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Những mong là vậy, không thì chúng ta cũng trở thành kẻ ngốc mất.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ, ngu huynh có cách để chúng ta xem ra không ngu ngốc.

Cổ Hoàn Bạch trố mắt :

- Cách gì vậy?

Cốc Mộng Viễn đảo mắt nhìn quanh, cười nói :

- Hiền đệ vẫn ở đây canh giữ theo lời Thẩm lão, ngu huynh theo rừng liễu vòng ra sau trang, để xem kẻ địch có đào tẩu theo lối khác không.

- Vậy cũng được, nhưng người canh giữ ở đây là đại ca mới đúng.

- Hiền đệ đứng yên một chỗ không chịu nổi chứ gì?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không phải, trong rừng có trận đồ, tiểu đệ đi có lẽ nhanh hơn.

Cốc Mộng Viễn vốn định cho Cổ Hoàn Bạch biết về môn độn giáp tuy mình không tinh thâm uyên bác bằng nhưng chỉ cần biết đó là thế trận gì thì mình cũng hiểu rõ về sự biến hóa của nó, không bị cản trở.

Thế nhưng, chàng là người không thích phô trương, tranh cường hiếu thắng, nên đã đổi ý nói :

- Đúng rồi, vậy thì hiền đệ hãy đi nhanh về nhanh.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu cười :

- Đại ca hãy chịu khó lẻ loi một mình đứng đây lát nhé!

Rồi thì bóng trắng nhấp nhoáng đã phi thân vào rừng bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn hết sức ngạc nhiên về dáng người yểu điệu và nụ cười duyên dáng của Cổ Hoàn Bạch, càng nhận thấy vị Cổ hiền đệ này không giống một người đàn ông.

Lúc này ngọn lửa trong Túy Liễu trang đã tắt dần, chứng tỏ người này không hề có ý thiêu hủy Túy Liễu trang, mà chỉ là phóng hỏa để nhằm đánh lạc hướng đối phương thôi.

Nhưng người này đánh lạc hướng để làm gì?

Cốc Mộng Viễn nghĩ mãi vẫn không sao hiểu ra được.

Chàng phóng mắt nhìn quanh, tìm kiếm kẻ đã khiến chàng hoang mang thắc mắc.

Nhưng bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, đến đỗi như thể Cổ Hoàn Bạch cũng không còn trong rừng nữa.

Chàng bất giác cảm thấy khác lạ, với cá tính của Cổ Hoàn Bạch, sao lại chịu im lặng thế này?

Trừ phi y đã phát hiện địch tung, từ sau trang đuổi theo rồi...

Nhưng chàng lại thấy không đúng, nếu như Cổ Hoàn Bạch đuổi theo kẻ địch, ít ra cũng phát tín hiệu báo với mình, như quát tháo hay cất tiếng huýt dài chẳng hạn.

Im lặng không chút tiếng động thế này thì thật là khác thường.

Ngay khi ấy Cốc Mộng Viễn đang băn khoăn lo lắng, đột nhiên chàng linh cảm như có người đang tiến đến phía sau mình cách chừng mười trượng.

Nhưng chàng vờ như không hay biết, ngầm vận tụ công lực giới bị.

Nếu người phía sau mà xuất thủ ám toán, chàng sẽ dùng sức phản chấn của Thần Cương đả thương đối phương.

Cốc Mộng Viễn cảm thấy người ấy đã đến gần trong vòng ba trượng...

Chàng tuy không sợ kẻ địch ám toán, nhưng quay lưng tạo cơ hội tốt cho kẻ địch công kích thế này vẫn không khỏi khiến chàng cảm thấy rợn người.

Ngay khi người ấy đến gần chỉ còn cách chừng một trượng...

Cốc Mộng Viễn liền vụt quay người...

- Ra là hiền đệ...

- Hoảng hồn chứ gì? Ha ha... ha ha...

Cổ Hoàn Bạch vừa thở mạnh vừa cười ngặt ngoẽo.

Cốc Mộng Viễn ngượng ngùng lắc đầu :

- Ngu huynh thật bội phục hiền đệ, trong lúc này mà còn có hứng thú đùa cợt thế này, nếu ngu huynh vừa rồi bất thần xuất thủ thì đã làm kinh hãi hiền đệ rồi còn gì?

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy tuy lòng áy náy, nhưng những lời quan tâm của Cốc Mộng Viễn lại khiến y hết sức vui mừng, lắc đầu cười nói :

- Tiểu đệ biết đại ca không bao giờ xuất thủ mà không lên tiếng trước cả.

Cốc Mộng Viễn cười thiểu não :

- Cũng chưa chắc, ngu huynh rất căm ghét những kẻ thậm thà thậm thụt.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nhưng đại ca đâu có xuất thủ.

Cốc Mộng Viễn nghe vừa bực mình vừa nực cười :

- Đó là vì khi hiền đệ còn cách ngoài mười trượng là ngu huynh đã phát giác rồi.

Cổ Hoàn Bạch giật mình sửng sốt :

- Thật ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu không, ngu huynh đâu có trầm tĩnh như vậy.

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi :

- Kẻ địch phóng hỏa đã đào tẩu từ trong rừng liễu ra sau trang rồi phải không?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Võ công của đại ca cao đến mức thật khó thể tin được.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hiền đệ, việc tìm kiếm địch tung thế nào?

Cổ Hoàn Bạch thừ ra nhìn chàng một hồi mới đáp :

- Lối ra Túy Liễu trang chỉ có con đường chính này thôi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Ba mặt kia đều không thông cả ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Ba mặt kia đều bị vây bọc bởi một con sông nhỏ, nếu không có ghe thuyền chẳng sao vượt qua được.

Cốc Mộng Viễn giờ mới hiểu ra vì sao Thẩm Tam Thắng đã bảo hai người chỉ giữ con đường này,

thì ra Túy Liễu trang có thiên nhiên làm chướng ngại vào dễ nhưng ra khó.

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Vậy là kẻ phóng hoả vẫn còn trong trang rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đương nhiên, chúng ta hãy vào trong lục soát, được không?

- Hiền đệ có nhận thấy điểm khác lạ trong việc này không?

- Điểm khác lạ sao?

- Trong trang lửa đã tắt vì sao vẫn chưa thấy Thẩm lão với cha con Quy tiền bối ra đây?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, thầm nhủ :

- Phải rồi, vì sao họ không một người nào ra đây nhỉ? Cho dù đang tìm kiếm địch tung thì cũng phải có người ra đây báo chứ.

Y ngẫm nghĩ một hồi, bỗng cười nói :

- Đại ca, tiểu đệ nhận thấy Túy Liễu trang này cũng có điều rất kỳ lạ!

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Quả vậy! Nhưng Quy Đại Hóa được liệt danh một trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, hẳn là nhân phẩm không đến đỗi xấu.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ không phải là nói xấu ông ấy.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Vậy trong tòa trang viện nhỏ này còn có điều gì khác ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Trang viện này tuy nhỏ, nhưng lại chỉ có hai cha con Quy Đại Hóa cư trú, chứng tỏ là họ có điều gì cơ mật không thể để cho người ngoài biết, nếu sao họ không dùng bộc nhân?

Y lại cười, nói tiếp :

- Không kể được là kỳ lạ cũng chính là điều kỳ lạ, nếu tiểu đệ đoán không lầm, trong Túy Liễu trang này hãy còn mật thất dưới lòng đất...

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Hiền đệ cho là trong trang còn có nhiều mật thất ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Nếu không sao họ đã dập tắt lửa rồi mà lại không ra đây? Lý do duy nhất là họ đã phát hiện kẻ địch xâm nhập vào địa thất.

Cốc Mộng Viễn vỗ tay reo lên :

- Đúng rồi nhất định là họ đã đuổi theo kẻ địch xuống địa thất. Nếu không, họ mà động thủ trong trang thì chúng ta chẳng thể không nghe tiếng động.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu họ giao chiến dưới địa thế thì chúng ta còn giữ ở đây làm gì? Họ ba người chưa chắc đã là đối thủ của kẻ địch...

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Đi! Hiền đệ, chúng ta hãy đến giúp họ một tay.

Đoạn liền sải bước đi vào trang.

Cổ Hoàn Bạch cười khanh khách, phi thân vượt lên trước và nói :

- Đại ca, để tiểu đệ tìm cửa vào cho!

Dứt lời người đã lướt đi như một cánh én trắng, chớp mắt đã khuất dạng sau cổng trang.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười, phi thân theo sau ngay.

Vừa qua khỏi cổng trang, Cốc Mộng Viễn bất giác giật mình kinh hãi.

Cổ Hoàn Bạch không hề đi tìm kiếm cửa vào địa thất, mà lại đang cúi đầu thờ thẩn nhìn vào một vị lão nhân đang nằm trên bậc thềm thảo được, đó chính là Thẩm Tam Thắng.

Cốc Mộng Viễn vội lướt đến trước mặt Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Việc gì thế này?

Đồng thời nắm lấy cổ tay Thẩm Tam Thắng, rồi khẽ thở phào nói :

- May quá, mạch chưa ngừng đập, có lẽ chỉ thọ thương nhẹ...

Cổ Hoàn Bạch chau mày hằn học :

- Đại ca, Thẩm lão đã bị người dùng thủ pháp cách không điểm huyệt khống chế phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Công lực cách không điểm huyệt của người này chưa tinh thâm lắm, nhờ vậy Thẩm lão mới còn mạng sống, nếu chỉ này mà dịch sang trái nửa tấc là táng mạng rồi.

Cổ Hoàn Bạch khẽ hỏi :

- Đại ca, võ công của Thẩm lão có bị hủy không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Không đâu, chỉ cần điều tức chốc lát là bình phục ngay thôi.

Trong khi nói, Cốc Mộng Viễn đã giải khai huyệt đạo cho Thẩm Tam Thắng.

Thẩm Tam Thắng buông tiếng thở dài thậm thượt, cười ảo não nói :

- Đối phương công lực rất cao, cũng may là lão ô kịp phát giác chỉ phong bắn đến nên kịp thời lách tránh không để bị điểm trúng yếu huyệt trước ngực, không thì bây giờ đã hồn du địa phủ rồi.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Còn cha con Quy đại hiệp đâu?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Họ ở phía sau cứu hỏa, hai vị lão đệ không gặp hay sao?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Chẳng lâu sau lửa đã tắt, nhưng chúng vãn bối không thấy họ hiện thân. Truyện "Giang Hồ Ký "

Thẩm Tam Thắng cắn răng :

- Chả lã hai cha con họ cũng đã ngộ nạn sao?

Cổ Hoàn Bạch cười xen lời :

- Không thể nào vậy đâu.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Dựa vào đâu mà lão đệ nói vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu họ mà ngộ nạn thì ai đã dập tắt lửa chứ?

Cốc Mộng Viễn cũng cười tiếp lời :

- Hẳn là cha con Quy đại hiệp đã dập tắt lửa rồi.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Nhưng tại sao họ lại...

Bỗng trố mắt hỏi :

- Hai vị lão đệ, tặc tử kia đâu? Đã đào tẩu rồi ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không thấy ra khỏi trang, có lẽ hãy còn ở trong nhà.

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Thẩm tiền bối, Túy Liễu trang này có bao nhiêu cửa vào địa thất?

Thẩm Tam Thắng ngẩn người :

- Sao hai vị lão đệ biết ở đây có địa thất?

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Nếu không có địa thất, cha con Quy đại hiệp cứu hỏa xong, sao toàn trang không có bóng người? Trừ phi họ đã đuổi theo kẻ địch xuống địa đất rồi.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Trí tuệ Cổ lão đệ thật đáng khâm phục.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Thẩm lão có biết cửa vào địa thất ở đâu không?

- Chiếc bàn đá trong sương phòng trái khu nhà thứ nhì chính là cửa vào địa thất, Cổ lão đệ sử dụng Âm Dương Tam Nguyên thủ pháp là mở được ngay.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đa tạ Thẩm lão đã chỉ điểm cho.

Đoạn liền quay người phi thân ra sau nhà.

Cốc Mộng Viễn nhìn Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Thẩm tiền bối hãy ở đây điều tức, chúng vãn bối sẽ quay lại ngay.

Dứt lời liền phi thân đuổi theo Cổ Hoàn Bạch.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười nói :

- Hai vị lão đệ hãy cẩn thận, địch trong tối, ta ngoài sáng hãy đề phòng ám toán.

- Vâng, vãn bối biết rồi.

Cốc Mộng Viễn dứt lời, người đã bước vào sương phòng trái.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đang xoay chiếc bàn đá sang phải rồi sang trái mỗi phía chín lần, rồi thì tiếng kèn kẹt vang lên, nơi chân tường cách bàn đá chừng năm thước từ từ hiện ra một địa động tối om rộng vuông vức bốn thước.

Cốc Mộng Viễn lướt đến thò đầu nhìn xuống, chỉ thấy một thang cấp bằng đá trắng chừng hai mươi mấy bậc thoai thoải vươn xuống đất.

Cổ Hoàn Bạch đi đến đưa mắt nhìn, không nói một lời bước xuống ngay.

Cốc Mộng Viễn vội kéo Cổ Hoàn Bạch ra sau, khẽ nói :

- Hiền đệ, để ngu huynh dẫn đường cho.

Đoạn liền sải bước đi xuống trước.

Cổ Hoàn Bạch nghe lòng ngọt lịm, lẳng lặng theo sau chàng từng bước đi xuống thang cấp.

Cuối thang cấp là một giant thạch thất bằng đá trắng rộng hơn một trượng.

Cổ Hoàn Bạch khẽ nói :

- Đại ca, dưới đây toàn thạch thất bằng đá trắng cả.

Cốc Mộng Viễn gật đầu, đưa mắt nhìn ngọn đèn dầu treo trong thất, cười nói :

- Chỉ tiếc là ánh đèn quá tối... À, hiền đệ hãy xem đằng kia có đường hầm, hẳn là lối đi dẫn vào bên trong.

- Thạch thất này trống không, hẳn là cha con Quy Đại Hóa ở bên trong...

Đột nhiên một tiếng hự đau đớn từ bên trong vọng ra.

Cổ Hoàn Bạch chau mày la lên :

- Nguy rồi.

Dứt lời đã phi thân về phía đường hầm.

Cốc Mộng Viễn đâu chịu để cho Cổ Hoàn Bạch đi trước mạo hiểm, chỉ thấy bóng xanh nhấp nhoáng, đã lướt qua cạnh Cổ Hoàn Bạch, mất dạng trong đường hầm.

Đường hầm này rộng chừng ba thước, và dài hai trượng, bởi hai bên vách không có đèn nên rất tăm tối, những nơi cuối đường hầm thì lại sáng như ban ngày.

Cốc Mộng Viễn băng qua đường hầm, vừa bước chân vào gian thạch thất cao to như dùng để luyện võ thì Cổ Hoàn Bạch cũng đã đến nơi.

Bỗng Cổ Hoàn Bạch kinh hoàng la lên :

- Đại ca hãy xem...

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn điềm tỉnh cười nói :

- Hiền đệ, đó không phải người thật, mà là người gỉ bằng da dùng để luyện tập võ công.

Cổ Hoàn Bạch như không tin nói :

- Vì sao lại phải treo người da lên thế này?

Dứt lời đã đi vào trong thất, đến dưới xà ngang treo người da, ngước lên chú mắt nhìn người giả treo cao hơn trượng ấy.

Lúc này, Cốc Mộng Viễn đang xem xét khắp thạch thất.

Tựa hồ ngoại trừ người d treo cao kia, gian thạch thất này chẳng có chỗ nào khả nghi cả.

Nhưng trên vách đá đối diện với cửa vào có một cửa nhỏ đủ cho một người ra vào, bên trong bởi không có ánh đèn nên không nhìn thấy rõ.

Cốc Mộng Viễn liền đi đến trước cửa nhỏ ấy, đưa mắt nhìn vào, thì ra đây lại là một đường hầm khác.

Chàng lại dẫn trước đi vào.

Đường hầm này cũng dài khoảng hai trượng, bên trong cũng là một gian thạch thất.

Vừa bước chân vào gian thạch thất này, Cốc Mộng Viễn liền nhanh bước đi đến bên một chiếc bàn đá, cúi xuống đỡ một người ngồi dậy.

Cổ Hoàn Bạch chau mày nói :

- Quy Vũ Tử, y thọ thương có nặng không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Nặng hơn Thẩm lão nhiều.

Chàng chầm chậm bồng Quy Vũ Tử lên, đặt lên trên một chiếc giường đá.

Cổ Hoàn Bạch lấy ra một hoàn thuốc cỡ hạt đậu xanh, trao cho Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, đây là Bảo Nguyên Kim Đơn, đại ca hãy cho y uống vào đi.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nhủ :

- Vì sao hiền đệ không tự tay cho y uống? Lười hay là ghét cha con Quy Đại Hóa?

Hoặc là...

Nhưng miệng lại nói :

- Nếu tạm giữ được chân nguyên, có lẽ Quy huynh đệ sẽ bình phục rất nhanh.

Đưa tay đón lấy linh đơn, phanh miệng Quy Vũ Tử ra, búng linh đơn vào trong.

Bảo Nguyên Kim Đơn là thánh dược điều thương, vào miệng là tan ngay, và dược lực phát huy rất

nhanh, chỉ một khắc sau, gương mặt trắng bệt của Quy Vũ Tử đã dần hồng hào, và hơi thở cũng đã đều đặn hơn.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch nói :

- Hiền đệ, Bảo Nguyên Kim Đơn này rất là quý báu!

Cổ Hoàn Bạch cười cười :

- Đại ca, chúng ta còn phải đi tìm Quy đại hiệp nữa.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Quy Vũ Tử có lẽ không còn nguy hiểm nữa, chúng ta hãy tìm kiếm cửa...

Bỗng nghe bùng một tiếng vang rền, từ bên kia vách vọng sang.

Cổ Hoàn Bạch lập tức phi thân qua bên kia giường đá, chú mắt tìm kiếm trên vách đá, bỗng vung tay bổ vào một tảng đá to.

Liền tức, tiếng kèn kẹt vang lên, trên vách đã hiện ra một cánh cửa.

Hai người cùng đưa mắt nhìn vào chỉ thấy đây là một gian thạch thất rất to rộng, điểm duy nhất khác với các thạch thất kia là bốn vách treo đầy cầm kỳ thi họa, bài trí hết sức trang nhã.

Nơi giữa thạch thất, hai người đang giao chiến kịch liệt.

Nơi góc vách đằng xa, dưới bức tranh Khê Sơn Yên Vũ, Quy Đại Hóa đang trố to mắt và mặt đầy vẻ đau khổ nhìn hai người giao chiến.

Khi cửa đá mở ra, hai người đang giao chiến như không hề hay biết, vẫn tiếp tục chiến đấu quyết liệt.

Nhưng, Quy Đại Hóa lập tức lộ vẻ mừng rỡ nhìn hai người.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch sau khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, chẳng những sửng sốt mà còn hết sức thắc mắc, sao lại có thêm một người thế này?

Người này đi cùng với kẻ địch ư? Vậy sao lại đánh nhau với đồng bọn thế này?

Hay là... người này vốn dĩ là ở trong trang?

Và hai người đang giao chiến kia ai là địch? Ai là bạn?

Hai người chưa nghĩ ra, Quy Đại Hóa đã gắng gượng giơ tay lên ngoắc gọi hai người.

Cốc Mộng Viễn liền nắm tay Cổ Hoàn Bạch, phi thân đến trước mặt Quy Đại Hóa.

Cổ Hoàn Bạch vội hỏi :

- Quy tiền bối... thọ thương ở đâu vậy?

Quy Đại Hóa cười ảo não, khẽ nói :

- Nơi vai trái tay cụt bị trúng một chưởng, chấn động đến huyệt Khí hải nên chân khí bị ách tắt, khó thể tái chiến. Và lại không thể điều tức được, nên lúc này đã cảm thấy nội phủ huyết khí sôi sục...

Tiếng nói ông mỗi lúc càng khẽ hơn, và ánh mắt cũng mỗi lúc càng đờ đẫn, song vẫn cố vận đề chân lực, bất chấp hai người xua tay ngăn cản, nói tiếp :

- Người áo đen kia là... là... bạn...

Quy Đại Hóa thở mạnh một hơi rồi thì ngất đi.

Cổ Hoàn Bạch vội lấy ra một viên Bảo Nguyên Kim Đơn bỏ vào miệng Quy Đại Hóa, Cốc Mộng Viễn liền hai tay đặt lên huyệt mệnh môn, truyền chân lực sang điều thương cho ông.

Một khắc sau, chân khí đã thông suốt, Quy Đại Hóa buông tiếng thở dài, liền hồi tỉnh ngay.

Cốc Mộng Viễn rụt tay về cười nói :

- Quy tiền bối thấy khỏe ra rồi chứ?

Quy Đại Hóa mắt rướm lệ, cảm kích nói :

- Ơn tái sinh của hai vị lão đệ, lão ô sẽ trọn đời không quên...

Cổ Hoàn Bạch khúc khích cười :

- Tiền bối sao lại khách sáo thế này? Độc Tý Chấn Cửu Châu vốn là một bậc tiền bối hảo hớn vô cùng hào phóng kia mà.

Cốc Mộng Viễn cũng mỉm cười nói :

- Việc nhỏ nhặt này, tiền bối không nên bận tâm!

Quy Đại Hóa đưa mắt nhìn hai người, bỗng đột ngột đứng phắt dậy, cười nói :

- Lão ô xin vâng lời hai vị lão đệ!

Cốc Mộng Viễn qua tiếng cười của Quy Đại Hóa, biết ông chẳng những thương thế đã bình phục, mà nhờ viên linh đơn của Cổ Hoàn Bạch, chân lực còn gia tăng hơn trước.

Chàng bèn mỉm cười nói :

- Quy tiền bối, người áo xanh kia là ai vậy? Truyện "Giang Hồ Ký "

Chàng đưa tay chỉ thiếu niên thư sinh áo xanh đang giao chiến, chau mày nói tiếp :

- Võ công người này ảo dị và hiểm độc quá!

Quy Đại Hóa khẽ thở dài nói :

- Người này nhất quyết không chịu nói ra lai lịch, còn về võ công thì... ôi, thời nay anh hùng thuộc thiếu niên, có thể kể được là một cao thủ đệ nhất trong giới trẻ mà lão ô đã gặp.

Câu nói ấy vô tình đã khích nộ hai chàng thiếu niên.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy nói :

- Chưa chắc, vãn bối thấy y cũng chỉ tầm thường thôi!

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Người này đã được Kiếm Lâm tứ tuyệt khen ngợi, hẳn là một cao thủ kiệt xuất, vãn bối cũng không nén được hiếu kỳ, phải cùng y tỉ đấu một phen mới được.

Quy Đại Hóa thoáng ngẩn người, ngượng ngùng cười nói :

- Lão ô đã quên mất hai vị...

Ông đưa mắt nhìn hai người đang giao chiến, bỗng ngoảnh lại hỏi :

- Lão đệ, Thẩm sư thúc đâu?

Cốc Mộng Viễn thấy hai người đang giao chiến nhất thời chưa thể phân ra cao thấp, dĩ nhiên chẳng tiện xuất thủ, nghe hỏi giật mình thầm nhủ :

- Ông ấy không biết chuyện Thẩm tiền bối thọ thương ư?

Bèn vội đáp :

- Thẩm tiền bối đang ở trong trang điều tức.

Quy Đại Hóa cả kinh :

- Thẩm sư thúc cũng đã thọ thương ư?

- Bị người cách không điểm trúng huyệt đạo, nhưng thương thế không nặng.

Quy Đại Hóa sững sờ :

- Ai đã đả thương Thẩm sư thúc vậy?

Cổ Hoàn Bạch bỗng cười xen lời :

- Ngoại trừ thiếu niên áo xanh cao thủ đệ nhất trong giới trẻ, thì còn ai vào đây nữa?

Quy Đại Hóa nghe những lời xách mé của Cổ Hoàn Bạch, cười gượng gạo nói :

- Người này đã đả thương Thẩm sư thúc bằng cách nào thế nhỉ?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Quy đại hiệp lúc vào địa thất có gặp người này không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Không!

Thật đơn giản, y đã nấp trong bóng tối chờ hai cha con đại hiệp vào trang trận hỏa hầu xuất thủ ám toán, chẳng ngờ hai người đã đi thẳng vào hậu viện...

Quy Đại Hóa gật gù :

- Lão đệ nhận xét thật là chính xác.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng hừ trong mũi :

- Hai người đi cứu hỏa. Thẩm tiền bối theo sau từ cửa chính vào trang nên đã bị tặc tử này ám toán, rồi sau đó y đã theo hai người vào trong địa thất.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng vậy!

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Quy đại hiệp không lo cho thương thế của lệnh lang sao?

Quy Đại Hóa cười nhạt :

- Học nghệ bất tinh, chết cũng chẳng có gì đáng hối tiếc. Vậy ít nhiều cũng choy một bài học, để sau này không còn dám tự cao tự đại nữa.

Những lời nói của ông vốn là thật lòng, nhưng nghe vào tai Cổ Hoàn Bạch y không khỏi cảm thấy chột dạ.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày cười khảy :

- Tự cao tự đại có gì là không tốt, nam nhi lập thân là phải vậy, chả lẽ Quy đại hiệp muốn con trở thành một kẻ nhu nhược, gặp ai cũng khúm núm lòn cúi hay sao?

Quy Đại Hóa ngẩn người, nhưng liền vỡ lẽ cười nói :

- Lão ô thật càng ngày càng ngu xuẩn mất, xin lão đệ thứ tội cho!

Đoạn quét mắt nhìn hai người, nói tiếp :

- Liệt tử hắn cũng là do hai vị lão đệ đã cứu mạng, lãô thật tan xương nát thịt cũng khó thể báo đền.

Cổ Hoàn Bạch đứng mỉm cười lặng thinh.

Cốc Mộng Viễn ôm quyền nói :

- Quy tiền bối, việc phò nguy cứu nạn là bổn phận của người võ lâm, tiền bối hà tất khách sáo như vậy? Vãn bối có một việc định thỉnh giáo tiền bối.

Quy Đại Hóa cười cười :

- Lão đệ định hỏi điều gì?

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ người áo đen bịt khăn che mặt, thân hình nhỏ nhắn đang giao chiến với thiếu niên áo xanh, hỏi :

- Vị tiền bối áo đen kia là ai vậy

Chương 18: Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng

Cốc Mộng Viễn lời vừa thốt ra, Quy Đại Hóa liền biến sắc mặt, ấp úng nói :

- Vị ấy là... là...

Cổ Hoàn Bạch sầm mặt xen lời :

- Vị ấy là ai? Quy đại hiệp có điều không thể nói ra phải không?

Quy Đại Hóa chau mày cười gượng gạo :

- Chẳng phải lão ô không muốn nói, mà là vị cố nhân kia của lão ô không cho nói.

Đoạn đưa mắt sâu lắng nhìn Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn hiểu lầm ý cái nhìn đó, tưởng là Quy Đại Hóa bảo mình khuyên ngăn Cổ Hoàn Bạch, đừng hỏi tiếp nữa để khiến ông khó xử.

Nên chàng bèn mỉm cười nói :

- Hiền đệ, Quy tiền bối đã có điều khó nói thì thôi vậy!

Cổ Hoàn Bạch giậm chân dằn dỗi :

- Thảy đều là hạng không dám gặp người cả.

Cốc Mộng Viễn chau mày, nhưng chàng chẳng tiện nói gì nữa, bởi chàng biết nếu mình mà nói thêm một lời nào chắc chắn vị hiền đệ này sẽ làm rùm beng lên.

Quy Đại Hóa cũng thoáng biến sắc mặt, lòng hết sức bực bội, song vì muốn giữ hòa khí, ông cũng đành dằn nén, gượng cười nói :

- Xin hai vị lão đệ hãy thứ cho lão ô nỗi khổ tâm khó nói này.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Quy tiền bối quá nặng lời rồi.

Ngay khi ấy, trong trận đấu vang lên một tiếng cười quái dị, và tiếp theo là tiếng lạnh lùng quát :

- Thật chẳng ngờ các hạ cũng là người trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, hết sức hân hạnh được gặp.

Rồi thì mấy tiếng bình bình vang lên, tiếp sau đó tiếng nói lạnh lùng lại từ miệng thiếu niên áo xanh phát ra :

- Bổn tiểu gia không muốn quá đáng, nếu các hạ còn không biết điều thì chớ trách bổn tiểu gia hạ thủ vô tình đấy.

Người áo đen buông tiếng cười hăng hắc, chưởng thế đột biến, thân pháp lập tức trở nên nhanh khôn tả, khiến thiếu niên áo xanh buộc phải thoái lui liên hồi.

Cổ Hoàn Bạch thấy chưởng pháp của người áo đen, bất giác đôi mắt trố to hết cỡ, ngoảnh lại nhìn Cốc Mộng Viễn, thấy chàng vẻ mặt vẫn bình thản, lòng hết sức thắc mắc.

Thì ra y phát giác ra chưởng pháp của người áo đen chính là U Lan Triệt Mạch chưởng, đó chính là môn võ công sư môn của Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Tứ tuyệt, người áo đen đã thi triển pho chưởng pháp này chẳng phải có liên quan với Cốc Quân Lan hay sao?

Và không chừng, người áo đen này chính là Cốc Quân Lan.

Nhưng y lại không mấy khẳng định, bởi nếu là Cốc Quân Lan, vì sao bà lại không nhìn nhận điệt tử của mình? Và vì sao lại xuất hiện tại đây?

Trong khi Quy Đại Hóa đã bảo là bà thất tung đã lâu, và điều càng khó hiểu hơn nữa là tại sao Cốc Mộng Viễn lại không kinh ngạc?

Y càng nghĩ càng thắc mắc, bèn kề tai Cốc Mộng Viễn khẽ hỏi :

- Đại ca có nhận ra chưởng pháp của người áo đen không?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn y, lắc đầu.

Cổ Hoàn Bạch chau mày trầm tư!

Y chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn lại không biết U Lan Triệt Mạch chưởng.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch sau khi hỏi mình một câu, lại cúi đầu suy tư, hết sức lấy làm lạ, bèn mỉm cười hỏi :

- Hiền đệ biết pho chưởng pháp này ư?

Cổ Hoàn Bạch vừa ngẩng lên, bỗng cảm thấy Quy Đại Hóa giật giật tay áo mình và lắc đầu, y liền tức vỡ lẽ, người áo đen này chính là Cốc Quân Lan, vị cô mẫu mà Cốc Mộng Viễn đang tìm kiếm.

Y chẳng hiểu vì sao Cốc Quân Lan lại không chịu biểu lộ thân pháp, không chịu nhìn nhận vị điệt nhi Cốc Mộng Viễn đang tìm kiếm mình khắp chân trời góc biển này?

Cổ Hoàn Bạch áy náy, cười với Cốc Mộng Viễn, lòng thầm nói :

- Tiểu đệ đâu muốn giấu đại ca, nhưng tiểu đệ lại chẳng thể không giấu, bởi chẳng những Quy Đại Hóa ngăn cản, mà quan trọng hơn nữa là chính cô cô đại ca không chịu nhìn nhận... Đa, tiểu đệ thật tức tưởi thay cho đại ca.

Nhưng miệng lại nói :

- Tiểu đệ cũng không biết, nhưng trông rất quen mắt...

Thật ra Cổ Hoàn Bạch đâu chỉ quen mắt, mà y còn học qua pho chưởng pháp ấy nữa là khác.

Đương nhiên là y không phải học được từ Cốc Quân Lan, mà là học được từ Tuệ Từ thần ni, chủ trì Phá Trần am ở Hằng Sơn, phương ngoại chi giao của tổ phụ y.

Cốc Mộng Viễn nghe Cổ Hoàn Bạch bảo không biết pho chưởng pháp ấy, liền cười nói :

- Hiền đệ, chưởng pháp này chiêu nào cũng có thể công vào nơi yếu hại đối phương, lại nhanh nhẹn khéo léo và ngầm kèm trong rất nhiều thủ pháp điểm huyệt và triệt mạch, thật lợi cho những người chân lực yếu kém, nếu do nữ giới thi triển hẳn là càng ngoạn mục hơn.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Đại ca nói rất phải... nhưng người áo đen này đâu phải nữ nhân.

Y nghe Cốc Mộng Viễn phê bình pho U Lan Triệt Mạch chưởng, lòng cảm thấy hết sức lo lắng, nên cố ý chỉ rõ người áo đen không phải là nữ nhân.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Cũng chưa chắc!

Cổ Hoàn Bạch và Quy Đại Hóa cùng giật nảy mình. Cổ Hoàn Bạch buộc miệng nói :

- Đại ca, người áo đen này chưởng lực hùng mạnh, nữ giới đâu thể sánh bằng?

Cốc Mộng Viễn cười cười, vừa định nói :

- Nội lực và chưởng thế của Tần Linh Sương đâu có kém hơn nam nhân.

Ngay khi ấy, chiến cuộc bỗng có sự chuyển biến, Cốc Mộng Viễn liền nín lại những lời định nói, đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh.

Thì ra lúc này chưởng pháp của thiếu niên áo xanh cũng đã thay đổi, chưởng sau nhanh hơn chưởng trước, và mỗi chưởng chân lực cũng mỗi lúc càng mạnh hơn, trong chớp mắt đã công ra hơn ba mươi chưởng.

Người áo đen liền bị bức lui năm bước.

Thiếu niên áo xanh bỗng cất chân phải, nhanh như chớp tiến tới ba thước lại liên hoàn tung ra bảy chưởng, buộc người áo đen phải thoái lui đến chỉ còn cách vách đá chừng năm thước, mới cười hăng hắc nói :

- Chưởng pháp này của tiểu gia thế nào? Cao minh hơn U Lan Triệt Mạch chưởng của các hạ nhiều chứ gì?

Nói xong, dừng tay không công tiếp nữa.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch và Quy Đại Hóa đã vận đầy công lực vào hai tay, từ từ tiến tới, chỉ cần thiếu niên áo xanh mà bức lui người áo đen thêm ba bước nữa, hai người sẽ xuất thủ can thiệp ngay.

Chẳng ngờ thiếu niên áo xanh lại dừng tay và càng không ngờ hơn nữa, thiếu niên áo xanh lại nói tên chưởng pháp của người áo đen.

Quy Đại Hóa liền chau mày than thầm.

Cổ Hoàn Bạch thì bàng hoàng thất sắc, vội lui đến bên Cốc Mộng Viễn.

Còn Cốc Mộng Viễn thì trố to mắt nhìn người áo đen, và cũng nhìn thiếu niên áo xanh, đồng thời trong lòng lập đi lập lại :

- U Lan Triệt Mạch chưởng... U Lan Triệt Mạch chưởng...

Bỗng chàng nhướng cao mày, cất bước đi về phía hai người.

Chàng đi rất chậm, nhưng mỗi bước chân đều rất nặng nề.

Trong khi ấy, Cổ Hoàn Bạch tim đập thình thịch, mỗi lúc càng thêm hồi hộp theo từng bước chân của Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi ấy, thiếu niên áo xanh lại nhìn người áo đen đang đứng thừ ra, lạnh lùng quát :

- Các hạ quả đúng là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan đã thất tung trong mười mấy năm qua, đây thật là một đại sự không ngờ...

Dứt lời y buông tiếng khằng khặc cười dài quái dị.

Ngay khi ấy, người áo đen bỗng quay người, chậm bước đi về phía vách đá sau lưng, hai tay ấn vào chiếc ghế đá bên cạnh vách, liền thấy trên vách hiện ra một cửa hẹp, người áo đen vừa định đi vào.

Đột nhiên bóng nhanh nhấp nhoáng, một người đã đứng cản trước mặt người áo đen.

Người áo đen khi nhìn rõ người cản đường là ai, liền tức toàn thân rúng động, không tự chủ được thoái lui liên hồi.

Nếu không nhờ Cổ Hoàn Bạch ôm giữ, người áo đen hẳn đã ngã lăn ra đất rồi.

Người áo đen ngoảnh lại nhìn, thoạt tiên hoảng kinh vừa định đẩy hai tay đang ôm ngang lưng mình của đối phương ra, bỗng như đã phát hiện gì, chỉ khẽ nói :

- Hãy dìu ta đến bên chiếc bàn kia... Rõ là nghiệt chướng...

Cổ Hoàn Bạch cười nhẹ, y lời dìu người áo đen đến bên bàn đá, để người áo đen ngồi xuống ghế, sau đó hai tay buông thõng đứng bên.

Quy Đại Hóa cũng đi đến, nhìn người áo đen cười thiểu não.

Trong khi ấy người áo xanh cản đường người áo đen đã sải bước đi về phía thiếu niên áo xanh đang đứng thừ ra nơi giữa thạch thất.

Khi đến cách chừng ba thước, người áo xanh dừng lại, đó chính là Cốc Mộng Viễn.

Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, bỗng nhướng mày cười nói :

- Vừa rồi huynh đài đã giúp tại hạ cản đường không cho người áo đen thoát thân, thịnh tình ấy tại hạ vô cùng cảm kích.

Cốc Mộng Viễn trước đó chỉ cảm thấy thiếu niên áo xanh này như quen quen, tựa hồ như đã gặp qua ở đâu đó, giờ nhìn thấy rõ nốt ruồi tím ở nơi giữa chân mày, y liền nhớ ra, cười khảy nói :

- Thì ra là các hạ... Tại hạ thật thất kính!

Quy Đại Hóa, Cổ Hoàn Bạch và người áo đen nghe vậy đều ngạc nhiên sao Cốc Mộng Viễn lại biết người thiếu niên áo xanh này thế nhỉ?

Thiếu niên áo xanh cười :

- Nhãn lực huynh đài quả đúng tại hạ đã dự liệu, thật đáng khâm phục!

Nói xong lại buông tiếng cười dài một tràng.

Cốc Mộng Viễn mặt thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo các hạ một điều.

Thiếu niên áo xanh ngưng cười :

- Xin huynh đài cứ nói!

- Kẻ đã hạ sát mấy mươi bằng hữu võ lâm trong miếu Quan Đế ở Tầm Dương và để giấy lại đe dọa tại hạ với Cổ huynh đệ, phải chăng là các hạ?

Thiếu niên áo xanh nhếch môi cười :

- Chuyện nhỏ nhặt ấy mà huynh đệ còn nhớ ư?

Y trả lời một cách thật nhẹ nhàng, khiến Cốc Mộng Viễn giận đến hai mắt như phún lửa, gằn giọng quát :

- Các hạ cho đó là chuyện nhỏ nhặt ư? Mấy mươi mạng người mà như chuyện đùa trẻ con hay sao? Hãy trả lời, lá thư kia có phải các hạ đã để lại hay không?

Thiếu niên áo xanh lắc đầu cười : Truyện "Giang Hồ Ký " Truyện "Giang Hồ Ký "

- Không phải!

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Không phải ư? Vậy những người trong miếu do ai hạ sát?

Thiếu niên áo xanh gật đầu :

- Tại hạ chỉ định dùng họ để thử thủ pháp, ai ngờ họ lại vô dụng đến như vậy.

Cốc Mộng Viễn giận dữ quát :

- Láo! Trong thư rõ ràng là khẩu khí của một người.

Thiếu niên áo xanh thản nhiên cười :

- Nhưng cũng đâu viết rõ là do một người gây ra!

- Người đã chết bởi kim châm tẩm độc của các hạ, hắn không phải là giả chứ?

Thiếu niên áo xanh nhướng mày :

- Huynh đài nên biết là tại hạ trước nay không bao giờ làm chuyện mờ ám.

Câu nói của y hết sức mơ hồ, Cốc Mộng Viễn bất giác chau mày :

- Hành vi của các hạ hôm nay cũng kể được là không mờ ám ư?

Thiếu niên áo xanh cười hăng hắc :

- Theo huynh đài thì tại hạ mờ ám chỗ nào?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Nấp trong tối ám toán Thẩm Tam Thắng, vậy cũng là quang minh chính đại ư?

Thiếu niên áo xanh cười to :

- Ai bảo tại hạ ám toán?

- Chính Thẩm Tam Thắng đã nói!

Thiếu niên áo xanh hai mắt chợt lạnh :

- Thẩm Tam Thắng không bị đến như vậy đâu! Lúc tại hạ xuất thủ điểm huyệt ông ta, rõ ràng ông ta đã nhìn thấy tại hạ, nếu không thì đã táng mạng rồi.

Cốc Mộng Viễn đuối lý, quả đúng như đối phương đã nói, nếu y mà xuất thủ ám toán, qua trình độ võ công của y vừa rồi, Thẩm Tam Thắng chắc chắn đã táng mạng.

Thiếu niên áo xanh thấy Cốc Mộng Viễn lặng thinh bèn cười nói :

- Cốc huynh đài hắn là tin được tại hạ chứ?

Cốc Mộng Viễn giật mình sửng sốt, sao y lại biết danh tánh mình thế này.

Nhưng chàng lập tức nhận thấy mình thật đáng buồn cười, hôm ở trong miếu Quan Đế, Cổ Hoàn Bạch chẳng phải đã báo ra danh tánh của hai người là gì? Y biết thì có gì là lạ?

Nhưng câu hỏi của đối phương khiến chàng hỏi ngược lại :

- Các hạ danh hiệu xưng hô thế nào?

Chàng vốn nghĩ đối phương chưa chắc trả lời một cách mau mắn, nếu không thì sao cha con Quy Đại Hóa đánh nhau với y cả nửa ngày trời mà cũng chưa biết danh tánh đối phương?

Nhưng kết quả đã ngoài dự đoán của Cốc Mộng Viễn.

Thiếu niên áo xanh lại nhếch môi cười nói :

- Tại hạ là Triển Bá Tuấn, nhiều đời cư trú ở Thanh Thành, Cốc huynh có điều gì thắc mắc nữa không?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Còn sư môn Triển huynh?

- Không thể phụng cáo!

Cốc Mộng Viễn mày kiếm chau chặt, vừa định quát hỏi Triển Bá Tuấn đến đây với mục đích gì?

Quy Đại Hóa bỗng lớn tiếng hỏi :

- Triển Bá Tuấn, chủ nhân Đoạn Kiếm lâu Triển Vân Sanh là gì của tôn giá?

Triển Bá Tuấn mỉm cười :

- Gia phụ!

Y vừa dứt tiếng, Quy Đại Hóa và người áo đen cùng giật nảy mình.

Ngay cả Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn cũng thoáng biến sắc mặt.

Y là con trai của Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh ư?

Triển Vân Sanh là một người hiệp nghĩa giới bạch đạo, khi xưa bại dưới kiếm Hạ Địch Cuồng, đã trở về Ẩm Kiếm lâu ở Thanh Thành, đổi tên là Đoạn Kiếm lâu, từ đó không bao giờ ra khỏi nhà nữa.

Về việc ông ta cưới vợ sinh con, cơ hồ không ai biết đến.

Thật chẳng ngờ võ công của con trai Triển Vân Sanh lại cao hơn phụ thân rất nhiều.

Quy Đại Hóa tiến tới ba bước, trầm giọng nói :

- Thiếu hiệp quả thật là con của Triển Vân Sanh huynh ư?

Triển Bá Tuấn cười khảy :

- Trên đời tuy có rất nhiều kẻ ngốc, nhưng không ai ngốc đến đỗi cam tâm làm con kẻ khác.

Người áo đen nghe vậy lại giật mình.

Và những tình cảnh ấy thảy đều lọt vào mắt Cổ Hoàn Bạch, lòng y ngập đầy nghi vấn, nhưng lại không thể mở miệng hỏi và cũng không sao nghĩ ra được câu giải đáp..

Ngay khi Cổ Hoàn Bạch đang tư lự, Quy Đại Hóa đã cười giòn nói :

- Triển hiền điệt, lệnh tôn không cho hiền điệt biết về giao tình giữa lệnh tôn với bọn lão phu ư?

Triển Bá Tuấn lạnh lùng đáp :

- Có!

Quy Đại Hóa ngẩn người :

- Hiền điệt vậy đâu phải là lễ độ với trưởng bối thế giao?

Triển Bá Tuấn xẵng giọng :

- Gia phụ không bao giờ màng đến chuyện của tại hạ, nên tại hạ cũng chẳng bao giờ màng đến chuyện của gia phụ. Quy Đại Hóa, giao tình giữa tôn giá với gia phụ thế nào, chẳng liên quan gì đến tại hạ cả.

Quy Đại Hóa giận đến râu tóc dựng đứng quát :

- Súc sanh... Triển Bá Tuấn, ngươi không phải là con người...

Triển Bá Tuấn nhướng mày, cười khằng khặc nói :

- Lão thất phu chớ nổi cuồng, tiểu gia chẳng ngán đâu.

Quy Đại Hóa giận run người :

- Triển huynh hỡi! Sao Triển huynh lại có một tên nghiệt súc sanh thế này?

Triển Bá Tuấn vung hai tay áo quát :

- Tránh ra, tiểu gia ghét nhất hạng kẻ cả vô sỉ như vậy!

Một luồng kình lực như bài sơn đảo hải xô về phía Quy Đại Hóa.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, lách người cản trước mặt Quy Đại Hóa, khẽ nói :

- Quy tiền bối hãy tránh sang bên để vãn bối đối phó y cho!

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn hùng mạnh này đã sắp chạm vào ngực Cốc Mộng Viễn, Quy Đại Hóa thấy vậy cả kinh, vội đưa tay định kéo Cốc Mộng Viễn tránh ra...

Giá như ông không dịch bước định kéo Cốc Mộng Viễn thì ông đang đứng sau lưng chàng, chưởng lực của Triển Bá Tuấn cũng chẳng thể quét trúng ông được.

Nhưng ông bởi lo cho Cốc Mộng Viễn nên người phải di động, dư lực chưởng phong của Triển Bá Tuấn lướt qua bên người Cốc Mộng Viễn, đẩy ông bật lùi ra sau ba bước.

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn thật mạnh đến mức kinh người.

Nhưng võ công của Cốc Mộng Viễn càng cao thâm đến mức không thể tưởng tượng được.

Quy Đại Hóa không chịu nổi dư kình chưởng lực của Triển Bá Tuấn, nhưng trúng thẳng vào người Cốc Mộng Viễn thì lại như gió nhẹ thổi vào đá to chẳng chút ảnh hưởng nào cả.

Cốc Mộng Viễn vẫn đứng sững tại chỗ, miệng tủm tỉm cười.

Triển Bá Tuấn rúng động cõi lòng, buộc miệng nói :

- Công lực của Cốc huynh, tại hạ thật hết sức bội phục.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chưởng lực hùng mạnh của các hạ cũng là tại hạ bình sanh mới thấy.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Nhưng thái độ khinh thường đạo lý thiên luân của các hạ, tại hạ thấy không đồng ý.

Triển Bá Tuấn cười ha hả :

- Cốc huynh khen ngợi, tại hạ hết sức vui mừng. Còn vấn đề giữa tại hạ với gia phụ thì người ngoài chẳng thể hiểu được. Cốc huynh đừng thắc mắc là hơn.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Tình phụ tử thiêng liêng, há thể xem thường? Bạn của cha mẹ tức là trưởng bối, chả lẽ đạo lý thông thường ấy mà Triển huynh cũng không hiểu hay sao?

Triển Bá Tuấn thoáng biến sắc mặt :

- Cốc huynh, tại hạ kính Cốc huynh là một trang nam nhi siêu quần nên mới khách sáo với Cốc huynh thế này, những mong Cốc huynh đừng vì quan niệm phàm tục ấy mà khiến cho tại hạ thất vọng.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Tại hạ cũng vì kính trọng các hạ phong tư hơn người, võ công trác tuyệt nên mới có lòng thương tiếc không muốn nhìn thấy các hạ lầm đường lạc lối...

Triển Bá Tuấn bỗng quát :

- Gì là lầm đường lạc lối? Gì là nẻo ngay đường phải? Tại hạ không thích nghe những triết lý ấy!

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, lòng liền trĩu xuống, nhận thấy người này đã vô phương cứu chữa rồi.

Chàng lắc đầu thở dài nói :

- Tại hạ thật lấy làm tiếc cho các hạ...

Triển Bá Tuấn vừa cười ha hả, Cổ Hoàn Bạch đã lớn tiếng nói :

- Đại ca, đừng lôi thôi với y nữa!

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Hiền đệ nói rất phải!

Đoạn sầm mặt nói :

- Việc riêng của các hạ, chúng ta không bàn đến. Các hạ sau khi giết người tại Tầm Dương rồi theo dõi tại hạ đến đây, phóng hỏa đốt trang thật ra có dụng ý gì?

Triển Bá Tuấn cười :

- Cốc huynh sao thể quả quyết tại hạ đã theo dõi Cốc huynh chứ?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Hành động của Triển huynh đã quá rõ ràng rồi!

- Nếu tại hạ theo dõi Cốc huynh, vì sao Cốc huynh với vị Cổ huynh đệ này ở ngoài trang, tại hạ lại bỏ hai vị mà đi vào địa thất chứ?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, thầm nghĩ, y nói cũng có lý.

Nhưng Cốc Mộng Viễn cũng có ý nghĩ khác, chàng cười khảy nói :

- Các hạ biết tại hạ khi chưa tìm ra kẻ phóng hỏa là ai, chắc chắn không rời khỏi Túy Liễu trang này, dĩ nhiên là các hạ không lo tại hạ bỏ đi rồi.

- Vậy là Cốc huynh quả quyết tại hạ đã theo dõi hai vị chứ gì?

- Các hạ tự hiểu rất rõ! Tại hạ rất mong các hạ hãy thành thật cho biết hành động này có dụng ý gì, nếu không các hạ sẽ tự chuốc khổ vào thân đấy.

Triển Bá Tuấn phá lên cười :

- Nghe khẩu khí Cốc huynh, nếu tại hạ mà không nói thì Cốc huynh sẽ động thủ chứ gì?

- Đó là tại hạ bất đắc dĩ phải vậy!

Triển Bá Tuấn cười :

- Ai dám ép buộc Cốc huynh nào?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Chính các hạ!

Triển Bá Tuấn nhẹ lắc đầu :

- Lời lẽ Cố chuynh chẳng phải còn bức người hơn ư?

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Các hạ không chịu nói chứ gì?

Triển Bá Tuấn lắc đầu cười :

- Tại hạ trước nay không thích bị người bức bách, giọng điệu Cốc huynh thế này, tại hạ dù muốn nói cũng chẳng thể được, bởi như vậy sẽ trái với xu hướng của tại hạ.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vậy theo ý các hạ là muốn tại hạ phải van cầu chứ gì?

- Không cần phải vậy!

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên sắc lạnh :

- Các hạ vẫn không chịu nói ư?

Triển Bá Tuấn cười :

- Không hẳn là vậy!

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Thật ra các hạ có ý gì? Ỡm ờ thế này đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu.

Triển Bá Tuấn cười ha hả :

- Cốc huynh không hiểu dụng ý của tại hạ thật ư?

- Tại hạ rất ngu xuẩn, nếu các hạ không nói rõ, tại hạ quả thật đoán không ra.

- Cốc huynh còn nhớ tại hạ đã nói là không thích bị giết khác bức bách chứ?

- Đó là việc của các hạ, tại hạ không có quyền thắc mắc.

Triển Bá Tuấn cười :

- Nhưng điều ấy lại quan hệ đến việc tại hạ có nên trả lời câu hỏi của Cốc huynh hay không.

- Vậy thì tại hạ xin kính cẩn lắng nghe.

Triển Bá Tuấn ha hả cười to :

- Cốc huynh không cần phải kính cẩn, chính vì tại hạ không thích bị người bức bách nên việc trả lời câu hỏi của Cốc huynh cần phải chờ đến khi tại hạ tự nguyện mới được.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng giận sôi gan.

Cổ Hoàn Bạch cũng tức giận quát :

- Cốc đại ca, nói cả nửa ngày trời, y nói toàn những lời vớ vẩn.

Triển Bá Tuấn lừ mắt cười khảy :

- Triển mỗ không muốn nói chuyện với họ Cổ ngươi, hãy câm mõm chó của ngươi lại.

Cổ Hoàn Bạch đâu chịu được lời mắng thậm tệ của đối phương, Triển Bá Tuấn vừa dứt lời, Cổ

Hoàn Bạch đã nhanh như chớp lướt đến...

Bốp bốp, hai tiếng giòn giã, Triển Bá Tuấn mỗi bên má đã lãnh lấy một tát tai.

Đồng thời toét miệng mắng :

- Ngươi mới chính là chó, ngươi chẳng phải con người...

Sự biến quá đột ngột, Triển Bá Tuấn một thân võ công mà không sao tránh khỏi hai cái tát tai chẳng nhẹ của Cổ Hoàn Bạch. Truyện "Giang Hồ Ký "

Gương mặt trắng trẻo của y lúc này mỗi bên đã hiện lên năm dấu ngón tay đỏ lừ.

Triển Bá Tuấn hai mắt như phún ra lửa, chòng chọc nhìn Cổ Hoàn Bạch, bỗng buông tiếng gầm vang, song chưởng cùng lúc bổ ra.

Đó chính là chiêu "Thần Khóc Quỷ Gào" có uy lực mạnh nhất trong tuyệt học sư môn Kinh Thần thất chưởng của y, chưởng thế mạnh đến mức có thể san non lấp biển.

Trong tiếng gió rít ghê rợn, Cổ Hoàn Bạch đã bị chưởng phong phủ trùm.

Cổ Hoàn Bạch tự tin vào võ công của mình vốn chẳng xem Triển Bá Tuấn ra gì, nên tuy biết rõ Triển Bá Tuấn sau khi bị tát tai, ắt sẽ tức giận xuất thủ công kích và hết sức hung mãnh.

Song y vẫn thản nhiên đứng đó đanh mặt dẩu môi khinh miệt nhìn Triển Bá Tuấn cười khảy.

Khi Triển Bá Tuấn phát chưởng lực ra, y vẫn không chịu lách tránh.

Đến khi chưởng lực gần chạm vào người, y mới phát giác chưởng lực đối phương hết sức quái dị lạ thường.

Cổ Hoàn Bạch giờ mới biết, võ công của Triển Bá Tuấn chẳng phải tầm thường, mình bởi khinh địch nên đã lâm vào tình thế nguy ngập.

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn khác hẳn chưởng lực thông thường, khi phát ra cực kỳ hung mãnh, nhưng khi chạm vào người lại không hề gây thương tổn.

Cổ Hoàn Bạch biết đó là một mon võ học chí cao, phối hợp cả cương lẫn nhu, biến hóa khôn cùng, có thể đả thương người mà không hay biết tùy theo ý muốn của người phát chưởng.

Do đó khi y cảm thấy chưởng lực chạm người mà không hề có chấn động biết ngay không ổn, vội vận đề chân khí toan tung mình thoái lui...

Nhưng đã muộn, chưởng lực Triển Bá Tuấn hết như một bức tường khí vô hình xoay quanh bao lấy Cổ Hoàn Bạch khiến y tấc bước cũng không xê dịch được.

Chiếc áo dài trắng của Cổ Hoàn Bạch bị chưởng lực cuốn tung, phát ra tiếng phần phật liên hồi.

Lúc này trong ánh mắt Triển Bá Tuấn ngập đầy vẻ độc ác, nhướng mày cười ghê rợn nói :

- Họ Cổ kia, ngươi hãy thử xem thật ra ai là người, ai là chó…

Hai tay thoáng vung động, lại gia tăng ba thành nội lực.

Cổ Hoàn Bạch bị chưởng lực dồn ép đến độ ngay cả hơi thở cũng cảm thấy khó khăn, bất giác nảy sinh độc niệm, móc ra một vật tuyệt độc và gằn giọng quát :

- Súc sanh họ Triển kia, tiểu gia lấy mạng ngươi.

Đồng thời tay y đã vung lên một chiếc kim thoa sáng lấp lánh.

Ngay khi ấy, Cốc Mộng Viễn đã lướt đến bên Cổ Hoàn Bạch, chộp giữ tay phải y lại.

Cốc Mộng Viễn xuyên qua chưởng lực Triển Bá Tuấn một cách dễ dàng thế này, chứng tỏ võ công của Triển Bá Tuấn hãy còn kém hơn chàng từ một bậc trở lên.

Cổ Hoàn Bạch trong khi tay phải bị Cốc Mộng Viễn nắm giữ thì áp lực xung quanh cũng tan biến bởi Cốc Mộng Viễn đứng bên cạnh, và ý định thí mạng của Cổ Hoàn Bạch cũng liền tức tiêu tan.

Huống hồ, ngọn Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa là môn ám khí mà tổ phụ nghiêm mệnh không được sử dụng, mình khó khăn lắm mới lấy trộm được, đâu chịu phí phạm như vậy.

Lúc này Triển Bá Tuấn chẳng những kinh khiếp trước võ công cao tuyệt của Cốc Mộng Viễn, mà cũng kinh khiếp trước ngọn kim thoa nho nhỏ trong tay Cổ Hoàn Bạch.

Y quả là một người tâm cơ trầm vững, khi nhận thấy tình thế không ổn, lập tức thu lịm ánh mắt thâm độc, triệt chưởng thoái lui, cười nói :

- Cốc huynh một thân cương khí thần công, tại hạ hết sức ngưỡng mộ!

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Không cần các hạ ca tụng.

Quay sang Cổ Hoàn Bạch nói :

- Hiền đệ hãy tạm lui ra, để ngu huynh trừng trị y cho!

Cổ Hoàn Bạch cất kim thoa vào, cười nói :

- Đại ca hãy cẩn thận, chưởng lực của y quái dị lắm.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Y không làm gì được ngu huynh đâu!

Cổ Hoàn Bạch gật đầu cười, vừa định lui đến bên người áo đen...

Triển Bá Tuấn bỗng hướng về Cổ Hoàn Bạch ôm quyền cười hỏi :

- Cổ huynh đệ, vật vừa rồi có phải Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa không vậy?

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Phải thì sao?

Triển Bá Tuấn cười :

- Vậy thì Cổ huynh đệ là môn hạ của Tà Hiệp rồi!

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát :

- Việc gì đến ngươi?

Triển Bá Tuấn thật giỏi nhẫn nhịn, vẫn thản nhiên cười nói :

- Ân sư tại hạ có giao tình rất thâm hậu với Tà Hiệp tiền bối, Cổ huynh đệ đã là đệ tử của Tà Hiệp, chuyện vừa qua tại hạ xin tự nhận là mình đã xui rủi, và những mong Cổ huynh đệ cũng đừng để tâm chấp nhất.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng hừ lạnh lùng :

- Tùy ngươi! Nếu không phục, lát nữa mà muốn tiểu gia tặng thêm cho hai cái tát tai, tiểu gia nhất định ban cho.

Lòng y dần hoài nghi về xuất thân và lai lịch của Triển Bá Tuấn, rất có thể là vị ma đầu lừng danh kia, nhưng vì không muốn Cốc Mộng Viễn hiểu lầm mình, nên y không tiện vạch trần.

Cổ Hoàn Bạch nói xong, lập tức quay người lui ra.

Triển Bá Tuấn không chút tức giận, quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc huynh định động thủ quyết một phen cao thấp với tại hạ ư?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Các hạ cứ nêu ra cách đấu, tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Triển Bá Tuấn lắc đầu :

- Theo tại hạ thì không cần thiết đâu.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác ngẩn người.

Triển Bá Tuấn nói tiếp :

- Cốc huynh với tại hạ không có oán thù gì, nên chẳng cần phải gặp nhau bằng vũ lực, nếu như Cốc huynh nhất quyết động thủ thì tại hạ xuôi tay chịu đòn vậy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng thêm ngơ ngẩn, chàng sao thể ra tay đánh một người không hoàn thủ kia chứ?

Thế nhưng chàng vẫn không từ bỏ ý định bức hỏi về mục đích đến đây của Triển Bá Tuấn.

- Các hạ không muốn động thủ, tại hạ cũng rất đồng ý, nhưng nếu các hạ nhất quyết không chịu nói ra dụng ý đến đây thì tại hạ bắt buộc phải dùng đến vũ lực thôi.

Triển Bá Tuấn cười ha hả :

- Cốc huynh thật quá cố chấp!

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Các hạ dường như còn cố chấp hơn!

Triển Bá Tuấn cười :

- Cốc huynh nhất quyết buộc tại hạ phải nói rõ ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Nếu các hạ thành thật, chúng ta chẳng khó kết bạn với nhau.

Triển Bá Tuấn cân nhắc tình thế trước mắt, y biết nếu muốn thoát thân thì phải khiến cho Cốc Mộng Viễn tin mình mới được, nên Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, y lập tức gật đầu nói :

- Đúng vậy, tại hạ rất muốn kết giao với Cốc huynh, kể từ lúc này, tại hạ sẵn sàng thành thật trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Cốc huynh, nhưng... nếu việc gì tại hạ thật sự không biết, những mong Cốc huynh đừng ép buộc mới được.

- Các hạ kể ra cũng khá sáng suốt đấy!

Triển Bá Tuấn cười gượng :

- Cốc huynh hỏi đi!

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Các hạ đến đây làm gì?

- Tìm kiếm một người!

- Ai?

- Hạ Địch Cuồng.

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng.

Nhất là người áo đen toàn thân run lên, hai tay nắm chặt bàn đá mới khỏi bị ngã ra đất.

Quy Đại Hóa trố to mắt, mặt đã kinh ngạc nhìn Triển Bá Tuấn, rồi ngoảnh lại nhìn người áo đen, ánh mắt đầy vẻ quan hoài.

Cổ Hoàn Bạch thì đứng yên bất động, chú tâm đứng giữ bên người áo đen.

Cốc Mộng Viễn định thần lại, trầm giọng nói :

- Các hạ nói vậy là không đúng sự thật rồi.

Triển Bá Tuấn nhướng mày :

- Cốc huynh dựa vào đâu mà nói vậy?

- Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ tiền bối đã ngộ hại ở Vân Nam mấy năm trước rồi.

Triển Bá Tuấn ha hả cười to :

- Cốc huynh nói mới là không đúng sự thật đấy!

Cốc Mộng Viễn gằn giọng :

- Các hạ khỏi quanh co, nếu không muốn nói thật hãy động thủ thì hơn.

Triển Bá Tuấn cười khảy :

- Cốc huynh, Hạ Địch Cuồng không hề chết, tại hạ chính là phụng mệnh tìm kiếm ông ta

Chương 19: Nhìn Về Dĩ Vãng Chạnh Lòng Đau

Cốc Mộng Viễn nhận thấy Triển Bá Tuấn dường như chẳng phải nói dối, bất giác kinh ngạc tột cùng, vội hỏi :

- Các hạ sao biết Hạ tiền bối không bị sát hại?

- Gia sư nói...

Y bỗng ngưng lời, cười nói :

- Việc ấy không liên quan đến Cốc huynh, Cốc huynh hỏi làm gì? Hơn nữa, việc ấy cũng đâu nằm trong phạm vi cần hỏi của Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nghi án võ lâm ai cũng muốn biết, các hạ tiếc gì không chịu nói ra kia chứ.

Câu nói của chàng thật khiến Cổ Hoàn Bạch hết sức bất ngờ, y cười thầm nghĩ, ta chẳng ngờ Cốc đại ca cũng biết sử dụng tâm cơ.

Triển Bá Tuấn nhếch môi cười :

- Cốc huynh muốn biết cũng được, có lẽ ở nơi đây còn có người nóng lòng muốn biết hơn nữa. Tuy nhiên rất có thể họ đã biết từ lâu mà giả vờ không biết đó thôi.

Cốc Mộng Viễn chau mày trầm ngâm :

- Có việc như vậy ư? Ai vậy?

Triển Bá Tuấn cười :

- Quy đại hiệp và Cốc nữ hiệp!

- Ồ!

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn trầm tĩnh nói :

- Các hạ cứ xem như là tại hạ nóng lòng muốn biết, được chăng?

Triển Bá Tuấn cười :

- Vì vị nể Cốc huynh, tại hạ bằng lòng nói ra!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy thì tại hạ xin cảm tạ trước!

Triển Bá Tuấn nghiêm giọng :

- Việc Hạ Địch Cuồng chưa ngộ hại hoàn toàn đúng sự thật, hôm U Lan Hương Uyển bị hỏa thiêu, gia sư đã gặp ông ta tại một nơi gần Thanh Thành.

- Thật ư?

- Gia sư đâu phải người nói dối.

- Lệnh sư là vị tiền bối nào vậy?

- Cũng như Cốc huynh, xin thứ cho khó thể phụng cáo.

Cốc Mộng Viễn cũng cười :

- Các hạ cần tìm Hạ tiền bối chi vậy?

Triển Bá Tuấn lắc đầu :

- Mệnh lệnh của tôn trưởng chẳng thể bất tuân.

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, ngươi thật khéo đổ trút, cười nói :

- Các hạ đã tìm được chưa?

Triển Bá Tuấn cười :

- Nếu đã tìm được thì tại hạ còn đến đây làm gì?

Cốc Mộng Viễn phì cười :

- Ý tại hạ hỏi là Triển huynh đã tìm được manh mối chưa?

Triển Bá Tuấn nghe Cốc Mộng Viễn thay đổi cách xưng hô, hết sức yên tâm, cười nói :

- Chưa!

Cốc Mộng Viễn thất vọng :

- Nếu không có manh mối sao Triển huynh lại đến đây?

- Quy đại hiệp là một trong Tứ tuyệt khi xưa, và lại là bạn chí thân của Hạ Địch Cuồng, tại hạ đến đây chính là để thăm dò xem Hạ Địch Cuồng có ẩn thân tại đây hay không.

- Có lẽ Triển huynh đã thất vọng.

- Không được cái này nhưng lại được cái khác, cũng chẳng phải thất vọng hoàn toàn.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Triển huynh thật là cởi mở.

Triển Bá Tuấn cười :

- Phát hiện được Cốc nữ hiệp tại đây thật đáng kể là một đại sự, tại hạ tin là gia sư cũng rất vui mừng khi biết được việc này.

Cốc Mộng Viễn sớm đã khẳng định người áo đen chính là cô cô mình, sở dĩ chàng không vội bái kiến chính là vì chưa hết hoài nghi về Triển Bá Tuấn.

Chàng chẳng tin Triển Bá Tuấn đến đây chỉ đơn thuần là vì tìm kiếm tung tích Hạ Địch Cuồng, tuy chàng theo trực giác cảm thấy không đúng lý, nhưng lại chẳng tìm ra được chứng cứ cụ thể.

Do đó chàng đã cố nén lòng để đối phó với Triển Bá Tuấn, chàng suy nghĩ rất nhiều phương pháp, vừa moi ra được dụng ý đối phương, mau chóng kết thúc vấn đề, để cho Triển Bá Tuấn sớm rời khỏi đây, không cần dùng đến vũ lực để khiến ảnh hưởng đến kế hoạch truy tìm của mình.

Bởi lẽ, chàng đã quyết định qua Triển Bá Tuấn dò tìm về biến cố của bốn đại môn phái.

Nên Triển Bá Tuấn vừa dứt lời, chàng liền gật đầu nói :

- Không sai, quả đáng kể được là một đại sự! Tại hạ còn một câu hỏi nữa...

- Xin Cốc huynh cứ nói!

Giọng điệu hai người trở nên rất nhiệt tình và thân thiện.

Cổ Hoàn Bạch rất lo cho Cốc Mộng Viễn, y sợ rằng trong cuộc đấu trí vô hình như vậy, Cốc Mộng Viễn sẽ thua kém dđối phương.

Nhưng y đã quên mất một điều, đôi khi lường trước một kẻ mưu trí cao sâu, người thành thật lại có

cơ hội giành được phần thắng nhiều hơn.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Triển huynh từng nói những người trong miếu Quan Đế là do Triển huynh đã hạ sát phải không?

Triển Bá Tuấn cười :

- Thảy đều là phường gian ác, giết đi chảng hổ thẹn lương tâm!

- Nhưng mảnh giấy lời lẽ đe dọa tại hạ thì Triển huynh lại phủ nhận phải không?

- Đúng vậy một

- Vậy ai đã để lại mảnh giấy ấy?

- Cốc huynh nhất quyết muốn biết ư?

Cốc Mộng Viễn kiên quyết gật đầu :

- Điều ấy tại hạ quyết phải điều tra rõ!

Triển Bá Tuấn cười :

- Đó là một vị Đường chủ trong Tam Âm bang.

- Ai vậy?

- Bách Diện Cùng Sinh Lãnh Băng Hồn!

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Đã có danh hiệu là Bách Diện Cùng Sinh, hắn rất tinh tường về thuật dịch dung rồi.

- Nếu không nhờ dịch dung thì sớm đã bị Thiệu Phi nhận ra rồi còn gì.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lãnh Băng Hồn là người trong Cái bang ư?

Triển Bá Tuấn cười :

- Cao thủ bậc nhất, võ công chẳng kém hơn Bang chủ.

Cốc Mộng Viễn bất giác lắc đầu :

- Thật là không ngờ, phen này Tam Âm bang dường như đã tung ra hết toàn lực.

- E rằng...

Triển Bá Tuấn bỗng ngưng lời suýt nữa y đã buộc miệng nói ra câu "e rằng không chỉ có vậy mà thôi", nhưng y vội nói khác đi :

- E rằng họ đã nhất quyết giành lấy phần thắng nên mới dốc hết toàn lực như vậy, nhưng có điều họ nằm mơ cũng chẳng ngờ Cốc huynh lại bám sát theo sau. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tại hạ đã hoài phí ba ngày rồi!

Triển Bá Tuấn ngạc nhiên :

- Cốc huynh nói vậy là sao?

- Lam Nhân Trù đã đánh lừa tại hạ!

- Ồ, có việc như vậy ư? Người thông minh như Cốc huynh sao lại bị mắc lừa vậy?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Đó là do huynh đệ tại hạ đã thiếu sáng suốt.

Triển Bá Tuấn cười :

- Hẳn là bốn vị Chưởng môn nhân đã bị ngầm đưa đi rồi chứ gì?

- Đúng vậy, đáng tiếc là huynh đệ tại hạ đã hay biết quá muộn.

- Cốc huynh sao phát giác ra được vậy?

Cốc Mộng Viễn vốn định nói thật là do Quy Đại Hóa cho biết, nhưng chàng chợt động linh cơ, lắc đầu nói :

- Chính là do môn đồ Tam Âm bang đã tiết lộ.

- Ai vậy?

Cốc Mộng Viễn thầm reo lên may quá. Qua phản ứng của Triển Bá Tuấn chàng đã nhận thấy một điều, Triển Bá Tuấn này chắc chắn có dính dấp với Tam Âm bang.

Chàng bèn vờ cười bí ẩn nói :

- Đó là điều bí mật của tại hạ, xin thứ cho tại hạ không thể tiết lộ!

Câu trả lời của chàng thật khiến Cổ Hoàn Bạch khoái trá hết sức.

Triển Bá Tuấn thất vọng cười khảy nói :

- Tam Âm bang này cũng còn vô tích sự quá!

Ngưng chốc lát, bỗng nhướng mày cười hỏi :

- Cốc huynh đã biết bốn vị Chưởng môn nhân bị đưa đến đâu rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy hóa ra Triển huynh hỏi tại hạ rồi. Nhưng tại hạ sẵn sàng trả lời, nơi đến của bốn vị Chưởng môn nhân không cần tại hạ phải bận tâm nữa.

Câu trả lời của chàng đúng là với hư đối thực, dù Triển Bá Tuấn thâm hiểm đến mấy, mưu trí đến mấy cũng không khỏi nơm nớp lo âu.

Bởi lẽ Triển Bá Tuấn đã nhận ra Cốc Mộng Viễn không phải người hay nói dối, chàng đã bảo là không lo, tức là bốn vị Chưởng môn nhân đã được cứu thoát, hoặc là có người mai phục ở đâu đó, chuẩn bị đón đường giải cứu...

Nhưng điều y thắc mắc là vì sao mình lại không nhận được tin cấp báo thế nhỉ?

Y bắt đầu hối hận, lẽ ra mình không nên đến Thành Nghi Lâm, mà lại đến Túy Liễu trang trước. Nếu không, ít ra cũng biết được Lam Nhân Trù đã bị ai tách khỏi đối phương.

Hơn nữa, y cũng hối hận là trên đường đã không hỏi Lam Nhân Trù, vì sao lão lại đi cùng Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch.

Lẽ đương nhiên cũng may là y đã không chứng kiến nguyên nhân Lam Nhân Trù vì sao lại đi cùng Cốc Mộng Viễn tại Thái Thạch Cơ và vì sao lại bỏ đi ở trong Thành Lâm Nghi, không thì y đã ngầm hạ độc thủ đối với Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch từ lâu rồi.

Triển Bá Tuấn tuy trong lòng hết sức hoang mang lo lắng, nhưng không chút để lộ ra mặt. Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, y liền cười nói :

- Tại hạ tin lời Cốc huynh và cũng rất lấy làm mừng cho bốn vị Chưởng môn nhân. Cốc huynh còn gì cần hỏi nữa không? Nếu không tại hạ xin cáo từ.

Cốc Mộng Viễn cười thầm :

- Ngươi quả nhiên nóng lòng bỏ đi, đủ chứng tỏ ngươi với bọn Tam Âm bang cá mè một lứa.

Nhưng ngoài mặt lại mau mắn cười nói :

- Tại hạ cũng không muốn làm trễ nãi đại sự của Triển huynh.

Triển Bá Tuấn lúc này lòng nóng như thiêu đốt, nghe vậy vội nói :

- Vậy tại hạ cáo từ đây!

Đoạn ôm quyền thi lễ, quay người đi về phía cửa thạch thất.

Quy Đại Hóa mãi đến giờ mới bỗng lớn tiếng nói :

- Triển thế huynh, khi nào gặp lệnh tôn, hãy cho lão ô gởi lời thăm hỏi nhé!

Triển Bá Tuấn không quay đầu lại, lạnh lùng nói :

- Đó là phải chờ tại hạ khi nào thích về nhã hẵng tính.

Quy Đại Hóa nghe vậy, đành lắc đầu buông tiếng thở dài.

Cổ Hoàn Bạch bực tức cười khảy nói :

- Rõ không phải là người.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, có để cho y đi không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu, lớn tiếng nói :

- Triển huynh, tại hạ tiễn Triển huynh ra khỏi trang.

Triển Bá Tuấn cười :

- Đa tạ thịnh tình Cốc huynh!

Hai người sóng vai nhau nhanh bước đi ra.

Cốc Mộng Viễn vừa đi khỏi, người áo đen bỗng đứng lên nói :

- Quy huynh, tiểu muội cũng nên đi khỏi đây rồi.

Quy Đại Hóa hoảng kinh :

- Tiểu muội...

Người áo đen nói thật khẽ :

- Quy huynh, tiểu muội không muốn tiếp tục làm phiền Quy huynh nữa. Thịnh tình của cha con Quy huynh trong mấy năm qua, một ngày còn sống tiểu muội ắt sẽ báo đáp.

Quy Đại Hóa mặt thoáng lộ vẻ buồn bi thiết.

Người áo đen loạng choạng bước đi hai bước, thở dài nói :

- Quy huynh, tiểu muội đi đây!

Quy Đại Hóa bỗng mắt rực tinh quang, lớn tiếng nói :

- Tiểu muội không nên đi!

Người áo đen ngạc nhiên :

- Sao vậy?

- Tiểu muội không gặp Cốc Mộng Viễn sao?

Người áo đen toàn thân co rúm, ngoảnh lại nhìn Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch bỗng tiến tới một bước, vòng tay xá dài nói :

- Cốc cô cô! Phải Cốc cô cô không?

Người áo đen không đáp.

Cổ Hoàn Bạch lại nói tiếp :

- Chắc chắn đúng là Cốc cô cô rồi. Cốc đại ca chính vì người mới phải rời nhà ra đi. Cốc cô cô, chẳng lẽ người không chịu gặp Cốc đại ca hay sao? Vậy thì...

Người áo đen giọng thật khẽ ngắt lời :

- Cô nương không phải là tên Cổ Hoàn Bạch chứ?

Cổ Hoàn Bạch tuy biết sớm Cốc Quân Lan đã nhận ra mình là thân gái, nếu không bà đâu chịu để cho mình dìu đến ngồi bên bàn.

Nhưng lúc này nghe bà vạch rõ, vẫn khiến Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu nói :

- Vâng, vãn bối không phải họ Cổ.

Người áo đen khẽ cười :

- Cô nương có thể cho biết danh tánh chăng?

Cổ Hoàn Bạch mau mắn đáp :

- Vãn bối là Chân Dật Lan.

- Chân Dật Lan ư?

Người áo đen bỗng trầm ngâm, hồi lâu mới lắc đầu nói :

- Sao cô nương lại tên là Chân Dật Lan? Lệnh tôn là ai?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Theo gia tổ phụ, gia phụ rất mong vãn bối giống như trai, nên đã dựa trên ba chữ Chân Nhất Nam đặt tên cho vãn bối.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Cốc cô cô, đó có gì không đúng vậy?

Người áo đen lắc đầu :

- Chẳng có gì không đúng, mà chỉ lấy làm lạ... Cô nương, lệnh tôn là ai vậy?

- Gia phụ cũng là một trong Kiếm Lâm tứ tuyệt...

Quy Đại Hóa bỗng sửng sốt nói :

- Cô nương, lệnh tôn chính là Chân Tiếu Dư lão đệ ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Vâng!

Quy Đại Hóa ha hả cười to :

- Hiền điệt nữ, lão ô thật vui mừng bất ngờ... thật chẳng thể nào ngờ đến được.

Đôi mày rậm của ông động đậy liên hồi, lớn tiếng nói tiếp :

- Hiền điệt nữ, lệnh tôn có khỏe không?

Cổ Hoàn Bạch bỗng xịu mặt :

- Vãn bối đã mười mấy năm không gặp gia phụ rồi.

Người áo đen bỗng xen lời :

- Lệnh tôn không ở Mai Kiếm sơn trang sao?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Từ lúc vãn bối hai tuổi, gia mẫu chết đi, vãn bối không còn gặp gia phụ nữa.

Người áo đen lại hỏi :

- Cô nương đã bao tuổi rồi?

- Mười bảy!

- Tội nghiệp, lệnh đường có phải người giới võ lâm hay không?

- Không phải, gia mẫu là con nhà quan...

Người áo đen hỏi tiếp :

- Ai đã nuôi dưỡng cô nương vậy?

- Gia gia vãn bối.

- Ồ!

Quy Đại Hóa hỏi :

- Tà Hiệp tiền bối ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Vâng, từ lúc lên hai vãn bối đã ở tại Đông Hải Toàn Cơ đảo.

Quy Đại Hóa cười :

- Thảo nào cô nương võ công cao cường đến vậy. Ôi! Lẽ ra lão ô khi nhìn thấy cô nương lấy ra

Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa uy trấn quần tà kia là phải nghĩ ra rồi...

Người áo đen thở dài tiếp lời :

- Quy huynh, thật không ngờ cố giao khi xưa đều đã tạ thế rồi!

Quy Đại Hóa nhìn Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Cô nương, cái tên Chân Dật Lan do lệnh tôn đặt cho có lẽ còn ý nghĩa khác nữa.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Quy tiền bối nghĩ chắc là vậy ư?

Quy Đại Hóa cười ha hả :

- Đương nhiên!

Đưa mắt nhìn người áo đen, nói tiếp :

- Tiểu muội, Dật Lan với Ức Lan có gì là khác nhau? Chân lão đệ dụng tâm chẳng phải không khổ, tình cảm chẳng phải không chuyên, chữ tình thật là hại người...

Người áo đen bỗng lạnh lùng khẽ quát :

- Quy huynh, đừng quên mất hiện tại.

Quy Đại Hóa ngẩn người :

- Vậy thì có gì không ổn chứ?

Người áo đen khẽ thở dài :

- Quy huynh, dĩ vãng đã qua đi... người chết là hết... bỏ đi thôi!

Quy Đại Hóa mặt bỗng cũng trở nên u ám, khẽ nói :

- Tiểu muội, xin thứ cho ngu huynh...

Cổ Hoàn Bạch tâm tư linh mẫn, qua cuộc đối thoại giữa hai người, nàng đã cảm nhận được danh tánh của mình quả đúng là có ý nghĩa khác nữa.

Nàng không ngờ phụ thân mình lại một dạ chung tình với Cốc cô cô đến vậy!

- Chân Dật Lan... Chân Nhất Nam... Chân Ức Lan...

Nàng đọc thầm trong lòng, suýt nữa đã không cầm được nước mắt, nàng rất lấy làm xót xa cho mẫu thân, và cũng rất lấy làm đau khổ cho Cốc cô cô.

Nàng không nén được tiến tới một bước nói :

- Cô cô, gia phụ thân nhau với cô cô lắm phải không?

Người áo đen rùng mình :

- Đó là... đó là chuyện đã lâu lắm rồi... Cô nương, dĩ vãng như mây khói, đã tan biến từ lâu rồi. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không, không bao giờ tan biến đâu!

Người áo đen chầm chậm ngẩng lên, như lẩm bẩm :

- Vậy ư? Là ảo mộng thì sao. Cô nương, chúng ta hãy quên đi thôi.

Cổ Hoàn Bạch khẽ nói :

- Quên được chăng? Cô cô, vãn bối thật căm hận...

Người áo đen sửng sốt :

- Cô nương hận ta ư?

- Có lẽ là nên hận cô cô, bởi cô cô đã đoạt mấ tình yêu của gia mẫu.

Người áo đen thở dài :

- Cô nương, ta đâu có, ta đâu hề gặp cố lệnh đường, bởi trước khi lệnh tôn gặp lệnh đường là ta đã xa rời tất cả rồi.

Cổ Hoàn Bạch tiếp lời :

- Cho nên vãn bối mới căm hận lẽ trời bất công.

- Đó là định mệnh! Cô nương, con người không thể nào chống lại định mệnh, chúng ta đành chấp nhận thôi.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu cười chua xót :

- Cô cô, định mệnh quả thật không thể chống lại ư?

Người áo đen gật đầu :

- Đúng vậy, chúng ta không chống lại nổi đâu, trời cao sẽ báo ứng chúng ta...

Cổ Hoàn Bạch trố mắt lắc đầu :

- Chúng ta quyết phải chống lại! Cô cô, ít ra vãn bối cũng không thật sự hận cô cô, nếu theo định mệnh thì vãn bối lẽ ra phải hận cô cô còn gì? Do đó, vãn bối nghĩ chúng ta chưa chắc đã thua.

Người áo đen giật nảy mình, thở dài nói :

- Rất có thể là cô nương sẽ thắng.

Cổ Hoàn Bạch nhoẻn cười :

- Cầu mong vãn bối sẽ làm được.

Người áo đen hai mắt sáng ngời xuyên qua khăn che mặt ngắm nhìn Cổ Hoàn Bạch hồi lâu, bỗng khẽ cười hỏi :

- Cô nương thích mến Cốc đại ca lắm phải không?

Cổ Hoàn Bạch thẹn đỏ mặt, cúi đầu lặng thinh.

Người áo đen khẽ nói tiếp :

- Cô nương phải can đảm hơn, dạn dĩ hơn mới được... À, Cốc Mộng Viễn chưa biết cô nương là phận gái phải không?

Cổ Hoàn Bạch bẽn lẽn đáp :

- Cốc đại ca không lưu ý điều ấy đâu.

Người áo đen cười :

- Phải cho y biết tốt hơn.

Cổ Hoàn Bạch cúi đầu lúng túng :

- Vậy ư? Vãn bối... vãn bối...

Nàng như đã đổi ý, nên ngập ngừng không sao nói tiếp được.

Người áo đen khẽ thở dài nói :

- Chữ tình quả thật khó mà khám phá, người thông minh như cô nương vậy mà rơi vào lưới tình cũng không còn sáng suốt nữa.

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt cúi đầu cười khẽ gọi :

- Cốc cô cô...

Người áo đen lắc đầu cười :

- Nếu cô nương khôn ngoan thì hãy làm theo lời ta.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Cần thiết phải như vậy ư? Truyện "Giang Hồ Ký "

Người áo đen bỗng đưa tay tháo khăn che mặt xuống, cười nói :

- Cô nương xem cô cô có xấu xí không?

Cổ Hoàn Bạch trước mắt bừng sáng, thừ ra thầm reo lớn :

- Đẹp quá!

Song nàng lặng thinh, chỉ đăm mắt nhìn người áo đen.

Quy Đại Hóa bỗng nhiên mặt tối sầm nói :

- Tiểu muội định khôi phục mặt thật ư?

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Nỗi hoài nghi trong lòng nay đã trở thành sự thật, vì sao tiểu muội không thể khôi phục mặt thật chứ? Quy đại ca, trong những năm qua đại ca quá tốt với tiểu muội, tiểu muội hết sức cảm kích...

Quy Đại Hóa buông tiếng thở dài, đoạn bỗng cười to nói :

- Tiểu muội thấy ngu huynh là người cầu mong tiểu muội cảm kích hay sao?

Cốc Quân Lan lại cười não nề, nụ cười của bà hàm chứa rất nhiều lời muốn nói.

Qua nụ cười ấy, Cổ Hoàn Bạch nhận thấy vị nữ hiệp này đã từng nếm trải rất nhiều buồn khổ lẫn cay đắng, rất nhiều giày vò lẫn xót xa...

Và nụ cười ấy xinh đẹp như sương mây!

Cổ Hoàn Bạch không nén được buộc miệng khen :

- Cô cô đẹp quá!

Cốc Quân Lan giật mình, đôi mắt trong sáng như nước hồ thu nhìn Cổ Hoàn Bạch :

- Cô nương, tự cổ hồng nhan luôn bạc mệnh, cô nương hiểu không?

Cổ Hoàn Bạch sao hiểu được? Nữ nhân vốn là phái đẹp kia mà!

Cốc Quân Lan lại lắc đầu nói :

- Cô nương trong tương lai sẽ hiểu! Ít ra, nếu cô nương không chịu nghe lời ta, vẫn tiếp tục giấu Cốc Mộng Viễn, rồi đây cô nương sẽ càng thảm hơn.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy rúng động cõi lòng, nàng đã hiểu ra phần nào, nhưng vẫn chưa nhận thức được rõ rệt.

Theo nàng nghĩ, xinh đẹp không phải là điều xấu, vậy vì sao phía sau sự xinh đẹp lại là bất hạnh và bi ai?

Đó chính là điều đã khiến nàng bâng khuân, nàng cho rằng, một người con gái xinh đẹp chưa hẳn sẽ có kết cuộc bi thảm.

Do đó, nàng có vẻ không tin, nói :

- Cốc cô cô, vãn bối tin là cô cô nói có lý, nhưng chưa hẳn bất kỳ ai cũng...

Cốc Quân Lan cười :

- Lẽ đương nhiên, việc đời cũng có rất nhiều ngoại lệ...

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói tiếp :

- Nếu cô nương không muốn để kẻ khác cướp mất Cốc đại ca, tốt hơn hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng để xảy ra điều hối tiếc...

Cổ Hoàn Bạch gật đầu cười :

- Vâng! Cốc cô cô có thể gọi vãn bối cách khác không?

Cốc Quân Lan cười thiểu não :

- Cô nương muốn ta gọi là Chân Dật Lan phải không?

Cổ Hoàn Bạch chợt động tâm, nàng không hiểu vì sao Cốc cô cô lại cười thảm não thế này, nhưng nàng không phải là muốn Cốc cô cô gọi mình cả họ lẫn tên như vậy.

Nàng lắc đầu nói :

- Cốc cô cô hãy gọi là Lan nhi, cô cô là bậc trưởng bối, gọi vãn bối Lan nhi được không?

Cốc Quân Lan mắt rướm lệ nhìn Cổ Hoàn Bạch, trầm ngâm nói :

- Ta sao thể gọi như vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười cởi mở :

- Sao lại không thể? Người là cô cô của Cốc đại ca mà.

Cốc Quân Lan mắt bỗng rực sáng, đôi mày ngài cong cong thoáng động đậy, biểu hiện niềm sung sướng trong lòng, nhưng chỉ khoảnh khắc đã tan biến.

Thế nhưng, Cốc Quân Lan vẫn cười nói :

- Thôi thì ta cũng đành trèo cao, từ nay gọi là Lan nhi vậy!

Cổ Hoàn Bạch trước còn lo Cốc Quân Lan không chịu, giờ nghe vậy mừng rỡ cười nói :

- Cốc cô cô đâu phải trèo cao, người vốn là trưởng bối của Lan nhi mà!

Quy Đại Hóa cười xen lời :

- Tiểu muội lẽ ra phải sớm gọi là Lan nhi rồi.

Cốc Quân Lan đưa tay vuốt mái tóc, ngoảnh lại cười nói :

- Quy đại ca hãy nói năng cẩn thận đấy!

Quy Đại Hóa như giật nẩy mình :

- Ngu huyh nhớ rồi!

Cổ Hoàn Bạch không hiểu vì sao Cốc Quân Lan lại cảnh cáo Quy Đại Hóa như vậy, nhưng nàng đã nhận ra Cốc Quân Lan giấu diếm rất nhiều điều không chịu cho người khác biết, nhất là đối với mình.

Nàng nghĩ, tốt hơn là nên lái sang chuyện khác, nếu không rất có thể sẽ trở nên hết sức ngượng ngập, bởi Cốc Quân Lan vốn đã như không muốn gọi mình là Lan nhi rồi.

Cổ Hoàn Bạch nghĩ nhanh, chau mày :

- Cốc cô cô, Cốc đại ca đi đã quá lâu, sao chưa thấy quay về thế nhỉ?

Cốc Quân Lan và Quy Đại Hóa vừa nghe nàng nhắc, lập tức cùng ngẩn ra.

Quy Đại Hóa nhận thấy không ổn nói :

- Đúng rồi, tiễn chân một người đâu có lâu thế này?

Cốc Quân Lan cũng lẩm bẩm nói :

- Chả lẽ y đã quên mất cửa vào địa thất hay sao?

Cổ Hoàn Bạch kinh hoảng trố to mắt nói :

- Cốc cô cô, e rằng việc này không ổn rồi.

Quy Đại Hóa cũng nói :

- Quân Lan muội, có thể là Cốc Mộng Viễn đã mắc lừa Triển Bá Tuấn rồi.

Cốc Quân Lan quét mắt nhìn ông ta, khẽ nói :

- Có lẽ không đâu... Triển Bá Tuấn đâu có hận thù gì với y!

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Tên tiểu tử ấy ngàn dặm theo dõi đến đây, lẽ nào lại không có mưu đồ?

Cổ Hoàn Bạch tiếp lời :

- Đúng vậy, nhất định y là đồng bọn của Tam Âm bang.

Cốc Quân Lan lắc đầu tỏ vẻ không tin :

- Y không thể nào là người của Tam Âm bang, ít ra Triển Vân Sanh cũng không bao giờ để cho

con mình đầu thân vào một bang phái như vậy.

Quy Đại Hóa bỗng hỏi :

- Tiểu muội còn nhớ lời nói tên tiểu tử ấy không?

- Lời nói gì?

- Y rất bất mãn về phụ thân y!

Cốc Quân Lan cười :

- Cũng có lý...

Cổ Hoàn Bạch thấy Cốc Quân Lan điềm tĩnh như vậy, lòng hết sức bội phục, nàng sốt ruột giục :

- Cốc cô cô, chúng ta hãy ra ngoài xem thử...

Quy Đại Hóa liền tán đồng :

- Đúng, chúng ta hãy đi mau!

Cốc Quân Lan chau mày ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu nói :

- Thôi được, đi nào!

Cổ Hoàn Bạch cười sốt sắng :

- Cốc cô cô, Lan nhi dẫn đường cho.

Vừa dứt lời đã phi thân qua cửa.

Cốc Quân Lan biết nàng nóng lòng lo cho sự an nguy của Cốc Mộng Viễn, nên không trách nàng thất lễ, chỉ mỉm cười nói :

- Lan nhi, hãy chờ cô cô ở ngoài trang.

Quy Đại Hóa vui mừng cười to nói :

- Tiểu muội cuối cùng cũng thay đổi quyết tâm rồi.

Cốc Quân Lan mỉm cười :

- Địch Cuồng còn sống, tiểu muội sao thể không thay đổi ý chí? Huống hồ...

Quy Đại Hóa cười ha hả :

- Tiểu muội cần phải trông nom Cốc Mộng Viễn, tiểu muội đã phụ y quá nhiều rồi.

Cốc Quân Lan thở dài ảo não :

- Đúng vậy... tiểu muội cũng nợ y quá nhiều...

Đoạn cất bước đi ra khỏi thạch thất, Quy Đại Hóa cười to theo sau.

Khi ngang qua gian thạch thất bên ngoài, Quy Đại Hóa bỗng thấy Quy Vũ Tử thương thế chưa lành, cùng lên khỏi địa thất.

Cốc Quân Lan chờ Quy Đại Hóa đóng cửa địa thất, bỗng thở dài nói :

- Năm năm rồi, một khoảng thời gian chẳng phải ngắn..

Chương 20: Liễu Lâm Khoái Thuyền Hiện Kỳ Nhân

Túy Liễu trang hoàn toàn trống không.

Ngoại trừ Cổ Hoàn Bạch nóng lòng lo lắng giậm chân ngoài cửa trang, trong trang không một bóng người, chẳng những không thấy bóng dáng Cốc Mộng Viễn, mà ngay cả Thẩm Tam Thắng cũng đã biến mất.

Cốc Quân Lan dáng vẻ thiểu não.

Quy Đại Hóa bực tức nhìn Quy Vũ Tử nói :

- Hãy cẩn thận trông chừng trang, ta với Cốc cô cô đi tìm Cốc Mộng Viễn, trước khi ta trở về ngươi tuyệt đối không được bỏ đi, kẻo có tin gì đưa đến không ai biết...

Quy Vũ Tử khẽ đáp :

- Hài nhi biết rồi.

Quy Đại Hóa vậy mới yên tâm cùng Cốc Quân Lan đi ra ngoài.

Cổ Hoàn Bạch vừa thấy hai người đi ra, vội tiến tới nói :

- Cốc cô cô, Cốc đại ca không thấy đâu nữa.

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Cô cô đã đoán biết rồi.

Cổ Hoàn Bạch tức tối :

- Nhất định là quỷ kế của Triển Bá Tuấn...

Cốc Quân Lan đăm chiêu :

- Có lẽ vậy... Nhưng Thẩm đại hiệp sao cũng không thấy nhỉ?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Có lẽ cũng đã trúng kế của Triển Bá Tuấn rồi.

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Triển Bá Tuấn đâu tài cán như vậy? Nếu y ám toán được Cốc Mộng Viễn thì cũng không đủ thời gian ám toán Thẩm sư thúc.

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Quy huynh phân tích rất đúng. Lan nhi, có dấu vết gì để lại không?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Chẳng thấy dấu vết gì cả.

Cốc Quân Lan thoáng ngẫm nghĩ :

- Vậy xem ra đây là việc xảy ra đột ngột rồi.

Quy Đại Hóa tán đồng :

- Đúng vậy, nếu không Thẩm sư thúc đã để lại ký hiệu rồi.

Cổ Hoàn Bạch bối rối :

- Cô cô, vậy biết tính sao đây?

Cốc Quân Lan thấy vậy hết sức hại, mặc dù bà còn lo lắng hơn Cổ Hoàn Bạch, song vẫn cười nói :

- Lan nhi hãy yên tâm, Mộng Viễn không chết trẻ vậy đâu.

Cổ Hoàn Bạch thẹn thùng :

- Cô cô... chúng ta biết tìm Cốc đại ca ở đâu bây giờ?

Cốc Quân Lan cười :

- Chúng ta hãy thử suy nghĩ xem.

Đoạn quả nhiên cúi đầu trầm tư.

Cổ Hoàn Bạch lại nóng ruột quay sang hỏi Quy Đại Hóa :

- Quy tiền bối nghĩ Cốc đại ca đã ra sao rồi?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Cổ lão đệ nóng lòng cũng vô ích thôi, Cốc đại hiệp không có nguy hiểm gì đâu, võ công của Cốc đại hiệp chả lẽ lão đệ chưa biết hay sao?

Cổ Hoàn Bạch thở dài :

- Thật lo chết đi được.

Quy Đại Hóa cười :

- Cổ lão đệ không nên để cho tình cảm che lấp lý trí, sao lão đệ không bình tâm suy nghĩ thử xem?

Cổ Hoàn Bạch rúng động cõi lòng? Chả lẽ mình thật sự đã bị tình yêu che lấp trí khôn rồi ư?

Lập tức, lý trí bừng sáng, tâm bình thần yên.

Quy Đại Hóa nhìn dáng vẻ trang nghiêm của nàng, cười nói :

- Cổ lão đệ quả là bậc tài trí, thật hết sức đáng mừng.

Cổ Hoàn Bạch xoe mắt cười :

- Công đức của tiền bối, vãn bối vô cùng cảm kích.

Cốc Quân Lan bỗng ngẩn mặt lên cười nói :

- Quy huynh, chúng ta hãy đến Đoạn Kiếm lâu một chuyến nhé.

Quy Đại Hóa ngạc nhiên :

- Tìm Triển Vân Sanh ư?

- Tiểu muội không nghĩ ra được cách nào khác hơn cả.

Quy Đại Hóa chau mày :

- Triển Bá Tuấn đâu thể nào đưa Cốc Mộng Viễn về Đoạn Kiếm lâu chứ? Theo ngu huynh thì nếu muốn đi nên đến Tổng đàn Tam Âm bang mới phải.

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh cho là Triển Bá Tuấn làm như vậy ư?

- Việc Triển Bá Tuấn đến đây chẳng những kỳ lạ, mà việc theo dõi Mộng Viễn cũng chẳng phải giả, chứng tỏ y hẳn là có liên quan đến việc bốn vị Chưởng môn nhân bị đưa đi.

Cổ Hoàn Bạch tiếp lời :

- Cô cô, Quy tiền bối nói rất đúng.

Cốc Quân Lan cười :

- Cô cô đâu có nói là Quy huynh không đúng, nhưng có điều Triển Bá Tuấn là kẻ thâm hiểm mưu trí, lẽ nào y lại đến Tam Âm bang?

Quy Đại Hóa ngạc nhiên :

- Y không phải là người của Tam Âm bang sao?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Có lẽ không phải, bởi Quy huynh đã bảo Tam Âm bang cũng tuân lệnh kẻ khác mà.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng, Tam Âm bang dường như là tuân lệnh của Thần Phong Mục Trường.

Cổ Hoàn Bạch bỗng reo lên :

- Cô cô, Lan nhi đã nhớ ra xuất thân của Triển Bá Tuấn rồi.

Cốc Quân Lan mỉm cười nhìn Cổ Hoàn Bạch :

- Nói nghe thử xem.

- Triển Bá Tuấn có lẽ là đồ đệ của Lý Hàm Băng.

Quy Đại Hóa giật mình :

- Thật ư?

- Thần Phong Mục Trường là do thủ hạ của Lý Hàm Băng thành lập, nên trên thực tế, Thần Phong Mục Trường chính là trọng địa liên lạc với bên ngoài của Lý Hàm Băng.

Quy Đại Hóa gật gù :

- Có thể lắm.

Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Trong đại hội Động Đình hồ, chính ba cao thủ của Thần Phong Mục Trường đã ám toán bốn vị Chưởng môn nhân, mới khiến họ lọt vào tay Tam Âm bang, chứng tỏ...

Quy Đại Hóa cười xen lời :

- Vậy là Tam Âm bang hẳn là do Thần Phong Mục Trường sai khiến mới bắt bốn vị Chưởng môn nhân mang đi rồi.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Hẳn là như vậy.

Quy Đại Hóa hỏi :

- Nhưng Triển Bá Tuấn sao lại là đồ đệ của Lý Hàm Băng?

Cổ Hoàn Bạch nghiêm giọng :

- Y đã dùng độc châm sát thương mấy mươi người tại Tầm Dương, nhất định không phải là môn hạ chính phái, hơn nữa Mặc Ngọc Kiếm Sắc ở trong tay Tầm Dương tam nghĩa, chứng tỏ Lý Hàm Băng không có mặt tại Tầm Dương, mà chỉ...

Thoáng dừng, cười khảy nói tiếp :

- ... phái một người thân cận và đắc lực nhất đến Tầm Dương.

Quy Đại Hóa trố mắt :

- Chính là Triển Bá Tuấn ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Chỉ y là có khả năng nhiều nhất thôi.

Quy Đại Hóa ngẫm nghĩ một hồi cười nói :

- Xét theo những điều kể trên quả rất là hợp lý.

Cổ Hoàn Bạch quả quyết :

- Không ai khác hơn ngoài y nữa.

Cốc Quân Lan tự nãy giờ lắng nghe giờ mới cười nói :

- Lan nhi phân tích quả không sai, Triển Bá Tuấn quả đúng là môn hạ của Lý lão ma, hai người chắc không quên y đã có lần thi triển Kinh Hồn thất chưởng chứ?

Quy Đại Hóa giậm chân :

- Đúng rồi! Sao ngu huynh lại không nghĩ đến nhỉ? Ôi... Tiểu muội, ngu huynh còn có điều không hiểu, vì lẽ gì Triển Bá Tuấn lại đưa người đến Đoạn Kiếm lâu ở Thanh Thành vậy?

Cốc Quân Lan cười :

- Đó là kế sách bỏ gần theo xa, khiến người không ngờ đến.

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Ngu huynh thật chẳng hiểu gì cả.

Cốc Quân Lan nghiêm giọng :

- Triển Bá Tuấn nếu thật sự có mưu đồ đối với Mộng Viễn, chắc chắn y không dám đến Lao Sơn hay Thần Phong Mục Trường, bởi y biết chúng ta nhất định sẽ đến đó tìm.

Quy Đại Hóa cười thiểu não :

- Vậy chúng ta bắt buộc phải đến Thanh Thành một chuyến rồi.

Cốc Quân Lan thở dài :

- Nếu đi nhanh, rất có thể chúng ta sẽ đuổi kịp ở giữa đường...

Quy Đại Hóa bỗng cười phá lên tiếp lời :

- Nếu tiểu muội mà không nhắc đến, ngu huynh đã quên mất rồi.

Dứt lời liền phi thân đi ra ngoài trang.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy lấy làm lạ, hỏi :

- Cô cô, Quy tiền bối sao vậy?

Cốc Quân Lan mỉm cười :

- Hẳn là ông ấy vừa nhớ đến tín hiệu liên lạc của những tai mắt đã bố trí bên ngoài, nên mới vội vã

đi lấy.

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Cốc cô cô nghĩ là Cốc đại ca thật sự đã bị Triển Bá Tuấn ám toán ư?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Nếu không thì sao chẳng có chút dấu tích thế này?

Cổ Hoàn Bạch trầm ngâm :

- Nhưng vãn bối thì lại thấy hoài nghi.

Cốc Quân Lan ngạc nhiên :

- Ngươi không tin Mộng Viễn bị ám toán ư?

- Triển Bá Tuấn dù tinh ranh mưu trí đến mấy cũng không ám toán nổi Cốc đại ca đâu.

- Vì sao?

- Cốc cô cô có biết Cốc đại ca có công lực vạn độc bất xâm không?

Cốc Quân Lan kinh ngạc lẫn mừng rỡ :

- Thật ư?

- Vãn bối từng nghe Cốc đại ca nói là đã luyện thành tuyệt học chí cao "Vô Ngã Thiền Định", nên vãn bối tin là Cốc đại ca không sợ bất cứ kịch độc nào.

Cốc Quân Lan cười :

- Nếu đúng Mộng Viễn đã luyện thành thần công "Vô Ngã Thiền Định" thì quả thật chẳng dễ bị ám toán, nhưng vì sao y lại rời khỏi nơi đây mà không để lại chút dấu tích thế này?

- Đó chính là điều vãn bối suy nghĩ không ra.

Trong một chuỗi cười to, Quy Đại Hóa đã phi thân trở lại, trong tay ông có một con chim câu truyền tin trắng như tuyết.

- Cốc tiểu muội, ngu huynh đã viết thông báo rồi, bảo những người tiềm phục tại Lâm Nghi lập tức triển khai hành động, chú ý hành tung của Triển Bá Tuấn và Cốc lão đệ.

Cốc Quân Lan cười :

- Trong những năm qua Quy huynh thật đã phải tốn không ít tâm huyết. Chẳng hay Quy huynh bố trí tiềm phục đến đâu, và nếu khi họ có điều phát hiện, sẽ báo cáo với huynh bằng cách nào?

Quy Đại Hóa cười to :

- Có lẽ tiểu muội không tin, khắp thiên hạ chỉ cần đâu có Tam Âm bang là đó có người của ngu huynh tiềm phục, còn về cách liên lạc thì ngu huynh đến đâu cũng có vẽ ám hiệu riêng, họ rất dễ dàng tìm gặp. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh thật là người có lòng.

Quy Đại Hóa cười :

- Người võ lâm dĩ nhiên phải quan tâm đến việc võ lâm, chả lẽ tiểu muội không tin ngu huynh sao?

Cốc Quân Lan cười :

- Tiểu muội tin chứ.

Cổ Hoàn Bạch lúc này hết sức kinh ngạc, nàng cũng nhận thấy Quy Đại Hóa quan tâm đến việc võ lâm thế này thật là khác thường.

Tuy nhiên nàng không nói ra nghi vấn trong lòng.

Quy Đại Hóa lúc này đã thả cho chim câu bay đi, quay sang Cốc Quân Lan mỉm cười nói :

- Tiểu muội, việc không nên chậm trễ, chúng ta lên đường ngay.

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh, Lan nhi cho là Mộng Viễn không bị ám toán đấy.

Quy Đại Hóa kinh ngạc :

- Căn cứ vào đâu?

- Bởi vì Mộng Viễn có công lực vạn độc bất xâm.

Quy Đại Hóa chau mày :

- Vậy thì thật khiến người ta khó hiểu quá.

- Theo tiểu muội thì chúng ta nên thay đổi kế hoạch một chút.

- Mọi sự tùy ý tiểu muội, nên thay đổi thế nào?

- Chuyến đi Thanh Thành, do Quy huynh đảm trách, nhưng nếu trước khi qua sông mà vẫn chưa có tin tức của thủ hạ mai phục thì Quy huynh không cần phải đi nữa.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Tiểu muội nhận định rất đúng, ngu huynh đến Thanh Thành, còn tiểu muội với Cổ lão đệ đi đâu?

- Tiểu muội đến Lao Sơn, còn Lan nhi đến Thần Phong Mục Trường.

Quy Đại Hóa chau mày :

- Kế sách hay lắm, bất kỳ Triển Bá Tuấn đến đâu cũng bị chúng ta tìm ra, nhưng có điều tiểu muội với Cổ lão đệ hoán đổi cho nhau thì tốt hơn.

Cốc Quân Lan nhướng mày :

- Quy huynh cho lànơi đến của Lan nhi quá xa phải không?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Phải, và cũng quá nguy hiểm nữa.

Cốc Quân Lan thản nhiên cười :

- Nhưng tiểu muội lại nghĩ ngược lại với Quy huynh.

Quy Đại Hóa ngẩn người :

- Lao Sơn sao lại nguy hiểm hơn Thần Phong Mục Trường được?

- Bởi Lao Sơn đã có sự chuẩn bị, còn Thần Phong Mục Trường thì không, nếu để Lan nhi một mình đến nơi người ta giăng lưới chờ sẵn, vậy chẳng nguy hiểm hơn sao?

Quy Đại Hóa gật gù cười :

- Tiểu muội liệu sự quả là hơn người.

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh đừng tâng bốc tiểu muội, hành trình của ba người, Quy huynh là xa hơn hết và cũng nhẹ nhàng hơn hết, nên không cần chuẩn bị gì, lên đường ngay mới phải.

Quy Đại Hóa cười :

- Vậy là ngu huynh chiếm phần hơn rồi.

Đoạn liền sải bước băng qua rừng bỏ đi.

Cổ Hoàn Bạch chờ cho Quy Đại Hóa đi xa mới cười nói :

- Cốc cô cô dường như có sự tính toán gì khác phải không?

Cốc Quân Lan ngoảnh lại cười :

- Lan nhi thông minh lắm, thử đoán xem ta có sự tính toán gì nào?

Cổ Hoàn Bạch ngẫm nghĩ chốc lát, cười nói :

- Hay là chúng ta không đến Lao Sơn và Thần Phong Mục Trường?

- Sao Lan nhi lại biết vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Qua câu nói của Quy lão tiền bối khi nãy.

Cốc Quân Lan vờ chau mày :

- Câu nói gì nào?

- Câu nói: "Người võ lâm dĩ nhiên là phải quan tâm đến việc võ lâm."

Cốc Quân Lan chợt rúng động cõi lòng :

- Câu nói ấy có gì là không đúng đâu?

- Quan tâm vốn là điều phải, nhưng Quy tiền bối tợ hồ như đã quan tâm quá mức, nên có phần không phù hợp với thực tế.

Cốc Quân Lan đặt tay lên vai Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lan nhi nhận ra được câu nói ấy không đúng sự thật, ta hết sức vui mừng, từ nay ngươi với Mộng Viễn bôn tẩu giang hồ, ta rất là yên tâm.

Cổ Hoàn Bạch mừng thầm, nhưng mặt lại đỏ bừng lên, lí nhí nói :

- Cốc cô cô vui lòng để cho Lan nhi bầu bạn với Cốc đại ca...

Nàng bỗng nhận thấy mình đã nói quá trắng trợn, bất giác thẹn thùng không nói tiếp được nữa.

Cốc Quân Lan cười tiếp lời :

- Vậy thì còn gì bằng...

Cổ Hoàn Bạch càng thẹn hơn, cúi thấp đầu hồi lâu không dám ngẩng lên.

Cốc Quân Lan cười trìu mến nói :

- Lan nhi, nếu theo ngươi thì bây giờ chúng ta nên làm sao?

Cổ Hoàn Bạch chầm chậm lắc đầu :

- Đuổi theo Quy lão tiền bối.

Cốc Quân Lan cười :

- Vậy thì chúng ta đi cùng ông ấy chẳng tốt hơn ư?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Quy tiền bối khi nãy nói không thật lòng, hẳn là có trá mưu gì đó, chúng ta ngầm đuổi theo chẳng những có thể khám phá ra điều bí ẩn của Quy lão tiền bối mà còn có thể dò la tung tích của Cốc đại ca và Triển Bá Tuấn, vậy chẳng nhất cử lưỡng tiện ư?

Cốc cô cô thấy có đúng không?

Cốc Quân Lan cười :

- Đúng thì có đúng, nhưng thiếu sót một điều.

Cổ Hoàn Bạch trố mắt :

- Thiếu sót điều gì vậy?

- Chúng ta phải sục tìm quanh Túy Liễu trang này trước đã.

Cổ Hoàn Bạch vỡ lẽ cười :

- Phải rồi, chúng ta đã quên mất, không chừng Cốc đại ca chưa rời khỏi nơi đây cũng nên.

Cốc Quân Lan mỉm cười :

- Lan nhi có chịu thay đổi trang sức không?

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên :

- Cốc cô cô muốn Lan nhi khôi phục nữ trang ư?

Cốc Quân Lan cười :

- Chả lẽ không tốt sao? Vả lại Lan nhi ăn mặc thế này đi với ta thật là bất tiện khi vào quán ăn hay ở trọ.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Cốc cô cô nghĩ thật chu đáo, nhưng...

Nàng bỗng lắc đầu nguầy nguậy và cười khúc khích.

Cốc Quân Lan như đã biết tâm ý Cổ Hoàn Bạch, cười nói :

- Lan nhi, trong thạch thất có rất nhiều y phục, hãy vào lấy mà thay.

Đoạn nắm cổ tay Cổ Hoàn Bạch đi vào trong trang.

Chừng một tuần trà sau, hai người lại chậm bước đi trở ra.

Cốc Quân Lan vẫn toàn thân y phục đen, chỉ trong tay có thêm một chiếc quạt ngà nhỏ bé, như do bạch ngọc luyện thành, cán quạt màu vàng lấp lánh.

Cổ Hoàn Bạch khôi phục thân nữ nhi, toàn thân vận y phục màu đỏ nhạt, tóc búi nghiêng nghiêng, xinh đẹp duyên dáng nhưng phần nào đượm vẻ ngang tàng.

Cốc Quân Lan mỉm cười ngắm nhìn nàng, qua Cổ Hoàn Bạch, bà liên tưởng đến bản thân mình khi xưa :

- Lan nhi không nên dùng cái tên Cổ Hoàn Bạch nữa là hơn.

Chân Dật Lan cười :

- Cô cô, Lan nhi mặc thế này trông có được không?

Cốc Quân Lan cười :

- Đẹp hơn cô cô thuở xưa nhiều lắm.

Chân Dật Lan cười thẹn thùng :

- Cô cô nói dối.

Chân Dật Lan bởi thuở bé do tổ phụ nuôi dưỡng, tuy có nhủ mẫu và thị nữ chăm sóc, nhưng thiếu tình thương mẹ hiền. Từ lúc gặp Cốc Quân Lan, tâm hồn bé bỏng của nàng bất giác nghêng hẳn về phía bà, nên nàng đã nũng nịu hệt như mẹ con.

Cốc Quân Lan lòng cũng hết sức vui sướng, cười nói :

- Lan nhi, trước hết chúng ta hãy chia nhau lục soát rừng liễu trước và sau trang.

Thế là hai người bèn phi thân vút đi như hai cánh én một đỏ một đen trông rất đẹp mắt, mất dạng trong cánh rừng liễu.

Tìm khắp cả khu rừng rộng hàng mấy mẫu, không thấy có chỗ nào khảnghi, nhưng hai người đã gặp một chiếc thuyền con bên bờ hồ cạnh sau rừng liễu.

Đó là một chiếc thuyền nhẹ hình thoi, không dầm không lái, toàn bộ màu lam, nếu không chú ý cơ hồ không thể nào phân biệt được thuyền với nước hồ.

Cốc Quân Lan tung mình lên thuyền hỏi :

- Lan nhi, đây có phải là thuyền của Triển Bá Tuấn không?

Chân Dật Lan thoáng ngẫm nghĩ :

- Có lẽ không phải.

Cốc Quân Lan nhẹ gật đầu :

- Lan nhi thật là thông minh. Ôi, Quy Đại Hóa cũng khá là tinh tế, xem ra xem xét người qua ngoại mạo thật là sai lầm.

Chân Dật Lan bỗng hỏi :

- Quy lão tiền bối mặc dù có nhiều điều bí ẩn, hắn cũng không nguy hại cho võ lâm chứ?

- Lợi hay hại chỉ do ở một ý nghĩ thôi...

Cốc Quân Lan bỗng thở dài, nói tiếp :

- Lan nhi, chúng ta không cần phí thời gian ở đây nữa.

Hai người quay lại, vừa định lên bờ bỏ đi, bỗng Chân Dật Lan biến sắc mặt kêu lên :

- Cô cô, gì... gì... thế kia?

Cốc Quân Lan cũng đã phát hiện, chau mày nói :

- Hôm nay chúng ta đã phạm sai lầu cả rồi.

- Thật là... Cô cô, thật ra... đây là...

Chân Dật Lan chưa dứt lời đã tung mình phi thân về phía khu rừng rậm bên phải.

Cốc Quân Lan vội đuổi theo sau, khi đến khu rừng, bất giác lại giật mình kinh hãi.

- Ra lã Thẩm lão tiền bối.

Cốc Quân Lan chau mày :

- Còn cứu được không?

Chân Dật Lan cúi xuống đặt tay lên ngực Thẩm Tam Thắng, lắc đầu nói :

- Cốc cô cô, Thẩm lão tiền bối hơi thở rất đều hòa.

Cốc Quân Lan ngạc nhiên :

- Ông ấy không thọ thương hay sao?

- Dường như là không.

Cốc Quân Lan cũng cúi xuống xem xét một hồi, bỗng vung tay vỗ lên hai vai Thẩm Tam Thắng và ấn nhẹ vào huyệt Ngọc Chẩm, chỉ nghe Thẩm Tam Thắng buông tiếng thở dài, rồi thì hồi tỉnh ngay.

Cốc Quân Lan thở phào hỏi :

- Thẩm tam thúc không thọ thương chứ?

Thẩm Tam Thắng ngồi dậy, lắc đầu cười ảo não :

- Không!

Chân Dật Lan nóng ruột hỏi :

- Thẩm lão tiền bối, thật ra việc gì thế này?

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Chân Dật Lan nhíu mày hỏi :

- Cô nương là Cổ lão đệ phải không?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Vâng, nhưng vãn bối tên là Chân Dật Lan.

Thẩm Tam Thắng cười to :

- Cô nương quả nhiên là hậu nhân của Đông Tà...

Chân Dật Lan giậm chân :

- Thẩm lão tiền bối, thật ra việc gì đã xảy ra vậy? Thật lo chết đi được.

Thẩm Tam Thắng thấy Chân Dật Lan sốt ruột, bất giác cười nói :

- Cô nương hãy để cho lão phu thở một chút đã.

Chân Dật Lan tức tối dẩu môi, Thẩm Tam Thắng quả đứng lên thở một hơi dài rồi nói :

- Cốc điệt nữ đã quyết định tái xuất giang hồ rồi à?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Địch Cuồng chưa chết, điệt nữ chẳng thể không thay đổi tâm ý.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Võ công như Hạ lão đệ, sao thể bị người ám toán được? Khi xưa lúc hiền điệt nữ quyết định như vậy là lão phu đã bảo Quy Đại Hóa khuyên nhủ rồi...

Bỗng khẽ thở dài, nói tiếp :

- Tâm ý của điệt nữ, lão phu hết sức kính phục.

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Dĩ vãng không thể vãn hồi được. Thẩm tam thúc, thật ra việc gì đã xảy ra? Ai đã điểm huyệt lão

nhân gia và mang đến đây?

Thẩm Tam Thắng cười thiểu não :

- Cho đến bây giờ lão phu cũng chưa biết ai đã đùa cợt lão phu như thế này.

Chân Dật Lan ngạc nhiên, xen lời :

- Lão tiền bối không trông thấy người xuất thủ hay sao?

- Sau khi Cốc lão đệ với Chân... à Chân cô nương tiến vào địa thất, lão phu canh giữ nơi cửa trang, mãi đến khi Cốc lão đệ đưa gã thiếu niên áo xanh đi ra...

Cốc Quân Lan xen lời :

- Thiếu niên áo xanh là Triển Bá Tuấn, con trai của Triển Vân Sanh.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Tiểu tử ấy là con trai Tam Hy Khoái Kiếm ư?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Chính y tự nói ra.

Thẩm Tam Thắng thoáng trầm ngâm :

- Thật chẳng ngờ con trai Triển Vân Sanh mà cũng có võ công cao siêu thế này... À! Hiền điệt nữ có hỏi về sư môn xuất thân của Triển Bá Tuấn hay không?

- Có, nhưng y nhất định không chịu nói.

Chân Dật Lan xen lời :

- Rất có thể y là đồ đệ của Lý Hàm Băng.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Cô nương đoán đúng, nếu không tiểu tử ấy chẳng cao minh đến vậy.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Chân Dật Lan lại hỏi :

- Thẩm tiền bối, Triển Bá Tuấn đã rời khỏi đây chưa?

Nàng hỏi vậy là để tra chứng Cốc Mộng Viễn phải chăng đã bị Triển Bá Tuấn ám toán, nếu Triển Bá Tuấn đã rời khỏi thì Cốc Mộng Viễn không phải bị ám toán, bằng không...

Thẩm Tam Thắng gật đầu : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Lão phu chính mắt trông thấy Cốc lão đệ đưa Triển Bá Tuấn đến bên khu rừng phía trước, từ biệt chia tay rồi Cốc lão đệ quay trở vào...

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Cốc đại ca thật đã quay trở vào ư?

Thẩm Tam Thắng sửng sốt :

- Cô nương... vậy chứ Cốc lão đệ đâu?

- Mất tích rồi. Thẩm lão tiền bối bị điểm huyệt lúc nào vậy?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- À... lúc Cốc lão đệ cách đây chừng một trượng, lão phu đột nhiên bị người điểm huyệt, dường như Cốc lão đệ cũng hay biết.

Cốc Quân Lan biến sắc mặt :

- Thẩm tam thúc quả quyết Mộng Viễn đã hay biết lão nhân gia người bị ám toán ư?

- Ngay khi lão phu bất tỉnh, có nghe loáng thoáng tiếng quát của Cốc lão đệ...

- Nếu Mộng Viễn đã hay biết, sao Thẩm tam thúc lại bị người đem bỏ trong rừng?

Thẩm Tam Thắng cười thiểu não :

- Đó thì.... lão phu cũng chẳng hiểu.

Chân Dật Lan chau chặt mày :

- Cô cô, việc này e rằng còn tệ hại hơn nữa.

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Đúng vậy, có lẽ Mộng Viễn quả thật đã gặp nguy hiểm rồi.

Chân Dật Lan giật mình :

- Cô cô muốn nói là người ấy võ công còn cao hơn Cốc đại ca ư?

- Chắc chắn như vậy, nếu không thì đâu thể Mộng Viễn đã hay biết mà vẫn có thể ung dung mang Thẩm tam thúc đến đây.

Chân Dật Lan mắt ngập lệ :

- Cô cô, vậy biết làm sao bây giờ? Người ấy...

Nói đến đây, nàng nghẹn ngào bật khóc thút thít.

Cốc Quân Lan cũng lóng ngóng như thiêu đốt, thở dài nói :

- Lan nhi đừng cuống lên như vậy, rồi đây chúng ta cũng sẽ tìm được Mộng Viễn mà.

Thẩm Tam Thắng cũng thở dài :

- Cô nương, Cốc lão đệ hẳn không có việc gì đâu.

Khuyên lơn mặc khuyên lơn, nhưng hoàn toàn vô ích đối với việc mất tích của Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan càng khóc thê thiết hơn.

Cốc Quân Lan ôm chầm lấy nàng, cũng không dằn được nước mắt chảy dài.

Thẩm Tam Thắng chau chặt mày, thở dài liên hồi nói :

- Cốc điệt nữ và Chân cô nương đừng khóc nữa, chúng ta nên mau chóng đi tìm...

Thốt nhiên một tiếng cười lạnh toát vang lên từ trên đầu ba người, khiến họ đau nhói màng nhĩ, bất giác kinh hãi đến sững người.

Chương 21: Mười Năm Sống Chết Chẳng Rõ Tin

Liền sau đó, tiếng cười thứ nhì lại vang lên.

Cốc Quân Lan liền tức nắm tay Chân Dật Lan lướt lùi ra sau hơn trượng, trong khi ấy Thẩm Tam Thắng cũng đã lạng người sang bên tám thước.

Ba người cùng một ý nghĩ, đó là sợ lại bị người ám toán.

Thật ra người phát ra tiếng cười không hề có ý hại người, không thì họ đâu còn cơ hội mà lui tránh nữa.

Thẩm Tam Thắng vừa đứng vững chân, liền nói :

- Bằng hữu trong rừng, xin mời ra đây tương kiến được chăng?

Nhưng bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, cả tiếng cười vừa rồi cũng biến mất theo tiếng nói của Thẩm Tam Thắng.

Thẩm Tam Thắng chau mày nhìn Cốc Quân Lan, trầm giọng nói :

- Xem ra vị bằng hữu này thật là khinh người.

Cốc Quân Lan ánh mắt đầy thâm ý, ngoảnh lại nhìn Chân Dật Lan, cười nói :

- Lan nhi sao lại trở nên hiền lành thế này? Theo tính ngươi, người quát hỏi trước tiên lẽ ra phải là ngươi mới đúng chứ.

Chân Dật Lan bẽn lẽn cười :

- Cô cô, Lan nhi dường như sau khi thay đổi y phục, cả tính tình cũng đã đổi khác nhiều, vừa rồi vốn ra Lan nhi định quát hỏi, nhưng chẳng hiểu tại sao bỗng dưng lại nén lại.

Cốc Quân Lan cười :

- Ngươi đã khôn lớn rồi... nên cũng phải biết tự kiềm chế chứ.

Chân Dật Lan cúi đầu cười :

- Cô cô, chúng ta có cần vào rừng sục tìm...

Thốt nhiên, một tiếng cười khảy vang lên từ sau lưng và nói :

- Khỏi cần sục tìm, lão phu đây.

Ba người nghe tiếng, bất giác rúng động tâm thần, bởi với võ công như họ mà đối phương đã đến gần sau lưng mà chớ hề hay biết, đủ biết võ công người này cao thâm dường nào.

Ba người quay ngoắt lại, vận công giới bị đưa mắt nhìn, thì ra đó là một lão nhân áo vàng có gương mặt xanh xao, mắt rực sáng tím, dáng người mảnh khảnh, râu tóc bạc phơ và đang nhếch môi cười.

Cốc Quân Lan trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

Bà vừa dứt lời, Chân Dật Lan bỗng như điên cuồng chạy về phía lão nhân và reo to :

- Gia gia, thì ra là lão nhân gia...

Nàng nhào vào lòng lão nhân, ngẩng lên nũng nịu nói :

- Gia gia sao lại tìm đến đây? Lão nhân gia... đã làm cho Lan nhi suýt nữa chết khiếp rồi đó... Gia gia đã gặp bọn Xuân Lan rồi phải không? Hừ... hẳn là bọn họ đã nói với gia gia... Truyện "Giang Hồ Ký "

Nàng nói một hơi dài, nhưng rốt cuộc không câu nào rõ ràng, khiến lão nhân áo vàng cười to liên hồi.

Cốc Quân Lan khi Chân Dật Lan chạy như điên về phía lão nhân, bà cả kinh thất sắc, nhưng khi nghe Chân Dật Lan gọi lão nhân là gia gia, bà chẳng những đã biết rõ thân phận lão nhân này và cũng liền yên tâm ngay.

Còn Thẩm Tam Thắng thì đã từng gặp qua vị Sấu Phương Sóc Tà Hiệp Chân Cửu trong Tứ Phương Đại Hiệp ở Đông Hải này vài lần, theo lẽ thì vừa thấy thì đã nhận ra ngay mới phải, song bởi vị quái hiệp Đông Tà này rất tinh về thuật dịch dung, mỗi lần gặp nhau đều do lão tự nói ra, không thì Thẩm Tam Thắng chẳng sao nhận ra được, hôm nay nếu Chân Dật Lan mà không lên tiếng, ông vẫn không nhận ra được lão nhân áo vàng này chính là cố giao Tà Hiệp.

Lúc này Cốc Quân Lan đã biết lão nhân áo vàng là ai, bèn tiến đến kiến lễ.

Chân Dật Lan rúc vào lòng lão nhân hồi lâu chợt nhớ đến Cốc Quân Lan và Thẩm Tam Thắng, vội

rời gia gia ra, ngoảnh lại nhìn thì thấy Cốc Quân Lan và Thẩm Tam Thắng đang đi đến.

Tà Hiệp đưa mắt nhìn Thẩm Tam Thắng, phớt cười nói :

- Thẩm huynh, từ khi chia tay ở Võ Di, tính ra đã mười năm rồi.

Thẩm Tam Thắng ôm quyền cười to :

- Chân huynh chẳng dễ gì rời khỏi Đông Hải, phen này đột nhiên hiện thân ở Trung Nguyên thật khiến huynh đệ bất ngờ. Chẳng hay Chân huynh đến đây có việc gì vậy?

- Lão phu chính vì ả nha đầu này đây...

Tà Hiệp đưa tay chỉ Chân Dật Lan nói tiếp :

- Ả nha đầu này rất tinh nghịch, khiến lão phu đã phải tốn biết bao nhiêu tâm huyết.

Thẩm Tam Thắng cười phá lên :

- Lan cô nương tinh nghịch có lẽ còn kém xa Chân huynh khi xưa.

Tà Hiệp phớt cười :

- Chẳng lẽ lão phu tinh nghịch, mặc dù bằng hữu võ lâm đã tặng cho lão phu nhã hiệu một chữ "Tà", nhưng lão phu không hề lấy làm giận...

Tà Hiệp bỗng đảo mắt, thở dài nói tiếp :

- Trên đời này điều đáng sợ nhất là lừa dối lương tâm, miệng nói nhân nghĩa đạo đức mà hành vi lại tà ác bạo tàn, muôn thác cũng chưa đủ đền tội.

Thẩm Tam Thắng rúng động cõi lòng :

- Chân huynh lời lẽ thâm thúy, thật khiến người thức tỉnh lương tri.

Tà Hiệp cười ha hả :

- Lão phu xin đa tạ những lời tán tụng của Thẩm huynh.

Lão hiệp bỗng mắt sắc lạnh nhìn Cốc Quân Lan, gằn giọng nói :

- Cô nương là Cốc Quân Lan phải không?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Vâng, vãn bối chính là Cốc Quân Lan.

Tà Hiệp lạnh lùng cười :

- Kiếm Lâm tứ tuyệt danh khí chẳng nhỏ, rất tiếc là hùng tâm của lão phu nguội lạnh quá sớm, chưa được chứng kiến hùng phong cái thế của các người.

Chân Dật Lan không ngờ gia gia lại nói năng như vậy với Cốc Quân Lan, nhất thời nụ cười cô đọng trên mặt, hết sức ngỡ ngàng.

Nhưng Cốc Quân Lan vẫn nhẫn nhịn nói :

- Lão tiền bối nói vậy thật khiến vãn bối vô vàn hổ thẹn.

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Cô nương, tên tiểu tử họ Hạ đâu?

Cốc Quân Lan xịu mặt :

- Vãn bối đã hơn mười năm không gặp rồi.

Tà Hiệp bĩu môi cười khảy :

- Cô nương cảm thấy hối hận về chuyện xưa phải không?

Cốc Quân Lan lắc đầu thở dài :

- Lão tiền bối không hỏi về chuyện ấy được chăng?

Tà Hiệp nhướng mày cười :

- Không hỏi ư? Lão phu...

Lão nhân bỗng sầm mặt, hằn học nói :

- Cô nương có biết hành vi của mình đã làm hại biết bao người, đã để lại biết bao hạt giống hận thù ở trong võ lâm không?

Cốc Quân Lan mắt ngấn lệ, khẽ nói :

- Đó... không phải lỗi do vãn bối...

Tà Hiệp ánh mắt như hai lưỡi kiếm sắc soi thẳng vào mặt Cốc Quân Lan :

- Vậy chứ theo cô nương đó là lỗi do ai? Ai? Ai?

Cốc Quân Lan cúi gầm mặt, nghẹn ngào nói :

- Vãn bối không biết, vãn bối không có ý như vậy, không bao giờ vãn bối muốn làm hại người khác, đó chẳng qua là do định mệnh.

Tà Hiệp như đã nổi tà tính, lạnh lùng quát :

- Cốc Quân Lan, ngươi biết kết cuộc của đứa con ngu xuẩn Tiếu Dư của lão phu không?

Cốc Quân Lan não nề lắc đầu.Bà không hề biết kết cuộc của người nào, mặc dù Thần Kiếm Tình Si Chân Tiếu Dư là người bà quan tâm hơn hết, song không có quyền quan tâm đến họ.

Nếu bảo như bà có biết về Chân Tiếu Dư, đó là qua lời của Chân Dật Lan, bà biết là Chân Tiếu Dư đã lập gia đình rồi...

Bà từng mấy lần không dằn được niềm khích động trong lòng, định hỏi thăm mẫu thân Chân Dật Lan là người đàn bà ra sao, nhưng rồi sau cùng bà lại đành nén.

Bà không muốn chuyện đau lòng khi xưa gây ảnh hưởng đến tâm hồn thơ ngây của Chân Dật Lan, nhưng giờ đây Tà Hiệp đã đề cập đến, những dĩ vàng lẽ ra sớm đã bị chôn vùi ấy... bà không dám nghĩ đến.

Bà hằng mong mọi sự sớm qua đi, nghĩ lại sau đại hội Thất Tinh Tranh Nguyệt ở Nam Nhạc, mọi sự đều đã được giải quyết triệt để. Nào ngờ, những việc ấy lại chưa hề qua đi.

Qua việc Quy Đại Hóa tự nguyện bôn ba vì mình, Hạ Địch Cuồng đột nhiên thảm tử, Thành Thế Hùng và Lăng Tiêu ẩn tích giang hồ. Chân Tiếu Dư, Triển Vân Sanh và Huê Nguyên Hàn lập tức kết hôn, chứng tỏ quả đúng là mình đã gây quá nhiều bất hạnh và khổ đau...

Bà nghe lòng mình quặn thắt, ngước mắt lén nhìn Chân Dật Lan...

Nàng đang trố to mắt nhìn vào mặt Tà Hiệp, tợ hồ như đang suy nghĩ vì sao gia gia lại nổi giận với Cốc cô cô, và vì sao lại đề cập với Cốc cô cô đến người cha chưa từng gặp mặt của mình...

Cốc Quân Lan sau cùng không dằn được nữa, nước mắt chảy dãi, lặng thinh không nói gì được nữa.

Tà Hiệp không buông tha, cười hăng hắc nói :

- Cô nương khóc gì chứ? Lão phu không tính nợ với cô nương đã là ngoại lệ rồi...

Tà Hiệp bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Cô nương đã hủy mất Tiếu Dư, thật khiến lão phu đau lòng...

Trên mặt Tà Hiệp phủ trùm một lớp mây sầu thật sâu, thật dầy...

Cốc Quân Lan nghẹn ngào nói :

- Lão tiền bối biết đó không phải là lỗi do vãn bối mà.

Tà Hiệp không đáp, chầm chậm nhắm mắt lại.

Chân Dật Lan nhon nhón đi đến bên Cốc Quân Lan, khẽ hỏi :

- Cô cô có quen biết phụ thân Lan nhi ư?

Cốc Quân Lan mắt ngập lệ, gật đầu.

Chân Dật Lan lại hỏi :

- Cô cô, hai người thân nhau lắm phải không?

Cốc Quân Lan lại gật đầu.

Chân Dật Lan bỗng chau mày :

- Cô cô, hai người đã thân nhau, vì sao gia gia lại trách cô cô?

Cốc Quân Lan nhìn Chân Dật Lan hồi lâu, mới khẽ nói :

- Lan nhi chớ hiểu lầm lệnh tôn, gia gia Lan nhi giận là vì cô cô...

Truyện "Giang Hồ Ký "

Chân Dật Lan thắc mắc :

- Vì sao gi gia lại giận cô cô! Cô cô cho Lan nhi biết được không?

Cốc Quân Lan não nùng nhìn Chân Dật Lan :

- Gia gia chưa từng nói cho Lan nhi sao?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Chưa, gia gia chưa từng bao giờ nói về chuyện phụ thân.

Cốc Quân Lan đưa mắt nhìn Tà Hiệp :

- Lan nhi, gia gia rất đáng tội nghiệp...

- Lan nhi không tin, gia gia tuy tính nết quái dị, nhưng không hề đáng tội nghiệp.

Cốc Quân Lan thấp giọng :

- Không, lão nhân gia quả là rất đáng tội nghiệp, bởi lẽ đã mất đi người con thương yêu nhất, đó thật hết sức đau lòng đối với một người già...

Chân Dật Lan giật mình kinh hãi :

- Phụ thân Lan nhi đã chết rồi ư?

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Không, lệnh tôn chưa chết... mà chỉ chán đời bởi thất vọng vì tình...

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Gia phụ chẳng đã cưới gia mẫu là gì?

- Vì nối dõi tông đường, lệnh tôn chẳng thể không cưới vợ sinh con.

- Nhưng Lan nhi không có anh em trai, vậy gia phụ chẳng phải đã thất vọng ư?

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Đó thì cô cô cũng không rõ, nhưng nghe đâu lệnh tôn trong những năm qua đã quy ẩn tại Mai Kiếm sơn trang, chẳng màng đến thế sự, không chịu cầu tiến nên mới khiến lệnh tổ đau lòng...

Tà Hiệp vốn chắp tay sau lưng, ngước mắt nhìn trời nghe hai người nói chuyện, nhưng khi nghe Cốc Quân Lan bảo Chân Tiếu Dư quy ẩn tại Mai Kiếm sơn trang, không màng thế sự trong võ lâm nên mới khiến mình đau lòng, liền trầm giọng quát :

- Bậy, lão phu đâu phải buồn lòng vì điều ấy. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Quân Lan và Chân Dật Lan cùng ngẩn người bởi tiếng quát của Tà Hiệp.

Chân Dật Lan cười hỏi :

- Vậy chứ gia gia vì sao lại buồn lòng?

Cốc Quân Lan cũng cơ hồ cùng lúc hỏi :

- Lão tiền bối không trách Tiếu Dư huynh ư?

Nhưng câu trả lời của Tà hiệp đã khiến hai người sửng sốt bàng hoàng :

- Tiếu Dư đã không còn ở Mai Kiếm sơn trang lâu rồi.

Tà Hiệp khẽ thở dài, nói tiếp :

- Tiếu Dư đã thất tung gần mười lăm năm rồi.

Cốc Quân Lan nhất thời thừ ra tại chỗ, hồi lâu không thốt nên lời.

Điều ấy thật quá bất ngờ đối với bà. Bà còn nhớ khi mình chia tay với Hạ Địch Cuồng, đã ở trong phủ của ca ca Chân Tiếu Dư nửa năm, sau đó lại đơn thân độc kiếm hành tẩu giang hồ, trong thời gian ấy bà đã từng gặp Chân Tiếu Dư.

Lẽ đương nhiên, Chân Tiếu Dư vẫn còn một dạ tình thâm đối với bà, song vì danh tiết, vì Hạ Địch Cuồng, và thanh danh của Chân Tiếu Dư trong võ lâm, bà đã kiên quyết bỏ đi không từ giả và ẩn cư tại Phá Trần am ở Hằng Sơn.

Mãi đến năm năm trước, khi hay tin Tích Lan Hương Uyển bị hỏa thiêu, Hạ Địch Cuồng ngộ hại, bà mới tái xuất giang hồ cùng Quy Đại Hóa truy tìm hung thủ đã sát hại Hạ Địch Cuồng.

Nhưng trong năm năm qua, hai người vẫn chưa điều tra ra hung thủ.

Giờ đây, cả Chân Thiếu Dư cũng thất tung lâu thế này, bà không kinh hoàng sao được?

Bà lại ngập nước mắt, khẽ thở dài nói :

- Lão tiền bối lẽ ra nên phái người đi tìm kiếm...

Tà Hiệp cười khảy ngắt lời :

- Đương nhiên là lão phu có phái người tìm kiếm, nhưng trong mười lăm năm qua, những người do lão phu phái đi thảy đều thất vọng quay về, thậm chí ngay cả bản thân lão phu cũng đã hoài công đi lại biết bao lần.

Cốc Quân Lan nghe vậy chỉ còn biết thở dài liên hồi.

Thẩm Tam Thắng bỗng nói :

- Chân huynh, theo huynh đệ thì Chân huynh nên tìm cách khác...

Tà Hiệp cười tiếp lời :

- Không sai, lão phu đã nghĩ ra được một cách.

Chân Dật Lan vội hỏi :

- Gia gia đã nghĩ ra được cách gì vậy?

Tà Hiệp cười bí ẩn :

- Cách của lão phu là thả mồi bắt bóng.

Cốc Quân Lan nghe vậy liền động tâm khẽ hỏi :

- Lão tiền bối định dùng ai làm mồi?

Tà Hiệp mắt bỗng rực lên :

- Cô nương thật thông minh, có lẽ cô nương đã biết tâm ý lão phu rồi.

Cốc Quân Lan cúi đầu :

- Vãn bối thật không nghĩ ra được người làm mồi là ai.

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Cô nương không nghĩ ra thật ư?

- Vãn bối tuy có nghĩ đến mấy người, nhưng không biết có đúng hay không.

- Cô nương hãy nói trước xem.

- Có thể lão tiền bối dùng hai mẹ con Lan nhi làm mồi, tung tin trên giang hồ là hai mẹ con Lan nhi đã bị kẻ thù sát hại...

Tà Hiệp xua tay ngắt lời :

- Kế ấy không thông, mẹ Lan nhi đã băng huyết chết từ ngay khi vừa hạ sinh Lan nhi, sao dùng hai mẹ con Lan nhi làm mồi được?

Cốc Quân Lan chau mày :

- Lão tiền bối sao không dùng chính bản thân mình làm mồi? Vãn bối tin là Tiếu Dư huynh mà

nghe lão tiền bối không được bình an, nhất định sẽ đến Đông Hải thăm viếng.

Tà Hiệp cười :

- Kế này cũng không được, lão phu không thích tự nguyền rủa mình.

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Vậy thì vãn bối không còn nghĩ ra được ai nữa.

Tà Hiệp cười :

- Không nghĩ ra được thật ư?

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Không nghĩ ra thật.

Tà Hiệp bỗng ngửa mặt cười to :

- Cô nương có biết câu : "Cởi chuông phải cần người buộc chuông hay không"?

Cốc Quân Lan ngẩn người.

Chân Dật Lan sửng sốt hỏi :

- Gia gia định dùng Cốc cô cô làm mồi ư?

Tà Hiệp mỉm cười :

- Lan nhi thấy cách ấy của gia gia có tuyệt không?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không.

Tà Hiệp trợn mắt :

- Tiểu nha đầu sao thể phê bình sự phải trái của bậc trưởng bối? Coi chừng gia gia đánh đòn đấy.

Chân Dật Lan cười :

- Gia gia có biết Cốc cô cô có bằng lòng hay không?

- Bằng lòng hay không cũng mặc, gia gia làm việc có cần phải hỏi ai bao giờ?

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Gia gia đâu thể ngang tàng như vậy được?

- Nếu gia gia mà không ngang tàng thì đâu bị người ta gọi là Đông Tà?

Chân Dật Lan khi xưa theo bên gia gia không hề nhận thấy ông có gì quái lạ, nhưng kể từ khi gặp Cốc Mộng Viễn, mới nhận thấy gia gia luôn hành động theo ý mình, chẳng cần biết kẻ khác bằng lòng hay không, thật quá ư ngang tàng.

Nàng thoáng ngẫm nghĩ rồi nói :

- Gia gia nên hỏi ý kiến Cốc cô cô mới phải.

Tà Hiệp chau mày :

- Ngươi đã học được cái thói này từ lúc nào vậy?

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Lan nhi học biết tôn trọng lẽ phải chẳng tốt ư?

Tà Hiệp cười khảy :

- Tốt con khỉ, rồi đây ngươi tha hồ mà nếm mùi đau khổ.

Chân Dật Lan bật cười :

- Gia gia khỏi phải lo cho Lan nhi.

Thẩm Tam Thắng bỗng xen lời :

- Chân huynh, lệnh tôn nữ trí tuệ hơn người, quả là không cần Chân huynh phải bận tâm.

Tà Hiệp nhướng mày :

- Thẩm huynh nói thật lòng chứ?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Huynh đệ hoàn toàn nói thật.

Tà Hiệp cười :

- Thôi được, lão phu tin Thẩm huynh một lần...

Bỗng đưa mắt nhìn Cốc Quân Lan hỏi :

- Cô nương, lão phu đưa cô nương đến Đông Hải một phen được không?

Cốc Quân Lan lúc này đã có quyết định, khẽ nói :

- Vãn bối rất hiểu tâm y của lão tiền bối, nhưng có điều vãn bối hiện còn có hai việc trọng đại cần giải quyết gấp, lão tiền bối có thể hoãn lại một thời gian được chăng?

Tà Hiệp đanh mặt :

- Việc trọng đại gì? Chả lẽ còn quan trọng hơn việc lão phu hay sao?

Cốc Quân Lan rắn giọng :

- Hai việc này với việc của lão tiền bối quan trọng ngang nhau.

Tà Hiệp lạnh lùng nói :

- Nói nghe thử.

- Việc thứ nhất, vãn bối cần điều tra tung tích Hạ Địch Cuồng.

Tà Hiệp cười khảy :

- Còn việc thứ nhì?

- Gia huynh bảo ái tử tìm kiếm vãn bối, khi nãy y bỗng dưng mất tích tại đây, vãn bối phải tìm được y mới có thể yên tâm...

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Chỉ hai việc ấy thôi ư?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Xong hai việc này, vãn bối sẽ đến Đông Hải ngay.

Tà hiệp đảo tròn mắt :

- Vậy thì cô nương hãy chuẩn bị đến Đông Hải đi thôi.

Cốc Quân Lan chợt động tâm :

- Lão tiền bối đã biết tung tích của Hạ Địch Cuồng rồi ư?

Tà Hiệp gật đầu :

- Đúng vậy.

- Y hiện ở đâu?

Tà Hiệp trừng mắt :

- Khi nào đến Đông Hải lão phu sẽ cho cô nương biết.

Cốc Quân Lan thoáng trầm ngâm :

- Vậy còn việc của điệt nhi của vãn bối thì sao?

- Lão phu cũng biết rõ.

- Y hiện ở đâu?

Tà Hiệp mỉm cười, đưa mắt nhìn Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, ngươi thật là to gan.

Chân Dật Lan nghe vậy liền hiểu ra lớn tiếng reo lên :

- Vậy chắc là gia gia rồi... kẻ khác đâu thể có bản lãnh như vậy.

Tà Hiệp cười :

- Ngươi làm gì mà la lối om xòm thế này? Gia gia thế nào? Nói mau.

Chân Dật Lan giậm chân phụng phịu :

- Chính gia gia đã mang Cốc đại ca đi phải không?

Tà Hiệp mỉm cười :

- Ngươi chớ nói bậy, gia gia chẳng thấy Cốc đại ca nào cả.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Nhưng lão phu quả là có bắt được một tên ngốc.

Chân Dật Lan nghe vậy liền tức yên tâm, phóng đến trước mặt Tà Hiệp nắm lấy tay lão, nũng nịu nói :

- Đó chính là Cốc Mộng Viễn đại ca, và cũng là điệt nhi của Cốc cô cô đấy.

- Vậy ư? Sao tên tiểu tử đó ngốc nghếch quá vậy?

Chân Dật Lan cười :

- Ai bảo Cốc đại ca là ngốc nghếch? Cốc đại ca võ công cao siêu lắm đó.

Tà Hiệp ngửa mặt cười vang :

- Không sai, võ công quả là cao siêu...

Chân Dật Lan lớn tiếng ngắt lời :

- Gia gia đã làm gì Cốc đại ca rồi vậy?

Tà Hiệp nheo mắt cười :

- Không có gì, chỉ cho y ngủ một giấc thôi.

Chân Dật Lan cả kinh :

- Gia gia đã đả thương Cốc đại ca ư?

- Không đả thương được đâu, tên ngốc tiểu tử ấy chẳng một thân hoài võ công của năm vị lão nhân ẩn cư tại Phổ Đà, mà kinh người hơn nữa là y còn thân hoài tuyệt học do Cát Hàn truyền cho.

Chân Dật Lan không biết Cát Hàn là ai, nghe vậy chỉ cười lên một tiếng.

Nhưng Cốc Quân Lan thì khôn xiết vui mừng, và Thẩm Tam Thắng lắc đầu thè lưỡi, buột miệng nói :

- Chân huynh, Cốc Mộng Viễn quả thật thân hoài võ công của Cát lão nhân ư?

Tà Hiệp gật đầu cười :

- Tên ngốc tiểu tử ấy đã thi triển Không Linh chưởng, nếu lão phu mà không hiểu biết y đã tẩu thoát mất rồi.

Chân Dật Lan cười hỏi :

- Gia gia, Cát Hàn là ai? Lan nhi nhớ Cốc đại ca đã bảo sư phụ là Tử Trúc Lâm Trung Khách kia mà.

Tà Hiệp mỉm cười :

- Cát Hàn là một vị quái hiệp hồi trăm năm trước, tự xưng là Không Linh Luyện Sĩ, có phải là Tử Trúc Lâm Trung Khách hay không, đó thì gia gia chẳng rõ, nhưng ông ta võ công cao tuyệt, lúc bấy giờ chỉ có hai người có thể so sánh với ông ta thôi.

Chân Dật Lan thích thú cười hỏi :

- Hai vị cao nhân nào vậy?

- Một là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, hai là Độc Hành Cuồng Tẩu Ngô Bá Chi, nhưng nếu luận về thần công, Cát lão cao hơn Hạ Đằng và Ngô Bá Chi.

- Gia gia, họ còn sống trên trần thế cả chứ?

Tà Hiệp lắc đầu cười :

- Đó thì gia gia chẳng rõ, nếu họ còn sống ít ra đều đã trên năm bốn mươi tuổi...

Gia gia cũng chỉ được gặp họ hồi năm mươi năm trước.

Thẩm Tam Thắng cười xen lời :

- Cốc Mộng Viễn thân hoài tuyệt học của Cát lão, vậy hẳn là ba vị quái hiệp ấy vẫn còn trên trần thế rồi.

Tà Hiệp mỉm cười :

- Lão phu cũng nghĩ như Thẩm huynh, nên...

Đưa mắt nhìn Chân Dật Lan, cười nói tiếp :

- Tên ngốc tử đó mới không bị nếm mùi đau khổ.

Chân Dật Lan cười :

- Gia gia cũng có lúc sợ người ư?

Tà Hiệp lắc đầu cười to :

- Tiểu nha đầu, cả gia gia mà ngươi cũng dám móc máy ư? Thôi được, rồi đây gia gia sẽ tính nợ

với tên tiểu tử họ Cốc này, chẳng lo gì không đủ vốn.

Chân Dật Lan bật cười :

- Gia gia, Cốc đại ca hiện đang ở đâu vậy?

- Trong thành Lâm Nghi.

Chân Dật Lan ngoảnh mặt lại nhìn Cốc Quân Lan nói :

- Gia gia, Lan nhi với Cốc cô cô phải đến xem Cốc đại ca.

Tà Hiệp chau mày :

- Tiểu nha đầu, cả gia gia mà ngươi cũng không tin sao?

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Ai bảo là không tin gia gia nào.

- Vậy ngươi đến Lâm Nghi làm gì?

- Để gặp Cốc đại ca chứ còn làm gì nữa?

Tà Hiệp trợn mắt :

- Hiện y đang ngủ say, ngươi hà tất đến quấy rầy y chứ?

Chân Dật Lan kinh ngạc :

- Gia gia dùng thủ pháp gì vậy? Chả lẽ...

Tà Hiệp cười khảy :

- Gia gia nhận ra y rất có thể là truyền nhân của Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn, và còn có quan hệ với năm lão già kia, gia gia còn dám làm gì y nữa?

Chân Dật Lan vẫn chau chặt mày lo lắng hỏi :

- Gia gia thật ra đã dùng thủ pháp gì khiến cho Cốc đại ca ngủ say vậy? Nói mau đi mà.

Tà Hiệp chau mày :

- Gia gia chỉ điểm vào huyệt Dũng Tuyền của y thôi.

Ba người nghe vậy đều giật mình sửng sốt.

Thẩm Tam Thắng thắc mắc hỏi :

- Chân huynh, huyệt Dũng Tuyền ở nơi lòng bàn chân, đối với người luyện võ sao thể điểm được? Vậy là Cốc Mộng Viễn e rằng dữ nhiều lành ít rồi...

Chân Dật Lan cũng bàng hoàng kêu lên :

- Gia gia vậy chẳng phải đã làm thương tổn đến dương kinh thất mạch của Cốc đại ca hay sao?

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Ngươi quan tâm đến y vậy thật ư?

- Vâng, gia gia biết không? Ngoài gia gia, Lan nhi chưa từng bao giờ quan tâm đến kẻ khác, nhưng Cốc đại ca ngoại lệ, gia gia mà khiến Cốc đại ca thọ thương thì Lan nhi...

Nàng nói đến đó thì nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Tà Hiệp đôi mày dài nhướng động mấy lượt, cười nói :

- Ngươi nói vậy không sợ gia gia đau lòng hay sao?

Chân Dật Lan thút thít khóc :

- Chính gia gia đã khiến Lan nhi đau lòng trước mà.

Tà Hiệp mắt bỗng tối sầm, thở dài nói :

- Lan nhi, đi nào, chúng ta hãy đến Lâm Nghi mau.

Chân Dật Lan cố nén khóc :

- Gia gia, Cốc cô cô cũng đi chứ?

Tà Hiệp cười khảy :

- Đương nhiên, và sau đó sẽ theo gia gia trở về Đông Hải ngay.

Đoạn đưa mắt nhìn Thẩm Tam Thắng, nói tiếp :

- Thẩm huynh, lão phu xin nhờ một việc được chăng?

Thẩm Tam Thắng ôm quyền cười :

- Chân huynh cứ nói, nếu Thẩm mỗ đủ khả năng ắt sẽ gắng hết sức mình.

Tà Hiệp cười :

- Xin nhờ Thẩm huynh rao truyền khắp thiên hạ là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Kiếm Lâm tứ tuyệt đã bị lão phu bắt mang về Đông Hải Tuyền Kỳ đảo rồi.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Chân huynh, dùng chữ "bắt" có thích đáng không?

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Nếu không dùng chữ "bắt" e rằng tên nghiệt chướng ấy chưa chịu ra mặt.

Thẩm Tam Thắng vẫn do dự thì Cốc Quân Lan đã cười ảo não nói :

- Thẩm tam thúc cứ làm theo lời nói của Chân lão tiền bối.

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Cốc Quân Lan, bỗng hiểu ý cười nói :

- Được, được, lão phu nhất định sẽ lo xong việc này.

Tà Hiệp lạnh lùng quát :

- Đi.

Đoạn một tay nắm lấy Chân Dật Lan, một tay nắm lấy Cốc Quân Lan, phóng đi nhanh như tia chớp

Chương 22: Thị Phi Chính Tà Nào Ai Hay

Tại Duyệt Lai khách điếm trong thành Lâm Nghi.

Cốc Mộng Viễn đang chậm bước từ thượng phòng đi ra, chàng quả là đã bị Tà Hiệp Chân Cửu dùng thủ pháp đặc thủ độc môn điểm vào huyệt Dũng Tuyền, song chàng lại có một thứ công lực giải khai huyệt đạo.

Đó là Vô Tướng thần công do Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chi Dương, một trong năm vị sư huynh truyền cho, bằng vào tuyệt học Phật môn chỉ có năm thành hỏa hầu ấy, chàng đã tự xông mở huyệt đạo.

Sau một hồi điều tức, chàng nhận thấy mình không hề thọ thương, vậy mới khiến chàng giảm đi nửa phần lòng căm giận lão nhân tóc bạc áo vàng kia.

Nhất là khi chàng nghĩ lại cảnh tượng bị lão nhân áo vàng điểm huyệt, suýt nữa đã cười phá lên.

Thì ra sau khi Triển Bá Tuấn rời khỏi, Cốc Mộng Viễn quay trở vào, khi đến khoảng trống trước trang, chàng bỗng phát hiện Thẩm Tam Thắng ngồi xếp bằng trong cửa trang đã bị một lão nhân áo vàng có gương mặt xanh xao chế ngự.

Bởi quá bất ngờ, chàng bất giác sững người, nào ngờ ngay trong khoảng khắc đó, lão nhân áo vàng đã lẹ làng vác Thẩm Tam Thắng phóng đi về phía sau trang.

Cốc Mộng Viễn tức giận quát :

- Lão thất phu cả gan...

Liền tức thi triển thân pháp "Kinh Hồn Độn Ảnh" đuổi theo ngay.

Nhưng chàng tìm khắp hậu trang cũng chẳng thấy lão nhân áo vàng đâu, thậm chí lục soát cả khu rừng liễu ở hậu trang mà vẫn chẳng thấy một bóng người nào.

Cốc Mộng Viễn tức tối giậm chân lia lịa, chàng biết sao hơn, đành quay người vừa định vào trang, chàng bỗng thấy bóng áo vàng nhấp nhoáng ở gần bên phải rừng liễu, liền giở hết toàn lực khinh công đuổi theo.

Quả nhiên, khi chàng đuổi đến ngoài rừng liễu, lão nhân áo vàng đang chậm bước ung dung đi

trên đường cái quan đến thành Lâm Nghi, nhưng Thẩm Tam Thắng vác trên vai thì đã biến mất.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão già này đã mang Thẩm Tam Thắng đi đâu rồi nhỉ?

Trong thoáng chốc, chàng đã buổi đến sau lưng lão nhân áo vàng.

Lão nhân áo vàng như không hề hay biết có người đang đuổi theo mình, nên chậm rãi bước đi.

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ trong lòng, lão nhân này thật là kiêu căng tự phụ, nếu lúc này mà mình xuất thủ ám toán, chắc chắn lão chẳng tài nào tránh khỏi.

Nhưng chàng nào phải là hạng người tiểu nhân như vậy.

Chàng tuy trong lòng hết sức giận lão nhân này, bởi chàng rất căm ghét hạng người ám toán kẻ khác, huống hồ lão nhân này lại còn giấu Thẩm Tam Thắng đi, song chàng lại không muốn để mất phẩm cách của mình, nên mấy lần định vượt qua đầu lão nhân mà sau cùng lại từ bỏ, bởi nhận thấy như vậy thật là bất kính đối với người già cả.

Do đó, chàng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã quyết định lên tiếng quát hỏi trước, bèn đằng hắng một tiếng thật to cao giọng nói :

- Lão trượng, xin tạm dừng bước cho hỏi một điều.

Chàng đinh ninh đối phương chắc chắn sẽ trả lời, bèn dừng bước chờ đợi.

Nào ngờ lão nhân ấy như là kẻ điếc, không hề quay đầu lại.

Cốc Mộng Viễn dù tốt tính đến mấy cũng không còn dằn nén được nữa. Chàng tăng nhanh tốc độ đuổi theo đến sau lưng lão nhân, quát to :

- Lão già kia, lão đã làm gì Thẩm Tam Thắng rồi? Tại hạ thấy lão tuổi cao tác trọng nên không muốn làm hung, lão nên biết điều là hơn.

Lão nhân áo vàng này kể cũng lạ, Cốc Mộng Viễn nói năng nhỏ nhẹ thì lão giả điếc làm ngơ, đến khi Cốc Mộng Viễn tức giận quát hỏi thì lão lại cười phá lên.

Tiếng cười vụt tắt, lão nhân quay phắt lại, ánh mắt như hai luồng điện lạnh soi thẳng vào mặt Cốc Mộng Viễn, hồi lâu mới lạnh lùng nói :

- Người trẻ tuổi là phải thẳng thắn, muốn nói là nói, muốn làm là làm, nếu tiểu tử ngươi mà hỏi lão phu sớm hơn thì đỡ tốn công mất sức biết mấy...

Ngưng chốc lát, cười hăng hắc nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi tức giận phải không? Con người lão phu rất ghét những kẻ câu nệ quá đáng, nếu ngươi thích như vậy thì chúng ta chẳng có gì để nói cả.

Cốc Mộng Viễn chẳng ngờ vừa mở miệng là đã giáo huấn mình, khiến chàng dở khóc dở cười, bất giác đứng thừ ra tại chỗ. Truyện "Giang Hồ Ký "

Lão nhân áo vàng thấy vậy ha hả cười to :

- Tiểu tử, tuổi còn trẻ mà nghĩ vớ vẩn gì thế hả? Nếu lão phu mà có ác ý thì cái mạng bé nhỏ của ngươi còn giữ được chăng?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác rúng động cõi lòng, buột miệng nói :

- Đa tạ lão trượng đã có lòng chỉ giáo.

Lão nhân áo vàng nhướng mày cười :

- Khuôn phép quá! Theo lão phu thấy, tiểu tử ngươi chẳng làm nên tích sự gì đâụ Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Tại hạ có làm nên tích sự gì hay không, đâu liên quan đến lão trượng, có điều là việc tại hạ thỉnh giáo lão trượng, sao lão trượng không chịu trả lời.

- Việc gì?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão rõ thật chóng quên.

Nhưng ngoài mặt lại cười nói :

- Lão trượng đã làm gì Thẩm Tam Thắng rồi?

Lão nhân áo vàng trố mắt :

- Thẩm Tam Thắng ư? Ai là Thẩm Tam Thắng?

Cốc Mộng Viễn thầm mắng lão già này thật khéo vờ vĩnh, lạnh lùng nói :

- Lão trượng quên vị lão nhân trọc đầu mà lão trượng đã vác đi ở Túy Liễu trang rồi sao?

Lão nhân áo vàng cười :

- Nhãn lực ngươi khá lắm.

Cốc Mộng Viễn sầm mặt :

- Vì sao lão trượng cứ không chịu trả lời câu hỏi của tại hạ?

- Lão trọc đầu ấy là Thẩm Tam Thắng ư?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lão trượng không biết lão nhân gia ấy sao?

Lão nhân áo vàng tức giận :

- Biết thì làm gì lão phu phải chối?

- Lão trượng đã không biết Thẩm Tam Thắng, sao lại bắt mang đi.

Lão nhân áo vàng cười phá lên :

- Vì y là tay sai của Thiên Ma giáo, nên lão phu phải trừ hại cho võ lâm.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Lão trượng không biết ông ta là Thẩm Tam Thắng thật ư?

Lão nhân áo vàng cười khảy :

- Thẩm Tam Thắng khi xưa ngang danh với Tứ Phương Đại Hiệp, là một nhân vật anh hùng dường nào, sao lại tự cam hạ tiện, làm tay sai cho nữ ma đầu chứ?

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Tại hạ nói thật, ông ấy đúng là Thẩm Tam Thắng.

Lão nhân áo vàng cười hắc hắc :

- Tiểu tử quan hệ thế nào với y?

- Bình thủy chi giao, cùng nhau đến đây...

- Nói láo.

Cốc Mộng Viễn giật mình thầm nhủ :

- Lão nhân áo vàng này thật không đơn giản.

Liền vội nói :

- Nhưng Thẩm lão quen biết với trưởng bối tại hạ.

Lão nhân áo vàng cười :

- Vậy mới phải chứ.

Nhưng bỗng lại sa sầm mặt nói :

- Tiểu tử ngươi cũng là thủ hạ của nữ ma đầu kia ư?

Cốc Mộng Viễn phì cười :

- Y thị mà xứng đáng ư? Lão trượng xem thường tại hạ rồi đó.

- Hay nhỉ! Ngươi không phải là người trong Thiên Ma giáo, tại sao lại muốn cứu Thẩm Tam Thắng?

Cốc Mộng Viễn thắc mắc thầm nhủ :

- Lão nhân này thật mâu thuẫn, qua câu nói này, rõ ràng là lão biết Thẩm Tam Thắng mà lại giả vờ không biết, phải chăng lão có âm mưu gì khác?

Cốc Mộng Viễn nghĩ vậy, hết sức lo lắng, không chừng Thẩm Tam Thắng đã táng mạng trong tay lão nhân này rồi, bất giác trừng mắt lớn tiếng nói :

- Lão đã sát hại Thẩm Tam Thắng rồi phải không?

Lão nhân áo vàng nhếch môi cười :

- Tiểu tử ngươi đừng lo, lão phu không bao giờ sát hại một kẻ không có khả năng hoàn thủ đâu.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy mới yên tâm, lại hỏi :

- Vậy Thẩm tiền bối hiện ở đâu?

Lão nhân áo vàng không đáp mà lại cười quái dị hỏi :

- Tiểu tử, danh tánh ngươi là gì?

Cốc Mộng Viễn thật hết sức tức giận, nhưng lại không phát tác được, hằn học đáp :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài.

Lão nhân áo vàng gật đầu :

- Không xấu... tên đặt không xấu.

Ngẫm nghĩ chốc lát, bỗng cười bí ẩn hỏi :

- Tiểu tử, phụ thân ngươi là Tổng đốc Cốc Thiên Dân phải không?

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Vâng... Sao lão trượng biết xuất thân của tại hạ?

Lão nhân áo vàng cười :

- Gia gia ngươi là Cốc Dương chứ gì?

Cốc Mộng Viễn càng thêm kinh ngạc :

- Lão trượng... sao biết rõ gia đình tại hạ thế này?

- Lệnh tổ Cốc Dương oanh liệt một trong Tứ Phương Đại Hiệp, lệnh tôn Cốc Thiên Dân chẳng những chức cao tước hiển, mà còn cần chính thương dân, bia miệng tán dương, người trong thiên hạ không biết sao được?

Cốc Mộng Viễn cảm kích vòng tay xá dài :

- Đa tạ lão trượng đã ngợi khen, tại hạ xin thay mặt gia tô và phát giác chân thành cảm tạ.

Lão nhân áo vàng xua tay :

- Miễn đi thôi.

Đoạn lại nhướng mày, cười nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn biết về sự an nguy của lão trọc đầu kia nữa không?

- Xin lão trượng cho biết... tại hạ cảm kích bất tận.

- Lão phu không cần ngươi cảm kích, mà chỉ có một điều kiện thôi.

- Xin lão trượng cứ nói, chỉ cần tại hạ đủ khả năng, quyết chẳng từ chối.

Lão nhân áo vàng cười :

- Đương nhiên là ngươi có đủ khả năng, lão phu chỉ muốn thử võ công của ngươi, để xem có xứng đáng là hậu duệ của Tứ Phương Đại Hiệp hay không?

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lão trượng định động thủ tỉ thí với tại hạ ư?

Lão nhân áo vàng nhướng mày :

- Sao? Không dám ư?

Cốc Mộng Viễn hào khí ngút trời cười :

- Chẳng phải không dám, mà là không nên.

Lão nhân áo vàng ngạc nhiên :

- Vì sao lại không nên?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão trượng tuổi cao thế này, đáng kể được là trưởng bối của tại hạ, nếu trong lúc động thủ bất cẩn gây thương tổn cho lão trượng, tại hạ yên tâm sao được?

Lão nhân áo vàng ánh mắt rực lên :

- Tiểu tử thật rõ ngông cuồng.

Đoạn ha hả cười to ba tiếng, nói tiếp :

- Tiểu tử, dưới tay lão phu trong mười chiêu mà ngươi không bại, chẳng những lão phu sẽ cho biết Thẩm Tam Thắng ở đâu, mà còn lập tức trở về Đông Hải ngay.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vậy thì tại hạ cung kính không bằng tùng mệnh.

Nhưng vừa nói xong, chàng chợt động tâm, câu "lập tức trở về Đông Hải ngay" của lão nhân đã khiến chàng sinh nghi, vội lại nói :

- Lão trượng, tại hạ cũng có một thỉnh cầu, chẳng hay lão trượng chấp nhận không?

- Ngươi rõ thật lắm trò.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo lão trượng tôn tánh đại danh?

Lão nhân áo vàng ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi muốn hỏi danh hiệu lão phu ư?

- Đó là lẽ phải thôi.

Lão nhân áo vàng lạnh lùng :

- Không cần, lão phu không bao giờ tự báo danh hiệu, nên tiểu tử ngươi đủ thông minh, rồi đây ngươi sẽ tự nghĩ ra được lão phu là ai.

Ngưng chốc lát, lão nhân lại cười hòa hoãn :

- Tiểu tử, đừng lôi thôi nữa, xuất thủ đi.

Cốc Mộng Viễn mày kiếm nhướng động liên hồi ra chiều do dự, song thấy lão nhân tươi cười, bèn ôm quyền cười nói :

- Vãn bối xin tuân mệnh.

Đoạn lùi sau ba bước, hai tay buông thõng, mắt chằm chặp nhìn vào lão nhân, từ từ điều hòa chân khí, đoạn với một tay dựng đứng, nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Lão trượng xin hãy cẩn thận.

Dứt lời chưởng thức như đao, chênh chếch bổ ra.

Cách thức xuất chưởng của chàng chẳng những kỳ lạ mà còn trông rất nhẹ nhàng, không hề thấy lực đạo, cho dù đánh trúng cũng chưa chắc gây thương tổn cho đối phương.

Nhưng sự thật không đơn giản như vậy, lão nhân áo vàng vừa thấy cách thức xuất chưởng của Cốc Mộng Viễn lập tức biến sắc mặt và ánh mắt khinh thường cũng liền tan biến.

Chưởng lực của Cốc Mộng Viễn từ từ ập đến, lão nhân áo vàng vẻ mặt nghiêm nặng chắp hai tay vào nhau chờ đợi, khi chưởng lực của Cốc Mộng Viễn như cơn gió nhẹ đến gần, lão nhân áo vàng mới vung song chưởng ra đón tiếp.

Khi chưởng lực của lão nhân áo vàng phát ra, mới thấy rõ chưởng lực của Cốc Mộng Viễn đã hàm

chứa sức mạnh ngàn cân.

Chưởng lực đôi bên va chạm nhau, lập tức vang lên một tiếng nổ rền rĩ.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười nói :

- Lão trượng chưởng lực khá lắm.

Chàng đã thử ra chưởng lực đối phương vô cùng hùng hậu, đây là lần đầu tiên chàng mới gặp kể từ khi xuất đạo đến nay, bất giác lòng hết sức khâm phục, và quyết định không tỉ đấu nội lực nữa.

Thế là chàng vụt xoay người, hai tay vùng lên, lao tới nhanh như chớp tấn công lão nhân áo vàng.

Lão nhân áo vàng ha hả cười to :

- Tiểu tử, lão phu thật không ngờ ngươi lại là truyền hân Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn.

Đồng thời tay áo phất liên hồi, hóa giải ngay bảy chưởng của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn liên tiếp tung ra bảy chưởng vô hiệu, lòng hết sức kinh hãi, hào khí bừng dậy, buông tiếng huýt dài, chưởng thế đột biến thoạt cao thoạt thấp, lúc trên lúc dưới, bỗng trước bỗng sau, chợt trái chợt phải, khi hư khi thực, hệt như một màn đen vây quanh lão nhân áo vàng.

Lão nhân áo vàng buông tiếng cười quái dị, thi triển thân pháp di chuyển theo bóng người và thế chưởng của Cốc Mộng Viễn.

Lão nhân áo vàng rất ít khi xuất chưởng hoàn kích, nhưng mỗi lần đã xuất chưởng đều heêt sức khéo léo hóa giải chưởng lực của Cốc Mộng Viễn.

Trong thoáng chốc, hai người đã trao đổi nhau hơn bốn mươi chiêu.

Lão nhân áo vàng bỗng cười to nói :

- Tiểu tử, ngươi đã luyện pho Không Linh chưởng pháp này đến mức thuần thuộc như vậy, quả là đáng mừng, nếu không phải lão phu, kẻ khác thật khó ứng phó nổi.

Lão nhân vừa dứt lời, Cốc Mộng Viễn buông tiếng huýt dài, thu chưởng thoái lui.

Chàng ôm quyền cười nói :

- Lão nhân gia là Tà Hiệp Chân Cửu, chủ nhân Tuyền Kỳ đảo ở Đông Hải phải không?

Lão nhân áo vàng lòng thầm khen thiếu niên này quả thật thông tuệ, cười nói :

- Tiểu tử, ngươi nhãn lực khá đấy.

- Khắp thiên hạ ngoại trừ lão tiền bối, ai có thể phát huy uy lực Phá Tâm chưởng đến mức chí cao như thế.

- Tà Hiệp Chân Cửu cười :

- Không Linh chưởng Pháp của ngươi cũng đâu có kém.

Cốc Mộng Viễn cười hổ thẹn :

- Đây là lần đầu tiên kể từ khi hạ sơn vãn bối mới thi triển pho chưởng pháp này, nên có vài chỗ biến hóa tinh diệu, vãn bối vẫn chưa lĩnh hội hết.

Tà Hiệp Cửu Chân đanh mắt :

- Ngươi cho là Không Linh chưởng Pháp chắc chắn thắng Phá Tâm chưởng được ư?

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Theo lời gia sư...

Tà Hiệp Cửu Chân hét to :

- Có phải Cát lão nhân không?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Tà Hiệp, chàng biết lão nhân này chẳng những là trưởng bối thế giao của mình mà còn là ngoại tổ phụ của Cổ Hoàn Bạch, nói ra sự thật cũng chẳng hề gì, bèn thấp giọng nói :

- Gia sư chính là Cát lão nhân, nhưng từ khi ở ẩn đã đổi lại là Tử Trúc Liên Trung Khách, danh hiệu Không Linh Luyện Sĩ đã không dùng từ lâu rồi.

Tà Hiệp Cửu Chân ngạc nhiên :

- Vì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Gia sư đã chán ngán thế thái nhân tình, quyết lòng quy ẩn, nên muốn quên đi tất cả những gì trong quá khứ.

- Người đại trí như Cát lão mà cũng câu nệ hình thức ư? Điều ấy...

Bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Hai chữ danh lợi thật là hại người...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Gia sư không phải vì hai chữ danh lợi, chuyện khi xưa gia sư đã không còn bận tâm từ lâu rồi, lão tiền bối hiểu lầm gia sư.

Tà Hiệp Chân Cửu mỉm cười :

- Tiểu tử, ngươi có biết chuyện giữa lệnh sư với Vô Ảnh lão nhân không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Biết.

- Lệnh sư rộng lượng, có thể quên chuyện khi xưa, nhưng Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng chưa chắc đã quên được.

- Kỳ hạn bảy mươi năm qua đã qua, vãn bối nghĩ Hạ lão nhân có lẽ cũng...

- Cũng chưa biết chừng, chiêu Hạ lão nhân thua Cát lão nhân nghe đâu rất là không đáng, nên lão phu tin rằng Cát lão nhân chẳng dễ gì quên.

- Nhưng cho dù Hạ lão nhân muốn thực hiện lời ước hẹn ấy, gia sư cũng không chấp nhận.

Tà Hiệp Chân Cửu đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Lão phu tin là vậy.

Bỗng nghiêm mặt nói :

- Chuyện của lệnh sư, chúng ta không cần bàn đến nữa, có điều là chân lực hàm chứa trong chưởng thứ nhất của ngươi khi nãy rất giống thần công của một vị thân hữu lão phu...

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Lão trượng muốn nói Thiên Chấn thần công phải không?

Tà Hiệp Chân Cửu trố mắt :

- Phải, ngươi đã từng học võ công với Độn Hình Tẩu Khúc Trực Sinh ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Võ công của vãn bối đa số là do năm vị sư huynh truyền thụ.

Tà Hiệp Chân Cửu sửng sốt :

- Năm vị sư huynh? Ý ngươi nói là Khúc Trực Sinh là một trong số năm vị sư huynh của ngươi ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy!

Tà Hiệp Chân Cửu chau mày :

- Còn bốn vị kia?

- Vãn bối nói ra, hẳn là lão trượng biết cả.

Tà Hiệp Chân Cửu nóng ruột giục :

- Nói mau đi!

- Năm vị sư huynh của vãn bối hiện nay đã hợp xưng là Linh Nhai ngũ lão, ngoài Khúc lão, bốn vị kia là Trường Lạc Tẩu Khương Thái...

- Có phải là chủ nhân Ái Thạch lâu ở Ngọc Ảnh phong Đại Tuyết sơn không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng.

Chàng mỉm cười nhìn Tà Hiệp Chân Cửu, nói tiếp :

- Vị thứ ba là Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng...

Tà Hiệp Chân Cửu cười to :

- Bạn già rồi. Vô Nhân đảo chủ chính là láng giềng của lão phu.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vị thứ tư là Bảo Kiếm Đạn Quán Khách Triển Ngọc Thành.

Tà Hiệp Chân Cửu ngạc nhiên :

- Lão già ấy cũng là sư huynh của ngươi ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vị thứ năm là Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chi Dương.

Tà Hiệp Chân Cửu nghe đến đây, thừ ra tại chỗ, ông chẳng hiểu vì sao năm vị cao nhân danh lừng võ lâm hồi sáu mươi năm trước này lại quy tụ ở một nơi vậy? Hơn nữa lại trở thành sư huynh của Cốc Mộng Viễn.

Tà Hiệp Chân Cửu kinh ngạc buột miệng nói :

- Năm lão già ấy đều đã trở thành sư huynh của ngươi, vậy thi họ đã bái làm môn hạ của Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn lão nhân rồi sao?

- Đúng vậy.

Tà Hiệp thở dài :

- Cát lão nhân thật là thần kỳ đến khôn lường.

Cốc Mộng Viễn không biết nhiều về quá khứ của năm vị sư huynh, chỉ biết trước khi bái sư, họ đều đã có võ công rất cao và danh vọng lẫy lừng mà thôi.

Lúc này vừa nghe Tà Hiệp nói vậy, liền buộc miệng cười nói :

- Đó cũng đâu có gì lạ, người đã có võ công rồi mới đầu sư cũng có rất nhiều.

Tà Hiệp đảo mắt cười :

- Có lẽ ngươi chẳng biết nhiều về năm vị sư huynh của ngươi phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối quả là chưa từng hỏi bao giờ.

- Năm vị sư huynh của ngươi khi xưa đều là những nước lừng danh trong võ lâm.

- Vãn bối cũng có nghe người nói đến.

- Ngươi có nghe nói về nhân cách của họ chưa?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Chưa. Nhưng qua thời gian mấy năm sớm tối cận kề, vãn bối nhận thấy năm vị sư huynh khi xưa hẳn là nhân vật chính phái.

Tà Hiệp nghe vậy ha hả cười to.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối sao vô cớ lại cười?

Tà Hiệp nghiêm giọng :

- Người đã nói hoàn toàn trái ngược.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Hoàn toàn trái ngược ư? Chả lẽ năm vị sư huynh của vãn bối lại là kẻ ác sao?

Tà Hiệp lắc đầu :

- Không phải vậy.

Cốc Mộng Viễn thắc mắc không hiểu :

- Lão phu là kẻ ác, sao bảo là...

Tà Hiệp cười ngắt lời :

- Năm vị sư huynh của ngươi đều là nhân vật giữa chính và tà.

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười :

- Thảo nào lão tiền bối quen biết họ...

Chàng bỗng nhướng mày lớn tiếng hỏi :

- Lão tiền bối khi xưa thuộc chính hay tà vậy?

Tà Hiệp không ngờ Cốc Mộng Viễn lại hỏi vậy, nhất thời hết sức khó xử, đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn lặng thinh. Bởi lẽ, chính ông cũng không biết mình là tà hay chính.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, hiểu ý cười nói :

- Lão tiền bối hẳn là giống như năm vị sư huynh của vãn bối phải không?

Tà Hiệp gượng cười : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Tiểu tử ngươi thật là thông minh.

Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp :

- Tiểu tử, năm vị sư huynh của ngươi khi xưa chẳng những không lệ thuộc vào bất kỳ môn phái nào, mà cá tính mỗi người đều cực kỳ quái dị, nếu lão phu đáng nhận một chữ "tà" thì họ đáng nhận lãnh mười chữ "tà" và "quái"...

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vãn bối quả thực khó thể tin nổi.

Tà Hiệp cười :

- Đó mới chính là nguyên nhân mà lão phu đã cho Cát lão là thần kỳ đấy. Thử nghĩ xem, năm quái kiệt kiêu ngạo phóng túng như vậy mà lại bái làm môn hạ Cát lão nhân...

Bỗng nhướng mày hỏi :

- Lệnh sư có ở cùng nơi với họ không?

- Sớm tối bên nhau, hết sức vui vầy.

- Đều ở Tử Trúc lâm Phổ Đà phải không?

- Gia sư dưỡng tâm trong Tử Trúc lâm, còn năm vị sư huynh thì tu tính trong Linh Nhai động.

- À... thảo nào mà họ tự xưng là Linh Nhai ngũ lão.

Tà Hiệp ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Lúc Cát lão thu phục năm vị quái kiệt ấy hẳn là hào hứng thú vị.

- Vãn bối cũng đoán là như vậy.

Tà Hiệp thở dài :

- Nhưng rất tiếc là lệnh sư không chịu nói ra.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Lão tiền bối, mười chiêu cam kết kể như thông qua rồi phải không?

Tà Hiệp ha hả cười :

- Lẽ đương nhiên.

- Lão tiền bối có thể cho biết Thẩm Tam Thắng hiện ở đâu rồi chứ?

Tà Hiệp đảo mắt :

- Lão phu đã đưa y về trang rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vậy sao vãn bối không tìm thấy?

Tà Hiệp cười :

- Ở trên lầu nhà chứa củi, sao ngươi tìm thấy được?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Lão tiền bối có thù hằn gì với Thẩm Tam Thắng ư?

Tà Hiệp lắc đầu :

- Không.

- Lão tiền bối quen biết Thẩm Tam Thắng chứ?

Tà Hiệp cười :

- Bằng hữu nhiều năm rồi.

Cốc Mộng Viễn càng lúc càng không hiểu dụng ý của Tà Hiệp, lại thắc mắc hỏi :

- Vậy sao lão tiền bối lại chế ngự huyệt đạo của ông ấy?

Tà Hiệp cười quái dị :

- Lão phu vì lẽ gì lại mang danh Tà Hiệp, ngươi nghĩ không ra ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối ngu xuẩn...

Chàng chẳng phải ngu xuẩn gì, mà là nhận thấy Tà Hiệp đã đùa cợt thái quái.

Tà Hiệp cười khảy :

- Bạn già với nhau nếu muốn tỏ ra thân thiết là phải đùa cợt như vậy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy lắc đầu liên hồi.

Tà Hiệp cũng cười quái dị liên hồi.

Cốc Mộng Viễn chợt động tâm hỏi :

- Lão tiền bối phải chăng có một ngoại tôn...

Tà Hiệp ngưng cười ngạc nhiên hỏi :

- Ai?

- Cổ Hoàn Bạch.

Tà Hiệp ngẩn người, lòng thầm lặp lại :

- Cổ Hoàn Bạch.... Cổ Hoàn Bạch... Ai là Cổ...

Bỗng cười nói :

- Có. Có. Tiểu tử ấy tinh nghịch lắm phải không?

Thì ra Tà Hiệp đã nghĩ ra Cổ Hoàn Bạch chính là Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn hớn hở nói :

- Vãn bối với Cổ huynh đệ tình như thủ túc, cho nên...

Chàng bỗng co chân quỳ xuống, dập đầu lạy, nói tiếp :

- Vãn bối phải gọi lão tiền bối là gia gia mới đúng.

Tà Hiệp chẳng rõ vui hay buồn, cười nói :

- Miễn đi thôi! Lão phu rất ghét cái trò này, ngươi đừng gọi là gia gia thì hơn.

Cốc Mộng Viễn đứng lên cười :

- Vậy thì vãn bối vẫn gọi là lão tiền bối cũng được.

- Tùy ngươi.

Cốc Mộng Viễn chưa nhận ra tâm thần mâu thuẫn của Tà Hiệp, cười nói :

- Lão tiền bối đột nhiên vào Trung Nguyên vì việc gì vậy?

- Còn gì khác hơn là ả nha...

Người ngưng lời, cười nói tiếp :

- Lão phu nghe bọn nha hoàn báo lại là tên tiểu tử Cổ Hoàn Bạch đã bỏ đi một mình, lão phu không yên tâm nên mới đuổi theo, và...

Tà Hiệp cười bí ẩn :

- Tình cờ lão phu đã cứu được mấy vị rất có tiếng tăm trong võ lâm.

Cốc Mộng Viễn giật mình :

- Lão tiền bối đã cứu ai vậy?

- Bốn vị Chưởng môn nhân.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Lão tiền bối thật là công đức vô lượng. Ôi, vãn bối với Cổ huynh đệ chính vì cứu họ mới vượt ngàn dặm đuổi theo đến đây...

Tà Hiệp cười tiếp lời :

- Giờ thì không cần nhọc tâm nữa rồi.

- Vâng, vâng. Chúng ta hãy đến báo với Cổ huynh đệ...

Tà Hiệp cười ha hả :

- Đừng vội, lão phu dẫn người đến gặp bốn vị Chưởng môn nhân và ông cháu họ Sài trước, thế nào?

Đoạn nắm lấy tay Cốc Mộng Viễn khẽ cười tiếp :

- Tiểu tử, cô cháu gái Sài Kiệt nhớ ngươi lắm đấy.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, vội nói :

- Đó là nàng ta tự chuốc khổ vào thân, vãn bối lòng sớm đã...

Chàng bỗng cảm thấy khó thể thốt ra câu nói: "Lòng sớm đã có hồng nhan tri kỷ", nhưng Tà Hiệp nghe vậy liền biến sắc, đột nhiên năm ngón tay siết mạnh, Cốc Mộng Viễn liền tức cảm thấy toàn thân rã rời tê dại, không còn sức kháng cự nữa.

Tà Hiệp cười khảy lẩm bẩm :

- Lão phu phải hỏi ngươi cho rõ ràng mới được.

Chương 23: Độn Long Bảo Quần Hiệp Thất Tung

Tà Hiệp cắp lấy Cốc Mộng Viễn phóng đi thẳng vào thành Lâm Nghi.

Cốc Mộng Viễn tuy huyệt đạo bị khống chế, nhưng lòng hiểu rất rõ, lúc này chàng đã nhận thấy vị Tà Hiệp này quả đúng là đầy tà khí.

Tà Hiệp vừa phóng đi vừa làu bàu :

- Tiểu tử, lão phu quyết phải giữ chắc lấy ngươi mới được... Hừ, nếu không... lão phu phải trừ khử một người kia... để cho ngươi cả đời không...

Cốc Mộng Viễn không hiểu vì sao Tà Hiệp lại làu bàu như vậy, nhưng chàng phỏng đoán có lẽ vì việc này liên quan đến mình, Cổ Hoàn Bạch và Sài Thanh Bình.

Hay là Tà Hiệp định cưới Sài Thanh Bình cho Cổ Hoàn Bạch?

Nhưng... lại sợ mình đứng giữa cản trở...

Cốc Mộng Viễn nghĩ đến đó, Tà Hiệp đã đi vào Duyệt Lai khách điếm :

- Tiểu tử, ngươi hãy ngoan ngoãn ở đây mà ngủ nửa ngày.

Cốc Mộng Viễn bị Tà Hiệp ném lên trên giường, khiến vai trái chàng đau nhói, nhưng lại không lên tiếng được, thật là hết sức khổ sở, chỉ biết trừng to mắt ra mà nhìn Tà Hiệp.

Tà Hiệp thấy vậy cười to nói :

- Tiểu tử đau lắm phải không? Lão phu có việc phải ra ngoài thành, nếu không điểm thêm một đại huyệt của ngươi, e rằng ngươi không chờ lão phu về đến là đã xông mở huyệt đạo trốn đi mất rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, chỉ biết thầm kêu khổ mà thôi.

Thế là Tà Hiệp hai tay vung ra điểm vào hai huyệt Dũng Tuyền của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn trơ mắt nhìn Tà Hiệp Chân Cửu bỏ đ, đành nàm trên giường vận công xông huyệt.

Nếu không nhờ Tà Hiệp Chân Cửu sợ hạ thủ quá nặng khiến Cốc Mộng Viễn thọ thương, người có

công lực như Tà Hiệp mà điểm vào trọng huyệt, Cốc Mộng Viễn còn phải phí sức nhiều hơn nữa.

Thế rồi Cốc Mộng Viễn chưa đầy hai giờ sau đã xông mở được huyệt đạo, âm thầm rời khỏi khách điếm.

Nào ngờ chàng vừa ra đến ngoài cửa khách điếm thì gặp nhóm người Tà Hiệp đi đến.

Đồng thời điều khiến chàng kinh ngạc hơn hết là Cổ Hoàn Bạch lại là phận nữ nhi.

Điều phát hiện ấy đã khiến Cốc Mộng Viễn lòng xao động dữ dội, thảo nào Cổ Hoàn Bạch luôn bộc lộ dáng vẻ phụ nữ, trên người luôn tỏa hương nhẹ lan như xạ...

Cốc Mộng Viễn suy đoán, Cổ Hoàn Bạch bỗng nhiên khôi phục thân phận nữ nhi hẳn là có nguyên nhân gì trọng đại, chẳng hạn như gặp biến cố to lớn.

Nhưng lòng chàng lúc này có một điều thắc mắc, vị Cổ Hoàn Bạch nữ cải nam trang này thật ra là ai?

Nàng với Tà Hiệp...

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng, hay nàng chính là tôn nữ nhi của Tà Hiệp.

Nếu đúng vậy, e rằng việc này lại càng thêm rắc rối hơn.

Lúc này nhóm Tà Hiệp bốn người lại vội vã trở ra, hiển nhiên là đã phát hiện chàng biến mất rồi.

Cốc Mộng Viễn nhìn bốn người vội vã đi khỏi, thầm nhủ :

- Trong thời gian ngắn chắc chắn họ chưa quay trở lại đây...

Chàng ngước lên nhìn sắc trời, sải bước đi tới, vào một tửu điếm ăn uống no nê, sau đó ngang nhiên trở về Duyệt Lai khách điếm.

Chàng ghĩ để cho Tà Hiệp kinh ngạc một phen hẳn là hết sức thú vị.

Đến chiều, người đầu tiên trở về là Cổ Hoàn Bạch.

Khi nàng phát hiện Cốc Mộng Viễn đang ngồi trên giường trong phòng điều tức, thật hết sức kinh ngạc lẫn vui mừng, nắm lấy vai Cốc Mộng Viễn ré lên :

- Cốc đại ca thật khiến tiểu muội lo chết đi được.

Cốc Mộng Viễn chầm chậm mở mát ra, khi ánh mắt chạm vào gương mặt xinh đẹp như hoa của Cổ Hoàn Bạch bất giác rúng động tâm thần.

Nàng rất đẹp, mặc dù không kiều diễm bằng Tần Linh Sương.

Nhưng nét ngây thơ hồn nhiên của nàng lại hơn hẳn Tần Linh Sương.

Trong khoảnh khắc này chàng không sao so sánh nội tâm của hai nàng, nhưng chàng có cảm giác băn khoăn đau khổ.

- Huynh đệ... à không, hiền muội là tôn nữ nhi của Chân lão tiền bối phải không?

Hiền muội đã lừa dối ngu huynh bấy lâu nay, còn chưa chịu cho ngu huynh biết danh tánh ư?

Chân Dật Lan cười :

- Tiểu muội là Chân Dật Lan, gia gia gọi tiểu muội là Lan nhi.

Nàng nhoẻn cười nói tiếp :

- Tiểu muội trước đây chẳng thể không dùng tên giả, đại ca không trách tiểu muội được chăng?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Chân Dật Lan, tên đẹp lắm.

Chàng bỗng lại lắc đầu nói :

- Lan muội, ngu huynh không hề trách tiểu muội...

Chân Dật Lan thoáng chau mày :

- Đại ca gọi tiểu muội là Lan nhi được không? Gọi Lan muội nghe kỳ khôi quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Được, vậy thì từ nay ngu huynh sẽ gọi là Lan nhi.

Chân Dật Lan lắc đầu cười :

- Lẽ ra là phải gọi như vậy mà. À! Đại ca, gia gia đã điểm nhiều huyệt đạo thế kia, sao mà đại ca lại thoát đi được vậy?

Cốc Mộng Viễn cười phá lên :

- Nếu chẳng phải không phòng bị chưa chắc lệnh tổ đã điểm được huyệt đạo của ngu huynh.

Nhưng có điều là lệnh tổ hạ thủ rất nhẹ, ngu huynh chỉ mất hai giờ là đã tự xông mở được.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Đại ca tài quá.

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Lan cô nương nói chuyện với ai mà vui quá vậy?

Vừa bước vào phòng, Thẩm Tam Thắng thoáng ngẩn người, đoạn cười to nói :

- Cốc lão đệ thật là thần xuất quỷ mạt.

Cốc Mộng Viễn cười, phóng xuống giường nói :

- Thẩm lão tiền bối không bị kinh hãi chứ?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Chân lão nhi đã đùa với lão phu một vố chẳng nhỏ, nằm trên mặt đất một lúc, xương cốt ê ẩm, còn kinh hãi thì không.

Cốc Mộng Viễn chưa kịp đáp lời, Chân Dật Lan đã tranh trước nói :

- Gia gia xưa nay hay bỡn cợt người khác, Thẩm lão không biết sao?

Thẩm Tam Thắng cười nhăn nhúm :

- Biết chứ! Nhưng không ngờ Chân lão tà lại nhắm vào lão phu.

Thẩm Tam Thắng vừa dứt lời, Cốc Quân Lan từ ngoài đi vào.

Chân Dật Lan đứng phắt dậy, chạy ra đón Cốc Quân Lan nói :

- Cô cô, Cốc đại ca đã về rồi.

Đoạn ngoảnh lại nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, đến gặp cô cô mau.

Cốc Mộng Viễn cười tủm tỉm tiến tới, co chân quỳ xuống, nhưng vừa gọi được tiếng :

- Cô cô...

Đã nén không được, nước mắt dâng ngập bờ mi.

Cốc Quân Lan đưa tay vuốt đầu chàng, vẻ khích động trong mắt còn sâu đậm hơn Cốc Mộng Viễn, bàn tay bà run run, tiếng nói khản đục :

- Viễn nhi... Phụ thân có khỏe không? Cô cô đã mười mấy năm không gặp rồi.

Cốc Mộng Viễn khẽ đáp :

- Phụ mẫu đều khỏe cả, hai vị lão nhân gia rất nhớ cô cô, nên phụ thân bảo Viễn nhi vào giang hồ để dò la tung tích cô cô, mời cô cô về nhà.

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Tâm ý của đại ca, cô cô đành tâm lĩnh thôi.

Đoạn rụt tay về, lau nước mắt nói tiếp :

- Viễn nhi hãy đứng lên.

Cốc Mộng Viễn vâng lời đứng lên, Chân Dật Lan thật khôn khéo, dìu Cốc Quân Lan ngồi lên giường, đoạn mới quay sang Cốc Mộng Viễn nhoẻn cười nói :

- Đại ca đã tròn tâm nguyện lẽ ra phải vui mừng mới phải, hãy nhìn mình nước mắt ràn rụa thế kia, sẽ làm cô cô giận đấy.

Cốc Mộng Viễn vội đưa tay lau nước mắt, cười nói :

- Lan nhi nói rất đúng.

Đoạn tiến tới hai bước, đứng trước giường nói :

- Cô cô có đi Vân Nam không?

- Không, Viễn nhi, phụ thân ngươi tìm cô cô có việc gì quan trọng ư?

- Phụ thân bảo Viễn nhi phải tìm bằng được cô cô, và bảo cô cô nhất định phải về, có phải có việc quan trọng hay không thì phụ thân không đề cập đến.

Cốc Quân Lan thoáng ngẫm nghĩ :

- Đại ca hẳn là có thâm ý...

Bà bỗng chau chặt mày, lớn tiếng hỏi :

- Viễn nhi, khi phụ thân bảo ngươi xuất đạo giang hồ, trong phủ có khách nào đặc biệt hoặc người lạ đến không?

- Phụ thân có rất nhiều bằng hữu trong quan trường và địa phương, điệt nhi không chú ý đến.

Cốc Quân Lan cười :

- Cô cô không phải nói về những bằng hữu ấy... Ngươi thử nghĩ kỹ lại xem.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng nói :

- Cô cô không nhắc thì điệt nhi đã quên mất.

- Có khách đặc biệt phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng. Trước khi điệt nhi rời khỏi nhà, dường như có một vị lão ni cô đến.

Cốc Quân Lan toàn thân rúng động, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên mỉm cười nói :

- Lão ni cô ấy tóc đều bạc, dáng người thấp bé, nhưng sắc mặt rất hồng hào, hệt như thiếu nữ phải không?

- Đúng rồi. Cô cô quen biết bà ấy ư?

Cốc Quân Lan gật đầu cười ảo não :

- Phải, cô cô quen biết bà ấy.

Bà bỗng trầm tư hồi lâu, đoạn ngẩng lên thở dài nói :

- Cô cô phải trở về phủ một chuyến mới được.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Cô cô định về nhà thật ư?

- Phải... Ngươi hãy ở lại đây.

Cốc Quân Lan bước xuống giường, quay sang Thẩm Tam Thắng ôm quyền nói :

- Thẩm lão, Mộng Viễn tuổi trẻ, lịch duyệt không đủ, sau khi vãn bối trở về Vân Nam, những mong lão tiền bối trông nom giúp đỡ Mộng Viễn giùm cho, vãn bối vô vàn cảm kích.

Lại quay sang Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, hãy trông chừng Cốc đại ca, đừng để cho y gây thù kết oán quá nhiều.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy lòng rúng động dữ dội, như là cô cô lập tức bỏ đi vậy, chàng nghe lòng quyến luyến khôn tả.

Chân Dật Lan đỏ mặt nói :

- Lan nhi biết rồi.

Cốc Quân Lan bấy giờ mới quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Viễn nhi, hãy hết sức thận trọng giữ mình, chốn giang hồ phong ba hiểm ác, giới võ lâm lắm kẻ gian trá, nếu không cẩn thận sẽ luôn gặp nguy cơ... Ôi! Cô cô phen này về nhà, có lẽ sẽ không bước chân vào chốn giang hồ nữa, mọi sự đều phải cậy vào bản thân ngươi thôi.

Cốc Mộng Viễn lòng hết sức xúc động, mắt ngấn lệ nói :

- Điệt nhi nhớ lời dặn bảo của cô cô rồi.

Chàng bỗng nhướng mày nói tiếp :

- Cô cô không chờ Tà Hiệp trở về sao? Truyện "Giang Hồ Ký " Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Không cần. Khi nào gặp Quy đại hiệp, hãy thay cô cô hỏi thăm. Trong những năm qua, cô cô đã nhờ hai cha con ông ấy giúp đỡ rất nhiều.

- Vâng.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Cốc Quân Lan đã mất dạng.

Chân Dật Lan khẽ thở dài nói :

- Đại ca, cô cô đi nhanh thật.

Cốc Mộng Viễn buồn bã :

- Thật không ngờ...

Thốt nhiên một tiếng quát vang lên :

- Gì mà không ngờ? Tiểu tử, lão phu tưởng đâu phen này ngươi biết lên trời xuống đất, thì ra ngươi vẫn chưa đào thoát...

Vừa dứt tiếng, Tà Hiệp Chân Cửu đã hiện ra, sắc mặt đầy tức giận nhìn Cốc Mộng Viễn, hằn học nói :

- Tiểu tử, khi nãy ngươi đã đi đâu? Để chúng lão phu phải đuổi theo vất vả thế này, ngươi biết lão phu đã đi hết bao nhiêu đường oan uổng không hả?

Chân Dật Lan khi thấy gia gia hiện thân đã chạy ngay đến, lúc này thấy gia gia nổi đóa với Cốc Mộng Viễn, lòng hết sức lo sợ, giật râu gia gia ré lên :

- Gia gia đừng làm Cốc đại ca khiếp sợ mà.

Tà Hiệp quắc mắt :

- Khiếp sợ? Hắn là ai mà biết khiếp sợ chứ? Ngươi chỉ biết bảo gia gia đừng làm hắn khiếp sợ, có biết hắn đã khiến gia gia chạy đến suýt nữa gãy cả đôi chân không?

Chân Dật Lan cười :

- Nhưng gia gia chưa gãy chân mà.

- Tiểu tử này cũng đâu khiếp sợ đến vỡ mật?

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Gia gia mà la hét nữa, Lan nhi sẽ bứt râu gia gia cho mà xem.

Tà Hiệp nghe Chân Dật Lan đòi bứt râu, liền như quả bóng xì hơi, vội nói :

- Không được, râu gia gia đẹp thế này, đã sắp bị ngươi bứt trụi cả rồi. Lan nhi, ngoan nào, gia gia không la hét nữa là xong...

Chân Dật Lan cười :

- Gia gia không la hét thì đương nhiên Lan nhi không bứt.

Cốc Mộng Viễn thấy hai ông cháu thân thiết cười đùa, nỗi sầu chia ly trong lòng liền tiêu tan, bất giác cười giòn nói :

- Chân lão tiền bối, vãn bối xin cáo tội trước.

Tà Hiệp tuy vô phương về Chân Dật Lan, nhưng đối với Cốc Mộng Viễn thì vẫn chưa nguôi giận,

nghe vậy liền trừng mắt cười khảy nói :

- Cáo tội là xong ư?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Sau khi vãn bối tự xông mở huyệt đạo, vì đói quá nên mới đi ra ngoài ăn một bữa, nên khi lão tiền bối quay về đã không gặp...

Tà Hiệp sửng sốt :

- Ngươi nói thật chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đại Đồng tiểu lầu cách đây không xa, lão tiền bối có thể phái người đến đó mà hỏi.

Tà Hiệp dịu mặt :

- Vậy thì còn tạm bỏ qua được...

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Chỉ tạm bỏ qua thôi sao? Gia gia thật là quá ngang ngược.

Tà Hiệp cười phá lên :

- Vậy ư? Nha đầu ngươi biết gia gia mang danh Tà Hiệp kia mà.

- Nhưng cũng đâu thể ngang ngược như vậy.

- Nếu không ngang ngược thì đâu gọi là tà?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Thôi được, thôi được, gia gia có thể ngang ngược với bất kỳ ai, nhưng chẳng thể ngang ngược với Lan nhi phải không?

- Đương nhiên, chỉ ngươi mới dám ngang ngược với gia gia mà thôi.

Hai ông cháu cười phá lên.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Chân lão tiền bối, khi nãy nghe lão tiền bối bảo là đã cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân với hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu, vậy chẳng hay hiện giò bọn họ ở đâu?

Tà Hiệp cười ha hả :

- Đó chỉ là do sự tình cờ, lão phu đã gặp nhóm người Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ tại chính khách điếm này, thấy họ có vẻ thần bí, lão phu bèn ngầm theo dõi mới biết họ đang bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân để làm con tin, uy hiếp các đại môn phái. Lão phu liền tức giận xông thẳng vào phòng Kim Trinh Bộ, chế ngự y cùng mười mấy tên thủ hạ, cứu hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu với bốn vị Chưởng môn nhân và môn hạ đưa đến Độn Long bảo của một người bạn thân cách đây chừng mười dặm đường. Truyện "Giang Hồ Ký "

Sau đó, bốn người hẹn nhau vào canh ba sẽ đến Độn Long bảo bàn tính cách giải cứu kịch độc cho bốn vị Chưởng môn nhân.

Qua canh một, bốn người điều tức một hồi. Sau đó dưới sự hướng dẫn của Tà Hiệp, bốn người bước ra khỏi Duyệt Lai khách điếm, rời thành Lâm Nghi thẳng tiến về Độn Long bảo.

Chặng đường mười dặm, chỉ thời gian một tuần trà, Độn Long bảo đã hiện ra trong tầm mắt.

Trên đường, Chân Dật Lan quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Đại ca, tòa Độn Long bảo này thật là khí phái.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bạn của lệnh tổ hẳn là đại hào kiệt võ lâm, qua dáng vẻ bề ngoài của tòa bảo này, Bảo chủ có lẽ cũng là một vị cao thủ đương kim võ lâm.

Thẩm Tam Thắng ngoảnh lại cười nói :

- Chủ nhân bảo này là Kinh Long Tẩu Cổ Mộng Phong, em trai Trượng Độc Cổ Bát Công trong Kiếm Lâm tứ tuyệt.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy chỉ cười một tiếng.

Nhưng Chân Dật Lan lại ngạc nhiên hỏi :

- Thẩm lão, Lục Chỉ Thần Bà là vợ của Cổ Mộc Phong phải không?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Bà ấy chính là chủ nhân Độn Long bảo.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Lão bà này rất là hung dữ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi đã từng bị bà ta chỉnh trị rồi phải không?

Chân Dật Lan nhướng mày :

- Bà ta dám?

- Vậy sao biết bà ta hung dữ?

Chân Dật Lan cười :

- Trong bốn tỳ nữ của tiểu muội có hai người từng nếm mùi khổ sở của bà ta.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Thảo nào. Nếu thì Lục Chỉ Thần Bà đâu còn có thể ngồi hưởng nhàn trong Độn Long bảo.

Chân Dật Lan ngớ người :

- Đại ca nói vậy là sao?

- Nếu kẻ nếm mùi khổ sở mà là Lan nhi, chắc chắn Lan nhi sẽ phóng hỏa thiêu đốt Độn Long bảo này rồi, vậy chẳng phải là may phước cho bà ta là gì?

Chân Dật Lan hờn dỗi :

- Đại ca nói tiểu muội tàn ác vậy sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Không phải là tàn ác mà là bướng bỉnh.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Đại ca sợ rồi hả...

- Ngu huynh không sợ... nếu sợ thì đâu dám đi cùng...

Chân Dật Lan cười ngọt lịm :

- Cốc đại ca tốt quá.

Lúc này bốn người đã đến trước Độn Long bảo rộng hơn mười mẫu, đưa mắt nhìn bất giác kinh ngạc giật mình, chỉ thấy cửa nẻo mở toang, trong bảo hoàn toàn không có ánh đèn.

Tà Hiệp chau mày nói :

- Thẩm huynh, dường như có biến cố thì phải.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Cổ Mộng phong không bao giờ khinh xuất thế này, cửa bảo mở toang không có ánh đèn, lại trong lúc bốn vị Chưởng môn tị nạn tại đây, hẳn là có biến cố rồi.

Tà Hiệp đảo mắt, trầm giọng nói :

- Đúng vậy, chúng ta vào rồi hẵng tính.

Đoạn liền tung mình, phi thân dẫn trước phóng vào bảo.

Thẩm Tam Thắng, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nối tiếp theo sau.

Trong bảo bốn bề tối om, bốn người càng đi càng kinh tâm, tòa Độn Long bảo rộng lớn này dường như không còn một người sống.

Tà Hiệp ánh mắt dần dần lộ vẻ lo lắng, ông dẫn ba người nhanh chóng vào ngôi lầu to nhất, nơi cư trú của vợ chồng Kinh Long Tẩu Cổ Mộc Phong, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng người nào.

Tà Hiệp lấy ra hỏa tập bật lên, thắp cháy đèn trong lầu, bốn người đưa mắt nhìn quanh, không thấy có vết tích giao đấu hoặc giết chóc.

Thẩm Tam Thắng chau mày nói :

- Lạ thật, nơi đây đâu có xảy ra việc hung sát.

Tà Hiệp gật đầu :

- Nơi đây quả là không có việc hung sát, nhưng vợ chồng Cổ Mộc Phong vì sao không chờ lão phu đến mà lại bỏ đi như thế này?

Chân Dật Lan bỗng đề nghị :

- Gia gia thử tìm xem có để lại ký hiệu gì không?

Tà Hiệp gật đầu :

- Đúng rồi, chúng ta hãy chia nhau ra tìm xe.

Đoạn liền phóng người quay đi lên đỉnh lầu.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cùng phóng xuống dưới.

Chỉ Thẩm Tam Thắng ở lại tầng giữa, tỉ mỉ tìm khắp nơi.

Hồi lâu Tà Hiệp thất vọng trở xuống.

Nhưng Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan lại trong tay cầm một phong thư tươi cười đi lên :

- Gia gia hãy xem, đây là lá thư gửi cho gia gia.

Tà Hiệp Cửu Chân vội đón lấy thư trong tay Chân Dật Lan, mở ra xem ngay.

Liền tức, vẻ lo lắng trên mặt lão hiệp tan biến, nụ ci cười nở trên môi.

Thẩm Tam Thắng cười hỏi :

- Chân huynh, thư của vợ chồng Cổ Mộc Phong phải không?

Tà Hiệp Chân Cửu gật đầu cười :

- Phải, bọn họ đã dọn đi.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Dọn đi rồi ư? Sao lại vội vàng thế?

- Họ nhận được thông báo của một vị cố giao, nói là Tam Âm bang và Thiên Ma giáo đều đã hay biết họ đang chứa chấp bốn vị Chưởng môn nhân...

Thẩm Tam Thắng xen lời :

- Không đúng, Thẩm mỗ chính là người của Thiên Ma giáo mà.

Tà Hiệp Chân Cửu sửng sốt :

- Sao? Thẩm huynh là người của Thiên Ma giáo ư?

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Bổn giáo quả có ý định chặn đường bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân và chính do Thẩm mỗ này đảm trách việc này, nhưng từ khi gặp Cốc lão đệ ở Thái Thạch Cơ, Thẩm mỗ đã đổi ý.

Tà Hiệp Chân Cửu trừng mắt :

- Vậy thì... thư này hắn có vấn đề rồi.

Thẩm Tam Thắng quả quyết :

- Thẩm mỗ cam đoan, Thiên Ma giáo tuyệt đối không có người đến đây nữa.

Tà Hiệp Chân Cửu tức giận :

- Đây là trò quái quỷ của ai?

- Cổ Mộc Phong có nói là người đưa tin là ai và chuyển đi đâu không?

Tà Hiệp Chân Cửu phì cười :

- À, lão phu quên chưa xem hết.

Tà Hiệp Chân Cửu nhanh chóng xem thư xong, bỗng thở phào một hơi dài nói :

- Thật không ngờ lại do Tây Trúc phái người đưa tin.

Thẩm Tam Thắng kinh ngạc :

- Ai? Tây Trúc ư?

Tà Hiệp Chân Cửu cười :

- Chính là kiệt tác của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng lão đệ.

Thẩm Tam Thắng tỏ vẻ không tin :

- Không thể vậy được.

Tà Hiệp Chân Cửu trố mắt :

- Sao lại không thể được?

- Tần lão đệ đã ba mươi năm không màng thế sự, chẳng những vậy, ngay cả nơi cư trú của Tần lão đệ ở đâu, e rằng Chân huynh cũng chẳng rõ.

Tà Hiệp Chân Cửu gật đầu :

- Không sai, lão phu cũng không biết.

Thẩm Tam Thắng buông tiếng cười khảy, vừa định nói tiếp, bỗng nghe dưới lầu vọng lên một tiếng cười to, sau đó là giọng già nua nói :

- Chân huynh không biết, nhưng lão cô độc này biết

Chương 24: Trong Tam Âm Bang Hội Quần Hùng

Vừa dứt tiếng, trên lầu đã có thêm một người.

Người này rất uy mãnh, đầu báo miệng sư, mắt tròn mặt tím, dưới cằm đầy râu đỏ dài hơn thước, mái tóc bạc rối bời, mặc chiếc áo xám dài chỉ đến đầu gối, tay trái chống một ngọn trượng gỗ đen nhánh, đầu trượng treo một chiếc hồ lô màu vàng, sau lưng nhô cao, thì ra là một lão nhân lưng gù.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan không biết lão nhân này.

Nhưng Thẩm Tam Thắng và Tà Hiệp thì biết, bởi lão nhân lưng gù vừa hiện thân đã hướng về Tà Hiệp ôm quyền thi lễ nói :

- Chân lão tà vẫn khỏe chứ?

Tà Hiệp cũng ôm quyền cười nói :

- Cổ huynh, trong mấy mươi năm qua, cục gù trên lưng Cổ huynh lại cao thêm mấy thước nữa rồi.

Lão nhân lưng gù cười to :

- Nếu tiếp tục cao nữa, lão gù này đội trời còn gì?

Đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng hỏi :

- Thẩm huynh khỏe chứ?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Khỏe, nhưng không đắc ý bằng Cổ huynh.

Lão nhân lưng gù chau mày :

- Thẩm huynh nói vậy là sao?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Lưng gù của Cổ huynh mọc cao được, còn đầu trọc của Thẩm mỗ thì mấy mươi năm chẳng mọc ra được một sợi tóc, vậy chẳng phải không đắc ý bằng Cổ huynh là gì?

Lão nhân lưng gù cười phá lên :

- Hay nhỉ, Thẩm huynh mới đi với Chân huynh mà đã nhiễm nhiều tà khí rồi.

Tà Hiệp cũng cười phá lên :

- Đó gọi là gần son thì đỏ, gà tà thì xiên... Nhưng nếu có kẻ bảo gần gù thì gù, Cổ huynh tính sao?

Lão nhân lưng gù cười quái dị :

- Lão phu đập xương lưng hắn thành kẻ gù giả là xong.

Ba lão nhân cùng vỗ tay cười vang.

Cười xong, lão nhân lưng gù đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan hỏi :

- Chân huynh, đây là hậu duệ của ai vậy?

Lão nhân lưng gù nói năng cũng đượm đầy tà khí, khiến Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan chau mày nực cười, nhưng ngại không dám cười lên thành tiếng.

Tà Hiệp nghe hỏi liền cười nói :

- Tôn nữ nhi của lão phu với tôn nhi của Nam Nho!

Đoạn quay sang hai người nói :

- Hai người hãy mau bái kiến Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công, và cũng là Trượng Độc, người cao tuổi hơn hết trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, có lẽ ông ấy sẽ tặng cho chút lễ vật diện kiến đấy.

Hai người nghe vậy mới biết lai lịch của lão nhân lưng gù, vội tiến tới bái kiến.

Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Chân huynh, tại hạ càng già lại càng tà hơn, ngay cả việc bòn rút cũng chẳng từ.

Đưa mắt nhìn hai người, lắc đầu nói tiếp :

- Lão phu hôm nay không ngờ lại gặp hai người, lễ vật diện kiến tất nhiên phải có, nhưng phải chờ lão phu ít hôm, chuẩn bị xong mới tặng được chăng?

Hai người cười :

- Không dám, lão tiền bối chớ nhọc tâm.

Cổ Bát Công cười giòn :

- Nhất định là phải tặng! À, danh tánh hai người, lão phu còn chưa biết.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Vãn bối là Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan cũng cười nói :

- Vãn bối là Chân Dật Lan, nhưng lão tiền bối gọi vãn bối là Lan nhi.

Cổ Bát Công cười to :

- Được... được... lão phu gọi là Lan nhi! Cốc lão đệ, lệnh tổ vẫn khỏe chứ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối chưa từng gặp gia tổ bao giờ.

Cổ Bát Công kinh ngạc :

- Cốc lão đệ chưa từng gặp lệnh tổ ư?

- Vâng!

Cổ Bát Công lắc đầu :

- Lão già này thật chứng nào tật nất, rõ là dán thuốc cao trên râu, một tôn nhí khá thế này mà lại không chịu gặp, chả lẽ còn muốn giấu giếm võ công hay sao?

Ngưng chốc lát, bỗng chau mày hỏi :

- Võ công của lão đệ do ai truyền thụ vậy?

- Gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách!

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Tử Trúc Lâm Trung Khách ư? Chân huynh có từng nghe nói đến không?

Tà Hiệp cười đáp :

- Lão phu chưa từng nghe nói đến nhưng qua võ công của tiểu tử này, đã nhận ra Tử Trúc Lâm

Trung Khách là ai rồi?

- Là ai vậy?

- Một trong Không Vô nhị tiên.

- Ồ! Cốc lão đệ thật là phúc đức sâu dày.

Sau đó, Tà Hiệp bắt đầu kể lại mọi sự, xuông xuôi hỏi :

- Cổ huynh thấy việc n ày có chỗ nào không ổn hay không?

Cổ Bát Công lắc đầu liên hồi :

- Chẳng những không ổn mà còn hết sức phi lý, xá đệ với Tần Tiêu Hồng không phải là thâm giao, hẳn việc này không liên quan đến Tần Tiêu Hồng, chắc chắn có kẻ khác mạo danh...

Tà Hiệp tiếp lời :

- Lão phu cũng nghĩ như vậy, nhưng có điều theo lời Cổ huynh, lệnh đệ không có thâm giao với Tần Tiêu Hồng, vậy thì người này mượn danh Tây Trúc có dụng ý gì?

Thẩm Tam Thắng xen lời :

- Chân huynh nói đúng, việc này thật hết sức vô lý!

Cổ Bát Công trầm ngâm :

- Xem ra đành phải hỏi Tần lão đệ thôi.

Tà Hiệp lắc đầu :

- Theo lời lệnh đệ chỉ nói là chuyển đến một nơi rất an toàn, vậy biết đâu mà tìm kiếm. Hơn nữa, bốn vị Chưởng môn bị kịch độc chưa được giải trừ, đâu thể đi xa được...

Cổ Bát Công cười tiếp lời :

- Lão phu có biết nơi ẩn cư của Tần lão đệ!

Tà Hiệp vội hỏi :

- Ở đâu vậy?

- Trong Thanh Thành sơn!

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Xa vậy ư?

Tà Hiệp cũng chau mày :

- Không thể vậy được, xa như vậy lệnh đệ không chịu đi đâu!

Cổ Bát Công gật đầu :

- Lão phu cũng nghĩ vậy, nhưng Tần Tiêu Hồng từ khi kết hôn với nữ ma Ngân Tiêu công chúa hồi ba mươi năm trước, quả là đã ẩn cư ở Thanh Thành...

Thẩm Tam Thắng kinh ngạc xen lời :

- Cổ huynh, Lăng Thiên Thiên đã về làm vợ Tần Tiêu Hồng rồi ư?

Tà Hiệp cũng chau mày nói :

- Chuyện ấy sao Tần lão đệ không công khai với võ lâm thiên hạ thế nhỉ? Lăng Thiên Thiên từ khi bị Chưởng môn nhân năm phái liên thủ đả thương và lấy đi binh khí Thất Tuyệt, y thị đã biệt vô âm tín, thì ra đã về làm vợ Tây Trúc Tần lão đệ, thật là điều quá bất ngờ.

Cổ Bát Công tiếp lời :

- Lăng Thiên Thiên cải tà quy chính thật phúc đức cho giới võ lâm, nhưng việc tại đây hôm nay thật là khó hiểu, nếu bảo vì mối hận trọng thương năm xưa, Lăng Thiên Thiên đã xúi giục Tần lão đệ đứng ra bắt cóc bốn vị Chưởng môn nhân, vậy cũng chẳng phải là vô lý.

Tà Hiệp gật đầu :

- Đúng, cũng rất có thể vậy!

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Hai vị cho việc này là do Tần lão đệ gây ra ư?

Thẩm Tam Thắng tiếp lời :

- Chính lệnh đệ đã để lại thư nói như vậy mà!

Cổ Bát Công chau mày :

- Nhưng lão phu lại nghĩ việc này có vấn đề.

Thẩm Tam Thắng hỏi :

- Theo nhận xét của Cổ huynh thì sao?

- Thẩm huynh sao không nghĩ thử xem, Tất Lôi sao không thể mượn danh Tây Trúc đánh lừa vợ chồng xá đệ chứ?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Cũng rất có thể vậy!

Tà Hiệp bỗng đề nghị :

- Cổ huynh, theo ý lão phu, chúng ta phải chia nhau đi tìm thôi.

Cổ Bát Công ngạc nhiên :

- Chân huynh không đồng ý với nhận định của lão phu ư?

Tà Hiệp lắc đầu :

- Không phải!

Cổ Bát Công bực mình dằn mạnh trượng gỗ trong tay :

- Chân huynh hãy nói rõ hơn không được sao?

- Việc này quá là mơ hồ, chúng ta thảy đều hoang mang, nên theo lý lão phu tốt hơn hết là chia nhau đi tìm...

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy Chân huynh định đi đâu?

- Thanh Thành!

Cổ Bát Công quay sang Thẩm Tam Thắng :

- Còn Thẩm huynh?

- Thẩm mỗ suất lĩnh thủ hạ trở về bổn giáo trước.

Cổ Bát Công ngạc nhiên :

- Sao vậy? Các vị chẳng phải cũng định đi tìm bắt lại bốn vị Chưởng môn nhân hay sao?

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Thẩm mỗ đã đổi ý lâu rồi, phải trở về trong giáo để phòng biến cố.

Cổ Bát Công và Tà Hiệp cùng kinh ngạc hỏi :

- Thẩm huynh muốn nói biến cố gì vậy?

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Thành giáo chủ của bổn giáo hùng tâm rất lớn, nếu không có Thẩm mỗ ở bên, e rằng y thị vì đạt mục đích sẽ chẳng từ thủ đoạn... Truyện "Giang Hồ Ký "

Tà Hiệp cười khảy tiếp lời :

- Được, lão phu biết rồi.

Ngưng chốc lát, bỗng đưa mắt nhìn Thẩm Tam Thắng nói :

- Thẩm huynh nên rời khỏi mảnh đất thị phi ấy là hơn.

Thẩm Tam Thắng cười đau khổ :

- Thẩm mỗ vì báo ân vạn nhất thôi.

Cổ Bát Công cười to :

- Thẩm huynh cả đời chỉ thọ ơn cứu mạng của Thành Thế Hùng, chả lẽ Giáo chủ Thiên Ma giáo chính là con gái của Thành Thế Hùng hay sao?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Y thị chính là con gái của Trung Châu Nhất Kiếm Thành huynh!

Cổ Bát Công trầm ngâm :

- Vậy thì tùy ý Thẩm huynh, nhưng mong là Thẩm huynh có thể giữ mình trong sạch!

Thẩm Tam Thắng thở dài :

- Những lời vàng ngọc của Cổ huynh, Thẩm mỗ xin ghi lòng tạc dạ! Truyện "Giang Hồ Ký "

Tà Hiệp cười hăng hắc tiếp lời :

- Thẩm huynh, sau khi trở về những mong Thẩm huynh hãy khuyên ả nha đầu ấy đừng nuôi ảo tưởng tranh bá võ lâm, bọn lão già này còn sống một ngày, ả ta đừng mong...

Thẩm Tam Thắng cười :

- Chân huynh khỏi lo, Thẩm mỗ có thể tìm cách can gián.

Tà Hiệp mỉm cười :

- Cầu mong Thẩm huynh thành...

Bỗng ngưng lời, quay sang Cổ Bát Công hỏi :

- Cổ huynh định đến Tam Âm bang phải không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đúng vậy!

Tà Hiệp đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Tiểu tử ngươi thì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối phải đến Tam Âm bang một chuyến.

- Được, ngươi hãy đi với Cổ huynh.

Tà Hiệp quay sang Chân Dật Lan nói tiếp :

- Nha đầu, ngươi đi với gia gia!

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không!

Tà Hiệp chau mày :

- Vậy chứ ngươi định đi đâu?

- Lan nhi đi theo Cốc đại ca.

Tà Hiệp tức giận :

- Không được, tên tiểu tử này không đáng tin cậy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác đỏ mặt.

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Gia gia... Lan nhi không đi với gia gia đâu.

Tà Hiệp bỗng cười phá lên :

- Hay nhỉ! Ngay cả gia gia ngươi cũng không cần nữa rồi. Này, tiểu tử...

Đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn cười lên ba tiếng quái dị, nói tiếp :

- Ngươi hãy cho lão phu biết, ngươi có thương tôn nữ nhi của Sài Kiện hay không?

Cốc Mộng Viễn phì cười :

- Vãn bối chỉ nói chuyện với nàng ta chỉ vài ba câu, sao bảo được là thương hay không chứ?

Tà Hiệp vẻ mặt liền thư giãn :

- Thật chứ?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Vãn bối không cần phải nói dối.

Tà Hiệp đưa mắt nhìn Chân Dật Lan một hồi mới cười nói :

- Lão phu tin ngươi một lần. Lan nhi, gia gia để cho ngươi đi với tên tiểu tử này, nhưng nếu hắn hiếp đáp ngươi, ngươi phải cho gia gia biết đấy.

Chân Dật Lan cười :

- Đương nhiên, nhưng Cốc đại ca không bao giờ hiếp đáp Lan nhi đâu!

Tà Hiệp tức giận :

- Chưa chắc, đừng quá tin ở hắn.

Đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng và Cổ Bát Công gật đầu cười nói :

- Hai vị, xin tạm biệt!

Vừa dứt lời, người đã vọt qua cửa sổ đi mất.

Sau đó, Thẩm Tam Thắng cũng từ biệt ba người ra đi.

Cổ Bát Công cười to :

- Cốc lão đệ, Lan nhi, chúng ta cũng nên đi thôi.

° ° °

Lao Sơn!

Một tòa trang viện nguy nga hùng vĩ, rộng hằng mấy mẫu tọa lạc trong một khu rừng bách sum suê, lưng dựa chủ phong, mặt giáo hướng đông Bắc Hải.

Tòa trang viện này người thường nhìn vào hẳn nghĩ đây là phủ đệ của một vị quan hầu, nhưng giới võ lâm đều biết đây chính là Tổng đàn của Tam Âm bang.

Lúc này vừa mới qua khỏi giờ mùi trước cửa cổng bỗng xuất hiện ba khách, một già hai trẻ.

Người giữa chính Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công cao to vạm vỡ, bên trái là Cốc Mộng Viễn anh tuấn siêu quần, bên phải là Chân Dật Lan xinh đẹp như hoa.

Ba người đứng trước cổng trang đưa mắt quan sát một hồi, Cổ Bát Công chóng mạnh ngọn trượng đen nhánh trong tay, lớn tiếng nói :

- Tất Lôi! Lão tử ngươi đã đến còn chưa cút ra đây nghênh tiếp hả?

Ông ngưng tụ trung khí cất tiếng trong vòng hai dặm nghe như vang lên bên tai.

Cổ Bát Công vừa dứt lời, trong trang liền tức vọng ra một chuỗi cười quái dị, rồi có người cất tiếng nói :

- Ngoài cửa là vị cao bằng thân hữu nào mà xem trọng lão phu thế này?

Theo sau tiếng nói, một lão nhân toàn thân y phục đen, mặt đỏ như máu, tóc đen búi cao, dáng người vạm vỡ chẳng kém Cổ Bát Công sải bước đi ra.

Theo sau là một đạo một tục.

Người tục gia, Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan đều biết, chính là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ Tam Âm bang.

Còn đạo nhân kia tướng mạo rất hung ác, tóc dài phủ vai, râu ria xồm xoàm cơ hồ che cả mũi miệng, mình mặc đạo bào màu đỏ sậm thật khác thường.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thấy đều gớm ghiếc.

Cổ Bát Công lớn tiếng quát :

- Tất Lôi, Tam Âm bang lúc này nghèo túng lắm phải không? Sao ngay cả người gác cửa cũng chẳng có thế này?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy mới biết là lão nhân áo đen mặt đỏ kia chính là Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi, Bang chủ Tam Âm bang.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi cười ha hả nói :

- Đại giá Cổ huynh lại đến Lao Sơn, thật huynh đệ hết sức bất ngờ...

Lắc đầu cười nói tiếp :

- Cổ huynh mắng rất đúng, huynh đệ bởi quanh năm Lao Sơn trăm dặm đều là môn hạ Tam Âm bang, thường ngày chẳng sợ có người lẻn vào bang, nên mọi cửa đều không cần người canh gác, thật chẳng ngờ lại khiến Cổ huynh cười cho.

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Tất Lôi, tôn giá đã trở nên lắm mồm thế này từ bao giờ vậy? Lão phu từ xa đến là khách, chả lẽ để lão phu đứng đây hóng gió hay sao?

Nói đoạn không chờ Tất Lôi trả lời đã sải bước đi vào cổng.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng liền theo sát sau lưng.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi đảo mắt, cười to nói :

- Xin mời! Xin mời! Huynh đệ rất hân hạnh được đón tiếp đại giá của Cổ huynh.

Đoạn liền bước nhanh đi trước dẫn đường.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy cười thầm :

- Những gian hùng võ lâm này quả là thâm hiểm, cho dù lòng không muốn mà ngoài mặt vẫn tỏ ra hết sức nhiệt tình.

Rẽ qua một bãi cỏ rộng lớn, băng qua một gian tiểu sảnh, thẳng đến một ngôi nghị sự đường hệt như đại điện, Cổ Bát Công và Tất Lôi mới dừng bước.

Quanh nghị sự đường này có hơn hai mươi chiếc ghế thái sư, chính giữa là một chiếc bàn to bằng gỗ đàn tím, quanh bàn cũng có bốn chiếc ghế thái sư.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi mời Cổ Bát Công ngồi vào một chiếc ghế bên trái rồi quay sang Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cười, chìa tay nói :

- Mời hai vị tiểu hữu tùy tiện ngồi.

Cốc Mộng Viễn và công lực cười, ngồi xuống bên Cổ Bát Công, gật đầu ra hiệu với Lam Nhân Trù.

Nhưng ánh mắt Lam Nhân Trù lại ngập đầy địch ý chòng chọc nhìn hai người.

Cổ Bát Công vừa ngồi yên, Tất Lôi đã ôm quyền cười nói :

- Cổ huynh đại giá đột nhiên đến đây chẳng hay có điều chi kiến giáo vậy?

Cổ Bát Công quắc mắt :

- Tất huynh, trước hết lão phu xin giới thiệu hai vị tiểu hữu này...

Đoạn đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Đây là Cốc Mộng Viễn.

Âm Dương Kiếm Sĩ ôm quyền thủ lễ :

- Hân hạnh!

Cổ Bát Công cười ha hả đưa tay chỉ Chân Dật Lan :

- Còn đây là Chân Dật Lan cô nương, tôn nữ của Chân lão tà!

Âm Dương Kiếm Sĩ thoáng biến sắc mặt, gượng cười nói :

- Chân cô nương, lệnh tổ tiên thể an khang chứ?

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Gia tổ rất khỏe mạnh, không cần phải hỏi.

Tất Lôi không ngờ Chân Dật Lan lại trả lời như vậy, nhất thời vô cùng ngượng ngập, dở khóc dở cười, khiến Cổ Bát Công ha hả cười to.

Nếu không nhờ Cổ Bát Công cười, Tất Lôi thật chẳng biết xử trí thế nào, bèn cũng cười to nói :

- Cổ huynh dạo này trong giang hồ có đắc ý không?

Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Không, không đắc ý, thật kém xa Tất huynh.

Tất Lôi chau mày cười :

- Cổ huynh rõ khéo đùa!

Trong khi nói đã có mấy gã đồng bộc mang trà đến.

Cổ Bát Công cầm tách trà lên, uống mạnh một hớp rồi nói :

- Tất huynh, lão phu có điều muốn thỉnh giáo.

Tất Lôi thầm cười khảy, song bên ngoài vẫn bình thản nói :

- Cổ huynh có điều chi cứ nói!

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù hỏi :

- Hai vị này là gì trong bang Tất huynh vậy?

Tất Lôi giờ mới nhớ là chưa giới thiệu hai người, vội cười nói :

- Vị này là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ của bổn bang.

Cổ Bát Công mỉm cười :

- Còn vị mũi trâu này?

Đạo nhân nghe vậy ánh mắt chợt lạnh, cơ hồ định phát tác.

Tất Lôi chau mày, ngăn cản đạo nhân, cười nói :

- Vị này là Độc Thủ Ma Đạo Quan Bảo Huê, Đường chủ Hình đường của bổn bang.

Cổ Bát Công ngửa mặt cười :

- Khá khen cho một tên ma đạo, Tất huynh cũng đã gia nhập ma đạo rồi phải không?

Tất Lôi lắc đầu cười :

- Cổ huynh sao lại nói vậy? Chả lẽ huynh đệ có gì đắc tội Cổ huynh hay sao?

Cổ Bát Công cười :

- Đâu có! Tất huynh là tôn chủ một bang, chỉ bằng vào danh vọng ấy cũng đủ dọa nạt kẻ khác rồi, làm gì có điều đắc tội lão phu chứ?

Tất Lôi cười hăng hắc :

- Cổ huynh lời lẽ đầy mai mỉa thế này, chẳng hay là gì vậy?

Cổ Bát Công cười to :

- Tất huynh hỏi hay nhỉ! Những lời mai mỉa mà Tất huynh không chịu nổi, thế như Tất huynh bị người bắt giữ thì sao?

Tất Lôi cười khảy :

- Không thể nào có việc như vậy.

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Nếu có thể thì sao?

Tất Lôi cười gằn :

- Tung hết cao thủ bổn bang ra, giết sạch đối phương.

Cổ Bát Công vỗ tay cười to :

- Hay lắm! Đúng lắm! Tất huynh cũng còn được chút khí khái anh hùng, Cổ Bát Công này thật lòng bội phục.

Tất Lôi nghe đối phương ca ngợi mình như vậy, lòng hết sức hoang mang thắc thỏm, chau mày hỏi :

- Cổ huynh thật ra có dụng ý gì?

- Tất huynh, nếu Tất huyh bị người bắt giữ thì Tất huynh tung hết cao thủ trong bang ra giết sạch đối phương, còn như kẻ khác bị Tất huynh bắt giữ thì sao?

Tất Lôi cười ha hả :

- Cốc huynh quá lo xa rồi, huynh đệ không bao giờ làm chuyện ấy đâu.

- Tất huynh tự tin như vậy ư?

- Huynh đệ là người quang minh lỗi lạc, tuổi đã ngoài năm mươi, xét kỹ bình sanh, huynh đệ bao giờ có hành vi đê hèn như vậy?

Cổ Bát Công cười khảy :

- Tất huynh khẳng định chưa bao giờ có ư?

Tất Lôi nghiêm mặt :

- Lòng này có trời đất chứng giám.

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Hay cho cái lòng này có trời đất chứng giám.

Đoạn nhướng mày trừng mắt nhìn chốt vào mặt Lam Nhân Trù nói :

- Việc vị Lam phó bang chủ này đã bắt giữ Chưởng môn nhân bốn phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Côn Luân và Nga My ở gần Động Đình hồ, Tất huynh giải thích sao đây?

Tất Lôi bỗng cười to :

- Cổ huynh muốn nói về việc này ư?

Cổ Bát Công tức giận :

- Tất huynh còn như rất là đắc ý hay sao?

- Huynh đệ không phải đắc ý, mà biết là Cổ huynh đã hiểu lầm huynh đệ rồi.

- Hiểu lầm gì? Rõ là ngụy biện!

Tất Lôi vẫn không tức giận, thản nhiên cười :

- Việc ấy quả tình là Lam phó bang chủ đây đã thi hành theo mệnh lệnh của người khác.

- Vậy sao Tất huynh lại chối?

- Huynh đệ hà tất phải chối? Việc này quả thật là do Hắc Thủy Điếu Tẩu, Quỷ Oán Thần Sầu lão tiền bối đã trực tiếp chỉ đạo, nhưng giữa đường bốn vị Chưởng môn nhân đã bị người của Hàn Bích cung cướp đi mất rồi

Chương 25: Lão Anh Hùng Thân Bất Tự Chủ

Câu nói "người của Hàn Bích cung..." suýt nữa đã khiến Cốc Mộng Viễn nhảy dựng lên. Truyện "Giang Hồ Ký "

Chàng không dám tin, Tần tỷ tỷ sao lại có hành động như vậy?

Thế nhưng, chàng cũng nghĩ đến, biết đâu Tần tỷ tỷ cũng giống như mình, giải cứu bốn vị Chưởng môn nhân đưa về cung chửa trị?

Tuy nhiên chàng cũng rất thắc mắc, bốn vị Chưởng môn nhân rõ ràng đã được Tà Hiệp Chân Cửu cứu thoát từ trong tay Kim Trinh Bộ, vì sao Tất Lôi lại bảo là do người của Hàn Bích cung cứu đi thế nhỉ?

Vậy là việc này hẳn có vấn đề, trừ phi người của Hàn Bích cung đã đánh lừa vợ chồng Cổ Mộc Phong...

Khi ấy, Chân Dật Lan cười khảy nói :

- Tất bang chủ định dối gạt trẻ con lên ba hay sao?

Tất Lôi chau mày :

- Cô nương sao lại nói vậy? Lão ô nói thảy đều là sự thật cả!

Chân Dật Lan cười khảy :

- Việc bốn vị Chưởng môn nhân bị cướp đi là do Kim Trinh Bộ phái người báo cho Bang chủ biết phải không?

Tất Lôi lắc đầu :

- Không, Kim Trinh Bộ cũng bị đối phương bắt đi mất rồi.

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Vậy sao Bang chủ biết bốn vị Chưởng môn nhân đã bị ai cướp đi?

Tất Lôi nghiêm giọng :

- Đó là điều cơ mật của bổn bang, xin thứ cho lão ô chữ kín, nhưng lão ô có thể cho cô nương biết, lời nói của lão ô hoàn toàn là sự thật.

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Tất bang chủ đã được tin lúc nào?

- Sáng hôm qua!

Chân Dật Lan nghe vậy, quay sang Cổ Bát Công cười nói :

- Cổ tiền bối, có lẽ ông ấy không nói dối.

Cổ Bát Công cười to :

- Lan nhi khá lắm. Tất bang chủ quả đúng là không nói dối.

Tất Lôi cười ha hả :

- Trước Cổ huynh, huynh đệ sao dám giở trò chứ?

Cổ Bát Công ánh mắt sắc lạnh :

- Tất huynh dù có trò gì, lão ô cũng đâu phải là ngọn đèn dầu cạn.

Ngưng chốc lát, cười nói :

- Tất huynh bảo là bốn vị Chưởng môn nhân và ông cháu Sài Kiện đã bị người của Hàn Bích cung chận bắt đi giữa đường ư?

Tất Lôi đảo mắt liên hồi :

- Cổ huynh vẫn chưa tin ư?

- Tin chứ! Nhưng muốn hỏi rõ hơn thôi.

Tất Lôi đành cười nói :

- Cổ huynh có gì xin cứ hỏi!

Cổ Bát Công cười hô hố :

- Các hạ đừng làm ra vẻ khổ sở như vậy, những điều lão phu hỏi, các hạ không sao trả lời được.

Tất Lôi cố nén giận :

- Cổ huynh, xin đừng bức người quá đáng.

Cổ Bát Công quắc mắt :

- Sao bức người quá đáng? Lão phu sớm đã nghe nói Đại bang chủ có chỗ dựa rất vững chắc, nên chẳng xem bằng hữu võ lâm ra gì cả.

Tất Lôi chau mày, một tay vuốt râu nói :

- Cổ huynh nói vậy thật oan cho huynh đệ.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Các hạ tự hiểu lấy!

Tất Lôi bỗng cười to :

- Cổ huynh tại hạ cao minh! Cổ huynh muốn tìm hiểu điều gì, sao không nói ra sớm? Vòng vo thế này chẳng mất thân phận hay sao?

Cổ Bát Công cười hăng hắc :

- Đại Bang chủ đã trở nên thông minh bao giờ vậy? Thật đáng khâm phục.

Tất Lôi cười gượng :

- Con người vấp ngã nhiều dĩ nhiên sẽ trở nên thông minh, chả lẽ ngay cả điều ấy Cổ huynh cũng không nhận thấy sao?

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Không sai, câu này đúng là lời nói của lương tâm! Lão phu muốn hỏi, người của Hàn Bích cung không sợ thế lực của các hạ hay sao?

Tất Lôi cười :

- Cổ huynh dường như chưa biết nhiều về Hàn Bích cung?

Cổ Bát Công cười to :

- Đang định thỉnh giáo đây!

- Cổ huynh còn nhớ Khô Trúc lệnh trong võ lâm không?

- Đó là chuyện lâu lắm rồi! Khô Trúc lão nhân sớm đã quy tiên, Khô Trúc lệnh ít ra cũng đã trên năm mươi năm không xuất hiện trên giang hồ rồi.

- Nhưng phen này đã xuất hiện rồi.

Cổ Bát Công sửng sốt :

- Thật ư? Truyện "Giang Hồ Ký "

Thiếu Lâm trầm giọng :

- Trên Động Đình hồ hồi tháng trước có một cuộc thịnh hội, bốn vị Chưởng môn nhân chính là đã bị ám toán vào lúc ấy, và cũng ngay lúc ấy Khô Trúc đã xuất hiện.

- Khô Trúc lão nhân không bao giờ có hành vi ám toán. Xưa kia lúc Khô Trúc lão nhân còn tại thế, mỗi hành vi đều quang minh chính đại, chuyên trừ gian diệt ác. Ngày nay dù hậu duệ Khô Trúc lão nhân muốn trùng chấn thịnh danh Khô Trúc lệnh, hắn cũng không bao giờ có hành vi hèn hạ.

Tất Lôi cười :

- Đương nhiên là không phải môn hạ Khô Trúc có hành vi ám toán, chẳng qua huynh đệ muốn cho Cổ huynh biết, người của Hàn Bích cung này chính là hậu duệ của Khô Trúc lão nhân.

Cổ Bát Công mắt rực lên, mỉm cười :

- Nếu đúng vậy thì lão phu yên tâm rồi!

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ lòng hết sức hoang mang, mãi đến khi Cổ Bát Công nói ra câu này, chàng mới thở phào nhẹ người.

Chàng tin, Tần tỷ tỷ tuyệt đối không phải người xấu.

Cổ Bát Công vừa dứt lời, Tất Lôi liền buông tiếng cười vang.

Cổ Bát Công thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Tất Lôi, các hạ cười cái quái gì vậy? Chả lẽ không tin môn hạ Khô Trúc hay sao?

Tất Lôi gật đầu :

- Huynh đệ quả khó thể tin được họ là người tốt.

Cổ Bát Công cười khỉnh :

- Các hạ nói vậy cũng thật khó tin, thử hỏi thanh danh Tam Âm bang do các hạ lãnh đạo so với người ta thế nào? E rằng còn xấu xa hơn, thối tha hơn.

Tất Lôi cười to :

- Cổ huynh không cần mang huynh đệ ra so sánh, người của Hàn Bích cung tốt hay xấu, chỉ cần Cốc lão đệ nói ra người chỉ huy sau lưng là ai, Cổ huynh sẽ nói rõ ngay.

Cổ Bát Công vuốt râu cười :

- Nói mau, đó là ai? Lão phu rửa tai kính cẩn nghe đây!

Tất Lôi mỉm cười :

- Lăng Thiên Thiên!

Cổ Bát Công giả vờ nhắm mắt lắng nghe, thầm nghĩ để xem Tất Lôi còn có trò trống gì nữa.

Song Tất Lôi vừa dứt lời, Cổ Bát Công liền mở choàng mắt la to :

- Chính y thị thật ư?

Tất Lôi rắn rỏi :

- Hoàn toàn thật, huynh đệ có chứng cứ đích xác.

Cổ Bát Công ngửa mặt thở dài :

- Thất Tuyệt Ma Nữ này mà tái xuất giang hồ, thiên hạ sao thể bình yên được nữa? Tất huynh bảo có chứng cứ đích xác, có thể nói ra để cho lão phu tin hẳn chăng?

Cốc Mộng Viễn thấy Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công thái độ hoàn toàn đổi khác khi nghe đến tên Lăng Thiên Thiên, lòng hết sức hoang mang thắc mắc, Lăng Thiên Thiên là người như thế nào? Bà ta quan hệ ra sao với Tần Linh Sương? Tần Linh Sương có phải là người xấu hay không?

Chàng không nghĩ ra được Tần Linh Sương có điểm nào xấu, nhưng nếu Hàn Bích cung là chốn bùn nhơ trong giang hồ, Tần Linh Sương có thể không tiêm nhiễm chăng?

Thần sắc băn khoăn lo lắng của chàng, người khác không nhận thấy nhưng Chân Dật Lan thì thấy rất rõ, bèn quan tâm khẽ hỏi :

- Đại ca sao vậy? Trong người không khỏe phải không?

Cốc Mộng Viễn quay sang nhìn nàng, khi ánh mắt chàng chạm vào gương mặt đầy vẻ quan hoài của nàng, bất giác rúng động toàn thân.

Chàng bất giác thầm trách mình sao lại quên mất sự hiện hữu của Chân Dật Lan thế nhỉ? Nàng cũng là phụ nữ, một người con gái chẳng thua kém gì Tần Linh Sương...

Hơn nữa, sớm tối cận kề với nhau bấy lâu nay, Chân Dật Lan như đã trở thành một bộ phận trong đời chàng. Nếu giữa hai người chọn một, chàng nên chọn ai đây?

Chàng bất giác thẫn thờ, song vẫn không quên lắc đầu đáp :

- Không có gì, ngu huynh chỉ nóng lòng thôi.

Chân Dật Lan nhoẻn miệng cười như là rất yên tâm.

Trong khi Cốc Mộng Viễn nghe lòng áy náy khôn tả.

Lúc này, Tất Lôi đang nêu ra chứng cứ : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Lăng Thiên Thiên từ khi về làm vợ Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng hồi ba mươi năm trước, y thị đã ở trong Hàn Bích cung đến nay, và hạ sinh một người con gái...

Tất Lôi khẽ hắng giọng, nói tiếp :

- Người con gái này chính là kẻ đã thay mặt Hàn Bích cung.

Cổ Bát Công thấp giọng :

- Ả ta tên là gì vậy?

Tất Lôi chưa kịp đáp, Cốc Mộng Viễn bỗng thờ thẫn nói :

- Tần Linh Sương!

Cổ Bát Công chau mày :

- Cốc lão đệ...

Tất Lôi cười tiếp lời :

- Không sai, nàng ta là Tần Linh Sương, giới võ lâm gọi là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Trong thịnh hội

Động Đình, nàng ta chẳng những đã xuất trình Khô Trúc lệnh mà còn thừa nhận là đã đích thân đến các đại môn phái thu hồi những tín vật của mẫu thân đã bị các phái lấy đi khi xưa.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Tất bang chủ nói không sai, tại hạ đã chứng mắt chứng kiến.

Cổ Bát Công lắc đầu cười :

- Vậy thì việc này quả đúng là do Lăng Thiên Thiên chủ trì rồi.

Tất Lôi hăng hắc cười :

- Cổ huynh, Lăng Thiên Thiên có thể làm điều tốt chăng? Thử nghĩ, bốn vị Chưởng môn nhân lọt vào tay y thị, e rằng hậu quả còn tệ hại hơn.

Cổ Bát Công thoáng ngẫm nghĩ :

- Tất huynh nói cũng rất đúng.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Cổ lão tiền bối không nên hoàn toàn tin vào lời của Tất bang chủ.

Cổ Bát Công ngạc nhiên :

- Sao vậy?

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Lăng Thiên Thiên quy ẩn đã ba mươi năm, sao biết bà ta không thay đổi cá tính? Chả lẽ một cá nhân phải cả đời xấu xa hay sao?

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Hiền điệt nữ quả thông tuệ hơn người, lão phu hiểu rồi.

Chân Dật Lan cười :

- Nếu Tất bang chủ không có dụng tâm khác, Lan nhi xét thấy, đó chỉ là do thiên kiến của giới võ lâm mà thôi.

Tất Lôi cười gượng :

- Cô nương, sao lão ô lại có dụng tâm khác chứ? Hành vi của Lăng Thiên Thiên khi xưa quả thật rất là tàn ác, nên lão ô mới khẳng định y thị không có ý tốt.

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn chậm rãi nói :

- Bang chủ, mọi sự nên sau khi tra chứng mới khẳng định là hơn.

Tất Lôi cười ngượng ngùng :

- Lão ô xin thỉnh giáo!

Chân Dật Lan sở dĩ biện hộ cho Lăng Thiên Thiên như vậy là bởi vì nàng đã từng nghe Cốc Mộng Viễn đề cập đến Tần Linh Sương, mặc dù nàng hết sức ghen ghét Tần Linh Sương, nhưng lại không muốn nhìn thấy điệu bộ đau khổ của Cốc Mộng Viễn bởi Tần Linh Sương bị người chỉ trích.

Do đó nàng mới đứng ra bênh vực, nói trắng ra, nàng chẳng qua không muốn Cốc Mộng Viễn buồn lòng mà thôi.

Và thật sự, Cốc Mộng Viễn hết sức cảm kích nàng.

Lúc này Cổ Bát Công nghe hai tiếng tra chứng của Chân Dật Lan, chợt động tâm ha hả cười nói :

- Lan nhi, xem ra chúng ta chuyến đi này hoài công rồi! Đúng, chúng ta cần phải tra chứng rồi mới khẳng định, nên chúng ta phải đến Hàn Bích cung một chuyến mới được.

Chân Dật Lan cười :

- Cổ lão tiền bối có biết Hàn Bích cung ở đâu không?

- Trên cõi đời có nơi nào mà không tìm ra được? Ngươi cứ đi theo lão phu, cam đoan ngươi sẽ đến nơi là xong.

Chân Dật Lan bật cười :

- Vậy thì đi, để xem Cổ lão tiền bối hỏi tìm bằng cách nào?

Cổ Bát Công cười :

- Được rồi, ta nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng.

Đoạn quay sang Tất Lôi cười nói :

- Tất huynh, xin thứ cho lão phu đã quấy rầy.

Tất Lôi cười thiểu não :

- Chỉ cần Cổ huynh không hiểu lầm huynh đệ là đủ rồi.

Cổ Bát Công đứng lên, cất bước đi ra ngoài sảnh.

Chân Dật Lan cũng đứng lên theo, nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn ngồi yên bất động.

Chân Dật Lan thoáng ngạc nhiên, khẽ nói :

- Đại ca, chúng ta cáo từ đến Hàn Bích cung chứ?

Nàng tưởng Cốc Mộng Viễn đã thất thần vì Tần Linh Sương, nên mới nhấn mạnh ba tiếng Hàn Bích cung.

Song Cốc Mộng Viễn chẳng những vẫn ngồi yên mà còn buông tiếng cười vang, làm rung động cả mái ngói.

Cổ Bát Công chững bước, ngoảnh lại thừ ra nhìn Cốc Mộng Viễn.

Tất Lôi, Lam Nhân Trù vùng Độc Thủ Ma Đạo Quan Bảo Huê thảy đều nhăn mặt chau mày.

Chân Dật Lan hoảng kinh giậm chân nói :

- Đại ca sao thế này?

Cốc Mộng Viễn cười hồi lâu mới dứt, ánh mắt chàng sắc lạnh nhìn Lam Nhân Trù, trầm giọng nói :

- Lan nhi, chờ ngu huynh tính nợ với Lam phó bang chủ rồi hẵng đi.

Chân Dật Lan thoạt tiên ngẩn người, sau đó khúc khích cười nói :

- Đại ca không nhắc, suýt nữa tiểu muội quên mất rồi. Lam phó bang chủ đã đánh lừa chúng ta đi mất hằng ngàn dặm đường oan uổng, món nợ này mà không tính thì thật tức chết đi được.

Lam Nhân Trù nghe hai người buông lời nhiếc mắng, giận đến tím mặt.

Cổ Bát Công quay người, cười to nói :

- Hay lắm, Cốc lão đệ, hai người tính nợ để lão phu kết toán cho.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối có lòng kiên nhẫn như vậy, vãn bối hết sức vinh hạnh.

Đoạn đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù nói :

- Tất bang chủ, tại hạ muốn mượn nơi này đòi lại Lam phó bang chủ một chút công đạo, có gì không phải mai kia sẽ báo đền.

Tất Lôi cau mày trầm giọng :

- Cốc thiếu hiệp, việc này có thể nể mặt lão ô, một ngày nào đó hẵng tính được chăng?

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc :

- Bang chủ định gánh lấy mối hiềm khích này ư?

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Ai muốn gánh lấy cũng được, nhưng món nợ này hôm nay dứt khoát phải thanh toán.

Tất Lôi hết sức tức giận, song bởi Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công quá khó đối phó nên cố nhẫn nhịn, giờ đây lão đã bị Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan khích nộ.

Lão như đã quên mất sự có mặt của Cổ Bát Công, Chân Dật Lan vừa dứt lời, lão liền nhướng mày quát :

- Cô nương đừng tưởng là lão phu sợ các người.

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Bang chủ đứng ra càng tốt, càng sôi nổi hơn.

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên, cười to nói :

- Tất bang chủ nên đứng ngoài cuộc thì hơn, để khỏi tổn thương hòa khí...

Đoạn đứng phắt dậy, nhìn Lam Nhân Trù nói :

- Lam Nhân Trù, ở Thái Thạch Cơ các hạ đã nói dối là bốn vị Chưởng môn nhân đi về phía Sơn Đông để đánh lừa tại hạ đến Lao Sơn, hôm nay tại hạ với tiểu muội Chân Dật Lan đã đến đây, Lam phó bang chủ có âm mưu quỷ kế gì sao không giở ra xem thử?

Lam Nhân Trù sớm đã biết hôm nay khó tránh khỏi một cuộc ác chiến, nên trong lòng đã có quyết định, Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, y liền cười sắc lạnh nói :

- Cốc Mộng Viễn, dù ngươi không tìm lão phu thì lão phu cũng phải tìm ngươi...

Chân Dật Lan vỗ tay reo :

- Cốc đại ca, người ta còn định tìm đại ca nữa đấy, tuyệt quá!

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lan nhi, đây đúng là Chu Do đánh Hoàng Cái, Lam phó bang chủ đã có thành ý đón nhận lời đề nghị thanh toán nợ cũ của tại hạ, vậy thì thật tiết kiệm rất nhiều miệng lưỡi.

Lam Nhân Trù không chờ Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nói tiếp những lời khó nghe đã nhanh chóng cởi bỏ áo dài, cười hăng hắc nói :

- Cốc Mộng Viễn, khỏi nhiều lời, hãy nêu ra cách đấu, lão phu sẵn sàng hầu tiếp.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Tốt lắm! Lam phó bang chủ nếu hôm trước mà có hào khí thế này thì đâu cần phải đánh lừa tại hạ hoài công theo các hạ vượt ngàn dặm đến Sơn Động làm gì?

Đoạn quay sang Cổ Bát Công ôm quyền cười nói :

- Cổ lão tiền bối hãy làm người công chứng được chăng? Nếu như tại hạ bại, việc Lam phó bang chủ đánh lừa huynh đệ vãn bối sẽ bỏ qua từ đây...

Lam Nhân Trù xen lời :

- Tiểu tử ngươi nói nghe dễ quá, nếu lão phu không thắng thì sao?

Câu hỏi của y rõ ràng là có ý khiếp sợ rồi.

Thật ra, trong lòng y sớm đã khiếp sợ, thần oai Cốc Mộng Viễn đã biểu hiện tại Thạch Thái Cơ, đến nay y vẫn chưa quên.

Thế nhưng, y cũng có sự tính toán khác, nên mới xen lời hỏi.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nếu các hạ bại thì rất dễ tính, chỉ cần các hạ dập đầu lạy Cốc mỗ với Lan cô nương mỗi người ba lạy, vậy là xong!

Lam Nhân Trù tức giận quắc mắt :

- Láo! Lão phu mà lạy các ngươi ư? Không bao giờ...

Cổ Bát Công bỗng cười nói :

- Lam phó bang chủ, chưa động thủ sao các hạ lại nghĩ mình thua chắc thế này? Theo lão phu thì điều kiện này đôi bên đều không quá hà khắc, lão phu rất sẵn lòng làm trọng tài.

Lam Nhân Trù nghe Cổ Bát Công nói vậy, cũng thấy mình quá bẽ mặt, với thanh danh của mình trong võ lâm, sao thể chưa chiến đấu đã nhục chí thế này?

Thế là, hung tâm bừng dậy, y lớn tiếng quát :

- Tiểu tử, lão phu chấp thuận điều kiện của ngươi. Tuy nhiên nếu các ngươi bại, cũng chẳng thể ung dung bỏ đi, lão phu cũng có một điều kiện.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Các hạ khỏi phải đưa ra điều kiện gì nữa, cho dù các hạ đòi lấy thủ cấp trên cổ Cốc mỗ, Cốc mỗ cũng sẵn sàng chấp thuận.

Chân Dật Lan khúc khích cười tiếp lời :

- Phải rồi! Điều kiện gì Cốc đại ca cũng chấp nhận được hết, chỉ sợ Lam phó bang chủ ngại không dám nói ra thôi, đúng không nào?

Lam Nhân Trù ngẩn người :

- Các ngươi nói vậy là ý gì?

Cốc Mộng Viễn cười cười, lắc đầu không đáp.

Nhưng Chân Dật Lan không nén được nói :

- Chẳng có ý gì đặc biệt cả, bởi dù các hạ đưa ra bất kỳ điều kiện gì thì cũng bằng không thôi.

Lam Nhân Trù tức giận :

- Vì sao? Các ngươi định tráo trở ư?

Chân Dật Lan phì cười :

- Cốc đại ca mà tráo trở ư? Các hạ không tự xét mình xem có bao nhiêu cân lượng? Nếu các hạ hỏi đến cùng đó chỉ là tự chuốc nhục vào thân thôi.

Lam Nhân Trù bởi quá tức giận nên mất sáng suốt, buộc miệng quát :

- Lão phu dù hỏi đến cùng thì các ngươi cũng chẳng giở ra được trò quái quỷ gì.

Chân Dật Lan làm mặt xấu :

- Các hạ muốn biết sự thật ư?

Lam Nhân Trù lạnh lùng :

- Chỉ sợ các ngươi không dám nói thôi!

Chân Dật Lan vỗ tay cười :

- Được, cho các hạ biết, dưới mắt Cốc đại ca, các hạ ngay cả một phần ngàn cơ hội thủ thắng cũng chẳng có, vậy thử nghĩ, các hạ đưa ra điều kiện chẳng phải cũng như không hay sao?

Lam Nhân Trù điên tiết :

- Láo! Láo!

Đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn quát :

- Tiểu tử, hôm nay mà lão phu để cho ngươi sống rời khỏi đây, kể như là ngươi mạng lớn...

Chưa dứt lời, bất chấp luật lệ tỉ đấu trong võ lâm, lao tới Cốc Mộng Viễn, liên tiếp công ra ba chưởng hai cước.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả, lẹ làng quay người, nhẹ nhàng tránh khỏi thế công thần tốc của Lam Nhân Trù :

- Lam Nhân Trù, dù các hạ mặt dày đến mấy, nhiều quỷ kế đến mấy, hôm nay cũng phải dập đầu lạy huynh đệ bọn này ba lạy thôi.

Cốc Mộng Viễn trong tiếng cười nói đã vung chưởng hoàn kích bốn chiêu nhanh như chớp, khiến Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi xem đến kinh tâm động phách, lo lắng khôn cùng.

Chỉ bốn chiêu ấy, lão đã nhận ra võ công chàng thiếu niên này cực kỳ cao thâm, đừng nói Lam Nhân Trù không phải địch thủ, mà ngay chính lão cũng chưa chắc thủ thắng nổi.

Lão lén đưa mắt nhìn Cổ Bát Công, ngầm vận công vào hai tay, chuẩn bị khi cần thiết sẽ ra tay tiếp cứu cho Lam Nhân Trù.

Nhưng lòng lão đã uổng phí, bởi Cốc Mộng Viễn chiêu thứ năm vừa xuất thủ, Lam Nhân Trù đã

thảm bại rồi.

Tất Lôi không hề nhìn rõ chiêu thứ năm của Cốc Mộng Viễn đã sử dụng thủ pháp gì, chỉ thấy bóng chưởng loang loáng. Lam Nhân Trù đã bị đánh trúng vai trái, văng bay ra xa hơn ba trượng, rơi xuống đất đau đớn rên la không ngớt.

Chân Dật Lan như không ngờ Lam Nhân Trù lại kém cỏi thế này, đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù đang nằm dưới đất, lắc đầu cười nói :

- Tầm thường thế này mà cũng làm Phó bang chủ, thật là nhục nhã cho Tam Âm bang...

Quay sang Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Cốc đại ca, chưởng này của đại ca nặng quá!

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Hạng người này chẳng đáng thương tiếc, nên ngu huynh đã không nương tay!

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Chẳng phải tiểu muội thương tiếc Lam Nhân Trù, mà là chưởng của đại ca quá nặng, e rằng y không thể ngồi dậy nổi để mà lạy nữa.

Cốc Mộng Viễn ngửa mặt cười dài :

- Niệm tình lão đã vỡ xương vai, ba lạy cho tạm hoãn, khi nào thương thế bình phục hẵng lạy cũng được.

Chân Dật Lan gật đầu cười, quay sang Cổ Bát Công nói :

- Cổ lão tiền bối hãy nhớ lấy đấy!

Cổ Bát Công buông tiếng cười vang :

- Không quên được đâu! Nếu Lam Nhân Trù mà không giữ lời, hai người cứ tìm lão phu, lão phu nhất định sẽ kéo mũi y đến trả món nợ này.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi sau khi xem xét thương thế của Lam Nhân Trù, quay sang Độc Thủ Ma Đạo khẽ căn dặn mấy câu, đoạn mới quay người chậm rãi đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc thiếu hiệp, chưởng lực thật hùng mạnh, bổn Bang chủ bình sanh mới thấy.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Bang chủ quá khen, tại hạ bởi không kịp thu tay đã gây thương tổn cho Phó bang chủ quý bang, xin Bang chủ đừng ghi dạ!

Rõ ràng là chàng mai mỉa đối phương nhưng nghe không hề có chút ý mai mỉa.

Tất Lôi lắc đầu cười nói :

- Chưởng pháp thiếu hiệp đã thi triển vừa qua, nếu lão phu đoán không lầm, có lẽ đó là Không Linh chưởng pháp phải không?

Cốc Mộng Viễn thầm kinh ngạc, cười :

- Bang chủ thật tinh mắt, đó chính là Không Linh chưởng pháp do gia sư truyền thụ, nhưng có điều do tại hạ thi triển, hãy còn kém cỏi quá!

Tất Lôi giật mình, toàn thân toát mồ hôi lạnh, thầm nhủ :

- Cũng may là mình chưa mạo muội khiêu chiến, không thì chức vị Bang chủ này khó mà giữ nổi...

Lão bèn cười to :

- Thật không ngờ Cốc thiếu hiệp lại là cao túc của Không Linh lão nhân. Lam Nhân Trù bại dưới tay thiếu hiệp thật chẳng oan ức chút nào cả.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Bang chủ quá khen rồi!

Cổ Bát Công cười quái dị xen lời :

- Cốc lão đệ, nợ đã thanh toán xong, chúng ta cũng nên đi thôi!

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối còn có điều cần nói với Tất bang chủ nữa!

Đoạn quay sang Tất Lôi cười nói :

- Tất bang chủ, mọi hành động của quý bang phải chăng là tuân theo mệnh lệnh của Thần Phong Mục Trường?

Tất Lôi biến sắc mặt, thừ ra nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu mới nói :

- Cốc thiếu hiệp...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tại hạ đã nói đúng phải không?

Tất Lôi thở dài :

- Điều này Cốc thiếu hiệp không nên tìm hiểu là hơn!

Trong khi nói, nửa như vô tình nửa như cố ý liếc mắt nhìn Độc Thủ Ma Đạo.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Nếu Tất bang chủ có điều bất tiện thì kể như tại hạ đã hỏi thừa thãi vậy!

Tất Lôi như còn định nói gì đó, nhưng Chân Dật Lan đã kéo tay Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, chúng ta đi thôi!

Cổ Bát Công lúc này cũng đã cất bước đi ra ngoài.

Cốc Mộng Viễn như còn định nói gì đó, nhưng sau cùng đã nén lại, theo sau Chân Dật Lan và Cổ Bát Công đi ra khỏi nghị sự đường.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi đi theo đưa tiễn, chỉ còn Độc Thủ Ma Đạo Quan Bảo Huê ở lại điều thương cho Lam Nhân Trù.

Ba người ra khỏi cổng Tổng đàn Tam Âm bang không xa, Cổ Bát Công bỗng ngoảnh lại nhìn Tất Lôi nói :

- Tất bang chủ quay vào được rồi!

Tất Lôi chau mày :

- Cổ huynh, Tất mỗ còn muốn đưa các vị một đoạn đường nữa!

Đoạn cười ảo não, lẩm bẩm :

- Khi quay đầu lại đã trăm năm...

Cốc Mộng Viễn nghe vậy chợt động tâm, nhưng chàng không lên tiếng hỏi.

Chỉ Chân Dật Lan không nén được, thắc mắc hỏi :

- Tất bang chủ như than thân trách phận phải không?

Tất Lôi thấp giọng :

- Cô nương nói đúng, lão ô thật vô cùng khổ tâm!

Chân Dật Lan cười :

- Chức vị Bang chủ không dễ làm chứ gì?

Tất Lôi lắc đầu :

- Không phải!

Chân Dật Lan đứng lại, chau mày nói :

- Lời nói Bang chủ khó hiểu quá!

Cổ Bát Công cười xen lời :

- Lan nhi, chúng ta nên vừa đi vừa nói thì hơn.

Chân Dật Lan liền tiếp bước, cười nói :

- Cổ lão tiền bối có hiểu ý lời nói của Tất bang chủ không?

Cổ Bát Công cười :

- Chỉ hiểu chút ít, bởi vì Tam Âm bang của Tất Lôi không phải là một bang hội thấp hèn, và cũng chưa từng làm hại võ lâm...

Cốc Mộng Viễn bỗng cười nói :

- Lời nói của lão tiền bối thật khó tin!

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Cốc lão đệ hãy xem Tất bang chủ có như người xấu không?

Cốc Mộng Viễn thành thật :

- Tất bang chủ bộc trực hào dũng, luận tướng mạo phải là một người trung nghĩa, sao thể là kẻ xấu được?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đúng vậy, Tất bang chủ đã bị người kềm chế.

Cốc Mộng Viễn sững sờ, Chân Dật Lan khúc khích cười nói :

- Lan nhi biết rồi, hắn là đã bị Lý Hàm Băng kềm chế?

Tất Lôi cười đau khổ :

- Chân cô nương, lão ô thật vô cùng xấu hổ, mắt thấy Tam Âm bang bị đồng đạo giang hồ miệt thị căm thù mà không sao cứu vãn được...

Chân Dật Lan bỗng nhận thấy lão nhân cao to này thật là nhu nhược, bất giác sinh lòng thương hại, khảng khái lớn tiếng nói :

- Bang chủ hãy yên tâm, chúng tôi sẽ giúp Bang chủ.

Cổ Bát Công nhìn Chân Dật Lan cười hô hố, quay sang Tất Lôi nói :

- Hay lắm, đã có vị tiểu cứu tinh này hứa giúp, Tất bang chủ hắn sẽ được cứu rồi!

Tất Lôi cảm kích cười :

- Lão ô chỉ mong Chân cô nương và Cốc thiếu hiệp hiểu được con người lão ô là đủ rồi. Lão ma đầu Lý Hàm Băng quá ư lợi hại, hai vị không nên mạo hiểm là hơn. Còn đối với cá nhân lão ô, khi cần cùng lắm hy sinh mạng già là xong.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Chân Dật Lan, đoạn cười nói :

- Tất bang chủ không nên khinh sanh, Lý Hàm Băng tuy lợi hại, nhưng tại hạ không ngán sợ đâu.

Chân Dật Lan cũng cười nói :

- Bang chủ, Cốc đại ca đã hứ, Bang chủ càng khỏi phải lo rầu nữa!

Tất Lôi buông tiếng thở dài, đoạn ôm quyền nói :

- Xin thứ cho lão ô chẳng thể tiễn xa, nếu không họ sẽ sinh nghi, cầu chúc Cổ huynh và hai vị thiếu hiệp thuận buồm xuôi gió, lão ô chờ đợi tin lành.

Đoạn quay người, phóng nhanh trở vào trong trang.

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn theo bóng dáng cao to của Tất Lôi khuất sau cổng trang, mới lắc đầu

thở dài nói :

- Mấy năm nay thật khổ cho y vô cùng

Chương 26: Xả Thân Gác Cửa Ngăn Mưu Đồ

Trên Đại Tuyết sơn nơi biên giới Tây Tạng, một lão nhân lưng gù cao to dẫn theo một thiếu nữ áo đỏ và một thiếu niên áo xanh đang thi triển khinh công tuyệt đỉnh phóng đi về phía một ngọn núi cao tuyết phủ trắng xóa.

Ba người ấy chính là Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công, Chân Dật Lan và Cốc Mộng Viễn.

Sau khi rời khỏi Tổng đàn Tam Âm bang, ba người đã thẳng đường đến Hàn Bích cung.

Cốc Mộng Viễn bởi có địa chỉ do Tần Linh Sương để lại, vì vậy ba người không cần phải hỏi thăm đường lối.

Nhưng dù họ cước trình nhanh, sau khi tiến vào Đại Tuyết sơn, cũng phải mất gần bốn ngày trời mới tìm gặp Hàn Bích cung.

Hàn Bích cung thần bí khôn lường này chẳng những được xây cất ở giữa núi non trùng điệp mà còn nằm trong cốc sâu ngàn trượng.

Trên Đại Tuyết sơn tuyết đóng dày hơn thước, lạnh giá khôn tả.

Nhưng tại nơi tọa lạc Hàn Bích cung thì lại ấm áp như xuân, bốn mùa tươi xanh.

Ba người từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy sơn cốc rộng chừng hơn ba mươi dặm.

Hàn Bích cung nhà cửa liên miên, hệt như hoàng cung trong kinh thành.

Xích Tu Đà Ông đã xông pha trên giang hồ không dưới sáu mươi năm, cũng chưa từng trông thấy nơi cư trú của một môn phái nào lại có khí thế như vậy.

Ông bất giác buông tiếng thở dài, cảm khái nói :

- Thật không ngờ Tần Tiêu Hồng lại là người xa hoa thế này.

Từ trên chủ phong đi xuống, có một con đường được tu chỉnh hết sức trang nhã.

Cách cửa cung chừng mười dặm, giữa đường có một tấm bia bằng ngọc thạch màu xanh biếc, cao hơn trượng và rộng hơn năm thước.

Sáu chữ vàng "Nhân gian đệ nhất tiên cảnh" to cỡ hai thước được khắc sâu trên bia ngọc, sáng chóa dưới ánh nắng soi rọi.

Chân Dật Lan đứng xem một hồi, cười nói :

- Cổ lão tiền bối, tấm bia ngọc này hẳn là trị giá liên thành!

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đây là hàn ngọc vạn năm, có lẽ trên đời chỉ có mỗi một tảng này thôi!

Chân Dật Lan nghe vậy bất giác thè lưỡi, không rụt vào được nữa.

Cả Cốc Mộng Viễn cũng kinh ngạc nói :

- Lão tiền bối, đây quả là hàn ngọc vạn năm ư?

Trong màu xanh biếc có cả đen lẫn trắng, nhìn kỹ lão đệ sẽ thấy trong tấm bia ngọc dày hằng thước này có những đường nét đỏ như mây khói, chuyển động không ngừng, đó chính là điểm quý giá của nó.

Cốc Mộng Viễn nhìn kỹ bia ngọc quả thấy bên trong ẩn hiện mây đỏ chuyển động không ngừng, bất giác cười to nói :

- Lão tiền bối nói rất đúng, nhưng có điều Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp này đã dùng loại ngọc quý này khắc thành bia thật là đáng tiếc.

Cổ Bát Công cười :

- Đâu chỉ đáng tiếc thôi, mà còn phía phạm của trời nữa.

Chân Dật Lan nghe Cổ Bát Công bảo dùng ngọc này khắc bia là phí phạm của trời, thì hết sức thắc mắc, bèn cười hỏi :

- Cổ lão tiền bối, ngọc thạch này có công dụng đặc biệt gì vậy?

- Ngọc này chẳng những có công dụng điều thương giải độc, mà còn có thể tị nhiệt ngự hàn, người võ lâm chỉ cần có được một mảnh nhỏ mang theo bên mình thì thật hữu ích vô cùng.

- Có công dụng hiệu nghiệm như vậy thật ư?

Cổ Bát Công nghiêm giọng :

- Hàn ngọc vạn năm có công hiệu cải tử hồi sinh, nếu người võ công dùng để hành thiện thì sẽ cứu

được biết bao mạng người.

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói :

- Chúng ta bổ lấy một mảng mang về được không?

Cổ Bát Công vừa chau mày, Cốc Mộng Viễn đã cười nói :

- Lan nhi, chúng ta không nên không hỏi mà tự ý lấy.

Chân Dật Lan vốn đã rút ra một thanh Nam Minh Tam Dương Bình Kiếm, vừa định bổ lấy một mảnh bảo ngọc mang đi cứu người, nghe Cốc Mộng Viễn nói vậy, nàng liền trả kiếm vào bên lưng, cười nói :

- Đúng rồi, suýt nữa tiểu muội đã quên mất.

Cổ Bát Công lắc đầu nói :

- Lan nhi, ngọc này chém vỡ được đâu! Thanh kiếm của ngươi tuy là thần vật, nhưng cũng không chém vỡ nổi hàn ngọc vạn năm này đâu.

Chân Dật Lan không tin :

- Vậy chứ chữ này được khắc bằng cách nào?

Cổ Bát Công cười :

- Đúng là chữ này được khắc lên, nhưng muốn khắc chữ trên loại bảo ngọc này, phải cần dùng mấy loại thần khí.

- Mấy loại thần khí nào?

- Ngươi khảo lão phu đó ư?

Chân Dật Lan cười :

- Lan nhi đâu dám, chẳng qua hiếu kỳ thôi!

Cổ Bát Công cười :

- Trong võ lâm có ba thanh kiếm có thể chém nổi hàn ngọc này!

- Ba thanh kiếm nào?

- Một là Huyền Băng kiếm của Thiên Toàn kiếm khách Vu Vong Cơ, chủ nhân của Tử Vân thiên phủ khi xưa.

Cốc Mộng Viễn vừa nghe bốn tiếng Tử Vân thiên phủ, liền động tâm thầm nhủ :

- Tử Vân kim trâm đang ở trong người mình, sự ủy thác của Doanh Hải tam tinh mình còn chưa thực hiện, thật là quá bất kính...

Chàng nghĩ đến đó đã nghe Chân Dật Lan hỏi :

- Còn thanh kiếm thứ nhỏ?

- Mặc Ngọc Kinh thần kiếm của Lý Hàm Băng.

- Còn thanh thứ ba là bình kiếm phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Sao ngươi biết là bình kiếm?

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Lan nhi chỉ đoán thôi, bởi vì trong bình kiếm cũng có rất nhiều thiên cổ thần khí.

- Thanh thứ ba là Nam Minh Thanh Dương Bình Kiếm do Quảng Thành Tử đã lưu lại hồi ngàn năm về trước.

Chân Dật Lan nghe vậy, buông tiếng cười khanh khách không thôi.

Cổ Bát Công ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu nha đầu, ngươi cười gì vậy chứ?

Chân Dật Lan lại cởi thanh bình kiếm bên lưng ra, vung tay cười nói :

- Cổ lão tiền bối hãy xem đây là kiếm gì?

Cổ Bát Công chú mắt nhìn, mới thấy thanh kiếm trong tay Chân Dật Lan thân phảng phất ánh đỏ, và bên ngoài có một lớp sáng đỏ chuyển động.

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Đây chẳng phải chính là Nam Minh Thanh Dương Bình Kiếm ư?

Chân Dật Lan cười đắc ý :

- Ai nói không phải?

Cổ Bát Công cười to :

- Thật không ngờ, thật không ngờ thanh kiếm này lại ở trong tay lệnh tổ.

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Gia gia cũng mới có được trong kinh thành hôm trước đây thôi, đó là một dịp tình cờ, gia gia đã mua lại từ tay một thương nhân buôn đồ cổ với giá như mua phế liệu vậy.

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Thật là may mắn... Chân lão tà vận khí tốt quá... Tuy nhiên, ngươi có mang theo vật thần kiếm thế này, phải hết sức thận trọng mới được.

Chân Dật Lan bĩu môi :

- Lan nhi không sợ đâu! Ai mà có ý cướp đoạt thanh kiếm này, hắn là đã chán sống rồi.

Cổ Bát Công cười hào sảng :

- Đúng, gặp tiểu sát tinh như ngươi, chắc chắn không ai chiếm được phần hơn.

Chân Dật Lan vung kiếm :

- Cổ lão tiền bối, Lan nhi bổ lấy một mảnh ngọc được không?

Cổ Bát Công cười :

- Được! Được! Nhưng có điều...

Ông chưa dứt lời, đột nhiên bị một tiếng cười khảy cắt ngang.

Tiếng cười khảy ấy đã vang lên từ sau lưng ba người.

Cổ Bát Công quay phắt lại, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng đồng thời ngoảnh nhìn ra sau.

Chỉ thấy một lão nhân toàn thân trắng toát, đang đứng giữa đường cách họ ngoài mười trượng.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười thầm nhủ :

- Thì ra lão chưa tiến vào trong phạm vi mười trượng, nếu không mình mà không phát giác ra thì thật quá kinh người còn gì?

Cổ Bát Công đưa mắt quan sát kỹ lão nhân áo trắng, chỉ thấy đối phương người cao chừng năm thước, mái tóc bạc dài phủ vai, sắc mặt hồng hào như trẻ con, hai mắt thần quang ẩn tang, không chút bộc lộ hỏa khí. Chiếc áo trắng trên mình dài thượt, phủ dài xuống đến mặt đất.

Cổ Bát Công dù biết nhiều hiểu rộng, song vẫn không biết lão nhân thấp lùn này là ai.

Lão nhân áo trắng sau khi buông tiếng cười khảy, chỉ đứng yên nhìn ba người, vẻ mặt trơ lạnh không nói một lời, như cũng đang quan sát ba vị khách bất ngờ này.

Chân Dật Lan hằn học nói :

- Lão giả hồ đồ cười gì vậy hả? Lão tưởng thanh kiếm của bổn cô nương không bổ nổi hàn ngọc này hay sao? Hừ, e rằng lão đã đui mù rồi.

Cổ Bát Công thấy Chân Dật Lan buông lời mắng nhiếc lão nhân áo trắng, lòng hết sức lo lắng, bởi ông nhẫn nhỡ lão nhân này võ công cao thâm chẳng kém gì mình, nếu đối phương nổi giận động thủ, e rằng khó thể kết thúc nhanh chóng.

Nhưng ông đã lo lắng quá thừa.

Lão nhân áo trắng nghe Chân Dật Lan nói vậy chẳng chút tức giận nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi thật cả gan, động chút là mắng người, chả lẽ gia trưởng ngươi ngay cả lễ phép kính trọng người già cả cũng không dạy cho ngươi biết hay sao?

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Việc ấy chẳng can gì đến lão, bổn cô nương thích sao làm vậy, lão...

Nàng vốn định nhiếc mắng nữa, nhưng thấy Cốc Mộng Viễn có vẻ không bằng lòng, liền vội nín lặng.

Lão nhân áo trắng lắc đầu cười :

- Thời buổi này thật càng lúc càng tệ, thanh thiếu niên cũng ngày càng hỗn xược, tiểu nha đầu ngươi có lẽ ngay cả đối với trưởng bối mình cũng không khách sáo phải không?

Chân Dật Lan tức giận trừng mắt :

- Đã nói rồi, chẳng can gì đến lão! Lão là ai?

Lão nhân áo trắng cười khẽ :

- Tiểu nha đầu kia, ngươi phải cho lão phu biết trước, ngươi là ai mới đúng chứ?

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Sao vậy?

Lão nhân áo trắng mỉm cười :

- Tuổi tác lão phu có lẽ chẳng kém gì gia gia ngươi, ngươi sao thể không tự báo ra danh tánh trước?

Chân Dật Lan chau mày :

- Bổn cô nương là Lan nhi, còn lão?

Lão nhân áo trắng cười phá lên :

- Lão phu là Cúc lão, ngươi tin chăng?

Nếu lão nhân chỉ nói mình là Cúc lão, có lẽ Chân Dật Lan đã tin, nhưng lão nhân lại thêm câu hỏi lại, khiến Chân Dật Lan tức đến nhảy dựng lên :

- Lão... lão sao lại tên Cúc lão? Không có họ sao?

Lão nhân áo trắng vẫn thản nhiên cười :

- Còn ngươi thì sao? Ngươi họ Lan tên Nhi ư?

Chân Dật Lan phì cười :

- Tôi họ Chân tên Dật Lan. Tôi đã quên mất, bởi mọi người đều gọi tôi là Lan nhi!

Lão nhân áo trắng ngửa mặt cười to :

- Tiểu nha đầu, ngươi tuy đanh đá nhưng cũng còn khá dễ thương...

Đoạn bỗng quay sang Cổ Bát Công nói :

- Các hạ là Trượng Độc trong Kiếm Lâm tứ tuyệt phải không?

Cổ Bát Công rúng động cõi lòng, nâng ngọn trượng gỗ trong tay lên, cười nói :

- Tôn giá sao biết danh hiệu lão gù này vậy?

- Các hạ có quá nhiều chiêu bài, mộc trượng và lưng gù, chứng tỏ các hạ là ai rồi.

Chân Dật Lan lớn tiếng tiếp lời :

- Lão già, lão còn chưa cho biết mình là ai mà!

Lão nhân áo trắng trợn mắt cười :

- Lão phu nói đây, nhưng nói ra rồi ngươi cũng không biết đâu.

Chân Dật Lan cười khinh miệt :

- Vậy hẳn là hạng vô danh rồi chứ gì?

Lão nhân áo trắng vẫn thản nhiên cười :

- Đúng vậy, nếu lão phu mà có họ tên thì trời đã sụp rồi còn gì?

Chân Dật Lan biết là lão nhân mai mỉa mình không biết trời cao đất dày, bèn dẩu môi nói :

- Bổn cô nương cứ thích làm cho trời sụp xuống, lão làm gì được nào?

- Lão phu chẳng làm gì, nhưng... chỉ sợ rằng Chân Cửu không thu xếp nổi thôi.

Chân Dật Lan kinh ngạc trố mắt :

- Lão... lão... biết gia tổ ư?

Lão nhân áo trắng vẫn thản nhiên cười :

- Chân lão tà có một tôn nữ nhi như ngươi, hẳn là vui sướng lắm!

Chân Dật Lan tức tối giậm chân :

- Chẳng can gì đến lão!

Lão nhân áo trắng cười to :

- Đương nhiên là không liên quan đến lão phu rồi.

Đoạn quay sang Cổ Bát Công cười nói :

- Lão phu là Cát Phụ Ông, Cổ huynh từng nghe nói đến chưa?

Cổ Bát Công kinh ngạc :

- Tôn giá là Nam Hoang Nhất Tẩu Cát huynh ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu Cát Phụ Ông có danh vọng rất cao trong võ lâm, song vì trước nay ẩn cư chốn hoang dã nên nhân vật Trung Nguyên nhiều người nghe nhưng ít ai gặp, ngoại trừ vài vị lão tiền bối như Tứ Phương Đại Hiệp, cơ hồ không lai vãng với nhân vật Trung Nguyên.

Nam Hoang Nhất Tẩu ha hả cười nói :

- Đại danh Cổ huynh, lão ô đã được nghe từ lâu, hôm nay được gặp thật là một niềm vui lớn, chẳng hay Cổ huynh đột nhiên giá lâm Thường Xuân cốc này có việc gì vậy?

Chân Dật Lan nghe nói sơn cốc này có tên là Thường Xuân, bất giác cười thầm nghĩ :

- Quả là danh phù kỳ thực!

Cổ Bát Công cười nói :

- Cát huynh cư trú trong Hàn Bích cung ư?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Lão phu bởi cảm thịnh ý của Tây Trúc Tần huynh khi xưa, nên hồi năm rồi Tần huynh phái người mời thỉnh, lão phu bèn đến đây làm khách.

- Cát huynh đã ở đây một năm, có biết Tần Tiêu Hồng có mưu đồ gì không?

Cát Phụ Ông thoáng chau mày :

- Cổ huynh muốn nói về phương diện nào?

Cổ Bát Công cười to :

- Tần Tiêu Hồng có lòng hùng bá võ lâm, chả lẽ Cát huynh cũng không biết sao?

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Lão ô không bao giờ màng đến việc trong cung. Lão ô đã thỏa thuận với Tần huynh chỉ ở đây ba năm, và...

Cát Phụ Ông bỗng buông tiếng cười, nói tiếp :

- Lão ô chỉ phụ trách khu vực bia ngọc này, không cho bất kỳ người nào không được Tần huynh

thỉnh mời đột nhập vào Thường Xuân cốc.

Cổ Bát Công ngửa mặt cười to :

- Vậy là Cát huynh đến đây gác cửa cho Tần Tiêu Hồng ư?

Cát Phụ Ông cười nhạt :

- Báo ân đáp nghĩa đâu kể gì danh tiết.

Cổ Bát Công chẳng ngờ rằng vị cao nhân cao nhân thế ngoại này lại xem nhẹ lợi danh, không bị mình kích động, bất giác thừ ra tại chỗ.

Chân Dật Lan chau mày lạnh lùng tiếp lời :

- Lão thật sự là vô tích sự!

Cát Phụ Ông đưa mắt nhìn Chân Dật Lan cười to :

- Cô nương lại mắng người nữa rồi.

- Không phải mắng mà là nhận thấy lão thật quá hồ đồ.

- Lão phu hồ đồ ư?

- Tần Tiêu Hồng rõ ràng là có lòng thôn tính đồng đạo võ lâm, vậy mà lão lại cố tỏ ra mình trong sạch, viện cớ canh giữ cửa vào cung, chẳng chịu lên tiếng khuyên ngăn, vậy chẳng hồ đồ là gì? Truyện "Giang Hồ Ký " Truyện "Giang Hồ Ký "

Cát Phụ Ông phá lên cười :

- Cô nương miệng lưỡi thật sắc bén, nếu lão ô mà không phải tuổi đã quá tám mươi, tính nóng không còn, có lẽ đã bị ngươi mắng đến đâm đầu chết tại đây cũng nên.

Chân Dật Lan phì cười :

- Lão da mặt dày quá!

Cát Phụ Ông lắc đầu cười :

- Chẳng phải lão ô da mặt dày, mà là...

Bỗng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Vị thiếu hiệp này quý tánh đại danh là gì vậy?

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ lẳng lặng đứng nghe, giờ nghe Cát Phụ Ông hỏi, vội ôm quyền thi lễ nói :

- Vãn bối là Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài!

Cát Phụ Ông mắt rực lên :

- Cốc thiếu hiệp quan hệ thế nào với Nam Nho Cốc Dương vậy?

- Chính là gia tổ vãn bối.

Cát Phụ Ông cười to :

- Cốc huynh có một tôn nhi thế này, võ công Cốc gia hẳn là rạng rỡ trong thiên hạ rồi.

Cốc Mộng Viễn bẽn lẽn cười :

- Lão tiền bối quá khen rồi.

Cát Phụ Ông quét mắt nhìn ba người, trầm giọng nói :

- Cổ huynh, các vị đã biết Tần huynh có lòng thôn tính võ lâm, vậy mà còn mạo hiểm đến đây, chẳng phải là quá bất trí ư? Hàn Bích cung này có thể sánh như chốn ngọa hổ tàng long đấy.

Ba người nghe vậy đều giật mình kinh hãi, bởi sự suy đoán của họ đã chẳng may đúng sự thật, Tần Tiêu Hồng quả nhiên có lòng hùng bá võ lâm.

Cổ Bát Công khảng khái nói :

- Cổ mỗ sẵn sàng chấp nhận đầu rơi máu chảy để giữ gìn chính nghĩa võ lâm, phen này đến đây tuy biết hung hiểm, nhưng Cổ Bát Công này không tin là sẽ táng mạng.

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Lão ô tuy chưa từng vào trong cung, nhưng ít nhiễu cũng biết tình hình trong ấy, hành vi gần đây của Tần huynh quả là rất đáng lo ngại.

Cổ Bát Công cười :

- Vậy sao Cát huynh không sớm có kế hoạch ngăn chận?

Cát Phụ Ông khẽ thở dài :

- Khi nãy Chân cô nương đã có nói rồi, lão ô chưa trả lời, thật bởi việc này quá ư trọng đại, lão ô chẳng thể bằng vào câu nói là thay đổi được. Truyện "Giang Hồ Ký "

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Vậy là lão ngoảnh mặt làm ngơ, trái lại còn nối giáo cho giặc, giữ cửa cho người ta.

Cát Phụ Ông cười ảo não :

- Sao cô nương biết lão phu nối giáo cho giặc?

Chân Dật Lan cười khảy :

- Sự thể đã quá rõ ràng, lão còn gì để biện hộ nữa chứ?

Cát Phụ Ông bỗng nghiêm giọng :

- Cô nương có biết Hàn Bích cung vào được nhưng không ra được hay không? Trừ phi sau khi vào cung, cô nương chấp nhận cá mè một lứa với Tần Tiêu Hồng.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Nếu không chấp nhận thì sao?

- Chết một cách thảm thiết.

Cổ Bát Công khẽ thở dài :

- Tần Tiêu Hồng sao lại trở nên tàn ác thế này?

Cát Phụ Ông thấp giọng :

- Lão ô canh giữ cửa vào cung duy nhất này chính là muốn giữ lại những người hiểu dụng trong võ lâm...

Chân Dật Lan ngạc nhiên xen lời :

- Vậy lão tiền bối không để cho người vào cung tăng gia vây cánh cho Tần Tiêu Hồng ư?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Lão ô chỉ đủ sức đến vậy thôi!

Cổ Bát Công khảng khái cười :

- Vậy là bọn này đã đắc tội với Cát huynh rồi!

Cát Phụ Ông cười :

- Cổ huynh sao cũng khách sáo thế này? Lão ô có trách nhiệm canh cửa, bằng hữu võ lâm nếu muốn vào cung, nhất định phải đi ngang qua đây. Nếu là người lương thiện, lão ô ắt đánh bại rồi buộc họ lui về, còn như gặp kẻ tàn ác, lão ô bắt buộc phải hạ độc thủ giết đi. Vì vậy trong một năm qua, lão ô tuy không có gì hổ thẹn với lương tâm, nhưng hai ay đã dính đầy máu tanh, trái với lẽ trời.

Cốc Mộng Viễn cười xen lời :

- Nhà Phật cũng có lời khuyến khích việc giáng ma vệ đạo, hành động của lão tiền bối chẳng những không trái với lẽ trời, mà còn là thay trời hành đạo, trừ bạo an lương!

Cát Phụ Ông mỉm cười, nghiêm giọng :

- Cổ huynh nhất quyết vào cung phải không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Cổ mỗ đến đây chính là định vào cung một chuyến.

- Cổ huynh vào cung chi vậy?

- Dò la tung tích của Chưởng môn nhân Thiếu Lâm.

Cát Phụ Ông sửng sốt :

- Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm ư?

- Vâng!

Cát Phụ Ông chau mày :

- Chưởng môn nhân Thiếu Lâm đâu có đến đây.

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Cát huynh không trông thấy bốn vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga My và Côn Luân vào trong cung ư?

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Chưa từng trông thấy. Cổ huynh có thể nói rõ hơn chút không?

- Bốn vị Chưởng môn nhân đều bởi thân thọ trọng thương, bị người đánh lừa giải đưa đi, nhưng giữa đường đã được Tà Hiệp giải cứu, nhưng rồi sau đó lại bị người của Hàn Bích cung cướp đi mất.

- Có việc như vậy thật ư? Nhưng...

Cát Phụ Ông bỗng nín lặng trầm ngâm.

Chân Dật Lan thấy vậy nói :

- Cổ lão tiền bối, Cát lão không biết, chúng ta vào cung mà hỏi thì hơn.

Cổ Bát Công cười :

- Lan nhi đừng vội, Cát lão nhất định là biết.

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Lão ô quả thật là chưa từng trông thấy họ, nhưng...

Bỗng khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Hôm kia Cung chủ có phái người đưa về ba xe tài vật, rất có thể...

Cát Phụ Ông chưa kịp dứt lời, Chân Dật Lan đã reo lên :

- Vậy là đúng rồi, chắc chắn là người đã giấu trong xe.

Cát Phụ Ông cười ảo não :

- Cô nương có lẽ đã đoán không sai, vì muốn che giấu tai mắt lão ô nên họ phải làm như vậy... nhưng có điều Cung chủ đến nay vẫn chưa thấy trở về cung.

Chân Dật Lan cười hỏi :

- Cung chủ có phải là con gái của Tần Tiêu Hồng không?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Chính là con gái duy nhất của Tần Tiêu Hồng với Lăng Thiên Thiên.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Cốc đại ca bảo Tần tỷ tỷ rất là đẹp, lúc đầu tiểu muội còn chưa tin, nhưng giờ đây đã biết là do đệ nhất mỹ nhân võ lâm sinh ra, tiểu muội...

Nàng bỗng ngưng lời, bởi vì nghĩ đến một điều, nói tiếp :

- Lăng Thiên Thiên là một người rất xấu xa, Cốc đại ca không vào Hàn Bích cung được đâu!

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Vì sao vậy?

- Bà ta sẽ giữ đại ca lại mất!

- Giữ ngu huynh lại chi vậy?

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Đó thì tiểu muội sao biết được?

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lan nhi không biết thì lo làm gì kia chứ?

Đoạn chàng quay sang Cát Phụ Ông hỏi :

- Cát lão tiền bối, Tần Linh Sương tỷ tỷ trở về cung ư?

Cát Phụ Ông nghe vậy, biết chàng có quen biết Tần Linh Sương, liền cười nói :

- Chưa! Lão đệ đã quen biết với Cung chủ, việc vào cung hẳn không có gì đáng lo ngại, Lăng Thiên Thiên chỉ có mỗi một người con gái, nên cưng yêu lắm.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chả lẽ nếu vãn bối không nói rõ là quen biết Tần Linh Sương, vào cung sẽ có tai họa to lớn hay sao?

Cát Phụ Ông nghiêm giọng :

- Tai họa thì chưa chắc có, nhưng không ra khỏi cung được là điều tất nhiên.

Cốc Mộng Viễn bỗng mắt rực thần quang, cười giòn nói :

- Vãn bối chính là muốn xông vào những nơi như vậy thử xem sao?

Cát Phụ Ông vội lắc đầu :

- Lão đệ không nên liều lĩnh.

Cốc Mộng Viễn thản nhiên cười :

- Cát lão tiền bối hãy yên tâm, vãn bối sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

- Nếu các vị không cho biết là có hẹn với Tần Linh Sương mà đến, thì cửa ải của lão ô cũng chẳng tiện để các vị đi qua.

Cốc Mộng Viễn chau mày, còn định nói gì đó, Cổ Bát Công đã cười nói :

- Cát huynh, Cốc lão đệ quả thật sẽ không gặp nguy hiểm gì to lớn đâu. Cát huyh cứ yên tâm để cho bọn này đi qua.

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Không thể được!

Cổ Bát Công cười :

- Cát huynh không tin vào võ công của Cốc lão đệ chứ gì?

Cát Phụ Ông cười :

- Cốc lão đệ anh hoa tiềm ẩn, hiển nhiên là võ công cao thâm, điều ấy lão ô tin, nhưng so với Tây Trúc thì...

Cổ Bát Công tiếp lời :

- Cát huynh cho là Cốc lão đệ không phải là địch thủ của Tây Trúc chứ gì?

- Võ công của Tần Tiêu Hồng đã đạt đến trình độ thần xuất quỷ mạt rồi đấy!

Cổ Bát Công cười :

- Cốc lão đệ chắc không kém hơn đâu!

- Tổ phụ của Cốc lão đệ hiện nay e cũng chẳng phải địch thủ của Tây Trúc.

Cát Phụ Ông nghĩ, đưa Cốc Dương ra so sánh, hẳn là Cốc Mộng Viễn sẽ biết Tần Tiêu Hồng chẳng phải dễ đối phó...

Nhưng ông nào biết võ công của Cốc Mộng Viễn không phải là do tổ phụ truyền thụ?

Chân Dật Lan nghe vậy liền khúc khích cười nói :

- Cát lão, võ công của Cốc đại ca cao hơn gia gia nhiều.

Nàng nghĩ mình nói vậy nhất định Cát Phụ Ông sẽ đồng ý, bỏi chỉ cần võ công không kém hơn Tây Trúc, Cát lão hẳn sẽ để cho họ đi qua.

Nhưng Cát Phụ Ông vẫn không chịu :

- Cho dù Cốc lão đệ võ công cao hơn lệnh tổ thì cũng không đương cự nổi vợ chồng Tây Trúc.

Chân Dật Lan bỗng nảy ý nói :

- Nếu võ công của Cốc đại ca do một người khác truyền thụ thì sao?

Cát Phụ Ông ngạc nhiên :

- Ai truyền thụ?

Chân Dật Lan cười :

- Đồng tông của lão tiền bối.

Cát Phụ Ông ngày càng ngạc nhiên hơn :

- Đồng tông của lão ô ư?

- Đúng vậy!

- Ai?

- Cát Hàn lão tiền bối!

Cát Phụ Ông biến sắc mặt, song liền cười to nói :

- Không Linh Luyện Sĩ trong Không Linh song tiên phải không?

- Đúng vậy, vậy vào được không?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Được thì được, nhưng...

Quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc lão đệ tự tin đã được mấy thành chân truyền của Cát lão tiền bối rồi?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Chừng năm thành!

Cát Phụ Ông trầm ngâm :

- Lão ô phải thử mới được!

Cốc Mộng Viễn chau mày, ngẩng đầu cười :

- Vãn bối tuy học luyện không hay, nhưng không bao giờ để nhục đến danh vọng sư môn, lão tiền bối đã muốn chỉ giáo, vãn bối sẵn sàng hầu tiếp.

Cát Phụ Ông liền gật đầu :

- Vậy lão đệ tuốt kiếm đi!

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vãn bối trước nay không dùng đến kiếm... vậy... vậy bây giờ biết tính sao đây?

Cổ Bát Công bỗng cười nói :

- Cát huynh muốn động thủ thử thật ư?

Cát Phụ Ông nghiêm giọng :

- Phải thử mới được!

Cốc Mộng Viễn nghe vậy rất phật lòng, Cát Phụ Ông không tin tưởng mình như vậy là thật một điều sỉ nhục, bèn đảo mắt nhìn, tiện tay bẻ lấy một cành cây bên đường, cười nói :

- Vãn bối tạm dùng cành cây thay kiếm đấu với Nam Hoang Nhất Tẩu một phen

Chương 27: Tuyệt Kỹ Cành Cây Thắng Bảo Kiếm

Cát Phụ Ông ha hả cười nói :

- Lão đệ có hào khí thế này, lão ô hết sức bội phục.

Đoạn đưa tay rút lấy thanh trường kiếm bên lưng, nói tiếp : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Kiếm này của lão ô rất là sắc bén, lão đệ phải hết sức lưu tâm cành cây của mình mới được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối khỏi phải nhọc tâm, xin mời!

Cát Phụ Ông biết chàng thiếu niên này đã là đồ đệ của Không Linh Luyện Sĩ, hẳn là hết sức cao ngạo, bèn không cần tỏ vẻ tiền bối, vung kiếm xuất chiêu.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, nhanh nhẹn lách người tránh khỏi.

Cát Phụ Ông ha hả cười nói :

- Lão đệ khỏi phải lo, cứ toàn lực tấn công, lão ô tự tin còn có thể ứng phó nổi mười hai mươi chiêu không đến đỗi bại.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười :

- Lão tiền bối quá khiêm tốn rồi. Vãn bối chỉ cầu mong không để nhục đến thanh danh sư môn là đủ.

Dứt lời cành cây trong tay vung lên, hư không điểm tới.

Chiêu này không giống như kiếm pháp, dường như là tiên pháp.

Nhưng bên trong ẩn chứa nhiều biến hóa đến đỗi chỉ có người trong cuộc như Nam Hoang Nhất Tẩu mới cảm nhận được.

Cát Phụ Ông tuy biết rõ trong tay Cốc Mộng Viễn chỉ là một cành cây, nhưng cành cây ấy lại tỏa ra hằng ngàn vạn luồng kiếm khí.

Lão tuy không sợ kiếm khí ấy, nhưng có điều không nhận định được chiêu kiếm của Cốc Mộng Viễn thật ra là nhắm vào bộ vị nào trên cơ thể mình. Do đó lão vung kiếm gạt ngang rồi lập tức lùi chéo ra sau năm bước.

Đây là một lối tránh không cao minh, cũng may là Cốc Mộng Viễn không truy kích, không thì Cát Phụ Ông đã khốn đỗi rồi.

- Kiếm pháp khá lắm! Lão đệ thật chẳng hàm hồ...

Trong khi nói, Cát Phụ Ông lại tung mình lao tới, vung động trường kiếm chớp nhoáng tấn công ra bốn chiêu.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, thi triển kiếm pháp Thái Hư Ảo Kiếm của đại sư huynh Trường Lạc Tẩu Khương Thái, chủ nhân Tuyết Sơn Ái Thạch lâu, ứng phó một cách ung dung.

Nhưng vô cùng kinh hiểm, bởi chiêu thức hai người đều hết sức tinh diệu, mỗi chiêu chẳng những ẩn chứa nhiều biến hóa, mà chiêu nào cũng không rời tử huyệt hoặc những nơi trí mạng.

Cổ Bát Công chưa từng thật sự chứng kiến võ công của Cốc Mộng Viễn, lúc này ông xem đến mắt rực tinh quang, không ngớt gật đầu khen.

Chân Dật Lan cũng chưa từng thấy Cốc Mộng Viễn dùng kiếm giao thủ với người, hôm nay chứng kiến, nàng thật đã được mở rộng tầm mắt, bởi kiếm pháp Cốc Mộng Viễn đang thi triển lúc này chẳng những uy thế hung mãnh, mà còn biến hóa khôn lường, và loáng choáng như có mây mù giăng phủ.

Hơn nữa, đây chỉ là một cành cây, nếu là một thanh bảo kiếm sắc bén thì kiếm khí tỏa ra hẳn đã đả thương đối thủ rồi còn gì?

Chân Dật Lan càng xem càng kinh tâm, quay sang Cổ Bát Công khẽ hỏi :

- Cổ lão tiền bối có biết pho kiếm pháp của Cốc đại ca không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Dường như là Thái Hư Ảo Kiếm của Trường Lạc Tẩu Khương Thái xưa kia.

Chân Dật Lan chau mày :

- Thái Hư Ảo Kiếm ư? Sao Lan nhi chưa từng nghe nói nhỉ?

Cổ Bát Công cười :

- Khương Thái rất tinh tường về kiếm thuật, nhưng lại không thích sử dụng kiếm, nên ngoại trừ vài

vị lão tiền bối võ lâm, đại đa số đều không biết kiếm pháp Thái Hư Ảo Kiếm của Khương Thái. Tuy nhiên lão phu có điều không hiểu, Cốc lão đệ sao lại học được pho kiếm pháp này?

Chân Dật Lan cười :

- Khương Thái chính là đại sư huynh của Cốc đại ca.

Cổ Bát Công sững sờ :

- Ồ...

Chân Dật Lan cười nói tiếp :

- Cốc đại ca có năm vị sư huynh, người nào cũng là kỳ nhân hiếm thế.

Cổ Bát Công lắc đầu thở dài :

- Thật là không ngờ, bốn vị kia là ai vậy?

- Khúc Trực Sinh, Quy Mộng, Triển Ngọc Thành và Hạ Chi Dương!

Cổ Bát Công hai mắt trố to :

- Sao? Bốn vị đó cũng là sư huynh của Cốc lão đệ à?

- Đúng vậy, họ đều là đới nghệ đầu sư, được Cát lão nhân thu làm môn hạ.

Cổ Bát Công thật khó thể tin nói :

- Thật là chuyện lạ, thảo nào năm vị đại hào võ lâm chuyên làm điều nghịch thiên này đã đột nhiên biến mất trên giang hồ trong một đêm vào hồi ba mươi năm trước, thì ra...

Chân Dật Lan bỗng khúc khích cười nói :

- Cổ lão tiền bối hãy xem, chiêu này của Cốc đại ca tuyệt quá.

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn, chỉ thấy Cốc Mộng Viễn đang thi triển chiêu "Ảo Ảnh Phi Sương" trong Thái Hư Ảo Kiếm nhanh như chớp đâm vào ngực phải của Cát Phụ Ông.

Cát Phụ Ông với chiêu Túy Bút Tam Huy quét ngang, bổ vào cành cây trong tay Cốc Mộng Viễn.

Theo lẽ thường, cành cây của Cốc Mộng Viễn hẳn không thể nào va chạm với bảo kiếm sắc bén của Cát Phụ Ông, song ngay trong khoảnh khác trường kiếm và cành cây sắp va chạm, Cốc Mộng Viễn bỗng vung tay, cành cây đã lướt qua trên cổ tay phải Cát Phụ Ông, hóa thành hằng vạn đốm sáng,

phủ trùm yết hầu Cát Phụ Ông.

Cát Phụ Ông giật mình kinh hãi, vội triệt kiếm tung mình thoái lui ra xa hơn trượng, cười to nói :

- Lão đệ, có phải đó là Thái Hư Ảo Kiếm của Trường Lạc Tẩu Khương Thái không vậy?

Cốc Mộng Viễn vẫn không đuổi theo truy kích, đứng yên chờ đợi Cát Phụ Ông tấn công tiếp, nghe hỏi thế liền buông cành cây xuống, mỉm cười nói :

- Kiếm pháp của vãn bối chính là Thái Hư Ảo Kiếm do Khương sư huynh đã truyền thụ cho!

Nam Hoang Nhất Tẩu sửng sốt :

- Lão đệ bảo Khương Thái là sư huynh của lão đệ ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng!

Nam Hoang Nhất Tẩu chú mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão đệ đã sử dụng hai tiếng vãn bối không đúng rồi. Trường Lạc Tẩu Khương Thái lớn tuổi hơn lão ô nhiều, lão đệ đã là sư đệ của Khương Thái thì không nên xưng hô vãn bối với lão ô. Nếu không, khi lão ô gặp Khương lão ca, thật chẳng biết phải nói năng thế nào?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chúng ta không cần phải câu nệ tục lễ, lão tiền bối tuổi cao tác trọng, vãn bối xưng hô như vậy rất là phải.

Cát Phụ Ông cười ha hả :

- Vậy là lão ô đã trèo cao rồi.

Đoạn tra kiếm vào bao, nói tiếp :

- Với võ công của lão đệ vậy là vào cung được rồi.

- Lão tiền bối đã bằng lòng để cho chúng vãn bối đi qua ư?

- Đúng vậy!

Cát Phụ Ông bỗng biến sắc mặt, trường kiếm lại tuốt ra khỏi bao, tung mình lao tới tấn công Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan tức giận mắng :

- Lão khốn khiếp dám giở trò ám toán...

Cốc Mộng Viễn cũng giật mình kinh hãi, vội lách người tránh khỏi. Đồng thời vung cành cây xoay người hoàn kích, quát to :

- Lão thất phu...

Bỗng nghe Nam Hoang Nhất Tẩu truyền âm hối hả nói :

- Lão đệ, trong cung có người đi ra, chúng ta hãy toàn lực quyết đấu, tốt hơn hết lão đệ hãy gây thương tích cho lão ô tiếp tục tiềm thân tại đây.

Cốc Mộng Viễn trong khi nghe Cát Phụ Ông nói, chàng đã phát giác trên đường dẫn vào Hàn Bích cung đang có hai người phóng ra.

Đó là hai bóng người vóc dáng nhỏ nhắn, có lẽ là nữ nhân.

Nhưng Cốc Mộng Viễn lúc này không thể nào phân tâm suy nghĩ, bởi thế công của Nam Hoang Nhất Tẩu đã ập đến như vũ bão.

Chàng cất tiếng huýt dài, dồn sáu thành chân lực vào cành cây, vẫn với kiếm pháp Thái Hư Ảo Kiếm giao đấu với Cát Phụ Ông.

Hai bóng người nhỏ nhắn thoáng chốc đã đến bên bia ngọc, quả nhiên là hai thiếu nữ trang phục cung nữ.

Một nàng toàn thân y phục trắng, một nàng toàn thân y phục tím, đứng cách hai người đang kịch chiến ngoài ba trượng, đôi mắt long lanh trố to, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Dường như hai nàng không ngờ một chàng thiếu niên mà lại có thể giao thủ bất phân thắng bại với Nam Hoang Nhất Tẩu, một cao thủ bậc nhất trong Hàn Bích cung.

Ngay khi hai thiếu nữ cung trang vừa hiện thân, Cốc Mộng Viễn đã nhanh chóng đưa mắt nhìn họ, lúc đầu chàng nghĩ họ rất có thể là thị nữ hầu cận đã theo Tần Linh Sương hiện thân nơi Động Đình hồ, nếu vậy thì rất tiện lợi cho chàng khi vào cung, nhưng chàng đã thất vọng, hai thị nữ này chưa từng có mặt tại Động Đình hồ.

Tuy nhiên Cốc Mộng Viễn lại nảy sinh một hùng tâm khác, cành cây trong tay bỗng tăng thêm ba thành chân lực.

Chàng phải đánh bại Nam Hoang Nhất Tẩu Cát Phụ Ông.

Chàng phải với võ công của mình làm khiếp đảm người trong Hàn Bích cung trước.

Thế là chàng vừa gia tăng chân lực, thế công liền tức tỏa rộng, tuyệt chiêu hư ảo tương sinh của Thái Hư Ảo Kiếm mỗi lúc càng thêm uy mãnh.

Cát Phụ Ông chẳng những cảm thấy áp lực trên kiếm tăng mạnh, mà chiêu thức kỳ ảo của Cốc Mộng Viễn cũng rất khó hóa giải.

Chưa đầy hai mươi chiêu, Cát Phụ Ông trán đã đẫm mồ hôi.

Cổ Bát Công thấy vậy lắc đầu thở dài :

- Cát lão ca cả đời nghiên luyện kiếm thuật, không ngờ lúc cuối đời lại thảm bại về kiếm thuật, thật đáng đau lòng.

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Cổ lão tiền bối, Cốc đại ca kiếm thuật tinh kỳ, e rằng gia tổ cũng phải thua kém, vậy thi võ công của Trường Lạc Tẩu Khương Thái quá kinh người còn gì?

Cổ Bát Công cười :

- Võ công của Khương Thái e ngay cả lệnh tổ với lão phu liên thủ cũng đừng mong thắng nổi. Chẳng những Khương Thái mà bốn vị sư huynh khác của Cốc lão đệ, không một ai kém hơn Khương Thái, nên võ công của Cốc lão đệ chẳng dễ tìm được đối thủ nữa.

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Thật vậy ư?

- Cổ lão tiền bối không dối gạt ngươi đâu...

Bỗng đưa tay chỉ hai người đang giao đấu, lớn tiếng nói :

- Cát Phụ Ông đã thảm bại rồi.

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong ánh kiếm ngàn trùng, Cát Phụ Ông đã bước chân loạng choạng, ứng phó hết sức vất vả.

Nàng lại đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, chàng hệt như sinh long hoạt hổ, càng lúc càng thêm dũng mãnh.

Chân Dật Lan bất giác cười nói :

- Cổ lão tiền bối, Cốc đại ca thật hung...

Nàng chưa kịp dứt lời đã nghe Cốc Mộng Viễn quát vang :

- Buông kiếm ngay!

Liền thì keng một tiếng chát chứa, một luồng sáng bạc bay thẳng ra ngoài vòng chiến, trường kiếm của Cát Phụ Ông đã vuột khỏi tay.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cát Phụ Ông mặt mày xám ngắt, cười khảy nói :

- Niệm tình tôn giá thành danh lâu năm, tại hạ không muốn quá đáng, xin hỏi tôn giá, bọn tại hạ có thể vào Hàn Bích cung rồi chứ?

Nam Hoang Nhất Tẩu thở dài :

- Lão phu từ lúc dùng kiếm đến nay, chưa ai có thể khiến lão phu trường kiếm rời tay. Thiếu hiệp đã thắng lão phu, đương nhiên là có thể vào rồi.

Cốc Mộng Viễn ném bỏ cành cây, quay sang Cổ Bát Công và Chân Dật Lan ngoắc tay nói :

- Lão tiền bối, chúng ta đi!

Đoạn quay người, phi thân lướt qua bên mình hai thiếu nữ cung trang.

Cổ Bát Công cười hô hố, nắm tay Chân Dật Lan, nhìn Cát Phụ Ông nói :

- Cát huynh, thời nay anh hùng ở thiếu niên. Cát huynh đừng buồn.

Đoạn sải bước theo sau Cốc Mộng Viễn đi vào cung.

Chân Dật Lan khi đi ngang qua bên cạnh hai thiếu nữ cung trang, cố ý buông tiếng cười khinh miệt, nàng cũng định bắt chước Cốc Mộng Viễn cướp tinh thần địch.

Cát Phụ Ông đưa mắt nhìn ba người đi xa, mới khẽ buông tiếng thở dài, quay sang hai thiếu nữ cung trang, lắc đầu cười thiểu não nói :

- Quyên cô nương và Mai cô nương có việc gì phải không?

Thiếu nữ áo tím cười đáp :

- Chủ nhân sai tiểu tỳ cung thỉnh Cát lão vào cung nghị sự.

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Ba người vừa vào cung võ công cao tuyệt, hai vị cô nương hãy vào cung trước báo với chủ nhân, tốt nhất là không nên để xảy ra xung đột, lão ô dặn bảo tiểu đồ vài điều xong sẽ vào ngay.

Hai thiếu nữ cung kính đáp :

- Thưa vâng!

Đoạn vòng tay xá dài, quay người phi thân trở vào cung.

Hai nàng tuy trễ nãi thời gian, song vì muốn vào cung báo tin trước nên đã thi triển hết toàn lực khinh công, thoáng chốc đã vượt qua ba người.

Thật ra, chẳng phải khinh công hai nàng cao hơn ba người, mà là do nhóm Cốc Mộng Viễn đi thong thả. Nếu không, dù hai nàng khinh công cao đến mấy cũng chẳng thể nhanh hơn ba người.

Sau khi hai thiếu nữ cung trang vượt qua mặt, Cốc Mộng Viễn liền quay sang Cổ Bát Công cười nói :

- Cổ lão tiền bối, có lẽ họ đi vào báo tin.

Cổ Bát Công cười :

- Đang cần họ vào báo tin để cho Tây Trúc ra đón tiếp!

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Chưa chắc, người ta Hàn Bích cung khí phái to lớn lắm!

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy ư? Tần Tiêu Hồng chẳng dám hống hách như vậy đâu.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Lan nhi đánh cuộc với Cổ lão tiền bối, thế nào?

Cổ Bát Công nheo mắt :

- Đánh cuộc gì nào?

- Cuộc Tần Tiêu Hồng không ra đón tiếp.

- Được, điều kiện đánh cuộc ra sao?

- Nếu Lan nhi thua, khi nào Cổ lão tiền bối đến Đông Hải, Lan nhi sẽ chiêu đãi một tháng rượu Đào Hoa túy, uống tha hồ!

Cổ Bát Công cười to :

- Hay lắm! Ngươi đặt cuộc to thật, Cổ lão ta biết lấy gì so bì đây!

Chân Dật Lan cười :

- Dễ thôi, Cổ lão tiền bối có sẵn thiếu gì.

Cổ Bát Công chau mày :

- Ngươi đã nghĩ ra từ trước rồi phải không?

- Đương nhiên, không thì Lan nhi đâu đánh cuộc với Cổ lão tiền bối.

- Hãy nói ra xem thử!

- Lan nhi đánh cuộc pho trượng pháp của Cổ lão tiền bối.

Cổ Bát Công sửng sốt :

- Sao? Tiểu nha đầu ngươi đã để ý đến trượng pháp của lão phu ư?

Chân Dật Lan cười :

- Hãm Sơn Chấn Hải trượng pháp của Cổ lão tiền bối cùng Giáng Ma trượng pháp của Thiếu Lâm, Đả Cẩu trượng pháp của Cái bang được mệnh danh là Võ Lâm Tam Tuyệt Trượng, đương nhiên Lan nhi sớm đã để ý rồi. Thế nào? Cổ lão tiền bối có chịu đánh cuộc với Lan nhi hay không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Được! Lão phu chấp nhận...

Bỗng cười to, nói tiếp :

- Vả lại, kẻ thua chưa chắc là lão phu.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Cốc đại ca hãy làm chứng nhân, lát nữa đến trước cửa Hàn Bích cung, nếu Tần Tiêu Hồng không ra đón tiếp là kể như Lan nhi thắng.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Đương nhiên, Cổ lão tiền bối đã nhận lời rồi.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Cốc đại ca phải nói rõ là bằng lòng làm nhân chứng, nếu không Cổ lão tiền bối vì muốn uống rượu Đào Hoa túy, hoặc tiếc không muốn truyền trượng pháp cho kẻ khác, không chừng sẽ lật lọng nuốt lời cũng nên.

Cốc Mộng Viễn bật cười :

- Không đâu, Cổ lão tiền bối đâu phải là người không tôn trọng lời hứa.

Cổ Bát Công cũng cười to nói :

- Lan nhi, ngay cả Cổ lão ta mà ngươi cũng không tin được sao?

Chân Dật Lan cười :

- Vốn ra là tin được, nhưng Ln nhi biết trước kia Cổ lão tiền bối đã từng thất hứa một lần với gia gia, nên Lan nhi không dám tin Cổ lão tiền bối nữa.

Cốc Mộng Viễn bởi không biết lần thất hứa của Cổ Bát Công là về việc gì, nên nghe xong không nói gì, chỉ phớt cười mà thôi. Truyện "Giang Hồ Ký "

Nhưng Cổ Bát Công lại cười to nói :

- Lần ấy đâuphải là ta thất lời hứa, mà là lệnh tổ...

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Gia gia Lan nhi sao nào?

- Trước kia là bởi lệnh tổ quá tà quái, lại bảo lão phu đánh lừa Cốc Quân Lan đến Đông Hải để làm vợ lệnh tôn nên lão phu mới không giữ lời hứa...

Chân Dật Lan chau mày không tin :

- Gia gia không bao giờ như vậy!

- Không tin thì hôm nào gặp ngươi cứ hỏi lệnh tổ sẽ rõ.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Được rồi, nhất định Lan nhi sẽ hỏi, nhưng hôm nay phải nói rõ ràng mới được.

Cổ Bát Công cười to :

- Được, Cốc lão đệ hãy nhận lời làm nhân chứng đi, nếu lát nữa Tần Tiêu Hồng mà không ra đón tiếp thì kể như lão phu thua.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối xin tuân lệnh.

Chân Dật Lan thích thú cười :

- Cốc đại ca, phen này Cổ lão tiền bối chẳng thể nuốt lời nữa rồi.

Lúc này ba người đã đi đến trước cửa cổng Hàn Bích cung.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy trong cửa cung trang hoàng lộng lẫy đang có ba người chậm rãi đi ra.

Chân Dật Lan đưa tay chỉ cười nói :

- Cốc đại ca, ba chữ Hàn Bích cung kia là văn tự Thạch Cổ có phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Không sai, chính là văn tự Thạch Cổ.

Lúc này ba người từ trong cung đi ra đã đến cửa cổng.

Đi đầu là một lão nhân áo vàng tuổi trạc ngũ tuần, nơi mày mắt thoáng lộ sát khí, nhưng vẻ mặt lại hết sức thanh kỳ đạo mạo.

Hai người theo sau là một nam một nữ, nam mặc áo trắng, tuổi trạc tứ tuần, tướng mạo rất phong nhã. Nữ mặc áo lụa sọc đen, dung nhan diễm lệ, tuổi trông không quá ba mươi, nhưng nơi mày mắt lại gây cảm giác rờn rợn.

Ba người vừa đi đến cửa cổng, lão nhân áo vàng đi đầu liền hướng về Cổ Bát Công ôm quyền thi lễ nói :

- Cổ huynh vẫn khỏe chứ?

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Sao thế này? Tư Mã lão đệ mà cũng trở thành thủ hạ trong Hàn Bích cung ư? Tần Tiêu Hồng thật chẳng đơn giản...

Quay sang một nam một nữ, cười nói tiếp :

- Lăng lão đệ và Tần cô nương mà cũng chịu lưu lại trong Hàn Bích cung, đủ thấy vợ chồng Tần Tiêu Hồng và Lăng Thiên Thiên quả là có uy phong của kẻ gian hùng...

Một nam một nữ nghe vậy cũng vội ôm quyền thi lễ.

Chân Dật Lan cười nói :

- Cổ lão tiền bối đã thua rồi.

Cốc Mộng Viễn cùng cười nói :

- Đúng vậy, Cổ lão tiền bối đã thua.

Cổ Bát Công trừng mắt, nhìn hai người cười nhăn nhúm, đoạn quay sang lão nhân áo vàng nói :

- Tần Tiêu Hồng đâu? Sao không ra đây?

Lão nhân áo vàng mỉm cười :

- Tần huynh có việc chẳng thể phân thân, vừa rồi Tiểu Quyên và Tiểu Mai đã báo tin Cổ huynh đến đây, nên bảo huynh đệ ba người ra đón tiếp.

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Láo thật, vậy thì lão phu thua rồi còn gì?

Lão nhân áo vàng ngẩng người :

- Cổ huynh đã thua gì? Việc ấy đâu liên quan đến Tần huynh.

Cổ Bát Công hậm hực :

- Sao không liên quan? Thôi, thua thì thua!

Đoạn đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan giới thiệu :

- Đây là Cốc Mộng Viễn lão đệ và Chân Dật Lan cô nương.

Lão nhân áo vàng hẳn đã nghe hai thiếu nữ cung trang báo lại việc Nam Hoang Nhất Tẩu đã thua

bại, Cổ Bát Công vừa dứt lời, lão liền đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan, cười giòn nói :

- Lão ô là Tư Mã Thái, người chốn sơn dã, rất ít khi đi lại trên giang hồ, nhưng từ lâu đã được nghe nói đến thanh danh của Cốc lão đệ với Chân cô nương, hôm nay được gặp thật là vô cùng vinh hạnh.

Cốc Mộng Viễn lòng thầm kinh hãi, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái được liệt vào hang cao thủ trong quyển ký lục của Khô Ma Tư Mã Quân, vậy muốn cũng ở trong Hàn Bích cung, song chàng chỉ nhếch môi cười nói :

- Tư Mã đại hiệp lại quá khen rồi.

Trong khi ấy Chân Dật Lan lại thầm mắng Tư Mã Thái lịch sự quá mức, mình với Cốc đại ca có thanh danh từ bao giờ? Mà lại khiến cho người không đi lại trên giang hồ nghe nói đến từ lâu? Rõ là vớ vẩn.

Thế nên nàng chỉ bĩu môi cười, không nói gì!

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Tư Mã Thái liền sơ lược giới thiệu về một nam một nữ kia, nam là Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu, em trai đương kim Bang chủ Cái bang, và cũng là một trong Thất Tinh đã theo đuổi Cốc Quân Lan khi xưa, nữ là Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh. Hai người này đều lừng danh chẳng kém gì Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái.

Riêng Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh chẳng những đẹp nổi tiếng trong võ lâm, mà cá tính lạnh tựa băng sương của y thị cũng chẳng ai là không biết. Do đó, tuy y thị có đến ngàn vạn đàn ông theo đuổi, nhưng chẳng một ai được lọt vào mắt xanh y thị.

Cốc Mộng Viễn biết ba người này đều là bậc tiền bối, nhất là Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu từng là tri giao của cô cô, đương nhiên là bậc trưởng bối của mình nên hết sức lễ phép nói :

- Cốc Mộng Viễn bái kiến Lăng đại hiệp và Tần nữ hiệp.

Đoạn vòng tay xá dài đến đất.

Chân Dật Lan thấy vậy cũng bắt chước theo, lễ phép vòng tay xá dài, rất mực cung kính.

Lăng Tiêu mắt rực lên, nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc lão đệ, khi nãy nghe lão đệ đã dùng một cành cây đánh bại Nam Hoang Nhất Tẩu, võ công lão đệ thật đáng khâm phục.

Cốc Mộng Viễn khiêm tốn :

- Lăng đại hiệp quá khen, vãn bối thật hết sức ái ngại!

Cổ Bát Công bỗng lớn tiếng nói :

- Cốc lão đệ, hãy vào trong rồi hẵng nói.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Tư Mã Thái gật đầu :

- Đúng rồi, đây đâu phải chỗ nói chuyện, lão phu thật quá hồ đồ.

Đoạn liền chìa tay cười nói :

- Xin mời ba vị!

Cổ Bát Công cười ha hả, sải bước dẫn trước đi vào, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng liền cất bước theo sau.

Qua khỏi cửa cung, ba người trước mắt bừng sang, chỉ thấy bên trong là một vườn hoa bát ngát, đủ mọi màu sắc và ngào ngạt hương thơm.

Từ cửa chính cung đến gian đại điện khu thứ nhất có khoảng cách chừng hơn trăm trượng, và trong khoảng cách ấy có đến ba ngôi đình mát dùng để tạm nghỉ chân.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức thắc mắc, tại sao phải có đến ba ngồi đình mát thế này?

Chàng nhận thấy bên trong hẳn là có lý do, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra được đó là lý do gì.

Bước vào chính điện, Cốc Mộng Viễn lại ngẩn người, bởi thấy gian đại điện này bốn mặt đều không có vách, hệt như một ngôi đình mát to lớn, và trong điện hoàn toàn không có một trần thiết nào, điều này thật quá không hợp lý.

Cốc Mộng Viễn tuy nghĩ vậy, song vẫn không lên tiếng hỏi.

Nhưng Chân Dật Lan thì không nén được, cười hỏi :

- Cổ lão tiền bối, gian đại điện này kỳ lạ quá.

Cổ Bát Công cũng hết sức thắc mắc về gian đại điện trống hoác này, nghe vậy ha hả cười nói :

- Cổ lão tiền bối cũng đang hết sức lấy làm lạ...

Bỗng quay sang Tư Mã Thái hỏi :

- Tư Mã lão đệ, điện này dùng để làm gì mà bốn mặt trống toang hoác thế này?

Tư Mã Thái mỉm cười :

- Đây là Bách Hoa Điện dành để ngắm hoa uống rượu!

Chân Dật Lan vỡ lẽ cười :

- Phải rồi, xung quanh tất cả đều là kỳ hoa dị thảo, ngôi điện bốn bề lại không có vách, dùng để ngắm hoa rất là thích nghi, tại sao mình lại không nghĩ đến nhỉ?

Cổ Bát Công cũng cười nói :

- Cổ mỗ cũng ngu thật, nhưng...

Bỗng ngửa mặt cười, nói tiếp :

- Tần Tiêu Hồng lão đệ cũng quá là thông minh, quá biết hưởng thụ...

Tư Mã Thái lẳng lặng mỉm cười, dẫn ba người băng qua vườn hoa tiến vào trong.

Đi được trăm trượng thì đến một gian đại sảnh tráng lệ, trần thiết hết sức thanh nhã, ngoại trừ mặt chính các cửa sổ bằng kính đều mở toang, còn lại ba mặt kia đều là vách dày bằng gạch đỏ chạm hoa, và cửa ra vào cũng đang rộng mở.

Trong đại sảnh có tám chiếc ghế thái sư, bốn chiếc bàn trà chân cao, và trên mỗi bàn đều có một bộ trà cụ.

Trên bốn vách treo đầy thi họa, không hề mang chút khí vị thế gia võ lâm.

Tư Mã Thái vào đến đại sảnh, lập tức mời Cổ Bát Công ba người cùng nhập tọa.

Cổ Bát Công chễm chệ ngồi vào chiếc ghế thái sư thượng thủ.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng theo Cổ Bát Công ngồi vào ghế thượng thủ.

Tư Mã Thái, Lăng Tiêu và Tần Thạch Khanh ngồi ngang hai bên hầu tiếp.

Hai thị nữ mang trà thơm đến, Cổ Bát Công chậm rãi hớp một ngụm, cười to nói :

- Tư Mã lão đệ, Tần Tiêu Hồng có thể ra hay được chưa?

Tư Mã Thái cười :

- Tần huynh lát nữa sẽ tự ra, Cổ huynh có thể cho biết dụng ý đến đây trước chăng?

Cổ Bát Công cười :

- Tư Mã lão đệ chức vụ gì trong cung vậy?

- Huynh đệ với Lăng huynh và Tần cô nương thảy đều là hộ pháp trong cung.

- Vậy là đối với mọi việc cơ mật trong cung đều có thể tham dự chứ gì?

Tư Mã Thái cười :

- Tần huynh xử lý sự vụ trước nay đều công khai cả.

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy là việc này hỏi lão đệ, hẳn là lão đệ biết.

Tư Mã Thái thoáng nhíu mày :

- Thế nhưng chẳng hay có việc gì vậy?

Cổ Bát Công nghiêm giọng :

- Bốn vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga My và Côn Luân phải chăng đã được đưa về cung rồi?

Chương 28: Tuyết Sơn Linh Cung Hội Tây Trúc

Tư Mã Thái nghe Cổ Bát Công hỏi vậy bất giác giật mình kinh hãi, sau một thoáng biến sắc mặt, cười nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân sao lại nhắc đến bổn cung? Cổ huynh rõ khéo đùa!

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Tư Mã lão đệ diễn xuất khá lắm.

Tư Mã Thái chau mày :

- Cổ huynh không tin lời huynh đệ ư?

Cổ Bát Công biến sắc mặt, trầm giọng :

- Cổ mỗ xưa nay rất ghét kẻ nói dối, lão đệ không nên giở trò ấy với Cổ mỗ là hơn.

Nếu không, chớ trách Cổ mỗ buông lời khó nghe.

Xích Thủ Đồ Lăng Khách cười tiếp lời :

- Cổ huynh xin đừng nóng, Tư Mã huynh nói đó là sự thật.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Lăng lão đệ cũng đã học quen nói dối rồi ư? Xem ra Hàn Bích cung đã trở thành trường sở chuyên đào tạo chuyên gia nói dối.

Lăng Tiêu cười nhăn nhúm :

- Dường như Cổ huynh đã có thành kiến với chúng huynh đệ.

Cổ Bát Công trầm giọng :

- Cổ mỗ không bao giờ nuôi thành kiến với bất kỳ ai! Lăng lão đệ, việc Tần Tiêu Hồng chận bắt Chưởng môn nhân các đại môn phái trong võ lâm, chẳng thể chỉ bằng vào vài lời nói của lão đệ với Tư Mã lão đệ là che giấu được đâu.

Tư Mã Thái cũng thoáng biến sắc mặt, đanh giọng nói :

- Cổ huynh nói phải có chứng cớ mới được.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Nhị đệ, Cổ mỗ cũng đi cùng với họ, hơn nữa còn để thư lại nói rõ là do Hàn Bích cung phái người đến đón, chả lẽ đó không phải chứng cứ sao?

Lăng Tiêu cười to :

- Vậy thì việc này lạ thật.

Chân Dật Lan không nén được, xen lời :

- Có gì là lạ? Sự thật rành rành chẳng chối cãi được đâu.

Lăng Tiêu đưa mắt nhìn Chân Dật Lan :

- Cô nương, các vị quả quyết là bốn vị Chưởng môn nhân ở đây ư?

Chân Dật Lan cười khảy :

- Gì mà quả quyết? Vốn thật là ở tại đây...

Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh bỗng cười nhạt nói :

- Các vị cố tình đến đây sinh sự phải không?

Tần Thạch Khanh mang danh quỷ nữ, quả nhiên người đầy quỷ khí, tiếng nói cũng lạnh như băng, nhất là vẻ mặt càng ghê rợn hơn.

Chân Dật Lan vốn đã có ác cảm với y thị, lại thấy ánh mắt y thị luôn đảo trên mặt Cốc Mộng Viễn, lòng càng thêm tức giận, giờ nghe Tần Thạch Khanh buông lời khiêu khích, liền nắm cơ hội, nhướng mày cười khanh khách nói :

- Bà nói chuyện với ai vậy? Trông bà ba phần giống người, bảy phần giống quỷ...

Bỗng nghe Cổ Bát Công quát to :

- Tần cô nương không được lộng hành...

Ngay khi Chân Dật Lan sửng sốt, bỗng thấy bóng người nhấp nhoáng, Cốc Mộng Viễn đã đứng trước mặt nàng, còn Ngũ Đài Quỷ Nữ thì đang lướt lùi ra sau...

Thì ran gay khi Chân Dật Lan đang ngửa mặt cười, Ngũ Đài Quỷ Nữ đã đột nhiên xuất thủ ám toán.

Chân Dật Lan tức giận, nắm tay Cốc Mộng Viễn kéo sang bên, hằn học nói :

- Cốc đại ca, để tiểu muội trừng trị quỷ nữ này một phen.

Cốc Mộng Viễn trở tay ấn giữ Chân Dật Lan lại, cười nói :

- Đừng nóng vội, sớm muộn cũng phải động thủ, chẳng qua chưa đến lúc thôi!

Lan nhi hãy tạm ngồi nghỉ, chờ Cổ lão tiền bối hỏi xong hẵng tính.

Chân Dật Lan biết không chống lại nổi Cốc Mộng Viễn, đành hậm hực ngồi trở xuống.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, đoạn cũng trở về chỗ ngồi.

Cổ Bát Công đảo mắt, cười nói :

- Lăng lão đệ vừa rồi bảo là việc này kỳ lạ là sao?

Lăng Tiêu cười :

- Các vị nói tự nãy giờ, bốn vị Chưởng môn nhân thật ra đã xảy ra việc gì rồi vậy?

Cổ Bát Công trợn mắt :

- Lão đệ vậy là sao? Chả lẽ...

Bỗng nhướng mày, cười khảy nói tiếp :

- Việc bốn vị Chưởng môn nhân bị người ám toán bắt đi, chả lẽ các vị không hề hay biết sao?

Lăng Tiêu lắc đầu :

- Chúng tiểu đệ quả thật chưa hề nghe nói.

Tư Mã Thái tiếp lời :

- Cổ huynh có thể nói rõ nguyên nhân chăng?

Cổ Bát Công đảo maăt nhìn vào mặt ba người hai lượt, nhận thấy họ không hề có vẻ ngụy tạo, bất giác rúng động cõi lòng, chả lẽ Tần Tiêu Hồng giấu nhẹm luôn cả ba người này hay sao? Nếu vậy thì Tần Tiêu Hồng thật là thâm hiểm.

Cổ Bát Công chau mày, khẽ cười khảy nói :

- Xem ra các vị đều đã bị vợ chồng Tần Tiêu Hồng dối gạt rồi.

Đoạn bèn kể lại rõ ràng việc bốn vị Chưởng môn nhân thất tung từ đầu chí cuối.

Quả nhiên ba người nghe xong thảy đều ngồi thừ ra lặng thinh.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy nhếch méo cười nói :

- Cổ lão tiền bối, họ ba vị quả nhiên đều bị giấu nhẹm.

Cổ Bát Công gật đầu :

- Không sao, Tần Tiêu Hồng quả đã giấu giếm họ!

Tư Mã Thái ổn định tâm thần, thở dài nói :

- Cổ huynh, việc này đúng là sự thật sao?

Cổ Bát Công nghiêm giọng :

- Hoàn toàn thật!

- Cổ huynh định xử trí thế nào?

Cổ Bát Công cười to :

- Gặp Tần Tiêu Hồng đòi người.

Tư Mã Thái đưa mắt nhìn qua Lăng Tiêu :

- Lăng huynh, việc này thật là khó xử.

Lăng Tiêu chau mày :

- Quả vậy!

Ngũ Đài Quỷ Nữ cười khảy :

- Có gì là khó xử? Nếu đúng thật như vậy, chúng ta lập tức rời khỏi đây, không màng đến việc giữa hai bên là xong.

Lăng Tiêu cười ảo não :

- Tần cô nương nói nghe dễ quá, bỏ đi được chăng?

Tư Mã Thái thở dài :

- Tần cô nương đừng quên lời hứa chết tiệt kia!

Ngũ Đài Quỷ Nữ tuy tuổi đã ngoài bốn mươi, song y thị vẫn còn là xử nữ, và trông cũng chỉ ngoài hai mươi, nên mọi người vẫn gọi y thị là cô nương.

Ngũ Đài Quỷ Nữ nghe hai người nói vậy, lạnh lùng nói :

- Chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm, hà tất bận tâm đến lời hứa gì?

Tư Mã Thái cười khổ sở :

- Không thể được, chúng ta ít nhiều cũng có chút danh vọng trong võ lâm.

Lăng Tiêu bỗng đề nghị :

- Tư Mã huynh, chúng ta lo nghĩ lúc này thật quá sớm, hãy chờ Cổ huynh gặp Tần huynh rồi hẵng liệu toan, thế nào?

Tư Mã Thái gật đầu :

- Cũng đành vậy thôi.

Ngũ Đài Quỷ Nữ cười khỉnh :

- Hai vị cũng thật quá trung thành.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan lúc đầu rất ghét Ngũ Đài Quỷ Nữ, giờ thấy thái độ y thị quang minh lỗi lạc, bất giác hết sức khâm phục.

Chân Dật Lan bèn đứng lên cười nói :

- Tần đại tỷ, cho Lan nhi xin lỗi được không?

Tần Thạch Khanh như không ngờ Chân Dật Lan lại thẳng thắn như vậy, bất giác ngẩn người :

- Lan cô nương... việc đã qua rồi, hãy bỏ đi thôi.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Tần đại tỷ đừng gọi tiểu muội cô nương, hãy gọi là Lan nhi!

Tần Thạch Khanh mặt lộ vẻ hoan hỉ chưa từng có, y thị xưa nay một mình cô độc, rất ít khi giao thiệp với người khác, nhất là bạn gái rất khó mà hợp ý.

Lúc này Chân Dật Lan nói năng thân thiết với y thị như vậy, khiến y thị lòng khích động dữ dội.

Y thị cảm động nhoẻn miệng cười, nụ cười xinh đẹp lạ thường khiến Tư Mã Thái và Lăng Tiêu nhìn đến ngây ngẩn.

Họ từ khi quen biết nhau đến nay, đã gần hai mươi năm, cơ hồ chưa từng trông thấy nụ cười của vị Ngũ Đài Quỷ Nữ lạnh tựa băng sương này.

Do đó nụ cười của y thị lúc này hết sức quyến rũ.

Lăng Tiêu không nén được, nói :

- Tần cô nương nếu mà cười nhiều, cái tên Quỷ Nữ nhất định sẽ được giới võ lâm đổi lại là Mỹ Nữ.

Ngũ Đài Quỷ Nữ cười :

- Vậy ư? Nhưng thiếp thân nhận thấy không có gì khác cả.

Lăng Tiêu cười :

- Khác nhau nhiều lắm chứ!

Tần Thạch Khanh khẽ thở dài :

- Lăng huynh khen ngợi, thiếp thân vô vàn cảm kích.

Chân Dật Lan đi đến trước mặt Tần Thạch Khanh, cười nói :

- Tần đại tỷ cười lên đẹp quá!

Tần Thạch Khanh đưa tay vuốt mái tóc dài phủ vai, nhếch môi cười nói :

- Tỷ tỷ già rồi! Lan muội, yêu chuộng vẻ đẹp của giới trẻ như Lan muội thôi.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Tần tỷ tỷ còn trẻ lắm mà!

Tần Thạch Khanh liếc nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Vậy ư? Tỷ tỷ cũng mong Lan muội biết quý trọng tuổi xuân.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Tần tỷ tỷ... Lan nhi thích tỷ tỷ quá.

Tần Thạch Khanh cười :

- Tỷ tỷ cũng thích Lan muội lắm!

Cổ Bát Công bỗng cười nói :

- Hai vị cô nương muốn tâm sự riêng tư, hãy chờ lo liệu xong việc chính được chăng?

Chân Dật Lan cười phá lên :

- Cổ lão tiền bối độc đoán quá!

Cổ Bát Công nhăn mặt cười :

- Độc đoán thật ư? Tiểu nha đầu ngươi thật vô lương tâm!

- Lan nhi với Tần tỷ tỷ không nói nữa, Cổ lão tiền bối nói chuyện nghiêm túc đi.

Cổ Bát Công ngơ ngẩn cười :

- Cô nương đã khai ân rồi ư?

Đoạn quay sang Tư Mã Thái nói :

- Tư Mã lão đệ có thể mời vợ chồng Tần Tiêu Hồng ra gặp không?

Tư Mã Thái gật đầu :

- Huynh đệ đi mời ngay!

Đoạn liền quay người, đi thẳng vào hậu điện.

Cổ Bát Công quay sang Lăng Tiêu cười nói :

- Lăng lão đệ, lệnh huynh khỏe chứ?

Lăng Tiêu lắc đầu :

- Tiểu đệ đã ba năm không gặp gia huynh rồi.

Cổ Bát Công bỗng cười nhạt :

- Lăng lão đệ có biết tình trạng gần đây của lệnh huynh không?

Lăng Tiêu lại lắc đầu :

- Nơi đây hoàn toàn cách biệt ngoại giới, tình trạng gần đây của gia huynh, tiểu đệ không biết.

- Cái bang thời vận không được tốt đấy!

Lăng Tiêu giật mình :

- Cổ huynh nói vậy là sao?

- Lệnh huynh dường như đã bị người kềm chế.

Lăng Tiêu đứng phắt dậy : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Ai dám kềm chế gia huynh?

- Võ công cao như lệnh huynh cùng với bang chúng đông đảo mà còn bị người kềm chế, hẳn là lão đệ có thể suy ra được người ấy võ công cao đến dường nào.

Lăng Tiêu trầm ngâm :

- Tiểu đệ không nghĩ ra được trong đương kim võ lâm có người nào võ công cao đến vậy!

- Lão đệ còn nhớ Hắc Thủy Điếu Tẩu, Quỷ Oán Thần Sầu không?

Lăng Tiêu giật nảy mình :

- Lý Hàm Băng ư?

- Chính lão ta!

Lăng Tiêu cơ hồ không tin, lắc đầu :

- Lý Hàm Băng chưa chết, thật là điều không ngờ!

Bỗng nhiên ánh mắt lộ vẻ lo lắng, hỏi tiếp :

- Gia huynh có nguy hiểm không?

- Lệnh huynh đã nhẫn nhục gánh vác trọng trách, chấp nhận để cho đối phương kềm chế, đương nhiên là không chết được rồi.

Lời lẽ Cổ Bát Công có ý mai mỉa Bang chủ Cái bang Ngốc Cái Truy Vân Tẩu Lăng Hư là hạng tham sanh úy tử, chẳng quản ngại hy sinh thanh danh một bang, chấp nhận sống trong nhục nhã.

Lăng Tiêu dĩ nhiên nghe ra, thở dài nói :

- Cổ huynh, có thể là gia huynh có nỗi khổ riêng...

Cổ Bát Công cười ngắt lời :

- Đương nhiên rồi! Cái chết có khi nặng tựa Thái Sơn, lệnh huynh một thân ràng buộc với sự an nguy của toàn thể Cái bang, đương nhiên là chẳng thể chết một cách quá dễ dàng, đúng không nào?

Lăng Tiêu ánh mắt tối sầm :

- Cổ huynh bất tất mai mỉa tiểu đệ, để hôm nào gặp gia huynh tiểu đệ nhất định yêu cầu gia huynh nói rõ việc này và có lời biện bạch với giới võ lâm.

Cổ Bát Công cười ha hả :

- Tốt lắm! Lão đệ chẳng hổ là người hiểu chuyện!

Cuộc đối thoại giữa hai người, Cốc Mộng Viễn đều nghe rõ cả, nhưng chàng không có ý kiến, chỉ lặng thinh mỉm cười.

Còn Chân Dật Lan thì lo tán gẩu với Tần Thạch Khanh, thỉnh thoảng lại cười khúc khích.

Lúc này Cổ Bát Công cười to, hai nàng bất giác ngẩn người.

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Cổ lão tiền bối không nhỏ tiếng một chút được sao?

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Tại sao không cười to được? Làm ồn ngươi hả?

Chân Dật Lan cười :

- Đương nhiên, người ta đang chuyện trò, lão nhân gia sao thể quấy rầy chứ?

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Ngươi thật là độc đoán. Rõ là chỉ cho quan châu phóng hỏa mà không cho dân chúng thắp...

Tiếng "đèn" chưa dứt thì ông bỗng nhiên ngưng lời.

Liền đó một tiếng cười to vang lên, bốn người từ hậu điện đi ra.

Người chưa đến đã nghe tiếng nói vọng trước :

- Cổ huynh từ xa đến, tiểu đệ bởi có việc chưa thể nghênh đón, thật hết sức đáng tội.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, bất giác lòng thoáng rúng động, người này hẳn là Hàn Bích cung chủ nhân Tần Tiêu Hồng, bởi gương mặt ông ta hao hao giống Tần Linh Sương, và vị Tây Trúc được liệt danh trong Tứ Phương Đại Hiệp này trông tuổi tác chỉ mới trung niên.

Chỉ thấy ông ta mặc áo dài màu lam nhạt, phối hợp với gương mặt tuấn nhã và cử chỉ ung dung tự tại, khiến người vừa gặp là sinh lòng kính nể ngay.

Cốc Mộng Viễn có phần không tin mẫu người như Tần Tiêu Hồng lại gây ra điều nguy hại cho võ lâm.

Lúc này Tần Tiêu Hồng đã vào đến trong điện.

Cổ Bát Công đứng lên cười nói :

- Tần lão đệ, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Tần Tiêu Hồng rất lịch sự mời khách ngồi trở xuống, đoạn mới đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, ngửa mặt buông tiếng cười vang, nói :

- Thiếu hiệp là tôn nhi của Cốc Dương huynh phải không?

Cốc Mộng Viễn vội đứng lên cung kính đáp :

- Vãn bối Cốc Mộng Viễn!

Tần Tiêu Hồng cười :

- Tướng môn hổ tử, quả là kỳ tài hiếm thấy.

Ngưng cười, gật gật đầu nói tiếp :

- Kiếm thuật của Cốc thiếu hiệp là do Trường Lạc Tẩu Khương Thái truyền thụ phải không?

Cốc Mộng Viễn thoạt tiên lắc đầu nhưng sau đó lại gật đầu nói :

- Phải mà cũng là không phải.

Tần Tiêu Hồng mỉm cười :

- Cốc thiếu hiệp nói vậy thật khó hiểu.

- Khương Thái là sư huynh vãn bối, kiếm thuật vãn bối ngoại trừ do Khương sư huynh và các vị sư huynh khác truyền cho, còn có kiếm pháp của ân sư nữa.

Tần Tiêu Hồng thoáng biến sắc mặt hỏi :

- Tôn sư Cốc thiếu hiệp là vị kỳ nhân nào vậy?

- Gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Cổ huynh, vị Tử Trúc Lâm Trung Khách này là ai vậy?

Cổ Bát Công cười :

- Cát Hàn lão nhân!

- Ồ! Thảo nào! Cốc thiếu hiệp là truyền nhân của Không Linh song tiên, Nam Hoang Nhất Tẩu Cát huynh bại cũng chẳng có gì là oan ức.

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi :

- Cốc thiếu hiệp đã quen biết tiểu nữ lúc nào vậy?

Cốc Mộng Viễn thoáng giật mình :

- Tần tiền bối... đã biết rồi ư?

Câu nói thật ngớ ngẩn khiến Chân Dật Lan chau chặt mày liễu.

Tần Tiêu Hồng cười ha hả :

- Cốc thiếu hiệp, lần trước tiểu nữ về cung có đề cập đến thiếu hiệp với tiện nội.

Lần này tiểu nữ xuất cung, Cốc thiếu hiệp có gặp không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có! Vãn bối đã gặp Tần tỷ tỷ tại đại hội Động Đình.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Vậy ư? Tiểu nữ phái người đưa tin về có nói là trong đại hội Động Đình tiểu nữ đã được thiếu hiệp ra tay tương trợ.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Đó là chuyện nhỏ nhặt phải làm, chẳng ngờ Tần tỷ tỷ lại kể với tiền bối.

- Tiểu nữ còn nói bốn vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Côn Luân và Nga My đã bị người của Thần Phong Mục Trường ám toán...

Cổ Bát Công xen lời :

- Đúng vậy!

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cổ Bát Công, vẫn cười nói :

- Tiểu nữ còn nói Cốc thiếu hiệp đã trượng nghĩa theo sau hộ tống bốn vị Chưởng môn nhân đến Hoàng Sơn tìm cầu Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiến để chữa trị độc thương, chẳng hay bốn vị Chưởng môn nhân đã được cứu chưa vậy?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác ngẩn người.

Chàng hết sức hoang mang, Tần Tiêu Hồng vậy là nghĩa lý gì? Chả lẽ mình đã sai lầm? Hay là ông ta quá xảo trá?

Chàng trầm ngâm hồi lâu mới nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân đã bị người chận bắt đi mất rồi.

- Ồ!

Tần Tiêu Hồng sững sờ, khiến mọi người đều hết sức ngạc nhiên.

Cốc Mộng Viễn bồi thêm một câu nữa :

- Chính Tam Âm bang đã bắt họ mang đi.

Tần Tiêu Hồng mắt rực hàn quang :

- Tất Lôi có gan chó to đến vậy ư?

Cổ Bát Công cười ha hả :

- Đương nhiên là không, nhưng y có chỗ dựa.

Tần Tiêu Hồng tức giận :

- Ai dám thị quyền cho Tất Lôi?

- Lý Hàm Băng.

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Quỷ Oán Thần Sầu ư?

- Không sai!

Cổ Bát Công tuy miệng nói, nhưng trong lòng không ngớt mắng :

- Tần Tiêu Hồng, để xem tiểu tử ngươi vờ vĩnh đến bao giờ?

Tần Tiêu Hồng cười lạnh lùng :

- Cốc thiếu hiệp sau đó đã hành động thế nào?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối đã đến Tổng đàn Tam Âm bang.

- Đã cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân rồi ư?

Cốc Mộng Viễn cười thầm :

- Đã cứu thoát thì mình còn đến đây làm gì?

Nhưng miệng lại nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân lại được người giữa đường cứu đi mất!

Tần Tiêu Hồng cười to :

- Hay lắm. Ai đã cứu vậy?

- Tổ phụ của Chân Dật Lan cô nương.

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ Chân Dật Lan, nói tiếp :

- Tổ phụ Chân Dật Lan cô nương ngang danh với tiền bối, giới võ lâm gọi là Tà Hiệp.

Tần Tiêu Hồng ngửa mặt cười to :

- Chân huynh đã cứu ư? Thật là đáng kính.

Bỗng quay sang Chân Dật Lan hỏi :

- Cô nương, lệnh tổ khỏe chứ?

Chân Dật Lan sớm đã bất mãn thái độ vờ vĩnh, làm bộ làm tịch của Tần Tiêu Hồng, nghe hỏi lạnh lùng đáp :

- Rất khỏe.

Tần Tiêu Hồng chau mày, lại quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp, bốn vị Chưởng môn nhân độc thương hắn đã được chữa khỏi rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn bực tức thầm nhủ :

- Tôn đại nhân này của Tần tỷ tỷ thật xứng đáng là một đại gian hùng.

Song miệng lại nói :

- Chân lão tiền bối tuy đã cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân, nhưng sau đó lại bị người gạt mất.

Tần Tiêu Hồng cười quái dị :

- Chân tà huynh mà cũng bị người gạt ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Quả thật là vậy!

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Kẻ gạt được Tà Hiệp hắn là một cao thủ lừng danh trong võ lâm.

- Không sai!

- Tà Hiệp đã bị gạt ra sao?

- Đối phương không phải trực tiếp gạt Tà Hiệp.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Ai mà dối gạt được gia gia Lan nhi kia chứ?

Tần Tiêu Hồng lướt nhìn Chân Dật Lan :

- Thì ra Tà Hiệp không ở bên bốn vị Chưởng môn nhân ư? Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Sau khi cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân, Chân lão lập tức đưa họ cùng môn hạ đến nghỉ ngơi tại Độn Long bảo ở ngoài thành Lâm Nghi.

Tần Tiêu Hồng cười to quay sang Cổ Bát Công nói :

- Thì ra đã đến trong bảo của lệnh đệ!

Cổ Bát Công khẽ thở dài :

- Xá đệ cũng đã vì đó thất tung.

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Cổ Mộc Phong đã thất tung rồi ư?

Cổ Bát Công cười khảy :

- Chẳng những một mình xá đệ, mà cả nhà đều bị mắc lừa kẻ khác.

Tần Tiêu Hồng thắc mắc :

- Lệnh đệ sao lại để bị mắc lừa vậy?

- Xá đệ bởi lo cho sự an nguy của bốn vị Chưởng môn nhân, đã tin lời người do một vị thế gia võ lâm phái đến đón hết cả nhà xá đệ cùng bốn vị Chưởng môn nhân đi mất...

Tần Tiêu Hồng cười :

- Vậy thì tốt quá còn gì? Đó là thế gia võ lâm nào vậy?

Cổ Bát Công bỗng mắt rực lửa giận :

- Tần lão đệ không biết thật sao?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Tiểu đệ đã gần hai mươi năm không rời khỏi Đại Tuyết sơn, sao biết được những chuyện gần đây chứ?

Cổ Bát Công gằn giọng :

- Tần lão đệ nói có thật lòng không?

Tần Tiêu Hồng nhíu mày :

- Tiểu đệ đâu cần thiết phải nói dối!

Cổ Bát Công cười hăng hắc :

- Lão đệ muốn biết người đó là ai phải không?

- Đương nhiên.

Cổ Bát Công mắt rực lên, cười vang nói :

- Chính lão đệ!

Tần Tiêu Hồng ngẩn người :

- Ai? Cổ huynh nói năng nên thận trọng.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Việc này chính do người trong Hàn Bích cung của lão đệ đã gây ra, chả lẽ còn định vờ vĩnh chối cãi hay sao chứ? Truyện "Giang Hồ Ký "

Tần Tiêu Hồng mắt rực hàn quang, đứng lên tức giận quát :

- Cổ Bát Công, nếu tôn giá còn nói năng bừa bãi, không chứng không cớ, chớ trách huynh đệ không niệm tình thân hữu khi xưa, cũng chẳng khách sáo với tôn giá nữa.

Cổ Bát Công từ trong tay áo lấy ra một mảnh giấy trắng, ném cho Tần Tiêu Hồng nói :

- Hãy xem thư do xá đệ để lại rồi hẵng nói!

Tần Tiêu Hồng đưa tay đón lấy mảnh giấy lăng không bay đến, cúi xuống xem, lập tức sắc mặt tái ngắt.

Cổ Bát Công cười khảy nói :

- Thế nào?

Cốc Mộng Viễn cũng lạnh lùng nói :

- Việc này là do tiền bối bảo Tần tỷ tỷ làm phải không?

Tần Tiêu Hồng chậm rãi xếp mảnh giấy lại, hai tay trao trả cho Cổ Bát Công, thở dài nói :

- Cổ huynh, tiểu đệ cũng rất là thắc mắc.

Cổ Bát Công đón lấy thư, nhét trở vào tay áo, cười gằn nói :

- Tần lão đệ còn muốn vờ vĩnh nữa ư? Đã nói là người do Hàn Bích cung phái đến, không phải lão đệ thì còn ai nữa?

Tần Tiêu Hồng nhướng mày cười lạnh lùng :

- Cổ huynh quả quyết việc này là do tiểu đệ gây ra ư?

Cổ Bát Công cười khảy :

- Sự thật đã rõ ràng, Tần lão đệ hà tất vờ vĩnh nữa?

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp thì sao?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Việc này tuy không phải đích thân tiền bối hành động, nhưng Tần tỷ tỷ hẳn cũng là phụng mệnh tiền bối...

Tần Tiêu Hồng ngửa mặt cười to :

- Cho dù việc này là do bổn cung gây ra thì theo ý Cổ Mộc Phong cũng chứng tỏ tiểu đệ đâu có ác ý gì, đúng không?

Cổ Bát Công xẵng giọng :

- Đó thì chỉ có bản thân lão đệ hiểu rõ thôi.

- Cổ huynh hôm nay đến đây chính là vì việc ấy ư?

- Đúng vậy, Cổ mỗ phải gặp lão đệ để đòi người.

- Nếu không có người thì sao?

- Đó thì...

Cổ Bát Công bỗng cười quái dị, nói tiếp :

- Lão đệ dám không?

Tần Tiêu Hồng mặt lộ sát khí, cười khảy nói :

- Cổ huynh nói vậy là sai lầm to rồi.

Cổ Bát Công đanh giọng :

- Cổ Bát Công này không bao giờ chịu nhận lỗi cả.

Tần Tiêu Hồng trầm giọng :

- Tại hạ lòng kiên nhẫn có hạn, Cổ huynh không nên ép buộc là hơn.

Cổ Bát Công phá lên cười :

- Cổ mỗ chưa hề ép buộc lão đệ, nếu lão đệ phóng thích gia đình xá đệ với bốn vị Chưởng môn nhân thì chúng ta vẫn là tri giao bao năm.

Tần Tiêu Hồng sắc mặt biến đổi liên hồi, sau cùng thở dài nói :

- Xem ra chúng ta khó tránh khỏi động thủ rồi.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Sau khi động thủ, lão đệ vẫn phải thả người mới được.

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, bỗng cười to ba tiếng, đoạn nói :

- Cổ huynh đã bức bách tiểu đệ quá đáng, xin thứ cho tiểu đệ đành phải vô lễ.

Đoạn sải bước đi ra chỗ trống, nói tiếp :

- Cổ Bát Công, Tần mỗ xin với hai tay không đấu với Hãm Sơn Chấn Hải thần trượng của tôn giá.

Cổ Bát Công cười hăng hắc, trao trượng gỗ cho Chân Dật Lan, cười to nói :

- Cổ mỗ xưa nay không bao giờ sống nhờ vào mộc trượng. Nào, chúng ta hãy giao đấu với nhau

ngàn hiệp, thử xem Khô Trúc Thần Cương của Tần lão đệ có được bao nhiêu hỏa hầu.

Tần Tiêu Hồng cười to :

- Đúng lắm, Tần mỗ cũng đang muốn thử xem Kham Ly thần công của Cổ huynh đã tinh tiến thêm được bao nhiêu.

Vừa dứt lời đã vung tay áo, phát ra một luồng kình khí như bài sơn đảo hải, ập vào Cổ Bát Công đang sải bước đi đến.

Cổ Bát Công ha hả cười, vung chưởng bổ ra, vẫn tiếp tục tiến tới.

Hai luồng kình lực chạm nhau, phát ra một tiếng nổ như sấm rền.

Ngoại trừ Cốc Mộng Viễn, tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh y phục đều bị chưởng phong thổi đến kêu lên phần phật.

Cổ Bát Công cười nói :

- Lão đệ chưởng kình thật hùng hậu.

Tần Tiêu Hồng cũng ngửa mặt cười to nói :

- Cổ huynh cũng đâu kém!

Hồi 29

Ngọc Hằng Nga chẳng rõ thư hùng

nguồn: vietmessenger.com

Tiếng cười của Cổ Bát Công và Tần Tiêu Hồng vừa dứt, hai người cùng buông tiếng quát vang xuất thủ tấn công.

Chỉ thấy bóng chưởng tung bay, kình phong nổi dậy, trong thoáng chốc cuộc chiến đã diễn ra hết sức ác liệt.

Chân Dật Lan chau mày, quay sang Tần Thạch Khanh nói :

- Tần tỷ tỷ thấy hai người ai mạnh ai yếu?

Tần Thạch Khanh lắc đầu cười :

- Rất khó nói! Hai người này thật là kỳ phùng địch thủ, nếu muốn phân thắng bại, phải xem ai nội

lực thâm hậu hơn mới biết được.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy là sẽ trở nên lưỡng bại câu thương còn gì?

Tần Thạch Khanh khẽ thở dài :

- Cũng đành chịu vậy thôi!

Chân Dật Lan nóng lòng lo cho Cổ Bát Công, nghe vậy vội nói :

- Vậy đâu được!

Tần Thạch Khanh lại khẽ thở dài :

- Tần đại ca với Cổ huynh công lực đều thâm hậu hơn tỷ tỷ và Lan muội, nếu muốn ngăn cản trận ác đấu này e rằng tại đây không ai thực hiện nổi.

Chân Dật Lan hết sức lo lắng nói :

- Tần tỷ tỷ, chúng ta phải tìm cách mới được.Khi cần, Lan nhi sẽ ngấm ngầm giúp Cổ công công một tay, được chăng?

Tần Thạch Khanh cười lắc đầu :

- Không được, thanh danh của Cổ Bát Công đâu thể để cho lòng tốt của Lan muội hủy hoại...

Chân Dật Lan suy nghĩ liên hồi, bỗng nhớ ra nói :

- Tần tỷ tỷ, Lan nhi có cách rồi.

Tần Thạch Khanh ngạc nhiên :

- Cách gì nào?

Chân Dật Lan cười :

- Cốc đại ca có thể tách họ ra được đấy.

Tần Thạch Khanh không tin :

- Vậy ư? Cốc Mộng Viễn có công lực như vậy sao?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Vâng!

Đoạn nàng ngoắc tay ra hiệu với Cốc Mộng Viễn, Cốc Mộng Viễn liền tức lướt đến.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Lúc này chàng đã chào hỏi Nam Hoang Nhất Tẩu xong, và Nam Hoang Nhất Tẩu cũng đã giới thiệu người kia với chàng.

Vị lão hòa thượng râu bạc đi ra cùng với Tần Tiêu Hồng, Cát Phụ Ông và Tư Mã Thái chính là Bắc Minh thần tăng rất có danh vọng trong giới võ lâm.

Cốc Mộng Viễn đã từng thấy danh tánh ông trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục, cùng với Nam Hoang Nhất Tẩu được xếp hạng trước Tứ Phương Đại Hiệp.

Cốc Mộng Viễn thật không sao hiểu nổi Tần Tiêu Hồng đã bằng vào gì mà thỉnh được vị cao tăng này giữ chức Tổng hộ pháp trong Hàn Bích cung.

Khi chàng đến bên Chân Dật Lan, nỗi thắc mắc ấy vẫn còn đeo đẳng trong đầu chàng.

Chân Dật Lan thấy chàng đến bên liền nghiêm mặt nói :

- Cốc đại ca có thể tách hai người đang giao chiến ra không?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vì sao phải ngăn họ lại chứ?

- Cổ lão tiền bối e không phải là địch thủ của Tần Tiêu Hồng.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Lan nhi hãy yên tâm, Cổ lão hữu kinh vô hiểm, chưởng pháp của Tần Tiêu Hồng tuy hùng mạnh hung hiểm, nhưng không thể đả thương Cổ lão được đâu.

Chân Dật Lan có vẻ không tin :

- Thật vậy ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Sự thắng bại của cuộc chiến này ngu huynh quan tâm hơn Lan nhi nhiều mà.

Trong khi nói, cuộc chiến càng trở nên ác liệt hơn, chưởng lực hai người chẳng những mỗi lức càng thêm mãnh liệt, mà chiêu thức cũng mỗi lúc càng kỳ ảo hơn, nên chỉ cần một chiêu bất cẩn là sẽ tang mạng ngay.

Cốc Mộng Viễn ngưng thần nhìn chỉ thấy Cổ Bát Công mặt đã thoáng hiện mồ hôi, và Tần Tiêu Hồng cũng đầu bốc hơi nóng, mồ hôi toát ra không ngớt.

Hiển nhiên hai người đã dốc hết toàn lực.

Chân Dật Lan cũng đã trông thấy tình trạng ấy, nàng sốt ruột giậm chân nói :

- Cốc đại ca, biết làm sao đây? Đại ca... Tại sao không ngăn cản họ...

Cốc Mộng Viễn tuy nóng lòng, song vẫn hết sức điềm tĩnh cười nói :

- Không sao, Cổ lão tiền bối không bại được đâu. Vả lại, Cổ lão cũng chẳng muốn có người trợ giúp.

Chàng như là vì thanh danh của Cổ Bát Công nên mới không chịu rat ay trợ giúp.

Nhưng Chân Dật Lan thì khác, nàng nóng lòng thở dài nói :

- Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ lưỡng bại câu thương!

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, chàng tuy nhận thấy tình thế kinh hiểm, nhưng tin là với võ công của Tần Tiêu Hồng, trong vòng một giờ khó thể thắng nổi Cổ Bát Công.

Nên chàng bèn an ủi :

- Lan nhi hãy xem, Tần Tiêu Hồng chẳng phải cũng rất nguy hiểm sao?

Khi chàng đang nói, Cổ Bát Công quả nhiên liên tiếp tung ra năm chưởng khiến Tần Tiêu Hồng trợn trừng mắt cất tiếng hú đinh tai nhức óc.

Thế là, Chân Dật Lan mới yên tâm phần nào.

Cổ Bát Công như khó khăn lắm mới giành được tiên cơ, Khảm Ly thần công vận đến mức tối đa, song chưởng liên tiếp tung ra năm tuyệt chiêu, kình phong rít lên ghê rợn, bảy người bàng quang đều kinh hoàng thất sắc.

Thốt nhiên một tiếng quát lanh lảnh vang lên :

- Dừng tay!

Tần Tiêu Hồng thoáng thóp bụng, "bình bình bình" trở tay phản công ba chưởng, tay trái quét ngang đón cả chưởng thế của Cổ Bát Công, phi thân lùi sau ba thước.

Cổ Bát Công thấy Tần Tiêu Hồng đình thủ thoái lui, cũng chẳng tiện đuổi theo truy kích, bèn thu chưởng quay y phục trắng, váy dài phết đất, tóc búi cung trang và lưng thắt dây đai hồng, tay phải vịn vào một nha hoàn tuổi chừng mười lăm, mười sáu vẻ mặt nghiêm trang đứng sau cửa đại điện.

Cổ Bát Công kinh ngạc thầm nhủ :

- Lão yêu phụ này quả thật lợi hại, đã học được thuật trú nhan, tuổi ngoài sáu mươi mà trông như chưa đến ba mươi.

Lúc này Tần Tiêu Hồng đã mỉm cười đi đến trước mặt thiếu phụ nói :

- Thiên nương chẳng bảo đã không ra đây là gì?

Thì ra thiếu phụ này chính là Thất Tuyệt Hằng Nga, Ngân Tiêu công chúa Lăng Thiên Thiên, đệ nhất ma nữ võ lâm đã với bảy đại tuyệt kỹ Ngân Tiêu, Tinh Kiếm, Ngọc Thoa, Kim Hoàn, Mộc Châm, Thạch Linh và Mê Hồn Kinh uy trấn giang hồ khi xưa.

Lăng Thiên Thiên mỉm cười, giọng dịu ngọt nói :

- Mọi người sao lại đánh nhau thế này?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Ta với Cổ huynh chỉ vì một việc nhỏ nhất thời nóng giận không dằn nổi mới động thủ, bây giờ không đánh nữa đâu.

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Hai người thật là bốc đồng.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đã không đánh nữa rồi! Thiên nương, đàn ông có rất nhiều việc, nàng đừng bận tâm.

Lăng Thiên Thiên thoáng chút giận dỗi :

- Việc liên quan đến sống chết thế này mà là của đàn ông ư? Tần lang, chả lẽ tướng công bị Cổ huynh đánh chết, thiếp thân cũng không màng đến hay sao?

Tần Tiêu Hồng cười gượng :

- Đâu có, hai người chỉ là ấn chứng võ công thôi!

Lăng Thiên Thiên cười buồn :

- Đừng dối thiếp! Tướng công đã quên tính thiếp khi xưa rồi hay sao? Đấu thí mạng thế này mà là ấn chứng võ công sao?

Đoạn quay sang Cổ Bát Công nói :

- Cổ huynh, bao năm không gặp, Cổ huynh càng nóng tính hơn nữa.

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Lăng cô nương, bao năm không gặp, cô nương càng trẻ đẹp hơn đấy.

Lăng Thiên Thiên hất đầu cười :

- Già rồi! Cổ huynh nói vậy chẳng tội lỗi sao?

Cổ Bát Công cười :

- Cô nương trú nhan tài tình, Cổ mỗ càng bội phục. Năm xưa nghe cô nương thành hôn với Tần lão đệ, chỉ bởi Cổ mỗ bận việc, không được uống một chung rượu mừng, nghĩ lại vẫn còn hối tiếc...

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Cổ huynh còn nhắc lại làm gì? Con cái cũng đã khôn lớn rồi.

Cổ Bát Công cười :

- Vậy ư? Sao không thấy chúng ra đây?

Cổ Bát Công biết rõ mà còn cố tình hỏi, khiến Cốc Mộng Viễn không sao hiểu nổi ông có dụng ý gì.

Nhưng Chân Dật Lan lanh trí hơn, cười khẽ nói :

- Cổ lão tiền bối đã đi vào vấn đề chính rồi.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Cổ lão rào đón phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Con gái cô nương hẳn là đẹp tuyệt trần lắm?

Lăng Thiên Thiên thoáng chau mày :

- Cổ huynh sao thể nói đùa như vậy với hàng vãn bối?

- Cô nương... À không, tẩu tẩu sao không gọi lệnh thiên kim ra đây gặp mọi người, để khi hành tẩu giang hồ cũng có thể trợ giúp nhau.

- Sương nhi hiện không có trong cung, Cổ huynh hôm nay không gặp được rồi.

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy ư? Lệnh thiên kim đã phụng mệnh tẩu tẩu ra ngoài làm việc phải không?

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Cổ huynh nói như vậy nghĩa là sao?

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Tần Linh Sương đã gây ra chuyện kinh thiên động địa trong võ lâm, tẩu tẩu không hay biết ư?

- Chuyện kinh thiên động địa gì vậy?

- Tẩu tẩu...

Cổ Bát Công bỗng quay sang Tần Tiêu Hồng hỏi :

- Tần lão đệ, Cổ mỗ nói hay là lão đệ nói?

Tần Tiêu Hồng hậm hực nhìn Cổ Bát Công :

- Không cần phiền Cổ huynh!

Đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên cười nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Cổ huynh ý nói là Sương nhi đã đánh lừa Chưởng môn nhân bốn phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga My và Côn Luân cùng với cả nhà Cổ Mộc Phong từ Độn Long bảo ở Sơn Đông về bổn cung.

Tần Tiêu Hồng như cố hết sức nói thật dịu dàng, chứng tỏ ông ta thương yêu Lăng Thiên Thiên sâu đậm dường nào.

Lăng Thiên Thiên khẽ nhếch môi cười :

- Vậy thì tốt quá còn gì?

Tần Tiêu Hồng ngẩn người :

- Thiên nương...

Cổ Bát Công cũng thoáng sững người, đoạn cười to nói :

- Tẩu tẩu, việc này lẽ ra Cổ mỗ sớm đã nghĩ đến mới phải.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Bây giờ nghĩ đến cũng chẳng muộn mà! Cổ huynh hẳn cũng hiểu vì sao thiếp thân phải làm vậy, đúng không?

Tần Tiêu Hồng nghe vậy liền trố to mắt sững sờ.

Cốc Mộng Viễn giờ mới hiểu ra, Cổ Bát Công sở dĩ nói quanh co chính là để moi ra việc bốn vị Chưởng môn nhân bị bắt giữ là do Lăng Thiên Thiên đứng sau chỉ đạo.

Chân Dật Lan vỗ tay cười nói :

- Cốc đại ca với Tần tỷ tỷ thấy chưa? Cổ lão tiền bối cũng sâu sắc đấy chứ!

Cổ Bát Công cười ha hả :

- Tẩu tẩu thật là hiểu rõ lòng dạ Cổ mỗ.

Đoạn càng cười to hơn, hồi lâu không dứt.

Tần Tiêu Hồng quắc mắt tức giận nói :

- Cổ huynh sao thể xấc xược thế này?

Nhưng Lăng Thiên Thiên vẫn thản nhiên cười nói :

- Cổ huynh nói quanh co tự nãy giờ chính là để moi ra những lời này của thiếp thân phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Thất Tuyệt Hằng Nga quả là người thông minh tuyệt đỉnh!

- Cổ huynh hẳn là đến đây để điều tra việc này chứ gì?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Không sai!

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Bây giờ Cổ huynh đã biết rồi.

- Đúng vậy!

Lăng Thiên Thiên bỗng nghiêm giọng :

- Vậy là kể như xong! Tần lang tướng công không giới thiệu hai người trẻ tuổi này với thiếp thân sao?

Bà ta nói hết sức tự nhiên, nên khiến Cổ Bát Công nhất thời chẳng biết nói sao.

Tần Tiêu Hồng nghe vậy cười nói :

- Phải rồi, suýt nữa ngu huynh đã quên mất.

Đoạn đưa tay chỉ Chân Dật Lan nói tiếp :

- Vị cô nương này là Chân Dật Lan, tôn nữ nhi của Chần lão tà huynh!

Lăng Thiên Thiên đưa mắt nhìn Chân Dật Lan hỏi :

- Cô nương, Chân Cửu gia khỏe chứ?

Bà ta như có một sức hấp dẫn đặc thù, khiến người chẳng những cảm thấy lời nói của bà ta thân thiết mà còn lấy làm vui sướng được gần gũi với y thị.

Chân Dật Lan tuy biết rõ Lăng Thiên Thiên là mẫu thân của Tần Linh Sương, và rất có thể sẽ trở thành kẻ đối địch của mình, nhưng nàng chẳng thể nào thù ghét bà ta được.

Thế nên, Chân Dật Lan nghe hỏi liền cười đáp :

- Gia gia vãn bối rất khỏe!

Lăng Thiên Thiên lại hỏi :

- Còn lệnh tôn khỏe không?

Chân Dật Lan mắt chợt tối sầm :

- Gia phụ đã lâu không gặp vãn bối rồi.

Lăng Thiên Thiên thoáng chút sửng sốt :

- Sao? Lệnh tôn đã quy ẩn thật rồi ư?

- Vãn bối chẳng rõ!

Lăng Thiên Thiên ngửa mặt thở dài than :

- Tiếu Dư lão đệ đã bị hủy bởi nghiệt tình...

Bỗng nhoẻn cười, nói tiếp :

- Lan cô nương, ta đoán rồi đây lệnh tôn sẽ rất là thanh thản!

Chân Dật Lan cảm động :

- Đa tạ tiền bối!

Đoạn quay sang Tần Tiêu Hồng, đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn đang đứng mỉm cười :

- Vị thiếu hiệp này là ai vậy?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đó chính là Cốc thiếu hiệp mà Sương nhi đã đề cập!

Lăng Thiên Thiên cười, bà ta cười chẳng những đẹp mà còn hết sức thân thiết.

Bà ta ngắm nhìn Cốc Mộng Viễn từ đầu đến chân, khiến chàng hết sức ngượng ngập, mặt bất giác đỏ bừng.

Nhưng cũng khiến Chân Dật Lan đứng bên cạnh bĩu môi.

Lăng Thiên Thiên nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu, mới cười nói :

- Tần lang, y chính là Cốc Mộng Viễn mà Sương nhi thích mến ư?

Tần Tiêu Hồng gật đầu :

- Đúng vậy, y là tôn nhi của Cốc Dương huynh, truyền nhân y bát của Không Linh Luyện Sĩ Cát lão tiền bối trong Không Vô song tiên.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Thân thế khá lắm! Rất là xứng đôi...

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, Chân Dật Lan hậm hực cười khảy.

Lăng Thiên Thiên chẳng màng, cười nói tiếp :

- Cốc thiếu hiệp, lệnh tổ với lệnh sư đều khỏe cả chứ?

Cốc Mộng Viễn cúi thấp đầu :

- Nhờ trời đều an khang cả! Đa tạ tiền bối đã quan hoài.

Lăng Thiên Thiên bỗng tiến tới một bước, khẽ nắm tay Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nào, để ta nhìn kỹ lần nữa xem nào.

Đoạn quay người chậm rãi đi đến chiếc ghế thái sư ở thượng thủ ngồi xuống, ả nha hoàn theo hầu lập tức đứng lên nhè nhẹ đấm vai bà ta.

Cốc Mộng Viễn tay bị Lăng Thiên Thiên nắm lấy, đành đỏ bừng mặt cười nhăn nhó đi theo đến trước ghế, cúi đầu đứng yên.

Lăng Thiên Thiên tuy là đương kim đệ nhất nữ ma đầu, nhưng cũng không thoát khỏi được bản chất của một người phụ nữ, nên giống hệt như một bà mẹ vợ, hết ngắm trái lại ngắm phải, khiến Cốc Mộng Viễn ngượng ngùng đến tột độ.

Lúc này, Chân Dật Lan đã phừng lửa giận, nàng chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng về phía Cốc Mộng Viễn.

Khi đến bên Cốc Mộng Viễn, nàng mới khúc khích cười nói :

- Cốc đại ca thật có diễm phúc!

Cốc Mộng Viễn càng thêm đỏ mặt, cười thiểu não nói :

- Lan nhi sao lại mai mỉa ngu huynh...

Chân Dật Lan cười ngắt lời :

- Lan nhi nói thật mà!

Lăng Thiên Thiên tưởng đâu Chân Dật Lan thật sự khâm mộ Cốc Mộng Viễn, bèn gật đầu nói :

- Lan cô nương nói không sai. Cốc thiếu hiệp với Sương nhi đều có diễm phúc...

Thốt nhiên "bốp" một tiếng giòn giã cắt đứt câu nói của Lăng Thiên Thiên.

Chỉ nghe Chân Dật Lan hét to :

- Yêu phụ kia thật không biết xấu hổ!

Trong tiếng quát mắng, Chân Dật Lan rướm nước mắt và mặt đầy vẻ tức giận.

Thì ra trong cơn ghen tức tột cùng, Chân Dật Lan đã không dằn lòng được đã xáng cho Lăng Thiên Thiên một cái tát tai.

Lăng Thiên Thiên buông Cốc Mộng Viễn ra, tay bụm má trái sưng húp, trỏ Chân Dật Lan quát :

- Tiểu quỷ nha đầu, ngươi thật cả gan...

Lăng Thiên Thiên chưa dứt lời, Tần Tiêu Hồng đã phi thân lao đến.

Y thấy ái thê bị đánh một tát tai, lòng đau khôn xiết, thân pháp lao đến nhanh như tia chớp.

Người chưa đến chưởng lực đã phát ra, đồng thời quát to :

- Nha đầu thối tha, ngươi muốn chết!

Luồng chưởng lực như vũ bão ập đến Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan thật linh lợi, vừa nghe tiếng quát tức giận của Tần Tiêu Hồng liền tức lách người nấp sau lưng Cốc Mộng Viễn và lớn tiếng mắng :

- Chính các ngươi mới là muốn chết.

Ngay khi ấy lại nghe một tiếng như sấm rền vang lên :

- Tần Tiêu Hồng, đừng làm hung hãn với vãn bối, Cổ mỗ hầu tiếp các hạ vài chiêu nữa...

Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Cổ Bát Công đã lướt đến trước mặt Tần Tiêu Hồng, ngăn cản y lại.

Bùng một tiếng rền rĩ, chưởng lực hai người chạm nhau, cùng bị bật lùi một bước.

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Hay lắm, hãy tiếp thêm chưởng nữa thử xem!

Đoạn tung mình lao tới, song chưởng liên hoàn bổ ra.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Tần Tiêu Hồng mắt như rực lửa, giận dữ quát :

- Lão gù, Tần mỗ liều mạng với ngươi.

Liền tức hai người lại xáp vào nhau kịch chiến.

Cốc Mộng Viễn thấy cục thế trở nên tệ hại như vậy, hết sức lấy làm khó xử.

Chàng nắm tay Chân Dật Lan khẽ nói :

- Lan nhi, xin đừng hiểu lầm...

Chỉ bấy nhiêu lời là đủ, Chân Dật Lan liền nhoẻn miệng cười.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy mới yên tâm phần nào, siết mạnh tay Chân Dật Lan một cái, ngoảnh lại nhìn Lăng Thiên Thiên nói :

- Tiền bối, Lan nhi tuổi trẻ dại dột, tiền bối cũng đừng nên giận.

Lăng Thiên Thiên cười gằn :

- Ả tiện nhân này không thể nào buông tha được.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Bổn cô nương cũng đâu buông tha cho mụ!

Lăng Thiên Thiên mắt ánh lên vẻ tà ác, cười khảy :

- Tiện nhân, ngươi đừng hòng ra khỏi Hàn Bích cung.

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Bổn cô nương cứ thích đi ra!

Đoạn quả nhiên quay người bước đi.

Bỗng trước mặt nàng bóng người nhấp nhoáng, Lăng Thiên Thiên đã phi thân đến cản đường.

Lăng Thiên Thiên cười lạnh lùng nói :

- Kiếp này ngươi đừng hòng!

Vừa dứt lời đã vung tay, chộp thẳng vào Chân Dật Lan.

Lăng Thiên Thiên đã mang danh đệ nhất ma nữ, đương nhiên là võ công cao thâm khôn lường, vừa xuất thủ là chứng tỏ ngay.

Chân Dật Lan là hậu duệ danh gia, dĩ nhiên cũng rất lợi hại.

Lăng Thiên Thiên vừa vung tay chộp, nàng liền nhanh nhẹn lách người tránh khỏi, cười lớn tiếng nói :

- Mụ chớ mơ tưởng!

Đồng thời tay phải vung ngang, phản kích một chưởng.

Chưởng này của nàng là tuyệt học do Phá Tần am chủ Huệ Từ thần ni truyền cho, và cũng chính là U Lan Triệt Mạch chưởng thành danh của Cốc Quân Lan trong Kiếm Lâm tứ tuyệt.

Lăng Thiên Thiên chau chặt đôi mày nói :

- Khá khen cho tiện nhân, ngươi còn có quan hệ với Cốc Quân Lan ư? Vậy thì càng chẳng thể buông tha cho ngươi được.

Đoạn liền gia tăng công lực vào song chưởng.

Cốc Mộng Viễn nghe Lăng Thiên Thiên nói vậy, bất giác chau mày thầm nhủ :

- Lăng Thiên Thiên này có oán thù gì với cô cô thế nhỉ?

Chàng chưa kịp suy nghĩ, Chân Dật Lan đã lớn tiếng nói :

- Mụ chỉ biết Cốc cô cô thôi ư? Bổn cô nương chẳng phải học của lão nhân gia ấy đâu.

Đồng thời hai tay mười ngón co lại, búng ra mười luồng chỉ phong.

Lăng Thiên Thiên vung chưởng đón cản, tức giận quát :

- Ai đã dạy ngươi chưởng pháp này? Tiểu tiện nhân, hôm nay ngươi chết chắc rồi, dù ngươi nói thế nào ta cũng không tha mạng cho ngươi.

Chân Dật Lan liên tiếp công ra ba chưởng, khúc khích cười nói :

- Mụ cứ luôn miệng nói khoác, để rồi xem ai sẽ buông tha cho ai!

Hai người vừa mắng chửi vừa giao đấu, khiến Cốc Mộng Viễn mày kiếm chau chặt.

Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh lúc này đã đi đến bên Cốc Mộng Viễn, truyền âm nói :

- Cốc thiếu hiệp hãy cẩn trọng, lưu ý thủ đoạn tàn độc của Lăng Thiên Thiên.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười :

- Đa tạ tiền bối...

Chàng như thấy hai tiếng tiền bối có vẻ không thích hợp, nên lập tức ngưng lời, chuyển hướng nói :

- Lan nhi gia học uyên thâm, chất độc không làm gì được đâu.

Tần Thạch Khanh vẫn truyền âm nói :

- Lăng Thiên Thiên có một thủ pháp dụng độc đặc thù, có thể hại người trong vô hình, chất độc mê hồn của y thị còn ghê gớm hơn là chết.

Giọng nói Tần Thạch Khanh đã đượm vẻ sốt ruột.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền gật đầu nói :

- Vậy thì tại hạ thay thế cho Lan nhi.

Đoạn không chờ phản ứng của Tần Thạch Khanh, sải bước đi về phía Chân Dật Lan và Lăng Thiên Thiên :

- Dừng tay! Hai vị hãy nghe tại hạ nói một lời được không?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng nói tiếp :

- Giữa hai vị không có hận thù gì, hà tất liều mạng với nhau...

Chân Dật Lan vẫn cười liếng thoắng nói :

- Cốc đại ca hãy để mặc Lan nhi trừng trị lão yêu tinh vô sỉ này một phen, trước mặt chồng mình mà cứ nhìn đại ca lom lom, thật là ghê tởm.

Lăng Thiên Thiên khi nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn, vốn đã định dừng tay ngưng chiến, nhưng nghe Chân Dật Lan nói vậy bất giác lại phừng lửa giận.

Bà ta cười hăng hắc, đột nhiên tung ra năm chưởng nhanh như chớp.

Đồng thời cũng khanh khách cười nói :

- Tiểu tiện tỳ, ta sẽ cắt lưỡi ngươi để cho chó ăn, để xem từ nay ngươi còn mắng người được nữa hay không cho biết.

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Ai cắt ai, bây giờ nói không thấy quá sớm sao?

Trong khi nói nàng đã phản công bảy chưởng bốn chỉ.

Lăng Thiên Thiên không ngờ thiếu nữ này lại khó đối phó thế này, nên không nói gì nữa, vung chưởng tấn công ráo riết, bao vây Chân Dật Lan vào trong chưởng phong.

Chân Dật Lan lòng thoáng kinh hãi, vội lùi sau một bước.

Nàng nhận thấy chưởng lực Lăng Thiên Thiên thoáng như có ảo ảnh khiến người khác tâm thần phân ly, tương tự như Thái Hư Ảo Kiếm của Cốc đại ca vậy.

Lập tức, Chân Dật Lan cũng thay đổi chưởng thức, sử dụng võ công gia truyền ứng chiến.

Chưởng pháp của Tà Hiệp kể ra cũng thật là tà, chiêu thức nào cũng hàm chứa nhiều biến hóa tà quái, dị ảo khôn lường. Điều tuyệt diệu hơn nữa là pho chưởng phong này có tên là Phá Âm Chưởng lại chính là khắc tinh dùng để đối phó với Lăng Thiên Thiên rất chi hữu hiệu.

Chỉ thấy nàng chưởng này nối tiếp chưởng kia tung ra, rồi lại từng chưởng tự hóa giải thu về. Nhưng trong lúc tung ra rồi thu về đã hoàn toàn hóa giải chưởng lực mê tâm của Lăng Thiên Thiên.

Thế nhưng Cốc Mộng Viễn đứng ngoài xem thì lại có phần lo lắng, bởi theo cái nhìn của kẻ khác, chưởng lực của Chân Dật Lan như chẳng thể nào phát ra được, mỗi lần đến giữa chừng đều bị đối phương bức cản, bắt buộc phải tự thu về vậy.

Do đó Cốc Mộng Viễn càng xem càng kinh tâm lo lắng.

Bỗng chàng tung mình lướt tới, hai tay vung ra hai phía.

Bùng bùng hai tiếng vang rền, Lăng Thiên Thiên và Chân Dật Lan cùng bị chưởng lực của chàng đẩy lui.

- Đừng đánh nữa.

Nhưng Chân Dật Lan đâu chịu nghe, tức giận hét :

- Cốc đại ca sao lại bênh vực người ta chứ?

Đoạn lại tiến tới định xuất thủ...

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nói :

- Lan nhi, đừng đánh nữa, chúng ta hãy lược trận cho Cổ lão thì hơn.

Chân Dật Lan nghe vậy mới chú ý đến trận chiến giữa Cổ Bát Công với Tần Tiêu Hồng, lúc này hai người đã giao đấu đến mức nguy hiểm nhất.

Thế là Chân Dật Lan đồng ý với Cốc Mộng Viễn.

Còn Lăng Thiên Thiên thì sau khi bị Cốc Mộng Viễn đẩy lùi, đứng lặng không nói một lời.

Cốc Mộng Viễn chờ Chân Dật Lan lui ra mới quay sang Lăng Thiên Thiên nói :

- Tiền bối hãy lên tiếng bảo Tần đại hiệp và Cổ đại hiệp dừng tay được chăng?

Lăng Thiên Thiên gật đầu, lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Tần Tiêu Hồng mặc dù rất không muốn đình thủ, song lại không dám trái ý ái thê, đành buông tiếng cười khảy, chớp nhoáng tung ra ba chưởng rồi lạng người sang bên năm thước.

Cổ Bát Công đảo mắt cười :

- Thôi được, chúng ta hãy nghỉ thêm lát nữa.

Sau đó, Lăng Thiên Thiên quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp như có điều cần nói phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng!

Chàng đưa mắt nhìn sang Cổ Bát Công :

- Cổ lão tiền bối nói đi!

Cổ Bát Công cười :

- Sao lại phải lão phu nói? Lão đệ nói cũng được vậy!

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Vãn bối chỉ sợ...

Chàng vốn định nói chỉ sợ mình không đủ danh vọng địa vị, nhưng bỗng xét thấy địa vị của mình lúc này xem ra hãy còn cao hơn Cổ Bát Công, bởi chàng đã đánh bại Nam Hoang Nhất Tẩu, bèn cười nói :

- Cũng được!

Bỗng Bắc Minh thần tăng sải bước đi đến.

Vị đại hòa thượng này mắt ngập vẻ từ bi hướng về Cốc Mộng Viễn, hai tay chắp trước ngực nói :

- Tiểu thí chủ, lão phu có một điều muốn hỏi!

Cốc Mộng Viễn thoáng chút ngạc nhiên :

- Đại sư có điều chi kiến giáo vậy?

Bắc Minh thần tăng nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu thí chủ nhất quyết gây nên một cuộc đại huyết chiến tại đây phải không?

Cốc Mộng Viễn ôm quyền :

- Tại hạ không hề có ý ấy, nhưng nếu điều tại hạ yêu cầu mà không được giải đáp trọn vẹn, tại hạ bắt buộc phải động thủ...

Bắc Minh thần tăng gật đầu :

- A di đà Phật! Lão tăng hiểu lòng tiểu thí chủ...

Lão hòa thượng mỉm cười, nói tiếp :

- Tiểu thí chủ đạt thành công hay không, lão tăng thật không dám tiên đoán, nhưng tránh được can qua vẫn tốt hơn.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ xin khắc ghi những lời vàng ngọc của đại sư.

- Tiểu thí chủ, lão tăng còn một điều thỉnh cầu không phải nữa.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nghĩ, vị hòa thượng này đã có tên Bắc Minh thần tăng, hắn là một vị cao tăng đắc đạo, vì sao lại cam tâm làm tay sai cho Tần Tiêu Hồng thế nhỉ?

Chàng bỗng phát hiện ánh mắt hoang mang của Tần Tiêu Hồng, liền t

Chương 29: Ngọc Hằng Nga Chẳng Rõ Thư Hùng

Tiếng cười của Cổ Bát Công và Tần Tiêu Hồng vừa dứt, hai người cùng buông tiếng quát vang xuất thủ tấn công.

Chỉ thấy bóng chưởng tung bay, kình phong nổi dậy, trong thoáng chốc cuộc chiến đã diễn ra hết sức ác liệt.

Chân Dật Lan chau mày, quay sang Tần Thạch Khanh nói :

- Tần tỷ tỷ thấy hai người ai mạnh ai yếu?

Tần Thạch Khanh lắc đầu cười :

- Rất khó nói! Hai người này thật là kỳ phùng địch thủ, nếu muốn phân thắng bại, phải xem ai nội lực thâm hậu hơn mới biết được.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy là sẽ trở nên lưỡng bại câu thương còn gì?

Tần Thạch Khanh khẽ thở dài :

- Cũng đành chịu vậy thôi!

Chân Dật Lan nóng lòng lo cho Cổ Bát Công, nghe vậy vội nói :

- Vậy đâu được!

Tần Thạch Khanh lại khẽ thở dài :

- Tần đại ca với Cổ huynh công lực đều thâm hậu hơn tỷ tỷ và Lan muội, nếu muốn ngăn cản trận ác đấu này e rằng tại đây không ai thực hiện nổi.

Chân Dật Lan hết sức lo lắng nói :

- Tần tỷ tỷ, chúng ta phải tìm cách mới được.Khi cần, Lan nhi sẽ ngấm ngầm giúp Cổ công công một tay, được chăng?

Tần Thạch Khanh cười lắc đầu :

- Không được, thanh danh của Cổ Bát Công đâu thể để cho lòng tốt của Lan muội hủy hoại...

Chân Dật Lan suy nghĩ liên hồi, bỗng nhớ ra nói :

- Tần tỷ tỷ, Lan nhi có cách rồi.

Tần Thạch Khanh ngạc nhiên :

- Cách gì nào?

Chân Dật Lan cười :

- Cốc đại ca có thể tách họ ra được đấy.

Tần Thạch Khanh không tin :

- Vậy ư? Cốc Mộng Viễn có công lực như vậy sao?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Vâng!

Đoạn nàng ngoắc tay ra hiệu với Cốc Mộng Viễn, Cốc Mộng Viễn liền tức lướt đến.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Lúc này chàng đã chào hỏi Nam Hoang Nhất Tẩu xong, và Nam Hoang Nhất Tẩu cũng đã giới thiệu người kia với chàng.

Vị lão hòa thượng râu bạc đi ra cùng với Tần Tiêu Hồng, Cát Phụ Ông và Tư Mã Thái chính là Bắc Minh thần tăng rất có danh vọng trong giới võ lâm.

Cốc Mộng Viễn đã từng thấy danh tánh ông trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục, cùng với Nam Hoang Nhất Tẩu được xếp hạng trước Tứ Phương Đại Hiệp.

Cốc Mộng Viễn thật không sao hiểu nổi Tần Tiêu Hồng đã bằng vào gì mà thỉnh được vị cao tăng này giữ chức Tổng hộ pháp trong Hàn Bích cung.

Khi chàng đến bên Chân Dật Lan, nỗi thắc mắc ấy vẫn còn đeo đẳng trong đầu chàng.

Chân Dật Lan thấy chàng đến bên liền nghiêm mặt nói :

- Cốc đại ca có thể tách hai người đang giao chiến ra không?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vì sao phải ngăn họ lại chứ?

- Cổ lão tiền bối e không phải là địch thủ của Tần Tiêu Hồng.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Lan nhi hãy yên tâm, Cổ lão hữu kinh vô hiểm, chưởng pháp của Tần Tiêu Hồng tuy hùng mạnh hung hiểm, nhưng không thể đả thương Cổ lão được đâu.

Chân Dật Lan có vẻ không tin :

- Thật vậy ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Sự thắng bại của cuộc chiến này ngu huynh quan tâm hơn Lan nhi nhiều mà.

Trong khi nói, cuộc chiến càng trở nên ác liệt hơn, chưởng lực hai người chẳng những mỗi lức càng thêm mãnh liệt, mà chiêu thức cũng mỗi lúc càng kỳ ảo hơn, nên chỉ cần một chiêu bất cẩn là sẽ tang mạng ngay.

Cốc Mộng Viễn ngưng thần nhìn chỉ thấy Cổ Bát Công mặt đã thoáng hiện mồ hôi, và Tần Tiêu Hồng cũng đầu bốc hơi nóng, mồ hôi toát ra không ngớt.

Hiển nhiên hai người đã dốc hết toàn lực.

Chân Dật Lan cũng đã trông thấy tình trạng ấy, nàng sốt ruột giậm chân nói :

- Cốc đại ca, biết làm sao đây? Đại ca... Tại sao không ngăn cản họ...

Cốc Mộng Viễn tuy nóng lòng, song vẫn hết sức điềm tĩnh cười nói :

- Không sao, Cổ lão tiền bối không bại được đâu. Vả lại, Cổ lão cũng chẳng muốn có người trợ giúp.

Chàng như là vì thanh danh của Cổ Bát Công nên mới không chịu rat ay trợ giúp.

Nhưng Chân Dật Lan thì khác, nàng nóng lòng thở dài nói :

- Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ lưỡng bại câu thương!

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, chàng tuy nhận thấy tình thế kinh hiểm, nhưng tin là với võ công của Tần Tiêu Hồng, trong vòng một giờ khó thể thắng nổi Cổ Bát Công.

Nên chàng bèn an ủi :

- Lan nhi hãy xem, Tần Tiêu Hồng chẳng phải cũng rất nguy hiểm sao?

Khi chàng đang nói, Cổ Bát Công quả nhiên liên tiếp tung ra năm chưởng khiến Tần Tiêu Hồng trợn trừng mắt cất tiếng hú đinh tai nhức óc.

Thế là, Chân Dật Lan mới yên tâm phần nào.

Cổ Bát Công như khó khăn lắm mới giành được tiên cơ, Khảm Ly thần công vận đến mức tối đa, song chưởng liên tiếp tung ra năm tuyệt chiêu, kình phong rít lên ghê rợn, bảy người bàng quang đều kinh hoàng thất sắc.

Thốt nhiên một tiếng quát lanh lảnh vang lên :

- Dừng tay!

Tần Tiêu Hồng thoáng thóp bụng, "bình bình bình" trở tay phản công ba chưởng, tay trái quét ngang đón cả chưởng thế của Cổ Bát Công, phi thân lùi sau ba thước.

Cổ Bát Công thấy Tần Tiêu Hồng đình thủ thoái lui, cũng chẳng tiện đuổi theo truy kích, bèn thu chưởng quay y phục trắng, váy dài phết đất, tóc búi cung trang và lưng thắt dây đai hồng, tay phải vịn vào một nha hoàn tuổi chừng mười lăm, mười sáu vẻ mặt nghiêm trang đứng sau cửa đại điện.

Cổ Bát Công kinh ngạc thầm nhủ :

- Lão yêu phụ này quả thật lợi hại, đã học được thuật trú nhan, tuổi ngoài sáu mươi mà trông như chưa đến ba mươi.

Lúc này Tần Tiêu Hồng đã mỉm cười đi đến trước mặt thiếu phụ nói :

- Thiên nương chẳng bảo đã không ra đây là gì?

Thì ra thiếu phụ này chính là Thất Tuyệt Hằng Nga, Ngân Tiêu công chúa Lăng Thiên Thiên, đệ nhất ma nữ võ lâm đã với bảy đại tuyệt kỹ Ngân Tiêu, Tinh Kiếm, Ngọc Thoa, Kim Hoàn, Mộc Châm, Thạch Linh và Mê Hồn Kinh uy trấn giang hồ khi xưa.

Lăng Thiên Thiên mỉm cười, giọng dịu ngọt nói :

- Mọi người sao lại đánh nhau thế này?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Ta với Cổ huynh chỉ vì một việc nhỏ nhất thời nóng giận không dằn nổi mới động thủ, bây giờ không đánh nữa đâu.

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Hai người thật là bốc đồng.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đã không đánh nữa rồi! Thiên nương, đàn ông có rất nhiều việc, nàng đừng bận tâm.

Lăng Thiên Thiên thoáng chút giận dỗi :

- Việc liên quan đến sống chết thế này mà là của đàn ông ư? Tần lang, chả lẽ tướng công bị Cổ huynh đánh chết, thiếp thân cũng không màng đến hay sao?

Tần Tiêu Hồng cười gượng :

- Đâu có, hai người chỉ là ấn chứng võ công thôi!

Lăng Thiên Thiên cười buồn :

- Đừng dối thiếp! Tướng công đã quên tính thiếp khi xưa rồi hay sao? Đấu thí mạng thế này mà là ấn chứng võ công sao?

Đoạn quay sang Cổ Bát Công nói :

- Cổ huynh, bao năm không gặp, Cổ huynh càng nóng tính hơn nữa.

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Lăng cô nương, bao năm không gặp, cô nương càng trẻ đẹp hơn đấy.

Lăng Thiên Thiên hất đầu cười :

- Già rồi! Cổ huynh nói vậy chẳng tội lỗi sao?

Cổ Bát Công cười :

- Cô nương trú nhan tài tình, Cổ mỗ càng bội phục. Năm xưa nghe cô nương thành hôn với Tần lão đệ, chỉ bởi Cổ mỗ bận việc, không được uống một chung rượu mừng, nghĩ lại vẫn còn hối tiếc...

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Cổ huynh còn nhắc lại làm gì? Con cái cũng đã khôn lớn rồi.

Cổ Bát Công cười :

- Vậy ư? Sao không thấy chúng ra đây?

Cổ Bát Công biết rõ mà còn cố tình hỏi, khiến Cốc Mộng Viễn không sao hiểu nổi ông có dụng ý gì.

Nhưng Chân Dật Lan lanh trí hơn, cười khẽ nói :

- Cổ lão tiền bối đã đi vào vấn đề chính rồi.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Cổ lão rào đón phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Con gái cô nương hẳn là đẹp tuyệt trần lắm?

Lăng Thiên Thiên thoáng chau mày :

- Cổ huynh sao thể nói đùa như vậy với hàng vãn bối?

- Cô nương... À không, tẩu tẩu sao không gọi lệnh thiên kim ra đây gặp mọi người, để khi hành tẩu giang hồ cũng có thể trợ giúp nhau.

- Sương nhi hiện không có trong cung, Cổ huynh hôm nay không gặp được rồi.

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy ư? Lệnh thiên kim đã phụng mệnh tẩu tẩu ra ngoài làm việc phải không?

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Cổ huynh nói như vậy nghĩa là sao?

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Tần Linh Sương đã gây ra chuyện kinh thiên động địa trong võ lâm, tẩu tẩu không hay biết ư?

- Chuyện kinh thiên động địa gì vậy?

- Tẩu tẩu...

Cổ Bát Công bỗng quay sang Tần Tiêu Hồng hỏi :

- Tần lão đệ, Cổ mỗ nói hay là lão đệ nói?

Tần Tiêu Hồng hậm hực nhìn Cổ Bát Công :

- Không cần phiền Cổ huynh!

Đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên cười nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Cổ huynh ý nói là Sương nhi đã đánh lừa Chưởng môn nhân bốn phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga My và Côn Luân cùng với cả nhà Cổ Mộc Phong từ Độn Long bảo ở Sơn Đông về bổn cung.

Tần Tiêu Hồng như cố hết sức nói thật dịu dàng, chứng tỏ ông ta thương yêu Lăng Thiên Thiên sâu đậm dường nào.

Lăng Thiên Thiên khẽ nhếch môi cười :

- Vậy thì tốt quá còn gì?

Tần Tiêu Hồng ngẩn người :

- Thiên nương...

Cổ Bát Công cũng thoáng sững người, đoạn cười to nói :

- Tẩu tẩu, việc này lẽ ra Cổ mỗ sớm đã nghĩ đến mới phải.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Bây giờ nghĩ đến cũng chẳng muộn mà! Cổ huynh hẳn cũng hiểu vì sao thiếp thân phải làm vậy, đúng không?

Tần Tiêu Hồng nghe vậy liền trố to mắt sững sờ.

Cốc Mộng Viễn giờ mới hiểu ra, Cổ Bát Công sở dĩ nói quanh co chính là để moi ra việc bốn vị Chưởng môn nhân bị bắt giữ là do Lăng Thiên Thiên đứng sau chỉ đạo.

Chân Dật Lan vỗ tay cười nói :

- Cốc đại ca với Tần tỷ tỷ thấy chưa? Cổ lão tiền bối cũng sâu sắc đấy chứ!

Cổ Bát Công cười ha hả :

- Tẩu tẩu thật là hiểu rõ lòng dạ Cổ mỗ.

Đoạn càng cười to hơn, hồi lâu không dứt.

Tần Tiêu Hồng quắc mắt tức giận nói :

- Cổ huynh sao thể xấc xược thế này?

Nhưng Lăng Thiên Thiên vẫn thản nhiên cười nói :

- Cổ huynh nói quanh co tự nãy giờ chính là để moi ra những lời này của thiếp thân phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Thất Tuyệt Hằng Nga quả là người thông minh tuyệt đỉnh!

- Cổ huynh hẳn là đến đây để điều tra việc này chứ gì?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Không sai!

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Bây giờ Cổ huynh đã biết rồi.

- Đúng vậy!

Lăng Thiên Thiên bỗng nghiêm giọng :

- Vậy là kể như xong! Tần lang tướng công không giới thiệu hai người trẻ tuổi này với thiếp thân sao?

Bà ta nói hết sức tự nhiên, nên khiến Cổ Bát Công nhất thời chẳng biết nói sao.

Tần Tiêu Hồng nghe vậy cười nói :

- Phải rồi, suýt nữa ngu huynh đã quên mất.

Đoạn đưa tay chỉ Chân Dật Lan nói tiếp :

- Vị cô nương này là Chân Dật Lan, tôn nữ nhi của Chần lão tà huynh!

Lăng Thiên Thiên đưa mắt nhìn Chân Dật Lan hỏi :

- Cô nương, Chân Cửu gia khỏe chứ?

Bà ta như có một sức hấp dẫn đặc thù, khiến người chẳng những cảm thấy lời nói của bà ta thân thiết mà còn lấy làm vui sướng được gần gũi với y thị.

Chân Dật Lan tuy biết rõ Lăng Thiên Thiên là mẫu thân của Tần Linh Sương, và rất có thể sẽ trở thành kẻ đối địch của mình, nhưng nàng chẳng thể nào thù ghét bà ta được.

Thế nên, Chân Dật Lan nghe hỏi liền cười đáp :

- Gia gia vãn bối rất khỏe!

Lăng Thiên Thiên lại hỏi :

- Còn lệnh tôn khỏe không?

Chân Dật Lan mắt chợt tối sầm :

- Gia phụ đã lâu không gặp vãn bối rồi.

Lăng Thiên Thiên thoáng chút sửng sốt :

- Sao? Lệnh tôn đã quy ẩn thật rồi ư?

- Vãn bối chẳng rõ!

Lăng Thiên Thiên ngửa mặt thở dài than :

- Tiếu Dư lão đệ đã bị hủy bởi nghiệt tình...

Bỗng nhoẻn cười, nói tiếp :

- Lan cô nương, ta đoán rồi đây lệnh tôn sẽ rất là thanh thản!

Chân Dật Lan cảm động :

- Đa tạ tiền bối!

Đoạn quay sang Tần Tiêu Hồng, đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn đang đứng mỉm cười :

- Vị thiếu hiệp này là ai vậy?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đó chính là Cốc thiếu hiệp mà Sương nhi đã đề cập!

Lăng Thiên Thiên cười, bà ta cười chẳng những đẹp mà còn hết sức thân thiết.

Bà ta ngắm nhìn Cốc Mộng Viễn từ đầu đến chân, khiến chàng hết sức ngượng ngập, mặt bất giác đỏ bừng.

Nhưng cũng khiến Chân Dật Lan đứng bên cạnh bĩu môi.

Lăng Thiên Thiên nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu, mới cười nói :

- Tần lang, y chính là Cốc Mộng Viễn mà Sương nhi thích mến ư?

Tần Tiêu Hồng gật đầu :

- Đúng vậy, y là tôn nhi của Cốc Dương huynh, truyền nhân y bát của Không Linh Luyện Sĩ Cát lão tiền bối trong Không Vô song tiên.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Thân thế khá lắm! Rất là xứng đôi...

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, Chân Dật Lan hậm hực cười khảy.

Lăng Thiên Thiên chẳng màng, cười nói tiếp :

- Cốc thiếu hiệp, lệnh tổ với lệnh sư đều khỏe cả chứ?

Cốc Mộng Viễn cúi thấp đầu :

- Nhờ trời đều an khang cả! Đa tạ tiền bối đã quan hoài.

Lăng Thiên Thiên bỗng tiến tới một bước, khẽ nắm tay Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nào, để ta nhìn kỹ lần nữa xem nào.

Đoạn quay người chậm rãi đi đến chiếc ghế thái sư ở thượng thủ ngồi xuống, ả nha hoàn theo hầu lập tức đứng lên nhè nhẹ đấm vai bà ta.

Cốc Mộng Viễn tay bị Lăng Thiên Thiên nắm lấy, đành đỏ bừng mặt cười nhăn nhó đi theo đến

trước ghế, cúi đầu đứng yên.

Lăng Thiên Thiên tuy là đương kim đệ nhất nữ ma đầu, nhưng cũng không thoát khỏi được bản chất của một người phụ nữ, nên giống hệt như một bà mẹ vợ, hết ngắm trái lại ngắm phải, khiến Cốc Mộng Viễn ngượng ngùng đến tột độ.

Lúc này, Chân Dật Lan đã phừng lửa giận, nàng chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng về phía Cốc Mộng Viễn.

Khi đến bên Cốc Mộng Viễn, nàng mới khúc khích cười nói :

- Cốc đại ca thật có diễm phúc!

Cốc Mộng Viễn càng thêm đỏ mặt, cười thiểu não nói :

- Lan nhi sao lại mai mỉa ngu huynh...

Chân Dật Lan cười ngắt lời :

- Lan nhi nói thật mà!

Lăng Thiên Thiên tưởng đâu Chân Dật Lan thật sự khâm mộ Cốc Mộng Viễn, bèn gật đầu nói :

- Lan cô nương nói không sai. Cốc thiếu hiệp với Sương nhi đều có diễm phúc...

Thốt nhiên "bốp" một tiếng giòn giã cắt đứt câu nói của Lăng Thiên Thiên.

Chỉ nghe Chân Dật Lan hét to :

- Yêu phụ kia thật không biết xấu hổ!

Trong tiếng quát mắng, Chân Dật Lan rướm nước mắt và mặt đầy vẻ tức giận.

Thì ra trong cơn ghen tức tột cùng, Chân Dật Lan đã không dằn lòng được đã xáng cho Lăng Thiên Thiên một cái tát tai.

Lăng Thiên Thiên buông Cốc Mộng Viễn ra, tay bụm má trái sưng húp, trỏ Chân Dật Lan quát :

- Tiểu quỷ nha đầu, ngươi thật cả gan...

Lăng Thiên Thiên chưa dứt lời, Tần Tiêu Hồng đã phi thân lao đến.

Y thấy ái thê bị đánh một tát tai, lòng đau khôn xiết, thân pháp lao đến nhanh như tia chớp.

Người chưa đến chưởng lực đã phát ra, đồng thời quát to :

- Nha đầu thối tha, ngươi muốn chết!

Luồng chưởng lực như vũ bão ập đến Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan thật linh lợi, vừa nghe tiếng quát tức giận của Tần Tiêu Hồng liền tức lách người nấp sau lưng Cốc Mộng Viễn và lớn tiếng mắng :

- Chính các ngươi mới là muốn chết.

Ngay khi ấy lại nghe một tiếng như sấm rền vang lên :

- Tần Tiêu Hồng, đừng làm hung hãn với vãn bối, Cổ mỗ hầu tiếp các hạ vài chiêu nữa...

Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Cổ Bát Công đã lướt đến trước mặt Tần Tiêu Hồng, ngăn cản y lại.

Bùng một tiếng rền rĩ, chưởng lực hai người chạm nhau, cùng bị bật lùi một bước.

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Hay lắm, hãy tiếp thêm chưởng nữa thử xem!

Đoạn tung mình lao tới, song chưởng liên hoàn bổ ra.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Tần Tiêu Hồng mắt như rực lửa, giận dữ quát :

- Lão gù, Tần mỗ liều mạng với ngươi.

Liền tức hai người lại xáp vào nhau kịch chiến.

Cốc Mộng Viễn thấy cục thế trở nên tệ hại như vậy, hết sức lấy làm khó xử.

Chàng nắm tay Chân Dật Lan khẽ nói :

- Lan nhi, xin đừng hiểu lầm...

Chỉ bấy nhiêu lời là đủ, Chân Dật Lan liền nhoẻn miệng cười.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy mới yên tâm phần nào, siết mạnh tay Chân Dật Lan một cái, ngoảnh lại nhìn Lăng Thiên Thiên nói :

- Tiền bối, Lan nhi tuổi trẻ dại dột, tiền bối cũng đừng nên giận.

Lăng Thiên Thiên cười gằn :

- Ả tiện nhân này không thể nào buông tha được.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Bổn cô nương cũng đâu buông tha cho mụ!

Lăng Thiên Thiên mắt ánh lên vẻ tà ác, cười khảy :

- Tiện nhân, ngươi đừng hòng ra khỏi Hàn Bích cung.

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Bổn cô nương cứ thích đi ra!

Đoạn quả nhiên quay người bước đi.

Bỗng trước mặt nàng bóng người nhấp nhoáng, Lăng Thiên Thiên đã phi thân đến cản đường.

Lăng Thiên Thiên cười lạnh lùng nói :

- Kiếp này ngươi đừng hòng!

Vừa dứt lời đã vung tay, chộp thẳng vào Chân Dật Lan.

Lăng Thiên Thiên đã mang danh đệ nhất ma nữ, đương nhiên là võ công cao thâm khôn lường, vừa xuất thủ là chứng tỏ ngay.

Chân Dật Lan là hậu duệ danh gia, dĩ nhiên cũng rất lợi hại.

Lăng Thiên Thiên vừa vung tay chộp, nàng liền nhanh nhẹn lách người tránh khỏi, cười lớn tiếng nói :

- Mụ chớ mơ tưởng!

Đồng thời tay phải vung ngang, phản kích một chưởng.

Chưởng này của nàng là tuyệt học do Phá Tần am chủ Huệ Từ thần ni truyền cho, và cũng chính là U Lan Triệt Mạch chưởng thành danh của Cốc Quân Lan trong Kiếm Lâm tứ tuyệt.

Lăng Thiên Thiên chau chặt đôi mày nói :

- Khá khen cho tiện nhân, ngươi còn có quan hệ với Cốc Quân Lan ư? Vậy thì càng chẳng thể buông tha cho ngươi được.

Đoạn liền gia tăng công lực vào song chưởng.

Cốc Mộng Viễn nghe Lăng Thiên Thiên nói vậy, bất giác chau mày thầm nhủ :

- Lăng Thiên Thiên này có oán thù gì với cô cô thế nhỉ?

Chàng chưa kịp suy nghĩ, Chân Dật Lan đã lớn tiếng nói :

- Mụ chỉ biết Cốc cô cô thôi ư? Bổn cô nương chẳng phải học của lão nhân gia ấy đâu.

Đồng thời hai tay mười ngón co lại, búng ra mười luồng chỉ phong.

Lăng Thiên Thiên vung chưởng đón cản, tức giận quát :

- Ai đã dạy ngươi chưởng pháp này? Tiểu tiện nhân, hôm nay ngươi chết chắc rồi, dù ngươi nói thế nào ta cũng không tha mạng cho ngươi.

Chân Dật Lan liên tiếp công ra ba chưởng, khúc khích cười nói :

- Mụ cứ luôn miệng nói khoác, để rồi xem ai sẽ buông tha cho ai!

Hai người vừa mắng chửi vừa giao đấu, khiến Cốc Mộng Viễn mày kiếm chau chặt.

Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh lúc này đã đi đến bên Cốc Mộng Viễn, truyền âm nói :

- Cốc thiếu hiệp hãy cẩn trọng, lưu ý thủ đoạn tàn độc của Lăng Thiên Thiên.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười :

- Đa tạ tiền bối...

Chàng như thấy hai tiếng tiền bối có vẻ không thích hợp, nên lập tức ngưng lời, chuyển hướng nói :

- Lan nhi gia học uyên thâm, chất độc không làm gì được đâu.

Tần Thạch Khanh vẫn truyền âm nói :

- Lăng Thiên Thiên có một thủ pháp dụng độc đặc thù, có thể hại người trong vô hình, chất độc mê hồn của y thị còn ghê gớm hơn là chết.

Giọng nói Tần Thạch Khanh đã đượm vẻ sốt ruột.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền gật đầu nói :

- Vậy thì tại hạ thay thế cho Lan nhi.

Đoạn không chờ phản ứng của Tần Thạch Khanh, sải bước đi về phía Chân Dật Lan và Lăng Thiên Thiên :

- Dừng tay! Hai vị hãy nghe tại hạ nói một lời được không?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng nói tiếp :

- Giữa hai vị không có hận thù gì, hà tất liều mạng với nhau...

Chân Dật Lan vẫn cười liếng thoắng nói :

- Cốc đại ca hãy để mặc Lan nhi trừng trị lão yêu tinh vô sỉ này một phen, trước mặt chồng mình mà cứ nhìn đại ca lom lom, thật là ghê tởm.

Lăng Thiên Thiên khi nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn, vốn đã định dừng tay ngưng chiến, nhưng nghe Chân Dật Lan nói vậy bất giác lại phừng lửa giận.

Bà ta cười hăng hắc, đột nhiên tung ra năm chưởng nhanh như chớp.

Đồng thời cũng khanh khách cười nói :

- Tiểu tiện tỳ, ta sẽ cắt lưỡi ngươi để cho chó ăn, để xem từ nay ngươi còn mắng người được nữa hay không cho biết.

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Ai cắt ai, bây giờ nói không thấy quá sớm sao?

Trong khi nói nàng đã phản công bảy chưởng bốn chỉ.

Lăng Thiên Thiên không ngờ thiếu nữ này lại khó đối phó thế này, nên không nói gì nữa, vung chưởng tấn công ráo riết, bao vây Chân Dật Lan vào trong chưởng phong.

Chân Dật Lan lòng thoáng kinh hãi, vội lùi sau một bước.

Nàng nhận thấy chưởng lực Lăng Thiên Thiên thoáng như có ảo ảnh khiến người khác tâm thần phân ly, tương tự như Thái Hư Ảo Kiếm của Cốc đại ca vậy.

Lập tức, Chân Dật Lan cũng thay đổi chưởng thức, sử dụng võ công gia truyền ứng chiến.

Chưởng pháp của Tà Hiệp kể ra cũng thật là tà, chiêu thức nào cũng hàm chứa nhiều biến hóa tà quái, dị ảo khôn lường. Điều tuyệt diệu hơn nữa là pho chưởng phong này có tên là Phá Âm Chưởng lại chính là khắc tinh dùng để đối phó với Lăng Thiên Thiên rất chi hữu hiệu.

Chỉ thấy nàng chưởng này nối tiếp chưởng kia tung ra, rồi lại từng chưởng tự hóa giải thu về. Nhưng trong lúc tung ra rồi thu về đã hoàn toàn hóa giải chưởng lực mê tâm của Lăng Thiên Thiên.

Thế nhưng Cốc Mộng Viễn đứng ngoài xem thì lại có phần lo lắng, bởi theo cái nhìn của kẻ khác, chưởng lực của Chân Dật Lan như chẳng thể nào phát ra được, mỗi lần đến giữa chừng đều bị đối phương bức cản, bắt buộc phải tự thu về vậy.

Do đó Cốc Mộng Viễn càng xem càng kinh tâm lo lắng.

Bỗng chàng tung mình lướt tới, hai tay vung ra hai phía.

Bùng bùng hai tiếng vang rền, Lăng Thiên Thiên và Chân Dật Lan cùng bị chưởng lực của chàng đẩy lui.

- Đừng đánh nữa.

Nhưng Chân Dật Lan đâu chịu nghe, tức giận hét :

- Cốc đại ca sao lại bênh vực người ta chứ?

Đoạn lại tiến tới định xuất thủ...

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nói :

- Lan nhi, đừng đánh nữa, chúng ta hãy lược trận cho Cổ lão thì hơn.

Chân Dật Lan nghe vậy mới chú ý đến trận chiến giữa Cổ Bát Công với Tần Tiêu Hồng, lúc này hai người đã giao đấu đến mức nguy hiểm nhất.

Thế là Chân Dật Lan đồng ý với Cốc Mộng Viễn.

Còn Lăng Thiên Thiên thì sau khi bị Cốc Mộng Viễn đẩy lùi, đứng lặng không nói một lời.

Cốc Mộng Viễn chờ Chân Dật Lan lui ra mới quay sang Lăng Thiên Thiên nói :

- Tiền bối hãy lên tiếng bảo Tần đại hiệp và Cổ đại hiệp dừng tay được chăng?

Lăng Thiên Thiên gật đầu, lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Tần Tiêu Hồng mặc dù rất không muốn đình thủ, song lại không dám trái ý ái thê, đành buông tiếng cười khảy, chớp nhoáng tung ra ba chưởng rồi lạng người sang bên năm thước.

Cổ Bát Công đảo mắt cười :

- Thôi được, chúng ta hãy nghỉ thêm lát nữa.

Sau đó, Lăng Thiên Thiên quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp như có điều cần nói phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng!

Chàng đưa mắt nhìn sang Cổ Bát Công :

- Cổ lão tiền bối nói đi!

Cổ Bát Công cười :

- Sao lại phải lão phu nói? Lão đệ nói cũng được vậy!

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Vãn bối chỉ sợ...

Chàng vốn định nói chỉ sợ mình không đủ danh vọng địa vị, nhưng bỗng xét thấy địa vị của mình lúc này xem ra hãy còn cao hơn Cổ Bát Công, bởi chàng đã đánh bại Nam Hoang Nhất Tẩu, bèn cười nói :

- Cũng được!

Bỗng Bắc Minh thần tăng sải bước đi đến.

Vị đại hòa thượng này mắt ngập vẻ từ bi hướng về Cốc Mộng Viễn, hai tay chắp trước ngực nói :

- Tiểu thí chủ, lão phu có một điều muốn hỏi!

Cốc Mộng Viễn thoáng chút ngạc nhiên :

- Đại sư có điều chi kiến giáo vậy?

Bắc Minh thần tăng nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu thí chủ nhất quyết gây nên một cuộc đại huyết chiến tại đây phải không?

Cốc Mộng Viễn ôm quyền :

- Tại hạ không hề có ý ấy, nhưng nếu điều tại hạ yêu cầu mà không được giải đáp trọn vẹn, tại hạ bắt buộc phải động thủ...

Bắc Minh thần tăng gật đầu :

- A di đà Phật! Lão tăng hiểu lòng tiểu thí chủ...

Lão hòa thượng mỉm cười, nói tiếp :

- Tiểu thí chủ đạt thành công hay không, lão tăng thật không dám tiên đoán, nhưng tránh được can qua vẫn tốt hơn.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ xin khắc ghi những lời vàng ngọc của đại sư.

- Tiểu thí chủ, lão tăng còn một điều thỉnh cầu không phải nữa.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nghĩ, vị hòa thượng này đã có tên Bắc Minh thần tăng, hẳn là một vị cao tăng đắc đạo, vì sao lại cam tâm làm tay sai cho Tần Tiêu Hồng thế nhỉ?

Chàng bỗng phát hiện ánh mắt hoang mang của Tần Tiêu Hồng, liền tức vỡ lẽ, thì ra Tần Tiêu Hồng đã bị Lăng Thiên Thiên đánh lừa rồi.

Song miệng chàng vẫn nói :

- Xin đại sư cứ nói!

Bắc Minh thần tăng nhếch môi cười :

- Trên đời có nhiều sự việc khó phân biệt thiện ác, tiểu thí chủ phen này đến đây phải chăng là vì chuyện của bốn vị Chưởng môn nhân?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng phải!

- Vậy thì tiểu thí chủ phải thất vọng rồi.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Đại sư nói vậy là sao?

Bắc Minh thần tăng chợt nghiêm giọng :

- Tần thí chủ khi nãy có nói với lão nạp về chuyện này, Tần thí chủ quả thật không hề phái người cướp giữ bốn vị Chưởng môn nhân.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ hiểu ý đại sư rồi.

Chương 30: Dĩ Vãng Sao Thể Tính Từ Đầu

Bắc Minh thần tăng cười :

- Tiểu thí chủ hiểu được thì tốt lắm.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Nhưng tại hạ lại không tin như vậy.

- Tiểu thí chủ thật quá chấp mê bất ngộ.

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, sao lại nói năng thế này?

Bắc Minh thần tăng cười :

- Lão nạp nói sự thật, tiểu thí chủ không tin, biết sao hơn? Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Theo ý đại sư là muốn bọn tại hạ bỏ qua chuyện này ư?

- Lão nạp chỉ mong đừng động can qua thôi.

Cốc Mộng Viễn phá lên cười :

- Đại sư luôn nghĩ đến đức hiếu sinh của trời cao, tại hạ hết sức kính phục. Tuy nhiên, tính mạng của bốn vị Chưởng môn nhân cùng với gia đình Độn Long bảo chủ Cổ Mộc Phong, chả lẽ không nằm trong thiện niệm của đại sư hay sao?

Bắc Minh thần tăng ngẩn người :

- Tiểu thí chủ vẫn cho là họ ở đây ư?

- Sự thật là vậy!

Bắc Minh thần tăng thở dài :

- Tiểu thí chủ tính khí thật quá ngang tàng.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tại hạ chưa bao giờ ngang tàng với ai, đại sư đã nhận xét sai về tại hạ rồi.

Bắc Minh thần tăng lắc đầu :

- Lão nạp cả đời chưa từng nói dối, cớ sao tiểu thí chủ không chịu tin lời lão nạp?

Cốc Mộng Viễn giọng cảm khái :

- Đại sư đã bị người lừa dối mà không hay biết, tại hạ thật lấy làm tiếc cho đại sư.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Lão nạp tuy ngu xuẩn, nhưng không đến nỗi bị người dối lừa mà chẳng hay biết.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Đại sư tự tin vậy ư?

Bắc Minh thần tăng rắn giọng :

- Lão nạp vẫn nói đúng sự thật!

Cốc Mộng Viễn bỗng đưa mắt nhìn Tần Tiêu Hồng nói :

- Tần tiền bối, hai xe hàng hóa đã vận chuyển về quý cung hai hôm trước chẳng hay là vật phẩm gì, tiền bối có thể công khai nói ra chăng?

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Hai xe hàng hóa? Cốc thiếu hiệp đã vận chuyển đến đây ư?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tại hạ chẳng vận chuyển đến hàng hóa gì cả, có lẽ kẻ khác trong cung đã giấu diếm các hạ làm điều xấu xa cũng nên.

Chàng bởi đã thật sự tức giận, nên xưng hô cũng chẳng khách sáo nữa.

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Cốc thiếu hiệp không nên lôi kéo đến kẻ khác thì hơn.

- Tại hạ vốn không muốn lôi kéo đến kẻ khác, nhưng các hạ không chịu thừa nhận đã đưa về hai xe tù nhân, nên tại hạ bắt buộc phải mạo phạm đến người trong cung.

Tần Tiêu Hồng ngơ ngẩn suy nghĩ đoạn quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu hỏi :

- Cát huynh, hai hôm trước quả thật đã có người vận chuyển hàng hóa về cung ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Vâng, Cung chủ đã phái người mang về hai xe hàng hóa.

- Do Sương nhi phái về ư? Cát huynh có biết trong xe là gì không?

- Người áp tải là Tam Sương Tài Nữ Lâm Linh cô nương với hai thị tỳ Hàm Yên và Tâm Nhu, nên lão ô đã không tra xét.

Tần Tiêu Hồng ngạc nhiên :

- Cát huynh không tra xét ư?

- Lão ô không tiện ra xét, bởi theo lời Lâm cô nương đó là hai xe nữ tỳ!

Tần Tiêu Hồng bỗng ngoảnh lại nhìn một nha hoàn đứng phía sau, ánh mắt lạnh lùng quát :

- Gọi Lâm Linh đến đây gặp ta mau!

- Tuân mệnh!

Nha hoàn ấy vội quay người định đi vào.

Bỗng Lăng Thiên Thiên quát :

- Đứng lại!

Nha hoàn ấy giật mình, liền chững bước ngay.

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Thiên nương, vậy là sao thế?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Không cần phải đi gọi Lâm Linh.

- Không gọi Lâm Linh thì việc ở đây giải thích thế nào?

- Không cần phải giải thích.

- Thiên nương không nên bướng bỉnh.

Lăng Thiên Thiên cười khảy : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Thiếp thân không hề bướng bỉnh, bởi sự thật hết sức đơn giản, không cần phải hỏi Lâm Linh.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Vậy là Thiên nương đã biết trong xe là gì phải không?

Lăng Thiên Thiên gật đầu :

- Vâng!

Tần Tiêu Hồng ha hả cười to :

- Vậy hẳn không phải là bốn vị Chưởng môn nhân...

Chân Dật Lan bỗng hét to :

- Chưa chắc đâu!

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Sao các hạ không hỏi tường tận hơn?

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Thiên nương, trong xe là gì vậy?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Người!

Tần Tiêu Hồng biến sắc mặt :

- Những ai vậy?

Lăng Thiên Thiên bỗng khúc khích cười :

- Tần lang nghĩ là ai nào?

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Hẳn không phải là bốn vị Chưởng môn nhân chứ?

Lăng Thiên Thiên lướt mắt nhìn mọi người, khẽ cười nói :

- Chưa chắc vậy!

Tần Tiêu Hồng tái mặt :

- Thiên nương... chả lẽ nàng thật sự chưa từ bỏ lòng tranh đoạt lợi trong võ lâm? Nàng... đã cướp bốn vị Chưởng môn nhân đưa về cung rồi ư?

Lăng Thiên Thiên khẽ nhếch môi cười :

- Đại thù khi xưa, thiếp thân quên sao được? Tần lang, ba mươi năm khổ luyện thiếp thân mới khôi phục được công lực, chả lẽ thiếp thân không thể trả mối hận lòng hay sao?

Bà ta cười u uất, tiếng nói nghẹn ngào, thật khiến người xúc động.

Tần Tiêu Hồng ngẩn người :

- Nàng... làm vậy... có đúng không?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Thiếp thân chẳng gì không đúng cả.

- Chính nàng đã chỉ thị việc bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân ư?

Lăng Thiên Thiên thản nhiên cười :

- Tần lang nói vậy, chả lẽ lại còn có sự phân biệt hay sao?

Tần Tiêu Hồng đuối lý, trầm ngâm hồi lâu mới nói :

- Thiên nương, nàng sai rồi!

Lăng Thiên Thiên lắc đầu :

- Thiếp thân không sai!

- Cho dù nàng muốn báo thù mối nhục khi xưa cũng không thể làm như vậy!

Lăng Thiên Thiên nhướng mày :

- Vì sao không thể?

Tần Tiêu Hồng nghiêm giọng :

- Vì như vậy không được quang minh chính đại, mất thân phận của Thiên nương.

Lăng Thiên Thiên cười khảy, quét mắt nhìn Cổ Bát Công, lạnh lùng nói :

- Người các vị cần tìm, chính thiếp thân đã bắt mang về đây.

Bà ta không nói thì Cổ Bát Công cũng đã biết, nhưng bà ta nói ra vẫn khiến mọi người rúng động cõi lòng.

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Hay lắm, vậy là chúng ta đã không hoài công rồi.

Lăng Thiên Thiên cười khảy :

- Không sai, các vị đã không hoài công, nhưng các vị kiếp này cũng sẽ không bao giờ hoài công nữa... bởi thiếp thân đã thu xếp sẵn hậu sự cho các vị rồi.

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy ư? Cổ mỗ cả đời mang danh Trượng Độc, hôm nay được người xinh đẹp như tẩu tẩu lo liệu cho, thật còn gì sung sướng hơn.

Lăng Thiên Thiên cười khảy :

- Cổ Bát Công, các hạ cũng không còn nói chuyện bong lơn được bao lâu nữa đâu.

Cổ Bát Công vẫn thản nhiên cười :

- Vậy thì càng tốt!

Lăng Thiên Thiên đanh mặt cười khảy, không đếm xỉa đến Cổ Bát Công nữa, quay sang Cốc Mộng Viễn cười dịu giọng nói :

- Cốc thiếu hiệp có phải đệ tử trong năm đại môn phái không vậy?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không phải!

- Vậy thì sự kiệnphen này thiếu hiệp có thể đứng ngoài cuộc chăng?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu kiên quyết :

- Không!

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Cốc thiếu hiệp hà tất nhất quyết nhúng tay vào kia chứ?

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Tại hạ vì chính nghĩa võ lâm thôi.

Lăng Thiên Thiên chau mày cười khỉnh :

- Cốc thiếu hiệp biết gì là chính nghĩa võ lâm không?

Cốc Mộng Viễn ngớ người :

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao?

- Bốn từ chính nghĩa võ lâm tượng trưng cho gì?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tượng trưng cho chân lý!

Lăng Thiên Thiên cười phá lên :

- Chân lý đáng giá bao nhiêu? Dám hỏi Cốc thiếu hiệp trả lời được hay không?

Cốc Mộng Viễn lòng thoáng khích động :

- Chân lý đáng giá bao nhiêu ư? Tôn giá hỏi ấu trĩ quá...

Buông tiếng cười khảy, nói tiếp :

- Nếu như vì chân lý, dù phải hy sinh tánh mạng cũng đâu sao.

Lăng Thiên Thiên cười :

- Vậy ư?

Bỗng sầm mặt, nói tiếp :

- Cốc thiếu hiệp trong võ lâm cậy đông tàn sát, hoặc là tập hợp cao thủ khắp thiên hạ hà hiếp một người phụ nữ yếu đuối, vậy cũng là chân lý ư?

Cốc Mộng Viễn đuối lý lặng thinh.

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Phải xem đó là người phụ nữ như thế nào mới biết được.

Lăng Thiên Thiên tức giận quát :

- Ai cần tiểu tiện nhân ngươi lắm lời.

Chân Dật Lan toét miệng mắng :

- Mụ là lão yêu tinh, lão tiện nhân...

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Lan nhi, không nên đấu khẩu.

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Ai bảo mụ mắng Lan nhi? Hứ!

Lăng Thiên Thiên cất giọng cười thâm hiểm :

- Ngươi hãy đợi rồi xem!

Đoạn lại quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc thiếu hiệp, ta chưa nói hết lời.

- Tại hạ đang kính cẩn lắng nghe đây.

- Khi xưa ta từng chịu nhục của các Chưởng môn nhân năm đại môn phái, phải đòi lại công đạo ở họ, chả lẽ Cốc thiếu hiệp cũng cho là không đúng hay sao?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Nhưng nếu bỏ qua được thì nên bỏ qua là hơn.

- Cốc thiếu hiệp muốn ta bỏ qua ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng!

- Và thiếu hiệp muốn ta buông tha cho họ ư?

- Đúng vậy!

Lăng Thiên Thiên bỗng cười khảy :

- Cốc thiếu hiệp hùng tâm to lớn quá.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Tôn giá nghĩ là tại hạ không thực hiện được ư?

- Không sai!

- Tại hạ đến đây là quyết tâm thí mạng rồi.

Lăng Thiên Thiên mỉm cười :

- Không cần phải vậy, vì Sương nhi ta không làm hại thiếu hiệp đâu!

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tại hạ chẳng tin có kẻ làm hại được tại hạ.

Lăng Thiên Thiên cười :

- Đúng vậy, ngoài ta ra, ai dám làm hại thiếu hiệp kia chứ?

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Tôn giá đừng thốt ra những lời như vậy thì hơn.

Chân Dật Lan bỗng cười khảy nói :

- Cốc đại ca thật giỏi nhẫn nhịn.

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên :

- Lan nhi, ngu huynh muốn nói cho rõ ràng minh bạch đó thôi.

Đoạn lại quay sang Lăng Thiên Thiên nói tiếp :

- Tại hạ với Cổ lão tiền bối đến đây chính là vì bốn vị Chưởng môn nhân cùng cả nhà Cốc Mộng Viễn và hai ông cháu Sài Kiện, tốt hơn tôn giá hãy thả họ ra để khỏi tổn thương hòa khí.

Lăng Thiên Thiên cười :

- Cốc thiếu hiệp nghĩ thật quá ngây thơ.

Tần Tiêu Hồng đứng bên bỗng xen lời :

- Thiên nương có thể nghe ta một câu không?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Ngoài việc phóng thích bốn vị Chưởng môn nhân, tất cả mọi sự thiếp thân đều có thể nhận lời.

Tần Tiêu Hồng thấp giọng :

- Thiên nương, trong ba mươi năm qua nàng đã sống ra sao?

- Trong đời thiếp thân, ba mươi năm qua là những ngày bình yên nhất. Truyện "Giang Hồ Ký "

- Nàng có cảm thấy hạnh phúc không?

- Rất hạnh phúc.

- Cuộc sống hạnh phúc như vậy vì sao nàng không chịu tiếp tục gìn giữ?

Lăng Thiên Thiên nhướng mày :

- Ai bảo thiếp thân không muốn gìn giữ?

- Chính bản thân nàng.

- Tần lang nghĩ là thiếp thân không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy ư?

- Nàng bảo Sương nhi chận bắt bốn vị Chưởng môn nhân, vậy chẳng phải điều thất sách là gì?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Vậy sao?

Tần Tiêu Hồng trầm giọng :

- Thiên nương, nếu nàng không muốn tiếp tục cuộc sống bình yên hạnh phúc thì không kể, còn như ngược lại thì tốt hơn không nên dính líu đến chuyện ân oán giang hồ nữa.

Lăng Thiên Thiên khẽ nhếch môi cười :

- Tần lang cho là thiếp thân phóng thích bốn vị Chưởng môn nhân thì được bình yên ngay ư?

- Vốn là như vậy!

Lăng Thiên Thiên lắc đầu :

- Thiếp thân không tin như vậy.

- Sự thật ba mươi năm đã chứng minh, vì sao nàng không tin?

- Vì thiếp thân quyết phải báo thù mới được.

Tần Tiêu Hồng lắc đầu :

- Sáu món binh khí của nàng đã được Sương nhi thu hồi, vì sao nàng không để cho Sương nhi tạo lập thiên hạ cho bản thân? Nàng bức Sương nhi như vậy chẳng phải rất là trái đạo mẹ hiền hay sao?

Lăng Thiên Thiên ngẩn người.

Cốc Mộng Viễn thầm gật đầu nghĩ :

- Tần Tiêu Hồng quả là nhân vật giới bạch đạo, lòng dạ thật quang minh lỗi lạc.

Tần Tiêu Hồng nói tiếp :

- Thiên nương, đừng nên vì việc riêng của bản thân mà làm hại đến Sương nhi...

Lăng Thiên Thiên khẽ thở dài :

- Tần lang, thiếp thân không làm hại đến Sương nhi đâu.

- Nàng làm vậy là đã gây hại cho Sương nhi rồi.

Lăng Thiên Thiên giận dỗi :

- Không bao giờ!

- Tuy nàng nói như vậy, nhưng...

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Việc của Cốc thiếu hiệp cũng đã đủ chứng minh sự sai lầm của nàng rồi.

Lăng Thiên Thiên ngẩn người, thầm nhủ :

- Mình đã sai lầm thật ư. Thù không báo được rồi? Không... không... Nhưng thái độ của Cốc Mộng Viễn quả là sau trước như thể hai người...

Nhưng bà ta lại nói :

- Tần lang, thiếp thân không làm khó Cốc thiếu hiệp đâu.

Tần Tiêu Hồng cười to :

- Đây chẳng phải vấn đề nàng làm khó Cốc thiếu hiệp hay không, mà là... nàng có đáp ứng được yêu cầu của Cốc thiếu hiệp hay không?

Lăng Thiên Thiên nhướng mày :

- Tần lang nghĩ Cốc thiếu hiệp sẽ trở thành thù địch của chúng ta ư?

Tần Tiêu Hồng trầm giọng :

- Chả lẽ không phải sao? Nàng thử hỏi Cốc thiếu hiệp xem!

Lăng Thiên Thiên đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Cốc thiếu hiệp quả thật sẽ trở thành thù địch của chúng tôi vì việc của bốn vị Chưởng môn nhân ư?

Cốc Mộng Viễn lạnh lùng :

- Tôn giá hỏi thật quá thừa thải.

Lăng Thiên Thiên giọng như van vỉ :

- Thiếu hiệp chẳng thể vị tình Sương nhi sao?

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Tình nhi nữ sao thể để nguy hại đến chính nghĩa võ lâm?

Lăng Thiên Thiên ánh mắt tối sầm :

- Xem ra việc này chẳng thể vãn hồi được rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Có thể!

Lăng Thiên Thiên mỉm cười :

- Thiếp thân biết là thiếu hiệp đâu có tuyệt tình đến vậy.

- Tôn giá có chấp thuận sự yêu cầu của tại hạ hay không?

- Lại về việc bốn vị Chưởng môn nhân ư?

- Đương nhiên!

Lăng Thiên Thiên lắc đầu :

- Không được, đổi lại bất kỳ điều kiện nào khác cũng có thể chấp nhận!

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc :

- Không cần đổi điều kiện nào cả…

Chàng quay sang Tần Tiêu Hồng nói tiếp :

- Tần tiền bối, vậy là vãn bối đành phải đắc tội với lệnh chính thôi.

Tần Tiêu Hồng thở dài :

- Cốc thiếu hiệp, lão phu đành chịu bó tay bất lực rồi!

Đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên nói tiếp :

- Thiên nương, nàng làm vậy không hối hận sao?

Lăng Thiên Thiên kiên quyết lắc đầu :

- Không, tuyệt đối không… Tần lang định thế nào? Đồng tâm với thiếp hay là cùng người ngoài hiếp đáp thiếp?

Tần Tiêu Hồng ánh mắt tối sầm, lặng thinh trầm ngâm.

Mọi người đều chú mắt nhìn ông, nhất là Cổ Bát Công, ánh mắt ngập đầy vẻ nôn nóng chờ đợi.

Nhưng, Tần Tiêu Hồng sau khi buông tiếng thở dài, chậm bước đi đến bên Lăng Thiên Thiên, khẽ cười não nùng nói :

- Thiên nương, chúng ta sống chết bên nhau không bao giờ rời xa.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Thiếp biết là Tần lang không bao giờ bỏ rơi thiếp mà.

Lúc này trong điện ngoài hai vợ chồng Tần Tiêu Hồng với mấy ả nha hoàn, vẻ mặt mọi người đều trở nên hết sức nặng nề và kinh ngạc.

Bắc Minh thần tăng không nén được, cao giọng tuyên một câu phật hiệu.

Nam Hoang Nhất Tẩu chắp tay sau lưng buông tiếng thở dài thậm thượt :

- Tần lão đệ thật quá hồ đồ!

Chân Dật Lan cười khỉnh nói :

- Thật là đê hèn vô tích sự!

Nhưng tất cả đều không làm thay đổi được quyết định của Tây Trúc Tần Tiêu Hồng.

Cốc Mộng Viễn là người buồn lòng hơn hết, chàng biết một cuộc ác chiến chẳng thể nào tránh khỏi được nữa rồi.

Và kể từ nay, Tần tỷ tỷ với mình sẽ trở thành người xa lạ, thậm chí... nếu hôm nay chẳng may đả thương song thân nàng, thì sẽ trở thành kẻ thù bất cộng đới thiên.

Chàng lắc mạnh đầu ngửa mặt thở dài nói :

- Tần tiền bối, vãn bối đành phải đắc tội rồi.

Tần Tiêu Hồng cười ảo não :

- Cốc thiếu hiệp, tình thế bắt buộc, không cần phải nói lời đắc tội.

Cốc Mộng Viễn quay sang Bắc Minh thần tăng, nói tiếp :

- Đại sư lập trường thế nào? Trợ giúp Tần tiền bối hay đối địch với võ lâm thiên hạ hay là đứng về phía đồng đạo võ lâm chống lại họ?

Bắc Minh thần tăng cao giọng tuyên Phật hiệu, đoạn nhắm mắt chắp tay nói :

- Lão nạp không đứng về phía nào cả. Tần thí chủ với lão nạp từng có tình hương hỏa nhiều năm, lão nạp không thể nào đứng về phía đối địch, mà cũng không đành lòng rời bỏ họ.

Cốc Mộng Viễn đã hiểu ý Bắc Minh thần tăng, cười nói :

- Đại sư lòng dạ từ bi, càng hết sức cảm động. Đại sư hãy yên tâm, vãn bối không hành động quá đáng để khiến đại sư phải khó xử đâu.

Bắc Minh thần tăng khẽ tuyên Phật hiệu :

- A di đà Phật! Lòng từ thiện của thí chủ, lão nạp vô vàn cảm kích.

Cốc Mộng Viễn lại quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu hỏi :

- Cát lão tiền bối thì sao?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Kẻ bại trận chẳng dám huênh hoang, lão ô cũng như Bắc Minh đại sư, không theo bên nào cả.

Cốc Mộng Viễn vòng tay xá dài :

- Đa tạ lão tiền bối.

Đoạn lại quay sang Tư Mã Thái và Lăng Tiêu, cười hỏi :

- Hai vị tiền bối thì sao?

Tư Mã Thái cười ha hả :

- Lão đệ khỏi lo, lão phu hãy còn niềm tự trọng.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tư Mã tiền bối nói vậy, thật vãn bối vô cùng cảm kích!

Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu tiếp lời :

- Lão phu một lòng với Tư Mã huynh.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối xin thay mặt bốn đại môn phái chân thành cảm tạ Lăng tiền bối.

Lăng Tiêu cười ha hả :

- Cốc lão đệ đã quá lời.

Cốc Mộng Viễn vừa quay sang Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh, Chân Dật Lan đã khúc khích cười nói :

- Cốc đại ca, Tần đại tỷ đứng về phía chúng ta.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Vậy ư? Tại hạ xin đa tạ Tần nữ hiệp.

Chàng lần lượt hỏi từng người như vậy, mục đích hết sức rõ ràng, đó là muốn khiến cho vợ chồng Tần Tiêu Hồng suy giảm tinh thần chiến đấu, thất bại về mặt tâm lý trước.

Giờ thì mục đích chàng đã đạt, bởi ngoài Ngũ Đài Quỷ Nữ đứng về phía mình, chính thức phản lại vợ chồng Tần Tiêu Hồng, những người khác khác thảy đều giữ thái độ trung lập.

Thế là, phe chàng đã giành được ưu thế.

Chàng tươi cười nhìn Tần Tiêu Hồng nói :

- Tần tiền bối, vãn bối xin chính thức khiêu chiến với tiền bối.

Tần Tiêu Hồng với Lăng Thiên Thiên lúc này trong lòng hết sức kinh hãi, họ chẳng ngờ cao thủ trong cung lại không một ai đứng về phía mình. Ngay cả Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái vốn được xem như tay phải tay trái, vậy mà giờ đây cũng đứng ngoài bang quan, đó thật là điều họ không bao giờ ngờ đến.

Tần Tiêu Hồng xót xa đưa mắt nhìn Lăng Thiên Thiên.

Lăng Thiên Thiên tuy trong lòng kinh hãi, nhưng bà ta có sự toan tính riêng, nên rất trầm tĩnh cười, nhìn Cốc Mộng Viễn dịu giọng nói :

- Cốc thiếu hiệp, vì Sương nhi ta muốn khuyên thiếu hiệp một lần nữa...

Cốc Mộng Viễn nhướng mày, lớn tiếng nói :

- Không cần! Tại hạ lòng đã quyết, không ai lay chuyển được cả.

- Cốc thiếu hiệp, ta nếu không vì Sương nhi có lẽ thiếu hiệp đã nằm xuống đây từ lâu. Thiếu hiệp

không nên tranh cường hiếu thắng, có thể...

Ngưng chốc lát, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Ta vì Sương nhi, có thể vẫn lượng thứ cho thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn khi nghe Lăng Thiên Thiên bảo là nếu không vì Sương nhi thì chàng đã nằm xuống từ lâu, liền tức khiến chàng đều cao cảnh giác, ba chữ Mê Hồn Kinh vút qua trong đầu, chàng lập tức vận công khắp toàn thân, bảo vệ tâm mạch, cười giòn nói :

- Lăng Thiên Thiên, tôn giá đừng lắm lời nữa, có chịu thả người hay không?

Lăng Thiên Thiên mặt lộ vẻ giận dữ :

- Cả gan! Ngươi dám gọi thẳng danh tánh ta, không sợ mang tội ư?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tôn giá đã đối địch với võ lâm, tại hạ chẳng cần phải kính trọng tôn giá nữa.

Lăng Thiên Thiên nhướng mày quát :

- Cốc Mộng Viễn, đó là ngươi tự chuốc lấy... Ta đành chấp nhận hổ thẹn với Sương nhi, khiến nó đau khổ suốt đời...

Đột nhiên hai tay vung lên, quát to :

- Nằm xuống!

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Chưa chắc!

Nhưng vừa dứt lời, phịch một tiếng, đã có người ngã xuống đất.

Xem tiếp hồi 31 Quần hiệp dọ thám Mê Tâm đình.

Chương 31: Quần Hiệp Dọ Thám Mê Tâm Đình

Cốc Mộng Viễn bỗng nghe có người ngã xuống bên cạnh, bất giác giật mình kinh hãi, quay phắt lại nhìn, thì ra là Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn chau mày, đưa tay kéo Chân Dật Lan dậy, vừa định xem xét nguyên nhân, bỗng nghe Cổ Bát Công tức giận quát :

- Tiện tỳ vô sỉ, cả gan dám ám toán...

Đột nhiên lại nghe "phịch" một tiếng, Tần Thạch Khanh cũng đã ngã xuống đất.

Vừa lúc đó, Cổ Bát Công đã phi thân đến nơi.

Cốc Mộng Viễn đã hiểu ra nguyên nhân, đó chính là do Vô Hình Mê Hồn Độc Phấn của Lăng Thiên Thiên gây ra.

Chàng đẩy Chân Dật Lan đến cho Cổ Bát Công, khẽ nói :

- Cổ lão tiền bối hãy trông nom hai người giùm cho, vãn bối không sợ chất độc.

Đoạn không chờ Cổ Bát Công trả lời, quay người tiến về phía Lăng Thiên Thiên ba bước, lạnh lùng cười nói :

- Lăng Thiên Thiên, Vô Hình Mê Hồn Độc Phấn của tôn giá quả nhiên lợi hại, nhưng rất tiếc tại hạ chẳng sợ.

Ngưng lời hữu chưởng lăng không bổ ra và quát :

- Hãy nếm thử một chưởng xem sao.

Chưởng này chàng đã phát ra trong cơn thịnh nộ, nên dùng đến mười thành công lực.

Lăng Thiên Thiên hai lần tung Mê Hồn Độc Phấn vô hiệu, lòng tột độ kinh hãi, không hiểu nổi võ công Cốc Mộng Viễn thật ra cao đến mức độ nào.

Tuy nhiên trong khi lách người né tránh, bà ta cũng thừa cơ hoàn kích Cốc Mộng Viễn một chưởng.

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc nói :

- Thân pháp khá lắm, nhưng không tránh được chưởng này đâu.

Đồng thời tay phải vung lên, lại một chưởng tung ra.

Khi chưởng lực mới phát, không hề thấy có kình lực, nhưng khi chưởng lực đến gần, đối phương dù ứng biến nhanh đến mấy cũng khó thể ung dung né tránh.

Lăng Thiên Thiên chẳng phải không biết Không Linh chưởng, nhưng bà ta nằm mơ cũng chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn đã luyện thành tuyệt kỹ cái thế vô song này.

Vì vậy, khi Cốc Mộng Viễn lần thứ nhì xuất chưởng, bà ta song chưởng cùng lúc vung lên, tung ra một luồng kình lực ngăn cản đón tiếp.

Bà ta tin rằng với nội lực thâm hậu của mình, chắc chắn sẽ thắng đối phương.

Nhưng bà ta đã lầm, khi phát giác ra thất thố thì đã muộn màng.

Cốc Mộng Viễn chỉ nhẹ vung tay áo trái, sử dụng Thiết Tụ công đón lấy tả chưởng lực của Lăng Thiên Thiên, hóa giải một cách dễ dàng.

Trong khi ấy, Lăng Thiên Thiên không sao chịu nổi chưởng lực của Cốc Mộng Viễn :

- Ngươi... ôi da...

Lăng Thiên Thiên hét lên, liền tức mặt hoa thất sắc, toàn thân run rẩy không ngừng.

Nếu không nhờ Tần Tiêu Hồng đưa tay ôm lại, bà ta đã ngã lăn ra đất rồi.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười nói :

- Tần tiền bối, lệnh chính đã thọ thương dưới Không Linh chưởng của vãn bối, tốt hơn hãy dìu bà ấy về phòng điều tức, mười hai giờ sau sẽ bình phục.

Tần Tiêu Hồng tái mặt :

- Cốc thiếu hiệp đã luyện thành Không Linh chưởng rồi ư?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Chỉ mới được sáu thành hỏa hầu thôi.

Tần Tiêu Hồng khẽ thở dài :

- Lão phu đa tạ thiếu hiệp đã nương tay.

Đoạn bồng lấy Lăng Thiên Thiên đã ngất xỉu, sải bước đi vào sau điện.

Cổ Bát Công bỗng quát :

- Đứng lại, đưa thuốc giải đây.

Tần Tiêu Hồng không quay đầu lại nói :

- Thuốc giải lát nữa mang ra. Mê Hồn Độc Phấn của Thiên nương chỉ khiến người ta hôn mê chứ không hại thân thể, Cổ huynh chớ lo.

Cổ Bát Công chau mày tức giận :

- Thật là khốn khiếp.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Cổ lão tiền bối, Tần Tiêu Hồng nói không ngoa, lão tiền bối hãy xem sắc mặt của Lan nhi và Tần nữ hiệp, chỉ đỏ bừng chứ không có gì khác lạ.

Cổ Bát Công hậm hực :

- Tuy rằng không độc, nhưng cũng rất là đáng ghét.

Đoạn quét mắt nhìn thấy còn một tỳ nữ ở lại, liền ngoắc tay nói :

- Cô nương đi lấy thuốc giải được không?

Nữ tỳ ấy gật đầu :

- Vâng, tiểu tỳ đi lấy ngay.

Đoạn quay người đi liền, chớp mắt đã mất dạng.

Cổ Bát Công bỗng cười to :

- Nha đầu này võ công cũng chẳng kém.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Nàng ta là một trong hai tỳ nữ thân cận của Lăng Thiên Thiên, dĩ nhiên võ công chẳng kém rồi.

Cổ Bát Công dằn mạnh cây mộc trượng :

- Cát huynh, chúng ta đi tìm người giam giữ được rồi chứ?

Nam Hoang Nhất Tẩu lắc đầu :

- Trừ phi Lăng Thiên Thiên hồi tỉnh, không ai có thể tìm ra nơi giam giữ các vị Chưởng môn nhân, chúng ta nên chờ đợi một hồi là hơn.

Cổ Bát Công đôi mày rậm nhướng liên hồi, nghiến răng nói :

- Tiện nhân ấy thật là ác tính không chút thay đổi.

Đoạn đưa mắt nhìn Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh đang hôn mê nằm cuộn tròn trên ghế thái sư, chau mày nói :

- Hai nàng này tính sao bây giờ? Để yên đây đâu có được.

Lăng Tiêu thoáng ngẫm nghĩ :

- Cổ huynh, chúng ta hãy mang họ đến phòng của Tần Thạch Khanh.

- Cũng được, nhưng lão đệ phải tìm người bồng họ mới được.

Lăng Tiêu cười phá lên :

- Cổ huynh sao lại câu nệ thế này? Nữ nhi võ lâm kiêng kỵ gì kia chứ? Lan nhi xin phiền Cốc thiếu hiệp, còn Tần Thạch Khanh do tiểu đệ cõng là xong.

Đoạn bồng Tần Thạch Khanh lên nói tiếp :

- Để tiểu đệ dẫn đường cho.

Sải bước đi về phía một cửa hông, Cốc Mộng Viễn cũng vội bồng lấy Chân Dật Lan, bước nhanh theo sau.

Ngay khi ấy, nữ tỳ khi nãy đã mang đến hai gói giấy.

Lăng Tiêu cười nói :

- Liễu cô nương, hãy mang thuốc gải đến phòng Tần hộ pháp.

- Vâng.

Nữ tỳ ấy cũng thật vâng lời, đi theo hai người ngay.

Bắc Minh thần tăng chờ cho Lăng Tiêu, Cốc Mộng Viễn và tỳ nữ họ Liễu đi khỏi, chắp tay khẽ niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Cổ thí chủ, võ công của Cốc thí chủ thật đáng khâm phục.

Cổ Bát Công cười :

- Đại sư mà cũng kinh tâm thật khiến cho lão phu cũng hết sức bất ngờ.

- Cổ thí chủ cũng xiên xỏ lão nạp ư?

- Cổ mỗ đâu dám cả gan như vậy, có điều là người mà được đại sư khen ngợi, e rằng trong võ lâm chẳng có được mấy ai.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Cổ thí chủ càng lúc càng xiên xỏ hơn.

Lúc này Nam Hoang Nhất Tẩu đã bảo người mang rượu và thức ăn đến, Cổ Bát Công cười nói :

- Phiền Tư Mã lão đệ đi gọi Lăng lão đệ với Cốc lão đệ được chăng?

Tư Mã Thái gật đầu cười :

- Vâng, tiểu đệ đi ngay.

Nhưng Tư Mã Thái vừa đi đến bên cửa, Cốc Mộng Viễn và Lăng Tiêu đã nhanh bước vào.

Cổ Bát Công liền quan tâm hỏi :

- Lão đệ, họ không sao chứ?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tần Tiêu Hồng giữ chữ tín lắm, vừa uống vào là hồi tỉnh ngay.

Cổ Bát Công vẻ mặt liền thư giãn, hỏi :

- Sao họ không đến dùng bữa?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Họ đến ngay, chả lẽ lão tiền bối không biết cái tật của đàn bà hay sao?

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Đúng, đúng. Lão phu cả đời cô độc, tất nhiên là không hiểu rồi.

Cốc Mộng Viễn thoáng đỏ mặt, cười nói :

- Cổ lão tiền bối, chúng ta có cần lục soát không?

- Đó thì còn gì phải hỏi nữa?

- Cát lão tiền bối chẳng đã bảo là vô ích hay sao?

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn Nam Hoang Nhất Tẩu :

- Nếu Lăng Thiên Thiên sau khi bình phục vẫn không chịu tiết lộ, chẳng phải chúng ta vẫn phải lục soát hay sao? Thay vì chờ đến lúc ấy, chi bằng ăn uống xong, chúng ta tiến hành lục soát ngay chẳng hơn ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, vãn bối đồng ý.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Cổ huynh quả là nhiệt tình, lão phu thật lấy làm hổ thẹn.

Cổ Bát Công bỗng trố mắt nói :

- Cát huynh, các vị khỏi phải khó xử, việc lục soát Cổ mỗ với Cốc thiếu hiệp không cần nhọc sức các vị đâu, có điều là cửa nẻo trong cung thì phải thỉnh giáo mới được.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười to :

- Cổ huynh thật là khôn khéo.

Bắc Minh thần tăng tiếp lời :

- Lão nạp có một bức bản đồ trong cung, xin trao cho Cổ thí chủ.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một mảnh da dê nhỏ, trao cho Cổ Bát Công.

Cổ Bát Công đón lấy, cùng Cốc Mộng Viễn xem qua, đoạn cười nói :

- Nếu không có bản đồ, Cốc lão đệ, chúng ta hẳn phải tốn rất nhiều công sức.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đúng vậy. Nhưng trong cung có rất nhiều cơ quan mai phục, nếu chúng ta phá hủy bộ phận tổng điều khiển trước, một là có phần không được lễ độ với Tần Tiêu Hồng, hai nữa cũng thật đáng tiếc.

Chàng ngầm nghĩ chốc lát, đoạn nói tiếp :

- Nhưng nếu không phá hủy, e vẫn phải tốn nhiều công sức.

Bắc Minh thần tăng vội tiếp lời :

- Bộ phận tổng điều khiển để lão nạp phái người đóng lại là được rồi.

Cổ Bát Công gật đầu cười :

- Vậy thì xin phiền đại sư.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Việc nhỏ nhặt có chi mà phiền... nhưng mà có điều...

Lão hòa thượng bỗng lộ vẻ lo lắng nói tiếp :

- Trong cung có một nơi cực kỳ hiểm ác, nếu mà bốn vị Chưởng môn nhân bị giam trong ấy, e rằng rất là phiền phức.

Cổ Bát Công trố mắt hỏi :

- Đó là nơi nào vậy?

Bắc Minh thần tăng đưa tay chỉ vào một ngôi thạch đình nho nhỏ trên bàn rồi nói :

- Nơi này đây.

Cổ Bát Công đưa mắt xem qua, cười nói :

- Một ngôi thạch đình nhỏ bé này có gì kinh hiểm chứ?

Cốc Mộng Viễn cũng nghĩ vậy, nhưng Nam Hoang Nhất Tẩu đã chau mày nói :

- Cổ huynh, bần tăng nói không ngoa, ngôi thạch đình này chẳng những vô cùng hiểm ác, mà còn là nơi hiểm độc cả.

Cổ Bát Công nghe vậy chẳng thể không tin :

- Lợi hại đến vậy thật ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Đương nhiên là thật.

Bắc Minh thần tăng chắp tay tiếp lời :

- Ngôi thạch đình này thật ra hiểm ác như thế nào, lão nạp cũng không nói ra được, bởi mọi mai phục nơi đó thảy đều do chính tay Lăng Thiên Thiên bố trí.

Cổ Bát Công trố mắt :

- Trong thạch đình mà cũng có cơ quan mai phục ư?

Bắc Minh thần tăng chợt nghiêm giọng :

- Chẳng những thế mà còn lợi hại hơn cả.

Cổ Bát Công cười :

- Tổng điều khiển đã ngưng hành động, dù có cơ quan mai phục thì cũng đâu hề gì?

Bắc Minh thần tăng lắc đầu :

- Mọi cơ quan mai phục tại đó đều không nằm trong sự điều khiển của tổng bộ, nên mọi tình hình ra sao, chúng lão nạp không biết mảy may.

Cổ Bát Công gật đầu :

- Vậy thì Cổ mỗ sẽ hết sức thận trọng.

Vừa dứt lời, Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh đã nhanh bước đi vào.

Cổ Bát Công liền tức, cười nói :

- Nào, hai vị cô nương hãy nhanh lên, không thì lão phu chết đói mất.

Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh mỉm cười ngồi vào bàn, mọi người ăn uống rất là thoải mái.

Ăn xong liền quyết định, Bắc Minh thần tăng đích thân đi đến bộ tổng điều khiển, sau đó Nam Hoang Nhất Tẩu dẫn đường vào cung lục soát.

Tư Mã Thái và Lăng Tiêu ở các nơi tiếp ứng, còn Tần Thạch Khanh thì đi với nhóm người lục soát.

Phân công xong, Bắc Minh thần tăng ra đi trước.

Nam Hoang Nhất Tẩu dẫn mọi người vòng ra phía sau sảnh.

Cốc Mộng Viễn vừa đi vừa lưu ý tình hình xung quanh, chỉ thấy sau đại sảnh, phòng ốc nối liền nhau, có nhà lầu, cũng có nhà trệt. Cốc Mộng Viễn tuy nhãn lực phi thường, nhưng có lúc cũng không nhìn thấy rõ hết cảnh vật trên ba khu, bởi sân vườn có quá nhiều cây cối.

Nam Hoang Nhất Tẩu dẫn bốn người nhanh nhẹn phóng đi về phía sau cùng, khi đến một khu rừng trúc rộng lớn, cười nói :

- Ngoài khu rừng này không còn nhà nữa, Cổ huynh và ba vị bắt đầu từ đây tìm kiếm dần trở vào cung, lão phu xin cáo lui.

Đoạn liền quay người bỏ đi.

Cổ Bát Công chờ cho Nam Hoang Nhất Tẩu đi xa, đảo mắt quan sát tình hình xung quanh, đoạn cười nói :

- Chúng ta hãy bắt đầu, Tần cô nương quen đường thuộc lối, hãy đi sau lão phu. Cốc lão đệ đi sau cùng, đề phòng có kẻ đột kích.

Tần Thạch Khanh nhoẻn cười :

- Chúng ta không tách ra sao?

- Không tách ra tốt hơn...

Cổ Bát Công chỉ tấm bản đồ trên tay, nói tiếp :

- Đây chỉ có một bản đồ, nếu tách ra rất là bất tiện.

Tần Thạch Khanh gật đầu :

- Vậy cũng được.

Chân Dật Lan quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Cốc đại ca, Lăng Thiên Thiên tưởng thế rất nặng phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Khá nặng.

- Sao đại ca không lấy mạng bà ta?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vì ngu huynh không muốn Tần Tiêu Hồng cũng trở mặt.

Chân Dật Lan cười :

- Có thật vậy không?

- Ngu huynh đã nói dối Lan nhi bao giờ?

- Lan nhi tưởng đâu đại ca vì Tần Linh Sương đó chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi không thích ngu huynh như vậy sao?

Chân Dật Lan vội lắc đầu :

- Đâu có. Lan nhi chỉ nói đùa thôi.

- Lan nhi buồn vì ngu huynh không nặng tay ư?

Chân Dật Lan cười :

- Nếu như đại ca thật sự vì Tần Linh Sương, chắc chắn không bao giờ đả thương Lăng Thiên Thiên, phải không nào? Do đó, Lan nhi chẳng buồn gì cả.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, nắm tay Chân Dật Lan bước vội theo sau Cổ Bát Công và Tần Thạch Khanh.

Họ cơ hồ tìm khắp mọi nơi trong cung, song vẫn chẳng thấy bóng dáng bốn vị Chưởng môn nhân, thậm chí ngay cả hai cỗ xe như cũng biến mất.

Khi họ quay trở về khu rừng trúc, mọi người đều lòng nóng như thiêu đốt, Cổ Bát Công bực tức nói :

- Cốc lão đệ, người đâu? Lên trời rồi ư?

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Lăng Thiên Thiên này quả thật là lợi hại, có lẽ bà ta đã giam bốn vị Chưởng môn nhân ở trong chỗ ác độc nhất kia rồi.

Tần Thạch Khanh nhíu mày :

- Mê Tâm đình ư?

Cổ Bát Công kinh ngạc :

- Mê Tâm đình gì?

Đưa tay chỉ vào bản đồ, nói tiếp :

- Có phải ngôi đình nhỏ này không?

Tần Thạch Khanh gật đầu :

- Vâng.

Cổ Bát Công trầm ngâm :

- Sao lại gọi là Mê Tâm đình?

- Vì trong đình có một cửa ngõ dẫn xuống lòng đất, và cơ quan bên trong chủ yếu là khiến người mê tâm và loạn tính...

Cổ Bát Công vỡ lẽ :

- Thì ra lại là cái trò trong Mê Hồn Kinh.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Vãn bối không sợ, để vãn bối vào trong đình thăm dò trước.

Chân Dật Lan cười :

- Lan nhi đi với.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Lan nhi đi không được.

- Vì sao?

- Khi nãy Lan nhi đã trải qua rồi, thuốc mê hồn kia không mùi không màu, không hình không bóng, thật không thể đề phòng, Lan nhi mà đi chẳng phải tự chuốc khổ vào thân ư?

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Đó là vì quá bất ngờ, không phòng bị nên Lan nhi mới bị trúng thuốc mê, nếu không thì bà ta...

Bỗng nhoẻn miệng cười, nói tiếp :

- Lan nhi có cách phòng tránh.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Ngu huynh không tin.

Chân Dật Lan cười :

- Đại ca xem này...

Nàng lấy ra một hoàn thuốc màu đỏ nhạt, giơ tay lên nói tiếp :

- Đây là Thất Chuyển Hoàn Hồn đơn, chẳng những có thể đề phòng bách độc, mà còn có thể cải tử hồi sinh, ngoại trừ Đoạt Mệnh thần mang của Lý Hàm Băng, bất kỳ chất độc nào cũng giải trừ được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy là chất độc Đoạt Mệnh thần mang có thể liệt vào thiên hạ đệ nhất kịch độc rồi.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không, Đoạt Mệnh thần mang của Lý Hàm Băng là ôn độc, tính chậm và nhẹ, nhưng ngoài thuốc giải độc môn của chính Lý Hàm Băng, không thuốc nào giải trừ được triệt để.

- Lan nhi thật biết nhiều hiểu rộng.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Đó là gia gia đã dạy cho.

Cổ Bát Công cười xen lời :

- Vậy Cốc lão đệ hãy đi với Lan nhi, lão phu với Tần cô nương chờ ở ngoài, tạm gọi là canh chừng giùm hai người, được chứ?

- Cổ lão tiền bối đã tin Lan nhi không sợ độc thì đương nhiên vãn bối để cho Lan nhi đi cùng...

Cốc Mộng Viễn quay sang Tần Thạch Khanh hỏi :

- Tần nữ hiệp, thạch đình nằm tại đâu?

Tần Thạch Khanh sốt sắng nói :

- Để ta dẫn đường cho.

Đoạn liền dẫn trước phóng đi về phía trái rừng trúc. Ba người nhìn nhau, đoạn phi thân theo sau ngay.

Chừng thời gian nửa tuần trà, bốn người đã đến nơi tận cùng khu rừng trúc, chỉ thấy đó có một hồ cá nhỏ, bên cạnh là một ngôi thạch đình nhỏ không có gì đặc sắc.

Tần Thạch Khanh dẫn ba người đi vào thạch đình, cười nói :

- Chính là đây.

Chân Dật Lan đảo mắt nhìn quanh quất :

- Tần tỷ tỷ, bộ phần điều khiển cửa ra vào đâu?

Thì ra ngôi đình này bốn bề trống hoắc, ngoài sáu trụ đá và một ghế đá không còn vật gì khác nữa.

Tần Thạch Khanh lắc đầu :

- Tỷ tỷ cũng không biết.

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Vậy thì tính sao đây?

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Cổ lão tiền bối, để Lan nhi tìm cho, chẳng qua tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Cổ Bát Công cười :

- Được, nếu ngươi tìm không ra, lão phu sẽ phá nát ngôi đình này.

- Không cần phí sức như vậy.

Chân Dật Lan dứt lời, liền tức bắt đầu xem xét thật kỹ sáu trụ đá. Sau đó lại đảo mắt tìm kiếm xung quanh chiếc ghế đá.

Bỗng, nàng cười to nói :

- Đây rồi.

Cốc Mộng Viễn, Cổ Bát Công và Tần Thạch Khanh vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy Chân Dật Lan đang ngồi xổm bên ghế đá, đưa tay chỉ một trụ đá nhỏ trên lưng ghế nói :

- Mọi người hãy nhìn đây, trụ đá này có vẻ khác lạ phải không?

Cổ Bát Công chú mắt nhìn, gật đầu nói :

- Lý Siêu, màu sắc có vẻ nhạt...

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Không phải màu sắc mà là bàn tay người thường chạm vào khiến màu sắc phai nhạt.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng, nhưng biết mở bằng cách nào đây?

Chân Dật Lan cười :

- Để Lan nhi thử xem... Cổ lão tiền bối với Tần tỷ tỷ hãy lui ra ngoài được không?

Cổ Bát Công nhíu mày :

- Có nguy hiểm ư?

Chân Dật Lan cười :

- Không phải nguy hiểm, mà sợ có độc phấn bắn ra.

Cổ Bát Công gật đầu cười :

- Vậy lão phu với Tần cô nương lui ra.

Chân Dật Lan chờ hai người ra khỏi đình, mới một tay vịn vào ghế đá, còn tay kia sờ gõ lên khắp trụ đá nơi lưng ghế. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn đứng sát nàng, ngưng thần giới bị.

Đột nhiên, "kẹt" một tiếng vang lên.

Chân Dật Lan cười to nói :

- Tìm được rồi.

Nàng vừa dứt lời, sáu trụ đá trong thạch đình đã chuyển động, nhưng được mười mấy vòng thì bỗng nhiên dừng lại.

Chân Dật Lan ngạc nhiên kêu lên :

- Lạ thật.

Nàng vừa dứt lời, mặt đất và nóc đình đã cùng lúc tách rời ra từ nơi chân sau của chiếc ghế đá.

Cũng may là tốc độ tách ra rất chậm, không thì Chân Dật Lan đã bị rơi xuống rồi, dù vậy Chân Dật Lan vẫn giật mình kinh hãi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cười lên một tiếng.

Cổ Bát Công và Tần Thạch Khanh đứng ngoài thấy cảnh tượng lạ kỳ như vậy cũng bất giác sững sờ.

Chỉ thấy ngôi đình tách ra đến chừng ba thước mới dừng lại.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đứng bên trái ngôi đình.

Hai người lúc này đang chồm tới nhìn, chỉ thấy bên dưới là một thang bậc bằng đá trắng.

Cốc Mộng Viễn vận tụ công lực khắp người, khẽ nói :

- Lan nhi, coi chừng độc phấn.

Chân Dật Lan thẽ lưỡi cười :

- Đại ca xem đây, Lan nhi đã sớm ngậm thuốc tỵ độc rồi.

Cốc Mộng Viễn thấy trong miệng Chân Dật Lan quả có một hoàn thuốc màu đỏ tươi, đoạn mới yên tâm quay lại nhìn Cổ Bát Công nói :

- Bên dưới hắn là một địa phủ rộng lớn, vãn bối với Lan nhi đi xuống, nếu sau ba giờ mà chưa lên thì lão tiền bối chớ mạo hiểm, hãy tìm Lăng Thiên Thiên, hắn bà ta có cách.

Chân Dật Lan cười bong đùa :

- Tất nhiên rồi, khách cưng quý mà.

Cốc Mộng Viễn cười méo xệch :

- Lan nhi lại còn xỏ xiên cả ngu huynh nữa ư?

Chân Dật Lan cười :

- Không dám đâu. Thôi, chúng ta xuống đi.

Cốc Mộng Viễn hướng về hai người ngoài thạch đình ôm quyền, phi thân xuống địa động.

Chàng thật là khinh xuất, nếu bên dưới có mai phục thì khó thể lui tránh kịp.

Chân Dật Lan thấy vậy kinh hãi vội la lên :

- Cốc đại ca sao lại khinh xuất thế này?

Chân Dật Lan vừa dứt lời thì tiếng cười của Cốc Mộng Viễn đã từ bên dưới vọng lên :

- Lan nhi, mau xuống đi, dưới này không có mai phục đâu.

Chân Dật Lan nghe vậy, cũng liền bắt chước như Cốc Mộng Viễn phi thân xuống.

Đến đất đưa mắt nhìn, thì ra đây là một gian thạch thất rộng lớn hơn trượng vuông, và đối diện là một đại sảnh rộng lớn. Truyện "Giang Hồ Ký "

Hai người chẳng chút do dự, lập tức đi sang gian đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn tính toán vị trí, gian đại sảnh này chính là nằm ngay dưới hồ nước.

Vừa đặt chân vào đại sảnh, hai người bất giác sững sờ. Thì ra trong đại sảnh trống hoác, nhưng mặt đất lại được trải thảm rất dày, bốn mặt rộng hàng năm trượng, giữa mỗi trượng đều có một cửa nhỏ.

Cốc Mộng Viễn đếm, tổng cộng có đến mười bảy cửa.

Chân Dật Lan nhíu mày, khẽ cười nói :

- Đại ca, phía bên kia những cửa này có thể đều là mật thất để luyện công.

Cốc Mộng Viễn nhẹ gật đầu :

- Có lẽ. Nhưng cửa đối diện với chúng dường như là lối đi, chả lẽ địa phủ này quả là rất rộng lớn

hay sao?

Chân Dật Lan cười :

- Đại ca hãy đến xem cửa lối đi, Lan nhi xem xét các cửa hai bên, xem thử đó là nơi chốn gì.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Được, nhưng không được mạo hiểm đấy.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Đại ca yên tâm, Lan nhi không dại vậy đâu.

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Cẩn thận vẫn hơn.

Đoạn chậm bước đi về phía cửa đối diện, Chân Dật Lan cũng đi về phía gian thứ nhất bên phải, khi đến gần, nàng mới nhận ra cánh cửa này được làm bằng gỗ.

Chân Dật Lan đưa tay đẩy nhẹ, "kẹt" một tiếng, cửa gỗ liền mở ra ngay. Nhưng Chân Dật Lan bỗng kinh hãi hét to, tung mình thoái lui.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt, vội phi thân đến hỏi :

- Sao vậy? Phải chăng...

Chân Dật Lan mặt đỏ như máu, tim đập dữ dội, cúi đầu lúng búng nói :

- Đây không phải... nơi tốt lành... yêu tinh...

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Lan nhi, thật ra việc gì vậy?

Chân Dật Lan thở hổn hển :

- Yêu tinh... yêu tinh...

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, sải bước đi về phía cửa đó.

Chân Dật Lan vẫn cúi thấp đầu, toàn thân run rẩy nói :

Truyện "Giang Hồ Ký "

- Thật là khủng khiếp...

Cốc Mộng Viễn đến bên cửa đưa mắt nhìn, chỉ thấy đó là một gian phòng trần thiết đơn sơ trang nhã, trên một chiếc giường ngã rất to đang có hai người, một nam một nữ toàn thân lõa lồ, ôm chặt lấy nhau mây mưa

Chương 32: Kịp Thời Tỉnh Ngộ Mừng Ba Sinh

Cốc Mộng Viễn cũng bàng hoàng, lẩm bẩm :

- Chúng ta biết tính sao đây?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Lan nhi không màng đến nữa.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi định trở lên sao?

- Nơi vô sỉ thế này, Lan nhi ở lại sao được?

- Lan nhi, cứu người là điều cần thiết hơn.

Chân Dật Lan lòng vẫn chưa ổn định, lắc đầu :

- Đại ca tự giải quyết đi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Được, ngu huynh giết chết đôi nam nữ chó má này trước.

Đoạn liền sải bước tiến tới, Chân Dật Lan cũng vội theo sau, dù sao nàng cũng không muốn Cốc Mộng Viễn một mình mạo hiểm.

Đồng thời nàng cũng tự nghĩ, mình đi theo Cốc đại ca cũng đâu có hề gì, dù Cốc đại ca muốn mình làm gì, mình cũng sẵn sàng chấp nhận kia mà.

Bên ngoài ồn ào như vậy mà đôi nam nữ trên giường vẫn như không hề hay biết, Cốc Mộng Viễn hết sức lấy làm lạ, hai người này chả lẽ điếc hết hay sao?

Thật ra, họ chẳng phải điếc, mà là đang sa vào mê hồn trận.

Cốc Mộng Viễn cặp mắt đã hiện sát cơ.

Chân Dật Lan không dám nhìn thẳng, song tiếng động dâm dật kia cũng khiến nàng không sao chịu nổi, hơi thở nàng gấp rút hơn.

Lúc này, Cốc Mộng Viễn đã sải bước đi đến gần bên giường.

Hai người trên giường vẫn đắm chìm trong mây mưa điên cuồng.

Cốc Mộng Viễn nghe lòng quặn thắt, nhưng sau cùng đã vung chưởng nhẹ nhàng bổ xuống, hai người kia lăn ra chết ngay tức khắc.

Cốc Mộng Viễn đến gần nhìn bàng hoàng sửng sốt, nữ nhân chính là Hàm Tỉnh, thị tỳ thân tín của Tần Linh Sương.

Sự phát hiện này đã khiến chàng tột cùng đau khổ, bởi tỳ nữ như vậy thì chủ nhân cũng đủ rõ.

Chàng ngây ngẩn đứng bên giường, lòng thầm gào thét :

- Tần tỷ tỷ đã lừa dối Mộng Viễn... Nàng là người đê tiện nhất mà lại làm ra bộ mặt thánh thiện... Ta.. hận nàng... hận nàng...

Chân Dật Lan thấy Cốc Mộng Viễn đứng thừ ra nhìn thiếu nữ lõa lồ trên giường, lòng bất giác rúng động mãnh liệt, không màng đến mắc cỡ nữa, phi thân đến nắm tay chàng nói :

- Cốc đại ca...

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn cụp mắt xuống, lắc đầu nói :

- Nàng ta là tỳ nữ của Tần Linh Sương.

Chân Dật Lan nghe vậy liền hiểu ra, bất giác vui mừng khôn xiết, bởi nàng đã mất đi một đối thủ mạnh nhất. Kể từ nay, Cốc Mộng Viễn sẽ mãi mãi thuộc về nàng rồi.

Nàng không kềm được vui mừng, hớn hở cười :

- Đại ca, hạng người như vậy chẳng gì đáng buồn cả.

Nàng nói rất mập mờ, không chỉ rõ Tần Linh Sương mà cũng chẳng chỉ rõ Hàm Tỉnh.

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn hiểu rất rõ, chàng cười cảm khái, nắm tay Chân Dật Lan khẽ nói :

- Đúng vậy, hạng người đàn bà đê tiện đó chẳng đáng để ngu huynh đau buồn.

Chân Dật Lan cười :

- Thôi, chúng ta hãy đi xem những phòng khác, không chừng bốn vị Chưởng môn nhân chính là bị giam tại đây cũng nên.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đi.

Hai người sải bước ra khỏi phòng, lần lượt xem xét các phòng còn lại. Trong mười bảy phòng, Cốc Mộng Viễn đã hạ sát hết mười lăm đôi uyên ương.

Khi đến hai gian phòng cuối cùng nằm bên lối đi ra, mới không còn thấy cảnh tượng dâm dật kia nữa, mà trần thiết trong phòng cũng sang trọng hơn nhiều.

Cốc Mộng Viễn rất tỉ mỉ, nhận ra hai gian phòng này, một là của Lăng Thiên Thiên, còn một là của Tần Linh Sương.

Thế là chàng lại càng đau lòng hơn, Tần Linh Sương quả thật là đê tiện dâm dật như vậy ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn đứng trong phòng của Tần Linh Sương hồi lâu.

Chân Dật Lan cũng cảm nhận ra nhoẻn cười nói :

- Đại ca, đây là phòng ngủ của Tần Linh Sương phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu, nhưng lòng chàng vẫn còn một điều thắc mắc, gian phòng này như thiếu một chút gì đó, không tạo được khí chất đặc hữu của Tần Linh Sương.

Phàm tục. Chàng nghĩ ra rồi, Tần Linh Sương không phàm tục thế này.

Nhưng chàng nghĩ đến cảnh tượng mây mưa của mười lăm đôi nam nữ kia, bất giác lắc đầu thở dài nói :

- Đó vốn là chuyện phàm tục mà.

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Chuyện gì phàm tục?

Cốc Mộng Viễn buột miệng :

- Chuyện nam nữ trên giường.

Chân Dật Lan đỏ bừng mặt :

- Đại ca... sao lại nói năng bỉ ổi thế này?

Nàng không tự chủ được, vung tay "bốp" xáng cho Cốc Mộng Viễn một cái tát tai.

Nhưng Cốc Mộng Viễn cũng không tự chủ được, chộp lấy tay Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan rùng mình, còn Cốc Mộng Viễn thì cảm thấy mạch máu toàn thân căng thẳng.

Chàng bất giác nắm lấy tay Chân Dật Lan, nhưng Chân Dật Lan lại ngã vào lòng chàng. Hai người đã quên đi mất một điều, đây là địa phủ của Thất Tuyệt Hằng Nga, Hoan Hỉ đường của đệ nhất ma nữ võ lâm.

Thật ra hai người đã bị rối loạn thần kinh từ lúc nào không hay, một khi da thịt tiếp xúc, hậu quả sẽ vô cùng tệ hại, đó chính là chỗ hiểm độc của Lăng Thiên Thiên.

Thủ pháp của Lăng Thiên Thiên đã là vô hình và tự phát, bởi bà ta biết vận dụng thủ pháp cám dỗ, đã khắc chế được tâm lý con người.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan sau khi chứng kiến cảnh tượng ái ân trong địa phủ, tâm lý đã bị dao động mạnh, nên khi da thịt tiếp xúc nhau, nỗi khao khát trong tiềm thức lập tức bùng dậy.

Cốc Mộng Viễn mơ màng ôm lấy Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan cũng mơ màng ôm lấy Cốc Mộng Viễn.

Hương thơm như lan xạ từ người Chân Dật Lan toát ra, đôi môi mọng quyến rũ, khiến con tim Cốc Mộng Viễn cơ hồ nổ tung.

Chiếc giường màu hồng kia thật vô cùng hấp dẫn...

Trong khi Chân Dật Lan cũng chẳng khác gì Cốc Mộng Viễn, da thịt rắn chắt của chàng đã khiến nàng ngây ngất đê mê...

Hai người di chuyển dần đến giường... ngồi xuống... rồi nằm xuống.

Tiếp theo là tiếng y phục xé rách toác... Truyện "Giang Hồ Ký "

Lát sau họ đã trở thành người nguyên thủy.

Chân Dật Lan mắt lim dim như say mơ, còn Cốc Mộng Viễn thì hệt như hổ đói thèm mồi. Truyện "Giang Hồ Ký "

Nhưng bỗng Cốc Mộng Viễn run rẩy, bởi lòng chàng đột nhiên dậy lên sức phản kháng, có lẽ đó

là cảm ứng của tinh thần đạo đức hiệp nghĩa.

Chàng cảm thấy mình với Chân Dật Lan cũng đã trở nên vô sỉ.

Niềm khao khát của Chân Dật Lan như hỏa sơn bùng nổ, mỗi lúc càng thêm dâng cao. Nàng không sao dằn nổi nữa, há miệng như điên cuồng cắn vào vai Cốc Mộng Viễn...

Máu từ miệng nàng chảy ra, rơi xuống giường...

Cốc Mộng Viễn đau điếng, cơ hồ hét lên, song nhờ vậy cũng khiến chàng tỉnh táo hơn.

Thật là đáng nhục, vì sao mình lại như thế này?

Chàng ngồi bật dậy, ngây ngẩn nhìn Chân Dật Lan nước mắt ràn rụa và miệng bê bết máu.

Chàng lấy y phục chậm rãi mặc vào, sau đó đỡ Chân Dật Lan dậy, khẽ nói :

- Lan nhi, chúng ta nên giữa lại tốt hơn.

Chân Dật Lan bật khóc.

Vì sao lại khóc? Chính nàng cũng chẳng rõ, chỉ biết là muốn khóc mà thôi.

- Cốc đại ca, Lan nhi của đại ca...

- Phải, Lan nhi đúng là của ngu huynh...

Chân Dật Lan thầm nhủ :

- Của đại ca, sao đại ca không hưởng.

Nhưng nàng không nói ra, dĩ nhiên Cốc Mộng Viễn cũng không biết.

Chân Dật Lan lau nước mắt, nũng nịu nói :

- Đại ca hãy mặc áo giùm Lan nhi đi.

Áo dài bị xé rách, cũng may trong phòng có y phục của Tần Linh Sương, Chân Dật Lan mặc cũng khá vừa.

Xong xuôi, Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Lan nhi, chúng ta suýt nữa sa vào quỷ kế của Lăng Thiên Thiên rồi.

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Thật ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Sao không thật? Việc này hết sức rõ ràng, nếu chúng ta mà không tự kềm chế được, e rằng bây giờ đã...

Chân Dật Lan đỏ bừng mặt :

- Đại ca nói bậy không hà.

Cốc Mộng Viễn hôn nhẹ lên má nàng, cười nói :

- Lăng Thiên Thiên chính là muốn chúng ta mê loạn tâm trí hầu khống chế, lợi dụng...

Chân Dật Lan thoáng giật mình :

- Thật ư?

- Ngu huynh dối gạt Lan nhi hay sao?

Chân Dật Lan thở dài :

- Thật là nguy hiểm.

Nàng bỗng cúi thấp đầu, mặt đỏ bừng lên, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi tim còn đập dữ dội.

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Lan nhi, chúng ta mất nhiều thời gian lắm rồi.

Chân Dật Lan gật đầu :

- Chúng ta hãy tiếp tục tìm kiếm đi.

Cốc Mộng Viễn bỗng lại nói :

- Lan nhi, ngu huynh nhắc lại lần nữa, Lan nhi vĩnh viễn thuộc về ngu huynh rồi.

Chân Dật Lan e thẹn cười :

- Lan nhi biết rồi.

Cốc Mộng Viễn đứng lên :

- Chúng ta đi nào.

Chân Dật Lan sửa lại tóc, mỉm cười nói :

- Cốc đại ca tốt quá.

Đoạn liền phi thân ra cửa, Cốc Mộng Viễn đuổi theo sau.

Đây là một đường hầm dài chừng mười trượng và rộng ba thước. Hai bên minh chaâ treo cao nên rất sáng tỏ, trên đường không hề gặp cản trở.

Cuối đường hầm là một cánh cửa sắt, Chân Dật Lan đưa tay đẩy, nhưng cửa sắt không hề động đậy.

Cốc Mộng Viễn đảo quanh mắt, đoạn cười nói :

- Cửa có khóa.

Chân Dật Lan đưa tay bóp nhẹ khóa sắt liền gãy rời. Cốc Mộng Viễn tiện tay vung chưởng, cửa sắt liền mở toang.

Hai người đưa mắt nhìn vào, bất giác giật nảy mình, chỉ thấy đó là một gian thạch thất bốn mặt đều là vách sắt, trong thạch thất rất nhiều người nằm ngổn ngang.

Cốc Mộng Viễn vội phi thân vào thạch thất, trong số người bị giam cầm chàng chỉ biết Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư, Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, Nga My chưởng môn Hận Thiên Lão Lão, Côn Luân chưởng môn Phục Hổ thiền sư, Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và chái gái Sài Thanh Bình.

Vừa vào đến thạch thất, Cốc Mộng Viễn đã nhận ra hơn hai mươi người bị giam thảy đều bị thuốc mê hồn của Lăng Thiên Thiên khống chế, hôn mê bất tỉnh.

Chàng thăm mạch và hơi thở của các vị Chưởng môn nhân, thấy thảy đều bình thường, mới yên tâm ngoảnh lại Chân Dật Lan cười nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân đều ở đây cả, nhưng dường như bị trúng Mê Hồn Độc Phấn của Lăng Thiên Thiên, Lan nhi hãy lên báo với Cổ lão, nhờ ông ấy xuống đây xem thử.

- Vâng.

Chân Dật Lan đáp xong, lập tức phi thân bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn thử áp dụng một số phương pháp, nhưng không sao cứu tỉnh được các vị Chưởng môn nhân.

Ngay khi đang thất vọng, Cổ Bát Công với Tần Thạch Khanh đã theo Chân Dật Lan đi vào.

Cổ Bát Công quét mắt nhìn những người hôn mê, nói :

- Thảy đều ở đây cả rồi, cả toàn gia xá đệ nữa.

Tần Thạch Khanh mỉm cười :

- Cổ lão, họ đều bị trúng thuốc mê hồn, phải có thuốc giải độc môn của Lăng Thiên Thiên mới cứu tỉnh lại được.

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Lão đệ, chúng ta đi tìm Tần Tiêu Hồng.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cổ lão hãy mau cùng Tần nữ hiệp và Lan nhi đi lấy thuốc giải, còn vãn bối ở đây đề phòng người của Hàn Bích cung thừa cơ ám hại các vị Chưởng môn nhân.

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đúng rồi, như vậy tốt hơn.

Đoạn liền cùng Tần Thạch Khanh và Chân Dật Lan bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn chờ cho ba người đi khỏi, lại chú ý xem xét gian thạch thất.

Chàng nhận thấy gian thạch thất này có vài điểm không hợp lý, chẳng hạn như thạch thấp phải có chỗ thông hơi, bằng không người bị giam trong thạch thất sẽ chết ngạt, vậy mà gian thạch thất này lại không có.

Tuy nhiên, ngay khi bước vào thạch thất, Cốc Mộng Viễn đã cảm thấy có một luồng gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, nhưng chàng lại không tìm ra lỗ thông hơi, nên khi Cổ Bát Công ba người vừa rời khỏi, chàng lập tức tìm kiếm thật kỹ.

Chàng liên tiếp gặp biến cố, lịch duyệt giang hồ và kinh nghiệm đối địch đều tiến bộ rất nhiều, biết cách tìm ra then chốt của mọi vấn đề.

Chàng từng tấc một, tỉ mỉ lần tìm theo vách tường bên phải.

Sau cùng chàng đã phát hiện ra một điểm khác lạ, đó là mấy mũi đinh sắt.

Gió lạnh chính là từ mấy mũi đinh sắt này thổi vào.

Chàng đưa tay sờ vào đinh sắt, lại phát hiện đinh sắt có thể di động.

Chàng ngẫm nghĩ chốc lát, đưa tay rút một mũi đinh sắt, thế là chàng vỡ lẽ, thì ra đinh sắt rỗng ruột.

Qua đó suy luận, bên kia vách sắt hẳn là thông với bên ngoài.

Cốc Mộng Viễn lúc này đang vô sự, bèn tiếp tục xem xét những mũi đinh sắt, tổng cộng có đến hơn trăm đinh sắt và thành hình một vòng tròn.

Chàng chau mày suy nghĩ thật lâu...

Đinh sắt được phân bố thành hình vòng tròn, phải chăng chính là cửa thông ra ngoài?

Quả nhiên, đó chính là cửa ra vào, chỉ bởi vì khe cửa có đóng đinh nên khó thể phát hiện ra được.

Cốc Mộng Viễn trở ra ngoài, chưa thấy Cổ Bát Công trở về nghĩ là việc lấy thuốc giải chẳng thể chỉ đôi ba lời là xong, bèn trở vào thạch thất rút hết đinh sắt trên vách ra.

Sau đó, chàng vung song chưởng bổ ra, "ầm" một tiếng vang rền, vách sắt cong queo, tiếp theo là cát đá bay tung mù mịt, một luồng gió lạnh từ ngoài thổi vào.

Hồi lâu đá rơi bụi tan, bên ngoài hiện ra một đường hầm tối om.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên ngẩn người, chàng vốn đinh ninh bên ngoài là lối ra, nhưng giờ mới biết đây chỉ là lối vào một nơi bí ẩn khác.

Lập tức lòng hiếu kỳ bừng dậy, mình phải vào thăm dò mới được.

Cốc Mộng Viễn nghĩ là làm, liền tức chui vào đường hầm. Chàng phóng đi được chừng một tuần trà, bỗng nghe có tiếng nước chảy từ xa vọng lại.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên, lập tức phóng đi nhanh hơn. Lát sau chàng đã dừng chân ở nơi cửa ra.

Bảo là cửa ra cũng không đúng, đường hầm đến đó bỗng nhiên mở rộng, trở thành một hang động khổng lồ.

Trên nóc hang động có chút ánh nắng rọi vào, gió lạnh chính là luồn qua từ đó, hai bên vách đá đều có một giòng nước nhỏ chảy xuống dưới đáy hang động.

Cốc Mộng Viễn ngơ ngác quan sát hồi lâu, chàng nhận thấy hang động này rất kỳ lạ, giòng nước chảy xuống đâu thế nhỉ?

Nghĩ vậy, chàng liền theo giòng nước chảy đi vào, nhưng chẳng bao lâu thì như đã đến đáy hang động.

Cốc Mộng Viễn thắc mắc dùng tay gõ lên đá mấy cái...

Thốt nhiên, một giọng nói già nua từ trong vách đá vọng ra :

- Ai đó?

Cốc Mộng Viễn giật mình lùi sau ba bước.

Nơi đây lại có người ư? Ai vậy?

Trong khi suy nghĩ, chàng đưa mắt tìm kiếm chỗ ẩn thân của người vừa lên tiếng.

Tiếng nói già nua như bởi Cốc Mộng Viễn không trả lời, có vẻ không vui, quát hỏi :

- Ai? Sao không dám trả lời hả?

Cốc Mộng Viễn nghĩ nhanh, hỏi ngược lại :

- Các hạ là ai?

Im lặng một hồi, giọng già nua bỗng hỏi :

- Ngươi là một chàng trai trẻ phải không?

- Các hạ thì sao?

Giọng già nua lại im lặng hồi lâu mới nói :

- Ngươi là ai? Sao lại đến sơn động dưới lòng đất này?

Cốc Mộng Viễn lòng càng thêm thắc mắc, nên không chịu trả lời mà cười hỏi :

- Các hạ là ai? Cớ sao lại trốn ở đây?

- Ai bảo là lão phu trốn ở đây? Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn vẫn chưa nhận định được nơi ẩn thân của đối phương, nóng lòng nói :

- Các hạ không phải trốn, chả lẽ lại là ngủ ở đây hay sao?

Giọng già nua cười :

- Chàng trai trẻ, ngươi thật khôn lanh...

Bỗng ngưng bặt, bỏ dở câu nói.

Cốc Mộng Viễn chờ đối phương nói tiếp, nào ngờ thật lâu chẳng nghe có động tĩnh gì.

Chàng không nén được, cất tiếng hỏi :

- Này, sao các hạ không nói tiếp?

Song hồi lâu vẫn không có tiếng đáp lại.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Các hạ sao không nói nữa thế này?

Ngưng chốc lát, chàng hét to :

- Nếu các hạ không nói, tại hạ sẽ ngăn giòng nước lại ngay.

Chàng biết, nếu going nước bị ngăn lại, lão nhân sẽ chẳng im lặng được nữa. Quả nhiên lời nói của chàng có ngay tác dụng.

Giọng nói già nua bỗng cười to :

- Chàng trai trẻ, sao ngươi có thể hành động ác độc như vậy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy mà gọi là ác độc ư?

- Cắt đứt đường sống của người khác, vậy chẳng phải gọi là ác độc hay sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Các hạ có thể cho biết vì sao lại ở trong hang động này chăng?

- Ngươi hỏi để làm gì chứ?

- Các hạ không muốn thoát khỏi giam cầm sao?

- Thoát khỏi giam cầm ư?

Lão nhân cười phá lên, nói tiếp :

- Chàng trai trẻ, ngươi danh tánh là gì? Sao biết lão phu bị giam cầm ở đây?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Nghe khẩu khí của người này, hẳn nhiên là một vị trưởng giả, nhưng chẳng rõ là chính hay tà?

Chàng quyết định, bất luận là chính hay tà, mình vẫn nói đúng sự thật, bèn cười nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn, ở Thiên Đài.

- Ngươi ở Thiên Đài ư? Ngươi họ Cốc?

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nhủ :

- Người này sao mà lôi thôi và có vẻ không tin người thế này? Vậy thì thật khó gần gũi.

Song miệng vẫn đáp :

- Vâng, tại hạ họ Cốc.

- Thiên Đài chỉ có một họ Cốc, ngươi...

Bỗng quát to :

- Cốc Dương là gì của ngươi?

Cốc Mộng Viễn giật mình, thầm nhủ :

- Chả lẽ người này có hận thù gì với tổ phụ hay sao?

Song chàng vẫn đáp :

- Lão nhân gia ấy là gia tổ.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, lão nhân buông tiếng cười vang

Chương 33: Ngàn Lớp Thạch Động Một Tiên Ông

Cốc Mộng Viễn nghe tiếng cười, tột cùng kinh hãi, bởi cách vách đá dày mà tiếng cười vẫn khiến chàng đinh tai nhức óc và tâm thần rúng động, chứng tỏ nội lực lão nhân này đã đạt đến cảnh giới chí cao tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Hồi lâu tiếng cười mới dứt, tiếp theo là tiếng lão nhân hỏi :

- Chàng trai trẻ, Cốc Dương là tổ phụ ngươi ư?

- Vâng. Lão nhân gia là ai?

Cốc Mộng Viễn sau khi nghe lão nhân hỏi đến tổ phụ mình, đã biết đối phương hẳn là một vị kỳ nhân tiền bối, nên liền thay đổi giọng điệu.

- Ngươi không cần biết lão phu là ai, nhưng... ngươi cứ gọi lão phu là Thạch Động lão nhân được rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối có thể vào gặp lão nhân gia chăng?

Lão nhân cười :

- Sao ngươi biết là có thể vào? Thạch động này không có cửa ngỏ, vậy mà ngươi lại nghĩ ra được điều ấy, thật cơ trí hơn người.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối không hề nghĩ sâu, mà chỉ nghĩ đó là lẽ đương nhiên thôi.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Bởi vãn bối nghĩ, nếu không có cửa ngõ, lão nhân gia sao có thể vào được chứ?

- Đúng, đúng. Tôn nhi của Cốc Dương quả không mất môn phong họ Cốc.

- Lão nhân gia dường như có quen biết gia tổ phải không?

Lão nhân cười ha hả :

- Chẳng những quen biết mà còn... là thâm giao nữa, khi lệnh tổ vừa bước chân vào chốn giang hồ là đã trở thành bạn thân của lão phu rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên thầm nhủ :

- Nghe giọng điệu lão nhân này dường như bối phận còn cao hơn tổ phụ mình.

Vậy lão nhân này là ai thế nhỉ?

Lòng nghĩ vậy, miệng vẫn nói :

- Lão nhân gia có thể mở thạch động này không?

- Ngươi định làm gì?

- Bái yết lão tiền bối.

Lão nhân bỗng cười to :

- Vậy là ngươi không thành thật rồi.

- Vãn bối nói thật lòng mà.

- Ngươi chẳng qua chỉ muốn biết lão phu là ai thôi.

- Lão tiền bối là Thạch Động lão nhân, vãn bối đã biết rồi.

- Sao? Ngươi đã biết rồi ư?

- Vâng.

Lão nhân cười :

- Vậy ngươi có thể đi được rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lão tiền bối muốn vãn bối đi khỏi nơi đây ư?

- Ngươi đã biết lão phu là ai rồi, tại sao lại không đi khỏi nơi đây? Chả lẽ ngươi muốn ở lại đây chịu khổ với lão phu... Ôi! Lão phu lại nóng giận nữa rồi.

Lão nhân như thấy mình nói hớ, lập tức nín lặng.

Cốc Mộng Viễn thắc mắc hỏi :

- Lão tiền bối đã bị người hãm hại phải không?

- Sao? Ai hãm hại được lão phu kia chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu không, sao lão tiền bối lại bảo là ở đây chịu khổ?

Lão nhân cười :

- Đó là do lão phu tự nguyện.

- Vãn bối không tin.

- Không tin cũng đành chịu, nhưng lão phu nói đó là sự thật.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy hẳn là có nguyên nhân to lớn phải không?

- Đúng vậy.

- Nguyên nhân gì vậy?

Lão nhân cười :

- Vì một cây trâm vàng.

Lão nhân bỗng lại nón lặng.

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng. Trâm vàng ư? Phải chăng là Tử Vân kim trâm?

Thế là lòng hiếu kỳ của chàng càng gia tăng.

- Lão tiền bối sao lại không nói nữa thế này?

- Ngươi muốn biết gì? Ngươi có phải là tôn nhi của Cốc Dương hay không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối đâu có điên, sao lại nhận kẻ khác làm tổ phụ chứ? Còn về việc lão tiền bối hoài nghi vãn

bối, vãn bối không hề buồn...

Lão nhân cười :

- Nếu ngươi là tôn nhi của Cốc Dương, lão phu hỏi ngươi vài điều về mặt võ học, hẳn là ngươi trả lời được.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Lão tiền bối, vãn bối nay đã hai mươi tuổi, chưa từng gặp gia tổ bao giờ.

Lão nhân sửng sốt :

- Sao, ngươi chưa từng gặp Cốc Dương ư?

- Vâng, gia tổ đã ẩn cư rồi.

Lão nhân bỗng tức giận :

- Ngươi dối gạt ai vậy?

- Vãn bối nói thật mà.

- Vậy võ công của ngươi từ đâu mà có?

- Gia sư truyền dạy.

- Sư phụ ngươi là ai?

- Gia sư là Cát Hàn...

Lão nhân cười to :

- Sao? Tiểu tử ngươi là đồ đệ của Cát lão ca ư?

- Vâng.

Lão nhân lẩm bẩm :

- Thật không ngờ... thật không ngờ...

Buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Sư phụ ngươi khỏe chứ?

- Nhờ phúc trời, gia sư vẫn khỏe.

- Từ lúc chia tay với lệnh sư, thấm thoát đã sáu mươi năm rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng thêm kinh ngạc thắc mắc, lão nhân này thật ra là ai thế nhỉ?

- Lão tiền bối có thể cho vãn bối bái kiến được chăng?

Lão nhân cười :

- Được thôi...

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Vãn bối bằng cách nào mới mở được cửa vào?

Lão nhân cười :

- Đừng vội, lão phu hỏi ngươi vài điều trước đã.

- Xin lão tiền bối cứ hỏi.

- Không Linh chưởng của lệnh sư ngươi đã luyện thành chưa?

- Rồi, nhưng công lực hãy còn yếu kém.

- Ngươi tuổi chỉ ngoài hai mươi, công lực yếu kém cũng chẳng sao.

Ngưng chốc lát, lão nhân mới hỏi tiếp :

- Trong Không Linh chưởng có một chiêu có thể đả thương người ngoài mười trượng, thi triển thế nào?

Cốc Mộng Viễn biết lão nhân chưa tin mình là đồ đệ của Không Linh Luyện Sĩ, lòng rất khích động cười nói :

- Chiêu ấy tên là "Tài (cắt) Lưu Đoạn Sơn", khá giống với "Trường Kiếm Thất Trảm" trong thủ pháp Giáng Long trảm, tiện tay xuất chưởng, xoay tay phát lực...

Lão nhân không chờ Cốc Mộng Viễn dứt lời, đã cười to nói :

- Thôi đủ rồi. Ngươi quả là đồ đệ của Cát lão ca.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối tin rồi ư?

- Đương nhiên, chiêu "Tài Lưu Đoạn Sơn" này ngoài đệ tử của Cát lão ca, trên đời này có mấy ai biết được? Huống hồ gì lại còn biết cách xuất thủ nữa.

Cốc Mộng Viễn lại hỏi :

- Lão tiền bối, cửa mở vào bằng cách nào?

Lão nhân cười :

- Đừng vội, trước tiên ngươi hãy cho lão phu biết, vì sao ngươi lại đến đây?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối chẳng phải cố ý đến đây, mà chỉ là sự ngẫu nhiên thôi.

- Vậy ư? Sao ngươi lại đến chốn hoang sơn này?

- Vãn bối tìm Lăng Thiên Thiên.

Lão nhân lớn tiếng :

- Ngươi tìm y thị chi vậy?

- Vãn bối đòi người.

- Đòi người ư? Đòi ai vậy?

Cốc Mộng Viễn bèn thuật lại chuyện về bốn vị Chưởng môn nhân, đoạn nói tiếp :

- Vãn bối vậy chẳng phải ngẫu nhiên là gì.

Lão nhân cười to :

- Cũng kể được là ngẫu nhiên.

Ngừng chốc lát, nói tiếp :

- Tiểu tử, lão phu thật bội phục hào khí hùng tâm của ngươi.

- Lão tiền bối quá khen, vãn bối không dám nhận đâu.

Lão nhân cười :

- Lão phu đã bị giam cầm ở đây hai mươi tám năm, ngoài yêu phụ Lăng Thiên Thiên ra, ngươi là người duy nhất nói chuyện với lão phu trong hai mươi tám năm qua.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc :

- Lão tiền bối đã ở đây hai mươi tám năm rồi ư?

- Ngươi kinh ngạc lắm phải không?

- Vâng... nếu lão tiền bối không tự nói ra, vãn bối thật khó thể tin được.

Lão nhân giọng cảm khái :

- Lão phu chỉ bởi một bước mắc lừa mới chuốc lấy hậu quả như ngày hôm nay, nói ra chỉ thêm hổ thẹn mà thôi. Tiểu tử, ngươi đã gặp Lăng Thiên Thiên chưa?

- Rồi.

- Yêu phụ ấy không làm khó ngươi sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bà ta đã thọ thương dưới Không Linh chưởng của vãn bối rồi.

Lão nhân lớn tiếng :

- Sao? Ngươi đã đả thương y thị ư?

- Vâng.

- Tại sao ngươi lại đả thương y thị?

- Tình thế bắt buộc, chẳng còn cách nào hơn.

- Có thể chết không?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy hết sức thắc mắc, qua giọng điệu của lão nhân, hiển nhiên chính Lăng Thiên Thiên đã khiến ông ta phải bị giam thân tại đây suốt hai mươi tám năm dài, vậy mà ông lại quan tâm đến sự sống chết của Lăng Thiên Thiên thế này, thật là điều khó hiểu.

Cốc Mộng Viễn nghĩ nhanh, đoạn cười nói :

- Vãn bối không cố ý sát hại bà ta, chỉ cần điều tức một ngày là sẽ bình phục.

- Thật vậy ư?

- Vãn bối không bao giờ cố ý sát hại kẻ khác.

- Tốt lắm. Không thì lão phu sẽ ôm hận suốt đời còn gì?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lão tiền bối có điều phụ bà ta ư?

Lão nhân cười quái lạ :

- Phụ y thị ư? Ngươi đã nói trái ngược rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bà ta có điều phụ lão tiền bối, vậy sao lão tiền bối lại không cho vãn bối sát hại bà ta?

Lão nhân cười :

- Nếu ngươi sát hại y thị, lão phu sao thể chính tay báo thù được chứ?

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười to :

- Ra vậy.

Lão nhân bỗng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi có muốn gặp lão phu không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối đang định bái kiến tôn nhan đây.

- Vậy ngươi hãy tìm trên nóc thạch động xem, nếu có một chiếc khoen sắt, đó chính là then chốt để mở cửa thạch động.

- Vãn bối xin tuân mệnh.

Cốc Mộng Viễn dứt lời, liền tức với thế "Long Phi Cửu Thiên" tung mình lên cao hơn ba trượng, tay trái vung ra sau, người liền bay thẳng tới năm thước, tay phải lại vung nhẹ, người lại bay ngang sang trái một trượng, cứ thế lượn trên không ba lượt, rồi mới hạ xuống đất.

Lão nhân cười nói :

- Tiểu tử, ngươi chưa tìm ra phải không?

- Vãn bối đã tìm kiếm ba lượt nhưng chẳng thấy khoen sắt nào cả.

Lão nhân khẽ thở dài :

- Trong thoáng chốc mà ngươi đã lượn trên không đến ba lượt, chả lẽ ngươi đã luyện thành Đại Diễn Quy Huyền chân khí rồi ư?

Cốc Mộng Viễn khiêm tốn :

- Vãn bối chỉ luyện được phần ít thôi.

Lão nhân cười :

- Khá lắm. Nếu lão phu đoán không lầm, thân thủ ngươi hiện nay trong võ lâm e chẳng dễ gặp đối thủ nữa rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Võ học bao la, chút tài nghệ của vãn bối thật chẳng đáng kể.

Lão nhân cười to :

- Ngươi tuổi trẻ biết khiêm tốn như vậy, thật lão phu hết sức vui mừng.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Khoen sắt ấy được gắn ở chỗ lõm, rất giống với mâu đá, ngươi hãy đặc biệt lưu ý đến những chỗ lõm, hẳn sẽ tìm ra.

- Vãn bối thử tìm lại lần nữa thử xem.

Đoạn lại tung mình lên không, lần này chàng hết sức lưu ý đến những chỗ lõm trên nóc thạch động, phàm có chỗ lõm chàng đều sờ tay vào cả.

Cứ thế đến lần tung mình thứ bảy thì chàng tìm được khoen sắt.

Vừa lúc ấy, lão nhân cất tiếng hỏi :

- Đã tìm được rồi phải không?

- Vâng.

- Hãy kéo mạnh xuống.

Cốc Mộng Viễn liền hạ người xuống, tiện tay kéo mạnh, lập tức có tiếng "ầm ầm" vang lên liên hồi.

Cốc Mộng Viễn buông tay, quay người nhìn, chỉ thấy trên vách đá đã hiện ra một cửa động sáng tỏ.

Tiếng nói lão nhân từ trong thạch động vọng ra :

- Hãy vào đi. Tiểu tử, lão phu chưa thực hiện được lời ước thệ nên không thể ra ngoài gặp, mong ngươi đừng trách lão phu hống hách kẻ cả.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối vào động bái yết lão tiền bối là đúng phép tắc rồi.

Đoạn liền cất bước đi vào động. Chỉ thấy thạch động này không rộng lắm, nhưng rất sạch sẽ và bốn vách không hề có chút mùi ẩm mốc.

Một giường, một ghế dựa, một bàn và một kiếm, trong động chỉ vỏn vẹn có vậy mà thôi.

Một lão nhân tóc bạc phơ, tướng mạo rất cổ kính đang ngồi xếp bằng trên giường.

Lão nhân mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt, tuy đã trải qua gần ba mươi năm, song màu áo vẫn như mới, và cả đôi vớ cũng còn trắng sạch như tuyết.

Cốc Mộng Viễn chăm chú nhìn lão nhân, lão nhân cũng nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Tiểu tử, quả ngươi là long phụng chốn nhân gian.

Lão nhân ánh mắt rực lên, cười to nói tiếp :

- Lão phu thật ngưỡng mộ Cát lão ca có được một đệ tử y bát như thế này.

Cốc Mộng Viễn vòng tay xá dài, cung kính nói :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn bái kiến lão tiền bối.

Lão nhân khoát tay :

- Khỏi, khỏi.

Cốc Mộng Viễn vừa khom mình, chợt cảm thấy một luồng tiềm lực mạnh mẽ vô hình ập đến, cơ

hồ nâng bổng chàng lên.

Chàng cả kinh thầm nhủ :

- Công lực lão nhân này chẳng kém gì năm vị sư huynh, nhưng chẳng rõ ông ta thật ra là ai?

Lòng chợt kinh nghi, song miệng lại nói :

- Trước lão tiền bối, vãn bối đại lễ cung bái là phải.

Lão nhân cười :

- Ngươi muốn biết lão phu là ai phải không?

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Sao lão tiền bối biết được lòng vãn bối?

Lão nhân cười :

- Ngươi ánh mắt bất định và còn có vẻ mong ước điều gì, ngoài việc muốn biết lão phu là ai, còn gì khác hơn nữa chứ?

- Lão tiền bối thật tinh mắt.

Lão nhân cười :

- Tiểu tử, lão phu vừa thấy ngươi là thích mến rồi.

- Được lão tiền bối ưu ái, vãn bối vô cùng vui sướng.

- Câu này quả không phải là giả dối.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, lão nhân cười nói tiếp :

- Lão phu khi xưa đi lại trên giang hồ, phàm người nào gặp lão phu ngoại trừ bậc lão tiền bối, có mấy ai không muốn học ở lão phu một chút gì kia chứ?

Đoạn bỗng ngửa mặt buông tiếng cười vang, đó là bởi lão nhân vừa nhớ lại quá khứ oanh liệt, bất giác hào khí bừng dậy. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Lão tiền bối nói vậy, thật vãn bối càng lấy làm vinh hạnh hơn.

- Dường như ngươi càng muốn biết lão phu là ai phải không?

Cốc Mộng Viễn ngượng ngùng :

- Vãn bối không dám.

Lão nhân cười :

- Đó là lẽ thường tình thôi.

Bỗng khẽ thở dài nói tiếp :

- Thịnh danh lụy người, lão phu thật thấm thía mùi đau khổ ấy.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lão tiền bối hãy còn mối hận lòng khác nữa ư?

Lão nhân cười ảo não :

- Ai mà không có mối hận lòng. Tiểu tử ngươi thì sao?

- Vãn bối ư?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, nói tiếp :

- Vãn bối dường như là không có.

Lão nhân cười to :

- Sao giọng nói của ngươi không được quả quyết thế?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối quả tình là không có mối hận lòng gì.

Lão nhân chú mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Thật ư?

Rồi lão lại cười :

- Có lẽ là ngươi chưa gặp...

Nhưng bỗng lắc đầu nói tiếp :

- Có lẽ ngươi có mà không hay biết đó thôi.

- Mong không phải là như vậy. Nếu không vãn bối e rằng không đủ kiên nhẫn như lão tiền bối, tự cam khổ sở giam thân trong thạch động gần ba mươi năm dài.

Lão nhân ha hả cười to :

- Đó cũng là một câu nói thành thật.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Chả lẽ những gì mình nói, ngoài hai câu ra đều là giả dối cả hay sao?

Nhưng miệng lại nói :

- Những mối hận lòng của lão tiền bối hẳn là hết sức đau khổ, vãn bối đã vô tình khơi dậy, thật lòng vô cùng áy náy.

Lão nhân cười :

- Lão phu không giận ngươi đâu, ngươi chớ bận tâm.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Tiểu tử, giờ ngươi đã nghĩ ra lão phu có thể là ai rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Vãn bối ngu xuẩn, chưa suy ra được lão tiền bối là ai cả.

- Ngươi cứ thử đoán xem. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn mỉm cười chú mắt nhìn lão nhân, chỉ cảm thấy mặt lão nhân rất quen, song điều ấy lại khiến chàng trở nên rối trí hơn, quên mất đây là Hàn Bích cung, người ngoài sao thể vào được? Không thì hẳn chàng đã nghĩ ra rồi.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lắc đầu nói :

- Vãn bối thật là tối dạ.

Lão nhân cười hiền từ :

- Ngươi thật đôn hậu, rất là đáng thương.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Lão tiền bối cho là vãn bối quá ngu xuẩn phải không?

Lão nhân lắc đầu :

- Không phải. Con người khó có lúc không hồ đồ...

Bỗng thở dài thậm thượt, nói tiếp :

- Lão phu chính bởi quá thông minh nên mới bị giam tại đây mấy mươi năm dài...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Vậy là thông minh lại bị thông minh hại rồi.

- Đúng vậy. Lão phu nêu ra một chút manh mối nữa, ngươi thử suy nghĩ xem, không chừng đoán ra được lão phu là ai cũng nên.

- Xin lão tiền bối hãy nói ra.

- Nơi đây là chốn nào?

- Địa động trong Hàn Bích cung Đại Tuyết sơn.

Lão nhân cười ha hả :

- Thừa thãi nhiều quá, lão phu đã tự xưng là Thạch Động lão nhân, ngươi hà tất thêm vào địa động, nào Đại Tuyết sơn làm gì?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vâng, vãn bối luôn khó thể tìm ra được trọng điểm của một vấn đề.

- Ngươi thử đoán lần nữa xem?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, thầm nhủ :

- Đó là manh mối ư? Vậy thì đâu cần lão phải nhắc nhở chứ?

Nghĩ đoạn bèn nói :

- Lão tiền bối không nói rõ hơn được sao?

Lão nhân cười :

- Thôi được, lão phu hỏi ngươi, Hàn Bích cung này do ai xây dựng?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối biết, người xây dựng là Khô Trúc Tiên Ông lão tiền bối, tôn đại nhân của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng, chủ nhân hiện nay.

- Ngươi nói rất đúng.

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Điều ấy liên quan gì đến lão tiền bối kia chứ?

- Đương nhiên là có liên quan.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tiên ông đã quy tiên, lão tiền bối nói vậy hẳn là mạc nghịch chi giao của lão nhân gia ấy...

Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ, chậm rãi nói tiếp :

- Bậc lão tiền bối có thể xứng kết giao mạc nghịch với Khô Trúc Tiên Ông, trên đời này phỏng có được mấy người? Gia sư... năm vị sư huynh và... và còn...

Bỗng cười to nói :

- Vãn bối biết rồi.

Lão nhân cũng cười to hỏi :

- Lão phu là ai nào?

- Có thể kết giao mạc nghịch với Khô Trúc Tiên Ông, lại ở trong Hàn Bích cung, vãn bối tính ra chỉ có vài người...

Lão nhân cười tiếp lời :

- Không sai. Truyện "Giang Hồ Ký "

- Nên vãn bối mới nghĩ đến một vị kỳ hiệp hiếm thế...

Lão nhân thoáng biến sắc mặt :

- Ai? Lão phu là ai?

- Vị kỳ hiệp này ngang danh với gia sư...

- Ngươi muốn nói là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng chứ gì?

Cốc Mộng Viễn trố mắt :

- Chả lẽ lại không đúng?

Lão nhân buông tiếng cười dài :

- Sai rồi. Thật là sai quá xa...

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vãn bối thật không sao đoán ra được.

- Sao ngươi không nghĩ gần một chút.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Chẳng hạn như chủ nhân Hàn Bích cung...

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lão tiền bối...

Chàng trố to mắt vẻ không tin, lắc đầu nói tiếp :

- Không, lão tiền bối sao thể là Khô Trúc Tiên Ông được?

Chương 34: Khai Thạch Phủ Bái Kiến Kỳ Nhân

Lão nhân ha hả cười to :

- Ngươi không tin ư?

Cốc Mộng Viễn lẩm bẩm :

- Thật không thể nào ngờ được.

Lão nhân thoáng sầm mặt :

- Người đời đều tưởng lão phu đã chết, nhưng nào ai biết thật ra lão phu chẳng những chưa chết mà còn đang sống trên đời chịu tội như thế này.

Cốc Mộng Viễn thương hại cười :

- Lão tiền bối còn trên trần thế thật là may phước cho võ lâm.

Lão nhân cười :

- Sai rồi, lệnh sư mới có thể tạo phúc cho võ lâm.

- Gia sư đã sớm không màng danh lợi, ngán ngẩm sự tranh đua trên đời...

Lão nhân cười to :

- Không phải vậy đâu, lệnh sư tuy ẩn cư, song chưa chắc đã không màng đến thế sự nữa.

Thoáng ngưng, bỗng nói :

- Tiểu tử, sao ngươi nghĩ là lệnh sư không màng đến thị phi võ lâm nữa vậy?

- Gia sư từng nói với vãn bối.

Lão nhân cười :

- Đó chỉ là những lời khích lệ ngươi thôi.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày :

- Vì sao gia sư lại nói vậy? Và lão tiền bối dựa vào đâu mà khẳng định dụng ý của gia sư?

- Việc khiến giới võ lâm kính phục hơn hết của lệnh sư, ngươi có biết không?

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu đáp :

- Vãn bối không biết.

Lão nhân cười :

- Đó là việc thu phục năm vị sư huynh của ngươi.

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Vậy là năm vị sư huynh của vãn bối ngày xưa gây hại cho giang hồ lắm hay sao?

- Cũng không kể được là gây hại, nhưng khiến cho võ lâm đau đầu và khiếp sợ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối thấy họ nhân từ khoan hậu lắm mà.

- Đó là hiện tại, hồi năm mươi năm trước thì khác.

Cốc Mộng Viễn khẽ cười :

- Vãn bối thật khó tin được.

- Đương nhiên là ngươi khó có thể tin được, nhưng chỉ cần lão phu đọc hai câu ca dao, ngươi sẽ hiểu ngay họ đã tạo ra một sự uy hiếp tinh thần đối với giới võ lâm to lớn đến mức nào.

Lão nhân cười cười, nói tiếp :

- Hai câu ấy là "Thà đến Diêm La điện chứ đừng vào Ngoan Thạch hiên, khi gặp Vô Nhân đảo là ba hồn bảy vía tiêu", ngươi thấy có khủng khiếp không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối hiểu rồi, Ngoan Thạch Hiên là nơi trú ngụ khi xưa của Khúc sư huynh, Vô Nhân đảo chủ là danh hiệu của Quy sư huynh...

- Bởi năm người này khi xưa luôn hành động tùy thích, chẳng kể thiện ác, nên giới võ lâm ai cũng

khiếp sợ...

- Vậy hẳn là họ đã bị liệt vào hạng hung ác rồi.

- Không, họ làm việc thiện càng nhiều hơn, nhưng có điều võ công của họ quá cao, không ai có thể thoát chết khi họ nổi cơn thịnh nộ, vì vậy mới khiến mọi người khiếp sợ.

- Việc thiện cũng làm, việc ác cũng làm, thật khó hiểu quá.

- Người có võ công quá cao rất dễ trở nên thiên khích, cộng thêm họ năm người khi xưa cùng thi đua lẫn nhau, thế là thiên hạ đã bị họ làm cho thất điên bát đảo...

- Vậy là khi xưa việc gia sư khuyên hóa họ là một công đức lớn.

- Đúng vậy, ngươi bảo là lệnh sư không màng đến thế sự võ lâm nữa, vậy chẳng phải quá không hợp lý ư? Tiểu tử, ngươi thử nghĩ xem...

- Lão tiền bối nói rất đúng...

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lẽ ra ngươi phải nghĩ ra từ lâu rồi.

Đoạn lại buông tiếng cười vang.

Cốc Mộng Viễn lúc này lại nghĩ đến một điều thắc mắc, chờ cho Khô Trúc Tiên Ông cười xong, chàng liền hỏi :

- Lão tiền bối, Hàn Bích cung này đã do lão tiền bối xây dựng, vì sao lão tiền bối lại bị giam trong thạch động thế này?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lão phu đã nói khi nãy rồi, đó là do lão phu tự nguyện.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối thật không hiểu.

- Lão phu đã nói rồi, chẳng những do tự nguyện mà còn do lão phu tự cho mình quá thông minh mà nên.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Dường như lão tiền bối có nói là vì một cây trâm vàng...

- Chính là vì cây trâm vàng hại người kia, không thì đời nào lão phu chịu giam thân trong thạch động này hai mươi tám năm dài.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cây trâm vàng gì mà đáng cho lão tiền bối phải hy sinh thế này?

Khô Trúc Tiên Ông ánh mắt chợt tối sầm :

- Cây trâm danh lợi.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc :

- Cây trâm danh lợi ư?

Chàng vốn cứ ngỡ cây trâm vàng Khô Trúc Tiên Ông nói đây chính là Tử Vân kim trâm, ngờ đâu lại không phải, khiến chàng bất giác đứng thừ ra.

Chỉ nghe Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Chính là một ngọn kim trâm vì danh vì lợi hại người.

Cốc Mộng Viễn lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cười nói :

- Lão tiền bối có thể cho biết cội nguồn, để vãn bối được mở rộng tầm hiểu biết chăng?

- Lão phu hết sức đau lòng về việc này, với bất kỳ ai lão phu cũng không chịu thố lộ, nhưng với ngươi thì ngoại lệ.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Lão tiền bối ưu ái như vậy, thật khiến vãn bối áy náy.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đây có lẽ cũng do duyên số.

Bỗng thoáng sầm mặt, nói tiếp :

- Lão phu khi xưa xây dựng Hàn Bích cung này chính là vì ngọn kim trâm đó.

- Kim trâm được cất giấu tại đây phải không?

- Đúng vậy, nhưng lão phu đã bị mắc lừa.

- Mắc lừa ư? Kim trâm không có ở đây sao?

- Có, nhưng rất tiếc không phải là thật.

- Lão tiền bối phát hiện kim trâm không phải là thật từ lúc nào?

- Chừng mười năm sau khi bị giam trong thạch động.

- Lão tiền bối đã xây dựng Hàn Bích cung được bao lâu rồi?

- Khoảng ba mươi năm.

Cốc Mộng Viễn thoáng ngẫm nghĩ, đoạn cười nói :

- Qua lời lão tiền bối khi nãy, dường như người đã khiến cho lão tiền bối giam thân tại đây chính là Lăng Thiên Thiên, con dâu lão tiền bối phải không?

- Ngươi tinh tế lắm. Lão phu chính là bị ả tiện nhân ấy dối gạt.

- Lệnh lang có biết không?

- Hồng nhi không biết đâu, nếu không, Lăng Thiên Thiên còn sống đến giờ này được ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Phải rồi, lẽ ra vãn bối phải nghĩ đến điều này.

- Ba mươi năm trước, lão phu được biết kim trâm ấy được cất giấu trong thạch động này, bèn thuê người xây dựng Hàn Bích cung ở bên trên...

- Trong võ lâm còn có kẻ nào khác biết nữa không? Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không. Lão phu biết được là nhờ phát hiện khắc trên hai vách đá rất kín đáo, kẻ khác không thể nào phát hiện ra được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chưa hẳn, lão tiền bối phát hiện ra được, khó thể bảo đảm kẻ khác không phát hiện ra.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không đâu, vách đá ấy đã bị phá hủy rồi.

- Vậy sao Lăng Thiên Thiên lại biết?

- Chính lão phu đã nói.

- Vì lẽ gì mà lão tiền bối lại cho một kẻ độc ác như vậy biết?

- Lúc Lăng Thiên Thiên về làm vợ Hồng nhi, võ công sớm đã mất, lão phu phải dốc hết tâm huyết bình sanh mới khôi phục lại được.

- Lăng Thiên Thiên thọ đại ân của lão tiền bối như vậy, và lại là trưởng bối, vậy mà bà ta có thể nhẫn tâm hãm hại lão tiền bối, lòng dạ thật là ác độc.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Ả ta khi xưa càng ác độc hơn. Lòng dạ đàn bà không thể nào đo lường dựa theo lẽ thường tình được, từ nay ngươi phải hết sức thận trọng mới được.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Đúng vậy, mình đã từng nếm trải qua Chân Dật Lan rồi.

Chàng cung kính đáp :

- Vâng, vãn bối nhớ rồi.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ cười :

- Khi xây dựng Hàn Bích cung xong, lão phu bắt đầu tìm kiếm kim trâm...

Cốc Mộng Viễn cười xen lời :

- Lúc ấy lão tiền bối chưa tìm được ư?

- Chưa, mãi đến năm thứ sáu kể từ khi Hàn Bích cung xây dựng xong...

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nín lặng, trầm ngâm hồi lâu mới thở dài thậm thượt nói tiếp :

- Sau cùng, chính Lăng Thiên Thiên đã giúp lão phu tìm ra.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hẳn là lão tiền bối không tìm ra nên mới thố lộ với Lăng Thiên Thiên, định nhờ vào tính tỉ mỉ

bẩm sinh của phụ nữ giúp lão tiền bối tìm kiếm chứ gì.

- Thật là xấu hổ. Cả đời lão phu chỉ phạm một sai lầm to lớn ấy, có lẽ suốt đời cũng không sao cứu vãn được.

- Lão tiền bối sao lại nghĩ vậy? Chỉ cần lão tiền bối ra ngoài, một cái cất tay lên là có thể hạ sát yêu phụ kia ngay. Lăng Thiên Thiên sao đương cự nổi lão tiền bối chứ?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Nếu lão phu ra khỏi đây được thì còn gì để nói nữa? Khổ nỗi là lão phu không thể ra được.

Cốc Mộng Viễn càng thắc mắc :

- Cửa thạch động đã mở, sao lão tiền bối lại bảo là không ra được?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Lão phu đã bị lời thề ước ràng buộc.

Đoạn buông tiếng thở dài, cười ảo não tiếp lời :

- Sau khi tìm gặp kim trâm trong thạch động này, Lăng Thiên Thiên nhất mực bảo kim trâm là giả...

Lão nhân thò tay vào lòng lấy ra một ngọn kim trâm nói tiếp :

- Kim trâm ấy đây.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt vừa chạm vào ngọn kim trâm trong tay Khô Trúc Tiên Ông, bất giác giật nẩy mình, đó chẳng phải là Tử Vân kim trâm của mình là gì?

Theo phản xạ tự nhiên, chàng thò tay vào lòng, Tử Vân kim trâm vẫn còn nằm trong túi áo, chàng bất giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng cũng xao động dữ dội.

Khô Trúc Tiên Ông lúc này đã đặt chiếc kim trâm lên giường đá, cười nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Lão phu đã phải tốn hết mười năm trời mới nhận ra được nó là giả.

Cốc Mộng Viễn buột miệng :

- Nó vốn dĩ là giả mà.

- Lúc mới phát hiện, lão phu nhất thời bị danh lợi làm mờ tâm trí, không chịu tin lời yêu phụ ấy, quả quyết kim trâm này chắc chắn là thật.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hẳn là lão tiền bối đã đánh cuộc với Lăng Thiên Thiên, kết quả là lão tiền bối đã bị giam cầm trong thạch động này phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười gượng :

- Đúng vậy!

Khô Trúc Tiên Ông ngẫm nghĩ một hồi, lại nói :

- Lúc bấy giờ lão phu quả quyết trâm này là thật, yêu phụ lại bảo là giả, thế là lão phu đã ước định với yêu phụ, lão phu ở trong thạch động này tham cứu bí văn khắc trên kim trâm, một ngày chưa tham ngộ, lão phu một ngày không bước ra khỏi thạch động này.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Đã là giả, lão tiền bối sao tham ngộ được chứ?

- Nhưng lúc bấy giờ lão phu đinh ninh là thật.

Cốc Mộng Viễn lòng chợt lóe lên một linh quang, nhận thấy đây thật ra là một cạm bẫy, và cạm bẫy này do một người cực kỳ mưu trí bày bố, nên ngay cả một kỳ nhân chí cao trong võ lâm như Khô Trúc Tiên Ông cũng bị sa vào.

Chàng bất giác rợn người, người trong giới võ lâm cũng thật khó đề phòng, nghĩ vậy chàng bèn cười nói :

- Lão tiền bối đã bị mắc lừa ngay từ đầu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu thở dài :

- Khi biết ra thì đã quá muộn rồi.

- Không muộn đâu, lão tiền bối chắc chắn có thể ra khỏi nơi đây.

- Không thể nào...

Khô Trúc Tiên Ông mặt thoáng vẻ hy vọng, cười nói tiếp :

- Trừ phi có được trâm thật... bằng không lão phu sẽ ôm hận đến khi chết.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười :

- Lão tiền bối bảo kim trâm này có tên là Trâm Lợi Danh thật không?

Khô Trúc Tiên Ông giọng não nề :

- Bởi lòng danh lợi khiến lão phu bị giam chết tại đây, không phải Trâm Danh Lợi thì là gì?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tên thật có lẽ không phải là Trâm Danh Lợi phải không?

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn ngọn kim trâm trên giường :

- Đúng, không phải... tên thật của nó là Tử Vân kim trâm.

Cốc Mộng Viễn tuy đã biết ngọn trâm này là Tử Vân kim trâm giả, song nghe nói vẫn không khỏi sửng sốt kêu lên :

- Tử Vân kim trâm ư?

Khô Trúc Tiên Ông thấy Cốc Mộng Viễn biến sắc mặt, liền sinh nghi hỏi :

- Tiểu tử, ngươi sao vậy?

Cốc Mộng Viễn không đáp, lại hỏi :

- Lão tiền bối, Tử Vân kim trâm có phải là vật sở hữu của hai vợ chồng Thiên Toàn kiếm khách Vu Vọng Cơ và Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần không?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Sao ngươi biết? Truyện "Giang Hồ Ký "

- Vậy là đúng rồi.

Cốc Mộng Viễn thò tay vào lòng lấy Tử Vân kim trâm ra, cười nói tiếp :

- Vãn bối cũng có một ngọn kim trâm.

- Ồ...

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt, hồi lâu mới thở dài nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là kỳ lạ... e rằng... Ôi! E rằng lại là giả nữa...

Cốc Mộng Viễn quả quyết :

- Kim trâm này chắc chắn là thật.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Ngươi cũng mắc phải chứng tật như lão phu khi xưa rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Từ khi có kim trâm này trong tay, vãn bối chưa hề động lòng, dĩ nhiên là không...

Chàng bỗng ngưng lời, bởi nếu nói tiếp ra thì sẽ đâm ra phê bình Khô Trúc Tiên Ông có lòng tham danh hiếu lợi.

Tuy vậy Khô Trúc Tiên Ông vẫn biết chàng định nói gì, bèn cười nói :

- Ngươi chẳng cần phải ngại, nếu lão phu không vì lòng tham danh lợi quá nặng thì đâu bị giam cầm gần ba mươi năm dài, đó gọi là mình làm mình chịu...

Cốc Mộng Viễn vẫn áy náy :

- Xin lão tiền bối thứ cho vãn bối đã vô ý lỡ lời.

- Lão phu không trách ngươi đâu. Nhưng từ đâu mà ngươi có Tử Vân kim trâm này vậy?

- Vãn bối có được từ tay Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày :

- Từ tay Trì Xung Khôi ư?

- Vâng.

- Trì Xung Khôi đã tặng cho ngươi ư?

- Trì Xung Khôi phu phụ trước khi chết đã rạch ngực lấy ra tặng cho vãn bối.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Phu phụ y chết rồi ư?

- Kể cả Tất Kiệt, Doanh Hải tam tinh thảy đều thảm tử.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Vì ngọn kim trâm này phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng.

Khô Trúc Tiên Ông thắc mắc hỏi :

- Nhưng sao ngươi không bị hại?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cường địch thảy đều bị vãn bối tiêu diệt, nên vãn bối đã bình yên vô sự.

Khô Trúc Tiên Ông vừa kinh vừa mừng :

- Cường địch đã chết hết cả rồi ư? Họ là ai vậy?

- Tư Mã Quân và Thường Bích Hà trong Bắc Mạng Tam Ma.

- Ra là môn hạ Thiên Tàn, tiểu tử, còn Mộ Dung Kính đâu?

- Không thấy, chỉ có Tư Mã Quân và Thường Bích Hà hai người thôi.

Khô Trúc Tiên Ông vẫn còn thắc mắc hỏi :

- Ngươi bảo Tử Vân kim trâm này do Trì Xung Khôi đã rạch ngực lấy ra phải không? Tại sao Trì Xung Khôi không muốn sống tiếp, lại rạch ngực lấy trâm ra tặng cho ngươi?

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Trì Xung Khôi đã nội thương trầm trọng, biết khó sống được nữa, lại mắt thấy Mai Ngũ Cô và Tất Kiệt lần lượt táng mạng, nên dù vãn bối khuyên cầu, ông ta cũng không muốn sống nữa.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Trì Xung Khôi quả là một trang hảo hớn, nhưng chẳng hay Doanh Hải tam tinh từ đâu có được kim trâm này vậy?

- Ông ta bảo là đã mua được trong một tiệm đồ cổ.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày :

- Bắc Mạng Tam Ma sao lại biết trâm này lọt vào tay Doanh Hải tam tinh?

- Theo lời Trì Xung Khôi suy đoán, có lẽ Bắc Mạng Tam Ma đã được tin từ nơi vị thương nhân đồ cổ, vì người này quen biết rất nhiều nhân vật võ lâm.

- Có thể lắm. Xem ra kim trâm này quả là thật rồi.

- Theo vãn bối thấy, có lẽ không thể là giả được.

Đoạn trao Tử Vân kim trâm cho Khô Trúc Tiên Ông, nói tiếp :

- Lão tiền bối hãy xem thì sẽ rõ.

Khô Trúc Tiên Ông đón lấy xem, bỗng hỏi :

- Tiểu tử, Trì Xung Khôi lúc sắp chết còn nói gì nữa không?

- Ông ta bảo vãn bối làm ba việc.

- Vì ông ta ư?

- Hai việc vì ông ta, còn một việc vì bản thân vãn bối.

- Hai việc vì ông ta là gì?

- Một là mai táng vợ chồng ông ta với Tất Kiệt.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Vậy là phải, ngươi đã làm tròn rồi chứ?

- Vâng, mai tang trên đỉnh Triều Vân phong Vu Sơn.

- Còn việc thứ hai?

- Tìm kiếm Trì Tam Nương, người con gái duy nhất đã thất tung từ lâu của họ.

- Tìm gặp chưa?

- Vãn bối đang tìm.

- Còn việc của bản thân ngươi thì sao?

- Bằng vào kim trâm này mở cửa Tử Vân tiên phủ, học luyện võ công tuyệt thế.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Hẳn là ngươi chưa thực hiện phải không?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Vãn bối chưa thể phân thân được.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lý do vững lắm. Tiểu tử, lòng dạ ngươi sao quá tối.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Lão tiền bối, kim trâm này có phải thật không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Thật.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy là lão tiền bối có thể ra khỏi nơi đây được rồi.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Có thể ra khỏi nơi đây rồi ư?

- Lời cam kết của lão tiền bối chẳng phải chính là tìm ra thật giả hay sao? Kim trâm này đã là thật, lão tiền bối đương nhiên có thể ra khỏi đây rồi.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Phải rồi...lão phu đã có thể ra khỏi đây rồi...

Bỗng lại lắc đầu, nói tiếp :

- Không được, ả yêu phụ Lăng Thiên Thiên nhất định sẽ lại giở trò khác...

Cốc Mộng Viễn nực cười thầm nhủ :

- Thật không ngờ lão nhân này lại bị Lăng Thiên Thiên giam đến khiếp đởm như vậy...

Bèn cười nói :

- Lão tiền bối, Lăng Thiên Thiên để vãn bối đối phó cho.

Khô Trúc Tiên Ông mừng rỡ :

- Được, được. Lão phu tuy hận thấu xương yêu phụ ấy, nhưng lại thật sự sợ ả ta.

Lão phu nghĩ đến trong hai mươi tám năm qua, mỗi năm gặp ả ta một lần, thật là khó chịu đến chết được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Mọi vật dụng của lão tiền bối là đều do Lăng Thiên Thiên mang đến ư?

- Yêu phụ ấy phái người mang đến.

- Lăng Thiên Thiên cũng còn có chút lương tâm đó chứ.

Khô Trúc Tiên Ông tức tối :

- Lương tâm gì? Chẳng qua là ả ta sợ khích nộ lão phu, thạch động này sao ngăn cản nổi, nên ả ta mới thỉnh thoảng giả vờ mời lão phu ra, để khiến lão phu ngại, không tiện phản đối.

- Lăng Thiên Thiên thâm hiểm thật.

Khô Trúc Tiên Ông nhét cả hai ngọn kim trâm thật và giả vào lòng, sau đó bước xuống giường đá, cười giòn nói :

- Tiểu tử, ân huệ của ngươi đối với lão phu quá to tát, nhất thời lão phu cũng không biết phải báo đáp thế nào, ngươi thử nghĩ xem, có gì để lão phu ra sức...

Cốc Mộng Viễn không chờ lão nhân dứt lời, đã cười nói :

- Lão tiền bối sao lại nói như vậy? Chẳng kể lão tiền bối là chí giao của sư môn vãn bối, cho dù là người không quen biết, vãn bối cũng hành động như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông cảm kích cười :

- Ngươi thật là người có lòng dạ tốt nhất trong tất cả nhân vật võ lâm mà lão phu đã từng gặp.

Đoạn đưa tay đẩy mở cửa, cất bước ra khỏi thạch động

Chương 35: Địa Phủ Bích Cung Thoát Khô Trúc

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, quay người nối gót theo sau Khô Trúc Tiên Ông.

Ra khỏi thạch động, Khô Trúc Tiên Ông bỗng nói :

- Cửa động này nên phong bế là hơn.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối đã không trở lại nữa, đương nhiên phong bế tốt hơn.

Chàng vừa định đưa tay kéo khoen sắt, Khô Trúc Tiên Ông bỗng lại cười nói :

- Thôi, đừng phong bế.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

- Lão phu phải phá hủy cơ quan điều khiển để từ nay không còn có người bị giam giữ nữa.

Đoạn liền tung mình, chỉ nghe "cách" một tiếng khẽ, sợi xích đồng nối với khoen sắt đã đứt lìa dưới chỉ lực của Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông hạ xuống đất, cười nói :

- Chúng ta đi thôi.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Lão tiền bối không lấy thanh trường kiếm ư?

- Không cần, đó chỉ là thanh kiếm thường thôi.

Hai người vừa ra đến cửa đường hầm, Cốc Mộng Viễn bỗng hốt hoảng kêu lên :

- Ủa, người đâu rồi?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Người gì?

- Bốn vị Chưởng môn nhân và toàn gia Cổ Mộc Phong.

Khô Trúc Tiên Ông giờ mới sực nhớ lại lời kể của Cốc Mộng Viễn, đảo mắt nhìn gian thạch thất trống không, cười nói :

- Có lẽ Cổ Bát Công đã mang họ đi rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có lẽ vậy.

Chàng bỗng phóng đi nhanh hơn, nói tiếp :

- Lão tiền bối, chúng ta hãy đi nhanh lên, họ không tìm gặp vãn bối, hắn rất là nóng ruột.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Vậy ư? Lẽ ra khi nãy ngươi không nên đóng cửa lại mới phải.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối đâu có đóng, cánh cửa này tự động đóng đấy chứ.

Khô Trúc Tiên Ông phì cười :

- À, phải rồi, cánh cửa này tự động điều khiển.

Thế là hai người nhanh chóng rời khỏi địa phủ.

Khô Trúc Tiên Ông tiếp xúc với ánh nắng ban ngày, bất giác buông tiếng hú dài.

Tiếng hú như rồng thét hổ gầm, vang vọng tận mây xanh. Nỗi bực tức chất chứa trong lòng gần ba mươi năm, tợ hồ trong thoáng chốc đã phát tiếc ra hết.

Hồi lâu, Khô Trúc Tiên Ông mới ngưng cười, đưa tay đè lên ghế đá, thạch đình lập tức trở lại như trước.

Sau đó lão chau mày nói :

- Tiếng hú lẽ ra đã sớm kinh động đến người trong cung, vì sao không thấy có người đến đây?

Chả lẽ lại xảy ra biến cố gì nữa hay sao?

Cốc Mộng Viễn cũng đang vì vậy lo lắng, bèn cười nói :

- Vâng, vãn bối cũng đang nghi là có xảy ra sự cố gì rồi.

- Chúng ta đi mau.

Vừa dứt lời lão đã mất dạnh, thân pháp thật nhanh khôn tả.

Cốc Mộng Viễn thầm thán phục võ công của lão nhân, song thật ra chàng cũng chẳng kém. Khô Trúc Tiên Ông vừa phóng đi, chàng cũng liền theo sau ngay, và chỉ giữ khoảng cách chừng ba thước.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy, cười nói :

- Võ công ngươi tinh thâm thế này, thật lão phu không ngờ đến.

Cốc Mộng Viễn đề khí nói :

- Lão tiền bối cứ khen mãi, vãn bối thật không lãnh nhận nổi.

Chàng vừa lên tiếng, lập tức bị Khô Trúc Tiên Ông bỏ rơi, thoáng chốc đã lui lại phía sau hơn trượng.

Nhưng lúc này đã đến chính điện, Khô Trúc Tiên Ông hai tay sải ra, lăng không lướt vào trong điện. Lão nhân chân vừa đứng vững, Cốc Mộng Viễn cũng liền theo sau hiện thân.

Hai người vừa xuất hiện, những người trong điện thảy đều giật mình sửng sốt.

Nhất là khi Cốc Mộng Viễn vừa hạ xuống, lập tức có một bóng người từ trong điện phóng ra, nhào vào lòng chàng, đồng thời một giọng trong trẻo reo lên :

- Cốc đại ca, mọi người tìm kiếm đại ca khổ sở quá...

Đó chính là Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn vòng tay ngang lưng nàng, đưa mắt nhìn gương mặt ràn rụa nước mắt và đầy lo lắng, chàng cười áy náy nói :

- Lan nhi, ngu huynh vẫn khỏe.

Chân Dật Lan dẩu môi, vừa định buông lời trách móc, nhưng Cốc Mộng Viễn đã kéo nàng vào trong điện, kề tai nói khẽ :

- Lan nhi, có gì lát nữa hẵng nói, hãy bái kiến Khô Trúc lão tiền bối trước đã.

Chân Dật Lan nghe vậy, liền ngoan ngoãn theo Cốc Mộng Viễn đi sau Khô Trúc Tiên Ông vào chính điện.

Lúc này những người trong điện thảy đều đứng cả lên, Nam Hoang Nhất Tẩu với Bắc Minh thần tăng song vai bước ra nói :

- Tần huynh không hiện thân trên giang hồ đã mấy mươi năm, hôm nay đột nhiên có mặt tại đây, hẳn là có việc trọng đại lắm phải không?

Khô Trúc Tiên Ông thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, cười nói :

- Lão phu thật không ngờ hai vị cũng có mặt tại đây.

Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công cũng tiến ra, ôm trượng thi lễ :

- Tần huynh, Cổ Bát Công kính chào.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Già rồi! Già rồi! Ngay cả gã gù khi xưa mà cũng đã tóc điểm sương, lão phu không già sao được? cỗ lão đệ khỏe chứ?

Cổ Bát Công cười :

- Cổ mỗ xưa nay lòng luôn cởi mở, không bao giờ biết phiền muộn, nhưng có điều gần đây bị nàng dâu yêu quý của Tần huynh khiến cho ngày đêm ăn ngủ không yên.

Khô Trúc Tiên Ông phá lên cười :

- Vậy ư? Thật tội nghiệp cho Cổ lão đệ quá.

Đoạn ngoảnh mặt lại nắm tay Cốc Mộng Viễn, sải bước đi đến chiếc ghế thượng thủ ngồi xuống.

Chân Dật Lan cũng ngồi xuống bên cạnh Cốc Mộng Viễn. Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông yên vị, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái, Xích Tu Đà Thủ Đồ Long Khách Lăng Tiêu, Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh và Chân Dật Lan lần lượt đến kiến lễ.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười nhận lễ vừa đảo mắt nhìn quanh, cảm khái nói :

- Không nhìn thấy đại điện này cũng đã gần ba mươi năm rồi, mọi vật vẫn như xưa, lão phu tưởng chừng cảnh tượng khi xưa đang ở ngay trước mắt...

Lão nhân mặt ngập đăm chiêu, hào khí năm xưa như dần sống lại trên người lão nhân.

Nam Hoang Nhất Tẩu đứng bên cười nói :

- Tần huynh, bao năm qua Tần huynh đã hưởng phước ở đâu vậy?

Khô Trúc Tiên Ông ánh mắt bỗng tối sầm lại, lướt nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Lão phu làm gì mà được hưởng phước? Cát huynh đệ, lão phu đã bị người giam cầm hai mươi tám năm dài, may mà nhờ Cốc Mộng Viễn đã cứu thoát... Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn không ngờ lão nhân lại thẳng thắn thố lộ niềm sỉ nhục của mình thế này, khiến chàng hết sức khâm phục.

Mọi người nghe vậy thảy đều sững sờ, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại bị người giam cầm lâu thế này. Lẽ đương nhiên họ cũng chẳng nghĩ ra ai lại có khả năng làm được việc ấy.

Điều càng khiến mọi người kinh ngạc bàng hoàng nữa là lão nhân này bị giam cầm ngay tại Hàn Bích cung.

Hàn Bích cung này chính là nơi trú của lão kia mà?

Hơn nữa ngay cả con trai lão Tần Tiêu Hồng cũng không hề hay biết gì cả?

Bao nghi vấn ấy đã khiến mọi người băn khoăn tột cùng.

Cổ Bát Công không nén được, cười nói :

- Tần huynh, người nào có gan to như vậy, lại dám giam cầm Tần huynh?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Người nào ư? Lão đệ thử nghĩ xem, ở Hàn Bích cung của lão phu, ai có thể giam cầm lão phu lâu như thế?

Cổ Bát Công chau mày :

- Tần huynh hỏi ngược lại như vậy, càng khiến Cổ mỗ hoang mang hơn.

- Không sai, ngay chính lão phu cũng hết sức bàng hoàng... Cổ lão đệ, việc này không phải do người ngoài gây ra.

Cổ Bát Công sững sờ, Nam Hoang Nhất Tẩu cũng ngẩn ngơ.

Chỉ Bắc Minh thần tăng khích động chắp tay nói :

- Trúc thí chủ, theo lời thí chủ nói, kẻ giam cầm thí chủ là người trong nhà, chả lẽ lại là Tần Tiêu Hồng thí chủ hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Liệt tử không bao giờ ngỗ nghịch như vậy.

Bắc Minh thần tăng gật đầu :

- Tần thí chủ tuy là người phóng khoáng, nhưng chưa bao giờ có hành vi bất hiếu...

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng xen lời vào :

- Tần huynh, chả lẽ là Lăng Thiên Thiên?

Khô Trúc Tiên Ông mắt bỗng rực tinh quang cười to :

- Cát lão đệ nói đúng rồi.

Bắc Minh thần tăng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tội nghiệt! Tội nghiệt!

Cổ Bát Công tức giận dằn mạnh một trượng, hét to :

- Tiện nhân thật đáng chết, Cổ Bát Công này quyết phải lấy mạng ả ta...

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Không được, nếu lão đệ mà giết ả ta, lão phu không bằng lòng đâu.

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Tần huynh lại còn bênh vực cho ả ta nữa ư?

Khô Trúc Tiên Ông gằn giọng :

- Lão phu phải chính tay lột da ả tiện nhân ấy... Vả lại, sự việc này rất kỳ bí, lão phu phải điều tra cho rõ mới được.

Cổ Bát Công vỡ lẽ cười :

- Vậy cũng được, bọn này sẽ để ả ta cho Tần huynh đích thân hạ thủ.

Khô Trúc Tiên Ông đảo mắt nhìn quanh bỗng hỏi :

- Cổ lão đệ, bốn vị Chưởng môn nhân với lệnh phu phụ đâu? Sao không thấy dưới địa thất mà cũng không có mặt tại đây vậy?

- Họ ở bên phiến điện nghỉ ngơi, thuốc mê hồn tuy đã được giải trừ, nhưng kịch động của Lý Hàm Băng vẫn còn...

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Lý Hàm Băng mà cũng xưng hùng về phương diện dùng độc ư? Để lát nữa lão phu đến xem thử, biết đâu có cách chữa trị...

Bỗng quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu và Bắc Minh thần tăng cười hỏi :

- Hai vị kẻ nam người bắc an nhàn tự tại, sao cũng bị lôi cuốn vào cuộc thị phi này?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười nói :

- Lão ô với Bắc Minh đại sư đến đây là vì báo ân.

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Báo ân ư? Báo ân ai vậy?

- Lệnh lang.

- Hồng nhi có ân huệ gì với hai vị vậy?

Bắc Minh thần tăng chắp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Lúc Tần thí chủ du hiệp giang hồ đã từng một lần giải nguy cho lão nạp, vì vậy lão nạp bằng lòng ở đây giữ chức hộ pháp ba năm.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Hồng nhi sao có khả năng giải cứu cho đại sư?

Bắc Minh thần tăng cười :

- Trúc thí chủ không tin lệnh lang có khả năng giải cứu cho lão nạp ư?

- Hồng nhi so với đại sư khác nào đom đóm so với mặt trăng.

Bắc Minh thần tăng nghiêm giọng nói :

- Trúc thí chủ, việc này không thể chỉ giải quyết bằng võ công.

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Đại sư gặp quái sự gì vậy?

Bắc Minh thần tăng khẽ thở dài :

- Việc này kể ra thật hết sức xấu hổ.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Thật ra là việc gì vậy?

Bắc Minh thần tăng chau mày :

- Lão nạp bất cẩn sa vào chỉ phấn của Thường Bích Hà...

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Sắc tức là không, không vốn là sắc, sao đại sư lại để sa vào vậy?

Bắc Minh thần tăng cười gượng :

- Trúc thí chủ cười chê, lão nạp càng thêm xấu hổ. Hôm ấy là vì không đành lòng sát hại những thiếu nữ kia, chỉ còn cách xuôi tay chờ chết, may thay... lệnh lang vừa lúc ngang qua Hằng Sơn, đã đánh đuổi Thi Ma, giải cứu cho lão nạp...

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Đại sư thiếu thực tế quá. Thử nghĩ xem, mười Thường Bích Hà cũng không chịu nổi một đòn của đại sư, vậy mà đại sư lại không chịu xuất thủ, thật đáng nực cười.

Cốc Mộng Viễn cười nghĩ thầm :

- Việc Khô Trúc Tiên Ông bị giam cầm hai mươi tám năm, với việc Bắc Minh thần tăng ngồi trong phấn trận chờ chết, có gì là khác biệt nhau chứ? Xét cho cùng, chẳng qua chỉ do một chữ "danh" mà ra cả.

Lúc này Bắc Minh thần tăng đã cười nói :

- Trúc thí chủ, xét hành vi của Thường Bích Hà, thật chưa kể được là hạng thập ác bất xá, lão nạp sao thể hạ sát y thị chứ?

- Nhưng cuối cùng y thị cũng bị táng mạng nơi thâm sơn.

- Sống chết có số, khi nào chết y thị tự ứng kiếp. Nhưng không biết vị cao nhân nào hạ sát Thi Ma vậy?

- Y thị đã chết dưới tay Mai Ngũ Cô.

- A di đà Phật! Thiện ác cuối cùng sẽ báo ứng, chỉ khác sớm hay muộn mà thôi.

Khô Trúc Tiên Ông cười, bỗng quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu hỏi :

- Cát lão đệ thì sao?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Cũng giống như Bắc Minh thần tăng.

- Cũng bị giam trong chỉ phấn trận ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng cười phá lên :

- Lão phu đâu có được diễm phúc như vậy, mà là bị người ám toán.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Hẳn là dùng độc phải không?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Vâng, nếu không nhờ lệnh lang giúp đỡ, lão ô đã thành xương khô từ lâu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Kẻ hạ độc là ai vậy?

Nam Hoang Nhất Tẩu lắc đầu :

- Không biết.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Cát lão đệ đã già đến mức hồ đồ rồi ư? Sao lại bị ám toán mà không biết thủ phạm chứ?

Nam Hoang Nhất Tẩu thở dài :

- Huynh đệ không tranh với đời, không thù oán với người, chưa bao giờ nghĩ đến việc có kẻ ám toán mình, đến khi biết trúng độc thì không còn kịp tự điều trị nữa.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Cát lão đệ bị trúng độc ở đâu?

- Phụ cận phủ Khai Phong.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Đó chẳng phải là khu vực của Thành Thế Hùng sao?

- Khi lệnh lang chữa trị độc thương cho huynh đệ xong, hai người đã có đến Tùng Dương sơn trang gặp Thành Thế Hùng, rốt cuộc Thành Thế Hùng cũng không biết thủ phạm là ai.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cát lão đệ rõ đúng là đến nhà kẻ trộm hỏi kẻ trộm.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Huynh đệ cũng có hoài nghi như vậy, nhưng không sao nghĩ ra được lý do vì sao Thành Thế Hùng lại hạ độc thủ, nên sau cùng đành bỏ qua không nghĩ đến nữa.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Cát lão đệ bị trúng chất độc gì vậy?

- Theo sự tra chứng của lệnh lang, đã khẳng định đó là chất độc của Thiên Tàn môn.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy là lão đệ với Bắc Minh thần tăng đã trở thành miếng mồi ngon của Thiên Tàn môn rồi.

Nam Hoang Nhất Tẩu nhíu mày :

- Huynh đệ không hiểu mình đã làm gì đắc tội với họ?

Khô Trúc Tiên Ông nhếch môi cười :

- Trong võ lâm có rất nhiều điều khó lý giải...

Đoạn bỗng hỏi :

- Hồng nhi không có trong cung ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu vội đáp :

- Tần lão đệ đang ở trong tẩm cung săn sóc thương thế cho Lăng Thiên Thiên.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng tức giận :

- Săn sóc cho yêu phụ đó ư? Hừ.

Tư Mã Thái thấy vậy vội nói :

- Vãn bối đi mời Tần huynh đến ngay.

Đoạn không chờ Khô Trúc Tiên Ông trả lời, quay người đi ra sau điện ngay.

Khô Trúc Tiên Ông chờ cho Tư Mã Thái đi khỏi, vẫn chưa nguôi giận nói nữa :

- Hồng nhi cả đời hiếu lễ, chẳng ngờ từ khi kết hợp với yêu phụ lại...

Lão nhân bỗng như nhận ra lời nói mình không đúng, bởi khi Lăng Thiên Thiên chưa lộ mặt thật, chẳng phải ngay chính bản thân ông ta cũng bị lầm lẫn hay sao?

Do đó ông liền ngưng lời, bỏ dỡ câu nói.

Bắc Minh thần tăng chắp tay cười :

- Việc Trúc thí chủ bị giam cầm, lão nạp chưa từng nghe ai nói đến, kể cả lệnh lang, có lẽ lệnh lang cũng không hay biết, lát nữa thí chủ không nên quở trách quá nặng lời thì hơn.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu trầm ngâm :

- Đại sư nói vậy cũng có lý.

Cổ Bát Công bỗng xen liờ :

- Tần huynh, Cổ mỗ rất lấy làm lạ là Tần Tiêu Hồng lão đệ gần ba mươi năm qua không gặp Tần huynh, vì sao lại không sinh lòng hoài nghi Tần huynh có gì bất trắc?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là vì Hồng nhi quá tin tưởng vào võ công của lão phu. Dưới mắt y, trong võ lâm đương kim chẳng phải không có người võ công cao hơn lão phu, nhưng thảy đều là thân hữu chí giao của lão phu, còn những kẻ định hãm hại lão phu thì lại không chịu nổi một đòn của lão phu.

Lão nhân thoáng dừng, lắc đầu cười chua chát nói tiếp :

- Chính vì vậy mà lão phu đã phải chịu khổ gần ba mươi năm dài.

Cổ Bát Công gật đầu cười :

- Không sai, chẳng những Tần Tiêu Hồng lão đệ mà bất kỳ ai cũng nghĩ như vậy, việc Tần huynh bị giam cầm quả thật là chuyện lạ khó tin.

Ngay khi ấy, Tư Mã Thái cùng Tần Tiêu Hồng đi vào.

Hẳn là Tần Tiêu Hồng đã nghe Tư Mã Thái nói rõ tự sự, nên Tần Tiêu Hồng vừa vào đến đại điện lập tức đi nhanh đến trước mặt Khô Trúc Tiên Ông, nước mắt chảy ràn rụa quỳ xuống nói :

- Bất hiếu tử Hồng nhi khấu kiến phụ thân.

Khô Trúc Tiên Ông mặt lộ vẻ khích động cười, song liền tức sa sầm, đột nhiên vung chưởng đánh cho Tần Tiêu Hồng lộn ngược ra sau hơn ba thước, quát to :

- Ngươi còn nhớ đến phụ thân này ư?

Tần Tiêu Hồng lồm cồm bò dậy, run run đi bằng hai đầu gối đến trước mặt Khô Trúc Tiên Ông, giọng bi thiết nói :

- Phụ thân, Hồng nhi chưa một ngày quên lão nhân gia...

Khô Trúc Tiên Ông cả giận :

- Ngươi dám nói dối hả? Ngươi suốt ngày đeo theo yêu phụ kia, làm gì còn tâm trí mà nghĩ đến lão già cô đơn này chứ? Trong hai mươi tám năm qua, ngươi có tìm kiếm lão phu hay không?

Tần Tiêu Hồng giật mình :

- Phụ thân, Hồng nhi quả thật chưa từng quên lão nhân gia bao giờ.

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Ngươi có tìm kiếm lão phu không?

- Trong hai mươi tám năm qua, Hồng nhi năm nào cũng ra ngoài tìm kiếm phụ thân hơn sáu tháng, lê chân khắp những nơi phụ thân có thể náu thân không dưới trăm lần, nhưng...

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Ngươi chẳng ngờ lão phu đã ở gần trong gang tấc phải không?

- Hồng nhi tội đáng muôn thác, quả thật không ngờ phụ thân lại bị giam trong cung.

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Yêu phụ thương thế ra sao?

- Được Hồng nhi giúp sức điều tức, giờ đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi lòng thầm nhủ :

- Yêu phụ này không thể xem thường được, chỉ vài giờ mà đã có thể điều hòa chân khí, thật đáng sợ.

Khô Trúc Tiên Ông gằn giọng quát lớn :

- Còn chưa lôi đầu ả ta đến đây gặp lão phu hả?

Tần Tiêu Hồng vội đáp :

- Hồng nhi xin tuân mệnh.

Đoạn lập tức đứng lên, bước nhanh ra khỏi điện.

Thời gian một tuần trà trôi qua, Tần Tiêu Hồng vẫn chưa trở vào.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận quay sang Tư Mã Thái nói :

- Hiền điệt hãy đi xem thử ra sao rồi?

- Vâng, vãn bối đi ngay.

Tư Mã Thái vừa dứt lời liền quay người sải bước đi ngay.

Lại qua thời gian chừng một tuần trà nữa, đang khi Khô Trúc Tiên Ông không còn chịu nổi cơn thịnh nộ nữa, Tư Mã Thái mới mồ hôi nhễ nhại chạy ra.

Khô Trúc Tiên Ông kinh ngạc hỏi ngay :

- Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?

Tư Mã Thái hổn hển trả lời :

- Tần huynh bị người đả thương trầm trọng, đang hấp hối nằm trong tẩm cung, vãn bối đã dốc hết nội lực toàn thân ngăn chận thương thế cho Tần huynh...

Ông như thần trí bị khủng hoảng, nói năng không được mạch lạc.

Khô Trúc Tiên Ông kinh hãi hỏi :

- Ai đã đả thương Hồng nhi?

Tư Mã Thái lắc đầu :

- Vãn bối không biết.

Mọi người lúc này đều thờ thẫn nhìn Tư Mã Thái. Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông nhìn chốt vào mặt Tư Mã Thái hỏi :

- Còn Lăng Thiên Thiên?

Tư Mã Thái lắc đầu :

- Lúc vãn bối đi vào, chỉ thấy Tần huynh miệng trào máu tươi nằm úp dưới đất, không thấy Lăng Thiên Thiên và thị tỳ đâu cả.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Hiền điệt có tìm kiếm không?

- Vãn bối lúc đó thấy Tần huynh đang nguy ngập nên chẳng màng tất cả, lo cứu chữa cho Tần huynh trước, khi ngăn chận thương thế xong, vãn bối ra đây báo tin...

Khô Trúc Tiên Ông giậm chân :

- Hiền điệt sao không tìm kiếm Lăng Thiên Thiên trước...

Lão nhân nhìn vẻ mệt mỏi của Tư Mã Thái, liền nhận thấy mình trách cứu như vậy thật là không phải, bởi vì bất kỳ ai gặp chí hữu thọ trọng thương cũng đều phải lo cứu chữa trước.

Thế nên, lão nhân bèn thở dài nói :

- Hiền điệt vất vả quá.

Tư Mã Thái cười ảo não :

- Vãn bối đã không lập tức truy tìm Lăng Thiên Thiên, giờ nghĩ lại quả là hết sức thất sách...

Nói đến đó bỗng kinh hãi nói :

- Lão tiền bối, yêu phụ ấy nếu chưa đi xa. Tần huynh để trong cung e rằng...

Lăng Tiêu nghe vậy, lập tức phi thân bỏ đi.

Cổ Bát Công lớn tiếng nói :

- Phải rồi, e rằng yêu phụ lại hạ độc thủ, Cổ mỗ cũng đi xem thử.

Đoạn liền cầm theo mộc trượng sải bước đuổi theo Lăng Tiêu.

Cốc Mộng Viễn cũng đứng lên, nhưng Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười nói :

- Ngươi không cần phải đi, có Cổ Bát Công với Lăng hiền điệt là đủ rồi.

Cốc Mộng Viễn đành cười, ngồi trở xuống.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Nam Hoang Nhất Tẩu nói :

- Cát lão đệ hãy cùng Bắc Minh đại sư truy tìm lối ra cốc được không?

Nam Hoang Nhất Tẩu và Bắc Minh thần tăng đồng thanh cười nói :

- Rất sẵn sàng.

Dứt lời liền cùng phi thân ra khỏi đại điện.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Cốc Mộng Viễn :

- Tiểu tử, chúng ta cũng đừng ở không, hãy ra phía sau xem thử.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đi hết cả ư?

- Không, Tần nữ hiệp với Lan nhi ở lại đây.

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Lan nhi đi nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lan nhi. Trúc lão bảo ngươi ở lại đây đâu phải là điều xấu.

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão tiền bối, mọi người đi tìm kẻ khác đánh nhau, lại bảo Lan nhi với Tần tỷ tỷ ở đây chờ, thật buồn chết đi được, Lan nhi với Tần tỷ tỷ đi theo Trúc lão tiền bối, sẽ không tinh nghịch đâu.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi muốn đánh nhau, tốt nhất là ở lại đây.

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Lan nhi đánh nhau với Tần tỷ tỷ ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đâu phải vậy. Trúc lão cho ngươi hay, trong đại điện này có một lối ra vào bí mật, không chừng ả yêu phụ Lăng Thiên Thiên sẽ từ đó chui ra cũng nên.

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật. Con đường bí mật này chỉ có ta và yêu phụ kia biết thôi, ngươi và Tần nữ hiệp phải hết sức cẩn thận, mê hồn độc phấn vô hình của yêu phụ rất là ghê gớm.

Chân Dật Lan cười :

- Lan nhi không sợ, Lan nhi có linh đơn tị độc của gia gia.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Phải rồi, Thất Chuyển Hoàn Hồn đơn của Tà lão đệ quả là bách độc bất xâm.

Đoạn đưa tay chỉ một viên đá xanh dưới đất bên trái điện, nói tiếp :

- Viên đá có vẽ hình phi hổ kia chính là cửa địa đạo.

Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh cùng đi đến bên viên đá xanh ấy, nhìn xem một hồi, Chân Dật Lan cười nói :

- Trúc lão tiền bối, viên đá này không sai chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Sai sao được? Khi xưa chính Trúc lão đà tự thiết kế mà.

Chân Dật Lan nhướng mày :

- Nền đại điện này cứ bốn viên đá lại có một viên đá xanh vẽ hình phi hổ, Trúc lão tiền bối làm sao có thể phân biệt chính xác thế này?

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Ngươi hỏi rất đúng, nhưng nếu ngươi xem xét thật kỹ, nhất định sẽ phát hiện ra điểm khác biệt.

Chân Dật Lan nghe vậy liền xem kỹ các viên đá xanh có vẽ hình phi hổ khác, sau đó lại xem kỹ viên đá dùng làm cửa địa đạo, bỗng reo lên :

- Lan nhi biết rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Có điểm khác nhau phải không?

Chân Dật Lan cười đắc ý :

- Vâng. Con phi hổ này chân trước một dài một ngắn, còn những viên đá khác, phi hổ có hai chân trước dài bằng nhau, đúng không nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Đúng, rất đúng. Lan nhi ngươi cạnh giữ ở đây phải hết sức cẩn thận mới được.

Chân Dật Lan giờ thì không còn muốn đi theo Khô Trúc Tiên Ông nữa bởi nàng tin chắc Lăng Thiên Thiên hẳn nghĩ mọi người đều đã ra ngoài tìm kiếm hoặc chận đường, nếu bà ta từ địa đạo bí mật này thoát ra, thật là một diệu sách bất ngờ đối với kẻ địch.

Thế nên, Khô Trúc Tiên Ông vừa dứt lời, nàng lập tức biết :

- Trúc lão tiền bối yên tâm, Lan nhi sẽ hết sức cẩn thận.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả, quay sang Cốc Mộng Viễn quát :

- Đi.

Đoạn phất mạnh tay áo, phi thân ra khỏi điện.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, khẽ dặn Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh cẩn thận rồi mới quay người ra khỏi điện, toàn lực đuổi theo Khô Trúc Tiên Ông.

Chân Dật Lan thấy Khô Trúc Tiên Ông với Cốc Mộng Viễn đã đi xa, bèn quay sang Tần Thạch Khanh cười nói :

- Tần tỷ tỷ, chúng ta đứng lên đi.

Tần Thạch Khanh cười :

- Lan muội nghĩ là Lăng Thiên Thiên sẽ từ địa đạo ra thật ư?

- Đương nhiên.

- Vậy chúng ta hãy nấp ở bên việc đá xanh này nhé.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Vậy gần quá, chúng ta nên nấp xa ngoài một trượng tốt hơn.

Đoạn liền nắm tay Tần Thạch Khanh lui ra hơn một trượng, khẽ nói :

- Tần tỷ tỷ, chúng ta đừng nói chuyện nữa, kẻo yêu phụ nghe thấy khiếp sợ chạy mất.

Tần Thạch Khanh nhẹ gật đầu cười :

- Được, mọi sự nghe theo Lan muội.

Chân Dật Lan vừa ẩn nấp, bỗng lại lắc đầu nói :

- Không được, chúng ta nấp trên xà nhà tốt hơn.

Tần Thạch Khanh gật đầu tán đồng :

- Đúng, nếu không khi yêu phụ đẩy viên đá xanh lên là trông thấy chúng ta ngay.

Thế là, hai người liền tung mình lên trên xà ngang đại điện

Chương 36: Bạch Sơn Hắc Thủy Thám Thần Sầu

Chân Dật Lan ngồi yên trên xà, đưa tay chỉ xuống dưới, kề tai Tần Thạch Khanh nói :

- Tần tỷ tỷ, không đến một khắc yêu phụ hắn sẽ lộ diện.

Tần Thạch Khanh đương nhiên không mấy tin, cũng kề tai hỏi :

- Lan muội dựa vào đâu mà quả quyết như vậy?

- Lăng Thiên Thiên mưu trí hơn người, lúc này hắn đang nấp trong bóng tối theo dõi động tĩnh của Khô Trúc lão tiền bối, khi thấy lão nhân gia ấy rời khỏi đại điện, y thị hắn lập tức theo địa đạo đến đây để từ cổng trước thoát ra khỏi cung.

Tần Thạch Khanh gật đầu :

- Có thể lắm!

Đột nhiên Chân Dật Lan đưa tay bụm miệng Tần Thạch Khanh, hai mắt trố to nhìn vào viên đá xanh cửa địa đạo.

Tần Thạch Khanh dĩ nhiên cũng chú mắt theo dõi động tĩnh.

Hai người đều ra chiều hồi hộp lẫn phấn chấn.

Viên đá xanh ấy quả nhiên đã động đậy, từng phân từng tấc cất lên...

Rồi thì, một đầu người từ dưới nhô lên, song liền lập tức lại thụp trở xuống.

Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh nhìn nhau cười.

Liền sau đó, viên đá xanh bật mở, một bóng người phóng lên...

Chân Dật Lan chú mắt nhìn, thì ra là Liễu Đại, một trong hai thị tỳ thân tín của Lăng Thiên Thiên.

Thiếu nữ áo lục Liễu Đại quét mắt nhìn quanh, đoạn liền ngoảnh lại ngoắc tay ra hiệu, khom xuống khẽ nói :

- Trong điện không có ai cả, Ái Bình hãy mau mời chủ nhân ra đi.

Liễu Đại dứt lời, liền tức tung mình đứng giữa đại điện, hai mắt liên hồi đảo nhìn bốn phía, như vẫn còn lo bên ngoài có người mai phục.

Lúc này Ái Bình đã dìu Lăng Thiên Thiên lên khỏi địa đạo.

Chân Dật Lan thấy vẻ mặt Lăng Thiên Thiên đã khác hẳn trước đây mấy giờ, tiều tụy, trắng bệch và có vẻ già nua hơn. Truyện "Giang Hồ Ký "

Lăng Thiên Thiên vừa lên khỏi địa đạo liền nói :

- Thừa lúc lão tặc không có ở đây, chúng ta xông ra ngoài mau.

Hai thị tỳ đưa mắt nhìn nhau, đoạn nói :

- Chủ mẫu, hai lão cẩu Cát Phụ Ông với Bắc Minh hòa thượng hẳn đang canh giữ ở lối ra vào cốc, nếu chúng ta xông ra chẳng phải quá nguy hiểm ư?

Lăng Thiên Thiên ánh mắt rực lên cười :

- Chỉ cần đến tiền điện, ta sẽ có cách thoát thân.

Thốt nhiên, một tiếng cười khảy vang lên từ phía trên bên trái chỗ Lăng Thiên Thiên đang đứng.

Lăng Thiên Thiên giật nảy mình ngước lên quát :

- Ai đó?

Y thị vừa dứt lời, Chân Dật Lan đã với một thân pháp rất ngoạn mục nhẹ nhàng đáp xuống, chân vừa chạm đất đã cất tiếng nói :

- Bổn cô nương đây, yêu phụ không ngờ chứ gì?

Tần Thạch Khanh cũng đã theo sau xuống đến.

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên Chân Dật Lan vận công giới bị.

Lăng Thiên Thiên thấy đối phương là hai người từng bị ngã gục dưới mê hồn độc phấn của mình bèn cười đắc ý lẫn khinh miệt nói :

- Lan cô nương đó ư? Mùi khổ sở trước đây, cô nương còn chưa nếm đủ hay sao? Còn Tần đại muội nữa, hai người thật không biết tự lượng sức mình.

Tần Thạch Khanh thản nhiên cười :

- Tần phu nhân không thấy mình quá tự phụ sao?

Nhưng Chân Dật Lan không khách sáo như vậy, nàng trừng mắt quát :

- Yêu phụ chớ mơ tưởng, bổn cô nương với Tần tỷ tỷ đang chờ lấy mạng mụ đây!

Lăng Thiên Thiên cười khanh khách :

- Lan cô nương nói nghe còn hay hơn hát...

Đột nhiên vung tay, cười nói :

- Nằm xuống ngay.

Y thị tin chắc hai người phải ngã xuống trước mê hồn độc phấn của mình, nhưng sự thật lại khác hẳn, Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh vẫn bình yên vô sự.

Chẳng những vậy, Chân Dật Lan còn tiến tới một bước nói :

- Ai nằm xuống? Yêu phụ, mụ còn bao nhiêu độc phấn nữa, sao không tung hết ra đi?

Lăng Thiên Thiên tái mặt, thị thật không hiểu nổi mê hồn độc phấn của mình vì sao lại mất công hiệu.

Thị ngơ ngẩn nhìn hai người, hồi lâu không thốt nên lời.

Chân Dật Lan mắt bỗng thoáng hiện sát cơ, gằn giọng nói :

- Lăng Thiên Thiên, mụ hãm hại cha chồng, nghịch luân phạm thượng, phen này đã gặp báo ứng rồi. Kẻ khác sợ độc phấn của mụ, nhưng bổn cô nương chẳng sợ.

Vừa dứt lời đã vung tay...

Một chưởng bổ ra...

Lăng Thiên Thiên tuy trọng thương mới khỏi, nhưng võ công vẫn rất lợi hại, chẳng những không tránh thế chưởng của Chân Dật Lan mà còn tiến tới một bước, tay phải năm ngón với thủ pháp cầm nã nhanh như chớp chộp vào cổ tay phải Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan buông tiếng cười khanh khách, xoay tay biến thế, chộp ngược trở lại cổ tay phải Lăng Thiên Thiên.

Lăng Thiên Thiên giật mình kinh hãi, vội rụt tay về, lạng người vòng ra sau lưng Chân Dật Lan, lạnh lùng quát :

- Xem chưởng!

Chân Dật Lan giật mình, theo bản năng lướt nhanh tới ba thước.

Lăng Thiên Thiên trong tiếng cười khanh khách, tung mình ra xa hơn trượng, quát to :

- Đại nhi, Bình nhi... theo ta mau.

Đồng thời người đã lướt đi nhanh như gió về phía gian tiền điện bốn mặt trống hoác kia.

Liễu Đại và Ái Bình cũng chẳng chậm trễ, lướt qua bên cạnh Tần Thạch Khanh như gió cuốn, thoáng chốc đã mất dạng.

Chân Dật Lan nằm mơ cũng chẳng ngờ một chưởng đó của Lăng Thiên Thiên là giả, và càng không ngờ Lăng Thiên Thiên lại đột nhiên tháo chạy thế này. Nàng tức tối giậm chân lia lịa và chửi toáng lên.

Tần Thạch Khanh cười nói :

- Lan muội, chúng ta đuổi theo mau.

Chân Dật Lan giờ mới nhớ là phải đuổi theo, vội nói :

- Đúng rồi, chúng ta đuổi theo.

Đoạn liền phi thân đuổi theo thoáng chốc hai người đã đến gian tiền điện trống hoác. Truyện "Giang Hồ Ký "

Lúc này Lăng Thiên Thiên đang tủm tỉm cười đứng giữa bốn trụ đá to cỡ ba người ôm nơi giữa tiền điện, Liễu Đại và Ái Bình thì quay mặt về hướng đường đến, toàn thân giới bị.

Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh vừa đến dưới thềm đá, Liễu Đại và Ái Bình liền buông tiếng quát vang, cùng lúc vung chưởng tấn công hai người.

Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh bắt buộc phải chững người dừng bước, ngay trong khoảnh khắc ấy, Lăng Thiên Thiên vụt quay người, đưa tay ấn nhẹ lên trụ đá thứ nhì bên trái, lập tức có tiếng kèn kẹt vang lên, và rồi một cánh cửa hiện ra trên trụ đá ấy.

Sau đó Lăng Thiên Thiên lớn tiếng gọi :

- Đại nhi, Bình nhi... đến đây mau!

Vừa dứt lời đã chui ngay vào trong trụ đá.

Liễu Đại với Ái Bình không dám chậm trễ, cùng vội quay người chui vào trụ đá.

Thốt nhiên một luồng kình lực hung mãnh từ trong trụ đá ập ra.

Chân Dật Lan kinh hãi, người đang trên không chẳng tránh né được, tình thế bắt buộc, đành toàn lực vung song chưởng đón tiếp.

Bùng một tiếng vang rền, Chân Dật Lan người ở trên không lập tức bay lùi ra sau.

Vừa lúc Tần Thạch Khanh lao đến, vội ôm lấy Chân Dật Lan giữ lại, chân khí tản mác, hai người cùng rơi xuống đất.

Chân Dật Lan đầu cũng không quay lại, hối hạ nói :

- Đuổi theo mau!

Đoạn lại tung mình lao tới, nhưng đã muộn mất, cửa trên trụ đá đã đóng lại rồi.

Tần Thạch Khanh lắc đầu thở dài :

- Chúng ta đã muộn mất một bước rồi!

Chân Dật Lan đứng thừ ra trước trụ đá, hồi lâu mới lẩm bẩm :

- Đã muộn mất một bước...

Nàng giậm chân, thở dài, bỗng nước mắt tuôn trào...

Tần Thạch Khanh thấy vậy vội nói :

- Lan muội, khóc có ích gì, chúng ta hãy nghĩ cách xem sao?

Chân Dật Lan ấm ức :

- Lan nhi ngu ngốc quá, Trúc lão tiền bối đã dặn trước là phải cẩn thận rồi, vậy mà chúng ta lại khinh suất để cho yêu phụ tẩu thoát... Tần tỷ tỷ, Lan nhi tức quá.

Tần Thạch Khanh cười :

- Có gì mà tức? Chúng ta hãy thử xem, rất có thể sẽ mở được cửa trên trụ đá, tiếp tục đuổi theo.

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ một hồi đoạn cười nói :

- Phải rồi, chúng ta hãy thử xem!

Đoạn liền đến gần chú ý xem xét trụ đá, chỉ thấy trên trụ đá chạm đầy hoa nguyệt quế, không một tấc bằng phẳng, vừa rồi nàng thấy Lăng Thiên Thiên chỉ đưa tay ấn nhẹ, nên bèn ấn bừa lên trụ đá.

Nhưng nàng đã hoài công, trụ đá vẫn im lìm không chút động tĩnh.

Thế là, Chân Dật Lan lại sốt ruột giậm chân và chửi mắng lung tung.

Tần Thạch Khanh lắc đầu nói :

- Lan muội, xem ra chúng ta đã uổng phí tâm lực rồi.

- Lan nhi không tin.

Chân Dật Lan tức tối vung chưởng bổ vào trụ đá.

- Ôi da!

Một chưởng của nàng chẳng những không đánh mở được cửa mà còn khiến lòng bàn tay đỏ bừng, đau nhức khôn tả.

Tần Thạch Khanh thấy vậy phì cười nói :

- Lan muội, chúng ta đi tìm Khô Trúc lão tiền bối thử xem.

Tần Thạch Khanh vừa dứt lời, sau lưng bỗng vang lên tiếng nói :

- Lão phu đã đến rồi đây!

Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh liền quay phắt lại, chỉ thấy Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn đang đứng phía sau không xa.

Chân Dật Lan chau mày nói :

- Trúc lão tiền bối, yêu phụ đã đào tẩu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Từ trong trụ đá này ư?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Vâng, đúng vậy!

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Trụ đá này có lối thoát ư?

Chân Dật Lan nghe vậy hết sức thất vọng, nàng tưởng đâu Hàn Bích cung này do chính Khô Trúc Tiên Ông tự thiết kế xây dựng, hẳn nhiên mọi ngõ ngách và cơ quan mai phục đều rõ như lòng bàn tay, nào ngờ trong trụ đá có bí đạo mà ngay chính bản thân chủ nhân Hàn Bích cung cũng không biết.

Nàng chau chặt mày liễu, thở dài nói :

- Trúc lão tiền bối cũng không biết trong trụ đá này có lối đi sao?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Khi xưa xây dựng Hàn Bích cung, lão phu không xây cất ngôi điện này, nên hoàn toàn không biết trong trụ đá này có lối đi.

Chân Dật Lan giậm chân :

- Trúc lão tiền bối, chúng ta hãy phá hủy trụ đá này đi!

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Không cần, dù chúng ta có phá hủy trụ đá thì cũng không còn đuổi kịp yêu phụ đâu.

Chân Dật Lan tức tối buông tiếng thở dài, nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, chúng ta...

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ lặng thinh, giờ mới mỉm cười nói :

- Lan nhi, mọi sự nên nghe theo Trúc lão là hơn.

Chân Dật Lan đành hậm hực nói :

- Yêu phụ khốn kiếp này, Lan nhi mà bắt được y thị, nhất định sẽ rút gân...

Khô Trúc Tiên Ông phì cười tiếp lời :

- Rút gân không sao, nhưng đừng lấy mạng ả, phải dành cho lão phu báo thù mới được.

Bỗng khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Yêu phụ lúc này hẳn đã tẩu thoát, với tâm tính của ả khi xưa, e rằng kẻo lại gây ra song gió kinh

hoàng trên giang hồ nữa. Giờ chúng ta hãy ra phía sau tìm chút gì để ăn, sau đó sẽ triệu tập mọi người bàn tính kế hoạch ứng phó.

Trong đại điện Hàn Bích cung gồm có năm bàn tiệc, đèn đuốc sáng choang.

Bàn thượng thủ gồm Khô Trúc Tiên Ông, Nam Hoang Nhất Tẩu, Bắc Minh thần tăng, Cốc Mộng Viễn, Chân Dật Lan, Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công và Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh.

Bàn thứ nhì là hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện, Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư, Nga My chưởng môn Hận Thiên Lão Lão, Côn Luân chưởng môn Phục Hổ thiền sư, Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn và Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng.

Bàn thứ ba là Độn Long bảo chủ Kinh Long Tẩu Cốc Mộng Viễn với Lục Chỉ Thần Lão Vũ Mai phu phụ, Cổ Hiếu Toàn (trưởng tử của Cốc Mộng Viễn), Thiếu Lâm Kinh Đường Minh Tịnh đại sư, tôn giá Đức An đại sư, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái và Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu.

Bàn thứ tư và bàn thứ năm đều là đệ tử của năm đại môn phái.

Lúc này Khô Trúc Tiên Ông đang vòng tay cười nói :

- Lão phu bởi bị giam thần gần ba mươi năm nên không tìm ra được Hàn Bích Lộ để khoản đãi chư vị, đành phải tạm thay thế bằng Trúc Diệp Thanh mong chư vị chớ trách lão phu hẹp hòi nhỏ mọn.

Cổ Bát Công cười to tiếp lời :

- Nếu Tần huynh không nhớ, Cổ mỗ không cảm thấy gì, giờ nghe Tần huynh nhắc đến Hàn Bích Lộ, Cổ mỗ thật hết sức lấy làm tiếc.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cổ lão đệ đừng lo, hãy chờ xong việc ở đây, lão phu nhất định sẽ tìm ra Hàn Bích Lộ để lão đệ uống mười ngày mười đêm cho thỏa thích.

Cổ Bát Công thè lưỡi :

- Tốt quá, vậy thì còn gì bằng!

Đoạn quay sang Chân Dật Lan cười nói :

- Lan nhi thấy Cổ lão vận khí thế nào? Rồi đây chẳng những được uống Đào Hoa túy của ngươi mà

còn có Hàn Bích Lộ của Trúc lão, có lẽ ta sẽ say chết mất...

Chân Dật Lan cười bông đùa :

- Vậy thì quá sung sướng còn gì?

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Nếu có thể say chết, quả thật là sung sướng nhất đời.

Lúc này Khô Trúc Tiên Ông hướng về bốn vị Chưởng môn nhân cười nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân, tai kiếp võ lâm đã nổi dậy, Lý Hàm Băng, Lăng Thiên Thiên với cha con Thành Thế Hùng của Thiên Tàn môn đều sẽ là yêu nghiệt gây ra thảm họa cho võ lâm, cần phải diệt trừ. Theo lão phu thấy, bốn vị Chưởng môn nhân sau khi trải qua cơn hoạn nạn này, hẳn sẽ có thể xóa bỏ thành kiến môn phái...

Cổ Bát Công cười to tiếp lời :

- Đúng vậy, nếu họ mà chưa chịu từ bỏ thành kiến môn phái, Cổ mỗ là người trước tiên không màng đến họ nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Minh Thiện đại sư nghĩ sao?

Minh Thiện đại sư chắp tay đứng lên đáp :

- Bần tăng xin tuân theo pháp dụ của lão thí chủ!

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười, lớn tiếng :

- Chưởng môn nhân không cần khiêm kính như vậy, lão phu không gánh nhận nổi đâu.

Minh Thiện đại sư cười nói :

- Lão tiền bối đức cao trọng vọng, bần tăng sao thể không giữ lễ phép.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Xin các vị ngồi xuống cho!

Đoạn quay sang ba vị Chưởng môn nhân khác hỏi :

- Mai cô nương, các vị thì sao?

Hận Thiên Lão Lão tuy cao ngạo nhưng trước mặt Khô Trúc Tiên Ông vẫn chỉ là một vị tiểu cô nương, nên lão nhân đã gọi bà là Mai cô nương.

Ba người nghe hỏi, cũng cùng đứng lên đáp :

- Chúng vãn bối xin kính tuân pháp dụ của lão tiền bối.

Khi ba vị Chưởng môn nhân đứng lên, các đệ tử trong phái cũng đều đứng cả lên, thế là trong đại điện đã có đến hai phần ba số đứng lên.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày nói :

- Xin các vị hãy ngồi xuống cho, nếu các vị cứ đứng thế này thì lão phu sao thể nói được? Hay là các vị không muốn lão phu nói tiếp nữa?

Chân Dật Lan nghe vậy không nén được bật cười khúc khích.

Nhưng cũng nhờ tiếng cười của nàng, ba vị Chưởng môn nhân với các đệ tử mới thoát khỏi cảnh ngượng ngùng.

Côn Luân chưởng môn Phục Hổ thiền sư chắp tay cười nói :

- Lão thí chủ, chúng bần tăng xin tuân mệnh không khách sáo nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy mới phải chứ.

Cổ Bát Công bỗng hỏi :

- Tần huynh, chúng ta bây giờ phải tính sao đây?

Khô Trúc Tiên Ông không đáp mà hỏi ngược lại :

- Theo Cổ lão đệ thì sao?

Cổ Bát Công cười :

- Tần huynh đã hỏi đúng người rồi.

- Vậy ư? Cổ lão đệ định hành động thế nào?

Cổ Bát Công trầm giọng :

- Rất đơn giản, kéo đến giết sạch họ là xong.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Chúng ta giết ai?

Cổ Bát Công cười to :

- Lý Hàm Băng!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý Hàm Băng dễ giết vậy sao?

- Dễ giết hay không là việc của y, dám giết hay không mới là việc của chúng ta.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Như vậy không được ổn lắm!

Chân Dật Lan cười xen lời :

- Cổ lão tiền bối, phương pháp của tiền bối không được cao minh lắm.

Cổ Bát Công chau mày :

- Ả tinh ranh kia, ngươi có trò quái quỷ gì nào?

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Cổ lão tiền bối hãy coi chừng nếu còn gọi bừa bãi như vậy, cả đời cũng đừng hòng được uống Đào Hoa túy...

Cổ Bát Công thè lưỡi :

- Ối chà, ngươi hung dữ thật!

Chân Dật Lan cười :

- Cổ lão tiền bối giờ mới biết hả?

Cổ Bát Công lắc đầu cười nhăn nhúm, quả không dám nói gì nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười hỏi :

- Lan nhi, ngươi như có ý kiến gì phải không?

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão tiền bối, đây có nhiều cao nhân thế này, đâu còn chỗ để cho Lan nhi lên tiếng chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Có chí không cần tuổi cao, ngươi hãy nói đi.

- Nhưng Trúc lão tiền bối nghe rồi đừng cười nhé.

- Không cười đâu, ngươi nói đi!

Chân Dật Lan nghiêm mặt, chậm rãi nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Theo ý vãn bối, trước chúng ta nên cho người thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, bằng không, hư thực chẳng rõ, thật hết sức nguy hiểm.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng, phải có người thám thính trước mới được.

Cổ Bát Công cười to :

- Lan nhi, ý kiến của ngươi cũng đâu khác lão phu, chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.

Chân Dật Lan cười :

- Còn nữa kia mà!

- Còn nữa ư?

Chân Dật Lan nhướng mày cười :

- Ngoài việc thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, chúng ta còn cần phải có người hô hào khắp nơi trong Trung Nguyên, tập hợp các đồng đạo võ lâm, các phái chọn ra cao thủ xuất sắc nhất, do người suất lĩnh tiêu diệt bọn Thành Thế Hùng trước...

Cổ Bát Công bỗng vỗ tay reo :

- Hay lắm, rất là có lý!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lan nhi, còn gì nữa không?

- Còn...

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Chúng ta cũng cần phải lưu ý đến Tần Linh Sương hiện đang ở trong giang hồ...

Tần Tiêu Hồng bỗng đứng phắt dậy, tiếp lời :

- Đúng rồi, tuyệt đối không được để cho Sương nhi lọt vào trong tay yêu phụ Lăng Thiên Thiên.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Không sai, việc này có lẽ phải nhờ đến giới trẻ lo liệu...

Quay sang Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Mộng Viễn, ngươi được chăng?

Cốc Mộng Viễn hết sức bâng khuâng, chàng nghĩ đến mối giao tình của Tần Linh Sương trong quá khứ, nghĩ đến Chân Dật Lan hồn nhiên khả ái.

Thế nhưng chàng phải hạ quyết tâm, đưa mắt nhìn Chân Dật Lan nói :

- Việc này một mình vãn bối không sao lo liệu được.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Phải có một người giúp sức chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, việc này cần có Lan nhi giúp sức mới được.

Khô Trúc Tiên Ông vỗ tay :

- Phải rồi, lão phu cũng nghĩ như vậy!

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Cốc đại ca, Lan nhi rất sẵn sàng.

Cốc Mộng Viễn vui mừng nhìn nàng cười.

Khô Trúc Tiên Ông lại hỏi :

- Lan nhi còn có kế hoạch gì nữa không?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Còn Lăng Thiên Thiên nữa.

Tần Tiêu Hồng lớn tiếng tiếp lời :

- Yêu phụ ấy hãy giao cho Tần Tiêu Hồng này.

Tư Mã Thái cũng cười nói :

- Tư Mã Thái này nữa.

Lăng Tiêu đảo mắt cười :

- Huynh đệ cũng góp sức.

Tần Tiêu Hồng áy náy :

- Việc này làm phiền đến hai vị, Tần mỗ lòng sao yên được?

Hai người cười cởi mở :

- Tần huynh nói gì mà xa lạ thế này?

Tần Tiêu Hồng đành cảm kích cười không nói gì nữa.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Hồng nhi chọn lựa rất đúng, việc tìm kiếm Lăng Thiên Thiên giao cho ngươi đấy.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Trúc lão tiền bối, kế hoạch của Lan nhi vậy là hết.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Tốt lắm! Rất là khả thi, để xem ý kiến của các vị Chưởng môn nhân thế nào sau đó lão phu sẽ định đoạt.

Đoạn quay sang bốn vị Chưởng môn nhân, hỏi :

- Ý kiến các vị thế nào?

Bốn người đồng thanh đáp :

- Xin lão tiền bối toàn quyền quyết định.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Vậy thì lão phu phải phân công hành động rồi.

Chương 37: Tăng Tẩu Nam Hải Quái Kỳ

Khô Trúc Tiên Ông ngưng cười, quét mắt nhìn mọi người nói :

- Việc thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, lão phu một mình đảm trách được rồi.

Cổ Bát Công lắc đầu :

- Không được...

- Cổ lão đệ lại có trò trống gì nữa.

- Không phải Cổ mỗ có trò trống! Tần huynh, việc tối quan trọng sao Tần huynh không lo, mà lại đi thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Còn việc nào quan trọng hơn vậy?

- Việc hô hào hiệu triệu đồng đạo võ lâm Trung Nguyên!

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười ha hả :

- Có lão đệ sai rồi!

Cổ Bát Công trố mắt :

- Tần huynh cho là việc thám thính sào huyệt Lý Hàm Băng quan trọng hơn việc triệu quần hùng võ lâm Trung Nguyên ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy!

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Tần huynh hãy lý giải xem!

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Việc hiệu triệu quần hùng võ lâm Trung Nguyên, bất kỳ ai có danh vọng đều có thể đảm trách, còn việc thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng thì khác, ít ra võ công cũng phải đạt đến mức vạn độc bất xâm... Hơn nữa, lão ma đầu ấy võ công cao siêu khôn lường và thủ đoạn tàn ác... Cổ lão đệ thử nghĩ xem, lão phu đảm trách việc nào thích đáng hơn?

Cổ Bát Công chau mày lắc đầu :

- Cổ mỗ không nghĩ đến nhiều như vậy! Theo sự phân tích của Tần huynh, việc hiệu triệu quần hùng võ lâm Trung Nguyên quả là không nhất thiết phải do Tần huynh đảm trách.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Việc này lão phu vốn định gợi ý với Bắc Minh đại sư và Cát lão đệ...

Bắc Minh thần tăng vội chắp tay nói :

- Lão nạp không đủ danh vọng như vậy trong Trung Nguyên.

Nam Hoang Nhất Tẩu cũng lắc đầu nói :

- Giới võ lâm Trung Nguyên cũng rất ít người biết Cát mỗ.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Chính vì vậy nên lão phu mới đổi ý.

Cổ Bát Công thắc mắc hỏi :

- Vẫn do Tần huynh đảm trách ư?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Không, Cổ lão đệ đủ sức đảm trách rồi.

Cổ Bát Công không ngờ có vậy, bất giác thừ ra tại chỗ.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Sự quyết định của Tầ huynh rất là hợp lý.

Bắc Minh thần tăng cũng tuyên Phật hiệu nói :

- Nếu Cổ thí chủ đứng ra hiệu triệu, võ lâm Trung Nguyên ắt sẽ hưởng ứng ngay.

Cổ Bát Công giờ mới quay về thực tại, lắc đầu nói :

- Không được, không được, Cổ mỗ không gánh vác nổi việc này là thích đáng lắm rồi.

Cổ Bát Công vẫn lắc đầu nguầy nguậy :

- Không, Cổ mỗ không đảm trách nổi đâu.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười xen lời :

- Cổ lão khiêm tốn thế này, thật vãn bối rất là không ngờ.

Cổ Bát Công ngơ ngẩn :

- Cốc lão đệ nghĩ Cổ Bát Công này như thế nào?

- Theo vãn bối nghĩ, Cổ lão phải là người khảng khái hào sảng, vì nghĩa quên mình...

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Tiểu tử ngươi nói rất đúng, Cổ mỗ xưa nay quả là như vậy, nhưng việc này quá trọng đại, tùy tiện không được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Việc dù lớn dù nhỏ vì nghĩa quên mình thì không nên từ chối, nếu phân biệt thì còn gì là nghĩa nữa?

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Cốc đại ca mắng rất đúng!

Khô Trúc Tiên Ông cũng phì cười nói :

- Cổ lão đệ không nên từ chối nữa.

Cổ Bát Công nghiêm mặt :

- Tần huynh bảo Cổ mỗ đảm đương nhiệm vụ ấy thật ư?

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Còn có giả nữa sao?

- Cổ mỗ có một yêu cầu!

- Cứ nói, nếu thực thi được đều có thể chấp nhận!

- Cổ mỗ muốn tìm vài người liên danh đảm trách.

Khô Trúc Tiên Ông mau mắn gật đầu :

- Được, Cổ lão đệ hãy tùy ý tìm kiếm.

Cổ Bát Công lắc đầu :

- Cổ mỗ sẽ quyết định ngay bây giờ.

Bắc Minh thần tăng xen lời :

- Cổ thí chủ đã nắm chắc thành công rồi phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Cổ mỗ tuy không nắm chắc thành công, nhưng có nghĩ đến vài người có thể giúp Cổ mỗ hiệu triệu quần hùng võ lâm.

- Đó là những ai vậy?

- Hiện đang có mặt tại đây.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Ngoại trừ những người đã có nhiệm vụ, Cổ lão đệ cứ nêu ra!

- Đương nhiên không phải là người đã được phân công...

Cổ Bát Công đưa mắt nhin Minh Thiện đại sư, cười nói tiếp :

- Chưởng môn nhân là một!

Minh Thiện đại sư vội chắp tay nói :

- Lão nạp sẵn sàng theo thí chủ ra sức.

Cổ Bát Công lại quay sang Phục Hổ thiền sư hỏi :

- Chưởng môn nhân thì sao?

Phục Hổ thiền sư vội chắp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Lão nạp sẵn sàng tuân mệnh thí chủ.

Cổ Bát Công cười ha hả, lại quay sang Hận Thiên Lão Lão và Huê Nguyên Hàn hỏi :

- Hai vị hẳn cũng không từ chối chứ?

Hận Thiên Lão Lão cười :

- Lão thân sức yếu thế cô, không đảm đương nổi trọng nhiệm đâu.

Cổ Bát Công cười :

- Chỉ cần lão lão bằng lòng là được rồi.

- Xin tùy Cổ huynh sai bảo.

Cổ Bát Công gật đầu cười, Huê Nguyên Hàn đứng lên ôm quyền nói :

- Vãn bối cùng toàn phái Hoa Sơn sẵn sàng hành động theo pháp dụ của Cổ tiền bối.

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Bốn vị Chưởng môn nhân thật nhiệt tình, Cổ mỗ xin đa tạ!

Minh Thiện đại sư cười to :

- Thí chủ vốn ra sức vì các môn phái, sao lại cảm tạ ngược lại thế này?

Cổ Bát Công cười to :

- Nhưng bây giờ lại là Cổ mỗ nhờ các vị giúp sức kia mà.

Phục Hổ thiền sư chắp tay nói :

- Cổ thí chủ, lão nạp phải trở về Côn Luân trước để thu xếp mọi sự, trong vòng một tháng sẽ đến Tung Sơn, vậy có kịp không?

Cổ Bát Công quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Tần huynh ý kiến thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông thoáng trầm ngâm :

- Kịp! Kịp! Lão phu thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, khứ hồi ra cũng phải một tháng. Cho nên, thịnh hội kết mong của quần hùng võ lâm Trung Nguyên, theo ý lão phu nên định vào thời gian sau hai tháng thì ung dung hơn, các vị đồng ý hay không?

Minh Thiện đại sư gật đầu :

- Sau hai tháng quả là tốt hơn, địa điểm tụ hội cứ ở Thiếu Lâm tự, như vậy đối phó với cha con Thành Thế Hùng cũng gần hơn. Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Rất đúng, hãy quyết định như vậy...

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Tiểu tử, ý kiến ngươi thế nào?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối hoàn toàn đồng ý.

Khô Trúc Tiên Ông lại quay sang Bắc Minh thần tăng hỏi :

- Đại sư với Cát lão đệ trong thời gian hai tháng này sẽ làm gì tiêu khiển nào?

Bắc Minh thần tăng chắp tay :

- Nghe giọng điệu lão thí chủ rõ ràng có điều sai bảo, lão nạp đương nhiên...

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng xen lời :

- Đại sư khỏi nói dông dài, Tần huynh có việc sai bảo, chúng ta không thi hành được sao?

Bắc Minh thần tăng cười :

- Cát thí chủ thật là mau mắn.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Mọi người đều có công việc, hai ta lẽ nào lại ngoại lệ? Vì vậy Cát mỗ nghĩ là chúng ta nên nhận lấy một việc nhẹ nhàng cho giãn gân giãn cốt.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đúng vậy, lão phu đang định nhờ hai vị đảm trách một việc nhẹ nhàng hơn cả.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Trúc thí chủ nói mau đi, lão nạp đã bằng lòng trước rồi.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Lão phu định nhờ hai vị một chuyến Nam Hải Phổ Đà!

Bắc Minh thần tăng sốt sắng :

- Tốt lắm, lão nạp đã rất lâu không đặt chân đến Nam Hải rồi.

Nhưng Nam Hoang Nhất Tẩu lại lắc đầu :

- Tần huynh, đến Phổ Đà để làm gì vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Để mời mấy vị cao nhân xuất sơn.

Bắc Minh thần tăng ngạc nhiên :

- Mời ai vậy?

Nam Hoang Nhất Tẩu vẻ mặt nghiêm nặng hỏi :

- Tần huynh, ở Nam Hải có mấy vị cao nhân nào vậy?

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn :

- Đây, vị lão đệ này chính là đến từ Phổ Đà...

Bắc Minh thần tăng tiếp lời :

- Trúc thí chủ định bảo lão nạp với Cát thí chủ đi mời Không Linh Luyện Sĩ ư?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không phải!

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Gia sư không xuất sơn đâu, lão tiền bối đừng hoài công.

Bắc Minh thần tăng thắc mắc hỏi :

- Vậy thì Trúc thí chủ bảo lão nạp với Cát thí chủ đến Phổ Đà mời ai đây?

- Năm vị sư huynh của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn sững sờ.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười to :

- Mời năm lão quái vật đó ư? Thật đáng khen Tần huynh đã nghĩ ra được.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cát lão đệ, có đáng cho hai vị đi một chuyến hay không?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Rất đáng, rất đáng! Trong năm người Khúc Trực Sinh, Quy Mộng, Triển Ngọc Thành, Khương Thái và Hạ Chi Dương, bất kỳ mời được người nào cũng rất đáng.

Bắc Minh thần tăng vẻ lưỡng lự nói :

- Trúc thí chủ, lão nạp có điều lo lắng.

Khô Trúc Tiên Ông thoáng ngạc nhiên :

- Đại sư lo lắng gì vậy?

- Sợ không mời được nam vị quái nhân ấy.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đại sư đừng lo, lão phu cam đoan nhất định sẽ mời được họ hạ sơn.

Bắc Minh thần tăng không tin :

- Lão nạp hiểu rất rõ tính nết của năm người này...

- Nhưng hiện nay họ đã đổi khác rồi.

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Đúng vậy, năm vị sư huynh của vãn bối đã khác hẳn xưa kia!

Câu nói của chàng đã khiến rất nhiều người trong điện sửng sốt bàng hoàng, họ không ngờ sư huynh của thiếu niên này lại là năm quái vật từng một thời làm điêu đứng võ lâm.

Bắc Minh thần tăng chắp tay nói :

- Tiểu thí chủ có biết rõ quá khứ của năm vị sư huynh ấy không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối biết phần nào!

- Vậy tiểu thí chủ tin chắc là họ đã thay đổi rồi ư?

- Vâng!

- Tiểu thí chủ có tin là mời họ xuất sơn được chăng?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu vãn bối viết thư cho họ, có lẽ là được!

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Vậy là xong…

Bỗng quay sang Tần Thạch Khanh cười nói :

- Tần nữ hiệp, còn Hàn Bích cung này phải nhờ đến nữ hiệp tọa trấn một thời gian.

Tần Thạch Khanh vội cung kính đáp :

- Vãn bối tuân mệnh!

Khô Trúc Tiên Ông lại quay sang Tần Tiêu Hồng nói :

- Hồng nhi, ngươi đi với hai vị hiền điệt Tư Mã Thái và Lăng Tiêu, không cần phải trở về đây mà hai tháng sau cứ việc đến Tung Sơn tham gia thịnh hội.

Tần Tiêu Hồng vội cung kính đáp :

- Hồng nhi tuân mệnh!

Tư Mã Thái và Lăng Tiêu cũng ôm quyền nói :

- Chúng vãn bối tuân mệnh!

Khô Trúc Tiên Ông giờ mới thở ra một hơi dài nói :

- Đêm đã khuya, các vị hãy tạm nghĩ, sáng mai sẽ tiến hành theo kế hoạch đã phân công.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nói :

- Hai người hãy đi theo lão phu.

Sau đó gật đầu chào mọi người, dẫn theo Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan sải bước đi ra sau điện.

° ° °

Năm ngày sau, vào lúc hoàng hôn, dưới chân Thiện Cực phong trên Kỳ Liên sơn bỗng xuất hiện ba bóng người, một già hai trẻ, với khinh công tuyệt đỉnh phi thân lên Thiên Cực Phong.

Vực thẳm, tuyết đóng, đá to, rêu xanh đều không cản trở được họ, chỉ thoáng chốc đã lên đến đỉnh núi.

Ba người ấy chính là Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn quanh, đoạn nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Tốt hơn chúng ta nên chi nhau tìm kiếm, người nào phát hiện trước sẽ cất tiếng hú làm hiệu, lão phu đi về hướng đông.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, lão tiền bối nói phải!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy thì lão phu đi trước đây!

Vừa dứt lời đã tung mình phóng đi về hướng đông, thoáng chốc đã mất dạng.

Cốc Mộng Viễn ngước mát nhìn trời, đoạn tung mình phóng đi về hướng tây.

Phía này bởi được ánh nắng soi rọi nhiều hơn nên cây cối rất sum suê, chàng phóng đi trong cây cỏ um tùm, mắt luôn nhìn quanh tìm kiếm.

Khi xuống đến lưng núi, đột nhiên dưới chân hụt hẫng, người liền rơi thẳng xuống.

Cốc Mộng Viễn vội đưa mắt nhìn, thì ra chàng chỉ lo nhìn tứ phía, đã không lưu ý dưới chân, thoáng nhìn hệt như một bụi gai, nhưng thật ra lại là lam khí cuồn cuộn từ nơi lưng núi bốc lên.

Cốc Mộng Viễn rơi xuống chừng ba trượng mới vận đề khí, vung song chưởng kình lực xoáy tít tạo thành một bức tường vô hình đẩy chàng trở lên gần hai trượng.

Cốc Mộng Viễn lại vung song chưởng bổ xuống, kình lực càng xoay mạnh hơn, người chàng cũng cất lên cao hơn.

Khi trở lên đến vị trí cũ, tay trái chàng đẩy ra sau, người đã trở về bên một lùm cây nơi đã sẩy chân khi nãy.

Chàng vừa đứng vững chân, lập tức ngoảnh lại nhìn.

Vực thẳm!

Chàng suýt nữa đã thất thanh kêu lên.

Những cuộn lam khí chính là từ dưới vực thẳm bốc lên.

Vì trời đã tối sẩm, do cây cối bốn phía phản ánh, lam khí cũng loang thoáng màu xanh, thoạt nhìn giống hệt như rừng cây.

Cốc Mộng Viễn cười, đưa tay vén một cây nhỏ ra, thận trọng xem lại lần nữa. Khi đã xác định là vực thẳm, chàng lập tức quay người phi thân lên đỉnh núi, hướng về phía đông nam, ngửa mặt phát ra một tiếng hú dài vang vọng khắp núi rừng.

Tiếng hú hệt như rồng gầm, khiến chính chàng cũng kinh ngạc, không ngờ những ngày gần đây tuy luôn phải bôn ba, nhưng công lực lại tăng tiến hơn so với lúc còn ở Nam Hải.

Mặc dù chàng đã sớm ngưng tiếng hú, nhưng hồi âm bốn phía vẫn còn vang vọng hồi lâu.

Cốc Mộng Viễn lòng mừng thầm...

Bỗng một tiếng nói trong trẻo ở dưới núi vọng lên :

- Cốc đại ca đã tìm gặp rồi hả?

Tiếng nói chưa dứt, Chân Dật Lan đã như một cánh én trắng bay đến bên cạnh chàng.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Đã tìm được rồi!

Ngay khi ấy, lại có một tiếng nữa, giọng già nua từ phía đông vọng lên đỉnh núi :

- Tiểu tử, phúc duyên của ngươi quả nhiên tốt hơn lão phu.

Mái tóc bạc của Khô Trúc Tiên Ông phất phới bay trong gió, trên gương mặt xanh xao thoáng hiện nụ cười hớn hở vui sướng.

Cốc Mộng Viễn vội cười nói :

- Vãn bối đã phát hiện một vực thẳm ở lưng núi phía tây...

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Đó hẳn là Đoạn Vân Nhai rồi, chúng ta đến xem thử!

Đoạn liền phi thân xuống núi.

Cốc Mộng Viễn sợ Chân Dật Lan gặp nguy hiểm như mình khi nãy, vội tung mình vượt qua mặt Chân Dật Lan, dẫn trước phóng đi xuống núi, đồng thời lớn tiếng nói :

- Chỗ vực thẳm rất nguy hiểm, để nguy huynh dẫn đường cho.

Trong thoáng chốc, ba người đã có mặt trên bờ vực.

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ nói :

- Chính là nơi đây!

Chân Dật Lan chau mày :

- Đây chẳng phải toàn là cây cối hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vực thẳm này chẳng dễ phát hiện, bên dưới không phải là một khu rừng sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Không phải rừng cây mà là lam khí!

Chân Dật Lan không tin :

- Cốc đại ca gạt người ta...

Đồng thời vung tay quơ ra, thế là bàn tay nàng đầy mây trắng.

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Đây là mây ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải mây, mà là sương mù.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Ngươi sao mà phát hiện được vậy?

Cốc Mộng Viễn bèn kể lại sự việc vừa qua.

Nghe xong, Khô Trúc Tiên Ông cười to nói :

- Đây quả đúng là có thể gặp mà không thể cầu.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Cốc đại ca, thật nguy hiểm hết sức.

Đoạn nàng thò đầu nhìn xuống, thì thấy từ nơi miệng vực xuống đến ngàn trượng đều là núi đá thẳng tuột, bất giác rợn người, lại nói :

- Vực thẳm này thẳng đứng cheo leo và sâu hàng ngàn trượng, nếu Cốc đại ca võ công mà không cao cường thì...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Lúc ấy ngu huynh quả đã khinh suất... Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông lúc này đã xem xét rõ tình hình vực thẳm, gật đầu cười nói :

- Tử Vân thiên phủ chả lẽ lại ở dưới vực thẳm này ư?

Cốc Mộng Viễn nói :

- Rất có thể.

Chân Dật Lan quả quyết :

- Gì mà rất có thể! Chắc chắn là ở dưới vực thẳm này rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi chớ vội xuống, để ngu huynh đi tìm dây leo.

Thì ra Chân Dật Lan lúc đang nói đã quay người định trèo xuống vực.

Cốc Mộng Viễn không muốn nàng mạo hiểm, một mặt lên tiếng ngăn cản, một mặt chặt lấy mấy sợi dây leo nối lại thành một sợi dài.

Khô Trúc Tiên Ông đảo mắt cười :

- Mộng Viễn, hai ngươi hãy ở đây canh chừng, để lão phu xuống dưới trước xem thử.

Đoạn không chờ hai người trả lời, đã tung mình xuống vực thẳm.

Chân Dật Lan thấy vậy hoảng kinh nói :

- Cốc đại ca, Trúc lão sao lại phóng xuống thế này?

Cốc Mộng Viễn biết Khô Trúc Tiên Ông võ công đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, vực thẳm này đối với ông ta chảng khác chi đường bộ, bèn cười nói :

- Trúc lão đã dám xuống tất nhiên là không có nguy hiểm.

Chân Dật Lan trong lòng vẫn chưa yên tâm :

- Cốc đại ca hãy mai ném dây leo xuống để cho Trúc lão mượn sức đổi hơi... Ô, Cốc đại ca đưa dây đây.

Nàng thấy Cốc Mộng Viễn không chịu ném dây xuống, vội bước tới giật lấy, nằm mọp xuống miệng vực, vung tay ném dây xuống, và giữ chặt lấy đầu còn lại.

Đồng thời nàng lớn tiếng nói :

- Trúc lão, Lan nhi ném dây xuống đây.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức cảm động, cười nói :

- Lan nhi lòng dạ tốt thật!

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Cốc đại ca không cho là Lan nhi tinh nghịch chứ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Ngu huynh có trách Lan nhi tinh nghịch bao giờ?

Chân Dật Lan nheo mắt :

- Cốc đại ca cũng không sợ Lan nhi ngang bướng ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Lan nhi đâu bao giờ ngang bướng với ngu huynh.

Chân Dật Lan thoáng ngẩn người :

- Vậy ư? Có lẽ Lan nhi...

Nàng bỗng bụm miệng cười, không nói tiếp nữa.

Cốc Mộng Viễn đã hiểm tâm của nàng qua ánh mắt, nói :

- Lan nhi không cần phải nói, ngu huynh đã biết là vì...

Chàng cười cười, khẽ nói tiếp :

- Ngu huynh cũng cùng tâm ý như Lan nhi.

Chân Dật Lan nhoẻn miệng tươi cười, nhưng ngay khi ấy, bàn tay cầm dây leo bỗng bị giật mạnh

Chương 0038

Chân Dật Lan giật mình kinh hãi, vội lớn tiếng gọi : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Trúc lão!

Tiếng cười của Khô Trúc Tiên Ông từ dưới vực vọng lên, nói :

- Hai ngươi có nghe tiếng lão phu nói không?

Chân Dật Lan đáp :

- Nghe, vừa rồi chẳng phải Trúc lão đã giật dây sao?

- Phaả, chính lão phu đã giật dây.

Cốc Mộng Viễn lớn tiếng nói :

- Lão tiền bối đã tìm được động phủ rồi phải không?

- Tìm được rồi!

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Ồ... Chúng vãn bối xuống được chưa?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lão phu giật dây chính là để bảo hai ngươi xuống đây... Hai ngươi hãy buộc dây vào một tảng đá to, sau đó đu theo dây xuống, sẽ đến chỗ lão phu.

Chân Dật Lan nôn nóng đáp :

- Vâng, Lan nhi sẽ xuống trước đây!

Đoạn cũng chẳng chịu buộc dây, chỉ trao cho Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca hãy cầm lấy, Lan nhi xuống trước.

Cốc Mộng Viễn đón lấy dây leo, cười nói :

- Khi nào xuống đến nơi, hãy giật dây báo hiệu nhé!

- Vâng!

Chân Dật Lan liền hai tay nắm lấy dây leo, tuột xuống nhanh như bay.

Chốc lát sau, Cốc Mộng Viễn cảm thấy dây leo trong tay giật mạnh, liền hỏi :

- Lan nhi đã đến rồi hả?

Tiếng nói Chân Dật Lan có vẻ thích thú từ dưới vọng lên :

- Cốc đại ca, dưới này tuyệt quá, hãy xuống mau.

- Ngu huynh xuống ngay đây!

Cốc Mộng Viễn nói xong, liền buộc dây vào một ngọn cây thấp, sau đó một tay nắm dây, một tay chỏi vào vách đá tuột nhanh xuống.

Chưa đến nửa chừng, chàng đã trông thấy bóng dáng Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan, thì ra vách đá nơi ấy có một chỗ lõm to lớn như hang động, Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan đang đứng trong chỗ lõm ấy.

Cốc Mộng Viễn hai chân chỏi mạnh, đáp xuống bên cạnh Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan liền cười nói :

- Cốc đại ca hãy xem, chỗ này tuyệt biết mấy? Vách đá lại lõm sâu vào đến hơn trượng, dường như là để tránh mưa...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Người nào mà xuống đây tránh mưa được, hẳn là cao thủ bậc nhất võ lâm cũng chẳng sợ mưa gió nắng sương.

Chân Dật Lan bật cười :

- Lan nhi chỉ giả dụ thôi mà!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh cũng nói đùa thôi mà!

Đoạn quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Lão tiền bối, Tử Vân thiên phủ ở đâu?

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay chỉ phía sau chàng, cười nói :

- Chẳng phải ở ngay sau lưng ngươi đó sao?

Cốc Mộng Viễn xuống đến, một là vì trời đã tối, hai nữa Chân Dật Lan không chờ chàng quan sát đã nói chuyện, nên chưa lưu ý đến bức vách đá phía sau, giờ nghe Khô Trúc Tiên Ông nói mới quay lại nhìn.

Chàng nhãn lực hơn người, tuy dưới vực tối om, song chàng vẫn trông thấy rõ trên vách đá có bốn chữ to Tử Vân thiên phủ màu đỏ.

Tuy nét chữ đã phai mờ, song vẫn nhận ra được người viết công lực thâm hậu kinh người.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Quả đúng là đây rồi!

Chân Dật Lan chau mày :

- Nhưng cửa dường như đã bị bít kín rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngọn kim trâm hẳn chính chỗ khóa mở cửa.

- Lão phu cũng chưa thử!

Khô Trúc Tiên Ông dứt lời liền vội bước đi đến bên vách đá, Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan cũng cất bước theo sau.

Chân Dật Lan xem xét một hồi rồi nói :

- Trúc lão, vách đá này còn nguyên mà.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vách đá tuy trông còn nguyên nhưng đã là Tử Vân thiên phủ thì ắt phải có cửa ra vào.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối cũng nghĩ như vậy!

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay sờ lên vách đá, chăm chú tìm kiếm.

Chân Dật Lan đứng bên trố to mắt nhìn, nhưng bởi quá tối, nàng nhìn hồi lâu cũng chẳng nhận ra được gì.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to nói :

- Đây rồi!

Cốc Mộng Viễn tiến tới một bước hỏi :

- Lão tiền bối đã tìm được rồi ư?

- Xem ra đúng như ngươi đã nói, kim trâm chính là chìa khóa để mở cửa Tử Vân thiên phủ. Thật không ngờ Vu đại hiệp lại sắp đặt một cách tuyệt diệu thế này!

Khô Trúc Tiên Ông vừa nói vừa móc lấy kim trâm ra.

Chân Dật Lan cũng tiến tới hỏi :

- Trúc lão, trên vách đá có ổ khóa ngầm gì vậy?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Không có ổ khóa ngầm, mà chỉ có một lỗ nhỏ thôi!

Lão nhân vừa nói vừa cắm kim trâm vào lỗ nhỏ trên vách đá.

Chân Dật Lan chau mày cười nói :

- Trúc lão sao lại cắm ngược đầu thế này? Truyện "Giang Hồ Ký "

Thì ra Khô Trúc Tiên Ông đã cắm phần đuôi vào trong lỗ nhỏ.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Phần đuôi ngọn kim trâm chính là một chiếc chìa khóa, ngươi không nhận thấy có hai cánh bên khác với trâm thường hay sao?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Thảo nào hôm Trúc lão đưa Lan nhi xem, Lan nhi cứ thấy là lạ làm sao...

Vừa lúc ấy, trên vách đá có tiếng rì rầm vang lên.

Khô Trúc Tiên Ông cười to nói :

- Đã mở rồi!

Quả nhiên, một khoảng vách đá rộng chừng một trượng đã từ từ rút vào trong, được hơn trượng thì tự động dừng lại.

Khô Trúc Tiên Ông rút kim trâm ra cười nói :

- Cánh cửa đá này thiết kế cao minh hơn trong Hàn Bích cung nhiều, hai ngươi hãy đi theo lão phu vào xem thử.

Ba người cùng cất bước đi vào, phần vách đá tụt vào hệt như một bức bình phong chắn ngay trước mặt..

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Vách đá này vừa có thể làm cửa, vừa có thể làm bình phong, thật là tiện lợi.

Chân Dật Lan lúc này đã vòng qua bên kia bình phong, kinh ngạc lớn tiếng gọi :

- Trúc lão, Cốc đại ca đến đây mau.

Hai người vội nhanh bước vòng qua bên kia bình phong, liền tức sững sờ đứng thừ ra tại chỗ.

Thì ra bên kia bình phong là một động thủ được xây toàn bằng ngọc thạch trắng, cao chừng ba trượng và rộng năm trượng, cánh cửa nơi giữa chỉ mở ra nửa chừng, và có ánh đèn hắt ra.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài cảm khái nói :

- Vu Vọng Cơ thật là một vị kỳ nhân.

Thì ra sau khi bước chân vào Tử Vân thiên phủ này, ông mới thấy Hàn Bích cung của mình thật còn kém quá xa.

Cốc Mộng Viễn cũng thở dài nói :

- Chẳng rõ những ngọc thạch này đã được vận chuyển đến đây bằng cách nào thế nhỉ?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nắm tay Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, tiên phủ của bậc tiền bối không nên xông bừa làm ô uế đến tiên nhân, hãy đi theo lão

phu!

Chân Dật Lan nghe vậy, đành mỉm cười vâng lời.

Thật ra nàng cũng biết, đó chỉ là Khô Trúc Tiên Ông sợ nàng gặp nguy hiểm thôi.

Cốc Mộng Viễn muốn tranh trước với Khô Trúc Tiên Ông, bèn theo sau hai người đi vào cửa động phủ.

Bên kia là một khoảng đất rộng hơn mười trượng, trồng kỳ hoa dị thảo.

Dọc theo hai bên vách đá có hai hồ nước nhỏ. Tuy hoa cỏ nơi đây không có ánh nắng, song vẫn sum suê tươi nở.

Khô Trúc Tiên Ông theo lối đi nhỏ dẫn trước tiến vào, trong động bởi có treo đến mấy trăm viên minh châu nên sáng tỏ như ban ngày.

Ba người băng qua vườn hoa, đi vào một gian đại sảnh rộng chừng ba trượng, bày trí đơn sơ cổ kính, hai bên có tám chiếc ghế thái sư cũng bằng ngọc thạch, trên vách đá treo đầy tự họa của các danh nhân đời Đường và đời Tống.

Cốc Mộng Viễn đang say mê đứng xem một bức tranh sơn thủy, bỗng nghe Chân Dật Lan kinh ngạc nói :

- Trúc lão, đèn này sao lại không tắt vậy?

Thì ra Chân Dật Lan phát hiện ngọn đèn đá nơi giữa đại sảnh đang rực cháy, khói xanh bốc lên nghi ngút.

Cốc Mộng Viễn với Khô Trúc Tiên Ông cùng đi đến.

Khô Trúc Tiên Ông tung mình đến, một tay nắm lấy sợi xích vàng treo đèn, thổi vào đèn một cái, buông tay hạ xuống đất, cười nói :

- Đây là Vạn Niên Thạch Kính! Theo lão phu thấy, dầu trong ấy còn có thể thắp đến mấy ngàn năm nữa.

Chân Dật Lan kinh ngạc trố to mắt hỏi :

- Thật vậy ư?

- Đương nhiên là thật! Nếu không, Vu Vọng Cơ qua đời đã hơn ba trăm năm, ngọn đèn này sao thể không người trông nom mà vẫn cháy?

Chân Dật Lan gật đầu cười :

- Phải rồi, có lẽ ngọn đèn này quả thật cháy được đến vạn năm!

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn ngọn đèn hỏi :

- Lão tiền bối, đây quả thật là Vạn Niên thạch Kính ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngoài Vạn Niên Thạch Kính ra, còn đèn nào cháy suốt ba trăm năm không tắt chứ?

- Vãn bối từng nghe gia sư nói Vạn Niên Thạch Kính có công hiệu tị độc trừ tà, nhưng chẳng rõ sự thể như thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Ngươi không nhìn thấy những khói xanh kia sao?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Chả lẽ khói xanh ấy có thể tị độc ư?

- Chẳng những khói xanh ấy có thể giải vạn độc mà còn có thể xua đuổi mọi loại côn trùng độc vật và phòng chống sự mục nát... Nếu như di thể của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần ở trong này, chắc chắn vẫn nguyên vẹn như lúc còn sống...

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Vậy thì thần kỳ quá!

- Tiên cổ dị trân dĩ nhiên là thần kỳ rồi.

Chân Dật Lan bỗng hỏi :

- Trúc lão, Vu đại hiệp không sợ người ta lấy trộm thạch kính này sao?

Khô Trúc Tiên Ông lại cười :

- Không lấy trộm được đâu.

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Sao vậy?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng nói :

- Sợi xích vàng treo đèn kia được làm bằng khố kim ở Đông Hải, bất kỳ bảo đao bảo kiếm gì cũng không chặt đứt được. Hơn nữa...

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu, nói tiếp :

- Thạch kính này nếu không được chứa trong chiếc hộp được làm bằng ôn ngọc vạn năm, dầu trong kính mà gặp ánh nắng là lập tức bốc hơi hết sạch.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Lại còn quái lạ vậy ư?

Song nàng chợt nghĩ đến, lại hỏi :

- Trúc lão bảo là không gì chặt đứt được sợi dậy xích vàng kia, vậy thì Vu đại hiệp đã bằng cách nào gắn vào trên nóc động?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi hỏi thật là hóc búa.

Chân Dật Lan cười :

- Hẳn là Trúc lão biết phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu xác nhận :

- Loại khổ kim của Đông Hải này tuy không phải bảo đao bảo kiếm nào có thể chặt đứt, nhưng nếu có người dung công lực Huyền Băng chân khí hòa nhập vào Kim Cang chỉ thì lại bứt đứt hết sức dễ dàng.

- À, Lan nhi hiểu rồi, Huyền Băng chân khí chính là tuyệt kỹ của Hạ Vô Trần nữ hiệp, thảo nào Vạn Niên Thạch Kính phải dùng khổ kim Đông Hải làm dây treo.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Ngươi thử nghĩ xem, trong võ lâm đương kim có ai luyện thành công được Huyền Băng chân khí, nên chỉ nội xích vàng này là không ai làm đứt được rồi.

Chân Dật Lan cười :

- Cũng chưa chắc!

Cốc Mộng Viễn cũng cười nói :

- Lão tiền bối, theo vãn bối được biết, trong võ lâm này còn một thứ công lực có thể sánh với Huyền Băng chân khí.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người, nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu, bỗng cười phá lên nói :

- Đúng, đúng, lão phu suýt nữa đã quên mất.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Lão tiền bối đã nhớ ra rồi ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đại Diễn Quy Huyền chân khí của lệnh sư quả là có thể sánh với Huyền Băng chân khí. Hơn nữa, theo lão phu biết, còn trội hơn Huyền Băng chân khí nữa là khác.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tuy chưa chắc trội hơn, nhưng theo vãn bối nhận thấy thì có lẽ không kém.

- Chắc chắn là trội hơn. Khi xưa lão phu từng được chứng kiến lệnh sư thi triển, thật là khủng khiếp...

Khô Trúc Tiên Ông bỗng thở dài, nói tiếp :

- Thành tựu của lệnh sư thật cao chẳng kém Vu đại hiệp...

Chân Dật Lan xen lời :

- Trúc lão, chúng ta hãy vào trong xem thử!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng rồi, chúng ta hãy vào khấu bái di thể của hai vị ấy trước.

Nhưng chưa kịp cất bước, Cốc Mộng Viễn đã cười nói :

- Lão tiền bối, chúng ta đi mau!

Đoạn liền dẫn trước đi vào trong.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Thì ra ngươi sợ lão phu gặp nguy hiểm.

Bên trong là một gian thạch thất vuông vức, nơi giữa chỉ có một lư đỉnh như dùng để luyện đơn, phía sau lư đỉnh mỗi bên có một chiếc bồ đoàn, có lẽ là nơi tịnh tọa của Song tiên.

Bên trái là một gian thư phòng chất đầy các loại sách cổ, bên phải chính là phòng ngủ của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường to, một chiếc bàn trang điểm và hai chiếc ghế, tất cả đều bằng ngọc thạch, ngoài ra không còn gì vậy khác, nhưng trên vách có treo một thanh cổ kiếm, và bên cạnh là một sợi dây đai trắng.

Trên chiếc giường ngọc thạch to chính là di thể của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần, quả nhiên hai người vẫn còn nguyên vẹn như còn sống.

Vu Vọng Cơ tuổi trông chừng chỉ bốn mươi, mặc áo dài màu vàng nhạt ngồi xếp bằng trên giường đá, mỉm miệng cười hết sức bình thản.

Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần thì trông như một thiếu phụ tuổi chừng ba mươi, nghiêng người nằm trong lòng Vu Vọng Cơ, đôi tay nõn nà đặt ngang trước ngực, môi nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Cốc Mộng Viễn trước nay vẫn cho Tần Linh Sương và Chân Dật Lan là hai mỹ nhân hiếm có trên đời, nhưng giờ đây đứng trước di dung của Hạ Vô Trần, chàng mới nhận thấy vị kỳ nhân tiền bối này lại đẹp đến mức khiến người không dám nhìn thẳng.

Cốc Mộng Viễn đang suy tư, Khô Trúc Tiên Ông cùng Chân Dật Lan đã cùng kính vái lạy di thể của hai vị cao nhân tiền bối, chàng thấy vậy cũng vội quỳ xuống bái lạy.

Cốc Mộng Viễn lạy xong đứng lên, bỗng phát hiện trên nóc mùng có một mảnh giấy ngà trắng, bèn chau mày khẽ nói :

- Lão tiền bối, trên nóc mùng có một mảnh giấy!

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Thật vậy ư? Sao lão phu không thấy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu vãn bối mà không khấu đầu, có lẽ cũng chẳng phát hiện được.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Vậy là hai vị kỳ nhân này đã có sụụ tính toán trước rồi!

Bỗng quay sang Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, ngươi hãy lên giường lấy mảnh giấy kia xuống.

Với võ công của Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn, chỉ cần với tay là lấy được mảnh giấy ngay, nhưng họ lại không làm, bởi sợ làm ô uế đến di thể của cao nhân tiền bối, nên Khô Trúc Tiên Ông mới bảo Chân Dật Lan lên giường lấy, vì biết nàng vẫn còn tấm thân trong trắng.

Chân Dật Lan vâng lời tung mình, với tay lấy mảnh giấy trên nóc mùng xuống, ngay cả nóc giường cũng không chạm đến. Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy thầm hài lòng gật đầu.

Cốc Mộng Viễn cũng thầm khen :

- Lan nhi cũng thật khôn ngoan, không dám làm ô uế đến di thể của tiên nhân.

Chân Dật Lan không xem mảnh giấy mà trao ngay cho Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông đón lấy, cùng Cốc Mộng Viễn xem.

Đó là di thư của vợ chồng Vu Vọng Cơ :

Vu mỗ phu phụ trọn đời thương yêu nhau, ngày phi thăg đã quyết tâm cùng tạo hóa, nên đã bố trí tiên phủ này, Vạn Niên Thạch Kính trong động có thể giữ cho nhục thể Vu mỗ phu phụ sáu ngàn năm không bị hủy hoại, người vào động xin đừng tham lấy, nếu không ắt gặp kỳ họa. Vu mỗ phu phụ cả đời hành hiệp không hề tích lũy vàng bạc, trong động tuy không có vật quý giá, nhưng người vào được đây hẳn là cao nhân võ lâm, Vu mỗ phu phụ có để lại một thanh Huyền Băng kiếm, một vuông Thiên Kỳ Cẩm và một quyển Song Tuyệt Vô Ảnh Kiếm Phổ kính tặng. Ngoài ra mọi vật trong động xin đừng tự hủy hoại. Khi ra khỏi đây, xin hãy ném Tử Vân kim trâm xuống tuyệt cốc, Vu mỗ phu phụ sớm đã có sự sắp đặt, động này chỉ mở một lần, khi động này mở lần nữa sẽ là ngày động hủy sụp núi, xin hãy nhớ lấy.

Tái bút: Kiếm và cẩm đều treo trên vách, riêng kiếm phổ ở trong thư phòng, nếu người đến đây có tiên duyên, hẳn sẽ có được vật khác nữa trong thư phòng. Nhưng ngoài ba vật Vu mỗ phu phụ chuẩn tặng, xin đừng lấy đi bất kỳ vật nào khác.

Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần thủ sắc!

Ba người xem xong, cùng đưa mắt nhìn nhau hồi lâu.

Khô Trúc Tiên Ông xếp thư lại, thở dài nói :

- Thật là không thể ngờ...

Cốc Mộng Viễn cũng khẽ thở dài nói :

- Hai vị tiền bối này thật đáng khâm ngưỡng.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đúng vậy! Giới võ lâm đã đồn đại Vu đại hiệp là tiên lữ nhân gian, hôm nay được hân hạnh chứng kiến, thật khiến lão phu vô vàn cảm khái và ngưỡng mộ.

Chân Dật Lan bỗng nói :

- Trúc lão, thanh kiếm trên vách hẳn chính là Huyền Băng kiếm.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Tất nhiên, và dây đai trắng này hẳn chính là Thiên Kỳ Cẩm!

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Hai món binh khí này thật thích hợp cho hai người sử dụng. Đấng tiền bối đã lưu trặng, hai ngươi không nên khách sáo.

Khô Trúc Tiên Ông như sợ hai người ngại không lấy, nên đã lên tiếng trước để họ không tiện từ chối.

Cốc Mộng Viễn lẽ nào không hiểu tâm ý lão nhân, bèn cười nói :

- Chúng vãn bối nhận lấy thật hổ thẹn.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là tâm ý của Vu đại hiệp, hai người không nên phụ!

Cốc Mộng Viễn cười, hướng về nhị tiên trên giường mặc nhiên cảm tạ, đoạn mới lấy Huyền Băng kiếm và Thiên Kỳ Cẩm trao hết cho Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan đón lấy Thiên Kỳ Cẩm, trả Huyền Băng kiếm cho Cốc Mộng Viễn và nói :

- Cốc đại ca, Lan nhi đã có một thanh nhuyền kiếm rồi, đại ca hãy giữ lấy kiếm mà dùng.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Ngu huynh thật sự không cần phải dùng kiếm.

Khô Trúc Tiên Ông biết Cốc Mộng Viễn không nói ngoa, với công lực chàng hiện nay, bất kỳ vật gì trong tay cũng chẳngkhác cổ binh thần khí, nhưng ông biết rõ lợi ích của Huyền Băng kiếm, bèn cười nói :

- Mộng Viễn, ngươi hãy giữ lấy thanh kiếm này, không chừng nó sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi trong tương lai đấy.

Cốc Mộng Viễn đành gật đầu nói :

- Vãn bối nhận lấy thật hổ thẹn!

Chàng vừa nói vừa đeo kiếm vào bên lưng.

Khô Trúc Tiên Ông lại cười nói :

- Chúng ta hãy vào thư phòng xem thử!

Cốc Mộng Viễn chau mày lắc đầu :

- Lão tiền bối, vãn bối không lấy kiếm phổ đâu!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi không lấy, lão phu lấy!

Đoạn vòng tay xá dài di thể song tiên, quay người đi ngay.

Cốc Mộng Viễn đành cùng Chân Dật Lan xá một xá, cất bước theo sau Khô Trúc Tiên Ông.

Vào đến thư phòng, Khô Trúc Tiên Ông bảo hai người chia nhau tìm kiếm Song Tuyệt Vô Ảnh Kiếm Phổ trên giá sách, và thử xem còn có kỳ ngộ gì nữa không.

Cốc Mộng Viễn bởi lòng không muốn lấy kiếm phổ nên chắp tay sau lưng đi thẳng vào trong, vừa đi vừa lơ đễnh đưa mắt nhìn lên giá sách.

Bỗng ánh mắt chàng dừng lại, bởi vừa phát hiện trên giá sách có một vật rất quen thuộc, đó là một thanh kiếm nhỏ rất giống Mặc Ngọc Kiếm Sắc của Lý Hàm Băng, chỉ khác là thanh kiếm này màu vàng.

Bởi lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng đưa tay lấy thanh kiếm ấy xuống, lại phát hiện phía sau thanh kiếm có một mảnh giấy nhỏ.

Chàng chú mắt xem, chỉ thấy trên giấy viết :

Kim Ưng Kiếm Sắc này khi xưa là vật của Bạch Thủy Kim Long Lý Thiên Quân ở Trường Bạch sơn Thần Phong động, Lý Thiên Quân tuy tính tình quái đản nhưng không mất bản sắc một nhân vật võ lâm. Lúc Vu mỗ phu phụ du hiệp Trường Bạch sơn, từng đính giao với Lý Thiên Quân, được tặng một Kiếm Sắc có thể hiệu lệnh đệ tử Thần Phong động, Vu mỗ phu phụ bởi cảm thịnh ý, đã nhận làm vật kỷ niệm.

Nhưng theo lời Kim Tiền Thần Bốc Minh Thiên Thế, ba đời sau họ Lý ắt sinh nghịch tử, nhiễu loạn giang hồ, Kiếm Sắc này có thể dẹp yên được, nên đã lưu lại để chờ người hữu duyên, Kiếm Sắc này chẳng những có thể làm lệnh bài, mà còn có thể hóa giải mọi độc vật của Thần Phong động.

Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần lưu thư!

Cốc Mộng Viễn xem xong thư, lòng mừng khôn xiết, nghĩ có lẽ kỳ ngộ mà Vu Vọng Cơ đã nói trong di thư kia, chính là Kim Ưng Kiếm Sắc này đây.

Chàng bèn lấy cả thư và Kiếm Sắc xuống, cười nói :

- Lão tiền bối, vãn bối đã tìm được một bửu vật đây!

Cốc Mộng Viễn không chút động lòng trước cổ binh thần khí mà giới võ lâm hằng ao ước, nhưng lại xem trọng một thanh kiếm nhỏ bé này, thật khiến người khó hiểu.

Khô Trúc Tiên Ông xem thư xong, cười nói :

- Tiểu tử, lão phu hiểu tâm ý ngươi.

Lúc này, Chân Dật Lan tay cầm một quyển kiếm phổ đi đến hỏi :

- Cốc đại ca đã tìm được bửu vật gì vậy?

Cốc Mộng Viễn liền trao Kiếm Sắc với thư cho nàng.

Xem xong, Chân Dật Lan cười nói :

- Cốc đại ca thật khiến người khó hiểu quá.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Lan nhi đã tìm được kiếm phổ rồi ư?

Chân Dật Lan đưa quyển Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm phổ lên :

- Đây chẳng phải là gì?

Cốc Mộng Viễn không nhìn, chỉ cười nói :

- Lan nhi muốn luyện ư?

Chân Dật Lan nhướng mày :

- Cốc đại ca không muốn luyện sao? Quyển kiếm phổ này thật hết sức tinh diệu...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Lan nhi sau khi luyện thành Vô Ảnh Kiếm, vì muốn đấu với Lý Hàm Băng một phen phải không?

Chân Dật Lan nhướng mày cười :

- Đương nhiên!

Cốc Mộng Viễn cười đắc ý :

- Kiếm Sắc mà ngu huynh tìm được có lẽ hữu dụng hơn!

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Vậy ư?

- Ngu huynh muốn chiến thắng Lý Hàm Băng mà không cần phải đổ máu.

Chân Dật Lan ngẩn người, hồi lâu mới nói :

- Lan nhi hiểu rồi!

Bỗng nàng nước mắt chảy dài, lúng búng nói tiếp :

- Cốc đại ca, Lan nhi cảm thấy xấu hổ quá.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nói :

- Ngu huynh đâu có trách Lan nhi. Ý định của Lan nhi đó là lẽ thường tình, nếu không tìm được Kiếm Sắc thì ngu huynh cũng như Lan nhi thôi.

Chân Dật Lan không tin hỏi :

- Thật vậy ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Đương nhiên là thật! Vả lại, Kiếm Sắc này có công dụng hay không, hiện cũng chưa biết chừng, bởi hạng người như Lý Hàm Băng có chịu tin phục Kiếm Sắc của tằng tổ mình hay không, thật khó mà khẳng định được.

Chân Dật Lan nghe vậy mới ngưng khóc, nhoẻn miệng cười.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Kiếm phổ cần phải luyện mà Kiếm Sắc cũng hữu dụng. Thôi, Lan nhi hãy cất lấy kiếm phổ, chúng ta rời khỏi đây được rồi!

Chân Dật Lan cất kiếm phổ vào lòng, quyến luyến nhìn thư phòng lần cuối rồi mới theo sau Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn đi ra.

Ra khỏi Tử Vân thiên phủ, Khô Trúc Tiên Ông lại dùng kiếm trâm đóng cửa động phủ, sau đó ném Tử Vân kim trâm xuống vực thẳm, cười dài nói :

- Tử Vân thiên phủ từ nay sẽ vĩnh viễn đóng kín, những mong Vu đại hiệp phu phụ linh thiêng, yên tâm mà hưởng phúc.

Đoạn hai tay xoải ra vỗ xuống, người như cánh chim từ từ bay lên cao.

Chân Dật Lan buột miệng khen :

- Thân pháp tuyệt diệu!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Trong một ngày gần đây, Lan nhi cũng sẽ như Trúc lão thôi.

Chân Dật Lan bẽn lẽn cười :

- Cốc đại ca, đi nào! Chúng ta còn phải cùng Trúc lão đến Trường Bạch sơn nữa

Chương 39: Tiểu Anh Hùng Thách Đấu Đệ Nhất Ma

Trên tuyệt đỉnh Trường Bạch sơn.

Thiên Trì sóng lặng như gương, trong rừng cây bao phủ, nước hồ xanh biếc, cảnh sắc đẹp chẳng khác tiên giới.

Lúc này tuyết trắng phủ dày cùng khắp, nhưng gần Thiên Trì bỗng có ba bóng người xuất hiện, đó chính là Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan.

Họ đến từ Kỳ Liên sơn, với mục đích thăm dò hư thực của Thần Phong động.

Khô Trúc Tiên Ông dường như rất quen đường thuộc lối, vừa lên đến Thiên Trì, liền quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Tiểu tử, Thần Phong động nằm ở phía bắc Thiên Trì này đây.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Nơi đây đa số là núi đất, sao lại có động phủ to lớn vậy? Hơn nữa...

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Thần Phong động đâu phải thực sự là động.

Chân Dật Lan thắc mắc hỏi :

- Vậy thì sao lại gọi là động?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Xưa kia vốn là sơn động, nhưng từ khi Lý Hàm Băng tiếp nhiệm Động chủ đã ra sức khuếch trương, nên...

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Lan nhi hiểu rồi, động không đủ chỗ ở chứ gì?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy! Thế nên Thần Phong động chỉ là cái tên, trên thực tế đã trở thành một tòa thạch bảo hết sức nguy nga hùng vĩ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thạch bảo dễ dọ thám hơn sơn động nhiều! Lão tiền bối, chúng ta nên quang minh chính đại bái viếng hay là lén lút dọ thám?

Khô Trúc Tiên Ông không đáp mà hỏi ngược lại :

- Theo ý ngươi thì sao?

- Bái viếng một cách quang minh chính đại!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu, chưa kịp lên tiếng, Chân Dật Lan đã ré lên :

- Lan nhi phản đối!

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Lan nhi định lén lút dọ thám ư?

Chân Dật Lan gật đầu cười :

- Vâng, nếu công khai thì dò ra được gì? Trái lại còn đả thảo kinh xà nữa.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Cũng chưa hẳn, chúng ta đã không có ý đám ám sát Lý Hàm Băng, vì sao không thể gặp gỡ lão ta một cách đường hoàng kia chứ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Đúng, chúng ta hãy công khai gặp gỡ...

Chân Dật Lan chau mày dẩu môi :

- Trúc lão vì sao lại bênh vực Cốc đại ca?

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Lão phu đâu có bênh vực, chỉ nói một cách công bằng thôi.

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Trúc lão đã thiên về phía Cốc đại ca, sao kể được là công bằng chứ?

Khô Trúc Tiên Ông bật cười :

- Theo ngươi thì thế nào mới là công bằng?

Chân Dật Lan cười :

- Ít ra cũng phải chan hòa chứ!

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Ngươi nói cũng có lý!

Cốc Mộng Viễn chau mày, nhưng Chân Dật Lan thì cười khanh khách.

Khô Trúc Tiên Ông nói tiếp :

- Đã gọi là công lý thì không được thiên vị, đã không được thiên vị thì đương nhiên chẳng thể đồng ý người này mà không đồng ý người kia...

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, trên đời lại có lý lẽ như vậy ư?

Nhưng chàng không muốn biện luận, bởi một là không muốn cãi nhau với Chân Dật Lan, hai nữa là không muốn phản bác lý luận ngang ngược của Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy bèn cười nói :

- Tiểu tử, ngươi quả thật là một người tốt.

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Cốc đại ca không có lý, đương nhiên là không còn gì để nói nữa.

Cốc Mộng Viễn miệng cười méo xệch :

- Lão tiền bối quyết định như thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Rất đơn giản, chấp nhận cả hai!

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Cùng lúc tiến hành ư?

- Không, công khai trước mật thám sau.

Chân Dật Lan cười thích thú :

- Đúng rồi, vậy mới công bằng chứ.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Trên đời nếu mọi sự đều công bằng thì thật khó mà khẳng định được thế nào là công lý.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Ai như đại ca? Lúc nào cũng lòng dạ Bồ Tát.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Có lòng dạ Bồ Tát, dùng thủ đoạn thẳng thắn cứng rắn còn hơn những kẻ lòng dạ độc ác mà lại đội lốt nhân nghĩa, lừa dối người đời...

Chân Dật Lan ngớ người :

- Cốc đại ca lý lẽ thật chẳng ít!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười xòa nói :

- Thôi đủ rồi, kế hoạch đã định, chúng ta tiến hành.

Cốc Mộng Viễn sốt sắng nhướng mày nói :

- Vãn bối đi trước mở đường.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không được, hai người phải đi theo lão phu mới không lạc đường... Cửa chính của Thần Phong động này không như Hàn Bích cung của lão phu đâu.

Đoạn mỗi tay nắm lấy một người, sải bước đi theo đường núi bên phải Thiên Trì, vòng sang ngọn núi phía bắc và lại nói :

- Hai người nên dùng mắt nhiều, miệng ít, nhất là không được dùng tay, những nhân vật quái lạ trong Thần Phong động này khiến mọi người đau đầu lắm.

Chân Dật Lan cười :

- Vâng, Lan nhi với Cốc đại ca không nói nữa.

Chặng đường mười dặm, dưới chân ba người thoáng chốc đã đến.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt chú nhìn cửa bảo, trong lòng hết sức kinh ngạc, thì ra Thần Phong bảo này được xây cất dựa vào núi, nửa ở ngoài và nửa trong lòng núi.

Cửa bảo không có gì đặc biệt, nhưng trông rất vững chắc.

Bốn tảng đá xanh to lớn được kết lại bằng thép trở thành cửa bảo, nằm trên một ngọn đồi nhỏ.

Trước ngọn đồi này, ngoài cửa đá này ra, không còn cửa nào khác.

Khô Trúc Tiên Ông nắm tay hai người đi đến trước cửa vào, cười nói :

- Đây là cửa ải thứ nhất.

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Cửa ải thứ nhất ư? Chả lẽ phải dùng võ lâm xông qua sao?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Hôm nay không cần, nhưng mai kia thì chưa biết chừng.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Lão tiền bối, đã gọi là cửa ải thứ nhất, vậy hẳn có người canh phòng phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đương nhiên lão phu đến đây hồi ba mươi năm trước, người giữ cửa này là Thiên Sát Thủ Lôi Từ Cường...

Chân Dật Lan sửng sốt xen lời :

- Lôi Tử Cường ư? Sư thúc của Lăng bang chủ Cái bang phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy, chính là nhị đệ của Lôi Tử Cang, Bang chủ Cái bang đời trước.

Chân Dật Lan thở dài :

- Thật không ngờ...

- Điều không ngờ còn nhiều lắm, chưa hết đâu.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy rúng động cõi lòng, thảo nào Khô Trúc Tiên Ông phải đích thân đến đây, nếu là người khác, e rằng vào được mà không ra được.

Chỉ khi Khô Trúc Tiên Ông ngửa mặt cười ha hả, trầm giọng nói :

- Lý Hàm Băng, bạn già đã đến rồi đây.

Tiếng nói được phát ra với ba thành công lực, lạ thay, ở gần không cảm thấy gì, nhưng ở xa nghe thì lại đinh tai nhức óc.

Chân Dật Lan thấy vậy thắc mắc hỏi :

- Trúc lão, cửa này không có người canh giữ hay sao? Trúc lão nói với cách truyền thanh cập viễn thế này, định làm kinh động Lý lão ma đầu phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý Hàm Băng rất là tự đại, Trường Bạch sơn không bao giờ bố trí phòng thủ, nên cửa bảo này tuy có người canh giữ, nhưng phải lên tiếng gọi thì Lôi Tử Cường mới ra mặt.

Chân Dật Lan phì cười :

- Lão ma đầu này thật gan to tày trời.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng lại :

- Đó cũng chẳng trách được, Lý Hàm Băng võ công cao tuyệt, đương kim võ lâm quả không ai địch nổi, y cuồng ngạo nhu vậy cũng chẳng có người cười chê.

Cốc Mộng Viễn cười khẩy :

- Vãn bối không thể tin võ công của Lý Hàm Băng thật sự cao đến như thế.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Ngươi chớ nên khinh thường, công lực trên Kinh Thần thất chưởng và Mặc Ngọc Kinh thần kiếm của Lý Hàm Băng, e ngươi hiện tại chưa thể đương cự...

Cốc Mộng Viễn thản nhiên cười :

- Vãn bối đã nhớ rồi.

Chàng vừa dứt lời, từ trong cửa bảo bỗng vọng ra một chuỗi cười to.

Tiếng cười vừa dứt, cửa bảo lập tức mở ra.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, đứng giữa cửa là một lão nhân tóc bạc tuổi trên chín mươi, râu bạc dài phủ ngực, mặt tuy đầy nếp nhăn nhưng hết sức tráng kiện.

Cốc Mộng Viễn nhận thấy lão nhân này ngoại trừ ánh mắt sắc lạnh rợn người, còn thì thật giống như Thẩm Tam Thắng đã giả dạng lúc ở Lâm Nghi.

Nhưng Chân Dật Lan lại phát hiện một điểm khác nhau, đó là chiếc áo dài trên mình Lý Hàm Băng, trong màu vàng sậm lại thoáng phát sáng.

Đứng bên lão nhân tóc bạc là một lão nhân sói đầu dáng người cao to, tương đương như Xích Tu Đà Ông Cổ Bác Công, mặc áo bào tím, râu ria xồm xoàm, mày rậm mắt tròn, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Chỉ thấy lão nhân tóc bạc ôm quyền nói :

- Tần tiên ông lại giá lâm chốn hoang sơn này, thật khiến lão ô hết sức lấy làm lạ.

Khô Trúc Tiên Ông cười quái lạ :

- Lý huynh, sau ba mươi năm gặp lại, trông Lý huynh tinh thần càng quắc thước hơn xưa.

Lý Hàm Băng cười ha hả :

- Tần huynh mà cũng tâng bốc người, thật là điều lão ô chưa từng nghe nói, và đó cũng là điều sung sướng nhất đời lão ô… À, Tần huynh, hai người trẻ tuổi này là tôn nhi tôn nữ của Tần huynh phải không?

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười đắc ý :

- Nếu lão phu mà có được tôn nhi, tôn nữ như kim đồng ngọc nữ thế này thì đâu bôn ba ngàn dặm, vượt núi trèo non vất vả, không chịu ở nhà vui hưởng tuổi già như vậy? Nếu là Lý huynh, Lý huynh có chịu không? Trừ phi là kẻ ngu ngốc hay tà quái gì đó…

Lý Hàm Băng không nén được, buông tiếng cười vang.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thì laạ đứng bên chau mày, Khô Trúc Tiên Ông rõ ràng là mắng xiêng mắng xỏ Bệnh Tử Đồ Nho Hiệp Cốc Dương là kẻ ngu ngốc, Sấu Phương Sóc Tà Hiệp Chân Cửu là tà quái.

Lý Hàm Băng ngưng cười hỏi :

- Vậy hai vị này là ai vậy?

Khô Trúc Tiên Ông chưa kịp đáp, Cốc Mộng Viễn đã ôm quyền cao giọng nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài!

Chân Dật Lan cũng liền tiếp lời :

- Vãn bối Chân Dật Lan ở Đông Hải Tuyền Kỳ đảo!

Lý Hàm Băng nghe hai người báo danh xong, bất giác kinh ngạc nhìn cả hai người chòng chọc, hồi lâu mới nói được :

- Lão phu biết rồi.

Chân Dật Lan buột miệng :

- Lão biết gì?

Lý Hàm Băng cười :

- Biết nha đầu ngươi là tôn nữ nhi của Chân lão tà!

Chân Dật Lan chau mày :

- Phải thì sao nào?

- Không sao cả...

Lý Hàm Băng quay sang Cốc Mộng Viễn, cười nói tiếp :

- Còn chàng trai này... hắn là tôn nhi của Cốc Dương phải không?

Cốc Mộng Viễn lễ phép đáp :

- Lão tiền bối đã nói đúng rồi!

Lão nhân sói đầu bỗng cười phá lên nói :

- Tần huynh trong ba mươi năm qua đã ở Đại Tuyết sơn hưởng phúc phải không? Truyện "Giang Hồ Ký "

Lôi mỗ từng năm lần vào Trung Nguyên đều không hề nghe nói đến tin tức của Tần huynh...

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Lôi lão đệ, ba mươi năm qua lão phu cảm thấy cuộc sống rất đắc ý, bế môn ẩn cư, trọn hai mươi năm lăm năm khôngrời một bước.

Cốc Mộng Viễn tưởng đâu Khô Trúc Tiên Ông sẽ thố lộ việc mình bị giam cầm, hết sức đau lòng cho ông, nhưng nghe ông nói vậy, bất giác lòng chàng thầm lo. Truyện "Giang Hồ Ký "

Lão nhân sói đầu chính là Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường cười nói :

- Tần huynh thật có phúc, không như Lôi mỗ, giữ cửa cho Lý huynh thấm thoát đã ba mươi bảy năm, thật đáng buồn và tội nghiệp.

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Lôi lão đệ là bậc đại tài, Lý huynh trọng dụng là phải!

Lý Hàm Băng vuốt râu xen lời :

- Tần huynh cố tình kích động gây ly gián phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười kỳ quái :

- Không dám... không dám...

Lôi Tử Cường cười ha hả :

- Tần huynh ra rằng phải thất vọng thôi.

Đoạn đưa mắt nhìn cửa bảo, đưa tay sờ sẫm tảng đá to lớn, cảm khái và sâu sắc nói tiếp :

- Tần huynh, cửa đá này đã kết chặt mối duyên vĩnh cữu với Lôi mỗ, thật không thể nào đành lòng rời bỏ.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lão phu tin lời Lôi lão đệ, chỉ có người giàu tình cảm như Lôi lão đệ mới gởi gắm thâm tình cho từng ngọn cây phiến đá...

Lý Hàm Băng bỗng xen lời :

- Tần huynh, vừa rồi Lý mỗ chỉ là nói đùa, mong Tần huynh chớ cho là thật!

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Chính lão phu cũng là nói đùa thôi.

Đoạn ba người cùng vỗ tay cười vang.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nhận thấy cả ba lão nhân này tính tình đều cởi mở dễ gần gũi, đâu như quái kiệt võ lâm hay ma đầu bá chủ? Nhất là đệ nhất ma đầu Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng này, chẳng có vẻ gì là hiểm ác bạo tàn cả.

Lúc này ba lão nhân đã ngưng cười.

Lý Hàm Băng quay ngang người, chìa tay nói :

- Xin mời Tần huynh và hai vị tiểu hữu!

Khô Trúc Tiên Ông vừa cất bước vừa cười nói :

- Lý huynh xưa nay có bao giờ lại xưng hô với giới trẻ là tiểu hữu thế này đâu?

Lý Hàm Băng cười to :

- Đây là con cháu của cố nhân, sao không kể được là tiểu hữu?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Con cháu cố nhân? Xưa kia Lý huynh từng gặp cũng chẳng ít, nhưng chưa bao giờ nghe Lý huynh xưng hô là tiểu hữu cả.

Lý Hàm Băng đảo mắt :

- Xưa khác, nay khác...

Chân Dật Lan bỗng xen lời hỏi : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Điều này cũng phân biệt thời điểm nữa sao?

Lý Hàm Băng cười :

- Phải phân biệt chứ!

Bỗng quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Tần huynh, thử hỏi trong lớp trẻ thời sau giới võ lâm này, Tần huynh đã từng đề cử ai, cất nhắc ai hoặc truyền dạy ai hay không?

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Không... chưa từng có...

Nhưng bỗng lại cười nói :

- Có, có!

Lý Hàm Băng thoáng sửng sốt, nhưng không ai phát hiện được, bởi lúc này năm người đã đi vào sâu trong đường hầm, bóng tối đã che khuất vẻ mặt lão ta.

Lôi Tử Cường không nén được, bật cười nói :

- Tần huynh sao lại sau trước mâu thuẫn thế này?

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Trước kia không có, bây giờ có...

Lý Hàm Băng tiếp lời :

- Lý mỗ cũng như Tần huynh, trước kia không chịu, bây giờ chịu!

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Vậy là hai người trẻ tuổi này kể được là bậc kỳ tài rồi.

Lý Hàm Băng cũng cười nói :

- Kể được! Kể được

Chương 40: Ai Là Kẻ Mạo Danh Thay Thế

Ngay khi ấy trước mắt bừng sáng, đã ra khỏi đường hầm, tiến vào một gian đại sảnh rộng lớn, dường như là nơi luyện võ.

Lý Hàm Băng không dừng bước, dẫn ba người băng qua đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn chú ý quan sát, thấy cửa vào gian đại sảnh này ngang bằng với ngọn đồi cửa bảo, bất giác thầm thắc mắc, vì sao không trực tiếp từ đó vào đại sảnh, mà lại phải đi qua một quãng đường hầm tối om? Đồng thời chàng cũng nhận thấy cửa bảo như chỉ là hình thức, bởi bất kỳ từ hướng nào phi thân lên thì cũng có thể xâm nhập vào gian đại sảnh này.

Chàng lòng tuy nghĩ vậy, nhưng miệng không nói ra.

Nhưng Khô Trúc Tiên Ông như đã nhận thấy tâm ý Cốc Mộng Viễn, vừa định lên tiếng giải thích thì Chân Dật Lan đã chau mày nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Lý lão, cửa bảo dùng để làm gì? Trong khi đường nào cũng có thể tiến vào bảo một cách dễ dàng.

Khô Trúc Tiên Ông nghe vậy ha hả cười to.

Lý Hàm Băng chỉ mỉm cười nói :

- Cô nương, bất kỳ ai cũng chẳng thể nào không đi qua cửa bảo mà vào được đây!

Chân Dật Lan không tin, đứng lại đưa tay chỉ tứ phía nói :

- Lan nhi không tin!

Lý Hàm Băng nghiêm giọng :

- Lão phu không hề nói ngoa, cô nương không tin hãy hỏi Tần huynh...

Chân Dật Lan quả nhiên quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Trúc lão, có thật như vậy không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy, bắt buộc phải đi qua cửa bảo.

Chân Dật Lan nhoẻn cười, nhưng lại bắt đầu nói :

- Ai mà tin được?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Không tin cũng chẳng được, bởi từng ngọn cây cọng cỏ trên các đồi núi xung quanh đây đều không chạm vào được, nếu không, nhẹ thì thọ thương, nặng thì táng mạng.

Cốc Mộng Viễn giật mình kinh hãi.

Chân Dật Lan trố to mắt :

- Ghê gớm vậy ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải ghê gớm, mà là có chất độc...

Lý Hàm Băng cười tiếp lời :

- Cô nương, Vô Ảnh Hàn Độc của lão phu, trên cõi đời này rất hiếm ai không sợ!

Chân Dật Lan vừa nghe đến bốn tiếng Vô Ảnh Hàn Độc, liền lặng thinh không nói nữa, bởi nàng đã tin rồi.

Năm người tiếp tục đi vào trong bảo, Cốc Mộng Viễn bỗng quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Lão tiền bối, những vị cao nhân nào không sợ hàn độc của lão tiền bối vậy?

Lý Hàm Băng chằm chặp nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Tiểu hữu vì sao lại hỏi điều ấy?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Đối với bất kỳ điều gì, vãn bối phải mắt thấy mới tin!

Lý Hàm Băng cười :

- Nhưng dù lão phu nói ra những người ấy là ai, tiểu hữu cũng đâu từng mắt thấy?

- Không hẳn, có mấy vị cao nhân tiền bối, vãn bối hết sức tin tưởng.

Lý Hàm Băng thoáng ngẫm nghĩ :

- Người không sợ hàn độc, trước mắt có một vị...

- Tần lão tiền bối phải không?

- Phải!

- Còn những ai nữa?

Lý Hàm Băng mỉm cười :

- Không Vô song tiên khi xưa!

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối tin! Còn ai nữa không?

- Còn! Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chi Dương, chủ nhân Tâm Dật sơn trang trong Thúy Ảnh cốc Trường Bạch sơn, hương lân của lão phu khi xưa, với Triển Ngọc Thành chủ nhân Hóa Hư tiên động ở Hoa Sơn.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Còn ai nữa không?

- Chân lão tà, Hạ Địch Cuồng và mấy cao nhân hải ngoại...

- Đã có nhiều người không sợ như vậy thì hàn độc này cũng đâu có gì là ghê gớm?

Lý Hàm Băng nghe vậy, lập tức tái mặt.

Khô Trúc Tiên Ông kinh hãi, vội nói :

- Tiểu tử, võ công của các vị cao nhân ấy đều không kém hơn lão phu.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Vãn bối biết chứ...

Bỗng quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Lý lão, Vô Ảnh Hàn Độc lợi hại như vậy, chẳng hay kẻ trúng độc sẽ ra sao?

Lý Hàm Băng sầm mặt :

- Xương cóng da khô mà chết!

- Còn nhẹ thì sao?

- Tứ chi gãy nửa...

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Quả là lợi hại, thảo nào lão tiền bối yên tâm thế này...

Bỗng nghiêm mặt, trầm giọng nói tiếp :

- Lão tiền bối, cho phép vãn bối thử một phen được không?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt chau mày.

Lôi Tử Cường mặt lộ vẻ lo lắng.

Lý Hàm Băng thật không sao tin được, thầm nhủ :

- Tên tiểu tử này thật quá ngông cuồng, còn hơn cả lão phu.

Cốc Mộng Viễn thấy thần sắc ba người, cười nói :

- Ba vị lão tiền bối không tin lời vãn bối ư?

Lôi Tử Cường trố mắt :

- Tiểu huynh đệ, không đùa như vậy được đâu!

Khô Trúc Tiên Ông tuy lúc đầu sửng sốt, nhưng giờ thì không lo nữa, bởi ông với Chân Dật Lan đều biết rõ bản lãnh của Cốc Mộng Viễn.

Nên Lôi Tử Cường vừa dứt lời, ông liền nói :

- Mộng Viễn ngươi muốn thử thật ư?

Cốc Mộng Viễn kiên quyết gật đầu :

- Vâng, vãn bối quả muốn thử một phen.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Để cho y thử được chăng?

Lý Hàm Băng lúc đầu nghĩ chàng cuồng ngạo, giờ thì nghĩ chàng ngu ngốc, bèn đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Rất là nguy hiểm...

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý huynh có thuốc giải, không nguy hiểm đâu!

Lý Hàm Băng đưa tay vuốt râu :

- Thôi được.

Nhưng lòng thầm cười khảy nói :

- Không để cho tiểu tử ngươi nếm chút mùi đau khổ thì ngươi đâu biết sự lợi hại của hàn độc này!

Khô Trúc Tiên Ông qua vẻ mặt đã hiểu tâm ý Lý Hàm Băng, cũng cười thầm nhủ :

- Lão ma đầu ngươi hôm nay chẳng bẽ mặt mà còn kinh hồn khiếp vía nữa cho xem!

Lúc này Cốc Mộng Viễn ôm quyền nói :

- Lý lão tiền bối, vãn bối xin mạn phép.

Chàng không hề nói một lời thối chí, thậm chí cũng chẳng thỉnh cầu Lý Hàm Băng tặng cho thuốc giải nếu lỡ bất cẩn gặp nguy hiểm, khiến Lý Hàm Băng càng thêm bực tức, và Lôi Tử Cường càng thêm lo lắng.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời đã phi thân lướt đi.

Lôi Tử Cường sững sờ, bởi Cốc Mộng Viễn đã thi triển Không Linh thân pháp trông rất chậm nhưng thật sự lại nhanh đến mức không thấy bóng người. Truyện "Giang Hồ Ký "

Lý Hàm Băng đương nhiên càng rõ hơn, Cốc Mộng Viễn vừa lướt đi, lão liền thất thanh nói :

- Y là đệ tử của Cát Hàn ư?

Chân Dật Lan thoáng giật mình thầm nhủ :

- Lão ma đầu này nhãn lực lợi hại thật, Cốc đại ca chỉ mới thi triển thân pháp là lão đã nhận ra sư môn rồi, lão quả thật chẳng phải đơn giản.

Khô Trúc Tiên Ông cười đáp :

- Đúng vậy, y chính là truyền nhân y bát của Cát Hàn!

Lý Hàm Băng lắc đầu thở dài.

Lôi Tử Cường vỗ tay hớn hở nói :

- Không Linh thân pháp của vị tiểu huynh đệ này đã có tám thành hỏa hầu, hắn cũng đã luyện thành toàn bộ võ công của Cát lão, thảo nào y chẳng sợ hàn độc. Tuyệt kỹ Đại Diễn Quy Huyền chân khí của Cát lão quả đúng là vạn độc bất xâm... Tần huynh, đúng không nào?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Quả như Lôi huynh đã nói, vị tiểu huynh đệ này đúng là một bậc kỳ tài. Thử nghĩ, võ công Cát lão cao thâm dường nào, vị tiểu huynh đệ này chỉ từng ấy tuổi mà đã có hỏa hầu như vậy, sao không khiến người quý mến chứ?

Lý Hàm Băng cười tiếp lời :

- Tần huynh, tiểu tử này trong tương lai rất là ghê gớm.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lý huynh sợ phải không?

Lý Hàm Băng chau mày :

- Lý mỗ có gì phải sợ chứ?

- Bá nghiệp của Lý huynh?

Lý Hàm Băng đảo mắt cười ha hả :

- Lý mỗ có bá nghiệp gì? Tần huynh thật khéo đùa.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Mong là Lý huynh không nói dối.

Ngay khi ấy Cốc Mộng Viễn đã về đến, chàng ôm quyền thi lễ với Lý Hàm Băng, mỉm cười nói :

- Theo vãn bối thấy, Vô Ảnh Hàn Độc này quả là cực kỳ bá đạo.

Lý Hàm Băng ha hả cười to :

- Cốc lão đệ định trát vàng lên mặt lão phu ư?

Lão ma đầu này quả thật đã kiêng nể Cốc Mộng Viễn, cả xưng hô cũng đã thay đổi.

Cốc Mộng Viễn thành thật :

- Khi nãy lão tiền bối đã nói không ngoa, vãn bối đã cận dụng Đại Diễn Quy Huyền chân khí chống lại hàn độc, nhưng cũng chỉ có thể tự giữ mình mà thôi.

Lý Hàm Băng cười :

- Lão đệ thân thủ này cũng rất đáng khâm phục rồi.

Cốc Mộng Viễn cười khiêm tốn :

- Ban môn lộng chủ, thật không đáng kể!

Lúc này, năm người đã nối tiếp nhau đi vào đường hầm thứ nhì.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười nói :

- Lý huynh, đây vẫn còn là của ải thứ nhì ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Mọi quy định Lý mỗ vẫn giữ nguyên như trước.

- Vậy cửa ải thứ nhìn phải chăng vẫn do Xa Khất giữ trách nhiệm canh phòng?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Xa Khất đã chết rồi.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Khổn Long Bỉ Cái đã chết rồi ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Xa Khất đã chết dưới tay Thiên Ma giáo chủ!

Khô Trúc Tiên Ông kinh ngạc :

- Con gái Thành Thế Hùng? Y thị có bản lãnh như vậy ư?

Lý Hàm Băng cười khảy :

- Ả ta được chân truyền của Thiên Tàn môn.

Khô Trúc Tiên Ông kinh hãi :

- Thiên Tàn Tử chưa chết sao?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Lý mỗ cũng chẳng rõ.

Lúc này năm người đã băng qua đường hầm, đến một ngôi tịnh xá.

Khô Trúc Tiên Ông cười hỏi :

- Đại hòa thượng trong ngôi tịnh xá này có còn không?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Còn.

Năm người đi vào tịnh xá, chỉ thấy một lão hòa thượng gầy bé, áo xám chân trần, tóc tai rối xoắn, tướng mạo hung tợn đang ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn ở giữa tịnh xá.

Khi đi ngang bên lão hòa thượng, Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Đại Lực, Mãng Ngưu Chí Công của các hạ đã luyện được đến mức có thể lay động Khô Trúc Kình của lão phu chưa?

Lão hòa thượng như không hề chú ý đến việc năm người đi vào tịnh xá, ngay mí mắt cũng chẳng ngước lên, nhưng đối với câu nói của Khô Trúc Tiên Ông thì lại có phản ứng mạnh mẽ, chỉ thấy lão vụt ngẩng đầu lên, hai mắt mở bừng, cười to nói :

- Tần thí chủ, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Thế nào? Có muốn thử không?

Chân Dật Lan kinh ngạc kề tai Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Cốc đại ca, thật không ngờ lão hòa thượng này lại là một trong hai vị trưởng lão Đại Lực và Đại Hóa của phái Côn Luân.

Cốc Mộng Viễn cười, chàng cũng hết sức kinh ngạc, Thần Phong bảo này sao lại lôi kéo được cao thủ các phái thế nhỉ?

Chỉ thấy Đại Lực hòa thượng cười nói :

- Thí chủ có hứng thú, lão nạp sẵn sàng hao tốn chân lực một phen.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Được, lão phu đang muốn xem thử hòa thượng đã tăng tiến thêm được bao nhiêu thanh hỏa hầu...

Đoạn lùi sau ba bước, trầm giọng nói :

- Xin mời!

Đại Lực hòa thượng mắt rực tinh quang :

- Tần thí chủ hãy cẩn thận!

Dứt lời song chưởng đã đưa lên, đẩy về phía Khô Trúc Tiên Ông.

Lão hòa thượng đã mang danh là Đại Lực, dĩ nhiên kình lực trên tay phải khác thường, huống hồ Mãnh Lực Khí Công lại là một môn chưởng lực ngoại môn bá đạo. Đại Lực hòa thượng vừa xuất chưởng, lập tức có tiếng ầm ầm vang lên, như bài sơn đảo hải ập về phía Khô Trúc Tiên Ông.

Chân Dật Lan kinh hãi thầm nhủ :

- Chưởng lực của lão hòa thượng này thật kinh người, chẳng rõ Trúc lão có chịu nổi hay không?

Nhưng lạ thay, luồng chưởng lực hùng mạnh của Đại Lực hòa thượng vừa chạm vào người Khô Trúc Tiên Ông lập tức tan biến, như thể thân người Khô Trúc Tiên Ông là một lỗ thông hơi vậy.

Chân Dật Lan mừng đến suýt nữa đã vỗ tay reo to.

Lý Hàm Băng cười nói :

- Khô Trúc Kình của Tần huynh đã đạt đến trình độ thu phát tùy tâm, Lý mỗ xin thành thật chúc

mừng.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả, vỗ vỗ áo dài nói :

- Lý huynh đã quá khen.

Đoạn quay sang Đại Lực hòa thượng cười nói :

- Mãng Ngưu khí công của hòa thượng so với hồi ba mươi năm trước đã mạnh hơn gấp bội, thật hết sức đáng mừng.

Đại Lực hòa thượng bỗng cụp mắt xuống, khẽ thở dài nói :

- Tần thí chủ, vậy là lão nạp kiếp này không sao lay động được thí chủ nửa bước rồi.

Khô Trúc Tiên Ông nghe vậy vội an ủi :

- Hòa thượng đừng chán nản, tôn giá còn trẻ tuổi hơn lão phu nhiều, một ngày nào đó nhất định sẽ có thể một chưởng đẩy lùi lão phu.

Đại Lực hòa thượng cười ảo não :

- A di đà Phật! Cầu mong sẽ được như ý thí chủ.

Khô Trúc Tiên Ông cười cười :

- Hãy cố gắng hơn nữa.

Đoạn cất bước cùng Lý Hàm Băng và Lôi Tử Cường ra khỏi tịnh xá.

Cốc Mộng Viễn sau khi biết lão hòa thượng này là trưởng lão phái Côn Luân, vốn định cho ông biết về tình hình giang hồ hiện nay, nhưng sau đó nghĩ lại, chàng đã từ bỏ ý định ấy, bởi nhận thấy không cần thiết phải quấy nhiễu Đại Lực hòa thượng.

Một người quý nhất là sự yên tĩnh, nhất là đối với người luyện võ và đệ tử Phật môn, nên vừa thấy ba lão nhân bỏ đi, chàng liền nắm tay Chân Dật Lan theo sau ngay.

Ra khỏi tịnh xá, lại đi vào một đường hầm khác.

Đường hầm này rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua và dài hơn nhiều so với hai đường hầm trước.

Cốc Mộng Viễn ước lượng, có lẽ chừng ba mươi trượng.

Thế là chàng liền lưu ý, rất có thể đây là tử lộ.

Bởi đường hầm chật hẹp thế này, nếu gặp mai phục thì dù võ công cao đến mấy cũng khó thể bảo toàn tính mạng.

Ra khỏi đường hầm, Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Lý huynh, sự mai phục trong đường hầm này phải chăng đã được bố trí lại rồi?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Không, vẫn như trước.

Khô Trúc Tiên Ông thắc mắc :

- Vì sao không bố trí lại vậy?

Lý Hàm Băng cười thiểu não :

- Độc dịch đã bị lão Tà phá hủy khi xưa thật khó luyện...

Cốc Mộng Viễn thầm kinh hãi, thì ra con đường hầm nhỏ hẹp này đã được bố trí độc dịch, thảo nào Thần Phong bảo không cần người canh phòng.

Nhưng chàng nghe độc dịch đã bị Tà Hiệp phá hủy, bất giác đưa mắt nhìn Chân Dật Lan cười.

Chân Dật Lan cũng thè lưỡi, làm mặt xấu với chàng.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Lý huynh đã không nói thật lòng rồi.

Lý Hàm Băng cười ha hả :

- Tần huynh, Lý mỗ thấy độc dịch ấy quá ư bá đạo, lắp đặt trong đường hầm không lối thoát thế này thì thật là thương tổn thiên hòa...

- Lý huynh mà cũng chú trọng đến thiên hòa ư?

- Tần huynh nghĩ Lý mỗ là người tàn ác lắm hay sao?

- Lý huynh không cần quá khiêm tốn, hai tay Lý huynh chẳng kém gì Thiên Tàn Tử.

Lý Hàm Băng ngửa mặt cười vang :

- Thật không ngờ Tần huynh lại xem trọng Lý mỗ đến vậy.

Bỗng quay sang Lôi Tử Cường hỏi :

- Lôi lão đệ nhận thấy thế nào?

Lôi Tử Cường mở to mắt :

- Xưa ác nay thiện, có thể đền bù được rồi.

Khô Trúc Tiên Ông đảo mắt cười :

- Thật vậy ư?

Lôi Tử Cường nghiêm giọng :

- Lôi mồ ở đây ba mươi bảy năm, Lý huynh chưa hề sát hại một người nào.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Buông đao đồ tể, lập tức thành phật! Lý huynh định quy y hay sao?

Lý Hàm Băng ha hả cười to :

- Chưa kể được là thành phật quy y, Lý mỗ chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm là đủ.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Lôi lão tiền bối, Khổn Long Bỉ Cái Xa Khất đã chết dưới tay Thiên Ma giáo chủ thật ư?

Lôi Tử Cường ánh mắt chợt tối sầm :

- Quả đúng đã chết dưới Truy Hồn Chỉ của ả ta!

Chân Dật Lan chau mày :

- Thần Phong bảo nhiều cao nhân thế này, sao lại để cho y thị lộng hành vậy?

Lôi Tử Cường khẽ thở dài :

- Mỗi người chức trách khác nhau, tuy ngàn vạn cao thủ cũng như chỉ một người.

Vả lại với danh vọng và địa vị như Xa huynh, sao thể nhờ người trợ giúp được?

- Y thị đã vào từ cửa bảo ư?

- Không!

- Vậy là y thị đã vượt qua đồi?

Lôi Tử Cường gật đầu :

- Không sai, ả ta cũng không sợ hàn độc.

Chân Dật Lan bỗng quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Lý lão tiền bối sao lại để cho y thị bình yên rút lui vậy?

Lý Hàm Băng cười :

- Hạng hậu sinh vãn bối, lão phu sao thể động thủ với ả ta được?

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Nếu vãn bối đối địch với lão tiền bối thì sao?

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Chúng ta chẳng những không thù không oán, hơn nữa lại là thông gia với nhau, dù cô nương có điều đắc tội với lão phu thì lão phu cũng không trách.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Vãn bối cũng nghĩ vậy.

Lúc này năm người đã đi đến trước một sảnh đường to lớn.

Lý Hàm Băng cười nói :

- Tẩy Tâm đường này của lão phu đã lâu lắm chưa đón tiếp khách quý rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe ba tiếng Tẩy Tâm đường, hết sức thắc mắc, xem ra Lý Hàm Băng này đâu có tàn ác như lời đồn đại, vậy sao người của Thần Phong Mục Trường và Tam Âm bang lại khiếp sợ lão thế nhỉ? Điều này hẳn là có vấn đề gì đây?

Chân Dật Lan lòng cũng hết sức băn khoăn, Lý Hàm Băng dường như đang chuyển hướng thiện, vậy thì lời đồn đại trên giang hồ hẳn là không đúng sự thật.

Trong khi ấy, Lý Hàm Băng đã mời khách vào trong sảnh đường ngồi xuống.

Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn quanh, thấy Tẩy Tâm đường này được bày trí rất đặc thù, nếu chuyển sang một ngôi miếu tự, thật chẳng khác một ngôi Viên Thông bửu điện.

Chính điện là khám thờ Phật Tổ Như Lai, thập bát tôn giá chia ra mỗi bên chin vị, trước mặt là hương án rồi đến chỗ ngồi của chủ khách.

Trên hai bên vách treo đầy tranh vẽ các vị phật, khói hương nghi ngút lãng đãng trong sảnh đường, quả là một nơi yên tĩnh để tu tâm dưỡng tính...

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười nói :

- Lý huynh, uy danh của Thần Phong bảo trong võ lâm thật là ngày càng lừng lẫy, ngay cả năm đại môn phái cũng kém hơn rất nhiều...

Lý Hàm Băng cười :

- Tần huynh lại đùa nữa rồi.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Lão phu nói thật đó chứ, Lý huynh không tin, hai người trẻ tuổi này có thể làm chứng.

Lý Hàm Băng quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Lão đệ, vì sao Tần huynh lại nói vậy, lão đệ có thể cho biết chăng?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Lão tiền bối, trước khi nói rõ nguyên nhân việc này, vãn bối có một điều thắc mắc cần thỉnh giáo, chẳng hay lão tiền bối có thể thành thật chỉ giáo chăng?

Lý Hàm Băng mắt rực tinh quang :

- Lão đệ, điều gì mà nghiêm trọng vậy?

- Điều có liên quan đến danh vọng của lão tiền bối.

Lý Hàm Băng sửng sốt :

- Vậy lão đệ nói mau đi!

Cốc Mộng Viễn giọng nghiêm túc :

- Lão tiền bối thật sự có lòng tranh bá võ lâm hay không?

Lý Hàm Băng ha hả cười to :

- Lão đệ nghĩ là lão phu có lòng tranh bá võ lâm ư?

- Theo lời đồn đại trên giang hồ hiện nay, lão tiền bối quả có lòng tranh bá võ lâm, nhưng...

Cốc Mộng Viễn ngưng chốc lát, lắc đầu cười nói tiếp :

- Nhưng hiện tại theo vãn bối nhận thấy thì lại hoàn toàn khác.

Chàng bởi nhận thấy Thần Phong bảo tuy hiểm ác, nhưng không hề có chút vẻ bạo tàn, và cũng không thấy có nhân vật võ lâm ra vào, nên mới nghĩ là lời đồn đại không đúng sự thật.

Tuy nhiên điều khiến chàng thắc mắc là người nào đã dám mạo danh Lý Hàm Băng?

Lý Hàm Băng mỉm cười :

- Lão đệ khi nãy có nói là những gì phải mắt thấy mới tin phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, vãn bối quả có nói vậy!

- Vậy thì lão đệ hãy tin vào những gì mà mắt đã thấy.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, Chân Dật Lan bỗng hỏi :

- Vậy là lão tiền bối không có ý định tranh bá võ lâm chứ gì?

Lý Hàm Băng cảm khái :

- Tranh bá võ lâm có ích lợi gì? Những tội ác do lão phu vô tâm gây ra khi xưa đã quá nhiều rồi, chả lẽ lão phu còn muốn để lại tiếng xấu muôn đời nữa hay sao?

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Nhưng... nhưng...

Nàng ngại không dám nói ra, bởi nhận thấy Lý Hàm Băng không như là người có lòng tà độc trong võ lâm.

Lý Hàm Băng chau mày cười nói :

- Cô nương có gì cứ nói ra, không hề gì đâu.

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Cốc đại ca nói đi!

Lý Hàm Băng lúc này cũng đã cảm thấy thắc mắc, bèn quay sang Cốc Mộng Viễn giục :

- Cốc lão đệ, bất kỳ điều gì hãy cứ thẳng thắn nói ra đi.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Trong những ngày gần đây trên giang hồ đã có người truyền ra Mặc Ngọc Kiếm Sắc...

Lý Hàm Băng giật mình sửng sốt :

- Mặc Ngọc Kiếm Sắc ư?

Cốc Mộng Viễn nhìn chốt vào mặt Lý Hàm Băng :

- Không phải vật của lão tiền bối sao?

- Lão đệ có vật ấy không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có...

Đoạn lấy một thanh kiếm nhỏ màu đen trao cho Lý Hàm Băng nói tiếp :

- Vãn bối có được một cây...

Lý Hàm Băng đón lấy kiếm sắc, xem xét thật kỹ bỗng cười to nói :

- Lão đệ đã bị đánh lừa rồi!

Cốc Mộng Viễn trố mắt :

- Kiếm sắc này là giả ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Không sai, kiếm sắc này tất cả đều giống như thật, nhưng có điều họ không tìm được mặc ngọc vạn năm, cho nên chất liệu khác nhau.

- Vậy là đã có kẻ giả danh lão tiền bối nhiễu hại võ lâm rồi.

- Rất có thể, nhưng người đó là ai?

Lý Hàm Băng chau mày suy nghĩ, người nào cần thiết phải mạo danh mình nhiễu hại võ lâm? Người nào hiểu rõ về mình? Người nào có võ công cao tương đương với mình?

Lý Hàm Băng càng nghĩ lại càng hồ đồ hơn.

Cốc Mộng Viễn bỗng lại hỏi :

- Lý lão tiền bối, Đoạt Mệnh thần mang cũng là vật của lão tiền bối phải không?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Không sai!

Cốc Mộng Viễn bèn lượt thuật lại mọi sự việc đã xảy ra từ lúc trên Động Đình hồ đến nay.

Nghe xong, Lý Hàm Băng với Lôi Tử Cường đều bàng hoàng ngây ngẩn.

Thật nằm mơ cũng chẳng ngờ mình lại trở thành kẻ địch võ lâm.

Đồng thời trong giọng điệu của Cốc Mộng Viễn, hai người nhận thấy chàng vẫn chưa hoàn toàn hết hoài nghi về Thần Phong bảo.

Lý Hàm Băng ngẩng lên nhìn Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần huynh, việc này thật khiến Lý mỗ không biết nên giải thích thế nào mới phải.

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Lý huynh cần phải hỏi lương tâm đâu cần phải giải thích.

Lý Hàm Băng nhíu mày :

- Cả Tần huynh cũng không tin Lý mỗ ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Tin chứ, nhưng Lý huynh phải trao ra kẻ mạo danh mới được.

Lý Hàm Băng cười khảy :

- Lý mỗ đã nghĩ ra kẻ mạo danh rồi.

Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nghe vậy đều sững sờ.

Chân Dật Lan buột miệng hỏi :

- Kẻ đó là ai?

Lý Hàm Băng trầm giọng :

- Liệt đồ với liệt tử!

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Lệnh lang ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Hắn là chủ nhân Thần Phong Mục Trường.

Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Kim Tiên Lý Xung phải không?

- Chính hắn!

Cốc Mộng Viễn lại hỏi :

- Còn lệnh đồ phải chăng là...

Bỗng ngưng lời, bởi chàng chưa khẳng định Triển Bá Tuấn là đệ tử y bát của Lý Hàm Băng, nên không dám nói ra.

Lý Hàm Băng nhướng mày hỏi :

- Cốc lão đệ sao bỗng dưng lại bỏ dở câu nói thế này?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vì vãn bối không dám khẳng định người nào là đệ tử của lão tiền bối.

Lý Hàm Băng cười não nề :

- Lão đệ thử đoán xem, có lẽ đoán ra được đấy!

Cốc Mộng Viễn dè dặt :

- Vãn bối tưởng Triển Bá Tuấn là đệ tử của...

Lôi Tử Cường bỗng quát to :

- Chính tên tiểu tử ấy!

Lý Hàm Băng cũng buồn bã nói :

- Lão đệ đã đoán đúng, chính là tên ác đồ Triển Bá Tuấn.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười hỏi :

- Lý huynh giờ định liệu thế nào?

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Định liệu ư? Tần huynh muốn Lý mỗ ra khỏi đây phải không?

- Lý huynh còn định lẩn trốn ở đây nữa sao?

Lý Hàm Băng thở dài :

- Lý mỗ quả thật lòng đã nguội lạnh...

Khô Trúc Tiên Ông buông tiếng cười vang :

- Lý huynh đừng mơ tưởng nữa!

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Lý mỗ nào có mơ tưởng gì bao giờ?

- Lý huynh không thể nào ẩn cư được nữa đâu.

- Tần huynh bức bách Lý mỗ xuất sơn ư?

- Không phải lão phu mà là giới võ lâm bức bách Lý huynh.

Lý Hàm Băng với Lôi Tử Cường cũng giật mình, họ đã nhận thấy sự thể nghiêm trọng, Thần Phong bảo không còn là nơi yên tĩnh để ẩn cư nữa.

Qua lời Khô Trúc Tiên Ông, giới võ lâm hiện nay đã xem mình là thâm thù đại địch, rồi đây ắt sẽ kéo đến vấn tội.

Lý Hàm Băng ngẫm nghĩ một hồi bỗng hỏi :

- Tần huynh đến đây là vì vấn đề này ư?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Không vì vấn đề ấy, chả lẽ lão phu điên sao? Thành thật mà nói, cho đến lúc này lão phu vẫn cho là Lý huynh chưa tẩy rửa được sạch sẽ.

- Vậy ư?

Lý Hàm Băng bỗng cười phá lên, nói tiếp :

- Tần huynh nói như vậy là muốn buộc Lý mỗ ra mặt chứ gì?

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Không phải vậy, Lý huynh vẫn có quyền tự do của mình, nếu không nghe theo lời khuyên của lão phu, cùng lắm Lý huynh cũng chỉ thân bại danh liệt thôi.

Lý Hàm Băng cười :

- Nếu nghe theo lời khuyên của Tần huynh thì sao?

- Không sao cả!

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Không sao cả ư? Vậy thì Lý mỗ hà tất nghe theo lời khuyên của Tần huynh?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là việc của Lý huynh phải làm kia mà. Thử nghĩ, nếu có kẻ mạo danh lão phu nhiễu hại võ lâm, lão phu lẽ nào lại chịu để yên?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Đúng là như vậy!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Còn Lý huynh thì sao?

- Lý mỗ cũng vậy thôi.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Vậy thì Lý lão tiền bối phải thanh lý môn hộ mới đúng.

Lý Hàm Băng giật mình :

- Thanh lý môn hộ ư? Phải rồi...

Cốc Mộng Viễn lúc này đã hoàn toàn tin Lý Hàm Băng quả là có lòng hướng thiện, bởi chàng không tin người nào có thể làm bộ làm tịch chân thật đến vậy. Vả lại với uy danh của lão ma đầu này khi xưa, không bao giờ lão lại làm bộ làm tịch. Bằng không lão cũng đâu mang danh là Quỷ Oán Thần Sầu.

Nghĩ vậy chàng liền lấy Kim Ưng Kiếm Sắc ra, mỉm cười nói :

- Lý lão tiền bối có biết vật này không?

Lý Hàm Băng vừa trông thấy kiếm vàng trong tay Cốc Mộng Viễn, lập tức giật nẩy mình và quỳ ngay xuống vái lạy.

Cốc Mộng Viễn vội lách người sang bên, đưa tay phải ra xa, để cho Lý Hàm Băng vái lạy kiếm sắc.

Lý Hàm Băng lạy xong ba lạy mới đứng lên, mặt hiện vẻ từ bi cười nói :

- Lão đệ đã có được Kim Ưng Kiếm Sắc từ đâu vậy?

- Vãn bối đã gặp được trong Tử Vân thiên phủ.

Khi chàng đang trả lời, Khô Trúc Tiên Ông nháy mắt với chàng liên hồi, ra ý bảo chàng đừng nói ra Tử Vân thiên phủ, nhưng chàng đã lỡ miệng nói ra rồi.

Quả nhiên Lý Hàm Băng sửng sốt nói :

- Lão đệ đã đến Tử Vân thiên phủ rồi ư?

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, đã trót nói ra rồi thì không cần phải giấu diếm nữa, bèn cười nói :

- Vâng, vãn bối đã đến Tử Vân thiên phủ rồi.

Lý Hàm Băng cười ha hả :

- Lão đệ chẳng những là một bậc kỳ tài trong thiên hạ mà còn có nhiều tiên duyên nữa.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đó chỉ là sự ngẫu nhiên thôi.

Lý Hàm Băng cảm khái :

- Bửu vật trong Tử Vân thiên phủ, mọi người trong giới võ lâm đều ao ươcớ nhưng trong ba trăm năm qua, không một người nào được chứng kiến tận mắt.

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Đó chẳng qua là lời đồn đại, thật ra cũng chẳng có gì.

Lý Hàm Băng trố mắt :

- Cô nương cũng có đến đó ư?

Chân Dật Lan gật đầu cười :

- Cả ba người cùng đi!

Lý Hàm Băng quay sang Khô Trúc Tiên Ông :

- Tần huynh cũng thật có phúc duyên, hẳn cũng có được món gì phải không? Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lý huynh sao vẫn có lòng tham thế này?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Lý mỗ không hề có lòng tham, chẳng qua kỳ trân của tiên nhân quả đáng chiêm ngưỡng một phen.

- Chuyến đi Tử Vân thiên phủ chẳng những lão phu không có được gì, mà cả Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan cũng không có được gì đáng kể.

Lý Hàm Băng chau mày :

- Điều này thật khó tin...

Lôi Tử Cường cũng tiếp lời :

- Nghe đâu trong Tử Vân thiên phủ có cất giấu năm món bửu vật của Thiên Toàn kiếm khách Vu Vọng Cơ và Huyền Băng Ngọc Nữ phu phụ, sao các vị lại bảo là không có được gì?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đâu chỉ có năm món, mà thật ra món nào cũng là bửu vật cả. Chẳng hạn như Kim Ưng Kiếm Sắc này, có thể hiệu lệnh tất cả môn hạ Thần Phong động, không kể được là một bửu vật hay sao?

Lý Hàm Băng gật đầu cười :

- Kể được, kể được!

- Thế nên, bửu vật quá nhiều trái lại một món cũng chẳng đáng lấy.

Lôi Tử Cường thắc mắc tiếp lời :

- Sao lại một món cũng chẳng đáng lấy? Ví dụ như Huyền Băng kiếm, Thiên Ky Cẩm và bí kíp võ công của Nhị tiên... cũng không đáng lấy hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Các món ấy đối với lão đệ hay đối với lão phu có ích gì? Chúng ta còn phải cần đến thần binh lợi khí để thắng đối phương hay sao? Vả lại bí kíp võ công thì bao lâu mới có thể luyện thành? Hai ta đều tuổi đã gần đất xa trời, những vật ấy chỉ làm lụy đến tấm thân mà thôi.

Lôi Tử Cường ngớ người :

- Có lý, Lôi mỗ đã thọ giáo rồi.

Lý Hàm Băng cười :

- Tần huynh, nhưng Cốc lão đệ và Chân cô nương dùng được chứ?

- Những gì dùng được họ đã lấy cả rồi.

- Vậy mới phải chứ!

Lý Hàm Băng mắt bỗng sáng rực lên, nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Lão đệ lấy Kim Ưng Kiếm Sắc để làm gì vậy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bởi vãn bối nghĩ là lão tiền bối có ý định nhiễu hại võ lâm, nên khi gặp Kiếm Sắc bỗng nảy sinh

kỳ tưởng, định bằng vào Kiếm Sắc mà buộc lão tiền bối lui ra khỏi võ lâm.

Lý Hàm Băng cảm động :

- Lão đệ dụng tâm thật lương thiện, khiến lão phu vô cùng hổ thẹn.

- Nhưng bây giờ thì không cần đến nữa....

Cốc Mộng Viễn bèn trao Kim Ưng Kiếm Sắc cho Lý Hàm Băng, đoạn nói tiếp :

- Lão tiền bối, Kiếm Sắc này nên trao trả cho đời sau của chủ nhân là phải.

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Lão đệ hãy giữ lấy.

- Vãn bối giữ cũng vô dụng.

Lý Hàm Băng nghiêm giọng :

- Đây là vật tiên tổ đã tặng cho Vu đại hiệp phu phụ, khi thu hồi buộc phải làm hộ Vu đại hiệp một việc, tiên tổ lúc còn sống đã chưa thực hiện được...

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hay lão tiền bối cũng phải ra sức vì vãn bối một phen mới chịu thu hồi Kiếm Sắc này?

Lý Hàm Băng nghiêm mặt :

- Lời dặn bảo của tiên nhân, Hàm Băng này sao dám không tuân theo?

Thế là Cốc Mộng Viễn hết xức khó xử, chàng không sao nghĩ ra được phải cần Lý Hàm Băng làm việc gì cho mình...

Chàng đưa mắt nhìn Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông bèn cười nói :

- Ma đầu này rất cố chấp, nếu ngươi muốn trả lại Kiếm Sắc thì phải bảo lão ta làm giúp một việc, không thì ngươi hãy giữ lấy.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vãn bối thật khó xử, bởi vãn bối không có quyền ra lệnh cho Lý lão tiền bối.

Lý Hàm Băng cười to :

- Đây đâu phải Cốc lão đệ ra lệnh cho lão phu, mà là lời dặn bảo của tiên nhân. Lão đệ cứ nghĩ ra một việc thật khó khăn, lão phu nhất định sẽ làm tròn.

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm, Chân Dật Lan bỗng khẽ nói :

- Cốc đại ca, hiện đang có sẵn việc đấy.

Cốc Mộng Viễn chợt nhớ ra, liền cười nói :

- Có rồi.

Lý Hàm Băng cũng cười giục :

- Lão đệ mau dặn bảo đi

Chương 41: Thần Phong Mục Trường Phong Vân Hội

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vãn bối xin nhờ lão tiền bối tìm ra Lý Hàm Băng giả đã nhiễu hại võ lâm kia, và bắt giữ để trị tội đích đáng được chăng?

Lý Hàm Băng chau mày :

- Việc ấy...

- Lão tiền bối không dám ư? Vậy thì vãn bối thu hồi những lời này.

- Chẳng phải lão phu không chấp nhận, mà là việc này không kể được là yêu cầu của lão đệ.

- Vì sao vậy?

- Vì dù lão đệ không bảo thì lão phu cũng phải làm.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Vãn bối đã nói ra thì cứ kể như vãn bối đã yêu cầu vậy.

Lý Hàm Băng còn định nói nữa, Khô Trúc Tiên Ông đã lắc đầu xen lời :

- Lý huynh đừng nói nữa, hãy thu hồi Kiếm Sắc đi thôi!

Lý Hàm Băng cười gượng :

- Vậy thì lão phu thật hổ thẹn với Cốc lão đệ...

Đoạn hai tay kính cẩn đón lấy Kim Ưng Kiếm Sắc, bỏ vào trong lòng.

Khô Trúc Tiên Ông lại cười nói :

- Lý huynh, mọi sự đã rõ, lão phu xin cáo từ.

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Tần huynh không chờ Lý mỗ đi cùng ư?

Khô Trúc Tiên Ông thoáng ngạc nhiên :

- Sao? Lý huynh vội đi như vậy ư?

- Nơi đây kiên cố như thành đồng vách sắt, hơn nữa cũng chẳng có gì quý giá, sao không đi được kia chứ?

- Lý huynh, Thần Phong bảo này còn được bao nhiêu cao thủ?

- Nếu kể cao thủ, không dưới ai mươi người.

- Lão phu muốn nói hạng cao thủ võ công tương đương với Lôi lão đệ và Đại Lực hòa thượng kia!

- Bảy người.

- Bảy người nào vậy?

- Ngoài Lôi Tử Cường với Đại Lực hòa thượng còn có Thiếu Lâm Trí Viễn đại sư, võ công Ngọc Huyền chân nhân, Hoa Sơn Diệm Khê Ngư An Huê Thắng Quyền, Nga My Thất Tu Kiếm Tẩu Thành Thiên Dân và Tái Hoa Đà Bệnh Hiệp Quý Thừa Tiên, còn có tên là Bắc Lệnh...

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chỗ của Lý huynh thật lắm nhân tài.

Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh ngạc, chàng thật không ngờ các đại môn phái đều có một vị trưởng lão ẩn cư tại đây. Nhưng chàng không hiểu những kỳ nhân tiền bối này vì sao lại tin phục Lý Hàm Băng đến thế?

Chàng bỗng cảm thấy, Lý Hàm Băng này quả kể được là một bậc kiêu hung bất thế.

Bất kể lão sử dụng thủ đoạn gì, những người này đã cam tâm tình nguyện ở lại trong Thần Phong bảo, đó chẳng phải là điều dễ dàng.

Lý Hàm Băng ha hả cười nói :

- Những vị ấy đều là bạn già năm mươi năm giao tình rồi.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Họ có đáng tin cậy không?

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Gì mà đáng với không đáng tin cậy?

- Họ đều đã cải hối hướng thiện rồi chứ?

- Đương nhiên, không thì họ đâu thể ở lại đây!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Lý huynh định bảo họ đi cùng ư?

Lý Hàm Băng nhướng mày :

- Theo Tần huynh thì...

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Để lại một hai vị trấn thủ là đủ, ngoài ra vị nào muốn đi cứ cho họ đi, bởi như lão phu với Lý huynh chẳng hạn, mai kia có lẽ không còn thời gian để mà ra sức vì đồng đạo võ lâm nữa.

Lý Hàm Băng gật đầu cười :

- Đúng vậy, nên Lý mỗ định mời hết mọi người cùng đi!

- Vậy thì Thần Phong bảo giao cho ai trấn giữ?

- Một mình Thiên Si Tú Sĩ Mã Đằng của Cái bang là đủ!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Vậy thì Lý huynh hãy mau đi thu xếp, tối nay ăn uống xong là lên đường ngay, có lẽ không đến mười hôm là diệt trừ xong Thần Phong Mục Trường.

- Mọi sự xin tuân lời Tần huynh.

° ° °

Trên đường cái quan từ Tị Thử (tránh nắng) sơn trang, hành cung Thừa Đức đến Loan Bình, hôm ấy xuất hiện mười một kỵ mã phóng đi nhanh như gió cuốn, mục đích đến của họ là Thần Phong Mục Trường.

Không cần nói, họ chính là nhóm Lý Hàm Băng vừa rời khỏi Thần Phong bảo ở Thiên Trì để điều tra kẻ đã mạo danh Lý Hàm Băng.

Thần Phong Mục Trường tọa lạc tại Kim Câu Truân, nhưng thế lực phủ trùm thiên hạ, nên hành tung của mười một kỵ mã này sớm đã lọt vào tai mắt của người trong Thần Phong Mục Trường, và dùng chim câu đưa tin báo về căn cứ địa.

Tuy nhiên, tin do họ truyền về nội dung cũng chỉ là mười một kỵ mã này rất khả nghi, cần phải lưu ý mà thôi, chứ đâu ngờ trong số ấy lại có Lý Hàm Băng thật.

Bởi vì ngoài Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan, những người khác thảy đều cải trang dịch dung, nên không ai nhận ra được.

Đó là ý kiến của Chân Dật Lan, nàng cho là nếu không dịch dung, rất có thể mọi người chưa đến Nhiệt Hà là Kim Tiên Lý Xung đã hoảng sợ bỏ trốn mất rồi.

Thế nên nàng đã lấy dịch dung hoàn của gia gia dịch dung cho tám vị lão nhân trong Thần Phong bảo.

Sau khi dịch dung, quả nhiên chính bản thân họ cũng không còn nhận ra mình nữa.

Ngày thứ sáu, mười một kỵ mã đến huyện Thừa Đức tỉnh Nhiệt Hà.

Từ Thừa Đức đến Kim Câu Truân, nếu đi nhanh lộ trình chưa đầy nửa ngày.

Vì cẩn thận, họ quyết định ăn sáng và nghỉ ngơi tại Nhiệt Hà, sau trưa mới tiếp tục lên đường, dự định sẽ đến Loan Bình vào lúc hoàng hôn, sau đó bỏ ngựa bộ hành đến Thần Phong Mục Trường, đó cũng là ý kiến của Chân Dật Lan.

Bởi theo nàng, việc dọ thám ban đêm tốt hơn ban ngày, nếu không khó tránh khỏi bứt dây động rừng.

Chín lão nhân thảy đều đồng ý, nên Mộng Viễn cũng chẳng phản đối được.

Theo Cốc Mộng Viễn, đương nhiên là khiêu chiến một cách quang minh chính đại.

Thật ra, Chân Dật Lan đã đúng, bởi phen này cũng như là Lý Hàm Băng thanh lý môn hộ, nếu công khai khiêu chiến thì họ đâu thể dịch dung mà đến Thần Phong Mục Trường, do đó sau khi bàn bạc kỹ, mọi người đã chấp nhận kế hoạch của Chân Dật Lan.

Quả nhiên, lúc hoàng hôn mười một người đã đến Loan Bình.

Họ tìm một khách điếm, gởi lại ngựa và các vật, ăn uống qua loa xong, mười một người liền chia làm ba nhóm tiến về phía Thần Phong Mục Trường danh chấn Quan Ngoại.

Họ sở dĩ chia làm ba nhóm là để tránh đông người dễ gây chú ý.

Và sau khi ra khỏi Loan Bình, trước tiên họ đi về hướng Bắc, ngược với hướng đến Thần Phong Mục Trường chừng ba dặm mới quay sang hướng tây nam, rồi vài dặm nữa mới thẳng tiến đến Thần Phong Mục Trường.

Đó là kế hoạch của Bắc Bệnh Quý Thừa Quang, bởi vì Bệnh Hiệp trong Tứ Phương Đại Hiệp này sớm đã phát hiện có người theo dõi hành tung của họ.

Quả nhiên, biện pháp này đã đánh lừa được người của Thần Phong Mục Trường.

Bọn mục chủ ở Loan Bình sau khi thấy mười một người đi về hướng Bắc, lập tức thông báo cho những người ở hướng ấy chú ý.

Nào ngờ mười một người đi được chừng ba dặm lại rẽ sang hướng Tây nam, thế là khi chim câu đưa tin về đến mục trường, họ đều yên tâm nghĩ là mười một người này có lẽ là đến Vân Vu Sơn để tìm Bạch Thủy Chân Quân Triệu Quang Đẩu, một phản đồ của Bài giáo đang ẩn cư tại đó.

Mãi đến khi ba nhóm người này đều đã đến mục trường, bọn họ vẫn chưa hề hay biết.

Mười một ngày đã gặp lại nhau ở trong một khu rừng thấp bên ngoài cổng rào của Thần Phong Mục Trường.

Khô Trúc Tiên Ông quét mắt nhìn mọi người, cười nói :

- Vị nào quen thuộc đường lối trong mục trường nhất?

Thất Thu Kiếm Tẩu Thành Thiên Dân vội đáp :

- Lão ô đã từng đến đây mấy lần.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Thành huynh có thể mô tả đại khái để khỏi lạc đường chăng?

Thành Thiên Dân cười :

- Thần Phong Mục Trường này có diện tích đến mấy trăm mẫu, chỗ trú của trường chủ và nơi hội họp nằm ở phía bắc, cách đây chừng trăm trượng...

Khô Trúc Tiên Ông xen lời hỏi :

- Trong mục trường này phải chăng chỉ có dãy nhà ấy dành cho người ở?

Thành Thiên Dân lắc đầu :

- Không, mỗi một trại ngựa đều có mười mục chủ trở lên!

- Thành huynh còn nhớ có tất cả bao nhiêu trại ngựa không?

- Sáu!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy là chúng ta người đủ phân phối rồi.

Đoạn quay sang Lôi Tử Cường nói :

- Lôi lão đệ với Lý huynh và lão phu, thêm Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cùng xông vào nơi trú của Lý Xung, còn sáu trại ngựa xin phiền Thành huynh phân công được chăng?

Thành Thiên Dật gật đầu :

- Lão ô xin tuân mệnh!

Thiếu Lâm trưởng lão Trí Viễn đại sư bỗng cười nói :

- Tần thí chủ, trước khi động thủ chúng ta có cần phát ra ám hiệu không?

- Không cần, ai đến trước thì cứ động thủ trước.

Võ Đang Ngọc Huyền chân nhân cười tiếp lời :

- Vậy có ổn không? Tần huynh không sợ làm hỏng việc ở chỗ các vị sao?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Theo nhận xét của lão phu, bọn mục chủ trong trại ngựa dù có cao thủ thì cũng chẳng đương cự nổi các vị, nên lão phu nghĩ là không cần phải lo ngại.

Đại Lực hòa thượng cười tiếp lời :

- Đúng vậy, bọn nhãi nhép ấy quả là không đáng nhấc kích!

Lý Hàm Băng bỗng mỉm cười nói :

- Các vị cứ rat ay mạnh bạo, nhưng không nên giết người.

Trí Viễn đại sư chắp tay :

- Thiện tai! Lão nạp không dám!

Năm người khác cũng đồng thanh nói :

- Lý huynh yên tâm, chúng huynh đệ hãy còn có đức hiếu sinh.

Lý Hàm Băng gật đầu cười :

- Xin chư vị tự tiện, sau khi đắc thủ sẽ gặp lại nhau tại chính sảnh.

Lý Hàm Băng vừa dứt lời, sáu người đã cất bước đi về phía phải.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt xem xét hàng rào lưới sắt vây quanh thảo nguyên, cười khảy nói :

- Hàng rào này hẳn là có trò quái quỷ gì đây!

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Đúng vậy, hàng rào này trong ngoài ba thước đều rải đầy kịch độc chẳng kém gì Vô Ảnh Hàn Độc ở Thần Phong bảo.

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay chỉ nhóm Đại Lực hòa thượng sáu người đang xúm lại bàn tính, hỏi :

- Họ đều biết cả ư?

Lý Hàm Băng cười :

- Các loại độc vật của Lý mỗ, họ đều rõ như lòng bàn tay, không đáng lo ngại.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Chân Dật Lan hỏi :

- Lan nhi thì sao?

Chân Dật Lan chơm chớp mắt cười :

- Lan nhi không rõ, nhưng Thất Giải Hoàn Hồn đơn của Lan nhi hẳn là có thể bảo vệ được tính mạng.

Lý Hàm Băng cười hào sảng :

- Thất Giải Hoàn Hồn đơn của Chân huynh có thể tị bách độc, nhưng lãng phí thế này thật đáng tiếc, để lão phu tặng cho cô nương một vật tị độc nhé.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một cây Mặc Ngọc Kiếm Sắc thật trao cho Chân Dật Lan nói tiếp :

- Kiếm sắc này được luyện chế bằng ôn ngọc vạn năm, đã có thể trừ tà khử độc mà còn có thể chống lạnh giữ ấm, rất hữu dụng cho cô nương trong tương lai.

Chân Dật Lan cảm động đến cơ hồ rơi lệ, đưa tay nhận lấy Mặc Ngọc Kiếm Sắc, lúng búng nói :

- Lão tiền bối, vãn bối thật không biết phải đáp tạ thế nào...

Lý Hàm Băng cười ngắt lời :

- Cô nương không cần đáp tạ, chỉ cần cô nương hiểu cho lão phu không phải là một kẻ đại gian ác, vậy là lão phu hết sức vui sướng rồi.

Chân Dật Lan bẽn lẽn cười :

- Từ nay vãn bối sẽ không cả tin lời đồn đại nữa đâu.

Lý Hàm Băng nhếch môi cười :

- Cô nương hãy cất kỹ kiếm sắc chúng ta đi thôi.

Dứt lời, hai tay áo vung mạnh, người như phi hạc vượt qua hàng rào lưới sắt, nhẹ nhàng hạ xuống đất cỏ trong mục trường, lập tức ngoảnh lại ngoắc tay.

Lôi Tử Cường theo sau phi thân vào.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Hai người hãy vào trước, lão phu đoạn hậu.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan liền vâng lời phóng qua hàng rào.

Sau đó Khô Trúc Tiên Ông cất người lên cao hơn ba trượng, hệt như một đám mây lướt vào mục trường.

Năm người lập tức thi triển khinh công tiến vào, không cách hơn năm trượng, thoáng chốc đã đến nơi.

Lúc này trời đã gần canh ba, nhưng trong đại sảnh mục trường vẫn đèn đốm sáng choang.

Năm người đều võ cao gan cả, biết rõ đại sảnh còn đèn đóm là nhân vật đầu sỏ của mục trường hẳn chưa ngủ nghỉ, song họ vẫn thản nhiên phi thân lên mái dãy nhà đối diện với đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn nắm tay Chân Dật Lan nằm mọp ở giữa Khô Trúc Tiên Ông với Lý Hàm Băng, mỗi cảnh tượng trong đại sảnh thảy đều nằm trong tầm mắt của năm người.

Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng, hơn hai mươi người đang ngồi theo hình tròn. Chính giữa là một lão nhân giống hệt như Lý Hàm Băng, bên trái là một văn sĩ trung niên tuổi ngoài bốn mươi, tướng mạo khá giống Lý Hàm Băng, hắn là Kim Tiên Lý Xung.

Bên phải chính là Triển Bá Tuấn, cạnh y là một tóc bạc áo trắng, kế nữa là một thư sinh trung niên.

Cốc Mộng Viễn vừa đưa mắt nhìn xuống phía dưới, bỗng nghe Lý Hàm Băng truyền âm nói :

- Cốc lão đệ có biết hết những người trong đại sảnh không?

Cốc Mộng Viễn cũng truyền âm đáp :

- Ngoại trừ Triển Bá Tuấn, vãn bối không biết người nào khác.

- Lão già tóc bạc ngồi bên Triển Bá Tuấn là Miên Chưởng Chấn Tm Giang Giản Bạch Ngọc, trưởng lão tục gia phái Võ Đang. Thư sinh trung niên ngồi bên Giản Bạch Ngọc là Bát Oán Tu Sĩ Vô Ngã, hòa thượng ngồi bên nữa là Dã Tăng Vị Giới... Người ngồi bên trái kẻ giả mạo lão phu là liệt tử Lý Xung, ngồi bên liệt tử là Lạc Thủy Lão Nho Điền Thánh Thông, trưởng lão phái Hoa Sơn, lão khiếu đầu to ngồi bên Điền Thánh Thông là Tam Dương Quái Khất Lôi Minh Viễn, trưởng lão Cái bang.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Người của Cái bang thật chẳng ngờ!

Lý Hàm Băng cười :

- Ngồi bên Lôi Minh Viễn là Bát Phương Thần Cái Cát Phú, kế nữa là Thất Xà Kỳ Cái Vũ Văn Thông, nhị đệ tử của Lăng Tiêu, và Phục Hổ Chưởng Ngụy Phi Bình...

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Còn kẻ giả mạo Lý lão tiền bối là ai?

- Lão phu chưa nhận ra...

Ngay khi ấy những người trong sảnh như vì việc trọng đại gì đó, đã lớn tiếng cãi vã nhau.

Chỉ thấy Triển Bá Tuấn sừng sộ hướng về một đại hiệp võ phục nói :

- Mười một người kia sau khi rẽ sang hướng Tây nam, vì sao đến giờ vẫn chưa có tin tức? Chu Thành, thủ hạ ngươi đã phái đến Vân Vụ Sơn lẽ ra lúc này cũng phải có chim câu đưa tin về rồi chứ?

Gã đại hiệp có tên Chu Thành bối rối đáp :

- Thuộc hạ mới vừa nhận được chim câu đưa tin về rồi!

Triển Bá Tuấn trầm giọng :

- Tin báo thế nào?

Chu Thành lúng búng :

- Không thấy tung tích của họ!

Triển Bá Tuấn tức giận :

- Toàn một lũ vô dụng cả!

Kim Tiên Lý Xung cười tiếp lời :

- Nhị đệ, có lẽ mười một kỵ mã kia quả đúng là phải đến Thần Phong Mục Trường này!

Triển Bá Tuấn lắc đầu :

- Sư huynh có suy nghĩ kỹ chưa?

Lý Xung trố mắt :

- Nghĩ gì kia?

Triển Bá Tuấn cười khảy :

- Mười một người đó nếu là người của Bài giáo đến tìm Triệu Quang Đẩu, sao họ lại từ hướng Trường Bạch sơn đến? Chỉ bấy nhiêu cũng đã có vấn đề rồi!

Lý Xung ngẩn người :

- Phải rồi, vậy mà ngu huynh không nghĩ đến!

Triển Bá Tuấn nghiêm giọng nói tiếp :

- Do đó, theo tiểu đệ thì chúng ta nên lập tức điều tra rõ, mười một người ấy hiện đang ở đâu?

Lý Xung mắt rực lên : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Không sai, quả là cần thiết phải vậy.

Đoạn quay sang Bát Phương Thần Cái Cát Phú nói :

- Cát huynh đành phải vất vả một phen rồi.

Bát Phương Thần Cái đứng lên ôm quyền đáp :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Đoạn bước qua người bên cạnh, vừa định đi ra cửa...

Thốt nhiên, Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường cười hô hố nói :

- Cát Phú, ngươi chẳng cần phải vất vả đâu!

Tiếng nói vừa dứt, người đã hạ xuống đất.

Lập tức, tất cả những người trong đại sảnh thảy đều sững sờ.

Lôi Tử Cường chân vừa chạm đất, Cát Phú đã tung mình thoái lui, đồng thời quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Lôi Tử Cường cười hăng hắc :

- Lão phu chính là một trong số mười một người mà các vị đang cần tìm.

Vừa dứt lời, bóng người nhấp nhoáng, từ trên mái nhà lại phóng xuống bốn người.

Cốc Mộng Viễn chân vừa chạm đất đã ha hả cười nói :

- Triển huynh, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Chân Dật Lan cũng đồng thời nói :

- Triển Bá Tuấn, phen này ngươi không trốn thoát được nữa đâu.

Lúc này những người trong đại sảnh đều đã đứng lên rời khỏi ghế.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Triển Bá Tuấn đã nhanh bước ra đến ngoài đại sảnh, cười nói :

- Ra là Cốc huynh, thật quá thất kính! Chẳng hay Cốc huynh đang đêm đến đây có việc gì vậy?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Gã này quả là thâm hiểm xảo quyệt.

Chàng cười lạnh lùng nói :

- Tại hạ đến đây vì việc gì, có lẽ Triển huynh đã hiểu rõ.

Triển Bá Tuấn thản nhiên cười :

- Cốc huynh, mấy vị đi cùng này là ai vậy?

Cốc Mộng Viễn biết y định dung lời nói để kéo dài thời gian, bởi lúc này những người trong đại sảnh đã có nửa số từ phía sau lẻn đi mất.

Nhưng chàng cười thầm nhủ :

- Mặc cho ngươi xảo quyệt đến mấy thì hôm nay các ngươi cũng không thể nào thoát khỏi sự toan tính của bọn ta.

Trong khi nghĩ, chàng đáp :

- Mấy vị này đều là thân hữu của tại hạ.

Đưa tay chỉ Khô Trúc Tiên Ông nói tiếp :

- Vị này là Khô Trúc Tiên Ông lừng danh trong võ lâm, Triển huynh từng nghe nói đến chưa?

Bốn tiếng "Khô Trúc Tiên Ông" vừa thốt ra khỏi miệng chàng, lập tức khiến những người trong đại sảnh giật nẩy mình, kể cả người đã giả mạo Lý Hàm Băng.

Triển Bá Tuấn thoáng chau mày nhưng lập tức ôm quyền cười nói :

- Phải Tần lão tiền bối không biết. Vãn bối Triển Bá Tuấn xin bái kiến.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Miễn lễ! Miễn lễ!

Đồng thời tay áo phất nhẹ, đẩy cho Triển Bá Tuấn lùi sau ba bước.

Triển Bá Tuấn sau khi thi lễ đã phòng trước có vậy, nên đã ngầm vận công lực sẵn sàng đề kháng, nhưng kết quả vẫn bị đẩy lùi ba bước, chứng tỏ võ công của Khô Trúc Tiên Ông còn cao hơn so với lời đồn đại.

Triển Bá Tuấn đỏ mặt, lạnh lùng nói :

- Lão tiền bối công lực lợi hại thật!

Khô Trúc Tiên Ông một cái phất tay áo mà chỉ đẩy lui Triển Bá Tuấn ba bước, trong lòng cũng thoáng kinh ngạc, nghe vậy ha hả cười nói :

- Tiểu tử, ngươi cũng chẳng phải kém.

Chân Dật Lan đứng bên bỗng ré lên :

- Triển Bá Tuấn, ngươi không nhận ra bà cô ngươi rồi hả?

Triển Bá Tuấn lúc này đang phừng lửa giận, tuy cảm thấy Chân Dật Lan mặt quen quen, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai, nghe vậy càng thêm tức giận quát :

- Ai mà biết tiện tỳ vô sỉ ngươi là ai, thiếu gia trong đời đã từng ngủ qua biết bao đàn bà, nếu người nào cũng nhớ thì thiếu gia...

Đột nhiên, bốp bốp hai tiếng giòn giã, Chân Dật Lan đã giận tím mặt, nhanh như chớp xáng cho Triển Bá Tuấn hai cái tát tai, lui về chỗ cũ toét miệng mắng :

- Ngươi là đồ heo... ngươi là...

Triển Bá Tuấn đang nói một cách đắc ý, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, hai má mỗi bên đã lãnh lấy một cái tát nẩy lửa, lập tức sưng húp lên.

Nhờ vậy, y đã nghĩ ra được thiếu nữ này chính là Cổ Hoàn Bạch.

Thế nhưng, lúc này y chẳng còn lòng dạ nào mà suy nghĩ nữa, lửa giận đã bốc cao, buông tiếng quát vang và lao bổ vào Chân Dật Lan.

Nhưng vừa đến giữa chừng, y bỗng lại lui về chỗ cũ, thì ra y đã bị Cốc Mộng Viễn một chưởng đẩy lui.

Cốc Mộng Viễn vừa đẩy lui Triển Bá Tuấn, liền cười nói :

- Triển huynh hãy tạm nguôi giận, muốn động thủ lát nữa tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả hỏi :

- Dám hỏi các hạ quý danh tôn tánh?

Lúc này Lý Hàm Băng giả với Lý Xung đang đi đến gần, Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Lý Hàm Băng giả liền lạnh lùng nói :

- Lão phu Lý Hàm Băng, bằng hữu võ lâm gọi là Hắc Thủy Điếu Tẩu, Quỷ Oán Thần Sầu! Tiểu tử

ngươi là ai? Có từng nghe nói đến đại danh của lão phu chưa?

Cốc Mộng Viễn thầm cười khẩy, ngoảnh lại nhìn Lý Hàm Băng thật lúc này đã dịch dung thành một người mặt đen, cười nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài, đại danh của tôn giá, tại hạ cho nghe gia sư đề cập đến...

Lý Hàm Băng giả trầm giọng :

- Lệnh sư là ai mà đề cập đến lão phu?

Cốc Mộng Viễn đã có ý định cưới tinh thần địch thủ trước, bèn cười nói :

- Gia sư là Cát Hàn.

Lập tức chẳng những Lý Hàm Băng giả mà hầu hết những người của Thần Phong Mục Trường đều sững sờ, đứng thừ ra tại chỗ.

Cốc Mộng Viễn vờ vĩnh nói tiếp :

- Tôn giá có biết gia sư không?

Lý Hàm Băng đảo mắt, để che giấu vẻ kinh hãi của mình, cố cười nói :

- Đương nhiên là biết, lão phu với lệnh sư giao tình rất là thân thiết.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm mắng :

- Lão tặc thật là vô sỉ.

Song ngoài mặt vẫn cười nói :

- Vậy là vừa rồi vãn bối đã thất lễ rồi.

Đoạn ôm quyền thi lễ, nói tiếp :

- Lý lão, vãn bối xin giới thiệu một người bạn già...

Lý Hàm Băng cười sắc lạnh ngắt lời :

- Khô Trúc Tiên Ông phải không? Ông ấy là bạn cũ của lão phu rồi!

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Đúng vậy! Lý huynh, chúng ta biệt tích đã ba mươi năm rồi.

- Tần huynh lâu nay vẫn khỏe chứ?

- Rất khỏe! Sauk hi từ Thần Phong bảo trở về, lão phu bỗng nảy sinh ý định kỳ lạ, bèn mạo danh một người bạn già tung hoành trên giang hồ rất lâu. Ha ha, Lý huynh biết không? Thật chẳng còn gì lý thú bằng, hôm nào Lý huynh thử bắt chước xem!

Nói xong, buông tiếng cười vang, ra chiều hết sức đắc ý.

Nhưng Lý Hàm Băng giả thì chẳng tài nào cười được nữa, lời nói của Khô Trúc Tiên Ông chẳng khác nào kim nhọn đâm vào trái tim lão, nhưng lão lại chẳng thể phát tác, bèn vờ vĩnh cười nói :

- Tần huynh thật khéo quá!

Chân Dật Lan nghe cuộc đối thoại giữa hai lão nhân, không nén được ôm bụng cười ngặt nghẽo, nỗi bực tức khi nãy đã hoàn toàn tan biến.

Cốc Mộng Viễn lại ôm quyền nói :

- Lý lão, để vãn bối giới thiệu với lão tiền bối một người bạn già...

Đưa tay chỉ Lý Hàm Băng thật, nói tiếp :

- Vị tiền bối này cũng họ Lý, tên là Tái Hỏa, ngoại hiệu Bạch Sơn Thánh Tẩu, Quỷ Khóc Thần Khâm, lão tiền bối có nghe nói đến chưa?

Lý Hàm Băng giả lắc đầu :

- Hạng vô danh, lão phu chưa từng nghe bao giờ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Giờ vãn bối đã giới thiệu rồi, ngoại hiệu hai vị đều có sở trường riêng, hãy nên thân mật với nhau, không chừng sẽ có thu hoạch to đấy!

Lý Hàm Băng thật đanh mặt nhìn Lý Hàm Băng giả, lạnh lùng hỏi :

- Tôn giá là Lý Hàm Băng ư?

Lý Hàm Băng giả cười khảy :

- Tôn giá dám không tin ư?

- Trên cõi đời này có quá nhiều kẻ đê hèn tranh danh đoạt lợi, mạo danh người khác, nên lão phu chẳng thể thẩm ra thật kỹ người mới quen biết.

Lý Hàm Băng giả cười phá lên :

- Lão phu là hạng người gì? Ai dám mạo danh? Chỉ có điều là danh hiệu của tôn giá, trong võ lâm chưa bao giờ nghe nói đến, thật khiến lão phu hết sức hoài nghi.

Lý Hàm Băng thật tại hạ cười :

- Tuy tôn giá nói vậy, nhưng lão phu vẫn chưa tin.

Lý Hàm Băng giả tức giận :

- Cả gan dám tự đại trước mặt lão phu, tôn giá chán sống rồi phải không?

Lý Hàm Băng thật cười khảy :

- Tôn giá định làm gì nào?

Lý Hàm Băng giả gằn giọng :

- Định cho tôn giá nếm thử thủ đoạn quỷ khóc thần kinh của lão phu.

Lý Hàm Băng cười to :

- Phải rồi, lão phu cũng đang muốn lãnh giáo thủ đoạn của tôn giá đây.

Lý Hàm Băng giả gằn giọng :

- Đó là chính tôn giá đã tự chuốc lấy họa sát nhân...

Bỗng quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần huynh! Vị Lý huynh này đã bức người quá đáng, lão phu đành phải đắc tội thôi. Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông thản nhiên cười :

- Xin cứ tự tiện! Vị Lý huynh này với lão phu rất là bất hòa, nếu Lý huynh mà trừ khử được, lão phu thật vô vàn cảm kích.

Chân Dật Lan nghe vậy bật cười khúc khích, cả Cốc Mộng Viễn cũng không nén được, cười lên thành tiếng.

Lý Hàm Băng giả nghe Khô Trúc Tiên Ông nói vậy, bất giác ngẩn người nói :

- Tần huynh vậy là...

Lão bỗng ngưng lời, bởi lão không sao hiểu nổi mối quan hệ giữa họ.

Lý Hàm Băng cười to nói :

- Tần huynh, e rằng tâm nguyện của Tần huynh khó mà trở thành sự thật.

Khô Trúc Tiên Ông cũng buông tiếng cười to :

- Vậy ư? Vậy thì lão phu đành ôm hận suốt đời rồi.

Lý Hàm Băng giả bị Lý Hàm Băng thật nói khích, liền cả giận nói :

- Họ Lý kia, hôm nay lão phu quyết không để cho ngươi sống rời khỏi đây.

Lý Hàm Băng thật thản nhiên cười :

- Tốt thôi, giữa hai ta chắc chắn sẽ có một người không thể yên lành rời khỏi đây! Nghe đâu Kinh Thần thất chưởng của tôn giá uy chấn võ lâm, lão phu rất muốn thỉnh giáo.

Lý Hàm Băng giả cười hăng hắc :

- Ngươi chưa xứng đáng để lão phu sử dụng Kinh Thần thất chưởng đâu!

Chân Dật Lan đứng bên cười khỉnh nói :

- Ngươi có biết không chứ?

Song vì tiếng của nàng không to, Lý Hàm Băng giả lại đang lúc kinh nộ, nên không nghe rõ Chân Dật Lan đã nói gì, không thì lão đã kinh hoàng thất sắc rồi.

Lý Hàm Băng thật vẫn thản nhiên cười nói :

- Tôn giá không sử dụng Kinh Thần thất chưởng vậy thì lão phu thử môn khác cũng được...

Đột nhiên vung tay, tung ra một quyền và quát :

- Hãy nếm thử Kinh Thần thất quyền của lão phu xem sao?

Thì ra ông đã chuyển đổi chưởng pháp thành quyền pháp, chiêu "Khổn Long Trường Ngâm" này là một chiêu thức cương mãnh, nên chuyển thành quyền chiêu phát ra, uy thế lại càng khủng khiếp

hơn.

Lý Hàm Băng giả thoáng sửng sốt, nhưng quyền lực của Lý Hàm Băng thật đã công đến, không để lão có thời gian suy nghĩ, buộc phải lách người sang bên, tung ra song chưởng mới đánh bạc được chiêu quyền của đối phương.

Lý Hàm Băng thật nhếch môi cười :

- Khá lắm! Đại Cương Cầm Long Thủ! Lão tiểu tử, sao ngươi lại trộm dùng tuyệt học của Cái bang? Lão phu chẳng tin ngươi vô sỉ đến vậy.

Lý Hàm Băng giả cười hăng hắc :

- Để ngươi biết Lý mỗ võ học uyên bác...

Lý Hàm Băng thật cười quái lạ, ngắt lời :

- Vậy ư? Lý Hàm Băng mà lại dám tự khoe là võ học uyên bác, thật lão phu lần đầu tiên mới nghe... Nào, hãy thử thêm một quyền nữa.

Chưa dứt lời, lại một quyền tung ra.

Quyền này tuy trông uy thế không bằng chiêu trước, song lại hàm chứa rất nhiều biến hóa kỳ ảo, và cũng là một tuyệt chiêu trong Kinh Thần thất chưởng.

Lý Hàm Băng giả lại sửng sốt, lần này lão đã nhận r alai lịch võ công của đối phương, liền buông tiếng cười khẩy, vung tay liên tiếp tung ra năm chưởng, và vẫn là Đại Cương Cầm Long Thủ của Cái bang.

Đồng thời, lão cười gằn nói :

- Họ Lý kia, ngươi đã học được Kinh Thần thất chưởng của lão phu từ đâu.

Chiêu "Thần Sầu Thiên Nộ" của Lý Hàm Băng giả đón cản, lòng cũng thầm kinh hãi.

Ông không sao nghĩ ra được kẻ đã giả mạo mình là ai? Nhưng qua chưởng pháp của đối phương, đã luyện được tuyệt học của Cái bang đến trình độ thế này, người này hẳn là một cao thủ bậc nhất trong Cái bang.

Nhưng có thể Cái bang hiện nay ngoài Lôi Tử Cường, ai có công lực tương đương như vậy nữa?

Lý Hàm Băng thật lòng đầy thắc mắc, song ngoài mặt vẫn cười khảy nói :

- Lão phu họ Lý, đồng tông với ngươi, sao lại không thể học Kinh Thần thất quyền? Vả lại, lão phu có ngoại hiệu Quỷ Khóc Thần Khâm kia mà!

Vừa dứt lời lại một quyền tung ra và quát :

- Lão tiểu tử, hãy nếm lão phu một quyền.

Lý Hàm Băng giả mắt rực hàn quang, song chưởng cùng lúc tung ra, trầm giọng nói :

- Mặc ngươi đã học trộm được bao nhiêu chưởng pháp của lão phu, lão phu cũng chẳng ngán sợ.

Bảy chưởng liên tiếp tung ray, uy thế hệt như bão tố cuồng phong.

Lý Hàm Băng thật chợt động tâm, nhận thấy Lý Hàm Băng giả này công lực trên Đại Cương Cầm Long Thủ còn cao hơn Lôi Tử Cường mấy phần. Qua đó suy luận, người này hẳn có địa vị trong Cái bang cao hơn cả đương kim Bang chủ Ngốc Cái Truy Hồn Tẩu Lăng Hư, vậy thì y là ai?

Lý Hàm Băng nghĩ đến đây, bỗng nảy sinh ý định dùng công lực buộc đối phương phải lộ ra lai lịch. Nếu bất thành ông sẽ chẳng quản phá giới đả thương đối phương, lột bỏ mặt nạ da người, như vậy hẳn sẽ rõ y là ai.

Nghĩ vậy ông liền dồn dập tấn công, Kinh Thần thất quyền cũng trở nên hung mãnh hơ, kình phong dậy lên như vũ bão.

Lý Hàm Băng giả cũng chẳng chịu kém, giở hết toàn lực ứng phó.

Lão vẫn sử dụng Đại Cương Cầm Phong Thủ! Thật ra nếu Lý Hàm Băng giả đúng là người Cái bang, toàn bộ võ công của Cái bang cũng chỉ có Đại Cương Cầm Long Thủ là miễn cưỡng có thể đối phó với Kinh Thần thất chưởng của Lý Hàm Băng thật mà thôi.

Ba mươi chiêu qua đi, Lý Hàm Băng thật đã dần hiểu ra.

Đồng thời Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường cũng trố to mắt, ông nhận thấy nhất cử nhất động của Lý Hàm Băng giả hết sức quen thuộc.

Bỗng ông đã phát hiện chuyện lạ...

Cốc Mộng Viễn lúc này cũng đang toàn thần theo dõi trận đấu.

Đột nhiên Lôi Tử Cường quát to :

- Lôi Tử Cang, đại ca còn sống ư?

Tiếng quát hệt như sấm rền, vang xa hằng chục dặm, khiến mọi người hiện diện thảy đều giật mình sửng sốt và nhất là Lý Hàm Băng giả lại càng bàng hoàng kinh hãi.

Ngay trong khoảnh khắc phân thân ấy, ngực lão lập tức lãnh lấy một quyền của Lý Hàm Băng thật.

Cũng may Lý Hàm Băng thật không có ý giết người, không thì Lý Hàm Băng giả đã tang mạng tại chỗ rồi.

Thế nhưng, lão vẫn thọ thương, loạng choạng lùi sau năm bước, Lý Xung và Triển Bá Tuấn vội lướt đến đỡ lấy lão.

Lý Hàm Băng không truy kích, chỉ cười khảy nói :

- Kinh Thần thất quyền của lão phu thế nào, trội hơn Thất chưởng của ngươi nhiều chứ?

Lúc này lệnh chủ đã sải bước đến bên Lý Hàm Băng thật nói :

- Lý huynh, người này chính là gia huynh Tử Cang.

Ông nói khá lớn tiếng, nên ngay cả Lý Hàm Băng giả đang thọ thương cũng nghe rất rõ.

Lập tức Lý Hàm Băng giả cùng Lý Xung và Triển Bá Tuấn thảy đều sững sờ, chả lẽ lão nhân mặt đen này lại là Lý Hàm Băng thật?

Lý Xung không tin bởi y nghĩ phụ thân dù dịch dung khéo đến mấy cũng chẳng thể không có sơ xuất.

Triển Bá Tuấn cũng không tin, thì ra Lý Hàm Băng đã thi triển Xúc Cốt công khiến người thấp hơn, và thêm thuốc dịch dung độc đáo của Tà Hiệp Chân Cửu, thử nghĩ hai người sao thể nhận ra được?

Lúc này Lý Hàm Băng nhếch môi cười nói :

- Khi Lôi lão đệ nói là lão phu cũng đã nhận ra rồi.

Lôi Tử Cường thấp giọng :

- Lý huynh, hôm nay chúng ta quyết không buông tha họ được.

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Không sai, chúng ta phải làm sáng tỏ việc này mới được.

Đoạn quay sang Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Tần huynh hãy ra lệnh cho họ không được rời khỏi đây.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Lão phu rất sẵn sàng...

Đoạn cao giọng nói :

- Xin các vị hãy vào đại sảnh, lão phu Khô Trúc có điều cần thỉnh giáo với Lý trường chủ phụ tử, những mong các vị làm chứng cho...

Quả nhiên nhìn quanh, trầm giọng nói tiếp :

- Nếu các vị muốn bỏ trốn thì cứ việc, nhưng hãy nghĩ kỹ trước, nếu không đủ bản lãnh qua được nhãn lực của lão phu, tốt hơn là không nên bêu xấu, hãy ngoan ngoãn mà vâng lời lão phu...

Ngay khi ấy, bỗng nghe Cốc Mộng Viễn quát to :

- Triển huynh, chúng ta còn chưa hàn huyên với nhau, đâu thể bỏ đi được.

Vừa dứt lời đã phi thân lên, chỉ nghe bình một tiếng, từ trên thềm đại sảnh đã rơi xuống hai người, đó là Triển Bá Tuấn và Cốc Mộng Viễn.

Thì ra Triển Bá Tuấn thừa lúc Khô Trúc Tiên Ông đang nói định bỏ trốn, nhưng y đã bị Cốc Mộng Viễn ngăn lại, y giận đến xám ngắt, nhưng chẳng làm gì được Cốc Mộng Viễn, đành tức tối trừng mắt nhìn chàng.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Triển Bá Tuấn, cười khẩy nói :

- Tiểu tử, ngươi tưởng trốn thoát được sao? Đi... Xin mời các vị vào trong đại sảnh!

Dứt lời ông liền dẫn trước đi vào đại sảnh.

Chân Dật Lan, Lý Hàm Băng và Lôi Tử Cường cất bước theo sau, chỉ còn lại một mình Cốc Mộng Viễn đứng ngoài.

Người của Thần Phong Mục Trường một vì khiếp danh Khô Trúc Tiên Ông, hai nữa càng kinh hồn trước v võ công cao siêu của Cốc Mộng Viễn qua việc ngăn chận Triển Bá Tuấn vừa rồi, ai dám không đi vào đại sảnh?

Khô Trúc Tiên Ông, Lý Hàm Băng và Lôi Tử Cường chễm chệ ngồi trên cao.

Chân Dật Lan đứng bên Khô Trúc Tiên Ông.

Người của Thần Phong Mục Trường hỗn loạn đứng ở bốn phía.

Khô Trúc Tiên Ông lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, đoạn đưa tay chỉ Lý Xung hỏi :

- Lý hiền điệt còn nhớ lão phu không?

Kim Tiên Lý Xung đành ôm quyền đáp :

- Lão tiền bối tiên dung vẫn như xưa, vãn bối sao thể quên được?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Tốt lắm!

Đoạn đưa mắt nhìn Lý Hàm Băng giả lúc này thương thế đã bình phục, song vẫn giả vờ còn thọ thương, ha hả cười nói :

- Các hạ vì sao lại giả mạo kẻ khác?

Lý Hàm Băng giả không ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại hỏi thẳng như vậy, bất giác giật mình quên mất giả vờ thọ thương, tức giận nói :

- Tần huynh sao lại bảo là lão phu giả mạo chính mình?

Khô Trúc Tiên Ông quắc mắt :

- Chính bản thân các hạ ư? Các hạ là ai?

- Lão phu là Lý Hàm Băng.

Khô Trúc Tiên Ông cười quái lạ :

- Các hạ Lý Hàm Băng ư?

- Trên đời này không thể có hai Lý Hàm Băng, Tần huyh đừng đùa như vậy nữa.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không đúng! Không đúng!

Lý Hàm Băng trố mắt :

- Gì không đúng!

- Lão phu vừa mới gặp Lý Hàm Băng, đã nói với nhau rất nhiều điều hệ trọng, sao chỉ trong thoáng chốc lại xuất hiện một Lý Hàm Băng khác thế này?

- Người mà Tần huynh nói đó chính là lão phu.

Câu nói này của Lý Hàm Băng giả thật là không thông minh, có lẽ thần trí của lão đã có phần rối loạn rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười thầm, buộc miệng hỏi :

- Vậy Lý huynh còn nhớ khi nãy chúng ta đã thương nghị đại sự gì không?

Lý Hàm Băng giả ngẩn người nói :

- Đại sự gì kia?

- Lý huynh chớ vờ vĩnh, mới đây thôi sao lại quên được kia chứ?

Lý Hàm Băng giả giờ mới nhận ra mình đã bị mắc lừa, nhưng lão đã mất cơ trí ứng đối, bèn giả vờ ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Tần huynh, vậy là đã có sự hiểu lầm rồi!

- Hiểu lầm ư?

- Người mà Tần huynh đã gặp khi nãy hẳn là kẻ giả mạo…

- Người này thật là cả gan.

- Đúng vậy! Chẳng những Tần huynh đã gặp kẻ giả mạo lão phu, mà người lão phu đã gặp khi nãy có lẽ cũng là kẻ giả mạo Tần huynh.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận thầm mắng :

- Lão khốn khiếp thật là xảo quyệt.

Nhưng miệng lại nói :

- Có chuyện lạ lùng vậy sao?

- Lão phu cũng hết sức lấy làm lạ.

Lý Hàm Băng giả tưởng đâu mình đã dối gạt được Khô Trúc Tiên Ông, lòng bất giác hết sức khoái trá, nhưng không kéo dài được lâu, bởi đã nghe Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Lão phu không tin có chuyện lạ lùng như vậy.

- Tần huynh không tin, lão phu cũng chẳng biết sao hơn!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to :

- Theo sự suy xét của lão phu, người mà lão phu đã gặp khi nãy chắc chắn là Lý Hàm Băng thật.

Lý Hàm Băng giả cười sắc lạnh :

- Tần huynh cố ý nói ngang, lão phu không muốn nghe nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Lý huynh không muốn nghe ư? Gần đây trong võ lâm có rất nhiều kẻ quỷ mị gian trá, nên gặp bất kỳ người bạn già nào, lão phu đều kiểm tra trước, xem đối phương là thật hay giả mới đám yên tâm chuyện trò.

Lý Hàm Băng giả ngẩn người :

- Tần huynh đa nghi quá!

- Cũng không hẳn, chẳng hạn như vị Lý huynh mà lão phu gặp khi nãy, lão phu đã sử dụng Quy Nguyên thần công để thử Khu Quỷ Kinh Thần huyền công của ông ấy.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Kết quả thế nào?

- Nửa cân tám lạng, không phân cao thấp.

- Kẻ giả mạo lão phu này võ công thật chẳng kém.

- Đúng vậy... nên lão phu rất hoài nghi các hạ không phải là Lý Hàm Băng thật.

Lý Hàm Băng giả sầm mặt :

- Tần huynh nói năng nên thận trọng một chút.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Vậy ư? Nhưng vừa rồi sao các hạ lại bại thương dưới tay Lý Tái Hỏa?

Lý Hàm Băng giả nghe hỏi vậy lại ngẩn người, vờ thở dài nói :

- Quyền pháp của vị Lý huynh ấy thật quá mạnh, nên lão phu đã thất thần thọ thương...

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Quyền thế quá mạnh ư? Lão phu không tin!

- Điều ấy mọi người đều chứng kiến...

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười khảy hỏi :

- Thương thế các hạ đã khỏi chưa?

Lý Hàm Băng giả chẳng thể giải thích được nữa, đành cười gượng đáp :

- Rồi!

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Đó chẳng phải một sự chứng minh rõ ràng hay sao? Các hạ bị trúng một quyền vào ngực mà không có thương đến nội phủ, vậy thì quyền thế sao là mạnh được?

Lý Hàm Băng giả đuối lý, đành ấp úng nói :

- Đó có lẽ vì lòng dạ vị Lý huynh này quá tốt!

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Giờ các hạ mới hiểu ư?

Bỗng ngửa mặt cười, quát to :

- Lôi Tử Cang, hãy gỡ mặt nạ ra đi thôi.

Lý Hàm Băng giả giật nảy mình :

- Ai là Lôi Tử Cang? Tần huynh, Lôi Tử Cang chẳng phải đã chết rồi ư?

Tuy lão vẫn cố chối cãi, nhưng không còn kiên quyết trước nữa.

Lý Xung và Triển Bá Tuấn đứng bên thảy đều cả kinh thất sắc, nhưng họ đã kềm chế được bản thân. Triển Bá Tuấn ánh mắt thoáng lộ vẻ căm thù, còn Lý Xung thì nhếch môi cười thâm hiểm, họ đã quyết định hành động kế tiếp. Bởi họ đã nhận thấy, rất có thể sư phụ họ đã thật sự có mặt tại đây rồi.

Lý Hàm Băng vừa dứt lời, Lôi Tử Cường đã lớn tiếng nói :

- Đại ca có nhận ra tiếng nói của tiểu đệ không? Tiểu đệ là Lôi Tử Cường đây.

Trong khi nói đã sải bước đi đến gần Lý Hàm Băng giả.

Lý Hàm Băng giả vờ tức giận trầm giọng nói :

- Ngươi là Lôi Tử Cường ư? Vì sao không ở trong bảo mà lại dịch dung đến đây?

Chả lẽ ngươi không biết phạm tội thất trách phải bị xử trị thế nào hay sao?

Lôi Tử Cường chau mày :

- Đại ca thật quá cố!

Bỗng dừng bước và nhanh chóng quay về chỗ cũ ngồi xuống, trầm giọng nói :

- Tần huynh, xin cứ thẳng tay xử lý mọi sự!

Có lẽ Lôi Tử Cường đã thật sự đau lòng, bởi lúc này ông ta đã khẳng định chắc chắn Lý Hàm Băng giả chính là Lôi Tử Cang, bào huynh của mình.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Xem ra cũng đành phải vậy thôi.

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả nói :

- Các hạ là Lý Hàm Băng thật hay giả, lão phu không màng đến nữa.

Liền tức, Lý Hàm Băng giả và Triển Bá Tuấn cùng thở phào.

Nhưng Lý Xung lại khác, y càng chau chặt mày hơn, bởi y biết Khô Trúc Tiên Ông chẳng phải tầm thường, rất có thể sẽ đưa ra những câu hỏi khó khăn hơn nữa.

Quả nhiên Khô Trúc Tiên Ông lại cười hỏi :

- Lý huynh, sự nhiễu nhương gần đây trong võ lâm, phải chăng chính là kiệt tác của các hạ?

Lý Hàm Băng giả vờ vĩnh :

- Tần huynh nói sự nhiễu nhương gì vậy?

- Về việc Chưởng môn nhân bốn phái Thiếu Lâm, Côn Luân, Nga My và Hoa Sơn bị bắt cóc.

Lý Hàm Băng giả lắc đầu :

- Lão phu chưa từng nghe nói!

Khô Trúc Tiên Ông tuy tức giận, song vẫn thản nhiên cười nói :

- Vậy Tam Âm bang phải chăng đã quy thuận Lý huynh rồi?

Lý Hàm Băng lại lắc đầu :

- Không hề có việc ấy.

Khô Trúc Tiên Ông vẫn thản nhiên cười :

- Lý huynh có phái người khống chế Cái bang hay không?

- Lão phu sao lại có thể làm vậy? Chúng ta cùng là người trong giới võ lâm cả kia mà.

Khô Trúc Tiên Ông thầm cười mắng :

- Lão khốn kiếp thật khéo chối cãi.

Nhưng lại quét mắt nhìn quanh, cười nói :

- Việc môn hạ Thần Phong Mục Trường đả thương người trên Động Đình hồ, hẳn là Lý huynh hay biết chứ?

Lý Hàm Băng giả gật đầu :

- Đúng vậy!

- Lý huynh còn gì bào chữa nữa không?

Lý Hàm Băng giả cười to :

- Lão phu chẳng cần bào chữa, bọn họ vô cớ đả thương người, lão phu đã xử tội chết rồi.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Xử tội chết ư? Lý huynh sao thể làm vậy?

Lý Hàm Băng giả nghiêm giọng :

- Bất kỳ ai vi phạm môn quy, nhất luận trảm thủ...

Quay sang Triển Bá Tuấn ra lệnh :

- Tuấn nhi, bảo họ lấy người Hổ Đại Mãnh, Chư Kiệt và Lý Cang mang đến đây.

Triển Bá Tuấn vâng một tiếng, quay người định bỏ đi.

Khô Trúc Tiên Ông xua tay nói :

- Không cần đâu.

Nhưng Triển Bá Tuấn vẫn tiếp tục đi ra phía sau sảnh.

Bỗng Chân Dật Lan lướt đến đứng cản trước mặt, cười khảy quát :

- Lui về ngay!

Triển Bá Tuấn sầm mặt, vừa định động thủ, bỗng nghe Lý Hàm Băng giả quát :

- Tuấn nhi, trở lại đây!

Triển Bá Tuấn bất đắc dĩ đành phải lui trở về.

Chân Dật Lan cũng cười khanh khách, đi đến bên Khô Trúc Tiên Ông.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Tần huynh không tin lão phu đã xử tử họ hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Sao lại không tin? Chuyện giết người diệt khẩu thế này, đương nhiên lão phu tin chứ.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Tần huynh sao lại vu oan giá họa thế này?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Xem ra lão phu không hỏi ra được manh mối gì rồi...

Bỗng quay sang Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi hãy giúp lão phu nghĩ cách...

Chân Dật Lan cười :

- Cứ ra tay lột bỏ mặt nạ của lão ta là xong chứ gì!

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không được...

Lý Hàm Băng tiếp lời :

- Lan nhi, chúng ta không cần phải vậy!

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả nói :

- Các hạ tự xưng là Lý Hàm Băng, lão phu cũng tạm thừa nhận như vậy, nhưng lão phu có một câu hỏi này, các hạ phải trả lời với hào khí năm xưa của Lý Hàm Băng, các hạ bằng lòng không?

Lý Hàm Băng giả lòng lo âu khôn tả, nhìn Lý Hàm Băng thật hồi lâu mới gật đầu nói :

- Được, lão phu bằng lòng trả lời, nhưng lão phu phải hỏi các vị vài câu trước.

Lý Hàm Băng thật cười :

- Xin cứ hỏi, lão phu biết là trả lời ngay.

Lý Hàm Băng giả hắng giọng :

- Các vị từ đâu đến đây?

- Trường Bạch sơn.

Câu trả lời này thật khiến Chân Dật Lan bất ngờ, và cũng khiến Lý Xung và Triển Bá Tuấn tái mặt.

Nhưng Lý Hàm Băng giả lại thản nhiên cười nói :

- Trường Bạch sơn rất rộng lớn, chính xác là ở ngọn núi nào?

- Thần Phong bảo ở bên Thiên Trì.

- Các hạ quen với người trong bảo ư?

- Lão phu chính là chủ nhân Thần Phong bảo.

Lập tức trong đại sảnh nhốn nháo lên, bàn tán xôn xao.

Nhưng Lý Hàm Băng giả vẫn điềm tĩnh hỏi :

- Các vị có bao nhiêu người đến đây?

- Mười một.

- Đó là những ai?

- Ngoài năm người có mặt tại đây...

- Năm người có mặt tại đây hãy còn mấy người lão phu chưa biết danh tánh.

Lý Hàm Băng thật gật đầu cười :

- Đúng rồi, lão phu đã quen giới thiệu...

Đoạn đưa tay chỉ Lôi Tử Cường dịch dung thành đại hiệp mặt đỏ nói : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Vị này chính là Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường. Vị cô nương đứng bên Khô Trúc Tiên Ông là Chân Dật Lan, tôn nữ nhi của Tà Hiệp Chân Cửu...

Lý Hàm Băng nói đến đó, trong đại sảnh càng nhốn nháo hơn.

Lý Hàm Băng giả vẫn điềm nhiên cười hỏi :

- Còn vị thiếu niên ngoài kia là ai?

- Y là Cốc Mộng Viễn, tôn nhi của Nam Nho Cốc Dương, truyền nhân của Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn.

Lý Hàm Băng giả tự nãy giờ vẫn điềm tĩnh, nhưng vừa nghe đến bốn tiếng Không Linh Luyện Sĩ lập tức giật nẩy mình, hồi lâu không thốt nên lời.

Lão đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn một hồi, mới nói :

- Còn sáu vị nữa là những ai?

- Đều là hộ pháp trong bảo của lão phu.

Lý Hàm Băng giả nhướng mày :

- Trưởng lão các phái phải không?

- Đúng vậy!

Lý Hàm Băng thật quét mắt nhìn :

- Họ hiện ở đâu?

- Họ đã đến các trại ngựa...

Kim Tiên Lý Xung bỗng tức giận nói :

- Các ngươi lại dám cậy mạnh hiếp yếu, cho trưởng lão các phái đi sát hại những mục chủ trong trại ngựa ư?

Lý Hàm Băng thật rất khách sáo với Lý Hàm Băng giả, nhưng đối với tên nghịch tử này, ông chẳng chút khách sáo, liền quắc mắt quát :

- Im mồm, đây không có chỗ cho ngươi lên tiếng.

Kim Tiên Lý Xung sững sờ, mặc dù y không tin lão nhân mặt đen này là phụ thân mình, nhưng không dám lên tiếng mắng trả, đó thật là điều khiến mọi người ngạc nhiên.

Lý Hàm Băng thật lúc này trầm giọng nói :

- Họ quả là không nên cậy mạnh hiếp yếu, chả lẽ các hạ không biết các cao thủThần Phong Mục Trường thảy đều cư trú quanh gian đại sảnh này hay sao?

Lý Hàm Băng thật cười :

- Họ không giết người đâu, các hạ hãy yên tâm. Chẳng hay các hạ đã hỏi xong chưa? Nếu xong thì đến lão phu hỏi đây.

Lý Hàm Băng thật giả đảo mắt :

- Còn một điều nữa.

- Nói mau đi.

- Các vị đến đây để làm gì?

Lý Hàm Băng thật ha hả cười to :

- Hay lắm, đó chính là điều lão phu đang định nói.

Thoáng dừng, trầm giọng nói tiếp :

- Bọn lão phu đến đây gồm ba đại sự.

- Điều thứ nhất...

- Vạch trần thân phận các hạ.

Lý Hàm Băng giả thản nhiên cười :

- Hoàn thành chưa?

- Rồi.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Còn điều thứ nhì...

Lý Hàm Băng thật đanh giọng :

- Đòi mạng cho đồng đạo võ lâm.

- Ai đã lấy mạng đồng đạo võ lâm nào?

- Thần Phong Mục Trường.

Lý Hàm Băng giả cười khẩy :

- Các hạ rõ là nói không có chứng cứ, còn điều thứ ba?

Lý Hàm Băng thật thoáng lộ vẻ tức giận :

- Thanh lý môn hộ Thần Phong động.

Lập tức Triển Bá Tuấn và Lý Xung kinh hoàng thất sắc

Chương 42: Thương Tâm Chỉ Bởi Một Ý Niệm

Triển Bá Tuấn trong khi kinh hoàng thất sắc, lòng đã thầm quyết định.

Mình phải đào tẩu, và tin là sẽ tẩu thoát, chỉ cần Cốc Mộng Viễn không chú ý...

Y đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đứng ngoài đại sảnh, chàng đang chắp tay sau lưng ngửa mặt nhìn trời.

Triển Bá Tuấn mừng thầm...

Lúc này Lý Hàm Băng giả cao giọng nói :

- Các hạ đến đây quả là vì ba đại sự, nhưng rất tiếc là ba đại sự ấy thảy đều hết sức hoang đường.

Lý Hàm Băng thật biết đối phương lại định ngụy biện, nên không nói tiếp vấn đề ấy nữa, chỉ nhếch môi cười nói :

- Lão phu không muốn tranh cãi với các hạ, giờ xin các hạ hãy theo đúng sự thật trả lời mấy câu hỏi của lão phu.

Lý Hàm Băng nghe vậy, biết là sách lược kéo dài thời gian đã vô hiệu, đành cười khảng khái nói :

- Xin cứ hỏi.

- Việc Thần Phong tam mục đả thương người trên Động Đình hồ đúng là không phải là do các vị sai bảo phải không?

- Đúng vậy!

Lý Hàm Băng thật hết súc bực tức, song vẫn cố nén hỏi tiếp :

- Bốn vị Chưởng môn nhân không phải do các vị ra lệnh cho môn hạ Tam Âm bang chận bắt ư?

Lý Hàm Băng giả lắc đầu :

- Đương nhiên là không.

Lý Hàm Băng thật cười khảy, vừa định hỏi tiếp, Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to nói :

- Lý huynh không cần phải hao hơi tốn tiếng nữa.

Lý Hàm Băng thật nhướng mày :

- Tần huynh có cao kiến khác ư?

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Theo lão phu nhận thấy, người võ lâm hành sự tốt hơn hết là theo luật lệ võ lâm, chi bằng chúng ta hãy giải quyết vấn đề bằng vào võ lực.

Lý Hàm Băng thật trầm ngâm :

- Giải quyết bằng võ lực như thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Chúng ta đòi mạng cho đồng đạo võ lâm, cho dù huyết tẩy Thần Phong Mục Trường cũng không tổn thương đến thiên tòa, Lý huynh nghĩ có đúng không?

Lý Hàm Băng thật lưỡng lự :

- Vậy thì...

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Lý huynh không nên yếu mềm như vậy nữa, những người này quả là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Lan nhi hãy đi mời sáu vị trưởng lão đến đây, vây chặt gian đại sảnh này, bất kỳ ai cũng không được rời khỏi, nếu ai cả gan dám đào tẩu, cho phép họ hạ sát ngay tại chỗ.

Chân Dật Lan cười đáp :

- Lan nhi tuân lệnh!

Nàng vừa định cất bước, bỗng từ ngoài vọng vào một chuỗi cười dài đinh tai nhức óc, sau đó có tiếng niệm phật hiệu nói :

- A di đà Phật! Tần thí chủ, bọn lão nạp sớm đã bao vây đại sảnh này rồi.

Chân Dật Lan liền chững bước, quay người lui trở về bên cạnh Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông cười to nói :

- Đại Lực, các vị khá lắm. Những người ở trại ngựa thế nào rồi?

Đại Lực hòa thượng cười :

- Thảy đều điểm vào huyệt ngủ, chưa đến mười hai giờ đừng hòng hồi tỉnh.

Lý Hàm Băng thật cười tiếp lời :

- Tốt lắm, sáu vị đã phải vất vả quá!

Đại Lực hòa thượng ha hả cười to :

- Vậy bọn lão nạp ở ngoài này chờ đợi đây!

Lúc này người của Thần Phong Mục Trường thảy đều kinh hoàng thất sắc, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ ở ngay tại căn cứ địa của mình mà lại bị người vây hãm như cá trong rọ thế này.

Nhất là Kim Tiên Lý Xung và Triển Bá Tuấn lại càng kinh hồn bạc vía, giờ đây hai người chẳng thể không tin lão nhân áo đen này chính là Lý Hàm Băng.

Đào tẩu ư?

Họ biết là chẳng thể nào thoát được, xem ra đành xuôi tay chờ chết mà thôi.

Thế nhưng, Triển Bá Tuấn với Lý Xung là người vô cùng hiểm ác, sao thể xuôi tay chịu trói thế này?

Hai người vắt óc suy nghĩ, cố tìm ra cách thoát thân...

Lại nghe Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng nói :

- Bây giờ lão phu cho các vị một thời gian là một tuần trà để suy nghĩ, nếu các vị vẫn chưa quyết định thì chớ trách lão phu thủ đoạn tàn ác.

Dứt lời, lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, chẳng xem những cao thủ của Thần Phong Mục Trường ra gì cả.

Lý Hàm Băng giả dẫu sao cũng là thân phận chủ nhân mục trường, lão chẳng thể không lên tiếng, mặc dù biết rõ có nói cũng vô ích.

- Tần huynh, thái độ uy hiếp của Tần huynh thế này không khỏi mất thân phận của một bậc tôn sư trong võ lâm, Tần huynh không thấy xấu hổ sao?

Khô Trúc Tiên Ông nhắm mắt làm thinh, không thèm trả lời.

Chỉ Lý Hàm Băng cười hỏi :

- Ý các hạ muốn sao?

Lý Hàm Băng hắng giọng :

- Những điều các vị hỏi, lão phu đã trả lời, việc các vị đang đêm xâm nhập bổn mục trường, lão phu cũng không chấp nhất, lẽ ra các vị nên tự biết thất lễ lui đi mới phải.

Lý Hàm Băng bật cười, đoạn cũng ngậm miệng làm thinh không nói nữa. Truyện "Giang Hồ Ký "

Lôi Tử Cường tức giận cười gằn nói :

- Các hạ chớ mà mơ tưởng!

Lý Hàm Băng giả cười lạnh lùng :

- Lôi Tử Cường, các vị tưởng là hôm nay nắm chắc phần thắng ư?

Lôi Tử Cường cười khảy :

- Đối với Lôi mỗ, Thần Phong Mục Trường chẳng là gì cả.

Lý Hàm Băng giả cười hăng hắc :

- Vậy thì chúng ta bắt buộc phải quyết một phen thắng bại rồi.

Lôi Tử Cường cười lạnh lùng :

- Đó là các hạ tự chuốc lấy diệt vong, không oán trách được kẻ khác.

Lý Hàm Băng giả quét mắt nhìn, cao giọng nói :

- Sự mất còn của Thần Phong Mục Trường sẽ được quyết định bởi cuộc chiến đêm nay, mọi đệ tử bổn mục trường đều phải toàn lực đối phó, nếu dám lẩn tránh, các ngươi hẳn biết rõ hậu quả.

Lập tức, các môn hạ Thần Phong Mục Trường hô vang :

- Chúng đệ tử thề quyết sống còn với mục trường.

Khô Trúc Tiên Ông mở bừng mắt, cười to nói :

- Tốt lắm! Vậy là lão phu không cần phải đợi chờ nữa.

Lý Hàm Băng thật cũng bất đắc dĩ thở dài nói :

- Các hạ thấy quá chấp mê bất ngộ.

Lý Hàm Băng giả lúc này đã đứng lên.

Triển Bá Tuấn và Lý Xung cũng đã đứng lên.

Khô Trúc Tiên Ông phi thân ra giữa sảnh, thách thức nói :

- Nào, hãy xáp vào! Lão phu đã nhiều năm không động thủ, rất là ngứa ngáy tay chân, vị nào có hứng thú tiếp lão phu vài chiêu, hãy tiếp ra đây!

Môn hạ Thần Phong Mục Trường không ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại khiêu chiến ngay trận đầu, thử nghĩ ai mà dám ra ứng chiến?

Không một người nào dám tiến ra!

Khô Trúc Tiên Ông chờ hồi lâu không thấy có ai ra ứng chiến, bèn cười nói :

- Cuộc chiến hôm nay là một mất một còn, nếu các vị không ai đủ can đảm độc đấu với lão phu, vậy thì tất cả cùng xáp vào cũng được.

Nhưng vẫn không người nào ra ứng chiến.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Thế nào? Các vị đã đầu hàng ư?

Có lẽ câu nói ấy đã xúc phạm nặng đến lòng tự tôn của họ, lập tức có hai người tiến ra.

Đó là Miên Chưởng Chấn Tam Giang Giản Ngọc Bạch và Lộ Nhai Lão Nho Điền Thánh Thông.

Hai người này đều có một lần gặp gỡ với Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông vừa thaây hai người tiến ra, liền ha hả cười nói :

- Giản huynh và Điền huynh thật là càng già càng khỏe, Thần Phong Mục Trường này mà có được sự hiện diện của hai vị, thật là hết sức vinh dự cho họ!

Giản Ngọc Bạch là trưởng lão tục gia phái Võ Đang, Điền Thánh Thông là sư bá của đương kim Chưởng môn phái Hoa Sơn, địa vị rất tôn cao trong võ lâm.

Nhưng lúc này đã bị Khô Trúc Tiên Ông buông lời xiên xỏ, bất giác nóng bừng mặt.

Giản Ngọc Bạch hừ một tiếng nói :

- Bọn lão ô muốn được lãnh giáo Tần huynh vài chiêu, những mong Tần huynh chẳng tiếc chỉ giáo cho.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đương nhiên là lão phu sẵn sàng chỉ giáo rồi.

Câu nói thật hết sức không khách sáo, liền khiến Điền Thánh Thông biến sắc mặt, tức giận cười khảy nói :

- Khô Trúc, chớ quá tự đại!

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lão phu chưa bao giờ tự đại như các hạ. Nếu không các vị đâu thể nào yên ổn chui rúc trong Thần Phong Mục Trường. Tuy nhiên, hôm nay thì lại khác...

Bỗng lạnh lung quát :

- Cuộc chiến hôm nay, kẻ bại không nhất thiết phải chết, chỉ cần chịu đầu hàng là được rồi.

Giản Ngọc Bạch lòng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, nhưng lại không dám tranh cãi, bởi nếu lên tiếng, kẻ thua thiệt vẫn là mình, bèn lớn tiếng quát :

- Tùy ý các hạ! Xem chưởng đây!

Vừa dứt lời đã tung mình lao tới!

Điền Thánh Thông vừa thấy Giản Ngọc Bạch đã xuất thủ, cũng liền theo sau lướt tới, song chưởng vung lên, từ ngang bên tấn công Khô Trúc Tiên Ông.

Hai cao thủ tuyệt đỉnh cùng lúc xuất thủ tấn công, uy thế quả là kinh người.

Nhưng chỉ thấy Khô Trúc Tiên Ông xoay người, đã dễ dàng thoát ra khỏi phạm vi chưởng lực của họ.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười nói :

- Giản huynh, Điền huynh! Hôm nay lão phu xin mạn phép cuồng ngạo một lần nữa, hai vị công bao nhiêu chiêu cũng không hề gì, nhưng lão phu mà xuất thủ, nếu trong năm chiêu mà không đánh bại được hai vị thì kể như lão phu đã thua.

Giản Ngọc Bạch và Điền Thánh Thông nghe vậy tuy giận tím gan, nhưng đều không chịu trả lời.

Trong thoáng chốc, hai người đã liên tiếp công ra hơn mười chiêu.

Khô Trúc Tiên Ông không hề hoàn thủ, mà chỉ lượn lách trong làn chưởng phong hung mãnh như vũ bão.

Mãi đến khi hai người công ra đến chiêu thứ ba mươi mốt, Khô Trúc Tiên Ông mới cười to nói :

- Điền huynh, Giản huynh! Đến lượt lão phu hoàn thủ đây!

Vừa dứt lời, Khô Trúc Tiên Ông đã vung tay ơ hờ quét ra, tuy trông rất nhẹ nhàng, nhưng hai người lập tức bị đẩy lùi ba bước.

Tiếp theo, Khô Trúc Tiên Ông lại buông tiếng cười to.

Trong tiếng cười, ba chưởng liên tiếp tung ra.

Ba chưởng này uy lực mạnh đến mức kình phong thổi tung vạt áo mọi người trong đại sảnh.

Giản Ngọc Bạch vận hết toàn lực đón tiép một chưởng, lập tức bị đẩy lùi năm thước, miệng phún máu tươi không ngớt.

Điền Thánh Thông cũng đón tiếp một chưởng, lão càng thê thảm hơn, cả người bị chưởng lực hất cho lộn nhào, ngã ra đất bất tỉnh.

Khô Trúc Tiên Ông chỉ một chiêu đã đả thương hai cao thủ tuyệt đỉnh trong Thần Phong Mục Trường, khiến những người khác thảy đều kinh hoàng đứng thừ ra tại chỗ.

Lý Xung với Triển Bá Tuấn đưa mắt nhìn nhau, bỗng buông tiếng quát vang, cùng tung mình lao ra, như để cứu giúp Điền Thánh Thông và Giản Ngọc Bạch, nhưng thật ra họ lại có dụng ý khác.

Lý Xung vừa phi thân đến tức giận Điền Thánh Thông, đột nhiên vung tay ném ra một chòm sáng đen...

Chân Dật Lan kinh hãi hét to :

- Đoạt Mệnh thần mang!

Nhưng Khô Trúc Tiên Ông vẫn điềm nhiên đứng yên, chờ chóm sáng đen khi còn cách ông chỉ chừng một trượng, bỗng tách ra bay sang bốn phương tám hướng nhanh như tia chớp, lập tức tiếng kinh hoàng vang động khắp đại sảnh.

Các cao thủ trong Thần Phong Mục Trường thảy đều hốt hoảng tung mình lách tránh.

Điền Thánh Thông đang thọ thương bất tỉnh, liền bị trúng phải năm ngọn Đoạt Mệnh thần mang, táng mạng ngay tại chỗ.

Còn Triển Bá Tuấn khi phi thân đến bên Giản Ngọc Bạch, lập tức xách Giản Ngọc Bạch lên, phóng nhanh ra sau sảnh.

Hành động này của y thật ra ngoài dự liệu của Khô Trúc Tiên Ông và Lý Hàm Băng, nhưng có một người chú ý, đó là Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi Triển Bá Tuấn vừa phi thân ra sau sảnh, Cốc Mộng Viễn đã tung mình qua tiền sảnh, nhanh như chớp đuổi theo.

Triển Bá Tuấn sợ nhất là Cốc Mộng Viễn, khốn nỗi lại chính chàng đuổi theo, thật khiến Triển Bá Tuấn hận đến cơ hồ nghiến vỡ cả răng, chẳng còn màng đến tính mạng kẻ khác, tiện tay ném người Giản Ngọc Bạch về phía Cốc Mộng Viễn đang đuổi theo sau.

Cốc Mộng Viễn lúc này nếu lách tránh vẫn có thể đuổi kịp Triển Bá Tuấn, nhưng chàng không thể nào làm như vậy, bởi lúc này Đoạt Mệnh thần mang bị sức phản chấn của Khô Trúc Tiên Ông đang bay tứ tán, nếu chàng lách tránh, Giản Ngọc Bạch khó thể thoát chết.

Do đó, chàng đành đưa tay đón lấy Giản Ngọc Bạch.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, Triển Bá Tuấn đã mất dạng trong hậu sảnh.

Cốc Mộng Viễn đành lắc đầu buông tiếng thở dài, đặt Giản Ngọc Bạch xuống.

Trong khi ấy, Kim Tiên Lý Xung cũng đã thừa lúc hỗn loạn tẩu thoát mất.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận nói :

- Hai tên nghịch tử nghịch đồ này thật là độc ác.

Lý Hàm Băng đi đến gần, cười nói :

- Tần huynh, họ không đào thoát được đâu.

Khô Trúc Tiên Ông cả giận :

- Lý huynh còn muốn bênh vực họ nữa ư?

Lý Hàm Băng cười :

- Lý mỗ lẽ nào lại như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Nếu không, họ đã đào thoát rồi mà Lý huynh còn bảo là họ không đào thoát được?

- Lý mỗ tin là họ không thể đào thoát, Lôi lão đệ với Lan nhi đã đuổi theo rồi.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi :

- Vậy sao được?

Lý Hàm Băng cười :

- Hai người tuy chẳng dễ bắt được nghịch tử và nghịch đồ, nhưng giữ chân họ thì không khó.

Truyện "Giang Hồ Ký "

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói :

- Lý lão tiền bối phải đích thân đi mới được.

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Cũng được.

Quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần huynh hãy lo liệu việc ở đây nhé.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý huynh cứ tự tiện, lão phu sẽ chờ bắt được tên nghịch tử nghịch đồ hẵng tính đến việc khác.

Lý Hàm Băng cảm kích cười, quay người phi thân bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn thi thể Điền Thánh Thông hỏi :

- Tần lão tiền bối, Điền Thánh Thông đã chết rồi ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Chính Lý Xung đã giết ông ta! Còn Giản Ngọc Bạch thì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chỉ bị chấn thương, hắn không nguy hiểm đến tính mạng.

Khô Trúc Tiên Ông cúi xuống sờ vào người, bỗng thảng thốt nói :

- Giản Ngọc Bạch đã chết rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Sao lại có thể như vậy được? Lúc vãn bối đón ông ta lại, ông ta chưa chết mà!

Khô Trúc Tiên Ông trầm ngâm :

- Hắn là Triển Bá Tuấn đã ngầm giở trò rồi.

Đoạn lại cúi xuống xem xét thật kỹ, quả nhiên đã từ nơi huyệt kỳ môn bên trái của Giản Ngọc Bạch rút ra một ngọn Đoạt Mệnh thần mang.

- Đây chính là nguyên nhân đã khiến ông ta táng mạng.

Cốc Mộng Viễn tái mặt :

- Triển Bá Tuấn này thật là độc ác.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Thôi, bỏ đi, đằng nào cũng chẳng phải chúng ta giết...

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Tuy chúng ta không giết, nhưng cái chết Giản Ngọc Bạch ít nhiều cũng có liên quan đến chúng ta, bởi nếu vãn bối không đuổi theo, biết đâu Triển Bá Tuấn cứu sống Giản Ngọc Bạch cũng nên.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Đây cũng là một hành động giết người diệt khẩu đó thôi.

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả đang đứng thừ ra bên cạnh, trầm giọng hỏi :

- Các hạ thật ra là ai?

Lúc này người của Thần Phong Mục Trường chỉ còn mỗi mình lão trong đại sảnh, nghe hỏi mới giật mình quay về thực tại, cười nói :

- Lôi Tử Cang.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Quả nhiên không sai.

Lôi Tử Cang cười :

- Tần huynh, xin thú cho Lôi mỗ vừa rồi đã đắc tội.

- Đừng nhắc nữa, chuyện qua rồi thì thôi... Lôi lão đệ, khi nãy nguy ngặt thế kia, vì sao lão đệ cứ nhất quyết giữ kín miệng, mà bây giờ lại cởi mở thế này?

Lôi Tử Cang thở dài :

- Nếu Lý Xung và Triển Bá Tuấn còn ở đây, Lôi mỗ cũng chẳng dám nói.

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Lôi lão đệ bị khống chế ư?

Lôi Tử Cang lắc đầu :

- Không hoàn toàn như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Lôi lão đệ nói vậy nghĩa là làm sao?

- Lúc đầu là Lôi mỗ tự nguyện.

- Tự nguyện gì vậy?

- Tự nguyện giả mạo Lý Hàm Băng.

- Về sau họ đã bức bách lão đệ phải không?

- Vâng! Sau khi phát hiện dã tâm của họ, Lôi mỗ định bỏ đi, nhưng không còn tự chủ được nữa, bởi đã bị họ giở trò trong người rồi.

- Họ có dã tâm gì vậy?

- Độc bá võ lâm.

- Họ đã giở trò gì trong người lão đệ vậy?

- Hàn độc.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Giờ thì lão đệ không còn sợ hàn độc nữa sao?

- Đã có Lý huynh đến đây, hàn độc trong người Lôi mỗ hẳn là có thể giải trừ. Truyện "Giang Hồ Ký "

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng, Lý huynh giải trừ được...

Bỗng lại lắc đầu nói tiếp :

- Lôi lão đệ vừa rồi khi đã biết rõ thân phận Lý huynh, lẽ ra nên lập tức nói ra sự thật mới phải, vì sao lão đệ lại không chịu làm như vậy?

Lôi Tử Cang lắc đầu :

- Không được, nếu lúc ấy Lôi mỗ nói ra, hậu quả chắc chắn sẽ giống như Điền huynh và Giản huynh vậy.

Khô Trúc Tiên Ông nghiến răng :

- Hai tên tiểu tử ấy thật không phải là người.

- Hai người này mà không trừ diệt, giới võ lâm sẽ không bao giờ có ngày bình yên.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý huynh đã đích thân ra mặt, họ dù không chết thì cũng khó thể nhiễu hại võ lâm được nữa.

Lôi Tử Cang gật đầu :

- Cầu mong vậy!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười nói :

- Lôi lão đệ giả mạo Lý huynh đã bao lâu rồi?

Lôi Tử Cang thở dài :

- Khoảng hai mươi năm!

Khô Trúc Tiên Ông thoáng chau mày :

- Vậy là sau khi Lý huynh đã ẩn cư rồi.

- Vâng! Nếu không, Lý Xung đâu dám cả gan lộng hành đến vậy.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Có lẽ họ không bao giờ ngờ là Lý huynh lại hạ sơn.

Lôi Tử Cang lắc đầu :

- Ngay chính Lôi mỗ cũng không ngờ.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Lôi lão tiền bối, toàn thể đệ tử Cái bang đều bị Thần Phong Mục Trường khống chế, đó hẳn là do lão tiền bối chỉ lệnh phải không?

Lôi Tử Cang thở dài :

- Vì tính mạng đệ tử toàn bang, lão ô chẳng còn cách nào hơn.

Cốc Mộng Viễn lại hỏi :

- Lăng bang chủ thì sao?

- Lăng Hư không có trong bang.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lăng bang chủ không có trong bang ư?

- Lão ô đã báo cho y biết trước, nên y đã ẩn cư rồi.

- Vậy là Cái bang do người ngoài lãnh đạo ư?

- Lão đệ, người ấy là Ngũ Trượng Thông Thiên Xa Dật.

- Lôi lão tiền bối làm như vậy kể như đã giữ lại được sinh cơ cho Cái bang.

Lôi Tử Cang cười gượng :

- Lão đệ nói thật khiến lão ô vô cùng hổ thẹn.

Khô Trúc Tiên Ông cười xen lời :

- Mộng Viễn, Lôi lão đệ không phải là người xấu, dĩ nhiên không bao giờ có lòng nhiễu hại võ lâm.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối tin là vậy.

Lôi Tử Cang lại thở dài :

- Tần huynh, Lôi mỗ được nghe câu nói này, dù chết cũng không hối tiếc.

Ngay khi ấy, phía sau đại sảnh vang vọng tiếng sát phạt.

Cốc Mộng Viễn chau mày nói :

- Tần lão tiền bối, chúng ta có cần vào xem thử không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Có lẽ không hề gì, nhưng vào xem cũng tốt...

Quay sang Lôi Tử Cang, nói tiếp :

- Lệnh đệ ở trong ấy, chúng ta cùng vào xem thử.

Thế là ba người cùng lúc tung mình, chớp mắt đã đến phía sau đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt, thì ra môn hạ Thần Phong Mục Trường đang động thủ với sáu vị trưởng lão các phái bao vây bên ngoài, nhưng chẳng thấy nhóm Lý Hàm Băng đâu cả.

Khô Trúc Tiên Ông vội lớn tiếng hỏi :

- Đại Lực hòa thượng, Lý Hàm Băng đâu?

Đại Lực hòa thượng vừa một chưởng đánh ngã một gã đại hiệp, nghe hỏi liền cười to nói :

- Họ ở trong sảnh đường đối diện kia.

Khô Trúc Tiên Ông liền nắm tay Mộng Viễn, phi thân về phía gian đại sảnh bên phải.

Vào đến đại sảnh, quả thấy có mặt đầy đủ, Lý Xung và Triển Bá Tuấn đang giao chiến kịch liệt với Lôi Tử Cường và Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn, thấy Chân Dật Lan đang giao chiến với Triển Bá Tuấn, lúc này

nàng đã kiệt sức núng thế, chàng lập tức phi thân đến, lăng không một chưởng bổ vào Triển Bá Tuấn, đồng thời quát :

- Triển huynh, chúng ta hãy tái chiến...

Chưởng lực chàng uy mãnh khôn tả, lập tức đẩy cho Triển Bá Tuấn lùi sau bảy bước.

Triển Bá Tuấn sững sờ, khi trông rõ đối phương, bất giác lặng người.

Chân Dật Lan chỉ buông tiếng cười, lẳng lặng lui sang bên.

Cốc Mộng Viễn mắt rực hàn quang, cười khảy nói :

- Triển Bá Tuấn, các hạ thì ra là một kẻ tiểu nhân, lúc ở Lâm Nghi, tại hạ đã lầm.

Triển Bá Tuấn biết đã không đường đào tẩu, bèn cười khảy nói :

- Giờ ngươi mới biết ư? Rất tiếc đã muộn rồi.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Chẳng muộn đâu, Cốc mỗ đang định bắt lấy ngươi giao cho Lý lão tiền bối đây.

Vừa dứt lời, lại vung tay xuất chưởng.

Triển Bá Tuấn biết võ công Cốc Mộng Viễn cao hơn mình nhiều, đâu dám nghênh tiếp, vội lách tránh sang bên, đồng thời tay trái vung ra, hoàn kích ba chưởng.

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc :

- Triển Bá Tuấn, ngươi hãy nếm thử chỉ lực của ta xem sao.

Lập tức tiếng chíu chíu vang lên, Chấn Thiên Chỉ của Cốc Mộng Viễn như thể thật chất, hệt như tia chớp bắn thẳng vào ngực Triển Bá Tuấn.

Triển Bá Tuấn kiếm đường lách tránh, nhưng y nào biết môn chỉ pháp do Trường Lạc Tẩu Khương Thái truyền thụ này, trong võ lâm rất ít ai tránh khỏi.

Triển Bá Tuấn bỗng cảm thấy nơi mạn sườn phải tê dại, liền tức nhũn người ngã lăn ra đất.

Lý Hàm Băng ha hả cười nói :

- Cốc lão đệ chỉ pháp tài tình lắm.

Cốc Mộng Viễn cười khiêm tốn :

- Lão tiền bối khen ngợi, thật khiến vãn bối vô cùng hổ thẹn.

Trong khi ấy cuộc chiến giữa Lôi Tử Cường với Lý Xung đã phân thắng bại.

Dưới Kim Cang Thần Thủ của Lôi Tử Cường, Kim Tiên Lý Xung đã bị đánh trọng thương.

Lý Hàm Băng cười ha hả nói :

- Tần huynh, nghịch tử và nghịch đồ đã bị bắt, Lý mỗ có thể trở về Thần Phong bảo rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Được! Được! Nhưng đại hội Trung Nguyên vào tháng sau, Lý huynh có đến dự không?

Lý Hàm Băng do dự :

- Lý mỗ tuổi đã già...

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Lý huynh già hơn lão phu chăng?

Lý Hàm Băng ánh mắt rực lên :

- Thôi được, lão phu nhất định sẽ đến dự.

Đoạn sải bước đi về phía Lý Xung.

Lôi Tử Cang đến nắm lấy tay Lôi Tử Cường, nghẹn ngào nói :

- Nhị đệ...

Hai người đều xúc động đến thốt chẳng nên lời.

Lý Hàm Băng một tay xách Triển Bá Tuấn, tay kia xách Lý Xung, nhìn hai anh em họ Lôi cười to nói :

- Hai vị Lôi huynh, có gì hãy trở về Thần Phong bảo hẵng nói, được chăng?

Đoạn quay ra cuộc chiến bên ngoài lớn tiếng nói :

- Nguyên hung đã bị bắt, chúng ta hãy trở về bảo. Riêng Thành huynh hãy ở lại đây xử lý mọi sự!

Khô Trúc Tiên Ông cười to tiếp lời :

- Lý huynh hãy ở lại đây thì hơn, Trường Bạch sơn xa thế kia, hà tất trở về cho nhọc thân.

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Phải rồi, sao Lý mỗ không nghĩ đến thế nhỉ?

Khô Trúc Tiên Ông cười bông đùa :

- Vì Lý huynh quá hồ đồ đó thôi.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nói :

- Mộng Viễn, Lan nhi! Chúng ta còn có việc, đi mau!

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Đi đâu vậy lão tiền bối?

Khô Trúc Tiên Ông miệng cười hóm hỉnh :

- Đi tìm Sương nhi, ngươi quên rồi sao?

Nhắc đến Tần Linh Sương, Cốc Mộng Viễn liền lộ vẻ băn khoăn, đưa mắt nhìn Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan cười nói :

- Cốc đại ca, chúng ta đi tìm Tần Linh Sương là phải.

Cốc Mộng Viễn không phản đối, đưa mắt nhìn Lý Hàm Băng, thành khẩn nói :

- Lão tiền bối, thanh lý môn hộ xong, những mong lão tiền bối hãy đến Tung Sơn một chuyến.

Lý Hàm Băng vui vẻ :

- Lão phu nhất định sẽ đến, xin đa tạ lão đệ đã bắt nghịch đồ giùm lão phu.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, theo sau Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan trở về Trung Nguyên

Chương 43: Hà Lan Sơn Chiến Quái Tẩu

Dưới chân Hà Sơn, Khô Trúc Tiên Ông ngồi cạnh một mình dưới gốc cây cổ tùng.

Trên khoảng đất trống cách đó ngoài ba trượng, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đang kích chiến với một lão nhân mặt đỏ đầu sói, hai người liên thủ mà cũng chỉ đấu ngang ngửa với lão nhân này.

Thì ra sau khi thuận lợi giải quyết xong cường địch ở Thần Phong Mục Trường, họ đã với tâm trạng hớn hở theo hướng tây vòng sang Cam Tiêu, định thư thả du ngoạn một phen, miễn đến Tung Sơn trước ngày hẹn là được rồi.

Về việc tìm kiếm Tần Linh Sương, họ chỉ có thể lưu ý nghe ngóng, bởi họ không sao biết được Tần Linh Sương hiện đang ở đâu.

Hôm ấy họ đi ngang qua Hà Lan Sơn đã gặp một lão nhân mặt đỏ đầu sói, dáng người không cao đang ngồi câu bên một con suối nhỏ dưới chân núi. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cũng do trời khiến sinh sự, Chân Dật Lan nhất thời khát nước, bèn cúi xuống bên suối uống lấy hai ngụm nước trong.

Nào ngờ đã khiến lão nhân tức giận quát :

- Tiểu nha đầu, ngươi đã làm cho rồng bạc của lão phu hoảng sợ chạy mất rồi. Ngươi có biết lão phu đã chờ ở đây suốt năm ngày năm đêm không hả?

Chân Dật Lan tuy lúc này tính nết đã sửa đổi rất nhiều, nhưng bị quát mắng như vậy cũng không nhẫn nhịn nổi, liền trả đũa :

- Lão câu rồng bạc của lão, bổn cô nương uống nước của bổn cô nương, con suối này đâu phải của riêng lão, chả lẽ lão có thể câu cá mà kẻ khác không thể uống nước hay sao? Rõ là phi lý!

Lão nhân vốn đã tức giận, nghe Chân Dật Lan nói vậy lại càng thêm lửa giận bốc cao, đứng phắt dậy quắc mắt quát :

- Nha đầu thối tha, ngươi dám cãi lại hả? Có lẽ ngươi đã chán sống rồi...

Chân Dật Lan chẳng chịu kém, hét to :

- Chính lão mới là chán sống đấy!

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nói :

- Lão trượng, vì xá muội không biết là lão trượng đang câu rồng bạc, nhất thời bất cẩn đã khiến thần vật hoảng sợ chạy mất, hẳn nhiên lòng hết sức áy náy, vãn bối xin thay mặt xá muội tạ tội với lão trượng.

Nào ngờ lão nhân rất là ngang ngược, nghe vậy chẳng những không chịu nhường nhịn mà còn buộc hai người phải động thủ giao chiến.

Hai người ngoảnh lại định xin ý kiến Khô Trúc Tiên Ông, nào ngờ Khô Trúc Tiên Ông đã đến ngồi xuống dưới một gốc cây cổ tùng.

Thế là, hai người đành phải động thủ quyết đấu với lão nhân.

Trong khi ấy, Khô Trúc Tiên Ông lại ra chiều hết sức điềm nhiên, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Đương nhiên, Khô Trúc Tiên Ông biết lão nhân mặt đỏ này, đó chẳng phải ai khác, chính là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, một trong Không Vô song tiên.

Cho nên Khô Trúc Tiên Ông không chịu ra mặt, bởi biết rõ Vô Ảnh lão nhân không bao giờ gây tổn thương cho hai người trẻ tuổi này, và không chừng chính lão nhân đã cố ý gây sự để làm quen với họ cũng nên.

Cũng chính vì là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, nên Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan liên thủ mà cũng chỉ đấu ngang ngửa, bất phân thắng bại.

Trăm chiêu qua đi, lão nhân như đã nổi cơn thịnh nộ, bỗng buông tiếng quát vang, liên tiếp công ra bảy chiêu ảo diệu vô cùng.

Cốc Mộng Viễn phải sử dụng đến Không Linh chưởng của sư môn mới miễn cưỡng ứng phó nổi, nhưng Phá Tâm chưởng của Chân Dật Lan không chịu nổi chưởng pháp của lão nhân, ngay chiêu thứ năm nàng đã bị chưởng lực của lão nhân hất bay về phía nơi Khô Trúc Tiên Ông đang ngồi.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to, đưa tay đón lấy Chân Dật Lan và cao giọng nói :

- Hạ lão ca, hai người trẻ tuổi này thế nào, xứng đáng là bậc kỳ tài chứ?

Vô Ảnh lão nhân lúc này đã thu tay đứng yên, cười nói :

- Không kém! Không kém! Tần huynh, nhất là đồ nhi của Cát lão ca lại càng xuất sắc hơn.

Dứt lời cũng buông tiếng cười vang.

Chân Dật Lan nghe hai người đối thoại, bất giác kinh ngạc hỏi :

- Trúc lão quen biết lão nhân gia này ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chẳng những quen biết mà còn rất thân nữa là khác.

- Vậy sao Trúc lão không lên tiếng trước, báo hại Cốc đại ca với Lan nhi bị lão hiếp đáp? Trúc lão thật...

Khô Trúc Tiên Ông tiếp lời :

- Lan nhi, ngươi biết lão nhân này là ai không?

Chân Dật Lan lắc đầu dẩu môi :

- Lan nhi làm sao biết được?

- Hẳn ngươi từng nghe nói đến tên Vô Ảnh lão nhân...

Chân Dật Lan giật mình sửng sốt :

- Sao? Lão nhân này là Hạ Đằng lão tiền bối ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Đúng vậy!

- Trúc lão, Hạ lão chẳng phải là nghĩa phụ của cô trượng Cốc đại ca sao?

- Phải, Hạ Địch Cuồng chính là nghĩa tử của lão nhân này.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Lan nhi thật không dám tin!

Khô Trúc Tiên Ông nhíu mày :

- Sao vậy?

- Nếu lão nhân này là Hạ lão tiền bối thì sao lại cố tình gây sự với Lan nhi?

Khô Trúc Tiên Ông bật cười :

- Ông ấy muốn thử công lực của hai người đó thôi!

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy thì lạ thật!

- Đâu có gì là lạ? Ông ấy theo sau chúng ta đã mấy ngày nay rồi.

Chân Dật Lan cũng nghe càng thắc mắc, nàng ngoảnh lại nhìn Vô Ảnh lão nhân, thấy ông đang chuyện trò với Cốc Mộng Viễn, hai người ra chiều hết sức tâm đầu ý hợp.

Nàng lắc đầu nói :

- Trúc lão, vì sao ông ấy lại theo dõi chúng ta vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đương nhiên là ông ấy phải có nguyên nhân rồi.

- Ông ấy đã nói với Trúc lão rồi ư?

- Không sai, lão phu đã biết rồi.

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Ông ấy nói lúc nào vậy?

- Tối qua, lúc lão nghỉ trọ ở khách điếm Định Viễn.

- Thảo nào tối qua Trúc lão bảo là phải đi gặp một người bạn thân, thì ra là Hạ lão tiền bối. Hai người đã có hẹn trước với nhau ư?

- Đương nhiên.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vì sao Hạ lão tiền bối lại theo dõi chúng ta vậy?

- Ông ấy đã chịu sự ủy thác của người.

Chân Dật Lan bật cười :

- Chúng ta đã bị người ta rình rập phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Trong võ lâm này, ai dám rình rập lão phu?

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ một hồi :

- Không có!

- Vậy thì ngươi đừng nghĩ là có kẻ dám rình rập chúng ta.

Chân Dật Lan lại hỏi :

- Hạ lão tiền bối vì sao lại đến đây vậy?

- Vì Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan cười thầm nhủ :

- Cốc đại ca thật nhiều phúc duyên, đến đâu cũng được người quan tâm.

Khô Trúc Tiên Ông thấy Cốc Mộng Viễn mỉm cười không nói, bèn ha hả cười nói :

- Lan nhi, ngươi biết không? Hạ lão chẳng những là nghĩa phụ của Hạ Địch Cuồng, cô phụ của Cốc Mộng Viễn, mà thật ra ông ấy chính là tổ phụ của Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan sững sờ, thật khó hiểu quá! Cốc đại ca sao lại trở thành tôn nhi của Hạ lão thế này? Cốc đại ca có phải họ Hạ đâu? Hẳn là Trúc lão gạt mình đây, bèn cười nói :

- Trúc lão bảo Cốc đại ca là tôn nhi của Nam Nho Cốc lão kia mà.

Khô Trúc Tiên Ông thấp giọng :

- Cùng là tôn nhi, nhưng bên trong có rất nhiều phân biệt.

- Phân biệt ra sao?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng thở dài :

- Ngươi tưởng Cốc Mộng Viễn họ Cốc thật sao?

Chân Dật Lan bàng hoàng sửng sốt :

- Sao? Trúc lão…

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đừng vội, Cốc Mộng Viễn tuy không phải thật sự họ Cốc, nhưng lại đúng là con cháu nhà họ Cốc, Cốc Dương chính là tổ phụ y.

Chân Dật Lan ngớ người, nhất thời nàng chẳng hiểu ất giáp gì cả, chỉ trố to mắt nhìn Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông cười cười nói tiếp :

- Lão phu cũng chỉ tối qua mới rõ thân thế của Mộng Viễn thôi. Thì ra Mộng Viễn chính là con của Hạ Địch Cuồng với Cốc Quân Lan đã giao cho Cốc Thiên Dân phu phụ nuôi dưỡng khi vừa sinh ra đời.

Chân Dật Lan giờ mới vỡ lẽ, song vẫn còn điều thắc mắc là vì lẽ gì Hạ Địch Cuồng với Cốc Quân Lan không tự nuôi dưỡng con mình, mà lại giao cho Cốc Thiên Dân, bèn buộc miệng hỏi :

- Trúc lão, vì sao họ lại không tự nuôi dưỡng?

- Có rất nhiều nguyên nhân, chính yếu là vì Hạ Địch Cuồng kết thù quá nhiều, sau khi Tích Lan Hương Uyển bị thiêu hủy, Hạ Địch Cuồng táng mạng, nếu có kẻ biết được Cốc Mộng Viễn là con của Hạ Địch Cuồng, e rằng y khó mà sống được đến ngày hôm nay.

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Cốc đại ca võ công cao tuyệt, ai dám làm gì kia chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là hiện tại, nếu là lúc còn nằm trong tã thì sao?

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ chốc lát :

- Lan nhi vẫn thấy vấn đề không đơn giản như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đương nhiên, nếu hai người có sự hiểu lầm, Cốc Quân Lan đâu mang thai nhi đến nhà ca ca sinh đẻ.

- À… Trúc lão, lúc bấy giờ Cốc cô cô giận Hạ đại hiệp lắm phải không? Nếu không, Cốc cô cô đâu

bao giờ rời xa chồng và cũng đâu để con mang họ mình.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Ngươi nói rất đúng.

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão có biết vì sao Cốc cô cô giận Hạ đại hiệp không?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vì một người đàn bà khác.

Chân Dật Lan lòng thoáng rúng động :

- Một người đàn bà khác ư?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Mặc dù đó là chuyện đã lâu, nhưng Cốc Quân Lan đã rơi vào cạm bẫy của kẻ thù, cuối cùng đã gây ra hậu quả đáng tiếc, không sao vãn hồi được.

- Hậu quả đáng tiếc ấy phải chăng là việc Tích Lan Hương Uyển bị thiêu hủy, và Hạ đại hiệp bị người sát hại?

- Đúng vậy! Chẳng phải lão phu có ý chỉ trích đàn bà con gái hẹp lượng, như việc Hạ Địch Cuồng bị sát hại. Cốc Quân Lan ít nhiều cũng có trách nhiệm!

Chân Dật Lan cười, nàng nhận thấy Khô Trúc Tiên Ông thật không hiểu tâm lý phụ nữ, phụ nữ đau khổ đến mấy cũng chịu đựng được, chỉ duy không thể chấp nhận người yêu mình còn có một người đàn bà khác trong tim.

Nàng lắc đầu cười nói :

- Trúc lão vậy là không hiểu nỗi đau khổ trong lòng Cốc cô cô rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lão phu biết thế nào ngươi cũng bênh vực cho Cốc Quân Lan.

- Vốn là như vậy mà! Sự thật chắc chắn là Hạ đại hiệp đã có lỗi với Cốc cô cô.

- Nhưng theo lão phu thì năm xưa nếu Cốc Quân Lan mà không tức giận bỏ đi, chắc chắn Tích Lan

Hương Uyển cũng không xảy ra thảm họa.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không chừng cả Cốc cô cô cũng táng mạng nữa là khác.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Không thể nào!

Chân Dật Lan trố mắt :

- Sao Trúc lão lại tin tưởng Hạ đại hiệp đến vậy?

- Tuy lão phu từng gặp Hạ Địch Cuồng nhiều lần, và cũng rất quý mến sự thông minh tài trí của y, nhưng có điều y quá ư cuồng ngạo... Truyện "Giang Hồ Ký "

- Một người quá cuồng ngạo khó mà tin tưởng được.

- Không hẳn vậy, trên cõi đời thường thì người càng cuồng ngạo thì lại càng đáng tin tưởng.

- Trúc lão cho là sự ra đi của Cốc cô cô mới là nguyên nhân chính đã gây ra vụ án Tích Lan Hương Uyển ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Sự thật có lẽ vậy!

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Nhưng Lan nhi nghĩ khác.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu có Cốc Quân Lan ở bên thì Hạ Địch Cuồng đâu có khinh suất và tiêu cực thế kia. Nỗi tuyệt vọng vì tình chính là nguyên nhân có khả năng cao nhất dẫn đến cái chết cho con người.

Chân Dật Lan ngây ngẩn.

Phải rồi, con người trong lúc tuyệt vọng thường không còn màng đến tính mạng của bản thân nữa. Vậy hẳn là Hạ Địch Cuồng rất thương yêu Cốc cô cô, việc Cốc cô cô bỏ đi đã khiến ông ấy tột cùng tuyệt vọng, rất có thể ông ấy mượn cái chết để giải thoát, hoặc là mượn cái chết để chứng tỏ lòng dạ của mình. Truyện "Giang Hồ Ký "

Nhưng Chân Dật Lan rất lấy làm mừng, bởi lúc ở Túy Liễu sơn trang, nàng có nghe Triển Bá Tuấn khẳng định là Hạ Địch Cuồng chưa chết, bèn cười nói :

- Trúc lão, vãn bối nghe nói Hạ tiền bối hãy còn sống.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Ai nói? Giới võ lâm chẳng phải từ lâu đã đồn đại là Hạ Địch Cuồng đã thảm tử hay sao?

- Lúc ở Sơn Đông, vãn bối với Cốc đại ca và Cốc cô cô đã nghe chính miệng Triển Bá Tuấn nói là y đang phụng mệnh tìm kiếm Hạ Địch Cuồng.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Lời nói của Triển Bá Tuấn sao thể tin được?

- Y là con của Triển Vân Sanh, rất có thể là Triển Vân Sanh đã bảo y điều tra việc này.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Thật khó thể tin được, lời nói của Triển Bá Tuấn hoang đường quá.

Chân Dật Lan cười :

- Nhưng Cốc cô cô rất tin.

- Vậy ư? Đó là bởi Cốc Quân Lan quá yêu Hạ Địch Cuồng mà nên... Tôi qua lão phu với Hạ Đằng có nói đến việc này. Theo sự điều tra của Hạ Đằng, Hạ Địch Cuồng đích xác đã bị thiêu chết trong Tích Lan Hương Uyển rồi.

Chân Dật Lan nghe vậy chẳng thể không tin, buộc miệng hỏi :

- Hạ lão cũng đích thân điều tra việc này ư?

- Hạ Địch Cuồng là nghĩa tử của Hạ Đằng, ông ấy không điều tra sao được?

- Bọn hung thủ là ai vậy?

- Hạ Đằng không nói.

- Chả lẽ bọn họ võ công cao hơn Hạ lão hay sao?

- Không thể nào.

- Vậy sao Hạ lão không báo thù cho Hạ đại hiệp?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ông ấy muốn để cho Cốc Mộng Viễn đích thân báo thù cho phụ thân, cho nên...

Bỗng ngưng lời, khẽ nói :

- Lan nhi, hiện tại ngươi đừng cho Mộng Viễn biết nhé.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vì sao vậy?

- Vì chưa đến lúc! Nếu bây giờ Cốc Mộng Viễn mà biết việc này, rất có thể vì nóng lòng báo thù mà khinh cử vọng động.

Chân Dật Lan cười :

- Không đâu, Cốc đại ca không nóng nảy vậy đâu.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Phụ thù bất cộng đới thiên, bất kỳ ai kể cả thánh nhân cũng chẳng thể giữ được bình tĩnh khi đột ngột hay tin phụ thân bị người sát hại.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy phải làm sao đây?

- Tối qua lão phu với Hạ Đằng đã có quyết định rồi.

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão có thể cho Lan nhi biết không?

- Theo kết quả điều tra của Hạ Đằng trong những năm qua, được biết bọn hung thủ đã sát hại Hạ Địch Cuồng rất có thể đều sẽ đến tham dự thịnh hội tại Thiếu Lâm tự ở Tung Sơn...

Chân Dật Lan giật mình :

- Họ không phải người giới hắc đạo sao?

- Không, bọn họ đại đa số là người giới hắc đạo!

- Vậy sao lại đến Thiếu Lâm Tự dự hội?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Tục ngữ có câu "Tri nhân khẩu diện bất tri tâm", ngươi nghĩ là hắc đạo với bạch đạo có ranh giới rõ rệt hay sao? Chẳng hạn như Lý Hàm Băng... theo ngươi thì ông ấy là người tốt hay xấu?

- Đương nhiên là người tốt rồi!

- Thế đấy, trong giới bạch đạo cũng có rất nhiều kẻ xấu.

Khô Trúc Tiên Ông lại buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Hơn nữa, những người nếu vì tình thù hoặc lòng dạ hẹp hòi, một khi đã căm hận người nào, rất có thể họ chỉ cần kết quả, bất từ một thủ đoạn.

Chân Dật Lan gật đầu :

- Trúc lão, tất cả kẻ thù của Cốc đại ca đều sẽ đến tham dự thịnh hội phải không?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Không đâu!

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy nếu Cốc đại ca ra tay báo thù trong thịnh hội, những người không đến thì sao? Họ sẽ hay tin lẩn trốn mất còn gì?

- Lão phu cũng có nghĩ đến điều ấy, nên vào ngày thịnh hội tại Thiếu Lâm tự vẫn chưa động thủ.

Chân Dật Lan nóng ruột :

- Vậy phải chờ đến bao giờ?

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Không lâu nữa, chỉ cần đợi đến ngày quyết đấu giữa hai phe chính tà tại Tổng đàn Thiên Ma giáo...

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Ai đến Thiên Ma giáo quyết đấu?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều sẽ đến đó.

- Lan nhi nhớ là lúc ở Hàn Bích cung, Trúc lão đâu có nói.

- Lão phu đúng là không có nói.

- Vậy thi sao lại đổi kế hoạch? Ai sửa đổi? Hạ lão phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chẳng phải phe ta quyết định đâu.

- Vậy thì ai quyết định?

- Thiên Ma giáo.

Chân Dật Lan sững sờ.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói tiếp :

- Hạ Đằng tối qua cho lão phu biết, Thiên Ma giáo đã phát thiếp mời đồng đạo võ lâm Trung Nguyên vào ngày mồng tám tháng mười hai đến dự Thiên Ma Đại Yến...

Bấy giờ Chân Dật Lan mới vỡ lẽ cười to :

- Ra vậy! Vậy thì hẳn là rất náo nhiệt. Trúc lão, họ đã mời những ai? Có Lan nhi với Cốc đại ca không?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Thiếu hai ngươi sao được? Theo Hạ huynh cho biết, nhân số được mời phen này không dưới trăm người, và thảy đều là tôn chủ một phái trong hai giới hắc bạch.

Chân Dật Lan vỗ tay reo :

- Vậy thì hay quá! À... Trúc lão muốn nói là trong Thiên Ma Đại Yến, Cốc đại ca sẽ có thể phóng tay báo thù phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy!

Chân Dật Lan cười hớn hở, nhưng lại lắc đầu nói :

- Trúc lão khi nãy đã nói là Hạ lão được người cậy nhờ đuổi theo chúng ta phải không?

- Phải, ông ấy chính là đã được người nhờ cậy.

- Người ấy là ai vậy?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nghiêm mặt, thâm trầm nhìn Chân Dật Lan hồi lâu

Chương 44: Quần Hào Tụ Hội Thiếu Lâm Tự

Chân Dật Lan thấy Khô Trúc Tiên Ông lặng thinh không đáp, bất giác rúng động cõi lòng, thầm nhủ :

- Người mời được Vô Ảnh lão nhân đuổi theo Cốc đại ca hẳn là rất có lai lịch, đó là ai thế nhỉ? Nhưng dù vậy Trúc lão cũng đâu cần phải ra chiều nghiêm trọng thế này, hay người này có quan hệ với mình chăng?

Nghĩ đến đó, nàng buộc miệng nói :

- Trúc lão sao lại im thế này?

Khô Trúc Tiên Ông chau chặt mày :

- Ngươi khiến lão phu khó xử quá.

Chân Dật Lan lòng càng thêm bồn chồn, sốt ruột nói :

- Trúc lão sao không chịu nói ra người ấy là ai?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Thôi, ngươi đừng hỏi thì hơn.

- Vì sao vậy?

- Lão phu...

Khô Trúc Tiên Ông bỗng đưa mắt nhìn Vô Ảnh lão nhân khẽ nói :

- Lão phu đã hứa với Hạ huynh là không cho các ngươi biết việc này.

Chân Dật Lan nghe vậy mới yên tâm phần nào, cười nói :

- Thật vậy ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu lão phu thích nói dối thì hà tất phải khó xử, vậy chẳng phải là lão phu không thể phản bội lời hứa hay sao? Truyện "Giang Hồ Ký "

- Người ấy Lan nhi có quen biết không?

Khô Trúc Tiên Ông nhăn mặt :

- Đừng hỏi nữa! Nếu hỏi tiếp lão phu sẽ trở thành người thất tín mất.

Chân Dật Lan cười thông cảm :

- Thôi được, Lan nhi không hỏi nữa, nhưng... sau này có thể cho Lan nhi biết không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Sau này Thiên Ma Đại Yến, lão phu sẽ cho ngươi biết.

Chân Dật Lan cười :

- Đồng ý!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng lớn tiếng :

- Lan nhi, lão phu dẫn ngươi đến bái kiến Hạ lão.

Đoạn nắm tay Chân Dật Lan đi về phía Vô Ảnh lão nhân và Cốc Mộng Viễn, vừa đi vừa cao giọng nói :

- Hạ huynh, võ công y thế nào? Tạm được chứ?

Vô Ảnh lão nhân cười to :

- Cao cường lắm! Lão phu khó mà thắng nổi.

Chân Dật Lan với Khô Trúc Tiên Ông đi đến bên Cốc Mộng Viễn, Vô Ảnh lão nhân đưa mắt nhìn nàng, cười nói tiếp :

- Tiểu nha đầu này thật tinh ranh, nếu lão phu mà không biết rõ đường lối võ công của ả, có lẽ mô Phá Tâm Chưởng của Chân lão tà đã khiến lão phu bị bêu xấu rồi.

Chân Dật Lan đỏ mặt :

- Lão tiền bối chế nhạo vãn bối rồi.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Đâu có, lão phu nói thật đó chứ!

Chân Dật Lan cúi đầu mỉm cười :

- Lão tiền bối chế nhạo vãn bối rồi.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Đâu có, lão phu nói thật đó chứ!

Chân Dật Lan cúi đầu mỉm cười :

- Vãn bối xin tạ tội với lão tiền bối.

Đoạn liền cung kính vòng tay xá dài.

Vô Ảnh lão nhân cười ha hả :

- Không dám! Không dám! Lệnh tổ có khỏe không? Đã lâu không gặp ông ấy, lão phu thật nhớ hết sức...

Chân Dật Lan biết Vô Ảnh lão nhân này tính hay cợt đời, rất hợp với gia gia mình, nên không chờ Vô Ảnh lão nhân nói dứt đã cướp lời :

- Lệnh tổ cũng rất nhớ lão tiền bối, đáng tiếc là vừa rồi vãn bối đã không nhận ra.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Vậy ư? Lệnh tổ quả có đề cập đến lão phu với ngươi thật ư? Ha ha... Lão phu rất thích sự khôn lanh của ngươi, nhưng lão phu biết chắc lệnh tổ không bao giờ đề cập đến lão phu với ngươi, đúng không nào?

Chân Dật Lan càng đỏ mặt hơn, bởi Vô Ảnh lão nhân đã nói đúng.

Cũng may lúc ấy Cốc Mộng Viễn quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần lão tiền bối, Hạ lão bảo là đã từng gặp Tần tỷ tỷ rồi đấy.

Khô Trúc Tiên Ông vội hỏi :

- Vậy ư? Ở đâu? Có phải đi cùng Lăng Thiên Thiên không?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không!

Khô Trúc Tiên Ông thở phào :

- Vậy là không lo rồi.

Bỗng quay sang Vô Ảnh lão nhân cười hỏi :

- Hạ huynh, tôn nữ nhi của lão phu có đẹp không?

Vô Ảnh lão nhân cười to :

- Đẹp, rất đẹp...

Đưa tay chỉ Chân Dật Lan, nói tiếp :

- Chẳng kém gì tiểu nha đầu này!

Chân Dật Lan nghe vậy vừa thẹn vừa mừng, lòng dậy lên một niềm xao xuyến khôn tả.

Vô Ảnh lão nhân bỗng ngẩn người nói :

- Tần huynh sao lại hỏi vậy? Chả lẽ lâu lắm Tần huynh không gặp lệnh tôn nữ hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Hạ huynh sao dạo này chóng quên vậy?

- Lão phu chóng quên ư? Tần huynh...

- Tối qua lão phu đã kể cho Hạ huynh biết về cảnh ngộ của lão phu trong những năm qua rồi, sao Hạ huynh còn hỏi như vậy nữa?

Vô Ảnh lão nhân sực nhớ, vội nói :

- Đúng rồi, lão phu lúc này quá là đãng trí.

Bỗng chau mày hỏi :

- Tần huynh, hiện đã gần đến ngày thịnh hội Thiếu Lâm, ba người bây giờ đi đến Tung Sơn phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Phải, bọn này đang định đi ngay!

Vô Ảnh lão nhân bỗng hỏi :

- Tần huynh, tin về Thiên Tàn Tử, có ai nói với Tần huynh chưa?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Sao? Thiên Tàn Tử chưa chết ư?

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Chưa! Hôm trước lão phu gặp Tư Đồ Khôn, theo lời ông ấy nói, khi xưa trong đại hội Hành Sơn, ông ấy cũng chỉ đả thương Thiên Tàn Tử mà thôi.

- Điều ấy lão phu cũng có nghe nói, Tư Đồ Khôn một chưởng đánh rơi được Thiên Tàn Tử xuống vực thẳm, đó cũng là số may của lão.

Vô Ảnh lão nhân bỗng chau mày lo lắng :

- Nếu như Thiên Tàn Tử bình phục xuất sơn, e rằng tình hình sẽ hết sức gay go, nghe đâu lão quỷ ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi.

Khô Trúc Tiên Ông thản nhiên cười :

- Vậy thì rất đáng quyết đấu một phen, Hạ huynh sao lại lo rầu đến thế này?

- Thiên Tàn Tử thủ đoạn quá tàn độc, chẳng thể không khiến lão phu lo lắng.

- Theo lão phu thì Thiên Tàn Tử chẳng đáng lo, hỉ tiện tỳ Lăng Thiên Thiên, nếu ả ta mà a tong với Thiên Ma giáo thì đáng ngại hơn nhiều.

Vô Ảnh lão nhân cười phá lên :

- Tần huynh đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày cười :

- Sự thật đúng là vậy, lão phu cũng chẳng sợ Hạ huynh cười cho.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Mộng Viễn, ngươi với Hạ huynh dường như tâm đầu ý hợp lắm phải không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối được Hạ lão đoái thương, hết sức cảm kích...

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Hạ huynh đồng danh với lệnh sư, từ nay ngươi hãy nhờ ông ấy chỉ giáo nhiều cho.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối cũng có ý ấy! Nhưng... không biết Hạ lão chịu hay không?

Vô Ảnh lão nhân cười cởi mở :

- Lẽ nào lão phu không chịu? Khi dự Thiên Ma Đại Yến xong, lão phu sẽ chờ ngươi tại Điểm Thương ở Vân Nam, được chăng?

Cốc Mộng Viễn lòng mừng khôn xiết, nhưng lại lắc đầu nói :

- E rằng vãn bối không thể nhanh chóng về đến Vân Nam vậy được.

Vô Ảnh lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi còn việc gì hệ trọng nữa vậy?

Bỗng như chợt hiểu, cười nói tiếp :

- Thôi được, lão phu sẽ luôn có mặt ở Điểm Thương sơn chờ ngươi, và rất hoan nghênh ngươi với Lan nhi và các vị tri kỷ cùng đến.

Cốc Mộng Viễn thoáng đỏ mặt, chàng biết Vô Ảnh lão nhân đã hiểu lầm, mỉm cười nói :

- Lão tiền bối, vãn bối rời Nam Hải đã lâu, định xong việc ở Thiên Ma giáo sẽ tranh thủ thời gian về Phổ Đà bái kiến ân sư và năm vị sư huynh.

Vô Ảnh lão nhân cười ha hả :

- Vậy rất phải! Vậy rất phải...

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Hạ huynh giờ định đi đâu vậy?

- Lão phu về núi ngay!

- Hạ huynh không đến Tung Sơn sao?

- Không cần, trong Thiên Ma Đại Yến, chỉ một mình Tần huynh là đủ khiến bọn nhãi nhép kia đau đầu rồi. Vả lại, Thần Phong động đã bị các vị dẹp yên, nếu lão phu còn đến Tung Sơn thì thanh thế quá to còn gì?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Còn Sương nhi của lão phu hiện ở đâu?

- Ở Hoàng Sơn với Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiết, hai người sẽ cùng đến tham dự Thiên Ma Đại Yến.

Chân Dật Lan nghe vậy liền hớn hở nói :

- Hay quá, vậy chúng ta hãy đến Hoàng Sơn ngay.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không cần, đằng nào cũng sẽ gặp tại Thiên Ma Đại Yến, đến Hoàng Sơn làm gì cho mất công?

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy đâu được, vì an nguy của Tần tỷ tỷ, chúng ta cần phải tìm gặp Tần tỷ tỷ càng sớm càng tốt...

Cốc Mộng Viễn nghe vậy hết sức cảm kích lòng khảng khái của Chân Dật Lan, mỉm cười nói :

- Lan nhi, Tần lão nói không sai, đằng nào chúng ta cũng sẽ gặp nhau tại Thiên Ma Đại Yến, hà tất đến Hoàng Sơn cho mất công?

Chân Dật Lan đành cười nói :

- Đó là Cốc đại ca với Trúc lão không muốn đi, mai kia Tần tỷ tỷ mà trách cứ, đại ca đừng đổ tội cho người khác đấy.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh đâu phải hạng người như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cũng cười tiếp lời :

- Lão phu cũng đâu phải người không biết phải trái, ngươi cứ yên tâm, khỏi phải dùng mưu mẹo

với lão phu.

Chân Dật Lan đỏ mặt dẩu môi :

- Đó là Lan nhi sợ sau này Tần tỷ tỷ sẽ trách Lan nhi mà.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Y dám? Đã có Cốc Mộng Viễn với lão phu hậu thuẫn cho ngươi rồi.

Vô Ảnh lão nhân bỗng lắc đầu xen lời :

- Không được rồi, Tần huynh là tổ phụ, sao thể thiên vị người ngoài thế này? Tần Linh Sương là tôn nữ nhi của Tần huynh, Tần huynh không sợ y đau lòng hay sao? Hơn nữa...

Thoáng ngưng, giọng bất bình nói tiếp :

- Xem ra Linh Sương chắc chắn sẽ bị các người hiếp đáp rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Hạ huynh định hậu thuẫn cho Sương nhi ư?

Vô Ảnh lão nhân nhướng mày :

- Chứ sao? Lan nhi có phước được hai người hậu thuẫn. Sương nhi có lão già cô đơn độc nhất vô nhị này ủng hộ chả lẽ không được hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười bông đùa :

- Ai bảo không được? Nhưng đừng chiều chuộng quá mức, ả nha đầu ấy đâm hư, coi chừng cái máu xấu ác của Lăng Thiên Thiên bộc phát trong người y thì khốn.

Vô Ảnh lão nhân cười hô hố :

- Lão phu sớm đã đoán biết tâm ý của Tần huynh, quả nhiên đúng như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Hạ huynh nói vậy là sao?

- Vì Linh Sương là do Lăng Thiên Thiên sinh dưỡng.

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười hào sảng :

- Hạ huynh vậy là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, lão phu đâu phải hạng người như vậy, đành rằng Lăng Thiên Thiên có tội, nhưng Sương nhi đâu thể gánh chịu thay được.

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Đúng vậy, đành rằng Lăng Thiên Thiên xấu ác, nhưng Sương nhi đâu có tội tình gì.

Đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Ngươi bảo có đúng không?

Cốc Mộng Viễn vội đáp :

- Vâng, vãn bối cũng nghĩ vậy!

Nói xong, chàng bất giác đỏ bừng mặt, bởi chàng nghĩ những điều ấy đều do mình mà ra, nhất là lại dính líu đến tình cảm giữa mình với hai người con gái càng khiến chàng áy náy khôn tả.

Vô Ảnh lão nhân như hiểu nỗi lòng, cười nói :

- Ngươi hãy ghi nhớ, tội lỗi của một người chỉ giới hạn ở bản thân cá nhân người ấy, bạn bè hay con cái đều là người vô tội.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, vãn bối hiểu.

- Còn một điều nữa, ngươi hãy nhớ kỹ.

- Xin lão tiền bối cứ nói.

Vô Ảnh lão nhân khẽ thở dài :

- Trong quan hệ nam nữ rất dễ khiến người quẩn trí, ngươi phải hết sức cẩn thận... Chẳng hạn như Địch Cuồng, chính vì một lần cãi vã với cô cô của ngươi, sau khi cô cô ngươi bỏ đi, Địch Cuồng đã như trở thành một người khác, hết sức tiêu cực...

Lại buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Cuối cùng đã chết trong Tích Lan Hương Uyển.

Cốc Mộng Viễn bỗng mặt tối sầm.

Chân Dật Lan chưa từng trông thấy chàng ưu tư như vậy bao giờ, bất giác nghe lòng xót xa khôn

tả.

Chỉ thấy Cốc Mộng Viễn ngước mắt nhìn trời, thấp giọng nói :

- Hạ gia gia có biết kẻ phóng hỏa thiêu đốt Tích Lan Hương Uyển là ai không? Viễn nhi quyết phải chính tay báo thù cho cô trượng.

Chân Dật Lan nghe vậy bất giác rúng động cõi lòng, nàng rất muốn nói ra sự thật, nhưng lại không thể nói, nàng nghe lòng ray rứt khôn tả.

Chỉ thấy Vô Ảnh lão nhân cười hài lòng nói :

- Viễn nhi, lão phu hết sức vui mừng vì ngươi xưng hô như vậy... Nhưng kẻ thù của cô trượng ngươi là ai, đến nay lão phu vẫn chưa điều tra ra được.

Cốc Mộng Viễn trố mắt thờ thẫn nhìn Vô Ảnh lão nhân, giọng kiên quyết nói :

- Hạ gia gia, Viễn nhi nhất định sẽ điều tra ra.

Khô Trúc Tiên Ông buộc miệng cười khen :

- Khá lắm, rất có chí khí!

Vô Ảnh lão nhân gật đầu tiếp lời :

- Đúng, chắc chắn như vậy! Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ không bền lòng mà thôi...

Bỗng cười to ba tiếng, nói tiếp :

- Lão phu đi đây.

Cốc Mộng Viễn vội ôm quyền :

- Hạ gia gia, nhất định Viễn nhi sẽ đến Điểm Thương sơn bái viếng lão nhân gia.

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Lan nhi cũng sẽ đến.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Phải rồi, lão phu rất hoan nghênh ngươi đến...

Quay sang Khô Trúc Tiên Ông, nói tiếp :

- Tần huynh, khi nào rảnh rỗi đến hàn xá du ngoạn một chuyến nhé.

Khô Trúc Tiên Ông cười gật đầu :

- Lão phu nhất định sẽ đến!

Vô Ảnh lão nhân ha hả cười to, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, chớp mắt đã mất dạng.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Thân pháp nhanh quá.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu không nhanh thì đâu mang danh Vô Ảnh lão nhân.

° ° °

Rời khỏi Hà Lan Sơn, Khô Trúc Tiên Ông cùng Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thẳng đường đến Tung Sơn, nhưng vì còn thừa thời gian nên ba người trên đường thư thả du sơn ngoạn thủy, khi đến Thiếu Lâm tự thì chỉ còn hai hôm nữa là đến ngày tụ hội quần hào Trung Nguyên.

Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư đích thân ra đón tiếp ba người, và triệu tập ngay một buổi họp mặt nhỏ gồm Xích Tu Đà Ông Cổ Bác Công, Minh Thiện đại sư, võ công Chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng, Hoa Sơn chưởng môn Huê Nguyên Hàn, Nga My chưởng môn Hận Thiên Lão Lão, Kinh Long Tẩu Cổ Mộc Phong, Cái bang Bang chủ Ngốc Cái Truy Hồn Tẩu Lăng Hư, Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan.

Cổ Bác Công quét mắt nhìn mọi người, đoạn dừng lại nơi Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Tần huynh, năm phái một bang chỉ thiếu Côn Luân Phục Hổ thiền sư ngày mai mới đến, còn những người khác thì đến ngày cửa hành Thiên Ma Đại Yến sẽ trực tiếp đến Thái Thất phong. Giờ đây xin Tần huynh hãy cho biết về kết quả cuộc thăm dò Thần Phong động thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười, bèn lần lượt kể lại mọi sự... Truyện "Giang Hồ Ký "

Nghe xong, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Minh Thiện đại sư chắp tay niệm phật hiệu :

- A di đà Phật! Buông bỏ đồ đao, lập tức thành phật! Lý thí chủ có phước hơn lão nạp nhiều.

Võ Đang Nhất Thanh đạo trưởng cũng thở dài nói :

- Người như Lý lão, trên cõi đời này có mấy ai.

Cổ Bác Công trừng mắt tức giận nói :

- Hạng ác tử nghịch đồ như vậy thật là tội đáng muôn thác, sao Tần huynh không bảo Cốc lão đệ hạ thủ nặng hơn, thật là đáng tiếc...

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cổ lão đệ, ma đầu tàn ác như Lý Hàm Băng mà còn biết cải hối hướng thiện, Triển Bá Tuấn và Lý Xung thì đáng kể gì? Lão phu nhận thấy không cần thiết phải lấy mạng họ.

Minh Thiện đại sư chắp tay :

- Tần lão thí chủ nói rất phải, nếu buông tha được hãy buông tha! Cõi đời bao tha, mấy ai tránh khỏi cả đời không làm điều ác?

Cổ Bác Công cười :

- Cổ mỗ chỉ sợ họ ác tính khó sửa đổi thôi.

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười :

- Theo lão phu nhận thấy, Lý Hàm Băng hẳn là không dùng thủ đoạn tanh máu xử trị họ, nhưng họ cả đời không làm điều ác?

Cổ Bác Công gật đầu :

- Mong là Lý Hàm Băng sẽ phế bỏ võ công của họ!

- Rất có thể...

Khô Trúc Tiên Ông thoáng ngưng lời, bỗng hỏi :

- Chúng ta còn những ai sẽ đến nữa?

Cổ Bác Công ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp :

- Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi cũng quyết định đến, Thanh Minh Nhất Quái, Vô Ưu Túy Tẩu Bạch Phan trong Doanh Hải tam tinh cũng có thể đến, còn Kiếm Lâm tứ tuyệt không còn tin tức gì, có lẽ là không đến...

- Chỉ bấy nhiêu thôi sao?

- Bắc Minh thần tăng và Cát huynh đi Nam Hải chưa về đến, nếu năm vị sư huynh của Cốc lão đệ mà đến được thì thanh thế của chúng ta thật là to tát.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh thì sao?

Cổ Bác Công vội đáp :

- Ycũng đã bằng lòng đến.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Vậy cộng thêm trưởng lão các phái, kể ra lực lượng của chúng ta cũng chẳng kém.

Cổ Bác Công cười :

- Thừa sức đối phó với Thiên Ma giáo rồi.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Chẳng những thừa mà còn lãng phí nữa! Tuy nhiên... e rằng Thiên Ma giáo còn có chỗ dựa khác.

Mọi người nghe vậy đều giật mình sửng sốt, chả lẽ có người hậu thuẫn cho cha con Thành Thế Hùng nữa sao?

Cổ Bác Công không nén được hỏi :

- Tần huynh, chả lẽ trong Thiên Ma giáo còn có cao nhân nào khác nữa ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu nghiêm giọng :

- Đương nhiên là có, không thì lão phu cần gì phải hỏi tới hỏi lui về nhân lực của phía chúng ta?

Cổ Bác Công sững sờ.

Mọi người đều sững sờ.

Tất cả những người hiện diện đều không nghĩ ra được ngoài Lý Hàm Băng, còn có vị ma đầu nào lợi hại đến mức có thể khiến cho Khô Trúc Tiên Ông phải lo ngại.

Nhất Thanh đạo trưởng không nén được hỏi :

- Tần lão, đó là vị cao nhân nào vậy?

Khô Trúc Tiên Ông quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói :

- Hôm trước lão phu có gặp Vô Ảnh lão nhân, theo lời ông ấy nói Thiên Tàn Tử hãy còn sống. Nếu vậy chắc chắn lão ma đầu này sẽ hậu thuẫn cho cha con Thành Thế Hùng.

Cổ Bác Công cười hào sảng :

- Không hề gì! Nếu chỉ có một mình Thiên Tàn Tử, Tần huynh thừa sức chế phục lão ta rồi.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Cổ lão đệ, nếu là khi xưa, Thiên Tàn Tử không sao chống nổi lão phu trăm hiệp, nhưng nghe đâu lão ma ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi, e rằng muốn thắng y cũng phải vất vả lắm.

Cổ Bác Công sửng sốt :

- Lão ma ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi ư? Vậy thì quả là...

Ông không nói tiếp nữa, bởi tuyệt kỹ Vô Địch Ma Cương chỉ nghe đồn đại trong võ lâm, chưa ai được chứng kiến thật ra lợi hại đến mức độ nào.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan tự nãy giờ chưa nói một lời, nhưng tuyệt kỹ Vô Địch Ma Cương đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Chân Dật Lan, nàng quay sang Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười hỏi :

- Trúc lão, Vô Địch Ma Cương ghê gớm lắm sao?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Rất là ghê gớm! Trong võ lâm chưa từng có ai luyện thành, nên ma công này thật sự lợi hại đến mức nào chưa người nào nếm trải. Truyện "Giang Hồ Ký "

Chân Dật Lan cười :

- Vậy rất có thể lời đồn thất thiệt cũng nên.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nghe đâu Vô Địch Ma Cương ấy ghê gớm đến mức có thể nhất kích khiến người sống trở thành xương trắng và giống như Kim Cang Bất Hoại Thiền công của Phật môn, cơ hồ không võ công nào chống nổi và gây tổn thương được...

Chân Dật Lan kinh hãi :

- Ghê gớm vậy ư? Thật không ngờ... Trúc lão, chả lẽ ma công ấy không thể phá giải được sao?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Có chứ...

Bỗng ha hả cười to, nói tiếp :

- Lan nhi, nếu ngươi không hỏi, suýt nữa lão phu đã quên mất rồi.

Chân Dật Lan ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì mà Trúc lão vui mừng vậy?

Khô Trúc Tiên Ông hớn hở :

- Lão phu đã nghĩ ra môn võ công phá giải Vô Địch Ma Cương rồi.

Chân Dật Lan vội hỏi :

- Thật ư? Môn võ công gì vậy?

- Chính là Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp của vợ chồng Thiên Toàn kiếm khách và Huyền Băng Ngọc Nữ.

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật, nhưng còn phải phối hợp với hai thanh tiên cổ thần kiếm, rất tiếc là thanh nhuyễn kiếm của Huyền Băng Ngọc Nữ đã không tìm thấy...

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Lan nhi có!

Khô Trúc Tiên Ông cả mừng :

- Vậy thì tốt quá!

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng nói :

- Mộng Viễn, vậy phải vất vả hai ngươi gấp rút luyện thành kiếm pháp của Song tiên rồi

Chương 45: Chớ Mang Mộng Ảo Vì Cuộc Đời

Dưới sự đốc thúc của Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đã luyện thuần thục Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm phổ sau hai ngày hai đêm không ngủ nghỉ.

Pho kiếm pháp này tuy chỉ có chín chiêu, song uy lực mạnh khôn tả, so với Khô Trúc Cửu Kiếm của Khô Trúc Tiên Ông cao minh hơn nhiều.

Khô Trúc Tiên Ông xem xong pho kiếm pháp này, bất giác lắc đầu thở dài.

Tuy nhiên ông cũng biết, bởi đã là một pho kiếm pháp hợp kích, dĩ nhiên là uy lực phải mạnh rồi.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan dưới sự chỉ điểm tỉ mỉ của Khô Trúc Tiên Ông, chẳng những luyện Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp tiến bộ nhanh chóng mà còn tìm ra được chỗ tinh túy của pho kiếm pháp này. Đó là chiêu "Lôi Đình Thiên Chấn" hệt như sấm chớp có thể phá giải được Vô Địch Ma Công.

Hai người tập luyện chiêu "Lôi Đình Thiên Chấn" cho đến mức ý nghĩ lóe lên là phát ran gay, lúc ấy mới dừng tay nghỉ ngơi.

Thật ra họ cũng không hề được nghỉ ngơi, bởi kiếm pháp vừa luyện xong là đã đến ngày quần hùng quy tụ rồi.

Bốn mươi chin bàn ăn chay được bày trong chính điện Thiếu Lâm tự, bàn đầu gồm Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn, Bắc Minh thần tăng, Nam Hoang Nhất Tẩu, Chân Dật Lan, Vô Ưu Túy Tẩu Bạch Phan.

Bàn thứ nhì là Chưởng môn nhân các phái với Cái bang Bang chủ Lăng Hư và Tần Tiêu Hồng.

Bàn thứ ba là vợ chồng Kinh Lăng Tẩu Cổ Mộc Phong, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái, Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu với mấy vị trưởng lão các phái.

Bàn thứ tư là Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh, Túy Ma Mộ Dung Kính với hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và Sài Thanh Bình.

Còn lại ba mươi bốn bàn đa số là cao thủ các phái và hào khách võ lâm.

Rượu qua ba tuần, Cổ Bác Công cầm ly đứng lên, cười to dõng dạc nói :

- Trong ba mươi năm qua, võ lâm các phái vì công oán tư thù đã trở nên tình trạng chia rẽ biệt lập, nên bọn tà ma hắc đạo đã thừa cơ tiến hành độc kế lần lượt diệt trừ.

Thậm chí trong đại hội Động Đình đã bắt giữ cả Chưởng môn nhân năm đại môn phái, lão phu với Cốc Mộng Viễn lão đệ và Chân Dật Lan cô nương truy tìm đến Hàn Bích cung mới rõ ra được sự thật, và được Khô Trúc Tiên Ông và Tây Trúc Tần Tiêu Hồng tặng cho thuốc giải, cứu sống các vị Chưởng môn nhân. Bởi việc này do Tây Trúc phu nhân Lăng Thiên Thiên gây ra, nên Khô Trúc Tiên Ông đã đích thân đứng ra, vì chính nghĩa võ lâm, thỉnh mời các vị đồng đạo võ lâm đến đây tụ hội, thương thảo đại kế trừ ma vệ đạo. Cổ mỗ phụng mệnh Khô Trúc Tiên Ông tạm giữ vai trò chủ tọa, lòng hết sức hổ thẹn, song vì sự an nguy của võ lâm, Cổ mỗ dù phải hy sinh tính mạng cũng quyết một mất một còn với quần ma...

Ông nói đến đó, trong đại điện dậy lên tiếng hoan hô vang dội.

Cổ Bác Công cười, cao giọng nói tiếp :

- Trên đời thật lắm chuyện trùng hợp, trong khi chúng ta hội họp tại đây, chuẩn bị toàn lực đối phó với Thiên Ma giáo, họ lại trước chúng ta một bước, phát thiếp mời dự định vào ngày tám tháng mười hai cửa hành Thiên Ma Đại Yến, hiển nhiên là muốn nhân đó nhất cử diệt sạch quần hùng thiên hạ, độc bá võ lâm. Những người hiện diện hôm nay rồi đây đều sẽ là khách đến dự đại yến nếu có thể nhân cơ hội này tận diệt được quần ma thì võ lâm từ nay sẽ được thái hòa. Cổ mỗ xin mượn rượu này, mong chư vị hãy đóng góp nhiều cao kiến hầu sớm đúc kết kế hoạch trừ ma vệ đạo...

Dứt lời, nâng ly lên một hơi uống cạn.

Quần hùng trong điện thảy đều đứng lên hưởng ứng, ngửa cổ uống cạn chung rượu trong tay.

Cổ Bác Công quét mắt nhìn quần hùng, cao giọng nói tiếp :

- Hồi nửa tháng trước, Khô Trúc Tiên Ông cùng Cốc Mộng Viễn lão đệ và Chân Dật Lan cô nương đã giải trừ xong nguy cơ lớn nhất võ lâm rồi...

Bỗng Túy Ma Mộ Dung Kính khẽ cười tiếp lời :

- Cổ huynh, nguy cơ lớn nhất võ lâm gì vậy?

Cổ Bác Công cười :

- Mộ Dung huynh suốt ngày đắm chìm trong rượu chả lẽ ngay cả sự kiện về Thần Phong Mục Trường ở Quan Ngoại cũng không nghe nói hay sao?

Túy Ma Mộ Dung Kính cười :

- Việc đó có nghe, nhưng theo lão phu thấy một mình Kim Tiên Lý Xung chẳng đủ khả năng gây nên nguy cơ gì đâu.

- Đúng vậy, một mình Lý Xung quả là không đáng lo ngại, nhưng Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng thì đủ sứ dấy loạn võ lâm.

Quả nhiên Túy Ma Mộ Dung Kính sửng sốt :

- Sao lại dính líu đến Lý Hàm Băng nữa?

Cổ Bác Công cười :

- Lý Xung là nghĩa tử của Lý Hàm Băng, sở dĩ Lý Xung dám lộng hành là vì cậy vào thanh danh nghĩa phụ... nhưng việc này đã trở thành quá khứ, sở dĩ Cổ mỗ nhắc đến ở đây chỉ là để các vị yên tâm, kể từ nay đối đầu của chúng ta chỉ còn một Thiên Ma giáo nữa thôi.

Túy Ma Mộ Dung Kính cười ha hả :

- Cổ huynh, việc này nghe thật thú vị, bọn Thiên Ma giáo chẳng qua chỉ là hạng quỷ ma nhãi nhép, hà tất phải hưng sự động chúng thế này?

Cổ Bác Công cũng cười ha hả :

- Mộ Dung huynh nói nghe nhẹ nhàng quá, chả lẽ Thiên Ma giáo không thể thỉnh xuất mấy lão ma đầu kinh thiên động địa hay sao?

Túy Ma Mộ Dung Kính cười khinh miệt :

- Hạng không ra gì thì thỉnh được cao nhân nào kia chứ?

Cổ Bác Công cười khảy :

- Mộ Dung huynh còn nhớ lệnh sư bá không?

- Nhớ!

Tiếng trả lời của Túy Ma không còn hào sảng như trước nữa.

Cổ Bác Công nói tiếp :

- Nếu lệnh sư bá là người đứng phía sau chỉ đạo, vậy thì thự Thiên Ma giáo chẳng phải khác hẳn hay sao?

Túy Ma Mộ Dung Kính sững sờ, nhìn Cổ Bác Công hồi lâu mới nói :

- Thật vậy ư?

- Cổ mỗ dối gạt Mộ Dung huynh làm gì?

Túy Ma Mộ Dung Kính cả kinh :

- Nếu đúng thật Thiên Tàn sư bá đứng sau Thiên Ma giáo thì mới quả là nghiêm trọng. Truyện "Giang Hồ Ký "

Cổ Bác Công cười :

- Nên Cổ mỗ mới phải hô hào vận động các đồng đạo võ lâm đứng ra bảo vệ chính nghĩa, trừ ma vệ đạo. Thủ đoạn của Thiên Tàn Tử so với Lý Hàm Băng có lẽ còn ghê gớm hơn nhiều.

Qua lời tuyên bố của Cổ Bác Công, quần hùng trong đại điện lập tức nhốn nháo, mọi người thảy đều lộ vẻ kinh hoàng lo âu.

Thủ đoạn tàn ác của Thiên Tàn Tử thật khiến người khiếp đởm kinh tâm.

Túy Ma Mộ Dung Kính lúc này chẳng thể nào cười ra tiếng được nữa, lão lắc đầu thở dài nói :

- Cổ huynh, thế này thì phải bàn tính thật kỹ rồi.

Cổ Bác Công cười :

- Chứ sao? Cổ mỗ rất mong các vị đồng đạo võ lâm đóng góp cao kiến.

Vừa dứt lời, Triển Vân Sanh bỗng cười to nói :

- Cổ huynh, gì mà cao kiến với thấp kiến? Vấn đề này chỉ cần một câu nói là xong. Tục ngữ có câu "Binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn", cứ quyết chiến một phen thì có sao?

Cổ Bác Công hào phóng cười to :

- Triển lão đệ thật hợp ý Cổ mỗ.

Theo nhận xét của Cốc Mộng Viễn, Triển Vân Sanh còn cuồng ngạo hơn Triển Bá Tuấn. Tuy hiên có điều khác là Triển Vân Sanh vẫn còn một phen sống chết...

Cổ Bác Công lắc đầu tiếp lời :

- Triển lão đệ, cũng không thể nói như vậy. Đa số thắng thiểu số, đối phương đã hành động có mưu định, chúng ta đâu thể ứng phó một cách tùy tiện thiếu kế hoạch.

Triển Vân Sanh cười khảy :

- Theo ý Cổ huynh thì sao?

Cổ Bác Công nghiêm giọng :

- Mọi người hãy bàn chọn một vị đại hiệp đứng ra lãnh đạo, thống nhất điều phối nhân lực, theo Cổ mỗ thấy, ngày Thiên Ma Đại Yến chính là lúc diễn ra cuộc đại chiến giữa hai phe chính tà...

Triển Vân Sanh cười to :

- Cổ huynh cho là cuộc chiến ấy, phải hết sức thận trọng chứ gì?

Cổ Bác Công nghiêm túc gật đầu :

- Đúng vậy!

Triển Vân Sanh đảo quanh mắt, cười nói :

- Thôi được, Triển mỗ không phản đối nữa.

Thì ra lão nhận thấy rất nhiều ánh mắt đang hướng về mình lộ vẻ bất mãn. Cổ Bác Công mỉm cười :

- Triển lão đệ, xin mời ngồi xuống.

Đoạn mở to mắt, lớn tiếng nói :

- Các vị, ai còn cao kiến gì nữa?

Bắc Minh thần tăng chắp tay niệm phật hiệu :

- A di đà Phật! Cổ thí chủ, lão nạp có vài điều muốn thỉnh giáo với thí chủ.

Cổ Bác Công cười :

- Xin mời đại sư cứ nói!

- Nếu việc Thiên Tàn Tử tái xuất giang hồ là sự thật, lão nạp muốn biết trong Thiên Ma Đại Yến, dự định sẽ do ai đối phó với Thiên Tàn Tử?

- Vấn đề ấy Khô Trúc Tiên Ông đã có diệu sách..

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Không sai, lão phu đã có kế hoạch rồi.

Bắc Minh thần tăng nói tiếp :

- Nếu đã có kế hoạch đối phó với Thiên Tàn Tử, theo ý lão nạp những vấn đề nhỏ nhặt khác không cần phải mất thời gian thảo luận nữa.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười ha hả :

- Đúng, Cát mỗ hết sức tán đồng ý kiến của đại sư.

Cổ Bác Công cười hỏi :

- Chẳng hay ý kiến các vị Chưởng môn nhân thế nào?

Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư cười :

- Ý kiến của Bắc Minh tiền bối rất đúng, những vấn đề vặt vãn khác không cần thảo luận nữa.

Cổ Bác Công gật đầu :

- Các vị Chưởng môn nhân đã đồng ý thì hôm nay chúng ta không cần thảo luận các vấn đề khác nữa, mọi sự điều độ tùy ở Khô Trúc Tiên Ông quyết định... Các vị chí hữu, xin mời hãy uống cho thoả thích, ba ngày sau Cổ mỗ mong các vị hãy dốc hết dũng khí để trừ ma hộ đạo.

° ° °

Trong một gian thiền phòng yên tĩnh cạnh bên tịnh thất của phương trượng Thiếu Lâm tự.

Khô Trúc Tiên Ông với Cốc Mộng Viễn ngồi đối diện nhau trước đèn, thấp giọng chuyện trò.

Khô Trúc Tiên Ông thần sắc rất nghiêm nghị, còn Cốc Mộng Viễn thì hết sức thâm trầm u uẩn.

Lúc này Khô Trúc Tiên Ông thấp giọng nói :

- Ngươi chưa từng bao giờ hoài nghi về thân thế của mình ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Chưa bao giờ!

- Lão phu vốn cũng không biết, hôm trước gặp lệnh tổ Vô Ảnh lão nhân ở Hà Lan sơn, lão phu mới rõ.

- Vậy vãn bối quả thật là con của Cốc cô cô ư?

- Hạ lão không nói bậy đâu.

- Vậy kể từ nay vãn bối nên làm sao?

- Ngươi không cần phải thay đổi gì, Cốc Thiên Dân không có con, ngươi phải kế thừa hương hỏa dòng họ Cốc...

Cốc Mộng Viễn mắt rấn lệ :

- Cựu phụ... không, phụ thân đối xử với vãn bối quá tốt, chẳng khác con thân sinh...

- Đúng vậy, điều ấy lão phu đã biết qua lời Hạ lão.

Cốc Mộng Viễn lòng thoáng trĩu nặng hỏi :

- Theo như lời lão tiền bối, vì sao cô cô không nhìn nhận vãn bối?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi đừng buồn, đó chẳng qua vì không muốn khiến ngươi đau lòng, và cũng không muốn làm buồn lòng ca ca và tẩu tẩu.

- Thật vậy ư?

- Đương nhiên, ngươi không nên hoài nghi mẫu thân.

Cốc Mộng Viễn băn khoăn :

- Vãn bối có nên xưng hô mẫu thân với người không?

Khô Trúc Tiên Ông trầm ngâm :

- Theo lão phu thì không cần vậy.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Vì sao? Lão tiền bối muốn Cốc Mộng Viễn này bất hiếu ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải vậy! Sự hiếu thảo là tuân theo tâm lý cha mẹ, lệnh đường đã muốn ngươi xem là cô cô, vậy hì ngươi nên tuân theo, đó mới là hiếu thảo.

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Vãn bối thật rối trí quá!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Bất kỳ ai trong hoàn cảnh như ngươi cũng phải rối trí thôi. Tuy nhiên ngươi đã tỏ ra bình tĩnh hơn dự liệu của lão phu nhiều.

- Vậy ư?

- Trước khi quyết định cho ngươi biết rõ sự thật, lão phu rất là lo lắng, sợ ngươi sẽ sụp đổ...

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không đâu, vãn bối đã quá quen với danh phận hiện tại rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đúng vậy, giờ thì lão phu đã tin hẳn. Nhưng trước khi cho ngươi biết, lão phu rất khó liệu lường hậu quả tốt đẹp như vậy.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười chua xót.

Khô Trúc Tiên Ông lại hỏi :

- Hiện giờ ngươi rất bình tĩnh phải không?

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Lão tiền bối nghĩ là vãn bối không bình tĩnh ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải, lão phu thấy bề ngoài ngươi rất là bình tĩnh.

Cốc Mộng Viễn thấp giọng :

- Trong lòng vãn bối cũng không khích động lắm, nhưng vì quá đột ngột nên chẳng dễ thích ứng đó thôi!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hớn hở nói :

- Lão phu suýt nữa quên mất ngươi đã luyện thành "Vô Ngã Thiền Định" rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, nhưng hỏa hầu còn kém lắm.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy là đủ lắm rồi.

Cốc Mộng Viễn lúc này long đã ổn định, chàng chỉnh đốn lại tư duy, bỗng nói :

- Lão tiền bối, Hạ gia gia có nói kẻ thù đã sát hại gia phụ là ai không?

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Hạ huynh tuy có nói, nhưng không được rõ ràng lắm.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hạ gia gia chưa điều tra rõ ư?

- Hạ huynh được liệt danh cùng lệnh sư, việc nhỏ này sao lại không điều tra được.

- Vậy sao Hạ gia gia không nói rõ ràng?

- Có lẽ không muốn cho ngươi biết.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hạ gia gia đã thử võ công vãn bối rồi, chả lẽ còn...

- Hạ huynh quả là không yên tâm.

- Vậy là Hạ gia gia thận trọng quá mức rồi.

- Cũng chẳng trách được, ông ấy sao thể để cho ngươi mạo hiểm chứ?

Cốc Mộng Viễn cười tự tin :

- Vãn bối đâu dễ gì gặp nguy hiểm.

Khô Trúc Tiên Ông cười bong đùa :

- Đó chỉ là bản thân ngươi nói thôi, đâu kể được.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Việc đời thật lạ lùng, bản thân mình nói thường không được kẻ khác tin, nhưng kẻ khác nói thì lại rất dễ được tin.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi hận đời ư?

- Không phải, vãn bối chỉ thấy làm lạ thôi.

- Chẳng có gì là lạ, bởi một người rất khó thể khiến mình không hoài nghi kẻ khác, trừ phi thánh nhân.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Trên đời làm gì có nhiều thánh nhân đến vậy? Vả lại... theo vãn bối thì một người thành thật và không có lòng nghi kỵ mà có thể kể được là thánh nhân, vậy thì thánh nhân quá đơn giản còn gì?

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Đúng vậy, nhưng việc càng đơn giản bình thường thì lại càng không dễ thực hiện được.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối thật không hiểu, con người vì lẽ gì lại tự gây cho mình nhiều điều phiền phức như vậy?

- Đó chính là nguyên nhân đã gây ra lòng nghi kỵ.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng lắc đầu, cười nói tiếp :

- Thôi, chúng ta hãy bỏ qua cái triết lý nhân sinh ấy đi, hãy lo toan tính về việc báo thù của ngươi thì hơn.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, trước hết xin lão tiền bối hãy cho biết, kẻ thù của vãn bối là ai?

Khô Trúc Tiên Ông nhíu mày :

- Sao ngươi lại bảo lão phu cho biết kẻ thù?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối tin là lão tiền bối biết.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Dựa vào đâu mà ngươi lại dám quả quyết như vậy?

- Dựa vào thần sắc của lão tiền bối.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lão phu có chỗ nào khiến ngươi sinh nghi vậy?

- Vãn bối không phải sinh nghi, mà là giọng nói của lão tiền bối nói đã biểu hiện.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi tinh ranh lắm!

- Lão tiền bối quá khen.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ thở dài :

- Xem ra lão phu không thể nào giấu ngươi được rồi.

- Xin lão tiền bối đừng trách tội.

- Tiểu tử, ngươi đã luyện thành "Vô Ngã Thiền Định", hẳn là có thể nhẫn, không vì niềm căm hận nhỏ mà làm hại đến đại kế chứ?

Mộng Viễn kiên nghị gật đầu :

- Vãn bối tin là mình làm được.

- Lão phu phải nói rõ trước, nếu ngươi bằng lòng hứa, lão phu sẽ cho ngươi biết kẻ thù là những ai, bằng không thì... ngươi chớ trách lão phu không nói.

Cốc Mộng Viễn trố mắt :

- Lão tiền bối bảo vãn bối hứa gì?

- Khi đã biết kẻ thù là ai, tạm thời không được báo thù.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc :

- Vì sao vậy?

- Lão phu đã nói rồi, ngươi không nên vì tư thù mà làm hại đến đại sự võ lâm.

Mộng Viễn rúng động cõi lòng :

- Chả lẽ trong số họ có nhân vật bạch đạo hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông trầm mặt gật đầu :

- Đúng vậy!

Cốc Mộng Viễn ánh mắt lộ vẻ khinh miệt :

- Hạng người như vậy cũng đáng được che giấu hay sao? Vãn bối thật không hiểu, hạng người ném đá giấu tay như vậy, sao kể được là nhân vật bạch đạo chứ?

- Tri nhân tri diện bất tri tâm! Ranh giới phân biệt bạch đạo và hắc đạo hết sức mong manh. Hơn nữa đại đa số đều căn cứ vào sự xuất thân.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Lão tiền bối không thấy vậy là quá phi lý sao?

- Lão phu lẽ nào không biết, nhưng trước khi vạch trần sự thật, chúng ta chẳng lý do gì lại đi tàn hại phe cánh của mình.

Cốc Mộng Viễn cười đau khổ :

- Xem ra vãn bối đành chấp nhận rồi.

- Đó cũng là tùy ngươi thôi, nếu ngươi không bằng lòng, lão phu đâu thể ép buộc ngươi.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Nhưng lão tiền bối không cho vãn bối biết kẻ thù là ai.

- Cũng không hẳn vậy, nhưng có điều là lão phu một thời gian nữa mới nói.

- Lão tiền bối biết rõ vãn bối lúc này lòng nóng như thiêu đốt...

Chàng bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Vãn bối xin hứa với lão tiền bối, sẽ báo thù trong ngày Thiên Ma Đại Yến, lão tiền bối đồng ý chăng?

- Vậy cũng được.

- Vậy lão tiền bối nói mau đi.

- Ngươi phải giữ lời đấy.

Cốc Mộng Viễn cười não nề :

- Vãn bối đâu phải người không giữ lời hứa.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu, khẽ thở dài nói :

- Lão phu tin ngươi...

Bỗng mặt lộ vẻ tức giận, nói tiếp :

- Hẳn ngươi biết quá khứ của lệnh đường chứ?

- Hai vị tiền bối Quy Đại Hóa và Thẩm Tam Thắng có cho vãn bối biết khá nhiều.

- Trong số những kẻ thù sát haạ lệnh tôn có bạn cũ của song thân ngươi.

Cốc Mộng Viễn sững sờ :

- Kiếm Lâm tứ tuyệt ư?

- Không phải, người trong Thất Tinh Củng Nguyệt.

- Ồ!...

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Người thứ nhất là Nhất Kiếm Chấn Trung Châu Thành Thế Hùng.

- Tốt lắm, vãn bối thề sẽ băm vằm lão tặc ấy ra làm muôn mảnh.

- Hai là Triển Vân Sanh.

- Triển Vân Sanh ư?

- Ngũ Trượng Thông Thiên trong Cái bang với Túy Ma Mộ Dung Kính cũng có tham dự.

Cốc Mộng Viễn mắt rực sát cơ :

- Lão tiền bối, còn ai nữa?

- Còn, Trì Tam Nương trong Thiên Ma giáo là một trong số những kẻ chủ mưu.

Cốc Mộng Viễn biến sắc mặt sửng sốt :

- Trì Tam Nương ư?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi quen biết y thị ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày trầm ngâm :

- Vãn bối không quen biết, nhưng... vấn đề này thật khiến vãn bối khó xử... À! Lão tiền bối, Trì Tam Nương này có phải là con gái Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi không?

Khô Trúc Tiên Ông vỡ lẽ, thầm nhủ :

- Chàng trai này thật là ân oán phân minh.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Không sai, y thị chính là con gái của Trì Xung Khôi.

Cốc Mộng Viễn mặt ngập đầy vẻ đau khổ, hồi lâu không thốt nên lời.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ thở dài nói :

- Còn nữa, yêu phụ Lăng Thiên Thiên cũng là một trong số ấy!

Cốc Mộng Viễn vẻ mặt càng đau khổ hơn hơn.

Chàng thật không ngờ mẫu thân của Tần Linh Sương cũng là kẻ thù đã sát hại phụ thân mình. Ân oán! Tình thù... Chàng cơ hồ mê mẩn tâm thần.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ cười hỏi :

- Ngươi khó xử ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn đáp :

- Lão tiền bối, vãn bối rối trí quá.

Khô Trúc Tiên Ông rắn giọng :

- Không được như vậy, ngươi phải phấn chấn lên đối mặt với ân oán tình thù. Bậc đại trượng phu hành sự chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm là được rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười ảo não :

- Thế này thì thật là khó xử.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Sự đời mấy khi được như ý. Ngươi phải sang suốt suy tính, thù phải báo, ân phải đền...

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối biết vậy, nhưng rất khó quyết định.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài cười :

- Cuộc đời luôn có nhiều sự việc rất khó quyết định, chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời cao, cúi xuống không thẹn với người đời là đủ rồi.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi bỗng cười dài nói :

- Vãn bối đã hiểu ra rồi.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười hiểu ý, đặt tay lên vai Cốc Mộng Viễn, giọng hàm súc nói :

- Không cần phải tự khuất tất mình, nhưng cũng không thể buông tha cho đại thù, xử lý một cách thích đáng là tốt hơn cả.

Cốc Mộng Viễn cảm kích nhìn Khô Trúc Tiên Ông. Truyện "Giang Hồ Ký "

Hồi lâu...

Hồi lâu... mắt chàng rớm lệ.

Đêm hôm nay đối với chàng thật hệ trọng, thật mới lạ và cũng thật đau khổ.

Chàng như vừa trải qua một cơn ác mộng, và cơn ác mộng này đã khiến cho cuộc đời chàng thay đổi hẳn.

Chàng bùi ngùi lẩm bẩm :

- Vãn bối sẽ cố gắng xử lý thật đúng mức.

Khô Trúc Tiên Ông co ngón tay búng nhẹ, ngọn đèn dầu tắt ngóm, bóng tối liền ùa vào phòng.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ thở dài nói :

- Viễn nhi, hãy lo điều khí dưỡng thần là hơn, chúng ta còn một trận huyết chiến sắp tới đang chờ..

Chương 46: Ân Oán Tình Thù Tổng Kết Oán

Tổng đàn Thiên Ma giáo.

Đây là một tòa trang viện rộng lớn và hết sức sang trọng, vốn dĩ Thành Thế Hùng dành để vui hưởng tuổi già, nhưng giờ đây đã trở thành Tổng đàn của Thiên Ma giáo.

Lúc này trên bãi cỏ rộng hơn trăm mẫu, trước cổng được dựng lên một mộc đài cao khoảng ba trượng và diện tíh rộng gần hai mẫu.

Trên mặt đài hoàn toàn trống trải, không có một vật.

Chỉ trên trụ cột phía chính diện mộc đài có treo một đôi liễn trúc viết :

Thiên hạ hào kiệt giai ngộ hữu

Ma lâm điểm tướng độc xưng hùng

Khẩu khí to thật, Chân Dật Lan suýt nữa đã thất thanh cười to.

Xung quanh mộc đài bày trên trăm bàn tiệc, các nhân vật có tiếng tăm khắp tam sơn ngũ nhạc, bát hoang tứ hải đã ngồi đầy.

Mặc dù bữa tiệc này không phân chia ranh giới rõ rệt, đâu là chỗ ngồi của người chính phái, đâu là chỗ ngồi của người tà phái, nhưng họ tự phân chia lấy, không hề lẫn lộn.

Ngoại trừ năm bàn giữa đối diện với mộc đài dành cho tông chủ và trưởng lão các phái hắc bạch, những bàn bên trái đều do nhân vật hắc đạo chiếm cứ, còn mấy mươi bàn bên phải thì do môn hạ các bang phái và nhân vật bạch đạo chiếm cứ.

Lúc này chỉ còn một khắc nữa là đến chính ngọ.

Năm bàn giữa ngoại trừ một bàn dành cho chủ nhân, bốn bàn khác đều đã ngồi đầy.

Bàn thứ nhất gồm Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn, Chân Dật Lan, Bắc Minh thần tăng, Nam Hoang Nhất Tẩu, Tà Hiệp Chân Cửu, Bào Kiếm Đạn Quán Khách Triển Ngọc Thành và Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chí Dương.

Bàn thứ nhì là Xích Tu Đà Ông Cổ Bác Công, Túy Ma Mộ Dung Kính, Vô Ưu Túy Tẩu Bạch Phan, Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh, Tây Trúc Tần Tiêu Hồng, Cái bang Bang chủ Ngốc Cái Truy Hồn Tẩu Lăng Hư với hai vị Chưởng môn nhân Côn Luân và Nga My.

Bàn thứ ba là Chưởng môn nhân Minh Thiện đại sư, Võ Đang chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng, Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái, Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu, Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và Kinh Lăng Tẩu Cổ Mộc Phong.

Bàn thứ tư là Lục Chỉ Thần Lão Vũ Mai, Sài Thanh Bình, Độc Tý Chấn Cửu Châu Quy Đại Hóa, Ngũ Trượng Thông Thiên Xa Dật, Thiếu Lâm trưởng lão Trí Nhất, Võ Đang trưởng lão Ngọc Tuệ chân nhân, Côn Luân trưởng lão Đại Hóa thiền sư và Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi.

Bàn thứ năm là chỗ ngồi của chủ nhân, lúc này chỉ có bốn người, đó là Ngốc Tẩu Thẩm Tam Thắng, Bạch Y Hồng Tuyến Phí Nga, Dã Tăng Vị Giới và Toái Tâm Thủ Trần Lâm.

Buổi tiệc chưa bắt đầu, tiếng ồn ào vang lên cùng khắp.

Cốc Mộng Viễn trố to đôi mắt thất thần không ngớt nhìn tứ phía, nhưng chẳng thấy bóng dáng Tần Linh Sương đâu cả.

Tần Linh Sương không đến ư?

Không thể nào vậy được.

Nhưng thời gian đã đến, vì sao vẫn chưa thấy nàng xuất hiện?

Có lẽ trên mặt chàng đã biểu lộ quá rõ, nên đã khiến cho hai vị sư huynh thắc mắc. Bão Kiếm Đạn Quán Khách Triển Ngọc Thành khẽ cười hỏi :

- Tiểu sư đệ có tâm sự gì phải không?

Vân Sơn Bố Y Hầu cũng quan tâm hỏi :

- Tiểu sư đệ đang tìm kiếm ai đó phải không?

Cốc Mộng Viễn nghe hai vị sư huynh quan tâm hỏi, lòng hết sức hổ thẹn, bẽn lẽn cười nói :

- Hai vị sư huynh quan tâm cho tiểu đệ, thật khiến tiểu đệ hết sức hổ thẹn.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Tiểu sư đệ hẳ là đang tìm kiếm ai đó, không thể nói ra ư?

Cốc Mộng Viễn cười cười, chưa kịp đáp thì Chân Dật Lan đã tranh trước cười nói :

- Cốc đại ca tìm Tần tỷ tỷ đấy.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Lan cô nương, Tần tỷ tỷ nào vậy?

- Tần Linh Sương, tôn nữ nhi của Trúc lão, nghe đâu sẽ đi cùng Xích Tùng Y Ẩn Khúc lão ở Hoành Sơn đến đây tham dự đại yến.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách bỗng hỏi :

- Đi cùng với Khúc Lượng Tiết thật ư?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Chính Vô Ảnh lão nhân đã nói.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Lời nói của Hạ huynh quả là không sai, nhưng...

Đưa mắt nhìn Vân Sơn Bố Y Hầu nói tiếp :

- Hạ huynh, việc này e lại có rắc rối nữa rồi.

Vân Sơn Bố Y Hầu gật đầu :

- Nếu cô bé ấy chính là Tần Linh Sương thì việc này chắc chắn sẽ lôi thôi hơn nữa.

Câu đối thoại giữa hai vị cao nhân khiến cho mọi người trong bàn thảy đều ngơ ngác, chẳng hiểu ất giáp gì cả.

Tà Hiệp Chân Cửu không nén được, cười nói :

- Triển huynh hãy nói rõ hơn được không? Trước đông người thế này Triển huynh nói năng ỡm ờ như vậy thật khó chịu hết sức.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách lắc đầu cười :

- Chân huynh rõ chứng nào tật nấy, có lẽ vào trong quan tài rồi cũng chẳng sửa đổi được.

Tà Hiệp cười :

- Nếu sửa đổi rồi thì lão phu đâu còn mang danh tà nữa.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười phá lên :

- Phải rồi, đó chẳng trách Chân huynh được...

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói :

- Lão phu với Hạ huynh trên đường đã gặp Khúc Lượng Tiết.

Mọi người nghe vậy đều rúng động tâm thần.

Chân Dật Lan buộc miệng nói :

- Lão tiền bối nói dối, thật ra họ không hề đến.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách trợn mắt :

- Chân huynh hãy nghe khẩu khí của lệnh tôn nữ, đúng là máu nào dòng nấy, Chân huynh thật khéo dạy dỗ.

Tà Hiệp cười to :

- Không dám, Triển huynh quá khen.

Vân Sơn Bố Y Hầu lắc đầu :

- Triển huynh, nếu cô bé ấy đúng là Tần Linh Sương, e rằng họ đã bị giam hãm trong lao ngục của Thất Tuyệt Hằng Nga Lăng Thiên Thiên rồi.

Khô Trúc Tiên Ông biến sắc mặt hỏi :

- Yêu phụ cũng đến đây ư?

Bão Kiếm Đạn Quán Khách gật đầu :

- Lão phu với Hạ huynh đã gặp ba người đi với nhau.

Nam Hoang Nhất Tẩu kinh hãi :

- Nguy rồi, Khúc Lượng Tiết hẳn là bị yêu phụ ấy khống chế.

Bắc Minh thần tăng cao giọng tuyên phật hiệu : Truyện "Giang Hồ Ký "

- A di đà Phật! Xem ra Khúc thí chủ đúng là đã bị y thị chế ngự rồi.

Cốc Mộng Viễn vẻ mặt biến đổi liên hồi, chàng cảm thấy hết sức băn khoăn, nếu quả đúng Lăng Thiên Thiên đã kềm chế Tần Linh Sương, mình sẽ phải xử trí thế nào?

Xem Tần Linh Sương như kẻ lạ người xa ư?

Không, nàng là người vô tội!

Giành lại nàng trong tay Lăng Thiên Thiên ư?

Liệu mình có thực hiện được hay không?

Lòng chàng rối rắm tột cùng, cơ hồ quên mất mình hiện đang ở đâu.

Khô Trúc Tiên Ông thương hại nhìn chàng hỏi :

- Viễn nhi, ngươi sao vậy?

Cốc Mộng Viễn thoáng giật mình :

- Vãn bối... không sao cả, chỉ lo Tần tỷ tỷ bị hại thôi.

Khô Trúc Tiên Ông giọng tự tin :

- Không đâu, có chúng ta đây, yêu phụ ấy không dám làm gì đâu.

Cốc Mộng Viễn cười não nề :

- Cầu mong là vậy!

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Tiểu sư đệ hãy bình tĩnh điều tức một hồi, nếu như Thiên Tàn Tử xuất hiện, chúng ngu huyh đã quyết định không xuất thủ, nên trận chiến nguy nan nhất phải do tiểu sư đệ với Lan cô nương đảm trách...

Cốc Mộng Viễn giật mình :

- Vâng, lời vàng ngọc của sư huynh, tiểu đệ nhớ rồi.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười tiếp lời :

- Tiểu sư đệ, việc dương danh thiên hạ và báo ân phục thù đều được quyết định bởi cuộc chiến hôm

nay, ngu huynh tin là dễ dàng ắt sẽ làm rạng danh sư môn và không để cho chúng ngu huynh bẽ mặt.

Cốc Mộng Viễn tim đập dữ dội, vội nói :

- Tiểu đệ sẽ cố gắng hết sức mình ứng phó.

Đoạn liền nhắm mắt, ngồi tại chỗ điều khí dưỡng thần.

Chân Dật Lan thấy vậy cười thầm, bởi nàng cũng có dự phần đối phó với Thiên Tàn Tử, nên cũng theo Cốc Mộng Viễn nhắm mắt điều tức.

Ngay khi hai người đang vận công điều tức, trong trang viện vọng ra một tiếng chuông thánh thót, chính ngọ đã đến.

Từ trong cổng trang mở toang, chin người chậm rãi bước ra...

Đi đầu là một lão nhân toàn thân y phục đỏ như lửa, dáng người cao to vạm vỡ, mày rậm mắt tròn, miệng to mũi quặp, mái tóc cũng màu đỏ và ánh mắt như rực lửa, tướng mạo hết sức hung tợn.

- Thiên Tàn Tử, quả nhiên là lão ma đó.

Theo sau Thiên Tàn Tử là một thư sinh trung niên tướng mạo đường hoàng, mặt vuông tai cá, thần thái uy nghi, chính là Nhất Kiếm Chấn Cửu Châu Thành Thế Hùng.

Bên trái Thành Thế Hùng là Lăng Thiên Thiên và Tần Linh Sương, cùng một mỹ phụ trung niên, đó chính là Trì Tam Nương, cơ thiếp của Thành Thế Hùng.

Bên phải là Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều với một lão tăng tuổi ngoài thất tuần và một lão đạo đội mão vàng, râu tóc bạc phơ trông hệt như thần tiên.

Khô Trúc Tiên Ông vừa trông thấy một tăng một đạo ấy, liền khẽ thở dài nói :

- Thật không ngờ Thiếu Lâm cao tăng Trí Thông đại sư và Võ Đang trưởng lão Ngọc Đỉnh chân nhân cũng theo về với Thành Thế Hùng, tiểu tử này thật là đáo để.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười khinh bỉ :

- Hai người ấy có lẽ chưa cần đến Hạ huynh phải nhọc sức, Cát mỗ với Bắc Minh vừa đúng mỗi người một bên, thừa sức đối phó rồi.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Cát lão đệ đã muốn tranh giành khách hàng thì lão phu cũng đành phải đứng ngoài bang quan

thôi.

Trong khi ấy nhóm Thiên Tàn Tử chin người đã lên trên mộc đài, đồng thời rượu và thức ăn cũng đã được khoảng trăm gã đại hiệp nhanh chóng mang đến các bàn.

Lúc này trên mộc đài cũng có bày một bàn, Thiên Tàn Tử chễm chệ ngồi trên ngôi cao, dáng vẻ hết sức kiêu căng tự đại.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy chau mày hỏi :

- Lão ma này thật là hống hách.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Rất tiếc là y chẳng còn sống được bao lâu nữa. Nếu không, một chút oai phong lão phu cũng chẳng cho y có được.

Bắc Minh thần tăng cười đùa :

- Thí chủ nóng tính cũng chẳng kém xưa kia!

Tà Hiệp toét miệng cười :

- Đại sư, đây chẳng qua tạm nhẫn nhịn thôi, lão ma Thiên Tàn Tử mà cũng xứng ngồi trên cao ở trước mặt bọn lão phu sao?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười khinh mỉa :

- Đương nhiên không xứng, nhưng... hãy niệm tình y đã sắp chết đến nơi, tha thứ cho y lần cuối cùng này đi thôi.

Lúc này Nhất Kiếm Chấn Cửu Châu Thành Thế Hùng đã nâng ly đứng lên, sải bước đi đến cửa đài, quét mắt nhìn quanh, cười to nói :

- Thiên Ma giáo là do tiểu nữ Ngọc Kiều sáng lập với tôn chỉ liên lạc hào kiệt thiên hạ và nhân vật hạng nhất võ lâm cùng tôn ân sư Thành mỗ làm Minh chủ võ lâm.

Bỗng bên dưới vang lên tiếng hoan hô như sấm động.

Nhưng đồng thời bên phía kia cũng vang lên tiếng chửi mắng ầm ĩ.

Thành Thế Hùng vẻ mặt vẫn trầm tĩnh, ha hả cười nói tiếp :

- Thiên Ma Đại Yến hôm nay chính là nhằm thỉnh mời đồng đạo thiên hạ đến đây để kết minh và

tuyên bố ngôi vị Minh chủ...

Bên dưới mộc đài lại vang lên tiếng la hét ầm ĩ.

Thành Thế Hùng quét mắt nhìn, lớn tiếng nói tiếp :

- Việc thống nhất võ lâm của bổn giáo với dụng tâm rất là lương thiện, hẳn các vị biết rõ, mọi tranh chấp và sát phạt trong võ lâm thảy đều do chưa được thống nhất mà nên...

- Láo toét!

Chẳng rõ ai đã cất tiếng mắng, liền tức bên phía quần hung lại chửi mắng ầm lên.

Thành Thế Hùng chẳng hổ một đại gian hùng, tảng lờ cười to nói :

- Xin các vị chớ nóng nảy, hãy để cho tại hạ nói hết được chăng?

Câu nói ấy quả là hữu hiệu, dưới mộc đài liền lắng dịu rất nhiều.

Thành Thế Hùng cười nói tiếp :

- Thiên Ma giáo tuy muốn giúp giới võ lâm giải trừ đại kiếp mà phát động công cuộc thống nhất võ lâm, nhưng biết rõ trong võ lâm hẳn có rất nhiều người không thuần phục, nếu muốn mọi người tâm phục khẩu phục, bắt buộc phải có một cuộc chiến đẫm máu, nên trong bữa tiệc hôm nay, bất kỳ ai không bằng lòng đều có thể đưa ra lời phản đối, nhưng người đó phải có bản lãnh hơn người, bằng không nếu võ công không thắng nổi người của bổn giáo thì...

Bỗng Vô Ưu Túy Tẩu hét to :

- Thành Thế Hùng, các hạ nói vậy không công bằng.

Thành Thế Hùng đưa mắt nhìn Vô Ưu Túy Tẩu cười hỏi :

- Bạch huynh bảo không công bằng là sao?

- Các hạ bảo kẻ phản đối phải thắng được người của Thiên Ma giáo, vậy phải có giới hạn và tiêu chuẩn chứ? Bằng không, các vị giở trò xa luân chiến thì sao đây?

Thành Thế Hùng cười ha hả :

- Bạch huynh chớ vội giận, vấn đề ấy thật sẽ nói rõ đây.

- Vậy thi hãy nói mau.

- Người nào phản đối có thể lên đài tỉ đấu, bổn giáo sẽ chỉ định người có võ công tương đương ứng chiến, hoặc tự ý nêu danh khiêu chiến. Nếu thắng, bổn giáo sẽ chọn thêm một người nữa ứng chiến, nếu thắng cả hai trận, người ấy có thể tự do rời khỏi đây, còn như hai trận có một bại thì phải thừa nhận ý kiến của bổn giáo…

Vô Ưu Túy Tẩu ha hả cười to :

- Tốt lắm, nghe cũng rất là công bằng.

Thành Thế Hùng không màng đến những lời mai mỉa của Vô Ưu Túy Tẩu, lớn tiếng nói tiếp :

- Tại hạ còn một điều cần phải nói rõ, trong các vị không khỏi có một số có hận thù nhau, trong bữa tiệc hôm nay, các vị có thể tự ý bằng vào bản thân giải quyết…

Vô Ưu Túy Tẩu lại hét to :

- Ý kiến hay lắm, quả là một diệu kế mượn đao giết người.

Thành Thế Hùng vẫn tảng lờ, thản nhiên cười nói :

- Trong cuộc chiến giải quyết hận thù của các vị, bổn giáo sẽ cho người đứng ra làm công chứng, tuyệt đối không thiên vị bên nào, điều nào hẳn là các vị tin được bổn giáo…

Đoạn giơ cao chung vàng trong tay, cười nói :

- Tại hạ đại diện cho Thiên Ma giáo xin kính các vị một chung!

Dứt lời liền ngửa cổ uống cạn một hơi.

Quần hào bên dưới trong tiếng la hét ồn ào, mỗi người cũng tự uống cạn một chung.

Thành Thế Hùng mỉm cười nói tiếp :

- Rượu qua ba tuần là đến lúc các vị hành động, h xin cáo lui trước.

Đoạn quay người trở về bàn tiệc trên đài.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Thành Thế Hùng này quả nhiên nuôi dã tâm nhiễu hại võ lâm.

Tà Hiệp Chân Cửu cười khảy :

- Hạng người như vậy thật chẳng thể buông tha, lát nữa lão phu phải đấu với y một trận mới được.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Chân huynh, hôm nay chúng ta chỉ cần đứng ngoài xem chứ đâu cần động thủ.

Trong khi ấy rượu đã qua ba tuần.

Khô Trúc Tiên Ông quét mắt nhìn quanh, cười nói :

- Hôm nay không cần đả thương quá nhiều người, tục ngữ có câu đánh rắn đập đầu, chỉ cần triệt hạ bọn cầm đầu kia là lũ yêu ma tiểu quỷ sẽ tự động tan rã ngay.

Bắc Minh thần tăng gật đầu :

- Lão thí chủ nói rất phải.

Võ Đang chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng bỗng hướng về phía bàn Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần lão tiền bối, bần đạo có mối thù một chưởng với Thiên Ma giáo, định lên đài đòi Thành Ngọc Kiều đền trả, Tần lão tiền bối cho phép chăng?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chưởng môn nhân tự tiện, nhưng phải cẩn thận quỷ kế của ả ta đấy.

- Đa tạ lão tiền bối.

Nhất Thanh đạo trưởng vừa dứt lời đã phi thân lên đài.

Cao thủ hai giới hắc bạch thấy người đầu tiên lên đài lại là Võ Đang chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng, tất cả đều hết sức bất ngờ.

Ngay cả Thành Thế Hùng cũng thoáng biến sắc mặt.

Đương nhiên, lúc này chỉ có Thành Ngọc Kiều là trong lòng hiểu rõ.

Nhất Thanh đạo trưởng lên đến mộc đài, ánh mắt sắc lạnh nhìn Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều, trước tiên buông tiếng cười to, đoạn mới lớn tiếng nói :

- Thành cô nương, trên Động Đình hồ đã được cô nương lén lút ban cho một chưởng, nhân buổi đại yến hôm nay, bần đạo phải đòi lại ở cô nương một chút lẽ công bằng.

Nhất Thanh đạo trưởng dứt lời những người có mặt trong đại hội Động Đình mới hiểu ra Nhất Thanh đạo trưởng ngày hôm ấy đã bị người của phe mình ám toán.

Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều cười khảy :

- Chưởng môn nhân cứ đưa ra cách đấu, bổn Giáo chủ sẵn sàng hầu tiếp.

Đoạn sải bước đi ra giữa đài.

Nhất Thanh đạo trưởng nghiêm giọng :

- Bần đạo hôm nay lên đài ngoài việc đòi lại mối hận một chưởng, còn có một điều cần phải nói rõ, bần đạo quyết không để cho các người độc bá võ lâm.

Thành Ngọc Kiều cười hăng hắc :

- Bổn Giáo chủ đã biết trước Chưởng môn nhân hẳn nói câu ấy rồi.

Nàng ta tuy không xinh đẹp bằng Tần Linh Sương và Chân Dật Lan nhưng lại có sức quyến rũ mê hồn.

Tuy nhiên, tiếng nói và vẻ mặt nàng ta lúc này đã khiến sắc đẹp trở nên lạnh như băng sương.

Nhất Thanh đạo trưởng ha hả cười nói :

- Thành cô nương đã biết thì tốt quá! Mời tuốt kiếm!

Thành Ngọc Kiều biết rõ Nhất Thanh đạo trưởng kiếm thuật cao minh, nên không dám khinh địch, cười khảy nói :

- Xin mời Chưởng môn nhân.

Choang một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi bao.

Nhất Thanh đạo trưởng mắt rực tinh quang, đưa tay rút Tùng Vân cổ kiếm ra, cười nói :

- Xin mời cô nương! Lão phu cao tuổi hơn, nếu cô nương không chịu xuất thủ trước, cuộc đấu này e chẳng thể nào tiến hành được.

Thành Ngọc Kiều chớp mắt liên hồi, bỗng khúc khích cười nói :

- Được, ta xin mạn phép.

Ánh thép chớp ngời, vung kiếm nhắm ngực đối phương đâm thẳng tới. Truyện "Giang Hồ Ký "

Nhất Thanh đạo trưởng mỉm cười, vung kiếm bổ chếch ra.

Hai thanh kiếm chạm nhẹ rồi tách ran gay.

Thành Ngọc Kiều buông tiếng cười khanh khách, trường kiếm tung ra như sóng biển, từ bốn phương tám hướng ập vào Nhất Thanh đạo trưởng.

Nhất Thanh đạo trưởng cười hô hố nói :

- Kiếm pháp khá lắm.

Đồng thời chiêu Thiên Thân Tử Duệ trong Thái Ất Thông Huyền kiếm pháp đã tung ra, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời đón lấy thế công của Thành Ngọc Kiều.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách mỉm cười nói :

- Hạ huynh, đạo sĩ này kiếm thuật tinh tiến hơn trước nhiều.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Y tuổi đã ngoài sáu mươi rồi, nếu không tinh tiến thì ngôi vị Chưởng môn đâu có về tay y.

Khô Trúc Tiên Ông cũng cười ha hả nói :

- Triển huynh xem y hãy còn là gã tiểu đạo sĩ hồi năm mươi năm trước hay sao?

Thời gian thấm thoát. Triển huynh không thấy chúng ta đều đã râu tóc bạc trắng cả rồi sao.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách gật đầu cười :

- Phải đó, chúng ta quả là già nua cả rồi.

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng nói :

- Kiếm pháp của Thành Ngọc Kiều thật ác hiểm, e rằng Nhất Thanh đạo trưởng không đương cự nổi...

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Nếu Nhất Thanh đạo trưởng có thể trầm tĩnh đối kháng, sau trăm chiêu hắn sẽ thủ thắng, còn như không dằn được tính nóng, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng thì thật khó nói.

Vân Sơn Bố Y Hầu tiếp lời :

- Nhất Thanh bại là chắc, bề ngoài y tuy tâm bình khí hòa, nhưng thật ra trong lòng rất khích động, đó chính là điều đại kị trong kiếm pháp.

Khô Trúc Tiên Ông cũng đã nhận thấy nguy cơ, vội quay sang Tần Tiêu Hồng căn dặn :

- Hồng nhi, ngươi hãy lưu ý tiếp ứng cho Nhất Thanh, đừng để y thọ thương dưới tay đối phương.

Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng vội đứng lên đáp :

- Hài nhi tuân mệnh!

Lúc này trận đấu giữa hai người trên đài đã gần trăm chiêu.

Kiếm thế của Thành Ngọc Kiều mỗi lúc càng thêm hung mãnh, còn Nhất Thanh đạo trưởng bởi quá nóng lòng thủ thắng, càng lúc càng để lộ sơ hở nhiều hơn.

Đột nhiên Thành Ngọc Kiều xoay người, nhanh như chớp vòng ra sau lưng Nhất Thanh đạo trưởng, chỉ thấy ánh bạc rợp trời, hệt như mưa tuyết từ trên phủ xuống, đồng thời lanh lảnh quát to :

- Buông kiếm ngay.

Rồi thì "keng" một tiếng, Tùng Vân kiếm trong tay Nhất Thanh đạo trưởng đã rơi xuống đài.

Nhất Thanh đạo trưởng nhắm mắt, hai going lệ chảy dài xuống má.

Mắt thấy trường kiếm của Thành Ngọc Kiều đã sắp giáng xuống đỉnh đầu...

Thốt nhiên một bóng người lướt đến như bay :

- Tránh ra!

Trong tiếng quát vang, một chưởng đẩy lùi Thành Ngọc Kiều ra sau ba thước.

Quần hào sửng sốt, ai có công lực cao thâm thế này?

Cùng chú mắt nhìn, thì ra là Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng đang đứng bên Nhất Thanh đạo trưởng.

Lúc này Nhất Thanh đạo trưởng lòng tột cùng đau khổ, nghĩ mình đường đường là Chưởng môn nhân một phái mà lại hai lần chịu nhục, thật sống không bằng chết.

Đột nhiên, Nhất Thanh đạo trưởng vung tay, bổ thẳng xuống thiên linh cái...

Tần Tiêu Hồng đã phòng trước có vậy, lập tức thúc khuỷu tay vào huyệt Khúc Trì Nhất Thanh đạo trưởng, tiếp theo bồng lấy ông tung mình xuống đài.

Trên đời chỉ còn lại Thành Ngọc Kiều đứng thừ ra tại chỗ.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Viễn nhi, hãy ra tay trừng trị ả ta đi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối sớm đã muốn thính mệnh rồi.

Khô Trúc Tiên Ông trịnh trọng căn dặn :

- Tốt hơn hết ngươi hãy thủ thắng trong ba chiêu hầu trấn áp tinh thần đối phương. Sau đó, ngươi hãy chỉ đích danh khiêu chiến với Thiên Tàn Tử trước. Chân Dật Lan sẽ liên thủ với ngươi, dùng Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp phá giải Vô Địch Ma Cương của lão ma ấy, nếu lão ma đào tẩu, các ngươi đừng màng đến, sẽ có người khác lấy mạng lão ta... Sau đó, ngươi có thể tùy ý báo phục tư thù.
Truyện "Giang Hồ Ký "

- Vãn bối không cần đả thương lão ta ư?

- Không cần, một khi Vô Địch Ma Cương của lão ta bị phá, Bắc Minh đại sư với Nam Hoang Nhất Tẩu cũng đủ sức diệt trừ lão ta rồi.

Cốc Mộng Viễn quay sang Chân Dật Lan cười nói :

- Lan nhi hãy nhớ lấy, ngu huynh lên trước đây.

Đoạn liền tung mình, vọt thẳng lên cao hơn bảy trượng, sau đó ngã người nằm ngang, tà tà lướt tới nhẹ nhàng đáp xuống mộc đài.

Nội môn khinh công ấy của chàng cũng đủ khiến cho mọi người hiện diện xem đến sững sờ.

Cốc Mộng Viễn chân vừa chạm mộc đài, liền tức cao giọng nói :

- Thành giáo chủ, từ lúc chia tay ở Động Đình hồ, kiếm thuật của Giáo chủ càng tinh tiến hơn nhiều nữa rồi.

Thành Ngọc Kiều khi nhìn rõ người vừa phi thân lên là Mộng Viễn, bất giác rúng động cõi lòng, bởi nàng ta đã từng bại dưới tay Cốc Mộng Viễn, biết chắc không sao cầm cự nổi trăm hiệp.

Thế nhưng, nàng ta không có đường rút lui, đành cười nói :

- Cốc thiếu hiệp cũng phản đối việc thống nhất võ lâm ư?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Đúng vậy! Trước hết tại hạ xin thọ giáo với cô nương vài chiêu, sau đó sẽ quyết đấu với lệnh sư tổ Thiên Tàn Tử, nếu tại hạ thắng, Thiên Ma giáo của các vị phải giải tán ngay.

Thành Ngọc Kiều sửng sốt kinh hoàng, Cốc Mộng Viễn này thật quá cuồng ngạo.

Không sai!

Quả là quá cuồng ngạo, mọi người đều thầm nghĩ chàng như vậy!

Thử nghĩ Thiên Tàn Tử võ công cao siêu dường nào mà ngươi dám khiêu chiến?

Thiên Tàn Tử buông tiếng cười to, hồi lâu mới ngưng cười nói :

- Kiều nhi, tiểu tử này cuồng ngạo còn hơn cả lão phu, ngươi hãy trừng trị hắn cho thật đích đáng nhé.

Thành Ngọc Kiều cung kính đáp :

- Kiều nhi tuân mệnh!

Đoạn vung trường kiếm lên, trầm giọng nói :

- Xin mời!

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, chậm rãi từ bên lưng rút Huyền Băng kiếm ra.

Bảo kiếm vừa ra khỏi bao, ánh sang chói ngời, chỉ thấy chàng vung nhẹ, ánh kiếm đã dài ra hơn thước.

Bỗng Thiên Tàn Tử lớn tiếng nói :

- Tiểu tử kia, đó là kiếm gì vậy?

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lão ma đầu tinh mắt lắm, đây là Huyền Băng kiếm.

Thiên Tàn Tử sửng sốt :

- Huyền Băng kiếm của Vu Vọng Cơ ư?

- Đúng vậy!

Thiên Tàn Tử quay sang Thành Ngọc Kiều nói :

- Kiều nhi, hãy lui ra, ngươi không phải là địch thủ của hắn đâu!

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Cô nương nghe rồi chứ? Hãy mau lui ra đi thôi.

Thành Ngọc Kiều tuy lòng khiếp sợ, rất muốn rút lui, nhưng nghe Cốc Mộng Viễn nói vậy, nếu rút lui thì tỏ ra mình khiếp nhược quá, bèn quay lại cười nói :

- Gia gia, Kiều nhi phải đấu với y mới được.

Đoạn liền quay người vung kiếm đâm tới và quát :

- Xem kiếm đây!

Cốc Mộng Viễn nhẹ nhàng vung kiếm gạt ra, cười nói :

- Trong vòng ba chiêu tại hạ sẽ khiến cô nương phải chịu thua.

Thanh bảo kiếm của Cốc Mộng Viễn nếu chạm vào trường kiếm của Thành Ngọc Kiều, chắc chắn trường kiếm của Thành Ngọc Kiều gãy ngay, nên chàng thấy hai thanh kiếm sắp va chạm, liền thu kiếm lùi sau một bước, cười nói :

- Tại hạ không chem. Gãy kiếm cô nương, hãy cẩn thận đấy.

Vừa dứt lời, bảo kiếm trong tay vung lên và quát :

- Chiêu thứ nhất "Thiên Phong Trúc Ảnh".

Thành Ngọc Kiều chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, trường kiếm trong tay không sao vung ra được, bèn xoay người định lách tránh, nhưng chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo đã bị rách một đường dài năm thước.

Cốc Mộng Viễn buông tiếng cười ha hả, bảo kiếm trong tay lại vung ra và quát :

- Chiêu thứ nhì "Trúc Ánh Minh Song".

Thành Ngọc Kiều chỉ thấy ánh kiếm ập đến như song dữ, vội vung kiếm gạt, bỗng ánh kiếm tan biến, nhưng lại nghe tiếng gió rít phía sau ót, tóc xanh lả tả rơi xuống.

Cốc Mộng Viễn không để cho đối phương ó thời gian đau xót, chiêu thứ ba đã tung ra và nói :

- Hãy thử chiêu thứ ba "Thiên Hoàng Giải Thác" (ngàn tre bung xòe) xem sao.

Ánh kiếm đột nhiên tỏa rộng khoảng năm thước, phủ trùm toàn thân Thành Ngọc Kiều.

Rồi thì...

"Keng, soạt"...

"Oa"... ba tiếng cùng lúc vang lên.

Chương 47: Tình Hiếu Hai Đàng Khó Giữ Trọn

Đồng thời Cốc Mộng Viễn đã tra kiếm vào bao, ung dung chắp tay sau lưng đứng yên.

Thì ra tiếng keng là trường kiếm của Thành Ngọc Kiều bị gãy làm bốn, rơi vãi trên mộc đài.

Tiếng soạt là vai áo phải của Thành Ngọc Kiều bị chém bay một mảng to hơn thước, máu tươi lả tả rơi xuống.

Tiếng "oa" là Thành Ngọc Kiều ôm mặt khóc sướt mướt.

Thân thủ nhanh thật!

Dưới đài tiếng hoan hô vang lên như sấm động.

Thiên Tàn Tử mặt lạnh như băng, sải bước đến nắm tay Thành Ngọc Kiều, quay sang Thành Thế Hùng lạnh lùng nói :

- Hãy đưa Kiều nhi đi thay áo, tiểu tử này để lão phu giải quyết cho.

Thành Thế Hùng vâng một tiếng, đến đỡ lấy Thành Ngọc Kiều, dìu nàng ta lui xuống dưới đài.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười nói :

- Lão ma đầu muốn giao thủ với bổn thiếu gia, phải cho bổn thiếu gia tìm một người hợp sức mới được.

Thiên Tàn Tử cười khảy :

- Sá gì một người, mười người cũng chẳng hề gì.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Một người đủ rồi! Lão ma đầu không nên nói khoác quá mức thì hơn.

Đoạn quay xuống bên dưới lớn tiếng nói :

- Lan nhi, hãy lên đây.

- Vâng! Lan nhi cùng đại ca đùa với lão gấu chó này một phen.

Vừa dứt tiếng, Chân Dật Lan đã như một cánh én phi thân lên đài.

Thiên Tàn Tử giận tím mặt, quắc mắt quát to :

- Tốt lắm! Hai tiểu cẩu kia, lão phu mà không cho các ngươi nếm mùi đau khổ, hẳn các ngươi chưa biết Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát của lão phu lợi hại đến mức độ nào.

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Chớ nói khoác! Bọn ta ngay cả Vô Địch Ma Cương của lão còn chẳng sợ, ai sợ Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát gì của lão kia chứ?

Thiên Tàn Tử giật mình :

- Nha đầu thối tha kia, ngươi nói gì? Sao ngươi biết...

Chân Dật Lan khúc khích cười ngắt lời :

- Nếu muốn kẻ khác không muốn, trừ phi lão đừng luyện. Lão tưởng luyện thành Vô Địch Ma Cương là vô địch thiên hạ hay sao? Thành thật cho lão biết, lão còn kém xa lắm.

Thiên Tàn Tử nghe đến chẳng những phừng lửa giận, mà cũng hết sức kinh ngạc thắc mắc, bèn mắt sáng rực hung quang quát :

- Tiểu tiện nhân, lão phu không đấu khẩu với các ngươi.

Chân Dật Lan cười :

- Vậy thì động thủ đi.

Nhuyễn kiếm trong tay vung lên, quay sang Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Cốc đại ca, chúng ta liên thủ đấu với lão ma này chin chiêu, đại ca thấy sao?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vậy đủ rồi!

Thiên Tàn Tử nghe hai người nói vậy, điên tiết gầm to :

- Hai tên tiểu cẩu kia, lão phu phải lấy mạng các ngươi mới hả dạ.

Lão tuy đã thịnh nộ nhưng vẫn không xuất thủ trước.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười nói :

- Lão ma đầu hãy cẩn thận đấy! Bổn thiếu gia cho lão biết trước, bọn ta sắp thi triển đây là Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp, nếu lão cậy vào Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát gì đó, chắc chắn sẽ khốn đốn to. Tuyệt Tử Vân chẳng phải tầm thương đâu.

Thiên Tàn Tử nghe Cốc Mộng Viễn nói vậy, quả sinh lòng cảnh giác, võ công của Song Tiên dĩ nhiên lão cũng có nghe nói, biết là Cốc Mộng Viễn không nói ngoa, Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát quả là không đương cự nổi võ công của Song Tiên.

Thiên Tàn Tử đảo quanh mắt, hăng hắc cười nói :

- Tiểu tử, các ngươi cậy vào học được chút võ công của vợ chồng Vu Vọng Cơ, đã dám lên mặt với lão phu, các ngươi chết chắc rồi...

Chân Dật Lan cười to :

- Ai chết ai sống, bây giờ nói còn quá sớm, xem kiếm đây.

Nàng nháy mắt ra hiệu với Cốc Mộng Viễn, hai người cùng lúc vung kiếm tấn công.

Thiên Tàn Tử sớm đã vận Vô Địch Ma Cương hộ thân, hai người vừa xuất chiêu, lão liền hai tay cùng lúc vung lên, liên tiếp tung ra bốn chưởng, uy lực thật kinh người.

Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan nếu không nhờ có kiếm khí hộ thân, chỉ bốn chưởng ấy cũng đủ hất tung hai người lên, rơi xuống mộc đài rồi.

Thiên Tàn Tử thấy hai người không hề hấn gì trước chưởng lực của mình, bất giác biến sắc mặt, lòng thắc mắc khôn tả.

Thiên Tàn Tử trong một thoáng sững sờ, hai thanh kiếm một xanh một trắng của Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đã như tia chớp công tới, chiêu thứ nhì này hung mãnh hơn chiêu thứ nhất nhiều, hơi lạnh tỏa rộng đến hơn năm thước.

Thiên Tàn Tử vội tung mình lên không, buông tiếng hú dài, song chưởng vận đủ mười thành chân lực, sức mạnh như núi từ trên giáng xuống.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan chỉ cảm thấy áp lực khủng khiếp, đến độ khiến cho kiếm chiêu hai người bị sai lệch.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi, vội vung tay trái, phách không bổ ra một chưởng.

Chưởng ấy được phát ra với bảy thành chân lực Đại Diễn Quy Huyền Chân Khí nên uy lực chẳng kém Vô Địch Ma Cương của Thiên Tàn Tử, hai luồng chưởng kình va chạm nhau, "bùng" một tiếng rền rỉ, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thừa cơ lùi ra sau ba bước.

Thiên Tàn Tử bởi người đang trên không, không có điểm tựa, sức phản chấn đã hất tung lão lên cao hơn ba trượng.

Trong cơn kinh hãi, lão vội lướt chéo ra xa, hạ nhanh xuống ngoài một trượng, chân vừa chạm mộc đài lập tức buông tiếng cười vang, trừng mắt giận dữ quát :

- Tiểu tử kia, thì ra ngươi là đồ đệ của lão quỷ Cát Hàn, thảo nào dám cuồng ngạo như vậy!

Trong tiếng quát, bỗng lướt nhanh tới, hai tay cùng vung lên, chớp nhoáng tung ra năm chưởng.

Cốc Mộng Viễn biết chưởng lực Thiên Tàn Tử lợi hại, vội đưa tay đẩy Chân Dật Lan, hai người tách nhanh sang hai bên, tránh khỏi năm chưởng của Thiên Tàn Tử.

Đồng thời, trong tiếng huýt lanh lảnh, hai thanh kiếm lại nhanh như chớp công đến, lần này là chiêu Xuân Vân Xuất Tụ, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, chớp mắt đã phủ trùm toàn thân Thiên Tàn Tử.

Bọn Thiên Ma giáo thấy vậy thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Thế nhưng, Thiên Tàn Tử quả không hổ là cao thủ bậc nhất trong ma đạo, chẳng hiểu lão đã sử dụng thân pháp gì, loáng cái đã vòng ra sau lưng hai người.

Lão buông tiếng cười hăng hắc, liên tiếp tung ra ba chưởng.

Cốc Mộng Viễn thật chẳng thể không bội phục võ công của Thiên Tàn Tử, vội lên tiếng ra hiệu với Chân Dật Lan, hai người lại tách nhanh ra, tránh khỏi ba chưởng của Thiên Tàn Tử.

Sau năm chiêu, Thiên Tàn Tử đã giận đến điên cuồng, kêu la ầm ĩ.

Đó chính là điều Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan mong muốn, bởi chỉ có khích nộ lão ma đầu này mới có thể với chiêu sau cùng có uy lực mạnh nhất là "Lôi Đình Thiên Chấn" phá hủy Vô Địch Ma Cương của lão ta.

Chiêu thứ sáu, chiêu thứ bảy công ra, suýt nữa đã chém rách hồng bào của Thiên Tàn Tử.

Thiên Tàn Tử hai mắt đã thoáng hiện tia máu, hiển nhiên lão đã tức giận tột cùng.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng quát :

- Lão ma đầu, chiêu thứ tám bọn ta sẽ chém cụt lão một tay.

Thế nhưng chiêu thứ tám công ra chưa chém cụt được cánh tay Thiên Tàn Tử, chỉ khiến lão tâm thần rối loạn hơn mà thôi.

Thiên Tàn Tử vung chưởng gạt phăng song kiếm, ha hả cười nói :

- Tiểu tử, có lẽ chính các ngươi mới cụt tay đây.

Tung mình lao tới, co ngón tay búng ra bốn luồng kình phong, chia ra bắn vào ngực hai người.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười quát : Truyện "Giang Hồ Ký "

- Lão ma đầu, hãy nếm thử chiêu này nữa xem.

Dứt lời hai người song kiếm đã từ hai bên tả hữu công tới.

Chiêu "Lôi Đình Thiên Chấn" này quả là uy lực hung mãnh khiếp người, trong ánh kiếm loang loáng, kèm theo tiếng sấm gió ghê rợn, hệt như vũ bão ập đến.

Thiên Tàn Tử thấy uy thế như vậy cũng không khỏi giật mình kinh hãi, vội hít sâu một hơi không khí, Vô Địch Ma Cương vận đến cực độ, vung chưởng hoàn kích.

Lão đinh ninh phen này đối phương khó thể chống nổi thế chưởng mười hai thành chân lực của mình, và dù tránh né cũng khó thể thoát khỏi.

Nhưng lão đã lầm hoàn toàn, hai người chẳng những đón cản được thế chưởng mười hai thành chân lực mà song kiếm lại còn đâm tới nhanh hơn, xuyên thủng chân lực của lão.

Thiên Tàn Tử chỉ cảm thấy chấn động dữ dội nơi ngực, nếu không nhờ nội lực thâm hậu hắn ngũ tạng lục phủ đã ly vị rồi.

Trong lúc kinh hoàng, song kiếm đã đâm tới trước mặt.

Lão ma đầu quả nhiên phi thường, trong khi ma công đã bị kiếm khí phá tan mà còn có thể vận đề một hơi chân khí, buông tiếng hú ghê rợn, tung mình lên cao hơn tám trượng.

Trong chớp mắt, theo tiếng hú ghê rợn, Thiên Tàn Tử hệt như một áng mây đỏ bay nhanh về phía sơn cốc bên phải Thái Thất phong.

Liền tức hai bong người một trắng một vàng từ bên cạnh Khô Trúc Tiên Ông vọt lên, hệt như sao xẹt đuổi theo Thiên Tàn Tử.

Chỉ thoáng chốc, ba bóng người đều đã mất dạng.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan ung dung tra kiếm vào bao, quay mặt hướng xuống đài.

Lúc này bọn môn đồ Thiên Ma giáo thảy đều kinh hồn bạt vía, ngồi thừ ra tại chỗ.

Chẳng những quần ma, thậm chí quần hùng bạch đạo cũng thảy đều sững sờ.

Họ thật nằm mơ cũng chẳng ngờ lão ma đầu Thiên Tàn Tử mà họ nghĩ là đã thiên hạ vô địch, gần như đã luyện thành tấm thân bất tử, vậy mà lại bị kiếm chiêu của hai thiếu niên khiến cho kinh hoàng bỏ chạy, thật là điều không thể tưởng tượng được.

Nhất thời, toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Lát sau bỗng tiếng hoan hô vang dậy như sấm rền.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, giơ tay lên vẫy chào bốn phía.

Chân Dật Lan quay người, hướng về Thành Thế Hùng cười khinh miệt nói :

- Chỗ dựa của các ngươi đã đào tẩu rồi. Các người có còn ý đồ thôn tính võ lâm nữa hay không?

Thành Thế Hùng quả là một đại gian hùng, biết rõ đại thế đã mất, nên y tảng lờ, vờ như không nghe câu hỏi mai mỉa của Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan thấy vậy vừa định mắng tiếp, nhưng Cốc Mộng Viễn đã giật tay áo nàng ngăn cản.

Sau đó, Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn quanh, cao giọng nói :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài, hôm nay phải nhân thịnh hội này giải quyết một vụ nghi án võ lâm, cô trượng tại hạ là Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng đã bị người thiêu chết trong Tích Lan Hương Uyển ở Vân Nam, mối thù ấy tại hạ luôn ghi lòng tạc dạ, hôm nay nhân các hung thủ sát nhân đều có mặt tại đây, tại hạ phải đòi họ trả lại lẽ công bằng...

Chàng vừa ngưng lời, bên dưới lập tức nhốn nháo, quần hùng đều xôn xao bàn tán.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày nói tiếp :

- Bây giờ tại hạ chỉ danh khiêu chiến, bậc đại trượng phu dám làm dám chịu, tại hạ những mong các vị bằng hữu sát nhân kia đừng có ý định đào tẩu cũng chẳng thoát được. Các vị Khô Trúc Tiên Ông, Cổ Bác Công, Bạch Túy Tẩu cùng với hai vị sư huynh tại hạ là Bão Kiếm Đạn Quán Khách và Vân Sơn Bố Y Hầu sớm đã canh chừng các vị rồi... Truyện "Giang Hồ Ký "

Chàng vừa dứt lời bỗng một người phi thân lên đài thì ra là Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng.

Tần Tiêu Hồng vừa lên đến đài, liền nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc lão đệ, có thể để cho Tần mỗ giải quyết yêu phụ kia trước rồi lão đệ báo thù cho lệnh cô trượng sau được không?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tần tiền bối, kẻ đầu tiên mà vãn bối cần tìm cũng chính là người tiền bối cần tìm.

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Thật vậy ư?

- Chính Khô Trúc lão tiền bối đã cho vãn bối biết, sao thể giả được?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Do gia phụ nói, dĩ nhiên là không giả rồi. Nhưng Tần mỗ có một điều thỉnh cầu không phải, lão đệ thuận cho chăng?

- Xin tiền bối cứ nói.

- Lão đệ đổi kẻ đầu tiên thành sau cùng được chăng?

- Vì sao vậy?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đến khi ấy nếu lão đệ mỏi mệt, Tần mỗ có thể giúp lão đệ một tay.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười :

- Vãn bối tuân mệnh!

- Đa tạ lão đệ.

Tần Tiêu Hồng nói xong, tung mình trở xuống đài.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt lạnh lùng quét nhìn xuống đài, trầm giọng nói :

- Tại hạ phải tìm các vị trong giới bạch đạo trước...

Bỗng đưa tay chỉ Triển Vân Sanh nói :

- Triển đại hiệp, tại hạ muốn thỉnh giáo Tam Hy Khoái Kiếm của tôn giá một phen.

Triển Vân Sanh không hổ là nhân vật giới hắc đạo, nghe vậy liền cười nói :

- Lão phu sẵn sang hầu tiếp.

Đoạn chỉ thấy bong người nhấp nhoáng, lão đã phi thân lên đài.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt sắc lạnh nói :

- Tôn giá là một vị hào kiệt giới bạch đạo mà lại cấu kết hành hung, giở trò ám toán sát nhân, không thấy quá tổn hại thanh danh ư?

Triển Vân Sanh ánh mắt tối sầm :

- Hài tử, lão phu còn nhớ Chân Tiếu Dư huynh đã nói một câu...

Cốc Mộng Viễn nghe gọi mình là hài tử, bất giác nghe lòng xót xa.

Khi nghe Triển Vân Sanh nói là còn nhớ Chân Tiếu Dư nói một câu, chàng lại rúng động cõi lòng, nghĩ đến Chân Dật Lan, liền buột miệng hỏi :

- Chân tiền bối đã nói gì?

Triển Vân Sanh khẽ thở dài :

- Tình đến lúc si mới biết là yêu...

- Ồ...

Cốc Mộng Viễn sững sờ, bởi chính chàng cũng đã nếm trải mùi vị ấy.

Triển Vân Sanh lại thở dài nói :

- Hài tử, lão phu cũng tiếp một câu.

- Tiếp câu gì.

- Yêu đến vô vọng hóa ra thù.

Cốc Mộng Viễn giật thót mình, thầm nhủ :

- Trong lúc tuyệt vọng, con người có thể làm bất kỳ điều gì.

Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh không phải thánh nhân, đã không phải thánh nhân thì sao tránh khỏi đau khổ vì tình? Kẻ đau khổ vì tình nếu có lỗi lầm gì thì cũng rất đáng tha thứ.

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn nhìn Triển Vân Sanh.

Triển Vân Sanh cười não nề nói :

- Hài tử, ngươi muốn báo thù thì cứ động thủ, lão phu rất hài lòng đón nhận.

Cốc Mộng Viễn lại nghĩ :

- Mình phải làm sao đây? Giết lão đi cũng chẳng giúp ích được gì. Huống hồ lão lại không phải kẻ chủ mưu, hơn nữa lại chấp nhận chết một cách khảng khái...

- Không, mình không thể...

Sau cùng, chàng ngẩng lên nói :

- Triển tiền bối hãy đi đi, tiền bối cũng đã quá đau khổ rồi.

Lệ nóng từ đôi mắt hổ của Cốc Mộng Viễn chảy ra, cũng từ trong mắt Triển Vân Sanh chảy ra...

Triển Vân Sanh lắc đầu, khẽ buông tiếng thở dài, không nói một lời quay người bỏ đi.

Chân Dật Lan đứng bên đài thầm gật đầu.

Mấy vị lão nhân bên dưới thì không ngớt vuốt râu cười, họ càng yêu quý chàng thiếu niên này hơn.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Túy Ma Mộ Dung Kính, trầm giọng nói :

- Mộ Dung Kính, xin mời tôn giá lên đài.

Túy Ma Mộ Dung Kính buông tiếng cười giòn, phi thân lên đài, nói :

- Lão đệ điều tra thật triệt để, ngay cả ma men này chỉ đi ngang qua đó mà cũng bị gom vào, thật khiến ma men này vô cùng kinh ngạc.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá không có động thủ ư?

Túy Ma cười :

- Chính lão ô đã đưa tin cho lệnh cô trượng đấy! Thật ra lão ô cũng có chỗ không phải, giá hôm

ấy lão phu ra tay trợ giúp Hạ lão đệ, có lẽ kết cuộc không đến nỗi bi thảm như vậy! Lão đệ muốn trách tội, lão ô quyết không chối cãi, bởi chỉ với tình bạn giữa lệnh cô trượng với lão ô, lão ô nhất thời hờ hững, vậy cũng đủ phạm tội khinh hữu rồi.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Tôn giá nói thật chứ?

Túy Ma chưa kịp đáp, Cổ Bác Công đã lớn tiếng nói :

- Ma đầu này tuy luôn say sưa nhưng chưa bao giờ nói dối.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Mộ Dung tiền bối, vãn bối xin cáo tội, những mong tiền bối lượng thứ cho sự hiểu lầm của vãn bối.

Túy Ma ha hả cười to :

- Cốc lão đệ, lão ô không quấy rầy việc báo thù của lão đệ nữa.

Đoạn liền tung mình xuống đài, trở về chỗ ngồi.

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ Ngũ Trượng Thông Thiên Xa Dật nói :

- Xa đại hiệp, xin mời lên đài ứng chiến.

Xa Dật sau khi Mộng Viễn nêu danh Triển Vân Sanh đã thầm có quyết định, giờ nghe Cốc Mộng Viễn chỉ danh khiêu chiến, liền buông tiếng cười dài, tung mình lên đài.

Người chưa lên đến, một chòm sáng đen đã ném ra, đồng thời hét to :

- Tiểu tử, lão phu đưa ngươi đi theo Hạ Địch Cuồng luôn thể.

Người này quả là ác độc, chòm Hiết (bồ cạp) Vỹ độc châm tỏa rộng đến ba trượng, nếu Cốc Mộng Viễn không nhờ võ công siêu phàm thì đã táng mạng tại chỗ rồi.

Ngay khi Xa Dật vừa ném độc châm, Cốc Mộng Viễn đã vận Thiên Chấn thiền công do nhị sư huynh Độn Hình Tẩu truyền cho, hai tay quét ra, cả chòm độc châm liền bay ngược trở về, trong khi Xa Dật đang lao nhanh đến.

Xa Dật giở trò ám toán hại người, cuối cùng lại không tránh khỏi ám khí của mình, trong tiếng rú thảm thiết, y rơi thẳng xuống đài, chết ngay tức khắc.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Thì ra những người trong miếu Tầm Dương đã táng mạng dưới tay người này.

Đoạn bỗng quay phắt lại, đưa mắt nhìn Thành Thế Hùng quát to :

- Thành Thế Hùng, đến lượt tôn giá.

Lúc này hung oai của Thành Thế Hùng hoàn toàn tan biến bởi thần dũng của Cốc Mộng Viễn, nghe gọi chỉ nhếch môi cười, sải bước đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn cười lạnh lùng nói :

- Tôn giá hãy đưa ra cách đấu, Cốc mỗ hầu tiếp tất cả.

Thành Thế Hùng cố bình tĩnh cười :

- Cốc công tử nhất quyết động thủ với lão ô ư?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Mối thù ám hại cô trượng, Cốc mỗ quyết phải báo thù.

Thành Thế Hùng khẽ thở dài :

- Nếu lão ô không chịu động thủ thì sao?

Cốc Mộng Viễn đang giọng :

- Cốc mỗ vẫn hạ thủ được.

- Vậy thì xin công tử cứ động thủ.

Thành Thế Hùng bởi nghĩ nếu mình động thủ, chắc chắn sẽ táng mạng dưới tay đối phương, còn như không chịu hoàn thủ, không chừng có thể giữ được tính mạng cũng nên, nên mới tỏ ra hào phóng như vậy.

Cốc Mộng Viễn không ngờ vị Nhất Kiếm Chấn Trung Châu này lại làm reo như vậy, chàng ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng quát to :

- Thành Thế Hùng, đây là tự tôn giá không chịu hoàn thủ, chẳng oán trách Cốc mỗ được.

Đồng thời một chưởng đã nhanh như chớp bổ ra...

Thành Thế Hùng vốn ngỡ Cốc Mộng Viễn hẳn không lấy mạng mình, giờ thấy chàng vung chưởng bổ đến, bất giác hối hận vô cùng.

Nhưng đã muộn, y không thể nào tránh né được, đành nhắm mắt buông tiếng thở dài, nước mắt tràn ra bờ mi.

Nhưng lạ thay, y chờ đợi đối phương chưởng bổ Thiên linh cái, nhưng hồi lâu chẳng thấy động tĩnh, bèn hé mắt nhìn.

Chỉ thấy Cốc Mộng Viễn đang chòng chọc nhìn mình, bàn tay chỉ cách mình không đầy năm tấc, chỉ cần bổ nhẹ xuống là táng mạng ngay.

Y biết là Cốc Mộng Viễn đang dò xét mình xem có thành tâm chấp nhận sự trừng phạt hay không.

Nếu thành tâm rất có thể chàng sẽ độ lượng khoan hồn, nếu không hậu quả khó thể tưởng tượng được.

Vì muốn sống, y càng giả vờ hào phóng hơn :

- Công tử hạ thủ đi!

Thế là Cốc Mộng Viễn không đành lòng hạ thủ nữa, thở dài nói :

- Thành Thế Hùng, Cốc mỗ không cần phải giết chết tôn giá, nhưng cũng chảng thể dễ dàng buông tha...

Vừa dứt lời, Thành Thế Hùng bỗng cảm thấy vai trái đau nhói, suýt nữa đã ngất xỉu.

Cốc Mộng Viễn hăng hắc cười nói :

- Tay trái tôn giá đã gãy, từ nay không còn sử dụng được nữa, đi đi! Truyện "Giang Hồ Ký "

Thành Thế Hùng mừng thầm, nhưng nhắm mắt lặng thinh, quay người trở về bàn ngồi xuống.

Cốc Mộng Viễn lúc này thật hết sức khó xử, bởi hai người còn lại càng khó hạ thủ hơn.

Chàng cố nén niềm khích động trong lòng, đưa mắt nhìn Trì Tam Nương nói :

- Trì Tam Nương, tại hạ xin mời tôn giá ra đây nói chuyện.

Giọng nói của chàng hết sức uể oải.

Trì Tam Nương mắt lộ sát cơ, nhẹ bước đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, lạnh lùng nói :

- Cốc Mộng Viễn, ngươi oai phong quá nhỉ.

Cốc Mộng Viễn sầm mặt :

- Tôn giá có phải là con gái của Trì Xung Khôi tiền bối không?

Trì Tam Nương cười khảy :

- Phải thì sao?

- Tại hạ từng có gặp lệnh tôn.

Trì Tam Nương bỗng biến sắc mặt :

- Gia phụ có khỏe không?

- Lệnh tôn đã quy tiên rồi.

Trì Tam Nương sững sờ, sau đó bật khóc nức nở.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Trì Tam Nương, người chết chẳng thể sống lại, tôn giá có hối tiếc cũng chẳng ích gì.

Trì Tam Nương khóc hồi lâu mới nói :

- Gia phụ vì sao mà chết?

- Thọ thương dưới tay Tư Mã Quân, không chịu được đau đớn nên đã tự tuyệt.

Trì Tam Nương nghiến răng :

- Tư Mã Quân, ta sẽ băm vằm ngươi ra làm trăm mảnh.

Bỗng giật mình lại hỏi :

- Công tử, còn gia mẫu thì sao?

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Lệnh đường đã chết trước lệnh tôn nửa giờ!

- Mẹ...

Trì Tam Nương lại khóc nức nở...

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Trì Tam Nương, tôn giá đừng khóc nữa.

Trì Tam Nương cố nén niềm đau nói :

- Cốc công tử nhất quyết vì Hạ Địch Cuồng báo thù thật sao?

- Đương nhiên!

- Công tử có biết vì sao ta căm hận Hạ Địch Cuồng không?

Cốc Mộng Viễn thẫn thờ lắc đầu :

- Tại hạ không biết.

Trì Tam Nương nghẹn ngào :

- Vì... ta đã... yêu Hạ Địch Cuồng đến phát điên... Nhưng Hạ Địch Cuồng lại bị lệnh cô mẫu giành mất. Ta không tìm được Cốc Quân Lan nên...

Bà ta bỗng lại bật khóc thảm thiết.

Cốc Mộng Viễn lòng đã rúng động, tại sao thảy đều là do tình nghiệt gây ra cả thế này?

Chàng nghiêm giọng nói :

- Tam Nương, tôn giá ám toán cô trượng tại hạ, bây giờ không hối hận sao?

Trì Tam Nương bỗng ngẩng lên :

- Hối hận ư? Ta đã hối hận từ lâu rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vậy sao tôn giá lại làm vậy?

Trì Tam Nương nước mắt ràn rụa :

- Công tử đừng hỏi, ta có thể chết hằng vạn lần vì Hạ Địch Cuồng... Nếu công tử muốn báo thù, ta sẽ cho công tử được toại nguyện, nhưng công tử phải cho ta một thời gian...

- Vì sao vậy?

- Công tử không thể chờ ta báo thù cho song thân sao?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không cần!

Trì Tam Nương mặt tối sầm :

- Công tử không thông nhân tính thế này...

Cốc Mộng Viễn thấp giọng :

- Tại hạ đã báo thù cho tôn giá rồi.

Trì Tam Nương sửng sốt :

- Công tử đã hạ sát Tư Mã Quân rồi ư?

- Đúng vậy!

Trì Tam Nương bỗng ngửa mặt cười thảm thiết :

- Phụ thân, mẫu thân trên trời cao chứng gím, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu, không hoàn thành kỳ vọng của hai vị lão nhân gia...

Ngưng chốc lát, lại cùng não nùng nói :

- Địch Cuồng, thiếp đến với chàng đây.

Đột nhiên vung tay, ánh kiếm lấp loáng, máu đỏ tuôn trào, đã tự tuyệt ngay trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn chẳng ngờ xảy ra như vậy, không kịp ra tay cứu, chàng đứng thừ ra như phỗng đá.

Mãi đến khi Thành Thế Hùng run rẩy đi đến, chậm chạp bồng thi thể Trì Tam Nương, chàng mới chợt nhớ hãy còn một kẻ thù giết cha đang ngồi đó.

Chàng đưa mắt nhìn Tần Tiêu Hồng, đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên nói :

- Lăng Thiên Thiên, hãy ra đây!

Lăng Thiên Thiên cười khúc khích :

- Cốc thiếu hiệp đâu thể xưng hô như vậy với ta.

Dứt lời người đã đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Tại hạ quyết phải báo thù cho cô trượng.

Lăng Thiên Thiên thản nhiên cười :

- Thiếu hiệp nhất quyết làm vậy thật ư?

- Tại hạ lòng đã quyết.

- Thiếu hiệp không hối hận chứ?

- Không bao giờ.

- Được, chúng ta hãy dùng kiếm quyết một phen cao thấp, thế nào?

- Tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Lúc này tuy lòng chàng không muốn nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn.

Lăng Thiên Thiên bỗng quay sang Tần Linh Sương nói :

- Sương nhi, đến đây!

Tần Linh Sương mắt ngập vẻ u sầu, chậm rãi đi đến nói :

- Mẹ!

Cốc Mộng Viễn phát hiện trong mắt Tần Linh Sương có ánh lệ.

Lăng Thiên Thiên lạnh lùng hỏi :

- Đây là người bạn tốc của ngươi phải không?

Tần Linh Sương cúi đầu, lúng búng :

- Mẹ, nữ nhi...

- Y muốn giết mẹ để báo thù, nhưng mẹ đâu thể để cho kẻ khác giết, Sương nhi, ngươi tính sao? Thay mẹ quyết đấu với y được không?

- Nữ nhi... nữ nhi...

Tần Linh Sương bỗng bật khóc, nàng đâu muốn thành thù với Cốc Mộng Viễn...

Cốc Mộng Viễn cũng thẫn thờ, chàng thật chẳng ngờ Lăng Thiên Thiên lại ác độc đến thế này.

Lăng Thiên Thiên lại lạnh lùng nói :

- Sương nhi, hẳn ngươi muốn ngồi nhìn mẹ bị người giết chết phải không?

Tần Linh Sương nghẹn ngào :

- Mẹ! Nữ nhi... xin vâng lời...

Nàng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Cốc Mộng Viễn nghe lòng rúng động, chàng muốn phóng xuống đài bỏ chạy, nhưng hai chân không sao cử động được.

Tần Tiêu Hồng bỗng phi thân lên đài nói :

- Sương nhi, sao ngươi lại chấp nhận động thủ với Cốc thiếu hiệp?

Tần Linh Sương nước mắt ràn rụa :

- Cha, mệnh lệnh của mẹ, nữ nhi sao thể chống lại? Cha sao thể bảo nữ nhi bất hiếu được?

Đoạn đưa tay rút trường kiếm ra.

Nhưng thanh kiếm tựa ngàn cân, khiến nàng không sao cất lên được.

Nhưng rồi nàng cũng đã giơ lên, từng bước tiến đến gần Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn vẫn đứng thừ ra.

Chân Dật Lan thấy vậy bàng hoàng lo lắng, vội chầm chậm di chuyển đến gần Cốc Mộng Viễn.

Tần Linh Sương thấp giọng nói :

- Cốc huynh đệ, hãy tuốt kiếm đi.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Mộng Viễn không bao giờ động thủ với tỷ tỷ.

Tần Linh Sương nghe con tim vụn vỡ.

Nàng nhắm mắt, mặc cho lệ rơi xối xả.

Nàng giơ kiếm lên, không nhắm đúng mục tiêu, nhưng nàng vẫn phải đâm ra.

- Cốc huynh đệ, ngu tỷ cũng không muốn động thủ với huynh đệ, hãy để ngu tỷ chết đi là xong...

Mũi kiếm vừa đâm vào ngực Cốc Mộng Viễn chừng ba phân, mũi kiếm nhuốm máu ấy đột nhiên quay lại đâm thẳng vào yết hầu nàng.

Chân Dật Lan kinh hoàng hét to.

Cốc Mộng Viễn không màng đến vết thương nơi ngực, quát to :

- Tần tỷ tỷ không nên...

Đồng thời hai tay đã vung lên, trường kiếm trong tay Tần Linh Sương liền tức bay vào trong tay Cốc Mộng Viễn.

Tần Linh Sương gào to :

- Cốc huynh đệ sao không để cho ngu tỷ chết? Ngu tỷ muốn chết... ngu tỷ chỉ muốn chết thôi...

Trong tiếng gào khóc, nàng đã đâm đầu lao tới, ngực nàng nhắm ngay mũi kiếm trong tay Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn tâm thần đang rối loạn không hề trông thấy Tần Linh Sương đang lao mình vào thanh trường kiếm.

May thay, Chân Dật Lan đã kịp thời vung chưởng đánh bạt trường kiếm trong tay Cốc Mộng Viễn sang bên.

Tuy vậy, bắp tay phải Tần Linh Sương vẫn bị đâm thủng một lỗ to, máu tuôn xối xả.

Lăng Thiên Thiên bỗng quát to :

- Sương nhi, ngươi dám trái lệnh quyên sinh...

Y thị chưa dứt lời đột nhiên một bóng người từ trên trời đáp xuống.

Người này thân pháp nhanh như tia chớp, Lăng Thiên Thiên chưa kịp nhìn rõ người đã cơ hồ bị đối phương xách bổng lên.

Lăng Thiên Thiên quả thân thủ bất phàm, phản ứng nhanh khôn tả, loáng cái đã lạng người đến bên Tần Linh Sương.

Nhưng Tần Linh Sương đã thấy rõ người ấy là ai, lòng bàng hoàng sửng sốt, thật không thể tưởng tượng được.

Phụ thân, mẫu thân và gia gia lại trở thành kẻ thù.

Còn mình thì sao?

Với người yêu duy nhất cũng đã trở thành kẻ thù...

Nàng bỗng như giác ngộ gì đó, nhưng lại không hiểu đó là gì.

Ngay khi Lăng Thiên Thiên lẩn tránh Khô Trúc Tiên Ông đã đến gần nàng, nàng bỗng tung mình lên hệt như một áng mây trắng lướt qua đầu quần hùng, lao nhanh xuống Thái Thất phong.

Lúc này lòng nàng chỉ có một ý niệm :

- Kiếm đã gãy, mộng đã tàn, thị phi thành bại đều tiêu tan.

Nàng đã quyết tâm ra đi.

Nhưng sau lưng nàng có hai bong người đuổi theo.

Ba người phóng đi nhanh khôn tả, mặc dù hai người trước đều vẫn còn máu rơi, song chỉ thoáng chốc ba bong người đã mất dạng trong núi non chập chùng.

Quần hào hiện diện đều ngậm ngùi thương xót.

Tuy đại ác đã trừ, nguyên hung đã diệt, Lăng Thiên Thiên cũng đã bị Khô Trúc Tiên Ông bắt về Hàn Bích cung trị tội.

Nhưng mọi người vẫn luôn thương tiếc và tưởng nhớ đến ba thiếu niên nam nữ kia.

- Cầu chúc họ được đoàn tụ và vui vầy bên nhau.

Có thể chăng?

Rất có thể...

Cũng như Tần Linh Sương đã nghĩ :

- Kiếm đã gãy, mộng đã tàn, thị phi thành bại đều tiêu tan như ảo ảnh.

Thế nên, ba người thật sự ra sao?

Điều ấy cũng không có gì là quan trọng..

笑傲江湖

金庸 著

10

HẢI NỘ TRIỀU ÂM

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Một Đêm Kinh Hoàng

Trong ngoài Tạ gia trang đèn đuốc đã tắt từ lâu, chỉ còn lại một cây đèn con treo lơ lững trên cánh cửa cổng chiếu ánh sáng lờ mờ vàng vọt.

Xa xa, giữa cánh rừng già, tiếng chim tử qui rúc lên từng hồi như hồn ma, bóng quế hiện về báo trước sắp có chuyện bất thường xảy ra cho Tạ gia trang.

Trời trở về khuya!

Trăng mờ, sao lặn, gió bốc từng hồi.

Màn sương phủ trùm vạn vật, cỏ cây. Cánh rừng già quanh Tạ gia trang kỳ bí hãi hùng.

Trong ngoài Tạ gia trang đèn đuốc đã tắt từ lâu, chỉ còn lại một cây đèn con treo lơ lững trên cánh cửa cổng chiếu ánh sáng lờ mờ vàng vọt.

Xa xa, giữa cánh rừng già, tiếng chim tử qui rúc lên từng hồi như hồn ma, bóng quế hiện về báo trước sắp có chuyện bất thường xảy ra cho Tạ gia trang.

Trang chủ Tạ Chử Giang cùng vợ là Mộc Trầm Hương và gia nhân, chúng môn đồ đang đắm mình trong giấc ngủ say.

Đột nhiên giữa giờ phút đó, có tiếng vó ngựa dồn dập từ ngoài con đường nhỏ quanh co dẫn vào Tạ gia trang vọng tới liên hồi.

Nghe tiếng vó ngựa ước lượng có chừng hàng trăm kỵ mã, đang hướng vào Tạ gia trang phi thẳng tới.

Hai tên võ sĩ đứng gác hai bên cửa cổng đang ngủ gật chợt nghe tiếng vó ngựa ào ào phi tới cùng giật mình mở mắt ra.

Rõ ràng tiếng vó ngựa đang chạy thẳng vào Tạ gia trang.

Cả hai tên võ sĩ cùng biến sắc, đưa mắt nhìn nhau dò hỏi.

Tên võ sĩ bên trái cất giọng, tiếng có vẻ run run :

- Hồ đại ca, hình như bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sắp đến Tạ gia trang này theo lời hẹn của chúng với Trang chủ, đại ca xem có đúng không?

Chưa vội đáp lời, tên võ sĩ đứng bên phải lắng tai nghe phút giây cho thật rõ ràng trước khi báo động.

Tiếng vó ngựa ào ào như trận giông kéo vào Tạ gia trang mỗi lúc một gần hơn.

Tên võ sĩ họ Hồ kinh hãi trả lời :

- Chu đệ, quả đúng người ngựa của bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sắp đến đây, như lá tối hậu thư của lão Xích Phát Tôn Ma gửi cho Trang chủ, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Tên võ sĩ họ Chu hoảng sợ :

- Hồ đại ca, bây giờ chúng ta có nên chạy vào trong phi báo cùng Trang chủ hay không. Nếu phi báo không đúng, e rằng chúng ta sẽ bị quở phạt.

Tên võ sĩ họ Hồ Gắt lớn :

- Trang chủ đã có lệnh cho chúng ta rồi. Bất cứ là đúng hay sai, khi nghe có tiếng vó ngựa hoặc có người xâm nhập vào, cứ báo động cho Trang chủ được biết. Chu đệ hãy gióng ba hồi chuông nhanh lên.

Không đợi cho tên võ sĩ họ Hồ dứt lời, tên võ sĩ chọ Chu chạy như bay tới cái đại đồng chung to tướng, cầm dùi gióng lên ba hồi chấn động tất cả trong ngoài Tạ gia trang, ngân vang qua luôn bốn phía của cánh rừng già.

Ba hồi đại đồng chung chưa dứt, cánh cửa đại điện Tạ gia trang đã mở toang ra. Liền đó, hai mười mấy tên gia nhân chạy bắn ra ngoài, liên tiếp thắp hàng trăm ngọn đèn đuốc sáng lòa khắp cả tứ phía, từ trong đại điện tới phía ngoài sân cỏ rộng, chu vi có tới hai trăm trượng.

Lập tức, gần hai trăm môn đệ vận võ phục, tay cầm đao kiếm, từ bốn phương tám hướng chạy ào tới sân cỏ, chỉ trong nháy mắt đã lập thành đội ngũ chỉnh tề.

Hình như trước đây Trang chủ Tạ Chử Giang đã có lệnh truyền cho chúng môn đồ sẽ có đại biến nên trước đó bọn chúng đã chuẩn bị rất chu đáo.

Trang chủ Tạ Chử Giang và phu nhân Mộc Trầm Hương nghe ba hồi đại đồng chung cũng đã giật mình tỉnh giấc.

Trang chủ Tạ Chử Giang nhanh chóng vận bộ đồ võ phục, vừa giục Mộc Trầm Hương :

- Hiền thê hãy theo ngã phía sau bản trang chạy cho mau lẹ lên. Nhớ hết sức bảo vệ lấy bảo vật, đừng để cho nó lọt vào tay bọn Thần Đạo giáo.

Mộc Trầm Hương rơi lệ :

- Phu quân, có lẽ nào...

Trang chủ Tạ Chử Giang ngắt lời :

- Như đã tính toán trước kia, phu nhân đừng cãi lời ta. Hãy chạy đi cho mau, kẻo chẳng còn kịp nữa. Nếu ta có chuyện gì bất hạnh, phu nhân hãy cố gắng tìm ái nữ Tạ Ánh Đào mà trao bảo vật...

Lão nhân vụt quát lên :

- Phu nhân chạy cho mau, bọn Thần Đạo giáo đã đến nơi rồi.

Mộc Trầm Hương khóc nức nở rồi theo ngã sau Tạ gia trang chạy đi biến dạng giữa trời khuya.

Mộc Trầm Hương đi rồi, Trang chủ Tạ Chử Giang thở phào như vừa trút đi một gánh nặng.

Lão gấp rút đi nhanh ra tòa đại điện, trông thấy bốn vị lão nhân Hộ pháp vận trường y màu xám, lưng đeo trường kiếm đứng chờ.

Trang chủ Tạ Chử Giang phất tay :

- Chư vị Hộ pháp theo bản tọa.

Năm người cùng lướt ra khỏi đại điện, tiến nhanh ra sân cỏ.

Tiếng vó ngựa như giông bão đã đến gần Tạ gia trang.

Vừa đến sân cỏ, Trang chủ Tạ Chử Giang đã phất tay :

- Bát phương trận thế bày khai.

Gần hai trăm môn đồ Tạ gia trang đồng thanh hô to một tiếng. Lập tức chia thành bốn đội dàn ra tứ phía, đao kiếm sáng ngời trong tay chờ lệnh.

Trang chủ Tạ Chử Giang lão nhân trạc ngũ tuần, thân hình khôi vĩ, mình mặc trường bào. Mặt vuông, cằm lớn, ba chòm râu đen suôn đuột, mắt chớp sáng quắc, tay cầm thanh đại long đao nặng ngót hai trăm cân chớp lòa ánh sáng.

Đứng giữa bốn lão Hộ pháp, Trang chủ Tạ Chử Giang trông lẫm liệt uy phong, chẳng khác nào một vị nguyên soái đứng giữa chốn biên thùy.

Bốn vị Hộ pháp tuổi lục tuần, thân hình to lớn, mình vận võ phục màu xám, hai tay cầm trường đao, mắt ngời sáng đứng chung quanh Trang chủ Tạ Chử Giang, khí thế vô cùng hùng liệt.

Từ Trang chủ, Hộ pháp đến hai trung niên đại hán chủ trận, luôn cả gần hai trăm môn đồ đao, kiếm sẵn sàng, mắt dồn ra ngoài cửa cổng. Ai cũng hồi hộp chờ bọn người đang phi ngựa tới.

Bầu không khí chung quanh sân cỏ giờ đây sắp sửa là một đấu trường căng thẳng cực độ, tưởng chừng có thể ngạt đi cả hơi thở.

* * * * *

Cách đây một tháng vào buổi trưa, Trang chủ Tạ Chử Giang đang ngồi trên tòa nội điện cùng bốn lão Hộ pháp bàn luận về việc an nguy của giang hồ, về chuyện xuất hiện của Thần Đạo giáo đang gây khủng khiếp trên hai miền Trung thổ khiến tất cả cao thủ hai đạo hắc bạch đều khiếp sợ.

Bỗng có hai tên đại hán cận võ phục mang phù hiệu Thần Đạo giáo xin vào trao một lá tối hậu thư. Trong thư, lão Xích Phát Đại Ma Tôn bắt buộc Trang chủ Tạ Chử Giang phải giao nạp bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, vốn là bảo vật di truyền của dòng họ Tạ.

Lão ma đầu Xích Phát Đại Ma Tôn kỳ hạn đêm nay sẽ sai sứ giả tới để thu lấy bí kiếp đó.

Trang chủ Tạ Chử Giang nhất quyết không thể nào chịu nhục nhã trao bảo vật của tổ phụ cho Thần Đạo giáo được, nên đã họp khẩn cấp cùng bốn vị lão nhân Hộ pháp. Sau cùng cương quyết chống lại lệnh của Xích Phát Đại Ma Tôn, chuẩn bị thật chu đáo trước khi bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đến.

Vì vậy, khi nghe ba hồi đại đồng chung gióng lên, Trang chủ Tạ Chử Giang và bốn lão Hộ pháp đã biết chuyện gì sắp xảy đến cho Tạ gia trang rồi.

* * * * *

Tiếng vó ngựa chợt im lắng, chỉ còn lại tiếng chân ngựa giẫm trên mặt đất lộp cộp và những tiếng ngựa hí xé màn đêm. Trang chủ Tạ Chử Giang cất tiếng quát lớn :

- Tất cả sẵn sàng...

Tiếng quát của Trang chủ Tạ gia trang vừa dứt chợt thấy ba bóng người to lớn xuất hiện ngay trước cạnh cửa cổng.

Bình... bình....

Hai tiếng rú thê thảm vang lên. Hai tên môn đồ đứng canh gác trúng nhằm chưởng lực té lăn ra trên mặt đất, nằm im không động đậy.

Ba bóng người to lớn liền bước vào cổng Tạ gia trang, đưa mắt nhìn Tạ Trang chủ và bốn lão Hộ pháp.

Trong ba người đó đứng giữa chính là một lão nhân đầu lớn, mặt to, mình bận hồng bào đỏ chói lưng đeo kiếm dài, cặp mắt chớp ma quang nửa xanh nửa đỏ, trông chẳng khác nào một vị quỷ vương từ cõi âm hiện về.

Hai bên tả hữu của lão nhân là hai tên đại hán mặc võ phục màu xanh, hình dung to lớn, mặt mũi cực kỳ hung tợn, lưng đeo trường kiếm lấp lánh ánh sáng đến rợn người khiến bất cứ ai trông qua cũng đều khiếp đảm.

Sau lưng lão quái nhân và hai tên đại hán là sáu tên hắc y thân hình vạm vỡ, tay xử trường kiếm to gấp bội các loại trường kiếm khác.

Phía ngoài cửa cổng Tạ gia trang trên một trăm kiếm thủ mặc áo đen, trên ngực thảy đều mang phù hiệu của Thần Đạo giáo, một đại phái từng gây khiếp đảm cho bọn người cao thủ hắc bạch giang hồ từ hai năm qua mà mỗi khi nghe nói tới tên, ai nấy thảy đều kinh tâm tán đởm.

Đấu trường bỗng im phăng phắc, một con muỗi bay vo ve vẫn còn nghe.

Lão quái nhân đảo mắt nửa đỏ nửa xanh nhìn quanh khắp đấu trường, rồi sầm sầm bước tới.

Hai tên đại hán áo xanh ngực gắn phù hiệu Thần Đạo giáo bước theo sau lão quái nhân.

Sáu tên đại hán áo đen tay cầm trường kiếm đi theo phía sau chót.

Nhìn rõ khuôn mặt như quỷ vương của lão quái nhân, Tạ Chử Giang khẽ nói thầm :

- "Diêm Vương Tôn Giả! Công lực lão đại ma đầu này rất cao thâm, đã đạt tới cõi quỷ thần tránh xa, thật là đáng ngại cho ta, chưa rõ hậu quả sẽ như thế nào. Nhưng cũng không thể khuất phục, cúi đầu theo mệnh lệnh của lão Xích Phát Đại Ma Tôn được".

Bốn lão Hộ pháp lăm lăm đại trường đao trong tay, hiểu ngay sắp có trận đại ác chiến diễn ra.

Lão quái nhân chính là Diêm Vương Tôn Giả bước tới đứng cách Tạ Chử Giang chừng ba trượng.

Hai tên đại hán áo xanh tới đứng hai bên tả hữu Diêm Vương Tôn Giả.

Tuy đã hiểu rõ chuyện gì sắp xảy tới cho Tạ gia trang rồi nhưng Tạ Chử Giang vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không hề tỏ ra sợ hãi.

Lão cất giọng trầm trầm :

- Chẳng hay Diêm Vương Tôn Giả đêm nay tới tệ trang có chuyện gì quan trọng, lại mang theo cả trăm giáo đồ Thần Đạo giáo?

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang bằng ánh ma quang nửa xanh nửa đỏ, cất giọng trầm, âm giống như quỷ hú :

- Phó bản tòa cùng nhị vị Thủ tòa Thần Đạo giáo và chúng giáo đồ, đêm nay tới quí trang đúng như lá tối hậu thư Giáo chủ đã gởi cho Trang chủ từ một tháng trước đây, thu nạp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ.

Lão hỏi :

- Trang chủ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ. Hãy giao nạp bí kíp cho phó bản tòa mang trở về phục mạng cùng Giáo chủ.

Tạ Chử Giang nghiêm sắc mặt :

- Pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ vốn là bảo vật di truyền của tiền nhân ba đời rồi, làm sao Tạ mỗ tuân theo lệnh của Giáo chủ Thần Đạo giáo được. Phó giáo chủ hãy trở về trình bẩm lại cùng Giáo chủ rằng Tạ mỗ không thể nào đáp ứng được lá tối hậu thư kia.

Ánh ma quang chớp sáng. Diêm Vương Tôn Giả hừ bằng giọng mũi :

- Phó bản tòa và nhị vị Thủ tòa tới quý trang là những người thừa hành theo mệnh lệnh của Giáo chủ lấy pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, chứ không có quyền xử lý. Các hạ hãy thức ngộ giao bí kíp cho rồi.

Trang chủ Tạ Chử Giang cương quyết :

- Bản tòa đã nói với Phó giáo chủ rồi, bí kíp Hàng Ma kiếm phổ là bảo vật của tiền nhân. Bất cứ dưới cảnh ngộ nào cũng không thể trao cho Thần Đạo giáo được.

Diêm Vương Tôn Giả hừ một tiếng :

- Phó bản tòa đã hết lời. Nếu các hạ cứ một mực khăng khăng chống lại mệnh lệnh của Giáo chủ, ta chỉ sợ đêm nay tất cả những người trong quý trang không thể bảo tồn tính mạng. Ta khuyên các hạ hãy sớm thức ngộ, tự lượng lấy sức mình có thể chống nổi bản giáo hay không. Chớ một khi ta truyền lệnh động thủ, chừng đó một con gà con chó cũng chẳng còn, đừng nói tới tánh mạng của con người.

Trang chủ Tạ Chử Giang nổi cơn thịnh nộ, trợn trừng cặp mắt lớn tiếng :

- Quý phái cậy mình là một giáo phái hùng mạnh nhất đương thời, cao đồ đông đảo, tới đây cưỡng

bách bản trang giao nộp bảo vật. Hành động đó chẳng khác nào những kẻ cường sanh đạo tặc cướp của giết người. Đường đường là một vị Trang chủ, lẽ nào Tạ mỗ há sợ bọn Thần Đạo giáo của lão hay sao. Nếu các hạ động thủ bắt buộc ta phải tiếp nghênh.

Diêm Vương Tôn Giả mặt đầy sắc giận, đã hung tợn càng thêm hung tợn, cất tiếng cười ghê rợn :

- Phó bản tòa đã vì chút đức hiếu sinh nói với các hạ, nếu quả thật các hạ không chịu nghe thì đừng trách ta sao hạ hạ độc thủ, chẳng niệm một chút tình.

Lão quát :

- Một lần nữa phó bản tòa hỏi, các hạ có chịu giao nộp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ cho Giáo chủ hay chờ ta phải động thủ.

Trang chủ Tạ Chử Giang trợn mắt khẳng khái :

- Không bao giờ có chuyện giao nộp bí kíp cho lão một cách phi lý đó. Tạ mỗ đã quyết tâm rồi, đêm nay giữa ta và lão phải có một kẻ nằm xuống trên mộ tràng này, ngoài ra chẳng còn cách nào khác hơn nữa.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận, trợn cặp mặt quỷ, quát to :

- Lão phải chết!

Phất cánh tay áo rộng về phía sau lưng, Diêm Vương Tôn Giả quát tiếp :

- Động thủ!

Hơn một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo hô to :

- Tuân lệnh!

Lập tức, chúng giáo đồ Thần Đạo giáo vung trường kiếm, giới đao sáng ngời, phóng vào đấu trường, lao tới chúng môn đồ Tạ gia trang.

Trang chủ Tạ Chử Giang quát lớn :

- Tử chiến.

Gần hai trăm môn đồ nhất tề huy động đoản đao, trường kiếm xáp lại chúng giáo đồ Thần Đạo giáo.

Liền đó một trận đại hỗn đấu diễn ra ác liệt.

Chính giữa đấu trường, Diêm Vương Tôn Giả và Trang chủ Tạ Chử Giang đã đấu qua ba chiêu, rồi lại tiếp diễn đao quang sáng lòa, kiếm ảnh chớp rực, đao khí vù vù, gió thổi ào ạt, cát bụi bay lên mù mịt.

Hai tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo cùng bốn lão nhân Hộ pháp Tạ gia trang chia ra làm hai cặp, kiếm đao xáp lại giao tranh.

Một rừng đao, kiếm chạm nhau soang soảng. Hoa lửa từng chùm lóe rực, chưởng hình dày đặc, chưởng âm phát nổ hàng loạt rền trời.

Tiếng quát tháo, tiếng la hét lẫn lộn, tiếng rú thảm khốc. Bóng người nhanh như chớp nhoáng, thây người ngã xuống, hoa máu bắn tung lên không gian, tạo thành một quang cảnh hỗn loạn ầm ầm như trên bãi sa trường.

Một giờ sau đó...

Diêm Vương Tôn Giả và Trang chủ Tạ Chử Giang đã đấu với nhau trên tám mươi hiệp song vẫn chưa có bên nào thắng, bên nào bại.

Trang chủ Tạ Chử Giang nhờ cậy thanh long đao nặng ngót hai trăm cân, xưa kia vốn là thanh long đao của lão tiền bối Quan Vân Trường thời Hậu Hán. Với đao pháp kỳ diệu, đao ảnh chói lòa cả mắt đối phương, đao kình vụt vụt tới tấp tấn công Diêm Vương Tôn Giả không ngừng.

Diêm Vương Tôn Giả sử dụng cây trường kiếm ngắn hơn, nhẹ hơn, không dám va chạm vào thanh đại long đao của Trang chủ Tạ Chử Giang bởi sợ sẽ bị gãy lìa... nên lão sử dụng thân pháp chớp ẩn chớp hiện như loài quỷ mị giữa vùng đao ảnh, né tránh những đường đao nhanh như chớp giật của đối thủ.

Lão chờ cơ hội xuất chiêu đánh ngã Trang chủ Tạ Chử Giang bằng chỉ lực.

Hai bên trận tả hữu, hai tên Thủ tòa Thần Đạo giáo và bốn lão nhân Hộ pháp Tạ gia trang hãy còn trong cái thế quân bình.

Kiếm pháp của hai tên đại hán Thủ tòa cao hơn bọn lão nhân Hộ pháp, nhưng nhờ hai người đấu với một người nên hai tên đại hán không thắng nổi đối phương trong thời gian ngắn.

Song phương đấu nhau trên ba mươi hiệp nữa, đột nhiên Diêm Vương Tôn Giả quát to :

- Lão phải chết!

Trường kiếm trong tay Diêm Vương Tôn Giả rung một cái, ánh kiếm kỳ dị giống như con quái xà quằn quại phóng tới Trang chủ Tạ Chử Giang nhanh không thể tưởng.

Trang chủ Tạ Chử Giang hiểu rõ Diêm Vương Tôn Giả xuất độc chiêu, kinh hãi quát :

- Tạ mỗ cho ngươi cùng chết.

Lão nhân không chống đỡ nhát kiếm của Diêm Vương Tôn Giả, lại vung thanh đại long đao phóng thẳng vào giữa ngực đối phương mình.

Trang chủ Tạ Chử Giang đã áp dụng thuật song phương thọ tử, quyết cùng chết với Diêm Vương Tôn Giả, vì lão nhân nghĩ nếu kéo dài trận đấu, chắc chắn chúng môn đồ Tạ gia trang sẽ bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tiêu diệt.

Đại long đao chưa tới, đột nhiên Diêm Vương Tôn Giả đã biến mất từ bao giờ.

Trông thấy Diêm Vương Tôn Giả đột ngột mất tích, Trang chủ Tạ Chử Giang thu hồi thanh đại long đao, ngơ ngác đảo mắt tìm kiếm chiếc bóng đối thủ.

Không nhận thấy lão ở nơi đâu cả, Trang chủ Tạ Chử Giang ngẩn ngơ, trong lòng sợ hãi.

Chợt cái, Diêm Vương Tôn Giả xuất hiện như bóng quỷ, đâm một nhát kiếm vào bụng Trang chủ Tạ Chử Giang.

Đang lúc bất phòng vì mãi lo đảo mắt tìm kiếm đối phương, Trang chủ Tạ Chử Giang không tài nào tránh né hay chống đỡ kịp, rú lên một tiếng thảm khốc.

Trường kiếm của Diêm Vương Tôn Giả đã đâm suốt từ bụng Trang chủ Tạ Chử Giang ra tới sau lưng.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang quằn quại cất tiếng cười ghê rợn :

- Hãy nằm xuống đó.

Nói xong lão rút trường kiếm ra khỏi bụng Trang chủ Tạ Chử Giang. Một vòi máu phun ra như suối.

Cặp mắt Trang chủ Tạ Chử Giang trợn trừng trừng, nhìn Diêm Vương Tôn Giả, ánh mắt cháy rực lửa căm thù. Lão nhân từ từ ngã lăn xuống đất.

Diêm Vương Tôn Giả lại cất tiếng cười khà :

- Ha ha... phó bản tòa đã nói với lão rồi, chỉ tại lão ngu ngốc nên mới chết thảm...

Chợt nghe tên đại hán Thủ tòa tsg bên phải quát to :

- Hai ngươi nằm xuống đó…

Hai tiếng rú uất nghẹn. Hai chiếc đầu của hai lão nhân Hộ pháp Tạ gia trang bay ra ngoài, hai cái thây không đầu phun máu thành vòi rồi ngã xuống.

Cùng lúc lại nghe tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo bên trái quát to :

- Sao hai ngươi còn đứng đó.

Hắn xuất luôn hai đạo kình nặng tợ búa đồng nhắm vào ngực hai lão nhân Hộ pháp.

Hai lão nhân đang chết sững nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang nên khi phát giác thì chưởng kình đã tới, chẳng còn cách nào tránh né đi đâu kịp nữa…

Bình… bình…

Hai lão nhân Hộ pháp cùng rú lên một lượt, thân hình bay bổng lên cao một trượng, rơi trở xuống đất giãy giụa vài cái rồi im đi.

Chung quanh đấu trường luôn cả bốn phía đã có trên trăm môn đồ Tạ gia trang phơi thây nằm la liệt trên trận địa. Một số môn đồ bị thương bò lết ra ngoài, còn lại chừng mười mấy tên bỏ chạy tán loạn khắp nơi, nháy mắt chẳng còn một tên nào.

Đấu trường trở lại im lặng.

Bầu không khí im lặng trong kinh hoàng. Máu thịt tanh tưởi bay ra tràn lan khắp mọi nơi.

Máu đọng thành vũng, thây nằm ngổn ngang đem chất thành gò.

Trổ hai luồng ma nhỡn nửa đỏ nửa xanh nhìn khắp đấu trường, rồi nhìn lại Trang chủ Tạ Chử Giang, Diêm Vương Tôn Giả cười đắc thắng :

- Ha ha ha… bây giờ lão hãy nằm đó, bản tòa sai thuộc hạ tìm bắt vợ lão là Mộc Trầm Hương mang về bản giáo hưởng lạc thú thần tiên. Nghe đâu nàng là một trang mỹ nhân sắc nước hương trời, bỏ qua cũng uổng. Ha ha… ha ha ha…

Diêm Vương Tôn Giả phất cánh tay áo rộng sang hai tên đại hán Thủ tòa :

- Hai ngươi hãy ra lệnh cho chúng giáo đồ cùng hai người chia làm hai toán. Một toán đi tìm bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, một toán đi tìm nàng Mộc Trầm Hương bắt sống cho phó bản tòa. Luôn đó các ngươi thu dồn tất cả bảo ngọc, trân châu vàng bạc mang trở về bản giáo, nhanh lên.

Hai tên đại hán Thủ tòa hô to tuân lệnh rồi ra lệnh cho trên một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo ùn ùn

chạy vào tòa đại điện Tạ gia trang lục soát tất cả mọi nơi trong nội phòng tìm kiếm bí kíp Hàng Ma kiếm phổ và bắt Mộc Trầm Hương, tóm thâu trân châu, bảo ngọc, vàng bạc.

Một lúc lâu sau, một trong hai tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo chạy trở ra tới trước mặt Diêm Vương Tôn Giả cung tay bẩm báo :

- Bẩm Phó giáo chủ, thuộc hạ cùng chúng giáo đồ đã lục soát khắp mọi nơi, kể cả hậu viện nhưng tìm mãi mà không thấy ả Mộc Trầm Hương nơi đâu cả.

Diêm Vương Tôn Giả nhướng cau cặp lông mày chổi xể, hừ bằng giọng mũi :

- Có lẽ nào Tạ Chử Giang vì biết trước không thể chống nổi bản giáo nên đã bảo ả Mộc Trầm Hương chạy trốn từ lâu rồi. Thôi, các ngươi đừng tìm kiếm ả nữa, vô ích.

Liền đó tên đại hán Thủ tòa thứ hai chạy ra, vòng tay cung kính bẩm trình :

- Bẩm Phó giáo chủ, thuộc hạ đã lục soát khắp cả mọi nơi vẫn không tìm được bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, xin Phó giáo chủ định liệu.

Diêm Vương Tôn Giả trợn cặp mắt quỷ :

- Đồ vô dụng.

Lại lại hỏi :

- Còn trân châu, bảo ngọc? Ngươi thu dọn được bao nhiêu?

Tên đại hán Thủ tòa cung kính :

- Bẩm Phó giáo chủ, bọn thuộc hạ đã tóm gọn mười một ngàn hai trăm bốn mươi sáu hạt minh châu, một trăm bốn mươi viên bảo ngọc và trên năm chục vạn lượng vàng ròng.

- Ngươi hãy đem xe song mã vào đây chở tất cả các thứ ấy về bản giáo.

Tên đại hán Thủ tòa vâng dạ, chạy ra ngoài.

Trỏ tay sang Trang chủ Tạ Chử Giang, Diêm Vương Tôn Giả bảo tên đại hán Thủ tòa kia :

- Ngươi hãy lục soát trong mình lão tặc Tạ Chử Giang xem có bí kíp Hàng Ma kiếm phổ hay không?

Tên đại hán Thủ tòa vâng lệnh, chạy lại cúi xuống lục soát trong mình của Tạ Chử Giang một lúc, đứng lên nói :

- Bẩm Phó giáo chủ, pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ không có trong mình lão tặc.

Diêm Vương Tôn Giả hừ một tiếng, ngẫm nghĩ giây phút nói :

- Được rồi, bí kíp Hàng Ma kiếm phổ không có trong mình lão tặc Tạ Chử Giang thì tất nhiên ả Mộc Trầm Hương đã mang bí kíp chạy trốn rồi. Phó bản tòa sẽ truy lùng ả để thu nạp bí kíp, không thể chậm trễ lọt vào tay các tên bại hoại khác.

Tên đại hán Thủ tòa trở vào cùng bốn cỗ xe song mã và một đoàn tùy tùng.

Diêm Vương Tôn Giả truyền lệnh :

- Các ngươi hãy vào tóm gọn tất cả châu báu, ngọc vàng chất vào bốn cỗ xe rồi trở lại bản giáo. Sáu vị đại kiếm thủ hãy hộ tống bốn cỗ xe, ta và nhị vị Thủ tòa đi lùng bắt ả Mộc Trầm Hương thu nạp bí kíp rồi trở về sau.

Sáu tên đại hán áo đen vâng dạ, cùng chúng giáo đồ chạy vào trong đại điện thu dọn các vật mang ra đặt vào bốn cỗ xe song mã.

Sau đó, sáu tên áo đen cùng trên một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo hộ tống bốn cỗ xe song mã rời khỏi Tạ gia trang phi ngựa ào ào trở ra ngoài quan đạo.

Diêm Vương Tôn Giả và hai tên đại hán Thủ tòa phi thân về phía sau trang viện, nháy mắt biến mất giữa trời khuya.

Đấu trường im bặt.

Hàng trăm cây bạch lạp cắm chung quanh lụi dần, sau cùng tắt ngấm.

Vầng trăng trên bầu trời vừa chui ra khỏi đám mây đen soi ánh sáng lạnh lùng xuống đấu trường trông như hoang mộ.

Trên một trăm tử thi chúng môn đồ Tạ gia trang nằm ngổn ngang. Mùi máu thịt tanh tưởi theo từng cơn gió thoảng đi ra xa bốc lên ngạt thở.

Ngoài kia trong cánh rừng già, sương khuya phủ xuống như tấm màn tang. Tiếng chim tử quy rúc lên từng hồi như lời tiễn đưa những oan hồn u uất vừa mới ra đi...

Chương 2: Thảm Cảnh Điêu Tàn

Giữa lúc đó…

Chợt thấy một chiếc bóng nhỏ thó màu lam xuất hiện ngoài cửa cổng Tạ gia trang.

Dưới ánh trăng khuya mờ ảo cho thấy chiếc bóng nhỏ thó kia là một cậu bé trạc mười bốn, mười lăm tuổi. Mình mặc võ phục màu lam, mặt mũi khôi ngô tuấn tú khác thường, hai ánh mắt tợ hai vì sao, nhìn vào đấu trường.

Cậu bé kinh hãi kêu lên :

- Tạ gia trang bị tàn sát!

Sửng sốt nhìn ngoài một trăm tử thi nằm rải rác đó đây trên sân cỏ, cậu bé băng mình vào trong.

Cậu bé dừng lại chính giữa đấu trường, đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Cậu bé lại kêu lên kinh hoàng :

- Quả thật Tạ gia trang của Tạ sư thúc vừa bị tàn sát!

Cậu bé lẩm bẩm :

- Kẻ thù nào tới đây tàn sát chúng môn đồ Tạ gia trang của sư thúc?

Đôi mắt như hai vì tinh tú chớp ngời của cậu bé hiện lên ánh sáng hãi hùng.

Cậu lại lẩm bẩm :

- Trên một trăm tử thi nằm đây, còn Tạ sư thúc hiện ở nơi đâu sao không thấy.

Cậu bé bước đi chầm chậm nhìn các tử thi nằm rải rác khắp cả đấu trường.

Gã đi tìm tử thi của Trang chủ Tạ Chử Giang. Bởi gã hiểu số đông môn đồ đã chết, tất nhiên Trang chủ cũng không thể bảo tồn tính mạng.

Bỗng cậu bé dừng phắt lại, tròn xoe mắt nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang nằm bất động, máu me đầy mình, chiếc trường bào tơi tả.

Nhìn kỹ lại, cậu bé kinh hoàng kêu lớn :

- Trời... Tạ sư thúc!

Khiếp đảm trong phút giây, gã chạy tới gần Trang chủ Tạ Chử Giang nhìn kỹ hét :

- Máu!

Cậu bé trợn trừng đôi mắt nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang một lúc lại hét :

- Kẻ thù nào tới đây giết Tạ sư thúc?

Lặng ngắt, đó đây không nghe có tiếng động trừ gió đêm vì vèo thổi qua thoảng mùi máu thịt tanh tưởi khó ngửi.

Trấn tĩnh cơn hốt hoảng, cậu bé tới gần Trang chủ Tạ Chử Giang rồi cúi xuống, đưa bàn tay nhỏ sờ vào ngực nghe ngóng động tĩnh.

Bỗng gã kêu lên hoan hỉ :

- Trái tim của Tạ sư thúc còn đập.

Cậu bé lại đứng lên vui mừng khôn xiết, nghĩ cách cứu tỉnh Trang chủ Tạ Chử Giang.

Gã lẩm bẩm một mình :

- Bây giờ ta hãy cho Tạ sư thúc uống một viên linh đan của sư phụ vừa trao cho, rồi vận công truyền chân khí vào cơ thể của sư thúc xem thế nào.

Cậu bé thò tay vào áo lấy một chiếc hộp nhỏ màu xanh, trút ra một viên linh đan cũng màu xanh, cúi trở xuống vạch miệng Trang chủ Tạ Chử Giang nhét vào, dùng chỉ lực điểm huyệt Linh Toàn cho thuốc trôi xuống cổ.

Sau đó, cậu bé ngồi xuống bên cạnh Trang chủ Tạ Chử Giang, đặt hai bàn tay bé bỏng vào hai nơi đại huyệt Thiên Linh và Khí Hải của lão nhân, vận chân nguyên nội gia từ từ truyền sang.

Xem qua cách thức cho thấy võ công thủ pháp của cậu bé dù tuổi nhỏ nhưng đã thuộc hàng cao thủ.

Một vầng mây đen khác che lấp ánh trăng vừa bay qua. Vầng trăng ló dạng trở lại, soi sáng những tử thi nằm trên cây cỏ khiến bất cứ ai trông qua cũng phải rùng mình sởn gáy.

Cậu bé vận chân khí chân nguyên truyền vào người Trang chủ khoảng độ nửa thời khắc.

Chợt trông thấy thân hình Trang chủ Tạ Chử Giang động đậy, sau đó buông hơi thở nhẹ như gió

thoảng, rồi từ từ hé đôi mắt ra...

Cậu bé vô cùng hoan hỉ, thu hai ngọn chưởng lại, lớn tiếng nói cho Trang chủ Tạ Chử Giang nghe :

- Trang chủ, con là Phùng Phá Thạch đây. Sư thúc có nhận ra được con không?

Trang chủ Tạ Chử Giang giương cặp mắt ánh sáng lờ đờ nhìn cậu bé chính là Phùng Phá Thạch.

Lão nhân cất tiếng thều thào :

- Phùng tiểu điệt đó ư?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Thưa sư thúc, chính là con đây. Sư thúc nghe trong mình hiện giờ thế nào?

Trang chủ Tạ Chử Giang vẫn với giọng thều thào :

- Phùng tiểu điệt, ta sắp chết. Con không cứu ta nổi đâu. Hãy nghe ta nói đây Phùng Phá Thạch muốn bật khóc, mím chặt vành môi dưới cố khỏi kêu lên.

Cậu bé cất giọng run run :

- Xin sư thúc hãy nói, con đang lắng tai nghe đây.

Trang chủ Tạ Chử Giang cố gom hết hơi tàn :

- Phùng nhi... ta đã viết sẵn... một lá thư gửi cho Phùng đại huynh... hiện đang ở trong túi ta... con hãy lấy mang về trao lại... cho Phùng lão huynh...

Lão nhân thở hắt một cái, tưởng chừng như muốn bặt luôn. Phùng Phá Thạch hốt hoảng :

- Sư thúc, con nghe rồi. Bọn hung thủ nào tới đây tàn sát Tạ gia trang. Ai đã gây trọng thương cho sư thúc?

Giọng nói của Trang chủ Tạ Chử Giang nhỏ dần :

- Kẻ thù tàn sát Tạ gia trang là... lão Diêm Vương Tôn Giả... kẻ giết ta cũng... là lão...

Tới đây Trang chủ Tạ Chử Giang đã trót hết hơi tàn, thở hắt ra một cái rồi im bặt, hai mắt nhắm nghiền, chiếc đầu ngoẹo sang bên.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng hét lớn :

- Sư thúc...

Cậu bé trợn tròn cặp mắt suýt rách cả hai khóe nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang, trong cổ họng nghẹn cứng, không còn nói thêm được một lời nào nữa.

Diễn biến tóc tang trước mắt khiến cho Phùng Phá Thạch chết lặng cả người, tay chân thảy đều tê dại. Hai dòng nước mắt thương tâm chảy dài xuống đôi má thơ ngây của cậu bé.

Cậu bé đứng chôn chân tại chỗ một lúc thật lâu.

Lát sau lấy lại sự bình tĩnh, nhớ lời Trang chủ Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch cúi xuống thò tay vào áo lão nhân sục sạo lấy một lá thư dính đầy máu và một mảnh ngọc.

Đúng là một lá huyết thư.

Phùng Phá Thạch ngồi xuống trên đám cỏ mở lá thư của Trang chủ Tạ Chử Giang ra đọc.

Dưới ánh trăng soi bàng bạc, những dòng chữ lờ mờ hiện ra :

"Phùng lão huynh nhã giám, Đệ đã nhận được lá tối hậu thư của lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Giáo chủ Thần Đạo giáo. Trong thư lão bắt buộc đệ phải giao nộp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, vốn là bảo vật đã truyền ba đời của dòng họ Tạ. Lão quỷ hăm dọa nếu không tuân theo mệnh lệnh của lão, lão sẽ sai giáo đồ Thần Đạo giáo tới tàn sát cả Tạ gia trang. Nghĩ mình đơn độc, không thể nào đương đầu nổi lão Xích Phát Đại Ma Tôn, lại còn có bọn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân và Lưỡng Diện Quái Nhân, đệ dự định cùng ái thê Mộc Trầm Hương và chúng môn đồ tìm một nơi thật an toàn lánh nạn trong một thời gian, sau đó sẽ tìm phương cách đối phó. Nhưng nhớ tới thanh danh truyền thống của tổ phụ qua nhiều đời, đệ không thể khiếp nhược, hành động hèn nhát như thế được. Đệ nhất quyết ở lại tệ trang quyết một trận thư hùng chết sống cùng lão Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn. Nếu trong trận này đệ có điều gì bất hạnh xảy ra, xin lão huynh đi tìm ái thê và ái nữ Tạ Ánh Đào đã mất tích từ thủa nhỏ, rồi chu toàn cho thành hôn cùng Phùng hiền điệt. Được vậy dù hồn của đệ có xuống suối vàng vẫn mãi mãi nhớ ghi công đức của lão huynh.

Xin bái biệt Phùng lão huynh.

Trang chủ Tạ Chử Giang cẩn bút."

Đọc lá thư tuyệt mệnh của Trang chủ Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch nghe máu hận thù trong trái tim sôi lên sùng sục.

Cậu bé đứng phắt lên, nắm tay hướng vào khoảng không gian hét lớn :

- Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, tiểu gia thề chặt các ngươi thành muôn đoạn để báo thù cho Tạ sư thúc của ta, huyết tẩy Thần Đạo giáo báo thù cho chúng môn đồ Tạ gia trang bị tàn sát.

Xếp lá thư của Trang chủ Tạ Chử Giang và mảnh ngọc cất vào tay áo cẩn thận, Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh hàng trăm tử thi khắp cả sân cỏ.

Cậu bé lẩm bẩm một mình :

- Xác chết quá nhiều, có tới một trăm ba mươi tên môn đồ, một mình ta không thể nào chôn cất nổi. Bây giờ hãy mai táng một mình Tạ sư thúc, còn bao nhiêu gom lại dùng lửa hỏa táng chứ chẳng còn cách nào hơn được.

Phùng Phá Thạch toan bước sang phía trái sân cỏ tìm một chỗ cao ráo đào một cái huyệt chôn cất Trang chủ Tạ Chử Giang, sau đó sẽ hỏa táng một lượt trăm chiếc tử thi.

Thình lình nghe có tiếng động từ phía trong tòa đại điện vọng ra.

Phùng Phá Thạch giật mình ngưng bước, chú mắt nhìn vào cánh cửa tòa đại điện đèn đuốc đã tắt từ lâu, bóng tối mù mịt.

Thầm nghĩ đó là một hung thủ tàn sát Tạ gia trang, máu thù trong tim cậu bé sôi lên.

Gã vận công lên, song chưởng chuẩn bị xuất thủ giết ngay khi chiếc bóng kia vừa tới.

Chiếc bóng lao thẳng tới trước mặt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét lớn :

- Ngươi là ai?

Chiếc bóng dừng lại cho thấy rõ đó là một lão nhân. Lão cất giọng khàn khàn :

- Phùng công tử hãy ngừng tay, lão nô chính là Tần quản gia đây.

Phùng Phá Thạch buông tiếng thở nhẹ, thu hồi song chưởng, nhìn Tần quản gia :

- Thế ra Tần quản gia đó sao?

Tần quản gia bước tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch khẽ gật đầu :

- Chính là lão nô đây. Phùng công tử tới đây từ bao giờ?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Ta tới đây vừa đúng lúc Tạ sư thúc sắp chết. Ta cho uống linh đan, vận chân khí cho sư thúc hồi tỉnh trong giây lát. Sư thúc chỉ nói được vài lời rồi tắt thở, kế gặp Tần quản gia tới đó.

Cậu bé bảo tiếp với Tần quản gia :

- Tần quản gia, câu chuyện giáo đồ Thần Đạo giáo tới đây tàn sát Tạ gia trang như thế nào, hãy thuật lại cho ta được rõ ràng.

Tần quản gia bằng một giọng run run thuật lại mọi chuyện diễn biến vừa qua trong trận đại ác chiến giữa Trang chủ Tạ Chử Giang và Diêm Vương Tôn Giả cho Phùng Phá Thạch nghe.

Lão khóc lớn :

- Phùng công tử, lão nô vì võ công quá kém cõi, không trợ giúp gì được cho Tạ đại nhân, để đến nỗi đại nhân phải bị đại ác Diêm Vương Tôn Giả sát hại, tội thật đáng chết.

Phùng Phá Thạch rơi nước mắt khi nghe Tần quản gia kể chuyện bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tàn sát chúng đồ Tạ gia trang, và Diêm Vương Tôn Giả dùng quỷ kế đâm một kiếm vào bụng Tạ Chử Giang, lại còn sai khiến thuộc hạ cướp giật tài sản của nạn nhân.

Cậu bé nuốt hận nghẹn ngào xuống cổ, tìm lời khuyên nhủ Tần quản gia :

- Tần quản gia đừng nói như vậy. Lão không có lỗi gì với Tạ sư thúc cả. Tên đại ác ma Diêm Vương Tôn Giả công lực rất cao cường, lại vô cùng xảo quyệt. Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo lâu nay cực kỳ hung tợn như loài dã thú. Chúng uống máu người không biết hôi tanh, võ công cao cường, lão làm thế nào chống nổi với bọn chúng.

Tần quản gia cung kính :

- Đa tạ những lời chỉ giáo của Phùng công tử. Nhưng lão nô rất hận mình không biết làm cách nào báo thù cho Tạ đại nhân.

Phùng Phá Thạch khẳng khái :

- Chuyện báo thù cho Tạ sư thúc đã có ta lo liệu rồi, Tần quản gia khỏi phải bận tâm.

Chợt cậu bé hỏi :

- Còn sư thúc mẫu nơi đâu rồi, có thoát khỏi bàn tay đẫm máu của lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả hay không?

Tần quản gia lau nước mắt ngậm ngùi :

- Trước lúc bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới đấu trường, Tạ đại nhân đã ra lệnh cho nữ chủ nhân chạy trốn nên thoát khỏi tai nạn.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Sư thúc mẫu chạy trốn ngã nào, Tần quản gia có trông thấy hay không?

Trỏ tay về phía sau Tạ gia trang, Tần quản gia đáp :

- Lão nô trông thấy nữ Trang chủ chạy về phía sau cánh rừng già. Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo có đuổi theo nhưng không bắt được nữ chủ nhân.

Phùng Phá Thạch lại hỏi :

- Lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả có cướp đoạt được bí kíp Hàng Ma kiếm phổ của Tạ sư thúc hay không?

- Lão nô ẩn trốn trong chiếc thùng cây trong tòa đại sảnh, nghe bọn chúng bảo không tìm gặp pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ. Có lẽ nữ chủ nhân đã mang theo trong mình chạy trốn đi rồi.

- Còn Tạ tiểu thư, Tạ sư thúc có tìm ra tung tích hay chưa?

Tần quản gia lắc đầu :

- Tạ tiểu thư mất tích từ mười mấy năm qua. Tạ đại nhân đã phái nhiều môn đồ đi khắp mọi nơi tìm kiếm mãi đến nay vẫn chưa rõ tiểu thư thất lạc nơi đâu, chết sống lẽ nào. Đây cũng là một điều bất hạnh cho Phùng công tử.

Bỗng lão nói mau :

- Phùng công tử, hãy mau mau rời khỏi nơi này. Lão nô nghi ngờ bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sẽ còn quay trở lại đây lục soát, vơ vét cho sạch vàng bạc trong gia trang. Nếu lão Diêm Vương Tôn Giả có mặt, lão không bao giờ dung thứ cho công tử đâu. công lực của công tử chỉ chừng đó không thể nào đương đầu nổi với lão. Xin công tử đi ngay kẻo chẳng còn kịp nữa. Công tử có điều gì lão nô vô cùng ân hận.

Đưa mắt nhìn Trang chủ Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch nói :

- Ta định mai táng Tạ sư thúc rồi mới rời khỏi nơi này cũng chẳng muộn màng gì đâu. bây giờ ta chọn một nơi cao ráo, thoáng đạt, đào một cái huyệt tạm thời cho sư thúc an nghỉ. Sau này sẽ liệu toan.

Chợt nghe có tiếng gió khua động từ phía sau Tạ gia trang hình như tiếng gió khinh công của

người nào đó.

Tần quản gia kinh hãi :

- Phùng công tử, hình như bọn giáo đồ Thần Đạo giáo trở lại ở ngả sau Tạ gia trang. Công tử hãy chạy ngả trước cho mau. Chuyện mai táng Tạ đại nhân đã có lão nô lo liệu rồi, công tử đừng chần chừ nữa.

Lắng nghe ngóng quả có tiếng khinh công từ phía sau Tạ gia trang vọng tới, Phùng Phá Thạch nói mau :

- Ta đi đây, Tần quản gia hãy bảo trọng. Nếu trông thấy bọn chúng tới nữa hãy lẩn trốn đi, đừng chống cự. Sau này ta sẽ gặp lại lão.

Tần quản gia gấp rút :

- Phùng công tử hãy bảo trọng, trên con đường từ đây tới ngoài quan đạo coi chừng bọn giáo đồ Thần Đạo giáo còn mai phục nơi đâu đó xuất hiện bất ngờ ám hại công tử.

Nếu gặp bọn chúng, công tử hãy tìm cách bôn đào, đừng đấu nhau với chúng, rất tai hại.

Phùng Phá Thạch nhìn thi hài Trang chủ Tạ Chử Giang một lần cuối rồi phóng mình ra khỏi cổng, trổ thuật khinh công biến mất giữa trời khuya.

Chương 3: Hận Thù Chồng Chất

Sau khi rời khỏi Tạ gia trang, Phùng Phá Thạch đi từ cuối canh tư đến trưa ngày hôm sau tới thị trấn Vân Thai, còn cách Phùng Sơn bảo khoảng hai trăm dặm.

Trên quảng đường lại có nhiều sơn khê hiểm hóc khó đi, phải trải qua một buổi mới tới nơi.

Phùng Phá Thạch không ghé vào thực quán ăn uống vì sợ phí mất thời giờ, chỉ mua ba cái bánh bao, ăn vội vã rồi tiếp tục cuộc hành trình.

Cậu bé nghe trái tim đập mạnh bồi hồi hình như linh cảm trước đã có chuyện không lành xảy ra cho Phùng Sơn bảo.

Một điều nữa, Phùng Phá Thạch cần gấp rút gặp lại phụ thân Phùng Phá Sơn để trao lá thư của Trang chủ Tạ Chử Giang, bởi trong lá thư sư thúc viết có nhiều điều vô cùng hệ trọng liên quan tới Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch trổ thuật khinh công đi mãi cho tới khi ánh nắng chiều vừa tắt đã tới con đường nhỏ quanh co dẫn vào Phùng Sơn bảo.

Con đường này tới Phùng Sơn bảo có hơn hai mươi dặm đường sá rất khó đi.

Phùng Phá Thạch vừa phi thân vào con đường nhỏ, chợt giật mình dừng bước.

Cậu bé ngẩng mặt nhìn lên trông thấy một vùng khói lửa cuộn lên mù mịt.

Vùng khói lửa kia rõ ràng đúng là nơi tọa lạc của Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu lên :

- Nguy rồi! Phùng Sơn bảo bị đốt!

Bọn nào đốt Phùng Sơn bảo, nếu không phải là kẻ thù thì còn ai nữa.

Cậu bé rất đỗi kinh hoàng bật thốt :

- Ta hãy trở về cho mau!

Phùng Phá Thạch thi triển khinh công thần tốc băng mình vào con đường nhỏ.

Trong lòng cậu bé nóng như có lửa đốt, muốn tới Phùng Sơn bảo trong nháy mắt để xem chuyện gì.

Đi được vài dặm, thình lình Phùng Phá Thạch nhận ra từ phía trong xa xa có một bóng người phi thân ra, khinh công thuộc hàng thượng thừa.

Phùng Phá Thạch giật mình nhủ thầm :

- "Kẻ nào chạy tới đây, ta hãy dừng lại chờ xem hắn là ai?"

Cậu bé thu hồi thân pháp, dừng lại bên đường chờ chiếc bóng từ phía trong đi tới.

Chiếc bóng tới dần dần có vẻ quen thuộc. Trong lòng Phùng Phá Thạch nôn nao hồi hộp.

Chẳng mấy chốc chiếc bóng chỉ còn cách Phùng Phá Thạch chừng năm mươi trượng.

Nhận ra chiếc bóng chính là Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch vô cùng hoan hỉ.

Gã gọi to :

- Mẹ...

Triệu Phi Tần đang chạy tới, chợt nghe tiếng kêu ngẩng mặt lên nhìn.

Nhận ra Phùng Phá Thạch, mỹ phụ mừng rỡ kêu thương :

- Con!

Triệu Phi Tần phóng tới hai tay ôm chặt Phùng Phá Thạch, giọt lệ từ hai khóe mắt trào ra như suối.

Cách xa đã hơn một năm, nay gặp lại con mỹ phụ vì quá xúc động nghẹn cứng cổ họng chẳng nói được lời nào.

Phùng Phá Thạch ôm cứng lấy Triệu Phi Tần vùi đầu vào lòng mẹ, nước mắt tuôn ra thấm ướt áo mỹ phụ.

Thật lâu Triệu Phi Tần mới chịu buông Phùng Phá Thạch đưa tay lau giọt lệ.

Phùng Phá Thạch trỏ về hướng đám lửa cháy mịt trời, hỏi Triệu Phi Tần :

- Mẹ, đám cháy nào vậy?

Triệu Phi Tần sụt sùi :

- Con ơi, Phùng Sơn bảo đã bị đốt...

Phùng Phá Thạch tròn xoe hai mắt :

- Mẹ, kẻ thù nào đốt phá Phùng Sơn bảo?

Triệu Phi Tần thảm thiết :

- Kẻ thù...

Nhưng mỹ phụ vụt im bặt vì bên trái vừa nghe có tiếng vó ngựa từ phía trong Phùng Sơn bảo vọng tới.

Tiếng vó ngựa dập dồn, hình như rất nhiều tên kỵ mã sắp tới đây.

Phùng Phá Thạch nhìn về hướng có tiếng vó ngựa hỏi Triệu Phi Tần :

- Bọn người nào sắp chạy tới đây vậy mẹ?

Triệu Phi Tần nhìn đám cát bụi tung bay mà kinh hãi nói mau :

- Phùng nhi, bọn chúng đang đuổi theo mẹ...

Phùng Phá Thạch gấp lên :

- Bọn người nào vậy mẹ?

Triệu Phi Tần chưa kịp đáp lời, thình lình nghe tiếng quát từ phía sau :

- Đứng lại, nàng chạy không khỏi đâu.

Triệu Phi Tần hôm nay :

- Phùng nhi, chạy mau...

Mỹ phụ chụp lấy cánh tay Phùng Phá Thạch, hai người cùng trổ thuật khinh công chạy nhanh như gió hướng ra ngoài quan đạo.

Phía sau lưng tiếng vó ngựa ào ào, lại có tiếng quát to hơn :

- Đứng lại, nàng chạy không khỏi đâu.

Triệu Phi Tần càng thêm khiếp đảm, kéo lấy Phùng Phá Thạch trỗ thuật khinh công thần tốc chạy nhanh như khói tỏa.

Hai mẹ con Triệu Phi Tần chạy bất kể sự sống chết, bất kể hầm hố chông gai, đá ghềnh hai bên đường, miễn sao thoát khỏi bọn người đang đuổi theo rất gấp.

Ra tới quan đạo, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch vẫn chạy không ngừng nghỉ, bỏ xa dần dần tiếng vó ngựa ở phía sau lưng, chẳng bao lâu không còn nghe tiếng nữa.

Dù vậy, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch vẫn giữ nguyên tốc độ vì nơi này hãy còn gần con đường vào Phùng Sơn bảo.

Nửa thời khắc trôi qua, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch vượt qua khỏi cánh rừng già nguy hiểm, trước mặt hai người là một dãy núi đồi trùng trùng điệp điệp, ước lượng có tới mấy trăm ngọn núi, phải đi nửa ngày mới qua khỏi.

Nơi đây chỉ có một con đường độc đạo. Nếu mà bọn giáo đồ Thần Đạo giáo xuất hiện bất ngờ chận đường, quả thật là tuyệt lộ.

Trong lòng Triệu Phi Tần lo sợ không yên. Nhưng nơi đây là con đường duy nhất, chẳng còn con đường nào khác trốn chạy nữa.

Bấy giờ đã vào buổi hoàng hôn, chim chóc từng đàn kêu ríu rít kéo nhau tìm về tổ ấm.

Phùng Phá Thạch thấy cảnh sinh tình, lòng cảm khái vì những đàn chim kia còn có tổ ấm, còn gã và Triệu Phi Tần đang trong cảnh bôn đào, chẳng biết phải về đâu.

Vượt qua khỏi ba ngọn núi, vừa lọt qua một tảng đá bên tai Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch bỗng nghe có tiếng quát lớn :

- Đứng lại!

Từ phía trên các tảng đá, một loạt bóng người phi thân cản ngang quan đạo.

Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch giật mình, cùng thu hồi thân pháp đưa mắt nhìn tới.

Mười bốn tên thân hình vạm vỡ, vận y phục toàn đen, trên ngực gắn phù hiệu Thần Đạo giáo, tay cầm giới đao sáng ngời, dàn thành hàng ngang, mắt hướng về phía Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch.

Dĩ nhiên là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đã mai phục nơi đây từ lâu rồi.

Chưa rõ bọn đó là ai, Phùng Phá Thạch hỏi Triệu Phi Tần :

- Bọn kia là ai vậy mẹ? Sao trông bọn chúng mặt mày hung ác như thế kia?

Triệu Phi Tần đáp khẽ :

- Bọn chúng là giáo đồ Thần Đạo giáo đón đường mẹ con ta đấy. Con hãy chuẩn bị mau.

Nghe nói tới Thần Đạo giáo, lửa hận trong trái tim Phùng Phá Thạch như cháy phừng phừng, liền rút ngay thanh kiếm trong tay, sát khí xung lên đầy mặt.

Cậu bé nghiến răng :

- Mẹ, để con tới giết bọn chúng.

Triệu Phi Tần giữ chặt bàn tay Phùng Phá Thạch :

- Con đừng vọng động, hãy chờ xem bọn chúng nói gì.

Tên cầm đầu quát to :

- Chư huynh đệ, hãy xông lên bắt ả Triệu Phi Tần và tên oắt con Phùng Phá Thạch cho ta.

Mười bốn thanh giới đao trong tay mười bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo vung lên cùng lượt, phóng tới trước mặt Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giận dữ hét :

- Tiểu gia liều chết với bọn ngươi.

Đoản kiếm trong tay Phùng Phá Thạch cất lên :

Ánh kiếm vọt tới nửa chừng biến thành những đóa hoa kiếm điểm vào bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo, trông giống như những đóa hoa rơi.

Phùng Phá Thạch xuất chiêu "Tán Hoa Phi Vũ". Chiêu thức đã được Triệu Phi Tần dạy cho lúc gã còn ở thủa ấu thơ và tập luyện đến nay nên rất thuần thục.

Đồng thời, Triệu Phi Tần cũng xuất chiêu "Tán Hoa Phi Vũ", vô số kiếm ảnh chớp tới mười tên giáo đồ Thần Đạo giáo nhanh tợ sét giật lưng trời.

Kiếm ảnh như chớp giăng, che ngay trước mặt. Kiếm khí rít gió vèo vèo nghe ghê tợn, chận lấy mười bốn thanh giới đao của bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Soảng... soảng... soảng...

Đao kiếm chạm nhau chan chát, từng đóa hoa lửa rực bắn đi mọi nơi.

Bỗng nghe hai tiếng kêu uất nghẹn. Lập tức hai chiếc đầu bay ra rơi xuống lăn lông lốc trên mặt đất.

Hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo vì xem thường Phùng Phá Thạch là một đứa bé nên không đề phòng, bị nhát kiếm của hắn chém bay đầu chỉ kêu được nửa tiếng.

Triệu Phi Tần thét :

- Cho hai ngươi chết.

Trường kiếm của Triệu Phi Tần vừa thu hồi lại nhanh lẹ phóng tới, hóa thành hàng trăm ánh kiếm nhằm vào hai tên giáo đồ đứng trước mặt.

Phập... phập...

Lại hai tiếng rú uất nghẹn. Hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo lảo đảo thối lui, hai tay ôm lấy ngực, máu phun thành vòi, té quị xuống đất nằm im.

Hai tên này vừa bị nhát kiếm của Triệu Phi Tần đâm thấu từ trước ngực tới sau lưng chết một cách vô cùng thê thảm.

Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh kiếm chuẩn bị xuất chiêu.

Mười tên giáo đồ Thần Đạo giáo còn lại quá đỗi kinh hoàng, phóng mình sang hai phía, hết nhìn bốn cái tử thi của đồng bọn lại nhìn hai mẹ con Triệu Phi Tần.

Bọn chúng không ngờ kiếm pháp của Triệu Phi Tần và cậu bé kỳ diệu đến thế.

Nhất là bọn chúng không thể nào tưởng tượng nổi Phùng Phá Thạch, một đứa bé tuổi mới mười bốn, mười lăm mà kiếm pháp lại cao thâm như vậy.

Cơ hội đã đến, Triệu Phi Tần chẳng dám chậm trễ vì sợ còn có số đông giáo đồ Thần Đạo giáo kéo tới. Mỹ phụ nói thật mau :

- Phùng nhi, chạy mau...

Mỹ phụ nắm tay Phùng Phá Thạch cùng trổ thuật khinh công vượt qua khỏi mười tên giáo đồ Thần Đạo giáo, nhắm phía trước chạy nhanh như làn khói tỏa...

Hoàng hôn xóa mờ cỏ cây, vạn vật. Bóng tối từ muôn hướng kéo về.

Triệu Phi Tần vẫn nắm chặt lấy tay Phùng Phá Thạch chạy nhanh không ngừng nghỉ.

Trên quãng độc đạo này rất nguy hiểm, mỹ phụ định vượt qua dãy núi tới cánh rừng phía trước chạy vào trong lẩn trốn khỏi bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo trông thấy đuổi theo.

Chạy trên ba mươi dặm, chợt nghe có tiếng vó ngựa từ phía trước mặt phi tới.

Không cần phải nghĩ ngợi vẫn biết đó là đoàn kỵ mã của bọn giáo đồ Thần Đạo giáo chứ chẳng còn là ai nữa.

Phía trước mặt có kẻ thù, phía sau lại có kẻ thù, không còn con đường nào đào tẩu được nữa, bởi hai bên toàn là vách núi dựng thẳng, khỉ vượn khó leo.

Triệu Phi Tần hoảng sợ nói mau :

- Phùng nhi chạy tới chỗ kia lên núi.

Hai người phóng tới phía trước, có một cái khe đá nhỏ, cùng phi thân lên ngọn núi.

Lên tới đỉnh núi, Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch tiến sâu vào những ngọn núi điệp trùng.

Vượt qua hết năm ngọn núi cách quan đạo đã xa, không còn nghe tiếng vó ngựa vừa lúc vầng trăng tròn vành vạnh nhô lên khỏi đỉnh núi xa xa, soi ánh sáng xanh xanh dìu dịu trên cỏ cây vạn vật.

Tới đỉnh núi có khoảng bình đài chu vi chừng năm trượng, Triệu Phi Tần buông tiếng thở phào.

Mỹ phụ nói :

- Phùng nhi, hãy dừng lại đây.

Hai mẹ con thu hồi thân pháp đáp trên bình đài, nơi có mấy phiến đá bằng phẳng.

Trên bình đài vắng lặng chỉ nghe thỉnh thoảng tiếng gió vì vèo.

- Phùng nhi hãy lại ngồi chỗ kia.

Triệu Phi Tần dắt tay Phùng Phá Thạch tới ngồi xuống phiến đá bằng phẳng.

Triệu Phi Tần buông một tiếng thở dài, căm hận :

- Phùng nhi, mẹ tưởng đã chết rồi!

Phùng Phá Thạch thở hổn hển một lúc rồi nói :

- Mẹ ơi, con cũng tưởng đã chết rồi. Bọn Thần Đạo giáo thật là hung tợn.

Nhớ lại chuyện đã qua, cậu bé hỏi :

- Mẹ, kẻ thù nào tới đốt phá Phùng Sơn bảo vậy mẹ?

Triệu Phi Tần buồn bã :

- Chính bọn Thần Đạo giáo đã tới đốt Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch giật mình :

- Mẹ, phụ thân con có đánh nhau với bọn Thần Đạo giáo không?

Triệu Phi Tần gật đầu :

- Phụ thân con và mẹ cùng chúng môn đồ đánh nhau với hàng trăm tên Thần Đạo giáo một trận ác liệt. Chúng ta chống cự không nổi nên bọn chúng đốt phá Phùng Sơn bảo, mẹ phải bỏ chạy.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng :

- Mẹ, phụ thân con ở đâu rồi. Không có chạy theo mẹ hay sao?

Triệu Phi Tần nức nở :

- Phụ thân con đã... chết rồi...

Phùng Phá Thạch thét :

- Chết rồi!

Cậu bé nhào vào trong lòng Triệu Phi Tần òa ra khóc lớn nghe vô cùng thê thảm.

Triệu Phi Tần ôm chặt lấy Phùng Phá Thạch, giọt lệ thánh thót trào ra như suối. Nỗi thương tâm dâng lên cùng cực trong lòng.

Mỹ phụ im bặt nghẹn cứng cả cổ họng không nói thêm được một lời nào nữa.

Phùng Phá Thạch khóc một lúc thật lâu trong lòng mẹ, chợt nín bặt buông Triệu Phi Tần ra, đưa tay lau sạch nước mắt.

Cậu bé hỏi :

- Mẹ, kẻ thù nào giết phụ thân con?

Triệu Phi Tần sụt sùi :

- Chính là lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn đã giết phụ thân con.

Ánh mắt Phùng Phá Thạch lóe rực lửa căm thù :

- Mẹ, tại sao lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn lại giết phụ thân con?

Triệu Phi Tần đáp :

- Lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn cùng sáu bang hội kéo theo trên hai trăm môn đồ tới Phùng Sơn bảo, bắt buộc phụ thân con phải giao nộp pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục. Phụ thân con chống lại, nên lão đại ác ma ra lệnh cho bọn chúng tấn công phụ thân con và mẹ cùng chúng môn đồ Phùng Sơn bảo. Vì yếu thế phụ thân con bị giết. Bọn chúng tàn sát tất cả môn đồ rồi đốt luôn Phùng Sơn bảo, chỉ còn một mình mẹ nhanh chân thoát chạy.

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Mẹ, sáu bang hội nào hợp với lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn đánh phá Phùng Sơn bảo?

Triệu Phi Tần căm hận :

- Sáu bang hội đó là Thanh Vân bang của Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của lão Ngụy Khôn, Kỳ Môn bảo của lão Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của ả Tuyết Hồn Tiên Tử, Hồng Loan cung của Bách Cốt Ma Cơ. Sáu bang hội này bị lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn bắt đến dự vào trận tàn sát chúng môn đồ Phùng Sơn bảo và giết phụ thân con.

Phùng Phá Thạch nắm chặt hai bàn tay thốt :

- Lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn và sáu bang hội, tiểu gia thề bằm thây các ngươi ra làm muôn đoạn báo thù cho phụ thân.

Phùng Phá Thạch không khóc nữa, bỗng trở nên bình tĩnh lạ lùng, máu hận thù sôi sùng sục trong huyết quản.

Triệu Phi Tần bảo :

- Phùng nhi, con hãy ngồi xuống cho mẹ hỏi.

Phùng Phá Thạch ngồi xuống phiến đá.

Triệu Phi Tần nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng nhi, con từ Tân Hồn Động trở về đây phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu.

- Thưa mẹ, đúng vậy. Con đang luyện tập võ công chợt nhớ phụ thân và mẹ nên xin sư phụ trở về một tháng đâu ngờ Phùng Sơn bảo gặp thảm trạng như thế này.

Triệu Phi Tần hỏi :

- Tàn Hồn lão sư huynh đã truyền dạy võ công cho con được đến đâu rồi.

- Sư phụ bảo con còn quá trẻ, nội lực chưa đủ tập luyện tuyệt chiêu, nên chỉ dạy cho con bí pháp bồi ngươn chân khí và khinh công, chờ hai năm nữa sư phụ sẽ dạy cho con kiếm pháp. Tàn Hồn tam thức và chưởng pháp Càn Khôn Thái Cực.

Sực nhớ lại chuyện Tạ Chử Giang, Phùng Phá Thạch nói :

- Mẹ, trên đường trở về con ghé Tạ gia trang, chúng môn đồ của Tạ sư thúc vừa trải qua một trận thảm sát chết không còn một mạng nào.

Triệu Phi Tần giật mình mở to đôi mắt :

- Con nói sao, Tạ gia trang bị tàn sát ư?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Thưa mẹ, đúng vậy. Chính lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đã kéo bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới đánh phá Tạ gia trang, giết các môn đồ rồi lão giết luôn Tạ sư thúc. Lúc con tới sư thúc đang hấp hối ký thác cho con lá thư và mảnh ngọc gửi cho phụ thân.

Triệu Phi Tần tái hẳn sắc mặt :

- Lá thư chiêu Tạ lão huynh ở đâu, con hãy trao cho mẹ xem?

Phùng Phá Thạch móc lấy lá thư của Tạ gia trang trao cho Triệu Phi Tần.

Triệu Phi Tần tiếp lấy lá thư mở ra đọc, cắn chặt vành môi dưới, cố trấn áp cơn xúc động mạnh.

Đọc lá thư xong, Triệu Phi Tần bật thốt :

- Hỡi ơi...

Rồi mỹ phụ nén bật tiếng khóc trong nghẹn ngào...

* * * * *

- Ha ha ha... ha ha... ha ha ha...

Giọng cười quái gở ghê rợn từ trên đỉnh núi vọng xuống bình đài nghe sởn cả tóc gáy.

Triệu Phi Tần và Phùng Phá Thạch giật mình vùng đứng phắt dậy ngẩng đầu nhìn lên ngọn núi.

Mỹ phụ thét lớn :

- Nhân vật nào, hãy xuất hiện mau!

Một giọng trầm khàn như loài quỷ mị vọng xuống :

- Hãy chờ đó, phó bản tòa sẽ xuống ngay.

Từ trên cao hơn bốn mươi trượng, ba chiếc bóng người to lớn đáp xuống bình đài.

Ba chiếc bóng ngưng lại cho thấy người đứng giữa là lão quái nhân hình dạng cổ quái, mình vận hồng bào, ánh mắt nửa đỏ nửa xanh chớp ma quang lạnh lẽo.

Hai bên hai tên đại hán vận võ phục xanh, mặt mũi cực kỳ hung tợn, lưng giắt giới đao.

Triệu Phi Tần khẽ rùng mình, nhưng vẫn giữ thật bình tĩnh :

- Lão là ai?

Quái nhân cất giọng trầm khàn :

- Phó bản tòa là Phó giáo chủ Thần Đạo giáo chờ mẹ con nàng nơi đây đã lâu rồi.

Phùng Phá Thạch khẽ than :

- Lão đại ác ma này là ai, có phải chính lão đã tàn sát chúng môn đồ Tạ gia trang giết chết Tạ sư thúc hay không. Ta phải bằm thây lão ra làm muôn đoạn báo thù cho sư thúc.

Cậu bé rút thanh đoản kiếm bên lưng ra thét :

- Lão tới đây có chuyện gì?

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt rực ma quang cười khà :

- Oắt con hãy câm cái mồm hôi sữa lại, phó bản tòa đi tìm bắt hai mẹ con ngươi mang về bản giáo. Hãy quì xuống đó chịu trói, chống cự sẽ mất mạng.

Triệu Phi Tần khiếp đảm, tự biết mình và Phùng Phá Thạch không thể nào chống nổi Diêm Vương Tôn Giả, lại còn có hai tên đại hán áo xanh.

Mỹ phụ đào mắt nhìn quanh tìm đường cùng Phùng Phá Thạch tẩu thoát.

Nhưng Phùng Phá Thạch đang lúc máu hận sôi trào không còn máu sợ, hét lớn :

- Lão đại ác ma, tiểu gia sẽ băm thây ngươi ra làm muôn mảnh báo thù cho Tạ sư thúc.

Cậu bé toan xuất chiêu, chợt Triệu Phi Tần đã nắm chặt cánh tay cậu, khẽ nói :

- Phùng nhi đừng vọng động. Hãy chờ mẹ hỏi lão quỷ này vài câu rồi sẽ động thủ.

Mỹ phụ cố duy trì để tìm phương cách cùng Phùng Phá Thạch chạy trốn.

Triệu Phi Tần vờ hỏi Diêm Vương Tôn Giả :

- Bọn lão vì tìm ta chờ ở nơi đây có chuyện gì lại đòi bắt mẹ con ta về Thần Đạo giáo?

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Triệu Phi Tần bằng ánh mắt nửa đỏ nửa xanh, lạnh lẽo như ma đăng, cất giọng như quỷ hú :

- Phó bản tòa và nhị vị Thủ tòa đi tìm nàng lấy pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục. Nàng có mang bảo vật theo trong người hay không, hãy mau mau giao nộp cho ta...

Lão dọa tiếp :

Nếu nàng ngoan ngoãn giao nộp bí kíp, phó bản tòa sẽ liệu lượng khoan thứ cho hai mẹ con nàng được an toàn ra đi, bằng nghịch mạng chờ khi ta động thủ chắc chắn nàng sẽ rơi vào cái cảnh đắm ngọc trầm châu. Ta sẽ bắt nàng vùi dập cho đến lúc hoa tàn nhụy rữa và bắt tên oắt con kia tra tấn, phải cung khai nơi ẩn của lão quỷ Tàn Hồn Quái Nhân.

Nghe Diêm Vương Tôn Giả nói sư phụ là lão quỷ, Phùng Phá Thạch cháy bừng lửa giận, khẽ thầm bên tai Triệu Phi Tần :

Mẹ, lão quỷ này có phải là Diêm Vương Tôn Giả hay không. Xem ra lão hung tợn quá vậy?

Triệu Phi Tần đáp nhỏ :

Lão đứng giữa chính là Diêm Vương Tôn Giả, Phó giáo chủ của Thần Đạo giáo. còn hai tên kia là Thủ tòa. Công lực của lão cao thâm xuất quỷ nhập thần, mẹ con chúng ta chưa phải là đối thủ của bọn lão đâu, con hãy bình tĩnh đừng vọng động, chờ mẹ tìm cách đối phó với lão.

Triệu Phi Tần nghiêm sắc mặt :

- Bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục không có trong mình ta. Bọn lão đi tìm mẹ con ta làm cho vô ích.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận :

- Phó bản tòa đã nói rồi, nàng ương ngạnh thì đừng trách ta sao ra tay ác độc.

Trố cặp mắt nhìn từ gương mặt tới gò ngực ẩn trong làn lụa của Triệu Phi Tần, Diêm Vương Tôn Giả cất tiếng cười khẽ :

- Xem qua nàng rất xinh đẹp. Nàng có một thân hình no tròn, hai trái đào vun như hai quả núi, vô cùng hấp dẫn. Phó bản tòa sẽ bắt nàng hưởng khoái lạc thần tiên trong một tháng cho phỉ chí bình sinh, sau đó sẽ lục tìm bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục cũng chẳng muộn màng gì.

Lão trỏ Phùng Phá Thạch :

- Còn thằng oắt con kia hãy đứng đó, không được động đậy.

Diêm Vương Tôn Giả giơ ngọn chưởng lên biến thành năm ngọn quỷ trảo vỗ vào người Triệu Phi Tần.

Năm ngọn quỷ trảo đen sì nhanh như chớp điểm vào năm đại huyệt của mỹ phụ.

Triệu Phi Tần thét lên một tiếng, rung thanh trường kiếm xuất chiêu "Tán Hoa Phi Vũ" trông như một trận hoa bay đón lấy năm ngọn quỷ trảo của Diêm Vương Tôn Giả.

Đồng thời Phùng Phá Thạch thét :

- Lão quỷ không được vô lễ với mẹ ta.

Miệng hét, tay cậu bé xuất chiêu "Nhất Tinh Xạ Nguyệt", đâm một nhát đoản kiếm vào bên hông trái của Diêm Vương Tôn Giả nhanh như chớp.

Nhưng hai tên đại hán Thủ tòa Thần Đạo giáo đã đồng thanh quát lớn :

- Tiểu quỷ muốn chết!

Cả hai cùng lượt cất ngọn chưởng lên vỗ vào mình Phùng Phá Thạch hai đạo kình nặng ngàn cân.

Phùng Phá Thạch đang trên đà phóng tới đâm nhát kiếm vào lưng Diêm Vương Tôn Giả nên không tài nào tránh né hay chống đỡ kịp, trong khi hai đạo kình chỉ còn cách ba thước.

Bình... bình...

Phùng Phá Thạch trúng nhằm hai đạo kình nặng ngàn cân của hai tên đại hán Thủ tòa, ré lên một tiếng thê thảm, thân hình bé nhỏ bay bổng lên cao hơn ba trượng, rơi trở xuống lăn nhào xuống thung lũng dưới chân núi.

Chương 4: Biến Cố Thương Đau

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc...

Phùng Phá Thạch mở mắt ra nhìn thấy vầng trăng đã tàn, sắp lặn xuống phía trời tây.

Cậu bé gượng gạo ngồi lên, toàn thân đau nhức, xương cốt như chia lìa...

Ộc!

Gã phun ra một búng máu, ruột gan như có ai cấu xé, tự hiểu mình đang mang nội thương trầm trọng.

Hồi tưởng chuyện đã qua, Phùng Phá Thạch vụt đứng dậy, cất tiếng gào to :

- Mẹ ơi... mẹ đâu rồi?

tứ bề im lặng.

Nhớ lại trận giao đấu cùng bọn Diêm Vương Tôn Giả vừa rồi, Phùng Phá Thạch bất kể mình đang mang trọng thương, vừa bò lên núi, vừa thét gào :

- Mẹ ơi... mẹ đâu rồi?

Không nghe tiếng đáp của Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch kinh hoàng lại vừa bò lên vừa gào to hơn trước :

- Mẹ ơi... con là Phùng Phá Thạch đây... mẹ ở nơi đâu?

Cậu bé cố nhịn cơn đau xé ruột xé gan, bò lết lên ngọn núi.

Tới bình đài, Phùng Phá Thạch thở hồng hộc, mồm lại phun ra một búng máu tươi.

Cậu bé nằm vật trên bải cỏ thở một lúc, lại lóp ngóp đứng lên dáo dác tìm kiếm Triệu Phi Tần.

Trên đỉnh đài vắng bặt không thấy Triệu Phi Tần ở đâu, chỉ nghe tiếng gió núi thổi rì rào.

Phùng Phá Thạch không gọi mẹ nữa, đứng trơ như một pho tượng ngẩn ngơ như kẻ đã bị mất hồn.

- Phụ thân đã chết, nay mẹ lại mất tích, chẳng biết sống chết lẽ nào, còn gì đau thương hơn nữa!

Đứng ngẩn ngơ một lúc thật lâu, Phùng Phá Thạch hồi tâm lại, chậm chậm bước đi, đảo mắt tìm kiếm dấu vết trên bình đài.

Trông thấy có những vết máu đã khô vướng mắc trên đám cỏ, Phùng Phá Thạch toát lạnh cả mồ hôi.

Cậu bé ngồi xuống đếm có tất cả hai mươi bốn vết máu khô. Rõ ràng mẹ chàng đã đánh nhau một trận tử sanh cùng Diêm Vương Tôn Giả và hai tên đại hán Thủ tòa.

Bước tới vài bước, chợt nhận ra hai món vật nằm trên đám cỏ, Phùng Phá Thạch nhặt lấy đưa lên nhìn.

Món vật thứ nhất là lá thư của Tạ Chử Giang đã hoen vết máu.

Món vật thứ hai chính là chiếc áo của Triệu Phi Tần đã bị xé rách toang, chứng tỏ đêm qua mẹ đã bị bọn Diêm Vương Tôn Giả cưỡng hiếp.

Phùng Phá Thạch hét :

- Mẹ...

Chỉ kêu lên được một tiếng thảm khốc, cậu bé ngã lăn ra nằm bất tỉnh trên đám cỏ...

* * * * *

Mặt trời vừa mọc đằng đông.

Phùng Phá Thạch cũng vừa tỉnh lại, mở hai mắt ra.

Khắp cả toàn thân của cậu bé đau nhức, đau đớn như có ai dần.

Cậu bé đưa mắt nhìn xuống chân nhận ra chiếc áo rách đẫm máu của Triệu Phi Tần dưới đất.

Cậu bé nhặt lấy chiếc áo của Triệu Phi Tần ôm vào lòng cất lên tiếng khóc lớn :

- Mẹ ơi... mẹ đã chết rồi... mẹ để cho con chiếc áo này đây.

Thân hình run rẩy như vừa trúng chưởng, căm hận Phùng Phá Thạch té quỵ xuống đất không còn đứng dậy nổi nữa.

Phần thì đang mang nội thương quá nặng, phần xúc động mạnh vì cái chết của Triệu Phi Tần, cậu bé ngã nằm trên đám cỏ nửa mê nửa tỉnh một lúc rất lâu.

Phùng Phá Thạch cố gượng ngồi trở lên lấy một viên linh đan nuốt chững, nhắm hai mắt lại, vận chân khí chân nguyên chạy mười hai vòng đi, mười hai vòng lại trong các huyệt đạo để điều trị nội thương.

Mặt trời lên khỏi núi, ánh nắng dội xuống ấm áp chan hòa trên cỏ cây vạn vật.

Phùng Phá Thạch đã chữa nội thương được năm sáu phần, cơn đau nhức thuyên giảm rất nhiều.

Cậu bé đứng lên nhìn thung lũng chân núi, lẩm bẩm một mình :

- Ta hãy xuống núi tìm xác mẹ...

Phùng Phá Thạch chầm chậm lần bò đi xuống chân núi. Vì nội thương chưa lành hẳn, không thể thi triển khinh công nhanh lẹ như trước được.

Xuống tới chân núi, cậu bé rảo tìm chung quanh trông thấy có ba cái vực sâu thăm thẳm, phía dưới tối mịt mù.

Phùng Phá Thạch muốn xuống đáy vực tìm thi thể của Triệu Phi Tần nhưng đáy vực sâu ngàn trượng, lại trong mình quá mỏi mệt nên không thể nào xuống được.

Cậu bé ngơ ngác đứng bất động.

Bây giờ biết phải tìm mẹ ở nơi đâu, hoặc đêm rồi bọn Diêm Vương Tôn Giả giết mẹ cậu chết đi rồi vứt thây xuống một trong ba cái vực thẳm này, hoặc bốn lão bắt mẹ mang đi xa rồi, đâu còn cách nào đuổi theo kịp, hơn nữa đến nay vẫn chưa biết sào huyệt của Thần Đạo giáo ở nơi nào.

Máu hận thù sôi lên sùng sục trong trái tim, Phùng Phá Thạch trợn mắt lên :

- Diêm Vương lão quỷ, Xích Phát lão quỷ, tiểu gia thề moi lấy tim gan các ngươi trả thù cho phụ thân và mẹ ta.

Cậu bé cất chiếc áo rách đẫm máu của Triệu Phi Tần vào túi hành trang, vì đây là di vật cuối cùng của mẹ.

Cậu nghĩ thầm :

- "Nay Phùng Sơn bảo đã bị tàn phá, Tạ gia trang cũng chẳng còn, ta hãy trở về Tàn Hồn động gặp lại sư phụ, thuật rõ mọi chuyện xảy ra, xem sư phụ dạy bảo thế nào. Sau đó mới đi tìm bọn ác ma rửa hận".

Quyết định rồi, Phùng Phá Thạch men theo con đường hẹp trong dãy núi trở ra ngoài quan đạo, đi

thẳng về phía tây...

* * * * *

Ánh nắng chiều chưa tắt, Phùng Phá Thạch đã tới con sơn đạo quanh co dẫn vào Tàn Hồn động.

Chợt cậu bé rùng mình mấy cái, một luồng giá lạnh chạy thẳng vào người.

Cậu bé bật thốt :

- Chuyện gì lại xảy ra nữa đây, chẳng lẽ nào...

Phùng Phá Thạch không dám nghĩ tới nữa. Đã một lần linh giác báo trước cho gã biết có điềm bất hạnh xảy ra, quả đúng như điều dự đoán. Giờ gã rất sợ chuyện tóc tang cứ mãi diễn ra trong cuộc đời đơn độc.

Phùng Phá Thạch nóng lòng tiến nhanh vào con sơn đạo, mặc cho thỉnh thoảng cơn đau nhức lại hành hạ trong cơ thể.

Còn cách Tàn Hồn động chừng vài dặm chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có tiếng sấm chưởng nổ vang rền.

Cậu bé kinh hãi kêu lên :

- Thôi đúng rồi, chắc chắn sư phụ ta đang đấu nhau với một bọn đại ác ma nào đó, ta hãy đi nhanh.

Cậu bé cắn răng chịu đựng cơn đau vận chân khí trổ khinh công chạy nhanh vào hướng Tàn Hồn động, Nhưng vì nội thương chưa lành hẳn, Phùng Phá Thạch không thể nào tiến thật nhanh theo ý muốn của mình được.

Phùng Phá Thạch chỉ mới tới Tàn Hồn động học võ công của Tàn Hồn Quái Nhân khoảng một năm.

Trong thời gian này chỉ vì tuổi còn quá trẻ, lão quái nhân chỉ dạy cho cách bồi nguyên chân khí, và thân pháp chứ chưa truyền dạy một chiêu nào.

Cứ như lời sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, đợi hai năm sau khi cậu bé có một số nội lực khả dĩ, lão sẽ truyền dạy cho cậu chưởng pháp, chỉ lực và kiếm pháp.

Dù thời gian sống với sư phụ chẳng bao lâu, nhưng tình của Phùng Phá Thạch đối với Tàn Hồn Quái Nhân rất đậm đà thắm thiết. Cậu xem lão nhân như những người thân của mình, hết mực cung kính, thương yêu, nên khi nghe tiếng sấm chưởng nổ rền, cậu rung động cả tâm can. Cậu vô cùng lo sợ cho tính mạng của sư phụ.

Vì biết đâu đối thủ của sư phụ là bọn đại ác ma đã từng đi tìm lấy lão nhân để chiếm lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm như lời lão nhân đã nói trước lúc cậu bé ra đi.

Chẳng bao lâu Phùng Phá Thạch chỉ còn cách Tàn Hồn động chừng ba mươi trượng.

Cậu bé phóng mắt nhìn tới, nhận ra Tàn Hồn Quái Nhân đang đấu nhau kịch liệt với năm người.

Nhìn kỹ lại đó là năm lão quái nhân vận hồng bào và cam bào vây đánh từ năm phía.

Lão quái nhân vận hồng bào chính là Diêm Vương Tôn Giả mà cậu bé đã gặp trên bình đài từ đêm qua.

Lão nhân tóc râu đỏ hoe chắc chắn là Xích Phát Đại Ma Tôn.

Lão nhân gương mặt nửa xanh nửa trắng đúng là Lưỡng Diện Quái Nhân.

Còn lại hai lão quái nhân chắc hẳn là Vạn Độc Thánh Sư và Liệt Hỏa Ma Quân chứ không còn ai khác.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm như thế.

Nhìn rõ sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đã rơi vào cái thế hạ phong dù lão nhân xuất các chiêu pháp cực kỳ lợi hại với thanh Tàn Hồn huyết kiếm chiếu rực huyết quang.

Nhưng năm lão đại ma kia công lực cao thâm vô lượng, thân pháp nhanh nhẹn như ma như quỷ lại đứng trấn theo lối ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ tạo thành kỳ trận vây chặt lấy lão nhân từ năm hướng.

Năm lão đại ma đầu sử dụng toàn bằng chưởng lực từ năm mặt tấn công Tàn Hồn Quái Nhân.

Bóng chưởng trùng trùng hai màu đen xám cao như núi đổ ập vào đầu lão nhân.

Tàn Hồn Quái Nhân tay phải sử dụng thanh Tàn Hồn huyết kiếm, tay trái xuất chưởng ngăn chống khắp cả năm phía.

Chưởng âm liên tiếp nổ trấn động, kình khí phóng qua tám hướng vùn vụt, lẫn lộn ánh huyết quang chớp lòa cả mắt.

Tình thế xem ra vô cùng nguy ngập cho Tàn Hồn Quái Nhân, chỉ đấu vài mươi hiệp nữa có lẽ sẽ phải thúc thủ với năm lão đại ác ma kia.

Phùng Phá Thạch rất đỗi kinh hoàng, rút thanh đoản kiếm ra toan phóng tới trợ lực cùng sư phụ.

Nhưng chợt nhớ mình mang nội thương chưa lành, hơn nữa võ công còn thô thiển, cậu bé kịp thời thu hồi thân thủ.

Nhìn vào đấu trường quan sát phút giây Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm :

- Ta không nên lộ diện đấu nhau với bọn lão quỷ này. Ta hãy tới ẩn phía sau cây cổ thụ to lớn kia xem thế nào rồi tùy tình thế mà hành động.

Bằng một thân pháp nhẹ nhàng của phụ thân Phùng Phá Sơn đã truyền dạy từ thuở ấu thơ, Phùng Phá Thạch như chiếc bóng ma phi tới đứng phía sau cây cổ thụ, phóng mắt nhìn vào đấu trường.

Cậu bé nhận ra Diêm Vương Tôn Giả đang quay lưng về phía cây cổ thụ, máu hận thù sôi lên.

Gã nghĩ thầm :

- "Ta hãy thừa cơ hội lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đang day lưng về phía này bất ngờ phóng kiếm ám kích lão. Cho dù công lực và thân pháp của lão có cao cường tới đâu, nếu không chết cũng bị trọng thương. Như vậy ắt phá vòng vây cho sư phụ một cách chẳng khó khăn gì".

Thầm tính như vậy rồi, Phùng Phá Thạch nắm chắc thanh đoản kiếm trong tay chuẩn bị xuất thủ.

Đợi đến lúc Diêm Vương Tôn Giả vừa tấn công Tàn Hồn Quái Nhân một chiêu, tháo lùi lại hai bước, Phùng Phá Thạch lao tới, vận toàn lực phóng thanh đoản kiếm vào lưng lão.

Thanh đoản kiếm bay vèo tới lưng Diêm Vương Tôn Giả nhanh như chớp.

Dù là một lão đại ma đầu công lực cao thâm tới mức thượng thừa, thân pháp nhanh nhẹn như bóng quỷ, nhưng Diêm Vương Tôn Giả mãi lo đấu nhau cùng Tàn Hồn Quái Nhân, tránh né làn huyết qung khiếp người của thanh Tàn Hồn huyết kiếm, hơn nữa đâu ngờ giữa lúc này lại có kẻ rình rập sau lưng ám kích bất ngờ. Tới khi lão phát giác tiếng gió tít vèo vèo, thanh đoản kiếm chỉ còn cách lưng lão chừng nửa thước. Lão không còn phương cách nào tránh né cho kịp nữa.

Nhưng lão vẫn lắc mình một cái, lệch đi một tấc.

Phập!

Thanh đoản kiếm cắm phập vào lưng Diêm Vương Tôn Giả phía bên phải.

Diêm Vương Tôn Giả gầm lên như sư tử bị thương, thân hình lảo đảo lui về phía sau ba bốn bước.

Lão quay tay ra sau lưng nắm lấy chuôi thanh đoản kiếm rút phăng ra.

Phực!

Thanh đoản kiếm rút ra, một vòi máu từ trên lưng lão phun ra xối xả.

Diêm Vương Tôn Giả lại gầm to, loạng choạng mấy cái, té quỵ xuống đất.

Xích Phát Đại Ma Tôn kinh hãi lao tới đở Diêm Vương Tôn Giả đứng lên.

Ba lão đại ma đầu kinh hoàng trố mắt nhìn qua.

Phùng Phá Thạch hoan hỉ lao về phía Tàn Hồn Quái Nhân kêu lên :

- Sư phụ...

nhưng lão đại ma đầu áo đỏ ngó thấy quát to một tiếng, chấn một đạo kình nặng ngàn cân vào người Phùng Phá Thạch đang lúc còn lơ lửng ở lưng chừng.

Bình...

Phùng Phá Thạch ré lên, thân hình bay bổng lên cao, rơi xuống gần Tàn Hồn Quái Nhân hôn mê luôn...

* * * * *

Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Phùng Phá Thạch từ cõi vô thức trở lại mơ hồ, nửa mê nửa tỉnh.

Cậu bé mơ màng nghĩ mình đang còn sống trên cõi thế gian.

Chợt cậu bé nghe bên tai văng vẳng có tiếng gọi của Tàn Hồn Quái Nhân :

- Phùng nhi... Phùng nhi... tỉnh lại...

Phùng Phá Thạch cố thoát khỏi mơ hồ từ từ mở hai mắt ra.

Cậu bé nhìn thấy sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đang ngồi tĩnh tọa trước mặt.

Thân mình y phục của Tàn Hồn Quái Nhân đầy máu, luôn cả gương mặt cũng có nhiều vết máu.

Chứng tỏ lão quái nhân đã mang vết thương rất trầm trọng, Phùng Phá Thạch kinh hoàng ngồi dậy, đứng phắt lên.

Bất chợt thân hình cậu bé bốc bổng lên cao, suýt chạm nhằm vách động.

Chưa rõ nguyên nhân tại sao có tình trạng lạ lùng này, cậu bé vội vận thiên cân trụy từ từ hạ thân hình xuống đất, cảm thấy trong mình thư thái lạ lùng.

Thân hình cậu bé nhẹ như con chim.

Phùng Phá Thạch đứng nhìn Tàn Hồn Quái Nhân chưa hiểu ra làm sao cả.

Bỗng nhiên trong cậu bé có sự biến đổi khác hẳn từ trước đến giờ, như hai thái cực.

Phùng Phá Thạch nhớ lại lúc gã ẩn nấp sau cây cổ thụ, lợi dụng Diêm Vương Tôn Giả quay lưng phóng một thanh đoản kiếm vào người lão, sau đó bị lão quái nhân áo đỏ đánh một chưởng ngất đi chẳng còn hay biết gì nữa cả.

Bây giờ nội thương trong người chàng đã hoàn toàn hồi phục, nội lực lại cao thâm đến không thể nào tưởng tượng nổi như vậy.

Theo Phùng Phá Thạch nghĩ hiện giờ cậu có một nội lực phi thường nhưng chưa rồi được bao nhiêu năm.

Cậu bé đứng nhìn Tàn Hồn Quái Nhân ngơ ngác như người từ trên trời rơi xuống.

Tàn Hồn Quái Nhân cất giọng trầm khàn khác hơn lúc bình thường như lnn đã quá mệt mỏi :

- Phùng nhi, con hãy ngồi trở xuống để sư phụ có vài lời muốn nói với con!

Phùng Phá Thạch vâng lời ngồi xuống ngay trước mặt Tàn Hồn Quái Nhân.

Cậu bé hết sức cung kính lắng tai nghe.

Cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới hiểu rõ chính sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đã đưa cậu vào đây chữa trị nội thương nhưng còn chuyện gia tăng nội lực cậu chưa biết do nguyên nhân nào lại thâm hậu đến thế.

Lão quái nhân trầm khàn giọng nói :

- Phùng nhi, hiện giờ còn nghe thấy trong mình thế nào?

Phùng Phá Thạch cung kính :

- Thưa sư phụ, con nghe nội thương trong người đã hoàn toàn hồi phục, nhưng chẳng hiểu do đâu mà nội lực của con gia tăng rất nhiều.

Tàn Hồn Quái Nhân vẫn với giọng trầm khàn mỏi mệt :

- Con chưa hiểu do đâu nguyên nhân hiện nay trong người con đã trăm năm công lực phải không?

Chợt nhớ ra một chuyện bất tường, Phùng Phá Thạch kinh hãi lúng túng :

- Thưa sư phụ, con chưa hiểu nguyên nhân do đâu, xin sư phụ chỉ dạy cho con.

Tàn Hồn Quái Nhân buông hơi thở nhẹ :

- Con trúng nhằm một chưởng của lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân, văng tới ngay gần chỗ ta đứng. Ta đã đỡ lấy con đưa vào trong Tàn Hồn động này cho uống linh đan, vận chân khí truyền sang đã tròn một ngày rồi con mới tỉnh lại. Trong lúc ta truyền chân khí ta đã đưa tất cả nội lực của ta cho con. Bây giờ con đã có gần một trăm năm nội lực, ngang hàng với các bậc đại kỳ nhân trên chốn giang hồ.

Phùng Phá Thạch không mừng vì đã có nội lực một trăm năm mà lại vô cùng khiếp đảm khi nghe Tàn Hồn Quái Nhân đã truyền hết nội lực cho gã.

Cậu bé tròn xoe đôi mắt :

- Sư phụ, con đâu nỡ lòng nào...

Tàn Hồn Quái Nhân phất cánh tay áo rộng cắt ngang không cho Phùng Phá Thạch nói tiếp.

- Phùng nhi... chỉ vì ta không còn sống được bao nhiêu thời gian nữa nên ta mới truyền tất cả nư cho con trước khi ta nhắm mắt lìa bỏ cõi đời.

Phùng Phá Thạch vô cùng khiếp đảm khi nghe Tàn Hồn Quái Nhân cho biết lão nhân không còn sống được bao lâu nữa.

Cậu bé cất tiếng run run :

- Sư phụ, tại sao sư phụ không còn sống được bao lâu thời gian nữa?

Tàn Hồn Quái Nhân thở dài :

- Tại vì trong trận giao đấu cùng năm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Liệt Hỏa Ma Quân, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân trong buổi chiều hôm qua, vì một chút bất phòng ta đã bị lão Vạn Độc Thánh Sư phóng kịch độc vạn cổ trùng vào người ta. Chỉ nội trong ba ngày là phải chết, không có một loại thần đan thánh dược nào cứu nổi. Dù cho bậc thần tiên cũng phải bó tay, vì vậy ta truyền nội lực lại cho con để sau này con có thể đương đầu với bất cứ một tên đại ác ma nào trên chốn giang hồ, và tìm tới Thần Đạo giáo giết năm lão quỷ báo thù cho ta. Con đã hiểu rồi chứ?

Phùng Phá Thạch biến sắc, tay chân tê dại, vội quì xuống trước mặt Tàn Hồn Quái Nhân.

Cậu bé chắp tay, trước mặt nước mắt lưng tròng :

- Con xin vạn tạ công đức cao dày bằng trời của sư phụ, nhưng con không nỡ lòng nào nhận lấy cái ân huệ...

Tàn Hồn Quái Nhân cắt ngang :

- Ta đã hiểu lòng con rất chí thành chí hiếu, nhưng thời giờ đã hết rồi. Con hãy đứng lên nghe ta nói nữa đây.

Phùng Phá Thạch đứng dậy nhìn Tàn Hồn Quái Nhân trong lòng phập phồng lo sợ.

Lão quái nhân lại buông một hơi thở dài rồi bằng một giọng trầm khàn nói :

- Thời gian con tới đây nhập môn do nghĩa đệ Phùng Phá Sơn ký thác cho ta đã một năm qua mà ta chưa truyền dạy cho con một chiêu chưởng pháp nào. Bởi ta thấy con hãy còn quá trẻ và nội lực còn non nớt, dù có truyền dạy cũng chẳng mấy thành công, nên ta chỉ dạy con cách thức bồi nguyên chân khí, đợi vài năm sau con lớn lên, có được một số nội lực khả dĩ, ta sẽ truyền chưởng pháp, kiếm pháp cũng chẳng muộn màng gì. Nhưng nay tình thế đã hoàn toàn thay đổi, con đã có một công lực đến mức thượng thừa, còn ta lại sắp vĩnh viễn ra đi, nên ta sẽ truyền lại cho con bốn môn võ công.

Ngưng lại rồi lão quái nhân tiếp :

- Môn thứ nhất thuộc về kiếm pháp có tên là Tàn Hồn tam thức, chiêu sau lợi hại gấp đôi chiêu trước. Môn thứ hai thuộc về chưởng pháp, tên là "Càn Khôn Thái Cực". Công phu này thuộc dương cương, có thể đánh bát một tảng đá khổng lồ. Môn thứ ba thuộc về khinh công, tên là Thần mã đăng vân, khi thi triển có thể cất cao hơn năm trượng và tốc lực nhanh như gió. Môn cuối cùng tên là Di hình hoán ảnh, lúc sử dụng ẩn hiện như loài ma quỷ, tránh né đao kiếm đối phương một cách rất dễ dàng. Ta đã viết sẵn bốn câu khẩu quyết và chỉ dạy cách thức luyện tập bốn môn võ công đó, cất trong cái hộc đá lớn phía sau. Như con đã biết, thanh Tàn Hồn huyết kiếm cũng ở trong đó. Bốn môn này con phải luyện trong vòng ba năm mới mong thành tựu được. Trong thời gian luyện tập con không nên ở Tàn Hồn động này, bởi vì năm lão quỷ kia vì tham vọng chiếm đoạt thanh Tàn Hồn huyết kiếm sẽ trở lại sát hại con. Ta đã dọn sẵn cho con một cái hang cốc rất kín đáo ở trong ngọn núi phía sau, nơi đó đã trữ sẵn lương khô cho con dùng trong thời gian đã nói nên con chẳng cần phải ra ngoài kiếm, lỡ chẳng may gặp bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Sau khi ta chết rồi, con hãy lập tức rời khỏi Tàn Hồn động này đừng chậm trễ sẽ mang lấy tai họa vào thân và tất cả công phu kể như bị hủy diệt. Lời ta đã cạn, con hãy nhớ ghi. Thôi... ta đi đây...

Dứt tiếng Tàn Hồn Quái Nhân từ từ nhắm mắt lại, thân mình ngã xuống.

Phùng Phá Thạch hét kinh hoàng :

- Sư phụ...

Cậu bé phóng tới nhìn Tàn Hồn Quái Nhân, xem lại hơi thở đã ngưng, trái tim không còn đập nữa.

Gã ôm lấy thi hài Tàn Hồn Quái Nhân khóc như mưa gió.

Tàn Hồn động như đảo lộn, quay cuồng trước mắt gã, mặt đất cơ hồ như sụp xuống.

Không gian như đọng lại, thời gian như ngừng hẳn theo cái chết của Tàn Hồn Quái Nhân.

Cả một bầu trời tang tóc đau thương hiện ra.

Phùng Phá Thạch đã khóc sư thúc Tạ Chử Giang, khóc cho phụ thân Phùng Phá Sơn, khóc cho mẫu thân Triệu Phi Tần, giờ lại khóc cho cái chết của sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân.

Cậu bé khóc cho tới khàn cả cổ, nói không ra tiếng, máu hòa với nước mắt vẫn chưa chịu ngưng.

Phụ thân đã chết, mẫu thân biệt tích, chưa rõ còn sống hay chết thế nào. Tưởng chỉ còn có sư phụ là niềm vui, nhưng nay Tàn Hồn Quái Nhân đã chết, đời gã cô độc hoàn toàn.

Khóc cho đến khi không còn khóc nổi nữa, Phùng Phá Thạch buông thi thể Tàn Hồn Quái Nhân ra, đứng lên đưa tay lau nước mắt hòa với máu.

Nhớ lại những lời trối trăn của Tàn Hồn Quái Nhân, Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh trong Tàn Hồn động tìm một nơi cao ráo, mai táng sư phụ.

Cậu bé dừng mắt lại trước một chỗ đất lẩm bẩm :

- Bây giờ ta hãy đào một cái huyệt chỗ khoảng đất đó, chôn cất sư phụ ta, sau đó dùng mấy tảng đá to lớn lấp kín cửa Tàn Hồn động, đề phòng năm lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn tới đây phá phách, làm cho linh hồn của sư phụ ở chốn suối vàng không được yên vui. Cuối cùng ta hãy rời khỏi chốn này ra phía sau tìm động cốc tập luyện võ công như những lời sư phụ đã dạy bảo.

Nhẩm tính rồi, Phùng Phá Thạch đi thẳng vào phía trong, tới cái hốc đá to, thò tay vào sục sạo một lúc, lấy ra pho bí kíp luyện bốn chiêu và thanh Tàn Hồn huyết kiếm như lời Tàn Hồn Quái Nhân đã dặn dò trước khi chết.

Cất pho bí kíp vào lòng, Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Từ thanh kiếm một làn huyết quang chớp sáng rực màu máu trông den rợn người.

Cậu bé vui mừng lẩm bẩm :

- Được rồi, bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, rồi các người sẽ xem tiểu gia báo hận.

Cậu bé trở lên dùng thanh Tàn Hồn huyết kiếm tới chỗ cao ráo đào một cái huyệt khá sâu. Trả thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào vỏ, mang thi hài của Tàn Hồn Quái Nhân đặt nằm xuống huyệt.

Cậu bé đứng nhìn thi hài sư phụ khóc tiễn đưa lần cuối cùng nhưng không có nước mắt, không thành tiếng.

Gã vun đất đá lên thành một ngôi mộ.

Cậu bé quỳ trước ngôi mộ Tàn Hồn Quái Nhân cúi lạy bốn lạy rồi đứng lên chắp hai tay trước ngực khẩn hứa :

- Sư phụ, con xin bái biệt sư phụ. Con sẽ luyện bốn chiêu trong pho bí kíp, sau đó con đi giết sạch năm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn theo di ngôn của sư phụ.

Nhìn ngôi mộ Tàn Hồn Quái Nhân ngậm ngùi rất lâu, cậu bé tới chiếc giường đá lấy túi hành trang đeo lên vai, lại nhìn ngôi mộ lần cuối cùng rồi lửng chửng rời khỏi Tàn Hồn động.

Cậu bé tìm mấy tảng đá lớn nặng ngót một ngàn cân lấp kín cánh cửa tò vò của Tàn Hồn động, rồi nhìn quanh một cái trước khi đi về phía sau dãy núi...

Chương 5: Huyết Kiếm Xuất Hiện Giang Hồ

Một buổi sáng mùa xuân.

Tiết trời mát mẻ, gió xuân phơi phới. Cây cỏ mùa xuân xanh ngát một màu. Những đóa hoa anh túc mọc hai bên đường tim tím nhởn nhơ theo từng cơn gió đồng, thoang thoảng mùi hương kỳ diệu, say đắm lòng người.

Đột nhiên từ xa xuất hiện một con tuấn mã sắc lông tuyền màu hồng, hùng vĩ, trên lưng chở một chàng thiếu niên tuổi trạc mười bảy, mười tám, mình vận lam y, gương mặt cực kỳ anh tuấn, da trắng tợ ngọc, môi đỏ như son, cặp lông mày anh tú, đôi mắt to thăm thẳm như thu gọn cả một trời xuân từ từ chạy tới cánh rừng cây lá thưa thớt.

Gương mặt ngọc của chàng thiếu niên lam y trầm tư, mắt nhìn thẳng về phía trước, không nhìn cảnh sắc tươi đẹp của mùa xuân hai bên đường. Hình như chàng đang thầm tính một chuyện gì quan trọng trong những tháng ngày sắp tới.

Người ngựa chàng thiếu niên lam y sắp tới cánh rừng thưa lá bồng, thấy trước mặt một đoàn kỵ mã phi nhanh, cuốn lên cát bụi mịt mù.

Đoàn kỵ mã đang đuổi theo một gã đại hán áo xanh chạy nhanh như tên bắn hướng về phía người ngựa của chàng thiếu niên vận lam y.

Thiếu niên vận lam y dừng ngựa lại bên đường, chú mắt nhìn gã đại hán áo xanh và đoàn kỵ mã đuổi theo ở phía sau.

Chàng lẩm bẩm :

- Bọn người nào đuổi bắt gã áo xanh kia đây. Ta hãy chờ xem bọn họ là ai?

Còn cách người ngựa chàng thiếu niên lam y khoảng ba mươi trượng đột ngột gã áo xanh phóng vào con đường mòn, chạy bắn vô cánh rừng thưa thớt lá cành.

Đoàn kỵ mã chạy ào ào tới. Thiếu niên vận lam y nhìn nhận ra có tất cả mười hai con tuấn mã, trên lưng chở mười hai tên đại hán áo đen, mặt mũi hung tợn, mắt chiếu rực hung quang, lưng đeo giới đao sáng ngời.

Thiếu niên vận áo lam bật thốt :

- Bọn người Thần Đạo giáo!

Chàng chưa động thủ vội, còn chờ xem bọn đại hán áo đen có đuổi theo gã áo xanh hay không.

Đoàn kỵ mã vừa chạy tới con đường mòn, một tên đại hán áo đen quát to :

- Chư đệ hãy đuổi theo vây bắt tên tử tội kia, đừng để cho gã chạy thoát.

Dứt tiếng, hắn phóng ngựa vào cánh rừng trước mặt. Mười một tên đại hán chạy theo sau.

Thiếu niên vận lam y lẩm bẩm :

- Bọn kiếm thủ quỷ quái Thần Đạo giáo này đuổi theo gã áo xanh kia là ai? Ta có nên can dự vào chuyện này hay không?

Ngẫm nghĩ phút giây, thiếu niên vận lam y gật gù :

- Bọn Thần Đạo giáo là kẻ thù của ta, tại sao ta lại không can dự chứ?

Liền đó, thiếu niên vận lam y thúc ngựa chạy tới con đường mòn rẽ vào rừng, rượt theo mười hai tên đại hán kiếm thủ Thần Đạo giáo ở phía trước.

Vào sâu trong cánh rừng cây lá thưa thớt chừng một dặm, chợt tiếng vó ngựa phía trước im đi.

Liền có tiếng quát tháo, tiếng đao kiếm chạm nhau soang soảng. Dĩ nhiên giữa gã áo xanh và mười hai tên đại hán Thần Đạo giáo đã diễn ra trận ác chiến.

Thiếu niên vận lam y gấp rút phi ngựa tới. Sắp đến nơi chàng cho ngựa dừng lại phía sau một gốc cổ thụ.

Chàng phóng mắt nhìn tới, cố nhận diện gã áo xanh chạy trốn kia xem y thuộc nhân vật nào.

Trên một khoảng đất rộng cỏ dại mọc đầy giữa cánh rừng, mười hai tên đại hán áo đen vây đánh gã áo xanh rất ác liệt. Kiếm, đao chớp rực khắp đấu trường.

Khắp cả thân mình gã áo xanh đã nhuốm đầy vết máu. Hình như gã đã đánh nhau ở nơi đâu một trận rồi mới bị mười hai tên đại hán áo đen đuổi chạy tới đây.

Gương mặt gã áo xanh rất anh tuấn, mắt sáng tợ vì sao, đường đường khí phách, khiến cho lòng thiếu niên vận lam y sinh ra lòng ái mộ.

Kiếm pháp của gã áo xanh rất kỳ diệu, nhưng xem ra nội lực của gã đã hao mòn, nhát kiếm phóng

ra có phần uể oải.

Trong khi mười hai tên đại hán áo đen càng đánh càng thêm mãnh liệt, giới đao từ tám hướng chém sả vào người gã áo xanh.

Soảng... soảng...

Chùm hoa lửa tóe ra rực rỡ, gã áo xanh loạng choạng lùi mấy bước, xem ra sắp thúc thủ tới nơi.

Tên đại hán cầm đầu quát :

- Tên tử tội sắp ngã ra rồi, chư đệ hãy mau giết gã.

Mười hai tên đại hán áo đen vung giới đao tấn công gã áo xanh như vũ bão.

Thiếu niên vận lam y khẽ thầm :

- Xem qua gã áo xanh kia là một nhân vật chánh đạo, khí phách can trường. Ta không thể để cho bọn quỷ quái Thần Đạo giáo giết gã được.

Thiếu niên vận lam y rời khỏi con tuấn mã, bay tới gần đấu trường rồi đáp xuống.

Chàng hét :

- Ngừng tay!

Tiếng hét xé mây của thiếu niên vận lam y khiến cho mười hai tên đại hán áo đen giật mình, lập tức thu hồi giới đao.

Gã áo xanh ngưng thân thủ, đứng chống kiếm vừa thở hồng hộc, vừa đưa mắt nhìn thiếu niên vận lam y.

Đấu trường im lặng trở lại.

Mười hai tên đại hán áo đen trố mắt nhìn thiếu niên vận lam y rồi cùng à lên một lượt.

Không hiểu bọn chúng ngạc nhiên vì thiếu niên vận lam y là một gã oắt con tại sao dám tới đây can dự vào chuyện của bọn chúng hay là nhận ra gương mặt cực kỳ tuấn tú của chàng.

Tên đại hán áo đen cầm đầu nhìn thiếu niên vận lam y bằng ánh mắt phát hung quang. Hắn hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Thiếu niên vận lam y lạnh băng :

- Huyết Hận thư sinh.

Tên đại hán áo đen cầm đầu trợn mắt :

- Huyết Hận thư sinh? Một cái tên vô danh tiểu tốt! Nhưng ngươi tới đây có chuyện gì?

Thiếu niên vận lam y vẫn lạnh băng :

- Giết các ngươi...

Bỗng tên đại hán áo đen trổ một tràng cười quái gỡ :

- Ha ha... ha ha ha...

Thiếu niên vận lam y quắc mắt :

- Ngươi cười cái gì?

Tên đại hán áo đen thôi cười, nhìn thiếu niên vận lam y bằng ánh mắt tóe hung quang :

- Đại gia cười cho ngươi chỉ là một thằng oắt con lại dám nói chuyện bằng trời, không biết sợ chết sống.

Hắn hỏi thiếu niên vận lam y :

- Ngươi biết bọn đại gia là ai không?

Thiếu niên vận lam y khinh khỉnh :

- Ngươi là đại kiếm thủ Thần Đạo giáo, còn mười một tên quỷ quái kia là kiếm thủ, có đúng không nào?

Chàng nghênh mặt ngọc như thách thức.

Tên đại hán áo đen nổi giận quát :

- Ngươi đã biết đại gia là đại kiếm thủ, chư đệ ta là kiếm thủ của Thần Đạo giáo, ngươi không sợ chết hay sao lại tới đây phá phách chuyện của bản giáo.

Thiếu niên vận lam y cười khỉnh :

- Ta là Huyết Hận thư sinh, ta tới đâu máu chảy tới đó. các ngươi sắp chảy máu ra rồi, ta lại còn sợ bọn ngươi cái gì nữa chứ?

Tên đại hán áo đen giận xung tóc trán, dửng cặp lông mày chổi xuể, trợn cặp mắt bắn hung quang nhìn thiếu niên vận lam y, vì quá giận mà chưa nói được nên lời.

Thiếu niên vận lam y trỏ tay đếm bọn đại hán áo đen một lượt rồi nói :

- Tất cả các ngươi ở đây có mười hai tên vừa là đại kiếm thủ vừa là kiếm thủ. Bây giờ tiểu gia sẽ giết mười một ten kiếm thủ, còn để ngươi chạy về sào huyệt cấp báo với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng bốn tên lão quỷ kia rằng nay mai sẽ có kẻ thù tới vằm thây năm lão ra làm muôn đoạn.

Vèo!

Thiếu niên vận lam y lao vút qua đầu bọn đại hán áo đen vào đấu trường, đáp trở xuống đứng bên cạnh gã áo xanh.

Chàng vừa thi triển khinh công thần mã đăng vân vọt lên cao ba trượng, đáp xuống nhẹ nhàng đến một hạt bụi cũng không thấy bay.

Mười hai tên đại hán áo đen Thần Đạo giáo có muốn ngăn cản thiếu niên vận lam y cũng không biết phải sử dụng thân pháp gì phi thân lên đón chận chàng không cho vào đấu trường.

Bọn chúng sửng sốt trố mười hai cặp mắt nhìn thiếu niên vận lam y bởi không ngờ thân pháp của chàng cao thâm đến dường đó.

Hai chân vừa đặt tới mặt đất, thiếu niên vận lam y nhìn gã áo xanh nói mau :

- Huynh đài hãy ngồi xuống đó uống linh đan, vận công chữa trị thương tích. Về phần bọn Thần Đạo giáo quỷ quái đã có tiểu đệ lo liệu cả rồi.

Gã áo xanh khẽ gật đầu, như rất tin tưởng vào lời nói của thiếu niên vận lam y. Hắn ngồi xuống đám cỏ nhắm mắt vận công chữa trị nội thương.

Chương 6: Huyết Sát

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát lớn :

- Chư đệ hãy mau giết hai tên tử tội kia cho ta.

Hắn vung giới đao hợp cùng mười một thanh giới đao của đồng bọn từ tám hướng trút vào đầu thiếu niên vận lam y và gã áo xanh đang ngồi vận công.

Thiếu niên vận lam y thét :

- Các ngươi phải chết!

Trường kiếm bên lưng rút ra, phát làn huyết quang chói rực lạnh căm người. Thiếu niên vận lam y vẽ vòng qua đấu trường một cái giống họa sĩ vẽ tranh.

Hàng trăm, hàng ngàn ánh huyết quang tỏa sáng tám hướng, điểm nhanh như sét giật vào mười hai tên đại hán kiếm thủ Thần Đạo giáo.

Kẻng... kẻng... kẻng...

Phập... phập... phập...

Một loạt tiếng rú nghẹn, ba thanh giới đao bay ra ngoài. Ba chiếc đầu kiếm thủ Thần Đạo giáo rụng xuống đất.

Ba cây thịt không đầu máu vọt như tên bắn rồi từ từ ngã lăn ra.

Thiếu niên vận lam y thu trường kiếm, đứng nhìn tên đại hán áo đen cầm đầu khinh khỉnh.

Đấu trường đang hỗn loạn chợt im bặt, tưởng chừng một con muỗi bay ngang vẫn còn nghe.

Tên đại hán áo đen cầm đầu bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo khiếp đảm trố cặp mắt to như hai cái lục lạc ngựa, gần rách cả khóe mắt, hết nhìn ba cái đầu đồng bọn trên mặt đất đến nhìn thiếu niên vận lam y.

Tám tên kiếm thủ Thần Đạo giáo tháo lui ra ngoài, mặt mũi tái xanh, ánh mắt rực hung quang tắt ngấm, đứng yên nhìn thanh trường kiếm rực huyết quang trong tay thiếu niên vận lam y không dám

thở.

Chỉ một chiêu kiếm mà đánh bật mười hai thanh giới đao, chém rụng ba cao thủ nhanh đến nổi không kịp trông thấy, quả ngoài sức tưởng tượng.

Đây là loại kiếm gì, thiếu niên vận lam y vừa xuất chiêu kiếm pháp gì, không một tên đại hán kiếm thủ Thần Đạo giáo nào được hiểu rõ.

Trố mắt nhìn thanh trường kiếm trong tay thiếu niên vận lam y, như chợt hiểu ra, tên đại hán cầm đầu bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo bật kêu :

- Tàn Hồn huyết kiếm!

Thiếu niên vận lam y gật gù :

- Không sai, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đang ở trong tay tiểu gia, số mạng của các ngươi đã hỏng rồi. Ta sẽ giết thêm tám tên nữa, còn ngươi hãy chạy về báo động với lão Xích Phát Đại Ma Tôn như lời ta vừa nói.

Tên đại hán cầm đầu đám kiếm thủ Thần Đạo giáo chớp cặp mắt đã mất hung quang. Hắn hạ thấp giọng :

- Tiểu quỷ, sự thực danh hiệu của ngươi là gì. Ngươi là gì của lão Tàn Hồn Quái Nhân?

Thiếu niên vận lam y lạnh lùng :

- Huyết Hận thư sinh ta đã nói với ngươi rồi, đợi khi ta gặp lão Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ biết ta là gì của Tàn Hồn tiền bối.

Tên đại hán cầm đầu lại hỏi :

- Ngươi có thù hằn gì với Thần Đạo giáo lại giết ba vị sử dụng của ta?

Thiếu niên vận lam y nghiến răng :

- Ta có ba mối huyết thù đối với Thần Đạo giáo. Một là phụ mẫu chi thù, hai là sư cừu, còn ba là sư thúc cừu. Các ngươi đã vâng theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn gây nợ máu thì bắt đầu từ hôm nay, các ngươi phải trả món nợ máu đó, cho đến khi không còn một ten quỷ quái nào.

Tên đại hán giật mình :

- Phụ thân của ngươi là ai, sư phụ của ngươi danh hiệu là gì?

Thiếu niên vận lam y hừ lạnh :

- Đừng rườm lời. Ngươi hãy xem chiêu Tàn Hồn nhất thức của tiểu gia đây!

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lách qua một cái, lập tức một trận mưa huyết quang vọt sang tứ phía điểm vào bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo nhanh như chớp giật.

Tên đại hán cầm đầu quát :

- Động thủ!

Hắn huy động thanh giới đao hợp cùng tám thanh giới đao của đồng bọn xuất chiêu chống đỡ trận mưa huyết quang vừa dội xuống.

Kiếm đao chạm nhau chát chúa, ngàn ngàn tia lửa bắn xẹt kèm theo một loạt tiếng rú thảm khốc...

Ba chiếc đầu rụng xuống đất, ba thanh giới đao bay đi, ba cây thịt cụt đầu máu phun thành vòi, đứng sững phút giây rồi cùng đổ ập xuống.

Tàn khốc!

Khủng bố!

Máu tanh!

Thiếu niên vận lam y thu trường kiếm vấy máu đứng nhìn bọn kiếm thủ Thần Đạo giáo còn lại.

Tên đại hán cầm đầu, luôn cả năm tên kiếm thủ đồng bọn mặt mũi xám ngoét, thân hình run cầm cập, chôn chân tại chỗ, có muốn chạy trốn cũng không còn chạy nổi nữa.

Chỉ có một thiếu niên vận lam y mà lại giết một lúc sáu tên đồng bọn của chúng, đúng là một tiểu huyết thần vừa xuất hiện trên chốn giang hồ.

Còn một ai dám đối đầu với vị tiểu huyết thần này nữa. Tên đại hán cầm đầu lẫn năm tên kiếm thủ Thần Đạo giáo đứng trơ trơ như phỗng đá.

Thiếu niên vận lam y đảo mắt nhìn sáu tên đại hán một cái rồi cười gằn :

- Còn năm tên nữa mới đủ con số mười một tên. Các ngươi hãy nằm xuống đó cho tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lại lắc ngang một cái.

Lại thêm nhiều tiếng rú thảm khốc.

Năm chiếc đầu cùng năm thanh giới đao rơi xuống đất. Năm cây thịt ngã nhào, máu tuôn cuồn cuộn ngập một vùng rộng lớn.

Đấu trường ồn ào lên chỉ trong chớp nhoáng rồi lại im bặt như cũ.

Kiếm pháp giết người từng loạt trong chỉ có một chiêu của thiếu niên vận lam y quả nhiên xưa nay chưa từng nghe thấy trên chốn giang hồ một lần nào.

Tên đại hán cầm đầu đứng chết sững, vỡ mật bay hồn, không còn tự chủ nổi nữa.

Thiếu niên vận lam y thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm lại, đưa mắt nhìn tên đại hán cầm đầu đám kiếm thủ đang đứng sững như cột đồng.

Chàng trỏ kiếm vào mặt hắn hét :

- Sao ngươi còn đứng trơ trơ ra đó, chưa chịu chạy trốn đi. Ngươi chờ ta hóa kiếp theo bọn kia xuống địa ngục phải không?

Tên đại hán cầm đầu bọn kiếm thủ giật mình đánh thót một cái, vội vàng quay mình phóng đi mất dạng.

Đấu trường im lặng trở lại. Mười một cái tử thi nằm ngổn ngang trên đám cỏ khiến bất cứ ai nhìn qua cũng phải táng đởm kinh tâm.

Chương 7: Rừng Đào Kết Nghĩa

Chờ cho tên đại hán cầm đầu bọn kiếm thủ đã đi xa rồi, thiếu niên vận lam y mới tra thanh kiếm vào vỏ rồi quay lại gã áo xanh.

Đúng lúc gã áo xanh cũng chữa trị được một phần lớn thương tích đứng lên, nhìn thiếu niên vận lam y với ánh mắt vô cùng cảm kích.

Gã áo xanh bước tới vòng tay :

- Đa tạ công ơn cứu tử của tiểu huynh đệ, hẹn có phen sẽ được đền đáp.

Thiếu niên vận lam y phất tay :

- Huynh đài không nên khách khí. Chúng ta đều là những kẻ giang hồ, biết chút ít võ công, gặp cơn hoạn nạn giúp nhau là sự thường, chẳng có gì đáng lạ. Bây giờ, huynh đài và tiểu đệ hãy tìm một nơi đàm đạo được không?

Gã áo xanh gật đầu :

- Tại hạ xin lãnh giáo.

Gã rất xúc động trước cử chỉ hào hùng nhưng rất lễ độ của thiếu niên vận lam y.

Thiếu niên vận lam y vốn đã có tình niệm với gã áo xanh ngay từ ban đầu, không một chút khách khí, chàng nắm lấy tay gã áo xanh cùng song song bước tới bầy ngựa của bọn Thần Đạo giáo.

Trỏ tay vào một con tuấn mã hùng vĩ nhất, thiếu niên vận lam y nói :

- Tiểu đệ đã có con tuấn mã kia rồi, huynh đài hãy cỡi con tuấn mã này, chúng ta cùng đi.

Thiếu niên vận lam y bước tới con hùng mã leo lên lưng, gã áo xanh cũng vừa lên ngựa. Cả hai rời khỏi đấu trường, theo con đường mòn trở ra ngoài, phi nhanh về phía trước.

Hai con tuấn mã chở hai gã thiếu niên chạy song song trên con đường vắng bóng người.

Vượt qua khỏi dãy đồi thấp, hai người sắp tới một cánh rừng đào. Gió xuân ngắt từng cánh hoa đào rơi rụng trải ngập trên đường như xác pháo, điểm tô thêm vẻ đẹp lộng lẫy trong mùa xuân về.

Cảnh sắc buổi sáng mùa xuân với cánh rừng đào đẹp như mơ như mộng khiến cho trong lòng thiếu niên vận lam y cảm khái, bồi hồi.

Nhưng vì ba mối huyết thù đang sôi sục, chàng không còn đủ thời gian thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên.

Lọt vào cánh rừng đào, hoa đào trên cao rơi lả tả, thiếu niên vận lam y dừng ngựa lại nói với gã áo xanh :

- Chúng ta vào cánh rừng đào này được chứ?

Giọng chàng thân mật như đã quen thân gã áo xanh từ lâu lắm, nay mới vừa tái ngộ.

Gã áo xanh gật đầu :

- Tại hạ xin bái lĩnh.

Hai người rẽ ngựa vào rừng đào.

Thiếu niên vận lam y xuống ngựa, nắm tay gã áo xanh bước tới một gốc đào cùng ngồi xuống.

Cho tới bây giờ thiếu niên vận lam y mới bắt đầu vào câu chuyện :

- Xin được hỏi huynh đài danh hiệu là gì?

Gã áo xanh đáp ngay :

- Tại hạ tên Từ Tôn Công, còn tiểu huynh đệ danh xưng gọi là gì xin nói cho tại hạ được biết?

Thiếu niên vận lam y không một chút do dự :

- Tiểu đệ tên Phùng Phá Thạch, Từ huynh hãy gọi như thế.

Thiếu niên vận lam y chính là Phùng Phá Thạch, sau hai năm ẩn trong động cốc luyện các chiêu thức của Tàn Hồn Quái Nhân truyền dạy, đầu mùa xuân năm nay chàng tái xuất hiện trên chốn giang hồ vừa đúng lúc gặp Từ Tôn Công lâm nạn.

Phùng Phá Thạch nói trong niềm cảm khái :

- Từ huynh, chúng ta tình cờ gặp nhau, đấy là bình thủy tương phùng, duyên kỳ ngộ hiếm có, tiểu đệ có điều muốn nói chẳng hiểu huynh đài có khứng chịu hay không?

Từ Tôn Công khẽ gật :

- Điều gì tiểu huynh đệ hãy thẳng thắng nói ra, tại hạ sẽ sẵn sàng đáp ứng.

Phùng Phá Thạch với một giọng thiết tha :

- Hiện nay tiểu đệ là một đứa bé không cha, không mẹ, không thân bằng quyến thuộc, một thân trơ trọi trên bước giang hồ như cánh chim trời không tổ ấm. Vừa gặp Từ huynh, tiểu đệ nhận thấy huynh là một trang nghĩa khí cang trường, nên đệ muốn cùng huynh kết tình bằng hữu, sinh tử chi giao, chẳng hiểu huynh có bằng lòng hay không?

Từ Tôn Công tươi hẳn sắc diện :

- Tiểu huynh đệ đã đem lòng hạ cố nghĩ đến tại hạ đó là một điều vô cùng vinh hạnh cho tại hạ, có lẽ nào tại hạ dám chối từ.

Hắn nhìn Phùng Phá Thạch :

- Dám hỏi tiểu huynh đến nay đã được bao nhiêu niên kỷ?

Phùng Phá Thạch thành thật :

- Tiểu đệ năm nay đã đúng mười bảy tuổi, còn Từ huynh niên kỷ được bao nhiêu?

Từ Tôn Công đáp :

- Năm nay tại hạ được hai mươi tuổi, lớn hơn tiểu huynh đệ đến ba tuổi.

- Từ huynh lớn hơn tiểu đệ ba tuổi mặc nhiên huynh là đại ca và tiểu đệ nhỏ hơn vậy xưng là nhị đệ. Ngay bây giờ ta hãy cùng nhau minh thệ trong cánh rừng đào này kết tình bằng hữu sinh tử chi giao, huynh bằng lòng chứ?

Từ Tôn Công hân hoan :

- Được kết nghĩa kim bằng, sinh tử chi giao cùng Phùng huynh đệ là điều vô cùng may mắn cho tại hạ. Chúng ta hãy cùng quỳ xuống tạ ơn trời đất.

Phùng Phá Thạch và Từ Tôn Công cùng quỳ xuống bái lễ tạ ơn hoàng thiên, hậu thổ, ba lễ tương kiến huynh đệ chi giao rồi đứng dậy.

Từ Tôn Công nắm tay Phùng Phá Thạch nói trong niềm xúc động :

- Phùng hiền đệ, một lời thề nguyện ngàn năm vàng đá không phai, xin hiền đệ hãy giữa lấy lời, dù bất cứ cảnh ngộ nào đừng bao giờ thay đổi.

Phùng Phá Thạch siết lấy bàn tay Từ Tôn Công cất giọng khẳng khái :

- Tiểu đệ xin ghi nhớ những lời sắt đá của Từ đại ca, trọn đời ghi khắc vào tâm, từ nay trên bước giang hồ sinh tử có nhau.

Từ Tôn Công và Phùng Phá Thạch ngồi trở lại gốc cây đào.

Từ Tôn Công hắng giọng :

- Phùng hiền đệ, ngu huynh muốn biết lệnh tôn danh hiệu làm gì, xin hiền đệ nói cho huynh được rõ.

Phùng Phá Thạch không giấu giếm :

- Phụ thân của hiền đệ tên là Phùng Phá Sơn, Bảo chủ Phùng Sơn bảo đã chết bởi tay lão Xích Phát Đại Ma Tôn cách nay hai năm rồi.

Từ Tôn Công trợn tròn hai mắt sửng sờ một lúc rồi bằng giọng kích động nói :

- Phùng hiền đệ, quả thật ngu huynh không ngờ hiền đệ là con trai của Phùng đại hiệp tiền bối tiếng tăm vang dội lẫy lừng trên chốn giang hồ từ bấy lâu nay.

Hắn hỏi :

- Còn thúc mẫu có phải là Triệu Phi Tần nữ tiền bối hay không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Phải.

- Thúc mẫu vẫn an khang chứ?

Phùng Phá Thạch chợt buồn :

- Mẫu thân của tiểu đệ hiện nay không biết sống chết lẽ nào, có lẽ mẹ đã chết.

Từ Tôn Công trợn mắt :

- Phùng hiền đệ, thúc mẫu bệnh gì phải quy tiên?

- Cách đây hai năm, tiểu đệ và mẫu thân chạy trốn bọn Thần Đạo giáo và sáu bang hội tới đốt phá Phùng Sơn bảo. Khi chạy tới một dãy núi thì bị lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả và hai tên thuộc hạ chận đánh, đệ bị đánh một chưởng bay tuốt xuống chân núi, chừng tỉnh lại đã tìm không thấy mẹ, chỉ thấy chiếc áo vấy máu của mẹ. Đệ tìm không thấy tử thi của mẹ nên từ đó mẹ biệt tích cho tới bây giờ.

Từ Tôn Công thở dài :

- Thật là họa vô đơn chí. Cảnh ngộ của Phùng hiền đệ chẳng khác gì cảnh ngộ của ngu huynh.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên :

- Từ đại huynh đã gặp cảnh ngộ gì? Tôn danh của lão bá gọi là gì?

- Thân phụ của ngu huynh gọi là Từ Tôn Kiến, Bảo chủ Chấn Viễn tiêu cuộc vừa bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới bao vây đánh phá, cướp đoạt tài sản, giết chết năm mươi mạng và luôn cả song thân của huynh. Huynh từ xa trở về trông thấy bọn chúng còn ở Tổng đàn vơ vét bạc vàng. Huynh đánh với bọn chúng một trận, giết được mười bốn tên. Liền đó bọn chúng kéo tới gần một trăm giáo đồ vây chặt huynh vào giữa.

Huynh cố sức phá vòng vây giết thêm bốn tên nữa, thương tích đầy mình nên không thể chống nổi số đông đó. Huynh mở đường máu chạy trốn tới cánh rừng đào này lại bị mười hai tên giáo đồ bao vây may nhờ Phùng hiền đệ tới kịp, bằng không chắc hiện giờ huynh đã làm quỷ không đầu rồi.

Ánh mắt của Phùng Phá Thạch chợt rực lửa căm thù, nghiến răng :

Từ đại huynh, nếu thế đại huynh và tiểu đệ đã có chúng một kẻ thù là lão Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân cùng bọn sáu bang hội. Đệ thề sẽ giết sạch tất cả bọn này trả thù cho song thân, sư bá Tạ Chử Giang, sư phụ và cho nhị vị Từ tiền bối.

Từ Tôn Công vô cùng cảm kích :

- Ngu huynh xin đa tạ tấm lòng nhiệt thành của Phùng hiền đệ đối với song thân huynh. Nhưng huynh quyết chí sẽ tự tay mình giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, huyết tẩy luôn mấy trăm giáo đồ Thần Đạo giáo cùng đồng bọn có dự vào trận tàn sát Từ tiêu cuộc mới vừa lòng huynh.

Phùng Phá Thạch bật khen :

- Từ đại huynh quả là một người con chí thành, chí hiếu, đảm lược cam trường. Tiểu đệ vô cùng khâm phục, đệ sẽ noi theo chí hướng của huynh.

Ngước mắt nhìn lên cây đào trông thấy mặt trời đã lên cao. Từ Tôn Công hỏi :

- Phùng hiền đệ, sau khi rời khỏi nơi này rồi hiền đệ phải đi đâu?

Nhớ tới bao nhiêu sứ mạng quằn nặng trên vai, Phùng Phá Thạch sáng rực ánh mắt :

- Tiểu đệ đang trên đường tìm thù rửa hận, ngoài lão Xích Phát Đại Ma Tôn, còn có bốn lão quỷ kia cùng sáu bang, hội tên là Thanh Vân bang của lão Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của lão Ngụy Khôn, Kỳ Môn bang của lão Lâm Kiếm Chương, Quần Thư hội của ả Ngọc Địch Tiên Nga và Hồng Loan cung của yêu phụ Bách Cốt Tiên Nương. Con đường sứ mạng của tiểu đệ nhất quyết phải giết cho sạch bọn chúng, không chừa một tên nào còn sống sót.

Từ Tôn Công lo ngại :

Các kẻ tử thù của Phùng hiền đệ từ lão Xích Phát Đại Ma Tôn đến Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân công lực thảy đều cao thâm, đạt tới cõi quỷ thần vô lượng. Lại còn có sáu bang hội mà các lão bang, Hội chủ võ công cũng chẳng vừa, cao thủ lại đông. Một mình Phùng hiền đệ gánh vác sứ mạng chỉ sợ e không thể nào kham nổi. Ngu huynh cảm thấy chẳng an tâm một chút nào.

Phùng Phá Thạch cả quyết :

- Tiểu đệ vẫn biết công lực của Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia cao thâm quỷ thần vô lượng, thế lực của sáu bang, hội bao trùm khắp cả võ lâm, chuyện báo thù tiết hận khó hơn cả lên trời, nhưng đạo làm con trước mối phụ mẫu chi cừu đệ phải trả cho xong, cho dù có tan thây nát cốt, đệ cũng chẳng sờn lòng, quyết không bao giờ lùi một bước.

Từ Tôn Công tấm tắc khen ngợi :

- Phùng hiền đệ quả thật là một trang thiếu niên khí phách cang trường. Ngu huynh vô cùng bái phục. Tiếc vì huynh phải trở về núi thăm sư phụ chẳng hiểu từ mấy tháng nay có chuyện gì bất tường xảy ra hay không. Nếu không huynh sẽ cùng hiền đệ tới Thần Đạo giáo một phen. Nếu không giết nổi lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn chúng ta cũng làm cho bọn Thần Đạo giáo kinh tâm táng đởm.

Từ Tôn Công nói tiếp :

- Phùng hiền đệ, bây giờ chúng ta lên đường cho sớm. Tới ngã ba quan đạo trước kia chúng ta hãy tạm chia tay, hẹn sẽ gặp lại một ngày gần đây.

Phùng Phá Thạch và Từ Tôn Công dắt hai con tuấn mã ra ngoài quan đạo, leo lên lưng phi nhanh về hướng trước mặt.

Chẳng mấy chốc song mã của Phùng Phá Thạch... (thiếu 1 đoạn)

Bang chủ Mã Kỳ khẩn cấp ra lệnh cho lão Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, lão Hộ pháp Gia Cát Đản, Đệ nhất thủ tòa Đinh Châu, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, điều động hai trăm ba mươi lăm tên cao thủ lẫn môn đồ Thanh Vân bang bố phòng các mặt từ bên trong tòa đại điện tới chung quanh Tổng đàn, đông tây nam bắc khu rừng, luôn cả con đường dẫn vào cửa cổng.

Tất cả có sáu đạo :

- Đạo thứ nhất bố trí mười sáu tên đại hán cao thủ lập trận Quỷ đầu đao với những cây đao quái dị, dàn ra chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trong tòa đại điện.

- Đạo thứ hai chọn tám tên hảo thủ thiện xạ ẩn nấp phía sau tấm màn nhung sau nội điện chờ lệnh Bang chủ sẽ đồng loạt phóng ám khí.

- Đạo thứ ba chọn một trăm hai mươi tên kiếm sĩ hảo hạng, tinh nhuệ dàn trận hình bán nguyệt tại sân cỏ phía trong cửa cổng Tổng đàn chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đến sẽ xông ra bao vây tám mặt.

- Đạo thứ tư phái bốn toán hảo thủ phóng ám khí, một toán bốn tên mai phục bốn hướng đông tây nam bắc cánh rừng chung quanh Tổng đàn Thanh Vân bang, chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch lọt vào, bắn ám khí tẩm kịch độc hạ sát ngay liền tại chỗ ngăn chặn không cho vào Tổng đàn.

- Đạo thứ năm gấp rút trong nội nhật thiết lập bốn trạm canh có bốn tên võ sĩ canh gác đêm ngày.

- Đạo thứ sáu phái bốn toán phi mã, mỗi toán năm tên thiện nghệ chia ra các hướng ngoài Tổng đàn hai mươi dặm chờ khi vừa trông thấy Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới khẩn cấp chạy về Tổng đàn báo tin để Bang chủ kịp thời ứng phó.

Từ giờ mẹo đến giờ thân.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, bốn vị thủ lĩnh chạy tới chạy lui từ trong tòa điện tới ngoài sân cỏ, luôn cả cánh rừng chung quanh Tổng đàn Thanh Vân bang, và con đường từ sân cỏ dẫn vào cửa cổng quát tháo hét la đốc suất chúng môn đồ dẫn cao thủ thành lập thành sáu đạo như lệnh của Bang chủ Mã Kỳ, mài đao, kiếm chuẩn bị hàng ngũ, thiết lập các trạm canh phòng, phái bốn toán xạ thủ ám khí, mai phục chung quanh cánh rừng, chọn mười hai tên hảo thủ sử dụng Quỷ đầu đao, chọn bốn toán phi mã khẩn cấp ra nhanh, tám xạ thủ phóng ám khí ẩn phía sau tấm màn nhung trong nội điện, một trăm kiếm sĩ lập trận hình bán nguyệt trên sân cỏ trong cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang, nhất nhất mọi việc cực kỳ chu đáo.

Cuối giờ thân, sáu đạo phòng thủ lẫn tấn công và mai phục đã hoàn tất. Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan trở vào trong tòa đại điện bái mạng Bang chủ Mã Kỳ.

Đúng vào giờ dậu, Bang chủ Mã Kỳ trong bộ võ phục hồng bào từ phía sau hậu điện bước ra tòa đại điện oai vệ bước lên các bậc thềm ngồi xuống chiếc ghế bành lót da hổ lẫm liệt uy phong.

Bang chủ Mã Kỳ tuổi vào độ ngũ tuần, mặt hổ, râu hùm, thân hình to lớn dị thường, ánh mắt chớp

rực tinh quang, biểu hiện một nội lực vô cùng hùng hậu, ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành uy nghi lẫm liệt, chẳng khác nào tướng soái cầm quân trấn giữ chốn biên thùy.

Hai phía tả hữu vách tường tòa đại điện là mười sáu tên đại hán thân hình vạm vỡ, tay cầm Quỷ đầu đao quái dị đứng im như những pho tượng tạc hình người.

Bọn này đã chuẩn bị khi Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới, nếu có lệnh Bang chủ sẽ biến thành trận Quỷ đầu đao theo thế trận bát môn kim tỏa.

Đầy là một trận pháp vô cùng quỷ dị. Đối phương lọt vào rồi dù có cánh cũng không thể nào thoát ra ngoài được.

Trận này do Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn chủ trì.

Đội xa thủ ám khí tám người đã ẩn nấp phía sau bức màng nhung ở hậu điện chờ lệnh Bang chủ xuất thủ.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Đệ nhị thủ tòa Vệ Oai, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan kẻ trước người sau tiến vào tòa đại điện.

Bốn người vòng tay cung kính trước mặt Bang chủ Mã Kỳ tung hô :

- Cung lệnh Bang chủ.

Bang chủ Mã Kỳ nhìn bốn người cất tiếng rền vang tợ chuông đồng.

- Bản tòa cho chư vị an nhiên.

Bốn người đứng thẳng lên, mắt hướng về Bang chủ Mã Kỳ đợi lệnh.

Bang chủ Mã Kỳ nhìn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Thủ tòa Vệ Oai :

- Trong tòa đại điện này nhị vị Thủ tòa đã bố trí mọi việc xong chưa?

Đinh Chấn cung tay :

- Bẩm Bang chủ, ty chức và Đệ nhị thủ tòa bố trí đã xong, mười sáu bảo thủ trận Quỷ đầu đao và tám xa thủ ám khí.

Bang chủ Mã Kỳ lại hỏi :

- Phía trước đại điện trên sân cỏ nhị vị Thủ tòa bố trí như thế nào?

Đinh Chấn khom lưng :

- Bẩm Bang chủ, tuân theo lệnh Bang chủ ban ra từ buổi sáng ty chức và Đệ nhị thủ tòa đã chọn ra một trăm hai mươi kiếm sĩ hữu hạng, dàn trận theo hình bán nguyệt chờ tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới sẽ biến thành trận bát môn kim tỏa lập tức tấn công.

Bang chủ Mã Kỳ gật gù :

- Tốt.

Nhìn Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Bang chủ Mã Kỳ hỏi :

- Bốn trạm canh trên con đường vào Tổng đàn bổn bang Đại hộ pháp đã thiết lập xong chưa?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên khúm núm :

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã thiết lập xong bốn trạm canh, mỗi trạm có bốn tên môn đồ canh gác cả đêm lẫn ngày, chờ tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, một mặt truy cản một mặt phóng hỏa báo tin vào Tổng đàn.

Bang chủ Mã Kỳ tiếp :

- Bốn đội xa thủ phóng ám khí bố trí chung quanh Tổng đàn Đại hộ pháp đã bố trí chưa?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đáp :

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã chọn bốn đội xạ thủ phóng ám khí, mỗi đội bốn người thiện xạ mai phục bốn mặt đông tây nam bắc chờ tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh lọt vào là bắn ám khí giết ngay.

Bang chủ Mã Kỳ hỏi thêm :

- Còn các toán phi mã Đại hộ pháp bố trí cách nào?

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã chọn mười sáu hảo thủ có khinh công khá cao, chia ra làm bốn toán rảo kiếm tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, khi nhận diện ra gã sẽ lập tức quay về báo tin.

- Còn về phần bốn phía tường ngoài Tổng đàn, Đại hộ pháp bố trí phòng thủ theo phương cách nào?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cung kính :

- Bẩm Bang chủ, tệ chức đã chọn ba mươi sáu tên đao thủ chia làm bốn toán, mỗi toán phòng thủ một bức tường, ngày đêm tuần phòng nghiêm mật. Tệ chức lại chọn thêm mười hai tên ẩn nấp vào các

chỗ kín, đợi khi kẻ địch xuất hiện sẽ báo động ngay cho bọn tuần phòng để kịp thời ngăn chận, làm chậm bước tiến của hắn.

Bang chủ Mã Kỳ gật gù :

- Tốt, phần phía sau hậu viện Đại hộ pháp sắp xếp phòng vệ như thế nào?

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cung kính :

- Bẩm Bang chủ, phía sau cách hậu viện chừng hai mươi trượng, tệ chức cho mười hai tên đao thủ sử đoản đao mai phục các nơi kín đáo, chờ tên tiểu quỷ lén lút đi vào ngã này sẽ giết chết ngay.

Bang chủ Mã Kỳ tươi hẳn sắc diện, khen :

- Tốt lắm!

Bang chủ Mã Kỳ cất giọng sang sảng :

- Tất cả phương cách bố trí của nhị vị Thủ tòa, nhị vị Hộ pháp quả thật là chu đáo.

Với cách bố trí đó cho dù một con kiến, hay một con chim cũng khó có thể lọt qua, đừng nói là con người. Nhưng chư vị cần phải có một sự trung kiên tuyệt đối và trí tuệ tuyệt với mới mong đạt được kết quả mỹ mãn, bởi ta được biết công lực của tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cao thâm vô lượng. Gã lại còn có thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Tàn Hồn Quái Nhân cực kỳ lợi hại, vì nó là một loại kiếm thần quái, chỉ dùng ánh sáng giết người chứ chưa cần chạm tới thân thể. Chính vừa rồi gã đã sử dụng kiếm này hạ sát mười một tên cao đồ của lão Xích Phát Đại Ma Tôn chỉ vỏn vẹn có ba chiêu trong chớp mắt, khiến cho Giáo chủ Thần Đạo giáo phải ra lệnh báo động và đang trù tính kế hoạch diệt trừ gã. Chư vị hãy hết sức quan tâm khi đối diện với gã, đừng coi thường sẽ di hận.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên vốn là người tự cao tự đại cất giọng oang oang :

- Bẩm Bang chủ, cứ theo ngụ ý của ty chức, với cách bố phòng nghiêm mật của chúng ta như hiện nay, cho dù bậc đại kỳ nhân quái kiệt hay bậc thần tiên có tới đây lọt vào trong trận địa chưa chắc gì toàn mạng trở về, đừng nói chi một tên oắt con miệng còn hôi sữa mẹ như tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Ty chức dám cam kết nếu tên tiểu quỷ đó dám to gan lớn mật tới bản bang gã sẽ tan thây nát cốt trước khi bước vào đại điện này.

Nói dứt câu, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cất tiếng cười ha hả, xem qua rất đắc chí.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn nghiêm hẳn sắc mặt, lắc đầu trầm giọng :

- Đại hộ pháp chớ nên xem thường tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch rằng gã chỉ là một tên oắt con. Cứ như theo nhiều lời đồn đại của bọn cao thủ hắc, bạch giang hồ, chẳng những tên tiểu quỷ đó có công lực thuộc hàng thượng thặng, lại còn có cả thân pháp biến hiện như loài ma quỷ. Gã có thể lọt qua bốn trạm canh gác của chúng ta rất dễ dàng và cũng có thể lọt vào Tổng đàn chẳng một chút khó khăn. Chúng ta hãy nên hết sức cẩn mật đề phòng kẻo có điều hối tiếc về sau này.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên nhìn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn cười khinh khỉnh :

- Lão Đệ nhất thủ tòa không nên quá bi quan, cũng không nên quá quan trọng hóa tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, làm mất đi cái nhuệ khí của bản bang. Theo như ty chức nghĩ chỉ tại bọn cao thủ hắc bạch giang hồ vì quá khiếp cây Tàn Hồn huyết kiếm của lão Tàn Hồn Quái Nhân từng làm chấn động võ lâm nên mới thổi phồng cái tên tiểu quỷ oắt con đó giống như con cóc biến thành con cọp. Ty chức quả quyết nếu tên tiểu quỷ tới đây, ty chức sẽ giết gã chỉ trong mười chiêu, chưa cần tới chư vị ra tay đấu nhau với gã. Ty chức nói được là hành động được, không hề sai ngoa một chút nào.

Sắc diện Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn xem ra rất khó chịu trước những lời tự phụ của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên. Lão cất giọng nghiêm túc :

- Đại hộ pháp không nên dùng những lời đại ngôn trước mặt Bang chủ. Theo ngụ ý của tệ chức, đối với tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chúng ta không nên quá cương cường, chỉ thuận đối phó bằng võ công hay bằng đao pháp, kiếm pháp, chưởng pháp với gã, bởi gã có cây Tàn Hồn huyết kiếm quá lợi hại, có thể gây tổn sinh mạng cho chúng môn đồ rất nhiều trong trận giao tranh. Tốt nhất là chờ gã tới, dẫn dụ gã vào trong tòa đại điện này, mật lệnh cho đội xạ thủ bất thần phóng ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc giết gã là kế thượng sách.

Lão cười đắc ý :

- Chúng ta dùng diệu kế giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch không phải hao một giọt máu của chúng môn đồ. Chỉ cần tốn hao một chút trí tuệ như thế có phải hơn là đường đường ra mặt đấu nhau với gã. Chẳng hiểu Đại hộ pháp có thấy thế không.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bị Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn bài bác nổi giận, trợn mắt dửng mày nhưng chưa tìm được lời nào tranh cãi cùng đối phương.

Trông thấy Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bí thế, Thủ tòa Gia Cát Đan chen vào :

- Thanh Vân bang của chúng ta từ lâu rồi lu mờ trên chốn giang hồ chỉ vì chúng ta bị các bang, hội đông đảo lấn áp, đè nén. Theo thiển ý của tệ chức, nhân cơ hội này chúng ta cũng nên tạo tiếng vang cho bọn cao thủ võ lâm hắc, bạch biết rõ ngoài Bang chủ - vị lãnh đạo tối cao, công lực cao thâm vô lường, còn có những cao thủ kỳ tài.

Nếu như chúng ta chỉ thuần sử dụng bằng ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm chất kịch độc giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch một cách lặng lẽ âm thầm trong bóng tối, chỉ sợ không thể nào gây chấn động trên chốn giang hồ. Chi bằng chúng ta cứ trực diện sử dụng võ công, kiếm pháp, đao pháp, chưởng lực đánh nhau một cách công khai với gã. Nếu chúng ta giết được gã sẽ gây chấn động mạnh, chẳng những ở vùng đất Giang Lăng này, luôn cả các vùng Thiểm Tây, Giang Đông và khắp cả hai miền Trung thổ thảy đều nghe tới kỳ công oanh liệt của chúng ta. Kể từ đó, Thanh Vân bang nghiểm nhiên trở thành ngôi sao bắc đẩu, thay thế môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và các đại môn phái khác. Chừng đó tất cả cao thủ trong hai đạo hắc, bạch đều khâm phục, kiêng nể ta, không còn có ai dám coi thường bản bang như từ trước cho đến bây giờ và từ đó bản bang sẽ tiến tới bành trướng thế lực tranh chức bá chủ võ lâm. Chư vị bằng hữu thấy lời nói của tệ chức có đúng hay không?

Được Thủ tòa Gia Cát Đan vun giúp ý kiến của mình, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên phấn chấn tinh thần cất giọng oang oang :

- Những lời phân tích tinh tế của Đệ nhị thủ tòa rất chí lý. Sở dĩ chúng ta cho mai phục các toán ám khí Tuyệt Hồn châm ở bốn mặt ngoài cánh rừng già và trong hậu điện là vì đề phòng tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sử dụng thân pháp quỷ mị lẻn vào trong bất ngờ ám kích Bang chủ và phu nhân khiến ta không kịp trở tay đối phó. Nhưng chính chúng ta cũng phải mặt đối mặt đường đường công khai đánh nhau với gã. Có giết gã bằng cách đó mới có thể gây chấn động trên khắp mặt giang hồ, khiến cho các môn phái, các bang, hội sẽ nể phục bản bang đúng như lời Thủ tòa vừa nói. Bản chức cam kết nếu gã tới đây, bản chức sẽ giết gã trong vòng mười chiêu. Nếu ngoài mười chiêu bản chức sẽ chịu tội hình phạt trước Bang chủ, chẳng hề kêu ca một tiếng nào.

Tới đây Bang chủ Mã Kỳ lên tiếng :

- Những lời tranh cãi của chư vị Thủ tòa, Hộ pháp từ nãy đến giờ đều thấy hợp ý ta. Đúng như lời nói của Thủ tòa, chúng ta hãy trực diện đấu nhau với tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch giữa thanh thiên bạch nhật trước mặt chúng môn đồ. Dù giết gã với bất cứ hình thức nào, đao, kiếm, chưởng pháp hoặc ám khí Tuyệt Hồn châm, hay kịch độc thảy đều gây chấn động trên hai đạo hắc, bạch võ lâm trên khắp hai miền Trung thổ, luôn cả vùng Quan ngoại Thổ Phồn, Tây Vực. Chừng đó Thanh Vân bang sẽ đứng vững như núi Thái Sơn trong võ lâm. Bản bang chẳng còn kiêng sợ một bang, hội nào nữa, kể luôn cả ngũ đại môn phái. Đây chính là một trận đấu thử thách tài năng của chư vị Thủ tòa, chư vị Hộ pháp bằng võ công, tài trí chứ không phải bằng những lời nói huê dạng, mỹ miều.

Bang chủ Mã Kỳ cao giọng :

- Trong trận ác đấu sắp tới này, trong bốn vị Thủ tòa, Hộ pháp, vị nào giết được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch với bất cứ hình thức nào như bản tòa đã nói qua, bản tòa sẽ trọng

thưởng cho vị đó một trăm ngàn lạng vàng ròng, mười hạt minh châu, một xâu chuỗi ngọc, hai mươi bộ cẩm bào, hai mươi cây gấm vóc và hai ả thiếu nữ xinh đẹp. Chư vị hãy nên tận tâm tận lực cùng ta, trước là cứu vãn tình thế bất an của bản bang, sau là hưởng mùi vinh hoa phú quý.

Bốn vị cao thủ Thủ tòa lẫn Hộ pháp hoan hỉ cúi rạp mình rập đầu :

- Tạ ơn Bang chủ!

Sau đó bọn người Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan, Đinh Chấn và Vệ Oai ai nấy mặt mày đều hớn hở, vui tươi.

Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa tòa đại điện thấy nắng chiều đã tắt, Bang chủ Mã Kỳ lớn tiếng :

- Bây giờ đã sắp đến giờ hợi - đúng theo giờ hẹn trong huyết hận thư của tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Chắc chắn gã sẽ tới đây chứ chẳng không. Chư vị Thủ tòa, Hộ pháp hãy nên chuẩn bị sẵn sàng chờ khi gã tới chúng ta dùng cái thế tiên hạ thủ vi cường giết gã.

Bốn lão Hộ pháp, Thủ tòa khom mình đồng thanh hô to :

- Tuân lệnh Bang chủ!

Liền đó trong đại điện Thanh Vân bang im phăng phắc, không còn nghe một tiếng động nhỏ.

Tất cả ánh mắt từ Bang chủ Mã Kỳ tới bốn lão Hộ pháp, Thủ tòa và bọn kiếm sĩ đều hướng ra phía cửa đại điện chờ đợi.

Chương 8: Huyết Hận Thư Sinh

Thời khắc trôi qua thật nhanh.

Đã đúng giờ hợi. Bang chủ Mã Kỳ, bốn vị lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp nín thở đợi chờ bọn phi mã báo tin, hoặc Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đột ngột tới bất ngờ.

Giờ hợi đi qua nửa thời thần.

Ngoài cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang im bặt, không thấy bọn phi mã chạy trở về, cũng chẳng thấy bóng dáng Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch xuất hiện.

Chờ thêm một lúc nữa trước sau vẫn im bặt, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cất tiếng cười ha hả.

Lão oang oang :

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã sợ rồi. Có lẽ đã tới bản bang từ lâu rồi nhưng gã ẩn nấp trong bóng tối nơi đâu đó, nhìn thấy cách bố phòng cẩn mật và thế lực của chúng ta gã đã kinh hồn bạt vía âm thầm bỏ chạy trốn đi chứ còn là gì nữa.

Lão nhìn qua Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn cười khỉnh.

Bang chủ Mã Kỳ bật cười khanh khách, giọng cười của kẻ vừa đắc thắng trở về.

Lão ngạo nghễ :

- Đại hộ pháp nói đúng. Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tới đây, nhìn qua cách thức bố phòng, dàn trận của bản bang, gã đã hoảng sợ bỏ chạy trốn rồi. Cái tin này đồn đại ra chốn giang hồ ắt tiếng tăm của Thanh Vân bang vang lên như sấm, bọn cao thủ hắc, bạch võ lâm thảy đều nể phục. Chúng ta chưa đánh mà đã thắng nhờ phô trương thanh thế, dọa khiếp tên tiểu quỷ. Từ nay bản bang sẽ...

Bỗng Bang chủ Mã Kỳ im lặng không tiếp thêm lời vì vừa phát giác có tiếng vó ngựa phi phía ngoài con đường dẫn vào Tổng đàn Thanh Vân bang.

Cả hai Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan, luôn cả hai vị Thủ tòa Đinh Chấn và Vệ Oai đều giật mình, dồn tất cả ánh mắt ra phía ngoài cửa cổng.

Chỉ trong nháy mắt, vó ngựa đã phi tới gần cánh cửa Tổng đàn Thanh Vân bang rồi ngừng lại.

Bầu không khí trong tòa đại điện bỗng khẩn trương hẳn lên, ai nấy đều biết tên phi mã chạy trở về báo tin về Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Một tên phi mã xuất hiện trước cánh cửa cổng, chạy thẳng vào tòa đại điện.

Tên phi mã phóng vào trong tòa đại điện chạy tới đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ buông tiếng thở hào hển :

- Bẩm Bang chủ...

Bang chủ Mã Kỳ hấp tấp hỏi :

- Chuyện gì? Có phải tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sắp vào đây hay không?

Tên phi mã thở hắt hơi, cất tiếng run run :

- Bẩm Bang chủ, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tới trạm thứ nhất...

Bang chủ hỏi mau :

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tới trạm thứ nhất rồi sao?

Tên phi mã vẫn với giọng run run :

- Bẩm Bang chủ, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới trạm thứ nhất, bốn tên võ sĩ chạy ra ngăn đón, gã rút cây kiếm quái gở, chỉ xuất một chiêu đã chém rụng đầu bốn tên võ sĩ.

Bang chủ Mã Kỳ giật mình, trợn tròn cặp mắt sửng sốt nhìn tên phi mã.

Lão hỏi :

- Hiện giờ tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ở nơi nào?

Tên phi mã khom mình :

- Bẩm Bang chủ, sau khi tên tiểu quỷ giết bốn tên võ công canh gác của bản bang, gã đang tiến tới trạm canh thứ hai.

Bang chủ Mã Kỳ biến sắc, Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Thủ tòa Vệ Oai hiện lên nét mặt khẩn trương trên gương mặt. Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên dửng cặp lông mày chổi xuể kinh ngạc, Hộ pháp Gia Cát Đan sửng sốt.

Tất cả dự đoán của bọn họ vừa rồi đều sai lầm. Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch vẫn đường hoàng tiến tới giết bốn tên võ công canh gác và đang trên đường tới Tổng đàn Thanh Vân bang.

Chứng tỏ đối phương không hề lén lút và cũng chẳng hề sợ hãi như lời dự đoán của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên và Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn.

Bang chủ Mã Kỳ phất tay sang tên phi mã :

- Lui ra!

Tên phi mã ứng thinh khom mình tháo lui mấy bước, quay chạy trở ra ngoài cửa cổng leo lên lưng con tuấn mã phi nhanh...

Bầu không khí trong tòa đại điện đột nhiên khẩn trương đến cực độ.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Thủ tòa Vệ Oai thảy đều biến hẳn cả sắc mặt sau khi nghe tên phi mã nói Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chỉ xuất một chiêu đã chém bay đầu bốn tên võ sĩ hữu hạng trong đội ngũ võ công của Thanh Vân bang.

Thần sắc Bang chủ Mã Kỳ biến đổi nhiều lần, cặp lông mày dựng đứng, trợn trừng hai mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa cổng không hề thấy chớp.

Cái tin tên phi mã chạy vào cho hay Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch vừa xuất hiện đã giết chết bốn tên võ sĩ canh gác đâu phải là chuyện tầm thường.

Nếu gã không có võ công tuyệt luân và thân pháp xuất quỷ nhập thần thì sao có thể làm nổi chuyện đó.

Tới đây từ Bang chủ Mã Kỳ đến hai lão nhân Thủ tòa, hai vị Hộ pháp mới tin những lời đồn đại của bọn cao thủ hắc, bạch võ lâm là đúng sự thực, không hề có chuyện thổi phồng như lời của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Mọi người nín lặng đợi chờ thêm tin cấp báo của bọn phi mã chạy trở về, không ai nói một lời nào.

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ngoài cánh cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang.

Chỉ trong phút giây lại nghe có tiếng vó ngựa từ phía ngoài chạy vào.

Chớp mắt vó ngựa dừng lại trước cánh cửa cổng. Một tên phi mã nhảy xuống đất, chạy như bay vào tòa đại điện.

Tên phi mã chạy tới, đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ run lên cầm cập như vừa trúng chứng cảm

hàn, quên cả chuyện cúi mình theo nghi lễ thường nhật.

Gã run lập cập :

- Bẩm Bang chủ...

Bang chủ Mã Kỳ gấp rút :

- Nói mau, hiện giờ tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ở nơi đâu?

Tên phi mã nói chẳng ra hơi :

- Bẩm Bang chủ... tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới trạm canh thứ hai chỉ xuất một chiêu đã giết bốn tên võ sĩ, gã lại tới trạm canh thứ ba xuất một chiêu nữa giết luôn bốn tên võ sĩ trong nháy mắt. Hiện gã đang tiến tới trạm thứ tư. Khinh công của gã cao thâm không thể nào tưởng tượng được. Thuộc hạ phi ngựa thần tốc vẫn không theo kịp...

Bang chủ Mã Kỳ tái hẳn sắc mặt, phất tay sang tên phi mã quát to :

- Lui ra.

Tên phi mã kinh hãi, rập mình lùi lại, rồi quay người chạy bắn trở ra ngoài.

Bang chủ Mã Kỳ chộp lấy thanh trường kiếm dựng bên cạnh chiếc ghế bành cài vào người rồi đứng phắt dậy.

Lão dõng dạc :

- Chư vị Hộ pháp, chư vị Thủ tòa, hãy theo ta...

Lão nhanh lẹ bước xuống thềm đại điện, khẩn cấp tiến ra ngoài cánh cửa lớn.

Hai lão nhân Hộ pháp, hai vị Thủ tòa liền gấp rút đi theo sau lưng Bang chủ Mã Kỳ.

Tới bậc thềm phía trước cánh cửa tòa đại điện, Bang chủ dừng lại, đảo mắt quan sát trận thế đã dàn sẵn trên sân cỏ rộng.

Bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp đứng lại hai bên hộ vệ Bang chủ Mã Kỳ.

Trước mắt Bang chủ Mã Kỳ một trăm hai mươi tên kiếm sĩ lập thành bốn đội ngũ dàn ra hình bán nguyệt chỉnh tề, tay lăm lăm trường kiếm sáng ngời, mắt hướng ra ngoài cửa cổng trong tư thế sẵn sàng ứng chiến với kẻ thù, khí thế vô cùng hùng liệt.

Bang chủ Mã Kỳ gật đầu như tỏ sự hài lòng. Thủ tòa Đinh Chấn đã dàn trận rất qui cũ.

Quan sát thế trận một lúc, Bang chủ Mã Kỳ quay sang bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp nói :

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch quả nhiên vô cùng lợi hại. Chỉ ba chiêu đã sát hại hết mười hai môn đồ hữu hạn của Thanh Vân bang trong nháy mắt, chứng tỏ những lời đồn đại của bọn cao thủ hắc, bạch trên giang hồ hiện nay là sự thực, không hề láo khoét.

Ngẫm nghĩ phút giây, Bang chủ Mã Kỳ nói tiếp :

Cứ như tình hình này bắt buộc chúng ta phải đành cho tổn thất một số sinh mạng, chặn đứng tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tại trên sân cỏ này.

Chúng ta sẽ ra lệnh cho một trăm hai mươi kiếm sĩ xuất trận đầu tiên, dùng số đông người này quần thảo với gã cho tới khi gã đã mệt nhoài, tổn hao một số lớn chân khí, chúng ta mới tung ra trận Quỷ đầu đao. Trận pháp sẽ làm cho gã hao tổn thêm nhiều nội lực, chừng đó bốn vị Hộ pháp và Thủ tòa sẽ xuất trận theo thế trận Tứ tượng đoạt hồn. Ta sẽ đứng phía sau giám trận, chờ cơ hội tốt sẽ bắn ám khí Tuyệt Hồn châm, giết gã không cần phải bắt sống. Chư vị Hộ pháp, Thủ tòa đã nghe ta nói rồi chứ?

Hai lão nhân Thủ tòa và hai lão nhân Hộ pháp đồng rập nhau một lượt :

- Thuộc hạ đã nghe rõ.

Bang chủ Mã Kỳ nghiêm sắc mặt :

- Bây giờ chư vị hãy nghe lệnh của bản tòa đây.

Nhìn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, Bang chủ Mã Kỳ cất tiếng dõng dạc :

- Thủ tòa hãy mau vào đại điện chuẩn bị trận Quỷ đầu đao và trận bắn ám khí Tuyệt Hồn châm nhanh lên.

Thủ tòa Đinh Chấn hô lớn :

- Tuân lệnh Bang chủ!

Lão nhân gấp rút chạy bắn vào trong tòa đại điện.

Bang chủ Mã Kỳ nhìn Hộ pháp Hạ Hầu Quyên truyền lệnh :

- Đại hộ pháp hãy chuẩn bị...

Nhưng lão đã giật mình và vừa nghe vó ngựa chạy khẩn cấp từ ngoài con đường nhỏ chạy vào.

Bang chủ Mã Kỳ và hai vị lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp liền đưa mắt nhìn ra ngoài cổng.

Một tên phi mã chạy vào như tên bắn.

Chưa tới thềm ngoài cửa điện, tên phi mã đã kêu to :

- Bẩm Bang chủ... tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch... đã tới.

Dứt câu, tên phi mã ngã lăn xuống đất nằm bất tỉnh. Gã đã kiệt sức trong lúc chạy vào đây.

Bang chủ Mã Kỳ biến sắc mặt, phất tay sang Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát to :

- Đại hộ pháp chuẩn bị chiến đấu nhanh lên.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên hô lớn :

- Tuân lệnh.

Lão phóng mình ra ngoài tới nơi một trăm hai mươi kiếm sĩ đang chờ lệnh.

Bang chủ Mã Kỳ quay qua Hộ pháp Gia Cát Đan :

- Hộ pháp hãy mau ra ngoài đứng giám trận cho Đại hộ pháp mau lên.

Hộ pháp Gia Cát Đan hô lớn :

- Tuân lệnh!

Lão chạy bắn ra ngoài sân cỏ, tới gần Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Bang chủ Mã Kỳ quay lại Thủ tòa Vệ Oai :

- Thủ tòa hãy đứng đây hộ vệ ta.

Thủ tòa Vệ Oai chưa kịp đáp ứng bỗng nghe có tiếng hú từ xa vang tới.

Lão nhân cùng Bang chủ giật mình ngẩng mắt nhìn lên bầu trời nơi đang hiện ra một chiếc bóng vừa xuất hiện lao vùn vụt tới nhanh như vì sao xẹt.

Khinh pháp chiếc bóng kia nhanh lẹ chưa từng trông thấy trên chốn giang hồ từ bấy nhiêu lâu nay.

Bốn tên võ sĩ canh gác cửa cổng nhận thấy chiếc bóng trên bầu trời đồng thanh hô to :

- Tên tiểu quỷ tới...

Bọn chúng vung trường kiếm chỉa mũi lên trời, sẵn sàng xuất thủ khi chiếc bóng đáp xuống đất.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cũng vừa trông thấy chiếc bóng hiện trên bầu trời bèn quát lớn :

- Chuẩn bị chiến đấu.

Một trăm hai mươi tên kiếm sĩ đồng thanh hô to, chấn động khắp trên đấu trường.

Kiếm trong tay một trăm hai mươi tên kiếm sĩ tủa lên trời, cả một rừng kiếm chiếu ánh sáng rực trông đến rợn người.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đứng chính giữa trận, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, mắt hướng lên bầu trời nhìn theo chiếc bóng đang lao vùn vụt tới.

Lão trong tư thế sẵn sàng xuất chiêu hạ đối thủ khi chân chưa chạm vào mặt đất.

Chương 9: Ác Chiến Kinh Hồn

Hộ pháp Gia Cát Đan gấp rút lao ra phía ngoài đứng giám sát trận đấu sắp diễn ra.

Tình hình cực kỳ khẩn trương khắp cả trong ngoài Tổng đàn Thanh Vân bang sau khi trông thấy chiếc bóng xuất hiện trên bầu trời xanh thẳm.

Tất cả từ Bang chủ cho tới chúng môn đồ Thanh Vân bang đều quả quyết chiếc bóng đang tới kia chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chứ chẳng còn là ai nữa.

Đối với nhân vật tiểu thần quái này tất cả đều chưa đoán nổi số mệnh của mình rồi sẽ ra sao.

Chỉ trong nháy mắt chiếc bóng kia đã tới.

Từ trên không trung chiếc bóng đáp xuống trước cánh cửa cổng Tổng đàn Thanh Vân bang nhẹ nhàng den một hạt bụi không hề thấy bay.

Nhiều tiếng hô to :

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Tiếng hô chấn động khắp cả trên đấu trường, rồi im bặt luôn như lúc đầu.

Hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía chiếc bóng vừa đáp xuống đất.

Nhìn kỹ lại đó là một thiếu niên vận lam y, thân hình cường tráng, cao gần một trượng, mặt ngọc, môi đỏ, mày thanh tú, đôi mắt to thu hồn lẫn lộn ánh sáng sát khí, lưng đeo một thanh trường kiếm, đứng uy nghi như một tiểu thiên thần từ trên trời giáng hạ xuống trần gian.

Phóng hai ánh mắt chớp sáng tợ hai ánh tinh cầu nhìn vào đấu trường một lượt, thiếu niên vận lam y chậm rãi bước vào cánh cửa Tổng đàn.

Bốn tên võ sĩ canh gác không ngăn cản vì đã được lệnh Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên từ trước. Bọn chúng lui về phía sau đứng nhìn thiếu niên vận lam y.

Thiếu niên vận lam y tiến thẳng tới chỗ Bang chủ Mã Kỳ đang đứng cùng Thủ tòa Vệ Oai.

Bang chủ Mã Kỳ nói mau :

- Thủ tòa hãy theo ta.

Bang chủ Mã Kỳ mạnh dạn bước xuống các bậc thềm, tiến thẳng ra ngoài. Thủ tòa Vệ Oai tay lăm lăm trường kiếm đi theo hộ vệ Bang chủ Mã Kỳ ở phía sau.

Bầu không khí căng thẳng tưởng chừng ngạt đi cả sự hô hấp. Hàng trăm cặp mắt gắn chặt vào gã thiếu niên vận lam y và Bang chủ Mã Kỳ.

Hàng trăm ngọn đao kiếm cất lên chờ lệnh của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Trước đó Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đã phi thân tới cản ngang bước tiến của gã thiếu niên vận lam y, bởi lão sợ có chút sơ suất đối với vị Bang chủ của mình.

Nhưng lão đứng tránh một bên chừa lối cho Bang chủ Mã Kỳ bước tới.

Bang chủ Mã Kỳ còn cách gã thiếu niên vận lam y chừng bốn trượng thì dừng lại.

Nhìn gã thiếu niên lam y từ gương mặt ngọc đến thanh trường kiếm đeo trên lưng, Bang chủ Mã Kỳ cất giọng vang như tiếng chuông rền :

- Tiểu tử! Ngươi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó phải không?

Thiếu niên lam y khẽ gật :

- Không sai! Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chính là tiểu gia.

Phùng Phá Thạch lạnh lùng tiếp :

- Chiều nay tiểu gia đúng theo lời hẹn trong Hận huyết thư đã gởi cho lão tới đây thu hồi món nợ máu. Lão đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?

Bang chủ Mã Kỳ trầm tĩnh :

- Trước nhất bản tòa muốn biết ngươi tới đây đòi món nợ máu cho ai?

Gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bỗng bốc đầy sát khí. Chàng dằn mạnh giọng :

- Lão đừng giở giọng vờ vĩnh. Tiểu gia tới đây đòi món nợ máu năm xưa ngươi và năm bang, hội đã cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tới bao vây đánh phá Phùng Sơn bảo, sát hại hơn sáu mươi gia nhân, giết phụ thân ta còn đốt luôn gia bảo. Hôm nay ta đến đây đòi món nợ máu đó chính trên mình của ngươi.

Bang chủ cười gằn :

- Chuyện năm xưa xảy ra tại Phùng Sơn bảo khiến cho gia nhân bị giết, sơn trang bị đốt chỉ tại vì phụ thân ngươi lão Phùng Phá Sơn dám cả gan chống lại mệnh lệnh của minh chủ Xích Phát Đại Ma Tôn, không chịu giao nạp pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục, nên phải đền tội không còn điều gì gọi là oan ức cả. Ngươi là kẻ hậu sinh phải biết thức thời, phải nhận ra đâu là tà là chánh, lo an thân thủ phận, đừng điên cuồng rồi rước lấy tai họa vào thân. Bản tòa khuyên ngươi hãy mau mau rời khỏi nơi này. Đao kiếm vốn là món vật vô tình, không nể vị ai đâu.

Những lời cao ngạo ngang ngược của Bang chủ Mã Kỳ khiến cho Phùng Phá Thạch cháy phừng lửa giận.

Chàng trợn mắt :

- Pho bí kíp Cửu trùng thiên tôn bảo lục vốn là món bảo vật di truyền của dòng họ Phùng trải qua mấy đời. Các ngươi chỉ vì tham vọng đã biến thành những tên cường san, đạo tặc, giết người cướp của, lại còn dám khoe khoang là nhân vật chánh đạo võ lâm. Ngươi và lão quỷ Thương Sư Ngươn, Ngụy Khôn, Lâm Kiến Chương, Ngọc Địch tiên tử, yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ cam tâm cúi đầu chịu làm tấm thân khuyển mã cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia tàn phá sát hại Phùng Sơn bảo, gây ra tội ác bằng trời. Tiểu gia thề sẽ huyết tẩy tất cả các ngươi không chừa một mạng nào để báo thù cho song thân, cho sư thúc Tạ Chử Giang và cho sư phụ ta Tàn Hồn Quái Nhân.

Phùng Phá Thạch thò tay nắm lấy chuôi thanh Tàn Hồn huyết kiếm rút ra.

Một tiếng ngân rền, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã nằm chắc trong tay Phùng Phá Thạch, toát ra ánh huyết quang chớp rực lạnh ghê người.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát to :

- Bày khai trận thế...

Rào... rào... rào...

Một trăm hai mươi kiếm thủ từng loạt phóng qua tám hướng, tứ bề rừng kiếm tua tủa cất lên bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa như chiếc hộp sắt cho dù một con kiến cũng khó thể lọt ra ngoài.

Trận thế từ hình bán nguyệt nháy mắt chuyển sang thế trận Bát môn kim tỏa.

Trận Bát môn kim tỏa này biến thế từ trận Bồ đề hàng ma trận pháp của môn phái Thiếu Lâm nhưng có phần linh diệu hơn rất nhiều.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên lướt tới xung trận, điều khiển một trăm hai mươi kiếm thủ.

Hộ pháp Gia Cát Đan giật lùi lại hai trượng đứng giám trận. Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát to :

- Động thủ!

Lập tức hàng trăm trường kiếm vung lên từ bốn phương tám hướng tấn công vào Phùng Phá Thạch.

Hàng ngàn ánh kiếm lập lòe chẳng khác nào một trận mưa kiếm xối vào người chàng.

Trông thấy Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên hạ độc thủ, Phùng Phá Thạch nổi giận hét to một tiếng thị uy. Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc động, xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Một vòng tròn rộng lớn huyết quang chớp rực như có hàng trăm hàng ngàn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, một số ngăn chặn trận mưa kiếm ảnh của một trăm hai mươi tên kiếm thủ, một số điểm nhanh như chớp giật vào bọn chúng.

Kiếm khí chạm nhau chan chát, từng cụm hoa lửa tóe sáng khắp cả đấu trường.

Soảng... soảng...

Phập... phập...

Bốn chiếc đầu cùng bốn thanh trường kiếm bay ra, thây không đầu đổ gục.

Trên một trăm kiếm thủ kinh hoàng ngưng tay kiếm.

Đấu trường mới vừa diễn ra liền ngưng lại.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm cầm ngang, gương mặt bốc mờ sát khí.

Chỉ mới xuất một chiêu Tàn Hồn nhất thức đã có bốn tên kiếm thủ hảo hạng của Thanh Vân bang vong mạng quả quá sự tưởng tượng của chúng môn đồ Thanh Vân bang.

Bang chủ Mã Kỳ trợn tròn hai mắt nhìn bốn chiếc đầu của thuộc hạ và nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực tử ảnh trong tay Phùng Phá Thạch.

Lão không thể nào ngờ nổi thanh Tàn Hồn huyết kiếm lợi hại đường đó.

Trong lòng Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên kinh hãi nhưng sợ chúng môn đồ mất đi hùng khí liền quát to :

- Động thủ!

Trên một trăm kiếm thủ hô to, vung thanh trường kiếm trỏ vào từ bốn mặt tấn công Phùng Phá

Thạch ào ào như vũ bão.

Phùng Phá Thạch nghĩ nhanh :

- Nếu không cho bọn ngu ngốc này mở mắt, làm thế nào tới kia giết được lão quỷ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch lại hét lên, lắc mạnh thanh Tàn Hồn huyết kiếm liên tiếp, xuất mười hai chiêu Tàn Hồn nhất thức vòng qua tứ phía.

Huyết ảnh trùng trùng chớp xẹt sang tám hướng, chẳng khác nào trận mưa máu trút vào người trên một trăm kiếm thủ Thanh Vân bang.

Bóng người qua lại nhanh như mắc cửi, kiếm khí chạm nhau từng loạt kêu loảng soảng. Lẫn lộn tiếng la, tiếng quát kèm theo những tiếng rú thảm khốc.

Từng thanh kiếm gẫy bay vèo, từng chiếc đầu rụng xuống, từng thây người ngã gục, từng cụm hoa máu bắn vọt lên không gian.

Lớp sau chồng lên sớp trước, lớp lớp ngã lăn ra cực kỳ hỗn loạn, thảm khốc.

Chừng uống cạn một bình trà đột nhiên trận ác chiến ngừng đi. Bầu không gian yên tĩnh trở lại, mùi máu thịt tanh tưởi theo làn gió hắt đi.

Nhìn kỹ lại trên đấu trường trước sau đã có mười chín cái tử thi không đầu, trông qua vô cùng ghê rợn.

Tám tên kiếm thủ khác trúng vết kiếm dài trên ngực máu tuôn xối xả, lảo đảo bước ra khỏi đấu trường, tìm chỗ chữa trị thương tích.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm đứng yên đảo mắt nhìn mười chín cái đầu nằm rải rác trên mặt đất cau đôi mày thanh tú.

Chính bản thân chàng cũng không ngờ chiêu thức Tàn Hồn nhất thức khủng khiếp đến thế.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên trợn tròn cặp mắt trắng dã như hai chiếc lục lạc ngựa, hết nhìn mười chín cái tử thi không đầu của thuộc hạ đến nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang trong tay Phùng Phá Thạch.

Bây giờ lão đã rõ ràng thanh Tàn Hồn huyết kiếm và chiêu Tàn Hồn nhất thức lẫn công lực của Phùng Phá Thạch cực kỳ lợi hại, thần quái.

Trước đây, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên cứ tưởng bọn cao thủ hắc bạch giang hồ vì khiếp sợ thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Tàn Hồn Quái Nhân từng gây chấn động trên giang hồ từ mười mấy năm

trước, nên phóng đại nhân vật hiện nay cầm nó, chứ sự thực không đúng như thế.

Cứ theo lão nghĩ Phùng Phá Thạch tuổi tác đến nay hãy còn quá trẻ, nội lực chưa có là bao, bất quá học được vài chiêu tầm thường, cách xuất chiêu tầm thường đơn sơ.

Nào ngờ hôm nay sự thực trước mắt lão đã khác hẳn điều lão nghĩ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi uống cạn một bình trà đã có mười chín tên kiếm thủ hữu hạng của Thanh Vân bang chết thảm trên đấu trường đã chứng tỏ chẳng những quái kiếm, chiêu thức cực kỳ thần diệu mà công lực của Phùng Phá Thạch cao thâm tới mức độ không thể nào tưởng tượng.

Bang chủ Mã Kỳ trợn trừng hai mắt suýt rách cả khóe nhìn Phùng Phá Thạch giống như nhìn một con quái vật.

Thủ tòa Vệ Oai, đến Hộ pháp Gia Cát Đan cũng đều khiếp đảm, lòng lo sợ phập phồng. Còn lại một trăm lẻ một tên kiếm thủ quá đỗi kinh hoàng lui ra ngoài đứng nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, chưa có một tên nào động đậy.

Bỗng Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát :

- Tử đấu!

Được lệnh chủ tướng, tuy trong lòng đang hoảng sợ nhưng bọn kiếm thủ không dám chậm trễ, cùng hô to phóng ào ào trở lại đấu trường, vây chặt Phùng Phá Thạch như trước.

Trường kiếm trong tay bọn kiếm thủ tua tủa cất lên toan đồng loạt tấn công Phùng Phá Thạch bỗng nghe chàng hét :

- Ngừng tay!

Tiếng hét xé tét không gian khiến cho bọn kiếm thủ giật mình ngừng lại.

Quét hai ánh mắt sáng rực như ánh tinh cầu ngang qua một trăm lẻ một tên kiếm thủ một lượt, Phùng Phá Thạch cất giọng sang sảng :

- Nay các ngươi đã trông thấy rõ ràng rồi, mỗi lầm ta xuất chiêu tối thiểu cũng có bốn năm tên nằm xuống. Nếu các ngươi tiếp tục ngu ngốc tuân theo lệnh lão quỷ Đại hộ pháp khi thì chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả các ngươi sẽ đều làm quỷ không đầu trên đấu trường này.

Chàng trợn mắt :

- Lão quỷ Đại hộ pháp của các ngươi đã khiếp sợ thanh thần kiếm của ta, không dám đối đầu với ta nên mới xô đẩy các ngươi xông vào chết thay cho lão. Các ngươi đừng ngu xuẩn nữa, tất cả các ngươi

hãy mau dang ra ngoài cho ta đấu với lão.

Một trăm lẻ một tên kiếm thủ như bừng tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên tỏ sự nghi ngờ về hành động của chủ tướng mình.

Nhìn thấy cử chỉ khác thường của chúng thuộc hạ, sợ có biến, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên quát lớn :

- Các ngươi đừng nghe theo lời phỉnh gạt của tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch. Tất cả hãy xông vào tử chiến. Tên nào tháo lui bản tòa chém bay đầu tên đó.

Bọn kiếm thủ không dám cãi lệnh chủ tướng nên đồng loạt hô to, phóng trở lại đấu trường.

Lập tức hàng trăm, hàng ngàn ánh kiếm trút vào người Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giận dữ hét :

- Các ngươi phải chết!

Chàng lắc mạnh thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất luôn hai mươi bốn chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn.

Huyết ảnh trùng trùng rợp cả không gian trút sang tám phía, huyết quang sáng ngời xạ vào bọn kiếm thủ nhanh tợ chớp.

Tiếng kiếm lại va chạm nhau tóe rực lửa. Tiếng la tiếng quát, tiếng rú tiếng rên, lớp trước ngã, lớp sau đứng dậy, cát bụi tung bay mù mịt, che khuất khắp cả đấu trường.

Nửa thời thần trôi qua vừa đúng lúc hoàng hôn buông xuống.

Đấu trường vụt im bặt trở lại.

Ngổn ngang trên sân cỏ trước sau có tới bốn mươi tám cái tử thi cụt đầu, máu tuôn ngập đất. Một số kiếm thủ trúng kiếm thân mình nhuộm máu bò lết ra ngoài. Một số bị thương quá nặng bò không nổi, nằm rên tại chỗ.

Đấu trường còn lại bảy mươi hai kiếm thủ đứng yên tại trận tròn mắt kinh hoàng nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm vấy đầy máu hòa với huyết quang trông thật khiếp người.

Lúc bấy giờ, bộ võ phục màu lam của Phùng Phá Thạch nhuốm đầy máu tươi, khuôn mặt cũng vấy máu chẳng khác nào một pho tượng hòa thượng thần đứng sừng sững giữa đấu trường, ai trông qua cũng đều phải rợn cả tóc gáy.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên như chôn chân tại chỗ, há hốc mồm ra, mắt trợn trắng dã, không nói ra được một lời nào, cũng không còn hùng hổ quát tháo như trước nữa.

Hộ pháp Gia Cát Đan vỡ mật bay hồn, tháo lui ra ngoài thêm một trượng, trố to cặp mắt nhìn con người máu của Phùng Phá Thạch và thanh quái kiếm.

Bang chủ Mã Kỳ thân hình run run, mặt xanh như nhuộm chàm đứng chết trân, môi hấp háy như muốn nói những lời gì nhưng không hé miệng ra nổi.

Chỉ trong nửa giờ giao đấu với Phùng Phá Thạch đã có bốn mươi tám kiếm thủ hảo hạng phơi thây trên trận tràng. Một số mang trong thương bò lê, bò lết. Chuyện chưa từng xảy ra trên chốn giang hồ từ bao nhiêu lâu nay tưởng chừng như một chuyện huyền thoại có thật.

Quả đây là chuyện ngoài sức tưởng tượng của lão Bang chủ Mã Kỳ.

Nhìn quanh đấu trường một lượt, Phùng Phá Thạch trỏ mũi Tàn Hồn huyết kiếm ngay vào mặt Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Chàng hét lớn :

- Ngươi sợ chết xô đẩy bọn thuộc hạ vào đây chết thế cho ngươi được sống làm trâu ngựa cho lão quỷ Mã Kỳ. Hành động của ngươi đê hèn, đốn mạt, không xứng đáng làm Đại hộ pháp cho một bang, hội nào. Ngươi đã trông thấy rõ một trăm hai mươi tên môn đồ trong nháy mắt đã chết chỉ còn lại hơn phân nửa. Nếu ngươi ra lệnh một lần nữa tất cả thuộc hạ của ngươi sẽ chẳng còn sống sót một tên nào. Nếu như ngươi có đủ gan mật hãy vào đây cùng tiểu gia đấu vài chiêu mới rõ là mặt anh hùng, hào kiệt.

Phùng Phá Thạch dùng những lời sỉ nhục thách thức cho Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên lâm trận để khỏi phải giết thêm bọn môn đồ Thanh Vân bang.

Không thể làm sao hơn được, vì buổi trưa đã lỡ lời miệt thị, sỉ vả Phùng Phá Thạch trước mắt Bang chủ Mã Kỳ và bọn Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn, lại còn cam kết sẽ thắng đối thủ chưa đầy mười chiêu. Điều đó bắt buộc Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên phải bước tới đối diện Phùng Phá Thạch.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên nhìn Phùng Phá Thạch nghiến hai hàm răng ken két :

- Tiểu quỷ, thủ pháp giết người của ngươi quả nhiên vô cùng tàn ác, hiểm độc. Bản tòa sẽ vầm thây ngươi ra làm muôn mảnh báo thù cho bốn mươi tám môn đồ vừa bị ngươi tàn sát.

Phùng Phá Thạch đưa tay vuốt máu bọn kiếm thủ dính đầy trên gương mặt.

Chàng cười khỉnh :

Lão khiếp nhược tham sinh húy tử đã tới hồi liều cái mạng già đó sao? Lão có sợ chết cũng không có cách nào khỏi chết, đừng trốn chạy đi đâu vô ích.

Chàng hừ lạnh :

- Tiểu gia vốn không có lòng lạm sát, chỉ tại nơi lão xúi giục bọn chúng vào đây chết thay cho cái chết của lão. Chính lão đã nhẫn tâm gián tiếp sát hại bọn chúng, bây giờ lão phải trả lại món nợ máu đó.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên nghe mấy lời của Phùng Phá Thạch giận xung tóc trán.

Lão quát :

- Tiểu quỷ đừng lộng ngôn, bản tòa sẽ đoạt mạng ngươi đây.

Lời chưa kịp dứt, Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên vung trường kiếm xuất một chiêu, ánh kiếm sáng lòa vọt tới Phùng Phá Thạch nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch cười lớn :

- Lão liều mạng đó sao?

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc nhẹ một cái...

Làn huyết quang chói lọi vọt xa gần hai trượng, đón lấy ánh kiếm của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên.

Phùng Phá Thạch chỉ xuất chiêu kiếm tầm thường, chưa hạ độc thủ nên chưa ra chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Một tiếng soảng chát chúa, trường kiếm của Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật ra ngoài, bàn tay lão tê chồn.

Lão lui lại một bước, trong lòng hoảng sợ trước nội lực kinh hồn của Phùng Phá Thạch.

Chương 10: Huyết Lưu Mãn Địa

Phùng Phá Thạch hãy còn đứng nguyên vị trí, nhìn Đại hộ pháp bằng ánh mắt khinh khỉnh :

- Lão đã thấy rồi đó, nếu lão sợ chết cụt đầu thì hãy mau mau trốn chạy, cho ta hỏi tội lão quỷ Bang chủ Mã Kỳ.

Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên bị Phùng Phá Thạch sỉ nhục giận run người nhưng tự lượng sức mình chưa phải là đối thủ của chàng nên không dám bỏ chạy cũng không dám tiến lên.

Chợt nghe tiếng quát của Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn :

- Đại hộ pháp hãy lui ra ngoài, bản chức sẽ có cách đối phó với tên tiểu quỷ.

Trong lòng vốn đã khiếp sợ thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch và muốn bỏ chạy, giờ nghe Đệ nhất thủ tòa nói như thế Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên mừng vô kể.

Lão nhanh lẹ tháo lui ra đứng ngoài nhìn trở vào đấu trường xem Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn ứng phó với Phùng Phá Thạch.

Thủ tòa Đinh Chấn tiến tới cách Phùng Phá Thạch khoảng ba trượng.

Phùng Phá Thạch nhìn Đinh Chấn cười khảy :

- Lão kia đã chạy rồi, lão giữ chức vị gì trong Thanh Vân bang lại vào đây chết thay cho lão quỷ Bang chủ Mã Kỳ?

Thủ tòa Đinh Chấn trợn mắt :

- Tiểu quỷ không nên vô lễ với Bang chủ. Lão phu vào đây là ngươi sắp chết rồi.

Phùng Phá Thạch ngạo nghễ :

- Lão đấu võ mồm phải không? Lão liệu có thắng nổi thanh Tàn Hồn huyết kiếm của tiểu gia hay không?

Thủ tòa Đinh Chấn nổi giận :

- Ngươi đừng tự thị có cây kiếm quỷ quái kia. Lão phu không đấu với ngươi sẽ có Quỷ đầu đao lấy mạng ngươi.

Lão phất tay về phía sau, quát lớn :

- Quỷ đầu đao trận bày khai!

Có nhiều tiếng hô to trong cánh cửa của tòa đại điện. Liền đó một loạt gã đại hán áo đen phóng ào ào ra ngoài sân cỏ.

Mười sáu tên đại hán áo đen tay cầm mười sáu cây Quỷ đầu đao quái dị.

Cây đao giống như đầu quỷ, mỗi cái trên đầu có tám ngọn đao sáng ngời, trông chẳng khác nào loại quỷ khí của bọn ngưu đầu, mã diện dưới cõi A tỳ.

Phùng Phá Thạch nhìn những cây Quỷ đầu đao trong tay mười sáu tên đại hán áo đen vô cùng kinh ngạc.

Chàng nhủ thầm :

- "Đây là loại vũ khí gì trông ra quái đản như thế, không hiểu mười mấy cây Quỷ đầu đao ấy có tẩm chất kịch độc hoặc mê hướng hay không. Ta hãy nên thận trọng, chờ xem bọn chúng bày trận như thế nào rồi sẽ ứng phó."

Thầm tính ra như vậy, Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm đợi chờ.

Mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao chia làm tám hướng bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa trận.

Bọn chúng chia ra tám phương vị, mỗi phương vị hai tên trấn thủ đứng song song.

Thủ tòa Đinh Chấn quát :

- Xuất trận.

Tiếng quát của Thủ tòa Đinh Chấn vừa dứt, mười sáu cây đầu đao vung lên, vô số ánh sáng hình quỷ phóng thẳng vào người Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng trợ thần oai, vung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức. Trận mưa huyết quang liền xối qua tám phương vị của mười sáu tên đại hán sử cây Quỷ đầu đao. Nhưng khi kiếm ảnh màu máu chưa tới, đột ngột mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao thu hồi quỷ khí giật lùi trở về phía sau tránh trận mưa máu kiếm ảnh.

Thân pháp của mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao nhanh như chớp, lẹ như quỷ mụi, kiếm ảnh không chạm được vào người của bọn chúng.

Phùng Phá Thạch nổi giận xuất luôn hai mươi bốn chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn, huyết ảnh trùng trùng như từng trận mưa máu xối vào tám phương vị của mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao không tiếp chiêu, chỉ nhảy tránh tung tăng, chờn vờn như những bóng quỷ trong vũ khúc chiêu hồn dưới cõi địa ngục.

Đợi khi Phùng Phá Thạch vừa thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bọn chúng nhất tế vung cây Quỷ đầu đao chém xả vào người chàng.

Đấu qua trên ba mươi hiệp vẫn chưa thấy bên nào chiếm lấy thế thượng phong.

Bởi mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao luôn luôn nhảy tránh vùng huyết quang của thanh Tàn Hồn huyết kiếm mỗi khi Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức, không cho quỷ khí chạm vào thanh quái kiếm.

Rồi đợi lúc Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bọn chúng lại tấn công.

Phùng Phá Thạch nổi giận vừa đánh vừa nghĩ thầm :

- "Đây là quỷ kế của lão Mã Kỳ bày ra Quỷ đầu đao trận nhằm kéo dài trận đấu, làm cho ta tổn hao nội lực, sau đó lão sẽ cùng bốn lão quỷ kia xuất trận giết ta. Bây giờ ta hãy tương kế tựu kế, cho bọn sử Quỷ đầu đao này chém giết lẫn nhau, tức khắc trận Quỷ đầu đao sẽ tan vỡ".

Thầm nghĩ rồi phi thân, hét lên một tiếng lồng lộng, lắc nhanh thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức. Tám vầng huyết quang lướt qua tám phương vị của mười sáu tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Mười sáu tên đại hán áo đen ngó thấy liền giật lùi về phía sau tránh né.

Vẫn như những lần trước, mười sáu tên đại hán trông thấy Phùng Phá Thạch vừa thu kiếm liền chàng loạt lao tới vung Quỷ đầu đao tấn công.

Chờ khi mười sáu cây Quỷ đầu đao kia còn cách chừng ba thước, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp di hình hoán ảnh vụt biến mất.

Chương 11: Quỷ Kế Bất Thành

Loạt Quỷ đầu đao chém hụt Phùng Phá Thạch bỗng sả xuống đầu năm tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Quỷ đầu đao chém sả từ trên đầu xuống chẻ năm tên đại hán áo đen làm đôi, chết không kịp kêu la một tiếng nào. Ai trông qua cũng phải sởn cả tóc.

Năm tên sử Quỷ đầu đao không giết được đối thủ lại bị Quỷ đầu đao của đồng bọn giết chết tại chỗ.

Lại còn thêm ba tên đại hán áo đen trúng nhằm Quỷ đầu đao cụt một cánh tay, máu tuôn xối xả, lảo đảo tháo lui ra ngoài xa rồi té quỵ xuống đất.

Tám tên đại hán sử Quỷ đầu đao còn lại tháo lui ra ngoài sắc mặt tái xanh, trố những cặp mắt trắng dã vừa kinh hoàng lại vừa vô cùng kinh ngạc.

Kinh hoàng vì mười sáu têb đại hán áo đen bày trận Quỷ đầu đao không giết được Phùng Phá Thạch lại chém sả năm tên đồng bọn làm hai, cái chết vô cùng rùng rợn.

Kinh ngạc bởi không hiểu tại sao trong khi hàng loạt Quỷ đầu đao nhằm chém vào người Phùng Phá Thạch mà đột nhiên đối thủ biến mất đi đằng nào chẳng hề hay biết.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao trân người đứng nhìn thi thể kỳ lạ của đồng bọn chưa hiểu ra làm sao cả.

Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang lẩn trốn ở nơi nào sao không trông thấy.

Mười một tên đại hán áo đen ngẩn ngơ như những kẻ mất hồn.

Bỗng nghe Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn quát :

- Coi chừng sau lưng.

Nghe tiếng quát báo nguy của Thủ tòa Đinh Chấn, mười một tên đại hán áo đen cùng giật mình một lượt, cùng quay phắt lại đưa mắt nhìn.

Bọn chúng cùng kêu lên kinh hãi khi trông thấy Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đứng sừng sững trước mặt chừng hơn một trượng từ bao giờ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao vô cùng khiếp đảm, mở bét hai con mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Bọn chúng cứ tưởng vừa bắt gặp một bóng quỷ vô thường từ dưới địa ngục về dẫn hồn người, hoặc là một con quái vật kỳ quái xuất hiện ăn thịt người.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao rụng rời cả tay chân, đứng chôn chân tại chỗ.

Phùng Phá Thạch đảo ánh mắt sáng tợ tinh cầu nhìn qua mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Chàng cất giọng lạnh lùng :

- Trận Quỷ đầu đao của các ngươi ta phá hỏng rồi. Năm tên nằm chết kia, ba tên cụt tay, các ngươi tại sao không chịu chạy trốn cho rồi, hay các ngươi chờ ta hóa kiếp thành quỷ không đầu phải không.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên, huyết quang chớp rực như toan xuất thủ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao cùng hốt hoảng, không đợi lệnh của Thủ tòa Đinh Chấn, phóng ào ào ra phía ngoài năm trượng tránh làn huyết quang chớp tới.

Dĩ nhiên, Quỷ đầu đao trận của Thủ tòa Đinh Chấn xem như đã tan rã vì diệu kế của Phùng Phá Thạch, mượn tay bọn chúng giết bọn chúng.

Từ Bang chủ Mã Kỳ tới Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, Thủ tòa Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái "Di Hình Hoán Ảnh" của Phùng Phá Thạch thi triển vừa rồi.

Năm lão nhân không thể nào tưởng tượng nổi công lực lẫn thân pháp của một gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi lại xuất quỷ nhập thần đến thế.

Phùng Phá Thạch từ từ bước tới đứng trước mặt Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn.

Chàng nhìn lão cười khẩy :

- Thế nào? Lão đã thấy rồi chứ? Trận Quỷ đầu đao của lão chỉ có thế thôi sao? Bây giờ lão còn trận nào khá hơn hãy mau mau bày ra đây cho ta xem có ngoạn mục hay không? Bằng không, lão hãy cút xéo đi mau, đừng có đứng trơ trơ ra bẩn mắt ta.

Thủ tòa Đinh Chấn đứng sững chưa đáp lời, chỉ trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch như nhìn một con quái vật.

Lão đã khiếp đảm cái thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" của Phùng Phá Thạch như loài ma quỷ vừa rồi phá tan trận Quỷ đầu đao của lão.

Nhưng hiện giờ tất cả đã an bày.

Thủ tòa Đinh Chấn không thể bỏ chạy trốn đi được. Lão chỉ còn một con đường đành phải thí mạng với Phùng Phá Thạch một trận cuối cùng.

Nếu lão bỏ chạy trốn chắc chắn sẽ bị Bang chủ Mã Kỳ gia hình tàn khốc, căn cứ vào kỷ luật nghiêm khắc của Thanh Vân bang từ bấy nhiêu lâu nay.

Lão trợn mắt quát to :

- Tiểu quỷ đừng tự thị võ công cao cường, lão phu sẽ liều một phen sống chết với ngươi.

Thủ tòa Đinh Chấn cất thanh trường kiếm lên toan xuất ra một chiêu sở trường của lão.

Bỗng nghe Bang chủ Mã Kỳ quát :

- Thủ tòa ngưng tay.

Thủ tòa Đinh Chấn được lệnh lui trở về phía sau năm bước đứng lại chờ lệnh của Bang chủ.

Bang chủ Mã Kỳ phất tay sang Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan :

- Chư vị tới đây.

Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan ứng thinh dồn lại đứng gần Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch trông thấy có chuyện quái lạ, nhủ thầm :

- "Lão quỷ Mã Kỳ bày trận gì đây. Ta hãy đề phòng..."

Chàng cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm, mắt nhìn Bang chủ Mã Kỳ chờ xem.

Bang chủ Mã Kỳ vỗ tay một tiếng sấm chưởng...

Lập tức tám tên xạ thủ ám khí, chẳng hiểu từ đâu xuất hiện đứng trên thềm ngoài cánh cửa đại điện.

Trong tay mỗi tên cầm một chiếc ống đồng đen trông vô cùng quái dị.

Bang chủ Mã Kỳ quát :

- Động thủ!

Tiếng quát của Bang chủ Mã Kỳ vừa chấm dứt, tám tên xạ thủ cất ống đồng đen lên.

Một trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay vèo vèo sang phía Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình, nghĩ không thể sử dụng được thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật được trận mưa ám khí này được, liền hú lên một tiếng, thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" vút thân mình lên cao ba trượng, ngự trên đó như một vị thần sắp giáng lâm, trông vô cùng thần quái.

Vèo… vèo… vèo…

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay ngang qua phía dưới Phùng Phá Thạch rít gió rợn người.

Chờ khi trận ám khí Tuyệt Hồn châm vượt ngang qua rồi, Phùng Phá Thạch từ từ đáp trở xuống đất.

Nhưng khi hai chân Phùng Phá Thạch vừa chạm tới mặt đất, lập tức trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm thứ hai bay vèo vèo tới trước mặt, nhanh không kịp thấy.

Một lần nữa, Phùng Phá Thạch lại phải thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" bay vút lên cao ba trượng tránh loạt ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm chất kịch độc do tám tên xạ thủ bắn tới.

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bay vèo vèo phía dưới chân Phùng Phá Thạch rơi rào rào trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng đáp trở xuống…

Lập tức tám tên xạ thủ lại phóng ám khí Tuyệt Hồn châm trong khi hai chân Phùng Phá Thạch chưa kịp đứng vững trên mặt đất.

Thêm một lần nữa Phùng Phá Thạch bắt buộc phải sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" để tránh né.

Và cứ thế trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc liên tiếp diễn ra mười sáu lần không một phút giây nào ngừng lại.

Hình như Bang chủ Mã Kỳ quyết giết Phùng Phá Thạch bằng trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm kéo dài liên miên bất tận, đợi khi chàng kiệt lực sẽ trúng nhằm ám khí mà ngã xuống.

Phùng Phá Thạch khiếp đảm trước thủ đoạn ác độc quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ.

Nếu tình trạng này diễn ra liên tục chắc chắn chàng sẽ trúng nhằm ám khí Tuyệt Hồn châm chứ không thể nào tránh khỏi.

Vừa sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" tránh ám khí Tuyệt Hồn châm Phùng Phá Thạch vừa

nghĩ thầm :

- "Nếu ta cứ mãi sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" tránh né ám khí Tuyệt Hồn châm như thế này chẳng bao lâu nữa nội lực của ta sẽ cạn hết. Một là ta chết trong trận ám khí này, hai là năm lão quỷ kia sẽ hợp đấu. Lúc đó dù ta có thanh Tàn Hồn huyết kiếm với ba chiêu Tàn Hồn tam thức cũng không thoát chết. Chi bằng ta hãy tìm phương cách tiêu diệt tám tên xạ thủ quỷ quái kia, sau đó sẽ đối phó cùng năm lão quỷ là thượng sách."

Thầm tính xong, chờ cho trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bắn tới, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" vút bổng lên cao ba trượng.

Từ trên không trung Phùng Phá Thạch vạch nửa vòng tròn nhanh tợ chớp vút tới tám tên xạ thủ phóng ám khí Tuyệt Hồn châm đang thu hồi tám chiếc ống đồng.

Chàng đáp xuống cách tám tên xạ thủ khoảng chừng hơn năm trượng.

Hai chân chưa chấm đất, Phùng Phá Thạch đã hét lên một tiếng thị uy cho đối phương giật mình. Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất liền tám chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Tám làn huyết ảnh chớp lên sáng rực phóng sang tám phương vị khác nhau.

Dĩ nhiên tám làn kiếm màu máu nhắm vào tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm trước khi bọn chúng lắp ám khí vào chiếc ống đồng.

Một loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng trên đấu trường.

Huỵch huỵch...

Tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém đứt moi tên làm hai khúc ngã xuống đất giẫy lên bần bật, máu tuôn xối xả trông vô cùng khiếp đảm.

Trận ám khí Tuyệt Hồn châm kịch độc của Bang chủ Mã Kỳ liền tan rã.

Bang chủ Mã Kỳ luôn cả hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan và hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái và thanh Tàn Hồn huyết kiếm khủng khiếp của Phùng Phá Thạch.

Năm lão nhân trố to mười con mắt nhìn Phùng Phá Thạch ngẩn ngơ như những kẻ đã mất hồn.

Đảo mắt nhìn qua tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm đứt làm hai khúc một cái, Phùng Phá Thạch chầm chậm tiến tới chỗ năm lão nhân đang đứng.

Bang chủ Mã Kỳ kinh hãi, nhưng là một vị Bang chủ lão không thể tháo lùi được, nhất là trước

mặt những kẻ thuộc hạ.

Lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, hai lão Thủ tòa Đinh Chấn và Vệ Oai vô cùng khiếp sợ, cùng lượt lao tới đứng hai bên tả hữu Bang chủ Mã Kỳ, tay đặt vào chuôi trường kiếm để phòng Phùng Phá Thạch xuất chiêu bất ngờ giết lão Bang chủ.

Phùng Phá Thạch dừng lại trước mặt Bang chủ Mã Kỳ và bọn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp chừng ba trượng.

Quét hai luồng mắt sáng rực như hai ánh tinh cầu vào năm lão nhân, Phùng Phá Thạch dằn mạnh từng tiếng một :

- Thế nào, ba cái trận quỷ quái của các lão đã bị hủy diệt rồi, bây giờ các lão còn trận nào thú vị hơn hãy bày khai cho tiểu gia xem thử.

Bang chủ Mã Kỳ sôi giận, dựng cặp lông mày rậm, thân hình run run chưa đáp được lời nào.

Hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan lẫn hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai sợ đến rung người, nhưng không biết phải đáp ứng với Phùng Phá Thạch như thế nào, bởi các lão không còn trận nào bày khai được nữa.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão Hộ pháp và hai lão Thủ tòa, cười gằn :

- Bây giờ bốn lão khôn hồn hãy ra ngoài cho tiểu gia hỏi tội lão quỷ Mã Kỳ, bằng nghịch lại đừng trách ta sao lại ra tay ác độc.

Thủ tòa Đinh Chấn trợn mắt :

- Tiểu quỷ đừng vô lễ ngạo mạn với Bang chủ của ta. Bọn ta sẽ liều một trận chết sống với ngươi thôi.

Bang chủ Mã Kỳ quát :

- Chư vị Thủ tòa, Hộ pháp bày khai tứ tượng đoạt mệnh trận cho mau.

Bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp đồng thanh hô to :

- Tuân lệnh Bang chủ.

Bốn lão nhân cùng lượt phóng sang bốn vị trí bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa theo thế trận Tứ tượng đoạt mệnh trận như Bang chủ Mã Kỳ vừa ra lệnh.

Chờ cho kỳ trận đã bày khai, Bang chủ Mã Kỳ lui về phía sau một trượng đứng giám trận.

Lão ngầm thò tay vào lòng lấy ra hai nắm Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc, chờ trận đấu song phương diễn ra, sẽ phóng vào giết cả Phùng Phá Thạch lẫn thuộc hạ của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thà sử dụng thủ pháp Thí quân diệt địch còn hơn cuối cùng lão sẽ chết trong tay Phùng Phá Thạch.

Bởi lão hiểu rõ bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp không phải là địch thủ của Phùng Phá Thạch, dĩ nhiên không thể nào hộ vệ được sinh mạng của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thầm :

- "Tình thế quá nguy kịch, bắt buộc ta phải hạ độc thủ giết hết cả năm mới có thể bảo toàn được tính mạng, bảo toàn được Thanh Vân bang. Ngoài ra chẳng còn phương cách nào khác hơn nữa. Ta phải đành chịu vậy thôi!"

Bang chủ Mã Kỳ chuẩn bị sẵn sàng ám khí Tuyệt Hồn châm trong tay mình nhìn vào trận đấu song phương sắp diễn ra để chờ cơ hội phóng vào.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão nhân Thủ tòa và hai lão nhân Hộ pháp hét :

- Các ngươi cam tâm chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ này phải không?

Thủ tòa Đinh Chấn giận dữ quát :

- Đừng rườm lời, bọn ta quyết chết sống với ngươi một trận cuối cùng này.

Phùng Phá Thạch hét :

- Các ngươi ngu ngốc, đã muốn chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ, lẽ nào tiểu gia không cho các ngươi toại nguyện. Hãy xem chiêu Tàn Hồn nhất thức của ta.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch run lên bốn cái.

Bốn đạo huyết quang chớp rực chia ra bốn phía điểm vào người hai Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai cùng hai Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan.

Bốn đạo huyết quang nhanh như sét giật lưng trời bởi Phùng Phá Thạch đã xuất mười thành công lực cho chiêu này quyết đánh ngã một trong bốn đối thủ, làm cho ba đối thủ kia phải khiếp vía, kinh tâm tránh ra ngoài.

Từ nãy giờ đứng ngoài giám sát ba trận Bát môn kim tỏa, Quỷ đầu đao trận và Tuyệt Hồn châm ám khí trận, bọn Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai, Hạ Hầu Quyên và Gia Cát Đan đã trông thấy sự lợi hại của thanh Tàn Hồn huyết kiếm cùng thân pháp kỳ diệu của Phùng Phá Thạch trong lòng bốn lão đã sợ

hãi nên khi chàng vừa chớp động kiếm quang, bốn lão đã nhanh như chớp cùng một lượt giật lùi về phía sau một trượng tránh né.

Huyết quang vừa ngưng, bọn lão nhân đồng lượt phóng tới từ bốn mặt vung bốn thanh trường kiếm xuất chiêu.

Kiếm ảnh trùng trùng nhốt kín Phùng Phá Thạch vào chính giữa như chiếc lưới tứ bề dày đặc, không còn một kẽ hở thoát ra ngoài.

Trông thấy bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp Thanh Vân bang hạ độc thủ, Phùng Phá Thạch nổi cơn thịnh nộ hét lên một tiếng thị uy, xuất luôn mười hai chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn qua bốn phía, mỗi phía ba chiêu.

Huyết quang rợp trời, bố thành bốn bức tường máu ngăn chặn bốn vùng kiếm ảnh của bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp.

Chiến pháp của bốn lão Thủ tòa và Hộ pháp rập theo chiến pháp của mười sáu tên đại hán trong trận Quỷ đầu đao. Cứ mỗi lần Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức, kiếm ảnh vừa chớp động là bốn lão đã nhảy vọt ra ngoài ngay sau đó.

Rồi chờ khi Phùng Phá Thạch vừa thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bốn lão đều nhất tề vung trường kiếm bốn mặt tấn công chàng nhanh tợ chớp.

Chiêu pháp của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp là đánh cầm chừng, chờ cho Phùng Phá Thạch kiệt sức sẽ đồng loạt tấn công từ bốn phía vào tiêu diệt chàng.

Hiểu rồi ý định thâm độc của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp, Phùng Phá Thạch giận sôi gan, nhưng chưa nghĩ ra phương cách nào triệt hạ bốn lão trong một thời gian ngắn, để còn đấu với Bang chủ Mã Kỳ và giết lão này trả thù cho phụ thân.

Chợt nhớ ra một chiêu kỳ diệu gấp bốn lần chiêu Tàn Hồn nhất thức, Phùng Phá Thạch tính thầm :

"Bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp này rất tinh khôn, không dám chạm kiếm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của ta vì sợ bị gãy kiếm thua trận. Các lão đánh cầm cự kéo dài thời gian cho ta kiệt sức sẽ vung một lượt từ bốn phía tấn công vào sát hại ta. Bây giờ ta hãy sử dụng chiêu Tàn Hồn nhị thức giết bốn lão quỷ ngu ngốc này cho rồi, nếu kiên trì cuối cùng chắc chắn ta sẽ bị thảm bại không sai."

Thầm tính rồi Phùng Phá Thạch hét lớn :

- Bốn lão quỷ ngu ngốc hãy xem chiêu Tàn Hồn nhị thức của tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái, bốn đạo huyết quang chớp động...

Chợt Phùng Phá Thạch nghe từ phía sau lưng có tiếng gió rít vèo vèo ghê rợn.

Phùng Phá Thạch giật mình nhanh lẹ thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bất giác thi triển ngay thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" cất bổng mình lên cao ba trượng ngự trên không trung đưa mắt nhìn xuống xem chuyện gì mà lại có tiếng gió rít vèo vèo như vậy.

Hai tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đứng run rẩy như người vừa trúng chứng cảm hàn, bốn mắt trợn trừng trắng dã nhìn Bang chủ Mã Kỳ, sau cùng té lăn nằm im trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm :

- "Ồ! Thì ra lão quỷ Mã Kỳ bắn ám khí trúng nhằm hai lão chứ còn gì nữa."

Chàng đáp trở xuống đất đưa mắt nhìn qua Hộ pháp Hạ Hầu Quyên và Thủ tòa Đinh Chấn.

Phùng Phá Thạch trông thấy hai lão đã chết, thân mình co quắp, da thịt xám đen nhưng bốn mắt vẫn còn trợn trừng nhìn về phía Bang chủ Mã Kỳ như uất hận vì cái chết của mình không do nơi đối thủ mà do nơi lão chủ nhân mình đã trung thành, tận tâm tận lực từ bấy nhiêu lâu nay.

Quả vậy, chính Bang chủ Mã Kỳ đã giết thuộc hạ trong trận Tứ tượng đoạt hồn này.

Thủ tòa Vệ Oai, Hộ pháp Gia Cát Đan tháo lui liền trở ra ngoài xa, đứng lại sửng sốt nhìn Thủ tòa Đinh Chấn, Hộ pháp Hạ Hầu Quyên rồi nhìn sang Bang chủ Mã Kỳ.

Trong lòng hai lão vừa khiếp sợ vì cái chết thảm khốc của đồng bọn, vừa nghi hoặc về hành động của Bang chủ Mã Kỳ.

Hai lão nghi hoặc vì không hiểu tại sao Bang chủ của mình lại không phóng ám khí Tuyệt Hồn châm vào kẻ thù mà lại phóng vào thuộc hạ.

Thâm tâm của Bang chủ Mã Kỳ định giết tất cả năm người theo chiến pháp "thí quân diệt địch" để kết thúc trận đấu, nào ngờ ám khí Tuyệt Hồn châm bay trượt Phùng Phá Thạch hại luôn cả hai thuộc hạ Đinh Chấn và Hạ Hầu Quyên.

Lúc bấy giờ hoàng hôn vừa xuống, trên đấu trường tử thi bày la liệt, tạo nên một cảnh tượng hãi hùng.

Phùng Phá Thạch chậm rãi bước tới đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ.

Chàng nhìn lão cười gằn :

- Ngươi quả là một tên đê hèn, hiểm độc, giết cả thuộc hạ của mình để sát hại đối phương, nhưng họa hổ bất thành, vẽ cọp hóa ra con mèo. Nay hai lão Thủ tòa, Hộ pháp kia đã chết rồi, ngươi còn sống làm chi nữa chứ?

Phùng Phá Thạch từ từ cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang, chuẩn bị xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức, quyết hạ Bang chủ Mã Kỳ trong một chiêu.

Bang chủ Mã Kỳ rút trường kiếm ra khỏi vỏ trợn mắt quát lớn :

- Tiểu tử, bản tọa quyết liều chết sống với ngươi.

Tiên hạ thủ vi cường, Bang chủ Mã Kỳ vung trường kiếm chém một nhát nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch khoa nhanh thanh Tàn Hồn huyết kiếm một vòng trước mặt đón đỡ.

Nhưng khi Phùng Phá Thạch xuất chiêu, Bang chủ Mã Kỳ liền thu trường kiếm lại, không cho chạm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch.

Trường kiếm vừa thu trở về, Bang chủ Mã Kỳ quát to một tiếng phóng thẳng vào cổ Phùng Phá Thạch nhanh không thể tưởng tượng.

Lão xuất chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong", đấy là kiếm pháp bí truyền của lão ít khi sử dụng tới, nhưng hôm nay thế cùng lực tận, lão đành phải xuất chiêu này.

Bởi vì khi xuất chiêu kẻ địch không chết là lão phải chết.

Trông thấy kiếm ảnh từ trong tay Bang chủ Mã Kỳ chớp tới, Phùng Phá Thạch giật mình, không kịp hồi kiếm, nghiêng đầu sang bên né tránh.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ trượt vèo qua sát mang tai Phùng Phá Thạch.

Chàng toan xuất chiêu chợt nghe có tiếng gió rít lạnh buốt người từ phía sau lưng vèo tới.

Phùng Phá Thạch kinh hãi dịch thân mình sang trái tránh tiếng gió rít.

Sạt...

Một tiếng khô khan.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ rơi ngay xuống đất đánh xoảng một tiếng.

Trên vai trái của Phùng Phá Thạch rách một mảnh áo, máu tuôn ra lai láng.

Bang chủ Mã Kỳ vừa sử dụng thức Hồi phi kiếm trong chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong", quyết một

còn một mất cùng Phùng Phá Thạch.

Nhưng nhờ chàng phát giác kịp thời tiếng gió rít sau lưng và nhờ thân pháp lẹ như quỷ mụi nên trường kiếm chém trượt qua vai chỉ mang vết thương nhẹ, bằng không đã bị trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ chém rụng đầu rồi.

Phùng Phá Thạch nổi giận vì lòng dạ hiểm độc, quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ, không còn nương tay được nữa.

Chàng hét lên một tiếng, thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái.

Hàng trăm đạo huyết quang chớp sang Bang chủ Mã Kỳ bề thế vô phương né tránh hoặc chống đỡ.

Phập...

Chiếc đầu Bang chủ Mã Kỳ bay ra ngoài, thân hình ngã xuống chết không kịp trối.

Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm buông tiếng thở phào nhẹ nhỏm vì vừa thoát khỏi cái chết hãi hùng trong đường tơ kẽ tóc do chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong" của Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn chung quanh đấu trường một lượt.

Chẳng hiểu Thủ tòa Vệ Oai và Hộ pháp Gia Cát Đan đã biến đi tự bao giờ rồi.

Luôn cả chúng môn đồ Thanh Vân bang cũng trốn sạch chẳng còn thấy một tên nào.

Bọn chúng khiếp đảm trước thanh Tàn Hồn huyết kiếm thần quái của Phùng Phá Thạch, lẫn thủ đoạn hiểm độc của Bang chủ Mã Kỳ.

Đấu trường chỉ còn trừ lại những xác chết nằm la liệt trên đám cỏ ngập máu bốc mùi tanh tưởi khó ngửi qua cơn gió thoảng dưới ánh sáng mập mờ của buổi hoàng hôn thê lương, ảm đạm.

Phùng Phá Thạch khe khẽ rùng mình mấy cái.

Chàng không ngờ mình đã tạo ra một kiếp vận thảm sát khủng khiếp chưa từng thấy trên chốn giang hồ kể từ hàng trăm năm nay.

Chỉ vì báo phục mối huyết thù cho phụ thân, cho Tạ sư bá và cho sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, chàng phải nhúng tay vào máu, điều mà chàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Phùng Phá Thạch lấy kim đan bóp nhỏ rịt vết thương trên vai, rời khỏi đấu trường, bước ra ngoài cửa cổng sử dụng khinh công lao đi vun vút trên bầu trời thẳm...

o O o Hoồ?i tthhứ?mươờ?i moộ?t Quuyỷ?kkeế?bbaấ?t tthhaà?nhh oạt Quỷ đầu đao chém hụt Phùng Phá Thạch bỗng sả xuống đầu năm tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Quỷ đầu đao chém sả từ trên đầu xuống chẻ năm tên đại hán áo đen làm đôi, chết không kịp kêu la một tiếng nào. Ai trông qua cũng phải sởn cả tóc.

Năm tên sử Quỷ đầu đao không giết được đối thủ lại bị Quỷ đầu đao của đồng bọn giết chết tại chỗ.

Lại còn thêm ba tên đại hán áo đen trúng nhằm Quỷ đầu đao cụt một cánh tay, máu tuôn xối xả, lảo đảo tháo lui ra ngoài xa rồi té quỵ xuống đất.

Tám tên đại hán sử Quỷ đầu đao còn lại tháo lui ra ngoài sắc mặt tái xanh, trố những cặp mắt trắng dã vừa kinh hoàng lại vừa vô cùng kinh ngạc.

Kinh hoàng vì mười sáu têb đại hán áo đen bày trận Quỷ đầu đao không giết được Phùng Phá Thạch lại chém sả năm tên đồng bọn làm hai, cái chết vô cùng rùng rợn.

Kinh ngạc bởi không hiểu tại sao trong khi hàng loạt Quỷ đầu đao nhằm chém vào người Phùng Phá Thạch mà đột nhiên đối thủ biến mất đi đằng nào chẳng hề hay biết.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao trân người đứng nhìn thi thể kỳ lạ của đồng bọn chưa hiểu ra làm sao cả.

Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang lẩn trốn ở nơi nào sao không trông thấy.

Mười một tên đại hán áo đen ngẩn ngơ như những kẻ mất hồn.

Bỗng nghe Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn quát :

- Coi chừng sau lưng.

Nghe tiếng quát báo nguy của Thủ tòa Đinh Chấn, mười một tên đại hán áo đen cùng giật mình một lượt, cùng quay phắt lại đưa mắt nhìn.

Bọn chúng cùng kêu lên kinh hãi khi trông thấy Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đứng sừng sững trước mặt chừng hơn một trượng từ bao giờ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao vô cùng khiếp đảm, mở bét hai con mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Bọn chúng cứ tưởng vừa bắt gặp một bóng quỷ vô thường từ dưới địa ngục về dẫn hồn người, hoặc là một con quái vật kỳ quái xuất hiện ăn thịt người.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao rụng rời cả tay chân, đứng chôn chân tại chỗ.

L Phùng Phá Thạch đảo ánh mắt sáng tợ tinh cầu nhìn qua mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao.

Chàng cất giọng lạnh lùng :

- Trận Quỷ đầu đao của các ngươi ta phá hỏng rồi. Năm tên nằm chết kia, ba tên cụt tay, các ngươi tại sao không chịu chạy trốn cho rồi, hay các ngươi chờ ta hóa kiếp thành quỷ không đầu phải không.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên, huyết quang chớp rực như toan xuất thủ.

Mười một tên đại hán sử Quỷ đầu đao cùng hốt hoảng, không đợi lệnh của Thủ tòa Đinh Chấn, phóng ào ào ra phía ngoài năm trượng tránh làn huyết quang chớp tới.

Dĩ nhiên, Quỷ đầu đao trận của Thủ tòa Đinh Chấn xem như đã tan rã vì diệu kế của Phùng Phá Thạch, mượn tay bọn chúng giết bọn chúng.

Từ Bang chủ Mã Kỳ tới Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Hộ pháp Gia Cát Đan, Thủ tòa Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái "Di Hình Hoán Ảnh" của Phùng Phá Thạch thi triển vừa rồi.

Năm lão nhân không thể nào tưởng tượng nổi công lực lẫn thân pháp của một gã thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi lại xuất quỷ nhập thần đến thế.

Phùng Phá Thạch từ từ bước tới đứng trước mặt Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn.

Chàng nhìn lão cười khẩy :

- Thế nào? Lão đã thấy rồi chứ? Trận Quỷ đầu đao của lão chỉ có thế thôi sao? Bây giờ lão còn trận nào khá hơn hãy mau mau bày ra đây cho ta xem có ngoạn mục hay không? Bằng không, lão hãy cút xéo đi mau, đừng có đứng trơ trơ ra bẩn mắt ta.

Thủ tòa Đinh Chấn đứng sững chưa đáp lời, chỉ trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch như nhìn một con quái vật.

Lão đã khiếp đảm cái thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" của Phùng Phá Thạch như loài ma quỷ vừa rồi phá tan trận Quỷ đầu đao của lão.

Nhưng hiện giờ tất cả đã an bày.

Thủ tòa Đinh Chấn không thể bỏ chạy trốn đi được. Lão chỉ còn một con đường đành phải thí mạng với Phùng Phá Thạch một trận cuối cùng.

Nếu lão bỏ chạy trốn chắc chắn sẽ bị Bang chủ Mã Kỳ gia hình tàn khốc, căn cứ vào kỷ luật nghiêm khắc của Thanh Vân bang từ bấy nhiêu lâu nay.

Lão trợn mắt quát to :

- Tiểu quỷ đừng tự thị võ công cao cường, lão phu sẽ liều một phen sống chết với ngươi.

Thủ tòa Đinh Chấn cất thanh trường kiếm lên toan xuất ra một chiêu sở trường của lão.

Bỗng nghe Bang chủ Mã Kỳ quát :

- Thủ tòa ngưng tay.

Thủ tòa Đinh Chấn được lệnh lui trở về phía sau năm bước đứng lại chờ lệnh của Bang chủ.

Bang chủ Mã Kỳ phất tay sang Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan :

- Chư vị tới đây.

Hạ Hầu Quyên, Vệ Oai và Gia Cát Đan ứng thinh dồn lại đứng gần Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch trông thấy có chuyện quái lạ, nhủ thầm :

- "Lão quỷ Mã Kỳ bày trận gì đây. Ta hãy đề phòng..."

Chàng cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm, mắt nhìn Bang chủ Mã Kỳ chờ xem.

Bang chủ Mã Kỳ vỗ tay một tiếng sấm chưởng...

Lập tức tám tên xạ thủ ám khí, chẳng hiểu từ đâu xuất hiện đứng trên thềm ngoài cánh cửa đại điện.

Trong tay mỗi tên cầm một chiếc ống đồng đen trông vô cùng quái dị.

Bang chủ Mã Kỳ quát :

- Động thủ!

Tiếng quát của Bang chủ Mã Kỳ vừa chấm dứt, tám tên xạ thủ cất ống đồng đen lên.

Một trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay vèo vèo sang phía Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình, nghĩ không thể sử dụng được thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật được trận mưa ám khí này được, liền hú lên một tiếng, thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" vút thân mình lên cao ba trượng, ngự trên đó như một vị thần sắp giáng lâm, trông vô cùng thần quái.

Vèo... vèo... vèo...

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc bay ngang qua phía dưới Phùng Phá Thạch rít gió rợn người.

Chờ khi trận ám khí Tuyệt Hồn châm vượt ngang qua rồi, Phùng Phá Thạch từ từ đáp trở xuống đất.

Nhưng khi hai chân Phùng Phá Thạch vừa chạm tới mặt đất, lập tức trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm thứ hai bay vèo vèo tới trước mặt, nhanh không kịp thấy.

Một lần nữa, Phùng Phá Thạch lại phải thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" bay vút lên cao ba trượng tránh loạt ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm chất kịch độc do tám tên xạ thủ bắn tới.

Trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bay vèo vèo phía dưới chân Phùng Phá Thạch rơi rào rào trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng đáp trở xuống...

Lập tức tám tên xạ thủ lại phóng ám khí Tuyệt Hồn châm trong khi hai chân Phùng Phá Thạch chưa kịp đứng vững trên mặt đất.

Thêm một lần nữa Phùng Phá Thạch bắt buộc phải sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" để tránh né.

Và cứ thế trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc liên tiếp diễn ra mười sáu lần không một phút giây nào ngừng lại.

Hình như Bang chủ Mã Kỳ quyết giết Phùng Phá Thạch bằng trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm kéo dài liên miên bất tận, đợi khi chàng kiệt lực sẽ trúng nhằm ám khí mà ngã xuống.

Phùng Phá Thạch khiếp đảm trước thủ đoạn ác độc quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ.

Nếu tình trạng này diễn ra liên tục chắc chắn chàng sẽ trúng nhằm ám khí Tuyệt Hồn châm chứ không thể nào tránh khỏi.

Vừa sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" tránh ám khí Tuyệt Hồn châm Phùng Phá Thạch vừa nghĩ thầm :

- "Nếu ta cứ mãi sử dụng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" tránh né ám khí Tuyệt Hồn châm như thế này chẳng bao lâu nữa nội lực của ta sẽ cạn hết. Một là ta chết trong trận ám khí này, hai là năm lão quỷ kia sẽ hợp đấu. Lúc đó dù ta có thanh Tàn Hồn huyết kiếm với ba chiêu Tàn Hồn tam thức cũng

không thoát chết. Chi bằng ta hãy tìm phương cách tiêu diệt tám tên xạ thủ quỷ quái kia, sau đó sẽ đối phó cùng năm lão quỷ là thượng sách."

Thầm tính xong, chờ cho trận mưa ám khí Tuyệt Hồn châm bắn tới, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" vút bổng lên cao ba trượng.

Từ trên không trung Phùng Phá Thạch vạch nửa vòng tròn nhanh tợ chớp vút tới tám tên xạ thủ phóng ám khí Tuyệt Hồn châm đang thu hồi tám chiếc ống đồng.

Chàng đáp xuống cách tám tên xạ thủ khoảng chừng hơn năm trượng.

Hai chân chưa chấm đất, Phùng Phá Thạch đã hét lên một tiếng thị uy cho đối phương giật mình. Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất liền tám chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Tám làn huyết ảnh chớp lên sáng rực phóng sang tám phương vị khác nhau.

Dĩ nhiên tám làn kiếm màu máu nhắm vào tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm trước khi bọn chúng lắp ám khí vào chiếc ống đồng.

Một loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng trên đấu trường.

Huỵch huỵch...

Tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém đứt moi tên làm hai khúc ngã xuống đất giẫy lên bần bật, máu tuôn xối xả trông vô cùng khiếp đảm.

Trận ám khí Tuyệt Hồn châm kịch độc của Bang chủ Mã Kỳ liền tan rã.

Bang chủ Mã Kỳ luôn cả hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan và hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai thảy đều kinh hoàng trước cái thân pháp thần quái và thanh Tàn Hồn huyết kiếm khủng khiếp của Phùng Phá Thạch.

Năm lão nhân trố to mười con mắt nhìn Phùng Phá Thạch ngẩn ngơ như những kẻ đã mất hồn.

Đảo mắt nhìn qua tám tên xạ thủ ám khí Tuyệt Hồn châm đứt làm hai khúc một cái, Phùng Phá Thạch chầm chậm tiến tới chỗ năm lão nhân đang đứng.

Bang chủ Mã Kỳ kinh hãi, nhưng là một vị Bang chủ lão không thể tháo lùi được, nhất là trước mặt những kẻ thuộc hạ.

Lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, hai lão Thủ tòa Đinh Chấn và Vệ Oai vô cùng khiếp sợ, cùng lượt lao tới đứng hai bên tả hữu Bang chủ Mã Kỳ, tay đặt vào chuôi trường kiếm để phòng Phùng Phá Thạch xuất chiêu bất ngờ giết lão Bang chủ.

Phùng Phá Thạch dừng lại trước mặt Bang chủ Mã Kỳ và bọn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp chừng ba trượng.

Quét hai luồng mắt sáng rực như hai ánh tinh cầu vào năm lão nhân, Phùng Phá Thạch dằn mạnh từng tiếng một :

- Thế nào, ba cái trận quỷ quái của các lão đã bị hủy diệt rồi, bây giờ các lão còn trận nào thú vị hơn hãy bày khai cho tiểu gia xem thử.

Bang chủ Mã Kỳ sôi giận, dựng cặp lông mày rậm, thân hình run run chưa đáp được lời nào.

Hai lão Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan lẫn hai lão Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai sợ đến rung người, nhưng không biết phải đáp ứng với Phùng Phá Thạch như thế nào, bởi các lão không còn trận nào bày khai được nữa.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão Hộ pháp và hai lão Thủ tòa, cười gằn :

- Bây giờ bốn lão khôn hồn hãy ra ngoài cho tiểu gia hỏi tội lão quỷ Mã Kỳ, bằng nghịch lại đừng trách ta sao lại ra tay ác độc.

Thủ tòa Đinh Chấn trợn mắt :

- Tiểu quỷ đừng vô lễ ngạo mạn với Bang chủ của ta. Bọn ta sẽ liều một trận chết sống với ngươi thôi.

Bang chủ Mã Kỳ quát :

- Chư vị Thủ tòa, Hộ pháp bày khai tứ tượng đoạt mệnh trận cho mau.

Bốn lão nhân Thủ tòa, Hộ pháp đồng thanh hô to :

- Tuân lệnh Bang chủ.

Bốn lão nhân cùng lượt phóng sang bốn vị trí bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa theo thế trận Tứ tượng đoạt mệnh trận như Bang chủ Mã Kỳ vừa ra lệnh.

Chờ cho kỳ trận đã bày khai, Bang chủ Mã Kỳ lui về phía sau một trượng đứng giám trận.

Lão ngầm thò tay vào lòng lấy ra hai nắm Tuyệt Hồn châm tẩm kịch độc, chờ trận đấu song phương diễn ra, sẽ phóng vào giết cả Phùng Phá Thạch lẫn thuộc hạ của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thà sử dụng thủ pháp Thí quân diệt địch còn hơn cuối cùng lão sẽ chết trong tay Phùng Phá Thạch.

Bởi lão hiểu rõ bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp không phải là địch thủ của Phùng Phá Thạch, dĩ nhiên không thể nào hộ vệ được sinh mạng của lão.

Bang chủ Mã Kỳ nghĩ thầm :

- "Tình thế quá nguy kịch, bắt buộc ta phải hạ độc thủ giết hết cả năm mới có thể bảo toàn được tính mạng, bảo toàn được Thanh Vân bang. Ngoài ra chẳng còn phương cách nào khác hơn nữa. Ta phải đành chịu vậy thôi!"

Bang chủ Mã Kỳ chuẩn bị sẵn sàng ám khí Tuyệt Hồn châm trong tay mình nhìn vào trận đấu song phương sắp diễn ra để chờ cơ hội phóng vào.

Phùng Phá Thạch nhìn hai lão nhân Thủ tòa và hai lão nhân Hộ pháp hét :

- Các ngươi cam tâm chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ này phải không?

Thủ tòa Đinh Chấn giận dữ quát :

- Đừng rườm lời, bọn ta quyết chết sống với ngươi một trận cuối cùng này.

Phùng Phá Thạch hét :

- Các ngươi ngu ngốc, đã muốn chết thay cho lão quỷ Mã Kỳ, lẽ nào tiểu gia không cho các ngươi toại nguyện. Hãy xem chiêu Tàn Hồn nhất thức của ta.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch run lên bốn cái.

Bốn đạo huyết quang chớp rực chia ra bốn phía điểm vào người hai Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai cùng hai Hộ pháp Hạ Hầu Quyên, Gia Cát Đan.

Bốn đạo huyết quang nhanh như sét giật lưng trời bởi Phùng Phá Thạch đã xuất mười thành công lực cho chiêu này quyết đánh ngã một trong bốn đối thủ, làm cho ba đối thủ kia phải khiếp vía, kinh tâm tránh ra ngoài.

Từ nãy giờ đứng ngoài giám sát ba trận Bát môn kim tỏa, Quỷ đầu đao trận và Tuyệt Hồn châm ám khí trận, bọn Thủ tòa Đinh Chấn, Vệ Oai, Hạ Hầu Quyên và Gia Cát Đan đã trông thấy sự lợi hại của thanh Tàn Hồn huyết kiếm cùng thân pháp kỳ diệu của Phùng Phá Thạch trong lòng bốn lão đã sợ hãi nên khi chàng vừa chớp động kiếm quang, bốn lão đã nhanh như chớp cùng một lượt giật lùi về phía sau một trượng tránh né.

Huyết quang vừa ngưng, bọn lão nhân đồng lượt phóng tới từ bốn mặt vung bốn thanh trường kiếm xuất chiêu.

Kiếm ảnh trùng trùng nhốt kín Phùng Phá Thạch vào chính giữa như chiếc lưới tứ bề dày đặc, không còn một kẽ hở thoát ra ngoài.

Trông thấy bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp Thanh Vân bang hạ độc thủ, Phùng Phá Thạch nổi cơn thịnh nộ hét lên một tiếng thị uy, xuất luôn mười hai chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn qua bốn phía, mỗi phía ba chiêu.

Huyết quang rợp trời, bố thành bốn bức tường máu ngăn chặn bốn vùng kiếm ảnh của bọn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp.

Chiến pháp của bốn lão Thủ tòa và Hộ pháp rập theo chiến pháp của mười sáu tên đại hán trong trận Quỷ đầu đao. Cứ mỗi lần Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức, kiếm ảnh vừa chớp động là bốn lão đã nhảy vọt ra ngoài ngay sau đó.

Rồi chờ khi Phùng Phá Thạch vừa thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bốn lão đều nhất tề vung trường kiếm bốn mặt tấn công chàng nhanh tợ chớp.

Chiêu pháp của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp là đánh cầm chừng, chờ cho Phùng Phá Thạch kiệt sức sẽ đồng loạt tấn công từ bốn phía vào tiêu diệt chàng.

Hiểu rồi ý định thâm độc của bốn lão nhân Thủ tòa và Hộ pháp, Phùng Phá Thạch giận sôi gan, nhưng chưa nghĩ ra phương cách nào triệt hạ bốn lão trong một thời gian ngắn, để còn đấu với Bang chủ Mã Kỳ và giết lão này trả thù cho phụ thân.

Chợt nhớ ra một chiêu kỳ diệu gấp bốn lần chiêu Tàn Hồn nhất thức, Phùng Phá Thạch tính thầm :

- "Bốn lão Thủ tòa, Hộ pháp này rất tinh khôn, không dám chạm kiếm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của ta vì sợ bị gãy kiếm thua trận. Các lão đánh cầm cự kéo dài thời gian cho ta kiệt sức sẽ vung một lượt từ bốn phía tấn công vào sát hại ta. Bây giờ ta hãy sử dụng chiêu Tàn Hồn nhị thức giết bốn lão quỷ ngu ngốc này cho rồi, nếu kiên trì cuối cùng chắc chắn ta sẽ bị thảm bại không sai."

Thầm tính rồi Phùng Phá Thạch hét lớn :

- Bốn lão quỷ ngu ngốc hãy xem chiêu Tàn Hồn nhị thức của tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái, bốn đạo huyết quang chớp động...

Chợt Phùng Phá Thạch nghe từ phía sau lưng có tiếng gió rít vèo vèo ghê rợn.

Phùng Phá Thạch giật mình nhanh lẹ thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bất giác thi triển ngay thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" cất bổng mình lên cao ba trượng ngự trên không trung đưa mắt nhìn xuống xem chuyện gì mà lại có tiếng gió rít vèo vèo như vậy.

Hai tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng.

Đệ nhất thủ tòa Đinh Chấn và Đại hộ pháp Hạ Hầu Quyên đứng run rẩy như người vừa trúng chứng cảm hàn, bốn mắt trợn trừng trắng dã nhìn Bang chủ Mã Kỳ, sau cùng té lăn nằm im trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm :

- "Ồ! Thì ra lão quỷ Mã Kỳ bắn ám khí trúng nhằm hai lão chứ còn gì nữa."

Chàng đáp trở xuống đất đưa mắt nhìn qua Hộ pháp Hạ Hầu Quyên và Thủ tòa Đinh Chấn.

Phùng Phá Thạch trông thấy hai lão đã chết, thân mình co quắp, da thịt xám đen nhưng bốn mắt vẫn còn trợn trừng nhìn về phía Bang chủ Mã Kỳ như uất hận vì cái chết của mình không do nơi đối thủ mà do nơi lão chủ nhân mình đã trung thành, tận tâm tận lực từ bấy nhiêu lâu nay.

Quả vậy, chính Bang chủ Mã Kỳ đã giết thuộc hạ trong trận Tứ tượng đoạt hồn này.

Thủ tòa Vệ Oai, Hộ pháp Gia Cát Đan tháo lui liền trở ra ngoài xa, đứng lại sửng sốt nhìn Thủ tòa Đinh Chấn, Hộ pháp Hạ Hầu Quyên rồi nhìn sang Bang chủ Mã Kỳ.

Trong lòng hai lão vừa khiếp sợ vì cái chết thảm khốc của đồng bọn, vừa nghi hoặc về hành động của Bang chủ Mã Kỳ.

Hai lão nghi hoặc vì không hiểu tại sao Bang chủ của mình lại không phóng ám khí Tuyệt Hồn châm vào kẻ thù mà lại phóng vào thuộc hạ.

Thâm tâm của Bang chủ Mã Kỳ định giết tất cả năm người theo chiến pháp "thí quân diệt địch" để kết thúc trận đấu, nào ngờ ám khí Tuyệt Hồn châm bay trượt Phùng Phá Thạch hại luôn cả hai thuộc hạ Đinh Chấn và Hạ Hầu Quyên.

Lúc bấy giờ hoàng hôn vừa xuống, trên đấu trường tử thi bày la liệt, tạo nên một cảnh tượng hãi hùng.

Phùng Phá Thạch chậm rãi bước tới đứng trước mặt Bang chủ Mã Kỳ.

Chàng nhìn lão cười gằn :

- Ngươi quả là một tên đê hèn, hiểm độc, giết cả thuộc hạ của mình để sát hại đối phương, nhưng họa hổ bất thành, vẽ cọp hóa ra con mèo. Nay hai lão Thủ tòa, Hộ pháp kia đã chết rồi, ngươi còn sống làm chi nữa chứ?

Phùng Phá Thạch từ từ cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang, chuẩn bị xuất chiêu

Tàn Hồn nhị thức, quyết hạ Bang chủ Mã Kỳ trong một chiêu.

Bang chủ Mã Kỳ rút trường kiếm ra khỏi vỏ trợn mắt quát lớn :

- Tiểu tử, bản tọa quyết liều chết sống với ngươi.

Tiên hạ thủ vi cường, Bang chủ Mã Kỳ vung trường kiếm chém một nhát nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch khoa nhanh thanh Tàn Hồn huyết kiếm một vòng trước mặt đón đỡ.

Nhưng khi Phùng Phá Thạch xuất chiêu, Bang chủ Mã Kỳ liền thu trường kiếm lại, không cho chạm vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch.

Trường kiếm vừa thu trở về, Bang chủ Mã Kỳ quát to một tiếng phóng thẳng vào cổ Phùng Phá Thạch nhanh không thể tưởng tượng.

Lão xuất chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong", đấy là kiếm pháp bí truyền của lão ít khi sử dụng tới, nhưng hôm nay thế cùng lực tận, lão đành phải xuất chiêu này.

Bởi vì khi xuất chiêu kẻ địch không chết là lão phải chết.

Trông thấy kiếm ảnh từ trong tay Bang chủ Mã Kỳ chớp tới, Phùng Phá Thạch giật mình, không kịp hồi kiếm, nghiêng đầu sang bên né tránh.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ trượt vèo qua sát mang tai Phùng Phá Thạch.

Chàng toan xuất chiêu chợt nghe có tiếng gió rít lạnh buốt người từ phía sau lưng vèo tới.

Phùng Phá Thạch kinh hãi dịch thân mình sang trái tránh tiếng gió rít.

Sạt...

Một tiếng khô khan.

Trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ rơi ngay xuống đất đánh xoảng một tiếng.

Trên vai trái của Phùng Phá Thạch rách một mảnh áo, máu tuôn ra lai láng.

Bang chủ Mã Kỳ vừa sử dụng thức Hồi phi kiếm trong chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong", quyết một còn một mất cùng Phùng Phá Thạch.

Nhưng nhờ chàng phát giác kịp thời tiếng gió rít sau lưng và nhờ thân pháp lẹ như quỷ mụi nên trường kiếm chém trượt qua vai chỉ mang vết thương nhẹ, bằng không đã bị trường kiếm của Bang chủ Mã Kỳ chém rụng đầu rồi.

Phùng Phá Thạch nổi giận vì lòng dạ hiểm độc, quỷ quyệt của Bang chủ Mã Kỳ, không còn nương tay được nữa.

Chàng hét lên một tiếng, thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh một cái.

Hàng trăm đạo huyết quang chớp sang Bang chủ Mã Kỳ bề thế vô phương né tránh hoặc chống đỡ.

Phập...

Chiếc đầu Bang chủ Mã Kỳ bay ra ngoài, thân hình ngã xuống chết không kịp trối.

Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm buông tiếng thở phào nhẹ nhỏm vì vừa thoát khỏi cái chết hãi hùng trong đường tơ kẽ tóc do chiêu "Lạc Nhạn Hồi Phong" của Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn chung quanh đấu trường một lượt.

Chẳng hiểu Thủ tòa Vệ Oai và Hộ pháp Gia Cát Đan đã biến đi tự bao giờ rồi.

Luôn cả chúng môn đồ Thanh Vân bang cũng trốn sạch chẳng còn thấy một tên nào.

Bọn chúng khiếp đảm trước thanh Tàn Hồn huyết kiếm thần quái của Phùng Phá Thạch, lẫn thủ đoạn hiểm độc của Bang chủ Mã Kỳ.

Đấu trường chỉ còn trừ lại những xác chết nằm la liệt trên đám cỏ ngập máu bốc mùi tanh tưởi khó ngửi qua cơn gió thoảng dưới ánh sáng mập mờ của buổi hoàng hôn thê lương, ảm đạm.

Phùng Phá Thạch khe khẽ rùng mình mấy cái.

Chàng không ngờ mình đã tạo ra một kiếp vận thảm sát khủng khiếp chưa từng thấy trên chốn giang hồ kể từ hàng trăm năm nay.

Chỉ vì báo phục mối huyết thù cho phụ thân, cho Tạ sư bá và cho sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, chàng phải nhúng tay vào máu, điều mà chàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Phùng Phá Thạch lấy kim đan bóp nhỏ rịt vết thương trên vai, rời khỏi đấu trường, bước ra ngoài cửa cổng sử dụng khinh công lao đi vun vút trên bầu trời thẳm...

Chương 12: Vận Sát Mờ Trời

Chỉ trong vòng bảy ngày, cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch huyết tẩy toàn bộ từ Bang chủ tới chúng cao thủ, môn đồ Thanh Vân bang gây khủng khiếp trong quần hùng hắc bạch trên khắp chốn giang hồ, chấn động luôn cả vùng quan ngoại, Thổ Phồn và Tây Vực.

Đám cao thủ trong hai đạo hắc bạch đều cho Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là một nhân vật thần quái, một tiểu ma tôn vừa xuất hiện chưa từng có trong lịch sử võ lâm kim cổ từ hàng mấy trăm năm qua.

Luôn cả ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân cũng đặt trong tình thế báo nguy.

Năm vị chưởng môn nhân khẩn cấp tụ họp bàn tính kế hoạch đối phó với nhân vật khủng bố máu tanh này.

Từ các thị trấn lớn nhỏ, các tửu điếm, trà lâu đến tận cùng thâm sơn, hẻo lánh, đi đâu cũng nghe mọi người bàn tán xôn xao về cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Nhất là hai bang, hội Bạch Kỳ bang của Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của Ngụy Khôn lại càng khiếp đảm hơn ai cả.

Bởi hai bang hội này có tham dự vào trận tàn sát Phùng Sơn bảo cách đây hai năm về trước.

Bạch Kỳ bang lẫn Long Hổ hội đều hiểu rõ sớm muộn gì Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cũng gởi huyết hận thư tới Tổng đàn mình để diễn ra một trận đại ác chiến như trận tàn sát Thanh Vân bang vừa rồi.

Bạch Kỳ bang và Long Hổ hội khẩn cấp bố trí phòng thủ chung quanh Tổng đàn cực kỳ nghiêm mật.

Hàng trăm cao thủ, lẫn môn đồ hai bang, hội này ngày ngày luyện tập võ công, đêm đêm chia từng toán canh gác tuần phòng khắp mọi nơi.

Nhiêu tên phi mã được hai bang, hội tung đi rải rác từ trà lâu, đến tửu điếm đến các nơi xa xôi hẻo lánh, dò tìm tung tích Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch để báo tin cho Bang chủ, Hội chủ kịp thời chuẩn bị ứng chiến khi nhân vật thần quái khủng bố xuất hiện.

Tình thế hai bang, hội như lửa bỏng, dầu sôi sau khi được tin Bang chủ Thanh Vân bang chết vì thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Về phần Long Hổ hội, Hội chủ Ngụy Khôn gấp rút thiết lập các phân đàn đông, tây, nam, bắc chung quanh Tổng đàn Long Hổ hội, án ngữ bốn vị trí ngày đêm phái nhiều toán đi tuần phòng khắp mọi nơi đề phòng Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch bất ngờ đột nhập.

Mỗi phân đàn có ba mươi sáu hảo thủ sử dụng trường kiếm, đoản đao tinh thục, do bốn đại hán đàn chủ trung niên điều khiển bọn này.

Con đường đá đỏ dẫn vào Tổng đàn Long Hổ hội dài hàng mười dặm, dựng lên tám trạm canh, mỗi trạm có bốn tên môn đồ hữu hạng thay nhau canh gác đêm ngày.

Mỗi trạm canh đều có hai tên xạ thủ ẩn nấp trong bóng tối chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đến sẽ tùy cơ hội bắn ám khí vào người kẻ địch.

Bốn phía tường ngoài Tổng đàn Long Hổ hội mỗi phía có hai mươi bốn tên môn đồ ẩn nấp vào những chỗ kín chờ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch lọt vào trong sân cỏ, khi được lệnh của Hội chủ sẽ phóng ra bao vây. Tất cả đều sử dụng giới đao và trường kiếm.

Tại cánh cửa cổng Tổng đàn là tám tên võ sĩ canh gác và có treo một chiếc đại thanh la để gióng lên báo động khi trông thấy kẻ địch tới bất cứ từ hướng nào.

Trước cánh cửa sắt lớn đi vào trong tòa đại điện có ba mươi sáu tên kiếm sĩ thân mình vạm vỡ trấn giữ con đường vào, ngoài Hội chủ và các Hộ pháp, đàn chủ, không một ai được tới lui ra vào.

Trong tòa đại điện, ngoài Hội chủ Long Hổ hội Ngụy Khôn còn có Đại điện chủ Bành Hoài, tuổi trạc tam tuần, mình cao gần hai trượng, vận võ phục ngắn màu xám, mặt tợ như hổ báo, râu ria xồm xoàm, mắt sáng tợ chớp, sử chiếc búa đồng ngót ba trăm cân.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi tuổi trạc ngũ tuần, mặt vàng như nghệ, thân hình lực lưỡng, râu quai nón, sử dụng cây đao vô cùng quái dị.

Hai vị này cùng tám tên đại hán áo xanh sử dụng đoản đao túc trực bên cạnh Hội chủ Ngụy Khôn ngày đêm không rời ra một bước, đề phòng kẻ địch đột nhập vào bất ngờ ám kích.

Trước đó vài ngày Hội chủ Ngụy Khôn phái sứ giả khẩn cấp tới vùng quan ngoại thỉnh mời hai lão quái nhân danh tiếng lẫy lừng Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân tới trợ lực diệt trừ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Phương cách bố phòng của Hội chủ Ngụy Khôn kiên cố, hùng mạnh gấp bội lần Tổng đàn Thanh Vân bang của Bang chủ Mã Kỳ. Từ trong tòa đại điện đến ngoài sân cỏ, luôn cả chung quanh tường

cực kỳ nghiêm mật, một con kiến cũng không thể lọt qua đừng nói chi là con người.

* * * * *

Trời vừa hoàng hôn!

Trong ngoài Tổng đàn Long Hổ hội lặng im phăng phắc, không một tiếng động nhỏ.

Tám tên võ sĩ canh gác ngoài cửa cổng Tổng đàn đứng im như những pho tượng, mắt nhìn ra ngoài, không có ai nói một tiếng nào bởi hôm nay trong tình thế rất khẩn trương vì Hội chủ Ngụy Khôn vừa được bốn phi mã chạy trở về cấp báo hiện Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang trên đường tới Tổng đàn.

Hội chủ Ngụy Khôn truyền lệnh cho tất cả đều phải túc trực tại chỗ để ứng phó với Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, ai vi lệnh sẽ bị tội chém đầu.

Phập.

Một tiếng động khô khan nổi lên ngoài cửa cổng Tổng đàn.

Tám tên võ sĩ canh gác nghe tiếng động cùng giật mình một lượt.

Không ai bảo ai cả bọn chạy ra ngoài cửa cổng đưa mắt nhìn lên.

Một chiếc bóng đang lao vun vút trên bầu trời xanh thẳm, nháy mắt đã biến mất trong làn mây trắng.

Một tên võ sĩ nói :

- Hùng đại ca, chiếc bóng nào đang chạy kia.

Tên võ sĩ được gọi là Hùng đại ca nhìn bầu trời, bật thốt :

- Chắc là tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch chứ đâu còn ai nữa.

Một tên võ sĩ khác hỏi :

- Tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch tới đây làm gì sao rồi lại bỏ chạy?

Bỗng một tên võ sĩ khác trỏ tay lên tấm biển trên cửa Tổng đàn.

- Hùng đại ca, kẻ nào cắm ngọn tiểu phi đao trên cửa cổng kia.

Tên võ sĩ được gọi là Hùng đại ca quay lại ngẩng mắt nhìn lên rồi bật "ồ" một tiếng.

Gã nói :

- Chắc tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch cắm ngọn tiểu phi đao rồi bỏ chạy chứ chẳng còn ai khác.

Gã nhìn nơi chuôi ngọn tiểu phi đao kêu lên kinh hãi :

- Huyết hận thư!

Bảy tên võ sĩ cùng nhìn nơi chuôi ngọn tiểu phi đao trông thấy có một lá thư cột chặt vào đó.

Cả bọn đồng thanh :

- Huyết hận thư!

Hùng đại ca gấp rút :

- Châu đệ, hãy cầm ngọn tiểu phi đao này chạy vào trong tòa đại điện bẩm trình cùng Hội chủ nhanh lên.

Tên võ sĩ họ Châu vâng lời, chụp lấy ngọn tiểu phi đao trong tay Hùng đại ca chạy bắn vào trong tòa đại điện.

Hội chủ Ngụy Khôn cùng hai quái nhân Độc Trùng đạo sĩ, Thiết Phiến chân nhân, Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi đang ngồi trên tòa đại điện bàn tính phương cách đối phó với Phùng Phá Thạch.

Chợt trông thấy tên võ sĩ họ Châu từ ngoài cánh cửa đại điện chạy bắn vào, Hội chủ Ngụy Khôn hiểu ngay có chuyện khẩn cấp, hỏi mau :

- Chuyện gì?

Tên võ sĩ họ Châu khúm núm :

- Bẩm Hội chủ, có một lá thư.

- Lá thư của ai?

- Bẩm Hội chủ, lá thư của tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hội chủ Ngụy Khôn cắt ngang :

- Trao cho ta.

Tên võ sĩ họ Châu vâng dạ, khom khom bước lên tòa đại điện hay tay cung kính dâng nhọn tiểu

phi đao cho Hội chủ Ngụy Khôn rồi xá dài một cái, quay trở xuống rồi chạy bắn ra ngoài chỗ canh gác.

Hội chủ Ngụy Khôn vội tháo mở lá thư cột nơi chuôi ngọn tiểu phi đao ra đọc.

Thư viết bằng nét chữ cứng rắn như sau :

"Lão tặc Ngụy Khôn!

Đúng vào giờ hợi chiều mai tiểu gia sẽ tới đây đòi món nợ máu năm xưa ngươi đã cùng năm bang, hội vâng theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, dự vào trận tàn sát gần bảy mươi tên gia nhân Phùng Sơn bảo, giết luôn phụ thân ta là Phùng Phá Sơn.

Ngươi chuẩn bị nạp thủ cấp.

Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch."

Nổi cơn thịnh nộ vì trong thư Phùng Phá Thạch gọi lão bằng lão tặc, Ngụy Khôn dằn mạnh lá huyết thư xuống bàn đánh "sạch" một tiếng.

Lão nghiến răng :

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch dám cả gan lộng ngôn cùng bản Hội chủ như thế này! Long Hổ hội đâu phải là Thanh Vân bang của Mã Kỳ mà ngươi dọa khiếp. Được rồi, ta sẽ ban cho ngươi một cực hình rất xứng đáng về cái tội phạm thượng của ngươi, dám bảo ta là lão tặc.

Quay sang hai lão quái nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân, Hội chủ Ngụy Khôn trao lá huyết hận thư hằn học nói :

- Nhị vị tôn giả hãy đọc lá thư quỷ quái của tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, xem có cao kiến gì trừng trị cái tội hỗn hào của gã không?

Độc Trùng đạo sĩ tiếp lấy lá thư trong tay Hội chủ Ngụy Khôn rồi cùng lão quái nhân Thiết Phiến chân nhân đọc qua một lượt.

Đọc xong lá huyết hận thư, Độc Trùng đạo sĩ vuốt chòm râu dê dưới cằm cười khà :

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sắp sửa chết tới nơi rồi, nên mới dám viết lá huyết hận thư dùng những lời vô lễ với Hội chủ như thế này. Trước khi rời khỏi quan ngoại tới đây, bần đạo đã nghĩ ra cách trừng trị gã rồi, xin Hội chủ hãy an tâm an dưỡng mình vàng.

Độc Trùng đạo sĩ nói dứt câu lại cất tiếng cười khà khà, xem ra rất đắc chí.

Hình như lão đạo sĩ có một môn võ công bí truyền kỳ diệu nên xem ra lão rất coi thường Phùng Phá Thạch sau khi đọc xong lá huyết hận thư.

Thiết Phiến chân nhân cất giọng trầm khàn :

- Theo bần đạo được biết, ngoài thanh Tàn Hồn huyết kiếm với chiêu Tàn Hồn tam thức, công lực của tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cao thâm không thể nào tưởng tượng. Ngoài ra thân pháp của gã nhanh lẹ chẳng khác nào loài ma quỷ. Chúng môn đồ của quý hội không có một ai là đối thủ của gã đâu. Nếu Hội chủ đưa bọn chúng giao đấu với gã sẽ bị cây kiếm quỷ quái kia giết sạch như môn đồ của Thanh Vân bang.

Muốn đấu với gã phải là những cao thủ võ công thuộc hàng thượng thặng mới mong thắng nổi gã. Hội chủ hãy để mặc cho bần đạo và Độc Trùng đạo sĩ đối phó với gã, bọn bần đạo sẽ bắt sống gã cho Hội chủ trị tội.

Hội chủ Ngụy Khôn hoan hỉ :

Đa tạ nhị vị đạo trưởng đã hết lòng vì bản tọa. Nếu nhị vị giết được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, bản tọa xin cung nghênh mỗi vị mười hạt minh châu to bằng mắt rồng và năm viên bảo ngọc lớn bằng quả trứng, gọi là đền đáp công lao khổ cực của nhị bị từ ngoài ngàn dặm xa xôi tới đây. Xin nhị vị đừng từ chối lòng thành kính của tệ hội.

Độc Trùng đạo sĩ đưa tay vuốt chòm râu dê dưới cằm cất tiếng cười hăng hắc :

- Hội chủ không phải quan tâm làm chi tới điều tưởng thưởng công lao đó. Bọn bần đạo tới quý hội chẳng qua là vì sự lợi ích chung với quý hội cùng sự an nguy trên giang hồ phải giết hoặc bắt sống được tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, cứu vãn lại võ lâm đang nghiêng ngửa vì cái tên hung thần khủng khiếp đó.

Hội chủ Ngụy Khôn vòng tay :

- Đa tạ nhị vị đạo trưởng đã nhiệt thành quan tâm đến tệ hội, bản tọa xin ghi nhớ công ơn và sẽ hậu tạ.

Hội chủ Ngụy Khôn vui mừng khôn xiết, tin chắc Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân sẽ đủ sức đối phó với Phùng Phá Thạch.

Lão truyền lệnh cho bọn thuộc hạ dọn tiệc lớn lên bàn cùng Độc Trùng đạo sĩ, Thiết Phiến chân nhân và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi cùng nhau ăn uống bàn bạc kế hoạch đối phó với Phùng Phá Thạch cho tới nửa đêm mới mãn tiệc.

Chương 13: Gã Hành Khất Kỳ Dị

Tửu bảo, hãy dọn lên cho ta hai món ăn thịt rừng nấu chín và một vò mỹ tửu nhanh lên.

Từ ngoài tửu quán bước vào, Phùng Phá Thạch vừa kéo ghế ngồi xuống, vừa vẫy tay gọi tên tửu bảo đứng phía trong gần quầy.

Tên tửu bảo rối rít chạy lại :

- Công tử gọi món gì tiểu nhân nghe không rõ?

Phùng Phá Thạch gõ vào đầu tên tửu bảo :

- Ngốc ơi, ta bảo ngươi dọn ra đây cho ta hai món thịt rừng nấu chín và một vò mỹ tửu, ngươi đã nghe rồi chứ?

Tên tửu bảo vò đầu lia lịa, vừa vâng dạ vừa chạy vào hậu quán.

Chẳng bao lâu tên tửu bảo trở ra hai tay bưng một cái mâm có hai món thịt rừng bốc khói bay mùi thơm phưng phức và cả một vò rượu đặt lên bàn.

Phùng Phá Thạch ngồi ăn uống một mình vừa nghĩ ngợi miên man.

Chiều hôm qua chàng đã tới Tổng đàn Long Hổ hội phóng ngọn tiểu phi đao kèm theo lá huyết hận thư gởi cho Hội chủ Ngụy Khôn, hẹn đúng vào giờ hợi chiều nay chàng sẽ tới đòi món nợ năm xưa lão đã vay tại Phùng Sơn bảo.

Dĩ nhiên sẽ có một trận đại ác chiến diễn ra tại Tổng đàn Long Hổ hội chứ không có cách nào tránh khỏi.

Máu sẽ đổ, thịt sẽ rơi, thây người chồng chất, chàng lại nối tiếp kiếp sát vận thứ hai sau Thanh Vân bang của Bang chủ Mã Kỳ.

Phùng Phá Thạch bâng khuâng trong lòng khôn tả.

Bởi sau trận huyết tẩy Thanh Vân bang đã gây chấn động khủng khiếp trên chốn giang hồ. Bọn cao thủ hắc, bạch đều cho chàng là tiểu huyết thần khủng bố, tanh máu, cần phải gấp rút diệt trừ đi.

Nhất là luôn cả hai đạo hắc bạch đều thấy có cái tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và tất cả đều quả quyết pho bí kíp đang ở trong mình chàng.

Biết đâu chiều nay bọn cao thủ hắc, bạch kể luôn cả ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành và Côn Luân chẳng thừa cơ hội này bề ngoài bảo diệt T trừ tên khủng bố nhưng bên trong chỉ vì muốn chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Điều này vô cùng nguy hiểm cho chàng vì chàng sẽ rơi vào cái thế mãnh hổ nan địch quần hồ, hậu quả chưa biết sao lường trước được.

Dù chàng có thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay, công lực đến nay đã đạt đến mức thượng thừa, nhưng có chắc gì bảo toàn được sinh mạng.

Nhưng bình sinh tính của Phùng Phá Thạch cang trường bất khuất. Chàng nhất định không thể lùi một bước nào. Dù bọn cao thủ hắc, bạch có đông đảo tới đâu.

Chiều nay chàng sẽ tới Tổng đàn Long Hổ hội huyết tẩy kẻ tử thù Hội chủ Ngụy Khôn.

Kế đó chàng lại tới Bạch Kỳ bang hỏi tội lão Bang chủ Thương Sư Ngươn, giết lão và kẻ nào chống lại chàng.

Rồi chàng lại tới Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương và Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ huyết tẩy luôn ba bang, hội này.

Cuối cùng chàng sẽ đến Tổng đàn Thần Đạo giáo gặp Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân đấu một trận sanh tử cuối cùng, trả ba mối huyết thù cho phụ thân, cho Tạ sư bá và sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân.

Những kẻ tử thù quá đông đảo, công lực lại cao thâm vô lường, chàng chưa rõ hậu quả sẽ thế nào, nhưng dù nguy hiểm khó khăn tới đâu, chàng cũng phải hoàn thành sứ mạng đang quàng nặng trên hai vai.

Phùng Phá Thạch còn đang nghĩ ngợi miên man, chợt nghe phía ngoài sân cỏ trước tửu quán có nhiều tiếng quát tháo, la hét và tiếng võ khí rít gió vèo vèo.

Dĩ nhiên đã có kẻ đánh nhau.

Phùng Phá Thạch đặt chung rượu xuống bàn, đưa mắt nhìn ra ngoài sân cỏ.

Chàng nhận ra có năm tên đại hán áo xanh thân hình vạm vỡ, tay sử dụng giới đao đang vây đánh ác liệt cùng một gã ăn mày áo quần rách rưới, tuổi chừng mười bốn mười lắm.

Năm tên đại hán áo xanh sử dụng thanh giới đao rất lợi hại, đứng trấn năm góc theo trận thế ngũ

hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Những làn đao chớp lên sáng lòa hoa cả mắt. Đao khí rít gió vèo vèo vây phủ gã ăn mày áo quần rách rưới vào chính giữa chẳng còn kẽ hở để thoát chạy.

Điều ngạc nhiên là gã ăn mày trẻ tuổi như bé con không có võ khí trong tay, chỉ thấy gã sử dụng thân pháp phiêu diêu như một con bướm nhởn nhơ, bay lượn trong vùng đao ảnh, thoáng một chút sơ hở là mất mạng.

Gã ăn mày hình như không hề sợ năm tên đại hán áo xanh, làm như gã muốn đùa giỡn với bọn chúng mà thôi.

Nhiều người đi ngoài đường dừng lại xem trận đấu, ai nấy đều lo ngại cho gã sẽ bị năm tên đại hán áo xanh giết chết.

Nhìn thân pháp như con bướm lượn của gã ăn mày, Phùng Phá Thạch thầm khen :

- "Chẳng hiểu gã ăn mày này là đệ tử của ai, trông qua y phục rất là tồi tệ, nhưng thân pháp của gã này quả nhiên vô cùng ảo diệu, một mình nhởn nhơ trước năm cây đao của đối phương mà không hề thấy sợ hãi. Nhưng chỉ e cuối cùng cũng không khỏi chết về tay năm tên đại hán".

Phùng Phá Thạch tiếp tục theo dõi trận đấu ngoạn mục giữa một tên ăn mày tay không và năm tên đại hán hợp công có võ khí.

Vừa lúc đó chợt nghe có tiếng vó ngựa phi từ xa tới ào ào, hình như cả một đoàn kỵ mã.

Không bao lâu có năm thớt ngựa trên lưng chở năm tên đại hán áo xanh chạy tới.

Năm tên đại hán áo xanh gò ngựa lại bên đường, cùng nhảy xuống đất rút năm thanh giới đao phóng vào đấu trường trợ lực với năm tên đại hán kia.

Mười thanh giới đao vung lên hóa thành hàng trăm thanh giới đao, ánh sáng rực tua tủa chém sả vào người gã ăn mày nom như chiếc võng tử thần.

Nhiều người đứng ngoài xem trận đầu la hoảng vì sợ gã ăn mày sẽ bị mười thanh giới đao chém sả làm trăm đoạn.

Gã ăn mày vẫn với thân pháp nhởn nhơ, chập chờn trong rừng đao ảnh như con bướm lượn, trước sau gì không đánh trả lại một chiêu nào.

Trong tình thế này trước sau gì gã ăn mày cũng phải chết do sự hợp công đao pháp của mười tên đại hán áo xanh cho dù gã có thân pháp ảo diệu.

Phùng Phá Thạch nhìn mãi chưa biết mười hai tên đại hán áo xanh kia là ai, thuộc môn phái, bang

hội nào, nguyên do gì lại hợp công vây đánh một gã ăn mày bé bỏng như vậy.

Nhưng nhìn kỹ mười tên đại hán áo xanh mặt mày hung tợn, mắt tóe hung quang, xem ra thuộc hàng ác đạo, lại nữa gã ăn mày sắp lâm nguy, Phùng Phá Thạch liền động lòng nghĩa hiệp, tay chân ngứa ngáy :

Chàng khẽ nói thầm :

- "Gã ăn mày sắp chết tới nơi, ta không nên chần chờ nữa, phải cứu nguy cho gã".

Phùng Phá Thạch đứng lên từ từ bước ra khỏi cửa tửu quán, tiến tới gần trận đấu.

Chàng hét :

- Dừng lại!

Tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch khiến cho mười tên đại hán áo xanh kia cùng giật mình.

Không ai bảo ai, mười tên đại hán áo xanh cùng lượt thu hồi giới đao lại.

Trong mười tên đại hán có một tên to lớn, râu quai hàm trông dữ tợn nhất.

Hắn quay lại nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt ngập tràn sát khí.

Tên đại hán râu quai hàm cất tiếng oang oang :

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Phùng Phá Thạch lạnh lùng :

- Ta là ai bọn ngươi chưa vội biết làm chi!

Tên đại hán râu quai hàm hỏi :

- Ngươi muốn gì?

Phùng Phá Thạch thản nhiên :

- Ta muốn các ngươi mười tên hãy mau mau rời khỏi chốn này, không được giết người bạn nhỏ kia.

Tên đại hán râu quai hàm trợn mắt :

- Ngươi có biết tại sao bọn ta vây đánh tên ăn mày quỷ quái kia không?

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Tại sao?

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nói như quát :

- Tên ăn mày này đã giết hai tên giáo đồ của bản giáo. Bọn ta được lệnh Giáo chủ truy đuổi gã, hoặc giết chết gã hoặc bắt sống mang trở về bản giáo cho gã nhận lấy một cực hình thảm khốc. Ngươi là kẻ bàng quang, không sợ chết hay sao mà dám to gan can dự vào chuyện của bọn đại gia!

Phùng Phá Thạch đã hoài nghi trong lòng bọn chúng là ai, nhưng vẫn hỏi cho thật rõ ràng :

- Các ngươi thuộc hàng đệ tử của môn phái, bang hội nào, hãy nói cho ta nghe.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm kiêu hãnh :

- Thần Đạo giáo! Ngươi đã nghe rõ rồi chứ? Ngươi còn dám can dự vào chuyện của bản giáo nữa hay không?

Nghe nói tới ba tiếng Thần Đạo giáo, máu thù trong trái tim Phùng Phá Thạch liền sôi lên sùng sục.

Chàng trợn trừng hai mắt nhìn tên đại hán áo xanh râu quai hàm.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nghĩ Phùng Phá Thạch nghe tới tên Thần Đạo giáo đã kinh tâm tán mật nên cất tiếng cười ngạo mạn :

- Tiểu tử! Ngươi sợ rồi phải không? Khôn hồn cút xéo đi mau, đừng đợi bọn ta động thủ...

Vèo!

Không đáp lời tên đại hán áo xanh râu quai hàm, Phùng Phá Thạch băng người vào giữa trận.

Chàng đáp xuống đứng bên cạnh gã hành khất.

Chương 14: Duyên Kỳ Ngộ

Trông thấy Phùng Phá Thạch phi thân vào đấu trường, gã ăn mày nhìn chàng chăm chăm, thân hình khẽ rung động.

Nhưng gã đã cười khúc khích :

- Đại ca nổi máu nghĩa hiệp rồi ư?

Nghe gã ăn mày gọi mình bằng đại ca, Phùng Phá Thạch nhìn gã cười thân mật :

- Huynh đang ngồi ăn uống một mình trong tửu quán, trông thấy bọn quỷ quái này cậy số đông người có võ khí bức bách đệ thái quá, huynh không thể ngồi yên lấy mắt mà nhìn được, nên huynh phải can dự vào chuyện này giúp đệ một tay.

Chàng nói tiếp :

- Lại nữa bọn ma đầu này là những kẻ tay sai của những tên tử thù của huynh, nên huynh phải giết một vài tên làm gương trước.

Gã ăn mày tròn đôi mắt :

- Thế ư! Bọn ác đạo này chẳng những là kẻ thù của đại ca, mà cũng là kẻ thù của tiểu đệ nữa.

Gã ngây ngô hỏi tiếp :

- Đại ca, bây giờ chúng ta giết bọn chúng chứ?

Thấy cử chỉ ngộ nghỉnh ngây thơ của gã ăn mày, Phùng Phá Thạch phì cười :

- Đệ không mang theo võ khí, chỉ có tài nhảy tránh giống như con bướm lượn, không trả nổi một chiêu nào, làm sao đệ giết được bọn chúng.

Gã ăn mày bĩu môi :

- Đại ca đừng coi thường tiểu đệ. Đệ có võ khí chứ, chỉ tại đệ muốn thử qua thân pháp vừa mới luyện xong xem hiệu quả của nó như thế nào, vì vậy đệ chưa cần sử dụng tới võ lâm đánh với bọn chúng.

Gã hỏi Phùng Phá Thạch :

- Còn đại ca, có mang võ khí theo bên mình đó hay không? Giới đao bọn này rất lợi hại.

Phùng Phá Thạch vỗ vào chuôi thanh Tàn Hồn huyết kiếm đáp :

- Huynh có mang trường kiếm theo bên lưng đây. Đệ hãy rút kiếm ra đi, chúng ta hãy giết sạch mười tên ác đạo này, đừng chừa sót một tên nào sống sót.

Gã ăn mày gật đầu :

- Tiểu đệ xin vâng theo lời đại ca. Chúng ta sẽ giết tất cả báo thù cho mọi người.

Phùng Phá Thạch toan nói tiếp chợt nghe tên đại hán áo xanh râu quai hàm quát :

- Các ngươi nói chuyện xong chưa? Hãy mau mau nạp mạng cho bọn đại gia.

Gã ăn mày hét :

- Đừng lải nhải cái mồm, hãy xem kiếm của tiểu gia gia.

"Soạt" một tiếng khô khan rùng rợn, gã ăn mày đã rút tahnh kiếm ngắn ra khỏi vỏ.

Thanh đoản kiếm vừa được rút ra liền phát lên ánh sáng vàng rực chớp lòa cả mắt.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nhìn thanh đoản kiếm trố to hai mắt sửng sốt.

Gã bật thốt :

- Kim Ảnh kiếm!

Gã ăn mày gật đầu :

- Đúng rồi! Kim Ảnh kiếm đã ở trong tay tiểu gia. Số mạng các ngươi đã hỏng rồi.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm giật mình :

- Gã ăn mày, ngươi là đệ tử...

Gã ăn mày thét :

- Ngươi đã biết rồi còn lải nhãi cái mồm làm chi chứ? Bây giờ tên nào muốn chết trước cứ xông vô, tên nào muốn chết sau hãy từ từ rồi chết.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nổi cơn thịnh nộ, quát to lên :

- Chư đệ hãy mau giết gã ăn mày hôi thối cho ta.

Một tên đại hán áo xanh ứng thinh dấn bước lên ba bước đối diện gã ăn mày.

Hắn quát to một tiếng, vung giới đao chém sả vào đầu gã ăn mày nhanh như chớp.

Gã ăn mày ung dung rung thanh Kim Ảnh kiếm...

Một làn kim quang chói rực vọt tới đón lấy ảnh đao của đối thủ.

Soảng...

Hoa lửa tóe rực một vùng.

Thanh giới đao chạm nhằm thanh kim kiếm, bật văng ra ngoài.

Tên đại hán áo xanh lảo đảo tháo lui trở về phía sau ba bốn bước.

Phùng Phá Thạch bật khen :

- Kiếm pháp của đệ quả là cao siêu.

Gã ăn mày nở nụ cười thích chí, chưa kịp đáp lời thì tên đại hán áo xanh râu quai hàm đã quát :

- Chư đệ động thủ.

Hắn vung thanh giới đao lên hợp cùng chín thanh giới đao của chín tên đại hán áo xanh từ tám hướng tấn công vào người gã ăn mày bao gồm luôn cả Phùng Phá Thạch như có hàng trăm ngọn giới đao cùng vung lên một lượt.

Phùng Phá Thạch thét :

- Các ngươi muốn chết!

Miệng vừa hét, chàng vừa rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra, xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Hàng ngàn tia huyết quang vãi qua bốn phía, lớp chấn đao, lớp điểm vào mười tên đại hán áo xanh nhanh hơn sét giật lưng trời.

Đồng thời gã ăn mày cũng rung thanh kim kiếm tạo ra một vùng kim quang chói lòa hình bán nguyệt, chói lòa cả mắt ngăn ngay trước mặt.

Soảng... soảng...

Hự hự...

Hai khúc giới đao bay vút ra ngoài.

Hai chiếc đầu của hai tên đại hán áo xanh rụng xuống lăn lông lốc trên đám cỏ, máu phun thành vòi.

Hai tên đại hán áo xanh vừa bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chém bay đầu trong chiêu Tàn Hồn nhất thức, luôn cả hai thanh giới đao cũng bị chém gãy làm đôi.

Đấu trường vụt im bặt vì cái chết quá thảm khốc của hai tên đại hán áo xanh.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm đứng nhìn tên đại hán áo xanh râu quai hàm một cách khinh khỉnh.

Gã ăn mày thu thanh kim kiếm, mở to đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Gã không ngờ kiếm pháp của chàng siêu việt đến đường đó, chỉ có một chiêu đã chém bay đầu hai tên đại hán áo xanh công lực khá cao cường.

Tám tên đại hán áo xanh còn lại vỡ mật tan hồn, tháo lui liền liền trở lại.

Bọn chúng trố mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch cứ tưởng như là đang nằm trong một cơn ác mộng hãi hùng.

Một lúc sau trấn tỉnh lại tinh thần, tên đại hán áo xanh râu quai hàm hỏi Phùng Phá Thạch :

- Tiểu tử ngươi đang sử dụng thanh Tàn Hồn huyết kiếm của lão Tàn Hồn Quái Nhân đó phải không?

Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Đúng rồi, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đang ở trong tay tiểu gia. Các ngươi chạy không khỏi chết đâu.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm biến sắc :

- Ngươi là con trai lão Phùng Phá Thạch? Ngươi tên là Phùng Phá Thạch?

Phùng Phá Thạch gật gù :

- Phải rồi, Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chính là tiểu gia. Ngươi còn những gì trối trăn

nữa hay không. Hôm nay ta sẽ giết cả bọn ngươi ở nơi này không cho chạy khỏi một tên nào.

Gã ăn mày tròn xoe đôi mắt nhìn gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch rồi lại nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm đẫm máu trong tay chàng.

Có lẽ hắn không ngờ vị đại ca vừa mới quen trợ lực với gã đánh nhau với mười tên đại hán áo xanh lại là một nhân vật thần quái, đang gây khủng khiếp, kinh sợ cho bọn cao thủ trong hai đạo hắc, bạch giang hồ hiện nay.

Gã nhìn chàng chăm chú không hề thấy chớp mắt.

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm nhìn Phùng Phá Thạch cất giọng run run :

- Tiểu tử, ngươi nhất định giết hết bọn ta sao?

Phùng Phá Thạch trừng mắt :

- Các ngươi là một lũ tàn ác, ta còn để các ngươi sống làm chi nữa chứ?

Tên đại hán áo xanh râu quai hàm gầm lên.

- Tiểu quỷ, nếu ngươi dám to gan lớn mật giết bọn ta, Giáo chủ của bọn ta sẽ đi tìm ngươi phanh thây ngươi ra làm muôn mảnh.

Chương 16: Mưu Kế Kỳ Diệu

Sắp đến giờ hợi!

Giờ hẹn trong huyết hận thư của Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã gửi chiều ngày trước.

Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đã có mặt trên tòa đại điện ngồi chờ đợi bọn phi mã chạy trở về báo tin.

Tất cả trên hai trăm cao thủ lẫn môn đồ Long Hổ hội đều được lệnh Hội chủ Ngụy Khôn phải túc trực tại chỗ, không một ai được rời vị trí nửa bước.

Từ phía ngoài con đường dẫn vào cửa cổng Tổng đàn, bốn phía tường thành, tới dân cỏ trước cánh cửa đại điện và nội điện chúng môn đồ dàn đội ngũ chỉnh tề, đao kiếm lởm chởm, sẵn sàng tử chiến với Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Bầu không khí trong ngoài Long Hổ hội khẩn trương lên đến cực độ.

Ngay trong giờ phút căng thẳng tột cùng đó.

Trên con đường quan đạo bỗng thấy từ phía xa hai thớt ngựa trên lưng chở hai tên võ sĩ chạy tới như bay.

Hai thớt ngựa phi mã này xem qua có chuyện gì vô cùng khẩn cấp.

Tới con đường vào Tổng đàn Long Hổ hội, hai thớt ngựa phi mã rẽ vào rồi vẫn phi nhanh như gió tốc.

Đến trạm thứ nhất, hai thớt ngựa phi mã đang chạy nhanh chợt từ phía trong hốc đá bốn tên võ sĩ tay cầm giới đao phóng ra cản ngay trước mặt.

Một tên võ sĩ hỏi hai tên phi mã :

- Huynh đệ, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới rồi phải không?

Tên phi mã ngồi con ngựa bên phải gật mạnh đầu :

- Không sai, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sắp đến nơi. Bọn tiểu đệ phải chạy vào trong cấp báo với Hội chủ.

Tên võ sĩ canh gác cổng tránh qua chừa một đường rộng.

- Hai thớt ngựa chở hai tên phi mã liền phi nhanh vào Tổng đàn Long Hổ hội.

Tới chạm thứ hai, hai thớt ngựa cũng bị bốn tên võ sĩ cang gác chận lại, đáp một câu rồi chạy luôn.

Vượt luôn liên tiếp tám trạm canh gác của ba mươi tên võ sĩ chỉ còn vài dặm là tới Tổng đàn Long Hổ hội, hai thớt ngựa dừng lại bên cánh rừng tùng bách nhỏ.

Hai tên phi mã nhảy xuống đất, cùng đảo mắt nhìn quanh như xem có kẻ nào rình rập theo dõi hay không.

Không thấy gì lạ, tên phi mã to lớn buông tiếng thở phào nhẹ nhõm như vừa trút một gánh nặng ngàn cân.

Gã nhìn tên phi mã nhỏ thó tươi cười :

- Tần đệ đệ, quả là diệu kế. Chúng ta lọt vào đây không tốn một chút công lao nào.

Gã lột chiếc mặt nạ hóa trang, xuất hiện một gương mặt cực kỳ tuấn tú.

Thì ra tên phi mã chính là Phùng Phá Thạch đã hóa trang trước khi vào con đường dẫn đến Tổng đàn Long Hổ hội, vượt qua các trạm canh gác một cách hết sức dễ dàng, bởi bọn võ sĩ cho đó là đồng bọn.

Tên phi mã nhỏ thó cũng đưa tay lên lột chiếc mặt nạ hóa trang ra.

Nhìn kỹ lại tên phi mã đó đúng là gã ăn mày Tần Chung, cũng hóa trang như Phùng Phá Thạch.

Tần Chung nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng cười khúc khích :

- Phùng ca ca hãy nghĩ lại xem. Bọn võ sĩ canh gác tám trạm này toàn là những tên vô dụng, nếu chúng ta giết bọn chúng đâu có lợi ích gì. Bọn lão Ngụy Khôn trái lại nếu hay sẽ chuẩn bị sẵn sàng ngăn chặn chúng ta từ phía ngoài. Chúng ta chỉ cần điểm huyệt cho hai tên phi mã ngất đi, đoạt lấy hai con ngựa của bọn chúng rồi hóa trang ra bọn chúng qua mặt bọn canh gác vào đây một cách hết sức dễ dàng có phải hơn không?

Phùng Phá Thạch khẽ gật đầu :

- Tần đệ đệ tính toán quả thật tài tình, huynh không thể nào sánh kịp.

Đảo mắt nhìn quanh một vòng xem có chiếc bóng môn đồ nào của Long Hổ hội thấp thoáng hay không, Phùng Phá Thạch quay lại Tần Chung nói :

- Bây giờ Tần đệ đệ hãy ở lại trong cánh rừng tùng này quan sát tình hình phía ngoài rồi tùy cơ ứng biến. Huynh vào Tổng đàn Long Hổ hội gặp lão quỷ Ngụy Khôn hỏi tội lão. Đệ đệ ở đây đừng có cho bại lộ hành tung.

Tần Chung có vẻ ái ngại :

- Phùng ca ca hãy nên thận trọng, chớ nên xem thường lão Hội chủ Ngụy Khôn. Đệ nghe bọn giang hồ nói lão này vô cùng quỷ quyệt, lại túc trí đa mưu. Ca ca coi chừng trúng vào quỷ kế của lão. Tiểu đệ ở ngoài này sẽ tùy cơ hành động.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Tất nhiên huynh phải thận trọng rồi. còn Tần đệ đệ hãy dắt hai con ngựa này giấu vào trong bụi rậm để khỏi bại lộ hành tung. Nếu bại lộ sớm ở ngoài này bọn chúng sẽ bao vây đệ với một số cao thủ môn đồ quá đông đảo, đệ sẽ khó thể chống nổi trong khi huynh đang đấu nhau với lão quỷ Ngụy Khôn, huynh khó lòng tiếp trợ cho đệ.

- Phùng ca ca hãy an tâm. Tiểu đệ sẽ giấu hai con tuấn mã ngay, và đệ sẽ ẩn mình trên tàng cây. Bọn chúng không thể nào phát giác được đệ đâu.

Gã liền dắt hai con tuấn mã vào trong cánh rừng tùng. Phùng Phá Thạch yên lòng băng nhanh tiến tới cánh cửa cổng Tổng đàn Long Hổ hội.

Đến cửa cổng, Phùng Phá Thạch thu hồi khinh công đáp xuống đứng phía ngoài.

Chàng nhìn vào phía trong cánh cửa nhận ra có tám tên võ sĩ đứng canh gác, liền ung dung bước vào.

Tám tên võ sĩ chợt nhận ra có người trổ to cặp mắt, kinh ngạc nhìn Phùng Phá Thạch.

Dĩ nhiên xuất hiện giống như loài ma quỷ hiện hình từ dưới mộ chui lên, chẳng hề có một ai hay biết. Cũng không nghe tám trạm canh bên ngoài báo động.

Nhất thời tám tên võ sĩ đứng chết trân như những pho tượng không biết phải phản ứng cách nào. Còn nếu gióng đại thanh la báo động là chuyện quá muộn màng.

Bởi vì bọn chúng đâu có thể nào ngờ được với cách bố phòng cực kỳ nghiêm mật như hiện giờ, dù một con chim cũng không thể lọt qua, tại sao Phùng Phá Thạch có thể tới đây một cách tài tình như vậy.

Hội chủ Long Hổ hội Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, tổng quản cao thủ Ngô Phi và hai đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đã đứng trên thềm phía trước cánh cửa vào tòa đại điện từ giờ tuất chờ bọn phi mã từ ngoài chạy trở vào báo tin, chợt trông thấy Phùng Phá Thạch thong thả bước vào cửa cổng tiến vô sân cỏ, tất cả đều sửng sốt, trố to mắt nhìn chàng như nhìn một con quái vật.

Toán phi mã gồm hai mươi bốn tên rải khắp phía ngoài quan ngoại, tám trạm canh gác trên con đường dẫn vào Tổng đàn Long Hổ hội dài hơn mười dặm, các đội tuần phòng ngày đêm chung quanh phía ngoài cánh rừng sao lại để đối phương tới đây từ bao giờ, lại tiến vào một cách nhàn hạ đến thế.

Hội chủ Ngụy Khôn nghĩ thầm như vậy, trong lòng lão hoang mang khôn xiết.

Từ lão Đại điện chủ Bành Hoài đến lão Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi đều biến sắc mặt, mồ hôi tháo ướt đẫm mình. Bởi không thể nào tưởng tượng nổi với cách bố phòng kín như chiếc hộp sắt của hai lão, chẳng hiểu phát đã sử dụng thân pháp thần thông gì lọt vào một cách hết sức dễ dàng đến thế.

Riêng phần hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân không có phản ứng nào chỉ vì hai lão chưa biết Phùng Phá Thạch là ai.

Hội chủ Ngụy Khôn chấn chỉnh lại tinh thần, phất cánh tay áo rộng :

- Nhị vị Đại điện chủ, tổng lãnh, nhị vị đạo trưởng hãy theo bản tọa.

Lão bước xuống bậc thềm cửa đại điện tiến ra ngoài đón chặn Phùng Phá Thạch lại.

Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi nhanh lẹ theo sau Hội chủ Ngụy Khôn.

Hai lão nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đi sau hết.

Tới giữa sân cỏ rộng, Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi và hai lão đạo nhân dừng lại chờ Phùng Phá Thạch đang ung dung bước vào.

Còn cách bọn ngươi Hội chủ Ngụy Khôn khoảng năm trượng Phùng Phá Thạch ngừng bước đảo mắt nhìn qua năm lão nhân một lượt.

Trong lòng còn hoài nghi không biết gã thiếu niên có đúng là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch hay không, Hội chủ Ngụy Khôn hỏi :

- Ngươi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng rồi, Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chính là tiểu gia đây.

Hội chủ Ngụy Khôn cố giữ nét mặt trầm tĩnh trước nhân vật thần quái khủng bố máu tanh.

Lão hỏi tiếp :

- Ngươi tới bản tọa đòi món nợ máu của lão Phùng Phá Sơn phải không?

Phùng Phá Thạch lạnh như băng tuyết :

- Lại còn phải hỏi dài dòng. Năm xưa ngươi và năm bang hội tuân theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng với lão tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi tên gia nhân, lại còn sát hại phụ thân ta. Món nợ máu đó bây giờ ta phải đòi lại từ trên mình ngươi.

Nhờ có hai vị viện thủ Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân, Hội chủ Ngụy Khôn rất vững lòng, cười gằn :

- Ngươi chỉ là một tên tiểu tử ngu ngốc, điên cuồng, không biết trời cao đất rộng là gì cả. Ngươi nên nhớ Long Hổ hội của bản tọa không phải là Thanh Vân bang của Bang chủ Mã Kỳ mà mặc tình cho ngươi làm mưa, làm gió. Nay ngươi đã dám to gan, lớn mật tới đây rồi, đừng hòng còn mạng sống trở về. bản tọa sẽ ban cho ngươi cái hình phạt phân thân, tán cốt chết một cách thảm khốc về cái tội vô lễ của ngươi.

Phùng Phá Thạch nổi giận :

- Hãy câm ngay cái mồm khoác lác, huênh hoang của ngươi. Trái lại tiểu gia sẽ phanh thây ngươi, huyết tẩy cái bang hội quỷ quái này, sau đó ta sẽ tới Bạch Kỳ bang tìm lão tặc Thương Sư Ngươn, kế đến là lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn, giết sạch chẳng còn chừa một tên nào.

Chàng trỏ tay vào mặt Hội chủ Ngụy Khôn hét :

- Bây giờ ngươi hãy chuẩn bị nạp thủ cấp cho tiểu gia. Hãy mau đọc kinh sám hối.

Hội chủ Ngụy Khôn trợn tròn hai mắt :

- Tiểu quỷ đừng tự thị, hãy xem thuộc hạ của bản tọa bắt sống ngươi.

Lão phất cánh tay áo rộng thùng thình sang phái Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi :

- Tổng lãnh hãy giết hoặc bắt sống tên tiểu quỷ điên cuồng này cho bản tọa.

Chương 17: Đấu Trường Lưu Huyết

Đấu trường lưu huyết

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vâng lệnh :

- Tuân lệnh!

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi tới đứng đối diện cùng Phùng Phá Thạch.

Không nói một lời, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vung cây đao quái dị lao vút tới.

Ánh đao sáng ngời giống như cái cầu vòng phóng vào tử huyệt trước ngực Phùng Phá Thạch nhanh tựa một làn chớp giật.

Một tiếng động khô rợn, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ khẽ rung một cái.

Một đạo huyết quang chói rực dài như cái mống trời màu đỏ thắm như vọt xa hai trượng tiếp lấy đạo đao ảnh quái dị của Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Hai thanh quái kiếm, quái đao chạm vào nhau vang lên một tiếng ghê rợn.

Một chùm hoa lửa chớp lên bắn xẹt qua tám hướng trông rất ngoạn mục.

Song phương lui trở lại chú mắt nhìn nhau.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vừa xuất chiêu Huyền Không đao pháp, với ý định thắng ngay Phùng Phá Thạch ở chiêu đầu, lập công với Hội chủ Ngụy Khôn nhưng xem ra đối thủ chưa hề hấn chi cả.

Phùng Phá Thạch chưa xuất độc chiêu, chờ xem đao pháp của Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Phút giây Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi và Phùng Phá Thạch xáp lại kiếm đao lồng lộn, xoắn chặt lấy nhau, ánh quang chớp sáng một vùng đấu trường.

Qua mười hiệp bất phân thắng bại, thình lình Phùng Phá Thạch hét :

- Lão tặc hãy nhận chiêu Tàn Hồn nhất thức của tiểu gia.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc một cái, vùng huyết quang chớp tới Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi như chớp giật.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi thấy đạo huyết quang thì kinh hãi quát to :

- Lợi hại!

Mồm quát, tay lão liền xuất chiêu Phiêu Diêu đao pháp, tuyệt chiêu thứ hai của lão.

Song phương đao kiếm chạm nhau đánh soảng một tiếng nghe rờn rợn.

Kéo theo đó có tiếng kêu "oái" từ nơi cửa miệng của Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Lão nhân tháo lui cả trượng, nhìn xuống ngực, máu đang tuôn xối xả. Xem lại vết thương do lưỡi kiếm chém dọc dài chừng nửa thước.

Cũng may Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi nhờ cây quái đao là võ khí thượng thặng ngăn cản thanh Tàn Hồn huyết kiếm, bằng không nếu là đao thường, lão đã bị chém sả làm hai rồi.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi rất đỗi kinh hoàng, trố mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, quên cả máu từ trên ngực lão đang tuôn ra như suối.

Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài đồng kêu lên quái gở, trợn tròn mắt như bốn cái lục lạc ngựa, nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch.

Hai lão không ngờ thanh Tàn Hồn huyết kiếm quá lợi hại và kiếm pháp của Phùng Phá Thạch lại cao siêu thần quái đến thế.

Hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân giật mình, chú mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Lát sau Hội chủ Ngụy Khôn phất cánh tay áo rộng quát lớn :

- Đại điện chủ xuất trận.

Đại điện chủ Bành Hoài hô to như tiếng sấm, phóng tới đấu trường.

Vừa đối mặt cùng Phùng Phá Thạch không nói nửa lời, Đại điện chủ Bành Hoài dùng cây búa đồng nặng ngót ba trăm cân, xuất luôn mười sáu chiêu liên hoàn.

Bóng búa to lớn, vàng rực trông như cả ngàn chiếc búa dày đặc dội vào người Phùng Phá Thạch kình khí ào ào như trận mưa giông.

Nhìn bóng búa to lớn dị kỳ, Phùng Phá Thạch lo ngại nhủ thầm :

- "Cây búa của lão Đại điện chủ này nặng ít lắm cũng ba trăm cân. Thanh Tàn Hồn huyết kiếm của ta lại mảnh khảnh, không hiểu có đỡ nổi một búa của lão hay không. Chi bằng ta hãy sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" tránh né một lúc xem lợi hại thế nào rồi ta sẽ xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức hại lão này cho rồi. Ta cũng không nên kéo dài trận đấu với lão vì còn hai lão nhân đứng kia, chưa rõ công lực của hai lão như thế nào".

Thầm tính rồi, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" của chàng chợt xuất chợt hiện, chờn vờn tới lui, qua lại nhanh như bóng quỷ giữa vòng búa ảnh sáng ngời của Đại điện chủ Bành Hoài, đứng ngoài nhìn vào như đang đùa giỡn với tử thần.

Hội chủ Ngụy Khôn càng thêm sửng sốt trước cái thân pháp thần quái của Phùng Phá Thạch. Tới đây lão không còn dám coi thường đối thủ như trước nữa.

Nháy mắt Đại điện chủ Bành Hoài đã xuất hết mười sáu chiêu liên hoàn vẫn không chạm được tà áo của Phùng Phá Thạch.

Lão nổi cơn thịnh nộ quát :

- Tiểu quỷ hãy xem chiêu "Nộ Tỏa Phong Vân" của ta đoạt mạng ngươi.

Đại điện chủ Bành Hoài xuất luôn ba mươi chiêu "Nộ Tỏa Phong Vân" liên hoàn.

Bóng búa trùng trùng đổ ập vào Phùng Phá Thạch, tưởng chừng không còn một kẻ hở thoát thân.

Vẫn với thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh", Phùng Phá Thạch thoắt ẩn thoắt hiện chập chờn giữa vùng ánh sáng tử thần của chiếc búa đồng vây kín, trước sau không trả lại đối thủ một chiêu nào.

Đứng ngoài nhìn vào ai ai cũng đều nghĩ Phùng Phá Thạch sắp sửa sa cơ.

Hội chủ Ngụy Khôn nhìn vào đấu trường trông thấy Đại điện chủ Bành Hoài đã chiếm được cái thế thượng phong bởi kẻ thù chỉ lẩn tránh mà không trả lại được một chiêu nào, trong lòng lão vô cùng hoan hỉ.

Lão thầm tính nếu bắt sống Phùng Phá Thạch lão sẽ dùng cực hình phân thân, tán cốt, móc mắt, lột da, chặt tay chân chàng cho thỏa lòng căm tức của lão.

Trên đấu trường, Đại điện chủ Bành Hoài đã xuất tới chiêu thứ hai mươi tám. Thình lình Phùng Phá Thạch biến mất chẳng hiểu từ lúc nào.

Đang xuất chiêu chợt không thấy đối phương, Đại điện chủ Bành Hoài thu hồi thân thủ đứng nhìn

dáo dác tìm kiếm bóng Phùng Phá Thạch.

Dĩ nhiên lòa một cái, Phùng Phá Thạch đã hiện ra trước mắt Đại điện chủ Bành Hoài.

Theo đó một làn huyết quang chớp tới lão nhanh hơn làn chớp trên mây.

Đại điện chủ Bành Hoài rất đổi kinh hoàng, không kịp sử dụng chiếc búa đồng đón đỡ, dịch ngang thân mình né tránh lăn huyết quang.

Phập...

Cánh tay phải luôn cả chiếc búa đồng, lặng ngót ba trăm cân của Đại điện chủ Bành Hoài rơi xuống đất lún sâu cả thước.

Bành Hoài rú lên một tiếng, tay trái chụp lấy vai phải máu đang tuôn xối xả, tháo lui về phía sau cả trượng vẫn chưa đứng vững trở lại.

Đại điện chủ Bành Hoài loạng choạng một lúc rồi té quỵ xuống đất, không còn đứng dậy nổi.

Diễn biến chỉ xảy ra trong cái nháy mắt.

Chung quanh đấu trường chấn động cả lên.

Từ Hội chủ Ngụy Khôn tới hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân đồng loạt kêu lên quái gở, trợn tròn mắt nhìn Đại điện chủ đang quằn quại với vết thương trên vai rồi nhìn Phùng Phá Thạch.

Tất cả đều dồn ánh mắt về phía Đại điện chủ Bành Hoài và Phùng Phá Thạch.

Nhất là Hội chủ Ngụy Khôn càng khiếp đảm hơn ai hết. Bao nhiêu hy vọng từ mấy ngày qua của lão nay đã thành mây thành khói.

Chương 18: Cổ Độc Vô Hình

Đấu trường im bặt, nhưng bầu không khí càng căng thẳng đến cực độ sau khi Đại điện chủ Bành Hoài bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm gây trọng thương.

Thắng luôn cả hai trận liên tiếp, loại được hai đại cao thủ trong hàng ngũ Long Hổ hội, hùng khí trên gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bốc cao ngàn trượng.

Chàng nhìn Hội chủ Ngụy Khôn cười khỉnh :

- Lão quỷ Ngụy Khôn, nếu như ngươi có gan mật hãy tới đây cùng tiểu gia đấu vài chiêu rồi quỳ xuống đền món nợ máu ngươi đã vay cách đây hai năm về trước. Đừng đê hèn khiếp nhược xô đẩy bọn quỷ quái vô dụng kia vào đây thay chết cho ngươi, cuối cùng ngươi cũng không khỏi chết đâu.

Hội chủ Ngụy Khôn bị Phùng Phá Thạch xỉ vả, giận căm gan, lão quát :

- Tiểu quỷ đừng cậy có thanh Tàn Hồn huyết kiếm tự đại, tự cao. Bản tọa sẽ đấu với ngươi một trận, bắt ngươi nhận lấy cực hình xem ngươi còn vô lễ được nữa không.

Hội chủ Ngụy Khôn bước tới, nhưng Độc Trùng đạo sĩ đã kịp thời nắm tay hắn lại.

Lão đạo nhân trầm giọng :

- Hội chủ không cần phải nhọc công hao tổn mình vàng, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã có bần đạo lo liệu được rồi.

Hội chủ Ngụy Khôn dừng lại dặn dò :

- Đạo trưởng hãy cẩn thận, công lực tên tiểu quỷ này đã đạt tới cõi xuất thần nhập quỷ, lại có thanh Tàn Hồn huyết kiếm vô cùng lợi hại, không khéo sẽ bị tổn thương.

Độc Trùng đạo sĩ thản nhiên :

- Hội chủ hãy an tâm điều đó, bần đạo đã có cách đối phó với tên tiểu quỷ này rồi.

Dứt câu, Độc Trùng đạo sĩ chầm chậm bước tới đứng ngay trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân buông giọng trầm :

- Tiểu tử đừng cậy mình có công lực cao cường và thanh Tàn Hồn huyết kiếm sát hại nhiều người. Bần đạo sẽ đấu với ngươi một chiêu thôi.

Nghe Độc Trùng đạo sĩ nói chỉ đấu một chiêu Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm :

- "Lão ác đạo này toan dùng quỷ kế gì đây, nhưng ta sợ lão sao chứ?"

Chàng trầm tĩnh :

- Lão bảo sao? Lão định đấu với tiểu gia chỉ có một chiêu thôi sao?

Độc Trùng đạo sĩ gật gù :

- Đúng vậy, bần đạo chỉ đâu với ngươi một chiêu thôi, không cần phải đấu tới chiêu thứ hai, bởi vì một chiêu ngươi đã chết rồi, đâu còn đấu được nữa.

Phùng Phá Thạch nổi giận, trợn trừng hai mắt :

- Lão đạo đừng khoe khoang khoác lác cái mồm, tiểu gia sẽ giết chết lão ngay ở chiêu đầu.

Chàng hét :

- Lão hãy chuẩn bị chịu chết.

Phùng Phá Thạch đặt bàn tay vào chuôi thanh Tàn Hồn huyết kiếm rút ra toan xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Độc Trùng đạo sĩ vội vã phất cánh tay áo bào, trầm giọng :

- Khoan đã.

Phùng Phá Thạch dừng thanh Tàn Hồn huyết kiếm lại, quắc mắt hỏi :

- Lão đạo còn những lời nào trối trăn nữa không, hãy mau mau nói ra cho tiểu gia sớm đưa linh hồn của lão lên cõi niết bàn hầu Phật tổ.

Thần sắc của Độc Trùng đạo sĩ thản nhiên, vẫn bằng một giọng trầm :

- Bần đạo không đấu với ngươi bằng chưởng, kiếm, chỉ lực. Chỉ đấu với ngươi bằng thần công. Ngươi có dám đấu với bần đạo hay không.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Lão đạo muốn đấu thần công với tiểu gia bằng phương chắc chắn nào, nói mau.

Độc Trùng đạo sĩ đáp :

- Bần đạo sẽ đấu thần công với ngươi bằng đôi mắt, chắc ngươi không dám phải không.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Nếu đấu với lão ác đạo này bằng thần công, ta đã có sẵn gần một trăm năm nội lực, lẽ nào ta lại sợ lão. Hơn nữa, ta cũng muốn thử qua trận đấu này một lần, xem hiệu quả như thế nào".

Chàng gật đầu :

- Được rồi, tiểu gia sẽ đấu thần công với lão đạo bằng đôi mắt xem lão có thắng nổi ta không hay chỉ là khoác lác cái mồm. Lão hãy mau chuẩn bị đi.

Độc Trùng đạo sĩ gật đầu :

- Bần đạo đã sẵn sàng rồi, nhưng ta còn có một điều kiện nói với ngươi trước khi đấu thần công.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Điều kiện gì lão đạo hãy nói ra cho tiểu gia nghe thử xem có được hay không?

Trỏ tay vào thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch, Độc Trùng đạo sĩ nói :

- Trước giao đấu thần công, ngươi hãy cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm kia thì bần đạo mới có thể an lòng đấu với ngươi được, bởi vì đang khi song phương giao đấu, ngươi xuất chiêu bất ngờ ta làm sao tránh kịp.

Lão đạo nhân xòe hai bàn tay :

- Ngươi có thấy không, trong tay của bần đạo không hề có một món võ khí nào, cũng chẳng có một loại ám khí gì có thể sát hại ngươi, vậy ngươi hãy cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm rồi sẽ đấu thần công với nhau bằng mắt phải không.

Phùng Phá Thạch lại nghĩ thầm :

Chắc hẳn lão ác đạo này sắp sẵn quỷ kế chứ chẳng không. Nhưng trong khi ta và lão đấu chân lực, ta hãy ngấm ngầm quan sát cẩn thận. Nếu phát giác ra lão dám vọng động ta sẽ xuất chiêu "Nhất Tinh Xạ Nguyệt", hoặc tuyệt chiêu "Càn Nguyên Thái Cực" giết lão ngay tức khắc, đâu có khó khăn gì mà phải lo sợ lão không dám cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm. Dù vậy ta cũng phải có điều kiện với lão trước lúc giao đấu. Ta hãy bắt lão Hội chủ Ngụy Khôn và bọn giáo đồ kia phải đứng ra ngoài xa đề phòng bọn chúng ám kích bất ngờ.

Thầm tính như vậy rồi, Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Được, ta bằng lòng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm, nhưng ta cũng có điều kiện với lão.

Độc Trùng đạo sĩ hỏi :

- Điều kiện gì ngươi cứ nói ra.

Trỏ tay sang Hội chủ Ngụy Khôn Phùng Phá Thạch nói :

- Lão đạo hãy bảo lão Ngụy Khôn kia trở lên thềm đứng đó cho xa đấu trường, bởi vì lão sẽ bất ngờ ám kích ta khi ta và lão đấu thần công.

Độc Trùng đạo sĩ gật đầu :

- Ngươi hữu lý, bần đạo sẽ nói với Hội chủ theo điều kiện của ngươi.

Lão đạo nhân quay sang Hội chủ Ngụy Khôn :

- Hội chủ hãy trở lại đứng tại bậc thềm xem bần đạo đấu thần công với tiểu tử.

Hội chủ Ngụy Khôn gật đầu, quay trở lại trên bậc thềm ngoài cánh cửa đại điện đứng đó.

Phùng Phá Thạch lại trỏ tay sang mười hai tên đại hán đứng bên phải đấu trường :

- Lão đạo hãy đuổi bọn quỷ quái kia đi nơi khác. Ta không muốn bọn chúng đứng đó rầy rà.

Độc Trùng đạo sĩ nhìn mười hai tên đại hán :

- Phiền chư vị hãy đứng ra ngoài xa cho tiểu tử an tâm.

Mười hai tên đại hán ứng thinh tháo lui trở ra ngoài hơn năm trượng.

Bấy giờ trên đấu trường chỉ còn lại Phùng Phá Thạch và Độc Trùng đạo sĩ.

Độc Trùng đạo sĩ hỏi :

- Bây giờ nơi đây chỉ còn có bần đạo và ngươi... ngươi còn điều kiện gì nữa hay không?

Đảo mắt nhìn, trông thấy Hội chủ Ngụy Khôn đứng trên bậc thềm, mười hai tên đại hán đã dạt ra ngoài xa, khắp cả chung quanh đấu trường chẳng còn một bóng môn đồ Long Hổ hội nào thấp thoáng cả. Ngoài hai lão Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi đang ngồi trên đám cỏ đằng xa, nhắm mắt vận chân khí điều trị thương tích.

Phùng Phá Thạch hài lòng :

- Như thế cũng được rồi, ta không còn điều kiện gì với lão đạo nữa.

Chàng tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, bước tới đứng đối diện thẳng Độc Trùng đạo sĩ cách chừng ba trượng, thân vững như một tòa thành, hai mắt chiếu thẳng vào mắt Độc Trùng đạo sĩ.

Phùng Phá Thạch vận lên mười thành tu vi, xuất ra hai ánh mắt, tâm thần ngưng đọng vào một mối.

Phía bên kia, Độc Trùng đạo sĩ đã trụ thân hình như cây trụ đồng, hai ánh mắt quỷ dị dán chặt vào hai ánh mắt của Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân cũng mười thành tu vi dồn lên hai mắt trực diện với đối phương.

Phùng Phá Thạch vận nhãn lực sáng tợ như hai ánh tinh cầu tiếp nhận hai mắt quái đản của Độc Trùng đạo sĩ.

Đứng trên thềm, Hội chủ Ngụy Khôn nhìn vào trận đấu nhãn công giữa Độc Trùng đạo sĩ và Phùng Phá Thạch, chẳng hiểu sao lão nhếch một nụ cười nham hiểm.

Có lẽ lão đã đoán được cái thâm úy của Độc Trùng đạo sĩ trong trận đấu nhãn công này. Lão rất hài lòng chờ xem kết quả giữa song phương.

Chừng uống cạn một bình trà, đột nhiên hai ánh mắt của Độc Trùng đạo sĩ chuyển ra màu ma quang lạnh lẽo trông giống như hai chiếc ma đăng, bất cứ là ai trông thấy cũng phải rùng mình, sởn gáy, mất cả lòng tự chủ của mình.

Ánh mắt của lão đạo nhân như ánh mắt của loài ma quái từ cõi địa ngục hiện về.

Chạm vào ánh mắt này, Phùng Phá Thạch nghe một luồng buốt lạnh tợ băng hà chạy thấu toàn thân, khe khẽ rùng mình mấy cái.

Chàng vô cùng kinh hãi nhưng không dám thu hồi nhãn lực, sử dụng chưởng pháp tấn công lão đạo nhân vì đã có lời cam kết. Trận đấu chỉ dùng bằng nhãn lực, không sử dụng đao, kiếm, chưởng, chỉ.

Lại trải qua một thời gian khoảng uống cạn một chung trà, thình lình Độc Trùng đạo sĩ thu hồi nhãn lực.

Lão đạo nhân nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng cười lên khằng khặc.

Giọng cười ngạo nghễ của một kẻ vừa đắc thắng trước một đối thủ của mình.

Phùng Phá Thạch thu hồi nhãn lực, sửng sốt nhìn Độc Trùng đạo sĩ.

Chàng hỏi :

- Lão đạo cười cái gì?

Độc Trùng đạo sĩ thôi cười, gật gù :

- Đủ rồi. Một chiêu cũng đủ rồi!

Độc Trùng đạo sĩ nhìn Phùng Phá Thạch :

- Tiểu tử, ngươi chưa hiểu gì sao?

Phùng Phá Thạch ngơ ngác :

- Ta hiểu chuyện gì, đang lúc đấu thần công, lão bỏ chạy bất ngờ. Chuyện gì ta chưa hiểu.

Giọng nói của Độc Trùng đạo sĩ bỗng lạnh trầm :

- Tiểu tử, tính mạng của ngươi nay đã hỏng rồi. Ngươi còn chưa hiểu hay sao?

Phùng Phá Thạch nổi giận trợn mắt :

- Lão định dọa khiếp ta phải không? Lão đấu nhãn công, chưa thắng nổi ta tại sao lão nói tánh mạng của ta đã hỏng là thế nào?

Độc Trùng đạo sĩ thản nhiên :

- Ngươi đã trúng nhằm độc trùng của bần đạo rồi. Ngươi có biết loại độc trùng đó tên là gì không?

Trong lòng Phùng Phá Thạch rung động, nhưng bên ngoài vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản.

Chàng hỏi :

- Độc trùng đó tên gì?

Độc Trùng đạo sĩ đắc chí :

- Ngươi đã trúng nhằm "Cổ độc vô hình" của bần đạo rồi đấy. Nếu như ngươi không tin lời ta, hãy thử vận công lên xem có phải có một luồng khí lạnh buốt thấu vào tận tâm can của ngươi hay không.

Phùng Phá Thạch kinh hãi, ngấm ngầm vận chân khí xem có gì khác lạ hay không.

Quả đúng như lời Độc Trùng đạo sĩ đã nói, một luồng giá lạnh tợ băng hà chạy thấu vào tận tim gan làm chàng bắt phải rùng mình lên mấy lượt.

Phùng Phá Thạch kêu thầm :

- "Quả thật ta đã trúng nhằm "Cổ độc vô hình" của lão ác đạo này rồi, bây giờ phải làm sao?"

Chàng thầm nghĩ cách hóa giải "Cổ độc vô hình" luôn buốt giá trong cơ thể.

Độc Trùng đạo sĩ trông thấy Phùng Phá Thạch ngẩn ngơ vô cùng đắc chí.

Lão cười khằng khặc :

- Tiểu tử. Ngươi thấy có đúng như lời bần đạo vừa nói không. Ngươi đừng vận chân khí làm gì nữa vô ích. Ngươi càng vận chân khí bầy "Cổ độc vô hình" chạy càng nhanh vào ngũ tạng lục phủ ngươi đục khoét thì ngươi chết càng chóng hơn là giữ nguyên trạng như vậy.

Lão đạo nhân bảo tiếp :

- Tốt hơn ngươi hãy đứng yên đó ngươi sẽ được chết chậm hơn một lúc để nhìn cảnh vật lần cuối cùng.

Phùng Phá Thạch nói :

- Lão độc vật, tiểu gia sẽ giết ngươi trước rồi sẽ hóa giải "Cổ độc vô hình".

Chàng thò tay vào bên lưng rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm, định xuất chiêu giết Độc Trùng đạo sĩ.

Nhưng khi bàn tay Phùng Phá Thạch vừa đặt vào chuôi kiếm chợt nghe một luồng khí buốt khách run người khiến chàng phải buông tay đứng yên như pho tượng.

Phùng Phá Thạch khiếp thầm, không ngờ "Cổ độc vô hình" lợi hại đến thế.

Độc Trùng đạo sĩ thấy thế, lại thích thú cất tiếng cười khằng khặc :

- Tiểu tử đừng vọng động, ngươi không thể sử dụng bất cứ chưởng lực, hoặc kiếm đao gì được nữa. Ngươi chỉ còn một cách duy nhất là đứng yên chờ bầy "Cổ độc vô hình" của bần đạo đục khoét tim gan ngươi khoảng chừng uống cạn một bình trà là ngươi phải chết, thời gian đó ngươi hãy đọc kinh sám hối là vừa đủ.

Lão đạo nhân hắng giọng :

- Trước khi ngươi chết, bần đạo thấy cũng cần nói cho ngươi biết tại sao ngươi lại bị trúng nhằm

"Cổ độc vô hình" của ta một cách dễ dàng như vậy, để đợi khi ngươi xuống địa ngục rồi chẳng còn điều gì thắc mắc nữa. Đó là một ân huệ lớn lao của ta ban cho ngươi.

Bằng một giọng trịnh trọng, Độc Trùng đạo sĩ giải bày cho Phùng Phá Thạch nghe :

- Tiểu tử hãy nghe bần đạo nói đây. Chuyện bần đạo đòi đấu nhãn công với ngươi chỉ là cái kế ta lừa ngươi lọt vào cạm bẫy. Đang khi ta vờ vĩnh đấu nhãn công với ngươi và ngươi tưởng đó là thật, ta đã ngấm ngầm phóng bầy "Cổ độc vô hình" vào người của ngươi. Chỉ vì bầy "Cổ độc vô hình" nên dù cho ngươi có nhãn lực tinh vi cũng không thể nào nhận ra chúng. Đợi khi bầy "Cổ độc vô hình" chui lọt vào tận tạng phủ của ngươi ta mới ngưng chuyện đấu nhãn công giả tạo. Hiện giờ bầy độc trùng hàng ngàn vạn con đang đục khoét trong nội tạng của ngươi. Chẳng bao lâu ngươi sẽ hóa ra một khối máu thịt bầy nhầy, chết rất là thảm khốc, dù có thần đan, thần dược hoặc là bậc thần tiên xuống đây cũng không có cách nào chữa nổi để cứu lấy tính mạng của ngươi đâu. Tốt nhất ngươi hãy đứng yên đó, chờ Hội chủ xử tội ngươi.

Độc Trùng đạo sĩ quay lại nhìn Hội chủ Ngụy Khôn đang đứng trên bậc thềm :

- Tiểu tử đã trúng nhằm "Cổ độc vô hình" của bần đạo rồi, xin Hội chủ tới đây xử lý.

Hội chủ Ngụy Khôn vô cùng hoan hỉ :

- Đa tạ đạo trưởng đã thành toàn cho bản tọa, chốc lát nữa đây bản tọa sẽ bày tiệc khoản đãi và sẽ cung nghênh các món bảo vật đúng như lời bản tọa đã hẹn cùng nhị vị đạo trưởng từ buổi chiều qua.

Lão nhân bước xuống các bậc thềm, đi nhanh tới chỗ Phùng Phá Thạch đang đứng.

Hội chủ Ngụy Khôn đến trước mặt Phùng Phá Thạch nhìn chàng bằng ánh mắt rực lửa căm thù.

Lão nghiến răng :

- Tiểu quỷ, trước đây bản tọa đã nói với ngươi Long Hổ hội không phải là Thanh Vân bang của lão huynh Mã Kỳ, để cho ngươi mặc tình hoành hành, tác oai tác quái. Nay ngươi đã cam chịu nhận lấy cái tấm thân cá chậu chim lồng rồi, bản tọa sẽ phân thây ngươi ra làm vạn đoạn.

Hội chủ Ngụy Khôn dằn mạnh từng tiếng :

- Trước mắt bản tọa móc cặp mắt của ngươi, kế đó lột da rút gân ngươi rồi sẽ mổ bụng ngươi, hành hạ từ từ để ngươi nếm mùi vì cực hình thảm khốc đến lại cái tội ngươi dám cả gan tới đây phá phách, vô lễ với ta và gây thương tích cho Đại điện chủ và Tổng lãnh cao thủ no của bản hội.

Lão quát lớn :

- Tiểu quỷ hãy mau mau chuẩn bị xem bản tọa móc hai con mắt ngươi.

Hội chủ Ngụy Khôn sầm sầm bước tới gần Phùng Phá Thạch rồi dừng lại.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng nhưng đang bị bầy "Cổ độc vô hình" đục phá trong tâm can, không còn có thể vận công xuất chiêu đối phó với Hội chủ Ngụy Khôn được nữa.

Chàng than thầm :

- Mạng ta hỏng rồi sao?

Hội chủ nhìn thẳng vào hai mắt của Phùng Phá Thạch, ngọn hữu chưởng cất lên biến thành năm ngọn trảo sắc bén ươm.

Lão quát :

- Ta móc hai con mắt của ngươi đây.

Năm ngọn trảo của lão nhắm hai mắt Phùng Phá Thạch cấu vào nhanh như chớp.

Phùng Phá Thạch chỉ còn cách trợn trừng hai mắt nhìn năm ngọn trảo của Hội chủ Ngụy Khôn vồ tới...

Chương 19: Mệnh Trời Chưa Dứt

Thình lình có tiếng thét :

- Dừng lại!

Cùng theo tiếng hét lanh lảnh từ phía ngoài cửa cổng Tổng đàn Long Hổ hội, một chiếc bóng nhỏ thó phóng tới đấu trường nhanh tợ vì sao xẹt.

Chiếc bóng nhỏ thó đáp ngay xuống đứng trước mặt Phùng Phá Thạch ngăn cản Hội chủ Ngụy Khôn lại.

Khi chiếc bóng dừng hẳn, xem lại chẳng ai khác hơn gã ăn mày Tần Chung.

Từ nãy sau khi Phùng Phá Thạch tiến vào Tổng đàn Long Hổ hội, Tần Chung phóng lên tàng cây quan sát tình hình, trong lòng cứ mãi hồi hộp phập phồng không yên.

Chờ một lúc không thấy tăm dạng Phùng Phá Thạch, Tần Chung sinh nghi hoặc.

Gã lẩm bẩm :

- Chẳng hiểu Phùng ca ca có chuyện gì trở ngại hay không, tại sao đến giờ chưa thấy ca ca trở lại.

Gã cắn vành môi dưới suy nghĩ phút giây quyết định :

- Bây giờ ta hãy vào trong Tổng đàn Long Hổ hội xem thế nào, ta không thể an lòng chờ nơi đây nổi nữa.

Quyết định xong, Tần Chung rời khỏi tàng cây, sử dụng khinh công lướt tới cánh cửa cổng Tổng đàn Long Hổ hội.

Gã phóng mắt nhìn vào vừa đúng lúc Hội chủ Ngụy Khôn vươn năm ngọn quỷ trảo vổ vào hai mắt của Phùng Phá Thạch.

Tần Chung kinh hãi hét lên, đồng thời băng mình qua cửa cổng tới đứng ngay trước mặt Phùng Phá Thạch cản ngay ngọn quỷ trảo của Hội chủ Ngụy Khôn.

Hội chủ Ngụy Khôn nghe tiếng thét giật mình thu hồi ngọn trảo lui lại mấy bước, xem đó là ai lại

tới đây vào lúc lão sắp móc mắt Phùng Phá Thạch.

Lão đưa mắt nhìn qua thấy đó chỉ là một gã ăn mày mặt mũi tèm lem, áo quần dơ bẩn, rách rưới chẳng có vẻ gì đáng gọi là cao thủ võ lâm cả.

Hội chủ Ngụy Khôn cười khà :

- Bản tọa cứ tưởng đâu có một vị cao nhân hay kỳ nhân bào giáng lâm tới đây nào ngờ ngươi chỉ là một thằng nhỏ ăn mày, áo quần rách rưới, dơ bẩn...

Lão quắc mắt nhìn Tần Chung :

- Tên oắt con ăn mày hôi thúi, ngươi tới bản hội có chuyện gì lại la hét om sòm vậy.

Phùng Phá Thạch đang tuyệt vọng chợt thấy Tần Chung xuất hiện trong lòng mừng thầm, nghĩ cách giải bầy "Cổ độc vô hình" đang hoành hành trong cơ thể.

Trỏ tay sang phía sau chỉ Phùng Phá Thạch, Tần Chung nghiêm sắc mặt :

- Ta tới đây về chuyện vị đại ca này. Lão nghe ta nói rồi chứ?

Hội chủ Ngụy Khôn hỏi :

- Gã ăn mày, có phải ngươi vào đây với ý định cứu tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch hay không?

Tần Chung gật đầu :

- Tất nhiên là như vậy rồi, lão còn ngớ ngẩn hỏi lảm nhảm làm chi.

Hội chủ Ngụy Khôn lại hỏi :

- Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là tiểu chủ của ngươi phải không?

Tần Chung trừng hai mắt :

- Nói nhảm. Phùng Phá Thạch là vị đại ca của ta, lão nghe rồi chứ.

Hội chủ Ngụy Khôn đưa mắt nhìn kỹ Phùng Phá Thạch rồi nhìn Tần Chung trong bộ áo quần ăn mày chợt phá ra cười sằng sặc. Giọng cười chế riễu, khinh mạn.

Tần Chung quắc mắt :

- Lão cười cái gì thế?

Hội chủ Ngụy Khôn nín cười, nhìn Tần Chung khỉnh giọng :

- Gã ăn mày, ngươi nói tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là vị đại ca của ngươi?

Tần Chung gật mạnh đầu :

- Đúng, không sai. Phùng Phá Thạch chính là vị đại ca của ta. Lão hỏi làm gì?

- Chú bé ăn mày. Chú có nổi cơn điên lên chưa?

Tần Chung nổi giận :

- Lão muốn nói gì?

Trỏ Phùng Phá Thạch rồi lại trỏ Tần Chung, Hội chủ Ngụy Khôn nói :

Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trông quá khôi ngô tuấn tú thế kia, chắc gã cũng là một vị công tử con nhà cao sang vọng tộc, còn ngươi cái thân hình dơ dáy, mặt mũi tèm lem, áo quần rách rưới, lang thang như vậy sao ngươi lại dám gọi gã là đại ca là thế nào?

Tần Chung trừng đôi mắt :

- Đó là chuyện riêng giữa ta và Phùng đại ca của ta, ngươi lý tới làm chi?

Gã nhìn thẳng vào mặt Hội chủ Ngụy Khôn cười khỉnh :

Ta xem qua lão chỉ là một lão già bại hoại, đê hèn, khiếp nhược. Lão không dám đường đường đối mặt với Phùng đại ca của ta, chỉ cậy nhờ vào cái lão độc vật kia phóng cổ độc vào người ca ca của ta, rồi huênh hoang khoác lác cái mồm, vổ ngực cho là lão đã thắng. Sự thực công lực của lão phỏng có được bao nhiêu lại tự xưng là Hội chủ, không biết xấu hổ hay sao.

Hội chủ Ngụy Khôn nổi cơn thịnh nộ vì những lời thóa mạ của Tần Chung.

Lão quát to :

- Tên tiểu quỷ ăn mày láo xược. Bản tọa giết ngươi trước rồi sẽ móc mắt, lột da, rút gân tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hội chủ Ngụy Khôn rút thanh trường kiếm bên lưng, kiếm ảnh sáng ngời, lạnh đến căm người.

Lão phát nagng một nhát kiếm qua cổ Tần Chung nhanh không thể tưởng.

Ánh kiếm hoa cả mắt khiến cho Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân phải lùi lại nửa trượng.

Tần Chung hét lên lanh lảnh, rút thanh đoản kiếm ra, ánh kiếm chớp lóe màu vàng rực.

Gã vạch thanh kim kiếm một vòng trước mặt ngăn chặn kiếm ảnh của Hội chủ Ngụy Khôn.

Trường kiếm, đoản kiếm chạm nhau phát ra một tiếng thanh tao.

Một chùm hoa lửa đỏ rực bắn xoẹt đi qua bốn phía rồi vụt tắt.

Hội chủ Ngụy Khôn lẫn Tần Chung cùng lúc thu kiếm lại cùng lui trở về phía sau một bước.

Chiêu kiếm này song phương bất phân thắng bại, kiếm pháp hai bên đều tuyệt luân.

Hội chủ Ngụy Khôn trố to hai mắt nhìn Tần Chung trong lòng vô cùng kinh dị.

Một gã ăn mày bé bỏng trông như con trẻ mà công lực kiếm pháp không kém gì lão, quả đây là một chuyện khó tin, nhưng rõ ràng trước mắt là sự thật.

Lão đứng bất động chú mắt nhìn kỹ Tần Chung như muốn khám phá nơi xuất xứ kiếm pháp của đối thủ.

Trông thấy Ngụy Khôn đứng sửng sốt nhìn mình, Tần Chung nghĩ thầm :

- "Lão đã sợ rồi, bây giờ hãy xuất tuyệt chiêu hoặc làm cho lão bị thương, còn phải lo cứu nguy cho Phùng ca ca đang trúng độc trùng rất nguy hiểm."

Tần Chung hét :

- Lão ma đầu hãy xem chiêu "Xuyên Tâm Quỷ Lộ" của ta đoạt mạng lão.

Tần Chung rung thanh đoản kiếm một cái.

- Một vệt sáng màu vàng chói hoa cả mắt vọt tới, bắn thẳng vào giữa tâm huyệt của Hội chủ Ngụy Khôn, nhanh như làn sét giật.

Hội chủ Ngụy Khôn giật mình khẩn cấp khoa thanh trường kiếm trước mặt một vòng, tạo ra luồng ngân quang đón lấy làn kiếm màu vàng chói lọi.

Kiếm khí song phương chạm nhau phát ra một tiếng kêu nghe ghê rợn.

Hội chủ Ngụy Khôn tháo lui trở về phía sau một bước, cánh tay cầm trường kiếm tê chồn, trố to hai mắt nhìn Tần Chung không hề chớp.

Cho tới bây giờ Hội chủ Ngụy Khôn mới hiểu rõ nội lực lẫn kiếm pháp của gã ăn mày Tần Chung

quả nhiên vô cùng lợi hại, chẳng phải tầm thường như lão đã nghĩ vừa rồi.

Lão hết sức chú tâm không dám coi thường Tần Chung là một tên ăn mày vô dụng nữa.

Lão đứng bất động quan sát kỹ Tần Chung trước khi tái diễn trận đấu.

Lợi dụng cơ hội này, Tần Chung lùi lại gần Phùng Phá Thạch nói mau :

- Phùng ca ca hãy lui về phía sau, ngồi xuống vận chân khí tống bầy "Cổ độc vô hình" nhanh lên. Bọn lão tặc đã có tiểu đệ ngăn cản to. Về phần lão độc vật đệ sẽ không cho lão tới gần ca ca để điều động độc trùng nữa.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Tần đệ hãy thận trọng.

Chàng lùi lại về phía sau một trượng, ngồi xuống vận chân khí.

Chàng hy vọng giờ đã ngồi xa Độc Trùng đạo sĩ, có lẽ sẽ tống được bầy "Cổ độc vô hình" ra khỏi cơ thể.

Nào ngờ đúng như lời Độc Trùng đạo sĩ đã nói. Phùng Phá Thạch càng vận chân khí lên, luồng buốt lạnh tợ băng hà càng chạy rần rật trong cơ thể lẫn cả nội tạng, khiến cho chàng phải run lên bần bật.

Chàng hiểu rõ càng vận công, bầy độc trùng càng hoành hành cắn xé trong tâm can của chàng thêm dữ dội.

Chương 20: Nhất Hổ Nan Địch Quần Hồ

Trong lòng Phùng Phá Thạch vô cùng khiếp đảm, lập tức ngưng ngay vận chân khí lại.

Chàng khẩn cấp suy nghĩ tìm phương cách khác tống khứ bầy độc trùng.

Đứng đằng xa trông thấy Phùng Phá Thạch ngồi run run trên đám cỏ, Độc Trùng đạo sĩ rất đắc chí.

Lão cất tiếng cười khằng khặc :

- Tiểu tử, ngươi không khỏi chết đâu, đừng tìm phương cách nào làm cho vô ích.

Hiện nay ngươi đang đau đớn khổ sở, bần đạo đã điều động bầy cổ độc tàn phá tạng phủ tâm can của ngươi cho ngươi mau về miền cực lạc.

Dứt tiếng, Độc Trùng đạo sĩ chầm chậm bước tới với ý định lại gần Phùng Phá Thạch điều khiển bầy độc trùng cắn xé trong tâm can chàng dữ dội hơn trước.

Ngó thấy Độc Trùng đạo sĩ tiến tới, Tần Chung kinh hãi dịch ngang qua ngăn chận lão lại.

Gã hét :

- Lão độc vật hãy xem đây.

Miệng thét, Tần Chung vừa vẫy bàn tay ra một cái, nhắm vào người Độc Trùng đạo sĩ.

Một chùm vật ly ty vàng chói từ trong bàn tay nhỏ nhắn của Tần Chung bắn vào thân người của Độc Trùng đạo sĩ.

Nhìn thấy chùm kim vàng ly ty bay tới, Độc Trùng đạo sĩ kinh hãi kêu lên quái gở.

Vừa kêu quái gở, Độc Trùng đạo sĩ vừa dịch thân mình sang trái nửa trượng tránh khỏi.

Tần Chung lại thét :

- Nhận thêm một chùm nữa xem sao.

Gã lại vẫy tay một cái.

Lần này chùm ánh sáng màu vàng tỏa rộng ra chu vi gần một trượng, bắn vào khắp cả một vùng...

Độc Trùng đạo sĩ hốt hoảng phóng ngược trở về phía sau hơn một trượng tránh vô số kim châm rải đầy khắp nơi đây đó.

Tần Chung xuất chiêu Phi kim châm lần thứ hai cốt để làm cho Độc Trùng đạo sĩ lùi thật xa, không còn điều động bầy độc trùng hữu hiệu nữa.

Độc Trùng đạo sĩ trợn cặp mắt quỷ nhìn Tần Chung :

- Ngươi sử dụng Phi kim châm phải không?

Tần Chung khẽ gật đầu :

- Đúng không sai. Ta còn có vô số Phi kim châm trong mình, lão hãy đứng yên tại chỗ cho ta. Nếu lão vọng động, ta sẽ bắn một ngàn mũi Phi kim châm vào người lão đưa lão về cõi niết bàn chầu Phật.

Tay trái của Tần Chung thò vào mình lấy ra một nắm Phi kim châm, hướng về Độc Trùng đạo sĩ trong khi tay phải chìa mũi kim kiếm sang phía Hội chủ Ngụy Khôn và Thiết Phiến chân nhân, đề phòng hai lão tấn công bất ngờ.

Độc Trùng đạo sĩ nhìn bàn tay nắm Phi kim châm của Tần Chung không dám cử động. Lão hiểu rõ dù loại ám khí này không có tẩm chất kịch độc, nhưng vô cùng lợi hại vì nó bé ly ty, khó nhận ra để tránh né.

Hội chủ Ngụy Khôn và Thiết Phiến chân nhân đứng bất động nhìn bàn tay nắm Phi kim châm của Tần Chung.

Trông thấy Ngụy Khôn, Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân bất động, Tần Chung sử dụng bí pháp truyền âm nhập mật, nói vọng vào tai Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca, lão độc vật đã đứng ngoài, không còn điều động được bầy độc trùng trong người ca ca được nữa. Ca ca hãy thừa cơ hội này tìm phương cách nào đó tống khứ bọn chúng ra đi, chậm trễ sẽ có biến cố. Có thể lão quỷ sẽ ra lệnh cho chúng môn đồ cùng loạt tấn công chúng ta chứ chẳng không đâu.

Nghe giọng nói như ruồi muỗi của Tần Chung qua bí pháp truyền âm nhập mật, Phùng Phá Thạch lại vận chân khí lên thêm một lần nữa.

Chàng nghe trong cơ thể một luồng khí lạnh hơn trước, tâm can như có ai cấu xé, đau đớn nhức nhối đến như không còn chịu nổi.

Phùng Phá Thạch càng khiếp đảm hơn, bởi sử dụng phương cách vận chân khí không thể nào tống khứ được bầy độc trùng, trái lại càng làm cho bọn chúng gia tăng cấu xé.

Chàng than thầm :

- Nguy rồi, trước sau gì cũng không thể sử dụng phương cách vận chân khí tống khứ bầy độc trùng ra khỏi cơ thể được, ta hãy tìm cách khác xem thế nào.

Chàng ngồi yên cau mày nghĩ ngợi cách tống độc.

Bỗng nghe Hội chủ Ngụy Khôn cười khà :

- Tên tiểu quỷ ăn mày đừng tự phụ có Phi kim châm. Bản tọa sẽ có cách bắt ngươi như tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch.

Lão vỗ tay ba tiếng sấm chưởng vang dội khắp cả đấu trường.

Lập tức hàng trăm tên kiếm sĩ vận y phục màu xanh, tay cầm trường kiếm đã mai phục từ lâu xuất hiện.

Bọn chúng phóng rào rào tới đấu trường bao vây quanh Tần Chung và Phùng Phá Thạch khắp cả tám mặt, nhốt hai người kín chẳng khác chiếc hộp sắt.

Nhìn bọn thuộc hạ đã bố trận xong, Hội chủ Ngụy Khôn cất tiếng cười ha hả :

- Tên tiểu quỷ ăn mày thối tha. Bây giờ dù cho ngươi có biết chắp cánh bay lên trời, hoặc độn thổ xuống đất cũng không có cách nào thoát nổi trận thiên la địa võng của bản tọa. Ta sẽ cho thuộc hạ bắt ngươi trước, sau đó sẽ tới tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch.

Lão quát to :

- Động thủ!

Hàng trăm tiếng ứng thinh vang dội, tiếp đó hàng trăm trường kiếm sáng ngời từ bốn phía đổ ập vào vị trí Tần Chung đang đứng.

Tần Chung hét :

- Các ngươi phải chết.

Đang lúc hét, gã xuất chiêu "Xuyên Tâm Quỷ Lộ". Hàng trăm, hàng ngàn ánh kim quang ánh lên, vãi qua tám hướng đón nhận hàng trăm trường kiếm của bọn kiếm sĩ.

Kiếm âm chạm nhau chan chát, từng chùm hoa lửa bắn xẹt lên không trung, từng luồng kiếm khí vèo vèo ghê rợn.

Rồi thì từng tiếng rú thảm khốc, từng thây người ngã lăn xuống đất, lớp trước té quỵ, lớp sau chồng lên hỗn loạn như trên bãi sa trường.

Tay phải của Tần Chung vừa tung thanh kiếm trong khi tay trái hắn từng loạt Phi kim châm phóng sang tứ phía, vừa giết bọn kiếm sĩ vừa ngăn chận Hội chủ Ngụy Khôn, Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân bất thần phóng tới ám kích Phùng Phá Thạch.

Dù vậy, chỉ vì vừa đánh vừa phải che chở cho Phùng Phá Thạch ở phía sau lưng nên Tần Chung không thể thi thố các tuyệt chiêu sở trường của gã.

Gã cố đánh cầm chừng, kéo dài thời gian cho Phùng Phá Thạch tìm phương cách tống khứ bầy "Cổ độc vô hình" trong ngũ tạng lục phủ.

Đấu trường hỗn loạn chừng uống cạn một chung trà bỗng vụt im đi.

Nhìn kỹ lại trên sân cỏ đấu trường đã có chín cái tử thi của môn đồ Long Hổ hội nằm la liệt bốn phía, máu me vung vãi khắp mọi nơi, lớp trúng nhằm kim kiếm, lớp trúng nhằm Phi kim châm chết liền tại trận.

Năm tên kiếm sĩ khác trúng nhằm kim kiếm cụt tay, máu tuôn xối xả bỏ chạy ra ngoài té phịch xuống đất rên thê thảm.

Dù vậy, vòng vây vẫn còn nhốt kín Tần Chung và Phùng Phá Thạch như cái hộp sắt.

Quay lại nhìn thấy Phùng Phá Thạch vẫn còn ngồi bất động, trong lòng Tần Chung bắt đầu lo ngại.

Giá nếu Phùng Phá Thạch không tìm được phương cách tống khứ bầy độc trùng, chắc chắn gã và chàng sẽ bị giết hoặc bị Hội chủ Ngụy Khôn bắt sống chẳng sai.

Hội chủ Ngụy Khôn lại quát :

- Động thủ!

Trên một trăm kiếm sĩ vừa tháo lui ra ngoài, nghe lệnh của Hội chủ đồng thanh hô to, cùng trở vào đấu trường vung trường kiếm tấn công vào Tần Chung như vũ bão.

Lần này bọn kiếm sĩ tấn công gã ác liệt hơn lần trước bội phần.

Tay phải của Tần Chung vũ lộng thanh kim kiếm, hóa ra hàng ngàn ánh kim quang sáng rực vãi

sang tám hướng đón chận tất cả kiếm ảnh của trên một trăm kiếm sĩ, trong khi tay trái lấy ra một nắm Phi kim châm nhưng không bắn đi như lần trước, chỉ đề phòng bọn Hội chủ Ngụy Khôn thừa cơ hội lao tới bắt sống Phùng Phá Thạch.

Gã sợ phóng hết Phi kim châm sẽ không còn vật gì để bảo vệ Phùng Phá Thạch.

Một thời gian trôi qua.

Tần Chung xuất luôn trên ba trăm chiêu "Xuyên Tâm Quy Lộ" liên hoàn đã mệt nhoài, kiếm pháp có phần chậm lại hơn trước, trong lòng lo sợ bồi hồi.

Nhưng gã đã có quyết tâm phải đánh tới cùng, nếu gặp lúc sa cơ sẽ cùng chết với Phùng Phá Thạch đúng theo lời minh thệ vừa qua.

Lúc bấy giờ Phùng Phá Thạch đã hoàn toàn tuyệt vọng sau khi vận khí chân nguyên, vận luôn chân khí Càn Khôn Thái Cực đại pháp vẫn không sao tống khứ nổi bầy "Cổ độc vô hình" cấu xé trong nội tạng.

Phùng Phá Thạch toan đứng lên dùng sức tàn liều một trận sống chết với Hội chủ Ngụy Khôn.

Nhưng chợt nhớ lại một chuyện, Phùng Phá Thạch ngồi yên trở lại như cũ.

Chàng nhủ thầm :

- "Độc trùng "Cổ độc vô hình" là loại độc vật thuộc chất hàn nên sử dụng chân khí chân nguyên và Càn Khôn Thái Cực đại pháp không có hiệu quả. Bây giờ ta hãy sử dụng luồng nhiệt khí mạng môn chân hỏa hỗ trợ với Càn Khôn Thái Cực đại pháp xem kết quả như thế nào."

Thầm tính như thế, Phùng Phá Thạch vận một luồng khí chân nguyên và Càn Khôn Thái Cực đại pháp và một luồng nhiệt khí từ vực mạng môn chân hỏa giao hợp vào nhau.

Chợt nghe một luồng nhiệt khí nóng như lò hỏa diệm xung lên nhanh lẹ tràn qua ngũ tạng, đuổi xua luồng khí lạnh cực hàn, trong lòng Phùng Phá Thạch vui mừng khôn xiết kể.

Cùng lúc đó trong trận đấu, kiếm pháp của Tần Chung chậm dần, mồ hôi toát ra ướt cả y phục.

Nguy cơ đã gần kề.

Hội chủ Ngụy Khôn lớn tiếng :

- Gã tiểu quỷ ăn mày sắp bó tay, Thiết Phiến đạo trưởng hãy bắt gã cho bản tọa.

Thiết Phiến chân nhân ứng thinh phe phẩy chiếc quạt sắt, rẽ bọn kiếm sĩ bước tới đứng trước mặt

Tần Chung.

Lão đạo nhân cười hắc hắc :

- Thằng nhỏ ăn mày, khôn hồn hãy quỳ xuống nạp mạng, trái lệnh bần đạo sẽ quật chiếc quạt sắt vào đầu ngươi vỡ sọ ra liền.

Tần Chung trừng mắt :

- Câm cái mồm thối của lão lại, xem chiêu "Xuyên Tâm Quỷ Lộ" của ta.

Gã xuất ra một chiêu. Làn kiếm quang vọt tới điểm vào tử huyệt Thiết Phiến chân nhân.

Thiết Phiến chân nhân cười một tiếng quái gở, phất cây thiết phiến ngang qua một cái.

Hàng trăm bóng quạt to lớn bay vèo vèo trên không đón chận làn kim quang đang vọt tới.

Soảng...

Đạo kim quang vụt tắt, bàn tay của Tần Chung tê chồn, suýt rơi thanh đoản kiếm.

Gã chưa kịp phản ứng, Thiết Phiến chân nhân đã quát :

- Buông kiếm...

Chiếc thiết phiến phạt ngang, hàng trăm bóng quạt chém phạt ngang dọc vào người Tần Chung.

Ngó thấy bóng quạt dị kỳ, Tần Chung kinh hãi hét lên, vung kiếm xuất chiêu "Xuyên Tâm Quỷ Lộ", tạo vùng kim quang chắn ngay trước mặt chống đỡ.

Một tiếng "soảng" thanh tao, kèm theo một vùng hoa lửa đỏ rực.

Keng!

Thanh đoản kiếm rời khỏi tay Tần Chung rơi ngay xuống đất. Tần Chung kinh hoàng đứng nhìn Thiết Phiến chân nhân.

Thiết Phiến chân nhân cười hắc hắc :

- Thằng nhỏ ăn mày, hãy xem bần đạo bắt ngươi.

Lão đạo nhân dắt cây thiết phiến vào lưng, vươn năm ngọn trảo sắc bén vỗ vào năm nơi yếu huyệt trên thân người Tần Chung.

Tần Chung thét :

- Lão ác đạo đừng hòng...

Gã giở ngọn chưởng biến thành chỉ bắn vào người Thiết Phiến chân nhân.

Chỉ ảnh màu vàng chớp lóe điểm tới năm tử huyệt của đối thủ.

Tần Chung không chống đỡ năm ngọn trảo của Thiết Phiến chân nhân lại bắn chỉ lực vào người lão. Đó là gã áp dụng chiến pháp, lấy thế công tấn thế công của địch.

Chiến pháp song phương thọ tử, bởi Tần Chung nghĩ chẳng còn cách nào hay hơn cách đó.

Thiết Phiến chân nhân kêu lên quái gở, thu hồi quỷ trảo phóng trở về phía sau tránh năm đạo chỉ màu vàng kỳ dị của Tần Chung.

Lão đạo nhân trố mắt nhìn Tần Chung bởi lão không ngờ gã lại thí mạng như vậy.

Hội chủ trông thấy Thiết Phiến chân nhân chưa thắng nổi Tần Chung liền quát :

- Các ngươi bắt gã ăn mày mau.

Dù đã sợ hãi vì nhận ra Tần Chung quá lợi hại, nhưng được lệnh Hội chủ trên một trăm kiếm sĩ không dám chậm trễ phóng vào đấu trường.

Trông thấy Tần Chung không có võ khí trong tay, hai tên kiếm sĩ múa trường kiếm chém sả vào đầu gã.

Tần Chung hét :

- Các ngươi muốn chết!

Bàn tay trái của Tần Chung vẫy nhẹ một cái.

Chùm kim quang ánh lòa từ trong lòng bàn tay Tần Chung bắn xẹt tới hai tên kiếm sĩ.

Hai tiếng rú thê thảm, hai tên kiếm sĩ ngã lăn ra nằm trên mặt đất giãy giụa mấy cái rồi im đi.

Dĩ nhiên chúng đã chết rồi.

Chúng môn đồ Long Hổ hội thấy hai tên đồng bọn chết thê thảm, hốt hoảng lùi ra ngoài, trố mắt nhìn hai cái tử thi nằm sóng sượt.

Trên ngực hai cái tử thi hai mũi Phi kim châm vàng chói ghim vào đó.

Tần Chung xòe hai bàn tay nhìn chúng môn đồ Long Hổ hội dọa khiếp :

- Các ngươi hãy nghe ta nói đây, tên nào còn ngu ngốc nghe theo lệnh lão tặc Ngụy Khôn, xông vào sẽ nếm mùi vị đau khổ của Phi kim châm như mấy tên nằm đó. Còn tên nào khôn ngoan hãy đứng yên đó, đừng dại dột trở vào đấu trường, sẽ còn mạng sống trở về quê quán.

Nhìn những mũi Phi kim châm, vàng óng ánh nằm trong bàn tay Tần Chung, chúng môn đồ Long Hổ hội rùng mình khiếp đảm không có một tên nào dám cử động.

Bọn chúng đều biết Phi kim châm là một loại ám khí cực kỳ lợi hại, cực kỳ bé nhỏ khi bắn ra không thể trông thấy để kịp thời tránh né hay chống đỡ.

Lại nữa cái chết quá thảm của đồng bọn khiến cho bọn chúng càng khiếp đảm thêm hơn.

Chúng đứng bất động.

Hội chủ Ngụy Khôn vô cùng sửng sốt, đứng yên nhìn những mũi Phi kim châm vàng óng ánh.

Lão không ngờ một tên ăn mày bé nhỏ lại biết sử dụng ám khí Phi kim châm một cách kỳ diệu đến thế.

Luôn cả Thiết Phiến chân nhân và Độc Trùng đạo sĩ cũng hãi thầm về thủ pháp ném Phi kim châm của Tần Chung.

Hai lão chỉ là những viện thủ cho Ngụy Khôn, chưa từng có ân oán gì với Tần Chung, kể luôn cả Phùng Phá Thạch nên không thiết tha gì tới chuyện báo thù cho bọn môn đồ Long Hổ hội. Vì vậy hai lão chưa có phản ứng chi cả.

Bỗng có tiếng quát :

- Tiểu quỷ đừng tự phụ, bọn ta sẽ giết ngươi.

Liền theo tiếng quát, hai người to lớn từ đàng kia phóng tới đấu trường.

Xem kỹ lại đó là Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vừa chữa trị thương tích xong, nhìn thấy kẻ lạ liền trở lại đấu trường.

Đại điện chủ Bành Hoài bị thành Tàn Hồn huyết kiếm chặt cụt tay, bây giờ cầm chiếc búa nặng ngót ba trăm cân bằng tay trái vẫn oai nghi.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi vẫn sử dụng cây đao quái dị, đứng song song với Đại điện chủ Bành Hoài.

Nhìn qua tướng dữ tợn của Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, trong lòng Tần Chung nghe rung động, hiểu rõ nguy cơ sắp đến với gã.

Trông thấy Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi chữa trị xong vết thương, quay lại sân cỏ, Hội chủ Ngụy Khôn vô cùng hoan hỉ.

Lão lớn tiếng :

- Nhị vị Đại điện chủ, Tổng lãnh cao thủ hãy mau giết tên ăn mày đó. Bản tọa sẽ tới bắt tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lão nhìn Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân :

- Nhị vị đạo trưởng hãy đứng đây chờ bản tọa.

Dứt câu Hội chủ Ngụy Khôn băng mình tới chỗ Phùng Phá Thạch mãi còn ngồi vận công.

Tần Chung ngó thấy Hội chủ Ngụy Khôn tới gần Phùng Phá Thạch trong lòng khiếp sợ nhưng không biết phải làm cách nào để cứu vị huynh đệ của mình.

Mồ hôi tháo ra ướt đẫm cả y phục của gã.

Đại điện chủ Bành Hoài quát :

- Tiểu quỷ nạp mạng...

Lão cùng Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi lao tới định chộp bắt Tần Chung.

Tần Chung thét :

- Hai ngươi muốn chết.

Hai bàn tay của Tần Chung cùng theo tiếng thét vẫy ra. Một nhắm vào Đại điện chủ Bành Hoài, một nhắm vào Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi.

Hai chùm ánh sáng vàng rực chĩa ra bắn xoẹt vào người Bành Hoài và Ngô Phi.

Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi kinh hãi cất bỗng thân hình lên cao một trượng tránh khỏi hai chùm Phi kim châm bay qua.

Bành Hoài và Ngô Phi thoát chết chỉ trong một đường tơ kẽ tóc, khiến cho hai lão kinh hoàng.

Từ nãy Bành Hoài và Ngô Phi mãi nhắm mắt vận công chữa trị thương tích, không thấy Tần Chung phóng ám khí Phi kim châm nên chưa rõ sự lợi hại, giờ hai lão đã trực diện với gã, suýt phải

vong mạng nên không dám coi thường gã nữa.

Bành Hoài và Ngô Phi đứng yên nhìn Tần Chung không hề thấy nháy mắt.

Tần Chung lại lấy hai nắm Phi kim châm xòe hai bàn tay trước mặt Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, thét :

- Hai ngươi đứng yên đó, tên nào động đậy ta sẽ bắn loạt ám khí Phi kim châm này xem hai ngươi có còn sống nổi nữa hay không.

Bành Hoài quát :

- Tiểu quỷ đừng có cậy Phi kim châm. Bọn ta sẽ giết ngươi ngay tức khắc.

Lão vung chiếc búa đồng nặng ngót ba trăm cân lao tới.

Đồng thời Ngô Phi cũng cất cây quái đao lên xuất một chiêu, ánh đao lóe chớp.

Nhưng trước đó Tần Chung đã hét :

- Các ngươi phải chết.

Hai bàn tay của gã phất qua, hai chùm ánh sáng màu vàng bắn xẹt vào người Bành Hoài và Ngô Phi.

Hai lão kinh hoàng thu hồi võ khí, nhắc bỗng mình lên cao hơn một trượng tránh khỏi hai chùm Phi kim châm, trở xuống đất trố to bốn mắt nhìn Tần Chung.

Hai lão không ngờ thủ pháp bắn ám khí của một gã ăn mày trẻ tuổi lại khủng khiếp đến đường đó.

Tần Chung nhanh lẹ lấy thêm hai nắm Phi kim châm cầm tay, chuẩn bị bắn ra khi vừa trông thấy Bành Hoài và Ngô Phi động tĩnh.

Vừa phòng thủ mặt trước ngăn chặn hai lão nhân Điện chủ và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, Tần Chung vừa lo sợ cho số mạng của Phùng Phá Thạch sẽ chết trong tay Hội chủ Ngụy Khôn. Nhưng hiện giờ gã đã bị hai lão cầm chân, không thể nào phóng trở lại cứu nguy cho vị đại huynh của mình được.

Gã đứng bất động tại chỗ, tâm trường gã bấn loạn lên.

Lúc này Hội chủ Ngụy Khôn đã tới gần chỗ Phùng Phá Thạch ngồi trên bãi cỏ vận công.

Còn cách Phùng Phá Thạch chừng một trượng, Hội chủ Ngụy Khôn dừng lại.

Lão nhìn chàng cất tiếng cười khà khà :

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch, tới đây số mạng của ngươi quả đã hỏng thật rồi. dù ngươi có tháp cánh mà bay cũng không thoát khỏi nữa rồi.

Hội chủ Ngụy Khôn cười đắc chí :

- Bây giờ bản tọa điểm huyệt ngươi, sai bọn thuộc hạ trói ngươi nhận thấy cái cực hình bị móc mắt, rút gân, mổ bụng chết một cách từ từ để ngươi được nếm mùi đau khổ. Kha kha kha... kha kha kha...

Chấm dứt tràng cười, Hội chủ Ngụy Khôn cất chưởng lên, vươn năm ngọn chỉ thành năm cái vấu nhọn, chộp vào người Phùng Phá Thạch.

Tần Chung thoáng thấy khiếp đảm hét :

- Lão quỷ độc ác.

Gã toan lao ngược trở về phía sau, bỗng Bành Hoài và Ngô Phi cùng quát to :

- Đứng đó.

Hai lão vung búa và quái đao chớp lòa dọa khiếp Tần Chung phải đứng tại chỗ.

Khi năm ngọn trảo còn cách Phùng Phá Thạch chừng hai thước, thình lình một đạo huyết quang từ trong tay chàng chớp lên sáng rực.

Hội chủ Ngụy Khôn gầm to một tiếng như con hổ bị thương, phóng ngược trở về phía sau.

Một bàn tay đầy máu rớt xuống đất rung lên bần bật khiến ai ngó thấy cũng phải tán đởm kinh hồn.

Bàn tay của Hội chủ Ngụy Khôn vừa bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chặt cụt.

Hội chủ Ngụy Khôn đứng lại run lên lẩy bẩy, đưa bàn tay trái bụm lấy cánh tay phải, máu đang tuôn ra cuồn cuộn, mặt mũi tái xanh, thở hổn hển.

Đại điện chủ Bành Hoài và Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi ngó thấy khiếp đảm cùng lượt phóng tới đỡ lấy thân mình đầy vết máu của Hội chủ Ngụy Khôn.

Một lão điểm huyệt cầm máu, một lão lấy kim đan ra vò nát rịt vết thương cánh tay phải của Hội chủ Ngụy Khôn.

Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân nhìn qua tình hình diễn biến thảy đều biến sắc.

Độc Trùng đạo sĩ ghé vào tai Thiết Phiến chân nhân thì thầm vài câu, chẳng hiểu lão nói những gì.

Thiết Phiến chân nhân khẽ gật đầu, sau đó hai lão đứng yên không động tĩnh gì cả.

Trước đó giây phút Phùng Phá Thạch đã đứng lên, trong tay đã cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang lóng lánh đến rợn người.

Chàng phóng mắt nhìn Hội chủ Ngụy Khôn và hai lão Bành Hoài, Ngô Phi, vành môi dưới liền mím chặt.

Chúng môn đồ Long Hổ hội trông thấy Hội chủ Ngụy Khôn bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chặt cụt bàn tay phải, thảy đều vỡ mật tán hồn, tháo lui ra ngoài xa đứng nhìn, không còn một tên nào dám đứng tại đấu trường.

Tần Chung thoát khỏi sự khống chế của hai lão Bành Hoài và Ngô Phi, chạy lại Phùng Phá Thạch.

Gã vui mừng :

- Phùng ca ca, ca ca đã tống khứ được bầy độc trùng "Cổ độc vô hình" rồi chứ?

Phùng Phá Thạch khẽ gật đầu :

- Xong cả rồi, nhưng lúc nãy huynh theo lời Tần đệ vận chân khí chân nguyên không tống khứ được bầy độc trùng, huynh vận luôn chân khí Càn Khôn Thái Cực đại pháp cũng vô hiệu quả. Huynh vô cùng tuyệt vọng nghĩ phen này chắc phải bị lão quỷ Ngụy Khôn bắt sống với đệ đệ. Chợt huynh nghĩ ra lại vận chân khí Càn Khôn Thái Cực đại pháp hợp với mệnh môn chân hỏa, hai luồng nhiệt hỏa đốt chết sạch cả bầy độc trùng "Cổ độc vô hình" trong tạng phủ của huynh. Huynh vừa mở mắt ra trông thấy lão quỷ Ngụy Khôn đang dùng trảo vồ vào người huynh. Huynh nổi giận rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu cắt cụt bàn tay của lão. Huynh định giết luôn nhưng lão đã phóng ngược trở về phía sau...

Tần Chung hoan hỉ :

- Tiểu đệ mừng cho Phùng ca ca đã thoát qua một tai nạn khủng khiếp. Lúc nãy đệ thấy đã nguy rồi, đệ tưởng chúng ta cùng chết, ngờ đâu mệnh trời chưa nỡ dứt chúng ta khiến cho ca ca giải tỏa được bầy độc trùng. Lão quỷ Ngụy Khôn vô cùng độc ác, ca ca không nên để cho lão sống làm chi.

Ngoảnh lại nhìn Bành Hoài và Ngô Phi đang lúi húi chữa trị vết thương cánh tay cụt của Hội chủ Ngụy Khôn, Tần Chung mắt đầy sát khí.

Gã nói :

- Phùng ca ca, chúng ta hãy tới đó giết ba lão quỷ kia cho rồi.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Tần đệ đệ nói đúng, chúng ta hãy giết bọn lão quỷ trừ hiểm họa ở sau này.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung song song bước tới chỗ Hội chủ Ngụy Khôn.

Chương 21: Mưa Máu Gió Tanh

Phùng Phá Thạch nhìn Hội chủ Ngụy Khôn hét :

lão quỷ độc ác, ngươi đã cụt cánh tay còn sống làm chi nữa, hãy mau mau nạp mạng cho tiểu gia.

Phùng Phá Thạch lắc động thanh Tàn Hồn huyết kiếm. Một làn huyết quang nhanh như chớp vạch tới cổ họng Hội chủ Ngụy Khôn bề thế chống đỡ.

Hội chủ Ngụy Khôn quá đỗi kinh hoàng, hét một tiếng bắn ngược thân mình về phía sau tránh khỏi làn huyết quang chỉ một đường tơ.

Đại điện chủ Bành Hoài lẫn Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi kinh hoàng phi thân trở lại đứng hai bên hộ vệ cho Hội chủ Ngụy Khôn, đề phòng Phùng Phá Thạch tấn công tiếp.

Công hụt Hội chủ Ngụy Khôn một chiêu, Phùng Phá Thạch sôi giận cùng Tần Chung lướt tới.

Hội chủ Ngụy Khôn quát :

- Các ngươi tử chiến.

Dù đã khiếp mật tan hồn trước thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch nhưng được lệnh tử chiến của Hội chủ Ngụy Khôn, trên một trăm kiếm sĩ không dám chần chừ, ào ào phóng trở lại đấu trường bao vậy Phùng Phá Thạch và Tần Chung vào chính giữa.

Tức thì một rừng kiếm ảnh tua tủa tấn công vào Phùng Phá Thạch và Tần Chung như vũ bão.

Phùng Phá Thạch nổi giận hét lên một tiếng xé mây, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm ba cái, xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Từng cơn mưa huyết ảnh chia ra làm tám hướng dội xuống đầu bọn kiếm sĩ.

Tần Chung đã nhặt thanh kiếm kiếm từ trước, vung lên vũ lộng thần oai xông xáo vào giữa rừng kiếm ảnh của trên một trăm kiếm thủ Long Hổ hội.

Hàng ngàn ánh kiếm quang chớp lóe hợp cùng từng trận mưa máu của thanh Tàn Hồn huyết kiếm xối vào đầu bọn kiếm thủ tám hướng bốn bề.

Lập tức đấu trường hỗn loạn, cát bụi đất cát tung mờ chẳng khác nào nơi chốn sa trường, ầm ầm thiên binh vạn mã.

Rồi thì từng tiếng rú thảm khốc, từng cây thịt bay ra, từng cụm máu bắn vãi lên không gian liên miên bất tận.

Trận hỗn chiến kéo dài trên nửa thời khắc thình lình im bặt, mặc dù không có lệnh của Hội chủ Ngụy Khôn.

Trên sân cỏ rộng đã có ba mươi bảy tên kiếm thủ Long Hổ hội nằm la liệt, ngổn ngang khắp cả đó đây, máu tanh tràn lan qua tứ phía.

Chúng môn đồ Long Hổ hội còn sống sót có trên hai mươi tên bị thương, máu chảy đầm đìa, chẳng ai bảo ai tháo chạy ra ngoài, đứng nhìn Phùng Phá Thạch và Tần Chung run cầm cập.

Bọn chúng bạt vía bay hồn, chẳng còn một tên nào dám đứng trên đấu trường nữa.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung thu hồi hai thanh kiếm, đứng song song với nhau.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhuộm đầy máu tươi trông càng thêm ghê rợn.

Phùng Phá Thạch trỏ trường kiếm vào mặt Hội chủ Ngụy Khôn dõng dạc :

- Lão quỷ khiếp nhược, đê hèn, cam tâm xô đẩy chúng môn đồ vào chỗ chết, đứng ngoài tọa hưởng kỳ thành. Nhưng ngươi đã sắp chết rồi.

Đại điện chủ Bành Hoài trợn mắt quát :

- Tiểu quỷ không được vô lễ với Hội chủ ta, bọn ta quyết tử chiến với ngươi.

Lão cầm ngang cây búa đồng nặng ngót ba trăm cân thị uy với Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch trỏ kiếm vào mặt Đại điện chủ Bành Hoài cười gằn :

- Lão cẩu trệ, ngươi chỉ là một tên ngu ngốc, cam phận làm thân khuyển mã cho lão quỷ Ngụy Khôn. Ta đã chặt cụt một tay ngươi vẫn chưa tỉnh ngộ, bây giờ ta sẽ chặt đầu ngươi để làm gương cho những tên ngu xuẩn khác.

Chàng thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" tuyệt chiêu của Tàn Hồn Quái Nhân.

Đại điện chủ Bành Hoài kinh hãi đứng nhìn dáo dác chung quanh, tìm bóng Phùng Phá Thạch.

Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi biến sắc, vung cây quái đao vù vù đề phòng Phùng Phá Thạch xuất

hiện.

Hội chủ Ngụy Khôn kinh hoàng, sắc mặt tái mét, thân hình run run.

Chợt nghe tiếng hét xé mây :

- Nằm xuống!

Cùng theo tiếng hét, hai làn huyết quang một nhằm Đại điện chủ Bành Hoài, một nhằm vào Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi chớp tới nhanh hơn sét giật lưng trời.

Soảng... soảng...

Phập... phập...

Ối... ối...

Cây quái đao và chiếc búa nặng ngót ba trăm cân bay vút ra ngoài.

Một chiếc đầu rụng xuống, một thân người đổ ập quằn quại trên mặt đất.

Phùng Phá Thạch hiện ra tay cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm, thân mình vấy máu kẻ thù, trông chẳng khác một vị huyết thần.

Chàng nhìn chiếc thủ cấo của Đại điện chủ Bành Hoài nằm dưới đất rồi nhìn trưởng lão cao thủ Ngô Phi đang quằn quại, rên siết, tay ôm lấy chân cụt bên phải.

Chúng môn đồ Long Hổ hội ngó thấy tán đởm kinh tâm, không cần chờ lệnh của Hội chủ Ngụy Khôn, phóng đi ào ào vượt qua tường mất dạng.

Hội chủ Ngụy Khôn hồn phi phách tán, đứng trơ ra, hai mắt trợn trừng, chiếc mồm há hốc hết nhìn thủ cấo của Đại điện chủ Bành Hoài đến nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhuộm máu trong tay Phùng Phá Thạch.

Chỉ có một chiêu, nhân vật thần quái đã khiến cho hai đại cao thủ tuyệt hạng của Long Hổ hội một chết, một cụt chân, chưa từng xảy ra trên chốn giang hồ.

Đảo mắt nhìn quanh đấu trường, không còn thấy một tên môn đồ nào, luôn cả hai lão Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân cũng đã chạy trốn từ bao giờ, Hội chủ Ngụy Khôn càng thêm vỡ mật.

Thình lình, Hội chủ Ngụy Khôn hú lên một tiếng như ma tru, phóng mình lên lao đi vun vút về phía bức tường bên phải Tổng đàn Long Hổ hội.

Thoáng thấy Hội chủ Ngụy Khôn chạy trốn, Phùng Phá Thạch hét to :

- Ngươi chạy đâu cho khỏi.

Chàng thi triển ngay thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" đuổi theo Hội chủ Ngụy Khôn như mây giăng chớp giật.

Tần Chung ngó thấy sợ có sơ xuất cũng phi thân đuổi theo phía sau lưng.

Khi còn cách Hội chủ Ngụy Khôn chừng nửa trượng, Phùng Phá Thạch hét :

- Nằm xuống!

Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm một cái.

Ánh huyết quang chớp tới điểm vào cổ họng Hội chủ Ngụy Khôn.

Một tiếng rú uất hận nghẹn ngang cổ họng.

Một tiếng huỵt khô khan.

Thân hình đang ở trên cao của Hội chủ Ngụy Khôn nhào trở xuống đất.

Chiếc thủ cấp của lão nằm trên mặt đất, cặp mắt hãy còn nhấp nháy nhìn bầu trời như tiếc rẽ cảnh sống vinh hoa hoan lạc từ bấy lâu nay ở cõi trần.

Đấu trường trở nên im bặt, khắp nơi không nghe một tiếng động nhỏ nào.

Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ đáo trở xuống mặt đất.

Chàng đảo mắt nhìn qua không còn thấy hai lão đạo nhân Độc Trùng đạo sĩ và Thiết Phiến chân nhân nơi đâu nữa cả.

Luôn cả chúng môn đồ Long Hổ hội cũng biến mất từ bao giờ không rõ.

Nhìn tử thi chúng môn đồ Long Hổ hội nằm ngổn ngang, chồng chất trên mặt đất, máu ngập cả sân cỏ rộng, bất giác Phùng Phá Thạch buông một tiếng thở dài, khe khẽ rùng mình mấy cái như ngao ngán trước cảnh máu đổ thịt rơi.

Tần Chung đã tới đứng bên cạnh Phùng Phá Thạch không nói năng gì.

Phùng Phá Thạch day qua Tần Chung :

- Tần đệ, chúng ta đi thôi.

Hai người dắt tay nhau rời khỏi đấu trường, bước ra ngoài cửa cổng, tới cánh rừng tùng, leo lên lưng hai con tuấn mã phi nhanh giữa buổi hoàng hôn.

* * * * *

Chỉ vài ngày sau đó cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch huyết tẩy Long Hổ hội giết chết luôn Hội chủ Ngụy Khôn, hai Đại điện chủ và Tổng lãnh cao thủ chấn động như sấm sét trên chốn giang hồ.

Quần hùng kể luôn hai đạo hắc, bạch thảy đều vỡ mật bay hồn, phập phồng lo sợ, không hiểu rồi tai họa có tới với bản thân mình hay không.

Bạch Kỳ bang của Bang chủ Thương Sư Ngươn khẩn cấp báo nguy.

Ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân, Thanh Thành báo động.

Chỉ riêng có Thần Đạo giáo im lìm không thấy động tĩnh chi cả.

Chẳng hiểu Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả đang âm thầm lặng lẽ trù tính một diệu kế gì đối phó với nhân vật thần quái khủng bố máu tanh Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Luôn cả bọn giáo đồ Thần Đạo giáo thường xuất hiện trên mặt giang hồ cũng biến mất. Khắp cả đó đây chẳng còn một chiếc bóng nào thấp thoáng.

Chỉ có các tửu điếm, trà lâu trong vùng đất Quảng Lăng vốn là Kinh Châu của nhà Hán năm xưa, ngày ngày, đêm đêm đông nghẹt cao thủ hai đạo hắc, bạch.

Bang hội tụ họp với nhau bàn tán xôn xao dữ dội về cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch sử dụng thanh Tàn Hồn huyết kiếm chỉ trong vòng thời gian ngắn đã giết chết ba đại tuyệt thủ của Long Hổ hội và tàn sát gần một trăm mạng chúng môn đồ, chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Hầu hết các cao thủ hắc đạo đều cho Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là một tiểu huyết thần ghê gớm, phải lập liên minh diệt ma đầu giết đi, trừ đại họa cho hàng ngũ hắc, bạch đạo võ lâm và cả mọi người.

Ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành và Côn Luân cũng cho Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là một tiểu sát thần, hung bạo tàn ác, sát hại sinh linh, đã đắc tội với nhà Phật, phải tảo trừ.

Năm vị chưởng môn nhân ngũ đại môn phái khẩn cấp tụ họp tại chùa Thiếu Lâm bàn bạc kế hoạch

đối phó với nhân vật tiểu sát thần trong những ngày sắp tới.

Các đại cao tăng, trưởng lão, đạo trưởng ngày ngày luyện tập võ công cho thuần thục, chuẩn bị khai đấu cùng Phùng Phá Thạch.

Riêng về cao thủ bạch đạo chính thống lại bảo chỉ vì năm xưa Phùng Sơn bảo bị bọn Xích Phát Đại Ma Tôn và sáu bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội, Kỳ Môn hội, Quần Thư hội, Hồng Loan cung đã cấu kết với nhau tàn sát trên bảy mươi nhân mạng và giết chết Phùng Phá Sơn bảo chủ một cách quá tàn khốc, nên Phùng Phá Thạch vì mối huyết hải thâm cừu chồng chất trong lòng nên thẳng tay tàn sát các bang hội đó là luật chí công, vay máu trả nợ bằng máu, chẳng có gì đáng gọi là quan trọng.

Bọn cao thủ chánh đạo này không dự vào chuyện lập liên minh diệt ma đầu của bọn cao thủ hắc phái đề xướng.

Họ đứng ra ngoài vòng để nhìn trận mưa máu, gió tanh sắp diễn ra...

* * * * *

Ánh nắng chiều vàng nhạt còn thoi thóp trên những tàn lá xanh hai hàng cổ thụ đứng bên đường, chợt thấy có hai thớt ngựa từ xa phi nhanh tới.

Chỉ trong nháy mắt, hai thớt ngựa đã tới gần. Nhìn kỹ lại đó là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và gã ăn mày Tần Chung.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung tới đây sau năm ngày đại ác chiến kinh hồn cùng Hội chủ Ngụy Khôn, Đại điện chủ Bành Hoài, Tổng lãnh cao thủ Ngô Phi, Độc Trùng đạo sĩ, Thiết Phiến chân nhân và trên hai trăm môn đồ Long Hổ hội.

Sau khi rời khỏi Tổng đàn Long Hổ hội, Phùng Phá Thạch và Tần Chung tới một khách điếm thuê hai gian phòng nghỉ ngơi trong ba ngày rồi mới lên đường tới đây.

Đôi ngựa giao kề song song phi nhanh trên con quan đạo, hai bên là hai hàng cây cổ thụ ngàn năm vươn cao hơn mười trượng, cành lá rườm rà.

Đang đi, chợt Tần Chung day qua hỏi Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca, bây giờ chúng ta đi đâu. tới Bạch Kỳ bang hay tìm sào huyệt Thần Đạo giáo?

Phùng Phá Thạch đáp ngay như đã có quyết định từ trước :

Huynh định tới Tổng đàn Bạch Kỳ bang gặp lão Bang chủ Thương Sư Ngươn hỏi cái tội của lão

năm xưa đã cùng năm bang hội vâng theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi gia nhân và giết phụ thân của huynh, lại còn đốt phá sơn bảo cháy rụi. Huynh sẽ phanh thây lão huyết tẩy luôn cả Bạch Kỳ bang.

Chàng hỏi Tần Chung :

- Tần đệ đệ có đi với huynh không?

Tần Chung gật mạnh đầu :

- Từ nay tiểu đệ sẽ đi theo Phùng ca ca mãi mãi không rời một bước nào. Lần phục hận này ca ca có gửi huyết hận thư cho lão Thương Sư Ngươn không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Lần này huynh không gửi huyết hận thư như hai lần đã gửi cho Thanh Vân bang và Long Hổ hội. Huynh sẽ tới đó bất ngờ.

Tần Chung ngạc nhiên :

- Tại sao vậy Phùng ca ca?

- Tại vì sau hai trận huyết tẩy Thanh Vân bang và Long Hổ hội vừa qua, hiện nay trên chốn giang hồ bọn cao thủ hắc phái cho huynh là một tiểu huyết thần, cần phải tảo trừ. Luôn cả ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Côn Luân và Thanh Thành cũng cho huynh là tiểu sát thần, phải trừ khử. Nếu hôm nay huynh gửi huyết hận cho lão Bang chủ Thương Sư Ngươn, chắc chắn lão sẽ đi cầu viện bọn cao thủ hắc phái và ngũ đại môn phái cùng các chưởng môn nhân các đại tuyệt thủ võ công thuộc hàng thượng thặng, xuất quỷ nhập thần. Một mình huynh cho dù có thanh Tàn Hồn huyết kiếm và võ công của sư phụ truyền dạy cũng không thể nào đương đầu nổi với số người đông đảo như thế. Vì vậy huynh theo kế sách "xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị" tới đó thình lình, lão trở tay không kịp, giết lão sẽ dễ dàng hơn. Tần đệ đệ thấy có đúng không?

Tần Chung khen ngợi :

- Phùng ca ca tuổi còn trẻ mà liệu việc như thần, chẳng có một chút nào sơ xuất. Cứ theo ngu ý của tiểu đệ, từ nay ca ca hãy sử dụng chiến pháp thực thực, hư hư, vô tung vô ảnh, tránh né tcs những kẻ thù có oán hận hay không oán hận, thỉnh thoảng xuất hiện bất ngờ một vị trí nào đó, giết những tên lão tặc đã từng cấu kết cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tàn sát người trong Phùng Sơn bảo, giết chết Phùng tiền bối. Như vậy có lẽ an toàn hơn, chẳng hiểu ca ca có nghĩ thế không?

Phùng Phá Thạch bật khen :

- Tần đệ đệ quả thật cao minh, phân tích tình hình rất chu đáo. Chính huynh cũng nghĩ như thế. Từ nay huynh sẽ áp dụng chiến pháp đột xuất, đột hiện, che giấu kỹ hành tung, tránh né bọn hòa thượng, cao tăng trong ngũ đại môn phái, không lạm sát những kẻ không có tham dự vào trận tàn sát Phùng Sơn bảo...

chàng nói thêm :

- Nhưng nếu bọn họ dù là hắc phái, dù là bạch đạo có cái tham vọng muốn chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, a tòng theo lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn bức bách huynh thái quá, đẩy huynh vào con đường cùng chắc hẳn huynh không thể nào nhượng bộ được. Tất nhiên trận đại sát kiếp sẽ diễn ra, hậu quả không sao đo lường trước nổi. Tần đệ đệ nghĩ có đúng như thế không?

Tần Chung tán đồng :

- Tất nhiên là như vậy rồi. Phùng ca ca chỉ áp dụng chiến pháp bảo trọng lấy thân trên con đường sứ mạng tìm thù tiết hận và tránh lạm sát những kẻ vô can. Nhưng nếu có bọn nào đó dù là ngũ đại môn phái chỉ vì tham vọng chiếm đoạt bí kíp thì ca ca hãy xem bọn họ là phường hắc đạo, cần phải diệt đi, ca ca đâu có thể trói tay cho bọn họ giết mình được.

Gã hỏi :

- Phùng ca ca có mang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục theo trong mình đó không?

Phùng Phá Thạch thành thật :

- Huynh không có mang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình. Pho bí kíp này đã thất lạc theo cái chết của phụ thân, hiện nay hài cốt không biết ở nơi nào, bởi Phùng Sơn bảo đã bị tàn phá. Huynh đang đi tìm nó bởi nó là món bảo vật di truyền của tổ phụ và có hai tuyệt chiêu vô địch. Nhưng ngày trước nội tổ của huynh luôn cả phụ thân huynh chưa luyện được hai chiêu này bởi vì hai người không đủ nội lực để luyện chiêu. Cứ như phụ thân huynh cho huynh biết thì phải có nội lực từ một trăm năm trở lên mới dám luyện, bằng không sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, dẫn đến tàn phế, hoặc chết liền tại trận khi đang luyện chiêu. Dù vậy nếu tìm kiếm được pho bí kíp, huynh nhất định sẽ luyện hai chiêu đó.

- Hiện nay Phùng ca ca đã có được bao nhiêu thành công lực rồi?

- Hiện nay nội lực của huynh chưa tới một trăm năm, huynh sẽ tìm phương cách bồi nguyên cho nội lực gia tăng tới số đó.

Tần Chung khuyến khích :

- Tiểu đệ cũng nghe nói tới hai chiêu vô địch trong pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục này

quả là một pho bí kíp vô tiền khoáng hậu. Phùng ca ca hãy tận lực đi tìm pho bí kíp đó mới có thể đương đầu với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Đệ nghe nói công lực của lão cao thâm, quỷ thần vô lượng, và bốn lão đại ma đầu kia võ công cũng rất cao cường. Nếu ca ca chưa luyện được hai chiêu vô địch kia chỉ sợ e không thể nào đương đầu nổi với năm lão quỷ đó. Nhưng chuyện đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đệ thấy rất khó khăn, vì như huynh đã nói hài cốt của Phùng tiền bối đã thất lạc, không biết ở nơi nào, đi tìm bí kíp quả là một chuyện mò trăng đáy bể.

Phùng Phá Thạch cương quyết :

- Huynh đã có quyết rồi, bằng bất cứ khó khăn lao khổ đến đâu, huynh vẫn phải đi tìm cho bằng được bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bởi có bí kíp này huynh mới có thể giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân, báo thù cho phụ thân huynh, cho Tạ sư bá và cho sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân được.

Tần Chung hỏi :

- Từ trước đến nay Phùng ca ca có lần nào gặp lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ kia không?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Cách đây hơn hai năm, huynh đã gặp lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn một lần, luôn cả bọn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân. Lúc đó năm lão quỷ này đánh nhau với sư phụ của huynh, huynh đang bị thương rất nặng, không trợ lực cho sư phụ được, huynh lén tới gần đấu trường, phóng một kiếm vào lưng lão Liệt Hỏa Ma Quân khiến cho lão bị trọng thương. Huynh toan bắn ra năm đạo chỉ vào lão Diêm Vương Tôn Giả nhưng bị lão đánh một chưởng trúng nhằm ngực khiến huynh bất tỉnh...

Tần Chung hỏi tiếp :

- Hình dạng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn như thế nào, Phùng ca ca có thấy rõ không?

- Hình dạng của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn vô cùng cổ quái, thân hình to lớn như Hộ pháp, mặt mũi hung tợn như phán quan dưới địa ngục, tóc râu đều đỏ hoe. Đầu giống hệt con sư tử, giọng nói như hổ gầm, bất cứ là ai trông thấy lão quỷ này cũng phải khiếp mật bay hồn, không một ai dám tới gần lão. Nếu Tần đệ đệ thấy lão cũng phải run.

- Còn lão Diêm Vương Tôn Giả thì sao?

- Mặt mũi Diêm Vương Tôn Giả trông như ác quỷ, cặp mắt nửa đỏ nửa xanh, giống như đèn ma. Thân hình to lớn dị thường, trông dữ dằn không kém lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn bao nhiêu.

Phùng Phá Thạch và Tần Chung nói chuyện tới đây thì sắp đến ngã ba quan đạo.

Một đường thẳng tới thị trấn Liễu Châu, một đường rẽ sang dãy núi Ngũ Hành Sơn.

Bỗng từ trước mặt Phùng Phá Thạch và Tần Chung xuất hiện ba thớt ngựa chạy tới như bay.

Trên lưng ba thớt ngựa chở ba tên kỵ mã trông qua có chuyện gì rất khẩn cấp.

Nháy mắt ba thớt ngựa chở ba tên kỵ mã đã tới gần. Phùng Phá Thạch và Tần Chung chăm chú nhìn xem bọn đó là ai mà phi ngựa gấp rút như thế.

Phùng Phá Thạch nói :

- Tần đệ đệ, xem ra ba tên kỵ mã kia đang có chuyện gì rất cấp bách nên mới phi ngựa nhanh như vậy. Chúng ta hãy đề phòng xem có phải là bọn Thần Đạo giáo hay không.

Tần Chung nhìn kỹ ba tên kỵ mã ngồi trên lưng ngựa lúc đó chỉ còn cách chừng năm mươi trượng.

Chợt Tần Chung kêu lên :

- Phùng ca ca, ba người đó chính là ba vị Thủ tòa của bang hành khất. Không hiểu sao bọn họ đi đâu trên con đường này, chúng ta hãy dừng ngựa lại hỏi họ xem có chuyện gì lại phi ngựa khẩn cấp như thế.

Tần Chung và Phùng Phá Thạch liền gò ngựa hai bên đường chờ ba thớt ngựa.

Nháy mắt ba thớt ngựa đã đến nơi, nhìn kỹ lại đó là ba gã trung niên vận phục theo lối hành khất trên ngực đều có ba túi lưng đeo kiếm dài.

Vừa nhận ra Tần Chung, ba tên trung niên hành khất liền dừng phắt ngựa lại.

Ba gã nhảy xuống đất, hấp tấp chạy tới đứng trước đầu ngựa của Tần Chung.

Ba gã trung niên hành khất vòng tay thi lễ trước mặt, xem qua bọn họ đều là thuộc cấp.

Phùng Phá Thạch rất ngạc nhiên về điều này vì chàng đâu ngờ địa vị của Tần Chung trong bang hành khất cao như vậy.

Tần Chung ngồi trên lưng ngựa hỏi :

- Ba vị Thủ tòa đi đâu trên con đường này, trông qua có vẻ cấp bách như thế?

Gã trung niên hành khất đứng giữa cung kính :

- Thưa tiểu công tử, Quyền Bang chủ sai bọn thuộc hạ đi tìm tiểu công tử đã mấy ngày rồi, may sao đến đây gặp được tiểu công tử.

Tần Chung cau mày :

- Quyền Bang chủ sai phái ba vị thủ tỏa đi tìm ta có chuyện gì quan trọng hay không?

Gã trung niên hành khất đứng giữa đáp :

- Thưa tiểu công tử, Quyền Bang chủ có chuyện vô cùng quan trọng, cần phải gặp tiểu công tử thật gấp. Quyền Bang chủ bảo bọn Thủ tòa khi gặp tiểu công tử hãy thỉnh mời tiểu công tử trở về Tổng đàn lập tức.

Tần Chung gật đầu :

- Được rồi, chư vị Thủ tòa hãy chờ ta.

Tần Chung quay sang Phùng Phá Thạch bằng một giọng nói buồn buồn :

- Phùng ca ca, bản bang đang có chuyện rắc rối, bây giờ tiểu đệ phải trở về Tổng đàn ngay, không thể đi theo ca ca được nữa, nhưng chỉ chừng vài ngày mọi chuyện yên rồi tiểu đệ sẽ tìm gặp lại ca ca.

Phùng Phá Thạch nhìn qua sắc diện của tên trung niên hành khất như muốn đoán biết chuyện gì xảy ra trong bang hành khất, rồi day lại Tần Chung giọng bâng khuâng.

- Tần đệ đệ hãy bảo trọng, có thể về chuyện Thần Đạo giáo tới Tổng đàn gây khó khăn cho Bang chủ, đệ đệ hãy nên trở về Tổng đàn thật gấp kẻo Bang chủ trông chờ.

Tần Chung nhìn Phùng Phá Thạch một lúc rất lâu, chưa nỡ vội chia tay.

Gã trung niên hành khất thúc giục Tần Chung :

- Xin tiểu công tử theo bọn thuộc hạ trở về Tổng đàn thật gấp, kẻo chẳng còn kịp nữa.

Tần Chung nhìn Phùng Phá Thạch nói mau :

- Phùng ca ca, tiểu đệ xin tạm biệt. Trên đường huyết hận ca ca hãy bảo trọng.

Phùng Phá Thạch luyến lưu :

- Tần đệ đệ hãy bảo trọng.

Lại nhìn Phùng Phá Thạch một lần cuối cùng, Tần Chung phóng ngựa chạy nhanh theo ba gã trung niên hành khất.

Ngồi trên lưng ngựa nhìn theo người ngựa của Tần Chung cho đến khi hút mờ giữa đám cát bụi tung mù trên quan đạo, Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài.

Tần Chung đi rồi lòng chàng cảm thấy một nỗi cô đơn, trông vắng lạ thường.

Chỉ mới quen thân nhau rồi kết tình nghĩa huynh đệ sinh tử chi giao chẳng bao lâu, nhưng tình nghĩa giữa chàng và Tần Chung đậm đà, thắm thiết hơn cả tình yêu nam nữ.

Bây giờ Tần Chung đã cách xa rồi, làm sao trong lòng chàng khỏi phải buồn bã, bâng khuâng.

Tần ngần một lúc thật lâu, Phùng Phá Thạch thở dài, thúc ngựa chạy nhanh về hướng Tổng đàn Bạch Kỳ bang...

Chương 22: Cỗ Quan Tài Sơn Đỏ

Dừng ngựa lại bên cánh rừng cây cối rườm rà cách Tổng đàn Bạch Kỳ bang chừng năm dặm, Phùng Phá Thạch nhảy xuống đất đảo mắt nhìn quanh.

Trước sau đây đó không thấy một chiếc bóng môn đồ Bạch Kỳ bang nào cả.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- Lão Thương Sư Ngươn không có bố trí canh gác nơi này hay sao?

Mặt trời đã lặn từ lâu, bóng hoàng hôn từ ngàn phương kéo về xóa nhòa cỏ cây, vận vật, trông qua cảnh sắc ảm đạm thê lương.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm :

- Bây giờ ta hãy giấu kín con tuấn mã trong rừng kẻo bọn chúng phát giác biết trước có ta tới báo động làm hư cả mọi việc.

Phùng Phá Thạch dắt con tuấn mã vào trong rừng chừng năm mươi trượng cột lại một thân cây chung quanh lá cành rậm rạp khó nhìn ra.

Trở ra phía ngoài đường, thân ảnh như làn mây, Phùng Phá Thạch lướt đi nhanh theo con đường nhỏ quanh lộ tiến thẳng vào Tổng đàn Bạch Kỳ bang.

Tới trạm canh gác đầu tiên, Phùng Phá Thạch thu hồi thân pháp, đáp trở xuống đất.

Chàng đưa mắt nhìn qua ngạc nhiên lẩm bẩm :

- Ồ, sao lão tặc Thương Sư Ngươn lại không cho võ sĩ canh gác trạm này.

Bâng khuâng một lúc, Phùng Phá Thạch lại trổ khinh công tới trạm canh thứ hai.

Trạm canh thứ hai cũng không thấy một tên môn đồ nào canh gác, bỏ trống như trạm canh trước khiến cho Phùng Phá Thạch càng ngạc nhiên hơn.

Phùng Phá Thạch tiến vào con đường quanh co uốn lượn đến trạm canh thứ ba.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, khắp tứ bề vắng lặng như tờ, chỉ có tiếng gió thổi khua lá cành hai bên đường xào xạc.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc, trong lòng phát sinh nghi hoặc vì đây là một chuyện lạ thường.

Chàng nói một mình :

- Lạ thật, tại sao ta đã vượt qua ba trạm canh phòng con đường vào Tổng đàn Bạch Kỳ bang mà lão quỷ Thương Sư Ngươn không cho một tên môn đồ nào canh gác, cũng chẳng có một tên nào đi tuần phòng như Long Hổ hội, Thanh Vân bang. Lão đang bày ra quỷ kế gì hãm hại ta đây.

Suy nghĩ phát giây, chàng tự đáp :

- Hay là lão quỷ Thương Sư Ngươn ra lệnh cho bọn môn đồ ẩn nấp vào những chỗ kín, khi trông thấy ta xuất hiện thì bắn tin vào Tổng đàn báo động cho lão quỷ Thương Sư Ngươn chuẩn bị trước khi ta tới.

Chần chừ một lúc, Phùng Phá Thạch trổ thuật khinh công tiến tới chạm thứ tư.

Trạm thứ tư cũng không thấy một chiếc bóng môn đồ nào thấp thoáng.

Phùng Phá Thạch nghi hoặc nghĩ thầm :

- "Chắc chắn lão quỷ Thương Sư Ngươn đã bày quỷ kế chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Có lẽ lão áp dụng kế "Dẫn hổ nhập lâm" suốt con đường vào đây bỏ trống bốn trạm canh gác, chẳng cho môn đồ nào đi tuần phòng, dẫn dụ ta đi vào phía trong lọt vào những chỗ lão đã mai phục sẵn. Bọn lão sẽ đổ ập ra, bất ngờ tấn công ta bốn mặt."

Phùng Phá Thạch băn khoăn đứng yên nghĩ ngợi chưa vội tiến vào trong.

Chàng tự vấn :

- "Tình hình nơi đây xảy ra lạ lùng, khó hiểu như thế này, bây giờ không biết ta có nên vào trong Tổng đàn Bạch Kỳ bang hay không? Nếu ta thối lui sẽ phí mất thời gian trong sứ mạng đi tìm thù rửa hận, bằng nếu tiến vào chỉ sợ sẽ rơi vào cái bẫy của lão Thương Sư Ngươn. Cho dầu ta không gửi huyết hận thư nhưng chắc chắn lão đã phòng bị cả rồi."

Suy tính một lúc, Phùng Phá Thạch sáng rực hai ánh mắt, cương quyết :

"Mặc cho lão quỷ Thương Sư Ngươn bày ra những quỷ kế hay cạm bẫy gì, lợi hại tới đâu ta cũng không thể nào lui bước được. Ta cứ vào trong xem tình thế ra sao rồi sẽ tùy theo đó mà ứng biến".

Nghĩ dứt, Phùng Phá Thạch vừa thi triển thân pháp nhanh lẹ ẩn hiện như loài quỷ mụi tiến thẳng

vào Tổng đàn Bạch Kỳ bang, vừa đảo mắt nhìn quanh đề phòng biến cố.

Còn cách Tổng đàn Bạch Kỳ bang khoảng độ một dặm, chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có tiếng chiêng trống, tiếng tụng kinh gõ mõ vang rền.

Tiếng tụng kinh gõ mõ nghe thật thê lương buồn thảm.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc :

"Quái lạ, trong Tổng đàn Bạch Kỳ bang đang có chuyện gì lại có tiếng chiêng, trống gõ mõ tụng kinh nghe buồn thảm như vậy. Ta hãy vào xem chuyện gì".

Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp lướt đi như một làn mây nhẹ, dọc đường vẫn không thấy một chiếc bóng môn đồ nào thấp thoáng nơi đâu cả.

Chẳng mấy chốc Phùng Phá Thạch đã tới cánh cửa cổng vào Tổng đàn không thấy một tên môn đồ nào đứng canh gác như bên Long Hổ hội và Thanh Vân bang.

Hình như lão Bang chủ Thương Sư Ngươn đã ra lệnh cho chúng môn đồ Bạch Kỳ bang bỏ ngỏ từ lâu.

Tiếng chiêng, tiếng trống chợt chấm dứt, tiếng gõ mõ tụng kinh vang to hơn trước.

Phùng Phá Thạch phóng mắt nhìn vào phía trong bất giác đã phải giật mình.

Qua ánh sáng của hàng trăm cây bạch lạp to tướng cắm khắp nơi phía dưới bậc thềm trước cánh cửa tòa đại điện, mười hai tay trung niên hòa thượng vận cà sa vàng ngồi bên, tay gõ mõ, miệng tụng kinh vang dội.

Trước mặt mười hai vị trung niên hòa thượng vận cà sa có một cỗ quan tài sơn đỏ đặt trên linh sàng. Trên nắp cỗ quan tài cắm một hàng cây bạch lạp to lớn, cháy bập bùng soi sáng cả những chiếc đầu bóng lộn của chư tăng.

Trên bậc thềm phía ngoài cánh cửa lớn vào tòa đại điện, có hàng mấy mươi nam nữ vận tang phục trắng màu tang ma, vừa bái lễ trước cỗ quan tài theo tiếng kinh kệ, vừa khóc lóc nghe vô cùng thảm thiết.

Chuyện gì đã xảy ra cho Bạch Kỳ bang đây?

Rõ ràng đêm nay Bạch Kỳ bang đang cử hành một đám tang ma nên mới có mười hai vị trung niên hòa thượng tới đây tụng kinh niệm Phật và mấy mươi nam nữ vận tang phục quỳ lạy, khóc lóc trong thềm đại điện kia...

Nhưng nhân vật đang nằm trong cỗ quan tài sơn đỏ kia chính là ai?

Trong lòng phát sinh nghi hoặc, Phùng Phá Thạch chưa vội bước vào phía trong cửa cổng...

Đứng lặng trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm một mình :

- Chẳng lẽ lão Thương Sư Ngươn đã chết thật rồi nên mới cử hành lễ tang ma có cả mười vị hòa thượng, gia nhân khóc lóc thảm thiết như thế. Ta thử nhìn xem cánh cửa đại điện viết những chữ gì.

Phùng Phá Thạch vận nhỡn lực tinh vi nhìn lên cánh cửa lớn vào tòa đại điện treo một mảnh vải trắng to lớn, viết bốn chữ đen :

"Tang trí kỳ ai..."

Dưới bốn chữ đó lại có hàng chữ cũng màu đen :

"Bang chủ Thương Sư Ngươn quy tiên"

Phùng Phá Thạch bật thốt :

- Đúng rồi. Đám tang ma này là của lão quỷ Bang chủ Thương Sư Ngươn chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Có lẽ lão vừa mới chết vài hôm.

Nhưng chợt nghĩ ra một điều, Phùng Phá Thạch thắc mắc, tự vấn lấy mình :

- Nhưng tại sao lão quỷ Thương Sư Ngươn lại chết một cách bất đắc kỳ tử như vậy.

nhân vật nào thù oán lão tới đây giết lão, hay lão mang trọng bệnh rồi chết bất ngờ.

Phùng Phá Thạch vẫn nghi hoặc, ngầm nghĩ mãi chưa hiểu ra làm sao cả.

Bởi vì trên đường từ thị trấn Liễu Châu tới đây, chàng không nghe cái tin Bang chủ Thương Sư Ngươn chết, và hiện giờ cũng chẳng thấy một người khách nào, một bang hội nào tới Tổng đàn Bạch Kỳ bang này điếu tang.

Như vậy là sao?

Chợt lại nghĩ ra một điều quan trọng, Phùng Phá Thạch cười nhạt :

- A! Lão quỷ Thương Sư Ngươn bày ra quỷ kế "Kim thiền thoát xác", giả chết để phỉnh lừa ta khi đến đây nhìn thấy cỗ quan tài sơ đỏ kia, cứ tưởng là lão đã chết thật, ta sẽ gác qua chuyện báo thù chứ không sai.

Chàng quyết định :

- Bây giờ ta hãy tới cỗ quan tài sơn đỏ kia xem hư thực thế nào, nếu đúng là lão giả tử hoặc không giả tử ta cũng giết lão luôn.

Thầm tính trong lòng đã xong, Phùng Phá Thạch đàng hoàng bước qua cánh cổng Tổng đàn Bạch Kỳ bang, thẳng tới chỗ mười hai vị trung niên hòa thượng tay vẫn gõ mõ lốc cốc, miệng đọc kinh a di đà.

Còn cách cỗ quan tài sơn đỏ chừng bảy tám trượng, Phùng Phá Thạch dừng lại, đảo mắt quan sát hai bên tường Tổng đàn và phía trong tòa đại điện.

Mười hai vị trung niên hòa thượng dường như chưa hay biết có người vào cổng, vẫn gõ mõ, tụng kinh đều đều, âm thanh nghe thật thảm buồn.

Phùng Phá Thạch vận nội kình, cất tiếng dõng dạc :

- Vị nào chủ tang hãy mau ra đây!

Tiếng nói của chàng tuy không to nhưng âm thanh như những lưỡi kiếm bén nhọn chọc vào lỗ tai người, khiến ai nấy đều giật mình kinh hoảng.

Mười hai vị hòa thượng trung niên nghe tiếng người từ ngoài cổng vọng vào, liền ngưng tụng niệm, cùng quay mặt lại nhìn ra.

Phùng Phá Thạch lại dõng dạc :

- Vị nào chủ tang hãy ra đây mau.

Bọn người nam nữ vận tang phục nghe tiếng gọi của Phùng Phá Thạch thảy đều ngẩng lên, thôi lạy, đứng lên đưa mắt nhìn chàng.

Liền đó, từ phía trong tòa đại điện một vị lão nhân trạc ngũ tuần, thân hình lực lưỡng, mình vận tang phục, từ từ bước ra cánh cửa lớn, xuống thềm tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão nhân vòng tay cung kính :

- Chẳng hay thiếu hiệp cao danh là gì, tới tệ trang có điều gì chỉ giáo?

Phùng Phá Thạch nhìn thẳng vào mặt lão nhân vận tang phục, lạnh lùng hỏi :

- Lão giữ chức vụ gì trong Bạch Kỳ bang?

Lão nhân vận tang phục chậm rãi đáp :

- Lão nô chỉ là người quản gia trong gia trang cho Thương đại nhân, không giữ chức vị nào trong Bạch Kỳ bang cả, xin thiếu hiệp chớ hiểu lầm.

Nhìn thẳng vào ánh mắt lão nhân vận tang phục, như muốn khám phá ý nghĩ trong đầu lão, Phùng Phá Thạch gằn mạnh giọng :

- Lời nói của lão vừa rồi có đúng sự thật hay không? Ta không tha thứ cho bất kỳ ai nói dối với ta cả.

Lão nhân vận tang phục gật mạnh đầu, tỏ ra sự quả quyết lời nói của mình là thành thật :

- Lão nô đâu dám vô lễ nói dối với thiếu hiệp. Lão nô là quản gia của Thương đại nhân tính đến nay đã mười sáu năm qua rồi. Chỉ lo chuyện coi sóc gia nhân, kho lương thực, chăn nuôi súc vật. Ngoài ra lão nô không biết chuyện gì khác.

Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Được rồi. Ta tạm tin theo lời lão. Bây giờ lão hãy nghe ta hỏi đây!

Lão nhân vận tang phục cung kính :

- Thiếu hiệp muốn hỏi chuyện gì, xin nói ra cho lão nô nghe.

Phùng Phá Thạch hỏi rõ từng tiếng :

- Lão Thương Sư Ngươn chết từ bao giờ, tại sao lão lại đứng ra làm chủ tang lễ?

Lão nhân vận tang phục vẫn cung kính :

- Thưa thiếu hiệp, đại nhân của lão nô qui tiên cách đây ba ngày, vào giờ sửu. Phu nhân sai bảo lão nô đứng ra cử hành tang lễ cho đại nhân.

Phùng Phá Thạch hỏi tiếp :

- Thương phu nhân ở đâu, sao lại sai bảo lão đứng ra cử hành tang lễ?

Lão vận tang phục bùi ngùi :

- Thưa thiếu hiệp, mấy ngày rồi phu nhân khóc mãi cả đêm lẫn ngày, không ăn uống, phát sanh trọng bệnh, đang nằm dưỡng bệnh trong phòng.

Chợt Phùng Phá Thạch hỏi bất ngờ :

- Ai giết lão Thương Sư Ngươn?

Lão nhân vận tang phục bằng một giọng buồn rầu đáp :

- Thưa thiếu hiệp, Thương đại nhân mắc chứng bệnh nan y, tính tới nay đã nửa năm rồi. Phu nhân sai lão nô thỉnh mời rất nhiều vị lương y nhưng không có vị nào trị nổi.

Bất ngờ đêm kia đại nhân trở bệnh rồi qui tiên.

Phùng Phá Thạch hừ lạnh :

- Lão đừng tìm lời quỷ quyệt, xảo trá phỉnh gạt ta. Ta không lầm lão đâu. Lão hãy vào trong thỉnh mời Thương phu nhân ra đây cho ta hỏi.

Lão nhân vận tang phục khúm núm :

- Thưa thiếu hiệp, lão nôi dám xin được hỏi thiếu hiệp là ai. Thiếu hiệp hãy cho lão nô được biết, lão nô mới có thể trình bẩm với Thương phu nhân.

Phùng Phá Thạch lạnh như băng :

- Ta là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã từng tới đòi nợ máu hai bang hội Thanh Vân bang, Long Hổ hội rồi, nay tới đây đòi món nợ máu lão Bang chủ Thương Sư Ngươn đã vay tại Phùng Sơn bảo cách đây hai năm về trước.

Lão nhân vận tang phục tháo lui về phía sau ba bốn bước, trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Trên hai mươi nam nữ vận tang phục như hốt hoảng, đứng lên, lui trở vào trong tòa đại điện.

Bầu không khí trong buổi tang lễ đột nhiên khẩn trương lên sau khi nghe tới cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lão nhân vận tang phục cất giọng hơi run run :

- Thưa Phùng thiếu hiệp, nhưng hiện nay Thương đại nhân của lão nô đã qui tiên rồi.

Linh thể của ngài đang nằm trong cỗ quan tài đó.

Lão trỏ vào cỗ quan tài đỏ nằm trên linh sàng.

Phùng Phá Thạch trợn mắt; - Lão nói láo! Lão không phỉnh lừa nổi ta đâu. trong cổ quan tài kia không có Thương Sư Ngươn, chỉ là cỗ quan tài trống rỗng.

Chàng nói như hét :

- Lão Thương Sư Ngươn đang ở đâu, lão hãy nói mau, đừng nói láo với ta vô ích!

Lão nhân vận tang phục tuy run run nhưng vẫn khẳng định :

- Lão nô nói thật. Lão nô đâu dám nói dối với Phùng thiếu hiệp cho mang lấy cái tội bất kính. Linh thể của Thương đại nhân khâm liệm vào buổi sáng này.

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Ta không tin lão đâu. Lão rất giảo hoạt. Ta muốn trông thấy mặt lão Thương Sư Ngươn ngay bây giờ, lão đừng khẩn khoản chi nữa.

Gương mặt lão nhân vận tang phục hiện lên nét vô cùng đau khổ. Lão thở dài :

- Thiếu hiệp hãy lượng thứ cho. Linh thể của Thương đại nhân đã khâm liệm từ lâu rồi, làm sao lão nô cho thiếu hiệp trông thấy mặt đại nhân được.

Chương 23: Độc Kế Vô Song

Phùng Phá Thạch nổi giận hét :

- Đừng lảm nhảm! Lão hãy mau mau mở nắp quan tài sơn đỏ kia cho ta nhìn xem có đúng lão Thương Sư Ngươn đang nằm ở trong đó hay không.

Lão nhân vận tang phục nhăn nhó :

- Thưa Phùng thiếu hiệp, nắp quan tài đã đóng kín lại rồi. Lão nô đâu dám mở nắp ra, mang tội bất kính đối với Thương đại nhân.

Trỏ cỗ quan tài sơn đỏ, Phùng Phá Thạch lớn tiếng :

- Nếu lão sợ mang tội bất kính với lão Thương Sư Ngươn, không dám mở nắp quan tài thì ta sẽ mở xem có đúng như lời lão vừa nói với ta hay không.

Dứt lời, Phùng Phá Thạch bước tới...

Lão nhân vận tang phục như kinh hoàng, đến ngay trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão quỳ thụp xuống đất, lạy Phùng Phá Thạch như tế sao.

Lão khóc lớn :

- Trăm lạy Phùng thiếu hiệp, ngàn lạy Phùng thiếu hiệp. Người chết đi rồi thù hận đã tiêu tan, thân xác sẽ trở thành cát bụi. Lão nô xin Phùng thiếu hiệp hãy niệm đôi chút đức từ bi của Phật tổ, đừng động tới linh thể của Thương đại nhân. Lão nô xin ghi lấy ân đức lớn bằng trời của thiếu hiệp, kiếp sau nguyện là trâu ngựa đáp bồi.

Lão vận tang phục khóc rống lên, nước mắt chảy ròng ròng, vừa lạy Phùng Phá Thạch trông thật là thê thảm, bất cứ ai nhìn qua cũng phải động lòng trắc ẩn.

Bọn nam nữ vận tang phục ở trong tòa đại điện cũng khóc lên ầm ĩ.

Trông thấy lão nhân vận tang phục vừa lạy vừa khóc thảm thiết quá, bất giác Phùng Phá Thạch thấy động lòng.

Chàng nghĩ thầm :

- "Xem qua lão này có vẻ chân thành, không phải giả trá như ta đã nghĩ, có lẽ lão quỷ Thương Sư Ngươn đã chết rồi và đang nằm trong cỗ quan tài kia chăng?"

Nhưng chàng lại nghĩ :

- "Cho dù Thương Sư Ngươn có chết thật, ta cũng phải cạy nắp quan tài coi xem hư thực. Ta không nên tin vào nước mắt của lão mà quên đi chuyện báo thù, tiết hận cho phụ thân ta một cách dễ dàng như vậy."

Phùng Phá Thạch hét :

- Lão hãy dang ra ngoài, đừng ngăn cản ta sẽ gặp chuyện không hay. Ta cần trông thấy mặt lão Thương Sư Ngươn, đánh lão một chưởng báo thù cho thân phụ.

Phùng Phá Thạch phất tay tạo ra một luồng tiềm lực đẩy bạt lão nhân vận tang phục ra ngoài.

Chàng bước tới đứng trước cỗ quan tài sơn đỏ khoảng chừng một trượng.

Lão nhân vận tang phục gượng gạo đứng lại, vừa khóc vừa lùi về phía mười hai têb trung niên hòa thượng.

Phía trong tòa đại điện, mấy mươi nam nữ vận tang phục bỏ chạy tán loạn.

Phùng Phá Thạch nhìn cỗ quan tài sơn đỏ, hét lớn :

- Thương Sư Ngươn, có phải ngươi giả chết nằm trong quan tài đó hay không? Hãy nói cho mau, chậm trễ ta đánh một chưởng cho ngươi tan xác.

Chàng dọa dẫm đề phòng Thương Sư Ngươn giả chết sẽ phải hốt hoảng lên ngay.

Không nghe tiếng trả lời của Bang chủ Thương Sư Ngươn trong cỗ quan tài.

Trong lòng Phùng Phá Thạch vô cùng nghi hoặc, nửa tin Thương Sư Ngươn còn sống nằm trong cỗ quan tài, nửa lại ngờ lão đã chết thật.

Chàng nghĩ thầm :

- Bây giờ ta hãy thử dọa lão một lần nữa xem sao.

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra, điểm ngay cỗ quan tài hét lớn :

- Lão quỷ Thương Sư Ngươn, ngươi đã không chịu trả lời, ta sắp chẻ cỗ quan tài đây.

Im bặt.

Vẫn không nghe tiếng trả lời của Thương Sư Ngươn trong cỗ quan tài.

Phùng Phá Thạch ngưng trọng tinh thần nhìn cỗ quan tài không nháy mắt.

Phút giây chợt thấy Phùng Phá Thạch nở một nụ cười bí mật, hét to :

- Đã thế, ta bật nắp quan tài đây.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay...

(thiếu 2 trang)

Tiếp theo một giọng nói sang sảng :

- Ha ha... tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã chết rồi, chỉ tại ngươi ngu ngốc, lọt vào diệu kế kim thiền thoát xác của bản tòa. Bản tòa sai lão Đại hộ pháp giả đứng ra làm chủ tang, đánh lừa ngươi tới cỗ quan tài. Trước đó ta đã cho đặt một quả lôi oanh, ngươi vọng động cạy nắp quan tài nên phải tan xương nát cốt, đừng trách ta sao hạ độc thủ chẳng lưu tình... ha ha ha... ha ha...

Chấm dứt tràng cười thứ hai, chợt nghe một giọng già dặn nổi lên :

- Các người đâu, hãy mau thắp đèn lên cho bản tòa.

Nhiều tiếng ứng thinh, phút chốc đèn đuốc thắp lên nhiều ngọn sáng choang như cũ.

Trên ba mươi tên môn đồ xuất hiện dọn dẹp những mảnh vụn của chiếc quan tài sơn đỏ và linh sàng vừa bị lôi oanh nổ tan nát, rải rác trên sân.

Từ trong tòa đại điện một vị lão nhân vận áo gấm tuổi trạc lục tuần, thân hình cao lớn, mặt xương âm hiểm, ánh mắt gian xảo, ung dung bước ra đứng trước thềm phía ngoài cánh cửa tòa đại điện.

Bây giờ vùng khói đen kịt khắp vùng đã theo từng trận gió tan đi. Bầu không gian nở lại quang đãng như xưa.

Lão nhân áo gấm vỗ ba tiếng sấm chưởng.

Tiếng sấm chưởng vừa dứt, từ bốn phía tường ngoài Tổng đàn Bạch Kỳ bang, gần hai trăm tên môn đồ vận võ phục xanh, tay cầm đoản đao, trường kiếm rào rào phóng tới sân cỏ rộng.

Bọn chúng tung hô ầm ĩ.

- Bang chủ trường thọ!

- Bang chủ thần cơ diệu đoán!

- Cung hỷ Bang chủ!

Tiếng tung hô của hàng trăm môn đồ Bạch Kỳ bang kéo dài thật lâu mới chấm dứt.

Lão nhân áo gấm chính là Bang chủ Bạch Kỳ bang nhìn chúng môn đồ cười đắc chí :

- Các ngươi đã thấy rồi chứ? Bản tòa chỉ cần bày ra một kế nhỏ mọn "Kim thiền thoát xác" không tốn một giọt máu, một chút công, tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã phải tan thây nát cốt rồi...

Chúng môn đồ hô to :

- Cung nghênh Bang chủ!

Bang chủ Bạch Kỳ bang tiếp :

- Nhưng cũng nhờ lão Đại hộ pháp và mười hai vị đầu lãnh thi hành khổ nhục kế, phỉnh gạt tên tiểu quỷ hht Phùng Phá Thạch, dẫn dụ gã mở nắp quan tài nên quả lôi oanh đặt trước trong đó mới nổ.

Hàng trăm môn đồ tung hô :

- Bang chủ liệu kế như thần!

Bang chủ Bạch Kỳ bang hỏi lớn :

- Lão Đại hộ pháp đâu rồi?

Có tiếng ứng thinh từ phía trong tòa đại điện.

Một vị lão nhân vận võ phục, lưng đeo thanh trường kiếm từ trong tòa đại điện đi nhanh ra. Lão nhân chính là lão nhân vận tang phục chủ tang đã lạy van Phùng Phá Thạch như thế sai lúc nãy.

Lão Đại hộ pháp tới trước mặt Bang chủ Bạch Kỳ bang khom lưng cung kính :

- Nhờ hồng đức của Bang chủ, ty chức mới phỉnh gạt được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tới mở nắp quan tài, nhận cái chết thảm.

Bang chủ Bạch Kỳ bang tươi hẳn sắc diện, nhìn Đại hộ pháp nói :

- Bản tòa cũng nhờ Đại hộ pháp dùng khổ nhục kế mới thành công mỹ mãn. Ta sẽ trọng thương

cho ngươi mười ngàn lạng vàng ròng, năm hạt minh châu, mười cây gấm vóc.

Lão Đại hộ pháp cúi mình :

- Tạ ơn Bang chủ!

Nhìn sang mười hai tên trung niên đại hán đã hóa trang ra mười hai vị hòa thượng gõ mõ tụng kinh vừa rồi, Bang chủ Bạch Kỳ bang phủ dụ :

Còn các ngươi, bản tòa sẽ thưởng mỗi người một ngàn lạng vàng ròng, xứng đáng với công lao của các ngươi.

Mười hai tên đại hán trung niên rập nhau :

- Tạ ơn Bang chủ!

Quay lại lão Đại hộ pháp, Bang chủ Bạch Kỳ bang phất cánh tay áo cẩm bào :

- Đại hộ pháp hãy bảo bọn hỏa đầu nấu nướng dọn đại tiệc mau lên.

Lão Đại hộ pháp vâng dạ đi nhanh.

Bang chủ Bạch Kỳ bang hướng ra chúng môn đồ :

- Các ngươi hãy dọn bàn ghế ra mau, chúng ta sẽ ăn tiệc mừng ngay trên sân cỏ này. Hôm nay bản tòa ban ân huệ cho các ngươi mặc tình thù tạc.

Chúng môn đồ ứng thinh, cùng chạy vào trong mang bàn ghế ra đặt dài trên sân cỏ.

Chẳng bao lâu đại tiệc dọn ra, tất cả có trên năm mươi bàn, thức ăn bốc khói nghi ngút.

Gần hai trăm môn đồ Bạch Kỳ bang vừa ăn uống, vừa cười nói bàn tán ồn ào, tán thưởng tài trí phi thường, thần thánh của Bang chủ Bạch Kỳ bang.

Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão Đại hộ pháp ngồi chiếc bàn đầu dưới bậc thềm vào cánh cửa lớn tòa đại điện. Cả hai lão nhân đắc thắng, chén thù chén tạc với nhau cười nói râm ran.

Uống hết hai vò rượu đã sừng sừng, lão Đại hộ pháp lớn tiếng tâng bốc :

Bang chủ thật là cao minh, chỉ dùng một kế nhỏ đã khiến tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tan thây nát cốt. Cứ như ty chức nghĩ, tài trí và võ công của Bang chủ phải là một vị minh chủ võ lâm của Bang chủ phải là một vị minh chủ võ lâm mới xứng đáng hơn cái chức Bang chủ Bạch Kỳ bang này. Chẳng hiểu Bang chủ thấy lời nói của ty chức có đúng không?

Bang chủ Bạch Kỳ bang nghe thuộc hạ khen, hào khí bốc cao, cất tiếng cười ha hả.

Lão nói :

- Lão Đại hộ pháp nói đã trúng ngay kỳ vọng của bản tòa từ lâu rồi. đêm nay bản bang đã giết được tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, tất nhiên bản bang đã là người đứng đầu các môn phái, các bang hội, đâu còn một ai không thể không nể phục nữa.

Bang chủ Bạch Kỳ bang chớp rực ánh mắt, vẽ vời :

- Bản tòa sẽ bành trướng thế lực của Bạch Kỳ bang khắp cả hai miền trung thổ, thiết lập nhiều phân đàn trên tất cả các thị trấn, qui tụ nhiều anh hùng hào kiệt tạo một thế lực hùng mạnh, trước nhất khống chế tất cả các bang hội, bắt buộc bọn họ phải quy thuận bản bang, kế đó tranh hùng với ngũ đại môn phái, chiếm lấy ngôi vị bắc đẩu của phái Thiếu Lâm, sau cùng tiêu diệt Thần Đạo giáo, chiếm ngôi minh chủ võ lâm. Muốn vậy phải có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện hai chiêu vô địch mới có thể đối phó với lão Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Lão Đại hộ pháp hăm hở :

- Bẩm Bang chủ, hiện nay pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện ở trong tay ả Triệu Phi Tần, phu nhân của Phùng Phá Thạch. Nhưng chưa rõ kể từ cái đêm huyết tẩy Phùng Sơn bảo, ả chạy trốn tận nơi nào, biệt vô tung tích hơn hai năm qua.

- Chuyện cơ mật này bản tòa giao trách nhiệm cho Đại hộ pháp đi lùng kiếm ả. Nếu Đại hộ pháp gặp được ả, sau khi lấy được pho Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hãy giết ả ngay lập tức, đừng cho ả sống, bí kíp sẽ tiết lộ ra chốn giang hồ. Bạch Kỳ bang sẽ trở thành cái đích cho bọn họ, bởi vì các bang hội, các môn phái sẽ vì tham vọng pho bí kíp đó mà tới đây tranh giành với bản bang. Bọn họ quá đông, chúng ta khó lòng đương cự. Mọi chuyện yên xong, ta sẽ trọng thưởng cho ngươi năm ngàn cân vàng ròng, mười hạt đại minh châu.

Lão Đại hộ pháp khúm núm :

- Tạ ơn Bang chủ, ty chức sẽ tận tâm tận lực đi tìm ả Triệu Phi Tần, chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang về đây cho Bang chủ. Ty chức nhất quyết phải làm cho bằng được chuyện này.

Bang chủ Bạch Kỳ bang cầm vò rượu đưa lên nốc một hơi dài, khà ra mùi rượu sực nồng.

Lão đặt vò rượu xuống bàn, ngửa mặt cười khà :

- Ha ha ha... rồi đây chức vị minh chủ võ lâm sẽ thuộc về bản tòa, ha ha ha... ha ha...

- Ha ha... ha ha ha...

Đột nhiên, một giọng cười quái gở không hiểu từ phương nào vọng vào tai Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão Đại hộ pháp.

Âm thanh tiếng cười không to, nhưng như có hàng trăm, hàng ngàn mũi kiếm bén nhọn thọc vào tai Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão nhân Đại hộ pháp.

Bang chủ Bạch Kỳ bang luôn cả lão Đại hộ pháp cùng giật mình một lượt, cùng đảo mắt tìm kiếm người thần bí vừa phát ra giọng cười quái gở.

Hàng trăm môn đồ Bạch Kỳ bang đại điện ăn uống, nghe tiếng cười chợt buông chén xuống, lặng ngắt.

Tất cả ánh mắt đảo quanh sân cỏ tìm kẻ phát ra giọng cười.

Không thấy bóng người phát âm, bọn chúng ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

- Ha ha ha... ha ha...

Giọng cười quái gở đã sát bên tai Bang chủ Bạch Kỳ bang và lão Đại hộ pháp.

Bang chủ Bạch Kỳ bang đứng phắt lên, quát lớn :

- Ngươi là ai?

Lão Đại hộ pháp cũng đứng vụt dậy, rung thanh trường kiếm cầm tay, đảo mắt tìm bóng người thần bí.

Bang chủ Bạch Kỳ bang lại quát :

- Nhân vật nào, mau xuất...

Hự!

Chưa dứt tiếng, Bang chủ Bạch Kỳ bang đã kêu nghẹn một tiếng, rồi đứng trơ trơ như pho tượng.

Lão đã bị ai đó điểm bế huyệt đạo rồi.

Chợt một chiếc bóng lòa qua.

Một người xuất hiện phía sau lưng Bang chủ Bạch Kỳ bang, tay cầm trường kiếm đỏ rực tợ huyết châu chĩa vào yết hầu của lão.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang xô ghế đứng dậy, rần rần náo loạn trong buổi đại tiệc ăn mừng.

Bọn chúng hô to :

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

Tất cả thảy đều kinh hoàng trước sự xuất hiện như ma quỷ của Phùng Phá Thạch.

Tất cả đều ngẩn ngơ trước hiện tượng chưa từng thấy bao giờ trên chốn võ lâm.

Phùng Phá Thạch đã bị quả lôi oanh nổ tan thây nát cốt vừa rồi, bây giờ Phùng Phá Thạch nào lại xuất hiện khống chế Bang chủ Bạch Kỳ bang.

Gã đã trở thành quỷ về đây đòi mạng chăng?

Hàng trăm môn đồ Bạch Kỳ bang nghĩ như vậy.

Lão Đại hộ pháp trợn trừng hai mắt nhìn Phùng Phá Thạch, bàn tay cầm trường kiếm run run.

Lão không thể nào tưởng tượng nổi Phùng Phá Thạch lại còn sống, điểm huyệt Bang chủ của lão một cách thần quái như vậy.

Lão quát :

- Tiểu quỷ, ngươi không được phương hại Bang chủ của ta!

Phùng Phá Thạch nhìn lão Đại hộ pháp cười khảy :

- Đừng lảm nhảm! Bang chủ của ngươi hiện đang ở trong tay ta, chết sống do nơi ta quyết định, ngươi còn oang oang cái mồm làm chi nữa chứ.

Dí mũi thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào cổ Bang chủ Bạch Kỳ bang, Phùng Phá Thạch hét :

- Tất cả hãy dang ra ngoài xa mười trượng, chậm trễ ta đâm mấy kiếm vào cổ họng lão quỷ này.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang hoảng sợ bỏ bàn tiệc tháo lui ra đứng ngoài xa.

Phùng Phá Thạch trợn trừng mắt nhìn lão Đại hộ pháp hét :

- Còn ngươi muốn chết chung với lão quỷ Thương Sư Ngươn, ta sẽ cho ngươi toại nguyện.

Lão Đại hộ pháp quát :

- Tiểu quỷ, ngươi định làm gì Bang chủ của ta?

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Lúc nãy ta đã nói với ngươi rồi. Ta tới đây đòi món nợ máu năm xưa lão quỷ Thương Sư Ngươn đã cấu kết với Xích Phát Đại Ma Tôn tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi gia nhân, giết phụ thân ta rồi đốt luôn sơn bảo. Nay ta phải đòi món nợ máu đó trên mình lão. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Nhìn chúng môn đồ Bạch Kỳ bang, Phùng Phá Thạch cao giọng :

- Bọn ngươi là những kẻ vô tội, đừng can dự vào chuyện này, bằng nếu các ngươi ngu ngốc vào đây ta sẽ giết sạch, chẳng chừa lấy một tên.

Chúng môn đồ khiếp đảm đứng yên tại chỗ, không có một tên nào dám động đậy.

Lão Đại hộ pháp hốt hoảng, tay cầm kiếm run run cũng không dám động tĩnh.

Lão hỏi :

- Tiểu quỷ, do đâu ngươi còn sống để rồi bức bách Bang chủ của ta?

Phùng Phá Thạch khinh khỉnh :

- Ngươi muốn hiểu tại sao ư? Ngươi và lão quỷ Thương Sư Ngươn bày kế giả tử, đặt lôi oanh trong cỗ quan tài ám toán ta. Ta đoán biết cái quỷ kế ác độc của hai ngươi, nên khi bật nắp quan tài, ta đã sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" phóng lên tàng cây cổ thụ kia, chờ khi hai ngươi bày tiệc huênh hoang cái mồm nói láo, ta xuất hiện phía sau lưng lão quỷ này điểm huyệt lão. Mệnh trời chưa dứt, làm thế nào các ngươi hại nổi ta.

Lão Đại hộ pháp lẫn chúng môn đồ sửng sốt nhìn Phùng Phá Thạch như nhìn một con quái vật.

Phùng Phá Thạch hét lớn :

- Các ngươi hãy dang ra, chừa con đường ra cổng. Tên nào không tuân lệnh ta sẽ thọc mũi kiếm vào cổ họng lão quỷ Thương Sư Ngươn.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang sợ hãi không dám chậm trễ phóng ra xa, chừa con đường giữa dẫn tới cánh cổng Tổng đàn Bạch Kỳ bang.

Phùng Phá Thạch kẹp lấy thân hình bất động của Thương Sư Ngươn chầm chậm tiến ra cánh cổng Tổng đàn.

Thình lình lão Đại hộ pháp lao tới chém một nhát kiếm vào đầu Phùng Phá Thạch.

Nghe tiếng gió rít, Phùng Phá Thạch dịch ngang nửa trượng tránh khỏi nhát kiếm của lão Đại hộ

pháp.

Chàng giận dữ hét :

- Nằm xuống!

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm vạch ngang một cái.

Làn huyết quang xẹt tới lão Đại hộ pháp nhanh như chớp.

Phập!

Chiếc thủ cấp của lão Đại hộ pháp bay ra, thân hình từ từ đổ xuống.

Chúng môn đồ Bạch Kỳ bang quá đỗi kinh hoàng, phóng chạy tứ tán.

Lại một tiếng phập nổi lên.

Bang chủ Thương Sư Ngươn té quỵ xuống, giãy vài cái rồi im bặt.

Lão đã bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm suốt từ trước ngực ra tới sau lưng.

Phùng Phá Thạch đảo mắt sáng rực, nhìn qua chúng môn đồ đứng đằng xa, dõng dạc :

- Lão quỷ Thương Sư Ngươn đã đền xong nợ máu. Bạch Kỳ bang đã tan rã, các ngươi hãy trở về quê quán sinh sống cuộc đời lương thiện. Tên nào nghịch mạng còn ở lại nơi đây, ta trở lại gặp sẽ giết ngay tên đó.

Phùng Phá Thạch đường bệ bước ra ngoài cổng Tổng đàn Bạch Kỳ bang, phi thân tới chỗ cánh rừng, leo lên con tuấn mã phi nhanh...

Chương 24: Bốn Tên Dâm Tặc

Vượt qua dãy đồi thấp trước mặt Phùng Phá Thạch là một cánh rừng già.

Phùng Phá Thạch cho con hùng mã sắc lông tuyền màu hồng đi chậm lại, mắt nhìn mấy đóa hoa rừng đỏ thắm to lớn dị thường chen giữa đám lá xanh rực rỡ dưới ánh nắng chiều tà.

Phùng Phá Thạch cảm thấy lòng mình cô đơn trống vắng từ buổi chia tay Tần Chung cho tới nay.

Chàng luôn tưởng nhớ đến người bái đệ này không một phút giây nào xao lãng.

Nhớ lại ba trận huyết tẩy Thanh Vân bang, Long Hổ hội và Bạch Kỳ bang vừa qua, Phùng Phá Thạch khe khẽ rùng mình ghê sợ trước cái cảnh máu đổ thịt rơi.

Chỉ vì ba mối huyết thù của phụ thân, của sư bá Tạ Chử Giang và của sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, chàng đã khai diễn những trận tàn sát kẻ thù đẫm máu chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Bọn cao thủ hắc phái xem chàng như một tiểu huyết thần, cần phải tiêu diệt.

Bọn cao thủ bạch đạo coi chàng là một nhân vật thần quái, khủng bố máu tanh, đáng khiếp.

Con đường huyết hận của chàng vẫn còn dài thăm thẳm.

Ba bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội kể như đã xóa sổ, bây giờ còn bốn môn phái là Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga, Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ và Thần Đạo giáo của Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão đại ác ma Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân.

Hầu hết những môn phái này, những kẻ tử thù đều là cao thủ công lực cao thâm vô lượng, chuyện báo thù tiết hận quả là khó hơn cả lên trời.

Cho dù đã hiểu con đường tiết hận vô cùng khó khăn, nguy hiểm, sinh mạng rồi chưa biết sẽ ra sao, nhưng Phùng Phá Thạch nhất quyết không bao giờ lùi bước.

Bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài.

Chàng thở dài không phải sợ hãi trước đám kẻ thù đông đảo, công lực tuyệt luân mà ngao ngán cho cái cảnh chàng phải nhúng tay vào, máu cứ chảy mãi không ngừng.

Đang nghĩ ngợi miên man chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có giọng cười khả ố từ cánh rừng bên phải vọng tới lồng lộng.

Giọng cười của sự khoái lạc vô biên.

Lẫn lộn trong giọng cười khả ố kia lại có tiếng thét của người con gái.

Tiếng thét cầu cứu, chống trả.

Phùng Phá Thạch giật mình lẩm bẩm :

- Chuyện gì ở trong cánh rừng kia, hình như một bọn dâm tặc đang cưỡng hiếp một cô gái.

Phùng Phá Thạch lắng tai nghe kỹ, bật thốt :

- Đúng rồi, có ba bốn tên dâm tặc đang cưỡng hiếp một cô gái. Ta hãy mau vào đó xem sao.

Phùng Phá Thạch phóng ngựa tới chỗ có tiếng cười khả ố vọng ra.

Tiếng thét kêu cứu cách quan đạo chừng hai trăm trượng.

Không chút chậm trễ, Phùng Phá Thạch rẽ ngựa vào cánh rừng phi nhanh tới chỗ có tiếng thét.

Nháy mắt Phùng Phá Thạch đã tới nơi.

Chàng ghìm con tuấn mã dừng lại, phóng mắt nhìn tới chỗ phát ra tiếng cười khả ố.

Một cảnh tượng dâm ô hiện ra trước mắt chàng.

Một tên đại hán thân hình vạm vỡ, mình trần như nhộng đang chồm lên thân ngọc của một nữ nhân lõa lồ.

Ba tên đại hán đứng phía ngoài trên thân chẳng còn một mảnh vải, trố sáu con mắt như lục lạc ngựa nhìn cảnh dâm ô đang diễn ra, cất tiếng cười hô hố.

Nhìn y phục của bọn chúng vất bừa trên mặt đất, Phùng Phá Thạch nhận ra trên thân áo có phù hiệu của Thần Đạo giáo. máu trong tim sôi lên sùng sục.

Phùng Phá Thạch hét :

- Các ngươi phải chết.

Vèo!

Chàng rời khỏi lưng con tuấn mã vút tới đứng cạnh tên đại hán trần như nhộng đang cưỡng hiếp nữ nhân cách chừng hai trượng.

Tên đại hán trần như nhộng giật mình ngồi thẳng người lên, quay lại nhìn.

Ba tên trần truồng kia cũng giật mình một lượt, nín cười quay ra nhìn Phùng Phá Thạch.

Ba tên này chưa biết Phùng Phá Thạch là ai. Một tên trợn cặp mắt cú vọ quát :

- Ngươi là ai?

Không đáp lời tên đại hán, Phùng Phá Thạch trỏ tay vào mặt tên đại hán trần như nhộng.

Chàng hét :

- Cho ngươi chết trước làm gương rồi ta sẽ giết luôn ba tên dâm tặc kia.

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra chớp ánh huyết quang sáng rực.

Cả bốn tên đại hán kinh hãi đồng thanh :

- Tàn Hồn huyết kiếm!

Ba tên đại hán tháo lui trở về phía sau năm, sáu bước, tới chỗ vất y phục, nhặt giới đao cầm tay.

Tên đại hán trần như nhộng rời khỏi thân ngọc của nữ nhân định thò tay chộp lấy bộ y phục.

Vèo!

Vừa bắn ra một đạo chỉ cách không nhằm đầu tên đại hán trần như nhộng, Phùng Phá Thạch vừa hét :

- Để yên đó, ngươi trần như nhộng chết mới thú vị, mặc y phục làm chi.

Tên đại hán trần như nhộng kinh hãi vọt ra ngoài, đứng trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch lại hét :

- Ngươi hưởng lạc trước, ta cho ngươi chết trước. Còn ba tên quỷ kia sẽ chết sau.

Chàng lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm, đạo huyết quang chớp tới cổ họng tên đại hán trần như nhộng.

Tên đại hán hốt hoảng vọt trở lại ba tên trần truồng đang cầm giới đao trong tay.

Hắn chụp lấy thanh giới đao dưới đất rồi cùng ba tên đại hán đồng bọn dàn thành hàng ngang quát :

- Chư đệ hãy cùng ta mau mau giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch cho ta!

Bốn tên đại hán trụ bộ theo lối trung bình tấn, tay lăm lăm giới đao nhìn Phùng Phá Thạch, trông qua thật là dị kỳ, quái gở.

Phùng Phá Thạch nhìn bốn tên đại hán trần truồng thủ bộ bật cười khanh khách :

- Thủy tổ các ngươi không có y phục, các ngươi cần gì phải có y phục làm chi?

Chàng hét :

- Cho một tên chết trước.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch lắc qua một cái.

Làn huyết quang nhằm tên đại hán cưỡng hiếp nữ nhân vừa rồi chớp tới nhanh hơn sét giật.

Bốn tên đại hán cùng quát to :

- Tiểu quỷ ác độc!

Bốn tên đại hán vung thanh giới đao lên phát ra hàng trăm ánh đao tua tủa, ngăn chặn làn huyết quang của thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Soảng, soảng...

Phập.

Nhưng đã chậm mất một ánh chớp, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bạt bốn thanh giới đao, chém phạt ngang qua đầu tên đại hán vừa cưỡng hiếp nữ nhân.

Hắn rú nửa tiếng thảm khốc, chiếc thủ cấp bay đi, thân mình ngã xuống.

Chiếc thân cụt đầu máu phún như tên bắn nhuộm đỏ một vùng trên mặt đất.

Ba tên đại hán còn lại bạt vía bay hồn, chôn chân tại chỗ nhìn chiếc thủ cấp của đồng bọn.

Phùng Phá Thạch trỏ thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào mặt ba tên đại hán :

- Tên dâm tặc đó đã đền tội cưỡng hiếp nữ nhân kia, các ngươi còn sống nữa làm chi?

Chàng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm, ánh sáng màu huyết châu lóe lên.

Ba tên đại hán khiếp đảm cùng rú lên như loài quỷ, cùng phóng đi như ba mũi tên bắn trở ra ngoài quan đạo, nháy mắt biến dạng.

Phùng Phá Thạch toan đuổi theo giết hết ba tên đại hán, nhưng chợt nhớ lại nữ nhân còn nằm bất tỉnh nên chàng dừng lại.

Chàng tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, bước lại gần nữ nhân thân thể lõa lồ.

Bất giác Phùng Phá Thạch đã phải rúng động cả trái tim khi nhận ra nữ nhân kia là một trang tuyệt sắc mỹ nhân, da trắng như ngọc, hai quả đào nhô cao như hai quả đồi.

Quả là tạo hóa đã nắn ra một pho tượng tuyệt vời, bất cứ ai trông qua cũng phải rúng động lòng tà dục.

Phùng Phá Thạch nhìn chết sững, toàn cơ thể nóng lên hừng hực, trái tim đập loạn liên hồi.

Chàng khẽ thầm :

- Quả là một trang tuyệt thế mỹ nhân. Nhưng nàng là ai, đi đâu tới cánh rừng này cho bọn Thần Đạo giáo bại hoại kia bắt mang vào đây, suýt đã phải chịu cảnh trầm châu đắm ngọc.

Bây giờ ta phải cứu nàng tỉnh lại, không thể để nàng nằm lõa lồ như thế này được.

Hít một luồng chân khí trấn áp lòng tà, Phùng Phá Thạch ngồi xuống bên cạnh nữ nhân, đúng ra nàng là một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu, mười bảy.

Ngập ngừng, ái ngại phút giây, Phùng Phá Thạch đưa tay sờ vào mũi thiếu nữ.

Chàng nghe hơi thở thiếu nữ yếu ớt như sợi tơ mành, dĩ nhiên nàng hãy còn sống.

Phùng Phá Thạch đặt bàn tay lên đồi tuyết mát lạnh như sương khuya, làm chàng bắt phải rùng mình, suýt nữa dục tình lại bốc cháy.

Chàng nghe trái tim của thiếu nữ tuyệt sắc hãy còn đập nhè nhẹ.

Phùng Phá Thạch xem xét xong, lẩm bẩm :

Nàng không mang nội thương, chỉ vì đánh nhau với bốn tên dâm tặc đến phải kiệt sức rồi lại phải trải qua một cơn hoảng sợ nên bất tĩnh. Trường hợp này không cần phải uống linh đan, ta chỉ cần vận chân khí chân nguyên truyền vào người nàng, tự khp1c nàng sẽ tỉnh lại.

Nhẩm tính xong, Phùng Phá Thạch ngồi sát lại bên cạnh thiếu nữ, một bàn tay đặt nơi Hoa Trung huyệt, tay kia đặt vào Thái Âm huyệt của nàng, nhắm hai mắt lại, vận chân khí chân nguyên tống mạnh vào hai yếu huyệt.

Được một lúc, một sự nhu nhuyến kỳ diệu từ huyệt Thái Âm bài tiết khiến cho Phùng Phá Thạch kinh hãi, suýt đã thu hồi ngọn chưởng.

Nhưng chàng không dám thu hồi, bởi làm thế chân nguyên gián đoạn nửa chừng, nàng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, cực kỳ nguy hiểm đến tính mạng.

Phùng Phá Thạch mím mạnh vành môi dưới, thu toàn nghị lực trấn áp cơn xúc động mạnh trong lòng.

Chàng tiếp tục vận chân khí chân nguyên đẩy vào hai huyệt đạo Hoa Trung và Thái Âm của nàng.

Chương 25: Thiên Duyên Tiền Định

Phùng Phá Thạch vận chân khí truyền sang thiếu nữ trong thời gian chừng uống cạn một bình trà.

Chàng mở mắt ra nhìn thiếu nữ xem nàng có tỉnh lại hay chưa.

Thiếu nữ vẫn hôn mê trầm trầm, hơi thở yếu ớt, trái tim đập khẽ như chỉ mành.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc trước tình trạng lạ lùng này.

Chàng lẩm bẩm :

- Lạ thật, tại sao lại thế này? Ta đã truyền cho nàng rất nhiều chân khí chân nguyên, tại sao nàng chưa tỉnh lại.

Ngẩm nghĩ phút giây, Phùng Phá Thạch gật gù :

- Đúng rồi, ta đã lầm rồi. Ta đừng vận chân khí chân nguyên truyền sang cho nàng nữa, hãy cho nàng uống một viên linh đan có lẽ nàng sẽ hồi tỉnh lại.

Phùng Phá Thạch lấy một viên linh đan trong chiếc hộp nhỏ ra bỏ vào miệng nhai nát, kề vào đôi môi thiếu nữ mớm từ từ vào.

Chàng điểm vào huyệt Linh Toàn cho linh đan chạy thẳng xuống vào Đan điền.

Sau đó, chàng ngồi trên lớp lá khô đợi chờ thiếu nữ tuyệt sắc tỉnh lại.

Phùng Phá Thạch quay mặt đi nơi khác, không dám nhìn thân hình rực lửa tình của thiếu nữ, vì sợ tình dục phát tác lần này vô phương cứu vãn.

Thời gian chậm chạp trôi qua.

Nhìn ánh nắng chiều chỉ còn le lói trên tàng cao cổ thụ, Phùng Phá Thạch giật mình quay lại nhìn vẫn chưa thấy thiếu nữ cử động.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh ngạc trước trạng thái kỳ lạ diễn ra trước mắt.

Chàng càu nhàu một mình :

- Quái thật, tại sao lại kỳ lạ như thế này. Ta vận chân khí chân nguyên truyền vào hai huyệt Hòa Trung và Thái Âm, nàng không tỉnh, cho uống một viên linh đan, nàng vẫn mãi hôn mê là do nguyên nhân nào? Ngoài hai phương cách đó đâu còn phương cách nào khác cứu nàng được nữa.

Rồi chàng thở dài :

- Bây giờ chẳng lẽ ta bỏ mặc nàng chết trong cánh rừng này cho loài thú dữ xé thây?

Nhưng ta phải làm thế nào cứu nàng đây?

Phùng Phá Thạch cau cặp lông mày kiếm nghĩ ngợi tìm cách cứu thiếu nữ.

Ánh nắng chiều tắt hẳn, hoàng hôn xuống dần.

Chợt nhớ lại một điều, Phùng Phá Thạch vô cùng hoan hỉ bật thốt một mình :

- A! Ta nhớ ra rồi, bây giờ còn một phương cách cuối cùng là ta phải sử dụng bí pháp Nhập đạo dẫn dương, thử xem có cứu được nàng không, nếu không cam đành thúc thủ.

Phùng Phá Thạch nhìn thân thể lõa lồ của thiếu nữ tuyệt sắc, tự vấn :

- Xem qua nàng còn là con gái, ta có nên dùng bí pháp Nhập đạo dẫn dương không.

Bởi vì nếu dùng bí pháp này ta sẽ xâm phạm tiết trinh của nàng, một điều vô cùng cấm kỵ đối với nữ nhân.

Phùng Phá Thạch cứ đắn đo, do dự mãi, không biết có nên hành động hay không.

Nếu chàng hành động, khi nàng tỉnh lại nàng sẽ cho là chàng chiếm đoạt tiết trinh của nàng.

Thời gian ở trong Tàn Hồn động, sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân đã chỉ dạy cho chàng bí pháp nhập đạo dẫn dương trong trường hợp truyền chân khí chân nguyên và uống linh đan rồi mà nạn nhân không tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên chàng sắp sử dụng bí pháp đó, nên trong lòng hoang mang, phập phồng khôn tả.

Ánh mắt Phùng Phá Thạch chớp rực, quyết định :

- Mặc cho sau đó ra sao thì ra, ta không thể nào nhẫn tâm để mặc nàng chết được.

Nhất định ta phải sử dụng bí pháp Nhập đạo dẫn dương cứu nàng.

Sột soạt...

Nháy mắt Phùng Phá Thạch trở về nguyên thủy của loài người. Thân hình chàng không còn vươn lấy một chút bụi trần.

Nhìn dòng suối êm đềm của thiếu nữ tuyệt sắc, đột nhiên cơ thể của Phùng Phá Thạch rừng rực cháy lên.

Bất giác chàng ôm lấy thiếu nữ xâm nhập vào vùng cấm địa.

Thân ảnh Phùng Phá Thạch như con thuyền nhấp nhô trên muôn ngàn đợt sóng, trong mắt chàng đất trời đều đảo lộn, quay cuồng. Chàng lạc tới một thế giới chơi vơi.

Thời khắc đi nhanh như chớp, nháy mắt đã trải qua nửa thời thần. Phùng Phá Thạch mãi còn chèo thuyền chập chùng trên sóng trùng muôn lượn.

Chợt luồng chân nguyên ào ạt tống sang thiếu nữ tuyệt sắc, đúng lúc Phùng Phá Thạch ngưng lại...

Đột ngột, thiếu nữ tuyệt sắc buông tiếng thở phào mở bừng hai mắt ra.

Nhận ra có một người ở trước mặt thiếu nữ tuyệt sắc kinh hãi hét :

- Dâm tặc.

Nàng cất ngọn chưởng toan vỗ vào ngực Phùng Phá Thạch nhưng liền dừng lại khi nhận ra gương mặt cực kỳ tuấn mỹ của chàng.

Không ngờ thiếu nữ tuyệt sắc tỉnh lại thình lình, bắt gặp cảnh tượng trước mắt, Phùng Phá Thạch kinh hoàng nhanh lẹ thu hồi thân thủ.

Gương mặt Phùng Phá Thạch đỏ bừng bừng, tay chân thừa thải, không biết dắt nơi nào.

Thiếu nữ tuyệt sắc ngồi lên, nhìn Phùng Phá Thạch bỗng khóc òa :

Nàng nói :

- Ngươi làm như vậy được sao?

Phùng Phá Thạch ấp úng :

- Tiểu thư chớ nên hiểu lầm, không phải thế đâu, tại hạ không hề cưỡng bức tiểu thư.

Thiếu nữ tuyệt sắc gắt lên :

- Nếu ngươi không cưỡng bức ta, tại sao ta lại thế này và ngươi nữa...

Phùng Phá Thạch bối rối :

- Chỉ vì tại hạ muốn cứu lấy sinh mạng của tiểu thư tại hạ phải xúc phạm đến tiểu thư, ngoài ra chẳng có tà tâm nào khác.

Thiếu nữ tuyệt sắc trừng mắt :

- Ngươi muốn cứu sinh mạng của ta tại sao ngươi không cho ta uống linh đan, hay thần đan, ngươi lại làm chuyện xâm phạm tiết trinh của ta?

Phùng Phá Thạch thầm kêu khổ :

- "Nguy rồi! Vừa rồi ta nghĩ không sai. Bây giờ chuyện đã xảy ra ta biết phải ứng phó thế nào cho ổn."

Chàng giải bày :

- Lúc nãy, tại hạ tới cánh rừng này nghe có tiếng cười khả ố và tiếng kêu cứu, tại hạ gấp rút vào đây, gặp bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo đang làm điều vô lễ với tiểu thư.

Tại hạ giết một tên còn ba tên kia bỏ chạy mất. Trông thấy tiểu thư bất tỉnh, tại hạ vận chân khí truyền sang, tiểu thư vẫn hôn mê, tại hạ lại cho tiểu thư uống một viên linh đan, tiểu thư vẫn không tỉnh lại. Tại hạ thúc thủ không biết phải làm sao, nhưng tại hạ cũng không thể để mặc tiểu thư chết trong cánh rừng này được. Chợt nhớ lại lúc còn trong động, sư phụ chỉ dạy bí pháp Nhập đạo dẫn dương truyền chân dương cho tiểu thư nên mới cam đành xúc phạm đến tiết hạnh của tiểu thư. Xin tiểu thư hiểu cho lòng chân thành của tại hạ.

Phùng Phá Thạch trỏ tay về phía tử thi tên đại hán nằm đàng xa nói :

- Đó là bằng chứng rõ ràng những lời nói vừa rồi của tại hạ không hề có tà tâm cưỡng bức tiểu thư.

Thiếu nữ tuyệt sắc nhìn sang cái tử thi tên đại hán, rồi day lại sụt sịt khóc :

- Dù ngươi đã có công ơn cứu ta, nhưng hiện giờ trinh tiết của ta đã bị ngươi tước đoạt, ta còn đem gả cho ai được nữa.

Phùng Phá Thạch toát lạnh mồ hôi và mãi ấp úng không biết phải trả lời thế nào với thiếu nữ tuyệt sắc.

Thiếu nữ tuyệt sắc khóc một lúc đưa tay lau sạch giọt lệ trên hai má anh đào, nghiến rằng :

- Ta không thể nào giết ngươi hay oán thù ngươi được. Ta phải tự sát để chứng tỏ tấm lòng băng

trinh của ta.

Nàng cất ngọn chưởng lên cao vận công vỗ ngay đỉnh đầu của mình.

Phùng Phá Thạch ngó thấy kinh hoàng, lao tới chụp lấy ngọn chưởng của thiếu nữ tuyệt sắc chỉ còn cách đỉnh thiên linh độ chừng nửa tấc.

Chàng run giọng :

- Tiểu thư đừng làm như thế, tại sao tiểu thư lại tự tử chết một cách oan uổng như vậy.

Thiếu nữ lại òa khóc :

- Chứ ta còn sống nữa làm chi chứ, ngươi hãy buông ta ra. Buông ta ra mau.

Nàng vận công lên toan đẩy Phùng Phá Thạch ra ngoài.

Phùng Phá Thạch kinh hãi ôm lấy thân mình thiếu nữ, khóa chặt nàng vào hai vòng tay.

Chàng nói mau :

- Tiểu thư đừng quá nỏng nảy, tại hạ sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Thiếu nữ tuyệt sắc thôi vùng vẫy, ngước mắt nhòa lệ nhìn Phùng Phá Thạch.

- Ngươi giải quyết cách nào, hãy nói cho ta nghe.

Phùng Phá Thạch cúi hôn vào chiếc má anh đào đẫm lệ của thiếu nữ, khẽ giọng :

- Tại hạ sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm về cuộc đời của tiểu thư. Kể từ giờ phút này tiểu thư là vị hôn thê của tại hạ, tiểu thư bằng lòng chứ.

Thiếu nữ sửng sốt rồi bật kêu :

- Ca ca!

Nàng ôm chặt lấy chàng, vùi đầu vào lồng ngực của chàng giọt lệ mừng vui trào ra.

Hai cơ thể cọ sát nhau, ngọn lửa dục tình liền bốc cháy, Phùng Phá Thạch xoắn chặt lấy thân ngọc của thiếu nữ tuyệt sắc, bàn tay đi tìm đỉnh thần tiên, lúc lâu đặt nàng trên lớp lá khô.

Tức thì một trận tình bão tố diễn ra giữa đôi nam nữ tuyệt sắc, cả đất trời đều đảo lộn quay cuồng.

Một giờ sau đó, sóng lặng, gió êm, mọi sự vật trở lại bình thường.

Phùng Phá Thạch và thiếu nữ tuyệt sắc chỉnh lại y trang. Nàng ngồi tựa vào người chàng, đôi mắt mơ màng như còn nuối tiếc giây phút thần tiên vừa trải qua.

Dư hương ái ân hãy còn thoang thoảng làm ngất ngây tâm hồn nam nữ thiếu niên.

Một lúc sâu, Phùng Phá Thạch hỏi thiếu nữ tuyệt sắc :

- Hiền muội tên gọi là gì?

Thiếu nữ tuyệt sắc đáp :

- Muội tên là Lâm Phùng Chân.

Nàng hỏi lại chàng :

- Còn ca ca danh hiệu là gì?

Phùng Phá Thạch thành thật :

- Huynh tên là Phùng Phá Thạch, thường gọi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lâm Phùng Chân ngóc đầu lên, tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Nàng tưởng mình đang trong cơn mê vì không ngờ người yêu của mình lại là một nhân vật thần quái tiếng tăm đang hồi chấn động trên chốn giang hồ.

Trông thấy Lâm Phùng Chân nhìn mình sửng sốt, Phùng Phá Thạch kinh ngạc :

- Lâm muội làm sao vậy? Lâm muội ngan về cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch phải không?

Chợt như tỉnh thần trở lại, Lâm Phùng Chân khe khẽ gật đầu một cái.

Nàng nói :

- Phùng ca ca nói đúng. Tiểu muội không ngờ ca ca là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang gây khủng khiếp cho bọn hắc phái và bạch đạo trên chốn giang hồ, muội vô cùng hãnh diện được ca ca thương yêu...

Nàng dừng lại rồi tiếp :

- Nhưng muội chỉ sợ mình không xứng với Phùng ca ca nên muội rất băn khoăn lo ngại.

Phùng Phá Thạch siết chặt Lâm Phùng Chân vào lòng như muốn truyền sang nàng một niềm tin.

Chàng nhẹ nhàng :

- Lâm muội đừng nói thế. Muội xinh đẹp như một nàng tiên giáng phàm, làm sao không xứng với huynh. Muội hãy an tâm điều đó, bao giờ huynh cũng thương yêu muội vì chúng ta đã là phu thê của nhau rồi.

Lâm Phùng Chân xúc động :

- Phùng ca ca hãy giữ lấy lời. Muội đã trao tất cả cuộc đời cho ca ca rồi, muội tin ca ca không bao giờ phụ bạc muội.

Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Huynh sẽ ghi khắc vào tâm lời Lâm muội vừa nói. Huynh không bao giờ quên được muội trong cả cuộc đời này.

Chàng hỏi nàng :

- Lâm muội, tôn danh của thân phụ mẫu là gì, bảo trang của muội ở nơi đâu, muội hãy nói cho huynh được biết, sau này có dịp huynh sẽ tới bái kiến nhị vị đại nhân.

Lâm Phùng Chân lúng túng :

- Song thân của tiểu muội đã biệt tích từ lúc muội còn ở tuổi ấu thơ. Muội không biết danh hiệu của song thân là gì. Lớn lên muội chỉ biết muội sống với một người dưỡng mẫu. Muội cũng đang tìm tung tích của hai đấng sinh thành.

Phùng Phá Thạch cảm khái :

- À, thì ra tình cảnh của Lâm muội cũng gần giống như cảnh ngộ của huynh. Phụ thân của huynh đã bị lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn hợp cùng bốn lão Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân cấu kết cùng sáu bang hội nửa đêm kéo chúng môn đồ tới đánh phá Phùng Sơn bảo, tàn sát trên bảy mươi tên gia nhân, giết phụ thân huynh rồi đốt luôn sơn bảo cách nay đã trên hai năm. Mẫu thân huynh cũng biệt tích từ đó đến nay, chẳng hiểu còn sống hay đã chết, khiến cho huynh đã trở thành một kẻ không cha, không mẹ, không cửa, không nhà, cô độc trên chốn giang hồ gần giống như muội vậy...

Lâm Phùng Chân hỏi :

- Sáu bang hội nào vậy Phùng ca ca?

Phùng Phá Thạch nói trong căm thù :

- Sáu bang hội đó là Thanh Vân bang của lão Mã Kỳ, Long Hổ hội của lão Ngụy Khôn, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn, Kỳ Môn bang của lão tặc Lâm Kiến Chương, Quần Thư hội của ả Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Hồng Loan cung của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi.

Lâm Phùng Chân hỏi tiếp :

- Tiểu muội nghe bọn cao thủ giang hồ đồn đại với nhau là Phùng ca ca đã huyết tẩy ba bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội từ tháng trước đây rồi, có đúng như thế không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng, không sai, huynh phải huyết tẩy ba bang hội này vì ba lão Mã Kỳ, Thương Sư Ngươn và Ngụy Khôn đã từng tham dự vào trận thảm sát Phùng Sơn bảo và sát hại phụ thân của huynh.

Ánh mắt màu thu thủy của Lâm Phùng Chân chớp lên ánh sáng kỳ lạ :

- Phùng ca ca, còn ba bang hội Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung, ca ca có tới đó huyết tẩy báo thù cho nhị vị đại nhân nữa hay không?

Phùng Phá Thạch rít lên căm thù :

- Phụ cừu phải trả, đó là đạo lý làm con. Đâu có thể vì nguyên nhân gì dừng tay lại được. Trong những ngày sắp tới, huynh sẽ huyết tẩy ba bang hội này.

Lâm Phùng Chân chớp mắt :

- Trong ba bang hội Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung, Phùng ca ca sẽ tới nơi nào trước?

Nhẩm tính phút giây, Phùng Phá Thạch đáp :

- Huynh chưa biết, huynh sẽ đi tìm ba Tổng đàn của ba bang hội đó. Gặp nơi nào trước huynh sẽ huyết tẩy nơi đó trước, rồi sau đó tới hai bang hội khác cho đến khi chấm dứt.

Lâm Phùng Chân chợt hỏi :

- Phùng ca ca, nếu như ca ca tới huyết tẩy một trong ba bang hội này, gặp trường hợp có người thân yêu ngăn cản, ca ca sẽ ứng phó như thế nào?

Phùng Phá Thạch cương quyết :

- Dù cho lúc đó có người thân yêu khẩn cầu, huynh vẫn phải giết cho bằng được những tên Bang chủ hay Hội chủ đó, không thể vì lý do nào không trả mối thù cho phụ thân huynh được.

Lâm Phùng Chân tiếp :

- Phùng ca ca, trong lúc đó giả như có một người thân yêu của ca ca chịu chết thay cho Bang chủ hoặc Hội chủ, ca ca sẽ ứng phó như thế nào?

Phùng Phá Thạch nghe Lâm Phùng Chân hỏi lạ lùng, nhìm chăm chú vào mặt nàng, trong lòng phát sinh mối ngờ vực.

Chàng hỏi nàng :

- Có phải Lâm muội là ái nữ của một trong ba bang hội huynh vừa kể hay không? Tại sao muội lại hỏi huynh như vậy?

Lâm Phùng Chân lắc đầu :

- Tiểu muội không phải là ái nữ của một trong ba bang hội đó, muội chỉ hỏi ca ca để biết như vậy thôi, ca ca chớ nên nghi ngờ muội.

Nhìn lên trông thấy trời đã tối, Phùng Phá Thạch giật mình nói mau :

- Lâm muội, trời đã tối rồi. Nơi đây rừng núi hiu quạnh, không thể lưu lại được, chúng ta hãy tới thị trấn trước mặt kia thuê phòng nghỉ qua đêm rồi sáng mai sẽ lên đường.

Lâm Phùng Chân gật đầu rời khỏi Phùng Phá Thạch đứng lên theo chàng.

Chàng dắt tay nàng tới con tuấn mã hỏi :

- Sáng mai huynh phải lên đường, còn Lâm muội phải đi đâu?

Lâm Phùng Chân thở nhẹ :

- Tiểu muội trở về với dưỡng mẫu, Phùng ca ca lên đường nhớ bảo trọng lấy thân. Có lẽ chừng một tháng nữa, muội sẽ đi tìm ca ca.

Hai người lên lưng con tuấn mã rời khỏi cánh rừng già, nhắm thị trấn trước mặt phi nhanh...

Chương 26: Tuyệt Đại Mỹ Nhân

Một thớt bạch mã trên lưng chở một thiếu nữ áo xanh từ phía trước mặt người ngựa Phùng Phá Thạch phi tới như bay.

Hình như ả thiếu nữ áo xanh kia đang có chuyện gì rất khẩn cấp, cần phải đến mục tiêu trong một thời gian ngắn.

Thớt ngựa chở thiếu nữ áo xanh nhắm người ngựa của Phùng Phá Thạch lao tới.

Trông thấy ả thiếu nữ áo xanh phóng ngựa chạy như điên, bất kể trước mặt có người, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- "Ả này, luôn cả con bạch mã nổi cơn điên nên mới chạy loạn như thế. Nếu ta không tránh hai con ngựa sẽ đụng đầu nhau gãy cổ chết tức khắc."

Nghĩ vậy, Phùng Phá Thạch lách con hùng mã sang phía phải dừng lại bên đường, chờ thớt ngựa bạch lao tới.

Thớt ngựa bạch phi tới chạy ào qua. Phùng Phá Thạch nhận ra đó là một thiếu nữ xinh đẹp, không có vẻ gì là điên loạn cả.

Thớt ngựa bạch vừa chạy ngang qua Phùng Phá Thạch, ả thiếu nữ áo xanh liếc nhìn chàng bỗng bật kêu :

- Đúng rồi!

Ả ghìm sợi dây cương dừng phắt con bạch mã lại ngắm nghía Phùng Phá Thạch phút giây.

Ả hỏi :

- Công tử có phải là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó hay không?

Nghe thiếu nữ lạ mặt đột ngột hỏi tên mình, Phùng Phá Thạch sinh nghi hoặc.

Nhưng chàng đã gật đầu :

- Đúng không sai! Ta chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đây.

Chàng hỏi ả thiếu nữ áo xanh :

- Cô nương hỏi tại hạ có chuyện gì không?

Ả thiếu nữ áo xanh đang nhìn gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch một cách say sưa đắm đuối, nghe chàng hỏi giật mình tỉnh mộng :

- Nếu không có chuyện gì, tiện nữ đâu có tìm công tử làm chi chứ?

Ả cười khúc khích...

Phùng Phá Thạch kinh ngạc nheo mắt :

- Cô nương là ai? Cô nương đi tìm tại hạ có chuyện gì, hãy nói cho tại hạ được rõ.

Thiếu nữ áo xanh vẫn với giọng tình tứ :

- Tiểu thư của tiện nữ nghe bọn giang hồ đồn đãi võ công của Phùng công tử rất cao cường. Tiểu thư sai bảo tiện nữ đi tìm công tử thỉnh mời tới tệ lâu đấu một chiêu phân tài cao thấp.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm :

- "Vị tiểu thư này là ai? Sao tự nhiên lại sai nữ tỳ đi tìm ta đòi đấu một chiêu giống như lão độc vật Độc Trùng đạo sĩ đã từng đấu nhãn lực với ta. Lão đã sử dụng bầy "Cổ độc vô hình" xâm nhập vào đục khoét tạng phủ ta suýt phải vong mạng. Vị tiểu thư này chắc cũng có tà thuật gì mới dám đấu với ta một chiêu như vậy. Ta cần phải hỏi để biết vị tiểu thư kia là ai".

Chàng hỏi thiếu nữ áo xanh :

- Tiểu thư của cô nương mỹ hiệu là gì, sao lại đòi đấu một chiêu với tại hạ?

Thiếu nữ áo xanh thần bí :

- Tiểu thư của tiểu nữ có dặn đừng nói tên họ tiểu thư trước, hãy thỉnh mời Phùng công tử tới tệ lâu, chừng đó công tử sẽ biết tiểu thư là ai.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh dị, nghĩ thầm :

- "Lạ thật! Tại sao vị tiểu thư kia lại giấu ta tên họ, lại đòi ta phải tới đó đấu một chiêu rồi mới cho biết ả là ai. Ta có nên tới đó hay không?"

Ngẫm nghĩ một lúc, chàng lắc đầu :

- Bình sinh tại hạ không muốn giao đấu với nữ nhân phân tài cao thấp. Trừ phi nữ nhân đó là một

kẻ thù không đội trời chung, bắt buộc tại hạ phải giao tranh. Cô nương hãy trở về nói lại với tiểu thư hãy tha thứ cho cái tội bất kính của tại hạ.

Thiếu nữ áo xanh cười chế giễu :

- Tiểu thư của tiểu nữ nói nếu Phùng công tử từ chối không chịu tới tệ lầu đấu một chiêu với tiểu thư, kể như công tử đã thua trận, sau đó tiểu thư sẽ tuyên cáo ra chốn giang hồ nói cho quần hùng hắc bạch biết công tử chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, chỉ cậy có cây kiếm quái dị dọa dẫm mọi người, ngoài ra chẳng có tài năng chi cả.

Ả lại cười khúc khích, giọng cười nhạo báng, chê bai Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nổi giận, quắc mắt nhìn ả thiếu nữ áo xanh, chàng dằn mạnh giọng :

- Lời nói của cô nương có đúng là lời nói của vị tiểu thư nào đó hay không?

Thiếu nữ áo xanh nín cười, nghiêm sắc mặt :

- Tiểu thư của tiểu nữ dặn thế nào tiểu nữ nói lại với Phùng công tử đúng như vậy, tiểu nữ nói đối với công tử có ích lợi gì đâu.

Ả thêm :

- Tiểu thư các tiểu nữ đã tiên liệu trước rồi. Tiểu thư bảo nhất định Phùng công tử sẽ chối từ vì sợ thua tiểu thư sẽ mất thể diện, nên tìm cách tránh trước trận đấu với tiểu thư là thượng sách.

Không còn dằn nổi cơn thịnh nộ nữa, Phùng Phá Thạch trợn mắt lớn tiếng :

- Được rồi, tại hạ bằng lòng tới quý lầu đấu một chiêu với vị tiểu thư, để cho nàng biết tại hạ không phải là một tên hữu danh vô thực như lời cô nương nói.

Chàng hậm hực :

- Chẳng hiểu tiểu thư của cô nương xinh đẹp như tiên giáng phàm hay xấu như quỷ dạ xoa, lại dám dùng những lời cao ngạo kiêu kỳ như vậy.

Ả thiếu nữ áo xanh quả quyết :

- Tiểu nữ dám quả quyết với Phùng công tử, tiểu thư của tiểu nữ là một trang mỹ nhân sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, là Đệ nhất mỹ nhân trong các mỹ nhân đương thời. Bất cứ ai nhìn qua tiểu thư cũng phải hồn phi phách tán, rụng rời cả tay chân, chứ không phải xấu như quỷ dạ xoa như lời của công tử vừa nói đâu. chí như công tử vừa thấy mặt tiểu thư cũng phải ngất xỉu liền tại chỗ.

Nghe mấy lời của thiếu nữ áo xanh, Phùng Phá Thạch động tính hiếu kỳ, muốn biết mặt vị tiểu thư vô danh kia như thế nào, ả lại khen đến thế.

Chàng gật đầu :

- Được rồi, cô nương hãy đưa tại hạ tới quí lầu, xem có đúng như lời cô nương vừa nói hay không!

Thiếu nữ áo xanh kín đáo nở một nụ cười thần bí, giục ngựa chạy mau.

Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy theo phía sau lưng ả thiếu nữ áo xanh.

Trong lòng chàng vô cùng bực tức, chẳng hiểu tiểu thư kia là ai, công lực cao thâm tới mức độ nào lại dám khinh miệt chàng một cách thậm tệ như thế.

Chàng nhất quyết phải gặp nàng một là xem nàng có phải là một trang tuyệt thế mỹ nhân có sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành như lời ả thiếu nữ áo xanh vừa nói hay không, hai là chàng sẽ đấu một chiêu đánh bại nàng, cho nàng biết công lực của chàng sau này không còn đại ngôn nữa.

Hai thớt ngựa đi khoảng chừng trên ba mươi dặm, tới cánh rừng già có con đường mòn nhỏ, thiếu nữ áo xanh quay lại :

- Phùng công tử theo tiểu nữ vào con đường này, chẳng bao lâu sẽ đến nơi.

Thiếu nữ áo xanh rẽ ngựa vào con đường mòn. Phùng Phá Thạch lẳng lặng theo phía sau.

Vào trong con đường mòn chừng năm sáu dặm, trước mắt Phùng Phá Thạch hiện ra một lầu hồng xinh xắn giữa khoảng rừng nhỏ dày đặc cây tùng xanh mướt.

Thiếu nữ áo xanh ngoảnh mặt lại :

- Tới rồi, Phùng công tử hãy chuẩn bị.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Tại hạ đã sẵn sàng.

Hai người giục ngựa chạy tới lầu hồng cùng dừng lại.

Thiếu nữ áo xanh nhảy xuống lưng ngựa nhìn Phùng Phá Thạch vẫn với nụ cười thần bí.

- Phùng công tử hãy xuống ngựa đi theo tiểu nữ vào gặp tiểu thư.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn lầu hồng khẽ nhủ thầm :

- "Ta trông qua lầu hồng này chỉ là một khuê các của các vị tiểu thư kim chi ngọc điệp, hoặc các bậc vương phi quyền quý cao sang, không có vẻ gì có thể gọi chủ nhân là một cao thủ võ lâm, tại sao dám nói chỉ đấu với ta một của là đã thắng?"

Trong lòng nghi hoặc, Phùng Phá Thạch nhảy xuống lưng ngựa, đi theo thiếu nữ áo xanh thoăn thoắt gót sen phía trước tiến vào lầu hồng.

Phía trong lầu hồng màn hồng trướng tía, bàn ghế làm bằng loại cổ mộc chạm trỗ tinh vi, giát vàng cẩn ngọc óng ánh, đúng là một lầu vàng của các bậc vương phi.

Phút giây tới một gian phòng rộng lớn màu hồng, màu xanh trướng tía, cánh cửa đang mở rộng.

Thiếu nữ áo xanh dừng lại, trỏ tay vào :

- Tiểu thư của tiểu nữ đang chờ Phùng công tử ở trong phòng này. Công tử hãy vào đi.

Nói xong, thiếu nữ áo xanh thoăn thoắt bước đi ra ngoài.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc nhũ thầm :

- Lạ thật, ta xem qua nơi đây là khuê các của vị vương phi hoặc của tiểu thư trâm anh đài các nào, sao lại có người đòi đấu với ta một chiêu nhỉ?

Lòng nghi hoặc, Phùng Phá Thạch tới đứng trước cửa, đưa mắt nhìn vào trong phòng.

Trong phòng, một nữ nhân vận y phục màu hồng ngồi trên chiếc ghế giát vàng cẩn ngọc, quay lưng ra ngoài nên Phùng Phá Thạch chưa nhận ra gương mặt.

Nhưng dù chưa trông thấy mặt nữ nhân, chỉ nhìn qua hình dáng yêu kiều mỹ lệ phía sau, cũng đủ rõ đó là một trang mỹ nhân tuyệt sắc.

Và một trang mỹ nhân yêu kiều tuyệt sắc như thế làm sao đấu võ công với chàng được.

Bất giác Phùng Phá Thạch bâng khuâng.

Chàng quay lại định hỏi thiếu nữ áo xanh thì ả đã biến mất dạng rồi.

Phía trong không hiểu đã biết có người tới đứng trước cửa phòng hay không, nữ nhân áo hồng vẫn chưa động tịnh. Nàng đang cầm quyển cổ thư gì đó.

Không còn nhẫn nại nổi nữa, Phùng Phá Thạch mạnh dạn dấn bước vào phòng.

Chàng tới gần, nhưng nữ nhân vẫn ngồi bất động đọc quyển cổ thư.

Phùng Phá Thạch hắng giọng lớn tiếng :

- Xin được hỏi...

Bấy giờ nữ nhân áo hồng mới từ từ quay mặt lại...

Phùng Phá Thạch nhìn nữ nhân.

Nữ nhân nhìn Phùng Phá Thạch.

Bất giác, cả Phùng Phá Thạch và nữ nhân cùng giật mình, bốn mắt gắn chặt vào nhau như viên nam châm chạm vào khối sắt.

Phùng Phá Thạch rúng động cả trái tim, quả đúng như lời ả thiếu nữ áo xanh đã nói.

Nữ nhân là một thiếu nữ tuổi trạc mười sáu, mười bảy. Xinh đẹp như một nàng tiên giáng phàm. Mặt ngọc, mày thanh, má hồng, đôi môi anh đào hé nhụy, ánh mắt long lanh như làn thu thủy. Ánh mắt chứa đựng cả một trời tình, đánh đắm hồn người ngụp lặn muôn lượn sóng yêu thương.

Sắc đẹp của thiếu nữ áo hồng dù cho Tây Thi tái thế, Chiêu Quân có hiện sinh, Dương quí phi có sống lại hãy còn kém xa nàng một bậc.

Phùng Phá Thạch nghe trái tim đập loạn, mặt đỏ bừng bừng, tay chân tê dại, hồn lên chơi vơi, ánh mắt chìm trong ánh mắt của nàng.

Chàng không ngờ nàng xinh đẹp đến thế, nếu đem so sánh với Lâm Phùng Chân thì nàng là vầng trăng sáng tỏ bên cạnh một vì sao le lói.

Phùng Phá Thạch chôn chân tại chỗ, ánh mắt vẫn gắn chặt vào đôi mắt như thu gom cả trời tình của thiếu nữ áo hồng.

Chương 27: Tình Bất Phân Ly

Chàng chết sững.

Kinh ngạc nhìn Phùng Phá Thạch một lúc thật lâu, chợt thiếu nữ áo hồng lấy một cây ngọc địch trắng như tuyệt ra, kề lên đôi môi anh đào.

Ngọc địch trỗi lên, âm thanh du dương huyền hoặc như đưa hồn người vào cõi mộng.

Âm thanh ngọc địch làm cho Phùng Phá Thạch mơ hồ thần trí, tiêu tan cả nghị lực, tản mát cả tâm thần.

Ngọc địch trỗi sang giọng khác.

Ấm thanh cao vút tận tầng mây, ào ào như trận giông mưa, khiến cho máu huyết trong người Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục, cơ thể căng trào.

Ngọc địch lại chuyển sang giọng khác, âm thanh dìu dặt đưa hồn người lạc vào cõi cực lạc thần tiên.

Đột nhiên Phùng Phá Thạch nghe ngọn lửa dục tình bốc cháy rừng rực ở trong tim, cơn thèm khác ái ân dâng lên cùng tột, không còn cách nào chịu đựng nổi nữa.

Phùng Phá Thạch kêu thầm :

- "Quả thật lạ lùng, ta không thể nào cưỡng lại được nữa rồi... ta đành mạo phạm..."

Phùng Phá Thạch bước tới sát bên thiếu nữ áo hồng.

Nàng vẫn chúm đôi môi anh đào thổi ngọc địch làm như chưa hay biết gì cả.

Không còn dằn nén nổi cơn dục vọng, Phùng Phá Thạch ôm lấy thiếu nữ áo hồng hôn một nụ dài.

Chát!

Thiếu nữ áo hồng buông ngọc địch, tát vào mặt Phùng Phá Thạch một cái tát như trời giáng.

Phùng Phá Thạch lảo đảo, thối lui hai bước. Lạ thay cái tát của thiếu nữ áo hồng không làm cho

chàng dịu lại cơn dục vọng mà lại càng gia tăng nhiệt độ hơn trước bội phần.

Nhiệt độ càng tăng, ngọn lửa dục tình càng cháy mãnh liệt. Phùng Phá Thạch lao tới ôm ghì lấy thân hình kiều diễm của thiếu nữ áo hồng, đặt một nụ hôn dài bất tận.

Chát!

Thiếu nữ áo hồng giở ngọn ngọc chưởng tát vào má bên phải của Phùng Phá Thạch.

Nặng như chiếc búa đồng.

Phùng Phá Thạch loạng choạng tháo lui ba bốn bước, dục tình không giảm bớt lại càng gia tăng dữ dội. Ánh mắt chàng đỏ rực tợ lửa hồng nhìn nàng.

Thiếu nữ áo hồng mặc không sắc giận, nhìn Phùng Phá Thạch cất giọng trong như rót ngọc :

- Phùng Phá Thạch, ngươi đã thua ta hai chiêu rồi ngươi có biết chưa?

Ánh mắt Phùng Phá Thạch dán chặt vào hai quả đồi của thiếu nữ áo hồng.

- Ta thua nàng hai chiêu?

Thiếu nữ áo hồng gật đầu :

- Đúng vậy!

Phùng Phá Thạch ngơ ngác :

- Ta và nàng chưa hề giao đấu với nhau trận nào, ta thua nàng hai chiêu gì?

Thiếu nữ áo hồng cười khúc khích :

- Ngốc ơi! Ta tát ngươi hai cái ngươi không đỡ nổi, để má bên phải tím bầm như thế kia, không phải ngươi đã thua ta hai chiêu rồi hay sao?

Phùng Phá Thạch sửng sốt nhưng lại chợt bật lên cười khanh khách :

- Đúng, đúng, ta thua nàng hai cái tát tay, xem như đã thua nàng hai chiêu. Nhưng ta cũng thắng nàng hai chiêu.

Thiếu nữ áo hồng ngạc nhiên :

- Ta thua ngươi hai chiêu gì?

- Ta ôm thân ngọc của nàng hai lần, hôn hai nụ thần tiên nàng không kháng cự nổi.

Như vậy không phải ta đã thắng nàng hai chiêu hay sao chứ?

Thiếu nữ áo hồng hừ một tiếng, toan cúi xuống nhặt cây ngọc địch.

Nhanh như chớp, Phùng Phá Thạch lợi dụng lúc thiếu nữ áo hồng vừa cúi xuống, phóng tới ôm chặt lấy nàng khoá cứng hai tay, đôi môi chàng gắn chặt vào đôi môi anh đào của nàng, Thiếu nữ áo hồng chỉ vẩy vùng được vài cái, thân mình mềm nhũn, mặc cho Phùng Phá Thạch nắn nót hai quả đào tiên.

Cơ thể thiếu nữ áo hồng căng cứng, da thịt nóng bừng, khép kín đôi mi lại. Thân hình kiều diễm run rẩy khi bàn tay của Phùng Phá Thạch lần mò xuống động tiên.

Thấy thiếu nữ áo hồng không còn chống cự nổi nữa, Phùng Phá Thạch bế nàng đem đặt nằm trên chiếc giường tam bảo.

Soạt một tiếng.

Một pho tượng nữ thần bằng tuyết tuyệt vời xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Lập tức một trận tình bão táp diễn ra trên chiếc giường tam bảo giữa đôi nam nữ đang rừng rực lửa tình...

Chẳng biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc, sóng gió đã im đi, thiếu nữ vẫn nằm im, hai mắt vẫn còn nhắm như còn chơi vơi bên thế giới nào vậy.

Một lúc nữa, Phùng Phá Thạch trở lại bình thường, đỡ thiếu nữ lên cùng tươm tất lại xiêm y.

Thiếu nữ áo hồng nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt ân tình, thay đổi cách xưng hô :

- Phùng ca ca, hãy nghe muội muội hỏi...

Phùng Phá Thạch ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng :

- Muội hỏi gì?

Thiếu nữ thở nhẹ, thoảng mùi hương kỳ diệu phất qua mũi làm Phùng Phá Thạch ngất ngây, đắm đuối. Nàng cất giọng trong như rót ngọc :

- Muội muội biết có phải Phùng ca ca trên đường đi tìm Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương hay không?

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên chưa hiểu tại sao thiếu nữ áo hồng lại hỏi chàng chuyện đó.

Nhưng chàng vẫn gật đầu :

- Đúng vậy, huynh đang đi tìm Tổng đàn Quần Thư hội để gặp ả Ngọc Địch tiên nga đây.

Thiếu nữ áo hồng hỏi tiếp :

- Phùng ca ca đi tìm Ngọc Địch tiên nga để báo thù cho Phùng tiền bối phải không?

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Phải, huynh đang đi tìm ả nữ ma đầu Ngọc Địch tiên nga, giết ả báo thù cho phụ thân, bởi vì ả đã cùng năm bang hội hợp cùng lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đến tàn sát bọn gia nhân Phùng Sơn bảo, sát hại phụ thân của huynh, nên huynh phải đòi lại nợ máu trên thân mình của ả.

Thiếu nữ áo hồng nở nụ cười thần bí :

- Phùng ca ca có biết hiện giờ Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương ở đâu không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Huynh chưa tìm được sào huyệt Tổng đàn Quần Thư hội. Huynh đang đi tìm ả ma đầu đó đây.

- Phùng ca ca đừng đi tìm ả Ngọc Địch tiên nga làm chi vô ích.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc, trố mắt nhìn thiếu nữ áo hồng vì không hiểu tại sao nàng lại bảo chàng đừng đi tìm kiếm kẻ thù làm chi vô ích.

Chàng hỏi nàng :

- Hiền muội, tại sao hiền muội bảo huynh đừng đi tìm ả nữ ma đầu Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương?

Thiếu nữ áo hồng cười khúc khích :

- Chỉ vì ả nữ ma đầu Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương đang ngồi trong lòng Phùng ca ca, vậy ca ca đi tìm làm chi nữa chứ?

Phùng Phá Thạch kinh hãi trợn trừng đôi mắt nhìn thiếu nữ áo hồng như người vừa lạc vào khoảng hư không.

Giây phút, chàng run giọng :

- Muội là Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương?

Thiếu nữ áo hồng gật mạnh đầu :

- Chứ còn là ai nữa. muội chính là Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Phùng ca ca hãy tin đó là sự thật.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh hoàng, bởi chàng không thể nào ngờ được thiếu nữ áo hồng lại chính là Ngọc Địch tiên nga.

Ngọc Địch tiên nga cất tiếng trong như rót ngọc :

- Phùng ca ca đã biết muội là ai rồi, bây giờ ca ca có thể giết muội được không?

Phùng Phá Thạch ngẫn ngơ như người vừa mất hồn, rời khỏi Ngọc Địch tiên nga chỉ nhìn nàng mà chẳng có lời nào.

Chàng giết nàng được sao?

Chàng đã yêu nàng thực lòng và đã ân ái cùng nàng, làm thế nào chàng động thủ nổi.

Nhưng nếu chàng không giết nàng, chàng sẽ mang lấy cái tội bất hiếu với thân phụ.

Phùng Phá Thạch ngồi trơ ra như một pho tượng.

Không nghe Phùng Phá Thạch đáp lời, Ngọc Địch tiên nga lặp lại :

- Sao Phùng ca ca không nói? Ca ca hãy nói đi, giữa ca ca và muội hiện nay kể như đã là tình nghĩa phu thê rồi. Ca ca có giết muội được không?

Phùng Phá Thạch ấp úng :

- Huynh...

Rồi chàng lại im đi không biết nói với nàng như thế nào cho ổn thỏa.

Ngọc Địch tiên nga nói :

- Phùng ca ca có biết hay không? Vừa rồi muội muốn giết ca ca là một chuyện hết sức dễ dàng. Trong khi muội trỗi chiêu Tình xuân khúc ca ca đã mất hồn, không còn chủ định được gì nữa, dục tình lại đốt cháy trong tim. Ca ca không cưỡng nổi đã chiếm đoạt muội. Nếu lúc đó muội lại xuất chiêu Chiêu hồn khúc, tức khắc ca ca sẽ trở thành một kẻ si si dại dại, muội bảo gì ca ca cũng phải nghe, muội muốn giết ca ca lúc nào mà không được.

Cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới mở được lời :

- Thế sao Thương muội không giết huynh.

Ngọc Địch tiên nga đáp :

- Phùng ca ca chưa hiểu ư? Muội không giết ca ca được chỉ vì vừa trông thấy mặt ca ca muội đã yêu ca ca rồi, muội đâu thể nhẫn tâm giết người muội thương yêu.

Phùng Phá Thạch mở tròn đôi mắt :

- Thương muội thương huynh thật lòng phải không?

Ngọc Địch tiên nga gật đầu :

- Phùng ca ca lẩn thẩn rồi, nếu muội không thực lòng yêu thương ca ca, muội đâu để mặc tình cho ca ca chiếm đoạt muội như vậy, ca ca chưa hiểu điều đó ư?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Huynh hiểu rồi, chính huynh cũng đã thực lòng yêu thương muội chứ không phải vì chiêu Tình xuân khúc của chiếc ngọc địch đã làm cho huynh mất hồn đâu. Giá nếu không có âm thanh mê hoặc ấy, huynh vẫn ôm lấy muội trong vòng tay và mọi việc vẫn diễn ra như vừa rồi.

Chàng chợt thở dài :

- Nhưng có một điều khó khăn cho huynh, huynh không hiểu phải hành động thế nào cho ổn.

Ngọc Địch tiên nga nhìn Phùng Phá Thạch dò xét :

- Điều gì khó khăn, Phùng ca ca hãy nói cho muội nghe xem muội có cách nào góp ý với ca ca hay không.

Phùng Phá Thạch buồn buồn :

- Điều khó khăn cho huynh là nếu huynh không giết Thương muội, huynh sẽ đắc tội với phụ thân, còn mặt mũi nào ngó phụ thân nơi suối vàng.

Ngọc Địch tiên nga lắc đầu :

- Phùng ca ca đã lầm rồi, giữa Quần Thư hội và Phùng Sơn bảo xưa nay đâu có oán thù, vả lại muội muội cũng đâu có giết Phùng tiền bối để ca ca thắc mắc về chuyện không giết muội sẽ mang tội bất hiếu với phụ thân.

- Nếu giữa Quần Thư hội và Phùng Sơn bảo không thù hận, tại sao quý hội lại vâng theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng năm bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội, Kỳ Môn bang và Hồng Loan cung tàn sát gia nhân của huynh, lại còn giết phụ thân huynh nữa?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bình thản :

- Phùng ca ca lại sai lầm nữa rồi. Ca ca chưa hiểu sao?

Phùng Phá Thạch nhíu cặp mày lưỡi kiếm :

- Huynh lại sai lầm điều gì, Thương muội hãy nói rõ cho huynh nghe.

- Phùng ca ca có hai điểm sai lầm. Một là ca ca chưa hiểu lão Xích Phát Đại Ma Tôn dùng quỷ kế Tá nhân chi thủ, hai là tiểu muội chưa từng nhúng tay vào máu trong trận tàn sát chúng môn đồ Phùng Sơn bảo, giết chết Phùng tiền bối như ca ca vừa nói.

- Thương muội hãy nói rõ ràng hơn, huynh chưa được hiểu.

- Tập đoàn Thần Đạo giáo của lão Xích Phát Đại Ma Tôn đang khống chế tất cả hai đạo hắc bạch luôn cả ngũ đại môn phái trên chốn giang hồ. Lão ra lệnh cho tất cả các môn phái, bang hội phải hổ trợ cho lão trong các trận đánh phá các nơi, nếu môn phái nào bất tuân lệnh sẽ bị lão tiêu diệt. Các bang hội chỉ vì sự an toàn của môn phái mình, bắt buộc phải tuân theo lệnh của lão, nhưng trong thâm tâm họ đều bất phục.

Mưu đồ của lão là lôi cuốn tất cả võ lâm theo lão tạo một thế lực hùng mạnh, sau cùng chiếm lấy ngôi vị bá chủ võ lâm, tha hồ tác oai tác quái. Đó là điều thứ nhất Phùng ca ca chua hiểu tình thế võ lâm hiện nay.

Phùng Phá Thạch gật gù :

- Còn điều thứ hai?

- Điều thứ hai là tiểu muội không hề can dự vào trận thảm sát Phùng Sơn bảo, Phùng ca ca có biết được điều này hay không?

- Thương muội đã nói nếu môn phái, bang hội nào bất tuân lệnh, lão Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ tiêu diệt. Chẳng lẽ Thương muội dám cãi lệnh lão?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương chậm rãi :

- Ngày lão Xích Phát Đại Ma Tôn gửi tối hậu thư tới Quần Thư hội bắt buộc phải tham dự vào trận đánh phá Phùng Sơn bảo, sư mẫu của tiểu muội còn giữ chức Hội chủ.

Nhưng trước khi lên đường, sư mẫu nói với muội là sư mẫu tới đó cho có mặt, sẽ không nhúng tay vào máu. Sư mẫu của muội đã qui tiên được hơn một năm rồi, muội thay sư mẫu giữ chức Hội chủ, muội chưa tường gặp lão Xích Phát Đại Ma Tôn một lần nào, cũng chưa hề phục tùng lão. Muội đang trù tính kế hoạch chống lại lão trong những tháng ngày sắp tới, bởi muội không thể làm thân khuyển mã cho lão sai khiến. Phùng ca ca hãy hiểu cho lòng muội, đừng sát hại những kẻ vô can.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên :

- Những lời của Thương muội có đúng với sự thực hay không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương gật mạnh đầu :

- Tiểu muội đã yêu Phùng ca ca, có lẽ nào muội lại dám nói dối với Phùng ca ca cho tổn thương tình nghĩa sau này.

Nàng tiếp :

- Tiểu muội xin nhắc lại với Phùng ca ca một lần nữa. hiện nay các môn phái, các bang hội trên khắp giang hồ thảy đều nằm trong bàn tay của lão Xích Phát Đại Ma Tôn. Dưới quyền sai khiến của lão, còn ca ca chính là cái đích nhắm của lão. Trong tương lai, lão sẽ bày ra quỷ kế giết hại ca ca.

Phùng Phá Thạch phăng tới :

- Lão Xích Phát Đại Ma Tôn định dùng quỷ kế gì giết huynh, Thương muội có biết hay không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương khẽ gật :

- Tất nhiên là tiểu muội phải biết. Lão Xích Phát Đại Ma Tôn tìm cách ly gián Phùng ca ca và bọn cao thủ hắc, bạch, luôn cả ngũ đại môn phái trên giang hồ. Bằng cách tạo cho ca ca có nhiều người oán thù thổi phồng ca ca là một tiểu huyết thần khủng bố, máu tanh cho mọi người kinh sợ ca ca, thảy đều muốn trừ khử ca ca bằng mọi cách.

Phùng Phá Thạch bật thốt :

- Thế ư?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nói tiếp :

- Tiểu muội chợt nhớ ra một điều nữa, điều này vô cùng nguy hiểm cho Phùng ca ca.

Ca ca hãy hết sức đề phòng.

Phùng Phá Thạch hỏi dồn :

- Điều gì nguy hiểm, Thương muội hãy nói mau!

- Ngoài chuyện lão Xích Phát Đại Ma Tôn biến Phùng ca ca thành một tiểu huyết thần khủng bố, máu tanh cho bọn giang hồ muốn giết ca ca, lão còn tung ra cái tin hiện nay pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang ở trong mình ca ca, để bọn võ lâm vì tham vọng truy lùng ca ca khắp mọi nơi. Lão vừa mật sai sứ giả tới các đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Thanh Thành, Côn Luân và Nga Mi nói chuyện này và lập liên minh gọi là Liên minh diệt trừ tiểu huyết thần. Bọn họ sẽ chọn một nơi nào đó làm đấu trường, tìm cách dẫn dụ ca ca tới sẽ hợp công đánh nhau với ca ca, chờ đến lúc hai bên đều tổn thất nặng nề, lão sẽ xuất hiện chiếm đoạt pho bí kíp theo quỷ kế Cò ngao tranh giành, ngư ông đắc lợi. Muội khuyên ca ca nếu gặp thư mời đừng đến đó, sẽ trúng vào quỷ kế của lão. Bởi lúc đó ca ca sẽ rơi vào cái cảnh mãnh hổ nan địch quần hồ. Bọn họ có cả ngàn cao thủ, làm thế nào ca ca đương cự nổi. Đồng thời từ nay ca ca phải hết sức thận trọng trong chuyện đi tìm thù các bang hội còn lại. Hãy nên dùng lượng khoan hồng với họ hơn là tạo ra những trận tàn sát như thời gian qua.

Phùng Phá Thạch cảm kích :

- Những lời vàng ngọc của Thương muội huynh sẽ ghi khắc vào tâm. Huynh sẽ thận trọng trong việc đi tìm thù rửa hận. Huynh sẽ tránh né không va chạm với ngũ đại môn phái nhưng nếu họ cứ mãi cúi đầu tuân theo lệnh của lão Xích Phát Đại Ma Tôn và còn tham vọng chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đẩy huynh vào con đường cùng, bắt buộc huynh phải phản ứng bằng võ công, mặc cho hậu quả ra sao cũng được.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt ân tình đắm đuối :

- Còn về chuyện hôm nay, dù Phùng ca ca đã chiếm lấy tiết trinh của tiểu muội, kể như đã là tình nghĩa phu thê, nhưng nếu ca ca chỉ là con bướm hút nhụy hoa rồi thôi, muội cũng cam đành sống cô độc cho đến trọn đời, không hề trách cứ ca ca đâu.

Dứt câu, giọt lệ trào ra thánh thót xuống hai gò má.

Phùng Phá Thạch sửng sốt nhìn Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương. Chàng không ngờ nàng yêu thương chàng một cách chân thành, thiết tha đến thế. Và chàng cũng đã yêu thương nàng trong phút giây gặp gỡ ban đầu.

Tình không thể kháng cự, trước một trang đệ nhất tuyệt đại mỹ nhân, Phùng Phá Thạch bật thốt :

- Thương muội... huynh đã yêu muội.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương sửng sốt nhìn Phùng Phá Thạch qua giọt lệ đầm đìa.

Giọng nàng như trong giấc mơ :

- Phùng ca ca nói thật?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu :

- Huynh không hề giả dối với Thương muội. Huynh đã thương yêu muội từ phút đầu gặp gỡ.

- Phùng ca ca...

Nàng lao vào lòng Phùng Phá Thạch giọt lệ sung sướng trào ra.

Phùng Phá Thạch ôm chặt lấy thân hình kiều diễm của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, khẽ nói :

- Thương muội, huynh yêu muội bằng cả trái tim huynh...

Chàng khe khẽ giọng :

- Thương muội hãy an tâm, huynh thực lòng yêu thương muội không hề dối trá. Dù bất cứ cảnh ngộ nào, trở ngại nào, trong đời huynh sẽ không quên được ân tình của muội đối với huynh.

Nhưng chợt nhớ tới Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân, bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài.

Đối với Tạ Ánh Đào, là vị hôn thê, với Lâm Phùng Chân là lời hứa hẹn, giờ chàng lại yêu thương Ngọc Địch tiên nga bằng cả trái tim, bất khả phân ly, sau này chàng sẽ phải xử sự thế nào cho vẹn cả đôi đường.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nghe Phùng Phá Thạch thở dài, day đầu nhìn chàng :

- Phùng ca ca làm sao vậy? Ca ca đang có điều gì uẩn khúc trong lòng?

Phùng Phá Thạch lắc đầu, khéo léo :

- Thương muội chớ nên hiểu lầm. Huynh đang nghĩ tới việc ngày mai.

Giọng nói của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương êm đềm như tiếng suối reo :

- Chuyện ngày mai như thế nào Phùng ca ca có thể nói cho tiểu muội nghe được không?

Vì tự hiểu không thể phân ly Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương được, Phùng Phá Thạch tìm lời nói dối :

- Huynh đang lo ngại trên đường thực thi sứ mạng tìm thù rửa hận của huynh từ nay vô cùng khó khăn, nguy hiểm. Kẻ thù quá đông đảo, công lực lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ kia lại

cao thâm vô lượng, hai đạo hắc bạch võ lâm, luôn cả ngũ đại môn phái đang muốn tiêu diệt huynh để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Nếu chẳng may huynh có điều gì bất hạnh...

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bật dậy la lên :

- Phùng ca ca đừng nói gở. Ca ca không thể chết, nếu ca ca chết, muội sẽ tự quyết.

Một mình muội không thể sống trên cõi đời này. Ca ca hiểu lòng muội rồi chứ?

Lời nàng ngọt ngào như dòng suối mát khiến cho Phùng Phá Thạch xúc động cả tâm hồn.

Chàng dỗ dành :

- Huynh đã hiểu rõ tấm lòng của Thương muội. Vì yêu thương muội huynh nghĩ tới chuyện mai sau, nhưng thôi, chúng ta hãy tạm gác qua chuyện phiền muộn đó cho muội được an lòng.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Thương muội, lầu hồng này có phải là Tổng đàn Quần Thư hội không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương cười khúc khích :

- Phùng ca ca lại lẩn thẩn nữa rồi. lầu hồng này là khuê các của tiểu muội nghỉ ngơi, làm sao lại là Tổng đàn của Quần Thư hội được. Tổng đàn Quần Thư hội ở cách đây chừng bảy mươi dặm, muội là Hội chủ, ngoài ra còn có ba vị sư mẫu tên là Hoa Thanh Thanh, Hoa Xuân Xuân và Hoa Cúc Cúc. Chị em hợp lại lập thành Quần Thư hội, ca ca hiểu rồi chứ?

Phùng Phá Thạch bật cười khanh khách :

- Mấy các tên nghe hay hay, nhưng còn thiếu một cái tên nữa thì mới đủ.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương ngạc nhiên :

- Một tên gì mới đủ?

Phùng Phá Thạch trêu :

- Hoa Yêu Yêu!

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bẹo má Phùng Phá Thạch cười khúc khích :

- Phùng ca ca nói đùa rồi. Cái tên gì mà Hoa Yêu Yêu!

Phùng Phá Thạch trêu già :

- Thương muội chưa rõ. Có Thương Thương mới có Yêu Yêu, cũng như vừa rồi...

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương đấm vào ngực Phùng Phá Thạch dỗi hờn :

- Phùng ca ca lại nói đùa nữa. Muội không chịu đâu.

Sực nhớ lại một chuyện, Phùng Phá Thạch buông Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương ra.

Chàng hỏi nàng :

- Thương muội có biết cho đến bao giờ lão Xích Phát Đại Ma Tôn phát thiệp mời ngũ đại môn phái và các cao thủ hắc bạch đạo thành lập liên minh kia không?

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nghiêm túc :

- Có lẽ cuối mùa thu này lão Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ phát thiệp mời ngũ đại môn phái và các cao thủ hắc bạch thành lập liên minh. Lão sẽ chọn một đấu trường dẫn dụ Phùng ca ca tới, hợp nhau vây hãm ca ca, tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Cứ theo ý muội, ca ca đừng tới đó là mọi sự sẽ an toàn.

Phùng Phá Thạch gật gù :

- Huynh xin nhớ ghi lời Thương muội, tới chừng đó huynh sẽ theo tình hình ứng biến.

Chàng lại hỏi :

- Thương muội có biết Tổng đàn Thần Đạo giáo ở nơi nào không?

- Tổng đàn Thần Đạo giáo ở trong dãy núi Quỉ đầu sơn, cách thị trấn Hàng Châu chừng hai trăm dặm về phía nam. Ca ca định tới đó hay sao?

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Huynh hỏi cho biết sào huyệt của lão Xích Phát Đại Ma Tôn, đợi sau khi huynh tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện thành hai chiêu vô địch rồi sẽ gặp lão. Hiện giờ huynh tới Hồng Loan cung gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ thiếp và Kỳ Môn bang của lão Lâm Kiến Chương đòi món nợ máu đã vay tại Phùng Sơn bảo.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương lo sợ :

- Phùng ca ca, theo ý muội hiện nay ca ca hãy tạm gác về chuyện tới Hồng Loan cung đòi nợ máu, vì công lực của ả này không kém lão Xích Phát Đại Ma Tôn bao nhiêu. Lại nữa ả còn có ma khí, mê hương và kịch độc. Chỉ sợ ca ca tới đó sẽ rơi vào cạm bẫy của ả. Ca ca hãy chờ bao giờ tìm được pho

bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện thành hai chiêu vô địch rồi sẽ đến gặp ả cũng chẳng muộn gì.

Ngẫm nghĩ phút giây, Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Điều này huynh sẽ nghĩ lại cẩn thận, nếu cần huynh sẽ nghe theo lời của Thương muội.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương hoan hỉ :

- Như vậy muội đã yên lòng. Bây giờ Phùng ca ca hãy ở lại đây với muội vài ngày rồi hãy lên đường có được không?

Phùng Phá Thạch hôn vào má Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương :

- Tất nhiên là được rồi. Muội xinh đẹp thế này, có bao giờ huynh muốn rời khỏi muội, chỉ vì mối huyết thù phải trả huynh mới phải tạm thời xa muội thôi.

Đến đây, Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương im lặng.

Ả thiếu nữ áo xanh xuất hiện, trên tay bưng một cái mâm có mấy món ăn bốc khói nghi ngút, bay mùi thơm ngào ngạt và một bình rượu đặt lên bàn.

Ả cúi đầu :

- Nô tỳ nấu mấy món ăn này rất vừa khẩu vị, xin tiểu thư và Phùng công tử dùng bửa.

Thiếu nữ áo xanh liếc mắt nhìn Phùng Phá Thạch nở một nụ cười ý nhị rồi lui gót.

Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương vừa ăn uống vừa chuyện trò về sự an nguy trên giang hồ, mãi đến khuya mới dắt tay nhau vào phòng nghỉ ngơi.

Chương 28: Chước Quỷ Mưu Thần

Dừng con hùng mã cách Tổng đàn Kỳ Môn bang chừng năm trượng, Phùng Phá Thạch nhảy xuống đất.

Đảo mắt nhìn trước sau không thấy một tên môn đồ nào, chàng lẩm bẩm :

- Ta đã đi qua năm trạm, không thấy một tên môn đồ nào canh gác. Tới đây cũng trống rỗng. Có phải lão Lâm Kiến Chương lại dùng quỷ kế như lão Thương Sư Ngươn trước đây không?

Phùng Phá Thạch ngẫm nghĩ phút giây rồi tiến tới cánh cổng Tổng đàn.

Đưa mắt nhìn vào phía trong cũng chẳng thấy một tên môn đồ nào, Phùng Phá Thạch do dự, chưa biết có nên tiến vào hay không.

Chợt một ả thiếu nữ áo xanh từ trong chạy ra.

Ả tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch chấp hai tay trước ngực cung kính :

- Đại nhân tiện nữ xin thỉnh mời Phùng công tử vào trong. Đại nhân chờ công tử đã lâu rồi.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, bởi chàng không hề gửi huyết hận thư cho Bang chủ Lâm Kiến Chương, không hề tiết lộ với ai, tại sao lão lại biết rõ hôm nay chàng tới đây mà sai ả nữ tỳ này chạy ra thỉnh mời chàng.

Và tại sao lão lại thỉnh mời khi chàng và lão là kẻ thù không đội trời chung.

Phùng Phá Thạch nhớ lại lần chàng tới Bạch Kỳ bang, Bang chủ Thương Sư Ngươn đã dùng kế Kim thiền thoát xác, rồi đặt sẵn một quả lôi oanh trong cỗ quan tài sơn đỏ, sai mười hai tên cao thủ hóa trang làm hòa thượng gõ mõ tụng kinh và lão Đại hộ pháp đứng chủ tang lễ phỉnh lừa chàng cạy nắp quan tài cho quả lôi oanh nổ, cũng may lúc đó chàng cấp trí sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" thoát hiểm, bằng chậm trễ chàng đã tan thây nát cốt rồi. bây giờ lão Lâm Kiến Chương bày quỷ kế gì lại không cho môn đồ canh gác nữa đây?

Ngẫm nghĩ thật nhanh, Phùng Phá Thạch quyết định :

- Mặc cho lão Lâm Kiến Chương sử dụng quỷ kế gì, ta cứ vào trong rồi tùy cơ ứng biến.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Cô nương đi trước, tại hạ sẽ theo sau.

Ả thiếu nữ áo xanh nghe Phùng Phá Thạch đáp ứng liền bước đi thoăn thoắt vào trong.

Đi theo phía sau ả thiếu nữ áo xanh, Phùng Phá Thạch dè dặt đảo mắt nhìn hai phía sân cỏ xem có gì khả nghi hay có người mai phục không.

Sắp đến bậc thềm phía ngoài cánh cửa tòa đại diện, lão nhân vận cẩm bào từ trên bước xuống đón rước Phùng Phá Thạch với nét mặt hân hoan.

Lão tươi cười nói :

- Lão phu là Bang chủ Lâm Kiến Chương và ái nữ chờ Phùng công tử đã lâu rồi, xin thỉnh mời chúng ta vào tệ điện, chúng ta có chuyện quan trọng cần đàm đạo với nhau.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc nhủ thầm :

- Lạ thật, ái nữ của lão là ai? Lão và ái nữ của lão muốn đàm đạo với ta chuyện gì?

Chàng hỏi :

- Ái nữ của các hạ là ai?

Phùng Phá Thạch dùng ngôi từ các hạ, không dùng từ ngươi đối với Bang chủ Lâm Kiến Chương vì chàng nhớ lại những lời dặn của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương bảo chàng hãy tự kiềm chế trên bước đường tìm thù rửa hận, và cũng vì muốn biết ái nữ của lão có liên hệ gì với chàng hay không.

Bang chủ Lâm Kiến Chương với giọng thân mật :

- Phùng công tử hãy vào trong sẽ biết ái nữ của lão là ai, thỉnh mời công tử theo lão phu.

Bang chủ Lâm Kiến Chương quay bước trở lên thềm tiến vào trong tòa đại điện.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Nghe qua giọng nói của lão hình như ái nữ của lão có quen thân với ta từ trước. Ta hãy vào đó xem sao?"

Phùng Phá Thạch bước lên bậc thềm, mạnh dạn tiến vào trong tòa đại điện.

Vừa đi, mắt chàng đảo nhìn chung quanh vận thính lực, nghe tiếng động cẩn mật đề phòng.

Chàng suýt chết vì quả lôi oanh trong cỗ quan tài bên Tổng đàn Bạch Kỳ bang do lão Thương Sư Ngươn bày quỷ kế Kim thiền thoát xác, giờ biết đâu lão Lâm Kiến Chương này cũng bày quỷ kế giết chàng.

Phía trong tòa đại điện, ngoài Bang chủ Lâm Kiến Chương ra không thấy một bóng người nào cả.

Trong lòng Phùng Phá Thạch vô cùng ngờ vực, bởi chàng hiểu phàm khi những nơi không có bố trí người phòng thủ, tất nhanh nơi đó có mai phục, có bẫy cạm hoặc là ám khí kịch độc, hay là mê hương, hầm sụp dưới chân, thiên tầm võng trên đầu. Nhưng hiện giờ đã vào tới đây rồi, chàng không thể nào lui bước một cách khiếp nhược được, vả lại chàng cũng muốn biết vị tiểu thư kia là ai.

Phùng Phá Thạch ung dung tiến bước, bề ngoài trông bình thản nhưng bên trong vô cùng khẩn trương.

Tới các bậc thềm bước lên tòa nội điện, đã có đặt sẵn một chiếc bàn và hai chiếc ghế đối diện với nhau.

Bang chủ Lâm Kiến Chương dừng bước, quay lại nhìn Phùng Phá Thạch, trịnh trọng.

- Lão phu thỉnh mời công tử an tọa!

Giọng nói của lão nhân vừa hiền hòa, vừa lễ độ đối với người khách quí.

Nói dứt, Bang chủ Lâm Kiến Chương ngồi xuống chiếc ghế phía trong.

Theo cung cách nghi lễ giang hồ, chờ cho Bang chủ Lâm Kiến Chương ngồi trước, Phùng Phá Thạch ngồi xuống chiếc ghế phía ngoài. Hai người ngồi đối diện nhau.

Bang chủ Lâm Kiến Chương quay lại bức màn nhưng hậu điện, cất tiếng gọi :

- Dâng trà!

Có tiếng vâng dạ phía trong, liền đó một ả thiếu nữ áo xanh khác hai tay bừng bộ kỷ trà ra, nhẹ đặt xuống bàn rồi khẽ khàng rút lui.

Bang chủ Lâm Kiến Chương rót hai chung trà trao cho Phùng Phá Thạch một chung.

Lão nhân trịnh trọng :

- Thỉnh mời công tử dùng trà!

Phùng Phá Thạch tiếp lấy chung trà mà đợi chờ, thâm hoài nghi có độc bỏ trong bình trà.

Bang chủ Lâm Kiến Chương thản nhiên bưng chung trà của mình uống cạn.

Có lẽ lão nhân đã đoán hiểu được tâm trạng của Phùng Phá Thạch nên uống chung trà trước, đánh tan sự hoài nghi của chàng.

Trông thấy Bang chủ Lâm Kiến Chương đã cạn chung trà, Phùng Phá Thạch hiểu ngay trà không có độc liền nâng chung uống cạn.

Trà được vài tuần, Phùng Phá Thạch không nén được liền lên tiếng bằng cung cách của kẻ hậu bối đối với bậc tiền bối. Chàng chưa hỏi về ái nữ của Bang chủ Lâm Kiến Chương mà lại hỏi về chuyện huyết thù trước :

- Tiểu bối đến đây để hỏi chuyện năm xưa các hạ và năm bang phái đã tham dự vào trận tàn sát trên bảy mươi nhân mạng của Phùng Sơn bảo, giết phụ thân của tiểu bối.

tiểu bối muốn hiểu chuyện xảy ra thật rõ ràng về Kỳ Môn bang, xin các hạ nói cho tiểu bối được tỏ tường.

Phùng Phá Thạch nhìn thẳng vào mặt Bang chủ Lâm Kiến Chương dò xét nội tâm của lão.

Bang chủ Lâm Kiến Chương mặt không hề đổi sắc, với một giọng bình thản :

- Sự thực đêm thảm biến Phùng Sơn bảo lão phu có tới đó theo mệnh lệnh của Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn, nhưng lão phu chỉ đứng ngoài trận đánh, không hề nhúng tay vào máu của chúng môn đồ quý bảo.

Phùng Phá Thạch hỏi tiếp :

- Các hạ hãy cho tiểu bối biết hung thủ sát hại phụ thân của tiểu bối chính thật là ai?

Phùng Phá Thạch nhớ lại những lời khuyên bảo của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương nên đã tự kiềm chế lấy mình chỉ hỏi thủ phạm giết phụ thân chàng không đá động gì đến những chuyện tiểu tiết khác.

Bang chủ Lâm Kiến Chương vẫn thản nhiên đáp không một chút do dự :

- Chính Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn mới có thể thắng nổi Phùng đại hiệp và giết chết bằng chiêu thức "Thái Âm Băng Hà", ngoài lão ra đâu còn ai có thể địch nổi Phùng đại hiệp mà hòng giết nổi. Cái đạo lý này chiếc phùng thiếu hiệp đã hiểu rồi chứ?

Lão rất thản nhiên, bình tĩnh, như không có dính dấp gì về cái chết của Phùng Phá Sơn.

Phùng Phá Thạch phăng tới :

- Còn về chuyện lão Xích Phát Đại Ma Tôn quy tụ các cao thủ hai đạo hắc, bạch cùng các bang hội, các môn phái dự định thành lập liên minh diệt ma đầu. Lão có phát thiệp thỉnh mời các hạ gia nhập vào liên minh đó hay chưa?

Bang chủ Lâm Kiến Chương lắc đầu :

Lão chỉ nghe giang hồ đồn đãi với nhau về chuyện lão Xích Phát Đại Ma Tôn có ý định thành lập liên minh đó, nhưng mãi cho tới nay lão phu chưa nhận được thiệp mời.

Lão phu đang nghĩ không biết có nên tới tham dự đại hội hay là không, nhưng nếu lão mời mà lão phu từ chối chắc chắn sẽ có đại họa tới cho Kỳ Môn bang chứ không sai.

Nhược bằng nếu lão phu tham dự sẽ tạo thêm oán thù với kẻ khác, vì vậy lão phu rất khổ tâm về chuyện này.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- Xem ra những lời nói của lão có vẻ chân thành. Lão nói chẳng khác gì Thương muội đã nói với ta. Như vậy, chứng tỏ hiện nay các môn phái. các bang hội đều bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn khống chế hoàn toàn, bọn họ vì sợ bị diệt vong nên bắt buộc phải tuân theo mệnh lệnh của lão.

Bất giác, Phùng Phá Thạch bâng khuâng, chưa biết phải xử sự với Bang chủ Lâm Kiến Chương như thế nào cho đúng.

Chợt nghe Bang chủ Lâm Kiến Chương hỏi :

- Phùng công tử còn điều gì thắc mắc muốn hỏi nữa không? Nếu không chúng ta hãy đàm đạo sang chuyện khác.

Phùng Phá Thạch ngập ngừng :

- Như thế cũng tạm đủ, nhưng tiểu bối cần suy nghĩ lại cho chín chắn rồi sau đó sẽ hay.

Bang chủ Lâm Kiến Chương bật khen :

- Phùng công tử rất cao minh, hiểu việc rất nhanh chóng. Bây giờ công tử muốn thấy mặt ái nữ của lão phu phải không?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu :

- Phải!

Bang chủ Lâm Kiến Chương quay về phía ả thiếu nữ áo xanh đứng đằng xa :

- Yến nhi! Ngươi hãy vào trong phòng thỉnh mời tiểu thư ra đây mau!

Thiếu nữ áo xanh vâng dạ, chạy vào trong.

Phùng Phá Thạch hồi hộp đợi chờ ái nữ của Bang chủ Lâm Kiến Chương xuất hiện.

Linh cảm cho chàng biết trước ái nữ của lão đã quen thân với chàng nhưng không hiểu là ai.

Lát sau thiếu nữ vận cung trang lộng lẫy xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện.

Nhận ra thiếu nữ, Phùng Phá Thạch kêu thầm :

- Lâm Phùng Chân! Nàng là con gái của lão Bang chủ Lâm Kiến Chương được sao?

Chàng ngẩn ngơ như người vừa từ trên trời rớt xuống.

Lâm Phùng Chân cũng vừa nhìn ra Phùng Phá Thạch, tròn xoe đôi mắt bật thốt :

- Phùng ca ca đó sao?

Nàng kinh hãi vì không thể nào ngờ nổi Phùng Phá Thạch lại đến Kỳ Môn bang này.

Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân gắn chặt bốn mắt vào nhau như đang trong cơn mê.

Bang chủ Lâm Kiến Chương tươi hẳn sắc mặt, cất tiếng cười ha hả. Lão nói :

- Phùng công tử biết ái nữ của lão phu là ai rồi chứ. Hôm nọ ái nữ trở về nói cho lão phu biết công tử đã cứu ái nữ tại cánh rừng già khỏi tay bọn dâm tặc nào đó. Công tử và ái nữ đã minh thệ với nhau trong tình nghĩa phu thê. Lão phu hiểu rõ công tử là con nhà danh gia, vọng tộc, hiện nay danh tiếng lừng lẫy trên chốn giang hồ, rất xứng đáng làm rể đông sàng của lão phu, nên lão phu bằng lòng chấp nhận tác thành cho đôi trẻ, hôn lễ sẽ cử hành tại bản bang, công tử bằng lòng rồi chứ?

Phùng Phá Thạch sửng sốt đến lặng người, chỉ nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương mà chưa đáp lời.

Chàng không thể nào ngờ nổi sự tình lại diễn biến ra như thế này.

Chủ đích của chàng đến Kỳ Môn bang để tìm thù rửa hận, giờ lại được chọn làm rể đông sàng, hận thù biến thành thương yêu được sao?

Dù Bang chủ Lâm Kiến Chương không nhúng tay vào máu trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo, nhưng trong danh sách những kẻ huyết thù có tên lão. Huyết thù còn đó, giờ chàng thành hôn với ái nữ của lão được sao?

Nhưng đã có lần chàng xâm phạm tiết trinh của Lâm Phùng Chân khi sử dụng bí pháp Nhập đạo

dẫn dương cứu tỉnh nàng và cũng đã từng ước hẹn với nàng trong tình nghĩa phu thê, xem như chàng là rể của Bang chủ Lâm Kiến Chương, chẳng lẽ chàng lại giết nhạc phụ sao đành.

Trong lòng Phùng Phá Thạch rối loạn mãi, không biết phải trả lời thế nào cho đúng.

Một bên hiếu, một bên tình, bây giờ chàng biết phải chọn lấy bên nào?

Chàng cứ mấp máy đôi môi, không sao mở miệng thốt ra lời được, chỉ hết nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương đến nhìn Lâm Phùng Chân.

Lâm Phùng Chân cũng chỉ nhìn Phùng Phá Thạch sửng sờ như đang trong cơn mê.

Bang chủ Lâm Kiến Chương chờ mãi không nghe Phùng Phá Thạch đáp lời, ánh mắt rực lên tia hy vọng.

Lão nhân bảo Lâm Phùng Chân bằng một giọng ngọt ngào :

- Ái nữ mau vào trong bảo nữ tỳ dọn tiệc rượu lên cho ta và Phùng công tử đối ẩm.

Lâm Phùng Chân giật mình tỉnh cơn mê, vâng dạ, nhìn Phùng Phá Thạch một cái rồi bước vào trong.

Lâm Kiến Chương tươi hẳn sắc diện :

- Phùng công tử, dù hiện nay chưa cử hành hôn lễ cho ái nữ và công tử, nhưng mọi chuyện đã an bày. Từ nay kể như một nhà, công tử hãy tự nhiên, đừng khách khí, sẽ làm mất đi tình nghĩa nhạc phụ và nghĩa tế.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Xem qua lão rất chân thành, không có gì ác ý đối với ta. Quả thật là khó xử cho ta rồi. Nếu lão cử hành hôn lễ cho Lâm muội và ta, ta phải hành động thế nào?"

Lòng chàng rối như một núi tơ vò.

Lát sau ả nữ tỳ áo xanh bưng mâm thịt rượu ra dọn lên bàn rồi lui trở vào.

Lâm Phùng Chân đứng phía sau lưng Bang chủ Lâm Kiến Chương hầu rượu.

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt nửa mừng, nửa lại lo âu.

Bang chủ Lâm Kiến Chương bảo Lâm Phùng Chân :

- Ái nữ hãy rót hai chén rượu đầy cho ta và Phùng công tử đối ẩm.

Lâm Phùng Chân vâng dạ, cầm chiếc bình vàng rót đầy hai chén rượu bằng vàng.

Lâm Kiến Chương bưng một chén rượu trao sang Phùng Phá Thạch trịnh trọng :

- Phùng công tử hãy ig cạn chén rượu này gọi là duyên kỳ ngộ giữa lão phu và công tử hôm nay.

Phùng Phá Thạch tiếp đón chén rượu, Bang chủ Lâm Kiến Chương liền uống chén rượu của mình.

Trông thấy Lâm Kiến Chương uống cạn chén rượu, Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Rượu không có độc nên lão mới uống cạn chén. Hơn nữa, chẳng lẽ Lâm muội lại hại ta, bỏ chất kịch độc vào rượu. Ta cứ uống cạn chén".

Phùng Phá Thạch uống cạn chén rượu của mình.

Lâm Kiến Chương rót ra hai chén rượu đầy, lại trao sang Phùng Phá Thạch một chén, vui tươi nói :

Chén rượu này là chén rượu mừng cho Phùng - Lâm xum họp một nhà. Phùng công tử hãy uống cạn chén đi.

Lão liền cạn chén rượu.

Phùng Phá Thạch cũng uống cạn chén rượu của chàng.

Một già một trẻ chén tạc chén thù lát sau đã hết bình rượu lớn.

Lâm Kiến Chương quay lại Lâm Phùng Chân :

- Ái nữ hãy lấy thêm rượu, ta cùng Phùng hiền tế uống cho thật say mừng buổi tao ngộ này.

Lâm Phùng Chân khẽ cau đôi mày nguyệt, vào trong lấy ra hai bình rượu khác đặt lên bàn.

Nàng nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt lạ lùng, hình như ra ám hiệu gì đó.

Một già một trẻ lại chén tạc chén thù. Phùng Phá Thạch đã chếnh choáng, hào khí bốc lên trên gương mặt đã đỏ bừng bừng, không còn nghĩ ngợi gì nữa, cùng với Bang chủ Lâm Kiến Chương uống hết bình rượu này tới bình rượu khác.

Lâm Phùng Chân sợ hãi định ngăn cản Phùng Phá Thạch nhưng sợ Bang chủ Lâm Kiến Chương la mắng nên không dám hé môi. Ánh mắt nhìn chàng như van lơn, nhưng chàng đã say mèm, chẳng còn trông thấy gì nữa.

Lâm Kiến Chương cố nài ép Phùng Phá Thạch uống cho tới lúc chàng say mèm.

Bây giờ Phùng Phá Thạch không còn uống nổi nữa, gục đầu xuống bàn ngáy vang như sấm.

Trông thấy Phùng Phá Thạch đã say bất tỉnh, Lâm Kiến Chương cất tiếng cười ha hả.

Lão nói :

- Lão phu chỉ dùng một kế mọn ngươi đã mắc bẫy rồi. chỉ tại ngươi ngu ngốc tới đây nạp mạng, đừng trách ta sao ra tay ác độc với ngươi.

Lâm Phùng Chân kinh hãi :

- Gia gia định làm gì chàng?

Lâm Kiến Chương trợn mắt nhìn Lâm Phùng Chân quát lớn :

- Đây là chuyện của ta, ái nữ không nên can dự vào.

Lâm Phùng Chân chợt hiểu ra, khiếp đảm :

- Gia gia định giết chàng sao? Gia gia đã chấp nhận chàng là rể đông sàng, tại sao...

Lâm Kiến Chương quát :

- Ái nữ đừng ngu ngốc, đấy chỉ là cái kế của ta thôi. Tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh này là kẻ thù, làm thế nào là rể đông sàng của ta được.

Lâm Phùng Chân quỳ thụp xuống khóc lớn :

- Con lạy gia gia, xin gia gia đừng giết chàng...

Lâm Kiến Chương hất Lâm Phùng Chân té lăn xuống đất, quát :

- Hãy vào phòng mau, đừng chờ ta nổi giận.

Lâm Phùng Chân hét lên một tiếng, ngất xỉu.

Lão nhìn vào phía trong gọi lớn :

- Bọn tỳ nữ đâu, hãy đưa liễu đầu vào trong!

Có tiếng ứng thinh, hai ả nữ tỳ áo xanh chạy ra, xốc lấy Lâm Phùng Chân đưa vào hậu điện.

Chờ cho hai ả nữ tỳ đưa Lâm Phùng Chân vào phòng rồi, Bang chủ Lâm Kiến Chương nhìn ra ngoài cánh cửa đại điện lớn tiếng :

- Các ngươi đâu!

Hai tên đại hán áo xanh xuất hiện chạy bay vào, khom mình trước mặt Bang chủ Lâm Kiến Chương.

Một tên cung kính nói :

- Bẩm Bang chủ, có điều gì sai khiến bọn thuộc hạ?

Bang chủ Lâm Kiến Chương trỏ Phùng Phá Thạch :

- Hai ngươi hãy tước lấy cây Tàn Hồn huyết kiếm cho bản tòa rồi đưa tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch kia vào ngục thất.

Hai tên đại hán vâng dạ chạy tới. Một tên rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm bên lưng chàng đem tới, hai tay dâng lên Bang chủ Lâm Kiến Chương, còn tên kia bế xốc chàng chạy thẳng ra ngoài cửa điện.

Chương 29: Hùm Thiên Sa Bẫy

Phùng Phá Thạch hồi tỉnh lại, mở hai mắt ra trông thấy mình đang nằm trong ngục thất xây toàn bằng đá xanh kiên cố, lờ mờ ánh sáng.

Chàng toan ngồi dậy nhưng thân thể bất động, hiểu ngay mình đã bị điểm bế các huyệt đạo rồi.

Không cần nghĩ ngợi lâu, Phùng Phá Thạch biết ngay chàng đã trúng nhằm quỷ kế của Bang chủ Lâm Kiến Chương.

Lão dùng danh nghĩa nhạc phụ, nghĩa tế phỉnh lừa chàng uống cho say, điểm huyệt rồi giam hãm chàng vào ngục thất này chứ chẳng còn ai vào đây nữa.

Phùng Phá Thạch vận chân khí lên nhưng mãi không sao vận được.

Nhìn lại bên lưng, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã mất, Phùng Phá Thạch thở dài tuyệt vọng.

Võ khí là sinh mạng, nay đã bị lão Bang chủ Lâm Kiến Chương chiếm đoạt rồi, kể như mạng sống của chàng cũng chẳng còn.

Ba mối huyết thù mãi tới nay chưa trả được, chàng chết đi sao đành.

Chợt nghĩ ra một điều, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- Trong quỷ kế bày chuyện rể đông sàng, nhạc phụ phỉnh lừa để phục rượu ta, có phải Lâm Phùng Chân đã lập mưu cùng lão Lâm Kiến Chương hay không?

Phùng Phá Thạch thở dài ngao ngán cho tình nghĩa của nữ nhân.

Nhớ lại những lời khuyên bảo của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, trong lòng Phùng Phá Thạch sinh ra hối hận.

Chàng không nghe theo lời dặn dò của nàng phải cẩn trọng trên con đường tìm thù rửa hận, chàng đã vô tâm nên mới trúng vào quỷ kế của lão Lâm Kiến Chương, mắc bẫy đến bị giam nhốt trong tử ngục này.

Kịt... kịt...

Cánh cửa sắt ngục thất kêu rền, rồi từ từ mở ra.

Bang chủ Lâm Kiến Chương trong bộ cẩm bào và hai tên đại hán áo xanh bước vào.

Phùng Phá Thạch nghe lửa giận trong trái tim cháy phừng phừng, nhưng thân chàng hiện giờ như cá chậu chim lồng, đành phải cắn răng nhẫn nhục.

Giá như chàng thoát ra khỏi ngục thất này, chàng sẽ băm thây lão ra làm muôn mảnh mới vừa lòng.

Bang chủ Lâm Kiến Chương và hai tên đại hán áo xanh tới gần Phùng Phá Thạch rồi dừng lại.

Phùng Phá Thạch thoáng nhìn gương mặt của Bang chủ Lâm Kiến Chương hung hăng, quỷ quyệt không như bộ mặt hiền từ lúc chàng vừa gặp.

Bang chủ Lâm Kiến Chương đổi giọng đổi cả ngôn từ :

- Tiểu quỷ, pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ngươi cất giấu ở đâu?

Phùng Phá Thạch nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương bằng cặp mắt khinh khỉnh không đáp lời.

Bang chủ Lâm Kiến Chương trợn cặp mắt dữ tợn quát :

- Bản tòa hỏi ngươi có nghe chưa? Ngươi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ở đâu hãy khai mau, bằng ương ngạnh ta sẽ dùng cực hình phân thân tán cốt cho ngươi nếm lấy mùi đau khổ.

Bấy giờ Phùng Phá Thạch đã hiểu rõ Bang chủ Lâm Kiến Chương là con người rất thâm độc. Lão nói là lão sẽ hành động. Chàng nghĩ thầm :

- Ta hãy tìm lời khôn khéo, duy trì thời gian, không nên quá cương cường với lão quỷ này, lão sẽ giết ta.

Chàng lửng lờ :

- Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là món bảo vật di truyền của dòng họ Phùng nhiều đời. Ta không thể nào chỉ nơi cất giấu cho lão biết đâu, lão đừng hy vọng vô ích.

Ánh mắt hung tợn của Bang chủ Lâm Kiến Chương chớp ngời tia hy vọng.

Lão dịu lại :

- Phùng Phá Thạch, ngươi nên nhớ mạng con người lớn bằng trời. Ngươi không nên vì tiếc rẻ bảo vật mà phải chết một cách oan uổng đang khi còn tuổi thanh xuân. Hãy khai đi, ngươi cất giấu pho bí

kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ở đâu. Bản tòa cam kết sẽ không giết ngươi.

Lão khuyến dụ :

- Chẳng những bản tòa không giết ngươi, ta lại còn ban ân huệ cho ngươi được thành hôn cùng ái nữ Lâm Phùng Chân. Ngươi đã biết rồi, ái nữ của ta là một trang tuyệt thế mỹ nhân, không xứng với ngươi hay sao?

- "À, ra lão quỷ này dùng mỹ nhân kế phỉnh lừa ta khai ra nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đã thất lạc từ lúc phụ thân ta thọ nạn. Cho dù ta có cất giấu bí kíp cũng không thể nào tiết lộ cho lão biết được. Ta cứ dùng những lời hư hư thực thực đối đáp với lão".

Chàng lắc đầu :

- Ta đã nói rồi, bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là bảo vật của tổ phụ. Ta không thể bán rẻ cái danh dự của dòng họ Phùng được, lão rõ rồi chứ.

Bang chủ Lâm Kiến Chương trợn mắt :

- Một lần nữa bản tòa hỏi ngươi có chịu khai nơi cất giấu bí kíp hay không?

Phùng Phá Thạch đáp gọn :

- Không!

Bang chủ Lâm Kiến Chương quát :

- Tra tấn tên tiểu quỷ cho bản tòa!

Tên đại hán đứng bên phải hô to :

- Tuân lệnh!

Gã rút ngọn roi da bên lưng bước tới quất vào khắp cả thân mình Phùng Phá Thạch như mưa bấc.

Những làn roi quất vào nát thịt tan da, máu chảy ròng ròng cho tới khi Phùng Phá Thạch bất tỉnh, tên đại hán áo xanh mới chịu ngưng tay.

Chờ cho Phùng Phá Thạch tỉnh lại, Bang chủ Lâm Kiến Chương trợn mắt hỏi :

- Tiểu quỷ, ngươi có chịu khai nơi cất giấu bí kíp hay chờ cực hình khác?

Đến đây, Phùng Phá Thạch không còn dằn nổi nữa, trừng hai con mắt đỏ ngầu nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương chất chứa cả một bầu trời thù hận.

Chàng gầm lên :

- Lão quỷ, ngươi hãy giết ta đi, bằng không nếu ta còn sống sẽ có ngày ta băm thây lão ra làm vạn đoạn.

Bang chủ Lâm Kiến Chương giận dữ quát :

- Rút gân tên tiểu quỷ cho bản tòa.

Tên đại hán áo xanh ứng thinh, giắt ngọn roi da vào lưng, vươn năm ngọn trảo sắc bén cấu vào năm nơi yếu huyệt của Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch cắn chặt hai hàm răng chịu đựng cơn đau xé ruột xé gan, thân mình căng cứng, mồ hôi tháo ướt đẫm mình, mắt hoa lên nhưng không rên một tiếng nào.

Phút giây chàng bất tỉnh.

Đến khi chàng mở mắt ra, Bang chủ Lâm Kiến Chương quắc mắt :

- Ngươi chịu khai chưa, pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ngươi cất ở đâu?

Phùng Phá Thạch buông hơi thở hồng hộc nhìn Bang chủ Lâm Kiến Chương bằng cặp mắt tóe lửa căm thù, không đáp.

Bang chủ Lâm Kiến Chương liệu không thể dùng cực hình nào khiến cho Phùng Phá Thạch khai nơi cất giấu pho bí kíp, lão hừ lạnh một tiếng :

- Tiểu quỷ, bản tòa hẹn cho ngươi trong ba ngày phải cung khai nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bằng ương ngạnh, ngươi sẽ bị hành hình.

Dứt câu, Bang chủ Lâm Kiến Chương quay mình trở ra ngoài ngục thất.

Hai tên đại hán áo xanh theo sau lão.

Kịt... kịt...

Loạt tiếng sắt đinh tai, cánh cửa ngục thất từ từ đóng chặt lại.

Chương 30: Hành Quyết

Kịt kịt kịt...

Một loạt tiếng sắt ngân dài, sau đó cánh cửa ngục thất mở ra.

Bang chủ Lâm Kiến Chương và hai tên đao thủ thân hình vạm vỡ vận y phục đen bước vào ngục thất.

Bang chủ Lâm Kiến Chương đi trước. Hai tên đao thủ theo phía sau. Một tên cầm cây đao to chớp ngời ánh sáng lạnh căm người.

Dừng lại trước mặt Phùng Phá Thạch, Bang chủ Lâm Kiến Chương nhìn chàng bằng ánh mắt như thương hại.

Lão nói :

- Phùng Phá Thạch. Đã ba ngày rồi, nay là ngày cuối cùng, bản tòa hỏi ngươi có chịu cung khai nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay chờ ta ra lệnh đao phủ hành quyết ngươi.

Phùng Phá Thạch căm hận :

- Không bao giờ. Lão quỷ đừng cuồng vọng vô ích. Ta không khai với ngươi đâu.

Bang chủ Lâm Kiến Chương hừ lạnh :

- Phùng Phá Thạch, ngươi nên nhớ đây là cơ hội cuối cùng trong cuộc đời ngươi, đừng trách do thiên mệnh. Ngươi chớ nên ngu xuẩn nhận lấy cái chết thảm khốc. Hãy khai đi, ngươi khai thật bản tòa sẽ giữ đúng theo lời cam kết, chẳng những tha mạng sống của ngươi lại còn cử hành hôn lễ cho ngươi và ái nữ Lâm Phùng Chân.

Phùng Phá Thạch hét :

- Lão quỷ đừng gian xảo quỷ quyệt phỉnh lừa ta. Lão hãy hành quyết ta đi, bằng nếu thả ta ra, ta sẽ ăn gan uống máu lão.

Bang chủ Lâm Kiến Chương giận dữ quát lên :

- Các ngươi đem tên tiểu quỷ ra ngoài mộ địa hành quyết, hãy mổ lấy tim gan gã cho bản tòa.

Hai tên đao phủ thủ hô to :

- Tuân lệnh!

Bang chủ Lâm Kiến Chương quắc mắt nhìn Phùng Phá Thạch :

- Đó chỉ tại nơi ngươi ngu xuẩn, đừng trách bản tòa sao độc ác với ngươi.

Nói dứt, Bang chủ Lâm Kiến Chương bước ra ngoài ngục thất.

Một tên đại hán áo đen rút sợi dây thừng ra trói gô Phùng Phá Thạch lại dù chàng vẫn còn bất động.

Hắn xốc Phùng Phá Thạch lên vai, tiếng ra ngoài cánh cửa ngục thất.

Tên đại hán kia cầm đoản đao theo phía sau hộ tống, đưa Phùng Phá Thạch ra một địa.

Đêm đã về khuya, vầng trăng chui vào đám mây đen kịt, chỉ còn một vài vì sao le lói, ánh sáng lờ mờ như soi bóng một linh hồn sắp sửa ra đi.

Phùng Phá Thạch than thầm :

- Mạng ta đã hỏng thật rồi sao?

Tất cả đều ảo diệu trong đầu óc chàng trong giờ phút cuối cùng này.

Ba mối huyết thù vĩnh viễn không trả được. Ba mối tình đành hẹn kiếp lai sinh.

Hai tên đao thủ đưa Phùng Phá Thạch tới một khoảng đất rộng đầy cỏ mọc.

Đây là một bãi tha ma có hàng trăm ngôi mộ nhấp nhô âm thầm, lạnh lẽo.

Phùng Phá Thạch hiểu ngay hàng trăm ngôi mộ kia là những tên tử tội, lão Bang chủ Lâm Kiến Chương cho hành quyết chôn cất trên mộ địa này.

Trong chốc lát nữa đây, trên bãi tha ma đầy cỏ sẽ mọc lên một ngôi mộ mới, đó là ngôi mộ của chàng.

Một cơn gió lạnh thốc qua, Phùng Phá Thạch rùng mình mấy cái, tưởng chừng đó là ngọn gió từ địa ngục thổi về tiễn chân chàng trước lúc ra đi.

Tên đao thủ dựng đứng Phùng Phá Thạch ngay cây cột trụ, cho tên kia trói chặt chàng vào đó.

Bọn chúng sẽ hành quyết chàng tại cây cột trụ.

Gần đó đã đào sẵn một cái huyệt sâu, lát sau chàng sẽ nằm xuống đấy cho bọn chúng lấp đất lên.

Trói Phùng Phá Thạch xong, hai tên đao thủ ngồi sát nhau trên bãi cỏ chờ giờ hành quyết.

Gió lạnh từng cơn khuya động lá cành xào xạc. Tiếng chim qui rúc từng cơn càng tăng thêm bầu không khí hãi hùng ghê rợn trên pháp trường.

Chợt nghe một tên đao thủ nói :

- Hầu đại ca, lúc chiều Bang chủ có dặn dò chúng ta khi mổ bụng tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch lấy tim gan đứng để vỡ mật, ăn không ngon. Chúng ta hãy hết sức cẩn thận kẻo bị Bang chủ quở phạt nặng nề.

Tên đao phủ thủ họ Hầu cất giọng oang oang :

- Châu đệ hãy an tâm về chuyện đó. Đây là cái nghề của huynh. Nhị đệ mới được chọn vào ban hành quyết nên chưa rõ cái tài mổ bụng của huynh. Chốc lát đây, nhị đệ hãy chú tâm xem huynh khai đao lấy đó làm kinh nghiệm, sau này nhị đệ cứ theo cách thức đó mà làm, chẳng bao lâu nhị đệ sẽ trở thành một tay đao thủ lành nghề.

Tên anh hùng họ Châu hỏi :

- Hầu đại ca, từ trước đến nay đại ca đã khai đao mổ bụng bao nhiêu tên tử tội rồi?

Nhẩm tính một lúc, tên đao phủ họ Hầu khoe :

- Huynh làm cái nghề đao phủ này tính đến nay đã gần ba năm, trước sau huynh đã khai đao mổ bụng một trăm hai mươi bốn tên tử tội, không có tên nào bị vỡ mật cả. Vì vậy nghề nghiệp của huynh đã đạt tới cõi thượng thừa, chẳng có một ai bì kịp.

Tên đao phủ họ Châu lại hỏi :

- Từ trước đến nay Hầu đại ca có ăn tim gan mấy tên tử tội lần nào chưa?

Tên đao phủ họ Hầu lắc đầu :

- Huynh chưa ăn một lần nào, nhưng huynh nghe nói ăn tim gan người rất ngon và rất bổ khỏe.

Phùng Phá Thạch nghe tên đao phủ họ Hầu nói ăn tim gan người đã ngon mà lại bổ khỏe ắt phải rùng mình lên.

Chàng không thể nào ngờ nổi người giết người lại còn ăn tim gan cho ngon và cho bổ khỏe như vậy.

Quả thật là man rợ và tàn ác.

Bang chủ Lâm Kiến Chương là một tên ma đầu man rợ, tàn ác.

Tên đao phủ họ Châu tiếp :

- Hầu đại ca, Bang chủ bảo bọn ta mổ bụng tên tiểu quỷ này lấy tim, gan cho Bang chủ ăn phải không?

- Không phải, Bang chủ lấy tim gan đem nộp cho lão Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn ăn. Huynh nghe nói hình như lão ăn tim gan để luyện một lối thần công vô địch gì đó.

Tên đao phủ họ Châu lại thốt :

- A! Ăn tim gan người mà cũng luyện được thần công nữa sao Hầu đại ca?

- Huynh chỉ nghe nói vậy, sự thực thế nào huynh không được hiểu rõ.

- Hầu đại ca, chừng nào Bang chủ ra lệnh cho bỗng chúng ta hành quyết tên tiểu quỷ này?

- Chờ tới giờ linh Bang chủ sẽ ra lệnh cho bọn chúng ta khai đao.

- Giờ linh là giờ nào?

- Giờ bán dạ là giờ linh, vào lúc giữa khuya Bang chủ sẽ ra lệnh hành quyết.

- Tại sao phải chờ tới giờ linh Bang chủ mới ra lệnh cho chúng ta hành quyết.

- Vì vào giờ linh là giờ âm dương giao thái, kệt tụ lại tinh hoa của con người. Người ăn tim gan chẳng những bổ khỏe lại gia tăng thêm nội lực luyện võ công.

Tên đao phủ họ Châu gật gù :

- À, thì ra là như vậy. từ trước đến nay đệ chưa nghe nói chuyện này một lần nào.

Nói chuyện tới đây hai tên đao phủ im đi, ngồi chờ tới giờ hành quyết.

Chương 31: Thoát Hiểm

Đâu còn gì khiếp đảm hơn cho kẻ tử tù sắp bị hành quyết lại còn nghe bọn đao phủ thủ bàn bạc việc chuyện khai đao mổ bụng moi lấy tim gan mình.

Bình sinh Phùng Phá Thạch vốn là một trang thiếu niên cang trường, khí phách, không sợ bất cứ sự nguy hiểm nào, nhưng khi nghe hai tên cao thủ nói chuyện khai đao cũng phải rùng mình ghê rợn, nhất là chàng lại là tên tử tội sắp bị hành quyết.

Thời gian đi nhanh như chớp.

Giờ hành quyết đã đến.

Chợt một tên môn đồ từ trong chạy ra hô to.

- Bang chủ ra lệnh hành quyết.

Truyền lệnh xong, tên môn đồ chạy biến trở vào trong mất dạng.

Hai tên đao phủ đứng dậy, bước tới gần Phùng Phá Thạch.

Một tên cầm thanh đại đao sáng ngời, tên kia tay bưng chiếc mâm đồng chờ đợi.

Tên đao phủ họ Hầu dõng dạc :

- Châu đệ chuẩn bị xong chưa.

Tên đao phủ họ Châu gật đầu :

- Đệ xong rồi, đại ca hãy khai đao.

Tên đao phủ họ Hầu múa thanh đao một vòng, sắp rọc vào bụng Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch kêu thầm :

- Mạng ta hỏng thật rồi.

Chàng trợn hai mắt trừng trừng nhìn cây đại đao trong tay tên đao phủ họ Hầu chờ chết.

Tên đao phủ họ Hầu hét một tiếng, vung thanh đại đao nửa vòng đâm thẳng vào bụng Phùng Phá Thạch.

Khi mũi thanh đại đao còn cách Phùng Phá Thạch chừng ba tấc, đột nhiên tên đao phủ họ Hầu rú thảm, liền ngã lăn đùng xuống đất.

Hắn giãy mấy cái đành đạch rồi im đi.

Tên đại hán họ Châu kinh hoàng quát :

- Ai...

Tiếng "ai" vừa thoát ra nửa miệng, chợt nghe tiếng bịch bịch, khiến cho tên đao phủ họ Châu tắt nghẹn, từ từ ngã quỵ xuống đất.

Diễn biến xảy ra trong chớp mắt.

Nhân vật thần bí nào vừa xuất thủ giết hai tên đao phủ một cách dễ dàng như vậy.

Kẻ đó giết hai tên đao phủ với dụng tâm gì.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh tìm bóng thủ phạm giết hai tên đao phủ.

Chợt thấy từ phía sau ngôi mộ gần đó có một chiếc bóng nhỏ thó xuất hiện.

Nhìn lại chiếc bóng nhỏ thó kia là một nữ nhân áo đen che trên mặt một vuông lụa đen.

Ả tiến nhanh tới gần Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Cô nương là ai?

Nữ nhân áo đen bịt mặt chưa kịp trả lời bỗng nghe có tiếng quát từ phía trong vọng ra :

- Bắt tên gian tặc.

- Bắt hắn đừng cho chạy thoát.

Nữ nhân bịt mặt kinh hãi, nhanh như chớp sử dụng chỉ lực bứt sợi dây trói Phùng Phá Thạch.

Ả vương tay giải huyệt cho chàng và nói thật mau :

- Chạy mau.

Ả nắm tay Phùng Phá Thạch phóng vào bãi tha ma chạy về phía trước Tổng đàn Kỳ Môn bang.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên không hiểu tại sao nữ nhân bịt mặt không dẫn chàng chạy ra phía sau Tổng đàn mà lại chạy về phía trước có những trạm canh gác.

Nhiều tiếng quát tháo chấn động :

- Bắt tên gian tặc, nó chạy kia.

Lập tức, hàng trăm cây đuốc sáng lòa khắp cả một vùng, hàng trăm tên môn đồ phóng ào ào ra bãi tha ma.

Bọn chúng bao vây khắp mọi nơi chỉ chừa phía trước cánh cửa Tổng đàn.

Gần tới cánh cổng Tổng đàn, nữ nhân bịt mặt chợt chuyển hướng, dắt tay Phùng Phá Thạch chạy vào cánh rừng già bên phải.

Tiếng quát tháo la hét và ánh đuốc sáng lòa đuổi theo hai người thật gấp.

Nữ nhân bịt mặt dắt Phùng Phá Thạch chạy sâu vào cánh rừng. Phùng Phá Thạch thầm nghĩ không biết chàng và nữ nhân bịt mặt có chạy thoát khỏi hàng trăm tên môn đồ đuổi theo hay không, nhưng phải đánh liều với số mạng.

Chàng cảm thấy mình bất lực trong cảnh ngộ này.

Thường nhật chàng cứu người, bây giờ chàng lại được người khác cứu nạn.

Nhưng nữ nhân bịt mặt này là ai? Tại sao biết chàng lâm nạn mà tới đây cứu chàng.

Chạy một lúc vào rừng già không còn nghe tiếng quát tháo, nữ nhân bịt mặt buông thỏng cánh tay Phùng Phá Thạch đi chậm lại.

Nàng nói :

- Nơi đây vẫn còn nguy hiểm, hãy chạy sang ngả này ít có bọn tuần phòng.

Nàng lại dắt tay Phùng Phá Thạch chạy trở ra ngoài.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, không hiểu tại sao nữ nhân bịt mặt đã dắt chàng chạy vào rừng sâu, bây giờ lại trở ra.

Hình như đoán hiểu tâm trạng của Phùng Phá Thạch, nữ nhân nói :

- Phía trong kia có mấy toán mai phục sử dụng ám khí độc từ trong bóng tối phóng ra, khó lòng

tránh né. Hãy chạy ra ngoài vượt các trạm canh bỏ trống là an toàn.

Phùng Phá Thạch không nói gì. Hai người chạy trở ra ngoài con đường mòn vào Tổng đàn Kỳ Môn bang.

Tới một thân cây cổ thụ thình lình nghe có tiếng quát to :

- Các ngươi chạy đi đâu.

Liền đó hai tên môn đồ Kỳ Môn bang từ trong đám cây rườm rà, tay cầm giới đao phóng ra ngoài ngăn chận nữ nhân bịt mặt và Phùng Phá Thạch lại.

Vèo vèo vèo...

Nữ nhân bịt mặt vươn ngọc chưởng xòe ra bắn loạt chỉ lực xé gió.

Hự hự...

Hai tên môn đồ Kỳ Môn bang kêu lên hai tiếng, cùng ngã lăn xuống đất im đi.

Bỗng từ phía trái cánh rừng có tiếng quát :

- Các ngươi chạy đi đâu?

Nữ nhân bịt mặt quay lại nhìn Phùng Phá Thạch :

- Nguy rồi, chạy cho mau!

Phùng Phá Thạch bị tra tấn mấy ngày, mang nội thương rất nặng, không thể nào sử dụng khinh công chạy nhanh được.

Nữ nhân kẹp chàng vào lòng thi triển khinh công chạy nhanh hơn trước.

Tới một trạm canh gác chợt nghe tiếng quát :

- Đứng lại!

Hai tên môn đồ Kỳ Môn bang trong kẹt đá phóng ra cản ngay trước mặt.

Không nói một lời, nữ nhân vẫy bàn tay ngọc nhắm hai tên môn đồ Kỳ Môn bang.

Bịch bịch...

Hự hự...

Hai tên môn đồ kêu lên hai tiếng té lăn xuống đất bất động.

Nữ nhân vẫn kẹp Phùng Phá Thạch vào lòng, chạy nhanh như biến.

Tới cánh rừng già, nàng lại phóng vào đó tiếp tục chạy nhanh. Ra khỏi cánh rừng già đến dãy đồi thấp, nữ nhân phóng lên các ngọn đồi lại tới một cánh rừng khác.

Bây giờ không còn nghe tiếng quát tháo, hét la của bọn người đuổi theo nữa.

Nữ nhân đi chậm lại, tiến sâu vào cánh rừng, đến một bờ suối thì dừng lại.

Nàng buông Phùng Phá Thạch ra nói :

- Tới đây đã thoát nạn rồi.

Vành trăng khuyết từ đằng đông vừa lên soi ánh sáng mơ màng trên bờ suối.

Phùng Phá Thạch nhìn vào vuông lụa đen trên mặt nữ nhân xem nàng chính là ai.

Nữ nhân rút thanh trường kiếm bên lưng và túi hành trang trên vai trao cho Phùng Phá Thạch.

Nàng cất giọng oanh :

- Phùng ca ca hãy nhận thanh Tàn Hồn huyết kiếm và túi hành trang này.

Phùng Phá Thạch sửng sốt :

- Tiểu thư lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm và túi hành trang của tại hạ ở đâu vậy?

Nữ nhân đáp :

- Ở trong phòng Bang chủ Kỳ Môn bang.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh ngạc, nhận lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm và túi hành trang đặt xuống đất.

Chàng chắp tay trước ngực :

- Tại hạ xin đa tạ công ơn cứu tử của tiểu thư, nguyện ghi khắc vào tâm đến trọn đời.

Nữ nhân cười khúc khíc :

- Phùng ca ca lẩn thẩn rồi, mãi đến bây giờ ca ca vẫn chưa nhận ra muội ư?

Phùng Phá Thạch nghe giọng nói quen thuộc, trố mắt ra nhìn nữ nhân nhưng chưa nhận được ra nàng chính là ai.

Chàng ấp úng :

- Tiểu thư là...

Nữ nhân bịt mặt đưa bàn tay lên tháo bỏ vuông lụa đen.

Tức thì một gương mặt tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch mừng rỡ kêu lên :

- Lâm muội đấy sao?

Nữ nhân chính là Lâm Phùng Chân.

Nàng xúc động, vòng hai cánh tay ngọc qua lưng Phùng Phá Thạch, ôm chặt lấy chàng.

Giọt lệ thương tâm của nàng trào ra thánh thót, thấm ướt tận trái tim chàng.

Phùng Phá Thạch cũng ôm lấy Lâm Phùng Chân mà trong lòng bồi hồi, chua xót.

Thật lâu, Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân mới chịu buông nhau ra.

Lâm Phùng Chân nhìn Phùng Phá Thạch qua hai màn lệ :

- Phùng ca ca, nội thương của ca ca rất trầm trọng. Ca ca hãy uống linh đan, vận chân khí điều trị rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Nàng lấy một viên linh đan trong áo nhét vào miệng Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nuốt viên linh đan, ngồi xuống bờ suối, nhắm mắt vận chân khí chữa trị nội thương.

Một thời gian trôi quan, Phùng Phá Thạch đã chữa trị được nửa phần nội thương.

Chàng đứng lên nhìn Lâm Phùng Chân cất giọng buồn buồn :

- Lâm muội, tình cảnh này thật là khó xử cho huynh. Huynh không ngờ muội lại là con gái của kẻ huyết thù.

Lâm Phùng Chân đưa tay lau giọt lệ :

- Phùng ca ca vẫn nhất quyết phải giết gia gia của muội ư?

Phùng Phá Thạch buồn rầu :

- Phụ thù phải trả, đó là đạo lý làm con. Huynh không thể làm khác hơn được. Lâm muội hãy hiểu cho cảnh ngộ khắc khe của huynh mà tha thứ cho huynh.

Lâm Phùng Chân chớp mắt :

- Nhưng nếu trong trường hợp Phùng ca ca sắp giết gia gia, muội ngăn cản thì sao?

Phùng Phá Thạch ngập ngừng :

- Huynh sẽ...

Nhưng chàng ngưng lại không biết phải ứng đáp thế nào với Lâm Phùng Chân.

Giọng nói của Lâm Phùng Chân chân thành tha thiết :

- Phùng ca ca, muội vì ca ca tình nghĩa như phu thê, tất nhiên dù muốn dù không ca ca cũng phải gọi gia gia là nhạc phụ. Lẽ nào ca ca lại giết nhạc phụ của mình để mang lấy tiếng đàm tiếu của giang hồ. Ca ca hãy xét lại xem có được không?

Bất giác Phùng Phá Thạch bật thốt :

- Thế này thì thật là khổ.

Thấy Phùng Phá Thạch đã xiêu lòng, Lâm Phùng Chân nói tiếp :

- Muội khuyên Phùng ca ca hãy nên bình tâm suy nghĩ cho thật tường tận trước khi báo thù tiết hận. Gia gia của muội đâu phải là kẻ thù chính trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo và giết Phùng đại nhân. Ca ca có biết gia gia của muội đã bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn bắt buộc Kỳ Môn bang phải gia nhập vào liên minh "diệt ma đầu" của lão không? Lão dọa nếu gia gia muội chống lại mệnh lệnh, lão sẽ tiêu diệt Kỳ Môn bang.

Gia gia vì sự an toàn của mẫu thân và muội nên đành phải tuân theo lời lão. Còn về chuyện sát hại Phùng Sơn bảo, gia gia không hề nhúng tay vào máu như lời đồn đãi của bọn giang hồ.

Phùng Phá Thạch cau mày :

- Lâm muội nói thật không?

Lâm Phùng Chân quả quyết :

- Muội đã xem Phùng ca ca là vị hôn phu, làm sao muội dám nói dối với ca ca.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Huynh tin Lâm muội rồi, nhưng còn một chuyện huynh chưa rõ nguyên nhân, muốn hỏi muội.

- Phùng ca ca cứ hỏi, muội sẽ thành thật trả lời.

- Huynh muốn biết tại sao Bang chủ Kỳ Môn bang ra lệnh cho hai tên đao phủ thủ mổ bụng huynh moi lấy tim gan ăn? Chuyện này sự thực thế nào?

Lâm Phùng Chân đáp ngay :

- Muội vừa hỏi gia gia chuyện này. Gia gia nói lão Xích Phát Đại Ma Tôn biết trước ca ca sẽ tới Kỳ Môn bang nên lão ra lệnh cho gia gia phải bắt cho bằng được ca ca mổ bụng moi tim gan dâng nộp cho lão ăn để tăng cường nội lực và luyện một lối thần công vô địch.

Phùng Phá Thạch nhướng cao cặp lông mày lưỡi kiếm :

- Lão Xích Phát Đại Ma Tôn ăn tim gan người để luyện thần công gì?

Lâm Phùng Chân lắc đầu :

- Gia gia của muội không nói tên môn thần công đó, chỉ nói nếu lão Xích Phát Đại Ma Tôn luyện được môn thần công đó sẽ không còn ai là đối thủ của lão nữa. Lão sẽ tiêu diệt các môn phái, bang hội kể luôn cả ngũ đại môn phái để lên ngôi bá chủ võ lâm, mà kẻ đầu tiên lão tiêu diệt là ca ca, bởi ca ca có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Hai chiêu trong pho bí kíp này là trở ngại lớn lao cho mưu đồ của lão. Vì vậy lão nhất định chiếm cho bằng được pho bí kíp của ca ca.

Nhớ lại những lời của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Chuyện này huynh đã được nghe một lần rồi. Lão Xích Phát Đại Ma Tôn muốn giết huynh để chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Còn chuyện...

Phùng Phá Thạch ngưng lại.

Chàng muốn hỏi Lâm Phùng Chân về chuyện Lâm Kiến Chương tra tấn chàng chết đi sống lại nhiều lần trong ngục thất vì pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là tại làm sao? Có phải vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay không? Nhưng chàng khó nói với nàng vì nàng đã giết hai tên đao phủ thủ cứu mạng chàng vừa rồi.

Dù thù Bang chủ Lâm Kiến Chương nhưng đối với nàng chàng vẫn có ân tình.

Như đoán được tâm trạng của Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân nói :

- Phùng ca ca muốn biết chuyện gia gia muội tra tấn ca ca trong ngục, bắt buộc ca ca phải khai nơi cất giấu bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Nàng đáp thay chàng :

- Chính lão Xích Phát Đại Ma Tôn đã ra lệnh cho gia gia muội phải tra tấn Phùng ca ca. Bắt ca ca phải khai nơi cất giấu kho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Trong khi ca ca và gia gia muội ngồi trong tòa đại điện ăn uống với nhau, lão đã phái một số sứ giả Thần Đạo giáo tới giám sát gia gia muội xem có làm đúng theo mệnh lệnh của lão hay không. Gia gia muội bị khống chế của tên sứ giả đó bắt buộc phải phục rượu cho ca ca say mèm và dùng những lời tệ bạc với ca ca.

Phùng Phá Thạch sửng sốt :

- Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sai tên giáo đồ Thần Đạo giáo nào tới Kỳ Môn bang giám sát Bang chủ?

Lâm Phùng Chân đáp :

- Lão Xích Phát Đại Ma Tôn sai lão Diêm Vương Tôn Giả tới tệ bang. Chính lão này đã bày kế cho gia gia muội và truyền lệnh cho gia gia nhốt Phùng ca ca vào trong ngục thất tra tấn.

Phùng Phá Thạch tròn xoe đôi mắt :

- Lâm muội, thế ra buổi chiều đó có lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả ngồi trong đại điện nữa sao?

Lâm Phùng Chân gật đầu :

- Đúng vậy. Lão Diêm Vương Tôn Giả ngồi trong bức màn nhung phía sau lưng gia gia của muội, lắng nghe những lời đối đáp giữa ca ca và gia gia. Nhiều lần muội ra ám hiệu cho ca ca biết có người đang theo dõi, nhưng vì ca ca mãi chú tâm đến gia gia nên không nhìn thấy.

Phùng Phá Thạch bật ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Nhớ lại Diêm Vương Tôn Giả đã sát hại sư bá Tạ Chử Giang, chận đánh mẫu thân Triệu Phi Tần và chàng trên ngọn núi, cưỡng hiếp mẹ chàng, không biết hiện nay sống chết lẽ nào, chỉ còn chiếc áo rách đẫm máu của mẹ cất trong túi hành trang, bất giác máu hận thù trong tim Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục.

Chàng nghiến răng :

- Lâm muội, lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả còn ở trong Tổng đàn Kỳ Môn bang hay không?

Lâm Phùng Chân lắc đầu :

- Sau khi ra lệnh cho gia gia muội hành quyết Phùng ca ca, lão Diêm Vương Tôn Giả đã trở về Thần Đạo giáo. Muội theo dõi hai ngày mới biết rõ giờ hành quyết. Muội giả nữ nhân bịt mặt ẩn mình phía sau ngôi mộ giết hai tên đao phủ cứu ca ca đó.

Nàng tiếp :

- Phùng ca ca định gặp lão Diêm Vương Tôn Giả hay sao? Nội thương của ca ca chỉ mới chừa được vài phần, chưa khỏi hẳn, ca ca không nên gặp lão làm chi rất tai hại.

Lâm Phùng Chân lại nói thêm :

- Còn về chuyện ân oán giữa Phùng ca ca và gia gia muội, muội khẩn cầu ca ca hãy tạm đình hoãn lại một thời gian. Không hiểu ca ca có khứng chịu hay không.

Trước ẩn tình của Lâm Phùng Chân và lời khẩn cầu tha thiết của nàng, Phùng Phá Thạch không còn cách nào chối từ được. Chàng gật đầu :

- Được rồi, huynh vì Lâm muội tạm gác chuyện huyết thù trong một thời gian, sau này tùy theo cảnh ngộ, huynh sẽ quyết định sau cùng.

Lâm Phùng Chân vẫn lo ngại :

- Phùng ca ca, nếu sau này ca ca nhất quyết giết gia gia, kể như tình nghĩa giữa ca ca và muội sẽ đoạn tuyệt. Muội sẽ tự quyết trước mặt ca ca để khỏi phải khổ đau trọn kiếp.

Phùng Phá Thạch xúc động cả tâm thần trước tấm chân tình của Lâm Phùng Chân.

Chàng trấn an nàng :

- Lâm muội hãy an tâm. Huynh sẽ tìm hiểu cho thật rõ ràng về những lời muội vừa nói với huynh. Trước khi huynh có hành động nào, huynh sẽ gặp lại muội cho muội biết ý định của huynh, có lẽ không đến nổi bi quan lắm đâu.

Đôi mắt to của Lâm Phùng Chân long lanh ngấn lệ.

- Muội xin tạ ơn Phùng ca ca. Xin ca ca hiểu cho tấm lòng của muội.

Nhìn vầng trăng khuyết đã lên cao, Phùng Phá Thạch nói :

- Lâm muội, bây giờ trời sắp sáng rồi, huynh tạm biệt muội, sau này sẽ gặp lại.

Lâm Phùng Chân rơi lệ :

- Bây giờ Phùng ca ca đi đâu?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Bây giờ huynh phải rời xa nơi này, tránh trước hiểm họa có thể xảy ra. Huynh sẽ tìm nơi vắng vẻ kín đáo chữa trị nội thương cho lành hẳn, rồi sau đó mới liệu toan mọi việc.

Lâm Phùng Chân nhìn Phùng Phá Thạch qua hai màn thương lệ :

- Phùng ca ca hãy bảo trọng!

Giọt lệ thánh thót rơi xuống hai má nàng.

Chàng an ủi :

- Lâm muội đừng quá thương tâm. Huynh xa cách muội một thời gian rồi sẽ gặp lại.

Sau đó chàng nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm cài vào lưng, mang túi hành trang lên vai, nhìn Lâm Phùng Chân :

- Lâm muội, tạm biệt...

Chàng đi nhanh về hướng Tây.

Nhìn theo chiếc bóng Phùng Phá Thạch đã khuất hẳn sau vòm cây lá rậm, Lâm Phùng Chân rơi lệ, thở than :

- Phùng ca ca, nếu sau này nghịch cảnh xảy ra, muội tự tử.

Nàng quay trở về Kỳ Môn bang...

Chương 32: Chạm Mặt Kẻ Thù

Rời khỏi cánh rừng già, Phùng Phá Thạch phi thân tới một dãy núi cao, nửa vành trăng treo trên bầu trời thẳm soi ánh sáng mờ ảo trên vạn vật.

Nhìn lên một ngọn núi xem xét, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- Giờ ta hãy lên đỉnh núi kia chữa trị nội thương cho khỏi hẳn, đợi đến sáng rồi sẽ lên đường.

Phùng Phá Thạch phi thân lên đỉnh núi.

Lên đến nơi, chàng dừng lại đảo mắt nhìn qua, trông thấy có mấy gộp đá lớn tạo thành một cái động thiên nhiên thật kín đáo, thật thích hợp cho việc tịnh tọa chữa trị nội thương.

Gần bên cạnh động đá lại có một cái vực đen ngòm, không rõ chiều sâu, nhưng chừng sâu năm sáu ngàn trượng.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- Ta hãy vào ngồi trong cái động đá kia chữa trị nội thương là ổn nhất.

Chàng tiến tới động đá.

- Tiểu tử, phó bản tòa chờ ngươi nơi đây đã lâu rồi.

Giọng nói âm u như loài quỷ mụi từ cõi địa ngục hiện về giữa trời khuya.

Phùng Phá Thạch giật mình tháo lui ba, bốn bước, phóng mắt nhìn vào động đá.

Chàng phát giác giọng nói âm u đưa ra từ động đá. Chàng hiểu ngay sắp có chuyện bất tường sắp xảy đến cho mình.

Một lão quái nhân vận hồng bào từ trong động đá bước ra.

Bộ mặt lão quái nhân hung tợn như phán quan dưới cõi địa ngục áo tỳ, hai luồng ma nhỡn nửa đỏ nửa xanh chớp rực, bất cứ ai trông qua cũng phải vỡ mật bay hồn.

Phùng Phá Thạch bật khẽ :

- Diêm Vương Tôn Giả.

Dù trong lòng đã rúng động bởi trong mình còn mang nội thương, không hiểu có đánh thắng nổi Diêm Vương Tôn Giả hay không, nhưng Phùng Phá Thạch vẫn giữ nguyên nét mặt trầm tĩnh.

Chàng hậm hực :

- Lão quỷ chờ ta trên ngọn núi này có chuyện gì?

Diêm Vương Tôn Giả cất giọng như quỷ hú :

- Phó bản tòa chờ ngươi trên đỉnh núi này để thu hồi bảo vật.

Hiểu rõ lão nói bảo vật gì rồi, nhưng Phùng Phá Thạch vẫn làm như chưa biết :

- Bảo vật gì?

Hai luồng ma nhỡn nửa xanh nửa đỏ của Diêm Vương Tôn Giả nhìn gắn vào ngực Phùng Phá Thạch :

- Tiểu tử, hãy giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ngươi đang cất trong mình cho phó bản tòa, bằng không bắt buộc ta phải động thủ thu nạp bí kíp.

Phùng Phá Thạch khẽ than thầm :

Hiện nay công lực của ta còn có năm thành, nội thương chưa lành hẳn, làm thế nào đấu nổi với lão. Giờ ta hãy dùng kế hoãn binh, diên trì thời gian với lão rồi sẽ tìm phương cách tẩu thoát là thượng sách.

Nghĩ vậy, chàng nói :

- Ta không mang bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục theo trong mình, làm thế nào giao nộp cho lão quỷ được.

Giọng chàng có vẻ ôn hòa nhưng vẫn gọi Diêm Vương Tôn Giả bằng lão quỷ để chứng tỏ chàng không hề sợ lão.

Diêm Vương Tôn Giả hừ bằng giọng mũi nghe như tiếng còi ma :

- Ngươi không mang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình, vậy ngươi cất giấu nó ở đâu?

Phùng Phá Thạch lửng lờ :

- Ta chôn cất pho bí kíp ở trên một ngọn núi hiểm trở, không một ai tìm được đâu.

Ánh ma quang nửa đỏ nửa xanh của Diêm Vương Tôn Giả chớp ngời tia hy vọng.

- Ngươi hãy đưa phó bản tòa tới ngọn núi đó đào lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục!

Lão khuyến dụ :

- Phó bản tòa hứa với ngươi, nếu ngươi bằng lòng đưa ta tới đó lấy bí kíp, ta sẽ buông tha mạng sống của ngươi, không làm hại ngươi đâu.

- Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là món bảo vật của tiền nhân, ta đâu thể trao cho lão quỷ được.

Vừa hỏi, Phùng Phá Thạch vừa đảo mắt nhìn về phía bờ vực thẳm, trong lòng băn khoăn.

Chàng hiểu không thể nào tìm cách diên trì với Diêm Vương Tôn Giả được nữa, chắc chắn lão sẽ bất ngờ tấn công chàng, không chế chàng buộc phải đưa lão tới ngọn núi tìm bí kíp.

Diêm Vương Tôn Giả hỏi :

- Thế nào? Sao ngươi không trả lời. Ngươi có chịu đưa phó bản tòa tới ngọn núi đào lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay chờ ta động thủ bắt ngươi?

Phùng Phá Thạch biết không còn cơ hội nữa bèn lùi về phía bờ vực thẳm.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Phùng Phá Thạch, cất tiếng cười khằng khặc :

- Tiểu tử! Ngươi định tìm đường chạy trốn đó phải không? Nói cho ngươi biết, hiện giờ cho dù ngươi có tháp cánh bay lên trời, hay độn hình xuống đất cũng không thể nào thoát khỏi phó bản tòa đâu, ngoan ngoãn hãy đưa ta tới ngọn núi kia giao nộp bí kíp, ta sẽ tha cho ngươi được toàn mạng ra đi.

Phùng Phá Thạch không đáp, lặng lẽ tháo lui lại gần bờ vực thẳm, mắt vẫn nhìn Diêm Vương Tôn Giả vì sợ bất thần lão phóng tới chộp bắt chàng.

Chàng sôi gan vì không thể đương đầu nổi với Diêm Vương Tôn Giả trong lúc này.

Giá nếu không mang nội thương, chàng không ngại đấu với lão một trận sanh tử.

Diêm Vương Tôn Giả bước theo Phùng Phá Thạch hỏi :

- Tiểu tử, sao ngươi không trả lời. Ngươi có bằng lòng đưa ta tới thu nạp bí kíp hay không?

Khi còn cách bờ vực thẳm chừng nửa trượng, Phùng Phá Thạch dừng lại trợn mắt :

- Lão quỷ đừng nằm mơ giữa ban ngày, ta không dại gì đưa lão tới đó lấy bí kíp đâu.

Nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm huyết kiếm bên lưng Phùng Phá Thạch, Diêm Vương Tôn Giả nói :

- Tiểu tử, trước khi ngươi đưa phó bản tòa tới lấy bí kíp, hãy giao thanh Tàn Hồn huyết kiếm cho ta.

Từ nãy giờ Diêm Vương Tôn Giả chưa thấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm giắt trên lưng Phùng Phá Thạch, bây giờ vừa nhìn ra, lão hiểu thanh Tàn Hồn huyết kiếm rất lợi hại nên lo ngại trong lòng.

Chợt Diêm Vương Tôn Giả phóng mình tới.

Phùng Phá Thạch thét :

- Đứng lại!

Một tiếng soạt nổi lên, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Trỏ mũi kiếm vào mặt Diêm Vương Tôn Giả, Phùng Phá Thạch dọa dẫm :

- Lão quỷ hãy đứng lại đó, nếu lão bước tới một bước, ta sẽ xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức. Lão đã biết chiêu thức này lợi hại như thế nào rồi chứ?

Nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm, Diêm Vương Tôn Giả cười hăng hắc :

- Tiểu tử đừng cậy có thanh Tàn Hồn huyết kiếm. Loại kiếm đó không làm gì nổi phó bản tòa đâu.

Lão bước tới.

Phùng Phá Thạch hét :

- Lão quỷ muốn chết?

Chàng lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm một cái.

Một làn huyết quang chớp tới Diêm Vương Tôn Giả nhanh như sét giật.

Phùng Phá Thạch định xuất chiêu này làm cho Diêm Vương Tôn Giả sợ hãi lùi lại chàng sẽ tìm đường tẩu thoát.

Nhưng khi làn huyết quang chớp tới, Diêm Vương Tôn Giả đột nhiên biến mất.

Phùng Phá Thạch giật mình thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm, đảo mắt tìm chiếc bóng Diêm Vương Tôn Giả.

Thân pháp như loài quỷ mụi của Diêm Vương Tôn Giả chẳng khác nào thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" của chàng.

Phùng Phá Thạch sợ hãi vung thanh Tàn Hồn huyết kiếm vận công, sẵn sàng xuất chiêu khi vừa thoáng nhận thấy Diêm Vương Tôn Giả xuất hiện.

Chợt nghe hơi thoáng động phía trái, Phùng Phá Thạch hét to :

- Lão quỷ phải chết.

Mồm hét, Phùng Phá Thạch vừa rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức sang phía bên trái chỗ chàng đang đứng.

Một chùm huyết quang sáng rực điểm vào khoảng không.

Phùng Phá Thạch xuất hư chiêu để ngăn chận Diêm Vương Tôn Giả tới bên mình sẽ không kịp trở tay nếu lão điểm vào các huyệt đạo chàng.

Dù vậy, hiện giờ chàng chỉ còn có năm thành công lực nên xuất chiêu chậm đi hết phân nửa, không còn nhanh lẹ như trước.

Soạt.

Bên vai phải của Phùng Phá Thạch vừa trúng nhằm một quỷ trảo, máu tuôn lênh láng, suýt nữa buông rơi thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Một luồng khí lạnh như băng tuyết chạy thẳng vào người chàng.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng hét to một tiếng, tay trái bắn một loạt chỉ ngăn chận Diêm Vương Tôn Giả tiếp tục tấn công chàng.

Nhưng chỉ thoáng một cái, Diêm Vương Tôn Giả đã hiện ra trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão nhìn chàng cười khằng khặc :

- Tiểu tử! Nay ngươi đã trúng nhằm một Diêm vương trảo của bản tòa rồi. Chỉ vài ngày sau, cánh tay phải của ngươi sẽ rã ra, biến thành máu huyết. Khôn hồn hãy bằng lòng đưa ta tới ngọn núi lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, ta sẽ cho ngươi thuốc giải ngay bây giờ. Bằng như nghịch mạng, ngươi sẽ trở thành một phế nhân.

Ngươi chọn cách nào nói mau kẻo độc chất chạy vào ngũ tạng sẽ không còn cứu được nữa.

Hiểu rõ Diêm Vương Tôn Giả không nói dối, Phùng Phá Thạch khiếp đảm trong lòng.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, dùng chỉ pháp điểm vào hai nơi huyệt đạo trên vai phải, ngăn chận không cho độc chất xâm nhập vào nội tạng.

Phùng Phá Thạch than thầm :

- Nguy mất, bây giờ ta đâu còn đấu với lão quỷ này được nữa. Ta phải làm sao?

Một ý niệm thoáng qua đầu, Phùng Phá Thạch lui lại đứng sát bờ vực đề phòng Diêm Vương Tôn Giả lao tới.

Chàng giở ngọn tả chưởng lên vận "Càng Nguyên Thái Cực" sẵn sàng xuất thủ khi trông thấy Diêm Vương Tôn Giả động đậy.

Diêm Vương Tôn Giả lại cười khằng khặc, đắc chí :

- Tiểu tử, bây giờ ngươi không còn cách nào tẩu thoát được nữa rồi, hãy đứng đó.

Lão sầm sầm bước tới.

Phùng Phá Thạch lùi thêm hai bước, đứng sát bên bờ vực thẳm. Vực đen ngòm không thấy đáy.

Chàng hét :

- Lão quỷ đứng lại!

Diêm Vương Tôn Giả dừng bước, nhận ra Phùng Phá Thạch đã đứng sát bờ vực.

Lão sửng sốt :

- Tiểu tử, ngươi định làm gì?

Phùng Phá Thạch trỏ tay xuống vực thẳm :

- Lão quỷ ngu ngốc. Ngươi chưa rõ ta sẽ làm gì ư? Ngươi động đậy ta sẽ nhảy xuống cái vực sâu này.

Diêm Vương Tôn Giả kinh hãi :

- Ngươi nổi cơn điên rồi phải không? Tại sao ngươi lại định nhảy xuống cái vực đó?

Phùng Phá Thạch trợn mắt :

- Đừng lải nhải cái mồm. Ta nói rồi, nếu ngươi cử động ta sẽ nhảy xuống cái vực này.

Diêm Vương Tôn Giả động đậy thân mình toan sử dụng thân pháp quỷ mụi lao tới chộp bắt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét :

- Đứng lại. Ngươi dùng quỷ pháp biến mất như vừa rồi ta sẽ nhảy xuống ngay tức khắc.

Diêm Vương Tôn Giả ngưng thân thủ, nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt nửa xanh nửa đỏ.

Lão hỏi :

- Tiểu tử, ngươi không sợ chết ư?

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Đúng, thà rằng ta chết dưới đáy vực này chứ không bao giờ để rơi vào bàn tay quỷ quái của lão.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Phùng Phá Thạch chăm chăm, không dám cử động.

Lão sợ chàng nhảy xuống vực. Chàng chết vĩnh viễn lão se không tìm ra tung tích pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Phùng Phá Thạch luôn cả Diêm Vương Tôn Giả đứng trơ ra như hai pho tượng nhìn nhau.

Sinh mạng của Phùng Phá Thạch hiện giờ như ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cần Diêm Vương Tôn Giả động đậy là chàng nhảy xuống vực sâu, vĩnh viễn lìa bỏ cõi đời.

Chỉ một cái nghiêng mình về phía sau chàng sẽ rơi xuống vực sâu ngàn trượng.

Hiểu rõ tính nết cương cường khí phách của Phùng Phá Thạch, Diêm Vương Tôn Giả dịu giọng :

- Tiểu tử, ngươi đừng vọng động. Phó bản tòa muốn nói với ngươi một điều.

Phùng Phá Thạch quắc mắt :

- Điều gì, lão quỷ cứ đứng yên đó nói ra, không được cử động. Nếu ngươi thừa cơ hội lúc nói chuyện phóng tới ta sẽ nhảy xuống vực liền. Ngươi không bắt được ta đâu.

Diêm Vương Tôn Giả vẫn với giọng ôn tồn nhưng nghe như tiếng quỷ hú :

- Phó bản tòa cam kết là sẽ nói chuyện đường hoàng với ngươi, không hề có hành vi ám muội. Ta muốn ngươi và ta hợp tác với nhau nghiên cứu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện hai chiêu vô địch trong đó. Ngươi có khứng chịu không?

Phùng Phá Thạch thăm dò :

- Lão muốn ta đưa lão tới ngọn núi đào lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Diêm Vương Tôn Giả gật đầu :

- Phải.

Phùng Phá Thạch cười khỉnh :

- Lão rất giảo hoạt. Lão là nhân vật như thế nào mà ta lại chỉ chỗ chôn giấu pho bí kíp cho lão chứ? Ta đâu có ngu dại gì giao trứng cho ác. Lão đừng có cuồng vọng vô ích.

Diêm Vương Tôn Giả thành khẩn :

- Phó bản tòa thành tâm với ngươi, không hề dối trá. Nếu như ngươi nhảy xuống cái vực kia, tất nhiên ngươi sẽ tan thây nát cốt, pho bí kíp vô tiền khoáng hậu Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục sẽ bị hủy diệt, ngươi lại đắc tội với tiền nhân, không biết giữ gìn bảo vật di truyền. Tốt hơn ngươi hãy cùng ta luyện thành, ta và ngươi cùng giữ chức bá chủ võ lâm, như vậy không phải là toàn vẹn hay sao.

Phùng Phá Thạch hừ lạnh :

- Lão quỷ đừng...

Chợt Diêm Vương Tôn Giả xẹt tới nhanh như tia chớp, vươn trảo chộp vào người Phùng Phá Thạch.

Lão sử dụng thuật pháp xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị xuất thủ thật nhanh, chắc chắn sẽ chộp bắt được Phùng Phá Thạch.

Nào ngờ Phùng Phá Thạch đã đề phòng cẩn mật, vừa thoáng thấy Diêm Vương Tôn Giả động đậy, chàng đã hét :

- Lão quỷ muốn chết.

Vừa hét tả chưởng của chàng vừa bắn ra năm đạo chỉ xé gió bay vèo tới giữa ngực Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả kinh hãi dịch sang nửa trượng tránh khỏi năm luồng chỉ lực vừa đúng lúc

Phùng Phá Thạch ngã mình về phía sau, rơi ngay xuống lòng vực sâu ngàn trượng.

Diêm Vương Tôn Giả phóng tới bờ vực đưa mắt nhìn xuống chỉ thấy một vùng đen ngòm như mực.

Lão thở dài thất vọng :

- Uổng thay một pho bí kíp võ công vô tiền khoáng hậu chôn vùi theo tiểu tử.

Diêm Vương Tôn Giả than thở một hồi rồi phóng xuống chân núi đi mất dạng.

Gió đêm tạt vào vách núi rì rào như lời thầm thì ai oán của một linh hồn u uất hãy còn lẩn quẩn đâu đây.

Chợt một chiếc bóng nhỏ thó từ dưới chân núi phóng lên.

Chiếc bóng nhỏ thó chạy tới bờ vực hét lên :

- Phùng ca ca...

Qua vầng trăng khuyết soi ánh sáng mập mờ cho thấy đó là một thiếu nữ sắc nước hương trời, không ai khác hơn là Lâm Phùng Chân.

Nàng gục xuống khóc như mưa bão. Đàng kia trên ngọn núi tiếng chim dạ minh rúc lên từng hồi, như lời đưa tiễn một linh hồn vừa vĩnh viễn ra đi...

Chương 33: Tuyệt Địa

Phùng Phá Thạch tuyệt vọng, tất cả đều ảo diệt trong lòng chàng.

Thân hình Phùng Phá Thạch trầm xuống mãi, bên tai gió thổi ù ù.

Phùng Phá Thạch vớ vào vách đá xem có nơi nào bám víu được không.

Chỉ vì vách đá rêu trơn trợt, không có một nơi nào bám víu được cả.

Phùng Phá Thạch kêu thầm :

- Mạng ta hỏng mất rồi.

Thân hình chàng rơi xuống càng nhanh hơn...

Bình!

Phùng Phá Thạch rơi xuống đất đánh huỵch một tiếng. Chàng cảm thấy bất động, trí óc chìm trong vô thức, chẳng còn hay biết gì nữa.

Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Phùng Phá Thạch từ từ hồi tỉnh lại.

Chàng mở hai mắt ra, trước tiên trông thấy ánh sáng mờ mờ.

Phùng Phá Thạch lồm cồm ngồi lên, đưa mắt nhìn quanh, bốn bề toàn là vách đá biết ngay mình đang ở dưới đáy vực.

Ánh sáng lờ mờ từ phía trên rọi xuống, có lẽ bây giờ đang là buổi sáng.

Chàng bật thốt :

- A! Ta còn sống đây sao?

Hồi tưởng lại chuyện đã qua lúc chàng bị Diêm Vương Tôn Giả bức tử, nhảy xuống vực thẳm, máu căm thù sôi lên trong tim Phùng Phá Thạch.

Nghĩ mình còn nội thương rất nặng và rơi xuống vực chắc càng trầm trọng thêm hơn, Phùng Phá Thạch thử vận chân khí nghe trong người.

Lạ thay, trong người chàng không còn nghe rêm nhức, đau đớn chi cả. Nội thương lẫn chất độc do ngọn quỷ trảo của Diêm Vương Tôn Giả đã biến đi từ đằng nào.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc :

- Quái thật, tại sao ta rơi xuống vực này không hề bị thương tích, cả nội thương và chất độc của ngọn quỷ trảo cũng không còn trong cơ thể của ta là tại làm sao?

Phùng Phá Thạch đứng lên ngơ ngác, chưa hiểu chuyện xảy ra làm sao cả.

- Tiểu tử, ngươi đã sống lại rồi phải không?

Một giọng nói già dặn, trầm trầm từ đâu đó vọng tới tai Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình, đảo mắt nhìn quanh.

- Tiểu tử, sao ngươi còn đứng đó?

Lần này Phùng Phá Thạch nhận ra phương hướng của giọng nói.

Chàng đưa mắt nhìn về hướng đó, thấy một vị quái nhân mặt như nửa vầng trăng, tóc râu nửa bạc, mình vận trường y màu xám, phai màu cũ kỹ qua nhiều năm tháng, ngồi trên chiếc bồ đoàn lót cỏ khô, nhìn chàng bằng ánh mắt sáng rực như sao trời.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Lão quái nhân này là ai, trông qua gương mặt, ánh mắt lão chẳng khác một vị tà thần, công lực vô biên, nhưng tại sao lại ở dưới đáy vực này?"

Lòng chàng sinh ra nghi hoặc, chưa đáp câu hỏi của lão quái nhân.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc lại cất giọng :

- Tiểu tử, lại đây với lão phu.

Âm thanh giọng nói lần này của lão quái nhân tóc râu nửa bạc nghe như sét đánh khiến cho người nghe phải kinh hãi.

Phùng Phá Thạch rung động tâm can, khí huyết trong cơ thể chàng sôi nổi.

Nội lực của lão quái nhân này phải trên một trăm năm nên âm thanh mới khủng khiếp đến thế.

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm trong lòng như vậy.

Thầm nghĩ lão quái nhân tóc râu nửa bạc là một vị đại kỳ nhân, Phùng Phá Thạch không dám coi thường, bước tới đứng trước mặt lão quái nhân.

Chàng vòng tay cung kính :

- Tiểu bối xin bái kiến lão tiền bối.

Không đáp lời Phùng Phá Thạch, lão quái nhân tóc râu nửa bạc nói một câu nghe ghê rợn :

- Tiểu tử, nếu như một thời thần nữa ngươi không tỉnh lại lão phu sẽ ăn thịt ngươi.

Phùng Phá Thạch kinh hãi lui lại hai ba bước, trố mắt nhìn lão quái nhân tóc râu nửa bạc.

Chàng nghĩ thầm :

- "Chẳng lẽ lão quái nhân này là quái vật hay sao? Lão ăn thịt người quả là khủng khiếp".

Nhớ lại Xích Phát Đại Ma Tôn ăn tim gan người luyện ma công, còn bây giờ lão quái nhân này ăn thịt người để luyện cặp gì đây?

Phùng Phá Thạch bất giác rùng mình mấy cái.

Ánh mắt sáng rực tinh quang của lão quái nhân tóc râu nửa bạc chiếu thẳng vào mặt Phùng Phá Thạch.

Giọng lão trầm hẳn xuống :

- Ngươi ngạc nhiên lắm ư? Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Ngươi hãy nghe lão phu nói đây.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc hắng giọng nói tiếp :

- Ngươi rơi xuống đáy vực này đã hai ngày hai đêm rồi, ngươi có biết không? Khi ngươi rơi xuống, lão phu phải sử dụng Hấp khí huyền công đỡ lấy thân mình ngươi, bằng không ngươi đã tan thây nát cốt rồi, ngươi hiểu chưa?

Phùng Phá Thạch sửng sờ nghĩ thầm :

- "Nếu thế chính lão quái nhân này đã cứu mạng ta, nhưng tại sao lão lại còn đòi ăn thịt ta?"

Chàng vô cùng kinh dị.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc tiếp :

- Ngươi bất tỉnh, lão phu sờ vào ngực ngươi nghe trái tim còn đập, nhưng trên vai ngươi trúng

nhằm quỷ trảo Diêm vương trảo rất nguy hiểm đến tính mạng. Ta cho ngươi uống tất cả mười bốn viên thần đan, năm viên Tụ độc đan, vận chân khí Thái cực chấn dương truyền vào cơ thể ngươi mười bốn lần, bấy giờ ngươi mới còn đứng đó.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh hãi, chắp hai tay trước ngực, nghiêm túc :

- Tiểu bối xin vạn tạ ân cứu mạng của lão tiền bối, nhưng tiểu bối xin mạo phạm được hỏi: Tại sao lão tiền bối định ăn thịt tiểu bối?

lão quái nhân tóc râu nửa bạc thản nhiên :

- Tại sao ư? Lúc lão phu khám xét trong cơ thể của ngươi, nhận ra ngươi có gần một trăm năm nội lực, cơ thể của ngươi rất lạ lùng, ăn thịt ngươi sẽ được trường thọ. Nếu ta ăn, ta sẽ sống trên một trăm tuổi, lại gia tăng nội lực năm mươi năm. Nhưng thấy ngươi có một căn cốt phi thường, đúng là một đóa kỳ hoa, võ lâm ngàn năm mới có một lần.

Ta tiếc kẻ tài hoa, nếu không, ăn thịt ngươi uổng phí đi một đại kỳ tài thiên hạ. Ngươi nghe rõ rồi chứ?

Phùng Phá Thạch vừa kinh hoàng lại vừa kinh dị.

Kinh hoàng vì suýt nữa bị lão quái nhân tóc râu nửa bạc ăn thịt rồi.

Kinh dị bởi chàng không ngờ thịt chàng ăn sẽ được trường thọ và gia tăng nội lực đến năm mươi năm.

Nhưng chàng vẫn thắc mắc :

- Thưa lão tiền bối, tiểu bối mạo muội xin được hỏi: do đâu lão tiền bối biết ăn thịt tiểu bối sẽ được trường thọ, sống trên một trăm tuổi và nội lực gia tăng thêm năm mươi năm?

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc đáp :

- Lão phu nhận ra cơ thể của người ta do nơi tinh hoa của trời đất cấu tạo thành.

Chính cái tinh hoa đó là phẩm chất trường thọ của con người. Tất nhiên, kẻ ăn thịt ngươi sẽ được trường thọ, nhưng lão phu xem tướng diện của ngươi là một trang thiếu niên hào hùng, chính khí, có thể giúp ích cho giang hồ nên ta bỏ qua ý định ăn thịt ngươi.

Chợt lão quái nhân tóc râu nửa bạc thở nhẹ :

- Ngươi có biết không, lão phu phải tốn hao hơn ba mươi năm nội lực mới cứu nổi tính mạng của ngươi đó.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng mở tròn hai mắt nhìn lão quái nhân tóc râu nửa bạc.

Chàng không ngờ lời nói của lão quái nhân nghe rất ghê sợ nhưng hành động lại nhân từ đức độ đến thế.

Phùng Phá Thạch xúc động :

- Một lần nữa tiểu bối xin vạn tạ công ơn cứu mạng của lão tiền bối. Tiểu bối xin được hỏi cao danh của lão tiền bối gọi là gì, hầu ngày sau tiểu bối có phen đáp tạ.

Bỗng lão quái nhân tóc râu nửa bạc gióng lên tràng cười :

- Ha ha ha... cao danh ư? Cao danh là cái quái gì. Ha ha ha... tiểu tử... tên tuổi của lão phu đã vùi chôn lâu lắm rồi. Còn nói gì đến hai tiếng cao danh.

Giọng cười của lão quái nhân tóc râu nửa bạc càng khó nghe hơn cả tiếng khóc.

Giọng cười rên rỉ từ đáy con tim.

Phùng Phá Thạch nghe giọng cười hiểu ngay lão quái nhân tóc râu nửa bạc trong quá khứ đã có một chuyện gì xảy ra bi đát, đau thương nên mới có giọng cười quái gở đó nên lại càng thêm động tính hiếu kỳ.

Chàng nằn nì :

- Tiểu bối là kẻ thọ đại ân của lão tiền bối. Tiểu bối muốn biết cao danh của lão tiền bối để ghi tạc vào lòng, xin lão tiền bối nói cho tiểu bối được biết, kẻo trọn đời tiểu bối không bao giờ được an tâm.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc chấm dứt tràng cười quái gở nhìn Phùng Phá Thạch :

- Tiểu tử, ngươi muốn biết danh hiệu của lão phu lắm ư?

Phùng Phá Thạch cung kính :

- Xin lão tiền bối cho tiểu bối được biết. Tiểu bối đang nghiêm chỉnh chờ nghe.

Lão quái nhân tóc râu nửa bạc gật gù :

- Ngươi đã muốn biết lão phu thấy chẳng hẹp lượng gì mà không cho ngươi biết. Lão phu chính là Địa Cốc Thần Tà La phu tử. Đấy ngươi nghe rõ rồi chứ?

Nghe thấy thế Phùng Phá Thạch vội vàng thốt :

- Đứng trước mặt vị đại kỳ nhân thanh danh sáng rực như ánh mặt trời mà chẳng hề hay biết, tội

thật đáng chết.

Phùng Phá Thạch cúi xuống định làm đại lễ.

Địa Cốc Thần Tà phất cánh tay áo rộng ra. Một đạo ám kình nặng như quả đồi đỡ Phùng Phá Thạch đứng lên, không cho chàng bái lễ.

Phùng Phá Thạch khiếp đảm trước cái nội lực kinh hồn của Địa Cốc Thần Tà.

Chàng đã vận công cố cúi xuống nặng hơn vạn cân nhưng không làm sao bái lễ được.

Chương 34: Tình Sử Ly Kỳ

Địa Cốc Thần Tà nói :

- Tiểu tử chớ nên đa lễ. Hãy đứng yên đó nghe lão phu hỏi đây!

Phùng Phá Thạch đành đứng thẳng người lên, nhưng vẫn chấp hai tay trước ngực tỏ vẻ cung kính đối với một vị đại lão tiền bối và cũng là đại ân nhân của chàng.

Địa Cốc Thần Tà hỏi :

- Tiểu tử, danh hiệu của ngươi là gì?

Phùng Phá Thạch thành thật :

- Thưa lão tiền bối, tiểu danh của tiểu bối là Phùng Phá Thạch.

Địa Cốc Thần Tà hỏi tiếp :

- Nhị vị lệnh đường là ai?

Phùng Phá Thạch không giấu diếm :

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối là Phùng Phá Sơn, Bảo chủ Phùng Sơn bảo. Còn mẫu thân là Triệu Phi Tần.

Địa Cốc Thần Tà sửng sốt :

- Thế ra ngươi là con trai của Phùng đại hiệp và Triệu nương tử đó sao?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Thưa lão tiền bối đúng vậy, tiểu bối là đứa con độc tử của song thân.

- Phùng đại hiệp và Triệu nương tử vẫn an khang chứ?

Phùng Phá Thạch chợt buồn :

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối đã quy tiên cách nay hơn hai năm rồi, còn mẫu thân đã

biệt tích từ lâu, hiện nay không hiểu sống chết lẽ nào.

Giọng nói của Địa Cốc Thần Tà xúc động :

- Phùng đại hiệp chết do nguyên nhân nào? Tại sao Triệu nương tử biệt tích?

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối bị kẻ thù sát hại, còn mẫu thân bị lão đại ác ma bức tử ở trên một đỉnh núi.

- Kẻ thù nào sát hại Phùng đại hiệp, bọn nào bức tử Triệu nương tử?

- Thưa lão tiền bối, chính lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão đại ác ma đã sát hại phụ thân của tiểu bối. Còn lão Diêm Vương Tôn Giả bức tử mẫu thân.

Ánh mắt Địa Cốc Thần Tà chớp ngời :

- Ngươi hãy kể lại chuyện thảm biến Phùng Sơn bảo và chuyện Triệu nương tử bị bức tử cho lão phu nghe!

Phùng Phá Thạch nghiêm túc thuật lại mọi chuyện đã xảy ra trong Phùng Sơn bảo do Triệu Phi Tần kể lại, và chuyện mẹ chàng và chàng chạy trốn tới đỉnh núi bị Diêm Vương Tôn Giả và hai tên thủ tòa Thần Đạo giáo đuổi theo, đánh chàng trọng thương còn mẹ biệt tích, chỉ còn lưu lại một chiếc áo rách vấy máu, nhất nhất thuật lại không xót một điều nào.

Nghe xong câu chuyện Phùng Phá Thạch kể lại, bất giác Địa Cốc Thần Tà bật thốt :

- Cũng lại là lão Xích Phát Đại Ma Tôn, chỉ vì lão tặc đó lão phu mới ở dưới tuyệt địa này.

Phùng Phá Thạch tròn xoe hai mắt :

- Thế ra lão tiền bối cũng có mối thù với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn nữa sao?

Địa Cốc Thần Tà hừ lạnh :

- Thù sâu như biển, cũng chỉ vì lão Xích Phát Đại Ma Tôn mà lão phu đành phải mai hận thiên thu.

Phùng Phá Thạch càng thêm kinh ngạc, vì không ngờ lão quái nhân cũng có mối thù cùng Xích Phát Đại Ma Tôn.

Chàng hỏi :

- Thưa lão tiền bối, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn là thủ phạm khiến cho lão tiền bối phải xuống cái vực thẳm này phải không?

Địa Cốc Thần Tà lắc đầu :

- Không đúng!

- Như thế...

Địa Cốc Thần Tà cắt ngang :

- Không phải lão Xích Phát Đại Ma Tôn đánh lão phu rơi xuống tuyệt địa này mà lão là kẻ bày quỷ kế cho một người khác hãm hại ta.

Phùng Phá Thạch phăng tới :

- Người đó là ai?

Địa Cốc Thần Tà chớp mắt :

- Một ả mỹ nhân tuyệt sắc đã nghe theo lời lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn thi hành quỷ kế hãm hại lão phu.

Phùng Phá Thạch hỏi mau :

- Lão tiền bối có thể nói cho tiểu bối biết ả mỹ nhân tuyệt sắc đó là ai không?

- Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi...

Phùng Phá Thạch trợn tròn hai mắt nhìn Địa Cốc Thần Tà không hề chớp.

Chàng không ngờ kẻ hãm hại lão quái nhân lại là Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi, kẻ tử thù của chàng.

Phùng Phá Thạch vô cùng khích động :

- Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi có liên hệ gì với lão tiền bối hay không?

Địa Cốc Thần Tà buông hơi thở nhẹ :

- Trước kia nàng là vị ái thê của lão phu. Nhưng sau khi hạ sinh một đứa con gái, nàng tư tình cùng lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn Tả Hoành. Lão này bày quỷ kế cho nàng hãm hại ta.

- Thưa lão tiền bối, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn bày quỷ kế gì cho nữ tiền bối?

- Nàng nghe theo lời lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn bỏ chất Mê tâm hoàn trong bình rượu, ép ta uống đến say mèm, sau đó ném ta xuống cái vực này. May thay ta không chết nên còn sống cho tới

ngày nay.

Phùng Phá Thạch chỉnh sắc :

- Thưa lão tiền bối, cứ như thiển kiến của tiểu bối, công lực của lão tiền bối đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần. Chẳng lẽ lão tiền bối không lên được khỏi cái vực này giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn báo thù hay sao?

Địa Cốc Thần Tà nói :

- Mười mấy năm về trước, lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn đấu với lão phu hai trận lão đều thua cả hai. Lão thù hận ta nên dùng quỷ kế tư tình với ái thê ta, xúi giục nàng đầu độc ta, một là để trả thù ta vì thua trận, hai là chiếm đoạt một trang tuyệt sắc mỹ nhân từ lâu lão từng theo đuổi. Ta vẫn có thể lên khỏi cái vực này một cách rất dễ dàng, nhưng ta không làm như vậy được.

Phùng Phá Thạch lạ lùng :

- Thưa lão tiền bối, tại sao lão tiền bối không làm như vậy được?

Địa Cốc Thần Tà thở dài :

- Tại vì lão phu sĩ diện ái thê bị kẻ khác chiếm đoạt và nàng lại phản bội. Ta coi đó là một cái nhục trong đời không gội rửa được, chẳng còn mặt mũi nào xuất hiện trên chốn giang hồ được nữa. Vì tiếng rèm pha chê cười của bọn cao thủ võ lâm nên ta tự nguyện ở dưới đáy vực này cho đến trọn đời, không ra chốn giang hồ nữa. Do đó, ta không thể giết lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn báo thù. Dù vậy, mối hận thù đến nay vẫn còn canh cánh trong lòng ta đã hơn mười năm qua, chẳng có một phút giây nào quên lãng đi được. Ta chết không đành nhắm mắt...

Dứt câu, Địa Cốc Thần Tà buông tiếng thở dài, sắc mặt trở nên buồn thảm.

Lão quái nhân dù không có nước mắt, nhưng giọng nói đau thương còn hơn cả tiếng khóc.

Xem qua, dù là những kẻ thất phu hay bậc đại kỳ nhân đều cũng vì tình mà lụy.

Nghe câu chuyện tình sử của Địa Cốc Thần Tà quá bi thương do nơi Xích Phát Đại Ma Tôn, dòng máu căm thù của Phùng Phá Thạch sôi lên cuồn cuộn.

Chàng nói :

- Lão tiền bối, tiểu bối mạo phạm một điều muốn nói, chẳng hiểu lão tiền bối có khứng chịu hay không?

Địa Cốc Thần Tà nhìn Phùng Phá Thạch :

- Chuyện gì tiểu tử hãy nói ra, lão phu xem thế nào?

Phùng Phá Thạch khẳng khái :

- Nay lão tiền bối đã vì tự nguyện không thể rời khỏi tuyệt địa này, tiểu bối xin nhận lấy cái trách nhiệm giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi, báo thù cho lão tiền bối gọi là một chút đền đáp công ân cứu tử. Xin lão tiền bối đừng từ chối tấm lòng thành của tiểu bối.

Địa Cốc Thần Tà nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Lão nói :

- Tiểu tử, ngươi quả là một trang thiếu niên cang trường, đạo nghĩa, lại rất nhiệt thành. Từ lúc gặp ngươi rơi xuống tuyệt cốc này, nhìn gương mặt ngươi, ta đã sinh ra một niềm ưu ái, xem ngươi như là một đệ tử của mình. Nay ngươi nói như thế, lẽ nào ta lại chối từ, sẽ phụ tấm lòng trung hậu của ngươi. Nhưng ta có một điều muốn yêu cầu ngươi...

Sắc mặt Phùng Phá Thạch tươi hẳn :

- Điều gì xin lão tiền bối chỉ dạy cho tiểu bối.

Địa Cốc Thần Tà hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Chuyện giết lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn lão phu bằng lòng cho ngươi hành động.

Còn ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi ngươi hãy khoan thứ, đừng giết ả. Chỉ vì ả là một nữ nhân, và năm xưa ả từng là vị ái thê của ta, đã cùng ta chăn gối đậm đà suốt mấy năm trời, lại có một ái nữ. Ta không muốn ái nữ của ta đã mất cha rồi lại còn mất mẹ nữa. Ngươi hiểu ý ta rồi chứ?

Phùng Phá Thạch thầm kính phục trước tấm lòng độ lượng, bao dung của Địa Cốc Thần Tà. Đúng là tư phong, cốt cách của một bậc đại kỳ nhân.

Lão đã bị ái thê tư tình phản bội, lại đang tâm đầu độc sát hại vị phu tướng của mình, đến nỗi phải mai một cả thanh danh dưới tuyệt địa này, nhưng lão vẫn nghĩ tới ân tình ngày cũ mà thứ tha cho Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi.

Chàng cúi đầu :

- Tiểu bối xin nghe theo những lời chỉ giáo của lão tiền bối.

Địa Cốc Thần Tà thở dài :

- Còn một chuyện quan trọng nữa mà lão phu cậy nhờ ngươi. Trước khi ngươi gặp Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi, ngươi hãy tìm ái nữ của ta xem đến nay còn sống chết lẽ nào, ở nơi đâu, có ở Hồng Loan cung hay không? Nếu ái nữ còn sống, ngươi hãy nói ta đã chết rồi, để ái nữ ta khỏi đi tìm ta, biết

câu chuyện phản bội của mẹ năm xưa, nó sẽ đau khổ đến trọn đời.

- Thưa lão tiền bối, danh hiệu của tiểu thư gọi là gì?

- Ái nữ lão phu tên là Phi Phụng, nhưng không hiểu hiện giờ ái thê của ta có thay đổi tên khác hay không?

- Tiểu bối xin bái mạng!

Sắc mặt của Địa Cốc Thần Tà đượm nét buồn thiên cổ, trầm ngâm một lúc chợt hỏi :

- Tiểu tử, về nội lực hiện nay ngươi đã có gần một trăm năm, còn về chỉ pháp, chưởng pháp, kiếm pháp, thân pháp ngươi đã học được những gì hãy nói cho lão phu được biết!

Phùng Phá Thạch thành thật :

- Thưa lão tiền bối, phụ thân của tiểu bối dạy hai chiêu về chưởng pháp, còn sư phụ truyền cho tiểu bối bốn chiêu.

- Các chiêu thức đó tên gì?

- Thưa lão tiền bối, hai chiêu tên là Nhất tinh xạ nguyệt và Tán hoa phi vũ của phụ thân, còn bốn chiêu kia tên "Càng Nguyên Thái Cực", thân pháp "Thần Mã Đăng Vân", thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" và kiếm pháp Tàn Hồn tam thức. Bốn chiêu sau này là của sư phụ truyền dạy cho tiểu bối.

Địa Cốc Thần Tà kinh ngạc :

- Thế ra ngươi là đệ tử của Tàn Hồn Quái Nhân đó sao? Thảo nào ngươi có thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Lão quái nhân nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm nằm dưới đất trao cho Phùng Phá Thạch :

- Ngươi hãy cất thanh kiếm đi!

Phùng Phá Thạch cung kính nhận lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm đút vào vỏ.

Địa Cốc Thần Tà bảo :

- Lão phu đã biết rõ bốn chiêu thức của Tàn Hồn Quái Nhân rồi, nhưng bây giờ ngươi hãy xuất hết bốn chiêu đó ra ta xem ngươi đã đạt tới trình độ nào?

Phùng Phá Thạch ứng thinh :

- Tiểu bối xin bái mạng!

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh, nhận ra đằng kia có một tảng đá to lớn cao chừng hai trượng.

Chàng trỏ tay về phiến đá :

- Lão tiền bối, tiểu bối xuất chiêu chưởng pháp "Càng Nguyên Thái Cực" nhắm vào tảng đá kia được không?

Địa Cốc Thần Tà khẽ gật :

- Được, ngươi hãy xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" cho lão phu xem.

Phùng Phá Thạch bước tới đứng cách tảng đá to lớn khoảng hai trượng, vận đủ mười thành công lực chân ra một chưởng "Càng Nguyên Thái Cực".

Bóng chưởng màu hồng nhạt to lớn dị thường, mang theo đạo kình nặng như trái núi ào tới tảng đá.

Ầm.

Một vùng cát bụi tung bay mù mịt, vách đá chuyển rung, cơ hồ sụp đổ.

Địa Cốc Thần Tà bật khen :

- Tuyệt diệu. Chưởng pháp thượng thừa.

Phút chốc cát bụi tan đi, Địa Cốc Thần Tà bảo :

- Ngươi hãy thi triển "Thần Mã Đăng Vân" để lão phu xem đạt tới cảnh giới nào?

Phùng Phá Thạch vận chân khí mười thành thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" bốc mình lên cao trượng vạch một vòng tròn trên không rồi từ từ đáp trở xuống nhẹ như một chiếc lá vàng rơi.

Địa Cốc Thần Tà lại bật khen :

- Tuyệt diệu, khinh công đạt tới cõi siêu việt. Ngươi hãy xuất chiêu "Di Hình Hoán Ảnh" lão phu xem.

Nghe Địa Cốc Thần Tà khen hai lần, hùng khí trên gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bốc cao ngàn trượng.

Chàng thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" khẽ lắc mình một cái rồi biến mất, rồi hiện ra chập chờn như chiếc bóng quỷ mụi, sau cùng xuất hiện chỗ cũ.

Địa Cốc Thần Tà tấm tắc :

- Quả thật là thần quái, chiêu "Di Hình Hoán Ảnh" của lão Tàn Hồn Quái Nhân chẳng khác nào thân pháp Phiêu Phiêu vô ảnh của lão phu, tiểu tử xuất chiêu đã đạt tới cõi cảnh giới nhập thần xuất quỷ.

Lão lại bảo :

- Tiểu tử, bây giờ ngươi hãy xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn tam thức coi thế nào!

Phùng Phá Thạch vâng dạ, rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm bên lưng lên là huyết quang sáng rực.

Chàng xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn nhất thức, Tàn Hồn nhị thức và Tàn Hồn tam thức.

Ngàn vạn ánh huyết quang sáng rực khắp cả đáy vực, một con kiến bò qua vẫn ngó thấy, kiếm khí rít gió vù vù, thổi cát bụi tung bay lên cao.

Nháy mắt chấm dứt ba chiêu Tàn Hồn tam thức, Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, quay lại Địa Cốc Thần Tà xá dài một cái.

Địa Cốc Thần Tà khen nức nở :

Tất cả bốn chiêu "Càng Nguyên Thái Cực", "Thần Mã Đăng Vân", "Di Hình Hoán Ảnh" và Tàn Hồn tam thức của lão Tàn Hồn Quái Nhân ngươi đã luyện tới cảnh giới siêu phàm nhập hóa rồi, chẳng còn sợ gì sơ xuất nữa.

Lão nhân tiếp :

- Nhưng công lực của lão tặc Xích Phát Đại Ma Tôn cao thâm vô lượng, nội lực lại cao hơn ngươi nửa bậc. Mỗi trận ta phải xuất trên một ngàn chiêu mới thắng nổi lão.

Địa Cốc Thần Tà hỏi :

- Tiểu tử, có phải ngươi đã gặp một độ kỳ duyên có một vị đại kỳ nhân nào đó truyền nội lực cho ngươi phải không?

Phùng Phá Thạch kinh ngạc vì không ngờ Địa Cốc Thần Tà lại khám phá ra chuyện này. Chàng không dám giấu diếm :

- Thưa lão tiền bối, đúng vậy, tiểu bối đã được một cao nhân truyền cho nội lực.

- Vị cao nhân nào vậy?

- Thưa lão tiền bối, chính sư phụ của tiểu bối đã truyền cho tiểu bối tất cả nội lực trước khi người qui tiên.

Địa Cốc Thần Tà trợn tròn hai mắt :

- Tàn Hồn Quái Nhân đã chết rồi sao?

Động mối thương tâm, Phùng Phá Thạch để rơi hai giọt nước mắt :

- Thưa lão tiền bối đúng vậy. Sư phụ của tiểu bối chết cách đây hơn hai mươi năm rồi.

Địa Cốc Thần Tà hỏi :

- Tại sao Tàn Hồn Quái Nhân chết?

- Thưa lão tiền bối, tại vì trong trận giao đấu giữa sư phụ tiểu bối và năm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân và Vạn Độc Thánh Sư. Chỉ vì một chút sơ xuất, sư phụ của tiểu bối đã trúng nhằm kịch độc Vạn cổ trùng của lão quỷ Vạn Độc Thánh Sư, không có loại thần đan nào chữa trị nổi nên sư phụ của tiểu bối đã truyền nội lực lại cho tiểu bối để giết năm lão đại ác ma đó báo thù.

Địa Cốc Thần Tà ngửa mặt thở than :

- Hỡi ơi... uổng thay cho một bậc đại kỳ nhân, võ lâm lại mất đi một ngôi sao bắc đẩu.

Lão quái nhân cúi đầu im lặng trầm mặc như tưởng niệm đến một linh hồn bên kia cõi huyền mật xa xăm.

Phùng Phá Thạch đứng yên đưa mắt nhìn Địa Cốc Thần Tà không dám cử động.

Chàng tỏ lòng tôn kính phút thiêng liêng của Địa Cốc Thần Tà.

Lát lâu Địa Cốc Thần Tà ngẩng mặt lên, bằng một giọng buồn buồn :

- Năm xưa lão phu và sư phụ của ngươi là tình huynh đệ sinh tử chi giao, và ta trong cảnh ngộ như đã nói, mỗi người đi một ngả, có gặp chi nhau, dù vậy tình bằng hữu vẫn thắm thiết đậm đà, vẫn không hề phai nhạt. Ta hằng mong gặp lại Tàn Hồn lão đệ để cùng nhau uống chén rượu tao phùng, kế ta lâm nạn dưới đáy vực này. Nay rõ lại lão đệ đã vĩnh viễn ra đi khiến cho ta quá đau lòng.

Nói tới đây hai giọt nước mắt lăn dài xuống má Địa Cốc Thần Tà, chứng tỏ lão nhân đã vô cùng xúc động.

Im đi một lúc lâu, chợt ánh mắt của Địa Cốc Thần Tà sáng rực như hai ngọn đèn thần.

Lão nhìn Phùng Phá Thạch :

- Tiểu tử, ngươi hãy gọi lão phu là sư bá và ngươi phải có sứ mạng giết cho bằng được năm lão tặc, mổ lấy tim gan bọn chúng tế vong hồn Tàn Hồn lão đệ.

Cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới rõ ra Địa Cốc Thần Tà và sư phụ chàng là hai sư huynh đệ, nhưng vừa rồi lão nhân chỉ gọi là bằng hữu chi giao.

Phùng Phá Thạch vội vàng quì thụp xuống tung hô :

- Tiểu điệt xin bái kiến sư bá, tiểu điệt sẽ mổ lấy tim gan năm lão quỷ tế mộ sư phụ.

Địa Cốc Thần Tà vẫy cánh tay áo tạo một luồng tiềm lực nâng Phùng Phá Thạch đứng lên.

Lão nhân nói trong căm hận :

- Hiền điệt không cần phải trọng lễ, điều cốt yếu là ngươi hãy giết cho kỳ được năm lão tặc đó báo thù cho Tàn Hồn sư đệ, lão phu dù có chết đi dưới tuyệt địa này cũng cam đành nhắm mắt.

Phùng Phá Thạch cung kính :

- Tiểu điệt xin bái lĩnh sứ mạng của sư bá.

Phút giây dằn nén hận thù sôi sục trong tim, Địa Cốc Thần Tà nói :

- Hiền điệt, các chiêu của Tàn Hồn sư đệ truyền cho ngươi đã tạm đủ rồi. Lão phu thấy cũng không cần phải dạy cho ngươi nữa. Ta chỉ truyền lại cho ngươi một chiêu bí truyền Hấp khí huyền công, có khi sẽ hữu dụng và ta chỉ phương cách cho ngươi khai thông một số nội lực của ngươi còn tích tụ trong vực sinh tử huyền quan của ngươi.

Ngươi hãy ở lại dưới đáy vực này một tháng, luyện lại các chiêu cho thật thuần thục rồi sẽ trở lại chốn giang hồ tìm thù tiết hận.

Phùng Phá Thạch bốc cao hào khí :

- Tiểu điệt xin bái mạng!

Chương 35: Tái Xuất Giang Hồ

Bằng thân pháp "Thần Mã Đăng Vân", Phùng Phá Thạch bắn vọt thân mình lên khỏi đáy vực như một con chim đại bàng lướt gió tung mây.

Chẳng mấy chốc Phùng Phá Thạch đã vọt lên khỏi miệng vực, đáp trở xuống nhẹ tợ chiếc lá vàng.

Nhờ sư bá Địa Cốc Thần Tà chỉ phương cách khai thông số nội lực còn tích tụ trong vực sinh tử huyền quan do sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân truyền cho, Phùng Phá Thạch nghe nội lực đã gia tăng rất nhiều, nhưng theo lời Địa Cốc Thần Tà phải hai tháng nữa mới qui nguyên số nội lực đó.

Bấy giờ trời đã hoàng hôn, cỏ cây vạn vật mập mờ qua làn sương lạnh.

Phùng Phá Thạch hít thở một bầu không khí, cảm thấy trong người sảng khoái lạ lùng.

Một tháng trời ở dưới tuyệt địa không thấy bóng mặt trời, giờ trở lên chàng có cảm giác như sang một thế giới khác.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn chung quanh bình đài im lìm, vắng lặng, chỉ có tiếng gió thổi rì rào.

Nhớ lại một tháng trước đây, đang khi chàng còn mang nội thương trầm trọng. Diêm Vương Tôn Giả bức tử chàng phải nhảy xuống vực sâu, chàng nghe dòng máu căm thù trong tim sôi lên sùng sục. Chàng muốn gặp lão đại ác ma giết ngay lão ngay từ giờ phút này.

Nhưng lại nhớ đến mối thù của sư bá Địa Cốc Thần Tà, chàng quyết định tới Hồng Loan cung, gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi trước, hỏi tội ả về chuyện cấu kết với Xích Phát Đại Ma Tôn, đầu độc sư bá Địa Cốc Thần Tà và phăng tìm tung tích La Phi Phụng, rồi sau đó sẽ tìm sào huyệt Thần Đạo giáo gặp Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả.

Phùng Phá Thạch đã có bốn mối huyết thù phải trả. Song thân chàng Phùng Phá Sơn và Triệu Phi Tần, sư thúc Tạ Chử Giang và sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, nay lại thêm một mối huyết thù phải trả nữa đó là sư bá Địa Cốc Thần Tà.

Năm lão đại ác ma này công lực thảy đều cao thâm vô lượng, sứ mạng tìm thù tiết hận của chàng từ nay cực kỳ trọng đại chưa hiểu rồi hậu quả sẽ ra sao?

Chàng có trả nổi năm mối huyết thù hay là đành phải thiên thu di hận?

Nhưng bình sinh vốn là một trang thiếu niên quả cảm, cang trường, Phùng Phá Thạch dù biết chuyện báo thù còn khó khăn hơn cả lên trời, nhưng chàng nhất quyết không hề lùi bước.

Đang đứng trầm ngâm nghĩ ngợi chợt Phùng Phá Thạch nhận ra có một chiếc bóng từ dưới chân núi phi thân lên.

Chàng cau mày lẩm bẩm một mình :

- Tên ác ma nàp sắp lên đây, có phải bọn Thần Đạo giáo hay không? Ta hãy ẩn mình vào trong động đá kia xem là ai, nếu là lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả quả thật quỷ đưa đường, mà dẫn lối cho lão rồi.

Phùng Phá Thạch liền phóng mình ẩn vào trong động đá thiên nhiên, đưa mắt nhìn ra ngoài.

Một lúc sau chiếc bóng kia đã lên tới đỉnh núi. Chiếc bóng là một nữ nhân.

Phùng Phá Thạch nhận ra đó là một trang tuyệt thế mỹ nhân trong tay bưng cái mâm đồ tế lễ.

Chàng bật khẽ :

- Lâm Phùng Chân!

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh ngạc, không hiểu Lâm Phùng Chân lên đỉnh núi này tế lễ ai lại bưng cả mâm hương trầm nhang đèn như thế.

Chàng mở to mắt nhìn nàng đang từ từ bước tới bờ vực sâu ngàn trượng.

Phùng Phá Thạch giật mình định cất tiếng gọi Lâm Phùng Chân nhưng lại thôi.

Chàng chờ xem nàng tế lễ ai.

Lâm Phùng Chân tới bờ vực thẳm đặt chiếc mâm xuống, thắp hương trầm và đèn lên, hương thơm lan khắp một vùng.

Nàng quì xuống nhìn vào miệng vực sâu ngàn trượng khấn hứa :

- Phùng ca ca... giữ đúng theo lời thề nguyện lúc trước, muội tới viếng thăm ngôi mộ của ca ca lần cuối cùng. Ba lạy này xin vĩnh biệt ca ca.

Lâm Phùng Chân cúi xuống lạy ba lạy rồi ngẩng lên khóc như mưa gió.

Phùng Phá Thạch nghe rõ mấy lời khấn hứa của Lâm Phùng Chân xúc động cả tâm hồn.

Chàng nhủ thầm :

- Nàng tưởng ta đã chết dưới vực kia nên chiều nay tới đây tế mộ, nhưng tại sao nàng lại biết ta bị lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả bức tử nhảy xuống vực?

Khóc một lúc, Lâm Phùng Chân đứng đây, đưa tay lau sạch giọt lệ đọng trên hai má anh đào.

Đột nhiên nàng bước tới sát bờ vực thẳm nhìn xuống đáy, lớn tiếng :

- Phùng ca ca... hãy chờ muội...

Dứt tiếng, nàng toan lao thẳng xuống vực.

Phùng Phá Thạch hét kinh hoàng :

- Lâm muội đứng lại!

Tiếng hét của Phùng Phá Thạch xé toạt bầu không gian khiến Lâm Phùng Chân giật mình dừng lại.

Nàng quay lại đưa mắt nhìn xem đó là ai.

Phùng Phá Thạch bước ra khỏi đống đá.

Nhận ra Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân tròn xoe đôi mắt quá đỗi kinh hoàng.

Nàng lắp bắp :

- Phùng ca ca... hiện hồn về đó sao?

Phùng Phá Thạch sợ hãi nói mau :

- Lâm muội, huynh hãy còn sống đây!

Chàng không dám bước tới vì sợ nàng giật mình lui một bước là rơi ngay xuống vực thẳm.

Đôi mắt Lâm Phùng Chân vẫn tròn xoe nhìn Phùng Phá Thạch như đang trong cơn mơ.

Nhìn chàng một lúc, nàng lẩm bẩm :

- Phùng ca ca... còn sống?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Lâm muội, huynh hãy còn sống thật đây, không phải hồn ma hiện hình về đâu, muội đừng sợ hãi.

Muội hãy rời khỏi bờ vực cho huynh an lòng.

Lại nhìn Phùng Phá Thạch một lúc, Lâm Phùng Chân kêu lên :

- Phùng ca ca...

Nàng phóng tới...

Lâm Phùng Chân ôm chặt lấy Phùng Phá Thạch khóc nức nở.

Chàng dỗ dành :

- Lâm muội đừng khóc nữa, hãy nghe huynh hỏi đây.

Lâm Phùng Chân ngẩng lên.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Lâm muội, sao muội lại biết huynh nhảy xuống vực sâu này?

Lâm Phùng Chân sụt sùi :

- Lúc chia tay Phùng ca ca, muội trở về Lâm gia trang, dọc đường muội nghe trong lòng hồi hộp khác thường, trái tim cứ đập mạnh. Muội hoài nghi có chuyện bất tường xảy đến cho ca ca. Muội liền quay trở lại đi tìm ca ca. Tới chân núi này muội nghe tiếng nói của ca ca và một giọng cười quái đản. Muội toan phóng lên núi, chợt thấy lão Diêm Vương Tôn Giả từ trên núi chạy xuống. Muội ẩn vào kẹt đá tránh lão, rồi muội chạy lên đỉnh núi tìm ca ca nhưng không thấy, muội biết ca ca bị lão quỷ bức bách nhảy xuống vực rồi. Muội tưởng ca ca đã chết, cứ ba ngày muội lại tới đây tế lễ một lần. Lần này là lần cuối cùng, muội định nảhy xuống vực tự quyết theo ca ca, bởi muội không thể sống nổi một mình trên cõi đời mà không có ca ca được.

Nói dứt nàng khóc lớn.

Phùng Phá Thạch cảm kích :

- Huynh xin cảm tạ tấm lòng chân thành của Lâm muội đối với huynh, cho dù mai sau có gặp cảnh ngộ khắt khe nào, định mệnh tàn ác đến đâu, trọn đời huynh vẫn không quên được muội.

Chương 36: Tai Họa Bất Ngờ

Tần Chung thúc ngựa phi nhanh từ thị trấn Phùng Khuê tới dãy núi Phục Mã sơn.

Tần Chung nhớ người nghĩa huynh Phùng Phá Thạch, đi tìm đã năm ngày rồi không gặp...

Trong lòng gã nóng như có trận lửa đốt.

Vừa rồi lão Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn gửi tối hậu thư cho Thân bang chủ hành khất bắt buộc bang này phải gia nhập vào Thần Đạo giáo, bằng không sẽ phái giáo đồ tới tiêu diệt. Tần Chung khẩn cấp đi tìm Phùng Phá Thạch cho người nghĩa huynh biết tin này và cầu viện người tới Tổng đàn hành khất đối phó với bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Tần Chung hiểu rõ Phùng Phá Thạch là một trang thiếu hiệp nghĩa khí nhất trời, lại là tình huynh đệ sinh tử chi giao, chàng sẽ không bao giờ từ chối dù nguy hiểm đến đâu.

Người ngựa Tần Chung vừa lọt qua một eo núi, thình lình nghe có tiếng quát :

- Đứng lại!

Tần Chung giật mình ghìm sợi dây cương, dừng phắt con tuấn mã lại bên đường.

Gã đưa mắt nhìn xem đó là ai, lại ngăn chận người ngựa gã trên khoảng đường độc đạo này.

Rào... rào... rào.

Một loạt người vận y phục màu đen từ trên các gộp đá phi thân xuống chặn ngang trước mặt người ngựa của Tần Chung.

Tất cả có hai mươi bốn tên đại hán mặt mũi cực kỳ hung tợn, tay cầm giới đao sáng ngời.

Tần Chung chưa biết hai mươi bốn tên đại hán áo đen kia thuộc người của môn phái nào.

Gã hỏi :

- Chư vị là ai? Tại sao lại chận đường ta ở nơi này?

Tên đại hán áo đen to lớn nhìn Tần Chung bằng ánh mắt tóe hung quang, cất tiếng ồm ồm như

tiếng đồng la bể :

- Bọn ta tuân lệnh Giáo chủ Thần Đạo giáo đi tìm ngươi đã hai ngày rồi, bây giờ không ngờ lại gặp ngươi ở đây, quả là may mắn.

Tần Chung khẽ nhủ thầm :

- Có lẽ bọn này muốn gây sự với ta đây. Bọn chúng đông đảo, ta hãy nên thận trọng.

Gã bình tĩnh :

- Giáo chủ của chư vị sai phái chư vị đi tìm ta có chuyện gì không?

Tên đại hán to lớn gầm gừ :

- Giáo chủ bọn ta bảo bọn ta tìm bắt ngươi đưa về Tổng đàn cho Giáo chủ xử lý về cái tội ngươi đã giết hai giáo đồ của Thần Đạo giáo lúc trước.

Tần Chung biết rõ không thể nào tránh khỏi một trận giao tranh, liền phóng người ngay xuống đất.

Gã hét :

- Đừng toang toác cái mồm, tiểu gia sẽ giết tất cả các ngươi xem lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ làm gì được ta.

Tên đại hán to lớn nổi giận quát :

- Chư đệ mau bắt tên oắt con này cho ta.

Hai mươi ba tên đại hán ứng thinh, cùng lướt tới bao vây Tần Chung lại.

Tần Chung hét :

- Các ngươi muốn chết cả rồi!

Gã rút thanh Kim Ảnh kiếm bên lưng phát ra làn kim quang sáng rực.

Gã xuất ngay chiêu "Xuyên Tâm Qui Lộ". Hàng trăm kiếm ảnh màu vàng chớp sang hai mươi bốn tên đại hán giáo đồ Thần Đạo giáo.

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát :

- Động thủ!

Hai mươi ba tên đại hán áo đen đồng thanh hô to, đồng loạt vung thanh giới đao lên.

Một vầng đao ảnh hình tròn sáng rực lóe lên ngăn chận hàng trăm làn kim quang lại.

Tiếng đao, kiếm chạm nhau soang soảng. Tức thì một trận ác đấu diễn ra vô cùng ác liệt.

Qua mười hiệp bỗng nghe có tiếng rú thảm khốc bên phía hai mươi bốn tên đại hán áo đen.

Một tên đại hán trúng nhằm Kim Ảnh kiếm của Tần Chung, đâm suốt ngực ngã lăn ra. Từ trên ngực hắn máu phún ra thành vòi.

Hãy giãy giụa vài cái rồi im bặt.

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát :

- Chư đệ hãy giết tên ăn mày này cho ta, không cần phải bắt sống.

Hai mươi hai tên đại hán áo đen đồng thanh hô lớn, vung giới đao ào ạt tấn công Tần Chung từ bốn bề tám hướng.

Ánh đao tua tủa nhằm vào Tần Chung bổ xuống.

Tần Chung hét lên một tiếng, xuất luôn mười hai chiêu "Xuyên Tâm Qui Lộ" liên hoàn sang tám hướng.

Hàng ngàn kiếm ảnh màu vàng chóa mắt chớp xẹt qua bốn hướng, vừa ngăn chận tất cả giới đao, vừa chém vào hai mươi ba tên đại hán áo đen.

Lại một tiếng rú thảm khốc...

Lại một tên đại hán áo đen bị Kim Ảnh kiếm đâm suốt ngực, ngã lăn xuống đất.

Máu từ nơi ngực phún ra như tên bắn.

Chỉ trong vòng mười lăm hiệp Tần Chung đã giết hai tên đại hán áo đen Thần Đạo giáo.

Hai mươi mốt tên đại hán luôn cả tên đại hán cầm đầu thảy đều kinh hãi cùng thu hồi giới đao, trố mắt nhìn Tần Chung.

Phút giây tên đại hán áo đen cầm đầu quát :

- Chư đệ lui ra!

Hai mươi mốt tên đại hán áo đen cùng lượt tháo lui trở ra ngoài xa đứng đó chờ lệnh.

Tần Chung chẳng hiểu tại sao bỗng nhiên tên đại hán áo đen cầm đầu lại ra lệnh cho thuộc hạ tháo lui ra ngoài. Gã khẽ thầm :

- "Chắc chắn tên áo đen sắp bày trò quỷ quái gì đây, ta hãy nên cẩn thận."

Gã cầm ngang thanh Kim Ảnh kiếm chú mắt nhìn tên đại hán cầm đầu chờ xem.

Hắn cười gằn :

- Tiểu quỷ đứng vội mừng, ngươi không khỏi chết đâu.

Tần Chung trừng mắt :

- Trái lại, ta sẽ giết sạch các ngươi không chừa một tên nào sống sót. Hãy xem chiêu "Xuyên Tâm Qui Lộ" của ta.

Tần Chung toan lao tới gần tên đại hán áo đen cầm đầu xuất chiêu "Xuyên Tâm Qui Lộ".

Tên đại hán áo đen cầm đầu quát lớn :

- Dừng lại!

Tần Chung thu hồi thân thủ, dừng lại quắc mắt :

- Ngươi còn những lời nào trối chăn hãy nói ra mau, rồi tất cả các ngươi đều phải chết.

Tên đại hán áo đen cầm đầu hừ lạnh :

- Tiểu quỷ đừng nên tự phụ, ta sẽ cho ngươi xem món vật này.

Hắn thò tay vào lòng lấy ra một vật tròn, dài chìa ngay trước mặt Tần Chung.

Hắn cười ghê rợn :

- Tiểu quỷ, ngươi có biết món vật này là gì không?

Tần Chung nhìn món vật đen sì trong tay tên đại hán áo đen ngạc nhiên.

Gã hỏi :

- Ngươi cầm vật gì?

Tên đại hán áo đen đáp :

- Thiên lôi oanh.

Tần Chung trố mắt :

- Thiên lôi oanh, ngươi khoe khoang với ta làm gì?

Tên đại hán áo đen trợn mắt :

- Ngốc tử, ta ném quả thiên lôi oanh này ngươi sẽ chết tan thây nát cốt. Ngươi hiểu chưa?

Tần Chung giật mình, tâm thần rúng động vì biết tên đại hán áo đen nói thật chứ không hề dọa dẫm gã.

Gã nhìn quả thiên lôi oanh trong tay tên đại hán áo đen trừng trừng.

Trông thấy Tần Chung sợ hãi, tên đại hán áo đen cười lạnh :

- Ngươi đã sợ rồi phải không? Bây giờ ta có điều kiện với ngươi đây.

Tần Chung dò dẩm :

- Điều kiện gì?

Tên đại hán áo đen gằn mạnh giọng :

- Khôn hồn ngươi hãy quì xuống đó, cho bọn ta trói ngươi mang về Tổng đàn cho Giáo chủ phát lạc, bằng nghịch mạng ta ném quả thiên lôi oanh là ngươi sẽ chết thảm.

Ngươi chọn đằng nào, nói mau!

Tần Chung rúng động cả tâm can, bởi gã hiểu quả thiên lôi oanh kia vô cùng lợi hại.

Khi ném ra thì sẽ tàn phá khắp cả một vùng chu vi mười trượng, không có một thân pháp kỳ diệu nào thoát khỏi cái chết chẳng toàn thây.

Gã than thầm :

- "Số mạng của ta đến đây đã hỏng rồi, thà chết thì thôi, ta không thể nào chịu nhục nhã nghe theo lời tên quỷ Thần Đạo giáo đó được".

Gã than tiếp :

- "Phùng ca ca... hãy thứ tha cho đệ, đệ không thể gặp mặt ca ca được nữa rồi... Xin hẹn lại kiếp mai sau."

Giọt lệ của gã đoan tròng...

Nhưng Tần Chung đã hét :

- Ngươi đừng cậy có thiên lôi oanh dọa dẫm ta. Ngươi hãy xem món vật này đây!

Giắt thanh Kim Ảnh kiếm vào vỏ, Tần Chung thò tay vào lòng lấy ra hai nắm Phi kim châm chìa ngay mặt tên đại hán áo đen.

Gã nghênh mặt :

- Ác đạo, ngươi có biết món vật gì nằm trong hai bàn tay của ta không?

Tên đại hán áo đen trợn cặp mắt trắng giã như lục lạc ngựa, nhìn hai bàn tay của Tần Chung.

Hắn kinh hãi kêu to :

- Phi kim châm!

Tần Chung gật đầu :

- Đúng rồi, trong hai bàn tay ta hiện cí trên một trăm mũi Phi kim châm. Ta bắn ra một loạt tất cả các ngươi chẳng còn sống sót một tên nào. Ngươi đừng dọa dẫm ta bằng quả thiên lôi oanh vô ích.

Gã nói thêm :

- Ngươi hãy nhớ rõ đừng ngu ngốc. Ta sử dụng Phi kim châm bách phát bách trúng, không hề sai lệch một mũi nào. Nếu ta trông thấy ngươi động đậy bàn tay cầm món vật quái quỷ kia, ta sẽ xuất thủ liền lập tức.

tên đại hán áo đen trợn mắt :

- Tiểu quỷ ăn mày, ngươi không sợ ta ném quả thiên lôi oanh ngươi chết tan xác hay sao?

Tần Chung trừng mắt :

- Ngươi có thiên lôi oanh, ta cũng có hàng trăm mũi Phi kim châm. Ta bắn ám khí ra, ngươi ném món vật đó, tất cả cùng chết tại nơi này. Ta chết có một mình, còn bọn ngươi có tới hai mươi mấy mạng. Ta có thiệt thòi gì đâu, tại sao ta phải sợ chứ?

Gã nắm hai bàn tay lại với cái thế sẵn sàng xuất thủ.

Tên đại hán áo đen kinh hoàng ấp úng :

- Ngươi... ngươi liều mạng...

Tần Chung cười khẩy :

- Bọn ngươi bức bách ta thái quá, bắt buộc ta phải sử dụng thế song phương thọ tử.

At chết các ngươi cũng phải chết. Ngươi đã hiểu rồi chứ?

Tên đại hán áo đen vô cùng khiếp đảm, trợn trừng hai mắt cú vọ nhìn Tần Chung.

Nhất thời hắn chưa biết phải phản ứng với đối phương bằng cách nào cho ổn.

Hai mươi mốt tên đại hán áo đen động đậy, toan phóng trở ra ngoài xa tránh tầm ám khí.

Nhưng Tần Chung đã thét :

- Đứng lại tất cả! Tên nào cử động ta sẽ bắn ám khí Phi kim châm.

Hai mươi mốt tên đại hán áo đen hốt hoảng dừng lại, không một tên nào dám cử động.

Tình hình bế tắc trong cái thế song phương thọ tử của Tần Chung.

Tên đại hán áo đen đứng trơ như pho tượng, chỉ trợn trừng mắt nhìn hai bàn tay của đối thủ.

Trông thấy bọn đại hán Thần Đạo giáo đã khiếp sợ, Tần Chung nói :

- Bọn ngươi đã sợ rồi. Bọn ngươi không dám chết chung với ta. Bây giờ ta có phương cách làm cho hai bên đều khỏi chết.

Tên đại hán áo đen hỏi :

- Phương cách nào?

- Ngươi hãy cất quả thiên lôi oanh vào mình, truyền cho bọn thuộc hạ buông tất cả giới đao xuống đất, rồi cùng nhau rời khỏi nơi này lập tức.

Tên đại hán lắc đầu :

- Ta không thể làm theo lời ngươi được.

Tần Chung quắc mắt :

- Tại sao ngươi không làm được?

Tên đại hán áo đen ấm ức :

- Tại vì nếu ta buông tha ngươi, trở về Tổng đàn, tất cả bọn ta sẽ bị Giáo chủ gia hình thảm khốc. Trước khi bọn ta đi tìm ngươi, Giáo chủ đã truyền lệnh, nếu bọn ta trái lệnh sẽ chịu lấy cực hình thảm khốc, phân thân tán cốt...

Tần Chung sửng sốt không ngờ lão Xích Phát Đại Ma Tôn tàn ác đến thế.

Gã than thầm :

- "Phùng ca ca... đệ xin vĩnh biệt."

Tên đại hán áo đen thừa lúc Tần Chung đang nghĩ ngợi liền ném quả thiên lôi oanh tới...

Tần Chung hét :

- Ngươi...

Đồng thời theo tiếng hét, Tần Chung vẫy hai bàn tay nhắm vào bọn đại hán áo đen.

Vèo... vèo...

Ầm...

Một tiếng nổ trấn động khắp cả một vùng núi non, khói bụi tung bay mù mịt.

Kèm theo đó có nhiều tiếng rú thảm khốc, nhiều thây người ngã lăn ra cùng tiếng quát tháo, la hét náo loạn một lúc thật lâu mới im đi.

Trận gió ào qua, vùng khói và cát bụi tan loãng. Đấu trường quang đãng trở lại.

Trên mặt đất đã có năm thân người nằm bất động.

Nhìn kỹ lại đó là bốn tên đại hán áo đen đã chết và Tần Chung nằm im lìm, chẳng hiểu sống chết lẽ nào.

Trên đấu trường còn có tên đại hán áo đen cầm đầu và mười bảy tên thuộc hạ vô sự.

Mười bảy tên đại hán áo đen lóp ngóp đứng lên, phủi cát bụi bám vào võ phục, sắc mặt vẫn còn tái ngắt, không còn một chút huyết sắc.

Tên đại hán áo đen bước tới gần Tần Chung rồi dừng lại.

Nhìn thân hình bất động của Tần Chung, tên đại hán áo đen cất tiếng cười ha hả :

- Tiểu quỷ, ta đổi sáu mạng người lại một mạng của ngươi kể ra cũng chẳng thua thiệt gì. Ta thử xem ngươi còn sống hay đã chết. Nếu sống ta bắt ngươi giải về Tổng đàn...

Tên đại hán áo đen quay nhìn đồng bọn lớn tiếng :

- Chư đệ hãy trói tên tiểu quỷ giải về Tổng đàn cho ta!

Hai tên đại hán ứng thinh, nhưng chưa kịp chạy tới thì vừa nghe có tiếng vó ngựa phía trước phi tới, cát bụi tung bay mù mịt.

Một thớt hùng mã sắc hồng trên lưng chở một gã thiếu niên lam y chạy tới như bay.

Tên đại hán áo đen cầm đầu phất tay :

- Nhị vị hiền đệ dừng lại, đợi xem tên cỡi ngựa kia là ai?

Mười tám tên đại hán áo đen hướng tất cả ánh mắt về phía thớt ngựa đang phi tới nhanh như gió lốc.

Nháy mắt thớt ngựa đã tới gần đấu trường. Ngồi trên lưng ngựa là chàng thiếu niên cực kỳ anh tuấn, mắt sáng tợ hai vì tinh tú trên trời.

Chàng thiếu niên chính là Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch dừng ngựa lại, phóng mắt nhìn qua đấu trường một lượt.

Nhận ra Tần Chung đang nằm bất động dưới đất, Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu lên :

- Tần đệ...

Phùng Phá Thạch rời khỏi lưng con hùng mã, lao vút tới chỗ Tần Chung nằm.

Thân pháp nhanh như chớp của Phùng Phá Thạch khiến cho tên đại hán áo đen cầm đầu kinh hãi, hiểu ngay đã gặp một đối phương cực kỳ lợi hại.

Hắn phóng ngược trở về phía sau một trượng vì sợ Phùng Phá Thạch xuất thủ bất ngờ.

Mười bảy tên đại hán kia cũng sợ hãi lui trở về phía sau, cùng trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nhìn Tần Chung đang hôn mê trầm trầm, trên ngực có vài vệt máu, tức thì nổi cơn thịnh nộ.

Chàng quắc mắt nhìn tên đại hán áo đen cầm đầu gằn giọng :

- Ngươi đã thương Tần đệ đệ của ta phải không?

Tên đại hán áo đen cầm đầu chưa biết Phùng Phá Thạch là Huyết Hận thư sinh, hắn trợn mắt :

- Đúng rồi, chính ta đã đả thương tên tiểu quỷ đó. Còn ngươi là ai? Ngươi định can dự vào chuyện của bọn đại gia phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Tất nhiên là ta phải can dự rồi, ta sẽ giết tất cả các ngươi báo thù cho Tần đệ đệ của ta.

Chàng trỏ tay vào mặt tên đại hán áo đen cầm đầu hét :

- Trước nhất ta giết ngươi, sau đó ta sẽ giết luôn mười bảy tên quỷ quái kia, chẳng chừa một tên nào.

Một tiếng kêu ròn rã, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ.

Thanh kiếm vừa rời khỏi vỏ liền phát ra một làn huyết quang sáng rực, lạnh căm người...

Chương 37: Bộc Lộ Thân Thế

Tên đại hán áo đen cầm đầu nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm kinh hãi tháo lui mấy bước.

Hắn kêu lên :

- Ngươi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch?

Phùng Phá Thạch hừ lạnh :

- Đúng rồi, bây giờ ngươi muốn chết cách nào? Chặt đầu hay chặt ngang lưng?

Tên đại hán áo đen cầm đầu lại lùi thêm hai bước, quát to :

- Chư đệ, hãy mau giết tên tiểu quỷ.

Mười bảy tên đại hán ứng thinh vung thanh giới đao cùng lượt phóng tới tấn công Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch thét :

- Các ngươi phải chết!

Chàng lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm ba cái, xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Ba chùm huyết quang chớp sang bọn đại hán áo đen.

Một loạt tiếng đao kiếm va chạm, kèm theo một loạt tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng trên đấu trường.

Bốn tên đại hán áo đen bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chặt đứt làm hai khúc.

Mười ba tên đại hán áo đen còn lại quá đỗi kinh hoàng cùng lượt phóng ra ngoài xa.

Tên đại hán áo đen cầm đầu khủng khiếp trố mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch rồi nhìn tử thi của đồng bọn.

Chợt hắn hô to :

- Lui!

Tiếng lui chưa dứt, tên đại hán áo đen cầm đầu quay mình lao đi vun vút.

Bọn đại hán áo đen còn lại hốt hoảng thi nhau phóng theo tên đại hán cầm đầu rào rào.

Phùng Phá Thạch toan đuổi theo giết sạch bọn đại hán áo đen, nhưng vì còn phải xem Tần Chung sống chết lẽ nào, liền thu hồi thân thủ, đút thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ.

Chàng trở lại chỗ Tần Chung đang nằm bất động, cúi xuống nhìn trông thấy nơi ngực Tần Chung có mấy vệt máu.

Phùng Phá Thạch mở áo Tần Chung ra để xem vết thương nơi ngực hắn nặng nhẹ như thế nào.

Chàng nhìn vào ngực Tần Chung bỗng kinh hãi mở to hai mắt vì vừa nhận ra hai quả đồi trắng như tuyết.

Phùng Phá Thạch sửng sốt bật thốt :

- Tần đệ là con gái...

Phùng Phá Thạch đứng phắt lên, tâm thần rối loạn, tay chân thừa thãi.

Tần Chung là con gái, bây giờ phải làm sao?

Muốn chữa thương cho Tần Chung thì phải cởi áo của nàng và còn nữa...

Ngay dưới vùng đùi cũng có mấy vết máu thấm ra ngoài.

Nhớ lại một lần chữa trị cho Lâm Phùng Chân khi nàng bị ngất đi, chàng thoát y nàng sử dụng bí pháp Nhập đạo dẫn dương, bắt buộc chàng phải chịu trách nhiệm về cuộc đời nàng, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- Lúc trước ta vì muốn cứu mạng người đã phải hứa hôn một lần rồi, bây giờ ta lại cứu Tần Chung, chẳng lẽ lại phải hứa hôn thêm một lần nữa hay sao? Nhưng ta đâu có thể để mặc nàng nằm bất tỉnh như thế này mãi được.

Phùng Phá Thạch quyết định :

"Mặc cho sau đó thế nào, bây giờ ta phải gấp rút cứu nàng tỉnh lại, chậm trễ biết đâu bọn giáo đồ Thần Đạo giáo lại kéo tới đông đảo sinh phiền phức."

Phùng Phá Thạch bồng xốc Tần Chung, nhặt thanh Kim Ảnh kiếm leo lên lưng con hùng mã ngồi,

đặt nàng nằm trong lòng rồi thúc ngựa phi nhanh.

Đến buổi hoàng hôn, người ngựa Phùng Phá Thạch đã tới một ngọn núi cao có con sơn đạo quanh co dẫn lên ngôi cổ tháp trên đỉnh núi.

Chàng rẽ ngựa vào con sơn đạo tiến lên ngôi cổ tháp vừa đúng lúc vầng trăng vừa mọc.

Đây là một ngôi cổ tháp thiên nhiên do nơi bàn tay tạo hóa xây thành. Trên bình đài rộng, chu vi khoảng năm mươi trượng, đứng trên đấy có thể ngó thấy bốn bề tám hướng.

Phùng Phá Thạch xuống ngựa bế Tần Chung đi vào ngôi cổ tháp thiên nhiên.

Phía trong ngôi cổ tháp rộng rãi, sạch sẽ, không có một vật gì cả.

Phùng Phá Thạch đặt Tần Chung nằm xuống nền đá. Nàng vẫn còn hôn mê trầm trầm.

Phùng Phá Thạch cởi áo Tần Chung ra. Chàng nhìn trên hai quả đồi tuyết trông thấy có hai vết thương sâu hoắm, máu hãy còn rịn ra.

Chàng cúi xuống, hút máu đen trên ngực nàng ra. Mùi hương trinh nữ tỏa ra xông lên mũi chàng khiến cho ngọn lửa dục tình bốc cháy rừng rực trong tim chàng.

Cơ thể chàng nóng rực, cơn thèm khát hoành hành dữ dội, tưởng chừng không còn chịu đựng nổi nữa, muốn ôm ghì lấy thân ngọc của nàng.

Phùng Phá Thạch cắn chặt vành môi, cố hết sức trấn áo lòng tà niệm, tìm lại sự bình tâm.

Chàng lần dò xuống phía dưới tháo bỏ vật chướng ngại trên mình Tần Chung.

Làn da trắng như ngọc, mịn màng không một vết tỳ. Hơi mát lạnh như nước suối từ da thịt Tần Chung bốc ra làm chàng ngây ngất.

Chợt thấy Tần Chung hãy còn trong cơn mê loạn, Phùng Phá Thạch hít một hơi dài không khí trong lành cho lửa dục tình hạ xuống.

Chàng trở lại sự bình thường, ánh mắt lảng tránh đi nơi khác, không dám nhìn thẳng vào thân hình của Tần Chung.

Đưa mắt quan sát khắp vùng thân thể của Tần Chung, chỉ nhận thấy có một vết thương rỉ máu phía trên là nặng nhất, ngoài ra chỉ xây xát nhẹ.

Phùng Phá Thạch lấy ra hai viên linh đan, nhai nhỏ thoa vào hai vết thương trên vùng ngực.

Sau cùng chàng đặt một chưởng ngay giữa tâm huyệt, một chưởng nơi Hội Âm huyệt của Tần Chung.

Phùng Phá Thạch vận chân khí chân nguyên tống sang hai huyệt đạo.

Chàng nhắm hai mắt lại để không trông thấy mục tiêu kích thích tình dục khiến cho nóng bừng cơ thể, thèm khát ái ân như vừa rồi.

Trước thân ngọc tuyệt vời, rực tình như núi lửa của Tần Chung cho dù là bậc thần tiên, ngó thấy cũng không khỏi bị kích động dục tình, ngụp lặn trong vùng cực lạc, bất kể tới hậu quả đừng nói chi chàng chỉ là kẻ xác phàm.

Nếu đem so sánh những nét tuyệt vời trên thân ngọc của Tần Chung thì nàng trội hẳn hơn Lâm Phùng Chân một bực. Ngoài pho tượng nữ thần tuyệt hảo của tạo hóa đã ban cho, nàng còn là một trái tim núi lửa đốt cháy lòng người, có sức cuốn hút không thể nào cưỡng nổi.

Khoảng nửa thời thần đi qua.

Phùng Phá Thạch mãi còn nhắm mắt vận chân khí chân nguyên sang hai yếu huyệt của Tần Chung, thình lình nghe nàng buông tiếng thở phào.

Phùng Phá Thạch giật mình vội vàng thu hồi song chưởng, mở mắt ra nhìn nàng.

Vừa mở mắt ra nhìn thấy Phùng Phá Thạch đang ngồi ở trước mặt, Tần Chung hoan hỉ kêu lên :

- Phùng ca ca đó ư?

Nàng liền ngồi dậy nhìn chàng.

Phùng Phá Thạch quay mặt đi nơi khác :

- Chính là huynh đây, Tần đệ thấy trong người bình phục rồi chưa?

Tần Chung vận chân khí nghe tất cả các huyệt đạo đều lưu thông, thân thể không còn nghe đau nhức, khẽ gật :

- Tiểu đệ đã bình phục như xưa, nhưng...

Nàng đảo mắt nhìn quanh trong ngôi cổ tháp, rồi hỏi Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca, sao đệ lại ở trong ngôi cổ tháp này?

Phùng Phá Thạch vẫn quay nhìn đi chỗ khác :

- Chính huynh đã đưa Tần đệ đệ tới ngôi cổ tháp này để chữa trị các vết thương trong mình đệ đệ đấy.

Tần Chung hỏi :

- Phùng ca ca, bọn ác quỷ kia đâu rồi?

- Lúc nãy huynh giết hết năm tên, còn lại bao nhiêu đã bỏ chạy thục mạng rồi.

Tần Chung vẫn còn căm hận :

- Sao Phùng ca ca không giết hết bọn ác quỷ kia trả thù cho tiểu đệ?

- Chỉ vì huynh trông thấy Tần đệ đệ nằm bất tỉnh, huynh lo cứu đệ đệ nên không đuổi theo bọn chúng.

- Phùng ca ca, do đâu ca ca biết tiểu đệ lâm nạn tới dãy núi kịp thời cứu đệ như vậy?

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Huynh không biết. Huynh đang trên đường tới thị trấn Quế Lâm, tới dãy núi đó bỗng nghe có tiếng la hét phía trước mặt, huynh hiểu ngay đang có trận ác đấu. Huynh thúc ngựa chạy nhanh tới, nhận ra rất đông người đang vây đánh một người, huynh cũng chưa biết là ai, giục ngựa chạy tới gần, đúng lúc một tiếng nổ long trời lở đất. Chờ cho khói đen, cát bụi tan đi, huynh đến nơi mới nhận ra Tần đệ đệ đang nằm bất tỉnh.

Huynh căm hận rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm giết năm tên đại hán áo đen, chính là bọn cao đồ của Thần Đạo giáo, còn bao nhiêu bỏ chạy. Huynh xem xét vết nơi ngực của đệ thấy có hai vết máu và...

Nghe Phùng Phá Thạch nói hai vết thương nơi ngực, Tần Chung giật mình đưa mắt nhìn xuống, nhận ra mình không còn một mảnh vải che thân, nàng kinh hãi kêu lên :

- Phùng ca ca, sao đệ lại thế này?

Phùng Phá Thạch quay lại, lúng túng :

Chỉ vì huynh khám, trông thấy trên ngực Tần đệ đệ có hai vết thương rất sâu, có thể lâm nguy đến tính mạng, nên huynh phải làm vậy, lấy hai viên linh đan đắp vào hai vết thương, rồi vận chân khí chân nguyên truyền sang người đệ đệ. Gần một giờ sau đệ đệ mới tỉnh lại.

Tần Chung bật thốt :

- Phùng ca ca làm thế này được sao?

Nàng khóc òa lên.

Phùng Phá Thạch kinh hãi khẽ thầm :

- "Nguy rồi, chắc chắn nàng sẽ ăn vạ ta giống như lần trước ta đã dùng bí pháp dẫn dương nhập đạo cứu Lâm Phùng Chân trong cánh rừng nọ."

Tay chân chàng tê dại, mặt nóng bừng bừng, bối rối chưa biết phải dùng lời nào nói với Tần Chung.

Khóc một lúc, Tần Chung lấy y phục mặc vào, đứng lên hỏi Phùng Phá Thạch đổi cách xưng hô.

- Phùng ca ca, thanh Kim Ảnh kiếm của muội đâu rồi?

Chưa hiểu rõ ý định của Tần Chung, Phùng Phá Thạch đáp :

- Thanh Kim Ảnh kiếm của đệ, huynh giắt trên lưng con ngựa đang đứng ngoài kia.

Tần Chung đưa tay lau sạch lệ, giọng lạnh lùng :

- Phùng ca ca hãy ra đó lấy thanh Kim Ảnh kiếm cho muội đi!

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên bởi chàng nghĩ nàng sẽ vạ chàng như Lâm Phùng Chân đã vạ, nhưng tại sao nàng không nói tới chuyện đó, lại bảo chàng đi lấy thanh Kim Ảnh kiếm.

Chương 38: Bộc Lộ Thân Thế

Nhưng Phùng Phá Thạch không dám hỏi vì sợ Tần Chung lại nổi giận do chàng đã mạo phạm sờ mó vào thân ngọc của nàng.

Chàng trở ra ngoài con hùng mã lấy thanh Kim Ảnh kiếm trở vào trao cho nàng.

Tần Chung nhận lấy thanh Kim Ảnh kiếm nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca. Bây giờ ca ca đã biết muội là con gái, ca ca xử sự thế nào hãy nói cho muội nghe?

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Trường hợp này ta hãy nên nhận Tần muội là nghĩa muội của ta là ổn nhất."

Chàng nhẹ nhàng :

- Huynh sẽ xem Tần muội là nghĩa muội của huynh, từ nay chúng ta là tình nghĩa huynh muội chi giao.

Tần Chung lắc đầu :

- Không thể như vậy được. Phùng ca ca đã trông thấy tất cả thân thể của muội rồi, ca ca hãy xử sự cho đúng mới được.

Phùng Phá Thạch nghẹn cứng cả cổ họng, cứ mãi ngập ngừng không nói ra được lời nào.

Tần Chung cười lạnh :

- Phùng ca ca đã không đáp ứng được, muội đã có cách tự xử cho mình rồi.

Phùng Phá Thạch sợ hãi :

- Tần muội tự xử cách nào?

Không đáp lời Phùng Phá Thạch, Tần Chung vung thanh Kim Ảnh kiếm lên đâm thẳng vào cổ họng mình.

Phùng Phá Thạch hét kinh hoàng :

- Tần muội...

Vừa hét chàng vừa bắn ra một đạo chỉ lực nhằm ngay thanh Kim Ảnh kiếm.

Kẻng...

Thanh Kim Ảnh kiếm trúng chỉ lực rời khỏi bàn tay Tần Chung rơi ngay xuống đất.

Sợ Tần Chung lại chộp lấy thanh Kim Ảnh kiếm, Phùng Phá Thạch lao tới ôm chặt lấy nàng.

Bất giác chàng nói thật mau, không cần suy nghĩ :

- Tần muội đừng làm thế... huynh đã yêu muội... Muội đừng tự sát làm huynh đau lòng....

Tần Chung ngẩng mặt nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca nói thật?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu :

- Huynh nói thật... huynh đã yêu muội...

Tần Chung ôm Phùng Phá Thạch vùi mặt vào lòng chàng khóc nức nở.

Phùng Phá Thạch rúng động cả tâm thần vì giọt lệ của nàng thấm ướt tận trái tim chàng. Chàng hiểu rõ nàng đã yêu chàng một cách chân thành tha thiết.

Phùng Phá Thạch lau giọt lệ cho Tần Chung bằng một giọng thiết tha :

- Tần muội đừng khóc nữa. Huynh xin hoàn toàn nhận lấy trách nhiệm về chuyện đã xảy ra. Huynh sẽ yêu muội đến trọn đời, không bao giờ xa muội. Muội hãy tin nơi huynh.

Tần Chung không đáp lời, càng ôm chặt lấy Phùng Phá Thạch, mặt ngọc úp vào ngực chàng. Mùi hương trinh nữ từ da thịt nàng thoát ra làm chàng ngây ngất.

Phùng Phá Thạch quay sang Tần Chung, hôn vào má nàng :

- Tần muội hãy nghe huynh hỏi một chuyện này.

Tần Chung hé đôi mắt, giọng nói như hãy còn trong cơn mơ :

- Phùng ca ca cứ hỏi!

- Tần Chung là một cái tên của Tần muội cải trang làm nam tử, muội còn có một cái tên nào khác

phải không?

Tần Chung gật đầu :

- Phải! Muội bị thất lạc song thân lúc muội còn bé thơ. Khi lớn lên thấy mình sống trong bang hành khất như muội đã nói với ca ca.

Phùng Phá Thạch phăng tới :

- Muội có nhớ do nơi nguyên nhân nào muội bị thất lạc, không biết song thân là ai hay không?

- Lúc đó muội hãy còn quá bé nên không hiểu gì nhiều. Muội không rõ nguyên nhân muội bị thất lạc song thân. Lớn lên muội nghe người dưỡng phụ Bác Vương Thần Khất nói cho muội biết, cách nay mười mấy năm, dưỡng phụ đi ngang qua cánh rừng trông thấy muội ngồi khóc, dưỡng phụ thương hại bế muội đem về Tổng đàn hành khất nuôi dưỡng cho tới lúc lớn khôn như bây giờ. Lúc đó muội mới vừa hai tuổi.

Phùng Phá Thạch chớp ngời ánh mắt hy vọng.

Chợt chàng hỏi Tần Chung :

- Muội có một mảnh ngọc hổ phách trong mình có phải không?

Tần Chung kinh ngạc tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch không chớp. Nàng hỏi :

- Do đâu Phùng ca ca lại biết muội có mảnh ngọc hổ phách mang trong mình?

Phùng Phá Thạch không đáp lời Tần Chung, chỉ bảo :

- Tần muội hãy lấy mảnh ngọc hổ phách cho huynh xem được không?

Tần Chung khẽ gật :

- Phùng ca ca muốn xem tất nhiên là phải được. Muội sẽ lấy mảnh ngọc hổ phách cho ca ca xem.

Nàng thò tay vào túi áo lấy ra một mảnh ngọc trao cho Phùng Phá Thạch.

Nàng chưa hiểu Phùng Phá Thạch có dụng tâm gì lại đòi xem bảo vật của nàng, nhưng nàng lờ mờ hiểu phải có sự liên hệ nào chàng mới đòi xem như vậy.

Cầm lấy mảnh ngọc hổ phách nhìn kỹ thấy có khắc ba chữ Tạ Ánh Đào, bất giác Phùng Phá Thạch rung động cả trái tim.

Chàng khẽ thầm :

- Đúng rồi, Tần Chung đúng là Tạ Ánh Đào, vị hôn thê của ta chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Trông thấy sắc mặt Phùng Phá Thạch có vẻ biến đổi, Tần Chung kinh ngạc hỏi :

- Phùng ca ca có chuyện gì muội xem qua có vẻ bâng khuâng như vậy.

Phùng Phá Thạch không vội đáp lời, trao mảnh ngọc hổ phách lại cho Tần Chung.

Chàng nhìn nàng :

- Huynh cũng có một mảnh ngọc hổ phách như Tần muội. Huynh sẽ lấy cho muội xem qua.

Phùng Phá Thạch thò tay vào lòng lấy mảnh ngọc hổ phách của Tạ Chử Giang đã ký thác cho chàng lúc trước.

Chàng trao cho Tần Chung :

- Tần muội hãy xem mảnh ngọc này có giống như mảnh ngọc hổ phách của muội không?

Tần Chung tiếp lấy mảnh ngọc nhìn kỹ, sửng sốt lên tròn xoe đôi mắt.

Nàng hỏi Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca do đâu ca ca có mảnh ngọc hổ phách giống như mảnh ngọc của muội vậy?

Phùng Phá Thạch không đáp, lại thò tay vào lòng lấy lá thư của Tạ Chử Giang viết cho phụ thân chàng, trao cho Tần Chung.

Chàng nói :

- Tần muội hãy đọc lá thư này rồi sẽ hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra từ trước đến giờ.

Tần Chung cầm lá thư đọc, ánh mắt nàng chớp chớp theo từng giòng chữ.

Đọc xong lá thư của Tạ Chử Giang, Tần Chung kinh hãi :

- Phùng ca ca, muội là con gái của Bang chủ Tạ Chử Giang?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng vậy, muội chính là ái nữ của Tạ tiền bối, và tiền bối đã cậy nhờ huynh đi tìm muội trên khắp chốn giang hồ, đến nay mới gặp được muội đây.

Sửng sốt một lúc lâu, Tần Chung bật thốt :

- Như vậy Phùng ca ca là vị hôn phu của muội phải không?

- Phải! Hai bên gia trang của chúng ta đã ước hẹn nhau từ lúc huynh và muội còn bé. Chúng ta là tình nghĩa phu thê theo lời hẹn của tiền nhân đã định.

Chàng thay đổi cách xưng hô :

- Nếu không có chuyện Tạ hiền muội bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đánh ngất đi, chưa biết đến bao giờ huynh mới rõ muội là vị hôn thê của huynh.

Hai má ửng hồng lên, Tạ Ánh Đào (Tần Chung cải tên) hỏi Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca, song thân của muội hiện giờ đang ở nơi đâu?

Mắt ngọc của Phùng Phá Thạch chợt buồn :

- Tạ tiền bối đã chết rồi, còn nữ tiền bối đã biệt tích, hiện nay chẳng hiểu ở nơi nào.

Chính huynh cũng đang trên đường tìm kiếm nữ tiền bối.

Tạ Ánh Đào kêu thảm :

- Phụ thân!

Giọt lệ thương tâm rơi thánh thót xuống hai má Tạ Ánh Đào. Nàng nghẹn ngào không thốt được một lời nào nữa.

Lát sau, lấy lại sự bình tâm, Tạ Ánh Đào hỏi :

- Phùng ca ca, có phải lão Xích Phát Đại Ma Tôn giết phụ thân của muội không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng vậy, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sai lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đang đêm kéo một trăm tên giáo đồ Thần Đạo giáo tới đánh phá Tạ gia trang, tàn sát chúng môn đồ, dùng quỷ kế đâm một kiếm vào ngực Tạ tiền bối suốt tới sau lưng. Lúc huynh đến tiền bối hãy còn hấp hối trối trăn với huynh mấy lời rồi tắt thở.

Tạ Ánh Đào kêu lên một tiếng đau thương, nhào vào lòng Phùng Phá Thạch khóc lớn.

Phùng Phá Thạch ôm lấy Tạ Ánh Đào để yên cho nàng khóc trong lòng cho nàng vơi bớt thương tâm.

Chương 39: Sát Kiếp Triền Miên

Nhưng Phùng Phá Thạch không dám hỏi vì sợ Tần Chung lại nổi giận do chàng đã mạo phạm sờ mó vào thân ngọc của nàng.

Chàng trở ra ngoài con hùng mã lấy thanh Kim Ảnh kiếm trở vào trao cho nàng.

Tần Chung nhận lấy thanh Kim Ảnh kiếm nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca. Bây giờ ca ca đã biết muội là con gái, ca ca xử sự thế nào hãy nói cho muội nghe?

Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Trường hợp này ta hãy nên nhận Tần muội là nghĩa muội của ta là ổn nhất."

Chàng nhẹ nhàng :

- Huynh sẽ xem Tần muội là nghĩa muội của huynh, từ nay chúng ta là tình nghĩa huynh muội chi giao.

Tần Chung lắc đầu :

- Không thể như vậy được. Phùng ca ca đã trông thấy tất cả thân thể của muội rồi, ca ca hãy xử sự cho đúng mới được.

Phùng Phá Thạch nghẹn cứng cả cổ họng, cứ mãi ngập ngừng không nói ra được lời nào.

Tần Chung cười lạnh :

- Phùng ca ca đã không đáp ứng được, muội đã có cách tự xử cho mình rồi.

Phùng Phá Thạch sợ hãi :

- Tần muội tự xử cách nào?

Không đáp lời Phùng Phá Thạch, Tần Chung vung thanh Kim Ảnh kiếm lên đâm thẳng vào cổ họng mình.

Phùng Phá Thạch hét kinh hoàng :

- Tần muội...

Vừa hét chàng vừa bắn ra một đạo chỉ lực nhằm ngay thanh Kim Ảnh kiếm.

Kẻng...

Thanh Kim Ảnh kiếm trúng chỉ lực rời khỏi bàn tay Tần Chung rơi ngay xuống đất.

Sợ Tần Chung lại chộp lấy thanh Kim Ảnh kiếm, Phùng Phá Thạch lao tới ôm chặt lấy nàng.

Bất giác chàng nói thật mau, không cần suy nghĩ :

- Tần muội đừng làm thế... huynh đã yêu muội... Muội đừng tự sát làm huynh đau lòng....

Tần Chung ngẩng mặt nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca nói thật?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu :

- Huynh nói thật... huynh đã yêu muội...

Tần Chung ôm Phùng Phá Thạch vùi mặt vào lòng chàng khóc nức nở.

Phùng Phá Thạch rúng động cả tâm thần vì giọt lệ của nàng thấm ướt tận trái tim chàng. Chàng hiểu rõ nàng đã yêu chàng một cách chân thành tha thiết.

Phùng Phá Thạch lau giọt lệ cho Tần Chung bằng một giọng thiết tha :

- Tần muội đừng khóc nữa. Huynh xin hoàn toàn nhận lấy trách nhiệm về chuyện đã xảy ra. Huynh sẽ yêu muội đến trọn đời, không bao giờ xa muội. Muội hãy tin nơi huynh.

Tần Chung không đáp lời, càng ôm chặt lấy Phùng Phá Thạch, mặt ngọc úp vào ngực chàng. Mùi hương trinh nữ từ da thịt nàng thoát ra làm chàng ngây ngất.

Phùng Phá Thạch quay sang Tần Chung, hôn vào má nàng :

- Tần muội hãy nghe huynh hỏi một chuyện này.

Tần Chung hé đôi mắt, giọng nói như hãy còn trong cơn mơ :

- Phùng ca ca cứ hỏi!

- Tần Chung là một cái tên của Tần muội cải trang làm nam tử, muội còn có một cái tên nào khác

phải không?

Tần Chung gật đầu :

- Phải! Muội bị thất lạc song thân lúc muội còn bé thơ. Khi lớn lên thấy mình sống trong bang hành khất như muội đã nói với ca ca.

Phùng Phá Thạch phăng tới :

- Muội có nhớ do nơi nguyên nhân nào muội bị thất lạc, không biết song thân là ai hay không?

- Lúc đó muội hãy còn quá bé nên không hiểu gì nhiều. Muội không rõ nguyên nhân muội bị thất lạc song thân. Lớn lên muội nghe người dưỡng phụ Bác Vương Thần Khất nói cho muội biết, cách nay mười mấy năm, dưỡng phụ đi ngang qua cánh rừng trông thấy muội ngồi khóc, dưỡng phụ thương hại bế muội đem về Tổng đàn hành khất nuôi dưỡng cho tới lúc lớn khôn như bây giờ. Lúc đó muội mới vừa hai tuổi.

Phùng Phá Thạch chớp ngời ánh mắt hy vọng.

Chợt chàng hỏi Tần Chung :

- Muội có một mảnh ngọc hổ phách trong mình có phải không?

Tần Chung kinh ngạc tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch không chớp. Nàng hỏi :

- Do đâu Phùng ca ca lại biết muội có mảnh ngọc hổ phách mang trong mình?

Phùng Phá Thạch không đáp lời Tần Chung, chỉ bảo :

- Tần muội hãy lấy mảnh ngọc hổ phách cho huynh xem được không?

Tần Chung khẽ gật :

- Phùng ca ca muốn xem tất nhiên là phải được. Muội sẽ lấy mảnh ngọc hổ phách cho ca ca xem.

Nàng thò tay vào túi áo lấy ra một mảnh ngọc trao cho Phùng Phá Thạch.

Nàng chưa hiểu Phùng Phá Thạch có dụng tâm gì lại đòi xem bảo vật của nàng, nhưng nàng lờ mờ hiểu phải có sự liên hệ nào chàng mới đòi xem như vậy.

Cầm lấy mảnh ngọc hổ phách nhìn kỹ thấy có khắc ba chữ Tạ Ánh Đào, bất giác Phùng Phá Thạch rung động cả trái tim.

Chàng khẽ thầm :

- Đúng rồi, Tần Chung đúng là Tạ Ánh Đào, vị hôn thê của ta chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Trông thấy sắc mặt Phùng Phá Thạch có vẻ biến đổi, Tần Chung kinh ngạc hỏi :

- Phùng ca ca có chuyện gì muội xem qua có vẻ bâng khuâng như vậy.

Phùng Phá Thạch không vội đáp lời, trao mảnh ngọc hổ phách lại cho Tần Chung.

Chàng nhìn nàng :

- Huynh cũng có một mảnh ngọc hổ phách như Tần muội. Huynh sẽ lấy cho muội xem qua.

Phùng Phá Thạch thò tay vào lòng lấy mảnh ngọc hổ phách của Tạ Chử Giang đã ký thác cho chàng lúc trước.

Chàng trao cho Tần Chung :

- Tần muội hãy xem mảnh ngọc này có giống như mảnh ngọc hổ phách của muội không?

Tần Chung tiếp lấy mảnh ngọc nhìn kỹ, sửng sốt lên tròn xoe đôi mắt.

Nàng hỏi Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca do đâu ca ca có mảnh ngọc hổ phách giống như mảnh ngọc của muội vậy?

Phùng Phá Thạch không đáp, lại thò tay vào lòng lấy lá thư của Tạ Chử Giang viết cho phụ thân chàng, trao cho Tần Chung.

Chàng nói :

- Tần muội hãy đọc lá thư này rồi sẽ hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra từ trước đến giờ.

Tần Chung cầm lá thư đọc, ánh mắt nàng chớp chớp theo từng giòng chữ.

Đọc xong lá thư của Tạ Chử Giang, Tần Chung kinh hãi :

- Phùng ca ca, muội là con gái của Bang chủ Tạ Chử Giang?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng vậy, muội chính là ái nữ của Tạ tiền bối, và tiền bối đã cậy nhờ huynh đi tìm muội trên khắp chốn giang hồ, đến nay mới gặp được muội đây.

Sửng sốt một lúc lâu, Tần Chung bật thốt :

- Như vậy Phùng ca ca là vị hôn phu của muội phải không?

- Phải! Hai bên gia trang của chúng ta đã ước hẹn nhau từ lúc huynh và muội còn bé. Chúng ta là tình nghĩa phu thê theo lời hẹn của tiền nhân đã định.

Chàng thay đổi cách xưng hô :

- Nếu không có chuyện Tạ hiền muội bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đánh ngất đi, chưa biết đến bao giờ huynh mới rõ muội là vị hôn thê của huynh.

Hai má ửng hồng lên, Tạ Ánh Đào (Tần Chung cải tên) hỏi Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca, song thân của muội hiện giờ đang ở nơi đâu?

Mắt ngọc của Phùng Phá Thạch chợt buồn :

- Tạ tiền bối đã chết rồi, còn nữ tiền bối đã biệt tích, hiện nay chẳng hiểu ở nơi nào.

Chính huynh cũng đang trên đường tìm kiếm nữ tiền bối.

Tạ Ánh Đào kêu thảm :

- Phụ thân!

Giọt lệ thương tâm rơi thánh thót xuống hai má Tạ Ánh Đào. Nàng nghẹn ngào không thốt được một lời nào nữa.

Lát sau, lấy lại sự bình tâm, Tạ Ánh Đào hỏi :

- Phùng ca ca, có phải lão Xích Phát Đại Ma Tôn giết phụ thân của muội không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng vậy, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sai lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả đang đêm kéo một trăm tên giáo đồ Thần Đạo giáo tới đánh phá Tạ gia trang, tàn sát chúng môn đồ, dùng quỷ kế đâm một kiếm vào ngực Tạ tiền bối suốt tới sau lưng. Lúc huynh đến tiền bối hãy còn hấp hối trối trăn với huynh mấy lời rồi tắt thở.

Tạ Ánh Đào kêu lên một tiếng đau thương, nhào vào lòng Phùng Phá Thạch khóc lớn.

Phùng Phá Thạch ôm lấy Tạ Ánh Đào để yên cho nàng khóc trong lòng cho nàng vơi bớt thương tâm.[/QUOTE]

Chương 40: Cái Bang Lâm Nạn

Người ngựa Phùng Phá Thạch, Tạ Ánh Đào đã trải qua hai dãy đồi, một cánh rừng già trên hai trăm dặm, còn khoảng chừng tám mươi dặm nữa mới tới Tổng đàn Cái bang.

Trời đã hoàng hôn.

Trong lòng Phùng Phá Thạch cảm thấy bất an, thúc ngựa chạy nhanh hơn trước.

Chuyện quá khẩn cấp nên chàng và nàng suốt cuộc hành trình không ai nói với ai một lời nào.

Mỗi người đều nóng lòng tới Tổng đàn hành khất xem tình thế ra sao.

Vượt qua khỏi dãy núi tới một cánh rừng, bấy giờ trời đã tối hẳn.

Một giờ sau ra khỏi cánh rừng, trước mặt là một dãy núi trùng trùng điệp điệp.

Trước mắt Phùng Phá Thạch và Tạ Ánh Đào một vùng ánh sáng hừng trời.

Tạ Ánh Đào kinh hãi kêu lên :

- Nguy mất, bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đã tới đánh phá Tổng đàn Cái bang từ lâu rồi. Phùng ca ca hãy cho ngựa chạy nhanh lên.

Phùng Phá Thạch như có lửa đốt trong lòng, giật dây cương liền liền. Con hùng mã lồng lên, cất bốn vó chạy nhanh tưởng chừng không chạm tới mặt đất.

Vùng ánh sáng hừng trời trước mắt chàng và nàng càng lúc càng hiện rõ.

Ánh sáng của đèn đuốc rực tới tầng mây.

Trong lòng Phùng Phá Thạch lẫn Tạ Ánh Đào đều khẩn trương đến cực độ.

Chàng và nàng đều muốn có cánh bay nhanh đến nơi, nhưng chẳng làm sao được.

Chẳng bao lâu tới một con sơn đạo nhỏ rẽ vào dãy núi trùng điệp, Tạ Ánh Đào trỏ tay nói nhanh :

- Phùng ca ca, hãy rẽ vào con đường đó, nơi đây còn cách Tổng đàn chừng hai mươi dặm.

Phùng Phá Thạch gật đầu, phi tới rẽ con hùng mã vào sơn đạo ngoằn ngoèo, rồi chạy nhanh như trước.

Chàng chạy bất kể hầm hố gai chông ở hai bên đường.

Không bao lâu, còn cách Tổng đàn Cái bang chừng hơn một dặm, nơi vùng ánh sáng tiếng quát tháo, tiếng la hét lẫn lộn, tiếng sấm chưởng nổ vang rền.

Tạ Ánh Đào kinh hãi :

Nguy mất, bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đang tàn sát Cái bang. Phùng ca ca hãy thúc ngưa chạy nhanh đi.

Phùng Phá Thạch giật dây cương liền liền, hai chân kềm vào hông con hùng mã, chạy nhanh như biến.

Nháy mắt người ngựa Phùng Phá Thạch và Tạ Ánh Đào đã tới trước cửa cổng Tổng đàn hành khất.

Chàng và nàng phóng mắt nhìn vào trông thấy hàng trăm môn đồ Cái bang sử dụng đả cẩu bổng và hàng trăm giáo đồ Thần Đạo giáo vung giới đao sáng lòa đang giao đấu vô cùng ác liệt.

Bang chủ hành khất Thân Vô Tư đang bị hai mươi tên đại hán áo xanh vây hãm, chiếc trường y đã nhuộm đầy vết máu, chiêu pháp đã chậm lại.

Tạ Ánh Đào thét :

- Phùng ca ca, hãy theo muội!

Đang khi thét, Tạ Ánh Đào cũng vừa rời khỏi lưng con hùng mã băng mình vào cửa cổng Tổng đàn Cái bang.

Chẳng chút chậm trễ, Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" theo sau Tạ Ánh Đào.

Chân vừa chấm đất, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang.

Chàng hét :

- Các ngươi phải chết!

Phùng Phá Thạch cùng theo tiếng hét rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Ba làn huyết quang chớp sang bọn đại hán áo đen giáo đồ Thần Đạo giáo.

Ba tiếng rú thảm khốc, ba tên đại hán áo đen ngã lăn xuống đất nằm im.

Trên ngực của bọn chúng bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm suốt ra sau lưng.

Hàng trăm tên đại hán cao đồ Thần Đạo giáo nhận ra Phùng Phá Thạch đồng loạt hô to :

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

- Tiểu Huyết Thần!

Bọn chúng hãi hùng khi trông thấy chàng xuất hiện bất ngờ trên đấu trường.

Hai mươi tên đại hán áo xanh đang bao vây Bang chủ Cái bang Thân Vô Tư ngó thấy Phùng Phá Thạch liền dừng lại, tháo lui về phía sau mấy bước.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn qua Bang chủ Cái bang, vừa đúng lúc lão nhân té quỵ.

Tạ Ánh Đào kinh hãi kêu lên :

- Thúc phụ...

Nàng phóng mình vào đỡ lấy thân hình đầy máu của Bang chủ hành khất Thân Vô Tư, Phùng Phá Thạch nói mau :

- Tạ hiền muội hãy lo chữa trị thương tích cho lão tiền bối, bọn quỷ quái này đã có huynh lo liệu rồi.

Đảo mắt nhìn qua đấu trường, nhận ra có trên năm mươi tử thi môn đồ hành khất, dòng máu căm thù trong trái tim Phùng Phá Thạch sôi lên.

Chàng nhìn tên đại hán áo xanh to lớn :

- Bọn ngươi, tên nào cầm đầu trong trận tàn sát Cái bang này, nói mau!

Tên đại hán áo xanh to lớn ngạo nghễ cất giọng oang oang :

- Ta là đại đầu lãnh, đêm nay vâng lệnh Giáo chủ Thần Đạo giáo tới đây thu nạp Tổng đàn bang hành khất. Lão Bang chủ ngu ngốc chống lại mệnh lệnh của Giáo chủ nên bọn ta phát giết.

Phùng Phá Thạch nổi cơn thịnh nộ, trỏ kiếm vào mặt tên đại hán áo xanh tự xưng là đại đầu lãnh.

Chàng nghiến răng :

- Ngươi là đại đầu lãnh cầm đầu trận tàn sát này, bây giờ ta giết ngươi trước, kế đó ta sẽ giết sạch bọn quỷ quái kia báo thù cho chúng môn đồ hành khất.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên toan xuất chiêu bỗng nghe Tạ Ánh Đào kêu thét :

- Thúc phụ... thúc phụ...

Phùng Phá Thạch giật mình nhìn qua trông thấy hai mắt của Bang chủ hành khất đã nhắm nghiền trong tay Tạ Ánh Đào.

Phùng Phá Thạch sôi máu căm thù, hét lên một tiếng lộng tràng, xuất luôn tám chiêu Tàn Hồn nhất thức nhằm vào hai mươi tên đại hán áo xanh.

Hai mươi tên đại hán áo xanh vung hai mươi thanh giới đao lên chống trả.

Loạt tiếng đao, kiếm chạm nhau. Từng chùm hoa lửa bắn xẹt sang tứ phía.

Loạt tiếng rú hãi hùng, ba chiếc thủ cấp của ba tên đại hán áo xanh rụng xuống.

Phùng Phá Thạch đang say máu hận thù, không dừng tay, xuất luôn mười sáu chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn.

Huyết ảnh trùng trùng như trận mưa máu xối vào mười bảy tên đại hán áo xanh còn lại.

Phập... phập...

Oái... oái...

Lại thêm bốn tên đại hán áo xanh ngã lăn xuống đất.

Huyết trường hỗn loạn trong phút giây, nhìn kỹ đã có tất cả mười lăm tên đại hán áo xanh phơi xác kể luôn cả tên đại đầu lãnh.

Bấy giờ, bộ lam y của Phùng Phá Thạch đã biến thành bộ huyết y, hai ánh mắt đỏ vời tợ lửa, trông chàng chẳng khác nào một vị Tiểu Huyết Thần vô cùng khủng khiếp.

Lòng thù hận của bốn mối thù trước kia: phụ thân chàng Phùng Phá Sơn, sư thúc Tạ Chử Giang, sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, sư bá Địa Cốc Thần Tà đã là cả một bầu trời huyết hận, giờ lại thêm một huyết thù của Tạ Ánh Đào, cũng chính là mối huyết thù của chàng khiến chàng thẳng tay tàn sát chúng môn đồ Thần Đạo giáo.

Năm tên đại hán áo xanh còn lại trông thấy đồng bọn chết thảm vỡ mật bay hồn, phóng ra ngoài ba trượng trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch đã như con người máu.

Bọn chúng chôn chân tại chỗ, chẳng khác những pho tượng quỷ tạc thành hình.

Trỏ kiếm vào mặt năm tên đại hán áo xanh, Phùng Phá Thạch hét :

- Các ngươi đừng hòng chạy thoát, tiểu gia sẽ giết sạch chẳng chừa một tên nào.

Phùng Phá Thạch lao tới lắc thanh Tàn Hồn huyết kiếm toan giết luôn năm tên đại hán áo xanh còn lại.

Nhưng trước đó, nhanh như chớp không ai bảo ai, năm tên đại hán áo xanh cùng hú lên như quỷ tru, nhất tề vọt lên cao như bốn cây pháo thăng thiên, tránh khỏi làn huyết quang vừa chớp tới.

Bọn chúng lao đi vùn vụt trên bầu trời sáng tỏ ánh trăng và muôn ngàn tinh tú, bỏ mặc trên bảy mươi tên giáo đồ Thần Đạo giáo hãy còn đang giao chiến với chúng môn đồ Cái bang.

Nhiều tiếng hú thảm nổi lên, bốn tên giáo đồ Thần Đạo giáo trúng nhằm đả cẩu bổng của hai vị trưởng lão Cái bang vỡ sọ chết tươi.

Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo còn lại, đảo mắt nhìn không thấy chủ tướng, quá đỗi kinh hoàng, hè nhau một lượt phóng rào rào ra ngoài cánh cửa cổng Tổng đàn, nháy mắt chẳng còn một tên nào.

Đấu trường trở lại im lặng.

Phùng Phá Thạch tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ đưa mắt nhìn không thấy Bang chủ Cái bang Thân Vô Tư và Tạ Ánh Đào nơi đâu cả.

Trên sân cỏ tử thi có trên sáu mươi tên môn đồ hành khất, trên ba mươi xác chết giáo đồ Thần Đạo giáo và mười lăm tên đại hán áo xanh cầm đầu bọn chúng.

Phùng Phá Thạch lo âu không hiểu Bang chủ hành khất chết sống lẽ nào, Tạ Ánh Đào có cứu nổi hay không. Vị trưởng lão hành khất cao niên bước tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch.

Lão vòng tay :

- Đa tạ công đức cứu nguy bản bang của thiếu hiệp. Lão ăn mày muốn biết cao danh của thiếu hiệp gọi là gì, hầu được đáp tạ công ơn.

Phùng Phá Thạch chắp tay trước ngực đáp lễ, từ tốn :

- Trưởng lão chớ nên đa lễ khiến cho tiểu bối chẳng được an lòng. Tệ danh của tiểu bối là Phùng

Phá Thạch, bọn giang hồ gọi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Trưởng lão hành khất sửng sốt trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch không chớp.

Phút giây trưởng lão nói :

Đại danh của thiếu hiệp tệ bang đã ngưỡng mộ từ lâu. Bang chủ cũng thường hay nhắc nhở thiếu hiệp, mong có phen được diện kiến, không ngờ đêm nay thiếu hiệp giáng lâm tới đây, gặp lúc bọn Thần Đạo giáo kéo tới đánh phá, bọn lão khất không hay tiếp kiến, xin thiếu hiệp miễn thứ.

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Tiểu bối đâu dám làm chuyện phiền phức cho quý bang, xin trưởng lão chớ nên quan tâm đến những điều tiểu tiết chi cho bận lòng.

Chàng hỏi :

- Tiểu bối muốn biết tình trạng của Bang chủ hiện nay ra như thế nào, có còn cứu được không?

Vị trưởng lão bang khách thể hiện trên nét mặt vẻ buồn thảm :

- Bang chủ tệ bang trúng nhiều vết giới đao của bọn Thần Đạo giáo quá nặng, tất cả có tới mười ba vết thương trên ngực và sau lưng, chỉ sợ e không còn cứu nổi.

Phùng Phá Thạch gấp lên.

- Xin trưởng lão hãy cho tiểu bối gặp Bang chủ xem bệnh tình như thế nào, có còn cứu được hay không.

Vị trưởng lão hành khất gật đầu.

- Xin Phùng thiếu hiệp đi theo lão ăn mày.

Vị trưởng lão hành khất đi trước, Phùng Phá Thạch theo phía sau tiến vào đại sảnh.

Vào tới hậu sảnh Phùng Phá Thạch nhìn thấy Tạ Ánh Đào đang ngồi khóc ngất bên cạnh thi hài Bang chủ hành khất Thân Vô Tư. Ba vị trưởng lão hành khất đứng gần đó nét mặt ai nấy đều thảm sầu.

Bọn môn đồ hành khất chạy lăng xăng lo đồ tang lễ và áo quan tẩm liệm.

Một bầu không khí tang tóc bao trùm khắp cả Tổng đàn bang hành khất.

Phùng Phá Thạch chỉ nhìn thi hài Bang chủ bang hành khất và Tạ Ánh Đào mà chẳng nói lên được một lời nào trong cảnh tang tóc này...

* * * * *

Chôn cất Bang chủ bang hành khất xong, ba ngày sau đó, các vị trưởng lão hành khất theo lời di ngôn của Bang chủ, cử hành lễ đăng quang, tôn vinh Tạ Ánh Đào lên ngôi vị tân Bang chủ bang hành khất.

Sáng ngày thứ tư, Phùng Phá Thạch vào phòng Tạ Ánh Đào tạ từ nàng lên đường.

Chàng nói :

- Tạ hiền muội, sáng mai huynh phải đi rồi. Ở lại nơi này muội phải bàn bạc với chư vị trưởng lão kế hoạch an toàn bảo vệ cơ đồ của quý bang. Cứ như huynh hiểu chắc chắn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ còn sai phái bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đến đây đánh phá một lần nữa, phục thù trận vừa qua bọn chúng bị tổn thất quá nặng. Có thể đích thân lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cầm đầu trận sắp tới, hoặc sai khiến một trong bốn lão đại ma đầu Diêm Vương Tôn Giả, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân hoặc Vạn Độc Thánh Sư, cùng một số đông giáo đồ đến đây tàn sát chúng môn đồ của quý bang. Thực lòng mà nói, các cao thủ trong quý bang không có một vị bào đối phó nổi với năm lão quỷ đó đâu và chúng môn đồ Cái bang cũng không thể đấu lại bọn giáo đồ Thần Đạo giáo. Nếu diễn ra trận ác chiến hậu quả sẽ không thể nào đo lường trước được. Muội đã có kế hoạch nào đối phó với tình hình sắp tới hay chưa?

Tạ Ánh Đào lắc đầu :

- Muội đang bối rối về cái chết của nghĩa phụ, muội chưa nghĩ ra kế hoạch nào đối phó với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Phùng ca ca có kế hoạch nào không?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Mấy ngày qua huynh đi quan sát chung quanh Tổng đàn bang hành khất, huynh trông thấy phía sau có một dãy núi vô cùng hiểm trở. Chính giữa núi có thể chứa hàng ngàn người. Theo huynh muội hãy nên chọn nơi đó làm một căn cứ bí mật, truyền lệnh cho chúng môn đồ bố trí ngay từ bây giờ. Muội cho một số lớn môn đồ di tản vào trong hang động đó, chỉ chừa lại một số ít ở lại canh giữ Tổng đàn này. Khi nhận ra bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sắp tới đánh phá, tất cả chạy vào căn cứ cố thủ. Muội cho chôn vài trăm quả lôi oanh nơi ngoài cửa hang động, nếu bọn chúng kéo tới sẽ cho nổ, tránh đừng giao đấu với bọn chúng. Chờ huynh đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện hai tuyệt chiêu, gặp năm lão quỷ bọn Xích Phát Đại Ma Tôn giết chúng trả thù xong năm mối huyết thù, huynh sẽ trở về đây tìm muội.

Tạ Ánh Đào chớp mắt :

- Phùng ca ca có thể cho muội đi theo ca ca được không?

Phùng Phá Thạch lắc mạnh :

- Hiện nay Tạ hiền muội là vị Bang chủ của Cái bang. Trách nhiệm của muội rất nặng nề, sự còn mất của quý bang là do nơi muội. Vì vậy muội không thể nào đi theo huynh được. Muội hãy nán lòng ở lại đây chờ huynh.

Tạ Ánh Đào rơi lệ :

- Phùng ca ca ra đi một mình muội chẳng yên tâm một chút nào. Muội không hiểu trên đường đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của ca ca rồi sẽ ra sao. Bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn công lực vô lường, những kẻ tử thù của ca ca lại quá đông đảo, bao gồm cả hai đạo hắc, bạch do nỗi tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp đó. Muội xin ca ca đừng quá nóng lòng trong chuyện báo thù tiết hận sẽ phải gặp điều hối tiếc, ở lại đây đêm đêm muội thắp hướng cầu nguyện cho ca ca gặp nhiều may mắn, ca ca hãy cố bảo trọng lấy thân.

Dứt tiếng giọt lệ thương tâm rơi thánh thót xuống hai má Tạ Ánh Đào.

Phùng Phá Thạch xúc động ôm lấy Tạ Ánh Đào vào lòng, chàng cất giọng nhẹ nhàng :

- Tạ hiền muội chớ quá bi thương, lo nghĩ mà hao tổn vóc ngọc mình vàng. Trên đường báo thù, tiết hận huynh sẽ biết bảo trọng lấy thân, vả lại, con người có số mạng.

Nếu chưa hết số dù có xông vào trăm ngàn nguy hiểm cũng chẳng sao. Về phần muội, huynh nhắc lại một lần nữa, bắt đầu từ ngày mai muội hãy lo mọi việc cho chu toàn, chậm trễ sẽ có điều ân hận.

Tạ Ánh Đào cảm xúc :

- Muội xin vâng theo lời Phùng ca ca chỉ bảo. Muội sẽ làm theo kế hoạch của ca ca.

Chương 41: Gặp Gỡ

Chia tay Tạ Ánh Đào, Phùng Phá Thạch leo lên lưng con hùng mã ra đi mang theo ngổn ngang bao tâm sự.

Về phần năm mối huyết thù phải trả Phùng Phá Thạch đã có quyết tâm rồi. Chàng phải đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bằng được.

Luyện hai chiêu vô địch rồi sẽ tìm tới sào huyệt Thần Đạo giáo hỏi tội năm lão đại ma đầu Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn.

Trên đường đi tìm pho bí kíp, nếu có cơ hội chàng sẽ tới Hồng Loan cung gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tô Hàn Phi trước, hỏi tội ả về chuyện tàn sát Phùng Sơn bảo và tìm tung tích ái nữ của sb Địa Cốc Thần Tà tên La Phi Phụng.

Còn về phần tình yêu quả thật là nan giải.

Ba hình ảnh tuyệt thế mỹ nhân cứ mãi lởn vởn trong đầu óc chàng.

Tạ Ánh Đào là vị hôn thê do nơi phụ thân Phùng Phá Sơn và nhạc phụ Tạ Chử Giang ước hẹn hôn nhân từ lúc chàng và nàng hãy còn ở tuổi thơ ấu.

Mỹ nhân Lâm Phùng Chân chỉ vì nàng bất tỉnh, vì muốn cứu nàng chàng phải sử dụng phương pháp Nhập đạo dẫn dương, xâm phạm tiết trinh của nàng. Nàng lại yêu chàng một cách chân thành, tha thiết, dám nhảy xuống vực thẳm chết theo chàng bởi nàng tưởng chàng đã chết dưới đáy vực, làm thế nào chàng quên nàng cho được.

Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, một trang đệ nhất tuyệt đại mỹ nhân là bậc hồng nhan tri kỹ. Nàng yêu chàng và chàng cũng yêu nàng bằng cả trái tim. Tình yêu của nàng đối với chàng sâu hơn biển, nặng tày non, cho dù mai sau có chuyện thành hôn cùng Tạ Ánh Đào, trọn đời chàng cũng không bao giờ quên nàng được.

Ngày sau, không biết chàng phải xử sự với nàng như thế nào cho ổn.

Riêng về Lâm Phùng Chân đã có cái hố ngăn cách do nơi hành động thâm độc quỷ quyệt của gia gia nàng, lão Bang chủ Kỳ Môn bang Lâm Kiến Chương.

Lão dùng quỷ kế phục rượu cho chàng uống say, giam vào ngục thất tra tấn chết đi sống lại mấy lần, bắt buộc phải khai nơi cất giấu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, sau cùng sai hai tên đao phủ thủ hành quyết mổ lấy tim gan chàng dâng hiến cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn ăn để luyện lối ma công vô địch. Lão đã tạo ra hận thù sâu như biển đối với chàng. Dù nàng đã yêu chàng, dám chết sống vì chàng, nhưng vẫn khó mà tác hợp.

Hai hình bóng tuyệt thế mỹ nhân cứ mãi quay cuồng trong đầu óc Phùng Phá Thạch khiến cho trong lòng chàng rối như một búi tơ vò.

Bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài ngao ngán, cho mình đã tự tạo ra nhiều điều phiền lụy, rối rắm khó xử ở sau này khi sứ mạng đã tựu thành.

Phùng Phá Thạch mãi còn suy nghĩ miên man, bỗng nghe từ phía sau lưng có tiếng vó ngựa phi tới.

Tiếng vó ngựa tới gần, từ xa xuất hiện một thớt bạch mã, trên lưng chở một thiếu nữ áo vàng.

Thớt bạch mã chạy như tên bắn, thiếu nữ áo vàng mọp sát mình trên lưng nó.

Thiếu nữ áo vàng vừa la hét, vừa ghìm dây cương lại, nhưng con bạch mã không màn theo lệnh chủ cất bốn vó, phi nhanh tưởng chừng chân không chạm vào mặt đất.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc lẩm bẩm :

- Lạ thật, tại sao ả thiếu nữ kia ghìm cương mà con bạch mã vẫn chạy loạn. Nó điên rồi chăng?

Chàng liền dừng con hùng mã lại bên đường, chờ xem chuyện gì đang xảy ra cho thiếu nữ áo vàng kia.

Con bạch mã chạy tới, Phùng Phá Thạch nhìn kỹ, đó là một tuyệt sắc mỹ nhân có thể so sánh với Lâm Phùng Chân, chẳng kém một chút nào. Mái tóc thiếu nữ tuyệt sắc hất ngược về phía sau, mặt hoa tái ngắt nằm sát trên lưng con bạch mã đang phóng như điên loạn.

Phùng Phá Thạch bật thốt :

- Đúng rồi... con ngựa điên.

Thớt bạch mã chạy tới, thiếu nữ áo vàng ngó thấy Phùng Phá Thạch kêu thất thanh :

- Cứu ta... cứu ta...

Ào...

Thớt bạch mã lao vút ngang Phùng Phá Thạch như một trận gió mạnh.

Nháy mắt nó đã cách xa người ngựa chàng trên ba mươi trượng.

Thiếu nữ áo vàng la hét thất thanh đến khan cả cổ nhưng con bạch mã không chịu dừng lại.

Tới một eo núi, con bạch mã phóng lên suýt hất văng thiếu nữ áo vàng khỏi lưng nó.

Phùng Phá Thạch bật nói :

- Ta phải cứu nàng, chậm trễ nguy mất.

Chàng thúc con hùng mã đuổi theo con bạch mã chở thiếu nữ áo vàng tuyệt sắc.

Khi người ngựa Phùng Phá Thạch tới nơi, con bạch mã đã lên đến đỉnh núi.

Nó chạy sang một ngọn núi khác.

Phùng Phá Thạch phóng ngựa lên núi. Tới đỉnh núi đã trông thấy con bạch mã lên tới ngọn núi khác nữa.

Tốc lực con bạch mã điên cuồng này không kém tốc lực con hùng mã của chàng.

Con hùng mã lên tới ngọn núi, Phùng Phá Thạch nhận ra con bạch mã đã xuống thung lũng, lao thẳng tới một cái vực.

Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu lên :

- Nguy rồi, con ngựa điên muốn lao xuống vực.

Chàng phi ngựa như bay xuống thung lũng đuổi theo con bạch mã cách ngoài mấy trăm trượng.

Con bạch mã chở thiếu nữ áo vàng chỉ còn cách vực thẳm chừng ba mươi trượng.

Nó vẫn phóng tới ào ào hình như không thấy phía trước mắt có miệng vực.

Phùng Phá Thạch sợ hãi kêu thầm :

- Chết rồi, con ngựa điên sắp lao xuống miệng vực, nàng sẽ tan thân nát cốt chứ chẳng không.

Chàng giật mạnh sợi dây cương. Con hùng mã hí lộng lồng lộc cất bốn vó lao tới như mũi tên.

Vừa phi ngựa Phùng Phá Thạch vừa hét :

- Tiểu thư hãy mau nhảy xuống, con ngựa điên sắp nhảy xuống vừa kìa.

Nhưng lúc bấy giờ thiếu nữ áo vàng hình như quá sợ tán loạn cả tinh thần, không còn tự chủ được mình nữa.

Nàng vẫn mọp sát người trên lưng con bạch mã, không nghe tiếng hét của Phùng Phá Thạch từ phía sau lưng.

Hình như nàng đang phó mặc cho số mạng.

Phùng Phá Thạch lại hét to hơn :

- Tiểu thư ghìm dây cương lại, mau đi.

Thiếu nữ áo vàng vẫn bất động.

Con bạch mã còn cách miệng vực ba mươi trượng.

Hai mươi trượng, rồi mười trượng.

Phùng Phá Thạch quá đỗi kinh hoàng, hú lên một tiếng rời khỏi lưng con hùng mã, thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" lao vút lên không trung bắn tới con bạch mã nhanh như vì sao xẹt.

Chàng nghĩ con hùng mã không thể nào bắt kịp con ngựa điên kia, bởi tốc lực hai con tuấn mã ngang bằng nhau.

Con bạch mã chỉ còn cách vực thẳm năm sáu trượng, vẫn ào ào phóng tới.

Thiếu nữ áo vàng ngó thấy miệng vực hét lên một tiếng rồi bất tỉnh trên lưng con bạch mã.

Từ trên cao Phùng Phá Thạch ngó thấy khiếp đảm vận thiên cân trụy đáp khẩn cấp trở xuống chắn ngay đầu con bạch mã, trong khi nó chỉ còn cách vực thẳm hai trượng...

Nhưng con bạch mã đã vượt qua mục tiêu lao tới miệng vực thẳm...

Ào...

Nó phóng sang bên kia bờ vực, hất thiếu nữ áo vàng tung bổng cao đến hai trượng.

Hai chân vừa chạm đất, thoáng nhận ra thiếu nữ áo vàng bị con bạch mã hất bay lên, Phùng Phá Thạch hốt hoảng lao vút qua miệng vực vừa đúng lúc thiếu nữ áo vàng từ trên cao rơi trở xuống. Phùng Phá Thạch vung tay chộp lấy thân mình thiếu nữ áo vàng, vạch nửa vòng đáp xuống đứng trên bờ vực chỉ còn cách một tấc suýt nữa đã rơi vào miệng vực.

Chàng đứng vững trở lại buông tiếng thở dài nhẹ nhõm vì vừa trải qua một tai nạn khiếp người.

Giá nếu như chàng không có thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" chắc chắn chàng cùng nàng đã rơi xuống vực rồi.

Chàng nhìn lại không thấy con bạch mã nơi đâu nữa, dĩ nhiên nó đã tan thây nát cốt dưới đáy vực.

Nhìn lại thiếu nữ áo vàng đang hôn mê trầm trọng trong tay, Phùng Phá Thạch rời khỏi bờ vực, đặt nàng nằm trên bãi cỏ xanh.

Chương 42: Nợ Tình Vướng Mắc

Chia tay Tạ Ánh Đào, Phùng Phá Thạch leo lên lưng con hùng mã ra đi mang theo ngổn ngang bao tâm sự.

Nhìn thiếu nữ mê man, Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- Không hiểu nàng có mang thương tích gì trong mình hay không.

Phùng Phá Thạch đưa tay sờ mũi thiếu nữ áo vàng nghe hơi thở hãy còn yếu ớt như sợi tơ mành.

Như vậy là nàng vẫn còn sống. Đưa tay nắm lấy cổ tay nàng thăm mạch, thấy mạch nhảy đều, Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- Nàng chỉ vì quá sợ hãi và kiệt sức bởi tàn lực kềm chế con ngựa điên chứ không có nội thương chi cả. Ta khỏi cần cho nàng uống linh đan, chỉ gọi nàng có lẽ nàng sẽ tỉnh lại.

Phùng Phá Thạch nắm lấy vai thiếu nữ áo vàng lắc mạnh, cất tiếng gọi to :

- Tiểu thư tỉnh lại... tiểu thư tỉnh lại...

Gọi đến lần thứ tư thiếu nữ áo vàng chợt buông tiếng thở phào, mở bừng đôi mắt to đen mọng.

Chợt trông thấy Phùng Phá Thạch ở trước mặt thiếu nữ áo vàng nhìn chàng sửng sốt, rồi lồm cồm đứng dậy.

Sợ thiếu nữ áo vàng lại hiểu lầm, Phùng Phá Thạch vội vã lên tiếng trước :

- Tiểu thư nghe trong người như thế nào, có bị thương tích gì không?

Thiếu nữ áo vàng nhìn lại thân hình như muốn khám phá một điều gì rồi lắc đầu, giọng nàng trong như tiếng suối reo :

- Tiểu muội nghe trong mình không sao cả, không có thương tích chi hết chỉ vì con ngựa điên chạy loạn. Tiểu muội khiếp quá, lại kềm nó đến kiệt sức nên ngất đó thôi.

Thiếu nữ áo vàng đảo mắt nhìn quanh :

- Con bạch mã của tiểu muội đâu rồi?

Trỏ tay xuống vực thẳm Phùng Phá Thạch đáp :

- Con bạch mã của tiểu thư nhảy xuống miệng vực kia rồi. Lúc nãy tại hạ đuổi theo trông thấy nó phóng ngang qua vực, hất bổng tiểu thư lên cao, tại hạ hốt hoảng vọt lên đỡ lấy tiểu thư mang tới chỗ này, chừng nhìn lại không còn trông thấy nó đâu nữa, như vậy nó đã chết dưới vực rồi.

Chợt nhớ lại chuyện của mình thiếu nữ áo vàng cất giọng oanh :

- Tiểu muội xin đa tạ công ơn cứu mạng của công tử. Ơn này nguyên khắc ghi vào tâm, đến trọn đời chẳng bao giờ dám quên.

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Tiểu thư không cần phải đa tạ làm chi. Tại hạ thấy ngươi lâm nạn phải ra tay cứu nguy, xin tiểu thư chớ nên quan tâm đến điều nhỏ mọn.

Chàng nhìn nàng :

- Tại hạ muốn biết mỹ danh của tiểu thư gọi là gì, ngày sau gặp lại khỏi phải ngỡ ngàng.

Thiếu nữ áo vàng ngập ngừng phút giây rồi đáp :

- Tiểu muội tiểu danh là... Phi Phụng, còn công tử danh hiệu là gì, xin cho tiểu muội được biết đặng sau này có phen hậu tạ.

Phùng Phá Thạch thành thật :

- Tại hạ tên là Phùng Phá Thạch, bọn giang hồ thường gọi là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Thiếu nữ áo vàng tròn xoe đôi mắt to mọng nhìn Phùng Phá Thạch, mặt hoa chợt biến đổi nhanh chóng.

Nhìn thấy cử chỉ hốt hoảng của thiếu nữ áo vàng, Phùng Phá Thạch hỏi :

- Phi Phụng tiểu thư có điều gì không hài lòng với cái tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch của tại hạ phải không?

Thiếu nữ áo vàng chợt nhớ mình thất thố, chỉnh lại sắc diện, khe khẽ lắc đầu :

- Không phải thế đâu, Phùng công tử đã hiểu lầm tiểu muội rồi. Tiểu muội chỉ ngạc nhiên không ngờ lại gặp công tử ở nơi này, lại còn cứu mạng muội.

Nàng hỏi :

- Phùng công tử đi đâu trên con đường quan đạo lại gặp lúc tiểu muội lâm nguy như vậy?

Phùng Phá Thạch vô tâm không lưu ý tới câu hỏi tế nhị của thiếu nữ áo vàng.

Chàng thành thật đáp :

- Tại hạ trên con đường đi tìm Hồng Loan cung, đến dãy núi ngoài quan đạo kia chợt ngó thấy con bạch mã chở tiểu thư chạy như điên lên ngọn núi này, lại nghe tiếng kêu cứu của tiểu thư. Tại hạ biết tiểu thư đang lâm nạn nên giục ngựa đuổi theo, tới gần bờ vực này nhận ra con tuấn mã đuổi không kịp, nên tại hạ phải sử dụng khinh công phóng ngang qua vực ôm tiểu thư lại, đem tiểu thư đặt nằm chỗ này, gọi bốn năm lần tiểu thư mới chịu tỉnh.

Thiếu nữ áo vàng như không quan sát tới chuyện Phùng Phá Thạch ôm nàng, chỉ hỏi :

- Phùng công tử đi tìm Hồng Loan cung có chuyện gì quan trọng hay không?

Phùng Phá Thạch vẫn vô tâm :

- Tại hạ đi tìm Hồng Loan cung để gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thiếu nữ áo vàng phăng tới :

- Phùng công tử tới Hồng Loan cung gặp Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi có chuyện gì?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Tại hạ tới gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi để đòi một món nợ máu ả đã vay cách đây hai năm về trước.

Thiếu nữ áo vàng giật mình :

- Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã vay Phùng công tử món nợ máu gì cách hai năm về trước?

Ánh mắt nàng sáng lên nhìn chàng chờ đợi câu trả lời.

Nhớ lại thảm biến Phùng Sơn bảo, máu hận thù trong huyết quản của Phùng Phá Thạch sôi lên.

Chàng hậm hực :

- Ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và bốn bang hội thb, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội và Kỳ Môn bang tuân theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo hàng trăm chúng môn đồ tới tàn sát trên bảy mươi môn đồ của Phùng Sơn bảo, nên tại hạ phải gặp ả, giết ả báo thù.

Chợt thiếu nữ áo vàng hỏi :

- Thì ra là như vậy, nhưng Phùng công tử có thể bỏ qua chuyện tới Hồng Loan cung gặp Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi báo thù cho Phùng Sơn bảo được không?

Phùng Phá Thạch kinh ngạc trố mắt nhìn thiếu nữ áo vàng phút giây rồi hỏi :

- Tại sao tiểu thư lại bảo tại hạ bỏ qua chuyện tới Hồng Loan cung giết ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi báo thù?

Thiếu nữ áo vàng đáp :

- Chỉ vì tiểu muội được biết Hồng Loan cung là một nơi long đàm hổ huyệt, Cung chủ Hồng Loan cung công lực cao thâm vô lượng, lại còn có ma khí mê hương, kỳ độc, cạm bẫy đất khắp mọi nơi trong ngoài. Bất cứ là ai, dù cho bậc đại kỳ nhân tới đó sẽ không còn mạng trở về. Tiểu muội lo sợ cho Phùng công tử tới đó sẽ gặp phải tai họa nên mạo muội có mấy lời can ngăn. Bởi vì công tử là một vị ân nhân của muội, muội không đành làm ngơ khi trông thấy công tử sắp đi vào tử địa. Xin công tử hãy hiểu cho tấm lòng của muội.

Phùng Phá Thạch quả cảm :

- Dù cho Hồng Loan cung có nguy hiểm tới đâu, công lực của ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cao thâm đến thế nào, ma khí, mê hương kỳ độc ra sao, tại hạ vẫn nhất quyết tới đó giết ả báo thù cho phụ thân và chúng môn đồ Phùng Sơn bảo, dù cho có tan thây nát cốt, tại hạ vẫn không hề lùi bước.

Bất giác thiếu nữ áo vàng bật than :

- Hỡi ơi...

Chỉ thốt có hai tiếng, rồi thiếu nữ áo vàng nín bặt, ánh thu ba long lanh ngấn lệ.

Trông thấy thiếu nữ áo vàng bi thương, Phùng Phá Thạch sửng sờ nhìn nàng.

Chàng cảm kích :

- Đa tạ tiểu thư đã có lòng lưu tâm đến tại hạ, nhưng phụ mẫu chi cừu phải trả, đó là đạo nghĩa làm con, tại hạ đã có quyết tâm rồi, chẳng còn cách nào thay đổi được nữa đâu. Xin tiểu thư hiểu cho cảnh ngộ của tại hạ.

Thiếu nữ áo vàng không đáp lời, chỉ buông tiếng thở dài, mặt hoa ủ dột.

Ngửng nhìn mặt trời đã nghiêng bóng, Phùng Phá Thạch hỏi thiếu nữ áo vàng :

- Trời sắp chiều rồi, bây giờ tiểu thư phải đi đâu tại hạ sẽ đưa tiểu thư tới đó, rồi tại hạ sẽ lên đường đi tìm Hồng Loan cung, gặp ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thiếu nữ áo vàng chớp nhanh đôi mắt :

- Phùng công tử hãy đưa tiểu muội tới thị trấn trước kia, muội tìm mua một con tuấn mã rồi chia tay công tử.

Giọng nói của nàng bùi ngùi, như nuối tiếc một tình niệm vừa chớm nở bỗng vỡ tan.

Phùng Phá Thạch nói :

- Con bạch mã của tiểu thư đã nhảy xuống vực rồi, bây giờ chỉ còn có con tuấn mã của tại hạ, tiểu thư có thể cùng đi một ngựa với tại hạ được không?

Thiếu nữ áo vàng gật đầu không chút do dự :

- Tiểu muội xin đi một ngựa với Phùng công tử.

Nàng bước tới leo lên lưng con hùng mã ở phía trước, Phùng Phá Thạch ngồi phía sau lưng. Mùi hương trinh nữ từ thân ngọc của nàng thoát ra phất vào mũi làm cho chàng ngây ngất.

Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy theo con đường cũ đã qua để trở ra quan đạo.

Con hùng mã chạy thẳng về hướng thị trấn phía trước.

Chàng và nàng không ai nói gì thêm. Cả hai đều đuổi theo một niềm tâm sự riêng.

Chẳng hiểu nghĩ thế nào, đang ngồi phía trước Phùng Phá Thạch, bỗng nhiên thiếu nữ áo vàng buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của nàng hình như trong lòng nàng có một nỗi niềm trắc ẩn không thể nói ra bằng lời với Phùng Phá Thạch trong cảnh ngộ này được.

Nghe tiếng thở dài của thiếu nữ áo vàng, Phùng Phá Thạch ngạc nhiên nhưng cũng không thể hỏi nàng, dù vậy chàng vẫn hiểu nàng có điều uẩn khúc trong lòng.

Con hùng mã chở đôi thiếu niên nam nữ đi chừng mười mấy dặm chợt trông thấy phía trước mặt có một cỗ xe song mã chạy tới.

Phùng Phá Thạch và thiếu nữ áo vàng chú mắt nhìn cỗ xe song mã mỗi lúc mỗi gần.

Phút chốc cỗ xe song mã đã tới gần. Nhận rõ đó là hai con bạch mã chở hai ả thiếu nữ áo xanh trên

lưng. Hai ả chính là kỵ mã điều khiển cỗ xe.

Chợt thiếu nữ áo vàng nói mau :

- Phùng công tử dừng ngựa lại, hai ả nữ tỳ đang đi tìm tiểu muội.

Phùng Phá Thạch bật ồ một tiếng, dừng phắt con hùng mã lại bên đường.

Cỗ xe song mã tới gần. Hai ả thiếu nữ áo xanh nhìn sang bắt gặp thiếu nữ áo vàng, cùng kêu lên :

- Tiểu thư kia rồi!

Hai ả thiếu nữ áo xanh cùng dừng hai con bạch mã lại.

Cả hai nhảy xuống ngựa chạy tới gần thiếu nữ áo vàng và Phùng Phá Thạch.

Một ả rối rít nói với thiếu nữ áo vàng :

- Bọn nô tỳ trông thấy con bạch mã chở tiểu thư chạy điên cuồng, biết nó đã nổi cơn điên nên bọn nô tỳ hốt hoảng dùng cỗ xe song mã đuổi theo tiểu thư tới sát cánh rừng trước kia không gặp, bọn nô tỳ sợ hãi quay trở lại, không ngờ tiểu thư lại...

Ả thiếu nữ dừng lại đưa mắt nhìn Phùng Phá Thạch không nói thêm nữa.

Thiếu nữ áo vàng xuống ngựa nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt âu sầu :

- Phùng công tử, bây giờ tiểu muội phải trở về gia trang. Trên đường tìm thù, tiết hận công tử hãy nên cẩn trọng, xin đừng quên những lời muội nói công tử, sau này nếu còn may mắn tái ngộ, tiểu muội sẽ đáp đền xứng đáng cái công cứu mạng của công tử.

Đôi mắt nàng đoan tròng lệ thắm.

Phùng Phá Thạch nhảy xuống ngựa nhìn thiếu nữ áo vàng với một giọng cảm kích :

- Tại hạ xin ghi nhớ những lời vàng ngọc của tiểu thư. Bình thủy tương phùng, chắc có ngày tái ngộ. Tại hạ vẫn ước mong được gặp lại tiểu thư.

Nhìn sâu vào đôi mắt Phùng Phá Thạch, thiếu nữ áo vàng nói trong nghẹn ngào :

- Tiểu muội xin tạm biệt Phùng công tử!

Phùng Phá Thạch vấn vương :

- Tạm biệt tiểu thư!

Thiếu nữ áo vàng bịn rịn một lúc, rồi cùng hai ả thiếu nữ áo xanh trở lại cỗ xe song mã.

Nàng vén tấm màn tía lên ngồi trong cỗ xe, hé cửa màn nhìn Phùng Phá Thạch.

Hai ả thiếu nữ áo xanh cầm cương, giật dây, hai con bạch mã cất tám vó phi nhanh.

Cỗ xe song mã đã chạy xa rồi, vẫn còn trông thấy thiếu nữ áo vàng vén màn nhìn trở lại.

Chương 43: Diệu Kế Thần Sầu

Phùng Phá Thạch cho con hùng mã đi thật chậm, mắt nhìn bóng hoàng hôn xóa mờ cảnh sắc dần dần.

Cảnh vật đó đây vắng lặng, con quan đạo trước sau không có một bóng người. Lòng chàng cảm thấy trống lạnh, cô đơn hơn bao giờ hết.

Tơ tình vấn vương trăm mối, mấy mối huyết thù đến nay trả chưa xong, con đường huyết hận hãy còn dài thăm thẳm, chưa biết đến bao giờ sứ mệnh mới tựu thành.

Ba bang hỗi Thanh Vân bang của Mã Kỳ, Long Hổ hội của Ngụy Khôn, Bạch Kỳ bang của Thương Sư Ngươn đã bị tiêu diệt, giờ chỉ còn lại ba bang hội Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương và Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Quần Thư hội của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương đã gác lại, vì nàng là hồng nhan tri kỹ, lại chưa từng nhúng tay vào máu trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo.

Hơn nữa, chàng đã yêu nàng bằng cả trái tim.

Kỳ Môn bang của Lâm Kiến Chương đã tạo thêm thù hận trong lòng chàng, nhưng Lâm Phùng Chân là con gái của lão, chàng và nàng lại có lời hẹn ước. Chuyện báo thù tiết hận đối với môn phái này tạm đình hoãn trong một thời gian như lời chàng đã hứa với nàng.

Bây giờ chỉ còn lại Hồng Loan cung của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, chàng cần tới đó gặp ả yêu phụ đòi món nợ máu của phụ thân Phùng Phá Sơn và món nợ tình của sư bá Địa Cốc Thần Tà.

Kế đến chàng đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện hai chiêu vô địch rồi mới tới Tổng đàn Thần Đạo giáo đấu với năm lão đại ác ma Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Liệt Hỏa Ma Quân, giết sạch năm lão báo thù.

Nếu chàng không tìm được bí kíp, năm mối huyết thù đành mai hận thiên thu.

Phùng Phá Thạch đang còn nghĩ ngợi miên man về chuyện báo thù tiết hận, bỗng trông thấy từ phía trước mặt một cỗ xe song mã phóng tới như bay, bụi cát tung lên mù mịt trên con quan đạo.

Phùng Phá Thạch chú mắt nhìn xem bọn kỵ mã là ai, sao lại tới đây giữa lúc hoàng hôn này.

Không bao lâu cỗ xe song mã đã tới gần, Phùng Phá Thạch nhận ra kỵ mã là hai tên đại hán áo đen, thân hình lực lưỡng, mặt mày hung tợn, xem ra đúng là phường hắc đạo, hoặc là bọn cường đạo.

Phùng Phá Thạch khẽ nhủ thầm :

- Hai tên ác đạo nào đây. Ta hãy cho ngựa nép bên đường xem thử chúng là ai?

Chàng cho con hùng mã dừng lại bên đường nhìn cỗ xe song mã đang tới gần.

Nháy mắt, cỗ xe song mã đã tới nơi. Hai tên đại hán áo đen nhìn Phùng Phá Thạch một cái rồi thúc hai con tuấn mã kéo cỗ xe chạy nhanh hơn trước.

Cỗ xe song mã ào qua tuôn cát bụi mịt mù.

Phùng Phá Thạch nhìn kỹ hai tên đại hán áo đen xa lạ không phải là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Lại nhìn vào cỗ xe, chàng nhận ra có một nữ nhân bị trói gô trong đó.

Nhận ra gương mặt hoa xinh đẹp tuyệt trần của nữ nhân, Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi.

Chàng bật thốt :

- Tạ Ánh Đào!

Rõ ràng hai tên đại hán áo đen đó đúng là hai tên dâm tặc, bắt cóc Tạ Ánh Đào chở trên cỗ xe song mã chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Phùng Phá Thạch hét :

- Dừng lại!

Nhưng hai con tuấn mã kéo cỗ xe song mã chạy nhanh như gió lốc ào ngang qua người Phùng Phá Thạch, nháy mắt đã xa ngoài năm trượng.

Còn hai tên đại hán áo đen dường như không nghe tiếng hét của Phùng Phá Thạch nên thúc ngựa chạy nhanh, không hề ngoái lại nhìn chàng.

Phùng Phá Thạch gấp rút quày con hùng mã lại, đuổi theo phía sau cỗ xe song mã.

Trong khi cỗ xe song mã đã cách xa, người ngựa Phùng Phá Thạch ngoài hai trăm trượng.

Phùng Phá Thạch thúc con hùng mã đuổi theo cỗ xe song mã trên mười dặm vẫn chưa bắt kịp.

Hai con tuấn mã kéo cỗ xe song mã thuộc loại ngựa hùng, tốc lực không thua con hùng mã của Phùng Phá Thạch.

Trong lòng Phùng Phá Thạch nóng như có trận lửa đốt, chàng giật sợi dây cương liền liền, thúc giục con hùng mã chạy nhanh hơn trước.

Qua khỏi dãy núi đồi, tới cách rừng già, con hùng mã sắp bắt kịp cỗ xe song mã.

Phùng Phá Thạch hét :

- Dừng lại!

Nhưng hai tên đại hán áo đen làm như chưa nghe thấy, thúc ngựa chạy nhanh như trước.

Phùng Phá Thạch kềm hai bên hông con hùng mã phóng tới như bay.

Chỉ trong nháy mắt, con hùng mã còn cách cỗ xe chừng một trượng.

Phùng Phá Thạch hét lớn hơn :

- Dừng lại, các ngươi muốn chết hay sao?

Tiếng hét xé toạc bầu không gian, khiến cho hai tên đại hán giật mình, lập tức dừng cỗ xe song mã lại bên đường.

Bọn chúng nhảy xuống đất, rút thanh giới đao bên lưng đứng chờ người ngựa Phùng Phá Thạch phi tới.

Phùng Phá Thạch dừng gấp con tuấn mã tại bên đường, nhảy xuống bước tới gần hai tên đại hán áo đen.

Tên đại hán áo đen đứng bên phải quắc cặp mắt hung dữ nhìn Phùng Phá Thạch.

Hắn cất giọng oang oang :

- Ngươi gọi bọn ta có chuyện gì? Ngươi là ai?

Thanh giới đao của tên đại hán áo đen động đậy như sắp tấn công Phùng Phá Thạch.

Một tiếng soạt khô khan, thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã ở trong tay Phùng Phá Thạch, huyết quang chớp rực.

Hai tên đại hán áo đen trố to hai mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch.

Tên đại hán áo đen đứng bên phải bật nói :

- Ngươi chính là...

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Phải rồi, ta chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

Tên đại hán áo đen đứng bên phải làm như giật mình :

- Ngươi gọi bọn ta có chuyện gì?

Trỏ tay vào cỗ xe song mã, Phùng Phá Thạch dằn mạnh từng tiếng một.

- Ta gọi hai ngươi để hỏi hai ngươi bắt cóc nàng thiếu nữ kia đem đi đâu?

Tên đại hán áo đen đáp :

- Bọn ta được lệnh Cung chủ sai đi bắt ả. Bọn ta bắt ả mang về cho Cung chủ.

Phùng Phá Thạch quắc mắt :

- Cung chủ của hai ngươi là ai?

Tên đại hán áo đen đáp :

- Cung chủ của bọn ta là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, ngươi hỏi làm chi?

Phùng Phá Thạch trợn mắt :

- Đừng lảm nhảm. Bây giờ ngươi hãy thả cô gái ngồi trên xe kia ngay lập tức!

Tên đại hán hỏi :

- Ả là gì của ngươi?

- Ngươi không cần phải biết. Hãy thả cô gái kia ra mau, bằng không ta sẽ giết hai ngươi lập tức!

Tên đại hán áo đen quát :

- Tiểu tử đừng tự phụ có cây Tàn Hồn huyết kiếm. Bọn ta sẽ giết ngươi.

Hai tên đại hán áo đen vung hai thanh giới đao cùng lượt tấn công Phùng Phá Thạch.

Đao ảnh liền chớp tới nhanh như sét giật.

Khẽ hừ một tiếng, Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm một cái.

Hai đạo huyết quang chia ra chớp tới đón lấy hai làn đao ảnh của bọn đại hán.

Soảng... soảng...

Hai cụm hoa lửa tóe sáng rực.

Hai tên đại hán áo đen loạng choạng thối lui trở về phía sau cả trượng, buông xuôi thanh giới đao.

Tên này nói với tên kia :

- Đại ca, cây quái kiếm của tên tiểu quỷ này quá lợi hại, bọn ta chạy đi thôi.

Tên đại hán kia gật đầu :

- Lui!

Hai tên đại hán áo đen quay lại, băng mình vào cánh rừng già nháy mắt đã mất dạng.

* * * * *

Chờ cho hai tên đại hán áo đen khuất dạng trong cánh rừng già, Phùng Phá Thạch tra thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ.

Chàng cần gấp rút cứu nguy cho Tạ Ánh Đào nên không đuổi theo hai tên đại hán áo đen.

Phùng Phá Thạch bước tới gần cỗ xe song mã.

Hai con tuấn mã trông thấy có người lạ liền hí vang, cất bốn vó làm cho cỗ xe chòng chành.

Phùng Phá Thạch bắn ra mấy đạo chỉ điểm huyệt cho hai con tuấn mã đứng yên một chỗ.

Chàng lại gần nhìn Tạ Ánh Đào :

- Tạ hiền muội. Hiền muội đi đâu lại bị hai tên dâm tặc kia bắt trên cỗ xe này?

Tạ Ánh Đào chỉ nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt cầu cứu mà không đáp.

Thì ra nàng bị hai tên dâm tặc kia điểm vào á huyệt nên không nói được.

Chàng hỏi nàng :

- Tạ hiền muội, có phải hai tên dâm tặc kia đã điểm huyệt muội rồi phải không?

Tạ Ánh Đào không đáp chỉ chớp mắt như đáp lời.

Phùng Phá Thạch nói :

- Tạ hiền muội hãy an tâm, đợi huynh lên xe giải huyệt cho muội.

Phùng Phá Thạch bước lên cỗ xe, mở sợi dây trói tay chân Tạ Ánh Đào.

Chàng hỏi :

- Tạ hiền muội, đi đâu lại bị... Hự... hự...

Phùng Phá Thạch chợt im đi, ngã nằm trên cỗ xe song mã bất động.

Chàng đã bị Tạ Ánh Đào bắn mấy ngọn chỉ lực điểm vào ba đại huyệt.

Phùng Phá Thạch trố mắt nhìn Tạ Ánh Đào hỏi trong sự kinh ngạc :

- Tạ hiền muội làm gì vậy? tại sao lại điểm huyệt huynh?

Tạ Ánh Đào cười khúc khích :

- Chàng chưa hiểu gì ư?

Phùng Phá Thạch ngơ ngác :

- Tạ hiền muội đừng đùa nữa, hãy giải huyệt cho huynh mau!

Atd lắc đầu :

- Muội không giải huyệt cho chàng đâu. chàng có hiểu tại làm sao không?

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Tại sao?

- Tại vì công lực của chàng rất cao cường. Muội giải huyệt cho chàng là chàng sẽ giết muội ngay.

Trong lòng Phùng Phá Thạch nghi hoặc :

- Tại sao huynh phải giết Tạ hiền muội trong khi muội là vị hôn thê của huynh?

Tạ Ánh Đào cười khúc khích :

- Ngốc ơi! Chàng chưa hiểu gì hay sao? Muội đâu phải là Tạ Ánh Đào.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng trố to hai mắt nhìn nữ nhân tuyệt sắc sửng sốt.

Từ gương mặt hoa đến thân hình tuyệt mỹ, luôn cả giọng nói đều giống hệt Tạ Ánh Đào không sai một nét nào. Có lẽ nào ả này đã...

Chợt nghĩ ra một điều, Phùng Phá Thạch kêu thầm :

- "Nguy mất, ta đã lầm vào mỹ nhân chi kế của ả này rồi!"

Nhưng chàng vẫn hỏi :

- Nàng là ai?

Mỹ nhân nheo đôi mắt :

- Muội ư? Chàng hãy xem đây!

Ả đưa bàn tay ngọc lên tháo bỏ chiếc mặt nạ hóa trang Tạ Ánh Đào.

Một gương mặt đẹp tuyệt thế, với đôi mắt mê hồn, huyền hoặc xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Đó là một ả thiếu nữ tuổi trạc 17, 18 sắc nước hương trời xa lạ. Phùng Phá Thạch chưa từng gặp ả một lần nào trên bước giang hồ từ trước đến nay.

Phùng Phá Thạch tròn xoe đôi mắt nhìn gắn vào gương mặt tuyệt thế của ả thiếu nữ.

Chàng hỏi :

- Nhưng nàng là ai, tại sao lại phỉnh lừa ta, điểm huyệt ta như thế này?

Mỹ nhân lại cười khúc khích :

- Chàng đừng nóng, hãy thong thả rồi muội nói cho chàng nghe, hấp tấp làm gì?

Mỹ nhân cúi xuống hôn vào má Phùng Phá Thạch một cách say sưa, đắm đuối.

Phùng Phá Thạch sôi giận nhưng vì bị điểm huyệt không cử động được nên không biết phải làm sao.

Mỹ nhân hôn xong, ngẩng lên lại đưa bàn tay ngọc sờ soạng trên khắp thân mình Phùng Phá Thạch.

Ả làm như chàng là vị tình lang của mình vậy.

Phùng Phá Thạch hét :

- Nàng là ai? Nói mau!

Mỹ nhân ngừng tay, nhìn Phùng Phá Thạch đắm say :

- Chàng càng giận trông càng đẹp mê hồn, muội vừa trông thấy mặt chàng là muội đã yêu rồi.

Ả tình tứ :

- Chàng đã muốn biết danh hiệu của muội, muội cũng chẳng cần giấu diếm làm chi với chàng. Muội tên là Thạch Cơ Cơ. Chàng nghe rõ rồi chứ?

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Song thân nàng là ai, gia trang ở đâu?

- Muội không có song thân, không có gia trang. Muội đang ở với vị sư mẫu.

- Sư mẫu nàng là ai?

- Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Phùng Phá Thạch rất đỗi kinh hoàng, mồ hôi lạnh tháo ra ướt đẫm cả áo.

Chàng kêu thầm :

- Ta đã trúng quỷ kế của yêu phụ rồi.

Phùng Phá Thạch ngấm ngầm vận chân khí định giải tỏa các huyệt đạo đang bế tắc.

Thạch Cơ Cơ cười khúc khích :

- Chàng đừng mất công làm chi vô ích. Muội đã điểm vào phù mạch huyết của chàng rồi. Chàng không giải huyệt cho mình được đâu, chỉ có muội mới có thể giải huyệt cho chàng mà thôi.

Phùng Phá Thạch giận căm gan :

- Nàng điểm huyệt ta bây giờ nàng định làm gì ta đấy?

Thạch Cơ Cơ nheo mắt :

- Chàng chưa hiểu muội định làm gì ư?

- Ta chưa hiểu.

- Chàng chưa hiểu muội sẽ nói cho chàng nghe. Sư mẫu của muội nghe bọn cao thủ giang hồ đồn đãi chàng là một trang đệ nhất mỹ nam tử, xinh đẹp hơn cả Phan An, Tống Ngọc. Sư mẫu ái mộ chàng nên ra lệnh cho muội đi tìm bắt chàng mang về Hồng Loan cung cho sư mẫu hướng khoái lạc thần tiên. Chừng vài tháng sau đó, sư mẫu sẽ phế thải võ công của chàng, cho chàng uống một viên Hoán tâm hoàn cho chàng mất trí nhớ, ngày đêm hoan lạc với sư mẫu cho đến trọn đời. Muội vừa thấy chàng muội đã động tâm, không sao chịu nổi. Bây giờ muội hãy hưởng khoái lạc trước cùng chàng, sau đó muội đưa chàng về Hồng Loan cung cho sư mẫu hưởng sau. Chàng đã hiểu rõ rồi chứ?

Phùng Phá Thạch khiếp thầm :

- Nguy mất, nếu ta bị ả đưa tới Hồng Loan cung gặp yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi thì tánh mạng của ta sẽ chẳng còn. Có lẽ ả dùng ta để luyện một loại ma công gì đó tương tự như lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn ăn tim gan người. Ta phải tìm phương cách giải thoát mới xong.

Chàng hạ giọng :

- Nàng muốn cùng ta hưởng lạc thú nàng hãy giải huyệt cho ta. Ta bị điểm huyệt như thế này làm sao nàng hướng lạc được.

Thạch Cơ Cơ thản nhiên :

- Muội không cần phải giải huyệt cho chàng, muội vẫn hướng lạc thú thần tiên được như thường.

- Nàng làm thế nào hưởng lạc?

- Muội sẽ thay thế chàng làm chuyện đó. Chàng hãy an tâm nằm yên thụ hưởng khoái lạc.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Nàng cho ta uống kỳ dâm phải không?

Thạch Cơ Cơ lắc đầu :

- Muội không cần cho chàng uống kỳ dâm, muội vẫn làm cho chàng và muội toại nguyện.

Soạt... soạt...

Thạch Cơ Cơ đã trở thành một pho tượng tuyệt tuyệt vời xuất hiện trước mắt Phùng Phá Thạch.

Thân hình ả căng trào như một núi lửa đang bốc cháy rừng rực, nhìn vào không sao cưỡng nổi dục tình phát động.

Phùng Phá Thạch tròn xoe đôi mắt gắn chặt vào thân hình rực lửa của mỹ nhân.

Chàng không còn vận công trấn áp được, dục tình liền bốc cháy trong cơ thể.

Soạt... soạt...

Phùng Phá Thạch đã trở về nguồn cội của loài người vào thời nguyên thủy.

Thân mình của chàng căng thẳng, ánh mắt dán chặt vào thân hình rực lửa của mỹ nhân.

Thạch Cơ Cơ nhìn Phùng Phá Thạch cười khúc khích :

- Chàng không chịu nổi rồi. Bây giờ muội sẽ thay thế cho chàng nhé.

Mỹ nhân xâm nhập... con thuyền cưỡi sóng nhấp nhô.

Thuyền cưỡi sóng, ánh mắt Thạch Cơ Cơ mơ màng như đang lạc hồn vào một thế giới thần tiên nào vậy.

Phùng Phá Thạch bất động không biết phải làm sao phản ứng, nhắm mắt lại hứng lấy trận mưa tình càng lúc càng thêm ào ạt.

Nửa thời thần sau đó, sóng gió dần dần dịu lại. Chợt bàn tay Thạch Cơ Cơ bấu lấy hai vai Phùng Phá Thạch bám chặt.

Mỹ nhân thở phì một tiếng rồi im đi.

Trong lúc thả hồn vào miền cực lạc, vô tình hai bàn tay Thạch Cơ Cơ bấu nhằm huyệt Xung Quan của Phùng Phá Thạch trên hai vai.

Mỹ nhân cũng vừa gục trên người chàng nhắm mắt đi vào mộng.

Lập tức các huyệt đạo đang bị kiềm chế trên thân mình Phùng Phá Thạch được giải tỏa.

Phùng Phá Thạch mở mắt ra trông thấy Thạch Cơ Cơ đang nằm trên mình chàng.

Chàng hét :

- Yêu nữ, ngươi phải chết.

Tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch khiến cho Thạch Cơ Cơ giật mình tỉnh giấc thần tiên.

Mỹ nhân mở hai mắt ra đúng lúc Phùng Phá Thạch vừa vỗ một chưởng vào ngọn đồi tuyệt của ả.

Bình...

Thạch Cơ Cơ không còn cách nào phản ứng kịp, rú lên một tiếng thê thảm.

Thân ngọc tuyệt vời của mỹ nhân bay vút ra khỏi cỗ xe song mã.

Huỵch!

Thạch Cơ Cơ rơi trở xuống đất, lồm cồm đứng lên, hai bên khóe miệng ứa máu tươi.

Chỉ vì quá gần, lại vừa mới tỉnh lại, không kịp ngưng tụ đủ nội lực, Phùng Phá Thạch chỉ sử dụng được hai thành công lực cho ngọn chưởng nên Thạch Cơ Cơ bị thương không nặng lắm, bằng không ả đã tan thây nát cốt đi rồi.

Mỹ nhân tròn đôi mắt còn rực lửa ái ân nhìn Phùng Phá Thạch như hãy còn tiếc rẻ phút giây cực lạc đã qua.

Phùng Phá Thạch phóng người lên hét lớn :

- Yêu nữ phải chết!

Chàng cất ngọn hữu chưởng lên vận đủ mười thành vỗ một đạo kình nặng vạn cân vào ngực Thạch Cơ Cơ. Nếu trúng nhằm ngọn chưởng này chắc chắn mỹ nhân chỉ còn là một khối thịt vụn, bởi trong cơn phẫn nộ, Phùng Phá Thạch đã sử dụng toàn lực quyết giết bằng được ả.

Thạch Cơ Cơ ngó thấy bóng chưởng khổng lồ quá đỗi kinh hoàng, hú lên một tiếng băng mình vào cánh rừng già.

Ầm...

Chưởng kình công trượt Thạch Cơ Cơ đánh gãy ngang cây cổ thụ đổ ầm xuống, chuyển rung khắp cả một vùng.

Đang cơn thịnh nộ, Phùng Phá Thạch toan đuổi theo Thạch Cơ Cơ lúc ấy chỉ còn là một chiếc bóng trắng thấp thoáng trong rừng. Nhưng chợt nhớ lại trên mình không có một mảnh vải nào, chàng liền thu hồi thân thủ.

Phùng Phá Thạch nhặt lấy y phục mặc vào, buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Chàng lẩm bẩm :

- Nguy thật, suýt nữa ta rơi vào tay ả yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi rồi. bây giờ ta không nên tới Hồng Loan cung vì chắc chắn ả Thạch Cơ Cơ chạy về báo động. Ả yêu phụ bố trí cạm bẫy ta

đến đó sẽ sụp ngay, hãy chờ lúc khác gặp ả cũng chẳng muộn màng gì.

Nhìn trời vừa sụp tối, Phùng Phá Thạch trở lại con hùng mã leo lên chạy nhanh...

Chương 44: Tái Ngộ Cố Nhân

Cốp cốp cốp...

Đang ngồi trên chiếc giường điều tức, chợt nghe có tiếng gõ cửa, Phùng Phá Thạch liền mở hai mắt ra.

Chàng lắng tai nghe ngóng phía ngoài cánh cửa phòng đã đóng chặt.

Vừa thoát nạn nơi cánh rừng già, Phùng Phá Thạch tới thị trấn này thuê căn phòng trong khách điếm Vãng Lai, bỗng nhiên có người tới gõ cửa, trong lòng đã nghi hoặc.

Chàng chưa vội lên tiếng, chờ xem phản ứng bên ngoài.

Cốp cốp cốp...

Tiếng gõ cửa gấp hơn lần trước, chứng tỏ một người nào đó đang có chuyện gấp rút.

Phùng Phá Thạch cài lại thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào lưng, bước xuống giường tới đứng gần cánh cửa phòng.

Chàng dõng dạc :

- Ai?

Có tiếng vọng vào phòng :

- Ngu huynh đây, Phùng đệ đệ mở cửa mau đi.

Nghe tiếng nói người đó rất quen thuộc nhưng chưa nhận được là ai, Phùng Phá Thạch mở cánh cửa phòng vừa ngầm vận công đề phòng bất trắc.

Một gã đàn ông vận võ phục màu xanh bước vào phòng.

Nhận ra gương mặt gã áo xanh, Phùng Phá Thạch hoan hỉ kêu lên :

- Từ đại ca đó ư?

Gã áo xanh chính là Từ Tôn Công, nắm chặt lấy bàn tay Phùng Phá Thạch tươi cười :

- Chính là ngu huynh đây. Phùng hiền đệ, huynh nhớ đệ vô cùng. Huynh đi tìm kiếm đệ gần một tháng trời rồi, đến thị trấn Hoài Ân nghe tin đệ đang đi về thị trấn Liễu Châu này, huynh cấp tốc đuổi theo đệ tới đây hỏi thăm mãi mới biết đệ thuê căn phòng trong khách điếm Vãng Lai này. Huynh vui mừng khôn xiết.

Phùng Phá Thạch xúc động :

- Tiểu đệ cũng nhớ Từ đại ca không phút giây nào quên được, nhưng đệ muốn đi tìm đại ca, không biết đại ca đang ở nơi đâu, hôm nay gặp lại đại ca thật là hạnh ngộ.

Chàng nói luôn :

- Từ đại ca đi tìm đệ vì nhớ đệ ngoài ra còn chuyện gì nữa hay không?

Từ Tôn Công gật đầu :

- Ngu huynh tìm gặp Phùng hiền đệ để biết tình trạng của đệ hiện giờ như thế nào và cũng có vài chuyện rất cần thiết, muốn nói với đệ.

Phùng Phá Thạch tươi hẳn sắc diện :

- Từ đại ca, lâu ngày chúng ta mới được gặp lại, bây giờ hãy tìm một tửu quán kín đáo uống vài chung rượu tao phùng rồi sẽ cùng nhau đàm đạo.

Phùng Phá Thạch và Từ Tôn Công rời khỏi căn phòng, ra ngoài tới tửu điếm Tứ Hải chọn một chiếc bàn kín đáo cùng ngồi xuống ghế.

Phùng Phá Thạch gọi tên tửu bảo đem rượu thịt ra. Hai người cùng nhau đối ẩm.

Rượu được vài tuần, Phùng Phá Thạch đặt chung xuống bàn nhìn Từ Tôn Công :

- Từ đại ca, lần gặp trước đại ca nói với tiểu đệ đại ca trở về Chấn Viễn tiêu cục, sau đó viếng thăm sư bá. Đệ muốn biết hiện nay tình trạng tiêu cục ra sao rồi.

Từ Tôn Công bằng một giọng buồn buồn :

- Ngu huynh trở về Chấn Viễn tiêu cục trông thấy chỉ còn lại những đống tro tàn.

Huynh không còn nơi nương tựa nên trở về núi, học được vài chiêu do sư phụ truyền cho rồi trở ra chốn giang hồ đi tìm Phùng hiền đệ. Dọc đường nghe được cái tin có liên hệ đến đệ, nay gặp được đệ huynh nói trước để cho đệ cẩn mật đề phòng những chuyện sắp tới.

Phùng Phá Thạch chú tâm :

- Tin gì có liên quan đến tiểu đệ, xin Từ đại ca nói cho đệ được biết.

Đảo mắt nhìn trong tửu điếm quan sát một lượt, giọng nói của Từ Tôn Công hạ thấp như sợ có người nghe lén :

- Trên đường đi tìm Phùng hiền đệ, huynh vào đại tửu lâu Hoàng Hạc Lâu, nơi đó có nhiều tin tức rất quan trọng. Huynh ngồi ăn uống nghe bên các bàn gần đó một số cao thủ hắc bạch chừng trên ba mươi người bàn tán với nhau rất sôi nổi về chuyện ngũ đại môn phái đang quy tụ quần hùng hắc bạch đối phó với hiền đệ.

Phùng Phá Thạch cau mày :

- Bọn ngũ đại môn phái quy tụ quần hùng hắc bạch đối phó với tiểu đệ thế nào, Từ đại ca có nghe bọn họ nói không?

Từ Tôn Công gật đầu :

- Huynh nghe rất rõ ràng. Bọn cao thủ hắc bạch trong đại tửu lâu nói với nhau là ngũ đại môn phái do phái Thiếu Lâm cầm đầu triệu tập các cao thủ trong hai đạo hắc bạch lập liên minh lấy tên là Liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần. Liên minh này có khoảng trên một ngàn cao thủ, sẽ chọn một vị trí đấu trường dẫn dụ hiền đệ tới đó bao vây...

giết hiền đệ...

Toàn thân Phùng Phá Thạch căng thẳng :

- Bọn ngũ đại môn phái chọn vị trí nào làm đấu trường, Từ đại ca có nghe tới không?

- Huynh không nghe bọn cao thủ nói đến chuyện này, huynh chỉ nghe bọn họ bàn tán với nhau về mưu đồ của ngũ đại môn phái trong trận đấu sắp tới.

- Ngũ đại môn phái có mưu đồ gì?

- Ngũ đại môn phái bề ngoài dùng chiêu bài liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần nhưng kỳ thực bên trong chỉ vì tham vọng muốn chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của Phùng hiền đệ, hiền đệ có nghe cái tin này chưa?

Nhớ lại những lời của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Tiểu đệ đã nghe chuyện này một lần rồi những chưa rõ ràng. Từ đại ca có nghe bọn họ nói chừng nào ngũ đại môn phái khai chiến với tiểu đệ không?

- Ngu huynh nghe nói có lẽ từ đây tới đêm rằm liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần sẽ gửi chiến

thư cho Phùng hiền đệ hẹn ngày phó hội. Cứ theo bọn cao thủ bàn cãi nếu đêm đó đệ không tới phó hội, liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần sẽ ra lệnh cho tất cả các cao thủ bủa vây đệ trên khắp chốn giang hồ tìm giết cho bằng được đệ.

Từ Tôn Công hỏi :

- Tình thế khẩn trương như vậy ngu huynh muốn biết tới đêm rằm hiền đệ có tới đấu trường đối phó với bọn ngũ đại môn phái hay không?

Ngẫm nghĩ một lúc, Phùng Phá Thạch hừ lạnh :

- Bọn ngũ đại môn phái đã xô đẩy tiểu đệ tới bước đường cùng vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, lẽ nào tiểu đệ lại chạy trốn hay sao. Đêm rằm đệ sẽ tới đó cùng bọn chúng quyết một trận thư hùng.

Từ Tôn Công lo lắng :

- Liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần có tới hàng ngàn cao thủ hắc, bạch, lại còn có các đại cao thủ công lực cao thâm vô lượng. Một mình Phùng hiền đệ cô thân độc mã, độ liệu có thắng nổi bọn họ hay không. Ngu huynh khuyên hiền đệ hãy nên suy nghĩ lại cẩn thận rồi quyết định, kẻo có điều hối tiếc ở sau này.

Phùng Phá Thạch nhất quyết :

- Tiểu đệ không tới phó hội với bọn ngũ đại môn phái không được, Từ đại ca có hiểu tại sao không?

Từ Tôn Công nhìn thẳng vào mắt Phùng Phá Thạch :

- Tại sao, Phùng hiền đệ hãy nói cho ngu huynh được biết?

Phùng Phá Thạch phân tích :

Tại vì bọn ngũ đại môn phái và các bang hội cùng các cao thủ hắc, bạch trúng nhằm cái kế Tá nhân chi thủ của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn. Lão sử dụng cả ngũ đại môn phái và các bang hội, bày ra cái liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần đẩy đệ vào bước đường cùng, bắt buộc đệ phải khai sát giới. Hai bên sát phạt lẫn nhau, thịt rơi máu đổ, tạo sự oán thù với đệ để tiếp tục chém giết lẫn nhau cho tới khi thực lực tất cả cạn kiệt, lão sẽ xuất hiện chỉ một hồi trống quân, lão sẽ tiêu diệt tất cả hai đạo hắc, bạch tọa hưởng kỳ thành, chiếm lấy ngôi bá chủ võ lâm. Bằng nếu đệ lánh mặt không tới dự, bọn ngũ đại môn phái sẽ thừa cơ hội bố trí cao thủ bao vây đệ trên khắp chốn giang hồ. Đệ sẽ chẳng còn một chỗ dung thân, đừng nói tới chuyện báo thù tiết hận cho phụ thân và các mối huyết thù khác, đệ cần phải trả cho xong. Vì vậy đệ phải tới phó hội, đánh với bọn cao thủ hắc, bạch đạo luôn cả ngũ

đại môn phái một trận đại lưu huyết cho bọn chúng kinh tâm tán đởm, khiến cho liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần của bọn họ tan rã, phá vỡ quỷ kế Tá nhân chi thủ của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, phá vỡ luôn cái biện pháp cô lập đệ, như vật mới là thượng sách.

Từ Tôn Công gật đầu :

- Phùng hiền đệ tính toán không sai, nhưng sẽ có hai điều bất lợi cho hiền đệ.

Phùng Phá Thạch thăm dò :

- Hai điều bất lợi gì?

Từ Tôn Công nói :

- Điều thứ nhất: nếu Phùng hiền đệ tới phó hội trong đêm rằm sắp tới, chắc chắn đấu trường sẽ diễn ra một trận đại lưu huyết kinh hồn, thây chất thành gò, máu chảy thành sông. Hiền đệ sẽ mang lấy cái tiếng là một hung thần tàn ác nhất trong lịch sử võ lâm kim cổ, muôn đời chẳng có cách nào gột rửa được. Còn điều thứ hai...

Phùng Phá Thạch rung động trong lòng :

- Điều thứ hai thế nào?

Từ Tôn Công đáp :

- Bằng, nếu như Phùng hiền đệ trong đêm phó hội gặp điều bất hạnh thì còn biết lấy ai báo thù cho Phùng thúc thúc và các mối huyết thù như hiền đệ đã nói với ngu huynh. Hiền đệ có nghĩ ra như thế hay không?

Cau mày suy nghĩ một lúc, ánh mắt của Phùng Phá Thạch sáng rực, giọng nói căm thù :

- Tiểu đệ đã từng nghĩ tới điều này, tình thế nay nếu tiểu đệ nhượng bộ thì chẳng khác nào vua Tề nhường đất cho Tần Thủy Hoàng, cuối cùng phải mất nước. Còn nếu đệ sợ mang lấy cái tiếng là một hung thần tàn ác, không nhúng tay vào máu, có khác nào vua nhà Tống đi đánh giặc vì lòng nhân đạo không chịu giết vua quan Sở, sau cùng cũng bị mất nước. Đệ quan niệm rằng, phàm bất cứ trận giao đấu nào, kẻ thù cũng phải tàn nhẫn. Nếu ta không giết địch, địch sẽ giết ta. Huống hồ bọn họ có tới hàng ngàn cao thủ vây đánh một mình đệ, nếu đệ không tàn sát, làm thế nào bảo trọng được bản thân mình, còn nói chi tới chuyện báo thù cho phụ thân, cho sư thúc Tạ Chử Giang, cho sư phụ. Từ đại ca hãy nghĩ lại có đúng thế không?

Từ Tôn Công gật đầu :

- Những lời phân tích của Phùng hiền đệ quả thật tinh tường. Đúng thật bọn ngũ đại môn phái đã đẩy hiền đệ vào cái thế phải tự cứu lấy mình bằng với bất cứ giá nào.

Nhưng theo ngu huynh dù cho cảnh ngộ nào, hiền đệ cũng phải bảo trọng lấy bản thân, các mối huyết thù năm nay không trả được hãy đợi năm sau, đừng quá nóng nảy sẽ hỏng cả đại sự.

Phùng Phá Thạch cảm kích :

- Tiểu đệ đa tạ những lời chỉ giáo của Từ đại ca. Đêm phó hội đệ sẽ tùy cơ ứng biến.

Từ Tôn Công chưa kịp nói thêm chợt thấy tên tửu bảo từ trong chạy tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch. Gã khúm núm :

- Tiểu nhân xin được hỏi: công tử có phải là Phùng Phá Thạch công tử không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Phải! ngươi hỏi ta có chuyện gì không?

Tên tửu bảo nói :

- Thưa Phùng công tử, vừa rồi có một vị hòa thượng gọi tiểu nhân ra ngoài nhờ tiểu nhân trao một lá thư cho công tử.

Nghe tên tửu bảo nói tới hòa thượng, Phùng Phá Thạch đã hiểu chuyện gì sắp xảy ra rồi.

Chàng bảo :

- Ngươi hãy trao lá thư đó cho ta.

Tên tửu bảo khúm núm trao lá thư cho Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch cầm lấy lá thư nhìn quá nhận ra có ba chữ đề ngoài :

"Hạ chiến thư."

Phùng Phá Thạch khẽ hừ một tiếng, móc lấy một lạng vàng dúi vào bàn tay tên tửu bảo.

Ngó thấy nén vàng, tên tửu bảo cầm lấy mặt mày hớn hở, vòng hai tay rối rít :

- Đa tạ công tử, công tử thật là hào hoa.

Gã nhảy cẳng lên, tíu tít chạy đi.

Phùng Phá Thạch mở lá chiến thư ra đọc. Thư viết như sau :

"Phùng Phá Thạch!

Nếu ngươi có đủ gan mật, đêm mai nhằm ngày rằm tháng bảy tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn Ngũ Lý bình phó hội quần hùng hắc, bạch. Bằng nếu ngươi khiếp nhược, trốn tránh hãy mau tìm chốn thâm sơn, cùng thủy an phận trọn đời, đừng bao giờ ra chốn giang hồ tác oai, tác quái như từ bấy lâu nay nữa. Ngược lại, liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần sẽ xé xác ngươi ra.

Minh chủ liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần.

Thần tăng Vô lượng thiền sư."

Phùng Phá Thạch trợn mắt nghiến răng :

- Lão trọc ngu xuẩn, tiểu gia thề sẽ giết bọn ngươi.

Từ Tôn Công hỏi :

- Phùng hiền đệ, lá thư gì vậy?

Phùng Phá Thạch vẫn còn giận dữ :

- Lão trọc Vô Lượng thiền sư phái Thiếu Lâm hạ chiến thư cho tiểu đệ.

Chàng trao lá chiến thư cho Từ Tôn Công :

- Từ đại ca hãy đọc lá chiến thư đây để hiểu rõ tâm địa của bọn ngũ đại môn phái.

Từ Tôn Công tiếp lấy lá hạ chiến thư chiêu Vô Lượng thiền sư đọc qua.

Đọc xong Từ Tôn Công buông tiếng thở dài :

- Ngu huynh đã nói rồi, sớm muộn gì liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần cũng hạ chiến thư cùng Phùng hiền đệ. Huynh muốn biết hiền đệ có tới phó hội hay không?

Sát khí bốc mờ trên gương mặt tuyệt thế, Phùng Phá Thạch quả cảm :

- Lão trọc Vô Lượng thiền sư đã thách thức tiểu đệ, đẩy đệ vào cái thế tận cùng, lẽ nào đệ lại sợ lão hay sao. Đệ nhất định sẽ tới Tuyết Lãnh sơn phó hội.

Từ Tôn Công lo lắng :

- Phùng hiền đệ hãy nên tự lượng lấy sức mình. Huynh nhắc lại một lần nữa, liên minh diệt trừ

Tiểu Huyết Thần có tới hàng ngàn cao thủ hắc, bạch, trong đó có một số đại cao thủ võ công tuyệt luân, một mình hiền đệ có kham nổi hay không?

Phùng Phá Thạch cương quyết :

- Trong trường hợp này dù muốn dù không tiểu đệ cũng chẳng còn cách nào hơn nữa. Đệ sẽ tới Ngũ Lý bình phó hội dù nguy hiểm đến đâu đệ cũng không bao giờ lùi bước.

Chàng nghiến răng :

- Tiểu đệ sẽ đánh một trận sinh tử với lão trọc Vô Lượng thiền sư và bọn ngũ đại môn phái, dạy cho bọn họ một bài học sau nhất đừng làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn nữa.

Từ Tôn Công lại thở dài :

- Phùng hiền đệ đã quyết tâm, ngu huynh không thể nào ngăn cản được. Huynh chỉ khuyên hiền đệ cho dù bất cứ cảnh ngộ nào huynh đệ cũng nên nhớ lấy trên mình còn gánh nặng mấy mối huyết thù chưa trả.

Hắn tiếp :

- Bây giờ ngu huynh có chuyện rất cấp bách phải đi, nếu còn cơ hội huynh sẽ gặp lại huynh đệ. Đêm mai huynh đệ hãy bảo trọng.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Tiểu đệ xin ghi nhớ lời dặn bảo của Từ đại ca.

Chàng gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt rồi dắt tay Từ Tôn Công rời khỏi tửu điếm.

Từ Tôn Công đứng nhìn Phùng Phá Thạch một lúc lâu như không nở chia tay trong giờ phút quyết liệt này, sau đó hắn cất giọng buồn buồn :

- Phùng hiền đệ, huynh xin tạm biệt.

Phùng Phá Thạch lưu luyến :

- Từ đại ca, tạm biệt...

Lại nhìn Phùng Phá Thạch một lần chót, Từ Tôn Công thi triển khinh công ra đi...

Đứng nhìn theo chiếc bóng của Từ Tôn Công đã hút mờ trong đêm trăng, Phùng Phá Thạch thở dài buồn bã.

Từ Tôn Công ra đi rồi, Phùng Phá Thạch cảm thấy lòng mình cô đơn, trống lạnh.

Chàng bước đi chầm chậm trở về khách điếm Vãng Lai.

* * * * *

Phùng Phá Thạch mở cánh cửa phòng ra, đưa mắt nhìn vào phía trong đã phải sửng sốt.

Qua ánh sáng bạch lạp trên bàn, Phùng Phá Thạch nhận ra một nữ nhân đang nằm trên giường mặt quay vào quay vào vách, không nhận ra được khuôn mặt.

Phùng Phá Thạch kinh hãi khẽ thầm :

- Nữ nhân nào lại vào nằm đây?

Chàng nhẹ chân bước vào phòng, tới gần giường chú mắt nhìn kỹ gương mặt nữ nhân.

Bỗng chàng bật thốt :

- Lâm Phùng Chân!

Chàng không ngờ Lâm Phùng Chân lại biết chàng ở trong căn phòng này mà đến tìm chàng.

Tiếng kêu của Phùng Phá Thạch làm cho Lâm Phùng Chân giật mình thức giấc.

Nàng ngồi lên nhận ra Phùng Phá Thạch liền reo vui :

- Phùng ca ca đó ư?

Phùng Phá Thạch ngồi xuống giường gật đầu :

- Chính là huynh đây. Lâm muội tới từ bao giờ?

Lâm Phùng Chân chớp đôi mắt :

- Muội vào phòng này từ lâu chờ Phùng ca ca. Ca ca đi đâu vậy?

Phùng Phá Thạch nhìn Lâm Phùng Chân :

- Huynh cùng một vị bằng hữu ngồi trong tửu điếm Tứ Hải trở về, kế gặp Lâm muội.

Chàng hỏi :

- Lâm muội tìm huynh có chuyện gì cần kíp hay không?

Lâm Phùng Chân khẽ gật :

- Muội đi tìm Phùng ca ca để cho ca ca hay một tin vô cùng quan trọng.

Phùng Phá Thạch hiểu ngay là chuyện gì rồi, nhưng vẫn hỏi Lâm Phùng Chân :

- Tin quan trọng gì, Lâm muội hãy nói mau?

Sắc mặt của Lâm Phùng Chân nghiêm trọng :

Lão hòa thượng Vô Lượng thiền sư tuân lệnh lão Xích Phát Đại Ma Tôn thành lập liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần, chọn đấu trường tại Ngũ Lý bình trong dãy núi Tuyết Lãnh sơn, sẽ hạ chiến thư cho Phùng ca ca tới phó hội, giết ca ca, đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Chẳng hay ca ca có nhận hạ chiến thư hay chưa?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

Lão trọc Vô Lượng thiền sư mệnh danh là Minh chủ liên minh vừa gửi hạ chiến thư cho huynh, thách thức huynh đêm mai tới Tuyết Lãnh sơn phó hội.

Lâm Phùng Chân lo sợ :

- Phùng ca ca định lẽ nào. Đêm mai ca ca có tới Tuyết Lãnh sơn phó hội quần hùng hay không?

Tất nhiên là huynh phải tới núi Tuyết Lãnh sơn phó hội vào đêm mai. Huynh không thể nào khước từ được.

Chàng hỏi nàng :

- Lâm muội, đêm mai Bang chủ Kỳ Môn bang có tới Tuyết Lãnh sơn phó hội hay không?

Lâm Phùng Chân khẽ gật :

- Lão hòa thượng Vô Lượng thiền sư gửi thiếp mời gia gia của muội phải tới tham dự, không được vắng mặt. Gia gia muội sẽ tới phó hội vào đêm mai, nhưng gia gia có nói với muội gia gia sẽ tìm cách lẩn tránh giao đấu.

Nàng nói tiếp :

- Phùng ca ca, cứ theo ý muội đêm mai ca ca không nên tới núi Tuyết Lãnh sơn phó hội, bởi vì bọn ngũ đại môn phái đã có quyết tâm phải giết cho bằng được ca ca. Bọn họ có tới hàng ngàn cao thủ, một mình ca ca làm sao có thể chống lại nổi. Ca ca có điều gì muội làm sao sống được.

Phùng Phá Thạch cương quyết :

- Lâm muội chưa rõ, bọn ngũ đại môn phái đã đẩy huynh vào con đường cùng, huynh không tới phó hội không được. Huynh đành đánh cuộc với số mệnh lần này.

Ánh mắt của Lâm Phùng Chân chớp sáng :

- Phùng ca ca, nếu ca ca cương quyết đêm mai tới Tuyết Lãnh sơn phó hội hãy cho muội đi theo cùng. Muội không thể để cho ca ca một mình tới đó.

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Lần đi phó hội này muôn phần nguy hiểm, lành ít dữ nhiều, chưa biết rồi định số sẽ ra sao. Muội đi theo huynh sẽ có điều tổn thất cho muội, tốt nhất là muội đừng đi theo huynh thì hơn.

Lâm Phùng Chân cương quyết :

- Phùng ca ca và muội là tình nghĩa phu thê. Lẽ nào muội lại đứng ngoài nhìn một mình ca ca phải đương đầu với hàng ngàn cao thủ. Muội nhất định chết sống với ca ca, xin ca ca đừng ngăn cản muội.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động trước tình yêu chân thành của Lâm Phùng Chân.

Lần trước nàng tưởng chàng đã chết dưới vực sâu, nàng toan nhảy xuống vực chết theo chàng. Lần này lại cương quyết sống chết với chàng khiến cho chàng bồi hồi khôn tả.

Phùng Phá Thạch hiểu rồi không thể nào ngăn cản Lâm Phùng Chân được, nên khẽ gật đầu :

- Lâm muội đã cương quyết huynh không thể nào ngăn cản được, có điều lúc tới phó hội Tuyết Lãnh sơn, muội hãy đứng ngoài đừng lâm trận. Chỉ vì võ công của muội còn kém, muội nhảy vào vòng chỉ thiệt lấy thân, không ích lợi gì đâu.

Lâm Phùng Chân vui mừng :

- Muội xin vâng lời Phùng ca ca. Nhưng tới lúc đó muội sẽ tùy cảnh ngộ ứng phó.

Phùng Phá Thạch cảm kích trước sự lo lắng chu đáo của Lâm Phùng Chân, ôm nàng vào lòng khẽ gọi :

- Huynh xin cảm tạ Lâm muội đã hết lòng với huynh, dám chết sống vì huynh...

Chương 45: Phó Hội Quần Hùng

Từ buổi trưa đến chiều đã có tới trên một ngàn cao thủ trong hai đạo hắc, bạch kẻ đi ngựa, người sử dụng khinh công từ bốn phương trời lục tục kéo tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn.

Dãy núi này có nhiều ngọn núi tiếp nhau nằm trên cao hơn một ngàn trượng, cực kỳ hiểm trở. Chính giữa là một bình nguyên chu vi trên năm dặm, có dại mọc đầy. Giang hồ đặt cho cái tên là Ngũ Lý bình.

Nơi đây chỉ có một con độc đạo dẫn vào Ngũ Lý bình, bốn bề vách núi chập trùng hiểm trở, khỉ vượn khó leo.

Cách nay trên một trăm năm, Ngũ Lý bình này đã nổ ra một trận đại lưu huyết kinh hồn giữa gần hai ngàn cao thủ hắc, bạch và lão đại kỳ nhân Ma Diện Thiên Tà. Rốt cuộc có gần bốn trăm người vong mạng, trên hai trăm người trọng thương. Thây chất thành gò, máu chảy thành suối, chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm kim cổ.

Từ đó đến nay Ngũ Lý bình trong dãy núi Tuyết Lãnh sơn này không có diễn ra một trận đại lưu huyết nào tương tự như vậy nữa, nhưng tiếng tăm hãy còn vang dội, ai ai nghe tới cũng phải rùng mình, khiếp đảm.

Bọn cao thủ giang hồ đều nghĩ cho tới vài trăm năm sau nữa chắc chắn không hề có xảy ra một trận đại ác chiến kinh thiên động địa như thế này nữa.

Nào ngờ đêm nay Ngũ Lý bình sắp diễn ra một trận đại lưu huyết kinh hồn chẳng khác nào trận đại lưu huyết trên một trăm năm về trước. Trên một ngàn cao thủ hắc, bạch sẽ giao tranh cùng với một nhân vật Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Tất cả chưa có một ai dám đoán được hậu quả sau trận đại ác chiến thảm khốc đến dường nào.

Nắng chiều chưa tắt hẳn, trên sân cỏ Ngũ Lý bình đã có mặt ngũ đại môn phái :

- Vô Lượng thiền sư của môn phái Thiếu Lâm, Minh chủ đại hội liên minh quần hùng diệt trừ Tiểu Huyết Thần.

- Thần Phong đạo trưởng của môn phái Võ Đang.

- Diệu Tịnh sư thái của môn phái Nga Mi.

- Thiên Ấn đạo trưởng của môn phái Côn Luân.

- Pháp Thiền đạo trưởng của môn phái Thanh Thành.

Năm nam nữ đạo nhân chủ trì trận đại quyết đấu cùng với Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Kế đó còn có :

- Lâm Kiến Chương, Bang chủ Kỳ Môn bang.

- Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương, Hội chủ Quần Thư hội.

- Thạch Cơ Cơ, nữ đệ tử Cung chủ Hồng Loan cung Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Ngoài ra lại còn có :

- Mười hai đại cao tăng của môn phái Thiếu Lâm và bảy mươi hai đạo nhân Kim La Hán trận.

- Hai mươi tám đạo nhân áo xanh trong nhị thập bát tú của phái Võ Đang.

- Sáu mươi tám đạo sĩ áo đỏ Hồng Kỳ trận của phái Côn Luân.

Một trăm lẻ tám đạo sĩ áo đen U minh trận của phái Thanh Thành. Trên một ngàn cao thủ hắc, bạch từ bốn phương trời kéo tới Ngũ Lý bình phó hội.

Tất cả đều là thành viên của liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Không thấy lão Giáo chủ Thần Đạo giáo Xích Phát Đại Ma Tôn và chúng giáo đồ.

Quần hùng hắc, bạch vừa tề tựu trên sân cổ Ngũ Lý bình đã dàn thành đội ngũ chỉnh tề, bố trí bốn bề, tám hướng, khắp cả mọi nơi, dù một con kiến cũng không thể lọt qua.

Ai ai cũng đều hiểu như nhau trận đấu đêm nay vô cùng khốc liệt, máu rơi thịt đổ vì thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch đã huyết tẩy hàng trăm môn đồ Thanh Vân bang, Long Hổ hội, và Bạch Kỳ bang đến nay vẫn còn gây khủng khiếp trên chốn giang hồ nên quần hùng hắc, bạch chưa biết số phận rồi sẽ ra sao.

Chưa đến giờ khai mạc đại hội bầu không khí trên sân cỏ Ngũ Lý bình căng thẳng cực kỳ.

Quần hùng hắc, bạch bàn tán xôn xao về trận ác chiến trong đêm nay.

Kẻ cho Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch phải chết trong đêm nay với thế cô không thể đương

đầu nổi với hàng ngàn cao thủ.

Người lại bảo nếu giết được Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch phải có tới vài trăm cao thủ bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm thảm sát.

Có bọn lại nói đêm phó hội này sẽ không diệt nổi Phùng Phá Thạch vì gã có cái thân pháp biến hiện như loài ma quỷ. Gã sẽ thoát khỏi vòng chiến một cách dễ dàng.

Quần hùng lời qua tiếng lại cãi vã với nhau càng lúc càng thêm dữ dội.

Trong lúc quần hùng đang ồn ào, chính giữa sân cỏ Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo trưởng dúm lại thì thầm bàn tính lợi hại.

Pháp Thiền đạo trưởng day qua Vô Lượng thiền sư khẽ giọng :

- Vô Lượng thiền sư, nếu đêm nay chúng ta giết được tiểu tử Phùng Phá Thạch, chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đạo hữu xử lý thế nào?

Vô Lượng thiền sư thì thầm :

- Lệnh của Giáo chủ Thần Đạo giáo buộc chúng ta nếu chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải lập tức dâng nộp cho lão, không được giấu diếm. Nhưng nếu chúng ta trao pho bí kíp cho Thần Đạo giáo, lão Xích Phát Đại Ma Tôn luyện được hai chiêu vô địch, chắc chắn ngũ đại môn phái của chúng ta sẽ hoàn toàn bị lão tiêu diệt, chiếm lấy ngôi bá chủ võ lâm.

Ngẫm nghĩ phút giây, Vô Lượng thiền sư nói tiếp :

- Cứ theo thiển ý của bần tăng, khi chúng ta chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải giấu nhẹm đi, đừng giao nộp cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn là an toàn. Chẳng hay chư vị đạo hữu còn có cao kiến gì hay không?

Thần Phong đạo trưởng khẽ gật :

- Chính bần đạo cũng vừa nghĩ ra như thế. Ngũ đại môn phái của chúng ta lâu nay lãnh đạo quần hùng hắc, bạch đạo thay nhau nối tiếp chức vị Minh chủ võ lâm, giang hồ mới được bình yên, vô sự. Nhưng mấy năm vừa qua, thế lực của chúng ta có phần suy yếu vì thực lực của Thần Đạo giáo quá hùng mạnh, năm lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân và Lưỡng Diện Quái Nhân công lực đều cao thâm vô lượng. Nếu chúng ta giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho năm lão có khác nào chắp cánh cho hùm thêm vây. Tốt nhất khi chiếm được pho bí kíp, chúng ta hãy giấu nhẹm nó đi, bí mật luyện hai chiêu vô địch, sau đó không còn lo sợ năm lão nữa. chúng ta sẽ lật ngược lại tình thế nguy ngập hiện nay, như vậy là thượng sách.

Diệu Tịnh sư thái góp ý :

- Nhị vị đạo hữu nói rất chí lý. Chúng ta không thể nào để mất ngôi vị Minh chủ võ lâm được, nếu mất là bị diệt vong. Có điều chuyện này chúng ta hãy hết sức bí mật trong hành động, cứ như bần ni nghĩ, chắc chắn lão Xích Phát Đại Ma Tôn đã phái rất nhiều giáo đồ Thần Đạo giáo theo dõi cuộc diện trong đêm nay. Tốt hơn sau khi giết gã tiểu tử Phùng Phá Thạch, chúng ta hãy dùng hỏa lực đốt cháy thi thể gã, hoặc sử dụng chưởng lực đánh nát thây gã ra, phi tang pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đó là thượng kế an toàn nhất.

Thiên Ấn đạo trưởng khen ngợi :

Diệu Tịnh sư thái quả thật cao minh. Chúng ta sử dụng diệu kế đó quả thần không hay, quỷ không biết, đừng nói là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo của lão Xích Phát Đại Ma Tôn hiểu nổi. Nếu chúng ta giấu nhẹm được pho bí kíp đó, ngũ đại môn phái sẽ an nhiên như bàn thạch. Ngôi vị Minh chủ võ lâm vẫn còn ở trong tay ngũ đại môn phái của chúng ta. Từ đó chẳng còn lo sợ cái nạn Thần Đạo giáo như từ trước nữa.

Năm vị nam nữ đạo nhân ngũ đại môn phái bàn tính xong, xem như đã chu đáo, cùng im lắng, chống nhìn ra con độc đạo chờ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch xuất hiện.

Trời tối hẳn.

Vầng trăng sáng từ dưới ngọn núi xa nhô lên dội ánh sáng tràn ngập trên sân cỏ Ngũ Lý bình.

Giờ phó hội quần hùng diệt trừ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch sắp đến, quần hùng nhao nhao lên rồi im bặt. Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía con đường độc đạo dẫn vào Ngũ Lý bình.

Chương 46: Đại Hội Mở Màn

Giờ phó hội đã đến!

Bầu không khí trên sân cỏ Ngũ Lý bình khẩn trương lên cực độ.

Quần hùng im phăng phắc, nín thở đợi chờ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch xuất hiện.

Hàng ngàn ánh mắt của hàng ngàn cao thủ hắc bạch đạo đổ xô về hướng con đường độc đạo dẫn vào sân cỏ Ngũ Lý bình.

Năm vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo trưởng đứng giữa đấu trường, mắt hướng ra ngoài con đường độc đạo đợi chờ.

Quần hùng hắc bạch, luôn cả năm vị đạo nhân ai ai cũng nghĩ Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch sẽ đi ngã độc đạo tới phó hội.

Đột nhiên.

Từ trên bầu trời xa dưới ánh trăng sao, một chiếc bóng xuất hiện lao vùn vụt tới sân cỏ Ngũ Lý bình.

Nhận ra chiếc bóng trên bầu trời thẳm, quần hùng hắc bạch la hét như sấm động :

- Tiểu Huyết Thần!

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Tiếng quát la trấn động khắp Ngũ Lý bình năm dặm dài, một lúc mới chịu im đi.

Đa số quần hùng hắc bạch đạo từ lâu chỉ nghe tiếng tăm lừng lẫy của Phùng Phá Thạch nhưng chưa biết mặt chàng một lần nào. Đến nay bọn họ muốn nhìn xem chân diện mục của chàng như thế nào mà lại là một nhân vật thần quái.

Có người nói Phùng Phá Thạch là một gã thiếu niên mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ, như Phan An tái thế,

Tống Ngọc hiện sinh. Có kẻ lại cho chàng là một nhân vật hình dung cổ quái như loài quỷ dữ dưới a-tỳ. Đêm nay đến phó hội quần hùng, họ vừa có tham vọng tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, cũng vừa có ý nhận diện chàng.

Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch sắp tới đấu trường, bầu không khí căng thẳng đến tưởng chừng ngạt đi cả sự thở.

Quần hùng hắc bạch ai ai cũng đều nghĩ một trận đại lưu huyết kinh hồn vô tiền khoáng hậu sẽ diễn ra trên sân cỏ Ngũ Lý bình này chẳng kém gì trận đại lưu huyết giữa lão đại kỳ nhân Ma Diện Thần Tà và gần hai ngàn cao thủ hắc bạch cách nay trên một trăm năm về trước, với gần năm trăm cao thủ phơi xác tại đấu trường.

Nháy mắt, chiếc bóng tới trên bầu trời sân cỏ Ngũ Lý bình.

Chiếc bóng vạch một vòng tròn trên sân trung rồi đáp xuống đấu trường nhẹ nhàng, không một tiếng động nhỏ, một hạt cát cũng không bay.

Chiếc bóng hiện ra một thiếu niên vận lam y, mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ, hai mắt sáng rực tợ hai ánh tinh cầu, lưng đeo thanh trường kiếm, uy nghi như một tiểu thiên thần từ trên trời vừa giáng hạ xuống trần gian.

Quần hùng hắc bạch lại quát to :

- Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch!

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Tiếng quát chấn động một lúc khá lâu mới chịu im đi.

Hàng ngàn ánh mắt đổ dồn về gã thiếu niên lam y vừa xuất hiện chính là Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn quanh sân cỏ Ngũ Lý bình một lượt.

Nhận ra có tới hàng ngàn cao thủ hắc bạch, đúng như lời nói của Từ Tôn Công đêm trước, Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

Đêm nay ta đã gặp chuyện lành ít dữ nhiều. Chưa biết rồi hậu quả sẽ ra sao, chết sống lẻ nào, nhưng ta nhất định phải đánh một trận ác liệt cho bọn đạo nhân ngũ đại môn phái và bọn cao thủ hắc, bạch có tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải chùn bước, sau này không còn rình rập, tìm kiếm ta như trước nữa.

Vô Lượng thiền sư bước tới đứng trước mặt Phùng Phá Thạch cách ba trượng.

Lão đạo nhân niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, tiểu thí chủ là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu bình tĩnh :

- Không sai, ta chính là Phùng Phá Thạch đêm qua đã nhận được chiến thư, đêm nay tới phó hội đây.

Chàng hỏi :

- Lão hòa thượng có phải là Vô Lượng thiền sư, môn phái Thiếu Lâm mà cũng là Minh chủ liên minh đó không?

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bần tăng chính là Vô Lượng thiền sư, chủ trì đêm phó hội quần hùng này, đêm qua đã phái người tìm tiểu thí chủ thỉnh mời đến đây phó hội.

Dù đã biết mục đích của Vô Lượng thiền sư trong đêm phó hội quần hùng nhưng Phùng Phá Thạch vẫn hỏi :

- Tiểu gia muốn biết lão hòa thượng tụ hợp quần hùng hắc bạch hơn một ngàn người, luôn cả ngũ đại môn phái khai diễn cuộc đối phó đêm nay với dụng tâm gì?

Vô Lượng thiền sư bằng một giọng vừa nghiêm chỉnh, vừa từ hòa đúng như một kẻ chân tu :

- Từ mấy tháng nay tiểu thí chủ đã sát hại hàng trăm cao thủ hắc bạch, gây ra tội ác tày trời, lại còn tiếp diễn chưa biết tới bao giờ mới chịu chấm dứt. Bần tăng vì niệm chút đức hiếu sinh của đấng từ bi Phật tổ và lời thỉnh cầu của quần hùng trong hai đạo hắc, bạch đứng ra lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần, tái lập trật tự, bình yên cho giang hồ, thỉnh mời thí chủ tới đây phó hội, để hỏi thí chủ về cái tội tàn sát Thanh Vân bang của lão Bang chủ Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của Bang chủ Thương Sư Ngươn và Long Hổ hội của Hội chủ Ngụy Khôn. Thí chủ hãy trả lời cho bần tăng biết về chuyện đó.

Phùng Phá Thạch nổi giận :

Lão đại hòa thượng đừng dùng nguỵ thuyết. Thanh Vân bang của lão Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Thương Sư Ngươn và Long Hổ hội của lão Ngụy Khôn năm xưa đã cấu kết cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bốn lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân kéo tới tàn sát Phùng Sơn bảo, giết phụ thân ta và còn tàn sát Tạ gia trang, giết luôn thúc phụ ta Tạ Chử Giang chỉ vì tham vọng muốn chiếm hai pho bí kíp Hàn ma kiếm phổ và bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Ta vì hai mối huyết thù nên phải huyết tẩy ba môn phái từng vay

nợ máu, đó là luật công bình của võ lâm xưa nay, tại sao lão đại hòa thượng còn lập cái liên minh quỷ quái kia hỏi tội ta là đạo lý gì. Lão hãy nói rõ cho ta được biết.

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Phùng thí chủ chớ nên ngộ nhận. Năm xưa chỉ vì lão Phùng Phá Sơn bất ngộ, không chịu dâng nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, món chí bảo của võ lâm cho Minh chủ võ lâm cất vào Tàng kinh các, tránh trước cái đại họa diệt vong của giang hồ, lại còn có những lời cao ngạo, thách thức, bất kính với chư vị chưởng môn nhân, nên bắt buộc quần hùng phải động thủ. Đao kiếm vốn là món vật vô tình, lại nữa vì lão họ Phùng và họ Tạ bất tài nên mới chết thảm, lại còn di hại cho chúng môn đồ Phùng Sơn bảo và Tạ gia trang. Cái lỗi do hai lão sao lại trút cho ngũ đại môn phái.

Phùng Phá Thạch dằn cơn giận dữ :

- Lão đại hòa thượng quả là khẩu Phật tâm xà, dùng cường đoạt lý. Vừa đánh cướp vừa la làng. Nhưng ta hỏi lão thỉnh mời ta tới đây có chuyện gì?

Vô Lượng thiền sư ôn tồn :

- Bần tăng lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần, thỉnh mời Phùng thí chủ tới đây có hai điều kiện.

Phùng Phá Thạch thăm dò :

- Hai điều kiện gì lão hòa thượng cứ nói ra.

Vô Lượng thiền sư đáp :

- A di đà Phật, điều kiện thứ nhất là Phùng thí chủ hãy thức ngộ giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bần tăng mang về cất vào Tàng kinh các.

Phùng Phá Thạch nghiến thầm :

- "Thì ra lão trọc này cũng chỉ vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên mới bày khai trận đêm nay đúng như lời Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương và Từ đại ca đã nói không sai một chút nào. Nhất định ta sẽ đánh cho một trận đại lưu huyết dạy cho bọn ngũ đại môn phái một bài học, từ nay đừng làm thân khuyển mã cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn nữa."

Chàng hỏi tiếp :

- Còn điều kiện thứ hai thì sao?

Vô Lượng thiền sư tái sắc diện :

- Điều kiện thứ hai nếu Phùng thí chủ bất ngộ, không chịu giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thì bần tăng sẽ truyền lệnh cho quần hùng hắc, bạch động thủ lấy bí kíp mang về Tàng kinh các.

Phùng Phá Thạch sôi máu trái tim, cất tiếng dõng dạc cho quần hùng hắc, bạch thảy đều nghe :

- Lão hòa thượng hãy lắng tai nghe cho rõ những lời ta nói đây. Từ lâu nay ta những tưởng ngũ đại môn phái là năm môn phái thuộc hàng chánh đạo võ lâm, nghĩa khí ngất trời, chí công vô tư, dứt bỏ thất tình lục dục. Nào ngờ nay lại rõ lại bọn lão chỉ là những tên bại hoại, đê hèn, tham sinh húy tử, cam tâm cúi luồn làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, trong mưu đồ bá chủ võ lâm của lão đã manh nha từ lâu nay, mà bọn họ chỉ là những kẻ tay sai thừa hành theo mệnh lệnh của lão. Ta cần nói cho bọn hòa thượng biết, cổ nhân có câu "Điểu tận cung tàn, hổ diệt cẩu vong". Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn thành công lên ngôi Minh chủ, ngũ đại môn phái chính là cái đích nhắm của lão tiêu diệt, sau đó tới các bang hội, luôn cả cao thủ quần hùng hắc, bạch thảy đều không sao tránh khỏi cái họa diệt vong. Nay tất cả đều là những tên ngu ngốc, không hiểu rõ điều hư thiệt, bày trận toan giết đi những kẻ nghĩa khí ngất trời. Ta vì sự an nguy của võ lâm một mình thế thiên hành đạo, tận diệt những tên ác đạo đang chạy theo xu phụ lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn.

Soạt.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm chiếu rực ánh huyết quang đã nằm trong tay Phùng Phá Thạch.

Trông thấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm, quần hùng đồng thanh hét to :

- Tàn Hồn huyết kiếm!

- Võ khí thần quái!

Chương 47: Ác Chiến Bùng Nổ

Hai ánh mắt sáng rực như hai ánh tinh cầu của Phùng Phá Thạch quét ngang qua năm vị đạo nhân ngũ đại môn phái thách thức.

Phùng Phá Thạch bằng một giọng khinh khỉnh :

- Tên nào muốn cam tâm chịu làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn hãy vào đây nếm mùi vị đau khổ của thanh Tàn Hồn huyết kiếm này.

Và chàng cũng thách thức luôn cao thủ hắc, bạch :

- Các ngươi khôn ngoan hãy đứng bên ngoài, đừng nghe theo lời lão ác đạo Vô Lượng thiền sư sẽ nhận lấy một cái chết vô cùng thảm khốc.

Phùng Phá Thạch dọa dẫm :

- Các ngươi nên nhớ ba trận huyết tẩy vừa qua tại Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang và Long Hổ hội ta đã giết gần ba trăm tên. Đêm nay ta sẽ giết thêm bốn trăm tên nữa cho các ngươi biết đâu là sự lợi hại của chiêu Tàn Hồn tam thức của sư phụ ta truyền lại.

Những lời trần tình hư thực, và giọng khẳng khái quyết tâm của Phùng Phá Thạch khiến cho hàng ngàn cao thủ hắc, bạch xôn xao cả lên.

Bọn họ bàn tán, cãi vã với nhau gây náo động khắp cả chung quanh đấu trường Ngũ Lý bình.

Bọn cao thủ hắc phái ai nấy đều vì muốn chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để lên ngôi vị bá chủ võ lâm nên dù hiểu rõ thanh Tàn Hồn huyết kiếm và chiêu Tàn Hồn tam thức vô cùng lợi hại, nhưng vẫn muốn lâm chiến, mặc cho hậu quả ra sao thì ra.

Hàng trăm cao thủ hắc phái lăm lăm đao kiếm, chuẩn bị phóng vào đấu trường, bất chấp cả Vô Lượng thiền sư làm Minh chủ chủ trì phó hội quần hùng đêm nay.

Bọn cao thủ bạch đạo lại nghĩ không hơn bọn cao thủ hắc phái. Bọn họ nghĩ rằng nếu để cho phe hắc phái chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện được hai chiêu vô địch thì hàng ngũ bạch đạo sẽ bị diệt vong, vì vậy bắt buộc bọn họ phải lâm trận tranh giành bí kíp để giữ vững cơ đồ của bạch đạo.

Riêng phần Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo sư trông thấy tình thế bỗng nhiên biến chuyển ngoài sự dự liệu của bọn họ trước đấy, trong lòng ai nấy đều lo ngại.

Vô Lượng thiền sư lùi lại chỗ Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo sư thầm thì to nhỏ.

Vô Lượng thiền sư nói :

- Chư vị đạo hữu, tình thế hiện giờ đã biến chuyển ngoài dự tính của chúng ta. Quần hùng bạch đạo luôn cả hắc phái muốn chống lại chúng ta. Ai nấy thảy đều có cái tham vọng chiếm lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đấy chính là một mối họa tâm phúc.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm xem qua cực kỳ lợi hại, công lực của tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã đạt đến cõi xuất quỷ nhập thần, mà mục đích của chúng ta đêm nay phải chiếm cho bằng được bí kíp theo như kế hoạch đã định từ trước. Nếu chúng ta phóng ra một trận tấn công trước, chắc chắn sẽ tổn hao rất nhiều sinh mạng quần tăng. Bằng nếu để quần hùng hắc, bạch ra tay, chỉ sợ e bí kíp sẽ bị họ chiếm đoạt mất. Chẳng hiểu chư vị đạo hữu có cao kiến gì không?

Thần Phong đạo trưởng lên tiếng trước :

- Cứ theo thiển ý của bần đạo cho dù có tổn hao sinh mạng quần tăng đến đâu, chúng ta cũng phải phát động thế công trước. Một mặt chặn đứng quần hùng hắc, bạch bên ngoài, không cho một người lọt vào đại trận, bằng nếu chúng ta sợ tổn thất sinh mạng, bí kíp mất, ngũ đại môn phái sẽ bị lâm nguy.

Thiên Ấn đạo sư tán đồng :

- Mấy lời của Thần Phong đạo hữu rất chí lý. Chúng ta hãy nên phát động thế công trước, lấy cái thế tiên hạ thủ vi cường là thượng sách.

Pháp Thiền đạo trưởng tiếp theo :

- Đúng vậy, ngoài cách đó chúng ta chẳng còn chọn cách nào được vẹn toàn nữa.

Vô Lượng thiền sư gật đầu :

- Chư vị đạo hữu đã quyết ý, chần chờ chắc chắn sẽ có biến cố, hỏng cả đại sự.

Lão hòa thượng nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta hãy phát động sáu trận theo như dự tính từ trước.

Thứ nhất Thiên Ấn đạo hữu phải phát động một trăm lẻ tám đạo hữu trấn U minh kỳ trận, dùng sức

đông người làm tổn hao một số chân khí của gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Thứ hai, Pháp Thiên đạo hữu xuất trận Hồng kỳ, với sáu mươi tám cây cờ hồng làm cho tiểu tử Phùng Phá Thạch hoa cả mắt, mất tinh thần, hao tổn thêm một số chân nguyên.

Trận thứ ba do nơi Thần Phong đạo hữu bày khai Nhị thập bát tú kỳ trận làm cho gã tiểu tử Phùng Phá Thạch hoang mang.

Trận thứ tư bần tăng sẽ đảm trách hai trận liên hoàn Bồ đề khổn ma trận và Như Lai bồ tát trận. Tất nhiên sau năm trận này gã tiểu tử đã hao mòn gần hết nội lực, chừng đó bần tăng và chư vị đạo hữu lâm trận cuối cùng sẽ bắt hoặc giết gã một cách chẳng khó khăn gì đâu.

Bốn vị đạo nhân bật khen :

- Tuyệt diệu!

Vô Lượng thiền sư nhìn Thiên Ấn đạo sư :

- Thiên Ấn đạo hữu hãy xuất trận mau!

Thiên Ấn đạo sư gật đầu, tiến ra đấu trường đối diện cùng Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân phất cánh tay áo đạo bào quát :

- U minh trận bày khai.

Một trăm lẻ tám tên đạo sĩ tráng niên đồng thanh hô to, rào rào phóng vào đấu trường.

Một trăm thanh trường đao vung lên lởm chởm phủ lấy Phùng Phá Thạch.

Ánh đao như chiếc lưới trùm lấy chàng.

Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng thị uy, tay rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Từng trận mưa huyết quang xối sang tám phía, dội xuống đầu một trăm lẻ tám tên đạo sĩ tráng niên của môn phái Côn Luân.

Thiên Ấn đạo sư đứng phía ngoài cách hai trượng giám sát trận đấu.

Quần hùng hắc, bạch phía ngoài kiếm đao cầm sẵn chờ lâm trận.

Trận ác chiến tức thì diễn ra giữa Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và một trăm lẻ tám tên đạo sĩ.

Đao kiếm chạm nhau tóe lên rực từng cụm lửa. Tiếng kêu quát tháo chấn động trên đấu trường, cát bụi tung bay mù mịt che lấp cả song phương.

Vô Lượng thiền sư và Thần Phong đạo trưởng ngấm ngầm ra lệnh cho bảy mươi hai Kim La Hán, mười hai đại cao tăng, hai mươi tám đạo nhân Nhị thập bát tú và sáu mươi tám đạo sĩ áo đỏ Hồng Kỳ trận, bố thành một vòng vây phía ngoài trung tâm đấu trường khoảng năm trượng, không cho các cao thủ hắc, bạch thừa lúc hỗn loạn lẻn phóng vào chiếm đoạt bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Nhưng quần hùng hắc, bạch vẫn đổ xô vào tiếp cận quần tăng chuẩn bị đánh phá vòng vây xông vào trung tâm trận chiến.

Mọi người đều nghĩ như nhau, đây chính là cơ hội cuối cùng, nếu để cho ngũ đại môn phái chiếm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là môn phái của họ bị bọn Vô Lượng thiền sư khống chế hoàn toàn.

Và từ đây cho đến ngàn năm sau sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội nào như thế nữa.

Tất cả từ năm vị đạo nhân ngũ đại môn phái cho đến hàng ngàn cao thủ đều hiểu lầm Phùng Phá Thạch có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang theo trong mình.

Nào ngờ chàng không hề có pho bí kíp đó.

Bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đã mất tích theo cái chết thảm của Phùng Phá Sơn.

Riêng về phần Phùng Phá Thạch cũng không phủ nhận rằng chàng có bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục bởi chàng nghĩ nếu có sa cơ bọn họ cũng không dám giết chàng vì sợ giết chàng là không còn tìm ra tung tích bí kíp.

Cũng chỉ vì sự hiểu lầm của năm đại môn phái và quần hùng hắc, bạch nên mới xảy ra trận đại lưu huyết trên sân cỏ Ngũ Lý bình trong đêm nay.

Trận đầu diễn ra khoảng chừng vài khắc thời gian đã có hai mươi bốn tên đạo sĩ Côn Luân phơi xác ngỗn ngang trên mặt cỏ đấu trường. Hai mươi tên đạo sĩ bị thương máu me đầy mình tháo chạy ra ngoài không cần chờ lệnh của Thiên Ấn đạo sư.

Đấu trường chỉ còn lại có năm mươi tên đạo sĩ áo đen. Thế trận U minh xem như tan vỡ.

Thiên Ấn đạo sư liệu bề không xong, phất cánh tay áo đạo bào quát :

- Lui!

Năm mươi hai tên đạo sĩ Côn Luân được lệnh liền cùng lượt phóng trở ra ngoài.

Phùng Phá Thạch thu hồi thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Bộ lam y của chàng vấy máu chúng đạo nhân biến thành bộ huyết y, trông chàng chẳng khác một vị Tiểu Huyết Thần vô cùng khủng khiếp.

Cái danh từ thần quái này do bọn giang hồ đặt cho chàng quả không sai một chút nào.

Phùng Phá Thạch nhìn vưts, bằng một giọng khinh khỉnh ngạo mạn :

- Lão trọc, còn bao nhiêu kỳ trận quỷ quái lão hãy mang hết ra cho tiểu gia xem thử coi có trận nào kha khá hay không?

Những lời khiêu khích, ngạo nghễ của Phùng Phá Thạch khiến cho Pháp Thiền đạo trưởng nổi cơn thịnh nộ.

Lão đạo nhân quát :

- Tiểu tử đừng tự phụ, bần đạo sẽ xuất Hồng Kỳ trận bắt ngươi.

Lão đạo nhân phất cánh tay áo đạo rộng thùng thình sang sáu mươi tám tên đạo sĩ trung niên áo đỏ, quát to :

- Hồng kỳ xuất trận!

Sáu mươi tám tên đạo sĩ áo hồng đồng loạt hô to :

- Tuân lệnh!

Sáu mươi tám tên đạo sĩ áo hồng rút cây cờ hồng bên lưng ra bung rộng, vạch một vòng tròn bao vây Phùng Phá Thạch vào chính giữa trận trông vừa ngoạn mục vừa hãi hùng.

Pháp Thiền đạo trưởng lại quát :

- Động thủ!

Sáu mươi tám cây hồng kỳ trong tay chúng đạo nhân áo hồng huy động.

Lập tức hàng ngàn bóng cờ hồng xuất hiện che lấp cả không gian.

Hàng ngàn đạo kình ào ào cuốn tới. Một đạo kình nặng như tảng đá to hợp lại như trái núi thái sơn giáng xuống đầu Phùng Phá Thạch.

- "Hồng Kỳ trận của lão ác đạo này vô cùng lợi hại, ta chớ nên coi thường. Ta không thể sử dụng chiêu pháp Tàn Hồn tam thức chống lại được, bây giờ ta hãy xuất chưởng pháp "Càng Nguyên Thái

Cực" xem kết quả thế nào."

Lẹ làng giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, Phùng Phá Thạch cất song chưởng lên chia ra hai phía vận đủ mười thành xuất luôn mười hai chiêu "Càng Nguyên Thái Cực".

Hàng trăm bóng chưởng màu hồng to lớn dị thường, kèm theo hàng trăm đạo kình nặng nghìn cân bốc lên cao tiếp lấy hàng ngàn bóng cờ hồng.

Bóng cờ bóng chưởng xáp lại, kình lực song phương chạm nhau phát ra từng loạt tiếng nổ trấn động, đấu trường rung chuyển, cát bụi mờ mịt.

Song phương giao đấu trải qua thời gian tàn một tuần trà.

Phùng Phá Thạch đã xuất một trăm hai mươi tám chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" vẫn không phá nổi vòng vây của hàng ngàn bóng cờ che bít cả không trung, và kình lực nặng như trái núi đè nặng trên đầu.

Kình lực đè nặng tưởng chừng muốn ngạt đi cả sự thở, khiến cho cơ thể căng trào.

Dĩ nhiên trong hiện tình, Phùng Phá Thạch đã bị Hồng Kỳ trận nhốt kín như trong hộp sắt.

Phùng Phá Thạch hãi thầm, tự nhủ :

- Hồng Kỳ trận quả nhiên danh bất hư truyền của môn phái Thanh Thành. Nếu ta cứ mãi giữ nguyên tình trạng này, chẳng bao lâu nữa ta sẽ bị kiệt lực và sẽ bị bọn trọc vật sống. Chi bằng ta hãy sử dụng khinh pháp "Thần Mã Đăng Vân", vượt khỏi thế trận quỷ quái này, rồi từ trên cao xuất chưởng cnts đánh xuống đầu bọn đạo nhân áo hồng, giết chết chừng mươi tên, thế trận sẽ tan vỡ.

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch hú dài một tiếng, thi triển khinh pháp "Thần Mã Đăng Vân" bắn vọt thân mình lên toan vượt khỏi bóng cờ.

Nhưng khi thân hình chàng lên khoảng hai trượng, kình lực nặng như trái núi của hàng trăm bóng cờ đè xuống, không sao vọt lên cao được.

Bắt buộc Phùng Phá Thạch phải đáp trở xuống nguyên vị trí như cũ.

Phùng Phá Thạch khiếp thầm, bởi chàng không thể nào ngờ được những lá cờ hồng mảnh khảnh, nhu nhuyễn kia lại có sức nặng kinh hồn đến thế.

Từ trước chàng đã từng gặp các kỳ trận, nhưng chưa có trận nào thần quái như Hồng Kỳ trận này.

Dù tầm trường đã bấn loạn nhưng bình sinh Phùng Phá Thạch vốn là một trang thiếu niên cang trường, bất khuất, chàng lại nghĩ thầm :

Ta không thể nào sử dụng được khinh pháp "Thần Mã Đăng Vân" vượt ra khỏi trận Hồng kỳ này được rồi, giờ dùng thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém rách vài ba cây cờ hồng, khoét một lỗ trống vọt ra ngoài xem thế nào.

Nghĩ là hành động, Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhắm ba cây cờ vừa phất lên xuất luôn ba chiêu Tàn Hồn nhất thức nhanh như sét giật.

Phách... phách... phách...

Mấy tiếng động khô khan khi thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém trúng ba lá cờ hồng... nhưng giống như chém vào ba khối bông gòn, chẳng thấy hề hấn gì cả.

Ba cây cờ hồng do ba tên đạo nhân áo hồng điều khiển hãy còn nguyên vẹn.

Phùng Phá Thạch thu hồi chưởng pháp, đứng lại, mồ hôi toát ướt đẫm mình.

Chàng đã thử ba lối công phu tuyệt học nhưng trận Hồng kỳ chẳng hề thấy suy suyển một chút nào.

Phùng Phá Thạch hoang mang lên cực độ, chưa biết phải sử dụng ngón võ công nào để phá trận.

Chợt nghe có tiếng cười ha ha vô cùng đắc chí của Pháp Thiền đạo trưởng.

Lão lớn tiếng :

- Tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã thúc thủ, bây giờ bần đạo bắt ngươi đây!

Lão đạo nhân vỗ một tiếng sấm chưởng.

Lập tức sáu mươi tám cây cờ hồng vũ lộng thần oai.

Hàng ngàn bóng cờ hồng xuất hiện điệp điệp trùng trùng, kèm theo hàng ngàn đạo kình nặng như trái núi thái sơn đè ập xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Đấy chính là chiêu quyết định tối thượng của trận Hồng Kỳ đè bẹp đối phương để bắt sống hoặc giết chết.

Đột nhiên.

Phùng Phá Thạch rú lên một tiếng, thân mình lảo đảo rồi ngã ra...

Quần hùng hắc, bạch hô to :

- Tiểu Huyết Thần bất tỉnh rồi.

Pháp Thiền đạo trưởng vô cùng hoan hỉ quát to :

- Hãy mau bắt tên tiểu tử.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Thiên Ấn đạo sư bủa vây phía ngoài đề phòng có kẻ phóng vào chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, hoặc cướp lấy Phùng Phá Thạch mang đi.

Sáu mươi tám tên đạo nhân áo hồng được lệnh của Pháp Thiền đạo trưởng liền thu cờ ngừng lại.

Pháp Thiền đạo trưởng toan phóng vào điểm huyệt Phùng Phá Thạch.

Thình lình mấy làn huyết quang nhoáng lên, tiếp theo đó một loạt tiếng rú thảm khốc.

Năm chiếc thủ cấp của năm tên đạo nhân áo hồng bay ra, năm tử thi ngã lăn xuống đám cỏ. Từ nơi cổ họng máu phún ra như mấy mũi tên bắn.

Phía ngoài quần hùng hắc, bạch la hét chấn động. Bọn họ chưa rõ nguyên nhân nào năm tên đạo nhân áo hồng chết thảm.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng, Thiên Ấn đạo sư thảy đều kinh hoàng khiếp đảm, trố to hai mắt nhìn vào xem chuyện gì vừa xảy ra.

Năm vị đạo nhân không hiểu sao trận Hồng kỳ lại loạn lên và năm tên đạo nhân bị chém rụng đầu như vậy.

Nhân vật thần bí nào lọt qua trùng vây vào đấu trường hạ độc thủ?

Năm đạo nhân rảo mắt kiếm tìm thủ phạm vừa xuất chiêu.

Phập... phập... phập...

Lại ba tiếng rú thảm, lại có ba chiếc thây của ba tên đạo nhân áo hồng ngã lăn xuống. Cờ hồng vung vãi tứ tung rơi xuống mặt đất.

Đấu trường náo loạn cả lên. Tiếng la, tiếng quát của quần hùng vang dội.

Tất cả các cặp mắt đều đổ dồn vào chúng đạo nhân áo hồng trấn Hồng Kỳ trận.

Chẳng có một ai hiểu ra làm sao cả.

Chợt cái, một người máu chẳng hiểu từ đâu hiện ra phía ngoài trận Hồng kỳ.

Nhận ra người máu, quần hùng hô to :

- Tiểu Huyết Thần còn sống.

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch kìa!

Quả vậy, người máu kia chính là Phùng Phá Thạch, tay cầm thanh Tàn Hồn huyết kiếm đẫm máu đứng uy nghi như vị Tiểu Huyết Thần vừa từ dưới đất chui lên.

Vừa rồi bị vây hãm trong Hồng Kỳ trận, xuất các chiêu Tàn Hồn nhất thức, "Càng Nguyên Thái Cực", "Thần Mã Đăng Vân" vẫn không lọt ra khỏi Hồng Kỳ trận. Vừa lúc lão Pháp Thiền đạo trưởng xuất chiêu cuối cùng bắt chàng, Phùng Phá Thạch nãy sinh ra diệu kế, vờ rú lên rồi ngã xuống như trúng nhằm kình lực bóng cờ bị thương, chờ lúc Pháp Thiền đạo trưởng ra lệnh thu hồi thế trận, chàng liền thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" lọt ra ngoài như loài quỷ mụi xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức chém rụng đầu năm tên đạo nhân áo hồng, kế đó lại xuất chiêu thứ hai đâm ba nhát kiếm vào cổ họng ba tên đạo nhân khác chết liền tại trận.

Quần hùng hắc, bạch vỡ mật bay hồn trước cái thân thủ thần quái của Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch trỏ mũi kiếm vào mặt Vô Lượng thiền sư, rít căm thù :

- Lão ác đạo, ngươi càng bày trận ác độc bao nhiêu, tiểu gia sẽ phá tan, giết sạch bấy nhiêu. Đêm nay ta sẽ dạy cho các ngươi một bài học thế nào là cam tâm làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn.

Chương 48: Máu Ngập Đấu Trường

Sẵn máu căm thù sôi sục, Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm nhắm vào quần tăng Hồng Kỳ trận xuất luôn ba mươi sáu chiêu Tàn Hồn nhất thức liên hoàn.

Từng trận mưa huyết quang bắn xẹt vào bọn đạo nhân áo hồng còn lại.

Liền đó tiếng quát, tiếng la rú thảm khốc chỉ trong nháy mắt rồi im đi.

Trên sân cỏ lại có thêm mười hai chiếc tử thi của chúng đạo nhân đứt làm hai khúc.

Trước sau đã có hai mươi tên đạo nhân Hồng Kỳ trận chết thảm nằm la liệt.

Chưa chịu ngưng tay, Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm toan xuất chiêu giết thêm một số nữa tạo sự khủng khiếp cho quần hùng hắc, bạch rời bỏ liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần.

Nhưng trước đó, Thần Phong đạo trưởng đã quát lớn :

- Nhị thập bát tú bày khai!

Hai mươi tám tên đạo nhân áo xanh lướt tới đấu trường quây thành vòng tròn vây chặt Phùng Phá Thạch.

Mỗi tên đạo nhân tay cầm chiếc phất trần màu xanh, ánh lên hướng vào đối phương.

Thần Phong đạo trưởng vỗ một tiếng sấm chưởng.

Liền đó là hai mươi tám cây phất trần màu xanh trong tay chúng đạo nhân phát động.

Hàng vạn ánh sáng như các vì sao bắn tới.

Một sợi phất trần là một điểm sao kèm theo đạo tiểu kình bén nhọn từ chín phương vị kích vào Phùng Phá Thạch.

Mỗi phương vị ba đạo nhân trấn giữ theo hình cửu cung trấn đồ hình.

Nhị thập bát tú chính là tuyệt học của môn phái Võ Đang đang danh tiếng lẫy lừng từ trước đến nay

do Thần Phong đạo trưởng sáng chế.

Phùng Phá Thạch hét to, tả chưởng xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực", hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Bóng chưởng màu hồng to lớn dị thường, kèm đạo kình nặng ngàn cân hợp cùng từng trận mưa huyết quang tạo thành bức tường hữu hình mãn nguyệt, ngăn chận hàng vạn vì sao và hàng vạn tiểu kình lại.

Những tiếng lốp bốp nổ liên tục kình phong ào ào như trận giông mưa huyết quang chớp rực, tợ hàng ngàn tia sét giật lưng trời.

Sẵn đã có quyết tâm đánh một trận kinh hồn cho ngũ đại môn phái và bọn quần hùng hắc, bạch khiếp sợ, Phùng Phá Thạch tả xông, hữu đột lao vào hai mươi tám tên đạo nhân áo xanh không lùi một bước.

Tả chưởng liên tiếp xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực", trong khi hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm liền liền. Chưởng kình cao như núi, huyết quang dày đặc khắp không trung.

Chàng nhất quyết phá trận Nhị thập bát tú gây khiếp sợ cho quần hùng.

Nửa thời khắc sau đó.

Đấu trường vụt im bặt, hàng vạn vì sao lẫn huyết quang vụt tắt, kình phong cũng im đi.

Trên sân cỏ đã có mười tám tên đạo nhân trong Nhị thập bát tú phơi thây.

Còn lại mười ba tên đạo nhân áo xanh xiêu hồn tán phách phóng trở ra ngoài đứng nhìn tử thi của đồng đạo.

Trận pháp Nhị thập bát tú đến đây kể như tan rã.

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Thiên Ấn đạo sư trợn tròn mắt nhìn mười tám tử thi của chúng đạo nhân áo xanh.

Phùng Phá Thạch thu thanh Tàn Hồn huyết kiếm, đứng yên vận chân khí chân nguyên điều hòa các huyệt đạo, chuẩn bị trận giao đấu sắp tới.

Đến đây vì say máu căm thù, chàng quên cả những lời dặn dò của Ngọc Địch tiên nga Hoa Thương Thương và lời khuyến cáo của Từ Tôn Công.

Trước mắt chàng chỉ có máu và máu. Sát khí bốc mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế đã vấy đầy máu tươi.

Thần Phong đạo trưởng trợn trừng hai mắt bắn tinh quang nhìn Phùng Phá Thạch.

Lão đạo nhân không thể nào ngờ nổi chưởng pháp, kiếm pháp lẫn thân pháp của Phùng Phá Thạch cao siêu, kỳ diệu, thần quái như vậy.

Nhị thập bát tú là một kỳ trận thượng đẳng của môn phái Võ Đang. Hai mươi tám tên đạo nhân áo xanh thuộc hàng cao thủ hữu hạng, luyện tập hàng chục năm trời, nay chỉ trong khoảnh khắc đã bị Phùng Phá Thạch phá tan, quả là một chuyện khó tin.

Trận Nhị thập bát tú bị phá, ngôi sao Võ Đang sẽ luôn mờ trên nền trời võ lâm, từ đây không còn một ai kiêng nể môn phái này nữa.

Phía ngoài đấu trường hàng ngàn cao thủ trông thấy trận Nhị thập bát tú của môn phái Võ Đang bị Phùng Phá Thạch phá vỡ, quát tháo la hét chấn động :

- Môn phái Võ Đang đã hết thời rồi.

- Võ Đang đã tới hồ mạt vận!

Quần hùng hắc, bạch chê bai đàm tiếu ầm ĩ khiến cho Thần Phong đạo trưởng tái xanh cả mặt, giận đến run người nhưng chẳng biết phải làm sao.

Trước đây không lâu, năm đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thiên Ấn đạo sư đều nghĩ võ công của Phùng Phá Thạch chỉ ở mức thượng thừa, nhờ thanh Tàn Hồn huyết kiếm và chiêu thức Tàn Hồn tam thức mà nổi danh, ngoài ra chẳng có công lực nào cao siêu nữa cả.

Nào ngờ nay lại rồi nội lực chàng thuộc hàng đại kỳ nhân, võ công siêu phàm nhập hóa, đúng là một đại kỳ tài, hoặc là một tiểu thần quái, chỉ trong vài thời thần đã phá tan ba kỳ trận của ba đại môn phái Côn Luân, Thanh Thành và Võ Đang.

Chuyện này đồn đãi ra khắp hai miền trung thổ, dĩ nhiên thanh danh của ngũ đại môn phái sẽ bị tổn thương rất nặng nề, sẽ chẳng còn đủ sự tín nhiệm của quần hùng hắc, bạch, lãnh đạo võ lâm như từ trước tới nay nữa.

Vô Lượng thiền sư trông thấy thế nguy phất cánh tay áo cà sa sang bảy mươi hai vị trung niên hòa thượng áo vàng quát :

- Thất thập nhị Kim La Hán xuất trận!

Bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng Kim La Hán được lệnh chủ tướng hô to cùng lướt vào đấu trường.

Bảy mươi hai tên hòa thượng chia làm ba toán trong, ngoài vây chặt Phùng Phá Thạch như chiếc hộp sắt.

Thiền trượng mỗi cây nặng ngót trăm cân của quần tăng vung lên một lượt.

Hàng ngàn bóng trượng to lớn nặng nề xuất hiện cùng hàng ngàn đạo kình đánh thốc vào vị trí Phùng Phá Thạch.

Sức nặng của bảy mươi hai đạo kình thiền trượng nặng tợ trái núi giáng xuống đầu chàng.

Phùng Phá Thạch hét lớn :

- Các tên trọc phải chết.

Thân hình Phùng Phá Thạch quay tròn như một con vụ, trong khi tả chưởng xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" tuôn ra hàng loạt bóng chưởng to lớn màu hồng, hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm, huyết quang chớp rực bắn xẹt qua tám hướng đón nghênh hàng ngàn bóng trượng của quần hùng.

Kiếm trượng chạm nhau tóe lửa, kình lực va nhau phát nổ từng loạt ầm ĩ. Đấu trường hỗn loạn, cát bụi tung bay, che lấp cả một vùng rộng lớn.

Quần hùng hắc, bạch trố mắt nhìn vào đấu trường theo dõi trận đấu.

Vô Lượng thiền sư đứng ngoài giám trận, quát tháo ầm ĩ điều động quần tăng tiến thoái theo kỳ trận.

Trải qua ba mươi hiệp, giữa Phùng Phá Thạch và bảy mươi hai tên trung niên hòa thượng bất phân thắng bại.

Phùng Phá Thạch nghĩ thật nhanh :

- "Quả đúng là bọn trọc bày nhiều kỳ trận, kéo dài thời gian cho ta kiệt sức rồi nhảy vào vòng chiến giết ta đây. Bây giờ ta hãy xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức giết vài tên trọc cho bọn chúng tán đởm kinh tâm là thượng sách".

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch hét lên một tiếng, xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức với mười thành công lực, trong khi tả chưởng vẫn xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" chống đỡ bóng trượng của quần tăng.

Từng trận mưa huyết quang từ thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất hiện xối qua tám hướng nhằm vào quần tăng.

Phập phập phập...

Ba tiếng rú thảm khốc nổi lên lồng lộng.

Ba tên trung niên hòa thượng áo vàng ngã gục, thiền trượng rơi xuống đất.

Thế trận Kim La Hán liền bày ra một khoảng trống, quần tăng thảy đều kinh hoảng.

Bóng trượng liền chậm lại. Thừa cơ hội, Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức lần thứ hai.

Hai làn huyết quang nhằm hai tên trung niên hòa thượng đứng gần chớp tới.

Lại hai tiếng rú vang uất nghẹn. Hai chiếc thủ cấp của hai tên trung niên hòa thượng rụng xuống, thân mình đổ ập.

Thế trận Kim La Hán lại bày thêm một khoảng trống. Quần tăng khiếp đảm, rối loạn cả lên.

Chương 49: Tình Thế Đảo Ngược

Đứng ngoài giám trận, Vô Lượng thiền sư kinh hãi trước chiêu Tàn Hồn nhị thức của Phùng Phá Thạch.

Chiêu thức này càng khủng khiếp hơn chiêu Tàn Hồn nhất thức gấp bội phần.

Sợ thế trận Kim La Hán tan rã, Vô Lượng thiền sư quát to :

- Thập nhị đại cao tăng lâm trận.

Mười hai vị đại cao tăng được lệnh của Vô Lượng thiền sư phóng vào đấu trường.

Mười hai cây thiền trượng huy động, mỗi cây nặng gần hai trăm cân ào ạt tấn công với thế mạnh bạt sơn, đảo hải.

Phùng Phá Thạch hãi thầm :

- Mười hai cây thiền trượng này quá nặng, nếu ta chạm vào chỉ e sợ kiếm bị gãy. Ta hãy sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh", tránh né một lúc xem tình hình thế nào.

Nghĩ xong, Phùng Phá Thạch thi triển ngay thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh", thân hình chập chờn, thấp thoáng giữa hàng trăm bóng trượng to lớn của mười hai tên đại cao tăng.

Chàng chỉ lẩn tránh tất cả bóng trượng mắt nhìn, quan sát tình thế, không trả lại một chiêu nào.

Sáu mươi bảy tên trung niên hòa thượng Kim La Hán vung thiền trượng hợp cùng mười hai đại cao tăng ào ào tấn công Phùng Phá Thạch như vũ bão.

Trận đấu kéo dài từ lúc trăng lên khỏi đỉnh núi cho tới gần đứng đầu vẫn chưa kết thúc.

Phùng Phá Thạch nhờ thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" biến hiện như loài ma quỷ nên chẳng tổn hại gì.

Chưởng nhủ thầm.

- Nếu ta cứ sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" lẩn tránh mãi chẳng bao lâu nữa sẽ tổn hao rất nhiều chân khí, sau cùng năm tên đạo nhân lâm trận thì sẽ rất là nguy hiểm. Giờ ta hãy tìm cách giết

một vài tên đại cao tăng cho bọn trọc kia khiếp sợ thoát khỏi vòng vây rồi sẽ tiếp tục trận đấu.

Nghĩ dứt, ngọn tả chưởng của Phùng Phá Thạch vỗ một đạo kình nặng ngàn cân ngay ba tên đại cao tăng trước mắt.

Ba tên đại cao tăng hốt hoảng nhảy sang bên tránh né.

Nhanh như chớp, Phùng Phá Thạch vạch một kiếm vào ngực tên đại cao tăng đứng phía trái.

Thế kiếm nhanh hơn chớp, không có cách nào tránh né hay chống đỡ kịp.

Phập!

Oái...

Tên đại cao tăng bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm suốt ngực mắt trợn trừng trừng.

Phập...

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi ngực tên đại cao tăng.

Một vòi máu từ trên ngực tên đại cao tăng phóng ra như mũi tên bắn rồi từ từ đổ xuống.

Huỵch!

Cây thiền trượng nặng gần hai trăm rơi xuống đất gây một tiếng động.

Mười một đại cao tăng và sáu mươi bảy tên trung niên hòa thượng khiếp đảm, ngưng trận đấu, trố mắt nhìn cái chết thảm của đồng đạo.

Trông thấy một tên đại cao tăng đứng ngẩn ngơ, Phùng Phá Thạch không bỏ lỡ cơ hội, tả chưởng liền xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" nhằm vào giữa ngực y.

Bóng chưởng màu hồng to lớn mang theo đạo kình nặng ngàn cân đánh vào tâm huyệt tên đại cao tăng.

Tên đại cao tăng không kịp chống đỡ, rú lên một tiếng thê thảm, thân mình bay bổng lên cao ba trượng rơi trở xuống như cánh diều đứt dây.

Tên đại cao tăng giãy giụa vài cái rồi im đi.

Phùng Phá Thạch bốc cao hùng khí toan xuất chiêu giết thêm vài tên đại cao tăng, thình lình Vô Lượng thiền sư quát lớn :

- Chư vị đạo hữu lâm trận.

Thần Phong đạo trưởng sử dụng báu kiếm, Diệu Tịnh sư thái sử dụng cây phất trần màu vàng, Thiên Ấn đạo sư sử dụng thanh quái xà đao, Pháp Thiền đạo trưởng sử dụng cặp quả chùy đồng nhất tề lao tới vung võ khí cũng lướt tới tấn công Phùng Phá Thạch.

Bốn vị đạo nhân họp sức mạnh tợ băng sơn, phá thạch.

Nhất là kiếm pháp của Thần Phong đạo trưởng vô cùng lợi hại, trường kiếm vung lên hàng ngàn ánh kiếm chói lòa cả mắt đối phương không biết đường chống đỡ.

Diệu Tịnh sư thái phất cây phất trần phát ra hàng ngàn tia sáng màu vàng, kèm theo hàng ngàn tiểu kình bén nhọn, kích vào khiến đối phương khó bề tránh né.

Pháp Thiền đạo trưởng huy động cặp quả chùy đồng nặng trên một trăm cân, hào quang chói rực, kình phong nổi dậy ào ào công tới đối thủ.

Thiên Ấn đạo sư vung cây quái xà đao biến thành hàng trăm con quái xà uốn lượn uốn phóng vun vút tới Phùng Phá Thạch.

Bốn vị đạo nhân từ bốn mặt đông tay nam bắc tấn công Phùng Phá Thạch.

Bọn đạo nhân ngũ đại môn phái đã bày khai Tứ Tượng Lưỡng Kỳ trận quyết giết chết hoặc bắt sống Phùng Phá Thạch theo kế hoạch đã dự định sẵn từ trước.

Trông thấy chúng đạo nhân ngũ đại môn phái quyết tâm sát hại mình, máu căm thù trong tim Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục, không còn kềm chế được nữa.

Chàng hét lên một tiếng trợ oai, ngọn tả chưởng xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" với mười thành trong khi hữu chưởng rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức.

Hàng trăm bóng chưởng màu hồng to lớn kèm hàng trăm đạo kình nặng ngàn cân đánh bạt hai quả chùy đồng của Pháp Thiền đạo trưởng, cả cây quái xà đao của Thiên Ấn đạo sư.

Cùng lúc từng trận huyết quang xối qua phía Thần Phong đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái, ngăn chặn trường kiếm và cây phất trần màu vàng.

Trường kiếm chạm nhau soang soảng, kình lực đối chọi phát nổ liên hồi, bóng người qua lại, tới lui loang loáng, không còn phân biệt ai là ai nữa cả.

Một mình Phùng Phá Thạch quần đấu cùng bốn vị đạo nhân ngũ đại môn phái, mười đại cao tăng Thiếu Lâm mười đạo sĩ thập nhị bát tú và sáu mươi bảy tên trung niên hòa thượng Kim La Hán.

Chưởng hình cao như núi, kình phong vun vút, kiếm khí vèo vèo, tiểu kình vun vút, đấu trường náo loạn cả lên.

Chẳng mấy chốc đã trải qua trên bảy mươi hiệp, Phùng Phá Thạch chưa chiếm được cái thế thượng phong, nội lực đã hào mòn hết ba thành.

Nhận thấy thời cơ đã đến, Vô Lượng thiền sư lao vào trận đấu, vung cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân, xuất chiêu "Bồ Đề Tọa Địa" giáng vào đầu Phùng Phá Thạch sức nặng vạn cân.

Tả chưởng vừa xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" chống cặp đồng nặng trên trăm cân của Pháp Thiền đạo trưởng và cây quái xà đao của Thiên Ấn đạo sư, thoáng trông thấy bóng trượng khổng lồ của Vô Lượng thiền sư giáng xuống, Phùng Phá Thạch không kịp xuất chưởng, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm đón đỡ...

Bộp, bộp...

Soảng soảng...

Cây Cổ ma trượng của Vô Lượng thiền sư bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm đánh bật trở lại.

Lão đại hòa thượng lui một bước, cánh tay tê chồn.

Phùng Phá Thạch cũng lùi nửa bước, thân hình khe khẽ rung động vì sức nặng vạn cân của cây Cổ ma trượng.

Bốn đạo nhân khiếp hãi, không ngờ thanh Tàn Hồn huyết kiếm mảnh khảnh thế kia lại có thể đánh văng cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân ra ngoài.

Quần tăng đều hiểu nội lực của Phùng Phá Thạch đã đạt tới cõi cao thâm vô lượng, xuất kình ra thanh Tàn Hồn huyết kiếm nên mới chống nổi cây Cổ ma trượng của Vô Lượng thiền sư.

Phùng Phá Thạch nghĩ thật nhanh :

- Tình thế này ta không nên kéo dài trận đấu, hãy xuất chiêu Tàn Hồn tam thức giết lão Vô Lượng thiền sư, tức khắc thế trận của bọn chúng sẽ tan rã.

Phùng Phá Thạch vận đủ mười thành công lực rung thanhthhk, toan xuất chiêu Tàn Hồn tam thức giết Vô Lượng thiền sư.

Chợt nghe có tiếng gió rít phía sau lưng, Phùng Phá Thạch giật mình hiểu ngay có kẻ phóng ám khí.

Chàng dịch thân mình qua ba trước tránh ngọn ám khí đó.

Vèo...

Ngọn ám khí bay trượt qua mang tai chàng.

(Thiếu 2 trang)

Dứt câu Thiên Ấn đạo sư cất tiếng cười ha hả. Giọng cười tự đắc của kẻ chiến thắng.

Vô Lượng thiền sư, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng, Thần Phong đạo trưởng trông thấy Phùng Phá Thạch trúng ám khí địa ngục quan của Thiên Ấn đạo sư thảy đều hoan hỉ, chuẩn bị bắt sống chàng.

Quần hùng hắc, bạch quát la chấn động :

- Tên Tiểu Huyết Thần đã trúng nhằm ám khí.

- Tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch sắp chết rồi.

- Hãy mau đoạt lấy bí kíp...

Hàng ngàn cao thủ hắc, bạch từ bốn phương tám hướng lao vào tranh đoạt bí kíp.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát to :

- Chư vị đạo hữu hãy mau ngăn chận bọn người kia lại.

Mười vị đại cao tăng, sáu mươi bảy tên đạo sĩ thập nhị bát tú và bảy mươi bốn đứng áo đen đồng thanh hô to, phóng trở ra ngoài ngăn chận quần hùng hắc, bạch.

Tức thì một trận đại ác chiến diễn ra giữa hai trăm tăng nhân và quần hùng hắc, bạch.

Thiên Ấn đạo sư quát :

- Giết gã cho mau.

Lão đạo nhân lao tới gần Phùng Phá Thạch thò năm ngọn trảo chộp vào người chàng.

Phùng Phá Thạch hét :

- Ác đạo, ta cho ngươi chết trước.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch rung mạnh một cái, xuất chiêu Tàn Hồn tam thức.

Một làn huyết quang nhanh như tia chớp bắn tới trước mặt Thiên Ấn đạo sư. Không ngờ Phùng Phá Thạch đã trúng ám khí địa ngục quan lại còn có thể vận chân khí xuất chiêu, Thiên Ấn đạo sư không kịp đề phòng chừng phát giác mũi kiếm chỉ cách ngực lão đạo nhân chưa đầy hai tấc...

Phập!

Mũi của thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm từ trước ngực Thiên Ấn đạo sư ra tới sau lưng.

Lão đạo nhân trợn cặp mắt trừng trừng nhìn Phùng Phá Thạch, nét kinh hoàng còn hiện rõ trên sắc mặt.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng đồng thanh hô to một lượt, đứng chôn chân tại chỗ.

Quần hùng hắc, bạch hô to vang dội :

- Tiểu Huyết Thần còn sống.

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch giết chết Thiên Ấn đạo sư.

Phập!

Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi lồng ngực Thiên Ấn đạo sư.

Một vòi máu phun ra như tên bắn.

Thiên Ấn đạo sư run lên từ từ đổ ập xuống đánh huỵch một tiếng.

Lão đạo nhân giãy giụa vài cái, hai mắt nhắm nghiền, hồn du địa phủ.

Diễn biến xảy ra trong nháy mắt khiến cho quần tăng vỡ mật bạt hồn, đứng trơ trơ như những pho tượng.

Ai nấy đều không thể nào tưởng tượng nổi Phùng Phá Thạch đã trúng ám khí kịch độc lại còn có thể xuất chiêu giết chết một đại tuyệt thủ của ngũ đại môn phái.

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm mắt nhìn bốn đạo nhân phe Vô Lượng thiền sư tóe rực lửa căm thù.

Chàng ngầm vận chân khí nghe một luồng buốt giá từ vết thương chạy thẳng vào tim.

Phùng Phá Thạch kinh hãi kêu thầm :

- "Nguy mất! Kịch độc địa ngục quan đang phát tác. Kịch độc này không kém gì kịch độc cổ trùng

của Độc Trùng lão quỷ. Ta không thể vận công được nữa rồi, nhưng ta không thể ngã ra được. Ta ngã ra là bị bọn ác tăng giết ngay tức khắc".

Chàng cắn răng chịu đựng cơn hoành hành kịch độc, giữ cho thân hình khỏi rung, chứng tỏ với bốn vị đạo nhân chàng hãy còn tỉnh táo.

Bọn đạo nhân Vô Lượng thiền sư đã khiếp sợ trước cái chết quá thảm khốc của Thiên Ẩn đạo sư và không hiểu tình trạng của Phùng Phá Thạch như thế nào, liệu có còn xuất chiêu khủng khiếp như vừa rồi nữa hay không.

Bốn vị đạo nhân ngũ đại môn phái phóng mắt nhìn nhau không hề nháy mắt.

Phía vòng ngoài đấu trường, quần hùng hắc, bạch và quần tăng đánh nhau càng lúc càng thêm ác liệt, đã có gần một trăm cao thủ song phương phơi xác.

Quần hùng ai ai cũng đều có tham vọng phá vỡ vòng tròn phòng thủ của quần tăng, phóng vào chính giữa đấu trường, tranh đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Bọn họ sợ chậm trễ, bốn vị đạo nhân đoạt trước sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Quần tăng lại được lệnh của Vô Lượng thiền sư phải tử đấu, giữ vững phòng thủ, không cho một người nào lọt vào giành giật pho bí kíp.

Vô Lượng thiền sư đảo mắt nhìn ra ngoài, nhận ra vòng phòng thủ sắp bị quần hùng phá vỡ liền khẩn cấp lên :

- Chư vị đạo hữu mau giết tên tiểu tử cho rồi.

Lão đại hòa thượng huy động cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân hợp cùng trường kiếm của Thần Phong đạo trưởng, phất trần của Diệu Tịnh sư thái, cặp chùy đồng của Pháp Thiền đạo trưởng đồng loạt tấn công Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng, tả chưởng không vận công được, hữu chưởng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm nghe rụng rời, không còn giơ lên nổi.

Chàng than thầm :

- Số mạng của ta đã hỏng rồi.

Chàng trợn mắt nhìn bốn loạt võ khí của bốn vị đạo nhân ào tới.

Vô Lượng thiền sư phát giác tình trạng của Phùng Phá Thạch liền thu hồi cây Cổ ma trượng bắn ra ba chỉ đạo điểm vào các đại huyệt của chàng.

Lão vừa quát :

- Ngưng tay. Hãy bắt sống gã.

Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng thu hồi võ khí.

Trông thấy ba đạo chỉ vừa bắn vèo tới, Phùng Phá Thạch thu hết sức tàn nghiêng mình tránh khỏi…

Vô Lượng thiền sư quát :

- Nằm xuống!

Lão đạo nhân vừa cất ngọn chưởng lên thình lình nghe có tiếng vèo vèo rít gió ghê rợn.

Vô Lượng thiền sư dịch ngang năm thước tránh né.

Loạt ám khí rít gió bay qua.

Vèo… vèo… vèo…

Ba loạt ám khí nhằm Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng bay tới xé gió.

Ba vị đạo nhân kinh hãi lắc sang phải tránh ba loạt ám khí đó, đảo mắt xem nhân vật đó là ai.

Vút!

Từ phía ngoài, một chiếc bóng nhỏ thó lao vút vào đấu trường nhanh như vì sao xẹt.

Chiếc bóng nhỏ thó ngưng lại hiện ra một ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Dưới ánh trăng vằng vặc cho thấy thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần chính là Lâm Phùng Chân.

Từ nãy Lâm Phùng Chân ở phía ngoài hợp cùng quần hùng bạch đạo đánh phá vòng phòng thủ của quần tăng, nàng đã giết ba tên trung niên hòa thượng và phóng vào đây đúng lúc Phùng Phá Thạch thúc thủ chờ chết.

Quét hai ánh mắt sáng rực lửa căm thù nhìn bốn vị đạo nhân Lâm Phùng Chân thét :

- Các lão ác đạo không được giết Phùng ca ca của ta.

Bốn vị đạo nhân đứng vững trở lại vị trí nhìn Lâm Phùng Chân.

Vô Lượng thiền sư miệng niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật! Nữ thí chủ là ai, tại sao lại can dự vào chuyện của liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần trong đêm phó hội quần hùng này.

Lâm Phùng Chân quắc mắt :

- Ta là ai lão ác đạo không cần phải biết tới làm chi. Điều cần nhất bọn lão không được chạm tới vị ca ca này.

Vô Lượng thiền sư nói :

- Tên tiểu tử Phùng Phá Thạch là một Tiểu Huyết Thần khủng bố máu tanh đã từng tàn sát ba bang hội Thanh Vân bang của Mã Kỳ, Bạch Kỳ bang của lão Bang chủ Thương Sư Ngươn, Long Hổ hội của Hội chủ Ngụy Khôn, đắc tội với bạch đạo giang hồ. Bần tăng vì an nguy của võ lâm đứng ra lãnh đạo đêm nay bắt gã đưa về Thiếu Lâm cho Minh chủ xử lý. Nữ thí chủ không nên dự vào sẽ phải tổn hại đến thân ngọc mình vàng.

Lâm Phùng Chân hừ lạnh :

- Lão ác đạo đừng lừa phỉnh ta vô ích. Bọn ngũ đại môn phái của các lão chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của họ Phùng, cấu kết cùng lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, ba bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội nửa đêm tới đánh phá tàn sát tất cả gia nhân luôn cả Bảo chủ Phùng tiền bối. Phùng ca ca của ta vì món nợ máu năm xưa, đó là luật lệ chính cống của giang hồ xưa nay, có vay thì có trả. Các lão lợi dụng chuyện huyết tẩy dựng lên cái chiêu bài tiễu trừ Tiểu Huyết Thần, định sát hại ca ca của ta để chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bốn lão đừng hòng qua mắt nổi ai. Các lão là kẻ tu hành lại mắc phải dục vọng.

Phật tổ chỉ vì hành động đê hèn của các lão mà hổ thẹn, quần tăng chỉ vì các lão mang tiếng thị phi, các lão đã không biết nhục lại còn huênh hoang cái mồm gọi là cứu nguy cho giang hồ chánh đạo.

Thần Phong đạo trưởng nổi giận quát :

- Bọn bần đạo đã nói hết lời cùng nữ thí chủ, nhưng nữ thí chủ bất ngộ, không hiểu đạo lý giang hồ, lại còn lộng ngữ đối với cao tăng, bắt buộc bọn bần đạo phải bắt nữ thí chủ trước, rồi tới tên tiểu tử Phùng Phá Thạch.

Lâm Phùng Chân thét :

- Lũ trọc câm mồm, hãy xem ám khí đoạt hồn châm của bản tiểu thư.

Hai bàn tay ngọc của nàng vẫy ra, từng loạt ám khí bắn vèo vèo sang bốn vị đạo nhân...

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng sử dụng

thân pháp tránh né từng loạt ám khí của Lâm Phùng Chân. Ném hết ám khí đoạt hồn châm, trong lòng nàng kinh hoàng.

Nhưng nàng đã rút trường kiếm ra thét :

- Bọn ác đạo, bản tiểu thư liều một trận chết sống với các ngươi đây.

Trường kiếm trong tay nàng vạch tới Vô Lượng thiền sư một nhár nhanh chư chớp giật.

Vô Lượng thiền sư nổi giận quát to một tiếng, vung cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân đỡ trường kiếm của Lâm Phùng Chân.

Một tiếng soảng ghê rợn. Thanh trường kiếm của Lâm Phùng Chân bật văng ra ngoài, suýt rời khỏi bàn tay.

Thần Phong đạo trưởng quát :

- Giết tên tiểu tử Phùng Phá Thạch mau.

Lão đạo nhân phóng tới. Cùng lượt Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái cùng lao tới...

Trường kiếm, cây phất trần, cây quáy xà đao hợp lại nhằm ppy phất tới.

Huỵch!

Phùng Phá Thạch không còn chịu đựng nổi kịch độc địa ngục quan hoành hành trong cơ thể, té quỵ xuống đất, hôn mê...

* * * * *

Chia tay Phùng Phá Thạch, Từ Tôn Công trổ thuật khinh công đi nhanh như một vệt khói.

Vừa rồi hắn chỉ nói với Phùng Phá Thạch là có chuyện rất gấp cần phải đi ngay, nhưng không nói đi đâu.

Sự thực trong lòng Từ Tôn Công vô cùng lo sợ cho tánh mạng của người nghĩa đệ của mình trong đêm phó hội quần hùng tối mai tại dãy núi Tuyết Lãnh sơn.

Hắn đi tìm cao thủ cầu viện tới sân cỏ Ngũ Lý bình trợ lực cho Phùng Phá Thạch.

Nhưng hiện nay tình hình quá cấp bách, thời gian lại chẳng còn bao lâu, hắn cầu viện nhân vật nào cho kịp.

Từ Tôn Công vừa trổ thuật khinh công vừa băn khoăn trong lòng khôn tả.

Sực nhớ lại vừa rồi Phùng Phá Thạch kể chuyện trong những ngày xa cách đã qua có nói tới Tạ Ánh Đào là vị hôn thê, Từ Tôn Công vui mừng khẻ thầm :

- Ta hãy tới bang hành khất cho Tạ cô nương hay tin Phùng đệ sẽ tới phó hội quần hùng, xem nàng có thái độ nào.

Thầm nghĩ Từ Tôn Công gia tăng tốc độ nhắm hướng Tổng đàn bang hành khất đi nhanh như khói tỏa.

Từ Tôn Công đi trọn đêm không ngừng nghỉ một phút giây nào. Hắn hiểu rõ tình thế rất khẩn cấp vì hắn dự đoán biết chắc Phùng Phá Thạch sẽ lâm nguy trong đêm mai phó hội. Bởi một mình chàng làm thế nào chống nổi cao thủ ngũ đại môn phái và hàng ngàn cao thủ hắc, bạch.

Trời vừa sáng ra, Từ Tôn Công đã tới Tổng đàn bang hành khất.

Hắn bước đến cánh cửa trông thấy một tên ăn mày tay cầm đả cẩu trượng đứng gác liền nói :

- Ngươi hãy vào trong phi báo với tân Bang chủ có người tới yết kiến tân Bang chủ.

Gã hành khất nhìn Từ Tôn Công nghi ngờ :

- Xin được hỏi các hạ là ai, cần gặp tân Bang chủ có chuyện gì?

- Ngươi hãy nói với tân Bang chủ, ta là bằng hữu của Phùng Phá Thạch, có chuyện rất khẩn cấp.

Nghe nói tới Phùng Phá Thạch, tên hành khất nói mau :

- Các hạ hãy chờ trong chốc lát, tiểu nhân vào báo tin.

Gã hành khất chạy bắn vào tòa đại sảnh.

Chẳng mấy chốc gã chạy trở ra, phía sau là Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào tới đứng trước mặt Từ Tôn Công, nàng hỏi :

- Xin được biết cao danh của các hạ là gì?

Từ Tôn Công đáp :

- Tại hạ là Từ Tôn Công, nghĩa huynh của Phùng đệ đệ, tới đây có chuyện cấp bách.

Tạ Ánh Đào giật mình, nàng đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi. Có lẽ đấy là chuyện Phùng ca ca đi phó hội quần hùng.

Nàng thầm nghĩ ra như thế.

Nhìn tướng điệu Từ Tôn Công, Tạ Ánh Đào hiểu ngay hắn là một nhân vật chánh đạo, chắc chắn là bằng hữu của Phùng Phá Thạch không sai.

Nàng thân mật :

- Từ huynh từ xa đến, chắc cũng mỏi mệt lắm rồi. Tiểu muội xin thỉnh mời Từ huynh vào trong đại sảnh uống trà rồi cùng đàm đạo.

Nàng ung dung đi trước, Từ Tôn Công theo ở phía sau. Hai người bước vào tòa đại sảnh Tổng đàn Cái bang.

Tạ Ánh Đào trỏ chiếc ghế ngồi đối diện :

- Thỉnh mời Từ huynh an tọa.

Hai người ngồi đối diện, một ả nữ tỳ áo tía bưng kỷ trà đến đặt lên trên bàn.

Tạ Ánh Đào ân cần mời Từ Tôn Công uống trà.

Trà được vài tuần, Tạ Ánh Đào nhìn Từ Tôn Công hỏi :

- Từ huynh tới tệ bang về chuyện của Phùng ca ca của tiểu muội phải không?

Từ Tôn Công gật đầu :

- Tạ tiểu thư nói không sai, tại hạ đến đây để báo tin với tiểu thư về chuyện Phùng hiền đệ.

Trái tim Tạ Ánh Đào đập mạnh :

- Chuyện của Phùng ca ca như thế nào, xin Từ huynh hãy kể lại cho tiểu muội nghe.

Từ Tôn Công chậm rãi kể :

- Đêm qua tại hạ và Phùng hiền đệ lâu ngày mới gặp nhau, vào một tửu điếm vừa ăn uống vừa đàm đạo về chuyện giang hồ náo loạn hiện nay, luôn cả chuyện lão đại hòa thượng Vô Lượng thiền sư môn phái Thiếu Lâm quy tụ quần hùng hắc, bạch lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần, thình lình tên tửu bảo chạy lại, trao cho Phùng hiền đệ lá chiến thư của lão đạo nhân Vô Lượng thiền sư. Trong thư thách thức hiền đệ, mời tới Tuyết Lãnh sơn dự đại hội quần hùng trong đêm nay. Phùng hiền đệ nổi giận vì những lời vô lễ của lão đạo nhân, đã quyết định tới tham dự. Tại hạ có lời khuyên can nhưng Phùng hiền đệ không nghe. Phùng hiền đệ bảo sẽ đánh một trận cho bọn ngũ đại môn phái vỡ mật bay hồn, chùn chân, không còn dám bao vây Phùng hiền đệ nữa. tại hạ trông thấy Phùng hiền đệ đơn

thương độc mã mà bọn họ có tới hàng ngàn cao thủ, sợ sẽ gặp chuyện chẳng lành, liền cấp bách đi tìm viện thủ. Tại hạ nhớ lại có lần Phùng hiền đệ cho biết Tạ tiểu thư là vị hôn thê của y nên tại hạ đến đây báo tin để tiểu thư lo liệu.

Gương mặt hoa Tạ Ánh Đào liền biến đổi :

- Từ huynh, đêm nay chỉ một mình Phùng ca ca tới núi Tuyết Lãnh sơn phó hội phải không?

Từ Tôn Công gật đầu :

- Phải, chỉ Phùng hiền đệ tới dự có một mình nên tại hạ vô cùng lo sợ.

Tạ Ánh Đào bật thốt :

- Nguy rồi! Phùng ca ca có một mình làm thế nào chống nổi bọn ác đạo ngũ đại môn phái và hàng ngàn cao thủ hắc, bạch. Tiểu muội là hôn thê của chàng, muội sẽ tới núi Tuyết Lãnh sơn chết sống với chàng cho trọn đạo.

Nàng hỏi Từ Tôn Công :

- Từ huynh có biết đêm nay lão trọc Vô Lượng thiền sư khai hội quần hùng vào giờ nào không?

- Tại hạ nghe bọn giang hồ nói, đại hội quần hùng sẽ khai mạc vào lúc trăng lên đêm nay. Tạ tiểu thư có đi hãy đi ngay từ bây giờ mới kịp.

Tạ Ánh Đào khẽ gật :

- Tiểu muội sẽ đi ngay từ bây giờ, Từ huynh có đi cùng với muội không?

Từ Tôn Công quả cảm :

- Phùng hiền đệ và tại hạ là tình nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao đã từng minh thệ trong một tửu điếm. Nay người nghĩa đệ gặp cơn nguy biến có lẽ nào tại hạ làm ngơ.

Tại hạ sẽ cùng đi với Tạ tiểu thư tới núi Tuyết Lãnh sơn chết sống cùng Phùng hiền đệ.

Tạ Ánh Đào cảm kích :

- Đa tạ tấm lòng nhiệt tình của Từ huynh đối với vị hôn phu của tiểu muội. Từ huynh hãy chờ muội trong phút giây, muội vào gặp bốn vị trưởng lão thu xếp mọi việc cho tệ bang rồi sẽ cùng Từ huynh lên đường.

Tạ Ánh Đào hấp tấp đứng lên đi nhanh vào hậu điện. Nàng sai môn đồ triệu thỉnh bốn vị trưởng

lão Cái bang tới.

Năm người cùng ngồi xuống ghế.

Tạ Ánh Đào nhìn bốn vị trưởng lão Cái bang, bằng một giọng nghiêm túc :

- Chư vị trưởng lão cũng đã biết Phùng Phá Thạch là vị hôn phu của bản toà đã có lần tới đây cứu nguy cho bản bang khỏi họa diệt vong do lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn toan sát nhập bản bang vào Thần Đạo giáo. Lão đã ra lệnh cho lão ác đạo Vô Lượng thiền sư lập liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần dẫn dụ hôn phu của bản tòa tới dự tại Tuyết Lãnh sơn có đại cao thủ ngũ đại môn phái và hàng ngàn cao thủ hắc, bạch. Vị hôn phu của bản tòa chỉ có một mình tới phó hội sẽ gặp điều lành ít, dữ nhiều. Bản tòa là hôn thê, không thể để mặc cho chàng chết được. Nay bản tòa quyết định sẽ tới đó cứu nguy cho chàng, dĩ nhiên chưa hiểu rõ số mạng rồi sẽ ra sao. Ta ký thác cho chư vị trưởng lão, nếu chẳng may ta có gặp điều bất trắc, đại trưởng lão hãy thay ta giữ chức vị Bang chủ bản bang, điều khiển chúng môn đồ theo như kế hoạch đã định sẵn từ trước, đừng đợi chờ sẽ có biến cố.

Đại trưởng lão là một lão nhân tuổi lục tuần, thân hình to lớn, dáng bộ uy nghi, đứng lên vòng tay cung kính :

- Bẩm Bang chủ, cứ theo ty chức Bang chủ không thể đi một mình tới Tuyết Lãnh sơn được. Xin Bang chủ hãy cho ty chức và ba vị trưởng lão cùng đi với.

Tạ Ánh Đào cảm kích :

- Bản tòa cảm tạ tấm lòng trung nghĩa của đại trưởng lão. Nhưng đại trưởng lão hãy xem cơ đồ của bản bang là trọng, còn đây là chuyện riêng tư của bản tòa, chư vị chớ nên tham dự. Ta đi rồi chư vị trưởng lão hãy lo thu xếp mọi việc, nhất là đề phòng bọn giáo đồ Thần Đạo giáo tới tập kích bất ngờ. Ta đi đây.

Tạ Ánh Đào đứng lên bước ra ngoài. Bốn vị trưởng lão bùi ngùi đi theo sau, vì những lời nói của nữ Bang chủ vừa rồi như lời trối trăn sau cùng.

Ra tới tòa đại sảnh, Tạ Ánh Đào nhìn Từ Tôn Công nói mau :

- Từ huynh hãy theo tiểu muội.

Từ Tôn Công đứng lên đi theo Tạ Ánh Đào. Bốn vị trưởng lão đi sau cùng.

Tới thềm ngoài cánh cửa tòa đại sảnh đã thấy hai con tuấn mã chờ sẵn từ lâu.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công leo lên lưng ngựa ra khỏi cửa cổng Tổng đàn Cái bang phi nhanh.

Chương 50: Trợ Thủ Tình Lang

Rời khỏi thực quán, Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công tiếp tục lên đường nhắm hướng Tuyết Lãnh sơn thúc giục ngựa chạy nhẹ nhàng như gió lốc.

Cả hai đều nóng lòng tới núi Tuyết Lãnh sơn trước giờ khai mạc đại hội quần hùng hắc, bạch.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công đều có ý nghĩ tìm gặp Phùng Phá Thạch, khuyên bảo chàng không nên phó hội đêm nay, tránh trước tai họa xảy ra.

Dọc đường, Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công không nói năng gì cả. Hai người đều âm thầm suy nghĩ cách đối phó cùng lão Vô Lượng thiền sư và bọn ngũ đại môn phái.

Người ngựa vượt qua khỏi cánh rừng già, trời cũng vừa tối.

Từ Tôn Công trỏ tay về phía trước mặt nói với Tạ Ánh Đào :

- Tạ tiểu thư, dãy núi Tuyết Lãnh sơn ở trước mặt kia.

Nhìn dãy núi xanh xanh mờ mờ, Tạ Ánh Đào gấp lên :

- Từ huynh, chúng ta hãy đi mau kẻo chẳng còn kịp nữa.

Hai con tuấn mã song song cất bốn vó chạy càng lúc càng nhanh hơn trước.

Vầng trăng lên khỏi đỉnh núi xa xa.

Người ngựa của Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công vừa tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn.

Nghe tiếng sấm chưởng, tiếng quát tháo vang dậy cả một góc trời, Tạ Ánh Đào kinh hãi kêu lên :

- Hỏng rồi, Phùng ca ca đã lâm trận.

Nàng thúc ngựa chạy nhanh như biến.

Từ Tôn Công khẩn trương phi ngựa theo phía sau.

Chẳng bao lâu người ngựa của Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công đã tới con độc đạo vào Ngũ Lý bình.

Tiếng sấm chưởng lẫn trốn lớn tiếng quát la của quần hùng chấn động cả núi đồi.

Tạ Ánh Đào nhảy xuống lưng ngựa gấp rút :

- Từ huynh đi mau.

Nàng phóng vào con độc đạo, Từ Tôn Công cũng nhảy xuống ngựa, hấp tấp phóng mình chạy theo sau.

Trong lòng hai người như đang có trận lửa đốt.

Sắp lọt vào sân cỏ Ngũ Lý bình, thình lình nghe có tiếng quát to :

- Đứng lại!

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công giật mình, cùng lượt thu hồi kinh pháp đưa mắt nhìn qua.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công nhận ra một vị trung niên hòa thượng áo cà sa, tay cầm thiền trượng nặng trăm cân và bốn tăng nhân tay cầm trường kiếm đứng dàn hàng ngang ngăn cản ngay bước tiến của hai người.

Hiểu rõ bọn hòa thượng ngăn cản không cho vào đấu trường, Tạ Ánh Đào trừng mắt :

- Tại sao chư vị hòa thượng ngăn cản không cho ta và hiền hữu này vào trong đấu trường.

Tên trung niên hòa thượng lạnh lùng :

- Lệnh của Minh chủ vừa ban, đã tới giờ đại hội quần hùng, cấm không cho ai được vào nữa cả.

Phía trong tiếng quát tháo, tiếng sấm chưởng càng lúc càng thêm dữ dội.

Tạ Ánh Đào nghe như có trận hỏa hoạn trong lòng, tròn xoe đôi mắt thét :

- Nhưng ta nhất định vào đấu trường, các ngươi hãy tránh ra mau.

Nàng nhanh tay thò vào lòng lấy một nắm ám khí Phi kim châm cầm sẵn.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công bước tới.

Tên trung niên hòa thượng quát to :

- Lui ra.

Đạo nhân vung thiền trượng đánh vụt vào không khí kêu vút một tiếng thị uy.

Bốn tên tăng nhân kia cũng vung trường kiếm múa thành vòng, không cho Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công tiến tới.

Từ Tôn Công nổi giận quát hét :

- Bọn trọc bây muốn chết đấy ư?

Hắn rút thanh trường kiếm bên lưng ra xuất chiêu "Mãn Thiên Hoa Vũ", vô số ảnh kiếm tung bay chẳng khác một trận mưa hoa vô cùng ngoạn mục.

Đồng thời, Tạ Ánh Đào vẩy tay nhắm vào tên trung niên hòa thượng.

Vèo... vèo...

Ám khí rít gió bắn tới trước ngực tên trung niên hòa thượng.

Phập! Phập...

Tên trung niên hòa thượng tránh được ám khí kim châm nhưng lại bị trường kiếm của Từ Tôn Công chém cụt cánh tay phải, thiền trượng liền rơi xuống đất.

Cùng lúc, hai tên tăng nhân trúng nhằm ám khí Phi kim châm của Tạ Ánh Đào rú thảm, té lăn xuống đất, hôn mê không hiểu chết sống lẽ nào.

Hai tên tăng nhân còn lại khiếp đảm nhảy vọt ra ngoài xa, chừa con đường rộng rãi.

Vèo... vèo...

Không một chút chậm trễ, Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công lao vút vào sân cỏ Ngũ Lý bình. Chân vừa chạm đất, Tạ Ánh Đào phóng mắt nhìn Phùng Phá Thạch vừa ngã gục vì kịch độc địa ngục quan phát động.

Tạ Ánh Đào hét :

- Nguy rồi!

Nàng lao vút tới chỗ quần hùng đang hỗn chiến với quần tăng tới hồi khốc liệt.

Trên sân cỏ Ngũ Lý bình, trước sau đã có ba trên ba trăm tử thi nằm la liệt.

Một tên đại cao tăng trông thấy Tạ Ánh Đào lướt tới quát to :

- Lui mau.

Đạo nhân vung cây thiền trượng nặng trên một trăm cân đánh vù một tiếng ngăn chặn Tạ Ánh Đào lại.

Trong lòng đang nóng như lửa đốt, Tạ Ánh Đào lạng người tránh khỏi cây thiền trượng bay vù qua.

Nàng vẩy ra một nắm Phi kim châm nhằm giữa ngực tên đại cao tăng.

Tên đại cao tăng vì bất phòng trúng nhằm hai mũi ám khí Phi kim châm ngay giữa ngực rú lên lồng lộng ngã xuống đất hôn mê.

Tạ Ánh Đào toan phóng vào phía trong, lập tức có hai tên đạo sĩ lao tới lấp khoảng trống đó.

Tạ Ánh Đào sôi máu căm thù, ném luôn hai nắm Phi kim châm vào ngực hai tên đạo sĩ.

Hai tên đạo sĩ không kịp phản ứng, trúng kim châm nhào lăn trên bãi cỏ.

Sẵn cơn thù hận, Tạ Ánh Đào lấy thêm hai nắm Phi kim châm ném vào hàng rào phòng thủ của chúng đạo nhân.

Ám khí xé gió vèo vèo nghe ghê rợn.

Bọn đạo nhân kinh hãi dạt ra hai bên né tránh ám khí.

Vút.

Không bỏ lỡ cơ hội Tạ Ánh Đào băng mình vào giữa đấu trường.

Cùng lúc, Từ Tôn Công cũng vừa chém chết ba tên đạo nhân bay vèo vèo theo Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào thoáng thấy Vô Lượng thiền sư đang lướt tới Phùng Phá Thạch kinh hãi thét :

- Lão ác đạo xem đây.

Nàng ném vào người Vô Lượng thiền sư mười hai mũi ám khí Phi kim châm nhanh tựa chớp.

Đang trên đà lướt tới chỗ Phùng Phá Thạch nằm bất tỉnh, chợt nghe có tiếng thét của Tạ Ánh Đào và tiếng rít gió của mười hai mũi ám khí Vô Lượng thiền sư giật mình lạng người sang trái ba thước né tránh.

Mười hai mũi Phi kim châm vút qua mang tai Vô Lượng thiền sư chỉ cách một đường tơ.

Lão đại hòa thượng quay phắt người lại chú mắt xem kẻ ném ám khí là ai.

Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng đồng lượt quay qua đưa mắt nhìn.

Vừa lúc Từ Tôn Công đã đáp xuống đất đứng cạnh gần bên Tạ Ánh Đào.

Một tiếng động thanh tao, Tạ Ánh Đào đã rút thanh Kim Ảnh kiếm ra khỏi vỏ chói rực kim quang.

Tay trái của nàng nắm mười hai mũi Phi kim châm trừng mắt nhìn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và pkdt.

Từ Tôn Công cầm ngang thanh trường kiếm xanh rờn sắc mặt hiện đầy sát khí, ánh mắt rực lửa căm thù nhìn bốn vị đạo nhân.

Tạ Ánh Đào và Từ Tôn Công đều có cái quyết tâm tử chiến với bốn vị đạo nhân.

Tạ Ánh Đào thét :

- Các lão không được chạm tới vị hôn phu của ta. Ta thể chết sống một trận với các lão đạo.

Từ Tôn Công cũng trợn mắt hét :

- Bọn lão trọc không được thương hại tới Phùng hiền đệ của ta. Ta thề phanh thây các ngươi ra làm vạn đoạn.

Lâm Phùng Chân nhặt thanh trường kiếm trừng mắt thét :

- Lũ ác đạo, bọn chúng ta thể liều chết với các ngươi.

Vô Lượng thiền sư nổi giận :

- Chư vị đạo hữu hãy mau động thủ. Bần tăng giết tên tiểu tử Phùng Phá Thạch.

Thần Phong đạo trưởng vung thanh trường kiếm. Diệu Tịnh sư thái phất cây phất trần, Pháp Thiền đạo trưởng huy động cặp chùy đồng.

Tức thì kiếm ảnh, kim ảnh, bóng chùy xuất hiện dày đặc, kiếm khí vèo vèo, kình phong nổi dậy.

Lâm Phùng Chân và Từ Tôn Công rung thanh trường kiếm. Kiếm khí vèo vèo che ngang trước mắt.

Đồng thời Tạ Ánh Đào bắn từng loạt ám khí Phi kim châm như đám cát vào Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng.

Liền đó trận ác chiến diễn ra giữa Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân, Từ Tôn Công và bốn vị đạo

nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng vô cùng khốc liệt.

Chương 51: Đột Biến Không Ngừng

Song phương giao tranh trên ba mươi hiệp, thừa cơ hội có kẽ hở, Vô Lượng thiền sư lắc mình ra ngoài, lao tới toan vỗ một chưởng vào đầu Phùng Phá Thạch.

Tạ Ánh Đào ngó thấy thét :

- Lão ác đạo ti tiện.

Miệng thét sẵn trong tay đã nắm sẵn ám khí Phi kim châm, Tạ Ánh Đào bắn tới chận ngay trước mắt Vô Lượng thiền sư.

Ám khí xé gió bay vèo vèo nghe ghê rợn.

Vô Lượng thiền sư phát giác kịp lạng người sang phía trái nửa trượng tránh thoát.

Từ Tôn Công hét :

- Tạ tiểu thư hãy bảo vệ Phùng hiền đệ, lũ ác đạo đã có tại hạ và Lâm tiểu thư rồi.

Đấu trường chia làm ba cặp.

Một mình Từ Tôn Công với thanh trường kiếm xanh rờn đấu Thần Phong đạo trưởng và Pháp Thiền đạo trưởng.

Lâm Phùng Chân với thanh trường kiếm đấu với cây phất trần của Diệu Tịnh sư thái.

Tạ Ánh Đào hữu chưởng cầm thanh Kim Ảnh kiếm, tả chưởng nắm ám khí Phi kim châm đối phó cùng Vô Lượng thiền sư với cây Cổ ma trượng nặng trên hai trăm cân.

Trận thứ nhất Lâm Phùng Chân rung thanh trường kiếm túa ra hàng ngàn kiếm ảnh kiếm khí vèo vèo, trực diện cùng hàng ngàn tia sáng kèm hàng ngàn tiểu kình bén nhọn của cây phất trần trong tay của Diệu Tịnh sư thái.

Hai bên trong thế quân bình.

Trận thứ nhì thanh trường kiếm xanh rờn mỏng mảnh của Từ Tôn Công đối đầu thanh trường kiếm của Thần Phong đạo trưởng và cặp búa đồng của Pháp Thiền đạo trưởng. Nhờ thân pháp nhanh

như chớp và kiếm pháp kỳ diệu Từ Tôn Công lẩn tránh cặp chùy đồng nhưng luôn tiếp cận cùng Thần Phong đạo trưởng.

Trận thứ ba phía sau lưng, Tạ Ánh Đào cũng sử dụng thân pháp phiêu diêu luôn né tránh cây Cổ ma trượng nặng nề của Vô Lượng thiền sư trong khi tả chưởng luôn bắn ám khí vèo vèo khiến cho lão đạo nhân liên miên né tránh.

Ngoài vòng phòng thủ trận giao đấu giữa quần tăng và quần hùng hắc, bạch càng lúc càng thêm khốc liệt, tiếng võ khí chạm nhau, tiếng quát tháo, tiếng rú kinh hoàng, thây người ngã xuống, kẻ xông lên, người hỗn loạn giữa bãi sa trường thiên binh vạn mã.

Về phần Tạ Ánh Đào vừa đánh vừa bảo vệ cho Phùng Phá Thạch sử dụng thân pháp phiêu diêu tránh cây Cổ ma trượng, luôn tay ném ám khí vào người Vô Lượng thiền sư, mỗi lần năm sáu mũi bất tận khiến cho Vô Lượng thiền sư không tài nào xuất được tuyệt chiêu đánh ngã nàng và cũng không có thân pháp nào lao tới giết chết Phùng Phá Thạch.

Tạ Ánh Đào cố duy trì thời gian chờ cơ hội, bất thần cặp lấy Phùng Phá Thạch vượt khỏi hàng rào phòng thủ dù hy vọng rất mong manh.

Một thời gian trôi qua, song phương đã xuất trên một trăm chiêu. Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân đã rơi vào cái thế hạ phong, chẳng bao lâu nữa sẽ thúc thủ.

Dù biết sắp phải thúc thủ, nhưng Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân nhất quyết đánh tới giọt máu cuối cùng nên không lùi một bước nào nhượng bộ đối phương.

Phía ngoài quần hùng và quần tăng chém giết nhau càng dữ dội hơn trước lại có thêm gần một trăm tử thi hai bên nằm rải rác trên đấu trường.

Quần hùng nhất quyết phá vỡ phòng thủ, phóng vào trong tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cùng bốn vị đạo nhân vì vậy chết bao nhiêu bọn họ càng xông tới bấy nhiêu.

Soảng...

Thanh trường kiếm xanh rờn của Từ Tôn Công vừa chạm phải trái chùy đồng của Pháp Thiền đạo trưởng bật lên văng trở lại, cánh tay rụng rời, suýt buông rơi võ khí.

Phách...

Trường kiếm của Lâm Phùng Chân va nhằm chiếc phất trần của Diệu Tịnh sư thái khiến nàng lảo đảo thối lui hai bước.

Thần Phong đạo trưởng quát to :

- Buông kiếm!

Đạo nhân phóng sang Lâm Phùng Chân một nhát kiếm nhanh như sét giật.

Lâm Phùng Chân hốt hoảng cử dịch thân mình sang phải hai thước, tránh khỏi nhát kiếm khiếp người.

Diệu Tịnh sư thái toan xuất một chiêu phất trần đánh hạ Lâm Phùng Chân.

Thình lình có tiếng quát tợ sấm :

- Ngưng tay.

Vèo vèo… vèo vèo…

Từ phía ngoài bốn chiếc bóng vọt ngang qua đầu quần tăng lao vào đấu trường chính.

Tiếng quát xé toạt không gian, khiến cho bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng thảy đều giật mình ngừng thân thủ.

Bốn chiếc bóng to lớn hạ xuống mặt đất.

Nhìn kỹ lại đó là bọn lão quái nhân thân hình gầy đét như những khô lâu, mình vận trường y đen, hình thù như cương thi, mắt trắng dã như tử thi, nhưng chớp tinh quang cực kỳ quái đản.

Hình thù bốn lão quái nhân vừa giống ma quái vừa như thây ma chết lâu ngày, khiến cho bất cứ ai nhìn qua cũng phải kinh tâm, đấu trường tức thì ngưng lại.

Bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái luôn cả Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào đều dồn ánh mắt về phía bốn lão quái nhân cổ quái.

Vô Lượng thiền sư bước tới đứng trước mắt bốn vị quái nhân như cương thi.

Lão đại hòa thượng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Chư vị thí chủ là cao nhân phương nào, đến đây có chuyện gì chỉ giáo?

Lão quái nhân cao nhất cất giọng trầm gàn như loài quỷ mụi :

- Bọn lão phu là Lao Sơn tứ quái. Lão phu là Lao Sơn nhất quái, ba vị hiền đệ kia là Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái, Lao Sơn tứ quái đến đây vì chuyện gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Cặp lông mày bạc của Vô Lượng thiền sư cau hẳn lại :

- Chư vị thí chủ có chuyện gì với thí chủ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch?

Lao Sơn nhất quái vẫn với giọng trầm khàn :

- Bọn lão phu đến đây gặp tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Vô Lượng thiền sư biến sắc :

- A di đà Phật! Đây là chuyện của liên minh diệt trừ Tiểu Huyết Thần do bần tăng chủ trì. Đêm nay bần tăng khuyên chư vị chớ nên can dự vào chuyện này.

Lao Sơn nhất quái chớp cặp mắt trắng dã như thây ma chết lâu ngày :

- Bọn lão phu từ ngàn dặm tới đây biết bao lao tâm khổ lực, việc chủ đích thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, lẽ nào lại không can dự vào chuyện tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lão hỏi Vô Lượng thiền sư :

- Lão đại hòa thượng đã chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi phải không?

Vô Lượng thiền sư nổi giận :

- Thí chủ chớ nên hồ đồ, bần tăng chưa thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Nhưng pho bí kíp đó từ giờ phút này kể như thuộc quyền sở hữu của Minh chủ võ lâm. Thí chủ đừng có thâm vọng, sẽ có chuyện không hay đâu.

Lao Sơn nhất quái trợn trừng cặp mắt trắng dã :

- Không hay thì sao?

Lão nói tiếp :

- Bọn lão phu đã nhất quyết rồi. Đêm nay chưa thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, bọn lão phu không rời khỏi nơi này. Lão đại hòa thượng không nên ngăn cản.

Vừa dứt câu, Lao Sơn nhất quái đã phóng tới chỗ Phùng Phá Thạch vẫn còn nằm hôn mê.

Vô Lượng thiền sư quát to :

- Đứng lại!

Mồm quát, lão đại hòa thượng vừa vung cây Cổ ma trượng lên kình khí nặng ngàn cân đánh vút trước mặt Lao Sơn nhất quái không cho phóng tới.

Lao Sơn nhất quái kêu lên một tiếng quái gở thu hồi thân thủ.

Lão rút lấy cây Tang ma trượng bên lưng trắng như xương khô xuất chiêu chống đỡ.

Bộp!

Cây Cổ ma trượng bật ra ngoài, Vô Lượng thiền sư tháo lui về phía sau một bước.

Bên kia, cây Tang ma trượng cũng dội ra, lão Lao Sơn nhất quái lui một bước.

Chiêu đầu hai bên ngang bằng nhau, chẳng ai hơn ai kém.

Vô Lượng thiền sư quát to, vung cây Cổ ma trượng xuất luôn tám chiêu liên hoàn.

Lao Sơn nhất quái gầm lên huy động cây ma trượng xuất chiêu chống đỡ.

Bên này Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái, Lao Sơn tứ quái cũng vừa đấu với Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái một chiêu bất phân thắng bại.

Trận ác chiến lại bùng nổ giữa bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái và bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Chương 52: Tìm Phương Đào Tẩu

Trông thấy bọn Vô Lượng thiền sư đã bị bốn lão nhân Lao Sơn tứ quái cầm chân. Lâm Phùng Chân khẽ thầm bên tai Từ Tôn Công :

- Hiền huynh, chúng ta hãy thừa cơ hội bọn lão trọc đánh nhau với bốn lão Lao Sơn tứ quái đưa Phùng ca ca thoát khỏi nơi đây cho rồi.

Từ Tôn Công lắc đầu :

- Tiểu thư đừng nóng nảy. Hiện tình chúng ta chưa thể đưa Phùng hiền đệ thoát khỏi nơi này đâu.

Lâm Phùng Chân ngạc nhiên :

- Tại sao vậy?

Từ Tôn Công đáp :

- Tại vì phía ngoài hàng ngàn cao thủ hắc, bạch đang đánh nhau với bọn hòa thượng ngũ đại môn phái, chúng ta ra đó, hai bên sẽ ngừng đấu, tất cả sẽ nhằm vào chúng ta. Như vậy chúng ta sẽ trở thành cái mục tiêu của bọn họ và bị bọn họ tấn công từ nhiều mặt. Chúng ta không thể nào chống đỡ nổi, cũng không thể lọt khỏi vòng vây được. tốt hơn chúng ta hãy đứng đây chờ xem kết quả trận đấu giữa bọn trọc và bọn Lao Sơn tứ quái, xem tình hình thế nào sau đó sẽ tùy cơ ứng biến. Bây giờ tại hạ và tiểu thư hãy tới chỗ Tạ tiểu thư bảo vệ hiền đệ.

Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân liền băng mình sang phía Tạ Ánh Đào.

Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào chia ba góc, trường kiếm cất lên đề phòng có kẻ bất ngờ phóng vào ám kích Phùng Phá Thạch, vừa quan sát trận đấu giữa bốn vị đạo nhân và bọn Lao Sơn tứ quái.

Từ nãy vì bận tâm về chuyện cứu nguy Phùng Phá Thạch, Tạ Ánh Đào không có thời giờ nghĩ tới Lâm Phùng Chân.

Bây giờ có dịp, Tạ Ánh Đào chú mắt nhìn Lâm Phùng Chân nhủ thầm :

- "Nàng này là ai? Sao nàng lại dám liều chết đánh nhau với bọn hòa thượng cứu mạng Phùng ca ca. Trông nàng xinh đẹp như nàng tiên giáng thế, chẳng hiểu Phùng ca ca trước đây có tình ý với nàng

hay không?"

Tạ Ánh Đào định hỏi Lâm Phùng Chân nhưng nghĩ Lâm Phùng Chân có cái công cứu mạng Phùng Phá Thạch trước khi nàng và Từ Tôn Công tới nên lại thôi.

Cũng như Tạ Ánh Đào, bấy giờ Lâm Phùng Chân mới có dịp nhìn đối tượng của mình.

Lâm Phùng Chân ngạc nhiên nghĩ thầm :

- "Cô gái này đúng là một trang tuyệt thế mỹ nhân, không hiểu nàng có phải là tình nhân của Phùng ca ca hay không, sao lại dám liều chết chống đối với bọn đạo nhân ngũ đại môn phái như vậy, chắc là phải có chuyện gì rồi."

Đôi lông mày nguyệt của Lâm Phùng Chân cau lại, trong lòng cảm thấy bất an.

Bởi vừa rồi Lâm Phùng Chân bận tâm đấu nhau với bọn Thần Phong đạo trưởng, phát đất, Diệu Tịnh sư thái không nghe câu chuyện đối đáp giữa Vô Lượng thiền sư và Tạ Ánh Đào nên nàng chưa biết Tạ Ánh Đào là vị hôn thê của Phùng Phá Thạch.

Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân nhìn nhau phút giây rồi dời ánh mắt quan sát phía ngoài đề phòng bất trắc.

Trong lòng hai nàng đều mang một nỗi niềm riêng khó nói bằng lời.

Vô Lượng thiền sư và Lao Sơn nhất quái đấu qua trên hai mươi chiêu vẫn quân bình.

Thần Phong đạo trưởng đấu mười tám chiêu với Lao Sơn nhị quái bất phân thắng bại.

Pháp Thiền đạo trưởng xuất mười chín chiêu vẫn chưa thắng nổi Lao Sơn tam quái.

Chỉ riêng trận thứ tư Diệu Tịnh sư thái có phần kém thế vì chiêu Pháp Tang ma trượng của Lao Sơn tứ quái quỷ dị quái lạ không thể đo lường.

Dĩ nhiên Diệu Tịnh sư thái đã rơi vào cái thế hạ phong trước một địch thủ vô cùng lợi hại.

Đấu tới chiêu thứ ba mươi sáu, thình lình Lao Sơn nhất quái quát to :

- Công lực lão đại hòa thượng khá lắm, nhưng hãy xem chiêu Cương Thi ma công của lão phu.

Cây Tang ma trượng trong tay Lao Sơn nhất quái rung lên một cái, bỗng thấy cây Tang ma trượng phì ra to lớn dị thường, từ đầu trượng phun ra một luồng khí trắng, kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày nháy mắt lan ra rộng lớn như vầng mây trắng bay vút lên cao rồi chụp xuống đầu Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát :

- Lợi hại!

Cùng theo tiếng quát, Vô Lượng thiền sư nhanh như chớp phóng ra ngoài xa. Luồng khí trắng tang ma kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày đánh trượt Vô Lượng thiền sư giáng xuống.

Bùng!

Vùng khí trắng kèm xú khí đánh xuống đất làm đám cỏ xanh biến thành màu đen sì, ghê rợn, xú khí tràn lan tưởng như chưa tới đối phương đã ngất xỉu đi rồi.

Lao Sơn nhất quái nhìn Vô Lượng thiền sư bằng cặp mắt trắng dã cười khắc khắc :

- Lão đại hòa thượng chạy không khỏi đâu.

Lão quái nhân giơ cây Tang ma trượng lên, lại xuất chiêu Cương Thi ma công.

Vùng khí trắng kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày lại hiện ra cất bổng lên cao trùm xuống đầu Vô Lượng thiền sư một lần nữa.

Vô Lượng thiền sư rất đỗi hãi hùng, không dám xuất cây Cổ ma trượng tiếp chiêu, lao đi ra ngoài xa tránh né.

Bùng!

Đám cỏ xanh chỗ Vô Lượng thiền sư vừa đứng hóa thành một vùng đen xì, xú khí ngất trời.

Thừa thế, Lao Sơn nhất quái đánh luôn tám chiêu Cương Thi ma công đẩy Vô Lượng thiền sư ra ngoài xa.

Trong khi đó, Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái và Lao Sơn tứ quái cũng xuất chiêu Cương Thi ma công khiến cho Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái kinh hồn bạt vía phóng ra ngoài năm trượng.

Một vùng cỏ xanh chu vi năm trượng biến thành màu đen sẫm, xú khí như thây ma tràn lan.

Lao Sơn nhất quái nhìn Vô Lượng thiền sư và bọn đạo nhân Thần Phong đạo trưởng cười khắc khắc :

- Bọn đại hòa thượng đã trông thấy rồi chứ. Lão phu cần nói rõ cho bọn lão biết để đề phòng, kẻ nào hít nhằm xú khí Cương Thi ma công chỉ trong vòng một thời hạn ngắn ngủi, da thịt sẽ rã thành huyết nhục chết rất thảm.

Trỏ bốn vị đạo nhân, Lao Sơn nhất quái trợn cặp mắt trắng dã :

- Bây giờ bọn ngươi hãy đứng yên đó đọc kinh a di đà để lão phu đi lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Quay sang ba anh em Lao Sơn tứ quái, Lao Sơn nhất quái nói :

- Chư vị lão đệ hãy theo ta.

Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái liền bước nhanh về phía Phùng Phá Thạch.

Bọn người Vô Lượng thiền sư đã khiếp sợ chiêu Cương Thi ma công nên không một ai dám phóng tới ngăn cản.

Từ Tôn Công kinh hãi hét :

- Nhị vị tiểu thư hãy chuẩn bị chiến đấu nhanh lên.

Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân sát lại bên nhau trong cái thế song hợp.

Lâm Phùng Chân nói thật mau :

- Cô nương hãy chuẩn bị bế lấy Phùng ca ca mau. Chúng ta sẽ phá vòng vây chạy đi.

Tạ Ánh Đào ứng thinh :

- Muội đã sẵn sàng rồi.

Nàng lùi lại gần Phùng Phá Thạch, lấy thêm ám khí Phi kim châm cầm trong tay.

Ý định của Tạ Ánh Đào là nếu bọn Lao Sơn tứ quái tấn công, nàng sẽ nắm hai nắm ám khí Phi kim châm rồi nhanh lẹ cặp lấy Phùng Phá Thạch phóng đi.

Từ Tôn Công lui nhanh trở lại đứng song song với Lâm Phùng Chân nói nhanh :

- Tiểu thư, chúng ta cùng tử chiến.

Lâm Phùng Chân nắm chắc trường kiếm trong tay, gật mạnh đầu :

- Tiểu muội đã sẵn sàng. Hiền huynh là bằng hữu chí thân của Phùng ca ca phải không?

- Phải!

- Danh hiệu của hiền huynh gọi là gì?

- Từ Tôn Công, còn tiểu thư?

- Muội tên Lâm Phùng Chân. Còn vị cô nương áo vàng tên gọi là gì?

- Nàng ta tên gọi Tạ Ánh Đào, Bang chủ Cái bang...

Lâm Phùng Chân bật thốt :

- À... ra như thế...

Lâm Phùng Chân toan hỏi thêm về Tạ Ánh Đào chợt im đi. Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái đã tới đứng cách ba người chừng ba trượng.

Lao Sơn nhất quái nhìn Tạ Ánh Đào cất giọng trầm khàn như loài quỷ mụi :

- Cô nương áo vàng kia đừng hòng mang gả tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trốn chạy đi đâu vô ích, hãy mang ra ngoài cho lão phu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tạ Ánh Đào trừng đôi mắt :

- Nói nhảm. Ta thề chết với bọn ngươi.

Nàng cất ngọn ngọc chưởng xòe ra :

- Ngươi có biết món vật trong tay ra là gì không? Ám khí Phi kim châm có tẩm chất kịch độc đấy. Nếu ngươi cả gan dám bước tới một bước, ta bắn ra các ngươi sẽ chết liền tại chỗ. Không có loại thần đan nào cứu nổi các ngươi đâu.

Nàng bịa ám khí Phi kim châm có tẩm kịch độc dọa khiếp bọn Lao Sơn tứ quái khiến bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái tưởng thật, không có một ai dám cử động vì sợ Tạ Ánh Đào ném ám khí.

Chương 53: Chiếm Thế Thượng Phong

Tạ Ánh Đào sử dụng kế trì hoãn, kéo dài thời gian bất động để tìm phương cách đào tẩu.

Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân hiểu ý nàng, chuẩn bị ngăn cản bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái cho nàng bế lấy Phùng Phá Thạch phóng chạy.

Trường kiếm xanh rờn của Từ Tôn Công và trường kiếm của Lâm Phùng Chân chĩa thẳng vào bốn lão quái nhân sẵn sàng xuất chiêu nếu khi thoáng thấy bốn lão động đậy.

Lao Sơn nhất quái trông thấy Tạ Ánh Đào có vẻ liều mạng, lại vì ngại kịch độc Phi kim châm nên đứng sững do dự, chưa hành động.

Ngó thấy Lao Sơn nhất quái ngập ngừng, Tạ Ánh Đào nhận ra xảo kế hăm dọa đã có hiệu quả, nàng nghĩ thầm :

- "Bọn Lao Sơn tứ quái này cũng chỉ vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà tới đây, vậy ta hãy dùng bí kíp dọa bọn lão là thượng sách."

Tạ Ánh Đào nhìn Lao Sơn nhất quái gằn mạnh giọng :

- Hiện nay pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang ở trong mình ta, bọn lão vọng động ta sẽ hủy diệt pho bí kíp ngay lập tức xem bọn lão có còn gì nữa hay không.

Nàng thò tay vào lòng làm như nắm lấy pho bí kíp để hủy diệt.

Lao Sơn nhị quái nói khẽ bên tai Lao Sơn nhất quái :

"Đại huynh đừng vội động thủ, hãy chờ bọn lão đến giết tên tiểu tử và ả áo xanh kia rồi tìm cách bắt ả áo vàng thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục".

Lao Sơn nhất quái gật đầu :

- Lao nhị đệ nói đúng, lão đệ hãy hành động cho mau, chậm trễ sẽ có biến.

Lao Sơn nhị quái quay sang Lao Sơn tứ quái và Lao Sơn tam quái nói mau :

- Tam đệ, tứ đệ hãy mau xuất chiêu Cương Thi ma công giết tên tiểu tử kia và ả áo xanh cho rồi.

Lao Sơn tam quái và Lao Sơn tứ quái ứng thinh. Ba cây Tang ma trượng cất lên...

Tạ Ánh Đào trông thấy cử chỉ của bọn Lao Sơn tứ quái hiểu ngay ý định liền thét :

- Ngưng lại, nếu bọn lão xuất chiêu Cương Thi ma công ta sẽ hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trước rồi sẽ liều chết với bọn lão.

Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái, Lao Sơn tứ quái nghe tiếng thét của Tạ Ánh Đào liền dừng cây Tang ma trượng lại, không dám xuất chiêu Cương Thi ma công giết Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân vì sợ pho bí kíp bị hủy diệt.

Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái đâu có ngờ pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục không có trong mình Phùng Phá Thạch, cũng không có trong mình Tạ Ánh Đào. Nàng dùng xảo kế phỉnh lừa các lão để duy trì thời gian chờ biến cố.

Bốn lão đứng bất động, trố bốn cặp mắt trắng dã nhìn Tạ Ánh Đào.

Bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái cũng tưởng thật, đứng yên chờ diễn biến xảy ra.

Phía ngoài vòng phòng thủ vừa bị quần hùng phá vỡ, quần tăng bỏ chạy tán loạn.

Quần hùng ùn ùn đổ xô vào cuồn cuộn như sóng biển tràn bờ náo loạn cả lên. Hàng ngàn cao thủ hắc, bạch vây chặt bốn lão Lao Sơn tứ quái, bốn vị đạo nhân và Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào kín như chiếc hộp sắt.

Bọn họ ai ai cũng đều có quyết tâm tranh đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của Phùng Phá Thạch.

Vô Lượng thiền sư quát vang như sấm :

- Chư vị anh hùng hào kiệt đừng vọng động. Ả áo vàng sắp hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, chư vị bước tới ả sẽ hủy diệt ngay.

Quần hùng hắc, bạch đạo ngưng lại, dồn hàng ngàn ánh mắt về phía Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào lớn tiếng :

- Lão trọc nói đúng. Hiện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang ở trong mình ta. Kẻ nào vọng động ta sẽ hủy diệt pho bí kíp ngay tức khắc.

Quần hùng im phăng phắc, không có một ai dám cử động vì sợ Tạ Ánh Đào hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tất cả đều lầm xảo kế của Tạ Ánh Đào.

Chỉ riêng có Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân hiểu rõ Tạ Ánh Đào không có pho bí kíp, nàng chỉ dùng xảo kế đánh lừa quần hùng để tìm phương cách đào tẩu.

Vô Lượng thiền sư chợt nghĩ ra một kế :

- Nữ thí chủ chớ nên vọng động điên cuồng. Bần tăng có cách giải quyết ổn thỏa.

Tạ Ánh Đào trừng mắt :

- Cách gì, lão đạo hãy nói ra ta nghe thử.

Vô Lượng thiền sư bằng một giọng hết sức từ hòa :

- Nữ thí chủ hãy trao pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bần tăng, bần tăng sẽ trao thuốc giải độc Địa Ngục Quan, ba vị sẽ mang tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch ra đi an toàn.

Tạ Ánh Đào hừ lạnh :

- Lão đạo đừng bày trò trẻ con với ta vô ích. Ta đã có quyết tâm rồi, bây giờ bất cứ một ai dám bước tới, ta sẽ vò nát pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình ta đấy.

Nàng động đậy bàn tay phải đang nằm trong lòng làm như sắp vận công bóp nát pho bí kíp.

Quần hùng hắc, bạch kinh hãi la to :

- Nàng đừng hủy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tạ Ánh Đào vờ như vận công, nhìn Vô Lượng thiền sư lớn tiếng :

- Lão đạo đã bế tắc rồi phải không? Ta có cách giải quyết rất công bình.

Vô Lượng thiền sư hỏi :

- Nữ thí chủ có cách gì?

- Trước nhất lão đạo hãy ra lệnh cho quần hùng tháo bỏ vòng vây, kế đó trao thuốc giải cho bọn ta giải kịch độc Địa Ngục Quan cho Phùng Phá Thạch tỉnh lại rồi bọn ta rời khỏi nơi này, ra tới quan đạo ta sẽ trao pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho lão, lão nghĩ thế nào?

Ngẫm nghĩ phút giây, Vô Lượng thiền sư lắc đầu :

- Bần tăng không thể hành động như vậy được!

- Tại sao không được?

- Nếu bần tăng trao thuốc giải độc Địa Ngục Quan, tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh tỉnh lại, gả sẽ không bao giờ chịu trao pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Trận ác chiến sẽ tiếp tục diễn ra, máu sẽ đổ thêm. Bây giờ chỉ còn một cách.

Tạ Ánh Đào thăm dò :

- Cách gì?

- Nữ thí chủ hãy rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm bên lưng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch trao trước cho bần tăng rồi bần tăng sẽ trao thuốc giải độc. Như vậy mới tránh khỏi trận ác chiến sắp tới.

Tạ Ánh Đào khinh khỉnh :

- Lão đạo bày kế phỉnh gạt ta sao được. Ta đâu có ngu dại gì trúng quỷ kế của lão. Nếu lão không bằng lòng theo điều kiện của ta vừa nói thì chẳng còn cách giải quyết được nữa đâu. Ta sẽ hủy diệt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho bọn lão thấy.

Tình hình song phương lại bế tắc.

Lao Sơn nhất quái không còn nhẫn nại nổi nhiêu, quát to :

- Lão hòa thượng đừng nói nữa, lão phu sẽ giết ả thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Lao Sơn nhất quái chưa kịp lướt tới, Vô Lượng thiền sư quát :

- Đứng lại!

Lão đạo nhân vung cây Cổ ma trượng xuất chiêu liền. Đạo kình nặng ngàn cân cản ngay trước mắt Lao Sơn nhất quái.

Lao Sơn nhất quái nổi giận, huy động cây Tang ma trượng xuất chiêu chống trả.

Bốp.

Tang ma trượng, Cổ ma trượng chạm nhau phát ra một tiếng nổ chát chúa.

Song phương dang ra rồi xáp lại, tức thì trận ác chiến lại tái diễn.

Phía sau Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và ba anh em Lao Sơn tứ quái cũng vừa xuất chiêu. Kiếm trượng chạm nhau soang soảng, bóng người qua lại nhanh như

chớp.

Đột nhiên.

Từ phía ngoài một âm thanh quỷ dị nổi lên. Âm thanh từ du dương bỗng cao vút như sấm sét đầy trời, đồng thời muôn đạo huyền quang chớp xẹt không gian.

Quần hùng kinh hãi hô to :

- Quỷ cầm!

- Quỷ cầm bà bà tới.

Âm thanh sấm sét càng lúc càng cao, huyền quang sáng rực khắp cả đấu trường, hàng vạn tiểu kình sắc bén thọc vào tai quần hùng, nhức thấu cả tim gan.

Hầu hết cao thủ hắc, bạch chịu đựng không nổi âm thanh sấm sét, đã ngồi xuống vận công chống lại.

Trận ác chiến giữa bốn vị đạo nhân ngũ đại môn phái và bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái liền ngưng bặt.

Tám người đứng im giữa đấu trường vận công chống lại tiếng quỷ cầm.

Chương 54: Quỷ Cầm Ma Cơ

Từ Tôn Công lớn tiếng :

- Nhị vị tiểu thư vận công mau.

Hắn liền ngồi xuống đám cỏ nhắm mắt vận chân khí điều hành các huyệt đạo.

Tạ Ánh Đào và Lâm Phùng Chân cũng ngồi xuống nhắm mắt vận chân nguyên tống khứ hàn âm.

Âm thanh quỷ cầm cao vút tận từng mây rồi từ từ hạ xuống dần, sau cùng im bặt.

Một chiếc bóng như loài quỷ mụi từ phía ngoài phóng tới đấu trường.

Chiếc bóng ngưng lại dưới ánh trăng cho thấy đó là một quái bà kỳ lạ, hình dung cổ quái, vận y phục màu đen, mắt đen như loài hoắc quỷ, tay thòng tới gối, mười móng nhọn bén tợ gươm, tay cầm quỷ cầm màu huyền lóng lánh, nhìn qua đấu trường bằng ánh mắt sáng rực ma quang.

Nhận ra Phùng Phá Thạch đang nằm bất động dưới đất, quái bà bà cất tiếng cười khùng khục :

- Tiểu tử Phùng Phá Thạch đây rồi. Bây giờ hãy thu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trở về quỷ cốc luyện hai chiêu xem các ngươi còn giành giật, chém giết nhau nữa hay không?

Quỷ Cầm Ma Cơ bước về phía Phùng Phá Thạch.

Âm thanh quỷ cầm vừa chấm dứt, bọn Lao Sơn tứ quái cũng vừa mở mắt ra.

Trông thấy Quỷ Cầm Ma Cơ bước tới gần Phùng Phá Thạch, bốn lão quái nhân đồng quát :

- Đứng lại!

Bốn lão Lao Sơn tứ quái cùng lướt nhanh tới cản ngay trước mắt Quỷ Cầm Ma Cơ.

Quỷ Cầm Ma Cơ dừng bước, thò cặp mắt nhìn bốn anh em Lao Sơn tứ quái bằng ánh ma quang xanh lè, lạnh lẽo.

Quỷ bà cất giọng âm u :

- Bốn anh em chúng bay là Lao Sơn tứ quái đó phải không?

Lao Sơn nhất quái gật đầu :

- Đúng rồi, bọn ta chính là Lao Sơn tứ quái. Còn lão bà có phải là Quỷ Cầm Ma Cơ đó không?

Quỷ Cầm Ma Cơ cười khùng khục :

- Bốn anh em các ngươi đã biết lão nương rồi, sao còn đứng đó, không chạy lẹ đi.

Hay là các ngươi chờ lão nương ra tay tế độ, xuống địa ngục chầu diêm chúa?

Lao Sơn nhất quái trợn cặp mắt cương thi :

- Lão bà đừng tự thị có cây quỷ cầm, toan chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bốn anh em ta sẽ đấu với lão bà một trăm chiêu.

Quỷ Cầm Ma Cơ cất tiếng cười khùng khục :

- Nói nhảm! Lão nương chỉ xuất một chiêu là các ngươi đã vào địa ngục rồi, cần gì phải xuất tới một trăm chiêu cho tổn hao sức lực của lão nương.

Quỷ bà trợn cặp mắt ma quang nói tiếp :

- Các ngươi hãy nghe lão nương hỏi đây: bây giờ các ngươi có chạy cho mau hay chờ lão nương hóa kiếp.

Lao Sơn nhất quái giận dữ gầm lên :

- Lão bà đừng cậy có cây quỷ cầm, hãy xem chiêu Cương Thi ma công của lão phu.

Cây Tang ma trượng quất lên một cái, một vùng trắng màu tang kèm xú khí như thây ma chết lâu ngày ào ào tới Quỷ Cầm Ma Cơ.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ một tiếng như quỷ hú, cây quỷ cầm giơ lên quay nửa vòng.

Ngàn vạn ánh huyền quang xuất hiện bố thành bức tường dày đặc che ngay trước mặt cao hơn năm trượng.

Những tiếng lốp bốp nổ liên hồi, xú khí tràn lan. Sau cùng một tiếng nổ chấn động rung chuyển khắp cả đấu trường.

Vùng bạch khí kèm xú khí biến mất, ngàn vạn huyền quang cũng tắt lịm.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ một tiếng :

- Khá lắm, hãy xem chiêu "Huyền Linh Ma Ảnh" của lão nương xem ngươi còn đứng đó được nữa không?

Cây quỷ cầm quay vòng tròn ba lần, tức thì vạn vạn ánh huyền quang xuất hiện che rợp cả ánh trăng, kình phong vun vút, lẫn lộn tiếng ma gào, quỷ khóc, bất cứ ai nghe cũng phải vỡ mật bay hồn.

Lao Sơn nhất quái kinh hoàng gầm to :

- Chư đệ hợp công.

Bốn anh em Lao Sơn tứ quái chụm lại, vung bốn cây Tang ma trượng liền liền. Từng cuộn bạch khí kèm xú khí rợp cả không gian chống lại ngàn vạn huyền quang của cây quỷ cầm.

Quần hùng hắc, bạch khiếp đảm, muốn bỏ chạy ra ngoài cũng không còn kịp, đành ngồi phệt trở lại dưới đất, nhắm mắt vận chân khí chống lại huyền âm ma khí đã tràn ngập trong không trung.

Từ Tôn Công hét :

- Nhị vị tiểu thư vận công bế tắc các huyệt đạo nhanh lên.

Hắn ngồi trở xuống vận chân khí.

Tạ Ánh Đào lẫn Lâm Phùng Chân cũng đã ngồi xuống, vận khí chân nguyên bế tắc các huyệt đạo trong người, không cho ma khí huyền âm đột nhập vào cơ thể. Hai nàng hé mắt nhìn xem bốn lão Lao Sơn tứ quái và bốn vị đạo nhân có thừa cơ hội lén tới ám kích Phùng Phá Thạch hay không.

Nhưng bốn vị đạo nhân cũng đã phải ngồi phệt trên mặt đất, vận chân nguyên, không đứng được như lần trước nữa. Hai nàng cảm thấy an tâm hơn.

Trận đấu ma công giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và bốn anh em Lao Sơn tứ quái kéo dài gần một thời thần.

Một tiếng nổ long trời lở đất, khắp cả đấu trường chuyển rung rầm rập.

Ma khí, huyền ảnh, kình phong phóng vút lên cao hàng trăm trượng, ào ào một lúc rồi im đi.

Huỵch... huỵch...

Bốn lão quái nhân Lao Sơn tứ quái mồm phun máu tươi, té quị xuống đất.

Bên này Quỷ Cầm Ma Cơ hai bên mép miệng ứa máu, đứng run run.

Song phương đều thọ thương nhưng bốn anh em Lao Sơn tứ quái nặng hơn nhiều.

Quỷ Cầm Ma Cơ thò cặp ma quang xanh lè nhìn bốn lão quái nhân cười khùng khục :

- Lão nương đã nói rồi, các ngươi ngu ngốc, không chịu nghe. Bây giờ lão nương giết các ngươi rồi sẽ thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục sau.

Quỷ bà giơ cây quỷ cầm lên, nhắm thiên linh tử của Lao Sơn nhất quái và Lao Sơn tứ quái giáng xuống hai cái.

Hai đạo huyền quang kèm theo hai đạo kình nặng ngàn cân đánh vào đầu Lao Sơn nhất quái và Lao Sơn tứ quái.

Bốp... bốp...

Hai tiếng gầm thảm khốc, Lao Sơn nhất quái và Lao Sơn tứ quái ngã lăn ra.

Cả hai giãy giụa mấy cái rồi hồn du địa phủ.

Lao Sơn nhị quái và Lao Sơn tam quái kinh hoàng phóng ra ngoài ba mươi trượng tránh xa cây quỷ cầm của Quỷ Cầm Ma Cơ đang sắp sửa xuất chiêu.

Quỷ Cầm Ma Cơ nhìn Lao Sơn nhị quái, Lao Sơn tam quái cười khùng khục :

- Khôn hồn đấy, hai lão chậm chân một chút lão nương đã tế độ theo hai lão kia rồi.

Quỷ bà nói tiếp :

- Kẻ nào ngu ngốc dám chống lại lão nương là kẻ đó sẽ chết thảm như hai lão này.

Rời cặp ma quang nhìn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng, Quỷ Cầm Ma Cơ trầm khàn giọng như loài ma quỷ :

- Còn ba lão đạo nhân và ả ni cô kia, sao chưa chịu chạy đi cho rồi? Hay là các ngươi muốn chờ lão nương tế độ về cõi niết bàn chầu Phật tổ ư?

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng kinh hãi phóng ra ngoài xa hàng năm mươi trượng, đứng nhìn lại Quỷ Cầm Ma Cơ, thần sắc thảy đều biến đổi.

Quỷ Cầm Ma Cơ cười khùng khục :

- Biết điều đấy, tên nào còn dòm ngó pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là phải chết thảm.

Quỷ bà quay lại :

- Bây giờ lão nương thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho rồi.

Từ Tôn Công hét :

- Nhị vị tiểu thư, chúng ta quyết tử.

Từ Tôn Công vung thanh trường kiếm màu xanh rờn, vận công xuất chiêu.

Lâm Phùng Chân cất cao thanh trường kiếm chĩa mũi về phía Quỷ Cầm Ma Cơ vận mười thành.

Tạ Ánh Đào tay trái nắm ám khí Phi kim châm, tay phải rút thanh Kim Ảnh kiếm rực kim quang hướng về phía Quỷ Cầm Ma Cơ.

Cả ba đều quyết sống chết bảo vệ cho Phùng Phá Thạch.

Quỷ Cầm Ma Cơ nhìn Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào trầm khàn giọng :

- Tên tiểu quỷ và hai con bé kai hãy mau ra ngoài cho lão nương thu pho bí kíp.

Từ Tôn Công hét :

- Chúng ta liều chết một trận với nữ quỷ, đừng dọa khiếp chúng ta, vô ích!

Tạ Ánh Đào chìa nắm Phi kim châm dọa khiếp :

- Đứng lại đó, nếu lão nữ quỷ bước tới gần ta sẽ ném ám khí Phi kim châm.

Quỷ Cầm Ma Cơ dừng lại nhìn nắm Phi kim châm trong tay Tạ Ánh Đào cất tiếng cười khùng khục :

- Con bé ngu ngốc, ám khí Phi kim châm của ngươi không làm gì nổi lão nương đâu.

Quỷ bà chầm chậm bước tới. Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân lẫn Tạ Ánh Đào kinh hãi chuẩn bị động thủ.

Thình lình....

Một chiếc bóng đen từ đâu tới cản ngang trước mặt Quỷ Cầm Ma Cơ.

Thân pháp của chiếc bóng lẹ như loài ma quỷ từ cõi địa ngục hiện về.

Quỷ Cầm Ma Cơ ngừng lại, dùng cặp mắt ba góc chiếu ma quang nhìn chiếc bóng đen.

Dưới ánh trăng tỏ rạng cho thấy đó là một lão quái nhân bộ mặt như quỷ mếu, thân hình gầy đét như que củi, mình vận trường y đen, ánh mắt đen xanh lè như hai chiếc ma đăng, đứng đối diện Quỷ

Cầm Ma Cơ khoảng ba trượng.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ lạnh :

- Lão có phải là Khất Tiếu đạo nhân không?

Lão quái nhân gật đầu, cất giọng như ma khóc :

- Khất Tiếu đạo nhân chính là bần đạo. Còn lão bà có phải là Quỷ Cầm Ma Cơ không?

Quỷ Cầm Ma Cơ cất giọng âm u :

- Đúng rồi! Lão nương đây chính là Quỷ Cầm Ma Cơ. Còn lão tới đây có chuyện gì?

Chương 55: Đấu Ma Công

Trỏ tay sang phía Phùng Phá Thạch nằm bất động, Khất Tiếu đạo nhân đáp :

- Bần đạo tới đây tìm gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang nằm kia.

Quỷ Cầm Ma Cơ trừng cặp mắt ba góc :

- Lão đạo nhân tìm tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch có chuyện gì?

Khất Tiếu đạo nhân đáp :

- Bần đạo tìm gã tiểu tử để thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục về Khất Tiếu động luyện hai chiêu vô địch của Cửu Trùng Thiên Tôn.

Quỷ Cầm Ma Cơ hừ giọng mũi nghe như tiếng còi ma :

- Hiện giờ pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục kể như là bảo vật sở hữu của lão nương rồi, lão đạo nhân chớ nên nghĩ tới làm chi.

Khất Tiếu đạo nhân cười như ma khóc :

- Lão bà nói sai rồi. Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trước kia là của lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn. Sau khi lão đại kỳ nhân qui tiên, bí kíp thất lạc chẳng biết ở phương trời nào, sau này bỗng xuất hiện trong Phùng Sơn bảo. Nay Phùng Phá Sơn đã chết, pho bí kíp thuộc về bảo vật của giang hồ. Ai có đủ tài sẽ làm chủ nhân của nó, lão bà chưa phải là một cao thủ vô địch thiên hạ lại dám nói là cao nhân của bí kíp.

Quỷ Cầm Ma Cơ trỏ hai tử thi hai anh em Lao Sơn tứ quái gần đó :

- Lão nương đã giết chết hai tên đó, bọn ngũ đại môn phái đã chạy trốn, không còn ai dám đương đầu với lão nương. Tại sao ta không phải là chủ nhân bảo vật đệ nhất thiên hạ.

Khất Tiếu đạo nhân nói :

- Lão bà đánh thắng hai anh em Lao Sơn tứ quái, đuổi chạy bọn đạo nhân ngũ đại môn phái, nhưng lão bà đã thắng nổi bần đạo chưa mà xưng là vô địch thiên hạ.

Quỷ Cầm Ma Cơ giận dữ :

- Được rồi, lão nương sẽ đấu với lão đạo nhân phân tài cao thấp xem ai là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Lão nên nhớ võ công không lưu tình.

Khất Tiếu đạo nhân gật đầu :

- Bần đạo đã hiểu rồi, võ công đâu có kiêng vị bất cứ là ai. Thỉnh mời lão bà động thủ.

Quỷ Cầm Ma Cơ thét lanh lảnh :

- Lão đạo nhân hãy xem chiêu "Huyền Linh Ma Ảnh" của lão nương lấy mạng lão đây.

Quỷ Cầm Ma Cơ quay tròn cây quỷ cầm. Ngàn vạn ánh huyền quang xuất hiện loang loáng đầy trời, kình phong vun vút lẫn lộn tiếng quỷ khóc ma gào vô cùng rùng rợn.

Khất Tiếu đạo nhân quát :

- Rất lợi hại. Nhưng lão bà hãy xem chiêu Khất Tiếu ma công của bần đạo đây.

Khất Tiếu đạo nhân trụ vững thân hình như cây cột đồng đen ngửa mặt lên trời cất tiếng khóc lẫn tiếng cười vô cùng quái đản, muôn ngàn đạo kình từ mồm lão cuồn cuộn tuôn ra phóng vút lên không trung tạo thành cuồng phong cùng kình khí công vào luồng huyền quang, âm thanh quỷ quái của chiêu "Huyền Linh Ma Ảnh" do Quỷ Cầm Ma Cơ thi triển.

Song phương ma công giành giành lẫn nhau rung chuyển trên không trung.

Quần hùng lại thêm một phen tán đởm, kinh tâm trước trận đấu ma công giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân.

Một số đã chạy trước ra ngoài hàng trăm trượng, số còn lại lăn nhào ra đất vận chân khí.

Luôn cả bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng đồng lượt phóng đi ra xa ngoài trăm trượng.

Từ Tôn Công hét :

- Nhị vị tiểu thư vận chân nguyên mau.

Hắn liền ngồi xuống nhắm mắt vận công chống trả âm thanh lẫn tiểu kình bắn vào cửu khiếu.

Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân kinh hãi ngồi phệt xuống đám cỏ vận chân khí chân nguyên tống khứ hàn tà, không cho xâm nhập vào các huyệt đạo trong cơ thể.

Trận đấu ma công giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân trải qua nửa thời thần.

Chợt...

Băng... băng...

Âm thanh quỷ cầm và kình phong lẫn tiếng ma gào quỷ khóc chợt im bặt.

Cây quỷ cầm trong tay Quỷ Cầm Ma Cơ đứt hết hai dây rơi xuống đất.

Quỷ Cầm Ma Cơ lảo đảo, mồm phun máu tươi, thân hình run rẩy té quị xuống đất.

Bên này, Khất Tiếu đạo nhân loạng choạng tháo lui cả trượng, mồm phun vòi máu, ngã huỵch xuống đất.

Quỷ Cầm Ma Cơ lẫn Khất Tiếu đạo nhân đều mang nội thương trầm trọng.

Cả hai ngồi phệch xuống đất, lấy linh đan uống vào, nhắm mắt vận chân nguyên điều trị nội thương.

Đấu trường im lặng trở lại.

Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào mở mắt cùng đứng dậy.

Nhìn thấy Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân ngồi chữa trị nội thương, Lâm Phùng Chân nói mau :

- Từ huynh, nhân cơ hội này chúng ta gấp rút thoát khỏi nơi này cho mau.

Đảo mắt nhìn quanh ngoài đấu trường, trông thấy còn gần một ngàn cao thủ hắc, bạch đứng chen chân không lọt, Từ Tôn Công lắc đầu :

- Chúng ta chớ nên vội vàng, sẽ hư đại sự, hãy chờ xem cặp đại ma đầu này thế nào rồi sẽ tìm cách thoát đi. Còn bây giờ chúng ta vọng động quần hùng hắc, bạch sẽ đuổi theo. Bọn họ quá đông, chúng ta không tài nào thoát khỏi.

Ba người đứng yên gần bên cạnh Phùng Phá Thạch, tay nắm chặt võ khí, mắt đảo nhìn quan sát chung quanh ngoài đấu trường, đợi chờ biến cố.

Bỗng trong giờ phút đó, hai chiếc bóng xuất hiện từ phía ngoài con độc đạo dẫn vào sân cỏ Ngũ Lý bình.

Chỉ thoáng một cái, hai chiếc bóng kia đã lao tới đấu trường, đáp xuống cách Quỷ Cầm Ma Cơ và

Khất Tiếu đạo nhân chừng ba trượng.

Dưới ánh trăng khuya cho thấy đó là hai lão quái nhân thân hình to lớn như hộ pháp.

Lão quái nhân đứng bên phải vận hồng bào, hình dạng cổ quái, cặp mắt nửa đỏ nửa xanh bắn ra ma quang lạnh lẽo.

Quái nhân vận hồng bào chính là Diêm Vương Tôn Giả.

Lão quái nhân bên trái bộ mặt nửa trắng, nửa xanh, mình vận thanh bào, mắt chớp ma quang, xem lại đúng là Lưỡng Diện Quái Nhân.

Từ Tôn Công báo nguy :

- Nhị vị tiểu thư chuẩn bị tử chiến. Lão vận hồng bào chính là Diêm Vương Tôn Giả, lão vận thanh bào là Lưỡng Diện Quái Nhân đó. Tạ tiểu thư hãy bảo vệ Phùng hiền đệ, tại hạ và Lâm tiểu thư sẽ tử chiến với hai lão.

Lâm Phùng Chân và Tạ Ánh Đào đồng thanh :

- Tiểu muội đã sẵn sàng.

Ba người nắm chặt võ khí đợi chờ Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Quần hùng hắc, bạch phía ngoài trông thấy Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân xuất hiện liền xôn xao cả lên.

Vô Lượng thiền sư, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và Thần Phong đạo trưởng sáp lại gần nhau, thì thầm to nhỏ.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân bằng ánh mắt nửa đỏ nửa xanh.

Lão cười ghê rợn :

- Ha ha... xem nhị vị mang nội thương quá nặng, không thể nào sống nổi nữa rồi, có vận công chữa trị cũng chỉ vô ích. Phó bản tòa sẽ giúp các vị thoát qua đau khổ.

Ngọn chưởng to lớn của Diêm Vương Tôn Giả cất lên nhằm đầu Quỷ Cầm Ma Cơ giáng xuống một đạo kình nặng ngàn cân.

Bốp!

Quỷ Cầm Ma Cơ hết phương chống đỡ, đạo kình trúng nhằm đầu rú lên thê thảm ngã nằm xuống đất.

Diêm Vương Tôn Giả hướng qua Khất Tiếu đạo nhân :

- Lão bà đã ra đi rồi, bây giờ phó bản tòa giúp lão đi luôn, dắt tay nhau xuống địa ngục cho có đôi.

Ngọn chưởng lão quái nhân lại cất lên vỗ một chưởng nhằm đỉnh thiên linh tử của Khất Tiếu đạo nhân.

Bốp!

Lại một tiếng rú thảm khốc, Khất Tiếu đạo nhân trúng chưởng vỡ sọ chết liền tại trận.

Quần hùng hắc, bạch ngó thấy cái chết thảm khốc của Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân quá đỗi kinh hoàng, không còn một ai dám xông vào đấu trường chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục như trước nữa.

Tất cả đều hiểu công lực của Diêm Vương Tôn Giả lẫn Lưỡng Diện Quái Nhân cao thâm, quỷ thần khiếp sợ, tự biết mình chưa phải là đối thủ, nên đứng bất động đưa mắt nhìn vào.

Giết xong Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân một cách hết sức dễ dàng, Diêm Vương Tôn Giả đắc chí cất tiếng cười khà :

- Phó bản tòa đứng ngoài chờ đợi từ lâu, mặc cho bọn ngươi ngu xuẩn xâu xé lẫn nhau, cuối cùng ta tận hưởng kỳ thành. Chỉ đánh hai chưởng là kết thúc trận giao đấu đêm nay một cách hết sức dễ dàng. Ha ha ha... ha ha...

Rời hai ánh ma quang nửa xanh nửa đỏ ngay Phùng Phá Thạch, Diêm Vương Tôn Giả cười khà :

- Bây giờ phó bản tòa giết tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch rồi thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang trở về bản giáo nộp cho Giáo chủ chẳng tốn một chút công lao nào. Ha ha ha... ha ha...

tiếng cười của Diêm Vương Tôn Giả kéo dài một lúc nghe vô cùng ghê rợn.

Bỗng một chiếc bóng mảnh khảnh xuất hiện ngoài con độc đạo lao vút vào đấu trường.

Khinh công của chiếc bóng mảnh khảnh cực kỳ ảo diệu, đúng là một đại cao thủ võ lâm.

Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân nghe có tiếng gió rót cũng quay lại nhìn.

Quần hùng hắc, bạch cùng hướng mắt về phía chiếc bóng xem đó là ai, sao lại dám to gan tới đây

vào lúc này.

Chiếc bóng mảnh khảnh đáp xuống đất đứng trước Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân cách chừng hai trượng.

Dưới bóng trăng thanh hiện ra một ả thiếu nữ áo tím xinh đẹp tuyệt trần.

Diêm Vương Tôn Giả bật kêu :

- Thạch Cơ Cơ!

Lão quái nhân hỏi Thạch Cơ Cơ :

- Thạch Cơ Cơ, nàng tới đây có chuyện gì?

Đảo mắt nhìn sang Phùng Phá Thạch, Thạch Cơ Cơ quay lại cất giọng trong như hạc réo :

- Bản nương tới đây về chuyện gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Diêm Vương Tôn Giả hừ giọng mũi :

- Thạch cô nương muốn nói chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Thạch Cơ Cơ gật đầu :

- Phải! bản nương tuân lệnh sư mẫu Bạch Cốt Ma Cơ về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luôn cả gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Diêm Vương Tôn Giả chớp ma quang :

- Bạch Cốt phu nhân ra lệnh cho Thạch Cơ Cơ về hai chuyện đó như thế nào?

Thạch Cơ Cơ ngạo nghễ :

- Sư mẫu ra lệnh cho bản nương tới đây thu lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và đưa gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về cho sư mẫu.

Diêm Vương Tôn Giả hắng giọng :

- Thạch cô nương nên biết chuyện phó hội đêm nay là do Giáo chủ bản giáo sắp đặt, chủ đích là thu hồi pho bí kíp và giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, trừ đi mối hiểm họa ở sau này. Cô nương hãy trở về Hồng Loan cung bẩm trình lại cùng Cung chủ phu nhân rằng cái chủ đích của Giáo chủ bản giáo là như thế.

Thạch Cơ Cơ lạnh lùng :

- Sư mẫu của bản nương đã có lệnh rồi, bản nương chỉ là kẻ thừa hành, không có quyền xử lý. Giáo chủ Thần Đạo giáo muốn gì hãy sang bản cung nói chuyện với sư mẫu. Lão Phó giáo chủ cũng thừa hiểu sư mẫu ta và Giáo chủ Thần Đạo giáo là gì rồi chứ?

Diêm Vương Tôn Giả không nhân nhượng :

- Phó bản tòa đã biết rồi. Nhưng Giáo chủ của ta đã truyền lệnh cho ta phải thu nạp cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và phải giết gã tiểu quỷ Phùng Phá Thạch, ta không thể nào nghe theo lời Cung chủ phu nhân được.

Thạch Cơ Cơ dựng đôi lông mày lá liễu :

- Phó giáo chủ nên hiểu, Giáo chủ Thần Đạo giáo và sư mẫu ta là tình nghĩa phu thê.

Giáo chủ còn kính nể sư mẫu, lão Phó giáo chủ đừng cãi lệnh sẽ không hay đâu.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận, bộ mặt hung tợn lại càng thêm hung tợn.

Lão hầm hừ :

- Phó bản tòa chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của Giáo chủ tới đây thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, và giết tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch, ngoài ra ta không nghe lệnh của ai cả.

Thạch Cơ Cơ giận dữ thét :

- Nhưng bản nương đã nhất định rồi, tất phải thu lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đưa gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về bản cung cho sư mẫu của ta.

Diêm Vương Tôn Giả quát :

- Thạch cô nương bằng vào đâu dám đại ngôn trước mắt phó bản tòa như vậy.

Thạch Cơ Cơ lại thét :

- Ngươi chưa biết ta bằng vào đâu ư? Ta sẽ cho ngươi thấy đâu là sự lợi hại của bản cung.

Ả thò bàn tay ngọc vào lòng lấy ra một món vật đen sì to bằng quả trứng.

Ả chìa ra trước mặt Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân hừ lạnh :

- Hai ngươi có biết món vật này là gì không?

Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân trợn bốn con mắt quỷ nhìn vào bàn tay ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Cả hai đồng thanh :

- Liệt Hỏa Lôi Oanh.

Thạch Cơ Cơ cười đắc thắng :

- Đúng đấy, hai ngươi kể ra cũng không ngu. Đấy là quả Liệt Hỏa Lôi Oanh. Khi ta ném ra, nó sẽ nổ tàn phá cả một vùng rộng lớn, chu vi ngoài một trăm trượng. Ngọn lửa đốt cháy rụi cỏ cây, ngươi liệu có thoát khỏi cái chết thảm khốc tan thây nát cốt hay không?

Thạch Cơ Cơ dọa tiếp :

- Ta cũng cần nói rõ cho hai lão biết, trong mình ta còn chín quả Liệt Hỏa Lôi Oanh nữa. Nếu ta ném đủ mười quả, tất cả bình nguyên Ngũ Lý bình này không còn một cây cỏ sống sót, đừng nói là con người.

Ả nhếch mắt :

- Thế nào, hai ngươi có dám chống lại quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này không?

Diêm Vương Tôn Giả lẫn Lưỡng Diện Quái Nhân sửng sốt nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong bàn tay Thạch Cơ Cơ.

Hai lão quái nhân không ngờ Thạch Cơ Cơ lại có món võ khí vô cùng lợi hại đến thế.

Diêm Vương Tôn Giả hừ bằng giọng mũi, nghe chẳng khác nào tiếng còi ma :

- Chẳng lẽ Thạch cô nương dám cả gan ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh rồi tự sát?

Thạch Cơ Cơ quả cảm :

- Tại sao lại không dám. Trước khi tới đây ta đã cam kết với sư mẫu rồi. Nếu như bất cứ bọn nào, dù là Giáo chủ hai ngươi nếu không nghe theo lời ta là ta sẽ ném Liệt Hỏa Lôi Oanh chết chung tại đấu trường, không hề lùi bước trước bất cứ là ai. Hai ngươi đã nghe rõ rồi chứ!

Ả khiêu khích :

- Lão Phó giáo chủ có dám chết chung với ta bằng quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này không?

Diêm Vương Tôn Giả giận xung tóc trán nhưng không biết phải làm thế nào để đối phó với Thạch

Cơ Cơ.

Quần hùng hắc, bạch khiếp đảm phóng ra ngoài xa hơn trăm trượng, kể luôn cả Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và Pháp Thiền đạo trưởng.

Không nghe Diêm Vương Tôn Giả đáp lời, Thạch Cơ Cơ gật đầu đắc chí :

- Nếu lão Phó giáo chủ đã sợ chết, không dám chết chung với bản nương thì bây giờ ta thu lấy bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và đưa gã tiểu tử Phùng Phá Thạch trở về bản cung cho sư mẫu phát lạc.

Thạch Cơ Cơ bước tới ba bước.

Diêm Vương Tôn Giả quát :

- Đứng lại!

Thạch Cơ Cơ dừng lại trừng mắt :

- Lão Phó giáo chủ định chết chung với bản nương phải không?

Diêm Vương Tôn Giả hậm hực :

- Thạch cô nương dừng lại, phó bản tòa đã nghĩ ra được một cách giải quyết ổn thỏa.

Thạch Cơ Cơ nhíu mày :

- Cách giải quyết gì ổn thỏa?

Diêm Vương Tôn Giả ra vẻ mặt nghiêm chỉnh :

- Bây giờ phó bản tòa và Lưỡng Diện lão huynh đưa tên tiểu quỷ Phùng Phá Thạch về bản giáo gặp Giáo chủ, Thạch cô nương đi theo bọn ta tới đó gặp Giáo chủ bàn bạc về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, như vậy là cách giải quyết ổn thỏa nhất...

Thạch Cơ Cơ hừ lạnh :

- Lão Phó giáo chủ rất xảo trá, giảo hoạt. Bản nương không lầm vào quỷ kế của lão đâu, đừng hòng phỉnh lừa ta làm chi cho vô ích.

Ả nói :

- Ta có một cách giải quyết rất ổn thỏa.

Diêm Vương Tôn Giả hỏi :

- Thạch cô nương có cách gì?

Trỏ tay ra phía ngoài con độc đạo, Thạch Cơ Cơ đáp :

- Sẵn ngoài kia có cỗ xe song mã của ta đang đậu để ta đưa gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về bản cung, hai lão theo ta đến đó gặp sư mẫu của ta bàn về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là ổn nhất...

Chương 56: Địa Tạng Lạt Ma

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận :

- Thạch cô nương định dùng xảo kế lừa gạt phó bản tòa đó phải không. Ta không thể nào nghe theo lời cô nương được.

Thạch Cơ Cơ trừng mắt :

- Nếu lão không chịu nghe theo lời ta hãy đứng đó, bước tới một bước là ta ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này, tất cả đều chết chung theo ta.

Ả giơ quả Liệt Hỏa Lôi Oanh lên cao, sẵn sàng ném ra bất cứ lúc nào.

Trông thấy thái độ cương quyết của Thạch Cơ Cơ, Diêm Vương Tôn Giả đã phải chùn bước, không dám động đậy vì biết ả sẽ hành động, không phải chỉ dọa khiếp.

Hoàn toàn bế tắc.

Một bên sắp ném Liệt Hỏa Lôi Oanh, một đằng đứng yên bất động, bốn mắt nhìn nhau không chớp.

Bầu không khí căng thẳng cực kỳ, không có lối thoát...

Đột nhiên...

Cốc... cốc... cốc...

Từ phía ngoài con độc đạo dẫn vào đấu trường Ngũ Lý bình một loạt tiếng mõ vọng vào.

Âm thanh tiếng mõ lốc cốc nghe buồn bã, thê lương như muốn rượu ngủ lòng người.

Diêm Vương Tôn Giả, Lưỡng Diện Quái Nhân, luôn cả Thạch Cơ Cơ đều giật mình đưa mắt nhìn ra.

Từ Tôn Công, Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân cũng hướng mắt ra con độc đạo.

Quần hùng hắc, bạch dồn tất cả ánh mắt về phía nổi lên tiếng mõ đều đều.

Nháy mắt đã trông thấy ba vị hòa thượng tiến vào đấu trường.

Đến gần nhận rõ đó là ba lão quái hòa thượng, tuổi trạc lục tuần, mắt mũi cực kỳ hung hiểm, cà sa theo vùng Tây Vực, trên cổ đeo xâu chuỗi sọ người, một tay cầm chiếc mõ, tay kia cầm dùi gõ lốc cốc.

Ba quái hòa thượng còn cách Diêm Vương Tôn Giả chừng ba trượng thì dừng lại, tay ngưng gõ mõ, mắt nhìn đối phương chớp rực ánh tinh quang, pha lẫn màu ma quái.

Diêm Vương Tôn Giả hỏi :

- Chư vị cao tăng là ai, giá lâm tới đây có điều chi chỉ giáo?

Lão quái hòa thượng đứng giữa cất giọng khàn khàn giống như người sắp chết :

- Bần tăng Phật danh là Địa Tăng Lạt Ma...

Quay sang hai quái hòa thượng kia, Địa Tăng Lạt Ma tiếp :

- Còn hai vị sư đệ này là Cỗ Lai Lạt Ma và Bách Tượng Lạt Ma từ Tây Vực tới đây.

Diêm Vương Tôn Giả chú tâm :

- Chư vị Lạt ma tới đây có chuyện gì?

- Bọn bần tăng sang đây để thu nạp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đem về Tây Vực dâng nộp cho thánh tăng Bồ Đề Lạt Ma.

Diêm Vương Tôn Giả trợn cặp mắt quỷ :

- Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là pho bí kíp sở hữu của trung thổ, chư vị Lạt Ma ở ngoài biên thùy Tây Vực đâu có liên quan gì tới bảo vật mà tới đây đòi thu nạp, trái với đạo lý giang hồ.

Địa Tăng Lạt Ma vẫn với giọng khàn khàn như người sắp lìa trần :

- Các hạ đã sai rồi. pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là chí bảo của lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn, mà lão đại tiền bối lại là người Tây Vực. Bí kíp thất lạc sang xứ trung thổ này từ gần hai trăm năm qua, thánh tăng Bồ Đề Lạt Ma hay tin bí kíp xuất hiện ở Trung nguyên nên ra lệnh cho bọn bản Lạt Ma sang đây để tiếp nhận mang trở về cho thánh tăng. Như thế tại sao lại không liên quan tới bí kíp?

Diêm Vương Tôn Giả tranh biến :

- Dù lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn là người xứ Tây Vực nhưng lão nhân đã thu nhập vùng trung thổ hành hiệp giang hồ và qui tiên tại đây. Hơn nữa, bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thất lạc một thời gian dài, sau này xuất hiện trong Phùng Sơn bảo.

Nay Phùng Phá Sơn đã chết, tất nhiên bí kíp thuộc về bảo vật của võ lâm Trung nguyên. Chỉ có người trung thổ mới nói là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục được, lão Lạt Ma hãy hiểu đó là cái đạo lý của giang hồ.

Diêm Vương Tôn Giả nói tiếp :

- Còn tam vị Lạt Ma từ vùng biên thùy Tây Vực xâm nhập vào trung thổ là một điều bất chánh, nay lại còn đòi lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đó là Tây Vực muốn gây hấn với Trung nguyên. Bọn phó bản tòa đâu có thể khoanh tay để cho tam vị tự do hành động.

Địa Tăng Lạt Ma trợn mắt :

- Bọn Lạt Ma đã được lệnh thánh tăng, phải thu lấy cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, bằng không chưa trở về. Các hạ chớ nên ngăn cản sẽ có điều hối tiếc, vì võ công là loại vô tình.

Diêm Vương Tôn Giả nổi giận :

- Lão Lạt Ma đã muốn thế phó bản tòa cũng muốn biết qua màu sắc võ công miền Tây Vực như thế nào.

Lão quái nhân chuẩn bị xuất thủ.

Địa Tăng Lạt Ma quay sang Cổ Lai Lạt Ma và Bách Tượng Lạt Ma :

- Nhị vị sư đệ hãy mau đối phó với hai gã, bần tăng thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi trở về Tây Vực cho mau.

Cổ Lai Lạt Ma và Bách Tượng Lạt Ma ứng thinh, xê tới trước mặt Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Địa Tăng Lạt Ma nhanh chân tiến về hướng Phùng Phá Thạch.

Diêm Vương Tôn Giả lắc mình sang quát to :

- Đứng lại!

Lão vỗ một chưởng nặng ngàn cân kích vào người Địa Tăng Lạt Ma.

Địa Tăng Lạt Ma cất ngọn hữu chưởng chống đỡ.

Bốp!

Mặt đất rung chuyển, cát bụi tung bay mịt mù.

Diêm Vương Tôn Giả thối lui một bước, sắc mặt biến đổi nhanh chóng.

Địa Tăng Lạt Ma lùi một bước, chiếc áo cà sa bùng rộng như bọc gió.

Cổ Lai Lạt Ma thừa cơ phóng tới hướng về phía Phùng Phá Thạch.

Thạch Cơ Cơ thét :

- Đứng lại!

Ả vỗ một đạo kình ngặn chặn Cổ Lai Lạt Ma lại.

Cổ Lai Lạt Ma ngừng bước nhìn Thạch Cơ Cơ :

- Cô nương chớ nên ngăn cản, sẽ gặp cảnh đắm ngọc trầm châu. Cô nương chưa phải là đối thủ của bản Lạt Ma đâu.

Thạch Cơ Cơ thét :

- Đừng khoe khoang mồm mép, lão có biết món vật gì trong tay ta không?

Ả chìa quả Liệt Hỏa Lôi Oanh tới trước mắt Cổ Lai Lạt Ma...

Chương 57: Địa Tạng Lạt Ma

Nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ, Cổ Lai Lạt Ma bật thốt :

- Liệt Hỏa Lôi Oanh!

Thạch Cơ Cơ gật đầu ngạo nghễ :

- Đúng rồi! Món vật này là Liệt Hỏa Lôi Oanh. Nếu ta ném ra, tất cả những người có mặt ở đây đều chết sạch. Lão bước tới một bước ta sẽ ném ngay.

Cổ Lai Lạt Ma sửng sốt, trố mắt nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ bất động.

Địa Tăng Lạt Ma lẫn Bách Tượng Lạt Ma nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh sững sờ, bởi không ai ngờ Thạch Cơ Cơ lại có món võ khí cực kỳ lợi hại đó.

Thạch Cơ Cơ truyền lệnh :

- Bây giờ tất cả đều phải đứng yên tại chỗ, không một ai được động tĩnh, bằng trái lại ta sẽ ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh này cùng chết chung.

Địa Tăng Lạt Ma, Cổ Lai Lạt Ma, Bách Tượng Lạt Ma, luôn cả Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân, không có một ai dám cử động.

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía quả Liệt Hỏa Lôi Oanh vì sợ Thạch Cơ Cơ ném bất ngờ.

Phía ngoài quần hùng hắc, bạch đã hồi tỉnh, ngó thấy quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ thảy đều khiếp vía, bay hồn, phóng rào rào ra ngoài xa mới dừng lại nhìn vào đấu trường.

Đấu trường lặng ngắt, không một tiếng động nhỏ nhưng căng thẳng đến cực độ.

Thạch Cơ Cơ lại dọa tiếp :

- Ta nói thêm một lần nữa, tất cả đều đứng yên tại chỗ, không một ai được động đậy. Bằng nghịch mạng, ta sẽ ném quả Liệt Hỏa Lôi Oanh ngay tức khắc.

Không một ai dám cử động, chỉ nhìn quả Liệt Hỏa Lôi Oanh trong tay Thạch Cơ Cơ không chớp.

Thừa cơ hội bọn Diêm Vương Tôn Giả, ba lão Lạt Ma và Thạch Cơ Cơ hướng mắt sang phía khác, Tạ Ánh Đào lẳng lặng bước lại bế xốc Phùng Phá Thạch lên, toan phóng đi.

Thạch Cơ Cơ ngó thấy thét :

- Cô nương không chạy kịp đâu, hãy mau buông gã tiểu tử Phùng Phá Thạch đó xuống, chờ ta định đoạt số phận của gã.

Tạ Ánh Đào hiểu rõ sự lợi hại của quả Liệt Hỏa Lôi Oanh đành phải đặt Phùng Phá Thạch nằm trở xuống đất trong khi Từ Tôn Công và Lâm Phùng Chân nhìn nàng bằng ánh mắt tiếc rẻ cơ hội ngàn vàng vừa qua.

Lúc bấy giờ trên đấu trường từ hai lão Diêm Vương Tôn Giả đến ba lão Lạt Ma, Thạch Cơ Cơ và bọn Từ Tôn Công không một ai dám cử động.

Thình lình...

Từ phía ngoài bốn chiếc bóng nhỏ thó vượt ngang qua đầu quần hùng hắc, bạch, phóng ngay vào đấu trường.

Bốn chiếc bóng nhỏ thó dừng lại, nhận ra đó là bốn ả thiếu nữ bịt mặt mặc áo lam.

Diêm Vương Tôn Giả quát :

- Chư vị cô nương...

Nhưng bốn ả thiếu nữ bịt mặt đã vung tay ra bốn phía đấu trường.

Bùng... bùng... bùng...

Một loạt tiếng nổi chấn động, hàng trăm vùng khói xanh bùng lên lan rộng khắp cả sân cỏ Ngũ Lý bình.

Diêm Vương Tôn Giả kinh hoàng quát to :

- Ly hồn hương!

Bùng... bùng... bùng...

Lại hàng trăm tiếng nổ. Hàng trăm cuộn khói lan đi, nháy mắt chìm ngập sân cỏ Ngũ Lý bình.

Rồi thì những tiếng huỵch... huỵch... thi nhau liên tiếp.

Diêm Vương Tôn Giả, Lưỡng Diện Quái Nhân, Địa Tăng Lạt Ma, Cổ Lai Lạt Ma, Bách Tượng Lạt

Ma, Thạch Cơ Cơ, luôn cả Từ Tôn Công, Lâm Phùng Chân, Tạ Ánh Đào thảy đều ngã lăn trên mặt đất hôn mê chẳng còn hay biết gì nữa.

Lập tức một ả thiếu nữ bịt mặt trong bốn ả lao vút tới chỗ Phùng Phá Thạch đang nằm.

Thiếu nữ bịt mặt cắp lấy Phùng Phá Thạch, nhắm về phía sau dãy núi Tuyết Lãnh sơn, trổ khinh công chạy nhanh như khói tỏa.

Thân pháp của ả thiếu nữ bịt mặt vô cùng ảo diệu, nháy mắt đã tới chân núi.

Ba ả thiếu nữ bịt mặt kia nhắm ba hướng khác lao vút đi nhanh như ba mũi tên.

Bọn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng đứng cách xa khỏi vùng khói Ly hồn hương không bị ảnh hưởng nên không hôn mê.

Ngó thấy ả thiếu nữ bịt mặt cắp Phùng Phá Thạch lao đi, Vô Lượng thiền sư quát :

- Cô nương chạy đi đâu?

Lão đạo nhân vội đuổi theo ả thiếu nữ bịt mặt ấy.

Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng cũng liền phi thân bám sát phía sau.

Trên bốn trăm cao thủ hắc, bạch không bị ảnh hưởng khói mê hồn đồng thanh quát to, rào rào phóng theo phía sau.

Vô Lượng thiền sư quát :

- Đứng lại!

Làm như không nghe tiếng quát của Vô Lượng thiền sư, ả thiếu nữ bịt mặt lao thẳng lên ngọn núi.

Bọn Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng vừa đuổi theo vừa quát la chấn động khắp cả núi rừng.

Ả thiếu nữ bịt mặt vẫn chạy như tên bắn, lên tới đỉnh núi phóng xuống thung lũng rồi lại vượt lên ngọn núi khác.

Bọn Vô Lượng thiền sư và trên bốn trăm cao thủ hắc, bạch đuổi theo khẩn cấp.

Tất cả đều nghĩ rằng nếu để cho ả thiếu nữ bịt mặt kia mang Phùng Phá Thạch đi, từ đây chẳng còn cơ hội tranh đoạt lấy chi bảo đó nữa.

Tất cả đều không thể nào ngờ được sau cùng lại có ả thiếu nữ bịt mặt xuất hiện mang Phùng Phá Thạch đi.

Hai bên kẻ chạy người đuổi theo nháy mắt đã vượt qua bốn ngọn núi.

Bấy giờ trước mắt ả thiếu nữ bịt mặt ba phía là vách núi dựng thẳng cao hàng năm trăm trượng, khỉ vượn khó leo, không có loại thân pháp nào vượt ngang qua nổi.

Trước mặt ả thiếu nữ bịt mặt lại có một vực thẳm đen ngòm, không rõ chiều sâu.

Quả thật là tuyệt lộ của nàng rồi.

Bọn người Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng đuổi tới trông thấy phía trước có vực sâu, ả thiếu nữ bịt mặt đã cùng đường tuyệt lộ.

Vô Lượng thiền sư quát :

- Nàng đừng chạy nữa, hãy đứng lại!

Vô Lượng thiền sư dùng khinh công thượng thặng bay tới toan chụp bắt ả thiếu nữ bịt mặt.

Vút!

Ả thiếu nữ bịt mặt nghe tiếng gió rít phía sau liền nhảy ngay xuống miệng vực.

Nháy mắt chẳng còn trông thấy ả thiếu nữ bịt mặt và Phùng Phá Thạch đâu nữa.

Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng tới nơi đáp xuống đứng bên bờ vực thẳm phóng mắt nhìn xuống.

Phía dưới lòng vực đen ngòm như một vùng mực không có nhãn lực tinh vi nào nhận ra mọi sự vật ở phía dưới đáy vực.

Vô Lượng thiền sư thất vọng, miệng niệm câu Phật hiệu :

- A di đà Phật! Nữ thí chủ này là ai, sao lại liều chết cùng tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thế này...

Nhìn xuống lòng vực quan sát phút giây, Thần Phong đạo trưởng nói :

- Vô Lượng đạo hữu, chúng ta hãy tìm cách xuống đáy vực xem gã tiểu tử Phùng Phá Thạch thế nào, pho bí kíp có còn được nguyên vẹn hay không?

Vô Lượng thiền sư lắc đầu :

- Phía dưới lòng vực, bên trên vách đá dựng đứng, tối om như mực. Chúng ta đâu có cách nào xuống phía dưới đáy vực được để tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bây giờ nếu chúng ta liều lĩnh nhảy xuống đó chắc chắn tính mạng sẽ chẳng còn.

Pháp Thiền đạo trưởng lo lắng :

- Vô Lượng đạo hữu, tình hình diễn biến ra như thế này chúng ta phải làm sao. Chẳng lẽ chúng ta để mất pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Nghĩ thầm phút giây, Vô Lượng thiền sư hy vọng :

- Cứ theo ý bần tăng, dù cho gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và nữ thí chủ kia có tan thây nát cốt, có lẽ pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chẳng hề hấn gì đâu. Chúng ta hãy ở lại đây canh phòng kẻo có kẻ lén xuống đáy vực, chờ sáng xem lòng vực thế nào, rồi sẽ liệu toan.

Thần Phong đạo trưởng tán thưởng :

- Vô Lượng đạo hữu rất cao minh. Chúng ta hãy kiên tâm, trì chi thu nạp cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, nếu để lọt vào tay kẻ khác, ngũ đại môn phái của chúng ta sẽ phải lâm nguy.

Bốn vị đạo nhân ngồi xuống bên bờ vực đếm thời gian chờ sáng...

Chương 58: Hồng Nhan Tri Kỷ

Trong thời gian đó, thiếu nữ bịt mặt ôm chặt lấy thân mình Phùng Phá Thạch trầm xuống vực sâu, bốn bề tối om như vùng mực loang.

Hai bên tai thiếu nữ gió thổi vù vù, chẳng khác nào gió từ địa ngục.

Được khoảng hai mươi trượng, thiếu nữ bịt mặt đáp xuống một ghềnh đá nhô ra ngoài.

Hình như nàng đã tới đây một vài lần để quan sát địa thế rồi nên nàng đáp xuống đúng ngay ghềnh đá.

Chân vừa đứng vững, thiếu nữ bịt mặt ngẩng nhìn lên.

Nàng lẩm bẩm :

- Thật là may mắn, nếu ta nhảy trượt ghềnh đá này thì hiện giờ ta và chàng đã tan thây nát cốt dưới đáy vực rồi. Bọn trọc hiện còn ở trên bờ vực, ta hãy mau vào trong kẻo chúng phát giác, rất nguy hiểm.

Nàng ôm lấy thân hình Phùng Phá Thạch chui vào một cái hang vừa một người tiến sâu vào trong.

Đi được khoảng chừng ba trượng, trước mặt thiếu nữ bịt mặt hiện ra một khoảng trống, ánh trăng từ trên dội xuống ngập tràn.

Thiếu nữ bịt mặt rời khỏi hang đá, tới khoảng trống đầy ánh trăng đặt Phùng Phá Thạch nằm xuống mặt đá bằng phẳng.

Nàng buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, như vừa trút đi một gánh nặng ngàn cân trên vai.

Nhìn Phùng Phá Thạch vẫn hôn mê trầm trầm, thiếu nữ bịt mặt lẩm bẩm một mình :

- Bây giờ ta hãy khám trong mình chàng xem thương thế ra sao rồi sẽ liệu toan.

Nàng vạch áo Phùng Phá Thạch xem xét khắp nơi trong thân chàng, sau cùng bật thốt :

- Chàng vừa bị trúng kịch độc Địa Ngục Quan, vừa lại bị nội thương và kiệt sức trong lúc giao tranh mấy trận. Ta hãy cho chàng uống một viên Truy độc hoàn, vận chân khí tống khứ kịch độc

trong người chàng, kế đó lại cho chàng uống một viên Qui Nguyên thần đan, vận chân khí dẫn đạo một thần đan chữa trị nội thương cho chàng, sau cùng là phục hồi nguyên trạng cho chàng bằng bí pháp "Nhập Dương Dẫn Âm" thì chàng sẽ hồi tỉnh lại chứ chẳng không.

Thiếu nữ bịt mặt đưa tay lên tháo bỏ vuông lụa đen.

Tức thì một trang tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện dưới ánh trăng vằng vặc.

Nhìn kỹ lại thiếu nữ bịt mặt chính là Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thò tay vào lòng lấy chiếc hộp nhỏ trút viên Truy độc hoàn bỏ vào miệng nhai nhỏ rồi cúi xuống vạch miệng Phùng Phá Thạch từ từ mớm thuốc vào.

Mớm thần đan xong, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngồi thẳng người lên.

Một ngọn ngọc chưởng nàng đặt trên tâm huyệt Phùng Phá Thạch, chưởng kia đặt vào Khí Hải huyệt, vận chân khí chân nguyên tống vào người chàng, dẫn đạo thần đan tống khứ kịch độc Địa Ngục Quan.

Nửa thời thần trôi qua.

Thần sắc trên khuôn mặt của Phùng Phá Thạch biến đổi từ màu tím bầm trở thành màu xanh nhạt rồi chuyển sang màu bạch ngọc như lúc bình thường.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vui mừng thu hồi song chưởng.

Nàng lại lấy trong lòng ra một chiếc hộp nhỏ khác, trút một viên Qui Nguyên thần đan nhai nhỏ rồi mớm vào miệng Phùng Phá Thạch.

Kế đó, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đặt một chưởng vào thiên linh cái, một chưởng vào chân dương huyệt của Phùng Phá Thạch, vận chân khí truyền sang.

Lại trải qua nửa thời thần.

Trái tim của Phùng Phá Thạch đập mạnh hơn trước, da thịt ấm áp lại. Triệu chứng nội thương đã lành nhưng hơi thở vẫn còn yếu ớt như sợi chỉ mành, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thu hồi song chưởng, nhìn gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- "Ta và chàng đã từng ái ân với nhau, giờ ta hãy tự nhiên dùng bí pháp "Nhập Dương Dẫn Âm", cứu chàng tỉnh lại chứ không thể để mặc chàng trong tình trạng hôn mê như thế này được."

Mấy tiếng sột soạt khô khan nổi lên, nháy mắt Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch đã trở về với cội nguồn nguyên thủy.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương tiếp xúc chân dương và chân âm nhắm hai mắt lại, vận chân khí chân âm truyền vào chân dương của Phùng Phá Thạch.

Lắm lúc hồn nàng sắp chơi vơi, nàng hốt hoảng hít một bầu không khí dập tắt ngọn lửa dục tình vừa cháy bùng lên, trở lại bình thường, tiếp tục vận công chân âm đưa vào huyệt chân dương của chàng.

Sử dụng bí pháp "Nhập Dương Dẫn Âm" phải là một nữ nhân có đủ nội lực và nghị lực mới có thể cứu được tính mạng của nạn nhân, bằng trái lại, một kẻ chết, một người bị tẩu hỏa nhập ma, võ công tàn phế.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vì tình yêu chân thành tha thiết đối với Phùng Phá Thạch nên không ngại ngùng sử dụng bí pháp "Nhập Dương Dẫn Âm" cứu tỉnh chàng.

Nửa thời thần lại đi qua.

Bỗng thân mình Phùng Phá Thạch cử động, buông tiếng thở phào rồi mở hai mắt ra.

Nhận ra Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đang ở trước mặt mình, Phùng Phá Thạch kinh ngạc :

- Thương muội, muội dùng bí pháp "Nhập Dương Dẫn Âm" cứu huynh đó sao?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cất giọng trong như rót ngọc :

- Phùng ca ca kiệt sức không tỉnh lại, bắt buộc muội phải sử dụng bí pháp "Nhập Dương Dẫn Âm" để cứu tỉnh ca ca.

Phùng Phá Thạch cất giọng tha thiết :

- Huynh xin cảm tạ tấm lòng nhiệt tình của Thương muội đối với huynh, tình nghĩa này huynh xin ghi tạc đến trọn cuộc đời không bao giờ quên.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bằng một giọng cảm kích :

- Dù cảnh ngộ nào muội cũng vẫn xem Phùng ca ca là vị phu quân của muội. Với bất cứ giá nào muội cũng phải cứu ca ca, vì nếu ca ca có mệnh hệ nào, muội cũng không sống nổi nữa.

Chương 59: Tình Như Keo Sơn

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng hỏi :

- Thương muội, câu chuyện đại hội kỳ hùng Ngũ Lý bình sau đó diễn ra như thế nào, muội hãy thuật lại cho huynh nghe.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cất giọng oanh vàng kể lại mọi biến cố diễn ra các trận giao tranh ác liệt diễn ra giữa bốn vị đạo nhân Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và bốn anh em Lao Sơn tứ quái, kế đến là giữa Quỷ Cầm Ma Cơ và Khất Tiếu đạo nhân đấu thần công với nhau mang trọng thương, rồi Diêm Vương Tôn Giả và Lưỡng Diện Quái Nhân xuất hiện giết chết hai người, sau cùng là ba vị Lạt Ma vùng Tây Vực tới đòi thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục bị ả Thạch Cơ Cơ sử dụng Liệt Hỏa Lôi Oanh ngăn cản.

Nàng nói :

- Lúc Phùng ca ca trúng nhằm kịch độc Địa Ngục Quan của lão ác đạo Thiên Ấn đạo sư, muội đã có mặt tại sân cỏ Ngũ Lý bình từ lâu. Muội toan phóng vào đấu trường mang ca ca đi nhưng liệu không thể nào thoát ra ngoài vòng vây được. Muội bèn lẻn trở ra ngoài gặp ba vị hiền muội Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc bàn tính chuyện giải thoát ca ca ở phút sau cùng. Kế hoạch của chị em muội là mỗi người mang một trăm quả Ly hồn hương, xong bốn chị em muội trở vào lẫn lộn trong đám quần hùng hắc, bạch. Chờ lúc ba lão Lạt Ma Tây Vực và bọn Diêm Vương Tôn Giả không lưu tâm, bọn muội ném luôn ba trăm quả Ly hồn hương trên khắp cả sân cỏ Ngũ Lý bình, làm cho hầu hết cao thủ đều ngã lăn ra hôn mê. Muội sau đó phóng ra ngoài ôm lấy ca ca chạy đi, kế bị bọn Vô Lượng thiền sư và các lão ác đạo đuổi theo rất gấp rút, vượt qua bốn ngọn núi tới cái vực thẳm này. Chờ bọn họ đuổi tới, muội liền nhảy xuống...

Phùng Phá Thạch kinh ngạc :

- Thương muội nhảy xuống vực thẳm mà muội và huynh lại không việc gì sao?

- Trước đêm đại hội tiễu trừ Tiểu Huyết Thần, muội đã tới dãy núi Tuyết Lãnh sơn này quan sát địa thế, tình cờ muội trông thấy cái vực thẳm phía dưới có một ghềnh đá nhô ra nên muội đã chọn sẵn nơi đó làm một chỗ trốn. Thật là may mắn, bằng không ca ca và muội đã tan thây nát cốt dưới đáy vực kia rồi.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động trước tấm chân tình của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, siết chặt nàng vào lòng.

Chàng cảm kích :

- Tình nghĩa của Thương muội đối với huynh chỉ có kiếp sau mới mong trả nổi. Huynh xin hứa từ nay trở về sau không có cảnh ngộ nào khiến huynh rời xa muội được. Huynh sẽ yêu thương gần gũi muội cho đến trọn đời.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cảm xúc đến tột cùng, vùi đầu vào ngực Phùng Phá Thạch, giọt lệ sung sướng trào ra thấm tận trái tim chàng.

Phùng Phá Thạch siết chặt lấy thân ngọc của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, đôi nam nữ thiếu niên xoắn chặt lấy nhau một lúc thật lâu mới chịu buông nhau ra.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi :

- Bây giờ Phùng ca ca có thể đi theo muội trở về lầu hồng tịnh dưỡng trong vài ngày rồi sẽ trở ra chốn giang hồ được không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Tất nhiên là huynh phải đi với Thương muội rồi. Huynh cũng như muội nghỉ ngơi vài ngày và cũng muốn ẩn mặt trên chốn giang hồ trong một thời gian ngắn.

Nhìn quanh một lượt, chàng hỏi :

- Thương muội, hình như nơi đây là đáy của một thung lũng phải không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương gật đầu :

- Phải, đây là một cái thung lũng nằm sâu dưới vách núi cao trừng năm trăm trượng.

Nàng trỏ tay vào cái hang đá :

- Phía bên kia hang đá là cái vực thẳm, nơi muội đã cùng Phùng ca ca nhảy xuống khoảng chừng hai mươi trượng có cái ghềnh đá nhô ra cách xa đáy vực.

Phùng Phá Thạch băn khoăn :

- Thương muội, chúng ta làm thế nào trở lên đất bằng. Nếu lên bờ vực chắc chắn sẽ gặp bọn quần hùng hắc, bạch vây đánh một lần nữa chứ không sai.

- Phùng ca ca nói đúng, lúc nãy muội nhìn lên miệng vực trông thấy bọn ác đạo Vô Lượng thiền sư hãy còn ở trên đó. Nhưng ca ca khỏi lo ngại, muội sẽ đưa ca ca lên mặt đất bằng bằng ngã này.

Nàng nắm tay Phùng Phá Thạch cùng đứng lên bước tới một khe núi.

Phía trong khe núi có con dốc đạo xuyên sơn dẫn Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đi trong núi Tuyết Lãnh sơn.

Nhờ ánh trăng xuyên bóng, Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đi rất dễ dàng.

Khi ánh trăng xế tà Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch đã rời khỏi con dốc đạo xuyên sơn ra ngoài chân núi.

Trên con quan đạo trước sau vắng tuyệt bóng người lai vãng.

Dĩ nhiên quần hùng hắc, bạch không có mặt ở nơi này, vì tất cả đều dồn vào sân cỏ Ngũ Lý bình.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Thương muội đến phó hội Ngũ Lý bình bằng ngựa hay sử dụng thuật khinh công?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đáp :

- Muội đi bằng ngựa tới phó hội, nhưng lúc nãy muội đã dặn ba vị hiền muội Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc đưa con tuấn mã trở về Tổng đàn Quần Thư hội rồi. Chúng ta hãy sử dụng khinh công trở về.

Phùng Phá Thạch nói :

- Trước khi đến Ngũ Lý bình, huynh đã gửi con tuấn mã tại khách điếm Vãng Lai.

Bây giờ huynh và muội trở về thị trấn dùng ngựa đỡ chân tới Quần Thư hội được không?

- Tùy Phùng ca ca định liệu, muội luôn chiều ý ca ca.

Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trổ thuật khinh công trở về thị trấn.

Chương 60: Bữa Tiệc Khao Phùng

Bữa tiệc khao phùng

Chiều hôm sau khi nắng vàng vừa tắt, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch đã về tới lầu hồng.

Hai ả nữ tỳ áo xanh lúc trước chạy ra mừng rỡ đón rước Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch vào cung thất.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương dắt tay Phùng Phá Thạch vào căn phòng màn nhung trướng tía lộng lẫy lúc trước đôi nam nữ gặp nhau lần đầu và đã yêu nhau từ đó.

Trên bàn hai ả nữ tỳ áo xanh đã dọn tiệc sẵn. Các thức ăn còn bốc khói bay nghi ngút.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương rót đầy hai chén rượu tẩy trần. Cả hai cùng uống rồi vừa ăn vừa đàm đạo.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nói :

- Phùng ca ca, theo ý muội từ nay ca ca không nên vì khí tiết tham dự vào các trận giao tranh tương tự như Ngũ Lý bình. Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn rất quỷ quyệt, lại túc trí đa mưu, mượn tay bọn ác tăng ngũ đại môn phái hòng giết ca ca để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Một mình ca ca không thể nào chống nổi hàng ngàn cao thủ hắc, bạch và công lực của năm lão quỷ lại cao thâm vô lượng. Tốt hơn hết ca ca hãy tránh né ẩn giật một thời gian, đi tìm kiếm cho được pho bí kíp, luyện hai chiêu vô địch rồi sẽ ra mặt chốn giang hồ báo thù tiết hận. Chẳng hiểu ca ca có bằng lòng nghe theo lời muội hay không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Thương muội nói rất đúng. Trận đấu ác liệt tại sân cỏ Ngũ Lý bình vừa qua chỉ vì huynh có ý định đánh một trận tàn sát, gây tổn thất nặng nề cho bọn ác đạo Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng và bọn cao thủ hắc, bạch cho bọn họ khiếp mật, bay hồn không còn theo rình rập bao vây huynh như từ trước, và cũng để dập tắt cái tham vọng của bọn người muốn tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Nhưng nay chuyện đã qua rồi, bọn họ cũng đã chùn chân, huynh sẽ làm theo lời muội. Huynh sẽ tránh né tất cả các trận giao tranh sắp tới, kín đáo đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục luyện được hai chiêu rồi mới trở lại giang hồ.

Chàng hỏi :

- Còn về phần Thương muội, đêm rồi phó hội Ngũ Lý bình có bị lộ diện hay không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngập ngừng :

- Lúc muội vừa tới Ngũ Lý bình phó hội, muội để nguyên chân diện mục, nhưng khi trông thấy Phùng ca ca thọ nạn, muội và ba vị hiền muội bịt mặt phóng vào đấu trường tung Ly hồn hương giải thoát cho ca ca, nhưng không hiểu trong đám quần hùng hắc, bạch có kẻ nào phát giác ra chân tướng của bọn muội hay không, điều này muội đang băn khoăn lo nghĩ.

Phùng Phá Thạch lo lắng :

- Cứ theo huynh nghĩ nếu có một cao thủ nào trong bọn quần hùng hắc, bạch phát giác ra hành tung của muội và ba vị cô nương tất sẽ thấu tới tai lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và chẳng sớm thì muộn, lão sẽ phái chúng giáo đồ tới Quần Thư hội đánh phá, tàn sát báo thù. Kể từ giờ phút này muội hãy dự phòng đối phó với lão là hơn.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẽ gật :

- Muội xin nghe theo lời của Phùng ca ca chỉ bảo, chốc lát nữa đây muội và ca ca hãy tới Quần Thư hội xem có chuyện gì bất trắc xảy ra hay không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch nói chuyện đến đây chợt im đi vì nghe có tiếng chân đi nhanh tới gian phòng.

Hai người đưa mắt nhìn ra ngoài cánh cửa.

Từ ngoài cửa, một ả nữ tỳ áo xanh hấp tấp chạy vào.

Hiểu ngay có chuyện bất thường, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi mau :

- Chuyện gì, nói mau?

Ả nữ tỳ áo xanh tái xanh sắc mặt cất giọng run run :

- Thưa tiểu thư, có vị môn đồ Quần Thư hội chạy sang đây báo nguy.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương biến sắc :

- Ả môn đồ đang ở đâu?

- Thưa tiểu thư, vì môn đồ đang ở phía trước chờ đợi lệnh của tiểu thư!

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phất tay :

- Cho vào…

Ả nữ tỳ áo xanh vâng dạ, chạy biến ra ngoài cánh cửa phòng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đứng phắt lên nói thật gấp :

- Phùng ca ca, theo muội…

Chàng và nàng rời khỏi phòng tiến nhanh ra khách đường lầu hồng.

Một ả thiếu nữ vận võ phục tím theo ả nữ tỳ áo xanh bước vào khách sảnh.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi mau :

- Phong Đài, chuyện gì xảy ra bên Tổng đàn Quần Thư hội.

Ả thiếu nữ vận võ phục tím run giọng :

- Bẩm Hội chủ, lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân kéo gần một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo tới bao vây, đánh phá Tổng đàn Quần Thư hội của chúng ta. Một số nữ đệ tử bị giết, ba vị nữ hộ pháp đang lâm nguy, sai thuộc hạ tới đây bao nguy.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phất tay :

- Ngươi hãy về bảo tam vị nữ hộ pháp, bản Hội chủ sẽ đến ngay.

Nữ môn đồ Quần Thư hội cúi mình :

- Tuân lệnh Hội chủ!

Ả chạy nhanh ra ngoài, nhảy lên lưng con tuấn mã giật dây cương phi nhanh.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương quay lại hai ả nữ tỳ áo xanh :

- Hai ngươi hãy lo thu xếp thật nhanh, nếu thấy có bọn giáo đồ tới hãy tìm phương lánh nạn, đừng có giao đấu. Ta đi đây.

Nàng kéo tay Phùng Phá Thạch chạy tới con hùng mã.

Hai người nhảy lên lưng ngựa, Phùng Phá Thạch giật dây cương thúc ngựa chạy nhanh như gió lốc.

Vầng trăng lên soi sáng khắp núi rượu, dõi bóng con hùng mã chạy về hướng Tổng đàn Quần Thư hội.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương giục :

- Phùng ca ca thúc ngựa chạy thật nhanh đi.

Phùng Phá Thạch kềm hai bên hông con hùng mã, giật sợi dây cương liền liền.

Con hùng mã chạy nhanh như tên bắn.

Nửa giờ sau đã vượt qua cánh rượu già tới dãy núi trùng điệp, nơi cứ địa Quần Thư hội.

Bên tai Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch nghe tiếng võ khí chạm nhau chan chát, lẫn lộn tiếng quát tháo, tiếng la hét chấn động...

Chương 61: Máu Ngập Quần Thư Hội

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương kinh hãi kêu lên :

- Hỏng rồi! Quần Thư hội bị tàn sát...

Phùng Phá Thạch nóng lòng như lửa thiêu, giật mạnh sợi dây cương.

Con hùng mã hí lên một tiếng, cất bốn vó chạy nhanh trên quan đạo, cơ hồ không chạm tới mặt đất.

Chàng và nàng đều khẩn trương đến tột độ vì hiểu ngay chúng môn đồ Quần Thư hội đã bị giết nhiều rồi.

Chẳng mấy chốc người ngựa đã tới con đường sỏi đá vào Tổng đàn Quần Thư hội tiếng quát tháo, tiếng hét la chen lẫn tiếng võ khí vang rền.

Phùng Phá Thạch khẩn cấp rẽ ngoặt con hùng mã vào con đường sỏi đá lao đi vun vút.

Nháy mắt người ngựa tới trước cánh cửa Tổng đàn Quần Thư hội.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch phóng mắt nhìn vào trong.

Gần một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo vận y phục đen, sử giới đao sáng ngời đang ra tay chém giết chúng nữ môn đồ Quần Thư hội.

Trên mặt đất đấu trường đã có trên mười tử thi nữ nhân áo tím nằm rải rác.

Hoa Thanh Thanh nằm im lìm trên đám cỏ chẳng hiểu tình trạng chết sống lẽ nào.

Hoa Xuân Xuân và Hoa Túc Túc sử trường kiếm hợp đấu cùng Liệt Hỏa Ma Quân tới hồi ác liệt.

Hai nàng kiếm pháp rối loạn rơi vào cái thế hạ phong trông thấy rõ.

Liệt Hỏa Ma Quân cười khà :

- Lão phu đã nói rồi, hai nàng không chịu nghe theo, bây giờ lão phu bắt sống hai nàng đem về bản giáo hưởng lạc thần tiên... ha ha ha... ha ha...

Lão vừa cười quái đản vừa vung trường kiếm tấn công Hoa Xuân Xuân và Hoa Túc Túc tới tấp.

Phùng Phá Thạch sộc máu căm thù, nói mau :

- Thương muội hãy mau vào trợ lực nhị vị cô nương, huynh sẽ giết sạch bọn kia...

Lời chưa kịp dứt, Phùng Phá Thạch đã rời khỏi lưng con hùng mã thi triển khinh công Thần mã đăng vân lao vút lên không phóng vào đấu trường.

Chân vừa chạm đất Phùng Phá Thạch rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang hét :

- Các ngươi phải chết cả rồi!

Mồm hét, Phùng Phá Thạch vừa rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức.

Từng trận mưa huyết quang xối vào chúng giáo đồ Thần Đạo giáo rít gió nghe rợn người.

Loạt tiếng "phập, phập" liên tiếp.

Loạt tiếng rú thảm khốc liên hồi.

Hàng chục chiếc đầu chúng giáo đồ Thần Đạo giáo rơi xuống.

Hàng chục cây thịt ngã xuống.

Chúng giáo đồ Thần Đạo giáo quá đỗi kinh hoàng rối loạn cả lên.

Nhận ra Phùng Phá Thạch bọn chúng hô to :

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch.

- Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch đang say máu căm thù, không ngừng tay, liên tiếp rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức, Tàn Hồn nhị thức, đổ từng trận mưa máu xuống đầu giáo đồ Thần Đạo giáo.

Thân ảnh Phùng Phá Thạch loang loáng lao thẳng vào giáo đồ Thần Đạo giáo.

Phập... Phập... Phập...

Oái... Oái... Oái...

Huỵch... Huỵch... Huỵch...

Lại thêm mười ba tên giáo đồ Thần Đạo giáo bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm chém bay đầu.

Hai lần xuất chiêu Tàn Hồn huyết kiếm, đã có hai mươi chín tên giáo đồ Thần Đạo giáo phơi thây trên mặt cỏ.

Bây giờ bộ lam y của Phùng Phá Thạch đã đổi thành chiếc huyết y, toàn thân chàng như một con người máu. Một Tiểu Huyết Thần trông vô cùng khủng khiếp.

Phùng Phá Thạch lại hét :

- Đêm nay ta giết sạch các ngươi, không chừa một tên nào được sống sót.

Vừa hét, Phùng Phá Thạch vừa lắc mạnh thanh Tàn Hồn huyết kiếm, xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức.

Từng trận mưa máu lại rơi xuống đầu chúng giáo đồ Thần Đạo giáo…

Tiếng la hét, tiếng rú thảm, tiếng rên rỉ vang dội khắp cả đấu trường.

Nháy mắt lại có thêm hai mươi hai giáo đồ Thần Đạo giáo chết thảm, tử thi nằm rải rác đó đây.

Còn lại bốn mươi tên giáo đồ Thần Đạo giáo bạt vía bay hồn, chẳng ai bảo ai, cũng không đợi lệnh Liệt Hỏa Ma Quân, phóng rào rào ra xa hàng chục thước.

Bọn chúng nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch run cầm cập như vừa trúng chứng căm hàn.

Trông thấy bốn mươi hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo bỏ chạy tán loạn, Phùng Phá Thạch toan đuổi theo giết sạch, nhưng nhìn lại trận đấu giữa Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc và Liệt Hỏa Ma Quân vô cùng ác liệt.

Kiếm pháp của lão ảo diệu vô lường.

Sợ có điều xảy ra không lành cho Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Phùng Phá Thạch vút tới đấu trường hét :

- Thương muội và chư vị cô nương hãy ra ngoài… lão quỷ đã có tại hạ.

Trông thấy Phùng Phá Thạch lâm trận, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc tháo lui ra ngoài đứng nhìn vào trận ác đấu giữa hai đại tuyệt cao thủ sắp diễn ra.

Nhìn Liệt Hỏa Ma Quân, Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Lão quỷ, đêm nay đã hết số rồi nên mới tới đây nạp mạng.

Từ nãy Liệt Hỏa Ma Quân nghe tiếng hét của Phùng Phá Thạch bên kia đấu trường, lão toan quay lại nhìn nhưng Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc hợp công tấn kích lão như vũ bão nên lão không có thời giờ quay lại, giờ thấy đối phương đã đứng trước mặt, lão trố hai mắt nhìn.

Liệt Hỏa Ma Quân kinh ngạc :

- Tiểu quỷ ngươi còn sống đó sao? Ngươi đã rơi xuống vực thẳm từ đêm kia rồi tại sao ngươi lại còn sống?

Phùng Phá Thạch trợn mắt :

- Nói nhảm, nếu ta chết thì còn lấy ai tế độ cho ngươi và bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn về chầu diêm chúa. Đêm nay ngươi đã gặp ta ở nơi đây, đừng hòng còn mạng sống trở về.

Chàng dằn mạnh từng tiếng :

- Ta giết ngươi để trả năm mối huyết thù: thứ nhất là phụ thân ta bị các ngươi sát hại trên hai năm về trước, thứ hai là của sư thúc Tạ Chử Giang, thứ ba là của sư phụ Tàn Hồn quái nhân bị bọn ngươi vây đánh tại Tàn Hồn động, thứ tư mối thù đêm kia các ngươi vây hãm ta tạ sân cỏ Ngũ Lý bình, và bây giờ ngươi và lũ quỷ kia tới đây tàn sát nữ môn đồ Quần Thư hội.

Chàng hét :

- Chuẩn bị nạp mạng.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trong tay Phùng Phá Thạch lắc mạnh một cái.

Đạo huyết quang chớp tới Liệt Hỏa Ma Quân nhanh hơn sét giật.

Chàng vừa xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức.

Liệt Hỏa Ma Quân gầm to, vung thanh trường kiếm màu đen lên xuất chiêu chống đỡ.

"Soảng" một tiếng thanh thao.

Một đóa hoa lửa bắn xẹt đi tứ phía.

Phùng Phá Thạch còn đứng nguyên vị trí, thu Tàn Hồn huyết kiếm sắp xuất chiêu.

Liệt Hỏa Ma Quân lui một bước, bàn tay tê chồn như chạm luồng sét giật.

Lão trố cặp mắt quỷ nhìn Phùng Phá Thạch không hề chớp.

Lão không ngờ kiếm pháp lẫn nội lực của chàng cao siêu đến dường đó.

Liệt Hỏa Ma Quân nghĩ thầm :

- "Kiếm pháp tên tiểu quỷ này rất kỳ diệu, nội lực của gã gần một trăm năm. Thanh quái kiếm kia vô cùng lợi hại, ta không nên đấu kiếm với gã, hãy dùng chưởng pháp giết gã mới xong".

Thầm nghĩ rồi, Liệt Hỏa Ma Quân giắt thanh trường kiếm trở vào vỏ, cất ngọn chưởng sù sì lên quát :

- Tiểu quỷ, hãy coi chiêu "Liệt Hỏa Chân Cang" của lão phu đoạt mạng ngươi.

Liệt Hỏa Ma Quân phất ngọn chưởng qua.

Một vầng lửa đỏ chu vi một trượng ào ào tới trước mặt Phùng Phá Thạch.

Trước đó Phùng Phá Thạch hét :

- Thương muội và nhị vị cô nương tránh mau!

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và hai thiếu nữ tháo lui về phía sau bốn trượng nhìn trở lại trận ác đấu.

Phùng Phá Thạch cất ngọn chưởng lên vận đủ mười thành xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực".

Bóng chưởng một màu hồng to lớn dị thường xuất hiện, kèm theo kình lực vạn cân đón lấy vầng hỏa diệm của Liệt Hỏa Ma Quân vừa áp tới.

Một tiếng nổ to tợ trời gầm.

Ngàn vạn tia lửa hồng bắn xẹt đi sang tám hướng.

Chương 62: Vay Máu Trả Bằng Máu

Nhìn kỹ lại đám cỏ trước mắt Phùng Phá Thạch và Liệt Hỏa Ma Quân đã cháy rụi.

Phùng Phá Thạch nhờ cang khí hộ thân, bằng không đã bị lửa thiêu đốt đi rồi.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đứng ngoài xa kinh hãi thét :

- Phùng ca ca coi chừng chiêu "Liệt Hỏa Chân Cang" của lão quỷ rất lợi hại, ca ca hãy mau thay đổi cách khác.

Nghe lời nói của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, trong trí óc Phùng Phá Thạch liền thoáng qua một diệu kế.

Chàng nhủ thầm :

- "Ta hãy sử dụng xảo kế này giết lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân cho rồi, kẻo kéo dài lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tới thì Quần Thư hội sẽ bị diệt vong."

Nghĩ xong, Phùng Phá Thạch hét :

- Lão quỷ hãy nhận chiêu Tàn Hồn nhị thức của ta.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh, Phùng Phá Thạch xuất hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức luôn ba mươi sáu chiêu liên hoàn.

Huyết ảnh trùng trùng che lấp cả ánh trăng sao.

Liệt Hỏa Ma Quân kinh hãi gầm to :

- Tiểu quỷ ác độc.

Không thể sử dụng trường kiếm chống đỡ nổi thế công vũ bão của Phùng Phá Thạch, Liệt Hỏa Ma Quân sử dụng thân pháp nhanh lẹ như loài quỷ múa loang loáng giữa vùng huyết quang lẩn tránh như chớp.

Thân pháp của Liệt Hỏa Ma Quân quả là cao thâm tối thượng trên chốn giang hồ.

Lão chỉ tránh né chứ không trả lại được một chiêu nào. Phùng Phá Thạch xuất chiêu sau nhanh hơn chiêu trước liên miên bất tuyệt như chớp xẹt mây giăng khiến đối thủ không cách nào phản chiến lại kịp.

Đến chiêu thứ ba mươi hai, đột nhiên Phùng Phá Thạch biến mất chẳng còn trông thấy tăm dạng đâu cả.

Liệt Hỏa Ma Quân dừng thân pháp, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm chiếc bóng của Phùng Phá Thạch.

Không nhận ra đối phương Liệt Hỏa Ma Quân kinh hãi quay tròn thân mình như con vụ vì sợ Phùng Phá Thạch xuất hiện đột kích bất ngờ.

Bỗng một làn huyết quang từ sau lưng Liệt Hỏa Ma Quân chớp tới nhanh không thể tưởng.

Phập.

Liệt Hỏa Ma Quân rú nghẹn, chiếc thủ cấp theo thanh trường kiếm rơi xuống đất, cây thịt nhuộm đầy máu ngã ra.

Phùng Phá Thạch hiện ra, tay cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm uy nghi như một Tiểu Huyết Thần.

Chàng đứng nhìn thi thể Liệt Hỏa Ma Quân.

Vừa rồi Phùng Phá Thạch hiểu rõ công lực của Liệt Hỏa Ma Quân cao thâm vô lượng, không thể nào thắng lão trong thời gian ngắn được, lại sợ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo giáo đồ Thần Đạo giáo tới, chàng liền dùng xảo kế "phân thân", tới chiêu thứ ba mươi hai liền thi triển thân pháp Di hình hoán ảnh luồn ra phía sau lưng lão, chờ lúc lão quay tròn như con vụ đưa lưng về phía sau, liền xuất một chiêu kiếm nhanh như sét giật khiến lão trở tay không kịp nên chết thảm.

Sẵn cơn thịnh nộ, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc lao tới rút trường kiếm băm thây Liệt Hỏa Ma Quân làm nhiều mảnh trông khiếp người.

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn qua đấu trường, bốn mươi hai tên giáo đồ Thần Đạo giáo đã biến mất đi tự bao giờ.

Chàng nói mau :

- Thương muội hãy cho chúng nữ môn đồ dọn dẹp đấu trường rồi ra lệnh cho tất cả rời khỏi Tổng đàn Quần Thư hội trở về lầu hồng tránh trước tai họa, chắc chắn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn sẽ kéo chúng giáo đồ Thần Đạo giáo tới đây phục hận chứ chẳng không đâu.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương gật đầu :

- Phùng ca ca nói đúng, muội sẽ thi hành ngay.

Nàng nhìn sang hai mươi tám nữ môn đồ ra lệnh :

- Các ngươi hãy mau dọn dẹp tử thi chuẩn bị lên đường.

Hai mươi tám nữ môn đồ vâng lệnh nhanh lẹ dọn dẹp tất cả các tử thi nằm ngổn ngang trên đấu trường.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương quay lại Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc nói :

- Nhị muội hãy đưa Hoa Thanh Thanh lên cỗ xe song mã, đóng chặt cánh cửa Tổng đàn Quần Thư hội rồi cùng ngu tỷ khẩn cấp trở về lầu hồng.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc ứng thinh đưa Hoa Thanh Thanh lên nằm trên cỗ xe song mã. Đoàn người chẳng bao lâu gấp rút, kẻ sử dụng khinh công, người đi ngựa trực chỉ lầu hồng...

Chương 63: Chiếc Bóng Bí Mật

Phùng Phá Thạch mở cánh cửa phòng đưa mắt nhìn vào đã thấy Lâm Phùng Chân đã nằm trên giường tự bao giờ.

Phùng Phá Thạch từ lầu hồng của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương tới thị trấn này vào buổi chiều.

Chàng thuê căn phòng khách điếm này để nghỉ ngơi, chẳng hiểu do đâu Lâm Phùng Chân lại biết căn phòng của chàng mà vào đây.

Phùng Phá Thạch khép cánh cửa phòng lại, nhè nhẹ tới chiếc giường ngồi xuống.

Nghe tiếng động khẽ, Lâm Phùng Chân giật mình ngồi phắt lên, nhận ra Phùng Phá Thạch nàng bật kêu :

- Phùng ca ca còn sống đấy sao?

Nàng ôm lấy chàng giọt lệ thánh thót trào ra.

Chàng vỗ về :

- Lâm muội đừng khóc nữa làm huynh đau lòng. Bọn giang hồ đồn đại nhãm nhí chứ huynh đâu có chết.

Chàng hỏi :

- Lâm muội đến đây từ bao giờ, sao lại biết huynh ở trong căn phòng này?

Lâm Phùng Chân sụt sùi :

- Đêm phó hội muội được tin Phùng ca ca rơi xuống vực sâu, muội tới đó chờ hơn hai ngày. Có cả mấy lão ác đạo Vô Lượng thiền sư nữa. Bọn quần hùng xuống đáy vực không tìm được tử thi của ca ca. Muội đi tìm ca ca xem chết sống lẽ nào mới tới khách điếm này hỏi thăm ca ca. Muội tả hình dạng của ca ca, gã nói có một vị công tử hình dạng giống hệt ca ca. Muội nhờ gã dẫn lên phòng nằm chờ xem có đúng là ca ca hay không?

Nàng ngẩng đầu lên hỏi :

- Nhờ đâu Phùng ca ca còn sống đây?

Phùng Phá Thạch khôn khéo :

- Huynh nhờ một vị nữ ân nhân cứu mạng, bằng không huynh đã tan thây nát cốt dưới đáy vực kia rồi.

Lâm Phùng Chân chớp mắt :

- Nữ nhân nào vậy Phùng ca ca?

Phùng Phá Thạch tránh né :

- Vị nữ nhân kia cứu huynh tỉnh lại rồi bỏ đi liền, huynh chưa kịp hỏi nên không biết danh tánh.

Chàng không muốn cho Lâm Phùng Chân biết Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vì ngại có chuyện rắc rối ở sau này.

Lâm Phùng Chân không lưu tâm đến vấn đề ấy nữa, nàng sụt sùi :

- Phùng ca ca, nếu muội đi tìm không gặp ca ca và biết chắc ca ca đã chết, muội sẽ tự quyết theo ca ca... Muội không thể nào sống một mình trên cõi đời này được.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động trước tấm chân tình của Lâm Phùng Chân, chàng cúi hôn vào má nàng để tỏ lòng cảm tạ.

Chợt nghe có tiếng gió khinh công lướt qua phía ngoài cánh cửa sổ.

Phùng Phá Thạch lẫn Lâm Phùng Chân đều giật mình.

Phùng Phá Thạch khẽ thầm bên tai Lâm Phùng Chân :

- Lâm muội, có kẻ đang rình rập chúng ta, muội hãy đi theo huynh.

Phùng Phá Thạch hấp tấp giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào lưng, tới mở cánh cửa sổ.

Lâm Phùng Chân cũng vừa tới bên Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch nắm tay Lâm Phùng Chân cùng lao vút ra ngoài cánh cửa sổ.

Dưới ánh trăng tỏ dạng, Phùng Phá Thạch nhận ra một chiếc bóng đen đang lao vùn vụt về phía tây cách chàng trên hai trăm trượng.

Chàng giục :

- Lâm muội, đuổi theo hắn mau.

Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân trổ thuật khinh công đuổi theo chiếc bóng bí mật kia nhanh như khói tỏa.

Thân pháp của chiếc bóng vô cùng ảo diệu Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân cứ cách khoảng hai trăm trượng, không tiến gần hơn được.

Đuổi theo chiếc bóng bí mật chừng gần bốn mươi dặm thì tới một cánh rượu già.

Chiếc bóng bí mật phóng vào con đường quanh co uốn lượn như con quái xà.

Phùng Phá Thạch liền kèm lấy Lâm Phùng Chân thi triển khinh công thần tốc đuổi theo chiếc bóng bí mật, quyết theo kịp hắn trong nháy mắt.

Bây giờ Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân chỉ còn cách chiếc bóng bí mật khoảng hơn một trăm trượng.

Hình như hắn không hề hay biết phía sau có kẻ rượt theo nên không quay lại nhìn.

Vào con đường quanh co uốn lượn chừng bốn, năm dặm, trước mắt Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân xuất hiện một tòa lâu đài màu hồng. Chiếc bóng lao thẳng vào phía trong mất dạng.

Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân đuổi theo gần đến tòa lâu đài màu hồng liền dừng lại.

Phùng Phá Thạch đưa mắt nhìn lên tấm biển hiệu trên cánh cửa cổng, trên đó hiện ra ba chữ màu hồng :

"Hồng Loan cung".

Phùng Phá Thạch sửng sốt, thầm khẽ bên tai Lâm Phùng Chân :

- Lâm muội, đây là Hồng Loan cung của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Lâm Phùng Chân nhìn tấm biển hiệu, cũng trông thấy ba chữ bật thốt :

- Thật không ngờ tên bí mật kia là người của Hồng Loan cung.

Nàng bảo :

- Phùng ca ca, chúng ta trở về khách điếm đi thôi.

Phùng Phá Thạch nói :

- Chúng ta đã lỡ tới đây rồi, huynh muốn vào trong xem có yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hay không? Lâm muội đi theo huynh chứ?

Lâm Phùng Chân gật đầu :

- Phùng ca ca muốn vào trong gặp yêu phụ, muội xin chiều theo ca ca.

Trỏ tay lên tàn cây cổ thụ, Phùng Phá Thạch bảo :

- Chúng ta hãy lên đứng trên tàng cây cổ thụ kia nhìn vào phía trong xem thế nào.

Nói xong Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân liền phi thân lên cành cây cổ thụ.

Hai người đưa mắt nhìn vào lầu hồng Hồng Loan cung.

Phía trước Hồng Loan cung treo hàng dài mười mấy chiếc hoa đăng rực rỡ. Cánh cửa vào cung điện đã đóng chặt, không có bóng người canh gác.

Quan sát một lúc, Phùng Phá Thạch trỏ tay về phía sau Hồng Loan cung nói :

- Lâm muội, chúng ta hãy vào phía sau đó.

Chàng và nàng lao đi như hai vệt khói về phía sau Hồng Loan cung.

Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân đáp xuống, ẩn trên mái ngói Hồng Loan cung nhìn trở xuống.

Phía dưới gần chân tường Hồng Loan cung có sáu tên võ sĩ áo đen tay cầm thanh đoản kiếm tuần phòng đi ngang qua.

Bọn chúng vừa qua khỏi, Phùng Phá Thạch nói mau :

- Lâm muội, chúng ta xuống kia...

Chàng và nàng phi thân xuống đất nhẹ nhàng như hai chiếc lá vàng rơi...

Phùng Phá Thạch đảo mắt nhìn trông thấy có hai tên võ sĩ đứng canh gác trước một tòa bí tháp màu hồng xinh xắn.

Chàng nói thật khẽ :

- Lâm muội, có lẽ tòa bí tháp màu hồng kia là nơi trú ẩn của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Lâm Phùng Chân nhìn tòa bí thất hỏi khẽ :

- Phùng ca ca, chúng ta hãy tới nơi đó điểm huyệt hai tên võ sĩ, xem có đúng là phòng của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hay không?

Chàng và nàng nhẹ như hai làn mây lướt tới gần tòa bí tháp màu hồng.

Phùng Phá Thạch thi triển thân pháp Di hình hoán ảnh đến gần hai tên võ sĩ đứng canh gác.

Chàng bắn ra bốn đạo chỉ cách không điểm vào yếu huyệt hai tên võ sĩ.

Hự... hự...

Hai tên võ sĩ trúng chỉ lực kêu lên hai tiếng ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Phùng Phá Thạch lao tới kẹp lấy hai tên võ sĩ vất vào một xó tối.

Như hai chiếc bóng ma, Phùng Phá Thạch dắt tay Lâm Phùng Chân lướt nhẹ vào phía trong.

Phía trong ánh sáng diệu huyền do ba hạt minh châu gắn trên trần chẳng khác nào động thiên thai.

Phùng Phá Thạch, Lâm Phùng Chân nhẹ như khói mây tiến vào phía trong.

Vào sâu chừng hai mươi trượng, trước mặt chàng và nàng là một gian phòng màu hồng, trước cửa có gắn một viên đại minh châu đủ soi sáng.

Chợt nghe một giọng cười sắc mùi khoái lạc của một ả nữ nhân vọng ra ngoài.

Phùng Phá Thạch kéo tay Lâm Phùng Chân dừng lại gần cánh cửa phòng, vận thính lực nghe ngóng.

Tiếp sau giọng cười khoái lạc, một giọng nữ nhân lảnh lót cất lên :

- Xích Phát lão huynh, muội đã toại nguyện rồi. Lão huynh có tận hưởng khoái lạc chưa.

Một giọng già giặn của một lão nhân ầm ừ nổi lên, hình như đang ngoạm một vật gì :

- Lão huynh sắp chết ngộp rồi, Tố hiền muội hãy chờ huynh một lúc nữa mới tới cõi cực lạc thần tiên.

Rồi lão hùng hục giống như con thú đói đang gặm lấy miệng mồi ngon.

Phùng Phá Thạch nói thật nhỏ :

- Lâm muội, đúng là lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đang hưởng lạc trong phòng. Chúng ta hãy tới cánh cửa nhìn vào xem có đúng hay không?

Phùng Phá Thạch liền kéo tay Lâm Phùng Chân bước nhẹ tới cánh cửa phòng.

Lâm Phùng Chân đỏ bừng cả mặt vì hổ thẹn khi nghe những lời sặc mùi dâm thú của Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Hai người dừng lại trước cánh cửa phòng.

Cánh cửa phòng mở hé, Phùng Phá Thạch chú hai mắt nhìn vào phía trong.

Bất giác Phùng Phá Thạch đã phải nóng bừng cả mặt trước cảnh tượng dâm ô cực kỳ giữa lão Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm gừ chẳng khác nào con thú đói đang ngoạm lấy miếng mồi ngon.

Bạch Cốt Ma Cơ quằn quại rên xiết theo động tác cấp bách của Xích Phát Đại Ma Tôn.

Cơ hội đã đến, Phùng Phá Thạch nói mau :

- Lâm muội, chúng ta hãy giết con yêu quái này, huynh hạ lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn còn ả yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi về phần muội.

Phùng Phá Thạch xô cánh cửa phòng phóng vào trong, chàng hét lớn :

- Lão quỷ phải chết!

Mồm hét, Phùng Phá Thạch vừa cất hữu chưởng lên vỗ một đạo kình nặng ngàn cân vào lưng lão Xích Phát Đại Ma Tôn nhanh như gió lốc.

Cùng lúc Lâm Phùng Chân cất ngọn ngọc chưởng ngay hai trái đào tuyết của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi trong khi ả đang nằm ngửa, mắt nhắm nghiền.

Đang trong cơn khoái lạc, chợt nghe có tiếng gió, Xích Phát Đại Ma Tôn ngưng động tác, quay lại nhìn.

Bình!

Đạo kình nặng ngàn cân trúng đích, đánh Xích Phát Đại Ma Tôn bay thẳng vào vách tường kêu "huỵch" một tiếng rồi nhào lăn xuống đất.

Bốp!

Đồng thời Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cũng trúng một chưởng của Lâm Phùng Chân lăn tròn trên giường lộn nhào xuống đất.

Phùng Phá Thạch thét :

- Lão quỷ nộp mạng.

Nhưng chàng chưa kịp xuất chiêu, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã ném vút ra ngoài một vật tròn...

Bùng...

Một tiếng nổ khô khan, khí xanh bùng lên tràn ngập khắp gian phòng.

Phùng Phá Thạch không kịp vận công bế tắc huyệt đạo, hít nhằm làn khói xanh liền ngã lăn hôn mê.

Huỵch!

Liền đó Lâm Phùng Chân cũng hít nhằm mê hương ngã lăn xuống đất.

Chàng và nàng hôn mê chẳng còn hay biết gì nữa cả.

Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bị thương khá nặng, ngồi vận công một lúc lâu mới chữa trị được nửa phần.

Cả hai cùng đứng lên, bước tới gần Phùng Phá Thạch và Lâm Phùng Chân đang nằm im lìm.

Xích Phát Đại Ma Tôn và Bạch Cốt Ma Cơ vẫn còn lõa lồ, quên cả việc mặc xiêm y.

Đưa ánh mắt rực ánh kỳ dâm nhìn Phùng Phá Thạch, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cười lanh lảnh :

- Xích Phát lão huynh, chẳng hiểu từ đâu có cặp nam nữ tuyệt thế này bỗng nhiên tới đây dâng hiến cho chúng ta tận hưởng khoái lạc thế này.

Nhìn kỹ Phùng Phá Thạch, Xích Phát Đại Ma Tôn cất tiếng cười khà khà :

- Khà khà... tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đây rồi, Tố hiền muội hãy thu thập lấy chân dương của gã, còn lão tận hưởng khoái lạc rồi thu lấy chân âm của ả kia. Chúng ta hãy phân phó cho công bằng, muội bằng lòng chứ?

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cười khoái trá :

- Tất nhiên là muội bằng lòng rồi. Xích Phát lão huynh thật là rộng lượng, biết muội thích những chàng trai xinh đẹp như thế này.

Ả nói :

- Bây giờ Xích Phát lão huynh hãy ở đây hưởng lạc với con bé, còn muội phải đưa gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch về cực lạc phòng tận hưởng thú thần tiên.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và Xích Phát Đại Ma Tôn cất tiếng cười khoái trá, nghe chẳng khác cặp nam nữ hồ ly hiện về hớp hồn người...

Chương 64: Cực Lạc Phòng

Phùng Phá Thạch mở mắt ra thấy mình đang nằm trong một gian phòng ngập tràn ánh sáng huyền ảo từ ba hạt đại minh châu gắn ở trên trần soi xuống.

Chàng toan ngồi lên nhưng bất động, các huyệt đạo trong người đã hoàn toàn bế tắt.

Phùng Phá Thạch hiểu ngay Xích Phát Đại Ma Tôn hay Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã điểm huyệt chàng rồi đưa vào căn phòng này. Nhìn lại thân hình không còn một mảnh vải che thân, không cần nghĩ ngợi, chàng đã rõ ngay Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã thoát y cho chàng rồi đưa vào đây nằm.

Đảo mắt nhìn sang phía bên trái, Phùng Phá Thạch nhận ra bộ lam y và thanh Tàn Hồn huyết kiếm nằm trên mặt đất.

Lại đưa mắt nhìn qua phải, Phùng Phá Thạch trông thấy có năm gã thiếu niên trần truồng nằm trên mặt đất.

Tình trạng của bọn họ cũng giống như chàng.

Nhưng ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi thoát y tất cả đưa vào đây để làm chuyện gì.

Dĩ nhiên ả sẽ hành lạc với tất cả năm người, nhưng chẳng hiểu ả còn ma pháp nào nữa không?

Nhớ lại lời sư bá Địa Cốc Thần Tà lúc còn ở dưới đáy vực, Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi.

Theo lời sư bá Địa Cốc Thần Tà, ả Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi lúc trước đã luyện một thứ ma công dùng để thu lấy chân dương, hấp tụ tinh khí của bọn đàn ông nhưng sư bá không nói ả luyện chiêu gì.

Và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cũng nói với chàng rằng Bạch Cốt Ma Cơ thường sử dụng ma khí, kịch độc, ma pháp. Nàng đã từng khuyên chàng đừng tới Hồng Loan cung trước khi chưa tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và luyện thành hai chiêu vô địch.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- Chắc chắn đây là căn phòng Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi luyện ma công chứ chẳng sai. Ả sẽ hút lấy chân dương tất cả để luyện ma công.

Nhớ đến Lâm Phùng Chân cùng ngất xỉu khi trúng nhằm mê hương trong gian phòng hành lạc của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, Phùng Phá Thạch vô cùng lo sợ.

Chàng không hiểu hiện giờ Lâm Phùng Chân có bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn cưỡng bức nàng, tận hưởng khoái lạc rồi hút lấy chân âm để luyện ma công như con yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hay không?

Cũng chỉ vì Lâm Phùng Chân đi theo chàng tới Hồng Loan cung này nên mới lâm nạn.

Nếu nàng có mệnh hệ nào, chàng sẽ phải ân hận đến trọn cả cuộc đời.

Riêng phần chàng, nếu chàng chết đi, các mối huyết thù chưa trả đành phải di hận thiên thu.

Rồi số phận Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương sẽ như thế nào?

Hai nàng có thoát khỏi bàn tay độc ác của lão Xích Phát Đại Ma Tôn hay không?

Còn mẫu thân chàng, Triệu Phi Tần hiện nay thất lạc ở nơi nào, còn sống hay đã chết?

Bao phen chàng định bắt sống Diêm Vương Tôn Giả, truy tìm tông tích mẫu thân nhưng chàng chưa làm nổi chuyện đó bởi công lực của lão cao thâm vô lường.

Lại còn pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện nay chẳng biết lọt vào tay ai.

Nếu chàng chết đi, tất cả đều là ảo diệu.

Trong lòng Phùng Phá Thạch như mối tơ vò, chưa rõ rồi số mệnh sẽ ra sao.

Kịt... kịt...

Phùng Phá Thạch đang nghĩ ngợi viễn vông chợt nghe có tiếng động.

Cánh cửa phòng mở ra, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi trong bộ xiêm y màu hồng mỏng như sương, lộ liễu cả thân hình như lửa, khiến người vừa nhìn thèm khát một cuộc ân ái, ung dung bước vào.

Sắc đẹp lẫn thân hình của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi chưa từng có một trang tuyệt thế mỹ nhân nào sánh bằng.

Ả đúng là một trang đệ nhất tuyệt đại mỹ nhân trong hàng trăm trang tuyệt thế mỹ nhân.

Phùng Phá Thạch vốn là một trang thiếu niên cang trường hùng khí vẫn phải rung động vì sắc đẹp hút hồn người của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi tới gần Phùng Phá Thạch, dừng lại trước mặt chàng.

Ả nhìn từ khuôn mặt đẹp tuyệt thế của chàng cho đến hạ thể bằng đôi mắt đẹp mê hồn một cách đắm đuối say mê.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cúi xuống hôn khắp thân thể trần truồng của Phùng Phá Thạch, cuối cùng bám vào một nơi gắn chặt.

Ả hít một hơi thở dài, toát ra một mùi dị hương lẫn mùi dâm khí lan khắp cả căn phòng làm cho mọi người ngất ngây chết ngộp.

Một lúc lâu, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi mới dời khỏi hạ thể của Phùng Phá Thạch, đứng thẳng lên nhìn chàng bằng ánh mắt rực lửa tình.

Ả nói :

- Chàng hãy cố gắng nằm đây chờ ta một lúc. Ta thu hút chân dương năm gã tiểu quỷ kia rồi trở lại cùng chàng tận hưởng cực lạc thần tiên.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bước lại gần một gã thiếu niên trước mặt rồi dừng lại.

Gã thiếu niên trợn tròn hai mắt, dán chặt vào động đào nguyên lờ mờ sau lớp lụa hồng mỏng như sương của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Gã muốn nuốt chửng thân hình núi lửa của trang tuyệt đại mỹ nhân.

Trông thấy gã thiếu niên siêu hồn tán phách, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi phì cười lảnh lót :

- A! Các ngươi nhìn thân ngọc của ta chịu đựng không nổi rồi phải không? Được rồi, bây giờ ta cho các ngươi xem tất cả nét tuyệt vời của ta.

Loạt soạt...

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đưa tay lột phăng mảnh xiêm y màu hồng.

Một pho tượng tuyết với hai quả đồi tuyết, một lạch đào nguyên xuất hiện trước mặt năm gã thiếu niên.

Năm gã thiếu nữ trợn tròn mười con mắt suýt rách cả khóe gắn chặt vào một nơi, mồm há hốc, sùi cả bọt mép thèm thuồng đói khát.

Phùng Phá Thạch nghe cơ thể nóng bừng, trái tim đập mạnh, dục tình dâng lên.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi nói :

- Bây giờ ta cho ngươi hưởng lạc trước rồi tới mấy tên kia hưởng sau.

Bạch Cốt Ma Cơ giở ngọc chỉ bắn vào hai nơi huyệt đạo trên thân hình gã thiếu niên.

Huyệt đạo vừa được giải tỏa, gã thiếu niên gầm lên như hổ đói phóng lên dang hai cánh tay ghì chặt lấy Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Nhưng Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã lật ngang gã thiếu niên nằm trở xuống đất, áp sát thân ngọc lên mình gã.

Ảm bám chặt vào chân dương của gã thiếu niên không rời ra gang tấc.

Gã thiếu niên hùng hục lặn ngụp trong vùng cực lạc thần tiên của mỹ nhân.

Gã lồng lộn như con thú dữ đói mồi lâu ngày, giờ mới gặp lại miếng mồi ngon.

Bốn gã thiếu niên kia mở hết mắt nhìn hai người đang xoắn chặt lấy nhau.

Phùng Phá Thạch cố hết sức trấn áp cơn dục vọng. Trước cảnh tượng dâm ô chưa từng có này, chàng khẽ thầm :

- Ả đang luyện Thu dương ma pháp.

Trận giao tình kỳ quặc càng lúc càng thêm ác liệt, hơi thở dồn dập gất rút.

Bốn gã thiếu niên càng mở mắt to hơn nhìn vào hạ thể của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Không bao lâu, gã thiếu niên mới buông hạ thể Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi ra, thân hình mềm nhũn, cặp mắt nhắm nghiền, da mặt tái xanh, hồn du địa phủ.

Huỵch!

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi vứt tử thi kia vào một xó.

Bốn gã thiếu niên kia trông thấy cái chết hãi hùng của đồng bọn, nhưng chúng chẳng sợ hãi, mắt dán chặt vào vùng đào nguyên của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Phùng Phá Thạch toát lạnh cả mồ hôi áo đẫm thân mình, lo sợ hồi hộp.

Chàng lo sợ cho số phận của chàng sau khi Bạch Cốt Ma Cơ hút hết chân dương của năm gã thiếu niên kia, dĩ nhiên là sẽ đến phiên chàng.

Dù vừa rồi Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đã hứa với chàng là sẽ không giết chàng mà chỉ phế thải võ công, bắt chàng sống với ả trọn đời, nhưng ả là yêu phụ, quỷ quyệt, gian xảo khôn lường, làm thế

nào tin theo lời ả được.

Chính sư bá Địa Cốc Thần Tà là vị phu quân mà ả còn đầu độc, hãm hại, huống chi là chàng.

Phùng Phá Thạch rùng mình sởn gáy, băn khoăn cho số phận của mình.

Chàng vốn là một trang thiếu niên coi thường cái chết, nhưng nếu chết trước khi chưa trả được mấy mối huyết thù, chàng không cam tâm đành nhắm mắt.

Trong khi đó, bốn gã thiếu niên kia như muốn phóng tới ôm lấy hạ thể của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, miệt mài thỏa nguyện, có chết cũng chẳng sờn lòng.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi tha thẩn thân ngọc tới gã thiếu niên thứ hai.

Gã trợn tròn hai mắt nhìn chằm chằm vào thân hình dâm phụ.

Gã đang ước muốn thèm khát như là đã đói khát từ lâu rồi không được ăn uống.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi nhìn gã thiếu niên thứ hai, cười lảnh lót :

- Còn ngươi, bây giờ đói khát lắm rồi phải không? Ta sẽ cho ngươi no lòng trước khi về bên kia thế giới.

Ngọc chỉ của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi lại búng vào hai huyệt đạo trên thân mình gã thiếu niên.

Gã gầm lên như hổ bị thương, vồ lấy thân ngọc của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hung hăng bạo tợn hơn gã thiếu niên vừa rồi.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi dựng ngược thân mình gã thiếu niên xuống, dùng khẩu đạo thu lấy chân dương cuồn cuộn trào sang.

Chừng uống cạn một bình trà, cũng như gã thiếu niên vừa rồi, gã thiếu niên thứ hai đang hùng hục bỗng buông xuôi hạ thể Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thân hình gã xanh rờn, đầu nghẹo ngang, hai mắt nhắm nghiền tắt thở.

Phùng Phá Thạch không dám nhìn cái cảnh tượng dâm thủ rùng rợn, quay mặt đi nơi khác, ngấm ngầm vận công nhưng không làm thế nào đưa chân khí từ vực đan điền lên được.

Những tiếng hùng hục, nhưng hơi thở dồn dập kéo dài hơn một thời thần rồi im bặt.

Phùng Phá Thạch quay lại nhìn nhận ra năm cái tử thi xanh rờn nằm sắp hàng trên mặt đất.

Chàng than thầm :

- "Nguy rồi, bây giờ đến lượt ả yêu phụ hút chân dương của ta."

Thu năm luồng chân dương của năm gã thiếu niên rồi, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi quay trở lại Phùng Phá Thạch.

Ả đứng trước mặt chàng khoe trọn thân hình rực lửa, đốt cháy tâm gan người.

Phùng Phá Thạch không dám nhìn nơi bí hiểm vì sợ dục vọng phát động.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cúi xuống hôn khắp thân thể của Phùng Phá Thạch một cách đắm đuối say mê, rồi đứng lên nhìn chàng tình tứ :

- Chàng là một đệ nhất mỹ nam tử, ta không giết chàng đâu. Chàng đừng sợ hãi, chân dương không quy tụ được, mất cả niềm vui. Bây giờ đôi ta hãy tận hưởng lạc thú thần tiên một lần rồi ta sẽ phế bỏ võ công của chàng, đưa chàng vào loan phượng phòng của ta, đôi ta hưởng lạc thú đến trọn đời. Ta hiểu chàng không thích ta nhưng ta có cách làm cho chàng thích. Ta sẽ cho chàng uống một viên Thần tâm đan, chàng sẽ quên đi tất cả những gì trong quá khứ, sẽ ngoan ngoãn trung thành mãi với ta.

Ả nói thêm :

- Đấy là cái đặc ân lớn lao ta đối với chàng. Từ bấy lâu nay ta chưa từng dung tha cho bất cứ một ai bởi ta đang luyện một loại thần công, ta cần rất nhiều chân dương để thành tựu nó.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi vươn ngọc chỉ điểm vào ngọc hư quan của Phùng Phá Thạch.

Đột nhiên ngọn lửa tình dục bốc cháy rừng rực trong tim gan chàng, cơn thèm khát cùng cực không còn cách nào trấn áp hay chịu đựng nổi nữa.

Đôi mắt của Phùng Phá Thạch dán chặt vào dòng bích thủy xuôi dòng thẳng tắp của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Chàng không còn chủ định nổi mình nữa.

Nhìn Phùng Phá Thạch, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cười khúc khích :

- Chàng đã thấy chưa, ta nói có sai đâu? Chàng đã thèm khát ái ân trên thân ngọc của ta rồi. Ta và chàng sẽ hưởng tận cùng khoái lạc.

Ả lại vươn ngọc chỉ điểm lên trên ngực Phùng Phá Thạch.

Hứ hứ...

Lập tức các huyệt đạo bị bế tắc trên toàn thân Phùng Phá Thạch được giải tỏa.

Như con thú rừng đói mồi, Phùng Phá Thạch vồ lấy Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi...

Bỗng gương mặt già nữa của Địa Cốc Thần Tà hiện ra trong đầu óc chàng, trợn mắt nhìn chàng giận dữ. Bên tai chàng như văng vẳng giọng nói của lão quái nhân :

"Phùng Phá Thạch, ngươi hành động như thế được sao?"

Ngọn lửa dục tình đang lên cao độ trong người Phùng Phá Thạch chợt hạ nhanh.

Một ý niệm thoáng qua trong đầu óc, Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- "Ta đã làm một chuyện bại hoại rồi, nhưng bây giờ biết phải làm sao hóa giải?"

Chương 65: Thiếu Nữ Thần Bí

Sực nhớ tới bí chiêu Hấp khí huyền công của Địa Cốc Thần Tà truyền cho lúc trước, lão nhân có nói, luyện chiêu này có lúc sẽ sử dụng tới... Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- "Hay là ta sử dụng bí pháp Hấp khí huyền công xem thế nào".

Nghĩ dứt, Phùng Phá Thạch vận chân khí Hấp khí huyền công xung xuống chân dương huyệt.

Đột nhiên chân dương hút chặt lấy chân âm, liền đó một luồng chân âm nhu nhuyến từ huyệt Hoa Trung của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi cuồn cuộn tràn sang cơ thể chàng.

Lạ thay, luồng chân âm nhu nhuyến càng truyền sang bao nhiêu, Phùng Phá Thạch nghe nội lực gia tăng bấy nhiêu.

Chẳng bao lâu Phùng Phá Thạch nghe nội lực mình tràn trề như đại hải, đồng thời ngọn lửa dục tình hạ xuống rất thấp.

Phùng Phá Thạch thầm mừng, thu hồi chân dương, nhưng chân âm lại hít chặt lấy chân dương, không có cách nào thoát ra được.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng kêu thầm :

- "Nguy mất! Tại sao lại thế này? Tại sao ta thu hồi chân dương không được?"

Phùng Phá Thạch càng vận thêm chân khí Hấp khí huyền công với ý định thu hồi chân dương.

Nhưng càng vận bí pháp, chân âm kia lại càng hút chặt lấy chân dương hơn nữa.

Hồn đang trên cõi chơi vơi, chợt Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi mở mắt ra trừng mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Ả thét :

- Ngươi dám thu hút chân...

Sợ bị Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi điểm huyệt, Phùng Phá Thạch bắn ra ba đạo chỉ điểm huyệt ả trước.

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bất động, chỉ trừng hai mắt nhìn Phùng Phá Thạch căm hờn.

Thì ra bí pháp Hấp khí huyền công là tuyệt chiêu thu hút chân âm của nữ nhân, cho tới bây giờ Phùng Phá Thạch mới hiểu.

Nhưng hiện giờ Phùng Phá Thạch không biết cách sử dụng bí pháp nào thu lấy chân dương rời khỏi chân âm của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Còn Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi trong tình trạng bị điểm huyệt cũng chỉ biết lấy mắt nhìn Phùng Phá Thạch, tỏ sự tức giận mà thôi.

Giá nếu hiện giờ Xích Phát Đại Ma Tôn hoặc một cao thủ nào xuất hiện thì tánh mạng của Phùng Phá Thạch coi như chẳng còn.

Phùng Phá Thạch lo lắng nghĩ cách rút chân dương ra khỏi chân âm, thoát ra khỏi cực lạc phòng đi tìm Lâm Phùng Chân.

Thình lình trong giờ phút đó một ả thiếu nữ bịt mặt xuất hiện phía ngoài cánh cửa phòng.

Ả vẫy tay một cái.

Một quả tròn đen rời khỏi bàn tay ả bay vút vào trong cực lạc phòng.

Một tiếng nổ khô khan.

Một vùng khí xanh bốc bùng lên nháy mắt ngập tràn khắp phòng.

Phùng Phá Thạch kinh hãi, chưa kịp hiểu gì cả, ngã lăn ra nằm bất động.

Dĩ nhiên chân dương chàng đã rời khỏi chân âm của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Thiếu nữ bịt mặt thần bí nhanh lẹ lao thẳng vào phòng, xốc lấy Phùng Phá Thạch, nhặt lấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm và bộ lam y rồi phóng ra khỏi Cực lạc phòng đi mất dạng...

* * * * *

Phùng Phá Thạch mở mắt ra, trông thấy ả thiếu nữ đang ngồi trước mặt của chàng xinh đẹp như một nàng tiên nữ giáng phàm.

Ánh trăng lọt qua lá cành, soi xuống vẻ đẹp thiếu nữ càng thêm thần bí lạ lùng.

Phùng Phá Thạch ngồi yên chú mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp, bỗng bật thốt :

- Phi Phụng!

Quả vậy, thiếu nữ tuyệt sắc chính là ả thiếu nữ mà chàng đã cứu nguy lúc nọ bởi con ngựa điên cuồng chạy loạn, suýt hại nàng rơi xuống vực sâu.

Chàng ngạc nhiên không hiểu tại sao nàng lại ở trong cánh rừng này.

Hồi tưởng lại chuyện xảy ra lúc chàng sử dụng Hấp khí huyền công, vô tình thu nguồn chân âm của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, lúc thu lại không được, bỗng có tiếng nổ rồi chàng ngất đi, bây giờ giờ lại ở trong cánh rừng này, Phùng Phá Thạch hiểu ngay chính Phi Phụng cứu chàng mang tới đây chứ chẳng phải là ai khác nữa cả.

Lại nhớ đến một chuyện khác, Phùng Phá Thạch kinh hãi nhìn lại thân thể.

Chàng cứ tưởng mình còn trần truồng như lúc còn ở trong Cực lạc phòng hành lạc cùng Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Nhưng nhìn lại thân mình đã tươm tất, Phùng Phá Thạch liền cảm thấy yên tâm.

Nhưng như vậy ai đã mặc y phục cho chàng? Nếu không phải là nàng thì còn là ai nữa chứ?

Và nếu thế quả là một chuyện không bình thường rồi. Nàng là con gái, đâu thể hành động như thế được.

Chắc chắn vì tình yêu mà Phi Phụng đã không tị hiềm hành động để cứu chàng.

Phùng Phá Thạch đứng dậy chắp tay :

- Đa tạ công ân của Phi Phụng tiểu thư đã cứu mạng tại hạ. Cái ân đức này tại hạ không bao giờ quên.

Phi Phụng nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt chan chứa ân tình, cất giọng oanh :

- Phùng công tử chớ nên khách khí. Lúc trước công tử đã từng cứu tiểu muội thoát khỏi cái chết nơi vực sâu, công tử đã quên đi rồi ư?

Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Tại hạ nhớ rất rõ, nhưng đó là một chuyện tầm thường. Còn hôm nay Phi Phụng tiểu thư...

Phùng Phá Thạch ngưng lại, chàng không thể nói hết lời. Ý chàng muốn nói về chuyện Phi Phụng mặc y phục cho chàng nhưng sợ nàng hổ thẹn.

Nàng vì yêu thương chàng nên mặc y phục cho chàng lúc chàng còn hôn mê. Nàng đã trông thấy

cái thân thể lõa lồ của chàng, kể như nàng đã hiến dâng đời con gái cho chàng rồi, chàng biết phải đền đáp ơn nàng bằng cách nào cho xứng đáng.

Phùng Phá Thạch bâng khuâng trong lòng khôn tả.

Chợt nghe Phi Phụng bằng một giọng thiết tha :

- Phùng công tử, dù từ trước đến nay giữa công tử và tiểu muội chưa có lần nào giao tình nhưng chuyện vừa xảy ra kể như muội đã dâng hiến tiết trinh của muội cho công tử rồi, xin công tử hiểu cho người con gái khi đụng chạm vào thể xác của người con trai thì không còn có thể đem gả cho ai được nữa.

Phùng Phá Thạch kêu thầm :

- "Chết rồi, nàng định vạ ta đây. Nhưng lời nói của nàng rất hữu lý. Nàng đã nhìn thấy thể xác trần truồng của ta, coi như đã hiến dâng trinh tiết cho ta. Bây giờ ta phải tính lẽ nào cho ổn".

Chàng lại nghĩ thầm :

- "Ta đã có vị hôn thê Tạ Ánh Đào, hồng nhan tri kỹ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, lời thề ước với Lâm Phùng Chân, bây giờ chẳng lẽ ta lại yêu thương Phi Phụng?"

Phùng Phá Thạch ngọt ngào :

- Tại hạ đã biết rồi, nhưng hiện giờ tại hạ không biết phải làm sao đền đáp lại sự hy sinh của Phi Phụng tiểu thư đối với tại hạ, xin tiểu thư hiểu cho.

Phi Phụng buồn buồn :

- Phùng công tử không biết phải làm sao ư? Tiểu muội đã yêu công tử từ lúc công tử cứu muội tại dãy núi nọ. Thời gian qua tuy xa cách nhau nhưng lúc nào muội cũng nhớ thương công tử, vì vậy trông thấy công tử lâm nguy khi lão Xích Phát Đại Ma Tôn sắp tới Cực lạc phòng giết công tử, muội đã liều lĩnh ném một quả Mê hồn hương cho công tử giải thoát tình trạng bế tắc và gấp rút đưa công tử tới đây, chẳng hề tỵ hiềm chi cả.

Cho tới bây giờ công tử vẫn gọi muội là tiểu thư, không một chút ân tình khiến cho lòng muội vô cùng đớn đau tủi nhục...

Phùng Phá Thạch xúc động cả tâm hồn trước tình yêu chân thành thiết tha của Phi Phụng. Nàng đã đem cuộc đời con gái trong suốt như ngọc lưu ly hiến trọn cho chàng, chàng không thể nào để mặc cho nàng đau khổ được.

Bất giác Phùng Phá Thạch bật thốt :

- Phụng muội...

Phi Phụng sững sờ giương to mắt nhìn Phùng Phá Thạch như người đang trong cơn mơ.

Bỗng nàng kêu lên :

- Phùng ca ca...

Phi Phụng nhảy tót vào lòng Phùng Phá Thạch, hai tay ôm chặt lấy chàng khóc nức nở.

Tình không thể chối cãi, không còn cách nào hơn được, Phùng Phá Thạch siết chặt thân hình kiều diễm của Phi Phụng vào lòng, đặt một nụ hôn nóng bỏng vào má nàng.

Chàng dỗ dành :

- Phụng muội đừng khóc nữa, huynh sẽ chịu hoàn toàn về cuộc đời của muội.

Chương 66: Tình Thù Cay Nghiệt

Vầng trăng đã xế tà. Ánh trăng đổ xuống cánh rừng bàng bạc.

Một trận gió lạnh ào qua, Phùng Phá Thạch giật mình tỉnh giấc vu sơn.

Chàng ngồi nhỏm dậy nhìn Phi Phụng vẫn còn đắm hồn trong giấc ngủ thần tiên.

Qua ánh trăng tà lọt xuống cành lá, nàng đẹp mê hồn như một nàng tiên nữ tắm suối, không vương lấy chút bụi trần.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm một mình :

- Ta đã vướng lấy bẫy tình nữa rồi. Ta đâu thể bỏ rơi nàng khi ta vầy cuộc ái ân với nàng! Nhưng còn Tạ Ánh Đào, Lâm Phùng Chân, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương. Ta phải định liệu như thế nào cho ổn thỏa?

Bất giác Phùng Phá Thạch buông tiếng thở dài, lòng rối như tơ vò.

Tiếng thở dài của Phùng Phá Thạch làm cho Phi Phụng giật mình tỉnh giấc.

Nàng mở mắt ra ngồi nhìn chàng, nói giọng như còn trong mơ :

- Phùng ca ca làm sao vậy? Sao chàng lại thở dài? Ca ca ân hận rồi phải không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu chống chế :

- Phụng muội đã hiểu lầm rồi, huynh không có điều gì ân hận cả. Huynh đang nghĩ tới một chuyện.

Giọng nói của Phi Phụng càng thiết tha :

- Chuyện gì vậy Phùng ca ca. Ca ca có thể nói cho muội nghe được không?

- Tất nhiên là phải được, chuyện này là chuyện của Phụng muội.

- Chuyện gì của Phụng muội xin Phùng ca ca nói ra?

Phùng Phá Thạch nhìn vào đôi mắt mơ màng của Phi Phụng, chàng hỏi nàng :

- Phụng muội, huynh muốn biết nhị vị lệnh đường tôn danh là gì, sao muội lại ở trong Hồng Loan cung này và biết huynh lâm nạn mà cứu huynh?

Phi Phụng ngập ngừng :

- Phùng ca ca, nếu sau khi ca ca biết được song thân của muội là ai, ca ca còn yêu thương muội nữa không?

Lời nàng thiết tha nghe xúc động cả tâm hồn.

Trong lòng nghi hoặc về lai lịch của Phi Phụng, nhưng Phùng Phá Thạch vẫn quả quyết :

- Huynh đã cùng muội tình nghĩa như phu thê rồi, dù bất cứ cảnh ngộ nào, huynh vẫn yêu thương muội. Xin muội thành thật nói cho huynh biết nhị vị lệnh đường là ai?

Im lặng phút giây, Phi Phụng cất giọng oanh :

- Gia phụ của muội là Địa Cốc Thần Tà đã biệt tích từ lâu rồi.

Cặp mắt của Phùng Phá Thạch tròn xoe, nhìn thẳng vào hai mắt Phi Phụng hỏi tiếp :

- Còn nữ tiền bối biệt hiệu là gì?

Phi Phụng đáp trong lo lắng :

- Mẫu thân của muội là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi... Cung chủ Hồng Loan cung.

Như tiếng sấm nổ bên tai, Phùng Phá Thạch kêu lên một tiếng kinh hoàng, trố to hai mắt nhìn Phi Phụng không hề chớp.

Chàng không thể nào ngờ Phi Phụng lại là con gái của Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi, kẻ tử thù của chàng và của sư bá Địa Cốc Thần Tà.

Phi Phụng nhìn Phùng Phá Thạch kinh ngạc :

- Phùng ca ca! Ca ca có chuyện gì uẩn khúc trong lòng? Sao ca ca lại nhìn muội bằng cặp mắt đó hả?

Lặng đi một lúc trấn an cơn xúc động mạnh, Phùng Phá Thạch thở nhẹ :

- Địa Cốc Thần Tà là vị sư bá của huynh. Sư bá ký thác cho huynh đi tìm muội, không ngờ gặp muội hai lần mà không biết. Muội tên là La Tiểu Phụng phải không?

Phi Phụng tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch không hề thấy nháy.

Nàng bị xúc động quá mạnh, phút giây mới mở được lời :

- Phùng ca ca nói đúng, muội chính là La Tiểu Phụng. Cái tên Phi Phụng là tên ngoại lệ. Ca ca gặp gia phụ ở nơi nào?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Sư bá Địa Cốc Thần Tà ở dưới một tuyệt địa có một mình.

La Tiểu Phụng hoan hỉ :

- Phùng ca ca hãy dắt muội tới tuyệt địa gặp gia phụ được không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Phụng muội không thể gặp sư bá được!

La Tiểu Phụng chau mày :

- Tại sao thế Phùng ca ca?

Phùng Phá Thạch thương hại :

- Tại vì sư bá có lời thề độc địa, trong đời không gặp mặt một ai nữa, dù là muội. Bởi năm xưa sư bá bị lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn hãm hại, sư bá vì sĩ diện nên tránh tất cả mọi người. Sư bá kỳ hạn cho huynh phải giết lão Xích Phát Đại Ma Tôn trả thù cho sư bá.

La Tiểu Phụng bật kêu lên :

- Gia phụ...

Nàng ôm mặt khóc nức nở.

Phùng Phá Thạch cảm thương cho người tình nữ vừa đặt chân vào ngưỡng cửa tình yêu đã vấp ngã, đau thương.

Chàng ôm nàng vào lòng siết mạnh, vỗ về :

- Phụng muội đừng khóc nữa, muội hãy bình tâm trong cảnh ngộ khắt khe này.

Tiểu Phụng ngưng khóc, đưa ngón tay lau giọt lệ trên khóe mắt.

Phùng Phá Thạch nói :

- Phụng muội, huynh còn một điều quan trọng muốn nói với muội đây.

Tiểu Phụng ngước đầu lên nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca có chuyện gì hãy nói cho muội nghe.

Ánh mắt Phùng Phá Thạch chớp rực lửa căm thù, nhưng giọng nói vẫn bình thường vì sợ Tiểu Phụng đau khổ hơn :

- Huynh nói chuyện này Phụng muội sẽ thêm đau khổ nhưng huynh không nói cũng không được.

Trong lòng hoài nghi, Tiểu Phụng chớp đôi mắt còn ngấn lệ :

- Chuyện gì quan trọng, Phùng ca ca cứ nói cho muội nghe, đừng giấu giếm muội.

Ngập ngừng do dự phút giây, Phùng Phá Thạch cao giọng :

- Mẫu thân Phụng muội Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi là kẻ huyết thù của huynh.

Bất giác Tiểu Phụng ngồi phắt lên, tròn xoe đôi mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Nàng nói trong hãi hùng :

- Phùng ca ca nói sao? Mẫu thân của muội là kẻ huyết thù của ca ca?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu :

- Đúng vậy. Mối huyết thù này huynh phải trả, bằng không huynh sẽ có lỗi với vong hồn của phụ thân.

Tiểu Phụng biến sắc :

- Tiền bối tôn danh là gì?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Phụ thân của huynh là Phùng Phá Sơn, Bảo chủ Phùng Sơn bảo, đã bị sát hại.

Trong số thủ phạm có năm lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân, Liệt Hỏa Ma Quân và có cả mẫu thân của Phụng muội là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi.

Tiểu Phụng kêu thầm :

- Hỡi ơi...

Nàng kêu lên hai tiếng đau thương rồi nín bặt, giọt lệ thánh thót trào xuống má.

Phùng Phá Thạch tê dại cả tay chân xót thương cho người tình nữ nhưng chưa biết dùng những lời gì để khuyên bảo nàng.

Một lúc sau, Tiểu Phụng đưa tay lau sạch lệ, mắt hoa trở nên bình tĩnh khác thường.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca. Ca ca nhất định phải giết mẫu thân của muội cho bằng được phải không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Phải! Phụ thù phải trả đó là đạo lý làm con. Huynh xin muội hãy hiểu cho nỗi khổ của huynh.

Tiểu Phụng cắn chặt vành môi anh đào, dường như lấy một quyết định cuối cùng.

Một lúc nàng bật thốt :

- Được, Phùng ca ca đã quyết chí phải báo thù, muội có cách tự giải quyết.

Tiểu Phụng đứng phắt lên.

Phùng Phá Thạch đứng dậy ngạc nhiên :

- Phụng muội định làm gì?

Tiểu Phụng không đáp lời Phùng Phá Thạch, bước tới nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm nắm chắc trong tay.

Nàng nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca... muội xin vĩnh biệt!

Hai tiếng "vĩnh biệt" vừa dứt, Tiểu Phụng vung thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm thẳng vào ngực mình.

Phùng Phá Thạch kinh hoàng hét :

- Phụng muội dừng tay!

Vừa hét, Phùng Phá Thạch vừa cất ngọn chưởng lên biến thành chỉ bắn tới thanh Tàn Hồn huyết

kiếm...

Vèo...

Kẻng...

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm trúng chỉ lực của Phùng Phá Thạch liền rời khỏi bàn tay của Tiểu Phụng rơi ngay xuống đất đánh kẻng một tiếng thanh tao.

Phùng Phá Thạch thầm mừng, lại sợ Tiểu Phụng nhặt thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm vào cổ tự sát một lần nữa, liền lao vút tới ôm chặt lấy thân ngọc của nàng.

Chàng nói giọng còn kinh hoảng :

- Phụng muội, đừng làm thế! Muội không nên tự tử, hãy thong thả để rồi huynh sẽ nghĩ cách...

Tiểu Phụng quay lại :

- Phùng ca ca...

Rồi nàng ôm chặt lấy chàng òa lên khóc lớn.

Phùng Phá Thạch đứng yên ôm lấy thân ngọc của Phi Phụng để cho nàng khóc vơi đi niềm đau khổ đang ngập tràn trong lòng.

Lát sau, Tiểu Phụng ngẩng mặt lên run giọng :

- Phùng ca ca, tình yêu đã đoạn tuyệt, muội còn sống làm chi. Ca ca là kẻ thù của mẫu thân, ca ca đâu có thể nào còn tình yêu đối với muội được nữa...

Chương 67: Hận Thiên Thu

Phùng Phá Thạch cúi xuống lau lệ cho Phi Phụng để tỏ lòng yêu thương cho nàng dịu bớt cơn đau lòng.

Chàng ngọt ngào :

- Phụng muội đã lầm rồi, tình yêu là tình yêu, thù hận là thù hận, hai các khác nhau. Huynh thù mẫu thân muội Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi nhưng vẫn yêu muội.

Huynh sẽ tìm cách, muội hãy an tâm.

Phi Phụng hỏi :

- Phùng ca ca tìm cách nào?

- Huynh sẽ tìm hiểu cho thật rõ ràng diễn biến trong đêm thảm sát Phùng Sơn bảo, rồi sau đó huynh sẽ cho Phụng muội hay trước khi hành động. Bây giờ huynh tạm gác chuyện báo thù trong một thời gian.

Phi Phụng vui mừng :

- Phùng ca ca... muội xin tạ ơn ca ca!

Lát sau, Tiểu Phụng nói trong xúc động :

- Phùng ca ca, xin ca ca hiểu cho muội. Từ nay muội không thể nào rời xa ca ca được nữa. Ca ca có lòng nào bội bạc muội sẽ tự quyết lấy mình.

Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động, siết mạnh lấy thân ngọc của Tiểu Phụng.

Chàng nói :

- Phụng muội hãy an tâm. Huynh không bao giờ bội bạc muội đâu. Muội không thể chết đâu.

Tiểu Phụng thiết tha :

- Phùng ca ca, còn mối huyết thù kia muội xin ca ca hãy nghĩ lại. Ca ca đừng giết mẫu thân muội.

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng :

- Huynh vừa nghĩ ra điều đó rồi. Huynh sẽ tìm hiểu cẩn thận chuyện tàn sát năm xưa, sau đó huynh sẽ gặp muội nói cho muội biết ý định của huynh. Nhưng có lẽ không đến nỗi tuyệt vọng đâu, muội hãy an lòng.

Tiểu Phụng cảm kích :

- Muội xin cảm tạ tấm lòng độ lượng của ca ca. Muội xin hiến dâng cho ca ca tất cả.

Phùng Phá Thạch đang định nói thêm bỗng im bặt vì vừa nghe có tiếng gió khinh công từ xa đưa tới.

Chàng và nàng cùng giật mình, buông nhau lắng nghe tiếng gió khinh công.

Tiếng gió khinh công ào ào như trận giông bão. Tiểu Phụng kinh hãi nói thật mau :

Phùng ca ca, có lẽ lão Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn cao thủ Hồng Loan cung đi tìm kiếm ca ca. Ca ca hãy chạy mau kẻo không còn kịp nữa.

Nàng kéo tay Phùng Phá Thạch cùng đứng phắt dậy nhìn về hướng gió khinh công.

Chợt nhớ lại Lâm Phùng Chân, Phùng Phá Thạch nói nhanh :

- Phụng muội, còn vị sư muội bị nạn trong Hồng Loan cung, muội hãy chiếu cố...

Tiểu Phụng gật đầu :

- Muội đã biết rồi, muội sẽ lo liệu cho nàng, Phùng ca ca hãy an tâm. Nhưng nàng tên gọi là gì?

- Lâm Phùng Chân.

- Nàng là sư muội của Phùng ca ca?

- Đúng vậy!

Tiếng gió khinh công ào ào hướng về Phùng Phá Thạch và Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng giục :

- Phùng ca ca hãy chạy mau.

Phùng Phá Thạch nhìn sâu vào mắt Tiểu Phụng :

- Phụng muội, huynh tạm biệt...

Dứt tiếng Phùng Phá Thạch phi thân vào trong cánh rừng già mất dạng.

Đứng nhìn theo Phùng Phá Thạch đã mất hút trong rừng, Tiểu Phụng rơi hai dòng thương lệ.

Nàng lẩm bẩm một mình :

- Phùng ca ca, nếu kiếp này không trọn, muội xin hẹn lại ở kiếp lai sinh.

Thẫn thờ một lúc Tiểu Phụng uể oải trở vào Hồng Loan cung.

Chương 68: Ngụy Quân Tử

Trên dãy bình nguyên rộng lớn đầy cỏ mọc, chu vi có ngoài sáu trăm trượng. Bình nguyên nằm ở phía ngoài Tổng đàn Thần Đạo giáo dưới vầng trăng tỏ rạng chợt thấy trên bầu trời năm chiếc bóng lao tới vùn vụt, nháy mắt đã đáp xuống sân cỏ như những vì sao sa.

Qua ánh trăng vằng vặc cho thấy đó là :

- Liễu Phàm đại sư, Chưởng môn nhân phái Chung Nam.

- Bát Độ thiền sư, Chưởng môn nhân phái Điểm Thương.

- Vô Ngã hòa thượng, Chưởng môn nhân phái Không Động.

- Không Không thần ni, Chưởng môn nhân phái Bạch Hạc.

- Hồng Diện Tiên Nương, Chưởng môn nhân phái Hằng Sơn.

Năm môn phái này vừa ly khai không dự vào liên minh Diệt tiểu huyết thần do môn phái Thiếu Lâm cầm đầu và bốn môn phái chủ trì.

Phía ngoài, trên con đường dẫn vào bình nguyên, trên ba trăm tăng nhân tay cầm đao kiếm, thiền trượng rầm rộ kéo vào.

Đêm nay là đêm quyết đấu giữa năm đại môn phái ly khai liên minh và Thần Đạo giáo.

Nguyên do: cách đây hơn nửa tháng Diêm Vương Tôn Giả cùng trên một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo kéo tới môn phái Hằng Sơn đòi thu nạp pho bí kíp Tàn phục chân kinh, nhưng bị Chưởng môn nhân Hồng Diện Tiên Nương cự tuyệt. Lão và chúng giáo đồ Thần Đạo giáo tàn sát gần một trăm môn đồ phái Hằng Sơn. Hồng Diện Tiên Nương cấp báo với phái Chung Nam. Chưởng môn nhân Liễu Phàm đại sư liền triệu tập bốn môn phái Không Động, Điểm Thương, Hằng Sơn và Bạch Hạc cùng nhau bàn bạc chuyện báo thù, lập liên minh cứu nguy cho bạch đạo, đêm nay tới Tổng đàn Thần Đạo giáo hỏi tội Diêm Vương Tôn Giả và Xích Phát Đại Ma Tôn.

Trước đó Liễu Phàm đại sư chủ trì liên minh có đem thư mời ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi và Thanh Thành nhưng năm môn phái này từ chối.

Vì vậy Liễu Phàm đại sư tuyên cáo ly khai thất đại môn phái do Thiếu Lâm lãnh đạo từ xưa đến

nay.

Trên ba trăm tăng nhân, đạo sĩ kéo vào sân cỏ bình nguyên thành đội ngũ đợi chờ.

Xích Phát Đại Ma Tôn vừa áp giải Lâm Phùng Chân từ Hồng Loan cung về đưa vào Khoái lạc phòng, thoát y nàng toan hưởng lạc.

Chợt một tên giáo đồ chạy vào cấp báo, Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả truyền lệnh cho ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo ra ngoài Tổng đàn Thần Đạo giáo ứng chiến.

Trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo dàn ngang trước mặt quần tăng sẵn sàng lâm trận.

Phái liên minh cứu nguy bạch đạo sử dụng đao, kiếm, thiền trượng tua tủa dưới ánh trăng. Bên này chúng đồ Thần Đạo giáo sử dụng giới đao chớp ngời ánh sáng.

Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả bước tới đối diện cùng Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni và Hồng Diện Tiên Nương.

Song phương đứng cách nhau bốn trượng.

Xích Phát Đại Ma Tôn nhìn Liễu Phàm đại sư bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Lão cất giọng như quỷ hú :

- Chư vị Chưởng môn kéo quần tăng tới bản giáo có chuyện gì?

Liễu Phàm đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bần tăng chủ trì liên minh cứu nguy bạch đạo đêm nay cùng chư vị đạo hữu năm đại môn phái Điểm Thương, Không Động, Bạch Hạc, Hằng Sơn và Chung Nam tới quý giáo muốn gặp Diêm Vương thí chủ hỏi rõ chuyện tàn sát chúng môn đồ Hằng Sơn. Xích Phát thí chủ hãy nói rõ nguyên nhân cho bọn bần tăng được biết.

Xích Phát Đại Ma Tôn cười ghê rợn :

- Phó giáo chủ Diêm Vương sư đệ nhận lệnh của bản tòa tới môn phái Hằng Sơn mượn pho bí kíp Tàn phục chân kinh đem về nghiên cứu, nhưng Chưởng môn nhân Hồng Diện Tiên Nương bất ngộ, đã ương ngạnh chống lại bản giáo, lại còn dùng lời nặng nề với bản giáo, bắt buộc Phó giáo chủ phải động thủ. Chuyện này lỗi do nơi môn phái Hằng Sơn.

Liễu Phàm đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Pho bí kíp Tàn phục chân kinh là bảo pháp của phái Hằng Sơn, Thần Đạo giáo đâu

có liên hệ gì tới bảo pháp lại tới đòi thu đoạt, rồi tàn sát chúng môn đồ phái Hằng Sơn. Xích Phát thí chủ ra lệnh là đạo lý thế nào?

Xích Phát Đại Ma Tôn cất giọng như quỉ tru :

- Bản tòa nghĩ rằng chư vị là những kẻ tu hành, quy y Phật pháp, dứt bỏ thất tình lục dục, dứt bỏ chuyện hồng trần, sớm lên cõi niết bàn tiêu dao cõi Phật, còn tham vọng vật chất làm gì nữa. Hơn nữa, bí pháp Tàn phục chân kinh năm xưa là vật sở hữu của lão đại kỳ nhân Vạn Thần Tà. Lão nhân đã chết tất nhiên bảo pháp là bảo vật của võ lâm. Chư vị là kẻ xuất gia còn giữ làm gì món vật sở hữu, đã phạm vào cấm kỵ của nhà Phật. Bản tòa vì sự an nguy của giang hồ đang hồi loạn lạc, đứng ra lãnh đạo quần hùng hắc, bạch, lập lại trật tự cho võ lâm, vì vậy cần phải thu nạp tất cả bí kíp cho các phần tử bại hoại không thể lợi dụng võ công để hành động tác hại. Chưởng môn nhân phái Hằng Sơn bất ngộ, không chịu tuân theo mệnh lệnh của bản tòa nên phải chịu lấy cái hậu quả thảm khốc đó, chư vị lại còn kêu ca nỗi gì.

Liễu Phàm đại sư nổi giận :

- Xích Phát thí chủ đừng cường từ đoạt lý, với tham vọng mưu đồ bá chủ võ lâm, cưỡng bức các môn phái phải khuất phục quý giáo, bắt buộc các cao thủ, các bang hội hắc, bạch giang hồ quy thuận, gồm về một mối để thống trị, mặc tình tác oai tác quái.

Bần đạo vì nghĩa cả, vì sự tồn vong của hắc, bạch võ lâm đến nay đành phá giới Phật môn làm trọn đạo nghĩa.

Xích Phát Đại Ma Tôn dựng đứng chòm tóc đỏ hoe, hai mắt lộ hung quang, nhìn Liễu Phàm đại sư. Lão gầm to :

- Đó chỉ tại các ngươi không tự lượng sức mình đêm nay kéo tới đây nộp mạng, đừng trách sao bản tòa hạ thủ chẳng niệm tình. Bản tòa sẽ cho các ngươi nếm mùi vị đau khổ.

Phất cánh tay áo rộng sang phía trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo, Xích Phát Đại Ma Tôn quát tựa sấm rền :

- Động thủ!

Lập tức trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo vung giới đao xuống hàng ngũ quần tăng.

Liễu Phàm đại sư cũng quát to :

- Xuất trận!

Gần ba trăm tăng nhân, đạo sĩ hô to như sấm dội, thiền trượng, đao kiếm vung lên tiếp đấu trên ba

trăm giáo đồ Thần Đạo giáo.

Trận đại ác chiến liền diễn ra.

Tiếng võ khí va chạm, tiếng thét la, tiếng kình phong vun vút, lẫn lộn tiếng rú thảm khốc, tiếng rên rỉ hãi hùng.

Từng vòi máu vọt lên cao, từng thây người ngã lăn xuống đất, tạo ra một khung cảnh khủng khiếp, kinh hoàng.

Bấy giờ bảy vị đại cao thủ chia làm hai cặp.

Xích Phát Đại Ma Tôn một mình đấu với Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư và Không Không thần ni.

Diêm Vương Tôn Giả đấu với Vô Ngã hòa thượng và Hồng Diện Tiên Nương.

Xích Phát Đại Ma Tôn xuất chiêu "Thái Cực huyền công", khí lạnh tợ băng hà, chưởng kình to như trái núi.

Diêm Vương Tôn Giả xuất chiêu Băng Hàn chưởng, khí lạnh tợ băng sơn, kình khí ào ào như bão tố.

Liễu Phàm đại sư xuất chiêu "Triều Âm Hải Nộ", bóng chưởng khổng lồ, nghe như có tiếng sóng gầm trong đó.

Bát Độ thiền sư xuất chiêu "Vô Lượng Thọ Phật", hàng ngàn bàn tay màu vàng hiện ra, kem theo hàng ngàn đạo kình rít lên nghe ghê rợn trên không gian.

Vô Ngã hòa thượng xuất chiêu Hàng Ma chưởng, bóng chưởng dày đặc kèm theo kình phong vun vút trên cao.

Không Không thần ni xuất chiêu "Liên Ma Mãn Thiên", chưởng kình như hàng loạt đóa hoa sen bay rợp trời.

Hồng Diện Tiên Nương xuất chiêu "Phiêu Phiêu Hồng Ảnh", hàng ngàn đạo hồng quang chớp rực tám phương tứ hướng.

Lúc bấy giờ chưởng kình cao như núi, chưởng âm phát nổ từng loạt tợ trời gầm. Kình phong ào ào như bão tố phong ba, hồng quang sáng rực, hàng ngàn cánh hoa đỏ bay lượn khắp cả không trung.

Mặt đất chuyển rung như đang hồi địa chấn, cát đá tung bay, trăng mờ sao tắt.

Trận ác chiến diễn ra giữa Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni và Hồng Diện Tiên Nương từ lúc trăng lên cho tới khi ánh trăng dừng ngay đỉnh đầu vẫn chưa phân thắng bại.

Bên kia đấu trường giữa trên ba trăm giáo đồ Thần Đạo giáo và gần ba trăm tăng nhân, đạo sĩ liên minh cứu nguy cho bạch đạo đã có gần một trăm tử thi hai bên nằm ngổn ngang, rải rác trên mặt cỏ.

Máu ngập một vùng rộng lớn trên bình nguyên, từng trận gió thổi mùi tanh tưởi khó ngửi.

Trận huyết chiến giữa quần tăng năm đại môn phái và chúng giáo đồ Thần Đạo giáo càng lúc càng thêm khốc liệt.

Kiếm, đao, thiền trượng chạm nhau đinh tai nhức óc. Từng cụm hoa lửa bắn lên không gian như pháo hoa. Tiếng quát tháo, tiếng hét, lẫn lộn tiếng rú, tiếng la, kẻ này ngã xuống, kẻ khác xông lên chân động khắp cả núi rừng chung quanh bình nguyên.

Trận đấu giữa Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni, Hồng Diện Tiên Nương cũng vô cùng ác liệt.

Một mình Xích Phát Đại Ma Tôn đấu với ba tuyệt thủ Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Không Không thần ni vẫn không một chút nào lúng túng.

Trải qua trên ba trăm hiệp song phương vẫn chưa có bên nào chiếm lấy được cái thế thượng phong.

Công lực của lão đại ma đầu quả nhiên cao thâm không thể nào tưởng tượng nổi...

Chương 69: Máu Ngập Dãy Bình Nguyên

Phía bên cạnh, Diêm Vương Tôn Giả đấu với Vô Ngã hòa thượng và Hồng Diện Tiên Nương trên ba trăm hiệp mà đôi bên vẫn trong cái thế quân bình.

Công lực của Diêm Vương Tôn Giả xem qua chẳng kém gì Xích Phát Đại Ma Tôn bao nhiêu.

Thân pháp của lão lại như loài quỉ mị thấp thoáng trong bóng chưởng hồng ảnh của Hồng Diện Tiên Nương và Vô Ngã hòa thượng không hề lùi một bước nào.

Lão làm như đùa giỡn với hai đại tuyệt thủ nam nữ đạo nhân, luồn lách loang loáng trong hàng ngàn bóng chưởng.

Bình!

Hồng Diện Tiên Nương trúng một chưởng của Diêm Vương Tôn Giả ré lên một tiếng, lảo đảo tháo lui cả trượng, miệng phun một vòi máu.

Diêm Vương Tôn Giả cười ghê rợn :

- Nằm xuống đó!

Ngọn chưởng to lớn xù xì của Diêm Vương Tôn Giả phát ngang qua.

Đạo kình nặng vạn cân kèm theo khí lạnh băng hà ào tới Hồng Diện Tiên Nương.

Hồng Diện Tiên Nương vừa đứng lại, chưởng kình đã ào tới hết phương tránh né.

Tiểu Nương chỉ còn cách nhắm mắt chờ hồn về cõi Phật.

Vô Ngã hòa thượng kinh hãi quát to :

- Lão quỷ muốn chết!

Mồm quát, Vô Ngã hòa thượng vừa chấn một đạo kình nặng ngàn cân vào người Diêm Vương Tôn Giả.

Chừng phát giác ra ám kình, Diêm Vương Tôn Giả không còn cách tránh né kịp nữa.

Bình...

Diêm Vương Tôn Giả trúng đạo kình của Vô Ngã hòa thượng loạng choạng lui ra ngoài một trượng, mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Nhờ đó Hồng Diện Tiên Nương thoát nạn chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Huỵch!

Hồng Diện Tiên Nương té quỵ xuống.

Bên kia Không Không thần ni ngó thấy kinh hãi lao sang đỡ Hồng Diện Tiên Nương lên.

Diêm Vương Tôn Giả gượng gạo đứng yên trở lại, nhưng nội thương khá nặng, không còn giao đấu nổi nữa. Liễu Phàm đại sư nhìn qua cuộc diện, thấy khó lòng tiếp tục trận giao đấu được nữa, liền quát :

- Dừng lại!

Xích Phát Đại Ma Tôn toan xuất chiêu nghe Liễu Phàm đại sư quát liền ngưng lại.

Lão hỏi :

- Chuyện gì? Các lão sợ chết rồi phải không?

Đảo mắt nhìn qua đấu trường một lượt, Liễu Phàm đại sư trầm giọng :

- Xích Phát thí chủ đừng lộng ngôn. Thí chủ hãy nhìn qua tình hình tối nay không thể kết thúc về chuyện tàn sát chúng môn đồ phái Hằng Sơn được, bần tăng hẹn lại với thí chủ sẽ trở lại quyết dứt khoát chuyện đêm nay.

Xích Phát Đại Ma Tôn nhìn qua trông thấy Diêm Vương Tôn Giả bị thương khá nặng, không thể tiếp tục trận giao đấu nữa, cất tiếng cười ghê rợn :

- Chư vị đã nhận mình thua trận xin ban ân huệ, lẽ nào bản tòa hẹp lượng không cho chư vị ra đi. Nhưng đêm nay bản tòa cần nói cho các môn phái, bang hội biết, từ nay đến tiết đoan ngọ phải mang bí kíp tới giao nộp cho bản tòa. Kẻ nào nghịch mạng sẽ nhận lấy hình phạt thảm khốc... Ha ha ha... Ha ha... Ha ha ha...

Liễu Phàm đại sư giận đến run người nhưng không nói gì, chỉ ra lệnh cho quần tăng rời khỏi đấu trường...

Chương 70: Khoái Lạc Phòng

Xích Phát Đại Ma Tôn trở vào Tổng đàn Thần Đạo giáo liền tới Khoai lạc phòng.

Lão mở cánh cửa ra, bước tới chiếc giường Lâm Phùng Chân nằm trên đó.

Nàng bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn điểm huyệt từ lúc còn bên Hồng Loan cung trước khi đem về đây.

Xích Phát Đại Ma Tôn đứng bên cạnh giường, trố mắt nhìn bộ ngực căng tròn cười khà :

- Ha ha... quả là trời ban cho ta vưu vật hiếm có trên chốn giang hồ từ trước đến nay. Bây giờ ta hãy điều tức, trong giây lát mới cùng nàng hưởng lạc thú thần tiên.

Xích Phát Đại Ma Tôn leo lên giường tịnh tọa, nhắm nghiền hai mắt lại, vận chân khí để điều tức sau trận đấu kinh hồn đã tốn hao đi một số nội lực...

Dù đã bị điểm huyệt, không còn cử động, nói năng la hét gì được nữa nhưng Lâm Phùng Chân vẫn còn tỉnh táo như thường.

Nàng biết mình sắp bị Xích Phát Đại Ma Tôn cưỡng hiếp, dày vò thân ngọc nên giọt lệ đau thương lăn dài xuống hai má.

Từ lúc bị Xích Phát Đại Ma Tôn đưa vào Khoái lạc phòng này đã biết bao lần Lâm Phùng Chân vận công để giải huyệt nhưng không làm sao qui nguyên chân khí được.

Nàng muốn hét lên, xé nát gian phòng khoái lạc này nhưng không làm sao mở miệng được vì á huyệt cũng đã bị lão Xích Phát Đại Ma Tôn điểm bế luôn.

Lâm Phùng Chân tủi nhục, hai dòng lệ cứ mãi thánh thót trào ra khóe mắt.

Nửa giờ sau, Xích Phát Đại Ma Tôn điều tức đã xong, nội lực quy nguyên như cũ lão quay lại nhìn hai quả đào tuyết vun cao cất tiếng cười khà :

- Bây giờ bản tòa ban phát ân huệ khoái lạc thần tiên cực đỉnh cho nàng đây.

Lão đưa hai bàn tay xù xì lên hai quả đào tuyết nắn nót một cách đê mê.

Lâm Phùng Chân muốn hét lên một tiếng căm thù, nhưng miệng không mở được, giọt lệ trào ra như suối.

Nắn nót hai quả đào tiên một lúc, Xích Phát Đại Ma Tôn cúi xuống khe bích thủy bám chặt.

Lão muốn trổ tài ái ân tuyệt vời trước khi xâm nhập vào hiểm địa của nàng.

Xích Phát Đại Ma Tôn ngầu ngầu như con thú đói mồi gặp miếng mồi béo bở.

Lão liền ngụp lặn trong vũng thần tiên, mê man chẳng còn hay biết gì bên ngoài nữa.

Giá nếu Lâm Phùng Chân giải được huyệt đạo, chỉ cần vỗ nhẹ một chưởng vào đầu là lão sẽ vỡ sọ ra chết liền tại trận.

Giữa lúc đó chợt cánh cửa Khoái lạc phòng bật mở ra, một ả thiếu nữ bịt mặt thần bí xuất hiện.

Lâm Phùng Chân trông thấy trong lòng vô cùng hoan hỉ nhưng không mở miệng ra kêu cứu được.

Thiếu nữ thần bí vẫy tay.

Từ bàn tay thiếu nữ một vật tròn, đen bay vút vào chiếc giường hành lạc.

Bốp!

Một tiếng nổ khô khan, vùng khói xanh mịt bùng lên, nháy mắt tràn ngập cả gian phòng khoái lạc.

Xích Phát Đại Ma Tôn tỉnh hồn phóng người lên quát :

- Ngươi...

Nhưng lão vừa hít nhằm một cuộn khói xanh liền ngưng lại, từ từ ngã lăn xuống nằm bất động.

Lâm Phùng Chân cũng hít phải khói xanh nên rũ người ra nằm im lìm trên giường.

Thiếu nữ bịt mặt thần bí phóng vào trong Khoái lạc phòng, bước tới gần chiếc giường.

Ả lấy ra một loại bột trắng, nhét vào mũi Lâm Phùng Chân. Lâm Phùng Chân thở hắt một hơi, mở mắt ra nhìn thiếu nữ bịt mặt, trong lòng vô cùng hoan hỉ vì hiểu ngay nàng sắp được cứu.

Thiếu nữ bịt mặt thần bí vẫy ra mấy đạo ngọc chỉ bắn vào thân ngọc của Lâm Phùng Chân.

- Hự, hự...

Lâm Phùng Chân kêu hai tiếng, ngồi phắt lên, phóng xuống giường.

Thiếu nữ bịt mặt nói thật mau :

- Tỷ tỷ vận xiêm y rồi theo muội cho mau!

Nhìn Xích Phát Đại Ma Tôn đang nằm mê man, Lâm Phùng Chân toan vỗ một chưởng kết liễu tính mạng lão nhưng vì quá cấp bách, nàng với lấy y phục mặc vào.

Thiếu nữ bịt mặt nhặt thanh trường kiếm trao cho Lâm Phùng Chân giục :

- Tỷ tỷ theo muội!

Vèo vèo…

Hai ả thiếu nữ phóng mình khỏi Khoái lạc phòng chạy ra ngoài và biến dạng giữa trời khuya.

* * * * *

Thiếu nữ bịt mặt thần bí kéo tay Lâm Phùng Chân ngồi xuống tảng đá bằng phẳng trên đỉnh núi cao.

Bấy giờ vầng trăng đã xế tà, sắp chui vào dưới ngọn núi xa xa.

Sương khuya lạnh lẽo, cảnh vật âm thầm, núi rừng mơ hồ trầm mặc.

Lâm Phùng Chân hỏi :

- Tiểu muội xin đa tạ công ơn cứu mạng của tỷ tỷ, xin tỷ tỷ cho muội biết tỷ tỷ là ai để ngày sau có cơ hội đáp đền công ơn xứng đáng.

Chưa vội đáp lời Lâm Phùng Chân, thiếu nữ bịt mặt thần bí mở vuông lụa xanh trên mặt ra.

Vuông lụa xanh vừa rơi xuống tức thì một trang tuyệt thế mỹ nhân xuất hiện trước mắt Lâm Phùng Chân.

Tuyệt thế mỹ nhân không ai khác hơn là La Tiểu Phụng.

Lâm Phùng Chân phải trố mắt nhìn sắc đẹp thiên kiều bách mỹ của Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng nhìn Lâm Phùng Chân cất giọng oanh :

- Tiểu muội tên là Tiểu Phụng tỷ tỷ có phải là Lâm Phùng Chân không?

Lâm Phùng Chân kinh ngạc :

- Ủa, sao Tiểu Phụng cô nương lại biết danh tánh của tiểu muội?

Tiểu Phụng đáp :

- Chính Phùng ca ca đã nói với tiểu muội và nhờ muội cứu Lâm tỷ tỷ.

Lâm Phùng Chân tròn xoe đôi mắt :

- Thế ra Tiểu Phụng tỷ tỷ cũng biết Phùng ca ca nữa hay sao?

Tiểu Phụng khôn khéo :

- Tiểu muội biết Phùng ca ca từ mấy tháng nay. Muội gọi Phùng ca ca bằng đại huynh.

- Tiểu Phụng tỷ tỷ với Phùng ca ca là...

Tiểu Phụng ngắt lời :

- Tiểu muội và Phùng ca ca là tình huynh muội chi giao, vì đã có lần ca ca cứu tiểu muội khỏi chết vì con ngựa điên cuồng chạy loạn suýt rơi xuống vực.

Lâm Phùng Chân an lòng :

- À! Thì ra là vậy... nhưng Tiểu Phụng tỷ tỷ làm sao biết được Phùng ca ca và tiểu muội lâm nạn ở Tổng đàn Thần Đạo giáo mà tới đó cứu nguy muội?

- Tiểu muội biết Phùng ca ca và Lâm tỷ tỷ lâm nạn ở Hồng Loan cung. Muội cứu ca ca trước, ca ca dặn muội cứu Lâm tỷ tỷ. Lão Xích Phát Đại Ma Tôn đưa tỷ tỷ về Tổng đàn Thần Đạo giáo, muội lén lút tới, vừa rồi trông thấy lão định bày trò vô lễ với tỷ tỷ nên muội ném một quả Mê Hồn Ngự khiến lão bất tỉnh.

Lâm Phùng Chân cảm kích :

- Một lần nữa tiểu muội xin đa tạ công ân cứu mạng của Tiểu Phụng tỷ tỷ, kiếp này không thể nào đền đáp nổi rồi.

Tiểu Phụng lắc đầu :

- Lâm tỷ tỷ đừng nói thế. Tiểu muội chỉ vâng theo lời Phùng ca ca vì ca ca là vị nghĩa huynh của muội, chẳng có gì đáng gọi là công ơn.

Trong lòng Lâm Phùng Chân rất nghi hoặc Phùng Phá Thạch đã có ân tình với Tiểu Phụng nhưng hiện nay nàng là vị ân nhân nên khó mở lời.

Lâm Phùng Chân hỏi :

- Tiểu Phụng tỷ tỷ, hiện nay Phùng ca ca đang ở nơi đâu, tỷ tỷ có biết không?

Tiểu Phụng đáp :

- Sau khi tiểu muội cứu Phùng ca ca mang vào cánh rừng, trò chuyện một lúc chợt có chúng môn đồ Hồng Loan cung đi sục sạo nên Phùng ca ca phải chia tay muội đi từ hôm kia rồi. Muội cũng không hiểu hiện ca ca đang ở nơi nào.

Lâm Phùng Chân nóng lòng gặp lại Phùng Phá Thạch nên vội vàng đứng lên.

Nàng nhìn Tiểu Phụng cảm kích :

- Công ơn của Tiểu Phụng tỷ tỷ có ngày muội sẽ đáp đền. Bây giờ muội xin cáo biệt tỷ tỷ.

Tiểu Phụng đứng lên nhìn Lâm Phùng Chân :

- Dãy núi này chỉ cách Tổng đàn Thần Đạo giáo chừng bảy, tám mươi dặm. Lâm tỷ tỷ có đi hãy đề phòng bọn giáo đồ lùng soát, đừng để bọn chúng bắt được một lần nữa thì muội cũng đành bó tay.

Lâm Phùng Chân chớp mắt :

- Đa tạ Tiểu Phụng tỷ tỷ có lời chỉ bảo. Muội xin cáo biệt, hẹn có ngày tái ngộ.

Dứt câu, Lâm Phùng Chân phóng ngay xuống chân núi, phút chốc hút dạng dưới trời khuya.

Tiểu Phụng nhìn theo chiếc bóng Lâm Phùng Chân cho tới khi mất hút mới buông tiếng thở dài.

Nàng lẩm bẩm :

- Nàng là tình nhân của Phùng ca ca, xem ra nàng rất quan tâm đến chàng. Còn ta rồi chưa biết duyên kiếp sẽ ra sao, có được sum họp một nhà với ca ca hay không?

Hai dòng lệ thương tâm rơi xuống má Tiểu Phụng nghe chừng đau nhói cả con tim.

Tần ngần một lúc thật lâu, Tiểu Phụng phóng mình xuống chân núi, đi sang một hướng khác.

Chương 71: Hàng Ma Kiếm Phổ

Phùng Phá Thạch buông lỏng sợi dây cương ngựa, mắt ngắm cảnh sắc núi đồi hùng vĩ trong buổi chiều tà còn vương vít vài sợi nắng trên đỉnh núi xa xa.

Trên nền trời xanh thẳm, một áng mây lang thang, một con chim lạc loài vỗ cánh bay về đâu, giống như cuộc đời cô độc của chàng.

Phùng Phá Thạch cảm khái, lòng bâng khuâng khôn tả.

Năm mối huyết thù của phụ thân, của sư thúc Tạ Chử Giang, sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân, sư bá Địa Cốc Thần Tà và huyết thù Cái bang của Tạ Ánh Đào mãi đến nay chưa trả xong.

Chàng phải tìm cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và luyện thành hai chiêu vô địch mới mong thắng nổi Xích Phát Đại Ma Tôn và ba lão đại ác ma Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân và Diêm Vương Tôn Giả.

Nhưng pho bí kíp hiện nay đã thất lạc phương trời nào, hay đã lọt vào tay ai trong các đại môn phái, các bang hội đương thời.

Nếu đã lọt vào tay họ, chàng đâu còn mong gì trả mối huyết thù nữa.

Còn bây giờ chàng đi tìm quả là một chuyện khó khăn, còn hơn cả mò trăng dưới nước.

Dù vậy, dù không mấy hy vọng nhưng chàng vẫn phải đ tìm trên khắp chốn giang hồ, không thể nào phó mặc cho định số an bài được.

Ba mối tình, vị hôn thê Tạ Ánh Đào, hồng nhan tri kỹ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và lời thề ước võ phục Lâm Phùng Chân sau này chàng phải xử trí thế nào cho ổn.

Trong lòng Phùng Phá Thạch như núi tơ vò, ngổn ngang trăm mối không giây phút nào yên.

Chuyện sứ mạng báo thù, chuyện tình yêu quay cuồng trong đầu óc chàng.

Phùng Phá Thạch bật thốt :

- Mặc, giờ ta hãy lo chuyện báo thù tiết hận. Còn chuyện gì ngày sau sẽ liệu toan.

Đang nghĩ ngợi miên man, chợt bên tai Phùng Phá Thạch nghe có tiếng quát tháo, hét la và tiếng võ khí va chạm nhau phía bên kia ngọn núi.

Chuyện gì xảy ra đây?

Phùng Phá Thạch cho con hùng mã đi chậm lại, vận thính lực nghe ngóng phía bên kia ngọn núi cao.

Khi nghe rõ đó là một số đông người đang vây đánh một nữ nhân xem ra rất ác liệt.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- Ta có nên sang đó can dự hay không?

Dòng máu nghĩa hiệp trong huyết quản nổi sôi, chàng quyết định :

- Ta hãy sang đó xem thế nào, không thể bỏ qua chuyện này được.

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch bay ngựa tới tìm đường vào dãy núi.

Tới phía trước có con sơn đạo quanh co, Phùng Phá Thạch rẽ ngựa chạy về hướng có tiếng quát tháo, binh khí va chạm nhau.

Vượt qua khỏi ngọn núi xuống thung lũng, lại qua một ngọn núi khác rồi xuống bình đài. Trước mắt Phùng Phá Thạch trên bãi tha ma rộng đầy cỏ dại, mười tên đại hán áo đen sử giới đao vây đánh một nữ nhân vận trang phục cung trang.

Chú mắt nhìn kỹ, Phùng Phá Thạch nhận ra mười tên đại hán chính là bọn đại đầu lãnh Thần Đạo giáo.

Vừa nhận diện bọn này, máu căm thù trong tim Phùng Phá Thạch sôi lên sùng sục.

Chàng phóng ngựa như bay đến bãi tha ma.

Nháy mắt đã đến nơi, Phùng Phá Thạch nhảy xuống đất, phi thân tới hét :

- Các ngươi phải chết cả rồi!

Mười tên đại hán nghe tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch đồng giật mình thu hồi võ khí, quay lại nhìn.

Nữ nhân kia thừa cơ hội phóng ra khỏi vòng vây đứng xa xa nhìn lại.

Phùng Phá Thạch lướt tới gần mười tên đại hán.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm đã rút ra khỏi vỏ, Phùng Phá Thạch trợn mắt hét :

- Các ngươi phải chết cả rồi, hãy mau đọc kinh sám hối!

Chàng liền xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức nhằm vào ba tên đứng trước mặt.

Ba làn huyết quang chớp lên điểm tới ba tên đại hán nhanh hơn tia chớp.

Phụp... phụp... phụp...

Ba tên đại hán vung giới đao lên nhưng chẳng còn kịp nữa, cùng loạt rú lên, cùng loạt ngã lăn trên cỏ.

Bảy tên đại hán áo đen còn lại khiếp mật bay hồn lùi lại, trố mắt nhìn Phùng Phá Thạch, nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm vấy máu trong tay chàng.

Một tên đại hán áo đen cất giọng run run :

- Ngươi là Huyết Hận Thư Sinh Phùng Phá Thạch?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng rồi, Phùng Phá Thạch chính là ta. Nay các ngươi đã biết ta rồi, hãy đứng yên đó cho ta giết, đừng chạy đi đâu vô ích. Có chạy cũng không khỏi đâu.

Tên đại hán áo đen tái xanh cả mặt, đảo mắt nhìn qua sáu tên kia như ra ám hiệu.

Chợt hắn quay phắt lại, cất bỗng thân mình lên toan vọt lên ngọn núi.

Phùng Phá Thạch hét :

- Để cái thủ cấp lại cho ta!

Vừa hét, Phùng Phá Thạch vừa thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" vút lên cao, xuất ngay chiêu Tàn Hồn nhất thức nhằm vào tên đại hán.

Làn huyết quang chớp tới.

Một tiếng phập vang lên, tên đại hán từ trên cao nhào lộn trở xuống đất.

Hắn chết liền tại chỗ.

Phùng Phá Thạch đáp trở xuống đất nhìn sáu tên đại hán còn lại.

Bọn chúng đứng run lập cập, thân mình lẩy bẩy như muốn té quị xuống đất.

Điểm mũi kiếm vào mặt sáu tên đại hán áo đen, Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Lâu nay các ngươi từng gây ra tội ác tày trời, giết người, cướp của, hãm hiếp gái tơ, bây giờ ta sẽ giết sạch bọn ngươi trừ họa cho giang hồ. Sau khi các ngươi chết đi rồi, đừng đầu thai làm người, hãy làm trâu ngựa đền bù tội lỗi đã qua...

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm rung lên sáu cái.

Sáu làn huyết quang điểm tới bọn đại hán áo đen nhanh không thể tưởng tượng được.

Sáu tên đại hán áo đen vốn đã chết khiếp từ lâu, không còn sức phản kháng hay tránh né nổi nữa, trố to mắt nhìn làn huyết quang chờ chết.

Một loạt tiếng phập phập nghe rợn người.

Sáu chiếc thủ cấp bay ra, sáu cái thi thể lần lượt đổ xuống.

Đảo mắt nhìn qua đám tử thi một lượt, Phùng Phá Thạch hừ một tiếng, máu căm thù hạ xuống.

Chàng giắt thanh Tàn Hồn huyết kiếm trở vào vỏ, hướng mắt nhìn về phía nữ nhân vận cung trang.

Phùng Phá Thạch muốn biết nữ nhân là ai, do đâu bị bọn đại đầu lãnh Thần Đạo giáo vây đánh nơi bãi tha ma này.

Nữ nhân vận cung trang đứng cách chàng khoảng mười trượng. Đó là một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp thiếu phụ đứng nhìn chàng chăm chú.

Nhìn kỹ thiếu phụ xinh đẹp kia, bất giác Phùng Phá Thạch sửng sốt cả người. Chàng kêu lên :

- Thúc mẫu.

Thì ra thiếu phụ xinh đẹp kia chính là Mộc Trầm Hương, mẫu thân của Tạ Ánh Đào.

Từ lâu Phùng Phá Thạch đã có ý định đi tìm Mộc Trầm Hương, không ngờ hôm nay lại gặp ở nơi này.

Lòng chàng vui mừng khôn xiết, bởi Mộc Trầm Hương là nhạc mẫu của chàng.

Mộc Trầm Hương chưa nhận ra Phùng Phá Thạch, nghe chàng gọi mình là thúc mẫu nên ngạc nhiên từ từ bước lại gần chàng. Thiếu phụ nhìn chàng chăm chú nhưng vẫn chưa nói ra lời nào.

Biết rồi Mộc Trầm Hương chưa nhận ra mình vì trước kia chàng còn bé thơ, ngày nay đã thay đổi

hoàn toàn. Chàng chắp tay ngay trước ngực cung kính :

- Thúc mẫu còn nhớ tiểu điệt không?

Mộc Trầm Hương vẫn dán chặt đôi mắt vào Phùng Phá Thạch ngập ngừng :

- Thiếu hiệp là ai, xin nói cho ta biết cao danh?

Phùng Phá Thạch nhẹ nhàng :

- Tiểu điệt là Phùng Phá Thạch, con trai của Phùng Phá Sơn và Triệu Phi Tần đây!

Sửng sốt nhìn Phùng Phá Thạch phút giây, Mộc Trầm Hương kêu lên hoan hỉ :

- Thiếu hiệp là Phùng hiền điệt đấy sao?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Thưa thúc mẫu, tiểu điệt chính là Phùng Phá Thạch, con trai của Phùng Phá Sơn!

Mộc Trầm Hương bước tới nắm chặt lấy bàn tay Phùng Phá Thạch, cất giọng run run vì quá xúc động :

- Phùng nhi! Ta không ngờ gặp lại con ở nơi này. Hôm nọ ta nghe bọn giang hồ đồn đãi bảo con tới phó hội tại Ngũ lý bình, đã chết dưới vực sâu rồi, nhờ đâu con được sống đây?

Phùng Phá Thạch vô cùng kích động trước cử chỉ thân tình như người từ mẫu của Mộc Trầm Hương.

Chàng nói :

- Thưa thúc mẫu, con nhờ một kỳ duyên nên không chết dưới đáy vực như bọn giang hồ đồn đãi từ mấy ngày rồi...

Trỏ tay xuống đám cỏ, Mộc Trầm Hương bảo :

- Con hãy cùng ta ngồi xuống đám cỏ kia, thuật lại mọi chuyện cho ta nghe.

Thiếu phụ dắt tay Phùng Phá Thạch tới ngồi xuống đám cỏ thân tình như đứa con ruột của mình.

Mộc Trầm Hương nói :

- Chuyện thế nào, con hãy thuật lại cho ta nghe do đâu con còn sống đây?

Phùng Phá Thạch nghiêm túc thuật lại chuyện chàng tới sân cỏ Ngũ lý bình phó hội... nhất nhất đều kể rõ cho Mộc Trầm Hương nghe.

Chương 72: Quá Khứ Thương Đau

Nghe xong câu chuyện của Phùng Phá Thạch, Mộc Trầm Hương vô cùng xúc cảm.

Thiếu phụ nói :

- Quả thật là phúc lớn cho dòng họ Phùng nên con mới gặp kỳ duyên còn sống để nối dòng. Lúc ta được tin con chết, lòng ta vô cùng đau đớn, nhưng ta không dám lộ diện ra chốn giang hồ đi tìm thi hài con. Nào ngờ nay lại gặp con, ta hết sức vui mừng.

Phùng Phá Thạch xúc động trước lòng ưu ái của Mộc Trầm Hương. Chàng kể luôn chuyện hơn hai năm về trước chàng đến Tạ gia trang gặp lúc Tạ Chử Giang hấp hối, trối trăn với chàng mấy lời rồi tắt thở.

Chàng cho thiếu phụ biết Diêm Vương Tôn Giả là thủ phạm chính đã giết Tạ Chử Giang.

Mộc Trầm Hương rơi lệ thở than :

- Hỡi ơi! Cũng chỉ vì pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ nên phu quân phải mất mạng.

Thiếu phụ cúi mặt xuống sụt sùi rơi lệ thảm.

Trông thấy Mộc Trầm Hương quá thảm sầu, Phùng Phá Thạch im lặng không dám nói thêm nữa vì sợ gợi lại vết thương lòng chưa lành của người thiếu phụ.

Một lúc sau Mộc Trầm Hương bình tâm trở lại, quay sang nhìn Phùng Phá Thạch :

- Ta có nghe thảm biến Phùng Sơn bảo từ lâu nhưng chưa được rõ ràng, con hãy kể lại cho ta nghe!

Phùng Phá Thạch nghiêm túc kể lại chuyện biến cố Phùng Sơn bảo trước sau không giấu giếm với Mộc Trầm Hương một điều nào.

Chàng nói :

- Tất cả đều do lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia cấu kết với các bang hội tàn sát tất cả gia nhân Phùng Sơn bảo. Con đang trên đường tìm thù rửa hận...

Mộc Trầm Hương xúc động tột cùng, lại thở than :

- Hỡi ơi! Tạ gia trang, Phùng Sơn bảo cũng vì hai pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà mang lấy tai họa diệt vong, tử biệt sinh ly, thiên thu cừu hận biết đến bao giờ trả cho xong.

Thiếu phụ lại tuôn hai dòng lệ thảm. Nàng khóc cho Tạ gia trang và cũng khóc cho Phùng Sơn bảo.

Phùng Phá Thạch bị gợi vết thương lòng, rơi nước mắt im lặng chưa nói được lời nào nữa.

Phút giây, Mộc Trầm Hương hỏi :

- Phùng nhi! Hiện nay Triệu tỷ tỷ đang ở nơi nào con có gặp hay không?

Phùng Phá Thạch cố nén nghẹn ngào :

- Thưa thúc mẫu, mẫu thân của con bị lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả chặn đường trên một ngọn núi. Mẫu thân con và con đánh nhau một trận với lão, con bị trúng chưởng ngất đi, chừng tỉnh lại thì chỉ thấy chiếc áo của mẫu thân đẫm máu, còn mẫu thân thì biệt tích cho tới bây giờ không hiểu hiện nay còn sống hay chết lẽ nào. Con đang trên đường đi tìm mẫu thân và tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện hai chiêu để trả huyết thù cho phụ thân, cho Tạ thúc thúc và cho sư phụ con Tàn Hồn Quái Nhân đã chết bởi bọn quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tại Tàn Hồn động.

Mộc Trầm Hương bật khen :

- Phùng nhi, con quả thật là một đứa con chí thành chí hiếu, lại là một trang thiếu niên cang trường khí khái phi thường. Chắc rồi sẽ có đấng linh thiêng phù trợ cho con tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để luyện hai chiêu kia, rửa sạch mối tử thù chứ chẳng không đâu.

Thiếu phụ lại than :

- Ta chỉ tiếc vì ái nữ Tạ Ánh Đào biệt tích từ thuở ấu thơ bấy lâu tìm mãi không gặp, chắc ái nữ đã chết rồi, bằng không con là rể đông sàng của Tạ gia trang theo lời ước hẹn của phu quân và Phùng đại hiệp trước kia...

Phùng Phá Thạch vội nói :

- Thúc mẫu hãy an tâm, hiền muội hiện nay vẫn còn sống trên cõi đời, không chết đâu.

Mộc Trầm Hương tròn xoe hai mắt nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng run run :

- Phùng nhi, con nói sao? Con nói ái nữ Tạ Ánh Đào hiện còn sống phải không?

Thiếu phụ tưởng mình nghe lầm nên vặn hỏi Phùng Phá Thạch cho minh bạch.

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu :

- Thưa thúc mẫu đúng vậy. Con tìm được hiền muội trong một dịp tình cờ, lúc đó hiền muội giả trang ra một gã ăn mày, đánh nhau với bọn giáo đồ Thần Đạo giáo. Con can thiệp và kết nghĩa làm huynh đệ, nhưng sau đó con phát giác ra hiền muội là gái.

Con vặn hỏi mớ biết hiền muội chính là Tạ Ánh Đào.

Mộc Trầm Hương nóng nảy :

- Phùng nhi, hiện nay ái nữ Tạ Ánh Đào đang ở nơi nào?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Thưa thúc mẫu, hiện nay hiền muội là tân Bang chủ Cái bang kế vị cho Bang chủ vừa bị bọn giáo đồ Thần Đạo giáo sát hại. Hiền muội đang ở Tổng đàn Cái bang cách nơi đây chừng trên năm trăm dặm.

Mộc Trầm Hương gấp lên :

- Phùng nhi, ta nóng lòng muốn gặp lại ái nữ Tạ Ánh Đào. Con có thể đưa ta tới Tổng đàn bang hành khất ngay bây giờ được không?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Thúc mẫu nóng lòng muốn gặp lại hiền muội, con sẽ đưa thúc mẫu đi ngay.

Chàng đứng lên, Mộc Trầm Hương cũng đứng dậy.

Đảo mắt nhìn quanh bãi tha ma, Phùng Phá Thạch lo lắng :

- Thưa thúc mẫu, lúc nãy thúc mẫu đi tới dãy núi này bằng ngựa hay bằng khinh công?

Trỏ tay sang ngọn núi phía trước, Mộc Trầm Hương đáp :

- Ta đi bằng ngựa, vừa rồi ta bỏ ngựa chạy vào đây đánh nhau với bọn chúng, chắc nó hãy còn đứng ngoài thung lũng kia.

Phùng Phá Thạch giục giả :

- Thúc mẫu theo con mau!

Chàng dắt con hùng mã theo con sơn đạo quanh co đi ra phía trước thung lũng.

Đến nơi, trông thấy con tuấn mã đứng gặm cỏ, Mộc Trầm Hương chạy tới, leo lên lưng giật sợi dây cương cho ngựa chạy nhanh.

Phùng Phá Thạch cũng phóng lên lưng con hùng mã hướng dẫn Mộc Trầm Hương theo con sơn đạo ra ngoài quan đạo.

Tới quan đạo, chàng trỏ tay về phía trước.

- Thúc mẫu, Tổng đàn hành khất ở về hướng này.

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Ta biết rồi, Phùng nhi hãy đi mau.

Hai con tuấn mã giao kề phóng nhanh trên con quan đạo, bỏ lại phía sau cát bụi tung mù.

Mộc Trầm Hương nôn nóng gặp lại Tạ Ánh Đào nên phóng ngựa nhanh như gió lốc.

Phùng Phá Thạch kềm hai bên hông con ngựa thúc con hùng mã chạy kề theo một bên.

Chương 73: Bàn Tay Thiên Định

Nắng chiều vừa tắt, người ngựa Phùng Phá Thạch và Mộc Trầm Hương đã vượt qua dãy núi đồi. Trước mặt là cánh rừng già trầm mặc.

Hai con tuấn mã vẫn phi nhanh chạy vào cánh rừng già...

Được vài dặm, bỗng nghe từ phía trước mặt có nhiều tiếng vó ngựa dồn dập.

Trong lòng hoài nghi, Phùng Phá Thạch vận thính lực nghe ngóng. Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, Phùng Phá Thạch nghĩ thầm :

- Có lẽ bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đấy chứ chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Chàng nói lớn :

- Thúc mẫu, dừng ngựa lại!

Phùng Phá Thạch gò cương ngừng lại.

Mộc Trầm Hương cũng dừng con tuấn mã, nhìn Phùng Phá Thạch hỏi :

- Phùng nhi, chuyện gì vậy?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Thúc mẫu, con nghi tiếng vó ngựa kia là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo. Thúc mẫu hãy ẩn mặt vào trong rừng, con xem lại coi có đúng hay không?

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Phùng hiền điệt hãy nên thận trọng, nếu thấy có lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn con hãy lánh mặt, đừng giao đấu với lão. Công lực của lão cao thâm vô lượng, con chưa phải là đối thủ của lão đó đâu.

Phùng Phá Thạch cung kính :

- Tiểu điệt xin vâng theo lời thúc mẫu chỉ dạy.

Nhìn Phùng Phá Thạch bằng ánh mắt lo ngại, Mộc Trầm Hương cho ngựa phóng vào cánh rừng.

Phùng Phá Thạch lẩm bẩm :

- Nhạc mẫu coi ta như đứa con ruột, thật là một nguồn an ủi lớn lao cho ta trong lúc này.

Vó ngựa đã tới gần, Phùng Phá Thạch nhận ra có ba thớt ngựa màu hồng, trên lưng chở một nữ nhân và hai lão nhân vận trường bào màu xám.

Nháy mắt ba thớt ngựa đã tới nơi, Phùng Phá Thạch chú mắt nhìn bỗng sửng sốt lên.

Nữ nhân kia chính là vị hôn thê Tạ Ánh Đào, còn hai vị lão nhân chính là trưởng lão bang hành khất đã có lần chàng gặp tại Tổng đàn Cái bang.

Phùng Phá Thạch bật kêu :

- Hiền muội!

Chàng nhảy xuống lưng ngựa chạy tới.

Tạ Ánh Đào cũng vừa nhận ra Phùng Phá Thạch, hoan hỉ kêu to :

- Phùng ca ca...

Nàng phóng xuống đất chạy bay tới.

Đôi nam nữ ôm chặt lấy nhau. Tạ Ánh Đào mừng mừng tủi tủi, giọt lệ trào ra.

Hai vị trưởng lão Cái bang nhận ra Phùng Phá Thạch thảy đều vui mừng nép ngựa lại bên đường.

Một lúc thật lâu, Phùng Phá Thạch và Tạ Ánh Đào mới chịu buông nhau ra.

Phùng Phá Thạch nhìn Tạ Ánh Đào :

- Hiền muội đi đâu trên con đường này, lúc nãy huynh cứ tưởng bọn giáo đồ Thần Đạo giáo.

Giọng nói của Tạ Ánh Đào vẫn còn xúc động :

- Muội đi tìm Phùng ca ca mấy ngày rồi, không thấy ca ca, ai ngờ lại gặp ở nơi này.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Hiền muội đi tìm huynh có chuyện gì không?

Tạ Ánh Đào chớp mắt :

- Trong đêm Phùng ca ca đi phó hội tại Ngũ lý bình, muội được tin gấp rút tới đại hội. Đến nơi trông thấy ca ca đã bị trúng kịch độc của lão ác đạo Thiên Ấn đạo sư nằm hôn mê. Muội và Lâm tỷ tỷ đấu nhau với bọn Vô Lượng thiền sư sắp thúc thủ, bỗng lão bà Quỷ cầm ma cơ và Khất Tiếu đạo nhân tới đánh nhau, hai bên đều bị thương nặng thì lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả xuất hiện, đánh chết cả hai người, định bắt sống ca ca chợt có ba lão Lạt Ma từ miền quan ngoại tới, rồi đến ả Thạch Cơ Cơ xuất hiện. Tình hình bế tắc hoàn toàn. Sau cùng có bốn ả thiếu nữ bịt mặt ném hàng trăm quả Mê Hồn Hương, tất cả đều bất tỉnh. Muội cũng bất tỉnh, chừng tỉnh lại muội nghe bọn cao thủ bảo ca ca rơi xuống vực sâu. Muội chạy tới đó gặp lão Vô Lượng thiền sư ngăn chặn không cho tới bờ vực, rồi lại có tin ca ca đã chết dưới đáy vực.

Nàng thở dài nói tiếp :

- Muội vô cùng đau khổ, định tự quyết theo Phùng ca ca, nhưng qua hôm sau một tên môn đồ hành khất chạy về báo tin ca ca vừa giết lão quỷ Liệt Hỏa Ma Quân nhưng không nói ở nơi nào. Muội vui mừng nên cùng nhị vị trưởng lão đi tìm ca ca. Thật là một cơn ác mộng.

Phùng Phá Thạch cảm kích :

- Hiền muội nói đúng, chính huynh cũng tưởng mình đã chết rồi, bởi nhờ một cơ may nên huynh còn sống hôm nay gặp lại muội. Huynh cứ tưởng đây là một giấc mơ.

Tạ Ánh Đào hỏi :

- Phùng ca ca từ đâu tới đây lại đi trên con đường này mà gặp muội như vậy?

Phùng Phá Thạch đáp :

- Huynh đang trên đường đưa thúc mẫu tới Tổng đàn Cái bang để gặp muội đây.

Tạ Ánh Đào ngạc nhiên :

- Phùng ca ca có thúc mẫu ư? Thúc mẫu của ca ca là ai vậy?

Phùng Phá Thạch trỏ Tạ Ánh Đào :

- Thúc mẫu của huynh là thân mẫu của hiền muội chứ còn là ai nữa.

Tưởng tai mình nghe lầm, Tạ Ánh Đào tròn xoe đôi mắt, lại hỏi :

- Phùng ca ca vừa nói gì. Ca ca nói thma của ca ca là mẫu thân của muội?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng vậy, thúc mẫu muốn gặp hiền muội nên bảo huynh đưa tới Tổng đàn Cái bang.

Tạ Ánh Đào hối hả :

- Phùng ca ca, mẫu thân của muội đâu rồi, sao muội không thấy ở đâu?

Trỏ tay vào cánh rừng, Phùng Phá Thạch đáp :

- Thúc mẫu đang ở trong cánh rừng này, hiền muội hãy chờ huynh gọi thúc mẫu.

Phùng Phá Thạch định bước vào rừng chợt nghe có tiếng động liền ngừng lại.

Mộc Trầm Hương dắt con tuấn mã từ trong cánh rừng bước ra ngoài.

Thiếu phụ dừng lại, nhìn Tạ Ánh Đào chăm chăm.

Phùng Phá Thạch nói :

- Thúc mẫu đó, hiền muội hãy mau nhìn mẹ đi!

Tạ Ánh Đào nhìn Mộc Trầm Hương sửng sốt, đôi mắt tròn xoe gắn vào mặt Mộc Trầm Hương.

Chợt Tạ Ánh Đào lao tới kêu lên :

- Mẹ!

Mộc Trầm Hương bật thốt :

- Con!

Hai mẹ con Mộc Trầm Hương ôm chặt lấy nhau, giọt lệ cùng tuôn trào ra như suối.

Tình mẫu tử thiêng liêng cách biệt từ mười mấy năm qua biểu lộ ở phút giây này.

Phùng Phá Thạch vô cùng cảm khái trước cảnh trùng phùng của Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào.

Chợt nhớ tới mẫu thân Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch để rơi nước mắt.

Chàng không hiểu hiện giờ mẫu thân đang ở phương trời nào, hoặc là đã bị Diêm Vương Tôn Giả cưỡng hiếp, giết chết rồi vất thây xuống vực, chỉ để lại một chiếc áo rách nát đẫm máu hiện còn cất trong túi hành trang.

Chàng tránh nhìn cái cảnh đoàn tụ của Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào bởi càng nhìn càng thấy

thương tâm cho chính bản thân mình.

Lát lâu Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào buông nhau ra.

Tạ Ánh Đào nói :

- Mẹ ơi! Bây giờ con đưa mẹ trở về Tổng đàn Cái bang rồi con sẽ kể lại chuyện của con cho mẹ nghe, mẹ nhé!

Mộc Trầm Hương gật đầu :

- Con hãy đưa mẹ tới đó, mẹ còn rất nhiều chuyện muốn nói với con!

Tạ Ánh Đào quay sang nhìn Phùng Phá Thạch :

- Phùng ca ca đi với muội và mẫu thân trở về Tổng đàn hành khất được không?

Phùng Phá Thạch lắc đầu :

- Thực lòng huynh cũng muốn đi với hiền muội và thúc mẫu tới đó, nhưng nay hiền muội và thúc mẫu đã được trùng phùng, huynh rất an tâm. Còn huynh hiện giờ phải khẩn cấp đi tìm cho bằng được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để đối phó với bốn lão đại ma đầu, chậm trễ sẽ không còn cơ hội nữa. Xin thúc mẫu và hiền muội lượng thứ cho!

Chàng nói thêm :

- Trên con đường này trở về Tổng đàn Cái bang rất gay go nguy hiểm. Bọn giáo đồ Thần Đạo giáo thường hay xuất hiện. Hiền muội hãy hết sức cẩn phòng, tốt hơn đừng cho bọn chúng thấy mặt là an toàn.

Tạ Ánh Đào cảm kích :

- Muội xin vâng lời Phùng ca ca chỉ bảo.

Phùng Phá Thạch day lại Mộc Trầm Hương chắp hai tay trước ngực :

- Thúc mẫu, tiểu điệt xin tạm biệt. Mọi việc yên xong con sẽ tìm bái kiến.

Dứt câu, Phùng Phá Thạch leo lên lưng con hùng mã nhắm phía trước phi nhanh...

Chương 74: Như Giấc Chiêm Bao

Chiều xuống hẳn, chỉ còn vài giọt nắng đáp trên lá cành cổ thụ xa xa.

Bên cảnh điêu tàn của Phùng Sơn bảo, một ả thiếu phụ tuyệt sắc đứng im lặng trước ngôi mộ mọc đầy cỏ xanh chẳng hiểu từ bao giờ.

Nàng như một pho tượng im lìm, tâm hồn gửi tận nơi đâu.

Trên bầu trời xanh thẳm, vài cụm mây trắng lang thang về phương trời nào, từng bầy chim nhạn bay qua tìm về tổ ấm.

Gió rít từng hồi khuya chạm cành lá rì rào như oan hồn trở về viếng thăm cảnh cũ hoang tàn, ảm đạm thê lương...

Thiếu phụ tuyệt sắc vẫn đứng trước ngôi mộ im lìm.

Thình lình...

- Ha ha ha... ha ha... ha ha ha...

Một tràng cười ghê rợn nổi lêm phá tan bầu không khí tĩnh mịch Phùng Sơn bảo tàn phế.

Thiếu phụ tuyệt sắc giật mình quay phắt lại, đưa mắt nhìn xem là ai.

Xẹt!

Một người thân hình to lớn như hộ pháp từ bụi cây kia vèo vèo tới trước mặt thiếu phụ tuyệt sắc.

Thiếu phụ tuyệt sắc nhận ra đó là một lão quái nhân hình dung cổ quái, cặp mắt nửa đỏ nửa xanh chiếu rực ánh ma quang.

Nàng bật thốt :

- Diêm Vương lão quỷ!

Quả vậy lão quái nhân kia chính là Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả cất giọng như quỷ tru :

- Ha ha... Triệu Phi Tần, lần trước nàng phỉnh lừa lão phu chạy trốn, lần này đó nàng chạy thoát khỏi tay ta. Ta đi tìm kiếm nàng từ lâu rồi, giờ bỗng nhiên gặp lại nàng nơi đây, quả trời ban diễm phúc lớn lao cho ta vậy. Nàng đừng chạy, đừng chống cự, hãy cùng ta hưởng cực lạc thần tiên.

Thiếu phụ tuyệt sắc chính là Triệu Phi Tần. Chiều nay trở về thăm ngôi mộ của Phùng Phá Sơn thình lình bị Diêm Vương Tôn Giả theo dõi bắt gặp.

Triệu Phi Tần hét :

- Lão quỷ đừng nói chuyện sàm sỡ. Ta thà chết thì thôi chứ không bao giờ chịu thất thân với ngươi đâu.

Soạt một tiếng.

Triệu Phi Tần đã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, chĩa mũi tới thét :

- Lão quỷ ngươi dám bước tới một bước bản nương sẽ giết ngươi ngay.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Triệu Phi Tần bằng cặp mắt rực ma quang, cười khà :

- Ha ha ha... nàng đừng chống cự với lão phu vô ích, hãy xem ta bắt nàng đây!

Diêm Vương Tôn Giả biến chưởng thành quỷ trảo, chộp vào người Triệu Phi Tần.

Triệu Phi Tần thét :

- Lão quỷ muốn chết rồi!

Nàng xuất luôn mười hai chiêu kiếm pháp.

Kiếm quang tua tủa chớp rực cả một vùng rộng lớn che ngay trước mặt.

Diêm Vương Tôn Giả bằng một thân pháp quỷ dị loang loáng giữa vùng kiếm ảnh của Triệu Phi Tần.

Xuất hết mười hai chiêu không hạ nổi Diêm Vương Tôn Giả, Triệu Phi Tần xuất luôn ba mươi sáu chiêu, ý định đẩy dạt Diêm Vương Tôn Giả ra ngoài xa và tìm phương tẩu thoát.

Vẫn với thân pháp như ma quỷ, Diêm Vương Tôn Giả ẩn hiện trong vùng kiếm quang của Triệu Phi Tần.

Tới chiêu thứ hai mươi chợt Diêm Vương Tôn Giả biến mất, chẳng còn trông thấy tăm dạng nơi đâu nữa cả.

Triệu Phi Tần kinh hãi tháo lui trở lại, đảo mắt nhìn quanh tìm kiếm Diêm Vương Tôn Giả.

Chợt có tiếng quát phía sau lưng :

- Nằm xuống đó!

Hự... hự...

Triệu Phi Tần buông thanh trường kiếm ngã lăn nằm dưới đất bất động.

Diêm Vương Tôn Giả hiện ra đứng trước mặt Triệu Phi Tần cười khà :

- Ha ha... lão phu đã nói rồi, nàng đừng chống cự làm chi vô ích. Nàng có biết đâu trời ban cho ta một dị phẩm. Sau lần hưởng lạc thú này rồi nàng sẽ quì lạy van ta ban khoái lạc hằng đêm, không còn muốn rời ta một giây phút nào nữa cả. Bây giờ ta bắt đầu ban phát ân huệ cho nàng đây.

Diêm Vương Tôn Giả cúi xuống hôn kkhp trên thân mình Triệu Phi Tần.

Diêm Vương Tôn Giả bám chặt vào vùng đào nguyên một lúc thật lâu.

Soạt... soạt...

Một pho tượng bằng tuyết ngọc tuyệt vời hiện ra trước mắt Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả trố to hai mắt sửng sốt cả người trước thân hình tuyệt hảo của Triệu Phi Tần.

Lão ôm lấy thân ngọc của Triệu Phi Tần miệt mài không ngừng nghỉ.

Triệu Phi Tần uất nghẹn, chỉ còn trừng trừng đôi mắt nhìn Diêm Vương Tôn Giả biểu lộ sự căm thù.

Diêm Vương Tôn Giả cười khoái trá :

- Nàng đừng nhìn ta như thế. Nàng hãy lắng nghe lạc thú thần tiên ta ban phát cho nàng, rồi nàng sẽ van lạy ta muốn được hưởng lạc thú trọn đời với ta.

Thình lình có tiếng quát :

- Lão quỷ muốn chết sao!

Một chiếc bóng lam từ phía ngoài cổng Phùng Sơn bảo lao vút vào.

Tiếng hét xé toạt bầu không khí tĩnh mịch khiến cho Diêm Vương Tôn Giả giật mình ngừng lại.

Lão nhìn lại xem là ai.

Chiếc bóng lam ngưng đi, hiện ra một gã thiếu niên lam y mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ.

Diêm Vương Tôn Giả kêu lên :

- Tiểu quỷ Phùng Phá Thạch!

Phùng Phá Thạch đang trên đường tìm kiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chợt chạnh lòng nhớ tới Phùng Sơn bảo. Chàng vội vàng quay trở về đúng lúc Triệu Phi Tần lâm nạn.

Phùng Phá Thạch chưa nhận ra gương mặt Triệu Phi Tần nên chưa rõ là ai.

Phùng Phá Thạch trỏ tay vào mặt Diêm Vương Tôn Giả hét :

- Lão quỷ dâm tặc, ngươi cưỡng hiếp ai, lão hãy đứng lên rồi chịu chết.

Diêm Vương Tôn Giả ấn một chưởng vào tử huyệt Triệu Phi Tần cười khà :

- Tiểu quỷ, ngươi chưa biết lão đang hành lạc với ai ư? Ngươi hãy nhìn kỹ xem là ai đây?

Phùng Phá Thạch chú mắt nhìn nữ nhân sửng sốt đến kinh hoàng, đôi mắt chàng trợn tròn suýt rách cả khóe.

Chàng hét :

- Lão quỷ, buông mẹ ta ra mau! Ta sẽ băm thây ngươi ra làm vạn khúc!

Diêm Vương Tôn Giả cười đắc chí :

- Tiểu quỷ ngu ngốc. Ngươi không thấy bàn tay của ta ấn vào tử huyệt của mẹ ngươi sao? Ngươi vọng động ta sẽ giết mẹ ngươi ngay lập tức!

Bàn tay của Diêm Vương Tôn Giả ấn xuống tử huyệt của Triệu Phi Tần.

Phùng Phá Thạch biến sắc đứng yên tại chỗ, không dám cử động vì sợ Diêm Vương Tôn Giả giết Triệu Phi Tần.

Diêm Vương Tôn Giả cười khà :

- Ha ha... ngươi sợ rồi phải không? Bây giờ lão phu có điều kiện với ngươi đây!

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Điều kiện gì?

- Ngươi giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, lão phu sẽ buông tha cho mẹ ngươi khỏi chết!

Phùng Phá Thạch thét :

- Ta không có pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, làm sao giao cho ngươi được?

Chàng toan phóng tới bắn chỉ lực vào đầu Diêm Vương Tôn Giả.

- Đứng lại! Nếu cử động lão phu ấn ngọn chưởng vào tử huyệt mẹ ngươi ngay!

Phùng Phá Thạch ngừng lại, trợn trừng hai mắt, thân hình run rẩy, cắn chặt vành môi lấy quyết định.

Diêm Vương Tôn Giả đang kềm tử huyệt của mẫu thân, nếu chàng lao tới lão sẽ ấn ngọn chưởng, mẫu thân chàng sẽ chết liền.

Nhưng nếu chàng nghe theo lời lão đó là một điều nhục nhã cho dòng họ Phùng.

Chàng sẽ đắc tội với phụ thân không bao giờ chuộc lại được.

Chương 75: Nghìn Thu Vĩnh Biệt

Phùng Phá Thạch cắn chặt vành môi đến bật máu vẫn chưa lấy được một quyết định cuối cùng.

Triệu Phi Tần bị Diêm Vương Tôn Giả điểm vào á huyệt, không mở miệng ra được, chỉ còn cách trừng trừng hai mắt ứa máu nhìn Phùng Phá Thạch, như bảo chàng hãy hành động giết Diêm Vương Tôn Giả dù thiếu phụ chết cũng thỏa nguyện.

Nhận ra ánh mắt của mẫu thân, Phùng Phá Thạch chuẩn bị động thủ.

Diêm Vương Tôn Giả cười đắc chí :

- Ngươi đã sợ rồi. Bây giờ ngươi hãy đứng đó chờ lão phu hành lạc rồi nói chuyện sau.

Không còn nhẫn nại nổi nữa, Phùng Phá Thạch hét :

- Lão quỷ phải chết!

Soạt một tiếng khô rợn.

Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ phát lên một làn huyết quang.

Chàng xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức phát thanh Tàn Hồn huyết kiếm ngang qua đầu Diêm Vương Tôn Giả.

Phùng Phá Thạch đánh một chiêu quyết định sự tồn vong của mẫu thân chàng.

Diêm Vương Tôn Giả đang cười đắc chí bỗng nghe tiếng hét xé mây của Phùng Phá Thạch giật mình ngưng lại.

Làn huyết quang chớp tới nhanh như chớp giật. Diêm Vương Tôn Giả kinh hoàng hét lên như quỷ tru, ngọn chưởng ấn vào tử huyệt của Triệu Phi Tần rồi lao nhanh như tên bắn về hướng cánh rừng già, nháy mắt đã mất dạng.

Triệu Phi Tần rùng mình một cái, nhắm hai mắt lại chết liền tại chỗ.

Phùng Phá Thạch ngó thấy khiếp đảm lao tới kêu thất thanh :

- Mẹ!

Rồi chàng gục xuống khóc như mưa.

Hoàng hôn xuống dần.

Bóng tối mờ mờ từ muôn hướng kéo về phủ trùm trên cỏ cây vạn vật. Cảnh sắc Phùng Sơn bảo hoang tàn càng thêm ảm đạm thê lương.

Phùng Phá Thạch khóc mãi không thôi. Tất cả đều ảo diệu trước mắt chàng.

Chợt bên tai chàng nghe giọng nói của một nữ nhân :

- Phùng công tử!

Phùng Phá Thạch thôi khóc đứng phắt lên nhìn xem người đó là ai. Chàng bật kêu :

- Chiêu Anh tỷ tỷ!

Chiêu Anh là ả nữ tỳ tin cẩn của Triệu Phi Tần, đã từng chăm sóc cho Phùng Phá Thạch lúc còn thơ ấu, tình nghĩa rất thân thiện như tình tỷ đệ.

Chiêu Anh rơi lệ :

- Phùng công tử hãy chờ nô tỳ khâm liệm cho phu nhân rồi sẽ nói chuyện sau.

Chiêu Anh bước tới cúi xuống nhặt lấy xiêm y mặc vào cho Triệu Phi Tần rồi đặt nằm ngay ngắn lại.

Ả trở lại Phùng Phá Thạch nói :

- Phùng công tử, chúng ta hãy ngồi xuống rồi sẽ chuyện trò.

Chiêu Anh kéo Phùng Phá Thạch ngồi xuống đám cỏ xanh.

Phùng Phá Thạch nhìn Chiêu Anh :

- Chiêu Anh tỷ tỷ, nhờ đâu tỷ tỷ còn sống sót được đây.

Chiêu Anh sụt sùi :

- Nô tỳ bị một tên giáo đồ Thần Đạo giáo đánh một chưởng ngất đi, chừng tỉnh lại thì Phùng Sơn bảo chỉ còn lại đống tro tàn. Tất cả môn đồ đều bị kẻ thù ném vào trong lửa cháy rụi, chỉ còn Phùng đại nhân là toàn thây. Nô tỳ mai táng đại nhân ở phần mộ kia.

Chiêu Anh trỏ vào ngôi mộ rồi tiếp :

- Sau đó nô tỳ vào ẩn mình trong hang đá phía sau Phùng Sơn bảo, cứ mỗi chiều nô tỳ đều ra đây xem công tử có về không? Mấy năm qua không thấy bóng công tử, nô tỳ cứ tưởng công tử đã chết rồi, nào ngờ hôm nay còn gặp lại công tử, nô tỳ vui mừng khôn xiết. Nhưng hỡi ơi... phu nhân giờ đã không còn.

Chiêu Anh gục đầu xuống khóc nức nở.

Đụng lại mối thương tâm, Phùng Phá Thạch rơi mấy giọt lệ lẫn với máu.

Một lúc sau, Chiêu Anh thôi khóc nói :

- Phùng công tử, công tử hãy giết lão Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả báo thù cho đại nhân và phu nhân.

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Đệ sẽ băm thây hai lão quỷ đó làm vạn mảnh trả thù cho song thân và sư phụ.

Nhìn thi hài Triệu Phi Tần, Chiêu Anh nói :

- Phùng công tử, bây giờ chúng ta hãy chôn cất phu nhân bên cạnh ngôi mộ đại nhân cho phu nhân an nghỉ.

Phùng Phá Thạch gật đầu, đứng lên bước tới bên ngôi mộ của Phùng Phá Sơn rút kiếm đào một cái huyệt sâu bên cạnh.

Chàng và Chiêu Anh đặt thi hài Triệu Phi Tần nằm xuống huyệt, nhìn lần cuối cùng rồi vun đất lên thành ngôi mộ mới.

Mai táng Triệu Phi Tần xong, Phùng Phá Thạch nhìn Chiêu Anh nói trong nghẹn ngào.

- Chiêu Anh tỷ tỷ, tỷ tỷ hãy ở lại đây sớm hôm viếng thăm phần mộ song thân của đệ, bây giờ đệ phải lên đường ngay gấp rút tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, luyện cho được hai tuyệt chiêu trong ấy để giết bọn lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân báo thù cho song thân và cho mọi người thân khác.

Chiêu Anh nhìn Phùng Phá Thạch qua hai hàng thảm lệ :

- Trên đường đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục Phùng công tử hãy nhớ bảo trọng lấy thân, đừng quá nóng nãy mà hư cả đại sự. Ở lại nơi đây, đêm đêm nô tỳ sẽ cầu nguyện cho công tử sớm hoàn thành sứ mạng.

Phùng Phá Thạch quay lại hai ngôi mộ Phùng Phá Sơn và Triệu Phi Tần chắp tay khấn nguyện :

- Song thân hãy an nghỉ giấc ngàn thu, con thề sẽ moi tim gan hai lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả đem về đây tế mộ. Nếu con không trả nổi tử thù, con sẽ trở về đây tự quyết trước mộ của song thân.

Gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch bốc mờ sát khí. Bấy giờ chàng không khóc nữa, lòng chàng chỉ có căm thù, lạnh tợ giá băng.

Phùng Phá Thạch quay qua Chiêu Anh :

- Chiêu Anh tỷ tỷ, giờ đệ xin bái biệt. Tỷ tỷ ở lại đây nhớ bảo trọng lấy thân.

Chiêu Anh sụt sùi :

- Phùng công tử hãy bảo trọng.

Phùng Phá Thạch bước tới con hùng mã, leo ngồi lên lưng, nhìn hai ngôi mộ và nhìn Chiêu Anh lần cuối cùng rồi thúc ngựa chạy nhanh.

Vầng trăng lên cao.

Ánh sáng trăng tỏ rạng, gió lộng từng hồi, cảnh sắc mơ hồ, cỏ cây vạn vật im lìm say ngủ.

Trên quan đạo vắng tuyệt bóng người, ngồi trên lưng con hùng mã, Phùng Phá Thạch thấy lòng mình cô đơn vô hạn.

Song thân nay đã chết, giấc mơ đoàn tụ bấy lâu nay đã tan thành mây thành khói.

Lòng chàng giờ này chỉ còn có thù hận, sát phạt, máu tanh.

Chàng phải giết. Giết cho sạch những kẻ tử thù đã sát hại song thân, sư phụ, sư thúc và sư bá Địa Cốc Thần Tà mới ngưng tay được.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân là bốn kẻ thù chính không đội trời chung với chàng.

Về phần Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và Lâm Kiến Chương thì tạm gác lại vì ân tình của Lâm Phùng Chân và La Phi Phụng.

Hai mối thù đó chàng sẽ tính sau.

Riêng về Diêm Vương Tôn Giả chàng sẽ bắt sống, dùng cực hình phân thân tán cốt, móc mắt, lột

da, rút gân, moi tim gan cho lão chết từ từ, nếm mùi đau khổ thì chàng mới vừa lòng.

Máu hận thù sục sôi trong huyết quản, bất giác Phùng Phá Thạch hét :

- Giết. Ta phải giết cho sạch.

Vút... vút... vút...

Từ trên gộp đá cao năm chiếc bóng phi thân xuống cản ngay trước mặt của Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch giật mình dừng con hùng mã lại bên đường.

Chàng đưa mắt nhìn qua xem đó là ai, lại ngăn chặn chàng như vậy.

Dưới ánh trăng soi sáng thấy đó là năm vị Chưởng môn nhân.

Nhìn kỹ lại gồm có :

- Ngộ Không thần tăng, Chưởng môn nhân của môn phái Thiếu Lâm.

- Bạch Mi đạo trưởng, Chưởng môn nhân của môn phái Võ Đang.

- Tịnh Tâm thần ni, Chưởng môn nhân môn phái Nga Mi.

- Phổ Hiền đạo trưởng, Chưởng môn nhân môn phái Côn Luân.

- Tây Môn Sanh Phật, Chưởng môn nhân môn phái Thanh Thành.

Năm vị Chưởng môn nhân này là đại tuyệt cao thủ võ lâm đương thời, công lực trên cả Vô Lượng thiền sư, Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng.

Nhớ lại lúc trước Vô Lượng thiền sư của Thiếu Lâm, Thần Phong đạo trưởng Võ Đang, Diệu Tịnh sư thái Nga Mi, Pháp Thiền đạo trưởng Thanh Thành và Thiên Ấn đạo sư phái Côn Luân vì tham vọng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và tuân lệnh Xích Phát Đại Ma Tôn lập liên minh dẫn dụ chàng tới phó hội tại sân cỏ Ngũ lý bình, nay năm vị Chưởng môn nhân này lại chận đường chàng ở nơi này, lửa giận trong tim Phùng Phá Thạch cháy phừng phừng.

Chàng nhủ thầm :

- "Bọn ác đạo ngũ đại môn phái chặn ta nơi đây chắc chắn chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chứ chẳng còn là gì khác nữa."

Chàng quyết định :

"Ta hãy đánh một trận ác liệt, giết một vài tên ác đạo để từ nay bọn ngũ đại môn phái không còn tham vọng chiếm đoạt bí kíp nữa."

Phùng Phá Thạch dõng dạc :

- Chư vị đón đường tiểu gia tại dãy núi này với ý định gì, hãy nói cho ta biết rõ.

Ngộ Không thần tăng liền cất Phật hiệu, bằng một giọng hết sức từ hòa :

- A di đà Phật! Bọn bần tăng vì đạo lý giang hồ tìm gặp Phùng thí chủ để bàn bạc một chuyện lợi ích cho võ lâm.

Phùng Phá Thạch mắng thầm :

- Lão Chưởng môn nhân này quả là khẩu Phật tâm xà, miệng như mật ngọt, kỳ thực lòng dạ chứa đầy gươm đao giết người. Ta hãy hết sức đề phòng.

Phùng Phá Thạch lạnh như băng :

- Chư vị tìm tiểu gia để làm chuyện gì có ích cho võ lâm, hãy nói ta nghe thử.

Bình nhật Phùng Phá Thạch vốn là một thiếu niên nhã nhặn, lễ độ, khoan dung, nhưng từ lúc mẫu thân chàng bị Diêm Vương Tôn Giả giết, lòng chàng đã chứa cả một bầu trời thù hận, chẳng còn nể nang gì nữa cả. Vì vậy, chàng tỏ ra coi thường Ngộ Không thần tăng. Chàng xem lão Chưởng môn nhân như một lão ma đầu không hơn không kém.

Ngộ Không thần tăng cũng với một giọng từ hòa cố hữu :

- A di đà Phật! Bần tăng muốn đàm đạo với thí chủ về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đang khiến bọn giang hồ lăm le tranh đoạt nó.

Phùng Phá Thạch sẵng giọng :

- Chư vị Chưởng môn nhân muốn đàm đạo về pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục như thế nào?

- A di đà Phật! Bọn bần tăng ngũ đại môn phái chỉ vì sự an nguy giang hồ tìm Phùng thí chủ để thỉnh lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang về tệ tự cất vào Tàng kinh các, tránh trước sự thất lạc vào tay bọn bại hoại gian ác trên giang hồ. Nguy hại cho các bạn võ lâm. Phùng thí chủ hãy vì lợi ích chung mà giao bí kíp cho bần tăng...

Ngộ Không thần tăng nói tiếp :

- Bởi vì hiện nay Phùng thí chủ có rất nhiều thù nhân, ngày đêm tình rập theo thí chủ để đoạt bí kíp. Thí chủ không thể nào bảo tồn được nó, thí chủ hãy giao cho bần tăng giữ giùm trong một thời gian, chờ ngày nào giang hồ ổn định, bần tăng sẽ giao hoàn bí kíp lại cho thí chủ.

Phùng Phá Thạch giận dữ :

- Trước đây tiểu gia đã có nói với lão đạo nhân Vô Lượng thiền sư của quí phái rằng pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục là di vật lưu truyền của dòng họ Phùng đã mấy đời rồi, tất nhiên họ Phùng là chủ nhân của nó, nhưng lão Vô Lượng thiền sư không bỏ cái tham vọng chiếm bí kíp, lại tuân theo lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn lập liên minh gọi là tiểu trừ tiểu huyết thần, lừa bịp thiên hạ, kỳ thực cũng chỉ vì muốn chiếm đoạt bí kíp mà ra. Hành động của Vô Lượng thiền sư cùng đồng bọn Thần Phong đạo trưởng, Pháp Thiền đạo trưởng, Thiên Ấn đạo sư, Diệu Tịnh sư thái có khác nào những tên cường đồ, cướp của giết người, trái với đạo lý của Phật môn, đắc tội với đức Phật, chí tu hành, hại cho tới kiếp sau không thành chánh quả lại là thành trâu ngựa. Nay chư vị Chưởng môn nhân theo vết xe cũ của bọn Vô Lượng thiền sư dùng ngụy ngôn an nguy giang hồ để đánh cướp bí kíp, làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn tương ác tế ác, tội này thiên lý nan dung. Ta Phùng Phá Thạch, tiểu huyết thần, vì đạo nghĩa võ lâm, vì an nguy giang hồ thề sẽ giết sạch những tên nào xu phụ với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn, lập lại trật tự an lành cho thiên hạ.

Chàng hét :

- Tên nào cam tâm làm thân khuyển mã cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn hãy xông lên.

Soạt.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm rút ra khỏi vỏ, Phùng Phá Thạch cầm ngang bắn ra hai ánh mắt sáng rực, như hai đoá tinh cầu chiếu vào mắt Ngộ Không thần tăng chờ đợi.

Ngộ Không thần tăng vẫn mnot giọng từ hòa :

- A di đà Phật! Bần tăng đã hết lời nói rõ điều hư thực, lợi hại nhưng Phùng thí chủ bất ngộ, chẳng chịu nghe theo. Bần tăng vì sự an nguy, vì chánh đạo và vì vận mệnh của võ lâm bắt buộc bọn bần tăng phải phá giới nhà Phật, động thủ đưa thí chủ về tệ tự cho vào Dưỡng tâm viện điều trị một thời gian, chờ đến chừng nào thí chủ tỉnh ngộ sẽ phóng thích.

Ngộ Không thần tăng phất cánh tay áo cà sa quát :

- Chư vị đạo hữu hãy thu nạp Phùng công tử dẫn về tệ tự.

Ngộ Không thần tăng cầm cây Phật trượng lướt tới gần Phùng Phá Thạch.

Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni nhất tề lướt tới

đứng dàng hàng ngang trước mặt Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch phất ngọn chưởng trái đẩy còn hùng mã chạy ra ngoài xa, tránh trước một trận ác đấu giữa chàng và năm vị Chưởng môn nhân.

Phổ Hiền đạo trưởng sử cây hỗn ngươn tiên nặng trên hai trăm cân.

Bạch Mi đạo trưởng sử thanh trường kiếm bạc.

Tịnh Tâm thần ni sử cây thiết phiến màu vàng.

Tây Môn Sanh Phật sử phất trần.

Phổ Hiền đạo trưởng tiến lên, cất cây Hỗn ngươn tiên lên quát :

- Nhận chiêu!

Chưa dứt tiếng, cây Hỗn ngươn tiên trong tay Phổ Hiền đạo trưởng đã giáng xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Đạo kình nặng vạn cân từ trên áp xuống.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- "Cây hỗn ngươn tiên của lão ác đạo này rất nặng, ta hãy tránh chiêu đầu xem thế nào."

Phùng Phá Thạch dịch thân mình sang trái ba thước tránh đạo kình nặng vạn cân vừa giáng xuống.

Bốp.

Đạo kình vạn cân đánh hụt Phùng Phá Thạch... đào thành một cái hố sâu, đất cát tung bay mù mịt.

Nội lực của lão Chưởng môn nhân phái Côn Luân quả thâm hậu vô lượng, vượt trên mức thượng thừa của các tuyệt đại cao thủ.

Phùng Phá Thạch nhìn cái hố nhủ thầm :

- "Nội lực của lão ác đạo này rất cao thâm, có lẽ gần một trăm năm công phu."

Chàng chưa kịp trả chiêu, Phổ Hiền đạo trưởng đã xuất chiêu thứ hai, kình lực nặng hơn chiêu trước nhiều.

Phùng Phá Thạch chưa vội đánh trả, dịch sang phải ba thước tránh chiêu Hỗn Nguyên tiên thứ hai.

Bốp!

Vùng đất bụi, cát đá mịt mù trên mặt đất bày ra cái hố to hơn cái trước.

Dĩ nhiên Phổ Hiền đạo trưởng đã xuất toàn lực đánh ra chiêu thứ hai.

Lão quyết hạ bằng được Phùng Phá Thạch.

Chiêu thứ hai vừa dứt, Phổ Hiền đạo trưởng quát to một tiếng, xuất luôn ba mươi sáu chiêu "Hỗn Nguyên Liên Hoàn".

Chương 76: Đột Phá Quần Tăng

Bóng tiên dày đặc, kình lực nặng như trái đồi đổ ụp xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hú lên một tiếng, thi triển ngay thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" chớp ẩn chớp hiện giữa hàng ngàn bóng tiên của Phổ Hiền đạo trưởng.

Phùng Phá Thạch sôi máu căm thù vì hiểu rõ Phổ Hiền đạo trưởng quyết tâm giết chàng trong loạt chiêu Hỗn Nguyên tiên này.

Chàng nhủ thầm :

- "Ta hãy đánh ngã lão ác đạo này trước cho bốn đạo nhân kia mất đi cái nhuệ khí rồi sẽ liệu toan".

Thầm tính như thế, chờ Phổ Hiền đạo trưởng xuất tới chiêu thứ hai mươi tám, chợt cái Phùng Phá Thạch sử dụng thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" biến mất.

Đang tấn công như vũ bão, chợt không còn trông thấy tăm dạng Phùng Phá Thạch đâu cả, Phổ Hiền đạo trưởng kinh hãi thu cây Hỗn Nguyên tiên lùi lại ba bước, đảo mắt nhìn quanh.

Đang khi lão đạo nhân quay lại sau lưng, thình lình một làn huyết quang chớp tới nhanh hơn sét giật lưng trời.

Phổ Hiền đạo trưởng rú một tiếng, lảo đảo tháo lui cả trượng nhìn lại trước ngực mảnh áo đạo rách toạc một đường dài gần hai thước, máu tuôn lênh láng.

Thoáng cái chẳng hiểu từ đâu, từ phương hướng nào Phùng Phá Thạch đã xuất hiện trước mặt Phổ Hiền đạo trưởng, tay cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm uy nghi như một vị tiểu thiên thần.

Vừa rồi Phùng Phá Thạch đã xuất chiêu Tàn Hồn nhị thức chém dọc trên ngực Phổ Hiền đạo trưởng.

Cũng may là thân thủ của lão đạo nhân nhanh như chớp, bằng không đã bị thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch chém xả làm đôi rồi.

Công lực lẫn võ công của Phổ Hiền đạo trưởng cao hơn Thiên Ấn đạo sư mấy bậc, vậy mà còn bị Tàn Hồn huyết kiếm chém nhằm suýt phải mất mạng, quả là một sự ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Phổ Hiền đạo trưởng không còn có thể giao đấu nổi nữa vì máu từ trên ngực phun ra quá nhiều nên lùi lại về phía sau, điểm huyệt cầm máu, đoạn lấy kim đan rịt vết thương dài.

Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni thảy đều kinh hãi trố mắt hết nhìn Phùng Phá Thạch lại nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm vừa vấy máu của Phổ Hiền đạo trưởng.

Đấu trường chợt im đi.

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm chờ tiếp đấu.

Chàng hiểu đêm nay gặp chuyện chẳng lành, một mình đấu với bốn vị Chưởng môn nhân là chuyện chưa từng xảy ra trên chốn giang hồ từ trước đến nay.

Bởi nếu là Chưởng môn nhân tất nhiên phải là một tuyệt đại cao thủ, võ công xuất quỷ nhập thần.

Ngộ Không thần tăng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Thủ pháp của Phùng thí chủ quả nhiên vô cùng độc ác. Bọn bần tăng bắt buộc phải phá bỏ đi luật lệ của giang hồ xưa nay.

Lão đại hòa thượng phất cánh tay áo cà sa quát :

- Chư vị đạo hữu hợp công.

Lập tức Ngộ Không thần tăng vung cây Phật trượng nặng ngót ba trăm cân lướt tới.

Bạch Mi đạo trưởng rung thanh trường kiếm chớp lòa xông lên. Tây Môn Sanh Phật huy động thanh đoạt hồn đao chớp lòa ánh sáng.

Tịnh Tâm thần ni võ khí đổ ập xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Kiếm ảnh trùng trùng, kiếm khí vèo vèo, kình phong vùn vụt, cát bụi mờ trăng.

Phùng Phá Thạch hú lên một tiếng, thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh", thân ảnh chàng loang loáng, ẩn hiện trong vùng kiếm ảnh, kình phong, bóng trượng của bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Thỉnh thoảng Phùng Phá Thạch trả lại một chiêu, huyết quang nhanh như chớp xẹt tới bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân buộc họ phải tháo lui vài bước.

Nhưng liền đó, bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân vẫn khép chặt vòng vây tấn công Phùng Phá Thạch như vũ bão.

Trận ác chiến diễn ra từ lúc trăng vừa lên cho tới lúc trăng gần đứng bóng vẫn bất phân thắng bại.

Phùng Phá Thạch nhờ có thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" ẩn hiện trong vùng kiếm trượng như loài quỷ mụi bằng không đã thảm bại từ lâu rồi.

Dù vậy, càng đánh nội lực của Phùng Phá Thạch càng hao mòn, thân pháp có phần chậm lại.

Trái lại, Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni càng đánh lại càng thêm cường mạnh, ác liệt bởi nhờ sức hợp công không mấy tổn hao chân khí.

Phùng Phá Thạch than thầm :

- "Nguy mất, nếu ta cứ kéo dài trận giao tranh không bao lâu nữa sẽ bị kiệt lực và bị giết. Bây giờ ta hãy liều đánh một chiêu chí mạng rồi sau đó ra sao sẽ định liệu."

Thầm tính xong, chờ cho Bạch Mi đạo trưởng vừa phóng trường kiếm bạt tới, Phùng Phá Thạch không tránh né, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm xuất chiêu Tàn Hồn tam thức đâm thẳng vào giữa ngực ưx đạo nhân.

Hự... hự...

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm đâm vào giữa ngực Bạch Mi đạo trưởng sâu năm tấc, máu bắn thành vòi, khiến lão lảo đảo lui về phía sau té quị xuống đất.

Đổi lại, Phùng Phá Thạch bị trường kiếm bạc của Bạch Mi đạo trưởng chém trúng vai máu tuôn xối xả, loạng choạng thao lui bốn năm bước.

Phùng Phá Thạch đã áp dụng cái thế song phương đồng thọ tử. Cốt yếu phá cái thế hợp công liên hoàn của bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng, Tây Môn Sanh Phật và Tịnh Tâm thần ni vô cùng sửng sốt vì không ngờ Phùng Phá Thạch lại liều lĩnh đến thế.

Ngộ Không thần tăng cất giọng từ hòa :

- A di đà Phật! Phùng thí chủ bị thương rất nặng, không còn tiếp tục giao đấu được nữa đâu. Thí chủ hãy mau thức tỉnh, giao nộp pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho rồi, đứng chờ bọn bần tăng động thủ nữa.

Phùng Phá Thạch điểm huyết cầm máu vết thương trên vai trái dài ba tấc, nội lực đã hao tốn hết nửa phần.

Chàng hét :

- Lão đạo nhân đừng cuồng vọng, tiểu gia thề chết sống với ngươi một trận này.

Ngộ Không thần tăng nổi giận :

- Bần tăng vì niệm chút đức từ bi của đức Phật khuyên Phùng thí chủ hãy nên thức ngộ, nhưng thí chủ đã không chịu nghe, bần tăng đành phải phạm tội sát giới rồi.

Lão đạo nhân vung cây Phật trượng nặng ngót ba trăm cân xuất chiêu tấn công liền.

Đồng thời Tây Môn Sanh Phật và Tịnh Tâm thần ni cũng huy động thanh đoạt hồn đao và cây Thiết phiến kích vào người Phùng Phá Thạch từ hai mặt khác.

Phùng Phá Thạch trong cơn phấn trấn không tránh né, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm, xuất liền ba chiêu Tàn Hồn tam thức chống lại ba món võ khí.

Loạt tiếng kiếm, đao, trượng chạm vào nhau tóe rực lửa, bắn xẹt đi khắp mọi nơi.

Phùng Phá Thạch nghe bàn tay như vừa bị sé giật nhằm, suýt phải buông rơi thanh Tàn Hồn huyết kiếm.

Ngộ Không thần tăng đắc thủ lại quát :

- Nằm xuống!

Lão đại hòa thượng vung vẩy Phật trượng toan xuất chiêu chợt nghe có tiếng gió khinh công ào ào tới.

Ngộ Không thần tăng, Tây Môn Sanh Phật và Tịnh Tâm thần ni thu hồi võ khí đưa mắt nhìn sang phía có tiếng gió khinh công.

Phùng Phá Thạch vui mừng lấy kim đan ra rịt vết thương trên vai uống một viên linh đan, đứng yên ngấm ngầm vận chân khí điều trị.

Nháy mắt đã thấy xuất hiện năm chiếc bóng phi thân tới lẹ tợ sao sa tới đứng trước mặt Ngộ Không thần tăng.

Nhìn kỹ lại đó là :

- Liễu Phàm đại sư, Chưởng môn nhân phái Chung Nam.

- Bát Độ thiền sư, Chưởng môn nhân phái Điểm Thương.

- Vô Ngã hòa thượng, Chưởng môn nhân phái Không Động.

- Không Không thần ni, Chưởng môn nhân phái Hằng Sơn.

- Hồng Diện Tiên Nương, Chưởng môn nhân phái Bạch Hạc.

Năm đại môn phái này đã ly khai trong hàng ngũ thập đại môn phái vừa qua.

Ngộ Không thần tăng chấp cây Phật trượng trước ngực, miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Năm vị đạo hữu giá lâm tới đây chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

Liễu Phàm đại sư cũng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bọn bần tăng tới đây vì chuyện của Phùng thí chủ kia.

Cặp lông mày bạc của Ngộ Không thần tăng nhíu lại.

- A di đà Phật! Chẳng hay Liễu Phàm đạo hữu có chuyện gì với Phùng thí chủ?

- Bọn bần tăng tới đây thỉnh mời Phùng thí chủ đến tệ môn có chuyện cần đàm đạo.

Ngộ Không thần tăng hỏi :

- Bần tăng muốn biết Liễu Phàm đạo hữu thỉnh mời thí chủ tới quý môn có chuyện gì?

Liễu Phàm đại sư trầm tĩnh :

- Ngộ Không đạo hữu đã muốn biết bần tăng cũng chẳng cần phải giấu giếm làm gì, bọn bần tăng thỉnh mời Phùng thí chủ tới tệ môn để hỏi qua pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện nay đang ở nơi nào.

Mắt Ngộ Không thần tăng thoáng hiện sắc giận :

- A di đà Phật! Liễu Phàm đạo hữu đã chậm mất rồi, bọn bần tăng đang sắp đưa Phùng thí chủ về tệ tự về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Đạo hữu đừng nên dự vào sẽ mất đi hòa khí của thập đại môn phái xưa nay.

Liễu Phàm đại sư bình tĩnh :

- Ngộ Không đạo hữu túc trí đa mưu, miệng lưỡi tài tình. Nhưng chốn giang hồ xưa nay hợp tan, tan hợp là sự thường. Năm xưa thập đại môn phái cùng một hàng ngũ bạch đạo, ngày nay đã phân hóa chia làm hai. Ngộ Không đạo hữu lãnh đạo ngũ đại môn phái, mỗi đằng theo một chí hướng, riêng ai lo chuyện nấy. Nay vì bí kíp tốt nhất chúng ta hãy dùng màu sắc võ công xem ai là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, đó là luật chí công của giang hồ xưa nay.

Ngộ Không thần tăng nổi giận trợn mắt :

- Liễu Phàm đạo hữu định đấu với bần tăng chăng?

Liễu Phàm đại sư gật đầu :

- Đúng vậy! Chỉ còn cách đó chứ chẳng còn cách nào khác hơn được, chẳng hiểu Ngộ Không đạo hữu có khứng chịu hay không?

Ngộ Không thần tăng gật mạnh đầu :

- Được rồi, bần tăng sẽ cùng Liễu Phàm đạo hữu đấu vài chiêu, ai thắng sẽ là chủ nhân pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

- Đúng rồi! Trận đấu này chỉ có bần tăng và Ngộ Không đạo hữu, không có trận thứ hai. Ngộ Không đạo hữu bằng lòng chứ?

Ngộ Không thần tăng hừ lạnh :

- Liễu Phàm đạo hữu muốn đấu với bần tăng hay sao?

Liễu Phàm gật đầu :

- Đúng vậy! Ngoài cách đó ra chẳng còn cách nào khác hơn được, chẳng biết MK đạo hữu có khứng chịu chăng?

Ngộ Không thần tăng hừ một tiếng :

- Được, bần tăng sẽ đấu với Liễu Phàm đạo hữu vài trăm chiêu. Nhưng đạo hữu muốn đấu bằng võ khí hay chưởng pháp?

- Đấu chưởng pháp mới phân định được tài cao thấp. Đấu võ khí chỉ là xảo thuật.

Liễu Phàm nói tiếp :

- Trong lúc bần tăng và Ngộ Không đạo hữu giao đấu, tuyệt đối cấm không cho một ai được dự vào. Ngộ Không đạo hữu bằng lòng chứ?

- Tất nhiên là như vậy rồi, Liễu Phàm đạo hữu chớ nên băn khoăn.

- Còn một điều nữa, trong khi giữa Ngộ Không đạo hữu và bần tăng chưa phân định hơn thua, chư vị đạo hữu hai bên không được xâm phạm Phùng thí chủ.

- Bần tăng thỉnh giáo!

Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư bước tới khoảng cỏ rộng đối diện nhau chừng ba trượng.

Đấy là khoảng cách vừa đúng của các tuyệt đại cao thủ võ lâm khi đấu với nhau.

Ngộ Không thần tăng trụ hình như trái núi, ngọn chưởng cất lên cao bằng ngực quát :

- Liễu Phàm đạo hữu hãy chú ý.

Liễu Phàm đại sư vững như tường thành, ngọn chưởng giơ lên rồi dừng lại.

Song phương cùng vận công lên.

Chiếc áo cà sa của Ngộ Không thần tăng bay phần phật như bị gió tạt.

Hai bên đều đã vận đến mười thành công lực.

Chương 77: Tranh Đoạt Pho Bí Kíp

Bốn mắt của Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư sáng rực, gắn chặt vào nhau.

Ngộ Không thần tăng quát :

- Nhận chiêu!

Ngọn hữu chưởng của lão Chưởng môn nhân từ từ xô tới trước.

Ngộ Không thần tăng xuất chiêu "Bồ Đề Tọa Thiền" tới mười thành công lực.

Bóng chưởng to lớn dị thường như bàn tay Phật bật lên chụp lấy Liễu Phàm đại sư.

Liễu Phàm đại sư quát :

- Lợi hại!

Mồm quát, Liễu Phàm đại sư vừa đẩy ngọn chưởng tới xuất chiêu "Di Lặc Tọa Thiền" với toàn bộ nội lực.

Bóng chưởng khổng lồ màu xám như một vầng mây cất lên đỡ lấy chưởng hình kỳ dị của Ngộ Không thần tăng.

Hai bóng chưởng xáp lại, phát nổ một tiếng tợ trời gầm.

Mặt đất rung chuyển, áp khí phóng vào không trung ào ào quấn lấy nhau như đang hồi giông gió.

Kình lực tạt vào vách núi rào rào, cát bụi đất đá tung bay mù mịt.

Ngộ Không thần tăng vẫn còn đứng yên tại chỗ, mắt sáng như hai ngọn đèn.

Bên kia Liễu Phàm đại sư vẫn trụ hình như tòa thành, chưa thấy hề hấn chi cả.

Chiêu đấu nội lực và cặp giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư ngang nhau, chưa có ai hơn ai kém.

Ngộ Không thần tăng chiếu hai ánh tinh nhãn nhìn Liễu Phàm đại sư khẽ gật đầu.

Liễu Phàm đại sư nhìn trả lại cũng khe khẽ gật đầu một cái.

Song phương có ý tỏ ra thán phục nội lực và chiêu pháp của nhau.

Ngưng đi một lúc, Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư cùng lượt xáp lại cùng lượt xuất chiêu, tức thì trận đấu diễn ra vô cùng ác liệt.

Chưởng kình cao như trái núi, kình phong vùn vụt, áp khí ào ào, đá chạy cát bay như đang hồi giông gió, che lấp cả ánh sáng của vầng trăng đang tỏ rạng.

Bốn lão Chưởng môn nhân Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni, Hồng Diện Tiên Nương và tam vị Chưởng môn nhân ngũ đại môn phái Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni chia làm hai phía đứng ngoài mười trượng nhìn vào trận đấu giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư một cách chăm chú, không hề nháy mắt.

Ai nấy đều lo sợ cho đồng đạo của mình thua trận và chết tại đấu trường.

Chỉ có Bạch Mi đạo trưởng hãy còn ngồi vận chân khí chữa trị thương tích vừa trúng nhằm thanh Tàn Hồn huyết kiếm của Phùng Phá Thạch.

Và Phùng Phá Thạch vẫn đứng bất động, gục đầu xuống xem ra nội thương rất trầm trọng.

Qua nửa thời thần, Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã đấu trên một trăm hiệp vẫn chưa thấy bên nào chiếm lấy cái thế thượng phong. Nội lực vẫn chiêu pháp song phương bằng nhau, chỉ sợ e cả hai đều ngã gục trên đấu trường.

Thình lình nghe một tiếng huỵch nổi lên. Bảy vị Chưởng môn nhân nghe tiếng động cùng lượt đưa mắt nhìn.

Mọi người nhận ra Phùng Phá Thạch đã nằm bất động trên đám cỏ xanh, có lẽ vì chưởng kình làm chấn động tâm can nên ngã xuống hôn mê.

Quần tăng đồng thanh hô to :

- Tiểu tử đã bất tỉnh.

- Tiểu tử hôn mê rồi.

Quần tăng nhao nhao lên, bây giờ bọn họ chú tâm tới Phùng Phá Thạch, không còn theo dõi trận ác đấu giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư như từ nãy nữa.

Mỗi người đều có một ý định khi trông thấy Phùng Phá Thạch đang nằm hôn mê.

Đột nhiên...

Xẹt...

Tây Môn Sanh Phật thừa lúc quần tăng nhôn nhao bất ngờ lao tới gần Phùng Phá Thạch biến chưởng thành trảo chộp vào mình chàng.

Có tiếng quát to :

- Đứng lại!

Một vị Chưởng môn nhân phóng tới, vỗ một đạo kình nặng vạn cân vào người Tây Môn Sanh Phật.

Người đó chính là Vô Ngã hòa thượng. Vừa thấy Tây Môn Sanh Phật lao đi, lão đạo nhân đã phóng theo ngăn cản đối phương lại.

Năm ngọn trảo của Tây Môn Sanh Phật sắp vỗ vào người Phùng Phá Thạch chợt nghe tiếng quát của Vô Ngã hòa thượng và kình khí từ phía sau ào tới, lão kinh hãi lách mình sang vọt ngang một trượng để tránh né.

Đạo kình ào qua rát cả mang tai Tây Môn Sanh Phật, nếu chậm đi một thoáng lão đạo nhân đã mất mạng rồi.

Tây Môn Sanh Phật nổi giận quát to một tiếng xuất chưởng phóng ra một đạo kình nặng vạn cân vào người Vô Ngã hòa thượng.

Vô Ngã hòa thượng quát :

- Hay lắm, bần đạo với Tây Môn đạo hữu thử đấu vài trăm chiêu để phân tài cao thấp.

Mồm quát, Vô Ngã hòa thượng xuất chiêu Hàng Ma chưởng, bóng chưởng âm u to lớn trùm chụp lấy Tây Môn Sanh Phật.

Tây Môn Sanh Phật kêu lên một tiếng quái gở, xuất chiêu "Âm Dương Nhị Cực", bóng chưởng hai màu chống đỡ.

Một tiếng nổ như sét đánh. Chưởng kình song phương tan rã, áp khí bắn ngược lên không gian.

Liền đó Tây Môn Sanh Phật và Vô Ngã hòa thượng tiếp đấu, song phương quyết hạ lẫn nhau.

Bát Độ thiền sư, Không Không thần ni phóng vào trận.

Bên này Tịnh Tâm thần ni và Phổ Hiền đạo trưởng cùng lượt nhảy vào vòng chiến.

Bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân chia làm hai cặp hỗn đấu, bất chấp cả lời giao ước giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư vừa rồi.

Liễu Phàm đại sư và Ngộ Không thần tăng ngó thấy nhưng không biết phải làm sao ly khai bọn họ vì trận đấu đang tới hồi khốc liệt, bên nào bị phân tâm là đối phương sẽ lợi dụng cơ hội đánh ngã liền.

Bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân đã lâm trận, còn lại một mình Hồng Diện Tiên Nương.

Vút.

Thừa cơ hội ngàn vàng, Hồng Diện Tiên Nương lao vút tới bên Phùng Phá Thạch biến ngọc chưởng thành ngọc chỉ công vào năm nơi yếu huyệt của chàng.

Ý chừng của tiên nương là điểm huyệt Phùng Phá Thạch rồi kẹp lấy chàng phóng trở ra ngoài, chiếm lấy cái thế thượng phong, bắt buộc hai bên phải ngưng đấu.

Chỉ còn cách Phùng Phá Thạch khoảng một trượng, thình lình Hồng Diện Tiên Nương nghe thấy có luồng kình khí từ bên hông áp tới nặng vạn cân.

Hồng Diện Tiên Nương kinh hãi thu hồi thân thủ, dịch ngang nửa trượng tránh khỏi đạo kình đó.

Tiên nương đưa mắt nhìn lại coi đó là ai?

Bạch Mi đạo trưởng đã đứng sững trước mặt Hồng Diện Tiên Nương.

Lão Chưởng môn nhân Võ Đang vừa viên mãn công phu trông thấy Hồng Diện Tiên Nương phóng tới phía Phùng Phá Thạch liền phóng chưởng ngăn cản.

Hồng Diện Tiên Nương giận dữ :

- Bạch Mi đạo hữu đánh lén như thế xem có được hay không?

Bạch Mi đạo trưởng bình tĩnh :

- Hồng Diện nữ đạo hữu đã vi phạm lời giao ước của Ngộ Không đạo hữu và Liễu Phàm đạo hữu, bắt buộc bần đạo phải tới ngăn cản nữ đạo hữu lại.

Trỏ tay sang hai trận đấu giữa Bát Độ thiền sư, Không Không thần ni và Tây Môn Sanh Phật, Vô Ngã hòa thượng, Hồng Diện Tiên Nương nói :

- Tất cả chư vị đạo hữu đều đã vi phạm, bản tiên nương cũng phải đáp lễ. Bạch Mi đạo hữu đừng ngăn cản ta làm chi vô ích. Hãy nhận chưởng đây!

Hồng Diện Tiên Nương cất ngọn ngọc chưởng lên xuất chiêu "Phiêu Phiêu Hồng Ảnh" với nội lực mười thành.

Bóng chưởng màu hồng kỳ diệu to lớn chụp ngay xuống đầu Bạch Mi đạo trưởng.

Bạch Mi đạo trưởng quát to một tiếng, cất ngọn hữu chưởng lên xuất chiêu "Bạch Vân Du Du" hiện ra đám mây trắng che ngay trên đầu.

Một tiếng nổ trên đầu, hồng ảnh lẫn bạch ảnh xé ra làm ngàn vạn mảnh bay vút lên không trung rồi biến mất.

Bạch Mi đạo trưởng nhìn Hồng Diện Tiên Nương :

- Cách chẳng bao lâu, võ công của đạo hữu tiến triển cao cường, bần tăng sẽ đấu với nữ đạo hữu vài trăm chiêu.

Lập tức song phương sáp lại, ác chiến liền diễn ra giữa cặp nam nữ Chưởng môn nhân Hằng Sơn và Võ Đang.

Bên kia trận đấu giữa Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã lên đến trên hai trăm hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Hai trận gần đó giữa Không Không thần ni, Bát Độ thiền sư, Tây Môn Sanh Phật, Vô Ngã hòa thượng hãy còn trong cái thế quân bình.

Hai nhóm ngũ đại môn phái ly khai trong thập đại môn phái đánh nhau chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, nhưng bọn họ có biết đâu Phùng Phá Thạch không có bí kíp đó trong mình.

Bỗng...

Phùng Phá Thạch đứng lên, đảo mắt nhìn vào bốn trận đấu giữa tám vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Chàng nghĩ thật nhanh :

- Đây là cơ hội ngàn năm, ta không thừa lúc bọn ác đạo đánh nhau sanh tử mà đào thoát chứ còn chờ cơ hội nào khác nữa.

Phùng Phá Thạch liền thi triển khinh công "Thần Mã Đăng Vân" bắn vút lên cao ba trượng, vượt ngang qua quần tăng đang hỗn chiến tới con hùng mã, vạch nửa vòng rồi đáp xuống ngồi trên lưng nó.

Chàng giật mạnh sợi dây cương mấy cái.

Con hùng mã hí lên một tiếng, cất bốn vó chạy nhanh như làn khỏi tỏa.

Chương 78: Hai Lần Gặp Kỳ Duyên

Tiếng hí của con hùng mã khiến cho mười vị Chưởng môn nhân ngưng lại trận đấu.

Tất cả ánh mắt nhìn về phía con hùng mã chở Phùng Phá Thạch chạy như một mũi tên rời khỏi cung.

Ngộ Không thần tăng quát :

- Đuổi theo mau!

Bảy vị nam nữ Chưởng môn nhân đồng quát :

- Đừng cho gã chạy thoát!

Rào… rào… rào…

Vèo… vèo… vèo…

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân cùng lượt trổ khinh công thần tốc đuổi theo người ngựa Phùng Phá Thạch đã cách xa ngoài hai trăm trượng.

Bọn họ đều là những đại tuyệt thủ, công lực cao thâm vô lượng, khinh công như sấm chớp.

Đang thúc ngựa chạy phía trước, nghe có nhiều tiếng gió khinh công ào ào, Phùng Phá Thạch ngoảnh lại nhìn.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi khi trông thấy khinh công của bọn Chưởng môn nhân Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư tốc lực không kém gì con hùng mã của chàng.

Chàng nhủ thầm :

- "Nếu ta bị bắt trận này, hậu quả sẽ không biết sao đo lường nổi. Ta hãy thúc ngựa chạy nhanh hơn."

Phùng Phá Thạch giật mạnh sợi dây cương, thúc con hùng mã lồng lên, cất bốn vó chạy nhanh như biến.

Phía sau lưng mười vị nam nữ Chưởng môn nhân vẫn rượt theo ào ào như trận giông bão.

Người ngựa Phùng Phá Thạch chạy hơn ba mươi dặm thình lình nghe phía trước mặt có nhiều tiếng vó ngựa dồn dập đưa tới.

Tiếng vó ngựa có tới vài chục kỵ mã.

Nghĩ ngay đó là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo, Phùng Phá Thạch kinh hãi thầm.

Trước sau đều có kẻ thù, quả là nơi đây chàng đã rơi vào tuyệt lộ.

Bây giờ chàng không thể nào quay trở lại được nữa rồi vì mười bị nam nữ Chưởng môn nhân đang đuổi gấp tới, trong mình chàng nội thương chưa lành hẳn, không thể nào giao đấu với bọn người đông đảo kia được.

Vừa rồi chàng đã dùng xảo kế, vờ ngã ra đợi khi mười vị nam nữ Chưởng môn nhân lâm trận, không chú ý, chàng phóng người dậy, lên ngựa đào thoát.

Nháy mắt, dưới bóng trăng khuya đã thấy một đoàn kỵ mã ngoài hai mươi con tuấn mã đang vùn vụt phi tới trước mặt Phùng Phá Thạch.

Phía sau lưng chàng mười vị nam nữ Chưởng môn nhân đã tới gần bên lưng.

Phùng Phá Thạch vô cùng kinh hãi, chẳng chút nghỉ ngơi thúc con hùng mã phóng lên ngọn núi cao.

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân trông thấy Phùng Phá Thạch chạy lên núi, đồng thanh quát to :

- Rượt theo gã!

- Bắt gã lại!

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân vừa quát vừa phi thân lên núi gấp rút đuổi theo Phùng Phá Thạch.

Bọn nam nữ đạo nhân quyết tâm phải bắt chàng cho bằng được.

Phùng Phá Thạch cho hùng mã vượt lên đỉnh núi, chạy xuống thung lũng lại sang ngọn núi khác.

Phía sau mười vị nàng nữ Chưởng môn nhân vẫn bám theo sát sạt người ngựa của Phùng Phá Thạch chừng năm mươi trượng.

Đồng thời đoàn cao thủ kỵ mã kia vừa tới, bỏ ngựa phi thân rượt theo Phùng Phá Thạch.

Người ngựa Phùng Phá Thạch vượt hết bốn ngọn núi, lúc này vầng trăng đã xế qua.

Bỗng phía trước mặt Phùng Phá Thạch hiện ra một cái vực lớn, hai bên vách núi đứng thẳng cao ngất trời, không có lối thoát nào khác ngoài cách nhảy qua.

Phùng Phá Thạch phi ngựa tới gần nhìn từ bờ vực bên này đến phía bên kia có ngoài một trăm trượng, không có loại khinh công hay con tuấn mã nào nhảy qua khỏi.

Phùng Phá Thạch dừng con hùng mã lại gần bờ vực đảo mắt tìm con đường vượt qua phía bên kia tẩu thoát.

Vách núi dựng đứng cao hàng ngàn trượng, loại khỉ vượn khó leo, quả đây là tuyệt lộ của chàng.

Phùng Phá Thạch than thầm :

- Hỡi ơi! Có phải đây là tuyệt lộ của ta chăng?

Phía sau mười vị nam nữ Chưởng môn nhân đã tới gần, chỉ còn cách vài mươi trượng.

Ngộ Không thần tăng quát lớn :

- Đứng lại!

Liễu Phàm đại sư quát tiếp :

- Phùng thí chủ hãy đứng lại! Đừng liều lĩnh chết oan!

Quả nhiên nơi đây đã là tuyệt lộ, không còn cách nào tẩu thoát được nữa.

Bất giác Phùng Phá Thạch vỗ vào đầu con hùng mã nói lớn :

- Hùng mã, ngươi cứ nhảy qua đi. Ta và ngươi cùng chết dưới vực này.

Con hùng mã là con linh mã như nghe được tiếng người. Nó hí lên một tiếng rồi cất bốn vó phóng qua vực thẳm.

Ào...

Trận gió mạnh đập chát vào tai Phùng Phá Thạch khiến chàng phải ôm ghì vào cổ con hùng mã.

Tiếng gió lặng đi, con hùng mã đã đứng bên kia bờ vực.

Phùng Phá Thạch vô cùng hoan hỉ, không ngờ con hùng mã phóng qua được cái vực lớn như vậy.

Chàng vỗ vào đầu nói :

- Hùng mã, ta tạ ơn ngươi đó.

Mười vị nam nữ Chưởng môn nhân tới bờ vực dừng lại, nhìn qua Phùng Phá Thạch.

Quần tăng sửng sốt không ngờ con ngựa của Phùng Phá Thạch lại có thể nhảy ngang qua cái vực đến trên một trăm trượng như vậy.

Bọn họ chỉ còn biết trố mắt nhìn người ngựa của Phùng Phá Thạch chứ không biết phải làm sao vượt qua vực đuổi bắt chàng.

Phùng Phá Thạch nhìn mười vị nam nữ Chưởng môn nhân cất giọng căm thù :

- Các ngươi chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đã bức ta vào tử địa. Món nợ máu này ngày sau ta sẽ đòi lại ở các ngươi.

Dứt câu Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy nhanh theo con sơn đạo quanh co dẫn vào dãy núi, phút chốc biến dạng giữa trời khuya tịch mịch.

Mười vị Chưởng môn nhân chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo người ngựa của Phùng Phá Thạch cho tới khi hút dạng, thở than tiếc rẽ không chiếm được pho bí kíp rồi lần lượt kéo nhau trở ra ngoài quan đạo.

Thoát khỏi tử thần do tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của mười vị Chưởng môn nhân, Phùng Phá Thạch thúc ngựa chạy theo con sơn đạo khúc khuỷu quanh co dẫn sâu vào dãy núi trùng trùng điệp điệp, không dám ngừng nghỉ dù nội thương rất trầm trọng.

Con ngựa đúng là loài linh mã, dường như hiểu ý chủ nhân đang lâm nguy, khỏi cần cương nó cũng tự tìm đường phi nhanh như gió lốc.

Phùng Phá Thạch gần kiệt sức nằm nép trên lưng con tuấn mã, mặc cho nó chạy, không cầm nổi sợi dây cương nữa.

Đến chừng con hùng mã dừng lại, Phùng Phá Thạch ngẩng đầu lên thấy người ngựa đang đứng bên bờ suối.

Phùng Phá Thạch leo xuống lưng ngựa, thấy cổ họng khô khát liền xuống dòng suối vốc nước uống.

Uống mấy ngụm nước suối vào chàng nghe trong lòng nhẹ nhõm một phần.

Phùng Phá Thạch ngồi trên lớp lá nghỉ ngơi một lúc lấy linh đan ra uống rồi nhắm mắt vận chân

khí chữa trị nội thương.

Rừng già trầm mặc, gió đêm thổi vì vèo khua động lá cành xào xạc. Vầng trăng xế bóng lọt xuống bờ suối, soi cảnh vật cây cỏ mơ màng.

Một thời thần trôi qua, Phùng Phá Thạch đã viên mãn công phu, nội thương đã lành hẳn.

Chàng nhìn qua thấy con hùng mã đang gặm cỏ, thỉnh thoảng thở phì một tiếng.

Hình như nó cũng đã mỏi mệt trên đường đào thoát khỏi đám quần tăng đạo hồi hôm qua.

Phùng Phá Thạch vô cùng cảm khái nhủ thầm :

- "Con ngựa này đúng là con linh mã. Nó biết ta lâm nạn nên mới gắng sức nhảy qua vực, bằng không ta đã bị bọn ác đạo kia giết hoặc bắt sống đi rồi."

Nhìn sang bên cạnh là dãy núi điệp trùng, phía này là cánh rừng già, Phùng Phá Thạch đã hiểu ngay con hùng mã đã đưa chàng ra khỏi vùng nguy hiểm.

Chàng lại nhủ thầm :

- "Có lẽ bọn ác đạo kia giờ này hiện còn đi lùng soát ta trong dãy núi, ta không nên lộ diện trong lúc này sẽ gặp tai họa. Ta hãy ở bên bờ suối này chờ đến sáng tìm đường ra quan đạo tới lầu hồng của Thương muội lánh mặt một thời gian, sau đó mới lên đường đi tìm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để luyện hai tuyệt chiêu rồi mới trở lại giang hồ rửa hận".

Phùng Phá Thạch ngồi yên trầm tư nghỉ ngơi.

Nhớ tới cái chết của Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch rơi nước mắt :

- Mẹ ơi! Từ lâu rồi con đi tìm mẹ những mong có ngày sẽ được tao phùng. Ngờ đâu khi vừa gặp lại mẹ đã hóa ra người thiên cổ, con rất đau lòng...

Rồi chàng nắm chặt bàn tay lại trợn mắt hét :

- Diêm Vương lão quỷ, ta thề băm thây ngươi ra làm trăm ngàn mảnh báo thù cho mẹ.

Chợt nhớ lại chiếc áo của Triệu Phi Tần, Phùng Phá Thạch bước đến con hùng mã lục trong túi hành trang lấy món vật ra.

Chàng trở lại ngồi xuống bờ suối đưa chiếc áo rách còn dính máu khô của Triệu Phi Tần lên nhìn.

Lòng cảm khái, Phùng Phá Thạch lại rơi nước mắt, thở than :

- Mẹ ơi! Mẹ chết đi để lại cho con kỷ vật này đây.

Chàng ôm chiếc áo rách của Triệu Phi Tần gục đầu, nước mắt trào tuôn.

Từ bấy lâu nay mỗi khi nhớ mẹ, chàng thường lấy chiếc áo rách ra nhìn rồi gục đầu vào khóc.

Trước đấy chàng nhìn chiếc áo khóc cho sự nhớ thương, nhưng nay chàng khóc trong cảnh mẫu tử vĩnh biệt nghìn trùng.

Bỗng Phùng Phá Thạch phát giác ra trong chiếc áo của mẹ có một món vật gì hơi cồm cộm.

Chàng ngẩn mặt lên, đưa chiếc áo lên nhìn kỹ.

Nhận ra chỗ lai áo có vật cộm, Phùng Phá Thạch tháo ra nhìn thấy đó là một mảnh da thú thật mỏng đã khô.

Chàng lấy mảnh da thú đưa lên nhìn, qua ánh trăng tà chàng nhận ra đó là mảnh da thỏ đã được ép khô.

Phùng Phá Thạch vạch mảnh da ra, trong đó có một vật bằng hai đốt ngón tay.

Cầm món vật đưa lên dưới ánh trăng chàng nhìn kỹ bỗng bật kêu :

- Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục!

Quả vậy, món vật chính là pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nằm trong chiếc áo của Triệu Phi Tần chàng cất giữ bấy lâu nay mà chẳng hề hay biết.

Phùng Phá Thạch đã cất chiếc áo từ lúc chàng và Triệu Phi Tần chạy tới ngọn núi và bị Diêm Vương Tôn Giả đánh chàng rơi xuống chân núi.

Ngồi yên một lúc trấn áp cơn xúc động mạnh, Phùng Phá Thạch mở pho bí kíp ra xem.

Dưới ánh trăng tà chàng nhận ra ngay trang đầu có dòng chữ chi chít :

"Càn Khôn Điên Đảo, Hải Nộ Triều Âm".

Phía dưới có câu chú giải chiêu "Càn Khôn Điên Đảo" thuộc cang dương, chiêu "Hải Nộ Triều Âm" thuộc âm nhu, hai thái cực khác nhau. Khi sử dụng tùy theo chiêu thức cương hay nhu của địch thủ mà xuất chiêu.

Lật sang trang thứ hai, Phùng Phá Thạch nhìn có mấy dòng chữ chi chít, cho thấy người luyện hai chiêu thức này phải có từ một trăm tới trên một trăm năm nội lực. Nếu không đang khi luyện, thân xác

sẽ nổ tung thành cát bụi.

Lật sang trang thứ ba, chỉ cách bồi nguyên dương khí trước khi luyện hai chiêu "Càn Khôn Điên Đảo" và "Hải Nộ Triều Âm".

Trang thứ tư có hai câu khẩu quyết của hai chiêu và chỉ phương cách tập luyện rất tỉ mỉ.

Đọc xong pho bí kíp, Phùng Phá Thạch hoan hỉ hét lên :

- Mẹ ơi, con trả thù cho mẹ được rồi.

Chàng đứng lên cất chiếc áo vào túi hành trang và cất pho bí kíp vào lòng, ngồi chờ sáng.

Chương 79: Thiên La Địa Võng

Một thớt ngựa hồng trên lưng chở một gã thiếu niên mặt mũi đen sì dừng lại trước cửa khách điếm Tứ Phương.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì vừa leo xuống lưng ngựa thì một tên tiểu nhị từ trong chạy ra.

Tên tiểu nhị nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì cười hì hì :

- Xú công tử thuê phòng phải không? Khách điếm Tứ Phương có rất nhiều phòng sang trọng, xú công tử muốn thuê phòng ở dưới hay trên lầu?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nở một nụ cười thần bí khi nghe tên tiểu nhị gọi mình là xú công tử.

Nhưng gã vẫn nhẹ nhàng :

- Hãy dắt con ngựa của ta vào chuồng, rồi dọn một căn phòng trên lầu cho ta nghỉ ngơi.

Gã móc lấy một nén vàng dúi vào tay tên tiểu nhị.

Nhìn nén vàng tên tiểu nhị nhảy cẫng lên rối rít nói :

- Xú công tử mặt mũi đen sì mà tấm lòng khá là hào hoa. Tiểu nhân vô cùng cảm kích, công tử chờ tiểu nhân dắt con ngựa vào tàu rồi sẽ đưa công tử lên phòng.

Tên tiểu nhị lăng xăng dắt con hồng mã vào trong chuồng rồi trở lại đưa gã thiếu niên mặt mũi đen sì lên lầu.

Tới một căn phòng thoáng mát, tên tiểu nhị mở cửa phòng nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì cười hì hì :

- Đây là căn phòng sang nhất dành cho khách thượng lưu. Xú công tử hãy vào nghỉ ngơi.

Nói dứt tên tiểu nhị chạy xuống lầu.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì bước vào phòng, thay đổi y phục rồi trở ra ngoài đưa mắt quan sát tìm thực quán.

Trông thấy phía bên đường có một tửu quán lớn, gã thiếu niên mặt mũi đen sì lẩm bẩm :

- "Ta hãy tới tửu điếm đó ăn uống rồi sẽ trở lên phòng nghỉ qua đêm, sáng sớm sẽ lên đường."

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì tới tửu quán bước vào, nhận ra có rất nhiều người vận võ phục đủ màu, đang ăn uống cười nói ồn ào náo nhiệt.

Gã chọn chiếc bàn nhỏ phía trong ngồi xuống vẫy tay sang tên tửu bảo đứng gần đó.

- Ngươi hãy đem ra đây cho ta hai cân thịt nướng và một vò mỹ tửu, nhanh lên.

Tên tửu bảo vâng dạ rồi chạy đi, chẳng bao lâu đã bưng ra cái mâm trong đó có hai cân thịt rừng nướng chín bay mùi thơm phức và một vò rượu.

Tên tửu bảo đặt thức ăn lên bàn rồi trở lui.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì ngồi ăn uống một mình, ánh mắt trầm tư hình như đang nghĩ ngợi một điều gì đó quan trọng.

Chợt nghe bàn bên cạnh tên đại hán áo xám nói với tên đại hán áo đen :

- Dương ca ca có nghe cái tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch vừa lọt lưới bao vây của thập đại môn phái hay chưa?

Tên áo đen đáp :

Đã nghe cái tin này từ mấy ngày qua. Hiện nay thì mười vị Chưởng môn nhân vẫn còn ráo riết truy lùng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch và bọn cao thủ hắc, bạch đang bủa lưới thiên la địa võng, quyết bắt cho bằng được gã để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Tên đại hán áo xám tắc lưỡi :

- Thật là khủng khiếp, chỉ vì pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà giang hồ đại loạn. Đệ còn nghe nói lão Xích Phát Đại Ma Tôn dốc hết cao thủ giáo đồ Thần Đạo giáo bủa lưới khắp mọi nơi tìm bắt gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Không hiểu rồi gã có thoát thân nổi hay không?

Tên đại hán áo đen lo ngại :

- Nếu thập đại môn phái và Thần Đạo giáo không bắt được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, đợi gã luyện thành hai chiêu vô địch trong pho Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, chắc chắn giữa gã và quần hùng hắc, bạch còn diễn ra những trận đại lưu huyết, hơn cả lão đại kỳ nhân Cửu Trùng Thiên Tôn năm xưa đã đấu với mấy ngàn cao thủ. Có thể nói võ lâm sắp tới hồi mạt vận chứ chẳng không đâu.

Ánh mắt của gã thiếu niên mặt mũi đen sì lay chuyển, hình như gã rất xúc động khi nghe hai tên đại hán tiết lộ với nhau về chuyện thập đại môn phái và Xích Phát Đại Ma Tôn bủa lưới khắp mọi nơi để bao vây, lùng bắt gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Lại nghe tên đại hán áo xám thở than :

- Chốn giang hồ ngày nay quá nhiễu nhương, chánh tà lẫn lộn, không biết đâu mà đo lường. Như thập đại môn phái là những kẻ xuất gia đầu Phật, không lo niệm kinh Phật cho chóng thành chánh quả lại còn vướng mắc chuyện hồng trần, năm xưa đã từng tham dự vào trận tàn sát Phùng Sơn bảo, vay nợ máu cùng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch nên vì thù hận, gã giết Thiên Ấn đạo sư đó là luật nhân quả, rồi đây nếu gã luyện được hai chiêu trong Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, có lẽ thất đại môn phái khó tránh khỏi nạn diệt vong. Tất cả cũng chỉ vì lòng tham lam dục vọng mà ra.

Tên đại hán thở dài :

- Gã Huyết Hận thư sinh báo thù cho Phùng đại hiệp là đúng, theo luật vay trả của võ lâm, nhưng gã đã lạm sát, giết sạch chúng môn đồ Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội chỉ sợ gã đắc tội với trời đất, không khỏi gáng lấy cái hậu quả diệt vong.

Tới đây hai tên đại hán vội im đi vì trông thấy một vị đạo nhân và một ả mỹ nhân tuyệt sắc từ ngoài bước vào tửu điếm.

Vị đạo nhân và ả nữ nhân tuyệt sắc chọn một cái bàn ngồi xuống, gọi rượu thịt ra ăn uống với nhau.

Tên đại hán áo đen hỏi khẽ :

- Đương huynh, chẳng hiểu lão đạo nhân Thần Phong đạo trưởng đi chung với ả mỹ nhân nào mà dâm dật như vậy.

Ten đại hán áo xám đáp :

- Ả mỹ nhân tuyệt sắc chính là Thạch Cơ Cơ, nữ đồ đệ của yêu phụ Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi. Huynh chưa gặp ả một lần nào sao?

- Từ trước đến nay đệ chưa gặp ả một lần nào cả. Nhưng tại sao lão đạo nhân Thần Phong đạo trưởng đã tu hành lại còn ăn thịt uống rượu, chẳng lẽ lão đã ăn mặn hay sao?

Tên đại hán áo xám tỏ ra thành thạo :

- Đại huynh chưa hiểu ư? Chốn giang hồ ngày nay chuyện tu hành khoác áo cà sa là tấm bình phong che đậy bên ngoài để bọn đạo nhân hành động mờ ám bên trong cho dễ dàng. Lão đạo nhân

Thần Phong đạo trưởng này cũng vậy. Đại huynh có thấy kẻ đã tu hành lại còn ăn thịt thì dục vọng vẫn còn, có lẽ lão với ả Thạch Cơ Cơ kia đã có ái ân với nhau rồi.

Đến đây gã thiếu niên mặt mũi đen sì trông thấy Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ sát lại gần bên nhau thì thầm chuyện gì đó, gã bỏ chuyện hai tên đại hán vận thính lực tinh vi nghe ngóng về chiếc bàn kia.

Giọng nói của Thần Phong đạo trưởng khẽ như ruồi muỗi :

- Thạch muội, kể từ đêm phó hội Ngũ Lý bình không được gặp muội huynh nhớ muội vô cùng. Đêm nay bỗng gặp muội ở thị trấn này muội hãy cùng huynh thức trọn đêm nay cho phỉ chí bình sinh.

Thạch Cơ Cơ lả lơi :

- Lão huynh lúc nào cũng vậy, cứ gặp muội là nằng nặc đòi cho được ái ân. Được rồi, đêm nay muội sẽ cho huynh tận hưởng phút giây thần tiên cực lạc.

Ả hỏi :

- Thần Phong lão huynh đi đâu lại tới thị trấn này, có chuyện gì quan trọng hay không?

- Huynh được lệnh của lão Chưởng môn nhân đi tìm gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Còn Thạch muội tới đây có chuyện gì không?

- Muội được lệnh sư mẫu đi tìm tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, dùng kế mỹ nhân bắt giải về Hồng Loan cung cho sư mẫu hưởng lạc với gã.

- Cung chủ Hồng Loan cung không nói gì với Thạch muội về chuyện pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hay sao?

- Sư mẫu của muội không nhắc đến chuyện pho bí kíp, chỉ ra lệnh cho muội phải làm thế nào bắt cho được gã Phùng Phá Thạch mang về cho Cung chủ mà thôi...

Thần Phong đạo trưởng hỏi :

- Thạch muội, tại sao Cung chủ không có ý định chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục? Một bí kíp vô tiền khoáng hậu mà tất cả bọn cao thủ hắc, bạch giang hồ đều đang muốn chiếm đoạt.

Thạch Cơ Cơ đáp :

- Sư mẫu của muội sắp tựu thành một loại thần công vô cùng kỳ diệu nên sư mẫu bỏ qua chuyện chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà sư mẫu chỉ muốn bắt gã Huyết Hận thư sinh

Phùng Phá Thạch vì bà đã say mê cái gương mặt đẹp mê hồn của gã.

- Cung chủ sắp tựu thành thần công tên gọi là gì?

- Muội nghe sư mẫu nói thần công đó tên là "Ma Ảnh Chiêu Hồn". Cung chủ luyện chiêu "Ma Ảnh Chiêu Hồn" có phải sử dụng tinh hoa của bọn thiếu niên cường tráng phải không?

Thạch Cơ Cơ gật đầu :

- Đúng rồi! Sư mẫu của muội luyện chiêu "Ma Ảnh Chiêu Hồn" tính đến nay đã gần hai năm rồi. Sư mẫu đã thu hút tinh hoa chân khí của chín mươi bốn gã thiếu niên cường tráng, chỉ còn sáu tên nữa là sư mẫu sẽ thành tựu chiêu thức đó.

Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ nói chuyện tới đây chợt thấy một tăng nhân trung niên bước vào.

Tăng nhân trung niên trao cho Thần Phong đạo trưởng một mảnh giấy rồi quay đi liền.

Thần Phong đạo trưởng đọc mảnh giấy xong day qua Thạch Cơ Cơ nói mau :

- Thạch muội, huynh phải trở về phòng, muội có theo huynh hay không?

Thạch Cơ Cơ gật đầu :

- Muội vừa tới thị trấn này, chưa thuê phòng. Muội sẽ ở chung phòng với Thần Phong lão huynh đêm nay.

Thần Phong đạo trưởng gọi tên tửu bảo trả tiền rồi cùng Thạch Cơ Cơ rời khỏi bàn hấp tấp bước ra khỏi quán.

Chờ cho Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ hút dạng bên ngoài, gã thiếu niên mặt mũi đen sì vẫy tay gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt, ra khỏi quán nhanh lẹ bước theo sau.

Chương 80: Cảnh Tượng Dâm Ô

Thần Phong đạo trưởng mở cánh cửa phòng ra, choàng tay qua lưng dìu Thạch Cơ Cơ vào phòng.

Lão đạo nhân đóng chặt cánh cửa phòng lại, bế xốc Thạch Cơ Cơ tới chiếc giường trải nhung xanh, đặt ả nằm ngửa ra.

Thần Phong đạo trưởng nhìn lướt qua thân hình khêu gợi của ả, cười đắc chí :

- Thạch muội, đêm nay lão huynh sẽ đưa muội lên cực lạc thần tiên. Trọn đời muội không bao giờ quên huynh được.

Lão đạo nhân cúi xuống thân ngọc Thạch Cơ Cơ.

Thần Phong đạo trưởng thưởng thức mùi vị hương tình một cách say mê đắm đuối.

Một lúc thật lâu, Thần Phong đạo trưởng ngẩng lên với tay mở cánh động đào.

Một pho tuyết ngọc lồ lộ hiện ra, lão đạo nhân trố to hai mắt nhìn chết sững.

Lão nuốt đánh ực trong cổ họng một cái, từ từ trút bộ đạo y trần truồng như nhộng.

Thần Phong đạo trưởng bước lên giường vồ lấy thân tuyết ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Phút chốc Thạch Cơ Cơ lạc vào thế giới chơi vơi, thân ngọc run rẩy theo từng nhịp sóng, khẽ rên ri rỉ.

Đôi mắt Thạch Cơ Cơ mơ màng lên cõi cực lạc thần tiên.

Thần Phong đạo trưởng cười khoái trá :

- Thạch muội, đêm nay chúng ta tận hưởng lạc thú thần tiên cho huynh được phỉ chí bình sinh.

Thạch Cơ Cơ đã đắm chìm vào bến mê, đôi mắt khép lại không có đáp lời...

Chợt...

- Phỉ chí bình sinh... ha ha ha... ha ha ha... ha ha ha...

Giọng cười chát chúa bên tai khiến cho Thần Phong đạo trưởng giật mình nhỏm ngay dậy.

Lão đạo nhân quay lại nhìn xem là ai mà lại lọt vào phòng giữa lúc lão và Thạch Cơ Cơ đang hưởng phút giây thần tiên.

Trước mắt Thần Phong đạo trưởng một gã thiếu niên mặt mũi cực kỳ tuấn mỹ đứng sững từ bao giờ mà lão chẳng hề hay biết.

Nhận rõ gương mặt gã thiếu niên, Thần Phong đạo trưởng kêu lên :

- Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch!

Quả vậy, có khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ kia không ai khác hơn là Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đúng không sai, tiểu gia là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đây.

Nghe nói đến Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, Thạch Cơ Cơ giật mình tỉnh giấc vu sơn, mở bừng đôi mắt.

Vừa nhận ra gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch, Thạch Cơ Cơ kêu lên :

- Phùng Phá Thạch!

Ả toan xô Thần Phong đạo trưởng để ngồi lên nhưng Phùng Phá Thạch đã hét :

- Nằm yên đó cho ta, hai ngươi không được cử động.

Soạt!

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang cầm chắc trong tay Phùng Phá Thạch, ánh mắt sáng rực lửa căm thù nhìn thẳng vào mặt Thần Phong đạo trưởng.

Trông thấy thanh Tàn Hồn huyết kiếm, Thần Phong đạo trưởng rất đỗi kinh hoàng không dám cử động vì lão đã hiểu rõ sự lợi hại của quái kiếm và công lực của Phùng Phá Thạch cao thâm đến quỷ thần vô lượng.

Mấy lần giao đấu với chàng, Thần Phong đạo trưởng biết rõ điều đó.

Thạch Cơ Cơ khiếp đảm nằm im mở tròn đôi mắt nhìn thanh Tàn Hồn huyết kiếm tay Phùng Phá Thạch.

Ả quên đi cả chuyện Thần Phong đạo trưởng vẫn còn nguyên trạng trên thân ngọc của mình.

Thần Phong đạo trưởng cất giọng run run :

- Phùng Phá Thạch, ngươi định làm gì đó?

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm như chuẩn bị xuất chiêu nếu Thần Phong đạo trưởng động đậy.

Chàng lạnh băng :

- Lão đạo ngốc, ngươi chưa biết ta định làm gì ư? Trước mắt ngươi hãy nghe ta kể tội.

Phùng Phá Thạch nói rõ từng tiếng một :

Năm xưa ngươi cùng các lão ác đạo Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Thiên Ấn đạo sư, Diệu Tịnh sư thái cùng các bang hội Thanh Vân bang, Bạch Kỳ bang, Long Hổ hội vâng lệnh lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo chúng môn đồ Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Côn Luân tới đánh phá Phùng Sơn bảo, tàn sát trên bảy mươi thuộc hạ, giết chết phụ thân ta. Tội ác của bọn ngươi chồng chất tày non...

Dừng lại, Phùng Phá Thạch nghiến răng tiếp :

- Ngày nay các ngươi Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Thiên Ấn đạo sư bức tử ta trong đêm phó hội tại Ngũ Lý bình, hiện đang bủa vây rình rập theo dõi ta ở khắp mọi nơi để thừa cơ sát hại, thù sâu hơn biển. Bây giờ ta phải lấy máu ngươi đền hai cái tội bằng trời đó, kế đó ta sẽ giết luôn lão ác đạo Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và bọn lão đại ác ma rửa sạch oán thù.

Bỗng Thần Phong đạo trưởng cử động toan phóng người lên.

Nhưng Phùng Phá Thạch đã hét :

- Ngồi yên đó!

Cùng trong lúc hét, tả chưởng của Phùng Phá Thạch biến thành năm đạo chỉ sắc bén bắn vào người Thần Phong đạo trưởng luôn cả Thạch Cơ Cơ.

Bịch... bịch...

Hứ... hứ...

Bịch... bịch...

Hự... hự...

Thần Phong đạo trưởng bất động trong tư thế ngồi trên thân ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Thạch Cơ Cơ cũng bất động trong tư thế nằm ngửa vô cùng kỳ quái.

Nhìn Thần Phong đạo trưởng bằng ánh mắt khinh bỉ, Phùng Phá Thạch nói :

- Tiểu gia muốn ngươi chết trên thân mình của Thạch Cơ Cơ, ngươi có biết tại sao không?

Tuy toàn thân đã bị Phùng Phá Thạch điểm huyệt bất động nhưng khẩu huyệt còn khai thông, Thần Phong đạo trưởng cất giọng run run :

- Tại sao?

Phùng Phá Thạch khỉnh giọng :

- Tại từ lâu các ngươi mệnh danh là kẻ xuất gia đầu Phật, tu hành chánh đạo, nghĩa khí ngất trời nhưng sự thực các ngươi chỉ là những tên dâm tặc, ác đạo, hành vi đê tiện bại hoại. Ngươi chết như thế để cho mọi người thấy cái thân xác trần tục của ngươi. Từ đấy bọn giang hồ sẽ phỉ nhổ, sỉ vả các ngươi và các ngươi không còn dám khoe khoang khoác lác mình vẫn là chánh đạo võ lâm nữa.

Thần Phong đạo trưởng kinh hoàng quát :

- Phùng Phá Thạch...

Nhưng hai làn huyết quang đã chớp tới làm tắc nghẹn tiếng nói của Thần Phong đạo trưởng.

Hự... hự...

Thần Phong đạo trưởng kêu lên nửa tiếng uất nghẹn gục xuống thân ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Thạch Cơ Cơ rùng mình lên một cái, rồi im đi, hai mắt nhắm lại hồn lìa khỏi xác.

Nơi cổ họng của Thần Phong đạo trưởng lẫn Thạch Cơ Cơ hai vòi máu bắn ra lênh láng trên tấm nhung xanh.

Phùng Phá Thạch nhìn hai cái tử thi chồng lên nhau, khẽ hừ một tiếng mở cánh cửa phòng biến dạng trong màn đêm.

* * * * *

Tên tiểu nhị cầm chiếc đèn còn ánh sáng lờ mờ dẫn Vô Lượng thiền sư lên phòng Thần Phong đạo trưởng.

Đến nơi tiểu nhị dừng lại trỏ vào phòng :

- Bạch đại sư, vị đạo trưởng đang ở trong phòng này.

Vô Lượng thiền sư bảo :

- Ngươi hãy bước vào trước, bần tăng theo sau.

Tên tiểu nhị bước vô phòng, bóng tối mịt mùng. Gã tới gần chiếc giường.

Gã cất tiếng gọi :

- Đạo trưởng... đạo trưởng...

Không nghe có tiếng đáp, tên tiểu nhị gọi tiếp :

- Đạo trưởng... đạo trưởng, có vị đại sư đi tìm đạo trưởng.

Im bặt!

Tên tiểu nhị bước tới gần chiếc giường giơ cao chiếc đèn con lên đưa mắt nhìn.

Gã kêu thất thanh :

- Ai giết đạo trưởng...

Tên tiểu nhị lui lại hai bước trợn tròn hai mắt nhìn Thần Phong đạo trưởng đang nằm bất động trên thân ngọc của Thạch Cơ Cơ.

Gã run lập cập...

Vô Lượng thiền sư nhìn Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ trong tư thế ái ân liền biến sắc.

Lão đạo nhân trợn trừng hai mắt, đứng chết lặng không nói được nên lời.

Thật là nhục nhã cho kẻ tu hành trong cảnh tượng dâm ô chán chường này.

Vô Lượng thiền sư đứng bất động.

Phía ngoài có nhiều tiếng chân cập rập tới căn phòng.

Bọn người có tới hàng trăm, trong đó có tới mấy mươi cao thủ hắc, bạch thuê phòng nghe tiếng la quát tỉnh giấc chạy tới.

Bọn họ hét :

- Ai giết ai?

- Ai giết?

Hàng chục cây bạch lạp rọi vào căn phòng.

Mọi người đồng thanh la to :

- Thần Phong đạo trưởng đã chết!

Một cao thủ hét :

- Tại sao đạo trưởng lại chết thế này? Ai giết đạo trưởng?

Hai tên cao thủ bước tới gần giường nhìn vết thương nơi cổ Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ.

Tên cao thủ đứng bên cạnh giường bỗng la hoảng :

- Tiểu huyết hận Phùng Phá Thạch.

Mười mấy tên cao thủ hắc, bạch đổ xô vào nhìn vết thương nơi cổ họng Thần Phong đạo trưởng.

Bọn họ đồng thét :

- Phùng Phá Thạch!

- Thủ phạm là Phùng Phá Thạch.

Tiếng hét của bọn cao thủ hắc, bạch chấn động khắp cả khách điếm Tứ Phương.

Trên ba mươi người từ dưới nghe la quát, chạy ùn ùn lên lầu. Trong đó có bốn tên đạo sĩ trung niên của môn phái Võ Đang.

Vô Lượng thiền sư nhìn bốn tên trung niên đạo sĩ niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Chư vị đạo hữu thành toàn cho Thần Phong đạo trưởng đưa trở về Võ Đang, trình bẩm lại với lão Chưởng môn nhân là chính tên tut Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã giết chết Thần Phong đạo hữu.

Bốn tên trung niên đạo sĩ Võ Đang nhìn Thần Phong đạo trưởng dâm ô thảy đều cau mày.

Bốn gã nhắm mắt, vơ lấy đạo y mặc lại cho Thần Phong đạo trưởng rồi khiêng xuống lầu.

Liền đó hai nữ đồng môn Hồng Loan cung vào tới, Vô Lượng thiền sư nhìn hai ả :

- A di đà phật! Thạch thí chủ đã chết, nhị vị nữ thí chủ hãy thành toàn cho Thạch thí chủ đưa trở về Hồng Loan cung, bẩm trình lại hung thủ là gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hai ả nữ đồng môn Hồng Loan cung vâng dạ thu xếp xiêm y cho Thạch Cơ Cơ rồi khiêng ra khỏi cánh cửa phòng.

Lúc bấy giờ tất cả mọi người trong khách điếm Tứ Phương đã tỉnh giấc, tay cầm chiếc đèn chạy lên lầu.

Vô Lượng thiền sư lớn tiếng :

- Thủ phạm Phùng Phá Thạch còn ở lẩn quẩn đâu đây, chư vị hãy chia ra làm nhiều toán để bắt gã.

Mọi người cùng hô lên vang dội, liền đó chia thành nhiều toán cầm đèn chạy đu lục soát tất cả các phòng trọ của khách điếm Tứ Phương.

Đèn đuốc trong ngoài khách điếm Tứ Phương sáng rực, tiếng chân người chạy rầm rập, một lớp lục soát, một lớp đón chặn tất cả các nẻo đường khám xét người qua lại.

* * * * *

Vô Lượng thiền sư tay cầm cây Cổ ma trượng dẫn đầu tám tên trung niên hòa thượng khám các căn phòng bên cạnh phòng của Thần Phong đạo trưởng.

Các căn phòng này đều mở cửa chờ bọn người đến khám xét, chẳng thấy tung tích thủ phạm.

Vô Lượng thiền sư và tám tên tăng nhân sang phòng thứ tư trông thấy cánh cửa đóng im lìm.

Trong lòng nghi hoặc thủ phạm đang trốn trong căn phòng, Vô Lượng thiền sư bảo tên trung niên hòa thượng đứng bên cạnh :

- Đạo hữu hãy gọi cửa phòng này mau.

Tên trung niên hòa thượng vâng dạ bước tới đưa tay gõ cánh cửa phòng.

Cộp... cộp cộp...

Tên trung niên hòa thượng gõ ba cái vẫn không nghe có tiếng đáp ứng phía trong.

Võ lâm tại sao lại bảo :

- Đạo hữu gõ một lần nữa xem sao.

Tên trung niên hòa thượng lại đưa tay gõ thêm ba tiếng.

Cộp... cộp... cộp...

Im bặt!

Lòng cảm thấy nghi hoặc, Vô Lượng thiền sư ra lệnh :

- Đạo hữu hãy phá cửa mau.

Tên trung niên hòa thượng cất ngọn chưởng vỗ đạo kình nặng như chiếc búa đồng.

Rầm!

Cánh cửa phòng bật mở tung ra.

Trong phòng tối om om như vùng mực loãng.

Bọn trung niên hòa thượng rọi đèn bước vào trong phòng.

Đến chiếc giường gã thiếu niên mặt mũi đen sì nằm ngửa cất tiếng ngáy vang như sấm.

Vô Lượng thiền sư nhìn gã thiếu niên mặt mũi đen sì cất tiếng gọi :

- Tiểu thí chủ thức dậy nghe bần tăng hỏi đây.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì ngủ say như chết, vẫn cất tiếng ngáy vang.

Vô Lượng thiền sư gọi ba bốn lượt vẫn không thấy gã thiếu niên mặt mũi đen sì đáp ứng.

Cốp!

Lão hòa thượng gõ cây Cổ ma trượng vào chân gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì kêu oái một tiếng mở mắt ra ngồi bật dậy.

Gã vừa đưa tay lên dụi mắt vừa mắng :

- Tên bại hoại nào dám phá khuấy giấc ngủ của tiểu gia?

Vô Lượng thiền sư chú mắt nhìn kỹ gương mặt của gã thiếu niên mặt mũi đen sì niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Tiểu thí chủ nghe bần tăng hỏi đây.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhìn Vô Lượng thiền sư bằng cặp mắt còn say ngủ cất giọng lè nhè sặc nồng mùi rượu :

- Lão đạo muốn hỏi cái gì?

Vô Lượng thiền sư trấn áp :

- Tiểu thí chủ vừa giết người rồi chạy về đây vờ nằm ngủ phải không?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhảy phóc xuống giường trợn mắt.

Gã hầm hừ :

- Lão đại hòa thượng nói cái gì? Ta giết ai?

Vô Lượng thiền sư chỉnh sắc :

- Tiểu thí chủ giết một vị đạo trưởng bên kia phòng rồi trở về phòng này.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì hét :

- Lão đại hòa thượng là kẻ xuất gia đầu Phật, không nên vô cớ vu khống người.

Gã hỏi :

- Đại hòa thượng ở chùa nào lại vào đây khám phòng của ta?

Gã khè ra sặc nồng mùi rượu phả vào mặt Vô Lượng thiền sư không một chút kính nể.

Vô Lượng thiền sư hắt hơi một cái, niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Bần tăng là đại cao tăng của chùa Thiếu Lâm có bổn phận lo chuyện an nguy cho giang hồ tới đây thấy có án mạng xảy ra nên phóng đi tìm hung thủ. Tiểu thí chủ chớ có nên ương ngạnh, hồ đồ sẽ đắc tội với Phật môn.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì khỉnh giọng :

- Ta hỏi lão đại hòa thượng một vài câu: khách điếm Từ Phương này là nơi hồng trần phàm tục, gái lầu xanh luôn luôn có mặt tại đây, vị đạo trưởng nào đó là kẻ tu hành, tại sao lại đến nơi ô uế, làm chuyện bại hoại để bị hung thủ giết đi rồi còn trút lỗi cho ai.

Tin tức này đồn đãi ra chốn giang hồ chư vị hòa thượng trả lời thế nào với thiên hạ?

Lão đại hòa thượng là một cao tăng lẽ nào không hiểu cái đạo lý đó sao?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì gằn mạnh từng tiếng :

- Huống nữa nơi phàm trần này có quan sở tại, phàm khi có án mạng xảy ra trách nhiệm lùng tìm, khám xét đều thuộc quyền của họ, đâu phải thuộc quyền của chùa Thiếu Lâm mà đại hòa thượng lại xô phá cửa phòng vào đây tra vấn, lại còn dọa dẫm ta. Đại hòa thượng vì quá nóng lòng vì cái chết mờ ám của vị đạo trưởng kia hành động sai lầm, trái với đạo pháp của nhà Phật và trái luôn cả luật pháp của triều đình, chẳng hiểu đại hòa thượng có nghĩ ra cái đạo lý đó chưa.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì dọa khiếp Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư sửng sốt trước lời nói chí tình, chí lý của gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Chợt nhớ lại cảnh dâm ô của Thần Phong đạo trưởng, mình trần truồng như nhộng và Thạch Cơ Cơ khỏa thân trong phòng, quần hùng hắc, bạch đều thấy rõ, Vô Lượng thiền sư giật mình tỉnh ngộ, hiểu ngay mình đã sai lầm trong chuyện phá cửa phòng của gã thiếu niên mặt mũi đen sì, tra vấn gã về chuyện bại hoại của Thần Phong đạo trưởng.

Vô Lượng thiền sư tự nhủ :

- "Gã tiểu tử mặt mũi đen sì này hữu lý, nếu chuyện làm bại hoại của Thần Phong đạo trưởng và Thạch Cơ Cơ đồn đại ra giang hồ, ngũ đại môn phái sẽ mất hết cả thanh danh, thiên hạ sẽ chê khinh, bai biếm, nhẽ đâu còn lãnh đạo được quần hùng hắc, bạch được nữa. Tốt hơn là ta hãy nhân nhượng gã, ngấm ngầm cho môn đồ theo dõi gã, xem gã đích thực là ai, như vậy mới là thượng sách".

Nghĩ ra như vậy, Vô Lượng thiền sư chắp tay trước ngực, cất giọng hết sức từ hòa :

- A di đà phật! Tiểu thí chủ tuổi trẻ mà rất cao minh, quả là hậu sinh khả húy. Bần tăng vô cùng bái phục.

Nói dứt, Vô Lượng thiền sư xá một xá rồi phất cánh tay áo cà sa ra hiệu cho tám tên trung niên hòa thượng lần lượt rời khỏi căn phòng của gã thiếu niên mặt mũi đen sì.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhìn theo Vô Lượng thiền sư và tám tên trung niên hòa thượng nở một nụ cười thần bí, đóng chặt cánh cửa leo lên giường nằm nghỉ ngơi.

Chương 81: Lọt Trùng Vây

Đường quan đạo trăng soi sáng tỏ. Gã thiếu niên mặt mũi đen sì cho con tuấn mã đi chầm chậm, mắt nhìn lên dãy núi trùng trùng điệp điệp.

Cảnh sắc vạn vật mơ hồ dưới ánh trăng khuya.

Trên quan đạo vắng tuyệt bóng người qua lại, gã thiếu niên ngẩng lên nhìn bầu trời trăng sao vằng vặc, vài áng mây trắng lang thang, một bầy quạ bay ngang qua cất tiếng kêu oang oác.

Lòng cảm khái, gã thiếu niên mặt mũi đen sì cất tiếng ngâm nga câu thơ của Tào Tháo trong trận Xích Bích :

Nguyệt minh tinh hy, ô thước nan phi.

Tạm dịch :

Trăng rạng sao thưa, quạ bay về nam.

Bỗng trước mặt gã thiếu niên mặt mũi đen sì bỗng xuất hiện nhiều người đứng trên quan đạo.

Gã lẩm bẩm :

- Bọn yêu ma nào đấy!

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì thúc ngựa chạy tới.

Đến nơi gã dừng con tuấn mã lại, phóng mắt nhìn có tới sáu mươi tên hòa thượng, đạo sĩ dàn hàng ngang quan đạo, tay cầm thiền trượng, trường kiếm, giới đao sáng ngời.

Đứng phía trước quần tăng, đạo sĩ có hai lão tăng, một ni cô. Nhìn kỹ lại đó là Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhủ thầm :

- "Hai lão ác đạo, ni cô kia định gây chuyện với ta đây".

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái bước tới đứng trước đầu ngựa gã

thiếu niên mặt mũi đen sì.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì nhìn ba vị nam nữ đạo nhân lớn tiếng :

- Chư vị ngăn ta có chuyện gì?

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Tiểu thí chủ hãy tháo gỡ chiếc mặt nạ ra cho bọn bần tăng biết thí chủ chính là ai?

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì giật mình nhưng liền lấy lại sự bình tĩnh.

Gã hỏi lại :

- Đại sư muốn nói ta là ai?

Vô Lượng thiền sư nhìn thẳng vào mắt gã thiếu niên mặt mũi đen sì :

- Tiểu thí chủ chính là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Tiểu thí chủ hãy tháo bỏ chiếc mặt nạ ra đi, đừng che giấu bọn bần tăng vô ích.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì bình tĩnh :

- Nếu ta đúng thật là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thì chư vị đối phó thế nào?

Ánh mắt Vô Lượng thiền sư chớp rực tinh quang :

- Bọn bần tăng sẽ đưa tiểu thí chủ trở về gặp lão Chưởng môn nhân.

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì dằn mạnh từng tiếng :

- Lão đạo nhân hãy nghe ta nói đây. Bọn lão gặp gã Huyết Hận thư sinh là mang lấy đại họa. Nếu quả thật ta là gã chắc chắn các lão và quần tăng chẳng còn một mạng sống trở về chùa. Ta khuyên lão đạo đừng nên gặp gã là hơn.

Vô Lượng thiền sư nổi giận :

- Bần tăng phụng mệnh lão Chưởng môn nhân bắt gã tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch lẽ nào lại không muốn gặp gã. Tiểu thí chủ đúng là Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, hãy mau tháo gỡ chiếc mặt nạ cho rồi!

Gã thiếu niên mặt mũi đen sì cười ghê rợn :

- Lão đạo đã muốn gặp Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thì hãy xem đây.

Gã đưa tay lên phủi qua một cái.

Dưới vầng trăng sáng tỏ tức thì một bộ mặt tuyệt thế hiện ra.

Quần tăng, đạo sĩ hô to :

- Phùng Phá Thạch.

- Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch.

Quần tăng đạo sĩ hô to một loạt rồi im bặt. Tất cả dồn ánh mắt về phía Phùng Phá Thạch.

Dù Vô Lượng thiền sư đã phát giác gã thiếu niên mặt mũi đen sì là Phùng Phá Thạch hóa trang, nhưng lòng còn nghi ngờ, giờ đã rõ ràng vị Tiểu Huyết Thần khủng bố máu tanh đang xuất hiện trước mặt quần tăng, đạo sĩ lại lo ngại khôn cùng.

Bởi từ trước đến nay mỗi lần gặp Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch là máu đổ thịt rơi, tử thi nằm ngổn ngang, la liệt. Đêm nay gặp lại nơi đây chưa có một ai dám đoán trước số mạng mình rồi sẽ ra sao.

Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Bần tăng đoán có sai đâu. Đêm nay Phùng thí chủ giết Thần Phong đạo trưởng rồi chạy trở về phòng, dùng xảo kế phỉnh lừa bọn bần tăng. Nhưng sau đó bần tăng phái người theo dõi, trông thấy chân diện mục của tiểu thí chủ nên đêm nay chờ tiểu thí chủ ở nơi này để đưa thí chủ trở về bản tự cho lão Chưởng môn nhân xử lý.

Phùng Phá Thạch cười khanh khách :

- Ta đã nói với lão đạo nhân rồi, gặp Tiểu Huyết Thần Phùng Phá Thạch là tất cả các người ở nơi đây chẳng còn một mạng sống trở về chùa, đừng cuồng vọng đưa ta về gặp lão trọc chmn.

Một tiếng kêu ròn, Phùng Phá Thạch đã rút thanh Tàn Hồn huyết kiếm ra khỏi vỏ hét :

- Ta không cần nhắc lại tội ác của các ngươi. Đêm nay ta sẽ giết sạch bọn ngươi báo thù cho phụ thân, rồi mai ta sẽ tới chùa giết luôn lão Ngộ Không thần tăng và bọn nam nữ ác đạo để rửa mối hận vừa rồi bức tử ta tại vực thẳm.

Chàng lại hét :

- Niệm chút từ bi đức Phật tổ không muốn sát hại quần tăng vô tội, các ngươi hãy đứng ra ngoài cho ta giết ba tên ác đạo. Nhược bằng ngu ngốc ta sẽ giết sạch không tha.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm rung lên, chùm huyết quang sáng rực chớp tới Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Vô Lượng thiền sư quát lớn :

- Thập bát đại cao tăng xuất trận.

Mồm quát, Vô Lượng thiền sư luôn cả Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái phóng ngược trở về phía sau năm trượng, tránh làn huyết quang vừa chớp tới.

Từ phía sau, mười tám vị đại cao tăng tay cầm thiền trượng nặng ngót hai trăm cân phóng tới rào rào.

Mười tám cây thiền trượng vung lên, tức thì cuồng phòng nổi dậy, kình lực nặng như trái núi đổ ập xuống đầu Phùng Phá Thạch.

Phùng Phá Thạch hét :

- Đó chỉ tại các ngươi không muốn sống.

Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lắc mạnh, ngàn ngàn ánh huyết quang bắn xẹt vào đám quần tăng. Phùng Phá Thạch vừa lại thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" luồn tuốt vào bóng trượng...

Phập, phập, phập...

Oái... oái... oái...

Bóng trượng huyết quang tắt phụt, song phương cùng lượt lui lại.

Trên mặt đất ba vị cao tăng ngã gục, trước ngực bị mũi kiếm đâm thấu sau lưng, máu phun thành vòi ngập tràn trên đám cỏ xanh.

Mười lăm lão cao tăng kinh hoàng thao lui trở lại trố to mắt nhìn Phùng Phá Thạch.

Bọn tăng nhân không thể nào tưởng tượng nổi kiếm pháp của Phùng Phá Thạch cao thâm đến thế.

Cao tăng của phái Thiếu Lâm đều thuộc hàng cao thủ, công lực đã đạt tới mức thượng thừa. Vậy mà chỉ có một chiêu Tàn Hồn nhị thức đã giết đi ba vị hòa thượng.

Phùng Phá Thạch cầm ngang thanh Tàn Hồn huyết kiếm chớp rực huyết quang nhìn mười lăm cao tăng.

Chàng nghiến răng :

- Bản tiểu gia đã nói trước với các ngươi rồi. Các ngươi ngu xuẩn nghe theo lời lão ác tăng Vô Lượng thiền sư nên ba tên mới chết thảm như thế đó.

Chàng dọa tiếp :

- Các ngươi nên nhớ trong đêm phó hội quần hùng tại sân cỏ Ngũ Lý bình ta đã giết trên hai trăm tên cao thủ, giết luôn lão ác đạo Thiên Ấn đạo sư chỉ cần sử dụng hai chiêu Tàn Hồn nhất thức và Tàn Hồn nhị thức. Giờ ta sẽ xuất chiêu Tàn Hồn tam thức, tất cả các ngươi mười lăm lão sẽ chẳng còn một lão nào sống sót quay trở về chùa đọc kinh sám hối. Khôn hồn hãy tháo lui ra ngoài cho ta giết lão ác đạo Vô Lượng thiền sư và cặp nam nữ ác đạo kia, bằng nghịch mạng đừng có trách ta sao hạ độc thủ không một chút niệm tình.

Phùng Phá Thạch cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên chuẩn bị xuất chiêu Tàn Hồn tam thức.

Từ ngày luyện thành ba chiêu kiếm pháp Tàn Hồn tam thức, chưa có lần nào Phùng Phá Thạch xuất chiêu Tàn Hồn tam thức này bởi chàng hiểu nó vô cùng khủng khiếp.

Bây giờ vì lòng thù hận chất chứa ngút trời, chàng bất kể tới hậu quả sau này.

Mười lăm lão cao tăng vốn đã khiếp sợ kiếm pháp thần quái của Phùng Phá Thạch từ đêm phó hội quần hùng Ngũ Lý bình và thanh Tàn Hồn huyết kiếm khủng bố máu tanh, ý muốn tháo lui ra ngoài tránh họa diệt thân, nhưng vì mệnh lệnh của Vô Lượng thiền sư rất nghiêm khắc, không thể nào lùi bước được nene đồng thanh quát to lên, vung thiền trượng, trường kiếm, giới đao phóng tới tấn công Phùng Phá Thạch như vũ bão.

Phùng Phá Thạch sôi giận hét to xuất luôn ba mươi sáu chiêu Tàn Hồn tam thức liên hoàn lao thẳng vào mười lăm lão cao tăng.

Bóng trượng dày đặc, kình khí ào ào, kiếm pháp như chớp giăng, sao xẹt bao trùm cả chu vi ngoài bốn trượng.

Bóng người tới lui loang loáng như dệt cửi. Tiếng quát, tiếng hét, tiếng rú kinh hoàng chấn động khắp cả một vùng núi non trong đêm trường tĩnh mịch.

Đấu trường hổn loạn một lúc rồi im đi.

Trên mặt đất lại bày thêm năm chiếc thủ cấp, năm cây thịt không đầu nhuộm đầy máu trông qua vô cùng khủng khiếp.

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái vô cùng khiếp đảm trố mắt nhìn tử thi của tám cao tăng đồng đạo.

Vô Lượng thiền sư lại quát :

- Tử đấu.

Năm mươi sáu tên hòa thượng trung niên lẫn đạo sĩ được lệnh ào ào lao tới đấu trường.

Thiền trượng, giới đao, trường kiếm vung lên tua tủa, đổ ập vào người Phùng Phá Thạch.

Trông thấy quần tăng, đạo sĩ nhất quyết giết cho bằng được mình, Phùng Phá Thạch giận căm gan, rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm lên liền xuất chiêu Tàn Hồn tam thức, tả chưởng xuất chiêu "Càng Nguyên Thái Cực" phóng vào quần tăng, đạo sĩ tả xông hữu đột. Thân ảnh của chàng như chiếc bóng u linh chợt ẩn chợt hiện không biết đâu đo lường.

Cái chết thê thảm của mẫu thân Triệu Phi Tần bị Diêm Vương Tôn Giả giết vừa qua đã tạo ra trong tim Phùng Phá Thạch cả một bầu trời thù hận.

Lại vừa rồi lại bị Ngộ Không thần tăng, Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Bạch Mi đạo trưởng, Chưởng môn nhân Võ Đang, Tây Môn Sanh Phật, Chưởng môn nhân Thanh Thành, Phổ Hiền đạo trưởng Chưởng môn nhân Côn Luân, Tịnh Tâm thần ni Chưởng môn nhân Hằng Sơn bức tử tại vực thẳm, nếu không nhờ con hùng mã linh tính, chàng đã tan thây nát cốt dưới đáy vực rồi.

Đêm nay lại bị Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái chỉ vì tham vọng chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đón chận, bức tử chàng ở dãy núi này khiến cho Phùng Phá Thạch càng thêm thù oán, thẳng tay chém giết không một chút ngại ngùng.

Trải qua một thời gian ác chiến, đấu trường bỗng ngưng lại.

Trên mặt đất lại có thêm ba mươi mốt tăng nhân, đạo sĩ chết nằm ngổn nagng. Hai mươi lăm tên còn lại tháo lui ra ngoài xa, mặt mày xám nghịt.

Phùng Phá Thạch trỏ mũi thanh Tàn Hồn huyết kiếm vào mặt Vô Lượng thiền sư.

Chàng trợn mắt tóe lửa căm thù :

- Lão ác tăng, bây giờ bọn ngươi có muốn chạy cũng không kịp nữa rồi. Ta giết bọn trọc này rồi sẽ giết ngươi và hai tên nam nữ đạo nhân kia.

Phùng Phá Thạch rung thanh Tàn Hồn huyết kiếm toan xuất chiêu, nhưng trước đó Vô Lượng thiền sư đã quát :

- Tất cả tử đấu.

Liền theo tiếng quát của Vô Lượng thiền sư, từ trên những gộp đá hai bên vách núi hàng trăm tăng

nhân, đạo sĩ xuất hiện ào ào phi tới đấu trường.

Nhìn kỹ có trên một trăm tên vừa tăng nhân, vừa đạo sĩ tay cầm thiền trượng, trường kiếm, trường đao đồng loạt tấn công Phùng Phá Thạch như mưa bão.

Thì ra Vô Lượng thiền sư đã phái một toán mai phục sẵn hai bên vách núi chờ sau hai trận đấu vừa qua, xuất hiện ào ạt tấn công Phùng Phá Thạch, chủ tâm làm cho chàng tổn hao nhiều chân khí. Cuối cùng lão hòa thượng và Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái mới lâm trận giết chàng một cách dễ dàng.

Hiểu rõ tâm địa thâm độc của Vô Lượng thiền sư, lửa giận trong tim Phùng Phá Thạch cháy phừng phừng. Không nói một nửa lời, Phùng Phá Thạch vừa thi triển thân pháp "Di Hình Hoán Ảnh" ẩn hiện trong vùng tử ảnh của thiền trượng, trường kiếm, trường đao, vừa xuất chiêu Tàn Hồn tam thức ngàn ngàn ánh huyết quang bắn xẹt vào đám quần tăng, đạo sĩ.

Trận đại ác chiến liền diễn ra giữa Phùng Phá Thạch và trên hai trăm tăng nhân, đạo sĩ càng lúc càng thêm khốc liệt.

Trận đấu kéo dài từ lúc trăng lên cao cho tới lúc trăng xế mà vẫn còn tiếp diễn.

Xác chết chồng chất lên nhau, máu nhuộm khắp cả một vùng cỏ xanh trên đấu trường.

Toàn thân Phùng Phá Thạch như con người máu. Thanh Tàn Hồn huyết kiếm lớt đẫm máu, bất cứ ai trông qua cũng đều bạt vía bay hồn. Đấu tới trận thứ ba này nội lực của Phùng Phá Thạch đã hao tổn ba phần chân khí, nhưng vì lòng thù hận chàng nhất định giết sạch kẻ thù, không hề lùi một bước nào.

Trước sau trên đấu trường đã có một trăm mười hai tử thi nằm ngổn ngang la liệt.

Vô Lượng thiền sư chẳng chút động tâm, quát tháo thúc đẩy quần tăng, đạo sĩ tiến tới, lớp này ngã xuống, lớp sau xông lên thay thế, không chừa một lỗ trống để Phùng Phá Thạch thoát thân ra khỏi vòng vây.

Trông chừng Phùng Phá Thạch đã tổn hao nhiều nội lực Vô Lượng thiền sư phất cánh tay áo cà sa quát :

- Nhị vị đạo hữu xuất trận.

Lão đại hòa thượng vung cây Cổ ma trượng nặng gần ba trăm cân lao vào đấu trường.

Pháp Thiền đạo trưởng cầm cây quái đao phóng mình theo phía sau Vô Lượng thiền sư.

Tiếp đến là Diệu Tịnh sư thái phất cây phất trần màu vàng lâm trận.

Quần tăng, đạo sĩ trông thấy ba vị chủ tướng lâm trận liền giãn ra chừa một khoảng trống.

Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ, nhìn Vô Lượng thiền sư bằng ánh mắt rực lửa hận thù.

Chàng nghiến răng :

- Ác tăng, đêm nay là ngày tận số của ngươi rồi. Bản tiểu gia thề băm thây ngươi ra làm vạn đoạn.

Vô Lượng thiền sư cười lạnh :

- Phùng thí chủ, sinh mạng ngươi giờ đã ở trong tay bần tăng rồi. Đừng khoe khoang mồm mép, hãy nhận lấy một chiêu Cổ ma trượng.

Chương 82: Thiếu Nữ Bịt Mặt

Lão đại hòa thượng vung cây Cổ ma trượng nặng đến gần ba trăm cân lên toán xuất chiêu.

Thình lình có tiếng thét trong như tiếng hạc réo :

- Tất cả dừng lại.

Vô Lượng thiền sư nghe tiếng thét của một nữ nhân liền thu hồi cây Cổ ma trượng, quay lại nhìn lên vách núi.

Phùng Phá Thạch chú mắt nhận ra một chiếc bóng nhỏ thó đứng trên gộp đá cao chừng ba mươi trượng.

Nhìn rõ chiếc bóng nhỏ thó kia là nữ nhân vận y phục màu lam.

Chàng nhủ thầm :

- Nữ nhân này là ai, tới đây có chuyện gì?

Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái và quần tăng, đạo sĩ thảy đều hướng mắt lên gộp đá.

Vô Lượng thiền sư hỏi :

- Nữ thí chủ là ai?

Vèo!

Không đáp lời Vô Lượng thiền sư, nữ nhân lao thẳng tới đấu trường đáp xuống đứng bên cạnh Phùng Phá Thạch.

Dưới ánh trăng vằng vặc cho thấy đó là một ả thiếu nữ áo lam, che mặt bằng một vuông lụa kín, chỉ chừa hai lỗ thủng long lanh ánh mắt tựa vì sao.

Phùng Phá Thạch nhìn thiếu nữ áo lam bịt mặt trông dáng rất quan quen nhưng chưa nhận rồi ra nàng là ai.

Chỉ thấy trong hai bàn tay ngọc của nàng thiếu nữ áo lam bịt mặt cầm hai món vật đen sì.

Vô Lượng thiền sư nhìn thiếu nữ áo lam bịt mặt, cất tiếng sang sảng :

- Nữ thí chủ là ai, đến đây có chuyện gì?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt cất giọng trong như rót ngọc :

- Ta là ai lão đạo không cần biết.

Vô Lượng thiền sư lại hỏi :

- Nữ thí chủ định can dự vào chuyện của bọn bần tăng phải không?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt lạnh băng :

- Bọn lão cậy đông người uy hiếp một người, ta can dự vào thì đã sao chứ?

Vô Lượng thiền sư cười nhạt :

- Nữ thí chủ được bao nhiêu công lực lại can dự vào chuyện của bần tăng?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt khinh khỉnh :

- Ta không có bao nhiêu công lực, nhưng ta có món vật này lão đạo có biết là vật gì không?

Nàng chìa hai món vật đen sì ra ngay trước mặt Vô Lượng thiền sư.

Nhìn hai món vật đen sì trong hai bàn tay ngọc của thiếu nữ áo lam, Vô Lượng thiền sư ngạc nhiên.

Lão đại hòa thượng hỏi :

- Nữ thí chủ cầm hai vật gì trong tay?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt mắng :

- Lão đạo ngu ngốc, lão chưa biết vật gì ư?

Vô Lượng thiền sư nén cơn giận dữ :

- Nữ thí chủ, chớ nên lộng ngữ. Món vật gì hãy nói cho bần tăng được biết?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt lạnh băng :

- Hai quả ta cầm trong tay là Tiêu Hồn cốt tán vạn độc đấy, lão đã hiểu chưa?

Vô Lượng thiền sư nhìn gắn vào hai món vật đen sì trong bàn tay thiếu nữ áo lam bịt mặt trong lòng nghi hoặc.

Pháp Thiền đạo trưởng khẽ thầm vào tai Vô Lượng thiền sư :

- Vô Lượng thiền sư hãy đề phòng ả kia phỉnh gạt chúng ta để cứu nguy cho tên tiểu tử Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đấy!

Vô Lượng thiền sư nhìn thiếu nữ áo lam bịt mặt hừ một tiếng nói :

- Nữ thí chủ định dọa khiếp bọn bần tăng để giải thoát cho gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đó phải không? Nữ thí chủ đừng hòng phỉnh lừa bọn bần tăng, vô ích.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt thét :

- Nói nhảm, ta nói cho lão đạo biết. Ta ném hai quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" này ra thì chỉ trong nháy mắt bọn lão sẽ biến thành những đống huyết nhục mà chết rất thảm khốc.

Nàng trừng hai mắt :

- Nếu lão đạo không tin ta ném một quả vào bọn lão xem thử có đúng như lời ta nói hay không?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt giơ cao bàn tay lên toan ném sang Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư quát :

- Dừng lại!

Thiếu nữ áo lam bịt mặt ngừng lại, khỉnh giọng :

- Lão đạo đã khiếp sợ rồi ư? Lão không tin phải không? Bây giờ ta thử ném một quả vào mấy cái tử thi kia cho lão trông thấy sự lợi hại của nó.

Nàng nhìn mười mấy tên tăng nhân đứng gần tử thi hét :

- Các ngươi hãy dang ra mau.

Quần tăng kinh hãi chạy tránh ra ngoài xa.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt nhìn Vô Lượng thiền sư :

- Lão đạo hãy xem ta ném vào mười mấy cái tử thi kia, chỉ trong nháy mắt sẽ biến thành huyết nhục.

Nàng vẫy tay ra.

Vật đen sì bay vút tới mười mấy cái tử thi nằm bên cạnh vách núi.

Bốp!

Một vùng khói đen sì bùng lên lan ra chu vi chừng hơn một trượng, trùm phủ mười mấy cái tử thi.

Phút giây vùng khói đen sì tan loãng, mọi người chú mắt nhìn vào.

Quả đúng như lời thiếu nữ áo lam bịt mặt, sau khi vùng khói đen sì tan đi, mười mấy cái tử thi đã biến thành mười mấy đống huyết nhục đen sì.

Từ Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái đến trên một trăm tăng nhân, đạo sĩ trông thấy thế đều khiếp đảm kinh hồn.

Phùng Phá Thạch nhủ thầm :

- "Quả thật là khủng khiếp, kịch độc "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc này lợi hại hơn cả Độc cổ trùng của lão ác đạo Độc Trùng đạo nhân lúc nọ."

Thiếu nữ áo lam bịt mặt thò tay vào lòng lấy ra một quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" khác chìa ngay trước mặt Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Nàng lại dọa khiếp :

- Hai lão đạo và ni cô hãy nghe ta nói đây. Trong mình ta có tất cả mười quả "Tiêu Hồn Tán Cốt", ta ném một quả còn lại chín quả. Nếu ta ném ra chỉ cần bốn quả là tất cả các ngươi sẽ biến thành đống huyết nhục, không còn một người nào sống sót. Bây giờ các ngươi hãy đứng yên tại chỗ, không một ai được động đậy. Bằng trái lệnh ta sẽ nhận lấy cái hậu quả thảm khốc.

Cả Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái lẫn quần tăng đạo sĩ đều sợ hãi, không một ai dám động đậy, vì hiểu rõ thiếu nữ áo lam bịt mặt sẽ hành động chứ không hề dọa suông.

Giây phút lấy lại sự bình tâm, Vô Lượng thiền sư hỏi :

- Nữ thí chủ dịnh làm gì?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt đáp :

- Bây giờ lão đạo hãy ra lệnh mở vòng vây cho chàng thiếu niên này ra đi thong thả.

Lão có nghe ta nói chưa.

Vô Lượng thiền sư chớp rực ánh tinh quang trong hai mắt, chưa đáp lời thiếu nữ áo lam bịt mặt.

Thiếu nữ bịt mặt nổi giận hét :

- Lão đạo không chịu ra lệnh mở vòng vây phải không? Ta ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" đây!

Nàng giơ cánh tay lên toan ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vào ba vị nam nữ đạo nhân.

Vô Lượng thiền sư hốt hoảng quát :

- Dừng tay!

Thiếu nữ áo lam bịt mặt dừng lại khinh khỉnh :

- Ta đã ra lệnh cho lão đạo rồi. Chậm trễ ta ném "Tiêu Hồn Tán Cốt" thì bọn lão sẽ chết thảm khốc.

Vô Lượng thiền sư phất cánh tay áo cà sa :

- Chư vị đạo hữu hãy giãn ra ngoài.

Quần tăng, đạo sĩ được lệnh chạy dồn về một phía.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt day qua Phùng Phá Thạch khẽ thầm :

- Phùng ca ca, mau dắt con ngựa tới đây.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên vì không hiểu thiếu nữ áo lam bịt mặt là ai mà lại gọi chàng là Phùng ca ca.

Nhưng chuyện quá cấp bách, chàng không nói gì chạy trở ra ngoài dắt con hùng mã tới.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt giục :

- Phùng ca ca lên ngựa mau đi, muội ngồi phía sau lưng đề phòng bọn ác đạo.

Không đáp lời, Phùng Phá Thạch nhảy lên lưng ngựa cầm cương.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt leo lên ngồi phía sau Phùng Phá Thạch nói mau :

- Phùng ca ca, phóng ngựa nhanh đi.

Phùng Phá Thạch giật mạnh sợi dây cương, con hùng mã hí lên, cất bốn vó chạy nhanh như khói tỏa...

Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo con hùng mã cho đến khi hút dạng trong đám cát bụi tung mù...

Người ngựa Phùng Phá Thạch và thiếu nữ áo lam bịt mặt dong ruổi đến khi vầng trăng xế bóng đã vượt qua hai dãy núi và một cánh rừng.

Lại tới một dãy núi khác, đi chừng khoảng ba mươi dặm, thiếu nữ áo lam bịt mặt trỏ tay sang con sơn đạo bên phải :

- Phùng ca ca, rẽ ngựa vào con đường kia tránh bọn Thần Đạo giáo phía trước mặt.

Phùng Phá Thạch lẳng lặng rẽ con hùng mã vào sơn đạo phóng đi mau.

Trước sau Phùng Phá Thạch chưa có một lời nào vì đang trên đường đào tẩu, và con quan đạo này bọn Thần Đạo giáo thường hay xuất hiện trong đêm khuya.

Chàng chưa biết thiếu nữ áo lam bịt mặt là ai, nhưng trông qua dáng yêu kiều của nàng có quen, gặp nơi đâu mấy lần rồi.

Vào sâu con sơn đạo chừng hai mươi dặm, trước mắt kia là một cánh rừng.

Nơi đây đã cách xa bọn tăng nhân Vô Lượng thiền sư ngoài một trăm dặm.

Lọt vào cánh rừng chừng năm mươi trượng trước mặt hai người là một ngôi cổ tự.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt nói :

- Phùng ca ca cho ngựa chạy tới dừng trước ngôi chùa cổ hoang tàn kia đi!

Tới trước cửa ngôi cổ tự hoang tàn, Phùng Phá Thạch dừng con hùng mã lại.

Hai người cùng xuống ngựa.

Thiếu nữ áo lam bịt mặt nói :

- Phùng ca ca, chúng ta hãy vào ngôi chùa này nghỉ ngơi qua đêm nay, đợi sáng mai sẽ lên đường.

Nàng dắt tay chàng tiến vào ngôi cổ tự.

Phía trong ngôi cổ tự hoang phế, bệ thờ đổ gục, Phật tượng gãy lìa nằm dưới nền gạch, nhện giăng tứ phía lạnh lẽo, ẩm thấp.

Nơi đây sư sãi, ni cô đã bỏ đi từ lâu lắm rồi.

Rồi Thiếu nữ áo lam bịt mặt và Phùng Phá Thạch phủi sạch cát bụi trên nền gạch cùng ngồi xuống.

Phía trên nóc ngôi cổ tự có nhiều mảng trống nên ánh trăng rọi xuống đủ soi sự vật lờ mờ.

Phùng Phá Thạch buông hơi thở phào nhẹ nhõm bởi vừa thoát qua một tai nạn khủng khiếp, do trên hai trăm tăng nhân, đạo sĩ bao vây chàng nơi dãy núi.

Chàng day qua thiếu nữ áo lam bịt mặt nhẹ nhàng hỏi :

- Xin được hỏi cô nương là ai, sao lại biết tại hạ lâm nạn mà tới giải vây như vậy?

Thiếu nữ áo lam bịt mặt cười khúc khích :

- Phùng ca ca đã lẩn thẩn rồi, mãi tới bây giờ ca ca vẫn chưa nhận ra muội là ai ư?

Nàng đưa tay lên tháo bỏ vuông lụa bịt mặt.

Dưới ánh trăng đã chiếu vào ngôi cổ tự một gương mặt mỹ nhân tuyệt thế hiện ra.

Nhìn rõ gương mặt mỹ nhân tuyệt thế, bất giác Phùng Phá Thạch kêu lên :

- Thương muội đấy sao?

Thì ra thiếu nữ áo lam bịt mặt chính là Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hội chủ Quần Thư hội.

Phùng Phá Thạch ôm chặt lấy Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vào lòng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngã trọn vào lòng Phùng Phá Thạch.

Chàng hỏi :

- Thương muội, sao muội lại biết huynh bị lão Vô Lượng thiền sư và bọn trọc chùa Thiếu Lâm vây đánh tại dãy núi đó mà tới kịp cứu giải vây cho huynh như vậy?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cất giọng trong như rót ngọc :

- Muội không biết Phùng ca ca ở đâu, muội ở mãi lầu hồng nhớ ca ca không chịu được, định đi tìm ca ca. Kế được tin ca ca bị bọn ngũ đại môn phái do lão Chưởng môn nhân Ngộ Không thần tăng cầm đầu đánh đuổi ca ca chạy tới vực sâu bức tử nên muội nóng lòng đi tìm ca ca khắp nơi nhưng không gặp, chẳng hiểu ca ca có mệnh hệ nào hay không. Chiều nay muội trông thấy lão ác tăng Vô Lượng thiền sư kéo một số đông tăng nhân, đạo sĩ từ thị trấn đi ra dãy núi nơi ca ca bị lâm nguy nên muội hoài nghi trong lòng, bèn đi theo phía sau. Tới dãy núi đó, muội ẩn mình vào trong một gộp đá đến

khi trông thấy ba tên nam nữ ác đạo xuất trận, muội mới xuất hiện dùng quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" bắt buộc lão phóng mở vòng vây cho ca ca và muội đi đó.

Phùng Phá Thạch ngạc nhiên :

- Quần Thư hội cũng biết sử dụng kịch độc nữa sao? Sao lâu nay huynh không thấy Thương muội dùng độc công?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lắc đầu :

- Phùng ca ca lầm rồi, bấy lâu nay Quần Thư hội đâu có sử dụng độc công, chỉ vì sau đêm ca ca tới phó hội tại sân cỏ Ngũ Lý bình bị quần hùng vây đông đảo, suýt phải chết nên muội mới nghĩ cách chống lại bọn chúng mà không tốn nhiều công phu. Muội đi tìm một trăm loại kịch độc thượng thặng cho luyện ra mười quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" chờ lúc nào ca ca hay muội bị bao vây sẽ sử dụng nói phá vòng vây một cách dễ dàng như lúc nãy ca ca đã thấy.

Nàng nói thêm :

- Muội thấy bọn ngũ đại môn phái ngày nay thảy đều là bọn bại hoại, nên không cần phải nhượng bộ bọn chúng nữa, cứ sử dụng độc công chống lại chúng. Muội đã ném đi một quả, còn chín quả khác khi gặp chúng bao vây, muội sẽ ném cho chúng khiếp mật bay hồn, không còn dám rình rập theo ca ca hãm hại như trước kia nữa.

Phùng Phá Thạch xúc động :

- Thương muội đã vì huynh lao tâm khổ trí, lại liều mình xông pha vào nguy hiểm cứu huynh. Ân tình này huynh chẳng bao giờ quên được. Huynh sẽ đáp đền lại công ơn của muội một cách thật xứng đáng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nói :

- Phùng ca ca đừng nói như thế. Ca ca và muội xem như tình nghĩa phu thê, sống chết có nhau, ca ca có mệnh hệ nào muội làm sao mà sống nổi.

Nàng hỏi :

- Phùng ca ca có tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục chưa?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Huynh tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi. Huynh định kiếm một nơi nào thật kín đáo để luyện hai chiêu ấy nhưng trên đường bị lão ác tăng Vô Lượng thiền sư và bọn trọc bao

vây, kế thì Thương muội tới.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngạc nhiên :

- Phùng ca ca đã tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục ở nơi nào vậy?

Phùng Phá Thạch không giấu giếm :

Huynh tìm được trong chiếc áo rách của mẹ lâu nay bỏ trong túi hành trang mà huynh không hề hay biết. Đêm bị bọn ác tăng Ngộ Không thần tăng bức tử tại vực sâu, nhờ con hùng mã vọt qua vực cứu nguy huynh. Thấy huynh mang trọng thương nó liền chở huynh tới bờ suối. Sau khi uống linh đan, vận công điều trị xong, huynh mở túi hành trang lấy chiếc áo của mẹ ra nhìn chợt trông thấy có vật cồm cộm. Huynh mở ra mới hay pho bí kíp nằm ở trong đó.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nói :

- Đây quả là trời đã ban phúc lớn cho Phùng ca ca nên mới xảy ra chuyện lạ kỳ như vậy. Thảo nào bọn ngũ đại môn phái, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn luôn luôn tìm ca ca nằng nặc đòi ca ca phải trao pho bí kíp. Giờ ca ca đã tìm ra rồi phải hết sức thận trọng, chọn nơi luyện hai chiêu vô địch... sau đó sẽ ra chốn giang hồ tìm thù báo hận.

Nàng tiếp :

- Muội thấy có một chỗ rất kín đáo cho Phùng ca ca luyện tập, không hiểu ca ca có khứng chịu hay không?

Phùng Phá Thạch vui mừng :

- Huynh đa tạ Thương muội đã hết lòng lo lắng cho huynh, nhưng nơi đó ở về vùng núi nào?

- Phía sau lầu hồng của muội cách chừng năm dặm có một dãy núi cao, trong đó có một ngọn núi hiểm trở. Có một cái tháp cổ thiên nhiên từ xưa đến nay không một bóng người lui tới. Phùng ca ca vào cái tháp đó luyện chiêu, muội và ba vị hiền muội Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc sẽ thay nhau làm hộ pháp cho ca ca trong thời gian luyện hai chiêu vô địch. Ca ca bằng lòng chứ?

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Đa tạ Thương muội, vậy là huynh khỏi phải tốn công đi tìm nơi luyện chiêu làm chi nữa. Huynh sẽ theo muội trở lại lầu hồng vào cổ tháp thiên nhiên luyện hai chiêu ấy rồi sẽ tới ngũ đại môn phái và tổng đàn Thần Đạo giáo hỏi tội lão Chưởng môn nhân Ngộ Không thần tăng, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và đồng bọn.

Chàng hỏi nàng :

- Thương muội, còn chuyện Quần Thư hội hiện nay như thế nào?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương chợt buồn :

- Sau khi Phùng ca ca đi rồi, vài ngày sau lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn ra lệnh cho lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả kéo hơn một trăm giáo đồ Thần Đạo giáo tới đốt phá, tổng đàn Quần Thư hội chỉ còn lại những đống tro tàn. Bọn chúng truy lùng muội nên vừa rồi muội phải bịt mặt che giấu hành tung.

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Tất cả tai họa giang hồ trước nay đều do bàn tay lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương lão quỷ. Chính lão này đã giết mẫu thân huynh, thù sâu hơn biển. Sau khi luyện xong hai chiêu kia rồi, huynh nhất định bắt sống lão dùng cực hình phân thân tán cốt cho lão chết đau đớn từ từ mới vừa lòng căm hận của huynh.

Chàng hỏi :

- Thương muội, lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn có biết lầu hồng của muội hay không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lắc đầu :

- Lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn chưa biết lầu hồng của muội, bằng không lão đã phái lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả tới tìm bắt muội và ba vị sư muội rồi.

Còn các nữ đồ của Quần Thư hội cho ẩn lánh nơi nào?

- Muội đã cho bọn nữ môn đồ Quần Thư hội ly khai. Chờ bao giờ xây dựng lại tổng đàn bọn chúng sẽ tới. Trong lầu hồng hiện nay chỉ có hai ả nữ tỳ Phùng ca ca từng gặp đó thôi.

Tới đây Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương im lặng không nói nữa.

Chương 83: Võ Lâm Đại Náo

Trong tòa Đại Hùng bửu điện của môn phái Thiếu Lâm đã có mặt năm vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng phái Thiếu Lâm.

Bạch Mi đạo trưởng phái Võ Đang.

Tây Môn Sanh Phật phái Thanh Thành.

Phổ Hiền đạo trưởng phái Côn Luân.

Tịnh Tâm thần ni phái Nga Mi.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân ngồi bên chiếc bàn phía trên dựa vào thềm Đại Hùng bửu điện.

Phía bàn dưới có mặt :

Vô Lượng thiền sư, đại hòa thượng phái Thiếu Lâm.

Pháp Thiền đạo trưởng, trưởng lão phái Thanh Thành.

Diệu Tịnh sư thái, phái Nga Mi.

Mười tám vị lão cao tăng ngồi hai bàn hai phía trong Đại Hùng bửu điện.

Phía ngoài cánh cửa lớn Đại Hùng bửu điện mười hai trung niên hòa thượng tay cầm thiền trượng canh phòng vô cùng cẩn mật.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân tụ họp khẩn cấp trong buổi chiều hôm nay để bàn bạc về cái tin bọn cao thủ giang hồ đồn đại từ mấy ngày qua: Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và hiện đang luyện hai chiêu thức "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo" trên một đỉnh núi nhưng chưa rõ là đỉnh núi nào.

Hàng ngàn cao thủ hắc, bạch giang hồ đang gấp rút chia nhau từng toán đi lùng soát khắp cả hai miền nam bắc trung thổ để tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trước khi Phùng Phá Thạch thành tựu hai chiêu thức vô địch đấy.

Từ mấy ngày qua ba tên môn đồ phi mã chạy về Thiếu Lâm báo tin nhưng chmn Ngộ Không thần tăng hãy còn nghi ngờ hắc, bạch giang hồ bịa chuyện nên không phản ứng.

Buổi sáng nay Bạch Mi đạo trưởng Chưởng môn nhân Võ Đang phái một vị đạo trưởng sang báo tin. Ngộ Không thần tăng giật mình lo sợ, cấp tốc phái ba sứ giả tới môn phái Côn Luân, Thanh Thành, Nga Mi thỉnh mời Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni và Phổ Hiền đạo trưởng tới tòa Đại Hùng bửu điện bàn gấp về cái tin Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch tìm được pho bí kíp.

Bầu không khí trong Đại Hùng bửu điện căng thẳng, phía ngoài bố phòng chặt chẻ vì sợ có kẻ bí mật lọt vào nghe chuyện của năm vị nam nữ Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng nhìn bọn nam nữ Chưởng môn nhân cất tiếng sang sảng :

- Chư vị đạo hữu, thời gian qua chúng ta ngũ đại môn phái dùng kế khổ nhục nhún nhường lão Giáo chủ Xích Phát Đại Ma Tôn cốt yếu để bảo tồn môn phái, bảo tồn thực lực, chờ đợi cơ hội thoát khỏi sự khống chế của Thần Đạo giáo. Hiện nay giai đoạn đó đã qua rồi vì đã có rất nhiều tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đã tìm được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, hiện đang luyện hai chiêu vô địch "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo" trên đỉnh núi nào đó mà bọn phi mã bản tự đi tìm mãi vẫn chưa ra tung tích. Hiện nay có hai trường hợp xảy ra bất lợi cho chúng ta.

Dừng lại như cố tạo cho bầu không khí thật trang nghiêm, Ngộ Không thần tăng tiếp :

- Trường hợp thứ nhất, nếu chờ cho gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch luyện được hai chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo", ngũ đại môn phái chúng ta sẽ lâm nguy. Vì từ lâu do sự sinh tồn của môn phái bắt buộc chúng ta đã vô tình đứng trong hàng ngũ Thần Đạo giáo, vô tình tạo ra sự oán thù với gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch. Gã không ngần ngại gì tàn sát chúng môn đồ ngũ đại môn phái để rửa hận cho Phùng Phá Sơn, Tạ Chử Giang và Triệu Phi Tần. Chừng đó tất cả chúng ta chưa có ai đỡ nổi một chiêu trong hai chiêu khủng khiếp đó.

Trường hợp thứ hai nếu chúng ta chậm trễ, để cho lão Xích Phát Đại Ma Tôn truy lùng được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, giết gã đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục và luyện thành hai chiêu kia thì chẳng khác nào hùm lại thêm vây, chẳng những ngũ đại môn phái chúng ta mất ngôi Minh chủ võ lâm, lại còn mang lấy cái họa diệt vong bởi từ lâu lão đã có ý định sát nhập hàng ngũ hắc, bạch giang hồ về một mối do lão lãnh đạo.

Vì vậy, ngay từ bây giờ chúng ta hãy khẩn cấp đi khắp trên hai miền trung thổ lùng soát, tìm cho được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, giết gã thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mang trở về bổn tự. Bần tăng và chư vị nam nữ đạo hữu sẽ cùng nhau luyện hai chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo", giữ vững cơ đồ ngũ đại môn phái của các đấng tiền nhân đã tổn hao bao nhiêu công phu xây dựng bền vững cho tới ngày nay. Bằng như chậm trễ bần tăng chỉ e sợ

ngũ đại môn phái của chúng ta khó thể bảo tồn. Chẳng hiểu chư vị đạo hữu có cao kiến gì không?

Bạch Mi đạo trưởng lên tiếng trước :

- Ngộ Không đạo hữu rất cao minh. Cứ theo thiển kiến của bần đạo thì ngũ đại môn phái của chúng ta hãy chia ra làm hai toán, mỗi toán do hai vị Chưởng môn nhân cầm đầu. Hoặc vẫn với đạo phục môn phái, hoặc cải trang thành thương gia, làm hành khất hay bất cứ hình thức nào khác. Một toán đi lên miền bắc trung thổ, một toán đi xuống miền nam lùng soát tất cả các dãy núi, không chừa một dãy núi nào. Khi gặp gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ngồi luyện công là giết gã ngay, chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, vứt thây gã xuống vực sâu phi tang, đừng để lộ tung tích của gã ra chốn giang hồ rồi nhanh chóng trở về quý tự này cùng nhau bí mật luyện hai chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo". Trong thời gian luyện hãy cho bế môn quý tự, viện lẽ là thời gian Chưởng môn nhân tịnh tu. Sau khi luyện được hai chiêu đó chúng ta đã đủ sức đối phó với lão Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân, còn lo sợ cái hiểm họa này như từ bao nhiêu lâu nay nữa, và như vậy ngôi vị Minh chủ võ lâm vẫn nằm nguyên vẹn trong tay ngũ đại môn phái của chúng ta.

Ngộ Không thần tăng gật đầu :

- Bạch Mi đạo hữu quả thật cao kiến, bàn bạc kế hoạch rất rõ ràng, chu đáo. Bây giờ chúng ta hãy chuẩn bị hành động ngay kẻo không còn kịp nữa. Bần tăng và Tây Môn đạo hữu sẽ hướng dẫn ba trăm môn đồ Thiếu Lâm và Thanh Thành đi lên miền bắc trung thổ. Bạch Mi đạo hữu, Pháp Thiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni đạo hữu dẫn ba trăm môn đồ Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi xuống miền nam lục soát tất cả các dãy núi, tìm giết cho bằng được gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục rồi khẩn cấp mang trở về bổn tự. Chúng ta sẽ bế môn một thời gian gọi là tịnh tu như lời Bạch Mi đạo trưởng vừa nói để cùng nhau luyện hai chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo". Đợi sau khi luyện được hai chiêu đó, chúng ta sẽ đại hội quần hùng hắc, bạch, chọn một vị nắm quyền Minh chủ võ lâm, ổn định lại trật tự giang hồ. Chẳng hay chư vị đạo hữu có còn cao kiến gì nữa không?

Tây Môn Sanh Phật tán đồng :

- Ngộ Không thần tăng đạo hữu rất chí lý. Chúng ta hãy chuẩn bị hành động ngay, không nên chần chừ sẽ có biến.

Bốn vị nam nữ Chưởng môn nhân Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni, Bạch Mi đạo trưởng toan đứng lên cáo từ Ngộ Không thần tăng chợt nghe phía ngoài có tiếng vó ngựa phi nhanh, sau đó dừng lại trước cửa cổng Thiếu Lâm thiền tự.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân cùng hướng mắt nhìn ra ngoài cửa Đại Hùng bửu điện.

Chợt thấy một tên môn đồ phi mã từ ngoài cửa cổng chạy bắn vào Đại Hùng bửu điện.

Chờ tên môn đồ phi mã tới trước mặt, Ngộ Không thần tăng hỏi mau :

- Chuyện gì, nói mau?

Tên môn đồ phi mã khúm núm :

- Bẩm Chưởng môn nhân, đệ tử vừa được tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Ngộ Không thần tăng hỏi :

- Tin gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thế nào, nói mau!

Tên môn đồ cung kính :

- Bẩm Chưởng môn nhân, bọn giang hồ đồn đại bọn họ đã tìm ra nơi luyện công của gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch rồi.

Năm vị nam nữ Chưởng môn nhân đều giật mình cùng đứng phắt lên rồi lại ngồi trở xuống.

Ngộ Không thần tăng gấp rút :

- Bọn giang hồ tìm được nơi luyện công của gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch ở ngọn núi nào?

- Bẩm Chưởng môn nhân, đệ tử nghe bọn họ nói với nhau, gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch đang ngồi luyện chiêu trên đỉnh núi phía sau lầu hồng của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hội chủ Quần Thư hội.

Thần sắc năm vị nam nữ Chưởng môn nhân thảy đều khẩn trương cả lên.

Ngộ Không thần tăng hỏi tiếp :

- Ngươi có nghe tin tức bọn Thần Đạo giáo của lão Xích Phát Đại Ma Tôn thế nào không?

Tên môn đồ phi mã lắc đầu :

- Đệ tử không nghe Thần Đạo giáo động tĩnh gì cả. Hiện nay chỉ có hàng ngàn cao thủ hắc, bạch đang trên đường tới ngọn núi phía sau tòa lầu hồng.

- Còn môn phái Chung Nam có động tĩnh gì không?

- Đệ tử không được rõ về chuyện này.

Ngộ Không thần tăng phất cánh tay áo cà sa :

- Ngươi hãy lui ra ngoài.

Tên môn đồ phi mã vâng dạ rồi chạy bắn trở ra ngoài Đại Hùng bửu điện.

Ngộ Không thần tăng đứng lên nhìn Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni nói thật gấp :

Chư vị đạo hữu, chuyện đã quá cấp bách. Nếu chúng ta để pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục lọt vào tay kẻ khác thì hậu quả sẽ không lường trước được. Bây giờ chư vị hãy mau trở về quý môn chuẩn bị lên đường theo như điều chúng ta đã bàn bạc vừa rồi.

Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Tịnh Tâm thần ni và Phổ Hiền đạo trưởng cùng lượt đứng lên cáo từ Ngộ Không thần tăng rồi rời khỏi tòa Đại Hùng bửu điện Thiếu Lâm thiền tự...

Chương 84: Luyện Tập Bí Kíp

Cổ tháp tự thiên nhiên do bàn tay tạo hóa xây dựng bằng đá xám trên bình đài chu vi khoảng ba trăm trượng.

Bình đài nằm trên ngọn núi cao ngàn trượng, hai bên là hai trái núi chọc trời, vách núi thẳng đứng khỉ vượn khó leo.

Đứng trên bình đài có thể nhìn sang tám hướng xa hàng chục dặm vẫn trông thấy bóng người.

Trên mặt bình đài cỏ xanh mọc đầy, lại có kỳ hoa dị thảo, cảnh sắc tươi đẹp như một bức hoa.

Chỉ có một con đường độc đạo lên núi bởi hai phía vách đá thẳng tắp, không thể sử dụng khinh công vượt lên núi bằng lối nào khác được.

Phát cùng Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đã trở về lầu hồng mấy ngày trước.

Chàng lên bình đài vào cổ tháp thiên nhiên quan sát và khởi đầu luyện hai chiêu thức "Hải Nộ Triều Âm" và "Càng Khôn Điên Đảo" từ hai ngày qua.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cùng ba vị sư muội Hoa Thanh Thanh, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc thay nhau đứng phía ngoài làm hộ pháp cho chàng trong thời gian luyện công.

Phùng Phá Thạch đã luyện xong chiêu "Hải Nộ Triều Âm", giờ lại luyện tới chiêu "Càng Khôn Điên Đảo", chiêu sau cùng trong pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục của lão đại kỳ nhân Cửu trùng thiên tôn.

Ba ngày trôi qua êm thấm không có chuyện gì xảy ra.

Dù vậy trong lòng Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương luôn luôn hồi hộp, phập phồng.

Bởi chiều hôm kia Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phát giác có một chiếc bóng bí mật thấp thoáng phía ngoài chân núi. Khi nàng ra tới hắn đã biến dạng, chẳng hiểu từ đằng nào. Nàng lục soát mãi vẫn không thấy.

Nàng lo sợ chiếc bóng bí mật kia đã trông thấy Phùng Phá Thạch luyện chiêu trong cổ tháp thiên nhiên, đồn đại ra chốn giang hồ, chắc chắn bọn ngũ đại môn phái và bọn Thần Đạo giáo sẽ kéo tới tranh giành pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thì hậu quả không thể đo lường.

Chỉ vì bọn nàng chỉ có bốn người, không thể nào chống nổi hàng ngàn cao thủ hắc, bạch.

Sáng ngày thứ tư, Phùng Phá Thạch vẫn chưa luyện xong chiêu "Càng Khôn Điên Đảo" vì chiêu này khó luyện hơn chiêu "Hải Nộ Triều Âm".

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Hoa Xuân Xuân đứng phía ngoài làm hộ pháp thay cho Hoa Túc Túc và Hoa Thanh Thanh vừa mãn giờ túc trực trên bình đài.

Đến buổi trưa, chợt Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nhận ra trên con quan đạo phía ngoài lầu hồng chừng hai mươi dặm có nhiều chiếc bóng xuất hiện.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương giật mình day qua Hoa Xuân Xuân nói :

- Xuân muội, hãy nhìn kỹ xem bọn người nào đang kéo tới kia.

Nàng trỏ tay ra phía ngoài quan đạo.

Hoa Xuân Xuân nhỡn lực tinh vi chú mắt nhìn ra ngoài quan đạo một lúc giật mình :

- Thương tỷ, muội trông thấy bọn người kia thảy đều vận võ phục đang tiến tới con đường vào lầu hồng của chúng ta. Có lẽ là bọn giáo đồ Thần Đạo giáo hay là chúng môn đồ ngũ đại môn phái chứ chẳng còn là ai khác nữa.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vận nhãn lực nhìn kỹ kêu lên :

- Xuân muội, nguy rồi. Hành tung của Phùng ca ca đã bị bại lộ do tên bí mật xuất hiện ngày hôm kia, chắc hẳn đã nhắn tin ra chốn giang hồ nên bọn ngũ đại môn phái, bọn giáo đồ Thần Đạo giáo đã kéo tới đây tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Chúng ta hãy chận bọn họ ở nơi này, đừng cho lọt lên cổ tháp bọn họ sẽ giết Phùng ca ca. Xuân muội hãy mau mau chạy trở về lầu hồng báo tin với Thanh muội và Túc muội mau.

Hoa Xuân Xuân chưa kịp phóng mình xuống núi chợt trông thấy Hoa Thanh Thanh và Hoa Túc Túc đã xuất hiện phi thân lên.

Chờ cho Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc tới bình đài, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương hỏi mau :

- Nhị muội, chuyện gì?

Sắc mặt Hoa Thanh Thanh căng thẳng :

- Thương tỷ, muội vừa ra quan đạo quan sát trông thấy có trên một trăm cao thủ vận y phục đủ màu sắc đang kéo vào con đường tới lầu hồng của chúng ta. Chắc chắn là bọn ngũ đại môn phái và

bọn Thần Đạo giáo chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Bây giờ Thương tỷ tính lẽ nào.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương day sang Hoa Xuân Xuân gấp lên :

- Xuân muội hãy chạy vào cổ tháp xem Phùng ca ca thế nào.

Hoa Xuân Xuân ứng thinh chạy đi liền, phút chốc trở lại lo lắng :

- Thương tỷ, Phùng ca ca hãy còn ngồi bất động, chưa luyện được chiêu thức "Càng Khôn Điên Đảo".

Chợt Hoa Thanh Thanh nói :

- Thương tỷ, bọn họ đã vào con đường tới lầu hồng của chúng ta kìa.

Bốn nàng cùng nhìn ra phía ngoài con đường quanh co vào tòa lầu hồng.

Quả nhiên có trên hai trăm cao thủ vận ô phục từng tốp kéo vào.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẩn trương tột độ :

- Thanh muội, Túc muội hãy đứng phía bên kia sẵn sàng chiến đấu. Ngu tỷ và Xuân muội ngăn cản bọn họ ở bên này.

Một loạt tiếng sột soạt nổi lên. Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc đã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đứng bên trái, mắt nhìn bọn người đang tiến vào con đường quanh co, thần sắc cực kỳ trầm trọng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Hoa Xuân Xuân nắm chắc trường kiếm mắt quan sát về phía tòa lầu hồng.

Bốn nàng đều quyết tâm tử chiến bảo vệ cho Phùng Phá Thạch luyện chiêu thức cuối cùng.

Trước đó mấy ngày bốn nàng đã bàn bạc với nhau về điều này rồi.

Chương 85: Quần Thư Tử Đấu

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương vì tình yêu liều chết bảo vệ phát.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc ba nàng đã có tình niệm với Phùng Phá Thạch nên cũng quyết tâm bảo vệ chàng tới cùng.

Bốn nàng cầm ngang thanh trường kiếm, mắt nhìn bọn người tiến vào chờ trận ác đấu diễn ra.

Bốn nàng không ai bảo ai, nhưng mỗi người đều biết hôm nay đã gặp chuyện dữ nhiều lành ít, số mạng rồi chưa hiểu rõ sẽ ra sao.

Bầu không khí trên bình đài vì sự xuất hiện của bọn người kia bỗng nhiên căng thẳng lên đến cực độ.

Chẳng bao lâu sau trên hai trăm người vận phục đạo y lẫn võ phục đủ màu lene tới chân núi cũng dừng lại.

Hai vị đạo nhân và một nữ ni tiến lên bình đài.

Khi ba người này sắp lên đến nơi, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nhận ra đó là Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái. Ba vị nam nữ đạo nhân nhận ra Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh và Hoa Túc Túc tay cầm trường kiếm, mặt hoa sát khí đằng đằng liền dừng lại.

Chưa biết Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc là ai lại đứng trấn con đường lên cổ tháp, Vô Lượng thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà phật! Bốn vị nữ thí chủ hãy tránh ra cho bọn bần tăng lên tòa cổ tháp.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trừng mắt :

- Bốn chị em ra vốn là chủ nhân ngọn núi này, cấm ngặt không cho bất cứ ai lên đây cả. Chư vị hãy trở xuống núi mau.

Vô Lượng thiền sư vẫn bằng một giọng từ hòa nhưng ẩn chứa sự đe dọa :

- A di đà phật! Bọn bần tăng phụng mệnh năm vị Chưởng môn nhân tới đây gặp Phùng thí chủ. Chư

vị nữ thí chủ không nên ngăn cản sẽ có chuyện không hay.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thăm dò :

- Chư vị hòa thượng định gặp Phùng Phá Thạch để chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục phải không?

Vô Lượng thiền sư chớp mắt sáng rực :

- A di đà phật! Chư vị Chưởng môn nhân ngũ đại môn phái vì sự an nguy của hai đạo hắc, bạch giang hồ phái bọn bần tăng gặp Phùng thí chủ tạm mượn pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đem trở về tệ tự cất vào Tàng kinh các, vì sợ bị rơi vào tay những tên bại hoại, rất có hại cho võ lâm. Chư vị nữ trước hãy mau tránh ra cho bọn bần tăng lên cổ tháp.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương nổi giận :

- Lão đạo nhân khẩu Phật tâm xà, miệng nói A di đà tay cầm búa đồ tể. Chị em ta nhất quyết trấn giữ nơi này, lão đừng nói lảm nhảm vô ích.

Vô Lượng thiền sư nén cơn giận dữ :

- A di đà phật! Nữ thí chủ chớ lộng ngôn. Nếu chư vị thí chủ không chịu tránh ra cho bọn bần tăng lên cổ tháp, bần tăng không khách sáo nữa.

Lão đại hòa thượng bước tới.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thét :

- Đứng lại!

Nàng xòe bàn tay trái ra trước mắt Vô Lượng thiền sư hỏi :

- Lão đạo nhân có biết món vật gì đang nằm trong tay của ta không?

Nhìn món vật đen sì trong bàn tay ngọc của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Vô Lượng thiền sư kinh hãi bật kêu lên :

- "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc!

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khinh khỉnh :

- Đúng rồi, món vật trong bàn tay ta chính là "Tiêu Hồn Tán Cốt". Kẻ nào dám bước tới ta sẽ ném quả này ra. Lão đạo nhân có dám bước tới hay không?

Nàng cất cao bàn tay trái lên như sẵn sàng ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc ra.

Chợt nhớ lại trong đêm bao vây Phùng Phá Thạch tại dãy núi nọ, thình lình có một thiếu nữ áo lam bịt mặt xuất hiện, ném một quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" làm mười mấy cái tử thi chúng tăng hóa thành huyết nhục, Vô Lượng thiền sư giật mình.

Lão đạo nhân hỏi :

- Nữ thí chủ có phải là cô gái bịt mặt áo lam cách đây mười mấy ngày xuất hiện tại dãy núi nọ cứu mạng gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch không?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngạo nghễ :

- Phải thì sao? Lão đạo nhân đã thấy rõ ràng trong đêm đó rồi, ta ném một quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc thì mười mấy cái tử thi bại hoại kia đã biến thành mười mấy cái vũng máu đen, bây giờ ta ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc này xem lão còn đứng đó niệm A di đà nữa hay không?

Vô Lượng thiền sư hừ lạnh :

- A di đà phật! Nữ thí chủ là nữ nhân mà lòng dạ quá ác độc. Nữ thí chủ không sợ đắc tội với đức từ bi Phật tổ hay sao?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trừng đôi mắt :

- Bọn lão đạo bề ngoài khoác áo cà sa, niệm câu Phật hiệu nhưng trong lòng độc hiểm như loài ác xà. Đến như Phật tổ Như Lai ngày xưa còn đập chết con rắn độc cứu người, lẽ nào ta không dám giết bọn lão trừ đi tai họa cho võ lâm?

Nàng hét lớn :

- Xuống núi mau, chậm trễ ta ném ngay quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc này.

Vô Lượng thiền sư, Diệu Tịnh sư thái, Pháp Thiền đạo trưởng thảy đều kinh hãi trố mắt nhìn món vật đen sì trong tay Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, chưa biết phải nên hành động thế nào cho ổn.

Nếu vâng theo lời Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trở xuống núi trước mặt quần hùng hắc, bạch thì còn gì là danh dự của ngũ đại môn phái tiếng tăm lừng lẫy đường thời.

Bằng như trái lại ở đây, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vận độc thì sẽ chết một cách vô cùng thê thảm.

Vì nghĩ như vậy Vô Lượng thiền sư luôn Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái chôn chân tại

chỗ trố mắt nhìn quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc trong bàn tay ngọc của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Vừa đúng lúc trên một trăm cao thủ vận đủ màu sắc đồng quát tháo chấn động rồi từ dưới chân núi phi thân lên bình đài.

Mọi người đều quyết tâm chiếm đoạt lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục trong mình Phùng Phá Thạch.

Vô Lượng thiền sư ngó thấy thầm mừng trong lòng vì đấy là cơ hội ngàn vàng cho lão.

Lão đạo nhân nói mau :

- Chư vị đạo hữu hãy theo bần tăng xuống núi mau.

Dứt câu, Vô Lượng thiền sư lao thẳng xuống chân núi.

Hiểu rõ thâm ý của Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái liền phi thân phóng theo phía sau xuống dưới chân núi rồi dừng lại.

Ba vị nam nữ đạo nhân thầm thì với nhau, không một ai nghe họ nói những lời gì.

Từng tốp cao thủ hắc, bạch kéo tới gần một ngàn người.

Bọn họ quát tháo, hét la, giành nhau xông lên trên bình đài.

Trên ba mươi cao thủ vận võ phục đủ màu sắc phi thân lên đỉnh núi trước.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẩn trương :

- Ba vị hiền muội mau chuẩn bị.

Nàng dắt thanh trường kiếm trở vào vỏ, lấy hai quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc cầm sẵn trong tay.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc vung trường kiếm đợi chờ.

Nháy mắt ba mươi tên cao thủ đã lên tới.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thét :

- Trở xuống núi mau, nghịch mạng ta ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc này.

Một tên đại hán râu ria xồm xoàm trợn mắt quát :

- Chư vị cô nương tránh ra, bọn ta đến bắt tên Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch.

Hắn phóng mình lên trước, mười sáu tên cao thủ phóng theo ở phía sau.

Ngọc Địch Tiên Nga Phùng Phá Thạch thét lên một tiếng, ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc vào bọn cao thủ đang phóng tới.

Bốp!

Một vùng khói đen sì bốc lên bao trùm chu vi hơn một trượng.

Liền đó có tiếng la, tiếng rú, tiếng rên rỉ, tiếng thân người ngã lăn xuống lịch bịch rồi im đi.

Phút chốc vùng khói đen sì tan loãng, trên dốc núi bày ra ba mươi sáu đống huyết nhục đen sì, trông vô cùng khủng khiếp.

Quần hùng hắc, bạch trông thấy khiếp đảm tháo lui trở lại, trố mắt nhìn những đống huyết nhục.

Không còn một ai dám tiến lên bình đài nữa.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương giơ cao quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc lớn tiếng :

- Các ngươi đã trông thấy rõ ràng, kẻ tiến lên đây là phải chết thảm, hãy mau xuống núi trở về.

Quần hùng hắc, bạch không động tĩnh. Bọn họ còn tham vọng lên bình đài tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục vì đây là cơ hội cuối cùng.

Bỗng phía dưới có tiếng quát :

- Hãy dang ra cho bọn ta lên núi.

Mười hai tên đại hán vận trang phục đen phóng lên núi, thẳng tới bình đài, bất chấp sự có mặt của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và ba thiếu nữ.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương thét lên một tiếng, ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc vào mười hai tên đại hán vận y phục màu đen.

Bốp!

Một tiếng nổ khô khan, một vùng khói đen sì bùng lên lan rộng trong nháy mắt.

Nhiều tiếng rú thê thảm, nhiều tiếng rên la, phút chốc trên dốc núi lại bày ra mười hai đống huyết nhục đen sì.

Nhưng chỉ vì tham vọng tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục mà lớp này ngã xuống, lớp khác tràn lên cuồn cuộn như sóng biển, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ném liên tiếp luôn năm quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc. Dốc núi lại bày thêm ba mươi sáu vùng huyết nhục đen sì nhưng vẫn không ngăn nổi lớp sóng người cuồn cuộn tiến lên bình đài.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ném quả "Tiêu Hồn Tán Cốt" vạn độc cuối cùng rồi rút thanh trường kiếm vung lên cùng Hoa Thanh Thanh, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc bủa thành một làn lưới kiếm ngăn chặn quần hùng lại.

Phía dưới chân núi gần một ngàn cao thủ hắc, bạch tranh nhau lên núi, diễn ra từng trận ác chiến vô cùng ác liệt. Tiếng quát, tiếng hét la, tiếng kêu thảm chấn động cả một vùng núi non.

Cơ hội đã đến, Vô Lượng thiền sư lên tiếng :

- Chư vị đạo hữu hãy theo bần tăng.

Lão đạo nhân lao trở lên núi. Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái theo sát ở phía sau lưng Vô Lượng thiền sư vượt qua hàng trăm cao thủ.

Sắp tới bình đài, Vô Lượng thiền sư vút ngang qua đầu quần hùng, cất cao cây thiền trượng nặng trăm cân quát :

- Chư vị hãy dừng lại đó, không được tiến lên nữa.

Phát và Diệu Tịnh sư thái cũng vọt qua đầu quần hùng tới đứng cạnh bên Vô Lượng thiền sư.

Ba nam nữ đạo nhân đối diện Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lại hướng mặt xuống phía quần hùng hắc, bạch đang tràn lên.

Vô Lượng thiền sư quát :

- Tất cả lui xuống mau!

Lão đạo nhân vung cây Cổ ma trượng nặng ngót hai trăm cân phóng thẳng vào quần hùng hắc, bạch.

Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái sử dụng búa đồng, phất trần xuất chiêu liên tục nhắm vào các cao thủ phóng lên bình đài.

Trận ác đấu diễn ra giữa các nam nữ đạo nhân ngũ đại môn phái và trên hai trăm cao thủ hắc, bạch.

Chỉ vì ai nấy đều có cái tham vọng chiếm đoạt cho được pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên bất chấp là bằng hữu hay kẻ thù, quyết sát hại lẫn nhau, chẳng chút nương tay.

Trượng kình vùn vụt, kiếm khí vào vèo chạm nhau tóe lửa kèm theo tiếng rú thê thảm, thây người nhào lộn lăn xuống chân núi tạo nên một quang cảnh vô cùng khiếp đảm.

Nửa thời thần đi qua.

Đã thấy có trên ba mươi cao thủ hắc, bạch trúng nhằm Cổ ma trượng của Vô Lượng thiền sư, búa đồng của Pháp Thiền đạo trưởng và phất trần của Diệu Tịnh sư thái chết thảm.

Hàng trăm cao thủ hắc, bạch còn lại rất đổi kinh hoàng lùi lại phía sau đứng trơ như phổng đá.

Vô Lượng thiền sư quay lại Ngọc Địch Tiên Nga quát :

- Chư vị nữ thí chủ hãy tránh ra mau.

Lão đạo nhân vung vẫy cây Cổ ma trượng nặng ngót hai trăm cân lao tới giáng xuống đầu Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương với sức nặng ngót ngàn cân.

Trông thấy trượng kình quá nặng, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương không dám tiếp chiêu, dịch ngang ba thước tránh né.

Bốp!

Một vùng đất cát bay lên, trên mặt bình đài bày ra một lỗ thũng to lớn.

Đồng thời Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái đã phóng lên bình đài tấn công Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc và Hoa Xuân Xuân.

Bảy người chia ra làm ba tốp hỗn chiến.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Hoa Xuân Xuân đấu với Vô Lượng thiền sư.

Hoa Thanh Thanh đấu với Pháp Thiền đạo trưởng.

Hoa Túc Túc đấu với Diệu Tịnh sư thái.

Trận đâu dưới chân núi giữa quần hùng hắc, bạch tranh nhau lên núi càng lúc càng thêm khốc liệt. Số tử thi càng gia tăng nằm ngổn ngang la liệt.

Chừng uống cạn một bình trà, bỗng một tiếng soảng nổi lên. Thanh kiếm trong tay Hoa Thanh Thanh rơi xuống đất vì vừa trúng một búa đồng của Pháp Thiền đạo trưởng.

Nàng kinh hãi thoát lui về phía sau ba bốn bước mặt toa tái ngắt.

Pháp Thiền đạo trưởng quát to :

- Nằm xuống!

Lão đạo nhân vung búa đồng phạt ngang qua đầu Hoa Thanh Thanh.

Nhưng trước đó có tiếng thét như hạc réo :

- Ngưng lại!

Trong tiếng thét một chiếc bóng nhỏ lao vút lên bình đài, đâm một kiếm vào lưng Pháp Thiền đạo trưởng.

Nghe tiếng thét và tiếng gió rít phía sau lưng, Pháp Thiền đạo trưởng kinh hãi thu hồi búa đồng dịch ngang nửa trượng né tránh mũi kiếm xẹt ngang qua chỉ cách một đường tơ.

Một chiếc bóng nhỏ đáp xuống, hiện ra một ả thiếu nữ sắc nước hương trời không ai khác hơn là Lâm Phùng Chân.

Vèo… vèo…

Hai chiếc bóng nữa lại lao vút lên bình đài dừng lại, đó là một nam một nữ.

Nam nhân là Từ Tôn Công còn nữ nhân chính là Phi Phụng. Cả hai cầm trường kiếm chớp rực kiếm quang.

Từ Tôn Công day qua Lâm Phùng Chân :

- Lâm tiểu thư hãy trợ lực cùng Hội chủ Quần Thư hội nhanh lên.

Lâm Phùng Chân lao sang đứng song song với Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Thấy vậy Hoa Xuân Xuân chạy sang cùng Hoa Túc Túc ngăn chặn Diệu Tịnh sư thái.

Phi Phụng lướt tới đứng đối diện cùng Pháp Thiền đạo trưởng.

Hoa Thanh Thanh nhặt thanh trường kiếm lùi lại chặn con đường vào cổ tháp.

Trận ác đấu lại tiếp diễn…

Nhờ Lâm Phùng Chân hợp công, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lấy lại thế quân bình cùng với Vô Lượng thiền sư.

Nàng khôn khéo tránh né trượng kình nặng nề của Vô Lượng thiền sư trong khi mũi trường kiếm điểm nhanh như chớp vào tử huyệt của lão.

Lâm Phùng Chân cũng lẩn tránh chạm kiếm với Cổ ma trượng, xuất chiêu bất ngờ điểm vào các yếu huyệt của Vô Lượng thiền sư.

Trận đấu giữa Từ Tôn Công, La Phi Phụng và Pháp Thiền đạo trưởng trải qua trên năm mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Bên trận Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc với Diệu Tịnh sư thái chỉ có Hoa Xuân Xuân có phần yếu thế bởi cây phát trần của Diệu Tịnh sư thái vô cùng lợi hại. Hàng ngàn sợi tơ là hàng ngàn tiểu kình bắn vun vút sang nàng.

Bỗng Hoa Xuân Xuân ré lên một tiếng, lảo đảo tháo lui ba bốn bước, trên vai nàng vừa trúng phải tiểu kình của phất trần, thũng một lỗ sâu, máu tuôn lênh láng.

Diệu Tịnh sư thái thét :

- Buông kiếm mau!

Trong tiếng thét cây phất trần của Diệu Tịnh sư thái phất qua hàng trăm tiểu kình kích vào người Hoa Xuân Xuân.

Hoa Xuân Xuân kinh hãi dịch sang nửa trượng tránh khỏi loạt tiểu kình phất trần của Diệu Tịnh sư thái, bày ra một khoảng trống trên bình đài.

Vút!

Lợi dụng khoảng trông, Diệu Tịnh sư thái bằng một khinh pháp nhanh như mũi tên lao thẳng tới cổ tháp.

Nhưng đã có tiếng hét :

- Đứng lại!

Một làn kiếm ảnh nhanh như tia chớp đi trước, phía sau là một bóng nữ nhân.

Làn kiếm ảnh đâm vào Bối huyệt của Diệu Tịnh sư thái rít gió.

Diệu Tịnh sư thái kinh hoàng thu hồi thân thủ nhảy ngang qua ba bước tránh làn kiếm quang vừa chớp tới Hai nữ nhân xuất hiện trên bình đài...

Chương 86: Nghĩa Nặng Tình Sâu

Hai nữ nhân vừa mới xuất hiện chính là Mộc Trầm Hương và Tạ Ánh Đào.

Tạ Ánh Đào được bọn môn đồ Cái bang báo tin Phùng Phá Thạch luyện chiêu trên cổ tháp thiên nhiên phía sau hồng lâu liền cùng mẫu thân Mộc Trầm Hương cấp tốc tới đây kịp lúc Diệu Tịnh sư thái toan nhảy vào cổ tháp chiếm đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

Đưa mắt nhìn sang Vô Lượng thiền sư, nhớ lại đêm phó hội vừa qua lão đã bức tử Phùng Phá Thạch, Tạ Ánh Đào nghe máu nóng từ trái tim sục sôi.

Nàng bước nhanh qua đứng gần bên Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khẽ hỏi :

- Tỷ tỷ, Phùng ca ca ở đâu rồi?

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đáp :

- Phùng ca ca đang ngồi luyện công trong tháp.

- Tỷ tỷ hãy nghỉ tay, lão ác tặc này đã có muội đối phó rồi.

Day qua Lâm Phùng Chân, Tạ Ánh Đào tiếp :

- Lâm tỷ tỷ hãy cùng vị tỷ tỷ kia trở về hộ vệ cho Phùng ca ca kẻo bị ám kích.

Lâm Phùng Chân nói nhỏ :

- Tạ tỷ tỷ hãy cẩn thận. Cây thiền trượng của lão ác đạo rất nặng, không nên tiếp chiêu với lão.

Tạ Ánh Đào gật đầu :

- Lâm tỷ tỷ hãy an tâm, muội đã có cách đối phó với lão ác đạo này rồi.

Lâm Phùng Chân lùi lại phía sau phóng sang Tiểu Phụng.

Tiểu Phụng day qua :

- Lâm tỷ tỷ có chuyện gì không?

Lâm Phùng Chân đáp mau :

- Phùng ca ca đang ngồi luyện trong tòa cổ tháp. Chúng ta hãy tới hộ pháp cho chàng.

Hai ả thiếu nữ tới gần cổ tháp thiên nhiên đứng hai bên tay cầm trường kiếm, mắt nhìn quanh đề phòng có kẻ bất thần phóng tới ám kích Phùng Phá Thạch.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương lui ra ngoài đứng giám trận.

Tạ Ánh Đào bước tới đối diện với Vô Lượng thiền sư, ánh mắt nàng hiện lên sát khí.

Vô Lượng thiền sư nhìn Tạ Ánh Đào niệm câu Phật hiệu :

- A di đà phật! Cô nương lại cũng tới đây can dự vào chuyện của bọn bần tăng nữa sao?

Tạ Ánh Đào trừng đôi mắt :

- Nói nhảm, Phùng Phá Thạch là vị hôn phu của ta, các ngươi định giết chàng cướp đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục tại sao ta lại không can dự chứ!

Nàng nghiến răng :

- Năm xưa các ngươi ngũ đại môn phái vâng lệnh theo lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng lão Diêm Vương Tôn Giả giết phụ thân ta, tàn sát tất cả gia nhân, môn đồ Tạ gia trang, chỉ vì muốn chiếm đoạt pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ. Kế đó các ngươi cùng lão Xích Phát Đại Ma Tôn lại tới Phùng Sơn bảo đánh phá giết hại Phùng đại hiệp, tàn sát tất cả gia nhân Phùng Sơn bảo. Gần đây các ngươi lại còn bầy quỷ kế phó hội quần hùng với chiêu bài Liên minh tiểu trừ Tiểu Huyết Thần dụ vị hôn phu của ta tới để sát hại hòng cướp lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục, bức tử chàng suýt nữa mất mạng dưới vực thẳm nếu không nhờ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ra tay cứu thoát.

Hôm nay các ngươi lại tới đây toan giết chàng đoạt bảo vật, tội ác của các ngươi bằng trời tru còn tu niệm làm chi? Nay ta sẽ cùng các ngươi một trận tử sanh trên bình đài này. Ta sẽ giết sạch lũ trọc bọn ngươi báo thù cho mọi người thân và trừ đi mối hiểm họa cho bạch đạo giang hồ.

Một tiếng kêu ròn, Tạ Ánh Đào đã rút thanh Kim Ảnh kiếm ra khỏi vỏ, phát ra làn kim quang sáng rực.

Nàng thét :

- Lão ác tăng, hãy xem chiêu Hàng Ma đệ nhất kiếm của ta đoạt mạng ngươi.

Thanh Kim Ảnh kiếm trong tay Tạ Ánh Đào rung một cái.

Làn kim quang vọt tới trước mặt Vô Lượng thiền sư nhanh như chớp giật.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát :

- Lợi hại!

Mồm quát, Vô Lượng thiền sư không kịp huy động cây Cổ ma trượng chống đỡ, liền dịch thân mình sang bên trái ba bước tránh làn kiếm ảnh vừa chớp tới sát bên mình.

Lão đạo chưa kịp đứng vững thì làn kim quang lại vọt tới điểm vào yết hầu của lão.

Vô Lượng thiền sư lại phải sử dụng thân pháp để tránh làn kim quang.

Tạ Ánh Đào thét :

- Hãy xem chiêu Hàng Ma thập nhị bát kiếm của ta.

Nàng lắc thanh Kim Ảnh kiếm liền liền. Từng chùm kim quang vọt tới điểm nhanh hơn chớp giật vào tất cả các tử huyệt trên thân mình Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư kinh hãi quát to :

- Nữ thí chủ đã luyện Hàng Ma kiếm phổ rồi phải không?

Vừa quát Vô Lượng thiền sư vừa thi triển thân pháp "Diệu Diệu Vân Phi" thân ảnh loang loáng trong vùng kiếm quang như trận mưa xối vào người lão.

Tạ Ánh Đào vừa xuất chiêu Hàng Ma thập nhị kiếm vừa khinh khỉnh :

- Đúng rồi, năm xưa các ngươi ngũ đại môn phái tham vọng muốn cướp đoạt pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ, giết phụ thân ta. Nay ta sử dụng chiêu pháp Hàng Ma thập nhị kiếm thức giết bọn ngươi, ngươi còn kêu la cái gì?

Nàng rung thanh Kim Ảnh kiếm tới tấp tấn công Vô Lượng thiền sư, không cho lão kịp xuất chiêu thiền trượng đánh trả lại nàng.

Vô Lượng thiền sư quá đỗi kinh hoàng trước lối kiếm pháp kỳ diệu của Tạ Ánh Đào.

Nhiều lân lão đạo nhân toan cất thiền trượng đánh trả nhưng không có cách nào dừng thân thủ lại được bởi kiếm ảnh trùng trùng vây chặt lão, chỉ một thoáng chậm lại là mất mạng ngay.

Nhìn kiếm pháp của Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khen thầm :

- "Kiếm pháp Hàng Ma thập nhị kiếm thức của Tạ hiền tỷ quả vô cùng lợi hại. Lão trọc đã khổ rồi.

Bây giờ ta hãy tới kia ngăn chặn bọn cao thủ từ phía dưới chân núi xông lên tới cổ tháp."

Nàng đứng chặn ngay con đường lên bình đài.

Từ Tôn Công và Phi Phụng vẫn đấu nhau với Pháp Thiền đạo trưởng chưa có bên nào thắng thế.

Hoa Thanh Thanh lúc đó đã cùng Hoa Túc Túc, Hoa Xuân Xuân vây đánh Diệu Tịnh sư thái ba phía khiến cho ni cô vất vả chống trả lại ba nàng.

Trận đấu trên bình đài kéo dài từ buổi trưa cho tới khi mặt trời nghiêng bóng vẫn chưa thấy bên nào chiếm lấy được cái thế thượng phong cho mình.

Phía dưới bình đài ngay chân núi gần một ngàn cao thủ hắc, bạch tranh nhau tiến lên đỉnh núi, chia thành từng tốp đấu với nhau vô cùng ác liệt, chỉ vì ai nấy đều muốn tranh giành pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên bất kể đến mạng sống của mình.

Tất cả trước sau đã có tới trên ba trăm tử thi nằm rải rác đó đây trên đấu trường rộng thênh thang.

Trận đấu giữa quần hùng hắc, bạch đang tới hồi khốc liệt bỗng nghe tiếng quát :

- Tất cả hãy tránh ra.

Tiếng quát xé mây khiến cho quần hùng thu đao kiếm dừng lại đưa mắt nhìn.

Năm lão đạo nhân nam nữ xuất hiện, phía sau có mười hai vị đại cao tăng và một trăm trung niên hòa thượng ùn ùn kéo tới chân núi.

Nhìn rõ năm vị đạo nhân nam nữ kia chính là Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni. Năm vị Chưởng môn nhân của ngũ đại môn phái.

Thân pháp của năm vị Chưởng môn nhân như nước chảy mây trôi đã tới chân núi.

Mười hai vị cao tăng và trên một trăm trung niên hòa thượng tay cầm thiền trượng, trường kiếm sáng ngời dừng lại ở phía sau năm vị Chưởng môn nhân.

Nhìn lên bình đài trông thấy bóng người đang đấu với nhau, Ngộ Không thần tăng nói :

- Chư vị đạo hữu, Vô Lượng thiền sư đang đấu nhau với bọn nào trên đỉnh núi kia nhưng không trông thu giáo đồ Thần Đạo giáo và Chưởng môn Chung Nam ngũ đại môn phái? Chúng ta hãy mau lên đó giết gã Huyết Hận thư sinh, thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho rồi, chậm trễ ắt có biến cố.

Bạch Mi đạo trưởng gật đầu :

- Ngộ Không đạo hữu nói đúng, chắc chắn bọn Thần Đạo giáo và bọn Chung Nam ngũ đại môn phái sẽ tới đây. Chúng ta diên trì đại sự sẽ hỏng mât.

Ngộ Không thần tăng phất cánh tay áo cà sa dõng dạc :

- Chư vị đạo hữu Chưởng môn nhân hãy theo bần tăng. Chư vị tăng nhân hãy đứng đây ngăn cản đừng cho kẻ nào lên núi.

Dứt câu Ngộ Không thần tăng cầm cây Phật trượng nặng gần ba trăm cân đi trước.

Bạch Mi đạo trưởng, Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng và Tịnh Tâm thần ni lần lượt tiến lên con đường dẫn tới bình đài ở phía sau.

Năm vị Chưởng môn nhân vừa đặt chân lên dốc núi thình lình nghe có tiếng quát tợ sấm rần từ phía xa vọng tới :

- Đứng lại!

Năm vị Chưởng môn nhân nghe tiếng quát cũng giật mình đứng lại, đưa mắt nhìn sang.

Năm chiếc bóng đạo nhân từ xa lao vút tới.

Năm chiếc bóng dừng lại, hiện ra năm vị nam nữ đạo nhân.

Nhìn rõ lại đó là :

Liễu Phàm đại sư, Bát Độ thiền sư, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni và Hồng Diện Tiên Nương.

Năm vị Chưởng môn nhân của Chung Nam ngũ đại môn phái.

Chỉ vì vừa rồi các môn phái Chung Nam, Điểm Thương, Không Động, Bạch Hạc, Hằng Sơn có sự bất đồng với Thiếu Lâm nên đã ly khai thập đại môn phái lập thành một liên minh môn phái gọi là Chung Nam ngũ đại môn phái, đồng thời năm đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Thanh Thành và Nga Mi cũng lập liên minh gọi là Thiếu Lâm ngũ đại môn phái.

Mười đại môn phái chia nhau chỉ vì muốn chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục cho phe mình với tham vọng nắm quyền Minh chủ võ lâm.

Hai liên minh này đã trở thành thù nghịch với nhau, đều muốn tiêu diệt nhau chiếm quyền bá chủ thiên hạ.

Ngộ Không thần tăng cau cặp lông mày bạc :

- A di đà phật! Chư vị đạo hữu Chung Nam ngũ đại môn phái ngăn cản bọn bần tăng đó sao?

Liễu Phàm đại sư niệm Phật :

- Mô Phật! Pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục hiện nay là của chung của giang hồ, chư vị đạo hữu Thiếu Lâm ngũ đại môn phái muốn chiếm hữu lẽ nào Chung Nam ngũ đại môn phái lại không muốn thu nạp bí kíp. Ai ai cũng vì quyền lợi này, chắc Ngộ Không đạo hữu cũng hiểu rõ cái đạo lý đó rồi chứ.

Ngộ Không thần tăng nén giận :

- A di đà phật! Liễu Phàm đạo hữu có ý định dùng màu sắc võ công phân tài cao hạ để xem ai là chủ nhân của pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục đó phải không?

Liễu Phàm đại sư gật đầu :

- Mô Phật! Nk đạo hữu quả thật cao minh. Trong tình thế võ lâm đại loạn hiện nay đạo lý không còn nữa. Chỉ có sử dụng võ công mới có thể hóa giải được mọi chuyện bất bình trong thiên hạ. Bần tăng muốn chư vị đạo hữu Thiếu Lâm ngũ đại môn phái cùng Chung Nam ngũ đại môn phái đấu nhau một trận, bên nào thắng sẽ lên ngôi tháp trên kia giết gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Bên nào thua trận sẽ trở về môn phái ngồi trước Phật đường đọc kinh sám hối, chẳng hiểu Ngộ Không đạo hữu có ứng chịu điều kiện như vậy hay không?

Ngộ Không thần tăng nổi giận :

- A di đà phật! Liễu Phàm đạo hữu đã muốn như thế lẽ nào bọn bần tăng lại từ chối.

Đạo hữu muốn cùng bần tăng đấu kiếm, trượng hay là đao pháp?

- Mô Phật! Nếu chúng ta đấu bằng kiếm, trượng hoặc giới đao chỉ là xảo thuật, thắng bại sự rủi may không phân định được tài cao thấp. Chúng ta hãy đấu bằng chưởng pháp mới gọi là chân truyền của môn phái, hơn thua rất rõ ràng. Bần đạo chọn chưởng pháp.

Ngộ Không thần tăng gật đầu :

- Được rồi, mỗi bên chúng ta có năm vị, sẽ cùng nhau đấu trong trận phân định tài cao thấp ngay.

Liễu Phàm đại sư tiếp :

- Còn một điều nữa, đang khi chúng ta giao đấu, cấm tuyệt không cho một tăng nhân nào tiến lên núi. Chờ khi bên nào thắng bên đó sẽ được quyền lên bình đài giết gã Huyết Hận thư sinh Phùng Phá

Thạch thu pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục.

- Tất nhiên là như vậy rồi!

Ngộ Không thần tăng quay lại quần tăng :

- Chư vị đạo hữu hãy nghe đây, trong khi trận đấu chưa kết thúc, không một ai được vọng động khi chưa có lệnh bần tăng.

Tức thì mười vị nam nữ Chưởng môn nhân của hai liên minh ngũ đại môn phái chia thành năm cặp.

Ngộ Không thần tăng đấu với Liễu Phàm đại sư.

Bạch Mi đạo trưởng đấu với Bát Độ thiền sư.

Tây Môn Sanh Phật đấu với Vô Ngã hòa thượng.

Phổ Hiền đạo trưởng đấu với Không Không thần ni.

Tịnh Tâm thần ni đấu với Hồng Diện Tiên Nương.

Ngộ Không thần tăng xuất chiêu "Di Lạc Tọa Điện".

Liễu Phàm đại sư chống lại bằng chiêu La Hán thần công.

Bạch Mi đạo trưởng xuất chiêu "Bạch Vân Du Du".

Bát Độ thiền sư đối phó bằng chiêu "Vô Lượng Thọ Phật".

Tây Môn Sanh Phật xuất chiêu "Âm Dương Nhị Cực".

Vô Ngã hòa thượng ra chiêu Hàng Ma chưởng chống lại.

Phổ Hiền đạo trưởng xuất chiêu Hỗn Nguyên thần công.

Không Không thần ni xuất chiêu "Trường Hận Thiên Thu".

Hồng Diện Tiên Nương xuất chiêu "Phiêu Phiêu Hồng Ảnh".

Chưởng kình đủ màu dựng cao như núi, chưởng quang chớp rực liên hồi, chưởng âm phát ra nổ từng loạt rầm trời, ngàn ngàn áp khí phóng vọt lên không trung hàng trăm trượng.

Rừng cây xung quanh rung chuyển ào ào, ngàn vạn chiếc lá tung bay. Đá lẫn cát bay mù mịt che

lấp cả một vùng chu vi ngoài trăm trượng.

Quần hùng hắc, bạch kinh hãi phóng ra ngoài tránh chưởng kình quật nhằm.

Bọn họ dồn tất cả cặp mắt nhìn vào trận đấu giữa mười vị nam nữ Chưởng môn nhân hai phái ngũ đại môn phái và Chung Nam ngũ đại môn phái chưa từng thấy bao giờ.

Sau trận đấu lưu huyết tại sân cỏ Ngũ Lý bình đây là một trận đấu kinh hồn nhất.

Song phương trải qua trên một trăm hiệp vẫn chưa thấy bên nào chiếm được cái thế thượng phong.

Bởi vì mười vị nam nữ Chưởng môn nhân đều là các tuyệt đại cao thủ, công lực vực mức thượng thừa nên muốn thắng nhau trong thời gian ngắn không phải là chuyện dễ dàng.

Mặt trời đã ngã về chiều, trận đấu càng diễn ra vô cùng khốc liệt.

Bỗng nghe hai tiếng "bốp... bốp..." nổi lên.

Bốn ngọn chưởng của Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã dính chặt vào nhau.

Hai vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm và Chung Nam đã đấu tới nội kình.

Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đã bước vào giai đoạn tử đấu vì hai người lo sợ Xích Phát Đại Ma Tôn tới chiếm lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên định kết thúc trận đấu, sớm phân tài cao thấp.

Bốp... bốp...

Lại nghe hai tiếng nổ khô khan, bốn ngọn chưởng của Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư dính lại.

Hai vị Chưởng môn nhân này trông thấy thủ lĩnh họ đấu chiêu cuối cùng sinh tử liền xuất chiêu đấu công lực.

Trên bình đài trận đấu giữa Vô Lượng thiền sư với Tạ Ánh Đào và các trận đấu chung quanh vẫn ngửa nghiêng. Lâm Phùng Chân, Tiểu Phụng vẫn đứng trước ngôi cổ tháp để bảo vệ cho Phùng Phá Thạch luyện chiêu phía trong chưa thấy động tịnh gì cả.

Chương 87: Ngư Ông Thủ Lợi

Lúc bấy giờ...

trên đỉnh đầu Ngộ Không thần tăng, Liễu Phàm đại sư, Bạch Mi đạo trưởng, Bát Độ thiền sư thảy đều bốc lên làn khí trắng nhạt như khói như sương.

Dần dần làn khí trắng nhạt hiện lên rõ rệt, sau cùng giống như bốn cụm mây trắng ngừng bay trên đỉnh đầu Ngộ Không thần tăng, Liễu Phàm đại sư, Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư.

Trận đấu nội kình bước vào giai đoạn sinh tử quyết, sẽ có người ngã ra chết tại trận và đối phương mang nội thương nặng nề, có thể vong mạng.

Là vị Chưởng môn nhân, Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư đều hiểu rõ điều này, nhưng chỉ vì sợ kẻ khác chiếm đoạt bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục nên đánh cuộc với số mạng.

Thình lình từ phía ngoài lầu hồng có nhiều tiếng gió khinh công và tiếng vó ngựa đưa tới.

Quần hùng hắc, bạch và quần tăng, đạo sĩ cùng quay lại nhìn về hướng đó.

Nháy mắt họ đã trông thấy bốn chiếc bóng to lớn xuất hiện, phía sau là đoàn kỵ mã hàng trăm con tuấn mã phi nhanh tới.

Thoáng cái trước mặt quần hùng, quần tăng đã hiện ra bốn vị quái nhân hình dung cổ quái, vận tướng bào, mặt như phán quan, mắt chớp ma quang lạnh lẽo.

Bốn vị quái nhân chính là Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân.

Quần hùng hắc, bạch nhận ra bốn lão đại ác ma thảy đều khiếp đảm tháo lui ra ngoài xa, đứng nhìn trở lại im bặt không có một ai dám nói năng, động tĩnh.

Gần hai trăm giáo đồ Thần Đạo giáo kéo tới bày thành đội ngũ phía ngoài đấu trường.

Xích Phát Đại Ma Tôn quét hai luồng ma nhỡn sáng rực lạnh lẽo nhìn qua Ngộ Không thần tăng, Liễu Phàm đại sư, Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư một lượt.

Lão đại ác ma cất tiếng cười khà :

- Xem ra chư vị sắp chết rồi, không cứu nổi đâu. Bản tòa sẽ giúp cho chư vị đầu thai qua kiếp khác.

Song chưởng to lớn của Xích Phát Đại Ma Tôn cất lên chia làm hai phía, một nhắm Ngộ Không thần tăng, mỗi nhắm Liễu Phàm đại sư vận công vỗ ra hai đạo kình nặng vạn cân vào đầu hai vị Chưởng môn nhân.

Ngộ Không thần tăng lẫn Liễu Phàm đại sư ngó thấy nhưng không có cách nào chống đỡ hay tránh né được vì bốn ngọn chưởng đã dính vào nhau, không thể thu hồi, đành nhắm mắt chờ chết.

Bốp... bốp...

Hai tiếng rú khô khan từ cửa miệng Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư nổi lên.

Ngộ Không thần tăng và Liễu Phàm đại sư ngã lăn xuống, hồn liền lên cõi niết bàn.

Hai luồng ma nhỡn lạnh lẽo của Xích Phát Đại Ma Tôn lại dời sang Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư.

Lão đại ác ma cười ghê rợn :

- Còn nhị vị bản tòa thấy cũng không sống nổi nữa đâu, ta sẽ giúp cho nhị vị theo đồng đạo về bên kia tây phương cõi Phật.

Hai ngọn chưởng của Xích Phát Đại Ma Tôn lại cất lên, hai đạo kình nặng vạn cân vỗ xuống đầu Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư.

Bốp... bốp...

Lại hai tiếng rú thảm khốc, Bạch Mi đạo trưởng và Bát Độ thiền sư vỡ sọ ngã lăn ra chết liền tức khắc.

Tây Môn Sanh Phật, Phổ Hiền đạo trưởng, Tịnh Tâm thần ni, Vô Ngã hòa thượng, Không Không thần ni, Hồng Diện Tiên Nương thảy đều khiếp đảm, phóng cả ra ngoài xa một ai dám chống lại Xích Phát Đại Ma Tôn.

Xích Phát Đại Ma Tôn nhìn sáu vị nam nữ Chưởng môn nhân cất giọng như quỷ tru :

- Còn chư vị hãy mau trở về chuẩn bị gia nhập Thần Đạo giáo. Kẻ nào nghịch mạng ta sẽ chết một cách thảm khốc như bốn lão kia.

Hàng trăm cao thủ hắc, bạch cùng vài trăm tăng nhân không một ai dám cử động, chỉ trố mắt nhìn bốn cái tử thi của Ngộ Không thần tăng, Bạch Mi đạo trưởng, Liễu Phàm đại sư và Bát Độ thiền sư.

Đưa mắt nhìn lên bình đài, Xích Phát Đại Ma Tôn lại cất tiếng cười nghe rởn óc :

- Bản tòa dùng một kế mọn ly gián cho bọn ngươi chém giết lẫn nhau, giờ đây thất đại môn phái kể như đã tận diệt, Thần Đạo giáo tọa hưởng kỳ thành. Bây giờ ta lên bình đài giết sạch lũ trọc kia rồi giết luôn tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch, chiếm pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục để luyện hai chiêu "Càng Khôn Điên Đảo", "Hải Nộ Triều Âm" thì ngôi Minh chủ võ lâm sẽ thuộc về ta. Ha ha ha... ha ha...

Lão đại ác ma quay lại chúng giáo đồ Thần Đạo giáo truyền lệnh :

- Các ngươi hãy ở chân núi này không cho bất cứ một ai lên bình đài cả. Kẻ nào trái lệnh cứ giết không tha.

Dứt câu, Xích Phát Đại Ma Tôn đi trước, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân đi theo ở phía sau.

Quần hùng hắc, bạch đứng trơ trơ như những pho tượng, trố mắt nhìn theo bốn lão đại ác ma tiến lên bình đài.

Bao nhiêu hy vọng tranh đoạt pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục từ bấy lâu bay giờ đã biến thành mây khói.

Nháy mắt Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư và Lưỡng Diện Quái Nhân đã lên tới bình đài dừng lại trước mặt Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương kêu thầm :

- "Nguy rồi! Bốn lão đại ác ma này đã tới, số mạng Phùng ca ca đã hỏng rồi sao?"

Nàng cầm ngang thanh trường kiếm, mắt nhìn Xích Phát Đại Ma Tôn sẵn sàng tử đấu.

Rọi hai luồng ma nhãn nhìn Vô Lượng thiền sư, Pháp Thiền đạo trưởng, Diệu Tịnh sư thái, Mộc Trầm Hương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc, Hoa Thanh Thanh,Từ Tôn Công, Xích Phát Đại Ma Tôn cất tiếng cười đắc chí :

- Chư vị sư đệ hãy mau giết tất cả bọn trọc kia, còn bao nhiêu nữ nhân hãy bắt sống mang trở về bản giáo hưởng lạc.

Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Lưỡng Diện Quái Nhân liền bước tới.

Nhìn Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Diêm Vương Tôn Giả cười khằng khặc :

- Nàng đừng chống cự phó bản tòa chỉ làm tổn thương cho ngọc thể. Hãy đứng yên đó để ta điểm

huyệt đưa nàng càng các nữ nhân kia trở về bản giáo hưởng lạc thần tiên.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương trừng đôi mắt thét :

- Câm cái mồm thối tha chưởng lão quái lại, ta thề một trận chết sống với bọn ngươi.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phóng tới đâm một kiếm ngay ngực Diêm Vương Tôn Giả nhanh tợ chớp giật.

Diêm Vương Tôn Giả không tránh né, vươn năm ngọn quỷ trảo đen sì chộp lấy trường kiếm của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Rắc!

Thanh trường kiếm của Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bị gãy làm đôi, nửa phần rơi xuống đất, phần chuôi còn ở trong tay nàng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương kinh hãi tháo lui ba bước.

Diêm Vương Tôn Giả quát :

- Đứng yên đó!

Lão đại ác ma bắn ra hai đạo chỉ đen sì điểm vào hai nơi yếu huyệt trên ngực Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khiếp đảm dịch thân mình sang trái ba thước tránh khỏi hai đạo chỉ sắc bén quỷ dị vèo qua.

Diêm Vương Tôn Giả thuận thế leo lên bình đài, đưa cặp mắt quỷ nhìn qua một lượt.

Đang đấu nhau trông thấy bốn lão đại ác ma lên bình đài, tất cả mọi người đều ngưng lại đưa mắt nhìn.

Diêm Vương Tôn Giả dừng hai ánh ma nhỡn ngay Vô Lượng thiền sư hừ một tiếng như còi ma :

- Lão trọc này đi trước.

Ngọn chưởng to bằng chiếc quạt của Diêm Vương Tôn Giả giở lên, một đạo kình nặng vạn cân vỗ ngay đỉnh đầu Vô Lượng thiền sư.

Vô Lượng thiền sư vừa đấu với Tạ Ánh Đào đã hao hết nửa phần công lực, liệu bề không thể chống nổi nên phóng người đi.

Nhưng chẳng còn kịp nữa, một tiếng bình vang dội, Vô Lượng thiền sư bị trúng đạo kình vạn cân rú thảm, thân mình bay ra ngoài xa ba trượng chết liền tại chỗ.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn Pháp Thiền đạo trưởng va Diệu Tịnh sư thái quát :

- Còn các ngươi sao chưa chịu nằm xuống.

Song chưởng Diêm Vương Tôn Giả giở lên, hai đạo kình nặng vạn cân vỗ xuống đầu Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái.

Pháp Thiền đạo trưởng và Diệu Tịnh sư thái hốt hoảng, cùng nhảy ra ngoài xa tránh hai đạo kình.

Vạn Độc Thánh Sư đứng gần quát :

- Nằm xuống!

Lão đại ác ma phất cánh tay áo rộng...

Bình... bình...

Pháp Thiền đạo trưởng à Diệu Tịnh sư thái rú lên lồng lộn, bay tuột xuống chân núi.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn sang Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Tạ Ánh Đào, Mộc Trầm Hương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Túc Túc và Hoa Thanh Thanh.

Mộc Trầm Hương thét :

- Các hiền điệt hãy lại đây!

Từ Tôn Công và năm ả thiếu nữ tháo lui đứng gần Mộc Trầm Hương.

Bảy người dàn thành trận ngăn chận bọn lão đại ác ma đang tiến tới cổ tháp.

Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng đứng phía sau tay lăm lăm trường kiếm bảo vệ Phùng Phá Thạch.

Mọi người đều hiểu không thể nào chống nổi bốn lão đại ma đầu nhưng trong lòng họ đã quyết tử nên không một ai tháo lui.

Diêm Vương Tôn Giả nhìn bọn người Mộc Trầm Hương cất tiếng cười khoái trá :

- Ha ha... trời ban phúc ớn cho bọn ta nên bỗng nhiên các nàng hội tụ ở trên đỉnh núi bình đài này. Các nàng đều là những nàng tiên xinh đẹp, ta sẽ bắt tất cả về bản giáo để hưởng lạc thú thần tiên.

Lão đại ác ma cất ngọn chưởng to lớn lên xuất chiêu Hàn Băng chưởng.

Bóng chưởng màu trắng đục khổng lồ mang theo khí lạnh rung người ào tới Mộc Trầm Hương.

Chủ định của Diêm Vương Tôn Giả là xuất chiêu băng hàn này cho tất cả nữ nhân bị tê cóng, máu huyết đông lại, thân thể bất động, bọn lão sẽ bắt sống một cách dễ dàng và các nàng không bị tổn thương ngọc thể.

Trông thấy chưởng kình, Mộc Trầm Hương liệu bề không thể nào chống nổi, thét :

- Các hiền điệt tránh mau.

Thiếu phụ dịch thân mình ngang qua nửa trượng tránh đạo kình mang khí lạnh rung người đó.

Bọn thiếu nữ Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Tạ Ánh Đào, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc và Từ Tôn Công kinh hãi nhảy tránh ra ngoài chừa một khoảng trống lớn.

Thừa dịp tốt, Lưỡng Diện Quái Nhân bằng một thân pháp quỷ dị lao vút qua khoảng trống đó.

Mộc Trầm Hương hét :

- Đứng lại!

Vừa thét, thiếu phụ vừa vung thanh trường kiếm xuất chiêu Hàng Ma đệ nhất kiếm ngăn chận Lưỡng Diện Quái Nhân lại.

Nhưng đã chậm đi một ánh chớp, Lưỡng Diện Quái Nhân đã vượt qua khoảng trống lao tới chỗ Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng đang đứng phòng thủ.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Vạn Độc Thánh Sư cũng lao vút tới.

Xích Phát Đại Ma Tôn quát lớn :

- Lưỡng Diện sư đệ giết tên tiểu quỷ Huyết Hận thư sinh Phùng Phá Thạch mau.

Lưỡng Diện Quái Nhân nhìn Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng quát to :

- Tránh ra!

Lão vỗ một đạo kình nặng vạn cân vào hai ả thiếu nữ cốt chủ ý cho hai nàng nhảy tránh.

Nhưng Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng quyết tử không tránh né, cùng vung trường kiếm chém tới với ý định song phương cùng thọ tử.

Bình... bình...

Chưởng kình nặng vạn cân đánh trúng ngực Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng, hai tiếng ré lên thê thảm, hai thân hình bay ra ngoài rơi xuống đất nằm bất động.

Chẳng hiểu Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng sống chết lẽ nào.

Mộc Trầm Hương, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, Tạ Ánh Đào phóng tới, vung trường kiếm lên.

Diêm Vương Tôn Giả quát :

- Đứng lại tất cả.

Lão đại ác ma vỗ một đạo kình nặng vạn cân kèm theo khí lạnh tợ băng hà cản ngay trước mặt bọn người Mộc Trầm Hương bắt buộc Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phải thu hồi thân thủ.

Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương khiếp đảm không nhưng không biết phải làm sao vượt qua hai lão Xích Phát Đại Ma Tôn và Diêm Vương Tôn Giả để cứu nguy cho Phùng Phá Thạch.

Lưỡng Diện Quái Nhân nhìn vào cửa cổ tháp cười đắc chí :

- Ha ha... tiểu quỷ Phùng Phá Thạch ngươi sắp chết đến nơi rồi, lão phu vào đó giết ngươi thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục. Ngôi Minh chủ võ lâm sẽ thuộc về Thần Đạo giáo... ha ha... ha ha ha...

Lão đại ác ma bước tới...

Chương 88: Báo Thù Huyết Hận

Lòa một cái, một bóng người áo lam đã chận ngay trước mặt Lưỡng Diện Quái Nhân.

Lưỡng Diện Quái Nhân giật mình ngưng phắt lại, đưa mắt nhìn bóng người áo lam.

Đó là một gã thanh niên cực kỳ tuấn mỹ, không ai khác hơn là Phùng Phá Thạch.

Lưỡng Diện Quái Nhân trố cặp mắt quỷ bật thốt :

- Phùng Phá Thạch, ngươi đã luyện được hai chiêu kia rồi sao?

Phùng Phá Thạch không đáp lời Lưỡng Diện Quái Nhân, chỉ nhìn qua hai thân hình bất động của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng, ánh mắt chàng rực lửa hận thù.

Chàng dằn mạnh từng tiếng :

- Lão quỷ, ngươi giết hai nàng đó phải không?

Lưỡng Diện Quái Nhân gật đầu :

- Đúng rồi, chính lão phu đã giết hai nàng chỉ vì hai nàng đã ngăn cản, không cho lão phu vào cổ tháp giết ngươi để thu lấy pho bí kíp Cửu Trùng Thiên Tôn bảo lục thể theo lệnh của Giáo chủ.

Phùng Phá Thạch nghe máu trong trái tim sôi lên sùng sục, hai mắt đỏ rực như hai ngọn lửa thiêu.

Chàng hiểu ngay Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng đã liều chết ngăn cản Lưỡng Diện Quái Nhân nên phải bị chết thảm như thế.

Phùng Phá Thạch thét :

- Lão quỷ hãy mau đền mạng cho nhị vị hiền muội của tiểu gia.

Ngọn hữu chưởng của chàng cất lên, vận mười thành phất tới trước mắt...

Bóng chưởng màu thủy lục hiện ra. Kình lực ào ào như biển động cuồn cuộn ập tới Lưỡng Diện Quái Nhân.

Lưỡng Diện Quái Nhân ngó thấy bóng chưởng kỳ dị kinh hãi quá hét lên :

- "Hải Nộ Triều Âm"!

Mồm quát, Lưỡng Diện Quái Nhân vừa giơ ngọn chưởng to lớn lên xuất chiêu "Nhật Dạ Chúng Minh", chưởng kình màu đen trắng to lớn dị thường bay lên tiếp lấy bóng chưởng màu thủy lục khổng lồ.

Một tiếng nổ tợ trời gầm.

Mặt bình đài rung chuyển, kình khí tạt qua hai bên vách núi ào ào.

Lưỡng Diện Quái Nhân rống lên như hổ gầm, thân hình hộ pháp bắn vào vách núi đánh huỵch một tiếng.

Chừng xem lại Lưỡng Diện Quái Nhân chỉ còn là một đống thịt vụn nằm bên vách núi.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư trố sáu con mắt quỷ nhìn khối thịt vụn của Lưỡng Diện Quái Nhân không hề chớp.

Ba lão đại ác ma không ngờ giờ đây võ công của Phùng Phá Thạch cao thâm thần quái đến thế.

Lưỡng Diện Quái Nhân là một tuyệt đại cao thủ đứng hàng thứ năm trong hàng ngũ đại ma tôn mà không chịu nổi một chiêu "Hải Nộ Triều Âm" của Phùng Phá Thạch, quả là ngoài sức tưởng tượng của ba lão đại ác ma.

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm lên :

- Chư vị sư đệ hãy mau giết tên tiểu quỷ.

Ba lão đại ác ma cất mình lên toan phóng mình tới Phùng Phá Thạch.

Nhưng Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương đồng hét :

- Đứng lại!

Mộc Trầm Hương, Tạ Ánh Đào vung trường kiếm xuất chiêu Hàng Ma đệ nhất kiếm biến thành hàng ngàn kiếm ảnh cản ngay trước mặt ba lão đại ác ma.

Đồng thời Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bắn một loạt chỉ bén tợ gươm chận ngay trước mặt Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả và Vạn Độc Thánh Sư.

Bắt buộc ba lão đành phải thu hồi thân thủ đứng lại.

Phùng Phá Thạch sầm sầm tiến tới đứng trước mặt Vạn Độc Thánh Sư.

Ánh mắt chàng hiện lên sát khí đằng đằng nhìn ba lão đại ác ma.

Phùng Phá Thạch dời ánh mắt sáng rực lửa căm thù chiếu vào Vạn Độc Thánh Sư.

Chàng nghiến răng :

- Lão độc vật, năm xưa ngươi sử dụng kịch độc sát hại sư phụ ta, Tàn Hồn Quái Nhân tại Tàn Hồn động, món nợ máu đó giờ đây ta trả lên mình ngươi.

Chàng hét lớn :

- Bay ra.

Ngọn song chưởng của Phùng Phá Thạch vận mười thành xuất chiêu "Hải Nộ Triều Âm".

Bóng chưởng khổng lồ màu thủy lục hiện ra kèm theo kình lực ầm ầm như sóng trào đại hải cuồn cuộn tới Vạn Độc Thánh Sư bề thế vô phương tránh né.

Vạn Độc Thánh Sư kinh hoàng hét :

- Tiểu quỷ ác độc.

Lão độc vật giơ ngọn chưởng lên xuất chiêu "Vạn Cổ Trùng" định đánh ngã Phùng Phá Thạch trước khi kình lực như sóng trào cuộn tới.

Nhưng đã chậm mất một giây, kình lực mạnh nặng như trái núi đã tới trước ngực Vạn Độc Thánh Sư.

Bình!

Vạn Độc Thánh Sư rống lên như bị thương, thân mình cất bổng lên năm trượng rồi rơi trở xuống va nhằm một tảng đá to lớn.

Bốp! Một tiếng.

Khi nhìn kỹ lại Vạn Độc Thánh Sư chỉ còn là một khối thịt nát nhừ, không còn hình dạng chi cả.

Xích Phát Đại Ma Tôn, Diêm Vương Tôn Giả nhìn khối thịt nát của Vạn Độc Thánh Sư đứng bất động.

Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương quay đi nơi khác không dám nhìn cái chết quá khủng khiếp của hai lão đại ác ma Lưỡng Diện Quái Nhân và Vạn Độc Thánh Sư.

Phùng Phá Thạch nhìn thi thể Vạn Độc Thánh Sư khẽ hừ một tiếng bước tới đứng cạnh Diêm

Vương Tôn Giả khoảng chừng ba trượng vừa tầm chưởng lực.

Chàng rít lên căm thù :

- Diêm Vương Tôn Giả lqy, bây giờ đến lượt ngươi phải đền tội. Năm xưa vì tham vọng pho bí kíp Hàng Ma kiếm phổ ngươi kéo hàng trăm tên giáo đồ Thần Đạo giáo tới tàn sát chúng môn đồ Tạ gia trang, giết chết nhạc phụ ta là Tạ Chử Giang, kế đến ngươi và lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn cùng hai lão quỷ kia tới Phùng Sơn bảo tàn sát trên bảy mươi gia nhân, giết phụ thân ta là Phùng Phá Sơn, sau đó chận đường ta và mẫu thân ta trên ngọn núi, đánh ta trọng thương bay xuống chân núi, khiến mẹ ta biệt tích một thời gian. Mới đây ngươi lại tới Phùng Sơn bảo giết mẹ ta một cách tàn nhẫn.

Tội ác của ngươi chồng chất mờ trời, hôm nay ta sẽ bắt sống ngươi, móc mắt lột da, rút gân ngươi cho ngươi một cái chết từ từ, có đủ thời gian nếm lấy mùi vị đau khổ, đền lại bao nhiêu tội ác của ngươi đã vay từ trước cho đến bây giờ.

Phùng Phá Thạch hét :

- Chuẩn bị nạp mạng!

Dứt tiếng Phùng Phá Thạch xuất chiêu "Hải Nộ Triều Âm" với mười thành công lực.

Bóng chưởng khổng lồ màu thủy lục tái xuất hiện mang theo kình lực như sóng biển tràn bờ ập tới Diêm Vương Tôn Giả.

Diêm Vương Tôn Giả gầm lên một tiếng, xuất chiêu Băng Hàn chưởng hiện ra chưởng kình màu trắng đục tiếp đón bóng chưởng màu thủy lục khổng lồ.

Một tiếng nổ như sét đánh ngang trời.

Diêm Vương Tôn Giả rống lên một tiếng, bay ra ngoài hai trên, hai cánh tay gãy gập, máu tuôn lai láng.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương phóng tới bắn năm đạo chỉ sắc bén vào người Diêm Vương Tôn Giả.

Hự...

Diêm Vương Tôn Giả kêu một tiếng nằm quay trên mắt đất rên xiết đau đớn.

Phùng Phá Thạch nhìn Diêm Vương Tôn Giả thân đầy máu cười gằn :

- Lão quỷ hãy nằm đó chờ ta giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn rồi sẽ xử tội ngươi.

Phùng Phá Thạch bước tới đối mặt Xích Phát Đại Ma Tôn.

Xích Phát Đại Ma Tôn vốn đã hãi thầm chiêu "Hải Nộ Triều Âm" và nội lực khủng khiếp của Phùng Phá Thạch, không còn hùng hổ như trước nữa.

Lão đại ác ma nhìn Phùng Phá Thạch bằng cặp ma nhỡn xanh rờn như đống lân tinh.

Bây giờ trên bình đài còn hai đệ nhất tuyệt đại cao thủ sắp đấu với nhau một mất một còn.

Bầu không khí căng thẳng cực độ. Mọi người nghe chừng muốn mất đi cả sự thở.

Dù biết võ công của Phùng Phá Thạch hiện giờ đã đạt tới cõi siêu phàm nhập hóa, nhưng từ Mộc Trầm Hương đến Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương, luôn cả ba chị em Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc, Từ Tôn Công vẫn phập phồng, hồi hộp, không biết chàng có thắng nổi Xích Phát Đại Ma Tôn hay không? Hay là chết trong tay lão để thiên thu di hận.

Mọi người dồn về một phía, gắn tất cả ánh mắt nhìn vào đấu trường.

Phùng Phá Thạch nhìn Xích Phát Đại Ma Tôn bằng ánh mắt chứa cả bầu trời thù hận.

Chàng nói rõ từng tiếng :

- Xích Phát lão quỷ. Ba lão đại ác ma kia đã đền xong nợ máu, giờ đã tới phiên ngươi. Trước khi ngươi chết cần kể rõ tội ác của ngươi đã vay năm món nợ máu đã qua: một là song thân ta, hai là nhạc phụ ta, ba là sư phụ ta, bốn là sư bá Địa Cốc Thần Tà, năm là Bang chủ Cái bang. Ngươi đã nghe rõ rồi thì hãy mau đền tội.

Phùng Phá Thạch vững như tòa thành, ngọn hửu chưởng cất lên vận đủ mười thành công lực.

Chàng hét lên một tiếng, xuất chiêu "Hải Nộ Triều Âm", chưởng kình ầm ầm như sóng biển cuộn tới.

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm lên :

- Tiểu quỷ hãy xem đây!

Ngọn chưởng xù xì của Xích Phát Đại Ma Tôn phất qua.

Chưởng kình âm u xuất hiện cất lên đón lấy bóg chưởng màu thủy lục vừa tới.

Lão đại ác ma xuất chiêu "Thái Cực Huyền Âm" với mười thành công phu.

Hai bóng chưởng xát vào nhau phát ra một tiếng nổ xét nát bầu không gian.

Phùng Phá Thạch lui một bước, khí huyết trong cơ thể nghe sôi trào.

Chàng tự nhủ :

- "Nội lực của lão Xích Phát Đại Ma Tôn này thật khủng khiếp. Chiêu "Thái Cực Huyền Âm" của lão lại vô cùng lợi hại. Ta hãy xuất chiêu "Càng Khôn Điên Đảo" mới mong thắng nổi lão".

Thầm tính xong, Phùng Phá Thạch hét :

- Lão quỷ hãy xem chiêu "Càng Khôn Điên Đảo" của ta đoạt mạng ngươi đây!

Thân vững như trái núi, ngọn hữu chưởng của Phùng Phá Thạch cất lên bằng ngực.

Từ nội chưởng hiện ra đóa nhất quang trông như mặt trời mọc chầm chậm im lặng áp tới trước ngực Xích Phát Đại Ma Tôn.

Xích Phát Đại Ma Tôn rất đỗi kinh hoàng, gầm to một tiếng, xuất chiêu "Thái Cực Huyền Âm", chưởng kình âm u hiện ra giao tiếp bóng chưởng như đóa nhật quang.

Chưởng quang chớp động. Một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Mặt bình đài tưởng chừng như sụp xuống, bốn bề vách núi rung rinh, hàng ngàn vạn mảnh đá nhỏ rơi xuống rào rào, cát bụi tung bay mù mịt che lấp cả bình đài.

Binh!

Xích Phát Đại Ma Tôn gầm lên như sư tử rống, thân hình to lớn bay vút vào vách núi.

Huỵch!

Xích Phát Đại Ma Tôn chạm nhằm vách núi rơi trở xuống, mọi người xem lại chỉ còn là một khối thịt bầy nhầy trông vô cùng rùng rợn.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Tạ Ánh Đào đồng thanh thét :

- Lão quỷ đã chết rồi!

- Lão quỷ đã đền tội!

Phùng Phá Thạch thu hồi thân thủ tiến lại gần Diêm Vương Tôn Giả.

Chàng rít căm thù :

- Diêm Vương lão quỷ hãy chuẩn bị nếm mùi đau khổ, ta sắp phân thân tán cốt ngươi.

Phùng Phá Thạch cúi xuống vươn hai ngọn chỉ sắc bén cấu vào hai mắt Diêm Vương Tôn Giả.

Lão rống lên như hổ gầm, hai con mắt lòi ra ngoài, máu từ hai lỗ hổng phun ra lai láng.

Phùng Phá Thạch biến ngọn chưởng thành năm ngọn trảo cấu vào năm huyệt trước ngực Diêm Vương Tôn Giả.

Lão lại gầm lên, rồi thở hồng hộc như lợn bị chọc tiết, thân hình căng cứng chịu đựng cơn đau xé ruột gan, một lúc mới im đi, hồn về địa ngục.

Phùng Phá Thạch đứng lên chưa kịp nói gì thì chợt thấy một nam một nhiêu tiến lên bình đài.

Nhìn kỹ đó là Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi và Bang chủ Lâm Kiến Chương. Hai người nhìn hai thi thể của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng cùng kêu lên, rồi cùng phóng tới...

Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi gục xuống thi thể Tiểu Phụng giọt lệ tuôn trào như suối.

Hình như cái chết thảm của Tiểu Phụng đã làm cho Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi hối hận những hành động tội ác đã qua.

Lâm Kiến Chương đứng nhìn thi thể Lâm Phùng Chân chết sững không nói năng gì.

Trước cảnh tượng thương tâm này, Phùng Phá Thạch vô cùng xúc động, thù hận trong lòng bỗng tiêu tan theo hai cái chết thảm của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng.

Chàng đứng yên nhìn Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi đang gục khóc trên thi thể của Tiểu Phụng.

Một lúc sau, Lâm Kiến Chương cúi xuống ôm thi hài Lâm Phùng Chân lặng lẽ đi xuống núi, gương mặt thảm sầu, nước mắt còn đọng trên má lão.

Tiếp theo, Bạch Cốt Ma Cơ Tố Hàn Phi bế lấy thi thể Tiểu Phụng im lặng rời khỏi bình đài, không nhìn một ai, cũng chẳng có lời nào.

Phùng Phá Thạch nhìn theo nghẹn ngào trào lên cổ họng.

Chàng đứng trơ như pho tượng trong lòng thương xót cho hai người tình nữ đã vĩnh viễn ra đi...

Chương 89: Đoạn Kết

Vầng trăng xanh vừa lên khỏi đỉnh núi, Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương cùng Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc dọn tiệc lên bàn tiếp đãi mọi người.

Bảy người cùng ngồi lại, cùng ăn uống, cùng chuyện trò với nhau.

Từ Tôn Công hiểu rõ tâm trạng của Phùng Phá Thạch nên luôn tay rót rượu chén thù chén tạc với chàng cho chàng vơi bớt nỗi đau thương về cái chết của Lâm Phùng Chân và Tiểu Phụng.

Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương ngồi sát bên nhau. Hai nàng trò chuyện xem ra rất là tâm đắc.

Mộc Trầm Hương, Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc ngồi một bàn vừa ăn uống vừa nói nói, cười cười vui vẻ.

Tiệc kéo dài mãi đến khuya mới mãn, ai về phòng nấy nghỉ.

Sáng hôm sau Từ Tôn Công thức dậy thật sớm mang túi hành trang sang phòng Phùng Phá Thạch từ biệt lên đường.

Từ Tôn Công nói :

- Phùng hiền đệ, nay mọi chuyện đã xong, ngu huynh phải trở về với sư phụ kẻo người trông chờ. Còn hiền đệ có trở về Phùng Sơn bảo hay không?

Phùng Phá Thạch nhìn Từ Tôn Công bằng ánh mắt cảm kích :

- Đa tạ Từ đại huynh đã hết lòng với đệ trong thời gian qua. Đại huynh đi rồi thì chốc lát đây đệ cũng sẽ trở về xây dựng lại Phùng Sơn bảo. Đến mùa xuân năm tới đệ sẽ cử hành hôn lễ, đệ mong đại huynh tới uống ly rượu mừng.

Đoạn Phùng Phá Thạch đưa Từ Tôn Công ra tận cánh rừng, nhìn nhau một lúc mới chịu chia tay.

Chờ Từ Tôn Công khuất bóng, Phùng Phá Thạch trở vào lầu hồng gặp Mộc Trầm Hương đang đứng chờ.

Mộc Trầm Hương nói :

- Phùng nhi, bây giờ ta và ái nữ Tạ Ánh Đào trở về thăm viếng mộ phần phu quân.

Chuyện của con ta đã biết cả rồi. Ái nữ và Thương nhi đã thỏa thuận với nhau và đã phân ngôi thứ. Ta thu xếp mọi việc xong rồi, chừng nào xây dựng xong Phùng Sơn bảo con tới Tạ gia trang cho ta hay để ta và ái nữ đến Phùng Sơn bảo, đứng ra cử hành lễ thành hôn cho ái nữ, Thương nhi và con.

Phùng Phá Thạch chắp tay trước ngực :

- Con tạ ơn nhạc mẫu. Bao giờ xây dựng lại Phùng Sơn bảo xong con sẽ tới Tạ gia trang cung thỉnh nhạc mẫu và hiền muội. Song thân của con nay đã không còn, con thỉnh cầu nhạc mẫu ở lại Phùng Sơn bảo để con và hiền muội lo chuyện phụng dưỡng sớm hôm. Xin nhạc mẫu đừng từ chối tấm lòng thành của con.

Mộc Trầm Hương xúc động :

- Phùng hiền tế quả là đứa con chí hiếu, chí thành, chí nghĩa. Chuyện này ta sẽ nghĩ lại, con hãy an tâm.

Tạ Ánh Đào và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương dắt tay nhau ra tới. Phùng Phá Thạch trông thấy hai nàng thân mật với nhau thì rất vui mừng, trong lòng không còn lo nghĩ bâng khuâng như trước nữa.

Tạ Ánh Đào nhìn Phùng Phá Thạch cất tiếng oanh :

- Phùng ca ca, giờ muội và thân mẫu trở về viếng mộ phần phụ thân. Ca ca và Thương muội lên đường hãy bảo trọng. Muội luôn chờ đợi ca ca và Thương muội.

Phùng Phá Thạch cảm kích :

- Hiền muội hãy an tâm, sau khi xây dựng Phùng Sơn bảo xong huynh và Thương muội sẽ tới Tạ gia trang ngay để đón rước nhạc mẫu và muội.

Phùng Phá Thạch và Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương tiễn đưa mẹ con Tạ Ánh Đào ngoài ba dặm rồi mới chịu chia tay.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch quay trở về lầu hồng thu xếp hành trang lên đường.

Hoa Xuân Xuân, Hoa Thanh Thanh, Hoa Túc Túc tới tiễn đưa hai người.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương bịn rịn :

- Chư vị hiền muội hãy ở lại đây, ngu tỷ và Phùng ca ca trở về Phùng Sơn bảo, bao giờ chuyện yên

xong ngu tỷ sẽ trở về đón chư vị hiền muội tới Sơn bảo đoàn tụ một nhà.

Ngọc Địch Tiên Nga Hoa Thương Thương và Phùng Phá Thạch lên ngựa rời khỏi lầu hồng, tiến ra ngoài quan đạo...

Cảnh vật tưng bừng, rạng rỡ, những đoá hoa Anh túc nở rộ hai bên đường. Đàn chim xanh líu lo, nhảy nhót trên cành, điểm trang cho buổi sáng mùa xuân tươi đẹp. HẾT

Chương 15: Kết Nghĩa Kim Bằng

Phùng Phá Thạch nổi giận :

- Đừng lải nhãi cái mồm. Ta giết các ngươi rồi nếu lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn không đi tìm ta, thì ta cũng đi tìm lão và các lão quỷ Diêm Vương Tôn Giả, Vạn Độc Thánh Sư, Liệt Hỏa Ma Quân, Lưỡng Diện Quái Nhân chặt bọn chúng ra làm vạn đoạn báo thù cho phụ thân và mọi người khác. Các ngươi hãy chờ năm lão quỷ dưới địa ngục làm thân khuyển mã đền bồi.

Chàng trợn mắt :

- Bây giờ ta giết ngươi trước, bảy tên quái quỷ kia sau, sau đó sẽ tới sào huyệt Thần Đạo giáo tìm lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và năm lão quỷ kia giết sạch bọn đại ác ma này.

Phùng Phá Thạch thét :

- Chuẩn bị nạp thủ cấp.

Chàng cất thanh Tàn Hồn huyết kiếm sáng rực huyết quang rợn người, toan rung một cái xuất chiêu Tàn Hồn nhất thức giết tên đại hán áo xanh râu quai hàm.

Nhưng trước khi ánh huyết quang chớp lên, tên đại hán áo xanh râu quai hàm đã kinh hoàng quát lớn :

- Chư đệ... tẩu!

Tiếng "tẩu" chưa kịp dứt, tên đại hán áo xanh râu quai hàm đã vọt đi như tên bắn.

Hắn vọt tới bầy ngựa, phóng lên một con tuấn mã phi nhanh như biến.

Bọn đại hán áo xanh quá đỗi hãi hùng đồng thanh hô to :

- Chạy cho mau.

Hai tên đại hán áo xanh chạy tới chỗ bầy ngựa, lập cập leo lên giật mạnh sợi dây cương chạy theo tên đại hán áo xanh râu quai hàm.

Phùng Phá Thạch hét :

- Các ngươi chạy không khỏi đâu.

Chàng vừa thi triển thân pháp "Thần Mã Đăng Vân" định cất mình lên, chợt bàn tay của gã ăn mày giữ lại.

Gã dịu dàng :

- Phùng đại ca, đuổi theo bọn chúng làm chi.

Phùng Phá Thạch thu hồi thân pháp nhìn gã ăn mày ngạc nhiên hỏi :

- Ồ, sao đệ lại ngăn cản huynh không cho huynh giết bọn chúng?

Chàng thân mật làm như gã ăn mày là vị hiền đệ của chàng từ bao lâu rồi vậy.

Gã ăn mày cười khúc khích :

- Phùng đại ca là một nhân vật như thế nào lại phải tốn công phu đuổi theo giết cái lũ vô dụng đó. đại ca không nghe người xưa có nói "giết ruồi đâu cần dùng đến cây dao đồ tể" hay sao?

Nghe gã ăn mày nói chuyện vừa có duyên lại vừa thú vị, Phùng Phá Thạch khẽ gật :

- Đệ đệ nói đúng, bọn này chỉ là những tên vô danh tiểu tốt. Huynh nghĩ lại cũng chẳng cần đuổi theo giết bọn chúng làm chi cho bẩn kiếm.

Gã ăn mày buông tay Phùng Phá Thạch ra thân mật như là bằng hữu từ lâu :

- Phùng đại ca, chúng ta hãy vào trong tửu quán trò chuyện, tiểu đệ có chuyện cần thiết, muốn nói với đại ca vài lời, đại ca có ứng chịu hay không?

Phùng Phá Thạch đang có chuyện khẩn cấp, cần phải đi ngay tới Tổng đàn Long Hổ hội theo lời hẹn hò với Hội chủ Ngụy Khôn từ buổi chiều qua nhưng trước sự chân tình và duyên dáng, ngộ nghĩnh của người bạn nhỏ vừa quen, chàng không thể nào chối từ được lời thỉnh cầu của gã.

Chàng gật đầu :

- Dĩ nhiên là phải được, đệ đệ, chúng ta mau vào tửu quán đàm đạo với nhau.

Phùng Phá Thạch dắt tay gã ăn mày thân mật như bằng hữu lâu ngày xa cách vừa mới gặp lại, đi vào tửu quán, kéo ghế ngồi xuống qua những cặp mắt tò mò kinh ngạc của các thực khách.

Một chàng công tử thị mạo tuyệt vời, đẹp chẳng khác Phan An tái thế, vận y phục sang trọng, đúng là con nhà danh gia vọng tộc lại làm bạn cùng gã ăn mày, mặt mũi lem luốc, áo quần rách rưới, chám

vá nhiều lỗ như thế được sao.

Bọn thực khách ngồi trong tửu quán thảy đều nghĩ như nhau.

Phùng Phá Thạch đã nhận ra những ánh mắt tò mò của bọn thực khách nhưng chàng vờ như chẳng hề hay biết điều chi cả.

Chàng vẫy tên tửu bảo :

- Ngươi hãy đem rượu thịt ra đây cho ta.

Tên tửu bảo vâng dạ rồi chạy đi, lát sau mang thêm hai món và vò rượu đặt lên bàn.

Phùng Phá Thạch rót rượu ra cùng gã ăn mày vừa ăn vừa đối ẩm với nhau.

Được vài tuần Phùng Phá Thạch đặt chung rượu xuống bàn nhìn gã ăn mày ôn tồn :

- Đệ đệ muốn nói chuyện gì với huynh, hãy nói cho huynh nghe đi.

Gã ăn mày nhìn Phùng Phá Thạch bằng đôi mắt to, ánh mắt xanh biếc như nước hồ thu không gợn sóng. Gã cất giọng trong ngần như rót ngọc :

- Tiểu đệ đi tìm Phùng ca ca đã mười mấy ngày rồi, tưởng đâu không gặp được, nào ngờ ca ca lại tới đây gặp lúc nguy khốn để cứu đệ.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc tròn mắt nhìn gã ăn mày. Chàng lạ lùng hỏi :

- Đệ đệ biết huynh từ bao giờ, từ trước đến nay đệ đệ có gặp huynh một lần nào chưa?

Gã ăn mày lắc đầu :

- Tiểu đệ chưa biết Phùng đại ca, từ trước cũng chưa gặp đại ca một lần nào. Đệ đệ chỉ nghe tiếng tăm của đại ca chấn động trên chốn giang hồ. Nhất là sau trận đại ca tới huyết tẩy Thanh Vân bang, tiếng tăm lại càng vang dội. Có một số cao thủ bạch đạo bảo đại ca là một trang thiếu hiệp kỳ tài, chánh đạo, thường cứu khốn phò nguy, trừ những phường gian ác nên đệ rất ngưỡng mộ, đi tìm gặp đại ca để làm quen.

Phùng Phá Thạch gật gù :

- Thế ư! Đệ đệ đi tìm huynh cho biết mặt để làm quen thôi hay là còn chuyện gì nữa không, đệ hãy nên thành thật nói cho huynh được biết.

Gã ăn mày nheo mắt :

- Còn nữa chứ! Đâu phải tiểu đệ tìm Phùng đại ca chỉ để nhìn cho biết mặt một cách đơn giản thôi lại không còn chuyện khác!

Phùng Phá Thạch ân cần :

- Chứ còn chuyện gì nữa, đệ hãy nói cho huynh nghe xem có thú vị hay không?

Nhìn sâu vào đôi mắt to của Phùng Phá Thạch, ngập ngừng như đắn đo phút giây, gã ăn mày đáp :

- Tiểu đệ đi tìm Phùng đại ca để kết nghĩa tình bằng hữu, sinh tử chi giao, nhưng không hiểu đại ca có khứng chịu làm bạn với đệ hay không?

Gã ăn mày nhìn thẳng vào gương mặt ngọc của Phùng Phá Thạch đợi chờ câu trả lời của chàng.

Ánh mắt của gã đẹp tuyệt vời, chẳng kém gì ánh mắt của một trang mỹ nhân tuyệt sắc.

Câu hỏi đột ngột của gã ăn mày vừa mới quen khiến cho Phùng Phá Thạch phải sửng sốt nhìn gã.

Nhất thời Phùng Phá Thạch chưa đáp ứng câu hỏi của gã ăn mày, chỉ nhìn gã chăm chú.

Chàng nhìn sâu vào đôi mắt to xanh biếc như màu thu thủy của gã ăn mày, như muốn xoi thấu trong tận tim gan của gã, xem gã có thành thật hay không?

Chuyện rất lạ lùng, tự nhiên vừa mới gặp nhau, quen nhau do trận đấu với mười tên đại hán áo xanh vừa qua, gã ăn mày lại đòi kết nghĩa tình bằng hữu sinh tử chi giao với chàng, chẳng hiểu có ẩn ý gì hay không?

Thật lâu không nghe Phùng Phá Thạch đáp ứng lời khẩn cầu, gã ăn mày tiu nghĩu gương mặt trông qua thất vọng, đượm nét buồn buồn.

Gã buông tiếng thở dài :

- Tiểu đệ đã hiểu ra rồi.

Phùng Phá Thạch hỏi :

- Đệ đệ hiểu gì?

Gã ăn mày buồn bã :

- Tiểu đệ hiểu Phùng đại ca là một vị công tử phong hoa tuế nguyệt, lại là một trang thiếu hiệp đại kỳ tài, công lực cao thâm tuyệt luân, con nhà vọng tộc cao sang. Đại ca đâu có thể nào chấp nhận làm bằng hữu sinh tử chi giao với đệ, chỉ là một gã ăn mày hèn hạ, dơ bẩn, thối tha. Đại ca thấy lời đệ nói

có đúng hay không.

Dứt tiếng, gã ăn mày đứng dậy, chắp hai tay trước ngực, bằng một giọng âu sầu :

- Tiểu đệ đã làm phiền muộn cho Phùng đại ca rất nhiều, đệ có lời tạ lỗi. Đệ xin bái biệt đại ca.

Gã nhìn Phùng Phá Thạch như nói lời vĩnh biệt một lúc rồi quày quả bước đi.

Phùng Phá Thạch hốt hoảng đứng vụt lên, chợt nắm chặt lấy bàn tay của gã ăn mày giữ lại, không cho gã ra đi.

Chàng hấp tấp :

- Đệ đệ hãy ngồi trở xuống ghế, rồi huynh sẽ nói cho đệ đệ nghe. Đệ đệ đi rồi biết đến bao giờ mới gặp lại.

Đôi mắt gã ăn mày đoạn trông như ngấn lệ, lặng lẽ ngồi trở xuống chiếc ghế.

Phùng Phá Thạch ngồi trở lại chiếc ghế của mình rồi nhìn thẳng vào mặt gã ăn mày.

Chàng khẽ nhẹ nhàng :

- Đệ đệ đã hiểu lầm huynh rồi, không phải như những lời đệ đệ vừa nói đâu. chính huynh đang nghĩ chẳng hiểu huynh có xứng đáng làm một vị đại ca của đệ đệ không đó thôi. Đệ đệ không hiểu tấm lòng của huynh lại giận dỗi bỏ đi như thế được hay sao?

Đệ đệ đã quên đi một điều.

Gã ăn mày chớp mắt :

- Tiểu đệ quên điều gì?

Phùng Phá Thạch chậm rãi :

- Đệ đệ đã quên, lúc chúng ta vừa mới gặp nhau, khi đánh đuổi bọn giáo đồ Thần Đạo giáo, đệ đệ đã gọi huynh bằng đại ca và huynh cũng gọi đệ đệ bằng đệ. Tất nhiên như vậy chúng ta đã chấp nhận làm bằng hữu chi giao với nhau rồi. Đệ đệ đã hiểu ra chứ?

Chàng nói thêm :

Về chuyện kết nghĩa làm bằng hữu với nhau chỉ ở nơi tấm lòng, đâu phải ở nơi đẳng cấp sang hèn. Huống hồ chúng ta là những kẻ giang hồ, xem vật chất phù hoa như phân thổ, tại sao lại còn kỳ thị với nhau về chuyện sang hèn.

Gã ăn mày tươi sắc mặt :

- Nói thế Phùng đại ca đã bằng lòng kết nghĩa tình bằng hữu sinh tử chi giao với đệ đệ rồi phải không?

Phùng Phá Thạch gật mạnh đầu :

- Lại còn phải hỏi. Đệ đệ ngớ ngẩn quá đi thôi! Nhưng huynh muốn biết danh hiệu của đệ đệ là gì, đến nay đệ đệ đã được bao nhiêu niên kỷ.

Gã ăn mày chớp nhanh đôi mắt to mọng :

- Tiểu danh của đệ gọi là Tần Chung, năm nay đệ đã được mười lăm tuổi.

Phùng Phá Thạch hỏi tiếp :

- Bảo trang của đệ đệ nơi nào, còn nhị vị tiền bối danh xưng là gì?

Tần Chung chợt buồn :

- Tiểu đệ không có cha mẹ nên không nói cho odc hay được. Xin đại ca thứ lỗi cho.

Phùng Phá Thạch kinh ngạc :

- Đệ đệ nói gì lạ vậy, tại sao đệ đệ không có hai đấng sinh thành?

Tần Chung vẫn bởi giọng buồn rầu :

- Tiểu đệ thất lạc cha mẹ từ thuở còn sơ sinh nên không biết hai đấng sinh thành là ai. Lớn lên khi hiểu biết chỉ thấy mình sống trong bang hành khất. Đệ gọi Bang chủ Cái bang bằng dưỡng phụ vì Bang chủ bảo đệ như thế.

Phùng Phá Thạch bật "à" lên một tiếng, lòng cảm thấy vô cùng xót thương cho gã ăn mày.

Gã không cha không mẹ, có khác chi cảnh ngộ của chàng hiện nay.

Phùng Phá Thạch tiếp chuyện :

- Nói thế Tần đệ là nghĩa tử của Bác Vương Thần Khất lão tiền bối đây hay sao?

Tần Chung gật đầu :

Phùng đại ca nói đúng, Bác Vương Thần Khất là dưỡng phụ của tiểu đệ, đã nhặt đệ từ trong cánh rừng lúc đệ mới sơ sinh đem về Tổng đàn hành khất nuôi dưỡng cho tới lúc trưởng thành. Nhưng hiện

nay dưỡng phụ của đệ đã quy tiên rồi.

Phùng Phá Thạch trợn tròn đôi mắt :

- Bác Vương Thần Khất lão tiền bối đã chết rồi sao? Tại sao lão tiền bối chết?

Giọng nói của Tần Chung càng thêm sầu thảm :

- Dưỡng phụ của tiểu đệ đã bị lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn giết chết cách đây đã hơn hai tháng. Đệ nghe danh tiếng của Phùng đại ca, đệ đi tìm kết nghĩa với đại ca để đại ca giúp đệ giết lão quỷ đó để báo thù cho dưỡng phụ, người đã dày công nuôi dưỡng đệ từ thuở bé cho đến nay. Đệ có lập lời thề, nếu không trả thù được cho người dưỡng phụ đệ sẽ không còn đứng ở trên cõi đời này làm chi nữa cho đau lòng.

Phùng Phá Thạch trợn trừng đôi mắt :

Cũng lại là lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn nhúng tay vào tội ác tày trời nữa đây.

Huynh không ngờ công lực cao thâm tới cõi xuất quỷ nhập thần như Bác Vương Thần Khất lão tiền bối lại phải chết bởi tay lão quỷ đó.

Chàng cương quyết :

- Huynh xin hứa sẽ giúp Tần đệ đệ giết lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn trả thù chẳng những cho Bang chủ lão tiền bối lại còn cả cho phụ thân huynh, sư bá Tạ Chử Giang và sư phụ Tàn Hồn Quái Nhân nữa. Cũng như đệ, nếu huynh không giết được lão quỷ đó, thề chẳng làm người đứng trên cõi đất trời. Đệ đệ hãy tin nơi huynh.

Ánh mắt Tần Chung long lanh ngấn lệ, bằng một giọng nói vô cùng cảm kích :

- Đa tạ Phùng đại ca đã có lòng quan tâm tới tiểu đệ. Đệ nghĩ mình vô cùng vinh hạnh mới được ca ca kết làm tình nghĩa huynh đệ chi giao. Đệ thề cùng đại ca chết sống có nhau trong chuyện đi tìm thù rửa hận.

Phùng Phá Thạch xúc động trước tấm chân tình và đầy nhiệt huyết của người bạn trẻ vừa gặp trên giang hồ. Lòng chàng cảm thấy bớt cô đơn trên con đường đi tìm thù rửa hận.

Phùng Phá Thạch rót ra hai chung rượu đầy, trao sang Tần Chung một chung.

Chàng nói với một giọng cảm khái.

- Tần đệ đệ, đây là chung rượu giữa huynh và đệ kết nghĩa bằng hữu sinh tử chi giao. Đệ hãy uống cạn gọi là lời thề nguyện của huynh đối với đệ. Kể từ giờ phút này tình nghĩa đệ huynh bất khả phân

ly.

Tần Chung run tay tiếp lấy chung rượu của Phùng Phá Thạch đưa kề lên đôi môi uống cạn.

Bên này Phùng Phá Thạch cũng trịnh trọng uống cạn chung rượu của mình.

Tần Chung rón tay rót ra hai chung rượu đầy, hai tay nâng một chung trao sang Phùng Phá Thạch.

Bằng một giọng cảm khái, gã nói :

- Phùng ca ca, một lời đã hẹn ước với nhau ngàn đời tiểu đệ không quên được. Ca ca hãy cạn chung rượu này và hãy giữa vẹn lời thề ước.

Phùng Phá Thạch tiếp chung rượu uống cạn. Tần Chung cũng cạn chung.

Hai người tiếp tục ăn uống với nhau trong niềm hoan hỉ trần ngập trong lòng của tình tri âm, tri kỷ trong phút giây buổi ban đầu.

Được một lúc, Tần Chung ngưng lại nhìn Phùng Phá Thạch với ánh mắt trong suốt như làn thu thủy.

Gã cất giọng thanh tao :

- Phùng ca ca. Ca ca đi đâu tới thị trấn này mà gặp lúc tiểu đệ lâm nạn như vậy?

Phùng Phá Thạch đặt cái chén xuống bàn nhìn Tần Chung, thành thật :

- Huynh đang trên đường đi tới Tổng đàn Long Hổ hội. Tới tửu quán này nghe trong bụng đã đói nên huynh vào ăn uống, nửa chừng trông thấy Tần đệ đánh nhau với mười tên quỷ quái. Sợ đệ bị bọn chúng giết nên huynh mới nhảy vào can dự để rồi chúng ta kết tình nghĩa đệ huynh, quả là cái duyên ngàn dặm.

Tần Chung hỏi :

- Phùng ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội có chuyện gì quan trọng hay không. Xin ca ca nói cho tiểu đệ được rõ xem đó là chuyện gì mà ca ca có vẻ khẩn cấp như vậy.

Phùng Phá Thạch không giấu giếm :

- Huynh tới Tổng đàn Long Hổ hội để gặp lão Hội chủ Ngụy Khôn đòi một món nợ máu. Huynh đã gửi huyết hận thư từ chiều trước rồi. Chiều nay là đúng hẹn.

Tần Chung sửng sốt :

- Phùng ca ca, lão Hội chủ Ngụy Khôn đã vay món nợ máu gì với ca ca.

Phùng Phá Thạch đáp :

- Cách đây hơn hai năm, lão Ngụy Khôn đã cùng với các bang hội Bạch Kỳ bang, Thanh Vân bang, Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung vâng theo lệnh của lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn kéo hàng trăm môn đồ tới Phùng Sơn bảo đánh phá tàn sát trên bảy mươi tên gia nhân, lại giết phụ thân của huynh đốt luôn Phùng Sơn bảo lại còn sai lão ác ma Diêm Vương Tôn Giả đuổi theo huynh và bức tử mẹ huynh trên đỉnh núi, đánh huynh mấy chưởng rớt xuống chân núi, suýt nữa huynh đã vong mạng. Vì vậy huynh phải tới Tổng đàn Long Hổ hội trong chiều nay giết lão Ngụy Khôn, huyết tẩy luôn Tổng đàn Long Hổ hội báo thù cho phụ thân cho người được vui lòng nơi chín suối.

Tần Chung sửng sốt :

- Tiểu đệ chưa được biết chuyện biến cố của Phùng Sơn bảo, chỉ nghe tin Phùng tiền bối đã bị giết. Lão Hội chủ Ngụy Khôn đã cam tâm làm tôi đòi cho lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn làm những điều tàn ác, quả nhiên là thiên lý nan dung, đừng nói là con người. Ca ca giết lão là một chuyện tất nhiên theo luật nhân quả đã vay rồi thì phải trả và cũng đúng theo luật lệ ân oán giang hồ từ xưa cho tới bây giờ. Lão có tội phải đền tội, đó là rất công bằng, chẳng còn kêu ca gì được nữa.

Phùng Phá Thạch nghiến răng :

- Tất nhiên huynh phải báo thù cho phụ thân theo đạo nghĩa làm con. Huynh sẽ giết lão và huyết tẩy luôn Long Hổ hội huynh mới được vừa lòng.

Chàng nói tiếp :

- Sau khi triệt hạ Long Hổ hội, huynh còn phải tới ba bang hội khác là Kỳ Môn bang, Quần Thư hội và Hồng Loan cung để hỏi tội những tên nam nữ ma đầu này đã tiếp tay với lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn trong trận tàn sát Phùng Sơn bảo. Cuối cùng phải hỏi tội luôn cả lão quỷ Xích Phát Đại Ma Tôn và bọn lão quỷ kia mới tròn sứ mạng của huynh đang ngày đêm canh cánh bên lòng.

Tần Chung hăm hở :

- Phùng ca ca. Ca ca hãy cho tiểu đệ cùng đi với ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội được không?

Phùng Phá Thạch ngập ngừng ngẫm nghĩ một lúc rồi khe khẽ lắc đầu :

- Tần đệ đệ, thực lòng huynh cũng muốn để cho đệ đi theo với huynh tới Tổng đàn Long Hổ hội, nhưng đây là chuyện riêng tư của Phùng Sơn bảo và các lão quỷ đã từng vay nợ máu năm xưa. Các lão thảy đều là những cao thủ võ công tuyệt luân, cao thủ lại đông như mây hội. Trên con đường phục hận chuyện tử sinh của huynh rồi chưa biết sẽ ra sao, đệ đi theo huynh tới đó chỉ sợ e sẽ có điều tổn hại

cho đệ, có thể đe dọa tới sinh mạng của đệ nên huynh chẳng đành lòng.

Tần Chung khẳng khái :

- Lời nói của Phùng ca ca đã sai rồi. Hiện nay chúng ta đã kết tình huynh đệ sinh tử chi giao, hiểm nguy lao khổ chẳng rời nhau. Ca ca đang cơn hữu sự, lẽ nào đệ lại bình chân như vại, mắt ngơ tai điếc cho đành. Đệ nhất quyết cùng đi với ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội, hoặc bất cứ kẻ tử thù nào khác, dù nơi đó là long đàm hổ huyệt, nguy hiểm tới đâu đệ cũng chẳng từ nan, ca ca hãy cho đệ đi cùng. Vừa rồi ca ca có nói tình nghĩa với nhau là ở tấm lòng, bây giờ là lúc để chứng tỏ tấm lòng của đệ.

Phùng Phá Thạch cảm kích :

- Đa tạ tấm lòng nhiệt thành, quan tâm của Tần đệ đệ đối với huynh. Kỷ niệm này từ nay cho đến trọn đời huynh không bao giờ quên được. Huynh vô cùng hãnh diện vì huynh đã chọn bằng hữu không một chút sai lầm.

Tần Chung hớn hở :

- Vậy là Phùng ca ca đã chấp nhận cho tiểu đệ đi cùng với ca ca tới Tổng đàn Long Hổ hội và các bang hội khác trong chuyện báo thù tiết hận này chứ.

Phùng Phá Thạch gật đầu :

- Huynh xin chiều theo ý của Tần đệ đệ, nhưng cho dù cảnh ngộ nào đệ cũng nên bảo trọng lấy thân, không nên vì huynh mà tổn hại đến mình.

Tần Chung khẽ gật :

- Tiểu đệ biết rồi, Phùng ca ca hãy an tâm về điều đó. Đệ sẽ tùy cơ ứng biến chứ không ngu xuẩn liều mạng với bọn chúng đâu.

Gã hỏi :

- Phùng ca ca định chừng nào chúng ta mới lên đường tới Tổng đàn Long Hổ hội?

Nhìn ra ngoài trời thấy mặt trời đã nghiêng nghiêng bóng về phía tây, có lẽ giờ này đã là giờ thân. Phùng Phá Thạch nóng lòng nói mau :

- Đường đi từ thị trấn tới Tổng đàn Long Hổ hội có trên ba trăm dặm, bây giờ trời đã xế chiều, chúng ta hãy đi ngay kẻo chẳng còn kịp nữa. Chiều trước huynh đã hẹn với lão quỷ Ngụy Khôn đúng giờ hợi chiều nay huynh sẽ tới gặp lão hỏi tội tàn sát Phùng Sơn bảo năm xưa.

Tần Chung giục giã :

- Phùng ca ca hãy gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt rồi chúng ta lên đường cho mau kẻo phải trể hẹn với lão Ngụy Khôn sẽ có điều bất lợi.

Phùng Phá Thạch gọi tên tửu bảo trả tiền rượu thịt rồi dắt tay Tần Chung ra khỏi tửu quán.

Hai người ra khỏi thị trấn cùng trổ thuật khinh công nhắm hướng Tổng đàn Long Hổ hội thẳng tới.

HÀN MAI KIM KIẾM

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thảm Án Trong Đêm Mưa Sấm

Đêm rất khuya!

Gió lồng lộng!

Trong một đêm mưa sấm đầy trời.

Trong Thất Lạc cốc nằm giữa đồi núi chập chùng.

Trong một khe suối sâu nước chảy cuồn cuộn, bỗng có một, hai, ba... khoảng mười mấy vật đen lềnh bềnh trôi đi, chả lẽ đó là xác dã thú bị nước dìm chết hay sao?

Đột nhiên, một tia chớp bạc lướt qua, lại thấy nhiều vật đen nữa theo giòng nước trôi đi.

Cứ thế, hết tốp nầy đến tốp khác, tổng cộng có đến hơn trăm vật đen lềnh bềnh trôi đi trên mặt nước.

Tốp sau cùng trôi đi không lâu, bỗng từ trong thâm cốc trên thượng lưu xuất hiện hai bóng người, lướt đi như bay trên mặt nước.

Hai người ấy trên tay đều có một thanh trường kiếm sáng ngời, đuổi theo những vật đen trôi đi trên mặt nước.

Hai người ấy hễ gặp một vật đen là vung kiếm đâm một nhát, thủ pháp nhanh khôn tả, qua đó chứng tỏ họ đều là cao thủ tuyệt đỉnh trên giang hồ.

Hai người áo đen cầm kiếm vừa mới phóng qua trên mặt nước, trên ngọn núi bên phải thâm cốc đột nhiên vang lên một chuỗi cười to đầy vẻ đắc ý, trong đêm mưa nghe hết sức ghê rợn, hệt như vượn hú cú kêu, tiếng cười kéo dài và lảnh lót, dường như là do nữ nhân phát ra.

Nếu phân tích kỹ, tiếng cười ấy phần đầu có vẻ rất đắc ý, nhưng phần sau thì lại hết sức bi thương, tiếng cười phát ra từ tâm trạng vui buồn lẫn lộn như vậy, sao không khó nghe cho được?

Tiếng cười vừa dứt, trên mặt nước lại xuất hiện một vật đen, nhưng vật đen ấy không trôi theo giòng nước mà đảo quanh mấy vòng rồi trôi về phía bên kia sơn cốc.

Trải qua một thời gian chống chọi không ngắn với giòng nước chảy xiết, sau cùng vật đen ấy bám

vào một chỗ mọc đầy dây leo trên lưng núi, đu lên khỏi mặt nước, thì ra đó là một người đàn ông trung niên áo xanh rất vạm vỡ.

Người đàn ông trung niên ấy trên lưng cõng một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, khó nhọc trèo lên một mỏm đá, đặt chàng thiếu niên trên lưng xuống, lau đi nước mưa trên mặt, chỉ thấy thiếu niên toàn thân đầy vết đao, mặt bê bết máu tươi, hơi thở thoi thóp, bản thân người đàn ông trung niên trước ngực và đùi cũng có một vết đao dài khoảng ba tấc, máu tươi hòa với nước mưa tuôn chảy không ngừng.

Người đàn ông trung niên như quên mất sự đau đớn của bản thân, sau chốc lát nghỉ ngơi, lại bồng lấy chàng thiếu niên sắp chết đội mưa gió gắng sức trèo lên núi.

Gió vẫn chưa ngưng, mưa mỗi lúc càng to!

Đột nhiên, một tiếng huýt dài như rồng kêu nổi lên, vang vọng núi rừng, tuy mưa to gió lớn, nhưng không lấn át nổi tiếng huýt lảnh lót ấy.

Theo sau tiếng huýt, một bóng người áo đen từ trên núi sa xuống cốc như sao xa, vừa chạm mặt nước, hai chân điểm nhẹ, hệt như tên bắn ngược dòng nước lướt đi, khinh công người này xem ra còn cao hơn hai người cầm kiếm khi nãy rất nhiều.

Nơi tận cùng sơn cốc là một khoảng đất bằng cao hơn, trên là một trang viện lầu các liên miên, khí phái hết sức hùng vĩ.

Lúc này, trong một ngôi nhà to trong trang viện đang có hai mươi mấy nhân vật võ lâm tụ tập, có đủ trẻ già trai gái và tăng ni đạo tục, vẻ mặt người nào cũng hết sức nghiêm nặng.

Hai mươi mấy nhân vật võ lâm ấy y phục thảy đều ướt sũng, hiển nhiên là họ đã đội mưa đến đây.

Trong đại sảnh có mười mấy bàn tiệc, nhưng hết sức bừa bộn, chung ấm đổ ngã đầy bàn, thi thể ngổn ngang trên đất, mùi máu tanh hòa với mùi rượu nực nồng, không khí hết sức tởm lợm.

Ngoài sân tử thi cũng ngổn ngang, máu tươi hòa với nước mưa chảy lênh láng, có một số tử thi bị làn nước cuốn đi.

- A Di Đà Phật!

Bỗng thấy một hòa thượng trung niên mặc áo cà sa xám và tay cầm thiền trượng quét mắt nhìn mọi người trong sảnh, đoạn với giọng thấp trầm bi thương nói:

- Chúng ta đến muộn một bước, Ở lại đây có ích gì?

Dứt lời, dẫn trước cất bước ra ngoài.

- Ha ha ha ha...

Bỗng một chuỗi cười đầy bi thương và phẫn nộ đến từ giữa trời, đinh tai nhức óc.

Tiếng cười vừa dứt, một lão nhân áo đen mặt vuông râu bạc đã hiện ra nơi cửa sảnh, ánh mắt sắc lạnh quét nhìn mọi người, tay áo nhẹ phất, một luồng kình lực mạnh khôn tả đã đẩy vị hòa thượng trung niên lui trở vào đại sảnh.

Mọi người trong sảnh vừa thấy lão nhân áo đen xuất hiện, thảy đều mặt mày tái mét, kinh hãi đứng thừ ra.

Lão nhân áo đen xuất thủ đẩy hòa thượng áo xám lui vào, gằn giọng nói:

- Giết người là phải đền mạng, hôm nay một người cũng đừng hòng thoát khỏi đây.

Đoạn soạt một tiếng, từ trong tay áo rút ra một thanh đoản kiếm dài hơn thước, bóng người nhấp nhoáng, đã vào đến trong sảnh.

Liền sau đó tiếng rú thảm khốc vang lên, máu tươi tung tóe.

Vút vút vút!

Những chiếc đầu trọc rơi xuống đất, mấy đệ tử tam bảo đứng trước gục ngã.

Lại mấy tiếng hự vang lên, ba môn hạ huyền thanh nối tiếp ngã xuống trong vũng máu. Những nhân vật võ lâm hiện diện như sớm đã khiếp đởm trước lão nhân áo đen, đứng thừ ra quên mất ra tay chống cự hoặc đào tẩu, lúc này mới bừng tỉnh bởi tiếng rú thảm, cùng buông tiếng quát vang, rút binh khí lao vào tấn công lão nhân áo đen.

Lão nhân áo đen như chẳng chút bận tâm trước sự phản kháng của họ, buông tiếng cười khẩy, hữu kiếm tả chưởng cùng lúc tung ra, chỉ thấy bóng chưởng ánh kiếm rợp trời, phủ trùm tất cả mười mấy người còn lại.

Thế là, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, tiếng rú thảm khốc vang dội. Chừng một tuần trà sau, tất cả trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió mưa và tiếng sấm rền, như truy điệu cho những kẻ xấu số vừa từ giã cõi đời...

Gió ngưng mưa dứt, mặt trời lại xuất hiện, ánh nắng chan hòa.

Thế nhưng, trong đêm mưa gió bão bùng vừa qua đã xảy ra một vụ thảm sát khiến toàn thể võ lâm chấn động.

Cả nhà một vị đại hiệp danh chấn giang hồ Ở Vân Nam hơn trăm thi thể đã được dân cư hai bên bờ sông Lan Thương vớt lên. Lúc đầu, mọi người tưởng những thi thể ấy là cư dân bị nước lũ dìm chết, nhưng xem xét kỹ, trên mỗi thi thể đều có một vết đao trí mạng.

Sự kiện ấy đã làm kinh động mọi nhân vật giang hồ, liền tức đến xem, qua phục sức của những tử thi ấy, đã nhận ra họ là người của Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc.

Bảo chủ Hàn Mai bảo chính là Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đã đột nhiên tuyên bố lui ẩn hồi năm năm trước, ông ta tính nóng như lửa, hào khí ngút mây, với Nhất Tiễn Thần Tiên tung hoành khắp mười ba tỉnh nam bắc, cả hai giới hắc bạch đều rất kính nể.

Nhưng vị đại hiệp võ lâm này trong lúc đang vang danh tứ hải, như vầng thái dương giữa trời lại đột nhiên phong đao duy ẩn. ông ta nguyên quán Ở Côn Minh, nhưng chỗ ẩn cư lại là một ác cốc đầy thú dữ, hiếm có bóng người, sơn trang được xây cất nửa năm mới hoàn Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn sau khi định cư tại ác cốc này đã đặt tên là Thất Lạc cốc và tên trang là Hàn Mai bảo, trên vách chắn trong cổng bảo có khảm một thanh bảo kiếm, thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.

Nội cái tên Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo đã khiến người có ấn tượng tiêu điều và cô quạnh rồi, vừa vào cổng lại thấy một biểu tượng CÔ ngạo như vậy, sao không khiến người thắc mắc về dụng tâm của vị hiệp sĩ ẩn dật này?

Cùng lúc vụ thảm sát cả nhà Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn lan truyền trên giang hồ, các đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên cũng tuyên bố danh tánh các đệ tử môn hạ đã thảm tử tại Hàn Mai bảo, cả thảy đến hai mươi bảy người.

Thế là, hai tên Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo lan nhanh trên giang hồ, đã trở thành một nơi thần bí, ghê rợn và khiến người thương cảm.

Thế là, giới giang hồ sau năm năm bình yên kể từ khi Thiên Hạ VÕ Lâm Tiêu được thành lập dưới sự chủ trì của Linh Nghiêm An Sĩ tại Bạch Vân Phong Hoa Sơn, giờ đây lại nổi cơn giông tố, một hào kiếp võ lâm đã sắp xảy đến.

Bởi trong những tử thi trôi nổi trên sông Lan Thương không có Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn và đứa con trai độc nhất âu Dương Thu tuổi mới mười lăm, nên vụ thảm án này lại càng thêm bí ẩn và phức tạp.

Các đại môn phái Trung Nguyên lần lượt xuất động, khắp nơi tìm kiếm tung tích của hai cha con âu Dương Hàn hầu điều tra rõ sự thật về vụ án mạng liên quan rộng rãi này.

Cũng có các hào sĩ võ lâm hai giới hắc bạch với lòng hiếu kỳ chẳng quảng vạn dăm xa xôi kéo đến Đại Tuyết Sơn, do thám Thất Lạc cốc và Hàn Mai bảo.

Nhưng không lâu sau, sự thật đã chứng minh là bất kỳ ai tiến vào Thất Lạc cốc đều không một người nào sống sót, còn như có người tiến vào Hàn Mai bảo hay không, đó là một điều bí ẩn không sao khám phá nổi.

Trên giang hồ tuy bàn tán xôn xao, nhưng chuyện không liên quan đến mình, ai muốn mạo hiểm đến tính mạng?

Kể từ đó, Thất Lạc cốc trong Đại Tuyết Sơn đã trở thành một nơi khủng khiếp, không ai dám đặt chân đến nữa.

Thế nhưng, chuyện đến đây chưa kết thúc, trái lại, các đại môn phái truy tìm hung thủ càng thêm ráo riết hơn...

Nước sông Lan Thương nhẹ vỗ vào những mỏm đá hai bên bờ, phát ra âm thanh thật não nùng ai oán, hệt như tiếng khóc tỉ tê của một thiếu phụ bị hất hủi.

Một thiếu niên áo xanh tuổi chừng mười lăm, mười sáu, khắp người đầy đất cát, quần áo rách bươm đứng trên bờ sông, mắt nhìn theo nước sông cuồn cuộn chảy đi, nước mắt rướm lệ đau đớn lẩm bẩm:

- Phụ thân đã chết thảm quá, vì cứu mạng Thu nhi, đã tiêu hao hết chân nguyên bản thân... Phụ thân, hãy nhắm mắt yên nghỉ, Thu nhi nhất định sẽ báo thù cho phụ thân và những người nhà đã chết.

Đoạn hai tay nắm chặt lại, cụng mạnh vào nhau, hai hàng nước mắt chảy dài.

Nước mắt chảy đầy hai má, chỉ thấy chàng cắn răng bặm môi, khắp người run rẩy đau đớn.

Sự đau đớn khiến chàng trai đang lâm vào trạng thái thần kinh tê liệt này nhớ đến vết thương trên mặt và khôi phục trí ức mấy ngày trước...

ĐÓ là một đêm mưa to gió lớn, chính là ngày mừng thọ bốn mươi lăm tuổi của phụ thân chàng, mười mấy bàn tiệc được bày trong đại sảnh, đang lúc các gia nhân tráng đinh hớn hở ăn uống, đột nhiên như trúng phải phong ma lần lượt ngã xuống.

Lúc bấy giờ, thân người khôi vĩ như thiết tháp của phụ thân chàng sau khi lảo đảo mấy lượt, vội từ bên mình móc ra dược hoàn nuốt vào.

Chàng thấy vậy ngỡ là mọi người say rượu, đang mừng thầm vì mình không hề uống giọt nào, bỗng thấy hai người áo xanh cầm kiếm từ ngoài bước vào, một lao bổ vào phụ thân, một vung kiếm đâm vào chàng.

Chàng tuy từ bé đã theo phụ thân học luyện võ công, căn cơ vững chắc, nhưng đối phương võ

công quá cao, chưa nhìn thấy rõ mặt, đầu đã bị trúng kiếm, trong cơn đau đớn ngất xỉu tức khắc.

Khi hồi tỉnh, chàng thấy mình đang nằm trong một sơn động khô ráo, phụ thân đang ngồi xếp bằng bên cạnh, toàn thân lạnh cứng, hai tay chống trên đất, đã chết tự bao giờ.

Chàng thật không dám tin đây là sự thật, nhưng phụ thân mắt trợn trừng đầy vẻ phẫn nộ, hết sức ghê rợn, chàng không tin cũng chẳng được Chàng ôm lấy thi thể phụ thân khóc nức nở, chẳng rõ đã qua bao lâu, chàng mới mơ màng nhớ lại phần nào sự việc đã qua.

Trên đất đá dưới tay phải phụ thân, chàng phát hiện có năm chữ Thu nhi hãy phục thù. qua vê t tích của năm chữ ấy, hiển nhiên thân phụ đã gom hê t tàn lực trước lúc chê t dùng ngón tay viê t nên. Ngoài ra vật duy nhất tìm thấy là ngọn nhuyễn tiên bằng gân giao cởi ra từ di hài phụ thân, đó chính là món binh khí thành danh của phụ thân, chàng muốn giữ làm kỷ niệm và dùng để phục thù.

Sau đó, chàng Ở lại trong sơn động bầu bạn với di hài phụ thân ba hôm, rồi khiêng đá bít kín cửa động, thất thểu xuống núi, đi đến bên bờ sông Lan Thương này.

Giờ đây, chàng đã không còn một người thân thích, trở thành một cô nhi có nhà mà không về được, cõi đời mênh mang, biết dung thân nơi nào?

- Thu nhi hãy phục thù!

Chàng phảng phất như nghe tiếng nói hùng hồn của phụ thân vang lên bên tai, nhưng phục thù với ai? Chàng hoàn toàn mù tịt.

Nước mắt chàng như nước sông Lan Thương tuôn chảy không ngừng, thấm ướt vết thương trên mặt, đau nhức khôn tả, nhưng lòng chàng còn đau nhức hơn nhiều.

Bỗng chàng như chợt nghĩ đến, quay người đi đến bên một vũng nước trong đọng trên một phiến đá xanh, cúi xuống nhìn...

ô! Trong nước hiện ra một gương mặt xấu xí và xa lạ, ngang dọc ba vết thương sâu và dài, mặc dù thịt đã dần khép lại, nhưng chàng sẽ vĩnh viễn trở thành một người rất xấu xí.

CÓ lẽ nước mắt đã khô cạn, biến bi ai thành lửa hận phục thù, chàng thờ thẫn nhìn vào gương mặt trong nước, lẩm bẩm:

- Vậy cũng tốt, từ nay sẽ không còn ai nhận ra mình nữa, ha ha ha!

âu Dương Thu này quyết phải phục thù, thề quyết phải phục thù...

- Hắc hắc hắc...

Ba tiếng cười sắc lạnh đột nhiên vang lên, đã khiến chàng trai lửa thù ngập lòng gương mặt quay về hiện thực, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một lão bà tuổi ngoài bẩy mươi, mặt cưu lưng gù, và một thiếu nữ tuổi chừng mười bốn, mười lăm đã đến gần khoảng ba trượng.

Lão bà tay chỏi một ngọn quải trượng đầu rồng, thiếu nữ tay cầm trường kiếm, chòng chọc nhìn chàng với ánh mắt tràn đầy căm thù.

Nhưng chàng nhận ra lão bà chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương mà giới võ lâm nghe danh khiếp đởm, nhạc mẫu của Lam Tâm Long chưởng môn nhân phái Bình Giang, và bà cũng là bạn thân của phụ thân chàng lúc sinh tiền. Còn thiếu nữ là Lam Thái Điệp, con gái út của Lam Tâm Long, và cũng là bạn thân của chàng, thường cùng nhau chơi đùa lúc chàng theo cha đến chơi phái Bình Giang.

Chàng chẳng hiểu vì sao lúc này gặp nhau lại nhìn mình với ánh mắt căm thù như vậy, hết sức lấy làm lạ, vừa định thi lễ chào hỏi, chỉ thấy ảo Diện Thiên Phật chỏi mạnh quải trượng trên đất, trỏ tay vào chàng mắng:

- Tiểu súc sanh ngươi, dù ngươi có lột da lão thân cũng nhận ra ngươi là nghiệt tử của âu Dương Hàn. âu Dương Thu, lão thân hỏi ngươi, phụ thân lòng lang dạ sói của ngươi đâu?

Trong thâm tâm âu Dương Thu, phụ thân là người ngoại mạo uy nghiêm, lòng dạ hiền từ, giờ bị ảo Diện Thiên Phật chửi mắng thậm tệ, nên vốn định kể rõ chuyện bất hạnh vừa qua, lại đổi ý lắc đầu nói:

- Vãn bối không biết!

ảo Diện Thiên Phật tức giận:

- Tiểu nghiệt súc, không cho ngươi nếm mùi đau khổ, hắn ngươi chẳng chịu nói ra sự thật.

Dứt lời người đã lướt tới, vù một quải bổ chéo xuống vai âu Dương Thu, uy thế hung mãnh tuyệt luân.

âu Dương Thu kinh hãi lướt lùi ra sau, cũng may chàng sớm đã giới bị, không thì khó thể tránh khỏi một quải chớp nhoáng của Mai Nghinh Sương.

Ngay khi Mai Nghinh Sương như bóng theo hình đuổi đến, chiêu thứ nhì chưa xuất thủ, chàng trầm giọng quát:

- âu Dương Thu này có hận thù gì với bà, vừa gặp mặt đã chửi mắng, động thủ thế này, không thấy quá đáng sao?

Mai Nghinh Sương buông tiếng cười khẩy, trừng mắt:

- âu Dương Hàn đã sát hại nữ nhi và nữ tế của lão thân, tiểu súc sanh ngươi lại còn nói là có thù hận gì, chẳng những mắng chửi đánh ngươi, lão thân còn phải bắt sống ngươi để cho Thái Điệp báo thù cho song thân.

Dứt lời, chẳng để cho âu Dương Thu phân trần, quải trượng trong tay lại với chiêu Hoành Tảo Thiên Quân quét ngang ra.

Mai Nghinh Sương chiêu này đã vận đến năm thành công lực, khiến âu Dương Thu phải nhào xuống đất lăn đi mới tránh khỏi được Mai Nghinh Sương thấy chàng trai này đã tránh khỏi hai chiêu, càng thêm tức giận, trong tiếng quát vang, quải pháp Giao Long Tam Điểm thành danh đã thi triển.

Chỉ thấy ngọn quải trượng đầu rồng của bà hệt như linh xà xuất động, bóng xanh trùng trùng điệp điệp, phủ trùm hết ba mươi sáu yếu huyệt khắp người âu Dương Thu.

Phải biết quải pháp Giao Long Tam Điểm của bà là Thiên Địa Nhân, tức là người nhắm vào thượng, trung và hạ bàn đối phương, thế quải hết sức ảo diệu, khiến đối thủ hoa mắt, không biết chống đỡ cách nào, rất khó ứng phó.

âu Dương Thu thấy đối phương đã thi triển sát thủ, bất giác hoảng kinh hồn vía, vội thi triển thế Phong Hồi Lãng Toàn (gió xoay sóng Cuộn) trong thân pháp bảo mạng gia truyền Hồi Phong Tam Toàn, người xoay tít, kình khí như gió lốc, thoáng cản lại quải thế của đối phương, thoát ra xa hơn ba trượng, quay người tức giận nói:

- Gia phụ là người tốt, và lại là thế giao với Lam bá phụ, sao thể sát hại hai vị ấy? Vãn bối không tin, lão bà chớ ngậm máu phun người, cậy già hiếp trẻ.

Mai Nghinh Sương mắt thấy đã sắp lấy được mạng con trai kẻ thù, chẳng ngờ trong chớp mắt y đã thoát ra, lại còn bị y mắng nhiếc, liền tức lửa giận xung thiên quát:

- Nghiệt súc, hôm nay lão thân phải cho ngươi chết nhắm mắt, hãy xem đây là gì?

Dứt lời, vung tay ném ra một vật.

âu Dương Thu chú mắt nhìn, vật rơi xuống trước mặt là một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim dài cỡ ba tấc, trên thân kiếm có chạm một đóa hàn mai, giống hệt như thanh kiếm trên vách chắn cổng bảo mình, có điều là nhỏ hơn nhiều lần mà thôi.

Chàng tuy nhỏ tuổi, nhưng bản tính thông minh, vừa thấy bảo kiếm hàn mai, liền tức vỡ lẽ, biết là sau khi Lam Tâm Long bị giết, hung thủ đã để lại vật biểu trưng này.

Mai Nghinh Sương trầm giọng nói tiếp:

- Nghiệt súc, ngươi còn gì nói nữa? Ngoài phụ thân ngươi ra, còn ai dùng vật biểu trưng này nữa?

Đồng thời bà đã thầm vận công lực, định xuất kỳ bất ý nhất cử đắc thủ. Lam Thái Điệp đi đến bên ngoại tổ mẫu, ngước mặt lên, mắt ngấn lệ nói:

- Lão lão, hãy mau bắt hắn để cho Điệp nhi chính tay moi lấy tim gan y và phụ thân y để cúng tế vong linh song thân.

âu Dương Thu nằm mơ cũng chẳng ngờ vị Lam tiểu muội từng gọi Chàng là Thu ca này giờ đây lại trở mặt thành thù, thốt ra những lời tàn nhẫn này.

Mặc dù chàng tin là phụ thân mình không phải hung thủ, nhưng biết lúc này dù giải thích với hai người thế nào cũng chỉ hoài công, nên bèn nói:

- Mai lão bà bà, Lam tiểu muội, âu Dương Thu đi đây, nhưng tại hạ dám cam đoan gia phụ quyết không phải hung thủ giết người.

Dứt lời, liền tung mình phóng đi vào một hạp cốc thâm u.

Mai Nghinh Sương giận dữ quát:

- Súc sanh, ngươi nói nghe nhẹ nhàng quá, để xem ngươi trốn đâu cho thoát?

Đoạn cùng Lam Thái Điệp tung mình đuổi theo ngay.

âu Dương Thu biết nếu bị Mai Nghinh Sương đuổi kịp ắt khó thể toàn mạng, nên đầu cũng không dám quay lại, toàn lực phóng đi, may là khinh công chàng cũng khá và lại trong tình thế nguy bách, nhất thời cũng chưa đến nỗi bị đối phương đuổi kịp.

Với võ công của Mai Nghinh Sương, vốn ra đuổi bắt âu Dương Thu hết sức dễ dàng, ngặt nỗi lão bà này tính rất cố chấp, sợ bỏ rơi ngoại tôn nữ xảy ra bất trắc, vì vậy mới bị âu Dương Thu thoát ra xa hơn mười trượng.

âu Dương Thu thấy sơn cốc này cây cối rậm rạp, đá núi đầy rẫy, càng vào sâu càng hẹp, tiện bề ẩn thân đào thoát, bèn chẳng chút do dự phi thân vào.

Thế là chàng đã thoát khỏi tầm mắt của Mai Nghinh Sương và Lam Thái Điệp, lại phóng đi một hồi, chui vào một lùm cây ẩn nấp, điều hòa hơi thở rồi ngưng thần lắng nghe, không có động tĩnh gì, bèn lại chui ra, vạch cỏ tiến sâu vào sơn cốc.

Lúc này là tháng sáu, khí hậu nóng nực, đã sắp đến giờ ngọ, trong sơn cốc cây cao cỏ rậm, tuy rất

ẩm ướt, nhưng hai bên núi cao chót vót, không hề có một ngọn gió.

âu Dương Thu mấy hôm nay chỉ khát uống nước suối, đói ăn quả dại, lúc này bị hai bà cháu Mai Nghinh Sương rượt đuổi, chạy suốt cả buổi trời, giờ đã đói lã mệt nhoài, không sao chịu đựng nổi nữa.

Nhưng chàng cũng biết, nếu không nhân cơ hội này thoát ra khỏi sơn cốc, sớm muộn gì cũng sẽ bị Mai Nghinh Sương bắt được, lúc ấy mình chết đi cũng chẳng hề gì, nhưng mối hận thù giữa phụ thân với người ta sẽ vĩnh viễn không minh oan được còn gì?

Nghĩ vậy, chàng liền vực dậy tinh thần, cố chị đựng đói khát, gắng sức chệnh choạng phóng đi.

Sơn cốc tuy càng lúc càng hẹp, hai bên vách núi ngước nhìn không thấy đỉnh, ánh nắng không soi vào được, mọi lúc càng tối, nhưng lại không thấy nơi tận cùng.

âu Dương Thu tuy biết lúc này mình vẫn còn Ở Đại Tuyết Sơn, nhưng không biết sơn cốc này tên là gì, nếu đây là một tử cốc, hai bên núi cao thế này, Mai Nghinh Sương từ phía sau đuổi lên, mình sao thể thoát thân được?

Chết, chàng chẳng sợ, chỉ sợ mình chết rồi không ai báo thù cho phụ thân. Hơn nữa, tính mạng chàng chính do phụ thân đã hy sinh bản thân giữ lại, nên chàng phải sống, và phải sống một cách kiên cường.

Người ta thường nói, cõi đời không có con đường cùng, âu Dương Thu tuy tuổi mới mười lăm, nhưng trong đầu óc chứa đầy ca dao tục ngữ.

Theo suy đoán, Mai Nghinh Sương với Lam Thái Điệp hẳn đang đuổi theo sau, âu Dương Thu phải tiếp tục sống, vậy thì chỉ có tiến tới, bất chấp tất cả tiến tới.

Câu "cõi đời không có con đường cùng" đã gieo vào lòng âu Dương Thu một niềm hy vọng và khích lệ to lớn.

Chàng chạy đến mồ hôi đẫm ướt y phục, hai chân nổi phồng, hơi thở hào hển.

Cuối cùng, âu Dương Thu đã đạt đến mục đích, chạy đến nơi tận cùng sơn cốc.

Thế nhưng, khi chàng ngước lên nhìn lên trên và cúi nhìn xuống đất, bất giác sửng sờ, suýt nữa bủn rủn ngã xuống.

Thì ra trước mắt chàng là con đường cùng, ba mặt vách núi cao chót vót, bên dưới là một đầm nước đen nghịt, không rõ sâu đến mức nao.

âu Dương Thu tuyệt vọng ngửa mặt thở than:

- Trời đã tuyệt đường âu Dương Thu này rồi!

Một niềm chua xót dâng lên ngập lòng, bất giác nước mắt tuôn trảo.

- súc sanh! Ngươi còn muốn đào tẩu nữa hả?

âu Dương Thu gương mặt kinh hoàng, quay đầu lại nhìn, chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương dẫn theo Lam Thái Điệp đã đuổi đến, theo sau còn có mười bốn mười lăm người không quen biết nữa!

Mai Nghinh Sương đưa tay chỉ âu Dương Thu, quay sang một vị lão hòa thượng mày từ mắt thọ mặc áo cà sa đỏ nói:

- Hắn chính là âu Dương Thu, nghiệt tử của âu Dương Hàn, đại sư có gì cứ hỏi, hỏi xong lão thân sẽ bắt sống hắn mang về tổng đà phái Bình Giang để báo thù cho tiểu nữ và tiểu tế.

Lão hòa thượng áo đỏ tuyên một câu phật hiệu, thoáng nhường mày nhìn âu Dương Thu hỏi:

- Tiểu thí chủ, lệnh tôn hiện Ở đâu, có thể dẫn lão nạp và các vị đây đi gặp ông ấy được không?

âu Dương Thu nén nước mắt, ngẫm nghĩ chốc lát, không đáp mà lại hỏi:

- Các vị từ đâu đến, tìm gia phụ để làm gì?

Lão hòa thượng nghe vậy, thoáng biến sắc mặt, do dự chốc lát mới đáp:

- Lão nạp thiền hiệu Không Minh, chủ trì Giới Luật viện Thiếu Lâm tự, các vị thí chủ đi cùng đều là người trong chín đại môn phái, phụng mệnh chưởng môn đến đây tìm lệnh tôn và tiểu thí chủ để điều tra một vụ án ly kỳ.

âu Dương Thu ngạc nhiên trố mắt hỏi:

- Vụ án mạng ly kỳ gì vậy?

- Chả lẽ tiểu thí chủ chưa biết chuyện cả nhà tiểu thí chủ bị giết ư?

âu Dương Thu sửng sốt:

- Cả nhà vãn bối đã bị giết ư?

Không Minh đại sư gật đầu:

- Đúng vậy, cả nhà tiểu thí chủ đã bị thảm sát, trong những thì thể được vớt lên từ sông Lan Thương chỉ không có lệnh tôn và tiểu thí chủ, cho nên...

âu Dương Thu xẵng giọng tiếp lời:

- Cho nên các vị định diệt cỏ tận gốc, truy tìm âu Dương Thu này chứ gì?

Chàng phừng lửa giận, tiện tay cởi ngọn nhuyễn tiên gân giao bên lưng ra.

Thật ra âu Dương Thu lúc bấy giờ tuy nhìn thấy vài gia nhân bị giết, nhưng không biết cả nhà đã thảm từ, giờ nghe Không Minh đại sư nói vậy, liền tức đầu óc choáng váng, thấy những người này cùng Mai Nghinh Sương đuổi theo đến, dĩ nhiên cũng chẳng có thiện ý, nên bất chấp tất cả, chuẩn bị liều mạng.

Không Minh đại sư thấy vậy, môi mấp máy, chưa kịp lên tiếng, ảo Diện Thiên Phật đã giận dữ quát:

- Đại sư không cần lý luận với hắn nữa, để lão thân bắt lấy hắn rồi hẵng hỏi!

Đoạn quải trượng đầu rồng trong tay vung lên, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu Giao Long Tam Điểm, uy thế như vũ bão giáng xuống đỉnh đầu âu Dương Thu.

âu Dương Thu cả nhà bị giết, phụ thân thảm tử, lại còn bị Mai Nghinh Sương vu khống là hung thủ giết người, quyết không buông tha chàng, đã đến mức này, chỉ còn có cách là thí mạng thôi.

Chàng giận dữ gầm lên:

- Mai lão bà, chớ hiếp người quá đáng!

Đồng thời đã thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn, thoát khỏi thế quải của đối phương, nhuyễn tiên vung ra thẳng đuột, vút vút vút! Liên tiếp phản kích ba chiêu.

Mai Nghinh Sương chẳng ngờ chàng thiếu niên này lại khó đối phó như vậy, vội vàng lách tránh, đoạn liền tung ra sát thủ.

âu Dương Thu tuy căn cơ võ công vững chắc, theo phụ thân học được vài pho tiên pháp, nhưng so với ảo Diện Thiên Phật thì vẫn kém xa một trời một vực.

Hai người giao thủ mới mười mấy chiêu, ngọn nhuyễn tiên của âu Dương Thu đã bị quải trượng của Mai Nghinh Sương đánh văng, chỉ nghe tũm một tiếng, đã rơi xuống đầm nước đen phía sau chàng.

âu Dương Thu binh khí bị mất, đành với hai tay không cố sức kháng cự, nếu ảo Diện Thiên Phật

mà không định tâm bắt sống chàng, e sớm đã táng mạng dưới quải trượng rồi.

Trong lúc này, âu Dương Thu bị bức bách thoái lui liên hồi, đã đến bên bờ đầm, ngay lúc cấp ấy, quải trượng của Mai Nghinh Sương lại như bài sơn đảo hải quét đến, bỗng cảm thấy tay phải tê dại, huyệt Khúc Trì đã bị điểm trúng, đồng thời vai phải cũng bị quải trượng bổ trúng, cả hai cánh tay đều mất tác dụng, đau thấu tim gan, khiến chàng run rẩy chực ngã.

Ngay khi ấy bóng người nhấp nhoáng, một thanh trường kiếm nhắm ngay giữa ngực âu Dương Thu đâm đến.

âu Dương Thu kinh hãi nhắm mắt lại, buột miệng nói:

- Tiểu Điệp, gia phụ...

Cùng lúc ấy, Không Minh đại sư quát to:

- Nữ thí chủ, đừng giết y!

ảo Diện Thiên Phật đứng gần hơn, vội vung quải trượng điểm vào trường kiếm của Lam Thái Điệp.

Nhưng tất cả đều đã muộn, chỉ nghe âu Dương Thu rú lên một tiếng thảm thiết, người bật ngã ra sau. Keng một tiếng, trường kiếm của Lam Thái Điệp đã rơi xuống đất, mũi kiếm nhuốm máu.

Lam Thái Điệp nhào vào lòng ảo Diện Thiên Phật khóc sướt mướt, chẳng rõ vị tiểu cô nương này khóc vì vui sướng bởi đã báo được thân thù, hay là vì giết chết một người bạn mai trúc, trong lòng bất nhẫn?

Khi mọi người đến bên bờ đầm, chỉ còn thấy những gợn sóng tràn lan rộng ra, chốc lát sau bình lặng như trước.

Không Minh đại sư niệm một câu phật hiệu, quay sang ảo Diện Thiên Phật nói:

- Mai lão thí chủ đối phó với một thiếu niên thế này không thấy quá đáng ư?

ảo Diện Thiên Phật lừ mắt:

- Hai mạng nữ nhi và nữ tế của lão thân, mười âu Dương Thu cũng không đủ đền bù.

Đoạn cùng Lam Thái Điệp vẫn còn rưng rức khóc quay ra trước.

Không Minh đại sư khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

- ĐỨC Phật từ bi, nhân quả tuần hoàn, báo ứng nhãn tiền... Đáng hận là lão nạp đã ngăn cản quá muộn màng.

Lão hòa thượng nói không sai, chẳng những ngăn cản quá muộn mà họ còn đến sớm một bước, nếu người của chín đại môn phái mà không xuất hiện cùng lúc với hai bà cháu ảo Diện Thiên Phật khiến âu Dương Thu trước khi thọ nạn đã khắc sâu vào lòng mối hận thù đối với chín đại môn phái, thì đâu gây nên một hào kiếp võ lâm trong tương lai.

Thì ra những người của chín đại môn phái do Không Minh đại sư cầm đầu này không phải đã phụng mệnh chưởng môn nhân đến đây, mà là họ đang đi lại trên giang hồ, nghe đồn về vụ thảm án đã xảy ra tại Thất Lạc cốc, bèn rủ nhau đến xem xét nào ngờ lại ngẫu nhiên gặp ảo Diện Thiên Phật đang đuổi theo âu Dương Thu, để rồi khơi dậy một trận gió tanh mưa máu kinh hoàng.

Không Minh đại sư thấy việc đã trót lỡ, ảo Diện Thiên Phật đã dẫn theo ngoại tôn nữ bỏ đi, sau khi buông ra những lời cảm thán với người của các đại môn phái, vừa cũng định rời khỏi, bỗng nghe Liễu Tâm hòa thượng, sư đệ của trưởng lão đương gia Tiết Trúc tự Ở Vân Nam là Liễu Minh đại sư, chậm rãi nói:

- Không Minh sư huynh có biết hạp cốc này khởi nguồn từ đâu không?

Thì ra trưởng lão đương gia đời trước của Tiết Trúc tự xuất thân từ phái Thiếu Lâm, bối phận Liễu Tâm ngang hàng với Không Minh, nên mới xưng hô như vậy.

Không Minh đại sư đưa mắt nhìn quanh hạp cốc, đoạn đáp:

- Ngu huynh tuy lần đầu tiên thâm nhập Đại Tuyết Sơn, nhưng được biết ngọn núi này có hai tuyệt cốc, một là Thất Lạc cốc mới nổi danh gần đây, còn một nghe đâu là Nhạn Lạc giản. Nhạn Lạc giản này sớm đã có tiếng... chả lẽ chúng ta đang Ở trong Nhạn Lạc giản ư?

Liễu Tâm hòa thượng là người giàu tâm cơ và biết nhiều hiểu rộng, vừa nghe Không Minh đại sư nói ra tên cốc này, vờ làm ra vẻ thần bí cười nói:

- Sư huynh biết nhiều hiểu rộng, quả không hổ là một trong bốn đại chủ trì Thiếu Lâm tự, chúng ta hiện đúng là Ở trong Nhạn Lạc giản...

Lão ta ngưng chốc lát, quay nhìn đầm nước đen nghịt,nói tiếp:

- Thế nhưng... hồi hai mươi năm trước Nhạn Lạc giản này không phải như vậy, nó vốn là một khe núi sâu, nước chảy cuồn cuộn, nay đã hoàn toàn đổi khác, chẳng hay sư huynh có biết nguyên nhân vì sao không?

Không Minh đại sư đã cổ lai hi, là một cao tăng có hạng đương thời, sao không biết nguyên nhân

biến hóa của Nhạn Lạc giản, có điều là ông rất có tu dưỡng, không muốn khoe khoang đồng thời cũng biết Liễu Tâm cố ý muốn phô trương kiến thức trước các cao thủ các đại môn phái, nên bèn nói:

- sư đệ vân du thiên hạ nhiều năm, hẳn biết rất rõ về danh sơn khắp nơi, có thể nói nguyên nhân sự biến hóa của Nhạn Lạc giản để mọi người thêm phần nào hiểu biết chăng?

Một đạo sĩ áo bào xanh mặt tím, mày rậm mắt to cười ha hả xen lời:

- Liễu Tâm đạo huynh nếu biết sự tích về Nhạn Lạc giản, xin hãy nói cho mọi người nghe ngay, chúng ta còn phải đến Thất Lạc cốc nữa!

Liễu Tâm thấy người này chính là đại đệ tử của chưởng môn hiện nhiệm phái VÕ Đang, đạo hiệu Huyền Thiên, ngoại hiệu Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng, danh chấn giang hồ, lại càng thêm đắc ý, ngửa mặt buông tiếng cười dài.

Phải biết Tiết Trúc tự tuy là bàng chi của phái Thiếu Lâm, nhưng những năm gần đây quật khỏi võ lâm, thế lực hùng mạnh, nghiễm nhiên độc lập môn phái, lãnh đạo hai giới hắc bạch các tỉnh HỒ Nam, Quảng Tây và Vân Nam, cơ hồ sánh ngang với Thiếu Lâm tự.

Liễu Tâm hòa thượng chính là muốn khoe khoang sở trường trước các cao thủ chín đại môn phái, để mọi người lác mắt đối với Tiết Trúc tự, giờ thấy hai nhân vật có địa vị cao trong phái Thiếu Lâm và VÕ Đang phải thỉnh giáo y về sự tích của Nhạn Lạc giản, lẽ dĩ nhiên là y hết sức khoái trá.

Cười xong, y nghiêm mặt chậm rãi nói:

- Hồi hai mươi năm trước Nhạn Lạc giản này quả là danh phù kỳ thực, chẳng những người thú không dám đến gần, chim muông khó bay qua, mà còn ngày đêm nước chảy cuồn cuộn, khiến lòng sông thượng du Lan Thương giang không chứa nổi thường gây lũ lụt, làm hại dân cư trong vùng không kể xiết.

Về sau có người thăm dò đến đây, mới phát hiện ra nguồn nước chảy xiết này là một vách đá cheo leo, chẳng rõ nước từ đâu mà có?

Thế là, sau khi họp bàn đã khẳng định là dưới vách núi này hẳn có thần rồng cư trú, bèn kéo nhau đến đây thắp hương cúng tế, cầu xin thần rồng đừng dâng nước gây lụt, nhưng nhiều lần vẫn không có hiệu quả.

Nhưng có một lần đã phát sinh kỳ tích, đang lúc dân chúng thắp hương cúng vái, có hai huynh muội tuổi khoảng mười bốn mười lăm đứng ngoài ba bốn chục trượng đột nhiên mất tích, mọi người đang lúc kinh hoàng, bỗng nghe dưới khe suối vang động, nước tung lên cao, một chiếc đuôi đầy vẩy xanh như giao long thò lên khỏi mặt nước nguẩy mấy cái rồi lặn xuống mất, liền sau đó, nước trong khe nhanh chóng hạ xuống, qua đó mọi người càng tin là có rồng thần cư trú tại đây, và hai huynh

muội mất tích là bị rồng thần ăn mất.

Kể từ đó Nhạn Lạc giản quả thật đã bình lặng một năm, nhưng một hôm nước bỗng lại dâng cao gây lũ lụt, dân chúng bèn tính ngày, vừa tròn một năm ngày hai huynh muội kia bị rồng thần ăn mất, liền cùng nhau bàn tính, góp tiền mua lấy một đôi đồng nam đồng nữ, ném xuống khe suối để tế rồng thần, kể cũng lạ, nước lại hạ xuống, từ đó trở thành tục lệ, hàng năm vào ngày mùng năm tháng năm đều có hai đứa bé vô tội táng thân tại đây.

Trong một lần tế thần hồi hai năm trước, khi dân chúng thắp hương xong, vừa định ném đôi hài đồng xuống khe suối, bỗng có một lão nhân không rõ danh tánh, từ trên núi phóng xuống, quát to:

- Đừng ném chúng xuống, để lão già này chết thay họ được rồi!

Lão nhân ấy nói xong, mọi người chưa kịp nhìn rõ mặt mũi, ông đã tung mình xuống khe suối, liền tức sóng nổi cuồn cuộn, dưới suối vang động như sấm rền, khiến mọi người thảy đều hồn phi phách tán.

Khoảng nửa ngày sau, nước suối dần bình lặng và nhanh chóng hạ xuống, sau cùng đã cạn khô, chỉ còn lại đầm sâu này, lão nhân ấy cũng chẳng rõ sống chết ra sao, nhưng kể từ đó Nhạn Lạc giản đã trở nên như ngày nay...

Liễu Tâm hòa thượng dương dương tự đắc nói đến nó, đưa mắt nhìn đầm nước đen, nói tiếp:

- Đầm này mực nước quanh năm không thay đổi, đen nghịt chẳng rõ bao sâu, chẳng phải chuyện quái lạ ư?

Không Minh đại sư bỗng nói:

- Quái lạ hơn hết là con quái vật gây ra nạn lụt khi xưa chưa chết.

Các cao thủ võ lâm hiện diện kể cả Liễu Tâm hòa thượng nghe vậy thảy đều hết sức kinh ngạc, giờ mới hiểu ra Không Minh đại sư chẳng phải không biết, mà thật ra không muốn khoe khoang đó thôi.

Liễu Tâm mặt nóng bừng, ngượng ngùng không nói nữa.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng nhìn Không Minh đại sư nôn nóng hỏi:

- Xin hỏi đại sư, quái vật chưa chết đó là gì vậy?

- ĐÓ là một con giao long ngàn năm đã thành tinh...

Bỗng một tiếng động rền rĩ vang lên cắt đứt câu nói của Không Minh đại sư, tiếp theo là một làn nước tung lên như mưa, xối xả trúng vào quần hào.

Mọi người kinh hãi đưa mắt nhìn xuống đầm, chỉ thấy một cột nước to cỡ sáu bảy trượng từ giữa đầm tung lên, cao gần đến đỉnh nul.

Không Minh đại sư biến sắc mặt, vội lớn tiếng nói:

- Nguy rồi, có lẽ là súc sanh đó lại tác quái, chúng ta chạy ra ngoài mau, không thì bị dìm chết mất.

Vừa dứt lời, hai tay áo vung mạnh, lướt đi như một cánh chim to, ra xa hơn năm sáu trượng.

Quần hào cả kinh thất sắc, hết sức thi triển khinh công theo sau phóng đi ra ngoài hạp cốc.

Liễu Tâm hòa thượng tự cao tự đại lúc này hồn phi phách tán, chạy nhanh hơn ai hết.

Nhóm cao thủ này khinh công đều vào hạng bậc nhất, chỉ chốc lát đã phóng đi đến chỗ khe núi hẹp, đáy cốc dần rộng ra, với khinh công của quần hào, nếu nước mà trảo đến, tung mình lên hai đỉnh núi cũng chẳng khó.

Không Minh đại sư bỗng đứng lại, chờ quần hào đến gần, ông đưa tay lên khoát, rồi phi thân lên núi.

Trong quần hào thì có người khinh công kém hơn thì nhờ vào những chỗ đá lòi hay dây leo trên vách núi đặt chân phi thân lên.

Khi mọi người lên hết đến đỉnh núi, quay lại nhìn xuống. Lạ thay, không hề có nước tràn lên.

Liễu Tâm hòa thượng tưởng là Không Minh đại sư đã phán đoán sai lầm, vừa định thừa cơ làm nhục ông trước quần hào, Không Minh đại sư đã cất tiếng nói:

- Nước đầm không dâng tràn, hẳn là con giao long ngàn năm đó nổi lên rồi lại lặn xuống, nếu quả như vậy thì con trai của âu Dương Hàn được cứu rồi.

Liễu Tâm cười ha hả tiếp lời:

- Bần tăng thì không nghĩ vậy, nếu trong đầm thật sự có giao long như sư huynh đã nói, vừa rồi nước đầm tung cao, chứng tỏ đó là giao long nổi oai, vậy thì chắc chắn âu Dương Thu đã táng thân trong bụng giao long rồi.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng tiếp lời:

- Bần đạo cũng nhận thấy là Liễu Tâm đạo huynh đã nói đúng!

Không Minh đại sư không màng đến lời nói của hai người, chỉ thở dài thậm thượt nói:

- Trước khi rơi xuống đầm, âu Dương Thu đã khắc sâu trong lòng niềm căm hận đối với các đại môn phái chúng ta, nếu đúng những lời bất hạnh của lão nạp, năm năm sau, các vị hiện diện hôm nay kể cả lão nạp e rằng sẽ không một ai thoát nạn, có lẽ đó là ý trời...

Những lời thâm thúy khó hiểu ấy lại khiến Liễu Tâm hòa thượng buông tiếng cười vang, quần hào cũng nhận thấy lão hòa thượng này nói nhiều chuyện quá viễn vông.

Sau một hồi yên lặng, Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng bỗng nói:

- Những điều phải trái ấy chúng ta cũng chẳng cần bàn sâu trong lúc này, bây giờ đây không còn việc gì nữa, chúng ta hãy đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc thì hơn.

- Các vị không nên đến đó để chết uổng mạng!

Tiếng nói ấy vọng vào tai mọi người rất rõ, nhưng không biết từ đâu phát ra.

Không Minh đại sư biến sắc, tung mình tới trước hơn trượng, cúi người nhặt lấy một thanh kiếm nhỏ ánh vàng sáng chói, dài hơn ba tấc, trên thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.

Quần hào thấy vật biểu trưng kỳ dị ấy, thảy đều kinh tâm động phách.

Không Minh đại sư tay cầm thanh kiếm vàng ấy ngắm nhìn một hồi, đoạn nghiêm mặt nói:

- Lão nạp tuổi đã cổ lai hi, xuất sư hành đạo, bôn tẩu giang hồ đã không dưới năm mươi năm, bình sanh đã gặp biết bao cao nhân dị sĩ, nhưng chưa từng thấy người nào có khinh công thế này, tiếng nói rõ ràng phát ra gần đây, và lại ném ta thanh kiếm này, vậy mà chúng ta không hề nhìn thấy, võ công người này thật đã đến mức xuất thần nhập hóa, cao thâm khôn lường...

Đoạn giơ thanh kiếm vàng trong tay lên quơ một cái, nói tiếp:

- Theo lời Mai Nghinh Sương thí chủ, hung thủ sát hại Lam Tâm Long phu phụ, chưởng môn nhân phái Bình Giang cũng là để lại vật biểu trưng này, nhưng chốn võ lâm chưa từng có kẻ dùng vật biểu trưng này giết người.

Liễu Tâm hòa thượng không đồng ý nói:

- Sao lại chưa từng có? Bần tăng tuy chưa từng đặt chân đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc, nhưng biết trên vách chắn cửa cổng Hàn Mai bảo có khảm một thanh Hàn Mai kiếm màu vàng, Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn dã dùng vật ấy phô bày trước mắt mọi người, hiển nhiên là có ý định dùng Hàn Mai kiếm làm lệnh...

- Đạo huynh nói vậy, chắc chắn là âu Dương Hàn chưa chết, chính y đã bí mật hạ sát Lam Tâm

Long phu phụ, và cũng chính y vừa rồi đã lên tiếng cảnh cáo và ban Hàn Mai Kiếm Lệnh cho chúng ta.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng nói xong, đưa mắt nhìn Không Minh đại sư, ra ý muốn hỏi ý kiến ông.

Nhưng Không Minh đại sư lắc đầu, quả quyết nói:

- Nếu bảo hung thủ đã sát hại phu phụ chưởng môn nhân phái Bình Giang với người vừa lên tiếng cảnh cáo chúng ta là một, lão nạp đồng ý, nhưng bảo đó là âu Dương Hàn thì lão nạp không dám tán đồng Bởi thứ nhất, âu Dương Hàn đã tuyên bố lui ẩn hồi năm năm trước, với cá tính và nhân cách của ông ấy, hẳn không bao giờ nuốt lời, lại gây sóng gió sau khi lui ẩn. Thứ nhì, ông ấy với Lam Tâm Long phu phụ giao tình rất mật thiết, chẳng khác huynh đệ, lại càng không có lý do sát hại họ. Ngược lại, lão nạp dám quả quyết là âu Dương Hàn đã chết, và cũng là đã chết dưới tay chủ nhân của Hàn Mai Kiếm Lệnh này.

- Đại sư nói vậy lại càng khó hiểu hơn, nếu âu Dương Hàn đã chết thật, tại sao không có thi thể của ông ta trên sông Lan Thương? Và gì lẽ gì âu Dương Thu lại không chịu nói thật với chúng ta?

Quần hào quay nhìn người vừa lên tiếng, thì ra là Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ, đệ tử phái Cung Lai, giới giang hồ ai thấy cũng sợ.

Người này bẩm sinh tay trái không có ngón cái, mặt trắng, mắt to, mũi cao, vóc dáng mảnh khảnh, tuổi đã bốn mươi, nhìn bề ngoài nho nhã như một thư sinh, nhưng lòng dạ hết sức thâm hiểm độc ác, là một nhân vật đứng giữa hai giới hắc bạch.

Phái Cung Lai chỉ mới nổi lên trên giang hồ gần đây, thế lực chẳng kém gì hai phái Thiếu Lâm và VÕ Đang, hầu hết đều nhờ vào sự tham mưu của Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ, nên địa vị trong phái của y rất cao, nắm nhiều quyền lực.

Lúc này, trong số mười lăm người hiện diện, phái Cung Lai ngoài TÔ Nhất Chỉ còn có hai cao thủ khác, nhiều người thế mạnh, tiếng nói cũng dễ gây người chú ý. Hơn nữa, lời nói của TÔ Nhất Chỉ lại hợp tình hợp lý, nên khi y đưa ra ý kiến trái ngược với Không Minh đại sư, liền được các cao thủ phái Thiên Sơn, Điểm Thương và Hoa Sơn tán đồng, đều cho là lời nói của y hữu lý, phản bác nhận xét của Không Minh đại sư.

Không Minh đại sư thấy mọi người không nghe lời mình, và nhất thời cũng không đưa ra được chứng cớ cụ thể xác định là âu Dương Hàn đã chết, đành lắc đầu thở dài, ngậm miệng không nói gì nữa.

Thế là, về vụ thảm án tại Hàn Mai bảo, quần hào đã có kết luận như sau:

Cả nhà Nhất Tiễn Thần Tiên đã bị kẻ địch chẳng rõ là ai sát hại, âu Dương Hàn sau khi đào thoát đã quyết tâm báo thù, có lẽ do hiểu lầm, đã sinh lòng hoài nghi Lam Tâm Long phu phụ, nên hạ sát hai người ấy trước. Sau đó, phàm là nhân vật võ lâm bị âu Dương Hàn hoài nghi, với võ công trác tuyệt đã được dị nhân truyền thụ của âu Dương Hàn, e đều sẽ lần lượt chết dưới Hàn Mai Kiếm Lệnh.

Quần hào đã có được kết luận như vậy, bèn chẳng màng đến lời cảnh cáo của Hàn Mai Kiếm Lệnh, quyết định trước tiên kéo đến Thất Lạc cốc xem xét tình hình thực địa, rồi sau đó người nào trở về phái nấy, báo cáo lại với chưởng môn nhân những gì đã chứng kiến.

Không Minh đại sư tuy không đồng ý với kết luận ấy, nhưng lúc này tranh cãi cũng vô ích, chi bằng cùng đi với mọi người đến Thất Lạc cốc xem thử rồi hẵng liệu, nên ông lặng thinh không nói gì.

Phải biết lúc Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn hành hiệp giang hồ, thanh danh lừng lẫy, rất được đồng đạo võ lâm kính ngưỡng và ít nhiều cũng có giao tình với các chính đại môn phái, nếu không, vụ thảm án tại Hàn Mai bảo cũng đâu khiến nhiều hào kiệt võ lâm quan tâm thế này.

Thế là, mười lăm cao thủ võ lâm dưới sự lãnh đạo của Liễu Tâm hòa thượng Tiết Trúc tự rời khỏi Nhạn Lạc giản, mỗi người thi triển khinh công phóng đi về phía Thất Lạc cốc.

Nhạn Lạc giản tuy cách Thất Lạc cốc đến mấy ngọn núi, nhưng Liễu Tâm hòa thượng quen thuộc đường lối và quần hào lại khinh công trác tuyệt, chỉ sau bữa ăn đã đến gần cửa cốc.

Do bởi mấy hôm trước có mưa to, nước trong cốc tuy hạ thấp, nhưng vẫn chảy rất mạnh.

Lúc này, vầng thái dương đã ngã sang tây, trời đã sắp hoàng hôn.

Mười lăm cao thủ võ lâm dừng lại cách cửa cốc khoảng năm sáu trượng, cùng chú mắt nhìn, chỉ thấy đường sơn cốc khúc khuỷu, hai bên núi cao chót vót, cực kỳ hiểm trở và thế núi nơi cửa cốc có hình dạng như gọng kìm, tuy rộng bảy tám trượng, nhưng hai bên vách núi cao đến mười mấy trượng nước từ dưới vách tuôn ra, phát ra tiếng ầm ấm như sấm rền.

Liễu Tâm hòa thượng xem xong, quay sang quần hào nói:

- Thất Lạc cốc chỉ có duy nhất cửa vào này, muốn đến Hàn Mai bảo bắt buộc phải đi qua đây, có lẽ còn phải đi mười mấy dặm đường nữa.

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng đưa mắt nhìn hiểm cốc, lắc đầu nói:

- Thất Lạc cốc hiểm trở thế này, nếu như trên vách đá có bố trí cơ quan mai phục thì chúng ta thật khó mà vượt qua được. Chẳng hay các vị người nào đã từng vào cốc này, xin hãy đi trước dẫn đường, được chăng?

Quần hào nghe vậy cùng đưa mắt nhìn nhau, không người nào dám đứng ra nhận lãnh vai trò tiên phong.

Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ đưa tay chỉ Liễu Tâm hòa thượng, cười giòn nói:

- Liễu Tâm đại sư rất rành về địa thế vùng Vân Quý, xin đại sư dẫn đường vào cốc là ổn hơn cả!

Lời nói tuy có phần tâng bốc, nhưng thật ra lại có ý khảo nghiệm lòng can đảm của Liễu Tâm, bởi y biết việc xuất lĩnh quần hào tiến vào Thất Lạc cốc không phải là một nhiệm vụ đơn giản, chẳng kể từng có người võ công cao thâm khôn lường Ở trong tối cảnh cáo họ, nội địa thế hiểm trở của sơn cốc này, nếu không có người can đảm hướng dẫn, thật khó mà đến được Hàn Mai bảo.

Liễu Tâm hòa thượng tuy có chút tiếng tăm Ở vùng Vân Quý, và cũng biết rõ hình thế núi non khắp nơi, nhưng chưa từng bước chân vào sơn cốc này, nên khi Du Long Nhất Kiếm đề nghị người dẫn đường, y cũng không dám đứng ra nhận lãnh nhiệm vụ.

Lúc này, y bị TÔ Nhất Chỉ nói vậy, mặc dù biết dụng ý của TÔ Nhất Chỉ, song vì muốn giữ uy danh của mình và Tiết Trúc tự, tuy trong lòng rất không muốn, nhưng cũng chẳng tiện thoái thác, tỏ ra mình nhút nhát bất tài, đành cười khẩy nói:

- Được TÔ thí chủ xem trọng như vậy, bần tăng dù tan xương nát thịt cũng phải xuất lĩnh các vị tiến vào Thất Lạc cốc thăm dò hư thực, xin các vị hãy đi theo bần tăng.

Đoạn hai tay vung nhẹ, dẫn trước phi thân lên vách núi hình gọng kìm bên phải.

Đỉnh núi ấy cách tảng đá to chỗ quần hào đang đứng cao ít ra cũng mười bốn mười lăm thước, chỉ thấy Liễu Tâm hòa thượng một cách chim xám to bay vút lên, chỉ hai lần đề khí đã nhẹ nhàng lên đến đỉnh núi.

Lăng không đề khí mà không cần điểm tựa như vậy thật là trác tuyệt, khiến quần hào bên dưới không khỏi thầm thán phục, nhận thấy việc Tiết Trúc tự xưng hùng Nam Cương trong những năm gần đây chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên.

Ngay khi quần hào đang đề khí chuẩn bị tung mình lên, bỗng nghe một tiếng hự đau đớn từ trên đỉnh núi vọng xuống, quần hào giật mình cả kinh, bất giác cùng chững người đứng lại.

Mọi người ngước nhìn lên, chỉ thấy bóng xám của Liễu Tâm hòa thượng nhu bị mất trọng tâm, từ trên đỉnh núi rơi xuống, hiển nhiên Liễu Tâm hòa thượng đã bị phục kích trên đỉnh núi.

Không Minh đại sư thấy vậy, vội tung mình lên, hai tay đón lấy Liễu Tâm trên không, nhẹ nhàng hạ trở xuống trên tảng đá to.

Vị cao tăng Thiếu Lâm này tuy trong lòng bất mãn Liễu Tâm, nhưng dẫu sao cũng là đệ tử Phật môn, cùng chung cội nguồn, dĩ nhiên chẳng thể trơ mắt nhìn Liễu Tâm lâm nguy.

Nào ngờ ngay khi Không Minh đại sư đón lấy Liễu Tâm trở xuống tảng đá to, trên đỉnh núi bỗng vang lên một tiếng cười sắc lạnh, rồi có năm bóng người lần lượt phóng xuống.

Tiếng bịch bịch vang lên liên hồi, năm người đều rơi lên trên tảng đá to, đầu nứt sọ vỡ, máu thịt nhầy nhụa, mùi hôi thối nực nồng, thì ra là năm thi thể đã chết từ lâu.

Trên đỉnh núi lại vọng xuống một tiếng sắc lạnh nói:

- Kẻ nào không nghe lời cảnh cáo, vọng động tiến vào cốc, hãy lấy đó làm gương.

Dứt lời, trên đỉnh núi lại hoàn toàn tĩnh lặng, quần hào cả kinh thất sắc, Cùng đưa mắt nhìn Liễu Tâm hòa thượng đang nằm trên tay Không Minh đại sư, chỉ thấy vị hòa thượng Tiết Trúc tự ấy hai mắt nhắm nghiền, hơi thở gấp rút, khóe miệng rỉ máu tươi, hiển nhiên đã thọ nội thương trầm trọng.

Người võ công cao như Liễu Tâm mà lại bị người một chiêu đả thương thế này, quần hào hiện diện thảy đều kinh tâm động phách, tự lượng sức mình, người nào còn dám đứng ra nữa?

Không Minh đại sư đặt Liễu Tâm nằm xuống trên tảng đá, từ trong lòng móc ra một lọ ngọc, trút ra viên dược hoàn, cho Liễu Tâm uống xong, lại đỡ y ngồi dậy, hai tay đặt lên bối tâm, với mấy mươi năm nội lực chân nguyên truyền vào thân thể Liễu Tâm.

Quần hào thấy Không Minh đại sư dùng chân nguyên bản thân điều trị nội thương cho Liễu Tâm, hết sức kính phục vị cao tăng này, thảy đều ngưng thần giới bị, lưu tâm xung quanh bảo vệ cho ông.

sau khoảng thời gian một tuần trà, chỉ thấy Không Minh đại sư trán đẫm mồ hôi, từ từ thu tay về, khẽ nói:

- Sư đệ, thương thế của sư đệ đã không còn nguy hiểm nữa, hãy tự vận công điều tức một hồi là sẽ bình phục.

Liễu Tâm tuy vẫn còn nhắm mắt không trả lời, nhưng sắc mặt đã hồng hào trở lại, quần hào biết là lời của Không Minh đại sư không ngoa.

Không Minh đại sư ngồi xếp bằng dưỡng thần một hồi, từ từ mở mắt ra, đứng phắt dậy, với ánh mắt đầy cảm kích quét nhìn quần hào nói:

- Lão nạp xin đa tạ các vị đã hộ vệ cho!

Đoạn hai tay chắp trước ngực, thi lễ một vòng, lại nói tiếp:

- Các vị có nhận ra năm thi thể này là ai không?

Quần hào vừa nghe lão hòa thượng nhắc nhở, liền vội đáp lễ, rồi Cùng đi đến bên năm tử thi máu thịt nhầy nhụa, chú mắt nhìn kỹ, và có người lật tử thi lại, xem xét một hồi, nhận thấy năm người này đã chết ít nhất một ngày trở lên, nhưng không tìm ra được vết thương trí mạng, điều duy giống nhau trên ngực áo năm tử thi đều có cài một Hàn Mai Kiếm Lệnh. Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Nhất Chỉ sửng sốt kêu lên:

- ô! Đây chẳng phải Nghiêm Phụng Cương, trưởng tử Nghiêm gia Ở Ngô Châu là gì?

Du Long Nhất Kiếm Vu Thương Lãng vừa nhìn kỹ một tử thi vừa nói:

- Nhìn y phục vóc dáng, người này có lẽ là Toàn Phong Thủ Triều Tiểu Thanh, thứ đồ của Động Đình HỒ Tam Phong!

Tiếp theo, ba tử thi khác cũng được nhận ra, một là Liêu Khải Hàng, đệ tử phái Bình Giang, một là Hành Dương Nhất Hạc Lâm vạn Thương, một là Càn Khôn Chưởng Mạc Bất Sầu uy trấn Giang Nam.

Năm người này tuy không phải đệ tử của chín đại môn phái, nhưng cũng đều là cao thủ lừng danh, trong số Càn Khôn Chưởng Mạc Bất Sầu võ công cao hơn hết và uy danh cũng lừng lẫy hơn hết, y chính là trang chủ Liễu Lâm Trang Ở TÔ Châu, vậy mà cũng bị táng mạng tại đây Sau khi quần hào nhận ra thân phận của năm tử thi, Liễu Tâm cũng đã vận công điều tức xong, từ từ đứng lên, hướng về Không Minh đại sư mặt đang đầy vẻ bi thương nói:

- Đại ân cứu mạng của sư huynh, đệ vĩnh viễn khắc ghi vào lòng, trước hết xin nhận đệ một lạy.

Đoạn chắp tay xá dài đến đất, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Không Minh đại sư chắp tay đáp lễ:

- Hai ta đều là người trong Phật môn, với từ bi làm gốc, hà tất đa lễ như vậy Đoạn quay sang quần hào đang thờ thẫn nói:

- Theo lão nạp nhận thấy, chuyến đi Thất Lạc cốc của chúng ta nên dừng lại tại đây, nhưng đó chẳng phải là lão nạp khiếp sợ, mà thật sự - Hứ! Vậy mới là hành động thông minh!

Tiếng nói sắc lạnh lại từ trên núi vọng xuống.

Trong lúc quần hào kinh hoàng, Du Long Nhất Kiếm trầm giọng quát:

- Trên kia là ai? Hà tất thậm thà thậm thụt, sao không hiện thân ra gặp?

- Hắc hắc hắc...

Tiếng cười tuy thấp trầm nhưng chấn động lòng người, hồi âm vang vọng khắp sơn cốc.

Tiếng cười hồi lâu mới ngưng, tiếng nói sắc lạnh lại vang lên:

- Thôi được, để cho các vị xem bổn nhân là ai!

Bỗng dưới ánh chiều tà từ trên đỉnh núi soi xuống, một bóng người dài thượt bay lên, kèm theo là tiếng động như sấm rền, những tảng đá to bị chấn động lăn rơi xuống giòng nước chảy xiết nơi cửa cốc, vang lên tiếng ầm ầm rền rỉ.

Quần hào chú mắt nhìn lên đỉnh núi, chỉ thấy một bóng người khôi vĩ, áo xanh phất phới, hệt như cơn gió lốc vọt lên cao hơn ba trượng, rồi hạ nhanh xuống biến mất.

Quần hào tinh mắt, trong lúc người áo xanh vọt lên hạ xuống nhanh như chớp, đã nhìn thấy trước và sau người ấy đều có một thanh trường kiếm màu vàng và khắc một đóa hàn mai. Đồng thời trong tay áo còn kéo một vật dài, rõ ràng là ngọn nhuyễn tiên.

có người thảng thốt nói:

- Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn!

áo xanh, trường tiên, thân pháp Hồi Phong Tam Toàn, cộng thêm Hàn Mai Kiếm Lệnh, biểu hiệu đặc biệt của Hàn Mai bảo, người đó không phải là Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn thì còn là ai nữa?

Tiếng nói sắc lạnh lại từ trên núi vọng xuống:

- Hắc hắc! Các vị hài lòng rồi chứ?

Du Long Nhất Kiếm lại trầm giọng quát hỏi:

- âu Dương Hàn! Vì sao các hạ lại sát hại nhiều đồng đạo võ lâm như vậy?

ám một tiếng vang rền, một phiến đá to cỡ bánh xe từ trên bay xuống, rơi ngay chỗ quần hào đang đứng, trả lời cho câu hỏi của Du Long Nhất Kiếm.

Quần hào cả kinh thất sắc, vội tung mình lui ra sau tránh.

Không Minh đại sư trong lúc vội vàng vẫn không quên Liễu Tâm thọ thương vừa mới hồi tỉnh, cắp lấy cánh tay phải y, nhanh như chớp lướt ra xa hơn bảy trượng.

Dưới tình thế này, quần hào đành phải từ bỏ ý định tiến vào Thất Lạc cốc. Sau khi thảo luận, vội vã rời khỏi Đại Tuyết Sơn, ai nấy trở về bổn phái, bẩm cáo mọi sự với chưởng môn nhân.

Nhưng khi nhóm quần hào ấy vừa mới rời khỏi, các đại môn phái vì điều tra sự thật về việc đệ tử táng mạng tại Hàn Mai bảo, đã lần lượt phái ra một toán đệ tử khác, cùng kéo đến Đại Tuyết Sơn.

Hai toán cao thủ một đến một đi, vì không cùng đường nên họ đã không gặp nhau, để khiến những cao thủ của các đại môn phái đến sau chẳng những không hoàn thành sứ mạng mà còn thảy đều táng mạng tại Thất Lạc cốc, không một người sống sót.

Thế là, tin Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn chưa chết liền tức truyền khắp giang hồ, hành vi thần bí và tàn ác của ông đã khiến giới võ lâm kinh khiếp, trở thành một sát tinh mà mọi người đều muốn trừ diệt.

Trong thời gian ấy, Không Minh đại sư phái Thiếu Lâm tuy có nhận định khác, nhưng không có chứng cớ cụ thể để biện bác, cũng đành phải giữ im lặng.

Từ đó, Thất Lạc cốc đã trở thành Tử Vong cốc, một nơi thần bí và ghê rợn, khiến mọi người nghe danh táng đởm, không dám bén mảng đến.

Ai có thể ngờ là một vị đại hiệp giang hồ danh tiếng lừng lẫy lại đột nhiên trở thành một ma vương sát nhân tàn bạo, sau khi nhà gặp thảm biến đã gây nên gió tanh mưa máu khủng khiếp trên giang hồ?

Nhưng con trai duy nhất của âu Dương Hàn là âu Dương Thu sau khi nhận lãnh hai quải của ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương, hai cánh tay không cất lên nổi, bị bức bách đến bờ đầm, và Lam Thái Điệp bất thần một kiếm đâm đến.

âu Dương Thu lúc ấy còn có thể thi thân pháp bảo mạng gia truyền Hồi Phong Tam Toàn tránh khỏi, nhưng chàng chợt nảy sinh một ý nghĩ kỳ lạ, cho là phụ thân tuyệt đối không phải là hung thủ sát hại song thân Lam Thái Điệp, nếu trời quả có mắt thì chàng sẽ không bị đâm chết, còn như phụ thân quả đã sát hại song thân Lam Thái Điệp thì chàng chết dưới kiếm Lam Thái Điệp cũng là lẽ trời báo ứng số mệnh phải như vậy, chết có gì đáng oán hận?

Nhưng con người dầu sao cũng tham sanh úy tử, huống âu Dương Thu hãy còn là một thiếu niên thơ dại, nên ngay khi trường kiếm của Lam Thái Điệp sắp xuyên thủng tim, đôi mắt vốn nhắm nghiền định chờ chết bỗng sáng rực thần quang và cất tiếng nói:

- Tiểu Điệp, gia phụ...

âu Dương Hàn với Lam Tâm Long vốn là bái chi giao, tình như thủ túc sau khi lui ẩn vẫn thường dẫn con trai đến chơi Lam gia, có khi Ở lại đến cả tháng. âu Dương Thu với Lam Thái Điệp hơn kém nhau một tuổi, hai trẻ hồn nhiên vô tư, xem nhau như huynh muội.

Trai gái gần gũi bên nhau lâu ngày, khó khỏi nảy sinh tơ tình, trong lòng âu Dương Thu và Lam

Thái Điệp chẳng rõ từ lúc nào mầm tình đã nãy nở, nhưng đó chỉ là điều thầm kín trong lòng, chưa người nào bày tỏ.

Tuy nhiên, người ta thường nói: "Mắt là cửa ngõ của tâm hồn" ánh mắt của tình nhân dĩ nhiên khác hẳn mọi người, nên ngay trong khoảnh khắc sự sống chết chỉ trong đường tơ kẻ tóc, ánh mắt của âu Dương Thu lọt vào thu ba của Lam Thái Điệp không phải là van xin, cũng không phải oán hận, mà là...

Lam Thái Điệp trong lúc lòng ngập đầy thù hận, tuy nhất thời không hiểu trong ánh mắt âu Dương Thu lúc sắp chết đã ẩn chứa gì, nhưng con tim thơ ngây của nàng cũng bất giác rúng động, và ngay khi ấy âu Dương Thu lại cất tiếng gọi tên nàng, khiến thanh trường kiếm trong tay nàng bất giác từ tim trượt sang vai.

Đến khi Lam Thái Điệp ý nghĩ xoay chuyển, trường kiếm đã đâm vào da thịt âu Dương Thu, rụt tay về đã không còn kịp nữa.

Cùng trong lúc ấy, Không Minh đại sư buông tiếng quát, và quải trượng của ảo Diện Thiên Phật cũng đã quét ra, đánh rơi trường kiếm của Lam Thái Điệp, nhưng âu Dương Thu trong cơn đau đớn đã rơi xuống đầm sâu.

Đầm nước chẳng những sâu mà còn rất lạnh, và có một luồng hấp lực mạnh khủng khiếp, tội nghiệp cho âu Dương Thu thân thọ trọng thương, trong nỗi kinh hoàng và đau đớn, người vừa chạm nước đã bất tỉnh nhơn sự.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, âu Dương Thu từ từ hồi tỉnh, mắt vừa hé mở đã bị ánh sáng chói chang soi đến vội nhắm trở lại.

Chàng dần hồi phục trí nhớ, thầm nhủ:

- Sao? Mình chưa chết ư?

Bèn đưa tay sờ, toàn thân y phục ướt sũng, nhưng hai cánh tay đã không còn đau đớn, và phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá cứng răn.

Chàng thử co duỗi hai tay và hai chân, cảm thấy gân mạch bình thường, không hề có gì khác lạ. Lại đưa tay sờ vết kiếm bị Lam Thái Điệp đâm trúng nơi vai phải, vết thương đã khép miệng lại rồi.

Bỗng, lòng chàng hết sức khích động, nhận thấy sự sống của mình chứng thực phụ thân không phải là hung thủ sát hại song thân Lam Thái Điệp, nếu không, lúc này chắc chắn chàng đã táng mạng rồi.

Trong lúc tâm niệm chuyển động chàng ngồi bật dậy, hai tay dụi mắt một hồi lâu, lại từ từ mở mắt

ra. Lát sau, hai mắt mới thích ứng với ánh sáng chói chang.

Thế nhưng, cảnh vật hiện ra trước mắt lại khiến chàng vội nhắm mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Chương 2: Trong Thạch Động Phúc Họa Khó Lường

Thì ra, âu Dương Thu lúc này đang Ở trong một thạch động rất rộng, trên nóc giữa thạch động có khảm một hạt dạ minh châu to cỡ trứng ngỗng, ánh sáng tỏa rực, soi khắp thạch động còn tỏ hơn cả ban ngày.

Ngay chính diện giường đá chàng đang ngồi còn có một chiếc giường hình vuông khác, trên là một con quái vật hai đầu, trái heo phải chó, bốn cánh tay dài là chân trước của lừa la ngựa trâu, thân hệt như người, hai chân cụt đến đầu gối.

Quái vật vừa thấy âu Dương Thu ngồi dậy, bốn mắt liền rực sáng, đầu heo thè lưỡi, mõm chó nhe răng, bốn chân lừa la ngựa trâu vung động, dáng vẻ hết sức ghê rợn.

Kể cũng lạ, quái vật ấy tuy ra vẻ hung tợn nhưng vẫn ngồi yên trên giường đá.

âu Dương Thu hồn phi phách tán, vội quay người bỏ chạy ra ngoài nào ngờ vừa chạy được ba bước, bỗng bị một luồng hấp lực mạnh mẽ từ phía sau ập đến hút lại, không sao cử động được nữa.

Tình trạng ấy càng khiến chàng kinh hãi hơn, nhưng chẳng cách nào hơn, đành chầm chậm quay người lại, định thần nhìn kỹ, giờ mới phát hiện chỗ cách chiếc giường đá chàng vừa nằm có một bục đá tròn, trên là một lão nhân áo đen mặt vuông tai cả, râu bạc dài phủ ngực, cốt cách thanh kỳ ngồi ngay ngắn.

Lão nhân thấy âu Dương Thu quay người lại, đang trân trối nhìn mình, bèn giơ tay phải lên ngoắc nhẹ.

âu Dương Thu cảm thấy cái ngoắc tay của lão nhân áo đen như có quyền uy vô thượng, bất giác cất bước đi đến.

Chờ âu Dương Thu đi đến gần còn cách khoảng ba thước, lão nhân áo đen với giọng như ra lệnh nói:

- Bé con, hãy cởi hết y phục ra!

âu Dương Thu sửng sốt, do dự một hồi, đánh bạo vòng tay xá dài nói:

- Xin hỏi lão nhân gia, vậy là có ý gì?

Lão nhân áo đen sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Bảo ngươi làm sao thì ngươi cứ làm vậy, hà tất hỏi nhiều.

âu Dương Thu tuy còn là một thiếu niên, nhưng tính nết lại quật cường, gia giáo nề nếp, thông tình đạt lý, vốn nghĩ mình sở dĩ không chết là do lão nhân này cứu giúp, vừa định thi lễ tạ ơn, chẳng ngờ lão nhân lại thốt ra những lời kỳ lạ và ngang ngược như vậy, bất giác kiên quyết nói:

- Nếu lão nhân gia không nói rõ dụng ý, vãn bối tuyệt đối không làm được.

- Làm được cũng phải làm, không làm được cũng phải làm.

- Không...

âu Dương Thu tiếng "không" vừa thoát ra khỏi miệng, chỉ thấy lão nhân áo đen búng nhẹ hai ngón tay, một luồng kình phong sắc bén lướt qua, toàn thân y phục liền tức vụn thành từng mảnh, lả tả rơi xuống, toàn thân lõa lồ.

Tính mắc cỡ ai ai cũng có, âu Dương Thu giận đến huyết mạch căn phồng, lông tóc dựng ngược, buông tiếng quát to, bất chấp tất cả tung mình lao tới, vung tay chộp lão nhân áo đen.

Lão nhân áo đen một tay ấn nhẹ, một luồng khí nhu mềm xô ra, nâng lấy thân người trần trụi của âu Dương Thu trên không, xô vào vách đá bên cạnh.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, vách đá bật mở, thân người âu Dương Thu bị đưa vào trong một hang động nhỏ.

Lại nghe "ầm" một tiếng vang rền, vách đá đã khép lại, rồi thì một làn nước nóng rất tanh hôi và rít chịt xối lên khắp người âu Dương Thu.

âu Dương Thu cảm thấy khó chịu khôn tả, rất muốn xem chất lỏng nóng tanh đó là gì, nhưng hai mắt không dám mở ra, lồng ngực ngột ngạc thiếu điều nôn tháo ra, nhưng không dám mở miệng.

Đang khi khổ sở khôn cùng, chàng nghe bên kia vách vang lên tiếng cười dài ra chiều hết sức đắc ý.

Khoảng sau thời gian một bữa cơm, làn mưa nóng ấy đã ngưng, nhưng âu Dương Thu đã bị chất lỏng nóng ấy ngập đến cổ, và hang động này chỉ vừa đủ chứa một người, lúc này đầu ngón chân chạm đất, xung quanh cũng chỉ có thể chuyển động chút ít mà thôi.

Một thiếu niên tuổi mới mười lăm mà Ở trong cảnh ngộ thế này, ngoại trừ cắn răng cố chịu đựng khổ sở, chàng có thể làm gì được?

Sau cùng, sức nóng dần tan biến, âu Dương Thu vừa mớ thở phào, nào ngờ chưa đầy một khắc, chất lỏng quanh người lại từ nóng chuyển sang lạnh, và rồi lạnh đến mức khiến chàng hai hàm răng đánh lập cập, hắt hơi lia lịa.

Mùi vị hết nóng rồi lạnh này hệt như xuống vạc dầu lên núi tuyết, khiến âu Dương Thu hết sức tức giận tự nhủ:

- âu Dương Thu này không thù không oán với lão già chết tiệt, tại sao lại hành hạ ta khổ sở đến thế này?

Bỗng bên kia vách lại vang lên tiếng cười dài, và nói:

- Bé con, chớ nổi giận, giờ thì không để ngươi chịu khổ sở nữa đâu.

âu Dương Thu lặng người, thật không ngờ đối phương lại biết cả ý nghĩ trong lòng mình, lão nhân này chẳng lẽ là thần tiên ư?

chàng đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe dưới chân vang lên tiếng động ào ào, chất lỏng lạnh buốt đã dần lui đi, rồi thì chẳng còn giọt nào nữa.

Liền sau đó, vách đá lại "ầm" một tiếng mở ra và âu Dương Thu lại bị một luồng kình lực hút ra khỏi hang động.

Đến đây, võ công thần kỳ của lão nhân áo đen đã khiến âu Dương Thu quyết định không phản kháng nữa, cứ thí mạng mặc cho ông ta muốn làm gì thì làm.

Tuy chàng đã có quyết định như vậy, nhưng lão nhân áo đen không làm khó gì chàng nữa, trái lại còn mở ra một hang động nhỏ khác, bảo chàng vào tắm rửa sạch sẽ, sau đó lại còn tặng cho chàng một bộ võ phục xanh rất vừa vặn.

Mọi sự việc lão nhân đều không rời khỏi bục đá, chỉ dùng chỉ lực thực hiện, âu Dương Thu thấy trong mắt, nghĩ trong lòng, khi tắm rửa xong mặc quần áo đi ra, liền quỳ xuống trước mặt lão nhân dập Lão nhân áo đen giơ lại búng nhẹ hai ngón tay, liền nhẹ nhàng đỡ âu Dương Thu đứng dậy, râu dài lay động ha hả cười nói:

- Bé con, ngươi quỳ lạy cũng vô ích, lão bất tử này không nhận ngươi làm đồ đệ đâu!

Vậy là ý nghĩ trong đầu âu Dương Thu lại bị ông đoán trúng, lên tiếng trước ngăn lại, khiến âu Dương Thu hết sức thắc mắc nói:

- Lão nhân gia đã không nhận vãn bối làm đồ đệ, tại sao lại cứu giúp vãn bối? Và sau khi cứu vãn bối, tại sao lại để cho vãn bối phải chịu khổ sở hết nóng lại lạnh như vậy?

- đó là vì...

Lão nhân áo đen bỗng ngưng lời, trầm ngâm một hồi, như đã quyết định điều gì đó, mới nói tiếp:

- Lão phu sở dĩ cứu ngươi là vì ngươi là một kỳ tài võ lâm có thể đào tạo, trăm năm khó gặp một người, còn về việc để cho ngươi chịu khổ nóng lạnh, đó chính là để giúp ngươi thay lông tẩy tủy, xây dựng Căn Cơ võ học vững chắc, vĩnh viễn không sợ bị nước dìm lửa thiêu, bách độc bất xâm.

âu Dương Thu thấy lời lão nhân mâu thuẫn bèn hỏi:

- Lão nhân gia đã nhận thấy vãn bối là kỳ tài võ lâm, tại sao không chịu nhận là đồ đệ? Và đã không nhận vãn bối là đồ đệ, tại sao lại giúp vãn bối thay lông tẩy tủy, xây dựng căn cơ võ học vững chắc?

Câu hỏi của chàng thật hợp lý, khiến lão nhân nhất thời khó thể trả lời Nhưng sau cùng, lão nhân thở dài nói:

- Mặc dù lão phu không chịu nhận ngươi là đồ đệ, nhưng có thể chấp nhận ngươi ba điều, ngươi hãy nghĩ xem, có việc gì cần lão phu làm giúp không?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- có thì có, nhưng không biết là lão gia có chịu nhận lời hay không?

- Ngươi cứ nói ra, chỉ cần đủ khả năng, lão phu đều nhận lời, nhưng chỉ giới hạn ba điều thôi.

- Vãn bối chỉ muốn lão nhân gia trả lời vãn bối hai câu hỏi và làm giúp một việc là hài lòng lắm rồi, sao dám làm phiền nhiều hơn?

Lão nhân áo đen gật đầu, tỏ ý bằng lòng.

âu Dương Thu dựng ngón tay nói:

- Thứ nhất, trong võ lâm hiện nay, người nào võ công cao nhất?

Thứ nhì, ai là hung thủ đã sát hại Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đại hiệp và cả nhà ông ấy? Xin lão nhân gia hãy trả lời vãn bối hai điều ấy trước.

Lão nhân áo đen chẳng chút suy nghĩ, đáp:

- Trên cõi đời này, võ công của Thái Hư thượng nhân được kể là cao nhất, còn điều thứ hai hãy hỏi mẫu thân ngươi.

âu Dương Thu sửng sốt:

- Hỏi mẫu thân vãn bối ư? Nhưng vãn bối đâu có mẫu thân, khi vừa sinh vãn bối là gia mẫu đã tạ thế, và vãn bối cũng chẳng biết mẫu thân là ai.

- Mỗi câu hỏi chỉ một câu trả lời, ngoài ra không thể phụng cáo, vả lại lão phu cũng không biết, hãy nói điều thứ ba đi!

âu Dương Thu biết hỏi cũng vô ích, đành nói:

- Thứ ba là... xin lão nhân gia sau này làm giúp cho một việc mà vãn bối nhận thấy khó khăn nhất, nhưng hiện tại vãn bối chưa biết đó là việc gì, phải đến lúc mới nói được.

Lão nhân áo đen bỗng cười phá lên:

- Ngươi khá lắm, lão phu nhận lời, bất cứ lúc nào ngươi trở lại Nhạn Lạc giản, nói ra việc khó khăn nhất của ngươi, lão phu sẽ làm giúp ngươi. Vả lại lão phu đã đoán biết việc ấy cũng chính là sở trường của lão phu. Ha ha! Thú vị thật!

Thật ra lúc này chính bản thân âu Dương Thu cũng chưa biết sẽ nhờ lão làm giúp việc gì, chẳng qua là chàng thiên tính thông minh, đã biết lão nhân thân hoài võ công tuyệt thế, trong khi mình phải báo thù cho phụ thân, đương nhiên sẽ phải gặp rất nhiều khó khăn nguy hiểm trên giang hồ, lão nhân đã hứa trước, khi nào mình quả gặp phải việc không sao giải quyết được, sẽ đến nhờ ông giúp đỡ, hẳn ông không từ chối.

Giờ nghe như lão nhân đã biết trước việc ấy, chàng càng thêm khâm phục nhưng cũng thầm nhủ:

- Rồi đây mình sẽ nhờ lão làm giúp một việc khó khăn hơn hết, để xem có nằm trong dự liệu của lão hôm nay hay không?

Nào ngờ ý nghĩ ấy của chàng đã gây nên rất nhiều ân oán tình thù nhi nữ sau này, chẳng những không tháo gỡ được, mà suýt nữa gây ra tội ác loạn luân.

âu Dương Thu đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy con quái vật hai đầu đang nhìn chàng trừng mắt nhe răng, chợt động tâm hỏi:

- Lão nhân gia, con quái vật này là người hay thú vật?

Lão nhân áo đen cười:

- Là người nhưng cũng là thú!

âu Dương Thu ngẩn người:

- Lão nhân gia nói vậy nghĩa là sao?

- Ha ha! Ngươi không thấy thân thể tứ chi của nó có cả người lẫn thú sao?

- Thấy thì có thấy, nhưng không biết sinh ra vốn như vậy hay là...

Lão nhân khoát tay ngắt lời:

- Ngươi ngốc quá, người hay thú cũng vậy, làm sao mà sinh ra vốn như vậy được Hắn vốn là một con người giống như lão phu với ngươi, sau khi trải qua Di Thực Thủ Thuật của lão phu mới thành ra như thế này, ngươi có thấy lý lạ không?

âu Dương Thu nghe vậy lòng khôn xiết kinh hoàng, trợn mắt há miệng hồi lâu không thốt nên lời.

Lão nhân mặt bỗng trở nên lạnh như băng nói:

- Ngươi sợ phải không?

âu Dương Thu gật đầu:

- Vâng, vãn bối hết sức kinh ngạc về Di Thực Thủ Thuật này của lão nhân gia, và cũng thấy hành vi đó quá tàn bạo, một người sống mà lại làm thành hình hài như thế này, y có thâm thù đại hận gì với lão nhân gia vậy?

Lão nhân mắt rực tinh quang, nhưng lại liền nhắm mắt, buông tiếng thở dài cảm khái nói:

- Ngươi tuổi còn trẻ, có lẽ chưa biết gì về sự đời. Lão phu hỏi ngươi, theo ngươi thì hạng người nào trên cõi đời đáng căm thù nhất?

âu Dương Thu chẳng chút suy nghĩ đáp:

- Theo vãn bối thì bọn đê hèn vô sỉ, mặt người lòng thú là đáng căm thù nhất.

Lão nhân ngửa mặt cười to:

- Hay lắm! Hạng người đê hèn vô sỉ, mặt người lòng thú cũng chính là loài thú đội lốt người, hạng người ấy chỉ có bề ngoài, nhưng hành vi tồi tệ không bằng cả loài cầm thú, nên lão phu phải làm cho hạng người ấy trở thành danh phù kỳ thực, cắt bỏ đầu và tứ chi, rồi dùng Di Thực Thủ Thuật lắp đầu và tay chân thú vào, khiến hắn vẫn tiếp tục sống.

Vốn đây là một thí nghiệm của lão phu, chẳng ngờ sau hai mươi năm nghiên cứu, lão phu đã thành công. Không sai, người này chính là kẻ thâm thù của lão phu, vài hôm nữa lão phu sẽ lắp thêm đôi chân thú cho hắn rồi mang ra khỏi động, hắn tuy đã mất đầu và tứ chi người, nhưng vẫn còn tim gan

ngũ tạng vốn có. Ha ha! Lão phu phải chính mắt xem thử hắn còn có thể làm được những gì trên đời và người đời sẽ đối xử với hắn ra sao? Ha ha ha...

âu Dương Thu nghe tiếng cười của lão đầy vẻ tự đắc, nhưng cũng có phần thê lương và bi thương, biết là ông hắn có một quá khứ bi thảm, nên mới khiến ông có hành động quái dị thế này.

Chàng sợ khơi dậy mối thương cảm trong lòng ông, nên không dám hỏi nhiều, chỉ thành khẩn hỏi:

- Vậy là lão nhân gia hắn tinh thông y lý, vãn bối được lão nhân gia cứu giúp, ơn như tái tạo, lại còn được giúp cho ba điều, âu Dương Thu tuy tuổi còn khờ dại, nhưng nước phải đền trả bằng cả dòng suối, lão nhân gia có thể cho biết cao danh thượng tánh để...

Lão nhân xua tay ngắt lời:

- Lão phu cứu ngươi, chẳng phải mong ngươi báo đáp, mà chỉ vì lão phu muốn máu của giao long ngàn năm được đặt đúng chỗ. Hồi hai mươi năm trước lão phu đã giáng phục con súc sanh ấy, mãi đến nay mới giết chết chính là muốn chờ đợi một kỳ tài võ lâm, dùng máu giao long tắm cho ngươi, thay lông tẩy tủy, khiến ngươi từ nay không sợ thủy hỏa, bách độc bất xâm, nỗi khổ sở mà ngươi chịu đựng khi nãy chính là do tắm máu giao long, vì lúc tắm cần phải làm cho máu người ấy lưu thông nhanh, nên phải làm cho ngươi tức giận trước.

Còn về danh tánh của lão phu, ngươi không cần phải biết. Nhưng lão phu có thể cho ngươi biết, hồi hai mươi năm trước trong võ lâm có một Thiết Bốc thần y, đó chính là lão phu. Nhưng sau khi ngươi rời khỏi đây, bất kỳ trong tình huống nào và với bất cứ ai cũng không được tiết lộ việc lão phu vẫn còn khỏe mạnh trên trần thế, nhất là khi ngươi tìm gặp Thái Hư thượng nhân, càng không được nói ra chính lão phu đã cho ngươi biết là ông ta võ công cao nhất trên cõi đời này, nếu không, chẳng những ngươi không đạt được mục đích cầu sư học võ báo thù mà còn có thể chuốc lấy đại họa vào thân, ngươi hãy nhớ kỹ. Bây giờ lão phu đưa ngươi ra khỏi động, ngọn nhuyễn tiên của ngươi cũng Ở ngoài cửa động.

Lão nhân dứt lời, đưa mắt nhìn âu Dương Thu đang quỳ trước mặt, đột nhiên một chưởng nhanh như chớp bổ xuống.

âu Dương Thu hự lên một tiếng, liền tức ngất xỉu.

Mặt trời đã lặn xuống non tây, gió đêm mát lạnh, mặc dù vầng trăng tròn đã mọc lên Ở phương đông, nhưng ngọn núi cao ngút mây này lại bị một lớp sương mù che phủ.

Bỗng, một bóng người áo xanh xông vỡ sương mù dày đặc, hệt như sao sa phóng xuống sơn cốc.

Từ đỉnh núi đến đáy cốc cao ít ra cũng bảy tám mươi trượng và hết sức hiểm trở, vậy mà người áo xanh từ trên đỉnh núi phóng xuống, hai tay dang thẳng ra như một cánh chim to, chỉ ba lần chộp vào

những cây tùng nhỏ mọc trên vách núi đã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, không hề phát ra một tiếng động khẽ.

Người áo xanh như hết sức kinh ngạc và thích thú về thân pháp này, hai chân vừa chạm mặt đất, liền ngước nhìn lên đỉnh núi mờ mịt hồi lâu, như là ước lượng độ cao bao nhiêu.

ô! Thì ra người áo xanh khinh công trác tuyệt này chỉ là một thiếu niên tuổi mới mười lăm mười sáu, nhưng người đã cao năm thước, vai vượn lưng ong, rất là anh tuấn.

Thiếu niên áo xanh khi nhìn lên đỉnh núi, lại đảo mắt nhìn quanh đáy cốc một hồi, rồi mới dọc theo một khe núi trong phóng đi.

Chỉ thấy chàng vượt cây, qua đá, một cái tung mình đã qua bốn năm trượng.

chàng phóng đi được mười mấy dặm, hai bên núi dần mở rộng, nước khe chảy chậm hơn, có lẽ đã sắp đến cửa cốc.

Thiếu niên áo xanh bỗng đứng lại, dưới ánh trăng mờ, lại đảo mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy trên lưng núi phía phải, trong rừng cây loáng thoáng hiện ra một góc mái nhà màu xanh, ước lượng khoảng cách cũng chỉ xa khoảng bốn mươi trượng.

Chàng thoáng chút do dự, rồi tung mình vượt qua khe suối, vừa định phóng đi lên lưng núi, bỗng thấy một bóng trắng nhỏ bé phóng qua bên cạnh, loáng cái đã khuất trong lùm cỏ.

Khi bóng trắng ấy lại xuất hiện, chàng đã đuổi đến một bãi đất bằng, và chàng cũng đã nhìn thấy rõ, thì ra bóng trắng ấy là một chú thỏ.

Chú thỏ trắng quay đầu lại nhìn, đoạn lại chui nhanh vào rừng, như sợ hãi không dám xuất hiện nữa.

Nhưng thiếu niên áo xanh đã nhìn thấy một ngôi nhà đá xanh, trước nhà cây cối rậm rạp, cỏ dại um tùm, không có đèn đóm cũng chẳng có lối đi, như là không có người Ở vậy.

Thiếu niên áo xanh cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, rồi cất bước đi vào rừng, vạch cỏ vén gai từ từ đi về phía ngôi nhà đá.

Anh trăng từ khoảng trống cành cây soi xuống, thiếu niên áo xanh đi đến trước nhà đá, thì ra đây là một ngôi miếu sơn thần hoang tàn, cửa sổ không còn, nhưng màng nhện giăng kín, hiển nhiên đã lâu không có người đặt chân đến.

Trong miếu tối om không nhìn thấy tượng thần, gió núi thổi đến, cỏ lá xua xào xạc, mạng nhện

đung đưa, gây cảm giác ghê rợn.

Thiếu niên áo xanh như có vẻ sợ, nhưng rồi chàng cũng cúi người đi vào trong miếu.

Ngay khi thiếu niên khuất vào trong miếu, bỗng nghe tiếng gió vù vù, hai bóng người áo đen hệt như u linh đáp xuống cửa miếu.

Hai người cùng "ủa" lên một tiếng gạc nhiên, vừa định cất bước đi vào miếu, trên không bỗng vang lên một tiếng roi như sấm rền, khiến hai người giật mình đứng lại.

Tiếp theo lại một tiếng vang rền, hai người áo đen liền tức ngã xuống, hai chiếc đầu đã lìa khỏi cổ, chết không kịp rên lên một tiếng.

Một bóng người áo xanh cao to và ánh vàng lấp lánh nhanh như cắt lướt qua, để lại một chuỗi cười đắc ý vang vọng sơn cốc, hồi lâu chưa dứt.

Sự việc kinh khủng vừa xảy ra ấy, thiếu niên áo xanh ẩn thân trong miếu dĩ nhiên nhìn thấy rất rõ ràng.

Thiếu niên áo xanh thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, rõ ràng là mình...

Ngay khi ấy, bỗng lại có y phục phất gió vang lên, trước miếu lại có bốn người xuất hiện.

Thiếu niên áo xanh nằm móp dưới hương án, chú mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy bốn người ấy gồm ba nam một nữ, qua thân pháp cũng đủ biết họ là cao thủ bậc nhất trong võ lâm.

Lúc này bốn người đều đối mặt với cửa miếu, cúi người xem xét thi thể hai người áo đen, thiếu niên áo xanh tuy không nhìn thấy rõ diện mạo của họ, nhưng qua chòm râu dài phất phơ trước ngực của ba người đàn ông, biết họ tuổi đã ngoài sáu mươi.

- Ba vị xem, đây chẳng phải lại là hai cây Hàn Mai Kiếm Lệnh là gì?

Các vị cũng nhìn thấy bóng người áo xanh cao to kia, và cũng đã nghe rõ tiếng trường tiên, hẳn phải tin lời lão thân không ngoa rồi chứ?

Người lên tiếng chầm chậm ngẩng đầu lên, chính là ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương.

Thiếu niên áo xanh nghe máu nóng sục sôi, cơ hồ từ dưới gầm bàn chui ra nhưng chàng cố nén lửa giận trong lòng, nằm yên tiếp tục theo dõi tình hình bên ngoài.

Một lão nhân áo xám từ trên hai tử thi rút ra hai cây Hàn Mai Kiếm Lệnh, nhìn thoáng qua rồi nói:

- Như vậy người này quả đúng là Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn rồi.

Một lão nhân khác tiếp lời:

- Nếu đúng là âu Dương Hàn thì lão phu không thể nào tìm ra nguyên nhân hợp tình hợp lý về những hành vi giết người này.

ảo Diện Thiên Phật chỏi mạnh quải trượng xuống đất "cộp" một tiếng, quả quyết nói:

- Thật đơn giản, người nhà âu Dương Hàn bị kẻ thù sát hại, nên y quyết báo thù, nhắm vào tất cả mọi người trong võ lâm.

Một lão nhân đứng gần cửa miếu hơn hết tiếp lời:

- Nhưng lệnh tế Lam Tâm Long với âu Dương Hàn là bái bái chi giao...

Ngưng chốc lát, trầm ngâm rồi nói tiếp:

- Hai thi thể này tuy lão phu không nhận ra là ai nhưng qua phục sức, dường như là người của Bích Vân Quán trên Câu Lâu sơn. Nghe đâu âu Dương Hàn với Kim Hà đạo trưởng, quán chủ Bích Vân quán là mạc nghịch chi giao, dường như cũng không thể có thù oán...

Đồng thời, những người chết dưới Hàn Mai Kiếm Lệnh hầu hết đều có giao tình mật thiết với âu Dương Hàn, như vậy chẳng thể không khiến người càng thấy bí ẩn khó hiểu...

Lão nhân áo xám bỗng xen lời:

- Chúng ta đã nhúng tay vào việc này, bằng vào Thương Ngô Tam CÔ chúng ta với Mai lão nữ anh hùng, lão phu chẳng tin là không gặp được y ảo Diện Thiên Phật lại chỏi mạnh quải trượng lên đất:

- Không sai! Đi, chúng ta tiến vào!

Vừa dứt lời, bà liền dẫn trước phóng đi, Thương Ngô Tam CÔ cũng vội vã theo sau.

Thế là, trước cửa miếu chỉ còn lại hai thi thể đầu mình hai nơi, lại trở nên âm u tĩnh lặng như trước.

Thiếu niên áo xanh trong miếu nghe bốn người đã đi xa, liền tức xông qua mạng nhện nơi cửa miếu, tung ra ngoài, đưa mắt nhìn hai thi thể áo đen, lẩm bẩm:

- Phụ thân mình rõ ràng đã chết, sao còn có thể xuất hiện giết người? Nhưng... trường tiên và dáng người kia...

Đoạn cũng ra khỏi rừng, phóng đi về phía một ngọn núi khác.

Thì ra thiếu niên áo xanh chính là âu Dương Thu, chàng bị Thiết Bốc thần y điểm vào nhuyễn huyệt đưa ra khỏi động, khi hồi tỉnh thấy mình đang nằm trên đỉnh núi, nhuyễn tiên để ngay bên cạnh, nhưng không biết hang động kia Ở đâu.

âu Dương Thu dắt nhuyễn tiên vào lưng, đứng phắt dậy, tột cùng sửng sốt, bởi cảm thấy người nhẹ như lá, khác hẳn trước kia, biết là do tắm máu giao long mà nên.

Chàng phóng đi trong sơn cốc một hồi mới nhận ra, lúc này đang là ban đêm.

Chàng chẳng rõ mình đã Ở trong thạch động của Thiết Bốc thần y bao lâu, nhưng chàng cảm thấy buồn ngủ, định tìm chỗ nghĩ tạm một đêm, sáng mai hẵng đi tiếp.

Nào ngờ chàng bị chú thỏ trắng dẫn đến miếu sơn thần, lại gặp chuyện ly kỳ thế này, nên sau khi ảo Diện Thiên Phật và Thương Ngô Tam CÔ đi khỏi, cơn buồn ngủ hoàn toàn tan biến, ước định phương hướng, liền phóng đi về phía ngọn núi đã mai táng thi hài phụ thân.

âu Dương Thu vì muốn chứng thực sự sống chết của phụ thân, lòng nóng như thiêu đốt, lại thêm khinh công chàng đã tinh tiến hơn rất nhiều, chừng sau thời gian một bữa cơm, chàng đã tìm đến ngọn núi ấy, liền tức phi thân lên.

Trí nhớ chàng rất tốt, lại thêm có làm dấu trước khi rời khỏi, nên không đầy một khắc đã tìm được đến sơn động nhỏ kia, nhưng cửa động vẫn bít kín, không chút thay đổi nào,vậy thì chẳng thể không khỏi hết sức hoài nghi hoang mang.

RÕ ràng thi thể của phụ thân đã lạnh ngắt, chắc chắn là đã chết, và sơn động mai táng phụ thân này vẫn bít kín nhu trước, nói thế nào cũng chẳng thể khiến chàng tin được kẻ sát nhân chính là phụ thân chàng.

Thế nhưng, chàng chẳng những đã nghe lời quả quyết của ảo Diện Thiên Phật, mà trong lúc hạ sát hai người áo đen, chàng cũng nhìn thấy rõ bóng trường tiễn và người áo xanh.

- Vậy nghĩa là sao? Chả lẽ phụ thân chết rồi hiển linh hay sao?

âu Dương Thu nghĩ đến đó, bỗng nảy sinh ý muốn nhìn mặt phụ thân một lần nữa, bèn khiêng vài tảng đá bít cửa động sang bên, cửa động đã đủ chui vào.

Sơn động này Ở trên đỉnh núi, ngoài động không có vật che cản và động cũng không sâu, ánh trăng sáng soi vào, âu Dương Thu chú mắt nhìn, bất giác bàng hoàng sửng sốt.

Thì ra trong động trống không, đâu còn thi thể phụ thân chết rồi vẫn còn ngồi xếp bằng nữa?

Tình trạng này khiến chàng không rõ là mình kinh hay mừng? Thừ ra hồi lâu, đoạn mới cúi người chui vào động.

Chàng gom hết can đảm, tìm kiếm khắp mọi góc tối trong động, nhưng chẳng thấy gì cả.

Đến đây lòng tin chắc là phụ thân đã chết của âu Dương Thu cũng bất giác lung lay, mặc dù khi chàng nhìn lại năm chữ "Thu nhi hãy báo thừ lòng đau xót đến cơ hồ rơi lệ, và gương mặt ghê rợn của phụ thân sau khi chết lại hiện về trong đầu, nhưng vẫn không sao khiến chàng còn tin là phụ thân đã chết.

- ô! Vậy là phụ thân chưa chết!

âu Dương Thu thầm reo lên, vừa định tung mình ra khỏi động, bỗng thấy ánh vàng lấp lánh, thì ra có một vật nằm dưới tảng đá bít cửa động.

Chàng vội cúi người nhặt lên, thì ra là một thanh kiếm nhỏ màu vàng dài ba tất.

âu Dương Thu xem xong, lẩm bẩm:

- Lạ thật, vật này Ở đâu ra thế nhỉ?

Đoạn cũng chẳng nhìn kỹ, nhét cây Hàn Mai Kiếm Lệnh ấy vào lòng, chui ra khỏi động rồi khiêng đá bít kín lại như trước.

Chàng đứng yên trước cửa động, ngước lên nhìn trời, có lẽ khoảng Canh ba.

Gió đêm từng cơn thổi bạt, tuy lúc này là mùa thu, nhưng gió đêm cũng se lạnh, khiến âu Dương Thu bất giác nhẹ rùng mình, tinh thần mỏi mệt và tư duy rối rắm liền tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

Lại một cơn gió núi thổi đến, loáng thoáng có tiếng roi liên hồi, kèm theo tiếng rú thảm khốc theo gió vọng đến.

âu Dương Thu giật mình, vội ngưng thần lắng nghe, dường như là đến từ cửa Thất Lạc cốc.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Phụ thân lại Ở đó giết người nữa rồi, mình phải đến gặp mới được.

Đoạn liền thi triển khinh công, dưới ánh trăng trông như một làn khói xanh, phóng đi về phía cửa Thất Lạc cốc.

Khi vừa đến chân núi, phóng đi chưa tới một tầm tên bắn, bỗng từ trong lùm cỏ phóng ra mười mấy bóng người, đứng thành hình vòng cung chặn đường.

Ba bóng người áo xanh nhỏ nhắn tiến ra, một người trong số quát:

- Kẻ nào dám xông vào đây, mau báo danh tánh cho bổn cô nương!

âu Dương Thu vội chững người đứng lại, thầm nhủ:

- Tiếng nói này nghe quen tai quá!

Bèn không đáp mà lại hỏi:

- Các vị là ai? Sao dám cản đường tại hạ?

Thiếu nữ áo xanh thấp bé nhất kinh hãi nói:

- Tỷ tỷ... y là ma quỷ...

âu Dương Thu định thần nhìn, thì ra ba thiếu nữ áo xanh này chính là chị em nhà họ Lam, tám chín đại hán võ phục màu xanh đứng phía sau hẳn nhiên là đệ tử phái Bình Giang, và thiếu nữ vừa lên tiếng chính là Lam Thái Điệp, người đã đâm chàng một kiếm, hai người kia trưởng là Thái Lan, thứ là Thái Cúc.

Lam Thái Lan và Lam Thái Cúc đều tuổi vừa mười tám, vốn là chị em song sinh, đều xinh đẹp tuyệt trần.

Lúc này Lam Thái Lan và Lam Thái Cúc cũng đã nhận ra thiếu niên trước mặt là ai, đều bất giác cả kinh thất sắc, lùi sau ba bước.

âu Dương Thu hừ một tiếng lạnh lùng:

- Các vị chớ sợ hãi, tại hạ không phải ma quỷ đâu. Tiểu Điệp, tuy muội một kiếm đâm âu Dương Thu này rơi xuống đầm trong Nhạn Lạc giản, nhưng âu Dương Thu này không hề chết.

Chàng đứng hiên ngang, không hề có chút vẻ sợ hãi.

Lam Thái Lan thoáng lưỡng lự, đoạn mắt rực sát cơ nói:

- âu Dương Thu, bổn cô nương cho ngươi hay, phái Bình Giang ta hiện đã bao vây chặt Thất Lạc cốc, phụ thân ngươi đã sát hại song thân bọn này thì hai cha con ngươi phải đền mạng, lần trước kể như ngươi mạng lớn chưa chết, nhưng phen này ngươi chắp cánh cũng khó thể đào thoát, khôn hồn hãy xuôi tay chịu trói, niệm tình ngươi tuổi còn nhỏ dại khờ, có thể ngoại tổ mẫu ta sẽ cho ngươi được chết toàn thây.

âu Dương Thu lạnh lùng nói:

- Các vị chớ vu oan người tốt, gia phụ không bao giờ gây ra chuyện như vậy Lam Thái Cúc tức giận quát lên:

- Ngươi còn dám cường biện, hãy nghe có phải tiếng trường tiên sát nhân của phụ thân ngươi đó không?

Trong gió nhẹ quả có từng hồi tiếng trường tiên, hòa lẫn với tiếng gào thét sau cùng của những kẻ trước khi chết.

âu Dương Thu nghe vậy, nhất thời không sao trả lời được.

Lam Thái Lan trầm giọng:

- ĐÓ đều là đệ tử phái Bình Giang đã chết dưới tay phụ thân ngươi, hẳn ngươi tin rồi chứ? Phụ thân ngươi lúc này chẳng khác nào con thú dữ trong chuồng, sớm muộn gì cũng bị bắt...

âu Dương Thu giận dữ đáp:

- Im ngay! Các ngươi cậy chúng hiếp cô, kéo đến tận nhà người, gia phụ đương nhiên là giết các ngươi rồi. Cho các ngươi biết, lần trước Thái Điệp đâm tại hạ một kiếm, tại hạ cũng không chống không tránh, chấp nhận sống chết tùy Ở số trời. Nếu lúc ấy tại hạ chết đi, dĩ nhiên không còn gì để nói, tại hạ đã chưa chết, kể từ đó, hai họ nhà âu Dương và nhà họ Lam đã tình đoạn nghĩa tuyệt, các vị không nên bức bách buộc người quá đáng, buộc tại hạ phải động thủ.

Trong lúc nói, chàng đặt tay lên móc cài nhuyễn tiên, mắt đầy giận dữ.

Ba chị em họ Lam nghe vậy, liền phừng lửa giận, soạt soạt soạt! Ba thanh trường kiếm cùng lúc ra khỏi bao, chia nhau đứng ba góc, bao vây âu Dương Thu vào giữa.

âu Dương Thu buông tiếng cười khẩy, nhuyễn tiên "vút" một tiếng rút ra, tiện tay thi triển chiêu Trích Tinh Quyển Đẩu (Hái sao cuốn đẩu) phát ra tiếng động như sấm rền, vang vọng sơn cốc, trầm giọng quát:

- Được lắm! Các vị ba người cùng xông vào đi!

Ba chị em họ Lam không đáp, ba thanh trường kiếm vung ra ba đóa hoa bạc, cùng lúc đâm vào âu Dương Thu.

Kiếm pháp phái Bình Giang có đường lối riêng biệt trong võ lâm, dĩ nhiên có chỗ hơn người. Lâm Tâm Long là chưởng môn nhân, đích thân truyền dạy ba người con gái, lẽ dĩ nhiên cũng chẳng phải tầm thường.

Ba chị em liên thủ, uy lực càng thêm kinh người, liền tức kiếm khí tỏa rộng, hệt như trăm ngàn con rắn bay lượn.

âu Dương Thu tuy trong cơn thịnh nộ buông lời thách thức, nhưng dưới sự liên thủ hợp kích của ba chị em họ Lam, lòng cũng không khỏi kinh khiếp.

Chả thấy người chàng xoay tít như chong chóng, ngọn nhuyễn tiên dài hơn trượng theo thế chuyển động của chàng quét ra một luồng kình phong mạnh khôn tả, xô bạt ba thanh trường kiếm sang bên.

Chàng đã phối hợp thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn với tiên pháp Long Diệu Vỹ danh chấn giang hồ, uy thế thật bất phàm.

Ngọn nhuyễn tiên trong tay âu Dương Thu đã dài mà còn rắn chắc, không sợ đao kiếm, vận dụng cứng mềm tùy ý, nên về binh khí chàng đã chiếm hẳn lợi thế.

Lúc này, chàng một chiêu đắc thủ, liền nắm lấy tiên cơ, liên tiếp thi triển ba chiêu NỘ Hải Đằng Giao, Quái Mãng Xuất Động và Thần Long Tam Hiện, chỉ thấy bóng tiên rợp trời, cuồng phong nổi dậy, buộc ba chị em thoái lui lia lịa, chỉ có thể chống đỡ, không còn sức hoàn thủ nữa.

Chị em họ Lam không ngờ âu Dương Thu có công lực thâm hậu đến vậy, trong lúc kinh hãi thoái lui, Lam Thái Điệp bỗng buông tiếng quát to, tám chín đại hán áo xanh lược trận cùng rút binh khí ra, lao vào vòng chiến.

âu Dương Thu tuy sau khi tắm máu giao long, công lực tinh tiến rất nhiều, nhưng dẫu sao tuổi còn nhỏ, thiếu kinh nghiệm đối địch, thấy nhiều người xông vào như vậy, lòng không khỏi nao núng, liền tức tự loạn chương pháp, chuyển thắng thành bại.

Hàng loạt trường tiên quét ra, đánh bạt trường kiếm đâm đến trước ngực của Lam Thái Cúc, lẹ làng rụt tiên đổi chiêu, lại quét bay thanh trường kiếm của Lam Thái Điệp.

Lam Thái Điệp dẫu sao cũng còn tính trẻ con, kinh hãi kêu lên:

- Thu ca!

âu Dương Thu vừa nghe hai tiếng "Thu ca" bất giác ngẩn người.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Lam Thái Lan không bỏ lỡ thời cơ, nhanh như chớp đâm một kiếm vào mạn sườn trái chàng.

Đồng thời Lam Thái Cúc cũng định thần lại, trường kiếm trong tay với chiêu Bạt Thảo Tầm Xà đâm vào bụng âu Dương Thu.

âu Dương Thu bốn mặt thọ địch, khó thể ứng phó, thân pháp Hồi Phong Tam Hoàn chưa kịp thi triển, trường tiên trong tay đã bị một đại hán nắm lấy kéo mạnh, người chàng không tự chủ được chúi tới.

Thế là trường kiếm của Lam Thái Lan đâm vào mạn sườn trái âu Dương Thu đã lướt qua sau lưng, nhưng trường kiếm của Lam Thái Cúc đã đâm vào bụng chàng.

Dưới ánh trăng, sau lưng âu Dương Thu thò ra một lưỡi kiếm dài khoảng nữa thước.

Lam Thái Cúc mắt thấy trường kiếm trong tay đã xuyên qua bụng âu Dương Thu, vị tiểu đệ từng thân thiết kêu nàng là Cúc tỷ này đã sắp chết dưới kiếm mình, tuy mối thù song thân bất cộng đới thiên, nhưng âu Dương Thu dẫu sao cũng là người vô tội, nên bất giác lòng cảm thấy bất nhẫn, vội buông kiếm lui ra.

Thế nhưng, âu Dương Thu tuy bị kiếm xuyên bụng, đã không rên lấy nửa tiếng mà cũng chẳng ngã xuống, vẫn đứng hiên ngang.

Cảnh tượng ấy khiến ba chị em họ Lam và tám chín đại hán áo xanh kinh hoàng lui ra xa hai ba trượng, thảy đều với ánh mắt kinh ngạc nhìn chốt vào chàng thiếu niên trúng kiếm mà không ngã này.

Dưới ánh trăng vàng, gương mặt đầy vết sẹo của âu Dương Thu càng thêm đen đúa, trông hết sức ghê rợn.

Bỗng, một đại hán áo xanh thảng thốt kêu lên:

- ô! Trường tiên... trường tiên của hắn đâu rồi?

Đồng thời, hai mắt y trố to nhìn quanh người âu Dương Thu tìm kiếm, rồi lại cúi xuống nhìn hai bàn tay đầy máu tươi của mình, kinh hoàng thoái lui liên hồi.

Thì ra đại hán áo xanh này chính là người đã chộp được trường tiên của âu Dương Thu và kéo chàng chúi tới, mắt thấy trường kiếm của nhị cô nương Lam Thái Cúc đâm vào bụng âu Dương Thu, lòng còn thầm mắng:

- Tiểu tử, phen này ngươi tiêu đời rồi, để xem ngươi còn hung hãn nữa thôi.

Tuy vậy, y cũng lạ lùng, tung mình thoái lui theo Lam nhị cô nương, ngay khi ấy y bổng cảm thấy hai tay nóng ran, trường tiên đã vuột khỏi tay, mới phát giác có điều khác lạ, bất giác sửng sốt kêu lên.

Mọi người trong cơn kinh hoàng, nghe đại hán ấy nói vậy, liền bừng tỉnh chú mắt nhìn, quả thấy âu Dương Thu hai tay buông thõng, ngọn nhuyễn tiên trong tay chàng đã biến mất từ lúc nào, nhìn quanh cũng chẳng thấy.

Sự kiện ấy khiến những người phái Bình Giang đứng quanh càng thêm kinh ngạc và hết sức thắc mắc, cơ hồ cùng lúc kêu "ủa" lên một tiếng.

Lúc này đại cô nương Lam Thái Lan có biệt danh là Quỷ Nữ đang đứng đối mặt với đại hán ấy, cách âu Dương Thu Ở giữa đã nhận ra y là Vạn Thông Giang Vạn Tam, một nhân vật hạng nhì trong phái.

Người này tuy võ công bình thường, nhưng vì vốn là một lang trung giang hồ chuyên múa thương côn, từng đi khắp tam sơn ngũ nhạc, mười ba tỉnh đại giang nam bắc, biết nhiều hiểu rộng, kinh nghiệm phong phú.

Quỷ Nữ Lam Thái Lan thấy vạn Thông Giang Vạn Tam lúc này cũng mất bình tĩnh, sợ hãi thoái lui lia lịa, đủ biết việc âu Dương Thu trúng kiếm không ngã chẳng phải là đơn giản.

Nhưng Lam Thái Lan dẫu sao cũng không hổ danh là Quỷ Nữ, sau một hồi ngẫm nghĩ, nhận thấy việc này thật quá quái lạ, bèn tung mình lao tới, trường kiếm trong tay thi triển chiêu Chỉ Tinh Hoạch Nguyệt, mũi kiếm đâm vào yếu huyệt Phong Môn sau cổ âu Dương Thu sâu hơn ba tấc, đoạn lại phạt mạnh sang hai bên, rồi tung mình lu i về chỗ cũ.

Theo nàng nghĩ, một chiêu hai thức này chắc chắn có thể tiện lìa thủ cấp của âu Dương Thu, nào ngờ sự thật lại khác, chẳng những đầu âu Dương Thu không lìa khỏi cổ, mà thanh trường kiếm trong tay nàng cũng không hề dính máu.

Động tác ấy của Lam Thái Lan tuy rất nhanh, nhưng mọi người đứng quanh đều trông thấy rất rõ, rõ ràng trường kiếm đã đâm vào cổ âu Dương Thu, nhưng chàng không chút động đậy, như là một xác chết vậy.

âu Dương Thu quả là đã chết đứng, thế sao đầu lại không bị kiếm tiện lìa? Chàng tuy đứng bất động, nhưng không ai dám đến gần xem xét Đột nhiên tiếng roi vun vút vang lên, bóng roi ngang dọc trên đầu âu Dương Thu.

Mọi người giật mình bừng tỉnh, ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trời xanh bao la, sao khuya lấp lánh.

Khi họ nhìn trở xuống âu Dương Thu, lại có quái sự xảy ra.

Chỉ thấy chàng tay phải cầm trường tiên, tay trái cầm trường kiếm, ánh mắt ngập đầy thù hận, chầm chậm quay người một vòng, gằn giọng:

- Lam Thái Lan, Lam Thái Cúc, Lam Thái Điệp, các vị mỗi người đã đâm tại hạ một kiếm chí mạng, cho dù gia phụ thật sự là hung thủ đã sát hại song thân các vị, vậy kể như phụ trái tử hoàn, thù hận của các vị đã được báo, nhưng các vị chưa giết chết được tại hạ, kể từ nay ân oán giữa chúng ta không còn nữa, tại hạ đi đây.

Lam Thái Điệp bỗng hơ hải nói:

- Thu ca đừng bỏ đi, tiểu muội... tiểu muội...

Nàng vốn định nói là nàng không có ý định giết chết âu Dương Thu, song vì nàng đã đâm chàng một kiếm, mặc dù lúc bấy giờ đã đột nhiên đổi ý, kiếm đâm trúng vai, âu Dương Thu mới thoát chết nhưng dẫu sao cũng là đã đâm một kiếm, nên lúc này nàng ấp úng mãi, không sao nói tiếp được nữa.

âu Dương Thu đương nhiên không hiểu nguyên nhân, trừng mắt nhìn Lam Thái Điệp, trầm giọng nói:

- Sao? CÓ phải còn muốn đâm âu Dương Thu này một kiếm nữa không?

Lam Thái Điệp hoảng đến cơ hồ bật khóc:

- Tiểu muội... không phải ý như vậy...

- Vậy chứ cô nương muốn...

- Tiểu muội muốn... muốn nói với Thu ca...

- Muốn nói là một kiếm chưa đâm chết tại hạ nên lòng rất hối tiếc chứ gì?

âu Dương Thu thoáng ngừng, quay sang Lam Thái Cúc nói tiếp:

- Thanh kiếm này trả lại cho cô nương.

Đoạn tiện tay ném kiếm ra, quay người bỏ đi.

Lam Thái Cúc tung mình chộp lấy chuôi kiếm, tráng sang bên nhường đường.

Nhưng Lam Thái Lan lách người cản lại, trầm giọng quát:

- Đứng lại, ngươi đâu dễ bỏ đi như vậy được.

âu Dương Thu đứng lại, tức giận hỏi:

- cô nương muốn sao?

- Vừa rồi ngươi giở trò quỷ quái gì? Tại sao trúng kiếm không chết, không ngã mà cũng không chảy máu?

Lúc này thái độ Lam Thái Lan đã hòa dịu rất nhiều bởi muốn biết sự thật, nhưng âu Dương Thu

đang nóng lòng muốn tìm gặp phụ thân nên cười khẩy nói:

- Ai không biết tôn giá là Quỷ Nữ trong phái Bình Giang, chính tôn giá mới là quái quỷ!

Lam Thái Lan chẳng ngờ vị nghĩa đệ vốn hiền lành đôn hậu nay lại trở thành điêu ngoa thế này, lửa giận vốn đã dằn nén liền lại bốc lên, cười khẩy nói:

- Thật không ngờ ngươi lại trở thành...

- Ha ha ha ha!

âu Dương Thu hiểu lầm ý Lam Thái Lan là nói chàng mặt mũi trở nên xấu xí thế này, nên bi phẫn ngập lòng buông tiếng cười dài, nghe hết sức ghê rợn.

Lam Thái Cúc tuy với Lam Thái Lan là chị em song sinh, nhưng tính tình khác hẳn tỷ tỷ, nàng dịu dàng đoan trang, lòng dạ hiền lành, còn Lam Thái Lan thì quỷ kế đa đoan, tính tình lạnh lùng độc ác.

Sau khi đâm âu Dương Thu một kiếm, Lam Thái Cúc đã cảm thấy hối hận, cũng may là xảy ra kỳ tích, âu Dương Thu trúng kiếm không chết, nàng mới cảm thấy yên tâm.

Giờ nghe tiếng cười thê thiết của âu Dương Thu, nàng cảm thấy như hàng ngàn mũi tên nhọn đâm vào tim, đau xót khôn tả, tuy muốn để cho âu Dương Thu rời khỏi, nhưng ngặt nỗi trước nay nàng luôn vâng lời Lam Thái Lan, không có tự chủ, trong trường hợp này, nàng càng không dám đề xuất ý kiến, chỉ im lặng đứng bên, với ánh mắt thương hại nhìn gương mặt sẹo co rúm bởi bi phẫn càng thêm khó coi Của âu Dương Thu.

âu Dương Thu ngưng cười, hai mắt rườm lệ, gắng giọng nói:

- Không sai, âu Dương Thu mặt mũi này đã trở nên gớm ghiếc như quỷ dữ, nhưng nếu moi tim Lam Thái Lan ngươi ra, e còn tồi tệ hơn gương mặt xấu xí này...

Lam Thái Lan tức giận quát:

- Im ngay! Thật không ngờ ngươi mặt mũi đổi khác mà lòng dạ cũng đổi khác, người xấu xí lòng dạ càng độc ác. Nếu ngươi mà không thành thật trả lời câu hỏi của bổn cô nương, bổn cô nương sẽ dùng thủ đoạn tàn bạo hơn đối phó với ngươi.

Đoạn thò tay vào túi da bên lưng, móc ra một chiếc lọ ngọc trắng, hướng về âu Dương Thu huơ huơ, nói tiếp:

- Ngươi đừng tưởng kiếm không giết được ngươi là ngươi có thể ngang tàng hống hách, ngươi có biết sự lợi hại của Hủ Cốt Hóa Thi Tán này độc môn của phái Bình Giang bày hay không?

Hủ Cốt Hóa Thi Tán của phái Bình Giang độc vô cùng, vốn là ám khí độc môn của Lam Tâm Long phu phụ, đáng kể được là nhất tuyệt giang hồ, sử dụng rất đơn giản, chỉ cần rút nắp ra, ấn vào lò xo dưới đáy lô, một viên dược hoàn liền tức bắn ra, trúng địch nổ tung, biến thành một làn khói vàng, bất luận chạm vào thân người hay hít vào phổi, độc tính phát tán, trong vòng hai giờ thì dù là mình đồng da sắt cũng bị biến thành một bãi nước vàng.

Do bởi loại độc dược này rất khó bào chế và tuyệt độc vô luân, ngoại trừ Lam Tâm Long phu phụ có mang theo thuốc giải, trên giang hồ hiện nay chưa ai có thể chữa trị. Nên Lam Tâm Long phu phụ tuy có vật này nhưng rất ít xử dụng, nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến giới võ lâm khiếp sợ, người trong bạch đạo ghê tởm.

âu Dương Thu tuy rất tự tin, nhưng thấy Lam Thái Lan định dùng độc vật ấy đối phó với mình, cũng không khỏi rợn người, thầm nhủ:

- Nếu y thị mà thật sự dụng độc vật này, không biết lão nhân gia ấy có kịp bảo vệ cho mình hay không?

Lam Thái Lan thấy âu Dương Thu khiếp sợ do dự, biết là lời uy hiếp của mình đã có công hiệu, bèn dịu mặt nói:

- Vốn ra kẻ sát hại song thân bổn cô nương là phụ thân ngươi, mối thù ấy bọn này cũng không nhất thiết phải nhắm vào ngươi báo phục, nay đã như vậy, chỉ cần ngươi thành thật nói ra nguyên nhân tại sao trúng kiếm không chết, bổn cô nương còn có thể niệm tình xưa tha cho ngươi, nếu không...

Nàng ta nói đến đó, bỗng ngưng lời không nói tiếp nữa.

âu Dương Thu đã từng nhiều lần đến chơi phái Bình Giang, hiểu rất rõ tính tình của ba chị em họ Lam, biết là lời nói của Lam Thái Lan không phải thật lòng, chẳng qua xem chàng là trẻ con, định dụ chàng tiết lộ bí mật rồi mới hạ độc thủ, nên dù có nói ra ẩn tình khi nãy cũng chẳng ích gì, huống hồ điều bí mật ấy tuyệt đối không thể tiết lộ. Nhất là Lam Thái Lan nhắc đến hai chữ "tình xưa" càng khiến chàng xót xa lòng, bèn buông tiếng cười khẩy, đanh giọng nói:

- Lời nói của cô nương chỉ có thể lừa dối trẻ nít lên ba thôi, âu Dương Thu này không bị mắc hợm đâu. Gì mà tình xưa với không tình xưa, cho cô nương hay, tình nghĩa giữa tại hạ đã tuyệt theo ba kiếm kia rồi, từ nay là bạn hay thù đều tùy Ở các vị có biết phải trái hay không. Trúng kiếm không chết là do tại hạ mạng thọ, võ công các vị kém cỏi, có chi mà lạ? Tại hạ không có thời gian Ở đây nói chuyện nhảm với các vị, nếu cô nương định xử dụng độc vật mà mọi người trong giới võ lâm ghê tởm này thì xin cứ tùy tiện, không thì tại hạ đi đây Nếu cô nương còn ngăn chặn thì chớ trách trường tiên trong tay tại hạ không có mắt.

- Ngươi tưởng bổn cô nương không dám hả?

Lam Thái Lan bị âu Dương Thu vạch trần ý đồ, liền tức biến sắc mặt, mày liễu dựng ngược, mắt phụng ngập đầy sát cơ, rút nắp lọ ra, hướng miệng lọ vào âu Dương Thu, tức giận nói:

- Quân một biết điều, rõ là ngươi muốn chết.

Lam Thái Cúc hoảng kinh kêu lên:

- Tỷ tỷ...

Nhưng Lam Thái Lan đã ấn vào lò xo dưới đáy lọ, một viên dược hoàn màu vàng mỡ hạt đào đột nhiên từ miệng lọ bắn ra, bay thẳng vào mặt âu Dương Thu.

âu Dương Thu kinh hãi, vội lách người sang bên, đồng thời trường tiên trong tay phải vung lên, với chiêu Long Phi Phụng Vũ quất vào viên dược hoàn, chỉ nghe "bộp" một tiếng, dược hoàn nổ tung thành bột, hệt như khói vàng lan tỏa tứ phía.

âu Dương Thu tuy biết Hủ Cốt Hóa Thi Tán rất độc, nhưng không biết dược hoàn này chạm vật nổ ngay, vốn định dùng trường tiên đánh rơi, nào ngờ lại khiến dược hoàn nổ tung.

Những người trong phái Bình Giang ngay khi độc tán bung ra đã bung mình lui ra xa, sợ bị trúng phải.

âu Dương Thu tuy chưa bị độc tán phủ chụp, nhưng Lam Thái Lan đã thừa cơ tung ra hai chưởng, đẩy độc tán bay nhanh vào chàng.

âu Dương Thu vội vận chân khí, với thế Kim Lý Đảo Lược Ba (lý ngư vàng lướt ngược sóng), tung mình lui xa hơn ba trượng, người vừa hạ xuống mặt đất, hai chân điểm nhẹ, lại vọt lên cao hơn trượng, hai tay dang ra, co chân búng nhẹ, với thế Phi Điểu Đầu Lâm vượt qua trên đầu những người phái Bình Giang, ra xa hơn bốn trượng.

Lam Thái Lan mắt thấy đã sắp đắc thủ, chẳng ngờ âu Dương Thu ứng biến nhanh đến vậy, và lại thi triển hai thế thân pháp hết sức ngoạn mục, khiến nàng ta tự thấy mình hãy còn kém xa, kinh ngạc thầm nhủ:

- sao mới đây mà võ công của y tinh tiến đến thế nhỉ?

Bỗng, một ý nghĩ độc ác nảy sinh trong lòng, quyết định bằng mọi giá phải giết chết âu Dương Thu, nếu không ắt sẽ di hại vô cùng.

Nhưng khi nàng ta quát bảo những người trong phái đuổi theo, âu Dương Thu đã mất dạng trong sơn cốc, không còn đuổi theo kịp nữa.

Lam Thái Điệp mắt rườm lệ ngẩn nhìn Lam Thái Lan mặt lạnh như sương băng nói:

- Tỷ tỷ, hãy để cho y đi đi thôi, còn đuổi theo làm gì? Y đã thọ thương đến vậy, thật tội nghiệp quá, tỷ tỷ tha cho y đi!

Lam Thái Lan cười khẩy:

- Ngươi thật không biết xấu hổ, lại van xin cho kẻ thù đã sát hại song thân, phen này chúng ta tha cho hắn, mai kia chưa chắc hắn đã chịu tha cho chúng ta. Tục ngữ có câu: "Diệt cỏ phải nhổ tận gốc, vĩnh viễn dứt hậu hoạn" ta quyết phải lấy mạng hắn mới được.

Lam Thái Lan kiên quyết nói xong, vừa định bảo mọi người dọc theo sơn cốc truy tìm, Lam Thái Cúc đi đến rụt rè nói:

- Tỷ tỷ, khinh công của âu Dương Thu cao siêu quá, dù chúng ta...

Lam Thái Lan tức giận ngắt lời:

- Hay nhỉ! Hai người lại đứng về phía thù nghịch, phản đối lại ta.

Hai ngươi đã yêu thương hắn, sao không đi theo hắn luôn đi?

Lam Thái Cúc tính tình hiền lành, chỉ nhẫn nhịn không dám cãi lại.

Nhưng Lam Thái Điệp từ bé đã dược cha mẹ cưng chiều, quen tính bướng bỉnh, sao nhẫn nhịn nổi, giậm chân giận dỗi, khóc nói:

- Phụ mẫu thân vừa chết mấy hôm mà tỷ tỷ đã hiếp đáp bọn tiểu muội thế này rồi, tiểu muội đã sớm nhận thấy tỷ tỷ lòng như rắn rết, tiểu muội thương yêu y, muốn đi theo y, tỷ tỷ không có quyền can thiệp...

Sau khi song thân qua đời, Lam Thái Lan đã nghiễm nhiên trở thành người kế thừa chưởng môn phái Bình Giang, tuy chưa chính thức nhậm chức, nhưng Lam Tâm Long không có con trai, lại không có nửa lời trăn trối về việc kế thừa chưởng môn nhân. Thế là Lam Thái Lan bèn lợi dụng sắc đẹp và mưu trí khéo léo nắm lấy đại bộ phận quyền hành, xây dựng địa vị cá nhân.

Lúc này, trước nhiều môn nhân trong phái, thế mà Lam Thái Điệp lại dám cãi lời nàng ta, tuy là tỷ muội, vì giữ sự tôn nghiêm của địa vị, sao không khiến nàng ta nổi giận xung thiên?

"Bốp, bốp" hai tiếng giòn giã, Lam Thái Điệp đã lãnh lấy hai cái tát tai của Lam Thái Lan.

Lam Thái Điệp bỗng nín khóc, hậm hực nói:

- Hay lắm, tỷ tỷ đã đánh tiểu muội!

Đoạn liền quay người, tung mình phóng đi ra ngoài cốc.

Lam Thái Cúc hốt hoảng vội hỏi:

- Muội muội đi đâu vậy?

Đoạn liền tung mình đuổi theo, thoáng chốc hai nàng một trước một sau đã mất dạng dưới ánh trăng trong sơn cốc.

Lam Thái Lan mắt nhìn hai người em gái bỏ đi, không gọi cũng chẳng đuổi theo, trái lại còn quát bảo mười mấy người hiện diện phóng đi về phía ngược lại, truy tìm âu Dương Thu.

Thì ra sau khi tránh khỏi Hủ Cốt Thi Tán của Lam Thái Lan, âu Dương Thu đã thay đổi ý định đến Thất Lạc cốc tìm kiếm phụ thân, phóng đi sâu vào sơn cốc.

Khoảng canh tư, chẳng rõ đã vượt qua bao nhiêu đường núi gập ghềnh, chàng quay đầu lại nhìn, không có người của phái Bình Giang đuổi theo, bèn chậm chân lại, tìm một chỗ kín đáo nằm xuống nghỉ ngơi.

Vầng trăng khuất mất, trong núi sương sớm lại dần bốc lên dày đặc Bóng tối trước lúc trời sáng phủ trùm vạn vật, núi rừng u cốc hoàn toàn tĩnh lặng, khiến người có cảm giác âm trầm và ghê rợn của sự chết chóc.

âu Dương Thu đã quá mỏi mệt, ngồi dựa vào một tảng đá xanh vươn vai ngáp dài, mơ màng ngủ thiếp đi.

Đột nhiên, một giọt sương rơi lên trán chàng, khiến chàng cảm thấy sảng khoái khôn tả, cơn buồn ngủ liền bị xua đi khá nhiều, nhớ lại cảnh Lam Thái Lan dùng Hủ Cốt Hóa Thi Tán tấn công mình, hãy còn kinh hoàng thầm nhủ:

- Nếu mình mà không nhờ khinh công tinh tiến hơn trước rất nhiều, e khó mà thoát khỏi nạn xương tiêu xác tan.

Nghĩ đến sự tinh tiến của khinh công, lẽ dĩ nhiên chàng cũng hết sức cảm kích ơn đức của Thiết Bốc Thần y.

- ô! Thiết Bốc Thần y, nhất định là ông ấy... vì lẽ gì ông ấy không chịu thu nhận mình làm đồ đệ mà lại bao phen cứu mình thế nhỉ?

chàng lại nghĩ đến lúc bị người của phái Bình Giang bao vây, ngay trong khoảnh khắc lúc trường

kiếm của Lam Thái Cúc sắp đâm vào bụng, người chàng bỗng bị một hấp lực mạnh hút đi, đến sâu một táng đá to bên ngoài vòng vây. Chỗ ấy địa thế cao hơn, chàng trông thấy rõ một bóng người khác của mình đang chịu đựng hai thanh trường kiếm của Lam Thái Cúc và Lam Thái Lan đâm vào người.

Cảnh tượng ấy khiến âu Dương Thu hết sức tức giận và kinh ngạc, kinh ngạc là chẳng hiểu tại sao ngay trong khoảnh khắc sống chết mình lại đến đây? Tức giận là chị em họ Lam quá tàn ác với chàng, mặc dù người chịu đựng hai thế kiếm chỉ là thế thân của chàng, nhưng chàng cảm thấy còn đau lòng hơn là chính bản thân mình phải chịu đựng.

Tại bờ sông Lan Thương, âu Dương Thu gặp ảo Diện Thiên Phật và Lam Thái Điệp, ngay cả một cơ hội phân trần cũng không cho chàng, đã với cây Hàn Mai Kiếm Lệnh làm chứng cớ, nhất quyết nói là phụ thân chàng đã sát hại Lam bá phụ và Lam bá mẫu, đòi chàng phải đền mạng.

âu Dương Thu tuy tuổi còn nhỏ nhưng thông minh tuyệt đỉnh, chàng từng nhiều lần suy luận phân tích, nhưng không sao tìm ra được lý do nào tin được phụ thân đã sát hại nghĩa huynh và nghĩa tẩu Vả lại, sau khi nhà gặp thảm biến trong cơn mưa gió, rõ ràng là phụ thân không rời xa chàng nửa bước, về sau chàng tỉnh lại trong sơn động, phụ thân đã chết cóng từ bao giờ, dựa theo thời gian và khoảng cách từ tổng đà phái Bình Giang đến Đại Tuyết Sơn, vụ thảm biến Ở Lam gia rất có thể cũng là xảy ra vào đêm mưa gió kinh hoàng ấy, như vậy càng không thể là do phụ thân gây ra.

Về sau tuy chàng lại mở sơn động, phát hiện thi hài phụ thân đã biến mất, tin là phụ thân chưa chết và trông thấy bóng người áo xanh Ở trước miếu sơn thần chính là phụ thân, nhưng phụ thân là người giàu lòng hiệp nghĩa, cho dù là chết đi sống lại cũng không bao giờ trở thành tàn bạo giết người bừa bãi như vậy, nên khi chàng nghe thấy tiếng roi và tiếng rú thảm, liền vội phóng đi tới Thất Lạc cốc để tìm hiểu sự thật.

Nào ngờ khi sắp đến nơi lại gặp ba chị em họ Lam, không cho chàng phân trần giải thích, lại cây đông toan giết chết chàng.

Đến khi Lam Thái Lan vung kiếm đâm vào cổ thế thân kỳ diệu kia, âu Dương Thu thật đã đến mức máu nóng sôi sục, giận không tả xiết.

Lúc bấy giờ chàng định phóng xuống liều mạng, bỗng một giọng nói già nua thấp trầm vang lên bên tai:

- Bé con, bây giờ ngươi xuống đi, nhưng chớ tiết lộ bí mật này.

âu Dương Thu chỉ nhác trông thấy một bóng người áo đen, liền bị một luồng kình lực âm nhu nhẹ nhàng đưa trở vào trong vòng vây của người phái Bình Giang.

Trong khoảnh khắc ấy, chàng đã quét ra một roi thị uy, người vừa hạ xuống đất, thế thân kia liền

tức biến mất, trong tay mình lại có thêm một thanh trường kiếm.

Tất cả những sự việc xảy ra lúc ấy hệt như một giấc mơ, giờ nghĩ lại cũng còn thấy ly kỳ, không sao lý giải được.

Thế nhưng, giờ đây âu Dương Thu đã có đủ thời gian để nhớ lại, tiếng nói già nua và bóng người áo đen kia, không phải Thiết Bốc Thần y thì còn là ai nữa?

Đối với bao ân huệ của Thiết Bốc Thần y, âu Dương Thu càng nghĩ càng không thông, nhưng chàng có thể khẳng định, lão nhân này là một dị sĩ võ công tài học cao thâm khôn lường, và đang ngấm ngầm trợ giúp chàng.

Bất kể dụng ý của Thiết Bốc Thần y như thế nào, nhưng chàng bao phen thoát chết và khinh công tinh tiến đều là do lão nhân ấy giúp cho, nên trong thâm tâm âu Dương Thu lúc này xem Thiết Bốc Thần y như là cha mẹ tái sinh.

Thật ra, âu Dương Thu sau khi được tắm máu giao long ngàn năm, không chỉ tinh tiến về mặt khinh công, chẳng qua là Thiết Bốc Thần y không nói rõ với chàng, nên những bổ ích khác chàng chưa biết đó thôi.

âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, đã biết phái Bình Giang đã tung hết lực lượng bao vây chặt Thất Lạc cốc, vậy thì với công lực của mình lúc này khó mà vượt qua nổi, đạt thành ý nguyện phụ tử trùng phùng, chi bằng Ở lại đây dưỡng thần, chờ trời sáng rồi hẵng tính.

Nào ngờ khi chàng nhắm mắt lại, ngửa mặt ngáp dài, lại có vài giọt sương rơi đúng vào miệng chàng, chỉ cảm thấy rất ngọt và mát, hệt như ngọc dịch quỳnh tương.

Lúc này chàng cũng đói khát lắm rồi, lòng nghĩ đã có sương để uống, mặc dù là từng giọt nhỏ, song vẫn hơn là nhịn khát, huống hồ là những giọt sương này lại ngọt mát như vậy.

âu Dương Thu nhắm mắt há miệng đón lấy những hạt sương rơi, lát sau đã cảm thấy hết khát và trong bụng hết sức dễ chịu. Nhưng ngay khi ấy, sương bỗng ngưng rơi, liền theo phản ứng tự nhiên mở mắt ra nhìn, chỉ thấy trên một cành cây nhỏ dưới tán lá rậm rạp có một quả cây to cỡ quả đào.

Quả cây này tuy trong bóng tối nhưng vẫn phát ra ánh sáng màu tím sậm, đang Ở ngay trên miệng chàng, giờ chàng mới vỡ lẽ, thì ra những giọt nước ngọt vừa rồi chính là của quả cây này.

Tán cây rất thấp, chỉ cần với tay là hái được, chàng đưa mắt nhìn sang phía khác, toàn là những chiếc lá tròn dày đặc, ngay cả một quả nhỏ hơn cũng chẳng có.

Mỗi cây chỉ có một quả, và không có nước của quả cây nào lại ngon ngọt như vậy, khiến âu Dương Thu bất giác nảy sinh hứng thú, liền nhỏm người với tay hái lấy quả cây ấy, bợ trên bàn tay,

cảm thấy nhẹ như không có vật gì, đưa lên mũi ngửi, một mùi thơm nực nồng len thẳng xuống đan điền.

âu Dương Thu tuy không biết quả cây này, nhưng trong lúc quá đói, bèn chẳng chút do dự bỏ vào miệng. Nhưng ngay khi miệng vừa mở ra, răng chưa chạm vào quả, bỗng nghe có tiếng lộp cộp vang đến, khiến chàng kinh ngạc ngưng ngay ý định an quả.

âu Dương Thu ngưng thần lắng nghe, dường như là tiếng quải trượng chỏi xuống đất và rất nhanh, thoáng chốc đã đến gần.

Hòa cùng tiếng lộp cộp mỗi lúc càng rõ, dường như còn có tiếng bước chân người nữa. Vào lúc này và trong thâm sơn cùng cốc, sao lại có người thế nhỉ?

Đang khi âu Dương Thu hết sức thắc mắc, bỗng nghe một tiếng nói lảnh lót khẽ vang lên:

- Lão lão, chúng ta hái chu quả trước rồi mới đến phía trước xem thử, hay là chúng ta đến phía trước xem thử trước hẵng trở lại hái quả?

Một giọng già nua và ồ ồ đáp:

- Chúng ta hãy đến phía trước xem thử trước rồi hẵng trở lại hái chu quả mang về, liệu trong thâm cốc cấm địa này cũng không ai dám bèn mảng đến.

- Lão lão nói rất phải, vậy chúng ta hãy đi xem mau, tuyệt đối không thể để cho người phái Bình Giang xông vào vùng cấm địa của chúng ta.

- Ngươi hãy đến xem thử chu quả kia trước, phải chăng đã chín mùi rồi?

- Cần gì phải xem, đằng nào chúng ta cũng quay lại mà!

Thế là tiếng quải trượng và tiếng bước chân lướt nhanh qua bên lùm cây, hiển nhiên khinh công hai người này đều thuộc hạng thượng thừa.

âu Dương Thu không dám thở mạnh, chờ cho hai người ấy đi xa, liền ăn vội quả cây trong tay, cũng chẳng nếm kỹ mùi vị thế nào, chỉ cảm thấy vào miệng tan ngay, một luồng khí mát lạnh từ cổ họng trôi nhanh xuống bụng, liền hết đói khát ngay.

Chàng rất thông minh, đoán biết chu quả mà hai người khi nãy nói hẳn là quả cây mình vừa ăn, nếu không bỏ đi ngay, lát nữa họ trở lại thì rắc rối to.

Thế là, chàng liền chui ra khỏi lùm cây, đảo mắt nhìn quanh, thấy không có bóng người, cũng chẳng phân biệt đông tây nam bắc, thi triển khinh công phóng đi.

Nhưng phóng đi được chừng năm sáu trượng, chàng nảy sanh một ý nghĩ mới lạ, bèn dừng lại quan sát, tung mình lên một cây cao, vừa mới ẩn thân trong lá rậm, đã nghe thấy tiếng quải trượng trở lại.

Lúc này trời đã mờ sáng, sương mù trong cốc dần tan nhạt, tầm nhìn xa đến khoảng mười trượng, qua kẽ lá, chàng chú mắt nhìn về phía tiếng quải trượng vọng đến.

Lát sau, quả nhiên đã chứng thực sự phán đoán của mình không sai.

Chỉ thấy trong sương sớm mông lung xuất hiện hai bóng nhỏ nhắn, nhanh chóng lướt chân đến chỗ chàng ẩn thân khi nãy, chớp mắt đã biến mất.

Nhưng chỉ trong hai ba lần âu Dương Thu chớp mắt, hai bóng người ấy lại từ trong lùm cây chui ra, đưa mắt nhìn quanh một hồi, lại đi quanh lùm cây mất vòng.

Bỗng nghe tiếng thiếu nữ ấy hốt hoảng nói:

- Lão lão, chu quả đã mất rồi, biết tính sao đây?

"Cộp, cộp, cộp" tiếng thiết quải liên tiếp chói lên đá, rồi một giọng già nua nói:

- Thật là quá quắt, kẻ nào đã ăn gan hùm tim gấu dám vào vùng cấm địa của vương gia lấy trộm vật quý như mạng sống của ông ấy?

Oi!

âu Dương Thu lấy làm lạ tự nhủ:

- Vùng cấm địa của vương gia... vị vương gia nào mà lại Ở trong chốn thâm sơn này? Sao mình chưa nghe nói tới nhỉ?

- Lão lão, chúng ta Ở đây chẳng ích gì, hãy trở về Ma Thiết cung bẩm báo với vương gia, có thể là kẻ trộm chu quả chưa đi xa...

- Khẽ nào, đã có kẻ kịp lúc hái trộm chu quả vừa chín tới, chứng tỏ vùng cấm địa này có người lẻn vào, tên Ma Thiết cung đâu thể nói ra một cách tùy tiện như vậy, lỡ có người nghe được, đồn đại ra ngoài...

Tiếng bà lão nói đến đó bỗng ngưng bặt, như phát giác đã lỡ lời nên liền im miệng.

Thiếu nữ tức giận nói:

- Lão lão thấy kẻ trộm chu quả này có phải là người của phái Bình Giang hay không? Nếu đúng là

họ tiểu nữ phải đi giết họ không còn manh giáp mới hả.

âu Dương Thu nghe vậy thầm nhủ:

- Thiếu nữ này thật là ngông cuồng, chẳng rõ bản lĩnh nàng ta là bao?

Chỉ nghe lão bà nói:

- Trong các cao thủ hiện có của phái Bình Giang, không người nào có đủ bản lĩnh xông vào vùng cấm địa...

- Vậy thi trong Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc đã...

Thiếu nữ nói đến đó, tiếng nói liền khẽ đến mức không sao nghe rõ được âu Dương Thu vừa nghe đến tên Hàn Mai bảo và Thất Lạc cốc, bất giác rúng động cõi lòng, càng chú ý quan sát và lắng nghe.

Nhưng hai người không nói gì nữa, khiến âu Dương Thu hết sức sốt ruột, dường như họ phát giác có người nghe trộm vậy.

Hai người như chờ đợi gì đó, mãi đến khi sương sớm tan hết, mặt trời đã ló dạng mà vẫn chưa rời khỏi.

âu Dương Thu ẩn thân trên cây giờ mới nhìn rõ diện mạo của hai người ấy, một là thiếu nữ tuổi khoảng mười bảy mười tám, y phục màu xanh nhạt, tóc thắt hai búi, mày liễu mắt phụng, mũi thẳng môi đào, má hồng lưng thon, quả là nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, xinh đẹp tuyệt thế.

Còn một là lão bà què một chân, đầu tóc bạc phơ, tay chống quải trượng, y phục màu vàng nhạt, nhưng sắc mặt hồng đào, trông tối đa tuổi không quá bốn mươi, rất không tương xứng với mái tóc bạc và giọng nói Ổ Ổ của bà ta.

Hai nữ nhân một già một trẻ tuy mỗi người một vẻ, nhưng giữa chân mày đều thoáng hiện hắc khí, nếu không nhìn kỹ khó thể phát hiện.

âu Dương Thu dàu sao cũng còn nhỏ tuổi, chưa biết nhiều về chuyện đời, sao hiểu được hắc khí ấy Ở đâu mà có?

Hai người lặng thinh nhìn quanh một hồi, thấy không có động tĩnh gì, dường như vậy mới chịu từ bỏ ý định tìm kiếm tung tích của kẻ trộm chu quả.

Lão bà què chân bỗng với giọng Ổ ề nói:

- Đi thôi!

Đoạn thiết quải trong tay chỏ mạnh, "cộp" một tiếng, lướt xa hơn trượng, trông còn nhanh nhẹn hơn người còn đủ hai chân.

Thiếu nữ áo xanh cũng với thân pháp nhanh như gió, theo sau lão bà phóng đi sâu vào trong cốc.

âu Dương Thu mấy lần định hiện thân ra hỏi rõ thân phận họ, nhưng vì hai người nói năng dè dặt, hành động bí ẩn, nên chàng không dám đường đột ra mặt.

Lúc này thấy hai người đã phóng đi sâu vào trong cốc, bèn quyết định bám theo xem thử Ma Thiết cung là gì và vương gia là ai? HỌ đã đề cập đến Hàn Mai bảo và Thất Lạc cốc, không chừng có thể qua đó tìm ra được manh mối về vụ thảm biến của hai nhà họ Lam và âu Dương cũng nên.

Thế là âu Dương Thu liền tung mình xuống đất, thi triển khinh công đuổi theo vào sâu trong cốc.

âu Dương Thu đuổi theo một hồi đã thấy bóng hai người phóng đi từ xa, nhưng sợ bị phát giác không dám đến quá gần, bèn giữ một khoảng cách tương đối, nhờ vào cây cối và đá núi che cản, chăm chú bám theo hai người.

Hai người dường như khinh công đều không kém âu Dương Thu, nhưng họ chưa thi triển toàn lực, và lúc nhanh lúc chậm, cứ như là chơi trò cút bắt với người bám theo sau.

âu Dương Thu thấy vậy thầm mắng:

- Hai người chớ có quỷ quyệt thế này, dù lên trời âu Dương Thu này cũng theo đến Linh Tiêu điện, xuống đất cũng đuổi đến Diêm La mon.

Đột nhiên, hai người chững bước đứng lại, quay nhìn tứ phía.

âu Dương Thu vội lách vào sau một tảng đá ẩn nấp, nghiêng mặt với một mắt nhìn xem hai người lại định giở trò trống gì?

Chỉ thấy lão bà quay nhìn quanh một hồi, cất giọng Ổ Ổ nói:

- Bạch Tiên Nhi, chúng ta hãy quay lại lục soát xem, lão thân cứ thấy không ổn làm sao, dường như là có kẻ đang bám theo sau chúng ta...

Thiếu nữ xinh đẹp được gọi là Bạch Tiên Nhi thoáng do dự:

- Lão lão chớ có ngờ thần nghi quỷ, tiểu nữ chẳng tin trên cõi đời này có người võ lâm nào dám vuốt râu hùm, xâm nhập vùng cấm địa mà võ lâm thiên hạ công nhận.

Lão bà chói mạnh thiết quải trên đất, hậm hực nói:

- Lão thân dễ thường không nghĩ như vậy, nhưng chu quả trăm năm mới chín kia đột nhiên biến mất, chúng ta giải thích thế nào đây?

Dứt lời, liên tiếp lắc đầu mấy lượt nhưng chưa có hành động lục soát, âu Dương Thu thấy vậy mới yên tâm phần nào.

Bạch Tiên Nhi như chợt nghĩ ra, reo lên:

- à! Tiểu nữ hiểu rồi, Ly Biệt Câu này của vương gia tuy được võ lâm thiên hạ công nhận là cấm địa, không ai dám xâm nhập, nhưng sao thể cấm được sói chồn hổ báo, có lẽ chu quả kia đã bị thú ăn mất cũng nên.

âu Dương Thu thấy Bạch Tiên Nhi trong lúc nói mặt lộ vẻ đắc ý, như tưởng giả thiết này của nàng ta rất là hợp tình hợp lý.

Lão bà cười khẩy:

- Ngươi vào Ma thiết cung chỉ mới vài năm, hiểu biết còn quá ít ỏi, sao thể đoán bừa như vậy?

Bạch Tiên Nhi dẫu môi nũng nịu:

- Lão lão dựa vào đâu mà lại bảo Bạch Tiên Nhi đoán bừa, chả lẽ dã thú không dám ăn chu quả hay sao?

Lão bà như rất thương yêu Bạch Tiên Nhi, thở dài nói:

- Lão thân trước nay tương yêu ngươi như là cốt nhục, nói cho ngươi biết cũng không hề gì... Ngươi không biết tất cả dã thú trong Ly Biệt Câu này thảy đều trải qua một phen huấn luyện đặc biệt và cho uống dược vật đặc chế, chúng chẳng những không ăn chu quả mà còn bảo vệ cho chu quả. Nếu không hơn trăm cây thế này, khi kết quả có thể chờ chín được ư?

- Điều ấy Bạch Tiên Nhi quả là không biết. Nhưng dã thú trong Ly Biệt Câu không ăn chu quả đã đành, còn dã thú từ ngoài vào thì sao?

- Vương gia là người gì, sao thể không nghĩ đến điều ấy, cho nên...

Nói đến đó, lão bà dè dặt đưa mắt nhìn quanh một hồi, mới nói tiếp:

- Ly Biệt Câu này chỉ có ba con đường ra vào, nhưng thật ra chỉ có một, đó là lối ra vào của chính của sơn cốc này, còn Nhạn Lạc giản và Thất Lạc cốc tuy cũng kể được là hai lối ra vào, nhưng rất bí mật mà lại nguy hiểm, kể như không có. Lối ra vào của chính sơn cốc này có bố trí vật tuyệt độc, chẳng những người và thú khó thể đi vào mà cả chim muông cũng chẳng dễ bay qua, sao dễ có dã thú

từ ngoài vào đây chứ?

Lão bà tuy nói rất khẽ, nhưng chỗ ẩn nấp của âu Dương Thu cách không xa, nên cũng nghe rõ cả. Chàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn hai phía, quả thấy hai bên sơn cốc núi cao chót vót và nối liền nhau trùng trùng điệp điệp, chim muông khó thể bay qua, hết sức thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, mình chưa từng nghe nói trong Đại Tuyết Sơn có Ly Biệt Câu và chủ nhân là vương gia gì đó. Bà ta nói là cửa vào sơn cốc này có bố trí vật tuyệt độc, người và thú khó thể xâm nhập, vậy thì mình đã vào đây bằng cách nào? Đồng thời, lúc mình hái chu quả ăn cũng chẳng thấy có dã thú gì canh giữ, và cho đến lúc này cũng chưa gặp con dã thú nào...

âu Dương Thu còn đang ngẫm nghĩ, bổng thấy lão bà chống quải trượng xuống đất, phi thân về phía tảng đá chàng đang ẩn thân, giật mình kinh hãi, vội rụt nửa bên mặt vào, lòng nghĩ phen này hẳn phải động thủ rồi.

Nào ngờ chờ đợi hồi lâu vẫn chưa thấy lão bà đến, bèn lại thò nửa mặt ra nhìn.

Thì ra lão bà đã dừng lại Ở chỗ cách tảng đá khoảng hai trượng, đang quay đầu ra phía sau nói:

- Bạch Tiên Nhi, ngươi hãy về trước bẩm báo, lão thân đi đây chốc Bạch Tiên Nhi không nghe theo lời dặn bảo của lão bà, trái lại còn tung mình đến, nắm lấy vạt áo và van vỉ:

- Lão lão, tiểu nữ không dám về một mình đâu, tiểu nữ sợ...

Lão bà nhường mày:

- Ngươi sợ gì vậy?

- Tiểu nữ sợ chu quả bị mất, vương gia trách phạt thì...

- ôi! Ngươi thật là nhút nhát, vậy thì lão thân cùng ngươi đi lục soát lần nữa, rồi cùng trở về cung để lão thân bẩm báo với vương gia.

- Chân của lão lão cũng rất bất tiện, hà tất đi lục soát nữa?

- Tại sao lại không đi? Lão thân tuy quả mất một chân, nhưng chút đường này chưa thể gây khó khăn cho lão thân đâu.

Bạch Tiên Nhi thoáng lưỡng lự:

- Lão lão chẳng bảo là cửa vào Ly Biệt Câu của chúng ta có bố trí vật tuyệt độc, người và thú khó thể xâm nhập ư?

Lão bà gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng lão thân vẫn chưa mấy yên tâm, nên phải đi lục soát một phen, cũng kể như là tròn chức trách đối với vương gia.

- Cửa cốc đã có bố trí độc vật và Ly Biệt Câu lại là vùng cấm địa được võ lâm thiên hạ công nhận, tiểu nữ tuy chưa từng gặp mặt vương gia, nhưng tin lão nhân gia ấy hẳn là người võ công cao nhất đời này, vậy thì không bao giờ có người dám đến đây trêu giận lão nhân gia ấy, hái trộm chu quả, nếu không phải đã bị dã thú ăn mất thì hẳn là có nguyên nhân khác, chi bằng chúng ta ngồi xuống đây nghĩ ngơi và nghiên cứu kỹ rồi hẵng tính.

Lảo bà như nhận thấy Bạch Tiên Nhi nói có lý, bèn gật đầu ngồi xuống đất.

Bạch Tiên Nhi cũng theo sau ngồi xuống bên cạnh, sóng vai lặng thinh.

Lúc này, âu Dương Thu thật không dám thở mạnh, sợ vạn nhất kinh động hai người, chẳng những không đạt được mục đích thăm dò bí mật, mà còn chuốc họa sát thân, chết một cách uổng mạng.

Hai người ngồi lặng thinh một hời, lão bà tóc bạc hỏi:

- Bạch Tiên Nhi, ngươi đã nghĩ ra lý do mất chu quả rồi phải không?

Bạch Tiên Nhi không đáp mà lại hỏi:

- Trước hết tiểu nữ phải biết vì sao vương gia lại quý trọng chu quả này như vậy, rồi mới có thể qua công dụng của chu quả mà suy luận...

- Ngươi hà tất phải nói quanh co rào đón. Muốn biết công dụng của chu quả, sao không hỏi thẳng lão thân?

Bạch Tiên Nhi như bị nói trúng tâm ý, mặt liền ửng đỏ, rụt rè nói:

- Lão lão đã nói vậy, Bạch Tiên Nhi còn, có gì bào chữa nữa. CÓ điều Bạch Tiên Nhi tuy là một tiểu tỳ tầm thường trong Ma Thiết cung, nhưng một dạ trung thành với vương gia, chưa từng vi phạm điều gì hoặc có ý tưởng vượt quá bổn phận, lão lão muốn nói thì nói, không nói thì thôi, hà tất bảo Bạch Tiên Nhi quanh co rào đón? Bạch Tiên Nhi đâu dám như vậy.

âu Dương Thu nghe vậy hết sức thắc mắc, thầm nhủ:

- Qua khinh công hai người này, võ công của họ đáng kể được là bậc nhất võ lâm, vậy mà thân phận chỉ là tôi tớ của chủ nhân Ma Thiết cung, lão bà tóc bạc này dường như có địa vị rất trọng yếu trong Ma Thiết cung, lẽ dĩ nhiên võ công cũng cao hơn Bạch Tiên Nhi rất nhiều. Như vậy, vị vương

gia của Ma Thiết cung hẳn là một nhân vật thét gió gào mây, võ công cao thâm khôn lường.

Nghĩ vậy, chàng càng thêm hứng thú về Ma Thiết cung, quyết định qua lời hai người này, nghe trộm một số vấn đề trước, rồi theo dõi họ, dò thám tình hình trong Ma Thiết cung và vị vương gia nào đó.

Lão bà tóc bạc dường như rất vui thích bởi những lời tâng bốc của Bạch Tiên Nhi, nhoẻn miệng cười:

- Bạch Tiên Nhi, lão thân cứ thích cái tính ranh mảnh khả ái này của ngươi, nếu không phải là ngươi mà là kẻ khác, bất luận thế nào, lão thân cũng không tiết lộ điều bí mật liên quan đến toàn bộ đại kế của Ma Thiết cung, và lão thân cũng chẳng cần cảnh cáo ngươi trước, hẳn ngươi cũng biết rất rõ giới luật của bổn cung...

Bạch Tiên Nhi vừa nghe hai tiếng "giới luật" bất giác rùng mình ngắt lời:

- Lão lão đừng nói ra công dụng của chu quả thì hơn, nếu không vạn nhất ôi!

Nghe hai người đề cập đến chu quả, âu Dương Thu càng lưu tâm hơn, thầm nhủ:

- Một quả cây tươi sao lại liên quan đến toàn bộ đại kế của Ma thiết cung thế nhỉ?

Chỉ nghe lão bà khúc khích cười nói:

- Chỉ cần lão thân Ở Ma thiết cung một ngày chưa chết, Bạch Tiên Nhi ngươi chính là người lão thân yêu quý nhất, không một ai dám động đến sợi tóc của ngươi, dù là vương gia cũng phải giữ chút thể diện cho lão thân, ngươi sợ gì cơ chứ? Vả lại, liệu ngươi cũng chẳng thể tiết lộ bí mật của bổn cung ra ngoài, huống hồ nơi đây chỉ có hai chúng ta, nếu ngươi muốn biết công dụng của chu quả đối với bổn cung, lão thân chỉ cho ngươi biết rõ một phần, phần còn lại rồi đây ngươi sẽ từ từ hiểu rõ hết.

Bạch Tiên Nhi nép vào người lão bà tóc bạc, cảm kích nói:

- Lão lão tốt với Bạch Tiên Nhi thế này, biết phải báo đáp lão nhân gia thế nào đây?

Lão bà tóc bạc thở dài:

- Lão thân tuổi đã ngoài sáu mươi, chẳng còn sống bao lâu trên cõi đời nữa, tuy có chút địa vị trong Ma Thiết cung, nhưng đó cũng chỉ là đánh đổi bằng mấy mươi năm một dạ trung thành và công lao hãn mả vào sinh ra tử, chân này của lão thân tại sao lại què quặt thế này...

ôi! Thành thật mà nói, lão thân cũng giống như ngươi, là một người mồ côi cô đơn, sống trong những ngày tháng dài dằng dặc xa rời nhân thế này...

Nói đến đó bỗng ngưng lời, như là vô vàn cảm thán im lặng hồi lâu, đoạn lại thở dài nói tiếp:

- Trong Ma Thiết cung chúng ta tuy về quan hệ nam nữ có thể tùy tiện, sớm Tần tối Sở, đêm đêm vui vầy, nhưng dẫu sao chúng ta cũng là đàn bà, mà là đàn bà thì không khỏi muốn chỗ trao thân gởi phận Chung thủy suốt đời... ôi! Bạch Tiên Nhi ngươi còn trẻ tuổi, có lẽ chỉ đắm chìm trong thú vui hiện tại, chưa hiểu được nỗi lòng của lão thân...

Bạch Tiên Nhi bỗng vùi đầu vào lòng lão bà tóc bạc, khóc thút thít.

Lão bà tóc bạc vỗ vào Bạch Tiên Nhi thấp giọng an ủi:

- Hãy kiên cường lên, chính lão thân cũng sống như vậy hơn bốn mươi năm đó thôi. Chúng ta Ở đây lâu quá rồi, để lão thân cho ngươi biết chuyện về chu quả, rồi chúng ta trở về mau.

Bạch Tiên Nhi quả nhiên nín khóc, ngồi ngay lại.

âu Dương Thu tuy không hiểu mấy về những lời nói của lão bà tóc bạc, cảm thấy hết sức sốt ruột, nhưng vừa nghe hai tiếng chu quả, chàng lại phấn chấn tinh thần, chú ý lắng nghe.

Chỉ nghe lão bà tóc bạc nói:

- chu quả mỗi cây chỉ kết một quả và trăm năm mới chín, khắp thiên hạ chỉ có Ly Biệt Câu mới có loài quả quý này. Một người thường nếu ăn được một quả chẳng những có thể trẻ lâu sống thọ mà còn gia tăng khí lực gấp nhiều lần...

Bạch Tiên Nhi bỗng hỏi, - Lão lão từng ăn chu quả lần nào chưa?

Lão bà tóc bạc gật đầu:

- Nếu chưa được ăn, lão thân đâu có được gương mặt thế này, nhưng có điều là tóc không đen lại được.

- ĐÓ thì có liên quan đến đại kế của bỏn cung chứ?

- RÕ ngốc, ngươi tưởng là chu quả này chỉ có công dụng vậy thôi sao?

- Bạch Tiên Nhi đâu biết!

- Đương nhiên là ngươi không biết rồi, trên cõi đời này ngoài vương gia chúng ta biết hiệu dụng của chu quả này, thật không còn kẻ thứ hai.

- Vậy thì...

- Chu quả này còn có thể chế thành một loại bí dược, người uống vào tức khắc thân cứng máu lạnh, như là đã chết, nhưng thật ra trong ba tháng, lại cho uống một loại dược vật khác, sẽ lập tức sống lại, nhưng trở thành đần độn, mất hết trí nhớ, vĩnh viễn trở thành nô lệ, nên vương gia quý trọng chu quả này còn hơn tính mạng của bất kỳ người nào trong cung...

- Bạch Tiên Nhi hiểu rồi, mấy hôm trước trong cung có mang về mây người...

- Đâu chỉ mấy người, tổng cộng phải là một trăm, khi nào đủ số ấy lo vương gia chúng ta đại kế cáo thành, chúng ta không cần phải trốn tránh thế nầy nữa.

- Lão lão, vương gia chúng ta có phải là người có võ công cao nhất trên cõi đời này không?

Lão bà tóc bạc trầm ngâm một hồi:

- CÓ thể nói là nhu vậy, nhưng chẳng qua là vấn đề thời gian thôi!

- Khoảng chừng bao lâu?

- Tính theo số thời gian chu quả chín, có lẽ tối đa là năm năm, ít nhất cũng phải ba năm nữa.

- Vương gia chúng ta thật ra là một người như thế nào đây?

- Ngươi đã hỏi quá nhiều rồi đấy, hãy coi chừng!

Lão bà tóc bạc nói xong, bỗng đứng lên nói:

- Thôi, chúng ta về cung!

Bạch Tiên Nhi theo sau đứng lên, hai người sóng vai tiếp tục đi vào sơn cốc.

âu Dương Thu tuy nghe rõ hết hai lần đối thoại giữa hai người, nhưng vì thiếu hiểu biết về chuyện giang hồ nên chàng không hiểu tận tường, chỉ biết đại kế của chủ nhân Ma thiết cung hẳn là có liên quan đến toàn thể võ lâm, rất tiếc là hai người không nói rõ.

Lúc này, chàng vừa thấy hai người khuất dạng trong rừng rậm, vội thi triển khinh công đuổi theo.

Nào ngờ chàng vào trong rừng chưa đầy năm sáu trượng, cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến chàng kinh hoàng tung mình thoái lui, suýt nữa kêu lên thành tiếng.

Thì ra chàng đang lúc phóng nhanh đi, bỗng chân va vào một vật trơn mềm, vội dừng lại cúi nhìn xuống, chỉ thấy dưới chân là một con trăn khổng lồ, to cỡ thùng chứa nước, phần đuôi khuất trong lùm cỏ, đầu thò ra trên đất đá, miệng ngậm một thân người còn thò hai chân ra ngoài. CÓ lẽ con mãng xà này đang ăn, nên âu Dương Thu giẫm lên lưng, nó chỉ ngẩn đầu lên rồi không phản ứng gì

nữa.

Nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến âu Dương Thu hồn phi phách tán, vội rụt hai chân về, tung mình thoái lui, đứng dựa vào thân cây, mới hoàn hồn đưa mắt nhìn.

Chỉ thấy Ở chỗ con mãng xà hơn trượng, có hai con báo gấm to lớn đang cào xé một thân người nữ nhân trắng nuột.

Nữ nhân ấy dường như vừa mới chết, mặt nhầy nhụa không nhận dạng được, mấy chỗ trên mình máu chảy ròng ròng, một con báo gấm đã xé lấy một cánh tay, đang ăn ngấu nghiến, một con khác to hơn, dùng hai chân trước nắm lấy chiếc đùi trắng tròn, hàm răng nhọn xé lấy từng mảng thịt ăn ngon lành.

Người này hẳn là một thiếu nữ trẻ, thân người lõa lồ nằm ngửa, đôi nhủ hoa trước ngực nhô cao, mỗi lần báo gấm xé một mảng thịt người lại run lên lẩy bẩy.

Bên cạnh đó, chiếc áo lụa màu xanh nhạt đã bị xé thành từng mảnh vụn, vung vãi trên mặt đất, theo gió bay đi, khiến cảnh tượng càng thêm thê thảm. âu Dương Thu bất giác rợn người, thầm nhủ:

- Người nào chết thê thảm Ở đây thế nhỉ?

Ngay khi ấy, bỗng nghe có tiếng nói rất khẽ từ trong khu rừng rậm trước mặt vọng đến, vội vàng vòng ra sau thân cây, nín thở lắng nghe.

Tiếng nói khẽ ấy từ xa dần gần, lát sau đã đến gần chỗ mãng xà và báo gấm.

âu Dương Thu nấp sau cây nghiêng mặt nhìn, lại vội rụt vào ngay.

Nhưng vậy cũng đủ rồi, chỉ thấy tám thiếu nữ áo xanh, mỗi bốn người khiêng một thiếu nữ y phục giống vậy đang hôn mê, ném xuống bên cạnh hai con báo gấm, rồi quay người bỏ đi ngay.

Tám thiếu nữ áo xanh vừa đi khỏi, trong rừng liền tức vang lên mấy tiếng gầm to, như là mãnh hổ hay sư tử gì đó.

âu Dương Thu lại thò đầu nhìn, chỉ thấy thân cây nghiêng cỏ rạp, Cuồng phong dậy lên dữ dội.

Chàng hoảng kinh thầm nhủ:

- Gió nổi lên mạnh thế này hẳn là mãnh hổ rồi.

Nhưng cũng đánh bạo đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai con quái vật một sừng to như trâu từ trong rừng phóng ra, chia nhau lao về phía hai thiếu nữ áo xanh đang nằm sóng xoài trên đất.

Lòng trắc ẩn khiến chàng bất giác bừng lửa hận, quên mất mình đang Ở đâu, liền tức rút trường tiên bên lưng ra, tung mình vượt qua mãng xà, với chiêu Long Tùng Thiên Giáng (rồng từ trời xuống) quất mạnh vào hai con quái thú.

Thân thủ âu Dương Thu chẳng phải không nhanh, nhưng đã muộn mất một bước.

Hai con quái thú mỗi con ngoạm lấy một thiếu nữ, khi trường tiên của âu Dương Thu chưa quất trúng đã quay phắc lại, phóng như bay vào rừng, loáng cái đã mất dạng.

Hai con báo gấm đang ăn chỉ nhìn âu Dương Thu khẽ gầm gừ mấy tiếng, rồi lại cúi xuống ăn tiếp.

Lúc này, con mãng xà đã nuốt hết toàn thân người nọ, nhắm mắt lại như đã ngủ.

âu Dương Thu không chút kinh nghiệm lịch duyệt, trường tiên không đánh trúng quái thú, bất giác đứng thừ ra nhìn cảnh tượng quái đản trước mắt, lòng hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Tại sao trong Ly Biệt Câu này mọi thứ đều khác thường thế này?

Phụ nữ thấy dã thú ăn thịt người mà chẳng chút khiếp sợ, bỏ đồng loại chẳng chút xót thương, mãng xà dã thú gặp người lại không sợ, bị tấn công mà không trả đũa, trên cõi đời sao lại có chuyện lạnh lùng thế này?

Bỗng chàng nhớ đến lời nói của lão bà tóc bạc, liền vỡ lẽ, dã thú trong sơn cốc này thảy đều trải qua một phen huấn luyện đặc biệt và cho uống dược vật đặc chế, thảo nào có hiện tượng như vậy. Nhưng tại sao chúng lại không tấn công chàng, một người từ ngoài vào đây chứ nhỉ?

Chàng suy nghĩ một hồi, không tìm ra được câu trả lời, bèn quyết định thâm nhập vào Ma Thiết cung tìm hiểu cho rõ sự thật.

Thế là, chàng lại giắt trường tiên vào lưng, chẳng màng đến cảnh tượng trước mặt, sải bước đi vào rừng.

âu Dương Thu vừa đi vừa lưu ý quan sát, trên đường chàng đã gặp rất nhiều dã thú kỳ hình quái dạng, nhưng trông thấy chàng, chúng chỉ ngẩng lên nhìn và chun mũi ngửi, rồi không màng đến nữa.

Hai bên núi mỗi lúc mỗi hẹp, rừng cây càng lúc càng rậm rạp, dần ngửa mặt không còn thấy ánh sáng, âm u ghê rợn, tuy lúc này thời tiết nóng nực, nhưng trong rừng mát lạnh.

sau cùng, âu Dương Thu đã đến nơi tận cùng của Ly Biệt Câu, một vách núi cao ngất chắn ngang trước mặt, khe núi rộng chỉ bảy tám trượng, hai bên thế núi cheo leo và cao ngút mây, không có một lối đi nào.

Dưới vách núi cỏ dại um tùm, đá núi ngổn ngang, không có bóng người, cũng chẳng có Ma Thiết cung gì cả.

âu Dương Thu thắc mắc lẩm bẩm:

- Lạ thật, chả lẽ họ đã chui xuống đất hay sao?

Đoạn lại gần nhìn kỹ vách núi chắn ngang trước mặt, phát hiện có bảy chữ to khắc trên một khoảng vách đánh nhẵn bóng hơn, cách mặt đất khoảng ba trượng, đó là: "Ly Biệt Giản cấm địa võ lâm" Bên trái còn có từng chữ cỡ miệng chén, nhưng vì rêu xanh phủ đầy, khó thể đọc được.

âu Dương Thu vận hết nhãn lực nhìn, mới tìm ra ba chữ tạm đọc được, dường như là danh tánh phụ thân âu Dương Hàn, qua đó suy luận, những chữ khắc hẳn đều là danh tánh của những người có tiếng tăm trong võ lâm.

Qua sự phát hiện tình cờ ấy, âu Dương Thu liên tưởng đến cuộc chuyện trò giữa lão bà tóc bạc với Bạch Tiên Nhi, và việc mình ngẫu nhiên được ăn chu quả, cùng những cảnh tượng khủng khiếp đã gặp Tổng hợp tất cả lại, với trí thông minh của chàng suy luận đã có được ba khả năng:

1) Ly Biệt Câu này là vùng cấm địa được mọi người trong giới võ lâm công nhận.

2) Ma Thiết cung chính là nơi Ở tận cùng này của Ly Biệt Câu, hoặc Ở dưới lòng đất, hoặc Ở trong vách núi.

3) Vương gia chủ nhân Ma Thiết cung là một nhân vật thần bí khôn lường, và Ma Thiết cung cũng là một chốn xấu xa ghê tởm.

âu Dương Thu sau một hồi suy gẫm lấy làm hết sức hài lòng về ba lập luận của mình, nhưng có điều là trong lập luận thứ nhất có một vấn đề mà chàng không giải thích được, đó là Ly Biệt Câu đã sản xuất loại quả cây bổ ích cho người luyện võ như vậy, tại sao phải công nhận là thánh địa võ lâm, chả lẽ để bảo vệ cho độc quyền độc hưởng củ a vương gia nào đó hay sao?

Nhưng qua lời lão bà tóc bạc, lại thêm một phen suy luận phân tích, dường như chủ nhân Ma Thiết cung đang dùng loại chu quả này tiến hành một âm mưu mờ ám gì đó.

Trên vách núi đã có danh tánh âu Dương Hàn, hiển nhiên phụ thân chàng cũng từng dự vào việc này, nhưng âu Dương Thu cố sức lục tìm trong trí nhớ, cũng không sao nhớ được phụ thân từng đề cập đến, và nếu không phải chính mắt trông thấy, mình tuy cư trú trong Đại Tuyết Sơn đã hơn năn năm, nhưng không hề nghe tới cái tên Ly Biệt Câu.

âu Dương Thu nhớ là cái tên Thất Lạc cốc là do phụ thân đã đặt ra sau khi xây cất Hàn Mai bảo lui ẩn giang hồ, lúc bấy giờ chàng tuy chỉ mới mười tuổi, nhưng vì phụ thân đã đắn đo cân nhắc rất lâu về

cái tên ấy, nên chàng có ấn tượng rất sâu đậm.

Hai tên Ly Biệt Câu và Thất Lạc cốc hết sức tương xứng về chữ nghĩa, nhưng không rõ tên nào có trước?

Bất luận thế nào, âu Dương Thu đã xác định được một sự thật trọng đại có liên quan đến mình, đó là phụ thân chàng hẳn có một quan hệ trọng yếu với Ma Thiết cung.

Một người chỉ cần có đầu óc và trí nhớ, bất kể Ở độ tuổi nào, đã trải qua gia biến và nhiều hung hiểm thế này, nhận thức về sự vật hẳn chín chắn và sâu sắc hơn trước, đó chính là kinh nghiệm lịch duyệt trong cuộc đời, kinh nghiệm lịch duyệt càng nhiều thì trí tuệ càng cao, và nhận thức sự vật càng thấu triệt hơn.

âu Dương Thu chính là như vậy, chàng đã từ một cậu bé ngây thơ hồn nhiên trở thành một thiếu niên chín chắn vững vàng, biết cách vận dụng đầu óc, biết cách ứng phó vấn đề trước mắt nên chàng đã có quyết định sau cùng là dĩ tịnh chế động, kiên tâm chờ đợi.

Sau khi mặt trời lặn, trong sơn cốc càng thêm tối đen, cơ hồ xoè tay không thấy năm ngón.

Vầng trăng đã mọc lên, ánh sáng đã xuyên qua cành lá, lốm đốm in trên mặt đất.

Đột nhiên, mấy tiếng lộp cộp vang lên, chàng thiếu niên áo xanh trong đống loạn thạch liền tức cảnh giác.

Chẳng rõ từ đâu chui ra hai bóng người nhỏ nhắn, từ vách núi phóng nhanh vào rừng.

Thiếu niên áo xanh ẩn thân trong loạn thạch ngạc nhiên khẽ kêu lên:

- ủa, lại là họ, đuổi theo.

Liền tức phi thân đuổi theo, chỉ thấy hai bóng người nhỏ nhắn vào đến trong rừng, bỗng cùng dừng lại, một giọng Ổ Ổ nói:

- Bạch Tiên Nhi, ngươi không có chút lịch duyệt giang hồ, phen này lão thân đã chọn ngươi làm trợ thủ, ngươi phải nghe theo sự chỉ huy của lão thân, tuyệt đối không được khinh xuất, nhớ chưa?

- Đa tạ lão lão đã cất nhắc, Bạch Tiên Nhi dĩ nhiên tuân mệnh tất - Không cần cảm tạ, công tác hoàn thành với thành tích tốt, lão thân sẽ nói với vương gia trọng thưởng cho ngươi.

- Nhưng chúng ta đi đâu và làm gì vậy?

- Đến tổng đà phái Bình Giang, làm gì thì đến lúc sẽ rõ.

Thiếu niên áo xanh nghe vậy, bất giác rúng động cõi lòng.

Chỉ nghe Bạch Tiên Nhi thắc mắc hỏi:

- Lão lão chẳng nói là phái Bình Giang đã tung hết toàn bộ lực lượng đến bao vây Thất Lạc cốc rồi còn gì?

- Không sai, đó chính là cơ hội chúng ta đến tổng đà của họ hành sự - Ngươi thật là, lúc nào cũng không quên được việc ấy.

- Thôi đi, lão lão lại...

- Hề hề... ngươi chớ vội lo, chúng ta đi làm người chết chứ không phải người sống.

- Người đã chết rồi, có gì mà làm?

- RÕ ngốc, công việc quan trọng hằng ngày của chúng ta trong cung chẳng phải là làm người sống chết đi, rồi lại làm cho người chết sống lại đó sao?

- à! Bạch Tiên Nhi hiểu rồi!

- Ngươi hiểu rồi thì tốt... Ngoài cửa ra Ly Biệt Câu hẳn là có nhiều người của phái Bình Giang, để lão thân tìm cách đuổi họ đi trước, rồi chúng ta hẵng ra.

Láo bà tóc bạc nói xong, cất tiếng huýt sáo dài, liền tức cuồng phong nổi dậy, hai con quái thú một sừng rất hung tợn từ trong rừng phóng ra, rồi lao đi như bay ra ngoài cốc.

Sau đó, lão bà tóc bạc lại nói:

- Chúng ta hãy Ở đây dưỡng thần, lát nữa hẵng đi.

Đoạn liền ngồi xuống, Bạch Tiên Nhi cũng ngồi xuống theo.

Im lặng chốc lát, Bạch Tiên Nhi bỗng hỏi:

- Lão lão, vương gia có tức giận vì chu quả bị mất không vậy?

- Chính vì việc ấy vương gia mới phải hoàn thành đại kế trước thời hạn.

- Vì sao vậy?

- Rất đơn giản, bí mật về chu quả đã bị tiết lộ, Ly Biệt Câu đã có cao thủ võ lâm đặt chân đến, nên vương gia quyết định bất chấp tất cả, phát động trước thời hạn...

- Phát động gì vậy?

Không có tiếng trả lời.

- Lão lão...

- ùm...

- Người của phái Bình Giang vì sao lại bao vây Thất Lạc cốc vậy?

- HỌ tìm âu Dương Hàn báo thù...

- Tìm âu Dương Hàn báo thù ư?

- Không sai!

- HỌ có thù hận gì vậy?

- âu Dương Hàn đã hạ sát chưởng môn nhân phái Bình Giang là Lam Tâm Long với vợ là Biện Ngọc Hà.

- Nhưng người mà Tiêu Kim Kiếm Bạch CÔ Lâu đã mang về hôm ấy chẳng phải là âu Dương Hàn danh chấn giang hồ đó ư? Sao bây giờ người của phái Bình Giang lại đến Thất Lạc cốc tìm kiếm? Chả lẽ...

- Người của phái Bình Giang có lẽ đã sợ hãi bỏ chạy rồi, chúng ta đi thôi!

- Vâng!

Hai người lại đứng lên, phóng đi về phía cửa cốc, thiếu niên áo xanh cũng liền thi triển khinh công đuổi theo.

Ba bóng người hai trước một sau băng qua rừng rậm, tốc độ càng nhanh hơn, hệt như sao xẹt, khoảng cách chỉ hơn hai mươi trượng.

Khi sắp đến gần cửa cốc, bỗng có một trận cuồng phong từ phía trước ập đến, hai bóng người lách nhanh sang bên, rồi lại phóng đi tiếp Thiếu niên áo xanh thấy hai con quái thú nhe răng múa vuốt dáng vẻ hung tợn, hoảng kinh chững người đứng lại.

chờ đến khi hai con quái thú phóng qua trước mặt, thiếu niên áo xanh định tiếp tục đuổi theo, nhưng hai bóng người phía trước đã mất dạng tự bao giờ.

Anh trăng ảm đảm, núi trống tiêu điều, trời đã khuya lắm rồi!

Thiếu niên áo xanh sau một thoáng ngẫm nghĩ, liền phóng đi về phía tổng đà phái Bình Giang.

Chương 3: Theo Dõi Dọ Thám Vào Cấm Địa

Mã Lộc trại.

ĐÓ là một thị trấn khá phồn vinh nằm trên bờ phải thượng phái Bình Giang.

Máu! Từng vũng tươi đã cô đặc Đầu! Những chiếc đầu người được xếp ngay ngắn thành bốn hàng trên nền đá đại sảnh, mỗi hàng tám chiếc, tổng cộng ba mươi hai chiếc, trong số nam nhiều hơn nữ, già trẻ lẫn lộn.

Hai cánh cửa to đại sảnh mở toang, mỗi bên thạch đôn có một đại hán áo xanh ngồi bất động, tay cầm một ngọn đao sáng loáng, mũi đao hướng lên trên, máu tươi nhuộm đỏ tấm chắn bảo vệ tay.

Hai đại hán áo xanh tuổi khoảng bốn mươi, mặt hướng ra sân vườn, hai mắt trợn trừng, râu tóc tua tủa, dáng vẻ rất ghê rợn.

Trong sảnh, ngay giữa có một chiếc bàn, trên là lư hương bốc khí nghi ngút.

Hai bên lư hương đều có một ngọn nến đang cháy, lửa nến lay động, phát ra ánh vàng yếu ớt, soi trên bức màn trắng phía sau bàn, càng thêm phần thê lương bi thảm.

RÕ ràng đây là một linh đường, sau bức màn trắng hẳn là quan tài chứa tử thi.

Lúc này đã sau hoàng hôn, trăng lên đến trên ngọn liễu, ánh trăng ảm đạm như đang điếu phúng cho cảnh tượng thêm thê thảm và khủng khiếp này.

Đột nhiên, một bóng người nhanh như chớp hạ xuống trên mái nhà phía trước linh đường, ngay khi định phóng xuống linh đường, bỗng như phát hiện điều gì, vội nằm móp xuống mái nhà, nghiêng mặt nhìn xuống.

Quả nhiên, một bóng người như thể u linh xuất hiện, dường như từ sau linh đường lướt ra, thân pháp rất nhanh nhẹn, loáng cái đã đến trước linh đường.

Lúc này, người áo xanh nấp trên mái nhà dường như chưa phát hiện thảm cảnh trong đại sảnh, chỉ chú mắt theo dõi người vừa xuất hiện.

Chỉ thấy người ấy khăn xanh chít đầu, lụa đen che mặt, toàn thân áo đen, thoáng ngẩn người trước linh đường, rồi tha thướt đi vào trong sảnh.

Người áo xanh ẩn nấp trên mái nhà chỉ nhờ vào ánh trăng mờ nhạt, nhưng qua bóng lưng và tướng đi của người ấy cũng có thể khẳng định là một nữ nhân, và qua thân pháp lúc xuất hiện, người này còn là một cao thủ có võ công thượng thừa.

Lúc này, nữ nhân áo đen đã đi vào bên trong màn trắng, khoảng một khắc sau lại trở ra trước linh án, đưa tay lấy một nén nhang, đốt cháy bằng lửa nến, cắm vào lư hương, rồi quỳ lạy ba lạy, từ từ đứng lên.

Nữ nhân áo đen ra khỏi linh đường, tiện tay khép cửa đại sảnh lại, đưa mắt nhìn hai đại hán cầm đơn đao ngồi bất động trên hai bên thạch đôn, rồi đứng trên thềm đá ngửa mặt nhìn trăng, buông tiếng thở dài não ruột.

Người áo xanh trên mái nhà nghe tiếng thở dài đầy ai oán và thê lương của nữ nhân áo đen, biết là người này hẳn có quan hệ thâm hậu với những người đã chết Ở đây.

Chỉ nghe nữ nhân áo đen lẩm bẩm:

- Đây là kiệt tác của ai...

Lúc này nữ nhân áo đen đang đối mặt với ngôi nhà phía trước, ánh trăng soi trên người, thấy rất rõ vóc dáng bà ta.

Người áo xanh trên mái nhà thầm nhủ:

- Nghe tiếng nói, nhìn dáng người, hiển nhiên đây là một người đàn bà trung niên, nhưng rất tiếc là không nhìn thấy mặt, không biết bà ta là gì của Lam bá phụ và Lam bá mẫu?

Bỗng, chỉ thấy nữ nhân áo đen hai vai động nhẹ, với thế Bình Địa Bạt Thông (nhổ hành trên đất) tung mình lên mái đại sảnh, hai tay dang ra, nhẹ nhàng lướt đi như một cánh chim to, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng đêm mịt mùng.

- Bà ta là ai mà thân pháp đẹp thế nhỉ.

Người áo xanh trên mái nhà hết sức khâm phục khinh công của nữ nhân áo đen đã thi thố lúc rời khỏi, nhất thời đã quên mất mục đích đến đây.

Sau cùng, người áo xanh như đã nhận thấy có điều khác lạ, thầm nhủ:

- Tổng đà phái Bình Giang lừng danh giang hồ, cho dù đã tung ra toàn lực tầm thù cũng chẳng thể yên lặng đến thế này, hơn nữa, linh đường của chưởng môn nhân phu phụ cũng chẳng thể không có người canh giữ...

Người áo xanh nghĩ đến đó, lại đưa mắt nhìn về phía cửa linh đường, chỉ thấy hai đại hán áo xanh như là người canh cửa cầm đao ngồi bất động, cảnh tượng ấy càng khiến chàng ngạc nhiên hơn, chả lẽ họ là người gỗ hay sao?

Chàng tiện tay gỡ một mảnh ngói, vung tay ném xuống trước cửa linh đường, "bốp" một tiếng vỡ nát, nhưng hai đại hán áo xanh vẫn ngồi yên như không hề hay biết.

- Sao liên tiếp mấy hôm nay âu Dương Thu toàn gặp chuyện quái lạ thế này?

Không sai, người áo xanh này chính là âu Dương Thu.

Sau khi mất dấu Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc tại cửa ra Ly Biệt câu, âu Dương Thu đã thẳng đường đuổi đến Mã Lộc trại, nơi tọa lạc tổng đà phái Bình Giang.

Khi sắp đến Mã Lộc trại, chàng đã đuổi kịp Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, lúc bấy giờ chàng vốn muốn hiện thân ra gặp họ, gạn hỏi sự thật về phụ thân, nhưng rồi chàng lại nghĩ, tuy mình được ăn Chu Quả, khí lực gia tăng mấy lần, nhưng võ công dù sao cũng có hạn, không phải địch thủ của họ, hiện thân ra chỉ thêm gây rắc rối mà thôi.

Thế nên, âu Dương Thu quyết định bám theo hai người đến tổng đà phái Bình Giang, xem thử họ làm cho người sống chết đi, rồi làm cho người chết sống lại bằng cách nào?

Ngờ đâu khi vượt qua Bình Giang, rõ ràng trông thấy hai người lên trên một chiếc thuyền nhỏ đi về phía Mã Lộc trại, chàng vội thuê thuyền đuổi theo, nhưng khi đến bên kia bờ thì lại không thấy hai người xuống thuyền, bèn ngồi chờ đợi bên sông, mãi đến lúc chiều tối, vẫn Chưa thấy hai người xuống thuyền, mới sinh lòng hoài nghi, tung mình lên thuyền xem xét, chỉ thấy thuyền phu ngủ ngáy như sấm, nào có bóng dáng của Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc?

âu Dương Thu vỡ lẽ, biết mình đã bị đánh lừa, vội đến trang viện tổng đà phái Bình Giang, tin là hẳn sẽ gặp Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, nào ngờ lại là nữ nhân áo đen cúng linh đường.

Lam Tâm Long phu phụ là nhân vật lừng danh trên giang hồ, sau khi chết đồng đạo võ lâm đến cúng điếu là chuyện bình thường, điều khiến âu Dương Thu thấy làm lạ là lúc này hai đại hán canh giữ linh đường hệt như người gỗ và sự yên lặng của cả tòa trang viện.

âu Dương Thu mấy hôm nay liên tiếp gặp nhiều chuyện kỳ quái hung hiểm, khiến chàng đã can đảm hơn trước, bèn tung mình xuống sân vườn.

Chàng nhìn chốt vào hai đại hán, bước đi về phía cửa sảnh, bỗng Chân vướng phải một vật, lảo đảo ngã sấp xuống đất, ngực đè lên một vật tròn cứng, giật mình kinh hãi, co chân đứng phắt dậy, tiện tay ôm lấy vật tròn lên, cúi nhìn xuống, thì ra là một đầu người hai mắt trợn trừng.

Cùng lúc ấy, bốn hàng đầu người và người vũng máu tươi trên nền đá hiện rõ trước mắt.

âu Dương Thu thét lên một tiếng kinh hoàng, vứt bỏ đầu người trong lòng, liên tiếp thoái lui mấy bước, rùng mình nổi gai ốc.

Chàng cố trấn tĩnh tâm thần, gom hết can đảm sải bước đi về phía hai đại hán ngồi bất động, khi còn cách khoảng bốn năm bước, chàng thầm vận tụ công lực, bỗng tung mình lao tới, vung chỉ điểm vào huyệt Hầu Kết của đại hán bên phải.

Nào ngờ ngón tay chàng chạm vào chỉ cảm thấy lạnh ngắt, giờ mới biết là đại hán này đã chết từ lâu. Rồi lại với thủ pháp tương tự điểm vào đại hán bên trái, cũng có cảm giác giống nhau, chàng mới yên tâm.

Xem ra thì hành động của chàng như là thừa thãi, nhưng không hẳn vậy, phải biết chốn giang hồ hiểm trá khôn lường, có rất nhiều sự việc xảy ra bất ngờ, chàng đã là con trai của hào sĩ võ lâm âu Dương Hàn, tuy chưa từng có kinh nghiệm giang hồ, nhưng bẩm sinh thông minh, và trong những ngày qua lại gặp nhiều hung hiểm, đã khiến chàng trở nên cảnh giác, huống hồ hai đại hán này lại chết ngồi.

âu Dương Thu đã xác định hai đại hán canh cửa đã chết, giờ mới nhìn kỹ tướng mạo của họ, tuy chàng từng đến đây nhiều lần, quen biết người của phái Bình Giang chẳng ít, nhưng không biết hai người này là ai?

Qua vẻ chết hai mắt trợn trừng và râu tóc tua tủa của hai đại hán này, chàng chợt nhớ một điều, thầm nhủ:

- Lúc mình phát hiện phụ thân đã chết, chẳng phải cũng như thế này ư?

Nếu phụ thân đã chết thật, hẳn là chết bởi cùng một thủ pháp...

Nhưng dường như Bạch Tiên Nhi nói là phụ thân đã bị Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu bắt về Ma Thiết cung rồi, vậy thì kẻ giết người Ở Đại Tuyết Sơn là ai?

Nghĩ đến vấn đề ấy, lòng âu Dương Thu hoang mang và thắc mắc khôn tả.

Chàng định tìm ra nguyên nhân chết của hai đại hán này, nhưng khắp người họ không hề có thương tích và cũng không như bị trúng độc, điều này lại khiến chàng thắc mắc hơn.

Lúc này, âu Dương Thu tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng chàng không có thời gian suy nghĩ kỹ, nhưng khẳng định những người chết này toàn là môn hạ phái Bình Giang, và rất có thể hung thủ là Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc kia.

âu Dương Thu chợt nảy ra một ý định:

- ảo Diện Thiên Phật với ba chị em họ Lam nhất quyết nói là Lam Tâm Long phu phụ đã bị sát hại bởi chứng cứ là Hàn Mai Kiếm Lệnh, khiến chàng không sao biện bạch được, nhưng phụ thân chàng thật ra đã sát hại họ bằng cách nào thì lại không rõ. Hiện những người Ở lại canh phòng của phái Bình Giang hiển nhiên đã chết hết, sao không nhân cơ hội này mở quan tài ra xem di dung của Lam nghĩa phụ và Lam nghĩa mẫu?

Nghĩ là làm, bèn mở cửa sảnh, trước tiên thắp ba nén nhang trước linh vị, quỳ xuống vái lạy, thầm khấn:

- Nghĩa phụ, nghĩa mẫu, hai vị Ở chốn suối vàng có linh thiêng, nghĩa tử âu Dương Thu xin mạo muội mở linh cửu, bái thị di dung.

Khấn xong dập đầy lạy ba lạy, đứng lên đưa tay lấ ngọn nến trên linh án, vòng qua hương án, vén màn trắng lên, quả thấy hai cỗ quan tài đặt song song nhau.

âu Dương Thu tuy đã quyết định mở quan tài, nhưng khi hành động thì lại không khỏi tim đập dữ dội, toàn thân nổi gai ốc. Tâm lý sợ tử thi đó là lẽ thường tình, huống hồ chàng chỉ là một thiếu niên tuổi mới mười lăm.

Trải qua một hồi sợ sệt và hồi hộp, sau cùng âu Dương Thu cũng đã lần lượt đẩy mở hai chiếc nắp quan tài.

Khi chàng cầm ngọn nến dưới đất lên, chú mắt nhìn vào quan tài, thật không ngờ, chỉ thấy nghĩa phụ và nghĩa mẩu hai mắt khép hờ, môi nhoẻn cười hết sức khoan thai, hệt như đang trong giấc ngủ êm đềm, chỉ có điều là ngưng thở mà thôi, nếu không xem xét kỹ, hẳn không tin là họ đã chết từ lâu.

Nhìn di dung nghĩa phụ và nghĩa mẫu, âu Dương Thu bỗng nghĩ đến tình thương của hai người đã dành cho mình lúc sinh tiền, bất giác mũi lòng, nước mắt tuôn rơi.

Một hồi rất lâu, chàng mới ngưng khóc, đậy nắp quan tài trở lại.

Ngay khi ấy, bỗng nghe ngoài sảnh có tiếng gió, âu Dương Thu chợt động tâm, vội thổi tắt ngọn nến trên tay, móp người xuống, vén màn nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy hai bóng đen to lớn đáp xuống ngoài cửa sảnh, mỗi người cắp lấy một đại hán đã chết, loáng cái đã biến mất.

âu Dương Thu qua khinh công biết đó là hai cao thủ võ lâm, thắc mắc thầm nhủ:

- HỌ mang hai tử thi đó đi làm gì thế nhỉ?

Sực nhớ lời nói của lão già tóc bạc:

- Công việc quan trọng hằng ngày là làm cho người sống chết đi, rồi lại làm cho người chết sống lại...

Chàng mừng rỡ như gặp được báu vật, liền lao ra khỏi cửa đại sảnh, tung mình lên mái nhà, nhờ vào ánh trăng, vận hết nhãn lực nhìn quanh...

chỉ thấy hai bóng người to lớn lúc nãy đang phóng đi trên mái nhà nhanh như tên bắn về phía sông Bình Giang.

âu Dương Thu liền tức đuổi theo thầm nhủ:

- HỌ hẳn là người của Ma Thiết cung.

Chàng nghĩ là Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc hẳn sớm đã rời khỏi sau khi giết xong người của phái Bình Giang Ở lại canh phong trong tổng đà, chỉ cần đuổi kịp hai người to lớn này là tìm gặp được họ, mà dù là không gặp, đuổi theo hai người to lớn này trở lại Ly Biệt Câu thì cũng có thể lẻn vào Ma Thiết cung thám thính tin tức của phụ thân.

Lát sau, âu Dương Thu đã đuổi theo ra khỏi Mã Lộc trại, đến bờ sông Bình Giang, nào ngờ hai người cao to đã mất dạng.

Chàng đứng bên bờ sông đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ đang xuôi dòng lướt đi như bay Ở giữa sông.

âu Dương Thu ngạc nhiên thầm nhủ:

- chả lẽ họ đã lên trên chiếc thuyền ấy rồi sao? Nhưng Ly Biệt Câu Ở Đại Tuyết Sơn, lẽ nào họ đi ngược hướng? Vậy họ đi đâu thế nhỉ?

- ôi, chỉ trách võ công mình quá kém cõi, không thì sớm đã giáp mặt với Bạch Tiên Nhi và lão già tóc bạc, chỉ cần chế ngự được họ, còn sợ không bức bách ra sự thật hay sao? Nhưng võ công mình thế này, đừng nói là chế ngự hai người ấy, dù một chọi một e mình cũng chẳng phải là đối thủ...

âu Dương Thu đi qua đi lại trên bờ sông, lẩm bẩm nói một mình, ý định trở lại Ly Biệt Câu khó thể thực hiện được nữa.

Chàng thờ thẩn nhìn dòng nước trôi đi, lòng nảo nề xót xa than thầm:

- Vạn vật đều có chỗ nương tựa, có nơi trở về, vậy mà âu Dương Thu nhà ta nhà tan cửa nát, lại bị người trong võ lâm bất dung, tiền đồ đầy chông gai, tương lai rồi sẽ ra sao? Phụ thân sống chết chưa

rõ, địa điểm Ma Thiết cung khó tìm, mình biết tính sao đây?

Bỗng, chàng cảm thấy trời đất bao la, người đời xấu ác và mình thật nhỏ bé vô dụng.

âu Dương Thu mất mẹ từ thuở bé, khi hiểu chuyện nghe phụ thân nói là sau khi hạ sinh chàng mẫu thân đã ngã bệnh qua đời, nên chàng chẳng có chút ấn tượng gì về mẫu thân, trong đầu toàn là hình bóng của phụ thân.

Phụ thân là người thân yêu duy nhất trên cõi đời này của chàng, nhưng chàng đã mất ông rồi. Ngoài ra phải kể là nghĩa phụ và nghĩa mẫu thương yêu chàng hơn hết, nhưng nay thì hai người cũng đã qua đời rồi. âu Dương Thu thờ thẫn suy tư dưới ánh trăng, bao dĩ vãng lần lượt hiện lên trong lòng, dĩ vãng khiến chàng phấn khởi và cũng khiến chàng khiếp sợ.

Sau cùng, chàng lẩm bẩm:

- Trời hỡi! âu Dương Thu này không còn gì nữa, mình là một người cô đơn nhất, đáng thương nhất trên cõi đời này... Đúng rồi, mình phải trở một người cô đơn nhất... và là một người cô đơn đặc biệt nhất khắp thế gian.

Mấy hôm sau, tại huyện Vân Long, Thiểm Tây đã xuất hiện một thiếu niên đầu đội nón rơm rộng vành, che khuất nửa phần mặt, mình mặc võ phục xanh, chân mang giày nhẹ, băng qua đại lộ tấp nập người, đi vào một lữ điếm hạng trung.

Điếm tiểu nhị tiến ra đón, cười giả lả nói:

- Khách điếm này có phòng thượng hảo hạn, tiếp đãi chu đáo, xin hỏi khách quan...

Thiếu niên áo xanh kéo nón xuống thấp hơn, ngát lời:

- Trong điếm có món ăn gì, cứ mang vào trong phòng.

Điếm tiểu nhị thấy thiếu niên áo xanh này như sợ bị người trông thấy mặt, bất giác trong lòng do dự, nhưng vì thiếu niên này mặc võ phục, biết là người trong giang hồ, nên cũng không dám có thái độ lạnh nhạt, ha hả cười nói:

- Vậy thì xin mời khách quan theo tiểu nhân vào đây.

Đoạn đi trước dẫn đường, đưa thiếu niên áo xanh vào nội viện.

Lát sau, thiếu niên áo xanh đã được đưa vào một gian phòng mát mẻ cỡ trung bình, chàng quay lưng về phía điếm tiểu nhị nói:

- Hãy mau đi mang cơm và thức ăn đến đây, nhớ là khi nào mang đến, chỉ cần gõ cửa không cần

mang vào, tại hạ tự lấy được rồi.

Điếm tiểu nhị vâng dạ liền liền, quay người ra khỏi phòng.

Thiếu niên áo xanh đóng cửa lại, điếm tiểu nhị ngoảnh lại nhìn, rất lấy làm lạ nhưng cũng chẳng nói gì, đi nhanh ra ngoài.

Lát sau, điếm tiểu nhị trở vào, bưng theo một chiếc hộc, trên đựng hai món một canh và một bát cơm trắng, đưa tay gõ cửa phòng, chỉ nghe vị khách nhỏ trong phòng nói:

- Hãy để xuống trước cửa được rồi.

Thế là, điếm tiểu nhị ấy không còn thấy mặt vị khách nhỏ nữa, hai bữa ăn trưa và tối đều như vậy cả.

Hiện đang là đời vua Chính Đức triều Minh, thiên hạ thái bình, đạo tặc không dám lộng hành, bá tánh an cư lạc nghiệp nên cử chỉ và hành động của thiếu niên áo xanh tuy khác lạ, nhưng cũng không khiếm điếm gia hoài nghi.

Thế nhưng, thiếu niên áo xanh ấy mở cửa lấy thức ăn đã nhác thấy một chuyện rất khả nghi, bèn vội vã ăn xong bữa tối, mặc nguyên y phục nằm xuống giường, mắt nhắm lại suy tư.

Thì ra gian phòng của chàng nằm Ở phía bắc, cửa hướng nam, lúc mở cửa lấy thức ăn trời đã hoàng hôn, ráng chiều đỏ rực một góc trời trông rất ngoạn mục, khiến thiếu niên áo xanh chân trong chân ngoài, đứng ngắm một hồi.

Ngay khi chàng thu ánh mắt trở về, vừa định đi vào phòng, bỗng nhác thấy điếm tiểu nhị dẫn hai thiếu niên thư sinh anh tuấn đều chít khăn nho sĩ, mình mặc áo trắng ngà đi đến.

Thiếu niên áo xanh này là âu Dương Thu, chàng thấy hai thiếu niên thư sinh này rất quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ đã gặp Ở đâu Chàng chợt động tâm, sợ bị người nhận ra sẽ sinh rắc rối, làm lỡ hành trình, vội đi vào phòng.

Nào ngờ chàng vừa định khép cửa bỗng nhác thấy một gương mặt trắng rất dâm tà từ trong cánh cửa hé mở của một gian phòng bên trái thò ra, trên gương mặt ấy có đôi mắt tuy nhỏ bé nhưng sáng quắc, đôi mắt dâm tà ấy cũng đang chăm chặp nhìn vào hai thư sinh anh tuấn kia và trên khóe môi bở một nụ cười thèm thuồng và tự đắc.

âu Dương Thu thắc mắc tự nhủ:

- Người này sao lại nhìn hai thư sinh ấy với ánh mắt như vậy thế nhỉ?

Chàng tuy không tìm được từ ngữ thích đáng để hình dung ánh mắt ấy, nhưng chàng có thể quả quyết ánh mắt ấy như là mèo thấy cá tươi vậy âu Dương Thu lúc này nằm trên giường, nghĩ mãi vẫn không sao hiểu nổi tại vì sao một người đàn ông gặp hai thư sinh anh tuấn mà lại có ánh mắt lạ lùng như vậy?

Chàng nghĩ đến đó, tư duy lại trở về với hai thiếu niên tuấn tú như đã từng quen biết kia.

HỌ là ai? Đã từng gặp Ở đâu?

chàng lặp đi lặp lại hai câu hỏi ấy trong đầu, bất giác trời đã canh một.

Bỗng, phòng bên cạnh loáng thoáng như có tiếng khóc thút thít, vì vách phòng bằng ván mỏng nên nghe thấy rất rõ.

Tiếng khóc vang lên không bao lâu thì bị một tiếng nói khác khẽ khuyên ngăn nín dứt. Nhưng ngay khi ấy, chàng bỗng nghe trong gian phòng bên trái vang lên tiếng nữ nhân cười lẳng lơ nói:

- Gã trọc kia, ngươi khỏi phải sử dụng cách thức hèn hạ ấy, bổn cô nương chiến trận nào mà chưa từng trông thấy? Vào mau đi, bổn cô nương đã chờ lâu rồi đây.

Tiếp theo là tiếng mở cửa sổ vang lên, trong phòng lại vang lên tiếng một người đàn ông cười dâm đãng nói:

- CÔ nương của ta ơi, trông nàng tuổi chưa bao lớn, chẳng ngờ là người trong giới này.

Tiếng thiếu nữ lại cười lẳng lơ nói:

- chuyện ngươi không ngờ còn nhiều lắm, đã tìm đến bổn cô nương hẳn là cũng có chút bản lĩnh, nếu ngươi mà không làm thỏa mãn bổn cô nương, hãy coi chừng cái đầu của ngươi đấy.

Người đàn ông lại buông một chuỗi cười dâm đãng:

- CÔ nương yên tâm, đây là chuyện Dã HỒ Thiền hết sức độc đáo, vạn nhất cô nương không chịu nỗi thì lên tiếng báo, chúng ta có thể tạm ngưng.

Tiếu nữ lại buông một chuỗi cười lẳng lơ nói:

- Ngươi chớ quá tự phụ trước, vạn nhất ngươi giữa chừng bỏ cuộc thì chớ trách bổn cô nương thủ đoạn tàn ác.

Người đàn ông như vỗ ngực nói:

- Hoa hòa thượng này tuy võ công tầm thường, nhưng về chuyện này thì thiên phú khác thường...

Thiếu nữ cười khảy nói:

- sao ngươi nói không thế này? Bản cô nương đang chờ ngươi thực hành đây.

Sau một hồi cười dâm đãng, trong phòng bắt đầu có tiếng động.

âu Dương Thu chưa biết nhiều về chuyện nam nữ nên không hiểu mấy về cuộc đối thoại của hai người, họ không phải bạn bè mà cũng chẳng phải là thù địch, nhất là tiếng nói thiếu nữ lại càng nghe rất quen.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng bước xuống giường, những nhẹ kéo mở cửa sổ, sau đó khép lại, lách người đến bên cửa sổ phòng kế cận, thi triển Bích HỔ Công dán người dưới mái hiên, với thế Đảo Quải Kim Câu (móc vàng treo ngược), chọc thủng một lỗ trên giày cửa sổ, kề mắt nhìn vào phòng.

Liền tức, chàng toàn thân huyết mạch căng lên, hai mắt rực sát khí khiếp người.

Thì ra trong phòng có một đôi nam nữ, hai người đều không một mảnh vải che thân, đang ôm chặt lấy nhau trên giường.

Người đàn ông cúi thấp đầu không trông thấy mặt, nhưng thiếu nữ chính là Bạch Tiên Nhi mà chàng đã gặp tại Ly Biệt Câu.

âu Dương Thu thấy cảnh ấy, chàng lại có một nhận xét khác về loài người, đó là không thể xét người qua tướng mạo, Bạch Tiên Nhi đẹp tựa thiên tiên, trông hãy còn là một thiếu nữ chưa hiểu đời, nhưng ai ngờ nàng ta lại là một dâm nữ vô sỉ đến vậy?

Chàng bất giác bừng lửa giận, vừa định phá cửa sổ xông vào, bỗng nghe một tiếng quen thuộc nói:

- Bé con, hai người này hãy giao cho lão phu xử lý, ngươi hãy đến gian phòng bên phải mà lo liệu chuyện ngươi phải lo liệu, kẻo không còn gì nữa.

âu Dương Thu ngạc nhiên thầm nhủ:

- Gian phòng bên phải sao lại có chuyện mình phải lo liệu thế nhỉ?

chàng còn đang lưỡng lự, tiếng quen thuộc lại nói:

- Nhanh lên, Tiết Trúc Tự có rất nhiều dâm tăng đến đây, họ võ công đều chẳng kém, ngươi hãy cẩn thận.

âu Dương Thu đã biết người đó là ai, bén vận chân khí, phóng nhanh đến gian phòng bên phải.

Chàng vẫn thi triển Bích HỔ Công dán mình dưới mái hiên đưa mắt nhìn vào phòng, giận đến mức

suýt nữa thét lên.

Chỉ thấy hai người trắng nõn lõa lồ nằm trên giường, một người đàn ông to khỏe mạnh, đầu trùm khăn xanh, cũng không một mảnh vải che thân, đang sờ mó một nữ nhân vóc dáng cao hơn.

âu Dương Thu trong đời chưa từng thấy cảnh tượng dâm tà gớm ghiếc thế này, đồng thời cũng nhận ra người đàn ông này chính là người có gương mặt dâm tà đã thò đầu nhìn qua cửa lúc hai thiếu niên thư sinh đi vào.

Chàng lại nhìn kỹ hai nữ nhân trên giường, bất giác sững sờ, không Còn dằn nổi nữa, cười khảy nói:

- Thật là vô sĩ!

Vừa định quay người bỏ đi, bỗng nghe "vù" một tiếng, một vật xuyên qua cửa sổ bay ra, lướt qua bên tai chàng.

- Dâm tặc vô sĩ kia, muốn đánh hãy ra đây, bổn thiếu gia nhất định âu Dương Thu chưa nói hết câu, người đàn ông trong phòng đã lao ra, trên mình chỉ mặc một chiếc quần đùi.

Dâm tặc ấy dừng lại trong sân vườn, thấy thì ra là một thiếu niên tuổi chỉ mười lăm mười sáu, đã quấy phá chuyện đắc thủ nhưng chưa hoàn thành của mình, bất giác bừng lửa giận, chẳng nói chẳng rằng, một chưởng bổ ra.

âu Dương Thu lách người tránh khỏi, lẹ làng rút trường tiên bên lưng ra, thi triển ngay tiên pháp gia truyền, với chiêu Song Long Thám Ly (ngựa ô) phản kích ngay.

Gã dâm tặc chẳng ngờ thiếu niên trước mắt lại là con nhà võ, và càng không ngờ trên lưng chàng lại có một món binh khí lợi hại, chiếm hẳn thượng phong.

Trong một thoáng khinh xuất đã bị âu Dương Thu chiếm hết ưu thế, phải vất vả lắm mới tránh được ngọn trường tiên như rồng bay rắn lượn của âu Dương Thu.

Nhưng dẫu sao y cũng là người võ công cao cường, biết đã gặp kình địch, không còn dám khinh xuất nữa, sau khi tránh khỏi thế tấn công của trường tiên, liền tức song chưởng liên tiếp tung ra, chưởng pháp ảo diệu, kình lực hung mãnh, thân thủ quả bất phàm.

âu Dương Thu không hiểu sao Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp lại trở nên dâm đãng thế này, nhưng chàng khẳng định người này hẳn là một tên bại hoại võ lâm. Lúc này thấy đối phương sau một hồi phản Công tới tấp đã giành lại thế quân bình, bất giác sát cơ bừng dậy. Lập tức, chàng thi triển chiêu Khô Thụ Bàn Căn (cây khô trốc gốc), trường tiên quét vào hạ bàn đối phương.

Gã dâm tặc thấy vậy, vội tung mình lên tránh, nào ngờ đó chỉ là hư chiêu, hai chân y vừa rời khỏi mặt đất, trường tiên của âu Dương Thu đột nhiên rụt nhanh về, biến chiêu Phong Tảo Lạc Diệp nhanh như chớp quét lên thượng bàn.

Gã dâm tặc vừa hạ chân xuống đất, bỗng nghe trên đầu gió vang ù ù, trường tiên đã quét đến, cả kinh thất sắc, vội nghiêng đầu sang bên, đồng thời song chưởng ngang ngực tống thẳng ra.

Tuy y phản ứng nhanh, vừa kịp tránh khỏi, nhưng khăn xanh trên đầu cũng bị trường tiên quét bay, đồng thời âu Dương Thu cũng bị chưởng phong đẩy lui hơn trượng.

Hai người đều chưa thọ thương, nhưng âu Dương Thu đã nhận ra đối phương là một hòa thượng trọc đầu.

âu Dương Thu trầm giọng quát:

- Dâm tặc, thật không ngờ ngươi là đệ tử Phật môn!

Vừa định vung trường tiên tấn công tiếp, hòa thượng đã cười khảy nói:

- Tiểu tử, ngươi đã phá hoại hảo sự của phật gia, ngày này sang năm chính là giỗ đầu của ngươi.

Hòa thượng dâm tà ấy đã lửa giận xung thiên, vừa dứt lời, chỉ thấy y hai tay vươn ra, chân đứng thế không ngang không dọc, như đang vận tụ công lực độc địa gì đó.

âu Dương Thu thấy vậy thầm nhủ:

- Đã muốn giết người thì phải tiên hạ thủ vi cường!

Đoạn liền chẳng nói chẳng rằng, trường tiên trong tay với chiêu Long Phi Phụng Vũ quét ra.

Đột nhiên có tiếng cười to vang lên:

- Ha ha ha! Thì ra là nghiệt tử âu Dương Thu Ở đây lộng hành, thật không ngờ ngươi lại chưa chết trong Nhạn Lạc Giản.

Tiếng nói vừa dứt, trong sân vườn đã đáp xuống một hòa thượng áo xám, đồng thời phải trái sau trước đều đáp xuống bảy tám bóng người, bao vây âu Dương Thu vừa mới vung trường tiên vào giữa...

Chương 4: Dâm Tăng Lộng Hành Ố Phật Môn

Tiết Trúc tự!

ĐÓ là một ngôi cổ sát nằm trên Ngọc An Sơn cách Điền Trì hơn ba mươi dặm về phía nam, được xây cất vào đời vụ Trịnh Quán nhà Đường, quy mô hùng vĩ, tuy đã trải qua mấy trăm năm, nhưng được trùng tu mấy lần, đền đài lầu các, khí thế vẫn như xưa.

Trưởng đại khai sơn Nguyên Minh đại sư chính là sư đệ của Nguyên Giác chưởng môn phái Thiếu Lâm, là một vị cao tăng đắc đạo có hạng lúc bấy giờ, tương truyền đến nay đã được hai mươi ba đời, môn đồ ngày một đông hơn.

Bởi Tiết Trúc tự là chi nhánh của phái Thiếu Lâm nên trưởng lão đương gia đời nào cũng ước thúc môn hạ bằng phái quy Thiếu Lâm, nên địa vị trong võ lâm ngày một tăng cao, thanh uy hưng thịnh, nghiễm nhiên trở thành một phái độc lập, và vẫn giữ được thanh uy lệnh dụ của môn hạ tam bảo trên giang hồ.

Nào ngờ đến đệ tử đời thứ hai mươi ba là Liễu Minh đại sư tiếp chưởng môn hộ, do bởi tính ông hiền lành tiêu cực, nên đại quyền đã lọt vào tay đại sư đệ Liễu Tâm hòa thượng.

Vị Liễu Tâm nắm giữ quyền lực Tiết Trúc tự này là một người rất ranh mãnh và đầy dã tâm, mắt thấy môn đồ đông đến gần ngàn, thế lực hùng hậu, bèn muốn thoát khỏi sự ước thúc của phái Thiếu Lâm, độc lập môn hộ, tranh hùng với các đại danh môn chính phái khác.

Y chí phấn đấu muốn vươn lên ấy của ông cũng chẳng có gì không phải, nhưng vấn đề đã từ đó phát sinh, ông muốn nắm giữ quyền lực là phải củng cố thế lực cá nhân, muốn củng cố thế lực cá nhân là phải nuông chiều và dung túng môn hạ, để khiến môn quy lơi lỏng, giới luật bất nghiêm, biến một thánh địa phật môn thành nơi dâm tà nhơ bẩn.

Nói chung, Liễu Tâm hòa thượng tuy đã có dã tâm quỷ kế, nhưng không tài thao lược trị sự, một người có trách nhiệm hiệu lệnh hàng ngàn tăng chúng như vậy sao không khiến cho cổ sát ngập đầy khói đen chướng khí?

Liễu Tâm hòa thượng tuy như vậy nhưng còn biết giữ mình trong sạch, nên không hề có ách tích gì trên chốn giang hồ.

Ngặt nỗi hai vị đệ tử thập nhất của ông là phường bại hoại phật môn, một là Minh Đạt, một là Minh

Chí. Hai người này là huynh đệ thân sinh, bốn mươi tuổi mới thế phát quy y. Hồi mười năm trước họ vốn là hai tên côn đồ địa phương, cậy mình có được chút võ công, luôn cướp bóc cưỡng dâm, hà hiếp bách tánh, không từ một hành vi tội ác nào.

Sau cùng, họ đã khiến cho mấy người hiệp nghĩa trong tỉnh Vân Nam tức giận, truy sát họ đến mức không chỗ dung thân, đành phải đến Tiết Trúc tự cạo đầu làm hòa thượng.

Kể từ đó, hai anh em họ như hổ thêm cánh, chứng nào tật nấy, lúc đầu thì còn e sợ, nhưng rồi thấy Liễu Tâm bênh vực dung túng, bèn công khai đi khắp nơi cưỡng hiếp phụ nữ, trở thành hai tên dâm tặc khét tiếng.

Một tập thể đông người mà không có nghiêm luật ước thúc khó thể tránh khỏi phát sinh nhiều điều tệ hại, Tiết Trúc tự có đến hàng ngàn tăng chúng, lại thêm môn quy lơi lỏng, nên môn hạ ngày một lộng hành, hành vi tội ác chồng chất.

Nhưng Liễu Tâm hòa thượng kể từ khi nắm giữ quyền lực Tiết Trúc tự, ông ta cũng có một phương pháp ngự chúng khác rất đơn giản, đó là ba đại giới luật do ông ta soạn thảo rồi giao cho phương trượng Liễu Minh đại sư công bố.

Ba đại giới luật đó là: thứ nhất, chống lại mệnh lệnh bị xử tử, gặp địch không tiến bị phế, thứ ba, không luyện tập võ công bị đuổi.

Chúng tăng trong tự chỉ cần không vi phạm ba giới luật ấy, mọi hành vi khác đều không bị truy cứu.

Tuy nhiên, cũng nhờ sự nghiêm khắc của ba giới luật áy, bốn đời tăng chúng Liễu, Minh, Giác, Viễn gần ngàn người chẳng ai là không võ công trác tuyệt, gặp địch thảy đều hung hãn tiến tới, nên Tiết Trúc tự rất được giới giang hồ nể sợ.

Một hôm, Liễu Minh đại sư ngồi trong thiền phòng hành công thổ nạp vừa xong, hai mắt hé mở, bỗng thấy một bóng người như u linh đã đứng trước mặt chẳng rõ tự bao giờ.

Lão phương trượng tuy tính tiêu cực, ít khi màng đến mọi việc trong tự, nhưng võ công và định lực khó có thể so bì.

ông chỉ thoáng nhìn đã nhận ra đó là một người đàn bà áo xanh, lụa đen che mặt và đầu chít khăn xanh, bất giác thoáng giật mình, nhưng liền nhắm mắt lại, cất tiếng gỏi:

- Nữ thí chủ cao tánh tôn danh? Đến hàn xá chẳng hay có điều chi dạy bảo lão nạp?

Liễu Minh đại sư tuy bề ngoài điềm tĩnh ung dung, thật ra khi cất tiếng hỏi, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc trước võ công siêu tuyệt của người đàn bà bịt mặt này, chẳng những vượt qua các trạm

canh phòng nghiêm mật của bổn tự, mà còn im lìm tiến vào thiền phòng mình lúc nào không hay.

Nữ nhân bịt mặt chậm rãi nói:

- Chưa thông báo và được cho phép mà đã tự ý xông vào đan thất của phương trượng, xin hãy thứ tội... Tiện phụ tuy chưa bước vào không môn, nhưng đã dứt trần niệm từ lâu, và danh tánh sớm cũng đã không dùng đến.

Liễu Minh đại sư nghe đối phương tuy lời lẽ không có ác ý, nhưng giọng nói lạnh đến mức rợn người, bèn lại hỏi:

- Vậy nữ thí chủ đến đây có dụng ý gì?

Nữ nhân áo xanh khăn đen che mặt thoáng lay động, giọng nói càng lạnh hơn:

- Tục ngữ có câu, không việc chẳng đến điện Tam Bảo... Lão thiền sư là chưởng môn đương gia Tiết Trúc tự, chẳng hay có biết hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ trong những năm gần đây không?

- Việc ấy Liễu Minh đại sư trầm ngâm một hồi, hai mắt hé mở, phát ra thần quang sáng quắc, nhìn chốt vào nữ nhân áo xanh nói:

- Lão nạp ngu xuẩn, rất hổ làm đương gia, mọi sự vụ trong tự hầu hết đều nhờ sư đệ Liễu Tâm xử lý, nhưng... nếu nữ thí chủ thấy đệ tử tệ tự có hành vi tồi tệ gì làm nhục thanh quy, xin hãy cho biết rõ, nếu lão nạp điều tra chứng thực, nhất định sẽ nghiêm trị để thanh lý môn hộ.

Nữ nhân áo xanh như không bằng lòng về câu trả lời ỡm Ờ của Liễu Minh đại sư, buông tiếng "hừ" lạnh lùng nói:

- Tiết Trúc tự là danh sát đời trước, có lịch sử lâu dài và rạng rỡ, nay lại trở thành một nơi đầy tội ác nhơ bẩn, chẳng những làm Ô uế thanh danh phật môn mà còn khiến đồng đạo võ lâm ghê tởm. Nếu lão thiền sư có thể điều tra rõ, chỉnh lý môn hộ, tuy muộn nhưng vẫn còn có thể cứu vãn, nếu không e hối hận chẳng kịp. Tiện phụ đã cạn lời, xin thứ cho đã mạo muội quấy nhiễu thanh tu...

Dứt lời, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng đã mất dạng, chẳng rõ đã về hướng nào?

Liễu Minh đại sư bán tín bán nghi về những lời nói của nữ nhân áo xanh, ngồi trên vân sàn hết sức bâng khuâng, chỉ bởi ông tính tình tiêu cực thiếu kiên quyết, đối với bất cứ việc gì cũng không thấy nghiêm trọng, nên mấy hôm sau ông đã quên bẵng.

Nào ngờ vào lúc sáng năm hôm sau, Tiết Trúc tự bỗng dòng chuông hối hả, chúng tăng nhốn nháo.

Một hòa thượng chưởng quản đại hùng bảo điện hối hả chạy đến thiền phòng Ở hậu viện, gặp Liễu Minh đại sư hơ hải nói:

- Bẩm tổ sư đương gia, không xong rồi, xin mời tổ sư đương gia mau đến đại hùng bảo điện xem thử!

Liễu Minh sớm đã giật mình thức giấc bởi tiếng chuông ngân, đang khoác áo ngồi dậy, vội hỏi:

- Việc gì mà ngươi hớt ha hớt hải thế này?

Hòa thượng chưởng quản đại hùng bảo điện này là đệ tử thủ tọa vai vếch Giác, nghe tổ sư đương gia hỏi, ấp úng đáp:

- Việc này... đệ tử cũng không sao nói rõ được... tốt hơn xin mời tổ sư đến đó xem thử.

Bởi Liễu Tâm đã đi khỏi, Liễu Minh đại sư đành khoát tay nói:

- Ngươi đi trước đi, lão nạp đến ngay!

- Tuân mệnh!

Giác Viên chắp tay thi lễ, lui ra thiền phòng, trở về đại hùng bảo điện.

Liễu Minh ra khỏi thiền phòng, đã có bốn tiểu sa di áo xám chờ sẵn bên ngoài, theo sau lão thiền sư đi nhanh về phía đại hùng bảo điện.

Đại hùng bảo điện nằm Ở trung tâm Tiết Trúc tự, cách thiền phòng của phương trượng khá xa, phải vòng qua ba khu điện viện mới đến.

Lúc này Liễu Minh đại sư đã nhìn thấy các đệ tử đều bước đi hối hả, mặt lộ vẻ bàng hoàng kinh ngạc, đổ xô tiến về phía đại hùng bảo điện, biết là sự thể không tầm thường, liền nóng lòng bước đi nhanh hơn.

Khi vừa bước qua cửa viện đại hùng bảo điện, Liễu Minh đại sư đã thấy mấy trăm đệ tử tụ tập, đứng đầy hai bên đại điện, chừa ra một lối đi khoảng ba thước Ở giữa, thảy đều lẳng lặng cúi đầu nhìn xuống Cảnh tượng ấy đã khiến lão thiền sư càng thêm kinh ngạc, vừa định từ lối đi giữa đi vào đại điện, bỗng nghe một hòa thượng hô to:

- Sư tôn đương gia giá lâm!

Liền tức, chúng tăng hai bên thảy đều ngẩng đầu lên, chắp tay trước ngực cung kính thi lễ.

Liễu Minh đại sư đưa mắt nhìn chúng tăng hai bên, bất giác sững sờ, hồi lâu không thốt một lời.

Thì ra lối đi được chừa ra có dấu chân hai người to lớn và dài hơn thước sóng vai đi ra, mỗi dấu chân đều sâu ba phân, in rõ trên mặt Liễu Minh đại sư thắc mắc thầm nhủ:

- Người nào lại có bàn chân to lớn và công lực thế này nhỉ?

Đoạn sải bước đi vào đại hùng bảo điện. Thì ra trong đại hùng bảo điện đã xảy ra một chuyện hết sức quái lạ, Giác Viên hòa thượng tuy phái người dòng chuông triệu tập tăng chúng, nhưng trưởng lão đương gia chưa đi vào đại điện, không ai được vào trước. Tiết Trúc tự tuy môn quy lơi lỏng, nhưng tăng chúng vẫn hết sức cung kính đối với tổ sư đương gia.

Lúc này, Liễu Minh đại sư vừa bước qua ngạch cửa đã trông thấy mười tám pho tượng La Hán mình vàng chia nhau đứng hai bên trước tượng Phật TỔ Như Lai, pho tượng La Hán Ở đầu mỗi hàng gần cửa điện đã biến mất, giờ chỉ còn hai chỗ trống mà thôi.

Mười tám pho tượng La Hán này đều được khắc bằng đá Đại Lý, Cao khoảng một trượng, tuy tướng mạo và tư thế khác nhau, nhưng đều là tượng đứng, mỗi pho tượng nặng ít ra cũng hai ngàn cân.

Tượng đá to thế này nếu bảo là đã bị người khiêng đi, trong đại hùng bảo điện ngày đêm cũng có người canh gác, tuyệt đối không thể vậy Đồng thời qua kích thước của dấu chân trước đại điện, rõ ràng là hai pho tượng La Hán đã mất tích để lại.

Liễu Minh đại sư sau khi xem xong chuyện quái lạ chưa từng có này, vẻ mặt hết sức nặng nề, khác hẳn với thái độ thờ Ơ thường ngày.

Hai mươi mấy đệ tử có địa vị quan trọng theo vào cũng kinh ngạc tột cùng, nhất thời không biết phải làm gì.

Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ một hồi, ngoắc Giác Viên đến hỏi:

- Ngươi đã hỏi đệ tử trực ban chưa? CÓ nghe hay nhìn thấy động tĩnh gì không?

Giác Viên vội đáp:

- Đệ tử đã hỏi hết rồi, thảy đều nói là cả đêm trong điện đều yên tĩnh, không hề có tiếng động gì cả.

Liễu Minh đại sư lại hỏi:

- Vậy sao phát hiện hai pho tượng La hán này mất tích?

- Khoảng trước giơ thìn, đệ tử thức dậy định niệm kinh sáng, phát hiện cửa điện mở toang, đệ tử

lấy làm lạ quay lại nhìn, mới phát hiện hai pho tượng thần đã biến mất, liền gọi đệ tử trực điện đang quét tượng đến hỏi, họ đều hết sức kinh ngạc, nói là mới đây rõ ràng còn đủ cả, mặc dù cửa điện là do họ mở ra, nhưng vừa mới di vào sau tượng Phật TỔ chưa đầy một khắc, sao lại xảy ra chuyện thế này? Sau đó đệ tử lại gọi hết mười hai đệ tử trực đêm đến, thảy đều nói là khi đổi phiên trực không hề có chuyện gì khác lạ xảy ra, thế là...

Giác Viên vừa kể đến đó, bỗng ngoài diện đi vào hai hòa thượng áo xám khá trẻ, đến trước mặt Liễu Minh đại sư thi lễ nói:

- Đệ tử Viễn Phương và Viễn Tuệ khi nãy phụng mệnh Giác Viên sư bá đi theo dấu chân to lớn kia, xuống đến chân núi vẫn còn rất rõ rệt, đến bên bờ sông mới không còn nữa.

Liễu Minh đại sư hỏi:

- Dấu chân đi về hướng nào, có xem xét bên kia sông chưa?

Viễn Phương hòa thượng đáp:

- Dấu chân đi về hướng bắc, vì sợ trễ giờ nên đệ tử chưa sang bên kia sông.

Liễu Minh đại sư khoác tay, ra hiệu bảo hai tiểu tăng lui ra, sực nhớ đến nữ nhân áo xanh bịt mặt hôm trước, rất có thể chuyện ly kỳ này có liên quan đến người đàn bà ấy.

ông vốn là người không có chủ kiến, lúc này đứng trước biến cố trọng đại như vậy, suy nghĩ hồi lâu vẫn vô kế khả thi.

Minh Đạt và Minh Chí, hai đệ tử quý báu của Liễu Tâm đại sư Ở trên núi buồn chán đã lâu, thấy cơ hội đã đến, nháy mắt ra hiệu nhau, rồi Minh Đạt tiến ra nói:

- Sư bá, dấu chân La Hán đã đi về hướng bắc, hẳn là có thể truy tìm, xin hãy giao cho đệ tử cùng Minh Chí sư đệ dẫn theo vài mươi vị sư diệt vai vế chữ Giác đuổi theo, xem thử hai pho tượng La Hán ấy đã đến đâu, rồi hẵng tùy cơ hành sự. Nhưng trước khi đệ tử điều tra rõ sự thật, để giữ gìn thanh quy của bổn tự trong võ lâm,, tốt hơn xin sư bá hãy hạ lệnh nghiêm cấm môn nhân tiết lộ chuyện này ra ngoài, kẻo thiên hạ cười chê.

Lời thỉnh cầu hợp lý của Minh Đạt lẽ đương nhiên được Liễu Minh đại sư chấp thuận. Thế là, liền tức hạ lệnh tuyển chọn hai mươi lăm đệ tử vai vế chữ Giác lên đường ngay. Sau đó, tuyên bố nghiêm cấm tiết lộ chuyện này, nếu ai vi phạm sẽ bị trừng trị bằng điều thứ nhất trong ba đại giới luật.

chúng tăng tuân mệnh, lặng lẽ giải tán, trong sân vườn trước đại hùng bảo điện lại trở về với sự yên lặng vốn có.

Liễu Minh đại sư dưới sự tháp tùng của bón tiểu sa di trở về thiền phòng, đóng cửa lại, ngồi lên vân sàn nhắm mắt suy tư...

Lời cảnh cáo của nữ nhân áo xanh bịt mặt năm hôm trước với chuyện đánh mất tượng thần hôm nay dường như có thể liên kết thành một, bởi ông không hề có hành động gì để đáp lại lời cảnh cáo của người đàn bà ấy, không chừng chính bà ta đã gây ra chuyện này để cảnh cáo ông một lần nữa.

Liễu Minh đại sư tuy tính thiếu quả quyết, mọi sự đều nhờ vào sư đệ Liễu Tâm xử lý, nhưng dẫu sao ông cũng đã tuổi cổ lai hy, biết nhiều hiểu rộng, nghĩ đến vấn đề ấy, tuy suy luận của ông chưa chắc chính xác, nhưng một vấn đề thực tế hiện lên trong đầu, chẳng thể khiến ông không bàng hoàng.

Vấn đề thực tế ấy chính là từ khi tiếp nhiệm phương trượng chủ trì Tiết Trúc tự đến nay, ông chỉ có hư danh, không biết chút gì về hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ.

ông rất tin cậy Liễu Tâm sư đệ, nghĩ sư đệ không bao giờ gây ra chuyện làm nhục thanh quy phật môn, nhưng lúc này ông đã sinh lòng hoài nghi về hàng ngàn tăng chúng môn hạ.

Lão thiền sư suy nghĩ suốt nửa ngày trời, sau cùng đã quyết định...

Hãy nói về Minh Đạt và Minh Chí xuất lĩnh hai mươi lăm đệ tử vai chữ Giác từ Ngọc An Sơn đi theo dấu bốn hàng dấu chân La Hán vượt qua con sông chỉ sâu tới đầu gối chân, dấu chân lại hiện ra Ở bên kia bờ và vẫn đi về hướng bắc, bèn tiếp tục đuổi theo.

Đến bên bờ Điền Trì, dấu chân rẽ sang hướng tây, qua Trấn Nam, vượt Đại Lý thẳng đến bờ sông Lan Thương nằm Ở phía tây huyện Vân Long, dấu chân mới biến mất.

Minh Đạt ra lệnh chúng tăng chia ra tìm quanh suốt một ngày trời, sau cùng không có phát hiện gì, bèn kéo nhau trở về huyện Vân Long.

Minh Đạt và Minh Chí vốn có ý đồ riêng, lúc này công sự kể như đã xong một giai đoạn, đã đến chỗ phồn hoa náo thị này, sao không tha hồ hưởng thụ vài hôm rồi về Tiết Trúc tự buồn tẻ kia? Vả lại, trên đường đến đây họ đã mấy lần ra tay cướp bóc nên người nào cũng túi đầy tiền bạc.

Lúc sắp vào đến huyện thành, để che mắt thiên hạ, Minh Đạt đã hạ lệnh mọi người cất giấu hết tăng y tăng mão, cải trang làm lữ khách rồi chia làm bốn nhóm đi vào thành, vào lữ điếm chỉ định thuê phòng Ở trọ, định sẽ vui chơi ba ngày tùy theo sở thích mỗi người.

Người xuất gia một khi đã đại khai tửu sắc giới hẳn là phải dữ dằn hơn người thường, huống hồ những kẻ đi theo Minh Đạt và Minh Chí phen này thảy đều tuổi khoảng ba mươi.

Ban ngày, họ Ở các trà lầu tửu điếm ăn uống thỏa thích, lúc chiều tối, CÓ người say khướt trở về lữ điếm, có người rủ nhau đến kỹ viện thanh lâu, tự do làm theo sở thích, đằng nào tiền bạc có được

cũng chẳng tốn sức lực.

Minh Đạt tuy cũng là người ham mê tửu sắc, nhưng vì tuổi đã cao, biết giữ gìn nhân cách hơn, lúc ăn uống xong trở về lữ điếm đã tình cờ gặp sư phụ Liễu Tâm vừa từ Đại Tuyết Sơn trở về.

Hai sư đồ cùng về lữ điếm, ngồi đối diện nhau uống trà hàn huyên, hai người đều hết sức kinh ngạc về những điều mắt thấy tai nghe.

Thời gian thấm thoát, bất giác đã đến canh ba, Minh Đạt mới cáo từ sư phụ về phòng nghỉ ngơi, bỗng bị tiếng roi Ở tiền viện kinh động.

Liễu Tâm ngưng thần lắng nghe một hồi bỗng biến sắc mặt hỏi:

- Minh Đạt, những người nào trọ Ở tiền viện, có đệ tử bổn tự không? Tiến tiên này giống hệt như của âu Dương Hàn.

- Sư đệ Minh Chí trọ Ở tiền viện, đệ tử có xem xét rồi, không có những giang hồ, phải chăng sư phụ hoài nghi tiếng tiên ấy...

- Hãy lập tức tập hợp các đệ tử có mặt tại đây, lão nạp đến xem thử việc gì đã xảy ra.

Liễu Tâm nói xong, liền tức tung mình ra khỏi phòng.

Lão hòa thượng Liễu Tâm này từ khi nếm mùi tân khổ tại Thất Lạc cốc, đến giờ lòng vẫn còn khiếp sợ, nghe tiếng tiên nghi là âu Dương Hàn đã đến, sao dám mạo muội tiến ra khi chưa rõ sự thật.

Liễu Tâm lòng đã e sợ, nên sau khi ra khỏi phòng, không ra tiền viện ngay, mà tung mình lên mái nhà, móp người quan sát.

Dưới ánh trăng vàng, lão hòa thượng trông thấy trong viện có hai người đang giao thủ, một là Minh Chí đệ tử nhập thất của mình, mình trần trùng trục giao chiến với một thiếu niên áo xanh tay cầm trường tiên, thiếu niên này chẳng phải ai khác, chính là âu Dương Thu đã trúng kiếm rơi xuống đầm nước đen trong Nhạc Lạc giản Chưa chết.

Việc âu Dương Thu không chết thật khiến lão hòa thượng quỷ kế đa đoan này không sao hiểu ra lý do, nhưng lúc này lão mới thấy thầm phục Không Minh đại sư Thiếu Lâm thật liệu sự như thần.

Nghĩ đến Không Minh đại sư, lão lại nhớ đến lời cảnh cáo của vị cao tăng ấy lúc bấy giờ, bất giác rợn người, càng thêm lưu ý tiên pháp và võ công của âu Dương Thu.

Lão càng xem càng thấy chàng thiếu niên này mới chỉ mấy ngày mà võ công đã tinh tiến vượt bậc, khiến lão càng thêm kinh ngạc, không dám tin đây là sự thật.

Liễu Tâm chỉ bằng vào ánh mắt bình thường nhận xét về âu Dương Thu, dĩ nhiên đâu biết thiếu niên này đã được Thiết Bốc Thần Y thay lông tẩy tủy, đả thông kỳ kinh bát mạch, càng không biết chàng đã lạc vào Ly Biệt Câu và được ăn Chu Quả, khiến tinh lực tăng thêm gấp mấy lần.

Lão chỉ thấy âu Dương Thu lúc này luận về thân pháp hay tiên chiêu cũng đều hơn xa lúc Ở Nhạn Lạc giản, một thời gian nữa tăng thêm hỏa hầu, tuy chưa được kể là cao thủ bậc nhất, nhưng cũng không còn cách bao xa nữa.

Liễu Tâm vừa xem vừa suy nghĩ, bỗng thấy âu Dương Thu một chiêu Khô Thụ Bàn Căn quét vào hạ bàn Minh Chí, lão thầm nhủ:

- Đây rất có thể là hư chiêu, tuyệt đối không nên tung mình lên tránh.

Lão vừa nghĩ đến đó, đã thấy Minh Chí với thế Bình Địa Bạt Thông vọt lên.

- Nguy rồi...

Liễu Tâm thầm kêu lên, đang không biết đồ đệ mình sẽ ứng phó cách nào, và mình có nên ra tay cứu viện hay không?

chỉ thấy trường tiên của âu Dương Thu quả nhiên đã rụt nhanh ve.

Diễn biến xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, khăn xanh trùm đầu của Minh Chí đã bị trường tiên quét bay, nhưng âu Dương Thu cũng bị chưởng phong của Minh Chí đẩy lui.

Liễu Tâm thấy vậy vừa kinh vừa mừng, kinh là âu Dương Thu tuổi còn trẻ mà đã có thân thủ dường này, mừng là đệ tử nhập thất của mình trong lúc nguy cấp thế này, chẳng những có thể tự bảo, mà còn có thể xuất thủ phản kích, không đến đỗi bại một cách nhục nhã.

Tiết Trúc tự vốn không có ân oán gì với âu Dương Hàn, nhưng Liễu Tâm lúc này nhớ lại lời dự đoán của Không Minh đại sư, nhận thấy cần phải hạ sát thủ trừ diệt âu Dương Thu, chặt đứt mầm họa trong tương lai. Sau đó trở về Tiết Trúc tự xuất động hết cao thủ, liên hợp với các đại môn phái, trở lại Thất Lạc cốc tìm kiếm âu Dương Hàn đã trở thành một ma vương sát nhân.

Thếlà lão đã quyết định, bèn tung mình xuống sân vướng.

Với thân phận và địa vị của Liễu Tâm trên giang hồ, dĩ nhiên không thể giở trò ám toán, nên định dùng lời lẽ khích cho âu Dương Thu tức giận động thủ với mình, hiện chàng thiếu niên này dù võ công tinh tiến đến mấy cũng chẳng thể nào đương cự nổi mấy mươi năm công lực của lão.

Nhưng âu Dương Thu chẳng cần Liễu Tâm buông lời khích, chàng vừa thấy một lão hòa thượng áo xám đầu to mặt phì, mày dài mắt bé, liền tức thu trường tiên về, định thần nhìn, đã nhận ra lão

chính là hòa thượng Tiết Trúc tự đi cùng với ảo Diện Thiên Phật và cao thủ các đại môn phái, định bắt sống chàng tại Nhạn Lạc giản, lập tức lửa giận bốc cao vạn trượng.

Đến khi Liễu Tâm mắng chàng là nghiệt tử của âu Dương Hàn, quanh sân vườn lại xuất hiện mấy hòa thượng áo xám nữa, bao vây lấy chàng, định cậy chúng hiếp cô, càng khiến âu Dương Thu như lửa chế thêm dầu, định tâm liều mạng.

- Hắc hắc hắc!

Chàng buông tiếng cười ghê rợn bởi quá tức giận, quét mắt nhìn bọn hòa thượng vây quanh, trầm giọng nói:

- Lão lừa trọc, hẳn là lão không ngờ lại gặp âu Dương thiếu gia tại đây chứ gì? Tiết Trúc tự thì ra toàn là một lũ giặc trọc dâm ác, miệng niệm kinh phật nhưng hành vi bỉ ổi tột cùng.

- Im ngay!

Minh Chí đã ngầm vận công lực, tiến tới mấy bước, nói tiếp:

- Tiểu tử thối tha kia, ngươi dám buông lời xấc xược với chúng phật gia, phật gia phải thử xem ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh.

Trước mặt sư phụ và sư huynh, dâm tăng này tinh thần phấn chấn, định tâm ra tài một phen.

Nhưng Liễu Tâm lại như không nghe những lời chửi mắng của âu Dương Thu, hai mắt nhắm hờ, lặng thinh đứng yên.

Minh Chí tuy hăm hở muốn ra tay, nhưng có mặt sư phụ, chưa được cho phép, dĩ nhiên không dám vọng động.

Minh Đạt với các hòa thượng khác cũng đều trừng mắt giận dữ bởi những lời chửi mắng thậm tệ của âu Dương Thu, sẵn sàng động thủ.

âu Dương Thu thấy vậy lòng hết sức hồ nghi, thầm nhủ:

- Để xem lũ giặc trọc các ngươi giở trò quái quỷ gì?

Nhưng dẫu sao chàng cũng là một thiếu niên chưa từng lịch duyệt giang hồ, thiếu kinh nghiệm đối địch, đâu biết đây chính là sự nhen nhúm trước khi xảy ra một cuộc chiến long trời lở đất.

Liễu Tâm đứng ngay chính diện âu Dương Thu, cách chàng chừng hai trượng, với khoảng cách gần như vậy mà lão hai mắt nhắm hờ, rõ ràng chẳng xem âu Dương Thu ra gì.

Thái độ khinh miệt đã khiến âu Dương Thu lửa giận xung thiên, bỗng quát:

- Lão giặc trọc, chớ giả câm giả điếc, xem tiên đây!

Đồng thời vung roi thẳng đuột, với chiêu Tiềm Long Thăng Thiên nhanh như chớp đâm thẳng vào ngực Liễu Tâm hòa thượng.

Liễu Tâm chờ cho trường tiên của âu Dương Thu còn cách ngực khoảng hơn tấc, tay áo phải mới phất lên, một luồng kiếm pháp xô ra, đẩy bạt đầu trường tiên chệch sang bên, đồng thời người tạt sang phải nửa bước, tránh khỏi thế tiên của âu Dương Thu.

âu Dương Thu động tâm thầm nhủ:

- Lão giặc trọc này võ công cũng khá đấy!

Đồng thời lẹ làng rụt trường tiên về, định biến chiêu Thần Long Tái Hiện để cho lão hòa thượng cao ngạo này nếm chút mùi đau khổ.

Ngay khi ấy, chỉ thấy tay phải đối phương chầm chậm đưa lên, Cười khảy nói:

- ĐÓ là ngươi tự chuốc lấy cái chết, chớ trách lão nạp không có lòng từ bi.

Đoạn lòng bàn tay phải lật ra ngoài, tống thẳng vào âu Dương Thu.

âu Dương Thu trong lúc biến chiêu, nhác thấy năm ngón tay phải lão hòa thượng vụt dài hơn gấp bội, khi lòng bàn tay lật ra ngoài, ánh đỏ loé lên, hệt như một bàn tay máu.

âu Dương Thu thấy vậy cả kinh, vội tạt sang phải ba bước dài, vừa vặn tránh khỏi luồng công phu nóng rực của Liễu Tâm.

Tuy vậy, dư kình của công phu lướt qua cũng khiến âu Dương Thu cảm thấy nóng chịu không nổi, lồng ngực tưng tức.

Liễu Tâm chẳng ngờ chàng thiếu niên này lại phản ứng nhanh đến vậy, đã tránh khỏi được tuyệt kỹ Chu Sa Chưởng đã khổ luyện mấy mươi năm của lão.

Liễu Tâm hòa thượng bởi nghe Minh Đạt kể lại chuyện hai pho tượng La Hán mất tích một cách quái lạ, sớm đã nóng lòng trở về Tiết Trúc tự, vốn định ngầm vận chưởng công xuất kỳ bất ý xuất thủ hạ sát âu Dương Thu, nhất cử kết thúc cục diện này rồi trở về tự ngay, ngờ đâu sự thật lại không đúng như ý muốn.

Lão chợt nảy ý, bèn đứng lại nói:

- Tiểu tử, ngươi dám buông lời cuồng ngạo, không biết tôn trọng người trưởng thượng, sao không dám ngạnh tiếp lão nạp một chưởng?

Trong khi nói, lão ngầm vận chưởng công.

âu Dương Thu tuy không biết lão hòa thượng định thi triển võ công gì, nhưng cũng đoán ra đó hẳn là một loại chưởng pháp độc địa, bèn cười khảy nói:

- Lão trọc,đừng tưởng là bổn thiếu gia có thể mắc lừa lão, lão có bản lĩnh độc địa gì thì cứ việc thi triển, hôm nay không phải cá chết thì là lưới thủng. Nếu lão không giết được âu Dương Thu này, ngày này ba năm sau, cộng thêm món nợ Ở Nhạc Lạc giản, bổn thiếu gia nhất định sẽ huyết tẩy Tiết Trúc tự, đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Những lời ngông cuồng này của chàng khác nào một bình dầu đổ vào ngọn lửa sát cơ của Liễu Tâm.

Minh Chí đứng bên giận run, nhưng ngặt vì sư phụ đã xuất thủ và chưa được lệnh, y không dám mạo muội xen vào.

Minh Đạt mắt rực hung quang, hàm râu ngắn dưới cằm dựng đứng.

Liễu Tâm bỗng tung mình lao tới quát:

- Nghiệt tử họ âu Dương kia, nạp mạng đây!

Lão hòa thượng đã vận tụ chín thành công lực Chu Sa Chưởng, thế công như bài sơn đảo hải, uy lực thật khủng khiếp.

âu Dương Thu sớm đã giới bị, vừa thấy lão hòa thượng xuất thủ, đâu dám chần chừ, trường tiên trong tay liền tức thi triển chiêu Long Tường Phụng Vũ (rồng bay phụng múa), rồi đổi sang chiêu nộ Hải Đằng Giao, chỉ thấy bóng roi chập chùng, kình phong vù vù, lập tức phản kích.

Liễu Tâm hòa thượng đã khổ luyện mấy mươi năm, trình độ võ công và kinh nghiệm đối địch nào phải tầm thường, chỉ thấy lão lượn lách trong bóng roi như một cánh chim, hết sức nhanh nhẹn.

Bọn hòa thượng Tiết Trúc tự đứng bên lược trận thảy đều thầm khen ngợi thân pháp trác tuyệt của Liễu Tâm, chăm chú nhìn kỹ từng động tác và biến hóa nhỏ.

Tiên pháp Thần Long Điệu Vĩ của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đành rằng là nhất tuyệt giang hồ, nhưng do âu Dương Thu thi triển chẳng những kém hỏa hầu mà còn thiếu kinh nghiệm ứng địch, nên có nhiều tuyệt chiêu sát thủ không thể vận dụng liên hoàn, sau vài Chiêu đã để lộ ra nhiều sơ hở.

Tuy nhiên, âu Dương Thu nếu không nhờ đã được tắm máu giao long, khinh công tinh tiến, được ăn Chu Quả, tinh lực tăng gấp bội, tuổi trẻ thế này giao thủ với một lão tăng thành danh võ lâm, e chưa đầy ba chiêu đã táng mạng rồi.

Đột nhiên, thân người béo phì của Liễu Tâm thoát ra khỏi bóng roi của âu Dương Thu, buông tiếng quát trầm, tay phải vung lên gạt trường tiên, rồi xoay cổ tay chộp lấy nửa phần trường tiên kéo mạnh.

âu Dương Thu vừa thấy trường tiên bị đối phương chụp trúng, bất giác cả kinh, vừa định rụt trường tiên về thoái lui, nhưng đã muộn, bị lão hòa thượng kéo chúi tới trước.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, tả chưởng đỏ rực của Liễu Tâm đã tống vào ngực âu Dương Thu.

âu Dương Thu cũng thật ngoan cường, trong khoảnh khắc sống Chết đã cắn răng đón chịu một chưởng đủ phá tan sắt đá của Liễu Tâm hòa thượng chứ không chịu buông bỏ món vũ khí yêu thích của phụ thân.

Nhưng chẳng hiểu sao, khoảnh khắc sống chết ấy đã không xảy ra, và lực kéo trường tiên của đối phương cũng đột nhiên biến mất.

âu Dương Thu thở phào một hơi dài, mở bừng mắt, chỉ thấy bên cạnh Liễu Tâm hòa thượng béo phì đã có thêm một lão tăng mặt gầy gò, dáng người mảnh khảnh, mặc áo cà sa đỏ viền vàng.

Lão tăng này mắt rực thần quang, lướt nhìn âu Dương Thu đang thừ ra trước mặt, quay sang Liễu Tâm đang đứng nghiêm trang và lộ vẻ bực tức, nói:

- Đại sư đệ, chúng ta là người trong phật môn, phải có lòng từ bi, sao thể ra tay giết người? Hơn nữa, vị tiểu thí chủ này tuổi còn trẻ, không thể nào có oán thù gì với bổn tự.

Liễu Tâm cung kính nói:

- Sư huynh có điều không rõ, người này tuy tuổi nhỏ, nhưng chẳng những buông lời bất nhã, sĩ nhục thanh danh bổn tự, lại còn thề ba năm sau sẽ huyết tẩy Tiết Trúc tự, nếu hôm nay mà không trừ đi, mai kia hắn sẽ trở thành đại hoạn, nên...

âu Dương Thu tuy không biết lão tăng này là ai, nhưng lão tăng này có thể chế ngự Liễu Tâm và được các tăng đồ Tiết Trúc tự khác tôn kính, đoán biết nếu không phải trưởng lão đương gia thì cũng là người có thân phận và đức hành cao trọng trong Tiết Trúc tự, nên không chờ Liễu Tâm nói dứt đã ngắt lời nói:

- Lão nói không sai, chỉ cần âu Dương Thu này không chết, ngày này ba năm sau nhất định sẽ huyết tẩy Tiết Trúc tự, giết sạch bọn dâm tăng hung ác này.

Lão tăng áo đỏ sửng sốt:

- âu Dương tiểu thí chủ vì sao lại căm hận tệ bạc như vậy? Lão nạp là đương gia của Tiết Trúc tự này, có thể cho lão nạp biết nguyên nhân chăng?

âu Dương Thu cao giọng:

- Đệ tử biết giới cấm đầu tiên là dâm dật, vậy mà tăng đồ Tiết Trúc tự lại.

Chàng bỗng ngưng lời, đưa tay chỉ Minh Chí nói tiếp:

- Đại sư hãy hỏi người này đêm nay đã làm gì?

Lão tăng áo đỏ thấy Minh Chí mình trần trùi trụi, như đã hiểu ra sự việc mà âu Dương Thu không muốn nói rõ, nhẹ gật đầu nói:

- Ngoài vậy ra tiểu thí chủ còn điều gì trách tệ tự nữa không?

âu Dương Thu đưa tay chỉ Liễu Tâm:

- ĐÓ thì xin hãy hỏi lão ta!

Lão tăng áo đỏ quả quay sang Liễu Tâm hỏi:

- Đại sư đệ, vậy thật ra là sao?

Liễu Tâm ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Sư huynh trước nay không di lại trên giang hồ, dĩ nhiên không rõ những chuyện đã xảy ra trong võ lâm hiện nay...

Lão tăng áo đỏ bỗng biến sắc mặt:

- Ngu huynh tuy không rõ tình hình trên giang hồ, nhưng phen này rời khỏi Ngọc ảo Sơn, trên đường đến đây đã nghe nói nhiều về hành vi xấu xa tồi tệ của đệ tử bổn tự.

Liễu Tâm mặt thoáng lướt qua vẻ hổ thẹn:

- Sư huynh...

Nhưng đã bị lão tăng áo đỏ xua tay ngăn lại, lão tăng áo đỏ này chính là Liễu Minh đại sư, vì muốn hiểu rõ hành vi của đệ tử môn hạ trên giang hồ, nên mới theo sau Minh Đạt và Minh Chí đến đây.

ông tuy tính tiêu cực và quả đoán, việc gì cũng nhờ sư đệ xử lý, nhưng sự uy nghiêm của phương trượng đương gia vẫn còn, Liễu Tâm dĩ nhiên không dám nói nữa.

Liễu Minh đại sư lại đưa mắt nhìn âu Dương Thu đang đứng ngạo nghễ, giọ ngôn tồn nói:

- âu Dương tiểu thí chủ đã có lời thề ba năm với tệ tự, nhưng hôm nay lão nạp có mặt tại đây, quyết không có môn đồ tệ tự gây khó khăn cho tiểu thí chủ nữa, tiểu thí chủ có thể tự tiện.

Chúng tăng Tiết Trúc tự nhất là Liễu Tâm đều hết sức lấy làm lạ trước sự khác thường và xử sự quả quyết như vậy của Liễu Minh đại sư âu Dương Thu chớp mắt mấy cái, ba vết sẹo tím trên mặt cũng động đậy một hồi, nhìn lão tăng áo đỏ lạnh lùng hỏi:

- Nghe nói đại sư là trưởng lão đương gia của Tiết Trúc tự, nhưng chẳng hay đại sư xưng hô thế nào?

Liễu Minh đại sư thoáng nhường mày, chú mắt nhìn âu Dương Thu, bất giác lòng rúng động thầm nhủ:

- Thiếu niên này người cao năm thước, cốt cách thanh kỳ, thật là một kỳ tài luyện võ, nhưng mặt thoáng hiện sát khí, mắt ngập đầy thù hận, hẳn là có thân thế và cảnh ngộ không bình thường, khóe môi nhếch lên, nói năng lạnh lùng cao ngạo, chứng tỏ cá tính quật cường và quái đản, nhưng mũi thẳng miệng vuông, cũng biểu hiện là một người chính trực, xem ra lời thề huyết tẩy Tiết Trúc tự ba năm sau chẳng phải là chuyện đùa...

ông nghĩ đến đó khẽ thở dài nói:

- Lão nạp pháp hiệu Liễu Minh, đương gia đời thứ hai mươi ba của Tiết Trúc tự, chẳng hay lệnh tôn đài của tiểu thí chủ là...

âu Dương Thu tiếp lời:

- Gia phụ là âu Dương Hàn, giới giang hồ gọi là Nhất Tiễn Thần Tiên!

Đề Cập đến phụ thân, âu Dương Thu như rất lấy làm vinh dự, nên nhấn mạnh và kéo dài bốn tiếng Nhất Tiễn Thần Tiên.

- âu Dương Hàn...

Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Lão nạp từng gặp lệnh tôn âu Dương Hàn đại hiệp một lần tại đại hội Thiên Hạ VÕ Lâm Tiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn, thời gian thấm thoát, mới đây đã năm năm, chẳng hay hiện nay

hiệp tung của lệnh tôn Ở đâu vậy?

âu Dương Thu nghe Liễu Minh đại sư hỏi đến phụ thân, bất giác mắt đỏ hoe, hai giọt nước mắt suýt tuôn trảo, nhưng chàng cố nén lại nói:

- Lúc gia phụ với tại hạ thoát ra thì đã chết, nhưng mọi người cứ nói là gia phụ còn sống, tại hạ không tin nên lại mở huyệt mộ của gia phụ ra, phát hiện di thể của gia phụ biến mất. Về sau tại Ly Biệt Câu, tại hạ nghe thủ hạ của vương gia Ma Thiết cung gì đó trò chuyện, nói là gia phụ đã bị Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu mang về Ma Thiết cung, nhưng người của phái Bình Giang lại nói là gia phụ còn Ở trong Thất Lạc cốc, tại hạ cũng chẳng rõ thật ra là thế nào?

Liễu Minh đại sư nhắm mắt, như hồi tưởng một chuyện dĩ vãng năm xưa,lẩm bẩm:

- Ly Biệt Câu... Ma Thiết cung... Vương gia...

Liễu Tâm hòa thượng bỗng hỏi:

- Sư huynh, Ly Biệt Câu có phải là vùng cấm địa đã được toàn thể võ lâm công nhận không?

âu Dương Thu bởi đã từng chứng kiến bảy chữ "Ly Biệt Câu vùng cấm địa võ lâm", nên mau mắn đáp:

- Không sai, chính là nơi ấy!

Liễu Tâm khinh miệt liếc nhìn âu Dương Thu, thầm mắng:

- Tiểu tử thối tha, ngươi biết gì kia chứ?

âu Dương Thu tuy tuổi nhỏ, nhưng thông minh hơn người, qua ánh mắt khinh miệt của Liễu Tâm, chàng đã suy ra được tâm ý của lão, bèn buông tiếng hừ mũi, thầm mắng trả:

- Lão giặc trọc, chớ có hống hách, ba năm sau lão sẽ được nếm mùi lợi hại của âu Dương Thu này.

Bỗng nghe Liễu Minh đại sư nói:

- Vậy là âu Dương tiểu thí chủ hẳn đã đến Ly Biệt Câu rồi phải không?

Dứt lời, lão thiền sư mở bừng mắt, vẻ nghi hoặc nhìn âu Dương Thu.

âu Dương Thu gật đầu, ra ý câu hỏi của lão thiền sư không sai.

Liễu Minh đại sư lại hỏi:

- Lúc Ở trong Ly Biệt Câu, tiểu thí chủ đã gặp những gì? Ngoài việc đã nghe được tin tức của lệnh

tôn, có còn nghe gì nữa không?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, bèn lần lượt kể lại mọi sự trong Ly Biệt Câu, chỉ trừ bí mật về Chu Quả.

Chàng vốn tưởng là nói ra những sự việc ấy, rất có thể Liễu Minh đại sư suy ra được tin tức của phụ thân, nào ngờ Liễu Minh đại sư nghe xong lời kể của chàng, đã nhẹ phất tay áo, vẻ mặt nghiêm nặng quay sang Liễu Tâm nói:

- Ngu huynh tính không thông tuệ, làm đương gia Tiết Trúc tự mười mấy năm qua, mọi sự vụ đại đa số đều nhờ cậy sư đệ, để khiến đệ tử trong tự thiếu sự ước thúc, lộng hành gây ác khắp nơi, làm Ô uế thanh danh phật môn, đó đều là lỗi Ở ngu huynh, khó trách sư đệ...

Liễu Minh đại sư bỗng ngưng lời, buông tiếng thở dài, đổi giọng nghiêm khắc nói tiếp:

- Nay chuyện tuy đã lỡ, nhưng có thể là chưa muộn. Sư đệ hãy tức khắc xuất lĩnh đệ tử trở về Tiết Trúc tự, triệt để điều tra hành vi tội lỗi của các môn đồ đã được phái đi chuyến này và nghiêm khắc trừng trị.

Còn kẻ nào tội ác quá nặng thì giam cầm ngay và ra lệnh cho toàn bộ đệ tử bổn tự lập tức ngưng đi lại trên giang hồ, còn những người đã ra ngoài, hãy lập tức triệu hồi, kẻ nào trái lệnh phải xử trị bằng môn quy nghiêm khắc nhất. Ngu huynh hiện lòng đang nặng nề, những việc khác sư đệ hãy liệu mà xử lý.

Vị đương gia Tiết Trúc tự trước nay vốn tiêu cực quả đoán nay đột nhiên trở nên kiên quyết, xử sự quả cảm, lời lẽ nghiêm khắc, chẳng những khiến Liễu Tâm hết sức kinh ngạc, hoài nghi ông trước nay chỉ giả vờ câm điếc, mà còn khiến cho những hòa thượng có lòng dạ mờ ám hiện diện thảy đều rợn người kinh khiếp nơm nớp lo âu.

Liễu Tâm cung kính tuân mệnh, đoạn thắc mắc hỏi:

- Sư huynh thân phận là đương gia Tiết Trúc tự chí tôn, có việc gì Cần làm sao không để cho sư đệ ra sức?

Liễu Minh đại sư rắn giọng:

- Ngu huynh lòng đã quyết, việc này phải đích thân ngu huynh đi một chuyến mới được!

- Chẳng hay sư huynh định đi đâu vậy?

- Đến Thiếu Lâm tự gặp chưởng môn Tuệ Giác đại sư, lâu thì nửa năm, sớm thì ba tháng sẽ về. Trong thời gian này, rất mong sư đệ hiểu ý sư huynh, nghiêm khắc ước thúc môn hạ.

- Việc hai tượng La Hán mất tích có cần tiếp tục truy tìm không?

- Không cần, sư đệ hãy lập tức xuất lĩnh đệ tử đi ngay!

- Vậy thì sư huynh hãy bảo trọng!

Thế là, quần tăng Tiết Trúc tự dưới sự xuất lĩnh của Liễu Tâm hòa thượng, thi lễ cáo từ phương trượng Liễu Minh đại sư, vừa định rời khỏi Ngay khi ấy, bỗng thấy hai thiếu niên thư sinh áo xanh từ trong một gian phòng xông ra, một người gọi Thu đệ và một người gọi Thu ca, cùng chạy nhanh về phía âu Dương Thu.

âu Dương Thu quắc mắt, nhổ toẹt một ngụm nước miếng quát:

- Hai tiện nhân hèn hạ kia, không được đến gần ta!

Hai thiếu niên áo xanh bị quát mắng, liền tức chững người đứng lại.

âu Dương Thu quay sang Liễu Minh đại sư nói:

- Nghe những lời vừa rồi của đại sư, hẳn là không hề biết hành vi tồi tệ của bọn dâm tăng này. Niệm tình đại sư từng một lần gặp gia sư, ba năm sau âu Dương Thu này sẽ đến Tiết Trúc tự thay mặt đại sư chỉnh đốn môn hộ, giờ xin cáo biệt.

Đoạn liền tung mình lên mái nhà, thấy cửa phòng của Bạch Tiên Nhi đóng kín, lại không thấy Hoa hòa thượng kia xuất hiện, nghĩ là hai người đã rời khỏi, bèn liền thi triển khinh công phóng đi.

- Thu đệ...

- Thu ca...

Hai thư sinh áo xanh trong tiếng gọi hối hả, tung mình đuổi theo.

Liễu Minh đại sư lắc đầu, buông tiếng thở dài thậm thượt, quay sang Liễu Tâm nói:

- Mọi người có thể đi được rồi!

Dứt lời người đã biến mất, cũng đuổi theo về hướng khuất dạng của âu Dương Thu.

Thì ra hai thư sinh áo xanh chính là Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp, kể từ khi Lam Thái Lan vả cho Lam Thái Điệp một cái tát tai tại Đại Tuyết Sơn, Lam Thái Điệp trong cơn tức giận đã bỏ chạy khỏi núi.

Nhị tỷ Lam Thái Cúc thấy em gái tuổi nhỏ dại khờ, sợ gặp chuyện bất trắc, liền vội đuổi theo.

Hai chị em sau khi rời khỏi Đại Tuyết Sơn, phóng đi một cách vô mục đích suốt cả ngày trời, bởi Lam Thái Điệp đã quyết tâm không gặp mặt đại tỷ Lam Thái Lan lòng dạ tàn ác nữa, nên hai người cả Mã Lộc trại tổng đà phái Bình Giang cũng không muốn trở về.

Lam Thái Cúc dẫu sao tuổi cũng lớn hơn và từng theo song thân đi lại trên giang hồ mấy hôm, nhận thấy hai thiếu nữ lẻ loi đi lại trên giang hồ khó khỏi gặp phiền phức, bèn nảy ý cải nam trang che mắt thiên hạ.

Nàng vốn định cùng em gái đến du ngoạn một phen Nhị Hải, rồi dạo Điền Trì để cho Thái Điệp lòng khuây khỏa, sau đó khuyên em gái hồi tâm chuyển ý, hòa thuận trở lại với đại tỷ Thái Lan.

Nào ngờ khi hai chị em đi ngang qua Vân Long, thuê lữ điếm Ở trọ, đã bị dâm tăng Hoa hòa thượng của Tiết Trúc tự nhận ra phận gái, đêm khuya phóng thuốc mê hồn qua cửa sổ.

Loại thuốc mê hồn này chuyên dùng để cưỡng dâm gái nhà lành, có tên là Tiêu Hồn Phấn, một khi ngửi vào, dù là phụ nữ tam trinh cửu liệt cũng bị mất ý chí, thay vào đó là lửa dục bừng dậy, mặc người vùi dập, đánh mất tiết trinh.

Sau khi hai nàng trúng phải thuốc mê, dăm tăng vào phòng cởi bỏ y phục của Lam Thái Cúc trước, dùng tay sờ mó khắp người, tuy bị âu Dương Thu kịp thời phát giác kinh động y ra ngoài, giữ lại trinh tiết cho Lam Thái Cúc, nhưng tấm thân trong trắng đã hoen ố, từ nay khó thể tẩy rửa.

Tiêu Hồn Phấn không cần thuốc giải, thời gian qua đi tự nhiên hồi tỉnh Khi hai nàng tỉnh lại, hết sức kinh hoàng, vội mặc lại y phục, ra cửa nhìn, vừa lúc âu Dương Thu đang nói chuyện với các tăng nhân Tiết Trúc tự, nên cất tiếng gọi ngay.

Nào ngờ âu Dương Thu lại hiểu lầm hai chị em là người dâm tiện, hơn nữa sớm đã đoạn tuyệt tình nghĩa với họ, nên vừa thấy mặt đã buông lời nhục mạ mà bỏ đi.

Lam Thái Điệp thật đã tha thiết yêu âu Dương Thu, tuy từng đâm chàng một kiếm, nhưng sau hết sức hối hận, Lam Thái Cúc cũng vậy, trên đường hai chị em tỏ bày tâm sự với nhau, thì ra tình ý tương đồng và Lam Thái Điệp cũng đã từng đâm âu Dương Thu một kiếm.

Lúc này tình cờ gặp lại, hai chị em vốn định cầu khẩn âu Dương Thu lượng thứ, nếu bị cự tuyệt, hai nàng sẵn sàng chết trước mặt âu Dương Thu.

Thế nên, hai nàng sao thể để cho âu Dương Thu chạy thoát? Nên bất chấp tất cả đuổi theo. Nào ngờ khinh công của âu Dương Thu lúc này đã cao hơn hai nàng mấy bậc, nên tuy đã thi triển toàn lực khinh công cũng chỉ trông thấy một bóng người lờ mờ Ở xa, không sao rút ngắn được khoảng cách.

Lát sau, âu Dương Thu đã vượt ra ngoài thành Vân Long, ngoảnh lại nhìn không thấy Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp đuổi theo, bèn mới thả chậm bước, cũng chẳng phân biệt đông tây nam bắc,

tránh đại lộ, chuyên chọn đường nhỏ hẻo lánh mà đi.

Lúc này trăng đã lặn, sương sớm mờ mịt, trời đã canh năm.

âu Dương Thu đang phóng đi, bỗng nghe một giọng già nua nói:

- âu Dương tiểu thí chủ, xin tạm dừng bước, lão nạp có điều muốn hỏi.

- Lại là lão hòa thượng Tiết Trúc tự, thật là đáng ghét!

âu Dương Thu tuy thầm lầu bầu như vậy, nhưng cũng dừng chân lại Chỉ nghe tiếng gió phần phật, bóng đỏ nhấp nhoáng, Liễu Minh đại sư đã hiện ra trước mặt.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Lão hòa thượng này khinh công thật cũng chẳng kém!

Chỉ nghe Liễu Minh đại sư thở hào hển nói:

- âu Dương tiểu thí chủ thân pháp nhanh quá, nếu lão nạp mà không cố gắng hết sức, e đuổi theo đến sáng cũng chẳng kịp.

âu Dương Thu lạnh lùng hỏi:

- Đại sư không đến Thiếu Lâm tự mà lại đuổi theo tại hạ, chẳng hay có điều chi chỉ giáo?

- Lão nạp muốn hỏi tiểu thí chủ một điều trong Ly Biệt Câu!

- Thời gian không có nhiều, xin đại sư nói mau!

Liễu Minh đại sư ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- Theo lời tiểu thí chủ, trong Ly Biệt Câu có rất nhiều độc trùng dã thú không biết tên, nhưng chúng lại không xâm hại tiểu thí chủ, vậy tiểu thí chủ có nhận thấy kỳ lạ không?

âu Dương Thu lúc bấy giờ không hề nghĩ đến vấn đề ấy, giờ nghe lão thiền sư đề cập mới nhớ lại. Nhưng suy ngẫm một hồi vẫn không nghĩ ra được lý do, bèn nói:

- Tuy tại hạ nhận thấy lạ kỳ, nhưng...

Liễu Minh đại sư ngắt lời:

- Tiểu thí chủ hãy nghĩ kỹ nữa xem!

âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng nhớ lại cảnh tượng lúc gặp lũ độc trùng dã thú trong Ly Biệt Câu, hầu hết chỉ nhìn chàng gầm gừ rồi thôi, bèn thầm nhủ:

- Chả lẽ trên người mình có mùi gì đặc biệt nên chúng không dám xâm hại hay sao?

Nghĩ vậy chàng bèn sờ khắp người, sờ trúng cây Hàn Mai Kiếm Lệnh đã nhặt được trong huyệt mộ phụ thân, và một vật tròn và dẹt, chẳng rõ là gì? Nhưng chàng nhớ rất rõ vật này không phải của mình sở hữu, từ đâu mà có thế nhỉ?

chàng thiếu niên này thuở nhỏ đã gặp thảm biến và nhiều lần trải qua hung hiểm sinh tử, nên trong cá tính đôn hậu của chàng có đượm phần đa nghi. Lúc này chàng sờ thấy trong lòng có thêm một vật chẳng rõ từ đâu có, bất giác động tâm, bèn định lấy ra xem thử, nhưng liền lại đổi ý, bởi Liễu Minh đại sư có vẻ rất chú trọng, đã khiến chàng sinh lòng ngờ vực.

Thế là, chàng rút tay ra nói:

- Tại hạ thật không nghĩ ra được lý do, xin cáo từ!

Lúc chàng sờ mó trên người, Liễu Minh đại sư tuy nhận thấy chàng có vẻ do dự trong thoáng chốc, nhưng lão thiền sư là người có hàm dưỡng và là bậc chí tôn một môn, đã thấy người ta không muốn thành thật với mình, cũng chẳng thể bất chấp thân phận địa vị bức hỏi, nên liền nói:

- Vậy lão nạp xin lỗi đa lãm phiền tiểu thí chủ, hẹn tái ngộ!

Dứt lời, bóng đỏ lướt đi như bay, thoáng chốc đã mất dạng.

âu Dương Thu thờ thẫn nhìn theo bóng lưng lão thiền sư, bỗng lại cảm thấy hết sức hối hận, nghĩ là một nên giấu diếm ông ấy, biết đâu với kinh nghiệm lịch duyệt của ông, có thể qua vật trên người mình mà tìm ra Ma thiết cung cũng nên.

Đoạn lại thò tay vào lòng, lấy vật tròn như chiếc bánh ấy ra xem, thì ra đó là một vật màu vàng, đưa lên mũi ngửi, cảm thấy có mùi vị rất đặc thù. Mùi vị này hết sức phức tạp, tuy chàng chưa từng nghe nhưng theo trực giác thì đó là một loại dược vật.

Dược rất gần gũi với y, thế là hình bóng Thiết Bốc Thần Y lại hiện lên trong đầu âu Dương Thu:

- Nhất định lại là lão nhân gia ấy!

âu Dương Thu lẩm bẩm, bất giác thắc mắc thầm nhủ:

- Vị lão nhân thần bí này như biết rất rõ mọi hành vi và cảnh ngộ của mình, lại luôn ngầm trợ giúp mình, nhưng lại không muốn mình biết, vì sao thế nhỉ?

chàng đang mãi mê suy nghĩ, đột nhiên, hai cánh tay bị người nắm âu Dương Thu gương mặt kinh hãi, trong tiếng quát to hai tay vùng mạnh, nhưng không thoát.

Chỉ nghe bên tai vang lên hai giọng trong trẻo và u oán nói:

- Thu đệ...

- Thu ca...

- Hai tiện nhân hèn hạ này, thậm thà thậm thụt định làm gì nữa hả?

âu Dương Thu đã nhận ra hai người này là ai, tuy nói vậy nhưng khôngvùngvẫynữa.

Lam Thái Điệp mắt rấn lệ, mặt đầy vẻ u oán nói:

- Thu ca định đi đâu vậy?

âu Dương Thu lừ mắt, chưa kịp trả lời, đã nghe Lam Thái Cúc nói:

- Thu đệ, ngu tỷ và Thái điệp đều muốn cùng Thu đệ...

âu Dương Thu cười khảy ngắt lời:

- Ai là Thu đệ, Thu ca của các người. Cho các người hay, Thu đệ Thu ca của các người đã bị các người giết chết rồi. âu Dương Thu bây giờ đã là một người khác. âu Dương mỗ cũng không quen biết các người, mau buông tay ra.

Khi âu Dương Thu nói xong những lời tuyệt tình ấy, Lam Thái Cúc nắm lấy tay phải chàng đã từ từ buông ra, nhưng còn Lam Thái Điệp thì quyết không chịu buông, như thể sợ buông tay ra là vĩnh viễn mất đi Thu ca vậy.

Lam Thái Cúc tính dịu dàng hiền thục, buông tay ra xong thầm nhủ:

- Thu đệ nói không sai, âu Dương Thu trước kia quả đã bị bọn mình giết chết rồi, không trách được Thu đệ giờ đây không nhìn bọn mình.

Nghĩ vậy, nàng thấy âu Dương Thu căm hận và không nhìn hai chị em nàng là đúng, nên bao điều muốn nói trong lòng một câu cũng chẳng thốt ra được. Vả lại, nàng nghĩ cho dù nói đến lưỡi khô môi nứt cũng chưa chắc được âu Dương Thu lượng thứ nên nàng ủ dột đứng thừ ra bên cạnh.

Lam Thái Điệp nắm lấy cánh tay trái âu Dương Thu, nước mắt ràn rua khóc thút thít, nàng cũng chẳng biết nói gì với âu Dương Thu.

âu Dương Thu với công lực hiện nay, muốn vùng khỏi tay Lam Thái Điệp chẳng có gì là khó nhưng thấy dáng vẻ thê thiết của nàng, chàng lại nghĩ đến Thái Điệp song thân đã chết, nay trong nhà cũng bị người giết sạch, cũng đáng tội nghiệp như mình, nên không đành lòng vùng tay ra.

Lam Thái Điệp khóc rưng rức một hồi, ngước gương mặt quả táo lên, nước mắt ràn rụa nói:

- Thu ca, bọn này... thật quá tàn nhẫn, Thu ca... có thể lượng thứ Cho tiểu muội và Cúc tỷ không?

Dứt lời, đôi mắt phụng ngập lệ nhìn âu Dương Thu chằm chặp.

âu Dương Thu cúi nhìn ánh mắt đầy hối hận, hổ thẹn, cầu khẩn và có vài phần an ủi của Lam Thái Điệp, bất giác nhớ lại tình cảnh ngày xưa.

Dĩ vãng, biết bao khiến người hoài niệm!

Lam Thái Điệp ngây thơ hồn nhiên, tinh nghịch liếng thoắng rất đáng yêu, là người bạn thân thiết và tâm đầu ý hợp nhất của chàng lúc đến chơi tổng đà phái Bình Giang Ở Mã Lộc trại. Dưới bóng cây, trên bờ Bình Giang... đâu đâu cũng có hình bóng của hai người nắm tay nhau dạo chơi.

Một hôm, nghĩa phụ và nghĩa mẫu cùng phụ thân chàng ngồi trong ngôi đình trên hồ sen Ở hoa viên, ngắm hoa sen đối ẩm, chàng với Lam Thái Điệp chơi đùa gần đó, nghĩa mẫu nhìn cảnh thân thiết của đôi trẻ, quay sang phụ thân cười nói:

- âu Dương hiền đệ hãy xem, Tiểu Thu và Thái Điệp thân thiết thế kia, thật là một đôi tiểu oan gia, nếu hiền đệ không chê Thái Điệp xấu xí, ngu tẩu cũng muốn gả tiểu nha đầu ấy cho Tiểu Thu, làm con dâu hiền đệ... Tâm Long, tướng công thấy sao?

Lam Tâm Long cười ha hả:

- Ngu huynh đã có ý định ấy từ lâu rồi!

- Chỉ sợ Tiểu Thu không ra gì, làm lỡ chung thân của Thái Điệp đó thôi!

- Ha ha! Hiền đệ sao lại nói vậy? Nào, huynh đệ chúng ta hãy vì đôi tiểu phu thê này cạn một chung trước!

Lúc bấy giờ hai người thẹn đến đỏ mặt tía tai, bèn chạy ra khỏi đình, đến chỗ khác đùa chơi.

Ngờ đâu kể từ đó chàng với nghĩa phụ nghĩa mẫu đã trở thành vĩnh quyết, chàng cũng nhà tan cửa nát, phụ thân sống chết đến nay chưa rỏ, hai nhà họ Lam và âu Dương vốn là kim lan chi giao nay lại trở thành kẻ thù bất cộng đới thiên.

Thế tình biến đổi, nhân sự tang thương, hệt như giấc mộng Nam Kha.

Những hình ảnh trong dĩ vãng ấy lần lượt hiện lên trong đầu âu Dương Thu, đối mặt với tình cảnh hiện tại, hồi tưởng về quá khứ, bất giác khiến chàng nước mắt tuôn rơi, thầm nhủ:

- Thái Điệp là vợ của mình kia mà!

Liền sau đó, một cảnh đau lòng ghê tởm khác lại dâng lên, khiến chàng run lên, nghiến răng nói:

- Không, không thể được, mình không thể lấy nàng ta, nàng ta đã từng giết mình, nàng ta là một người con gái đê hèn vô sĩ...

Lam Thái Điệp ngạc nhiên hỏi:

- Thu ca không lấy ai? Ai là người con gái đê hèn vô sỉ vậy?

âu Dương Thu nói như thét:

- Không lấy ngươi, ngươi và tỷ tỷ của ngươi thảy đều là kẻ đê hèn vô Dứt lời, nước mắt cũng ngưng rơi, vẻ mặt bỗng trở nên lạnh lùng tột cùng, đề tụ chân khí, tay trái vùng mạnh.

Lam Thái Điệp chẳng ngờ âu Dương Thu xem ra đã xiêu lòng, lại đột nhiên như vậy, liền bị hất ra, loạng choạng bật lui ra hơn trượng, ngã lăn ra đất.

Lam Thái Điệp lồm cồm bò dậy, bụm mặt khóc sướt mướt.

Lam Thái Cúc tiến tới hai bước, giọng não nề nói:

- Thu đệ, cũng chẳng thể trách Thu đệ căm hận tỷ muội bọn này, vì tỷ muội bọn này đều từng dùng kiếm đâm Thu đệ, nhưng sau đó ngu tỷ và Thái Điệp đều hết sức hối hận...

âu Dương Thu cười khảy, lạnh lùng nói:

- CÔ nương nói nghe nhẹ nhàng quá, nếu âu Dương Thu này bị các người đâm chết thật rồi, các người hối hận còn có ích gì?

- Ngu tỷ biết, bây giờ bọn này có giải thích thế nào với Thu đệ cũng vô ích. Tuy nhiên, Thu đệ không nhìn tỷ muội bọn này, thậm chí giết chết ngu tỷ với Thái Điệp cho hả giận, tỷ muội bọn này cũng không phản đối, nhưng Thu đệ không được mắng bọn này là hèn hạ.

âu Dương Thu cười khảy:

- Thật không biết xấu hổ, hai người có hèn hạ hay không tự biết, còn cần kẻ khác nói nữa sao?

Lam Thái Cúc nhớ lại cảnh tượng sau khi hồi tỉnh trong phòng khách sạn, mình với Thái Điệp

nằm trên giường, không một mảnh vải che thân, bất giác lặng người, cảm thấy trời đất quay cuồng ngã xuống đất.

âu Dương Thu chẳng chút xót thương nói:

- Tại hạ đã nói với hai người tại Đại Tuyết Sơn rồi, hạ nhà họ Lam với âu Dương tình nghĩa đã dứt, từ nay gặp lại nếu còn quấy rầy tại hạ, chớ trách tại hạ ra tay tàn ác.

Dứt lời, thi triển khinh công phóng đi.

Lam Thái Điệp òa khóc gọi:

- Thu ca!

Vừa định tung mình đuổi theo, giờ mới phát hiện nhị tỷ đã ngất xỉu trên đất.

Tỷ muội tình thâm, Lam Thái Điệp đâu còn màng đến chuyện đuổi theo âu Dương Thu, vội chạy đến cúi xuống nhìn, thấy tỷ tỷ mặt trắng bệch, môi mím chặt, biết là vì khích động quá độ, liền ngồi xuống thôi cung hoạt huyết cho tỷ tỷ và gọi:

- Cúc tỷ! Cúc tỷ!

Chừng một khắc sau, Lam Thái Cúc dần hồi tỉnh, mở mắt ra, ngồi bật dậy ôm chầm lấy Lam Thái Điệp khóc sướt mướt.

Hai chị em ôm nhau khóc chẳng rõ đã bao lâu, Lam Thái Điệp bỗng đứng phắt dậy, nắm tay Lam Thái Cúc nói:

- Nhị tỷ, chúng ta đi thôi!

Lam Thái Cúc chầm chậm đứng lên, chỉ thấy Lam Thái Điệp mặt đầy kiên nghị, thắc mắc hỏi:

- Chúng ta đã hết tất cả rồi, từ nay không còn mặt mũi gặp ai nữa, còn định đi đâu, chi bằng chết sớm cho rồi.

Lam Thái Điệp kiên quyết:

- Nhị tỷ, muốn chết hai chúng ta cùng chết, nhưng bọn ác tăng Tiết Trúc tự đã hủy hoại cuộc đời chúng ta, mối thù ấy không báo sao được?

- Nhưng bọn ác tăng Tiết Trúc tự thảy đều võ công cao cường, bàng vào chút bản lãnh của tỷ muội chúng ta mà muốn báo thù tiết hận chẳng phải tự chuốc nhục vào thân ư? Vì vậy, chi bằng chúng ta chết đi cho vẹn danh liệt nữ.

- Tiểu muội không nghĩ vậy, chúng ta giết họ một tên là đủ vốn, giết hai tên là có lãi, khi nào thật sự không đối phó nổi, lúc ấy hẵng hoành kiếm tự tuyệt cũng chẳng muộn.

Hai chị em này một người dịu dàng hiền thục, ít có chủ kiến, còn một tinh ranh quật cường, cho nên ý kiến khác nhau. Hai người bàn tính suốt nửa ngày trời, sau cùng Lam Thái Điệp đã thắng, quyết định đến Tiết Trúc tự phục thù trước, giết được mấy tên hay mấy tên, sau đó sẽ hoành kiếm tự tuyệt, kết liễu cuộc đời tàn.

Thế là, hai chị em phủi bụi đất trên mình, rồi thẳng đường đến Tiết Trúc tự Ở Điền Nam.

Một hôm, hai chị em qua thành Phụng Nghi, tiến về phía huyện Tường Vân, do bởi ham đi đường, hai nàng đã lỡ qua chỗ nghĩ trọ, tiến vào một thâm sơn.

Đêm nay là tiết Trung Thu, trăng thanh gió mát. Đang đi, Lam Thái Cúc bỗng ngoảnh lại Lam Thái Điệp nói:

- Điệp muội, tỷ tỷ đã nhớ ra rồi, lúc chúng ta Ở trong khách điếm Vân Long, hắn đã bị trúng thuốc mê của bọn ác tăng Tiết Trúc tự, rồi lột sạch y phục chúng ta, nhưng cũng may là chưa bị cưỡng hiếp...

Lam Thái Điệp nhanh bước tiến tới, đi sóng vai với tỷ tỷ, nói:

- Nhưng hắn là Thu ca đã đến kịp lúc, đánh đuổi ác tăng kia đi, cứu thoát chúng ta, lại không biết rõ sự thật nên mới mắng chúng ta hèn hạ.

Lam Thái Điệp gật đầu:

- Điệp muội suy luận rất đúng, có lẽ là vậy!

Đoạn ngước mặt nhìn trời, nói tiếp:

- ôi! Đời người mấy khi được thấy trăng trên đỉnh đầu, nhưng chúng ta...

Bỗng ngưng lời, buông tiếng thở dài não nuột.

Lam Thái Điệp đưa mắt nhìn phía trước nói:

- Nhị tỷ, tiểu muội mệt lắm rồi, đi nhanh lên, đến đằng trước tìm chỗ nghỉ qua đêm, sáng mai hẵng đi tiếp, được không?

- RÕ ngốc, chốn thâm sơn cùng cốc thế này, tìm chỗ nghỉ đêm Ở đâu kia chứ?

Lam Thái Cúc tuy nói vậy, nhưng chân cũng bước nhanh hơn.

Lam Thái Điệp bỗng dừng lại, đưa tay chỉ khu rừng cách khoảng mấy mươi trượng phía trước, vu i mừng nói:

- Nhị tỷ, hãy nhìn xem, kia chẳng phải là có nhà Ở là gì? Chúng ta mau đến xem thử, nếu là nhà dân, chúng ta hãy xin chút gì lót dạ Cũng tốt.

Lam Thái Cúc chú mắt nhìn theo hướng chỉ của Lam Thái Điệp một hồi, đoạn nói:

- Qua góc nhà ló ra trong rừng, có lẽ đó là ngôi miếu, không tin đến xem sẽ rõ.

- Mặc nhà dân hay miếu tự, đằng nào có cỗ nghỉ còn hơn là nằm ngoài sương gió.

Thế là hai chị em tăng nhanh cước bộ, lát sau đã đến bìa rừng, qua khoảng trống nhìn vào, thoáng thấy một bức bờ tường không cao lắm, vây quanh một ngôi điện đường cao to, hai bên điện đường đều có một gian sương phòng thấp hơn một chút.

- Tỷ tỷ nói rồi mà, không phải một ngôi miếu tự là gì?

Lam Thái Cúc nói xong, liền dẫn trước đi vào rừng.

Lam Thái Điệp theo sát phía sau, hai người đến trước bờ tường, thấy một ngôi lầu cửa Ở giữa đã sụp đổ và cửa miếu cũng chẳng còn.

Đi qua cửa cổng là khoảng sân vườn cỏ dại um tùm, giữa là ba gian đại điện, cửa chính và cửa sổ toang hoác, bên trong tối mịt, không nhìn thấy được có tượng thần gì, quả nhiên là một ngôi chùa đã bỏ hoang từ lâu.

Hai chị em quan sát trong sân vườn một hồi, Lam Thái Cúc kéo tay em gái, thấp giọng nói:

- Miếu tự hoang phế thế này, không nên Ở thì hơn...

Vừa nói vừa quay người định lui ra.

Nhưng Lam Thái Điệp thản nhiên nói:

- Đâu có hề gì, tiểu muội mệt quá rồi, nhị tỷ hãy đi một mình.

Lam Thái Cúc vô phương, đành đi theo Lam Thái Điệp tiến vào đại điện.

Nhờ có ánh trăng từ ngoài soi vào, chỉ thấy giữa điện là tượng Phật Như Lai, hai bên tả hữu dường như là mười tám vị La Hán, bởi lâu năm không được tu bổ, ngoại mạo tượng thần đều bị tróc lở.

Bỗng nghe Lam Thái Điệp ngạc nhiên kêu lên:

- ủa, nhị tỷ hãy xem, hai pho tượng La Hán này sao lại không giống các pho tượng khác thế này?

Lam Thái Cúc đưa mắt nhìn, chỉ thấy trước hai dãy tượng thần La Hán quả nhiên đều có một pho tượng La Hán mình vàng cao to và mới hơn, hơn nữa hai pho tượng này đều có đế, như là mới được đặt vào vậy Nhưng tượng thần to lớn thế này, ai khiêng đi cho nổi kia chứ?

Lam Thái Cúc đang thắc mắc không hiểu, bỗng nghe tiếng lộp cộp vang lên, phá tan đêm tĩnh mịch, từ xa dần gần, dường như đang tiến vào phía ngôi miếu hoang này.

Chương 5: Tiểu Anh Hùng Nhị Hải Tìm Dị Nhân

Lam Thái Cúc nghe tiếng lộp cộp ấy hết sức kỳ lạ, đang khi ngạc nhiên, tiếng động đã đến trước cửa miếu.

- Này! Nhị tỷ...

Lam Thái Điệp vừa nói đến đó đã bị Lam Thái Cúc bụm miệng lại và kéo nàng chui vào sau tượng Phật TỔ Như Lai.

Hai nàng ẩn nấp xong, liền nghe tiếng chân nhiều người đi vào trong sân miếu, trong đó có tiếng lộp cộp, hiển nhiên có người cụt chân chống nạng.

Lam Thái Cúc thầm nhủ:

- Người cụt chân này đi nhanh thật, mới đây còn nghe rất xa, thoáng chốc đã đến, xem ra hắn là nhân vật võ lâm.

Bỗng nghe Lam Thái Điệp kề tai khẽ nói:

- Nhị tỷ, chúng ta có cần ra xem thử những người này là ai không?

Lam Thái Cúc bẹo cho em gái một phát, ra hiệu nàng không nên vọng động, nấp sau pho tượng phật thò mặt ra nhìn.

Bên ngoài ánh trăng tuy không tỏ lắm nhưng thấy rõ trong sân có năm người, dường như còn có người chưa đến, nên họ đang chờ đợi.

Lát sau, quả thấy lại có hai người đến, một người dáng đi lom khom như cõng gì đó trên lưng.

Chỉ nghe một giọng nữ nhân nói:

- Bạch Khô Lâu, hãy mang hắn vào trong điện trước đi!

Rồi thì một bóng người áo đen lom khom đi vào đại điện, lẩm bẩm:

- ườm, tên tiểu tử này nặng thật!

Phịch một tiếng, từ trên lưng thả xuống một người áo xanh bất động như là thi thể đã chết.

Tiếp theo, trong tiếng y phục phất gió và tiếng động lộp bộp, sáu người đi vào đại điện.

Hai chị em Thái Cúc, Thái Điệp lúc này chẳng dám thở mạnh, sợ kinh động những người này, sinh chuyện lôi thôi không đến được Tiết Trúc tự.

Chỉ nghe một giọng già nua Ổ ề nói:

- Tiêu Kim Kiếm, Bạch Khô Lâu, phen này hai người bắt được hắn, công lao chẳng nhỏ, khi nào lão thân trở về cung sẽ bẩm rõ với vương gia, hắn được hậu thưởng.

Lam Thái Cúc ghé mắt nhìn trộm, thấy một lão bà áo đen, tay chống quải trượng, mái tóc bạc phơ, ít ra tuổi cũng ngoài sau mươi, đang hướng mặt ra ngoài, nhưng trông dáng sau lưng thì rất là mảnh mai.

- Đa tạ ơn tài bồi của lão lão!

Đại hán áo đen cõng người vào điện ôm quyền thi lễ với lão bà tóc bạc và một nữ nhân áo đỏ cũng theo sau khom mình thi lễ.

Một nam một nữ này đang đứng đối mặt với tượng Phật Tổ, nên Lam Thái Cúc trông thấy rất rõ diện mạo và cử chỉ của họ.

Chỉ thấy đại hán áo đen mày thanh mục tú, tuổi trên ba mươi, trước ngực áo có thêu hình một xương đầu người màu trắng, hết sức nổi bật.

Nữ nhân áo đỏ thì mắt phụng mày ngài, thân hình mảnh mai, đẹp như thiên tiên, trên ngực thêu một thanh kiếm vàng lấp lánh.

Lam Thái Cúc thầm nhủ:

- Danh tánh quái lạ, phục sức quái lạ, chẳng cần suy nghĩ cũng biết họ chính là Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu rồi.

Lão bà tóc bạc bỗng chỏi mạnh quải trượng, cộp một tiếng vang dội, mái ngói lung lay, bụi rơi lả tả.

Lam Thái Điệp nấp sau lưng tỷ tỷ, thè lưỡi thầm nhủ:

- Lão bà này công lực ghê gớm thật, cũng may mà mình chưa vọng động, không thì...

Lão bà tóc bạc như tức giận việc gì đó, giọng sắc lạnh nói:

- Phong Lôi tứ sứ giả!

Liền tức, bốn đại hán vạm vỡ y phục khác nhau bước ra, ôm quyền khom mình nói:

- Trường Phong sứ giả chờ lệnh lão lão!

- Toàn Phong sứ giả chờ lệnh lão lão!

- Nghinh Lôi sứ giả chờ lệnh lão lão!

- Bôn Lôi sứ giả chờ lệnh lão lão!

Lão bà tóc bạc giọng lạnh như băng nói tiếp:

- Tứ sứ giả các ngươi phen này được phái theo lão lão hành sự, đã đến Mã Lộc trại trình diện trễ một giờ, suýt lỡ đại sự, có biết tội chưa?

Bốn Phong Lôi sứ giả sợ hãi, run giọng nói:

- Chúng thuộc hạ biết tội rồi, xin lão lão rộng lòng thi ân!

- Được, các ngươi đã biết tội, lão thân cũng không quá hà khắc, niệm công lao của các ngươi trước đây, chỉ phạt nhẹ để cảnh cáo, các ngươi mỗi người hãy tự chặt một ngón tay trước Kim Bài Lệnh của vương gia.

Hai chị em Thái Cúc và Thái Điệp nghe vậy, bất giác rợn người thầm nhủ:

- Lão bà này là nhân vật gì mà lại có quyền uy thế này? Bảo người tự chặt một ngón tay mà còn nói là phạt nhẹ.

Tứ sứ giả như được đại xá, đồng thanh nói:

- Đa tạ lão lão đã thi ân!

Đoạn mỗi người tự trong ống tay áo rút ra một ngọn trủy thủ dài nửa thước, chẳng chút do dự chặt đứt ngón út tay trái.

Tứ sứ giả sau khi tự chặt mất một ngón tay, không hề rên lấy một tiếng, như là ngón tay ấy không phải của họ vậy.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp xem đến ngẩn người ra, thầm nhủ:

- Phụ thân mình lúc sinh tiền là chưởng môn chí tôn phái Bình Giang, đối với môn nhân phạm tội cũng chưa từng xử phạt tàn bạo như vậy, và cũng không có khí thế quyền uy như lão bà tóc bạc này.

Qua lời bà ta, có thể đoán biết bà ta cũng chỉ là một người dưới quyền kẻ khác, vậy thì chủ nhân của họ hẳn càng...

Bỗng nghe lão bà tóc bạc trầm giọng nói:

- Kẻ nào cả gan dám nghe trộm bí mật của bản cung? Bạch Tiên Nhi, lục soát mau!

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp nghe vậy giật mình kinh hãi, vội rụt đầu vào, vận công giới bị, sẵn sàng ứng biến.

Nhưng hồi lâu sau vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, hai chị em mới yên tâm, lại thò mặt ra nhìn.

Lúc này trong điện im phăng phắc, chỉ thấy một thiếu nữ áo xanh xinh đẹp từ ngoài cửa nhẹ nhàng lướt vào, đi đến trước mặt lão bà tóc bạc, thấp giọng cười nói:

- Lão lão sao hôm nay lại đa nghi thế này, xung quanh đây tiểu nữ đã xem xét hết rồi, ngay cả bóng ma cũng chẳng có nữa là...

Dứt lời, đi đến bên lão bà tóc bạc, đứng quay mặt ra cửa.

Lão bà tóc bạc ngẫm nghĩ một hồi, lẩm bẩm:

- Lão thân cứ cảm thấy như là có kẻ đang rình rập chúng ta vậy...

Lạ thật!

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Lão lão bằng vào cảm giác gì vậy?

- Bằng vào trực giác được tích lũy bởi mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ của lão thân!

- Vậy thì để Bạch Tiên Nhi lục soát trong điện thử xem!

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp cả kinh, không biết phải ứng phó cách nào, liếc thấy thiếu nữ áo xanh đưa mắt quan sát hai hàng tượng La Hán, rồi từ từ đã đến trước mặt tượng Phật Tổ.

Nhưng nàng ta chỉ đưa mắt nhìn tượng Phật TỔ chứ không vòng ra sau, trở lại về bên lão bà tóc bạc nói:

- Trong điện cũng chẳng có gì cả, lão lão chớ đa nghi nữa!

Lão bà tóc bạc nhẹ gật đầu:

- Không có thì tốt, hành động của Ma Thiết cung chúng ta cho đến lúc này vẫn phải tuyệt đối giữ bí mật, không được để cho bất kỳ ai dò ra tung tích, nếu không...

Nói đến đó, đột nhiên ngưng lời.

Lam Thái Cúc thắc mắc thầm nhủ:

- Ma Thiết cung... Sao mình chưa từng nghe nói trên giang hồ có cái tên này nhỉ?

Thốt nhiên, quải trượng trong tay lão bà tóc bạc chòi nhẹ, tung mình lên nói:

- Nhanh lên, tất cả hãy theo thân, đừng để hắn tẩu thoát...

Chưa dứt lời, người đã mất dạng, những người khác cũng theo sau phi thân đi, chớp mắt trong đại điện không còn một bóng.

Lam Thái Cúc biết là lão bà tóc bạc đã phát giác có người rình bên ngoài nên dẫn thủ hạ đuổi theo, vậy lúc này không thừa cơ đào tẩu, còn chờ đến bao giờ?

Bèn nắm tay Lam Thái Điệp phóng ra, vừa định chạy ra cửa, bỗng nghe Lam Thái Điệp sửng sốt kêu lên:

- ủa! Nhị tỷ hãy xem, chẳng phải Thu ca đó ư?

Lam Thái Cúc quay người nhìn, người áo xanh nằm bất động trước thần án Phật TỔ ngửa mặt lên trên, quả nhiên là âu Dương Thu.

Lam Thái Điệp ngồi xổm xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của âu Dương Thu, mừng rỡ nói:

- Nhị tỷ, Thu ca vẫn còn sống!

- Vậy hắn là đã bị điểm huyệt, để tỷ tỷ giải khai cho.

Nhưng sau khi xem xét sắc mặt của âu Dương Thu, Lam Thái Cúc hai tay xoa nhau, ra chiều hết sức lo lắng.

Lam Thái Điệp thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Nhị tỷ chẳng phải định giải huyệt cho Thu ca sao?

- ôi! Thủ pháp điểm huyệt này rất là đặc thù, nhất thời tỷ tỷ cũng không...

- Vậy để tiểu muội cõng Thu ca đi. Nếu không, bọn kia quay lại thì nguy.

- Vậy cũng được, chúng ta thoát khỏi đây trước, tìm chỗ kín đáo ẩn nấp rồi hẵng tính.

Thế là, Lam Thái Cúc giúp Lam Thái Điệp cõng âu Dương Thu lên lưng, vội vã ra khỏi ngôi miếu hoang.

Hai nàng vừa ra đến bìa rừng, âu Dương Thu bỗng thở ra một hơi dài, và người cũng từ từ động đậy.

Lam Thái Điệp tuy rất lấy làm lạ, nhưng vì đi theo tỷ tỷ tìm chỗ ẩn nấp gấp, nên cũng không màng đến âu Dương Thu trên lưng sao lại cử động thế này?

Nào ngờ khoảng một khắc sau, âu Dương Thu bỗng vùng khỏi lưng nàng, và còn xáng cho nàng một cái tát nẩy lửa, khiến nàng loạng choạng chúi tới trước một bước, suýt nữa ngã xuống đất.

Lam Thái Cúc đang đi, bỗng nghe tiếng tát tai vang lên, quay người lại nhìn, thấy âu Dương Thu đang trừng mắt giận dữ nhìn mình, còn Lam Thái Điệp một tay bụm mặt, mắt rườm lệ và khóe môi rỉ máu, dáng vẻ hết sức tội nghiệp, thờ thẩn nhìn âu Dương Thu, không nói một lời.

âu Dương Thu thấy hai chị em đều đã quay người lại, bèn cười khảy nói:

- Hai tiện nhân vô sĩ kia lại định làm gì âu Dương mỗ nữa hả?

Lam Thái Cúc biết là em gái đã bị âu Dương Thu tát tai, nhưng không hiểu âu Dương Thu làm sao có thể tự giải huyệt đạo, thở dài áo não nói:

- Ngươi đúng là chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng người tốt.

Tỷ muội ta đã mạo hiểm cứu ngươi ra, định tìm chỗ giải huyệt cho ngươi, nào ngờ làm ơn mắc oán, ngươi lại đánh Thái Điệp thế này.

Tam muội, chúng ta đi thôi! Đằng nào chúng ta cũng chẳng còn sống bao lâu nữa, tội tình gì...

âu Dương Thu bỗng ngắt lời:

- Sao? Hai người đã cứu âu Dương mỗ đến đây ư?

Lam Thái Cúc gật đầu:

- Không sai, người của Ma Thiết cung đã điểm huyệt Thu đệ, bỏ trong ngôi miều hoang kia, Thái Điệp đã vất vả cõng Thu đệ đến đây, vậy mà Thu đệ lại...

- Người của Ma Thiết cung ư?

âu Dương Thu sực nhớ lại vào lúc hoàng hôn đã gặp một nữ lang áo đỏ với một người đàn ông áo đen cản đường chàng, chẳng nói một lời đã động thủ, chưa đầy ba chiêu, chàng bỗng cảm thấy mắt tối sầm, rồi không biết gì nữa.

Giờ nghe Lam Thái Cúc nhắc lại mới nhớ ra, vội hỏi:

- Người của Ma Thiết cung đi đâu rồi?

Lam Thái Cúc đáp:

- Vì có người rình rập hành động của họ nên thảy đều đuổi theo rời khỏi miếu, ta với tam muội mới thừa cơ cõng Thu đệ đào tẩu.

âu Dương Thu thấy Lam Thái Điệp bị mình tát đến mặt bầm tím và khóe môi rỉ máu, lòng nghe hết sức bất nhẫn, đột nhiên vung tay, bốp một tiếng tát mạnh vào má mình.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp đang ngạc nhiên trước hành động quái lạ của âu Dương Thu thì đã nghe chàng nói:

- Kể như tại hạ đã đánh lầm Thái Điệp, tại hạ đã tự trừng phạt mình rồi. Bậc đại trượng phu ân oán phân minh, hôm nay hai người đã cứu mạng tại hạ, mai kia nhất định sẽ báo đáp gấp bội.

Vừa dứt lời, ngươi đã vọt ra xa hơn trượng, vài lượt tung mình đã mất dạng trong sơn cốc.

Lam Thái Điệp vội cất tiếng gọi:

- Thu ca!

Vừa định đuổi theo, nhưng đã bị Lam Thái Cúc kéo áo lại và nói:

- Thái Điệp, bỏ đi thôi, thành kiến hiểu lầm của y đối với chúng ta đã quá sâu đậm rồi.

- Nhưng tiểu muội...

Lam Thái Điệp vừa nói đến đó, đã bị Lam Thái Cúc nắm tay vội vã phóng đi vào trong một đống đá núi.

Thì ra người Ma Thiết cung đã quay lại, lúc này họ đã vào đến trong rừng.

Lam Thái Cúc khẽ nói:

- Chúng ta hãy ẩn nấp đây một hồi, nếu như họ không trở ra tìm, có lẽ không đến đổi bị phát hiện.

Nhưng Lam Thái Điệp không mấy quan tâm đến việc ấy,trong đầu toàn là hình bóng của âu

Dương Thu, nên nàng không nghe rõ lời nói của Lam Thái Cúc, chỉ khẽ nói:

- Nhị tỷ, tiểu muội thấy Thu ca như đã trở thành thần tiên vậy, Chúng ta đâm ba kiếm không chết, mà rơi xuống đầm sâu cũng không chết, nay bị người của Ma Thiết cung điểm huyệt lại có thể tự giải khai, nhị tỷ thấy có kỳ lạ không?

Lam Thái Cúc biết người em gái ngây thơ của mình đang một lòng một dạ quan tâm cho âu Dương Thu, bị nhận một cái tát oan uổng chẳng những không một lời oán trách, mà lúc này ngay cả sự an nguy của bản thân cũng chẳng màng đến.

Lam Thái Cúc ngẫm nghĩ một hồi, thấp giọng nói:

- Tam muội, đừng nghĩ vẩn vơ nữa. Chuyện trong võ lâm xưa nay vốn bí ẩn khôn lường. âu Dương Thu bị trúng ba kiếm không chết, tỷ tỷ đã sớm nhận thấy kỳ lạ. Tam muội thấy võ công và thân pháp của y chẳng phải cũng khác xa trước kia đó sao? Một người võ công tinh tiến nhanh đến mấy, nếu không có kỳ ngộ cũng chẳng thể có được thành tựu như vậy chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi.

- Nhị tỷ muốn nói là Thu ca đã gặp...

Lam Thái Điệp vừa nói đến đó bỗng nghe trong rừng có tiếng y phục phất gió, bốn người y phục khác nhau phóng ra, chính là Phong Lôi tứ sứ giả đã bị phạt tự chặt một ngón tay khi nãy trong miếu hoang mình đã gặp.

Bốn người đứng lại ngoài bìa rừng, đảo mắt nhìn quanh một hồi, một người trong số nói:

- Lão lão trước nay rất là túc trí đa mưu, chúng ta hết sức bội phục, chẳng hiểu tại sao lần này lại khinh xuất như vậy, đã trúng kế điệu hổ ly sơn của kẻ khác, cưu tiểu tử kia đi mất.

Một người áo tím nói:

- Chúng ta khoan bàn đến chuyện ấy, đối phương chắc chắn chưa đi xa, trong sơn cốc này là đường cùng, phía kia đã có lão mão với Bạch Tiên Nhi, Tiêu Kim Kiếm và Bạch Khô Lâu đuổi theo, bốn chúng ta cứ tiến vào cốc sục tìm, hắn có chắp cánh cũng khó thể thoát thân.

Một người áo vàng bỗng đề nghị:

- Nhưng chúng ta chỉ với tai mắt tìm kiếm không được đâu, tốt hơn hãy nhờ Toàn Phong sứ giả ra tay, vậy chẳng tiện hơn ư?

Một người áo đen nói:

- Được, đó thì ta rất là dễ dàng. Ba vị hãy chờ chốc lát, để tại hạ dùng Toàn Phong Thủ thử xung quanh đây trước xem sao!

Dứt lời hai tay đẩy ra, liền tức cuồng phong dậy lên, cuốn cát đá bay ập vào cốc, phủ trùm cả một khoảng rộng năm sáu trượng.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp tuy ẩn thân ngoài kình phong, nhưng thấy vậy biết nếu không kịp thời đào tẩu, lát nữa đối phương tiến tới, sẽ không sao thoát thân được nữa.

Lam Thái Cúc vội kéo tay em gái, quay người phóng đi sâu vào trong cốc.

Toàn Phong Thủ của Toàn Phong sứ giả tuy hết sức lợi hại, nhưng vì Cát bụi mù mịt, không nhìn thấy cảnh vật bên kia kình phong, thế nên đã để cho hai chị em thoát ra xa hơn ba mươi trượng.

Đến khi kình phong lắng dịu, Tứ sứ giả nhãn lực dường nào, liền tức trông thấy hai bóng người đang phóng đi phía trước, bèn cùng buông tiếng quát vang, phi thân đuổi theo.

Lam Thái Cúc và Lam Thái Điệp kinh hồn bạt vía, đâu dám quay đầu lại nhìn, và cũng không dám chạy dọc theo đường sơn cốc, mà cố sức trèo lên ngọn núi bên cạnh.

Hai người trèo đến lưng núi, Tứ sứ giả đã đuổi theo đến chân núi, vốn tưởng đã sẽ đuổi thẳng vào sơn cốc, nào ngờ hai nàng đã bất cẩn giẫm rơi một hòn đá nhỏ.

- Chúng Ở trên kia!

Hai chị em nghe vậy biết là đã bị phát hiện, càng gắng sức trèo lên đỉnh núi, may mà thế núi không quá cheo leo, chẳng mấy chốc hai nàng đã lên đến đỉnh núi.

Hai nàng vừa mới điều hòa lại hơi thở, đưa mắt nhìn phía trước, bất giác cả kinh thất sắc.

Thì ra ngọn núi này không to lắm, bên kia lại là một hiểm cốc tuyệt địa rất cheo leo và sâu hun hút.

Ngay khi hai nàng đang đứng thừ ra, Tứ sứ giả đã tung mình lên núi.

Toàn Phong sứ giả cười hăng hắc nói:

- Để xem các ngươi chạy đâu cho thoát?

Liền thì, hai chị em bỗng cảm thấy người bị một luồng kình phong cuốn lên, rơi xuống vực thẳm...

Toàn Phong sứ giả thấy hai thiếu niên áo xanh đã bị chưởng lực của mình đẩy rơi xuống tuyệt cốc, chắc chắn sẽ tan xương nát thịt, bèn quay đầu lại nói:

- Các vị, chúng ta hãy đi phục mệnh với lão lão!

Sứ giả áo tím nói:

- Nhìn thân thủ của hai người này, thật chẳng phải là cao thủ gì ghê gớm, e rằng người chúng ta đang tìm không phải là họ.

Toàn Phong sứ giả tiếp lời:

- Mặc, đằng nào kẻ biết được chút ít bí mật của Ma Thiết cung chúng ta đều phải chết, giết thêm vài người thì có hề gì.

Thế là Phong Lôi sứ giả cùng trở xuống sơn cốc bỏ đi.

Hãy nói về âu Dương Thu thi triển khinh công phóng nhanh đi, lúc trời sắp sáng, chàng đã ra khỏi núi, đi trên một đường cái quan, định đến Đại Lý tìm một người bạn thân của phụ thân để hỏi về tung tích của Thái Hư Thượng Nhân.

Trời sáng, trên đường cái quan đã có người đi lại. âu Dương Thu hễ gặp người là hỏi, mới biết là mình đang đi ngược hướng với Đại Lý, bèn quay trở lại...

Đại Lý là một thành trì cổ xưa, nằm gần Nhị Hải, là một thắng cảnh của tỉnh Vân Nam.

âu Dương Thu nhờ vào miệng đã tìm đến nhà của bạn phụ thân là Nhị Hải cư sĩ, nào ngờ nhà cửa điêu tàn, không còn ai cư trú nữa.

Chàng hỏi thăm rất lâu mới biết là Nhị Hải Cư Sĩ đã đột nhiên từ trần hồi tháng trước, cư sĩ không có vợ con, mấy bộc nhân trong nhà đã đường ai nấy đi.

Điều khiến chàng rất kinh ngạc là theo lời một lão nhân gần đó cho biết, trên ngực áo thi thể của Nhị Hải Cư Sĩ có treo một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim, và trên thân kiếm có khắc một đóa hàn mai.

Thế là âu Dương Thu đã phát hiện một điều khiến chàng hoang mang thắc mắc hơn, đó là bạn thân của phụ thân, ngoài Lam Tâm Long phu phụ thì là Nhị Hải Cư Sĩ, nay đã lần lượt bị sát hại cách nhau không lâu, và đều là do người đã dùng Hàn Mai Kiếm làm biểu hiện gây ra.

Nghĩ đến vấn đề ấy, chàng nhận thấy phụ thân hẳn dữ nhiều lành ít, nên ý chí bái danh sư học võ công càng thêm mãnh liệt.

Hôm ấy âu Dương Thu một mình dạo chờ Nhị Hải, định mượn vào thắng cảnh sông núi để giải khuây nỗi sầu đau trong lòng.

Khi chàng tự lái một chiếc thuyền nhỏ đã thuê được lênh đênh trên mặt biển. Bỗng thấy một lão

ông đầu đội nón rộng vành, mình khoác áo tơi, tay cầm cần câu ngồi trên mặt nước câu cá.

Chàng hết sức lấy làm lạ, một người có thể ung dung ngồi trên mặt nước câu cá, môn công phu này thật không sao tưởng tượng nổi.

Thế là, âu Dương Thu bèn dừng thuyền Ở gần bên lão ông chú ý quan sát, chỉ thấy nửa phần mặt lộ ra dưới chiếc nón rộng vành của lão ông đầy rẫy những vết nhăn, xem ra tuổi ít nhất cũng từ bảy mươi trở lên.

Đối với việc âu Dương Thu dừng thuyền lại xem, lão ông đầu cũng chẳng ngẩng lên, như không hề hay biết, vẫn lẵng lặng ngồi câu.

Bỗng, lão ông giật cần câu lên, trên dây câu là một chú cá dài hơn nửa thước, giãygiụaliênhồi.

Lão ông chộp lấy chú cá, âu Dương Thu giờ mới phát hiện trên dây không có lưỡi câu.

Chàng hết sức thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, không có lưỡi câu mà sao lại câu được cá thế này?

Chỉ thấy lão ông lại thả dây xuống nước, cắm cần câu lên cổ áo, một tay cầm bình rượu màu trắng, uống ừng ực mấy ngụm rồi tay kia cầm chú cá sống đưa vào miệng.

Tình điệu ấy, ý thái ấy, thật ngay cả thần tiên cũng chẳng bằng.

âu Dương Thu càng xem càng thấy kỳ lạ, nhưng chàng thông minh tuyệt đỉnh, suy nghĩ chốc lát đã hiểu ra, lão ông không nhờ vào nội lực nổ mà có thể ngồi trên mặt nước, hiển nhiên nội công đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, so với Nhất Vi (cỏ lau) ĐỘ Giang còn cao hơn mấy bậc, còn như không có mồi và lưỡi câu mà câu được, hẳn là dùng nội lực xuyên qua dây bắt lấy cá.

Chàng nghĩ đến, bất giác mừng rỡ vỗ tay reo, thầm nhủ:

- Mình hà tất bỏ gần tìm xa, lão nhân trước mắt đây hẳn là một cao nhân dị sĩ võ công cao thâm khôn lường rồi.

Chàng vui mừng vỗ tay không hề có ý kinh động lão nhân, nhưng cũng chẳng bị kinh động, vẫn điềm nhiên ăn cá uống rượu, không hề đếm xỉa tới chàng.

âu Dương Thu lấy làm lạ tự nhủ:

- Chả lẽ lão nhân này điếc và mù hay sao? Mình hỏi thử ông ta xem sao?

Thế là, chàng bèn chèo thuyền đến gần hơn, đứng trên thuyền vòng tay xá dài nói:

- Vãn bối xin chào lão nhân gia, dám hỏi lão nhân gia tôn tánh đại danh?

Hồi lâu, âu Dương Thu chẳng nghe động tĩnh gì, bèn ngẩng lên, thấy lão nhân vẫn điềm nhiên ăn uống, như không hề nghe và trông thấy chàng vậy.

Chàng thoáng do dự, đoạn lại thi lễ và hỏi một lần nữa.

Nào ngờ lão nhân bỗng ha hả cười nói:

- Tiểu tử, ngươi có muốn uống rượu và ăn cá không?

âu Dương Thu giò đã xác định lão nhân này điếc, lắc đầu ra ý không phải vậy, nhưng ngán ngẩm không muốn hỏi nữa.

Bỗng lão nhân lại giật cần câu lên, lại là một chú cá giống vậy bị đầu dây quấn vào bụng kéo lên.

Lão nhân cộp lấy chú cá ấy, ngắm nhìn một hồi, đoạn cười hề hề nói:

- Lại là một chú cá lư béo.

Để chú cá đã ăn mất phần đuôi lên đầu gối, đưa chú cá mới bắt được lên miệng ngoạm lấy phần đầu.

Chú cá bị cắn mất phần đầu, phần đuôi giãy mạnh, lão nhân nhai rào rạo, ra chiều rất đắc ý lẩm bẩm:

- ướm! Ngon tuyệt... ngon tuyệt...

Lão nhân ăn hết nửa phần đầu cá, rượu đã uống hết, vẫn như còn thèm lắc lấy lắc để chiếc bình rồi ném xuống nước, đoạn lại cầm nửa con cá chết trên đầu gối lên, nhìn qua nhìn lại và nói:

- Chúng bây đều chết cả rồi, tiếc quá... Thế này vậy, giờ lão phu nối chúng bây lại, lần sau hẵng đến bắt.

âu Dương Thu không hiểu lão nhân nói gì, chỉ thấy lão nhân gia lấy con cá chết chỉ còn phần đầu bên tay trái ráp vào con chỉ còn phần đuôi bên tay phải, dường như rất là vừa vặn.

Lát sau, hai phần cá chết được nối lại liền lạc, cần trong tay ngắm nhìn một hồi, lại lẩm bẩm:

- Vậy là mi có thể sống rồi!

âu Dương Thu hết sức nực cười thầm nhủ:

- Để xem lão khiến nó sống lại bằng cách nào?

Nào ngờ chàng vừa nghĩ đến đó, chỉ thấy hai phần cá chết được nối lại trong tay lão nhân đột nhiên lắc đầu nguy nguy đuôi, quả đã sống lại thật.

Cảnh tượng ấy nếu không phải âu Dương Thu chính mắt trông thấy, thật nói thế nào cũng chẳng thể tin được, bất giác chàng phục lão nhân sát đát Lão nhân bỗng vung tay, ném chú cá lên không và nói:

- Đi đi!

Chỉ thấy chú cá bùm một tiếng rơi xuống nước, nhanh nhẹn bơi đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Lão nhân thu dây và cần câu về, quay lưng về phía âu Dương Thu, chầm chậm lướt đi trên mặt nước.

âu Dương Thu chợt động tâm, vội chèo thuyền đi theo.

Lão nhân lướt đi trên mặt nước, người vẫn giữ tư thế ngồi như trước, xem ra rất chậm, nhưng âu Dương Thu cố sức chèo mấy cũng không đuổi kịp, luôn cách một khỏng như lúc đầu.

Lão nhân bỗng cất tiếng ngâm:

"Tử khí đông lai.

Hư chiêu Nhị Hải.

Thượng đăng VÔ Lượng.

phương vi cô nhân. ".

(Tử khí từ đông đến, soi chiếu Nhị Hải. Lên trên VÔ Lượng, mới là người cô đơn.).

Theo sau bốn câu thơ ấy, lão nhân bỗng lướt đi nhanh hơn.

âu Dương Thu càng thêm nhận thấy lão nhân hành động quái dị, tuy nhớ lấy bốn câu thơ ấy, nhưng nhất thời chưa hiểu mấy, vội chèo thuyền đuổi theo.

Khi gần vào đến bờ, lão nhân bỗng quay đầu lại tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi bám riết theo lão khiếu hóa không có cơm ăn áo mặc này làm gì vậy hả?

âu Dương Thu vòng tay xá dài, cười giả lả nói:

- xin lão tiền bối nguôi giận. Xin hỏi lão tiền bối tôn tánh đại danh?

Lão nhân ha hả cười to:

- Lão tiền bối họ Lão, lão phu là Lão tiền bối!

- Xin hỏi lão tiền bối, Thái Hư thượng nhân lão tiền bối thanh tu Ở đâu vậy?

âu Dương Thu nghĩ lão nhân này là một kỳ nhân dị sĩ, hẳn biết tung tích của Thái Hư thượng nhân, có thể sẽ nói cho chàng biết.

Nào ngờ lão nhân bỗng lại tức giận nói:

- Ngươi lôi thôi quá, tự mà tìm kiếm đi!

Dứt lời lão há miệng phà một hơi xuống nước, liền tức mặt biển bình lặng đột nhiên dậy lên một cơn sóng cao như núi, ập xuống thuyền của âu Dương Thu.

âu Dương Thu cả kinh thất sắc, người chao đảo, thuyền lay động, tũm một tiếng rơi xuống nước.

âu Dương Thu tuy biết bơi lội, nhưng Nhị Hải mực nước rất sâu và còn cách bờ hơn hai mươi trượng, chàng cũng không khỏi hồn phu phách tán.

Nhưng sau khi rơi xuống nước, chàng sửng sốt tột cùng, bởi người chàng không chìm thẳng xuống đáy, mà còn cảm thấy như có một lực nổi nâng lấy chàng, khiến người chàng chìm xuống đến độ sâu hơn trượng lại nhanh chóng nổi lên, nhô khỏi mặt nước.

Lúc này sóng đã lặng, mặt biển lại yên tĩnh như trước, nhưng chẳng còn thấy bóng dáng lão nhân đâu cả.

âu Dương Thu lúc đầu tưởng là Nhị Hải này có lực nổi lớn nên chàng mới không bị chìm, nhưng khi cử động chân tay mới nhận thấy người mình Ở trong nước mà lại có thể hoạt động như ý, chẳng rõ duyên cớ gì?

Chàng nhớ trước kia tuy phụ thân có dạy chàng bơi lội, nhưng lần nào xuống nước cũng cảm thấy hết sức khó khăn, tay chân mà ngưng là bị chìm ngay. Chứ không như bây giờ, cho dù tay chân không hoạt động, người vẫn nhô lên khỏi mặt nước nửa phần ngực.

Chàng hết sức kinh ngạc thâm reo lên:

- ôi chà, sao bỗng dưng mình lại giỏi thủy tính thế này nhỉ?

Trong lòng mừng rỡ, bèn nhẹ vận đề chân khí đan điền, người chàng liền tức cất lên, chỉ còn ngập đến đầu gối, lại vận đề chân khí, cả hai chân đều lên không khỏi mặt nước.

âu Dương Thu vui mừng khôn xiết, liền cất bước phóng đi như bay trên mặt nước, thoáng chốc đã vào đến bờ.

Bờ biển này nằm gần thành Đại Lý, lúc này cuối giờ ngọ mà trời vẫn còn rất nóng nực, nên trên bờ biển có nhiều người dạo mát.

âu Dương Thu tuy không bị biển sâu dìm chết, nhưng lên đến trên bờ, toàn thân y phục ướt sũng, dáng vẻ hết sức thảm não.

Những người di dạo trên bờ thảy đều nhìn chàng với ánh mắt quái dị, khiến chàng hết sức ngượng ngùng, rất muốn tìm chỗ phơi khô quần áo, nhưng ý định tìm kiếm lão nhân quái đản kia lại khiến chàng dâm ra lưỡng lự.

Lúc này âu Dương Thu vì rơi xuống nước đã đánh mất nón rơm, gương mặt có ba vết sẹo tím không che giấu được nữa, thấy mọi người đều với ánh mắt quái dị nhìn mình, bất giác lòng bừng lửa giận, nhưng lại không tiện phát tác, đành cũng với ánh mắt khinh miệt đáp lại và đi dọc theo bờ biển.

Đột nhiên, một bàn tay chộp vào sau lưng, chàng giật mình theo bản năng nhảy tránh sang bên, quay phắt lại nhìn, thì ra là người chủ đã cho chàng thuê thuyền.

Chủ thuyền là một người trung niên, lúc này đang trợn trừng mắt nhìn chàng, thái độ không thân thiện, nói:

- Vị tiểu khách quan này đã thuê thuyền của tại hạ sao không trả lại?

âu Dương Thu giờ mới sực nhớ chiếc thuyền mình thuê đã bị cơn sóng to do lão nhân gây ra đánh vỡ, ván vụn đã trôi đi mất.

Chàng tự biết mình không phải, bèn ái ngại nói:

- Thuyền của lão ca đã bị sóng to gió lớn đánh vỡ rồi, tại hạ rơi xuống biển, cũng may là chưa chết...

Bỗng ngừng lời, cúi xuống nhìn bộ y phục ướt sũng nước trên mình, nói tiếp:

- Nhưng tại hạ có thể bồi thường theo đúng giá, lão ca hãy mua lại chiếc khác.

Thuyền chủ đưa mắt nhìn, toàn thân chàng quả là ướt sũng, thắc mắc nói:

- Hôm nay rõ ràng là sóng yên gió lặng, sao lại có chuyện như vậy?

Nhưng... thuyền đã mất rồi, nếu ngươi muốn bồi thường, mười lạng bạc, thiếu một đồng cũng không được.

âu Dương Thu sửng sốt:

- Mười lạng bạc ư? Một chiếc thuyền nhỏ cũ nát sao lại đắt vậy?

- ĐÓ là thấy ngươi còn nhỏ tuổi, giảm một nửa, không thì phải là hai mươi lạng đấy.

âu Dương Thu thầm nghĩ, chiếc thuyền nhỏ được đóng bằng ba bốn mảnh ván, tối đa cũng chỉ đáng giá bốn năm lạng bạc, vậy mà thuyền chủ nặng đòi đến mười lạng, lão còn giở giọng nhân đạo nói là chỉ tính nửa giá, rõ ràng là cố ý bóc lột, bất giác bừng lửa giận, nhưng nhất thời lại không sao trả lời được. Hơn nữa, tiền bạc do Thiết Bốc thần y tặng cho, chàng đã tiêu dùng phần nào, hiệp lại cũng không đủ số mười lạng.

Thuyền chủ thấy chàng lặng thinh trầm ngâm, lại hỏi:

- sao? Ngươi không đủ tiền ư?

âu Dương Thu thò tay vào lòng, móc hết tất cả bạc vụn trong túi ra, trao cho thuyền chủ và nói:

- Tại hạ chỉ có bấy nhiêu, lão ca hãy cầm lấy, nếu không đủ, hôm nào tại hạ trở lại đây trả nốt, được không?

Thuyền chủ đón lấy, dùng tay cân thử, lắc đầu nói:

- SỐ bạc này tối đa không quá năm lạng, sao thể được?

- Hôm nào tại hạ sẽ trả thêm năm lạng nữa.

- Ai mà tin được ngươi?

- Không tin thì hãy theo tại hạ đi lấy, chứ hiện giờ trên mình tại hạ chẳng còn đồng xu nào cả.

âu Dương Thu dứt lời, liền cất bước bỏ đi.

Thuyền chủ quát to:

- Đứng lại!

Hai tay chống nạnh, hầm hầm cản chàng lại.

âu Dương Thu quắc mắt lạnh lùng nói:

- Tôn giá thật quá ngang ngược, tiền bạc trên mình tại hạ đã đưa hết cho tôn giá, chưa đủ để sau hẵng tính. Tôn giá không tin, bảo tôn giá theo tại hạ đi lấy, tôn giá chẳng những không đi lại còn chặn đường tại hạ, vậy là sao?

Thuyền chủ tức giận:

- Không để lại năm lạng bạc, ngươi đừng hòng rời khỏi đây một bước.

âu Dương Thu thấy nhiều người đang vây quang xem náo nhiệt, nhìn chàng chỉ trỏ bàn tán, khiến chàng thêm tức giận, nhổ toẹt một ngụm nước miệng,nói:

- RÕ là phường vô lại vô sĩ, liệu ngươi cũng chẳng giữ thiếu gia lại được vừa dứt lời đã tung mình lên, vượt qua trên đầu đám đông, lướt ra xa gần bốn trượng.

Đám đông xem náo nhiệt không thể nào ngờ được là chàng thiếu niên trông thư sinh này lại có bản lĩnh như vậy, thảy đều kinh ngạc đứng thừ ra.

Thuyền chủ vừa thấy âu Dương Thu định bỏ trốn, liền buông tiếng quát vang, tung mình đuổi theo ngay, khinh công thân pháp cũng chẳng kém.

âu Dương Thu chân vừa hạ xuống đất, gã thuyền chủ cũng đã đuổi theo đến phía sau, năm ngón tay như móc câu chộp vào huyệt Kiên Tỉnh của chàng và khinh bỉ nói:

- Thật không ngờ tiểu tử ngươi cũng có chút bản lĩnh, nhưng ngươi chẳng khác nào bán sách trước mặt thánh nhân rồi.

âu Dương Thu nghe tiếng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy thế trảo của người thuyền chủ rất hung hiểm và chuẩn xác, vội thi triển thế Phong Toàn Lãng Cấp (gió xoáy sóng dồn), người xoay tít ra xa bốn năm thước, ha hả cười nói:

- Ngươi đã muốn động thủ, bổn thiếu gia đành phải hầu tiếp.

Người thuyền chủ một trảo chộp hụt, nhưng chưa nhận ra đối phương đã thi triển thân pháp gì, bất giác sửng sốt ngẩn người.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, âu Dương Thu đã vòng đến phía sau, vươn tay với thế Bảo HỔ Quy Sơn ôm lấy người thuyền chủ.

Người thuyền chủ này tuy người cao bảy thước, to lớn hơn âu Dương Thu nhiều, nhưng bị ôm ngang lưng, một thân võ công sao thi thố được, chưa kịp vận dụng Thiên Cân Trụy, hai chân đã rời khỏi mặt đất.

âu Dương Thu bồng người thuyền chủ, vận công lực vào hai cánh tay ném mạnh, chỉ nghe tũm một tiếng, người thuyền chủ chưa kịp kêu la, người đã rơi xuống nước.

Đám đông thấy một thiếu niên xấu xí chỉ trong một chiêu nửa thức đã ném người đàn ông trung

niên xuống biển, biết chàng hắn không phải là người bình phàm, nhưng cũng có người lo lắng cho chàng.

âu Dương Thu vỗ vỗ tay, vừa định bỏ đi, người thuyền chủ đã từ dưới biển nhô đầu lên, hướng vào bờ hét to:

- Hãy bắt lấy tên tiểu tử ấy, đừng để hắn tẩu thoát.

Vừa nói, y vừa bơi nhanh vào bờ.

- Tên tiểu tử thối tha Ở đâu mà dám đến địa bàn của chúng đại gia lộng hành...

âu Dương Thu ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy bốn đại hán vạm vỡ đang chạy đến, thảy đều mặc y phục xám chân trần, mày rậm mắt to, tướng mạo uy vũ, cùng trừng mắt nhìn chàng.

Chàng thầm vận công giới bị, lạnh lùng hỏi:

- Các vị muốn gì?

Một người tuổi khoảng bốn mươi tiến tới mấy bước, cười khảy nói:

- Tiểu tử thối tha kia, ngươi còn vờ vĩnh nữa hả? Ngươi đã xô tổng quản du thuyền, thuộc hạ của đại long đầu bọn ta xuống biển, chả lẽ vậy là xong hay sao?

Hiển nhiên bốn đại hán này vừa mới đến nơi, không hề nhìn thấy cảnh tượng động thủ của âu Dương Thu với người thuyền chủ.

Người thuyền chủ được gọi là tổng quản du thuyền lúc này đã tung mình lên bờ, vừa cởi áo ướt ra vừa nói:

- Tên tiểu tử này khá khó đối phó, các vị đừng để hắn tẩu thoát, để huynh đệ trừng trị hắn được rồi.

âu Dương Thu thấy phục sức và nghe lời nói của đối phương, biết họ hắn là người trong tổ chức giang hồ nào đó, chuyện hôm nay chắc chắc khó thể giải quyết êm thắm, nên càng thận trọng hơn.

Nhưng cá tính quật cường, bề ngoài vẫn ra chiều ung dung, không chút sợ hãi.

Lúc này đại hán tổng quản du thuyền đã cởi xong áo, nắm lấy cổ áo vung lên và xoay cổ tay, nước liền được vắt sạch, trở thành một ngọn côn, hướng về phía âu Dương Thu huơ huơ nói:

- Tiểu tử, đại gia vừa rồi nhất thời khinh xuất mới bị ngươi ném xuống biển, ngươi tưởng là đại gia chết đuối ư? Hắc, hắc! Cho ngươi biết, Hải Để Man (cá man dưới đáy biển) Chu Nhân Sơ này dù Ở

dưới nước ba ngày năm đêm cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng đại gia tuy bị thua thiệt dưới tay ngươi, cũng chẳng thể không màng đến luật lệ giang hồ, dưới tay đại gia chưa từng có kẻ chết vô danh, ngươi mau báo danh tánh ra, để đại gia đưa ngươi lên tây thiên.

Hải Để Nam Chu Nhân Sơ thốt ra những lời ngoài cứng trong mềm này thật ra có hai dụng ý, một là âu Dương Thu tuổi tuy nhỏ, nhưng vừa giao thủ y đã nhận ra thiếu niên này rất có lai lịch, định tìm hiểu rõ nguồn gốc, hai là y tự ý báo danh hiệu, nếu như âu Dương Thu nghe danh biết kính trọng y thì có thể giữ được chút thể diện bỏ qua chuyện này, nên y tuy bề ngoài hùng hổ, nhưng thật ra trong lòng đã có ý chuyện to hóa nhỏ.

Nào ngờ âu Dương Thu tuy là hậu duệ danh môn, nhưng không chút hiểu biết về giang hồ, đâu biết trên Nhị Hải có một Hải Để Man Chu Nhân Sơ, bèn cười khảy nói:

- Trông ngón vặn áo thành côn của ngươi, hẳn cũng có chút bản lãnh. Nhưng nghe ngươi nói khoác, lại khiến thiếu gia đây nghĩ là ngươi khoác lác, khó khỏi cắn trúng lưỡi. Cho ngươi biết, người là Hải Để Man, còn thiếu gia đây là Thủy Thượng Điêu, kể như ngươi đã gặp phải đối đầu. Muốn đánh nhau, dưới nước trên đất, thiếu gia đây sẵn sàng hầu tiếp.

Chu Nhân Sơ giận run lên, kêu lên hai tiếng oai oái, quát to:

- Tiểu tử, ngươi chớ khua môi múa mép, xem đây!

Vừa dứt lời đã tung mình lao tới, ngọn côn bằng áo trong tay với chiêu Thái Sơn áp Đỉnh giáng thẳng xuống đỉnh đầu âu Dương Thu.

âu Dương Thu lẹ làng lách người sang bên, tránh khỏi một chiêu của Chu Nhân Sơ, nhác thấy bốn tên đại hán phía sau đều đã rút ra một ngọn trủy thủ sáng ngời, chuẩn bị lao vào giáp công.

- Hay lắm, các ngươi đã muốn liên thủ giáp công thì cứ xáp vào lu ôn thể.

âu Dương Thu chưa dứt lời đã tung mình lên, với thế Thanh Đình (chuồn chuồn) Điểm Thủy lao nhanh xuống biển.

Bốn đại hán áo xám cầm trủy thủ trên bờ thoáng do dự, rồi cũng theo sau phóng xuống biển.

Thì ra bốn đại hán này tuy cũng rất khá thủy tính, nhưng sau khi xuống biển chỉ có thể hoạt động dưới nước, không thể nào bước đi trên mặt nước, nên lúc này họ chỉ có thể nhô đầu và vai lên khỏi mặt nước, tay cầm trủy thủ bao vây dưới chân âu Dương Thu.

Chu Nhân Sơ đã có ngoại hiệu là Hải Để Man, đương nhiên khá hơn bốn đại hán áo xám nhiều, nhưng y đề tung thế nào cũng chỉ có thể nhô lên đến đầu gối mà thôi.

âu Dương Thu hai chân bất động vững vàng đứng trên mặt nước, thần thái ung dung quét mắt nhìn năm người, thấy mình cao hơn đối phương một bậc, lòng vui mừng khôn xiết.

Lúc này người bu quanh xem càng lúc càng đông, thấy âu Dương Thu đứng trên mặt nước y hệt như thiên thần, bất giác vỗ tay như sam ren.

Thế là âu Dương Thu không còn nổi sợ nữa, nhìn Chu Nhân Sơ cười nói:

- Hải Để Man, xin mời!

Tiện tay rút nhuyễn tiên bên lưng ra, vút một tiếng vung ra thẳng đuột Chu Nhân Sơ thấy khinh công trên nước của âu Dương Thu cao siêu thế này, sớm đã kinh khiếp, nên hồi lâu vẫn chưa động thủ, giờ nghe âu Dương Thu buông lời khiêu chiến, vì thể diện đành phải nháy mắt ra hiệu bới bốn đại hán áo xám, đoạn buông tiếng quát to, một côn đâm vào yết hầu âu Dương Thu.

âu Dương Thu nhuyễn tiên trong tay với chiêu Tảo Đình Lê Huyệt (quét sân lấp hô) quét ra nhanh như chớp.

Chu Nhân Sơ là nhân vật có tiếng tăm trên Nhị Hải, võ công chẳng phải tầm thường, vừa thấy đối phương không tránh mà lại phản kích, côn vải trong tay vội rụt về, biến chiêu Quái Mãng Thổ Tín (thè lưỡi) điểm vào huyệt Tâm Lạc đối phương, đồng thời tay trái hai ngón giữa chĩa ra, với chiêu Tụ Lý Tàng Đao (giấu đao trong tay áo) từ mạn sườn công ra.

âu Dương Thu đứng trên mặt nước, vốn đã cao hơn Chu Nhân Sơ, lại thêm thiếu kinh nghiệm đối địch, khi trường tiên vừa rơi vào khoảng không, Chu Nhân Sơ đã tiến đến gần, tuy có thể xoay cổ tay vung tiên đón gạt côn vải đối phương, nhưng không chú ý đến chiêu Tụ Lý Tàng đao của Chu Nhân Sơ.

Mắt thấy hai ngón tay trái của Chu Nhân Sơ đã sắp điểm trúng yếu huyệt Hoành Cốt của âu Dương Thu, nếu trúng phải âu Dương Thu không chết cũng thọ trọng thương. Ngay trong lúc nguy cơ chỉ trong đường tơ kẻ tóc ấy, chỉ nghe tũm một tiếng, âu Dương Thu đã lọt xuống nước.

Trong khi ấy bốn đại hán áo xám chẳng rõ biến đâu mất dạng.

Chu Nhân Sơ sau một thoáng ngẩn người, liền tức lặn xuống nước.

Những người đứng xem trên bờ đang thắc mắc, bỗng thấy chỗ giao đấu nước biển sôi sùng sục, hồi sau thiếu niên mặt sẹo từ dưới nước trồi lên nửa người, nhưng chỉ chốc lát lại chìm trở xuống.

Cứ thế nổi lên chìm xuống ba lần, sau cùng thiếu niên mặt thẹo trồi lên và trổi vào bờ.

Liền sau đó Chu Nhân Sơ cũng nổi lên đuổi theo, nhưng bốn đại hán áo xám chỉ thấy còn có ba

người.

âu Dương Thu khó khăn bơi vào đến bờ, người vừa mới rời khỏi mặt nước, bỗng nghe một tiếng quát lanh lảnh vang lên từ trong đám đông bên bờ, liền thì một chiếc lưới to khoảng hai trượng từ trên không phủ chụp xuống, quá bất ngờ, âu Dương Thu không sao tránh kịp, bị lưới phủ trùm lên đầu.

Những người đứng xem trên bờ nghe tiếng quát đã hồn phi phách tán, đều xô lui ra sau, sợ hãi như gặp hổ dữ.

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp toàn thân võ phục màu đỏ, tuổi khoảng mười tám mười chín, mày liễu dựng ngược, mắt phụng trừng trừng, một tay cầm dây lưới kéo mạnh, chiếc lưới to túm nhanh lại, kéo âu Dương Thu loạng choạng lên bờ.

âu Dương Thu không nói một lời, trên đùi tuy đang chảy máu, như là thọ thương chẳng nhẹ, nhưng vẫn nắm chặt lấy ngọn nhuyễn tiên mà chàng xem như sinh mạng.

Ngọn nhuyễn tiên vốn dài hơn trượng, khi âu Dương Thu bị thiếu nữ áo đỏ kéo lên bờ, chỉ thấy đầu nhuyễn tiên quấn chặt một đại hán áo xám má thịt nhầy nhụa, hai mắt lòi ra.

Đại hán ấy như đã chết từ lâu, người không chút động đậy, cũng bị kéo lên bờ.

Lúc này Chu Nhân Sơ và ba đại hán áo xám cũng đã lên bờ, vừa thấy thiếu nữ áo đỏ, thảy đều khom mình thi lễ, dáng vẻ rất cung kính.

Chu Nhân Sơ từ từ ngẩng đầu lên, sợ sệt nói:

- Thuộc hạ bất tài, đã phải phiền đến...

Thiếu nữ áo đỏ cười khảy:

- Các vị thật là đã làm mất mặt gia phụ quá, ngay cả một tên nhãi ranh cũng không đối phó nổi, còn gì để nói nữa?

Nàng ta mặt lạnh như băng sương, đưa mắt nhìn âu Dương Thu đã bò dậy trong lưới nói tiếp:

- Các vị có biết hắn là ai không?

Chu Nhân Sơ cung kính đáp:

- Hắn tự xưng là Thủy Thượng Điêu, nhưng không chịu nói ra danh tánh.

Thiếu nữ áo đỏ ném cho y một cái nhìn khinh miệt:

- Chu tổng quản thật uổng đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm, chả lẽ không thể suy xét dựa vào binh khí hắn đang xử dụng sao?

Chu Nhân Sơ đưa mắt nhìn ngọn nhuyễn tiên trong tay âu Dương Thu, vỡ lẽ nói:

- Chả lẽ hắn với Nhất Tiễn Thần Tiên...

- Hứ! Kẻ ra Chu tổng quản cũng còn có chút hiểu biết. Trong võ lâm hiện nay ngoài Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn, còn ai sử dụng loại trường tiên này nữa? Cho nên, nếu hắn không phải con của âu Dương Hàn thì cũng là đệ tử môn hạ.

Chu Nhân Sơ liền gật đầu:

- CÔ nương biết nhiều hiểu rộng, thật đáng kính phục. Để thuộc hạ hỏi thử xem, hắn là con của âu Dương Hàn hay là môn nhân?

Thì ra âu Dương Thu bỗng nhiên bị lọt xuống nước là bị một đại hán áo xám nắm chân kéo lại, đại hán ấy vốn tưởng chàng Ở dưới nước hắn sẽ dễ dàng bắt lấy, nào ngờ âu Dương Thu Ở trong nước lại nhanh nhẹn như giao long, Chu Nhân Sơ và bốn sư huynh áo xám vẫn không làm gì được chàng.

Một đại hán áo xám bỗng nảy sinh một kế, chộp lấy trường tiên quấn vào lưng mình, tưởng như vậy sẽ khiến âu Dương Thu do động khó khăn hơn.

Trong khi âu Dương Thu xem trường tiên như thể sinh mạng, cách Của y tuy không sai, khiến âu Dương Thu bị đâm trúng một nhát truỵ thủ vào đùi, nhưng cũng khiến chàng bừng sát cơ, trong cơn nguy cấp, chàng đã móc mắt đối phương và giáng một chưởng rất nặng vào ngực, khiến đại hán áo xám ấy ngất xỉu tức khắc.

Tuy vậy, đầu trường tiên vẫn còn quấn vào lưng đại hán áo xám ấy, mà chàng lại quyết không chịu buông bỏ binh khí, dưới sự giáp công của bốn cao thủ trong nước và lại thọ thương nơi đùi, đau đớn khôn tả, nên âu Dương Thu định lên trên bờ tái chiến, ngờ đâu vừa vào đến bờ đã bị thiếu nữ áo đỏ dùng lưới bắt giữ.

Lúc này, âu Dương Thu tuy bị nhốt trong lưới, nhưng chẳng hiểu sao vết thương nơi đùi bỗng nhiên liền lại, máu đã ngưng chảy, hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Hôm nay sao mình toàn gặp chuyện quái lạ thế này? Khinh công trên mặt nước và khả năng bơi lội trong nước chẳng hiểu nhờ đâu mà Có, bây giờ thương thế lại lành lặn nhanh chóng thế này, thật không sao lý giải nổi.

âu Dương Thu mãi mê nghĩ ngợi, cơ hồ quên mất tình thế nguy hiểm trước mắt, bỗng nghe có người hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là gì của âu Dương Hàn hả?

âu Dương Thu định thần lại nhìn, thì ra là Chu Nhân Sơ, tức giận hỏi:

- Thân phận và địa vị của âu Dương Hàn đại hiệp trong võ lâm, người nào không tôn kính? Tên khốn kiếp ngươi có thể gọi tùy tiện như vậy hả? Hừ! Thiếu gia là gì của ông ấy, can gì đến ngươi?

Hải Để Man Chu Nhân Sơ xưng bá trên Nhị Hải nhiều năm, sao thể nhịn nổi những lời khinh miệt của một kẻ hậu sinh miệng còn hôi sửa, cả giận cười khảy nói:

- Tiểu tử, khi nãy ngươi đã may mắn thoát khỏi một chỉ của Chu đại gia này, không cho ngươi nếm mùi đau khổ hắn ngươi chưa biết sự lợi hại của Chu đại gia.

Vừa dứt lời, hai ngón trỏ giữa đã nhanh như chớp điểm vào mạn sườn âu Dương Thu, chỉ phong chưa đến, một luồng khí trắng đã xuyên qua lưới.

âu Dương Thu gia võ học uyên bác, vừa thấy hai ngón tay của Chu Nhân Sơ phóng ra một luồng khí trắng, nhận ra ngay đó chính là Tiểu Thiên Tinh chỉ pháp cực kỳ lợi hại, trúng vào chỗ yếu hại trên người không chết cũng trở thành tàn phế.

Thế nhưng, chàng bị nhốt trong lưới không thể phòng tránh, Đành nhắm mắt chờ chết.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, chàng bỗng cảm thấy một luồng kình phong lạnh toát lướt qua người, ngạc nhiên mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Chu Nhân Sơ đã lùi ra sau mấy bước, hai tay buông thỏng, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc ngơ ngẩn nhìn thiếu nữ áo đỏ đang đứng bên cạnh chàng.

Thiếu nữ áo đỏ đanh mặt lạnh lùng nói:

- Chu tổng quản sao lại hành động như vậy? Hải Long hội chúng ta là một tổ chức giang hồ, sao thể tùy tiện ra tay sát hại một kẻ đã mất khả năng chống cự?

- Tên tiểu tử này chẳng những đã sát hại một vị huynh đệ của chúng ta, lại còn buông lời xấc xược...

- Không sai, y đã sát hại một vị huynh đệ của chúng ta, nhưng đó là trong lúc động thủ, mạnh còn yếu mất là chuyện thường tình, giờ thì y đã bị bắt giữ, xử thế nào là do Ở bổn cô nương, Chu tổng quản không được tự ý ra tay sát hại y.

Chu Nhân Sơ bị thiếu nữ áo đỏ quở trách, sắc mặt thoạt đỏ thoạt trắng, nhưng vẫn cung kính vâng dạ, không dám lên tiếng biện bạch.

Thiếu nữ áo đỏ lại quay sang âu Dương Thu nói:

- Vị tiểu huynh đệ này cũng thật ngang bướng, người ta hỏi tiểu huynh đệ quan hệ thế nào với âu Dương Hàn đại hiệp, đâu có gì là quá đáng. Nhưng vấn đề ấy không còn quan trọng nữa, bởi cô nương đây đã biết huynh đệ là gì của âu Dương Hàn đại hiệp rồi.

- CÔ nương biết tại hạ là gì của âu Dương Hàn đại hiệp?

âu Dương Thu biết mới vừa rồi đã được thiếu nữ áo đỏ cứu khỏi Tiểu Thiên Tinh Chỉ của Chu Nhân Sơ, và nghe những lời quở trách Chu Nhân Sơ của nàng ta cũng rất có đạo nghĩa võ lâm, lòng đã nảy sinh thiện cảm nên lời nói cũng hòa nhã hơn.

Thiếu nữ áo đỏ vẫn lạnh lùng nói:

- Ta biết tiểu huynh đệ hẳn là công tử của âu Dương đại hiệp, đại danh là âu Dương Thu, đúng không?

âu Dương Thu ngạc nhiên hỏi:

- sao cô nương biết?

- Quan sát thần sắc!

- Quan sát thần sắc ư?

- Đúng vậy, lúc tiểu huynh đệ đề cập đến âu Dương đại hiệp, thần thái hết sức cung kính và tự hào, chẳng đã tỏ rõ thân phận rồi là gì?

âu Dương Thu cúi đầu lặng thinh, thầm nhủ:

- Thiếu nữ này ánh mắt thật lợi hại, lại có thể quan sát thần thái mình mà suy ra thân phận...

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng nói:

- Huynh đệ lấy làm lạ phải không?

âu Dương Thu lắc đầu:

- Chẳng có gì lạ cả. CÔ nương đã biết tại hạ là ai rồi, sao còn nhốt tại hạ trong lưới chi vậy?

- ĐÓ là sợ âu Dương huynh đệ lại ra tay đả thương người của bọn này!

- Nếu họ không gây hấn với tại hạ, tại hạ sao lại đả thương họ kia chứ?

- Vậy thì...

Thiếu nữ áo đỏ thoáng ngẫm nghĩ, bỗng vung tay giật mạnh, chiếc lưới to phủ trùm trên người âu Dương Thu liền tức mở lên không.

âu Dương Thu thoát thân đưa mắt nhìn, chỉ thấy thiếu nữ áo đỏ một tay giật mạnh, chiếc lưới trên không thu lại rất nhanh, trở thành một cuộn tròn trong tay, to chưa bằng quả đào, khiến âu Dương Thu xem đến ngây ngẩn.

Thiếu nữ áo đỏ bỏ chiếc lưới vào trong túi áo, đoạn hỏi:

- âu Dương huynh đệ thấy chiếc lưới này rất đặc biệt phải không?

âu Dương Thu gật đầu, mặc nhiên thừa nhận.

Lúc này biết ba đại hán áo xám đã khiêng thi thể của đồng bọn bỏ đi, chỉ còn một mình Chu Nhân Sơ Ở lại.

Thiếu nữ áo đỏ lại nói:

- âu Dương huynh đệ, giữa chúng ta đã giải trừ thế đối địch, huynh đệ có thể cất binh khí được rồi.

âu Dương Thu thoáng lưỡng lự, nhưng rồi cũng thắt nhuyễn tiên trở vào lưng, sau đó hỏi:

- Tỷ tỷ là...

Thiếu nữ áo đỏ tiếp lời:

- Đây là địa bàn của Hải Long hội, long đầu của Hải Long hội chính là gia phụ, bởi vì binh khí của ta chính là chiếc lưới được đan bằng tơ thiên tằm này, nên mọi người đều gọi ta là Thiên Võng Tiên Tử, thật ra danh tánh của ta là La Võng Cơ.

Người quái lạ, tên quái lạ mà binh khí cũng quái lạ!

âu Dương Thu lòng tuy nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói:

- La tỷ tỷ người đẹp, tên đẹp mà binh khí cũng đẹp.

La Võng Cơ bỗng bật cười khúc khích:

- Thật không ngờ âu Dương huynh đệ tuổi còn nhỏ mà lại khéo nịnh thế!

Nàng ta vừa dứt lời, Chu Nhân Sơ bỗng tiến đến gần âu Dương Thu hai bước, hai tay đưa lên ngực thủ thế.

âu Dương Thu sửng sốt, tâm lý hoài nghi do hoàn cảnh tạo nên khiến chàng nhận thấy La Võng Cơ

có dạ chẳng lành, bèn cười khảy nói:

- Thì ra vậy!

Đồng thời lùi ra sau hai bước, thầm vận công sẵn sàng ứng phó.

La Võng Cơ thản nhiên quay sang Chu Nhân Sơ khoác tay nói:

- Đây không còn việc của Chu tổng quản nữa, Chu tổng quản đi đi!

- Tuân mệnh cô nương!

Chu Nhân Sơ hết sức thắc mắc đáp, quay người bỏ đi, thầm làu bàu:

- La cô nương này thật lạ lùng, ai không biết mọi khi nàng ta hễ cười là giết người, sao hôm nay gặp tên tiểu tử xấu xí này lại đổi khác thế nhỉ?

La Võng Cơ thấy Chu Nhân Sơ đã đi xa, mới quay sang âu Dương Thu nói:

- âu Dương huynh đệ chớ có hiểu lầm, La Võng Cơ này tuy giết người không chớp mắt trên giang hồ, nhưng hôm nay đối với huynh đệ tuyệt đối không ác ý, vừa rồi...

- Được La tỷ tỷ đối xử đặc biệt, âu Dương Thu vô vàn cảm kích, xin cáo biệt!

âu Dương Thu dứt lời, ôm quyền thi lễ, quay người bỏ đi ngay.

La Võng Cơ vội nói:

- âu Dương huynh đệ hãy khoan, ta còn điều muốn hỏi.

âu Dương Thu dừng bước quay lại nói:

- Chẳng hay La tỷ tỷ có điều chi chỉ giáo nữa vậy?

- Chỉ giáo thì không dám, ta muốn biết vì việc gì mà âu Dương huynh đệ lại một mình đến Đại Lý này vậy?

- Tại hạ chỉ dạo chơi cảnh Nhị Hải thôi!

- Vậy sao lại xảy ra xung đột với người của bổn hội?

- Vì tại hạ đã làm vỡ một chiếc thuyền nhỏ của họ.

- ĐÓ cũng chẳng có gì to tát, nhưng... nghe đâu cái chết của phái Bình Giang và chưởng môn phu

phụ Lam Tâm Long phu phụ và Nhị Hải cư sĩ đều là do lệnh tôn gây ra, huynh đệ nhận thấy sao về hai vụ án chấn động võ lâm ấy?

âu Dương Thu vừa định đáp, bỗng nghe phía sau vọng đến tiếng ngâm:

- Tử khí đông lai, hư chiếu Nhị Hải Thượng đăng vô lượng, phương vi cố nhân!

Chàng quay lại nhìn, chính là lão nhân quái dị đã gặp trên biển, đang lom khom đi về phía này.

Lão nhân ấy như thể xung quanh không người, vừa đi vừa ngâm đi ngâm lại bốn câu thơ ấy.

âu Dương Thu mừng rỡ, vội bỏ La Võng Cơ, tiến tới thi lễ nói:

- Lão nhân gia làm chìm thuyền của vãn bối thuê, để khiến người của Hải Long hội gây hấn với vãn bối...

Lão nhân dừng bước, ngửa mặt cười ha hả nói:

- Chìm một chiếc thuyền con thì đáng kể gì? Lão tiền bối này dù làm cho cả Hải Long hội chìm xuống đáy biển thì sao nào? Ha ha ha...

Lão nhân nói rất to, như cố ý để cho kẻ khác nghe.

La Võng Cơ cũng đi đến nói:

- Lão già nói gì hả?

Lão nhân nghiêng mặt nhìn ra biển, chẳng ngó ngàng đến La Võng Cơ, thản nhiên nói:

- Lão già này thích gì nói đấy, không ai có quyền thắc mắc.

La Võng Cơ tức giận, mày liễu dựng đứng, mắt phụng trợn trừng, người thoáng run lên một cái, gương mặt vốn lạnh như băng sương liền tức phủ lên một lớp sát cơ khiếp người.

âu Dương Thu thấy vậy, bất giác thầm lo cho lão nhân quái dị này, nhưng chẳng hiểu sao, La Võng Cơ liếc mắt nhìn âu Dương Thu, thở dài một tiếng thật mạnh nói:

- Hôm nay là ngày gì mà Thiên Võng Tiên Tử này lại gặp phải hai người không sợ mình ngay tại củ a nhà thế này?

Lời nói của nàng rõ ràng là chỉ âu Dương Thu và lão nhân này, nhưng lại như tự nói một mình. Lão nhân bỗng ha hả cười nói:

- Gì mà Thiên Võng Tiên Tử với Địa Võng Tiên Tử, lão già này dù gặp Hoạt Diêm Vương cũng

chẳng biết sợ là gì.

Lão nhân nói xong quay lưng lại, ngước mặt lên nhìn mây trời.

La Võng Cơ bỗng dịu giọng hỏi:

- Lão già tôn tánh đại danh? Sao dám buông lời ngạo mạn trên địa bàn Hải Long hội? CÓ biết Hoạt Diêm Vương là ai và cô nương đây là ai không?

Lão nhân không giận cũng chẳng cười, lạnh lùng nói:

- Trời đất bao la, non xanh nước biếc, mặc ta ngao du, mặc ta ca ngâm, mặc ta vui giận, dù là đương kim hoàng đế không chừng cũng có thể vật đổi sao dời trong nay mai. Nhị Hải là do tạo hóa sinh ra, ai dám gọi là địa bàn của mình. Hoạt Diêm Vương là gì? CÔ nương là ai?

Liên quan gì đến lão già này chứ?

âu Dương Thu chẳng ngờ lão nhân quái dị và cuồng ngạo này lại đầy bụng căn chương như vậy, tưởng là La Võng Cơ khi nghe xong hắn sẽ tức giận, nào ngờ vị nữ la sát này lại bình thản hỏi:

- Vậy lão có thể cho biết danh tánh chăng?

Lão phu có một họ hai tên, chẳng hay cô nương định hỏi tên nào?

- Bổn cô nương muốn biết cả hai!

- Được, nhưng cô nương hãy đứng cho vững, kẻo sợ quá ngã lăn ra đất đấy!

- Lão cứ nói, La Võng Cơ này trong đời cũng chẳng biết sợ là gì.

Lão nhân chưa trả lời ngay, chỉ buông tiếng đằng hắng, chầm chậm quay người lại.

Chương 6: Ngân Kiều Thôn Thần Bí Khôn Lường

âu Dương Thu đứng bên lặng lẽ theo dõi cuộc đối thoại giữa La Võng Cơ, lúc đầu chàng rất hồi hộp, nhưng rồi mỗi lúc càng thêm lấy làm lạ, thầm nhủ:

- Thiên Võng tiên tử La Võng Cơ hiển nhiên là con gái của long đầu Hải Long hội và là một nữ sát tinh xinh đẹp nhưng lạnh lùng. Chỉ bằng việc nàng ta hiện thân đã khiến cho những người vây quanh xem náo nhiệt sợ hãi lui ra xa, cũng đủ biết nàng ta là một người rất ngang tàng rồi.

Vậy mà nàng ta chẳng những đối xử khác biệt với mình, mà cả vị lão nhân cuồng ngạo này dường như cũng hết sức nhẫn nhịn.

Qua lời nói của lão nhân này, dường như biết rất rõ về La Võng Cơ, nhưng lại giả vờ không biết, luôn buông lời khích bác nàng ta, cố ý gây hấn.

Hai người một già một trẻ này cử chỉ đều hết sức quái dị, khiến người cảm thấy thần bí khôn lường. La Võng Cơ thì đã lộ ra một chút lai lịch, nhưng lão nhân này vẫn thân tàn bất lộ.

âu Dương Thu lúc gặp lão nhân này trên biển, thấy ông có hành động quái đản, ngỡ ông ta là một kỳ nhân dị sĩ, rất muốn biết danh tánh, nhưng lão nhân giả điếc, hỏi gà đáp vịt, khiến âu Dương Thu không được như ý.

Giờ nghe lão nhân chịu nói ra danh tánh với La Võng Cơ, nghĩ ông hẳn sẽ báo một danh hiệu lừng lẫy võ lâm. Ngờ đâu lão nhân sau khi quay người lại, vươn vai ngáp dài, uể oải nói:

- Lão phu họ Lão, tên thứ nhất là Tiền Bối, tên thứ nhì là Già, muốn gọi lão Tiền Bối hay lão Già cũng được, đằng nào lão phu cũng chẳng bận tâm.

"Lão tiền bối" là do âu Dương Thu đã gọi, còn "lão già" là do La Võng Cơ gọi, vậy mà lão nhân lại lấy đó làm danh tánh báo ra, rõ ràng là có ý bỡn cợt hai thiếu niên nam nữ này.

âu Dương Thu bởi có lòng kính trọng lão nhân này, tuy rất nực cười, nhưng không để lộ ra mặt, có điều là cũng có chút thất vọng.

La Võng Cơ nghe xong, bỗng bật cười khanh khách.

Lão nhân không chờ La Võng Cơ cười dứt đã run lẩy bẩy quay người đi, vẻ như sợ hãi bỏ chạy.

Nhưng lão nhân vừa chạy được hai bước, đã bị La Võng Cơ nhẹ nhàng vươn tay chộp lấy cổ áo, không động đậy được nữa.

La Võng Cơ khúc khích cười nói:

- Lão tiền bối sao lại bỏ chạy vậy?

Lão nhân càng thêm run rẩy dữ dội, sợ sệt đáp:

- Lão... lão sợ không sống được nữa!

âu Dương Thu thấy dáng vẻ tội nghiệp của lão nhân thật chẳng giống người có võ công cao siêu, khác hẳn những lúc vững vàng ngồi trên mặt biển, thả câu ăn cá và dùng khí kình làm dậy sóng to, đánh vỡ chiếc thuyền nhỏ của chàng, nên chàng càng thêm thắc mắc về lão nhân này.

Chỉ nghe La Võng Cơ ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối sợ gì vậy?

Đồng thời buông tay ra, lão nhân bủn rủn ngồi xuống đất run giọng đáp:

- Lão phu sợ tiếng cười của cô nương!

- Lạ thật, lão tiền bối đã nói là ngay cả Hoạt Diêm Vương cũng chẳng sợ, sao lại sợ tiểu nữ cười, vậy là lão tiền bối đã biết tiểu nữ là ai rồi phải không?

- Không, không, lão không biết cô nương là ai, nhưng lão nghe nói Ở đây có một người con gái danh hiệu là Thiên Võng tiên tử La Võng cơ, ai mà gặp nàng ta, hễ nghe nàng ta cười là bảo đảm mất mạng, nên...

- Nên lão tiền bối nghe tiểu nữ cười, tưởng là đã gặp nàng ta chứ - Vâng vâng vâng, cầu mong cô nương không phải là nàng ta!

- Vậy tiểu nữ cho lão tiền bối biết, tiểu nữ là...

Lão nhân trảo mắt:

- Là gì?

La Võng Cơ chậm rãi nói:

- Là con gái của Hoạt Diêm Vương La Tu, đại long đầu Hải Long hội, và cũng chính là người con gái có danh hiệu Thiên Võng tiên tử La Võng Cơ hễ cười là giết người mà lão tiền bối đã nghe.

- ôi chà! CÔ nương đừng đùa chứ! Lão...

Lão nhân bỗng nín bặt, "phịch" một tiếng ngã xuống đất ngất xỉu.

- ông ấy đã sợ đến ngất xỉu rồi!

âu Dương Thu vừa nói vừa ngồi xổm xuống, xoa bóp cho lão nhân.

La Võng Cơ đứng bên, như vì một việc gì đó, đắm chìm trong suy tư Lát sau, lão nhân dần hồi tỉnh, ngồi dậy nhìn âu Dương Thu nói:

- Lão đã chết rồi ư?

La Võng Cơ liền từ suy tư trở về thực tại, tranh trước nói:

- Lão tiền bối chưa chết đâu!

- Lão chưa chết ư? Vì sao cô nương không giết lão?

- Vì sao tiểu nữ lại phải giết lão tiền bối chứ?

- Chả lẽ cô nương chịu từ bỏ thói quen của mình hay sao?

La Võng Cơ thở dài não ruột:

- Thói quen của mọi khi lắm lúc cũng có thể thay đổi, huống hồ La Võng Cơ này...

Nàng bỗng ngưng lời, không nói tiếp nữa.

Ngay khi ấy, lão nhân bỗng "cạch" một tiếng, dùng miệng cắn đứt ngón giữa tay trái, máu tuôn xối xả, nhưng không hề có vẻ đau đớn, nhìn La Võng Cơ nói:

- Hôm nay lão tự cắn đứt một ngón tay để tạ ơn đã không giết của La cô nương, nếu hữu duyên mai này sẽ tái ngộ. Hai vị đều có thiên phú bẫm dị, thuộc lương tài thượng thừa. Trên giang hồ hiện nay có một hào kiếp đẫm máu đang ngầm nhen nhúm và phát triển, rất mong hai vị có thể chung lưng đấu cật cứu vãn nguy cơ, thật hết sức may mắn cho giới võ lâm.

Lão nhân dứt lời, liền tức tung mình ra biển, lướt đi trên sóng nước.

âu Dương Thu vừa định đuổi theo, nhưng bị La Võng Cơ nắm tay giữ lại, lắc đầu nói:

- âu Dương huynh đệ, không nên.

âu Dương Thu vội nói:

- La tỷ tỷ buông tay ra mau, tại hạ có điều cần hỏi ông ấy.

- Vị tiền bối này hành động quái dị, nhưng theo những lời sau cùng, ông ấy hẳn là một vị kỳ nhân dị sĩ có lòng cứu vãn kiếp nạn giang hồ. Điều mà ông ấy không muốn nói, huynh đệ hỏi cũng vô ích.

Vả lại, huynh đệ cũng chưa chắc đuổi kịp ông ấy.

âu Dương Thu nghe La Võng Cơ nói rất có lý, bèn nói:

- Tại hạ càng nghĩ càng lấy làm lạ về bốn câu thơ ông ấy đã ngâm, chẳng hay La tỷ tỷ có chú ý đến không?

Chàng lúc này đã hiểu khá nhiều về La Võng Cơ, nhận thấy nàng tuy lạnh lùng khiếp người, nhưng không phải là người lòng dạ độc ác, ngang tàng không biết lẽ phải, nên tiếng gọi La tỷ tỷ rất là thân thiết.

La Võng Cơ thật cũng có thiện cảm với âu Dương Thu, nhưng đó không phải vì chàng là con trai của âu Dương Hàn đại hiệp danh trấn giang hồ, mà là nàng thấy âu Dương Thu tuy có ba vết sẹo tím gớm ghiếc, nhưng chàng mày kiếm mắt sao, mủi thẳng miệng vuông, vẫn còn có vẻ anh tuấn phong độ. Hơn nữa, về khuyết điểm trên mặt âu Dương Thu, chẳng hiểu sao nàng rất có hy vọng chữa khỏi.

Nói chung, vị nữ sát tinh khiến người nghe danh táng đởm này trong thời gian ngắn ngủi từ trong đáy lòng đã nảy sinh một thiện cảm chưa từng có, chính nàng cũng không hiểu nổi, chỉ cảm thấy nó có sức ảnh hưởng rất lớn đối với nàng mà thôi.

Lúc này nghe âu Dương Thu gọi "La tỷ tỷ" một cách thân thiết, khiến nàng hết sức vui sướng, bất giác mặt ửng đỏ, nhoẻn cười nói:

- âu Dương huynh đệ, ngu tỷ có nghe rõ bốn câu thơ ấy, nhưng nhất thời cũng không hiểu nghĩa.

âu Dương Thu cũng bất giác nghe lòng xao xuyến trước nụ cười quyến rũ của La Võng Cơ, và sực nhớ lời nói của lão nhân quái dị kia, bỗng hỏi:

- La tỷ tỷ, vị lão tiền bối khi nãy sao lại nói tỷ tỷ hễ cười là giết người, việc ấy có thật không?

La Võng Cơ nhẹ gật đầu, thở dài nói:

- Một người hiếu sát không hẳn là do bản tính, La Võng Cơ này lúc bảy tuổi đã theo sư phụ học võ công, mười lăm tuổi hành đạo giang hồ, quả đã giết không ít người. Ngu tỷ dám thề với trời đất là chưa bao giờ giết lầm một người tốt nào, mặc dù Hải Long hội của gia phụ chẳng phải là một tổ chức chính đại gì trong giới hiệp nghĩa, nhưng ngu tỷ chưa từng làm việc gì cho Hải Long hội, mà chỉ tự ý bôn ba trên giang hồ ba năm, chẳng ngờ lại tạo được ngoại hiệu Thiên Võng tiên tử.

âu Dương Thu tán đồng:

- Người trong giới võ lâm chúng ta bằng vào bản lĩnh của mình càng diệt trừ được nhiều ác tặc thì càng mang lại nhiều an toàn cho lương dân, chỉ cần hành sự không hổ thẹn với lương tâm, có gì là không được?

- Nhưng người đời thiếu sáng suốt, đa số hay nghe lời đồn thất thiệt, có mấy ai dám đứng ra bảo vệ công lý, nhận định rõ thiện ác phải trái? Do đó, hễ giết người nhiều là khó khỏi mang tiếng ác.

- La tỷ tỷ nói đó cũng là đạo lý thực tế, nhưng chúng ta chỉ cần lòng yên ổn, cũng chẳng cần bận tâm đến vấn đề ấy.

âu Dương Thu nói đến đó, ngưng chốc lát bỗng hỏi:

- VÕ công của La tỷ tỷ hẳn là rất kiệt suất, chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

La Võng Cơ khiêm tốn đáp:

- VÕ công xoàng xỉnh của ngu tỷ sao thể được gọi là kiệt suất? âu Dương huynh đệ chớ quá tâng bốc La Võng Cơ này, gia sư là VÔ Ưu thượng nhân.

âu Dương Thu trầm ngâm:

- VÔ Ưu thượng nhân... La tỷ tỷ có biết trên giang hồ có vị tiền bối đạo hiệu là Thái Hư thượng nhân không?

La Võng Cơ ngẫm nghĩ chốc lát:

- Chưa từng nghe nói... âu Dương huynh đệ hỏi thăm Thái Hư thượng nhân chi vậy?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn bèn kể lại chuyện nhà gặp thảm biến, phụ thân sống chết không rõ, lập chí quyết báo thù cho gia đình, nghe nói trên đời này với Thái Hư thượng nhân là võ công cao nhất, nên phải tìm ông bái sư học võ, nhưng khổ nỗi không biết Thái Hư thượng nhân Ở đâu, nên mới đến Đại Lý, vốn định tìm chi giao của phụ thân là Nhị Hải cư sĩ hỏi thăm, nào ngờ Nhị Hải cư sĩ cũng đã thảm tử, nên mới trôi dạt tha hương, chỉ giấu diềm chuyện Thiết Bốc thần y chỉ điểm và những gì đã nghe và thấy trong Ly Biệt Câu Nghe xong, La Võng Cơ thở dài nói:

- Thì ra âu Dương huynh đệ cảnh ngộ bi thảm như vậy. Theo lời huynh đệ, lệnh tôn e dữ nhiều lành ít, vậy là cái chết của Lam Tâm Long phu phụ với Nhị Hải cư sĩ hẳn không phải do lệnh tôn gây ra, thế thì...

âu Dương Thu quả quyết:

- HỌ đều là bạn thân của gia phụ, tiểu đệ dám khẳng định không phải do gia phụ sát hại. Vì vậy, tiểu đệ phải học thành tuyệt kỹ, điều tra rõ trắng đen vụ án này hầu rửa sạch nỗi oan này cho gia phụ.

La Võng Cơ ngước mặt nhìn vầng thái dương đã ngã sang tây, nói:

- âu Dương huynh đệ tuổi tuy nhỏ, nhưng ý chí thật đáng khen, ngu tỷ nhất định sẽ tìm cách giúp huynh đệ hoàn thành ước nguyện.

Hôm nay trời đã sắp tối, xin mời đến tệ xá nghỉ tạm một đêm, để ngu tỷ hỏi thử gia phụ xem, không chừng biết được tung tích của Thái Hư thượng nhân cũng nên.

- Vậy thì làm phiền La tỷ tỷ quá, sao được?

- âu Dương huynh đệ sao lại nói vậy? Chúng ta đi thôi!

âu Dương Thu lúc này cũng chang biết quyết định thế nào, hơn nữa trên mình không còn đồng xu, bụng lại đói meo, La Võng Cơ đã có thành ý, nên cũng không từ chối nữa, bèn theo La Võng Cơ đi về phía căn cứ địa của Hải Long hội.

Hai người cùng sóng vai nhau bước đi dọc theo bờ biển, vừa đi vừa trò chuyện, cười nói vui vẻ.

Những người đi dạo trên bờ biển gặp La Võng Cơ thảy đều khom mình thi lễ tránh đường, oai danh của Thiên Võng tiên tử quả không hư truyền.

Đúng là "Cửu hạn phùng tam vũ, tha hương ngộ cố tri" âu Dương Thu với La Võng Cơ tuy không phải cố tri nhưng bình thủy tương phùng, vừa mới gặp như đã quen nhau từ thuở nào, đó là cá tính hai người thật quá gần gũi.

Đôi thiếu niên nam nữ này chỉ trong thời gian tiếp xúc ngắn ngủi lòng đã thầm gieo hạt giống ái mộ lẫn nhau, chuyện giữa nam nữ thật là kỳ diệu.

Hai người đang đi, La Võng Cơ bỗng thở dài nói:

- âu Dương huynh đệ, ngu tỷ có điều này không biết có nên nói ra hay không?

âu Dương Thu đưa mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ bâng khuâng của La Võng Cơ, thành khẩn nói:

- Tiểu đệ với tỷ tỷ bình thủy tương phùng, được tỷ tỷ xem trọng, ơn nặng như núi, lòng vô cùng cảm kích, tỷ tỷ có điều gì cứ nói thẳng ra đi!

La Võng Cơ lại buông tiếng thở dài nói:

- ôi chẳng hiểu sao từ lúc gặp huynh đệ, ngu tỷ cảm thấy bỗng dưng tất cả đều thay đổi, ngu tỷ có một câu hỏi, mong huynh đệ hãy thành thật trả lời.

- Câu hỏi gì xin tỷ tỷ cứ nói.

- Huynh đệ nhận thấy con người ngu tỷ thế nào?

- Tiểu đệ nhận thấy tỷ tỷ rất tốt, người đã xinh đẹp lại thông minh mau mắn, hơn nữa lại rất trọng nghĩa khí giang hồ.

- Nhưng kẻ khác lại cho ngu tỷ là một người lòng dạ rắn rết.

- ĐÓ là nhận xét của tiểu đệ đối với tỷ tỷ, còn kẻ khác tiểu đệ không cần biết.

- Vậy là huynh đệ thích ngu tỷ phải không?

- Đương nhiên, nhưng...

- Nhưng sao?

- Tiểu đệ... tiểu đệ...

âu Dương Thu ngập ngừng một hồi, không nói tiếp nữa, La Võng Cơ thông minh dường nào, sao không biết chàng vì diện mạo xấu xí nên tự ti mặc cảm, vội lái sang chuyện khác nói:

- âu Dương huynh đệ, mai kia nếu huynh đệ đạt thành chí nguyện, có chịu gặp ngu tỷ nữa không?

âu Dương Thu chẳng chút đắn đo đáp:

- Nếu tiểu đệ được tròn ý nguyện, điều trước tiên là đến Đại Lý gặp lại tỷ tỷ.

La Võng Cơ vô vàn vui sướng:

- Ngu tỷ hết sức cảm tạ huynh đệ, khi nào chúng ta gặp lại nhau, tỷ sẽ tặng cho huynh đệ một món lễ vật rất quan trọng đối với huynh đệ.

- Lễ vật gì mà quan trọng vậy?

- Bây giờ chưa thể nói ra, vì món lễ vật ấy có được chẳng dễ, ngu tỷ Chưa chắc có thể lấy được, nhưng ngu tỷ sẽ bất chấp mọi hy sinh lấy cho bằng được, thậm chí...

La Võng Cơ bỗng ngưng lời, âu Dương Thu thắc mắc nói:

- Vật ấy chẳng dễ lấy được, vậy La tỷ tỷ hà tất vì tiểu đệ...

- Thôi, chúng ta không nói về chuyện ấy nữa. Nói chung sau này huynh đệ hiểu tâm ý của ngu tỷ là được rồi.

âu Dương Thu hết sức thắc mắc về thái độ lấp lửng của La Võng Cơ, không biết nàng sẽ tặng cho mình vật gì, nhưng biết hẳn là rất quý báu, mặc dù rất muốn biết rõ, nhưng hiện tại nàng không muốn nói ra, chàng cũng chẳng thể ép buộc, đành nói:

- La tỷ tỷ rất tốt với tiểu đệ thế này, thật tiểu đệ không biết lấy gì báo đáp.

- Ngu tỷ đã nói rồi, chỉ cần huynh đệ hiểu được tâm ý của ngutỷ là ngu tỷ đủ mãn nguyện rồi, đâu cần huynh đệ phải báo đáp. Vả lại, Chuyện này còn xa vời lắm.

âu Dương Thu bỗng ngửng lên, chỉ thấy phía trước xuất hiện một trang viện hùng vĩ, trước là nước, sau là núi, cây xanh bao quanh, hết sức tao nhã, bèn nói:

- La tỷ tỷ hãy xem, đây là đâu mà phong cảnh lại đẹp thế nhỉ?

La Võng Cơ cười bí ẩn:

- Nếu âu Dương huynh đệ quả thật thích tòa trang viện này thi chúng ta hãy và Ở đi.

âu Dương Thu ngẩng người:

- Tiểu đệ không quen biết với trang chủ, sao thế được?

La Võng Cơ mỉm cười:

- Huynh đệ không quen biết nhưng ngu tỷ biết, sao lại không thể được?

âu Dương Thu chợt hiểu:

- Chả lẽ đây là quý phủ ư?

La Võng Cơ bắt chước giọng điệu khí khái của nam nhi giang hồ cười nói:

- Không dám, không dám! Đây là căn cứ địa của Hải Long hội và cũng là hàn xá, xin mời âu Dương huynh đệ!

Đoạn khom mình chìa tay mời, nghiêng mặt ném cho âu Dương Thu một nụ cười duyên dáng, trông hết sức khả ái.

âu Dương Thu sực nhớ lại gương mặt lạnh như băng của La Võng Cơ lúc vừa mới gặp, so với bây giờ thật khác hẳn như thể hai người, bất giác thầm nhủ:

- Nàng ta thật là một người con gái kỳ bí.

Đoạn cũng bắt chước bộ điệu của La Võng Cơ chìa tay nói:

- Không dám, không dám! Đây là quý phủ, xin mời La tỷ tỷ vào trước.

Thế là hai người đối mặt, bốn mắt chạm nhau, cùng cười phá lên.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng lạc reo vang, âu Dương Thu ngẩng lên nhìn, chỉ thấy tám đại hán áo xám vạm vỡ từ trong cách rừng trước trang viện bước ra, dàn thành một hàng ngang, nhìn về phía này ôm quyền thi lễ, cùng cúi thấp đầu, đứng yên không nói một lời, vẻ như đón khách nhưng lại không giống.

La Võng Cơ mỉm cười nói:

- âu Dương huynh đệ, chớ khách sáo! Cửa trang đã mở, xin mời!

Đoạn liền dẫn trước đi về phía tám đại hán áo xám, âu Dương Thu thoáng lưỡng lự, rồi cũng theo sau tiến tới.

Khi còn cách tám đại hán áo xám khoảng mười bước, La Võng Cơ dừng chân, quay người lại nói:

- âu Dương huynh đệ, khi đi ngang qua tám vị huynh đệ này, hãy từng bước theo sau ngu tỷ, tuyệt đối không được đi bừa. Và trong Ngân Kiều thôn này tất cả đều khác với ngoại giới, song huynh đệ chớ lấy làm lạ.

- Tiểu đệ xin nhớ kỹ lời dặn của La tỷ tỷ.

La Võng Cơ lại quay về phía tám đại hán áo xám nói:

- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của bổn cô nương, bổn cô nương phải đưa y vào trang.

Tám đại hán áo xám nghe vậy, liền cùng quay lưng lại, chính giữa chừa ra một con đường vào rừng.

âu Dương Thu chú mắt nhìn, cánh rừng trước trang viện này chỉ rông mười mấy trượng, cây trồng thành hàng to cỡ miệng bát hết sức ngay ngăn.

Chàng bất giác hoài nghi thầm nhủ:

- xem ra cánh rừng này hẳn là có vấn đề, nếu không...

Trong lúc suy nghĩ đã theo sau La Võng Cơ đi qua khỏi tám đại hán áo xám, từ từ đi vào rừng.

Trong rừng hoàn toàn tĩnh lặng, không bóng người mà cũng chẳng có bóng chim, trên mặt đất là thảm cỏ xanh mượt, thật là một nơi hóng mát lý tưởng vào mùa hè.

âu Dương Thu vừa đi vừa nhìn, chỉ thấy La Võng Cơ có khi đi qua ba ngọn cây là rẽ ngoặt, lúc thì đi qua năm cây không nhất định, nhưng bước đi hết sức thận trọng, như là đi sai một bước là gặp nguy hiểm ngay.

Chàng tuy không hiểu biết về ngũ hành độn số, cửu cung bát quái, nhưng thấy vậy cũng biết cánh rừng này hẳn là một hàng rào bảo vệ quan trọng của Ngân Kiều thôn.

Sự suy luận của âu Dương Thu lập tức được chứng thực, bởi khi La Võng Cơ đưa chàng lên đến thềm đá trước cổng trang viện, nàng mới thở phào một hơi dài, thần thái cũng không còn căng thẳng như lúc Ở trong vườn nữa.

Trước cổng trang viện cũng có tám đại hán áo xám, chia nhau đứng hai bên tả hữu, vừa thấy La Võng Cơ và âu Dương Thu cũng ôm quyền thi lễ, lặng thinh không nói một lời.

âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ thầm nhủ:

- Chả lẽ người của Ngân Kiều thôn thảy đều câm cả hay sao?

Điều lạ lùng hơn hết là La Võng Cơ kể từ lúc vào rừng thái độ đã đổi khác, vẻ mặt lại trở nên lạnh như băng sương.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn cửa cổng trang viện, chỉ thấy hai cánh cửa đen đóng chặt, bên trên có một tấm biển đen với ba chữ vàng "Ngân Kiều thôn" to lớn, sáng lấp lánh dưới ánh chiều tà.

Trên hai cánh cửa sơn đen cũng có hai câu đối chữ vàng là:

"Nước lặng cá nuốt bóng, hoa rộ chim khinh người." Hai câu đối này nét chữ rất rắn rỏi, ý nghĩa cũng rất thoát tục, như là phủ đệ ẩn cư của một sĩ phu, chẳng ai ngờ đây là căn cứ địa của một tổ chức giang hồ.

âu Dương Thu biết rất rõ về sự tích võ lâm, tuy từng nghe nói đến tên Hải Long hội, nhưng không rõ tôn chỉ của Hải Long hội thế nào?

Tuy nhiên, qua tác phong ngang tàng của Hải Để Man Chu Nhân Sơ, chàng cũng nhận ra Hải Long hội hẳn là một bang phái hắc đạo.

âu Dương Thu sau khi nhà gặp thảm biến và bao phen nếm trải hiểm nguy, ngay đến ba chị em nhà họ Lam thân thiết với chàng cũng muốn hạ sát chàng, nên đã tạo cho chàng lòng nghi ky đối với mọi người và mọi việc.

Lúc này, chàng chưa bước chân vào Ngân Kiều thôn mà đã gặp nhiều điều quái dị thế này, chàng không lòng đầy hoài nghi sao được?

Tuy nhiên, bản tính quật cường và lòng hiếu kỳ đã khiến chàng quyết định tiến vào Ngân Kiều thôn tìm hiểu sự thật, nên La Võng Cơ lặng yên trước cửa trang viện, chàng cũng thản nhiên đứng chờ diễn biến.

Khoảng thời gian sau nửa tuần trà, hai cánh cửa đen "kẹt" một tiếng mở ra.

La Võng Cơ lại như lúc Ở trước rừng, với giọng lạnh băng nói:

- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của bổn cô nương, bổn cô nương phải đưa y vào trang.

Tám đại hán áo xám lại nhìn âu Dương Thu như vậy, rồi cùng quay lưng lại.

Trước sau mười tám đại hán áo xám động tác hoàn toàn giống nhau, hiển nhiên đã trải qua một phen huấn luyện đặc biệt.

La Võng Cơ ngoảnh lại nói:

- âu Dương huynh đệ, hãy đi theo ngu tỷ!

Đoạn dẫn trước đi vào cửa, âu Dương Thu theo sát phía sau.

Trong cửa cổng là một bức vách chắn màu trắng, trên vẻ một con rồng vàng giỡn nước rất sinh động. Hai bên vách chắn đều có một cửa tròn khá rộng, đủ cho hai người cưỡi ngựa đi vào.

Một con đường lát đá dài mười mấy trượng, dưới cây cối che phủ, dẫn thẳng vào một gian đại sảnh đồ sộ.

Sân vườn rộng thế này nhưng lại hoàn toàn tĩnh lặng, không hề có một tiếng động khẽ, khiến người không khỏi dậy lên cảm giác ghê rợn.

Lát sau, hai người đã đi đến cuối con đường lát đá. âu Dương Thu đưa mắt nhìn, chỉ thấy cửa sảnh mở toang, bên trong tuy có thắp nến nhưng vắng ngắt không một bóng người.

Tổng đà Hải Long hội sao lại vắng lặng thế này? âu Dương Thu vừa định lên tiếng hỏi La Võng Cơ, ngay khi ấy vừa đặt chân lên thềm sảnh, chợt thấy ánh vàng lấp lóa, khiến chàng suýt kêu lên thành tiếng.

Chỉ thấy trong giữa đại sảnh có một bức bình phong bằng ván sơn đen, trên treo một thanh trường kiếm ánh vàng sáng chói và thân kiếm thêu một đóa hàn mai, ngù kiếm màu đỏ tươi dài hơn thước đung đưa theo gió, giống hệt như thanh kiếm khắc trên vách chắn trong Hàn Mai bảo.

La Võng Cơ thấy âu Dương Thu dừng bước thờ thẩn nhìn thanh kiếm, bèn kéo tay chàng, thấp giọng nói:

- âu Dương huynh đệ, trời tối rồi, hẳn là huynh đệ đã đói, đi vào mau.

La Võng Cơ tuy vẫn mặt đanh lạnh, nhưng giọng nói thì rất dịu dàng.

âu Dương Thu như đã hoàn toàn mất chủ động, lẳng lặng đi theo La Võng Cơ vòng qua bình phong ván.

Nhưng sau bình phong không có lối đi, âu Dương Thu đang ngạc nhiên, chỉ thấy La Võng Cơ tiến tới ba bước, giẫm lên một miếng gạch vuông ba cái, vách tường liền có tiếng kèn kẹt vang lên, hiện ra một khung cửa vuông.

Trong thoáng chốc ấy, âu Dương Thu đã nhìn thấy bên trong nhà cửa trùng trùng điệp điệp, thì ra còn có thế giới khác nữa.

La Võng Cơ lại quay ra sau khẽ nói:

- âu Dương huynh đệ, qua khỏi sảnh phòng này là đến khu trung tâm của Ngân Kiều thôn, hãy nhớ kỹ lời dặn khi nãy của ngu tỷ.

- Quý phủ dường như có cơ quan trùng trùng, đâu đâu cũng có vẻ thần bí, tỷ tỷ dẫn tiểu đệ vào có tiện không?

La Võng Cơ không đáp, chỉ nhìn âu Dương Thu nhoẻn miệng cười, rồi kéo chàng đi qua cửa vuông.

Hai người vừa đi qua khỏi cửa, lại nghe tiếng kèn kẹt vang lên, cửa vuông đóng lại.

La Võng Cơ giờ mới nói:

- âu Dương huynh đệ hãy yên tâm, ngu tỷ mời huynh đệ đến đây hoàn toàn không có ác ý.

- Y tiểu đệ là...

âu Dương Thu bỗng ngưng lời, thì ra chàng vừa thấy hai ả tỳ nữ đột nhiên xuất hiện.

Hai ả tỳ nữ này tuổi đều khoảng mười lăm mười sáu, áo váy xanh lục, tóc thắt hai bím, khá xinh đẹp, mỗi nàng tay cầm một chiếc cung đăng màu hồng phấn.

HỌ xuất hiện quá đột ngột, âu Dương Thu tưởng như họ từ trên trời giáng xuống, lại thêm dáng vẻ hết sức lạ lùng, càng khiến chàng thắc mắc khôn tả.

- Vị âu Dương thiếu hiệp này là bạn của ta, các ngươi hãy đưa âu Dương thiếu hiệp đến phòng khách dùng trà, lát nữa ta đến ngay.

La Võng Cơ dặn xong hai tỳ nữ như người gỗ, không chờ âu Dương Thu bày tỏ ý kiến, đã quay người phi thân vào rừng mất dạng.

Hại ty nữ áo lục giơ cung đăng lên, đưa mắt nhìn âu Dương Thu, ra ý bảo chàng đi theo họ.

âu Dương Thu thấy La Võng Cơ loáng cái đã mất dạng, bất giác cảm thấy sờ sợ. Nhưng sau một thoáng lưỡng lự, vẫn cất bước đi theo hai ả tỳ nữ.

Quanh qua rẽ lại, băng qua mấy con đường nhỏ cây cối um tùm, sau cùng âu Dương Thu đã được hai tỳ nữ dẫn đến một ngôi nhà ba gian, có trúc xanh bao bọc hết sức trang nhã.

Ngôi nhà này rất thoáng mát, đầy đủ cầm kỳ thi họa, ngập tràn vẻ cổ kính.

âu Dương Thu đảo mắt quan sát một hồi, hai tỳ nữ mang đến một ấm trà thơm, rút cho chàng một chung, ra ý bảo ngồi xuống dùng trà, rồi cầm cung đăng sóng vai nhau đi ra khỏi nhà.

Mùi trà thơm ngát khiến âu Dương Thu cảm thấy cổ họng ngứa ngáy, vừa định cầm chung lên uống, bỗng nghe ngoài cửa vang lên một tiếng đằng hắng rất khẽ, liền động tâm đứng lên.

Ngay khi ấy, một chiếc lá vàng khô to cỡ bàn tay từ ngoài là đà bay vào, âu Dương Thu liền vung tay chộp lấy.

Lá vàng đã nắm trong tay, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, bỗng thấy bóng đỏ nhấp nhóe, chàng giật mình liên tiếp thoái lui mấy bước.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy La Võng Cơ mặt đầy vẻ hớt hãi xuất hiện trước mặt:

- Thu đệ, đi mau, kẻo trễ chúng ta đều mất mạng.

La Võng Cơ vừa hối hả nói, vừa nắm tay âu Dương Thu phóng đi ra ngoài.

âu Dương Thu ngơ ngác hỏi:

- La tỷ tỷ, việc gì thế này?

- xuỵt, đừng lên tiếng, chạy mau!

Hai người vừa lách qua khỏi hàng trúc xanh bao quanh nhà, ẩn nấp dưới một cây hoa rập rập, đã thấy bóng hai người áo xanh tay cầm trường kiếm phóng đi thẳng vào cửa ngôi nhà hai người vừa rời khỏi Bởi chỗ hai người áo xanh đi qua cách chỗ ẩn nấp của âu Dương Thu và La Võng Cơ rất gần,

nên hai người nhìn thấy rất rõ.

âu Dương Thu rúng động cõi lòng, vừa định lao ra, nhưng bị La Võng Cơ nắm giữ lại, kề tai khẽ nói:

- Hai ta đều không phải là địch thủ của họ, tuyệt đối đừng để cho họ phát giác.

- Tiểu tử, còn chưa mau ngoan ngoãn ra đây chịu chết hả?

âu Dương Thu nghe nói liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai người áo xanh đã từ trong nhà trở ra, đứng bên một khóm trúc, quét mắt nhìn quanh tìm kiếm. Trong số một người mảnh khảnh nói xong câu ấy, một chưởng vung ra, đẩy về phía một lùm cây hoa.

Lùm cây hoa ấy cách chỗ nấp của âu Dương Thu và La Võng Cơ tuy xa hơn hai trượng, nhưng hai người vẫn cảm thấy một luồng kình phong ập đến lạnh buốt.

Hai người cùng bất giác rùng mình, âu Dương Thu giờ mới biết sự lợi hại của hai người áo xanh, bèn cố nén lửa giận trong lòng, thầm nhủ:

- Khi nào âu Dương Thu này học thành tuyệt kỹ hẳn tìm các ngươi thanh toán món nợ máu kia cũng chưa muộn.

Người áo xanh chỉ nhẹ nhàng tung ra một chưởng, một lùm cây hoa liền tức lá bay cành rụng, chưởng kình thật là khủng khiếp, khiến âu Dương Thu cũng chẳng nhận ra được đó là môn võ công gì.

Người áo xanh thấp hơn bỗng ngạc nhiên kêu lên:

- ủa, tên tiểu tử ấy Ở đằng kia!

chưa dứt lời người đã tung lên, lao nhanh về phía trái nhà.

Người áo xanh mảnh khảnh thoáng tần ngần, rồi cũng tung mình theo sau, hiển nhiên họ đã phát giác phía ấy có động tĩnh khác lạ, tưởng lầm là âu Dương Thu.

La Võng Cơ thấy hai người áo xanh vừa khuất sau lùm trúc bên kia, liền vội nắm tay âu Dương Thu phóng nhanh đi về hướng còn lại.

Không công của chàng vốn đã khá, lại thêm La Võng Cơ quen thuộc đường lối, chỉ vài lượt tung mình hai người đã đến phía sau gian đại sảnh đã đi qua khi nãy.

La Võng Cơ đưa mắt nhìn quanh, không thấy bóng người nào, bèn khẽ nói:

- Chúng ta chỉ cần qua khỏi gian đại sảnh này là đã thoát nửa phần nguy hiểm, nhưng...

- Tỷ tỷ đã biết cơ quan mở ngầm, vậy thì có gì là khó?

- Thu đệ không rõ tình hình trong Ngân Kiều thôn, chúng ta vẫn từ trong đại sảnh thoát ra, khác nào thiêu thân lao vào lửa đỏ, tự chuốc lấy cái chết.

- Vậy chúng ta sao không vượt qua trên mái nhà?

- Trên mái nhà cũng nguy hiểm trùng trùng, nhưng đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ còn cách ấy để thử thôi.

Hai người vừa định tung mình, bỗng nghe trong sân vườn vang lên một tiếng còi lảnh lót, cao vút tận mây xanh.

La Võng Cơ vừa nghe tiếng còi vừa giật nảy minh, sợ hãi nói:

- Thu đệ, nhanh lên!

Vừa dứt lời đã nắm tay trái âu Dương Thu, tung mình lên mái đại sảnh.

Nhưng ngay khi hai người bốn chân sắp chạm vào mái ngói, bỗng một luồng kình phong kèm theo tiếng rít lảnh lót ập đến như vũ bão.

Hai người đang lơ lững trên không, liền bị đẩy lùi ra sau, rơi trở xuống đất, may nhờ khinh công cao minh nên chưa thọ thương.

Tiếp theo, một tiếng lạnh lùng vang lên:

- Tưởng là ai, thì ra là cô nương, sao không đi bằng lối cửa mà lại phóng qua Phi Hồng sảnh do Thanh Long đường quản hạt? Chẳng lẽ cô nương không biết lợi hại ư?

Dứt lời, một văn sĩ đầu đội khăn nho, mình mặc ái dài xám từ trên mái nhà nhẹ nhàng đáp xuống.

Văn sĩ này tuổi khoảng trên dưới ba mươi, mặt mày trắng trẻo, mày thanh mục tú nhưng thoáng vẻ xảo quyệt tà ác, dáng người mảnh khảnh hạ xuống đất không một tiếng động khẽ, hiển nhiên võ công đã đạt đến trình độ thượng thừa.

La Võng Cơ tiến một bước, thản nhiên nói:

- Tuyệt kỹ Thanh Vũ Phiến của Triệu đường chủ quả là danh bất hư truyền...

văn sĩ áo xám không chờ La Võng Cơ dứt lời, chiếc Thanh Vũ Phiến trong tay phẩy nhẹ ra chiều

rất tự đắc cười nói:

- La cô nương quá khen, chiếc Thanh Vũ Phiến này của tệ đường chủ sao thể sánh với Thần Thủ Tiên Võng của cô nương? Hắc hắc!

Tuy nhiên...

Y bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn chiếc quạt lông màu xanh to cỡ lá sen trong tay, nói tiếp:

- Khắp cõi đời này nếu luận về võ công trên phiến, tệ đường chủ không dám nói là duy ngã độc tôn, nhưng khắp mười ba tỉnh nam bắc chưa từng gặp địch thủ.

La Võng Cơ vờ làm ra vẻ khâm phục nói:

- Đương nhiên! Chẳng phải La Võng Cơ này xiểm nịnh, tuyệt kỹ độc môn Thanh Vũ Phiến của Triệu đường chủ, đồng đạo võ lâm khắp thiên hạ ai mà không biết? Chính vì vậy mà gia phụ trước nay vẫn xem Triệu đường chủ như tay phải tay trái.

Những lời tâng bốc ấy của La Võng Cơ lập tức có hiệu quả, chỉ thấy Triệu đường chủ mặt lộ vẻ vui sướng cười nói:

- La cô nương trước nay chưa từng khen ngợi ai bao giờ, hôm nay bỗng nhiên đổi khác, phải chăng là có việc cần đến tệ đường chủ trợ giúp?

Đoạn liếc mắt nhìn âu Dương Thu đang đứng sau lưng La Võng Cơ, nói tiếp:

- Người ta thường nói, trước mặt người thật không nói lời giả, nếu La cô nương quả có việc xin cứ nói ra, Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường này chưa bao giờ nhường nhịn ai, nhưng chỉ cần là việc của cô nương, dù phải lên núi kiếm xuống biển lửa cũng chẳng từ chối.

La Võng Cơ nguýt cho y một cái, dịu dàng nói:

- Triệu đường chủ tốt với tiểu muội thế này, tiểu muội sao dám nhận lãnh? Thật ra cũng chẳng có gì quan trọng cần nhờ...

Đoạn quay ra sau chỉ âu Dương Thu nói tiếp:

- vị tiểu huynh đệ này là đệ tử mới thu nhận của gia sư VÔ Ưu thượng nhân, do phụng mệnh gia sư đến đây tìm tiểu muội, phải lập tức trở về. Tiểu muội vì không muốn làm phiền đường chủ nên mới định vượt qua Phi Hồng sảnh đưa sư đệ rời khỏi trang, chẳng ngờ làm kinh động đại giá của đường chủ.

Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường có địa vị đường chủ tôn cao trong Hải Long hội, đã thầm yêu

La Võng Cơ từ lâu, nhưng vì nàng là con gái của đại long đầu Hoạt Diêm Vương La Tu, và lại lạnh lùng như băng sương, không giao thiệp với bất kỳ người đàn ông nao, nên đến nay vẫn chưa dám tỏ bày tình ý.

Giờ đây La Võng Cơ giả vờ thân mật với y, mặc dù trong lòng hồ nghi, nhưng sao chịu bỏ qua cơ hội hiến ân cần, lấy lòng giai nhân?

Đồng thời y cũng thấy âu Dương Thu mặt đầy thẹo tím, quá ư xấu xí, nên sau khi La Võng Cơ nói ra mục đích, y bèn thầm nhủ:

- Hắn nàng không bao giờ phải lòng tên tiểu tử xấu xí này, thôi thì sẵn tiện giúp nàng cũng chẳng hề gì.

Triệu Tam Đường sau một hồi ngẫm nghĩ, cười nói:

- Đã là cao túc của lệnh sư, bổn đường chủ càng phải đối xử tử tế hơn. Nhưng Phi Hồng sảnh này đã phong bế, nếu không có lệnh dụ của lệnh tôn, bất kỳ ai cũng không dám quyết định khởi động cơ quan cho người đi qua. Hơn nữa, cô nương hắn đã nghe tín hiệu báo động, dường như có cao thủ võ lâm xâm nhập...

- Đường chủ đã không thể trợ giúp, tỷ đệ bọn này đành phải quay lại vậy Triệu Tam Đường vội nói:

- La cô nương, khoan đã!

La Võng Cơ dừng bước, quay nửa người lại lạnh lùng nói:

- Triệu đường chủ còn dạy gì nữa?

Triệu Tam Đường cười xởi lởi:

- CÔ nương nói gì lạ vậy? Bổn đường chủ sao dám dạy bảo cô nương? Tín hiệu báo động ấy có lẽ chỉ là hậu viện, nhân lúc Ở đây không có người, bổn đường chủ có một cách lưỡng toàn chẳng hay ý cô nương thế nào?

- Cách lưỡng toàn gì, xin đường chủ nói ra nghe thử?

Triệu Tam Đường đưa tay chỉ Phi Hồng sảnh:

- CÔ nương hắn rõ là trên mái toàn là ám khí tuyệt độc, tuyệt đối không thể đặt chân lên. Muốn vượt qua là phải có chỗ mượn sức, nhưng thực tế không có, mà cửa ngầm trên vách sảnh lại không thể mở, vậy thì chỉ có một con đường là vượt qua trên mái sảnh mà thôi.

Đoạn ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Cách bây giờ là xin cô nương cùng lệnh sư đệ thi triển khinh công phóng lên trên mái sảnh, rồi bổn đường chủ sẽ giúp sức một phiến là hai vị có thể vượt qua ngay. Như vậy đã không trái lệnh lệnh tôn mà lại CÓ thể giúp cô nương ra khỏi trang, chẳng phải lưỡng toàn là gì?

Tuy nhiên, bổn đường chủ có một điều kiện...

La Võng Cơ vội hỏi:

- Điều kiện gì?

Triệu Tam Đường mặt thoáng vẻ thần bí, kề tai La Võng Cơ nói:

- CÔ nương phải bằng lòng làm vợ bổn đường chủ!

La Võng Cơ người thoáng run lên, nhưng liền ung dung nói:

- Được, tiểu muội bằng lòng!

âu Dương Thu tuy không nghe hai người nói gì, nhưng đoán biết hẳn là trao đổi một điều kiện rất quan trọng.

Triệu Tam Đường vừa nghe La Võng Cơ ưng thuận một cách kiên quyết, vui mừng khôn xiết nói:

- Vậy thì cô nương hãy uống vào viên dược hoàn này để tỏ quyết tâm.

Đoạn từ trong lòng móc ra một viên dược hoàn màu bạc to cỡ hạt đào, bợ trên lòng bàn tay.

La Võng Cơ nhường mày hỏi:

- Vậy là có ý gì?

Triệu Tam Đường cười nham hiểm:

- CÔ nương sau khi uống vào viên dược hoàn này, trong vòng hai mươi bốn giờ phải trở về trang tìm bổn đường chủ, bổn đường chủ sẽ đưa thuốc giải cho cô nương uống vào, nếu không...

- Chết chắc chứ gì?

- CÔ nương là người thông minh, Triệu Tam Đường không bao giờ làm điều không chắc chắn, cô nương hãy suy nghĩ kỹ.

- Thôi được, chúng ta quyết định như vậy.

La Võng Cơ nói xong, đưa tay cầm lấy dược hoàn, bỏ vào miệng nuốt ngay.

âu Dương Thu định ngăn cản, nhưng đã muộn.

Triệu Tam Đường thấy La Võng Cơ đã nuốt dược hoàn liền cười nói:

- Xin mời cô nương!

La Võng Cơ lặng thinh, nắm tay âu Dương Thu tung mình lên trên Phi Hồng sảnh, Triệu Tam Đường quả cũng giữ đúng lời hứa, khi hai người sắp hạ chân xuống mái nhà, y đã kịp thời phi thân lên quét ra một phiến, nhẹ nhàng đưa hai người qua khỏi Phi Hồng Sảnh, hạ xuống tiền viện.

La Võng Cơ vẫn không nói một lời, nhưng có vẻ rất căng thẳng, nắm tay âu Dương Thu phóng nhanh về phía cổng Ngân Kiều thôn.

Đến dưới lầu cửa, sợ lại gặp nhiều phiền phức mất thời gian, bèn rón rén vòng sang bên, vượt qua bờ tường, vội vã phóng đi vào rừng.

La Võng Cơ thông thuộc đường lối, không gặp bất kỳ trở ngại nào, quanh qua quẹo lại mấy lượt đã ra khỏi rừng, đưa mắt nhìn quanh, thở phào một hơi dài rồi nói:

- Chúng ta phải chạy nhanh, trong đêm nay phải ra khỏi trăm dặm.

âu Dương Thu thắc mắc:

- La tỷ tỷ...

- Thu đệ đừng nói nữa, chỉ cần chúng ta thoát khỏi trăm dặm là mọi sự tỷ tỷ đều có cách.

Đoạn liền nắm tay âu Dương Thu, với hết tốc độ khinh công phóng đi.

Dưới ánh trăng, hai bóng người phóng nhanh như sao xẹt, vượt núi băng rừng, đi không ngừng nghĩ.

âu Dương Thu nhận thấy tất cả những gì trong Ngân Kiều thôn thần bí khôn lường, và về dụng tâm của La Võng Cơ, chàng càng nghĩ Càng thêm thắc mắc.

Vì sao nàng lại đưa chàng đến? Vì sao nàng lại mạo hiểm sinh tử dẫn chàng đào tẩu? Vì sao lại phải nội trong một đêm thoát ra khỏi trăm dặm?

Tất cả hành động ấy đều hết sức khó hiểu...

âu Dương Thu vừa phóng đi vừa suy nghĩ, chuyến đi Ngân Kiều thôn này tuy suýt tán mạng,

nhưng cũng chẳng phải không có thu hoạch, đó là hai người áo xanh cầm kiếm truy sát chàng dường như chính là hung thủ đã đột nhập Hàn Mai bảo tàn sát cả nhà của chàng trong đêm mưa gió bão bùng kia.

Phát hiện ấy đã khiến âu Dương Thu càng nhận thấy tầm quan tọng của việc tìm danh sư học võ công, bởi những người mà chàng đã gặp trong Ngân Kiều thôn thảy đều võ công cao cường, so với chàng thật khác xa một trời một vực.

Nếu những hai người áo xanh kia đúng là kẻ thù của chàng, rất hiển nhiên cả Hải Long hội đều có liên quan, chàng tuy chưa từng gặp Hoạt Diêm Vương La Tu, nhưng qua ngoại hiệu y và võ công của thuộc hạ y, y hẳn là một nhân vật lợi hại, võ công cao thâm khôn lường, nếu muốn báo thù tiết hận là phải học thành võ công trác tuyệt âu Dương Thu trong lúc suy tư đã theo La Võng Cơ phóng đi một mạch khoảng sáu bảy mươi dặm, trán đẫm mồ hôi, vừa đói vừa khát, thật không còn sức chịu đựng nổi nữa.

Ngay khi ấy, bỗng nghe La Võng Cơ hốt hoảng nói:

- Thu đệ, hãy cố gắng lên, lúc này rất là quan trọng, chừng nửa giờ nữa có lẽ chúng ta thoát ra ngoài trăm dặm, lúc ấy mới kể được là thật sự thoát khỏi vòng nguy hiểm.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn La Võng Cơ, thất mặt nàng đầy vẻ lo lắng và trán cũng đẫm mồ hôi, tuy không hiểu sự nguy hiểm mà nàng đã nói là chuyện gì, nhưng tin đó không phải nói ngoa, nên liền gật đầu, định thần đề khí, gom hết sức lục phóng đi.

Khoảng một khắc sau, La Võng Cơ bỗng dừng lại, thở dài thất vọng nói:

- Thu đệ, lỗi tại tỷ tỷ cả, lẽ ra không nên dẫn Thu đệ vào Ngân Kiều thôn, giờ thì chúng ta đều khốn cả, thật không ngờ gia phụ lại nhẫn tâm với tỷ thế này, quả nhiên không ngoài dự liệu của tỷ tỷ, gia phụ đã thả hai con ngao khuyển hung ác kia rồi.

âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Sao La tỷ tỷ biết là lệnh tôn đã thả ngao khuyển đuổi theo chúng ta.

- Tỷ tỷ đã ngửi thấy mùi đặc thù của ngao khuyển trong gió từ phía sau thổi đến, chỉ chốc lát là chúng đến đây ngay.

- Hai con ngao khuyển thì có gì lợi hại, cho dù chúng hung dữ, chả lẽ Chúng ta không trị nổi chúng hay sao?

- Nếu trị nổi thì tỷ tỷ đâu có thất vọng thế này?

La Võng Cơ dứt lời, bỗng nghe tiếng chó sủa vang, chỉ thấy hai bóng đen từ xa phóng đến nhanh như chớp.

âu Dương Thu thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi, vội nói mau:

- Vậy chúng ta chạy mau!

Đoạn liền nắm tay La Võng Cơ định phóng đi tiếp.

Nhưng La Võng Cơ thở dài não ruột nói:

- VÔ ích, chúng mà ngửi thấy rồi là chân trời góc biển cũng khó thể đào thoát.

âu Dương Thu buông bàn tay run rẩy của La Võng Cơ ra, cởi lấy nhuyễn tiên bên lưng, vung lên nói:

- Tiểu đệ chẳng tin hai con súc sinh này làm gì được chúng ta!

- Thu đệ kháng cự cũng vô ích, chúng da dầy lông cứng, không sợ bất kỳ binh khí nào…

La Võng Cơ tuy nói vậy, nhưng nàng cũng theo bản năng, từ trong túi áo lấy ra Thần Thủ Tiên Võng nắm trong tay ngưng thần giới bị, sẵn sàng ứng biến.

Ngay khi ấy, hai con ngao khuyển to cỡ bò con cũng đã chạy đến trước mặt, một con vòng ra phía sau, một con dừng lại trước mặt cách khoảng một trượng, lộ ra hai hàm răng trắng nhỡn sắc bén, cất tiếng sủa vang nhưng không tấn công ngay.

âu Dương Thu tay thủ trường tiên ngưng thần nói:

- Sao chúng không tấn công ngay thế nhỉ?

- Hai con ngao khuyển này là dị chủng Tây Vực, hết sức thông linh, khứu giác có thể ngửi xa trăm dặm, nếu muốn chúng đuổi theo người nào, chỉ cần cho chúng ngửi quần áo là bảo đảm khó thể đào thoát.

Bởi chúng ta chưa thoát khỏi khứu giác của chúng nên mới bị chúng đuổi kịp. Nhưng chúng chưa tấn công ngay là vì tỷ tỷ quen biết chúng, có thể là định uy hiếp chúng ta quay về, lát nữa rồi Thu đệ sẽ hiểu. ôi…

La Võng Cơ chưa dứt lời, quả nhiên một con ngao khuyển hướng vào âu Dương Thu sủa vang hai tiếng, hai chân trước cất lên, lao tới tấn công.

âu Dương Thu buông tiếng quát rầm, trường tiên trong tay vung ra, nhanh như chớp quét ngang

lưng ngao khuyển.

Con ngao khuyển ấy quả rất tinh ranh, trường tiên chưa quét đến đã lùi nhanh ra sau, rồi lộn nhào xuống đất lăn ra xa hơn trượng.

âu Dương Thu đâu chịu buông lơi, ngay khi ngao khuyển ấy đang lăn đi chưa kịp đứng lên, chàng đã duỗi theo đến, trường tiên với chiêu Long Trầm Thương Hải hung mãnh giáng xuống.

Chỉ nghe "bộp" một tiếng, lông khuyển tung bay, nhưng con súc sanh này không chút hề hấn gì, hai chân sau chỏi mạnh, lao đến tấn công hạ bàn của âu Dương Thu.

âu Dương Thu với thế Bình LỘ Thanh Vân tung mình lên cao, ngao khuyển lướt qua dưới chân.

âu Dương Thu người đang trên không, trường tiên xoay tay với chiêu Thần Long Điệu Vỹ quất xuống lưng ngao khuyển.

Lại "bộp" một tiếng, ngao khuyển trúng tiên lộn đi ba vòng mới đứng trở lên.

Lúc này, âu Dương Thu mới liếc mắt nhìn về phía La Võng Cơ, thấy nàng đang dùng chưởng lực đấu với con ngao khuyển khác, tình thế cũng khốn đốn chẳng kém mình.

Cục thế là hai người đấu với hai thú, xem ra rất công bằng, nhưng hai người thi thố hết bản lĩnh cũng không đả thương được hai con thú, trái lại chúng càng đấy càng thêm hung mãnh.

cứ tiếp tục thế này, sự thắng bại giữa người và thú kể như đã được phân định, chỉ còn vấn đề thời gian nữa mà thôi.

Khoảng nửa giờ sau, âu Dương Thu đã cảm thấy sức cùng lực kiệt, đưa mắt nhìn La Võng Cơ, nàng cũng đã hơi thở hào hển, nguy cơ đã đến gần.

âu Dương Thu nhờ có thân pháp Hồi Phong Tam Hoàn mới tránh khỏi được mấy lần tấn công hung hiểm của ngao khuyển, nếu chỉ bằng nhuyễn tiên trong tay, e sớm đã tán mạng rồi.

Còn về phía La Võng Cơ sở dĩ vất vả hơn là bởi nàng dùng chưởng lực đương cự với ngao khuyển, còn như vì sao nàng không sử dụng binh khí độc môn Thần Thủ Tiên Võng, đó là bởi nàng biết rõ con súc sanh này rất là tinh ranh, nếu tung lưới ra mà không chụp trúng chúng thì càng nguy hiểm hơn.

âu Dương Thu đang lúc giao đấu cực lực với ngao khuyển, bỗng nghe La Võng Cơ kinh hoàng thét lên, bất giác thấy phân tâm, liền bị ngao khuyển thừa cơ tung cho ngã lăn ra đất.

Khi chàng vội vàng đứng lên, chuyện quái lạ lại xảy ra.

Chỉ thấy con ngao khuyển đã tung ngã chàng lúc nãy đang ngoạm đít con ngao khuyển kia, cố sức kéo ra sau, như là răng cắn vào quá sâu không rút ra được.

Con ngao khuyển tấn công La Võng Cơ bị cắn đau, quay đầu lại phản công, thế là hai con thú hung mãnh cùng cấu xé nhau.

La Võng Cơ ngã trên đất, chưa thọ thương, nhưng đã ngất xỉu có lẽ bởi quá sợ hãi.

âu Dương Thu chẳng hiểu vì sao lại xảy ra chuyện quái lạ như vậy, nhưng không có thời gian suy nghĩ, cúi xuống định bồng La Võng Cơ bỏ chạy, chợt thấy một chiếc lá úa to cỡ bàn tay rơi xuống trước mặt, liền nhặt lên xem, dưới ánh trăng chỉ thấy một hàng chữ:

"Người của Hải Long hội đã sắp đuổi đến, chạy mau." âu Dương Thu liền thắt nhuyễn tiên vào lưng, nhét vội chiếc lá vào lòng, bổng La Võng Cơ lên, phóng đi về phía một ngọn núi cao Ở phía trước cách khoảng bốn năm dặm.

Con người trong lúc nguy cấp, bản năng sinh tồn trong tiềm thức luôn phát sinh một sức mạnh hết sức thần kỳ giúp người thoát khỏi cơn hiểm nghèo.

âu Dương Thu tuy trong lúc đói khát mỏi mệt, lại phải bồng theo La Võng Cơ, nhưng chàng vẫn cắn răng chịu đựng, gắng sức phóng đi một mạch, đến một sơn cốc chật hẹp trong ngọn núi ấy.

Chàng tìm một chỗ kín dào, đặt La Võng Cơ xuống, thấy nàng vẫn hôn mê bất tỉnh, chàng thầm nhủ:

- Hay là do viên độc dược của Triệu Tam Đường phát tác? Nhưng Triệu Tam Đường rõ ràng đã nói là sau hai mươi bốn giờ độc dược mới phát sinh ra hiệu lực, lúc này tối đa chỉ mới bốn năm giờ, sao thể...

chàng suy ngẫm một hồi, vẫn không sao hiểu nổi, đành trở ra ngoài, tìm đến một dòng suối, uống lấy một bụng rồi mới dùng hai tay vốc nước trở về chỗ kín đáo kia, đổ vào miệng La Võng Cơ.

La Võng Cơ lúc này tuy bất tỉnh nhân sự, nhưng hơi thở vẫn điều đặn, ngoại trừ sắc mặt lợt lạt, không còn gì khác lạ.

âu Dương Thu hết sức thắc mắc, vì sao nàng lại thế này? Định xem xét thân thể nàng, nhưng hiềm vì nam nữ hữu biệt, sao thể tùy tiện động chạm?

Sau cùng, chàng quyết định xem hai bàn tay nàng trước, phải chăng có gì khác lạ rồi hằng tính.

Thế là, trước tiên chàng cầm tay phải La Võng Cơ lên, chỉ cảm thấy tay nàng mềm mại như bông và nhẹ nhàng như không có gì cả.

âu Dương Thu tuy mới hiểu chuyện nam nữ, nhưng trong đêm khuya trong chốn thâm sơn, một mình Ở bên giai nhân, nắm lấy bàn tay ngọc ngà thế này cũng không khỏi tim đập dữ dội.

La Võng Cơ hai tay đều nắm chặt lại, âu Dương Thu gỡ tay phải nàng ra, Thần Võng Tiên Thủ rơi xuống đất, trong lòng bàn tay không có gì khác lạ.

Rồi lại gỡ bàn tay trái, một vật màu vàng rơi ra, chỉ thấy trên lòng bàn tay có xâm một thanh kiếm nhỏ bằng mực đen, và trên thân kiếm cũng có một đóa hàn mai.

Trong Phi Hồng sảnh của Ngân Kiều thôn đã có treo một thanh kiếm vàng có hình hàn mai, vậy thì La Võng Cơ là con gái của đại long đầu La Tu, trên tay có xâm biểu tượng như vậy chẳng có gì lạ, điều lạ là sao biểu tượng này lại giống hệt thanh kiếm trên vách chắn của Hàn Mai bảo, và trên những cao thủ võ lâm đã thảm tử gần đây vì sao cũng đều để lại thanh kiếm vàng hàn mai này?

âu Dương Thu theo những vấn đề ấy suy luận, khẳng định những vụ án này nhất định có liên quan đến Ngân Kiều thôn, và bí mật cũng phải dò tìm từ Hàn Mai Kim Kiếm, đối tượng điều tra tốt nhất là La võng Cơ.

Nghĩ vậy, âu Dương Thu càng nóng lòng làm cho La Võng Cơ hồi tỉnh sớm hơn nhưng khổ nỗi chàng lại không biết y lý, biết làm sao đây?

Đang sốt ruột, bỗng phát hiện vật màu vàng đã rơi xuống bên cạnh La Võng Cơ, vội cầm lên xem, thì ra lại là một chiếc lá vàng, mở ra xem, bên trong là một viên dược hoàn màu đỏ thơm phức và một hàng chữ nhỏ:

"Nàng ta vận công lực quá sức nên khiến độc dược phát tán sớm hơn, mau cho uống vào dược hoàn này sẽ khỏi ngay." âu Dương Thu xem xong vui mừng khôn xiết, liền phanh miệng La Võng Cơ ra, nhét dược hoàn vào miệng nàng.

Lúc này chàng sực nhớ đến chiếc lá vàng đã chộp lấy trong ngôi nhà ba gian, bởi cấp bách nên chưa xem kỹ, nhưng đã cất trong túi áo, liền móc ra cùng với chiếc lá cảnh báo lúc đang giao đấu với ngao khuyển.

Chàng đặt cả ba chiếc lá vàng lên mặt đất, chỉ thấy chiếc đầu tiên có bốn câu thơ, chính là bài thơ mà lão nhân đã gặp trên Nhị Hải đã ngâm, nhưng sau bài thơ có một chữ "nam".

Ba chiếc lá vàng đều bằng nhau, hiển nhiên được hái trên một cây, và chữ viết trên lá cũng giống như nhau, rõ ràng là do một người viết ra.

- ô! Lão tiền bối! Nhất định là ông ấy... ông ấy luôn luôn ngầm trợ giúp mình.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng mừng rỡ reo lên:

- Hẳn là vị lão tiền bối ấy...

- Ai là lão tiền bối vậy?

La Võng Cơ hỏi xong, bật người ngồi dậy.

âu Dương Thu thấy La Võng Cơ đã hồi tỉnh, càng thêm mừng rỡ:

- ô! La tỷ tỷ không hề gì chứ? Lão tiền bối chính là ông ấy, ông ấy chính là lão già ấy mà! Tỷ tỷ xem đây là gì?

Đoạn đưa tay chỉ ba chiếc lá vàng trên mặt đất.

La Võng Cơ đưa mắt nhìn, thắc mắc hỏi:

- Đây thật ra là việc gì vậy?

âu Dương Thu bèn kể lại các trường hợp có được ba chiếc lá vàng, sau cùng nói:

- Vị lão tiền bối này hẳn là một thần tiên, không chừng chính là Thái Hư thượng nhân mà tiểu đệ đang tìm cũng nên.

La Võng Cơ trầm ngâm:

- Vậy là lúc tỷ tỷ đi ngang Phi Hồng sảnh định đến nhà bếp dặn a hoàn lo thức ăn cho Thu đệ, bỗng thấy phía trước có một bóng người lạ, bèn sinh nghi đuổi theo. Nào ngờ bóng người ấy trông chậm chạp nhưng thực ra thân pháp nhanh khôn tả, tỷ tỷ đuổi theo đến ngoài thư phòng của gia phụ, bóng người ấy loáng cái đã mất dạng. Nhưng tỷ tỷ đã tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa gia phụ với đường chủ Bạch HỔ đường là Thủy Thượng Phi Ngụy Minh Viễn, cùng đường chủ Hình đường là Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn, và bảo hai người đến khách giá bắt Thu đệ, nên tỷ tỷ mới vội đến khách giá báo tin bảo Thu đệ đào tẩu. Sau đó Ngụy minh Viễn và HỒ Chấn Sơn đến khách giá, thấy không có Thu đệ, lại truy tìm theo hướng ngược lại và tín hiệu báo động nổi lên lâu vậy mà không có người đuổi theo chúng ta, nhờ vậy chúng ta mới ung dung thoát khỏi Ngân Kiều thôn, hẳn đó cũng là do vị lão tiền bối ấy đã đánh lạc hướng bọn họ, nếu không chúng ta khó mà thoát thân được.

- Tỷ ty suy luận không sai, nhưng tiểu đệ không hiểu vì lẽ gì tỷ tỷ lại vì tiểu đệ mà chẳng quản phản bội lệnh tôn, thậm chí hy sinh cả tính mạng để cứu tiểu đệ?

- Tỷ tỷ cũng chẳng hiểu vì lẽ gì, chỉ cảm thấy thích mến Thu đệ là phải làm vậy thôi!

âu Dương Thu cảm động đến cơ hồ rơi lệ:

- Tỷ tỷ tốt với tiểu đệ thế này, tiểu đệ không biết rồi đây sẽ báo đáp thế nào, nhưng tiểu đệ không

hiểu, lệnh tôn với tiểu đệ không thù không oán, vì sao lại định bắt giết tiểu đệ thế này?

La Võng Cơ nhẹ lắc đầu:

- Tỷ tỷ cũng không rõ, chỉ nghe họ nói trong thư phòng là "tuyệt đối không thể buông tha" Thu đệ, ngoài ra tỷ tỷ không còn lòng dạ để nghe nữa.

- Vậy âu Dương Thu vốn định hỏi Hải Long hội trước kia có hiềm khích với gia phụ chàng hay không, nhưng nghĩ lại hiện chưa đúng lúc, nên lái sang chuyện khác nói:

- Nghe nói Nhị Hải cư sĩ và Lam Tâm Long phu phụ sau khi chết trên mình đều có một biểu tượng Hàn Mai Kim Kiếm, giờ lại thấy trên lòng bàn tay trái tỷ tỷ cũng có xâm hình một thanh kiếm như vậy, chẳng hay tỷ tỷ nhận thấy sao về những điều này?

La Võng Cơ thở dài:

- Tỷ tỷ tuy là con gái của đại long đầu Hải Long hội, nhưng không hề biết chút gì về tình hình trong hội, còn về hình thanh kiếm xâm trên lòng bàn tay, tỷ tỷ tuy từng hỏi gia phụ, nhưng chưa được gia phụ trả lời rõ.

âu Dương Thu thấy vẻ mặt và lời nói của La Võng Cơ rất chân thành, nên không chút nghi ngờ, đưa mắt liếc nhìn ba chiếc lá vàng trên mặt đất nói:

- La tỷ tỷ biết nhiều hiểu rộng, thử suy nghĩ có hiểu bốn câu này không? Và vì sao bài thơ này lại có thêm một chữ "nam?" La Võng Cơ vừa lẩm bẩm đọc vừa suy nghĩ một hồi, bỗng mừng rỡ reo lên:

- Thu đệ! Chí nguyện của đệ đã sắp thực hiện được rồi!

âu Dương Thu vội hỏi:

- Tỷ tỷ muốn nói là chí nguyện tầm sư học võ của tiểu đệ đã sắp thực hiện được rồi ư?

- Đúng vậy!

- Tỷ tỷ đã hiểu ra từ bốn câu thơ này ư?

La Võng Cơ quả quyết:

- Không sai, nếu không nhờ chữ "nam" của hướng nam này, thật tỷ tỷ không sao suy đoán ra được.

- CÓ phải Thái Hư thượng nhân Ở hướng nam không?

- Đúng vậy, câu thứ ba trong bài thơ chẳng phải "Thượng Đăng VÔ Lượng" là gì? VÔ Lượng

chính là một ngọn núi cao Ở phía nam Đại Lý, có nghĩa là lên được núi VÔ Lượng mới trở thành cô nhân, hai từ "cô nhân" đây hẳn nhiên là cao nhân. Và chữ đầu của ba câu trước là "Thái Thượng Nhân" còn chữ nhân thì lại Ở chữ sau cùng của câu cuối, nên mới chẳng dễ hiểu ra.

âu Dương Thu đứng phắt dậy, hớn hở nói:

- La tỷ tỷ, tiểu đệ hiểu ra rồi! Vậy nghĩa là Thái Thượng Nhân Ở trên núi VÔ Lượng, lên trên núi VÔ Lượng là sẽ tìm gặp lão nhân ấy, tìm gặp lão nhân ấy thì mới học được võ công tối cao, trở thành người kiệt xuất nhất trên đời.

La Võng Cơ gật đầu:

- Giải thích như vậy không sai!

Đoạn làm ra vẻ thần bí hỏi:

- Vậy Thu đệ phải đáp tạ tỷ tỷ này cách nào đây?

âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:

- Tiểu đệ với tỷ tỷ cùng đi học võ công, sau khi xuất đạo tiểu đệ cùng tỷ tỷ sẽ đối xử thật tốt với tỷ tỷ được không?

La Võng Cơ thở dài:

- Lòng tốt của Thu đệ, tỷ tỷ chỉ có thể nhận nửa phần sau, còn nửa phần trước tỷ tỷ đành tâm lĩnh.

- Vì sao tỷ tỷ lại không thể cùng tiểu đệ?

- Gia sư VÔ Ưu thượng nhân tự tin là người cao nhất trong võ lâm hiện nay, sao chịu để cho tỷ tỷ từ bỏ? Vả lại, tỷ tỷ còn có việc quan trọng cần phải làm.

âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, thật không sao tìm ra được cách có thể khiến La Võng Cơ cùng đi tầm sư học võ, hết sức lo lắng khó xử.

La Võng Cơ đưa mắt nhìn trời, từ từ đứng lên nói:

- Trời sắp sáng rồi, tỷ tỷ cùng Thu đệ đến dưới núi VÔ Lượng rồi...

Bỗng nghe tiếng gió vù vù, La Võng Cơ vội ngưng lời, nắm tay âu Dương Thu kéo thụp xuống ẩn nấp.

Hai người nhờ đá núi che cản, đưa mắt nhìn vào hạp cốc, chỉ thấy hai bóng người khổng lồ phóng

nhanh qua trước mặt hai người, làm dậy kình phong cuốn tung cả cát đất, rừng cây khua động.

La Võng Cơ lè lưỡi, thầm mừng chưa bị hai người khổng lồ phát giác.

âu Dương Thu sực nhớ lại chuyện Ở Mã Lộc trại, liến khẽ nói:

- La tỷ tỷ, tiểu đệ đã từng gặp hai người khổng lồ này rồi, họ có liên quan với vụ huyết án của phái Bình Giang, chúng ta bám theo mau.

La Võng Cơ thấy âu Dương Thu có vẻ nghiêm túc và hối hả, biết là sự thể rất hệ trọng, nên không tiện hỏi, cùng thi triển khinh công đuổi theo hai người khổng lồ.

Hai người khinh công đều cao minh, chỉ lát sau đã ra khỏi hạp cốc, phóng mắt nhìn quanh, bốn bề vắng ngắt, nào thấy bóng dáng của hai người khổng lồ?

Lúc này mặt trăng đã lặn, mây trắng đầy trời, vầng thái dương vừa ló dạng, đồng cỏ mênh mông không một bóng người.

Hai người dừng lại, La Võng Cơ ngạc nhiên nói:

- RÕ ràng trông thấy họ phóng đi ra ngoài cốc, dù thân pháp nhanh đến mấy chúng ta cũng có thể nhìn thấy bóng của họ, vậy mà...

âu Dương Thu tiu nghỉu tiếp lời:

- Tiểu đệ đã từng gặp hai người khổng lồ này trong tổng đà phái Bình Giang Ở Mã Lộc Trại, cũng đuổi theo một hồi thì bị bỏ rơi... La tỷ tỷ thấy khinh công của hai người khổng lồ này có đáng kể được là nhân vật tuyệt đỉnh trong giới võ lâm hay không?

La Võng Cơ giọng cảm khái:

- võ Công uyên bác như biển cả mênh mông, không có bờ bến, tỷ tỷ hành tẩu giang hồ đã mấy năm, trước nay rất cao ngạo tự phụ, nay mới nhận thấy mình thật là ấu trĩ và nhỏ bé. Khinh công của hai người khổng lồ này tuy chưa kể được là tuyệt đỉnh trong giới võ lâm hiện nay nhưng cũng là bậc cao thủ tỷ tỷ chưa từng gặp.

- Tiểu đệ chưa hiểu mấy về ý của tỷ tỷ, chả lẽ trên đời này còn có người cao hơn họ nữa sao?

- Đương nhiên! Chẳng hạn như vị lão tiền bối đã ngấm ngầm trợ giúp chúng ta, chẳng khác nào thần tiên, dĩ nhiên hơn xa hai người khổng lồ không lai lịch này. Đừng nói gì khác, chỉ việc lão tiền bối đi lại tự ý trong Ngân Kiều thôn cũng đủ khiến người không thể tưởng tượng nổi.

âu Dương Thu động tâm nói:

- Tỷ tỷ muốn nói là Ngân Kiều thôn đầy rẫy những cơ quan mai phục, không dễ ra vào phải không?

- Tỷ tỷ không dám nói Ngân Kiều thôn là đầm rồng hang hổ, nhưng trên đời này chưa ai từng có thể tự ý đi lại trong Ngân Kiều thôn, vậy mà vị lão tiền bối ấy chẳng những xem Ngân Kiều thôn như bình địa, mà còn bỡn cợt các cao thủ của Ngân Kiều thôn như là trẻ con, chẳng phải là quá thần kỳ ư?

Trong lúc hai người trò chuyện, mặt trời đã dần lên cao, ánh bình minh rực rỡ soi khắp mặt đất.

âu Dương Thu giờ đã biết đại khái về Ngân Kiều thôn, bèn nói:

- La tỷ tỷ nói rất đúng, vị lão tiền bối ấy quả khiến người không sao lường nổi, giờ hai người khổng lồ đã mất tích rồi, chúng ta hãy đến đằng trước tìm một thị trấn ăn chút gì lót dạ, tiểu đệ thật đã đói quá rồi.

La Võng Cơ nhìn quanh một hồi, gật đầu nói:

- Đi về phía nam chừng mười mấy dặm là Mã Nhai trấn rất đông đúc, chúng ta hãy đến đó ăn uống rồi tỷ tỷ cải nam trang đưa Thu đệ đến núi VÔ Lượng.

Thế là, hai người với tốc độ trung bình phóng đi trên đường cái quan tiến về phía nam.

Nơi đây vẫn còn là chân núi gồ ghề, tuy nói là đường cái quan, nhưng cũng chỉ rộng hơn đường huyện lị một chút thôi. Nếu là người thường, dĩ nhiên đi lại khó khăn, nhưng đối với người võ lâm thì chẳng đáng kể gì.

Hai người đang phóng đi, La Võng Cơ bỗng quay sang âu Dương Thu hỏi:

- Thu đệ, đệ nói là đã từng gặp hai người khổng lồ ấy tại Mã Lộc trấn, nhưng Ở trong tình huống thế nào vậy?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ trong chốc lát, bèn lần lượt kể lại những ai đã chứng kiến tại tổng đà phái Bình Giang trong đêm nọ.

Nghe xong, La Võng Cơ biến sắc mặt, hồi lâu không thốt nên lời.

Đi được mấy bước, vẻ mặt nặng nề nói:

- Thu đệ khẳng định hai tử thi ấy đã bị người khổng lồ mang đi ư?

- Tiểu đệ Ở trong linh đường nhìn thấy rất rõ nên mới đuổi theo, nhưng đã bị họ bỏ rơi bên bờ Bình Giang.

La Võng Cơ ngẫm nghĩ một hồi, lại hỏi:

- Hiện đang là mùa thu, người chết sau hai mươi bốn giờ hẳn thi thể đã bắt đầu hôi thối, nhưng theo lời Thu đệ thi thi thể của Lam Tâm Long phu phụ trong áo quan vẫn như còn sống, vậy Thu đệ có tin đó có đúng là di thể của họ không?

âu Dương Thu chợt hiểu:

- Điều ấy lúc bấy giờ tiểu đệ chưa nghĩ đến, nếu không nhờ tỷ tỷ nhắc, tiểu đệ La Võng Cơ thở dài ngắt lời:

- Thi thể trong quan tài mà Thu đệ trông thấy là giả, thi thể thật của Lam Tâm Long phu phụ sớm đã bị đánh trảo rồi. Vậy xem ra theo lời vị lão tiền bối ấy, hiện nay trong võ lâm đang nhen nhúm một hào kiếp ghê gớm, phải cần chúng ta ra sức cứu vãn, đó chẳng phải những lời vô cớ. Qua việc lão nhân gia ấy luôn ám trợ chúng ta và chỉ điểm Thu đệ đến núi VÔ Lượng tầm sư học võ, chứng tỏ vị lão tiền bối này ắt hẳn là một kỳ nhân dị sĩ giàu lòng từ bi, tuy muốn cứu vãn kiếp nạn võ lâm, nhưng bản thân lại không muốn dây vào chuyện thị phi giang hồ, đó thì chẳng rõ là vì nguyên cớ gì?

âu Dương Thu dừng lại, nôn nóng hỏi:

- CÓ phải tỷ tỷ đã suy ra được việc trọng đại gì qua cái chết của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tiểu đệ không?

- Việc ấy tuy hiện giờ tỷ tỷ không dám quả quyết, nhưng đã có lần tỷ tỷ nghe gia sư kể lại, hồi ba mươi năm trước, chưởng môn nhân các đại môn phái võ lâm đã có một lần tụ hội trên đỉnh Nga My Ở Tứ xuyên, trong buổi họp ấy chẳng hiểu vì lẽ gì đã liên thủ đánh một người võ công và y thuật rất cao cường, người ấy không chống cự nổi đã bị bắt...

La Võng Cơ bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn phía trước, nắm tay âu Dương Thu nói:

- Chúng ta đừng mãi nói chuyện quên mất đi đường.

Thế là, hai người lại thư thả bước đi.

âu Dương Thu tò mò hỏi:

- Người có võ công và y thuật cao cường ấy đã chết rồi phải không?

La Võng Cơ lắc đầu:

- Không, nếu đã chết thì ngày nay đâu có chuyện rắc rối và thảm sát thế này.

- Vậy thì đã xử người ấy thế nào?

- Lúc bấy giờ có một vị đạo trưởng danh hiệu là Xích Thủ ĐỒ Long đã đề nghị chặt đi tứ chi người ấy rồi ném xuống vực thẳm, nói là ông ta đã tinh thông y thuật, để xem có thể nối lại tứ chi đã bị chặt đứt hay không?

- Vậy ông ấy có nối lại được hay không?

- Tỷ tỷ sao biết được? Nhưng trước khi người ấy bị ném xuống vực thẳm có nói một câu hết sức ghê gớm...

- Câu nói ghê gớm gì vậy?

- Người ấy nói là nếu không chết, ba mươi năm sau sẽ giết sạch những người đã có mặt tại đó.

- Vậy thì có liên quan gì đến ngày nay kia chứ?

- Đương nhiên là có, vì người ấy còn nói là: "tứ chi tuy đã cụt, không thể chính tay lấy mạng các ngươi, nhưng ta sẽ chọn một trăm cao thủ võ lâm làm nô lệ, chấp hành nhiệm vụ của ta."

Chương 7: Con Đường Tầm Sư Vạn Gian Nan

âu Dương Thu nghe xong, ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu hỏi:

- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu người đã bị chặt mất tứ chi ấy sao lại liên quan tới vụ án của phái Bình Giang?

- Vì theo lời gia sư nói, người ấy quả là chưa chết và còn thu nhận hai người rợ Miêu Cương để sai bảo, hai người Miêu Cương này nghe đâu đều cao đến trượng hai, sức mạnh khôn cùng và đi lại như gió.

âu Dương Thu đột nhiên dừng lại, tung mình lao vào một lùm cỏ bên đường.

La Võng Cơ giật mình, vội vận công giới bị, tưởng là có kẻ địch rình rập, nhưng đã thấy âu Dương Thu phi thân trở ra, tay cầm một chú thỏ béo to.

âu Dương Thu cười hề hề nói:

- La tỷ tỷ hãy xem, con thỏ này đủ cho hai chúng ta một bữa no nê rồi, cần gì phải vào trong quán ăn?

La Võng Cơ cười:

- Thu đệ khá lắm!

Đoạn đưa mắt nhìn quanh, nói tiếp:

- Thế này vậy! Tỷ tỷ có mang theo hỏa tập, chúng ta hãy tìm một chỗ kín đáo, đốt lửa lên nướng, ăn xong rồi đi ngay, khỏi phải vào Mã Nhai trấn, vạn nhất bị tai mắt của Hải Long hội phát hiện thêm rắc rối...

Nàng vừa nói vừa dẫn trước đi vòng ra sau một gò đất, âu Dương Thu tay cầm chú thỏ rừng theo sau.

Hai người vòng qua gò đất, trước mặt hiện ra một khoảng đất trũng, cây cối lưa thưa, quả là một chỗ ẩn thân tốt.

Giữa rừng thưa có một quán cây to lớn, cành lá rậm rạp như tán dù, hai người đến dưới gốc cây,

nhặt củi đốt lên nướng thỏ.

Lúc này mặt trời đã lên đến ba sào, ánh nắng chói chang, âu Dương Thu vừa nướng thỏ vừa liếc mắt nhìn trộm La Võng Cơ đang ngồi bên đắm chìm trong suy tư.

Gương mặt như hoa đào của La Võng Cơ lúc này dưới ánh lửa càng thêm kiều diễm, có điều là đôi mắt phụng thoáng nhíu lại, lộ vẻ lo âu âu Dương Thu rất hiểu vị La tỷ tỷ đã để mắt xanh đến chàng, thậm chí chẳng quản hy sinh bản thân, bội phản phụ thân này hẳn là đang rất đau khổ, nàng đối với chàng ơn nghĩa nặng như núi, rồi đây biết phải báo đáp thế nào? Nhưng chàng biết, lòng chàng cũng đã nảy sinh một niềm kính yêu sâu đậm với La Võng Cơ, niềm kính yêu ấy không chỉ là cảm kích mà còn có chút mùi vị ngọt ngào và phức tạp khó thể hình dung.

Mùi vị ấy chàng đã từng nếm trải một cách mơ hồ, nhưng giờ nhớ lại thật là xa vời và khiến chàng đau lòng ghê gớm.

Ký ức cũ đã được cảm xúc mới thay thế, đó là ranh giới trong lòng âu Dương Thu, kể từ nay tình thù ân oán đã được phân chia tách bạch trên tâm lý cũng như hành động của chàng, hình bóng ba chị em họ Lam chẳng những đã phai lạt rong lòng chàng, thậm chí chàng không còn muốn nghĩ đến nữa.

La Võng Cơ bỗng phát hiện thần thái ngơ ngẩn của âu Dương Thu, bèn hỏi:

- Thu đệ đang suy nghĩ gì vậy? Hay là để tỷ tỷ nướng thỏ nhé!

âu Dương Thu từ trong suy tư trở về thực tại, ngượng ngùng nói:

- Tiểu đệ... đâu có suy nghĩ gì! Tỷ tỷ đã mệt, tiểu đệ phải phục vụ cho tỷ mới đúng.

La Võng Cơ nghe lòng ngọt lịm, bao ưu sầu lập tức tan biến.

Nàng sâu sắc nhận thấy, tấm lòng nàng đã dành cho âu Dương Thu không hề uổng phí, tất cả những gì nàng đã bỏ ra đều rất xứng đáng Nàng đã có được hạnh phúc và an ủi, đó là niềm cảm thụ chưa từng có trong đời nàng.

Nghĩ đến cuộc đời nàng, thật chẳng khác nào là một làn sương mù dày đặc...

Hoạt Diêm Vương La Tu là phụ thân nàng, nhưng chỉ có trên danh nghĩa chứ không có tình cha con.

Nàng không hiểu phụ thân, càng không hiểu mình không có mẫu thân, tấm thân này từ đâu mà có? Nàng không biết phụ thân có yêu thương mình hay không, nhưng ông không bao giờ thắc mắc đến hành động của nàng.

Hai người đều có tâm sự riêng, đang lúc đắm chìm trong suy tư, chú thỏ rừng non béo đã được nướng chín, mùi thịt thơm tỏa ra nực nông.

âu Dương Thu dùng một cành cây khều chú thỏ đã nướng chín ra, cầm lên xé làm hai, đưa nửa phần cho La Võng Cơ, hai người bắt đầu ăn ngon lành.

ăn xong, bao tử hai người đã no nê, tinh thần cũng phấn chấn hơn.

âu Dương Thu đưa tay áo quẹt miệng hỏi:

- Hai người rợ Miêu Cương đã được người bị chặt đứt tứ chi thu nạp rất có thể không chút liên quan gì đến cái chết của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tiểu đệ.

Đột nhiên, một tiếng nói từ trên cây vọng xuống:

- Đương nhiên là không liên quan rồi, vì nàng ta chưa nói ra một vụ bí mật khác của người bị chặt đứt tứ chi mà!

âu Dương Thu và La Võng Cơ giật nảy mình đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn lên cây tìm kiếm.

- Ha ha, hai vị hãy chạy mau đi, hai con ngao khuyển của Hoạt Diêm Vương đã sắp đuổi đến đây rồi. Thật ra thì vụ bí mật khác của người bị chặt tứ chi, kẻ khác cũng chỉ biết một phần nào thôi...

Tiếng nói xa dần, sau cùng không còn nghe được nữa. Với trình độ võ công và kinh nghiệm giang hồ như La Võng Cơ mà không phát hiện ra tung tích của đối phương, đủ biết khinh công của người này đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.

âu Dương Thu nghe tiếng nói rất quen, bèn nói:

- La tỷ tỷ có nhận ra tiếng nói này dường như là của vị lão tiền bối đã ngầm cứu giúp chúng ta đó không?

La Võng Cơ gật đầu:

- Không sai, chính là lão nhân ấy. Dường như là lão nhân gia ấy luôn đi theo chúng ta... Vậy là lời nói của lão nhân gia ấy không phải giả, chúng ta chạy mau.

âu Dương Thu đã từng nếm trải sự lợi hại của hai con ngao khuyển kia rồi, giờ thấy La Võng Cơ hốt hoảng như vậy, dĩ nhiên biết là tình hình nghiêm trọng, nên cũng chẳng hỏi nhiều, vừa định thi triển khinh công.

Chỉ thấy La Võng Cơ nhặt lên một mảnh than, quệt lên lòng bàn tay rồi thoa lên mặt, gương mặt xinh đẹp như hoa liền tức trở nên đen đúa xấu xí, không nhìn kỹ, khó thể phát hiện ra là đã hóa trang.

âu Dương Thu cười nói:

- Thuật dịch dung với nguyên liệu tại chỗ này của La tỷ tỷ thật là tuyệt diệu. La Võng Cơ nhoẻn cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều, thật không tương xứng với gương mặt đen dúa của nàng, trông rất dị hợm, khiến âu Dương Thu cười ngặt ngoẻo.

Hai người vừa cười vừa phóng di, vượt qua khoảng mười dặm đường, La Võng Cơ bỗng quay sang âu Dương Thu nói:

- Thu đệ, từ dây tới núi VÔ Lượng ít ra cũng phải ba bốn ngày đường, nhưng vì tránh tai mắt của Hải Long hội, chúng ta phải chọn đường hẻo lánh mà đi nên mất nhiều thời gian hơn, vì rời khỏi Ngân Kiều thôn vội vã nên tỷ tỷ quên mang theo tiền bạc, nhưng trên đầu tỷ tỷ có một cây kim trâm, Thu đệ hãy mang đến Mã Nhai trấn bán đi để làm lộ phí.

Đoạn từ trên tóc rút ra một cây kim trâm, trao cho âu Dương Thu nói tiếp:

- Theo lời gia phụ, cây kim trâm này là một bảo vật quý giá, ít nhất cũng bán được hai ba trăm lạng bạc, nếu gặp người mua biết hàng, đáng giá những mấy ngàn lạng bạc, giờ chúng ta đang cần, thôi thì bao nhiêu cũng mặc, chỉ cần bán được là tốt rồi.

âu Dương Thu đón cây kim trâm, chú mắt nhìn kỹ, chỉ thấy kim trâm này dài cỡ ba tấc ba, trên khắc nhị long hí châu, hạt châu tuy cỡ hạt đậu, nhưng ánh sáng tím chói ngời, biết kim trâm quý giá chính là Ở hạt châu này.

Chàng khích động nói:

- La tỷ tỷ, đây quả là một bảo trâm, tỷ tỷ hãy cất lấy thì hơn. Chúng ta không có lộ phí, trên đường tiểu đệ có thể xin...

La Võng Cơ tiến tới mấy bước, kiên quyết tiếp lời:

- Vậy sao được? Vàng bạc châu báu dẫu sao cũng là thân ngoại vật, được không đáng mừng, mất không đáng buồn. Vả lại, hiện chúng ta đang cần. Thu đệ xem, phía trước kia chính là Mã Nhai trấn, tỷ tỷ Ở đây chờ, Thu đệ đi mau đi...

âu Dương Thu cảm động nghẹn lời:

- La tỷ tỷ tốt với tiểu đệ thế này, thật tiểu đệ chẳng biết nói sao?

La Võng Cơ xua tay, ra ý bảo chàng đi mau về sớm, còn nàng thì tung mình vào trong khu rừng bên lề đường.

âu Dương Thu đành cầm kim trâm đi về phía Mã Nhai trấn.

Kể cũng thuận lợi, chàng mang kim trâm vào một tiệm cầm đồ, cầm được ba trăm lạng bạc, và dặn chủ tiệm gìn giữ cẩn thận, một ngày gần đây sẽ đích thân đến chuộc.

ĐÓ là bởi chàng nghĩ, sau khi đến núi VÔ Lượng, chỉ cần đạt dược mục đích tầm sư học võ, khi xuất đạo sẽ đến lấy về, trả lại cho La Võng Cơ.

Ngờ đâu khi chàng mang bạc về đến khu rừng đã chia tay với La Võng Cơ, tìm khắp khu rừng cũng chẳng thấy La Võng Cơ đâu cả.

Lúc đầu chàng tưởng là La Võng Cơ ngủ trên cây rậm, nhưng chàng gọi đến khàn cả cổ cũng chẳng có tiếng trả lời, lúc ấy mới nhận thấy có điều không ổn, bất giác lo lắng khôn tả.

Trong rừng yên lặng như tờ, không hề có vẻ gì khác lạ, nếu nói là La Võng Cơ đã gặp hung hiểm, với võ công của nàng chẳng thể chưa động thủ đã bị bắt, bởi trong rừng không hề có dấu vết giao chiến.

vậy nàng đã đi đâu thế nhỉ?

Chàng tìm kiếm suốt cả nửa ngày vẫn không có kết quả, sau cùng đành trở về chỗ La Võng Cơ đã tung mình vào rừng, định theo dấu chân tìm kiếm. Thế là chàng đã phát hiện một mảnh vải trắng nằm dưới một hòn đá nhỏ, bởi khi nảy vội vã đã không lưu ý.

Chàng nhặt mảnh vải lên xem, chỉ thấy dòng chữ bằng than viết:

"Gởi Thu đệ, vì có việc gấp không thể chờ đợi, tỷ tỷ đi đây, đừng nên tìm kiếm. Mong Thu đệ hãy tức khắc đến núi VÔ Lượng.

La Võng Cơ thủ thư." âu Dương Thu xem xong, hệt như sấm nổ ngang tai, đầu óc xây xẩm, lòng chẳng rõ là mùi vị gì.

Việc gì mà gấp gáp thế này? Và tại sao bảo mình đừng tìm kiếm nhỉ? âu Dương Thu tay cầm mảnh vải, miệng lẩm bẩm đi ra khỏi khu rừng.

chàng vốn nghĩ, chỉ cần La Võng Cơ chịu đi cùng cùng chàng đến núi VÔ Lượng, chàng tin chắc có thể thuyết phục nàng, cho dù nàng không chịu học võ công, bào nàng cất một ngôi nhà lá trong núi để Ở thì cũng có thể thường xuyên gặp nhau. Nếu như nàng thật sự yêu chàng, nàng sẽ bằng lòng.

ĐÓ dĩ nhiên chỉ là ý nghĩ trong lòng âu Dương Thu, chứ chưa nói ra với La Võng Cơ.

Bỗng chàng nhớ lại lời cảnh cáo của "lão tiền bối", bèn nhận định hẳn là La Võng Cơ đã bị người

của Hải Long hội bắt về, nhưng nghĩ kỹ, lại như không thể như vậy, bởi nếu người của Hải Long hội đuổi đến chắc chắn nàng không có thời gian viết chữ trên vải để lại, hơn nữa Hải Long hội cũng chẳng chịu buông tha cho chàng.

Vậy thì nàng đã đi đâu?

âu Dương Thu tự hỏi như vậy một hồi, nghĩ là La Võng Cơ đã bảo chàng tức tốc đến núi VÔ Lượng và đừng tìm kiếm nàng, hẳn là có nguyên nhân khác, nhưng lại không sao nghĩ được nguyên nhân ấy.

Sau cùng, đành phải theo lời dặn của La Võng Cơ, một mình đi về phía nam.

Vốn sống chết có nhau như chim liền cánh, giờ bỗng nhiên kẻ đông người tây, âu Dương Thu cô đơn phóng đi, nỗi khổ sở và buồn tẻ trong lòng nào ai biết? Và biết bày tỏ cùng ai?

Chàng ngày đi đêm nghỉ, hai ngày liền không có việc gì xảy ra. Sáng sớm ngày thứ ba, chàng đến một nơi có tên là Kê Lung (chuồng gà) vượt qua sông Lan Thương. Sau khi hỏi thăm, mới biết hãy còn cách núi VÔ Lượng một phần ba lộ trình, khoảng một ngày rưỡi nữa mới đến.

âu Dương Thu nóng lòng cầu sư học nghệ, gặp người là hỏi, không vào tiệm quán ăn uống, chỉ mua chút gì đó ăn tạm rồi lại đi tiếp.

Chiều tối, một quan ải xa xa hiện ra trong tầm mắt, hai bên núi cao Chót vót, hết sức hiểm trở.

âu Dương Thu đi đến cửa ải, cửa thành đã đóng chặt, bên ngoài vắng ngắt, nhìn hồi lâu không một bóng người, nhưng trên tường thành đao kiếm sáng ngời, binh lính đầy rẫy, sát cơ trùng trùng.

Dưới ánh nắng chiều tà, ba chữ "An Định Quan" to lớn trên cổng thành vẫn trông thấy rất rõ.

Hiện nay đang lúc thái bình thịnh đế, vậy mà An Định quan lại canh phòng nghiêm ngặt như là đại địch sắp tấn công thế này, chẳng phải chuyện lạ ư?

âu Dương Thu sau khi quan sát tình thế, nhận thấy muốn vượt qua quan ải này chỉ có hai con đường, một là vượt núi mà qua, nhưng thế núi quá hiểm trở, không quen thuộc đường lối, đâu phải chuyện dễ? Hai là phóng lên tường thành, điều này không khó, nhưng nếu không muốn kinh động đến binh lính giữ thành, sinh chuyện rắc rối thì lại chẳng dễ dàng.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng quyết định vượt qua tường thành, vạn nhất bị binh lính phát giác, dành phải bằng vào khinh công nhanh chóng thoát thân, vậy dễ dàng hơn trèo qua núi cao nhiều Thế là, chàng bèn tìm một chỗ kín đáo nghỉ dưỡng thần, đợi đến canh hai hẵng hành động.

Lát sau, ánh trăng đã lên đến đầu thành, ánh bạc phủ đầy mặt đất, trong thành vang lên tiếng trống

canh liên hồi, chỉ biết phòng thủ nghiêm ngặt dường nào.

âu Dương Thu đang suy nghĩ tìm cách vào thành mà không gây xung đột với binh lính, bỗng nghe trong thành vang lên tiếng la hét dậy trời.

Chàng liền động tâm thầm nhủ:

- sao mình không nhân lúc trong thành hỗn loạn nhanh chóng vượt qua?

Đoạn vừa định tung mình đến gần tường thành, bỗng thấy binh lính trên tường thành nhốn nháo, tiếng la hét vang dậy, chàng lại thụp trở xuống, chờ xem diễn biến.

Ngay khi ấy, chỉ thấy trên tường thành xuất hiện hai bóng người khổng lồ, so với tường thành còn cao hơn ba bốn thước.

Dưới ánh trăng sáng, âu Dương Thu nhìn thấy rất rõ hai người khổng lồ ấy, chỉ thấy họ đầu to như chiếc đấu, tóc dài phủ vai, đầu chụp vòng vàng, mắt lộ mũi sư, miệng to răng nhe, mày rậm mắt tìm, tướng mạo hết sức hung tợn.

Hai người khổng lồ ấy dường như đều có cắp một vật nặng dưới nách trái, chỉ với một cánh tay không đương cự với làn sóng binh lính.

HỌ dường như không sợ đao kiếm, chỉ nghe một hồi tiếng binh khí chạm nhau và văng bay tứ tung, sau đó là tiếng rú thảm liên hồi, bóng người văng bay, có kẻ bị ném lên không, rơi xuống liều bạt, có kẻ bị ném ra ngoài thành, vỡ đầu nứt sọ, thật thê thảm tột cùng.

Chừng một khắc sau, binh lính trên thành như đã chết rất nhiều, số còn lại không dám tiến tới nữa.

Hai người khổng lồ cùng cất tiếng hú vang như quỷ gào, hồi âm vang vọng núi rừng, nghe thật khủng khiếp.

Trong tiếng hú chưa dứt, hai người khổng lồ đã từ trên tường thành tung mình lên, phóng xuống bên ngoài thành, mang theo kình phong ào ào.

âu Dương Thu thấy vậy bất giác thè lưỡi, vội rụt người vào. Nhưng hai người khổng lồ như đã phát hiện ra chàng, phóng ngay xuống chỗ chàng đang ẩn nấp.

Trong tình huống này, âu Dương Thu đã không thể tung mình lên tránh, cũng chẳng dám ra tay khách cự, thật khiến chàng ớn lạnh cả người.

Hệt như trời long đất lỡ, âu Dương Thu bị cát đất văng đầy đầu mặt, mắt hoa tai ù, đã bị một người khổng lồ giẫm ngay lên lưng.

Chàng đưa tay dụi mắt, ngước mặt lên, bàng hoàng thầm nhủ:

- Vì sao y lại bất động thế này?

Ngay lập tức, một bàn tay to lớn đầy lông lá nắm lấy tay âu Dương Thu đưa lên không.

âu Dương Thu như sợ đến mức tê dại, bị người khổng lồ nắm lấy trong tay, hai mắt trố to nhìn vào gương mặt ghê rợn của đối phương.

Người khổng lồ đưa mát nhìn âu Dương Thu trong tay, toát miệng nhe răng, như là cầm trong tay một con búp bê vậy.

Lúc này trên tường thành lại la hét ầm ỉ, tên như mưa bấc bắn vào hai người khổng lồ.

Người khổng lồ khác một tay vung nhanh, cuồng phong dậy lên như chớp xoáy, mưa tên lả tả rơi xuống, nhưng một làn mớ tên khác lại bay đến.

âu Dương Thu bừng tỉnh bởi tiếng la hét, nhận thấy hoàn cảnh của mình lúc này thật là nguy hiểm, nhưng bị người khổng lồ nắm trong tay, biết làm sao đây?

Bỗng, người khổng lồ nắm giữ âu Dương Thu cất tiếng hú vang, cánh tay dài vung mạnh, dùng chàng làm binh khí ném thẳng vào làn mưa tên.

âu Dương Thu người bay đi như một ớ a bay, mắt thấy tên nhọn rợp trời bay đến, bất giác hồn phi phách tán. Nhưng lạ thay, chàng bị người khổng lồ ném bay qua khỏi tường thành, rơi thẳng vào trong thành, nhưng người không hề bị trúng một mũi tên nào cả.

Chờ khi đà ném yếu dần, chàng dang hai tay ra với thế Nhạn Lạc Bình Sa nhẹ nhàng hạ xuống trên mái một ngôi nhà to.

ĐÓ là một màn hữu kinh vô hiểm, âu Dương Thu thật không sao ngờ được là mình lại gặp hung hóa kiết, người khổng lồ đã giúp chàng dễ dàng vào được trong thành.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy không có binh sĩ đuổi theo, liền tức vận công đề khí, phóng đi trên mái nhà như một làn khói nhẹ.

Phía này tuy không bị cản trở, nhưng khi sắp đến mặt kia cửa thành, chàng đã bị binh lính phát giác, tưởng chàng là đạo tặc, sau một hồi truy sát cũng khiến chàng phí khá nhiều sức lực mới qua khỏi thành, theo đường cái quan phóng đi về phía nam.

Lúc này trăng sáng vằng vặc, bốn bề vang lên tiếng côn trùng, thỉnh thoảng lại vọng đến vài tiếng vượn hú sói tru, càng tăng thêm vẻ tiêu điều và ghê rợn của đêm đen.

âu Dương Thu sau một hồi hết tốc lực phóng đi, quay đầu lại nhìn, phía sau không có người đuổi theo, bèn thả chậm bước.

Lúc này, đầu óc chàng mới có được chút nhàn rỗi, nhớ lại gương mặt ghê rợn của người khổng lồ kia, lòng vẫn còn cảm thấy hãi hùng.

âu Dương Thu đã chứng kiến tận mắt sự hung tàn của người khổng lồ, nhưng không hiểu nổi vì sao y chẳng những không làm hại chàng mà còn giúp chàng vượt qua tường thành?

Hai người khổng lồ rõ ràng đều có cắp dưới nách một người áo xanh, âu Dương Thu tuy trong lúc kinh hoàng chưa nhìn rõ mặt hai người ấy, nhưng qua vóc dáng chàng có thể khẳng định đó là hai người đàn ông khỏe mạnh.

Qua vóc dáng và màu sắc y phục của hai người khổng lồ này, hiển nhiên họ cũng chính là hai người khổng lồ mà chàng đã gặp tại Mã Lộc trại và tại hạp cốc lúc đi cùng La Võng Cơ.

Trong ba lần gặp, hai đều thấy họ bắt người, họ có dụng ý gì? Chả lẽ họ chính là hai người rợ Miêu Cương, thủ hạ của vị tiền bối đã bị chặt tứ chi hồi ba mươi năm trước ư?

âu Dương Thu vừa đi vừa nghĩ ngợi, từ hiện tại trở về đến đêm mưa gió nhà bị thảm sát, bao dĩ vãng lần lượt hiện lên trong đầu.

Trong số có một điều kỳ lạ mà âu Dương Thu không nghĩ đến, đó là Thái Hư thượng nhân là người võ công cao nhất thiên hạ do Thiết Bốc thần y nói ra, và chỉ mỗi mình chàng nghe, cớ sao lão nhân quái dị trên Nhị Hải lại biết mà dùng bốn câu thơ chỉ điểm chàng?

Giá mà chàng nghĩ đến điều ấy, hẳn càng lấy làm lạ hơn, nhưng dẫu sao chàng cũng còn quá nhỏ tuổi, nên đã bỏ qua điều quan trọng then chốt đó.

âu Dương Thu một mình đi dưới trăng đêm, tổng kết lại tất cả những gì đã gặp trong mấy tháng qua, nhận thấy toàn là chuyện ly kỳ quái lạ, thần bí khôn lường.

Trong những tao ngộ ấy, chàng hết sức cảm kích Thiết Bốc thần y, lão nhân trên Nhị Hải và La Võng Cơ, hết sức căm thù Thiết Trúc tự, Hải Long hội và các đại môn phái.

sau cùng, chàng đã kết luận và hạ quyết tâm là có ân phải báo, có thù phải đòi.

- Đúng, bậc đại trượng phu là phải ân oán phân minh, âu Dương Thu này tuyệt đối không thể hàm hồ!

âu Dương Thu sau khi tự nói ra câu ấy một mình, như đã trút hết bao nỗi băn khoăn trong lòng, tinh thần trở nên phấn chấn, lại phóng nhanh đi tiếp về núi VÔ Lượng.

Khi sắp đến chân núi VÔ Lượng, trước mặt hiện ra một con sông rộng mười mấy trượng, nước tuy chảy xiết, nhưng với khinh công trên nước của âu Dương Thu đã thử biết Ở Nhị Hải, muốn vượt qua con sông này dĩ nhiên chẳng có gì là khó.

Nhưng ngay khi chàng vừa phóng đi trên mặt sông, bỗng từ trên thượng lưu trôi xuống một chiếc bè nhỏ bé chỉ cỡ chiếc chậu, chiếc bè ấy trôi đi rất nhanh, thoáng chốc đã đến trước mặt chàng, xoay mấy vòng rồi đứng yên bất động.

âu Dương Thu hết sức kinh ngạc, cúi nhìn trên bè, chỉ thấy một lão nhân áo gai mặt mày xanh xao đang nằm ngủ say sưa.

Theo tải trọng của chiếc bè nhỏ ấy, cho dù lão nhân nhẹ đến mấy cũng không chịu nổi, đồng thời chiếc bè tuy được kết bằng những thanh gỗ nhỏ, nhưng nước không hề lọt qua.

âu Dương Thu tuổi trẻ hiếu kỳ, bèn đưa tay lắc lắc chiếc bè, định gọi lão nhân thức dậy để hỏi lai lịch.

Lão nhân bị chàng lay tỉnh, nhưng trố to mắt thờ thẩn nhìn chàng, không nói một lời.

âu Dương Thu đành phải với lẽ hậu sinh vòng tay xá dài, nhưng chàng chưa kịp lên tiếng, lão nhân đã lắc đầu, thở dài cảm khái nói:

- Thật hiếm có, chẳng ngờ trên đời này lại có người công phu trên nước cao hơn lão phu, xem ra lão phu vẫn không sao xuất đầu lộ diện rồi.

Dứt lời, chiếc bè gỗ lại xuôi dòng trôi nhanh đi.

âu Dương Thu vội tung mình phóng đi trên mặt nước đuổi theo, nắm lấy bè giữ lại hỏi:

- Xin lão tiền bối thượng tánh cao danh?

Lão nhân áo gai không đáp lời mà hỏi ngược lại:

- Cậu bé, công phu trên nước của ngươi tuy cao hơn lão phu, nhưng dẫu sao lão phu cũng lớn hơn ngươi rất nhiều, sao ngươi không báo ra danh tánh của mình trước mà lại hỏi lão phu trước, thật không biết lễ phép.

âu Dương Thu nóng mặt, vội nói:

- Vãn bối là âu Dương Thu.

Lão nhân áo gai bỗng mắt rực tinh quang, chú mắt nhìn âu Dương Thu một hồi, đoạn thở dài nói:

- Tên của ngươi cũng khá dễ nghe, nhưng tên họ thì là bất thường...

Bỗng ngưng lời, lắc đầu bỏ dỡ câu nói.

âu Dương Thu vội hỏi:

- Lão tiền bối nói vậy nghĩa là sao?

- Không có nghĩa sao cả...

Lão nhân áo gai trầm ngâm một hồi, bỗng hỏi:

- Ngươi đã là người trong võ lâm, chả lẽ lại không biết vụ thảm án chấn động võ lâm đã xảy ra tại Hàn Mai bảo gần đây sao?

- Vâng, tại hạ có biết.

- Vậy hẳn ngươi cũng biết bảo chủ Hàn Mai bảo họ gì chứ?

- Vâng, ông ấy họ âu Dương.

- Vậy thì đúng rồi. ông ấy họ âu Dương, ngươi cũng họ âu Dương, ông ấy cả nhà thảm tử, mà trên mặt ngươi lại có nhiều vết sẹo như vậy, hẳn là cũng có một cảnh ngộ bi thảm, đó chẳng phải họ âu Dương bất thường là gì?

âu Dương Thu nghe lão nhân nhắc đến quá khứ thương đau, bất giác hai mắt đỏ hoe, cơ hồ rơi lệ.

Lão nhân áo gai thấy chàng thương cảm lặng thinh, bỗng lại hỏi:

- Ngươi có biết ai đã sát hại cả nhà Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn hay không?

âu Dương Thu động tâm liền hỏi:

- Vãn bối không biết, lão tiền bối có thể cho biết chăng?

Lão nhân áo gai thở dài thậm thượt:

- âu Dương Hàn cả đời hiệp nghĩa, thật chẳng ngờ sau khi lui ẩn lại gặp thảm họa như vậy. Ngươi cùng họ với ông ấy, trăm năm trước vốn là một nhà, dĩ nhiên phải chủ trì chính nghĩa báo thù cho ông ấy.

Vì vậy, lão phu có thể cho ngươi biết, nghe đâu chính là người của các đại môn phái đã liên kết sát hại cả nhà âu Dương Hàn.

- Lão tiền bối nói thật chứ?

- Lão phu già từng tuổi này, lẽ nào lại nói đùa? Tuy nhiên, võ công ngươi cao đến mấy cũng khó thể đối địch với các đại danh môn chính phái võ lâm...

- Vãn bối hiện đang tìm kiếm danh sư học luyện tuyệt kỹ.

- Tìm ai vậy?

- Thái Hư thượng nhân trên núi VÔ Lượng, nghe đâu lão nhân gia ấy là người võ công cao nhất trên đời này.

- Ai nói với ngươi vậy?

âu Dương Thu suýt đã nói ra tên Thiết Bốc thần y, nhưng sực nhớ lời dặn của Thiết Bốc thần y, nên lắc đầu nói:

- Không ai nói với vãn bối cả, vãn bối tự biết đấy thôi.

Lão nhân áo gai ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi:

- Với tuổi tác của ngươi, khinh công trên nước chắc chắn không phải do khổ luyện mà nên, ngươi đã từng có kỳ ngộ gì phải không?

âu Dương Thu đang thắc mắc dị công của mình chẳng biết do đâu mà có, giờ nghe lão nhân này nói mới vỡ lẽ, thầm nhủ:

- Nếu mình không phải nhờ tắm máu giao long ngàn năm thì là nhờ ăn Chu Quả, nhưng hai kỳ ngộ ấy đều không thể tiết lộ với người khác, nên bèn nói:

- Công phu trên nước của vãn bối có được là nhờ bẩm sinh, không hề có kỳ ngộ gì, xin hỏi lão tiền bối có biết Thái Hư thượng nhân Ở đâu trên núi VÔ Lượng không vậy?

Lão nhân áo gai bỗng lộ vẻ vui mừng, - Thái Hư thượng nhân tiềm tu trên đỉnh VÔ Cực Phong, ngươi phải nếm trải khổ sở tột cùng thì mới có thể trở thành người kiệt xuất Trong khi nói, bè gỗ lại vọt mạnh tới, thoát khỏi tay âu Dương Thu, xoay mấy vòng rồi nhanh chóng chìm xuống nước.

âu Dương Thu ngẩn ngươi, đã biết chỗ Ở của Thái Hư thượng nhân, Cũng chẳng cần biết danh tánh của lão nhân, tức tốc vượt qua sông, vào sâu trong núi, phát hiện trên vách một ngọn núi cao chót vót có khắc ba chữ VÔ Cực Phong, bèn trèo lên ngay.

Chàng trèo suốt nửa ngày trời, đến lú chiều tối, thời tiết bỗng thay đổi, mưa rơi lất phất, đá núi trơn trợt, nhưng chàng vẫn tiếp tục trèo, sau cùng bởi trời quá âm u, chàng đã xẩy tay rơi xuống.

Chàng hồn phi phách tán, ngỡ là chết chắc, nào ngờ đang rơi xuống, bỗng được một ngọn tùng bách từ vách núi mọc ra cản lại.

âu Dương Thu chết đi sống lại, sức lực đã cạn kiệt, bèn nằm trên cây tùng ngủ một giấc.

Lúc này, âu Dương Thu lại trèo lên tiếp, lần này chàng đã cẩn thận hơn.

Chàng lớn lên trong thâm sơn, dẫu sao cũng có chút kinh nghiệm leo núi, khi lên đến giữa chừng, chàng chỉ ngước nhìn lên chứ không Cúi nhìn xuống, bởi nhìn xuống sẽ gây cảm giác khiếp sợ, rất dễ bị rơi xuống.

Câu "phải nếm trải khổ sở tột cùng thì mới tron thành người kiệt suất" của lão nhân áo gai đã giúp cho âu Dương Thu sức mạnh khôn cùng, mỗi khi cảm thấy kiệt sức, chàng lại lập đi lập lại câu ấy, thế là sức mạnh lại tăng lên.

Cứ thế chàng đã trèo suốt cả ngày, dưới ánh chiều tà, ngước nhìn lên đỉnh núi, hãy còn cách rất xa.

Mây trắng từ trên đầu di chuyển xuống dưới chân, vách núi càng lúc càng trơn trợt, và vật bám mỗi lúc một ít hơn.

Y phục của chàng lúc này đã rách bươm, khắp người đầy vết xước, chỗ đi qua đều để lại vết máu.

Thế nhưng, âu Dương Thu như đã quên mất sự đau đớn của thân thể, bởi trong lòng chàng có một niềm tin vững mạnh, chàng phải Chịu được sự giày vò mà kẻ khác không chịu nổi thì mới thể hiện được tấm lòng chân thành của mình, như vậy Thái Hư thượng nhân mới chịu thu nhận chàng làm đồ đệ, truyền thụ võ công cao tuyệt cho chàng.

Nhưng vách núi dần cheo leo đến mức không thể nào trèo lên tiếp được nữa và thật không may, một mỏm đá nhô ra hơn trượng đã cản ngay trên đầu chàng.

âu Dương Thu định di chuyển sang bên, tránh qua mỏm đá ấy, nhưng vách núi hai bên đều trơn trợt đến mức không thể bám tay vào.

Lúc này, chàng chân đặt trên một lõm nhỏ, hai tay bám vào một cây nhỏ cỡ ngón tay cái, người đứng thẳng, lên xuống cũng không được, thật là tiến thoái lưỡng nan. Thời gian lâu, ngọn cây to cỡ ngón tay không chịu nỗi thể trọng của âu Dương Thu, phát ra tiếng lắc rắc, mắt thấy đã sắp gãy hoặc bị tróc gốc.

Một dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng âu Dương Thu, bất gi ác thầm nhủ:

- Chả lẽ lão nhân áo gai nói không sai, cái họ âu Dương quả thật bất tường hay sao?

Nước mắt chàng tuôn trảo, toàn thân run rẩy, bỗng "rắc" một tiếng, cây nhỏ trong tay quả nhiên đã gãy.

- Phụ thân...

âu Dương Thu kinh hoàng thét lên, hai tay mất chỗ bám víu, người liền ngã bật ra.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng từ trên mõm đá bay xuống một vật, bản năng sinh tồn khiến âu Dương Thu hai chân chòi mạnh, người vọt lên mấy thước, cố sức vung tay chộp.

CÓ lẽ cuộc đời không có con đường cùng, có lẽ trong võ lâm phải có một trận hào kiếp, âu Dương Thu đang bên bờ cõi chết đã nắm được một sợi dây sự sống, người lơ lửng trên không, trong tay nắm chặt một sợi dây leo từ trên thòng xuống.

Sợi dây leo ấy chính là từ trên mõm đá thòng xuống, khi âu Dương Thu vừa nắm lấy, dây leo liền từ từ kéo lên, hệt như cá bị mắc câu.

Khi chàng hai chân chạm đất, phát hiện đã lên đến đỉnh núi, đưa mắt nhìn theo sợi dây leo trong tay, cảnh tượng diễn ra trước mắt lại khiến chàng bất giác sững sờ.

Đầu kia dây leo thì ra đang nằm trong tay một thiếu nữ áo lục, dáng người mảnh mai và tóc dài phủ vai, nhưng lúc nàng thiếu nữ áo lục ấy đang quay lưng về phía âu Dương Thu, ngồi ngay ngắn trên một phiến đá xanh nên không nhìn thấy diện mạo, nhưng qua thân hình mảnh mai của nàng, hẳn là một giai nhân tuyệt sắc.

âu Dương Thu không cần suy nghĩ cũng biết thiếu nữ áo lục này chính là người đã cứu mạng mình, đồng thời nàng ta có mặt trên VÔ Cực Phong, hẳn không phải là người bình phàm. Hơn nữa, người ta đã CÓ ơn cứu mạng mình, mình phải ngỏ lời cảm tạ mới đúng.

Thế là, âu Dương Thu sải bước đi đến phía sau thiếu nữ áo lục, còn cách hơn trượng đã quỳ sụp xuống, dập đầu lạy ba lạy và nói:

- Đa tạ đại ân cứu mạng của cô nương, xin nhận âu Dương Thu ba Chàng quỳ lạy hồi lâu vẫn không thấy thiếu nữ áo lục có phản ứng gì, hết sức lấy làm lạ thầm nhủ:

- Hay là nàng ta chưa nghe, nếu không...

Đang cúi người suy nghĩ, bỗng nghe vang lên tiếng cười khúc khích, nhưng chàng không dám ngửng đầu lên nhìn, bởi chàng biết rất nhiều kỳ nhân trong võ lâm không kể nam nữ thường có tính quái đản, vạn nhất khiến cho vị cứu tinh này tức giận, có thể hậu quả sẽ vô cùng tệ hại.

Tiếng cười vừa ngưng, âu Dương Thu liền nghe tiếng y phục phất gió vang lên bên tai, chưa kịp

phản ứng đã bị người nắm lấy cổ áo nhẹ nhàng xách lên.

Chàng nghiêng mặt nhìn, bất giác kêu lên "á" một tiếng, vội nhắm mắt lại, tim đập dữ dội, toàn thân run rẩy toát mồ hôi lạnh.

Thì ra người xách chàng lên chính là thiếu nữ áo lục đã cứu chàng, lúc này chàng đã thấy rõ diện mạo của nàng ta, đó là một gương mặt khác với sự tưởng tượng của chàng.

Chỉ thấy nàng ta mày vàng mắt đỏ, mũi gãy miệng to, cằm nhọn và mặt đầy lông vàng, nào phải một mỹ nhân tuyệt sắc, rõ ràng là một bộ mặt vượn.

âu Dương Thu cố sức vùng vẫy, nhưng thiếu nữ áo lục sức mạnh ghê gớm, như ưng bắt gà xách lấy chàng phóng đi như bay.

Chừng thời gian sau một tuần trà, thiếu nữ áo lục xách âu Dương Thu đi vào một sơn động rất rộng, bên trong đèn nến sáng choang, trần thiết trang nhã, cầm kỳ thi họa đủ cả.

âu Dương Thu bị bỏ xuống trước mặt một chiếc vân sàn, thiếu nữ áo lục quay người bỏ đi ngay. Chàng ngước mắt nhìn, chỉ thấy trên vân sàn là một lão nhân râu tóc bạc phơ mặc áo bào tím có hình bát quái, mặt xanh xao nhưng mắt từ mày thọ, như không hề hay biết sự có mặt của âu Dương Thu.

Những sự đã xảy ra trong thời gian ngắn ngủi vừa qua đã khiến cho âu Dương Thu như vừa trải qua một giấc chiêm bao, chàng chẳng rõ hiện mình đang Ở đâu? Quái nữ áo lục kia đã đi đâu rồi? Vị lão nhân đạo phục này là ai?

Bao nhiêu nghi vấn khiến âu Dương Thu đứng thừ ra trước vân sàn cả buổi trời, nhưng lão nhân áo tím hệt như lão tăng đang nhập định, không hề hay biết có chàng hiện diện.

âu Dương Thu thông minh hơn người, thấy lão nhân này tiên phong đạo cốt, nghĩ rất có thể chính là Thái Hư thượng nhân mà Thiết Bốc thần y đã nói, nếu quả vậy thì tâm nguyện của chàng kể như đã hoàn thành được nửa rồi.

Nghĩ vậy, bất giác lòng mừng khôn xiết, bèn vội quỳ xuống trước vân sàn, không đứng lên nữa.

Quái nữ áo lục không thấy quay lại, âu Dương Thu quỳ đến hai đầu gối đau nhức khôn tả, nhưng lão nhân áo tím vẫn không hề chớp mắt.

âu Dương Thu thật kiên nhẫn, hai chân tê dại, đã dần dần mất hết cảm giác, nhưng vẫn quỳ, suốt không lên tiếng mà cũng chẳng động đậy Anh ban mai soi vào sơn động, lửa nến đã mất đi ánh sáng bốn có, đã qua ngày hôm sau rồi.

âu Dương Thu ban ngày leo núi vốn đã mệt nhoài, lại quỳ suốt đêm, sự đau đớn của vết thương da

thịt không kể, sự dằn vặt của cơn đói thật khó chịu nổi, sau cùng chàng không còn chịu đựng nổi nữa, bủn rủn ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Khi chàng tỉnh lại, ánh nến trong động lại sáng choang, trời đã tối, nhưng chàng đã thấy toàn thân thư thái, thương thế khắp người đã lành, và không còn thấy đói nữa.

Quái nữ áo lục chẳng rõ đã trở về bên âu Dương Thu từ lúc nào, chỉ thấy đang nhìn chàng toét miệng cười, lão nhân áo tím vẫn yên lặng ngồi xếp bằng trên vân sàn.

âu Dương Thu lúc này chẳng những không cảm thấy quái nữ áo lục đáng sợ, trái lại còn nảy sinh thiện cảm với nàng ta, bởi vì chàng biết hẳn là trong lúc mình hôn mê, quái nữ áo lục đã đắp thuốc chữa thương cho chàng, nếu không, thương thế khắp người chẳng thể lành lặn nhanh chóng đến vậy.

Quái nữ áo lục chỉ nhìn âu Dương Thu toét miệng cười, chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Ngay khi ấy, lão nhân áo tím bỗng hé mở mắt, chiếu thần quang sáng ngời, cất tiếng hỏi:

- Người quỳ đó có phải là âu Dương Thu không?

âu Dương Thu đang lúc thờ thẩn, bỗng nghe lão nhân hỏi tên mình, vội dập đầu lạy nói:

- Vãn bối chính là âu Dương Thu!

- âu Dương Thu ngươi chẳng quản sống chết trèo cao lên VÔ Cực Phong với mục đích gì?

Lúc hỏi, hai mắt lão nhân tinh quang rực chiếu, như muốn xuyên thấu lục phủ ngũ tạng âu Dương Thu.

âu Dương Thu ngạc nhiên đến tột cùng, lão nhân áo tím chẳng những biết danh tánh chàng mà còn như đoán ra được đa phần tâm sự Của chàng, bèn mắt rườm lệ, dập đầu lạy tạ nói:

- Vãn bối thân mang huyết hải thâm cừu, định đến VÔ Cực Phong bái sư học nghệ, nhưng chẳng hay lão tiền bối...

Lão nhân áo tím tiếp lời:

- Bần đạo là Thái Hư, chẳng hay người mà ngươi cần tìm là ai.

âu Dương Thu mừng rỡ, khích động, giọng run run nói:

- Người vãn bối định tìm chính là tiền bối, vãn bối định bái lão tiền bối làm sư phụ, van xin lão tiền bối thu nhận.

Thái Hư thượng nhân bỗng quát to:

- Ai đã cho ngươi biết?

âu Dương Thu thấy vậy, đâu dám nói là do Thiết Bốc thần y chỉ điểm, bèn bấm bụng nói dối:

- Lão tiền bối là người võ công cao nhất hiện nay, vãn bối mộ danh tìm đến, không hề có ai chỉ điểm.

Thái Hư thượng nhân nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi, bỗng buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Những nhân vật đời trước trong võ lâm đều biết bần đạo trên đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước, sao lại có người biết bần đạo còn sống trên đời? ôi... thôi đành chịu vậy, ngươi đã lên được VÔ Cực Phong, bần đạo bằng lòng thu nhận ngươi làm đồ đệ, có lẽ trận hào kiếp võ lâm trong tương lai là do ý trời an bài.

Thái Hư thượng nhân nói đến đó, trầm ngâm chốc lát, như đã quyết định một điều gì trọng đại, quay sang thiếu nữ áo lục nói:

- Tiểu Thúy, ngươi tuy đã theo ta học võ hơn một năm, nhưng ta chưa thu nhận ngươi làm đồ đệ, đó là điều lệ của Tàn Khuyết Môn, thu đồ đệ phải là một nam một nữ, và phải là người tàn khuyết, hai ngươi tuy không tàn khuyết tứ chi, nhưng...

Thái Hư thượng nhân đưa mắt nhìn vào mặt hai người, như không muốn nói ra khuyết tật của họ, nói tiếp:

- Nhưng các ngươi cũng kể được là phù hợp với điều lệ của bổn môn, vậy hôm nay hai ngươi hãy làm lễ bái sư đi.

âu Dương Thu nghe vậy, vừa lấy làm lạ vừa vui mừng khôn xiết, thầm nhủ:

- Nếu không nhờ mặt mình có vết sẹo đao thì hôm nay thật khó mà đạt được nguyện vọng bái sư học nghệ.

Quái nữ áo lục cũng hết sức vui mừng, vội quỳ xuống trước mặt Thái Hư thượng nhân, cùng âu Dương Thu dập đầu lạy ba lạy.

Thái Hư thượng nhân bỗng ngửa mặt cười vang, khiến thạch động rung chuyển, bụi cát rơi lả tả.

âu Dương Thu với quái nữ áo lục Tiểu Thúy đều thắc mắc kinh hãi, không dám ngẩng đầu lên.

Tiếng cười hồi lâu mới dứt, Thái Hư thượng nhân mới nói:

- Thật không ngờ khi ta chờ đợi đến thối chí não lòng, trên tuyệt phong ngàn trượng này lại có hai kỳ tài võ học tự động tìm đến, khiến tuyệt học của ta được truyền lại, thật là trời đã giúp ta, ha ha ha!

âu Dương Thu nghe vậy càng thêm thắc mắc, thầm nhủ:

- Sư phụ lão nhân gia chả lẽ cũng có nổi khổ tâm khó nói gì hay sao?

Chỉ nghe Thái Hư thượng nhân với giọng hiền từ nói:

- Thu nhi! Tiểu Thúy! Các ngươi đứng dậy cả đi.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy đồng thanh đáp:

- Tuân mệnh sư phụ!

Đoạn cùng dập đầu lạy rồi đứng lên, chia nhau đứng hai bên.

Thái Hư thượng nhân nhìn Tiểu Thúy lại nói:

- Ngươi tuy theo ta học võ công trước nhưng ta bằng lòng thu nhận Thu nhi làm đồ đệ trước, trong võ lâm xưa nay rất xem trọng bối phận lớn nhỏ, nên Thu nhi phải là sư huynh của ngươi, kể từ nay hai ngươi phải hòa thuận nhau, chuyên tâm học luyện võ công, sư phụ phải với phương pháp nhanh nhất trong vòng nửa năm truyền hết toàn bộ võ học cho hai ngươi. Thôi, ngươi hãy bái kiến sư huynh đi.

Lời dạy của Thái Hư thượng nhân tuy hiền từ, nhưng âu Dương Thu nghe tột cùng uy nghiêm, nên tuy chàng thấy Tiểu Thúy đến trước và lại là ân nhân đã cứu mạng chàng, theo lẽ phải là sư tỷ, nhưng không dám đưa ra ý kiến phản đối. Tiểu Thúy rất biết vâng lời, Thái Hư thượng nhân vừa dứt lời, nàng ta liền quỳ xuống vái âu Dương Thu một lạy.

âu Dương Thu cũng vội đáp lễ, chỉ thấy Tiểu Thúy lại toét miệng cười, bộ dạng hết sức khó coi và khôi hài.

Hai người thi lễ huynh muội xong, Thái Hư thượng nhân mặt lộ vẻ an ủi, nhìn âu Dương Thu nói:

- Thu nhi, vị sư muội này của ngươi tuy tướng mạo xấu xí, nhưng lòng dạ rất lương thiện và không nói được, từ nay ngươi phải đối xử với y thật tử tế, võ công của sư phụ có rất nhiều cần nhờ y gián tiếp truyền thụ cho ngươi.

âu Dương Thu vội đáp:

- Thu nhi tuân mệnh sư phụ!

Thái Hư thượng nhân liền gật đầu:

- Ngươi tư chất thông minh, căn cốt thanh kỳ, thật là một người luyện võ trăm năm khó gặp, hơn nữa võ công đã có căn cơ, lại thêm sư phụ truyền hết bộ võ học cho ngươi, trong tương lai không khó trở thành một người lỗi lạc trong võ lâm.

âu Dương Thu được khen, tuy lòng rất vui, nhưng khéo léo không để lộ ra mặt, chỉ lặng thinh đứng xuôi tay cung kính.

Kể từ đó, âu Dương Thu Ở lại trên VÔ Cực Phong, hàng ngày cùng Tiểu Thúy học luyện võ nghệ, Thái Hư thượng nhân dần truyền thụ hết tuyệt học, quyết tâm đào tạo hai thanh thiếu niên nam nữ trở thành hai cao thủ tuyệt đỉnh trên giang hồ.

Tiểu Thúy miệng không nói được, nhưng tai có thể nghe, đồng thời lúc nêu ý kiến với Thái Hư thượng nhân và âu Dương Thu, nàng đều có thể viết ra bằng chữ.

Thái Hư thượng nhân tuy chưa nói rõ lai lịch của Tiểu Thúy cho âu Dương Thu biết, nhung âu Dương Thu thông tuệ hơn người, đã tự suy được ra là Tiểu Thúy trước kia hẳn biết nói và được giáo dục đàng hoàng, có điều không biết vì sao bỗng nhiên trở thành người câm?

Trong thời gian học luyện võ công, âu Dương Thu đã dần nhận thấy võ công của Thái Hư thượng nhân kiêm cả dương nhu, cương thích hợp với nam và nhu thích hợp cho nữ, mới hiểu ra thu đệ tử phải là nam nữ hai người.

âu Dương Thu đã thừa hưởng hiệp can nghĩa đởm của phụ thân, và Cũng là người giàu tình cảm, đã sinh lòng thương hại Tiểu Thúy rất mãnh liệt, nhận thấy nàng càng đáng tội nghiệp hơn mình.

Thân thế của Tiểu Thúy là một nghi vấn trong lòng âu Dương Thu, và bệnh câm của nàng khiến chàng hết sức sót xa, nên ngoài thời gian học luyện võ công, chàng đã nhiều lần thăm dò nguyên nhân, nhưng kết quả khiến chàng hết sức thất vọng, bởi ngay cả bản thân Tiểu Thúy cũng không biết.

Tuy nhiên, âu Dương Thu nhờ đó đã biết Tiểu Thúy đã bị câm hồi hai năm trước. Sau khi nàng bị câm, mẫu thân nàng đã đưa nàng lên VÔ Cực Phong, sau đó bỏ đi và không còn quay lại nữa.

Tiểu Thúy một mình sống cô đơn trên VÔ Cực Phong gần một năm mới gặp Thái Hư thượng nhân, ông đã đưa nàng về Ở trong sơn động và truyền dạy võ công.

Nhưng mẫu thân Tiểu Thúy là ai? Ngay cả bản thân Tiểu Thúy Cũng không biết, bởi bà chưa từng nói danh tánh với nàng, nên nàng chỉ biết tên mình là Tiểu Thúy và mẫu thân là một người đàn bà trung niên khá xinh đẹp nhưng tính tình quái đản, đồng thời võ công cũng chẳng kém.

Còn về việc Tiểu Thúy là người địa phương nào, nàng cũng không biết. Từ bé nàng đã theo mẫu thân lớn lên trong một thâm sơn, nay đã mười sáu tuổi, tính ra hơn âu Dương Thu một tuổi.

Kết quả về thân thế của Tiểu Thúy, âu Dương Thu chỉ biết được có vậy, không còn gì khác nữa.

âu Dương Thu từng ngây thơ nghĩ cách chữa bệnh câm cho Tiểu Thúy, nhưng nghĩ đến cao nhân như đạo trưởng mà còn chịu bó tay, huống gì là mình?

Thế nhưng, chàng không sờn lòng, tin là một ngày nào đó hắn sẽ thực hiện được nguyện vọng ấy, câu "trời không phụ người có lòng" đã ảnh hưởng sâu sắc đối với âu Dương Thu.

Trong núi không có ngày tháng, thời gian như thoi đưa, thấm thoát âu Dương Thu đã Ở trên VÔ Cực Phong nửa năm trời.

Lúc này đang là mùa đông qua xuân về, mọi người lại tăng thêm một tuổi.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy ngoại trừ diện mạo không thay đổi, thân người đã cao hơn nhiều, nhìn từ sau lưng, âu Dương Thu vai vượn lưng ong, như cây ngọc trước gió, Tiểu Thúy cũng duyên dáng yêu kiều, yểu điệu thướt tha.

Hai thiếu niên nam nữ đứng sóng vai nhau, nếu không nhìn thấy diện mạo của họ, chắc chắn nghĩ họ là kim đồng ngọc nữ.

Sáng sớm một hôm, Thái Hư thượng nhân gọi âu Dương Thu và Tiểu Thúy đến trước mặt nghiêm nghị nói:

- Sư phụ đã với phương pháp đơn giản nhất truyền thụ hết toàn bộ võ học cho hai ngươi, có điều là hỏa hầu còn phải cần có thời gian ngày một tinh tiến. Nay nửa năm đã qua, hai ngươi tiếp tục Ở lại đây cũng vô ích, hai ngươi hãy chuẩn bị xuống núi ngay hôm nay.

Đoạn từ sau vân sàn lấy ra một tay nải nặng trịch, trao cho âu Dương Thu nói:

- Sư phụ bảo Tiểu Thúy cùng đi với ngươi xuất đạo giang hồ, mong ngươi hãy đối xử tử tế với y. VÕ công của sư phụ có từ Tàn Khuyết Môn, từ nay hai ngươi ngoại trừ đệ tử bổn môn, phải gắng sức không đối địch, ngoài ra cứ việc làm theo ý nguyện.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng cúi xuống vái lạy, nước mắt tuôn trảo.

âu Dương Thu chỉ gọi được tiếng "sư phụ đã khóc nấc lên.

Thái Hư thượng nhân khoác tay:

- Trên đời không có buổi tiệc nào vịnh viễn không tan, hai ngươi hãy đi thu xếp hành trang.

Hai người vái lạy ân sư ba lạy, đoạn lui ra thu xếp hành lý.

Khi hai người thu xếp xong, Thái Hư thượng nhân tặng cho mỗi người một thanh bảo kiếm, rồi đích thân tiễn hai người ra ngoài động, nhìn theo bóng người khuất dạng, bỗng buông tiếng cười vang...

Tiếng cười như rồng gầm hổ rống, sơn cốc vang vọng hồi âm.

âu Dương Thu nghe tiếng cười ấy, bất giác lòng thoáng rúng động, không rõ vì sao ân sư lại cười như vậy.

VÔ Cực Phong bốn phía đều là vách núi cheo leo, không có lối đi, âu Dương Thu và Tiểu Thúy đi được chừng một khắc, đến chỗ âu Dương Thu lên núi hôm trước. Hai người dừng lại, thò đầu nhìn xuống chỉ thấy mây trắng dày đặc phong tỏa sơn cốc.

âu Dương Thu nhớ lại hồi nửa năm trước, mình đã nguy hiểm tại đây, được Tiểu Thúy cứu giúp kịp thời, bất giác cảm kích đưa mắt nhìn nàng.

Trong thời gian nửa năm qua, âu Dương Thu nhận ra ân sư Thái Hư thượng nhân chẳng những võ công cao thâm khôn lường, mà cả phương pháp truyền thụ cũng khác lạ hơn người. Điều minh hiển nhất là mỗi môn võ công ông chỉ dạy một lần, sau đó hai người tự luyện tập lấy. Và thật lạ là hai người có thể nhớ nằm lòng, khi tự luyện chẳng chút khó khăn.

Nhưng âu Dương Thu nào biết là trước khi truyền dạy võ công cho hai người, Thái Hư thượng nhân đã truyền thụ tâm pháp vô thượng của đạo gia cho họ, nên họ mới có được thành tựu nhanh chóng như vậy.

Tiểu Thúy hình như cũng đang nhớ về quá khứ, hai người không lập tức xuống núi.

Đồng thời, hai người tuy lúc này đã thân hoài tuyệt học, nhưng vẫn không dám khinh xuất phóng xuống.

Hai người đang do dự suy nghĩ, bỗng nghe phía sau vang lên tiếng quát:

- Hai ngươi còn chưa đi, Ở đây làm gì hả?

Hai người giật nảy mình, cùng ngoảnh lại nhìn, thì ra ân sư đã đến.

HỌ định quay người lại thi lễ, bỗng thấy ân sư tay phải vung lên một luồng kình phong như vũ bão ập đến.

âu Dương Thu tuy không hiểu hành động của ân sư, nhưng giới võ lâm rất chú trọng câu "Tôn sư trọng đạo" nên chàng không dám tránh mà cũng không dám kháng cự, đành đứng yên chịu đựng.

Thế là, hai người bị chưởng kình của Thái Hư thượng nhân đẩy lên cao hơn trượng, rồi rơi thẳng xuống tuyệt cốc...

Chương 8: Thất Âm Luật Chấn Quần Hào Si

Xuân về với vạn vật, sông núi đẹp như tranh vẽ.

Đây là một đường cái quan từ Cảnh Đông đi về hướng bắc đến An Định quan, lúc này ánh nắng chan hòa, gió xuân dịu mát, cảnh sắc vô cùng tươi thắm.

Trên đường cái quan có rất nhiều người qua lại, nhưng điều lạ lùng là đại đa số đều từ nam đi về hướng bắc, tuy nam nữ lão thiếu khác nhau, nhưng hầu hết đều giắt đao kiếm, võ phục kình trang, nhìn qua cũng biết toàn những nhân vật võ lâm.

Kẻ bộ hành, người cưỡi ngựa, tốp năm tốp ba bước đi vội vã, người tinh mắt chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết là họ cùng đi đến một mục đích, nhưng không biết là vì việc gì?

Rất hiển nhiên, nơi ấy hẳn đã xảy ra một đại sự chấn động võ lâm gì đó, nếu không, chẳng thể nào kinh động đến nhiều nhân vật võ lâm thế này. Trong số họ có xen lẫn hai thiếu niên nam nữ, và họ gây chú ý hơn hết.

Chỉ thấy nam mặt như quán ngọc, răng trắng môi hồng, toàn thân võ phục xanh, chân mang giày nhẹ, dáng người trung bình, cử chỉ rất tao nhã. Nữ thì áo váy màu lục, mắt liễu mày phụng, mặt đẹp như hoa, dáng người mảnh mai, tướng đi yểu điệu thướt tha như dương liễu trước gió.

Hai người tuổi khoảng mười sáu mười bảy, lưng giắt trường kiếm ngù đỏ đung đưa, tuy sóng vai nhau đi một cách thân mật, nhưng không hề thấy họ nói với nhau một lời.

Lát sau, mọi người lục tục đi vào An Định quan, hai thiếu niên nam nữ anh tuấn xinh đẹp cũng trà trộn trong đám đông vào theo.

Những nhân vật võ lâm ấy sau khi vào trong thành, họ đi thẳng đến một tòa trang viện Ở gần cửa bắc thành.

Trước cửa cổng tòa trang viện ấy sớm đã có rất nhiều đại hán tang phục đến đón tiếp đưa vào.

Trong cửa cổng có một chiếc bàn hình chữ nhật, trên là một bức lụa và văn phòng tứ bửu, phàm ai đi vào đều phải ký tên trên lụa trắng.

Hai thiếu niên nam nữ sau khi đề tên trên lụa trắng, được một đại hán khác đưa vào một gian đại

sảnh trong khu nhà thứ nhì, mời hai người ngồi dùng trà.

Lúc này trong đại sảnh đã ngồi đầy những nhân vật trong hai giới hắc bạch, như đang chờ yến tiệc.

Thiếu niên áo xanh quét mắt nhìn quanh đại sảnh một hồi, quay sang thiếu nữ áo lục mấp máy môi, như định nói gì nhưng lại thôi, bởi Ở một chiếc bàn vuông đối diện có một đôi mắt dâm tà đang thèm thuồng nhìn thiếu nữ áo lục.

Thiếu niên áo xanh liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên có đôi mắt dâm tà ấy, động tâm thầm nhủ:

- Thật không ngờ, đúng là oan gia đường hẹp, tên dâm tăng vạn ác này cũng trà trộn vào đây, dù ngươi có lột da bổn thiếu gia cũng nhận ra ngươi, lát nữa ngươi sẽ biết tay.

Bỗng trước mắt bừng sáng, chỉ thấy một đại hán tang phục đưa một thiếu nữ áo đỏ đẹp như thiên tiên tha thướt đi vào, ngồi ngay đối diện với thiếu niên áo xanh.

Thiếu nữ áo đỏ chỉ thoáng nhìn thiếu niên áo xanh và thiếu nữ áo lục, rồi ngồi chống cằm suy tư.

Thiếu niên áo xanh sau khi trông thấy thiếu nữ áo đỏ, ra chiều rất khích động, mấy lần định lên tiếng chào hỏi, nhưng chẳng hiểu sao lại thôi.

Lát sau, thức ăn và rượu được mang lên, trong đại sảnh đã bày hơn ba mươi bàn tiệc, thế là quần hào bắt đầu ăn uống, tiếng chén đũa khua vang.

Mặc dù trong đại sảnh có rất nhiều người, nhưng thảy đều vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ nghe tiếng chén đũa khua, không hề có tiếng chuyện trò.

Cho đến lúc này, thiếu niên áo xanh vẫn chưa biết chủ nhân trang viện này là ai, những người võ lâm đến đây dự yến với mục đích gì?

Đành cũng cầm đũa lên ăn uống như mọi người.

Ngồi cùng bàn với thiếu niên áo xanh và thiếu nữ áo lục, ngoài thiếu nữ áo đỏ còn có hai già ba trẻ. Hai người già một tuổi ngoài năm mươi, mặt dài cằm nhọn, một tuổi trung niên, mắt lộ râu xồm, tướng mạo rất uy mãnh.

Ba người trẻ đều là thiếu niên tuổi khoảng hai mươi, mặt mày thanh tú, võ phục cùng một màu xám, dường như chung một môn phái, và cử chỉ ăn uống cũng rất giống thiếu nữ áo đỏ.

Rượu qua ba tuần, thức ăn mang đến năm lượt, thiếu nữ áo xanh như không còn nén nổi nữa, nâng chung rượu trước mặt lên, giơ lên hướng thiếu nữ áo đỏ nói:

- La nữ hiệp, hôm chia tay Ở khu rừng gần Mã Nhai trấn, thấm thoát đã hơn nửa năm, bấy lâu vẫn khỏe chứ?

Thiếu nữ áo đỏ tuy nâng chung gật đầu, nhưng dường như không hiểu thiếu niên áo xanh nói gì.

Thiếu niên áo xanh thắc mắc thầm nhủ:

- Lạ thật, chả lẽ không phải là nàng...

Nhưng sực nhớ là diện mạo mình lúc này đã khác, bất giác phì cười.

Nhưng rồi lại nghĩ, vậy cũng không đúng, cho rằng nàng không nhận ra mình, nhưng mình đã gọi nàng là La nữ hiệp và nhắc đến Mã Nhai trấn, lẽ ra nàng cũng phải có câu trả lời mới đúng, tại sao nàng chỉ gật đầu làm thinh?

Thiếu niên áo xanh vừa định tìm lời bắt chuyện với thiếu nữ áo đỏ nửa, chỉ thấy một lão nhân tuổi trạc lục tuần, mặt áo gấm xanh, mặt như cổ nguyệt, dáng người quắc thước, dưới cằm có năm chòm râu dài phủ ngực, từ sau bình phong đi ra.

Nhận xét về mọi mặt, lão nhân áo xanh này hiển nhiên là một người nội ngoại công kiêm toàn và rất có hàm dưỡng.

ông ta vừa xuất hiện trong đại sảnh, quần hào liền tức ngưng ăn uống, thảy đều với ánh mắt tôn kính nhìn ông, như thể ông sẽ mang đến một tin tức trọng đại gì.

Lão nhân áo xanh chầm chậm quét mắt nhìn quần hào trong đại sảnh, hai tay giơ lên, vỗ liền ba tiếng.

Động tác này của ông dĩ nhiên là để gây mọi người chú ý, thật ra Cũng là thừa thãi, bởi sự xuất hiện của ông đã khiến cho tất cả quần hào chú ý rồi.

Thiếu niên áo xanh cũng không ngoại lệ, và nghĩ lão nhân này hẳn là chủ nhân của trang viện này.

Nào ngờ lão nhân áo xanh vỗ tay xong, cao giọng:

- Xin các vị bằng hữu hiện diện chờ chốc lát, tiểu thư nhà này sắp đến rồi.

Tiếng nói của ông tuy rất chậm, nhưng trung khí sung mãn, dư âm vang vọng, hiển nhiên là người công lực thâm hậu.

Lão nhân áo xanh nói xong, quần hào thảy đều rướn cổ về bức bình phong chắn Ở cửa sau đại sảnh, không một ai lên tiếng.

Bỗng có tiếng y phục sột soạt vang lên từ sau bình phong, mọi người đều mắt rực sáng, chỉ thấy thiếu nữ đôi chín mặc tang phục, phong tư kiều diễm, dưới sự tháp tùng của hi tỳ nữ xuất hiện trong đại sảnh.

Thiếu nữ tang phục này tuy mày ngài thoáng chau, mặt hoa u uất, nhưng vẫn không che lấp nỗi dung nhan diễm tuyệt của nàng.

Quần hào trong đại sảnh bất kể nam nữ lão ấu thảy đều như bị trúng tà, bị dung nhan tuyệt sắc của thiếu nữ tang phục lôi cuốn, ngây ngẩn nhìn nàng không chớp mắt.

Thiếu nữ tang phục đứng trước tấm bình phong, mắt phụng đảo tròn, như thẹn thùng trước ánh mắt nhìn mình của quần hào, thoáng cúi thấp đầu với giọng lảnh lót nói:

- Tang lễ của gia phụ được các anh hùng đích thân đến phúng điếu, tiểu nữ vô vàn cảm kích, nhưng vì thân mang trọng hiệu, không thể cầm chung hầu tiếp, những xin chư vị thúc bá huynh tỷ cảm thông lượng thứ cho, tiểu nữ hết sức cảm tạ...

Đoạn một tay nắm váy áo, khom mình thi lễ một vòng.

Quần hào đứng lên vòng tay đáp lễ, có người nói:

- Các vị bằng hữu hiện diện thảy đều là bằng hữu của lệnh tôn lúc sinh tiền, Tư Mã cô nương thân mang trọng tang, xin hãy bớt niềm bi ai bảo trọng ngọc thể, hà tất phải đích thân ra đây đáp tạ.

Người lên tiếng như chưa nói hết lời, thiếu nữ tang phục được gọi là Tư Mã cô nương đã được nữ tỳ dìu đi, vòng qua bình phong sau đại sảnh.

Thiếu niên áo xanh bây giờ mới hiểu, thì ra trang viện này đang có tang sự, và người chết chính là chủ nhân của trang viện này.

Một người chết mà kinh động đến nhiều hào kiệt trong tỉnh Vân Nam đến phúng viếng thế này, chứng tỏ chủ nhân trang viện này hẳn là thanh danh lừng lẫy trong võ lâm.

Sau khi thiếu nữ tang phục rời khỏi, lão nhân áo xanh lại vỗ mạnh tay ba tiếng, cao giọng nói:

- Các vị hãy tiếp tục dùng bữa, tệ chủ nhân giờ mùi khai điếu, ngày mai giờ ngọ động quan, không chừng còn phải mời chư vị tạm Ở lại tệ phủ một đêm.

Đoạn đi đến chiếc bàn chính giữa, với thân phận chủ nhân nâng chung mời rượu toàn thể tân khách.

Sau khi lão nhân áo xanh nhập tiệc, bầu không khí trong sảnh mới nhẹ nhỏm hơn và bắt đầu có

tiếng trò chuyện râm rang.

Thiếu niên áo xanh bởi nóng lòng muốn biết thân phận của chủ nhân trang viện này, bèn nhân cơ hội mời rượu, hướng về thiếu nữ áo đỏ ngồi đối diện:

- Tại hạ là âu Dương Thu, chẳng hay La nữ hiệp có còn nhớ chuyện hồi nửa năm trước không?

Trong lúc nói, hai mắt chàng nhìn thẳng vào mặt đối phương, quan sát phản ứng của nàng. Nào ngờ thiếu nữ áo đỏ lần này càng lạ lùng hơn, chỉ thấy nàng thiếu nữ áo đỏ liếc nhìn chàng, lẩm bẩm:

- sao? Các hạ là âu Dương Thu, hồi nửa năm trước, tôi và các hạ thế nào?

Thiếu niên áo xanh đúng là âu Dương Thu, còn thiếu nữ áo lục chính là Tiểu Thúy. Hai người bị sư phụ Thái Hư thượng nhân dùng chưởng kình xô xuống tuyệt cốc, khi xuống đến nơi mới biết khinh công của mình đã đạt đến trình độ lăng hư nhiếp hộ rồi.

Hai người vui mừng khôn xiết, bèn thi triển khinh công phóng đi về phía An Định quan. âu Dương Thu vốn định đến Đại Lý tìm La Võng Cơ trước, nào ngờ lại gặp chuyện này, lòng hiếu kỳ thúc đẩy đến đây, tình cờ gặp lại La Võng Cơ.

Lúc đầu âu Dương Thu tưởng là vì mình với tại hạ đeo mặt nạ da người do ân sư đặc chế, nên La Võng Cơ không nhận ra. Giờ đây chàng đã báo ra danh tánh, La Võng Cơ hẳn đã nhận ra chàng, nên khi thiếu nữ áo đỏ nói xong, chàng hết sức lấy làm lạ, bèn nhìn lý đối phương một hồi, tin chắc mình đã không nhận lầm người, nên lại hỏi:

- vậy xin hỏi nữ hiệp quý tánh phương danh?

Thiếu nữ áo đỏ ngạo nghễ đáp:

- La Võng Cơ!

âu Dương Thu hết sức thắc mắc thầm nhủ:

- Chả lẽ có đến hai La Võng Cơ hay sao? Trên đời tuy có người cùng tên cùng họ, nhưng diện mạo sao thể giống như vậy được?

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lại hỏi:

- Đã là La tỷ tỷ, sao lại không nhớ có một âu Dương Thu đã từng đến quý phủ Ngân Kiều thôn hồi nửa năm trước?

La Võng Cơ ngơ ngẩn:

- Ngân Kiều thôn Ở đâu? Hồi nửa năm trước các hạ đến đó làm gì?

âu Dương Thu càng thêm thắc mắc, lại hỏi:

- Ngân Kiều thôn Ở bên bờ Nhị Hải Đại Lý, đó là tổng đà của Hải Long hội, nửa năm trước tiểu đệ cùng La tỷ tỷ...

La Võng Cơ lắc đầu ngắt lời:

- Những chuyện ấy tôi làm sao biết được, La Võng Cơ này chưa đến Ngân Kiều thôn, và cũng không quen biết các hạ.

- Như người La tỷ tỷ có quen biết với âu Dương Thu chứ?

La Võng Cơ lắc đầu, ra ý phủ nhận.

âu Dương Thu qua ánh mắc và thần sắc của thiếu nữ áo đỏ, nhận thấy rõ ràng là La Võng Cơ, vậy mà nàng thiếu nữ áo đỏ kiên quyết phủ nhận và giọng nói nghiêm túc, chẳng chút giả dối, khiến chàng càng nghĩ càng thêm thắc mắc, chẳng hiểu sao lại như vậy.

Chàng đang nghĩ chuyện để hỏi tiếp La Võng Cơ, bỗng thấy đôi mắt dâm tà bên bàn đối diện lại nhìn trộm Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy cũng đã phát giác người ấy nhìn trộm, bất giác e thẹn cúi đầu xuống thấp.

âu Dương Thu thấy vậy mắng thầm, thi ra người có đôi mắt dâm tà ấy Chính là Minh Chí của Tiết Trúc Tự từng toan cưỡng hiếp chị em họ Lam trong Vân Long lữ điếm.

Lúc này, dâm tăng Minh Chí mặc y phục tục gia, nếu âu Dương Thu không nhờ có ấn tượng sâu sắc về đôi mắt chuột dâm tà của y, chưa chắc đã nhận ra được.

âu Dương Thu bởi mới bước chân ra chốn giang hồ, nên đối với gần hai trăm hào kiệt võ lâm hiện diện, chàng chẳng biết một người nào, và cũng chẳng ai biết lai lịch chàng. Vậy tuy đỡ rắc rối, nhưng bởi chàng và Tiểu Thúy đeo mặt nạ giả thành anh tuấn xinh đẹp nên cũng khiến không ít người chú ý.

Dâm tăng Minh Chí sau khi Tiểu Thúy liếc mắt nhìn, y bỗng cầm chung đứng lên, chậm rãi đi sang.

âu Dương Thu thấy vậy, tạm gác qua chuyện La Võng Cơ, lưu ý hành động của dâm tăng Minh Chí.

chỉ thấy y đi đến bên Tiểu Thúy, trước tiên khom mình thi lễ, đoạn cười xởi lởi nói:

- Tại hạ HỒ Tử Thanh, đệ tử tục gia của Liễu Tâm đại sư Ở Thiết Trúc tự, chẳng hay cô nương là người của môn phái nào? Quý tánh phương danh?

âu Dương Thu cầm chung đứng lên, thay Tiểu Thúy đáp:

- Vị sư muội này của tại hạ không quen nói chuyện với người lạ, xin HỒ huynh đệ thông cảm cho! Nếu HỒ huynh đệ muốn uống rượu, tại hạ xin hầu tiếp.

Đoạn đưa chung rượu về phía dâm tăng Minh Chí, giọng nói tuy hòa nhã nhưng bụng mắng thầm:

- Dâm tăng, mi chớ giả tánh mạo danh, âu Dương Thu này sẽ cho ngươi bêu xấu tại chỗ ngay.

Minh Chí trừng mắt nhìn âu Dương Thu, lạnh lùng nói:

- Dám hỏi huynh đài là người môn phái nào, tôn tánh dại danh?

Y hỏi với giọng điệu như vậy, dĩ nhiên là chẳng xem âu Dương Thu ra gì.

âu Dương Thu thản nhiên nói:

- Tại hạ âu Dương Thu, người của Tàn Khuyết môn!

Minh Chí lùi sau một bước, sửng sốt kêu lên:

- ủa! âu Dương Thu... Tàn Khuyết môn...

Đồng thời đôi mắt ti hí đầy vẻ thắc mắc nhìn âu Dương Thu, như muốn xuyên thấu tim gan chàng vậy.

âu Dương Thu buông tiếng cười khảy, trầm giọng nói:

- âu Dương thiếu gia đường đường nam nhi đại trượng phu, đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, đâu như tên lừa trọc dâm ác ngươi vậy.

Đoạn đưa tay lên mặt vuốt nhẹ, lấy mặt nạ xuống, cười hăng hắc nói tiếp:

- Dâm tặc, ngươi hãy nhìn kỹ có phải âu Dương thiếu gia Ở thành Vân Long không?

Minh Chí vừa thấy đối phương chính là kẻ đã làm hỏng chuyện của mình hôm trước, liền lửa giận bốc cao, bất thần vung tay, chiếc chung đầy rượu trong tay bay thẳng vào mặt âu Dương Thu.

Y xuất thủ rất nhanh và khoảng cách lại gần, thật khó thể tránh kịp.

Nào ngờ âu Dương Thu tuổi trẻ khinh thị, như trẻ sơ sinh không sợ mãnh hổ, đồng thời chàng

cũng muốn trổ tài trước quần hào vân Nam, nên không tránh né, chờ cho chung rượu bay đến chỉ cách mặt hơn tấc, đột nhiên phun ra một hơi chân khí.

Lạ thay, chung rượu lập tức dừng lại trên không, rồi rượu trong chung hóa thành một tia nước nhỏ, bắn thẳng vào mặt Minh Chí trở lại Minh Chí chỉ lo chú ý chung rượu đứng lại trên không và tốc độ của tia nước quá nhanh, khi phát giác thì không còn tránh kịp nữa, chỉ nghe y kêu lên một tiếng đau đớn, hai tay bụm mặt, máu tươi từ kẽ tay tuôn ra ròng ròng.

Ngay khi ấy, âu Dương Thu lại thổi một cái, chung rượu lơ lửng trên không lại bay thẳng đến đầu Minh Chí.

Chung rượu tuy bay rất nhanh, nhưng không hề gây ra tiếng rít gió, nên Minh Chí không hề hay biết, chung rượu lướt qua đầu, làm cho khăn bịt đầu bung ra rơi xuống đất, "bốp" một tiếng, chung rượu va vào tường vỡ nát.

âu Dương Thu lại buông tiếng cười hăng hắc quát:

- Bổn thiếu gia vì có lời thề ước lâu năm huyết tẩy Thiết Trúc tự với Liễu Minh đại sư nên hôm nay tha cho mạng chó của ngươi một phen, cút mau!

Trước chân lực nội gia của âu Dương Thu vừa thi thố, quần hào thảy đều ngơ ngẩn, cả đại sảnh im phăng phắc.

Minh Chí đưa tay lau máu trên mặt, hậm hực nói:

- Rừng còn xanh, nước còn biếc, món nợ mới hôm nay phật gia ghi nhớ luôn thể, từ nay chúng ta hẳng gặp đâu tính đó.

Gương mặt trắng của y đã bị tia rượu xuyên thủng lỗ nhỏ dày đặc, lúc nói tia máu vẫn không ngớt tuôn chảy, nên khó thể nhận diện.

Nhưng khăn đội đầu của y đã rơi mất, lộ ra chiếc đầu nhẵn nhụi.

Quần hào hiện diện đã biết y là đệ tử phật môn cải dạng đến đây, nhưng chẳng rõ y có hiềm khích gì với thiếu niên võ phục xanh đầy sẹo tím này.

Minh Chí nói xong, thểu não cất bước đi ra, nhưng vừa đi được hai bước, bỗng có một đại hán trung niên đứng lên rời khỏi bàn, cản đường quát:

- Ngươi là hòa thượng Ở đâu? Sao lén la lén lút không dám với mặt thật gặp người? Để lại danh hiệu rồi hẳng đi cũng chẳng muộn.

Minh Chí đang tức tối không nơi phát tiết, chẳng ngờ có kẻ chận đường, y tuy thọ thương nhưng công lực vẫn còn, chẳng chịu kém, quát:

- Phật gia là đệ tử thứ tọa của Liễu Tâm đại sư Ở Thiết Trúc tự, pháp hiệu Minh Chí, ngươi muốn gì hả?

Đại hán trung niên như e sợ uy danh của Thiết Trúc tự, thoáng lưỡng lự rồi tránh ra ngay.

Nào ngờ Minh Chí được thể chẳng chịu buông tha, vừa thấy đối phương tránh đường, chẳng những không chịu bỏ đi mà còn buông tiếng cười hăng hắc, vung tay chộp đại hán trung niên.

Ngay khi ấy, lão nhân áo xanh râu dài bỗng đứng phắt dậy, trầm giọng quát:

- Hai vị dừng tay!

Tiếng quát sang sảng như chuông ngân, đinh tai nhức óc.

Dâm tăng Minh Chí vội rụt nhanh tay về, quắc mắt nhìn đại hán trung niên nói:

- Hôm nay ta nể mặt Trường Tôn Sở võ sư, tha mạng cho ngươi một phen.

Đoạn liền phóng nhanh ra khỏi đại sảnh.

Đại hán trung niên bẽ mặt, bẽn lẽn trở về chỗ ngồi.

âu Dương Thu từ lúc báo danh tánh, hiển lộ mặt thật và ra tay trừng trị dâm tăng Minh Chí, cho đến lúc này vẫn không gây được sự chú ý đặc biệt của La Võng Cơ.

Nàng chỉ ngẩn ngơ xem, không kinh ngạc cũng chẳng vui mừng, như tất cả đều không chút liên quan đến nàng vậy.

Thái độ ấy của La Võng Cơ khiến âu Dương Thu hết sức thất vọng lẫn hoài nghi, nhận thấy nàng đã hoàn toàn đổi khác, đến độ không Còn biết gì về quá khứ của mình.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Cho dù La Võng Cơ là người bạc bẽo dễ thay lòng đổi dạ thì cũng không đến mức như vậy, vậy mà... Thật ra là sao thế này?

âu Dương Thu đang băn khoăn suy nghĩ, trước mắt bỗng thấy lão nhân áo xanh được gọi là Trường Tôn Sở võ sư đang với ánh mắt kỳ lạ nhìn chàng và chậm rãi đi đến.

Trường Tôn Sở đi đến trước mặt âu Dương Thu, ôm quyền thi lễ nói:

- Tiểu huynh đệ, tuyệt kỹ Ngọc Long Thôi vừa rồi của huynh đệ thật đã khiến lão phu mở rộng tầm mắt và hết sực bội phục, với tuổi tác của tiểu huynh đệ mà có được tuyệt học như vậy thật là hiếm có, chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

âu Dương Thu khom mình đáp lễ:

- Tiền bối quá khen, thật khiến tại hạ hổ thẹn, gia sư là Thái Hư thượng nhân trong Tàn Khuyết môn, chẳng hay quý chủ nhân là vị tiền bối nào mà lại chẳng may từ trần vậy?

Trường Tôn Sở là người giàu kinh nghiệm trong giang hồ, gật đầu nói:

- Nếu không phải đệ tử trong Tàn Khuyết môn, tiểu huynh đệ hẳn chẳng có võ công cao đến vậy. Nhưng... lệnh sư Thái Hư thượng nhân, lão phu cũng có nghe nói đến, hẳn đã lui khỏi võ lâm không màng đến thế sự rồi.

- Vâng, gia sư đã lui ẩn hơn ba mươi năm, chẳng trách tiền bối không biết.

Trường Tôn Sở như rất có thiện cảm với âu Dương Thu, sau khi mời quần hào tiếp tục ăn uống, bèn ngồi xuống bên cạnh chàng, cầm lấy một chiếc chung không, rót rượu vào rồi nâng lên nói:

- Tang lễ của chủ nhân bổn phủ Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, được tiểu huynh đệ đại giá quan lâm phúng viếng, thật vô cùng vinh hạnh, lão phu xin với chung rượu nhạt này kính mời để tỏ lòng cảm kích.

Dứt lời, ngửa cổ một hơi uống cạn.

âu Dương Thu thấy vậy, cũng đành nâng chung lên uống cạn.

Thế là, Trường Tôn Sở ngồi Ở bàn âu Dương Thu tiếp khách và thân mật chuyện trò với chàng.

âu Dương Thu được biết chủ nhân đã quá cố của trang viện này là Tư Mã Trường Thanh, ngoại hiệu Hỗn Nguyên Nhất Kiếm, danh liệt một trong Tam Thánh Kiếm lừng lẫy trong võ lâm. Nửa năm trước đột ngột qua đời, không có con trai, chỉ có một người con gái tên Tư Mã Thiến Như tuổi vừa cặp kê, thiên tư thông tuệ, quốc sắc thiên hương, văn võ song toàn, chính là vị cô nương mặc tang phục đã ra tạ khách khi nãy.

Tư Mã Thiến Như sinh ra trong thâm khuê danh môn, tuy tài sắc vẹn toàn, nhưng chưa từng bước chân ra khỏi nhà, nên rất ít người được chiêm ngưỡng dung nhan của nàng.

Đến đây, âu Dương Thu đã hiểu khái quát về việc có nhiều nhân vật võ lâm đến đây phúng điếu, đương nhiên ngoài việc Tư Mã Trường Thanh hiệp danh phục chúng, nhan sắc của Tư Mã Thiến Như cũng có sức lôi cuốn mãnh liệt, ai không muốn nhân cơ hội này chiêm ngưỡng dung nhan nàng một

phen.

Tuy nhiên, có một điều chàng không hiểu, suy nghĩ mãi vẫn không lý giải nổi, đó là Tư Mã Trường Thanh chết đã nửa năm, vì sao chờ đến nay mới phát tang, điều này chẳng thể không khiến người hoài nghi.

Trong lúc âu Dương Thu và Trường Tôn Sở chuyện trò, La Võng Cơ và hai già ba trẻ chỉ lặng lẽ ăn uống, như không muốn nghe mà cũng chẳng thích hỏi chuyện cảu kẻ khác.

Nhất là hai lão nhân và ba thiếu niên tử lúc ngồi vào bàn đến giờ không hề nói câu nào, thậm chí không màng đến những gì đang xảy ra trong đại sảnh, tình trạng ấy âu Dương Thu dĩ nhiên không thể nào qua họ thăm dò về La Võng Cơ.

Tiểu Thúy ngồi bên âu Dương Thu bởi không nói được nên hết sức thích ứng với tình trạng lẳng lặng này, nàng như bị La Võng Cơ và hai già ba trẻ ảnh hưởng, cũng lặng lẽ ngồi ăn uống.

Thời gian trôi nhanh, tiệc rượu sắp kết thúc, giờ mùi đã đến.

Trường Tôn Sở đứng lên, gật đầu chào mọi người trong bàn, theo thói quen vỗ tay ba tiếng, cao giọng nói:

- Giờ mùi đã đến, xin các vị bằng hữu vào hậu đường cúng tế linh cửu tệ chủ nhân.

Quần hào liền tức đứng lên, lục tục đi vào hậu đường.

Phải biết Hổn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh trong Tam Thánh Kiếm thanh danh lừng lẫy trong võ lâm, rất được tôn kính, Trường Tôn Sở tuy là võ sư trong phủ, nhưng Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền xem ông như thủ túc, và võ công cũng suýt soát với chủ nhân, rất được đồng đạo võ lâm kính trọng, nên mọi cử chỉ của ông trước quần hào đều có một sự tôn nghiêm mang tính quyền uy.

Chẳng kể cái khác, chỉ việc dâm tăng Minh Chí bị một tiếng quát của ông đã tự động dừng tay, vị nể bỏ đi, với thanh uy của Thiết Trúc tự mà còn phải nhường ông phần nào, vậy đủ thấy vị Trường Tôn Sở võ sư này không phải là một người đơn giản.

âu Dương Thu lòng đầy tâm sự theo sau La Võng Cơ với hai lão nhân và thiếu niên, cùng Tiểu Thúy sóng vai đi vào hậu viện. Khu hậu viện này rất rộng, cây cối xum xuê, lối đi khúc khuỷu, giữa có một hòn giả sơn nhỏ, vòng qua giả sơn là đến một gian hoa sảnh rất trang nhã.

âu Dương Thu đảo mắt nhìn quanh, nhận thấy từng ngọn cây cọng cỏ trong vườn đều được chăm sóc tỉa xén rất kỹ lưỡng, đủ thấy Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền chẳng những là một vị hào kiệt võ lâm, mà còn là một người thích trồng cây làm vườn.

Sau khi vòng qua hoa sảnh, âu Dương Thu nghe có tiếng nhạc xúc động lòng người, chàng tuy không sành về âm nhạc, nhưng nghe kỹ dường như không phải nhạc tang, chẳng rõ là nhạc khúc gì.

Nhưng từ khi nghe tiếng nhạc, âu Dương Thu cảm thấy lòng xao xuyến lạ, muốn đến đó xem cho rõ. Vòng qua hoa sảnh, lại đi thêm một đoạn nữa, lúc này những người đi trước dường như đều bị tiếng nhạc cảm nhiễm, bước chân bất giác tăng nhanh hơn.

âu Dương Thu càng nghe càng thấy không ổn, chẳng hiểu sao lòng bỗng dưng cảm thấy buồn da diết, cần phải tìm một người thân để thổ lộ hoặc khóc to lên một phen cho hả.

Thế là, chàng vội kề tai nói khẽ với Tiểu Thúy, rồi cùng vận tâm pháp sư môn chống lại tiếng nhạc.

Tâm pháp huyền môn do Thái Hư thượng nhân truyền cho họ chính là căn cơ nội công của đạo gia, hết sức kỳ diệu, một khi vận dụng lập tức linh đài trong sáng, vật ngã lưỡng vong, chẳng những không bị ngoại cảnh chi phối, còn như tu vi thâm hậu, có thể nghe được tiếng lá rơi trong vòng trăm trượng, bất kể lúc ngồi hay đứng cũng có thể vận dụng như ý.

Lát sau, âu Dương Thu cảm thấy tâm thần đã ổn định, không còn bị tiếng nhạc tác động nữa, cùng Tiểu Thúy bước chân tự động chậm lại tuột xuống phía sau quần hào.

Qua khỏi sân vườn hoa sảnh tiến vào một khu vườn khác, tiếng nhạc mỗi lúc một gần, vọng vào tai chát chúa.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy theo sau quần hào chú ý quan sát, chỉ thấy tất cả mọi người ngơ ngẩn như bị trúng tà, lẳng lặng nhanh bước tiến tới.

Qua khỏi ba khu vườn, đến một hoa viên rộng thênh thang, tiếng nhạc Chính là từ trong một ngôi nhà to Ở giữa hoa viên này vọng ra.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy sau khi vào đến hoa viên, không theo quần hào đi thẳng đến ngôi nhà to ấy, hai người dừng lại quan sát diễn biến.

Hoa viên này được bao quanh bởi một bức tường cao bằng đá xanh, trong hoa viên cây cối xum xuê, hoa cỏ tươi thắm, không có gì khác lạ khả nghi.

Ngôi nhà to ấy nằm giữa hoa viên rất không cân xứng, chẳng rõ chủ nhân xây ngôi nhà này trong hoa viên với mục đích gì?

âu Dương Thu đảo mắt nhìn quanh một hồi, thấy quần hào lần lượt đã đi vào ngôi nhà to ấy, trong hoa viên không còn người nào nữa.

Chàng nhận thấy trong tòa trang viện này đâu đâu cũng có vẻ lạnh tanh và thần bí, chàng tuy không quen biết Tư Mã Trường Thanh, nhưng từng nghe nói ông là một hào sĩ võ lâm giàu có, lẽ ra phải có nhiều người Ở ngoài cửa đón tiếp khách, sao trong trang viên lại lặng lẽ thế này? Bọn gia đinh đi đâu mất cả rồi? Tại sao lúc tiếp đãi khách, ngoài mấy người gia đinh bưng thức ăn, chỉ có một mình Trường Tôn Sở võ sư?

Nếu linh cửu của Tư Mã Trường Thanh được đặt trong ngôi nhà to này, hiện quần hào đã đến, lẽ ra phải có người tiếp đón mới đúng, sao lại chẳng có người nào thế này?

Trường Tôn Sở võ sư đã vào trong ngôi nhà to trước quần hào, nhưng chẳng thấy trở ra nữa.

âu Dương Thu đang hồ nghi phân vân, bỗng nhiên có tiếng khóc nức nở từ trong ngôi nhà to kia vọng ra.

Tiếng khóc mỗi lúc một to, như thể người khóc đã bi thương đến mức tan lòng nát dạ, dù có khóc đến vỡ cuống họng cũng chẳng màng.

Hiển nhiên tiếng khóc ấy do quần hào phát ra, khiến âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi, định cùng Tiểu Thúy lui ra, không màng đến chuyện này nữa, nhưng ngặt nỗi trong nhà có La Võng Cơ, chẳng thể không quan tâm đến.

La Võng Cơ từng chẳng quản phản bội phụ thân, xả thân cứu chàng, trong thâm tâm chàng, La Võng Cơ đã là ân nhân tái sinh của chàng, đã gặp lại tại đây, chàng phải làm sáng tỏ sự thật, cho dù La Võng Cơ đã quên hết tình xưa nghĩa củ, chàng cũng phải hỏi cho ra lẽ Hơn nữa, thần thái của La Võng Cơ với cử chỉ của hai lão nhân và ba thiếu niên đã khiến chàng hết sức hoài nghi.

Tiểu Thúy như rất cảm hứng đối với tiếng gào khóc, đã mấy lần định cất bước đi đến ngôi nhà to, nhưng vì nàng luôn tuân lời âu Dương Thu, thấy chàng đang trầm ngân suy tư, nên đành Ở lại bên Chàng.

âu Dương Thu ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng nhận thấy rất cần phải vào trong ngôi nhà to cho ra lẽ, bèn đeo mặt nạ trở lại, ra hiệu với Tiểu Thúy rồi sải bước tiến tới.

Nào ngờ chàng vừa đi được mấy bước, tiếng khóc bi thương trong nhà đột nhiên ngưng bặt.

Tiếng khóc vừa ngưng, tiếng nhạc lại nổi lên, nhưng lần này là một khúc điệu khác, khiến người nghe cảm thấy lòng vui phơi phới, thật muốn cười to lên.

Quả nhiên, tiếng nhạc nổi lên không bao lâu, âu Dương Thu và Tiểu Thúy còn cách ngôi nhà to chừng mười mấy trượng, bỗng nghe trăm người trong nhà cất tiếng cười vang.

Quần hào hết khóc đến cười hiển nhiên đã bị tiếng nhạc ảnh hưởng điều khiển, nếu tiếp tục thế này,

người có công lực cao đến mấy cũng khó thoát chết.

âu Dương Thu lẩm bẩm:

- Trên đời sao lại có chuyện quái lạ đến thế này?

Đoạn cùng Tiểu Thúy bước nhanh tới ngôi nhà to. Chỉ thấy ngôi nhà này được xây bằng đá xanh, mái ngói cũng màu xanh, cao to đồ sộ, hệt như ngọn núi xanh chơ vơ nằm giữa hoa viên.

Trước nhà là kỳ hoa dị thảo, hai hàng cây ăn trái cao cỡ đầu người che khuất nửa phần vách đá. Gồm một cửa chính và bốn cửa sổ, tổng cộng năm gian.

Lúc này hai cánh cửa đen đang mở, âu Dương Thu và Tiểu Thúy vừa đến gần cửa đã trông thấy một bàn thờ đặt ngay giữa nhà, khói nhang nghi ngút, sau bàn thờ là một bức màn trắng chắn ngang, chính là linh đường của Tư Mã Trường Thanh.

Tiếng nhạc dường như từ trong bức màn trắng vọng ra, phối hợp với tiếng cười vang dội trong nhà, nghe hết sức quái dị.

âu Dương Thu lắng tai nghe, tiếng cười của quần hào lúc to lúc nhỏ, hoàn toàn dựa theo tiếng nhạc trầm bổng.

Trước linh đường chẳng những không thấy Tư Mã Thiến Như, cũng chẳng có Trường Tôn Sở võ sư, thậm chí cả một gia đinh cũng không có.

Sau bàn thờ bị bức màn trắng che khuất, bên trong tuy cũng có ánh nến, nhưng không nhìn thấy được một vật gì cả.

Trong mấy trăm nhân vật võ lâm, chỉ có La Võng Cơ với hai lão nhân và ba thiếu niên là không bị tiếng nhạc ảnh hưởng, tuy họ cũng ngồi xếp bằng trước bàn thờ, nhưng hoàn toàn điềm nhiên trước cảnh quần hào cười vang.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy xuất hiện trước cửa, tuy khiến La Võng Cơ kinh động, nhưng nàng chỉ thoáng nghiêng đầu nhìn, nhưng liền quay vào ngay.

Còn lão nhân mặt dài cằm nhọn, đại hán trung niên mắt lộ râu xồm và ba thiếu niên mày thanh mục tú thì hoàn toàn không đếm xỉa đến, như là không hề trông thấy hai người vậy.

âu Dương Thu thấy vậy, biết là họ hẳn có phương pháp chống lại tiếng nhạc, nhưng nhìn dáng vẻ ngơ ngẩn của họ, hiển nhiên họ không bị tiếng nhạc cảm nhiễm, nhưng cũng đã trúng phải một thứ quái quỷ gì đó.

Chàng đang quan sát suy nghĩ, bỗng nhiên tiếng nhạc ngưng bặt, tiếng cười quần hào cũng ngưng theo, nhưng người nào cũng trán đẫm mổ hôi, hiển nhiên họ đã tiêu hao rất nhiều chân lực.

Lúc này trở nên tĩnh lặng lạ thường, nếu không có tiếng thở, chẳng ai tin là trong ngôi nhà có nhiều cao thủ võ lâm thế này.

Khói nhang nghi ngút, ánh nến chập chờn, màn trắng lay động, tuy lúc ban ngày cũng đầy vẻ ghê rợn.

âu Dương Thu sau khi xem xét tất cả những gì trong nhà, bèn bảo Tiểu Thúy trông chừng ngoài cửa, chàng sải bước đi vào nha.

Quần hào trong nhà lúc này đã lâm vào trạng thái ngây dại, không ai chú ý đến hành động của âu Dương Thu.

Theo âu Dương Thu nghĩ, quần hào đã bị tiếng nhạc khống chế, mà tiếng nhạc lại Ở trong màn trắng, vậy thì cốt lõi của vấn đề là Ở trong màn trắng, chỉ cần xông vào trong ấy là khám phá ra bí mật này ngay.

Khoảng trống trước bàn thờ đã bị những người ngồi xếp bằng choáng hết, âu Dương Thu muốn vào trong màn trắng là phải phóng qua đầu quần hào.

Nhưng ngay khi chàng phóng qua đầu quần hào, sắp đặt chân xuống một chỗ trống trước bàn thờ, La Võng Cơ với hai lão nhân và ba thiếu niên ngồi thành hàng ngang đột nhiên cùng lúc vung tay, một chưởng bổ vào âu Dương Thu.

Sáu người cùng lúc tung ra một chưởng, uy lực hẳn nhiên hết sức dũng mãnh, hệt như một bức tường sắt cản âu Dương Thu lại, và đẩy chàng lui trở ra cửa.

May nhờ khinh công của âu Dương Thu hiện nay đã đạt đến trình độ lư hỏa thuần thanh, có thể mượn sức dùng sức, nếu không chết cũng thọ thương nghiêm trọng dưới một chưởng hợp kích của sáu người.

âu Dương Thu lộn người hạ xuống đất, quay sang Tiểu Thúy cười gượng, khi quay lại nhìn vào nhà, chỉ thấy La Võng Cơ sáu người vẫn ngồi đối mặt với bàn thờ, không một hành động tiếp theo nào khác.

Sau khi bị sáu người hợp kích một chưởng, âu Dương Thu đã nhận thấy hỏa hầu nội công của sáu người này đều rất thâm hậu, nếu thật sự động thủ với họ thật là một điều rắc rối.

Nhất là hành động này của La Võng Cơ, khiến âu Dương Thu đứng ngoài cửa thật không sao hiểu nổi. Cục thế trước mắt rất rõ ràng, muốn khám phá bí mật của tiếng nhạc, chỉ cần vén bức màn trắng

kia lên, nhưng nhóm La Võng Cơ sáu người lại ra tay ngăn cản.

âu Dương Thu cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, nảy sinh một kế, bèn rút bảo kiếm trên lưng xuống, tháo nhuyễn tiên bên lưng ra, bỗng buông tiếng quát vang, tung mình lao thẳng vào bức màn trắng.

Thân pháp chàng tuy nhanh như sao xẹt, nhưng phản ứng của sáu người càng nhanh hơn, như thể sau lưng họ có mắt, ngay khi âu Dương Thu lướt đến bàn thờ, lại cùng lúc với chiêu Thiên Vương Thác Tháp một chưởng tung ra.

Lần này âu Dương Thu đã có chuẩn bị, quyết tâm không mượn sức thoái lui. Chờ khi chưởng lực của sáu người tung ra đến giữa Chừng, tay trái cầm trường tiên với chiêu Tiềm Long Trầm Hải quất vào chưởng thế sáu người, tay phải trường kiếm quét lên màn trắng.

Nhóm La Võng Cơ sáu người như không ngờ có vậy, lại thêm trường tiên của âu Dương Thu quá hung mãnh, đành phải vận thêm mấy thành công lực vào chưởng kình, đẩy bạt trường tiên.

Nhưng trường kiếm trong tay phải âu Dương Thu đã xuyên thủng màn trắng, quét sang hai phía, rách toác một đường dài hơn ba thước.

Liền sau đó, âu Dương Thu hít mạnh một hơi chân khí, hai vai nhún nhẹ, chui qua kẽ rách vào trong.

Ngay khi ấy, một luồng kình lực âm nhu từ trong màn trắng xô ra, cản người âu Dương Thu thoáng chững lại, và nhóm La Võng Cơ sáu người cùng lúc tung mình lên, lao tới vung tay chợp.

Trước có sức cản, sau bị truy kích, âu Dương Thu bị kẹp lại trên không, tiến thoái lưỡng nan. Nhưng chàng lâm nguy bất loạn, lẹ làng thi triển chiêu Diêu (diều hâu) Phiên Thanh Vân, kiếm tiên cùng lúc toàn lực quất ra.

Chàng thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, kiếm chiêu tiên thức thần xuất quỷ mạt, hệt như cánh chim to vung động đôi cánh sắc bén.

Nhóm La Võng Cơ sáu người tuy thân thủ chẳng kém, nhưng âu Dương Thu lúc này đã khác xa trước kia, nên họ dốc hết sức lực cũng chẳng làm gì được chàng.

Tuy nhiên, âu Dương Thu muốn đánh bại sáu người cũng không phải là chuyện dễ dàng. Cuộc ác chiến một chọi sáu đã diễn ra ngay trên đỉnh đầu quần hào. Lúc này, quần hào như đã khôi phục chân lực, thảy đều với ánh mắt đờ đẫn nhìn cuộc chiến, không một ai lên tiếng và động đậy.

Chương 9: Lập Diệu Kế Để Tìm Sự Thật

âu Dương Thu tuy e dè đối với La Võng Cơ, nhưng đối với hai lão nhân và ba thiếu niên thì toàn tung ra sát thủ.

Kể cũng lạ, La Võng Cơ nãy giờ chỉ với hai tay không giao đấu, món binh khí sở trường Thần Thủ Tiên Võng của nàng vẫn chưa sử dụng.

Hai lão nhân và ba thiếu niên tuy có mang theo binh khí nhưng cũng không ai sử dụng, như thể võ công của sáu người đối với một kẻ hậu sinh, không thèm đụng đến.

Trong sáu người, ngoại trừ La Võng Cơ, năm người còn lại âu Dương Thu đều không biết là ai, định qua võ công khám phá lai lịch họ. Nhưng thật bất ngờ, võ công năm người này bao gồm cả tuyệt học của phái Thiếu Lâm, VÕ Đang, Thanh Thành và còn kèm theo một số chiêu thức, quyền chưởng độc môn khác.

Như vậy bất kỳ ai cũng không sao biết được thân phận của họ, huống hồ âu Dương Thu hiểu biết ít ỏi, lại thiếu kinh nghiệm giang hồ.

Cuộc chiến diễn ra chừng thời gian một tuần trà, âu Dương Thu đã bắt đầu sốt ruột, buông tiếng quát trầm, trường kiếm hóa thành vạn đóa hoa bạc, phủ trùm toàn thân lão nhân mặt dài cằm nhọn võ công cao hơn hết trong sáu người, tay trái trường tiên khai triển chiêu Phong Quyển Tàn Diệp quét vào đại hán trung niên và ba thiếu niên, tiên kiếm phối hợp, uy thế thật kinh người.

Lão nhân mặt dài cằm nhọn vừa thấy trường kiếm đối phương đột nhiên biến chiêu, bóng kiếm như vũ bão ập đến, cả kinh thất sắc, vội nhào xuống đất lăn ra mới tránh khỏi.

Lão nhân mặt dài cằm nhọn khốn đốn tránh khỏi một kiếm của âu Dương Thu, lộn người đứng dậy, không hoàn thủ ngay, đứng thừ ra tại chỗ như thể quan sát kiếm pháp của âu Dương Thu.

âu Dương Thu tạm thời mất đi sức ép của một cường địch, thế tiên quét ra đến giữa chừng lại vận thêm ba thành công lực, khiến trường tiên cứng rắn như một ngọn côn sắt, kèm theo tiếng rít gió như bài sơn đảo hải quét vào đại hán trung niên và ba thiếu niên.

Đại hán trung niên bị công trước tiên, y định vung tay gỡ gạt, nà ngờ âu Dương Thu nội lực thâm hậu nhờ ăn Chu Quả, lại thêm được Thái Hư thượng nhân dùng tam muội chân hỏa đả thông kỳ kinh bát mạch, tiên kỳ đủ làm vỡ bia nứt đá.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, đại hán trung niên tay phải đã gãy đến khuỷu, và thân người vạm vỡ cũng bị tiên lực đẩy cho loạng choạng lui ra xa hơn trượng.

Ba thiếu niên áo xám thấy vậy vội tung mình thoái lui, thoát khỏi nguy cơ chỉ trong đường tơ kẻ tóc.

âu Dương Thu một kiếm buộc lão nhân mặt dài thoái lui, một tiên đả thương đại hán trung niên, đã khiến Thiên Võng tiên tử lửa giận xung thiên.

Chỉ nghe nàng buông tiếng quát vang, tay phải vung lên, một chiếc lưới mảnh như tóc, rộng hàng mấy trượng phủ chụp xuống đầu âu Dương Thu.

âu Dương Thu vốn đã có lòng e dè La Võng Cơ, không muốn giao thủ với nàng, và cũng biết sự lợi hại của Thần Thủ Tiên Võng, nên móp người lao tới, chui xuống dưới gầm bàn thờ. Thế là chiếc lưới to của La Võng Cơ đã chụp lên ba cao thủ hắc đạo đang ngồi xếp bằng.

Món binh khí độc môn này của La Võng Cơ là do VÔ Ưu thượng nhân phí cả đời tâm huyết mới chế tạo nên, từ khi nàng xuất đạo giang hồ đến nay, rất ít ai thoát khỏi được Thần Thủ Tiên Võng của nàng, nên danh hiệu Thiên Võng tiên tử lừng lẫy trên giang hồ.

Vậy mà phen này âu Dương Thu lại thoát được, sao không khiến nàng càng thêm tức giận, lại buông tiếng quát vang, tay phải vung nhẹ, thu lưới về ngay.

Nàng lại định tung lưới bắt âu Dương Thu, nhưng chàng đã chui qua gầm bàn, vén màn lên chui vào.

La Võng Cơ mất đối thủ, lửa giận chưa nguôi, ngay khi ấy, tiếng nhạc bỗng lại trỗi lên từ trong màn.

Liền tức, quần hào cùng lúc đứng lên, hớn hở khua tay múa chân, nhảy múa như điên cuồng.

La Võng Cơ với lão nhân mặt dài và ba thiếu niên áo xám đành lui tránh sang bên, xếp bằng ngồi xuống, còn đại hán trung niên bị gãy tay thì lui vào một góc, tự băng bó vết thương.

Quần hùng điên cuồng nhảy múa theo tiếng nhạc, cảnh tượng hết sức hỗn loạn, lát sau thảy đều mồ hôi nhễ nhại, có người run lẩy bẩy nhưng vẫn không ngừng nhảy múa.

Tiếng nhạc tiếp tục trỗi tấu, quần hào tiếp tục điên cuồng nhảy múa, đã có hơn hai mươi người công lực thấp kém lần lượt ngã xuống Những người ngã xuống hai tay nắm chặt, miệng sủi bọt trắng, hai mắt trợn ngược, nhưng vẫn cố sức vung tay múa, đến khi sức lực cùng kiệt mới thôi.

Bỗng, bức màn trắng từ từ tách sang hai bên, "boong" một tiếng la đồng rền rỉ, tiếng nhạc kỳ diệu

đột nhiên ngừng bặt, quần hào cũng liền ngừng nhảy múa và bủn rủn ngã ngồi xuống đất.

Màn trắng vén mở, chỉ thấy Trường Tôn Sở chậm rãi đi ra, âu Dương Thu tay cầm trường kiếm theo sát sau lưng.

Trường Tôn Sở vẻ mặt nghiêm nghị, mắt rực thần quang quét nhìn quần hào khắp nhà, khi lướt qua nhóm La Võng Cơ, thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, đoạn quay sang âu Dương Thu bên cạnh ung dung nói:

- HỌ đều đã bị trúng Thất âm Luật Chấn rất nặng, tâm trí mê mẩn, không còn nhớ chuyện quá khứ, cho dù từ nay không nghe tiếng nhạc nữa, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau cũng tự đứt kinh mạch thổ huyết mà chết, chi bằng để họ chết một cách vui sướng trước linh cửu Tư Mã lão hiệp còn hơn.

ông nói một cách hết sức bình thản, như chớ hề bận tâm trước cái chết của gần ba trăm hào kiệt võ lâm.

âu Dương Thu thoáng trầm ngâm rồi hỏi:

- Thất âm Luật Chấn là gì mà lợi hại như vậy?

Trường Tôn Sở nhẹ vuốt râu, mặt thoáng qua vẻ tự đắc, bỗng lại thở dài nói:

- Lão phu với Tư Mã lão hiệp đã gần năm mươi năm xông pha trên giang hồ, không dám nói là vô địch, nhưng chưa từng thua bại bao giờ, nay bị tiểu huynh đệ chế ngự, thanh danh cả đời đã tiêu tan, đằng nào lão phu cũng quyết tâm đi theo Tư Mã lão hiệp, dù cho tiểu huynh đệ biết rõ tự sự thì cũng chẳng thể cứu sống họ được nữa.

- Trường Tôn Sở tiền bối hà tất nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy, sách có câu, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, tiền bối tuy bại một chiêu dưới tay tại hạ, nhưng chưa chắc là võ công thua kém tại hạ... Tiền bối hãy cho biết điểm lợi hại của Thất âm Luật Chấn, để xem tại hạ có cách cứu sống họ hay không?

Trường tôn Sở cười hăng hắc:

- Tiểu huynh đệ khỏi phải an ủi lão phu, chuyện gì lão phu lòng đã quyết, không bao giờ thay đổi. Lão phu sở dĩ nói ra nguyên nhân là để cho tiểu huynh đệ hiểu rõ lòng hiếu thảo của Tư Mã điệt nữ và sự chết của những người này chỉ là khởi đầu cuộc báo thù của chúng tôi đối với giới võ lâm mà thôi.

âu Dương Thu càng nghe càng thắc mắc, thầm nhủ:

- Cái chết của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp chả lẽ lại liên quan đến toàn thể võ lâm hay sao?

Trường Tôn Sở không chờ âu Dương Thu hỏi, đã tự động nói:

- Thất âm Luật Chấn là một môn kỳ công độc môn do Tư Mã Thiến Như điệt nữ đã tham ngộ ra từ thất âm nhạc luật trong lúc đau thương tột cùng sau khi phụ thân qua đời, và trải qua nửa năm thí nghiệm mới luyện thành. Còn về sự ảo diệu của kỳ công ấy, lão phu cũng chỉ biết là người phàm đã nghe tiếng nhạc do bảy thiếu nữ trỗi tấu, lúc đầu thì không thể tự chủ được, kế đến mất hết lý trí, hoàn toàn bị tiếng nhạc khống chế, hết khóc lại cười và nhảy múa lung tung, sau cùng kiệt sức mà chết. Còn về cách giải cứu, ngay cả Tư Mã điệt nữ cũng chưa tìm ra, nên lão phu mới nói dù có cho tiểu huynh đệ biết rõ cũng không cứu chữa được những người này.

âu Dương Thu gật đầu:

- Ra vậy! Nhưng theo tiền bối thì dùng thủ đoạn như vậy giết người có quang minh chính đại không?

- Vậy chứ tiểu huynh đệ cho là thủ đoạn giết người của giới võ lâm đều quang minh chính đại hay sao?

- Đương, nhiên, trong giới võ lâm cũng có rất nhiều người giết người bất chấp thủ đoạn.

- Vậy xin hỏi tiểu huynh đệ, một người cả đời làm việc thiện, diệt ác tế bần, đột nhiên bị người ám toán, giết chết bằng thủ đoạn không chính đáng, con cháu muốn báo thù tiết hận, phải chăng cũng có thể bất chấp thủ đoạn?

- Đương nhiên là có thể, nhưng phải xem thủ đoạn ấy có nhắm đúng vào kẻ thù hay không?

- Nếu không tìm được kẻ thù thì báo thù bằng cách nào?

- Thù đương nhiên phải báo, nhưng lẽ nào lại không tìm ra được kẻ thù?

- Đó thì...

âu Dương Thu bỗng nghĩ đến thảm biến của gia đình mình, phụ thân không rõ sống chết, chẳng phải cho đến nay cũng chưa xác định được kẻ thù thật sự là ai đó sao? Thế nên, chàng không sao trả lời được câu hỏi của Trường tôn Sở.

Trường Tôn Sở thấy âu Dương Thu cúi đầu lặng thinh, bèn nói:

- Vì vậy, Tư Mã điệt nữ vì báo phụ thù đã lập thề...

âu Dương Thu tiếp lời:

- Lập thề phải giết hết đồng đạo võ lâm thiên hạ phải không?

Trường Tôn Sở gật đầu mặc nhiên thừa nhận, chầm chậm quét mắt nhìn quần hùng.

- Y chí rất đáng khen nhưng thủ đoạn quá tàn ác!

Trường tôn Sở trầm giọng:

- Y chí đáng khen sẽ thành, nhưng thủ đoạn tàn ác ắt sẽ tựu, như vậy tuy khó tránh khỏi giết lầm một số đồng đạo võ lâm, nhưng kẻ thù chắc chắn không thoát được.

- Tiền bối dám quả quyết là kẻ thù không thoát được hay không?

Chẳng hạn như tại hạ với tệ sư muội, đều không bị Thất âm Luật Chấn khống chế...

âu Dương Thu đưa tay chỉ nhóm La Võng Cơ sáu người, nói tiếp:

- Còn những người kia nữa, họ cũng đâu hề hấn gì?

Trường Tôn Sở già dặn dường nào, lúc ông đã nắm chắc phần thắng nên chưa màng đến họ, giờ nghe âu Dương Thu nói vậy, ông mới đáp:

- Không sai, sư huynh muội hai vị với sáu người kia quả là chưa thọ thương bởi Thất âm Luật Chấn, nhưng các vị vẫn không khỏi thoát chết bởi kịch độc, sau bốn mươi chín ngày ắt sẽ phát độc chết như họ.

âu Dương Thu không tin hỏi:

- Chúng tôi đã bị trúng kịch độc rồi ư? ĐÓ là chất độc gì? Bị trúng trong trường hợp nào?

- Không sai, các vị sớm đã bị trúng kịch độc trong lúc ăn uống, đó là Thất Tuyệt đoạn Trường tán.

âu Dương Thu sửng sốt:

- Sao? Thất Tuyệt đoạn Trường tán ư?

Trường Tôn Sở ngẫm nghĩ chốc lát:

- VÕ công ngày một tinh tiến, phương pháp dùng độc cũng ngày một xảo quyệt. Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán này là là Tư Mã điệt nữ dùng bảy loại thảo dược tuyệt độc trong thiên hạ phối luyện thành, hòa vào rượu hay thức ăn, không màu không mùi, nuốt vào bụng không hề hay biết, nhưng sau bốn mươi chín ngày, tâm mạch sẽ vỡ đứt, phát độc thổ huyết mà chết. Tuy nhiên, lão phu cũng là một trong những người trúng độc, với thân phận và địa vị của lão phu trong võ lâm mà cam tâm chịu chết cùng các vị, vậy cũng kể được là công bằng chứ?

âu Dương Thu rúng động cõi lòng, tức giận mắng:

- Đúng là mặt mày xinh đẹp, lòng dạ rắn rết, để xem nàng ta được toại nguyện hay không?

Trường Tôn Sở như rất thương Tư Mã Thiến Như, nghe âu Dương Thu mắng chửi nàng ta, liền biện hộ:

- âu Dương huynh đệ, xin đừng chỉ dựa vào một việc mà phê bình sai lệch về người khác. Ai không biết Thiến Như điệt nữ vốn là một thiếu nữ hiền đức đoan trang, chính vì vậy, cái chết của phụ thân đã khiến Thiến Như điệt nữ bị khích động quá mức nên...

âu Dương Thu khinh bỉ tiếp lời:

- Nên mới nghiên cứu ra phương pháp tuyệt độc này để báo phục toàn thể đồng đạo võ lâm chứ gì?

Trường tôn Sở thản nhiên:

- Chuyện đã đến nước này, chúng ta cãi nhau có ích gì? Nhưng có điều là lão phu thật tiếc cho tiểu huynh đệ, một đóa kỳ hoa võ lâm chưa nở rộ đã sắp lụn tàn.

âu Dương Thu cười khảy:

- Sống chết có số, chẳng gì đáng tiếc cả. Theo tại hạ thì thanh danh cả đời Tư Mã lão hiệp bị hủy bởi tay một phụ nữ mới thật sự là một điều đáng tiếc.

Bỗng nghe tiếng nữ nhân tức giận nói:

- Phụ nữ sao hả?

âu Dương Thu với Trường Tôn Sở đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy La Võng Cơ nhường mày trừng mắt, mặt đầy sát khí từ từ tiến tới. Lão nhân mặt dài cằm nhọn cùng đại hán trung niên mắt lộ và ba thiếu niên áo xám cũng quác mắt giận dữ theo sau.

La Võng Cơ hiển nhiên chính là người cầm đầu trong nhóm, nhưng âu Dương Thu nhận biết, năm người này không phải thuộc hạ của Hải Long hội.

La Võng Cơ đi đến trước bàn thờ, thật bất ngờ, nàng không động thủ cũng chẳng lên tiếng, chỉ trố mắt nhìn vào trong màn trắng, năm người theo sau dĩ nhiên cũng dừng lại.

Trường tôn Sở trước tiên cất tiếng hỏi:

- La cô nương, các vị sáu người tuy không thọ thương bởi Thất âm Luật Chấn nhưng không thoát

khỏi kịch độc Thất Tuyệt đoạn Trường Tán. CÔ nương muốn gì cứ nói ra.

La Võng Cơ như không nghe lời của Trường Tôn Sở, chỉ nhìn vào trong màn một hồi, rồi cùng năm người kia lui trở về.

âu Dương Thu thấy vậy càng thêm thắc mắc, quay sang Trường Tôn Sở hỏi:

- Trường tôn Sở tiền bối có biết họ phải không?

Trường tôn Sở gật đầu:

- Vâng, dường như trước khi họ đến đây đã bị người ám toán làm mất hết trí nhớ, quên hết quá khứ và người quen. Nếu không, La Võng Cơ là con gái của Hoạt Diêm Vương, đại long đầu Hải Long hội, sao lại đi chung với những người này?

âu Dương Thu vở lẽ, vội hỏi:

- Thảo nào La Võng Cơ xem tại hạ như người xa lạ! Vậy xin hỏi, Trường Tôn Sở tiền bối có biết lai lịch năm người kia không?

Trường Tôn Sở không cần suy nghĩ đáp:

- Lão già tuổi ngoài năm mươi kia là Bích Nhãn Tôn Ngũ Long, đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm, người trung niên râu xồm là Ngạc Đông Chi HỔ Thường Vạn Khánh, đệ tử VÕ Đang, còn ba thiếu niên áo xám tuy lão phu không biết danh tánh, nhưng biết họ là người của phái Cung Lai. Hôm nay những người đến phúng viếng tư Mã lão hiệp đều là đồng đạo võ lâm hai giới hắc bạch trong hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, chỉ có mấy người này là từ xa đến, hiển nhiên phía sau có người sai khiến, nhưng chưa rõ họ có mục đích gì?

Tuy nhiên...

Trường Tôn Sở bỗng ngưng lời, ngẫm nghĩ hồi lâu nói tiếp:

- Những gì tiểu huynh đệ muốn biết lão phu đã nói ra hết rồi. Bây giờ tốt hơn hết tiểu huynh đệ hãy chui ra ngay, nhân thời gian bốn mươi chín ngày còn sống cùng lệnh sư muội lo liệu hậu sự cho mình hay là đi làm vài việc tốt cho người đời. Lão phu đã cạn lời, tuy hết sức áy náy với tiểu huynh đệ nhưng chẳng giúp gì được.

- Mỹ ý của tiền bối, tại hạ xin tâm lãnh, người võ lâm lo chuyện võ lâm, đã gặp phải giải quyết chẳng thể ngoảnh mặt làm ngơ, huống hồ tại hạ với tệ sư muội cũng bị trúng độc...

âu Dương Thu nói đến đó, sực nhớ đến một điều, bỗng hỏi:

- Trường Tôn Sở tiền bối, hồi nửa năm trước trong thành An Định Quan phải chăng từng có xảy ra chuyện hai người khổng lồ náo sự?

Trường Tôn Sở ngẫm nghĩ chốc lát:

- CÓ thì có, nhưng không liên quan đến cái chết của Tư Mã lão hiệp, bởi ba ngày sau khi Tư Mã lão hiệp qua đời mới xảy ra chuyện quái lạ ấy và hai người bị bắt đi là hai giáo luyện thương côn trong quan binh, không liên quan gì đến bổn phủ.

- Vậy Tư Mã lão hiệp lúc chết tình trạng như thế nào? Sao thể khẳng định là bị hạ sát?

- Tư Mã lão hiệp lúc chết trên giường và đang ngồi xếp bằng, râu tóc dựng đứng, hai mắt trợn trừng, hai tay nắm chặt, khắp người không có gì khác lạ, hiển nhiên đã chết vì căng thẳng và kinh hoàng.

Vậy không phải bị người sát hại thì là gì?

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Tình trạng chết của Tư Mã lão hiệp giống hệt như phụ thân trong sơn động... nhưng sau đó không lâu thì thi thể biến mất, theo lời Bạch Tiên Nhi, dường như phụ thân chưa chết, bị mang về Ma Thiết cung, nhưng về sau gặp lão nhân trên bè gỗ thì lại là phụ thân với người nhà bị người các đại môn phái liên thủ sát hại...

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lại hỏi:

- Tư Mã lão hiệp chết đã nửa năm, sao đến nay mới phát tang?

Trường tôn Sở bực mình:

- Tiểu huynh đệ cũng là người sắp chết rồi, không thấy mình đã hỏi quá lôi thôi hay sao?

âu Dương Thu tra kiếm vào bao, bởi nhận thấy không cần thiết phải khống chế Trường Tôn Sở nữa, vì lúc này chàng đã biết được chút manh mối về cái chết của Tư Mã Trường Thanh nên dù Trường Tôn Sở tỏ ra bực mình, chàng vẫn ôn tồn nói:

- Không phải là vãn bối hỏi lôi thôi, mà là nếu vãn bối biết rõ toàn bộ, không chừng có thử cung cấp cho tiền bối một số tin tức đáng tin cậy, để các vị khỏi giết oan những người vô tội.

Trường Tôn Sở chớp mắt mấy cái, vẻ không tin nói:

- Tiểu huynh đệ tuy là truyền nhân của Tàn Khuyết môn, võ công cao cường, nhưng chưa chắc có thể giúp gì được. Tuy nhiên lão phu có thể thẳng thắn cho tiểu huynh đệ biết, Tư Mã lão hiệp sở dĩ

chết sau nửa năm mới phát tang, một là vì điều tra nguyên nhân, hai là Thiến Như điệt nữ tham cứu hai môn tuyệt nghệ đến nay mới thành công.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Tư Mã Thiến NHƯ là hạng nữ lưu mà có thể tham cứu hai môn tuyệt nghệ Thất âm Luật Chấn và Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán tột cùng lợi hại, đủ thấy nỗi đau mất cha của nàng sâu đậm đến mức độ nào? Nếu để nàng tiếp tục hành động, sẽ có biết bao đồng đạo võ lâm chết một cách oan uổng?

Thế là, âu Dương Thu thầm hạ quyết tâm tìm cách ngăn chặn cuộc thảm sát này, bèn lại hỏi:

- Linh cửu của Tư Mã lão phu có thể mở ra cho vãn bối xem di dung được không?

Trường Tôn Sở kiên quyết cự tuyệt:

- Không được!

Lúc này quần hào đã cười la nhảy múa đến tiếng khàn lực kiệt, ngã xuống la liệt trên đất ngủ thiếp đi, chỉ cò nhóm La Võng Cơ sáu người vẫn chằm chặp nhìn âu Dương Thu và Trường Tôn Sở như đang giám sát mọi cử động của hai người.

còn Tiểu Thúy thì thấp thoáng ngoài cửa, lúc lúc lại thò đầu nhìn vào trong nhà, nhưng không bước qua ngạch cửa.

Nàng là vậy, âu Dương Thu bảo nàng làm việc gì, nàng chỉ làm một việc ấy, tuyệt đối không tự ý làm việc khác, hoàn toàn lệ thuộc vào âu Dương thu.

Thế nhưng, âu Dương Thu nào ngờ vị sư muội xấu xí này trong nửa năm gần gũi đã thầm tha thiết yêu chàng, Chẳng phải người nàng thiếu chủ động, mọi sự đều cậy vào sư huynh, mà thật ra là nàng sợ trái ý sư huynh, sẽ làm tiêu tan mọi mơ ước trong lòng.

Lời thỉnh cầu mở áo quan bị từ chối, âu Dương Thu đương nhiên chẳng thể ép buộc, đành thành khẩn nói:

- Trường Tôn Sở tiền bối không chấp thuận, vãn bối cũng không tiện cưỡng ép, nhưng tiền bối có thể nào xin Tư Mã cô nương lấy thuốc giải Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, tạm giữ lại tính mạng của các đồng đạo võ lâm, rồi vãn bối nguyện sẽ cố hết sức mình hiệp trợ điều tra hung thủ thật sự?

Trường tôn Sở lắc đầu, trả lời gọn lỏn:

- Không có thuốc giải!

- Tư Mã cô nương có thể phối chế dược tán này, hẳn cũng biết dược vật gì có thể giải cứu chứ?

- Lão phu có thể hỏi thử, nhưng không dám cam đoan Thiến Như sẽ có câu trả lời làm hài lòng tiểu huynh đệ.

- CÓ thể mời Tư Mã cô nương ra đây để vãn bối giáp mặt thương lượng chăng?

- Không thể!

Lúc này đã cuối giờ thân, giờ dậu sắp đến. Trong nhà tối om, ánh nến leo lét hệt như ma trơi.

Trường Tôn Sở thấy cảnh thấy cảnh thảm não của quần hào trên đất, như Cũng có chút động lòng trắc ẩn, bèn nói:

- Tiểu huynh đệ hãy Ở đây chờ chốc lát, để lão phu đi hỏi Thiến Như thử xem có cách gì giải cứu hay không.

Dứt lời liền quay người di vào trong màn trắng khuất dạng.

Thì ra sau bức màn trắng trừ một cỗ quan tài to lớn màu đen, sau quan tài còn có một gian thạch thất kiên cố, tiếng nhạc Thất âm Luật Chấn chính là từ một lỗ nhỏ trên vách thạch thất này vọng ra, và âu Dương Thu cũng chính là đã gặp Trường Tôn Sở Ở trước gian thạch thất này.

âu Dương Thu thấy Trường Tôn Sở quá lâu chưa trở ra, bất giác sinh nghi, ngoảnh ra sau quét mắt nhìn vào cỗ quan tài đen, ngay trong khoảnh khắc phân thần ấy, La Võng Cơ cùng năm người kia đột nhiên tung mình lao tới.

Lần này, sáu người theo hình vòng cung lao tới, cơ hồ trong một lúc, vươn tay chộp vào bức màn trắng che phủ quan tài. Liền tức, bức màn lả tả xuống đất.

âu Dương Thu đang không biết nên ngăn cản họ hay là đứng ngoài cuộc xem họ định làm gì, bỗng tiếng nhạc lại vang dậy, rầm rộ như hàng ngàn tuấn mã phi nhanh.

Liền theo đó, quần hào dưới đất cùng lúc đứng lên, tiếng tuốt binh khí xoang xoảng, rồi thì tiếng la hét vang trời, hỗn loạn khôn tả.

Ngay khi ấy, hai cánh cửa nhà "ầm" một tiếng đóng lại, liền sau đó là một bức chắn sắt hạ nhanh xuống Cửa nhà đóng lại, chắn sắt hạ xuống, nhưng quần hào đã mất hết lý trí, hành động hoàn toàn chịu sự điều khiển của Thất âm Luật Chấn, đâu còn màng đến chuyện ấy nữa.

Gần ba trăm cao thủ võ lâm thảy đều tuốt binh khí, trong tiếng la hét vang trời, Ồ ạt lao vào nhóm La Võng Cơ sáu người.

Những người này đã mất hết lý trí, dĩ nhiên xuất thủ không biết sống biết chết, hệt như một đàn hổ

điên, tột cùng hung mãnh.

âu Dương Thu thấy tình thế này dù giúp bên nào cũng vô nghĩa, tốt hơn hết là tạm đứng ngoài cuộc, bèn phi thân lên trên một xà ngang làm kẻ bàng quang.

Chàng cúi nhìn xuống, chỉ thấy nhóm La Võng Cơ sáu người đang đứng vây quanh linh cửu của Tư Mã Trường Thanh nghinh chiến với quần hùng.

Lão nhân mặt dài cằm nhọn Bích Nhãn Thử Tôn Ngũ Long thi triển Đạt Ma Thần Quyền, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, kình phong vù vù hết sức cương mãnh, đón cản một mặt.

Đại hán trung niên Ngạc Đông Chi HỔ Thường Văn Khánh tuy đã bị trường tiên của âu Dương Thu đáng gãy một tay, thọ thương khá nặng, nhưng vẫn một tay vung kiếm, oai phong chẳng giảm.

Ba thiếu niên áo xám phái Cung Lai đều sử dụng đơn đao, đao pháp ảo dị, ba người liên tục tạo thành một bức màn sáng chặc chẽ, khiến quần hào khó thể tiếp cận.

La Võng Cơ trong tình thế như vậy dĩ nhiên khó thể thi triển Thần Thủ Tiên Võng, nhưng vị nữ đệ tử của VÔ Ưu thượng nhân này dĩ nhiên còn có một tuyệt kỹ ứng địch khác, tuy chẳng thấy nàng có động tác uy mãnh gì, nhưng tay nàng vung lên, kẻ nào đến gần nàng đều thét lên một tiếng, buông rơi binh khí, đứng ngây ra tại chỗ.

âu Dương Thu từ trên cao nhìn xuống thấy rất rõ ràng, La Võng Cơ thi triển chính là tuyệt kỹ cách không đả huyệt. Trong đương kim võ lâm, không kể lớp già, trong lớp trẻ thật hiếm ai có được hỏa hầu như vậy về thuật điểm huyệt chỉ đơn thuần bằng vào nội công ngự khí này. Nên cũng thầm thán phục võ công của nàng, nhận thấy ngoại hiệu Thiên Võng tiên tử quả chẳng phải hư danh.

Thất âm Luật Chấn rền rỉ từ trong thạch thất vọng ra, quần hào lớp trước ngã xuống, lớp sau tiếp tục tiến tới, không hề sợ chết, nhưng vẫn không sao đột phá nổi hàng rào bảo vệ quan tài của sáu người.

Chỉ lát sau, quần hào bị điểm huyệt và thọ thương ngã xuống chết đã có khoảng năm sáu mươi người, cộng với những kẻ nhảy múa kiệt sức chết bởi Thất âm Luật Chấn trước đó, cả thảy tám mươi người, thi thể ngổn ngang, nếu tiếc tục thế này, chẳng bao lâu nữa gần ba trăm cao thủ võ lâm sẽ chết sạch, không cần đến Thất Tuyệt Đoạn Trường tán phát tác nữa.

Đến lúc này, âu Dương Thu đã nhận thức được sự lợi hại của Thất âm Luật Chấn, môn kỳ công này chẳng những có thể khiến người sống chết, mà còn có thể sai khiến như nô lệ.

Tuy nhiên, âu Dương Thu không sao hiểu nổi nhóm La Võng Cơ sáu người vì sao lại liều mạng bảo vệ cỗ quan tài, và Tư Mã Thiến Như dùng Thất âm Luật Chấn điều khiển quần hào như cũng đang

tranh giành cỗ quan tài này, chả lẽ trong linh cửu của Tư Mã Trường Thanh còn có vấn đề gì hay sao?

Nghĩ vậy, ý định mở quan tài tra cứu càng thêm mãnh liệt, thế nhưng, lúc này chưa thể nào ra tay được.

âu Dương Thu vốn tính quật cường, lại thêm hoàn cảnh tạo thành lòng đa nghi, khiến chàng nhận thấy cái chết của Tư Mã Trường Thanh có thể liên quan đến một vụ án trọng đại trong võ lâm, và vụ án này cũng rất có thể liên quan đến cái chết của cả nhà chàng, của nghĩa phụ, nghĩa mẫu, và Nhị Hải cư sĩ.

Chàng bất chấp tất cả, thậm chí mạo hiểm đến tính mạng tầm sư học võ chính là để điều tra sự thật về vụ án này, nay đã có manh mối khả nghi như vậy, sao thể dễ dàng bỏ qua?

âu Dương Thu đang quan sát suy nghĩ, bỗng Thất âm Luật Chấn lại ngưng bặt, quần hào thoái lui, cuộc hỗn chiến tạm ngừng.

Liền sau đó, tiếng kèn kẹt vang lên, gian thạch thất từ từ tách ra một cửa hẹp, hai tỳ nữ áo trắng theo sao Tư Mã Thiến Như chậm rãi bước ra, Trường tôn Sở đi sau cùng.

HỌ vừa bước qua khỏi cửa, vách liền tức tự động khép lại như trước, không còn một khe hở nhỏ.

âu Dương Thu vừa thấy Tư Mã Thiến Như hiện thân, liền từ trên xà nhà phóng xuống, ôm quyền thi lễ nói:

- Tư Mã cô nương đã chấp nhận lời thỉnh cầu của tại hạ rồi phải không?

Tư Mã Thiến Như thoáng chau mày, đôi mắt như làn thu ba liếc nhìn âu Dương Thu, đoạn khom mình đáp lễ:

- Gia phụ cả đời hành hiệp trượng nghĩa, đồng đạo võ lâm thảy đều quý trọng, chẳng ngờ tuổi già lại bị người ám toán chết, điều tra đã lâu vẫn Chưa tìm ra kẻ thù, nên Thiến Như bất chấp mọi thủ đoạn báo phục đồng đạo võ lâm thiên hạ. âu Dương huynh thấy như vậy quá đáng phải không?

âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:

- Lòng hiếu thảo của Tư Mã cô nương rất đáng khen, nhưng với sức cô nương mà định báo phục võ lâm thiên hạ, cho dù cô nương võ công cao tuyệt cũng chưa chắc có thể toại nguyện. Hơn nữa, vì cái chết của lệnh tôn một người mà tàn sát kẻ vô tội, thật là một hành động tàn bạo không hợp tình lý.

- Thiến Như đâu phải không biết hành động như vậy là quá tàn bạo và cũng chưa chắc đạt thành ý nguyện, nhưng ít ra cũng có thể khiến cho người võ lâm tỉnh ngộ và sám hối.

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng lại hỏi:

- âu Dương huynh định khuyên giải hoặc ngăn cản Thiến Như từ bỏ kế hoạch hành động đã định này phải không?

âu Dương Thu mắt ánh lên vẻ tức giận:

- Vâng, cả hai! Tính ra cảnh ngộ của tại hạ còn bi thảm hơn cô nương, nhưng thủ đoạn báo thù của tại hạ khác với cô nương, tại hạ bằng mọi giá phải điều tra kẻ thù thật sự.

- Nên Âu Dương huynh cũng muốn Thiến Như hành động như huynh phải không?

- CÓ thể nói như vậy, nhưng mưu sự tại thân, cô nương đồng ý hay không, tại hạ không có quyền ép buộc.

Tư Mã Thiến Như đưa mắt nhìn nhóm La Võng Cơ sáu người đã lui đến bên linh cửu:

- Nếu là trước hôm nay mà âu Dương huynh khuyên bảo Thiến Như thế này, có lẽ Thiến Như đã xem huynh như kẻ thù. Nhưng bây giờ Thiến Như đã thay đổi ý định báo thù, âu Dương huynh có thể kể cho nghe về cảnh ngộ bi thảm của huynh chăng?

- Đương nhiên là có thể, nhưng tại hạ yêu cầu cô nương chấp nhận hai điều kiện:

- âu Dương huynh cứ nói, nếu có thể Thiến Như sẵn sàng chấp nhận âu Dương Thu ôm quyền thi lễ:

- Vậy thì tại hạ xin đa tạ cô nương trước! Thứ nhất, xin cô nương giải cứu cho những đồng đạo võ lâm bị trúng độc này. Thứ nhì, xin cô nương bảo người mở quan tài của lệnh tôn cho tại hạ xem thử.

Thật bất ngờ, Tư Mã Thiến Như đã khẳng khái chấp nhận hai điều kiện ấy, nhưng nàng bổ sung thêm:

- Quần hào hiện diện bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán và Thất âm Luật Chấn, theo Thiến Như biết, khắp thiên hạ chỉ có một vật có thể cứu chữa, nhưng vật này rất hiếm, chẳng dễ có được và Cũng chẳng biết sinh sản Ở đâu?

âu Dương Thu vội hỏi:

- ĐÓ là vật gì vậy?

- ĐÓ là một loại quả cây tên là Chu Quả, mỗi cây chỉ kết một quả và trăm năm mới chín một lần. Mỗi người chỉ cần uống vào một giọt nước Chu Quả chín là lập tức bình phục ngay.

âu Dương Thu mừng rỡ:

- Chu Quả tại hạ có cách tìm được, việc này để tại hạ lo liệu.

Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:

- âu Dương huynh biết chỗ sinh sản lại quả quý hiếm ấy ư?

- Xin cô nương đừng hỏi nhiều, để tại hạ kể rõ cảnh ngộ của mình trước đã...

âu Dương Thu hồi tưởng chốc lát, đoạn bèn xót xa kể lại thân thế và Cảnh ngộ đau thương của mình, nhưng chàng không đề cập đến chuyện tình cờ lạc vào Ly Biệt Câu và hái ăn Chu Quả, đó chẳng phải chàng cố ý giấu giếm, mà là nghĩ nếu tiết lộ chuyện ấy ra hẳn sẽ khiến cho rất nhiều người trong giới võ lâm táng mạng, bởi chàng biết rất rõ sự lợi hại của Ly Biệt Câu.

Nghe xong, Tư Mã Thiến Như hết sức thương hại nói:

- Lệnh tôn Nhất Tiễn Thần Tiên đại hiệp, Thiến Như mộ danh đã lâu, nhưng chưa có duyên gặp gỡ, chẳng ngờ âu Dương huynh lại là công tử của lão nhân gia ấy, cảnh ngộ của âu Dương huynh quả là bi thảm hơn Thiến Như nhiều.

Trong khi nói, đôi mắt ướt át như làn thu ba của nàng ánh lên vô vàn tình tứ, cảnh ngộ bi thương đã khiến cho đôi cô nhi này xích lại gần nhau hơn.

âu Dương Thu mắt nhìn gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn của Tư Mã Thiến Như, lòng bất giác xao động, vội nhìn đi nơi khác nói:

- Thời gan cấp bách, tại hạ cần phải tìm được Chu Quả nội trong bốn mươi chín ngày, nên xin cô nương hãy lập tức bảo người mở quan tài của lệnh tôn cho tại hạ xem thử di dung, được chăng?

âu Dương Thu sở dĩ liệt việc này là một điều quan trọng đương nhiên là có lý do, thứ nhất chàng tổng hợp cuộc đối thoại giữa Bạch Tiên Nhi với lão bà tóc bạc trong Ly Biệt Câu, sau lại nghe La Võng Cơ cho biết phần nào bí mật trong võ lâm hồi ba mươi năm trước, lại thêm chuyện mở quan tài xem di dung của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tại Mã Lộc trại chết đã lâu mà vẫn như người sống.

Do dó, trong đầu chàng đã hình thành một khái niệm đáng hoài nghi, vương gia mà nói rất có thể chính là vị tiền bối đã bị chặt mất tứ chi chưa chết. Những vụ án liên tiếp xảy ra rất có thể liên quan với nhau. Thứ nhì, lúc đầu Trường Tôn Sở đã kiên quyết cự tuyệt việc mở quan tài của Tư Mã Trường Thanh, vì sao Tư Mã Thiến Như lại đồng ý? Vì lẽ gì nhóm La Võng Cơ sáu người lại đặc biệt chú ý đến quan tài của Tư Mã Trường thanh?

Bởi hai lý do ấy nên âu Dương Thu nghĩ là nếu muốn làm sáng tỏ vấn đề, mở quan tài ra xem là

điều rất cần thiết.

Thật ra, ý nghĩ ấy của âu Dương Thu chẳng qua chỉ do lòng đa nghi mà nên, không hoàn toàn có đầy đủ lý do và cần thiết.

Tư Mã Thiến Như ngoảnh lại Trường Tôn Sở đứng phía sau nói:

- Việc này xin phiền Trường Tôn thúc thúc một phen!

Trường Tôn Sở gật đầu, phất nhẹ tay áo, đi về phía cỗ quan tài.

âu Dương Thu cũng tiến đến gần quan tài hai bước, ngưng thần chú mắt nhìn.

Lúc này, nhóm La Võng Cơ sáu người đứng dàn thành một hàng ngang bên phải quan tài, cách quan tài khoảng bảy tám bước, vẻ mặt đều rất căng thẳng.

Tư Mã Thiến Như đặt tay lên trên bàn thờ, thoáng nghiêng đầu như nhìn cỗ quan tài, nhưng thật ra là chú ý cử động của nhóm La Võng Cơ.

Trường Tôn Sở đi đến gần cỗ quan tài, nhóm La Võng Cơ cũng tiến tới ba bước. Xem ra chỉ cần Trường Tôn Sở đưa tay ra là sáu người tức khắc xuất thủ ngay.

âu Dương Thu thấy vậy hết sức thắc mắc, vừa định lên tiếng hỏi Trường Tôn Sở vì sao không chịu lập tức mở nắp quan tài?

Đột nhiên, ầm một tiếng vang dội, ánh nến lung lay, bụi rơi lả tả.

âu Dương Thu giật mình đảo mắt nhìn, trong nhà tất cả vẫn như trước, chỉ không còn nhìn thấy nhóm La Võng Cơ sáu người đâu nữa.

Trường tôn Sở ha hả cười nói:

- Thiến Như hiền điệt nữ khá lắm!

Tư Mã Thiến Như thở dài:

- Trường Tôn thúc thúc đừng vội khen điệt nữ, chúng ta chẳng qua chỉ bắt được những người mất trí nhớ bị sai khiến, muốn tìm ra hung thủ thật sự còn phải tốn công mất sức nhiều lắm.

âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Tư Mã cô nương, đây là trò gì? Nhóm người La cô nương đâu rồi?

Chàng bởi quan tâm cho La Võng Cơ, nên khi hỏi giọng nói không khỏi lộ vẻ lo lắng. Tư Mã

Thiến Như thông minh tinh tế, thấy âu Dương Thu lúc hỏi về La Võng Cơ, mắt ánh lên vẻ khác lạ, động tâm nói:

- âu Dương huynh hãy yên tâm, La cô nương không có nguy hiểm gì dâu, lát nữa Thiến Như sẽ đưa huynh đến gặp, giờ khoan vội lo lắng.

âu Dương Thu nghe mặt nóng ran, may là có đeo mặt nạ da người, không nhìn thấy vẻ mặt chàng, nhưng cử chỉ cũng ngượng nghịu nói:

- Tại hạ không phải nóng lòng muốn gặp La cô nương, mà chỉ vì sáu người đột nhiên mất tích khiến tại hạ lấy làm lạ thôi. Nếu họ đã bị cô nương bắt giữ, vậy thì càng tốt. Giờ xin Trường Tôn Sở tiền bối hãy mở quan tài của Tư Mã lão hiệp cho tại hạ xem thử!

Nhưng Trường Tôn Sở chưa ra tay ngay, chỉ hai mắt nhìn Tư Mã Thiến Như như chờ chỉ thị của nàng.

Tư Mã Thiến Như quay sang âu Dương Thu trịnh trọng nói:

- âu Dương quả thật muốn xem ư?

âu Dương Thu bực mình:

- Tư Mã cô nương sao lại nói năng trảo trở thế này? Tại hạ sở dĩ yêu cầu mở quan tài lệnh tôn để xem thật tình là định giúp cô nương điều tra hung thủ đã sát hại lệnh tôn, hoàn toàn không có dụng ý khác Tư Mã Thiến Như dịu mặt:

- âu Dương huynh chớ nên hiểu lầm!

- Tại hạ không hề hiểu lầm, mà chỉ thấy cô nương nói năng trảo trở thôi!

- Gia phụ chết đã nửa năm, âu Dương huynh tin là lúc này mở quan tài ra có thể phát hiện được gì trên thi thể?

- Ơ...

âu Dương Thu ấp úng hồi lâu, không sao trả lời được, thầm nhủ:

- Phải rồi, Tư Mã lão hiệp chết đã nửa năm trời, ngoài một thi thể hôi thối, còn trông thấy được gì? Sao mình lại hồ đồ đến mức không nghĩ đến điều ấy nhỉ?

Tư Mã Thiến Như nhoẻn cười:

- âu Dương huynh, cỗ quan tài này được đóng bằng đinh to rất chắc, không dễ mở ra và bên trong

chẳng có gì cả!

âu Dương Thu càng thêm bối rối hỏi:

- Vậy chứ thi thể lệnh tôn Ở đâu?

- Vấn đề chính là Ở đó...

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng đã kể lại:

- Tư Mã Trường Thanh hồi nửa năm trước đột ngột qua đời, khắp người không hề có thương tích trí mạng, khiến Tư Mã Thiến Như hết sức thắc mắc và hoài nghi.

Do đó, Tư Mã Thiến Như đã bỏ di thể của phụ thân vào một cỗ quan tài đặc chế, giấu trong một bí thất có bố trí cơ quan, còn cỗ quan tài đặt trước linh đường hoàn toàn trống không. BỐ trí xong, Tư Mã Thiến Như ẩn nấp trong linh đường theo dõi động tĩnh.

Đêm ấy quả thấy hai bóng người lẻn vào linh đường. Hai người này vóc dáng mảnh mai, đều là phụ nữ, nhưng hành động nhanh nhẹn, hiển nhiên là võ công cao cường.

sự bố trí trong linh đường không hề có gì khác lạ, bốn gia đinh canh gác bởi đã có sự sắp đặt trước, thảy đều ngáy khò ngủ say trước linh cửu Thế nhưng, hai người không rõ lai lịch ấy cũng hết sức khôn ranh, họ như đã phát giác có điều khác lạ, bèn giả vờ bình tĩnh đốt chút ít giấy vàng bạc rồi đi quanh linh cửu một vòng, sau đó ung dung đi ra.

Tư Mã Thiến Như thấy hai người ấy hành động khả nghi, bèn bám theo sau rình xem họ làm gì. Nào ngờ hai người bịt mặt ấy sau khi ra khỏi linh đường, không hề có hành động gì khác, lập tức bỏ đi ngay.

Ngay khi Tư Mã Thiến Như đang lưỡng lự có nên đuổi theo hay không, bỗng nghe tiếng chuông báo động từ gian mật thất đặt linh cửu của phụ thân vọng đến.

Nàng giật mình sửng sốt, vội chạy ngay đến đó, đồng thời những người được bố trí canh phòng bên ngoài cũng đã nghe được tiếng báo động đổ xô đến, bao vây chặt mật thất.

Nhưng mật thất hoàn toàn bình thường, không hề có gì khác lạ, chẳng hiểu sao chuông báo động lại reo lên?

Tư Mã Thiến Như thông minh tinh tế, nàng nghĩ chuông báo động được đặt trong quan tài chẳng thể nào lại vô cớ reo lên, nên liền bảo người mở quan tài ra xem.

Quả đúng như sự suy đoán của nàng, thi hài của Tư Mã Trường Thanh đã biến mất, thay vào đó là

một thiếu nữ áo xanh nhạt, tuổi chừng mười bảy, mười tám, xinh đẹp tuyệt trần.

Tư Mã Thiến Như sau khi xem xét tỉ mỉ, đã phát hiện thiếu nữ áo xanh bị trúng ám khí được bố trí trong mật thất trước, sau khi hôn mê lại bị người dùng thuật Quy Tức (rùa nghỉ) chế ngự.

Thuật Quy Tức là một bí thuật thất truyền đã lâu trong võ lâm, người bị trúng thuật này không ăn không uống, ngủ triền miên đến sáu bảy tháng, nếu là nữ giới thời gian ngủ có thể dài đến tám tháng, kịp thời dùng dược vật cứu chữa sẽ hồi tỉnh ngay.

căn Cứ theo sự phát hiện trọng đại ấy, Tư Mã Thiến Như suy luận:

- Thứ nhất, hắn là có người đột nhập vào mật thất, mục đích là đánh cắp thi thể của Tư Mã Trường Thanh. Thứ hai, thiếu nữ áo xanh bị trúng ám khí, người kia sau khi mở quan tài lấy cắp thi thể, vì một mình không thể mang theo hai thân người, bèn dùng thuật Quy Tức chế ngự thiếu nữ áo xanh, bỏ vào quan tài rồi cắp thi thể của Tư Mã Trường Thanh đào tẩu, chờ cơ hội khác hằng trở lại mang thiếu nữ áo xanh này đi. Thứ ba, căn cứ theo luật Quy Tức tái hiện trên giang hồ và Tư Mã Trường Thanh chết một cách đột ngột, di thể lại bị đánh cắp, xác định lão hiệp chưa chết, mà chỉ là bị trúng Quy Tức thuật mà thôi.

Qua ba điều suy luận ấy, Tư Mã Thiến Như có hành động sau:

- Thứ nhất, di chuyển linh cửu của Tư Mã Trường Thanh hiện trong là thiếu nữ áo xanh vào một thạch thất bí mật nhất dưới lòng - Thứ hai, loan tin trên giang hồ là Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh đã bị kẻ thù sát hại, định vào ngày mồng một tháng ba phát tang. Trong thời gian này, Tư Mã Thiến Như thề quyết được kẻ thù, sẽ moi tim kẻ thù trước đồng đạo võ lâm vào ngày phát tang để cúng tế phụ thân.

Nhưng trên thực tế, trong thời gian ấy Tư Mã Thiến Như không hề rời khỏi nhà một bước, nàng đã miệt mài nghiên cứu gần ba tháng trời, lĩnh ngộ triệt để môn âm luật do sư phụ truyền cho.

Trong thời gian ấy, nhà Tư Mã không hề xảy ra việc gì nên Tư Mã Thiến Như quyết định thí nghiệm Thất âm Luật Chấn vào ngày phát táng phụ thân, nếu tìm được người khả nghi trong quần hào thì thôi, còn không bắt đầu từ đây sẽ hàng loạt báo thù đồng đạo võ lâm thiên hạ, bởi nàng đoán là phụ thân tuy chưa chết, nhưng cũng lành ít dữ nhiều Đồng thời, Tư Mã Thiến Như tin chắc nếu thiếu nữ áo xanh trong quan tài quả là bị trúng Quy Tức thuật, trong ngày phát táng đối phương hắn sẽ trà trộn vào quần hùng, chờ cơ hội đánh cướp thiếu nữ áo xanh.

Căn cứ theo danh sách đã ký của quần hào lúc vào cửa và sự quan sát của Tư Mã Thiến Như tại buổi tiệc, nàng đã phát hiện mấy người khả nghi, đó là nhóm La Võng Cơ sáu người cùng với âu Dương Thu và Tiểu Thúy.

Đến khi yến tiệc chấm dứt, dùng Thất âm Luật Chấn đưa quần hào vào ngôi nhà to trong hoa viên, và Thất âm Luật Chấn lần thứ ba phát sinh công hiệu, Tư Mã Thiến Như nấp trong thạch thất quan sát mới xác định nhóm La Võng Cơ sáu người là nhân vật khả nghi thật sự Sau khi Trường Tôn Sở nói chuyện với âu Dương Thu, đi vào thạch thất, hai người bàn tính một hồi, quyết định do Tư Mã Thiến Như ra mặt, sử dụng cơ quan mai phục bắt giữ nhóm La Võng Cơ sáu người, sau đó hẵng định liệu.

Nhóm La Võng Cơ sáu người chẳng phải nhân vật tầm thường, sở dĩ dễ dàng bại lộ hành tung và sa vào cạm bẫy, lý do rất đơn giản. HỌ đã bị người làm mất trí nhớ để sai khiến, dĩ nhiên lý trí không còn sáng suốt, chỉ chăm chú vào một hành động theo chỉ thị của kẻ nấp phía sau, ngoài ra chẳng biết gì cả.

Rất hiển nhiên, mục đích của họ là cỗ quan tài trong linh đường, đó sao thể thoát khỏi đôi mắt tinh tế của Tư Mã Thiến Như, không phải là vì thiếu nữ áo xanh trong ấy là gì?

Tư Mã Thiến Như nói đến đó, khiến âu Dương Thu bội phục sát đất, nhận thấy trí tuệ vị cô nương tài mạo song toàn này thật cao như sao mai bắc đẩu.

âu Dương Thu vốn định khen nàng một phen, sực nhớ sư muội Tiểu Thúy còn đang đứng Ở bên ngoài, e quá lâu sẽ gây ra chuyện không hay, bèn quay ra sau nhìn cánh cửa đang đóng chặt nói:

- Tư Mã cô nương có thể để cho tệ sư muội vào đây không?

Tư Mã Thiến Như gật đầu, đặt tay vào mép bàn thờ ấn nhẹ, liền tức tiếng kèn kẹt vang lên, bức chắn sắt cất lên, rồi hai cánh cửa to kẹt một tiếng mở ra.

Chỉ thấy bóng lục nhấp nhoáng, Tiểu Thúy đã phi thân vào nhà, ném cho âu Dương Thu cái nhìn đầy quan tâm, rồi lẳng lặng đứng Ở một bên.

Tư Mã Thiến Như đưa mắt nhìn Tiểu Thúy nói:

- âu Dương huynh, lệnh sư muội đẹp quá!

âu Dương Thu không nói gì, chỉ cười một cách gượng gạo.

Lại ầm một tiếng vang dội, hai cánh cửa to đã đóng trở lại.

âu Dương Thu như chợt nghĩ đến, bỗng lại hỏi:

- La cô nương và năm người kia thật ra đã bị bắt đi đâu vậy?

Tư Mã Thiến Như mỉm cười, đưa tay chỉ xuống đất.

âu Dương Thu giờ mới hiểu, thì ra ngay khi tiếng động rền rĩ vang lên, nhóm La Võng Cơ sáu

người đã bị rơi xuống cơ quan mai phục dưới đất, nhưng với nhãn lực của mình mà không nhìn thấy, đủ biết cơ quan mai phục trong trang viện này hết sức tinh vi và lợi hại.

Chỉ thấy Tư Mã Thiến Như mỉm cười chìa tay nói:

- Xin mời chư vị đi theo Thiến Như!

Trong khi nàng nói, âu Dương Thu chẳng thấy nàng có cử động gì, nhưng trên ván thạch thất phía sau cỗ quan tài đã tách ra một cửa hẹp, không khỏi thầm bội phục sự lanh lẹ của nàng, dẫn trước theo sau nàng đi vào thạch thất.

Tiểu Thúy và hai nữ tỳ đi giữa, Trường Tôn Sở sau cùng, nối tiếp nhau đi vào thạch thất, cửa lại khép kín.

Trong thạch thất đèn nến sáng choang, âu Dương Thu ngước mắt nhìn, thì ra gian thạch thất này chỉ là một đường hầm dẫn xuống lòng Tư Mã Thiến Như đi trước dẫn đường, được mấy bước bỗng dừng lại, đưa tay chỉ vách đá bên phải nói:

- âu Dương huynh với lệnh sư muội có muốn xem thử nhạc nữ của Thất âm Luật Chấn không?

âu Dương Thu thắc mác thầm nhủ:

- Chẳng lẽ nhạc nữ Thất âm Luật Chấn của nàng có thể Ở trong vách đá hay sao?

Chàng tuy nghĩ vậy nhưng lại nói:

- Được chính mắt xem tuyệt nghệ của Tư Mã cô nương thật là đại hạnh bình sanh của tại hạ!

- âu Dương huynh quá khen, vậy thì xin mời!

Tư Mã Thiến Như đưa ngón tay ấn nhẹ lên vách đá, trên vách đá liền hiện ra một cửa vuông, một gian thạch thất xuất hiện.

Tư Mã Thiến Như dẫn trước đi vào quay lại ngoắc tay nói:

- âu Dương huynh vào đây!

âu Dương Thu gật đầu, cất bước đi vào, chỉ thấy gian thạch thất này vuông vức, đầu kia thạch thất có một hàng cẩm đôn trên là bảy thiếu nữ xinh dẹp, thảy đều mặc y phục trắng và trong lòng ôm một nhạc khí màu tím gồm đủ các loại đàn.

Bảy thiếu nữ áo trắng thấy âu Dương Thu chằm chặp nhìn mình, thảy đều e thẹn cúi thấp đầu.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Tiếng nhạc do bảy thiếu nữ này hợp tấu mà có thể khống chế và điều khiển hàng trăm cao thủ võ lâm, trên đời lại có chuyện quái lạ như vậy, nếu mình mà không đích thân mắt thấy tai nghe thì thật là khó mà tin được.

Tư Mã Thiến Như thấy âu Dương Thu trầm ngâm lặng thinh, như đã nhìn thấu nỗi lòng nàng, mỉm cười nói:

- âu Dương huynh nhận thấy nhạc nữ và nhạc khí của Thất âm Luật Chấn không có gì đặc biệt phải không?

- Nàng này lợi hại thật!

âu Dương Thu thầm nhủ, bèn nói:

- Dùng tiếng nhạc giết người không phải cô nương là người đầu tiên, trong võ lâm sớm đã có rồi. Nhưng Thất âm Luật Chấn của cô nương không những có thể làm cho người chết mà còn có thể khống chế tâm thần và sai khiến người, đó thật là điều khó thể tưởng tượng noi...

Tư Mã Thiến Như cười tiếp lời:

- Kỳ thực nói ra cũng không có gì lạ. âu Dương huynh hẳn biết âm nhạc chủ yếu nhằm kích động tình cảm con người, như vậy cũng có thể khống chế hành động của con người, nên hoàn toàn tùy thuộc vào trình độ âm nhạc của người sáng tác.

- Lời nói của cô nương thật đã khiến cho tại hạ mở rộng thêm tầm hiểu biết...

âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp:

- CÔ nương đã có thể dùng Thất âm Luật Chấn khiến quần hào mất lý trí, hẳn cũng có thể dùng Thất âm Luật Chấn khiến họ trở lại bình thường, cớ sao lại cần đến nước Chu Quả?

Tư Mã Thiến Như cười bí ẩn:

- Thất âm Luật Chấn quả có thể khiến quần hào khôi phục lý trí, nhưng vì trước khi nghe tiếng nhạc, họ đã bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, nên khi chưa tìm được Chu Quả, tốt hơn hết để cho họ say ngủ, vậy có thể tránh được rất nhiều rắc rối.

- CÔ nương tin là tại hạ có thể tìm được Chu Quả trong vòng bốn mươi chín ngày ư?

- Thiến Như tin là âu Dương huynh biết chỗ sinh sản, nhưng tìm được hay không còn tùy Ở số mệnh của họ.

- Vậy thời gian không nhiều, cô nương có thể đưa tại hạ đi xem thử tình trạng hiện giờ của La cô nương không?

- Bây giờ đi xem cũng bằng thừa, sáu người họ đều như điên dại cả!

- Vậy thì cô nương bắt giữ họ cũng vô ích, vẫn không thể điều tra ra sự thật.

Tư Mã Thiến Như đưa âu Dương Thu và Tiểu Thúy lui ra, đi tới chừng hơn trượng, thở dài não nề nói:

- Chỗ độc đáo của người đứng sau lưng điều khiển này là mỗi lần phái người ra gây án đều cho uống dược vật trước, khiến họ mất hết trí nhớ, dù thất thủ bị bắt cũng không thể điều tra ra manh mối...

âu Dương Thu chợt nghĩ ra, bỗng tiếp lời:

- Sao chúng ta không căn cứ theo lai lịch của họ mà diều tra?

- Vậy càng khiến cho trọng tâm của vấn đề lệch xa hơn, chỉ uổng tâm cơ mà thôi.

- CÔ nương nói sao? Tại hạ chưa hiểu?

- La Võng Cơ, Tôn Ngũ Long và Thường Văn Khánh ba người đều là nhân vật thành danh trên giang hồ, ai không biết lai lịch của họ?

Ngay cả ba thiếu niên của phái Cung Lai, người chỉ cần có chút kinh nghiệm giang hồ cũng có thể dễ dàng nhận biết họ qua cách ăn mặc.

âu Dương huynh thử nghĩ, sáu người này có thể trở thành một phe, nếu không có người đứng sau lưng sai khiến...

Tư Mã Thiến Như bỗng ngưng lời, rẽ qua hai khúc quanh, theo Cảm giác của âu Dương Thu, lúc này đang đi xuống dưới ngôi nhà to.

Lát sau, họ đã đến cuối đường hầm, trước mắt xuất hiện một gian thạch thất cửa chắn sắt.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn vào thạch thất, quả thấy La Võng Cơ, Tôn Ngũ Long, Thường Văn Khánh và ba thiếu niên phái Cung Lai thảy đều Ở trong ấy.

Sáu người bị giam trong thạch thất, tuy biết có người đến, nhưng chỉ ngẩn đầu lên thờ thẫn nhìn rồi không màng đến nữa.

âu Dương Thu đến gần bên ngoài cửa chắn sắt, cất tiếng gọi:

- La tỷ tỷ...

Bỗng La Võng Cơ tung mình vung tay, một luồng kình phong hung mãnh xô ra.

âu Dương Thu vội lách sang bên mấy bước, tránh khỏi chưởng phong của La Võng Cơ.

Cùng lúc ấy, Tiểu Thúy vung tay xuất chưởng, phản kích La Võng Cơ - Sư muội, không được...

âu Dương Thu lên tiếng ngăn cản nhưng đã muộn, chỉ nghe tiếng chắn sắt rung lên ầm ầm, La Võng Cơ bật lùi đến vách đá mới đứng lại được Xem ra La Võng Cơ đã bị chấn thương, chỉ thấy nàng đứng dựa vào vách đá, hai tay ôm ngực, mắt rực căm thù trừng trừng nhìn những người bên ngoài, nhưng không tiến tới nữa.

Phải biết Tiểu Thúy thần lực hơn người, lại được hết chân truyền của Thái Hư thượng nhân, tuy chỉ tung ra một chưởng nhẹ nhàng, nhưng uy lực cũng đâu phải tầm thường.

Tuy nhiên, La Võng Cơ cũng là xuất thân từ chốn danh môn, nội Công thâm hậu, không thì trúng một chưởng của Tiểu Thúy không chết cũng thọ thương trầm trọng.

Tiểu Thúy nghe sư huynh quát ngăn, biết mình đã phạm sai lầm, vội khúm núm lui ra.

âu Dương Thu lắc đầu nói:

- Xem ra nói gì với La cô nương cũng vô ích, và càng không mong tìm ra manh mối gì Ở họ...

Tư Mã Thiến Như trầm ngâm:

- Thiến Như không nghĩ như vậy... Đã bắt được họ rồi, Thiến Như hẳn có cách khiến họ khôi phục lý trí, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi!

- Nếu quá bốn mươi chín ngày cô nương mới nghĩ ra được cách thì cũng như không.

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ hồi lâu, mắt bỗng rực lên, quay sang Trường tôn Sở Ở phía sau nói:

- Trường Tôn thúc thúc, mọi sự cứ hành động theo kế hoạch đã định!

Trường Tôn Sở gật đầu lui ra xong, nàng lại quay sang âu Dương Thu nói:

- Đợi sau ngày mai nếu sự suy đoán của Thiến Như sai, Thiến Như sẽ cùng hành động với âu Dương huynh.

âu Dương Thu vừa định hỏi, bỗng thấy Tư Mã Thiến Như vung tay, một chưởng bổ vào vách đá đường hầm bên phải.

âu Dương Thu đang ngạc nhiên vì hành động của Tư Mã Thiến Như, chỉ nghe bùng một tiếng vang rền, trên vách đá đã hiện ra ra một cửa hình chữ nhật.

Vách đá này dày hai thước mà có thể tự động mở hẳn nhiên là do máy móc điều khiển. âu Dương Thu chú mắt nhìn vào, chỉ thấy giữa thạch thất có một cỗ quan tài đen to lớn, ngoài ra không có gì khác.

Tư Mã Thiến Như đưa tay chỉ cỗ quan tài nói:

- Trong ấy chính là thiếu nữ Quy Tức, âu Dương huynh phải chăng cũng muốn xem thử?

âu Dương Thu gật đầu:

- Xem thử cũng được!

Tư Mã Thiến Như dẫn trước đi vào thạch thất, đưa tay đẩy nhẹ, nắp quan tài nặng nề liền dịch sang bên.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy cùng đi vào thạch thất, hai nữ tỳ Ở ngoài canh chừng.

âu Dương Thu vừa đưa mát nhìn vào quan tài, lập tức sửng sốt kêu lên:

- ô! Sao lại là nàng thế này?

Tư Mã Thiến Như vội hỏi:

- Nàng ta là ai? âu Dương huynh quen biết nàng ta ư?

- Vâng, nàng ta là Lam Thái Diệp!

Quá khứ lướt nhanh qua đầu, âu Dương Thu lạnh lùng nói tiếp:

- Tại hạ thật mong nàng ta mãi mãi nằm ngủ Ở đây, để mai này tại hạ khỏi phải đi tìm nàng ta tính nợ.

- âu Dương huynh căm hận nàng ta ư?

- Đâu chỉ căm hận thôi, tại hạ còn muốn giết nàng ta nữa!

- Vì sao vậy?

- Nàng ta từng đâm tại hạ một kiếm, và khăng khăng nói gia phụ là kẻ thù đã sát hại song thân nàng ta, thật là khốn kiếp.

Giọng nói âu Dương Thu hết sức bi phẫn khiến Tư Mã Thiến Như chẳng hiểu gì cả, thắc mắc:

- Song thân nàng ta là ai? Nàng ta có quan hệ thế nào với âu Dương huynh?

- Song thân nàng ta là Lam Tâm Long phu phụ, chưởng môn phái Bình Giang, và là bái bái chi giao của gia phụ.

- Ra vậy, thảo nào âu Dương huynh phẫn hận. Nhưng nghe đâu Lam Tâm Long phu phụ sau khi chết trên người có một thanh Hàn Mai Kiếm Lệnh, nên mọi người trong giới võ lâm đều nói là có liên quan đến lệnh tôn...

- Nhưng gia phụ sau khi chết, tại hạ cũng nhặt được một thanh Hàn Mai Kim Kiếm giống như vậy trong sơn động. Đồng thời trên bức bình phong trước Phi Hồng sảnh trong Ngân Kiều thôn tổng đà Hải Long hội, tại hạ cũng thấy có treo một thanh Hàn Mai Kim Kiếm dài khoảng ba thưa giống hệt nhau, vậy chứng tỏ là không phải chỉ trong Hàn Mai bảo của tại hạ mới có. Cái chết của phu phụ chưởng môn phái Bình Giang sao thể dựa vào chứng cớ ấy mà khẳng định là do gia phụ gây ra?

Tư Mã Thiến Như đậy nắp quan tài lại, đưa âu Dương Thu và Tiểu Thúy ra khỏi thạch thất, theo đường hầm trở ra, vừa đi vừa nói:

- Thiến Như giờ đã hiểu hết những lời nói của âu Dương huynh khi nãy rồi, nhưng theo Thiến Như thì bây giờ không phải là lúc chúng ta thảo luận về vấn đề ấy, hiện điều quan trọng hơn hết là tình trạng sau khi chết của lệnh tôn hoàn toàn giống với gia phụ, và thi thể đều chẳng rõ đã biến đi đâu mất. Qua đó suy luận, vụ án của lệnh tôn với gia phụ, và cái chết của Lam Tâm Long phu phụ và Nhị Hải cư sĩ rất có thể đều do một mối gây ra. Đây hiển nhiên là một hành động đại quy mô và có kế hoạch. Thế nên, chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực để điều tra sự thật, và không nên nhắm vào thanh Hàn Mai Kim Kiếm để khỏi phân tán sức chú ý.

âu Dương Thu tiến nhanh một bước, đi sóng vai với Tư Mã Thiến Như nói:

- Tại hạ tuy cũng nghĩ vậy, nhưng theo cô nương thì chúng ta nên tập trung sức chú ý vào đâu? Mặc dù hiện đã bắt được bảy người, nhưng một Quy Tức, sáu không biết gì...

- Thế này vậy, ngày mai tang lễ của gia phụ vẫn cứ tiến hành, nếu như Thiến Như phán đoán chính xác, đêm mai nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

- Nhưng tại hạ cần phải tranh thủ thời gian, vì hành động của tại hạ liên quan đến tính mạng của rất nhiều người...

- Thiến Như nói rồi, qua khỏi đêm mai, Thiến Như sẽ đi cùng âu Dương huynh tìm kiếm Chu Quả.

- Vậy Hai người mãi nói chuyện, lúc này đã đi đến gần cửa ra đường hầm, chỉ thấy cửa dá đã mở

sẵn, bóng người nhấp nhoáng, Trường Tôn Sở hiện ra bên ngoài, chờ mọi người ra khỏi thạch thất mới nói:

- Thất âm Luật Chấn đã tắt rồi, tất cả đã say ngủ, mọi việc phát táng ngày mai đã thu xếp xong cả rồi.

Tư Mã Thiến Như nhẹ gật đầu:

- Mọi sự xin cậy nhờ vào thúc thúc, điệt nữ xét thấy đêm nay hẳn là không có việc gì xảy ra, mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi được roi.

âu Dương Thu đảo mắt nhìn, thấy quần hào đều đã ngủ say trên đất, còn những người chết thì đã được mang đi, cảnh trí linh đường đã được khôi phục. Trong nhà hoàn toàn tĩnh lặng, ai biết nơi đây từng diễn ra một cuộc tàn sát võ lâm?

âu Dương Thu và Thiến Như được sắp xếp nghỉ trong hai gian thạch thất dưới lòng đất. Một đêm bình yên trôi qua. Canh năm hôm sau, âu Dương Thu và Tiểu Thúy dưới sự hầu hạ của hai nữ tỳ, chải rửa xong ra khỏi thạch thất, chỉ thấy Tư Mã Thiến Như với bốn nữ tỳ hầu cận đang đốt giấy tiền vàng bạc Ở trước bàn thờ.

Hơn hai trăm hào kiệt hai giới hắc bạch đứng vòng quanh linh cửu, cúi đầu trang nghiêm, như tiếc thương lần cuối đối với Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, không hề biết chuyện đã xảy ra đêm qua.

Bỗng, bên ngoài tiếng nhạc vang dậy, như khóc như kể, như oán như than, khiến người nghe không khỏi xót dạ não lòng.

Điếu tế đã bắt đầu, âu Dương Thu đành ra hiệu cho Tiểu Thúy gia nhập vào quần hùng, thầm lặng tri ai với cỗ quan tài trống rỗng.

Lát sau, bên ngoài vang lên ba tiếng pháo hiệu rền rĩ, mười sáu đại hán áo the đi vào, khiêng quan tài ra khỏi linh đường, quần hào nối tiếp nhau chậm rãi theo sau.

Lúc này trời tuy chưa sáng hẳn, nhưng đèn đuốc sáng choang, hết sức náo nhiệt.

Trong tiếng trống kèn ầm ĩ, linh cửu được khiêng ra khỏi phủ Tư Mã, bè bạn xóm giềng tống táng đông đến hàng ngàn người. Chấp sự đi trước dẫn đường, linh cửu qua khỏi cửa bắc thành An Định Quan, đoàn người đưa tiễn nối tiếp nhau dài đến năm dặm đường.

Chỗ an táng linh cửu là Bắc Mang, cách thành khoảng bốn mươi dặm đường, theo hành trình chậm nhất, vào khoảng trưa là đến.

Nhưng Tư Mã Trường Thanh lúc sinh tiền là một đại thiện nhân, rất nhiều người từng chịu ơn đức

của ông, nên họ chẳng quảng đường xa kéo đến phúng viếng, linh cửu phải thường xuyên dừng lại, mãi chiều tối mới đến Bắc Mang.

Bắc Mang là một gò đầy đất rộng, cây cối rậm rạp, phần mộ đầy rẫy. Phần mộ của Tư Mã Trường Thanh nằm giữa gò, rất đồ sộ, sang trọng.

Chôn cất xong, mọi người lần lượt rời khỏi, mộ địa lại trở nên tĩnh lặng như chết, chỉ còn lá khua xào xạc.

chừng khoảng canh ba, thời tiết bỗng thay đổi, mây đen đầy trời, mưa lất phất rơi. Xung quanh ngôi mộ nổi bật của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp thỉnh thoảng lại có bóng người nhấp nhoáng.

Bỗng, một ngọn đèn Khổng Minh xuất hiện từ xa, dần dần tiến về phía khu mộ địa.

Thế là, không còn thấy óng người nữa, ngọn đèn Khổng Minh ấy hệt như ma trơi bay đến gần ngôi mộ của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp.

Tuy trong bóng tối đêm mưa, nhưng nhờ ánh đèn leo lét, vẫn có thể trông thấy ngọn đèn tiến đến gần ngôi mộ là do một người cầm trên tay.

Người ấy xem ra bước đi tha thướt, nhưng thật ra tốc độ rất nhanh, hiển nhiên là người có khinh công thượng thừa.

Người cầm đèn dừng lại trước mộ, quay nhìn tứ phía rồi chậm rãi đi một vòng quanh mộ, bỏ ngọn đèn xuống đất, bắt đầu ra tay đào ngôi mộ mới.

Khi người ấy đào đến ngang lưng. Đột nhiên, một tiếng huýt vang phá vỡ đêm đen, liền thi bóng người lố nhố, từ bên các ngôi mộ hoang và lùm cỏ đã xuất hiện hơn hai trăm người.

Người đào mộ như rất điềm tĩnh, từ từ trèo lên khỏi huyệt, tay cầm một chiếc xẻng sắt, quét mắt nhìn những người vây quanh, cười hăng hắc lạnh lùng nói:

- Bổn nhân định phát chút tài người chết, chả lẽ các vị cũng định chia chác hay sao?

- Tôn giá thật khéo vờ vĩnh.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người áo đen lướt đến như chim ưng, vung tay chộp vào người đào mộ.

Người đào mộ lách sang bên tránh, lại hăng hắc cười nói:

- các vị đã không cho bổn nhân phát chút tài người chết, vậy thì bổn nhân đi đây!

Dứt lời người đã tung lên, lướt qua đầu những người bao vây, thân pháp thật trác tuyệt.

Người áo đen một trảo không trúng đích, bật lên một tiếng ngạc nhiên, cất tiếng huýt dài ra hiệu với quần hào đoạn tung mình đuổi theo.

Người đào mộ quả là khinh công siêu phàm, chỉ mấy lượt tung mình đã xuống khỏi gò đất.

Nhưng những người đuổi theo thân thủ cũng chẳng phải thầm thường, nhất là người áo đen đã xuất thủ trước tiên, cùng với một người áo lục dáng vấp mảnh mai, chỉ cách người đào mộ chừng năm sáu bước, đã sắp đuổi kịp.

Nhưng người đào mộ hết sức ranh mãnh, sau khi xuống khỏi gò đất liền chui vào một khu rừng rậm mất dạng.

Khi những người đuổi theo đến nơi, vào rừng tìm kiếm suốt nửa ngày trời, đâu còn có bóng ma nào nữa!

Bỗng, tiếng một nữ nhân nói:

- Chúng ta đã bị trúng kế rồi, các vị hãy trở về mộ địa mau!

Hơn hai trăm cao thủ võ lâm nghe vậy liền tức ra khỏi rừng, vội vã phóng đi trở lên gò.

Ngọn đèn Khổng Minh do người đào mộ để lại chẳng rõ đã tắt tự bao giờ, ngôi mộ to lớn của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp đã bị sụp nửa bên, cỗ quan tài đen đã vỡ thành mãnh vụn trên khoảng đất trống trước mộ.

Sự việc xảy ra trong khoảng thời gian một bữa cơm, người nào có sức mạnh phá mộ vỡ quan và ung dung bỏ đi thế này?

Hơn hai trăm cao thủ võ lâm đứng vây quanh ngôi mộ sụp lở, thảy đều kinh ngạc đến mức thừ ra tại chỗ.

Bỗng, một lão nhân râu dài mặc cẩm bào bật cháy hỏa tập, soi tìm trên đất một hồi, như có điều phát hiện, cất tiếng nói:

- Các vị hãy xem đây là dấu chân gì thế này?

Mọi người nhờ vào ánh sáng của hỏa tập cúi xuống nhìn, chỉ thấy trên mặt đất có để lại nhiều dấu chân trần rất to, gấp ba lần người thường và lún sâu hơn ba tấc, hướng đi là thành An Định Quan.

Một người áo xanh bỗng nói:

- Các vị hẳn còn nhớ hồi nửa năm trước có hai người khổng lồ đại náo An Định Quan, giết chết rất nhiều quan binh chứ?

Lão nhân cẩm bào tay cầm hỏa tập nói:

- âu Dương huynh đệ cho là kẻ phá mộ vỡ quan hôm nay là hai người khổng lồ ấy ư?

- Vãn bối nghĩ hẳn là không sai, ngoài hai người khổng lồ ấy, thử hỏi ai có sức mạnh kinh khủng thế này? Hơn nữa, vãn bối từng chính mắt chứng kiến dấu chân do họ để lại, giống hệt như dấu chân này vậy Một tiếng nói trong trẻo từ trong bóng tối vang lên:

- Nguy rồi, chúng ta hãy trở vào thành ngay, không chừng lại bị họ cứu thoát những người trong địa lao rồi.

Đoạn lại vang lên một tiếng huýt dài, hơn hai trăm cao thủ võ lâm phóng đi như bay về phía thành An Định Quan dưới cơn mưa lất phất...

Bình minh ló dạng, nhưng cửa thành đóng chặt, trên tường thành đông nghịt quan binh, cung lên dây, đao tuốt trần, hệt như đang lâm đại địch.

Hơn hai trăm cao thủ võ lâm Ổ ạt đến trước cửa thành, thấy vậy đều biến sắc mặt, biết là có chuyện kinh người xảy ra.

Thì ra hơn hai trăm cao thủ võ lâm này chính là những người đã tống táng Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, theo kế hoạch của Tư Mã Thiến Như, họ đã mai phục quanh khu mộ địa Bắc Mang, định bắt sống kẻ đào mộ để điều tra sự thật về chuyện đánh cắp thi thể.

Theo suy đoán của Tư Mã Thiến Như, mục đích của nhóm La Võng Cơ sáu người hẳn là thiếu nữ Quy Tức trong quan tài, họ đã thất thủ bị bắt, kẻ đứng sau lưng sai khiến hẳn sẽ phái người khác đến Bắc Mang đào mộ.

Nào ngờ đạo cao một thước, ma cao một trượng, lại bị trúng kế điệu hổ ly sơn của người ta, đến khi phát hiện hướng đi của dấu chân to lớn là An Định Quan, nàng mới biết mình đã bị mắc lừa, vội cùng quần hào quay về thành.

Đến khi Trường Tôn Sở gọi quan binh mở cửa thành, quần hào về đến phủ Tư Mã, quả nhiên thảm sự đã xảy ra, tất cả hơn trăm người trong nhà thảy đều vỡ thây nát chết một cách thảm thiết, không còn một người sống sót.

Tư Mã Thiến Như thấy kế hoạch của mình chẳng những bất thành mà còn gây ra thảm trạng thế này, đau khổ đến mức cơ hồ điên cuồng, gào khóc thảm thiết.

Trường Tôn Sở tuy lão luyện rắn rỏi, còn giữ được bình tĩnh, nhưng tinh thần bị khích động quá mức, cũng khiến ông bối rối không biết phải xử trí thế nào. Nhưng vị võ sư trung thành này vốn quyết tâm chết theo Tư Mã Trường Thanh lão hiệp giờ đây bỗng thay đổi ý định, lửa phục thù sục sôi, muốn phục thù phải sống.

âu Dương Thu đành lựa lời an ủi Tư Mã Thiến Như, khuyên nàng bình tâm suy tính đại kế.

Tội nghiệp hơn hết là hơn hai trăm cao thủ võ lâm, họ vẫn chưa biết mình đã bị trúng kịch độc Thất âm Luật Chấn, bốn mươi chín ngày sau biết có người tống táng mình hay không?

Một chuyện kinh khác và cũng là điều nằm trong dự liệu, ngôi nhà to nằm giữa hoa viên đã sụp dỗ nửa phần, thạch thất bên trong cũng bị phá thủng, nhóm La Võng Cơ sáu người thảy đều biến mất.

Tuy nhiên cũng còn có điều may mắn, Lam Thái Diệp vẫn còn nằm trong cỗ quan tài Ở mật thất. ĐÓ dĩ nhiên là vì gian mật thất này được thiết kế quá tinh vi, khó thể nhận ra dấu vết, nên người cướp lao đã không tìm ra được.

Giờ đây, Lam Thái Diệp là người duy nhất có thể giúp tìm ra manh mối của hung thủ, nhưng nàng đã bị trúng Quy Tức thuật, mê man như người chết, và nếu trong một hai tháng nữa mà không thể làm cho nàng hồi tỉnh, nàng sẽ vĩnh viễn rời khỏi trần gian.

Trường Tôn Sở đưa âu Dương Thu đi xem khắp trang viện xong, ông nói:

- âu Dương huynh đệ, hiện vấn đề tiên quyết là giải trừ kịch độc cho hơn hai trăm đồng đạo võ lâm và bản thân chúng ta, sau đó tìm Cách làm cho thiếu nữ Quy Tức hồi tỉnh mới có thể điều tra ra hung thủ chính, trừ hại cho giới võ lâm, nhưng...

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi:

- Vậy có thể giải trừ kịch độc Thất âm Luật Chấn đã biết rồi, nếu vãn bối đi tìm, khứ hồi chỉ hai mươi mấy ngày, thời gian còn kịp. Còn về cách giải trừ Quy Tức thuật, gia sư Thái Hư thượng nhân hẳn là có biện pháp.

Hai người đang chuyện trò trong phòng ngủ của Trường Tôn Sở, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng y phục phất gió, liền đưa mắt nhìn, thì ra Tư Mã Thiến Như và Tiểu Thúy.

âu Dương Thu và Trường Tôn Sở vội đứng lên đón tiếp, Tư Mã Thiến Như đi nhanh vào phòng, lúc này nàng không còn bi thương nữa, vẻ mặt đầy kiên nghị và lạnh lùng.

Vừa vào phòng, Tư Mã Thiến Như đã khích phẫn nói:

- Hai vị đã có kế hoạch gì chưa? Thật không ngờ kẻ địch lại ranh mãnh và tàn ác như vậy. Thiến

Như tuy đoán đúng mọi sự nhưng lại chậm một nước cờ. Tuy nhiên, Thiến Như quyết sẽ với Thất âm Luật Chấn báo phục mối thâm thù đại hận này.

Trường Tôn Sở mời Tư Mã Thiến Như và Tiểu Thúy ngồi xuống xong, bèn kể lại tình hình trong trang viện và kết quả bàn tính, sau cùng nói:

- Hơn hai trăm đồng đạo võ lâm tống táng tuy tạm thời đã được thu xếp ổn định, nhưng làm sao có thể khiến họ tin là họ đã bị trúng kịch độc Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, cần phải Ở lại đây chờ cứu chữa?

âu Dương Thu trầm ngâm:

- Đây quả là một vấn đề khó xử, nếu thẳng thắng cho họ biết hắn khó tránh khỏi xung đột...

Bỗng nghe một tiếng cười to vang lên, rồi một giọng sang sảng nói:

- Lệnh đồ đã chết rồi!

Tề Đông Dã trợn trừng mắt, như không tin, lớn tiếng nói:

- Hắn đã chết ư? Vì sao lại chết?

Tư Mã Thiến Như điềm nhiên đáp:

- Chết bởi Thất âm Luật Chấn!

- Gì mà Thất âm Luật Chấn với bát âm luật chấn, lão phu chỉ cần biết kẻ nào đã hại chết hắn thôi!

- Chính tiểu nữ!

- Ngươi...

Tề Đông Dã vừa nói tiếng ngươi, năm ngón tay đã vươn ra, nhanh như chớp chộp vào Tư Mã Thiến Như.

âu Dương Thu vừa định xuất thủ đỡ gạt, nhưng Tiểu Thúy đã vung tay, bộp một tiếng đã gạt phăng cánh tay của Tề Đông Dã.

Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã là một quái kiệt vùng Vân Quý, tính nóng như lửa, hành sự tùy theo ý thích của mình, không vị nể bất kỳ ai trong hai giới hắc bạch.

Phen này lão dẫn theo ái đồ Tống Thành Tài đến đây dự tang lễ của Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh hoàn toàn bởi thật lòng kính phục Tư Mã lão hiệp, nào ngờ ái đồ lại bị con gái của

người mình kính phục giết chết, nổi tức giận không cần nói cũng biết.

Và lúc này càng khiến lão bẽ mặt hơn nữa là vừa xuất thủ đã bị một cô gái trẻ nhẹ nhàng gạt ra, khiến lão lửa giận xung thiên, lớn tiếng kêu oai oái, lùi sau nửa bước, vận công vào song chưởng, với chiêu Trầm Lôi Quán Nhĩ bổ thẳng vào Tiểu Thúy.

Bỗng, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã rụt song chưởng về, người dựa vào vách tường, hai tay ôm ngực, sắc mặt tái ngắt, ra chiều hết sức đau đớn.

âu Dương Thu với Trường Tôn Sở thấy vậy hết sức lấy làm lạ, tưởng đâu lão bị bệnh tim, bởi quá tức giận nên bộc phát.

Nhưng bỗng nghe Tư Mã Thiến Như lạnh lùng nói:

- Các hạ vì thịnh nộ nên máu công tim, lại thêm vận công xuất thủ, càng khiến cho độc tính của Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán phác tác sớm hơn, một giờ nữa hẳn sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, tin hay không tùy các hạ.

Tề Đông Dã quắc mắt giận dữ:

- Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán... Lão phu với ngươi không oán không thù, vì sao lại hạ độc thủ này hả?

- Bây giờ chẳng phải lúc bàn cãi về vấn đề ấy, nhưng tiểu nữ có thể cho các hạ biết, tất cả mọi người dự yến hôm qua đều bị trúng kịch độc ấy, sau bốn mươi chín ngày toàn bộ sẽ chết như các hạ vậy!

- Ngươi thật là độc ác!

- ĐỘC ác hay không khó mà xác định được, nếu các hạ muốn sống để báo thù tiết hận thì phải chấp nhận tiểu nữ một điều, tiểu nữ sẽ điểm huyệt tạm ngăn chận độc tính phác tác rồi chữa khỏi cho các hạ.

Thời gian không có nhiều, các hạ phải trả lời ngay.

- Được, lão phu chấp nhận, nói đi!

- Tiểu nữ muốn nhờ các hạ nói lại với các vị đồng đạo là họ đều đã bị trúng độc, sau bốn mươi chín ngày ắt sẽ thổ huyết mà chết. Muốn sống thì phải Ở yên đây chờ thuốc giải, còn như không tin thì cứ tự tiện.

Tề Đông Dã đau đớn nghiến răng nói:

- HỌ tin hay không, chẳng việc gì đến lão phu.

- Đương nhiên, các hạ hãy đi ngay, nói xong tức khắc trở lại đây, tiểu nữ Ở đây chờ các hạ.

Tề Đông Dã đành ôm ngực, loạng choạng đi đến chỗ Ở của quần hùng.

Tư Mã Thiến Như quay sang âu Dương Thu hỏi:

- âu Dương huynh, trong vòng hai mươi ngày có thể tìm được Chu Quả không?

- CÓ lẽ không thành vấn đề.

- Vậy chúng ta hãy làm cho Lam Thái Diệp hồi tỉnh trước, sau đó cùng đi tìm Chu Quả, kẻo lại xảy ra sự cố làm mất đi manh mối dáng tin cậy duy nhất này.

- Vậy là cô nương đã nghĩ ra được cách giải trừ Quy Tức thuật rồi phải không?

- Thiến Như làm sao mà nghĩ ra được. Chẳng qua đây là phương pháp thay thế khả thi duy nhất mà Thiến Như đã tra cứu được trong một quyển bí kíp do gia sư tặng cho, nhưng...

Tư Mã Thiến Như bỗng ngưng lời, với ánh mắt bí ẩn liếc nhìn âu Dương Thu, nói tiếp:

- Phương pháp thì đã có rồi, nhưng chưa tìm được người thực hiện.

Trường Tôn Sở rất lo Tề Đông Dã không thuyết phục được quần hùng, sẽ xảy ra một cuộc chiến đẫm máu nên bồn chồn nói:

- Thiến Như điệt nữ tin là Tề Đông Dã thuyết phục được họ ư?

Tư Mã Thiến Như vẻ rất tin tưởng nói:

- Với thân phận và địa vị của Tề Đông Dã trong vùng vân Quý, lại thêm vẻ đau đớn sờ sờ của lão, Trường Tôn thúc thúc hãy yên tâm, chỉ chốc lát là lão thành công quay lại đây.

Nàng chưa dứt lời đã thấy Tề Đông Dã mồ hôi nhễ nhại, hai mắt trợn to hơn, môi mím chặt đi nhanh vào phòng, thở hào hển nói:

- Xin cô nương hãy thực hiện lời hứa, lão phu thật không còn chịu nổi nữa, nếu không cứ giết chết lão phu đi.

Tư Mã Thiến Như nhẹ nhàng vung tay, liên tiếp điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Tề Đông Dã, sau đó bảo lão ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Tề Đông Dã liền không còn vẻ đau đớn nữa, phún ra mấy ngụm nước đen rồi nói:

- Lão phu phải với tính mạng bảo đảm mới khiến họ tin, nhưng họ nhất quyết đòi hỏi khi nào lấy được thuốc giải Tư Mã cô nương phải nói cho họ biết lý do dùng độc, vì sự thể cấp bách nên lão phu đành phải thay mặt cô nương nhận lời. Tuy nhiên, lão phu còn một điều phải nói rõ, tệ đồ Tống Thành Tài đã chết bởi tay cô nương, mối thù ấy lão phu quyết phải báo phục, nếu như cô nương sợ, có thể không cần cứu chữa cho lão phu.

âu Dương Thu nghe xong những lời ấy của Tề Đông Dã, không khỏi cảm thán thầm nhủ:

- Thật không ngờ lão này cũng là một người chính trực.

Tư Mã Thiến Như khẳng khái nói:

- Lý do dùng độc tiểu nữ hẳn sẽ nói rõ với họ, còn về mối thù của lệnh đổ, khi nào các hạ độc thương bình phục, muốn làm gì tùy ý, Thiến Như này tuy không phải nam nhi đại trượng phu, nhưng dám nói một câu là dám làm là dám chịu...

- Mong Tư Mã cô nương giữ đúng lời, dám làm là dám chịu, lão phu xin cáo lui!

Tề Đông Dã nói xong, liền lui ra khỏi phòng, trở về khu phòng khách giành cho quần hào nghỉ ngơi.

âu Dương Thu liền nôn nóng hỏi:

- Tư Mã cô nương, phương pháp giải trừ Quy Tức thuật của cô nương phải cần người như thế nào đây?

Tư Mã Thiến Như thoáng đỏ mặt e thẹn nói:

- Trong bí quyết viết là phải cần một người con trai còn đồng thân, tuổi chưa đầy hai mươi, nội công thâm hậu và có lòng quang minh chính đại, không rối loạn bởi ngoại cảnh, nên khiến Thiến Như hết sức khó xử âu Dương Thu suy nghĩ một hồi lâu, nhưng không sao hiểu nổi lời nói của Tư Mã Thiến Như.

Tư Mã Thiến Như thấy chàng trầm ngâm lặng thinh, bỗng hỏi:

- âu Dương huynh có thể trả lời Thiến Như một câu thật lòng chăng?

- CÔ nương muốn nói điều gì vậy?

- âu Dương huynh có thật ra có ấn tượng thế nào về Lam Thái Diệp?

- Trước kia có tình huynh muội, về sau bị nàng ta một kiếm chặt đứt, bây giờ bình tâm mà nói, tại

hạ tuy không thể giết nàng ta, nhưng nếu nàng ta muốn chết, tại hạ sẽ ngoảnh mặt làm ngơ.

- Vậy bây giờ âu Dương huynh không yêu mà cũng không hận nàng ta phải không?

- CÓ thể nói như vậy!

- Thế thì...

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi, thất vọng nói:

- âu Dương huynh là người thích hợp duy nhất, nhưng theo lời âu Dương huynh thì việc này thật khó thể thực hiện được.

âu Dương Thu vẻ kiên nghị nói:

- Vì điều tra hung thủ chính, tại hạ đã nói rồi, bất chấp mọi hy sinh, nếu cô nương nhận thấy tại hạ có thể thực hiện phương pháp này, vì nghĩa cả tại hạ quyết không từ chối.

- âu Dương huynh nói thật chứ?

- Người võ lâm một lời hứa đáng ngàn vàng, bậc đại trượng phu lẽ nào lại nói đùa?

Tư Mã Thiến Như đứng lên, từ trong tay áo rút ra một mảnh giấy xếp lại, trao cho âu Dương Thu và nói:

- âu Dương huynh hãy xem trước và nhớ kỹ. Thiến Như đi bảo người chuẩn bị, việc không nên chậm trễ, hôm nay bắt đầu ngay.

Dứt lời, chẳng chờ phản ứng của âu Dương Thu khi xem xong mảnh giấy, nắm tay Tiểu Thúy lui ra khỏi phòng.

âu Dương Thu mở mảnh giấy ra xem, bất giác ngồi ngây ra trên ghế, buông tiếng thở dài thậm thượt, lẩm bẩm:

- Vậy thế nào được? Nếu như...

Chàng thật không ngờ phương pháp giải trừ Quy Tức thuật lại là như vậy Chàng hết sức hối hận, định nói lời cự tuyệt với Trường tôn Sở, nhưng chàng trót đã nói là bậc đại trượng phu không nói đùa, giờ phản hồi sao được?

âu Dương Thu dẫu sao cũng còn là một thiếu niên, ngẫm nghĩ hồi lâu, sau cùng đã nghĩ ra một biện pháp ngây thơ và gần như dối người dối mình, thầm nhủ:

- Khi nào Lam Thái Diệp hoàn dương nhưng chưa tỉnh hẳn, mình sẽ lên bỏ đi, vậy là xong chứ gì?

Trường Tôn Sở thấy chàng có vẻ khó xử, tuy không biết phương pháp ấy như thế nào, nhưng cũng đoán ra được đó hẳn là một bí pháp chỉ có thể hiểu ngầm chứ không thể nói ra, nên cũng không hỏi chàng.

âu Dương Thu lòng đã quyết, bèn đứng lên, chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ đi về phía ngôi nhà to trong hoa viên.

Khi chàng bước vào đường hầm dưới đất, lòng hoàn toàn đổi khác, chỉ cảm thấy máu chảy dồn dập, tim đập dữ dội.

Bỗng trước mắt bừng sáng, chỉ thấy Tư Mã Thiến Như đã đứng chờ sẵn Ở ngoài cửa gian thạch thất đặt quan tài, thấy chàng đi đến gần, nàng nhẹ gật đầu, mặt thoáng lộ vẻ bí ẩn.

âu Dương Thu ngượng ngùng nói:

- Tư Mã cô nương, có còn biện pháp khác không?

Tư Mã Thiến Như nghiêm mặt:

- Sao? âu Dương huynh phản hối ư?

- Tại hạ nhận thấy...

âu Dương Thu chưa dứt lời đã bị Tư Mã Thiến Như đẩy vào trong thạch thất.

Chỉ nghe ầm một tiếng, cửa thạch thất đã tự động đóng lại.

Chương 10: Đêm Thám Cửu U Viếng Ổ Dâm

âu Dương Thu đưa mắt nhìn vào cỗ quan tài đã mở nắp sẵn, vội quay người đi, tim đập mạnh đến mức cơ hồ vọt khỏi lồng ngực.

Thì ra Lam Thái Diệp nằm trong quan tài lúc này toàn thân lõa lồ, hoàn toàn không một mảnh vải che thân.

Mảnh giấy có ghi phương pháp giải trừ Quy Tức thuật mà Tư Mã Thiến Như trao cho chàng là trước hết dùng khí dương cương đả thông âm mạch của nàng, rồi sau đó áp dụng phương pháp âm dương điều hòa và thủy nhũ giao dung thì mới có thể làm cho nàng hồi tỉnh.

âu Dương Thu xuất thân trong thế gia võ lâm, được học nhiều thi thư, tuy là vì cứu người, nhưng cũng không thể làm điều mất gia phong như vậy, huống hồ chàng căm thù nhất là người võ lâm phạm dâm giới.

Do đó, chàng bối rối không ngừng đi quanh trong thạch thất, nhưng rồi chàng sực nhớ đến Tam âm Sưu Hồn Chưởng, một tuyệt học của sư môn.

Lúc chàng học luyện môn chưởng pháp này, ân sư Thái Hư thượng nhân từng nói là phương pháp này phối hợp với tâm pháp huyền môn, nếu xử dụng đúng, có thể câu hồn người trăm ngày, hệt như đã chết vậy. Nhưng trăm ngày sau lại với chưởng pháp này chính phản tương dụng để giải huyệt thì sẽ không làm tổn thương đến võ công đối phương.

Nhưng từ khi học thành môn chưởng pháp ấy, chàng chưa từng xử dụng, chẳng rõ có thể giải trừ Quy Tức thuật hay không.

Chàng thầm luyện lại mấy lượt phương pháp xử dụng Tam âm Sưu Hồn Chưởng, sau đó quyết định mạo hiểm thử một phen.

Thế là, trước tiên chàng dùng chân khí thuần dương đả thông những âm mạch bị ách tắc khắp người Lam Thái Diệp, sau đó vận mười thành công lực, hữu chưởng đặt lên trên huyệt Bối Tâm của Lam Thái Diệp, nhưng lại không dám thúc đẩy chân lực quá mạnh, chỉ với tốc độ chậm nhất từ từ truyền chân khí vào huyệt đạo.

Cách ngưng tụ chân khí vận truyền chậm chạp thế này so ra còn mệt nhọc hơn là giao đấu với cao thủ, bởi chàng phải khống chế chân lực thật đúng mức, Bách Hội là một trong mười đại tử huyệt trên

thân người, chỉ cần một chút bất cẩn là chết ngay.

Vì vậy, âu Dương Thu chẳng những toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mà bàn tay phải đặt trên huyệt Bách Hội của Lam Thái Diệp cũng đã bắt đầu run rẩy.

Nhưng lòng chàng không hề nghĩ gì khác, chỉ chuyên tâm một lòng cứu người, nên trong giai đoạn tối khẩn yếu này vẫn có thể khống chế chân lực một cách thật đúng mức.

chừng khoảng thời gian nửa tuần trà, người Lam Thái Diệp bỗng động nhẹ, rồi thì một luồng sức mạnh như dẫn dắt chân lực phát ra của âu Dương Thu không ngừng lưu động.

âu Dương Thu mừng rỡ, liền tăng thêm một thành công lực, và luồng sức mạnh ấy càng lưu thông nhanh hơn.

Thế là, lòng tin của âu Dương Thu gia tăng, bèn với bốn thành công lực thúc đẩy nhanh hơn, và bàn tay trái đỡ lấy Lam Thái Diệp ngồi dậy.

Lại một khắc trôi qua, Lam Thái Diệp đã có thể dựa vào chân khí của âu Dương Thu phối hợp với chân khí của bản thân bắt đầu điều tức Nhưng như vậy càng khiến âu Dương Thu khổ sở hơn, chàng toàn thân mồ hôi đầm đìa, đã có cảm giác công lực thiếu liên tục, nhưng lại không dám thu tay về.

Ngay trong lúc gay go ấy, một bàn tay từ bên phải âu Dương Thu đưa tới, thay thế chàng hành công.

Người đột nhiên hiện thân đó là Tiểu Thúy. âu Dương Thu ngay cả nói cũng không còn đủ sức, đành cười gượng rồi liền tức vận công điều tức Khi chàng điều tức xong tỉnh lại, thấy Tư Mã Thiến Như, Tiểu Thúy và Lam Thái Điệp đang đứng trước mặt, người với ánh mắt quan tâm, người với ánh mắt cảm kích nhìn chàng.

Lam Thái Diệp lúc này đã mặc y phục vào, nàng đỏ mặt nói:

- Thu ca, đa tạ Thu ca đã cứu mạng tiểu muội!

âu Dương Thu đứng lên, lạnh lùng nói:

- Không cần cảm tạ, các vị cũng từng cứu âu Dương Thu này một lần, kể như không ai nợ ai nữa. Nhưng Tư Mã cô nương có điều cần hỏi, mong là cô nương có thể hợp tác.

Lam Thái Diệp như hết sức uất ức, nước mắt chảy dài nói:

- Tiểu muội với Thái Cúc hồi nửa năm trước đã ngầm đi theo Thu Ca đến Đại Lý thấy La Võng Cơ đưa Thu ca vào Ngân Kiều thôn rồi không trở ra nữa, nên cũng tiến vào Ngân Kiều thôn, nhưng chưa

vào đến nơi đã sa vào cạm bẫy của họ rồi.

Tư Mã Thiến Như bỗng hỏi:

- CÓ phải Hoạt Diêm Vương La Tu đã bức bách các vị uống độc dược làm mất lý trí, chuyên giúp lão ta chuyển vận thi thể Ở ngoài không?

- Sao khi tiểu muội với Thái Cúc bị bắt, vừa lúc được mấy vị bạn thân của tiên phụ là Thương Ngô Tam HỒ và huynh muội họ Nghiêm đi ngang qua phát hiện, vì cứu tiểu muội và Thái Cúc, họ cũng đều bị bắt giam trong Ngân Kiều thôn mấy hôm rồi đưa đến Cửu U cung.

Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:

- Sao lại đâu ra Cửu U cung nữa? CÓ quan hệ gì với Hoạt Diêm vương La Tu?

- Nghe giọng điệu của họ dường như La Tu với Hải Long hội của lão đều thuộc Cửu U cung quản hạt, nhưng trên Cửu U cung còn có một tổ chức điều khiển họ nữa.

âu Dương Thu bỗng hỏi:

- Người điều khiển họ có phải được gọi là vương gia không?

Lam Thái Điệp gật đầu:

- HỌ đều gọi như vậy cả.

- Vậy là không sai rồi, giờ thì chúng ta đã tìm được chút manh mối, sào huyệt của họ chính là Ly Biệt Câu.

- Tiểu muội chưa từng nghe nói đến Ly Biệt Câu, nhưng họ có một lão bà độc cước và Bạch Tiên Nhi, dường như là tâm phúc vùa vương gia.

âu Dương Thu tiếp lời:

- Ả dâm nữ Bạch Tiên Nhi chưa chết ư? CÔ nương từng gặp ả ta rồi - Thái Cúc chính vì không chịu uống dược hoàn của Bạch Tiên Nhi nên đã bị ả ta đánh chết, võ công của ả ta và lão độc cước đều rất cao cường.

âu Dương Thu lẩm bẩm:

- Lạ thật, sao lúc trong Vân Long khách điếm lão nhân gia ấy không giết đôi nam nữ chó má này thế nhỉ? Cửu U cung Ở đâu cô nương còn nhớ không?

- Ở cách Ngân Kiều thôn không đến trăm dặm, trong Cửu U cốc trên Cửu Chỉ sơn.

âu Dương Thu mắt ánh sát cơ:

- Tốt lắm, ta chỉ cần biết địa điểm là đủ, Tư Mã tỷ tỷ hãy trông nom Các vị đồng đạo, tiểu đệ với sư muội đến Cửu U cốc ngay.

Tư Mã Thiến Như vội nói:

- Huynh đệ chớ nóng nảy, Cửu U cung đã là chi nhánh của Ma Thiết cung, nên trong hẳn có rất nhiều cạm bẫy, chúng ta hãy nghiên cứu cách xâm nhập trước đã. Đồng thời, Thương Ngô Tam Hồ, huynh muội họ Nghiêm đều là người hiệp nghĩa có tiếng tăm trên giang hồ, cũng phải tìm cách cứu họ mới được.

âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ:

- Giết người dễ, cứu người khó. Nếu họ đã bị uống độc dược, bị mất lý trí, chúng ta cứu bằng cách nào?

Lam Thái Điệp xen lời:

- Thương Ngô Tam HỒ với huynh muội họ Nghiêm đều bị giam trong một địa động, dường như họ chưa chưa uống độc dược, vì loại độc dược này chỉ lão bà độc cước với Bạch Tiên Nhi mới có.

Tư Mã Thiến Như nói:

- Nếu họ bị chưa mất lý trí thì việc giải cứu không khó, quần hào Ở đây xin nhờ Trường Tôn thúc thúc trông nom cho, Thiến Như cùng đi với hiền sư huynh muội.

Lam Thái Điệp vốn cũng muốn đi cùng, nhưng âu Dương Thu mặt lạnh như tiền, nàng không dám lên tiếng nữa.

Thế là, Tư Mã Thiến Như nhanh chóng thu xếp, ba người lập tức lên đường đến Cửu Chỉ sơn ngay trong đêm hôm đó.

VÕ công ba người đều kể được là bậc nhất võ lâm, họ toàn lực phóng đi, không đầy một giờ đã đến Cửu Chỉ sơn.

âu Dương Thu dừng lại trên lưng một ngọn núi, phóng mắt nhìn quanh, chỉ thấy dưới núi có đến mấy mươi sơn cốc, chẳng biết nơi nào là Cửu U cốc.

Tư Mã Thiến Như dừng lại bên cạnh chàng, lặng thinh không nói một lời, như đang thầm đếm có bao nhiêu sơn cốc.

Hồi lâu sau, Tư Mã Thiến Như mới nói:

- âu Dương huynh đệ, Cửu U cốc này là một thế trận do nhân công cải tạo, cốc này nằm trong cốc kia, ngầm chứa ngũ hành bát quái, hướng chính nam cửa sinh, nhưng sao lại không có lối ra vào thế nhỉ?

- Tiểu đệ hoàn toàn mù tịt về cơ quan trận thế, đã là cửa sinh thì chúng ta cứ xông vào, đi một bước hay một bước.

Tư Mã Thiến Như gật đầu:

- Xem ra cũng đành vậy thôi. CÓ lẽ là họ che giấu lối ra vào Ở dưới núi hoặc trong cỏ dại, chúng ta hành động phải hết sức thận trọng, kẻo lỡ trúng cạm bẫy.

- Vâng, để tiểu đệ đi trước dẫn đường cho.

âu Dương Thu nói xong liền tức tung mình lao thẳng xuống sơn cốc phía chính nam, Tư Mã Thiến Như với Tiểu Thúy cũng liền phi thân theo sau.

Ba người đều rõ ràng nhìn thấy nơi đây là cửa vào sơn cốc, nhưng chẳng ngờ lại là một con đường cùng, phía trước có một tảng đá to chắn ngay giữa đường, bít kín lối vào, ngay cả chim muông cũng không bay qua nổi.

âu Dương Thu thần vận công lực, đưa hai tay định xô đẩy tảng đá, Tư Mã Thiến Như vội ngăn cản nói:

- Huynh đệ, không nên. Tảng đá chắn đường nếu là do người đặt để, nhất định phải có cạm bẫy.

âu Dương Thu thoáng chau mày:

- Hai bên cửa cốc đều là núi cao hơn trăm trượng, nếu không xô tảng đá to này ra, chúng ta làm sao vào được trong cốc?

Tư Mã Thiến Như cười cười:

- Tảng đá này cao khoảng mười lăm mười sáu trượng, người có khinh công giỏi đến mấy cũng không thể phóng một cái là qua được, nhưng nếu giữa chừng có chỗ mượn sức, đổi một hơi chân khí, có lẽ Chúng ta sẽ vượt qua chẳng khó.

âu Dương Thu gật đầu:

- Ngoại trừ lại dụng tảng đá này để mượn sức, đâu còn cách gì khác hơn.

Tư Mã Thiến Như nhẹ vung tay áo trái, trên lòng bàn tay đã có thêm một chú chim con đỏ như lửa, toàn thân lông vũ như máu, chỉ đôi mắt là màu vàng kim.

Nàng lại nhẹ vung tay, chim đỏ bay vút lên không.

âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Tư Mã tỷ tỷ thả hỏa điêu dò đường ư?

- Chim này tên là Hỏa Phụng Hoàng, được gia phụ từ nam hoang cứu về, đã thông linh tính người, toàn thân đao kiếm bất nhập, lúc đang giao chiến với một con mãng xà ngàn năm, gia phụ đi ngang qua gặp, giết chết mãng xà cứu mang về nhà, Tư Mã Thiến Như lúc năm tuổi đã mang theo bên mình cho đến nay...

Tư Mã Thiến Như đang nói, bỗng xuất hiện một luồng sáng đỏ nhanh như tia chớp, Hỏa Phụng Hoàng đã đáp xuống trên vai nàng và khẽ kêu chít chít.

Tư Mã Thiến Như hiểu ý nói:

- Quả nhiên không sai, đây chính là cửa vào Cửu U cốc, nhưng tảng đá này chỗ nào cũng có cạm bẫy, tuyệt đối không được chạm vào Chúng ta hãy dùng Hỏa Phụng Hoàng làm vật mượn sức đổi khí giữa chừng, bay qua phía trên tảng đá.

Nàng dứt lời, không chờ âu Dương Thu lên tiếng, hai tay vỗ nhẹ, người đã vọt lên cao năm sáu trượng, đồng thời Hỏa Phụng Hoàng cũng vỗ cánh bay theo, đúng lúc đỡ lấy chân Tư Mã Thiến Như, đẩy nàng lên cao hai trượng nữa.

Tư Mã Thiến Như mượn vào sức đẩy của Hỏa Phụng Hoàng, đổi một hơi chân khí trên không, hai tay vung nhanh, người như một cách chim to lao xuống bên trong cốc.

âu Dương Thu giờ mới biết Hỏa Phụng Hoàng quả là một linh cầm ngàn năm, sức đẩy hai cánh của nó dù là cao thủ võ lâm cũng không sánh bằng.

Chàng lo cho Tư Mã Thiến Như một mình vào cốc gặp bất trắc, vội vận đề chân khí tung mình lên, Hỏa Phụng Hoàng lại với cùng một cách thức lần lượt đưa chàng và Tiểu Thúy vào cốc, sau đó bay đi trước dẫn đường.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy sau khi hạ xuống đất, thấy Tư Mã Thiến Như đang nấp Ở phía sau một tảng đá, bèn phi thân đến khẽ nói:

- Tư Mã tỷ tỷ đã có phát hiện gì phải không?

Tư Mã Thiến Như gật đầu:

- sơn cốc này quả là con đường chính tiến vào Cửu U cung, trước đây không lâu còn có người đi qua.

âu Dương Thu chú mắt nhìn một hồi mới phát giác có vài chỗ sương đọng trên cỏ bị người giẫm qua, nhưng dấu vết không rõ lắm, chứng tỏ võ công người này rất cao.

Chàng gật đầu nói:

- Dường như chỉ có hai người!

Tư Mã Thiến Như trầm ngâm:

- Hai người này đã ra khỏi cốc bằng cách nào, hẳn then chốt là Ở trên tảng đá này, chắc chắn phải có cơ quan điều khiển mở ra đóng vào…

Nàng vừa nói đến đó, Hỏa Phụng Hoàng lại nhanh như chớp bay trở về, vẫn đáp xuống trên vai phải Tư Mã Thiến Như và khẽ kêu chít chít mấy tiếng.

Tư Mã Thiến Như đưa tay vuốt nhẹ lên đầu Hỏa Phụng Hoàng và dùng tay làm ra mấy dấu hiệu, sau đó Hỏa Phụng Hoàng lại vỗ cánh bay đi.

âu Dương Thu nóng ruột hỏi:

- Thiến Như tỷ, Hỏa Phụng Hoàng đã phát hiện có người trong cốc phải không?

- Hỏa Phụng Hoàng tuy hiểu được ý Thiến Như, nhưng khả năng diễn đạt bằng lời không đủ. Dường như phía trước có một trang viện và trong có rất nhiều người, nhưng nó không diễn tả được.

Hỏa Phụng Hoàng thăm dò được vậy là khá lắm rồi. Theo tiểu đệ thấy, đây chắc chắn là Cửu U cốc rồi.

- Theo Thiến Như thì đây chỉ là lối vào vòng ngoài, nếu muốn vào sâu khu trung tâm Cửu U cung, e còn một chặng đường xa nữa.

âu Dương Thu ngước nhìn trời:

- Bất kể còn bao xa, chúng ta cũng phải vào đến Cửu U cung trước lúc trời sáng và tuyệt đối không để cho đối phương phát hiện, nếu không việc cứu người sẽ khó khăn hơn.

Chàng dứt lời, liền dẫn trước phóng đi, Tiểu Thúy vượt qua mặt Tư Mã Thiến Như, theo sát phía sau âu Dương Thu.

Ba người thảy đều vận hết toàn lực khinh công, theo con đường khúc khuỷu trong cốc phóng đi, lát đã vược qua được hơn năm mươi dặm đường.

Bỗng âu Dương Thu chững người dừng lại, dùng tay ra hiệu với Tiểu Thúy và Tư Mã Thiến Như, rồi lẹ làng tung mình lên trên một cây to bên phải.

Tiểu Thúy với Tư Mã Thiến Như cũng đã phát giác quanh đây có vẻ khác lạ, bèn cùng vận đề chân khí, cơ hồ cùng lúc với âu Dương Thu đáp xuống chỗ cành lá rập rạp trên cây.

Ba người cùng nín thở, đưa mắt nhìn vào trong một khu rừng trúc phía trước bên trái.

Khu rừng này không rộng lắm, nhưng được cắt xén rất tề chỉnh, chính giữa có một tòa trang viện, lối đi nằm ngay giữa rừng trúc.

Ra khỏi rừng trúc là đến lối đi ra cốc, do bởi hai bên rừng trúc và cây cối đều rất cao nên nhìn từ xa rất khó phát hiện ra trang viện trong rừng.

Lúc này đã gần cuối giờ tý, đêm khuya tĩnh lặng, âu Dương Thu ba người ẩn thân trên cây, tuy cách trang viện đến, mấy trăm trượng, nhưng vẫn nghe được tiếng ồn từ trang viện văng vẳng vọng đến, dường như đó là một sòng bạc.

Tư Mã Thiến Như truyền âm nói:

- âu Dương huynh đệ, đây rất có thể là cửa vào thật sự Cửu U cung, những người Ở trong trang viện hẳn là có nhiệm vụ canh gác tuần tra.

âu Dương Thu cũng truyền âm nói:

- Theo tiểu đệ thì ngoài bọn canh gác tuần tra, hẳn còn có người có thân phận cao hơn Ở trên lầu.

Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:

- Trang viện còn có lầu nữa ư?

- Trang viện quá rộng lớn, lầu lại quá nhỏ, lại thêm rừng trúc bao quanh, chẳng dễ phát hiện ra. Tiểu đệ nhờ nhìn qua kẽ lá, trông thấy ánh đèn trước rồi mới phát hiện ra ngôi lầu ấy.

Đoạn chàng chỉ tay về phía tây bắc, qua kẽ lá trúc lộ ra bởi gió thổi, Tư Mã Thiến Như cũng đã nhìn thấy ngôi lầu ấy.

Nhưng ngay khi ấy, Tiểu Thúy bỗng thúc nhẹ vào mình hai người, âu Dương Thu và Tư Mã Thiến Như liền tức cảnh giác.

Thì ra phía trái rừng trúc đã xuất hiện ba đại hán, chỉ nghe người đi giữa vừa đi vừa mắng:

- Mẹ kiếp thật là xui xẻo, chúng ta lại trực đêm vào lúc này, người ta thì đánh bạc vui chơi thỏa thích, còn lão tử thì phải ra ngoài ăn sương uống gió.

Người đi trước tiếp lời:

- Tôn Thất, ngươi bớt bớt cái mồm lại có được không? Lỡ mà bị cung chủ nghe được, cái đầu trên cổ chúng ta e cũng không giữ nổi.

- Giang Cửu ca lo xa quá, lúc này dù có người tiểu trên đầu ả dâm phụ ấy, e rằng ả ta cũng không rời xa được bọn trọc kia.

- Ngươi chỉ cần giữ được mạng sống, sớm muộn gì cũng có cơ hội ấy, chỉ sợ ngươi không đủ hỏa hầu, chết uổng mạng đó thôi.

Tôn Thất rụt đầu lè lưỡi:

- Ngay cả nghĩ tại hạ cũng chẳng dám nghĩ đến, hậu sơn Cửu U cốc chính là nhờ xương cốt của họ bồi đắp, mấy tên trọc thối tha sớm muộn gì cũng sẽ nằm lại tại đó.

- Nghe đâu mấy gã hòa thượng này là đệ tử của Thiết Trúc tự, họ đều từng học qua thuật Thái BỔ từ Tây Vực, được lão lão và Bạch Tiên Nhi thử trước, đủ tư cách mới được đưa đến đây cho cung chủ.

Tôn Thất cười khỉnh:

- Gì mà lão lão? Mụ là tào kê chính hiệu thì có, Ở Ly Biệt Câu chuyên bắt mối cho đại thủ lĩnh, ra ngoài lại tiếp khách cho tiểu thủ lĩnh, dù mụ cho lão Tôn này trăm vạn lạng vàng, lão Tôn này cũng chưa chịu lên...

Giang Cửu bỗng dừng lại, gằn giọng nói:

- Tôn Thất, mẹ kiếp nếu ngươi thật sự có gan thì hãy lên trên Trúc Diệp Các mà chửi mắng, đừng nói lén sau lưng mà liên lụy đến bọn ta.

Tôn Thất thấy Giang Cửu nổi dóa, liền ỉu xìu nói:

- Giang Cửu, xin đừng trách tiểu đệ. Tiểu đệ thật là tức không chịu nổi, hôm nay vốn dĩ không phải chúng ta trực đêm, vậy mà Chiến lão đại lại phân phái chúng ta...

Giang Cửu lạnh lùng ngắt lời:

- ĐÓ chỉ trách là ngươi không biết điều, túi ngân phiếu mà ngươi đã lấy được của gã giặc trọc kia

lúc sáng ít ra cũng có trăm vạn lạng, vậy mà ngươi lại muốn nuốt trọn một mình. Chiến lão đại xuất thân từ Không Không môn, bằng vào mấy ngón xoàng xỉnh của Tam Chích Thủ ngươi, sao thể qua nổi pháp nhãn của Chiến đại ca?

Tôn Thất biến sắc mặt:

- Giang Cửu ca, việc này có bao nhiêu người biết vậy?

- Không nhiều, ngoài Chiến lão đại, chỉ có Vương Nhị và ta, ngươi liệu mà tính.

Tôn Thất ngẫm nghĩ chốc lát:

- Không có nhiều như Giang Cửu ca nói đâu, chỉ có bảy mươi ba vạn lạng thôi. Biếu cho chiến lão đại hai mươi vạn lạng, còn lại chúng ta chia đều, được không?

- còn mười viên bảo châu nữa, cũng phải chia cho Chiến lão đại ba viên, ta với Vương Nhị mỗi người hai viên, còn lại phần ngươi ba viên.

Tôn Thất mếu máo:

- Các vị thật lợi hại, như là chính tay đếm qua vậy!

- Chiến lão đại xuất thân từ đâu? Chẳng giấu gì ngươi, Chiến lão đại dặn bảo ta với Vương Nhị cùng ngươi trực đêm là để thủ tiêu ngươi đấy. Kể như ngươi đã không uổng hai mươi năm lăn lộn trên giang hồ, tiền bạc phải tiêu xài trên lưỡi đao, Chiến lão đại hôm nay vận đỗ bác không được tốt, bây giờ hãy lấy phần của y ra, ta chuyển lên dùm ngươi. Hai ngươi hãy ra ngoài cửa cốc đảo một vòng, ta quay lại rồi cùng vào trong chơi vài ván.

Tôn Thất ngoan ngoãn lấy ra một chiếc túi da dê, chia ngân phiếu và bảo châu ra làm bốn phần. Giang Cửu cầm lấy hai phần quay người đi vào trang viện. Tôn Thất và Vương Nhị đưa mắt nhìn vào cốc, sau đó đi đến dưới gốc cây to ấy ngồi xuống.

chỗ âu Dương Thu ẩn nấp cách mặt đất khoảng mười ba mười bốn trượng, với công lực của chàng, nếu thi triển cách không điểm huyệt cũng có thể đắc thủ, nhưng không chắc chắn lắm.

Chàng quay đầu lại nhìn Tiểu Thúy, Tiểu Thúy cũng lắc đầu ra ý như chàng.

Bỗng nghe Tư Mã Thiến Như truyền âm nói:

- âu Dương huynh đệ, tuyệt đối không thể để cho ba người này sống, nếu muốn thâm nhập Cửu U cung cứu người, chúng ta cần phải giả làm ba người này.

âu Dương Thu cũng truyền âm nói:

- Thiến Như tỷ, chỗ ngồi của họ bị thân cây che cản, chúng ta Ở đây trực tiếp ra tay hẳn không thể đả thương họ, còn xê dịch thì chắc chắn sẽ bị họ phát giác.

- Thiến Như bảo Hỏa Phụng Hoàng dụ họ đi ra, hai người phải nhanh và giải quyết xong trước khi Giang Cửu quay lại...

Tư Mã Thiến Như chưa dứt lời, trên một cành cây đã bay ra một vệt đỏ, đảo quanh hai người rồi đáp xuống trên một ngọn cây nhỏ, hướng về phía Vương Nhị và Tôn Thất vung động đôi cánh.

Tôn Thất quả nhiên đứng lên nói:

- Vương Nhị, mẹ kiếp nếu là vận may đã đến thì ngay cả núi cũng không cản nổi, ngươi xem con chim này toàn thân đỏ rực, nhất định là một báu vật.

Vương Nhị gật đầu, cũng theo sau đứng lên, nhưng không nói một lời Tôn Thất lại khẽ nói:

- Hành động phải cẩn thận, đừng để nó sợ bay mất, báu vật này ngàn năm trước khó mà gặp.

Hai người khom lưng, hết sức thận trọng tiến về phía Hỏa Phụng Hoàng.

Nhưng họ rời khỏi cây chưa được một trượng, âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã nhanh như chớp từ trên không lao xuống.

Tôn Thất và Vương Nhị vừa phát giác, hai đại yếu huyệt Hầu Kết và Mệnh Môn đã cùng lúc bị điểm trúng. Hai người không phát ra được một tiếng đã tắt thở ngã xuống.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy mỗi người xách một tử thi, phi thân trở lên cây to.

Tư Mã Thiến Như truyền âm nói:

- Hãy mau cởi y phục của họ mặc vào, Tiểu Thúy muội mặc y phục của Vương Nhị, Thiến Như sẽ dịch dung cho hai người.

Hai người y lời thay y phục xong, Tư Mã Thiến Như đã chuẩn bị sẵn dược vật dịch dung, ba chiếc lọ để trên cành cây bên cạnh nàng, một lọ là thuốc nước, hai lọ là thuốc bột màu sắc khác nhau.

Tư Mã Thiến Như cúi nhìn mặt Tôn Thất và Vương Nhị thật kỹ, sau đó đổ một ít thuốc nước và thuốc bột lên trên lòng bàn tay, trộn đều rồi thoa lên mặt âu Dương Thu.

Từ mặt đến tay, phàm chỗ nào có thể nhìn thấy, nàng đều thoa thuốc dịch dung lên. Sau đó, nàng lại dịch dung cho Tiểu Thúy giống hệt như Vương Nhị.

Xong xuôi, âu Dương Thu với Tiểu Thúy đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng bật cười. Nhưng Tư

Mã Thiến Như vội truyền âm nói:

- âu Dương huynh đệ đã học giọng nói của Tôn Thất thế nào rồi?

âu Dương Thu bèn ngầm vận công lực, với phương pháp Biến âm Di Thanh bắt chước giọng tôn Thất nói:

- Lão Tôn này đã học xong rồi, nhưng không biết nghe có giống không?

Tư Mã Thiến Như gật đầu cười:

- Giống lắm! Còn Tiểu Thúy không cần học vì Vương Nhị là kẻ câm.

âu Dương Thu ngạc nhiên:

- Thiến Như tỷ sao biết Vương Nhị là kẻ câm vậy?

- Á Đạo Lang Tặc Vương Nhị là đại đạo khét tiếng trên giang hồ, bọn này chẳng người nào không đáng chết. Hai người xuống mau đi, Hỏa Phụng Hoàng còn đang đợi, Giang Cửu quay lại mà thấy Hỏa Phụng Hoàng chắc hẳn cũng rất kinh ngạc, hai người thừa cơ ra tay sẽ dễ dàng hơn.

âu Dương Thu gật đầu, bèn cùng Tiểu Thúy phi thân xuống đất.

Hai người cũng bắt chước điệu bộ Tôn Thất và Vương Nhị, hai mắt trố to, khom lưng rón rén đi về phía Hỏa Phụng Hoàng.

Ngay khi ấy, Giang Cửu quả nhiên đã quay lại, từ xa đã lớn tiếng nói:

- Tôn Thất, hai tên ngu ngốc các ngươi không đi tuần sơn, Ở đây chơi trò trốn tìm cái quái quỷ gì vậy? Chiến lão đại đã thuận cho chúng ta tuần son xong, có thể trở về chơi vài ván...

Y nhác thấy Hỏa Phụng Hoàng và âu Dương Thu đưa tay trái ra sau lưng xua lia lịa, lập tức ngưng lời.

Y thấy Hỏa Phụng Hoàng toàn thân đỏ rực, khác hẳn loài phi cầm thường, cũng nghĩ đó là báu vật như Tôn Thất, liền tức với thân pháp nhanh nhất lao vào giữa âu Dương Thu và Tiểu Thúy.

Luận về võ công, tám Giang Cửu cũng không phải là địch thủ của âu Dương Thu, huống hồ còn có thêm một Tiểu Thúy, y vừa mới phi thân đến, âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng lúc lách người xuất chỉ, liên tiếp điểm trúng Á Huyệt, Ma Huyệt và Khí Hải huyệt của y.

Giang Cửu chưa kịp nhìn thấy rõ mặt hai người đã bất tĩnh nhân sự âu Dương Thu xách y lên, dùng tay ra hiệu với Tiểu Thúy, hai người lại phi thân trở về chỗ ẩn nấp của Tư Mã Thiến Như.

Tư Mã Thiến Như vung tay giải khai Á Huyệt của Giang Cửu, nhân khi y há miệng ra, nàng nhanh chóng búng một viên dược hoàn vào miệng giang Cửu.

Giang Cửu như rung người một cái, rồi mở to đôi mắt đờ đẫn nhìn Thiến Như, không chút động đậy như là nô tài gặp chủ nhân vậy.

Tư Mã Thiến Như hạ thấp giọng hỏi:

- Giang Cửu, ngươi đến Cửu U cung đã bao lâu rồi, ngươi còn nhớ không?

Giang Cửu cũng hạ thấp giọng đáp:

- Nhớ, đã sắp bảy năm rồi!

- Ngươi biết cách sử dụng cơ quan cửa ra Cửu U cốc không?

- Biết, cơ quan Ở ngay gốc cây này, có một cái chốt màu xanh, xoay sang phải ba lần, tảng đá bít cửa cốc sẽ mở ra ngoài ngay.

- Ngươi còn nhớ danh tánh của cung chủ không?

- Đại danh của cung chủ là Lăng Hồng Diễm, hiện đang Ở Trúc Diệp Các với...

Bỗng hai mắt trợn ngược, từ giã cõi đời.

Tư Mã Thiến Như lắc đầu lẩm bẩm:

- Thiến Như miệt mài nghiên cứu cả bảy ngày đêm mà vẫn chưa thành công.

âu Dương Thu thắc mắc hỏi:

- Thiến Như tỷ muốn nói viên dược hoàn đã cho Giang Cửu uống phải không?

- Trong Ma Thiết cung đã chế tạo một loại độc dược khiến người mất lý trí, Thiến Như tuy tìm ra mấy loại dược vật định dĩ độc công độc nhưng chưa thành công.

- CÓ thể làm cho Giang Cửu nói ra nhiều như vậy kể được là thành công rối.

- Nhưng Giang Cửu đã chết, nên chưa thể dùng để chữa trị người của mình.

âu Dương Thu giờ mới hiểu Tư Mã Thiến Như nghiên cứu loài dược vật này là để chữa trị cho những người hiệp nghĩa bị Ma thiết cung làm mất trí nhớ, nhưng thí nghiệm trên người Giang Cửu đã thất bại.

Chàng đang không biết dùng lời lẽ gì để an ủi nàng, Tư Mã Thiến Như đã giục:

- âu Dương huynh đệ, Thiến Như đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta hãy đến sòng bạc xem thử trước. Nhưng Thiến Như chưa từng bước chân đến sòng bạc, huynh đệ có biết đánh bạc không?

âu Dương Thu cười:

- Vậy là Thiến Như đã chọn đúng người rồi, gia phụ có lập một sòng bạc trong Hàn Mai bảo, tiểu đệ tuy không thường chơi nhưng cách đánh bạc nào tiểu đệ cũng biết.

Tư Mã Thiến Như ngạc nhiên:

- Lệnh tôn cũng có mở sòng bạc ư? Huynh đệ không nói đùa đó Chứ?

- Gia phụ không phải mở sòng bạc, mà là nhân sĩ trong giang hồ trong Hàn Mai bảo quá nhiều, và họ toàn là hạng du hiệp, nếu quanh năm không có việc gì làm, khó thể bảo đảm không xảy ra vấn đề, nên gia phụ mới xây một gian đại sảnh, chuyên dành cho họ đánh bạc tiêu khiển. Nhưng nếu có người thua quá nhiều, gia phụ sẽ ngầm biếu tiền bạc cho họ.

- Huynh đệ tuổi còn trẻ mà đánh bạc, lệnh tôn không cấm sao?

- Gia phụ rất cởi mở, cho là người giang hồ phải nếm trải đủ mọi mặt, nhưng không được đam mê. CÓ một số người rất ham mê cờ bạc, Ở trong Hàn Mai bảo một năm là không còn có hứng thú đỗ bác nữa.

Tư Mã Thiến Như giọng nghiêm túc:

- Lệnh tôn vậy mới là một người hiệp nghĩa đích thực.

Nàng sợ khiến âu Dương Thu cảm thương, vội lái sang chuyện khác:

- Chúng ta hãy vào trong xem thử, thời gian không còn sớm nữa.

âu Dương Thu thấy giọng nói và điệu bộ của nàng giống hệt Giang Cửu, không nén được lại cười nói:

- Thiến Như tỷ giả giống quá!

Thế là ba người băng qua rừng trúc tiến vào trang viện. Bên trong trang viện cũng trồng đầy trúc xanh, nhưng có một gian đại sảnh, đó chính là sòng bạc.

Trong đại sảnh đèn đóm sáng choang, hơn ba mươi người chia làm hai bàn, bên phải là chơi bài cửu, bên trái là đổ súc sắc.

Ba người vừa xô cửa vào, một đại hiệp trung niên Ở bàn bên phải đã cười to nói:

- Giang Cửu, ngươi thật mang lại vận may cho ta, ta ván nào cũng ăn hết, chẳng những gỡ lại vốn, mà còn ăn thêm không ít.

Tư Mã Thiến Như toét miệng cười to:

- Chiến lão đại nên nghỉ là vừa, Tôn Thất ngứa tay lắm rồi, để cho y làm cái vài ván đi.

Nàng nói xong còn nháy mắt mấy cái, âu Dương Thu giờ mới nhìn rõ, Tư Mã Thiến Như cả răng cũng nhuộm thành màu vàng đen, cười càng giống Giang Cửu hơn.

Đại hán trung niên ấy chính là Chiến lão đại, xuất thân Không Không môn, là một tên ác ôn khét tiếng trên giang hồ, danh hiệu là Thất Tiết Côn Chiến Bất Thắng.

Y như đoán ra được dụng ý của Tư Mã Thiến Như, vờ cười khảy nói:

- Chẳng sợ ba bàn tay của Tôn Thất, y chẳng làm gì được trên bàn bài đâu.

âu Dương Thu thừa cơ hội tiến tới hai bước nói:

- Chiến lão đại đừng lúc nào cũng xem thường lão Tôn, lão Tôn trước nay đều bằng vào sự may rủi trên bàn bài, chưa từng bao giờ giở trò.

- ĐÓ là vì trước mặt các huynh đệ ngươi dám, nhưng ngươi có ăn lần nào chưa?

- ĐỖ bác là nhờ may rủi, lão Tôn vì thời vận xấu nên luôn luôn thua, nhưng hôm nay khác rồi...

Chiến lão đại cười phá lên:

- Tôn Thất, mẹ kiếp có phải ngươi có vài lạng bạc trên mình nên ngứa ngáy khó chịu chứ gì? Thôi được, ngươi bắt đầu làm cái đi.

Y đẩy những quân bài trước mặt ra và ra hiệu người Ở đối diện nhường chỗ cho âu Dương Thu.

âu Dương Thu không khách sáo, ngồi xuống sắp bài lại xong nói:

- các vị huynh đệ tha hồ đặt, lão Tôn hôm nay không hạn chế.

Đoạn từ trong lòng móc ra một xấp ngân phiếu, bày ra trước mặt nói:

- Ngân phiếu này Chiến lão đại có thể chứng minh tuyệt đối không phải giả, các vị hãy yên tâm mà đặt.

Mọi người thấy vậy đều sửng sốt, chỉ Chiến lão đại đưa mắt nhìn ngân phiếu cười nói:

- Giả thì không giả, nhưng mười lăm vạn lạng e rằng ngươi không qua nổi phen làm cái này.

- Ai ăn ai thua phải chơi rồi mới biết!

âu Dương Thu miệng nói tay đã đẩy một quân bài ra. Những người đặt trong ván đầu tiên đều có ý thăm dò, ngay cả Chiến lão đại cũng chỉ đặt một vạn lạng.

Súc sắc đổ ra năm điểm, cái lấy hai quân bài thứ nhất, địa trận phối đồng chùy, địa bát, đây là tám điểm khá lớn trong bài cửu.

Nhưng hai nhà thượng hạ đều chín điểm, còn Chiến lão đại là thiên bát, cũng tám điểm nhưng lớn hơn địa bát, âu Dương Thu thua hết, cả thảy hơn ba vạn lạng.

Ván thứ nhì đặt nhiều hơn gấp bội, có người đặt luôn cả vốn lẫn lãi, có người còn đặt thêm nữa, Chiến lão đại đặt đến ba vạn lạng.

Lúc này súc sắc đổ ra là chín điểm, cái vẫn là lấy hai quân bài thứ nhất, thứ tự như ván thứ nhất.

âu Dương Thu lật bài lên tạp tứ cũng là nhỏ nhất trong bốn điểm.

Ba cửa kia là sáu, bảy và tám điểm, cái lại thua hết.

Mới hai ván cái đã thua mất gần mười một vạn lạng, những người đặt đều cười hớn hở.

Tư Mã Thiến Như thấy vậy thầm nhủ:

- âu Dương huynh đệ chơi dỡ thế này, e rằng cả ba viên bảo châu cũng không giữ nổi...

Nàng nghĩ chưa dứt, âu Dương Thu quả nhiên móc ra ba viên bảo châu, đặt xuống trước mặt nói:

- Đây tính giá một trăm vạn lạng, không đắt chứ?

Chiến lão đại gật đầu cười:

- Không, không đắt, các vị huynh đệ yên tâm mà đặt, nếu là giả Chiến lão đại này chịu trách nhiệm.

Y cũng từ trong lòng móc ra ba viên bảo châu, quơ qua quơ lại một hồi, nhưng rồi chỉ đặt một viên.

Hai cửa kiếm cũng đặt khá lớn, ba cửa cộng lại cũng trên tám mươi vạn lạng, quyết ăn thua với cái.

Súc sắc đổ ra, lại là năm điểm, cái vận là hai quân bài thứ nhất, vẫn tám điểm, nhưng là tạp bát, nhỏ nhất trong hàng tám điểm.

Thế nhưng, lần này cái ăn hết, ba cửa kiếm đều có bảy điểm. Thế là ngân phiếu trước mặt âu Dương Thu đã gần hai trăm vạn lạng.

Đến ván thứ tư, mọi người đã nóng máu, ba cửa cơ hồ móc hết ngân phiếu ra đặt, quyết một ăn một thua trong ván này.

Chiến lão đại chẳng nói chẳng rằng, đặt hai viên bảo châu trong tay xuống bàn, ngoài ra còn thêm vào một xấp ngân phiếu.

âu Dương Thu đưa súc sắc lên miệng hà một hơi, nhưng đổ ra lại là chín điểm.

Chàng vẫn lấy hai quân bài thứ nhất, tiện tay lật lên, thiên phối địa, vẫn là bốn điểm.

Hai cửa thượng hạ la hét ầm ĩ, đặt hai quân bài trên tay xoay lia lịa.

Chiến lão đại rất mau mắn, lật hai quân bài lên, mười điểm bù chình.

Hai cửa thượng hạ cũng đã lật bài ra, cửa thượng là ba điểm, cửa hạ bốn điểm, nhưng là nhân tứ, nhỏ hơn bốn điểm thiên phối địa, nên âu Dương Thu lại ăn hết.

Nhưng khi âu Dương Thu đưa tay lấy ngân phiếu trên bàn, ngọn Thất Tiết Côn của Chiến Bất Thắng đã nhanh như chớp đè lên hai tay chàng với hết sức lực, khiến âu Dương Thu đau đến cắn chặt răng lại.

Chàng nén đau nói:

- Chiến lão đại làm gì vậy? Nếu tôn giá thiếu tiền bạc, phần của tôn giá, lão Tôn có thể không ăn.

Chiến Bất Thắng cười khảy:

- Tiểu tử, thủ pháp của ngươi cao minh lắm, cửa ngũ tuần hoàn, tứ bát ăn hết. Về chơi bài thiên cửu, trên giang hồ có thể biểu diễn thủ pháp này không tìm ra được năm người.

âu Dương Thu hai tay bị đè mạnh, đau đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn cắn răng nói:

- chiến lão đại đã quá đề cao lão Tôn này rồi, gì là cửu ngũ tuần hoàn, gì là tứ bát ăn hết, lão Tôn này ngay cả nghe cũng chưa từng...

Chiến Bất Thắng gằn giọng:

- Tiểu tử ngươi khỏi vờ vĩnh, Tam Chích Thủ Tôn Thất đúng là không biết, nhưng ngươi không phải là Tôn Thất.

- Chiến lão đại khéo đùa, lão Tôn này không phải Tôn Thất thì còn là ai nữa?

Chiến Bất Thắng cười gằn:

- Tôn Thất kể từ khi lọt lòng mẹ đến giờ chưa từng cắt móng tay, và công phu bàn tay của hắn cũng hoàn toàn nhờ vào mười móng tay dài. Tiểu tử ngươi tuy chỗ nào cũng giả rất giống và rất cao minh, nhưng chỉ thiếu mười móng tay dài, suýt nữa cả Chiến mỗ cũng bị lừa.

Mọi người nghe vậy mới chú ý đến mười móng tay chỉnh tề của âu Dương Thu, liền tức nhốn nháo lên, có người hét to:

- Tiểu tử này chắc chắn không phải Tôn Thất, Chiến lão đại hãy giết quách hắn đi!

Mười mấy người Ở bàn bên trái nghe vậy, liền cũng xúm lại vây quanh.

Chiến Bất Thắng cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử này đã không phải là Tôn Thất, hai người kia cũng không phải Giang Cửu và Vương Nhị. Các vị huynh đệ, hãy bắt sống chúng rồi giao nộp cho cung chủ ban thưởng...

Y vừa nói đến đó, đột nhiên người run lên mấy cái rồi ngã ngửa ra sau.

Hai đại hán đứng bên vội đưa tay đỡ lại, nhưng phát giác y đa tắt thở chết rồi, liền kinh hoàng la to:

- Chiến lão đại đã chết rồi!

Mọi người nghe vậy đều bàng hoàng sửng sốt, và ngay trong khoảnh khắc ấy, ba mươi hai quân bài trên bàn đã nhanh như chớp tự động bay ra tứ phía.

Những quân bài như có linh tính, mỗi quân đều nhắm ngay huyệt Hầu Kết một người, và cả bọn cũng đều đúng ba mươi hai người.

Nên bọn họ ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, đã im lìm ngã xuống chết ngay.

âu Dương Thu lúc này mới hất ngọn Thất Tiết Côn trên tay ra, lẹ làng gom hết ngân phiếu và bảo châu trên bàn nhét vào lòng, đoạn mới quay sang Tư Mã Thiến Như và Tiểu Thúy nói:

- Đi mau, chúng ta lên trên Trúc Diệp Các lấy mạng bọn dâm tăng và dâm phụ.

Tư Mã Thiến Như thở dài nói:

- Môn thủ pháp ám khí này của huynh đệ đã luyện bằng cách nào vậy? Mượn vật truyền lực, lợi dụng Thất Tiết Côn của Chiến Bất Thăng chấn chết y không khó, nhưng huynh đệ ngồi yên không hề động đậy mà lại có thể làm cho ba mươi hai quân bài bay lên giết người và nhắm vào huyệt đạo một cách chuẩn xác, Thiến Như ngay cả nghe cũng chưa từng, trên giang hồ lại có một môn tuyệt kỹ như vậy âu Dương Thu mỉm cười:

- Thiến Như tỷ có từng nghe trên giang hồ có một vị thần tiên trong giới đỗ bác tên là ĐỖ Thần Quy Toán Tử thế nào không?

Tư Mã Thiến Như sửng sốt:

- Chả lẽ Quy Toán Tử lão tiền bối đã dạy cho huynh đệ ư?

âu Dương Thu gật đầu:

- Hồi mười năm trước, lúc ấy tiểu đệ chỉ mới bảy tuổi, lão nhân gia ấy thân mang trọng thương đến Hàn Mai bảo, gia phụ cũng không quen biết lão nhân gia ấy, vì thấy thương thế của lão lão nhân gia ấy quá nặng, nên đã sắp xếp cho lão nhân gia ấy Ở trong một gian tĩnh thất dưỡng thương và giao nhiệm vụ nấu thuốc, chăm sóc cho tiểu đệ Lúc lâm chung, lão nhân gia ấy đã truyền hết tuyệt kỹ đỗ bác và thủ pháp ám khí cho tiểu đệ, việc ấy ngay cả gia phụ cũng không biết.

Vì tiểu đệ nội công còn kém cỏi nên từ đó đến nay chưa dám xử dụng.

Tư Mã Thiến Như trầm ngâm:

- Quy Toán Tử là đệ nhất kỳ nhân võ lâm, ai có thể gây trọng thương cho lão tiền bối ấy nhỉ?

- Lão nhân gia ấy không chịu nói, nhưng tiểu đệ bây giờ nhớ lại, rất có thể liên quan tới Ma Thiết cung.

- Tình trạng sau khi chết của lão nhân gia ấy phải chăng cũng giống như thủ pháp giết người của Ma Thiết cung?

- Lúc lâm chung, lão nhân gia ấy dường như rất đau đớn, gia phụ đã mai táng lão nhân gia ấy trong Thất Lạc cốc, tiểu đệ vẫn thường đến bái tế, nhưng không xảy ra tình trạng bị người đánh cắp tử thi.

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ chốc lát:

- CÓ thể là vì không ai biết thân phận thật sự của lão nhân gia ấy cũng nên.

- Tiểu đệ đã thề trước mộ của Quy Toán Tử tiền bối, nhất định sẽ tìm ra hung thủ báo thù cho lão

nhân gia ấy.

Tư Mã Thiến Như cười áo não:

- Sự việc dường như càng lúc càng phức tạp, huynh đệ đừng nên nghĩ quá xa, quên mất mục đích đến đây của chúng ta.

- Suy theo lời nói của bọn Giang Cửu và Tôn Thất, Trúc Diệp Các có lẽ chính là ngôi lầu này và cũng là một Ổ dâm. Thiến Như tỷ với sư muội hãy Ở dưới này canh chừng, để một mình tiểu đệ lên được rồi.

Tư Mã Thiến Như vội tiếp lời:

- Huynh đệ đã quên lời dạy của lệnh tôn rồi ư? Nhi nữ giang hồ chỉ cần lòng có chính khí, bất kỳ nơi nào cũng có thể đến.

âu Dương Thu khó xử:

- Nhưng bọn họ...

- Huynh đệ không cần nói, Thiến Như cũng đoán ra được, đó là một cảnh tượng hết sức dâm dật, nhưng cung chủ của bọn họ Ở trên Trúc Diệp Các, một mình huynh đệ chắc chắn không ứng phó nổi.

âu Dương Thu thấy hai nàng có vẻ rất kiên quyết, biết họ không đời nào chịu để cho mình một thân mạo hiểm, đành gật đầu nói:

- Cũng được, đi thôi!

Ba người vẫn theo con đường nhỏ trong rừng trúc phóng đi về phía ngôi lầu. Nhưng lần này họ hành động không dám mảy may khinh xuất, đều vận hết toàn lực khinh công, cơ hồ chân không nhuốm bụi.

Rẽ qua hai khúc quanh, ba người đã đến dưới ngôi lầu.

Ngôi lầu này tuy không rộng lớn nhưng rất cao, từ lầu đến mặt đất ít ra cũng hai mươi trượng. Cánh cửa sắt vào lầu một đã đóng chặt, hai bên tuy có cây cối có thể mượn sức thi triển khinh công phi thân lên, nhưng vậy hẳn kinh động đến người Ở bên trên.

Bởi người dù võ công cao đến mấy, phi thân trên không cũng gây ra tiếng gió và Hỏa Phụng Hoàng toàn thân đỏ rực rất dễ bị phát hiện, không thể áp dụng cách thức như lúc vào cốc.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi mới truyền âm nói:

- Thiến Như tỷ, chúng ta đành phải mất chút thời gian dùng Bích HỔ Công mà lên, giữa chừng nghỉ vài lần để khỏi tiêu hao quá nhiều thể lực.

Tư Mã Thiến Như gật đầu, ba người lập tức vận công đề khí, dựa lưng vào vách tường nhanh chóng trướnlên.

Bích HỔ Công rất hao thể lực, ba người đều trải qua mấy lần đổi khí điều tức mới lên đến một chỗ tối trên lầu hai.

~rl trên lầu cửa sổ mở toang, đèn đóm sáng hoắc, dù chim muông bay qua, người trong lầu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Lúc này tuy bên trong không ngừng vọng ra tiếng cười nói dâm dật, nhưng ba người cũng không dám đến quá gần cửa sổ, nên không nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong.

âu Dương Thu quan sát tình thế một hồi, sau cùng đã nghĩ ra một cách, bèn trướnlên phía trên, sau đó thi triển Súc Cốt Công, thu người nhỏ hơn gấp hai lần từ từ tiếp cận cửa sổ.

Chỉ thấy trong lầu gồm có hai mươi người, mười sáu nam và bốn nữ, thảy đều không một mảnh vải che thân.

Trong mười sáu nam có bốn hòa thượng, hai hòa thượng trong số chính là dâm tăng Thiết Trúc tự mà chàng đã gặp trong khách điếm huyện vân Long.

Hai hòa thượng dáng người cao to, da ngâm đen và lông lá đầy mình, như không phải người Trung nguyên.

Trong bốn nữ nhân, âu Dương Thu cũng biết hai người, đó là lão bà độc cước và Bạch Tiên Nhi.

Hai nữ nhân khác có làn da còn nõn nà hơn Bạch Tiên Nhi, nhưng tóc đã đốm bạc, đó là dấu tích do năm tháng để lại, hiển nhiên tuổi họ đã trên trung niên.

Trong mười sáu nam nhân đã có tám người do bởi thoát dương quá độ đã ngất xỉu.

Bốn hòa thượng còn lại có lẽ đã trải qua một cuộc đại chiến, mất quá nhiều sức nên đang vận công điều tức.

Bốn đại hán còn lại lúc này đang chia nhau nằm trên mình nữ nhân, hơi thở hào hển, lát sau đều lần lượt ngã ra bất tỉnh.

Một mỹ phụ bên trái có lẽ là cung chủ, cười khảy nói:

- Ma Già, ngươi hãy đích thân vào cuộc đi thôi, bọn đồ tử đồ tôn của ngươi thật là vô tích sự, còn nói là tuyệt kỹ Tây Vực gì, chưa chi đã ngã ra như chó chết rồi.

Gã hòa thượng da đen toàn thân lông lá chính là Ma Già do Hoa hòa thượng từ Tây Vực tìm đến, người thấp hơn là Ma Lý.

Ma Già đứng lên nhìn y thị nói:

- Ma Lý sư đệ hãy tiếp cung chủ trước, đây hãy còn một miếng thịt non, không thể để ả ta nhàn rỗi được.

Đoạn cất bước đi về phía Bạch Tiên Nhi. Lúc này Hoa hòa thượng cùng sư đệ y là Nhục hòa thượng cũng đã đứng lên, mục tiêu của Hoa hòa thượng là mỹ phụ trung niên, y ra hiệu Nhục hòa thượng ứng chiến lão bà độc cước.

Lúc này âu Dương Thu đã giận đến toàn thân mạch máu căng phồng, thầm vận công lực đến mười hai thành, tay phải đặt sẵn trên các trường tiên, nhanh như chớp phi thân qua cửa sổ.

Chàng người đang còn trên không, tay trái đã chớp nhoáng và hung mãnh điểm ra mười một chỉ. Hoa hòa thượng, lão bà độc cước, Nhục hòa thượng, mỹ phụ trung niên và Bạch Tiên Nhi bởi quá bất ngờ, thảy đều không kịp trở tay, bị điểm trúng tử huyệt chết ngay tức khắc Trường tiên trong tay phải chàng cũng không nhàn rỗi, chớp nhoáng cuốn ra, quấn vào cổ Ma Già, ném y ra xa hơn ba trượng, va mạnh vào vách đá.

Lúc này Ma Lý đã kiệt sức ngã ra bất tỉnh, Cửu U cung chủ chưa kịp đứng lên đã bị điểm trúng ba chỗ yếu huyệt. Nhưng y thị vẫn nhắm mắt nằm yên, như không hề hay biết việc gì đã xảy ra.

âu Dương Thu chân vừa hạ xuống sàn lầu, chưa kịp cất tiếng, một luồng kình lực mãnh liệt đã ập đến sau lưng.

Chàng giật mình kinh hãi, vội lách người sang bên, đầu cũng không quay lại, tay trái đã vận hết toàn lực bổ ngược một chưởng ra sau.

Liền tức, một tiếng rú thảm vang lên, một thân người to lớn bay ra xa hai trượng, vỡ sọ máu tuôn.

Thì ra người xuất thủ tấn công chàng chính là dâm tăng Tây Vực Ma Già, y bị âu Dương Thu một roi ném va vào vách đá chưa chết, khi bật trở lại đã xuất thủ ám toán, vừa lúc Tiểu Thúy vào đến, một chỉ điểm trúng sọ não y, lại bị âu Dương Thu bồi thêm một chưởng, đương nhiên không thể nào sống được nữa.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn Cửu U cung chủ đã nằm bất động, lạnh lùng nói:

- Thị khỏi phí sức uổng công, thủ pháp điểm huyệt của tại hạ ngoại trừ người của bổn môn, không ai có thể giải được. Thị vận công xung huyệt chỉ tự chuốc khổ vào thân thôi.

- Tiểu tử ngươi quả nhiên không đơn giản, nhưng ngươi bằng cách nào đã vượt qua được Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận của bổn cung chủ?

- Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận gì, có phải bọn ma đỗ bác kia không?

- Không sai, chính họ. Ngươi với tiểu nha đầu này đã cải trang thành Tôn Thất và Vương Nhị, chả lẽ hai người đã bị các ngươi giết chết rồi sao?

- Đâu chỉ hai người ấy, kể từ Chiến Bất Thắng trở xuống, không một người nào sống sót.

Cửu U cung chủ không tin:

- Bọn họ tuy võ công kém cỏi, nhưng Tam Thập Lục Thiên Cương Đại Trận do bổn cung chủ đích thân huấn luyện, ba mươi sáu người liên thủ phát động trận thế, cho dù chưởng môn các đại môn phái đích thân đến cũng không vào được Cửu U cốc.

- Nhưng họ chưa có cơ hội phát động trận thế thảy đều chui vào Quỷ môn Quan rồi.

Cửu U cung chủ chớp mắt, cười dâm đảng nói:

- CÓ lẽ các ngươi đã dỡ trò ám toán. Tiểu tử, hai ngươi là môn hạ của ai? Thủ pháp cách không điểm huyệt dường như là cùng một sư thừa mà ra.

- Bọn này là truyền nhân của Tàn Khuyết Môn, vị này là tệ sư muội.

Cửu U cung chủ lại chớp mắt:

- Tàn Khuyết Môn chẳng phải đã tiêu tan từ lâu rồi sao?

âu Dương Thu chợt động tâm, bất giác tiến tới hai bước nói:

- Ai nói Tàn Khuyết Môn đã tiêu tan? Gia sư Thái Hư thượng nhân là đệ nhất cao nhân trong võ lâm.

Cửu U cung chủ cười dâm đảng nói:

- Ngươi danh tánh là gì? Tự ý xông vào Cửu U cốc và giết chết nhiều người thế này, ngươi không hối hận sao?

âu Dương Thu cảm thấy trong mắt y thị như có một sức mạnh không sao chống lại nổi, muốn nói ra hết tất cả những điều mình biết, vội quay đi nơi khác, nhưng vẫn nói ra thân thế và lai lịch của mình.

Nghe xong, Cửu U cung chủ lại buông một chuỗi cười dâm đảng nói:

- Thì ra ngươi là âu Dương Thu, con trai Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn. Tại sao ngươi không dám nhìn bổn cung chủ, chả lẽ bổn cung chủ không đẹp ư?

âu Dương Thu chưa kịp đáp, bỗng ngoài cửa sổ vọng vào tiếng quát to:

- âu Dương huynh đệ hãy mau vận tâm pháp huyền môn chống lại, yêu phụ này biết Hoặc Tâm Thuật đấy!

Theo sau tiếng quát, Tư Mã Thiến Như đã từ cửa sổ phi thân vào.

Cửu U cung chủ biến sắc mặt:

- Lại là một con cái, các ngươi thật ra đã đến bao nhiêu ngươi?

Tư Mã Thiến Như cười khảy:

- Chỉ bọn này ba người thôi. Thật ra thì chỉ cần một mình âu Dương huynh đệ cũng đủ lật tung Cửu U cốc rồi.

âu Dương Thu được cảnh báo kịp lúc, vội vận tâm pháp huyền môn điều tức, tâm thần đã ổn định trở lại.

Chàng quay lại tức giận nói:

- Bắt đầu từ bây giờ chỉ thiếu gia hỏi thị, thị không được hỏi.

Cửu U cung chủ bắt chước giọng điệu của Tư Mã Thiến Như nói:

- âu Dương huynh đệ có điều gì cứ hỏi, hà tất hung dữ thế này?

âu Dương Thu tuy đã vận tâm pháp huyền môn, nhưng lòng vẫn thoáng rúng động, vừa định quay mặt đi, Tư Mã Thiến Như đã giận dữ quát:

- âu Dương huynh đệ, để Thiến Như đối phó với yêu phụ này cho.

Chỉ thấy ánh bạc lấp lánh, trường kiếm của nàng đã nhanh như chớp đâm vào hai mắt Cửu U cung chủ.

âu Dương Thu vội ngăn cản:

- Thiến Như tỷ, đừng giết y thị...

Đồng thời trường tiên trong tay đã vung lên gạt, khiến trường kiếm của Tư Mã Thiến Như chệch đi hơn tấc, song vẫn rạch một đường trên mặt Cửu U cung chủ và xẻo mất một chiếc tai y thị.

Tư Mã Thiến Như mặt đầy vẻ tức giận nói:

- âu Dương huynh đệ làm gì thế này?

âu Dương Thu nghiêm mặt:

- Thiến Như tỷ đã quên mục đích đến đây của chúng ta rồi ư? Giết chết y thị không giải quyết được vấn đề, có y thị làm con tin, chúng ta mới có điều kiện thương lượng.

- Y thị luyện đó là Hoặc Tâm Thuật của Thiên Trúc, chỉ cần tiếp xúc với ánh mắt của y thị là bị mê hoặc ngay.

- Tiểu đệ tự tin còn có chút định lực, vạn nhất không chịu nổi, Thiến Như tỷ hãy đâm mù mắt phải y thị trước. Tiểu đệ nhận thấy tà quang trong mắt phải y thị ghê gớm hơn mắt trái nhiều, đằng nào y thị bị mù một mắt cũng còn có thể dẫn đường.

Tư Mã Thiến Như bật cười:

- Hay lắm, thì ra huynh đệ sớm đã phát hiện tà thuật của y thị rồi.

âu Dương Thu gật đầu:

- Thì vừa mở mắt là tiểu đệ đã nhận thấy không ổn, lập tức vận tâm pháp huyền môn chống lại. Tiểu đệ sở dĩ quay mặt đi chỉ là định tương kế tựu kế moi ra chút bí mật của y thị mà thôi.

Cửu U cung chủ gắt giọng:

- Thủ đoạn của tiểu tử ngươi còn ác độc hơn lão nương, hôm nay lão nương không chết, ngày sau ngươi sẽ biết tay.

âu Dương Thu thản nhiên:

- chuyện sau này, sau này hẵng tính. Thiếu gia hỏi thị vài điều, nếu thị chịu thành thật trả lời, thiếu gia hứa sẽ không giết thị và giải khai huyệt đạo cho thị, để thị tiếp tục làm cung chủ Cửu U cốc.

Cửu U cung chủ ngẫm nghĩ chốc lát:

- Tiểu tử ngươi hỏi đi!

- Danh tánh thị có phải là Lăng Hồng Diễm không?

Cửu U cung chủ cười khảy:

- Sự hiểu biết của tiểu tử ngươi thật là nông cạn, lão nương đã là Cửu U cung chủ tất nhiên danh tánh là Lăng Hồng Diễm rồi.

- Đại Long Đầu Hoạt Diêm Vương La Tu của Hải Long hội có phải cùng phe với các ngươi không?

- Đại Long Đầu cái mốc xì, La Tu chỉ đủ tư cách làm tay sai cho lão nương mà thôi!

- Vậy là thị có địa vị rất cao trong Ma giáo chứ gì?

- Một trong năm cung chủ, đương nhiên địa vị không thấp.

- Vương gia các ngươi là ai?

- Vương gia tức là vương gia, chẳng những lão nương không biết là ai, mà ngay cả đặc sứ cũng không thể biết.

- Ai là đặc sứ? Chả lẽ thân phận của họ còn cao hơn cung chủ hay sao?

- Không có chuyện thân phận cao thấp, họ ra ngoài khảo sát là dại diện cho vương gia, tất nhiên có nhiều quyền lực, nhưng cũng chỉ giới hân trong một khu vực nào đó do vương gia chỉ định, giờ thì họ hai người đều đã chết dưới tay ngươi, vương gia sẽ không buông tha cho ngươi đâu.

- Thị muốn nói Bạch Tiên Nhi và mụ già què phải không?

- Đúng vậy!

âu Dương Thu cười khảy:

- Hạng người dâm đảng như vậy mà cũng xứng giữ chức đặc sứ, đủ thấy trong Ma giáo các ngươi chẳng có một kẻ tốt lành nào.

- Tiểu tử ngươi chỉ hỏi những điều ấy thôi sao?

- Hồi nửa năm trước, có mấy người bị Hoạt Diêm Vương La Tu phái người đưa đến đây, hiện phải chăng vẫn còn trong Cửu U cung?

- Người do La Tu đưa đến đây có đến mấy trăm, lão nương không biết mấy người mà ngươi nói đó là ai?

- Thương Ngô Tam HỒ và năm huynh muội Nghiêm gia Ở Ngô Châu!

Lăng Hồng Diễm nhoẻn cười:

- Thì ra là bọn phế vật ấy! Bọn họ ngay cả tư cách làm thực nghiệm cũng không có, hiện vẫn còn bị giam trong địa lao.

- Vậy thị hãy thả họ ra ngay!

- Ngươi nói đơn giản quá, điều kiện thế nào?

- Thiếu gia hứa tha chết cho thị, nhưng thiếu gia còn hai câu hỏi, thị phải thành thật trả lời.

- ĐÓ thì phải xem lão nương có biết hay không và không dính líu đến bí mật của bổn giáo thì đương nhiên có thể trả lời ngươi, mong là câu hỏi của ngươi không đi quá xa.

âu Dương Thu trầm giọng:

- Trong ngũ cung của các ngươi, ai biết Hàm âm Chưởng?

Lăng Hồng Diễm cười khảy:

- Tiểu tử ngươi đúng là thiếu hiểu biết. Theo lão nương biết, trên giang hồ ít nhất cũng có mười người biết Hàm âm Chưởng, Hoạt Diêm Vương La Tu là một.

- Vụ huyết án tàn sát cả nhà thiếu gia tại Hàn Mai bảo, hắn thị biết là do ai gây ra chứ?

- Chuyện ấy không do lão nương quản lý, ngươi hãy đi hỏi La Tu hoặc hai đường chủ Hải Long hội là Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn và Thủy thượng Phiêu Ngụy minh Viễn.

- Theo lời thị, thì Hoạt Diêm Vương La Tu chính là chủ hung đã tàn sát cả nhà bổn thiếu gia hơn trăm người phải không?

- Lão nương không khẳng định như vậy, ngươi đi hỏi La Tu thì biết ngay chứ gì?

- Được, nếu thị mà lừa dối bổn thiếu gia, khi trở lại đây lần nữa, bổn thiếu gia sẽ nhất định sẽ san bằng Cửu U cung.

Lăng Hồng Diễm cười khảy:

- Các cửa Cửu U cung sẽ mãi mãi mở ra chờ đợi ngươi, chỉ sợ ngươi không dám đến đây nữa.

âu Dương Thu lạnh lùng:

- Chuyện đùa! Bổn thiếu gia chỉ ngồi thôi cũng đã tiêu diệt hết ba mươi sáu Thiên Cương canh phòng cửa cốc và những cạm bẫy bố trí quanh Trúc Diệp Các của ngươi, lúc bọn ta lên đây không hề

bị phát giác.

- Lão nương thừa nhận là trình độ của các ngươi rất cao, nhưng đó cũng là nhờ các ngươi may mắn thôi. Ả tiện tỳ Bạch Tiên Nhi vì lấy lòng lão nương đã lén cho Ma Già uống vào ba viên Thiết Hán Đơn do vương gia bí chế, lúc ngươi vào đây lão nương đã phát giác, nhưng không dám phân thần vì sợ Ma Già hút mất nguyên âm, nên mới bị ngươi điểm trúng huyệt đạo. Đồng thời, Ma Già đã mất hết nguyên dương, chân lực chỉ còn lại bốn thành, bị ngươi một roi ném vào vách mà còn có thẻ phản kích, nếu là bình thường, chắc chắn ngươi không tiếp nổi y ba chưởng.

- Bổn thiếu gia không muốn nghe những lời tầm phào của thị. Bây giờ thị hãy thông tri thủ hạ phóng thích Thương Ngô Tam HỒ và Nghiêm gia huynh muội. Sau khi đưa bọn ta ra khỏi cốc, bổn thiếu gia sẽ giữ đúng lời hứa giải huyệt cho thị, đây là điều kiện đã thỏa thuận giữa chúng ta.

- Huyệt đạo của lão nương chưa được giải khai, làm sao thông tri họ thả người được?

âu Dương Thu vung chỉ, giải khai Nhuyễn Ma huyệt của Lăng Hồng Diễm, đoạn nói:

- Bây giờ thị có thể cử động rồi, tốt hơn hãy tìm bộ y phục mặc vào trước, kẻo bêu xấu trước mặt thuộc hạ.

- Nữ nhân Cửu U cung Ở trong cốc không bao giờ mặc y phục, như vậy làm việc có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.

- Thật là vô sỉ, bàng môn tả đạo mãi mãi cũng không thể trở lại đường ngay nẻo chính.

- ĐÓ có gì là vô sỉ, hai ả nha đầu đứng bên ngươi nếu cởi hết y phục còn vô sỉ hơn lão nương...

Tiểu Thúy không chờ Lăng Hồng Diễm dứt lời đã sấn tới vung tay, xáng cho y thị hai cái tát tai rồi tung thêm một cước, đá y thị tung ra xa hơn hai trượng, mắt thấy y thị sắp bay ra ngoài cửa sổ, Tư Mã Thiến Như vội tung mình, lăng không đón lấy y thị và nói:

- Tiểu Thúy không cần hơn thua với hạng đàn bà như vậy, âu Dương huynh đệ hứa là không sát hại y thị rồi.

Lăng Hồng Diễm cười khảy, lạnh lùng nói:

- Tiểu nha đầu ngươi khỏi cần lời ngon tiếng ngọt, cho dù lão nương thật sự rơi xuống lầu cũng chưa chết, nhưng các ngươi một tên cũng đừng mong thoát khỏi Trúc Diệp Các này.

- Thị chớ vội đánh giá mình quá cao, trước khi vào đây, bổn cô nương đã nhận ra ngôi lầu này đã được bố trí theo ám cửu cung và phản bát quái, bổn cô nương đã dám tiến vào là đã nắm chắc không bị giam hãm.

Lăng Hồng Diễm biến sắc mặt:

- Tiểu cô nương xem ra thật không đơn giản, lệnh sư là ai?

Tư Mã Thiến Như nhạt giọng:

- Thị gọi ta là tiểu cô nương hay tiểu nha đầu cũng vậy thôi, đằng nào ta cũng không muốn làm quen với thị, và cũng không cần phải cho thị biết sư thừa. Thị hãy hạ lệnh thả người đi thôi!

Trong khi nàng nói đã điểm nhẹ vào hai đại huyệt Tam Tiêu và Tam Thái của Lăng Hồng Diễm, đoạn mới bỏ y thị xuống sàn lầu.

Lăng Hồng Diễm lại biến sắc mặt hỏi:

- Tiểu nha đầu, ngươi làm vậy là có ý gì hả?

Tư Mã Thiến Như mỉm cười:

- Chẳng ý gì cả, mà chỉ mong thị biết vâng lời một chút, vì một cước vừa rồi của Tiểu Thúy đã vô tình làm chấn động huyệt đạo bị chế ngự của thị. Với công lực của thị, thừa cơ hội này vận khí xông huyệt chẳng có gì là khó.

Lăng Hồng Diễm hậm hực:

- Tiểu yêu nữ, kể như ngươi lợi hại! Một ngày nào đó ngươi lọt vào tay lão nương, lúc ấy ngươi sẽ biết tay.

Tư Mã Thiến Như thản nhiên cười:

- Hiện thị đang là tù nhân, nói suông có ích gì chứ. Vị Tiểu Thúy muội muội này của bổn cô nương nếu một khi nổi giận, không dễ nói chuyện như bổn cô nương đâu.

Dứt lời, nàng lui sang bên, nháy mắt ra hiệu với Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vừa rồi một cước làm chấn động huyệt đạo bị chế ngự của Lăng Hồng Diễm, lòng đã đầy lửa hận, vừa thấy Tư Mã Thiến Như nháy mắt, liền sấn tới đặt tay lên huyệt Bách Hội của Lăng Hồng Diễm.

Trong lúc thịnh nộ, Tiểu Thúy đã thi triển Tam âm Sưu Hồn Chưởng. Môn tuyệt học võ lâm này, người phát chưởng có thể khống chế ý chí đối phương theo ý muốn của mình, nội công của Tiểu Thúy Chưa đạt đến trình độ ấy, nhưng nàng với hai thành công lực khiến cho huyết mạch toàn thân Lăng Hồng Diễm chảy ngược, thật còn khổ sở hơn là giết chết y thị.

Chưa đầy một khắc, Lăng Hồng Diễm đã toàn thân run rẩy, nghiến răng ken két, không thể nào cất tiếng nói được nữa.

âu Dương Thu giờ mới lên tiếng ngăn cản:

- Sư muội, vậy đủ rồi! Cung chủ hãy hạ lệnh thả người đi thôi, chuyện hôm nay đến đây là dứt.

Tiểu Thúy rụt tay lui ra, Lăng Hồng Diễm thở mạnh một hơi dài, thắc mắc hỏi:

- Tiểu nha đầu, đây là môn công phu gì? Rất giống Tam âm Sưu Hồn Chưởng trong lời đồn, đúng không?

âu Dương Thu trầm giọng:

- Nếu âu Dương mỗ với sư muội liên thủ, Cửu U cung sẽ ra sao, hẳn là cung chủ biết rõ.

Lăng Hồng Diễm cười khảy:

- Cửu U cung người nhiều vô số, ngươi không bao giờ giết chết hết được Nhưng lão nương đã hứa thả người, đương nhiên không thất tín.

Y thị đứng lên, đi đến bên trái cửa các, dùng ngón tay ấn nhẹ vào một viên minh châu, liền có hai vệt lửa bay ra. Chốc lát sau, mười hai đại hán từ trong phóng nhanh ra, họ thảy đều dùng kiếm, khi thấy rõ tình hình hiện trường, liền nhanh chóng tuốt kiếm và tản ra bao vây.

Lăng Hồng Diễm khoác tay nói:

- Chuyện Ở đây các ngươi không cần can thiệp, hãy đến địa lao phóng thích Thương Ngô Tam HỒ và Nghiêm gia huynh muội, để cho họ dẫn đi.

Qua động tác tuốt kiếm của mười hai đại hán này cũng đủ biết họ đều là Cao thủ về kiếm đạo, nhưng họ chỉ với ánh mắt hoài nghi nhìn nhau rồi lui ra.

Lăng Hồng Diễm quay sang âu Dương Thu nói:

- Chúng ta hãy đến cửa cốc trước chờ đợi, họ sẽ nhanh chóng đưa người đến ngay.

âu Dương Thu gật đầu:

- Chỉ cần cung chủ giữ lời hứa, tại hạ cũng tuyệt đối không làm tổn thương đến một sợi tóc của cung chủ, mong là họ đừng ngấm ngầm giở trò quái quỷ.

- Sự an toàn của các ngươi Ở trong Cửu U cốc, lão nương cam đoan chịu trách nhiệm, nhưng

ngoài Cửu U cốc là do La Tu quản hạt, xảy ra việc gì, các ngươi cứ tìm y mà thanh toán.

âu Dương Thu sực nhớ một điều hỏi:

- La Tu có một người con gái là La Võng Cơ, nàng ta bị trúng độc mất lý trí, có phải cung chủ gây nên không?

- Chức trách của Cửu U cung là thu phục những người như là Hoa hòa thượng và Ma Già, Ở đây không có loại dược vật ấy và cũng không phải là trách nhiệm của lão nương, có lẽ là do hai vị đặc sứ gây ra.

Trong khi nói họ đã đến gần cửa cốc, mười hai đại hán khi nãy quả nhiên đã dẫn nhóm người Thương Ngô Tam HỒ đến đó đợi sẵn và tảng đá chắn cửa cốc đã biến mất.

âu Dương Thu hướng về Thương Ngô Tam HỒ vòng tay thi lễ nói:

- Các vị nếu chưa mất võ công, chúng ta hãy ra khỏi cốc trước, có gì thu thả hãy nói.

Mọi người gật đầu, lẳng lặng đi ra ngoài cốc.

âu Dương Thu ra hiệu cho Tư Mã Thiến Như đi trước, chàng với Lăng Hồng Diễm đi đến giữa cửa cốc, bỗng dừng lại nói:

- Không dám làm phiền cung chủ tiễn xa, tại hạ giữ đúng lời hứa, giải huyệt cho cung chủ tại đây.

Dứt lời, tay phải liên tiếp vung ra, giải huyệt cho Lăng Hồng Diễm xong, liền tức nhanh như chớp phi thân ra ngoài cốc, đuổi theo mọi người nói:

- Chúng ta hãy đi nhanh một chút, nếu tại hạ phán đoán không lầm, ngoài cốc hẳn có mai phục.

Chàng vừa nói đến đó, phía sau bỗng vang lên một tiếng "ầm" rền rĩ, cửa cốc đã bị tảng đá to bít kín.

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi:

- Cửa cốc này chẳng qua chỉ nhằm che mắt thiên hạ, theo Thiến Như suy đoán, Cửu U cốc hẳn còn có lối ra vào bí mật khác nữa.

âu Dương Thu bực tức:

- Thật không ngờ Cửu U cốc lại dâm tà thế này, nếu họ mai phục Ở phía trước hoặc phái người chận đánh, chúng ta cứ phóng tay mà giết bọn họ không còn manh giáp...

Nào ngờ chàng vừa nói đến đó, Thương Ngô Tam HỒ và năm anh em nhà họ Nghiêm Ở phía trước đã có điều phát hiện, cùng dừng cả lại.

Chương 11: Cứu Thoát Thương Ngô Kết Kim Lan

âu Dương Thu vận đề chân khí, đã nhanh như gió cuốn lướt đến trước mặt mọi người hỏi:

- Các vị đã phát hiện ra gì phải không?

Hỏa HỒ cau mày nói:

- Lão Ô cảm thấy không khí Ở đây rất khác lạ, xung quanh tiềm ẩn sát cơ, lúc thiếu hiệp đến có đi ngang qua đây không?

âu Dương Thu quét mắt quan sát địa hình đoạn đáp:

- Lúc chúng tôi đến là từ lưng núi vượt qua, vãn bối cũng cảm thấy xung quanh đây có rất nhiều người mai phục, đã vậy thì chúng ta hãy cùng nhau đối phó.

Đoạn bèn cất cao giọng nói:

- các vị tốt hơn hãy tự động ra đây, tại hạ đã dám xông vào Cửu U cốc, Lăng Hồng Diễm phái các vị lén lút ẩn nấp Ở đây thật quá thừa thải.

Chàng vừa dứt lời, trong lùm cỏ hai bên đường lập tức xông ra bảy tám mươi đại hán, cũng thảy đều lưng giắt trường kiếm. HỌ tản ra bao vây thành một vòng tròn, do hai lão nhân Ở hai đầu chỉ huy, hiển nhiên là hai đầu mục của bọn người này.

Thương Ngô Tam HỒ là nhân vật lão luyện giang hồ, vừa thấy đội hình của đối phương, vội hướng về âu Dương Thu truyền âm nói:

- Thiếu hiệp, đây là một thế trận, lão Ô hoàn toàn mù tịt về vấn đề này.

âu Dương Thu cũng truyền âm lại nói:

- Tiền bối có nhận ra được đây là thế trận gì không? Tư Mã tỷ tỷ rất am tường về kỳ môn trận pháp, ngũ hành sinh khắc.

Hỏa HỒ cười nhăn nhúm:

- Thật xấu hổ, lão Ô chỉ nhận ra được đây là trận pháp, nhưng không biết tên gọi là gì.

- Vậy thì chúng ta tiên hạ thủ vi cường, áp dụng chiến thuật đánh phá từng người một, vãn bối phụ trách đối phó với hai lão già, các vị tự chọn lấy đối tượng.

Vừa dứt lời, chàng đã nhanh như chớp lao bổ vào một lao nhân, tả chỉ hữu tiên, xuất thủ toàn là tuyệt chiêu.

Nhưng chàng vừa động đậy, lập tức có tám kiếm thủ chia nhau từ hai bên giáp công đến.

Những người này xem ra chẳng chút nổi bật, nhưng nội công rất cao thâm, ba người dùng kiếm đỡ trường tiên của chàng lại, ba người khác vung kiếm ngạnh tiếp chỉ phong của chàng, hai người còn lại chia nhau tấn công từ hai phía.

âu Dương Thu một tiên chưa thể quất bay trường kiếm ba người, hết sức kinh ngạc, trong khi Thiên Cương Chỉ thi triển tay trái bị trường kiếm của ba người khác đánh bạt, bất giác thầm kinh hãi, vội vàng mượn sức dùng sức, gắng vọt lên cao hơn tám thước, hai chân đạp vào hai trường kiếm từ hai bên công đến, đồng thời vung trường tiên quét vào đôi chân hai người.

Chiêu tránh né và hoàn kích này của chàng nhanh như tia chớp, hai kiếm thủ vừa hụt chiêu chưa kịp thu kiếm, hai chân đã bị trường tiên quấn lấy, không kềm được cùng đâm về phía sáu đại hán khác.

Nhưng bọn họ phối hợp hết sức ăn ý, sáu người kia vừa thấy đồng bọn bị chế ngự liền lẹ làng tránh sang hai bên, đồng thời đưa tay trái ra nắm lấy hai người giữ lại.

Tuy vậy, hai đại hán ấy xương chân đã thọ trọng thương, liền được dìu ra ngoài trận điều trị.

âu Dương Thu hạ chân xuống đất, giờ mới nhìn thấy Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm đã bị mười hai kiếm thủ ngăn cách ra.

Thương Ngô Tam HỒ công lực thâm hậu, với ba chọi sáu còn có thể miễn cưỡng ứng chiến, nhưng năm anh em nhà họ Nghiêm thì bị trường kiếm của sáu đại hán dồn ép đến mức quay lòng vòng, ngay cả sức hoàn thủ cũng không còn.

Trong khi Tiểu Thúy với Tư Mã Thiến Như đều là một chọi tám, nhưng hai nàng chỉ thủ không công, nên ra chiều hết sức thư thái.

âu Dương Thu hiểu rất rõ cá tình Tiểu Thúy, nàng chịu áp dụng chiến thuật như vậy hẳn là do ý kiến của Tư Mã Thiến Như, có lẽ là đang quan sát sự biến hóa của thế trận.

Thế là, chàng bất giác động tâm, lập tức tung mình lao về phía sáu đại hán đang giáp công năm anh em họ Nghiêm.

Bởi thân thủ chàng quá nhanh, kẻ địch hai bên muốn ngăn cản cũng không kịp, hơn nữa lúc chàng

xuất thủ đã vận hết mười hai thành công lực, uy thế quá hung mãnh, khiến sáu đại hán ấy giật mình sửng sốt. Ngay trong khoảnh khắc ấy, hai người phía trước đã bị trường tiên quất trúng sọ não chết ngay tức khắc. Bốn đại hán khác tuy thoái lui nhanh, nhưng vẫn còn có hai người bị cuốn bay trường kiếm.

âu Dương Thu một chiêu đắc thủ, liền đứng cùng năm anh em nhà họ Nghiêm, hướng về Thương Ngô Tam HỒ truyền âm nói:

- Ba vị tiền bối không nên tham công, hãy áp dụng thế thủ trước, Tư Mã tỷ tỷ đang nghiên cứu cách phá trận...

Chàng vừa nói đến đó, lão nhân trước mặt đã quát to:

- Các vị huynh đệ hãy gắng lên, áp dụng chiến thuật tấn công nhanh, cung chủ đã có lệnh, nếu bắt sống được thì nam giao lên, nữ giữ lại, mọi người cùng hưởng thụ.

Lập tức trận chiến có sự thay đổi, những kiếm thủ nãy giờ đứng yên chung quanh nhanh chóng thu nhỏ vòng vây, hai người xương chân thọ thương khi nãy cũng phấn chấn tinh thần nhập cuộc, bảy mươi thanh trường kiếm hình thành một bức tường bạc, kiếm khí lạnh toát khiến người ngạt thở.

Năm anh em họ Nghiêm nhờ có nhuyễn tiên của âu Dương Thu yểm trợ còn có thể miễn cưỡng chống chọi, nhưng Thương Ngô Tam HỒ thì đã lâm nguy, bởi có một lão nhân đã gia nhập vòng chiến, trường kiếm của lão hệt như linh xà, hết sức nhanh nhẹn và hung hiểm, chiêu nào cũng không rời yếu huyệt toàn thân ba người. Còn sáu đại hán khác thì chuyên tìm sơ hở, thừa cơ đâm ra một kiếm và toàn nhắm vào yếu huyệt.

Tiểu Thúy và Tư Mã Thiến Như cũng từ một chọi tám trở thành một chọi mười hai, nhưng hai nàng chưởng pháp ảo diệu và khinh công trác tuyệt, nên lúc này vẫn hết sức ung dung.

âu Dương Thu xem một hồi, thấy Thương Ngô Tam HỒ tuyệt đối không thể nào cầm cự thêm mười chiêu nữa, liền vận đề chân khí, nhuyễn tiên quét nhanh ra, người bay lượn trên không, lại liên tiếp hạ sát ba kiếm thủ.

Đồng thời chàng lợi dụng lúc người chuyển động, đã im lìm ném ra hai viên súc sắc đã lấy trong sòng bạc mang theo. Nhưng ngay khi chân chàng vừa chạm đất, lập tức lại có chín kiếm thủ ập đến, ngăn cách chàng với năm anh em họ Nghiêm.

Chín người thảy đều áp dụng lối đánh thí mạng, tấn công quyết liệt, âu Dương Thu bị họ thừa cơ sấn đến gần, trường tiên bị vô hiệu hóa, chỉ còn có thể dùng tay trái ứng chiến.

May là chàng nhờ có cương khí huyền môn hộ thân, chiêu thức thường rất khó đả thương chàng, rất may là bọn kiếm thủ này không ai biết thuật ngự kiếm hay kiếm khí, không thì âu Dương Thu còn

thảm hại hơn cả Thương Ngô Tam Hồ.

chàng với Tiểu Thúy tuy đã luyện thành kiếm thuật thượng thừa, thân kiếm hợp nhất, nhưng vì môn kiếm thuật này rất hao nội lực, Thái Hư thượng nhân từng nhiều lần trịnh trọng căn dặn họ không nên sử dụng bừa bãi, mặc dù tình thế lúc này đã hết sức nguy cấp, hai người vẫn không dám mạo hiểm.

Nhất là Tiểu Thúy, nàng động thủ đến lúc này vẫn chưa tuốt kiếm ra. âu Dương Thu trường tiên bị vô hiệu hóa bởi đối phương áp sát, bất giác bừng sát cơ cất tiếng huýt dài, lại tung mình lên không, tay trái rút lấy thanh bảo kiếm do ân sư tặng cho, chỉ thấy ánh bạc lấp loáng như tia chớp, năm đại hán đã đầu lìa khỏi cổ và bay xa hơn năm trượng.

Nhưng cũng cùng trong lúc ấy, lão nhân đang quyết liệt tấn công Thương Ngô Tam HỒ bỗng rú lên một tiếng thảm thiết, rồi liền ngã ra đất bất động.

Một lão nhân khác mau chóng phi thân đến, sau khi xem xét thi thể của lão nhân ấy, đưa mắt nhìn âu Dương Thu trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi là môn hạ của lão quỷ Quy Toán Tử hả?

Bởi lão nhân ấy chết đột ngột, cuộc chiến đã đột ngột dừng lại.

âu Dương Thu cũng đứng yên tại chỗ nói:

- Lão quen biết ĐỖ Thần Quy Toán Tử tiền bối ư?

- Hồi mười năm trước lão quỷ ấy xông vào Cửu U cốc báo thù cho con trai, tuy đả thương rất nhiều cao thủ trong cốc, nhưng vẫn không thoát khỏi pháp thuật của cung chủ, sau khi mất hết nguyên dương, lão cậy vào nội công thâm hậu, trốn khỏi Cửu U cốc, và cũng chính tại đây, lão đã bị bọn ta liên thủ đả thương nội phủ, hắn cũng không sống được bao lâu...

âu Dương Thu lạnh lùng ngắt lời:

- Thì ra Quy Toán Tử tiền bối cũng là bị trúng yêu thuật của Lăng Hồng Diễm, vậy là bổn nhân đã tìm ra chân hung rồi. Hai người danh tánh là gì?

Thương Ngô Tam HỒ tiếp lời:

- Thiếu hiệp, họ là Cửu U Song Sát, người chết là lão đại Ngô Minh Thiên, còn y là lão nhị Ngô Minh Lý. âu Dương Thu cười:

- Danh tánh hai người này hay quá, một là vô minh thiên, một là vô minh lý, nghĩa là kể từ bây giờ họ sẽ mãi mãi không còn có ngày mai (minh thiên) nữa.

Ngô Minh Lý bỗng hỏi:

- Tiểu tử, lão Quy Toán Tử đã chết rồi phải không?

âu Dương Thu cười khảy:

- Ai nói lão nhân gia ấy đã chết? Lão nhân gia ấy sẽ đến Cửu U cốc báo thù bất kỳ lúc nào.

- Sau khi lão ta trúng chưởng đào tẩu, bọn ta đã tìm suốt nửa năm trời cũng không gặp.

- Sao lão không ngẩng đầu lên xem thử, lão nhân gia ấy đã Ở trên đầu chờ ngươi từ lâu rồi. Ngô Minh Lý giật mình, bất giác ngẩng đầu lên nhìn. Liền tức, lão rú lên một tiếng thảm thiết, ngã vật xuống bên cạnh lão đại, nằm yên bất động.

Thế là, mấy mươi kiếm thủ vây quanh đều bất giác lùi ra xa hơn hai trượng.

Tư Mã Thiến Như giờ mới đi đến cười nói:

- âu Dương huynh đệ giỏi thật, Thiến Như phải mất rất nhiều tâm trí mới nhận ra được đây là Thất Thập Nhị Địa Sát Đại Trận, Cửu U Song Sát là đôi mắt sống, vừa định truyền âm cho huynh đệ và Tiểu Thúy biết, phải thi triển kiếm thuật thân kiếm hợp nhất trừ diệt hai người này trước. Nào ngờ huynh đệ sớm đã nhận ra và chỉ dùng hai viên súc sắc đã giải quyết xong hai cao thủ bậc nhất.

- Tiểu đệ đâu biết gì về Thất Thập Nhị Địa Sát Trận, hoàn toàn là do ngẫu nhiên đó thôi. Tiểu đệ nghĩ họ là hai đầu mục, tiêu diệt họ trước thì bọn sát thủ này sẽ mất người chỉ huy. Nhưng bị vây hãm không sao thoát thân được nên tiểu đệ mới nhớ đến hai viên súc sắc đã lấy trong sòng bạc và theo thủ pháp Hồi Toàn Tam Kích do Quy lão tiền bối dạy cho ném ra.

- Chả lẽ huynh đệ không bao giờ mang theo ám khí sao?

- Thủ pháp ấy của Quy lão tiền bối chỉ áp dụng vào đỗ cụ, những mạt chược, bài cửu hoặc súc sắc thì mới phát huy được công hiệu đặc thù. Nhưng trong Hàn Mai bảo gia phụ không cho tiểu đệ mang trong mình những vật ấy. Sau khi nhà tan cửa nát, lại càng một có cơ hội tìm được những vật ấy, vả lại lúc bấy giờ nội công của tiểu đệ chưa đủ hỏa hầu, cũng không dám xử dụng bừa bãi.

- Khi nào trở về, Thiến Như sẽ tìm cho huynh đệ mỗi thứ một bộ, để sau này huynh đệ có cơ hội đại hiển thân thủ.

âu Dương Thu cười: - Chỉ cần một bộ mạt chược là đủ, một trăm ba mươi sáu quân bài có thể giết chết một trăm ba mươi sáu cao thủ.

- Vậy chưa đủ, Thiến Như sẽ mua cho huynh đệ một ngàn viên súc sắc, vì trong tà giáo có quá

nhiều người đáng giết.

Qua cuộc đối thoại của hai người, Thương Ngô Tam HỒ mới nhìn thấy trên sọ não của Cửu U Song Sát đều bị trúng một viên súc sắc và mặt lộ ra ngoài cùng là sáu điểm.

Lão đại trong Tam HỒ bất giác cảm thán nói:

- Thủ pháp này của thiếu hiệp thật đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, khắp võ lâm thiên hạ e không còn tìm ra người thứ hai...

Bỗng tiếng rú thảm vang lên liên hồi, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya.

Thì ra trong lúc họ nói chuyện, bọn kiếm thủ vây quanh bởi thấy Cửu U Song Sát đã chết, bèn rón rén rút lui, định bỏ trốn về Cửu U cọc Nhưng Tiểu Thúy tự nãy giờ vẫn đứng yên tại chỗ, từ lúc vào Trúc Diệp Các đến giờ, lòng nàng đã đầy lửa giận, lúc này thấy kẻ địch định đào tẩu, lập tức rút kiếm ra, như hổ vào đàn dê, xa dùng chưởng, gần dùng kiếm, một hơi hạ sát hơn hai mươi người.

Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm bị giam trong Cửu U cốc hơn nửa năm trời, cũng lòng đầy oán hận, sợ kẻ địch bị Tiểu Thúy giết hết, liền tức phi thân chân đánh gặp người là giết.

Những kiếm thủ này tuy từng trải qua huấn luyện, nhưng chỉ thích - Thủ pháp này của thiếu hiệp thật đã đến trình độ xuất thần nhập hóa, khắp võ lâm thiên hạ e không còn tìm ra người thứ hai...

Bỗng tiếng rú thảm vang lên liên hồi, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya.

Thì ra trong lúc họ nói chuyện, bọn kiếm thủ vây quanh bởi thấy Cửu U Song Sát đã chết, bèn rón rén rút lui, định bỏ trốn về Cửu U cốc.

Nhưng Tiểu Thúy tự nãy giờ vẫn đứng yên tại chỗ, từ lúc vào Trúc Diệp Các đến giờ, lòng nàng đã đầy lửa giận, lúc này thấy kẻ địch định đào tẩu, lập tức rút kiếm ra, như hổ vào đàn dê, xa dùng chưởng, gần dùng kiếm, một hơi hạ sát hơn hai mươi người.

Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm bị giam trong Cửu U cốc hơn nửa năm trời, cũng lòng đầy oán hận, sợ kẻ địch bị Tiểu Thúy giết hết, liền tức phi thân chặn đánh gặp người là giết.

Những kiếm thủ này tuy từng trải qua huấn luyện, nhưng chỉ thích ứng tác chiến toàn thể, nếu giao thủ riêng lẻ, họ cũng không phải địch thủ của anh em họ Nghiêm. Nên chưa đầy một khắc, tiếng rú thảm vang động cả trời đêm.

âu Dương Thu thấy thi thể ngổn ngang trên đất, bảy mươi hai kiếm thủ lúc này chỉ còn sống sót

không đầy mười người.

Chàng vừa định lên tiếng ngăn cản, Tư Mã Thiến Như đã nói với giọng đầy căm hờn:

- âu Dương huynh đệ, cứ để họ tiếp tục giết, tha cho một kẻ xấu hôm nay, mai kia sẽ có rất nhiều người tốt gặp nạn.

âu Dương Thu khẽ buông tiếng thở dài, không nói gì nữa.

Chỉ trong chốc lát, tiếng rú thảm đã ngưng, Thất Thập Nhị Địa Sát Đại Trận kể từ đây biến mất trên cõi đời.

Mọi người tiếp tục phóng đi, lần này do Tư Mã Thiến Như đi trước dẫn đường. âu Dương Thu với Tiểu Thúy đi sau cùng đoạn hậu.

Nhưng sau nửa giờ, liên tiếp vượt qua mấy ngọn núi, không có việc gì xảy ra nữa.

Lúc này phương đông đã ửng sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Tư Mã Thiến Như dừng lại nói:

- Đây cách Cửu U cốc đã gần trăm dặm, hẳn không còn việc gì xảy ra nữa. Chúng ta hãy Ở đây nghỉ ngơi chốc lát, ăn chút lương khô.

Thương Ngô Tam HỒ hướng về âu Dương Thu nghiêm chỉnh vòng tay thi lễ nói:

- Bọn lão Ô được thiếu hiệp hai lần cứu mạng, ơn như tái tạo, còn chưa thỉnh giáo đại danh...

Tư Mã Thiến Như vội tiếp lời:

- Ba vị không nên vậy, khi nãy vì thời gian cấp bách, điệt nữ chưa có cơ hội giới thiệu, kể ra đều là người nhà cả, vị âu Dương Hàn đệ này là công tử của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đại hiệp, Tiểu Thúy là sư muội của âu Dương huynh đệ, còn điệt nữ là Tư Mã Thiến Như, Tư Mã Trường thanh chính là tiên phụ.

Đại HỒ sửng sốt:

- Thì ra là hiền điệt nữ, bọn lão Ô chính vì hay tin bất hạnh của lệnh tôn nên định đến quý phủ tìm hiểu sự thật, nhưng giữa đường gặp tỷ muội Lam gia, bèn lén theo họ vào do thám Ngân Kiều thôn, nên bị trúng quỷ kế của Hoạt Diêm Vương La Tu...

Tư Mã Thiến Như tiếp lời:

- Vãn bối đã bắt được Lam Thái Điệp nên đã nghe nàng ta nói về cảnh ngộ của ba vị tiền bối. âu Dương huynh đệ sở dĩ đột nhập Cửu U cốc, chính là vì giải cứu các vị.

Nhị HỒ tính rất bộc trực, liền tranh trước nói:

- âu Dương thiếu hiệp vì cứu bọn lão Ô đã mạo hiểm đến tính mạng, để báo đáp ơn tái tạo ấy, Thương Ngô Tam HỒ này từ nay cam nguyện làm nô bộc, suốt đời theo hầu thiếu hiệp.

âu Dương Thu hoảng kinh nói:

- Tiền bối sao thể nói vậy, phương châm của người võ lâm là hành hiệp tế thế, giúp yếu phò nguy, với lại vãn bối tìm Lăng Hồng Diễm cũng là vì điều tra kẻ thù đã tàn sát cả nhà...

Tam HỒ tiếp lời:

- Lão nhị nói không sai, đây là làng tôn kính của huynh đệ lão Ô đối với thiếu hiệp, thiếu hiệp muốn từ chối cũng chẳng thể được.

âu Dương Thu vội nói:

- Nếu ba vị tiền bối quả thật nhất quyết như vậy, vãn bối đành cùng tệ sư muội bỏ đi ngay, chúng ta đường ai nấy đi.

Đoạn quả thật ngoắc tay Tiểu Thúy, hai người liền cất bước đi.

Tư Mã Thiến Như cũng phần nào biết tinh âu Dương Thu, vội cản trước mặt hai người, nháy mắt với Đại HỒ nói:

- Lão tiền bối, âu Dương huynh đệ là người chính trực, các vị nên tìm một cách thích nghi khác thì hơn.

Đại HỒ hiểu ý liền nói:

- Tư Mã điệt nữ nói không sai, nếu âu Dương thiếu hiệp không khinh chê huynh đệ lão Ô thì chúng ta hãy kết làm kim lan chi giao, cùng nhau hành đạo giang hồ, kể luôn năm vị tiểu huynh muội Nghiêm gia, hiền điệt nữ nghĩ sao?

Tư Mã Thiến Như cười:

- Chốn giang hồ không kể già trẻ, vãn bối hết sức tán thành lời đề nghị này của tiền bối, để chúc mừng các vị kết nghĩa kim lan, vãn bối có mang theo loại Hầu Nhi Tửu đã cất lâu năm, xin tặng các vị để làm lễ vật chúc mừng.

Trong khi nói nàng từ trong túi lấy ra một chiếc bình ngọc màu lục, hai tay trao cho Đại Hồ.

Đại HỒ cũng không khách sáo, đón lấy ha hả cười nói:

- Lão Ô lớn hơn vài tuổi, làm lão đại là phải.

Đoạn mở nắp bình ra, uống lấy một hớp trước, sau đó trao cho Nhị HỒ và Tam Hồ.

âu Dương Thu chẳng cách nào hơn, đành phải chấp nhận lời đề nghị của Đại Hồ, nhưng so tuổi tác, chàng đứng thứ bảy, hai người em gái họ Nghiêm xếp sau cùng.

Mỗi người uống một hớp rượu, kể như nghi thức kết bái đã xong.

Tư Mã Thiến Như bèn lấy lương khô ra, còn Tiểu Thúy trong lúc mọi người kết bái đã vào trong rừng săn được hai con gà và ba con thỏ, do hai người em gái út họ Nghiêm nhóm lửa, mọi người vây quanh ăn uống, hết sức vui vẻ.

Mọi người ăn uống xong, thể lực cũng đã hồi phục, Tư Mã Thiến Như cũng kể cho Thương Ngô Tam HỒ và năm anh em nhà họ Nghiêm nghe về sự việc đã xảy ra Ở nhà mình.

Đại HỒ ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Vậy thì chúng ta hãy sớm trở về quý phủ Hỗn Nguyên trang, vạn nhất hơn hai trăm người ấy nổi loạn, một mình Trường Ton Sở võ sư e chưa chắc trấn áp nổi.

Tư Mã Thiến Như gật đầu:

- Vãn bối cũng rất lo về điều ấy, nên mới không dám nấn ná quá lâu trong Cửu U cốc.

- Vậy chúng ta hãy đi ngay, có lẽ không quá hai giờ là đến An Định Quan.

- CÓ các vị tiền bối và âu Dương huynh đệ, hẳn là có thể trấn áp họ...

âu Dương Thu vội tiếp lời:

- Thiến Như tỷ, tiểu đệ không thể trở về quý phủ, bởi tiểu đệ đã hứa với họ đi tìm Chu Quả giải độc, nếu trở về tay không ắt sẽ gây ra hiểu lầm, tưởng là tiểu đệ đã lừa dối họ.

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ: - âu Dương huynh đệ nói cũng đúng, bây giờ huynh đệ đến Ly Biệt Câu quả thật là có thể hái được Chu Quả ư?

- Tiểu đệ tuy không dám chắc chắn mười phần, nhưng Ly Biệt Câu có một khu vườn Chu Quả thiên nhiên rộng lớn, tìm vài quả chín có lẽ không thành vấn đề. Trước kia là do mụ già què với Bạch

Tiên Nhi quản lý, bây giờ hai người đã chết, có thể là vương gia gì đó chưa biết.

Tư Mã Thiến Như lo lắng:

- Hơn hai trăm người Ở lại Hỗn Nguyên trang đều là cao thủ có tiếng tăm trong hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, vạn nhất họ nổi loạn thì biết tính sao đây?

- Quanh An Định Quan nếu có sơn cốc hẻo lánh, xin Thiến Như tỷ cùng các vị nghĩa huynh đưa họ đến đó an dưỡng, tiểu đệ với Tiểu Thúy đến Ngân Kiều thôn trước, tìm Hoạt Diêm Vương La Tu để hỏi rõ vài điều, muộn nhất nửa tháng sẽ về đến.

Tư Mã Thiến Như không yên tâm:

- Ngân Kiều thôn cạm bẫy đầy rẫy, huynh đệ với Tiểu Thúy đến đó chẳng phải là quá mạo hiểm ư?

âu Dương Thu tự tin:

- Tiểu đệ từng vào đó một lần rồi, cao thủ hay cạm bẫy trong Ngân Kiều thôn chỉ bằng một phần mười Cửu U cốc mà thôi.

Tư Mã Thiến Như nghe vậy mới yên tâm:

- Huynh đệ đã quyết đến đó, nhưng mọi sự phải hết sức cẩn thận.

Ở phía đông bắc khoảng tám mươi dặm có một ngọn Cửu Diệp Sơn, dưới núi có một hạp cốc tên là Tinh Tinh Hạp, Thiến Như định đưa hơn hai trăm đồng đạo võ lâm đến đó an dưỡng, khi nào huynh đệ trở về, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong Tinh Tinh Thạp.

Đoạn nàng lại vẽ lên mặt đất một bản đồ sơ lược, âu Dương Thu thầm nhớ xong, bèn căn dặn Thương Ngô Tam HỒ và năm anh em họ Nghiêm một hồi, sau đó cùng Tiểu Thúy thi triển khinh công phóng đi về phía Ngân Kiều thôn Ở thành Đại Lý.

Hai người lúc này đi toàn đường núi, nên dù là ban ngày họ vẫn vận hết khinh công phóng đi. Lúc trời sẫm tối hai người đã đến Đại Lý, họ vào thành trước tiên tìm một tửu lâu, ăn uống và nghỉ ngơi chốc lát rồi liền lên đường đến Ngân Kiều thôn.

Khi hai người đến gần, trong khu rừng trước trang viện quả lại xuất hiện tám đại hán vạm vỡ, dàn thành một hàng ngang cản đường.

Lần này âu dương thu không khách sáo như trước nữa, chàng ngầm nháy mắt ra hiệu với Tiểu Thúy, rồi nhanh như chớp hai tay cùng lúc vung ra, đã điểm ngã năm người.

Ba người còn lại còn đang sững sờ, Tiểu Thúy đã kịp lúc ra tay điểm ngã họ.

Sau đó âu Dương Thu truyền âm nói:

- Sư muội, từ đây vào trang viện trên đường có rất nhiều cơ quan mai phục, sư muội hãy đi theo ngu huynh, tuyệt đối không được xông bửa, vạn nhất chạm trúng cơ quan, chúng ta không thể thoát khỏi trang được nữa.

Tiểu Thúy gật đầu, nhưng hai mắt nàng thì lại chằm chằm nhìn vào từng viên gạch lát trên mặt đất.

Hai người đi một hồi, đã đến khu rừng được xén tỉa ngay ngắn, cây cối hoa cỏ vẫn như trước, chỉ có điều là trong rừng im phăng phắc, một bóng chim cũng chẳng có.

âu Dương Thu nháy mắt với Tiểu Thúy, hai người càng đề cao cảnh giác hơn, bởi biết sự yên tĩnh này chính là hiện tượng dự báo giông tố to sắp đến.

Khi họ băng qua rừng, đến trước cửa viện, vừa định bước lên bậc thềm, chẳng rõ từ đâu đột nhiên xuất hiện mười sáu đại hán áo xám, không nói một lời, nhanh chóng bao vây lấy hai người.

âu Dương Thu vẫn áp dụng chiến pháp tiên hạ thủ vi cường, tay phải Càn Khôn Nhất Khí Chưởng, tay trái Thiên Cương Chỉ, cùng với mười hai thành công lực tung ra. Nhưng thật bất ngờ, chàng dự liệu hai chiêu tuyệt học này phối hợp công ra ít nhất cũng hạ được sáu người, vậy mà kết quả chỉ có một người thọ thương, và đó là vì người ấy Ở chính diện bị chưởng lực đánh trúng.

Tuy nhiên, Tiểu Thúy lăng không tấn công, chỉ phong của nàng đã điểm trúng bốn đại hán áo xám.

âu Dương Thu tuy nhận thấy mười sáu đại hán này võ công cao hơn tám người trước gấp bội, nhưng chàng vẫn không sử dụng trường tiên, sợ làm kinh động người trong trang.

Do đó, chàng thầm vận để chân khí, người vọt lên cao hơn hai trượng rưởi, thân pháp gia truyền Hồi Phong Tam Toàn của chàng vốn đã là võ lâm nhất tuyệt, lại thêm phối hợp Thiên Cương Chỉ, uy lực càng khủng khiếp hơn. Chỉ nghe tiếng gió rít lảnh lót, liền có năm người ngã xuống bất động.

Còn lại sáu đại hán, họ vừa thấy tình thế không ổn, vừa định đào tẩu nhưng đã bị Tiểu Thúy chặn lại.

Sáu người liền tức rút trường kiếm ra, chỉ thấy ánh bạc chấp chóa, kiếm khí ngang dọc, bao vây Tiểu Thúy ngược lại.

âu Dương Thu thấy trên kiếm đối phương phát ra cương khí, biết sáu người này đã luyện thành tiên thiên kiếm khí, tuy chỉ mới nhập môn, nhưng Tiểu Thúy với hai tay không ứng chiến chắc chắn không phải địch thủ.

Chàng bất giác buông tiếng cười khảy, tiện tay rút kiếm sư môn ra, người xoay nhanh ba vòng, chẳng ai thấy chàng xuất chiêu thế nào, đối phương sáu người đã lần lượt ngã xuống ba.

Ba người còn lại trong thoáng chốc phân thần, đã bị Tiểu Thúy xuất chỉ điểm ngã.

Còn lại gã đại hán đã bị trọng thương vừa định nhờ vào bóng cây đào tẩu, nhưng Tiểu Thúy đã nhanh như cắt phi thân đến, lăng không tung ra một chưởng, y liền vỡ sọ chết tức khắc.

Thế là, mười sáu cao thủ giữ cửa của Ngân Kiều thôn chỉ trong chốc lát đã chết sạch, không một người sống sót.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn quanh, đoạn truyền âm nói:

- Sư muội, đi vào cửa này mới kể như chính thức tiến vào Ngân Kiều thôn, nhưng hai cánh cửa này đều bằng sắt, xem ra chúng ta chỉ còn cách là vượt qua mái nhà mà vào thôi.

Tiểu Thúy gật đầu đồng ý. âu Dương Thu nói tiếp:

- Lần trước lúc ngu huynh theo La tỷ đến đây, đã gặp một đường chủ của Hải Long hội tên là Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường, công phu trên phiến của y thiên hạ vô song, nếu người chúng ta đang Ở trên không mà bị y đột kích, chắc chắn không sao tiếp nổi. Nên tốt hơn chúng ta hãy chia ra hành động, ngu huynh vào trước, sư muội Ở bên tiếp ứng. Nhưng Tiểu Thúy lắc đầu phản đối, và từ trong tay áo lấy Hỏa Phụng Hoàng ra.

âu Dương Thu sửng sốt:

- Thiến Như tỷ nghĩ thật là chu đáo, lại cho sư muội mượn Hỏa Phụng Hoàng. CÓ con linh điểu này giúp sức, Triệu Tam Đường võ công cao đến mấy cũng chẳng làm gì được, chỉ cần chúng ta có thể tiếp cận, hãy hủy Thanh Vũ Phiến của y trước.

Tiểu Thúy gật đầu, đạo nhân hay tay vung nhẹ, phi thân vào trước.

Người nàng vừa vọt lên cao khoảng hai trượng, một vệt đỏ đã nhanh như chớp bay đến đỡ lấy hai chân nàng, đưa nàng lên cao thêm năm sáu trượng.

âu Dương Thu lo cho Tiểu Thúy gặp bất trắc, vội vận đề chân khí, thi triển thân pháp Hồi Phong Tam Toàn vọt lên cao ba trượng, vừa hết đà, Hỏa Phụng Hoàng lại đúng lúc đỡ lấy chân chàng, đưa chàng lên cao hơn sáu trượng.

Lúc này hai người đều Ở trên cao hơn tám trượng, mai phục trong trang quả nhiên là Thanh Vũ Phiến, theo sau y còn có sáu đại hán, y liên tiếp quét ra năm phiến, nhưng vì khoảng cách quá cao, phiến phong không quét đến được.

âu Dương Thu thừa lúc y ngưng phiến đổi khí, lẹ làng thi triển Thiên Cân Trụy, tay phải trường tiên như tia chớp quét ra vụt về, thật chuẩn xác, quấn vào cổ tay phải Triệu Tam Đường.

Chàng từ trên không lao xuống, vốn sức đã mạnh, lại thêm mười thành công lực, thế tiên như búa nặng ngàn cân, Triệu Tam Đường chẳng những xương cổ tay gãy nát, cả người cũng bị văng bay lên cao bốn năm trượng, Thanh Vũ Phiến cũng vuột tay bay đi, vừa lúc Tiểu Thúy từ trên không xuống bắt lấy.

âu Dương Thu chẵng màng đến Triệu Tam Đường sống chết, hữu tiên tả chỉ, xuất thủ hai chiêu hạ gục bốn trong sáu đại hán Còn lại hai người, ngay cả cơ hội xuất thủ cũng chẳng có, đã bị Tiểu Thúy từ phía sau điểm trúng tử huyệt.

Hai người sau khi hạ xuống đất, nhanh chóng quan sát một vòng, đoạn đi thẳng về phía đại sảnh.

Ngay khi hai người vừa bước vào cửa, Tiểu Thúy đi phía sau đã nhanh như chớp phi thân vào trong, nhẹ nhàng lấy thanh Hàn Mai Kim Kiếm treo trên bình phong xuống.

âu Dương Thu hoảng kinh nói:

- sư muội, đồ vật trong đại sảnh này tuyệt đối không nên chạm vào, kẻo chạm phải cơ quan mai phục.

Tiểu Thúy lắc đầu, đưa tay chỉ chỉ thanh Hàn Mai Kim Kiếm trong tay âu Dương Thu trầm ngâm:

- Sư muội muốn nói là bộ phận điều khiển tất cả cơ quan mai phục trong đại sảnh chính là thanh kim kiếm này ư?

Tiểu Thúy gật đầu, nhưng âu Dương Thu bỗng ha hả cười nói:

- Là đại long đầu sao lại trở nên hẹp hòi thế này? Đã đến rồi hà tất nấp trong mật thất, chả lẽ đây là cách đón tiếp khách hay sao?

Chàng vận hết nội lực phát ra tiếng cười, khiến cả gian đại sảnh chấn động, lung lay như muốn đổ sụp.

Trong tiếng cười của chàng, bên trong sảnh quả nhiên có một lão nhân cao to đi ra, với ánh mắt sắc lạnh nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy một hồi, đoạn mới trầm giọng nói:

- Hai vị nội công quả bất phàm, thảo nào có thể liên tiếp hạ sát ba mươi cao thủ hộ trang và đả thương một đường chủ, nhưng chẳng hay lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

âu Dương Thu lạnh lùng nói: - Tại hạ không phải đến đây hàn huyên với tôn giá, mà là có vài điều

cần tìm tôn giá hỏi rõ. Các thủ hạ của tôn giá nếu không ngăn cản thì tại hạ cũng không hạ sát họ.

Lão nhân cao to này là Hoạt Diêm Vương La Tu, lão nén giận ôn tồn nói:

- ĐÓ chỉ trách họ học nghệ bất tinh. Nhưng chẳng hay tiểu huynh đệ tìm lão phu để hỏi gi vậy?

- Rất đơn giản, chỉ có ba điều. Thứ nhất, tôn giá đã là thuộc hạ của Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm, và La Võng Cơ tỷ tỷ vì sao lại uống độc dược của ma giáo, trở thành công cụ sai khiến của họ?

La Tu tái mặt quát:

- Ngươi đã đến Cửu U cung rồi ư? Sao biết con gái lão phu đã bị trúng độc?

- Tại hạ chẳng những đã từng đến Cửu U cung, mà Lăng Hồng Diễm còn từng là tù nhân của tại hạ. Tại hạ không giết y thị mà dùng tính mạng y thị trao đổi Thương Ngô Tam HỒ với Nghiêm gia huynh muội đã bị tôn giá dùng kế bắt giữ hồi nửa năm trước. Còn về La tỷ tỷ đã bị bọn tà giáo làm mất lý trí, tại hạ đã chính mắt trông thấy tại Hỗn Nguyên trang, phủ đệ của Tư Mã Trường Thanh lão hiệp Ở An Định Quan.

La Tu giận dữ quát:

- Láo! Con gái lão phu đã bị con trai âu Dương Hàn là âu Dương Thu dụ đi hồi nửa năm trước, sao lại có mặt Ở Hỗn Nguyên trang Chứ?

âu Dương Thu đưa tay gỡ mặt nạ xuống:

- Tại hạ chính là âu Dương Thu, hồi nửa năm trước quả đúng La tỷ tỷ có đi cùng tại hạ đến Mã Giai trấn và chia tay tại đó.

La Tu sửng sốt: ~ - Tiểu tử, thì ra ngươi chính là âu Dương Thu, hôm nay ngươi mà không trao ra con gái lão phu thì đừng hòng sống rời khỏi đây.

âu Dương Thu cũng không nén nổi tức giận nói:

- Tại hạ đã vào được đây thì cũng không ai có thể giữ lại nổi. Tại hạ vì nể mặt La tỷ tỷ mới khách sáo với tôn giá đó thôi.

Hoạt Diêm Vương La Tu là người từng trải giang hồ, lão biết với võ công cao thâm như Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường mà không tiếp nổi một chiêu của âu Dương Thu, cho dù mình thi thố bí học ít khi dùng đến, muốn hạ được đôi thiếu niên nam nữ này e cũng phải trả giá khá đắt.

Sau khi cân nhắc lợi hại, lão lại tan đi chân lực đã ngưng tụ vào hai bàn tay, hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Về chuyện của con gái lão phu, lão phu tự sẽ điều tra rõ, tiểu tử ngươi còn gì hỏi nữa?

- Kẻ đang đêm đột kích Hàn Mai bảo, sát hại cả nhà tại hạ là ai?

- Hàn Mai bảo cách Ngân Kiều thôn xa đến mấy ngàn dặm, chuyện ấy lão phu làm sao biết được?

- Tôn giá không nói cũng không sao, một ngày nào đó tại hạ cũng sẽ điều tra rõ, nhưng Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn và Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn có phải là người của Hải Long hội không?

- Phải, họ là hai đường chủ dưới quyền của lão phu!

- Tôn giá hãy gọi hai người ấy ra đây, tại hạ có điều cần hỏi họ!

- HỌ đã có việc đi khỏi rồi!

âu Dương Thu biết rõ là lão nói dối, nhưng không tìm ra được lý do phản bác, bèn nhìn Tiểu Thúy nói:

- Sư muội, chúng ta đi thôi! Không quá nửa năm, tại hạ sẽ quay lại đây, lúc ấy sẽ không dễ dãi như hôm nay đâu.

Chàng vừa định quay người bỏ đi ra, La Tu đã lạnh lùng nói:

- Khoan đã, vị cô nương này đã thích thanh Hàn Mai Kiếm đệ nhất kỳ báu của võ lâm này, lão phu có thể tặng cho, nhưng Thanh Vũ Phiến phải trả lại cho Triệu Tam Đường.

Tiểu Thúy vung tay, Thanh Vũ Phiến của Triệu Tam Đường đã bay thẳng về phía Hoạt Diêm Vương La Tu.

La Tu đưa tay đón lấy, chỉ cảm thấy tiềm lực trên phiến mạnh khôn tả, khiến hổ khẩu lão đau nhói, bất giác thầm nhủ:

- Ả nha đầu nầy nội lực thật thâm hậu...

Nào ngờ lão đang ngẫm nghĩ, hai người đã nhanh như chớp vọt lên không, chỉ thấy thoáng một vệt đỏ nhấp nhoáng dưới chân hai người, lão không biết đó là Hỏa Phụng Hoàng thay phiên đỡ đưa hai người, nên càng kinh khiếp trước khinh công của âu Dương Thu và Tiểu Thúy, thảo nào Ngân Kiều thôn đầy rẫy cạm bẫy mà không làm gì được họ.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy sau khi rời khỏi Ngân Kiều thôn, vốn định thẳng đường đến Ly Biệt Câu, nhưng khi đến trời sáng, âu Dương Thu lại nghĩ đến hơn hai trăm cao thủ võ lâm trúng độc, vạn nhất nhóm người Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở không trấn áp họ nổi thì rắc rối to.

Do đó, chàng lại đổi ý, định tìm chỗ nghĩ ngơi một hồi, chờ khi trời tối hẳng đến Cửu Diệp Sơn Tinh Tinh Thạp, ngầm quan sát trước rồi sẽ tìm cách xử lý thích đáng.

Thế là, chàng bèn đem ý nghĩ của mình nói với Tiểu Thúy, sau đó tìm đến một sơn cốc, hai người vừa định phóng đi vào, bỗng một thiếu nữ từ sau một tảng đá to đi ra, đứng cản trước mặt chàng nói:

- Thiếu hiệp có phải âu Dương công tử không?

âu Dương Thu thấy thiếu nữ này tuổi tác suýt soát với tiểu Thúy, toàn thân võ phục và lưng giắt trường kiếm, nhưng dường như không có địch ý, bèn gật đầu nói:

- Tại hạ chính là âu Dương Thu, cô nương tìm tại hạ có việc gì?

- Tiểu tỳ là lục ỷ, từ bé đã theo hầu La tiểu thư, trước lúc ra đi La tiểu thư có nói với tiểu tỳ là đến Ly Biệt Câu tìm Chu Quả để chữa trị vết thương trên mặt công tử, chẳng ngờ La tiểu thư đã thất thủ bị bắt và mất đi lý trí...

âu Dương Thu vừa nghe La Võng Cơ bị mất lý trí là vì mình, bất giác lòng ray rức khôn tả, vội tiếp lời:

- CÔ nương sao biết tại hạ đi ngang qua đây? CÓ lẽ cô nương chờ sẵn Ở đây phải không?

Chàng nghĩ sư huynh muội mình nhờ Hỏa Phụng Hoàng giúp sức, phóng đi cả đêm đến mấy trăm dặm, ngay cả bản thân của La Tu cũng không theo kịp, huống hồ là một tỳ nữ, nên chàng không khỏi hoài nghi.

Lục Ỷ hiểu ý chàng đã hiểu lầm, vội giải thích:

- Công tử thần công cái thế, tiểu tỳ sao thể theo kịp? Chẳng qua là vì công tử đã lạc đường đó thôi, thật ra Thúy Vân cốc này chỉ cách Ngân Kiều thôn không đến trăm dặm, nếu hai vị đi theo đại lộ, với khinh công của hai vị tối đa một canh giờ là đến đây rồi.

âu Dương Thu sửng sốt:

- Vậy là chúng tôi đã chạy lòng vòng trong ngọn núi này cả đêm ư?

Lục Ỷ gật đầu:

- Tiểu tỳ đã lén nghe công tử nói chuyện với trang chủ, biết công tử hẳn sẽ đi ngang qua sơn cốc này nên đã đến đây trước chờ đợi, lúc hai vị đi quá Thúy Vân cốc lần thứ nhất, tiểu tỳ sợ trang chủ phái người đuổi theo nên chưa dám ra mặt.

- La Tu có lẽ không dám phái người đuổi theo đâu!

- Vâng, công tử thân pháp quá nhanh, trang chủ dù phái người đuổi theo cũng chẳng kịp. Vả lại, tiểu tỳ đã Ở đây canh chừng, không hề rời khỏi một bước.

- CÔ nương trung thành thế này, tại hạ nhất định sẽ tìm cách giải cứu cho La tỷ tỷ.

- Tiểu tỳ xin đa tạ công tử trước, giờ tiểu tỳ phải sớm trở về trang, vạn nhất bị trang chủ phát hiện, e rằng tính mạng không còn.

- CÔ nương có từng nghe nói đến Cửu Diệp Sơn không vậy?

- Tiểu tỳ biết và còn từng theo tiểu thư đến đó một lần, Cửu Diệp Sơn có một Tinh Tinh Thạp là một thắng cảnh nổi tiếng.

- vậy cửu Diệp Sơn Ở đâu? Tại hạ với sư muội đang định đến Tinh Tinh hạp đây.

Lục Ỷ ngạc nhiên:

- Công tử chẳng phải trở về An Định Quan sao?

âu Dương Thu cũng ngạc nhiên hỏi lại: ~ - CÔ nương nghe ai nói tại hạ định trở về An Định Quan vậy?

- Lam Thái Lan cô nương ba hôm trước đã xông vào Ngân Kiều thôn đòi báo thù cho muội muội và nói là công tử Ở An Định Quan lãnh đạo đông đảo quần hào hai tỉnh Vân Nam và Quý Châu, sẽ tấn công Ma Giáo một ngày gần đây.

âu Dương Thu cả kinh:

- Lam Thái Lan hiện Ở đây?

Lục Ỷ chợt buồng:

- Đã chết dưới tay HỒ Chấn Sơn và Ngụy Minh Viễn rồi.

âu Dương Thu thở dài:

- Nàng ta thật không biết tự lượng sức mình. Tuy nhiên, sớm muộn gì tại hạ cũng phải lấy mạng HỒ Chấn Sơn và Ngụy Minh Viễn, nhưng không phải báo thù cho Lam Thái Lan.

Lục Ỷ không biết sự ân oán giữa họ với nhau, cũng không tiện hỏi, bèn nói:

- Công tử muốn đến Cửu Diệp Sơn, từ đây đi về hướng bắc, với khinh công của hai vị có lẽ trước lúc mặt trời lặn là đến.

- Vậy là còn xa đến mấy trăm dặm nữa?

- Lần ấy tiểu thư dẫn tiểu tỳ đi suốt ba ngày, nhưng đó là đi thư thả.

Lục Ỷ nói xong liền từ giả hai người trở về Ngân Kiều thôn, âu Dương Thu với Tiểu Thúy Ở trong Thúy Vân cốc ăn lương khô xong, uống chút nước suối rồi nghỉ ngơi một hồi.

âu Dương Thu nhìn trời nói:

- sư muội, Cửu Diệp Sơn còn xa đến mấy trăm dặm đường, chúng ta đi sớm thì hơn.

Chàng đứng len, lại nhắm hướng một hồi, đoạn hai người rời khỏi Thúy Vân Cốc, vận toàn lực thi triển khinh công phóng di.

May là họ đi toàn đường núi, rất ít người qua lại, và Tiểu Thúy lại thả Hỏa Phụng Hoàng dẫn đường nên không sợ bị lạc.

Chưa đến giờ thân, Hỏa Phụng Hoàng bay trước dẫn đường bỗng đáp xuống trên một ngọn núi và kêu liên hồi.

âu Dương Thu nói:

- CÓ lẽ đây là Cửu Diệp Sơn, giờ trời còn sớm, chúng ta hãy thị sát xung quanh, nếu chẳng có việc gì xảy ra thì cũng chẳng cần gặp các vị nghĩa huynh, hãy đến Ly Biệt Câu tìm Chu Quả trước.

Tiểu Thúy gật đầu, hai người liền đi sâu vào vùng núi.

Lúc này tuy đã là đầu thu, nhưng trong sương mây mịt mù vẫn hoa CỎ tươi xanh, chim bướm nhởn nhơ bay liệng chẳng khác mùa xuân.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Thảo nào Lục Ỷ nói Cửu Diệp Sơn là một thắng cảnh, trên núi đã vậy thì Tinh Tinh hạp hẳn là bốn mùa như xuân...

Chàng vừa nghĩ đến đó, bỗng cảm thấy hai chân đau nhói, rồi thi như bị vật gì quấn chặt vậy.

âu Dương Thu giật mình cả kinh, vội vận chân lực xuống hạ bàn, hai chân chòi mạnh, người vọt lên cao hơn trượng, nhưng vật quấn trên hai chân không bị chấn đứt.

âu Dương Thu khi hạ xuống đất mới nhìn thấy rõ, thì ra vật quấn trên hai chân là một con quái xà chín đuôi.

Con quái xà này đầu to cỡ miệng chén, lưỡi đỏ thập thò, ngẩng cao hơn thước, nhưng có đến chín thân, mỗi thân chỉ nhỏ cỡ ngón tay cái, quấn trên hai chân âu Dương Thu nặng tợ ngàn cân, chàng vận hết toàn lực vẫn không vùng đứt nổi.

Tiểu Thúy thấy vậy tái mặt, rút kiếm ra toan chém vào đầu rắn, âu Dương Thu ngăn cản nói:

- Sư muội hãy tránh ra xa, đây không phải là rắn thường, đao kiếm thông thường không làm gì được và trên thân còn có ích độc, hai chân ngu huynh đã tê dại rồi...

Trong khi nói chàng đã ngồi xuống, những giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán chảy dài xuống, đủ biết chàng đang cố gắng chịu đựng nỗi đau khủng khiếp.

Nhưng chàng không khuất phục, tay trái giơ lên, trông như búa bổ xuống đầu rắn, nhưng khi quái xà tránh né, tay phải chớp nhoáng chộp vào chỗ bảy tấc dưới đầu rắn.

âu Dương Thu một chiêu đắc thủ, liền dồn hết công lực toàn thân vào tay phải, đây là cuộc chiến dành sự sống giữa người và thú, mà sở trường lớn nhất của loài rắn là sức chịu đựng. Nhưng chỗ bảy tấc là điểm yếu nhất của thân rắn, nên âu Dương Thu toàn lực bóp mạnh, lúc đầu quái xà còn cố sức dãy dụa, nhưng lát sau đầu rắn đã từ từ rũ xuống, và chín đuôi rắn quấn trên chân âu Dương Thu cũng từ từ nới lỏng.

âu Dương Thu bỗng buông tiếng quát to, toàn lực kéo mạnh, thân rắn đứt ra từng đoạn, đầu rắn cũng bị chàng ném đi xa hơn trượng, phập một tiếng va vào một tảng đá to, biến thành một đống máu thịt nhầy nhụa.

Nhưng âu Dương Thu cũng bị trúng độc quá nặng, lại thêm dùng sức quá mức, sau khi thét to một tiếng, chàng ngất xỉu ngã ra đất.

Ngay khi ấy bỗng một tiếng nói già nua trên lưng núi vọng xuống:

- Thất đệ, ai đả thương thất đệ đó?

Vừa dứt tiếng đã thấy bốn bóng người liên tiếp phóng xuống, ba người đi đầu là Thương Ngô Tam Hồ, sau cùng là Trường Tôn Sở.

Thương Ngô Tam HỒ vừa thấy âu Dương Thu ngã nằm trên đất bất tỉnh nhơn sự, vội quay sang Tiểu Thúy đang lo sợ đến mặt đầy nước mắt hỏi:

- Tiểu Thúy cô nương, ai đã đả thương thất đệ của chúng ta vậy?

Tiểu Thúy lắc đầu, đưa tay chỉ thân rắn đứt đoạn trên mặt đất.

Đại HỒ sửng sốt nói:

- CÔ nương muốn nói thất đệ đã bị trúng độc ư?

Đồng thời đã lướt đến như gió cuốn, định bồng âu Dương Thu lên.

Bởi ông hành động quá nhang, Tiểu Thúy muốn cản cũng không kịp, mắt thấy hai tay Đại HỒ sắp chạm vào người âu Dương Thu, bỗng một luồng kình phong từ ngang bên ập đến, nâng người Đại HỒ lên và đẩy lùi ra sau ba bước.

Tiếp theo, một giọng lạnh lùng vang lên:

- Dừng tay lại, nếu các hạ muốn chết, tốt hơn đừng liên lụy tới người khác.

Dứt lời, một lão nhân cụt tay đã xuất hiện đứng cản trước âu Dương Thu, không ai nhìn thấy rõ lão nhân này từ đâu hiện ra.

Thương Ngô Tam HỒ là nhân vật từng trải giang hồ, bị chưởng phong nhẹ nhàng đẩy ra xa năm bước mà không thọ thương, biết ngay lão nhân này hẳn là một cao thủ võ lâm ẩn thế.

Đại HỒ kinh ngạc nói:

- Thất đệ của tại hạ bị trúng kịch độc, tại hạ phải bồng xuống núi cứu chữa, nếu các hạ không có địch ý, xin đừng làm mất thời gian...

Lão nhân một tay ngắt lời:

- Tôn giá biết y trúng loại độc gì, có cứu chữa được không?

- Tại hạ không biết y thuật, nhưng Tư Mã Thiến Như ái nữ của Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh đại hiệp cũng khá am hiểu về y thuật.

Lão nhân một tay cười khảy:

- Tư Mã nha đầu quả là khá thông minh, nhưng nếu ả ta thật sự am tường về y thuật thì lúc Ở Cửu U cung đã nhận ra cậu bé ~ày bị trúng kịch độc của Lăng Hồng Diễm rồi.

Đại Hồsửng sốt:

- Các hạ cũng từng đến Cửu U cung ư? Sớm đã biết thất đệ bị trúng độc rồi ư? Vậy thì vị Tiểu Thúy cô nương này và thất đệ với Tư Mã điệt nữ...

Lão nhân một tay tiếp lời:

- HỌ không hề chạm vào bộ bài cửu đương nhiên là không bị trúng độc Tiền bạc của Cửu U cung đâu thể để cho người ngoài ăn đi mất?

Lăng Hồng Diễm sớm đã ngâm các đỗ cụ vào chất độc của Cửu VỸ Kim Ty Xà, nếu là người thường, chỉ cần chạm vào những đỗ cụ ấy, rời khỏi Cửu U cung không đầy trăm dặm là chết chắc. Cậu bé này nhờ nội công thâm hậu và từng ăn linh vật nên mới có thể ức chế độc tính, kéo dài thời gian phát tác. Nhưng gặp phải Cửu VỸ Kim Ty Xà thì y không sao chống lại nỗi rồi.

Đại HỒ kinh hãi: ~ - Chả lẽ đây chính là Cửu VỸ Kim Ty Xà trong lời đồn đại ư?

- Không sai, trong Cửu Diệp Sơn này tổng cộng chỉ có hai con Cửu VỸ Kim Ty Xà, một đực một cái, chẳng rõ Lăng Hồng Diễm đã dùng cách gì bắt đi rắn cái, lấy nọc độc ra tẩm trên đỗ cụ và binh khí. Cùng đến đây, sở dĩ lão phu không ra tay giải độc cho y trước là vì muốn âm thầm quan sát phẩm chất của y.

- Vị thất đệ này của tại hạ là một bậc kỳ hiệp tuổi trẻ, tính tình bộc trực, luôn lo nghĩ cho chúng sinh trên cõi đời.

Lão nhân một tay gật đầu:

- Lời phê bình của tôn giá rất chính xác, thành tựu của hai đứa trẻ này trong tương lai không chỉ có vậy mà thôi.

Đoạn quay sang Tiểu Thúy hỏi:

- Hai người là môn hạ của VÔ Ưu hay là Thái Hư? ~ Tiểu Thúy đưa ngón tay ra, viết hai chữ Thái Hư trên một tảng đá xanh.

Thương Ngô Tam HỒ thấy chữ viết của Tiểu Thúy trên đá xanh, bất giác thầm kinh khiếp trước công lực thâm hậu của nàng. Bởi dùng ngón tay viết chữ trên đá xanh không khó, điều khó là độ sâu đồng điều và nét viết ngay ngắn gọn gàng.

Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở tuy đều có mấy mươi năm công lực, nhưng tự biết chẳng thể làm được như Tiểu Thúy.

Lão nhân một tay cũng gật đầu khen:

- Khá lắm, Thái Hư sư đệ thu được hai đệ tử các ngươi, Tàn Khuyết Môn ta kể như đã có người kế thừa rồi!

Tiểu Thúy là người thông tuệ, vừa nghe lão nhân gọi ân sư là sư đệ và tự nói ra là Tàn Khuyết Môn, vội quỳ xuống dập đầu lạy lia lịa.

Lão nhân một tay phất nhẹ, ha hả cười to nói: ~ - Đứng lên đi, thi lễ vậy đủ rồi. Cá tính của lệnh sư hẳn là không cho các ngươi biết trên đời này còn có hai sư bá sống dai đâu.

Đại HỒ cũng động tâm, vội tiến tới thi lễ nói:

- Tiền bối phải chăng là chưởng môn Tàn Khuyết Môn, Độc Tý Phi Ung...

Lão nhân một tay lại cười to tiếp lời:

- Lão phu chính là Ưng Thiên Thành, chỉ là chưởng môn tạm thời của Tàn Khuyết Môn, các vị còn nhớ đến lão tàn phế này thật là quý hóa.

Đại HỒ giọng chân thành:

- Năm mươi năm trước tiền bối đã hiệp danh lừng lẫy, vãn bối được có cơ hội yết kiến tôn nhan thật vô vàn vinh hạnh...

Ưng Thiên Thành khoát tay:

- Lão phu già rồi, sớm đã không màng đến chuyện giang hồ, phen này rời núi hái thuốc, giữa đường tình cờ gặp hai đứa trẻ này, thấy họ thân hoài võ công của Tàn Khuyết Môn, mới ngầm đi theo thăm dò.

Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa, bây giờ hai loại chất độc đối kháng nhau, đã đến lúc cứu người rồi.

Đoạn liền cách không xuất chỉ, liên tiếp điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của âu Dương Thu, sau đó mới từ trong lòng lấy ra một chiếc bao tay đặc chế đeo vào, trước tiên cho chàng uống vào một viên dược hoàn, rồi lại đỡ chàng ngồi ngay ngắn, đặt tay lên huyệt Mệnh Môn của chàng.

Thương Ngô Tam HỒ tuy không biết y học, nhưng bằng vào mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ, họ cũng biết đây là một phương pháp trị liệu dùng nội công bức độc.

Chẳng bao lâu sau, hai người đều bị một làn hơi sương màu trắng phủ trùm, nhưng thoáng ngửi thấy mùi tanh tưởi từ trong sương trắng tỏa ra.

Lại một hồi nữa, hơi sương tan biến, Ưng Thiên Thành với âu Dương Thu đã tách ra và cùng ngồi điều tức.

Khoảng thời gian sau một tuần trà, Ưng Thiên Thành đã đứng lên trước tiên, lại móc ra một chiếc túi đặc chế, nhặt lấy những khúc thân rắn trên mặt đất lần lượt bỏ vào trong túi, kể cả đầu rắn máu thịt nhầy nhụa.

Xong xuôi, âu Dương Thu cũng đã điều tức hoàn toàn tỉnh lại, quỳ xuống trước mặt Ưng Thiên Thành cảm kích nói:

- ĐA tạ sư bá đã cứu mạng!

Ưng Thiên Thành khoát tay:

- Ngươi kịch độc mới trừ, người hãy còn rất yếu, hãy ngồi nói chuyện được rồi. Những lời lão phu đã nói khi nãy, có lẽ ngươi đã nghe cả rồi chứ?

âu Dương Thu gật đầu: - Vâng, sư diệt tuy ngất xỉu, nhưng thần trí chưa mất, chỉ có điều toàn thân bải hoải, miệng không nói được, nhất là trong đan điền có hai luồng khí lưu kỳ lạ, không ngừng xung kích lẫn nhau, khiến cả người như muốn nổ tung vậy.

- ĐÓ là do hai loại độc giống đực và giống cái của Cửu VỸ Kim Ty Xà xung đột lẫn nhau, lại thêm Càn Khôn Nhất Khí Công mà ngươi đã luyện Ở giữa bài phân, đó là giai đoạn sống chết khẩn yếu, ngươi chịu qua được thật là quý hóa.

Đại HỒ bỗng hỏi:

- Theo lời tiền bối vậy là tình trạng vừa rồi của thất đệ hết sức nguy hiểm phải không?

Ưng Thiên Thành nghiêm mặt gật đầu:

- Đúng vậy, lão phu tuy cười nói với các vị, nhưng trong lòng còn lo lắng hơn tôn giá nhiều và luôn chú ý đến tình trạng biến hóa của y, vạn nhất y không chịu nổi, lão phu cũng đành mạo hiểm dùng nội lực trợ giúp.

Đại HỒ cười gượng:

- Tiền bối thật là trầm tĩnh...

- Nếu lão phu nói rõ sự thật, mọi người sẽ rối loạn, chẳng ích gì cho y Vả lại, sau khi qua được ải này, y đã hút rất nhiều chân nguyên của Kim Ty Xà, nội lực của y lại gia tăng ít nhất từ ba thành trở lên.

- ĐÓ cũng là nhờ ân điển của tiền bối...

- Y là đệ tử của Tàn Khuyết Môn, tôn giá tuy là lão đại kết nghĩa Của y, lão phu cũng chẳng thể nhận lời cảm tạ của tôn giá.

Đại HỒ còn định nói gì nữa, nhưng Ưng Thiên Thành đã nói tiếp:

- Các vị hãy lưu tâm vỗ về hơn hai trăm người trúng độc trong Tinh Tinh hạp, lão phu dẫn hai đứa trẻ này xuống dưới xem thử trước, nếu không đánh cắp được Chu Quả, lão phu sẽ về núi dùng con Kim Ty Xà này phối chế ra dược vật, hy vọng có thể giải trừ kịch độc mà họ trúng phải, chỉ có điều là hơi khó khăn về mặt thời gian.

Đoạn khoát tay với Tiểu Thúy và âu Dương Thu, ba bóng người như thiên mã hành không phóng thẳng xuống đáy cốc sâu hằng mấy trăm trượng.

Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở thấy ba người lăng không phi hành mà không cần đến trợ lực, thảy đều bất giác than thầm. Bốn người này đều là nhân vật lừng danh vùng vân Quý, nhưng trải qua cảnh ngộ hơn nửa năm nay cùng với những gì đã nghe và thấy, họ mới biết võ công của mình thật chẳng thể so sánh với người ta.

Trong lúc họ đang vô vàn cảm khái, ba bóng người lại từ dưới núi bay lên nhanh như chớp, đó chính là Ưng Thiên Thành với âu Dương Thu và Tiểu Thúy, sơn cốc sâu mấy trăm trượng mà lên xuống chỉ trong thời gian chưa cháy hết một cây nhang. Đại HỒ vội tiến tới hỏi:

- Tiền bối đã gặp họ rồi ư?

Ưng Thiên Thành gật đầu:

- Gặp rồi, và lão phu còn ngấm ngầm kiểm tra lại người, kịch độc do Tư Mã nha đầu phối chế quả là lợi hại, lão phu phải trở về núi luyện thuốc ngay, hai đứa trẻ này đến Ly Biệt Câu, nếu lấy được Chu Quả thì không cần phải chờ lão phu nữa.

ông dứt lời, không chờ mọi người lên tiếng, một tay vung nhẹ, người đã vọt lên cao mấy trượng, lượn hai vòng trên không, thoáng Chốc đã mất dạng.

âu Dương Thu cũng vội vòng tay nói:

- Việc Ở đây xin nhờ ba vị nghĩa huynh và Trường Tôn võ sư lo liệu, việc cứu người khẩn cấp, tiểu đệ với tệ sư muội phải đi ngay.

Đoạn quay sang Tiểu Thúy khoát tay, hai người như hai cánh chim to xé gió lướt đi, tốc độ chẳng kém gì Ưng Thiên Thành.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy một mạch phóng đi suốt mấy mươi dặm đường, nhưng khi sắp ra khỏi vùng núi Cửu Diệp Cốc, âu Dương Thu bỗng nảy sinh một ý định khác, bèn kề tai nói nhỏ với Tiểu Thúy, hai người lại quay về Tinh Tinh hạp.

âu Dương Thu lúc này lòng đầy nghi vấn, trong Tàn Khuyết Môn còn có một vị sư bá võ công cao cường như Ưng Thiên Thành, vì sao sư phụ không cho chàng biết? Và thân thế của Tiểu Thúy càng là

một điều bí ẩn. Khi rời khỏi Ngân Kiều thôn, Hoạt Diêm Vương La Tu có truyền âm nói với chàng, Tiểu Thúy rất có thể là con gái của Triệu Tàn Nguyệt. Mà Tiểu Thúy cũng từng viết chữ cho chàng biết mẫu thân nàng cũng có một thanh Hàn Mai Kim Kiếm, vậy thành ra là sao? Và Triệu Tàn Nguyệt là ai? Chàng quyết định khi nào từ Ly Biệt Câu trở về sẽ lại đến Ngân Kiều thôn một chuyến tìm Hoạt Diêm Vương La Tủ để hỏi cho rõ. ~ Đầu óc chàng đang suy nghĩ, nhưng chân vẫn bất giác gia tăng tốc độ Tiểu Thúy gắng hết sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng không bị chàng bỏ rơi.

Cũng may lộ trình không xa, lúc trời sẩm tối, hai người đã về đến lưng núi, chỗ âu Dương Thu bị độc thương của Cửu VỸ Kim Ty Xà.

Chương 12: Đùa Cợt Trong Động, Giai Nhân Thất Tung

Sau khi Ưng Thiên Thành, âu Dương Thu và Tiểu Thúy rời khỏi, Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở lại tuần thị xung quanh một hồi, bỗng thấy hai bóng người xuất hiện trên lưng núi, thân pháp nhanh như chớp, loáng cái đã mất dạng.

Bốn người đều là lão luyện giang hồ, cùng đưa mắt nhìn nhau rồi tức khắc chia làm hai tổ, hai người bên trái và hai người bên phải tức tốc đuổi theo.

Khinh công của họ tuy không bằng âu Dương Thu nhưng không đến nỗi kém cỏi, chẳng mấy chốc đã tìm khắp Cửu Diệp Sơn, nhưng chẳng phát hiện được gì cả.

Nhưng họ về đến cửa vào Tinh Tinh hạp, bốn người đều giật mình sửng sốt, thì ra hơn hai trăm cao thủ võ lâm ngồi vận công điều tức Ở Cửa Tinh Tinh hạp đều ngã nằm bất động trên đất.

Nhị HỒ tính thẳng thắng nhất, thấy vậy đã biết ngay đã bị trúng kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch, không nén được tức giận mắng:

- Mẹ kiếp, bọn phỉ đồ các ngươi chỉ giỏi nấp trong bóng tối ám toán, có gan hãy chường mặt ra đây cùng Nhị HỒ gia này một phen cao thấp.

Bởi ông nói quá to tiếng nên đã làm kinh động Tư Mã Thiến Như cùng năm anh em nhà họ Nghiêm đang canh giữ Ở đầu kia Tinh Tinh Hạp, họ vội vã chạy đến.

Khi thấy quần hào thảy đều ngã nằm bất động trên đất, họ cũng sửng sốt đứng thừ ra tại chỗ.

Vẫn là Tư Mã Thiến Như kỹ lưỡng, sau một thoáng ngẩn người, nàng lướt đến bên cạnh quần hào, xem xét một hồi mới quay sang Đại HỒ nói:

- HỒ tiền bối, họ chưa chết, chỉ bị điểm huyệt thôi.

Đại HỒ sửng sốt:

- Ai có bản lĩnh như vậy, chỉ trong thoáng chốc đã điểm huyệt hết cả thảy hơn hai trăm cao thủ võ lâm, không hề phản kháng...

Bỗng nghe Nhị HỒ lớn tiếng nói:

- Đại ca, mau đến đây xem, trên thân cây này có chữ để lại.

Khi mọi người xem xong tám chữ to viết trên thân cây, thảy đều bàng hoàng sửng sốt.

Trường tôn Sở lẩm bẩm đọc:

- Câu hồn mười hôm, đến lúc sẽ trả...

ông lặp đi lặp lại mấy lần, như muốn từ trong tám chữ ấy tìm ra điều gì vậy.

Thương Ngô Tam HỒ đều lặng thinh trầm ngâm, như muốn từ trong trí nhớ sục tìm ra nhân vật có thể câu hồn người mười hôm rồi trả lại này.

Còn đối với năm anh em nhà họ Nghiêm trẻ tuổi, đừng nói là lần đầu tiên trong đời mới gặp phải chuyện kỳ lạ thế này, mà thậm chí cũng chưa từng nghe bao giờ.

Tư Mã Thiến Như cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, như đã hiểu ra quay sang Đại HỒ nói:

- HỒ tiền bối nói là đã phát hiện bên phải núi có hai bóng người loáng cái biến mất, có chắc chắn đó là hai bóng người không?

Cho không hiểu ý Thiến Như, thoáng lộ vẻ không vui nói:

- Tư Mã cô nương nói vậy là ý gì? Lão phu từng tuổi này chả lẽ lại bịa chuyện nói càn hay sao? Lão phu không dám nói là nhãn lực hơn người, nhưng tự tin chưa đến nỗi quáng.

Tư Mã Thiến Như cười:

- xin tiền bối chớ giận, chẳng phải tiểu nữ không tin nhãn lực tiền bối, nhưng mà...

Tam HỒ tiếp lời:

- Tư Mã cô nương suy đoán là hai bóng người ấy có liên quan đến việc này phải không?

Tư Mã Thiến Như gật đầu cười:

- Vâng, tiểu nữ quả là phán đoán như vậy!

Tam HỒ hỏi tiếp:

- Vậy là Tư Mã cô nương cũng đã suy ra người đã để lại chữ trên cây này là ai rồi phải không?

Đại HỒ vì nhất thời hiểu lầm ý của Tư Mã Thiến Như nên buông lời hằn học, giờ nghe tam đệ nói chuyện với nàng, cảm thấy hết sức ái ngại, nên không nói gi nữa.

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ một hồi, không đáp lời Tam HỒ mà lại hỏi:

- Với tuổi tác và sự hiểu biết của tiền bối, hẳn là biết cuộc đại hội võ lâm thiên hạ trên đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước chứ?

Tam HỒ ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Huynh đệ lão Ô tuy không có tham dự nhưng từng nghe nói, chẳng hay cô nương hỏi chuyện ấy chi vậy?

- Vậy trong lần đại hội ấy có một vị thần y danh hiệu Bốc Thần đã bị chặt đứt tứ chi, tiền bối có nghe nói không?

- CÓ nghe nhưng không rõ lắm!

- Nghe đâu vị Bốc Thần lão tiền bối ấy có một môn tuyệt học tên là Tam âm Sưu Hồn Chưởng...

Trường tôn Sở bỗng mắt rực tinh quan xen lời:

- Hiền điệt nữ cho là quần hào đã bị trúng Tam âm Sưu Hồn chưởng ư?

Tư Mã Thiến Như nghiêm mặt:

- điệt nữ quả là suy đoán như vậy, nhưng chẳng biết có đúng hay không?

Tam HỒ chìm đắm trong suy tư, lẩm bẩm:

- Tam âm Sưu Hồn Chưởng...

Đại HỒ không dằn nổi nữa, có vẻ không tin, nói:

- Theo như lão Ô biết, vị Bốc Thần ấy sau khi bị chặt đứt tứ chi trên đỉnh Nga My, đã bị vứt xuống vực sâu vạn trượng, kể từ đó Tam âm Sưu Hồn Chưởng đã thất truyền trong võ lâm, lão Ô không tin là ba mươi năm sau Bốc Thần lại xuất hiện tại đây.

Tư Mã Thiến Như thoáng nhường mày:

- Nhưng theo nhận xét của tiền bối... hơn hai trăm người bất tỉnh nhân sự và Chữ viết để lại trên cây thật ra là sao?

Đại HỒ nhất thời cứng họng, ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- HỌ không thọ thương mà cũng chẳng trúng độc, tuy hôn mê như bị mất hồn, nhưng lão Ô tuyệt đối không tin là do Bốc Thần bị chặt đứt tứ chi hồi ba mươi năm trước gây ra. Hơn nữa, qua chữ viết

để lại là mười ngày sau sẽ hoàn trả, dường như là không có ác ý...

Tư Mã Thiến Như mỉm cười:

- Chuyện này không nhất định là do Bốc Thần gây ra, vì Tam âm Sưu Hồn Chưởng không hề thất truyền trong võ lâm...

Tam HỒ bỗng hỏi:

- Trên đời này còn ai biết môn chưởng pháp thần kỳ ấy nữa chứ?

Tư Mã Thiến Như giọng quả quyết:

- Có, và không chỉ một người!

Mọi người nghe vậy, thảy đều lộ vẻ kinh ngạc tột cùng. Phải biết Tam âm Sưu Hồn Chưởng là một tuyệt học trong võ lâm, môn chưởng pháp này dả thương người hay không hoàn toàn tùy Ở ý muốn của người vận dụng, dù là mình đồng da sắt, võ công cao thâm đến mấy, bị đánh trúng cũng lập tức mất trí hoặc bất tỉnh nhân sự như đã chết, hoặc như kẻ điên loạn, tự hủy sinh mạng mình.

Và bởi chưởng pháp này đơn thuần là do một thứ cương khí do chân lực nội gia phát ra, không có triệu chứng gì đặc biệt, luôn xuất thủ trong tình huống bất ngờ, kẻ địch khó thể phòng bị, hầu hết bách phát bách trúng.

Giả sử người thân hoài môn tuyệt học này là kẻ địch, lúc này mà hiện thân động thủ, nhóm hào kiệt hiện diện cũng đành xuôi tay chịu trói, không một ai chống lại nổi.

Đại HỒ ngẫm nghĩ một hồi, bỗng hỏi:

- Theo như Tư Mã cô nương biết, người có môn tuyệt học này là địch hay bạn vậy?

Tư Mã Thiến Như cười bí ẩn:

- Địch cũng có mà bạn cũng có! Nhưng người câu hồn này là địch hay bạn, then chốt là Ở trong tám chữ trên cây này đây.

Nhị HỒ tính thẳng thắng, không thích quanh co, bèn nôn nóng nói:

- Tư Mã cô nương đã biết sao không nói thẳng ra? Vòng vo thế này thật khiến người sốt ruột.

Tam HỒ tâm cơ tinh tế, chợt hiểu nói:

- Theo lời Tư Mã cô nương thì người biết môn Tam âm Sưu Hồn Chưởng hiện nay có cả địch lẫn

bạn, hiển nhiên người gây ra chuyện này là do thiện ý, nhưng không biết người này là ai?

- Người này là ai, chỉ e tiểu nữ nói ra các vị tiền bối không tin...

Đại HỒ tiếp lời:

- cô nương hãy nói ra thử xem!

Tư Mã Thiến Như khẳng định:

- Chính là âu Dương thiếu hiệp với sư muội Tiểu Thúy!

Đại HỒ chau mày:

- Thất đệ chẳng phải đã giao trách nhiệm ước thúc quần hào cho lão Ô trước lúc ra đi rồi ư? Vì sao lại làm vậy nhỉ?

Tư Mã Thiến Như quét mắt nhìn mọi người, đoạn chậm rãi nói:

- Đạo lý rất đơn giản, có lẽ do bởi liên tiếp gặp biến cố hung hiểm nên đã khiến tính đôn hậu của âu Dương thiếu hiệp trở nên đa nghi và lo xa, sở dĩ âu Dương thiếu hiệp làm vậy hẳn là sau khi rời khỏi Tinh Tinh hạp bỗng nghĩ đến hơn hai trăm cao thủ võ lâm này nếu biết y một mình đến Đại Tuyết Sơn, rất có thể sẽ náo loạn khó thể ước thúc, nên đã thay đổi kế hoạch, cùng sư muội dùng tam âm Sưu Hồn Chưởng chế ngự hết thảy. Như vậy, âu Dương thiếu hiệp mười ngày sau về đến hẵng hoàn hồn giải độc cho họ, vậy chẳng phải tránh được rất nhiều phiền phức ngoài ý muốn hay sao? Do đó, hai bóng người mà HỒ tiền bối đã phát hiện rất có thể chính là âu Dương thiếu hiệp với sư muội Tiểu Thúy. Sự suy đoán của tiểu nữ đúng hay không, khi nào âu Dương thiếu hiệp trở về sẽ rõ.

Mọi người nghe xong những lời phân tích và lý giải của Tư Mã Thiến Như, thảy đều hết sức khâm phục. Nàng chẳng những có thể dựa theo tám chữ để lại suy ra nghi vấn trước mắt, mà còn có thể chỉ trong vài ngày tiếp xúc ngắn ngủi, hiểu rõ tính nết của âu Dương Thu, đủ thấy nàng thông minh tinh tế là dường nào.

Đại HỒ bất giác ha hả cười nói:

- Tư Mã cô nương thật thông minh tuyệt đỉnh, rất đáng bội phục.

Nhưng chẳng hay cô nương sao biết thất đệ với sư muội y đều luyện thành môn tuyệt học võ lâm đó vậy?

Tư Mã Thiến Như mỉm cười:

- Tiền bối quá khen rồi, tiểu nữ cũng chỉ là suy đoán mà thôi, đúng hay không còn phải chờ âu

Dương thiếu hiệp về đến thì mới có thể chứng thực.

Đại HỒ suy đoán:

- Sự suy đoán của cô nương hẳn là không sai, nếu đây không phải là kiệt tác của thất đệ thì đâu có để lại tám chữ này trên cây? Tuy nhiên, theo như cô nương biết, trong võ lâm hiện nay, người biết Tam âm Sưu Hồn Chưởng, ngoài thất đệ với Tiểu Thúy cô nương, còn có ai nữa?

- ĐÓ cũng là tiểu nữ đã nghe âu Dương thiếu hiệp nói... Theo sự suy đoán của âu Dương thiếu hiệp thì trong Ma thiết cung cũng có người biết môn chưởng pháp ấy.

Tư Mã Thiến Như nói xong, sợ mọi người chưa hiểu ý, bèn sơ lược kể lại chuyện của Lam Thái Điệp.

Thương Ngô Tam HỒ nghe người của Ma thiết cung cũng biết Tam âm Sưu Hồn Chưởng, thảy đều hết sức kinh ngạc.

Đại HỒ tỏ vẻ lo âu nói:

- Chẳng hay thất đệ có từng nói với cô nương là đã học được Tam âm Sưu Hồn Chưởng của ai không?

Trường tôn Sở đáp thay:

- âu Dương thiếu hiệp nói là do sư phụ Thái Hư thượng nhân truyền thụ, và tự xưng là đệ tử Tàn Khuyết Môn, chẳng hay ba vị HỒ huynh có biết trong Tàn Khuyết Môn có Thái Hư thượng nhân thật không?

Thương Ngô Tam HỒ cũng kể lại chuyện âu Dương Thu bị trúng độc được Ưng Thiên Thành hiện thân cứu chữa.

Sau đó, Tam HỒ bỗng thở dài nói:

- Nếu quả thật người của Ma thiết cung cũng biết môn tuyệt học độc bộ võ lâm ấy thì chắc hẳn là Bốc Thần có quan hệ mật thiết với cung này, mà Ma Thiết cung lại là sở thuộc của Đại Nguyên giáo, vậy xem ra âm mưu phản loạn và đối với toàn thể võ lâm này của Đại Nguyên giáo hiện nay rất có thể liên quan với vụ án Bốc Thần, nhưng thất đệ cũng học được môn tuyệt học ấy và danh hiệu của sư phụ y lại chưa từng nghe nói đến trong võ lâm, vậy thì chuyện này thật là ly kỳ bí ẩn.

Tư Mã Thiến Như thở dài:

- Theo lời kể của gia phụ, khi xưa Bốc Thần khi xưa từng thề nặng trên đỉnh Nga My, nếu ông ấy

mà không chết, nhất định sẽ báo thù toàn thể võ lâm, nên tiểu nữ với âu Dương thiếu hiệp đều cho là các vị tiền bối đã chết một cách ly kỳ gần đây rất có thể đều liên quan với việc Bốc Thần chưa chết.

Trong khi mọi người xôn xao bàn tán, vầng thái dương đỏ rực đã bò lên đến đầu núi.

Đại HỒ ngẩng nhìn trời nói:

- Chẳng phải lão Ô đây nói bừa, trong võ lâm e sắp xảy ra một trận sóng gió tày trời, chúng ta ai cũng đừng mong thoát khỏi. Nhưng bất kể mai kia thế nào, thất đệ đã hành động như vậy, chúng ta cũng chẳng thể để cho họ nằm trong cốc thế này, chi bằng chuyển họ vào trong Tinh Tinh hạp để khỏi bị độc trùng mãnh thú làm hại, chờ khi nào thất đệ về đến hẵng liệu, chẳng hay ý các vị thế nào?

Trường tôn Sở gật đầu:

- HỒ huynh nói rất có lý, chúng ta hãy bắt tay ngay!

Tư Mã Thiến Như vội nói:

- Sự việc này đều do tiểu nữ nhất thời hồ đồ mà ra cả, bây giờ làm phiền các vị thật khiến tiểu nữ hết sức áy náy, hãy để tiểu nữ một mình từ từ chuyển họ vào được rồi.

Đại HỒ xua tay:

- Chuyện đã đến nước này, cô nương hà tất nói vậy nữa?

Thế là mọi người không nói nữa, mỗi người cắp lấy hai cao thủ bất tỉnh nhân sự mang vào trong Tinh Tinh hạp, cũng may họ đều có võ công cao, nên công việc vận chuyển cũng không vất vả lắm. Đến khoảng trưa, hơn hai trăm cao thủ hôn mê đã được chuyển hết vào trên bãi cỏ trong Tinh Tinh Thạp và xếp thành từng hàng thứ tự.

Xong xuôi, Tư Mã Thiến Như với Trường Tôn Sở lại đếm kỹ một phen, vừa đúng hai trăm mười hai người, không thiếu một ai cả.

Mọi người sau khi bàn tính, đã quyết định chia làm hai nhóm, một nhóm gồm Đại Hồ, Nhị Hồ, Tam HỒ và Trường Tôn Sở bốn người canh giữ cửa hạp, một nhóm gồm Nghiêm Phụng Sơn, Phụng Lai, Phụng Nghi, Phụng Loan, Phụng Hoàng và Tư Mã Thiến Như sáu người canh giữ đầu kia cửa hạp.

Trong núi có rất nhiều thú rừng, mọi người phân phái xong, anh Tư Mã Thiến Như nhìn dáng vẻ hớn hở của Nhị Hồ, bất giác phì cười và liền khiến cho hai chị em Phụng Loan và Phụng Hoàng bật cười khanh khách.

Nhị HỒ chớp mắt, ngơ ngác hỏi:

- Lão Ô có gì không đúng? Ba ả nha đầu các ngươi cười gì vậy hả?

Ba nàng không đáp, chỉ híp mắt cười không thôi.

Nhị HỒ càng thêm thắc mắc, hết nhìn người này lại nhìn người kia, chẳng hiểu gì cả.

Nghiêm Phụng Sơn cười nói:

- Nhị ca còn chưa hiểu sao? Hàm râu của nhị ca...

Nhị HỒ cúi nhìn xuống năm chòm râu dài trước ngực, thi ra khi nãy nướng thú rừng đã bị lửa bén cháy hết nửa phần, giờ đây đã trở nên ngắn ngủn trông rất buồn cười.

Nhị HỒ đưa tay sờ chòm râu lởm chởm còn lại, cười phá lên nói:

- Thì ra ba ả nha đầu các ngươi cười hàm râu cháy của lão ô. Thôi được, lão Ô lập tức cạo sạch, để xem các ngươi còn cười nữa không.

Đoạn liền lấy ra một lưỡi dao nhỏ, đưa lên cằm toan cạo ngay.

Tư Mã Thiến Như cười bông đùa:

- Tiền bối tuyệt đối không nên cạo, lỡ khi thất đệ của tiền bối về đến, không tìm gặp nhị ca, sẽ đòi tiểu nữ thì khốn.

Nhị HỒ ngẩn người:

- Cho dù lão Ô cạo hết râu, thất đệ về đến cũng chẳng thể không tìm được lão ô, nha đầu ngươi lại định giở trò gì nữa đây?

- Tiểu nữ đâu dám dở trò với tiền bối, nhưng tiền bối thử nghĩ xem, nếu tiền bối cạo hết râu, chẳng phải sẽ phản lão hoàn đồng, âu Dương thiếu hiệp sao thể nhận ra được?

- Thì ra vậy!

Nhị HỒ cất lưỡi dao nhỏ, vẻ nghiêm túc nói:

- vậy thì lão Ô giữ lại tốt hơn, nếu không, thất đệ nhận không ra lão Ô là chuyện nhỏ, vạn nhất lũ ong bướm kéo đến, lão Ô không kham nổi đâu.

Mọi người nghe những lời dí dỏm của ông, bất giác cùng cười ầm lên.

Trường tôn Sở ha hả cười nói:

- HỒ lão nhị đúng là tuổi già mà lòng chưa già mà!

Nhị HỒ xịu mặt thở dài:

- Nếu HỒ lão nhị này quả thật chưa già, nhất định sẽ cưới một người vợ hiền, sinh cho lão Ô một đứa con gái tinh ranh như Tư Mã cô nương vậy.

Trường tôn Sở hỏi:

- Sinh ra một đứa con gái thì sao?

Nhị HỒ bỗng mắt rực tinh quang, mặt rạng rõ nói:

- Lão Ô nhất định sẽ chọn một chàng con rể tài ba lỗi lạc như thất đệ, gả con gái cho y.

ông vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tư Mã Thiến Như, khiến nàng đỏ mặt thẹn thùng nói:

- Tiểu nữ đâu có xúc phạm đến tiền bối, sao tiền bối lại trêu cợt tiểu nữ thế này? Tiểu nữ không chịu đâu...

Đoạn ngoảnh mặt đi, dẫu môi giả vờ hờn dỗi.

Nhị HỒ ha hả cười to:

- Tư Mã cô nương đừng giận, những lời lão Ô nói chả lẽ không phải sự thật sao?

Tư Mã Thiến Như bối rối:

- Ai nói... không phải sự thật...

Thương Ngô Tam HỒ với năm anh em nhà họ Nghiêm cùng ha hả cười to, Nhị HỒ lại nói tiếp:

- vậy thì tốt quá, xem ra nguyệt lão này đã sắp hoàn thành sứ mạng rồi...

Tư Mã Thiến Như đã bị mọi người cười đến nóng mặt, lại nghe Nhị HỒ càng nói càng trắng trợn, không chờ ông dứt lời, nàng đã thẹn thùng bỏ chạy vào sơn động.

Mọi người thấy vậy, cũng chẳng màng đến nàng, tiếp tục vui vẻ ăn thịt nai nướng.

Nói về Tư Mã Thiến Như chạy vào trong son động, lòng nàng như nổi sóng, ngổn ngang trăm mối, vui buồn lẫn lộn, không sao tả nổi.

Sự qua đời sớm của mẫu thân đã khiến nàng trở thành viên ngọc quý của phụ thân, được ông trăm bề chiều chuộng, ân sư truyền thụ võ công năm năm, tình nặng như núi, xem nàng là y bát truyền nhân duy nhất, nhưng phụ thân bởi không có con trai nối dõi tông đường, nên không cho nàng dấn thân vào giang hồ, sau khi xuất đạo ngay cả nhà Ở An Định Quan cũng chưa từng rời xa một bước, sống cô đơn đến nay tuổi đã đôi chín.

Do bởi gia đình giàu có, phụ thân đức cao vọng trọng, lại thêm nàng quốc sắc thiên hương, nên các vị công tử danh môn quý tộc, thế gia võ lâm xa gần mộ danh tìm đến, ngựa xe nườm nượp, định kết tóc se tơ với nàng. Nhưng họ thảy đều thất vọng, chẳng những không đạt được mục đích mà ngay cả dung nhan nàng cũng chưa từng chiêm ngăm.

Nàng tuy chưa từng trông thấy mặt những người ấy, nhưng cũng đoán biết khó thể vừa ý phụ thân. Mặc dù Tư Mã lão hiệp vẫn thường vô ý thố lộ với nàng về điều kiện chọn rể, là phải môn đăng hộ đối, tài mạo song toàn, nhưng nàng không biết căn cứ vào đâu để mà đo lường.

Thật không ngờ phụ thân chưa chọn được rể đông sàng cho nàng đã đột ngột từ trần, và sau đó thi thể đã biến mất một cách bí ẩn, nàng vì báo thù đã bất chấp thủ đoạn, mới khiến nhiều cao thủ võ lâm thảm tử và hơn hai trăm người trúng độc chờ cứu chữa.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy bỗng nhiên xuất hiện, đã khiến nàng thay đổi kế hoạch phục thù, và cũng có được chút manh mối mới về cái chết của phụ thân.

Nhưng chẳng rõ mình từ bỏ thủ đoạn phục thù đã định phải chăng hoàn toàn là so âu Dương Thu ảnh hưởng? Và âu Dương Thu phải chăng là giai tế theo ý của phụ thân?

Kể từ lúc mới gặp, âu Dương Thu đã là một thiếu hiệp anh kiệt trong lòng nàng, nàng không dám khẳng định là mình có yêu chàng hay không, nhưng không hề có ác cảm đối với chàng.

Lúc này, hình bóng âu Dương Thu trong lòng nàng càng thêm sâu đậm, chàng xuất thủ danh môn, con trai của một vị đại hiệp Nhất Tiễn Thần Tiên, võ nghệ cao siêu, thân hoài tuyệt kỹ, tính tình cương nhưng không mãnh, đối với người thì trung thực và hào hiệp...

Theo lẽ thì âu Dương Thu đã đầy đủ môn đăng hộ đối, nhưng lúc này nàng lại nghĩ, phải chi diện mạo vốn có dưới lớp mặt nạ của âu Dương Thu không có ba vết sẹo gớm ghiếc, không có sát khí đằng đằng thì nàng đã chẳng chút do dự chủ động bày tỏ lòng kính yêu với chàng rồi, thế nhưng...

Nghĩ đến đó, Tư Mã Thiến Như bất giác thầm nói:

- Thiến Như hỡi Thiến Như, sao ngươi lại nghĩ vớ vẩn thế này. Sao ngươi không hề có chút phong cách hiệp nữ, lại xét người qua tướng mạo thế này? Hơn nữa, người ta chẳng phải đã có một vị sư muội như hình với bóng, tâm đầu ý hợp rồi là gì? Cho dù ngươi thật lòng yêu người ta, biết người ta

có...

- ô! Thiến Như tỷ thật là người có lòng, HỒ nhị ca mới vừa nhắc đến Thu đệ là đã nhớ nhung đến mức bỏ cả ăn, một mình chạy đến đây Tư Mã Thiến Như quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nghiêm Phụng Loan và Nghiêm Phụng Hoàng rón rén đi vào, bất giác đỏ bừng mặt, giả vờ giận dỗi nói:

- Hai ả nha đầu các ngươi nói bậy nói bạ gì vậy hả?

Nghiêm Phụng Hoàng tiến tới dẫu môi nói:

- Thiến Như tỷ đừng quơ đũa cả nắm chứ! Tiểu muội đâu có nói gì tỷ, người ta đây là có lòng tốt, sợ tỷ...

Tư Mã Thiến Như vội hỏi:

- Sợ ta sao hả?

Nghiêm Phụng Hoàng tính rất liếng thoắng, được cha mẹ cưng chiều nhất trong số các anh chị em, thường tuy ít nói, nhưng một khi mở miệng là hết sức ghê gớm.

Lúc này nàng thấy Tư Mã Thiến Như đã trúng kế, bèn giả vờ làm ra vẻ nghiêm túc kéo dài giọng nói:

- Tiểu...muội...sợ... Thiến...Như... tỷ...

Bỗng ngừng lời, mắt chằm chặp nhìn đối phương, không nói tiếp nữa.

Tư Mã Thiến Như tuy thông minh hơn người, nhưng nhất thời nàng cũng không hiểu nổi Nghiêm Phụng Hoàng định giở trò gì.

Nghiêm Phụng Loan đứng bên biết là em gái định trêu ghẹo Tư Mã Thiến Như, không nén được, bật cười khanh khách.

Tư Mã Thiến Như không hiểu ất giáp gì, lại hỏi:

- Nói đi, ngươi sợ ta làm sao?

Nghiêm Phụng Hoàng chơm chớp mắt, vẻ nghiêm túc không đáp lại mà hỏi:

- Xin hỏi Thiến Như tỷ, con người ta lúc nào thì khóc?

câu hỏi này càng thêm kỳ lạ, khiến Tư Mã Thiến Như không sao đoán ra nổi ý đồ của Nghiêm Phụng Hoàng, nên nàng chẳng chút suy nghĩ nói:

- ĐÓ còn cần ta phải nói, người không đau lòng không rơi lệ.

Nghiêm Phụng Hoàng không để cho đối phương có thời gian suy nghĩ, lại hỏi:

- Còn lúc nào nữa?

- Còn nữa là lúc quá vui mừng thì cũng chảy nước mắt...

Tư Mã Thiến Như nói đến đó, bỗng cảm thấy không ổn, vội nín lặng không nói tiếp nữa.

Nhưng Nghiêm Phụng Hoàng đã vỗ tay cười ngặt nghẽo nói:

- Tiểu muội vì sợ Thiến Như tỷ nghe nói HỒ nhị ca làm nguyệt lão cho tỷ, tỷ nhất thời quá vui mừng khóc sưng mắt...

- Tiểu nha đầu thật bẻm mép, phải xé toác miệng ngươi mới được!

Tư Mã Thiến Như sấn tới, vừa cười vừa vung tay chộp Nghiêm Phụng Hoàng.

Nghiêm Phụng Hoàng chạy vòng quanh Nghiêm Phụng Loan tránh né và ré to:

- Tỷ tỷ giúp tiểu muội với!

- Hay nhỉ! Hai tỷ muội các ngươi hiếp đáp ta.

Thế là, hai người vòng quanh Nghiêm Phụng Loan kẻ chạy người đuổi như chơi trò cút bắt.

Hồi sau, Nghiêm Phụng Hoàng công lực kém hơn, sợ bị Tư Mã Thiến Như bắt được, vòng đến sau lưng Nghiêm Phụng Loan, đột nhiên xô mạnh Nghiêm Phụng Loan đâm sầm vào lòng Tư Mã Thiến Như, hai người suýt ngã ra đất.

Đến khi Tư Mã Thiến Như đứng vững lại được, bỏ lại Nghiêm Phụng Loan đuổi tiếp, Nghiêm Phụng Hoàng đã như cánh én lướt ra ngoài động.

Tư Mã Thiến Như vừa định đuổi theo, nhưng Nghiêm Phụng Loan đã cản lại nói:

- Thiến Như tỷ chấp nhất tiểu nha đầu ấy làm gì? Đừng giận nữa, tiểu muội xin lỗi được không?

Tư Mã Thiến Như rượt đuổi cả buổi trời cũng đã mỏi mệt, bèn lấy khăn tay ra lau mồ hôi trán, cười nói:

- Tiểu muội ngươi thật là tinh ranh, không ngờ...

Thốt nhiên, kẹt một tiếng vang dội, hai nàng cả kinh thất sắc, chưa kịp có phản ứng gì, một bàn tay

to lớn đã thò ra túm lấy hai nàng.

Tư Mã Thiến Như chẳng hổ là một người con gái thông minh lanh trí, trong lúc kinh hoàng vội ném chiếc khăn tay sang bên, tiếp theo là tiếng cửa đá đóng lại, rồi thì hoàn toàn tối mịt.

Hãy nói về Nghiêm Phụng Hoàng sau khi ra khỏi sơn động, nàng thở hổn hển một hồi, thấy Tư Mã Thiến Như không đuổi theo, nghĩ hẳn là nàng đã tâm sự với tỷ tỷ rồi.

con người hầu hết đều thích tìm hiểu bí mật của kẻ khác, Nghiêm Phụng Hoàng lại là người con gái liếng thoắng tinh nghịch, lòng hiếu kỳ mạnh hơn tất cả, nên thấy các vị huynh trưởng cùng bốn vị lão anh hùng còn đang ngồi ăn, bèn nhon nhón đi trở vào động.

Nàng đinh ninh lúc này Tư Mã Thiến Như hẳn là nàng đang thủ thỉ tâm sự với Nghiêm Phụng Loan về âu Dương Thu, mình rón rén đi vào trêu cho nàng một phen nữa. Nào ngờ khi vào đến trong động, nàng lắng tai nghe, nhưng im lìm không một tiếng động. Lại chú mắt nhìn, bởi sơn động không rộng lớn, nhìn cái là thấy hết ngay.

Trời! Sơn động hoàn toàn trống không, nào có bóng dáng của hai người, chỉ thấy dưới vách đá có một vật màu hồng phấn.

Nghiêm Phụng Hoàng vội chạy đến nhặt lên, thì ra là chiếc khăn tay, nhưng không phải là vật của tỷ tỷ, không cần suy nghĩ cũng biết là do Tư Mã Thiến Như để lại.

Trước sau không đầy một khắc mà hai người đã mất tích trong động, sự biến ấy thật khiến Nghiêm Phụng Hoàng sau kinh hoàng, cầm lấy khăn tay của Tư Mã Thiến Như chạy như điên đến trước quần hào, hơ hải nói:

- Không... không xong rồi, hai người đã... đã biến mất trong động rồi... Chỉ để lại chiếc khăn tay này thôi.

Nghiêm Phụng Sơn biết rõ đứa em gái út này của mình rất tinh nghịch hay đùa, bèn ha hả cười nói:

- Nghiêm Phụng muội lại định phá bĩnh gì đây?

Nghiên Phụng Hoàng lo sợ đến hai mắt rấn lệ nói:

- Không phải tiểu muội phá bĩnh đâu, mọi người hãy vào đây xem mau lên!

Mọi người thấy dáng vẻ nàng quyết không phải đùa cợt, bất giác cùng đứng cả lên.

Trường Tôn Sở đón lấy chiếc khăn trong tay Nghiêm Phụng Hoàng, xem qua rồi nói:

- Không sai, đây đúng là vật dụng của Thiến Như điệt nữ.

Dứt lời liền dẫn trước phóng đi vào động, mọi người cùng vào theo, trong động im lìm trống không, không hề có dấu vết gì khả nghi, thế nhưng hai vị cô nương thật sự đã mất tích rồi.

Dưới sự gạn hỏi của mọi người, Nghiêm Phụng Hoàng vừa thút thít khóc vừa kể lại mọi sự.

Chuyện xảy ra thật là đột ngột và ly kỳ, khiến mọi người khó thể tin được, nhưng đó lại hoàn toàn là sự thật.

Hai vị cô nương ấy đã đi đâu? Sơn động nhỏ bé này lại không có lối ra nào khác...

Mọi người thầm tự hỏi như vậy, nhất thời không ai hiểu nổi nguyên nhân.

Thương Ngô Tam HỒ bỗng nghiêm túc hỏi:

- Trường Tôn huynh quả quyết chiếc khăn này là vật sở hữu của Tư Mã cô nương chứ?

Trường tôn Sở gật đầu:

- Không hề sai, tại hạ từng thấy Thiến Như điệt nữ sử dụng.

Thương Ngô Tam HỒ ngẫm nghĩ chốc lát, lại nói:

- Tư Mã cô nương là người lanh trí, hẳn là trong lúc cấp bách đã để lại chiếc khăn này... như vậy, vấn đề chắc chắn đã xảy ra trong động này.

Đoạn liền đi đến bên vách động, chú mắt xem thật kỹ.

Mọi người nhận thấy sự suy luận của Thương Ngô Tam HỒ có khả năng tính rất cao, bèn cũng chia nhau đập gõ trên vách đá, xem thử có cửa ngầm hay bí đạo gì không. Nhưng xung quanh toàn là vách đá rắn chắc, không hề nghe có âm thanh khác lạ.

Nhị HỒ bởi sự cố do mình mà ra, cuống đến la oai oái, anh em họ Nghiêm càng lo đến quýnh quáng, không ngừng đi lòng vòng trong động.

Đại HỒ đi quanh động một vòng, vẻ mặt nặng nề thở dài nói:

- Lão Ô di lại trên giang hồ đã mấy mươi năm, nhân vật gì chưa từng thấy, chuyện quái lạ gì chưa từng gặp, nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện quái đản thế này, và cũng chưa từng nghe có cao nhân dị sĩ hay yêu tình quỷ quái gì Ở trong Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn này, vậy mà hai vị cô nương lại đột nhiên biến mất...

Tam HỒ đi vòng quanh vách động xem xét một hồi, đoạn lại nhìn thật kỹ lên trên nóc động. Sau cùng ông ta đã phát hiện ra chút dấu vết khả nghi, đó là bốn phía vách động đều gồ ghề, duy chỉ nóc

động lại nhẵn thín như từng được đục đẽo, nhưng lại không thấy có chút khe hở nào.

Tam HỒ ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng mắt rực tinh quang, biến sắc mặt noi mau:

- Các vị ra khỏi đây mau!

Đồng thời đã nắm lấy tay Nghiêm Phụng Hoàng, tung mình ra ngoài động. Những người khác biết là Tam HỒ hẳn có điều phát hiện, cũng vội phi thân theo sau ra ngoài.

Mọi người đều khinh công trác tuyệt, đường sơn động chỉ dài khoảng ba trượng, một cái tung mình đã ra đến bên ngoài.

Tám người vừa ra khỏi cửa động, liền nghe phía sau có tiếng đá lăn ầm. Cùng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy hai bên vách đá cửa động đều có một tảng đá to ập ra, nhanh chóng chập lại, khép kín cửa động không còn một khe hở.

Quần hào thấy vậy đều cả kinh thất sắc, nếu không nhanh chân ra khỏi sớm một bước, bị nhốt trong động thì khốn.

Hiển nhiên sơn động này chẳng phải đơn giản như vẻ bề ngoài, Cho đến lúc này tuy chưa phát hiện có người đặc biệt gì, nhưng mọi người đều biết chủ nhân nơi đây chắc chắn không phải hạng bình phàm.

Chỉ thấy cửa động sau khi khép lại hoàn toàn giống hệt như hai bên vách đá, nếu không nhìn kỹ thật khó mà nhận ra được.

Càng rõ ràng hơn, Tư Mã Thiến Như và Nghiêm Phụng Loan hẳn đã bị người trong động bắt giữ, nhưng chủ nhân sơn động này là ai?

Vì sao mãi đến lúc này mới bắt đầu ra tay với họ?

Nếu như động chủ là kẻ địch, lẽ ra sớm đã nhốt họ trong động, cho dù họ võ công cao cường cũng khó thể thoát thân, vậy thì sao bây giờ lại bắt giữ hai vị cô nương?

Nhưng điều thắc mắc ấy quay cuồng trong đầu mỗi người, nhưng không ai nghĩ ra được nguyên nhân hợp lý.

Trường tôn Sở bỗng khẽ thở dài lẩm bẩm:

- xem ra chúng ta hẳn sẽ nguy khốn trong Tinh Tinh Thạp này rồi!

Vị lão anh hùng này liên tiếp gặp phải những chuyện kinh người, khí khái anh hùng đã tiêu tan, lời lẽ vô cùng cảm khái.

Đại HỒ tuy nhận thấy hoàn cảnh lúc này có lẽ đã đối mặt với hiểm ác, nhưng chẳng thể buông bỏ anh danh một đời, xuôi tay chịu chết, bèn nhìn Tam HỒ hỏi:

- Tam đệ đã nhận ra chỗ bí ẩn của sơn động này rồi ư?

Tam HỒ bỏ tay Nghiêm Phụng Hoàng ra, nghiêm mặt nói:

- Thật ra đệ cũng chưa nhận ra trong động có dấu vết gì đặc biệt, mà chỉ nhận thấy trên nóc động dường như có người đục đẽo, nếu có đường hầm bí mật, rất có thể là Ở trên nóc động...

- Vậy sao tam đệ lại biết sơn động sắp đóng lại?

- ĐÓ chỉ là suy đoán thôi, chẳng ngờ lại đúng... Lúc ấy đệ bỗng nghĩ đến việc hai vị cô nương đột nhiên mất tích trong động, lại phát hiện trên nóc động nhẵn lì khả nghi, bèn suy đoán đây rất có thể là kế dụ địch, định một mẻ lưới bắt hết chúng ta, nên mới bảo các vị lui ra ngay.

Nhị HỒ gật đầu:

- Tam đệ nói rất có lý, nhưng vì sao mãi đến bây giờ đối phương mới hành động?

Tam HỒ ngẫm nghĩ một hồi:

- Nếu đệ đoán không sai, đây có thể là một trong rất nhiều lối ra vào của một sơn động bí mật, và lối ra vào này không mấy quan trọng, không có người canh giữ nên mãi đến bây giờ mới bị người trong động phát giác. Giờ chúng ta đã không bị nhốt trong động, nhất định đối phương không chịu thôi, các vị hãy lưu tâm chờ đợi, có lẽ sẽ mau chóng có chuyện xảy ra nữa...

Nghiêm Phụng Sơn bởi nóng lòng lo cho sự an nguy của em gái, không lựa lời nói:

- Nhị ca, tam ca! Hai vị chỉ bàn suông thì có ích gì? Chúng ta đâu thể xuôi tay Ở đây, không tìm cách giải cứu họ?

Tam HỒ đưa mắt nhìn vị nghĩa đệ lòng ngay miệng mắn này, ôn tồn nói:

- Tứ đệ chớ nóng nảy, chúng ta đã xác định hai vị cô nương đã mất tích trong sơn động này, dĩ nhiên là phải tìm cách giải cứu, nhưng sơn động này đã tự phong bế, không sao vào được, chúng ta nóng lòng cũng vô ích, chi bằng hãy chờ chốc lát, xem diễn biến thế nào hẵng tính, tứ đệ đồng ý không?

Nghiêm Phụng Sơn bởi nhất thời lo lắng không lựa lời, nói ra rồi mới nhận thấy không ổn, giờ nghe Tam HỒ nói vậy, càng thấy mình lỗ mãng vô tri, bất giác ngượng ngùng xuôi tay làm thinh.

Thế là tám người đành theo ý Tam HỒ ngưng thần giới bị, canh chờ ngoài cửa động, mắt không

chớp nhìn vào cửa đá đã đóng chặt.

Thời gian chậm chạp trôi qua, mãi đến khi mặt trời lặn, Tinh Tinh hạp đã bị bóng tối phủ trùm, nhưng cửa động vẫn chưa mở ra và khắp Tinh Tinh hạp cũng không hề có tiếng động nào?

Chừng khoảng canh hai, quần hào đang chờ đến nẫu ruột, bỗng nơi cửa ra vào hạp cốc có một bóng người áo đen xuất hiện và phóng vào như sao xẹt.

Đại HỒ với Trường Tôn Sở phát hiện trước tiên, Đại HỒ liền khẽ nói:

- Các vị hãy mau ẩn nấp, có người đến rồi...

ông chưa dứt lời, bóng người ấy đã đến gần, chỉ còn cách mười mấy trượng, đủ thấy khinh công người này trác tuyệt dường nào.

Lúc này, bóng người áo đen ấy như có điều e ngại, đã phóng đi chậm lại, rồi từ từ tiến đến gần.

Lúc này quần hào sớm đã móp người trong lùm cỏ, chú mắt theo dõi hành động của người áo đen.

Người áo đen như chưa phát giác trong hạp có người ẩn nấp, nhưng khi đến gần, y đã phát hiện hơn hai trăm hào kiệt võ lâm nằm bất động trên đất.

Chỉ thấy người áo đen cúi xuống xem xét chốc lát, như không bận tâm, lại tiếp tục tiến tới.

Người áo đen sau cùng đã đến trước sơn động, dừng lại đưa mắt nhìn quanh, lẩm bẩm:

- ủa! HỌ đâu cả rồi nhỉ?

Rồi không nói tiếp nữa, như đang chìm đắm trong suy tư.

Lúc này khoảng cách rất gần, quần hào đã thấy rõ người áo đen này vóc dáng mảnh mai, khăn xanh che mặt và nghe tiếng nói hiển nhiên là một nữ nhân.

Nghiêm Phụng Sơn không kề lòng được nữa, trước tiên tung mình ra quát:

- Tôn giá là ai? Đêm khuya đến đây làm gì?

Nghiêm Phụng Sơn vừa hiện thân, bảy người khác cũng liền chui ra khỏi lùm cỏ, bao vây nữ nhân áo đen vào giữa.

Nữ nhân bịt mặt áo đen chẳng chút sợ hãi, chỉ thoáng nhìn hai nên, khăn xanh che mặt nhẹ lay động, đoạn với giọng lạnh lùng chậm rãi nói:

- Tinh Tinh hạp đâu phải cấm địa, các vị đến được, sao kẻ khác lại không đến được chứ?

Nghiêm Phụng Sơn tính nóng như lửa, vừa nghe đối phương nói vậy, nỗi bực tức trong lòng liền bùng nổ, buông tiếng quát vang và một quyền tung ra.

Quyền thuật của nghiêm gia môn Ở Ngô Châu lừng danh trên giang hồ. Nghiêm Phụng Sơn được gia truyền từ thuở bé, nay đã có tám thành hỏa hầu, một quyền tung ra trong lúc nóng giận, uy lực đâu phải tầm thường.

Chỉ nghe vù một tiếng, một luồng kình phong hung mãnh đã ập thẳng vào nữ nhân áo đen.

Nhưng nữ nhân áo đen điềm nhiên như chẳng có việc gì xảy ra, ung dung một tay phất nhẹ, quyền phong cương mãnh đã bị hóa giải thành vô hình.

Nghiêm Phụng Sơn thấy vậy bất giác rúng động cõi lòng, liền vận tụ mười thành công lực, quyền thứ nhì vừa định tung ra.

Chỉ nghe nữ nhân áo đen buông tiếng cười khảy, lạnh lùng nói:

- Từ lâu nghe quyền pháp của Nghiêm gia môn Ở Ngô Châu danh lừng võ lâm, hôm nay được gặp quả không phải hư truyền, nhưng muốn động thủ, tốt hơn ngươi hãy về nhà gọi phụ thân ngươi đến đây, nếu không, đối với hậu sinh tiểu bối ngươi, thắng cũng chẳng vinh dự.

Nhị HỒ bị giam trong Cửu U cung hơn nửa năm, sớm đã lòng đầy oán thù. Sau khi được Lăng Hồng Diễm phóng thích, lúc đầu gặp nghĩa đệ âu Dương Thu bị trúng độc Kim Ty Xà, rồi đến Tư Mã Thiến Như và Phụng Loan bỗng dưng mất tích, liên tiếp gặp chuyện không vui mà không tìm được đối thủ đánh nhau một trận, hoạt động gân cốt. Lúc nữ nhân vừa xuất hiện, ông đã cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, nhưng vì giữ thân phận, không muốn động thủ với phụ nữ, trong lúc do dự đã bị Nghiêm Phụng Sơn giành mất trận đầu.

Lúc này thấy nghĩa đệ xuất thủ không có hiệu quả, lại nghe nữ nhân áo đen buông lời ngạo mạn, bằng vào điểm ấy, với địa vị của Thương Ngô Tam HỒ trong võ lâm giao thủ với y thị cũng chẳng mất thể diện.

Y nghĩ ấy lướt nhanh qua đầu óc Nhị Hồ, khi nữ nhân áo đen nói xong, Nghiêm Phụng Sơn đang kinh ngạc trước võ công và nhận xét của đối phương, Nhị HỒ đã tiến tới một bước, ha hả cười nói:

- Tứ đệ hãy tạm lui ra!

Nghiêm Phụng Sơn xuất thân trong danh môn võ lâm, tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng đả có khá nhiều kinh nghiệm, vừa xuất thủ đã biết võ công mình chắc chắn không đương cự nổi đối phương, nhưng vì nữ nhân áo đen không xem y ra gì, lửa giận khó thể dằn nén, định quyết thí mạng với đối phương.

Nhị HỒ nhẹ vung tay áo, nhìn nữ nhân áo đen cười nói:

- Với tuổi tác của lão phu, có lẽ không phải là hậu sinh tiểu bối chứ? Xin mời?

Dứt lời, hai tay đưa lên ngang ngực, thủ thế chờ đợi.

NỮ nhân náo đen thoáng lưỡng lự, đoạn cười khảy nói:

- Bổn phu nhân tuy không phải đến đây gây sự, nhưng nếu không giao thủ với tôn giá ba hiệp, tôn giá hẳn nghĩ lầm là bổn phu nhân sợ tôn giá...

Vừa dứt lời, hai chân điểm nhẹ trên đất, người vọt lên không, nhanh như chớp lao bổ vào Nhị Hồ.

Chiêu thức khởi thủ này là của môn phái nào. Bảy người đứng bên lược trận thảy đều sững sờ.

Nhị HỒ vừa thấy đối phương lao đến nhanh như chớp, tay phải vươn ra, năm ngón sắc nhọn chộp vào mấy chỗ yếu huyệt trước ngực mình, không phải thực, cũng chẳng phải hư, trông rất nhẹ nhàng, nhưng người chưa đến, năm luồng kình phong lạnh buốt đã ập đến gân Nhị HỒ là người giàu kinh nghiệm đối địch, thấy thế công của đối phương quá hung hiểm, đâu dám ngạnh tiếp, vội thụp người và lách sang phải năm thước, quát:

- Khá lắm!

Đồng thời, thi triển chiêu Di Sơn Điền Hải, song chưởng đẩy thẳng ra.

Nhị HỒ với mấy mươi năm công lực phát ra chiêu chưởng thuần nội lực này, dĩ nhiên uy thế chẳng phải tầm thường. Chỉ nghe ầm một tiếng, kình phong như một bức tường sát xô thẳng vào nữ nhân áo đen.

Nào ngờ nữ nhân áo đen người đang trên không, chỉ nhẹ xoay một vòng, tay trái phất hai lượt, chưởng kình như bài sơn đảo hải của Nhị HỒ đã biến hơn nửa phần, và tay phải thế chỉ không thay đổi, điểm vào ngực Nhị Hồ.

Tuyệt kỹ biến thế trên không và còn có thể hóa giải công lực của đối phương này thật hiếm thấy trên cõi đời.

Nhị HỒ sau khi xuất chưởng đinh ninh là có thể đẩy lui được dp, nào ngờ sự thật khác hẳn, bất giác lòng rúng động, vội vận tụ toàn lực với Chiêu Thiên Vương Thác Tháp bổ vào đối phương từ trên không lao đến, đệ tử thi triển thân pháp Thảo Thượng Phi lướt lùi ra xa hơn ba trượng.

Nhưng nữ nhân áo đen thân thủ thật siêu phàm, khi chưởng phong của Nhị HỒ ập đến gần, người bỗng chững lại và vọt lên cao hơn ba trượng, rồi với thế Lưu Tinh Truy Nguyệt đuổi theo đối

phương.

Nhị HỒ hai chân vừa chạm đất, bỗng nghe phía sau có tiếng gió rít, bất giác giật mình, vội quay người lại nhin, chỉ thấy nữ nhân áo đen hệt như một cách chim to lao nhanh đến.

ông đâu dám chậm trễ, vội vận công vào song chưởng và đứng vững chân tấn, chờ cho nữ nhân áo đen chân sắp chạm đất, bỗng với chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt một chưởng tung ra.

Nữ nhân áo đen vẫn không đổi thế, với tay phải năm ngón nhọn hoắc chộp thẳng vào chưởng kình cương mãnh của Nhị Hồ.

Chỉ nghe bùng một tiếng vang rền, hai luồng kình lực chạm nhau, cuồng phong dậy lên, cỏ rợp bụi tung mù mịt.

Nữ nhân áo đen đứng yên bất động, nhưng Nhị HỒ huyết khí sôi trảo, cơ hồ không đứng vững nổi.

Nữ nhân áo đen không truy kích, chỉ cười khảy nói:

- Thế nào? Ba chiêu đã qua, còn chưa phục ư?

Nhị HỒ tuy biết võ công và nội lực của đối phương cao thâm hơn mình nhiều, nhưng người võ lâm xem trọng thanh danh hơn tính mạng, đâu thể buông trôi anh danh một đời, chịu thua đối phương.

ông hít mạnh một hơi chân khí, cố đè huyết khí trảo dâng, trầm giọng nói:

- Lão phu là Trường Tôn Sở, xin thứ cho lão phu mắt kém, không biết phu nhân...

Nữ nhân áo đen ngắt lời:

- Các hạ không cần hỏi nữa, bổn phu nhân đang tìm các hạ đây.

- Chẳng hay phu nhân tìm lão phu có điều chi kiến giáo?

- Xin hỏi tiểu đồ tại sao không có mặt Ở đây?

Trường tôn Sở ngẩn người:

- Chẳng hay cao túc là ai vậy?

- Tư Mã Thiến Như!

Trường tôn Sở lại ôm quyền:

- Thì ra Hoẵng Nguyệt phu nhân, xin thứ cho lão phu mắt kém đã không nhận ra. Phu nhân đến thật

đúng lúc, lão phu với các vị đây đang đau đầu về chuyện mất tích đột ngột của lệnh đồ...

Hoẵng Nguyệt phu nhân sửng sốt ngắt lời:

- sao? Thiến Như mất tích tại đây ư?

Trường Tôn Sở gật đầu, bèn kể lại chuyện Tư Mã Thiến Như với Nghiêm Phụng Loan mất tích trong sơn động, sau đó đưa tay chỉ cánh cửa động đã khép kín nói tiếp:

- Hai vị cô nương ấy chính là mất tích trong ấy!

Hoẵng Nguyệt phu nhân đưa mắt nhìn thạch động, rồi bỗng vọt lên không như tên bắn về phía đỉnh hạp.

Quần hào đang sửng sốt, chỉ nghe trên không vọng xuống tiếng lạnh lùng nói:

- Hãy tìm Huyền ĐÔ cung chủ đòi lại tiểu đồ...

Tiếng nói còn vang vọng trong không gian, bóng dáng Hoẵng Nguyệt phu nhân đã mất dạng.

Cái tên Huyền ĐÔ cung chủ từ miệng Hoẵng Nguyệt phu nhân thốt ra, lại khiến quần hào sững sờ.

thật là một đối thủ chưa từng gặp trong đời.

Lời lẽ hết sức chân thành, đủ thấy ông là người lòng dạ khoáng đạt, người võ lâm thường khó thể bì kịp.

Tam HỒ là người tinh tế, từ lúc Hoẵng Nguyệt phu nhân hiện thân đến khi giao thủ với Nhị HỒ rồi bỏ đi, ông luôn điềm tĩnh quan sát cử chỉ của bà.

Chỉ pháp ảo diệu của Hoẵng Nguyệt phu nhân đã khiến Tam HỒ toàn thần chú ý, đến khi thấy thân pháp khéo léo đổi thế trên không của bà, lòng càng bất giác rúng động.

Lúc này thấy mọi người bàn tán về lai lịch của Hoẵng Nguyệt phu nhân, Tam HỒ bèn nói:

- Đường lối võ công của vị phu nhân này thật hiếm thấy trong võ lâm đương kim, nhưng thân pháp đổi thế trên không của bà thì Tam HỒ nhận thấy rất là quen.

Đại HỒ xưa nay vẫn xem vị tam đệ như là Gia Cát Lượng tái sinh, liền hỏi:

- Tam đệ đã nhận ra chút lai lịch của Hoẵng Nguyệt phu nhân này rồi ư?

- Ngu đệ không dám quả quyết, nhưng nhận thấy thân pháp xoay người trên không của bà ấy rất giống với Hồi Phong Tam Toàn lừng danh võ lâm của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn đại hiệp...

Nhị HỒ bỗng xen lời:

- Vậy thì dễ thôi, chờ khi thất đệ về đến, hỏi thất đệ là rõ ngay chứ Tam HỒ tiếp lời:

- Nhưng theo ngu đệ thì hiện chúng ta không cần phải mất thời gian bàn luận về lai lịch của Hoẵng Nguyệt phu nhân, hơn nữa bà ấy trước lúc bỏ đi đã nói là đi tìm Huyền ĐÔ cung chủ đòi lại đồ đệ, những lời ấy rất đáng cho chúng ta suy luận...

ông ngẫm nghĩ một hời, thấy mọi người đều lắng tai nghe, bèn lại nói tiếp:

- Theo lời thất đệ thì Huyền ĐÔ cung chủ là một trong ngũ cung dưới quyền Đại Nguyên giáo, Hoẵng Nguyệt phu nhân vừa nghe ái đồ mất tích tại đây đã vội vàng bỏ đi tìm Huyền ĐÔ cung chủ đòi người, chứng tỏ Huyền ĐÔ cung chủ hẳn Ở cách đây không xa, hoặc chính là nằm ngay trong Cửu Diệp Sơn này và Tinh Tinh hạp cũng hẳn là thuộc địa của cung này, Hoẵng Nguyệt phu nhân tuy võ công tuy bất phàm, nhưng có cứu nổi hai vị cô nương hay không, đó là vấn đề rất đáng lưu ý. Tuy nhiên, Cửu Diệp Sơn này rộng đến mấy trăm dặm, núi non trùng điệp, vực sâu hạp cốc đầy rẫy, chúng ta thật khó...

Nghiêm Phụng Sơn quan tâm cho sự an nguy của em gái, nóng lòng hỏi:

- Theo ý tam ca thì chúng ta nên hành động thế nào?

Tam HỒ ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Rất hiển nhiên, mọi hoạt động của Đại Nguyên giáo đều rất bí mật, qua Cửu U cung chúng ta có thể suy ra, bốn cung khác hẳn cũng cạm bẫy đầy rẫy, người ngoài chẳng những khó thể xâm nhập, mà thậm chí ngay cả địa điểm cũng chẳng tìm ra được. Hoẵng Nguyệt phu nhân trước lúc bỏ đi đã nói như vậy, hẳn là bà ấy biết rất rõ về tình hình của Huyền ĐÔ cung. Bà ấy có cứu được người hay không nhất định cũng sẽ trở về đây, cho nên chúng ta hãy Ở lại đây điều tức chờ đợi thì hơn. Vả lại, theo Tam HỒ suy đoán, nếu Hoẵng Nguyệt phu nhân cứu người bất thành, có lẽ trong Tinh Tinh hạp này sẽ có sự cố trọng đại xảy ra. Lúc bấy giờ chúng ta bị hãm thân trong vùng nguy hiểm, cần phải toàn lực đối phó.

Tam HỒ dứt lời, liền xếp bằng ngồi bệt xuống đất vận công điều tức.

Tam HỒ liệu sự như thần, xưa nay rất được vị huynh trưởng tin tưởng, nên Đại HỒ và Nhị HỒ cũng chia nhau tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trường Tôn Sở và bốn anh em họ Nghiêm tuy lòng nóng như lửa đốt, nhưng sự thể đã vậy, nóng ruột cũng vô ích, cũng đành y lời ngồi xuống điều tức.

Thế là Tinh Tinh hạp lại trở nên hoàn toàn yên lặng.

Nước suối Cam LỘ chảy róc rách, phối hợp với từng hồi tiếng côn trùng và tiếng sói tru vượn hú từ xa vọng đến, thất khiến người kinh tâm động phách, càng thấy hạp cốc này ghê rợn hơn.

Quần hào ngồi điều tức không lâu đều đã như lão tăng nhập định, chỉ có cô bé tinh nghịch Nghiêm Phụng Hoàng trố to đôi mắt sáng ngời, ngồi sát bên anh trai Nghiêm Phụng Sơn, hết nhìn đông rời lại nhìn tây, hết quay sang trái lại ngoảnh sang phải.

Nhờ có ánh trang soi xuống qua khoảng trống giữa hai vách núi, trong hạp cốc không đến đỗi quá tối tăm, nên tầm nhìn của Nghiêm Phụng Hoàng xa đến hơn ba mươi trượng, nhất là hướng cửa hạp cốc có thể trông thấy rõ ràng.

Lúc này đã là canh ba, nhưng Nghiêm Phụng Hoàng không hề cảm thấy mỏi mệt, hai mắt chằm chặp nhìn ra cửa hạp cốc, nhưng lòng lại tưởng nhớ đến hai vị tỷ tỷ, và có lúc cũng lo lắng về âu Dương Thu, đang trên đường đến Đại Tuyết Sơn xa xôi.

Thật ra đó cũng là lẽ thường tình, âu Dương Thu từng cứu nàng thoát khỏi Cửu U cung, giờ đây chàng vì cứu người chẳng quản ngàn dặm xa xôi đi tìm thuốc giải, những người trong Tinh Tinh hạp này ai không thầm khấn nguyện và lo lắng cho chàng?

Nhưng Nghiêm Phụng Hoàng ngoài nỗi quan tâm phải có ấy ra, trong lòng còn có một nỗi niềm không sao hình dung nổi và nỗi niềm ấy đã khiến lòng nàng bồn chồn xao xuyến, không thấy buồn ngủ.

Thế là, hình bóng anh tuấn của âu Dương Thu đã xuất hiện trong trí não nàng, đôi mắt nhìn ra cửa hạp cốc như trông chờ âu Dương Thu sắp về đến vậy...

Sau cùng, bóng dáng âu Dương Thu đã hiện ra trong mắt nàng, từ mờ dần rõ rệt, từ rõ rệt đến dần to lớn... đến mức che mất nửa bên cửa hạp cốc.

Nghiêm Phụng Hoàng sửng sốt lẩm bẩm:

- ôi chà! Sao chàng bỗng nhiên trở nên cao to thế này, và lại còn đến hai người nữa chứ?

Nàng đưa tay dụi mắt rồi lại nhìn kỹ, bất giác tim cơ hồ vọt khỏi lồng ngực và kinh hoàng thét lên.

Quần hào giật mình tỉnh lại, chỉ thấy Nghiêm Phụng Hoàng há miệng sững sờ, hai mắt trố to nhìn về phía cửa hạp cốc.

Thì ra tại cửa hạp cốc lúc này đang có hai người khổng lồ áo đen đứng sóng vai nhau, ước lượng cao ít ra cũng hơn hai trượng, chắn cản hơn nửa phần cửa vào hạp cốc.

Hai người khổng lồ này đầu to như đấu, tóc đen dài phủ vai, đầu đội một chiếc vòng đồng ánh vàng lấp lánh, miệng to răng lòi, dáng vẻ hết sức ghê rợn.

HỌ đứng quay mặt vào trong hạp cốc, bốn mắt sáng rực nhìn vào, khiến quần hào bất giác đều rợn người.

Hai người khổng lồ như đang chờ gì đó, không tiến vào hạp cốc ngay.

Trường Tôn Sở chợt động tâm, truyền âm với mọi người nói:

- HỒ tam lão đoán không sai, xem ra chúng ta sắp đối mặt với nguy hiểm rồi...

ông chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng gầm thét từ phía sau vọng đến, từ xa dần gần, và chính là Ở sâu trong Tinh Tinh hạp này.

Phía trước có người khổng lồ cản đường, phía sau có mãnh thú tiến tới, lên trời không có thang, xuống đất không có lối, đúng là tiến thối lưỡng nan.

các lão nhân Còn có thể giữ bình tĩnh, lâm nguy bất loạn, còn ba anh em họ Nghiêm thì định liều mạng xông về phía hai người khổng lồ Nghiêm Phụng Hoàng lúc này đã sợ đến mặt hoa thất sắc, tim đập dữ dội, không sao kim ché bản thân được nữa.

Chỉ thoáng chốc, tiếng gầm thét Ở phía sau đến gần.

Đại HỒ đứng phắt dậy nói:

- Chúng ta đang bị hãm thân trong vòng nguy hiểm, chúng ta không thể ngồi yên chờ chết.

Mọi người nghe vậy liền đứng cả lên, vận công sẵn sàng ứng chiến.

Ngay khi ấy, tiếng gió vù vù vang lên từ trong hạp cốc, chỉ thấy hai con mãnh sư to như trâu, dọc theo suối Cam Lộ, mỗi bên một con phóng đến như bay, đồng thời cất tiếng gầm vang, rung chuyển núi rừng.

Đại HỒ và Nhị HỒ dẫn trước xông ra, mỗi người ứng phó một con mãnh sư, cùng với mấy mươi năm công lực tung ra một chưởng.

Hai con mãnh sư không chờ chưởng phong ập đến đã đứng thẳng lên, hai chân sau chòi mạnh, vọt lên cao hơn hai trượng, như muốn tránh khỏi đòn phủ đầu của đối phương.

Đại HỒ và Nhị HỒ đâu chịu chậm trễ, cùng vận hết công lực bình sanh vào hai tay, liên tiếp vung chưởng bổ vào hai con mãnh thú vừa phóng lên cao.

Trong hạp cốc liền tức dậy cuồng phong, tiếng người quát, tiếng thú gầm, cát bụi tung bay mịt mù. Cuộc chiến giữa người và thú đã đến giai đoạn ác liệt.

Trường Tôn Sở, Tam HỒ với ba anh em họ Nghiêm đều toàn thân lưu ý phía cửa hạp cốc, sợ hai người khổng lồ đột kích.

Nhưng kể cũng lạ, hai người khổng lồ đứng án nơi cửa hạp cốc vẫn không có hành động gì, như thể họ tin chắc quần hào hẳn sẽ bị mãnh thú bức dồn ra ngoài này vậy.

Đại HỒ và Nhị HỒ trong lúc ác chiến với mãnh thú vẫn lưu tâm đến hai người khổng lồ nơi cửa hạp cốc, thấy họ chưa hành động, bèn yên tâm toàn lực xu ất thủ.

Hai con mãnh sư tuy sức mạnh khôn cùng và nhanh nhẹn, nhưng linh tính cũng không sao bì kịp với con người, hơn nữa Toái Bi Thủ danh chấn võ lâm của Thương Ngô Tam Hồ, dưới sự thi triển toàn lực đâu phải tầm thường.

Nhưng Đại HỒ với Nhị HỒ cũng tự biết, muốn nhanh chóng đánh hạ hai con mãnh thú như từng được huấn luyện này, thật khó thể thực hiện nổi.

Khoảng thời gian một tuần trà sau, hai con mãnh thú tuy đã không còn uy mãnh như lúc đầu, nhưng vẫn còn có thể cầm cự không đến đỗi bại.

Nhị HỒ thấy vậy hậm hực nói:

- Hôm nay nếu mà không đánh chết được hai con súc sanh này, Thương Ngô Tam HỒ còn mặt mũi nào đứng chân trên giang hồ nữa chứ?

Đoạn liền vận mạnh chân khí đan điền quát vang:

- Súc sanh, xem đây...

Đồng thời hữu chưởng dựng đứng, bổ thẳng vào sọ não mãnh thú.

Con mãnh sư nghe tiếng quát, quả nhiên hai mắt chăm chú nhìn vào thế chưởng bổ đến, nhe nanh múa vuốt chuẩn bị đón tiếp.

Thời cơ đã đến, Nhị HỒ đâu chịu để lỡ, bỗng rụt tay phải về, chân trái toàn lực tung lên, đá vào cằm mãnh thú.

Con súc sanh ấy sao thể ngờ được đối thủ có đòn này, chỉ nghe bộp một tiếng khô khan, con mãnh thú rống lên thảm thiết, máu tươi từ miệng phún ra, như điên cuồng lao bổ vào Nhị Hồ, liên tiếp ba lần tột cùng mãnh liệt, thật kinh tâm động phách.

Tuy nhiên, sau ba lần mãnh công, con thú dữ này đã có vẻ đuối sức, trở nên chậm chạp hơn trước nhiều.

Cùng trong lúc ấy, Đại HỒ cũng toàn lực tung ra một chưởng, bổ trúng chân trước của con mãnh sư khác.

Mắt thấy hai con mãnh sư đã thọ thương, sắp táng mạng dưới Toái Bi Thủ của Thương Ngô Tam Hồ. Nhưng ngay khi ấy, hai người khổng lồ bắt đầu cất bước tiến vào hạp cốc.

Hai người khổng lồ ấy tuy bước đi rất chậm, nhưng cửa cốc cách chỗ quần hào chỉ có mấy mươi trượng, bước chân của họ quá dài nên chốc lát đã đến gần.

Tình thế nguy cấp, Trường Tôn Sở quay nhìn ra sau, thấy Đại HỒ và Nhị HỒ chưa hạ được hai con mãnh sư, lòng hết sức lo lắng, vội nói:

- Các vị huynh đệ hãy khoan vọng động, hai người khổng lồ này hẳn là kẻ đã phá hủy phủ đệ của Tư Mã lão hiệp, để lão phu đối phó với họ...

Lão anh hùng tiếng nói thoáng run rẩy, tung mình tới năm thước, tay phải thò vào túi da bên lưng, lấy ra bốn quả đạn tròn cỡ long nhãn, trao qua tay trái hai quả, đứng bên bờ suối chờ hai người khổng lồ tới gần.

Ba anh em họ Nghiêm hết sức thắc mắc về hành động của Trường Tôn Sở, nghe tiếng nói run rẩy của ông, hiển nhiên trong lòng sợ hãi, vậy sao lại còn tranh cường, một mình ứng phó với hai người khổng HỌ nào biết là phen này lão anh hùng đã quyết tâm thí mạng, đồng quy ư tận với hai người khổng lồ, nên đã lấy ra món ám khí độc môn giúp ông thành danh khi xưa, nhưng đã từ lâu không dùng đến.

Món ám khí ấy là một loại dược hoàn cực độc có tên là Lưu Tinh Đạn, dùng nội lực ném ra, trong vòng mười trượng bách phát bách trúng, khi va chạm lập tức nổ tung thành bột bay ra tứ phía, người trúng phải bất tỉnh ngay, sau bốn giờ sẽ thất khiếu chảy máu mà chết, ngay cả bản thân cũng không có thuốc giải.

Tuy nhiên, khi tung ra Lưu Tinh Đạn, người sử dụng tối ky Ở dưới chiều gió, bởi độc phấn thổi ngược về, chính mình tự chuốc lấy cái chết.

Người trong võ lâm phàm tự hào là danh môn chánh phái đều không thèm sử dụng loại ám khí độc địa như vậy, kẻo bị đồng đạo miệt khinh. Trường Tôn Sở tuy khi xưa thành danh nhờ Lưu Tinh Đạn, nhưng kể từ lúc theo bên Tư Mã Trường Thanh lão hiệp, ông đã tự ước thúc mình, đến nay chưa từng sử dụng lần nào nữa.

Giờ đây tính mạng mọi người lâm nguy, đối phó với hai người khổng lồ sức mạnh khủng khiếp

này, tình thế bắt buộc, ông không còn sự lựa chọn nào khác.

Mặc dù lúc này trong hạp cốc không có gió, nhưng đứng trước hai người khổng lồ ghê gớm này, Trường Tôn Sở thật không dám chắc thành công nên đã quyết tâm thà cùng chết với địch còn hơn là để nguy hiểm đến tính mạng toàn thể, tấm lòng ông thật là cao cả.

Tiếng bước chân của hai người khổng lồ mỗi lúc càng rõ rệt, tâm trạng Trường Tôn Sở cũng mỗi lúc một căng thẳng.

Kể cũng lạ, hai người khổng lồ như đoán biết đối phương định dùng ám khí độc đối phó với mình, đã dừng lại Ở ngoài phạm vi uy lực của Lưu Tinh Dạn?

Trường Tôn Sở thoáng ngạc nhiên, vừa định tung mình lao tới, bỗng nghe tiếng Nghiêm Phụng Hoàng kinh hoàng thét to.

ông giật mình quay lại nhìn, chẳng hiểu sao Nhị HỒ đã ngã xuống lòng suối và mãnh sư đang nhe răng lao đến.

Cùng trong lúc ấy, Tam HỒ với Nghiêm Phụng Sơn, Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Nghi cũng phi thân đến tiếp cứu.

Nhưng bên trong hạp cốc lúc này lại có một đàn mãnh thú như cuồng phong lao đến, tình thế thật nguy cấp như ngàn cân treo sợi tóc Thốt nhiên, một hồi tiếng huýt lãnh lót vang lên, mấy bóng người từ trên núi lao nhanh xuống, chẳng rõ là địch hay bạn.

Trường Tôn Sở dù từng trải nhiều hung hiểm giang hồ, định lực rất cao, cũng không khỏi kinh khiếp trước thân pháp khinh công của những người đang từ trên núi phóng xuống.

Đang khi sững sờ, bỗng nghe một tiếng mãnh thú rống vang, chấn động núi rừng, cực kỳ ghê gớm.

Trường Tôn Sở một mặt lưu ý hai những khổng lồ trước mặt, một mặt đưa mát nhìn, chỉ thấy Tam HỒ nằm móp trên cổ mãnh sư và Nghiêm Phụng Sơn nắm chặt lấy đuôi, con mãnh sư tung nhảy như điên và gầm rống liên hồi.

Trong khi ấy, Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Nghi đã dìu Nhị HỒ Ở dưới suối dậy, tung mình lên bờ và Tam HỒ cũng đã bổ vỡ xương đầu con mãnh thú đang cưỡi, khiến nó ngã ra chết ngay?

Ngay khi ấy, đàn mãnh thú khoảng bốn mươi con từ trong hạp cốc chạy ra đã đến nơi và mấy người từ trên núi cũng xuống vừa lúc đón ngay trước đầu chúng.

Nhưng hai người khổng lồ cũng ngay lúc ấy tiến tới thêm một bước, Trường Tôn Sở tay nắm chặt Lưu Tinh Đạn, chỉ cần họ tiến thêm bước nữa, ông lập tức ném ra ngay.

Thế là, ông không thể nào phân thần nhìn ra phía sau nữa, nhưng lại nghe một tiếng rống vang của mãnh thú sắp chết.

Thì ra Đại HỒ ác đấu với mãnh sư, thấy năm người từ trên núi phóng xuống đón chân đàn thú dữ, liền tức tinh thần phấn chấn, một chưởng đánh vỡ sọ mãnh sư.

Trường Tôn Sở lại dừng chân không tiến tới nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại nhìn.

Bên này, Thương Ngô Tam HỒ với bốn anh em nhà họ Nghiêm bởi hai con mãnh sư đã chết, Nhị HỒ sẩy chân rơi xuống suối cũng hữu kinh vô hiểm, nên thảy đều quay nhìn về phía năm người đang chân đánh đàn thú.

Chỉ thấy năm người ấy võ công đối phó với đàn thú không có gì kỳ đặc, chỉ dùng một tay cùng đẩy ra, chưởng kình như bài sơn đảo hải, khiến đàn thú không sao tiến tới được.

Vì năm người ấy quay mặt về phía đàn thú, không sao thấy được diện mạo, nhưng qua bóng lưng và y phục, có thể nhận ra đó là hai tăng, hai đạo và một tục.

Hai tăng nhân một gầy một béo, người béo mạc áo cà sa đen viền vàng, người gầy mặc áo tăng màu đỏ.

Hai đạo nhân thì mặc áo bát quái màu tím, dáng người tầm thước tương đương nhau.

Còn người tục trang cao khoảng tám thước và gầy như que củi, mạc áo bào xanh, nhìn từ sau lưng giống hệt một cương thi.

Thương Ngô Tam HỒ thoáng nhìn đã nhận ra người ấy chính là đại long đầu Hoạt Diêm Vương La Tu của Hải Long hội, còn hai đạo nhân và hai hòa thượng thì không biết lai lịch.

Bản thân Hoạt Diêm Vương La Tu trong những năm gần đây rất ít khi chường mặt trên giang hồ, tuy không có ác tích gì nhưng hành vi tội ác của thủ hạ trong Hải Long hội thì rất nhiều, khiến giới chính phái căm phẫn và ghê tởm.

Hơn nữa, theo lời âu Dương Thu, Hải Long hội là tai sai của Đại Nguyên giáo, Đại Nguyên giáo đã có mưu đồ phản loạn, là hại chúng sinh, vậy thì bản chất của Hải Long hội thế nào, chẳng cần nghĩ cũng biết.

Qua võ công của hai đạo nhân và hai hòa thượng, hiển nhiên họ là người có thân phận, đệ tử Tam Thanh và Tam Bảo vốn Ở ngoài tam giới, sao lại đi chung với Hoạt Diêm Vương La Tu thế này?

Thương Ngô Tam HỒ không sao hiểu được nổi nguyên do, nhưng họ đã không đối địch với mình, thôi thì cũng đành đứng ngoài chờ xem diễn biến.

Năm người đối kháng với đàn thú một hồi, trong sâu hạp cốc bỗng có tiếng địch văng vẳng vọng ra.

Quần hào sững sốt, bởi tiếng địch tuy phảng phất dịu nhẹ, nhưng nghe rất rõ và khiến lòng xao động, chứng tỏ tiếng địch này là do nội lực hùng hậu phát ra, người thổi địch hiển nhiên là một cao thủ nội gia.

Liền tức quái dự phát sinh, đàn thú hung tàn vừa nghe tiếng địch bỗng quay đầu phóng đi vào trong hạp cốc, thoáng chốc đã mất dạng.

Đồng thời, hai người khổng lồ cũng lẹ làng lui ra khỏi hạp cốc, mất dạng trong bóng tối.

Năm cao thủ tăng đạo tục thấy đàn thú dữ rút lui, chỉ dừng tay đứng nhìn chứ không đuổi theo.

Trường Tôn Sở căng thẳng hồi hộp suốt cả buổi trời, giờ thấy vô sự mới thở phào một hơi, bỏ Lưu Tinh Đạn trở vào túi da, quay người phi thân trở lại chỗ cũ định chào hỏi năm vị cao thủ đã giúp sức.

Nào ngờ năm người ấy sau khi đàn thú và hai người khổng lồ rút đi, liền tức xếp bằng ngồi xuống đất, nhắm mắt vận công điều tức.

Thương Ngô Tam HỒ với bốn anh em họ Nghiêm ngồi vòng quanh nhau, cùng với phương pháp tĩnh tọa nội gia vận công điều tức.

Thế là, trong hạp cốc lại trở nên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng địch du dương không ngừng theo gió vọng đến.

Chừng một khắc sau, tiếng địch bỗng từ chậm và thấp chuyển sang một làn điệu khác, như đã qua phần mở đầu, giờ mới là nhạc chương thật sự.

Làn điệu mới này thật phi thường, lúc lên cao hệt như sóng dữ tràn bờ, vạn mã bôn đằng, ngàn quân lâm trận, khiến người máu nóng sôi sục, tâm thần xao động. Lúc trung bình như nước chảy núi cao, trăng thanh gió mát, giai nhân dập dìu, tài tử ngâm thơ, khiến người cảm thấy cuộc đời tuyệt đẹp, mạng sống đáng quý. Lúc thấp trầm như suối chảy róc rách, như oán như than, như khóc như kể, khiến người cảm thấy lòng buồn da diết.

Tiếng địch đến lớp thứ nhì, Nghiêm Phụng Hoàng định lực yếu nhất đã mày liễu chau chặt, trán đẫm mồ hôi, hai hàng nước mắt chảy dài.

Nghiêm Phụng Sơn, Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Nghi tuy căn cơ nội công khá vững,

nhưng nơi giữa chân mày cũng hiện vẻ căng thẳng.

Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở bốn vị lão anh hùng đều nhắm nghiền mắt, chẳng lộ vẻ gì cả.

Còn nhóm Hoạt Diêm Vương La Tu năm người thì thần sắc ung dung, như không hề bị tiếng địch ảnh hưởng.

Tiếng địch trổi xong lớp thứ nhì đột nhiên ngưng bặt.

Liền khi ấy, vị hòa thượng to béo mặc áo cà sa viền vàng mở bừng mắt, quét mắt nhìn mọi người, mặt thoáng lộ vẻ do dự nhưng liền tức tan biến, nhẹ đưa tay lên, hai ngón trỏ giữa búng ra hai luồng chỉ phong, điểm về phía Nghiêm Phụng Hoàng ngồi cách khoảng sáu thước.

Nghiêm Phụng Hoàng chỉ kêu á một tiếng ngã ngửa ra sau, tay chân duỗi thẳng như người chết.

Nghiêm Phụng Sơn, Nghiêm Phụng Lai, Nghiêm Phụng Nghi nghe tiếng giật mình, mở mắt đứng cả dậy, thấy em gái bất tỉnh, bất giác cả kinh thất sắc.

- A Di Đà Phật!

Hòa thượng to béo khẽ niệm phật hiệu, hai mắt hạ thấp, giọ nghiền từ nói:

- Ba vị chớ kinh hãi, hãy mau ngồi xuống vận công chống lại địch âm sắp tới rồi. Vị nữ thí chủ ấy vì công lực kém cỏi, đã bị lão nạp điểm huyệt ngủ rồi.

Đoạn chắp tay trước ngực, chốc lát đã nhập định.

Ba anh em nhà họ Nghiêm tuy không biết lai lịch lão hòa thượng này, nhưng thấy ông mặt đỏ au, mày từ mắt thọ, biết là một vị cao tăng hẳn lời nói không ngoa, bèn cùng nhìn nhau rồi lại ngồi trở xuống.

HỌ vừa mới nhập định, tiếng địch quả nhiên lại nổi lên. Tiếng dịch lần này không cao cũng không thấp mà trung hòa như gió thu hiu hắt, lá vàng tung bay, ngập đầy vẻ chết chóc.

Chưa đầy một khắc, ba anh em đã cảm thấy lòng đầy ai oán, cùng đứng phắt dậy, thật muốn bật khóc lên, lòng hết sức kinh hoàng, càng nhận thấy lời nói của lão hòa thượng không ngoa.

Lát sau, tiếng địch bỗng ngưng khoảng hai ba âm phù rồi đổi sang thấp trầm, như một làn khói nhẹ, có lúc thấp đến mức như muỗi kêu hoặc không thể nào nghe được.

Thế nhưng âm điệu thấp trầm ấy nghe hết sức khó chịu, không đầy thời gian một tuần trà, ba anh em nhà họ Nghiêm đã cảm thấy tim như ngàn vạn kiến bò, huyết khí chảy ngược, khó thể kìm chế, tuy

cắn răng cố sức chịu đựng, mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn không thể khiến huyết khí nghịch hành trở lại bình thường.

Ba anh em quá khổ sở, cảm nghĩ sống không bằng chết chợt nảy sinh, liền định đứng lên lao đầu vào vách đá.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, ba người cơ hồ cùng lúc cảm thấy một luồng kình phong nhu mềm chạm vào người, rồi liền bất tỉnh nhân sự, dĩ nhiên đó lại là lão hòa thượng to béo đã kịp thời điểm vào huyệt ngủ của họ.

Những người hiện diện thảy đều là cao thủ bậc nhất võ lâm, nhưng uy lực của tiếng địch càng lúc càng lợi hại hơn.

Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở nhờ nội công thâm hậu, lúc đầu còn có thể ung dung chống lại tiếng địch, nhưng rồi mỗi lúc càng cảm thấy khó nhọc hơn, sau cùng trên đầu đã bốc hơi nóng, chứng tỏ họ đã vận công chống lại tiếng địch đến giai đoạn gay go.

Năm người kia, ngoài hai vị hòa thượng và hai đạo nhân, tình trạng của Hoạt Diêm Vương La Tu tuy khá hơn Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở, nhưng gương mặt dài vàng ệch của lão đã trở nên trắng bệch, không còn chút sắc máu, càng thêm khó coi hơn.

Hai hòa thượng và hai đạo nhân tuy vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng không hề có vẻ khó nhọc, vậy là trình độ nội công của họ đã bộc lộ rất rõ bởi tiếng địch.

Trường Tôn Sở với Thương Ngô Tam HỒ nội công tương đương nhau, bốn người lúc này đã dần lâm nguy, khó thể chịu nổi, nhưng họ biết rõ đây là giai đoạn sống chết, tuyệt đối không thể lơ là kẻo nội lực tan rã, tiếng địch thừa cơ xâm nhập, hậu quả ắt là nghịch huyết công tâm mà chết.

Thế là, bản năng sinh tồn bừng dậy mãnh liệt, một sức mạnh vô hình chẳng rõ từ đâu nãy sinh, ức chế giòng máu chảy ngược rồi lưu thông trở lại bình thường, tuần hoàn ba mươi sáu vòng.

Giai đoạn gay go đã qua, họ từ từ cảm thấy kỳ kinh bát mạch khắp người hết sức thư thái, tâm thần không còn bị tiếng địch quấy nhiễu nữa.

Bốn người mừng rỡ, vội thu gom tâm thần, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm thần như một, liền đạt đến cảnh giới tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, chỉ cảm thấy linh đài trong sáng, tai thính mắt tỏ, nghe rõ cả tiếng lá rơi trong chu vi mười trượng.

Thì ra họ nhờ họa mà được phúc, trong lúc vận công chống lại tiếng địch đã tình cờ đả thông hai mạch Nhâm Đốc và Sinh Tử huyền quan, lúc này công lực của họ đã gia tăng gấp mấy lần, người nhẹ như chiếc lá, vực sâu trăm trượng có thể lên xuống như thể đất bằng.

Bốn vị lão anh hùng đang tĩnh tọa vận công, bỗng nghe tiếng địch ngưng bặt, đang không biết đối phương có còn thổi tiếp khúc địch khác lợi hại hơn nữa hay không, bỗng nghe lão hòa thượng to béo khẽ niệm một câu phật hiệu, rồi nhanh như chớp vung tay, đã giải khai huyệt đạo của bốn anh em họ Nghiêm.

Cùng lúc ấy, một hòa thượng khác với hai đạo nhân và Hoạt Diêm Vương La Tu cũng mở bừng mắt.

Lúc này bốn vị lão anh hùng đã nhận ra lão hòa thượng áo đỏ cao gầy chính là Liễu Minh đại sư, trưởng lão đương gia của Thiết Trúc tự Ở Điền Nam, còn lão hòa thượng áo đen với hai đạo nhân râu dài thì chưa từng gặp bao giờ, riêng Hoạt Diêm Vương La Tu do bởi dáng người và diện mạo khác biệt nên rất dễ nhận ra.

Hoạt Diêm Vương La Tu với Liễu Minh đại sư lẽ dĩ nhiên cũng quen biết với bốn vị lão anh hùng nên liền thi lễ chào hỏi nhau rồi sau đó lần lượt giới thiệu những người chưa quen biết.

Thì ra lão hòa thượng to béo chính là Tuệ Giác đại sư, chưởng môn Thiếu lâm đương nhiệm.

Tuệ Giác đại sư tuy là một trong số ít cao tăng hiện nay, nhưng vì tính ông không màng danh lợi và bận quá nhiều việc trong Thiếu Lâm Tự, rất ít khi đi lại trên giang hồ nên giới võ lâm hầu hết chỉ mộ danh, rất ít ai gặp mặt.

Với địa vị tôn cao chưởng môn phái Thiếu Lâm, lẽ dĩ nhiên hành động rất được mọi người chú ý, nay lại xa rời Vân Nam và lại đi cùng Hoạt Diêm Vương La Tu, lại càng khiến người cảm thấy vấn đề phức tạp, thế nên, nhóm Thương Ngô Tam HỒ thảy đều hướng ánh mắt vào vị cao tăng ấy.

Còn hai vị đạo nhân áo tím, thì ra một là Thái Hư thượng nhân, ân sư âu Dương Thu và Tiểu Thúy, một là VÔ Ưu thượng nhân danh trong giang hồ.

VÔ Ưu thượng nhân chính là sư phụ của Thiên Võng tiên tử La Võng Cơ, La Võng Cơ là con gái độc nhất của Hoạt Diêm Vương La Tu, với mối quan hệ ấy, hai người đi chung cũng chẳng có gì lạ, điều lạ là vì sao họ lại đi chung với chưởng môn Thiếu Lâm, trưởng lão Thiết Trú c tự và Thái Hư thượng nhân thế này?

Tuệ Giác đại sư có lẽ bởi thân phận và địa vị tôn cao nên rất ít nói.

Liễu Minh đại sư khi mọi người chào hỏi giới thiệu xong, như đoán biết nhóm Thương Ngô Tam HỒ đã hiểu lầm về sự đi chung của năm người, bèn giải thích:

- Bần tăng với Tuệ Giác sư huynh vì một vụ nghi án và đã từ tệ tự đến Đại Tuyết Sơn, khi đi ngang qua Nhị Hải thì được hay VÔ Ưu thượng nhân và La thí chủ cũng đang trên đường đến đây tìm kiếm ái nữ La Võng Cơ, nên đã cùng đi với nhau. Khi ra đến Cửu Diệp Sơn này lại gặp Thái Hư thượng

nhân đến Tinh Tinh hạp tìm hai vị ái đồ, thế rồi đã tình cờ gặp chư vị thí chủ tại đây, kể ra đây cũng là duyên ba sinh.

Nhóm Thương Ngô Tam HỒ nghe vậy mới hết hoài nghi. Sau đó, Thái Hư thượng nhân quay sang Trường Tôn Sở nói:

- Bần đạo lúc Ở An Định Quan được biết Thu nhi và Thúy nhi chẳng phải đã đi cùng Trường Tôn huynh là gì, sao bây giờ lại không có mặt Ở đây? Và theo lời Ưng sư huynh của bần đạo, hai người đã trúng độc được cứu, chả lẽ...

Đại HỒ không chờ Thái Hư thượng nhân dứt lời, đã thay Trường Tôn Sở trả lời về việc âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã đến Đại Tuyết Sơn tìm kiếm Chu Quả.

Trường Tôn Sở vì Hoạt Diêm Vương có mặt nên không tiện nói ra chuyện âu Dương Thu với Tiểu Thúy đến Ngân Kiều thôn mà chỉ lược thuật về chuyện mất tích của Tư Mã Thiến Như và thỉnh cầu Thái Hư thượng nhân giúp giải cứu hai vị cô nương.

Nghe xong, Thái Hư thượng nhân kinh ngạc và do dự, chưa kịp trả lời, Hoạt Diêm Vương La Tu đã cười khảy nói:

- Thì ra lão đạo mũi trâu ngươi chính là sư phụ của hai tên tiểu súc sinh đã mấy phen đến Ngân Kiều thôn của La mỗ gây sự giết người, vậy thì món nợ ấy phải thanh toán với lão mũi trâu ngươi mới được.

Chỉ vì lúc họ gặp nhau tại Cửu Diệp Sơn, Thái Hư thượng nhân bởi nghe tiếng địch từ trong Tinh Tinh hạp vọng ra, lo ái đồ gặp nạn nên chưa kịp chuyện trò đã cùng vào đây tiếp cứu nên Hoạt Diêm Vương La Tu chưa biết mối quan hệ giữa ông với âu Dương Thu.

Thái Hư thượng nhân là một vị cao nhân đắc đạo, hàm dưỡng rất cao, trước khi chưa rõ sự thật, tuy bị Hoạt Diêm Vương nhục mạ vẫn không chút tức giận, ôn tồn nói:

- Không sai, âu Dương Thu với Tiểu Thúy chính là đồ đệ của bần đạo, khi nào tìm được họ, bần đạo sẽ hỏi rõ tự sự, nếu quả là họ không đúng, bần đạo quyết không bênh vực, như nếu họ đúng, bần đạo cũng sẽ vì đồ đệ đòi lại công đạo Ở La thí chủ.

Lời lẽ ông tuy mềm mỏng, nhưng giọng điệu cứng rắn, thái độ ung dung khiến Hoạt Diêm Vương La Tu giận run, vừa định phát tác, Nhị HỒ đã cười khảy nói:

- HỌ La kia, tôn giá hãy khoan hùng hổ, cho dù tôn giá không tìm âu Dương huynh đệ tính nợ thì âu Dương huynh đệ cũng tìm tôn giá...

Hoạt Diêm Vương La Tu cười khảy:

- Thương Ngô Tam HỒ tuy tiếng tăm không nhỏ, nhưng trong mắt lão phu chưa đáng kể là gì đâu.

Nhị HỒ đâu chịu kém, liền trả đũa:

- Thương Ngô Tam HỒ tuy chẳng đáng kể là gì, nhưng cũng còn hơn một tên nhãi nhép âm mưu phản loạn, tay sai của Đại Nguyên giáo.

Hoạt Diêm Vương La Tu bị Nhị HỒ nhiếc mắng thậm tệ và lại Ở ngay trước mặt chưởng môn Thiếu Lâm, sao thể nhẫn nhịn nổi, trong tiếng la oai oái đã xuất thủ nhanh như chớp, chộp thẳng vào ngực Nhị Hồ.

Nhị HỒ nhanh nhẹn lách sang bên, vận công vào song chưởng toan phản kích.

Nhưng VÔ Ưu thượng nhân đã lướt đến, đứng cản giữa hai người, ha hả cười nói:

- Hai vị thí chủ hãy khoan đã, có gì thư thả nói, hà tất động thủ. Vả lại chúng ta hiện đều đang Ở trong phạm vi thế lực của Huyền ĐÔ cung, lão quái Tam Điệp Ma Địch tuy đã rút binh, ai biết trước tiếp theo của lão sẽ ra sao? Chúng ta không nên nồi da xáo thịt để lão có cơ hội lợi dụng.

Tuệ Giác đại sư cũng tiến tới khuyên giải:

- VÔ Ưu đạo huynh nói rất đúng, hai vị thí chủ hãy nguôi giận bình tâm, lão nhân làm người hòa giải được chăng?

Hoạt Diêm Vương La Tu tuy lửa giận chưa nguôi, nhưng vì hai người khuyên giải đều đức cao trọng vọng, dẫu sao cũng phải giữ chút thể diện cho người ta. Hơn nữa,..... VÔ Ưu thượng nhân là đồng môn sư huynh đệ đã mấy mươi năm cách biệt mới gặp lại, lúc này mà động thủ, rất hiển nhiên hai vị hòa thượng Tuệ Giác và Liễu Minh hẳn đứng ngoài cuộc, VÔ Ưu thượng nhân cũng tọa thị bàng quan, Thái Hư thượng nhân tuy không động thủ với mình trong lúc này nhưng Thương Ngô Tam HỒ cũng đâu dễ đối phó, huống hồ bốn anh em họ Nghiêm lại đang nhìn lão với ánh mắt thù địch thế kia.

Sau khi cân nhắc tình thế, lão nhận thấy mình hoàn toàn bất lợi, cũng đành nén giận nói:

- Hai vị đã nói vậy, La mỗ có thể tạm gác chuyện này sang bên, nhưng Tuệ Giác đại sư định là người hòa giải gì, xin hãy giải thích rõ.

Nhị HỒ lúc này cũng bị Đại HỒ kéo sang bên thấp giọng khuyên giải nên không nói gì nữa.

Tuệ Giác đại sư thoáng nhường mày, bửu tướng trang nghiêm nói:

- La thí chủ có hiềm khích gì với hai vị đồ đệ của Thái Hư thượng nhân, nhưng lúc này họ đã đến

Đại Tuyết Sơn, lời nói một mặt khó thể bình luận phải trái, lão nạp với sư đệ cũng đang cần tìm âu Dương tiểu thí chủ, chi bằng chúng ta cùng đến Đại Tuyết Sơn, khi nào tìm gặp âu Dương tiểu thí chủ, đôi bên nói rõ lý do mới có thể phân định phải trái, chẳng hay ý La thí chủ thế nào?

Hoạt Diêm Vương La Tu do dự chốc lát mới đáp:

- Đại sư đã nói vậy, La mỗ dĩ nhiên là đồng ý rồi.

- La thí chủ đã nể mặt lão nạp, sự việc sẽ dễ dàng thôi. Chúng ta đã trót đã gặp phải chuyện trong Tinh Tinh hạp này, chẳng thể không nhúng tay vào, hãy đồng tâm hiệp lực vì võ lâm chủ trì chính nghĩa một phen, trước tiên hãy đến Huyền ĐÔ cung giải cứu hai vị nữ thí chủ, chẳng hay ý các vị thế nào?

Nhóm Thương Ngô Tam HỒ tám người chính là đang mong mỏi điều ấy, liền đồng thanh tán thành ngay.

Liễu Minh đại sư dĩ nhiên tuân theo ý kiến Tuệ Giác đại sư, VÔ Ưu thượng nhân cũng không phản đối, còn Thái Hư thượng nhân tuy nóng lòng lo cho hai vị đồ đệ đến Ly Biệt Câu Đại Tuyết Sơn dữ nhiều lành ít, nhưng chuyện trước mắt cũng chẳng thể không màng đến hoặc một mình bỏ đi. Hơn nữa, phen này ông tái xuất giang hồ, ngoài việc tìm kiếm ái đồ, ông còn có sứ mệnh trọng đại khác nên cũng tán thành ý kiến của Tuệ Giác đại sư.

Hoạt Diêm Vương La Tu tuy là thuộc hạ tai sai của Đại Nguyên giáo, nhưng bởi VÔ Ưu thượng nhân đã chứng thực với lão là La Võng Cơ quả đúng là bị Ma Thiết cung hạ thuộc của Đại Nguyên giáo bắt giữ và sai khiến nên cũng đâm ra có ác cảm với Đại Nguyên giáo.

Do đó, khi lão nhận được mệnh lệnh của Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm, bảo lão suất lĩnh hết toàn bộ cao thủ ba đường đến Vân Long hội họp với người của Ma Thiết cung vây bắt quần hào hai tĩnh Vân Quý, lão đã tương kế tựu kế, chỉ chọn lấy nửa số cao thủ ba đường, bảo Triệu Tam Đường suất lĩnh ẩn nấp trong thâm sơn lân Cận, Còn bản thân lão thì đi cùng VÔ Ưu thượng nhân đến Đại Tuyết Sơn tìm kiếm con gái.

Nên khi nghe xong ý kiến đề xuất của Tuệ Giác đại sư, Hoạt Diêm Vương La Tu trong lòng đã bất mãn về Đại Nguyên giáo, hai là không muốn chứng thực về điều bí mật đã bị Nhị HỒ đề cập trước mọi người nên cũng đành tuân theo, khi đến Huyền ĐÔ cung hẵng tùy cơ ung biến.

Tuệ Giác đại sư thấy mọi người không ai phản đối, bèn với ánh mát sáng quắc quét nhìn quần hào và nói tiếp:

- Chư vị đạo huynh và thí chủ đã tán đồng ý kiến của lão nạp, vậy thì cứu người như cứu hỏa, chúng ta dĩ nhiên phải lập tức hành động, nhưng...

Lão thiền sư bỗng ngắt lời, quay nhìn VÔ Ưu thượng nhân, đoạn nói tiếp:

- vô Ưu đạo huynh, chúng ta đã biết tiếng địch khi nãy là của lão quái Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao đã đột nhiên ẩn tích giang hồ hời ba mươi năm trước, vậy thì chủ nhân Huyền ĐÔ cung ắt hẳn chính là Lệnh HỒ lão quái, nhưng chẳng hay VÔ Ưu đạo huynh có biết rõ đường lối của Huyền ĐÔ cung không?

Bốn vị lão anh hùng Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở vừa nghe nói đến Lệnh HỒ Cao, thảy đều rúng động cõi lòng, và ngay cả Hoạt Diêm Vương La Tu tự thị võ công cao tuyệt cũng không khỏi biến sắc.

VÔ Ưu thượng nhân ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Thật ra bần đạo cũng chỉ là suy luận qua tiếng địch, người thổi địch khi nãy có thể là lão quái Lệnh HỒ Cao, thử nghĩ trong võ lâm hiện nay ngoài lão quái ấy ra, ai có thể dùng âm nhạc khiến chúng ta cơ hồ không chịu nổi? Tuy nhiên, chủ nhân Huyền ĐÔ cung có phải lão quái ấy hay không bần đạo cũng không rõ. Còn về đường lối của Huyền ĐÔ cung, lúc bần đạo du ngoạn núi non Vân Quý đã tình cờ được biết, quả là Ở trong Cửu Diệp Sơn, nhưng tổng cộng có đến bảy mươi hai lối đi bí mật, mặc dù đều dẫn đến trung tâm Huyền ĐÔ cung, nhưng cạm bẫy đầy rẫy và cửa bí đạo cũng chẳng dễ tìm ra...

Nhị HỒ bỗng xen lời:

- Muốn vào Huyền ĐÔ cung đâu có gì là khó, trong chúng ta chẳng phải có sẵn một người hướng đạo lý tưởng là gì?

VÔ Ưu thượng nhân mỉm cười:

- CÓ phải là La thí chủ không?

Hoạt Diêm Vương La Tu sầm mặt, lườm cho Nhị HỒ một cái, đoạn nói:

- Về tình hình của Huyền ĐÔ cung, quả thật là La mỗ cũng như các vị, hoàn toàn không biết chút gì!

Dứt lời, lòng cảm thấy hết sức hỗ thẹn. Quả thật đối với năm cung thuộc hạ của Đại Nguyên giáo, Hoạt Diêm Vương La Tu ngoại trừ Cửu U cung môi răng nương tựa, còn bốn cung khác cũng chỉ biết tên mà thôi.

VÔ Ưu thượng nhân thấy Hoạt Diêm Vương trả lời một cách mau mắn, thầm nghĩ có lẽ không ngoa, bèn nói:

- Trong chúng ta không có người biết rành đường lối của Huyền ĐÔ cung, vậy thì cũng đành dựa theo phương hướng tiếng địch vọng đến mà tìm, để thử thời vận thôi.

Tam HỒ chợt nhớ đến Hoẵng Nguyệt phu nhân, bèn nói:

- Trước khi các vị có mặt, có một vị nữ hiệp tự xưng là Hoẵng Nguyệt phu nhân đã đến đây, vì Tư Mã Thiến Như cô nương là cao đồ của bà ấy nên bà ấy đã đến Huyền ĐÔ cung cứu người, giờ vẫn chưa quay lại đây. Nhưng theo tại hạ nhận thấy, vị phu nhân ấy võ công cao siêu, việc thành hay không chắc chắn cũng quay lại đây, người này hẳn là biết rất rõ tình hình của Huyền ĐÔ cung, chi bằng chúng ta Ở lại đây chờ chốc lát, nếu bà ta không quay lại, lúc ấy chúng ta hẵng hành động, được không?

Tuệ Giác đại sư gật đầu:

- Huyền ĐÔ cung đã có nhiều bí đạo như vậy, nếu có người quen đường thuộc lối vẫn hơn là chúng ta nhắm mắt đi bừa, thôi thì hãy chờ chốc lát...

Lão thiền sư liền đưa mắt nhìn về phía ấy, thì ra cửa sơn động đóng kín bỗng lại tự động mở ra.

Trường Tôn Sở liền đưa tay chỉ nói:

- Hai vị cô nương chính là đã mất tích trong sơn động ấy, bây giờ lại mở ra, chúng ta có nên đi vào xem thử không?

Đoạn lại kể rõ tình hình trong động. Quần hào nghe xong, có người đề nghị lập tức vào động xem xét, có người chủ trương không nên khinh xuất mạo hiểm kẻo bị trúng kế, thế là mỗi người một ý, nhất thời không sao chọn ra được một quyết định vẹn toàn khả thi.

Tuệ Giác đại sư thấy vậy, bỗng với giọng hùng hồn nói:

- Lão nạp Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Giác, từ lâu mộ danh Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao thí chủ, ba mươi năm trước đã võ công cái thế, hôm nay đặc biệt đến đây bái viếng, Lệnh HỒ thí chủ hà tất làm ra vẻ bí ẩn, không ra mặt đón khách?

Liền tức, tiếng địch lại phảng phất vang lên, vật vờ trong không gian nghe hết sức êm dịu nhưng không biết từ đâu phát ra.

Tiếng địch vừa dứt, Tuệ Giác đại sư lại ha hả cười:

- Lệnh HỒ thí chủ sao không đón khách?

Quần hào hiện diện đều là người biết nhiều hiểu rộng, biết là Tuệ Giác đại sư đã phát giác mọi lời

lẽ và hành động của họ đều nằm trong sự giám sát của lão quái Lệnh HỒ Cao, họ muốn tiến vào Huyền ĐÔ cung nhưng khổ nỗi không có cửa nên sơn động lại mở ra.

Tuệ Giác đại sư vận công cất tiếng cũng chính là muốn trực tiếp nói chuyện với Lệnh HỒ Cao để tỏ ra người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, đường đường chính chính tiến vào Huyền ĐÔ cung.

Lát sau, qua một giọng nói già nua nhưng rõ rệt vang vọng trên không:

- Bổn cung chủ đã ba mươi năm chưa từng rời khỏi giường ngồi, xin thứ cho chẳng thể đón khách. Cửa động đã mở, các vị muốn vào xin cứ tự tiện.

Giọng nói chậm rãi và lạnh như băng, không hề có chút hơi hám con người.

Tuy nhiên, quần hào cũng đã nhận ra tiếng nói ấy cũng do địch phát ra. Người này đã có thể dùng tiếng địch sai khiến thú vật, lại có thể dùng tiếng địch khắc định và còn có thể dùng địch truyền tiếng nói của mình đi xa mà vẫn nghe rõ, công lực như vậy thật đáng kể được là cái thế vô song, không thể tưởng tượng nổi.

Quần hào tuy kinh khiếp công lực của Lệnh HỒ Cao, nhưng lòng hiếu kỳ thúc đẩy, thảy đều muốn được nhìn thấy mặt mũi của vị lão quái ba mươi năm chưa từng rời khỏi giường ngồi này.

Thế nhưng, ai cũng biết Lệnh HỒ Cao là một đại ma đầu với tuyệt kỹ độc bộ võ lâm là Tam Điệp Ma Địch đã khét tiếng giang hồ hồi ba mươi năm trước và nghe đâu tính lão vui giận bất thường, sinh sát tùy theo ý thích, nay lại cộng thêm ba mươi năm tu luyện, võ công hẳn càng tinh tiến hơn xưa rất nhiều.

Do đó, mọi người đều hiểu rõ, bước chân vào Huyền ĐÔ cung hẳn là nguy hiểm trùng trùng, chưa biết còn có thể sống trở ra hay không.

Quần hào ngoài Tuệ Giác đại sư, Liễu Minh đại sư, Thái Hư thượng nhân và VÔ Ưu thượng nhân, thảy đều lòng căng thẳng và thoáng lộ vẻ do dự, nhưng người trong giới võ lâm hầu hết đều có tính như vậy, dù biết rõ nguy hiểm trùng trùng nhưng vì một chữ danh, vẫn xả thân liều mạng xông vào, nên tâm trạng do dự của mọi người chỉ chốc lát đã tiêu tan.

Tuệ Giác đại sư quét mắt nhìn mọi người, cao giọng nói:

- Các vị hãy cẩn thận!

Đoạn liền dẫn trước đi vào sơn động, kế đến là Liễu Minh đại sư, VÔ Ưu thượng nhân, Thái Hư thượng nhân, Hoạt Diêm Vương La Tu, Thương Ngô Tam Hồ... lần lượt đi vào.

Vào đến trong động, Tuệ Giác đại sư ngoảnh lại nhìn, thấy mọi người đều đã vào theo, sực nhớ đến một điều, quay sang Liễu Minh đại sư đi bên nói:

-Lão quái Lệnh HỒ Cao này hồi ba mươi năm trước đã hiếm gặp địch thủ trên giang hồ, lại thêm một thời gian lâu tu luyện, hiện nay võ công của lão e đã cao thâm khôn lường, lại thêm cơ quan thần bí của cung này, khi vào đến nơi chúng ta phải hết sức thận trọng, tuyệt đối không được khinh suất, nếu có thể gặp gỡ với lão bằng lý lẽ, đòi được người thì rút lui ngay, không nên khinh sự. Khi nào chúng ta điều tra rõ vụ án trên Bạch Vân Phong Cửu Hỏa Sơn hồi sáu năm trước, mọi hành động lúc ấy hẵng bàn tính, chẳng hay sư đệ có hiểu ý ngu huynh không?

ông vì tránh bị người của Huyền ĐÔ cung nghe được, nên đã nói bằng phương pháp truyền âm nhập mật, dĩ nhiên quần hào đi sau không ai nghe được.

Liễu Minh đại sư vừa đi vừa gật đầu và cũng truyền âm nói:

- Đệ cũng nghĩ như vậy, không biết La Tu với Thương Ngô Tam HỒ có kiềm chế nổi hay không, tốt nhất nên nhắc nhở họ trước thì hơn.

- vậy thì phiền sư đệ hãy truyền đạt ý của ngu huynh, mong là khi vào đến trong cung, mọi người đều hết sức thận trọng và hành động nhất trí với chúng ta.

Liễu Minh đại sư bèn truyền âm nói với mọi người về ý kiến của Tuệ Giác đại sư. Trong khi ấy, Hoạt Diêm Vương La Tu lấy mảnh than mang theo bên mình ra viết một lá thư, rồi từ trong túi da bên lưng lấy ra hai con chim câu đưa thư, thả cho một con bay đi.

Thương Ngô Tam HỒ tuy phát giác hành động ấy của Hoạt Diêm Vương nhưng không ngăn cản.

Mọi người sau khi vào động, quả thấy trên nóc động đã mở ra một lỗ vuông cỡ ba thước, đó hẳn là con đường tất yếu dẫn đến Huyền ĐÔ cung, cũng may là nóc động chỉ cách mặt đất hơn trượng, đối với quần hào hiện diện, phi thân lên chẳng gì là khó.

Tuệ Giác đại sư ngước lên nhìn lỗ vuông nói:

- Hãy để lão nạp lên trước!

Đoạn hai tay không hề động đậy, người đã vọt thẳng lên, vào trong lỗ vuông.

Vị cao tăng này đích thân dẫn trước mạo hiểm như vậy khiến Liễu Minh đại sư với hai vị đạo trưởng hết sức lo lắng nên ba người cơ hồ cùng trong một lúc tung mình theo sau.

Hai tăng hai đạo vào trong lỗ vuông, ngưng thần nhìn, thì ra đây là một động phủ rộng khoảng nửa mẫu vuông nhưng bốn bề trống hoắc và tối mịt.

May nhờ bốn người đều nội công đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, tuy trong bóng tối vẫn có thể nhìn xa trăm trượng nên cảnh vật trong sơn động đều hiện rõ trong tầm mắt.

Tuệ Giác đại sư thấy trong động không có động tĩnh gì mới quay lại nói:

- Chư vị thí chủ, xin mời lên đây!

Thế là mọi người liền lần lượt phi thân lên. Quần hào vừa đứng vững chân, liền nghe tiếng đá nặng nề chuyển động, biết là cửa động đã đóng lại.

Tuệ Giác đại sư ha hả cười nói:

- Chúng tôi dã dám đến đây, cho dù Lệnh HỒ thí chủ không đóng cửa động, chưa được nghe lời giáo huấn bổ ích của thí chủ, chúng tôi cũng không cam lòng lui ra.

Lão thiền sư vừa dứt lời đã nghe tiếng nói già nua kia vang lên:

- Khách vào cửa đóng, đó là quy định của bổn cung, không hề có ý gì khác. Tuy nhiên, các vị muốn gặp lão phu còn phải vượt qua ba ải khó, rồi lão phu sẽ Ở ngay trước mặt các vị và những điều yêu cầu của các vị, lão phu sẽ với thân phận Huyền ĐÔ cung chủ nhận lời các vị Nhưng nếu các vị không vượt qua được ba ải khó này, vậy thì kiếp này đừng mong ra khỏi bổn cung. Ha ha! Lão phu chưởng quản cung này ba mươi năm, chưa từng được gặp một vị đồng đạo có uy vọng Cao, hôm nay các vị đại giá quang lâm, chẳng những là niềm vinh quang của bổn cung mà còn là khảo nghiệm sở học đã tham ngộ ba mươi năm của lão phu.

Quần hào thảy đều sửng sốt, dù đã biết trước muốn được gặp lão quái Lệnh HỒ Cao phải trả giá khá đắt, nhưng chẳng ngờ lại có đến ba ải khó và theo lời Lệnh HỒ lão quái, ba ải khó này là do lão quái mới tham ngộ được, sự ảo diệu thế nào thật khó thể lường nổi.

Quần hào đang phân vân không biết phải xông vào từ đâu, chỉ nghe Tuệ Giác đại sư vận công lực nói:

- Vậy thì chúng tôi nhất quyết phải thử tuyệt học đã tham ngộ ba mươi năm của Lệnh HỒ cung chủ để mở rộng tầm mắt, nhưng Lệnh HỒ cung chủ có thể cho biết tên gọi của ba môn tuyệt học ấy trước không?

- Ha ha ha! Đại sư nên giữ lại chút sức lực mà xông qua ba cửa ải Của lão phu thì hơn. Ơ đây nói chuyện không cần phải vận công phát âm đâu. Còn về tên gọi của ba cửa ải này, đến lúc tự khắc sẽ rõ.

Nhưng chỗ đứng của các vị lúc này, lão phu có thể cho biết, đây có tên là Nhân Uấn (mịt mùng) Mê Trận và cũng là cửa ải thứ nhất.

Quần hào nghe vậy liền đưa mắt nhìn, chỉ thấy bốn bề vẫn tối mịt mù và trống hoắc không có gì cả.

Nào ngờ khi ấy, bỗng nghe một tiếng chuông vang rền khiến mọi người chấn động tâm thần.

Dư âm của tiếng chuông chưa dứt, trong động đột nhiên bừng sáng khiến quần hào hoa cả mắt, nhất thời khó thể thích ứng.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, cảnh tượng trong động đột nhiên biến đổi, chỉ thấy trên nóc động cao hơn hai thước đã xuất hiện sáu viên minh châu, năm viên to cỡ trứng ngỗng được xếp theo phương vị ngũ hành với năm màu đỏ cam vàng lục tím, viên giữa to hơn gấp bội, tỏa ra ánh sáng trắng lòa.

Trong thạch động liền tức ngập đầy ánh sáng rực rỡ, trông hết sức ngoạn mục.

Quần hào đang kinh ngạc, bỗng lại vang lên tiếng chuông nặng nề, sáu viên minh châu vụt tắt, thạch động trở nên tối mịt như trước.

Chốc lát sau, trên một phía vách thạch thất quả nhiên xuất hiện bốn chữ "Nhân Uấn Mê Trận" to lớn khiến quần hào sửng sốt bàng hoàng, bốn chữ to ấy được sắp bằng vô số trân châu rực rỡ, sáng choang trong bóng tối.

Nhị HỒ thấy vậy thầm mắng:

- Đây đâu phải Nhân Uấn Mê Trận gì, là khoe khoang tài phú của Huyền đô cung thì đúng hơn.

Trường tôn Sở cười khẩy, giọng khinh miệt:

- Trò khoe khoang châu báu thế này, kể được là tuyệt học gì chứ?

ông vừa dứt lời, chỉ nghe Tuệ Giác đại sư thấp giọng nói:

- Các vị hãy cẩn thận, Nhân Uấn Mê Trận đã phát động rồi.

Mọi người liền ngưng thần chú mát nhìn, quả thấy xung quanh đã bốc lên một làn khí ngũ sắc như sương khói, dần lan tỏa vào giữa, vây bủa quần hào trong phạm vi không đầy năm trượng và tiếp tục tiến đến gần, chẳng bao lâu nữa sẽ tràn ngập cả sơn động.

Lúc này, quần hào đã thoáng ngửi thấy trong làn khí ngũ sắc có mùi thơm ngan ngát.

Tuệ Giác đại sư bỗng quát:

- Các vị hãy đứng vòng quanh và hướng ra ngoài, dùng chưởng đẩy hơi sương ra xa, không được để đến gần người.

Quần hào liền tức vâng lời, cùng vung song chưởng, kình phong cuồn cuộn tạo thành một bức tường khí chặt chẽ, gió mưa cũng không lọt vào được.

Phương pháp này của Tuệ Giác đại sư tuy hữu hiệu nhưng khi chưởng thế mọi người chậm lại, hơi sương ngũ sắc lại từ từ ập đến.

Cú thế ập đến xô ra chừng sáu bảy lần, các vị anh hùng công lực cao thâm thì không hề gì, nhưng khổ cho bốn anh em họ Nghiêm.

Ngay trong lần thứ tám, Nghiêm Phụng Hoàng vì công lực yếu kém hơn hết, xuất chưởng thoáng chậm đã bị hơi sương ập vào người.

Lạ thay, Nghiêm Phụng Hoàng liền tức bất động, hệt như một pho tượng đá.

Thế là, thế trận vòng tròn của quần hào đã có chỗ khiếm khuyết, hơi sương liền tức cuồn cuộn ập đến như sóng dữ.

Đại HỒ đứng gần Nghiêm Phụng Hoàng hơn hết, vừa thấy không ổn liền vội liên tiếp tung ra mấy chưởng nhưng đã muộn.

Hơi sương xuyên qua bức tường khí do quần hào tạo ra lập tức lan tỏa, ba anh em họ Nghiêm đứng ngay trước tiên.

Trong khi ấy, các vị lão anh hùng giàu kinh nghiệm đã kịp thời vận công phong bế hô hấp, không để cho hơi sương xâm nhập phế phủ, nhất thời cũng chưa hề hấn gì, nhưng thấy bốn anh em họ Nghiêm đều như tượng đá, lòng hết sức kinh hãi, chẳng ngờ hơi sương này lại lợi hại đến thế.

Quần hào đã thu chưởng, hơi sương tràn ngập cả sơn động, tiếp theo Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao lại vang lên.

Lát sau bốn anh em họ Nghiêm bỗng chân tay cử động, theo tiếng địch trầm hùng mà nhảy múa như điên cuồng và vòng quanh sơn động.

Đại HỒ kinh hoàng thầm nhủ:

- Nếu tiếp tục thế này, họ sẽ kiệt sức chết còn gì?

Đoạn liền vung chỉ điểm về phía Nghiêm Phụng Hoàng, định điểm vào hôn huyệt để cho nàng mê đi, nhưng vô hiệu, Nghiêm Phụng Hoàng bị điểm trúng hôn huyệt, nhưng chẳng những không dừng lại mà còn nhảy múa dữ dội hơn.

Đại HỒ thấy vậy càng thêm kinh hoàng, không biết phải làm sao nữa. Trường Tôn Sở với Nhị HỒ

và Tam HỒ thấy vậy cũng lòng có thừa nhưng sức không đủ, vô kế khả thi.

Tuệ Giác với Liễu Minh hai vị đại sư cơ hồ cùng lúc hành động, khẽ niệm một câu phật hiệu rồi tung mình lao về phía bốn chữ "Nhân Uấn Mê Trận".

Người chưa đến, chưởng kình cương mãnh đã tung ra, chủ nghe "bùng, bùng" hai tiếng rền rĩ, đá vụn văng bay, kình phong xô giạt.

Thì ra hai vị cao tăng đã nhận thấy hơi sương ngũ sắc dường như là từ những viên trân châu sắp thành bốn chữ "Nhân Uấn Mê Trận" phát ra nên mới vung chưởng đánh vỡ chúng.

Thế nhưng, chưởng lực của hai người tuy có thể phá vỡ núi phá thạch nhưng không làm gì được người viên minh châu ấy.

Hai vị lão tăng hết sức kinh ngạc, chú mắt nhìn kỹ, thì ra những viên trân châu ấy được khảm trên một tấm sắt dày, tấm sắt ấy lại lõm sâu trong vách hơn tấc và có thể chuyển động, hẳn là có máy móc điều khiển, khi nào xử dụng lộ ra, còn không sử dụng thì khuất vào trong vách.

Lại xem tấm sắt ấy cao bảy thước và rộng ba thước, hệt như một cánh cửa đen, nếu nói hơi sương phát ra từ đây, nhưng trên tấm sắt không hề có một lỗ nhỏ nào, vậy thì giả thiết này không có cơ sở.

Tuệ Giác đại sư xem xét một hồi, thật không tìm ra được chút dấu vết khả nghi nào, bèn quay sang Liễu Minh đại sư nói:

- Nhân Uấn Mê Trận này của Lệnh HỒ Cao, theo ngu huynh suy đoán, trong hơi sương ngũ sắc hẳn là có chứa dược vật làm mất lý trí, nên khi nghe tiếng Tam Điệp Ma Địch của lão là không tự chủ được, vung tay múa chân, nếu muốn phá mê trận này, trước hết chúng ta cần phải tìm ra hơi sương từ đâu bốc ra và phương pháp giải độc, thời gian lâu chúng ta cũng khó thể chịu nổi.

Liễu Minh đại sư gật đầu:

- Rất có thẻ là trong hơi sương có dược vật gì đó, nhưng người trúng phải đã mất hết lý trí, dĩ nhiên không còn biết gì như là một xác chết, vậy thì tại sao khi nghe nghe tiếng địch lại nhảy múa?

Điều này thật là khó hiểu.

Hai người đang nói bỗng ngẩn lên, chỉ thấy bốn anh em họ Nghiêm lúc này đều đang điên cuồng nhảy múa đến mức toàn thân run rẩy, hai mắt trợn trừng và giăng đầy tia máu, trông thật kinh khiếp.

Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở thảy đều vô kế khả thi, mặt đầy vẻ lo lắng, còn Hoạt Diêm Vương La Tu thì ngồi trên đất điều tiết vô Ưu và Thái Hư thượng nhân thì sóng vai nhau đi qua đi lại, mặt vẻ đăm chiêu như cũng đang nghĩ cách phá mê trận.

Tuệ Giác đại sư ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói:

- Ngu huynh từng nghe VÔ Ưu đạo trưởng có loại thánh dược Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn, được giới võ lâm xem như báu vật cứu mạng, chẳng biết có chịu giúp các vị thí chủ Nghiêm gia hay không?

Nếu không, để họ tiếp tục nhảy múa thế này, e không bao lâu nữa sẽ sức cùng lực kiệt mà chết...

Vừa nói đến đó, bỗng thấy hai anh em Nghiêm Phụng Sơn và Nghiêm Phụng Lai hệt như hai con thú dữ tung mình lao đến hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư. Còn Nghiêm Phụng Nghi và Nghiêm Phụng Hoàng thì một lao vào Hoạt Diêm Vương La Tu, một lao vào Trường Tôn Sở, hai vị đạo trưởng thấy tình thế càng thêm không ổn, lại chẳng thể xuất thủ phản kích, đành lách người sang bên tránh né, nhưng hai anh em họ Nghiêm như bóng theo hình, chẳng chịu buông tha.

Trường Tôn Sở cũng như hai vị đạo sĩ, thấy Nghiêm Phụng Hoàng lao đến tấn công, vội lách sang bên tránh.

Hoạt Diêm Vương đang khi nhắm mắt điều tiết, chợt nghe tiếng gió ập đến, vội mở bừng mắt, thấy Nghiêm Phụng Nghi lao đến như tia chớp, người chưa đến gần đã tung ra một chưởng hung mãnh.

Lão tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Đồng thời đứng phắt dậy, vung chưởng đón tiếp. Nghiêm Phụng Nghi tuy căn cơ võ học khá, nhưng sao thể là đối thủ của Hoạt Diêm Vương?

Chỉ nghe "bùng" một tiếng, Nghiêm Phụng Nghi đã bị văng ngược ra xa hơn hai trượng.

Đại HỒ nhanh như chớp lướt đến, hai tay đỡ lấy Nghiêm Phụng Nghi vừa rơi xuống đất, chỉ thấy y hai bên khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên đã thọ trọng thương.

Hoạt Diêm Vương một chưởng đả thương Nghiêm Phụng Nghi, lửa giận trong lòng vẫn chưa nguôi.

Ngay khi ấy, Nhị HỒ nói:

- Giết người đền mạng! La Tu, tiếp chiêu đây!

Đồng thời lao đến nhanh như gió, tay trái chiêu Viên Hầu Hiến Quả và tay phải chiêu Hoàng Giang Diệt Tẩu cùng lúc thi triển, chớp nhoáng tấn công Hoạt Diêm Vương.

Hoạt Diêm Vương buông tiếng cười khảy, với chiêu Bạt Xảo Tầm Xà hóa giải thế công của đối

phương, tiếp theo là chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt và Chức Nữ Lộng Thoa liên tiếp tung ra trả đũa, đồng thời lạnh lùng nói:

- Dù kể luôn cả HỒ lão nhị các hạ, cũng không bằng được nửa mạng lão phu.

Nhị HỒ biết Hoạt Diêm Vương đã luyện thành một loại Hàn âm Chưởng hết sức độc địa, người bị trúng phải lập tức không ngừng hắt hơi, toàn thân run tẩy, không chịu nổi ngã xuống đất, nên tuy ông tức giận xuất thủ cũng không dám khinh xuất.

Chỉ thoáng chốc, hai người đã giao thủ mười mấy chiêu, bởi đôi bên đều đang lúc thịnh nộ, nên càng đấu càng ác liệt, nhất thời khó phân thắng bại.

Đằng này, Nghiêm Phụng Sơn, Phụng Lai và Phụng Hoàng rượt đuổi Trường Tôn Sở, VÔ Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân chạy quanh trong động.

Đại HỒ đã đặt Nghiêm Phụng Nghi nằm xuống đất, sau khi cho Nghiêm Phụng Nghi nuốt vào một viên dược hoàn điều trị nội thương, ông liền xoa bóp cho máu chảy thông suốt.

Tam HỒ tập trung tinh thần lượt trận Nhị HỒ không dám lơ là, nếu huynh trưởng lâm nguy là ra tay tiếp cứu ngay.

Hoạt Diêm Vương giao thủ với Nhị HỒ gần hai mươi chiêu mà chưa giành được thượng phong, bất giác ngạc nhiên thầm nhủ:

- Lão nhị nhờ đâu mà có công lực hùng hậu như thế này nhỉ? Xem ra nếu không tung ra sát thủ, hắn khó mà hạ nổi y.

Dĩ nhiên Hoạt Diêm Vương có nằm mơ cũng không ngờ Thương Ngô Tam HỒ đã đả thông hai mạch Nhâm Đốc, công lực lúc này chẳng kém gì lão.

Hoạt Diêm Vương bỗng buông tiếng quát rầm, song chưởng vụt to lên gấp bội, công lực Hàn âm Chưởng đã ngưng tụ, sắp tung ra sát thủ.

Chương 13: Lệnh Hồ Lão Quái Xuất Chiêu

Tam HỒ thấy vậy giật mình kinh hãi, định lên tiếng cảnh giác Nhị Hồ, chọt thấy bóng người nhấp nhoáng, Tuệ Giác đại sư đứng chắn giữa Hoạt Diêm Vương và Nhị Hồ.

Hoạt Diêm Vương thấy vậy, lùi sau hai bước, lạnh lùng nói:

- Đại sư định làm gì thế này?

Tuệ Giác đại sư nghiêm mặt:

- La thí chủ chớ hiểu lầm, lão nạp tuyệt đối không thiên về bên nào, cục diện trước mắt chắc La thí chủ hiểu rõ, chúng ta đồng tâm hiệp lực tuy chưa chắc có thể vượt qua ba cửa ải này của Huyền ĐÔ cung, nhưng nếu nội bộ chúng ta xung đột lẫn nhau, đối phương sẽ ngư ông đắc lợi, chẳng hay La thí chủ có thấy đúng không?

Hoạt Diêm Vương tuy không cam tâm nhưng tiếp tục động thủ với Nhị HỒ cũng chưa chắc giành được phần thắng, hơn nữa lão không muốn và cũng không dám đắc tội với vị cao tăng. Thế nên, khi Tuệ Giác đại sư dứt lời, lão chẳng nói chẳng rằng hậm hực lui ra, ngồi xuống đất tiếp tục vận công điều tiết, như không hề quan tâm đến tình thế trước mắt.

Thật ra không phải lão không quan tâm đến sự sống chết của bản thân mình, mà là vì lúc lão vận tụ công lực, đã hít vào rất nhiều hơi sương ngũ sắc, tuy lão công lực thâm hậu cũng cảm thấy tâm thần xao động, ý chí không sao tập trung nên định nhanh chóng vận công đẩy khí độc trong người ra.

Lúc này ba anh em Nghiêm Phụng Sơn, Phụng Lai và Phụng Hoàng vẫn tiếp tục rượt đuổi Trường Tôn Sở với hai vị đạo trưởng VÔ Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân, trông như ong bướm bay lượn trong sương khói không chịu buông tha.

Nhị HỒ thấy Hoạt Diêm Vương đã chịu hòa hoãn mới quay lưng sang Tuệ Giác đại sư nói:

- Đã lâu ngưỡng mộ Đạt Ma Thập Nhị Chỉ của đại sư là võ lâm nhất tuyệt, chẳng hay có thể...

- HỒ thí chủ định bảo lão nạp dùng Đạt Ma Thập Nhị Chỉ chế ngự các vị tiểu thí chủ Nghiêm gia phải không?

Tuệ Giác đại sư mặt lộ vẻ do dự, ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Tình trạng của họ lúc này có lẽ cũng chỉ còn cách ấy, nhưng... vấn đề hậu quả...

Liễu Minh đại sư tiếp lời:

- Sư huynh không nên quá đắn đo, muốn cứu mạng họ chỉ còn cách sử dụng tuyệt học của bổn môn tạm thời chế ngự họ...

Tuệ Giác đại sư vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Nhị HỒ như trưng cầu ý kiến sau cùng của ông để rồi quyết định.

Ngay khi ấy, ba anh em họ Nghiêm rượt đuổi Trường Tôn Sở và hai vị đạo trưởng bỗng chậm lại, nhưng người nào cũng mặt mày co rúm, mồ hôi nhễ nhại, nghiến răng trèo trẹo như muốn nuốt chửng người đang rượt đuổi và mỗi bước đi xương cốt toàn thân kêu răng rắc, dáng vẻ hết sức ghê rợn.

Nhị HỒ thấy vậy sốt ruột nói:

- Xin đại sư ra tay mau kẻo trễ e rằng...

Tuệ Giác đại sư bỗng mắt rực tinh quang, kiên quyết nói:

- Được!

Đồng thời người đã tung lên, Nhị HỒ với Liễu Minh đại sư cưa kịp nhìn rõ động tác của ông, chỉ nghe "phịch" một tiếng, Nghiêm Phụng Sơn đã ngã xuống đất, tiếp theo đến Nghiêm Phụng Lai và Nghiêm Phụng Hoàng.

Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở thấy Tuệ Giác đại sư chỉ thoáng chốc đã chế ngự hết ba người mất lý trí và hung mãnh như thú dữ, chỉ phần võ công ấy cũng đủ khiến người thán phục rồi.

VÔ Ưu thượng nhân ha hả cười nói:

- Đạt Ma Thần Công của đại sư đã luyện đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh rồi, thật khiến bần đạo lại được mở rộng tầm mắt thêm lần nữa.

Tuệ Giác đại sư tuy nhanh chóng chế ngự ba thiếu niên võ công khá cao nhưng bản thân cũng mỏi mệt, trán thoáng hiện mồ hôi nên chỉ mỉm cười lặng thinh, ngồi xuống vận công điều tức.

Phải biết Đạt Ma Thập Nhị Chỉ Pháp là một môn tuyệt học do tổ sư khai sơn phái Thiếu Lâm với tâm huyết cả đời mới luyện thành, đó là một môn chân công nội gia dùng ý ngự chí, lúc sử dụng hoàn toàn bằng vào khí thuần dương chí tinh chí cao của cá nhân dồn vào ngón tay, với phương pháp cách không đả huyệt điểm vào mười hai yếu huyệt toàn thân.

Người bị chỉ pháp này điểm trúng, toàn thân cơ năng liền ngưng hoạt động như đã chết, chẳng kể trình độ công lực, trong vòng bảy ngày nếu không được giải huyệt bằng thủ pháp độc môn, người ấy chắc chắn sẽ chết.

Thế nhưng, cho dù huyệt đạo được giải, nếu không được nội công tinh thuần giúp người ấy phục nguyên thì cũng mất hết công lực, trở nên người tàn phế.

Đạt Ma Thập Nhị Chỉ là tuyệt học bất truyền của phái Thiếu Lâm, bao đời chỉ truyền cho chưởng môn nhân, nên giới võ lâm chỉ biết chưởng môn Thiếu Lâm thân hoài tuyệt kỹ ấy nhưng rất ít ai được chứng kiến tận mắt, phen này Tuệ Giác đại sư vì tình thế bức bách mới thi thố, tuy nhiên trên thực tế quần hào cũng chỉ thấy lão thiền sư vung tay búng chỉ mà thôi.

Bởi môn chỉ pháp này thuần thuộc cách không điểm huyệt nên người thi thố chẳng những nhắm huyệt chuẩn xác mà còn phải dùng sức thật đúng mức, tuyệt đối không được sai lệch, nên dù Tuệ Giác đại sư công lực thâm hậu, sau ba lần thi thố cũng tiêu hao khá nhiều chân nguyên, cần phải vận công điều tức.

Lúc này Hoạt Diêm Vương đã đẩy chất độc trong người ra, chỉ thấy toàn thân lão bốc hơi nóng nghi ngút và mùi hôi thối rất kỳ lạ, giờ mới từ từ cảm thấy đầu óc sáng suốt, tuy lão công lực thâm hậu cũng không khỏi kinh khiếp vì sự lợi hại của Nhân Uấn Mê Trận này.

Lão từ từ mở mắt ra, thấy mọi người đã ngồi xuống vận công điều tức và bốn anh em họ Nghiêm đều nằm dài trên đất, lão không hiểu nguyên do, tưởng là họ đã chết bèn thầm nhủ:

- Ba ải của Lệnh HỒ Cao, giờ mới ải thứ nhất đã khiến cho người nhân vật danh trọng võ lâm này khốn đốn, vậy thi ải thứ nhì và thứ ba hẳn rất là lợi hại.

Lão đang ngẫm nghĩ, quần hào đã điều tức xong, Tuệ Giác đại sư đứng lên trước nói:

- Tạm thời đành để các vị tiểu thí chủ này mất đi tri giác, khi nào mọi người ra khỏi Huyền ĐÔ cung hãy giải huyệt và giúp họ hành công phục nguyên.

Nhị HỒ thắc mắc hỏi:

- Chẳng hay vì sao đã giải huyệt rồi còn phải giúp họ hành công phục nguyên vậy?

Tuệ Giác đại sư buông tiếng thở dài, bèn sơ lược giải thích nguyên nhân vì sao Đạt Ma Thập Nhị Chỉ độc truyền cho chưởng môn và sử dụng trong tình huống vạn bất đắc dĩ.

Quần hào hiện diện tuy đều biết chưởng môn Thiếu Lâm thân hoài tuyệt kỹ này, nhưng chẳng rõ lợi hại đến vậy, thảy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi theo lời Tuệ Giác đại sư, rồi đây muốn phục hồi công lực cho họ, cần có ba người nội công đạt đến cảnh chí cao với bản thân chân nguyên truyền vào trong người họ.

Thế nhưng, người trong công lực ai cũng xem khí chân nguyên của bản thân như là sinh mạng, đừng nói không ai chịu xả thân vì người, mà dù chịu hy sinh đi nữa, khí chân nguyên của bản thân có dủ gánh lấy trọng nhiệm này hay không?

Thương Ngô Tam HỒ tuy tình nghĩa kim lan như thủ túc, nhưng nghe xong lời nói của Tuệ Giác đại sư cũng không khỏi hoài nghi về công lực của mình, chẳng rõ có thể giúp anh em họ Nghiêm phục nguyên hay không?

Tam HỒ nhìn Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Xin hỏi đại sư, với công lực của ba huynh đệ tại hạ, có thể giúp huynh muội Nghiêm gia phục nguyên hay không?

Tuệ Giác đại sư ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp:

- Lão nạp chưa rõ trình độ nội công của ba vị thí chủ nên không dám khẳng định, nhưng lão nạp có thể hết sức mình giúp một tay, còn hai người nữ thì lão nạp đành chịu.

Tam HỒ lại hỏi:

- Xin hỏi đại sư, ngoài vậy ra có còn cách nào khác nữa không?

Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn VÔ Ưu thượng nhân...

- Cách thì có, nhưng... không biết người có cách ấy có chịu hay không?

VÔ Ưu thượng nhân ha hả cười tiếp lời:

- Đại hòa thượng lại dòm ngó Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của bần đạo phải không?

Tuệ Giác đại sư vội chắp tay:

- A Di Đà Phật! Đức Phật giàu lòng từ bi, chẳng hay đạo huynh có chịu ban cho bửu đơn hay không?

Lão hòa thượng nói xong, mọi người đều với ánh mắt mong mỏi nhìn VÔ Ưu thượng nhân.

Phải biết Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của VÔ Ưu thượng nhân là với nhân sâm ngàn năm phối hợp với mấy loại dược vật quý hiếm chế luyện ba năm mới thành và chỉ có mười mấy viên, có công hiệu khởi tử hồi sinh, là một thần dược được giới võ lâm thèm muốn nhưng khó mà cầu xin được.

Nào ngờ VÔ Ưu thượng nhân lại ha hả cười nói:

- Đại hòa thượng hà tất nói vậy, đại hòa thượng đã có thiện tâm trước, lẽ nào bần đạo chịu để cho đại hòa thượng giành hết? Đành rằng Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn luyện thành chẳng dễ, nhưng thần y thánh dược chủ yếu là cứu nhân tế thế, bần đạo sẵn sàng tặng mỗi người một viên.

Với thân phận và địa vị của Tuệ Giác đại sư lại thêm giao tình với VÔ Ưu thượng nhân mà còn chưa dám chắc chắn cầu xin được Cửu chuyển Hoàn Hồn Đơn, vậy mà VÔ Ưu thượng nhân lại khẳng khái tặng cho, thật khiến mọi người hết sức bất ngờ.

Tuệ Giác đại sư lại chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Lão nạp xin đa tạ!

Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở cũng cùng tiến tới cảm tạ VÔ Ưu thượng nhân.

VÔ Ưu thượng nhân bỗng vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, ngập đầy huyền cơ chậm rãi nói:

- Các vị đừng đa lễ như vậy, phải biết là bần đạo giúp họ khôi phục công lực chẳng phải là vô duyên vô cớ, mà theo bần đạo quan sát tinh tú, võ lâm thiên hạ đã sắp xảy ra một trận kiếp nạn vô tiền khoáng hậu, rồi đây chẳng rõ có biết bao đồng đạo giang hồ khó thoát khỏi vận số này. Phen này bần đạo tái xuất giang hồ, tuy không muốn gây ra sát nghiệp nhưng cũng là ứng kiếp mà đến vì có ý định cứu vãn võ lâm, nhưng chẳng rõ có thể nhân định thắng thiên hay không?

Dứt lời, nhắm mắt lại lặng thinh.

VÔ Ưu thượng nhân chẳng những võ công tái thế mà còn kiến thức uyên bác, là một kỳ nhân dị sĩ rất được giới võ lâm kính ngưỡng, những lời này do ông thốt ra khiến mọi người hiện diện thảy đều sửng sốt kinh hoàng.

Thế là quần hào đều yên lặng đăm chiêu, như đã quên mất mình đang bị hãm thân trong Nhân Uấn Mê Trận của Huyền ĐÔ cung.

Hoạt Diêm Vương lúc này đã đẩy hết độc khí trong người ra ngoài, thấy mọi người chỉ toàn nói về những chuyện không liên quan đến cục diện trước mắt, bèn nói:

- Các vị có muốn xông ra khỏi Nhân Uấn Mê Trận hay không? Nếu muốn sao lại bàn chuyện xa vời, ích gì kia chứ?

Đại HỒ mỉa mai:

- chả lẽ la huynh đã nghĩ ra được lương sách xông trận rồi ư?

Hoạt Diêm Vương cứng họng, hết sức bẽ mặt, vừa định trả đũa, bỗng nghe ba tiếng chuông vang lên, tiếp theo là tiếng động ầm ĩ, nuốt lại những lời định nói ra.

Quần hào đưa mắt nhìn, chỉ thấy bốn chữ Nhân Uấn Mê Trận đã ẩn đi, thay vào đó xuất hiện một đường hầm sâu hút.

Tình huống thay đổi quá đột ngột, đang lúc mọi người đang thắc mắc không hiểu Lệnh HỒ lão quái lại giở trò quái quỷ gì, bỗng thấy bóng đỏ thấp thoáng, cửa đường hầm đã xuất hiện hai tỳ nữ áo đỏ trẻ đẹp, trong tay mỗi người xách một chiếc hộp đựng thức ăn, tha thướt đi về phía quần hào.

Hai tỳ nữ đi đến trước quần hào, không nói một lời, chỉ đặt hai chiếc hộp xuống đoạn quay người trở lại đường hầm, chốc lát đã khuất dạng.

Cũng trong lúc ấy, hơi sương ngũ sắc nhanh chóng tan đi, chỉ thoáng chốc không còn chút nào nữa.

Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn hai chiếc hộp đựng thức ăn màu đỏ, mỉm cười nói:

- Lệnh HỒ cung chủ sợ chúng ta chết đói, đã phái người mang thức ăn đến, các vị cứ yên tâm mà dùng, tuyệt đối không sợ bị trúng độc đâu Hai chiếc hộp đỏ được đậy kín, chẳng rõ bên trong đựng gì, vậy mà Tuệ Giác đại sư lại bảo đựng thức ăn và quả quyết không có độc, khiến mọi người đều hết sức lấy làm lạ.

Hoạt Diêm Vương không tin nói:

- Đại sư căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Tuệ Giác đại sư nghiêm giọng:

- Lão nạp tuy chưa từng gặp Lệnh HỒ cung chủ, nhưng qua lời đồn đại biết rất rõ cá tính và con người ông ấy nên mới dám quả quyết, nếu La thí chủ không tin, cứ mở hộp ra xem thử.

- Vậy sao đại sư không tự ra tay?

Tuệ Giác đại sư mỉm cười, hiên ngang sải bước đi đến bên hai chiếc hộp đỏ.

Ngay khi ấy, Tam Điệp Ma Địch lại truyền tiếng nói của Lệnh HỒ Cao:

- Tuệ Giác đại sư thật là đại lượng, đã không với dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nếu lão phu muốn lấy mạng các vị, đâu cần phải dùng thủ đoạn đê hèn hạ độc trong thức ăn? Dù võ công các vị cao đến mấy thì cũng có thể chịu đựng thêm một thời gian ngắn nữa trong Nhân Uấn Mê Trận mà thôi. Cho các vị biết, trong Huyền ĐÔ cung của lão phu tuyệt đối không có một vật gì có độc, các vị cứ việc

yên tâm.

Hoạt Diêm Vương nghe đến đó, không nén được buông tiếng cười khảy.

Lệnh HỒ Cao như thể nhìn rõ vẻ mặt và nổi lòng của từng người, nói tiếp:

- Ngay cả khí màu mà các vị đã hít vào trong người cũng không hề có độc tính, tuyệt đối vô hại đối với thân thể người...

Hoạt Diêm Vương không sao nén nổi nữa, quát to:

- Khí màu không có độc sao lại khiến người mất lý trí và trở nên điên cuồng? Hừ! Ai tin những lời quái quỷ này của các hạ?

Lệnh HỒ Cao buông tiếng cười dài:

- Đúng là ếch ngồi đáy giếng, sự hiểu biết quá ít nên mới hoài nghi như vậy Hơi sương trong Nhân Uấn Mê Trận chỉ là khí bốc ra từ lò luyện thuốc, chẳng những vô hại mà nếu biết vận dụng còn có thể giúp công lực gia tăng vượt bậc. Nhưng có điều trong khắp thiên hạ, ngoại trừ Tam Điệp Ma Địch của lão phu, hắc hắc hắc...

Lão bỗng bỏ dỡ câu nói, buông tiếng cười dài đầy ngạo mạn, thật chẳng xem quần hào hiện diện ra gì.

Nhất là Hoạt Diêm Vương La Tư uy chấn hai vùng vân Quý, ngạo thị giang hồ đã mấy mươi năm, vậy mà bị Lệnh HỒ Cao ví như ếch Ở đáy giếng, lão không tức giận sao được?

Dù sao đi chăng nữa Hoạt Diêm Vương cũng là bá chủ một phương, luận thân phận địa vị là thủ lãnh Hải Long hội, lệnh ra như núi, ai dám chống lại? Chỉ bởi nguyên nhân gì đó lão mới phải hạ mình chịu sự sai khiến của Đại Nguyên giáo và dưới sự chỉ huy của Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm, điều ấy đã khiến lão như kẻ câm ngậm bồ hòn, chịu đắng mà không sao nói được.

ái nữ La Võng Cơ bị Ma Thiết cung bắt giữ đã khiến lão sinh lòng phản nghịch Đại Nguyên giáo, giờ đây lại bị Huyền ĐÔ cung chủ Lệnh HỒ Cao lăng nhục, bất giác thầm than:

- La Tu này đường đường là đại long đầu Hải Long hội, nhất hô bách ứng, nhưng thật ra là gì trong Đại Nguyên giáo, và nay lại bị một cung chủ của giáo ấy khinh miệt như vậy?

Gương mặt vàng ệch của lão biến đổi liên hồi, sau cùng khi Lệnh HỒ Cao vừa dứt lời, lão giận dữ hét to:

- Lệnh HỒ Cao, ngươi là hạng người gì? CÓ bản lĩnh sao không ra đây quyết một phen cao thấp

với lão phu, mà lại chui rúc trong bóng tối giở trò quái quỷ?

Lệnh HỒ Cao lại hăng hắc cười dài, giọng rề rề nói:

- Lão phu tuy chưa từng gặp cương thi ba phần giống người bảy phần giống quỷ như ngươi, nhưng qua bộ dạng cũng biết là ai rồi, nếu không nghĩ tình ngươi từng có nhiều công lao với bổn giáo, hôm nay ngươi khó mà ra khỏi mê trận nửa bước, ngươi nên im miệng thì hơn.

Tiếng nói rõ ràng là nhờ vật truyền đi bằng nội công, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy như đang đối mặt nhau, đồng thời như Còn thấy rõ cả diện mạo và cử động của quần hào, thật khó mà lý giải noi.

Quần hào thắc mắc thầm nhủ:

- Chẳng lẽ Lệnh HỒ lão quái đã luyện thành tuyệt học Thiên Thị và Địa Thính mà giới võ lâm không ai luyện được hay sao?

Ngay khi ấy, bỗng nghe Hoạt Diêm Vương giận dữ quát:

- Lệnh HỒ Cao, ngươi hãy nghe đây, lão phu xin tuyên bố trước mọi người, bắt đầu từ hôm nay Hải Long hội không còn chịu sự ước thúc của bất kỳ ai nữa, còn như là bạn hay thù với Đại Nguyên giáo, đó là tùy giữa đôi bên có ân hay có oán, nhưng Lệnh HỒ Cao ngươi hống hách, khinh người thế này, lão phu thề quyết một phen sinh tử với ngươi.

Lão bởi ái nữ đang hãm thân trong tay người của Ma Thiết cung nên tuy trong lúc thịnh nộ vẫn còn giữ lời, nhưng vô hình chung cũng đã thừa nhận mối quan hệ với Đại Nguyên giáo trước đây.

Sở thuộc Hải Long hội chẳng ít cao thủ, quần hào nghe Hoạt Diêm Vương nói đều mừng rỡ thầm nhủ:

- Nếu ma đầu này quả làm đúng những gì đã nói, chẳng những bỏ được thế lực hoạt động công khai của Đại Nguyên giáo mà còn tạo phúc không ít cho giới võ lâm trong vùng vân Quý.

Nhưng Lệnh HỒ Cao vẫn lạnh lùng cười nói:

- Hải Long hội bất quá chỉ là một hạt cát giữa sa mạc đối với Đại Nguyên giáo, đi hay Ở tùy ngươi, nhưng với võ công xoàng xĩnh của ngươi mà đòi quyết một phen sinh tử với lão phu, hắc hắc, rõ là trứng chọi đá.

- Lão thất phu chớ có khua môi múa mép...

Hoạt Diêm Vương trong tiếng quát đã tung mình nhanh như chớp lao về phía cửa đường hầm.

Quần hào đang do dự không biết bên cản ngăn hay theo cùng, đã nghe Hoạt Diêm Vương hự lên một tiếng, lão vừa lao đến cửa đường hầm đã bị văng ngược trở lại.

Thì ra Hoạt Diêm Vương trong cơn thịnh nộ đã vận tụ công lực Hàn âm Chưởng định xông vào đường hầm tìm Lệnh HỒ Cao quyết một phen sinh tử, nào ngờ vừa đến cửa hầm, bỗng từ trong xô ra một luồng kình lực mãnh liệt đẩy lão bật lui trở ra.

Hoạt Diêm Vương rúng động cõi lòng, hai chân chạm đất, chú mắt nhìn vào trong đường hầm, chỉ thấy trong ấy trống hoắc, không có một vật nào, chẳng rõ kình lực uy mãnh vừa rồi từ đâu phát ra, bất gi ác thầm nhủ:

- Xem ra trong Huyền ĐÔ cung này quả là lợi hại, Lệnh HỒ lão quái chẳng hề nói ngoa...

Thế là nhuệ khí của lão đã tiêu tan không ít. Ngay khi ấy, chỉ nghe VÔ Ưu thượng nhân ha hả cười nói:

- La thí chủ muốn vào trong ấy cũng chẳng cần gấp vội, Lệnh HỒ cung chủ đã cho mang thức ăn đến rồi, chúng ta đâu thể phụ bỏ thịnh ý của ông ấy, hãy đến đây thưởng dùng thì hơn.

Hoạt Diêm Vương đã không xông vào đường hầm được, đành nhân cơ hội này lui trở về. Đưa mắt nhìn, quả nhiên Tuệ Giác đại sư nói không sai, trong hai chiếc hộp đỏ toàn là thức ăn và cơm còn nóng hổi, hết sức hấp dẫn.

Thì ra, trong lúc lão tức giận xông về phía đường hầm, Tuệ Giác đại sư đã mở hai chiếc hộp đỏ ra.

Lúc này Hoạt Diêm Vương càng cảm thấy bẽ mặt hơn, mặc dù bụng đang đói cồn cào, nhưng vì mình đã hoài nghi lời nói của Tuệ Giác đại sư, nếu bây giờ mà cùng ăn với mọi người thì xấu hổ, nên cố giữ vẻ bình thản nói:

- Muốn dùng thì các vị cứ tự tiện, La mỗ ăn không nổi.

Đoạn xếp bằng ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Quần hào thấy vậy, biết là lão trong lúc vọng động đã bị thiệt thân, bèn đưa mắt nhìn nhau rồi cùng ngồi xuống bắt đầu ăn uống.

Hoạt Diêm Vương thấy vậy càng thêm bực tức, lão nói có độc mà kẻ khác nói không có, lão không chịu ăn nhưng kẻ khác cứ ăn, những biểu hiện lão không cao minh bằng kẻ khác. Đối với Tuệ Giác đại sư và VÔ Ưu thượng nhân thì lão còn bội phục phần nào, nhưng Thương Ngô Tam HỒ mà trước nay lão xem chẳng ra gì nay như cũng hơn lão rất nhiều.

Quần hào ăn uống, riêng Hoạt Diêm Vương thầm toan tính, giờ đây Hải Long hội đã công khai

tách rời Đại Nguyên giáo, nhất định Đại Nguyên giáo chẳng dễ gì để yên cho lão, tuy trong Hải Long hội chẳng ít cao thủ, nhưng chỉ so với Huyền ĐÔ cung chủ Đại Nguyên giáo thì cũng kém rất xa rồi.

Nếu như Đại Nguyên giáo hưng sư vấn tội lão, chỉ một mình Cửu U cung chủ Lăng Hồng Diễm thôi cũng đã khó đối phó rồi, huống hồ trong Đại Nguyên giáo nào phải chỉ một người như Lăng Hồng Diễm.

Với lực lượng của Hải Long hội mà đơn độc đối địch với Đại Nguyên giáo khác nào trứng chọi đá, châu chấu đá xe, vậy thì Hải Long hội rồi đây sẽ ra sao? Vấn đề này cứ quay cuồng trong đầu Hoạt Diêm Vương...

Sau cùng, lão đã có một quyết định sáng suốt, đó là sau khi thoát khỏi Huyền ĐÔ cung sẽ quản thúc nghiêm ngặt đệ tử Hải Long hội, chỉ thị rõ phải đứng về phía bạch đạo, vì võ lâm chủ trì chánh nghĩa, vậy họa may có thể giành được sự thông cảm của các đại môn phái, nhờ họ trợ giúp hầu giữ lại được cơ nghiệp đã vất vả gầy dựng bấy lâu Lòng đã quyết, nỗi lo âu và do dự liền tiêu tan, và thầm hạ quyết tâm sẽ chân thành hợp sức với quần hào xông qua ba cửa ải của Huyền ĐÔ cung.

Trong lúc quần hào cũng đã ăn uống xong, VÔ Ưu thượng nhân cười to nói:

- Lệnh HỒ cung chủ, bần đạo xin đa tạ cung chủ!

Liền sau đó, Tam Điệp Ma Địch lại truyền đến tiếng của Lệnh HỒ Cao nói:

- Bất kỳ ai vào bổn cung, không phân biệt thù hay bạn, trước khi chết lão phu đều cung cấp đầy đủ thức ăn nước uống, không cần phải cảm tạ. Giờ các vị đã no rồi, vậy hãy xông ải thứ nhì đi thôi.

Quần hào nghe vậy thảy đều bất giác sững sờ.

Tiếng nói lạnh toát của Lệnh HỒ Cao lại vang lên:

- Nhân Uấn Mê Trận đến đây là dứt, các vị chưa phá được nhưng tuyệt học mới của lão phu đã được thực nghiệm trên người bốn thiếu niên nam nữ kia rồi, nếu giam hãm toàn bộ các vị trong trận này thì hai môn tuyệt học còn lại của lão phu không còn tìm được người thích đáng để mà thí nghiệm nữa, hắc hắc hắc...

vô Ưu thượng nhân không chờ lão cười dứt, đã hỏi:

- Nhưng Lệnh HỒ cung chủ cũng chưa làm gì được chúng tôi trong trận này mà chỉ có thể khiến cho mấy vị tiểu huynh đệ bị mất bản tính, vậy thì môn tuyệt học mà cung chủ đã tham ngộ ba mươi năm dài cũng chẳng có gì lạ.

- VÔ Ưu đạo trưởng định thăm dò sự thật về Nhân Uấn Mê Trận đâu cần phải dùng cách khích

tướng, hắc hắc hắc...

VÔ Ưu thượng nhân thoáng ngẩn người, thầm nhủ:

- Lão quái này quả nhiên lợi hại.

Lệnh HỒ Cao cười dứt nói tiếp:

- Thôi thì lão phu cho các vị biết rõ vậy. Nhân Uấn Mê Trận quả là không có gì kỳ lạ, nhưng điều lạ là Ở trong Nhân Uấn Đan Khí của lão phu, chỉ cần trúng phải Đan Khí này, bất kỳ ai công lực cũng tức khắc gia tăng, dưới sự điều khiển của Tam Điệp Ma Địch, lâm trận ứng địch hết sức dũng mãnh. Vốn ra lão phu đã dùng phương pháp này sai khiến dã thú, nay mang thí nghiệm với người cũng đạt được thành công. Hắc hắc hắc! Các vị tuy nhờ công lực thâm hậu phong bế huyệt đao chưa bị trúng Đan Khí ấy, nhưng đó cũng chỉ là thời gian mà thôi.

Hơn nữa lão phu có rất nhiều thủ đoạn thi thố Nhân Uấn Đan Khí khiến các vị khó mà đề phòng...

Tuệ Giác đại sư bỗng cao giọng nói:

- Dám hỏi Lệnh HỒ cung chủ, tham ngộ tuyệt học này với ứng dụng gì?

Lệnh HỒ Cao bỗng giọng ngập đầy bi thương nói:

- Làm cho người võ lâm tàn sát lẫn nhau để rửa hận sâu!

- Chả lẽ người trong võ lâm thảy đều có hận thù với cung chủ sao?

Lệnh HỒ Cao giọng quả quyết:

- CÓ thể nói như vậy!

Quần hào thảy đều chấn động cõi lòng, thầm nhủ:

- Nhân Uấn Đan Khí này đều bất chấp thủ đoạn sử dụng quả là khó thể phòng bị và công hiệu đúng như lời lão quái đã nói thì giới võ lâm quả là sắp gặp kiếp nạn rồi.

Tuệ Giác đại sư cao giọng:

- A Di Đà Phật! Xin hỏi Lệnh HỒ cung chủ, ải thứ nhì Ở đâu?

- Cửa ải đã mở ra rồi, đâu cần hỏi gì nữa?

Tuệ Giác đại sư đưa mắt nhìn cửa đường hầm.

- Vậy thì chúng ta xông vào!

Thế là, quần hào đứng cả lên, Tuệ Giác đại sư dẫn trước sải bước đi về phía cửa đường hầm hình vuông.

Thương Ngô Tam HỒ với Trường Tôn Sở đành mỗi người cắp lấy một anh em họ Nghiêm, đi theo Tuệ Giác đại sư.

Liễu Minh đại sư bước nhanh mấy bước, cùng Tuệ Giác đại sư sóng vai đi vào đường hầm, những người khác nối tiếp theo sau.

Chỉ thấy đường hầm này rộng khoảng bốn thước, theo hình xoắn ốc đi lên, mọi người ngưng thần giới bị tiến bước nhưng không gặp một sự cản trở nào.

Quần hào đi được thời gian chừng nửa tuần trà, bỗng nghe tiếng nhạc du dương văng vẳng vọng đến, mọi người cùng dừng bước, ngưng thần lắng nghe, thì ra tiếng nhạc gồm nhiều nhạc khí hòa tấu, âm điệu hết sức quyến rũ, thoạt nghe hệt như tiên khúc trên đời.

Tuệ Giác đại sư ngoảnh lại quần hào nói:

- CÓ lẽ phía trước là cửa ải thứ nhì, nếu lão nạp đoán không lầm, đây hẳn là một ải âm sắc.

Dứt lời sải bước tiến tới.

Quần hào đi được chưa bao xa, tiếng nhạc đột nhiên ngừng bặt, đồng thời trước mắt bừng sáng. Quần hào thoáng ngẩn người, chỉ thấy hai nữ tỳ áo đỏ đã mang thức ăn vào Nhân Uấn Mê Trận khi nãy đang tủm tỉm cười đứng đón phía trước.

Phía sau hai nữ tỳ áo đỏ là cuối đường hầm, dường như là một thạch động rộng rãi nhưng bên trong sáng tỏ như ban ngày.

Tuệ Giác đại sư cúi mắt xuống, vẻ mặt nghiêm nghị niệm một câu phật hiệu, đoạn đi qua giữa hai nữ tỳ, tiến vào thạch động.

Liễu Minh đại sư với quần hào nối tiếp nhau theo sau, hai nữ tỳ áo đỏ chờ mọi người vào hết, cũng liền quay người đi vào động. Liền sau đó, hai tảng đá to từ hai bên cửa động di chuyển ra, thoáng chốc đã khép kín.

Quần hào vào động chú mắt nhìn, thấy thạch động này tuy nhỏ hẹp hơn Nhân Uấn Mê Trận nhiều, nhưng sự bày trí thật khiến người sửng sốt tột cùng.

Bốn vách sơn động bóng loáng và có màu xanh nhạt, nóc động hệt như nền trời và đầy minh châu

như sao khuya, tỏa sáng khắp sơn động.

Thạch động hình chữ nhật, hệt như một hành lang to rộng, dài khoảng mười mấy trượng, nơi tận cùng lại là một cửa đá mở toang, có thể nhìn thấy bên trong một đường hầm, nhưng chẳng rõ thông đến đâu Trong thạch động hình chữ nhật này, hai bên mỗi vách cách hai bước có một chiếc bàn, cách năm bước có một chiếc ghế, trên mỗi chiếc bàn và mỗi chiếc ghế đều có một chiếc khay ngọc kích thước và hình dạng khác nhau, nhưng trên mỗi khay ngọc nào cũng đầy ắp trân châu dị báu, nào là những minh châu sáng rực to cỡ trứng ngỗng, nào là những viên kim cương sặc sỡ cỡ hạt đào, nào là các món cổ vật kỳ hình quái dạng được chạm trổ tinh xảo, thật nhiều không kể xiết.

Bất kể minh châu, kim cương hay cổ vật, hiển nhiên thảy đều là vật báu hiếm có trên đời, chỉ cần có một món là dủ tiêu cả đời không hết.

Ở giữa những chiếc bàn ghế đầy châu báu ấy, mỗi bên đều có một chiếc bàn tròn bằng đá Đại Lý, trên chiếc bàn bên trái có hai thanh cổ kiếm và một mảnh đá Đại Lý có khắc bốn chữ "Can Tương" và Mạc Mặc dù cỡ chữ không to và cách xa đến mấy trượng nhưng quần hào hiện diện đều là cao thủ nội gia nên chẳng ai là không nhìn thấy rõ và rúng động cõi lòng, cùng thầm nhủ:

- Hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu này sao lại Ở đây thế nhỉ?

Lại nhìn chiếc bàn đá bên phải, chỉ thấy trên ấy là một chiếc hộp đá trong suốt và vuông một thước, trong hộp chứa một quả cây màu đỏ tươi cỡ nắm tay.

Trước vô số bảo vật trong động, quần hào bởi thân phận trình độ tu luyện khác nhau nên trong lòng mỗi người cũng có cảm nghĩ khác nhau.

Thái Hư thượng nhân từ trước khi bước chân vào Huyền ĐÔ cung không hề lên tiếng, lúc này ánh mắt bị quả cây màu đỏ trong chiếc hộp đá lôi cuốn, hồi lâu mới nhìn đi nơi khác, khẽ thở dài lẩm bẩm:

- Thật không ngờ Huyết Quả hằng trăm năm mới hình thành lại được gặp tại đây!

Hoạt Diêm Vương đang đứng bên cạnh Thái Hư thượng nhân nghe vậy bất giác động lòng, lão tuy chưa từng thấy Huyết Quả hình dạng như thế nào, nhưng đã từng nghe vật này công hiệu thần kỳ, là một báu vật hiếm thấy mà người trong võ lâm hàng mong ước.

Lão sợ mình nghe chưa rõ bèn quay sang Thái Hư thượng nhân khẽ hỏi:

- Đạo trưởng muốn nói vật trong chiếc hộp trong suốt kia phải không?

Thái Hư thượng nhân gật đầu nhưng lặng thinh không nói gì, ánh mắt lại hướng vào chiếc hộp trong suốt.

Những người hiện diện đều tai thính mắt tỏ, những lời lẩm bẩm của Thái Hư thượng nhân và câu hỏi của Hoạt Diêm Vương đều lọt vào tai mọi người, bất giác cùng đưa mắt nhìn về phía quả cây màu đỏ trong chiếc hộp trong suốt.

Phàm là người trong võ lâm chẳng ai không biết Huyết Quả là một vật hiếm thế, chỉ có thể gặp chứ không thể tìm, bởi quả này được thành hình trong lòng đá to, phải trải qua sự hung đúc của tinh hoa nhật nguyệt hàng trăm ngàn năm, nhưng lúc thành hình chỉ trong khoảnh khắc, nếu không kịp lấy ra đựng vào trong hộp sẽ lập tức bị đá hấp thụ, biến mất ngay.

Sự thần diệu của quả này là chỉ cần một mảnh là đủ cứu sống một người bệnh nặng hoặc thọ thương gần chết, người thường thì sống rất thọ và luôn khỏe mạnh. Còn người mạnh luyện võ chỉ cần ăn nửa phần, chẳng những có thể chống lại bách độc, mà công lực còn tăng đến mấy giáp tý, đủ để ngạo thị võ lâm, xưng bá thiên hạ.

Chỉ bởi quả này hình thành trong lòng đá và nhanh chóng biến mất, nên giới võ lâm tuy ai ai cũng biết nhưng chưa từng có ai trông thấy bao giờ.

Giờ đây, kỳ trân dị phẩm hệt như trong thần thoại ấy đang Ở trước mắt, sao không khiến mọi người kinh ngạc và thèm muốn?

Nhưng ai cũng rõ, Lệnh HỒ Cao đã để thần vật ấy Ở đây, muốn đoạt lấy chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Con người sống trên đời khó mà thoát khỏi bốn chữ danh, lợi, phú, quý, đứng trước vô số kỳ trân dị báu thế này, thật hiếm kẻ có thể không động lòng.

Hoạt Diêm Vương, Thương Ngô Tam HỒ và Trường Tôn Sở đều là người phàm tục, không cần phải nói, mà ngay như hai vị cao tăng và hai vị toàn chân tuy xem trân châu bảo thạch như cát đất, nhưng đứng trước hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà thời Xuân Thu, cùng với Huyết Quả ngàn năm khó gặp kia, không động lòng sao được?

Ngay khi quần hào tâm trạng mỗi người mỗi khác, bỗng nghe một tiếng la đồng ngân vang, rồi thì trong tiếng động ầm ầm, thạch động mỗi bên đã hiện ra một cửa tròn.

Lại bóng đỏ thấp thoáng, từ trong cửa tròn bên trái tha thướt đi ra mười hai thiếu nữ xinh đẹp mình khoác tơ mỏng màu hồng nhạt, đồng thời trong tiếng nhạc du dương, cửa tròn bên phải xuất hiện bảy thiếu nữ tay cầm nhạc khí thổi tấu.

Mười chín thiếu nữ thảy đều nhan sắc diễm kiều, thân hình mảnh mai, tơ mỏng che thân, tóc dài phủ vai, toàn thân tràn đầy xuân xanh.

Các thiếu nữ này tuy sắc đẹp mỗi người một vẻ nhưng thảy đều có khí Chất cao quý, thoạt nhìn

tưởng thiên tiên giáng trần.

Mười chín thiếu nữ vừa đi ra khỏi cửa tròn, chia nhau đứng hai bên, trong tiếng nhạc dặt dìu và chân quan bửu khí, tơ hồng phất phới, dáng ngọc lướt thướt, thật khiến người ngây ngất như say như dại.

Chín người hiện diện tuổi tác tối thiểu cũng gần giáp tý, hơn nữa là đệ tử phật môn xem sắc như không, môn hạ Tam Thanh luôn giữ lòng thanh tĩnh vô vi, Thương Ngô Tam HỒ người đúng như danh, trọn đời không cưới vợ, nổi tiếng không gần nữ sắc trên giang hồ, ngay cả Hoạt Diêm Vương La Tu, tuy là giang hùng một phương nhưng cũng không có hành vi dâm ô, còn Trường Tôn Sở thì vợ mất sớm, đến nay vẫn chưa tục huyền, một lòng chung thủy.

Vậy chín vị danh tú võ lâm này lẽ ra đều có thể tự kềm lòng trước trận tuyến mỹ nữ, nào ngờ chỉ hai tăng đạo là còn giữ được lòng thanh tịnh, năm người khác đều bị sắc đẹp tuyệt trần của các thiếu nữ làm cho tâm thần xao động, ý chí lung lay. Tuy nhiên, họ dù sao cũng có định lực hơn người, vẫn còn có thể gắng sức kìm chế.

Hai tỳ nữ áo đỏ thấy quần hào lưỡng lự không tiến tới, một nàng tuổi lớn hơn đưa tay chỉ ra phía trước, nhoẻn cười nói:

- Xin mời các vị, qua khỏi Hồng Trần Thập Trượng này là đến ải thứ ba của các vị rồi!

Dứt lời, chia nhau đi vào hai cửa tròn khuất dạng.

Hai vị cao tăng Tuệ Giác và Liễu Minh cùng niệm một câu phật hiệu, cúi đầu sóng vai dẫn trước sải bước tiến tới.

Nào ngờ hai vị cao tăng đi được ba bước, mười hai mỹ nữ đứng thành một hàng ngang bỗng uốn éo thân liễu, chân tay ngúng nguẩy, chầm chậm nhảy múa theo tiếng nhạc dập dìu của bảy thiếu nữ khác, cản mất lối đi của quần hào.

Hai vị cao tăng Tuệ Giác và Liễu Minh là đệ tử Tam Bảo, dĩ nhiên không muốn đi vào trong đám thiếu nữ gần như lõa thể, vạn nhất đụng chạm vào người họ, hoặc họ nhào vào lòng mình thì tấm thân trong sạch và thanh danh cả đời kể như tiêu tan trong khoảnh khắc.

Ngay khi hai vị cao tăng dừng bước do dự bỗng lại một tiếng la ngân vang, bảy thiếu nữ liền ngưng trỗi nhạc và mười hai thiếu nữ nhảy múa cũng dừng lại.

Nhưng liền sau đó, tiếng địch thánh thót lại vang lên.

Tiếng địch chỉ vài tiếng, tiếng nhạc hợp tấu của bảy thiếu nữ lại vang lên và điệu khúc khác hẳn trước đó, mười hai thiếu nữ lại thướt tha nhảy múa.

Thế là, tiếng địch chỉ huy nhạc khúc hợp tấu của bảy thiếu nữ, nhạc khúc điều khiển điệu múa của mười hai vũ nữ, nhịp nhàng uyển chuyển, nhũ hoa tung tẩy, thật tột cùng khiêu gợi.

Chưa đầy một khắc sau, chín vị cao thủ võ lâm đã cảm thấy lòng nóng rực, một dục vọng mãnh liệt nảy sinh, vì sự cảm thụ và trình độ tu luyện của mỗi người một khác nên dục niệm cũng không giống nhau.

Tuệ Giác đại sư chợt nhận thấy trận Hồng Trần Thập Trượng này của Lệnh HỒ Cao rõ ràng là trước tiên dùng âm nhạc, nữ sắc và báu vật khêu gợi lòng tham của quần hào, tiếp đến là dùng Tam Điệp Ma Địch làm tâm thần chao động, mê đắm trong hương phấn mỹ nhân, hoặc là...

Nghĩ đến đó, lão hòa thượng bàng hoàng kinh hãi, vội một mặt vận công đối kháng, một mặt cất tiếng nói:

- Các vị hãy quý trọng thanh danh, chớ nên động lòng tham, theo lão nạp xông qua nơi này mau!

Dứt lời, liền tức vung ra một chưởng như vũ bảo, đồng thời tung mình nhanh như chớp lướt tới.

ông vốn định dùng chưởng lực đẩy mười hai thiếu nữ đang múa sang bên rồi từ khoảng cách vượt qua. Nào ngờ mười hai thiếu nữ ấy người nhẹ tựa như bông và như thảy đều võ công cao cường, chưởng phong chưa đến gần, họ đã cất người lên, hệt như ong bướm bay liệng trên không.

Tuệ Giác đại sư lao nhanh tới, suýt nữa đã va trúng một thiếu nữ, vội phất mạnh tay áo trái, người đang trên không lách nhanh sang phải, nào ngờ bên phải lại có một thiếu nữ lao nhanh đến.

Trong lúc cấp bách, đại hòa thượng vội chửng người và hạ nhanh xuống, trời xui đất khiến lại hạ xuống ngay trên một bàn đá có Huyết Quả.

Một ý nghĩ như tia chớp lướt qua đầu, lão hòa thượng liền cúi xuống vươn tay chộp vào chiếc hộp trong suốt.

- Lão hòa thượng là người xuất gia, sao lại tham lam thế này.

Hoạt Diêm Vương La Tu vừa dứt tiếng người đã lao đến gần, với Chiêu Phi Bộc Lưu Tuyền (thác bay suối chảy) một chưởng bổ vào cổ tay phải Tuệ Giác đại sư.

Chưởng phong chưa đến, một luồng khí âm hàn đã ập đến.

Hoạt Diêm Vương bởi sợ báu vật lọt vào tay kẻ khác nên vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt kỹ độc môn Hàn âm Chưởng.

Tuệ Giác chẳng ngờ Hoạt Diêm Vương lại ra tay đột kích, tay phải sắp chộp trúng chiếc hộp trong

suốt bỗng thấy một luồng khí lạnh buốt xương ập đến, bất giác giật mình, tay phải thuận thế với chiêu Cản Đê Phiên Vân đón tiếp thế công của Hoạt Diêm Vương và cũng trong khoảnh khắc ấy, đứng trên bàn dùng hai chân kẹp lấy chiếc hộp trong suốt.

Hoạt Diêm Vương vốn định đẩy một chưởng Tuệ Giác đại sư xuống khỏi bàn đá rồi thuận thế đoạt lấy Huyết Quả, nào ngờ sự thật khác hẳn, một chiêu Hàn âm Chưởng của mình chẳng những vô hiệu, trái lại còn bị một chiêu nhẹ nhàng của đối phương chân người lại, giờ lão mới thật sự thấy võ công của vị chưởng môn Thiếu Lâm này quả là cao hơn lão rất nhiều.

Hai người cách nhau hơn trượng, đang khi do dự, đảo mắt nhìn, chỉ thấy hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư toan đoạt lấy hai thanh bảo kiếm Can Tương và Mạc Tà, nhưng bị Liễu Minh đại sư và Trường Tôn Sở ra tay ngăn cản, cũng đang gờm nhau, tình hình cũng giống như bên này.

Trong lúc sáu người tranh giành bảo kiếm và Huyết Quả, Thương Ngô Tam HỒ đã ra tay giành lấy mấy viên châu báu bỏ vào lòng. Lúc này Đại HỒ và Nhị HỒ đứng bên mình lom khom, xem ra bất kỳ ai ra tay cướp đoạt báu vật, hai người cũng sẽ thừa cơ tranh giành.

Tam HỒ như không có hứng thú với bảo kiếm dị quả, ông gia nhập vào đội ngũ mười hai thiếu nữ, rượt đuổi như điên cuồng.

Thì ra Tam Điệp Ma Địch trỗi dậy, tiếng nhạc của bảy thiếu nữ tấu lên lần thứ hai, chín cao thủ võ lâm đã bị tham niệm mãnh liệt lấn át hết chút lý trí còn lại nên đã ra tay cướp đoạt món vật mình yêu thích, Trường Tôn Sở với Thương Ngô Tam HỒ vì phải cắp một người hôn mê, hành động chậm hơn, khi họ bỏ người xuống đất thì đã muộn, đành phải đứng ngoài chờ đợi thời cơ.

Tuệ Giác đại sư mắt nhìn tình thế lúc này, một chút lý trí còn lại trong linh đài cũng tiêu tan, thay vào đó là niềm khao khát đoạt lấy Huyết Quả để trở thành người đứng đầu thiên hạ.

Một bậc cao tăng còn vậy, huống hồ người bình phàm sao thể cưỡng lại nỗi lòng tham trước những báu vật hiếm thế tại đây?

Chương 14: Thiết Bốc Thần Y Chân Hoa Đà

Can Tương và Mạc Tà là hai thanh bảo kiếm thời Xuân Thu, chém sắt như chém bùn, cực kỳ sắc bén, người nào có trong tay sẽ trở nên thiên hạ vô địch, lẽ đương nhiên VÔ Ưu, Thái Hư, Liễu Minh và Trường tôn Sở bốn người chẳng ai chịu nhường ai.

Trong tiếng nhạc dặt dìu, bỗng nghe Hoạt Diêm Vương quát vang, hai tay vận tụ công lực Hàn âm Chưởng ngang ngực đẩy ra.

Tuệ Giác đại sư nào dám chậm trễ, từ trên cao cũng song chưởng bổ xuống, chỉ nghe "bùng" một tiếng vang dội, Hoạt Diêm Vương lùi sau ba bước dài mới đứng vững lại được, Tuệ Giác đại sư chỉ nhẹ chao người, vẻ mặt nghiêm trang.

Hai người giao thủ một chưởng, công lực đã phân rõ Tuệ Giác đại sư tuy cao hơn Hoạt Diêm Vương rất nhiều, nhưng ông lòng tự hiểu, nếu minh mà không vận tụ công lực Đạt Ma Thập Nhị Chỉ vào trong chưởng, chưa chắc đã dành được ưu thế trước Hàn âm Chưởng của đối phương.

Hoạt Diêm Vương hít mạnh một hơi chân khí, trong tiếng quát trầm, chưởng thứ nhì đã đẩy ra.

Tuệ Giác đại sư vẫn xuất chưởng đón tiếp như trước và kết quả cũng vậy, chỉ có điều là hai người đều trán đẫm mồ hôi và Hoạt Diêm Vương hơi thở hào hển.

Lối đấu thuần nội lực này là điều tối ky của giới võ lâm, nhưng lúc này dường như hai người không còn màng đến nữa.

Thật ra, chín vị cao thủ danh chấn giang hồ này hiện đã mất hết lý trí, trong lòng chỉ có một tham niệm mãnh liệt, dù chết cũng vẫn tranh giành báu vật. Lẽ dĩ nhiên đó chính là kiệt tác của Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao.

Tuệ Giác đại sư với Hoạt Diêm Vương sau khi giao thủ mười chiêu, Hoạt Diêm Vương đã ngã sóng soài trên đất như người chết, không còn cử động được nữa. Còn Tuệ Giác đại sư thì ngồi trên bàn đá, ôm lấy chiếc hộp trong suốt vào lòng vận công điều tiết, xem ra lão hòa thượng này tuy thắng nhưng chân nguyên tiêu hóa quá nhiều, nhất thời khó thể khôi phục.

Hoạt Diêm Vương thọ thương nghiêm trọng, sự sống chết của lão dĩ nhiên không ai màng đến.

Bên kia, hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Tháu Hư đã chế ngự Trường Tôn Sở và Liễu Minh, vừa định

đưa tay chộp lấy bảo kiếm, Đại HỒ và Nhị HỒ cùng lúc lao đến, bốn chưởng tung ra tấn công hai vị đạo trưởng, thế là cuộc chiến lại diễn ra.

Hai vị toàn chân đều thân hoài tuyệt kỹ, nhưng công lực Thương Ngô Tam HỒ lúc này đã khác trước nên chẳng thể trong đôi ba chiêu đánh bại được họ. Đồng thời trong lúc giao đấu với Trường tôn Sở và Liễu Minh đại sư, hai vị đạo trưởng đã tiêu hao nửa phần chân nguyên, trong khi Đại HỒ và Nhị HỒ chân lực còn sung mãn, dĩ nhiên xuất thủ hết sức uy mãnh.

Sau hơn ba mươi chiêu, VÔ Ưu thượng nhân mới điểm ngã được Đại HỒ bằng Thiên Tinh Chỉ, còn Thái Hư thượng nhân thì với Hỗn Nguyên Nhất Khí Chưởng đánh ngã Nhị Hồ.

Nhưng hai vị đạo trưởng cũng đã kiệt sức ngã ngồi trên đất, không còn cử động nổi, thậm chí lây tay với bảo kiếm cũng chẳng thể dược.

Lúc này, Tam HỒ theo mười hai thiếu nữ nhảy múa đến tay chân bải hoải, ngã sóng soài trên đất, chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Ngay khi ấy, tiếng nhạc bỗng ngưng bặt, mười chín thiếu nữ cũng mồ hôi nhễ nhãi, tơ mỏng che thân đã cởi bỏ hết, toàn thân lõa lồ nằm ngổn ngang trong thạch động.

Chừng sau thời gian một bữa cơm, Tuệ Giác đại sư với hai vị đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư cùng lúc mở bừng mắt.

Hai vị đạo trưởng thấy Tuệ Giác đại sư ôm Huyết Quả trong lòng, liền tức bốn mắt đỏ quạch, đứng phắt dậy, điên cuồng lao đến cướp đoạt Ngay khi ấy, bỗng có tiếng nói từ dưới chân vọng lên, dĩ nhiên đó cũng là Lệnh HỒ Cao với Tam Điệp Ma Địch truyền âm, nhưng lần này tiếng nói run rẩy như là trung lực không đủ.

Hai vị đạo trưởng vội chững người, lắng nghe tiếng run rẩy ấy nói:

- Người phương ngoại mà còn chưa thể triệt để diệt trừ lòng tham, huống hồ người đời lục căn chưa sạch, tứ đại bất không, sao thể thoát nổi? Hắc hắc... tuyệt học mới của lão phu đã thành công rồi, Hồng Trần Thập Trượng tạm giữ khách quý để cho các vị hưởng lạc thú một phen nữa...

Nhưng ngay trong đêm tối thê lương ấy, chỉ thấy hai bóng người phóng đi như sao xẹt, vượt núi qua khe như là đất bằng, khinh công quả là trác tuyệt hiếm thấy trong võ lâm.

Hai người đi đêm này như có việc gì rất khẩn cấp, một mạch phóng nhanh đi, dẫn đầu là một thiếu niên mặc trang phục thư sinh, theo sau là một thiếu nữ y phục vải thô như gái nhà quê.

Thiếu niên thư sinh như rất quen thuộc đường lối vùng này, dẫn thiếu nữ nhà quê tiến thẳng vào một khe núi đã khô cạn lâu năm, cây cối cỏ dại um tùm.

Hai thiếu niên nam nữ tiếp tục phóng nhanh đi, lát sau đã tới cuối khe. Nơi đây ba mặt vách núi cheo leo, cao ngất tận mây xanh và dưới vách núi là hố sâu mười mấy trượng, khô cạn không một giọt nước.

Thiếu niên thư sinh đứng bên bờ hố sâu, đảo mắt nhin quanh một hồi, lộ vẻ ngạc nhiên lẩm bẩm:

- sao đầm sâu mà hồ cạn đến mức không còn một giọt nước...

Rồi thì, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng bị trúng kiếm rơi xuống đầm này hồi nửa năm trước...

Gương mặt hung tàn của ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương, thái độ bàng quang của người trong các đại môn phái, vẻ mặt của Lam Thái Điệp lúc vung kiếm đâm vào mạn sườn chàng, cảm giác trong khoảnh khắc lúc trúng kiếm rơi xuống đầm và Thiết Bốc thần Giờ nhớ lại dĩ vãng, phảng phất như Ở ngay trước mắt thật rõ rệt và khiến chàng lòng đau như cắt, nay trở lại nơi xưa chốn cũ, mình đã không còn kém cỏi như trước kia, phải chi những kẻ đã bức bách chàng khi xưa thảy đều có mặt lúc này, đó thật là một cơ hội báo thù tốt biết mấy.

Nghĩ vậy, chàng bất giác nghiến răng căm hờn:

- HỌ một người cũng không thoát được, khi nào xong việc Ở đây, sẽ lập tức đến Thiếu Lâm tìm lão tăng chủ trì Giới Thị Viện, sau đó lần lượt Tiếng nói căm hờn vang vọng trong hang cốc, hệt như phát ra từ miệng hàng trăm người.

Ngay khi ấy, một tiếng nói quen thuộc từ hố sâu vọng lên:

- Hài tử, lão phu đã biết trước ngươi sẽ đến đây vào lúc này, khoan hãy phát tiết niềm căm hận, xuống đây nào.

Thiếu niên thư sinh mừng rỡ, quay lại thiếu nữ nhà quê nói:

- Sư muội, lão nhân gia ấy Ở dưới này, mau theo ngu huynh xuống ngay.

Dứt lời, liền dẫn trước tung mình xuống hố.

Thiếu nữ nhà quê gật đầu, cũng liền theo sau phóng xuống.

Hai người chân vừa chạm đáy hồ liền thấy một lão nạp mặt đỏ au, râu dài phủ ngực, chắp tay sau lưng đứng trước một hang động đang gật đầu mỉm cười với họ.

Thiếu niên thư sinh vội tiến tới, chắp tay xá dài nói:

- Vãn bối âu Dương Thu xin bái tạ ơn cứu mạng và tái tạo trước đây của lão nhân gia!

Lão nhân áo đen cười ha hả:

- Không phải chỉ có vậy, mà còn đòi lão phu thực hiện lời hứa trước kia phải không?

âu Dương Thu lúng túng đáp:

- Trước kia đã được lão nhân gia hứa là sẽ giúp giải quyết ba việc khó, lão nhân gia đã giúp cho hai việc rồi, nay vãn bối cùng sư muội đến đây cầu xin lão nhân gia giúp cho một việc thứ ba, chẳng hay lão nhân gia có thể...

Lão nhân gia áo đen lại cười ha hả:

- Người trong võ lâm, một lời hứa đáng ngàn vàng, đương nhiên là có thể rồi!

Đoạn nhẹ phất tay áo đỡ âu Dương Thu đứng thẳng lại, nói tiếp:

- Hãy theo lão phu vào đây!

âu Dương Thu rất tin tưởng vào y thuật của Thiết Bốc thần y, lòng thầm mừng đã sắp đạt được mục đích mong muốn nên cũng không nói nhiều, ngoảnh lại ra hiệu với sư muội Tiểu Thúy, rồi liền theo sau lão nhân áo đen đi vào trong sơn động.

Ba người đang đi, âu Dương Thu sực nhớ đến một điều, buột miệng hỏi:

- Xin hỏi lão nhân gia, đầm sâu này sao giờ lại cạn hết nước vậy?

Thiết Bốc thần y không quay đầu lại, chỉ đáp:

- Ngươi rõ ngốc, giao long ngàn nam đã chết, đầm nước không khô Cạn sao được?

âu Dương Thu vỡ lẽ, lại hỏi:

- Vãn bối hiện có việc rất khẩn cấp, việc đến đây thỉnh cầu chẳng hay lão nhân gia có thể với thời gian nhanh nhất giúp cho không?

Thiết Bốc thần y vẫn không quay đầu lại, vừa đi vừa nói:

- Thời gian nửa ngày, không lâu chứ?

- Vâng! Vâng! Đa tạ lão nhân gia!

âu Dương Thu miệng nói vậy nhưng lòng hết sức thắc mắc:

- ông ấy chưa hỏi mình thỉnh cầu việc gì sao lại trả lời một cách mau mắn thế này? Chả lẽ ông ấy

đã đoán ra được rồi sao? Đúng rồi, ông ấy chẳng phải là Thiết Bốc thần y là gì? Đương nhiên là có thể bói ra roi.

Thế là âu Dương Thu không còn thắc mắc nữa, theo sau Thiết Bốc thần y đi sâu vào động. Lát sau, ba người đi đến chỗ trú của Thiết Bốc thần y.

âu Dương Thu trúng kiếm rơi xuống đầm, đã được Thiết Bốc thần y cứu giúp nên chàng rất quen thuộc cảnh vật tại đây. Đảo mắt nhìn thất cả đều không thay đổi, chỉ không thấy người thú hai đầu bốn tay do Thiết Bốc thần y dùng Di Thực Thủ Thuật tạo ra, chẳng rõ đã đi đâu Thiết Bốc thần y không chờ âu Dương Thu lên tiếng, đã với ánh mắt quắc sáng nhìn hai người nói:

- Hai người định nhờ thủ thuật chữa trị vết sẹo trên mặt và sửa đổi gương mặt phải không?

âu Dương Thu rúng động cõi lòng, quả nhiên ông ấy đoán trúng, bèn gật đầu tỏ ý nhìn nhận.

Thiết Bốc thần y nói tiếp:

- Nhưng chẳng hay hai người định sửa đổi thành gương mặt loại nào?

âu Dương Thu không hiểu hỏi lại:

- Lão nhân gia hỏi vậy là có nghĩa gì?

Thiết Bốc thần y cười ha hả:

- Diện mạo con người không giống nhau, có thiện, có ác, có đẹp, có xấu, lão phu muốn hỏi hai người muốn loại hình nào?

âu Dương Thu lại rúng động cõi lòng, thầm nhủ:

- Lão người này tài thật, lại có thể thay đổi hoàn toàn gương mặt con người.

Đoạn liếc nhìn Tiểu Thúy, suy nghĩ chốc lát mới đáp:

- Vậy thì lão nhân gia hãy tiến hành thủ thuật theo diện mạo hiện giờ của chúng vãn bối được không?

Thiết Bốc thần y cười gật đầu:

- vậy Cũng tốt, lão phu khỏi phải nhọc tâm suy nghĩ.

âu Dương Thu mừng rỡ, kéo Tiểu Thúy xuống vái lạy và nói:

- ơn đức này của lão nhân gia, âu Dương Thu với sư muội trọn đời không quên. Vừa nói vừa dập

đầu lạy ba lạy.

Thiết Bốc thần y cười to:

- âu Dương Thu, ngươi Ở Nhạn Lạc giản trúng kiếm rơi xuống đầm, vì sao không chết?

âu Dương Thu vội đáp:

- Vãn bối đã được lão nhân gia cứu kịp nên mới không chết.

- Ngươi công lực gia tăng mấy mươi lần, thoát thân dưới kiếm bên ngoài lẩm bẩm, trộm ăn Chu Quả, thoát thân khỏi Ngân Kiều thôn, lên VÔ Lượng Sơn học thành tuyệt kỹ, đó là do ai trợ giúp?

âu Dương Thu nghe vậy sửng sốt tột cùng, nhưng chàng là người thông minh lanh trí, chỉ ngẫm nghĩ chốc lát đã hiểu ra, bèn xúc động nói:

- Tất cả những việc ấy hẳn đều là do lão nhân gia trợ giúp.

Thiết Bốc thần y buông tiếng cười vang, chấn động cả sơn động, ngập đầy kiêu ngạo và đắc ý.

Cười dứt, hai mắt bỗng rực lên ánh kỳ lạ, nghiêm mặt nói:

- Ngươi quả nhiên thông minh, lão phu đã không nhìn lầm, tâm huyết đã không uổng phí, âu Dương Thu, lão phu hỏi ngươi, lão phu với ngươi chẳng thân quen mà cũng không có quan hệ sư đồ, lão phu đã đối xử với ngươi thế nào?

- ơn như tái tạo! Tình nặng như núi!

Thiết Bốc thần y lại buông tiếng cười vang thích thú, nói tiếp:

- Làm người sống Ở trên đời quan trọng nhất là ân oán phân minh...

Bỗng ngưng lời, trầm ngâm hồi lâu, vẻ mặt bỗng trở nên hết sức thê lương, nói tiếp:

- Thôi được, ngươi đã cảm niệm lão phu thế này, vậy cũng đủ khiến lão phu hài lòng rồi.

âu Dương Thu thấy Thiết Bốc thần y như có ẩn tình gì đó nhưng bỗng lại dồn nén không nói tiếp, bèn thần nhủ:

- ông ấy đối với mình ơn cao nghĩa nặng, nếu có điều cần tới mình, dù phải tan xương nát thịt cũng quyết không từ chối, chịu ơn mà không đền đáp đâu phải là tính cách của kẻ anh hùng?

Thiết Bốc thần y thấy âu Dương Thu quỳ mãi không đứng lên và cúi đầu suy tư, bỗng lại với giọng hiền từ nói:

- Hài tử! Đứng lên đi! Lão phu đã nhận lời, vậy thi bắt tay vào việc ngay.

âu Dương Thu vẫn quỳ, thành khẩn nói:

- Đại trượng phu ân oán phân minh, lão nhân gia đối với vãn bối ơn nặng như núi, âu Dương Thu tuy là mạt học hậu tiến nhưng sao thể không báo đáp…

Thiết Bốc thần y bỗng biến sắc mặt, gắt giọng:

- Lão phu thấy ngươi có tư chất tốt mới ra sức đào tạo, chỉ mong mai kia ngươi trở thành kỳ tài võ lâm, chủ trì chánh nghĩa, đâu có mong ngươi báo đáp, ngươi còn chưa mau đứng lên hả?

âu Dương Thu kiên quyết:

- Nếu lão nhân gia có điều cần đến vãn bối, dù lên núi đao hay xuống biển lửa, vãn bối có chết cũng không hối tiếc. Còn như lão nhân gia có uẩn khúc khó nói, không muốn thố lộ, hoặc cho là vãn bối không đủ khả năng ra sức cho lão nhân gia, thế thì vãn bối cũng chả thể ép buộc. Tuy nhiên, vãn bối cùng sư muội không dám thọ ơn chỉnh dung của lão nhân gia nữa.

Thiết Bốc thần y thấy chàng thành khẩn và khẳng khái như vậy, ngẫm nghĩ một hồi, thở dài thậm thượt nói:

- Ngươi hà tất cố chấp như vậy? Thật ra lão phu chỉ… ôi! Chỉ vì có thù chưa thể báo…

- Dám hỏi lão nhân gia, kẻ thù là ai vậy?

- ôi thôi! Ngươi đừng hỏi thì hơn!

âu Dương Thu kiên quyết:

- Vãn bối phải hỏi mới được!

- Vì sao chớ?

âu Dương Thu nhấn mạnh giọng:

- Vãn bối phải báo thù cho lão nhân gia!

Thiết Bốc thần y lại thở dài:

- ôi! Khẩu khí lớn lắm, nhưng kẻ thù của lão phu quá mạnh, đừng nói một âu Dương Thu như ngươi, mà dù mười âu Dương Thu cũng Chẳng làm gì được. ôi! Lão phu không nói ra thì hơn.

âu Dương Thu tuổi trẻ khí thịnh, đâu biết trời cao đất dày, bèn phấn khích tiếp lời:

- Lão nhân gia nhất định phải nói ra, bất kể kẻ thù của lão nhân gia mạnh đến mấy, vãn bối cũng nhất định phải giết chết y, báo thù cho lão nhân gia.

- Ngươi không nói đùa đấy chứ?

- Trang nam nhi không bao giờ nói đùa, âu Dương Thu này nếu không thực hiện lời hứa thay lão nhân gia báo thù, ắt sẽ trời tru đất diệt...

- Thật có chí khí... Thật có chí khí... Kẻ thù của lão phu chính là VÕ Lâm Lục Kiệt khi xưa mọi người đều biết, ngoài ra còn có...

- VÕ Lâm Lục Kiệt là những ai? Sau khi rời khỏi đây, hãy tìm một người giang hồ lớn tuổi hỏi là sẽ biết ngay.

- vậy ra còn có những ai nữa?

- Chín đại môn phái!

âu Dương Thu rúng động cõi lòng:

- Cả chín đại môn phái đều có thù với lão nhân gia ư?

Thiết Bốc thần y gật đầu:

- Lão phu thấy là ngươi không nên đa sự thì hơn.

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm giọng nói:

- Vãn bối đã lập trọng thệ rồi, dĩ nhiên bất cứ giá nào cũng phải thực hiện. Nhưng vãn bối tầm thù chín đại môn phái, có cần giết chết cả hay không?

- Giết chết cả đương nhiên càng tốt, còn không, mỗi môn phái giết một hai người có địa vị cũng được, vì chín đại môn phái chỉ là kẻ thù thứ yếu của lão phu mà thôi.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Đằng nào mình cũng phải tìm người chín đại môn phái tính nợ, vậy chẳng phải nhất cữ lưỡng tiện ư?

Thế là chàng bèn nói:

- Vâng, vãn bối biết rồi! Nhưng dám hỏi lão nhân gia vì sao lại có nhiều kẻ thù đến như vậy?

- Ngươi cứ tìm kẻ thù của lão phu mà hỏi sẽ rõ ngay!

- Vậy thì vãn bối xin đa tạ ơn tài bồi của lão nhân gia!

Đoạn lại dập đầu lạy một lạy. Tiểu Thúy cũng theo sư huynh vái lạy Thiết Bốc thần y.

Thiết Bốc thần y chắp tay xá dài đáp lễ, đoạn một tay đỡ một người đứng lên, ha hả cười nói:

- Giữa chúng ta không ai nợ ai, đừng đa lễ nữa.

âu Dương Thu hiểu ý trong câu nói của Thiết Bốc thần y nên không nói nhiều nữa.

Thiết Bốc thần y bảo hai người chia nhau nằm trên một chiếc giường đá, trước tiên điểm vào huyệt mê của họ, sau đó tháo mặt nạ ra, dùng lụa mỏng che mắt lại...

Thủ thuật chỉnh dung của ông rất đơn giản, không dùng đến dao kéo nên người chỉnh dung cũng không phải chảy máu.

Chỉ thấy ông từ bên mình lấy ra hai chiếc lọ ngọc trắng, rút mở nắp ra, lọ bên tay phải trút trên ba vết thẹo trên mặt âu Dương Thu vài giọt nước thuốc, vết thẹo biến mất ngay. Rồi lại trút nước thuốc trong chiếc lọ bên tay trái lên, chỉ chốc lát da thịt đã liền lại. âu Dương Thu lập tức trở nên anh tuấn như xưa.

Thủ thuật đối với Tiểu Thúy phức tạp hơn, nhưng cũng chỉ sau thời gian một tuần trà đã hoàn tất, gương mặt xấu xí như khỉ vượn của nàng giờ đây đã trở nên xinh đẹp duyên dáng.

Chỉ trong thời gian chừng một bữa cơm, Thiết Bốc thần y đã chỉnh dung cho hai người xong, ông như hoàn thành một kiệt tác, hết sức hớn hở giải khai huyệt đạo cho họ.

âu Dương Thu tỉnh lại trước, cảm thấy mặt mình không có gì khác lạ, tưởng là Thiết Bốc thần y chưa thực hiện thủ thuật, nhưng khi Tiểu Thúy vừa ngồi dậy trên giường đá, bất giác mừng rỡ khôn xiết, nhảy phốc xuống giường đá reo lên:

- Sư muội...

Nhưng quá kích động, không sao nói tiếp được nữa.

Tiểu Thúy thấy ba vết thẹo tím trên mặt sư huynh cũng đã biến mất, cũng vui mừng đến toàn thân thoáng run rẩy.

âu Dương Thu bước nhanh đến, nắm lấy tay Tiểu Thúy, quay sang Thiết Bốc thần y đang ngồi trên thạch đôn và mặt đầy vẻ đắc ý, chắp tay xá dài.

Thiết Bốc thần y nhẹ phất tay áo, đỡ hai người lại, ha ha lười nói:

- Hai người hãy cất lấy mặt nạ, sau khi rời khỏi đây tìm một chiếc kính đồng soi thử, biết lời nói của lão phu không ngoa và y thuật của lão phu thế nào. Thôi, hai người đi đi, giữa chúng ta đã ân tình ngang nhau, không ai nợ ai cả.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy bởi quá cảm kích ơn đức của Thiết Bốc thần y nên quyến luyến chưa muốn bỏ đi, nhưng Thiết Bốc thần y đã đứng lên tiễn khách. Hai người đành phải cất lấy mặt nạ, âu Dương Thu nói:

- Lão nhân gia hãy bảo trọng, vãn bối xin cáo từ. Khi nào xong hết mọi việc sẽ trở lại đây viếng thăm lão nhân gia.

Đoạn nắm tay Tiểu Thúy, quay người cất bước đi ra.

Bỗng nghe Thiết Bốc thần y cất tiếng gọi:

- Hài tử, hãy khoan!

âu Dương Thu dừng bước quay lại, chỉ thấy Thiết Bốc thần y mặt lạnh như băng sương, bất giác hỏi:

- Lão nhân gia còn gì chỉ giáo nữa vậy?

Thiết Bốc thần y giọng nghiêm lạnh:

- Lão phu chỉ còn một lời căn dặn, nếu không giữ đúng lời hứa, ngươi với sư muội ngươi sẽ gặp họa sát thân ngay.

Giọng nói đầy vẻ đe dọa, âu Dương Thu rúng động cõi lòng, vừa định nói bỗng nghe "ầm" một tiếng vang dội, một bức vách đá đã hạ xuống trước mặt, ngăn cách hai người với Thiết Bốc thần y.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp sau khi chỉnh dung của vị sư muội, nghe lòng ngọt lịm, vui sướng nắm tay Tiểu Thúy vội vã ra khỏi sơn động, tung mình lên hố sâu, ngước nhìn trời trăng lặn sao thưa, trời đã sắp sáng rồi.

Giờ chàng mới chỉnh đốn lại tư duy, nghĩ đến mình rời khỏi Tinh Tinh hạp đã là ngày thứ ba, vốn đây là một quyết định đột xuất, đến Nhạc Lạc Giản tìm Thiết Bốc thần y thử thời vận, chẳng ngờ lại đạt được mục đích một cách thuận lợi như vậy. Thế nhưng, Chu Quả Chưa lấy được, cần phải đến Ly Biệt Câu ngay.

Nhưng chàng bỗng lại nghĩ:

- Ly Biệt Câu là vùng cấm địa được toàn võ lâm công nhận và là phạm vi thế lực của Ma Thiết cung, nếu tiến vào lúc ban ngày, vạn nhất gặp cản trở, mặc dù không gì phải sợ nhưng ít nhiều cũng phiền phức làm mất thời gian.

Chàng suy tính một hồi, sau cùng quyết định nhân cơ hội này ghé qua Thất Lạc cốc thăm lại Hàn Mai bảo một chuyến, để xem nhà mình hiện nay ra sao? Chờ đến khi trời tối hẳng đi tìm Chu Quả mang về Cửu Diệp Sơn, nếu như thuận lợi thì thời gian vẫn còn thư thả.

Thế là, chàng cùng Tiểu Thúy thi triển khinh công ra khỏi Nhạc Lạc giản, thẳng đường phóng đi về phía Thất Lạc cốc.

Thất Lạc cốc cách Nhạn Lạc giản chỉ một ngọn núi, nhưng phải ra từ lối cửa giản và vào từ lối cửa cốc nên đi đường vòng mất khá nhiều thời gian.

Tuy nhiên, với trình độ khinh công của âu Dương Thu và Tiểu Thúy, tám chín mươi dặm chẳng có gì đáng kể, nên mặt trời chưa ló dạng, hai người đã đến trước cửa Thất Lạc cốc.

Bởi hơn nửa năm trước, sau khi chàng được phụ thân cõng bỏ trốn khỏi Hàn Mai bảo, kể từ đó nghe đâu bất kỳ người võ lâm nào tiến vào Thất Lạc cốc đều không ai sống sót trở ra. Đồng thời, chàng còn chính tai nghe ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương với ba chị em họ Lam nói là phụ thân chàng đã giết người trong cốc này và chính mắt trông thấy bóng người áo xanh hệt như phụ thân lúc ẩn nấp trong miếu sơn thần...

Thế nên, khi chàng với Tiểu Thúy đến trước cửa cốc hình gọng kiềm này, lại bất giác đâm ra do dự.

Thành thật mà nói, kể từ sau đêm gió mưa sấm sét kia, Thất Lạc CỐC đã trở thành một nơi ghê rợn bởi những lời đồn đại thêu dệt bởi của giới giáo sĩ giang hồ, lúc này tuy âu Dương Thu rất muốn nhìn lại chỗ Ở trước kia của mình nhưng lòng cũng không khỏi nơm nớp lo sợ.

Mặc dù chàng tin chắc kẻ giết người tại đây không phải là phụ thân, nhưng tiếng roi quen thuộc kia, bóng người áo xanh khôi vĩ kia là ai?

Lòng chàng phân vân do dự nhưng hai mắt vẫn vận hết thị lực nhìn vào trong cốc. Lúc này đang là mùa xuân, chỉ thấy trong cốc cây cỏ sum sê, hoa dại nở rộ, chim hót líu lo, cảnh sắc vô cùng nên thơ dưới ánh nắng bình minh.

- Sợ gì kia chứ? CỐ cư của nhà mình mà lại không dám vào xem sao?

âu Dương Thu tự nói một mình, hào khí liền bừng dậy, bèn quay sangtiểuthúynói:

- Sư muội, chúng ta đi vào đi, nhà của ngu huynh Ở trong ấy.

Tiểu Thúy tuy không nói được nhưng tai có thể nghe, bèn gật đầu nhoẻn miệng cười, đây là lần đầu tiên nàng đã cười với âu Dương Thu từ sau khi sửa lại diện mạo.

Trong mắt âu Dương Thu, sư muội Tiểu Thúy lúc này hệt như tiên thiên, tuy chàng không biết Tây Thi, Vương Tường đẹp đến mức nào nhưng theo chàng thì nhan sắc của Tiểu Thúy có thể so sánh với hai vị mỹ nhân cổ đại ấy.

Vì vậy, cái nhoẻn miệng cười của Tiểu Thúy, dưới mắt âu Dương Thu hệt như một đóa hoa tươi đẹp vô ngần.

- ô! Nàng đẹp quá, y thuật của lão nhân gia ấy quả là xuất thần nhập hóa... lòng chàng nghĩ vậy bất giác đưa tay sờ lên má mình, cảm thấy chỗ ngón tay chạm vào hết sức mịn màng, ba vết sẹo sần sùi giờ đã hoàn toàn biến mất.

Mình phải với diện mạo vốn có thăm lại nhà của mình.

âu Dương Thu vui mừng hét to, hồi âm vang vọng sơn cốc, dẫn trước phóng đi vào Thất Lạc cốc.

Tiểu Thúy thấy sư huynh mừng như quên hết thực tại, bèn vội thi triển khinh công theo sát phía sau.

Hai người cơ hồ chân không chạm đất, con đường sơn cốc dài hơn mười dặm thoáng chốc đã vượt qua, trang viện Hàn Mai bảo nguy nga đã hiện ra trước mặt.

Khi hai người dừng lại trước cổng bảo, âu Dương Thu bất giác sững sờ, thì ra hai bên cánh cửa cổng son đen đang đóng chặt, bên ngoài được quét dọn rất sạch sẽ như thể bên trong đã có chủ nhân mới nhưng lại không nghe chút tiếng ồn ào nào.

Chim khách chiếm tổ tu hú sao khiến người không ghê tởm?

Bỗng cảnh tượng người nhà bị thảm sát lại hiện ra trước mắt.

âu Dương Thu khích phẫn đến mức toàn thân run rẩy, vừa định cất bước tiến tới, bỗng "kẹt" một tiếng, hai cánh cửa đen mở ra, xuất hiện hai đại hán áo đen, tướng mạo uy mãnh, tuổi chừng trên dưới bốn mươi, mỗi người tay cầm một ngọn truỵ đầu dao sáng loáng.

- ủa, hai người này sao quen mặt quá, họ chẳng phải là hai người cầm đao đã chết trước linh đường của nghĩa phụ và nghĩa mẫu, sau đó bị hai người khổng lồ cõng di...

âu Dương Thu kinh ngạc nghĩ đến đó, một đại hán trầm giọng quát hỏi:

- Hai người đến đây làm gì vậy hả?

âu Dương Thu không đáp lại mà hỏi:

- Hai vị chẳng phải đã chết trước linh đường của vợ chồng chưởng môn nhân phái Bình Giang rồi sao? Chả lẽ âm hồn không tan ư?

Hai đại hán nghe hỏi vậy, ngơ ngáo nhìn nhau, một đại hán râu xồm đáp:

- Tiểu tử ngươi rõ là nói chuyện vớ vẩn, ai không biết sự lợi hại của hai huynh đệ bọn ta, niệm tình ngươi tuổi trẻ vô tri, đi khỏi đây mau kẻo chết uổng mạng.

âu Dương Thu cười giòn:

- Hai vị có gì lợi hại, hãy nói ra danh tánh trước để tại hạ nghe thử được không?

Chàng vì muốn biết rõ thân phận của đối phương nên hỏi vậy?

Gã đại hán râu xồm nhường mày:

- Thôi được, ta cho ngươi biết, huynh đệ ta là Điểm Thương Song Hổ, vậy ngươi đi được rồi chứ?

âu Dương Thu chợt động tâm thầm nhủ:

- Điểm Thương Song Hổ... HỌ chẳng phải đệ tử thủ tọa của chưởng môn Điểm Thương tên là Trần HỔ Lâm và Trần HỔ Đông ư?

Hai người này nghe đâu đã được hết võ công chân truyền của phái Điểm Thương, cũng rất có tiếng tăm trên giang hồ, sao giờ lại Ở đây thế nhỉ?

Thì ra hai đại hán áo xanh này quả là Điểm Thương Song Hổ, người râu xồm là lão đại Trần HỔ Lâm, người mắt tròn trán cao miệng rộng là lão nhị Trần HỔ Đông. Và họ cũng chính là hai người đã chết trong Mã Lộc Trại, tổng đà phái Bình Giang, rồi bị hai người khổng lồ mang đi mà âu Dương Thu đã trông thấy.

Trần HỔ Lâm thấy chàng thiếu niên trước mặt lặng thinh trầm ngâm, lại trừng mắt quát:

- Hai người còn chưa mau cút khỏi đây, muốn chết thật hả?

âu Dương Thu lại nảy sinh một ý nghĩ, thầm nhủ:

- Bất kể họ Ở đây làm gì, đã chiếm cứ nhà mình là chẳng phải kẻ tốt lành. Vả lại hai người này đã là Điểm Thương Song HỔ thì cũng kể được là nhân vật có địa vị trong phái Điểm Thương, sao mình không nhân Cơ hội này giải quyết họ, luôn tiện báo thù cho Thiết Bốc thần y lão nhân gia?

Thế là, chàng hăng hắc cười lạnh lùng nói:

- Đây là nhà của bổn thiếu gia, bổn thiếu gia chính là âu Dương Thu, con trai Hàn Mai bảo chủ âu Dương Hàn đại hiệp, để các ngươi chết cũng nhắm mắt.

Trong lúc nói đã tiện tay ấn nút vào bên lưng, "soạt" một tiếng, ngọn nhuyễn tiên gân giao đã rút ra.

Điểm Thương Song HỔ như không hề chú ý đến lời nói của chàng nhưng thấy chàng thiếu niên này đã rút binh khí ra, đương nhiên chẳng phải là kẻ tầm thường, liền gầm lên một tiếng, hai ngọn quỷ đầu đao đã hung mãnh quét ra.

Tiểu Thúy đứng bên cũng rút ra khỏi bao thanh Hàn Mai Kiếm đã lấy trong Ngân Kiều thôn, vừa định tung mình lao tới đón tiếp.

âu Dương Thu một chiêu Phong Tảo Lạc Diệp, nhuyễn tiên rít lên lãnh lói, đón đỡ thế công của Điểm Thương Song HỔ đồng thời lớn tiếng nói:

- Sư muội hãy lui sang bên lược trận, đây là việc của ngu huynh.

Tiểu Thúy quả nhiên án binh bất động, ngưng thần chú ý theo dõi trận đấu.

Điểm Thương Song HỔ là đệ tử thủ tọa của chưởng môn Điểm Thương, đương nhiên võ công chẳng kém, vừa thấy đối phương tiên pháp thần kỳ và thái độ cuồng ngạo, bèn vận hết công lực thi triển ba mươi hai đường Khai Sơn Đao Pháp tuyệt học Điểm Thương, cuồn cuộn xô ra như trường giang đại hải, quả không phải bình phàm.

âu Dương Thu sát cơ đã động bèn thi triển tiên pháp gia truyền Thần Long Bải VỸ, phối hợp với tiên pháp Tử Điện Thanh Hư tuyệt kỹ sư môn, uy lực gia tăng gấp mấy lần.

Trong thoáng chốc, chỉ thấy ánh đao lấp loáng, bóng tiên ngang dọc hệt như một quả cầu sáng khổng lồ lăn qua lăn lại trước cổng Hàn Mai bảo.

Phái Điểm Thương đã có thể độc lập môn hộ trong võ lâm, được liệt danh một chính đại môn phái, đường lối võ công hẳn nhiên có chỗ hơn người.

Lúc này, hai anh em Điểm Thương Song HỔ liên thủ thi triển ba mươi hai đường đao pháp, uy thế càng thêm khiếp người.

Thế nhưng, đối thủ của họ lúc này chỉ nội tuyệt học gia truyền cũng đã uy chấn võ lâm, giờ âu Dương Thu lại phối hợp với tiên pháp Tử Điện Thanh Hư do Thái Hư thượng nhân truyền thụ, dĩ nhiên càng thêm ảo diệu khôn lường.

Tiên Pháp Thần Long Bải VỸ chủ yếu mạnh mẽ, còn Tử Điện Thanh Hư thì nhanh nhẹn là chính, nên hai môn tiên pháp phối hợp càng thêm uy lực kinh người.

Thời gian chừng một tuần trà trôi qua, âu Dương Thu nóng lòng thủ thắng, bèn thi triển chiêu điện Trì Thương Minh (điện xẹt trên trời xanh) có uy lực mạnh nhất trong Tử Điện Thanh Hư, chỉ thấy trường tiên hóa thành trăm ngàn vệt xanh, kèm theo tiếng rít lảnh lói, hết sức ghê rợn.

Trần HỔ Lâm và Trần HỔ Đông bị tiếng rít kiếp người ấy khiến cho lòng rúng động mạnh, thế đao bất giác chậm đi, trước mặt liền bỏ trống.

âu Dương Thu đâu chịu bỏ lỡ thời cơ, trường tiên đột nhiên cong thành ba khúc, ngăn cách thế liên thủ của Song Hổ, đồng thời nhanh như chớp lướt tới, tả chưởng bổ vào vai phải Trần HỔ Lâm, tay phải trường tiên quét ngang ra, đầu roi quấn vào lưng Trần HỔ Đông.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm thiết, Trần HỔ Lâm đơn đao quét ra chưa kịp thu về, xương vai phải đã bị trúng chưởng vỡ nát, ngã lăn ra đất chết ngay.

Lão nhị Trần HỔ Đông thấy tình thế không ổn, vừa định tung mình ra khỏi phạm vi trường tiên, nhưng đã trễ một bước, đã bị trường tiên quấn vào lưng.

âu Dương Thu một chưởng bổ ngã Trần HỔ Lâm, hữu chưởng thuận thế tung ra, thân người cao to của Trần HỔ Đông liền bay lên không, va vào bậc cấp đá trước cửa cổng Hàn Mai bảo, cương đao rời tay, vỡ sọ chết ngay tức khắc.

âu Dương Thu chẳng thèm nhìn hai người, cất lấy trường tiên, cất bước hiên ngang đi vào bảo.

Nhưng chân chàng chưa bước lên bậc cấp bỗng nghe Tiểu Thúy kinh hãi hét to, giật mình quét mắt nhìn, chỉ thấy một chiếc lưới rộng khoảng ba trượng chụp xuống đỉnh đầu, đồng thời cũng nghe một tiếng quát lanh lảnh vang lên bên tai.

Ngay khi ấy, một thiếu nữ từ trong cửa bảo lách ra và lướt nhanh đến, tay trái vung lên, trỏ giữa hai ngón phóng ra hai luồng hàn phong, điểm vào âu Dương Thu đang ngã trên đất.

Tiểu Thúy trong lúc nguy cấp, tay phải vung nhanh, Càn Khôn Nhất Chưởng của sư môn đã tung ra, đánh bạt hai luồng chỉ phong của thiếu nữ ấy, đồng thời chộp lấy âu Dương Thu cả người lẫn lưới, với thế Thiên LY Đảo Xuyên Ba vọt nhanh ra sau.

Nào ngờ vọt đi chưa đến hai trượng, bỗng ngã ra đất, vội lồm cồm bò dậy, quay đầu lại nhìn, thì ra chiếc lưới bao phủ sư huynh còn có một sợi dây dài mảnh như tóc đang nắm trong tay thiếu nữ kia.

Đồng thời, nàng cũng đã nhìn rõ diện mạo của thiếu nữ ấy, chẳng ai khác chính là La Võng Cơ đã thoát khỏi thạch lao trong phủ đệ Tư Mã Ở An Định Quan.

Tiểu Thúy tuy không biết La Võng Cơ quan hệ thế nào với sư huynh, nhưng ngay lúc ấy nàng đã nhận thấy, dường như sư huynh có tình cảm đặc biệt với vị giai nhân áo đỏ này.

Ngay khi thoáng ngẩn người, một chiếc lưới to khác của La Võng Cơ đã im lìm phủ chụp xuống đầu, khi phát giác thì không còn tránh kịp nữa.

Trong lúc kinh hoàng, Hàn Mai Kiếm trong tay vội thi triển chiêu Đạt Vân Kiến Nguyệt định chém rách chiếc lưới mảnh như lông trâu, nào ngờ Thần Thủ Thiên Võng này của La Võng Cơ là do VÔ Ưu thượng nhân chế thành bởi tơ Thiên Tầm, hết sức rắn chắc, không binh khí nào chém đứt nổi.

Thế nên, ngay khi bảo kiếm của Tiểu Thúy chém vào lưới, bàn tay nắm lấy dây lưới của La Võng Cơ cũng kéo mạnh, thế là lưới túm người ngã, lăn đến bên cạnh âu Dương Thu.

Lúc này chỉ thấy trên gương mặt lạnh như băng của La Võng Cơ thoáng hiện một nụ cười nhạt, đó là nụ cười trước lúc giết người đã thành thói quen của nàng trên giang hồ.

Liền theo đó, vị nữ sát tinh này lại thi triển Thiên Tinh Chỉ, ngón tay phóng ra hai luồng kình phong âm nhu điểm vào huyệt tê của âu Dương Thu và Tiểu Thúy, sau đó thu lưới cất vào trong người.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy ma huyệt bị điểm, tay chân không còn cử động được nhưng trong lòng hiểu rõ và miệng có thể nói.

Khi La Võng Cơ vừa thu Thần Thủ Thiên Võng, âu Dương Thu liền khích động nói:

- La tỷ tỷ...

Nhưng thấy La Võng Cơ mặt lạnh như băng sương, sực nhớ La Võng Cơ đã bị người khống chế, lý trí đã mất nên liền nuốt lại những lời định nói.

La Võng Cơ đã chế ngự hai người, như chờ đợi gì đó, cứ đưa mắt nhìn vào trong cổng bảo.

âu Dương Thu nằm trên đất, đưa mắt nhìn vị La tỷ tỷ xem chàng như người xa lạ, bất giác nghe lòng vô cùng xót xa và cảm khái.

Trên bờ Nhị Hải, bình thủy tương phùng, vị nữ sát tinh mà giới giang hồ nghe danh táng đởm này đã rũ mắt xanh với riêng mình chàng.

Ngộ nạn tại Ngân Kiều thôn, nàng bất chấp cản lại phụ thân cứu giúp chàng, cùng chàng lặn lội đường xa đến VÔ Lượng sơn tầm sư học nghệ.

Trong Thủy Vân cốc, qua lời nữ tỳ Lục ỷ, được biết nàng vì kiếm Chu Quả để chữa trị vết sẹo trên

mặt chàng, đã một mình dấn thân vào Đại Tuyết Sơn để khiến lọt vào tay bọn người Ma thiết cung.

Giờ đây, nàng đương nhiên không biết chàng với sư muội đã được Thiết Bốc thần y chữa khỏi vết sẹo và khiếm khuyết trên mặt, và càng không biết kẻ đang bị nàng bắt giữ chính là Thu đệ mà nàng đã rũ mắt xanh cùng với sư muội của chàng.

Nếu lúc này mà nàng muốn giết chết hai người, chỉ cần cất tay là xong, vậy thì một người huyết hải thâm thù chưa báo, một người thân thế chưa rõ, chẳng phải ngậm hờn nơi chính suối, chết không nhắm mắt còn gì?

âu Dương Thu nghĩ đến đó, bất giác chua xót ngập lòng, hai hàng nước mắt chảy dài.

Trong nước mắt nhập nhòa, nhìn sư muội Tiểu Thúy bên cạnh, nàng vô tội nhưng sắp chết cùng với mình, thật đáng tội nghiệp.

Thế nhưng, chàng thấy sư muội đang với đôi mắt sáng ngời nhìn lên bầu trời xanh thẳm, thần thái bình thản như đang ngẫm nghỉ một điều gì đó.

La Võng Cơ chờ lâu sốt ruột, bỗng chúm môi cất tiếng huýt dài, tiếng huýt chưa dứt đã thấy trong cổng bảo bóng người nhấp nhoáng, liên tiếp phóng ra năm người.

Hai người đi đầu là một lão nhân tuổi ngoài năm mươi, mặt dài cằm nhọn, một là đại hán trung niên mắt tròn râu quai nón, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Ba người theo sau đều là thiếu niên mày thanh mục tú, tuổi khoảng trên dưới hai mươi.

Năm người thảy đều mặc võ phục xám và mang binh khí khác nhau, hệt như một cơn gió lướt đến trước mặt La Võng Cơ.

âu Dương Thu vừa thấy năm người này xuất hiện, liền động tâm thầm nhủ:

- Cả năm người này đều là đồng bọn của La tỷ tỷ đã gặp tại An Định Quan, chà lẽ tỷ tỷ đã trở thành thủ lĩnh của họ ư?

Chỉ thấy La Võng Cơ hướng về ba thiếu niên nói:

- Ba người hãy kéo thi thể của Điểm Thương Song HỔ vào trong cốc tìm chỗ mai táng, nhanh lên rồi trở về ngay.

Ba thiếu niên áo xám tuân lệnh, lập tức kéo thi thể của Điểm Thương Song HỔ đi ra ngoài Thất Lạc cốc.

La Võng Cơ với ánh mắt lạnh lùng quét nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy trên đất, đoạn quay sang

lão nhân mặt dài và đại hán trung niên nói:

- Hai người này đã có thể hạ sát Điểm Thương Song HỔ hẳn võ công chẳng kém, bổn cô nương vốn định giết họ tại đây nhưng cảm thấy tiếc, chi bằng giam họ lại rồi phái người đưa đến cung xin ý kiến vương gia định đoạt. Hai người hãy khiên họ vào đi.

âu Dương Thu nghe nàng nói vậy rất lấy làm thắc mắc, nếu La Võng Cơ quả đã mất lý trí thì sao có thể nói năng đúng đắn hợp lý thế này? Còn như La tỷ tỷ không mất lý trí sao mình gọi La tỷ tỷ mà lại không đếm xỉa đến?

Vừa nghĩ đến đó, hai người áo xám đã cắp lấy chàng và Tiểu Thúy, phóng đi vào trong bảo.

âu Dương Thu bị đại hán trung niên cắp dưới nách phóng đi, chàng đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi vật trong bảo đều như trước, không hề đổi khác, chỉ có rất nhiều phòng ốc cửa đóng kín như không có người ở, hết sức tiêu điều vắng lặng.

Lát sau, chàng và Tiểu Thúy bị hai người áo xám mang vào một gian phòng to tối om, ném lên đất đá có chút ẩm ướt.

Hai người áo xám chẳng nói một lời, bỏ họ xuống xong liền quay người lui ra, nhưng âu Dương Thu nghe có tiếng sắt khua, biết là hai người áo xám đã khóa cửa phòng lại.

âu Dương Thu từng Ở trong Hàn Mai bảo này, đương nhiên hết sức quen thuộc mọi tình hình, nên liền nhận ra đây chính là gian phòng bên phải nhất Ở dãy nhà sau cùng trong bảo.

Chàng còn nhớ rất rõ, gian phòng này trước lúc gia biến luôn được khóa chặt, chìa khóa do chính phụ thân chàng bảo quản. Theo chàng biết, cả bảo hơn trăm người không ai từng bước chân vào gian phòng to này và cũng không biết bên trong có vật gì, còn như phụ thân chàng có thường vào gian phòng này hay không, chính chàng cũng không biết.

Về việc này, chàng vì còn nhỏ tuổi nên không lưu ý. Nhưng có một lần, đó là lúc trước khi xảy ra tai biến không lâu, chàng đã trông thấy phụ thân lúc sáng sớm đã từ đây đi đến khách sảnh và thấy phụ thân tinh thần tươi tắn, không như là mới ngủ dậy. Hơn nữa, phòng ngủ của phụ thân Ở giữa ngôi nhà thứ ba, còn gian phòng này nằm Ở khu nhà sau cùng. Vòng qua dãy nhà này là đến hoa viên, cuối hoa viên là núi cao chắn ngang và cũng là chỗ cuối cùng của Thất Lạc cốc.

Lúc bấy giờ chàng có hỏi phụ thân đi đâu về, phụ thân trả lời là đi dạo hoa viên về. Nhưng phụ thân không hề có thói quen dạo hoa viên vào buổi sáng nên đã khiến chàng hoài nghi, bèn gạn hỏi phụ thân vì sao gian phòng này lại khóa chặt quanh năm?

và Chàng còn nhớ rất rõ, chàng vừa hỏi xong phụ thân đã biến sắc mặt như có điều bí ẩn khó nói gì đó, hồi lâu mới gắt giọng nói:

- Trẻ con chuyện không biết thì đừng hỏi, kẻ từ nay ngươi không được bén mảng đến gian phòng đó nữa.

Trước nay phụ thân luôn thương chiều chàng, chưa từng gay gắt với chàng bao giờ, vậy mà việc này đã khiến cho phụ thân nổi giận.

âu Dương Thu là đứa trẻ thông minh lanh lợi, kể từ đó chàng không còn dám hỏi đến việc ấy nữa, đồng thời cũng nghiêm túc tuân theo lời dạy của phụ thân, không hề dám bước chân đến khu nhà thứ ba nữa.

Tuy nhiên, trong lòng âu Dương Thu đã khắc sâu một nghi vấn, giờ đây chàng và Tiểu Thúy bị hai người áo xám mang vào giam trong phòng này nên dĩ vãng cũng lại hiện về trong trí não.

Do đó, chàng tuy tay chân không thể cử động nhưng hai mắt đảo quanh khắp phòng tìm kiếm, nhưng hoàn toàn chẳng thấy gì.

Bởi trải qua nhiều hung hiểm gian trá, âu Dương Thu đã trở nên đa nghi về mọi sự, tuy lúc này thấy trong phòng trống hoác nhưng lại khiến chàng hoài nghi hơn.

Chàng nghĩ, gian phòng này đã được phụ thân xem trọng thế kia chắc chắn không đơn giản như vậy, chỉ đáng hận là lúc này bị chế ngự, muốn xem kỹ nhưng lực bất tòng tâm.

Chừng thời gian một bữa cơm sau, chẳng những không ai màng đến họ, trong phòng cũng không có động tĩnh gì khác lạ.

âu Dương Thu đang đắm chìm trong dĩ vãng, bỗng thấy Tiểu Thúy cựa quậy mấy cái, rồi thì nàng đứng phắt dậy.

Chàng kinh ngạc lẫn vui mừng, Tiểu Thúy đã vung tay giải huyệt cho chàng. Chàng liền đứng lên, xúc động không thốt nên lời, ánh mắt ngập đầy vẻ cảm kích, nắm lấy tay Tiểu Thúy siết chặt.

Tiểu Thúy như cũng động lòng trước vẻ khích động của sư huynh, ngay trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, hai thân người cũng bất giác xích lại gần nhau, rồi thì ôm chặt lấy nhau.

Thế là, hai người quên hết thực tại, dính chặt vào nhau như kẹo mạch nha, yên lặng hưởng thụ cảm giác ngây ngất tuyệt vời như cả thế gian này chỉ có riêng hai người hiện hữu.

Nào ngờ hai người đang ôm nhau thắm thiết, lửa tình dần bốc cao bỗng nghe bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo tiếng chìa tra vào Ổ khóa.

âu Dương Thu giật mình nghĩ nhanh, vộ đẩy Tiểu Thúy ra và ra hiệu nàng đừng lên tiếng rồi hai

người nằm trở xuống đất như trước.

Cửa mở, bóng đỏ thấp thoáng, La Võng Cơ một mình xuất hiện trong phòng.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy lúc này đã giả vờ nhắm mắt ngủ, La Võng Cơ đá cho mỗi người một phát, thấy họ không nhúc nhích liền quay người lui ra.

Ngay khi ấy, âu Dương Thu đột nhiên đứng phắt dậy, cách không vung chỉ điểm vào á huyệt của nàng.

La Võng Cơ chỉ kêu "á" một tiếng đã bị Tiểu Thúy nắm giữ Mạch Môn nơi cổ tay.

La Võng Cơ nằm mơ cũng chẳng ngờ tuyệt kỷ sư môn Thiên Tinh Chỉ của nàng đã điểm khóa ma huyệt hai người lại bị họ tự giải khai để rồi kìm chế mình ngược lại.

âu Dương Thu sợ còn có người khác đến nữa, bèn rón rén thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy ba thiếu niên áo xám đã chôn thi thể của Điểm Thương Song Hổ, một người tay cầm thanh Hàn Mai Kiếm của Tiểu Thúy, một người tay cầm ngọn nhuyễn tiên gân giao của chàng và một người cầm dây thừng đang đi về phía này.

Chàng vội ra hiệu với sư muội, đem giấu La Võng Cơ bên vách gần cửa phòng, sau đó chia ra mỗi người đứng nấp sau một cánh cửa chờ ba thiếu niên áo xám vào trong phòng sẽ cùng lúc ra tay đột kích.

La Võng Cơ đã bị chế ngự Á huyệt và Ma huyệt, không nói mà cũng không cử động, chỉ đành với ánh mắt đầy căm thù trừng trừng nhìn vào bóng lưng Tiểu Thúy.

âu Dương Thu đoán không sai, ba thiếu niên áo xám quả đã phụng mệnh đến đây trói hai sư huynh muội chàng để giải về Ma Thiết cung nhưng La Võng Cơ không mấy yên tâm nên đích thân đến xem thử trước.

Ba thiếu niên áo xám ngang nhiên đi đến trước cửa phòng, vừa thấy khóa rời cửa mở, bất giác kinh ngạc cùng đứng cả lại.

Thiếu niên tay cầm nhuyễn tiên đi trước sửng sốt kêu lên:

- ủa, chả lẽ có người thả họ ra rồi sao?

Y bỗng ngưng lời, đứng ngây ra tại chỗ.

Hai thiếu niên khác vừa ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng cảm thấy toàn thân tê dại rồi cũng đứng ngây ra như đồng bọn.

Liền sau đó, hai bóng người từ trong cửa vọt ra lẹ làng cắp hết cả ba thiếu niên áo xám đi vào phòng.

Thì ra âu Dương Thu và Tiểu Thúy vốn định chờ ba thiếu niên áo xám vào trong phòng mới động thủ, nào ngờ họ thấy khóa rời cửa mở đã sinh nghi đứng lại. Hai sư huynh muội sợ họ bỏ chạy liền vội dùng thủ pháp cách không điểm huyệt tiên hạ thủ vi cường.

Ba thiếu niên áo xám đã bị chế ngự, âu Dương Thu bèn dùng dây thừng họ mang đến trói chặt tay chân họ, sau đó giải khai Ma huyệt, điểm vào Á huyệt.

Tiểu Thúy thu hồi Hàn Mai Kiếm, âu Dương Thu cũng lấy nhuyễn tiên thắt trở vào lưng, hai người đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý mỉm cười.

Lúc này đã là giờ ty, hai người đã trải qua mấy lần động thủ, giờ đây đều cảm thấy bụng đói cồn cào.

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, kề tai Tiểu Thúy nói:

- Sư muội Ở đây canh chừng họ cẩn thận, ngu huynh đến nhà bếp tìm chút gì ăn tạm rồi hẵng tính.

Tiểu Thúy gật đầu, âu Dương Thu liền đi ra khỏi phòng, tiện tay khép cửa lại.

Chàng đứng trong sân vườn quét mắt nhìn quanh thấy không có động tĩnh gì, bèn rón rén đi về phía trung viện.

Hàn Mai bảo gồm có ba khu nhà, trước kia âu Dương Hàn đã phân chia như sau: Khu nhà thứ nhất dùng cho khách và gia đình, khu nhà thứ nhì là chỗ Ở của mấy mươi đệ tử, kể cả sảnh luyện võ, thư phòng, nhà bếp và cả phòng ngủ của mình, khu nhà thứ ba là chỗ Ở của thân quyến trang đinh và nhà kho.

Từ khu nhà thứ ba vào trung viện phải đi ngang qua sảnh luyện võ, cửa một khách sảnh rồi mới đến nhà bếp Ở sau dãy phòng phía tây.

âu Dương Thu đương nhiên biết rất rõ, chẳng cần phải tìm kiếm, có thể đi thẳng đến nhà bếp, nhưng vì lúc này có điều e ngại và phải hiểu tình hình trong bảo hiện nay nên mỗi khi đi qua một phòng một sảnh, chàng đều lưu ý quan sát một phen.

Chỉ thấy tất cả phòng ốc tuy nguyên vẹn như trước, nhưng hầu hết cửa và cửa sổ mở toang, bên trong trống hoắc lạnh tanh, rõ ràng là sau đêm mưa gió sấm sét kia đã có người vào trong bảo dọn đồ đạc đi.

Qua mọi vết tích chứng tỏ tất cả phòng ốc trong bảo đều như không có người ở, sân vườn tuy được

quét dọn sạch sẽ nhưng hiển nhiên sự quét dọn ấy đã được thực hiện chưa lâu.

âu Dương Thu vừa đi vừa nhìn, thầm nhủ:

- Vậy xem ra La tỷ tỷ với mấy người kia cũng vừa đến đây tối đa không quá ba hôm nhưng chẳng rõ họ có mục đích gì thế nhỉ?

Lúc này chàng đã vòng qua sảnh luyện võ, chỉ thấy cánh cửa khép hờ, bên trong cũng hoàn toàn tĩnh lặng.

Khách sảnh Ở ngay phía trước luyện võ sảnh, đây là trung tâm Hàn Mai bảo và cũng là một công trình kiến trúc lộng lẫy nhất, nào tường chạm cột khắc, tường đá ngói xanh, trong lót đá Đại Lý bóng loáng.

Hôm xảy ra tai biến, chính tại khách sảnh này, phụ thân chàng đã thiết yến khoản đãi môn nhân và gia đinh, nay tuy đã qua đi gần mười tháng, nhưng âu Dương Thu tưởng chừng như mới xảy ra hôm qua. âu Dương Thu rón rén đi đến ngoài cửa khách sảnh, dĩ vãng chợt hiện về khiến chàng nghe lòng đau xót khôn tả.

Chàng bất giác dừng chân, ngước mắt nhìn, chỉ thấy cánh cửa mở toang, chợt động tâm, sải bước đi lên thềm đá, bỗng nhiên một làn hơi tanh mùi máu ập vào mũi chàng.

âu Dương Thu rúng động cõi lòng, do dự một hồi, ngưng thần chú mắt nhìn, liền tức sửng sốt kinh hoàng, chỉ thấy trên nền đá bóng loáng ngổn ngang mười mấy tử thi, tử thi nào cũng máu óc nhầy nhụa hết sức ghê rợn. Những tử thi này thảy đều mặc võ phục xám và CÓ binh khí trên mình, hiển nhiên toàn là nhân vật võ lâm, rất có thể đều là thủ hạ của La Võng Cơ và chính là người của Ma Thiết cung.

Máu hãy còn tươi, óc hãy còn loãng, thi thể chưa lạnh, chứng tỏ những người này mới chết đây thôi. Tuy họ có mang theo binh khí nhưng thảy đều chưa động đến là đã bị người đánh vỡ sọ rồi.

Sau khi xem xét vài tử thi, âu Dương Thu thầm nhủ:

- Xem ra là chuyện đã xảy ra sau khi La Võng Cơ đến phòng giam, nhưng thời gian tối đa cũng không quá một bữa cơm, người nào mà có võ công ghê gớm đến mức cùng một lúc hạ sát đến mười mấy nhân vật võ lâm một cách nhanh chóng đến vậy?

Vậy là hiện trong bảo ngoài chàng với Tiểu Thúy cùng nhóm La Võng Cơ, rõ ràng còn có mặt cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh.

âu Dương Thu nghĩ đến đó, cơn đói lập tức tiêu tan, chỉ cảm thấy trong Hàn Mai bảo lại ngập sát cơ, chẳng rõ kẻ đến sau là địch hay bạn, mình cần phải hết sức cẩn thận, nếu không...

Thốt nhiên, ngoài cửa bóng xám nhấp nhoáng, âu Dương Thu chưa nhìn kỹ đã buông tiếng quát vang, một chưởng bổ ra, đồng thời người cũng theo sau vọt ra như tia chớp.

Bóng xám ngoài cửa võ công cũng khá cao, tuy trong lúc bất ngờ vẫn phản ứng nhanh nhẹn, tung mình ra xa mấy trượng, tránh khỏi một chưởng của âu Dương Thu.

âu Dương Thu hạ xuống trong sân vườn, đưa mắt nhìn, thì ra là lão nhân mặt dài và đại hán râu xồm đã cắp chàng với sư muội vào trong phòng giam trước đây.

Hai người cũng đã thấy rõ tình trạng trong sảnh, sau khi tránh khỏi một chưởng đột kích của âu Dương Thu, hai người liền đứng sóng vai nhau vận công đối bị.

Lão nhân mặt dài cười khảy nói:

- Tiểu tử, ngươi thủ đoạn tàn ác như vậy không thấy quá đáng sao?

âu Dương Thu thoáng nhường mày, so vai khinh miệt nói:

- Bọn tà giáo chết là đáng tội, có gì là tàn ác với không tàn ác? Hai người cũng đừng mong sống mà rời khỏi bảo này.

Trong lúc nói chàng đã vận tụ công lực Càn Khôn Nhất Khí Chưởng vào hai bàn tay, nhưng chàng chưa kịp xuất thủ, đại hán râu xồm đã buông tiếng quát vang, tung mình lao tới công ra một quyền hết sức cương mãnh.

âu Dương Thu nhếch môi khinh bỉ, tả chưởng với chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt đón tiếp kình quyền của đối phương, hữu chưởng với chiêu Hoành Đoạn Vu Sơn bổ chếch vào bả vai đối phương, một chiêu hai thức, nhanh và mạnh khôn tả.

Chỉ nghe "bình" một tiếng va người dội, thân người vạm vỡ của đại hán râu xồm bật lui hơn trượng, còn âu Dương Thu vẫn đứng yên tại Chỗ.

Thì ra đại hán râu xồm ngay khi quyền vừa tiếp xúc với chưởng kình của âu Dương Thu liền cảm thấy chưởng kình của đối phương hung mãnh như bài sơn đảo hải, hoảng kinh vội tung người thoái lui, nhờ vậy mới tránh khỏi một chưởng bổ vào vai trái của âu Dương Thu.

Cao thủ giao đấu, chỉ một chiêu nửa thức là có thể phân biệt cao thấp. Đại hán râu xồm đã đo được công lực của đối phương, đâu còn dám xuất thủ nữa.

Lão nhân mặt dài thấy âu Dương Thu võ công cao siêu, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu bèn cười lạnh lùng nói:

- Tiểu tử quả nhiên có chút bản lĩnh. Lão phu hỏi ngươi, những người này đều là do ngươi hạ sát phải không?

âu Dương Thu cười khảy, mắt rực sát cơ và giọng sắc lạnh nói:

- Phải thì sao? Không phải thì sao? Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc là cơ nghiệp của nhà họ âu Dương, phàm ai tự ý xâm nhập, dù kẻ khác không giết thì bổn thiếu gia cũng...

Lão nhân mặt dài kinh ngạc tiếp lời:

- Vậy là họ không phải do ngươi hạ sát ư? Ngươi là ai?

âu Dương Thu nhường mày:

- HỌ tuy không phải bổn thiếu gia hạ sát, nhưng trước khi tìm ra hung thủ, món nợ này cứ tính với bổn thiếu gia cũng được. Cho các ngươi biết, bổn thiếu gia chính là con trai của Hàn Mai bảo chủ Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn. Thế nào? Vậy có quyền xử trị những kẻ tự ý xâm nhập bổn bảo chứ?

Lão nhân mặt dài vẻ không tin:

- Ngươi... ngươi là âu Dương Thu ư? Nhưng âu Dương Thu mà lão phu đã gặp Ở An Định Quan...

âu Dương Thu ha hả cười tiếp lời:

- âu Dương Thu Ở An Định Quan chính là bổn thiếu gia, bổn thiếu gia chính là âu Dương Thu, nhưng người tuy là một, còn diện mạo thì... Thảo nào các người không nhận ra.

Đại hán râu xồm bỗng xen lời:

- Ngươi là âu Dương Thu hay không cũng vậy, từ nay trở đi dù ngươi có lột da bọn ta cũng nhận ra người, đằng nào món nợ máu hôm nay ngươi có chối cũng chẳng thể được.

âu Dương Thu cười khảy:

- Ai thèm chới? Đằng nào món nợ máu này cũng phải tính luôn cả hai ngươi.

Dứt lời, chàng định xuất thủ.

Lão nhân mặt dài xua tay nói:

- Tiểu huynh đệ đã là thiếu bảo chủ Hàn Mai bảo, vậy hẳn biết quán chủ Bích Vân quán trên Câu Tiết Sơn chứ?

- Đương nhiên, Bích Vân quán chủ Kim Hà đạo trưởng chính là tri giao của tiên phụ.

- Vậy Kim Hà đạo trưởng có hai đệ tử nhập thất tục gia cũng có chút tiếng tăm, tiểu huynh đệ hẳn cũng có nghe nói chứ?

- Nghe thì có, nhưng chưa có duyên gặp...

âu Dương Thu nhìn kỹ hai người, ngẫm nghĩ một hồi nói tiếp:

- Chả lẽ hai vị chính là Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu...

Lão nhân mặt dài hắng giọng hòa nhã nói:

- Không sai, lão phu chính là Lý Phi, còn đây là sư đệ Trương Chiêu.

âu Dương Thu vừa nghe hai người này chính là Câu Tiết Nhị Anh mà phụ thân vẫn thường đề cập, vội chắp tay xá dài nói:

- Vãn bối vừa rồi đã vô lễ, xin hai vị thứ tội cho!

Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu cùng đáp lễ, Lý Phi vội nói:

- âu Dương huynh đệ bất tất phải khách sáo, La cô nương với Cống Lai Tam Sát đi đâu cả rồi vậy?

- HỌ Ở trong phòng giam vãn bối...

âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ, bỗng lại hỏi:

- Ba vị huynh đài ấy là Cống Lai Tam Sát ư? Vì sao họ trở thành...

Chàng vốn định nói là "trở thành tay sai của Đại Nguyên giáo" nhưng sực nhớ họ đã bị mất lý trí chứ không phải tự nguyện, bèn đổi lời nói:

- Xem ra La cô nương với Cống Lai Tam Sát đã quên hết quá khứ, nhưng hai vị tiền bối...

Thần Trảo Lý Phi quét mắt nhìn quanh như có điều e ngại, đoạn khẽ thở dài nói:

- Chuyện này dài dòng lắm, chúng ta hãy tìm chỗ vắng vẻ nói chuyện.

- Vậy vãn bối đến nhà bếp tìm chút thức ăn trước rồi chúng ta hãy cùng đến chỗ La cô nương nói chuyện, được chăng?

Thiết Quyền Trương Chiêu lắc đầu:

- âu Dương huynh đệ không cần đi nữa. Chúng tôi vừa đến đây tối qua, trong nhà bếp chẳng có gì cả. Vừa rồi Trương mỗ với sư huynh chính là phụng mệnh La cô nương ra ngoài tìm thức ăn, nhưng chẳng hiểu sao cả sơn cốc một con thỏ cũng chẳng có, vắng ngắt như là một sơn cốc chết...

âu Dương Thu nghe vậy rất lấy làm lạ thầm nhủ:

- RÕ ràng là lúc mình vào cốc đã thấy rất nhiều chim thú. Tại sao chỉ chốc lát đã biến mất hết thế này? Chả lẽ đã có quái vật hung dữ vào đây hay sao?

Thần Trảo Lý Phi thấy âu Dương Thu lặng thinh trầm tư, bèn cất bước đi vào đại sảnh lần lượt xem xét kỹ mười mấy tử thi, đoạn trở ra đầy kinh hoàng hơ hãi nói:

- Hai vị, chúng ta rời khỏi đây mau!

Đoạn liền dẫn trước phóng đi về phía hậu viện, âu Dương Thu và Thiết Quyền Trương Chiêu thấy vậy cũng chẳng có thời gian để hỏi, vội thi triển khinh công theo sau.

Ba người đến khu nhà thứ ba, âu Dương Thu tiến tới mở cửa, thấy Tiểu Thúy và mọi người bình an vô sự chàng mới yên tâm.

Chàng lắc đầu ra hiệu với Tiểu Thúy là không tìm được thức ăn, nhưng Tiểu Thúy chỉ nhoẻn miệng cười, không hề có vẻ oán trách.

Lý Phi và Trương Chiêu cùng đi vào phòng, thấy La Võng Cơ và cống Lai Tam Sát đang nằm yên trên đất, biết là đã bị âu Dương Thu điểm huyệt nên cũng chẳng hỏi. Lý Phi trở tay đóng cửa lại, nhìn âu Dương Thu hỏi:

- âu Dương huynh đệ, có thật họ không phải bị huynh đệ hạ sát không?

âu Dương Thu gật đầu:

- Chả lẽ tiền bối đã phát hiện điều gì khả nghi ư?

Lý Phi ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Qua thương tích của họ, lão phu tin là không phải do huynh đệ gây ra. Nhưng chẳng hay lúc huynh đệ đến, có phát hiện dấu vết gì không?

âu Dương Thu trầm ngâm:

- Vãn bối cũng nhận thấy những người ấy chết một cách rất kỳ lạ, thảy đều chưa kịp rút binh khí đã bị người đánh vỡ sọ. Vãn bối đang thắc mắc thì hai vị tiền bối đến, bởi không rõ tự sự nên vãn bối đã...

Thần Trảo Lý Phi tiếp lời:

- Theo lão phu nhận thấy, họ không phải chết bởi tay người, theo tình hình chim thú tuyệt tích trong cốc, chứng tỏ nơi đây hẳn đang có một loài ác thú rất hung dữ và rất có thể do người nấp trong bóng tối sai khiến.

Thiết Quyền Trương Chiêu không đồng ý:

- Qua việc chim thú trong cốc trốn biệt quả là có khả năng mãnh thú xuất hiện, nhưng cho mười hai người chết đó là do thú giết chết, ngu đệ không đồng ý, thử hỏi trên đời này có loài mãnh thú nào có thể một lúc giết chết mười hai cao thủ trong thoáng chốc thế này? Vả lại, theo sự do thám trong mấy tháng qua, chúng ta đều biết Huyền ĐÔ cung chủ của Đại Nguyên giáo rất giỏi điều khiển mãnh thú, đương nhiên việc này tuyệt đối không phải do Huyền ĐÔ cung chủ gây ra, nhưng trong võ lâm hiện nay, còn ai có thể sai khiến mãnh thú giết người chứ?

Thần Trảo Lý Phi mỉm cười:

- Châm ngôn có câu, nhân thượng hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Chả lẽ ngoài Huyền ĐÔ cung chủ, trên đời này không lẽ chẳng còn ai khác có thể sai khiến dã thú hay sao? Chẳng qua chúng ta chưa biết đó thôi. Nhưng hiện không phải là lúc chúng ta luận bàn về vấn đề ấy Thiết Quyền Trương Chiêu chau mày:

- Vụ án mạng này lại xảy ra trong Hàn Mai bảo và không người có mặt làm chứng, mai kia các đại môn phái khó khỏi tìm âu Dương Thu...

Trương Chiêu bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn âu Dương Thu.

âu Dương Thu không hiểu lời nói của Trương Chiêu bèn hỏi:

- HỌ chẳng phải thuộc hạ của Đại Nguyên giáo hay sao? Liên quan gì đến các đại môn phái?

Trương Chiêu nghiêm giọng:

- Rất có liên quan, huynh đệ có biết họ là ai không?

âu Dương Thu lắc đầu:

- Vãn bối không biết!

- Mười hai người này thảy đều là đệ tử có danh tiếng của các đại môn phái, trong số có Thánh Thủ Càn Khôn Mạc Tất Vũ, đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm và cũng là em của Càn Khôn Chưởng Mạc Bất Sầu, trang chủ Liễu Tâm trang Ở TÔ Châu. Mạc Bất Sầu đã chết tại Thất Lạc cốc, giờ Mạc Tất Vũ lại

chết trong Hàn Mai bảo, đừng nói phái Thiếu Lâm không chịu bỏ qua mà ngay cả Liễu Tâm trang cũng sẽ tung ra hết toàn lực...

Thần Trảo Lý Phi bỗng ngắt lời:

- Sư đệ tiếp tục nói thế này e rằng âu Dương huynh đệ càng nghe càng hồ đồ và càng nói càng dông dài, hãy để nguy huynh nói vắn tắt từ đầu chí cuối thì hơn.

Thiết Quyền Trương Chiêu gật đầu:

- Vậy cũng được, sư huynh nói nhanh đi. Giờ thì toàn bộ đại kế của chúng ta đã tan tành, đành phải về lập tức Câu Tiết Sơn báo lại với sư phụ định đoạt.

Thần Trảo Lý Phi hắng giọng, vừa định nói bỗng thấy Tiểu Thúy đang cúi nhìn xuống phiến đá dưới chân rồi bỗng dùng hai chân dẫm mạnh lên.

Hành động này của Tiểu Thúy chẳng những khiến Lý Phi chững lời mà còn gây sự chú ý của âu Dương Thu. Chàng biết nàng sư muội này tính rất tỉ mỉ, hẳn là có điều phát hiện và huống hồ mình cũng đã hoài nghi về gian phòng này từ lâu.

Nền của gian phòng được lát bằng những phiến đá vuông bốn thước, Tiểu Thúy sau khi giẫm mạnh lên phiến đá ấy, lại tiếp tục giẫm mạnh các phiến đá khác, sau đó trở về chỗ cũ, lại giẫm mạnh mấy lần nưa.

âu Dương Thu lúc này đã nghe tiếng vang của phiến đá dưới chân Tiểu Thúy có vẻ khác với những phiến đá khác, nhưng Lý Phi và Trương Chiêu thì chẳng hiểu gì cả.

Sau khi Tiểu Thúy giẫm một hồi phiến đá dưới chân, quay nhìn âu Dương Thu mỉm cười đứng yên không làm gì nữa.

âu Dương Thu quay sang Lý Phi vo Trương Chiêu cười nói:

- Vị sư muội này của vãn bối không nói được, đôi lúc có hành động khác thường, xin hai vị chớ trách.

Lý Phi vội nói:

- âu Dương huynh đệ sao lại nói vậy, lão phu với sư đệ vì phải cấp tốc trở về Câu Tiết Sơn, thời gian không còn nhiều, chuyện đệ tử các đại môn phái trở thành thuộc hạ của Đại Nguyên giáo, có còn cần lão phu nói không?

- Cần, khi tiền bối kể xong, vãn bối cũng có tin quan trọng cho hai vị biết.

âu Dương Thu nói xong, liền bảo Tiểu Thúy ra ngoài cửa canh chừng, kéo Lý Phi và Trương Chiêu ngồi xuống đất.

Chương 15: Khám Phá Bí Mật Trong Thạch Động

Ba người ngồi xuống xong, Thần Trảo Lý Phi nhắm mắt xếp lại tư duy, đoạn thở dài thậm thượt nói:

- Câu chuyện này lão phu phải bắt đầu kể từ tháng bảy năm rồi, nhưng lại sợ khơi dậy nỗi đau thương trong lòng âu Dương huynh đệ âu Dương Thu vội tiếp lời:

- Xin tiền bối không nên e ngại, vãn bối tự tin có thể chịu được.

Thế là Thần Trảo Lý Phi vô vàn cảm khái kể lại những chuyện kinh hoàng đã qua.

Một tháng trước khi xảy ra vụ thảm án Ở Hàn Mai bảo, các đại danh môn chính phái trong võ lâm Trung Nguyên đã cùng lúc nhận được thiếp mời của Nhất Tiễn Thần Tiên âu Dương Hàn, mời chưởng môn nhân các môn phái đến Hàn Mai bảo trong Thất Lạc cốc để thương nghị đại sự võ lâm.

Vì trên thiếp mời chỉ viết thời gian chứ không nói rõ thương nghị đại sự gì nhưng với giao tình giữa âu Dương Hàn và các đại môn phái cùng danh vọng của ông trong võ lâm, nên chưởng môn các đại môn phái tuy thấy sự việc kỳ lạ, không đích thân đến nhưng đều phái môn hạ có địa vị đến đúng hẹn.

Lần ấy số đệ tử cao thủ được phái đi của các đại môn phái gồm có hai mươi bảy người, nhưng thảy đều biệt vô âm tín.

Ai ngờ trong lúc âu Dương Hàn gởi thiếp mời các đại môn phái hội họp, nguồn tin Hàn Mai bảo hơn trăm người thảm tử đã lan truyền khắp giang hồ, chấn động toàn thể võ lâm.

Nhưng trong số những tử thi trôi nổi trên sông Lan Thương duy không thấy bản thân âu Dương Hàn và con trai nên đã khiến các đại môn phái hoài nghi, cùng phái cao thủ đến Thất Lạc cốc điều tra.

Nhưng không lâu sau, sự thật đã chứng minh là phàm nhân vật giang hồ nào vào trong Thất Lạc cốc đều không một ai sống sót. Thế là tình hình của Hàn Mai bảo đã trở thành một bí ẩn không sao làm sáng tỏ được.

Cùng lúc ấy trên giang hồ lại đồn đại là âu Dương Hàn chưa chết và con trai là âu Dương Thu đã bị ảo Diện Thiên Phật Mai Nghinh Sương bức bách vào Nhạn Lạc cốc, trúng kiếm rơi xuống đầm táng mạng.

Nhưng chỉ mấy hôm sau, âu Dương Thu bỗng lại xuất hiện Ở Đại Tuyết Sơn, Vân Long và Đại Lý, còn âu Dương Hàn hiện thân Ở Thất Lạc cốc và có người đã chính mắt ông ấy dùng trường tiên sát nhân.

Chuyện cứ thế ngày càng ly kỳ hơn. Lẽ đương nhiên, các đại môn phái bị thiệt mạng nhiều cao thủ như vậy đâu chịu bỏ qua vì Thất Lạc cốc không sao tiến vào. Thế rồi, họ cùng đề cử Kim Hà đạo trưởng, quán chủ Bích Vân Quán trên Câu Tiết Sơn, có quan hệ mật thiết với âu Dương Hàn đứng ra chủ trì vụ án này.

Kim Hà đạo trưởng lẽ dĩ nhiên cả công lẫn tư đều không thể từ khước, sau khi suy nghĩ cặn kẽ về tình tiết vụ án, nhận thấy án tình phức tạp và quan hệ trọng đại, nhưng nhất định phải điều tra cho rõ trắng đen, bèn triển khai hành động như sau.

Các đại môn phái lại phái cao thủ xuất sắc, giao cho Câu Tiết Nhị Anh suất lĩnh, bất luận gặp tình huống nào cũng với phương thức bất phản kháng tiến ào Thất Lạc cốc, chỉ cần tìm được ra manh mối là rút lui ngay, trở về Câu Tiết Sơn báo lại với Kim Hà đạo trưởng định đoạt.

Thế nên, Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu đã phụng mệnh suất lĩnh đệ tử tục gia Thiếu Lâm là Thánh Thủ Càn Khôn Mạc Tất Vũ, VÕ Đang Sơn Nhất Huyền đạo trưởng, Nga Mỹ Nhất Tú Đàm Thiết Sinh, Cống Lai Tam Sát Văn Quang, Văn Huy và Văn Hoàng, Hoa Sơn Tam Kiếm Mã Kỳ Lân, Lý Đông Côn và Hoàng Lập Đa, Tiếu hòa thượng Pháp Không đại sư phái Thiên Sơn, đệ tử đắc ý của chưởng môn Không Động là Phi Sách Sư Nhuệ và Chung Nam Nhất Câu Tề Chấn Thương, tổng cộng gồm mười bốn cao thủ cả võ công lẫn trí tuệ đều thuộc bậc nhất võ lâm. Nào ngờ sau khi tiến vào Đại Tuyết Sơn, quần hào đã lạc mất phương hướng, suýt nữa tiến vào vùng cấm địa võ lâm Ly Biệt Câu.

Ly Biệt Câu này là do Linh Nghiêm An Sĩ lúc chủ trì Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn, đã tụ hội quần hào võ lâm thiên hạ cùng ký kết công nhận là vùng cấm địa, Câu Tiết Nhị Anh với những người đi cùng đều là nhân vật có địa vị trong các đại môn phái, lẽ dĩ nhiên đều biết chuyện ấy, đâu dám tự ý xâm nhập.

Nhưng khi quần hào vừa định bỏ đi, bỗng từ trong Ly Biệt Câu phóng ra ba phụ nữ một già hai trẻ. Người già tóc bạc phơ, què một chân, tay chống quải trượng nhưng khá có nhan sắc, xem ra tuổi không quá bốn mươi. Hai người trẻ một áo lục và một áo đỏ, nhan sắc đều xinh đẹp tuyệt trần.

âu Dương Thu nghe Thần Trảo Lý Phi kể đến đó, không nén được hỏi:

- Lão bà què chân tóc bạc đó là lão lão, còn thiếu nữ áo lục là Bạch Thiên Nhi phải không?

Thần Trảo Lý Phi ngạc nhiên:

- Vâng! âu Dương huynh đệ sao biết vậy?

- Vãn bối đã từng vào Ly Biệt Câu gặp hai người đó và họ đã chết rồi!

Thiết Quyền Trương Chiêu trố to mắt, vẻ không tin nói:

- vậy âu Dương Hàn huynh đệ bằng cách nào mà ra được?

âu Dương Thu mỉm cười:

- Chuyện ấy kể ra cũng rất dông dài, để Lý tiền bối nói xong, vãn bối hẵng kể về cảnh ngộ đã qua của vãn bối.

Thần Trảo lão phu lại hắng giọng:

- âu Dương huynh đệ có đoán ra thiếu nữ áo đỏ là ai không?

âu Dương Thu lắc đầu:

- Không, vãn bối không đoán ra được!

- Chính vị La cô nương này đây!

Lý Phi đưa mắt nhìn La Võng Cơ đang nằm trên đất, trầm ngâm chốc lát, đoạn lại kể tiếp:

- La Võng Cơ là một nữ sát tinh có tiếng trên giang hồ, lúc ấy có vài người quen biết nàng ta, vốn định chào hỏi nhưng nàng ta lại xem những người ấy như người xa lạ, chẳng nói một lời, đã cùng thiếu nữ áo lục là Bạch Tiên Nhi xuất thủ ngay.

Quần hào đã phụng mệnh đến đây, đương nhiên không muốn xung đột với họ một cách vô mục đích nhưng vị La cô nương này quả cũng lợi hại, vừa xuất thủ đã dùng binh khí độc môn Thần Thủ Thiên Võng chế ngự ba huynh đệ Cống Lai Tam Sát.

Lý Phi thấy tình thế không ổn, vội hạ lệnh tiếp cứu, nào ngờ là lão bà tóc bạc càng lợi hại hơn, nhanh như gió lướt đi trong quần hào, lạ thay, còn lại mười một cao thủ thảy đều đứng ngây ra như tượng gỗ.

Thế là, mười ba cao thủ có nhiệm vụ do thám Thất Lạc cốc dưới sự suất lĩnh của Thần Trảo Lý Phi chỉ thoáng chốc thảy đều bị bắt vào Ma Thiết cung trở thành tù nhân.

Tuy nhiên, người của Ma Thiết cung không hề hành hạ họ, sau khi lão bà tóc bạc ra tay phục hồi tri giác cho họ, ngày ba bữa no đủ, chỉ bị giam trong thạch thất mất tự do mà thôi.

Nào ngờ ba ngày sau, quần hào thảy đều trở nên ngơ ngẩn, trí nhớ bắt đầu phai nhòa, dần quên đi quá khứ.

Thần Trảo Lý Phi là người giàu kinh nghiệm giang hồ, bằng vào chút sáng suốt còn lại trong đầu, đã bảo sư đệ Trương Chiêu uống vào một viên Kim Hà Bảo Mệnh Đơn mà mỗi đệ tử Bích Vân Quán đều luôn mang theo bên mình.

Kim Hà Bảo Mệnh Đơn này là do Kim Hà đạo trưởng dùng một loại Kim Hà Tiên Thảo rất hiếm và khó tìm trong Câu Tiết Sơn, phối hợp với Hà Thủ Ô ngàn năm, qua mười hai năm luyện chế mới thành, có công hiệu giải bách độc và khởi tử hồi sinh, tương đương với Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của VÔ Ưu thượng nhân nên được giới võ lâm gọi là Tục Mệnh Nhị Bửu.

Các đệ tử Bích Vân Quán khi xuất đạo giang hồ, Kim Hà đạo trưởng đều ban cho mỗi người một viên Kim Hà Bảo Mệnh Đơn luôn mang theo bên mình, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không dùng đến, thật là một vật quý báu vô cùng đối với môn hạ Bích Vân Quán.

Vì đơn này Ở trong tay Kim Hà đạo trưởng chỉ luyện thành trăm viên, hết sức trân quý, đừng nói là người ngoài khó cầu xin, dù mà đệ tử Bích Vân Quán nếu đã xử dụng viên duy nhất do quán chủ tặng cho cũng chẳng thể nào xin được nữa.

Lý Phi và Trương Chiêu sau khi uống vào Kim Hà Bảo Mệnh Đơn, quả lập tức thấy hiệu nghiệm, linh đài trong sáng, trí nhớ hoàn toàn hồi phục.

Nhưng mười hai cao thủ đi cùng thì sau bảy ngày trong thạch thất, thảy đều trở nên như ngây như dại. Lúc này Lý Phi và Trương Chiêu mới hiểu ra là người của Ma Thiết cung đã bỏ dược vật vào trong thức ăn để khiến họ dần mất trí nhớ.

Lý Phi và Trương Chiêu vì muốn điều tra rõ nguồn cội nơi đây nên Cũng giả vờ ngây dại như mọi người, chẳng những tỏ ra không quen biết nhau mà ngay cả danh tánh và xuất thân cũng không còn nhớ nữa.

Bảy ngày sau, lão bà tóc bạc đã thả mười bốn người ra, lần lượt thẩm tra lại, sau đó cho họ biết danh tánh và sư thừa, vì họ cũng chỉ biết và nhớ có bấy nhiêu, ngoài ra hoàn toàn quên hết.

Kể từ đó, mười bốn cao thủ võ lâm ấy đã trở thành sứ giả của Ma thiết cung, triệt để tuân phục mệnh lệnh thượng cấp.

Mặc dù Lý Phi và Trương Chiêu vẫn tỉnh táo, nhưng trong tình huống này, cũng đành phải tiếp tục giả ngây giả dại để tìm hiểu lai lịch của Ma thiết cung.

Lần hồi, hai người đã hiểu ra rất nhiều chuyện đã đồn đại trên giang hồ, Ma thiết cung là một trong năm cung dưới sự lãnh đạo của Đại Nguyên giáo, và Ma thiết cung chủ là một vương gia chưa

từng lộ diện. Trong cung có rất nhiều người, nam nữ lẫn lộn nhưng thảy đều võ công cao cường.

Cung luật rất tàn bạo, kẻ vi phạm lập tức bị ném vào Ly Biệt Câu cho dã thú ăn thịt. Nhưng cũng may, cái gọi là Cung Luật ấy chỉ có hai câu, kẻ trái lệnh xử tử, kẻ tự ý vào hậu cung xử tử, nên mỗi người đều có thể nhớ rất kỹ.

Nghe đâu trong năm cung sở thuộc Đại Nguyên giáo đều có chức tránh riêng, được biết là Cửu U cung phụ tránh thu gom vàng bạc châu báu và vũ khí cùng chiêu nạp nhân vật võ lâm thứ yếu. Huyền ĐÔ cung phụ trách huấn luyện dã thú, mai kia dùng để xung phong hãm trận. Ma Thiết cung chịu trách nhiệm bắt cóc cao thủ bậc nhất giang hồ và làm cho họ quên hết quá khứ. Còn hai cung khác, một là Hồi âm, một là Khô Lâu phụ trách việc gì chưa rõ.

Mười bốn người họ chịu sự chỉ huy trực tiếp của lão bà tóc bạc, nhưng thỉnh thoảng họ được giao cho người khác quản chế, chẳng hạn như lần đánh cướp Lam Thái Điệp quy tức trong quan tài Ở An Định Quan, chính La Võng Cơ đã suất lĩnh Cống Lai Tam Sát với Thần Trảo Lý Phi và Thiết Quyền Trương Chiêu, còn lão bà tóc bạc thì dẫn theo Bạch Tiên Nhi và Nhị Kim Cang ngầm tiếp ứng. Nếu không nhờ kế hoạch được tính toán chu đáo, Nhị Kim Cang kịp lúc đến cứu thì lần ấy nhóm La Võng Cơ sáu người đã bị Tư Mã Thiến Như bắt giữ rồi.

âu Dương Thu chợt động tâm hỏi:

- Nhị Kim Cang là ai vậy? CÓ phải người khổng lồ cao trượng hai không?

Lý Phi gật đầu:

- Không sai, Nhị Kim Cang chính là hai người khổng lồ cao trượng hai, họ là huynh đệ thân sinh thuộc man tộc Miêu Cương tên Hỏa Nô, một tên Hỏa Lỗ, chẳng những sức mạnh khôn cùng, võ công cũng chẳng kém, nếu không nhờ họ đần độn, đầu óc đơn giản, chỉ với Nhị Kim Cang này, Ma Thiết cung cũng đủ xưng bá võ lâm rồi.

âu Dương Thu ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi:

- Vậy là Hỗn Nguyên Nhất Kiếm Tư Mã Trường Thanh lão hiệp sau khi chết thi thể biến mất là do Ma Thiết cung gây ra phải không?

Lý Phi trảo mắt, vẻ không tin hỏi:

- Sao? Tư Mã Trường Thanh đại hiệp đã chết rồi ư? âu Dương huynh đệ có biết ông ấy vì sao chết không?

âu Dương Thu rõ ràng đã nghe Lý Phi kể về chuyện Ở An Định Quan và hai sư huynh đệ họ cũng đã từng cùng La Võng Cơ tham dự tang lễ của Tư Mã lão hiệp, sao bây giờ lại hỏi như vậy?

Nên chàng thắc mắc hỏi:

- Hai vị tiền bối chẳng phải đã từng đến phủ Tư Mã rồi là gì? Sao lại không biết chuyện Tư Mã lão hiệp đã chết vậy?

Thiết Quyền Trương Chiêu tiếp lời:

- Lúc bấy giờ sư huynh đệ bọn này nghe lão bà tóc bạc nói là tang sự trong phủ Tư Mã chỉ là giả dối, thật sự thì Tư Mã lão hiệp chưa chết.

- Vậy thì lạ thật!

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, đoạn bèn kể lại tình trạng đã chết của Tư Mã Trường Thanh với hành động báo thù của Tư Mã Thiến Như, quần hào hai tỉnh Vân Quý vì vậy đã bị trúng độc, mình mới cùng sư muội Tiểu Thúy đến Đại Tuyết Sơn tìm kiếm thuốc giải.

Nghe xong, Lý Phi giật mình nói:

- Lão phu hiểu rồi! Hôm trước lão phu có nghe Bạch Tiên Nhi với lão lão bí mật nói với nhau là sẽ thu gom hết Nhất Kích, Nhị Phi và Tam Thánh Kiếm đã quy ẩn giang hồ về cung, phen này chúng ta theo La cô nương đến Hàn Mai bảo chẳng phải với mục đích bắt lấy một trong sáu vị tiền bối ấy là gì? Qua đó suy ra, rất có thể là Tư Mã Trường Thanh đại hiệp chưa chết nhưng phải chăng đã bắt ông ấy về cung thì không rõ được.

Thiết Quyền Trương Chiêu đảo tròn mắt mấy lượt, chợt vỡ lẽ nói:

- Sư huynh, chắc chắn là Tư Mã lão hiệp đã bị bắt về cung rồi, nếu không, nhiệm vụ của Ma Thiết cung vốn là bắt cóc các cao thủ bậc nhất, nhưng chúng ta thấy toàn là nhân vật hạng nhì, nên hậu cung...

- Sư đệ muốn nói là hậu cung chính là nơi an trí các cao thủ bậc nhất ư?

- Nếu không sao họ phải liệt hậu cung là vùng cấm địa? Đệ tin là trong hậu cung ngoài vậy ra, hẳn còn có bí mật quan trọng hơn...

Lý Phi hiền đệ:

- Rất có thể...

âu Dương Thu thấy Lý Phi và Trương Chiêu lặng thinh suy tư, bỗng lại hỏi:

- Hai vị tiền bối có biết là Đại Nguyên giáo tổ chức quy mô và hết sức thu gom cao thủ võ lâm với mục đích gì không?

Lý Phi trầm ngâm:

- ĐÓ thì... lão phu chưa điều tra rõ... có phải âu Dương huynh đệ âu Dương Thu lại kể về những gì đã nghe và thấy tại Cửu U cung.

Thiết Quyền Trương Chiêu bỗng dưng bật dậy, kinh ngạc tột cùng.

Thần Trảo Lý Phi biến sắc mặt hỏi lại:

- âu Dương huynh đệ nói thật chứ?

âu Dương Thu nghiêm mặt:

- Chuyện có quan hệ trọng đại, vãn bối sao dám nói bừa?

- Nếu sáu vị danh tú võ lâm Nhất Kích, Nhị Phi và Tam Thánh Kiếm thảy đều bị Đại Nguyên giáo thu nạp, cộng tiềm lực vốn có của năm cung, vậy thì âm mưu phản loạn đã hình thành rồi. âu Dương huynh đệ, giờ chúng ta hãy chia tay...

Lý Phi đứng lên, quay sang Trương Chiêu nói tiếp:

- Sư đệ, chúng ta trở về Câu Tiết Sơn ngay kẻo muộn.

Chưa dứt lời đã phóng đi ra ngoài, Trương Chiêu cũng vội vã nói:

- âu Dương huynh đệ, La cô nương và Cống Lai Tam Sát Ở đây, xin nhờ huynh đệ lo liệu cho.

Đoạn liền thi triển khinh công phóng đi theo sau Lý Phi. âu Dương Thu không ngăn cản, chờ họ đi khuất, bèn gọi Tiểu Thúy đang Ở ngoài canh gác vào trong phòng, trở tay khép cửa lại.

Tiểu Thúy vào trong phòng nhìn âu Dương Thu miệng mỉm cười, rồi cứ đảo mắt nhìn La Võng Cơ nằm bất động trên đất không thôi.

âu Dương Thu bỗng nhớ đến một điều, thầm nhủ:

- Mình với sư muội cùng một sư phụ, tại sao sư muội có thể tự giải khai huyệt đạo còn mình thì không, chả lẻ sư phụ truyền thụ võ công có sự thiên vị...

Đột nhiên, một hồi tiếng hú kinh thiên động địa từ phía trước bảo vọng đến, âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng giật mình biến sắc mặt.

Hai người ngưng thần lắng nghe, tiếng hú ấy giống như của loài vượn, nhưng rõ ràng trung lực hùng hậu, loài vượn không thể sánh bằng. Hơn nữa tiếng hú này dài và gay gắt, hồi âm vang vọng rất

lâu.

âu Dương Thu động tâm thầm nhủ:

- Chả lẽ chim thú trong Thất Lạc cốc chính là đã khiếp sợ vì tiếng hú này ư? Vậy thì mười hai cao thủ võ lâm đã chết trong đại sảnh cũng là do con quái thú này gây ra, nhưng kẻ đứng sau sai khiến là ai?

Chả lẽ đây chính là người mà Ma Thiết cung định bắt, giờ lại bị y hạ thủ trước hay sao?

chàng định lập tức cùng sư muội ra ngoài xem cho biết nhưng một ý nghĩ khác đã giữ chàng lại, mình đến đây là để tìm kiếm Chu Quả, giờ đã qua mấy ngày rồi mà cũng chưa tìm được, người ấy đã chưa phát hiện ra mình, hà tất tự chuốc lấy phiền phức cho mất thời gian?

Sao mình không nhân cơ hội này thăm dò...

Thế là, âu Dương Thu xua hết mọi tạp niệm, tập trung tinh thần quan sát gian phòng đã khiến cho chàng hoài nghi này, cũng may là tiếng hú kinh khiếp kia không còn vang lên nữa.

Tất cả mọi vật trong gian phòng không có gì khác lạ, bốn bên vách đều được xây bằng đá xanh, không có gì đáng nghi và ngay cả phiến đá mà Tiểu Thúy từng dùng chân giẫm, giờ thử lại cũng chỉ nghe tiếng lạch cạnh nho nhỏ mà thôi.

Trong khi chàng vừa đảo mắt nhìn quanh vừa suy nghĩ, Tiểu Thúy thi nằm móp trên phiến đá có tiếng động khác lạ, hết sức nghiêm túc sờ kỹ từng ly từng tí...

âu Dương Thu không đồng ý việc làm của sư muội nhưng cũng không phản đối, nghĩ mình chưa tìm ra chỗ khả nghi, cứ để nàng ta thử xem.

Bỗng Tiểu Thúy ngước mặt lên, đôi mắt lộ vẻ vui mừng nhìn âu Dương Thu, ngón trỏ sờ vào một góc phiến đá, không di động nữa.

âu Dương Thu liền động tâm ngồi xổm xuống, chú mắt nhìn vào chỗ ngón tay sờ của Tiểu Thúy. Chỉ thấy trên góc phiến đá có một đường vân hình vòng tròn cỡ long nhãn, nếu không nhìn kỹ khó thể phát hiện.

âu Dương Thu lẩm bẩm:

- Tiếng vang phiến đá chứng tỏ bên dưới trống rỗng, trên góc lại có hình vòng tròn, chả lẽ đây chính là cơ cấu mở phiến đá hay sao?

Đoạn lại xem thật kỹ đường tròn trên góc phiến đá, quả nhiên không sai, đường tròn tuy mảnh như

tóc nhưng thấy rõ ràng là cách rời với phiến đá nên rất khó nhận ra.

chàng mừng khôn xiết, liền dùng ngón trỏ chọc vào vòng tròn nhưng chưa chạm đến bỗng lại rút tay về.

Nếu chàng đoán không lầm, ngón tay chàng mà chạm vào vòng tròn là có thể khám phá bí mật của gian phòng này nhưng chàng đã do dự, không biết vậy có bội phản lời dặn của phụ thân hay không.

Tiểu Thúy thấy sư huynh rụt ngón tay về mà ra chiều do dự, nàng không hiểu vì lẽ gì bèn vung chỉ điểm vào vòng tròn.

âu Dương Thu chưa kịp quyết định nên chẳng ngăn cản sư muội, chỉ nghe "cạch" một tiếng, phiến đá đã bật mở, hiện ra một cửa hang hình vuông, mùi ẩm mốc từ dưới bốc lên nực nồng, hiển nhiên đã lâu không mở.

Thế là, âu Dương Thu cũng chẳng thể đắn do nữa, chú mắt nhìn vào trong hang, chỉ thấy bên dưới là những bậc đá chênh chếch không nhìn thấy đáy.

- Mình có nên xuống xem thử hay không? Nhưng mình xuống dưới rồi, La tỷ tỷ tính sao đây? Trong cốc rõ ràng đang có mãnh thú và người võ công cao thâm khôn lường...

âu Dương Thu sau một hồi suy tính đã thầm quyết định, bèn bảo Tiểu Thúy bồng La Võng Cơ đi theo chàng xuống hang, được mấy bậc không thấy không có động tĩnh gì và rất sâu, chàng trở lên cửa hang hạ phiến đá xuống.

Theo chàng nghĩ làm vậy là phương sách vẹn toàn, cho dù mãnh thú hay cao thủ nào đó đến đây, cùng lắm là Cống Lai Tam Sát bị khốn đốn, đằng nào Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Diệu Hoàng của phái Cung Lai cũng là kẻ thù của chàng, sự sống chết của đệ tử Cung Lai can gì đến chàng?

Thế rồi, âu Dương Thu đi trước, Tiểu Thúy cắp La Võng Cơ theo sau, hai người tiến vào địa huyệt bí ẩn trong Hàn Mai bảo.

Hai người đi hết khoảng một trăm bậc đá, trước mặt là một đường hầm tối mịt, rộng khoảng ba thước và sâu hun hút, may nhờ hai người đều thị lực trác tuyệt, tuy trong đường hầm tối mịt vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng mọi vật trong vòng mười trượng.

Trong đường hầm không hề có vật gì, hai người đi được khoảng bốn mươi trượng thì bị một cửa đá cản lại.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy đứng lại, chỉ thấy cửa đá hệt như một tấm bia, trên khắc một hàng chữ to:

"Vong thê Tiêu Viên Nguyệt chi linh thất." Phía dưới trái hàng chữ ấy còn có một hàng chữ nhỏ:

"Phu âu Dương Hàn kính lập." âu Dương Thu xem xong, bất giác sững sờ "ồ" lên một tiếng rồi co chân quỳ xuống, dập đầu lia lịa, lẩm bẩm nói:

- Mẫu thân đã chết rồi nhưng vì sao phụ thân không nói rõ với hài nhi, thậm chí danh tánh của mẫu thân cũng không cho hài nhi biết...

Chàng bỗng nhớ đến hai câu giải đáp của Thiết Bốc thần y: thứ nhất, trên cõi đời này võ công của Thái Hư thượng nhân kể được là cao nhất, thứ nhì, đi mà hỏi mẫu thân ngươi.

Thế là, chàng bỗng cảm thấy thân thế mình thật là bí ẩn, chẳng rõ là do ai sinh ra?

Nơi đây, phụ thân chàng đã lập linh thất một vong thê Tiêu Viên Nguyệt, nhưng Thiết Bốc thần y lại nói với chàng là muốn biết kẻ thù đã tàn sát cả nhà, hãy đi hỏi mẫu thân ngươi.

- Vậy thật ra là thế nào? Chả lẽ mình có đến hai mẫu thân, một đã chết và một còn sống hay sao?

âu Dương Thu đứng lên, lại xem kỹ bia đá đã làm cửa linh thất này một hồi, lần này chàng đã dễ dàng phát hiện ra nút điều khiển cửa đá, đó là nằm Ở dấu chấm trên đầu chữ vong của hàng chữ Vong thê Tiêu Viên Nguyệt chi linh thất.

Chàng quay sang nhìn sư muội, quyết tâm phải vào trong linh thất tìm cho ra sự thật, bèn đưa ngón tay ấn vào nút điều khiển. Chỉ nghe "kẹt" một tiếng, bia đá xê dịch sang bên, trước mắt bừng sáng.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng lui ra sau mấy bước, định thần nhìn, mới thấy ánh sáng phát ra từ một viên minh châu to cỡ long nhãn được gắn trên vách linh thất.

Sau một thoáng do dự, chàng dẫn trước sải bước đi vào thạch thất, đảo mắt nhìn quanh, gian thạch thất này hình vuông khá rộng, giữa có một cỗ quan tài bằng đá Đại Lý, trước quan tài là một chiếc bàn đá, trên bàn là thanh Hàn Mai Kiếm bằng ánh vàng sáng choa.

Bên phải linh thất còn có một chiếc bàn đá lớn hơn, trên bàn là văn phòng tứ bửu và một quyển sách lụa màu vàng dày hơn tấc.

ĐÓ là tất cả mọi vật trong linh thất, âu Dương Thu nhìn qua là thấy rõ hết.

Lúc này, Tiểu Thúy cũng đã cắp La Võng Cơ đi vào linh thất, vị cô nương không nói được này nhất thời đã bị thanh Hàn Mai Kiếm lôi cuốn.

âu Dương Thu chợt động tâm, đưa tay lấy thanh Hàn Mai Kiếm đã lấy từ Ngân Kiều thôn trên lưng Tiểu Thúy xuống, đi đến đặt lên bàn đá, hai thanh kiếm so một cái là biết thật giả ngay.

Thì ra thanh Hàn Mai Kiếm của Tiểu Thúy tuy độ dài và kiểu dáng giống hệt như thanh Hàn Mai Kiếm trên bàn, nhưng của Tiểu Thúy có bao và trên khắc một đóa hoa mai, còn thanh kiếm trên bàn không bao nhưng có bảy đóa hàn mai khắc nối tiếp nhau trên thân kiếm vàng.

âu Dương Thu rút thanh kiếm của Tiểu Thúy ra, lại so với thanh kiếm trên bàn, càng thấy khác biệt hơn, thân kiếm tuy cùng màu vàng kim nhưng rất mờ nhạt.

Hơn nữa, những đóa mai bạc của thanh kiếm trên bàn đá sáng lóa, nhìn qua cũng biết đó là thép ròng được tôi luyện trăm lần, còn đóa mai bạc trên bao kiếm chỉ là loại thép thường mà thôi.

So sánh xong, âu Dương Thu trả kiếm lại cho Tiểu Thúy, thầm nhủ:

- Thảo nào Hoạt Diêm Vương La Tu đã khẳng khái thế kia, thì ra thanh Hàn Mai Kiếm của lão ta là đồ giả.

Vì sao Hoạt Diêm Vương La Tu lại phải làm giả thanh Hàn Mai Kiếm này và lại còn nói là đeo kiếm tìm người, mẫu thân của Tiểu Thúy có thể là Tiêu Tàn Nguyệt, chả lẽ người nàng cần tìm chính là Tiêu Tàn Nguyệt ư?

Theo Tiểu Thúy viết cho biết, mẫu thân nàng có một thanh Hàn Mai Kiếm, giờ trong gian linh thất này cũng có một thanh Hàn Mai Kiếm và thanh kiếm này toàn thân sáng lóa không hề dính bụi, hiển nhiên là một báu vật hiếm có.

Trên vách chắn bên trong cổng Hàn Mai bảo cũng có gắn một thanh Hàn Mai Kiếm để làm biểu trưng nhưng phụ thân của âu Dương Thu, Bình Giang phái chưởng môn Lam Tâm Long phu phụ và Nhị Hải cư sĩ đều chết dưới biểu hiện ấy.

âu Dương Thu liên kết những vấn đề ấy lại với nhau, nhận thấy thanh Hàn Mai Kiếm này quan hệ trọng đại và cũng là một bí mật khó thể khám phá.

Chàng suy gẫm một hồi, tạm gác vấn đề Hàn Mai Kiếm sang bên, đi về phía chiếc bàn đá có văn phòng tứ bửu.

Đến bên bàn đá, nhác thấy quyển sách lụa vàng, ngoài bìa có bốn chữ đen Bạn Thê Tiễu Trát(thư ngõ cùng vợ) nét bút rất rắn rỏi.

âu Dương Thu ngón tay thoáng run rẩy, cầm lấy quyển sách lụa lên, tim đập dữ dội, có lẽ bí mật của phụ thân chính là Ở trong đây.

chàng thầm cầu khấn một hồi, lật bìa sách ra, quả nhiên bên trong toàn là thủ bút của phụ thân, trang thứ nhất viết:

"ô hô! ái thê! Ta đặt linh cửu nàng tại chỗ Ở của nàng lúc sinh tiền, nàng có biết hay không?

Ta yêu nàng, lại yêu cả em gái nàng, hồng phấn tri kỷ, vui vầy cá nước, ta chỉ là một kẻ võ biền, được hai nàng yêu thương như vậy còn cầu mong gì hơn nữa?

Nào ngờ hai người vì quá yêu thương ta, định giúp ta trở thành võ công đệ nhất thiên hạ, chẳng rõ nghe được từ đâu, Hàn Mai Kiếm là bảo khí vô địch thiên hạ, trong Hàn Mai bí kíp là kiếm thuật cử thế vô song nên hai người đã rời xa ta ra đi tìm bảo vật...

Vì tìm kiếm hai nàng, ta đã đi khắp chân trời góc biển, dãi nắng dầm mưa, đội trăng khoác sao, vạn dặm bôn ba suốt mười năm dài.

Đến khi lòng nát sức mỏi, ta đã gặp nàng tại đây trong tình trạng hấp hối, chỉ nói được sáu tiếng Khô Lâu cung và Hàm âm chưởng rồi là lìa khỏi cõi đời. Còn em gái nàng thì biệt vô âm tín, sống chết chẳng rõ.

Hàn Mai Kiếm thì nàng đã lấy được nhưng được kiếm mất người thật khiến ta vô vàn tiếc thương nàng và đau lòng khôn xiết.

Ô hô! Nào phải ta ước mong trở thành người võ công cao nhất?

Biết nàng hẳn là bị Khô Lâu cung dùng Hàm âm chưởng sát hại, ta tuy quyết tâm báo thù cho nàng, nhưng ngặt vì chưa từng nghe nói đến Khô Lâu cung trên giang hồ, cõi đời bao la biết đâu mà tìm?

Vì kế phục thù, ta đã cho xây Hàn Mai bảo tại đây, hầu dụ kẻ đã sát hại nàng tìm đến, nhưng chẳng biết kế này có thành hay không?

Nếu nàng linh thiêng thì hãy giúp ta!

âu Dương Thu một mạch đọc xong trang thứ nhất mặt đã ràn rua nước mắt, lòng bi ai tột cùng, vội lật sang trang thứ nhì đọc tiếp:

Ta đã công bố lui ẩn giang hồ, kể từ nay một là móc mồi câu báo thù cho nàng, hai là trọn đời Ở đây bầu bạn với nàng, đồng thời nhờ vào bảo kiếm nàng đã tìm được tham cứu kiếm thuật, nếu có thành tựu, khi nào Thu nhi trưởng thành, ta sẽ thay nàng tặng kiếm này cho y và cho biết nguyên nhân chết của nàng, để Thu nhi nối tiếp chí nguyện của ta, báo thù cho nàng để nàng được yên lòng nhắm mắt." Các trang tiếp theo toàn là những lời phát tiết niềm thương cảm trong lòng, cùng với sự thành tựu của việc tham ngộ kiếm pháp.

âu Dương Thu xem được vài trang, thấy không còn gì quan trọng nữa, bèn nhét sách lụa vào lòng, định khi nào rảnh rỗi hẵng sẽ xem kỹ lại Sau đó, chàng đi đến trước cỗ quan tài đá, nước mắt ràn rua quỳ xuống vái lạy nói:

- Mẫu thân hãy yên lòng nhắm mắt, Thu nhi nhất định sẽ tuân theo lời dặn của phụ thân báo thù cho mẫu thân.

Chàng khấn vái xong, tiện tay cầm lấy thanh Hàn Mai Kiếm trên bàn đá quay sang Tiểu Thúy đang đứng ngơ ngẩn nói:

- Sư muội, chúng ta đi thôi!

Tiểu Thúy gật đầu, bồng La Võng Cơ lên, theo sau âu Dương Thu ra khỏi linh thất.

Hai người băng qua đường hầm đi lên bậc đá, ấn nút điều khiển, phiến đá bật mở, tung mình lên khỏi hang.

Liền tức, mùi tanh hội ập vào mũi. âu Dương Thu giật mình đảo mắt nhìn, chỉ thấy Cống Lai Tam Sát thảy đều sọ vỡ óc tuôn, chết trong vũng máu, giống hệt như mười hai cao thủ trong đại sảnh.

Mặt trời đã lặn sang tây, Đại Tuyết Sơn lại bị sương mù bao phủ, gió đêm hiu hắt, đã đến lúc muông chim mỏi cánh quay về tổ ấm.

Trong một sơn cốc Ở lưng núi bên phải Thất Lạc cốc, một đống lửa đang rực cháy soi sáng khắp sơn động. Một đôi thiếu niên nam nữ hết sức anh tuấn xinh đẹp đang ngồi dựa vào vách đá mơ màng ngủ.

Nằm cách họ không xa là một thiếu nữ áo đỏ xinh đẹp tuyệt trần đang mở to đôi mắt đen láy lẳng lặng nhìn vào đống lửa.

Bên cạnh đống lửa là xương thú rải rác, có số bị lửa cháy phát ra tiếng xèo xèo rất khẽ, mùi dầu thơm theo khói bay ra ngoài cửa động, hòa vào sương mù lao thẳng xuống chỗ sơn cốc có khói bốc ra.

Bóng đen ấy hệt như một cánh chim to đang lao nhanh đột nhiên lộn một vòng, với thế Phi Điêu Đầu Lâm lướt nhanh vào sơn động.

Người đang trên không chẳng cần mượn vật dùng sức mà có thể thay đổi thân pháp, khinh công của bóng đen này thật hiếm có trong võ lâm.

Nhưng dù khinh công của bóng đen ấy đã đạt đến trình độ thượng thừa, tiếng y phục phất gió trước khi vào động cũng khiến cho hai thiếu niên nam nữ đang ngủ giật mình tỉnh giấc.

Nên khi bóng đen vừa hạ xuống bên cạnh đống lửa, lẳng lặng đảo mắt nhìn, hai thiếu niên nam nữ đã đứng phắt day.

Người áo đen sửng sốt trước thân pháp nhanh nhẹn của đôi thiếu niên nam nữ, thoáng ngẩn người nhưng liền bình tĩnh trở lại, ha hả cười nói:

- Khá lắm, hai người đều là bậc kỳ tài hiếm có, trăm năm khó gặp...

Người áo đen liếc mắt nhìn thiếu nữ áo đỏ nằm trên đất, gật gù nói tiếp:

- Người này xem ra cũng chẳng kém! Này, chàng trai trẻ, hai người là đồ đệ của ai? Ơ đây làm gì?

Hai thiếu nữ nam nữ thấy người áo đen này thân cao năm thước, mày rậm mắt to, mũi thẳng miệng rộng, mặt vuông tai cả, tướng mạo uy nghi, tuổi khoảng trên dưới sáu mươi nhưng ánh mắt sáng quắc, tinh thần sung mãn, không hề có vẻ già nua, biết đây hẳn là một cao nhân dị sĩ.

Thiếu niên anh tuấn trang phục thư sinh ôm quyền thi lễ nói:

- Vãn bối là âu Dương Thu, còn đây là sư muội Tiểu Thúy, gia sư là Thái Hư thượng nhân, vị tỷ tỷ này là La Võng Cơ, chúng vãn bối...

âu Dương Thu vốn định nói ra mục đích đến Thất Lạc cốc, nhưng nghĩ lại ngay cả đối phương là ai cũng chưa rõ, sao thể nói ra sự thật nên đổi ý nói:

- Chúng vãn bối đến Đại Tuyết Sơn du ngoạn, vì trời đã tối nên định Ở đây nghỉ tạm qua đêm. Lão tiền bối thượng tánh tôn danh, có thể cho biết chăng?

Lão nhân áo đen nhận xét qua thần thái, biết là âu Dương Thu không nói thật nhưng cũng chẳng gạn hỏi, chỉ mỉm cười nói:

- Lão phu đã lâu không bước chân vào giang hồ, có lẽ người võ lâm ngỡ là lão phu đã qua đời cho nên ngươi không biết danh tánh lão phu thì đúng. Tuy nhiên, lão phu không hề có ác ý với các ngươi...

Lão nhân áo đen bỗng ngưng lời, liếc nhìn La Võng Cơ nằm trên đất, nói tiếp:

- cô bé này dường như bị chế ngự Á huyệt và Ma huyệt, để lão phu giải khai cho.

Trong khi nói lão nhân đã cất bước tiến tới.

âu Dương Thu vốn định nhân lúc trời tối giao cho Tiểu Thúy Ở đây canh chừng La Võng Cơ, một mình chàng vào trong Ly Biệt Câu tìm Chu Quả rồi mang La Võng Cơ cùng trở về Cửu Diệp Sơn. Nếu như lão nhân áo đen này mà giải huyệt cho nàng, với thân thủ của La Võng Cơ hẳn sẽ ảnh hưởng đến hành động của chàng nên hoảng kinh tiến tới cản lại nói:

- Lão tiền bối không nên, vị cô nương này đã mất lý trí, nếu...

Chàng chưa kịp dứt lời, lão nhân áo đen đã nhanh như chớp vung tay, năm ngón như móc câu chộp thẳng vào mặt chàng.

âu Dương Thu buộc phải lách tránh sang bên, lão nhân áo đen liền tức thừa cơ tay trái vung nhanh, La Võng Cơ đứng phắt dậy ngay.

Thủ pháp giải huyệt của lão nhân áo đen thật kinh người khiến âu Dương Thu bất giác rúng động cõi lòng.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, La Võng Cơ buông tiếng quát lanh lảnh, bóng đỏ nhấp nhoáng lao bổ vào Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vốn đã không có thiện cảm với La Võng Cơ, vừa thấy đối phương hung hãn ra tay công kích liền phừng lửa giận, buông tiếng quát vang, Càn Khôn Nhất Khí Chưởng tức khắc tung ra, một luồng kình lực cương mãnh tuyệt luân đẩy bật La Võng Cơ lui trở về ngay.

Ngay khi La Võng Cơ vừa định tấn công tiếp, lão nhân áo đen đã đứng cản trước mặt, trỏ giữa hai ngón phóng ra một luồng khí trắng, chớp nhoáng điểm vào ba mươi sáu đại huyệt khắp người La Võng Cơ âu Dương Thu bởi không rõ nguyên cớ quát:

- Lão tiền bối định làm gì thế này?

Nhưng chàng vừa dứt lời, La Võng Cơ đã đứng ngây ra như phỗng đá Thủ pháp điểm huyệt đặc biệt của lão nhân áo đen lại khiến âu Dương Thu rúng động cõi lòng, nhận thấy thủ pháp này tuy có phần giống tuyệt kỹ cách không đả huyệt do sư phụ truyền cho nhưng so ra lão nhân áo đen này còn cao hơn mấy bậc.

Chỉ nghe lão nhân áo đen nói:

- Ngươi chớ vội hốt hoảng, xem ra cô bé này quả thật đã bị trúng phải trò quái quỷ của ôn Thiên Thành, mất hết lý trí...

âu Dương Thu động tâm, vội hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối, ai là ôn Thiên Thành vậy?

- ôn Thiên Thành tức là ôn Thiên Thành...

Lão nhân áo đen nói đến đó như thấy cần phải giải thích, bèn nhìn âu Dương Thu nói:

- ôn Thiên Thành chính là lão ma đầu đã giành được Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Bạch Vân Phong Cửu Hoa Sơn mà không lấy mà chỉ yêu cầu lập Ly Biệt Câu Đại Tuyết Sơn làm vùng cấm địa...

- Vậy ôn Thiên Thành chẳng phải chính là chủ nhân Ly Biệt Câu ư? Nhưng chẳng hay ông ta đã dùng cách gì khiến người mất lý trí vậy?

Lão nhân áo đen từ trong chiếc túi da bên lưng móc ra một quả cây tươi màu đỏ sậm, đặt trên lòng bàn tay nói:

- Chủ yếu là dùng quả cây này chế thành một loại Ly Hồn Đơn, người ăn vào sẽ quên hết quá khứ, từ đó một lòng tuân theo mệnh lệnh của y...

âu Dương Thu đưa mắt nhìn quả cây màu đỏ sậm, sửng sốt kêu lên:

- Đây là Chu Quả...

- Không sai, đây chính là Chu Quả! Thật không ngờ kỳ trân hiếm thế này lại sản sinh tại Ly Biệt Câu. Nghĩ trong đại hội tỉ võ Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn khi xưa, biết bao người giàu kinh nghiệm đã bị lợi làm mờ lý trí, mắc lừa ôn Thiên Thành, chỉ chia nhau chút vàng bạc châu báu rồi công nhận nơi sản sinh loài quả quý này làm vùng cấm địa, ôi...

Lão nhân áo đen bỗng mắt rực thần quang hỏi:

- Tiểu tử, sao ngươi biết đây là Chu Quả?

âu Dương Thu rợn người thầm nhủ:

- Nhãn thần người này ghê gớm thật!

Nhưng chàng vẫn ung dung bình tĩnh nói:

- Vãn bối chẳng những biết mà còn từng ăn một quả, giờ chính là lại đến Ly Biệt Câu tìm quả này nữa đây.

âu Dương Thu bởi có lòng toan tính nên nói rất rõ ràng và nhấn mạnh từng tiếng một.

Lão nhân áo đen nhíu mày:

- Ngươi đã từng ăn một quả và giờ lại định đi tìm ư?

âu Dương Thu gật đầu, thần sắc ra chiều rất kiên nghị.

Lão nhân áo đen nhìn kỹ chàng một hồi, đoạn lại quay sang nhìn Tiểu Thúy đang đứng mỉm cười, một hồi thật lâu mới lẩm bẩm nói:

- Nhãn thần hai ngươi đều khác hẳn người thường, chẳng những ngươi từng ăn Chu Quả mà cả cô

bé này cũng có ăn, lạ thật...

Lão ngẫm nghĩ một hồi bỗng gắt giọng hỏi:

- Các ngươi là gì của ôn Thiên Thành?

âu Dương Thu lắc đầu:

- Vãn bối không hề biết ôn Thiên Thành là ai cả!

- Vậy sao ngươi lại vào được Ly Biệt Câu? Và còn định tìm Chu Quả để làm gì?

- Lão tiền bối đã không chịu cho biết thượng tánh tôn danh, vậy xin thứ cho vãn bối khó thể trả lời câu hỏi của lão tiền bối.

Lão nhân áo đen đuối lý, lại đắm chìm trong suy tư.

âu Dương Thu sực nhớ vừa câu hỏi vừa rồi của lão nhân áo đen, thầm nhủ:

- Mình nhờ được Thiết Bốc thần y lão nhân gia ngầm bỏ thuốc vào trong người mới vào được Ly Biệt Câu và ngẫu nhiên được ăn Chu Quả, nhưng sư muội Tiểu Thúy sao lại...

Chuyến đi Đại Tuyết Sơn phen này âu Dương Thu đã phát hiện Ở Tiểu Thúy có rất nhiều điều không sao giải thích được, chẳng hạn Tiểu Thúy có thể tự giải huyệt đạo, đó là điều âu Dương Thu nằm mơ cũng chẳng ngờ đến, giờ lão nhân áo đen lại qua nhãn thần đoán biết nàng cũng từng được ăn Chu Quả, những điều ấy chẳng thể không khiến cho âu Dương Thu càng nghĩ càng thắc mắc đối với vị sư muội không nói được này.

Lão nhân áo đen ngẫm nghĩ một hồi, bỗng thở dài nói:

- Tiểu tử ngươi đã muốn biết thân phận lão phu, vậy thì lão phu cho ngươi biết, lão phu chính là Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào của Nhất Kích, Nhị Phi, Tam Thánh Kiếm trong giới võ lâm khi xưa.

âu Dương Thu vừa nghe lão nhân áo đen chính là Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào, một danh tú võ lâm đã tuyệt tích giang hồ mấy mươi năm, vội kéo Tiểu Thúy quỳ xuống vái lạy nói:

- Vãn bối thật có mắt không biết Thái Sơn, xin lão tiền bối thứ tội cho.

Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào nhoẻn cười:

- Hai ngươi mau đứng lên, không cần đa lễ, chỉ cần nói cho lão phu nghe những gì các ngươi biết là được rồi.

vừa nói vừa đưa tay ra đỡ hai người đứng lên.

âu Dương Thu không ngờ vị cao nhân lừng danh võ lâm khi xưa lại bình dị dễ gần gũi như vậy. Sau khi đứng lên, bèn nói rõ nguyên nhân đến Đại Tuyết Sơn tìm Chu Quả phen này, sau cùng lại kể về việc ngẫu nhiên vào Ly Biệt Câu và được ăn Chu Quả, cùng với những gì đã nghe thấy, kể cả chuyện về Câu Tiết Nhị Anh.

Cửu Thiên Phi Kích lúc đầu lộ vẻ kinh ngạc, sau đó tột cùng tức giận cảm khái nói:

- Sau đại hội Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn, lão phu nghe nói ôn Thiên Thành đã giành được thắng lợi, nhưng lại từ bỏ tài báu liên thành mà chỉ yêu cầu Ly Biệt Câu làm cấm địa, lão phu đã biết hẳn có bí mật trọng đại, chỉ vì lão phu đã lâu không can thiệp vào chuyện giang hồ, tuy rất chú ý vấn đề ấy nhưng không muốn nhúng tay vào điều tra, chẳng ngờ ôn Thiên Thành đã dùng loại trân quả hữu ích đối với người luyện võ này chế thành bí dược làm hại võ lâm.

ôi! Hai ngươi không cần phải đi nữa, đó chỉ có bốn quả chín này thôi đã bị lão phu hái hết rồi, vốn định đến Thất Lạc Cốc này viếng thăm một người bạn thân khi xưa, chẳng ngờ, khi ngang qua đây lại gặp các ngươi, vậy cũng kể được là hữu duyên, thôi thì lão phu tặng cho các ngươi ba quả, các ngươi hãy mau rời khỏi đây, trở về giải cứu cho các vị đồng đạo võ lâm.

Cửu Thiên Phi Kích dứt lời, lại từ trong túi da móc ra ba quả Chu Quả cỡ như vậy, trao hết cho âu Dương Thu.

âu Dương Thu đón lấy và cảm kích nói:

- Vãn bối xin đa tạ thịnh tình của lão tiền bối!

Đoạn bỗng nghĩ đến La Võng Cơ, bèn hỏi:

- Vị La tỷ tỷ này đã bị Ly Hồn Đơn làm mất lý trí, chẳng hay Chu Quả có thể giúp phục nguyên không vậy?

Cửu Thiên Phi Kích lắc đầu:

- Không thể! ôn Thiên Thành tuy dùng Chu Quả chế thành Ly Hồn Đơn, nhưng trong có hòa hợp một loại bí dược khác, người đã uống đơn này, ngoại trừ bản thân ôn Thiên Thành có dược vật phục nguyên, khắp thiên hạ chỉ có Kim Hà Bảo Mệnh Đơn của Kim Hà đạo trưởng với Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của VÔ Ưu thượng nhân hoặc còn có công hiệu.

- Vậy vãn bối mang La tỷ tỷ đi bằng cách nào?

Cửu Thiên Phi Kích ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Thế này vậy, để lão phu giải huyệt cho nàng ta, sau đó giải trừ công lực, hai ngươi sẽ mang nàng ta đi một cách dễ dàng, nếu có được một trong hai loại thần đơn mà lão phu vừa nói, khi khôi phục lý trí thì công lực của nàng ta cũng sẽ theo đó mà phục nguyên.

âu Dương Thu suy tính một hồi, nhận thấy cũng chỉ có cách này mới có thể không khiến La Võng Cơ bị lọt vào tay bọn tà giáo lần nữa, vả lại, nàng vốn là đồ đệ của VÔ Ưu thượng nhân, chỉ cầ mang nàng về đến Cửu Diệp Sơn rồi đi tìm VÔ Ưu thượng nhân xin thần đơn, hẳn không có gì khó khăn, bèn đáp:

- Vậy xin làm phiền lão tiền bối ra tay cho!

Cửu Thiên Phi Kích liền sử dụng thủ pháp như trước giải huyệt cho La Võng Cơ, sau đó điểm vào huyệt Kiên Tỉnh của nàng giải trừ công lực.

La Võng Cơ công lực bị giải trừ, quả nhiên sát khì hoàn toàn tiêu tan, yếu đuối như một người con gái bình thường, chẳng nói một lời, thờ thẩn nhìn hai người.

- Nơi đây không nên Ở lâu, hai người hãy nhân lúc trời tối dẫn nàng ta đi đi!

Cửu Thiên Phi Kích nói xong, khoát tay và định đi ra ngoài động.

âu Dương Thu lại chợt nghĩ đến một điều, vội xá dài thi lễ nói:

- Lão tiền bối, xin tạm dừng bước.

Cửu Thiên Phi Kích đứng lại hỏi:

- Ngươi còn gì cần nói nữa? CÓ phải muốn biết lai lịch của ôn Thiên thành không?

âu Dương Thu lắc đầu:

- Vãn bối tuy bất tài nhưng cũng đoán biết ôn Thiên Thành hẳn chính là chủ nhân Ma thiết cung và được người trong cung tôn xưng là vương gia.

Cửu Thiên Phi Kích mỉm cười:

- Ngươi quả là thông minh hơn người, ôn Thiên Thành quả từng là một vị vương gia thiên tuế của đương kim hoàng triều, nhưng vì phạm tội đã bị phế làm thứ dân nên mới bỏ văn học võ, chẳng ngờ mục đích học võ của y lại có mưu đồ bất chính.

âu Dương Thu được vị danh tú võ lâm này khen ngợi, lòng hết sức vui sướng bèn nói:

- Dám hỏi lão tiền bối có biết Khô Lâu cung Ở đâu và cung chủ là ai không?

Cửu Thiên Phi Kích ngẫm nghĩ một hồi:

- Lão phu đã gần trăm tuổi nhưng chưa từng nghe trên giang hồ có một tổ chức như vậy!

- Vậy Hàm âm Chưởng là võ công của môn phái nào?

- Môn võ công ấy phát xuất từ bọn Lạt Ma Tây Vực, truyền vào Trung Nguyên chứ không thuộc võ học riêng biệt của môn phái nào âu Dương Thu hỏi không ra lẽ, đành lại vòng tay xá dài nói:

- Được lão tiền bối chỉ điểm nhiều cho, vãn bối vô vàn cảm tạ!

Khi chàng ngẩng đầu lên, Cửu Thiên Phi Kích đã mất dạng, khinh Công thật đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Lúc này sương mù đã tan, bầu trời đầy sao, trăng sáng vằng vặc.

âu Dương Thu cõng La Võng Cơ trên lưng, cùng Tiểu Thúy phóng đi một mạch ra khỏi Thất Lạc cốc, thẳng tiến về phía Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn.

Trời đã sắp sáng, hai người không ngừng phóng đi, mới rời Đại Tuyết Sơn hơn trăm dặm đường, âu Dương Thu đã mồ hôi nhễ nhại, hơi thở hào hển. May nhờ có Tiểu Thúy tiếp thế, âu Dương Thu mới có thời gian ngơi nghĩ.

Cứ thế hai người thay phiên nhau cõng La Võng Cơ phóng thẳng đi chẳng kể ngày đêm, mười hôm sau ngày họ rời khỏi Tinh Tinh hạp, trước lúc trời tối họ đã về đến cửa cốc.

âu Dương Thu bỏ La Võng Cơ trên lưng xuống, thở phào một hơi dài, lòng cảm thấy vô vàn vui sướng. Bất kể thế nào, chàng nghĩ Chuyến đi Đại Tuyết Sơn này chẳng những đã đạt được mục đích chính là tìm gặp Chu Quả, mà còn thu lượm được rất nhiều tin quan trọng bất ngờ, nhất là việc Thiết Bốc thần y chỉnh dung cho hai người, đó càng là một thu hoạch lớn lao.

âu Dương Thu lòng khấp khởi ngẩng đầu sải bước dẫn trước đi vào trong hạp cốc, Tiểu Thúy dìu La Võng Cơ theo sau. Trong hạp cốc yên lặng như tờ, âu Dương Thu vừa đi vừa nhớ lại việc đã dùng chưởng pháp Tam âm Sưu Hồn chế ngự hơn hai trăm cao thủ võ lâm vùng vân Quý, bất giác thầm phì cười.

Nhưng khi chàng bước chân vào Tinh Tinh hạp, thấy hai trăm mười hai vị hào kiệt thứ tự từng hàng nằm trên mặt đất nhưng không thấy Tư Mã Thiến Như và các vị nghĩa huynh, chàng tột cùng kinh ngạc.

Lúc đầu chàng còn ngờ là họ đang Ở trong sơn động nghỉ ngơi nhưng khi hướng mắt về phía cửa động, chỉ thấy toàn là vách đá, cửa động đã không còn.

âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ lẩm bẩm:

- Lạ thật, mình nhớ rất rõ là cửa động Ở ngay đó, sao lại biến mất thế nhỉ?

Bỗng thấy Tiểu Thúy đi dọc theo bờ suối Cam Lộ, cúi đầu chú ý quan sát Qua thực tế chứng minh, vị cô nương không nói được này hết sức tỉ mỉ, hành động của nàng dĩ nhiên đã gây sự chú ý của âu Dương Thu.

Thế là, chàng tạm gác qua vấn đề cửa động biến mất, cũng đi dọc theo bờ suối xem xét.

Chàng đi chưa được bao xa đã phát hiện rất nhiều dấu chân thú to in rõ trên mặt đất và những dấu chân ấy đến từ thượng nguồn, dừng lại Ở đây một thời gian rồi rút lui trở về.

Trong hạp cốc đã có mãnh thú xuất hiện, nhóm người Tư Mã Thiến Như mất tích và cửa động dùng làm chỗ nghỉ bỗng nhiên bít lại, ba vấn đề ấy nhất thời đã khiến âu Dương Thu không sao lý giải nổi.

Chàng xem xét một hồi, nghĩ giờ dã tìm được Chu Quả, tốt hơn nên cứu chữa cho hai trăm mười hai cao thủ võ lâm này trước, đó mới là điều tiên quyết.

Để quần hào không tranh giành, chàng quyết định cho mỗi người uống một giọt nước Chu Quả trước rồi mới cùng Tiểu Thúy dùng Tam âm Sưu Hồn Chưởng Pháp hoàn hồn phục nguyên cho họ.

Y đã quyết, bèn từ trong túi áo lấy ra hai quả Chu Quả, trao cho Tiểu Thúy rồi nói cho nàng biết kế hoạch của mình, Tiểu Thúy gật đầu đồng ý.

Thế là, hai người bắt tay vào việc, chừng một giờ sau, hơn hai trăm cao thủ mỗi người đã được uống một giọt nước Chu Quả, hai quả Chu Quả cũng vừa hết, vậy là âu Dương Thu hãy còn lại một quả.

Tiếp theo là dùng Tam âm Sưu Hồn Chưởng hoàn hồn phục nguyên cho họ, phải biết sau khi được Thái Hư thượng nhân truyền thụ, đây là lần đầu tiên âu Dương Thu mới xử dụng đến môn chưởng pháp này.

Chính pháp tuy đã có công hiệu, nhưng lúc này phải xử dụng phản pháp, chàng bất giác cảm thấy hồi hộp, tay thoáng run rẩy, bởi chỉ cần sai chệch một chút là đối phương sẽ trở thành tàn phế từ đây.

Thế nên, chàng căn dặn Tiểu Thúy rất kỹ, trước khi vận tụ chưởng công, phải đọc kỹ lại khẩu quyết một lần để tránh sai lầm.

Tiểu Thúy trước nay luôn tuyệt đối vâng lời sư huynh, phen này sự thể trọng đại, lẽ dĩ nhiên nàng càng kỹ lưỡng hơn.

Sau thời gian khoảng một tuần trà, công lực Tam âm Sưu Hồn Chưởng đã được ngưng tụ vào song chưởng, lần lượt vỗ lên huyệt Bách Hội từng người.

Nói trắng ra, Tam âm Sưu Hồn Chưởng Pháp này hoàn toàn là một môn khí công nội gia, lúc thi thố chỉ cần dồn công lực vào lòng bàn tay, chưởng phong phát ra trúng vào một trong ba trăm sáu mươi huyệt đạo trên thân người, đối phương lập tức mất ký trí vì sự tuần hoàn máu biến động, nhẹ thì mặc người tùng xẻo, nặng thì ngủ mê man, dù không cứu chữa thì bốn mươi chín ngày sau cũng tự bình phục.

Nhưng trước bốn mươi chín ngày muốn người bị trúng chưởng hoàn bổn quy nguyên thì cần phải dùng công lực này vỗ vào huyệt Bách Hội, đả thông kinh mạch toàn thân, hồi phục sự tuần hoàn máu nên áp dụng phản pháp khó nhọc hơn chính pháp rất nhiều.

Do đó, khi hai người vỗ xong huyệt đạo cho hơn hai trăm hào kiệt thì đã kiệt sức bởi tiêu hao quá nhiều chân nguyên, gắng đi về đến chỗ La Võng Cơ đang ngồi điều tức, ngồi xuống vận công điều tức ngay.

Hai trăm mười hai vị hào kiệt tuy đã được cứu chữa, song vì sự tuần hoàn của kinh mạch, nhất thời cũng chưa thể hồi tỉnh.

Nội công cơ bản của âu Dương Thu và Tiểu Thúy đều được học theo phương pháp thổ nạp của đạo gia nên tuy tâm pháp huyền môn có thể giúp hồi phục công lực nhanh chóng nhưng vẫn phải cần thời gian một bữa cơm.

Ngay khi hai người hành công đến cảnh giới Nhập Định Vong Ngã, nơi cửa Tinh Tinh hạp bỗng xuất hiện bóng người lố nhố, có đến năm sáu mươi người. Ba người đi đầu toàn võ phục xanh, thoáng dừng lại Ở cửa hạp cốc rồi tiến vào ngay.

Ba người cầm đầu khi vừa phát hiện hơn hai trăm hào kiệt võ lâm thứ tự từng hàng nằm trên đất, liền khoát tay ra hiệu mọi người dừng lại, ngưng thần giới bị rồi từng bước thận trọng tiến đến gần.

Người áo xanh đi giữa bỗng dừng bước, ngạc nhiên kêu lên:

- ủa! ĐÓ phải chăng La cô nương là gì? Sao hai tên súc sinh kia Cũng có mặt Ở đây thế nhỉ?

Đoạn đưa tay chỉ, nói tiếp:

- Hai vị hãy nhìn xem, họ Ở đó làm gì vậy?

Vì chỗ ngồi của âu Dương Thu ba người tuy cách họ chỉ sáu bảy trượng, nhưng ánh trăng soi vào hạp cốc không mấy sáng tỏ nên họ không nhìn thấy rõ âu Dương Thu với Tiểu Thúy đang nhắm mắt vận công hay là ngồi xếp bằng ngủ.

Hai người áo xanh hai bên cũng dừng lại nhìn, một người nói:

- Người áo đỏ ngồi giữa quả đúng là La cô nương, còn một nam một nữ kia...

Người áo xanh kia bỗng ngạc nhiên nói:

- ủa! Những người này sao như đều chết cả thế nhỉ?

Ba người nói chuyện đều dùng phương pháp Truyền âm Nhập Mật, những người phía sau không tuy nghe nhưng thấy có điều khác lạ, bèn tản ra chuẩn bị ứng biến.

- Hai tiểu súc sinh này rất lợi hại, hai vị hãy chờ đây, để bổn đường chủ tiến đến xem thử trước.

Người áo xanh đi giữa nói xong, rút chiếc quạt lông dài thước rưỡi từ trên lưng xuống che cản trước ngực, tung mình lao về phía âu Dương Thu ba người.

Lúc này âu Dương Thu và Tiểu Thúy đang hành công đến giai đoạn gay go, chân khí đan điền đã ra khỏi Thập Nhị Trùng Lâu, sắp tới Sinh Tử Huyền Quan, chỉ chốc lát nữa là công thành viên mãn, chân lực phục nguyên. Nên tuy hai người đã hay biết nhưng vẫn không dám phân tâm, bởi nếu phân tâm là tức khắc tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tàn phế, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Người áo xanh tung mình đến trước mặt họ, thấy âu Dương Thu với Tiểu Thúy hai mắt nhắm nghiền, trên đầu bốc hơi trắng, biết ngay hai người đang vận công đến hồi quyết liệt, chỉ cần một chỉ cũng đủ giết chết họ tại chỗ.

Nhưng khi thấy La Võng Cơ ngồi giữa hai người, hơi thở điều đặn, hai mắt nhắm nghiền như đang trong giấc ngủ ngon, bất giác động tâm thầm nhủ:

- Hôm trước ta dùng Vũ Phiến giúp ngươi vượt qua Phi Hồng Sảnh, chẳng ngờ ngươi lại thất tín bội nghĩa, phen này ta phải để cho ngươi tận mắt chứng kiến hắn chết dưới Thanh Vũ Phiến của ta, xem ngươi có chịu ngã vào vòng tay ta hay không.

Người áo xanh tự nhủ đến đó thì lòng cũng đã ngập đầy sát cơ. Y cất bước tiến tới, vung chỉ điểm vào Ma Huyệt của La Võng Cơ, rồi xách nàng lên, quay lại trao cho hai người áo xanh đứng phía sau nói:

- Hai vị hãy trông chừng La cô nương, chờ bổn đường chủ lấy mạng hai súc sinh này rồi hẵng tính.

La Võng Cơ Ma Huyệt bị chế ngự, tuy đã hồi tỉnh nhưng nàng chỉ thờ thẫn nhìn người áo xanh trước mặt một hồi, buông tiếng thở dài áo não, không nói một lời, như những gì xảy ra trước mắt không hề liên can tới nàng.

Người áo xanh tay cầm quạt lông ấy chính là Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường, đường chủ Thanh Long đường của Hải Long hội, khi y nhận được thư tín do chim câu mang đến của Hoạt Diêm Vương La Tu gởi đi lúc tiến vào Huyền ĐÔ cung, lập tức cùng Hình đường chủ Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn và Bạch HỔ đường đường chủ Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn suất lĩnh hơn sáu mươi cao thủ ba đường đến Tinh Tinh hạp Cửu Diệp Sơn để nhận lịnh.

Thanh Vũ Phiến Triệu Tam Đường trong lúc xuất thủ điểm huyệt La Võng Cơ đã phát hiện ra nàng như không hề hay biết, yếu đuối như người con gái bình thường, đến khi La Võng Cơ hồi tỉnh mặt đầy vẻ ngơ ngẩn, y càng thêm kinh ngạc và thắc mắc.

Ngay trong lúc Triệu Tam Đường bâng khuâng do dự, âu Dương Thu và Tiểu Thúy đã công hành Thập Nhị Chu Thiên, tỉnh lại mở mắt ra.

Lúc này, Triệu Tam Đường đã quay người vung phiến, một luồng kình phong âm hàn nhanh chóng ập đến hai sư huynh muội còn đang ngồi xếp bằng.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy trong lúc hành công đã phát giác có người xuất hiện, lại thấy Triệu Tam Đường giở trò ám toán và lại là kẻ thù gặp nhau, liền tức lửa giận bốc cao.

Nhưng Triệu Tam Đường quyết tâm lấy mạng hai người, chiêu phiến đã vận đến mười hai thành công lực, hết sức hung mãnh và phạm vi uy lực lại rộng, hệt như bài sơn đảo hải ập đến.

Đồng thời, hai người lại đang ngồi xếp bằng, muốn tránh cũng chẳng thể kịp.

Trong lúc cấp bách, hai sư huynh muội như tâm khí tương thông, liền tức vận đề công lực Hổn Nguyên Nhất Khí, bốn chưởng cùng ngang ngực đẩy ra.

Chỉ nghe bùng một tiếng rền rĩ, hai luồng kình lực chạm nhau, cuồng phong xoáy tít, cuốn tung cát đất, nước suối văng bắn tứ phía.

Triệu Tam Đường bật lùi liên tiếp năm bước mới đứng vững lại được, nhưng nội phủ đã bị chấn động, huyết khí sôi trảo, khó thể xuất thủ tiếp ngay được.

âu Dương Thu với Tiểu Thúy thừa thế đứng lên, đưa mắt nhìn hai người áo xanh khác. Chỉ thấy họ đều lưng giắt trường kiếm, dáng người mảnh khảnh, gương mặt gầy gò, đầu mang mắt chuột, tuổi khoảng bốn mươi, nhìn qua cũng biết là người nham hiểm độc ác.

âu Dương Thu tuy từng vào Ngân Kiều thôn hai lần nhưng không biết hai người này, chàng cười khảy thốt:

- Triệu Tam Đường, hành vi ngươi hèn hạ thế này mà cũng kể được là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ ư?

- Hừ! Nhãi ranh chớ giỏi tài miệng lưỡi, bổn hội đã bày thiên la địa võng tại đây, hai ngươi hãy nộp mạng chó đi thôi!

Trường Tôn Sở điều hòa lại huyết khí sôi trảo, tiến tới đứng thành hình chân vạc với hai người áo xanh khác, trừng mắt giận dữ nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy nhưng không xuất thủ ngay.

âu Dương Thu quét mắt nhìn hai người áo xanh trung niên, gật đầu ngạo nghễ nói:

- Được thôi, các ngươi đã cậy người đông thế mạnh thì bổn thiếu gia cũng sẵn sàng thành toàn cho các ngươi luôn thể... Hai vị này cũng để lại danh tánh đi nào!

Người áo xanh cao hơn lỗ mãng nói:

- Hứ! Tiểu cẩu ngươi thật là có mắt không ngươi, ngay cả bọn đại gia mà ngươi cũng không biết, đúng là ngươi đã chui rúc trong bụng mẹ quá lâu... Cho ngươi biết để ngươi chết được nhắm mắt, đại gia là đường chủ Bạch HỔ đường, danh hiệu Thủy Thượng Phiêu Ngụy Minh Viễn.

Người áo xanh thấp hơn tiếp lời:

- Lão tử chính là Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn đây!

âu Dương Thu nghe hai người báo ra danh tánh, bất giác lòng chấn động, lạnh lùng nói:

- Hai ngươi đến thật đúng lúc, bổn thiếu gia đang định tìm các ngươi để hỏi rõ một điều, nếu các ngươi thành thật trả lời, lần này có thể tha chết cho các ngươi, nhưng lần sau gặp lại thì đừng mong toàn mạng.

- Tiểu tử ngươi nói khoác nhiều quá rồi, lão tử thử xem ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh.

Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn tính rất nóng nảy, đâu chịu để cho âu Dương Thu nói nhiều như vậy, vừa dứt lời đã "soạt" một tiếng rút kiếm ra, với chiêu Mãn Thiên Hoa Vũ kiếm hóa vạn vì sao bạc phủ chụp xuống đầu âu Dương Thu, vừa xuất thủ đã thi triển tuyệt chiêu, uy thế thật hung hiểm.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Bổn thiếu gia nếu dùng binh khí, thắng ngươi cũng chẳng vẻ vang, để cho ngươi nếm thử chưởng công của bổn thiếu gia trước rồi hẵng tính Trong khi nghĩ người đã vọt lên cao, tay trái vung ra hư chiêu Thái Sơn áp Định bổ vào huyệt Mệnh Môn đối phương, tay phải thừa lúc trường kiếm đối phương quét lên trên, nhanh như chớp chộp vào cổ tay cầm kiếm của Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn.

Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn chẳng ngờ âu Dương Thu lại có một chiêu như vậy, giật mình cả kinh, trường kiếm vội biến chiêu Kim Ty Triền Oản (tơ vàng quấn cổ tay) chém vào bả vai phải âu

Dương Thu.

Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn dẫu sao cũng là người từng trải nhiều trận chiến, chiêu kiếm vừa biến đổi này chẳng những tự cứu mà còn phản công, thật tinh diệu khôn cùng.

Thế là, âu Dương Thu tuy tay phải có thể chộp được yếu huyệt Mạch Môn của đối phương, nhưng cánh tay của mình hẳn cũng bị chém lìa, lẽ đương nhiên tự bảo là trên hết, tay phải rụt nhanh về, thuận thế trỏ giữa hai ngón kẹp vào mũi kiếm.

Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn thấy vậy thầm mắng:

- Tiểu tử ngươi rõ là tự tìm lấy cái chết.

Đồng thời ngầm vận mười thành công lực, đột nhiên đẩy mạnh trường kiếm tới trước.

Y đinh ninh như vậy sẽ có thể đâm thủng ngực đối phương chết ngay tức khắc, nào ngờ tuy y đã dùng đến mười thành công lực nhưng trường kiếm không hề nhích tới mảy may, bất giác cả kinh thất sắc.

Trong khi ấy, âu Dương Thu tả chưởng lật lên bổ mạnh xuống thân kiếm, chỉ nghe "keng" một tiếng, trường kiếm của Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn đã gãy làm đôi.

âu Dương Thu định tâm hiển thần oai chế phục Ngụy Minh Viễn và Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn để họ khiếp sợ nói ra điều mình cần biết nên đã thi triển tuyệt kỹ, chưa đầy ba chiêu đã tay không bổ gãy trường kiếm của Quỷ Kiến Sầu HỒ Chấn Sơn.

Công lực khiếp người ấy tuy khiến đối phương khiếm đởm kinh tâm nhưng người võ lâm thành danh chẳng dễ nên cũng khiến đối phương sinh lòng liều mạng.

HỒ Chấn Sơn tay cầm thanh kiếm gãy, sau một thoáng sửng sốt bàng hoàng, liền tức râu tóc dựng đứng, buông tiếng quát vang, cả người lẫn kiếm với chiêu Ngạ HỔ Phác Dương (hổ đói vồ dê) lao bổ vào âu Dương thu.

Cũng trong lúc ấy, Triệu Tam Đường nháy mắt ra hiệu với Ngụy Minh Viễn rồi cùng vung động binh khí lao đến tấn công Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy không nghĩ như âu Dương Thu, thấy hai người liên thủ công đến, thanh Hàn Mai Kiếm do Hoạt Diêm Vương La Tu tặng cầm trong tay, liền tức thi triển kiếm pháp sư môn như trường giang đại hải, thế là cuộc chiến ba người diễn ra ác liệt.

HỒ Chấn Sơn tuy tức giận liều mạng nhưng âu Dương Thu lại với thân pháp nhanh nhẹn ứng phó, chẳng khác nào như mèo vờn chuột.

Hơn sáu mươi cao thủ Hải Long hội tản ra Ở cửa hạp cốc vì không hiểu tình huống bên trong, chờ đến khi sốt ruột mới ùa vào trong, tiếng hò hét vang trời.

Ngay khi ấy, hai trăm mười hai vị hào kiệt vừa hồi tỉnh, mở mắt thấy nhiều bóng người áo xám từ cửa hạp cốc ùa vào, liền tức đứng cả dậy.

Những vị hào kiệt này bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán trong nhà Tư Mã lại bị Thất âm Luật Chấn hành hạ, lòng đã chứa đầy căm phẫn, lúc này bỗng như từ trong mơ tỉnh lại, đang không có chỗ phát tiết, vừa thấy nhiều người võ lâm xông đến, nào kể ba bảy hăm mốt, thảy đều như hổ đói, một lời cũng chẳng hỏi, lập tức động thủ ngay.

Thế là, trong Tinh Tinh hạp đã diễn ra một cuộc đại hỗn chiến đẫm mau.

Chỉ thấy ánh đao bóng kiếm rợp trời, hàn khí tỏa khắp hạp cốc.

Bóng người bay lượn, máu tươi tung tóe, tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi.

âu Dương Thu đang giao chiến với HỒ Chấn Sơn bỗng nghe nơi cửa hạp cốc tiếng la hét vang trời, biết là Chu Quả đã có công hiệu, quần hào đã được cứu, chấn đánh người của Hải Long hội, hết sức mừng rỡ, liên tiếp tung ra ba chưởng khiến HỒ Chấn Sơn hết sức nao núng, khó thể chống đỡ.

Bỗng âu Dương Thu thừa lúc HỒ Chấn Sơn bỏ trống trước mặt, nhanh như chớp đánh thẳng vào mặt đối phương.

HỒ Chấn Sơn không sao ứng phó nổi, lo được trên không lo được dưới, chợt cảm thấy hạ bàn tên nhói, đã bị âu Dương Thu đá trúng một cước vào huyệt Yêu Nhãn, liền tức bủn rủn ngã lăn ra đất.

Nhưng ngay khi ấy, bỗng nghe Tiểu Thúy rú lên một tiếng thảm thiết, người rơi xuống giòng suối, Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn cùng lúc lao đến, trường kiếm và vũ phiến nhất tề quét ra.

âu Dương Thu cả kinh, buông tiếng quát như sấm rền, vừa định xuất thủ tiếp cứu, bỗng thấy bụng đau như cắt, không sao chịu nổi, chao người hai lượt rồi nghiêng ngã xuống...

Chương 16: Thái Hư Vì Sao Đuổi Môn Đồ

âu Dương Thu tuy lòng rất hiểu, mình mà ngã xuống là sư muội Tiểu Thúy khó thể thoát chết dưới tay Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn, nhưng bụng đau như ruột đứt tim vỡ, ngay cả bản thân còn lo không nổi sao thể lo cho người khác?

Chàng vừa định nhắm mắt, chờ đợi Triệu Tam Đường và Ngụy Minh Viễn giết xong Tiểu Thúy rồi đến lượt chàng, chợt nghĩ đến đại thù chưa báo, một niềm bi phẫn hết sức mãnh liệt đã kích động quyết tâm cùng chết với kẻ địch.

Thế là, chàng cố vận đề một hơi chân khí, cắn răng dồn công lực Càn Khôn Nhất Khí Chưởng vào hai tay, người đang ngã xuống đột nhiên vọt lên, song chưởng cùng lúc tung ra, một nhắm Triệu Tam Đường và một nhắm Ngụy Minh Viễn.

Thì ra Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn liên thủ giao chiến với Tiểu Thúy không hạ nổi, hết sức sốt ruột bỗng thấy Tiểu Thúy rú lên một tiếng thảm thiết, người rơi thẳng xuống suối.

Sự biến quá đột ngột, bất kỳ ai cũng có lòng hoài nghi cho là đối phương giả trá. Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn tuy cùng vung binh khí quét ra nhưng không khỏi chần chờ trong thoáng chốc và ngay trong khoảnh khắc ấy, một chiêu Càn Khôn Nhất Khí chưởng thí mạng của âu Dương Thu ập đến.

Bởi âu Dương Thu đã vận hết công lực bình sanh nên chưởng lực tột cùng cương mãnh, uy lực kinh người.

Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn tuy phản ứng nhanh, tung mình thoái lui, song vẫn bị chưởng kình hất bay lên cao hơn ba trượng, một người va vào vách núi, mặt mày choáng váng, mắt nổ đom đóm, một người rơi xuống suối Cam Lộ, uống đầy một bụng nước, nhưng đều không bò dậy nữa.

Nhưng âu Dương Thu cũng không còn chịu đựng nổi nữa, người ngã chúi xuống, khi sắp chạm đất, lộn người lên rồi nằm yên bất động.

Thật trời xui đất khiến, ngay khi âu Dương Thu ngã xuống, bụng đau đến mức khiến chàng lộn người, một bàn tay đã tình cờ chạm vào quả Chu Quả còn lại trong túi áo.

Chàng tuy nội phủ đau đến mức ngay cả rên cũng không nổi nhưng đầu óc hãy còn sáng suốt, sực

nhớ mình với sư muội cũng bị trúng Thất Tuyệt Đoạn Trường Tán, hay vì mình vận công quá mức nên khiến kịch độc phát tác? Vậy là mình quá sơ suất, chỉ lo cứu người mà quên mất bản thân, cũng may trên người còn có Chu Quả, nếu không thì...

Những ý nghĩ ấy lướt nhanh qua trong đầu chàng nhưng lúc này toàn thân chàng co giật, hai mắt tối sầm, đầu óc cũng muốn nổ tung, không còn đủ sức móc Chu Quả trong túi áo ra nữa.

Thế rồi, bàn tay chàng chỉ thò được vào trong túi áo, một cơn đau dữ dội trong bụng đã khiến chàng ngất xỉu.

âu Dương Thu nghĩ không sai, chàng với Tiểu Thúy vì vận công cứu chữa cho quần hào đã tiêu hao chân nguyên quá nhiều, chẳng thể tĩnh tọa điều tức với tâm pháp huyền môn nên kịch độc của Thất Tuyệt Đoạn Hồn Tán vốn bị chân nguyên dồn nén trong bụng đã thừa cơ phát tác, lại thêm một hồi kịch chiến với ba cao thủ, để rồi cùng lúc độc phát không chịu nổi.

Nếu hai sư huynh muội mà không nhờ từng được ăn Chu Quả, nội lực thâm hậu, e sớm đã độc phát ngã gục rồi.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, âu Dương Thu tưởng như vừa từ trong một cơn ác mộng hồi tỉnh, mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Tiểu Thúy đang nằm bên cạnh, quần hào đứng vây quanh và đều đang nhìn mình.

Cảnh tượng ấy thật khiến chàng chẳng rõ mình còn sống trên đời hay không?

- A ha! âu Dương huynh đệ đã tỉnh lại rồi. Các vị thấy sao, lão phu phán đoán không lầm chứ?

âu Dương Thu đưa tay dụi mắt, nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì ra là Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã.

Chàng hết sức lấy làm lạ ngồi bật dậy, vừa định cất tiếng hỏi Tề Đông Dã bỗng thấy Tiểu Thúy môi động đậy mấy lượt, bật ra một tiếng thở dài rồi cũng mở bừng mắt.

- ối chà! Vật này thật là thần diệu, chúng ta phục nguyên hẳn cũng nhờ quả cây ấy Man Ngưu Vương Đại Niên mặt vàng râu ngắn, mày rậm mắt to, cao lớn vạm vỡ như trâu rừng, y vừa nói đến đó đã bị Tề Đông Dã ngắt lời:

- Vương huynh, đó còn phải nói, nếu không phải âu Dương thiếu hiệp dùng quả này cứu sống chúng ta, e mọi người đã vùi xương trong Tinh Tinh Thạp rồi. Ha ha! âu Dương thiếu hiệp, quả cây màu đỏ sậm mà tay thiếu hiệp nắm chặt lấy có phải là Chu Quả mà thiếu hiệp đã tìm được Ở Đại Tuyết Sơn dùng để cứu chữa mọi người không?

âu Dương Thu đưa tay sờ túi áo, thấy Chu Quả đã không còn, mới vỡ lẽ gật đầu nói:

- Được chư vị kịp thời cứu giúp, tại hạ với tệ sư muội mới thoát chết, ơn đức này tại hạ sẽ trọn đời khắc ghi...

Man Ngưu Vương Đại Niên tính bộc trực chất phát, vội tiếp lời:

- âu Dương thiếu hiệp không nên nói vậy, nếu không nhờ thiếu hiệp với lệnh sư muội thần thông quảng đại, bất chấp muôn vàn gian khổ tìm được quả cây ấy mang về đây. Hừ! E mọi người thảy đều táng mạng cả rồi, tại hạ không biết kẻ khác thế nào, riêng Vương Đại Niên này thấy tính mạng mình chính là nhờ thiếu hiệp giữ lại...

Y nói đến đó, vẻ khích động vỗ vỗ vào bộ ngực rắn chắc của mình, nói tiếp:

- Tính mạng Vương mỗ là do âu Dương thiếu hiệp giữ lại, vậy từ nay âu Dương thiếu hiệp có việc gì cứ sai bảo, dù lên núi đao hay xuống vạc dầu, Vương Đại Niên này mà nói ra một lời hàm hồ nào, chẳng phải là do mẹ đẻ ra.

Vương Đại Niên này tuy lỗ mãng ngốc nghếch nhưng rất có nghĩa khí, ân oán phân minh, lời nói của y thật chân thành, hào khí ngút mây.

Thế nên, y vừa dứt lời, hơn hai trăm hào kiệt đứng quanh liền tức đồng thanh phụ họa, sẵn sàng ra sức vì âu Dương Thu, hào tình thật phấn khích.

âu Dương Thu không ngờ vấn đề rắc rối này lại dẫn đến kết quả như vậy, vội vàng đứng lên thi lễ một vòng cảm tạ quần hào và lượt thuật lại chuyến đi Đại Tuyết Sơn tìm Chu Quả của mình và sư muội, với tin tức về hành động trọng đại của Đại Nguyên giáo, sau đó lại nói về việc giải độc cho họ và động thủ với người của Hải Long hội.

Chàng đang mãi mê kể bỗng nghe một tiếng trong trẻo gọi:

- Sư huynh! Sư huynh!

Chàng sửng sốt ngoảnh lại nhìn, bất giác mừng đến mức cơ hồ nhảy cẫng lên. Thì ra người gọi chàng chính là Tiểu Thúy.

âu Dương Thu vui mừng khôn xiết nói:

- ô! Sư muội... nói được rồi hả?

Tiểu Thúy lúc này cũng đã hoàn toàn hồi phục, đứng bên cạnh chàng hết sức khích động, gật đầu cười nói:

- Sư huynh, lúc tiểu muội tỉnh lại, bỗng cảm thấy cổ họng ngứa ngáy nên đã...

- Nên đã gọi sư huynh trước, phải không?

- Tiểu muội chỉ thử thôi, thật không ngờ đã gọi ra tiếng...

Tiểu Thúy bỗng nghẹn lời, đưa mắt nhìn âu Dương Thu, hai giòng lệ chảy dài xuống má.

Con người đến lúc vui sướng cực độ luôn tuôn trảo nước mắt, âu Dương Thu rất hiểu nổi lòng sư muội lúc này, bèn vỗ vai nàng nói:

- Sư muội đã nói được rồi, hẳn đó cũng là do công hiệu của Chu Quả, sư muội nên vui mừng mới phải, tại sao lại khóc...

Tiểu Thuyết cười khúc khích, vội lau nước mắt nói:

- Tiểu muội đâu có khóc, tiểu muội chẳng phải rất vui mừng là gì?

- Vậy mới phải chứ!

âu Dương Thu an ủi sư muội xong, lại quay sang quần hào nói:

- Giải khốn phò nguy vốn là bổn phận của người trong giới võ lâm, tại hạ với sư muội tìm được Chu Quả, tuy cứu chư vị, nhưng cũng cứu bản thân, đồng thời lại ngẫu nhiên chữa khỏi bệnh câm của tệ sư muội, nếu không nhờ chư vị đã ngăn chặn người của Hải Long hội trong lúc tại hạ với tệ sư muội hôn mê và lại cho ăn vào Chu Quả thì tại hạ với tệ sư muội hẳn cũng khó bảo toàn tính mạng. Do đó, thịnh tình của chư vị, tại hạ dứt khoát không dám nhận. Tuy nhiên... nếu chư vị quả thật xem trọng tại hạ, tại hạ chỉ có một yêu cầu nhỏ, chẳng hay chư vị có thể nhận lời không?

Quần hào cơ hồ đồng thanh nói:

- âu Dương thiếu hiệp có gì dạy bảo xin cứ nói ra, chỉ cần chúng tôi khả năng, sẵn sàng tuân mệnh.

- Tục ngữ có câu, oan gia nên mở không nên thắt...

âu Dương Thu bỗng ngưng lời, thấy mọi người đều nghiêm túc lắng nghe, bèn mới nói tiếp:

- Tư Mã cô nương bởi đau lòng phụ thân thảm tử nên nhất thời hành động sai lầm, rất mong chư vị niệm tình cô nương ấy là một người nữ lưu, từ nay đừng truy cứu việc này nữa.

Quần hào nghe xong, nhất thời bàn tán xôn xao nhưng không ai lên tiếng phản đối. Sau cùng, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã cất tiếng nói:

- âu Dương thiếu hiệp, sự việc này đợi khi nào gặp Tư Mã cô nương, để cho chính cô nương ấy giải quyết với mọi người thì hơn.

âu Dương Thu thấy phản ứng của quần hào như vậy, bèn hỏi:

- Tề lão tiền bối biết Tư Mã cô nương với các vị nghĩa huynh của tại hạ đã đi đâu không?

Chàng vừa nói xong, bỗng lại nghĩ thấy không đúng. Trước khi chàng với Tiểu Thúy lên đường tới Đại Tuyết Sơn đã dùng Tam âm Sưu Hồn Chưởng làm cho quần hào bất tỉnh, khi mình về đã không thấy Tư Mã Thiến Như và các vị nghĩa huynh đâu nữa, vậy thì quần hào sao thể biết được.

Nên chàng lại hỏi:

- Ba đường chủ của Hải Long hội cùng với thuộc hạ đã đi đâu rồi vậy?

Tề Đông Dã ngẫm nghĩ một hồi, đoạn mới kể lại cuộc hỗn chiến đã xảy ra lúc quần hào vừa tỉnh lại...

Bọn cao thủ ba đường Hải Long hội tuy thảy đều võ công chẳng kém nhưng nhân số quá chênh lệch, sau cuộc chiến đẫm máu, đã bị quần hào tiêu diệt sạch, không còn một tên sống sót.

Sau đó quần hào phát hiện âu Dương Thu và Tiểu Thúy một người rơi xuống suối, một người nằm trên bờ, cả hai đều thở thoi thóp.

Lúc bấy giờ quần hào dã vớt Tiểu Thúy lên, lại thấy Triệu Tam Đường với Ngụy Minh Viễn và HỒ Chấn Sơn đang bất tỉnh, chỉ thấy La Võng Cơ thờ thẩn ngồi trên đất, hỏi gì nàng cũng không trả lời, như là người mất trí vậy.

Sau cùng, Tề Đông Dã đã phát hiện một quả cây màu đỏ trên người âu Dương Thu, lúc ấy cũng chẳng biết đó là vật gì, nhưng trong tình trạng vô kế khả thi, cũng đành chia đôi quả cây ấy cho hai sư huynh muội mỗi người một nửa nuốt vào, đó cũng chỉ là thử thôi, nào ngờ chưa đầy một khắc sau hai người đã hồi tỉnh, mới biết quả cây ấy là vật quý hiếm thế.

âu Dương Thu nghe đến đó thầm nhủ:

- Đây đúng là định mệnh an bài, mình vô tình giữ lại một trái Chu Quả, chẳng ngờ lại cứu sống mình với Tiểu Thúy, thật đúng với câu, mưu sự tại nhân nhưng thành sự tại thiên.

Chàng bỗng nhớ đến mình còn có điều cần hỏi Ngụy minh Viễn và HỒ Chấn Sơn, bèn nhìn Tề Đông Dã hỏi:

- Ba đường chủ Hải Long hội giờ thế nào rồi?

Tề Đông Dã chưa kịp đáp, Man Ngưu Vương Đại Niên đã trầm giọng nói:

- Thấy âu Dương thiếu hiệp với lệnh sư muội thọ thương là Vương mỗ biết ngay chính họ đã hạ

độc thủ, nên đã...

âu Dương Thu vội hỏi:

- Tiền bối đã làm gì họ rồi?

- Mỗi người một chưởng!

- Đã giết họ rồi ư?

- Hải Long hội chẳng có một kẻ tốt lành, chả lẽ không giết được sao?

- Chẳng phải là không giết được, chỉ vì tại hạ định qua họ điều tra thù nhà mà thôi... vậy thì cũng đành...

Vương Đại Niên áy náy:

- ôi! Vương mỗ không ngờ lại làm lỡ đại sự của thiếu hiệp, thật là đáng chết!

âu Dương Thu thấy Vương Đại Niên tự trách như vậy, đành an ủi y một hồi, thầm nhủ:

- HỒ Chấn Sơn và Ngụy Minh Viễn tuy đã chết nhưng Hoạt Diêm Vương La Tư hãy còn, mình cũng có thể điều tra lão ma đầu ấy.

Sau đó, chàng cùng một số người có kinh nghiệm như Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã và Kiềm Tây Tam Hiệp thảo luận về chuyện mất tích của nhóm người Tư Mã Thiến Như.

Dựa theo việc sơn động phong bế và dấu chân thú trong hạp cốc, mọi người khẳng định hạn cốc này có vấn đề, rất có thể nhóm Tư Mã Thiến Như đã gặp bất trắc, quyết định lần theo hướng đi của dấu chân thú, ngược giòng suối Cam LỘ đi sâu vào tìm kiếm.

Thế là, âu Dương Thu nhờ Tề Đông Dã chia nửa số quần hào Ở lại canh giữ cửa hạp cốc, do Kiềm Tây Tam Kiệt suất lĩnh.

Chàng không yên tâm đối với La Võng Cơ, đành phải tự mình dìu nàng từ từ bước đi.

Tinh Tinh hạp này sâu hun hút, không nhìn được nơi tận cùng.

La Võng Cơ từ lúc bị Cửu Thiên Phi Kích Giang An Đào giải trừ công lực, tuy được âu Dương Thu với Tiểu Thúy thay phiên nhau cõng đi, nhưng đến Tinh Tinh hạp nàng hết sức mỏi mệt, yếu đến mức cơ hồ một cơn gió thổi cũng ngã.

Nàng lúc này ngoan ngoãn như một chú dê con, nép vào bên ngực âu Dương Thu, để cho chàng

vòng tay qua sau lưng từng bước từng bước dìu đi.

Nàng không nói một lời, như không hề hay biết những gì đang xảy ra, hoàn toàn nghe theo sự sắp đặt của kẻ khác.

Bởi trên đường từ Đại Tuyết Sơn về đến Tinh Tinh hạp, âu Dương Thu đã hết lòng chăm lo cho nàng, nên tuy nàng như không hề quen biết âu Dương Thu, nhưng chàng bảo gì nàng cũng nghe theo.

Lúc này âu Dương Thu tuy dìu La Võng Cơ bước đi, La Võng Cơ đang trong vòng tay chàng, nhưng lòng chàng hết sức khổ sở.

La Võng Cơ quen với chàng trước, hơn nữa lại có ơn với chàng, chàng lên được VÔ Lượng Sơn học thành tuyệt kỹ, phải nói nửa phần nhờ công lao của nàng.

Còn đối với sư muội Tiểu Thúy, hai người đã cùng nhau học luyện võ công suốt nửa năm trời trên VÔ Lượng Sơn, sớm tối cận kề, nay lại theo chàng hành đạo giang hồ, vào sinh ra tử, luôn chiều chuộng vâng lời chàng, tình yêu đã nảy nở trong lòng hai người.

Thế nhưng, giữa hai nàng chàng phải chọn một, nhưng chàng biết phải chọn ai?

âu Dương Thu tay dìu người ngọc vừa đi vừa suy tư, lòng hết sức bâng khuâng khổ sở, chợt hình bóng ngây thơ hồn nhiên của Lam Thái Điệp lại hiện lên trong trí não chàng...

Bỗng, Vương Đại Niên kinh ngạc cất tiếng nói:

- Các vị hãy xem, đó là gì thế kia?

Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã cũng kêu lên một tiếng sửng sốt, dừng chân lại.

âu Dương Thu giật mình quay về thực tại, ngẩng lên nhìn phía trước, chỉ thấy cách khoảng hai mươi trượng có một vật tròn màu trắng và to như chiếc đấu treo lơ lửng trên không ngay giữa đường đi.

Lúc này quần hào đều đã dừng lại chú mắt nhìn, nhưng vì trình độ nội công có hạn, không trông thấy rõ dó là vật gì, nên hết sức thắc mắc.

âu Dương Thu ngưng thần nhìn, chỉ thấy đó là một chiếc đầu lâu giả do người chế tạo, cách mặt đất khoảng hơn ba trượng, dường như là dùng một sợi dây sắt nhỏ buộc vào mỏm đá trên vách núi.

Vì Tinh Tinh hạp càng tiến vào sâu càng hẹp nên hai bên vách núi ngay chỗ treo chiếc đầu lâu gần như dính liền nhau, ánh trăng không soi xuống được nên càng tối tăm hơn.

Chiếc đầu lâu giả Ở trong đêm tối càng thêm nổi bật, gương mặt ghê rợn đang hướng ra ngoài hạp

cốc, trông thật khủng khiếp.

âu Dương Thu nhìn một hồi, quay sang Tề Đông Dã đứng bên nói:

- Tề lão tiền bối giàu kinh nghiệm giang hồ và biết rành về vùng Vân Quý, chẳng hay có từng đến đây bao giờ chưa vậy?

Tề Đông Dã đang suy đoán vật trắng kia là gì, nghe hỏi liền hắng giọng nói:

- Nói ra thất xấu hổ, lão phu tuy từng trải qua nhiều hung hiểm trên giang hồ, chân đi khắp hai tỉnh Vân Quý, nhưng chưa từng đến Tinh Tinh hạp...

ông ngưng chốc lát, tiếp lời:

- âu Dương thiếu hiệp nội công tinh thâm, thị lực trác tuyệt, đã nhìn thấy rõ đó là vật gì rồi phải không?

âu Dương Thu gật đầu:

- vâng! ĐÓ là một chiếc đầu lâu giả nhưng có điều vật ấy treo Ở đây là có dụng ý gì? Thật khó hiểu nên tại hạ định tìm một vị rành về tình hình Ở đây để hỏi.

Tề Đông Dã quay lại hơn trăn hào kiệt phía sau cao giọ người hỏi:

- Chư vị đây có ai đã từng vào tinh Tinh hạp này không?

Mọi người đều im lặng, vậy là không một ai từng đến đây.

Vương Đại Niên tiến tới một bước, cao giọng nói:

- Đã không có vị nào từng đến đây, vậy thì để Vương mỗ tiến tới trước, xem thử vật ấy là gì!

Vừa dứt lời đã sải bước tiến tới. Vương Đại Niên này tính tình bộc trực, nói là làm, không ai cản được.

Bởi chưa rõ tình hình, quả là cần người gan dạ tiến tới trước thăm dò để khỏi trúng kế kẻ địch, nhưng âu Dương Thu nhận thấy Vương Đại Niên không phải là người thích hợp trong việc này.

Tuy nhiên, âu Dương Thu chưa kịp lên tiếng ngăn cản, Vương Đại Niên đã tung mình ra xa năm sáu trượng, chàng đành ngưng thần giới bị, hễ có biến là lập tức cứu viện ngay.

Quần hào thảy đều im phăng phắc, lặng chờ kết quả thăm dò của Vương Đại Niên, nào ngờ vị hào sĩ chất phác ấy sau mấy lượt tung mình đến gần nhìn, thấy đó chỉ là một chiếc đầu lâu nhân tạo, bất

giác buông tiếng cười vang.

Y nội lực hơn người, tiếng cười vang vọng hạp cốc, trong đêm tối nghe hệt như ma khóc quỷ gào, khiến người rùng mình nổi gai ốc.

Quần hào thấy vậy biết là không có gì khác lạ, bèn cùng bước nhanh tới. Vương Đại Niên chờ mọi người đến gần, đưa tay chỉ chiếc đầu lâu giả, lại ha hả cười to nói:

- Chư vị nhìn xem, món đồ chơi này treo Ở đây thật là mất thẩm mỹ.

Quần hào ngước mắt nhìn, thì ra là một chiếc đầu lâu giả rất ghê rợn treo lơ lửng ngay giữa hạp cốc, thảy đều rất lấy làm lạ.

âu Dương Thu thoáng suy nghĩ, chú mắt nhìn vào trong hạp cốc, chỉ thấy hoàn toàn tối mịt sâu thăm thẳm.

hạp cốc bắt đầu từ đây hai bên vách núi đã dính vào nhau, đi tiếp vào sẽ không còn nhìn thấy bầu trời, nghiệm nhiên trở thành một sơn động to lớn.

Giòng suối Cam LỘ vốn nằm giữa hạp cốc, cũng từ đây rẽ vào một bên vách núi, chầm chậm chảy vào trong sơn động.

Trên mặt đất in rõ dấu chân thú, hiển nhiên chúng đã ra từ đây.

âu Dương Thu với Tề Đông Dã chú ý quan sát tình hình trước mặt, mặc dù cho đến giờ vẫn chưa có gì xảy ra, nhưng người có chút kinh nghiệm giang hồ chỉ cần bằng vào trực giác cũng ý thức được phía trước đầy rẫy hung hiểm và càng địch tình không rõ, càng cảm thấy ghê rợn.

Rất hiển nhiên, chiếc đầu lâu nhân tạo treo lơ lửng này chính là một vật biểu trưng nhằm cảnh cáo người đến đây, nhưng vì quần hào hiện diện ai cũng chưa từng thâm nhập hạp cốc này nên không người nào biết tình hình bên trong thế nào.

âu Dương Thu bởi lo cho sự an nguy của các vị nghĩa huynh và Tư Mã Thiến Như, đâu còn màng đến nguy hiểm gì, bèn quay sang Tề Đông Dã nói:

- Tề lão tiền bối, theo nhận xét của tại hạ, hạp cốc này rất là lắc léo, mặc dù đến giờ vẫn chưa có địch xuất hiện, nhưng có thể đoán được là càng vào sâu càng nguy hiểm, vạn nhất có kẻ địch bố trí cạm bẫy Ở đây, chờ cho chúng ta tiến vào hết, đối phương phong tỏa đường lui, vậy chúng ta sẽ trở thành cá trong chậu nước còn gì?

Tề Đông Dã ngẫm nghĩ một hồi, hai mắt chớp liền mấy lượt, nghiêm mặt gật đầu nói:

- âu Dương thiếu hiệp nói rất đúng, lão phu cũng nhận thấy như vậy, nhưng...

âu Dương Thu tiếp lời:

- Thế này vậy, Tề lão tiền bối với mọi người hãy tạm Ở lại đây, để tại hạ một mình vào thăm dò trước, sau đó hẵng định liệu, được không?

- Sư huynh, tiểu muội đi với!

Tiểu Thúy nói xong, e lệ nhìn âu Dương Thu chờ chàng trả lời.

Vương Đại Niên đi đến bên âu Dương Thu, thành khẩn và kiên quyết nói:

- Vương Đại Niên này đã nói rồi, từ nay dù lên núi đao hay xuống vạc dầu cũng không rời xa âu Dương thiếu hiệp, tại sao âu Dương thiếu hiệp lại không cho Vương Đại Niên này đi theo chứ?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi:

- Vương huynh đã muốn đi cùng tại hạ, hai người có thể tiếp ứng lẫn nhau cũng tốt, nhưng sư muội hãy Ở lại đây trông nom La tỷ tỷ, ngu huynh sẽ trở lại ngay.

Tiểu Thúy nghe vậy, vẻ e lệ liền tan biến, trở nên u oán nói:

- Không, tiểu muội phải đi với sư huynh mới được!

âu Dương Thu thấy vị sư muội luôn ngoan ngoãn này giờ đây lại cãi lời mình, bất giác rúng động cõi lòng, đành gật đầu nói:

- Thôi được, vậy...

Chàng vốn định để La Võng Cơ Ở lại đây nhưng vì không sao yên tâm được nên lại đổi ý nói:

- Vậy sư muội hãy trông nom La tỷ tỷ, ngu huynh với Vương huynh đi trước.

Đoạn bèn giao La Võng Cơ đang dìu trong tay trao cho Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy đón lấy tuy có vẻ an ủi nhưng không mấy hài lòng.

âu Dương Thu tuy nhìn thấy hết thần sắc của Tiểu Thúy nhưng lúc này chàng không có thời gian để suy gẫm tâm trạng nàng, bèn cùng Vương Đại Niên đi vào hạp cốc trước.

Tiểu Thúy phải dìu theo La Võng Cơ, dĩ nhiên đi đứng chậm chạp, đành đi Ở phía sau, giữ khoảng cách chừng ba bốn trượng.

Vị tiểu cô nương này đã thầm yêu sư huynh từ lâu, chỉ vì tự thấy xấu xì không tương xứng với sư huynh nên bao tình ý đành giấu kín trong đáy lòng.

Nhưng sau được Thiết Bốc thần y cải sửa dung mạo, nàng đã trở nên can đảm hơn, nay lại nhờ ăn Chu Quả đã nói được nên lửa tình trong lòng càng thêm bốc cao, lòng ghen tuông cũng theo đó nảy sinh, lẽ dĩ nhiên xem La Võng Cơ như là gai trong mắt.

Tuy nhiên, dẫu sao nàng cũng là người có lòng dạ hiền lành, nếu không, lúc này nàng chỉ cần một chỉ là có thể lấy mạng La Võng Cơ ngay.

âu Dương Thu và Vương Đại Niên toàn thần giới bị tiến vào hạp cốc chừng bốn mươi trượng, bỗng phát hiện dấu chân thú trên mặt đất không còn nữa, sơn động do hạp cốc hình thành đến đây cũng Càng thêm chật hẹp.

Hai người đảo mắt quan sát hai bên, thấy trên vách núi bên phải có một phiến đá phẳng lì rộng khoảng hai trượng vuông, nơi giữa khắc một hàng chữ Huyền ĐÔ cung cửa thứ bốn mươi tám rất to lớn.

- Huyền ĐÔ cung... Chả lẽ Huyền ĐÔ cung của Đại Nguyên giáo chính là đây ư?

âu Dương Thu thầm nhủ, đồng thời đưa mắt nhìn xuống đất, chỉ thấy những dấu chân thú chính là đã biến mất ngay dưới cửa đá này.

- ồ, phải rồi! Câu Tiết Nhị Anh chẳng đã nói là Huyền ĐÔ cung chủ biết điều khiển thú vật đó sao? Vậy là Tư Mã cô nương với các vị nghĩa huynh hẳn đã bị Huyền ĐÔ cung chủ bắt đi rồi.

Vương Đại Niên thấy âu Dương Thu đăm chiêu suy nghĩ, tuy không biết chàng nghĩ gì nhưng không tiện quấy rầy bèn một mình đi sâu vào động.

âu Dương Thu suy nghĩ một hồi, Tiểu Thúy đã dìu La Võng Cơ đi đến gần. Chàng quay đầu lại nhìn, chẳng thấy Vương Đại Niên đâu, sợ y gặp bất trắc, vội đi nhanh vào trong tìm kiếm.

Thì ra sơn động này chỉ đi thêm vài bước là đến một khúc quanh, khi âu Dương Thu vừa rẽ qua, liền tức sững sờ, chỉ thấy sơn động đến đây là dứt, trước mặt là một đầu lâu đá khổng lồ.

Lúc này Vương Đại Niên đang đứng trước đầu lâu đá, hệt như chiêm ngắm kỳ cảnh, tâm thần hoàn toàn bị lôi cuốn.

Chàng nghe có tiếng nước róc rách, thi ra là hai giòng nước từ trong hai lỗ mắt của đầu lâu đá chảy ra, dọc theo xương má đổ xuống một hồ nhỏ, rồi chảy dọc theo vách núi ra ngoài, thì ra suối Cam LỘ phát nguồn từ đây.

Chàng di chuyển theo ánh mắt lên đỉnh đầu lâu đá, ba chữ Khô Lâu cung như rồng bay phụng múa lại khiến chàng rúng động cõi lòng, bất giác lẩm bẩm:

- Khô Lâu cung... Hàm âm Chưởng... Mẫu thân, người hãy yên lòng nhắm mắt. Hài nhi đã tìm được rồi, hài nhi nhất định sẽ báo thù cho người.

Vương Đại Niên không từng học hành nên không biết ba chữ Khô Lâu cung và cũng chẳng hiểu âu Dương Thu nói gì. Tuy nhiên, y rất lấy làm thích thú đối với cảnh vật trước mắt.

âu Dương Thu xúc cảnh sinh bi, lòng ngập đầy hận thù, nhất thời quên hết mọi sự, chỉ một lòng muốn tiến vào Khô Lâu cung để tìm người sử dụng Hàm âm Chưởng báo thù cho mẫu thân.

Thế nên, chàng sải bước tiến tới xem xét thật kỹ bên dưới đầu lâu đá Lúc này Tiểu Thúy đã dìu La Võng Cơ tới nơi, thấy sư muội đang chăm chú quan sát đầu lâu đá, biết là hẳn có nguyên nhân, bèn cũng chú ý xem xét.

Bỗng, âu Dương Thu đưa tay lấy thanh Hàn Mai Kiếm trên lưng xuống, mở lớp vải bọc ngoài ra, hai làn sáng vàng và bạc tỏa rực trong bóng tối khiến Vương Đại Niên kinh hãi lùi ra sau mấy bước, lắp bắp nói:

- âu Dương Hàn thiếu hiệp... đây là... là kỳ... kỳ báu gì vậy?

âu Dương Thu đáp gọn:

- Hàn Mai Kiếm!

Đồng thời đã vung tay, bảo kiếm đâm thẳng vào giữa xương má đầu lâu đá Chỉ nghe một hồi tiếng nước chạm vào kim khí, chàng lại rụt nhanh kiếm về. Động tác này xem ra chẳng có ý nghĩa gì, nhưng thật ra chàng đã có điều phát hiện.

Thì ra giữa hai má của chiếc đầu lâu đá này là một lỗ hổng, chỉ vì nước từ trên chảy xuống hình thành một bức rèm nước che khuất nên không nhìn thấy được.

âu Dương Thu đâm một kiếm đã nhận ra vấn đề, lòng mừng khôn xiết, lại cúi xuống nhặt lấy một hòn đá cỡ nắm tay, vận nội lực ném mạnh vào rèm nước, chỉ nghe "thụp" một tiếng rồi không còn phản ứng gì nữa.

Hòn đá không bị chạm vào vật rắn dội ngược về, vậy là đã chứng thực sự suy đoán của chàng không sai, sau rèm nước chính là cửa vào Khô Lâu cung.

Thế là, chàng quay lại nhìn Vương Đại Niên và Tiểu Thúy nói:

- Đây chính là cửa vào Khô Lâu cung của Đại Nguyên giáo, hai vị hãy Ở lại đây bảo vệ cho La tỷ tỷ, tại hạ vào trước xem thử, được không?

Vương Đại Niên chưa kịp bày tỏ ý kiến, Tiểu Thúy đã lắc đầu nói:

- Sư huynh không nên mạo hiểm một mình, muốn vào chúng ta cùng vào hết.

- Nhưng La tỷ tỷ...

âu Dương Thu thoáng lộ vẻ khó xử, nhưng rồi kiên định nói:

- Thôi được, sư muội hãy giao La tỷ tỷ cho ngu huynh!

Đoạn dùng mảnh vải xanh đã bọc Hàn Mai Kiếm buộc La Võng Cơ trên lưng mình, sau đó nói:

- Đi nào!

Đồng thời hai chân điểm nhẹ trên đất, với thế Phi Điểu Đầu Lâm dẫn trước lướt qua rèm nước, Tiểu Thúy liền tức theo sau, Vương Đại Niên cũng vội nối gót hai người.

Ba người qua khỏi rèm nước, trước mắt quả nhiên là một sơn động rất rộng và sâu thăm thẳm, nhưng cách không xa có một bia đá, trên là hàng chữ đỏ to lớn:

"Qua khỏi đây một bước, chết không có đất chôn." Vương Đại Niên không biết chữ, bèn thắc mắc hỏi:

- âu Dương thiếu hiệp, trên bia đá viết gì vậy?

âu Dương Thu liền đọc cho Vương Đại Niên nghe, y ha hả cười nói:

- Vương Đại Niên này chẳng tin cái trò quái quỷ này, để Vương mỗ đến hủy đi, xem thử họ làm gì được?

Đoạn liền tung mình đến trước bia đá, trong tiếng quát vang cùng lúc tung ra hai chưởng, nhưng bia đá không chút suy suyển khiến y sửng sốt đứng thừ tại chỗ.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng vang kinh thiên động địa. âu Dương Thu cả kinh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bức tường sắt đen ngòm đã hạ xuống phía sau, bít kín sơn động không còn một khe hở.

Vương Đại Niên bởi chưởng không đánh vỡ được bia đá lại còn khiến cho đường lui bị phong bế, lui đến bên âu Dương Thu ái ngại nói:

- Cũng tại Vương mỗ quá bộp chộp, muốn phá huỷ bia đá ấy nên mới khiến...

âu Dương Thu vội xua tay ngăn y nói tiếp, an ủi:

- Vương huynh hà tất tự trách, cho dù Vương huynh không động vào bia đá thì bức cửa sắt này cũng vẫn hạ xuống sau khi chúng ta đi vào thôi.

Vương Đại Niên chớp mắt, không hiểu hỏi:

- Tại sao? Chả lẽ đây có nhân vật lợi hại gì Ở hay sao?

âu Dương Thu thấy hiện giờ không phải lúc giải thích, bèn gật đầu nói:

- Vương huynh đoán không sai, đây chính là có một nhân vật rất lợi hại, thân hoài tuyệt kỹ độc môn Hàm âm Chưởng, lát nữa nếu xảy ra chuyện động thủ, Vương huynh hãy hết sức cẩn thận. Tại hạ vì muốn báo thù cho gia mẫu, nếu gặp bất trắc, xin Vương huynh đừng màng đến tại hạ, hãy cùng tệ sư muội tìm cách thoát thân.

Dứt lời liền sải bước tiến tới.

vương Đại Niên vội theo sau nói:

- âu Dương thiếu hiệp sao lại xem Vương mỗ là kẻ tham sống sợ chết thế này? Kẻ thù của thiếu hiệp đã Ở đây, dù lên núi đao hay xuống vạc dầu Vương mỗ cũng chẳng ngán sợ.

âu Dương Thu nghe hết sức cảm động, tuy không đáp ngay nhưng lòng thầm nhủ:

- Người này thật là chí tình chí nghĩa, nếu có thể sống rời khỏi đây, mình nhất định phải kết giao mạc nghịch với y...

Bỗng trước mắt bừng sáng, vội chững bước chú mắt nhìn, chỉ thấy một nữ tỳ áo lục tay cầm cung đăng tha thướt đi đến.

âu Dương Thu vừa định ẩn thân theo dõi, Vương Đại Niên đã bước tới quát:

- Quỷ nha đầu, nộp mạng đây!

Đồng thời tay phải nhanh như chớp vung ra, chộp vào nữ tỳ áo lục.

Nữ tỳ áo lục như sớm đã đề phòng, chẳng sợ hãi trước sự đột kích của Vương Đại Niên, mắt thấy bàn tay to bè của Vương Đại Niên đã sắp chộp vào vai nàng ta.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy, nàng ta đột nhiên xoay người, nhẹ nhàng tránh khỏi thế trảo

hung hiểm của Vương Đại Niên.

Vương Đại Niên một trảo chộp hụt, do bởi thế lao tới quá mạnh, suýt nữa không hãm lại được nên người không khỏi loạng choạng.

Nữ tỳ áo lục giơ ngọn cung đăng trong tay ra, huơ huơ trước mặt Vương Đại Niên, buông tiếng cười khanh khách, lảnh lót như lạc reo.

Nàng ta cười chưa dứt, Vương Đại Niên đã lại lao đến tấn công.

Lần này Vương Đại Niên quyết phải đắc thủ, hai tay cùng lúc vung ra, một chộp một bổ, uy thế hung hiểm hơn trước gấp mấy lần.

Nhưng nữ tỳ áo lục vẫn không chút nao núng, trong tiếng cười khanh khách, bóng xanh nhấp nhoáng, cũng chẳng rõ nàng ta đã sử dụng thân pháp gì, đã nhanh nhẹn thoát khỏi phạm vi thế chưởng Của Vương Đại Niên, ra xa hơn trượng.

Nữ tỳ áo lục cười hóm hỉnh nói:

- ôi! Tôn giá sao mà vụng về thế này? Hãy cho bổn cô nương biết danh tánh là gì vậy?

Vương Đại Niên hai lần xuất thủ không trúng đích lại còn bị đối phương chế nhạo, tức đến cơ hồ lộn gan, gầm to:

- Danh hiệu của đại gia mà ngươi cũng xứng hỏi ư?

Đồng thời tay phải vung lên, một chưởng bổ ra.

Nữ tỳ áo lục lại nhanh nhẹn tránh khỏi một chưởng của Vương Đại Niên, ung dung cười hỏi:

- Tôn giá thật lỗ mãng như một con trâu, chẳng biết điều tí nào, bổn cô nương nhường ba chiêu rồi, lễ địa chủ đã hết, muốn động thủ cứ việc tiến tới đi!

- Hứ! Ai cần ngươi nhường chứ?

Vương Đại Niên mặt hằn gân xanh, hai bàn tay bỗng phồng to, nói xong cất bước từ từ tiến tới.

âu Dương Thu biết Vương Đại Niên đã vận hết toàn lực, nếu xuất thủ tiếp hắn sẽ dùng đến tuyệt chiêu liều mạng, đồng thời cũng đã nhận thấy nữ tỳ áo lục này võ công cao siêu, nếu hai người mà toàn lực giao đấu, sự thắng bại khó thể liệu lường.

Thế nên, chàngvộitiếntới mấy bước quát:

- Vương huynh, xin tạm dừng tay, tại hạ có điều cần hỏi vị cô nương này!

Vương Đại Niên đã xem âu Dương Thu là ân nhân tái tạo, tuy trong lúc thịnh nộ vẫn vâng lời nói:

- Thiếu hiệp đã có điều cần hỏi ả ta, thôi thì để cho ả ta sống thêm chốc lát nữa!

Đoạn giải trừ công lực, lùi ra sau mấy bước, hai tay buông thõng.

âu Dương Thu thấy Vương Đại Niên vâng lời lui ra, bèn quay sang nữ tỳ áo lục ôm quyền thi lễ nói:

- Tại hạ âu Dương Thu, xin hỏi cô nương cao tánh phương danh?

Nữ tỳ áo lục đáp lễ, nhoẻn cười nói:

- Vậy mới phải chứ! Xem tướng công cũng có chút phong thái nho nhã chứ không thô lỗ như người kia.

Đồng thời đôi mắt đen láy hết nhìn âu Dương Thu lại nhìn La Võng Cơ trên lưng chàng rồi lại hướng sang Tiểu Thúy, không trả lời câu hỏi của đối phương.

âu Dương Thu thấy vậy, lại mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi cô nương...

Nữ tỳ áo lục khoác tay:

- Tiểu tỳ... tiểu tỳ không có họ!

âu Dương Thu vừa định hỏi tiếp. Nữ tỳ áo lục lại nói:

- Tên của tiểu tỳ là Tử Quyên!

- Vậy Tử Quyên cô nương, tại hạ xin hỏi, đây phải chăng là Khô Lâu cung và cung chủ là ai vậy?

Nữ tỳ Tử Quyên lại nhìn kỹ mọi người một hồi, đoạn mới hé môi cười nói:

- Đây có phải là Khô Lâu cung hay không, lúc các vị vào đã biết rồi.

Còn như cung chủ là ai, khi gặp tiểu thư sẽ rõ ngay.

- Tiểu thư của cô nương ư? Tiểu thư của cô nương là ai?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, nói tiếp:

- Tiểu thư của cô nương võ công rất lợi hại và biết sử dụng Hàm âm Chưởng phải không?

Tử Quyên như lòng rất vui sướng khi nghe âu Dương Thu khen tiểu thư mình võ công lợi hại, chớp mắt mấy lượt nói:

- Phải, tướng công nói không sai chút nào, võ công của tiểu thư có thể nói thiên hạ vô song...

Nàng ta bỗng ngưng lời, ngẫm nghĩ một hồi, lời nói tiếp:

- Tiểu thư có lời mời, tướng công hãy theo tiểu tỳ đi mau, kẻo tiểu thư lại quở trách tiểu tỳ nữa!

âu Dương Thu biết là không thể hỏi ra lẽ gì Ở nữ tỳ này, bèn xuôi theo nói:

- Vâng, tại hạ cũng đang định gặp quý tiểu thư, phiền cô nương dẫn đường cho!

Tử Quyên nhẹ gật đầu với âu Dương Thu, quay người cầm cung đăng đi trước.

Vương Đại Niên tuy đần độn nhưng ba lần xuất thủ tấn công Tử Quyên đều không trúng đích, lòng cũng tự hiểu, giờ thấy âu Dương Thu định theo nàng ta đi gặp tiểu thư nào đó, bất giác động tâm, bèn lén kéo âu Dương Thu một phát, khẽ nói:

- âu Dương Hàn thiếu hiệp, đừng... đừng để trúng quỷ kế của ả ta.

âu Dương Thu nhìn y cảm kích cười, thấp giọng nói:

- Vương huynh, không vào hang hổ thì sao bắt được hổ con, chúng ta hãy hết sức cẩn thận được rồi!

Vương Đại Niên không nói gì nữa, cùng Tiểu Thúy sóng vai đi theo sau âu Dương Thu tiến vào động.

Tử Quyên tay cầm cung đăng bước đi, thỉnh thoảng lại quay nhìn ra sau như sợ nhóm người âu Dương Thu bị lạc vậy.

âu Dương Thu theo sau Tử Quyên ngưng thần, giới bị, băng qua một đường hầm hẹp dài, phía trước bỗng bừng sáng, cơ hồ không mở mắt ra nổi.

Chàng theo phản ứng tự nhiên đứng lại chú mắt nhìn, chỉ thấy trước mắt lại là một chiếc đầu lâu Khô Lâu cung bằng đá trắng.

Trong hai mắt chiếc đầu lâu này đều có gắn một viên minh châu sáng rực, soi chiếu khắp cả sơn động như thể ban ngày.

Chiếc đầu lâu này Ở giữa sơn động, trông như một hòn núi nhỏ, chiếc miệng to há ra đủ nuốt chửng một con voi.

Chung quanh chiếc đầu lâu trống hoác, hoàn toàn không có một vật âu Dương Thu xem xong, thầm nhủ:

- Chả lẽ người của Khô Lâu cung đều Ở trong chiếc đầu lâu đá này Quả nhiên, trong chiếc miệng to của đầu lâu đá bỗng thấp thoáng bóng lục, lại xuất hiện hai nữ tỳ áo lục tuổi chừng đôi tám, mày ngài mắt phụng khá là xinh đẹp.

Một nàng búi tóc kiểu cung nữ đi đến trước mặt Tử Quyên nói:

- Tiểu thư chờ đã lâu quá rồi, Tử Quyên tỷ này chưa mau đưa khách vào trong cung đi!

Đoạn đưa mắt nhìn âu Dương Thu nhoẻn miệng cười.

Tử Quyên cất bước đi về phía miệng đầu lâu đá, vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn âu Dương Thu nói:

- âu Dương tướng công, đi nào!

âu Dương Thu chẳng chút do dự, hiên ngang sải bước theo sau.

Vương Đại Niên với Tiểu Thúy đưa mắt nhìn nhau rồi cũng liền theo sát lưng âu Dương Thu.

Hai nữ tỳ áo lục chờ mọi người vào hết, cũng liền theo sau.

Miệng đầu lâu quả nhiên là một cửa ra vào, bên trong mới thực sự là Khô Lâu cung, chỉ thấy nến vách sáng choang, lối đi ngang dọc hết sức phức tạp.

Mọi người băng qua một đường hầm dài mấy trượng, đến trước thềm một sảnh đường, Tử Quyên ngoảnh lại cười nói:

- âu Dương tướng công xin hãy Ở đây chờ chốc lát, tiểu tỳ vào thông báo rồi trở ra ngay!

Dứt lời liền cất bước đi vào sảnh đường.

âu Dương Thu chưa kịp xem rõ tình hình sảnh đường, bỗng nghe từ trong vọng ra tiếng trong trẻo nói:

- Khách quý giá lâm, xin thứ cho đã không viễn nghinh, xin mời vào dùng trà.

Vừa dứt tiếng, Tử Quyên đã trở ra, cười nói:

- âu Dương tướng công, xin mời!

âu Dương Thu lặng thinh gật đầu, sải bước đi vào sảnh, Vương Đại Niên và Tiểu Thúy theo sát phía sau.

Mọi người vào trong sảnh, chỉ thấy giữa có một bức màn the màu lục buông rủ, biết là tiếng nói trong trẻo vừa rồi chính là từ sau màn the này vọng ra.

âu Dương Thu thoáng do dự, bức màn the đã từ từ cuốn lên. Rồi thì, mọi cảnh vật sau bức màn the hiện ra, một thiếu nữ áo váy trắng tinh ngồi trên chiếc cẩm đôn màu lục, tả hữu đều có một nữ tỳ xinh đẹp đứng hầu.

Thiếu nữ áo trắng ấy che mặt bởi một lớp lụa mỏng màu đen, tuy trông trắng đen rõ ràng nhưng hết sức không hài hòa.

âu Dương Thu ôm kiếm thi lễ nói:

- Tại hạ âu Dương Thu, xin hỏi cô nương phải chăng là chủ nhân cung này?

Thiếu nữ áo trắng nhún mình đáp lễ, giọng hết sức dịu dàng nói:

- Các vị khách quý xin mời ngồi, vị tỷ trên lưng âu Dương tướng công đã thọ thương phải không? Hãy bỏ xuống để cho thiếp thân xem thử, không chừng có cách cứu chữa cũng nên.

âu Dương Thu sở dĩ bỏ qua Huyền ĐÔ cung mà tiến vào Khô Lâu cung vốn là căn cứ theo những lời của phụ thân đã viết trên Ban Thê Tiểu Trát định báo thù cho mẫu thân, giờ đây lại được thiếu nữ chưa rõ thân phận này đối đãi như khách quý, nên dù lòng đầy thù hận, nhưng trước khi rõ tình hình cũng chẳng tiện phát tác, bèn cũng hòa nhã nói:

- CÔ nương không cần khách sáo, tại hạ không có việc chẳng đến điện tam bảo, có vài vấn đề, chẳng hay cô nương cớ thể thẳng thắn cho biết không?

Thiếu nữ áo trắng thấy âu Dương Thu không chịu ngồi, bèn nói:

- âu Dương tướng công có gì xin cứ nói, gia phụ đi khỏi, thiếp thân tạm thay quyền chủ nhân, chỉ cần điều gì biết, rất sẵn sàng phụng cáo.

âu Dương Thu thoáng ngạc nhiên, đoạn hỏi:

- vậy lệnh tôn chính là chủ nhân cung này phải không?

Thiếu nữ áo trắng gật đầu thừa nhận, âu Dương Thu lại hỏi:

- Lệnh tôn thượng tánh tôn danh?

- Gia phụ Tư ĐỒ Lôi Minh! Thiếp thân tên là Thuần!

- Vậy xin hỏi Tư ĐỒ cô nương, lệnh tôn hiện Ở đâu?

- âu Dương tướng công chả lẽ không biết câu, con cái không nên thắc mắc việc riêng của cha, huống hồ thiếp thân là một nữ lưu.

Miệng lưỡi thật sắc bén, âu Dương Thu cứng họng, cúi đầu trầm tư Thiếu nữ áo trắng bỗng lại nói:

- Tuy nhiên, thiếp thân đã nói trước rồi, điều gì biết sẵn sàng phụng cáo Gia phụ đã phụng mệnh giáo chủ, suất lĩnh người trong cung đến Đại Tuyết Sơn rồi.

âu Dương Thu bỗng giơ Hàn Mai Kiếm trong tay lên hỏi:

- Tư ĐỒ cô nương biết thanh kiếm này không?

- Xem ra là một thanh bảo kiếm, nhưng không biết tên gọi là gì!

- Hàn Mai Kiếm!

Tư ĐỒ Thuần lắc đầu:

- Hàn Mai Kiếm ư? Thiếp thân chưa từng bước chân vào giang hồ, chưa nghe bao giờ.

- Trong võ học của lệnh tôn phải chăng có Hàm âm Chưởng?

- Gia phụ võ học uyên bác nhưng không có môn chưởng pháp ấy!

Đến đó, âu Dương Thu thấy không còn gì để hỏi nữa, đồng thời do bởi Tư ĐỒ Thuần trả lời trôi chảy, không hề có điểm nào khả nghi nên chàng chẳng thể không tin hoàn toàn.

Tuy nhiên, có một điều khiến âu Dương Thu thắc mắc, Tư ĐỒ Thuần không hề quen biết chàng, vì lẽ gì lại đối đãi với chàng như khách, hoàn toàn không có địch ý thế này?

chàng càng nghĩ càng thấy lạ kỳ, giờ đây Khô Lâu cung tuy đã tìm gặp nhưng chủ nhân Khô Lâu cung không biết Hàm âm Chưởng.

Đồng thời, nếu Hàn Mai Kiếm vốn là vật sở hữu của Khô Lâu cung, Tư ĐỒ Thuần sao thể không biết?

- âu Dương Thu tướng công, không lẽ tướng công cần hỏi có vậy thôi ư?

Tư ĐỒ Thuần vừa nói vừa từ từ đứng lên, ngoắc tay nói:

- Tử Quyên, sao chưa mau dâng trà mời khách, còn đứng thừ ra đó vậy?

- Vâng, thưa tiểu thư!

Tử Quyên cung kính đáp xong, chạy lui ra.

âu Dương Thu vừa định cất tiếng cảm tạ, Tư ĐỒ Thuần lại nói:

- âu Dương tướng công với vị đại hiệp kia và còn vị muội muội này nữa, xin mời ngồi!

vừa nói vừa đưa tay chỉ mấy chiếc cẩm đôn trước mặt.

âu Dương Thu chợt động tâm, thầm nhủ:

- Nghe tiếng nói nàng thật dịu dàng êm ái, hẳn nhan sắc cũng là một mỹ nhân tuyệt thế, rất đáng tiếc...

Ngay khi ấy, Tử Quyên đã bưng một khay trà đỏ hệt như bướm liệng đi đến trước mặt âu Dương Thu, cười duyên dáng nói:

- Tướng công, xin ngồi xuống dùng trà!

Đã đến tình huống này, âu Dương Thu cũng đành phải tỏ ra khẳng khái, ra hiệu cho Tiểu Thúy đứng sau giúp cởi La Võng Cơ xuống, đặt ngồi lên cẩm đôn, sau đó cảm tạ Tư ĐỒ Thuần rồi cùng Vương Đại Niên và Tiểu Thúy ngồi xuống.

Lúc này Tử Quyên đã đặt khay trà lên bàn đá, và bốn nữ tỳ áo lục khác mỗi người tay cầm một chiếc ly ngọc mang đến trước mặt âu Dương Thu bốn người.

âu Dương Thu đưa tay đón lấy trước, chú mắt nhìn, chỉ thấy nước trà trong ly màu xanh nhạt và hương thơm dìu dịu.

Tư ĐỒ Thuần chờ bốn người đều đón lấy ly trà, mới cất tiếng nói:

- Xin mời các vị dùng, trà này được pha bằng nước suối Cam Lộ, mùi vị rất ngon.

Theo phép tắc trên giang hồ, khi chủ nhân đãi khách, trà rượu đều phải tự uống trước để chứng tỏ trong trà rượu không có độc, nhưng Tư ĐỒ Thuần lại không làm vậy, nên âu Dương Thu nghĩ là nàng quả thật chưa từng bước chân vào giang hồ vì vậy mới không biết phép tắc thông thường ấy.

Nhưng ngay khi âu Dương Thu đang bưng ly trà do dự, mảnh lụa đen che mặt của Tư ĐỒ Thuần thoáng động đậy, nàng cười nhẹ nói:

- Thiếp thân nhất thời sơ suất đã không noi theo phép tắc giang hồ, nhưng các vị cứ yên tâm, Khô Lâu cung trên đến cung chủ, dưới đến tiểu tốt, thảy đều bằng võ công thắng người, tuyệt đối không biết dùng độc.

Những lời này của Tư ĐỒ Thuần thoạt nghe chẳng có gì là không đúng, nhưng nghĩ kỹ thì thấy rất mâu thuẫn, nàng nói tuy Khô Lâu cung từ trên xuống dưới thảy đều không biết dùng độc, nhưng nàng thì rõ ràng là biết.

âu Dương Thu tuy nghĩ đến điều ấy, nhưng vẫn cười hào sảng, trước tiên nâng ly trà lên một hơi uống cạn.

Vương Đại Niên với Tiểu Thúy thấy âu Dương Thu đã uống trà, cũng theo sau mỗi người uống một hớp, chỉ có La Võng Cơ tay bưng ly trà ngồi thừ ra.

âu Dương Thu cảm thấy trà thơm ngon khôn tả, bèn cười nói:

- Bình thủy tương phùng, được Tư ĐỒ cô nương đãi như khách, đừng nói một ly trà thơm, dù là một ly Bát BỘ Đoạn Trường Thang (canh súp) tại hạ cũng rất vui lòng nhận lấy uống hết.

Dứt lời, lại buông tiếng cười giòn. âu Dương Thu thông minh hơn người, mặc dù xuất đạo giang hồ chưa lâu nhưng đã hiểu được rất nhiều sự việc, những lời hào phóng của chàng hàm nghĩa hết sức rõ rệt.

Tư ĐỒ Thuần khẽ thở dài:

- Cuộc đời như giấc mộng, thân này phiêu bồng như mây, cổ nhân có câu: CÓ được một tri âm, chết cũng không hối tiếc. âu Dương tướng công có đồng cảm với thiếp thân không?

- Không chỉ đồng cảm, tại hạ còn thấy cõi đời bao la, thật khó tìm được một người tri âm.

- ôi! Danh lợi phú quý, tranh cường hiếu thắng, nhũng nhiễu võ lâm. Loài người thảy đều bị một chữ tham làm hại, rốt cuộc rồi cũng chỉ giành được một đống đất vàng.

âu Dương Thu không ngờ con gái một chủ nhân ma cung mà lại thốt ra được những lời đầy triết lý như vậy, bất giác xúc động cười nói:

- Tư ĐỒ cô nương thật thấu hiểu nhân sinh, tại hạ hết sức bội phục.

Tuy nhiên, người trong giang hồ nếu bằng vào võ công và cơ trí cá nhân tranh cường đoạt thắng thì cũng chẳng phải không thể, còn như những kẻ vì tham vọng riêng tư, chẳng từ thủ đoạn tàn bạo gây hên họa kiếp tày trời, liên lụy đến lê dân vô tội, thật tội không thể thứ tha.

Vậy mà lại có kẻ cam tâm thần phục, nối giáo cho giặc, chẳng hay Tư ĐỒ cô nương cảm nghĩ thế nào về vấn đề ấy?

Lời lẽ chàng thật hóc búa, những ngỡ Tư ĐỒ Thần hẳn đuối lý không sao trả lời được.

Nào ngờ Tư ĐỒ Thuần không hề màng đến những lời xiên xỏ của âu Dương Thu vẫn với giọng hòa nhã nói:

- âu Dương tướng công lòng dạ thật từ bi, lại thêm võ công siêu tuyệt, tuổi trẻ trài cao, thật đáng kính phục. Tuy nhiên, chuyện trong võ lâm ân ân oán oán, hư hư thực thực, đối với việc gì cũng không nên nhìn từ một khía cạnh và càng không nên có thành kiến khi phân tích sự việc, nếu không...

âu Dương Thu tiếp lời:

- Y của cô nương, tại hạ rất không hiểu. Việc Đại Nguyên giáo dùng thủ đoạn đê hèn bắt đồng đạo võ lâm sai khiến thực hiện âm mưu phản loạn, chả lẽ lại có khía cạnh quang minh chính đại hay sao?

- âu Dương thiếu hiệp xin chớ hiểu lầm, Đại Nguyên giáo đúng hay sai, thiếp thân không muốn trả lời lúc này, nhưng xin đừng liệt bổn cung vào.

- Khô Lâu cung đã chịu sự quản hạt của Đại Nguyên giáo, sao lại không thể liệt vào chứ?

- Việc ấy rồi đây thiếu hiệp sẽ rõ. Tuy nhiên, những điều thiếu hiệp đã hỏi vừa rồi dường như là có thù hằn gì với bổn cung, chẳng hay có thể cho biết rõ không? Không chừng thiếp thân có thể giúp thiếu hiệp cũng nên.

âu Dương Thu suy nghĩ một hồi, đoạn sơ lược thuật lại sự việc ghi lại trong Ban Thê Tiểu Trát của phụ thân.

Tư ĐỒ Thuần gật đầu, thở dài nói:

- Vậy thảo nào thiếu hiệp có thành kiến với bổn cung, lệnh đường đã chết bởi Hàm âm Chưởng, môn chưởng pháp ấy tuy không phải võ học của bổn cung, nhưng việc ấy rất có thể gia phụ biết, đáng tiếc là lão nhân gia ấy đã đi khỏi.

- Chẳng hay lệnh tôn dẫn người đến Đại Tuyết sơn vì việc gì vậy?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ trong chốc lát, lại hỏi:

- Huyền ĐÔ cung Ở kế cận đây, chẳng hay chủ nhân cung ấy là ai?

Tại hạ có mấy vị nghĩa huynh đã mất tích trong Tinh Tinh hạp...

- Gia phụ phụng mệnh suất lĩnh toàn bộ đệ tử trong cung đến Đại Tuyết Sơn, thiếp thân tuy không biết rõ tự sự nhưng trước khi ra đi gia phụ có tiết lộ, rất có thể Đại Nguyên giáo sẽ toàn thể phát động trong một ngày gần đây. Còn về cung chủ Huyền ĐÔ cung, nghe đâu là một vị tiền bối danh hiệu là Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao, người này võ công cao thâm khôn lường, có thể dùng tiếng địch chỉ huy dã thú và giết người trong vô hình. Cung ấy cạm bẫy đầy dẫy, có đến bẩy mươi hai lối vào lớn, còn cửa thứ bốn mươi tám và bốn mươi chín đều Ở trong Tinh Tinh hạp, các vị nghĩa huynh của thiếu hiệp mất tích rất có thể đã bị cung này bắt giữ.

âu Dương Thu rúng động cõi lòng, thầm nhủ:

- Nếu Đại Nguyên giáo định phát động đại sự trong một ngày gần đây, chốn giang hồ khó thể tránh khỏi tai kiếp, lúc này Tư Mã cô nương với các nghĩ huynh lại bị Huyền ĐÔ cung bắt giữ, vậy biết tính sao đây?

Chàng quá lo lắng, bất giác đứng phắt dậy, lòng rối như tơ vò, nhất thời không biết tính sao mới phải.

Tư ĐỒ Thuần thấy vậy, cũng đứng lên nói:

- Thiếu hiệp chớ quá lo lắng, nếu muốn vào Huyền ĐÔ cung, nếu không hoài nghi, thiếp thân sẵn sàng dẫn đường.

âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi vị cô nương giấu mặt này, nàng ta rõ ràng là con gái của cung chủ Khô Lâu cung, một trong năm cung thuộc Đại Nguyên giáo, nhưng nàng ta lại tự nguyện trở giúp người chống đối lại Đại Nguyên giáo, hành động này thật không sao hiểu nổi.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- CÔ nương sao lại nói vậy? Tại hạ cảm kích còn chưa kịp, lẽ nào lại hoài nghi cô nương? CÓ điều tại hạ nghĩ lệnh tôn là một nhân vật lãnh đạo trọng yếu của Đại Nguyên giáo, cô nương làm vậy há chẳng...

- Thiếu hiệp sợ thiếp thân bị người của Huyền ĐÔ cung nhận ra thân phận, sẽ chuốc lấy phiền phức cho gia phụ chứ gì?

- Đâu chỉ là phiền phức, Đại Nguyên giáo có âm mưu độc ác, thủ đoạn đối với người phản giá không cần suy nghĩ cũng biết.

- Vấn đề ấy thiếu hiệp hãy yên tâm, thiếp thân chưa từng với mặt thật gặp người, các nhân vật trọng yếu trong Đại Nguyên giáo tuy biết Khô Lâu cung chủ có người con gái tên Tư ĐỒ Thuần nhưng không ai biết mặt, bây giờ thiếp thân...

Tư ĐỒ Thuần vừa nói vừa đưa tay lên cởi khăn che mặt ra.

âu Dương Thu chỉ cảm thấy trước mắt bừng sáng, bất giác sững sờ bối rối, thì ra vị Tư ĐỒ cô nương này đẹp như thiên tiên.

Chỉ thấy nàng mày như núi sa, mắt như thu thủy, chẳng những trong sáng mà còn khiến người không dám nhìn thẳng, mũi thẳng thơm miệng anh đào, phối hợp với gương mặt bầu bĩnh hiếm có trên đời, tưởng chừng nhu Hằng Nga giáng thế.

âu Dương Thu hai mắt như bị nam châm hút chặt, hồi lâu không chớp, bất giác thầm nhủ:

- Thảo nào nàng ta không muốn với mặt thật gặp người, thì ra là một mỹ nhân nguyệt thẹn hoa nhường.

Mỹ nhân này chẳng những thu hút ánh mắt của âu Dương Thu mà ngay cả Vương Đại Niên trong đời chưa từng gần nữ sắc cũng trố to mắt ra nhìn.

Còn Tiểu Thúy thì chỉ liếc mắt nhìn rồi quay mặt đi. La Võng Cơ lúc này đã uống hết một ly trà, đưa mắt nhìn Tư ĐỒ Thuần cười ngơ ngan.

Tư ĐỒ Thuần trước những ánh mắt kinh ngạc lẫn ngưỡng mộ của mọi người, bất giác đỏ mặt thẹn thù người. Nhất là đôi mắt sao khiếp người của âu Dương Thu hệt như hai thanh kiếm sắc bén xuyên vào cõi lòng nàng, khiến nàng tim đập dữ dội.

- âu Dương thiếu hiệp sao cứ mãi nhìn người ta thế này?

Tư ĐỒ Thuần nói ra mấy câu ấy tuy có vẻ e thẹn nhưng đôi mắt như làn thu ba thì lại không rời khỏi gương mặt anh tuấn của âu Dương Thu.

âu Dương Thu chẳng rõ dũng khí từ đâu có, cười nói:

- Chỉ bởi cô nương quá xinh đẹp nên tại hạ không sao cưỡng lại nổi.

Tư ĐỒ Thuần dẫu môi phụng phịu:

- Ngươi chưa bao nhiêu tuổi mà đã bẻm mép thế này, rõ ràng không phải người tốt, hãy tự mà vào Huyền ĐÔ cung đi!

âu Dương Thu cười giả lả:

- Tư ĐỒ tỷ tỷ, xin đừng giận!

Đoạn vòng tay xá dài.

Tư ĐỒ Thuần nghe âu Dương Thu gọi mình tỷ tỷ, lòng nghe ngọt lịm và hết sức khoan khoái, khúc khích cười nói:

- Trước đông người thế này mà không biết thẹn, ai mà giận kia chứ?

- Nếu Tư ĐỒ tỷ tỷ không giận tiểu đệ vậy thì xin hãy dẫn bọn này đến Huyền ĐÔ cung ngay đi.

Thật ra từ lúc gặp âu Dương Thu, Tư ĐỒ Thuần đã phải lòng, sở dĩ nàng cởi bỏ khăn che mặt chính là để tỏ rõ tâm ý, có điều nàng viện lý do thích đáng nên âu Dương Thu nhất thời chưa hiểu ra thôi.

Tư ĐỒ Thuần mỉm cười:

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy! Tư ĐỒ Thuần này tuy là nữ lưu nhưng cũng biết câu: một lời hứa đáng ngàn vàng, lẽ dĩ nhiên là phải dẫn các vị đi nhưng phải chấp nhận một điều kiện trước mới được.

- Đừng nói là một, dù một trăm ngàn điều kiện tiểu đệ cũng chấp nhận tất Tư ĐỒ Thuần mỉm cười bí ẩn:

- Không cần nhiều vậy, chỉ một là đủ rồi!

- vậy điều kiện ấy là gì?

- Bắt đầu từ đây phải gọi là Thuần tỷ và không được kèm theo hai chữ Tư Đồ.

- Vì vì sao vậy?

- Vậy mà cũng không hiểu, gia phụ là cung chủ sở thuộc Đại Nguyên giáo, nếu vào trong Huyền ĐÔ cung mà gọi cái họ Tư ĐỒ ra, chẳng phải...

âu Dương Thu vỡ lẽ tiếp lời:

- Được, từ đây tiểu đệ sẽ gọi là Thuần tỷ!

- à! Vậy mới gọi mà đệ đệ ngoan chứ!

Tư ĐỒ Thuần người đã xinh đẹp, tính cũng thật liếng thoắng. Nàng đã muốn giấu thân phận, dùng họ tên giả gì chẳng được, lại cố ý trêu cợt âu Dương Thu, bảo chàng phải gọi là tỷ tỷ, vậy thì Tiểu Thúy cũng đành phải xưng hô theo sư huynh.

Nói trắng ra, Tư ĐỒ Thuần sớm đã nhận thấy thái độ ghen tức của Tiểu Thúy, nàng làm vậy chẳng những có thể tạo mối quan hệ gần gũi với âu Dương Thu mà còn khiến cho Tiểu Thúy không thể

tranh giành với nàng.

Đàn bà dẫu sao cũng là đàn bà, lòng dạ đàn bà đôi khi không sao lý giải được.

Tư ĐỒ Thuần đã bằng lòng dẫn âu Dương Thu vào Huyền ĐÔ cung, liền bảo Tử Quyên sửa soạn hành trang và bảo hai nữ tỳ lúc vào trong cải trang theo cùng.

Lát sau, từ trong cửa đá phía phải sảnh đường đi ra một người đàn bà áo xanh tuổi chừng bốn mươi, vẻ như nhũ mẫu, theo sau là hai tỳ nữ áo lục tóc dài phủ vai.

Người đàn bà trung niên áo xanh tay cầm một ngọn tiêu đen ánh dài hơn hai thước, một đầu buộc ngù đỏ dài hơn thước. Hai nữ tỳ áo lục đều lưng giắt song kiếm, trên gương mặt xinh đẹp thoáng đượm sát khí âu Dương Thu thắc mắc nhìn ba nữ nhân, vừa định cất tiếng hỏi Tư ĐỒ Thuần, người đàn bà trung niên đã lướt đến trước mặt, hai tay trao ngọn tiêu đen cho Tư ĐỒ Thuần và nói:

- Tiểu thư, binh khí của tiểu thư đây! Bích Nguyệt và Thu Cúc đều đã cải trang xong rồi!

Tư ĐỒ Thuần đón lấy tiêu, nghiêm giọng nói:

- Tử Quyên! Bích Nguyệt! Thu Cúc! Sau khi theo ta vào Huyền ĐÔ cung ba ngươi phải hết sức cẩn thận, nhớ rồi chứ?

Người đàn bà trung niên với hai nữ tỳ áo lục đồng thanh nói:

- Tiểu tỳ nhớ rồi!

âu Dương Thu giờ mới hiểu ra, người đàn bà trung niên chính là Tử Quyên cải trang, còn Bích Nguyệt và Thu Cúc chính là hai nữ tỳ đã phụng mệnh theo cùng khi nãy, bất giác buột miệng khen:

- Tư Đồ... à không! Thuần tỷ, thuật cải trang của quý cung thật là tinh vi Tư ĐỒ Thuần mỉm cười:

- Chuyện nhỏ nhặt, có gì đáng kể!

Đoạn quay sang hai nữ tỳ khác nói tiếp:

- Hai ngươi hãy Ở lại trong cung thận trọng canh phòng, xong việc ta trở về ngay!

Hai nữ tỳ áo lục cung kính vâng mệnh, quay người lui ra.

âu Dương Thu lại cỏng La Võng Cơ lên lưng, đoạn hỏi:

- Thuần tỷ, khi tiểu đệ vào đây lối ra đã bị cửa sắt bít lại, giờ đi ra bằng cách nào?

Tư ĐỒ Thuần mỉm cười:

- Lối ấy không thông thì di lối khác, Thu đệ đừng quên tỷ tỷ là con gái của cung chủ Ở đây chứ!

Đoạn dẫn trước cất bước đi ra. âu Dương Thu cười bẽn lẽn và cùng Vương Đại Niên, Tiểu Thúy, Tử Quyên, Bích Nguyệt và Thu Cúc lần lượt theo sau ra khỏi sảnh đường.

Tư ĐỒ Thuần đi trước dẫn đường, mọi người băng qua một đường hầm hẹp dài và tối tăm, vậy là ra khỏi Khô Lâu cung, đến một sơn cốc rất hiểm trở.

Lúc này vầng trăng treo trên đỉnh trời, đêm đã khuya, trong sơn cốc hoàn toàn tĩnh lặng.

Tư ĐỒ Thuần dẫn mọi người dọc theo vách núi đi được chừng nửa dặm, bỗng dừng lại, đưa tiêu chỉ nói:

- Đến rồi, đây chính là cửa thứ năm mươi tám của Huyền ĐÔ cung.

âu Dương Thu chú mắt nhìn, chỉ thấy nơi chỉ của Tư ĐỒ Thuần là một tảng đá to đen ngòm và nhẵn bóng, bất giác ngẩn người, thắc mắc thầm nhủ:

- Đây sao lại là một cửa ngõ của Huyền ĐÔ cung...

Chương 17: Hãy Nghe Diêm Vương Tỏ Sự Thật

âu Dương Thu chưa nghĩ dứt, bỗng nghe tiếng đá chuyển động ầm ầm, Tư ĐỒ Thuần thấp giọng nói:

- Huyền ĐÔ cung sắp có người đi ra, chúng ta hãy tạm ẩn nấp chốc Đoạn liền dẫn trước lách người, nấp vào sau một tảng đá xanh.

Mọi người cũng vội tìm chỗ ẩn nấp. âu Dương Thu nấp chung với Tư ĐỒ Thuần, thò ra nửa mặt chú ý theo dõi tảng đá ấy.

Chỉ thấy tảng đá to lớn tự động xoay chuyển, phát ra tiếng động ầm, lúc đầu tốc độ rất chậm, nhưng rồi mỗi lúc một nhanh, sau cùng cơ hồ không còn nhận thấy đang chuyển động nữa.

Chừng nửa khắc sau, tảng đá bỗng ngưng lại nhưng chẳng có gì khác lạ âu Dương Thu hết sức lấy làm lạ, kề tai Tư ĐỒ Thuần khẽ hỏi:

- Thuần tỷ, tảng đá này đã là cửa của Huyền ĐÔ cung, tại sao xoay một hồi rồi lại không có động tĩnh gì thế này?

Tư ĐỒ Thuần khẽ đáp:

- Huyền ĐÔ cung gồm có bảy mươi hai cửa, đó là ngầm chứa số bảy mươi hai địa sát, ngoại trừ cửa thứ năm mươi tám này là cửa sống, còn bảy mươi mốt cửa khác đều là con đường chết, lối ra vào của Huyền ĐÔ cung chính là đây. Cửa sống này dẫn thẳng đến khu trung tâm Huyền ĐÔ cung, chỉ vì Huyền ĐÔ cung Ở trong lòng núi, vị trí trung tâm cách đây ít nhất cũng bốn dặm đường, ra vào đều phải đi qua một đoạn đường hầm hẹp dài, mất rất nhiều thời gian và sức lực.

Vì vậy, Lệnh HỒ Cao đã lắp đặt một bộ máy di động Ở hai đầu, dùng hai sợi dây mềm thông qua đường hầm, nối liền máy móc hai đầu, khi ra vào chỉ cần ấn vào nút điều khiển Ở một đầu, tay nắm lấy dây mềm, máy móc xoay chuyển, người sẽ lướt đi như bay trong đường hầm, thoáng chốc là đến, hết sức tiện lợi.

âu Dương Thu động tâm nói:

- Vậy thì vị Lệnh HỒ cung chủ này thật là một người rất có tài học tâm cơ.

- Lệnh HỒ Cao quả là một người tài ba, có điều là tính rất quái đản, hành động cũng luôn trái ngược lẽ thường nên khi chúng ta tiến vào phải hết sức cẩn thận...

Đột nhiên, một tiếng động rền rĩ vang lên cắt đứt câu nói của Tư ĐỒ Thuần.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động, thì ra tảng đá chuyển động đã tách ra làm đôi, hiện ra một khoảng rộng hơn năm thước.

Liền theo đó hai bóng người cao to từ trong phóng ra, tảng đá lập tức khép lại như trước, không để lại chút dấu vết nào.

Hai bóng người cao to này quay nhìn hai bên một hồi, đoạn sóng vai nhau phóng đi như bay.

âu Dương Thu nhìn thấy rất rõ, đó chính là hai người khổng lồ mà chàng đã từng gặp mấy lần và cũng là Nhị Kim Cang Hỏa NÔ và Hỏa LỖ mà Câu Tiết Nhị Anh đã nói, nhưng không biết họ định đi đâu?

Đồng thời, một trong Nhị Kim Cang có cắp theo một người áo đen, nhưng vì người ấy như bị quấn trong vải xanh nên không thấy rõ diện mạo và là nam hay nữ.

âu Dương Thu bởi nóng lòng vào Huyền ĐÔ cung cứu người, đối với sự xuất hiện của hai người khổng lồ dĩ nhiên không muốn sinh chuyện rắc rối mất thời gian lỡ đại sự.

Tư ĐỒ Thuần chờ hai người khổng lồ đi khỏi, kéo tay áo âu Dương Thu nói:

- Thu đệ, chúng ta vào đi thôi!

Lúc này Vương Đại Niên với Tiểu Thúy, Bích Nguyệt và Thu Cúc đều đã hiện thân và xúm lại gần.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn Vương Đại Niên, ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Thuần tỷ, tiểu đệ định trước khi chúng ta tiến vào Huyền ĐÔ cung, phiền Vương huynh trở ra Tinh Tinh Họp báo cáo với các vị đồng đạo võ lâm, kẻo họ chờ quá lâu lo lắng.

Tư ĐỒ Thuần gật đầu:

- Vậy cũng được... Đây là Thất Lâu Cốc, đi sang phải, vòng qua bảy tảng đá to hình đầu lâu là đến cửa cốc, ra khỏi cửa cốc rẽ trái đi thẳng là có thể tìm được Tinh Tinh hạp.

Vương Đại Niên như không mấy bằng lòng về việc âu Dương Thu bảo y trở ra Tinh Tinh hạp nhưng rồi cũng đành gật đầu nói:

- vậy thì Vương mỗ đi trước!

Đoạn liền phóng theo hướng chỉ của Tư ĐỒ Thuần.

Tư ĐỒ Thuần chờ Vương Đại Niên đi xa mới cười nói:

- Vị Vương đại hiệp này tính tình bộc trực, tuy là một người bạn trung thành đáng tin cậy nhưng đôi khi khó khỏi nóng nảy làm lỡ đại sự, Thu đệ phái như vậy rất đúng.

âu Dương Thu mỉm cười, tuy không nói gì nhưng trong lòng hết sực bội phục về óc nhận xét của Tư ĐỒ Thuần.

Tư ĐỒ Thuần ngước nhìn trời nói:

- Giờ đã gần canh tư rồi, theo Thu đệ thì chúng ta nên vào Huyền ĐÔ cung theo cách công khai hay là đột kích?

- Công khai là sao? Đột kích là sao?

- Công khai là chờ trời sáng, gọi cửa đi vào cung, với lễ gặp Lệnh HỒ Cao, tùy cơ ứng biến, còn đột kích là dùng võ lực xông vào giải Cứu Các vị nghĩa huynh của Thu đệ.

âu Dương Thu kiên quyết:

- Đối phó với bọn Đại Nguyên giáo chẳng cần phải với lễ gặp nhau, hãy dùng võ lực xông vào thì hơn.

Hai cách đều khả thi, vậy theo ý Thu đệ hành động.

Tư ĐỒ Thuần vừa dứt lời, người đã vọt lên không, hạ xuống trên tảng đá đó, thân pháp đẹp tuyệt.

Tư ĐỒ Thuần hạ xuống tảng đá, chân sen điểm nhẹ rồi lại tung mình xuống đất.

âu Dương Thu đang thắc mắc về hành động của nàng, bỗng nghe tiếng đá chuyển động, rồi tảng đá to ấy lại nứt ra.

Liền tức, Tư ĐỒ Thuần chỉ nói một tiếng "đi" người đã lướt đi như một cánh hạc trắng, lao thẳng vào khe nứt.

Tiếng y phục phất gió vang lên liên hồi, âu Dương Thu và bốn người cũng tung mình theo sau.

Khi mọi người hạ chân xuống chỗ khe nứt, chỉ thấy hai gã đại hán áo đen tay cầm đơn đao đứng dựa vào vách đá, ngây ra như tượng gỗ, hiển nhiên đã bị Tư ĐỒ Thuần điểm huyệt.

âu Dương Thu đang thầm phục võ công của Tư ĐỒ Thuần, nàng đã đưa tay ấn vào nút điều khiển,

tảng đá lại khép kín như trước.

Dưới dự hướng dẫn của Tư ĐỒ Thuần, mọi người tiến vào một đường hầm tối tăm rộng khoảng ba thước, hai tay nắm lấy sợi dây mềm cỡ ngón cái, người lơ lửng trên không, tai nghe tiếng gió vù vù, lướt đi như tên bắn.

Bỗng, mọi người cảm thấy hai chân nhẹ chấn động, thì ra đã chạm đất, dây đã ngừng, đang Ở trong một đường hầm rất rộng. Phía trước không xa, trên hai bên vách đá lửa đuốc sáng rực, nhưng tĩnh lặng không một bóng người.

Tư ĐỒ Thuần nghiêng mặt sang âu Dương Thu nói:

- Huyền ĐÔ cung chia ra làm ba tầng: thượng trung hạ, chúng ta hiện đang Ở tầng trung, đường hầm này tuy không có động tĩnh nhưng thật ra tiến tới nữa sẽ đầy rẫy cạm bẫy. Tỷ tỷ biết cũng chỉ có thể, tuy chúng ta hành động nhanh chóng nhưng e vẫn không giấu noi...

Thốt nhiên, một giọng già nua và lạnh lùng từ trong đường hầm vọng ra nói:

- Các vị bằng hữu nào dám cả gan xâm nhập bổn cung? Báo danh tánh ra mau!

âu Dương Thu sửng sốt thầm nhủ:

- Sao nghe tiếng nói mà không thấy người thế này?

Tư ĐỒ Thuần vội thấp giọng nói:

- Thu đệ trả lời mau đi! Quả tỷ tỷ đoán không lầm, đó chính là Lệnh HỒ cung chủ đã dùng Tam Điệp Ma Địch truyền âm nói với chúng ta.

âu Dương Thu lòng lại chấn động, một người có thể dùng nhạc khí truyền đi tiếng nói của mình, vậy thì công lực và võ học cao thâm là dường nào?

Chàng tuy nghĩ vậy nhưng liền tức với tuyệt kỹ Thiên Lý Truyền âm nói:

- Tại hạ âu Dương Thu, không có việc chẳng đến điện tam bảo. Xin Lệnh HỒ cung chủ tức tốc phóng thích mấy vị bằng hữu đã bị bắt về Tinh Tinh hạp để khỏi gặp nhau bằng đao kiếm tổn thương hòa khí.

- Ha ha! Tên tiểu tử họ âu Dương, ngươi rõ là chưa ráo máu đầu, không biết trời cao đất dày, khẩu khí to quá! Mấy ả nha đầu kia danh tánh là gì, có phải đồng bọn của ngươi hay không?

- Chả lẽ lão quái này có thiên lý nhãn hay sao? Mình có bao nhiêu người lão cũng biết cả thế này?

âu Dương Thu tuy thắc mắc như vậy nhưng vẫn đáp:

- Mấy vị này một là Thuần tỷ của tại hạ, cùng nhũ mẫu Tử Quyên, nữ tỳ Bích Nguyệt và Thu Cúc, còn một vị là tệ sư muội và vị cô nương mà tại hạ cõng trên lưng là La Võng Cơ...

- Ha ha ha! Đúng là nhãi con hành sự khác thường, cả nhũ mẫu với nữ tỳ cũng dẫn đến đây. Hứ! Vậy là ngươi sợ chết đi không người bồi táng chứ gì? Nhưng bổn cung chủ trước nay không bao giờ cậy lớn hiếp nhỏ, thắng bọn nhãi ranh như các ngươi cũng chẳng vinh dự.

Trước hết ngươi hãy nói ra danh hiệu của sư phụ ngươi để xem có cần thiết bổn cung động thủ hay không.

Lời lẽ rõ là ngạo mạn, âu Dương Thu bất giác mày kiếm nhường cao, lòng bừng lửa giận, trầm giọng nói:

- Lão thất phu chớ vội nói khoác, lão tin chắc thắng nổi tại hạ không?

Dứt lời liền sải bước tiến tới.

Nhung vừa đi được mấy bước, lại nghe Lệnh HỒ Cao nói:

- Tiểu tử bất tất hiếu thắng, đừng nói mấy tên vô danh hậu bối các ngươi, ngay như Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Giác lão trọc, Thiếu 2 trang 92 - 93.

- Bằng vào tiếng địch này mà có thể khiến âu Dương Thu này...

Nào ngờ chàng vừa nghĩ đến đó bỗng cảm thấy rúng động tâm thần, hoảng kinh vội vân tâm pháp huyền môn của sư môn chống lại.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng tiêu thánh thót vang lên từ phía sau.

Chàng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Tư ĐỒ Thuần ngồi xếp bằng trên đất, tay cầm tiêu đưa lên miệng thổi, hiển nhiên nàng đang dùng tiếng tiêu Chống lại Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao.

Lúc này, mọi người đều ngưng thần lắng nghe âm điệu do hai nhạc khí khác nhau phát ra. Lạ thay, từ lúc tiếng tiêu của Tư ĐỒ Thuần trối lên, người nào cũng cảm thấy tiếng địch không còn làm chấn động tâm thần nữa.

Hai thứ tiếng nhạc trầm bổng dặt dìu, lúc cao lúc thấp, lúc hùng hồn phấn chấn, lúc nghẹn ngào bi lụy, chừng thời gian một tuần trà sau, Tư ĐỒ Thuần đã mày ngài chau chặt, hai má ướt đẫm mồ hôi.

âu Dương Thu giờ mới nhớ là trong võ học, người có nội công thượng thừa có thể dùng âm thanh giết người trong vô hình, Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao hẳn cũng là vậy.

Thế nhưng Tư ĐỒ Thuần tuổi chỉ mười tám mười chín mà có thể dùng tiếng tiêu đối kháng với Lệnh HỒ Cao, vậy thì võ công của nàng thật không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ đến đó, chàng bất giác sinh lòng kính phục Tư ĐỒ Thuần, nếu không nhờ gặp nàng, mình với sư muội dù vào được Huyền ĐÔ cung cũng chẳng làm gì được, không chừng còn tán mạng nữa là khác.

Bỗng tiếng địch ngưng bặt, sau đó Tư ĐỒ Thuần cũng ngưng thổi tiêu, nhắm mắt điều tức.

âu Dương Thu biết là hai người ngưng nghỉ phen này phải cần một thời gian khá lâu mới có thể khôi phục công lực đã tiêu hao trong cuộc đấu âm thanh vừa qua.

Nào ngờ chỉ lát sau, Tư ĐỒ Thuần môi son động đậy, thở ra một hơi dài thượt, mở bừng mắt, đảo nhìn mọi người, cười héo hắt nói:

- May quá! Nếu kéo dài thêm lát nữa là mình đã thọ thương dưới Tam Điệp Ma Địch rồi!

âu Dương Thu và Tiểu Thúy cơ hồ cùng lúc hỏi:

- Thuần tỷ không sao chứ?

Tư ĐỒ Thuần lướt nhìn hai người, mỉm cười đáp:

- Giờ thì không sao rồi! Đa tạ hai vị đã quan tâm.

Lúc này Tử Quyên từ bên người lấy ra một chiếc lọ sành, đến bên Tư ĐỒ Thuần nói:

- Tiểu thư có cần...

Tư ĐỒ Thuần lắc đầu, cười cảm kích nói:

- Không cần đâu, dược hoàn này rất trân quý, ngươi thật là chu đáo Ngay khi ấy lại nghe tiếng của Lệnh HỒ Cao nhờ ma địch truyền đến nói:

- Tiểu tử, tỷ tỷ thổi tiêu của ngươi là đồ đệ của ai?

âu Dương Thu thật không ngờ hai người lại khôi phục công lực nhanh như vậy, đang không biết phải trả lời Lệnh HỒ Cao thế nào, bỗng thấy Tư ĐỒ Thuần đưa tiêu lên môi thổi lên vài âm điệu đơn giản.

âu Dương Thu tuy không hiểu những âm điệu ấy nhưng đoán biết hẳn là để trả lời câu hỏi của Lệnh HỒ Cao.

Quả nhiên, tiếng nói của Lệnh HỒ Cao lại vang lên:

- Thật không ngờ bao nhiêu năm mà bà ấy vẫn còn sống... Thôi được, lão phu nói là giữ lời, cửa Hồng Trần Thập Trượng đã mở, các ngươi cứ mà đi cứu người.

âu Dương Thu nghe ra tiếng nói của Lệnh HỒ Cao có vẻ run rẫy bởi khích động, bất giác thầm nhủ:

- Bà ấy là ai mà có thể khiến cho một lão quái cuồng ngạo như Lệnh HỒ Cao động lòng thế này?

Bỗng, một nữ lang áo đỏ từ trong sân đường hầm xuất hiện, tha thướt đi về phía mọi người, tuy trông rất chậm nhưng thật ra nhanh khôn tả, thoáng chốc đã đến trước mặt âu Dương Thu.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn, chỉ thấy nàng ta tuổi chừng đôi mươi, mặt như hoa đào, dáng người mảnh mai, hết sức xinh đẹp, bèn tiến tới thi lễ nói:

- CÔ nương dẫn chúng tôi đến Hồng Trần Thập Trượng phải không?

Nữ lang áo đỏ đáp lễ, nhẹ gật đầu mỉm cười nói:

- Vâng!

- Vậy thì xin phiền cô nương đi trước dẫn đường cho!

Nữ lang áo đỏ lại nhoẻn cười với âu Dương Thu đoạn quay người đi trở vào, mọi người cũng theo sau đi sâu vào đường hầm.

Vừa qua khỏi khoảng giữa ba ngọn đuốc, âu Dương Thu đã nhận thấy dưới chân và hai bên đường hầm toàn là cạm bẫy, thầm nghĩ nếu Lệnh HỒ Cao mà có lòng gian trá, nội đường hầm này đã chẳng dễ vượt qua hống hồ Hồng Trần Thập Trượng hẳn là lợi hại khôn cùng.

chàng vừa đi vừa quan sát, bất giác đã theo nữ lang áo đỏ đi đến cuối đường hầm, trước mặt là một bậc cấp đá.

Nữ lang áo đỏ ngoảnh lại nhoẻn cười, cất bước đi lên bậc cấp.

âu Dương Thu với Tư ĐỒ Thuần sóng vai bước lên, Tiểu Thúy, Tử Quyên, Bích Nguyệt và Thu Cúc lần lượt theo sau.

Bậc cấp quanh co hình xoắn ốc, càng lên cao càng hẹp, cũng chẳng rõ đi được bao nhiêu bậc, sau cùng mỗi người phải nối đuôi nhau bước đi.

Lát sau, âu Dương Thu bỗng thấy trước mắt bừng sáng, người đã vào một gian thạch thất rộng lớn.

âu Dương Thu chờ mọi người vào hết trong thạch thất mới cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi cô nương, đây phải chăng là Hồng Trần Thập Trượng?

Sao không thấy sư phụ của tại hạ vậy?

Nữ lang áo đỏ cười cười:

- Tuy chưa đến nhưng không còn xa nữa!

Đoạn bỗng vung tay, búng ra một luồng chỉ phong, điểm vào giữa đỉnh thạch thất. Liền tức, "ầm" một tiếng, bốn vách thạch thất cùng lúc hiện ra rất nhiều cửa hình dạng và kích thước giống như nhau.

Mọi người thấy vậy, thảy đều ngạc nhiên ngẩn người.

Tư ĐỒ Thuần quét mắt nhìn những cửa đá bốn phía, ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn cất bước về phía cửa đá Ở góc trái nhất.

âu Dương Thu buột miệng gọi:

- Thuần tỷ!

Tư ĐỒ Thuần dừng bước, ngoảnh lại nhìn nữ lang áo đỏ lạnh lùng nói:

- Huyền ĐÔ cung tuy có đến bảy mươi hai bí đạo, cạm bẫy trùng trùng nhưng tin chắc là chưa làm khó được bổn cô nương, tôn giá hà tất CỐ ý làm ra vẻ bí ẩn?

Nữ lang áo đỏ nghe vậy bất giác giật mình nhưng liền hé môi cười nói:

- CÔ nương đã biết đường đi đến Hồng Trần Thập Trượng rồi thì kẻ hèn này xin cáo từ...

Vừa dứt lời, bóng đỏ nhấp nhoáng đã khuất dạng trong một cửa đá.

Tử Quyên buông tiếng quát lanh lảnh, vừa định đuổi theo nhưng Tư ĐỒ Thuần đã xua tay ngăn lại.

Ngay khi ấy, một tiếng "ầm" vang lên, thạch thất ngoại trừ một cửa Ở góc trái nhất, thảy đều biến mất không để lại dấu vết nào.

âu Dương Thu thoáng ngẫm nghĩ, quay sang Tư ĐỒ Thuần hỏi:

- Thuần tỷ sao biết được lối đi đến Hồng Trần Thập Trượng vậy?

Tư ĐỒ Thuần cười bí ẩn:

- Huyền ĐÔ cung nằm trong lòng Cửu Diệp sơn, gồm ba tầng và lối đi ngang dọc, rộng không dưới trăm dặm, nếu không biết chắc sao dám mạo muội đưa Thu đệ vào mạo hiểm?

Dứt lời, nàng dẫn trước đi vào cửa đá duy nhất còn lại.

âu Dương Thu vừa theo sau vừa nói:

- Thuần tỷ chẳng phải đã nói đối với tình hình cung này chỉ biết có giới hạn...

- Sự đời hầu hết đều khó thê tiên liệu, có một số sự việc khi tiếp xúc với hoàn cảnh mới sinh ra bởi tùy cơ ứng biến. Thu đệ, đây không phải là chỗ để nói rõ vấn đề ấy, chúng ta hãy lo việc chính thì hơn.

âu Dương Thu không hỏi nữa, cùng mọi người theo sau Tư ĐỒ Thuần đi qua cửa đá, tiến vào một con đường hầm khác.

Thật ra Tư ĐỒ Thuần sở dĩ biết được cửa dẫn đến Hồng Trần Thập Trượng chẳng qua chỉ bằng giác quan nhạy bén, rồi với hành động đột ngột thăm dò và được nữ lang áo đỏ chứng thực, chỉ vì âu Dương Thu chưa có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ dĩ nhiên không có giác quan ấy nên không hiểu mà thôi.

Môi người đang tiến sâu vào đường hầm bỗng nghe có tiếng động rất khẽ liền đứng lại lắng nghe, dường như đó là tiếng thở dài của một nữ nhân.

âu Dương Thu nhận thấy tiếng thở dài ấy dường như từ trong vách đá bên phải vọng ra, liền tức vận công lực, một chưởng bổ vào vách đá.

Chỉ nghe vách đá vang vọng đinh tai nhưng không mảy may suy suyễn, có điều qua tiếng vang có thể nhận ra vách đá này không dày lắm.

Ngay khi mọi người nghe tiếng vách vọng, bên tai lại nghe một tiếng thở dài não nuột.

âu Dương Thu không chút đắn đo, Hàn Mai Kiếm trong tay vung lên, đâm mạnh vào vách đá. Chỉ thấy lửa tung tóe, mũi kiếm đã đâm vào vách đá mấy tấc. Tiếp theo, chàng dằn mạnh tay, một tảng đá rơi ra, rụt kiếm về xem, không chút suy suyển.

âu Dương Thu mừng rỡ khôn xiết, liên tiếp vung kiếm, chỉ chốc lát đã vạch một đường tròn trên vách đá, đủ cho một người chui qua.

âu Dương Thu vận công vào tay trái, với tám thành Càn Khôn Nhất Khí Chưởng liên tiếp ba chưởng bổ vào đường tròn trên vách đá Ngay trong chưởng thứ ba, ầm một tiếng, vách đá đã thủng.

Tư ĐỒ Thuần đứng bên khen:

- Thu đệ chưởng kình thật là hùng hậu.

Thốt nhiên một luồng kình phong âm hàn từ trong lỗ thủng xô ra, âu Dương Thu và Tư ĐỒ Thuần vội tung mình sang bên, tuy chưa bị kình phong quét trúng nhưng cũng cảm thấy lạnh thấu xương tủy, bất giác rùng mình.

Tư ĐỒ Thuần kinh ngạc buột miệng nói:

- Hàm âm Chưởng! Lợi hại thật!

âu Dương Thu nghe vậy, niềm bi phẫn liền dâng lên ngập lòng, bất kể người Ở bên kia lỗ thủng là ai, theo trực giác chàng cho đó chính là kẻ thù đã sát hại mẫu thân mình.

Thế là, chàng cắn mạnh răng, tung minh vung kiếm vọt qua lỗ thủng. Tiếp theo, lăng không thi triển Yến Tử Phi Vân, tuy cõng La Võng Cơ trên lưng, người vẫn nhẹ như bông, chân chưa chạm đất đã quan sát rõ tình thế trước mắt.

Thì ra bên đây là một gian thạch thất hình vuông, trong góc có một lão bà gầy guộc, áo quần lam lũ, mái tóc dài rối bời.

Ngay khi âu Dương Thu vọt qua lỗ thủng, lão bà gầy guộc ấy đã đứng phắt dậy, tiếng xích sắt khua loảng xoảng.

Lão bà này mặt đầy vết nhăn và vẻ bệnh hoạn, ánh mắt lạnh như tia chớp nhìn chốt vào mặt âu Dương Thu, tuy không xuất thủ nữa nhưng hoàn toàn không có chút vẻ thân thiện.

Thế nên, khi âu Dương Thu vừa hạ chân xuống đất, tả chưởng hữu kiếm đã vận tụ toàn lực sẵn sàng ứng biến.

Lúc này mọi người đều đã chui qua lỗ thủng, đứng thành một hàng ngang sau lưng âu Dương Thu, cùng với ánh mắt kinh ngạc nhìn lão bà gầy guộc.

âu Dương Thu mắt đầy bi phẫn tiến tới hai bước, trầm giọng hỏi:

- Bà là ai? CÓ phải vừa rồi đã sử dụng Hàm âm Chưởng không?

Lão bà gầy guộc hai mắt sắc lạnh nhìn chốt vào thanh Hàn Mai Kiếm trong tay âu Dương Thu, sau khi nghe âu Dương Thu hỏi, chỉ động đậy đôi môi khô khốc mấy cái và gật đầu, không nói một lời.

âu Dương Thu thấy đối phương có vẻ rất chú ý đến thanh Hàn Mai Kiếm và lại gật đầu thừa nhận vừa rồi quả đã sử dụng Hàm âm Chưởng, bèn thầm nhủ:

- chả lẽ bà ta chính là người đã sát hại mẫu thân? Vì sao bà ta lại bị giam Ở đây? Bà ta là ai? Vì sao lại không nói?

Đoạn lại trầm giọng hỏi:

- Thanh Hàn Mai Kiếm này phải chăng là của bà? Bà có từng đả thương một người tên là Tiêu Viên Nguyệt hay không?

Lão bà gầy guộc vẫn chỉ gật đầu, lặng thinh không nói gì.

- Vậy là đúng rồi, bà ta hẳn chính là người đã dùng Hàm âm Chưởng đả thương mẫu thân...

âu Dương Thu nghĩ đến đó, thấy ánh mắt bà lão từ trên Hàn Mai Kiếm trong tay chàng chầm chậm di chuyển lên La Võng Cơ trên lưng.

Đột nhiên, lão bà gầy guộc người rung lên một cái, trong tiếng xích sắt dưới chân khua loảng xoảng, bàn tay đen đùa và gầy guộc như ưng trảo vung ra chộp vào cổ tay La Võng Cơ.

Lão bà tuy bị xích sắt xiềng chân nhưng xuất thủ nhanh như chớp.

âu Dương Thu giật mình, vội lách người sang bên.

Lão bà một trảo không trúng đích, hai chân kéo mạnh khiến xích sắt khua vang, trình độ công lực không cần nói cũng rõ.

Nào ngờ ngay khi âu Dương Thu lách tránh, Tiểu Thúy đứng ngang bên đã vung tay, một chưởng bổ vào lão bà.

Lão bà thấy Tiểu Thúy từ bên đột kích, hai mắt rực lửa giận, người không động đậy, hai tay vung ra ba chiêu liên hoàn, chưởng phong lạnh khủng khiếp.

Tiểu Thúy từ lúc gặp Tư ĐỒ Thuần đã lòng đầy bực tức, chỉ vì sư huynh phải cần Tư ĐỒ Thuần dẫn đường nên đành phải nhẫn nhịn, giờ bị lão bà chẳng rõ lai lịch này tung ra ba chiêu liên hoàn buộc phải tung mình thoái lui, lửa giận càng thêm bốc cao.

Chỉ nghe nàng buông tiếng quát vang, Chấn Khôn Khất Khí Chưởng đã được thi triển, chỉ thấy bóng chưởng loang loáng, ảo diệu khôn lường.

Ngay lập tức, một bên là chưởng lực lạnh buốt, một bên là chưởng lực cương mãnh, hai luồng cường lực xô giạt trong thạch thất khiến những người khác vội lui ra.

Lão bà gầy guộc chiêu thức quái dị, công lực thâm hậu nhưng hai cổ chân bị xiềng, xích sắt tuy dài nhưng cử động cũng bị hạn chế rất nhiều, lại thêm Càn Khôn Nhất Khí Chưởng chính là khắc tinh của

Hàm âm Chưởng nên sau mười chiêu bà ta đã có vẻ lúng túng.

Tiểu Thúy thấy mình đã giành được thượng phong, đâu chịu buông lơi, càng tấn công ráo riết hơn.

Ngay khi lão bà vừa lộ sơ hở, nàng liền thi triển chiêu Song Lôi Quán Nhi song chưởng bổ vào đối phương.

Trong lúc cấp bách, lão bà vội thi triển chiêu Phân Vân Kiến Nguyệt, hai tay gạt sang hai phía đón đỡ.

Nào ngờ chiêu Song Lôi Quán Nhĩ này của Tiểu Thúy có thể hư mà cũng có thể thực, vừa thấy đã đón đỡ, tay trái giữ nguyên thế, tay phải chớp nhoáng rụt về và đẩy tới.

Lão bà thấy nguy, tay trái chỉ rụt về đến giữa chừng và định xoay người tránh, phản ứng tuy nhanh nhưng đã muộn.

âu Dương Thu thấy vậy vội quát:

- Sư muội, đừng giết bà ta!

Cơ hồ cùng trong một lúc, một tiếng bình vang lên, hai bóng người tách ra, lão bà miệng phún ra một vòi máu tươi, người loạng choạng rồi ngã ngồi trên đất.

Thì ra Tiểu Thúy một chưởng đã bổ trúng ngực bà ta, mặc dù âu Dương Thu kịp quát ngăn, Tiểu Thúy đã giảm đi mấy phần công lực nhưng vẫn khiến lão bà ngũ tạng ly vị, thọ thương trầm trọng.

Tuy nhiên, hai mắt lão bà vẫn không mất đi thần quang vốn có, chằm chặp nhìn âu Dương Thu và mặt đầy vẻ hiền từ.

âu Dương Thu thấy vậy hết sức lấy làm lạ, bâng khuâng bỗng thấy lão bà uể oải đưa tay lên run run ngoắc chàng một cái.

Tư ĐỒ Thuần như động lòng xót thương lão bà, nói:

- Thu đệ hãy đến đi, bà ấy dường như không có ác ý với đệ.

âu Dương Thu tuy khẳng định lão bà này hẳn là người đã dùng Hàm âm Chưởng đả thương mẫu thân, nhưng thấy Tiểu Thúy đả thương bà ta trong tình trạng bị xiềng xích thế này gần như là thừa lúc người lâm nguy, lòng cũng cảm thấy áy náy nên khi nghe Tư ĐỒ Thuần nói vậy, bèn chậm rãi đi đến trước mặt lão bà.

Lão bà chờ âu Dương Thu đến gần, như rất cảm kích nhếch môi cười héo hắt, đoạn hai tay chòi đất định gắng sức đứng lên.

Tư ĐỒ Thuần thấy vậy, vội bước nhanh đến đỡ bà đứng lên.

Lão bà như thọ thương rát nặng, được Tư ĐỒ Thuần đỡ đứng lên xong lại phún ra một vũng máu tươi, người chao đảo hai lượt, nếu không có người đỡ hẳn là không đứng vững nổi, tựa hồ như nếu không có niềm hy vọng gì chống chọi, e rằng sớm đã nhắm mắt lìa đời rồi.

Chỉ thấy bà đưa cánh tay run rẩy ra, nắm lấy cổ tay La Võng Cơ, chăm chú nhìn hình xăm Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay nàng, hồi sau buông ra rồi lại với tay khác vuốt lên mặt La Võng Cơ mấy cái, đôi mắt thất thần tuôn ra ra hàng lệ nóng.

Sau đó, bà dùng tay ra hiệu mấy cái với Tư ĐỒ Thuần rồi nhún người ngã xuống đất.

Tư ĐỒ Thuần lùi sau một bước, thở dài nói:

- Bà ấy đã chết rồi!

- Bà ấy đã chết rồi ư?

âu Dương Thu không tin quay đầu nhìn, quả thấy hai dòng máu tươi từ khóe miệng lão bà chảy dài xuống, hai mắt nhắm nghiền, đã trút hơi thở cuối cùng.

chàng động tâm hỏi:

- Thuần tỷ, bà ấy đã làm gì La cô nương vậy?

- Trước tiên bà xem hình xăm trên tay La cô nương...

Tư ĐỒ Thuần ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp:

- Sau đó bà ấy dùng tay ra hiệu với tỷ tỷ, khi nảy tỷ tỷ chưa hiểu rõ lắm nhưng giờ thì đã hiểu ra bà ấy muốn nói là...

- Bà ấy muốn nói gì vậy?

- La cô nương là con gái của bà ấy!

- Vậy sao có thể La cô nương là con gái của Hoạt Diêm Vương La Tu...

Đột nhiên, tiếng nói Lệnh HỒ Cao lại vang lên:

- Bọn ranh con các ngươi thật không biết điều, lão phu niệm tình cố nhân mới dễ dãi cho các ngươi đế Hồng Trần Thập Trượng mang bọn vô tích sự kia ra khỏi bổn cung nhưng sao các ngươi lại can thiệp vào Chuyện của bổn cung?

Tư ĐỒ Thuần vội thấp giọng:

- Bà ấy chết rồi, chúng ta đi mau, đừng trêu giận lão quái ấy kẻo…

Nhưng âu Dương Thu vì muốn chứng thực lão bà đã chết là ai nên không chờ Tư ĐỒ Thuần nó dứt đã vận nội công truyền âm nói:

- Lão bà ấy là kẻ thù đã sát hại gia mẫu, xin hỏi Lệnh HỒ cung chủ, bà ấy danh tánh là gì vậy?

- Hắc hắc… Tiểu tử ngươi cũng thật là kỳ lạ, đã biết là kẻ thù giết mẹ, danh tánh là gì đâu cần phải hỏi lão phu. Các ngươi đã giết bà ta rồi, lão phu không truy cứu, vậy bà ta cũng khỏi phải sống trong sự hành hạ. Tuy nhiên, lão phu cảnh cáo trước, nội trong hai giờ các ngươi phải ra khỏi bổn cung, nếu không… Hắc hắc, các ngươi vĩnh viễn đừng mong nhìn thấy mặt trời nữa.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn thi thể lão bà, môi động đậy định nói nhưng Tư ĐỒ Thuần đã xua tay ngăn lại.

Mọi người vừa định chui qua lỗ thủng trở ra bỗng nghe "kẹt" một tiếng, vách đá chuyển động, một cửa vuông hiện ra rồi bóng người thấp thoáng, hai thiếu nữ xinh đẹp bước vào.

Hai thiếu nữ ấy vừa hiện thân, như chưa nhìn rõ mặt những người trong thạch thất đã cùng lúc song chưởng tung ra, một luồng kình phong như vũ bảo đã ập vào thạch thất.

Bích Nguyệt và Thu Cúc cơ hồ cùng một lúc, "choang" một tiếng lấy trường kiếm trên lưng xuống, tung mình đến gần cửa đá, vung kiếm thành một màn sáng bạc cản hai thiếu nữ ấy lại.

âu Dương Thu ngay lúc lách tránh chưởng lực của hai thiếu nữ, nhờ nhãn lực hơn người đã nhận ra hai nàng ấy là ai, vừa thấy Bích Nguyệt và Thu Cúc xuất thủ, vội quát:

- Hai vị cô nương hãy khoan, đều là người nhà cả!

Bích Nguyệt và Thu Cúc nghe vậy, vội thu kiếm về, lui ra phía sau Tư ĐỒ Thuần.

Thiếu nữ áo trắng kinh ngạc kêu lên:

- âu Dương thiếu hiệp!

Thiếu nữ áo đỏ phía sau cũng ngạc nhiên nói:

- Thì ra là Thu đệ!

âu Dương Thu tiến tới mừng rỡ nói:

- Tư Mã cô nương! Phụng Loan muội... Hai vị...

Chàng bỗng ngưng lời bởi sực nhớ là Lệnh HỒ Cao đã hạn định nội trong vòng hai giờ phải ra khỏi Huyền ĐÔ cung, hiện giờ chưa tìm ra Hồng Trần Thập Trượng, thật chẳng phải là lúc nói chuyện dông dài.

Thế nên, chàng vội giới thiệu Tư ĐỒ Thuần với Tư Mã Thiến Như và Nghiêm Phụng Loan, còn Tiểu Thúy thì đã quen biết hai nàng rồi, chẳng cần phải giới thiệu.

các nàng thi lễ với nhau xong, vì âu Dương Thu chỉ gọi Tư ĐỒ Thuần là Thuần tỷ nên không khỏi khiến Tư Mã Thiến Như và Nghiêmphụngloan hết sức hồ nghi.

Nhất là Tư Mã Thiến Như, nàng vừa thấy Tư ĐỒ Thuần đẹp như thiên tiên, tuy trong hoàn cảnh này vẫn không khỏi sinh lòng ghen nhưng khi nhìn thấy thi thể của lão bà nằm trên đất, cảm giác chua chát trong lòng mới vơi đi.

Tư Mã Thiến Như đi đến bên thi thể lão bà nhìn kỹ, kinh ngạc kêu lên:

- ủa! Người này chẳng phải là Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ TỐ là gì? Sao bà ta lại chết Ở đây thế này?

âu Dương Thu vội nói:

- Bà ấy chết dưới chưởng của tệ sư muội! Tư Mã cô nương biết lai lịch của bà ấy phải không?

- Bà ấy là vợ của Hàn Mai Kiếm MỘ Dung Quân... Hàn Mai Kiếm MỘ Dung Quân với vị Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ TỐ này hồi hai mươi năm trước đã bằng vào tuyệt kỹ làm chấn động giang hồ nhung sau khi kết hôn, hai người không còn thấy xuất hiện nữa, thật không ngờ...

âu Dương Thu bỗng lấy làm lạ hỏi:

- Chẳng hay Tư Mã cô nương sao biết bà ấy vậy?

- Gia phụ có viết một quyển VÕ Lâm Quần Tượng Phổ, trong có hình vẽ của hai vợ chồng MỘ Dung Quân và Thường TỐ Tố...

Tư Mã Thiến Như ngẫm nghĩ trong chốc lát, bỗng hỏi:

- Bà ấy có xử dụng một loại chưởng pháp hàn khí buốt người không?

- ĐÓ phải là Hàm âm Chưởng không?

- Vậy là đúng rồi, chính bà ấy! Nhưng... võ công của bà ấy dường như đâu CÓ tầm thường như

vậy...

Tư Mã Thiến Như cúi xuống, lại xem xét thật kỹ thi thể của lão bà lần nữa.

âu Dương Thu chợt hiểu ra nói:

- Tư Mã cô nương, có phải bà ấy đã thọ thương từ trước rồi phải không?

Tư Mã Thiến Như gật đầu thở dài:

- Bà ấy chẳng những nội thương rất nặng từ trước mà lưỡi còn bị cắt mất nửa phần, hẳn đó là độc thủ của Huyền ĐÔ cung chủ, e rằng trước khi các vị đến đây, bà ấy...

Tư ĐỒ Thuần tiếp lời:

- Bà ấy là Cửu Thiên Ma âm, có lẽ đối kháng với Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ cung chủ nên thọ nội thương, nếu không Lệnh HỒ Cung chủ sao lại nói bà ấy chết đi tốt hơn, khỏi phải sống trong sự hành hạ.

âu Dương Thu nghe hai nàng nói đã hiểu được đại khái về lai lịch và nguyên nhân chết của lão bà, bèn nói:

- Thời gian không còn nhiều, chúng ta hãy đến Hồng Trần Thập Trượng tìm họ mau.

Dứt lời đã dẫn trước tung mình ra khỏi thạch thất. Tư Mã Thiến Như và Nghiêm Phụng Loan nối tiếp theo sau, cùng hỏi:

- Đi tìm ai vậy?

âu Dương Thu vừa bước nhanh vừa nói:

- TrướnTôn tiền bối với các vị nghĩa huynh của tại hạ cũng bị bắt vào cung này, hai vị không Ở chung với họ sao?

Nghiêm Phụng Loan bước nhanh theo hỏi:

- Thu ca, họ đều...

âu Dương Thu ngoảnh lại nhìn, thấy mọi người đều theo sau, bèn ngắt lời nói:

- Thời gian không còn nhiều, thoát khỏi hiểm cảnh rồi hẳn kể.

Bỗng nghe Tư Mã Thiến Như hối hả nói:

- âu Dương thiếu hiệp hãy lưu ý!

Đồng thời đã tung mình vượt qua trước âu Dương Thu.

Thì ra trong đường hầm bỗng có nhiều bóng người xuất hiện và từ phía trước phóng đến nhanh như gió. Vì đường hầm tối tăm nên nhất thời một nhìn thấy rõ những người đó là ai.

âu Dương Thu vội quay đầu lại, chú mắt nhìn ra trước, những người ấy thân pháp nhanh nhẹn, đã đến cách chỉ chừng mười mấy trượng, dẫn đầu là một lão hòa thượng áo đen to béo, tướng mạo trang nghiêm, mười mấy người theo sau dường như có đủ tăng, đạo, tục và Cả nam lẫn nữ.

âu Dương Thu vừa động tâm, Tư ĐỒ Thuần cất tiếng quát hỏi:

- Các vị là ai?

Lão hòa thượng áo đen như không buồn lòng vì bị quát hỏi, ha hả cười nói:

- Lão nạp với các vị đây là những người đã vượt qua Nhân Uấn Mê Trận và Hồng Trần Thập Trượng, cần gì phải hỏi nữa?

Dứt lời đã đến gần, chỉ còn cách khoảng chừng năm sáu trượng.

Lúc này âu Dương Thu đã nhìn thấy rõ, người thứ ba theo sau lão hòa thượng áo đen chính là sư phụ Thái Hư thượng nhân, vui mừng khôn xiết, vội tiến tới mấy bước, vòng tay xá dài nói:

- Đệ tử âu Dương Thu và sư muội Tiểu Thúy bái kiến sư phụ!

Tiểu Thúy cũng vội bước nhanh tới, đứng sóng vai với âu Dương Thu thi lễ.

Lão hòa thượng áo đen đưa mắt nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy, đoạn tránh sang bên, lại cười ha hả nói:

- Thật là hai kỳ tài võ học, cao túc của vị đạo huynh nào, mau tiến ra nhận lễ đi!

Tư ĐỒ Thuần biết đây hẳn là những người âu Dương Thu đang tìm kiếm, vội lui sang bên.

Thái Hư thượng nhân tiến tới mấy bước, ngạc nhiên hỏi:

- Thu nhi! Thúy nhi! Hai ngươi sao vào được đây vậy?

âu Dương Thu với Tiểu Thúy ngẩng đầu lên, hai người vốn tưởng là sư phụ gặp họ hẳn hết sức vui mừng, nào ngờ Thái Hư thượng nhân mặt mày tái xanh, mặt rực thần quang, vẻ mặt hết sức nặng nề.

Tiểu Thúy sợ hãi kêu lên một tiếng: "sư phụ rồi cúi đầu xuống không dám nói gì nữa.

âu Dương Thu sợ đến thoáng run rẩy, cũng vội cúi đầu xuống.

Thái Hư thượng nhân nhẹ khoác tay áo, lạnh lùng nói:

- Kể từ nay các ngươi không còn là đệ tử của Tàn Khuyết Môn nữa!

Bỗng một lão đạo sĩ khác tiến ra nói:

- Thái Hư sư đệ nổi giận gì kia chứ? Chả lẽ hai ta còn là đệ tử của Tàn Khuyết Môn nữa sao? Thôi, đồ nhi của ngu huynh cũng đã đến nơi rồi, dù là chỉnh lý môn quy thì cũng phải ra khỏi Huyền ĐÔ cung hẵng nói rõ lý do...

Bỗng có mấy người từ phía sau ùa tới, có người gọi Thiến Như tỷ, có người gọi thất đệ, có người gọi Phụng Loan tỷ, trong đường hầm ồn lên một hồi.

- Tiểu tử kia, kiếm từ đâu có? Con gái lão phu sao lại ra thế này hả?

Một người cao gầy áo xám từ sau mọi người lướt ra, nhanh như chớp vung tay chộp âu Dương Thu.

âu Dương Thu sửng sốt, vội nghiêng người tránh, định thần nhìn, thi ra là Hoạt Diêm Vương La Tu, lửa giận liền tức bốc cao.

Chàng vừa định xuất thủ hoàn kích, bỗng một luồng kình lực ập đến, đẩy Hoạt Diêm Vương La Tu lui trở về, tiếp theo là một loạt tiếng giận dữ quát:

- Lão thất phu định làm gái vậy hả?

Những người ấy chính là Thương Ngô Tam HỒ với các anh em họ Nghiêm.

Hoạt Diêm Vương La Tu tức giận oai oái la to mấy tiếng, gương mặt dài thượt của lão co rúm, vừa định lao tới nữa, lão hòa thượng áo đen đã tiến ra, với tiếng sang sảng nói:

- Các vị thí chủ, mọi hiềm khích hãy chờ xông qua ba ải của Lệnh HỒ cung chủ, ra khỏi Huyền ĐÔ cung rồi hẵng giải quyết, được Chăng?

Hoạt Diêm Vương La Tu tuy lửa giận xung thiên, nhưng cân nhắc tình thế trước mắt, xét thấy thân cô thế yếu, nếu động thủ khó thể giành được phần thắng, bèn thầm nhủ:

- Tiểu tử này tìm được kiếm nhưng hắn là chưa biết điều bí mật trên kiếm, chi bằng cứ cho hắn giữ lấy lúc này, chờ khi nào có cơ hội hẵng tính.

Ngay khi ấy, bỗng tiếng nói của Lệnh HỒ cung chủ lại vang lên:

- Lão trọc Tuệ Giác, cho dù các ngươi không nhờ Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn của lão mũi trâu VÔ Ưu giải nguy thi bổn cung chủ vẫn thả các ngươi ra khỏi Hồng Trần Thập Trượng. Bởi bổn cung đã có ước định với âu Dương Thu, nội trong hai giờ các ngươi phải rời khỏi Huyền ĐÔ cung, nếu quá thời hạn, chỉ cần một cái hất tay của bổn cung chủ, dù là mình đồng da sắt hay đại la thiên tiên cũng bị giam Ở đây vĩnh viễn. Hắc hắc, tuy nhiên...

Hoạt Diêm Vương La tu sốt ruột hỏi:

- Tuy nhiên sao?

- Tuy nhiên, họ La ngươi cũng chẳng có gì dáng kể trong việc này, bởi ngươi vốn là kẻ thấy lợi quên ơn, thấy báu vật là cướp đoạt nhưng mấy người xuất gia tự cho mình là thanh cao kia cũng thấy báu vật nổi lòng tham, tranh giành lẫn nhau, mai này đồn ra võ lâm để xem họ còn mặt mũi nào nói chuyện đạo đức trước mọi người nữa?

Hoạt Diêm Vương La Tu bị Lệnh HỒ Cao khinh miệt thậm tệ, giận run quát:

- Im cái miệng thối của ngươi lại ngay!

Bốn vị cao nhân Tuệ Giác, Liễu Minh, VÔ Ưu và Thái Hư nghe vậy cũng hết sức tức giận bàng hoàng, họ đều là những người đức cao vọng trọng, thanh danh lừng lẫy trên giang hồ, nếu quả như Lệnh HỒ cao đã nói thì mai này họ còn mặt mũi nào sống trên cõi đời nữa?

Còn về Thái Hư thượng nhân tuy hiện chưa có tiếng tăm trong võ lâm nhưng liên quan đến một thân phận khác của ông khiến ong chẳng thể không lo ngại.

Trong tình huống ấy, bốn vị cao nhân dù rất có hàm dưỡng nhưng vẫn giận run không thốt nên lời.

Hoạt Diêm Vương La Tu muốn tự bào chữa và tỏ oai phong trước mọi người, trầm giọng quát:

- Lệnh HỒ Cao, ngươi dùng trò quái quỷ ấy đâu phải là trang anh hùng hảo hán, có bản lĩnh hãy chường mặt ra đây đấu với lão phu ba trăm hiệp, quyết một phen cao thấp chứ đừng chui rúc trong bóng tối thế này.

Những lời này của lão được phát ra bởi chân lực nội gia, vang vọng trong đường hầm đinh tai nhức óc.

âu Dương Thu thầm nhủ:

- Lão thất phu này quả nội công chẳng kém, lát nữa ra khỏi đây...

Chỉ nghe Lệnh HồÔ Cao cười vang nói:

- Hữu dõng vô mưu đâu phải là anh hùng hào kiệt, nếu La Tu ngươi giữ được mạng sống, một tháng sau chúng ta sẽ gặp nhau tại Ly Biệt Câu Đại Tuyết Sơn, lo gì không thể phân cao thấp...

Bỗng ngưng lời, lát sau mới nói tiếp:

- Trường Tôn Sở tự hào bình sanh không nhị sắc, Thương Ngô Tam HồÔ tự cho mình thanh cao, bình sanh không cần nữ nhân. Ha ha!

Hóa ra thảy đều là kẻ hữu danh vô thực, những mỹ nữ trong Hồng Trần Thập Trượng khá hấp dẫn đấy chứ?

Trước nhiều vị cô nương thế này, bốn người như bị một cái tát tai nẩy lửa, mặt nóng ran hết sức khó chịu.

Nhị HồÔ HồÔ Độc Địa tức giận quát:

- Lệnh HồÔ lão súc sanh, lão phu thí mạng với ngươi!

Đoạn sải bước tiến tới, bỗng nghe "ầm" một tiếng vang rền, quần hào giật mình kinh hãi, chỉ thấy phía trước và sau đều có một bức vách đá hạ xuống, đường tiến và đường lui đều bị phong bế.

Nhị HồÔ chững bước, vận công vào hai tay buông tiếng quát vang, song chưởng đẩy thẳng ra, chỉ nghe "bùng" một tiếng rền rĩ, kình lực chạm vào vách đá, Nhị HồÔ bởi dùng sức quá mạnh, bị kình lực phản chấn loạng choạng lùi sau năm bước.

Quần hào thấy vậy thảy đều kinh tâm động phách.

Ngay khi ấy, tiếng nói Lệnh HồÔ Cao lại vang lên:

- Bổn cung chủ đã nói rồi, chỉ cần một cái cất tay là các ngươi vĩnh viễn không còn thấy mặt trời. Hắc! Hai vách đá này đều dày hơn ba trượng, dù các ngươi xuất thủ cùng một lúc cũng vô ích. Nhưng lão phu đã nói là giữ lời, âu Dương tiểu tử, ngươi hãy dẫn bọn lão phế vật ất rời khỏi đây mau.

Tiếng nói vừa dứt, vách đá phía trước quả nhiên từ từ cất lên, đường hầm lại thông suốt như trước.

âu Dương Thu đưa mắt nhìn quần hào, vì có mặt sư phụ, chàng không dám tự ý quyết định đi trước dẫn đường.

Tư ĐỒ Thuần thông minh tuyệt đỉnh, đã nhận thấy tình huống khó xử của âu Dương Thu, bèn nhoẻn cười nói:

- Chư vị lão tiền bối, tiểu nữ xin mạn phép làm hướng đạo, chẳng hay các vị...

Tuệ Giác đại sư xét tình thế trước mắt, biết là Lệnh HỒ Cao không nói ngoa, chỉ cần lão quái ấy cất tay là mọi người khó mà ra khỏi Huyền ĐÔ cung, lão đã hẹn một tháng sau gặp nhau tại Đại Tuyết Sơn, lúc này nên nhẫn nhịn thì hơn, nên Tư ĐỒ Thuần vừa dứt lời, ông liền niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Vậy thì xin phiền nữ thí chủ!

Tư ĐỒ Thuần gật đầu cười:

- Tiểu nữ xin đi trước một bước.

Dứt lời liền sải đi trước. Mọi người thấy Tuệ Giác đại sư đã quyết định dứt khoát, không ai có ý kiến gì nữa, lần lượt theo sau bước đi.

Tuệ Giác đại sư vừa đi vừa với Thiên Lý Truyền âm nói:

- Lệnh HỒ cung chủ, lão nạp xin đa tạ sự tiếp đãi của cung chủ, chỉ tiếc là chưa thể đích thân lĩnh giáo tuyệt học ải thứ ba của cung chủ.

- Không dám, không dám, một tháng sau gặp nhau tại Ly Biệt Câu, ải thứ ba của bổn cung chủ nhất định không để các vị thất vọng.

- Vậy thì một lời đã định!

- Lẽ đương nhiên!

Hai người như là đối mặt nói chuyện với nhau, Lệnh HỒ Cao chẳng những có thể Ở trong bóng tối truyền lời đến mà còn biết rõ nhất cử nhất động của quần hào, điều ấy thật chẳng thể không khiến người thấy làm lạ.

âu Dương Thu hết sức thắc mắc, bèn truyền âm hỏi:

- Thuần tỷ, Lệnh HỒ lão quái làm sao có thể nhìn thấy hết mọi hành động của chúng ta vậy?

Tư ĐỒ Thuần cũng truyền âm đáp:

- Thu đệ không lưu ý mỗi nơi chúng ta có mặt cách không xa đều có một lỗ tròn ít gây chú ý, những lỗ tròn ấy đều có một lớp đá thủy tinh, sự ảo diệu là Ở đó.

âu Dương Thu thông minh hơn người, nghe liền hiểu ngay, thầm nhủ:

- Thì ra những lỗ tròn ấy đều thông đến một chỗ, Lệnh HỒ lão quái từ trên cao nhìn xuống nên

thấy rõ hết mọi nơi trong cung, vậy là Huyền ĐÔ cung này thật là một công trình kiến trúc quy mô.

Lúc này chàng đã đu dây ra đến cửa vào, nhưng hai gã đại hán bị Tư ĐỒ Thuần điểm huyệt đã không còn đó nữa.

Tư ĐỒ Thuần ấn nút điều khiển cửa đá tách ra, mọi người lần lượt tung mình ra ngoài, chỉ thoáng chốc tảng đá đã khép lại như trước.

Lúc này trời đã sáng, mặt trời vừa ló dạng, sương sớm phủ mờ sơn cốc.

Quần hào đứng dưới tảng đá cửa vào Huyền ĐÔ cung, mỗi người hít thở vài hơi không khí trong lành, tinh thần liền tức sảng khoái.

âu Dương Thu di đến trước mặt VÔ Ưu thượng nhân, đặt La Võng Cơ trên lưng xuống, cung kính nói:

- Lão tiền bối, La tỷ tỷ bị dược vật của Ma Thiết cung khiến cho mất hết trí nhớ, lại bị Cửu Thiên Phi Kích Giang lão tiền bối giải trừ công lực, nghe nói chỉ có…

VÔ Ưu thượng nhân khoác tay:

- Hiền sư diệt cần Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cứu y phải không?

âu Dương Thu gật đầu, lấy làm lạ thầm nhủ:

- su phụ La tỷ tỷ sao lại gọi mình là sư diệt và vì sao sư phụ lại không cho mình biết mối quan hệ với VÔ Ưu thượng nhân thế nhỉ?

Chỉ thấy VÔ Ưu thượng nhân cho La Võng Cơ nuốt một viên dược hoàn, đoạn nhìn chàng nói:

- Hiền sư diệt, việc của sư phụ ngươi, để sư bá gánh chịu thay cho ngươi, ngươi hãy kể chuyện của sư tỷ ngươi cho sư bá nghe đi.

Lúc này Hoạt Diêm Vương La Tu đã đi đến bên La Võng Cơ, đôi mắt xanh rờn đầy vẻ không thân thiện chòng chọc nhìn âu Dương Thu.

âu Dương Thu nghe hỏi, đưa mắt nhìn sư phụ rồi lại nhìn VÔ Ưu thượng nhân, ra chiều do dự, VÔ Ưu thượng nhân đã ha hả cười nói:

- Ngươi nói đi, có lẽ sư phụ ngươi chưa từng nó với ngươi về vị sư bá đồng môn này nhưng có mặt sư bá đây, sư phụ ngươi phải nghe theo. Thái Hư không cần các ngươi làm đồ đệ, sư bá thu nhận các ngươi thì cũng vậy thôi.

Từ lúc ra khỏi Huyền ĐÔ cung, Thái Hư thượng nhân chẳng thèm nhìn ngó đến hai đồ đệ, lúc này đang tức giận đứng chắp tay sau lưng.

âu Dương Thu thật không sao hiểu nổi vì lẽ gì sư phụ lại trục xuất hai người khỏi sư môn, quay lại nhìn Tiểu Thúy đang đứng ngơ ngẩn, đoạn hướng về VÔ Ưu thượng nhân chắp tay xá dài nói:

- Đệ tử không biết đã vi phạm giới luật gì khiến sư phụ tức giận, van xin sư bá...

- Việc này rất dông dài, những ngươi dừng lo, hãy kể chuyện của La Võng Cơ trước đã.

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, bèn bắt đầu sơ lược kể từ lúc nhà gặp thảm biến, lưu lạc đến Đại Lý gặp La Võng Cơ cho đến khi cõng La Võng Cơ vào Huyền ĐÔ cung.

Chàng vừa kể xong, La Võng Cơ đã đứng lên, trước tiên gọi phụ thân, rồi đến sư phụ và Thu đệ.

âu Dương Thu thấy La Võng Cơ đã hồi phục lý trí, vui mừng khôn xiết, khích động nói:

- La tỷ tỷ đã...

Bỗng nghe Hoạt Diêm Vương La tu quát to:

- Tiểu súc sanh, con gái của lão phu không phải tỷ tỷ ngươi!

Đồng thời kéo La Võng Cơ đến bên mình nói tiếp:

- Thái Hư lão mũi trâu, món nợ hai lần xâm phạm Ngân Kiều thôn của tên nghiệt đồ này của lão đã đến lúc phải...

Thái Hư thượng nhân biến sắc mặt ngắt lời:

- Hai người đã không còn là đệ tử của bần đạo nữa, nay nể mặt sư huynh miễn thanh trừng, để lại tính mạng, thí chủ muốn làm gì thì làm, bần đạo không màng đến.

Đoạn phất mạnh tay áo, quay mặt đi chỗ khác.

Tiểu Thúy òa khóc, co chân quỳ xuống sau mưng sư phụ, bật khóc sướt mướt.

âu Dương Thu trừng cho Hoạt Diêm Vương một cái đầy căm thù, đoạn cũng quỳ xuống trước mặt VÔ Ưu thượng nhân, nước mắt chảy dài nói:

- Van sư bá hãy... hãy...

Nghẹn lời không sao nói tiếp được nữa.

Quần hào thấy vậy thảy đều bùi ngùi thương xót nhưng không ai dám đứng ra khuyên giải bởi chuyện liên quan đến môn quy trong võ lâm, ngoại trừ đồng môn, người ngoài không tiện can thiệp vào, huống hồ Thái Hư thượng nhân vừa gặp đồ đệ đã nổi giận đùng đùng, hiển nhiên việc này không phải đơn giản.

Riêng Hoạt Diêm Vương La Tu trái lại thì vui mừng khôn xiết, như vậy lão sẽ bớt đi một phần lo ngại, chờ đợi thời cơ thực hiện mưu đồ.

La Võng Cơ vừa mới phục hồi trí nhớ, chẳng rõ việc gì đã xảy ra, thấy người mình yêu tội nghiệp thế này, vừa gọi được một tiếng "sư phụ đã bị Hoạt Diêm Vương La Tu hung hãn trừng mắt, liền cả kinh không dám nói tiếp nữa.

Bầu không khí nặng nề phủ trùm, VÔ Ưu thượng nhân thấy vẻ tức giận của sư đệ, lòng cũng hết sức đau buồn, bởi chỉ ông mới hiểu rõ nguyên nhân và nỗi lòng của sư đệ.

ông lại đưa mắt nhìn âu Dương Thu và Tiểu Thúy, bất giác nhớ lại chuyện trên kim đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước, chợt một niềm xót xa dâng lên ngập lòng, run giọng nói:

- Sư đệ nhất quyết từ bỏ hai đồ đệ này thật ư?

Thái Hư thượng nhân vẫn quay lưng lại đáp:

- Sư huynh, ba mươi năm trước lỗi Ở hai ta, để khiến chúng ta...

Chẳng ngờ ba mươi năm sau chúng ta vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của ác ma ấy. Sư huynh, đệ đã quyết không cần đồ đệ nữa, muốn thu xếp thế nào tùy ý sư huynh.

Giọng nói hết sức kiên quyết và dứt khoát nhưng qua việc người ông thoáng run rẩy, quần hào đã nhận ra là lòng ông hẳn cũng là rất đau buồn, và qua lời lẽ của ông, việc này nhất định không phải đơn giản nên cùng nhìn nhau lặng thinh.

VÔ Ưu thượng nhân nghiêm mặt nói:

- Người ai chẳng yêu chuộng vẻ đẹp, lỗi lầm của hai ta khi xưa cũng là do vậy mà ra, chả lẽ ngày nay sư đệ lại không thể tha thứ cho hai hậu bối họ hay sao? Vả lại, việc này theo ngu huynh thấy, lỗi không phải hoàn toàn Ở họ, dường như đó cũng là do ác ma ấy đã cố ý sắp đặt Sư đệ đã quyết tâm từ bỏ họ, vậy thì ngu huynh cũng đành cam mạn đại úy, nhận họ làm đồ đệ, mọi hậu quả ngu huynh sẵng sàng chịu trách nhiệm.

- Đệ đã tha thứ lỗi lầm cho họ rồi, sư huynh cứ việc thu nhận họ.

vô Ưu thượng nhân nghiêm giọng:

- Thu nhi! Thúy nhi! Hai người hãy đứng lên, kể từ đây hai người đã chính thức là đồ đệ của ta.

âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng dập đầu lạy một lạy, tuân mệnh đứng lên.

Thái Hư thượng nhân mắt thoáng qua vẻ đắc ý nhưng vì quay lưng lại nên quần hào không ai trông thấy.

Qua lời VÔ Ưu thượng nhân, âu Dương Thu giờ đã hiểu ra sở dĩ sư phụ tức giận trục xuất hai người ra khỏi sư môn chính là vì họ đã cải diện chỉnh dung, đồng thời cũng đoán biết sư phụ với sư bá hằn là trên người cũng có khuyết tật và có quen biết Thiết Bốc thần y, bèn vở lẽ thầm nhủ:

- Đệ tử trong Tàn Khuyết môn nhất định không tàn cũng khuyết nhưng mình với sư muội bây giờ không tàn khuyết nữa cho nên sư phụ phải trục xuất mình.

Bỗng nghe tiếng người ồn ào vọng đến, chàng vội đưa mắt nhìn, thì ra là Vương Đại Niên, Phiên Thiên Báo Tề Đông Dã và Kiếm Tây Tam Kiệt đã suất lĩnh các vị hào kiệt hai tỉnh Vân Quý kéo đến.

- ôi! âu Dương thiếu hiệp đã...

Vương Đại Niên vừa nhác thấy âu Dương Thu, mừng đến không thốt nên lời, hệt như một cơn gió lốc lao nhanh đến.

Vương Đại Niên đến trước mặt âu Dương Thu, vừa thấy Hoạt Diêm Vương La tu liền toét miệng mắng:

- Lão ma đầu này cũng có mặt Ở đây ư? Còn chưa mau đến Tinh Tinh Hấp thu dọn thi thể toàn bộ thuộc hạ của lão đi?

Hoạt Diêm Vương La Tu đang tính cách để thực hiện âm mưu, bỗng nghe Vương Đại Niên nói vậy, giật mình cả kinh nói:

- Ngươi nói ai vậy hả?

Vương Đại Niên cười ha hả:

- vương mổ nói là bọn khốn kiếp của Hải Long hội thảy đều chết tại Tinh Tinh hạp, không còn một tên sống sót.

- Tên vô danh tiểu tốt ngươi trước mặt lão phu mà dám hổn xược như vậy, nạp mạng đây.

Hoạt Diêm Vương La Tu trong tiếng quát đã vung tay chộp vào Vương Đại Niên.

- Được lắm, vậy thì Vương mỗ hóa kiếp lão luôn thể!

Vương Đại Niên vừa nói vừa một quyền tung ra, hai bóng người vừa sáp vào nhau liền tách ra ngay.

Hoạt Diêm Vương La Tu vẻ không tin nói:

- Kẻ nào đã gây ra?

- Chính Vương mỗ!

Vương Đại Niên vừa dứt lời lại một quyền tung ra.

Hoạt Diêm Vương lòng chấn động mạnh, liền dậy sát cơ, song Chưởng liên hoàn thi triển hai chiêu Huy Trần Thanh Đạm và Thái Sơn Áp Đỉnh kình phong ào ào xô ra như sóng dữ.

âu Dương Thu vội quát!

- Vương huynh hãy cẩn thận!

Đồng thời một chiêu Càn Khôn Nhất Khí Chưởng từ ngang bên đẩy ra, đánh bạt chưởng kình của Hoạt Diêm Vương La Tu. Vương Đại Niên kinh hãi, thừa cơ tung mình sang bên.

Hoạt Diêm Vương La Tu chững người đứng lại, tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi định xen vào chuyện này hả?

âu Dương Thu nhường mày, ngạo nghễ đáp:

- Chuyện này do tại hạ mà ra, đương nhiên phải do tại hạ gánh chịu.

Hoạt Diêm Vương La Tu quắc mắt:

- vậy là toàn bộ đệ tử bổn hội đã chết dưới tay ngươi phải không?

âu Dương Thu hất hàm:

- Phải thì sao nào?

- Được, kể như ngươi to gan...

Hoạt Diêm Vương La Tu quá khích phẫn bởi thuộc hạ bị giết, cơ nghiệp tiêu tan trong khoảnh khắc, không sao nói tiếp được nữa, toàn thân run rẩy.

Lúc này quần hào hai tỉnh Vân Quý đã đến vây quanh, thấy cảnh tượng trước mắt, chẳng hiểu thật ra đã xảy ra chuyện gì.

Hoạt Diêm Vương La Tu sau một hồi run rẩy vì khích phẫn, trong đầu đã chớp nhoáng lướt qua mấy ý nghĩ, quát:

- âu Dương tiểu tử, lão phu có oán thù gì với ngươi mà ngươi lại tàn nhẫn như vậy, hôm nay trước đồng đạo thiên hạ, món nợ máu này lão phu phải thanh toán với ngươi luôn thể.

Hoạt Diêm Vương La Tu nói vậy dĩ nhiên là ngầm cho quần hào biết oán thù giữa lão với âu Dương Thu, kẻ khác nên giữ lập trường công chính, không được xen vào chuyện riêng tư giữa hai người.

âu Dương Thu đâu phải kẻ ngu ngốc, đương nhiên hiểu ý lão, thầm nhủ:

- Như vậy càng tốt!

Bèn cao gọng nói:

- Lão thất phu, âu Dương Thu này có oán thù gì với lão, lần đầu tiên đến viếng Ngân Kiều thôn lão đã phái Ngụy Minh Viễn và HỒ Chấn Sơn ám toán, rồi lại sai ngao khuyển đuổi theo âu Dương mỗ đến hàng trăm dặm, nếu không nhờ có cao nhân giúp đỡ hắn đã táng mạng dưới tay lão rồi. Lần thứ nhì đến Ngân Kiều thôn, âu Dương mỗ vốn định bỏ qua chuyện cũ, chỉ muốn hỏi rõ một điều, lão nói là Ngụy Minh Viễn và HỒ Chấn Sơn đi khỏi rồi lập kế hãm hại âu Dương mỗ để khiến tỷ muội nhà họ Lam bị hãm thân trong rừng. Lão thất phu, lão hãy nói rõ lý do ấy trước đồng đạo võ lâm thiên hạ để mọi người phê bình phải trái. Nếu không, hừ hừ! Giữa hai ta chỉ còn một con đường... không phải cá chết thì là lưới thủng.

Hoạt Diêm Vương La Tu biến sắc mặt liên hồi, trầm giọng quát:

- Tiểu tử ngươi quả là một muốn sống nữa rồi!

Hai bàn tay phồng lên, sẵn sàng xuất thủ.

La Võng Cơ thấy phụ thân định động thủ với người mình yêu, lưỡng hổ tương tranh khó thể vẹn toàn, người nào chết đối với nàng đều là một đòn đả kích khó thể chịu nổi, bèn run giọng nói:

- Phụ thân! Thu đệ! Hai người...

âu Dương Thu lòng rúng động, vẻ vô phương đưa mắt nhìn nàng, đoạn lại quay sang Hoạt Diêm Vương La Tu nói:

- Lão thất phu hãy ra điều kiện trước đi!

- Lão phu với hay tay không, trong mười chiêu sẽ lấy mạng ngươi!

âu Dương Thu giơ Hàn Mai Kiếm lên:

- Nếu trong mười chiêu mà âu Dương mỗ bại dưới tay lão thì thanh kiếm này sẽ thuộc về lão, còn ngược lại thì sao?

Hoạt Diêm Vương La Tu khẳng khái:

- Nếu lão phu bại dưới tay ngươi, muốn giết muốn xẻo tùy ngươi!

- âu Dương mỗ chỉ cần lão trả lời mấy câu hỏi là đủ!

âu Dương Thu quay sang Tuệ Giác đại sư thi lễ, nói tiếp:

- Đại sư có thể làm chứng cho vãn bối không?

Tuệ Giác đại sư hai tay chắp trước ngực, sải bước tiến ra nói:

- A Di Đà Phật! Lão nạp rất sẵn sàng nhưng chẳng hay La thí chủ có tin lão nạp hay không?

Quần hào thấy vậy đều hết sức kinh ngạc, không ai ngờ vị cao tăng giàu lòng từ bi này lại chịu làm nhân chứng cho một trận long tranh hổ đấu.

Hoạt Diêm Vương La Tu ngẫm nghĩ chốc lát mới nói:

- Đại sư là chưởng môn chí tôn của một phái, lẽ dĩ nhiên lão phu tin.

- Vậy thì lão nạp cung kính không bằng tùng mệnh.

Tuệ Giác đại sư nói xong, đưa tay đón lấy Hàn Mai Kiếm của âu Dương Thu rồi lui sang một bên.

La Võng Cơ thất thểu đi đến bên sư phụ VÔ Ưu thượng nhân, hy vọng vị cao nhân danh lừng lẫy này có thể đứng ra ngăn cản cuộc chiến ác liệt sắp bùng nổ này, nhưng VÔ Ưu thượng nhân điềm nhiên như khô nghề hay biết.

Quần hào thảy đều yên lặng, các vị nữ kiệt chẳng ai là không lo lắng cho âu Dương Thu...

Chương 18: Chính Tà Đại Hội Tại Ly Biệt Câu

Trong thất Lâu cốc!

Dưới ánh nắng chói chang, hơn hai trăm hào kiệt võ lâm vây quanh hai cao thủ tuổi tác chênh lệch và cao thấp khác nhau nhưng đều võ công tuyệt thế.

Sau cùng, Hoạt Diêm Vương La Tu buông tiếng quát trầm, xoay người xấn tới, tả chưởng với chiêu Vũ Đả Tàn Hà (mưa đánh lá sen), hưu chưởng với chiêu Khoá Mã Dương Tiên (cưỡi ngựa vung roi), một chiêu hai thức nhanh như chớp bổ xuống đỉnh đầu âu Dương Thu.

Trận đấu này không chỉ vì thù mà còn vì bảo kiếm, lão quyết thủ thắng nội trong mười chiêu, vừa xuất thủ đã tung ra tuyệt chiêu trong Hàm âm Chưởng.

âu Dương Thu quyết tâm đánh bại đối phương sau đó buộc đối phương nói ra những điều thắc mắc trong lòng nên vừa xuất thủ cũng thi triển ngay Càn Khôn Nhất Khí Chưởng.

Chỉ thấy chàng chân phải lùi nửa bước, người thụp xuống, hai tay đưa lên ngang ngực, thủ thế sẵn sàng ứng địch.

- RÕ là tiểu tử ngươi tự tìm lấy cái chết...

Hoạt Diêm Vương La Tu vừa nghĩ đến đó, âu Dương Thu đã tay trái thi triển chiêu Tuyết Ưng Lam Quan tay phải chiêu Thiên Vương Thác Tháp, cũng là một chiêu hai thức, ngạnh tiếp thế công của Hoạt Diêm Vương La Tu.

Chỉ nghe "bùng" một tiếng vang rền, bốn chưởng chạm nhau, kình phong xô giạt, bóng người vừa xáp vào đã nhanh chóng tách ra.

Trong quần hào hiện diện, những người chưa biết công lực hai người tương đương nhau, không ai giành được ưu thế.

Hoạt Diêm Vương La Tu tự biết Hàm âm Chưởng của mình đã gặp khắc tinh nên ngầm vận thêm ba thành công lực nữa.

Ngay khi hai người vừa tách ra, lão chững thế quay người, song chưởng với chiêu HỒ Tôn Khỉ Hiến Quả tống thẳng vào ngực âu Dương Thu.

âu Dương Thu lần này không nghênh tiếp mà thi triển chiêu Thôi Sơn Điền Hải khiến Hoạt Diêm Vương La Tu không đoán ra được là hư là thực và trong khoảnh khắc ấy, thân pháp gia truyền Hồi Phong Tam Toàn đã thi triển, người như cơn lốc chui qua dưới nách của Hoạt Diêm Vương La Tu ra sau lưng.

Hoạt Diêm Vương La Tu vừa thấy không ổn, vội thu song chưởng về, người chỉ quay được nửa vòng, chợt cảm thấy mạn sườn đau nhói, giật mình cả kinh, vội tung mình lui ra sau.

Chỉ thấy âu Dương Thu khí định thần nhàn đứng yên, ung dung nói:

- Lão đã bại một chiêu rồi!

Hoạt Diêm Vương La Tu cúi nhìn xuống, áo chỗ mạn sườn đã rách một đường dài hơn ba tấc, máu tươi rỉ ra nhưng chỉ thọ thương da thịt mà thôi.

Lão nằm mơ cũng chẳng ngờ mới hai chiêu đã thua thiệt, bất giác lửa giận bừng lên, gương mặt dài co rúm hết sức kỳ khôi, vừa lại định tung mình lao tới...

Bỗng nghe Tuệ Giác đại sư cao giọng nói:

- A Di Đà Phật! Hai chiêu đã qua, La thí chủ đã bại một chiêu, âu Dương tiểu thí chủ có gì xin hỏi!

Quần hào liền tức vỗ tay và hoan hô náo nhiệt.

Hoạt Diêm Vương La Tu không sao chối bỏ được sự thật, đành nén giận nói:

- Lão phu nhìn nhận đã thua ngươi một chiêu, ngươi hỏi đi!

- Phải chăng chính lão đã đả thương và gây ra cái chết cho gia mẫu?

- Chính lão phu!

- Vì lẽ gì?

- Tranh giành Hàn Mai Kiếm!

âu Dương Thu đau lòng rườm nước mắt, phẫn khích hỏi tiếp:

- Tàn sát cả nhà âu Dương mỗ phải chăng là Ngụy Minh Viễn với HỒ Chấn Sơn và do ngươi sai khiến?

- Chính lão phu đã sai khiến họ!

- Vì sao?

Hoạt Diêm Vương La Tu bỗng mặt lộ vẻ buồn khôn tả, như không muốn trả lời câu hỏi ấy, nhưng rồi mắt ánh lên nói:

- Để tiết mối hận bị cướp đoạt tình yêu!

Vậy là đã rõ, âu Dương Thu đứng trước kẻ thù giết mẹ và hủy nhà, lửa hận ngập lòng, cao giọng nói:

- Thù giết mẹ và huỷ nhà bất cộng đới thiên!

Đoạn liền vận hết mười hai thành công lực. Phải biết âu Dương Thu quét trúng một chỉ vào mạn sườn Hoạt Diêm Vương La Tu là nhờ thân pháp nhanh nhẹn, nếu như đối chọi thẳng thừng, Hoạt Diêm Vương La Tu với mấy mươi năm công lực tuy chưa chắc thắng nổi chàng nhưng cũng không đến đỗi tệ như vậy.

âu Dương Thu sau một chiêu ngạnh tiếp đã tự rõ trong lòng nhưng lần thứ nhì xuất thủ chàng phải bằng vào chân công thực lực quyết sinh tử với Hoạt Diêm Vương La Tu.

Hoạt Diêm Vương La Tu tuy đã tự nhận thua một chiêu, trả lời những câu hỏi của đối phương nhưng tình thế trước mắt nếu không phân ra một mất một còn, vấn đề khó thể kết thúc, nên cũng thầm vận công lực, chuẩn bị trong tám chiêu lấy mạng âu Dương Thu.

Trong đấu trường, hai cao thủ tuyệt đỉnh đứng gườm nhau, ánh mắt hệt như bốn luồng điện, quần hào xung quanh thảy đều ngưng thần theo dõi bước tiếp theo của cuộc chiến.

Bầu không khí tưởng chừng như cô đặc, ngột ngạt đến mức khiến người cảm thấy tử thần sắp đến.

Bỗng, Hoạt Diêm Vương La Tu người thụp xuống một chút, hai chân lún xuống đất một phân, xương cốt khắp người kêu răng rắc, chiếc áo xám trên mình cũng căng phồng lên.

- ô! Hàm âm Khí Công! âu Dương thiếu hiệp hãy cẩn thật!

Tư Mã Thiến Như kinh hãi cất tiếng kêu, người cũng bất giác tiến tới hai bước.

Tiểu Thúy cũng lớn tiếng nói:

- Sư huynh, hãy dùng Huyền Môn Tâm Pháp đối phó.

Thật ra âu Dương Thu đã đoán biết trước, Hoạt Diêm Vương La Tu không xuất thủ hẳn là đang vận công lực độc địa gì đó nên sớm đã vận Huyền Môn Tâm Pháp ra khắp người, bảo vệ các yếu huyệt, có điều là Huyền Môn Tâm Pháp này không giống Hàm âm Khí Công nên kẻ khác khó thể nhận ra.

Bỗng âu Dương Thu quát to:

- Lão tặc, nạp mạng đây!

Đồng thời người lao tới như tia chớp, ba chiêu tuyệt học liên tiếp vung ra, chỉ thấy bóng chưởng rợp trời, như bài sơn đảo hải phủ chụp xuống.

Hoạt Diêm Vương La Tu dĩ nhiên đâu chịu kém, ba tuyệt chiêu Hàn Mai Thỉ Nhị, Hàn Phong Lẫm Lẫm và Hàn Nhạn Phi Lai liên hoàn tung ra đón tiếp.

Ngay tức khắc, quanh dấu trường mười mấy trượng kình phong cuồn cuộn, cát đá tung bay.

Bỗng, lại một tiếng quát vang, hai bóng người tách ra, trong chớp mắt hai người đã giao thủ ba chiêu, quần hào thảy đều kinh tâm động phách.

Xem ra trong ba chiêu hai người lại bất phân thắng bại, thật ra Hoạt Diêm Vương La Tu đã bị âu Dương Thu điểm trúng một chỉ vào huyệt Khí Môn, tuy không gây ra ngoại thương nhưng nội thương chẳng nhẹ, có điều lão ma đầu công lực thâm hậu, kẻ khác khó thể nhận thấy được.

Phải biết Hàm âm Khí Công và Hàm âm Chưởng đều là tuyệt học Tây Vực, nhất là âm Hàn Khí Công cũng như Kim Chung Trảo và Thiết BỐ Sam, có công dụng đao kiếm bất xâm và phản chấn khiến địch thủ thọ thương nhưng lão đã gặp khắc tinh nên khó thể phát sinh tác dụng.

Hoạt Diêm Vương La Tu sau khi trúng chỉ lui ra, lòng hết sức kinh hãi, biết hôm nay khó thể an toàn rút lui, chi bằng liều mạng quyết Chiến may ra...

Bỗng nghe Tuệ Giác đại sư cao giọng tuyên phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Hai vị thí chủ đã qua ba chiêu nữa, La thí chủ...

Lão hòa thượng nhãn lực hơn người, lẽ nào không thấy Hoạt Diêm Vương La Tu trúng chỉ lần nữa nhưng chưa kịp dứt lời, Hoạt Diêm Vương La Tu đã giận dữ quát:

- Lão phu thí mạng với ngươi!

Rồi thì vang lên một tiếng bùng rền rĩ, cuồng phong xoáy tít, cát bụi mịt mù, hai bóng người cùng bật ra xa hơn trượng.

- Sáu chiêu đã qua!

Hoạt Diêm Vương La Tu ngã ngồi trên đất hai mắt đờ đẫn, khóe môi rỉ máu, không đứng lên được nữa, hiển nhiên đã thọ thương không nhẹ.

âu Dương Thu hai mắt đỏ quạch, trán đẫm mồ hôi, cắn răng đứng phắt dậy, tung mình lao tới, một chưởng bổ xuống huyệt Thiên Linh Cái của Hoạt Diêm Vương La Tu.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng nghe tiếng trong trẻo hét to:

- Hãy giết La Võng Cơ này đi!

Tiếp theo, một bóng đỏ lướt nhanh đến đứng cản trước mặt Hoạt Diêm Vương La Tu.

âu Dương Thu lòng rúng động, rụt tay về và lùi sau hai bước, mắt nhìn La Võng Cơ mặt đầy đau khổ, u oán và khẩn cầu, nhất thời đứng ngây không biết phải xử trí thế nào.

Chàng đã mề lòng, La Võng Cơ là ân nhân cứu mạng của chàng, làm sao thể nhẫn tâm hạ thủ khiến nàng đau khổ đoạn trường?

La Võng Cơ thấy âu Dương Thu đã thu chưởng về và đang do dự, bèn quay người gọi:

- Phụ thân!

Rồi bật khóc sướt mướt, đây là ân oán tình thù liên quan tới hai đời, quần hào hiện diện không tiện xen vào.

Hoạt Diêm Vương La Tu hít sâu một hơi chân khí, cố nén huyết khí sôi sục trong lồng ngực, đưa mắt nhìn con gái, run giọng nói:

- Cơ nhi, hãy ngồi xuống đây!

Giọng nói hết sức dịu dàng trìu mến và ngập đầy tình thương yêu.

La Võng Cơ trước nay thiếu thốn tình thương của phụ thân, bất giác lòng xao động mạnh, nước mắt nhạt nhòa, chỉ thấy trong đôi mắt xanh của phụ thân rực lên ánh sáng kỳ lạ.

Nàng ngồi xổm xuống, bi thương nói:

- Phụ thân...

Hoạt Diêm Vương La Tu nắm tay nàng tiếp lời:

- Cơ nhi, phụ thân ngũ tạng đã ly vị, không thể sống được nữa rồi.

Nhưng trước khi chết, phụ thân phải nói rõ với ngươi một việc, ngươi có thể lượng thứ cho phụ thân...

Nói đến đó, trong miệng ứa máu không sao nói tiếp được nữa.

La Võng Cơ nhào vào lòng phụ thân khóc gào lên:

- Phụ thân đâu có lỗi lầm, có gì cứ nói với nữ nhi...

VÔ Ưu thượng nhân với Tuệ Giác đại sư lúc này đã đi đến bên, La Võng Cơ ngẩng lên nhìn sư phụ van xin:

- Sư phụ, hãy cứu gia phụ với!

VÔ Ưu thượng nhân thở dài!

- Sư phụ đành chịu bó tay, viên Cửu Chuyển Hoàn Hồn Đơn cuối cùng đã cho con uống rồi!

Hoạt Diêm Vương La Tu từ từ mở đôi mắt đờ đẫn ra, nói tiếp:

- Cơ nhi, phụ mẫu thân sinh của ngươi là Hàn Mai Kiếm MỘ Dung Quân và Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ Tố... Hai người với ta cùng là đệ tử Hàn Mai Cung, chỉ vì quá tham lam, định luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ nên mới... Hàn Mai Bí Kíp ghi chép võ công đệ nhất thiên hạ lại Ở trên lòng bàn tay của ngươi và trên chuôi hàn Mai Kiếm... Nào ngờ song thân của ngươi sớm đã phát giác ý đồ của ta, đã tặng Hàn Mai Kiếm cho hai vị sư muội đồng môn... họ chính là mẫu thân của âu Dương Thu... ta tuy đã... nhưng chưa đoạt được Hàn Mai Kiếm...

Hoạt Diêm Vương La Tu nói tới đó đã đuối sức, ngưng chốc lát mới gắng gượng nói tiếp:

- Song thân ngươi đã bị Đại Nguyên giáo bắt giữ... vì muốn đoạt lấy Hàn Mai Kiếm... không rõ sống chết... Ta thật hổ thẹn với đồng môn... hai tay đầy máu tanh... Cơ nhi, ngươi có yêu âu Dương Thu không?

La Võng Cơ gật đầu, mặc nhiên thừa nhận.

Hoạt Diêm Vương La Tu cười áo não:

- Vậy thì ngươi hãy làm vợ y đi, ta đi...

Bỗng ngưng lời, há to miệng, cả máu lẫn lưỡi phún ra, hai chân duỗi thẳng, trút hơi thở cuối cùng.

Tuệ Giác đại sư tuyên phật hiệu:

- La thí chủ đã cắn lưỡi tự tuyệt, cô nương đừng đau buồn nữa.

La Võng Cơ từ từ đặt thi thể phụ thân xuống, lòng ngổn ngang trăm mối, nhất thời đứng thừ ra như kẻ mất hồn.

âu Dương Thu vốn là người tâm tính hiền từ, tuy Hoạt Diêm Vương La Tu là kẻ thù giết mẹ hủy nhà nhưng sau cùng lương tâm đã trỗi dậy, chẳng những nói ra những điều bí mật mà còn cắn lưỡi tự tuyệt nên chàng những lòng căm thù tiêu tan mà vốn cảm thất xót xa vo van Tuệ Giác đại sư lại tuyên phật hiệu nói:

- âu Dương tiểu thí chủ, lão nạp trả lại bảo kiếm đây!

âu Dương Thu đưa tay đón lấy Hàn Mai Kiếm và nói:

- Đa tạ đại sư đã chủ trì công đạo!

Tuệ Giác đại sư mắt rực thần quang nhìn âu Dương Thu, nghiêm mặt nói với giọng bi tráng:

- Tiểu thí chủ thân hoài tuyệt kỹ, thật là một bậc kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Nay với thanh kiếm này sẽ có được bí kíp và luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ, nhưng xin tiểu thí chủ khắc ghi một lời của lão nạp, hãy luôn nghĩ đến đức hiếu sinh của trời cao, có thể tha thứ được thì nên tha thứ cho người.

âu Dương Thu ôm kiếm thi lễ:

- Vãn bối xin kính cẩn tuân theo những lời vàng ngọc của đại sư, nếu quả có được bí kíp, luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ, vãn bối nhất định sẽ vì võ lâm chủ trì chánh nghĩa, sẵn sàng hy sinh vì chúng sinh thiên hạ.

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tuệ Giác đại sư chắp tay trước ngực lui ra.

âu Dương Thu đi đến trước mặt La Võng Cơ nói:

- La tỷ tỷ, tiểu đệ giúp tỷ tỷ mai táng lão nhân gia, việc này...

Chàng biết La Võng Cơ đã rõ hết sự thật, lúc này nói nhiều cũng vô ích nên đã bỏ dỡ câu nói.

La Võng Cơ gật đầu, bèn cùng âu Dương Thu đào một hố sâu ngay cạnh đó mai táng thi thể của Hoạt Diêm Vương La Tu.

Thế là, vị bá chủ của một vùng này đã vùi thây chốn hoang sơn, từ đây vĩnh viễn từ giả cõi đời và Hải Long hội từng gây nhiều tội ác cũng từ đây tan rã, trở thành một trang sử trong võ lâm.

việc mai táng Hoạt Diêm Vương La Tu đã xong, sáu vị nghĩa huynh của âu Dương Thu với hai tỷ muội họ Nghiêm đi đến chúc mừng âu Dương Thu, hơn hai trăm hào kiệt cũng vỗ tay reo mừng vang dội.

Tuệ Giác đại sư đi đến trước mặt âu Dương Thu, vẻ trang nghiêm nói:

- Tiểu thí chủ, lão nạp phen này rời Tung Sơn vốn là muốn đích thân điều tra lệnh tôn âu Dương đại hiệp thật ra còn sống hay đã chết, chẳng ngờ lại gặp tiểu thí chủ tại đây, tiểu thí chủ có thể cho biết rõ hay không?

âu Dương Thu ngẫm nghĩ một hồi, bèn tóm tắt kể lại bắt đầu tù lúc được phụ thân cõng trốn ra Thất Lạc cốc, sau đó phụ thân đã chết và mất tích ra sao, cùng với cuộc đối thoại giữa Bạch Tiên Nhi và lão bà què chân, sau cùng nói thêm:

- Theo vãn bối suy đoán thì gia phụ chưa chết, hiện có lẽ Ở trong Ma Thiết cung, xong việc Ở đây, vãn bối sẽ đến ngay Đại Tuyết Sơn tìm kiếm Ma Thiết cung dể chứng thực chuyện ấy.

Tuệ Giác đại sư trầm ngâm:

- Vậy là đệ tử các môn phái bị chết trong Thất Lạc cốc hẳn đều là do người của Ma Thiết cung gây ra, giờ Huyền ĐÔ cung chủ Lệnh HỒ Cao đã ước hẹn một tháng sau gặp nhau tại Đại Tuyết Sơn...

âu Dương Thu sực nhớ một điều, tiếp lời:

- Nghe nói Đại Nguyên giáo sẽ đại cử phát động trong một ngày gần đây, chẳng hay đại sư đã được tin chưa?

Tuệ Giác đại sư thoáng biến sắc mặt:

- Tiểu thí chủ từ đâu mà có tin ấy vậy?

- Vãn bối nghe được từ...

âu Dương Thu sực nhớ phải giữ bí mật cho Tư ĐỒ Thuần bèn nói dối:

- Từ lời đồn đại trên giang hồ.

Quần hào nghe vậy thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Tuệ Giác đại sư ngẫm nghĩ một hồi, như đã hiểu ra nói:

- Mọi việc Ở đây đã xong, chúng ta đi thôi!

Quần hào thảy đều nhất trí, thế là rầm rộ đi ra ngoài Thất Lau cốc.

Tuệ Giác đại sư chỉ vi dang Ở ngoài cửa ma cung, nếu bàn tính đại sự e khó khỏi bị tiết lộ nên mới bảo quần hào rời khỏi.

Quần hào rời khỏi Thất Lâu cốc, rẽ vào một sơn cốc khác, Tuệ Giác đại sư mới bảo mọ người dừng lại, cao giọng nói:

- Nay tà giáo nổi dậy với mưu đồ nhiễu loạn, phàm là người võ lâm đều phải có trách nhiệm trừ gian diệt ác, cứu giúp chúng sinh. Chư vị thí chủ nếu tán thành lời nói của lão nạp, xin hãy đến hội tụ trước Đại Tuyến Sơn trong vòng một tháng, giờ thì lão nạp với sư đệ Liễu Minh, VÔ Ưu thượng nhân và Thái Hư thượng nhân phải đi trước một bước.

Quần hào hai tỉnh Vân Quý bưởi cảm kích nghĩa cử cứu mạng của âu Dương Thu, lúc này chàng nói gì mọi người nghe nấy, thấy Tuệ Giác đại sư không bảo chàng đi cùng, dĩ nhiên thảy đều Ở lại chờ chỉ thị của chàng.

Tuệ Giác đại sư thấy quần hào không ai phản đối bèn cao giọng tuyên phật hiệu, tung mình lướt đi như một cánh chim đan to lớn, một cái đã ra xa mười mấy trượng. Liễu Minh, VÔ Ưu và Thái Hư không ai nói gì, tung mình theo sau.

âu Dương Thu quét mắt nhìn quần hào, thảy đều với ánh mắt chờ đợi nhìn chàng, hết sức cảm động nói:

- Tại hạ là mạt học hậu bối, được các vị quý mến không chê, tại hạ hết sức lấy làm vinh hạnh. Nhưng tại hạ tự biết mình tuổi trẻ khí thịnh, tài năng kém cỏi, võ công tầm thường, thật khó thể lãnh đạo quần hào. Hiện Đại Nguyên giáo mưu đồ đại sự, theo như tại hạ biết, giáo ấy cao thủ rất đông đảo, chỉ với bốn cung chủ trong năm cung đã biết, võ công và cơ trí chẳng phải tầm thường và giáo chủ chưa từng lộ diện hẳn là một ma đầu tài nghệ cao siêu khôn lường...

Chàng bỗng ngưng lời, quét mắt nhìn quần hào, tất cả đều ngưng thần lắng nghe, bèn nói tiếp:

- Tục ngữ có câu: người không đầu chẳng đi, chim không cánh chẳng bay, chúng ta đã muốn cử đại diện diệt ác, xin các vị hãy cùng đề cử một vị đức cao vọng trọng, văn võ kiêm toàn để lãnh đạo, tại hạ sẵn sàng nghe lệnh chỉ huy, dù xông pha rừng đao núi kiếm cũng chẳng từ nan.

Tuổi trẻ như chàng mà lại có thể thốt ra những lời nói khẳng khái lỗi lạc và rất có đạo lý như vậy khiến quần hào hết sức cảm phục.

Hơn nữa, vừa rồi mọi người đã tận mắt chứng kiến cuộc chiến sinh tử giữa chàng với Hoạt Diêm Vương La Tu, chứng tỏ chàng là người văn võ song toàn và tiền đồ vô hạn, xứng đáng là người lãnh đạo hơn hết, huống hồ quần hào đã nòi trước rồi.

Quần hào hiện diện tuy có hơn hai trăm người nhưng tự hỏi luận về tài ai nói được những lời đầy đạo lý như chàng, luận về võ công ai có thể chỉ trong sáu chiêu đánh bại được Hoạt Diêm Vương La Tu?

Thế nên, âu Dương Thu vừa dứt lời, quần hào cơ hồ cùng lúc lớn tiếng nói:

- Chúng tôi sẵn sàng tuân lệnh âu Dương thiếu hiệp, nếu có ai ba lòng hai ý trời tru đất diệt!

Hào tình ngút mây, hồi âm vang vọng trong sơn cốc, hồi lâu chưa dứt.

âu Dương Thu tuy thấy quần hào đều nhất trí phục tùng mình nhưng nghĩ mình tuổi quá trẻ, vẫn còn do dự, vừa định khước từ bỗng nghe có tiếng người lớn tiếng nói:

- Nếu âu Dương thiếu hiệp không chịu lãnh đạo chúng tôi, mọi người đành phải đường ai nấy đi, giải tán ngay bây giờ.

Trường tôn Sở tiến tới mấy bước nói:

- âu Dương thiếu hiệp, đấng anh hùng xưa nay không kể già trẻ, mọi người đã mong muốn, thiếu hiệp nên nhận lời đi thôi!

Vương Đại Niên cũng vỗ ngực lớn tiếng nói:

- âu Dương lão đệ nếu không nhận lời, Vương Đại Niên này sẽ...

Chưa dứt lời đã giơ tay lên vỗ xuống huyệt Thiên Linh Cái của mình.

âu Dương Thu cả kinh, vội lướt đến nắm cổ tay y giữ lại nói:

- Vương huynh hà tất phải vậy? Thôi thì tại hạ đành gắng sức gánh nhận trọng trách vậy.

Mọi người thấy hành động của Vương Đại Niên đã phát sinh tác dụng, bất giác lại cất tiếng reo mừng vang vọng sơn cốc.

âu Dương Thu chờ tiếng reo mừng của quần hào lắng dịu, bỏ tay Vương Đại Niên ra, cao giọng nói:

- Được chư vị hậu ái như vậy, tại hạ đành phải mạn phép. Hiện nay cách ngày hẹn của Tuệ Giác đại sư hãy còn một tháng, từ đây đến Đại Tuyết Sơn chỉ cần mười ngày, chi bằng chúng ta tìm một nơi hẻo lánh yên tĩnh để dưỡng sức nửa tháng rồi hẵng lên đường, các vị cao kiến thế nào?

Quần hào đồng thanh tán thành. Thế là, âu Dương Thu cùng hơn hai trăm hào kiệt võ lâm rầm rộ tiến bước, tìm một sơn cốc khó phát hiện cất nhà lá Ở tạm.

Sáng một hôm, âu Dương Thu sực nhớ đến lời trăn trối của Hoạt Diêm Vương La Tu, bèn lấy Hàn Mai Kiếm ra, quan sát thật kỹ chuôi kiếm màu đen. Chỉ thấy ngoại trừ một bên có khắc hình một thanh Hàn Mai Kiếm giống hệt kiếm thật, không hề có vết tích gì khác.

Chàng thắc mắc thầm nhủ:

- RÕ ràng là La Tu đã nói là Hàn Mai Bí Kíp được giấu Ở chuôi kiếm va...

Chàng như chợt hiểu ra vội vã xách Hàn Mai Kiếm chạy nhanh đến nhà Ở của các nàng.

Thì ra nam nữ hữu biệt, âu Dương Thu đã sắp sếp cho La Võng Cơ, Tư Mã Thiến Như, Tiểu Thúy, Nghiêm Phụng Loan, Nghiêm Phụng Hoàng, Tư ĐỒ Thuần và ba nữ tỳ, tổng cộng chín nàng Ở chung trong một gian nhà lá.

Nữ nhi giang hồ thật khác với người thường, chỉ vài ngày chung sống với nhau đã tâm đầu ý hợp, hết sức thân thiết.

Lúc này chín vị cô nương đã chải rửa xong, đang Ở trong nhà tán gẫu vui vẻ với nhau, âu Dương Thu đột ngột xông vào, trong tay lại cầm thanh bảo kiếm sáng lóa, thảy đều hết sức sửng sốt.

âu Dương Thu quét mắt nhìn các nàng, hối hả nói:

- La tỷ tỷ, xin hãy ra ngoài, tiểu đệ... có việc quan trọng cần bàn.

La Võng Cơ chỉ cười không đáp và cũng không động đậy.

âu Dương Thu ngạc nhiên hỏi:

- La tỷ tỷ sao vậy?

- Thu đệ tìm ai vậy? Đây đâu có ai họ La?

La Võng Cơ nói xong bật cười khúc khích.

âu Dương Thu chợt hiểu, đỏ mặt cười nói:

- Không... Tiểu đệ tìm MỘ Dung tỷ tỷ...

Bỗng ngưng lời, mặt lộ vẻ buồn bã.

- vậy mới đúng chứ...

La Võng Cơ nói đến đó cũng bỏ dỡ câu nói.

Thì ra từ lúc La Võng Cơ hiểu rõ thân thế, nàng đã đổi lại họ MỘ Dung, chỉ tên là vẫn giữ.

MỘ Dung Võng Cơ thấy âu Dương Thu đỏ mặt ngượng ngùng, bỏ dỡ câu nói và ra chiều buồn bã, lòng hết sức thắc mắc.

Nàng nào biết âu Dương Thu khi nhắc đến hai từ MỘ Dung đã nhớ đến Cửu Thiên Ma âm Thường TỐ TỐ đã bị Tiểu Thúy đánh chết trong Huyền ĐÔ cung chính là mẫu thân của MỘ Dung Võng Cơ, nhưng chuyện ấy đến nay vẫn giấu giếm nàng, chàng không buồn sao được?

Đương nhiên, MỘ Dung Võng Cơ đâu hiểu nguyên nhân nên cười nói:

- Thu đệ tìm tỷ tỷ có việc phải không?

âu Dương Thu gật đầu, lui ra khỏi nhà, MỘ Dung Võng Cơ tha thướt theo sau.

Hai người vừa ra khỏi nhà đã nghe các nàng cười ầm lên, người một tiếng kẻ một lời bàn tán xôn xao.

âu Dương Thu mặt nóng ran, lúng búng nói:

- MỘ Dung tỷ tỷ có còn nhớ những lời lão quỷ kia đã nói trước khi chết không?

MỘ Dung Võng Cơ hiểu lầm ý âu Dương Thu, thẹn thùng quay mặt đi nói:

- Người đã chết rồi, Thu đệ còn mắng nhiếc làm gì? Cho dù ông ấy không nói thì... tỷ tỷ cũng là...

âu Dương Thu nghe lòng ngọt lịm, vờ không hiểu hỏi:

- Là gì vậy?

- Hư quá, không nói nữa đâu!

MỘ Dung Võng Cơ phụng phịu bỏ chạy ra ngoài hàng rào gỗ.

- MỘ Dung tỷ tỷ, khoan đã nào!

âu Dương Thu vừa gọi vừa đuổi theo, hai người phóng đi một hồi đã xa hơn dặm đường.

âu Dương Thu khinh công hơn xa MỘ Dung Võng Cơ, chỉ hai ba lượt tung mình đã vượt qua mặt nàng, quay lại nghiêm mặt nói:

- Tỷ tỷ đừng chạy nữa, tiểu đệ có việc cần nói.

Đồng thời hai tay dang ra cản đường MỘ Dung Võng Cơ. CÓ lẽ đang phóng nhanh không chững người lại kịp, cũng có lẽ cố ý, MỘ Dung Võng Cơ đã đâm sầm vào lòng âu Dương Thu.

âu Dương Thu thừa cơ ôm chặt lấy nàng, một mùi thơm như lan như xạ len vào mũi khiến chàng tâm thần ngây ngất, thừa thắng vào trong lùm cỏ.

Hai người ôm chặt lấy nhau, hồng lâng lâng bay lên tận mây xanh.

Không cần nói bằng lời vì đôi môi hai người người đều bị đôi môi đối phương bít chặt. Không cần bày tỏ nỗi lòng vì hai quả tim của họ đã dính chặt vào nhau.

Hồi lâu, MỘ Dung Võng Cơ đẩy nhẹ âu Dương Thu ra, buông tiếng thở dài não nuột, hai hàng nước mắt chảy dài xuống má.

âu Dương Thu hết sức dịu dàng, âu yếm nói:

- Tỷ tỷ khóc đó ư?

MỘ Dung Võng Cơ đưa tay lau nước mắt, u oán nói:

- Thu đệ... có thương yêu tỷ tỷ không?

- Đương nhiên, đó còn phải hỏi? Nhưng sao?

MỘ Dung Võng Cơ bẽn lẽn lặng thinh. âu Dương Thu mỉm cười:

- Sợ tiểu đệ thay lòng đổi dạ phải không?

MỘ Dung Võng Cơ vẫn không đáp, đánh trống lảng hỏi:

- Thu đệ thật ra tìm tỷ tỷ có việc gì vậy?

âu Dương Thu cầm lấy Hàn Mai Kiếm bên cạnh, đỡ MỘ Dung Võng Cơ đang nằm nghiêng đứng lên, hai người ngồi ngay lại, sau đó nắm lấy tay nàng, mở lòng bàn tay ra chú mắt nhìn.

MỘ Dung Võng Cơ thấy vậy nghiêm mặt hỏi:

- Thu đệ dựa theo di ngôn của dưỡng phụ tỷ định tìm Hàn Mai Bí Kíp để luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ phải không?

âu Dương Thu gật đầu, vừa nhìn hình xăm Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay MỘ Dung Võng Cơ vừa nói:

- Nhưng tiểu đệ chẳng nhìn ra được gì cả!

- Hãy đưa kiếm cho tỷ tỷ xem thử.

âu Dương Thu trao Hàn Mai Kiếm cho MỘ Dung Võng Cơ, nàng đón lấy xem hết mặt này đến mặt kia, tay trái trao qua tay phải rồi tay phải lại trao trả tay trái, hồi lâu cũng không phát hiện ra vết tích gì khả nghi.

Nhưng khi nàng trao trả kiếm cho âu Dương Thu, bỗng cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy khôn tả, bất giác ngạc nhiên chú mắt nhìn, sửng sốt đến mức suýt kêu lên thành tiếng.

Thì ra những vân đen của Hàn Mai Kiếm trên lòng bàn tay nàng đã biến mất, chỉ còn lại bảy đóa hoa mai, mỗi đóa hoa mai thoáng hiện một chữ nhỏ như đầu ruồi, ráp lại là Hàn Mai Bí Kíp Ở trong đây.

MỘ Dung Võng Cơ xòe bàn tay ra trước mắt âu Dương Thu, mừng rỡ khôn xiết nói:

- Thu đệ hãy xem!

âu Dương Thu lẩm bẩm:

- Hàn Mai Bí Kíp Ở trong đây...

Bỗng reo lên:

- ô! Tiểu đệ hiểu ra rồi! Tỷ tỷ, hãy đi theo tiểu đệ.

Đoạn đứng phắt dậy, nắm tay MỘ Dung Võng Cơ vội vã phóng đi.

MỘ Dung Võng Cơ ngơ ngác nói:

- Thật ra việc gì mà lại gấp gáp thế này?

- Tỷ tỷ cứ đi với tiểu đệ đến Thất Lâu cốc rồi hẵng cho tỷ tỷ biết.

Hai người phóng nhanh đi, thoáng chốc đã đến Thất Lâu cốc, bảy chiếc đầu lâu đá đã hiện ra trước mắt.

âu Dương Thu đưa tay chỉ nói:

- Nếu tiểu đệ đoán không sai, Hàn Mai Bí Kíp hẳn chính là Ở trong bảy chiếc đầu lâu đá này.

MỘ Dung Võng Cơ thoáng chau mày nói:

- Nhưng đá to thế này làm sao có thể...

âu Dương Thu vung kiếm, tiếng vang hệt như rồng gầm, cười nói:

- Bằng vào thanh kiếm này đây, tỷ tỷ hãy đến đây.

Đoạn sải bước đi đến dưới chiếc đầu lâu đá thứ nhất. Chàng chú mắt nhìn một hồi, vận công vào

thân kiếm, vung lên đâm thẳng vào miệng đầu lâu.

Chỉ nghe "keng" một tiếng, đá trong miệng đầu lâu liền tức vỡ nát, hiện ra một lỗ cỡ miệng chén, thì ra đó chỉ là một mảnh đá chỉ dày mấy tấc nhưng bên trong chẳng có gì cả.

âu Dương Thu lại đi đến chiếc đầu lâu đá thứ nhì, MỘ Dung Võng Cơ cất bước theo sau.

Chỉ chốc lát sau chàng đã đâm thủng miệng năm đầu lâu đá, tìm được một quyển sách da dê, trên bìa có bốn chữ Hàn Mai Bí Kíp đỏ chói.

Hai người mừng rỡ và khích động đến mức không thốt nên lời, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ lại tìm được quyển bí kíp có thể luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ một cách dễ dàng như vậy.

Hai người ngồi xuống ngay bên dưới chiếc đầu lâu đá đã tìm gặp bí kíp, lật bí kíp ra xem. Chỉ thấy bí kíp gồm có ba chương, chương thứ nhất là Hàn Mai âm Công, chương thứ nhì là Hàn Mai Kiếm Pháp, còn chương thứ ba là Hàn Mai Bí Học.

Quyển bí kíp ghi lại võ công đệ nhất thiên hạ xem ra rất đơn giản, chương thứ nhứt và chương thứ nhì xem tựa đề là biết nghĩa, còn chương thứ ba toàn là thiên văn, lý số, kỳ môn trận pháp, y thuật và bói toán.

Tuy nhiên, bất luận môn võ học nào trong bí kíp đều hết sức kỳ diệu, chưa từng nghe nói đến trên đời, may nhờ hai người đều có tư chất thượng thừa, xem qua là hiểu ngay.

âu Dương Thu tay cầm bí kíp đang cùng MỘ Dung Võng Cơ cúi đầu chăm chú xem, bỗng nghe tiếng cười lảnh lót vọng đến, ngạc nhiên ngẩng lên nhìn, thì ra các nàng với Nghiêm Phụng Hoàng dẫn trước đang phóng nhanh đến.

Nghiêm Phụng Hoàng tính tinh nghịch liếng thoáng, miệng không tha người, vừa thấy hai người ngồi kề vai nhau, liền cười hóm hĩnh nói:

- ôi chà! Ra là hai người Ở đây, nếu không nhờ Thuần tỷ thần cơ diệu toán, chúng ta khó mà tìm được.

âu Dương Thu và MỘ Dung Võng Cơ vội đứng lên thi lễ với các nàng.

Nghiêm Phụng Hoàng đưa mắt nhìn quyển bí kíp trên tay âu Dương Thu, lại với giọng trêu chọc nói:

- à! CÓ phải Thu ca vừa có được kỳ thư bí kíp gì nên lén lút tới đây vơi âu Dương Thu vốn không có ý giấu giếm, bất giác đỏ mặt nói:

- Các vị tỷ muội đến thật đúng lúc, ta vừa tìm được Hàn Mai Bí Kíp trong có võ công đệ nhất thiên hạ, chúng ta luyện tập mau!

Đoạn giơ quyển bí kíp trong tay lên, các nàng hết sức ngạc nhiên lẫn vui mừng, theo sau âu Dương Thu chạy về doanh trại.

Trăng sáng sao thưa, vạn vật đều tĩnh lặng.

Giòng nước Lan Thương giang cuồn cuộn chảy xuống phía nam, Đại Tuyết Sơn đắm chìm trong ánh trăng bạc, núi non chập chùng mờ ảo, rừng xanh bát ngát mông lung.

Đây là một đêm yên tĩnh và nên thơ, thế nhưng, trong rừng núi bạt ngàn ấy lại đang nhen nhúm một cuộc chiến khốc liệt hiếm có trong võ lâm.

Ly Biệt Câu! hạp cốc dài thăm thẳm được công nhận là vùng cấm địa võ lâm này hiện đang đông nghịt bóng người trên các ngọn núi xung quanh, vây chặt Ly biệt câu.

Chưởng môn nhân và đệ tử có địa vị cao của các đại môn phái trong võ lâm đang tụ tập trên khoảng đất bằng ngay trước cửa Ly Biệt Câu, nhân số không dưới ba trăm người.

Thế nhưng, trong Ly Biệt Câu vắng lặng không một bóng người, cảnh tượng ấy khiến cho những hào kiệt võ lâm Ở bên ngoài hết sức lấy làm thắc mắc.

Chưởng môn nhân các phái cùng với ánh mắt chờ đợi nhìn Thiếu Lâm chưởng môn Tuệ Giác đại sư, nhưng Tuệ Giác đại sư lại chăm chú nhìn về phía con đường dẫn vào Ly Biệt Câu.

Bỗng một đạo nhân áo xanh mặt mày xanh xao nhưng tinh thần quắc thước quay sang Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Tuệ Giác đại sư dám quả quyết Linh Nghiêm ẩn Sĩ chắc chắn đến đú nghẹn không?

Tuệ Giác đại sư quả quyết:

- Kim Hà đạo trưởng hãy yên tâm, lão nạp tin là Linh Nghiêm lão hữu chắc chắn sẽ đến vì việc này quan hệ trọng đại, hơn nữa lại là do lão nạp đích thân thỉnh mời.

Kim Hà đạo trưởng ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Vốn dĩ cởi chuông là cần người buộc chuông, Ly Biệt Câu này đã được các đại môn phái công nhận là cấm địa võ lâm, chúng ta dĩ nhiên không thể phá bỏ... Tuy nhiên, hiện các đại môn phái đã đến đầy đủ, chỉ cần đại sư chịu tuyên bố một tiếng, hủy bỏ vùng cấm địa này là chúng ta có thể hành động ngay.

- Đạo trưởng chớ nóng nảy, hiện quanh Ly Biệt Câu đã giăng bủa thiên la địa võng, còn sợ họ đào thoát hay sao? Chỉ cần chờ Linh Nghiêm An Sĩ đến là lão nạp tức khắc nhờ ông ấy tuyên bố, đó chẳng phải lão nạp sợ gánh lấy trách nhiệm mà quả tình chúng ta không nên...

Tuệ Giác đại sư vừa nói đến đó, bỗng nghe một tiếng huýt dài lãnh lót, liền cười ha hả nói:

- Linh Nghiêm lão hữu đã đến rồi!

Vừa dứt lời, trong tiếng y phục phất gió, một người trung niên áo lục đầu đội mão vàng, mày kiếm mắt sao, mặt như trăng rằm đã đáp xuống hiện trường.

Quần hào hiện diện lập tức phấn chấn tinh thần, những người quen biết đều tiến tới ôm quyền thi lễ.

Tuệ Giác đại sư chắp ray trước ngực, cao giọng tuyên phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Linh Nghiêm lão hữu đại giá quang lâm đúng hẹn, lão nạp vô cùng cảm kích.

Người trung niên áo lục ôm quyền đáp lễ một vòng, cười giòn nói:

- Lão phu đã đến muộn một bước, mong các vị chưởng môn thứ tội cho!

Đoạn đi đến trước mặt Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Đại sư, mọi sự đã bố trí xong rồi chứ?

Tuệ Giác đại sư gật đầu:

- Chỉ còn chờ lão hữu đến tuyên bố một tiếng nữa thôi!

- Được! Lão phu chủ trì Thiên Hạ VÕ Lâm Phiêu trên Cửu Hoa Sơn vì nhất thời thiếu cảnh giác bị ôn Thiên Thành đánh lừa, nay trước các vị đồng đạo võ lâm xin trịnh trọng tuyên bố, bắt đầu từ đây hủy bỏ Ly Biệt Câu là cấm địa võ lâm. Các vị có hành động gì, xin mời! Thứ cho lão phu không thể tham gia...

Chưa dứt lời, người đã như cách chim to lướt đi.

Linh Nghiêm An Sĩ này là một vị kỳ hiệp đương đại, tuy đi khắp tứ hải, võ công cao tuyệt nhưng không bao giờ can thiệp vào bất kỳ cuộc xung đột nào trong võ lâm và ân oán giang hồ. Tuổi đã gần trăm mà trông như chỉ mới ngoài bốn mươi thôi.

Linh Nghiêm An Sĩ đi khỏi, Tuệ Giác đại sư cao giọng nói:

- Được các vị chưởng môn đạo hữu đề cử lão nạp chủ trì đại cục, hiện cấm địa đã hủy bỏ, chúng ta có thể vào được rồi.

Dứt lời, liên dẫn trước đi vào Ly Biệt Câu dưới sự yểm trợ của bốn vị cao tăng Thiếu Lâm, quần hào cất tiếng hô vang, cùng theo vào.

Trong dự liệu của Tuệ Giác đại sư và quần hào, Ly Biệt Câu tuy chưa kể được là đầm rồng hang hổ nhưng cũng chẳng phải nơi ra vào dễ dàng, nào ngờ thực tế khác hẳn, quần hào rầm rộ tiến bước không hề gặp bất kỳ cản trở nào.

Tiến vào sâu khoảng hơn nửa đường, phía trước hiện ra một khu rừng rậm rạp, che mất tầm nhìn của quần hào.

Tuệ Giác đại sư dừng bước ngoảnh lại nhìn ra sau, thấy người của các đại môn phái đều đã theo sau đến, bèn nhìn Kim Hà đạo trưởng nói:

- Đạo trưởng, Đại Nguyên giáo đã triệu tập toàn bộ lực lượng năm Cung tại đây mưu đồ đại cử, nhưng sao…

Đột nhiên, một tiếng la ngân vang, bóng người lố nhố từ trong rừng đi ra, ít nhất cũng hơn ba trăm.

Quần hào thấy kẻ địch xuất hiện, liền tức tản ra thành hình cánh nhạn Đôi bên cách nhau khoảng mười mấy trượng, những người hiện diện thảy đều là cao thủ có hạng, nhãn lực hơn người và lại dưới ánh trăng sáng, dĩ nhiên trông thấy rất rõ.

Lại một tiếng la vang lên, những người vừa xuất hiện từ trong rừng liền tách sang hai bên, tiếp theo lại có hơn ba mươi người từ trong rừng đi ra.

Ba mươi mấy người này chia làm năm tốp, mỗi tốp đều có một người cầm đầu đi trước, vượt qua đám đông hơn ba trăm người dừng lại Sau tiếng la thứ ba, một lão nhân râu dài bông đai ngọc như một vị vương gia sải bước tiến ra trước hàng ngũ, hiên ngang đứng lại, theo sau là mười bảy mười tám nam nữ già trẻ.

Lão nhân râu dài quét mắt nhìn hàng ngũ bên quần hào, buông tiếng cười dài hệt như rồng hú.

Tuệ Giác đại sư chờ lão cười dứt, trầm giọng nói:

- ôn Thiên Thành, tôn giá là người trong hoàng thất, không lo tận trung với quân vương, lại cam tâm cấu kết với bọn tà giáo mưu đồ tạo phản, làm hại võ lâm, hiện đồng đạo võ lâm thiên hạ đã vây chặt Ly Biệt Câu, nếu thức thời nên xuôi tay chịu trói thì hơn.

Lão nhân râu dài ôn Thiên Thành chẳng những không giận mà còn cười to nói:

- Đại hòa thượng nói hay lắm, kẻ thức thời phải là các vị mới đúng, không tin hãy nhìn quanh xem!

Tuệ Giác đại sư và quần hào nghe vậy giật mình, quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong lùm cây bụi cỏ cách khoảng hai ba mươi trượng đầy những đốm sáng xanh rờn, không sao đếm xuể, hiển nhiên đó là mắt của các loài mãnh thú.

Thì ra ôn Thiên Thành này chính là giáo chủ Đại Nguyên giáo và kiêm là cung chủ Ma Thiết cung.

Lúc này lão thấy quần hào thảy đều lộ vẻ kinh ngạc, bèn nói tiếp:

- Bổn giáo chủ hiện đã triệu tập hết toàn bộ lực lượng năm cung tại đây, chỉ chờ người của các đại môn phái chư vị đến, cùng mưu đại cử, khi đại cục ổn định, bổn giáo chủ sẽ luận công ban thưởng, các vị sẽ hưởng vinh hoa phú quý bất tận.

Tuệ Giác đại sư nghiêm mặt đanh giọng:

- Yêu ma quỷ quái sao thể làm nên đại sự. ôn Thiên Thành, tôn giá đã quá xem thường người trong võ lâm rồi. Những hào kiệt có mặt tại đây kẻ nào tham sống sợ chết, ham chuộng vinh hoa phú quý chứ?

ôn Thiên Thành vẫn không tức giận, thản nhiên nói:

- Nếu đại hòa thượng quả đúng là người như vậy thì đáng bội phục. Bổn giáo chủ chẳng phải là khinh người, các vị tuy toàn là nhân vật bậc nhất trên giang hồ, nhưng chỉ cần bổn giáo chủ một tiếng lệnh hạ, toàn thể các vị sẽ vào bụng hàng vạn hung trùng dã thú trong Ly Biệt Câu, sống chết và vinh nhục, các vị hãy tự chọn lấy.

- A Di Đà Phật! Thiện tai! Thiện tai!

Tuệ Giác đại sư ha hả cười to, nói tiếp:

- Đa tạ giáo chủ đã chỉ điểm cho ngươi lão nạp và mọi người sớm đã lựa chọn rồi, giáo chủ có lợi hại gì xin cứ...

- Ha ha! Lão hòa thượng, đó là các vị tự tìm lấy cái chết. Lệnh HỒ cung chủ, hãy cho họ thưởng thức Vạn Thú Trận của bổn giáo trước.

Một lão nhân thấp bé lưng gù đứng bên trái, tay cầm một cây địch bạc lập tức sải bước tiến ra.

Tuệ Giác đại sư lập tức nhận ra người này chính là Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao đã danh chấn giang hồ hồi ba mươi năm trước, hôm trước đã chịu nhục trong Huyền ĐÔ cung, giờ gặp nhau không

khỏi phừng lửa giận, cười khảy nói:

- Lệnh HỒ thí chủ, ba mươi năm không gặp, thí chủ thần thái vẫn như xưa, chẳng ngờ lại làm tay sai cho tà giáo, thật là đáng tiếc.

Lệnh HỒ Cao không đáp, đưa địch bạc lên miệng thổi ngay.

Lập tức, tiếng thú gầm thét vang trời, chỉ thấy những đốm sáng xanh rờn đầy rẫy khắp sơn cốc, trong thoáng chốc đã vây đến gần.

Lúc này mọi người đều nhìn thấy rõ, những đôi mắt xanh rờn ấy là của hổ báo, mãng xà và nhiều loài thú quái dị, thảy đều to lớn khác thường.

Trước cảng tượng khủng khiếp ấy, dù người võ công cao cường đến mấy cũng phải kinh tâm động phách.

Kim Hà đạo trưởng vung phất trần nói:

- Tuệ Giác đại sư còn chưa phát động, chờ đến bao giờ?

Dứt lời, không chờ Tuệ Giác đại sư hạ lệnh, đã suất lĩnh Câu Tiết Nhị Anh cùng cao thủ môn hạ hơn ba mươi người dẫn trước xông về phía cánh trái đội ngũ của Đại Nguyên giáo.

Bỗng một tiếng la ngân vang, Đại Nguyên giáo trên từ giáo chủ ôn Thiên Thành, hơn ba trăm người nhanh chóng khuất vào rừng rậm, đồng thời một hàng dã thú hung tợn từ trong rừng phóng ra, chân Kim Hà đạo trưởng lại.

Lúc này dã thú bốn phía cũng từ từ tiến đến quần hào, chúng nhe nanh múavuốttrônghết sức khủng khiếp.

Thế nhưng, những dã thú này đều từng được huấn luyện đặc biệt, khi bao vây đến còn cách ba trượng bỗng dừng cả lại, gườm gườm nhìn quần hào, thủ thế sẵn sàng lao tới.

Ngay khi ấy, trong rừng bổng vang lên một chuỗi cười dài, rồi thì ôn Thiên Thành với giọng đầy tự đắc nói:

- các môn phái hãy nghe đây, bổn giáo chủ vẫn chủ trương khoan dung độ lượng, để cho các vị suy nghĩ lần cuối cùng.

Liễu Tâm hòa thượng của Thiết Trúc tự vốn là người hèn nhát cơ hội, vừa thấy tình thế nguy nan liền quay sang Liễu Minh đại sư nói:

- Sư huynh, đệ thấy...

Liễu Minh đại sư nghiêm mặt:

- Sư đệ định thế nào?

Liễu Tâm đỏ mặt quay người đi, hướng về hai đệ tử tâm phúc là Minh Đạt Và Minh Chí, cùng mười mấy đệ tử Thiết Trúc tự nói:

- Tình thế bất đắc dĩ, các ngươi hãy theo ta...

Liễu Minh đại sư thấy sư đệ quả nhiên trở quẻ, lòng xót xa khôn tả, không chờ y nói dứt, giận dữ quát vang, một chưởng bổ xuống.

Khoảng cách đã gần, xuất thủ lại nhanh, Liễu Tâm hự lên một tiếng ngã lăn ra đất, hiển nhiên thọ thương chẳng nhẹ.

Minh Đạt và Minh Chí không kịp cứu viện hung tâm bừng dậy, cùng tung mình bổ vào Liễu Minh đại sư.

Cùng trong lúc ấy, Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Diệu Hoàng của phái Cung Lai không sao dằn nổi nữa, buông tiếng quát vang, mười hai chiêu phi hoàn rít gió bay vào bầy thú. Đồng thời, đệ tử môn hạ hơn bốn mươi người cùng rút binh khí ra, cất tiếng hô vang, nhất tề lao vào bầy thú.

Tuệ Giác đại sư vừa thấy quần hào tự loạn chương pháp, khó thể ước thúc, vừa định tìm cách ngăn cản bỗng nghe tiếng địch dìu dặt từ trong rừng vọng ra. Liền tức, bầy thú gầm vang như sấm rền, Ổ ạt xông tới.

Thế là cuộc chiến giữa người với thú đã diễn ra. Tiếng người la hét, tiếng thú thét gầm vang động sơn cốc. Phen này theo Tuệ Giác đại sư tiến vào Ly Biệt Câu toàn là cao thủ bậc nhất của các phái Thiếu Lâm, VÕ Đang, Điểm Thương, Cung Lai, Câu Tiết, Nga Mỹ, Hoa Sơn và NỘ Giang. Hầu hết đều do chưởng môn nhân đích thân xuất lĩnh, có thể nói bao gồm hết tinh anh khắp thiên hạ.

Như vậy, đối phó với lũ độc trùng mãnh thú đâu thành vấn đề, nhưng lũ trùng thú trong Ly Biệt Câu bất cứ đã được huấn luyện đặc biệt, chúng hết sức tinh ranh và hung hãn, con trước ngã gục con sau tiếp tục lao tới, không chút khiếp sợ.

Tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi, máu chảy lênh láng, gió tanh nực nồng khiến trăng sao cũng lu mờ đi.

Chừng nửa giờ sau, người và thú đều có thương vong, nhưng thú càng giết càng nhiều, quần hào bị vây Ở giữa đã dần đuối sức.

Dưới sự yểm trợ của bốn đại chủ trì Không Minh, Không Huyền, Không Tịnh và Không Tâm, Tuệ

Giác đại sư tả xung hữu đột, tuy giết rất nhiều độc trùng mãnh thú nhưng vẫn không sao thoát khỏi vòng vây vị Chưởng môn chí tôn phái võ lâm này mắt thấy đệ tử các đại môn phái thảm tử, bất giác ngửa mặt than:

- Y trời đã vậy, sức người đành chịu...

- Đại sư hà tất nản lòng như vậy!

VÔ Ưu thượng nhân trong lúc nói đã cùng Thái Hư thượng nhân sóng vai xông tới, chưởng pháp lư hỏa thuần thanh liên tiếp đánh chết gần chục mãnh thú, mở ra một khoảng trống, tiến đến gần khu rừng.

Tuệ Giác đại sư liền phấn chấn tinh thần, nghĩ nếu có thể tiến được vào rừng, cục thế có lẽ sẽ đổi khác, liền tức vung động song chưởng cùng chủ trì bốn viện hiệp sức với hai đạo trưởng VÔ Ưu và Thái Hư thi triển tuyệt học, thoáng chốc lại giết thêm hai mươi mấy con dã thú, mắt thấy đã sắp đến gần bìa rừng.

Bầy dã thú không ngăn nổi liên thủ hợp kích của bảy cao thủ tuyệt đỉnh, lục tục lui sang hai phía.

Nào ngờ ngay khi ấy, trong rừng bóng người nhấp nhoáng, liên tiếp phóng ra năm người đầu đội mũ trụ vàng che mặt, y phục khác nhau, tay cầm trường kiếm và đoản kích.

Chỉ qua khinh công năm người từ lúc trong rừng phóng ra cũng đủ biết họ đều có võ công xuất thần nhập hóa, nhưng vì mũ trụ che mặt không sao nhận ra được họ là ai.

Tuệ Giác đại sư vội nói:

- Các vị hãy cẩn thận!

Vừa dứt lời, một người áo xanh tay cầm đoản kích dẫn đầu đã lao đến, chẳng nói một lời, liên tiếp ba kích đã nhanh như chớp đâm tới.

Thân thủ thật lợi hại, Tuệ Giác đại sư phải liên tiếp thay đổi ba môn thân pháp mới miễn cưỡng tránh khỏi thế công hung hiểm của đối phương.

Thế là, VÔ Ưu thượng nhân đón lấy một người áo đen sử dụng đoản kiếm, Không Huyền với Không Tịnh và Không Tâm mỗi người đón lấy một người áo xanh sử dụng trường kiếm, Thái Hư thượng nhân và Liễu Minh đại sư đứng bên lược trận.

Lúc này trong cốc đã hình thành hai nhóm thảm sát, một do Kim Hà đạo trưởng với VÕ Đang chưởng môn Thanh Huyền đạo trưởng lãnh đạo cùng các cao thủ các đại môn phái ác chiến với mãnh thú, một do Tuệ Giác đại sư suất lĩnh bốn tăng hai đạo, triển khai cuộc chiến giữa người với thú.

Đôi bên giao thủ trong năm mươi chiêu chưa phân thắng bại, nhưng sau năm mươi chiêu thì nhóm tăng đạo đã lâm vào thế hạ phong, lần hồi chỉ còn có thể chống đỡ, không còn khả năng hoàn thủ nữa.

Thái Hư thượng nhân và Liễu Minh đại sư tuy rất nóng lòng lo lắng nhưng thấy bầy mãnh thú đang đứng gườm bên cạnh, muốn xuất thủ trợ giúp nhưng lại sợ lũ súc sanh thừa cơ đột kích nên cũng đành là suông mà thôi.

Ngay trong lúc tình thế càng lúc càng nguy cấp, đột nhiên một hồi tiếng huýt vang vọng sơn cốc, như không phải một người phát ra mà có cả nam lẫn nữ, hết sức quái dị và lảnh lót.

Lạ thay, bầy độc trùng dã thú hung tợn vừa nghe tiếng huýt ấy, lập tức lục tục thoái lui, thoáng chốc đã bỏ chạy mất dạng.

Liền sau đó, hơn hai trăm hào kiệt võ lâm ùa vào, đi đầu là một thiếu niên áo xanh rất anh tuấn, theo sau là chín thiếu nữ xinh đẹp như hoa.

Người của các đại môn phái đang lúc nguy cấp bỗng có tiếng huýt xua tan bầy thú dữ, thảy đều hết sức kinh ngạc.

Nhưng chưởng môn nhân các đại môn phái không ai nhận ra chàng thiếu niên áo xanh, vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống này là ai?

Thiếu niên áo xanh phóng mắt nhìn, thấy bên khu rừng đằng xa có mười mấy người đang kịch chiến, bèn ngoảnh ra sau chín thiếu nữ xinh đẹp nói:

- Các vị tỷ muội hãy đến kia xem thử có phải các vị Tuệ Giác không?

Chín thiếu nữ liền tức tung mình lướt đi như tia chớp khiến người của các đại môn phái nhìn đến sững sờ.

Thiếu niên áo xanh lại khoác tay với hơn hai trăm hào kiệt theo sau, dàn thành hàng ngang, đối mặt với người của các đại môn phái.

Sau đó, thiếu niên áo xanh mặt lạnh như tiền bước đi về phía đội ngũ các vị hòa thượng Thiết Trúc tự, trầm giọng nói:

- Tại hạ chính là âu Dương Thu, lúc trong thành Vân Long đã thề ba năm sau huyết tẩy Thiết Trúc tự, nay thời gian chưa đến nhưng các vị đã đến đây, sẵn tiện...

Khi Liễu Minh với Liễu Tâm xảy ra xung đột nội bộ đã tử thương mấy người, sau đó Minh Đạt và Minh Chí đã bị độc trùng cắn phải, Liễu Minh đại sư tuy kịp thời ngăn chặn Liễu Tâm bội phản nhưng bản thân cũng đã thọ trọng thương ngã xuống.

Lúc này hơn ba mươi cao thủ còn lại vừa nghe thiếu niên áo xanh có mục đích đến tầm thù và buông lời ngạo mạn, chẳng xem Thiết Trúc tự ra gì, liền cất tiếng hô vang, cùng xông tới bao vây âu Dương Thu.

âu Dương Thu cười to nói:

- Tốt lắm, vậy khỏi phải phí thời gian.

Anh vàng chớp ngời, Hàn Mai Kiếm đã rút ra cầm tay, không chờ tăng đến gần, người như gió cuốn, kiếm tựa tia chớp, dã xuất thủ tấn công trước.

Chàng vừa xuất thủ đã thi triển Hàn Mai Kiếm Pháp vừa mới luyện thành, người của các đại môn phái chưa kịp hiểu ra cớ sự, chỉ thấy ánh vàng lấp loáng, tiếng rú thảm liên hồi, ba mươi mấy hòa thượng Thiết Trúc tự đầu đã lìa khỏi cổ, ngã gục trong vũng máu, chỉ có một mình Liễu Tâm bởi trọng thương nên chưa bị giết và đó cũng là âu Dương Thu có ý để lại mạng sống cho y.

Người của các đại môn phái thấy kiếm pháp của âu Dương Thu quá ư thần kỳ, thật chưa từng nghe thấy trong võ lâm, thảy đều bất giác rợn người khiếp hãi.

Thế là bọn dâm tăng Thiết Trúc tự gieo ác đã gặp ác báo, từ giả cõi đời trong Ly Biệt Câu.

âu Dương Thu đang khi chưa nguôi sát khí, bỗng nghe tiếng ám khí rít gió vang lên bên tai, bất giác giật mình, chỉ thấy ba chiếc phi hoàn màu bạc theo hình tam giác từ ngang bên bay đến, vội thoáng thụp người, Hàn Mai Kiếm trong tay thi triển chiêu Mật Vân Bất Vũ (mây dày không mưa), chỉ nghe keng keng ba tiếng, ba chiếc phi hoàn bị đánh bạt, rồi thì người như tên bắn, kiếm như tia chớp lao vào hàng ngũ các đại môn phái.

Chỉ nghe soạt một tiếng, một người đã bị chẻ đôi ngã vật xuống.

Quần hào sau một thoáng kinh hoàng, định thần nhìn kỹ, người chết chính là Cửu Chỉ Phi Hoàn TÔ Diệu Hoàng của phái Cung Lai và âu Dương Thu sớm đã phi thân ra ngoài.

Thì ra khi âu Dương Thu báo ra danh tánh, TÔ Diệu Hoàng đã âm thầm giới bị, đến lúc thấy âu Dương Thu trong chớp mắt đã hạ sát hơn ba mươi hòa thượng Thiết Trúc tự lòng càng thêm kinh hoàng, bèn thừa lúc chàng không đề phòng, ném ra ba chiếc phi hoàn mà y đã cậy thành danh, định nhất cử trừ diệt chàng.

Nào ngờ âu Dương Thu lúc này đã luyện thành toàn bộ tuyệt học trong Hàn Mai Bí Kíp, nhanh tay lẹ mắt, chẳng những dễ dàng đánh rơi ám khí mà còn nhanh chóng phát hiện kẻ ám toán chính là người đã bức bách chàng rơi xuống đầm nước trong Nhạn Lạc Giản, liền tức bừng sát cơ, một kiếm bổ đôi TÔ Diệu Hoàng.

Trước võ công quá ư thần kỳ của âu Dương Thu, người của chín đại môn phái thảy đều kinh hồn khiếp vía, im thinh thít như ve sầu mùa đông.

Phái Cung Lai tuy có đến mấy mươi cao thủ hiện diện, nhưng thảy đều kinh khiếp trước thần oai của âu Dương Thu, không một ai dám đứng ra báo thù cho TÔ Diệu Hoàng.

âu Dương Thu sau khi hạ sát TÔ Diệu Hoàng, chú mắt nhìn về phía ngoài bìa rừng rồi phi thân nhanh như chớp đến đó.

Lúc này cuộc chiến Ở ngoài bìa rừng đã ngưng, năm người đội mũ trụ vàng đã lui vào rừng khi chín thiếu nữ xinh đẹp đến nơi.

Tuệ Giác đại sư thấy âu Dương Thu cùng chín vị cô nương suất lĩnh quần hào Vân Quý đến kịp lúc khiến bầy thú dữ khiếp sợ lui đi, đang khi vui mừng bỗng thấy âu Dương Thu mặt đầy sát khí phi thân đến trước mặt, thoáng giật mình nói:

- âu Dương thí chủ...

âu Dương Thu vừa nhìn thấy Không Minh đại sư đang đứng bên Tuệ Giác đại sư, liền vung kiếm nói:

- Đại sư có còn nhận ra âu Dương Thu đã rơi xuống đầm nước trong nhạn Lạc Giản này không?

Không Minh đại sư mặt nghiêm nghị nói:

- Đâu chỉ nhận ra mà thôi, mà lúc bấy giờ lão nạp cũng đã quả quyết là tiểu thí chủ hẳn gặp hung hóa kiết và có kỳ ngộ. Hôm nay tiểu thí chủ nhắm vào lão nạp tầm thù, nhưng...

Đột nhiên, tiếng địch thánh thót từ trong rừng vọng ra, âu Dương Thu quay sang Tuệ Giác đại sư hỏi:

- Đại sư, trong rừng có phải Tam Điệp Ma Địch Lệnh HỒ Cao không vậy?

Tuệ Giác đại sư gật đầu, chưa kịp đáp bỗng nghe tiếng la thét vang động sơn cốc, bất giác sững sờ, quét mắt nhìn, thì ra những hào kiệt Vân Quý đã với người của các đại môn phái tàn sát lẫn nhau, lắc đầu thở dài nói:

- Xem ra trận hào kiếp võ lâm này khó thể tránh khỏi rồi.

Lão hòa thượng vừa dứt lời bỗng nghe tiếng tiêu lãnh lót từ trên không vọng xuống, trong lúc mọi người ngạc nhiên, trước mặt đã hạ xuống một lão ni tóc bạc phơ nhưng sắc mặt hồng hào, một cây ngọc tiêu đang đưa lên miệng thổi.

Tư ĐỒ Thuần mừng rỡ kêu lên:

- Sư phụ!

Đoạn co chân quỳ xuống, dập đầu vái lạy.

Ngay lúc ấy, tiếng địch trong rừng bỗng ngưng bặt, lão ni tiếng tiêu cũng dứt, hai phe quần hào đang ác chiến cũng dừng tay lui ra, nhưng đôi bên cũng đã thương vong hơn năm mươi người.

Lão ni ra hiệu bảo Tư ĐỒ Thuần đứng lên, không màng đến những người trước mặt, lạnh lùng nói:

- Ngọc Tiêu Thần Ni đã có mặt, Lệnh HỒ Cao nếu không rời khỏi đây ngay, chớ trách ngọc tiêu vô tình, lấy mạng ngươi tức khắc.

Danh hiệu Ngọc Tiêu Thần Ni vừa thốt ra, quần hào hiện diện thảy đều giật mình sửng sốt, vội tiến tới thi lễ.

Nhưng ngọc Tiêu Thần Ni chẳng màng đến họ, chỉ liếc mắt nhìn vào rừng, với giọng lạnh nhạt nói:

- Lệnh HỒ Cao đã bỏ đi rồi. Thuần nhi hãy tự bảo trọng, sư phụ đi đây!

Rồi thì người như tia chớp, loáng cái đã mất dạng.

Tư ĐỒ Thuần hướng lên trời vái một lạy, lẩm bẩm như nói một mình:

- Tính sư phụ quái lạ như vậy đó, nói đi là đi...

Tuệ Giác đại sư thở dài nói:

- Thật không ngờ vị thần ni hồi trăm năm trước này vẫn còn khoẻ mạnh Ở trên đời, nếu không nhờ lão nhân gia ấy đến kịp lúc, dưới Tam Điệp Ma Địch của Lệnh HỒ Cao, không biết là sẽ có bao nhiêu oan hồn nữa.

âu Dương Thu chú mắt nhìn vào rừng đoạn sải bước đi vào.

Tuệ Giác đại sư vừa định cất tiếng hỏi, chỉ thấy hai nhóm hào kiệt do Kim Hà đạo trưởng với Trường Tôn Sở suất lĩnh đã đi đến gần.

Lúc này chín vị cô nương đã đi theo âu Dương Thu vào trong rừng. Tuệ Giác đại sư thấy Kim Hà đạo trưởng với đại đệ tử của chưởng môn VÕ Đang là Du Long Nhất Kiếm Tạ Thương Lan hai người sắc mặt khác lạ nhưng lúc này cũng chẳng có thời gian mà để ý đến.

Đại hòa thượng sợ âu Dương Thu với chín vị cô nương gặp bất trắc, bèn bàn với VÔ Ưu thượng nhân một hồi, sau đó vẫn chia hai phe Hải Long hào kiệt làm hai nhóm, từ hai phía tiến vào rừng.

Nào ngờ khu rừng này không rộng lắm, chưa đầy một khắc đã băng qua rồi.

Sau đó, khi hai nhóm hộp họp, chỉ thấy mười mấy bóng người thân pháp nhanh khôn tả đang phóng đi sâu vào sâu trong cốc, chẳng giống một người nào của Đại Nguyên giáo.

Tình trạng này cũng có thể đoán biết là ôn Thiên Thành hắn vì khiếp sợ Ngọc Tiêu Thần Ni bỏ chạy, độc trùng mãnh thú lại bị xua tan, nên đã triệt quân vào sâu trong sơn cốc. âu Dương Thu với các nữ kiệt đang đuổi theo.

Tuệ Giác đại sư khoác tay áo nói:

- Đừng để cho bọn Đại Nguyên giáo thoát khỏi một người nào, chúng ta tiếp ứng mau!

Đoạn người như một cách chim đen, dẫn trước lướt đi.

Quần hào lần lượt nối tiếp theo sau. Đột nhiên, một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, rồi thì khắp bốn phía lửa đỏ bốc lên ngút trời.

Đột biến ấy khiến quần hào bất giác giật mình chững bước, đưa mắt nhìn quanh, thảy đều kinh hoàng thất sắc. Thì ra cả Ly Biệt Câu đã bị hỏa dược nổ cháy, lửa đỏ ngùn ngụt, chỉ chốc lát đã trở thành biển lửa.

Xem ra trong Ly Biệt Câu đã được chôn hỏa dược dưới đất trừ trước, lửa không có gió mà lan đi rất nhanh, vòng lửa dần thu hẹp, chỉ trong chốc lát quần hào đã không còn thoái lui được nữa, đứng túm tụm vào nhau kinh hoàng khôn xiết.

Mấy trăm người của các đại môn phái mai phục Ở trên ngọn núi hai phía, mắt nhìn trong Ly Biệt Câu lửa cháy rừng rực, trong lúc kinh hoàng đã bị độc trùng mãnh thú sợ lửa từ trong chạy ra tấn công, phần thương vong, phần bỏ chạy tán loạn.

Tuệ Giác đại sư thấy tình thế nguy cấp, bản thân với vài lão hữu võ lâm tuy có thể bằng vào tuyệt kỹ xông qua vòng lửa đỏ nhưng đại đa số quần hào chắc chắn sẽ táng mạng.

Lão thiền sư nghĩ đến đó, bất giác bi phẫn ngập lòng, ngửa cổ than:

- Thật không ngờ ôn Thiên Thành lại độc ác đến vậy, xem ra số trời đã định, trận kiếp nạn võ lâm này sức người khó thể vãn hồi...

Ngưng chốc lát, với giọng vô vàn xót xa nói tiếp:

- Hôm nay chúng ta đã tính sai một nước cờ để khiến mắc lừa ôn Thiên Thành, lão nạp thật tội lỗi tày trời, các vị đồng đạo võ lâm xin cứ tự tìm cách thoát thân đi thôi!

Bốn vị cao tăng chủ trì bốn viện trong Thiếu Lâm Tự thấy chưởng môn nhân định hy sinh bản thân, thảy đều kinh hãi tột cùng, lén lút bàn tính một hồi, thừa lúc Tuệ Giác đại sư không đề phòng, cùng cắp lấy lão thiền sư xông qua biển lửa, phi thân lên núi.

Hãy nói về âu Dương Thu với chín vị cô nương đã luyện thành toàn bộ tuyệt học trong Hàn Mai Bí Kíp, sau khi vào trong rừng, thấy người của Đại Nguyên giáo đã rút đi hết, bèn vội đuổi theo.

Lát sau đã đến nơi tận cùng của Ly Biệt Câu, nhác thấy dưới hàng chữ Ly Biệt Câu câm địa võ lâm có một cửa đá đang chuyển động sắp khép lại Chàng chợt động tâm nói:

- Các vị tỷ muội, chúng ta hãy hợp sức đẩy mở cửa đá này!

Thời gian cấp bách, mười người lập tức cùng lúc tung ra một chưởng, "ầm" một tiếng vang rền, cánh cửa đá vỡ nát, cửa động hiện ra.

âu Dương Thu với chín vị cô nương lẹ làng tung mình vào, trong động hoàn toàn tĩnh lặng, không một bóng kẻ địch. Mọi người phóng đi hồi lâu, không phát hiện địch tung mà cũng chẳng tìm được nơi tận cùng.

âu Dương Thu chợt động tâm, thầm nhủ:

- Ly Biệt Câu này cách Nhạn Lạc Giản một ngọn núi, chả lẽ mình đã vào đến Nhạn Lạc Giản rồi sao?

Nghĩ vậy, càng phóng đi nhanh hơn, lát sau đã cùng chín nàng tiến vào một đường hầm chật hẹp. Ngay khi ấy, bỗng phía sau vang lên mấy tiếng rền rĩ, vội ngoảnh lại nhìn, đường hầm vừa đi qua đã bị vách đá bịt kín.

âu Dương Thu với chín vị cô nương cả kinh vội phóng nhanh đi vào trong đường hầm, vượt qua hơn hai mươi trượng, trước mắt bừng sáng, đã tiến vào một thạch động khác.

Khi âu Dương Thu cùng chín vị cô nương ra khỏi thạch động, phóng lên đầm khô có giao long ngàn năm trước kia, chỉ nghe trong Nhạn Lạc Giản tiếng người la hét vang trời, dường như lại có người động thủ Ở đó vậy.

Thì ra Tuệ Giác đại sư sau khi được bốn vị tăng viện chủ dìu lên trên núi, điểm lại nhân số thoát ra khỏi biển lửa, chỉ còn mấy mươi cao thủ các đại môn phái, ngoài ra đều táng thân trong lửa đỏ.

Lão thiền sư thấy vậy, nước mắt tuôn trảo, xót xa thở dài nói:

- Thật không ngờ tinh anh võ lâm thảy đều bị ôn Thiên Thành ám toán táng thân tại đây, ôi...

VÔ Ưu thượng nhân không chờ Tuệ Giác đại sư dứt lời, bỗng như một cánh hạc to lao thẳng xuống núi.

Những cao thủ còn lại trên núi chú mắt nhìn xuống, chỉ thấy trong Nhạn Lạc Giản dưới núi bóng người lố nhố, VÔ Ưu thượng nhân đã động thủ ác chiến với bọn Đại Nguyên giáo.

Quần hào thảy đều bi phẫn ngập lòng, cùng cất tiếng thét vang, lần lượt tung mình xuống núi.

Đại Nguyên giáo chủ ôn Thiên Thành suất lĩnh thuộc hạ năm cung khoảng hơn bốn trăm cao thủ nam nữ, vừa định rời khỏi Nhạn Lạc Giản thẳng tiến đến thành Vân Long, triệu tập toàn bộ lực lượng đại cử tạo phản, đột nhiên từ trên núi phóng xuống mấy mươi cao thủ hung mãnh như hổ báo, bất giác giật mình sửng sốt, chú mắt nhìn, thì ra là người của các đại môn phái.

Đôi bên vừa mới giáp chiến bỗng lại nghe một hồi tiếng huýt vang, mười bóng người từ trên trời giáng xuống, gia nhập vào vòng chiến.

Mười người ấy thân pháp trác tuyệt như thiên thần giáng thế khiến hai phe đang kịch chiến đều kinh ngạc dừng tay.

Tuệ Giác đại sư định thần nhìn, chính là âu Dương Thu với chín vị nữ kiệt, lòng mừng khôn xiết, tinh thần phấn chấn, cũng chẳng rảnh chào hỏi, tiếp tục xuất thủ đối địch.

Ngay khi ấy, trên không bỗng vang lên một chuỗi cười dài rồi thì ba bóng người nối tiếp nhau hạ xuống, trước tiên là một lão nhân áo đen râu dài phủ ngực và tay cầm đoản kiếm, theo sau là hai người khổng lồ thân cao trượng hai, trong số một người dưới nách có cắp một nữ nhân áo xanh.

Thế là cuộc chiến lại tạm ngưng.

Đại Nguyên giáo chủ ôn Thiên Thành vừa thấy lão nhân áo đen xuất hiện, liền tức ra lệnh chúng thuộc hạ dàn thành hình vòng tròn, bao vây quần hào vào giữa.

Lão nhân áo đen quét mắt nhìn mọi người, ra chiều hết sức đắc ý cười nói:

- âu Dương Thu, cơ hội báo đáp cho lão phu của ngươi Ở ngay trước mắt, còn chưa mau lấy mạng họ đi?

âu Dương Thu đang bị năm người đội mũ trụ vàng bao vây, nghe vậy như được thánh chỉ, Hàn Mai Kiếm trong tay liền tức thi triển tuyệt chiêu của Hàn Mai Kiếm Pháp trong Hàn Mai Bí Kíp, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, phủ trùm cả năm người đội mũ trụ vàng.

ôn Thiên Thành sửng sốt, chưa kịp cất tiếng hỏi lão nhân áo đen đã thấy máu văng tung tóe, năm người đội mũ trụ vàng võ công siêu tuyệt thảy đều bị bảo kiếm của âu Dương Thu chém ngang lưng thành đôi, chết không kịp rên lên một tiếng.

âu Dương Thu đang khi chưa biết năm người vừa bị mình hạ sát là ai, chỉ thấy Trường Tôn Sở và Tư Mã Thiến Như đi nhanh về phía thi thể năm người ấy.

Thái Hư thượng nhân nhìn âu Dương Thu cười gằn nói:

- Nghịch đồ, ngươi đã giết chết VÕ Lâm Lục Kiệt rồi!

âu Dương Thu sửng sốt:

- Sư phụ, ai là VÕ Lâm Lục Kiệt vậy?

- chính là Nhất Kích, Nhị Phi, Tam Thánh Kiếm!

âu Dương Thu bàng hoàng như sấm nổ ngang tai, lòng chẳng rõ là mùi gì.

Lúc này một người khổng lồ đứng sau lão nhân áo đen đã bức lui VÔ Ưu thượng nhân. Lão nhân áo đen cười to nói:

- ôn Thiên Thành, ngươi lợi dụng lão phu chế tạo Ly Hồn Tán, lão phu lợi dụng ngươi báo thù cho lão phu, hai ta không ai nợ ai. Năm xưa đại hội trên kim đỉnh Cửu Hoa Sơn là do chưởng môn Thiếu Lâm lão trọc Liễu Trần chủ trì, nay rất tiếc là lão đã chết nhưng Tuệ Giác đại sư có mặt tại đây cũng kể như thay thế. Lời thề của lão phu năm xưa là giết chết VÕ Lâm Lục Kiệt với những người trong các đại môn phái mà không cần lão phu phải đích thân động thủ...

âu Dương Thu nghe vậy, biết mình đã bị lợi dụng để khiến tay nhuốm máu tanh, bất giác tức giận quát:

- Lão tặc, im ngay!

Đồng thời tung mình như tia chớp lao bổ vào Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần. Nhưng một người khổng lồ tay không đã lướt tới vung tay chộp vào bảo kiếm của âu Dương Thu.

âu Dương Thu bảo kiếm thi triển Lực Quán Sơn Nhạc trong tiếng rú thảm khốc, người khổng lồ Miêu Hỏa NÔ đã thủng ngực và bụng, ngã vật xuống đất.

Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần quát:

- âu Dương Thu, ngươi có muốn mẫu thân ngươi sống hay không?

Lão vừa dứt lời, gã khổng lồ còn lại Miêu Hỏa LỖ đã bổ một chưởng vào người đàn bà áo xanh dưới nách, vung tay ném đi.

Cơ hồ cùng trong một lúc, Tư Mã Thiến Như bỏ thi thể phụ thân xuống, với Tiểu Thúy phi thân lên đón lấy người đàn bà áo xanh, cùng cất tiếng gọi!

- Sư phụ!

- Mẫu thân!

Nhưng người đàn bà áo xanh chỉ yếu ớt gọi:

- Thu nhi! Thúy nhi! Thiến nhi!

Rồi ngoẹo đầu sang bên từ giã cõi đời.

Miêu Hỏa LỖ sau khi ném người đàn bà áo xanh, người chưa xê dịch được hai bước đã bị âu Dương Thu phi thân đến một kiếm chém bay đầu.

ôn Thiên Thành thấy thiếu niên áo xanh này võ công cao đến mức không thể tưởng tượng nổi, cân nhắc tình thế, liệu khó thể giành được thắng lợi, bèn bấm bụng ra lệnh các cao thủ đứng phía sau cùng lú c động thủ.

Một người áo xanh đội mũ trụ vàng đước trước liền tức vung động trường tiên trong tay, với chiêu Khô Thụ Bàn Đắng (dây leo quấn cây khô) quét vào âu Dương Thu.

âu Dương Thu kinh hãi gọi:

- Phụ thân...

Bóng lục nhấp nhoáng, người áo xanh chưa thi triển hết một chiêu đã đầu lìa khỏi cổ, tiếp theo là một lão bà tóc bạc và một thiếu nữ áo lục cũng rú lên thảm khốc, đầu một nơi, mình một ngã.

Thì ra Tiểu Thúy bởi mẹ chết, đau lòng đến mức cơ hồ điên loạn, trong thoáng chốc đã liên tiếp hạ sát ba người.

âu Dương Thu đi đến bên thi thể người áo xanh, lấy mũ trụ ra, toàn thân run rẩy, suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.

Tiểu Thúy liên tiếp giết ba người, lửa hận chưa nguôi, đi bến bên âu Dương Thu nói:

- Ca ca sao thế này?

âu Dương Thu nói như nấc:

- Muội muội... đã giết chết phụ thân... của chúng ta rồi!

- Thiên Tàn Tử, Địa Khuyết Phu, năm xưa vì nhất thời từ bi đã gieo nên trận hào kiếp võ lâm này, giờ lấy cái chết...

âu Dương Thu và Tiểu Thúy giật mình ngẩng lên nhìn, chỉ thấy sư phụ và sư bá chưa dứt lời đã cùng vung chưởng bổ xuống Thiên Linh Cái vỡ sọ ngã xuống.

Tam âm Sưu Hồn Bốc Thần thấy vậy, buông tiếng cười vang đầy đắc ý ôn Thiên Thành đang khi bàng hoàng, bỗng bị Tư ĐỒ Lôi Minh đứng phía sau vung chưởng bổ vào hậu tâm, ụa một tiếng phún ra một vòi máu xa mấy thước, đâm đầu xuống đất đá chết ngay tức khắc.

Tư ĐỒ Lôi Minh tháo mặt nạ xuống, hiện ra một gương mặt từ bi, mày thanh mục tú, nhìn Bốc Thần trầm giọng nói:

- Ngươi khoan vội đắc ý, hãy xem kẻ này là ai?

Bốc Thần cười ha hả:

- Thánh Thủ Phi Kiếm Liễu Tử Thanh, khá khen ngươi quỷ kế đa đoan, giết chết Tư ĐỒ Lôi Minh, mạo danh thay thế tiềm phục trong Đại Nguyên giáo, khôn khéo không để bại lộ, nhưng ngươi cũng khó thể thoát chết.

Đồng thời đã vung tay, đoản kiếm bay đi như tia chớp.

Thánh Thủ Phi Kiếm Liễu Tử Thanh là một trong Nhị Phi khi xưa và cũng là người duy nhất còn lại trong VÕ Lâm Lục Kiệt, dĩ nhiên võ công chẳng phải tầm thường. Chỉ thấy ông người vẫn đứng yên, vai không động đậy, vút vút vút! Ba phi kiếm dài một thước đã rời tay bay Thanh kiếm thứ nhất cản rơi đoản kiếm của Bốc Thần, hai thanh thứ nhì và thứ ba chia ra một trên một dưới, nhanh như chớp nhắm vào thượng bàn và hạ bàn Bốc Thần.

Bốc Thần xoay người tránh khỏi thanh kiếm thứ nhì nhắm vào yết hầu nhưng thanh kiếm thứ ba đã trúng vào đùi lão.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, âu Dương Thu tung mình lao đến, với thủ pháp nhanh như chớp tóm lấy Bốc Thần vừa định đào tẩu, trỏ kiếm vào ngực lão nói:

- Kể từ đêm nhà họ âu Dương bị gặp thảm biến, tất cả về âu Dương Thu này đều là do lão đạo diễn phải không?

Bốc Thần thản nhiên cười to:

- Đâu chỉ có vậy, mạo danh phụ thân ngươi mời các đại môn phái tụ hội tại Thất Lạc cốc cũng chính là lão phu, ha ha ha...

âu Dương Thu một kiếm đâm xuống, Bốc Thần mặt không đổi sắc, mỉm cười lìa khỏi cuộc đời. Bọn thuộc hạ Đại Nguyên giáo thấy đại thể đã mất, vừa định bỏ chạy, âu Dương Thu đã buông tiếng quát vang, với chín vị cô nương cùng lúc xuất thủ, ánh kiếm loang loáng, máu tươi văng bắn tứ phía. Mười người đã luyện thành võ công đệ nhất thiên hạ đều mang nặng huyết thù, sau một hồi tàn sát, bọn Đại Nguyên giáo từ trên đến dưới không còn một ai sống sót.

Lúc này trời đã gần sáng, vầng trăng đã lặn xuống phương tây, sao thưa mờ nhạt. âu Dương Thu đưa mắt nhìn về phía Ly Biệt Câu, chỉ thấy trong khói lửa mịt mù dường như có một số đông người đang từ từ đi đến. Chàng vừa định tiến tới xem thử có phải những hào kiệt Vân Quý hay không, bỗng nghe một tiếng A Di Đà Phật, Tuệ Giác đại sư đã lướt đến trước mặt nói:

- Thí chủ tội nghiệt đầy mình, hãy kịp thời dừng lại hầu tu kiếp sau!

âu Dương Thu ngẩng người:

- Đại sư nói sao? Tại hạ tội nghiệt đầy mình ư?

Chàng chẳng thèm nhìn lão thiền sư, cười khảy nói tiếp:

- Trong trân hào kiếp này bao hàm biết bao âm oán tình thù, và kẻ gây ra trận kiếp nạn này thật sự là ai? Các vị đại môn phái có ai dám đứng ra nới một lời công đạo. Hai vị ân sư của tại hạ vì chịu trách nhiệm với lương tâm mình đều đã tự tuyệt tại chỗ, các vị tự xưng là danh môn chánh phái, lại tự tạo thế cho bản thân, nhưng những kẻ thật sự bị hại vẫn là bọn hậu sinh vãn bối này đây, muội muội cùng cha khác mẹ của tại hạ đã chính tay giết chết phụ thân, lỗi lầm ấy phải trách ai đây?

Chưởng môn nhân các đại môn phái bị chàng nghiêm khắc trách cứ, thảy đều cúi đầu lặng thinh, Tuệ Giác đại sư vẫn không ngừng tuyên phật hiệu.

âu Dương Thu lại cao giọng nói:

- Tại hạ vì kế thừa chí hướng của tiên phụ, quyết định trùng tu Hàn Mai Kiếm và chuyên can thiệp những chuyện bất bình trong khắp thiên hạ, nhất là đệ tử phái Thiếu Lâm, nếu còn vi phạm dâm giới, tại hạ sẽ cắt đầu họ treo ngay trước cửa Đại Hùng Bảo Điện của Thiếu Lâm Tự, nếu các vị không phục, có thể đi triệu tập thêm nhân lực đến Hàn Mai bảo tìm tại hạ...

âu Dương Thu khoác tay, chín vị cô nương có bảy nàng cõng thi thể, theo sau âu Dương Thu với những bước chân trĩu nặng theo đường núi đi về phía Hàn Mai bảo. Ly Biệt Câu đã bị chất nổ san

bằng, Đại Nguyên giáo đã bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng chốn giang hồ có thể thật sự bình yên từ đây chăng?

MADAC
SATTLN

MA ĐAO SÁT TINH

Ngọa Nam Trai
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Quái Khách Trên Gác Trọ

Tiết tháng ba ở vùng Giang Nam, cỏ non xanh ngập chân trời, trên cành oanh ca ríu rít, cây cối tốt tươi như khoác lên một chiếc áo màu lục mới tinh.

ánh triều dương từ từ lên cao. Ngoài cửa Tấn Hiền Môn tại phủ Nam Xương, người đi qua lại như mắc cửi khác hẳn ngày thường.

Từ phía xa trên một con đường cái quan bỗng cát bụi tung bay mịt mờ, rồi tại nơi ấy xuất hiện hai người kỵ mã cưỡi ngựa chay tới như bay.

Hai người kỵ mã ấy trông thấy trên đường người qua kẻ lại chen chúc thì "ồ" lên một tiếng rồi gò cương lại.

Hai con ngựa đang trên đà phi nhanh bất thần bị sợi cương siết mạnh nên hí lên một tiếng dài rồi chịu hai chân sau đứng thẳng lên khiến cát bụi tung bay mù trời.

Người cưỡi trên lưng ngựa ở phía mặt là một gã đàn ông to lớn, mình mặc y phục ngắn màu thiên thanh, dải lụa trên cán cương giắt nơi lưng tung bay phất phới theo chiêu gió, sắc mặt trông rất hung dữ.

Còn người kia là một thanh niên độ hai mươi tám, hai mươi chín tuổi đôi mày lưỡi kiếm dựng đứng, đôi mắt sáng ngời, sắc mặt trắng trẻo nhưng hơi tái nhợt, mình mặc áo dài lụa quí giá, trông có vẻ tuấn tú phi thường nhưng đáng tiếc là gương mặt ít nhiêu có vẻ gian xảo.

Đôi mày lưỡi liếm của người thanh niên ấy cau lại, nói :

- Người ở đâu ra mà đông như thế này ?

Người đàn ông to lớn nhếch môi cười, nói :

- Đi thưởng ngoạn hoa nở trong tiết xuân là thú vui tao nhã của người đời Bọn họ đêu là số người đang kéo đến Tam Thôn để xem hoa đào nở.

Khi chúng ta đến đây tôi lại quên mất việc này thực quả là dục tốc bất đạt, bây giờ đành chịu chứ biết sao ?

Lúc ấy dòng người đông như kiến đã vây kín hai người kỵ mã ở giữa lộ, muốn tiến hay lùi cũng

đêu khó khăn cả. Hai người trông thấy vậy liên gượng cười nhìn nhau rồi từ từ cho ngựa bước từng bước một đi tới trước.

Khi vừa đi khỏi cửa thành người thanh niên bỗng "úy! " lên một tiếng, rồi đưa mắt nhìn số người đi lại tấp nập ở phía xa vê hướng trước mặt họ.

Người đàn ông to lớn đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn vê phía người thanh niên nói :

- Từ thiếu hiệp, cậu đã trông thấy việc chi thế ?

Sắc mặt của người thanh niên họ Từ lạnh lùng như băng giá. Y gật nhẹ đầu nói :

- Những việc mà chúng ta nghe được ở dọc đường chăng phải là hoàn toàn vô căn cứ đâu Vì ngay đến Yến Nam Tam Kiệt bấy lâu vắng bóng trong chốn giang hồ, giờ cũng có mặt ở đây. Như vậy cũng đủ biết là bao nhiêu nhân vật khác có tên tuổi trong võ lâm chắc chắn cũng đã tụ tập vê đây cả rồi ! Nói đến đây người thanh niên ấy cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, rồi nói tiếp :

- Xem ra, tất có nhiêu việc ồn ào vui mắt lắm ! Người đàn ông to lớn nghe thế thì lộ vẻ sửng sốt nói :

- Chẳng rõ lời đôn đại đấy có đúng hay không ?

- Dù cho có đúng hay chăng thì đấy cũng là việc rất bất lợi cho Đào sư thúc. Này Sử lão sư, ông ở Nam Xương đã lâu, vậy có biết còn một con đường tắt nào để ta đi đến địa điểm được mau hơn không ?

Người đàn ông to lớn liên giật cương ngựa rẽ vào một con đường nhỏ bên tay mặt. Người thanh niên cũng ra roi cho ngựa đuổi theo. Tiếng vó ngựa không ngớt lóc cóc trên mặt đường trải đá, mỗi lúc một nhỏ dần.

Bỗng ngay lúc ấy có một tiếng kinh hoàng kêu thét lên, nhưng sau đó cảnh vật chung quanh lại im lặng như cũ...

Cách xa Linh Công Miếu không đầy một đường tên, có một tòa nhà to lớn trông thật uy nghi. Trước cổng nhà có một đôi sư tử chạm trổ rất khéo léo trông linh động như một đôi sư tử sống. Bên trong vòng tường, nhà ngang dãy dọc nối tiếp nhau, lầu son gác tía rải rác đây đó, trông chẳng khác nào một biệt phủ của vương công.

Tòa nhà này nằm ở cạnh Đông Hô là một thắng cảnh tại phủ Nam Xương. Nếu lên đứng trên lầu thì sẽ thấy ba cái hồ dính liên nhau, sóng gợi lăn tăn trên mặt nước xanh biếc, lá sen lá ấu không ngớt nhấp nhô, mùi hương thoang thoảng làm ngây ngất lòng người. Trong khi đó hàng trăm loại hoa rừng lại đang đua nhau nở khắp ven hồ, khiến cảnh sắc lại càng thêm ngoạn mục.

Mỗi năm vào mùa hạ và mùa thu, khi mặt trời vừa ngả về Tây thì trên mặt hồ ghe của du khách chèo tới chèo lui tấp nập. Lúc ánh trăng non vừa ló dạng thì ngôi chùa Trợ Dân Tự Ở đối diện Đông Hồ vọng lại những hồi chuông trong trẻo và những tiếng mõ đêu đêu, cùng hòa lẫn với mùi thơm bát ngát của hương sen khiên du khách nhàn du như quên hẳn đời trần tục.

Đấy là một buổi sớm mai. Những tia nắng sáng rọi vào những bức hoành phi sơn son thiếp vàng treo trước cửa tòa nhà lại càng thêm chói rực.

Cánh cổng sơn đen của gian nhà ấy vẫn còn đóng kín.Trên con đường trải đá vụn đi ngang qua cửa tòa nhà thỉnh thoảng có tiếng rao bán hàng của người buôn gánh bán bưng đang qua lại thưa thớt.

Bỗng nhiên có tiếng khua lẻng kẻng của hai khúc khoeo đông to trên cánh cổng, rồi liên đó hai cánh cổng đã từ từ hé mở, từ trong bước ra một đứa bé độ mười hai, mười ba tuổi. Đứa bé ấy mặc một bộ y phục đã cũ, nhưng giặt sạch sẽ. Thân thể của nó tuy nhỏ thó, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt lờ đờ nhưng nhìn kĩ thì nó có vẻ rất thanh tú.

Đứa bé đưa tay vươn vai ngáp dài mấy cái rồi đưa mắt nhìn khắp xung quanh miệng lẩm bẩm :

- Đã trưa rồi, vậy ta quét tước cho mau kẻo lão quản gia trông thấy thì lại bị mắng.

Nói đoạn nó quay người chạy thẳng vào trong lấy ra một cái chổi lo việc quét tước sạch sẽ trước cổng.

Thằng bé ấy họ Đào tên gọi Gia Kỳ, là người cùng họ với lão chủ nhà là Đào Như Hải nhưng chăng phải là bà con thân thích chi. Mẹ của cậu ta là người giặt quần áo trong Đào phủ. Hai mẹ con của Đào Gia Kỳ cùng trú tại một gian nhà nhỏ rách nát tại cuối hẻm phía sau nhà chủ. Cha Đào Gia Kỳ đã chết sớm nên mẹ cậu ta ban ngày lo việc giặt áo quần, tối đến lại may vá thêm, dựa vào sức của mình để kiếm tiền độ nhật. Do đó hai mẹ con hết sức thương yêu nhau.

Nhưng vì mẹ làm việc quá sức nên thời gian kéo dài bà bị mù lòa đôi mắt, lại bị bệnh tê thấp nặng. Người chủ nhà là Đào Như Hải biết thế bèn cho gọi Đào Gia Kỳ đến làm việc lặt vặt trong phủ như quét dọn trong nhà và ngoài sân, mỗi tháng được hai lạng bạc để mẹ con duy trì cuộc sống.

Đào Gia Kỳ đến ở tại Đào phủ hơn ba năm, thấy Đào Như Hải lúc nào cũng ở trong nhà, rất ít bước ra ngoài. Sắc mặt của ông ta lúc nào cũng nghiêm nghị lạnh lùng. Số người đến viếng thăm ông ta phần lớn đêu là nhân vật võ lâm. Số người ấy đến không ai biết mà đi cũng chẳng ai hay, hành tung của họ đã làm cho Đào Gia Kỳ hết sức lạ lùng.

Đào Như Hải đối xử với kẻ ăn người ở trong nhà rất nghiêm khắc.

Viên võ sư lo việc canh gác và bao nhiêu người khác dưới tay của viên võ sư này khi trông thấy mặt Đào Như Hải thì miệng câm như hến, lộ vẻ sợ hãi vô cùng. Riêng ở địa vị của Đào Gia Kỳ trong

phủ thì thực hết sức bi đát.

Quanh năm cậu phải chịu cho tất cả mọi người chung quanh khinh khi hiếp đáp, chửi mắng thậm tệ. Nhưng vì đã sống trong nghịch cảnh nên cậu phải cúi đầu cam chịu.

Mỗi đêm trở về nhà cậu chẳng dám đem chuyện ấy nói lại cho mẹ mình nghe. Cậu chỉ nằm khóc thầm trên giường, buồn bã cho số kiếp quá khổ sở của mình đông thời mối uất hận cứ mỗi ngày một chông chất thêm trong lòng thơ ngây của cậu.

Mấy tháng gân đây Đào Gia Kỳ bỗng cảm thấy khắp Đào phủ đang chìm trong một bầu không khí nặng nê. Nhất là sắc mặt của viên võ sư có nhiệm vụ canh gác trông lại càng lạnh lùng đáng sợ hơn. Qua sự thật đó Đào Gia Kỳ cảm thấy tựa hồ như có một việc chi thực quan trọng đã xảy ra rồi vậy.

Trong khi cậu còn đang quét tước ngoài cổng thì bỗng có tiếng vó ngựa hối hả chạy tới. Cậu ngước mắt nhìn lên thì trông thấy có hai con ngựa đang chạy nhanh tới phía cậu. Trên lưng con ngựa chạy trước có một người đang nằm ôm sát thân ngựa, khi còn cách cổng của ngôi nhà chẳng bao xa thì người ấy bỗng sút tay ngã lăn xuống đất nghe một tiếng "phịch" rồi nằm yên không dậy được nữa.

Trên lưng con ngựa phía sau là một người thanh niên tuấn tú, trông thấy thế thì liên phi nhanh khỏi yên ngựa, thò tay nâng người ấy dậy rồi bồng thẳng đến cửa cổng.

Đào Gia Kỳ vừa nhìn thoáng qua người vừa ngã xuống đất liền biết đấy là Sử Đông Dương, một võ sư đắc lực ở trong phủ nên kinh hãi buột miệng kêu lên rằng :

- Chăng phải là Sử đại gia đó hay sao ?

Đôi mắt của người thanh niên tuấn tú lộ vẻ u buôn. Y nhìn qua Đào Gia Kỳ rồi nói :

- Phiên em vào thông báo cho Đào lão gia biết là có Từ Long Tướng ở Lao Sơn vừa được mời đến xin vào ra mắt. Đồng thời cũng hãy nói rõ là Sử lão sư đã bị người bí mật thanh toán.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Xin tôn giá hãy chờ đợi trong giây lát, tôi sẽ vào bẩm lại ngay.

Nói dứt lời, cậu bé quay người chạy thăng vào trong.

ì cậu ta là người không biết một tí võ công hơn nữa thân thể lại yếu đuối nên trong khi hối hả chạy như thế không khỏi bị vấp ngã đến hai ba lượt Ngay lúc ấy có một võ sư từ trong hối hả đi ra nên Đào Gia Kỳ đã đụng thẳng vào người y thật mạnh. Tức thì võ sư ấy nhanh nhẹn vung tay trái lên túm lấy Đào Gia Kỳ trong khi tay mặt đã tát thẳng vào mặt cậu ta kêu lên một tiếng "bốp" thật to rồi giận dữ quát rằng :

- Cái đô vô dụng ! Đi thì thong thả đi, chạy đâu mà hối hả như thế ?

Tội nghiệp Đào Gia Kỳ bị một cái tát choáng váng cả đầu óc, máu mồm tuôn ra vì gãy mất mấy cái răng. Nhưng cậu ta vẫn đứng thẳng người cất giọng run run nói :

- Tôi có việc cần bẩm lại với lão gia vì Sử đại gia bị thương sắp chết ở ngoài cửa đó ! Người võ sư ấy nghe thế thì thay đổi hẳn sắc mặt quát rằng :

- Mày bảo sao ?

Đào Gia Kỳ không đè nén được cơn tức giận to tiếng đáp :

- Tôi bảo là Sử Đông Dương đại gia trong phủ chúng ta đang được một người tự xưng là Từ Long Tướng ở Lao Sơn bồng đến trước cửa và xin ra mắt Đào lão gia.

Người võ sư ấy lộ sắc kinh hãi nhưng vẫn mắng rằng :

- Đô ngốc ! Thế sao ngươi không chịu nói sớm ? Thôi đây chẳng phải việc của ngươi, ông đây vào bẩm lại được rồi.

Nói dứt lời, người võ sư ấy bèn quay mình chạy thẳng vào trong.

Đào Gia Kỳ vẫn đứng trơ trơ tại đấy. Cậu cảm thấy nơi má mình đang nóng bỏng và đau đớn vô cùng nên hai dòng lệ không khỏi từ từ lăn xuống đôi má. Cậu cảm thấy trên đời này thực chẳng có một tí chi gọi là ấm áp, đâu đâu đều cũng gặp phải sự đối xử tàn nhẫn, vô tình. Nếu không vì còn một mẹ già tất cậu sẽ nhảy xuống hồ tự trầm hầu kết liễu kiếp sống thừa đáng thương của mình cho rảnh việc.

Chăng bao lâu sau có một lão già râu tóc bạc hoa râm, dung mạo uy nghi phi thường từ bên trong chạy bay ra. Theo sau lưng ông ta lại có một số đông võ sư khác mà phần lớn Đào Gia Kỳ đều chưa được thấy mặt họ lần nào.

Lão già ấy trông thấy Đào Gia Kỳ đang đứng giữa đường thì quát to rằng :

- Ngươi hãy về nhà đi, ngày hôm nay chớ đến đây làm gì ! vừa nói lão ta vừa vung tay áo quét thẳng về phía Đào Gia Kỳ nhưng vẫn tiếp tục chạy bay tới không hề chậm chân tí nào cả.

Đào Gia Kỳ bị luồng kình phong của lão già ấy quét ra, hất bắn đi xa năm sáu thước và té lăn quay ra đất khiến cậu ta có cảm giác như xương cốt khắp châu thân đều bị gãy ra thành từng khúc. Cậu ta gắng gượng đứng lên, đôi mắt ngấn lệ, đưa chân bước loạng choạng đi thẳng ra phía sau phủ.

Lão già khi nãy vừa chạy ra khỏi cửa thì đã lên tiếng nói :

- Từ thế huynh từ xa đến đây thực nhọc nhằn. Vậy chẳng rõ lệnh sư lúc này có được khỏe mạnh không ?

Người thanh niên tuấn tú vì hai tay bồng Sử Đông Dương nên không tiện thi lễ. Bởi thế y chỉ tươi cười đáp :

- Gia sư nhờ phúc của Đào sư thúc nên vẫn được khỏe mạnh luôn.

Riêng vị Sử lão sư này...

Ngay lúc ấy từ phía sau lưng lão già đã có hai võ sư thanh niên bước tới bồng Sử Đông Dương từ trong tay của người thiếu niên rồi chạy bay vào trong nhà.

Lão già đưa tay vuốt râu rồi mỉm cười nói tiếp :

- Từ thế huynh, chúng ta hãy đi vào trong sẽ thong thả nói chuyện với nhau sau được không ?

Người thanh niên họ Từ liên chắp hai tay nói :

- Tôi xin vâng theo lệnh của sư thúc ! Lão già cất tiếng cười to rồi sánh vai với người thiếu niên đi trở vào nhà. Lão già ấy tức Đào Như Hải, người đã từng xưng bá trong chốn võ lâm cách đây ba mươi năm tại vùng Quan Trung. Chỉ với lưỡi kim đao và hai mươi tám đường Bạch Hổ chưởng, ông ta nổi danh là Hổ Chưởng Kim Đao ai nghe đến cũng phải kinh khiếp, tiếng tăm lừng lẫy trong một thời. Nhưng mười lăm năm trước đây ông ta bỗng tuyên bố gác đao quy ẩn, dọn vê phủ Nam Xương ở yên không can dự chi đến việc của giới giang hồ nữa. Việc làm ấy của Đào Như Hải thực quá bất ngờ khiến cho cả võ lâm đêu bàn tán xôn xao. Nhưng ngày tháng trôi qua đã khiến mọi người dân dân quên mất việc ấy Ai nấy gần như không còn nhớ trong võ lâm đã có một người gọi là Đào Như Hải nữa.

Trong khi Đào Như Hải cùng sánh vai với người thiếu niên họ Từ bước trở vào trong nhà thì bỗng ông ta cất tiếng than dài và nói :

- Lệnh sư là người tài hoa tuyệt thế, võ công hết sức thân kỳ khiến già đây vô cùng ngưỡng mộ. Từ trước đến nay tình cảm giữa đôi bên không khi nào bị sứt mẻ nhưng đáng tiếc là lệnh sư đã sớm chán ngán cõi đời nên bỏ vê qui ẩn sớm hơn cả già đây nữa. Trước khi già đây rút lui đã từng đi tìm lệnh sư mấy lần nhưng đêu phải thất vọng trở vê không.

Nói đến đây, ông ta ngừng lại trong giây lát rồi cười tiếp :

- Nếu chẳng nhờ gặp một người bạn trong dịp tất niên năm rồi, đôi bên vô tình đê cập đến những mầm non xuất sắc này trong võ lâm thì thật già đây cũng không được biết người bạn xưa của mình đã đào tạo được một môn đồ võ công trác tuyệt, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà tên tuổi đã

vang lừng nhất là vê kiếm thuật Liên Hoàn Tam Tuyệt thì cao thâm không thể lường. Cũng nhờ dịp đó mà già đây mới biết thiếu hiệp danh gọi Từ Long Tướng, đồng thời cũng biết được lệnh sư qui ẩn tại Lao Sơn và đã gửi thân vào cửa đạo giáo.

Từ Long Tướng nói :

- Sư thúc quá khen tặng như thế thực khiến cho tiểu điện phải vô cùng xấu hổ.

Đào Như Hải cất tiếng cười to. Trong khi ấy hai người cũng đã bước vào một gian đại sảnh thực rộng rãi và trang trí rất trang nhã.

Sau khi đôi bên phân ngôi chủ khách ngồi yên, Từ Long Tướng bèn nói tiếp:

- Sử lão sư bị trúng Ngũ vân xà đầu đinh nên tiểu điện đành chịu bó tay mong sư thúc mau lo việc cứu chữa nếu chậm e không còn kịp nữa ! Đào Như Hải vừa nghe qua thì mặt liền biến sắc đứng phắt ngay dậy, đôi mắt sáng rục như hai luồng điện nói :

- Hiên điện, cháu có đoán chắc đấy là Ngũ vân xà đầu đinh không ?

Từ Long Tướng nói :

- Tiểu điện có xem nơi vết thương trên lưng của Sử lão sư, trông thấy nơi ấy hiện lên năm vệt sưng đỏ màu đỏ bầm như mây, đồng thời tại nơi đó có lộ ra năm vật nhỏ trông như năm cái đầu rắn. Bởi thế tiểu điện mới đoán đấy là Ngũ vân xà đầu đinh mà nhiêu năm qua đã vắng bóng trong chốn giang hồ. Riêng tiểu điện vì mới dấn bước giang hồ, kiến văn còn nông cạn nên rất có thể trong sự nhận xét có điêu sai lầm. Vậy mong sư thúc đích thân xem thì sẽ rõ.

Đào Như Hải lại ủ rũ ngôi trở xuống, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước, miệng lẩm bẩm như nói một mình :

- Đấy là chắc chắn rồi ! Có lý nào tên ma đâu ấy chưa chết hay sao ?

Việc Sử Đông Dương bị hạ bởi Ngũ vân xà đầu đinh thực không ai có thể tưởng tượng được.

Từ Long Tướng biết ông ta muốn đề cập đến Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, một quái kiệt đã khét tiếng một thời trước đây hai mươi năm trong chốn võ lâm nên vội vàng nói :

- Biết đâu chừng đó chính là người kế nghiệp của Lỗ Công Hành ?

Đào Như Hải gượng cười nói :

- Sử Đông Dương theo già đâu mười mấy năm, tính tình hết sức cẩn thận và khiêm tốn, nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì chẳng khi nào gây sự đánh nhau với ai bao giờ. Sau khi già đã gác đao

qui ẩn, ông ấy theo già đến đây lại càng tỏ ra ôn tồn dễ mến chắc chắn không làm sao lại có việc gây thù oán chi với người kế nghiệp của Lỗ Công Hành. Phương chi Ngũ vân xà đầu đinh là thứ ám khí từng làm khiếp sợ cả giới giang hồ, nếu không phải người đại gian ác hoặc có võ công trác tuyệt thì tuyệt đối ông ta không khi nào đem ra dùng một cách cẩu thả. Cái lệ ấy dù cho là người kế nghiệp của ông ta cũng phải tôn trọng. Như vậy chắc hẳn là...

Nói đến đây thì ông ta kéo dài tiếng nói sau cùng rồi bỗng cúi đâu có vẻ suy nghĩ.

Từ Long Tướng sốt ruột nói :

- Trong khi tiểu diệt đi dọc đường nghe có lời đôn đại là cuối năm rồi sư thúc đã lấy được một vật hết sức quí báu tại Đại Vũ Lãnh gọi là Hàn Thiết Quan âm chẳng hay có không ? Tiểu diệt được biết hiện các cao thủ trong hai phe hắc bạch đạo đều đang hối hả kéo về Giang Tây có lẽ dính líu đến việc ấy của sư thúc. Vừa rồi tiểu diệt lại được trông thấy Yến Nam Tam Kiệt bấy lâu vắng bóng giang hồ hiện cũng có mặt tại đây.

Sắc mặt của Đào Như Hải bình tĩnh đáp :

- Nếu họ muốn gán tội cho mình thì có thiếu chi cách nói. Già đây đã gác kiếm và dời vê ở tại Nam Xương mười lăm năm qua. Trong thời gian đó chẳng những già đây tuyệt đối không hê biết đến chuyện võ lâm mà đồng thời cũng không hê bước chân ra khỏi phủ thành mười dặm. Như thế thử hỏi làm cách nào lại được Hàn Thiết Quan âm tại Đại Vũ Lãnh ?

Nói dứt lời, ông ta ta cất tiếng cười ha hả thật to, rồi lại nói tiếp:

- Hiền diệt là người anh kiệt tuổi trẻ, chắc hiểu được Hàn Thiết Quan âm ấy có điều chi lạ lùng, quý báu khiến đến nỗi tất cả nhân vật võ lâm nghe đến đêu thèm rỏ dãi. Vậy hiên diệt có thể giãi bày cho già đây được biết hay chăng?

Từ Long Tướng không khỏi sửng sốt nói :

- Tiểu diệt chưa hề để tâm tìm hiểu đến việc ấy, chẳng qua trong lúc đi đường nghe người ta bàn tán xôn xao nên chăng làm sao không tin được.

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng trong lòng y nghĩ rằng:

"ông ấy đã phủ nhận tất cả".

Đào Như Hải than dài rồi nói :

- Chẳng nói chi đến hiền điện, mà ngay cả già đây cũng không thể không tin việc ấy. Nhưng vì già đây cảm thấy muốn chấm dứt sự vu khống đó không có chi bằng giữ im lặng. Song trong chốn giang

hồ việc ân oán cũng như việc thị phi thực chẳng biết sao mà đoán trước được, hơn nữa vì thấy rằng không thể không đề phòng những việc chẳng hay nên già đây đã phái nhiêu người đi các nơi mời số bạn bè cũ tập hợp vê đây để xét đoán và phân xử vụ này cho công bằng.

Vừa nói ông ta vừa đứng lên rồi tiếp :

- Hiên điện hãy cùng già bước vào xem thương thế của Sử Đông Dương trước đã ! Trong khi Từ Long Tướng định đáp lại lời nói của ông ta thì bỗng thấy có một vật đen đang rít vèo trong không khí, từ ngoài bay vút vào nhanh như một luồng điện chớp nên mặt không khỏi biến sắc vội vàng thò tay mặt ra định chụp lấy. Nhưng không ngờ Từ Long Tướng không chụp kịp nên vật ấy đã bay vút tới và đã cắm phập vào một cây cột.

Đào Như Hải nhanh nhẹn lướt tới thò tay nhổ vật ấy ra thì trông thấy đó là một mũi tên dài độ ba tấc, trên đầu có chạm một cái mặt quỷ trông rất hung ác nên ông ta không khỏi hết sức kinh hãi. Trong khi Đào Như Hải lướt tới nhổ mũi tên thì Từ Long Tướng cũng nhanh nhẹn lao mình lướt ra khỏi đại sảnh. Y đưa mắt quét qua khắp nơi chỉ trông thấy cây cối um tùm đang rì rào theo cơn gió chứ không trông thấy một bóng người nào cả. Y đoán biết đối phương đã bỏ đi dù có truy đuổi cũng vô ích nên lại trở vào đại sảnh ngay.

Khi ấy Đào Như Hải đang đưa mắt ngó đăm đăm vào mũi tên cầm trong tay, mặt ra chiêu nghĩ ngợi. Từ Long Tướng vội vàng nói :

- Sư thúc có hiểu được lai lịch mũi tên ấy không ?

Đào Như Hải lắc đầu nói :

- Già đây chẳng hiểu lai lịch của nó ra sao cả.

Nói đến đây ông ta cất giọng cười khô khan rồi tiếp :

- Mình không tỏ ra kinh ngạc trước một việc đáng kinh ngạc thì việc ấy tất tự nó sẽ mất đi tác dụng của nó. Đối phương có ý đe dọa nhưng già đây tự thấy không có điêu chi xấu hổ đối với lương tâm, vậy thử hỏi có gì đáng sợ ?

Ngay lúc đó bỗng có bảy tám bóng người từ ngoài lướt nhanh vào đại sảnh cúi người thi lễ rồi nói :

- Bẩm lão gia vừa rồi có nhiều người đã lẻn vào đây, khi chúng tôi hay được và tràn tới thì bọn họ liên bỏ chạy tất cả. Vì số người ấy quá nhanh nhẹn nên chúng tôi không làm sao nhận rõ mặt mũi của họ.

Đào Như Hải khoát tay nói :

- Ta đã biết rồi, các ngươi hãy lui ra lo việc canh phòng cẩn mật đi.

Tám võ sư ấy đồng thanh vâng lệnh rồi bước ra ngoài. Trong khi ấy Đào Như Hải và Từ Long Tướng cũng đứng lên đi ra khỏi đại sảnh.

Màn đêm đã buông kín vạn vật. Trên lâu canh tiếng trống thỉnh thoảng bay theo chiêu gió báo hiệu cho biết đêm đã vào canh hai. Trên chót ngọn cây nửa mảnh trăng non đang treo lơ lửng. Khu nhà của Đào Như Hải đèn đuốc đêu tắt, chung quanh yên lặng không hê nghe một tiếng động khẽ.

Bên trong vòng rào có rất nhiêu bóng người đang thập thò khắp gốc cây bụi kiểng. Họ đêu im lặng gần như nín thở để chờ đợi mọi biến cố.

Lúc ấy tại hướng Tây Bắc bên ngoài khu nhà, bỗng có một bóng đen xuất hiện. Bóng đen ấy đã bị tàn phế một bên chân trái, phải dùng một cây gậy để chống đi. Khi đầu gậy vừa chấm đất thì thân hình của y liên vọt thẳng lên không độ sáu trượng rồi bay vút lên một ngọn cây cổ thụ cao ngất trời, trông nhẹ nhàng như một con chim. Chỉ qua mặt tiếng "xạc" rất khẽ là bóng đen đó đã đáp nhẹ xuống một cành cây to. Đứng yên nghe ngóng trong giây lát, không thấy không động tĩnh chi, bóng đen đó liên cất tiếng hú và nhanh nhẹn buông mình rơi xuống đất. Trong khi bóng đen ấy vừa đáp xuống đến mặt đất và đang định tiếp tục lao tới trước thì bỗng từ trong bóng tối có một người nhanh nhẹn tràn ra trước mặt của bóng đen nói :

- Đào mỗ đã đoán trúng là đêm nay ngươi chắc chắn sẽ đến đông thời cũng đoán biết là ngươi sẽ xâm nhập vào đây theo hướng Tây Bắc nên đích thân Đào mỗ đã đến đây chờ đón.

Đôi mắt của người ấy sáng như điện khiến ai trông đến cũng phải khiếp sợ. Y liếc nhìn Đào Như Hải một lượt rồi cất giọng lạnh lùng nói :

- Mũi quỷ đâu tiễn của ta phóng ra thì trong một thời giờ nhất định ta sẽ đích thân lấy về. Thế mà ngươi lại tự nhổ đi thực chẳng khác nào đào thêm hận thù. Cái nhục bị ngươi chặt chân trước kia đêm nay ngươi phải trả lại gấp đôi đó ! Giọng nói của y âm u nghe thực đáng sợ. Đào Như Hải gật đầu mỉm cười đáp :

- Đào mỗ tuy qui ẩn nhưng suốt mười lăm năm qua chẳng hề buông lơi võ công. Xưa kia ngươi không thắng được ta thì hôm nay chắc chắn Đào mỗ không hề bị bại. Phương chi đã mất đi một chân rối thì rõ ràng những ý muốn của ngươi không thể nào toại nguyện được.

Người ấy hết sức tức giận cười nhạt :

- Ngươi cũng bắt chiếc giọng lưỡi khoác lác của trẻ con sao lại không ra tay đi ?

Sắc mặt của Đào Như Hải sa sầm nói :

- Đào mỗ đã biết nếu ngươi chưa chết thì ắt sẽ có ngày tìm ta để trả thù nhưng đáng tiếc ngươi tìm đến không phải lúc ! Người ấy không khỏi giật mình nói :

- Tại sao không phải lúc ?

Đào Như Hải cười nham hiểm nói :

- Đào mỗ không tin là ngươi không hề biết hiện nay trong phủ thành các cao thủ hai phe hắc bạch đêu kéo nhau đến vì việc của Đào mỗ.

Người ấy hạ giọng nói :

- Ta đã biết rối. Bọn họ tuy đến để tìm Đào Như Hải ngươi nhưng mục đích của họ là nhắm vào Hàn Thiết Quan âm. Riêng ta không cân biết Hàn Thiết Quan âm có thực sự nằm trong tay ngươi không vì ta đối với nó chẳng cảm thấy ham muốn tí nào cả ! Đào Như Hải cười lạnh lùng nói :

- Đêm hôm nay nếu ngươi chết dưới Bạch Hổ chưởng của ta thì không còn có chi để nói nhưng trái lại nếu Đào mỗ bị mất mạng dưới tay ngươi thì cao thủ hai phe hắc bạch đạo sẽ cho rằng ngươi đã đoạt mất Hàn Thiết Quan âm đi rối. Như vậy dù tứ hải mênh mông nhưng ngươi chẳng tìm được một nơi nào để lẩn trốn đó.

Người ấy cười ngạo nghễ nói :

- Số nhân vật hai phe hắc bạch tự cho là phi thường ấy thực ra chẳng đáng cho ta để mắt đâu. Ngươi tưởng ta phập phồng lo sợ bọn họ hay sao ?

- Nhưng có một người ngươi không thể không kiếp sợ ! - Người đó là ai ?

- Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành ! Người ấy vừa nghe tên Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành thì không khỏi kinh hoàng đôi tròng mắt xoay quanh rối trong lòng cũng vụt đến một ý nghĩ nên bèn mỉm cười nói :

- Lỗ Công Hành sớm đã đi về tiên cảnh rối, vậy lời nói của ngươi dọa được ta hay sao ?

- Đào mỗ đã biết là ngươi không hề chịu tin bao giờ.

Đào Như Hải vừa nói vừa thò tay mặt vào áo, cười nham hiểm rồi nói tiếp :

- Ngũ vân xà đầu đinh là môn ám khí từng làm rung chuyển võ lâm của Lỗ Công Hành, sáng hôm nay đã được dùng để thanh toán thủ hạ của Đào mỗ là Sử Đông Dương. Đào mỗ đã lấy ra được năm mũi xà đâu đinh làm bằng chứng, ngươi không tin thì hãy nhìn kỹ đây mà xem.

Vừa nói Đào Như Hải vừa lanh lẹ đưa thẳng bàn tay đến trước mặt đói phương rồi xòe rộng ra, tức

thì năm mũi xà đầu đinh sắc đen lóng lánh, dài độ ba tấc mộc, đã hiện rõ giữa lòng bàn tay của ông ta. Người ấy đưa mắt nhìn qua, trông rõ ràng đấy là môn ám khí nguy hiểm của riêng Lỗ Công Hành nên không khỏi giật nẩy mình. Đào Như Hải thừa lúc đối phương đưa mắt chú ý năm mũi xà đầu đinh trong lòng bàn tay mặt thì tay trái của ông ta đã nhanh nhẹn như điện chớp vỗ mạnh vào hông của đối phương. Vì khoảng cách quá gần cũng như hành động của Đào Như Hải quá đột ngột nên sau một tiếng "bốp" đối phương đã bị bàn tay ông ta vỗ trúng thẳng vào mục tiêu. Bởi thế người ấy không khỏi "hự" lên một tiếng khô khan rồi sắc mặt trở thành tái nhợt.

Đào Như Hải nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau năm thước cười ghê rợn nói :

- Trong Bạch Hổ chưởng của ta lại kèm theo cả ba mũi Sách Hồn châm chuyên phá vỡ lớp cương khí hộ thân. Phàm người công lực càng cao thì sự đau đớn càng nhiêu. Bởi thế hiện ngươi không làm sao sống hơn ba tiếng đồng hồ nữa.

Câu nói chưa rút thì người ấy đã chống gậy lao vút tới vung chưởng mặt lên quét một thế võ vô cùng mạnh mẽ kình khí cuốn tới ào ào nghe thực ghê sợ.

Đào Như Hải cất tiếng cười lạnh lùng rồi nhanh nhẹn vung hai chưởng lên đỡ thẳng vào thế công của đối phương. Sau một tiếng "ầm" thực to Đào Như Hải liên bị hất bắn ra sau liên tiếp ba bước. Trong khi đó thân hình người ấy cũng hơi lảo đảo, đưa đôi mắt tràn đây căm hận nhìn qua Đào Như Hải một lượt rồi gằn giọng nói :

- Chỉ cần mạng ta chưa chết thì sau này chính ngươi cũng sẽ phải chịu nếm một sự thảm bại gấp mấy lần ta. Nhưng đêm nay ngươi chịu đựng thế cũng đủ rồi.

Nói dứt lời người ấy chống đầu gậy lên mặt đất, vọt thẳng người bay lên không, vượt qua lớp tường rào bay đi mất.

Đào Như Hải quả đã bị thương không phải nhẹ. Trên vầng trán của ông ta đang rớm ra những hạt mồ hôi to như hạt đậu, máu huyết trong người cũng cuộng loạn, suýt nữa đã từ miệng vọt ra ngoài. Ông ta vội vàng vận dụng chân lực điêu hòa hơi thở, đưa số máu huyết cuồng loạn ấy trở vê kinh mạch. Qua một lúc thật lâu ông ta mới bình phục trở lại và chậm rãi bước thẳng vào nhà. Liên đó ông ta ra lệnh cho một số võ sư bí mật ra đi lùng kiếm người ấy, dù sống hay chết cũng nhất định phải mang cho kỳ được người đó trở về nhà. Ông ta đoán là người ấy không thể nào đi xa hơn năm dặm và chắc chắn sẽ ngã chết dọc đường. Nhưng ông ta không muốn để cho người ngoài biết được việc ấy, vì nếu tiết lộ ra thì thực là bất lợi cho ông ta. Song nào ngờ lòng người không bằng ý trời chính đây là ông ta tự gây ra tai họa cho mình và tạo mầm mống cho một cuộc chém giết đẫm máu sau này trong võ lâm.

Đêm khuya gió thổi lạnh lùng, dưới ánh trăng mông lung, thành Nam Xương được phủ lên một lớp sương mỏng giá rét. Cách phía sau Đào phủ không xa, nơi cuối một con hẻm nhỏ có một gian nhà

lụp xụp, bên trong lại có một cái gác tăm tối chỉ đủ chưa một cái giường nhỏ và một cái ghế ngồi.

Đào Gia Kỳ đang nằm ngủ trên chiếc giường nhỏ bé ấy. Cậu ta đang ôm lấy một chiếc áo bông đã cũ rách, hai mắt mở to, không ngớt trằn trọc, chẳng thể làm sao ngủ được. Cậu ta nghĩ ngợi miên man, cảm thấy tương lai của đời mình thực là đen tối, cuộc sống hết sức nhạt nhẽo, vô vị. Cậu ta càng nghĩ xa thì tâm trạng lại cảm thấy nặng nề buôn não không làm sao chợp mắt ngủ được. Gió đêm đã đưa tiếng trống nơi gác canh đến báo hiệu đêm khuya đã vào canh tư. Đêm khuya thanh vắng đã làm cho cậu ta lại càng cảm thấy tâm trạng của mình nặng nê buồn bã thêm gấp bội.

Đột nhiên ngoài hẻm bên cạnh cửa sổ căn gác của Đào Gia Kỳ bỗng có tiếng động to như là viên đá ném xuống nước. âm thanh ấy không ngớt vang lên trong đêm vắng thật lâu. Đào Gia Kỳ hết sức kinh hãi, vội vàng ngồi dậy nghiêng tai lắng nghe và cậu ta đã nghe được tiếng rên rỉ nhỏ như tiếng muỗi kêu, từ nơi có tiếng động vọng lại. Cậu bé đoán biết là có người đã trượt té và bị trọng thương không làm sao dậy nổi. Do đó cậu ta vội vàng ngồi dậy, khoác thêm một chiếc áo vào người, hối hả bước xuống khỏi giường rồi bò nhè nhẹ xuống gác. Vì cậu ta sợ làm mất giấc ngủ của mẹ nên rón rén nhón chân đi thăng ra phía cửa.

Ngay lúc đó từ trong nhà bỗng có tiếng người mẹ cậu bé hỏi :

- Kỳ nhi con cũng nghe thấy tiếng động ngoài cửa nữa hay sao ?

Thông thường những người bị mù đôi mắt thì thính giác của họ lại trở nên linh mẫn hơn người thường.

Nghe mẹ hỏi, Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Thưa má, Kỳ nhi đã nghe nên muốn đi ra xem coi có việc gì ?

- Con hãy mặc thêm áo kẻo bị cảm sương ! - Kỳ nhi đã mặc thêm rồi vậy má cứ yên lòng ! Vừa nói cậu bé vừa mở then cửa bước ra ngoài. Dưới ánh trăng, cậu bé trông thấy cách cửa nhà mình không xa có một lão già đang té nằm trên đất nên không khỏi kinh hãi vội vàng chạy đến quì gối xuống nói :

- Thưa ông, ông làm sao thế ?

Lúc bấy giờ, cậu ta trông rõ lão già nọ, thấy lão ta đã cụt mất đi một chân, tóc rối bù, hai mắt giương to như hai cục lục lạc và đầy những chỉ máu đỏ ngầu. Lão ta không ngớt nghiến chặt đôi hàm răng như đang đè nén một sự đau đớn phi thường.

Đôi tròng mắt của lão già ấy từ từ chuyển động nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt. Lão ta trông thấy đó là một cậu bé gầy yếu, bèn nói :

- Này chú em, ta là người sắp chết vậy chú em không làm sao giúp gì được cho ta đâu, tốt hơn hãy mau đi trở vê nhà kẻo có người đuổi bắt ta lại liên lụy tới chú em đó.

Giọng nói của lão già nghe âm u khàn khàn. Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi:

- Thưa ông, có lại ai đuổi bắt ông ? Sao ông lại biết mình sắp chết và biết tôi không có cách nào cứu được ông ?

Lão già trợn to đôi mắt nói :

- Ta hiện đang bị trọng thương, không thể đi dửng được nữa, thế tại sao không chết được ? Hơn nữa dù có thuốc cứu chữa cho ta thì ta cũng phải nằm yên tĩnh dưỡng suốt mất năm mới mong bình phục. Vậy thử nghĩ nếu ta kéo dài kiếp sống thừa này thì chi bằng chết quách đi lại được mát thân hơn.

Đào Gia Kỳ nói :

- Ông nói như thế là sai rối. Thử nghĩ như con kiến mà còn ham sống vậy huống hô chi là con người lại không biết quí tính mạng của mình sao ?

Nếu như ông không chê thì xin hãy tạm vào chòi tranh của tôi tĩnh dưỡng ít lâu chắc có thể bình phục lại như xưa được.

Đào Gia Kỳ ngay từ lúc nhỏ đã thường được mẹ dạy dỗ là nếu cứu sống được một mạng người còn hơn xây một tòa tháp bảy tầng. Vậy thử hỏi cậu làm thế nào trông thấy kẻ bị nguy mà lại không cứu cho được ?

Lão già cất giọng lạnh lùng đáp :

- Ta chỉ e làm như vậy sẽ mang đến cho chú em nhiêu tai họa không lường trước được.

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi sững sờ. Ngay lúc đó, nơi khung cửa bỗng xuất hiện bóng người mẹ già của cậu bé, đang dựa vào cửa gọi rằng :

- Kỳ nhi, người ta bị thương thì hãy mau đỡ vào trong nhà, ở ngoài e bị nhiễm gió lạnh thì thương thế lại càng trầm trọng hơn.

Đào Gia Kỳ nói :

- Thưa má, xin má hãy đi ngủ đi. Kỳ nhi sẽ đỡ ông ấy vào nhà ngay ! Dứt lời, cậu ta không nói thêm chi nữa bèn đem hết sức bé bỏng trong người ra đỡ lấy lão già ngồi dậy. Lão già thấy thế không khỏi than dài nhưng vẫn để mặc cho cậu ta đỡ mình. Lão đưa mắt nhìn về phía Đào mẫu và không khỏi sửng sốt vì trông thấy đôi mắt của Đào mẫu đã mù lòa, mình mặc một chiếc áo bông vá hàng

trăm lỗ. Bà ta đứng tựa cửa, trông chẳng khác nào một ngọn nến sắp tàn đang leo lét trước gió.

Lão già ấy hết sức cảm động nên bất giác trong lòng lão ta dậy lên một tia hi vọng bám lấy cái sống. Lão đưa mắt nhìn trở vê Đào Gia Kỳ nói :

- Chú em hãy đi nhặt hộ lại chiếc gậy. Ta nghĩ đến lòng tốt của ngươi nên cũng gắng gượng kéo thêm kiếp sống tàn ít năm nữa.

Vừa nói lão ta vừa đưa tay chỉ vê hướng chân tường. Đào Gia Kỳ quay mặt ngó theo, quả nhiên trông thấy có một chiếc gậy rớt nằm cạnh đó nên vội vàng bước tới nhặt lấy trao lại cho lão già. Liên đó lão già đưa bàn tay mặt chống mạnh xuống đất tức thì người lão ta đứng ngay lên, đồng thời chiếc gậy trong tay mặt của lão ta cũng chống xuống đất để giữ thăng bằng.

Tuy lão ta đứng thẳng người lên được nhưng trong cổ họng đã phát ra một tiếng "hự" khô khan, sắc mặt lộ vẻ vô cùng đau đớn.

Lão ta cố gượng cười nói :

- Chị cả đã có lòng tốt thực khiến tôi cảm động khôn cùng. Bởi thế đã làm cho tôi có ý nghĩ bám lấy sự sống. Chị cả đôi mắt đã mù lòa, người lại bị bệnh phong thấp nặng thế mà còn có nghị lực để dưỡng dục lệnh lang, vậy già đây sao lại không thể... ?

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình thầm nghĩ :

- Ông ta tại sao lại biết mẹ ta bị bệnh phong thấp ?

Do đó trong lòng cậu không khỏi vừa kinh hãi vừa ngờ vực.

Lão già lại nói tiếp rằng :

- Đêm khuya lạnh lẽo, vậy xin chị cả vào trong an nghỉ, già đây đã có lệnh lang giúp đỡ cho rồi.

Đào mẫu đáp rằng :

- Nếu thế tôi xin lui vậy.

Dứt lời, bà quay người đi thăng vào trong.

Đào Gia Kỳ đưa hai bàn tay đỡ lấy lão già nói :

- Thưa ông, ở ngoài gió to, vậy xin hãy mau bước vào nhà.

Lão già gật đầu nói :

- Tốt lắm ! Dứt lời ông ta không chờ Đào Gia Kỳ dìu đi mà chỉ lấy gậy chống mạnh xuống đất tức thì cả người ông bay thẳng vào cửa như một con chim.

Đào Gia Kỳ vội vàng chạy vào nhà rồi đóng chặt cánh cửa lại.

Lão già sau khi đã bước vào trong, liền đưa đôi mắt mắt sáng quắc như điện, nhìn khắp cảnh vật trong gian nhà rồi quay lại hỏi Đào Gia Kỳ rằng :

- Chú em nghỉ ở đâu, có phải ở trên gác kia không ?

Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Đúng như thế ! Tức thì thân người lão già liên lắc mạnh, vọt bay thẳng đứng lên rồi rớt ngồi xuống sàn gác nhẹ nhàng. Tiếp đó lão ta lại lấy bàn tay chống mạnh xuống sàn gác, tức thì người lão bị bay vọt lên chiếc giường khiến chiếc giường kêu kèn kẹt.

Đào Gia Kỳ không khỏi thầm kinh hãi nghĩ rằng:

"Hành động của lão ta, nào có giống một người đang bị trọng thương ? " Cậu ta đã sống trong ngôi nhà Đào Như Hải nhiêu năm qua nên đã thường trông thấy các võ sư biểu diễn tài nghệ, nhưng quả thật cậu rất ít thấy ai có một thân pháp quá lẹ làng như lão già này. Đối với việc luyện võ vì thường trông thấy nhưng tài nghệ trác tuyệt của những kẻ khác nên cậu hết sức hâm mộ nhưng có điêu là từ bấy lâu nay, cậu chỉ giấu kín trong lòng chứ không hê dám thổ lộ ra.

Khi cậu ta leo tới thang gác thì đã thấy lão già nằm yên trên giường rồi. Lão ta không ngớt thở hổn hển trong cổ kêu nghe ồ ồ. Đào Gia Kỳ thấy thế thì hết sức kinh hãi hỏi nhỏ rằng :

- Thưa ông, ông làm sao rồi ?

Lão già không đáp mà chỉ khoát tay ngăn không cho cậu bé nói. Ông ta lấy ra ba viên thuốc mùi thơm ngào ngạt bỏ vào miệng rồi nuốt ực xuống.

Đào Gia Kỳ im lặng đứng yên bên cạnh giường. Hơi thở của lão già đã từ từ trở nên nhẹ nhàng hơn. Bên ngoài cửa sổ, tiếng gà đã gáy ó o, vì trời sắp hết canh năm. Nhưng ngoài trời vẫn còn tối đen như mực, giá lạnh lòn qua khe cửa thổi vào trong nhà, khiến cả gian nhà lạnh lẽo như giữa mùa đông.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ bỗng có tiếng chân người bước đi trên hẻm vọng lại. Tiếp đó lại nghe một giọng nói ô ô rằng :

- Lão gia đã nói con quỷ già ấy không thể nào chạy xa hơn năm dặm, thế sao kiếm mãi không thấy ?

Một người khác cười nhạt đáp :

- Trong phủ thành này, có không dưới mấy vạn nóc nhà, vậy nếu con quỷ già ấy vào nơi nào đó và gặp phải một người tốt bụng bằng lòng che giấu và nuôi dưỡng thì với sức của chúng ta, dù có tìm kiếm đến sáu tháng hay một năm đi nữa cũng chưa chắc đã tìm ra được.

- Đấy là lời nói hữu lý. Thực chúng ta không dễ gì tìm ra lão già ấy đã lẩn trốn đi đâu. Nhưng vì lệnh của lão gia đã bảo đi ra tìm kiếm mà chúng ta lại trở vê tay không thì biết sẽ nói làm sao ?

- Số người được phái đi tìm con quỷ già ấy nào phải riêng hai chúng ta.

Theo tôi nghĩ thì chắc chắn số người kia cũng sẽ trở vê tay không mà thôi ! Riêng tên họ và lai lịch của con quỷ già ấy là chi, Đào lão gia lại không hê nói rõ ra, hơn nữa trong khi ông ấy ra lệnh cho chúng ta lục soát thì trên nét mặt vẫn còn vẻ kinh hãi. Như thế cũng đủ thấy là Đào lão gia hiện đang ở vào cảnh nước sôi lửa bỏng, chỉ qua sự kiện của Sử Đông Dương ta cũng thấy được điêu đó. Vậy chẳng lẽ con quỷ già kia chính là Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành hay sao ?

- Ai nào có biết ! Tôi và anh nên trở vê để bẩm lại thì hay hơn ! Liền đó có tiếng người lướt gió nghe vèo vèo rồi bên ngoài cửa sổ lại chìm trong sự yên tĩnh.

Lão già chống tay ngôi dậy nhìn cửa sổ cười nhạt. Đào Gia Kỳ hỏi - Có phải bọn họ nói đến ông không ?

Lão già chậm rãi quay lại đưa mắt nhìn thăng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Này chú em, ngươi hãy đốt đèn sáng lên đi, già đây có việc cần nói với chú em ! Đào Gia Kỳ cất tiếng đáp lời, rồi lấy viên đá lửa để trên ghế gõ mạnh vào nhau, tia lửa bắn ra sáng ngời, đốt cháy một cây bùi nhùi đỏ lờ mờ trong đêm tối. Cậu ta liên kê bùi nhùi lên sát miệng, lấy hơi thổi phù phù, tức thì ngọn lửa cháy lên. Liên đó cậu ta kê bùi nhùi mồi cháy tim đèn dầu để bên cạnh, rồi dụi tắt cái bùi nhùi ấy đi.

Lúc đó, trên gian gác sáng tỏ. Lão già đưa mắt nhìn kỹ Đào Gia Kỳ một lượt, trông thấy đôi mắt và sống mũi của cậu bị bầm xanh, hai bên má lại có vết trầy trụa nên không khỏi kinh ngạc hỏi :

- Ngươi chớ có giấu ta, ta xem vết thương trên mặt của ngươi còn mới chứng tỏ ngươi vừa bị người ta đánh đập, hiếp đáp mà không dám đem việc ấy nói rõ cho mẹ ngươi nghe, như vậy là thế nào ?

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh ngạc trước sự quan sát tế nhị của lão già, chẳng khác nào chính mắt lão đã trông thấy mọi việc xảy ra. Cậu bé muốn đem sự thật nói cho lão nghe nhưng cảm thấy khó nói nên lời. Cậu ta còn đang do dự thì trông thấy tia mắt khiếp sợ của lão già đang đăm đăm nhìn mình cũng như sắc mặt uy nghiêm của lão ta trong lúc đó đã khiến cậu ta bất giác phải cất tiếng than dài rồi

đem hoàn cảnh của mình nói ra cho lão già nghe.

Sau khi nghe qua, sắc mặt của lão già có ít nhiêu thay đổi nói :

- Nếu thế thì Đào Như Hải là người có ơn nặng như núi đối với ngươi, vậy ngươi sẽ làm thế nào để báo đáp lại cái ơn ấy ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Đào Như Hải sở dĩ chịu bố thí cho kẻ khác ít nhiêu ân huệ, thật ra chỉ là một hành động giả nhân giả nghĩa mà thôi. Nhưng dù sao lão ta cũng đã giúp cho mẹ con tôi khỏi chết vì đói rét, tất có ngày tôi cũng phải đến đáp lại cái công ơn ấy.

Lão già nghe thế liền đưa ngón tay cái ra khen phải rồi nói tiếp :

- Ngươi có biết ta bị ai gây ra thương tích như thế này không ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Những tiếng nói vừa rồi của các võ sư ngoài cửa sổ đã chứng tỏ ông vừa bị độc thủ của Đào Như Hải chứ gì ?

Đôi mắt của lão già liền chiếu ngời những tia sáng giận dữ, cười nhạt nói :

- Trước đây, mọi hành động của Đào Như Hải khiến ai trông thấy hoặc nghe nói đến cũng đêu căm tức. Những cao thủ trong võ lâm đã bị y hãm hại có đến hàng trăm, hàng nghìn người. Y tưởng những việc đó không ai biết nhưng nào ngờ lửa thì không thể nào gói cho kín được, cuối cùng y đã bị bốn người điêu tra biết rõ mọi hành động hiểm độc của y chứng tỏ y là người đã gây việc hại to cho võ lâm nên định ra tay diệt trừ đi.

Nói đến đây, lão già cất tiếng than dài rồi tiếp tục :

- Nhưng không ngờ Đào Như Hải lại tiên thủ hạ vi cường, vì thế mà già đây bị hắn chặt mất đi một chân. Hắn biết nếu mọi hành động tội ác của hắn bị phát giác ra tất không làm cách nào có thể sống yên giữa chốn võ lâm được nên sớm gác kiếm trở vê quy ẩn.

Lão già bỗng ngưng ngang câu nói, rồi hạ giọng tiếp :

- Những việc ấy ngươi còn nhỏ không thể biết được, vậy già đây không tiện đê cập đến. Bình sinh không khi nào ta muốn nhờ đến người khác nhưng không ngờ đến tuổi tàn niên mà còn phải chịu cái ơn cứu mạng của ngươi.

Đào Gia Kỳ vừa mở miệng muốn nói thì lão già khoát tay ra hiệu bảo im rồi tiếp rằng :

- Già đây tuy được ngươi cứu nhưng tối thiểu cũng phải nằm trong căn gác này tĩnh dưỡng đến sáu tháng hoặc một năm, vậy ngươi không hối hận chứ ? Hơn nữa ngươi có thể giữ kín được việc này không ?

Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Sao ông lại nói thế ? Chỉ cân ông không chê cơm muối trà nhạt của gia đình chúng tôi thì dù cho có ở đến năm ba năm đi nữa cũng chẳng hại gì?

Sắc mặt của cậu ta tỏ ra hết sức chân thành khiến lão già vô cùng cảm động. Lão ta đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ tươi cười nói :

- Già đây có ý giúp đỡ cho ngươi hầu báo đáp lại cái ơn to lớn của ngươi nhưng chăng rõ tính ngươi thích học văn hay là chịu luyện tập võ nghệ ?

Đào Gia Kỳ nghe thế trong lòng không khỏi vui rộn lên. Nhưng cậu vẫn điềm nhiên không để lộ ra ngoài cung kính đáp :

- Nếu được ông giúp đỡ cho thì ơn ấy thật sánh bằng tái tạo. Việc học văn là để hiểu lẽ phải, việc luyện võ là để phòng thân, xưa kia người ta đặt ra lục nghệ, văn võ thực ra chỉ là một mà thôi, vậy sao ông lại phân chia ra như thế ?

Lão già nghe lời nói của Đào Gia Kỳ thì lộ vẻ hết sức kinh ngạc. Lão im lặng chú ý nhìn Đào Gia Kỳ thật lâu rồi mới chậm rãi thở ra hỏi :

- Ngươi ngay từ lúc nhỏ đã bị mồ côi cha, lại không được hưởng một tí êm ấm nào của người đời. Từ trong đôi mắt của ngươi có thể nhận xét được trong lòng ngươi đang thù hằn căm tức thế tục, sau này rất dễ đi vào con đường cực đoan, già đây thực lo lắng cho ngươi. Nên biết con đường học vấn là trọng ở chỗ tiến đến rèn luyện thành một con người thẳng thắn rộng lượng, nếu thiên lệch đi thì sau này tất không thu được kết quả tốt đẹp.

Nói đến đây bỗng lão già lại đổi giọng tiếp rằng :

- Già đây nói ra một tiếng là chắc chắn như đinh đóng cột, không hề hối tiếc bao giờ. Bắt đầu từ ngày mai, già đây sẽ đem sở học của ta dạy hết cho ngươi, còn vê tương lai thì đó là cái may mắn của riêng của ngươi vậy.

Nói xong, lão bảo Đào Gia Kỳ lấy viết mực lại, rồi nhanh nhẹn viết ra một toa mua hàng, đồng thời thò tay vào túi lấy ra một nén vàng trao cho Đào Gia Kỳ và bảo ra chợ mua những món hàng mà lão đã viết trong giấy.

Hơn nữa lão ta lại dặn dò cậu bé cần phải đến đâu mua những đồ vật ấy, cũng như phải hết sức giữ

bí mật.

Đào Gia Kỳ liền bước xuống gác, trông thấy mẹ mình vẫn chưa ngủ.

Bà liên gọi Đào Gia Kỳ đến để hỏi rõ mọi việc.

Sau khi nghe qua, bà trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc và nói :

- Trong chốn phong trần có lắm bậc kỳ tài, vậy con nên tôn kính ông ấy như sư phụ của mình. Vì má đây là người dốt nát nên không thể lo nghĩ đến việc tương lai cho con, vậy hôm nay con may mắn gặp được cơ duyên thì phải cần cố gắng học hỏi để tiến tới. Sau này nếu con có thể làm rạng rỡ cho gia thế của mình thì mẹ đây dù có nhắm mắt cũng ngậm cười nơi chín suối Thôi con hãy đi đi, trước tiên nên đến xin phép viên quản gia nghỉ nửa ngày, rồi ra phố mua đồ.

Đào Gia Kỳ không ngớt lên tiếng vâng lệnh rồi nhắm hướng cửa sau phủ đệ của Đào Như Hải đi thăng tới.

ánh nắng mùa xuân ấm áp, cành liễu non mượt xanh tươi chạy dài theo ven hồ và bay thướt tha theo chiêu gió. Trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, lá sen nhấp nhô xanh biếc làm cho cảnh vật mùa xuân lại càng thêm xinh đẹp Đào Gia Kỳ đã mua xong tất cả các món đồ lão già ghi trên giấy, gồm có hai thẻ thuốc chữa thương rất đắt tiên, một cục đá nam châm và mấy quyển sách. Cậu ta gói chung lại thành một gói rồi men theo hồ vê nhà.

Bỗng khi ấy, cậu ta trông thấy có mười mấy bóng người cỡi ngựa từ xa chạy tới như bay, tiếng vó ngựa rầm rập như sấm dậy, cát bụi +nt g bay mù mịt. Người cưỡi trên con ngựa chạy trước chính là Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải.

Đào Gia Kỳ thực lanh trí, vừa trông thấy thế cậu ta liên lách người vào một cái hẻm nhỏ, nấp sát vào tường lén nhìn ra.

Đoàn ngựa ấy lướt tới như bay, họ quẹo sang Trạng Nguyên kiêu rồi theo ngả cửa Thuận Hòa môn chạy thẳng ra ngoài thành. Sắc mặt của Đào lão gia trông giá lạnh như băng, tựa hồ như đã xảy ra một việc gì hết sức nghiêm trọng vậy. Đào Gia Kỳ nghĩ ngợi một lúc, rồi quay người tìm những ngõ tắt đi riết vê nhà. Khi cậu vừa bước lên thang gác thì trông thấy lão già đang co một chân lên ngồi ngay ngắn trên giường, đôi mắt nhắm nghiên để vận dụng chân lực điêu hòa hơi thở. Sắc mặt của lão đã bắt đầu có màu máu nhưng cũng vẫn còn tái mét.

Nghe tiếng động, lão già từ từ mở đôi mắt ra hỏi rằng :

- Những món ghi trong giấy ngươi đêu mua đủ cả chứ ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Đêu mua đủ tất cả rồi ! Nói dứt lời, cậu liên trao gói đồ tận tay của lão già rồi mới quỳ xuống đất nói :

- Mẫu thân tôi dạy tôi phải lạy ông tôn làm thây, vậy xin ông nhận đại lễ của Kỳ nhi.

Nói đoạn cậu ta cung kính dập đâu xuống đất mấy lượt. Lão già tươi cười nói :

- Lệnh đường tuy là người có đôi mắt mù lòa tăm tối nhưng lòng dạ sáng suốt phi thường quả là hiếm có. Già đây tuy không muốn làm thầy nhưng vê việc dạy dỗ ngươi thì tất sẽ nghiêm khắc, trước sau như một chớ nên buông lơi việc học hành.

Vừa nói lão ta vừa mở gói đô ra, kiểm điểm lại thấy hai thẻ thuốc chữa thương quả đúng chẳng sai. Sau đó lão ta lại dùng tay mặt cầm lấy viên đá nam châm lên, rồi tay trái vén áo lên. Đào Gia Kỳ vừa nhìn qua thì không khỏi giật bắn mình. Vì cậu ta trông thấy phía dưới nách của lão già, có một vết thương bầm đen, to cỡ một bàn tay, nhiêu nơi thịt đã bắt đầu thối, nước vàng chảy ra tanh nồng nặc. Đôi mắt của lão già chiếu ngời những tia sáng lạnh ngắt, cất tiếng cười nhạt, rồi kê viên đá nam châm đè nhẹ vào sát vết thương.

Đào Gia Kỳ nhìn đăm đăm theo dõi từng cử động một của lão già. Sắc mặt cậu ta trông có vẻ còn căng thẳng hơn cả lão già ấy nữa. Chẳng mấy chốc, lão già liên lấy viên đá nam châm ra, tức thì có ba cây kim bằng sắt đen lóng lánh, dài độ non một tấc mộc, nhỏ rức như sợi tóc, dính theo viên đá Những mũi kim ấy còn mang theo cả những sợi máu bầm trông thực ghê sợ.

Lão già gỡ ba mũi kim ấy để vào lòng bàn tay, ngó đăm đăm một lúc, đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện, sắc mặt hiện rõ một làn sát khí.

Chương 2: Giá Họa Giang Đông

Bỗng nhiên, lão già ngước mặt lên, đưa tia mắt đáng sợ nhìn thẳng vào mặt Đào Gia Kỳ, khiến cậu bé bất giác phải rùng mình, trong lòng lấy làm sợ hãi.

Lão già thấp giọng nói :

- Kỳ nhi, ngươi ở trong Đào phủ mấy năm qua, vậy có nghe đến cái tên Lỗ Công Hành hay không ?

Đào Gia Kỳ nghĩ ngợi trong giây lát đáp rằng :

- Chỉ trong buổi sáng hôm nay, con mới được nghe mọi người nhắc đến. Vì trong phủ có Sử Đông Dương bị trúng Ngũ vân xà đầu đinh và được Từ Long Tướng cứu trở vê phủ. Đào Như Hải sau khi xem qua vết thương của Sử Đông Dương liên nhận ra đấy là Ngũ vân xà đầu đinh môn ám khí riêng của Lỗ Công Hành.

Lão già cười nhạt nói :

- Sử Đông Dương chỉ là một tên tiểu tốt trong giới giang hô, trước kia Lỗ Công Hành là người vang danh trong võ lâm chẳng khác nào Thái Sơn Bắc Đẩu, vậy làm sao ông ta lại xuống tay đối với Sử Đông Dương như thế được ? Hơn nữa ông ta lại càng không sử dụng Ngũ vân xà đầu đinh một cách cẩu thả như vậy.

Đào Gia Kỳ kinh ngạc nói :

- Theo ý ân sư muốn nói là sự nhận xét của Đào Như Hải có chỗ lâm lẫn chăng ?

Lão già không đáp thẳng câu hỏi ấy, trái lại nói :

- Ngươi có nghe bọn họ đã nói như thế nào không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lúc Kỳ nhi vào xin phép nghỉ nửa ngày với viên quản gia thì nghe số người ở trong nhà xâm xì bàn tán nói rằng trong giới giang hô có lời đôn đại sai ngoa là Đào Như Hải đã bất ngờ nhặt được Hàn Thiết Quan âm, một vật quý báu nhất trong chốn võ lâm.

Lão già cười nhạt nói :

- Bất ngờ ? Quả đấy là định dối gạt người ta mà thôi ! Đào Gia Kỳ sửng sốt nói :

- Đào Như Hải có thể với Từ Long Tướng là suốt mười lăm năm qua ông ta không rời khỏi nhà một bước, vậy làm thế nào có thể nhặt được Hàn Thiết Quan âm. Như vậy lời đôn đại sai ngoa trong giới giang hô chỉ là giá họa cho hắn ta mà thôi, trong khi người thực sự lượm được vật báu ấy thì vẫn bình an vô sự. Thưa ân sư, chẳng rõ Hàn Thiết Quan âm là vật chi thế ?

Lão già nói :

- Đợi sau này ngươi sẽ biết. Bắt đâu từ hôm nay, khi vào làm việc trong Đào phủ, ngươi nên nhớ tất cả những việc tai nghe mắt thấy, đông thời cũng để ý dò xét coi thực sự có Hàn Thiết Quan âm không ?

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát rồi mới tiếp rằng :

- Ngươi hãy đem hai thẻ thuốc này, dùng nước rễ tranh sắc ba chén còn lại tám phân giúp ta.

Đào Gia Kỳ mang hai thẻ thuốc bước xuống gác, vừa sắc thuốc vừa lo việc nấu cơm và làm thức ăn. Người mẹ của Đào Gia Kỳ tỏ ra rất hiểu biết không khi nào nhờ cậu làm việc gì bận rộn. Bà chỉ nằm yên lặng trên giường nghỉ ngơi.

Đào Gia Kỳ ngôi ngay ngắn trên một chiếc ghế nhỏ bằng tre, mặt ngó lò lửa, dùng cây quạt lá kè quạt nhẹ luôn tay. Trong khi đó, bàn tay khác của cậu chống cằm, tựa hồ như đang nghĩ ngợi một điêu gì.

Đến đâu giờ Thân, mặt trời sắp về Tây mà cửa Đào phủ vẫn còn mở rộng, khung cảnh vẫn yên tĩnh như mọi ngày thường.

Giữa đám người qua lại trên dường, bỗng xuất hiện một người thanh niên áo xanh, thân hình mảnh khảnh, mặt vuông mày rậm, đôi mắt thật to, lưng giắt trường kiếm, trông có vẻ hết sức hiên ngang, nhắm hướng Đào phủ đi tới thực nhanh.

Khi vừa bước lên bậc tam cấp của tòa nhà thì y dừng chân đứng lại to tiếng nói :

- Có ai trong nhà không ?

Tức thì, từ trong nhà có một võ sư cao lớn nhanh nhẹn bước ra, đưa mắt nhìn khắp người của chàng thiếu niên rồi lạnh lùng nói :

- Các hạ đến đây tìm ai ?

Người thiếu niên chắp tay tươi cười nói :

- Tại hạ họ Lư là người thế giao với Đào lão gia. Tại hạ từ vùng sa mạc xa xôi đến đây muốn xin ra mắt Đào lão gia, vậy mong ông cảm phiên bẩm lại giùm.

Người võ sư đáp :

- Các hạ đến thật không may vì lão gia tôi vừa đi ra ngoài chưa về, chi bằng sáng mai mời các hạ trở lại vậy.

Người thiếu niên họ Lư lộ vẻ thất vọng, ô lên một tiếng dài nói :

- Tại sao lại không may như thế này...

Câu nói chưa dứt thì đã nghe có tiếng vó ngựa như mưa rào từ xa vọng đến nên y liên quay mặt nhìn vê phía ấy.

Lúc đó, có mười mấy người ky mã đang phi như bay vê phía Đào phủ, người đi đường đua nhau nép sát vào lê. Đoàn ky mã lướt tới như gió, tiếng vó ngựa vang động như sấm chỉ trong nháy mắt là đã đến nơi.

Đào Như Hải nhảy phốc xuống ngựa, sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng, đưa đôi mắt sáng ngời đầy nghiêm nghị nhìn thẳng vào mặt của người võ sư và chàng thiếu niên họ Lư đang đứng trước thêm nhà.

Người võ sư ấy liên bước nhanh tới, kê miệng sát vào tai của Đào Như Hải thì thâm một lúc. Tia mắt nghiêm nghị của Đào Như Hải bỗng đổi thành ngạc nhiên, rồi ngó đăm đăm vào thiếu niên họ Lư nói :

- Lão đệ họ Lư tìm già đây có chuyện gì ?

Người thiêu niên họ Lư xá sâu sát đất nói :

- Tiên phụ là Lư Bằng, trước khi lâm chung có dặn vãn bối phải đến đây xin tá túc với Đào thế bá ! Đào Như Hải kinh hoàng thất sắc nói :

- Người huynh đệ họ Lư của tôi đã quy thiên rồi sao ? ôi... ! Người thiếu niên họ Lư đỏ hoe đôi mắt, lệ ngấn quanh tròng, nói :

- Tiên phụ chết bởi sự ám hại của kẻ khác ! Đào Như Hải biến hẳn sắc mặt, vội vàng đưa tay kéo người thiếu niên họ Lư lại sát bên mình nói :

- Hiên diệt, chúng ta hãy bước vào bên trong cùng nói chuyện sau.

Bỗng ngay lúc ấy, có một võ sư đâu hươu mắt chuột, từ bên trong chạy ra, sắc mặt kinh hãi nói :

- Bẩm lão gia, Sử Đông Dương đã bị kẻ lạ mặt bắt đi mất rồi, đông thời nơi đó còn để lại hình ba con chim én.

Đào Như Hải nghe qua không khỏi kinh hãi, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn. Gã võ sư đầu hươu mắt chuột ấy lại vội vàng nói tiếp :

- Việc này chắc chắn là hành động của Yến Nam Tam Kiệt. Hôi sớm mai này, thuộc hạ đã dò biết Yến Nam Tam Kiệt hiện đang tập họp ở tại chùa Thanh Vân. Hơn nữa số nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm ở cả hai miên Nam Bắc cũng đã đến đây không phải ít, chứng tỏ họ có ý định đối phó lão gia, do đó họ thừa lúc lão gia không có mặt ở nhà liên hạ thủ bắt cóc Sử Đông Dương đi như thế.

Lúc bấy giờ, sắc mặt của Đào Như Hải đã trở lại bình thường. Lão ta khẽ than và nói :

- Thực chẳng ngờ già đây gác kiếm qui ẩn đã mười lăm năm qua, thế mà người ta vẫn còn vu cáo và tìm đến gây sự. Sử Đông Dương là một nhân vật quá tầm thường, vậy chẳng rõ họ cướp đi để làm gì, khiến già đây khó đoán hiểu được.

Từ Long Tướng bỗng lên tiếng nói :

- Tiên hạ thủ vi cường, ta đâu lại chịu ngồi yên chờ chết ? Mọi việc trong võ lâm, vốn không thể nào xét đoán cho rõ được. Vậy chi bằng sư thúc hãy mau đến chùa Thanh Vân để tìm gặp Yến Nam Tam Kiệt thì hay hơn.

Đào Như Hải qua một lúc suy nghĩ, mới mạnh dạn nói :

- Việc đã đến thế này thì chỉ còn đi nước cờ đó mà thôi ! Nói chưa dứt lời, lão ta đã nhảy thóc lên lưng ngựa. Tất cả những võ sư tùy tùng cũng hối hả lên ngựa..

Lúc ấy chỉ còn người thiếu niên họ Lư đứng trơ trọi bên cạnh lộ sắc ngơ ngác không hiểu chi cả. Y trông thấy Đào Như Hải đã nhảy lên mình ngựa thì vội vàng nói :

- Thế bá, có thể cho phép tiểu diệt cùng đi để giúp thêm một tay không?

Đào Như Hải giật mình lộ vẻ hối hận nói :

- Vì gặp việc quá đột ngột nên trong lòng không khỏi rối, khiến già đây lại quên mất hiên diệt. Thôi chúng ta hãy cỡi chung một con ngựa vậy.

Nói đoạn, lão ta liên thò tay kéo người thiếu niên họ Lư lên ngồi sau lưng mình, rồi giật mạnh cương ngựa phi nhanh tới trước. Số võ sư tùy tùng cũng phóng ngựa đuổi theo như bay.

Ngay trong lúc ấy, giữa đám lá cây rậm rạp nơi một góc tường bỗng hiện ra chiếc đầu bé nhỏ của Đào Gia Kỳ. Cậu ta đưa mắt ngó theo đoàn ky mã rồi quay đâu chạy mất.

Ngôi chùa Thanh Vân cách thành mười lăm dặm, đứng trơ trọi một mình trên một ngọn đồi trọc, chung quanh đồng lúa xanh um, nhìn mút mắt. Bên trong ngôi chùa, hoa cỏ lưa thưa, có dòng nước uốn, có cầu xinh xắn, cảnh trí tĩnh mịch phi thường.

Mặt trời đã lặn về Tây, màn đêm đã từ từ buông xuống. Trong khi ấy mười mấy người ky mã do Đào Như Hải cầm đầu đã phi nhanh đến nơi và cùng nhảy xuống yên ngựa.

Bỗng từ bên trong ngôi chùa có tiếng vọng ra :

- Vô lượng thọ phật ! Giọng nói ấy nghe rất mạnh mẽ, không ngớt gây nên một âm thanh vang dội trong lỗ tai người nghe. Số người của Đào Như Hải không khỏi giật mình. Họ cùng đưa mắt nhìn lên thì thấy từ bên trong cổng chùa có một đạo sĩ tuổi độ ngũ tuần, mình mặc áo xám râu dài phất phơ, đang chậm rãi bước ra. Bên tay mặt của đạo sĩ ấy có câm một chiếc phất trân tơ, trắng như tuyết Vị đạo sĩ ấy bước đến trước mặt Đào Như Hải thì dừng chân đứng lại xá một xá thực sâu tươi cười nói :

- Đào lão thí chủ sao không ở nhà hưởng phúc thanh nhàn, giờ này giá lâm đến chùa hoang của bân đạo chẳng hay có điều gì chỉ giáo ?

Đào Như Hải đáp lễ rồi từ tốn nói :

- Chẳng ngờ vị đạo sĩ trụ trì là một phong trần kỳ sĩ ! Già đây bấy lâu không đến ra mắt mong ông tha thứ cho ! Vị đạo sĩ mỉm cười nói :

- Không dám ! Bân đạo đã là người tu hành, tất chỉ lo việc tu tỉnh để tìm đường giác ngộ mà thôi nên cái danh Phong Trần Kỳ Sĩ thực chẳng dám nhận.

Đào Như Hải nói :

- Hôm nay già đến đây trước là để viếng thăm cảnh chùa, kế đó là vì được nghe phong thanh có Yến Nam Tam Kiệt vừa đến tá túc nơi đây nên có ý tới gặp để nhờ các vị ấy giải quyết cho một việc khó khăn. Vậy nếu đạo trưởng cho phép chúng tôi vào ra mắt thì thực là cảm kích vô cùng.

Đạo sĩ tươi cười nói :

- Đào lão thí chủ quá khiêm tốn, làm cho bân đạo áy náy vô cùng. Yến Nam Tam Kiệt hiện đang trong chùa, vậy để bần đạo vào thông báo các vị ấy ra nghênh đón cho phải lẽ.

Liền đó, bỗng có ba tiếng cười to từ trong chùa vọng ra rồi lại thấy có ba lão già to lớn, mình mặc áo lam từ trong nhanh nhẹn bước thăng ra.

Một lão già mặt đỏ nói :

- Đào lão sư, kể từ ngày xa cách trong chốn giang hồ đến nay đã có đến mười mấy thu đông rồi. Ba anh em của Trạch mỗ vì ngôi yên quá lâu nên muốn đi đứng đây đó, du ngoạn khắp nơi cho vui. Chính vì vậy mà những con chim yến miền Bắc mới có dịp bay về Nam với ý định viếng thăm phong cảnh vùng Giang Nam và đến bái kiến một số bạn bè cũ. Chúng tôi vốn có ý sẽ đến yết kiến Đào lão sư nhưng vì sợ quá mạo muội nên chưa dám tìm đến nơi thì chẳng ngờ Đào lão sư lại tìm đến đây trước một cách nhọc nhằn khiến chúng tôi thực vô cùng áy náy. Chẳng hay Đào lão sư có điêu gì cần chỉ giáo hay chăng ?

Yến Nam Tam Kiệt là anh em kết nghĩa với nhau, võ công mỗi người đêu có một sự độc đáo riêng biệt, lại rất kỳ dị khác hẳn võ công của các môn phái lớn ở vùng Trung Nguyên. Cả ba vì mến nhau qua tài nghệ nên kết làm anh em cùng nhau hành hiệp khắp chốn giang hồ, mấy năm sau tên tuổi vang dội khắp nơi, võ lâm ai ai đều biết. Sau đó tên tuổi của Yến Nam Tam Kiệt lại nghiễm nhiên trở thành minh chủ của sáu tỉnh miên Bắc, họ nói ra một lời thì chăng khác gì một mệnh lệnh, giới võ lâm ở vùng đó không ai dám cãi lại họ cả.

Người vừa lên tiếng nói chuyện tên gọi là Trạch Kỳ, giữ địa vị anh cả, giới giang hồ gọi ông ta là Cầu Long Tẩu. Người thứ hai là Lôi Thần Từ Vĩ Quang và người chót gọi là Diêm La Phán ứng Triệu Hùng.

Lúc ấy Đào Như Hải tỏ vẻ do dự vô cùng, muốn nói rồi lại dừng, qua một lúc thật lâu mới lên tiếng nói rằng :

- Gần đây trong giới giang hồ có lời đồn đại sai ngoa, thực bất lợi cho Đào mỗ, có lẽ ba vị cũng nghe được rồi ? Đào mỗ tự nghĩ rằng, cách trả lời hiệu quả nhất đối vòi sự bịa đặt ấy là nếu giữ im lặng hay hơn hết. Rồi đây tất cũng có ngày sự thực sẽ phơi bày ra ánh sáng nên Đào mỗ vẫn cố gắng giữ mãi thái độ im lặng ấy. Nhưng Đào mỗ vẫn không tránh được những sự khiêu khích. ấy là vào buổi sáng hôm qua nghĩa đệ của Đào mỗ là Sử Đông Dương đi từ Sơn Đông trở vê nhà, không ngờ đã bị Ngũ vân xà đầu đinh, thứ ám khí tối nguy hiểm của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành gây trọng thương.

Yến Nam Tam Kiệt trước tiên lắng tai nghe, sắc mặt tươi cười nhưng khi nghe đến cái tên Lỗ Công Hành thì cả ba đều biến hẳn sắc mặt. Trạch Kỳ ngắt lời rằng :

- Chẳng hay Sử Đông Dương đi đến nơi nào mà bị Lỗ Công Hành ám hại như thế, xin lão sư nói rõ cho nghe ?

- Chính ở tại một hẻm nhỏ gần Tấn Hiên môn trong thành này ! Sắc mặt của Đào Như Hải lộ vẻ căm tức nói tiếp :

- Năm mũi xà đâu đinh ấy hiện già đây còn đang giữ để làm tang chứng ! Trạch Kỳ có vẻ kinh ngạc nhưng cũng có vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn hai người nghĩa đệ một lượt rồi ngẫm nghĩ nói :

- Theo ý của Trạch mỗ, lại có chỗ khác nhau với Đào lão sư ! Sắc mặt của Đào Như Hải liên thay đổi nói :

- Trạch đại hiệp cho rằng lời nói của Đào mỗ không xác thực hay tự bịa đặt ra chăng ?

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Đào lão sư chớ nên sốt ruột, hãy đợi Trạch mỗ thong thả giãi bày đã ! Đối với lời đồn đại ấy trong chốn giang hô, Trạch mỗ cũng đã được nghe qua. Hiện giờ tại nơi đây các cao thủ của hai phe hắc bạch đạo đang tê tựu thực đông, đấy cũng là một việc có thực. Tất cả bọn họ sở dĩ đến đây đều vì vật quý báu nhất của võ lâm, tức Hàn Thiết Quan âm. Nhưng bên trong Hàn Thiết Quan âm lại còn nhiều điều bí ẩn nữa.

Đào Như Hải giả vờ kinh ngạc nói :

- Còn điều bí ẩn gì nữa ?

Đêm tối đã trở thành mờ mịt, một mảnh trăng non đang ở đầu núi phía Đông từ từ lên cao, gió lạnh thổi mỗi lúc càng mạnh, khiến tà áo của mọi người đều giũ theo gió nghe rèn rét. Vị đạo sĩ vẫn đứng im lặng cạnh một cây liễu gần chân tường dường như không có ý muốn mời Đào Như Hải và số người hiện diện vào trong chùa. Trạch Kỳ khẽ ho một tiếng nói :

- Hàn Thiết Quan âm nguyên là vật của Lỗ Công Hành đã từ lâu, ông ta không còn thích chốn võ lâm nữa nên lui về ẩn cư trong Vân Mộng Giáp tại núi Vu Sơn. Nơi đây hết sức kín đáo, hơn nữa suốt năm mây khói mịt mù, người ngoài không làm sao biết được. Suốt bốn năm nay trong giới giang hồ không ai gặp mặt Lỗ Công Hành lần nào cả, do đó mới có lời đồn là ông ấy đã chết đi rồi.

Nói dứt lời, ông ta nghiêm sắc mặt, đưa mắt chú ý nhìn Đào Như Hải một lượt rồi nói tiếp :

- Mùa đông năm rồi, Lỗ Công Hành bỗng nhiên gặp phải một biến cố to tát, ấy là cả nhà bốn mạng đều bị kẻ vô danh sát hại, chết đau thương trên vũng máu. Riêng ông ta và Hàn Thiết Quan âm bị kẻ thù mang đi biệt tích.

Đào Như Hải giật bắn người kinh hoàng nói :

- Sao lại có chuyện như thế được ? Với võ công trác tuyệt như Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành mà còn bị kẻ thù bắt mang đi được hay sao ?

Như vậy kẻ đó chắc chắn là một người tài nghệ tuyệt luân, tiếng tăm lừng lẫy trong hắc đạo.

Nói đến đây, đôi mày của ông ta cau lại, rồi nói tiếp :

- Nếu thế thì những mũi xà đâu đinh mà nghĩa đệ của Đào mỗ đã bị trúng là do ai đã ném ra ? Giới giang hô đôn đại rằng Đào mỗ là người đã lấy được Hàn Thiết Quan âm đấy thực là nước lã khuấy nên hô, là ngậm máu phun người, Đào mỗ không làm sao nhẫn nhịn được.

Trạch Kỳ chỉ mỉm cười im lặng không nói gì cả.

Đào Như Hải trông thấy nụ cười của Trạch Kỳ như có hàm ý sâu xa nên trong lòng không khỏi giật mình nói tiếp rằng :

- Ngày hôm nay tại tệ xá lại xảy ra một việc lạ nữa. ấy là nghĩa đệ của Đào mỗ tức Sử Đông Dương đã bị người ta bắt mang đi mất, trong khi đó, đối phương lại đê hình ba con chim én làm ký hiệu.

Trạch Kỳ nhường cao đôi mày, cười lạnh lùng đáp :

- Bởi thế, Đào lão sư mới nghi ngờ là anh em của Trạch mỗ đã gây ra việc đó nên đến đây để tìm hiểu phải không ? Trước kia lúc Đào lão sư chưa gác kiếm qui ẩn, đối với cá tính của tất cả nhân vật võ lâm tất hiểu rõ. Vậy xin ông nhớ lại ba anh em chúng tôi hành sự có khi nào để lại hình ba con chim én như thế không ?

Sắc mặt của Đào Như Hải bừng đỏ nói :

- Đào mỗ không phải có ý ấy, nhưng việc đó quả là một hành động giá họa cho ba vị, bởi thế già đây mới tìm đến để cho ba vị hay. Kẻ ấy rõ ràng có ý gây sự trong chốn võ lâm, nếu không tìm hiểu cho rõ là ai thì e rằng sau này võ lâm sẽ không có ngày yên ổn.

Từ Long Tướng đứng bên cạnh nãy giờ đã lấy làm sốt ruột thâm nghĩ:

"Đào thúc thúc là người quá nhu nhược, thực không đúng với cái tên oai phong mà thùa trước đồn đại tí nào cả. " Bởi thế y liên cười nhạt nói :

- Đào sư thúc, chúng ta đến đây có việc gì ?

Đào Như Hải không khỏi cuống quít thầm nghĩ:

"Yến Nam Tam Kiệt nào phải người dễ gây sự ? Nếu nôn nóng làm liều như thế chẳng hóa ra sẽ gây thành chuyện to hay sao ?" Do đó Đào Như Hải bèn giả vờ quát rằng :

- Không được lắm lời ! Trạch Kỳ không hề đưa mắt liếc nhìn Từ Long Tướng thâm cười nhạt nói :

- Võ lâm hôm nay đang xảy ra lắm chuyện rắc rối nhưng Yến Nam Tam Kiệt chúng tôi chẳng phải

là người đi gây sự một cách vô cớ. Lời đồn đại trong giang hồ thực ra chẳng phải hoàn toàn vô căn cứ đâu.

Đào Như Hải biến hẳn sắc mặt, đôi mắt chiếu ngời những tia sáng giận dữ nói :

- Trạch đại hiệp có ý muốn nói Hàn Thiết Quan âm là do Đào mỗ đây đã lấy được thực sự hay sao ? Nếu thế thì có khác nào bảo cả nhà Lỗ Công Hành đều bị hại dưới độc thủ của Đào mỗ ?

Sắc mặt của Trạch Kỳ nặng nề như một phiến đá nói :

- Có người chính mắt đã trông thấy Đào lão sư đang mân mê Hàn Thiết Quan âm tại đỉnh Đại Canh Lãnh. Trong khi đó, Đào lão sư vì quá vui mừng nên quên mất không đề phòng chung quanh, do đó đã bị người ta trộm nhìn được và gieo mầm họa cho ngày hôm nay.

Đào Như Hải phá lên cười to, tiếng cười rung chuyển cả đêm tối vang dội cả vùng đồng ruộng hoang vắng.

Yến Nam Tam Kiệt đều ít nhiều thay đổi sắc mặt. Diêm La Phán ứng Triệu Hùng quát to rằng :

- Thế là đã nói trúng tim đen của ông rồi sao ?

Tiếng cười to của Đào Như Hải bỗng im bặt hạ giọng đáp rằng :

- Sở dĩ Đào mỗ cười là vì Yến Nam Tam Kiệt, những nhân vật tên tuổi vang lừng trong võ lâm thế tại sao lại tỏ ra không sáng suốt tí nào như thế ?

Trạch Kỳ nói :

- Có chỗ nào đáng gọi là Trạch mỗ không sáng suốt ?

- Việc cả nhà Lỗ Công Hành bị sát hại và ông ta bị bắt mang đi là có người đã trông thấy tận mắt hay sau này mới nghe nói lại ?

- Tất nhiên là sau mới biết.

- Nếu thế tại sao lại biết Lỗ Công Hành bị bắt mang đi ? Người được biết chuyện ấy là ai ?

- Theo như tôi đoán thì người ấy chính là Nhất Chân Tử ở núi Côn Luân.

Đào Như Hải cười nói :

- Chẳng được mục kích mà chỉ quả quyết qua sự suy đoán thì dù cho ngu xuẩn như Đào mỗ đây cũng không thể tin được ! Ngưng lại trong giây lát, Đào Như Hải lại nói tiếp :

- Mùa đông năm rồi sự thật là Đào mỗ có việc đi đến Lĩnh Nam và cũng có đi ngang qua Đại Canh Lãnh nhưng vật mà tôi cầm trong tay tuyệt đối không phải là Hàn Thiết Quan âm ! ú.ng Triệu Hùng gằn giọng hỏi :

- Thế vật ấy là vật gì ?

- Đó là một pho tượng Phật Như Lai có nhiều tay, làm bằng gỗ đàn hương đen. Dù ba vị có tin hay không thì tùy ba vị nhưng Đào mỗ hỏi lại là ai đã nhìn thấy Đào mỗ lúc đó ? Người ấy hiện giờ ở đâu ? Lúc đó có phải là sau khi cả nhà Lỗ Công Hành đã bị sát hại rồi hay không ?

Trạch Kỳ dường như đã cứng họng trước câu chất vấn ấy, nên trâm ngâm thực lâu không nói gì cả.

Từ Long Tướng bỗng bước tới một bước đôi mày nhường cao, cười nhạt hỏi:

-Yến Nam Tam Kiệt sao các ông không nói gì cả ? Có phải đâu muốn vu cáo cho người ta như thế hầu thỏa mãn lòng ganh ghét, thì tự tiện vu cáo hay sao ? Biết đâu chừng chính Lỗ Công Hành đã bị các ông bắt mất đi, rồi giá họa cho Đào sư thúc để đánh lạc hướng sự chú ý của bao nhiêu anh hùng trong thiên hạ ?

Đột nhiên, lúc ấy từ nơi bức tường của ngôi chùa có mấy mươi người lao tới vun vút như gió cuốn. Có một lão già gầy bé, đôi mắt sáng ngời như điện nhìn Trạch Kỳ nói :

- Trạch đại hiệp, lời nói của người này có phải đúng như thế không ?

Trạch Kỳ cất tiếng cười ha hả thực to nói :

- Huỳnh lão sư, những lời của Đào lão sư vừa nói có lẽ ông cũng đã nghe rõ ràng cả chứ ?

Lão già gây bé ấy chính là Ma Vân Uống Trào Huỳnh Chấn Viêm thuộc bang Hoài Dương, sau khi nghe lời nói của Trạch Kỳ liên "hừ" một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ nghe rất rõ ràng, không sót một chữ nào cả ! Trạch Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Thì chính là thế ! Việc Ngũ vân xà đâu đinh của Lỗ Công Hành đã gây trọng thương cho Sử Đông Dương, một võ sư trong phủ của ông ta chính là sự thực chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Như thế chứng tỏ rằng Lỗ Công Hành đã bị Ông ta bắt đi nên ông ta nhờ xà đầu đinh của Lỗ Công Hành để gây thương tích cho Sử Đông Dương.

Đào Như Hải cất tiếng cười to như cuồng dại nói :

- Nếu thế thì chẳng hóa ra Đào mỗ tính già hóa non, muốn che giấu lại lộ liễu thêm hay sao ? Huỳnh đại hiệp hãy nghĩ lại xem, nếu Đào mỗ là người hạ sát cả nhà Lỗ Công Hành thì cố giấu đi còn

không xong, có đâu lại làm rùm beng ra cho mọi người chú ý ?

Huỳnh Chấn Viêm thâm nghĩ:

"Lời ấy cũng có lý lắm". Bởi thế ông ta bèn nói :

- Đối với chuyện ấy, Huỳnh mỗ không hề có ý nghĩ thiên vị riêng ông cũng chớ thấy có người để lại hình ba con chim én sau khi cướp Sử Đông Dương mang đi mà lại nghi ngờ Trạch đại hiệp đã làm việc đó. Huỳnh mỗ không tin là có như vậy. Vì Yến Nam Tam Kiệt và Huỳnh mỗ đã chuyện trò với nhau suốt cả ngày, không hê rời xa nửa bước, vậy làm thế nào các ông ấy có thể bắt đi Sử võ sư trong phủ ông được ?

Đào Như Hải gằn giọng nói :

- Thế thì ai làm việc đó ?

Huỳnh Chấn Viêm lộ sắc giận dữ quát to rằng :

- Việc xảy ra trong nhà ông mà ông chẳng hay biết, vậy có lý do nào chúng tôi đây biết được hay sao ?

Đào Như Hải cất tiếng cười khanh khách, sát khí hiện lên nét mặt nói :

- Lời đôn đại sai ngoa trong chốn giang hô bảo là Đào mỗ lấy được Hàn Thiết Quan âm nên các ông đã tề tựu về đây có ý gây ra mọi sự bất lợi cho Đào mỗ, vậy các ông căn cứ vào đâu mà hành động như thế ? Nên biết Đào mỗ cũng chẳng phả là kẻ khiếp nhược nếu gây sự ra thì ông cũng không thể yên đâu ! Diêm La Phán ứng Triệu Hùng sắc mặt lạnh như băng, giận dữ quát - Theo ý ông thì định sẽ làm gì ?

Đào Như Hải cười nham hiểm, rồi đưa mắt nhìn vê Huỳnh Chấn Viêm - Đào mỗ nghĩ rằng việc cướp Sử Đông Dương đi là có kẻ chủ mưu, bọn họ không cần phải đích thân ra tay. Những người có danh vọng to tát, dung chuyển cả võ lâm như Yến Nam Tam Kiệt thì nào không có người để sai khiến hay sao ?

Lôi Thân Từ Vĩ Quang nãy giờ vẫn im lặng nhưng nghe thế thì lửa giận nổi lên bừng bừng quát to rằng :

- Đào Như Hải ông chớ có lẻo mép nữa. Trong giới giang hồ sự phải trái đêu so võ công quyết định tất cả. Lòng dạ nham hiểm của ông đến ngày nay vẫn y hệt như thùa trước, việc gác kiếm qui ẩn của ông chẳng qua là một bước lui để lại tiến thêm nhiêu bước nữa mà thôi. Riêng anh em Yến Nam Tam Kiệt chúng tôi từ bấy lâu nay đều quang minh chính đại, chẳng hê hiếp đáp kẻ yếu bao giờ, với những lời nói dối hay ho của ông có thể phỉnh gạt được thiên hạ hay sao ?

Từ Long Tướng liên nhảy vọt tới trước, vung tay mạnh ra, tức thì một tiếng "rằng" ngân dài và một đạo ánh sáng lạnh ngắt lóe lên. Trong tay của y đã siết chặt một thanh trường kiếm. Chắc chắn đó là một thanh trường kiếm có thể chặt sắt như chơi, chứ không phải là loại tầm thường. Bao nhiêu người có mặt chung quanh trông thấy không khỏi giật mình.

Đôi mày của Từ Long Tướng đều dựng đứng lên, tia mắt chiếu ngời sát khí gằn giọng nói :

- Nếu đêm nay mà các ông không bằng lòng trao Sử Đông Dương ra thì chớ nên trách tại hạ sao quá ác độc ! Giọng nói lớn lối của y, thực đúng là một đứa trẻ con thì chẳng bao giờ biết sợ cọp. Câu nói chưa dứt, đã thấy một gã đàn ông mặt vàng to lớn, tay cầm ngang một cây côn bằng sắt sáng ngời, to bằng cườm tay, cất tiếng quát to như sấm nổ rằng :

- Tiểu bối ngươi ỷ lại vào một thanh bảo kiếm thì xem dưới mắt chẳng có ai hay sao ? Vậy ngươi hãy nếm thử một côn của ta đây đã ! Nói người đó liên vung côn đánh ra một thế Thái sơn áp đỉnh khiến không khí rít lên nghe vèo vèo, cuốn thẳng vê phía Từ Long Tướng. Từ Long Tướng cười nhạt rồi lách mình tránh ra xa hai bước khiến ngọn côn đánh vào khoảng không. Liên đó, Từ Long Tướng bèn vung nhanh lưỡi kiếm ra, đâm thẳng theo chiêu dài ngọn roi nhanh như điện chớp, mũi gươm nhằm thẳng ngực của đối phương. Chờ thấy gã đàn ông mặt vàng ấy có vẻ đầu độn mà coi thường, thực ra võ công của y cũng khá lắm, sự ứng biến cũng hết sức mau chóng nên khi thấy mũi gươm còn cách ngực mình độ năm tấc mộc nữa thì y bỗng nhún mình vọt thẳng lên rồi vung ngọn côn trở ra dùng thế Truyền phong cổn lãng bổ thẳng xuống. Từ Long Tướng tuy có gươm bén cầm trong tay nhưng cũng không dám đỡ thẳng vào đường côn nên rùn người xuống rồi vọt thẳng về phía trước bảy thước, đông thời vung tay ngược trở ra sau, đánh chớp nhoáng một thế kiếm khiến có hàng ngàn vì sao bạc lạnh ngắt lóe lên, kình phong lạnh buốt cuốn tới vèo vèo làm cho những người chung quanh đêu không khỏi thầm kinh dị. Người đàn ông mặt vàng vội vàng buông mình rơi trở xuống đất, đánh ra một thế côn hết sức kỳ diệu. Thế là sao bạc lóe lên đầy trời, bóng côn chập chờn khắp nới trông hết sức ghê sợ. Từ Long Tướng vung trường kiếm ra rồi nhanh nhẹn thay đổi thế kiếm, trong khi người y lướt tới như bay, đạo kiếm quang lóe dài như một cái mống bạc, diễn biến từ thế này sang thế khác như nước sông Trường Giang chảy thao thao bất tuyệt.

Sáu con mắt của Yến Nam Tam Kiệt đều chú ý nhìn thế kiếm và thân pháp của Từ Long Tướng, qua một lúc lâu Trạch Kỳ mới nói :

- Ồ ! Tôi đã nghĩ ra rồi, có lẽ người này là mâm non vừa mới xuất hiện và khá có tiếng tăm gọi là Liên Hoàn Tam Tuyệt Kiếm Từ Long Tướng.

Xem ra Bình Đại Thánh Thôi Vũ Đình e khó tránh khỏi phải bị hại dưới thế Tam Tuyệt Liên Hoàn Kiếm của y.

Câu nói vừa dứt thì cuộc chiến đã bắt đầu thay đổi. Từ Long Tướng quát to một tiếng tức thì kiếm

quang lóe sáng ngời rồi nghe Thôi Vũ Đình "hự" một tiếng khô khan, loạng choạng bước lui mấy bước. Nhưng Từ Long Tướng đã bám sát theo như hình với bóng dùng thế Hoàng Long xuất động đâm thẳng ra, mũi kiếm lóe lên ba vì sao lạnh ngắt, chia ra công thẳng vào những đại huyệt quan trọng nằm nơi vai ngực bụng của đối phương.

Thế kiếm của Từ Long Tướng nhanh không thua điện xẹt, thực không còn một khe hở để cho một sợi tóc có thể lọt qua.

Đột nhiên người đạo sĩ đứng cạnh chân tường bỗng di động thân mình và chỉ trong chớp mắt đã lướt tới nơi hai người đang giao tranh vung phất trân ra quát to rằng :

- Khá khen cho đồ nghiệp chướng ! Kẻ tâm địa độc ác như thế này thì lẽ trời nào có thể dung tha cho được ?

Tức thì hàng ngàn sợi tơ trên chiếc phất trân của người đạo sĩ liền mở rộng ra cuốn thẳng vê lưỡi kiếm của Từ Long Tướng.

Qua một tiếng "loảng xoảng" Từ Long Tướng chỉ kịp cảm thấy hổ khẩu tay tê buốt tức thì thanh trường kiếm của y đã vuột khỏi tay bay thẳng ra xa. Bởi thế y không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội vàng ngã ngửa người vê phía sau rồi vọt thẳng luôn ra ngoài.

Đạo sĩ ấy như hết sức căm hận Từ Long Tướng nên lại vung phất trân quét tới, kình lực cuốn nghe ào ào nhắm ngay xương khuỷu tay của Từ Long Tướng giáng xuống.

Người thanh niên họ Lư liên quát to rằng :

- Kẻ tu hành đâu lại gây điêu sát nghiệp như thế ?

Tức thì vọt thăng người ra, vung hai chưởng xô thăng tới kình lực cuốn tới ồ ạt chân đứng thế công của vị đạo sĩ lại, làm cho người ông ta lắc lư mấy lượt rồi mới đứng yên được như cũ.

Vị đạo sĩ đưa mắt dò xét người thiếu nhiên họ Lư một lúc nói :

- Ngươi là môn hạ của ai ?

Người thiếu niên họ Lư mỉm cười và đang định trả lời thì Trạch Kỳ liên vội vàng bước tới cười to nói :

- Đào lão sư, Trạch mỗ có câu cần nói rõ trước.

Đào Như Hải nói :

- Trạch đại hiệp có việc gì xin cứ nói, già đây sẵn sàng lắng nghe.

Trạch Kỳ nói :

- Đào lão sư cho rằng anh em Yến Nam Tam Kiệt chúng tôi đã bắt mất Sử Đông Dương ở tôn phủ mang đi, phải không ?

Đào Như Hải đáp rằng :

- Đào mỗ không dám nói quả quyết nhưng vì những lời đôn đại sai ngoa trong chốn giang hồ đã làm cho ba vị đại hiệp và các cao thủ trong võ lâm đều kéo nhau đến đây, vậy nếu Đào mỗ không tìm hiểu cho rõ ràng việc này thì các vị chắc chắn sẽ tin n~lũlg lời đôn đại ấy là đúng sự thực.

Đến chừng đó dù Đào mỗ có một trăm cái miệng cũng không làm sao giãi bày cho được.

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Nói như vậy, tức Đào lão sư có ý muốn anh em của Trạch mỗ thanh minh giúp cho Đào lão sư về những lời đôn đại ấy chăng ? Từ trước đến nay Trạch mỗ hành sự luôn luôn chú trọng cả tình lẫn lý đều phải trái tách bạch rõ ràng, lẽ tất nhiên là không khi nào lại vô cớ gán tội cho ông anh.

Như vậy có đâu chúng tôi lại không ngăn n~lũlg lời vu cáo bừa bãi như thế?

Thái độ của đôi bên đã dần dần tỏ ra ôn hòa trở lại.

Đào Như Hải nói :

- Trạch đại hiệp, nếu nghe ai nói Đào mỗ là người lấy được Hàn Thiệt Quan âm thì thật có khác nào họ bảo Đào mỗ là người đã ra tay sát hại cả nhà của Lỗ Công Hành ? Trong trường hợp đó cố nhiên phải ra tay chống trả.

Trạch Kỳ nói :

- Lời đôn đại trong chốn giang hô như thế, nay Đào lão sư lại đến đây cũng là vì vấn đê ấy, do đó Trạch mỗ không thể không hỏi cho cặn kẽ.

Trạch mỗ không thể không tin được hoàn toàn lời đôn đại trong chốn giang hồ, cũng không thể tin những lời nói phiến diện của Đào lão sư. Thử hỏi không lửa sao có khói, hơn nữa việc này có dính dấp đến sự an nguy của cả võ lâm nên dù cho anh em của Trạch mỗ có đứng ngoài vòng, rút lui trở vê Bắc ngay đi nữa, Đào lão sư liệu có thể thanh minh cho mọi người hết nghi ngờ mình chăng ?

Đào Như Hải liên nói :

- Vì lẽ đó nên Đào mỗ mới đến đây để xin Trạch đại hiệp tiếp tay cho.

Những lời nói của Đào mỗ hoàn toàn đúng với sự thật nếu có một lời giả dối nào thì sau này sẽ bị nghìn đao bầm nát thấy đó.

Trạch Kỳ không khỏi kinh ngạc, nghĩ ngợi trong giây lát nói :

- Đào lão sư nói thế là quá nặng rồi ! Trạch mỗ sẽ tìm hiểu cho rõ việc này nếu thấy rằng Đào lão sư chẳng có dính dáng chi đến Hàn Thiết Quan âm và sự mất tích của Lỗ Công Hành thì nhất định sẽ không làm khó khăn chi đến ông cả.

Đào Như Hải lộ vẻ cảm kích chắp tay nói :

- Lời nói của Trạch đại hiệp chắc chắn như đinh đóng cột, khiến bao nhiêu nỗi buôn lo trong lòng của Đào mỗ đều được trút sạch. Vậy xin đại hiệp hay tha thứ cho về việc thủ hạ của Đào mỗ đã có hành động lỗ mãng như vừa rồi. Giờ đây Đào mỗ còn bận phải đi điêu tra cho rõ xem ai là người đã để lại ba hình chim én và cũng không muốn quấy rây đến sự yên tĩnh của các vị nên xin cáo lui vậy.

Ngưng lại trong giây lát ông ta nói tiếp :

- Nếu Trạch đại hiệp và các vị bằng lòng đến viếng tệ xá thì Đào mỗ tất sẽ vui mừng nghênh đón hầu biểu lộ cái tình của người chủ nhân.

Nói đoạn ông cúi mình chắp tay xá qua khắp bao nhiêu người có mặt rồi cùng n~lũlg người tùy tùng nhảy lên yên ngựa chạy bay đi. Hành động của Đào Như Hải lúc đến có vẻ hung tợn nhưng cuối cùng lại rút lui êm Đêm đã khuya, ánh trăng mông lung, gió lạnh vi vu cả đất trời đều mờ mịt.

Số người của Yến Nam Tam Kiệt đều đưa mắt nhìn theo đoàn người của Đào Như Hải. Qua một lúc lâu, Ma Vân Thần Tráo Huỳnh Chấn Viêm mới cười nhạt nói:

- Thực là một tên cáo già, bê ngoài ra vẻ hung hăng nhưng thật sự chăng dám làm gì cả.

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Nói hắn ta là một con cáo già thì đúng nhưng vị tất hắn là kẻ nhút nhát đấy.

Huỳnh Chấn Viêm lắc đầu nói :

- Y kéo đến một cách hung hăng nhưng rồi lại tự tìm lấy cớ để rút lui êm, vậy không phải là phường miệng hùm gan sứa sao ?

Trạch Kỳ lộ vẻ lo lắng nói :

- Hắn đã đạt được mục đích rồi thì còn đòi hỏi gì nữa ? Vô hình trung bọn chúng ta đã thua hắn.

Tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Lòng dạ của hắn thực sâu hiểm, có thể nói là vô song trong thiên hạ.

Theo sự phán đoán của tôi thì việc chết sống của Lỗ Công Hành hắn đều biết rõ, cũng như Hàn Thiết Quan âm dù cho hắn không lấy được tất hắn cũng biết hiện nó rơi vào tay ai. Bởi thế, hôm nay hắn kéo đến đây đã nhằm ba mục đích và trong khi chưa cần đánh nhau thì hắn đã đạt được cả ba mục đích đó rồi, thử hỏi còn lưu luyến nơi đây làm gì ?

Huỳnh Chấn Viêm hỏi :

- Ba mục đích ấy là gì ?

Trạch Kỳ nói :

- Việc hung tin Sử Đông Dương bị trúng Ngũ vân xà đầu đinh là một sự công bố khéo cho biết Lỗ Công Hành chưa chết. Đấy là mục đích thứ nhất của hắn...

Huỳnh Chấn Viêm cười nhạt nói :

- Nếu vậy thì có khác nào tự rinh đá để ném vào chân mình ? Nếu Thân Thủ Báo ứng hiện ở trong nhà hắn thì đấy có khác nào đã nói rõ là giữa hắn và Lỗ Công Hành có mối thù với nhau ?

Trạch Kỳ mỉm cười nói :

- Huỳnh huynh dường như chưa hiểu rõ hết được mọi lẽ. Vì Lỗ Công Hành là người võ công cao tuyệt, tính tình lại ngạo mạn, khi đối phó với ai thì y chỉ nhắm vào kẻ đầu xỏ chứ không khi nào giết hại một kẻ a dua.

Nhưng lần này Sử Đông Dương bị hại trong khi Đào Như Hải bình yên vô sự, việc ấy chứng tỏ không phù hợp với cá tính của Lỗ Công Hành. Như vậy đã chứng minh là việc sát hại toàn gia Lỗ Công Hành không có dính dấp chi với Đào Như Hải cả.

Huỳnh Chấn Viêm vẫn tỏ vẻ chưa tin lời nên hỏi tiếp :

- Nếu thế thì Sử Đông Dương là người có dính dấp đến việc ấy hay sao?

- Đấy chính là một điểm đáng nghi vấn. Vì Sử Đông Dương là một kẻ vô danh tiểu tốt, vậy nếu Lỗ Công Hành dùng Ngũ vân xà đâu đinh để đối phó với y thì thật quá đáng.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng gật đầu nói :

- Đại ca lời nói của anh tiểu đệ đã hiểu rồi. Đấy tức là kẻ đã sử dụng Ngũ vân xà đâu đinh cũng

chính là kẻ bắt Lỗ Công Hành mang đi, nếu không thì cũng là thủ hạ của người đó. Vì Sử Đông Dương vô tình biết được bí mật của y nên mới phải mang họa vào thân.

Trạch Kỳ nói :

- Có thể đúng như vậy ! Ngưng lại trong giây lát, Trạch Kỳ nói tiếp :

- Hiện giờ sự thực ra sao chúng ta chưa hoàn toàn nắm được nhưng đây chỉ là một nghi vấn mà thôi. Kế đó việc Sử Đông Dương bị cướp mang đi mất, trong khi hắn ta rời khỏi nhà, đồng thời đối phương lại còn để hình ba con chim én và các cao thủ phe hắc đạo có mặt trong nhà hắn đêu trông thấy. Vậy các vị thử nghĩ giúp cho Trạch mỗ, trong trường hợp đó Yến Nam Tam Kiệt chúng tôi có thoát được sự nghi ky của người ta không?

Lôi Thần Từ Vĩ Quang nói :

- Trong võ lâm ai đã dùng hình ba con chim én để làm tiêu biểu cho mình đại ca có biết không ?

Trạch Kỳ gượng cười nói :

- Nào ai biết được, cũng có thể đó là gian kế của Đào Như Hải.

ông ta dừng lại trong giây lát rồi cất tiếng than dài :

- Tam đệ, dụng ý của Đào Như Hải khi đến đây là muốn chứng tỏ lời đôn đại trong giới giang hô không hắn hoàn toàn đúng sự thật, hâu giá họa đến cho ba anh em chúng ta để đánh lạc hướng mọi người. Các vị không thấy trong khi y đến đây thì tỏ ra dõng dạc, ngang nhiên nhưng trong khi rút lui thì lại tỏ ra khiêm tốn đại lượng ? Nếu tôi đoán không sai thì sau hai năm nữa chốn võ lâm sẽ có nhiêu mối đại loạn xảy ra không ngớt.

Ma Vân Thần Trào Huỳnh Chấn Viêm nói :

- Như thế thì ta bỏ qua hay sao ? Theo ý tôi nghĩ thì Đào Như Hải là tên tội phạm đầu sỏ chứ không còn ai nữa ?

Trạch Kỳ cười to nói :

- Sao lại bỏ qua được ? Chúng ta nhất định phải làm cho vỡ lẽ ra vì việc đi đến đấy của Đào Như Hải đã khiến cho ba anh em chúng ta trở thành cái đích ngắm cho tất cả mọi người chung quanh, tương lai chắc chắn sẽ phải gặp nhiêu việc khó khăn rồi.

Nói đến đây, Trạch Kỳ ngưng lại trong giây lát rồi nói tiếp :

- Bởi thế hiện nay chúng ta phải tìm hiểu việc Sử Đông Dương bị cướp đi, có phải do chính hắn

làm ra không ? Hoặc giả đấy chỉ là một sự rêu rao của hắn để đánh lạc hướng anh hào trong thiên hạ. Kế đó chúng ta phải tìm hiểu xem Lỗ Công Hành đại hiệp chết sống thế nào và hiện đang ở đâu ?

Vị đạo sĩ trụ trì chùa Thanh Vân lên tiếng nói :

- Đêm khuya gió lạnh, xin mời chư vị thí chủ bước vào trong chùa tiếp tục bàn bạc kỹ thì hơn.

Trạch Kỳ mỉm cười gật đầu nói :

- Tại hạ cố gắng tránh mang đến n~lũlg phiên toái cho Đoan Mộc đại hiệp nhưng vẫn không làm sao tránh được nên trong lòng lấy làm áy náy.

Vị đạo sĩ cười to nói :

- Trạch đại hiệp cho rằng bân đạo đây là người sợ việc rắc rối hay sao ?

Thôi xin mời các vị bước vào trong đã.

Nói dứt lời ông ta cúi mình để mời tất cả mọi người chung quanh, thế rồi ai nấy nối gót nhau đi thẳng vào trong chùa.

Riêng Yến Nam Tam Kiệt thong thả bước đi sau rốt. Lôi Thân Từ Vĩ Quang trách nhỏ Trạch Kỳ rằng :

- Đại ca, tại sao anh lại không dám nói thẳng tên người đã nhìn thấy Đào Như Hải tại Vân Mộng Giáp mà trái lại bịa là Côn Luân danh túc Nhất Chân Tử đã tìm hiểu được ? Như vậy chẳng hóa ra tạo thêm cho Đào Như Hải một cái cớ để chối bỏ hay sao ?

Trạch Kỳ cũng nhỏ tiếng nói :

- Nhị đệ em nào có biết tính chất nghiêm trọng của việc ấy. Vì người đó chỉ thoáng nhìn thấy một cái bóng lướt qua thật nhanh từ phía xa mà thôi. Người ấy lại không biết mặt Đào Như Hải. Y đến đấy với ý định xin làm môn đồ của Lỗ Công Hành nên vừa trông thấy bóng lạ đó thì tưởng là Lỗ Công Hành có việc đi ra ngoài nên vội vàng đuổi theo định gặp mặt ông ta. Nhưng không ngờ bóng người đó lướt nhanh như gió, y đuổi theo không kịp, rốt cuộc đành phải trở lại Vân Mộng Giáp và hay được là cả nhà của Lỗ Công Hành đã đều bị giết sạch trên vũng máu còn Lỗ Công Hành thì mất tích không thấy đâu. Người ấy sở dĩ biết địa điểm qui ẩn của Lỗ Công Hành là nhờ sự chỉ dẫn của Nhất Chân Tử. Bởi thế sau khi mục kích được thảm cảnh đó y liền hối hả chạy trở về nơi Nhất Chân Tử ở để nói rõ mọi việc.

Nhất Chân Tử nghe được tin này thì hết sức kinh hãi nên bèn hỏi lại người ấy vê hình dáng của cái bóng lạ mà y đã trông thấy được. Sau khi suy nghĩ một lúc, Nhất Chân Tử đoán ra cái bóng lạ ấy rất

có thể là Đào Như Hải. Cả hai liền chạy riết trở lại Vân Mộng Giáp thì trông thấy nơi đó có dấu vết chứng tỏ đôi bên vừa xảy ra một trận xô xát ác liệt, đồng thời còn xót lại những vật khả nghi. Qua những vật ấy, họ đoán biết là Lỗ Công Hành bị đối phương bắt mang đi.

Nhưng mọi suy đoán vẫn không bằng chính mắt trông thấy nơi xảy ra sự việc đó Vì người kia chỉ từ xa nhìn thấy bóng Đào Như Hải bỏ chạy đi một mình, trong tay không có kẹp Lỗ Công Hành nên ngu huynh tạm nói không rõ ra. Nếu Đào Như Hải có những hành động gian ác tất tìm đến gây sự với Nhất Chân Tử chừng ấy mọi việc tất sẽ phơi bày ra ánh sáng.

Tất cả mọi người cùng bước vào gian tịnh thất, không ngớt bàn bạc với nhau. Huỳnh Chấn Viêm cho rằng Đào Như Hải trước khi gác kiếm qui ẩn, hành động gian ác của y khiến ai nghe cũng phải căm tức nên giờ đây nếu bắt sống y rồi tra khảo tìm hiểu sự thực thì dù cho y không có làm việc ấy đi nữa mà có giết y đi cũng là đáng tội. Nghe thế, ngoài Yến Nam Tam Kiệt và vị đạo sĩ trụ trì chùa Thanh Vân còn tất cả mọi người đêu lên tiếng tán đồng.

Trạch Kỳ bảo mọi người phải thận trọng vì quá nóng nảy thì cũng không đạt kết quả tốt đẹp gì.

Thế rồi trong ngôi chùa Thanh Vân mọi người không ngớt bàn bạc tìm cách đối phó với Đào Như Hải.

Đêm đã vào canh ba, trăng sáng vằng vặc, trong phủ thành vắng tanh không một bóng người, bao nhiêu cư dân đêu an giấc. Đây đó thỉnh thoảng chỉ còn tiếng cây lá xào xạc, khói sương mờ mịt khắp nơi nơi, gió rét căm căm.

Ngay lúc ấy, bên ngoài khu nhà của Đào Như Hải, bỗng có mười mấy bóng người nhanh nhẹn lướt vèo vèo đến nơi. Có một người trong số ấy lên tiếng nói:

- Lão gia ra lệnh phải bắt cho được con quỉ già ấy, thế mà chúng ta đã tìm khắp nơi vẫn không thấy đâu, vậy biết làm thế nào ?

Giọng nói của người ấy nghe có vẻ lo lắng và cuống quít lắm. Liền đó lại có một người khác nói :

- con quỉ già ấy có thể thoát khỏi tay của lão gia, vậy chúng ta đây làm thế nào tìm bắt được hắn ? Nhưng dù sao chúng ta cũng đã tận tâm với trách nhiệm rồi.

Trong khi câu nói chưa dứt thì đã nghe có tiếng vó ngựa như mưa rào từ xa đến gần lần lần nghe như tiếng sấm động.

Chẳng bao lâu đã thấy có mười mấy người ky mã chạy nhanh tới như gió, cũng đến trước ngôi nhà Đào Như Hải, số người này cùng nhảy xuống ngựa và một người trong bọn họ liên bước đến trước mặt Đào Như Hải nói nhỏ ít lời.

Đào Như Hải hừ lạnh lùng nói :

- Bọn các ngươi cân phải tiếp tục tìm kiếm cho kỹ. Hắn không còn sống được bao lâu và chắc chắn không thể đi xa hơn được năm dặm đường.

Vì thế dù có người tốt bụng che giấu cho hắn thì chắc chắn khi hắn chết cũng phải lo chôn cất, chứ không thể nào để đó được mãi. Có hai nơi ta có thể đến đó nghe ngóng tin tức, một là cửa hiệu bán quan tài, hai là những tang gia đến mua số quan tài ấy. Chúng ta có thể phăng những manh mối đó mà tìm ra hắn được.

Người ấy không ngớt gật đâu vâng dạ. Riêng Đào Như Hải liền dẫn số tùy tùng bước thăng vào trong nhà.

Khi cánh cổng vừa đóng chặt lại vừa kêu một tiếng "ầm" thì trong bóng tối nơi góc tường bỗng có một bóng người bé nhỏ hối hả chạy ra, vòng theo ngả phía tay mặt của Đào phủ rồi chạy thẳng vào một con hẻm nhỏ.

Bóng người bé nhỏ ấy chính là Đào Gia Kỳ. Cậu ta sợ hãi chạy thẳng vê đến nhà, thở hổn hển như muốn đứt hơi.

Cậu ta đứng ngoài cửa để thở trong giây lát cho bớt mệt rồi mới xô nhẹ cánh cửa bước vào nhà. Cậu đóng cửa thực khẽ rồi nhón gót đi lần vào trong để khỏi làm mất giấc ngủ của người mẹ.

Cậu ta đi lên gác, trông thấy lão già đang ngồi yên trên giường. Một ngọn đèn dầu vẫn còn cháy tỏ, để lên chiếc ghế cạnh đấy không ngớt chập chờn ánh sáng màu vàng nhạt. Lão già vẫn đang nhắm nghiên đôi mắt nhưng khi nghe tiếng động liên mở mắt ra, tia mắt chiếu ngời như hai ngọn đuốc khiến ai trông đến cũng phải kiêng sợ. Lão ta khẽ hỏi :

- Có phải Kỳ nhi đó không ?

Đào Gia Kỳ lên tiếng nói :

- Ông có thấy đỡ chút nào không ?

Lão già tươi cười đáp :

- Ta không chết được đâu. Con quỉ già Đào Như Hải hôm nay đã làm chi thế ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lúc ban trưa khi Đào Như Hải đi khỏi nhà thì Sử Đông Dương trong phủ đã bị người ta bắt đi mất, trong khi đó không ai được biết +nt g tích Của kẻ lạ mặt đó ra sao cả, duy có trên tường trong

nhà còn lưu lại hình ba con chim én mà thôi.

Lão già kinh ngạc hỏi lại Đào Gia Kỳ rồi lẩm bẩm tiếp :

- Trong giới giang hồ, chẳng hê nghe có ai dùng hình ba con chim én để làm vật tiêu biểu cho mình cả. Thế người ấy là ai ?

Đào Gia Kỳ lại nói tiếp :

- Khi Đào Như Hải về tới nhà, nghe được tin ấy thì không hề bước vào cửa, hối hả dẫn gia nhân đi riết tới chùa Thanh Vân nghe đâu lão ta định đi tìm Yến Nam Tam Kiệt chi đó.

Lão già nghe qua như có vẻ giật mình, đôi mắt ngó xuống ra chiêu nghĩ ngợi.

Giây lát sau, lão ta mới cười nhạt nói :

- Thực là gian manh sâu độc, chớ mong chi gạt được lão phu ! Đào Gia Kỳ ngơ ngác không hiểu ra sao cả nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Kế đó cậu bèn đem những lời Đào Như Hải đã dặn dò số võ sư nói lại cho lão già nghe rồi nói tiếp :

- Dường như Đào Như Hải rất căm hận ông, tại sao ông ta nhất định không chịu buông tha cho ông như thế ?

Lão già cười nhạt nói :

- Ngày nào ta còn sống thì hắn chớ mong được ngủ yên. Ta còn ở trên đời này thì cái mộng chà đạp võ lâm xưng bá trong giang hồ của hắn chớ mong chi thực hiện được.

Nói đoạn sắc mặt của ông ta lộ vẻ giận dữ, ánh mắt chiếu ngời trông thực đáng sợ. Nhưng chăng bao lâu ông lại trở nên ôn hòa như cũ, nói :

- Đào Như Hải không làm sao ngờ được rằng, bao nhiêu năm qua ta ngoài việc rèn luyện võ công, lại còn học được y thuật. Hắn cho rằng mạng ta đã cùng thì thật nực cười. Kỳ nhi, những lời ta nói hôm nay, ngươi chưa hiểu được nhưng mai sau tự nhiên rồi ngươi sẽ hiểu. Ta mong sau này ngươi có thể hoàn thành được nguyện vọng của ta, hầu trừ một mối hại to cho võ lâm.

Đào Gia Kỳ buột miệng đáp rằng :

- Kỳ nhi nhất định sẽ thực hiện cho kỳ được nguyện vọng ấy của ông ! Đôi mắt của lão già bỗng trở thành nghiêm nghị, gằn giọng nói :

- Ngươi không lạy ta làm thầy hay sao ?

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi sửng sốt liên quỳ xuống lại luôn mấy lạy Lão già vừa thò tay ra tức thì Đào Gia Kỳ đã cảm thấy có một luồng sức mạnh kéo cậu ta đứng lên. Lão già nói :

- Đã là môn đệ thì không thể không biết tên họ của thây, ngươi phải giữ bí mật kẻo bị hại đến thân. Thầy đây họ Đảng tên gọi là Hải Xuyên. Bắt đầu từ đêm nay, thầy sẽ giúp ngươi rèn luyện cho cơ thể từ chỗ yếu đuối trở thành mạnh mẽ, rồi sẽ tính đến mọi việc khác sau.

Vừa nói lão già vừa thò vào áo lấy ra ba hoàn thuốc bảo Đào Gia Kỳ uống vào. Đào Gia Kỳ vốn như vàng chưa lọc, ngọc chưa mài, trí tuệ chưa được mở mang, cần phải trải qua một sự mà giũa mới thành vật hữu dụng được Cậu ta nghe lời thầy ngồi yên xuống, tập trung tinh thần, lưỡi đưa lên cao, cõi lòng giữ thực yên tĩnh. Đảng Hải Xuyên không ngờ tư chất của Đào Gia Kỳ lại khác hơn kẻ bình thường, chỉ vừa dạy qua đã lĩnh hội được ngay nên trong lòng hết sức mừng rỡ. Ông ta là một quái kiệt trong võ lâm, tài hoa tuyệt thế, võ công siêu phàm nhưng vì cá tính ông khác thường, không chịu kết giao với ai, thường sống cô độc một mình, hành động lại càng sâu xa khó hiểu nên trong võ lâm ai cũng xem ông ta là một quái nhân.

Chính vì cá tính kỳ lạ ấy nên ông vẫn chưa tìm dạy được một môn đồ nào cả ông sợ mình chọn lâm người, không đúng theo ý muốn của cá nhân.

Nhưng giờ đây, ông cảm động trước cái ơn cứu mạng của Đào Gia Kỳ nên quyết tâm dạy cho cậu ta để báo đền lại cái ơn ấy. Ông ta vốn có ý lo ngại Đào Gia Kỳ tư chất kém cỏi nhưng vẫn cố gắng đem hết sức mình ra dạy dỗ cho câu ta. Giờ đây, Đảng Hải Xuyên biết Đào Gia Kỳ có thể học hết tài nghệ của mình, do đó có được hy vọng sẽ trả được mối thù giúp ông nên trong lòng hết sức vui mừng. Tuy nhiên ông vẫn cố đè nén sự vui mừng ấy đi, song sự cảm xúc đã khiến hai hạt lệ không khỏi trào ra dôi khóe mắt.

Sau một tiếng đông hô, Đào Gia Kỳ đã vận chuyển hơi thở khắp châu thân và mở mắt ra. Cậu trông thấy đôi mắt sáng ngời của Đảng Hải Xuyên đang ngó đăm đăm vào mình nên buộc miệng kêu lên :

- Thưa ân sư ! Đảng Hải Xuyên mỉm cười nói :

- Kỳ nhi, con hãy đứng lên để thây sờ xem xương cốt khắp người con ra sao?

Đào Gia Kỳ nghe theo lệnh, đứng lên bước tới thẳng đến trước giường. Đảng Hải Xuyên liên thò bàn tay to lớn ra, lần lượt sờ qua khắp từng đốt xương của cậu. Đôi mắt của Đảng Hải Xuyên lộ sắc kinh ngạc.

ông ta buột miệng kêu lên một tiếng "úy" rồi nhanh nhẹn thò tay chụp lấy cổ tay của Đào Gia Kỳ. Sau khi xem qua mạch tượng thì ông ta hết sức vui mừng, thầm nói:

"Tuyệt nghệ của ta đã có người thừa kế, con đường của ta không bị gián đoạn ! " Trong lòng nghĩ như thế nhưng bên ngoài ông vẫn im lặng không nói chi cả. Đào Gia Kỳ trông thấy thái độ của Đảng Hải Xuyên có vẻ khác thường không khỏi lấy làm lạ nhưng chẳng dám lên tiếng hỏi.

Đảng Hải Xuyên tươi cười nói :

- Thầy vừa làm xong một vật, vậy con có thể thừa lúc trong nhà Đào Như Hải không có ai để ý thì mạng nó bắn lên vách nhà hắn. Hơn nữa con cần để ý mọi ngôn ngữ và hành động của Đào Như Hải, vê nói lại cho thầy nghe.

Vừa nói lão ta vừa thò tay dưới gối lấy ra một cây cung nhỏ. Thân cây cùng làm bằng sắt, sợi dây cung làm bằng gân bò, trông hết sức xinh xắn chẳng khác nào đồ chơi của trẻ con. Ngoài ra lại còn một mũi Quỷ đầu tiễn nữa.

Đảng Hải Xuyên nghiêm mặt nói :

- Thân cây cung này chính là một số trong bách bảo nang của thầy đúc nên, nó dẻo dai và rất mạnh mẽ, có thể bắn đi xa được năm chục thước.

ông tươi cười rối lại nói tiếp :

- Trong nhà của hắn chắc chắn không ai để ý nghi kị gì đến con, vậy tốt nhất con nên lựa chỗ nào dễ trông thấy tại nơi đại sảnh, dùng cây cung này bắn mũi Quỉ đầu tiễn ghim lên vách, khiến cho Đào Như Hải phải kinh hoàng, tự nó để lộ bản tính khiếp nhược của nó ra.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Chẳng hay Đào Như Hải đã làm sai điêu gì mà ân sư lại oán ghét lão ta đến như thế ?

Đảng Hải Xuyên cười nhạt nói :

- Hành động gian ác của lão ta đây dấy trong thiên hạ, dù là thánh thân hay con người nghe đến cũng đều phải phẫn nộ. Hắn chẳng những là kẻ thù riêng của thầy, mà còn là kẻ thù chung của võ lâm. Sau này rồi con sẽ trông thấy được những hành động gian ác của y, đến chừng ấy con mới tin là lời của thầy chẳng hê sai ! ông ta quay mặt nhìn ra cửa sổ một lượt rồi lại nói tiếp :

- Trời đã gần sáng, con hãy xuống gác lo việc cơm nước, chờ lệnh đường thức giấc xong thì hãy đi vào Đào phủ.

Đào Gia Kỳ vâng lời rồi lấy cây cung và mũi tên cất vào áo, bước thẳng xuống gác.

Trong ánh sáng vàng nhạt của buổi bình minh, gió rét còn thổi rì rào, trên nên trời mây xám nặng

trĩu, bên đường còn quá nửa cây cối xơ xác, chưa nảy mầm mới. Tuy tiết trời đã vào trong xuân nhưng vẫn còn vẻ xơ xác của mùa đông rét mướt.

Bên ngoài cửa Đào phủ bỗng xuất hiện năm người khách lạ, mình mặc áo gấm ngắn, sắc mặt âm u dữ tợn. Y đưa mắt nhìn cánh cổng một lượt rồi cười ằng ặc rất lạ tai nói :

- Chúng ta trước tiên nên xin vào ra mắt đúng theo lễ nghi đã ! Vừa nói y vừa nhanh nhẹn toàn tới bên cánh cửa, nhẹ nhàng như một bóng ma, thò tay khua mạnh cái khoeo sắt. Những tiếng "leng keng" không ngớt vang lên, đã làm cho người trong phủ không khỏi giật mình.

Ngay lúc ấy, có một giọng ô ề quát hỏi rằng :

- Ai thế ?

Người đàn ông mặt xanh liên cười sâu hiểm nói :

- Chính là tiên tổ của ngươi đây ! Nếu không mau ra mở cửa đón tiếp các cụ vào nhà thì ta sẽ đánh cho một chưởng giết chết ngươi đó.

Tức thì, hai cánh cửa to liên hối hả mở toang rồi từ trong đó một võ sư lùn thấp nhanh nhẹn lách mình bước ra, trợn mắt giận dữ định to tiếng quát hỏi. Nhưng vừa trông thấy năm người lạ mặt không khỏi sửng sốt, nhanh nhẹn đè nén những lời thô lỗ sắp thốt ra khỏi cửa miệng trở xuống hạ giọng nói :

- Năm vị đến đây tìm ai ?

- Tìm ai ?

Người đàn ông mặt xanh cười nhạt rồi nói tiếp :

- Ngươi hỏi làm chi nữa ? Các ngươi hãy mau vào kêu Đào Như Hải ra đây nghênh đón chúng ta ! Người võ sư ấy cố nén sự bực tức trong lòng nói :

- Năm vị là cao nhân phương nào, tất có tính danh, hãy nói cho biết hầu tôi vào trong bẩm lại ?

Người đàn ông mặt xanh trợn mắt quát rằng :

- Đào Như Hải ra đây sẽ biết, ngươi còn đứng đó lải nhải mãi bộ muốn chết hay sao ?

Lửa giận trong người võ sư ấy đã cháy bừng bừng, không còn làm sao đè nén được nữa nên liên quát to một tiếng rồi vung hai chưởng xô mạnh ra.

Người đàn ông mặt xanh thấy thế liên cất tiếng cười nhạt, rồi lách mình qua phía trái, trong khi tay

mặt giương thẳng năm ngón tay ra, chụp lấy cổ tay phía mặt của người võ sư và siết mạnh lại. Tức thì người võ sư ấy cảm thấy tê dại khắp người. Y kinh hoàng kêu lên thành tiếng, trong khi cả người y bị đối phương vung bổng lên lưng chừng trời rồi bắt đầu rơi thẳng trở xuống giữa con đường trải đá.

Sau một tiếng "phịch" thật to, người võ sư ấy nằm yên chết tốt trên mặt đất, trán và mũi đêu trào máu tươi.

Liên đó có bốn người từ sau cánh cửa đã nhanh nhẹn lao ra, đấy là Từ Long Tướng, người thanh niên họ Lư và hai võ sư khác ở trong phủ. Từ Long Tướng thấy thế liên nhường cao đôi mày, mặt đầy sát khí cười nhạt nói :

- Tôn giá đến đây gây sự, quả thật ngông cuồng, không biết kiêng dè chi cả, nếu cậu đây không dạy cho ngươi một bài học thì ngươi nào biết trên đời này có lắm người tài.

Câu nói chưa dứt thì người đàn ông mặt xanh liền cất tiếng cười ngất.

Tiếng cười của y như tiếng chim cú kêu giữa đêm khuya, chướng tai vô cùng.

Từ Long Tướng bèn giận dữ hừ qua giọng mũi rồi vung lẹ chưởng mặt ra, nhằm đánh xéo vào vai người dàn ông mặt xanh. Trong khi thế chưởng chưa tới thì kình phong đã cuốn tới ào ào rồi. Người đàn ông mặt xanh vẫn không hê để Từ Long Tướng vào mắt, y khẽ tránh người qua rồi giương năm ngón tay dùng thế Liên vân bổ nguyệt chụp thẳng vào cánh tay của đối phương. Nào ngờ cánh tay của Từ Long Tướng đã nhanh nhẹn hạ thấp xuống rồi lại đổi thành ba thế võ, nhắm ngay ba huyệt đạo Khí hải, Phục kết, Đái mạch của đối phương, công thẳng tới như một luồng điện chớp.

Người đàn ông mặt xanh không khỏi kinh hãi vì dường như y không ngờ võ công của Từ Long Tướng lại cao đến mức ấy. Bởi thế y nhanh nhẹn lui xuống khỏi bậc thêm, rồi thừa lúc thế võ của Từ Long Tướng đã đánh hụt vào khoảng không, nhanh nhẹn tràn tới vung cánh tay mặt ra, khiến bóng mờ của những ngón tay chập chờn nơi nơi, rít gió vèo vèo, kình phong lạnh buốt chụp xuống khắp những huyệt mạch quan trọng trên thân thể của Từ Long Tướng. Từ Long Tướng đánh hụt một chưởng nên đã tiên đoán người đàn ông mặt xanh thừa cơ phản công trở lại nên nhanh nhẹn lách mình qua phía mặt rồi lại vung chưởng đánh trở ra với một thế võ hết sức mạnh mẽ và nhanh chóng. Thế võ ấy của Từ Long Tướng đã nhanh hơn thế võ của người đàn ông mặt xanh nửa cánh tay.

Thế là hai người đánh nhau quyết liệt, nhất thời không thể phân rõ thắng bại. Đôi bên nhảy lên rơi xuống như tung bay lần lần đã từ bên cạnh cổng dời dần ra giữa đường, kình phong cuốn cát bụi tung bay mù mịt.

Bốn người đông hành với người đành ông mặt xanh có ý muốn nhảy vào vòng chiến để tiếp tay với đồng bạn nhưng vì trông thấy người thiếu niên họ Lư và ba võ sư trong Đào phủ đưa mắt ngó họ đăm đăm nên sợ số người này nhảy vào can thiệp nên họ vẫn do dự đứng yên.

Số năm người ấy đều là nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, không thể để thương tổn uy danh trước một người trẻ tuổi nên họ không tiện dùng số đông để áp đảo Từ Long Tướng. Tuy nhiên họ vẫn sợ võ công của Từ Long Tướng cao cường, vượt ra ngoài sự xét đoán của họ thì tất nhiên cũng sẽ gánh chịu sự thiệt thòi. Thế rồi chỉ trong chốc lát Từ Long Tướng và người đàn ông mặt xanh đã đánh nhau mấy mươi hiệp vẫn chưa thể phân được thắng bại.

Người đàn ông mặt xanh dường như sốt ruột không muốn kéo dài trận đánh nên liên thét dài một tiếng rồi vọt người bay thẳng lên không, vung chưởng quét mạnh trở xuống với một sức mạnh như núi đồi sụp đổ.

Võ công của Từ Long Tướng quả hết sức tinh thông. Trong khi người đàn ông mặt xanh thét to và vọt người lên thì y đã nghiêng mình rồi vung tay nhanh nhẹn chụp thẳng vào vai của mình. Tức thì sau một tiếng "rừng" một vừng ánh sáng lạnh ngắt cũng tóe dài ra. Hành động của đôi bên hết sức nhanh nhẹn, nếu người đàn ông mặt xanh lao người trúng lưỡi gươm thì tất sẽ bị đứt làm đôi chết ngay tức khắc.

Bốn người đông hành với gã đành ông mặt xanh trông thấy thế đều hết sức kinh hãi vội vàng đồng thanh quát to rồi lao thẳng người ra...

Chương 3: Ngậm Máu Phun Người

Lúc ấy trong cửa bỗng xuất hiện Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải, y quát to rằng :

- Từ hiên diệt mau lui ra, không được vô lễ ! Tức thì, một làn kiếm quang vạch dài trên không, theo đó Từ Long Tướng đã vọt người nhảy lui ra đứng yên ngoài xa, trên khóe miệng hiện một nụ cười ngạo nghễ.

Người đàn ông mặt xanh sắc mặt đã đổi thành tím, vừng trán rướm mồ hôi, quắc đôi mắt nhìn thẳng vào Từ Long Tướng lộ vẻ hết sức căm tức.

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả nói :

- Thì ra Đà Giang Ngũ Hữu giá lâm đến tệ xá, vì già đây không hay kịp để ra đón tiếp nên mới xảy ra chuyện hiểu lầm nhau. Lỗi đó là ở già đây, trong lòng thật áy náy vô cùng.

Nói dứt câu, lão chắp tay xá một xá thực sâu.

Thực ra, thì trước khi Từ Long Tướng và người đàn ông mặt xanh bắt đầu động thủ, Đào Như Hải đã núp trong cánh cửa nhìn ra và đã thấy rõ tất cả rối. Ông ta biết số người này là Đà Giang Ngũ Hữu tính tình ngang bướng vì ỷ lại võ công của mình cao cường nên ông ta có ý định để Từ Long Tướng dằn mặt số người ấy hầu áp đảo bớt tính ngang bướng của họ đi, do đó ông ta tạm lánh mặt chưa ra vội.

Từ Long Tướng vốn tài nghệ ngang nhau với gã đàn ông mặt xanh nhưng vì gã đàn ông ấy ngay từ đầu đã tỏ ra khinh địch, mãi đến khi biết đối phương không phải tay vừa thì không còn giành được thế chủ động lại nữa.

Phương chi Từ Long Tướng lại còn một thanh báu kiếm trong tay, vô cùng lợi hại.

Tất cả mọi sự diễn biến lúc ấy đều nằm trong sự dự liệu trước của Đào Như Hải. Khi Từ Long Tướng vung kiếm ra thì lẽ cố nhiên là tính mạng của người đàn ông mặt xanh nguy hiểm như chỉ treo mành chuông. Nhưng trong khi đó thì Từ Long Tướng cũng không tránh khỏi sự bao vây của tứ hùng còn đứng ở ngoài. Đào Như Hải xuất hiện trong lúc đó thực là hợp thời.

Đào Như Hải là một con cáo già, hết sức sâu độc, tài trí hơn người, chỉ trong một điểm ấy cũng có thể nhìn thấy một phân nào về tính gian xảo của Đà Giang Ngũ Hùng trông thấy Đào Như Hải tỏ vẻ

khiêm tốn, lễ phép như vậy nên đành phải đè nén sự bực tức trong lòng vội vàng đáp lễ rằng :

- Không dám ! Chúng tôi đây dường như cũng ít nhiều lỗ mãng vì tưởng đâu Đào huynh cự tuyệt không gặp mặt chúng tôi.

Đào Như Hải khoan thai cất tiếng cười to nói :

- Đào mỗ tuy gác kiếm qui ẩn song những bạn cũ trong chốn giang hô xưa kia nếu đến viếng tệ xá thì đấy là một cử chỉ xem trọng Đào mỗ, đâu có lý do nào tôi lại đóng cửa khước từ không chịu gặp ? Nhất là gần đây, Đào mỗ đang bị một nỗi oan khó giải và trở thành cái đích nhắm cho tất cả nhân vật võ lâm, trong nhà liên tiếp xảy ra nhiêu việc rắc rối nên đang cảm thấy mình quá cô độc không được ai giúp đỡ, thử hỏi đâu lại ngu ngốc đến nỗi bạn tới mà không ra tiếp hay sao ?

Đại Hùng ngạc nhiên nói :

- ý Đào huynh muốn nói là lời đôn đại trong chốn giang hô không đúng sự thực hay sao ?

Đào Như Hải cười nhạt đáp :

- Tăng huynh có nghe phong thanh vê chuyện của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành hay không ?

- Chính tôi có nghe như vậy ! - Tôi xin hỏi Tăng huynh, Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành có phải là một nhân vật võ nghệ cao cường tuyệt đỉnh trong võ lâm hay không ?

- Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành là người võ công trác tuyệt danh vang mấy mươi năm qua, đến ngày hôm nay vẫn không hê giảm sút nên có thể nói đúng là như vậy.

Đào Như Hải cười to nói :

- Chính là như thế rồi ! Nếu lời đôn đại trong giang hô là sự thực, tức Đào mỗ đã hạ được Lỗ Công Hành thì trong thiên hạ nào còn mấy ai có thể khiến Đào mỗ kinh sợ ? Trong khi đó tất Đào mỗ mặc tình làm mưa làm gió, dậm chân cũng có thể làm rung chuyển thiên hạ, sẽ xưng hùng xưng bá trong võ lâm rồi cần gì phải suốt ngày phập phồng lo sợ, trốn yên trong nhà như thế này.

Đà Giang Ngũ Hùng trợn mắt ngạc nhiên vì họ cảm thấy lời nói của Đào Như Hải không sai tí nào cả. Do đó người này đưa mắt nhìn người kia đầy vẻ ngơ ngác.

Đột nhiên ngay lúc ấy có một võ sư từ trong nhà chạy nhanh ra sắc mặt kinh hoàng bẩm rằng :

- Thưa lão gia có một mũi tên nhỏ ghim vào tấm biển treo nơi đại sảnh, không rõ từ lúc nào ?

Sắc mặt của Đào Như Hải biến hẳn. Ông ta giậm mạnh chân nói :

- Có lẽ năm nay Đào mỗ bị sao Thái tuế chiếu mệnh nên chỉ trong một buổi chiêu mà dồn dập mấy chuyện đáng kinh sợ đã xảy ra. Đà Giang Ngũ Hùng xin mời các vị hãy theo Đào mỗ bước vào trong và xin bỏ qua mọi sự thất lễ vừa rồi vậy.

Nói đoạn ông ta nhanh nhẹn quay người hối hả đi thẳng vào trong nhà.

Ngũ Hùng đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi theo sát ông ta như hình với bóng.

Đào Như Hải lúc ấy trong lòng đang hồi hộp, sắc mặt có vẻ hết sức căng thẳng, bước nhanh như bay, chạy thẳng vào đại sảnh rồi ngửa mặt nhìn lên. Ông ta thấy trên tấm biển đề ba chữ Tự Thiệu Đường treo ở trên rường nhà, có một mũi tên nhỏ, đầu tên chạm một cái mặt quỷ trông hết sức ghê sợ, cắm phập vào ngay giữa chữ Đường. Mũi tên ấy ghim vào thực sâu, chứng tỏ người bắn ra có một sức mạnh phi thường.

Đào Như Hải không khỏi thầm rùng mình. Nhưng bỗng đôi vai ông ta lắc mạnh rồi vọt thẳng người lên, nhanh nhẹn thò tay mặt ra nhổ lấy mũi quỷ đầu tiễn ấy. Khi người ông ta rơi trở xuống đất thì đã cầm gọn mũi tên nhỏ trong tay, quát rằng :

- Tại sao hắn vẫn chưa chết ? Có lý nào con quái vật già này công lực đã luyện dện mức xuất quỷ nhập thần rồi hay sao ?

Trong đời ông ta, đối với người chủ nhân của mũi quỷ đâu tiễn này vẫn có ít nhiêu kiêng sợ. Do đó ông ta mới ra lệnh cho thuộc hạ phải tìm cho kỳ được Đảng Hải Xuyên. Dù cho đối phương có chết rồi cũng phải mang thi thể vê cho ông ta nhìn tận mắt. Vì có như vậy, ông ta mới trút bỏ được một sự lo âu nặng nê trong lòng.

Thê mà giờ đây quỷ đâu tiễn lại xuất hiện, chứng tỏ Đảng Hải Xuyên vẫn còn sống, đông thời võ công cao tuyệt của ông ta vẫn không hề bị phế trừ đi Thử hỏi Đào Như Hải không kinh hoàng khiếp sợ sao được ?

Đào Như Hải đứng sững sờ như một pho tượng gỗ, sắc mặt tái nhợt, bàn tay không ngớt run rẩy.

Đà Giang Ngũ Hùng, Từ long Tướng và người thiếu niên họ Lư cũng bước theo Đào Như Hải vào cả đại sảnh từ nãy giờ. Từ Long Tướng nhìn thấy Đào Như Hải đúng trơ trơ không nói chi cả nên liên bước tới lên tiếng hỏi :

- Đào sư thúc, chủ nhân của mũi quỷ đâu tiễn ấy vốn thực là ai thế ?

Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải ngửa mặt nhìn lên, gượng cười nói:

- Chính là lão quái vật một giò, đã bị trọng thương dưới tay già đây hồi đêm trước ! Từ Long Tướng ngạc nhiên nói :

- Sư thúc chẳng phải đã tiên đoán là hắn ta chắc chắn phải chết rồi hay sao ?

Đào Như Hải lộ sắc lo lắng :

- Đêm hôm ấy già đây đã vận dụng đến tám phân mười Bạch Hổ chưởng lực, hơn nữa lại còn gia thêm ba mũi Sách hồn châm để phá cương khí che chở khắp người đối phương như vậy dù là Đại La Kim Tiên cũng khó bảo tồn tính mạng. Nhưng mũi quỉ đầu tiễn này đích thực là của riêng y, thực không làm sao hiểu nổi.

Từ Long Tướng đáp :

- E rằng bên trong việc này có nhiêu điêu bí ẩn chi ?

Đào Như Hải bỗng lóe lên một ý nghĩ trong óc nên chụp lấy câu nói của Từ Long Tướng rồi to tiếng bảo :

- Lẽ tất nhiên là bên trong việc này có điều gì bí ẩn. Già đây cũng đã suy đoán được điểm đáng ngờ trong việc này. Già đây tự tin rằng từ xưa đến nay, không có ai lại thoát chết dưới chưởng lực của già. Như thế việc mũi quỉ đâu tiễn tái xuất hiện là có điều đáng ngờ lắm.

Nói đến đây ông ta trâm ngâm trong giây lát rồi mới nói tiếp :

- Dù cho lão ta có thoát chết được thì võ công cũng bị phế trù đi hết, tuyệt đối không thể nào xâm nhập vào tận đây được. Phương chi lão ta lại tàn phế mất một chân, phải chống gậy mà đi, dù tài nghệ có cao cường đến mấy cũng có chỗ khiếm khuyết không thể nào vô ra mà không lộ tung tích được Hơn nữa trong nhà lại có mặt nhiêu cao thủ trong võ lâm nên chắc chắn hắn không làm sao tránh khỏi cặp mắt tinh anh của số người ấy.

Từ Long Tướng nói :

- Có phải ý sư thúc muốn nói là có một người khác đã bày trò ấy ra và người đó là một trong số tân khách hiện đang có mặt ở trong phủ ?

Đào Như Hải nghiêm nghị nói :

- Chính già đây đang có ý nghĩ như vậy nhưng thực sự thì không chắc hoàn toàn là đúng. Vì lẽ lão quái vật một giò sử dụng mũi quỉ đầu tiễn ấy trong võ lâm rất ít người biết y. Chính già đây trước kia kết thù với hắn trong một trường hợp bất ngờ, cho nên đến ngày hôm nay vẫn không hê biết tên tuổi và lai lịch của hắn ra sao. Đấy là chưa nói cá tính của hắn rất kì dị, buôn vui bất thường rất hiếm bạn bè, thì đâu có ai lại giúp cho hắn việc này? Bởi thế già đây suy nghĩ và lấy làm khó hiểu.

Đà Giang Đại Hùng bỗng lên tiếng :

- Đào huynh tựa hô biết về cá tính của hắn ta rất rõ ràng nhưng lại bảo không biết tên họ và lai lịch của hắn ta, thử hỏi có ai lại tin lời nói ấy cho được?

Đào Như Hải cười nói :

- Chớ nói chỉ là Đà Giang Ngũ Hữu cảm thấy khó tin mà chính ngay già đây cũng cảm thấy việc ấy chẳng khác nào một giấc mộng hư thực khó lường, nếu nói ra thì tất phải dài dòng. Hơn nữa việc ấy không dính dấp chi đến việc Lỗ Công Hành và Hàn Thiết Quan âm bị mất tích cả. Già đây không muốn nhắc lại chuyện cũ làm gì, hãy đợi sau khi giải được nỗi oan trước mắt, bày tiệc yến ẩm thì già đây sẽ giãi bày cặn kẽ cho các vị cùng nghe qua được không ?

Từ Long Tướng nói :

- Nếu thực sự lão quái vật ấy chưa chết thì khi mũi tên xuất hiện tất sẽ có người đến ngay theo. Sư thúc cũng nên nghĩ cách đối phó với lão ta mới phải.

Đào Như Hải vuốt râu cười to nói :

- Mười lăm năm đã sống yên trong khung cảnh an nhàn nên việc gì già cũng xem thường tất cả. Lời tục có nói :

mình thấy việc kỳ lạ mà không tỏ vẻ kinh ngạc thì chính việc ấy tự nó sẽ mất tác dụng đi. Nếu suốt ngày chỉ biết lo sợ phập phồng như một con chim khiếp sợ cây cung thì già đây làm sao sống được đến từng này tuổi ?

ông ta dừng câu nói lại trong giây lát rồi đưa mắt nhìn về phía Đà Giang Ngũ Hữu nói tiếp rằng :

- Đà Giang Ngũ Hữu từ xa đến đây chẳng phải là chuyện dễ hãy mau bày yến tiệc để nghênh tiếp đồng thời cũng nhân dịp này giới thiệu cùng các bạn võ lâm hiện có mặt nơi đây.

Sau câu nói ấy sắc mặt lo âu nặng nề trên mặt lão ta liền biến mất ngay. Thái độ của ông ta có vẻ hết sức thư thới và hào phóng.

Từ Long Tướng không khỏi thầm khâm phục thái độ bình tĩnh ung dung của vị sư thúc này.

Ngày hôm ấy, Đào Như Hải liền bày cỗ tiệc linh đình để khoản đãi số quần hùng đến viếng. Trong buổi tiệc chủ khách vui vẻ nâng ly chúc tụng.

ông ta vốn là người tế nhị nên không dùng lời nói để đánh lạc hướng quân hùng mà cũng không chạy chối trước những lời gán tội của kẻ khác, trái lại ông ta chỉ tự trách mình là trước khi gác kiếm qui ẩn đã gây ra nhiêu mối oán thù khó giải nên mới để lại mầm họa như ngày hôm nay.

ông ta là người có tài ăn nói nên lời lẽ mạch lạc, lý sự vững vàng, khiến người nghe không tìm được một sơ hở nào để công kích. Hơn nữa thái độ chiếu cố chu đáo và vui vẻ của lão ta đối với khách đã khiến quần hùng không thể không tin lão ta là người hoàn toàn biết sám hối lỗi xưa.

Đêm hôm ấy, Đào Như Hải bỗng cho gọi Đào Gia Kỳ đến bảo đưa người thiếu niên họ Lư tên gọi Thế Xuân đến Thinh Hà Hiên để nghỉ, đồng thời bảo Đào Gia Kỳ ở đấy hâu hạ Lư Thế Xuân. Thinh Hà Hiên nằm sát cạnh Đông Hô, nếu xô cửa sổ ra thì nhìn thấy hàng mười mẫu sen tươi tốt nhấp nhô trên mặt nước hồ trong xanh, cảnh sắc hết sức ngoạn mục.

Đào Gia Kỳ dẫn Lư Thế Xuân đi, thấy ông khách này không hề tỏ ra phách lối, trái lại có vẻ ôn hòa dễ thân nên cậu ta bất giác cười nói :

- Lư thiếu gia, Thinh Hà Hiên này là nơi Đào gia rất mến thích, từ trước đến nay ít có ai được đến đây ở, lân này lại để Lư thiếu gia đến đây trú ngụ, như thế cũng đủ thấy Đào lão gia rất trọng Lư thiếu gia đó.

Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Tiên phụ của ta và Đào lão gia trước kia là bạn thân, đến nay Đào lão gia vẫn không quên tình bạn cũ nên mới có lòng thương yêu ta như thế.

Nói dứt lời, y bèn bước thẳng ra vườn sau, trông thấy nơi đó có đường trải đá trắng nhỏ, hoa đào hoa lý đua nhau nở rộ, có hòn non bộ, có ao cá nhỏ, có đình đài lầu gác, cảnh trí có vẻ rất trang nhã.

Sau khi hai người đã đi qua một cánh rừng trúc thì mặt đất mỗi lúc mỗi cao hơn. Lư Thế Xuân nhìn lên trông rõ một gian tiểu hiên xây cất trên một gò đất cao, xung quanh có nhiêu cây tùng cổ thụ nhành lá xinh đẹp như rồng bay phượng múa, trông thật ngoạn mục nên bất giác buột miệng khen - Cảnh đẹp thật ! Đào Gia Kỳ cười nói :

- Bên trong gian tiểu hiên ấy lại càng xinh đẹp hơn.

Sau khi bước vào trong, Lư Thế Xuân đưa mắt quan sát khắp nơi thì thấy gian Thinh Hà Hiên này gồm có ba căn. Căn ngay chính giũa dùng để nghỉ ngơi, cửa sổ sáng sủa, bàn ghế sạch sẽ, trên vách có treo nhiêu bức tranh và chữ viết đời Đường. Số tranh và chữ viết ấy đêu là bản chính rất quí giá. Căn bên trái là phòng ngủ và căn phòng bên mặt là phòng đọc sách, bên trong sách vở thực nhiêu.

Nhìn qua cửa sổ, mặt nước hô xanh biếc mênh mông, lá sen non xanh mượt nổi nhấp nhô trên mặt nước trong veo. Chung quanh bờ hô có hằng vạn nhà cửa của dân cư, ánh đèn mờ tỏ lấp lánh trong đêm tối. Hơn nữa lại có tiếng tùng reo trong gió, tiếng trúc xào xạc nhẹ nhàng không ngớt vằng đến bên tai, đã khiến ai đến nơi đây, đêu có cảm giác quên mất cuộc đời trân tục Lư Thế Xuân không ngớt khen ngợi nói :

- Ai bảo là trong cuộc đời ồn ào này, không có một nơi yên tĩnh. Đào bá phụ thực là người biết hưởng thụ thanh nhàn.

Đào Gia Kỳ nói :

- Xin Lư thiếu gia hãy nghỉ ngơi trong giây lát, con ra ngoài nấu nước châm trà bưng vào ngay ! Lư Thế Xuân khoát tay nói :

- Chẳng cần, ta không khát đâu.

Vừa nói y vừa ngôi xuống một chiếc ghế dựa, đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ nói :

- Này chú em, ngươi tên họ là gì ? Trong nhà ngươi còn có ai nữa ?

Đào Gia Kỳ đứng buông thõng hai tay nói :

- Con cùng họ với lão gia nhưng không phải là bà con ruột thịt. Mẹ con trước kia vốn lo việc giặt giũ trong phủ nhưng vì sau này bà bị bệnh phong thấp, không thể đi đứng được nữa nên lão gia thương hại vê cảnh gia đình túng bần, cho phép con vào ở trong nhà để làm việc vặt, sớm đến tối vê, từ đó đến nay cũng đã mấy năm rồi.

Lư Thế Xuân "ô " lên một tiếng nói :

- Thì ra ngươi không ở luôn trong phủ mà phải vê lo việc hầu hạ mẹ già. Chỉ mới từng ấy tuổi mà đã có lòng hiếu thảo như thế quả thực hiếm có.

Giờ không có chuyện gì cần hầu hạ, ngươi hãy vê nhà đi kẻo mẹ ngươi bận tâm trông đợi.

Đào Gia Kỳ cung kính đáp rằng :

- Tôi phụng mệnh đến đây hầu hạ thiếu gia, nếu bỏ vê stjl~l thì lão gia hay được sẽ trách mắng. Vê sau Lư thiếu gia có cần sai bảo cứ gọi con là Kỳ nhi được rồi, riêng tiếng "chú em" thực con không dám nhận.

Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Trong ngày hôm nay ngươi hầu rượu bưng trà chạy tới chạy lui cũng đã mệt rồi, vậy nên vê nhà sớm để nghỉ ngơi, lão gia nếu có trách mắng thì ta sẽ nói giúp cho ! Đào Gia Kỳ cảm tạ rằng :

- Nếu thế thì Kỳ nhi xin cáo lui.

Nói đoạn, cậu chấp tay xá rồi quay người bước thẳng ra khỏi Thinh Hà Hiên, đi vòng theo ngõ sau Đào phủ để trở vê nhà.

Đào Gia Kỳ vê đến nhà, trước tiên lo việc nấu cơm và châm trà mang đến hâu mẹ già rồi mới chia thức ăn bưng lên gác cho sư phụ là Đảng Hải Xuyên.

Trong khi ăn uống Đảng Hải Xuyên hỏi Đào Gia Kỳ vê tình hình trong phủ ngày hôm nay và cũng hỏi mũi quỉ đầu tiễn của ông đưa, đã được bắn ra hay chưa ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Môn đồ đã thừa lúc Đào Như Hải bước ra ngoài cửa đón tiếp Đà Giang Ngũ Hùng bèn đem mũi quỉ đâu tiễn bắn ghim vào tấm biển treo giữa đại sảnh.

Kế đó cậu ta mang việc Đào Như Hải đã bàn nhau với Từ Long Tướng, Lư Thế Xuân và Đà Giang Ngũ Hùng như thế nào, kể rõ lại cho thầy mình nghe.

Đảng Hải Xuyên cười lạnh lùng nói :

- Rõ là đồ miệng hùm gan sứa, giả vờ làm thinh ! Lão phu làm cho ngươi ăn không ngon ngủ không yên, thần kinh căng thẳng phát điên lên mà chết.

Đào Gia kỳ không khỏi thầm kinh hãi trước mối hận thù như núi giữa hai người. Mối hận thù ấy thực sâu tựa biển, không làm sao có thể xóa nhòa được, chẳng rõ sau này kết cục ra sao ?

Đảng Hải Xuyên vừa ăn cơm vừa hỏi :

- Đến hôm nay mà Đào Như Hải vẫn chưa chịu bỏ ý định lục soát tìm kiếm thầy hay sao ?

Đào Gia Kỳ gật đầu.

Đảng Hải Xuyên cười lạnh lùng nói :

- Riêng đối với việc Sử Đông Dương bị kẻ vô danh bắt mất hắn đối phó thế nào ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Hôi chiều nay, số võ sư trong phủ sau khi dự tiệc xong chụm đâu lại nói chuyện, có lẽ vì uống rượu say nên họ đã nói sơ hở và Kỳ nhi đã nghe được thì dường như Đào Như Hải đã ra lệnh cho bảy võ sư đi vê sáu tỉnh miền Nam mời một số đông đạo của ông ấy đến tiếp tay để tìm cho ra, xem người bắt mất Sử Đông Dương đi là nhân vật thuộc phe nào.

Đảng Hải Xuyên hứ một tiếng qua giọng mũi nói :

- Hắn quả là người biết bày trò lắm ! Kỳ nhi nghe thế không khỏi sửng sốt nói :

- Vậy có lý nào việc Sử Đông Dương bị mất tích là giả dối hay sao ?

Đảng Hải Xuyên nói :

- Rồi sau này con sẽ biết, đấy là chuyện thực hay giả, giờ đây thây không nói rõ làm gì. Nhưng tất cả mọi hành vi của Đào Như Hải nếu chính mắt con trông thấy được thì tuyệt đối không nên tiết lộ qua thái độ hay lời nói. Nên biết con người gian ác như thế thì chính nó rất sợ người ta biết việc làm của nó. Do đó nếu con sơ hở thì sẽ nguy hại đến tính mạng ngay.

Kỳ nhi nghe qua không khỏi giật mình.

Đảng Hải Xuyên cúi đầu lo ăn, miệng nhai chóc chách xem có vẻ ngon lành lắm. Chẳng mấy chốc thức ăn trong đĩa sạch trơn, lão ta bỏ đũa xuống cười nói:

- Đêm hôm nay sư phụ đã ăn một bữa no nê ! ông ta dừng lại trong giây lát, rồi mới nói tiếp :

- Hôm nay con có vẻ mừng khoan khoái lắm, khác hẳn thái độ buôn bực lo lắng trước đây hai hôm, chắc là tâm trạng con đã cởi mở nhẹ nhàng rồi ?

Kỳ nhi nói :

- Đệ tử kể từ khi làm việc ở Đào phủ mấy năm nay, lúc nào cũng cảm thấy mọi người trong nhà hết sức lạnh lùng, nhất là đối với con, họ lại càng khinh bạc. Bởi thế con thường tự Oán hận tại sao trong nhân thế lại không có một tí cử chỉ ấm áp nào. Nhưng hôm nay có một vị tân khách vừa đến Đào phủ tuổi chưa lớn nhưng người lại hết sức hiên lành dễ thương, con được lệnh theo hầu người ấy...

Đảng Hải Xuyên ngắt lời rằng :

- Người ấy tên họ là gì, lai lịch ra sao ?

Kỳ nhi đáp :

- Người ấy họ Lư tên Thế Xuân, từ vùng sa mạc tại biên cương phía Tây đến. Cha y tên Lư Bằng, trong võ lâm gọi là Sa Mạc Kim Điêu.

Đôi mắt của Đảng Hải Xuyên bỗng sáng quắc trông rất ghê sợ, kinh ngạc nói :

- Đấy là con của Sa Mạc Kim Điêu ?

Kỳ nhi sửng sốt nói :

- Thưa sư phụ, người biết Sa Mạc Kim Điêu hay sao ?

Đôi mắt của Đảng Hải Xuyên tràn đây sắc vui mừng lắc đâu nói :

- Thây chỉ nghe tên chứ không biết người. Hừ, Lư Bằng lại có con trai, đấy mới thật là chuyện lạ ! Xem ra võ lâm sắp bắt đâu đại loạn nên mỗi lúc chuyện lạ càng nhiêu hơn. Nhưng trong vòng nửa năm trở lại đây vùng này sẽ được bình yên, con hãy yên tâm rèn luyện võ nghệ, sự rối loạn trong giang hồ chắc chắn sẽ dời đến một địa phương khác ! Kỳ nhi ngơ ngác không hiểu ra sao cả, cậu ta chỉ cảm thấy lời nói của Đảng Hải Xuyên cũng như câu trả lời của ông ta xem có vẻ như đêu lạc đê cả Bỗng ngay lúc ấy Đảng Hải Xuyên thò vào áo lấy ra hai quyển sách cũ kĩ đến đen bóng, cất tiếng than dài nói :

- Bấy lâu nay tính tình của sư phụ lạnh lùng và cô độc, hơn nữa lòng tự tin lại quá mạnh. Nhưng cho đến ngày hôm nay thầy mới hiểu tình bạn mới thực đáng quí, chỉ dựa vào võ công trác tuyệt, con người cũng chưa vui vẻ được Hai quyển sách này thầy giữ gìn nó thật lâu rồi, mấy mươi năm qua không hê giở ra xem và coi như rtjl~l rác. Kể từ đây vê sau, thầy sẽ đem tất cả ghi chép trong đó ra truyện dạy cho con. Thầy nhất định đào tạo con thành một bậc kỳ tài trong võ lâm.

Đôi mắt Kỳ nhi chiếu ngời ánh mắt vui mừng nói :

- Hai quyển sách này có phải Võ học bí cấp không?

Đảng Hải Xuyên lác đầu cười nói :

- Đây chính là Thuyết Sách của Quỷ Cốc Tử để lại. Trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, chính Tô Tần và Trương Nghi đêu nhờ vào sách này mà tung hoành khắp thiên hạ, khiến ai ai cũng kiêng nể, xoay chuyển được cả thời cuộc, trong quyển sách này đêu ghi chép những mánh khóe khôn ngoan và những phép ứng biến tài tình. Trong chốn giang hồ, mỗi bước đêu đầy nguy hiểm, kẻ gian manh không thiếu chi. Hai ngày qua ta đã nhận xét kĩ và thấy cá tính của ngươi tỏ ra rất kiên nghị, cứng rắn, bản tính lại lương thiện. Đó có lẽ là do hoàn cảnh sinh sống cũng như sự giáo huấn của lệnh đường đã hun đúc nên. Con nên biết, những người trong giới giang hồ, không ai là không ham danh lợi, khinh bạc nghĩa nhân, ngoài miệng của họ vui cười, nhưng trong lòng của họ lại chứa đầy gươm đao, ở trước mặt mình thì nói ra điêu tâng bốc nhưng ở sau lưng mình lại tìm cách ám hại khiến cho mình không ngóc đầu dậy nổi. Rút kinh nghiệm vừa qua của bản thân, thầy nhất định không để con sa vào vết xe cũ.

Nói đến đây, ông ta thở dài nhẹ nhàng rồi nói tiếp :

- Con đường võ học hết sức cao thâm, rộng như bể cả, nếu muốn đi đến mức trác tuyệt, không phải là việc làm trong một sớm một chiêu.

Nhưng thầy đây sẽ đem hết cái học trong bình sinh ra giúp cho ngươi đi dần tới chỗ thành đạt.

Từ đó vê sau, Kỳ nhi thức khuya dậy sớm, chuyên cần học tập nghê văn nghiệp võ.

Sáng sớm hôm ấy mũi quỉ đâu tiễn lại xuất hiện lân thứ ba nơi cột ở tại đại sảnh Đào phủ, đồng thời kèm thêm một mảnh giấy nhỏ, cho biết trong vòng ba năm Đào Như Hải sẽ bị điên mà chết.

Từ trong đại sảnh, tiếng cười cuồng dại của Đào Như Hải vang lên không ngớt. Đào Như Hải là một người rất khôn ngoan, y biết rằng Đảng Hải Xuyên sẽ không khi nào buông tha cho y, nếu mối thù càng sâu thì tính mạng của y lúc nào cũng bị nguy hiểm cả.

Kỳ nhi khi vừa bước vào đến Thinh Hà Hiên thì trông thấy Lư Thế Xuân đang ngôi ngay ngắn trên ghế, tay câm quyển sách, miệng không ngớt ngâm nga. Khi nghe tiếng bước chân của Kỳ nhi thì y từ từ ngửa mặt lên nhìn Đào Gia Kỳ lộ sắc tươi cười.

Nụ cười của y rất lạ, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình thầm nghĩ:

"Có lý đâu cậu ta đã phát giác được mình là kẻ đã bắn ra mũi quỉ đầu tiễn ấy hay sao ?" Bởi thế vẻ mặt cảu Đào Gia Kỳ liên tái nhợt vì sợ hãi.

Lư Thế Xuân chớp mắt một lượt nói :

- Kỳ nhi, ngươi làm sao rồi ? Sắc mặt tại sao lại tái nhợt như thế. Có phải đêm qua vì thiếu ngủ hay không ? Hay là mũi quỉ đâu tiễn xuất hiện trong đại sảnh, khiến ngươi trông thấy lão gia sợ hãi nên cũng sợ lây ?

Kỳ nhi vội đáp :

- Lư thiếu gia đã đoán đúng rồi ! Vì chứng bệnh phong thấp của mẹ tôi lại tái phát. Kỳ nhi phải hầu hạ suốt đêm, không thể ngủ được, nên sắc mặt mới như thế.

Lư Thế Xuân "ô" một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế. Bệnh phong thấp là một thứ bệnh kinh niên, mỗi khi tiết trời biến đổi thì nó sẽ tái phát, làm cho bệnh nhân đau đớn khổ sở, nhưng chẳng hê bị thiệt mạng. Lòng hiếu thảo của ngươi cố nhiên thực là đáng khen nhưng dù sao cũng phải biết giữ gìn sức khỏe của mình mới được ! Kỳ nhi nói :

- Tôi xin ghi nhớ lời chỉ giáo của Lư thiếu gia ! Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Ngươi từ trước đến giờ đã có học chữ chưa ?

Kỳ nhi buông xuôi hai tay đáp :

- Tôi đã có vào tư thục học hai năm nên cũng biết chút đỉnh ! Lư Thế Xuân nói :

- Ngươi hãy vào giá sách lấy quyển Thiên Gia Thi ra đây, ta thử ngươi xem! Kỳ nhi lên tiếng vâng lời, rồi nhanh nhẹn bước qua phòng đọc sách lấy quyển Thiên Gia Thi trao tận tay Lư Thế Xuân.

Lúc ấy Lư Thế Xuân bỗng kề miệng sát tai Kỳ nhi nói nhỏ rằng :

- Trong lúc ngươi giương cung bắn mũi quỉ đâu tiễn cũng may chỉ có mình ta nhìn thấy, nếu chẳng phải thế thì chắc chắn ngươi sẽ bị chết không đất vùi thây rồi ! Kỳ nhi nghe thế, kinh hoàng đến suýt nữa quả tim nhảy vọt ra ngoài, mặt xám ngắt, trán rớm mồ hôi. Lư Thế Xuân trông thấy cậu ta cỏ vẻ sợ hãi quá mức nên vội vàng nói nhỏ rằng :

- Ta cũng có việc nên mới đến đây, vậy ngươi chớ nên sợ hãi. Ta lo lắng ở chỗ một mình trơ trọi, chẳng được ai tiếp tay. Giờ đây đã có ngươi ta đỡ lo lắm rồi ! Kỳ nhi bình tĩnh trở lại. Cậu bỗng nhớ đến lời nói của sư phụ trong đêm vừa qua nên bất giác đưa mắt nhìn Lư Thế Xuân một lượt rồi hạ giọng khẽ nói :

- Lư thiếu gia nào phải họ Lư ? Vậy có phải thiếu gia mạo danh đến đây hay không ?

Lư Thế Xuân nghe thế không khỏi giật mình gật đâu nói :

- chủ nhân của mũi quỉ đâu tiễn chắc hẳn nhờ ngươi cứu sống ? Ngoài ông ấy ra thì không còn ai biết được lai lịch của ta nữa ! Kỳ nhi nói :

- Đào lão gia không nghi gì cả sao ?

Lư Thế Xuân lắc đâu mỉm cười nói :

- Ta chúc mừng ngươi đã học được với một danh sư. Sau này chắc chắn ngươi sẽ trở thành một nhân vật kỳ tài. Ngươi càng phải cẩn thận hơn nữa mới được.

Sau đó y bèn đem những bài thơ trong sách ra hỏi Đào Gia Kỳ từng câu một. Đào Gia Kỳ đối đáp lưu loát chẳng hê sai một chữ.

Lư Thế Xuân khen rằng :

- Thực không ngờ tư chất của ngươi hơn người đến thế. Trong thời tuổi trẻ ngươi bị thất học thật là đáng tiếc. Nếu ta có rảnh thì nhất định sẽ chỉ dạy thêm cho ngươi ! Lúc đó bỗng từ bên ngoài có tiếng cười thực to, rối lại có người hỏi răng :

- Hiên diệt, cháu định chỉ dạy cho ai thế ?

Câu nói chưa dứt thì thân hình cao lớn của Đào Như Hải đã xuất hiện đến nơi. Lư Thế Xuân vội vàng đứng lên bước ra nghênh đón, chắp tay xá dài nói :

- Thưa thế bá ! Kỳ nhi liên bước liên ra khỏi phòng.

Đào Như Hải nói:

- Trước đây lệnh tôn là Sa Mạc Kim Điêu, tên tuổi rung chuyển cả vùng sa mạc Tây Vực, nay chẳng ngờ tiếng hót của chim phụng con lại còn thanh thúy hơn tiếng hót của chim phụng già, võ công của hiên diệt ngày nay lại còn tinh thông trác tuyệt hơn lệnh tôn thùa trước, quả đáng vui mừng biết bao ! Lư Thế Xuân khiêm tốn nói :

- Thế bá quá khen như thế thực khiến cháu lấy làm xấu hổ ! Y dừng lại trong giây lát rối nói tiếp rằng :

- Có điêu này tiểu diệt còn chưa được rõ là lúc thế bá gặp mặt Yến Nam Tam Kiệt tại sao không dùng võ công xuất chúng của mình để bắt sống Yến Nam Tam Kiệt đi. Vì làm như vậy mới có thể chấm dứt được những lời vu cáo không đâu và ngăn chặn được mọi tai họa xảy ra sau này, hơn nữa cũng sẽ chấm dứt được mọi sự tranh chấp trong võ lâm.

Đào Như Hải mỉm cười nói :

- Già nào chẳng phải không thấy được việc đó, nhưng chỉ vì trước đây ta bị chủ nhân của mũi quỉ đầu tiễn, dùng chưởng lực âm độc đánh bị thương nơi hông, máu huyết vì thế chưa được điêu hòa, võ công bị giảm sút, tối thiểu phải ba tháng nữa mới hồi phục hoàn toàn được. Nếu ta ra tay đánh nhau thì với sự nhận xét của những tay sành sỏi như Yến Nam Tam Kiệt đâu lại không hiểu chỗ nhược đó của ta hay sao ? Chính vì lẽ ấy ta chịu nhường chứ không để lộ. Tuy nhiên ba tấc lưỡi nhiêu trường hợp lại hữu dụng hơn cả sức mạnh và gươm đao, nhờ thế mà ta đã thuyết phục được bọn họ hoàn toàn đồng tình với ta! Song, cũng chớ nên tin bọn họ vội vì những nhân vật tự xưng là nghĩa hiệp chính phái vẫn xấu xa gian xảo như thường.

Lư Thế Xuân mỉm cười nói :

- Thế bá là người biết người biết ta, sáng suốt vô cùng, sợ gì sự vu khống của thiên hạ ? Nhưng riêng việc Sử võ sư bị mất tích, nếu đấy là thực sự bị Yến Nam Tam Kiệt bắt đi thì e rằng việc ấy sẽ có ảnh hưởng bất lợi cho thế bá, không thể không đê phòng được ! Đào Như Hải cười to :

- Hiền diệt cũng có lòng hoài nghi việc Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành và Hàn Thiết Quan âm bị mất tích là do già đây làm hay sao ? Đấy chỉ là những lời nói vô căn cứ, trong khi đó già đây hành động quang minh chính đại thì nào có sợ chi bất lợi ? Sử võ sư bị bắt mang đi chắc chắn không có điêu gì lo ngại đến tính mạng. Vì kẻ bắt Sử võ sư không ngoài mục đích tìm hiểu Hàn Thiết Quan âm và Lỗ Công Hành. Trong khi đó dù cho Sử võ sư có bị tra khảo ác độc đi nữa thì cũng không có gì để nói vì đấy chỉ là những lời đồn đại.

Trong khi lão ta nói thì đôi mắt thoáng hiện một tia buồn bã lo âu. Tuy tia mắt ấy chỉ mới hiện lên là tắt đi ngay nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Lư Thế Xuân.

Bởi thế y thâm cười nhạt rồi đáp rằng :

- Tiểu diệt nào có lòng nghi ngờ thế bá đâu ? Nhưng vạn nhất nếu trong trường hợp tất cả anh hùng trong giang hồ đêu quả quyết là thế bá đã làm ra việc ấy, đông thời họ lấy Sử võ sư làm một nhân chứng để vu cáo thì thế dù có tài hùng biện đến đâu cũng không làm sao biện bạch cho được. Vì lời tục có nói, ở dưới sự tra khảo thì việc không cũng hóa thành có ! Đào Như Hải không khỏi giật mình, cúi đầu trầm ngâm trong giây lát mới mỉm cười nói :

- Sự lo lắng của hiền diệt cố nhiên là đúng lắm nhưng theo sự suy đoán của già đây thì một việc to tát chấn động võ lâm như thế tất nhiên không thể nào ém nhem cho được, chỉ trong một thời gian ngắn là tất cả có thể vén được tấm màn bí mật. Chúng ta hãy chống mắt chờ xem ra sao cho biết.

Sau khi nói lảng sang vấn đê khác, Đào Như Hải liên nhắc lại những việc làm trước kia của Sa Mạc Kim Điêu. Lư Thế Xuân đã đối đáp trôi chảy tất cả Trời đã gần trưa, Đào Như Hải vui vẻ đứng lên cáo từ Lư Thế Xuân rồi bước ra khỏi Thinh Hà Hiên. Chỉ trong chớp mắt là thân hình to lớn của lão ta đã lẩn khuất giữa đám lá cây xanh um.

Lư Thế Xuân tiễn chân lão ra khỏi nhà và chờ cho lão ta đã đi khuất mới quay người trở lại. Khi ấy y bỗng trông thấy Kỳ nhi từ một góc nhà ló đầu ra nhìn nên vội vàng vẫy tay gọi cậu ta lại. Kỳ nhi liên mau chân bước thẳng đến trước mặt Lư Thế Xuân.

Lư Thế Xuân bảo nhỏ rằng :

- Sự dự đoán của lệnh sư không sai tí nào cả, quả đúng là Sử Đông Dương đã bị Đào lão gia đem giấu kín đi một nơi khác. Nhưng tại sao Đào lão gia không giết hắn để giữ kín mọi sự bí mật mà còn lưu lại một mầm hậu hoạn như thế ? Đấy có lẽ là lão ta còn có điêu kiêng sợ gì. Ngươi...

Liền đó y bèn kề miệng sát tai Kỳ nhi nói nhỏ một hôi. Kỳ nhi gật đâu vâng dạ. Lư Thế Xuân lấy ra một phong thư trao đến tay Kỳ nhi rồi nói nhỏ răng :

- Ngươi hãy mau đi chớ để lỡ mất việc lớn.

Kỳ nhi vâng lệnh đi ra khỏi phủ, trước tiên cậu ta làm mọi việc đúng theo lời dặn dò của Lư Thế Xuân rồi chạy vê nhà bẩm lại cho Đảng Hải Xuyên biết.

Đảng Hải Xuyên nghĩ ngợi một cách rất trang trọng, trong giây phút mởl nói :

- Lư Thế Xuân đã mạo nhận là con trai của Sa Mạc Kim Điêu Lư Bằng đến đây tất có mưu toan việc gì. Rất có thể y đến là vì Hàn Thiết Quan âm.

xem ra thằng bé này tính toán rất chu đáo, hắn là một nhân vật sâu độc chẳng phải vừa. Chỉ có một mình hắn là biết được mũi quỉ đâu tiễn bắn ghim nơi đại sảnh của Đào phủ là do ta nhờ bàn tay trẻ con của ngươi làm ra như vậy, cũng thấy được tâm kế của y cao siêu đến đâu.

Trong khi nói sắc mặt của Đảng Hải Xuyên hết sức lạnh lùng, đưa mắt nhìn thẳng vào Kỳ nhi tiếp rằng :

- Sư phụ tuy không hiểu rõ lai lịch xác thực của Lư Thế Xuân nhưng có thể biết là y không phải hiền lành dễ mến như ngươi tưởng đâu. Y tuy là anh hùng hiệp nghĩa, rất có tài năng, nhưng sâu độc và hung tợn có hơn chứ không kém Đào Như Hải.

Kỳ nhi nghe Đảng Hải Xuyên nói thế thì khắp mình không khỏi nổi da gà và biến hắn sắc mặt.

Đảng Hải Xuyên cất tiếng than dài nói :

- Kỳ nhi lòng dạ ngươi thực thà chất phác, không làm sao biết được chỗ gian xảo của kẻ khác. Lòng thực thà là điêu cần thiết trong việc đối nhân xử thế, nhưng để áp dụng vào đời sống giang hô thảo mãng thì không thể được. Như Lư Thế Xuân tuy bê ngoài trông có vẻ chân chất nhưng thực sự thì bên trong lại có ý uy hiếp ngươi, để biến ngươi trở thành một tay sai cho y lợi dụng.

Kỳ nhi sợ hãi nói :

- Nếu thế, Kỳ nhi có nên làm những việc này cho y không ?

Đảng Hải Xuyên mỉm cười nói :

- Tất nhiên là phải làm, mà còn phải tỏ ra hoàn toàn trung thành với y nữa. Hiện nay y không thể không nhờ đến ngươi, trái lại ngươi cũng nên lợi dụng ngược lại y.

Kỳ nhi ngơ ngác nói :

- Lợi dụng bằng cách nào ?

- Phải tùy sở thích của y, hầu làm cho tâm trí của y phải bị mê hoặc.

Nhưng bí quyết vẫn ở là chỗ chú tâm tìm cách đối phó. Ngươi hãy cố gắng nghiên cứu quyển Thuyết Sách kỳ thư mà thầy đã dạy cho ngươi, tất sẽ có thể xoay trở Lư Thế Xuân trong bàn tay. Hiện nay ngươi không thể hoàn toàn thành thật với y mà chỉ nói một ít công việc của mình cho y nghe thôi.

Nên biết là trong giới giang hô đây dấy gian manh, lòng người nguy hiểm không thể tả xiết. Tiên nhân có nói :

"Đường núi Thái Hành xe thường dễ lật, nhưng nếu so với lòng người thì đấy vẫn là một con

đường bằng phẳng.

Dòng nước Vu Giáp thuyên đi dễ đắm, nhưng nếu so với lòng người thì đấy vẫn là một dòng nước yên lành". Ngươi hãy chiêm nghiệm những lời nói ấy thì sẽ rút tỉa được một bài học hay. Riêng phong thơ này, ta cũng không cần xé ra xem làm gì ! Kỳ nhi bước ra khỏi nhà, hối hả chạy thẳng đến hiệu Bát Nghĩa Viên trà lâu tại Trạng Nguyên Kiêu.

Trạng Nguyên Kiêu chỉ cách Đào phủ có một con đường rất gần.

Riêng hiệu Bát Nghĩa Viên trà lâu, có thể nói là một nơi tụ tập đông đảo tất cả mọi hạng người ở trong phủ thành. Vì chẳng những nó nằm sát cạnh Đông Hồ mà còn rộng rãi mát mẻ, muốn ăn uống thức gì cũng có. Bởi thế bạn bè tri kỷ kéo nhau lên đấy, có chỗ ngồi trang nhã, vừa thưởng ngoạn cảnh hồ, cảnh trăng vừa bưng ly chuyện trò thì không còn cái lạc thú nào hơn nữa.

Lúc ấy trời đã quá thua mà ở Bát Nghĩa Viên trà lầu thực khách cũng còn đông đảo, trên lầu dưới nhà đâu đâu cũng ồn ào huyên náo, tiếng cười tiếng nói không ngớt bên tai.

Trước cửa gian trà lâu có kê một cái chảo to, trong chảo dầu đang sôi sùng sục, bên dưới lửa cháy đỏ rục. Một gã đàn ông thân hình mật mạp, mình cởi trần, đang cầm một đôi đũa vừa to vừa dài thò vào chảo dầu làm việc không ngớt tay.

Chảo dâu ấy dùng để chiên dâu cha quẩy. Bên cạnh đó lại có một lão già tuổi độ ngũ tuần đang đứng trước một miếng cây dài kè cao, nhồi bột, làm bánh để đưa vào chảo. Những tên hầu bàn bận rộn lo mang những chiếc bánh mới ra lò vào bên trong cung cấp cho thực khách, vừa đi chúng vừa kêu ê a :

- Dầu cha quẩy cho bàn số bốn này ! Kỳ nhi bước đến bên cạnh người đàn ông mập mạp đang chiên bánh, thò tay móc ra ba đồng xu nói :

- Đại sư phụ, cho tôi mua ba chiếc bánh ! Người đàn ông ấy không hề đưa mắt nhìn Kỳ nhi mà chỉ đũa gắp ba chiếc bánh vừa chiên xong gác lên miệng chảo trao cho cậu ta, đồng thời thò vào bàn tay của Kỳ nhi lấy ba đồng xu bỏ vào một cái đãy bằng vải đeo xệ dưới rốn.

Kỳ nhi bỗng nói nhỏ :

- Đại sư phụ, có người nhờ tôi mang thơ này đến cho Bạch cô nương ! Người đàn ông mập mạp ấy không khỏi giật mình, nhanh nhẹn ném một chiếc dầu cha quẩy vào trong chảo kêu lên xèo xèo rồi hạ giọng nói - Ngươi hãy đi vào ngõ hẻm nhỏ ở phía bên tay phải rồi vòng đến sau lưng nhà sẽ thấy có một cánh cửa màu tím. Ngươi gõ vào cánh cửa ấy chín tiếng thì sẽ có người mở cửa và dẫn ngươi đến ra mắt cô nương.

Kỳ nhi cảm tạ rồi cầm gói dầu cha quẩy đi thẳng vào ngõ hẻm. Chỉ trong chốc lát là cậu ta đã

trông thấy một cánh cửa nhỏ màu tím đã cũ kĩ đang đóng kín. Cậu vội vàng bước đến rồi đưa tay lên gõ chín tiếng.

Liên đó bỗng có một giọng nói trong trẻo như chim oanh từ trong truyện ra rằng :

-Ai đó ?

Tức thì cánh cửa kêu lên nghe kèn kẹt và mở rộng vào phía trong. Nơi khung cửa đã hiện ra một cô gái nhỏ, mình mặc áo tía ngắn, tóc thê vừa mới chấm vai. Cô gái ấy cũng suýt soát tuổi với Kỳ nhi, trông diện mạo hết sức xinh đẹp, làn da trắng mịn như ngọc, đôi má núm đồng tiên, đôi mắt trong veo và sáng lóng lánh, không ngớt nhìn khắp người Kỳ nhi.

Kỳ nhi bắt đâu biết thẹn nên sắc mặt liền đỏ bừng ấp úng nói :

- Xin hỏi tỷ tỷ, tôi phụng mệnh của Lư thiếu gia muốn mang thư đến rao tận tay cho Bạch cô nương, chăng hay Bạch cô nương có ở nhà không ?

Cô gái ấy nhếch miệng cười để lộ đôi hàm răng trắng trong và nhỏ rúc, hết sức xinh đẹp khiến Kỳ nhi không khỏi xao xuyến cả tâm hồn.

Đôi mắt lanh lợi của cô gái xoay qua rồi nói :

- Anh hãy đi theo tôi ! Dứt lời cô ta nép mình tránh đường cho Kỳ nhi bước vào rồi đóng kĩ cánh cửa lại. Kỳ nhi không dám nhìn thăng vào cô gái mà chỉ đứng trơ trơ một nơi đưa mắt nhìn vê phía cửa một gian đại sảnh gần đấy.

Cô gái bước qua mặt Kỳ nhi rồi quay đầu lại cười nói :

- Đi ! Liền đó cô ta bước yểu điệu thẳng vào cửa sảnh đường. Kỳ nhi cũng vội vàng bước theo. Nơi đó thực ra không phải là một gian đại sảnh mà chỉ là một gian phòng ở phía sau nhà mà thôi. Tuy thế gian phòng cũng rộng rãi sáng sủa lắm. Sát nơi bức vách của gian phòng có để một chiếc bàn vuông, bên trên có thờ một pho tượng thần tài. Vì quá lâu năm nên pho tượng ấy đã rất cũ kĩ và rất dơ bẩn. Trên tấm thảm bằng lụa đỏ thêu rông bạc có để một xâu tiền dài bằng đông xanh. Trước mặt pho tượng thân tài có một chiếc lư hương bằng đồng cổ, trầm hương cháy nghi ngút, khói lên cuồn cuộn, mùi thơm nức mũi khiến người bước vào gian phòng có cảm giác lâng lâng đi vào cõi mộng. Bên phía tay trái lại còn một cánh cửa. Cánh cửa ấy có treo một bức màn dài bằng vải màu vàng, bên trên có thêu hai con bạch phụng rất nổi.

cô gái nhỏ vừa mới đưa cánh tay lên, chưa kịp khoát chiếc màn thì đã nghe từ bên trong có một giọng nói trong trẻo, ngọt ngào, nghe rất vui tai vọng ra răng :

- Vân nhi có ai đó ?

Cô bé đáp :

- Có người mang thư của Lư thiếu gia đến, muốn xin vào ra mắt cô nương.

- Bảo hắn vào đây ! Cô gái nhỏ đưa tay khoát bức màn, rồi nhìn thẳng vào Kỳ nhi nói :

- Anh không nghe hay sao ? Cô nương đã gọi anh vào đó! Nhưng này hãy để gói dầu cha quẩy xuống đã ! Kỳ nhi không khỏi đỏ bừng sắc mặt cúi đầu nói :

- Vâng ! Dứt lời cậu ta để gói bánh xuống cái bàn cạnh đó rồi theo chân cô gái nhỏ bước vào trong. Vừa bước vào đến nơi thì trước mặt cậu ta đã hiện rõ một cô gái áo trắng đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm. Cô gái ấy có một gương mặt trái xoan, tươi vui như đóa hoa đang nở, tóc đen óng mượt, đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu, dung nhan tuyệt trần không kém chi tiên nhân trên trời. Hơn nữa, cô ta lại có một phong độ sang trọng khiến người ngoài không dám nhìn thăng.

Kỳ nhi đưa mắt nhìn qua cô gái một lượt rồi vội vàng cúi đâu lấy bức thư ra, đưa hai tay nói :

- Lư thiếu gia có thư này, xin cô nương hãy mở ra xem ! Cô gái thò tay ra lấy bức thư xem qua một lượt rồi bỗng quay về phía cô gái nhỏ cười nói:

- Anh ấy thật rất tận tâm lại chu đáo trong mọi việc, hành động khôn ngoan nên đã qua mắt được Đào Như Hải, quả tài lắm ! Cô gái nhỏ đáp :

- Cô nương thường bảo người ấy có nhiêu mưu mẹo không ai bì kịp nhưng bê ngoài xem trung hậu, song bên trong lại gian xảo khôn lường.

Riêng tài hoa và võ học thì những nhân vật khác trong võ lâm ít ai bì kịp.

Đồng thời cô nương cũng bảo chỉ có cô nương mới điêu khiển được ông ta mà thôi.

Đôi má của cô gái bỗng đỏ bừng mắng rằng :

- vân nhi, ngươi nói bừa bãi gì thế ? Ta làm thế nào có thể điều khiển được anh ấy ?

Vân nhi che miệng cười nói :

- Ông ấy ái mộ cô nương đã lâu nên dù ông ấy có tính ngạo mạn, ngang bướng nhưng đối với cô nương thì luôn lại tỏ ra ngoan ngoãn. Có lý nào cô nương không trông thấy hay sao ? Song đáng tiếc cô nương lại không yêu ông ấy ! Thiếu nữ lại mắng rằng :

- Ngươi càng nói càng bậy thêm, sao chưa chịu câm miệng lại ! Nói đoạn cô gái ấy bèn quay qua phía Kỳ nhi bảo rằng :

- Ngươi vê nói lại với Lư thiếu gia là ta sẽ hành sự đúng theo trong bức thư, chẳng cần phải phúc đáp bằng thư nữa.

Kỳ nhi lên tiếng đáp lời, đang định bước lui ra thì cô gái ấy bỗng gọi cậu ta trở lại hỏi :

- Ngươi tên gọi là gì ?

Giọng nói của cô gái hết sức dịu dàng và ngọt ngào. Không hiểu tại sao Kỳ nhi đối với chủ tớ của thiếu nữ này bỗng có một cảm giác khó tả nên bừng đỏ sắc mặt đáp :

- Tôi tên gọi Kỳ nhi ! Thiếu nữ ấy tươi cười nói :

- Như trong thư của Lư thiếu gia đã nói, ta được biết ngươi là người ở trong nhà của Đào Như Hải. Nhưng người làm thế nào ra vào được Đào phủ mà chẳng bị nghi ngờ ? Lư thiếu gia làm thế nào biết được ngươi là người trung thành đáng tin cậy mà trao cho nhiệm vụ mang thư như thế này?

Kỳ nhi cảm thấy rất khó trả lời nên sắc mặt bừng đỏ ấp úng không nói nên lời.

Vân nhi đang đứng bên cạnh bỗng cười nhạt nói :

- Tỳ nữ rất biết cá tính của ông ấy. Khi ông ta dùng người thì chắc chắn không thoát khỏi hai cách dụ dỗ và uy hiếp khiến cho người ấy không dám thay lòng đổi dạ.

Cô gái đưa mắt chú ý nhìn Kỳ nhi rối lắc đâu nói :

- Sắc mặt của Kỳ nhi có vẻ là người trong sạch đứng đắn, chắc chắn không bị chuyện lợi dụng mua chuộc được. Tựa hồ như...

Nói đến đây thì đôi mày của cô khẽ cau lại và hạ giọng tiếp rằng :

- vân nhi bên ngoài lại có người đến ! Vân nhi hứ lên một tiếng trong mũi rồi vung bàn tay ra khiến tấm màn che cửa vén lên. Cô ngạnh nhẹn lách mình lao thăng ra ngoài phía cửa nhanh như một con chim én.

Kỳ nhi không khỏi trợn mắt líu lưỡi vì cậu ta không ngờ Vân nhi chỉ mới từng tuổi ấy mà võ công đã tinh thâm cao cường đến thế. Trong lòng cậu thầm khâm phục.

Người thiếu nữ áo trắng cũng đứng lên, cô ta chỉ khẽ di động là người đã đến sát bên cửa sổ rồi. Hành động của cô ta nhanh nhẹn đến mức Kỳ nhi không nhìn thấy rõ kịp. Cô ta vẫy tay gọi Kỳ nhi đến sát bên cạnh rồi cùng đưa mắt nhìn trộm ra ngoài bảo nhỏ rằng :

- Xem ra hai người này chắc chắn là theo dõi ngươi đến đây ! Kỳ nhi không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn qua khe cửa sổ trông thấy hai người đàn ông to lớn, mình mặc áo đen, đang đứng so vai bên

ngoài.

Bốn mắt sáng quắc như điện của họ đang nhìn chòng chọc vào phía cửa phòng.

Sắc mặt của Kỳ nhi không khỏi biến hẳn vì cậu ta đã thấy rõ hai người ấy là hai võ sư họ Trần và họ Hạ Ở trong Đào phủ.

Trong lúc đó gã võ sư họ Hạ đang nở một nụ cười ghê rợn nói :

- Chúng ta hãy vào trong ấy xem thằng tiểu yêu này hành động khả nghi lắm, rất có thể mọi việc rắc rối là do nó gây ra ! Gã võ sư họ Trân gật đâu đông ý. Trong khi hai người đang định đưa chân bước vào thì bỗng nghe một tiếng quát trong trẻo rằng :

- Hãy đứng lại ! Hai gã võ sư không khỏi sửng sốt, cùng đưa mắt nhìn lên thì thấy một cô gái tóc thê hết sức xinh đẹp, tuổi độ mười ba mười bốn đang từ trong bước thẳng ra. Đôi mắt của cô gái nhỏ ấy sáng ngời nạt rằng :

- Lũ tặc tử không có mắt kia ! Giữa thanh thiên bạch nhật mà các ngươi lại dám hành động ngang tàng, không xem ai ra gì cả. Tại sao chúng bay lại dám xông càn vào nhà riêng của người ta như một lũ cướp thế ? Sao chưa chịu bó tay chờ trói ?

Gã võ sư họ Hạ sững sờ một lúc, rồi cười nhạt nói :

- Tiểu cô nương, cô quả là không xem ai ra gì cả. Chúng tôi là võ sư ở trong Đào phủ, chỉ đến đây tìm một người thôi.

Vân nhi cười nhạt nói :

- Ta không cần biết các ngươi ở trong Đào phủ hay Lý phủ chi cả mà chỉ biết các ngươi tự tiện xông càn vào nhà riêng của người ta, cái tội gian phi hẳn các ngươi đã lãnh rồi.

Gã võ sư họ Hạ biến hẳn sắc mặt. Nhưng gã võ sư họ Trân mỉm cười nói :

- Này tiểu cô nương, tôi xin hỏi cô vừa rồi có trông thấy một thằng bé đi vào đây hay không ?

Vân nhi nhường cao đôi mày nói :

- Ngươi từ đâu mà lại trông thấy có một thằng bé đi vào đây ?

Gã võ sư họ Trần đáp :

- Chúng tôi đang ngôi uống trà ở Bát Nghĩa Viên, trông thấy thằng bé ấy đi vào ngõ hẻm này với một dáng điệu khả nghi.

Câu nói chưa dứt thì Vân nhi đã cất tiếng cười nhạt nói :

- Thằng bé ấy là người chi của các ngươi ? Nó đã phạm lỗi gì rồi?

Hai gã võ sư không khỏi ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau. Liền khi ấy Vân nhi bỗng tràn tới nhanh như một luồng điện xẹt rồi vung chưởng quét chớp nhoáng ra. Sau hai tiếng "bốp, bốp! " thực kêu, hai gã võ sư ấy đã bị tát hai cái tát tay vào mặt thực nặng, loạng choạng tháo lui mấy bước, máu răng tuôn ra khóe miệng. Lửa giận tức thì cháy rục qua đôi mắt của gã võ sư họ Hạ. Y bèn lao thẳng người tới quát to rằng :

- Ngươi quả là một con beo cái.

Bàn tay nhỏ nhắn của Vân nhi bỗng nhanh nhẹn vung ra tức thì ba đạo ánh sáng bạc liên từ bàn tay của cô ta bay vút tới như ba luồng điện nhắm ghim thẳng vào ba huyệt đạo Hầu kết, Tâm du, Khí hải của gã võ sư ấy. Chỉ kịp nghe gã võ sư họ Hạ gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã phịch xuống đất chết ngay lập tức. Gã võ sư họ Trần sợ hãi đến hồn lìa khỏi xác, vội vàng nhún mình dùng thế Tiêm long thăng thiên nhảy vọt lên cao.

Vân nhi khẽ cười nói :

- Ngươi trốn thoát được hay sao ?

Vừa nói cô bé vừa lao người theo đối phương như hình với bóng, năm ngón tay trên chưởng mặt vung ra chụp thẳng tới như một luồng gió hốt.

Thế là gót chân của gã võ sư họ Trần liên bị cô ta chụp lấy cứng ngắc. Gã võ sư họ Trần chỉ kịp cảm thấy gót chân của mình như bị năm cái móc thép siết chặt lấy, đau đớn đến tận xương tủy nên buột miệng la lên hai tiếng "ôi chao ! ". Thế rồi y cảm thấy chân lực trong người đêu tan biến hết cả nên phải buông người té thẳng xuống đất nghe một tiếng "phịch" thật to và ngất lịm đi.

Kỳ nhi đứng trong phòng nhìn ra, trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Ngay lúc ấy lại nghe Vân nhi cười trong trẻo nói :

- Thực chẳng ngờ chúng nó lại vô dụng đến như thế, chỉ một thế đánh cũng không đỡ nổi ! Thiếu nữ áo trắng đã nhẹ nhàng bay người ra khỏi phòng nói :

- Chúng nó vì quá khinh địch, hơn nữa không thể ước lượng tài nghệ của ngươi cao thâm đến mức nào nên mới bị mất mạng như thế, chứ ngươi đừng tưởng là bọn chúng dễ hạ như thế đâu ?

Dứt lời cô gái áo trắng bèn vung ngón tay ra cách không điểm thẳng vào tử huyệt của gã võ sư họ Trần rồi gọi Kỳ nhi đến nói rằng :

- Ngươi chớ tưởng lầm chúng ta là người tâm địa ác độc. Vì nếu không làm như thế thì chẳng những nguy hại đến tính mạng của Lư thiếu gia mà ngay đến ngươi cũng khó bảo tồn mạng sống. Thôi ngươi hãy vê đi, trong khi đi đứng nên giữ vẻ tự nhiên để tránh phải bị kẻ khác nghi ngờ.

Kỳ nhi tuân mệnh bước ra khỏi cửa. Qua một lúc sau, tâm thần cậu đã trấn tĩnh được trở lại mới lên đường trở vê Đào phủ.

Lúc ấy, trước cửa Đào phủ cứ thỉnh thoảng lại có hai ba nhân vật võ lâm đi ngang qua đưa mắt chú ý nhìn vào bên trong rồi lại kề tai xì xâm bàn tán Trong khi đó hai cánh cổng nhà họ Đào vẫn mở rộng xem như không hê có sự đê phòng chi cả. Không khí vẫn yên tĩnh như lúc chưa có xảy ra sự cố Nhưng kì thực trong lúc ấy, một âm mưu làm kinh khiếp cả giang hồ đang trên đà thành hình cũng như một cuộc chém giết đẫm máu trong võ lâm đang được chuẩn bị bên trong Đào phủ.

MA ĐAO SÁT TINH

Ngọa Nam Trai
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cả Vú Lấp Miệng Em

Trên nên trời sao mọc lưa thưa, gió xuân phe phẩy mát lạnh...

Mặt Đông Hồ khói bốc mờ mịt, trông xinh đẹp như một cõi mộng. ánh đèn của hàng vạn gia đình dân cư sống xung quanh hồ không ngớt nhấp nháy, soi bóng nước mờ mịt trông thật huyên ảo.

Tuy chưa đến mùa du khách bơi thuyền để đàn ca thưởng nguyệt nhưng trên mặt hô những chiếc thuyền con vẫn không ngớt qua lại, tiếng ca tiếng đàn vọng lên cao vút.

Cảnh tượng ấy thực trái hẳn với mọi khi. Nhưng chỉ có riêng Đào Như Hải là để ý việc này.

Đến khoảng canh hai bỗng có một chiếc thuyền con bốn bên đều buông rèm kín mít bơi từ từ âm thầm tiến tới vũng hoa sen bên cạnh Bách Hoa Châu.

Bỗng nhiên những bức rèm của chiếc thuyền con ấy được cuốn cả lên, từ ngoài nhìn vào có thể thấp thoáng thấy hai bóng người xinh xắn. Khi ấy có một giọng trong trẻo hỏi rằng :

- Thưa cô nương, ông ấy chỉ mới vào Đào phủ có hai ngày vị tất có thể tìm hiểu được mọi sự bí mật trong ấy đâu ?

Giọng nói ấy chính là của cô gái để tóc thề. Tiếng ông ta ấy mà cô ta nói chắc là muốn chỉ Lư Thế Xuân.

Người thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần ngồi bên cạnh liên "suýt" một tiếng, ra hiệu cho cô bé im lặng rồi giương hai ngón tay ra chỉ vê hướng Đào phủ nói nhỏ rằng :

- Ngươi xem trên lầu cao trong phủ đã treo một ngọn đèn đỏ kìa ! Vân nhi đưa mắt chú ý nhìn, thấy trong nhà Đào Như Hải đèn đuốc sáng choang như ban ngày và trên nóc một tòa nhà cao ngoài mười trượng có treo một ngọn đèn đỏ to như hạt đậu. Nếu không chú ý nhìn thì ngọn đèn ấy lẫn lộn với bao nhiêu ngọn đèn khác không dễ gì nhận ra.

Thiếu nữ lại nói :

- Mau nhìn vê Bách Hoa Châu kìa ! Hai người quay mặt về phía đó chú ý nhìn thì trông thấy nơi cửa sổ của một gian nhà to bỗng xuất hiện ánh sáng vàng nhạt của một ngọn nến, liên tiếp lắc lư ba lần rồi biến đi mất.

Thiếu nữ lại quay đầu nhìn vê phía lầu cao nơi nhà họ Đào thấy ngọn đèn đỏ không ngớt đưa lên đưa xuống rồi sang phải sang trái liên tiếp tựa hồ như đang ra mật hiệu để báo một tin khẩn cấp và nghiêm trọng chi.

Khi ngọn đèn đỏ ấy còn đang ra mật hiệu thì sắc mặt của người thiếu nữ đã biến hẳn vội vàng nói :

- Hãy mau đến Bách Hoa Châu bắt sống người ấy ! Vừa nói thì hai người đã từ trong mui thuyên bay xẹt ra nhanh như một luồng điện. Thân pháp hai người thực nhanh nhẹn lạ thường. Họ cùng bay vút thẳng vê phía ngọn nến vừa rồi. Khi người vừa vào đến gian nhà ấy thì thấy nơi đó không có một bóng người. Gian phòng đó bài trí cũng rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường và một chiếc bàn con. Bên cạnh cửa sổ còn nhiễu hai giọt nến. Cả hai không khỏi sửng sốt.

Vân nhi lấy làm lạ nói nhỏ rằng :

- Ngọn đèn đỏ trên tòa lâu của tên lão tặc cũng đã mất đi rồi ! Người thiếu nữ "hừ" một tiếng rồi nói :

- Không rõ tên lão tặc ấy định giở âm mưu thâm độc gì ? Người ở nơi gian nhà này vừa nhận được mật hiệu nên đã rời đi ngay rồi.

Người thiếu nữ lướt nhanh ra ngoài cửa, thò tay vào áo lấy ra một cái bật lửa xinh xắn, đè mạnh lò xo khiến nơi đâu ống sắt tròn cháy lên một ngọn lửa màu vàng rọi sáng cả mặt đất. Sau ánh sáng ấy mới thấy gian nhà to này dường như đã lâu không có người ở. Trên mặt đất bụi đóng thành một lớp dày. Người thiếu nữ nhìn thấy tên lớp bụi đó hiện lên một hàng dấu chân mờ mờ. Người thiếu nữ bèn cùng Vân nhi bước theo hàng dấu chân ấy và chốc lát họ đã tiến vào một gian nhà đất chứa đầy củi. Gian nhà ấy tuy đâu đâu cũng chật ních những củi nhưng số củi đó được chồng bó này lên trên bó kia còn những khe trống có thể vừa một người lách mình bước qua.

Người thiếu nữ nói :

- Trong gian nhà chưa củi này rõ ràng có những con đường bí mật.

Chắc chắn người ấy đã theo con đường bí mật đó đi mất rồi.

Vừa nói người thiếu nữ vừa lách mình bước qua những khe trống đó tiến thẳng vào trong.

Vân nhi cũng theo sát người thiếu nữ nói :

- Trong gian nhà này chỉ có một người ở hay sao ?

Người thiếu nữ nói :

- Như vậy mới tránh được tai mắt của người ngoài. Nhưng không biết chừng cũng chẳng phải chỉ có một người đâu. Tên lão tặc ấy rất gian manh, hành sự khó lường lắm...

Vừa nói đến đây bỗng người thiếu nữ hừ lên một tiếng rồi tiếp :

- Quả nhiên có một cánh cửa bí mật ! Trước mặt hai người rõ ràng có một cánh cửa bằng cây và chỉ khép hờ.

Người thiếu nữ đưa tay xô nhẹ ra, trông thấy trước mắt tối đen như mực nên lẹ làng lấy bật lửa bật sáng lên, trông thấy nơi ấy có mấy chục bậc thang bằng đất đi lần xuống dưới sâu. Chắc chắn đây là một địa đạo do sức người đào nên.

Người thiếu nữ bảo Vân nhi cùng theo bậc thang đi thẳng xuống dưới.

Khi cả hai vào đến địa đạo thì thấy địa đạo ấy mới đào chẳng bao lâu, rõ ràng là Đào Như Hải đã biết các nhân vật võ lâm tập họp vê đây đông đảo, luôn luôn theo dõi mọi sự động tĩnh ở trong nhà y nên y mới nghĩ ra kế truyền lệnh bằng mật hiệu để cho người canh gác nơi này khi nhận được mật hiệu ấy thì đi theo đường hầm ra ngoài để loan báo cho số tay chân của Người thiếu nữ cười thầm nói :

- Tên lão tặc này quả thật là gian manh ! Vân nhi bỗng kêu lên một tiếng kinh hãi rằng :

- Thưa cô nương, cô hãy xem đây là gì thế ?

Người thiếu nữ không khỏi giật mình vì trên mặt đất nơi ngón tay của Vân nhi đang chỉ hiện rõ dấu vó ngựa, chứng tỏ trong địa đạo này tuy không cao lắm nhưng người ta có thể khom sát trên mình ngựa để xê dịch được nhanh chóng.

Đôi tròng mắt của người thiếu nữ xoay qua rồi cất giọng trong trẻo quát :

- Đuổi mau ! Địa đạo ấy dài có mấy trăm trượng, khi chủ tớ của người thiếu nữ vượt khỏi miệng địa đạo thì trông thấy nơi ấy là một khe núi. Ngay lúc đó họ cũng vừa nghe được tiếng vó ngựa vang dội như sấm mỗi lúc một xa.

Tức thì hai người hối hả vọt ra khỏi khe núi, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng vó ngựa thì thấy trên quan lộ cách đó mấy mươi trượng có một người đang cưỡi ngựa chạy như bay dưới ánh sao lờ mờ.

Sức ngựa chạy nhanh như giá cuốn, chỉ trong chốc lát đã mất hút trong đêm khuya. Trông thấy thế, cả hai người đêu không khỏi biến hẳn cả sắc mặt, vội vàng đuổi nhanh theo như một làn điện xẹt.

Nửa tháng sau.

ánh nắng mùa xuân ấm áp đang chiếu rọi nơi nơi, gió xuân phe phẩy thổi nhẹ trên đồng lúa mênh mông, tạo thành những gợn sóng nhấp nhô xanh mướt. Những nhành liễu màu lục không ngớt phe phẩy theo chiêu gió, khiến cảnh sắc mùa xuân lại càng thêm vui mắt.

Bên vệ đường cái quan, cách huyện Thái An vê phía Tây độ mười dặm có mấy trăm gian nhà ở rải rác, họp lại thành một thôn nhỏ. Nơi cổng vào thôn có một gian tửu điếm, từ trong đến ngoài để trên mười chiếc bàn.

Phía bên ngoài tửu điếm ấy có năm sáu chiếc bàn được đặt dưới bóng cổ thụ mát mẻ. Vì gian tửu điếm ở sát cạnh đường cái quan nên đã trở thành một nơi nghỉ chân, ăn uống rất tốt cho khách bộ hành.

Việc buôn bán của gian tửu điếm này có vẻ thịnh vượng lắm vì mười mấy chiếc bàn cả trong lẫn ngoài thực khách đều ngôi chật ních cả. Tại một chiếc bàn ở ngoài cùng có hai thực khách một gầy một béo, đêu mặc áo ngắn bằng lụa đen, lưng giắt một lưỡi đao thép rộng bản, tướng mạo xem rất hung tợn.

Cả hai người đều đang ngà ngà say, mặt đỏ như gấc, mô hôi nhễ nhại.

Lúc ấy, người gầy để chén rượu xuống không uống nữa, trái lại người béo dường như chưa đã cơn nghiên nên lại róc thêm đầy một chén nữa, ngửa cổ uống ừng ực rồi khen luôn miệng rằng:

- Rượu thực ngon ! Rượu thực ngon ! Đột nhiên người gầy đè bàn tay xuống mặt bàn, đôi mắt lộ vẻ kinh dị nói :

- Tại sao số hàng bí mật của Thanh Lai phiêu cục chưa thấy đến ! Tiếng nói của người ấy thực khẽ. Gã đàn ông to béo liền nhắm đôi mắt đáp:

- Anh chờ sốt ruột, chắc chắn nó chạy không thoát đâu ! Bỗng ngay lúc đó có một giọng nói lạnh lùng như băng theo lùng gió vọng đến :

- Hai con khỉ chúng bay lại có ý nghĩ lệch lạc rồi ! Số hàng bí mật ấy của Thanh Lai phiêu cục bộ dễ mó đến hay sao ?

Hai người đêu không khỏi kinh hãi, quay mặt nhìn vê phía phát ra tiếng nói thì thấy sau gốc tùng có một lão già gầy đét bước ra, đầu hói láng bóng, dưới cằm có ba chòm râu dê ngắn, mặc y phục ngắn màu lam xem như một người làm ruộng. Lão già ấy tướng mạo trông không đáng sợ nhưng đã làm cho hai gã đàn ông mọt gầy một béo ấy lộ sắc hết sức kinh hoàng. Cả hai liên đứng phắt lên, thủ thế để phòng thân.

Nhưng gã đàn ông mình gây liền lấy lại được vẻ tự nhiên, tươi cười chắp tay nói :

- Thưa Đoàn tiền bối, từ lâu rồi nghe đôn tiền bối đã ngao ngán việc giang hô về quy ẩn trong Thủy Liêm Cốc. Hôm nay tiền bối bỗng lại xuất hiện, chẳng hay có việc đại sự gì trong võ lâm mà đã thu hút được tiên bối trở ra như thế ?

Lão già họ Đoàn ấy là một người có tiếng tăm trong võ lâm được ai nấy gọi là Vương ốc Nhất Lão Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ.

Đoàn Vĩnh Thọ đưa tay vuốt chòm râu dê rồi bước đến sát bên cạnh bàn, mỉm cười nói :

- Già đây đã yếu đuối rồi nên lợi dụng những ngày sống thừa này đi khắp những ngọn núi tiếng tăm, những ao hồ xinh đẹp khắp trong thiên hạ để vui chơi thỏa thích là phỉ nguyên lắm rồi, việc chi của giới giang hồ già đây không còn biết tới nữa. Võ lâm ngày hôm nay xuất hiện rất nhiêu nhân tài, những mầm non ấy đã dần dần thay thế lớp già. Như hai vị đây tên tuổi chấn động cả Trung Nguyên. Vậy thử hỏi trong giới giang hô đâu có chỗ đứng cho già đây ?

Hai người đàn ông ấy đồng thanh nói :

- Không dám ! Không dám ! Đoàn Vĩnh Thọ ngôi xuống chẳng đợi ai mời, nghiêm sắc mặt nói :

- Nhị vị lão đệ chớ nên quá khiêm tốn, đấy là lời nói thực của già. Như mấy năm gần đây Truy Phong Thần Viên Lê Bỉnh, Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng, tên tuổi nổi như cồn, ai nghe cũng khiếp sợ. Trong khi đó thì già đây chẳng hê có làm việc chi trái lương tâm nhưng...

Nói đến đây, sắc mặt của lão ta lại càng nghiêm nghị hơn tiếp rằng :

- Những món hàng bí mật do Thanh Lai phiêu cục áp tải, nếu nhị vị muốn thò tay vào thì chỉ e rằng sẽ bị thiệt thân, tên tuổi bấy lâu nay phải thả trôi theo dòng nước, chẳng hóa ra rất đáng tiếc hay sao ?

Hai người đàn ông ấy chính là Truy Phong Thần Viên Lê Bỉnh và Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng mà Đoàn Vĩnh Thọ vừa nói. Đấy là một cặp cường đạo nổi tiếng là Thần Châu Song Viên trong giới giang hồ. Cả hai võ công chẳng những cao cường mà hành tung xuất quỉ nhập thần không ai lường được Chỉ cần nghe nơi nào có đồ vật quí giá thì không sớm tất muộn cũng sẽ lọt vào tay bọn họ.

Người to béo cất tiếng cười nói :

- Đoàn lão tiên bối chớ nên nói khéo làm gì, nếu Thanh Lai phiêu cục là bằng hữu của tiền bối thì Vu Trọng tôi sẽ nể mặt tiền bối nhất định không xuống tay. Vì số hàng bí mật mà Thanh Lai phiêu cục chịu trách nhiệm áp tải ấy chẳng qua chỉ là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo Châu mà thôi ! Đoàn Vĩnh Thọ nghiêm sắc mặt lắc đầu nói :

- Già đây chắc chắn không phải dùng lời gian xảo để gạt nhị vị đâu chỉ e rằng lần này nhị vị lấy tin không xác thực đó thôi. Đúng thua hôm nay tổng phiêu đầu họ Hồ cùng với hai người nữa chắc chắn

sẽ đến nơi đây.

Chừng ấy để già hỏi rõ ông ta lãnh áp tải số hàng ấy là vật chi thì nhị vị sẽ biết già đây nói chẳng ngoa tí nào cả ! Lê Bỉnh và Vu Trọng đêu giật mình đưa mắt ngó qua bốn bên trông thấy không có ai để ý nhìn đến họ mới đồng thanh nói :

- Đoàn tiền bối nhất định đã biết số hàng của họ áp tải là vật gì rối, nếu chẳng thế thì đâu có ngăn không cho chúng tôi ra tay như vậy ? Chúng tôi mong tiên bối sẽ nói rõ cho nghe và thê sẽ không khi nào làm việc đó đâu ! Tia mắt của Đoàn Vĩnh Thọ bỗng trở thành âm u, khẽ than rối nói:

- Nhị vị không biết gần đây xảy ra một việc to tát làm rung chuyển cả võ lâm hay sao?

Lê Bỉnh và Vu Trọng không khỏi sửng sốt đưa mắt nhìn nhau. Lê Bỉnh hỏi :

- Có phải Đoàn lão tiền bối định nói về việc cả nhà của Lỗ Công Hành đại hiệp đêu bị sát hại và ông ta cũng bị bắt mất tích luôn đó phải không?

Đoàn Vĩnh Thọ gật đầu.

Lê Bỉnh lại nói :

- Nghe đâu việc ấy là do Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải đã gây ra? Và ngay cả Hàn Thiết Quan âm là một vật quí báu nhất trong võ lâm cũng lọt vào tay Đào Như Hải...

Đoàn Vĩnh Thọ lạnh lùng nói :

- Có ai đã mục kích được việc đó ? Ngay như Yến Nam Tam Kiệt đã mời tất cả quân hùng thuộc hai phe hắc bạch tụ tập về Nam Xương mà vẫn không tìm ra được một tí manh mối nào. Trái lại họ đã bị Đào Như Hải tìm thẳng đến cửa, dõng dạc chất vấn khiến Yến Nam Tam Kiệt không thể trưng ra bằng cớ cụ thể ! Vu Trọng nói :

- Về việc ấy tại hạ cũng có được nghe, Yến Nam Tam Kiệt chẳng những không tìm được bằng chứng cụ thể mà trái lại còn bị Đào Như Hải lấy việc Sử Đông Dương trong Đào phủ bị kẻ lạ mặt bắt đi mất rồi lưu lại nơi đó hình ba con chim én làm một nghi vấn khiến Yến Nam Tam Kiệt phải chịu hàm oan không có cách nào biện bạch được ! Đoàn Vĩnh Thọ mỉm cười nói :

- Đấy là một vụ án rắc rối trong võ lâm nên mọi sự bí mật chưa được phơi bày ra ánh sáng thì việc phải trái không ai có thể hiểu rõ được. Riêng về việc sống chết của Lỗ Công Hành mãi cho đến hôm nay vẫn là một câu đố khó giải. Nhưng món hàng bí mật mà Thanh Lai phiêu cục lãnh áp tải ấy chính là Hàn Thiết Quan âm ! Câu nói của lão ta vừa dứt thì Lê Bỉnh và Vu Trọng đều biến hẳn sắc mặt, đôi mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Qua một lúc lâu, Lê Bỉnh mới lắc đầu nói :

- Thưa tiền bối, tại hạ không hoàn toàn tin việc đó. Vì kẻ lấy được Hàn Thiết Quan âm chắc chắn phải là một tay võ nghệ cao cường tuyệt đỉnh, họ chỉ cần nhờ Thanh Lai phiêu cục áp tải nó như một món hàng quí giá thông thường ? Hơn nữa họ sẽ áp tải vê đâu ? Trao cho ai ? Và tiên bối làm thế nào biết được việc đó ?

Đoàn Vĩnh Thọ vừa định lên tiếng trả lời thì bỗng nghe có tiếng vó ngựa vọng đến, mỗi lúc một rõ nên đưa mắt nhìn vê phía quan lộ lẩm bẩm :

- Số người của Kim Tiên Ngân Câu Hô Vân Bằng đã đến kìa ! Ngay lúc ấy ai nấy đều nhìn thấy có ba người ky mã đang chạy bay trên quan lộ từ xa tiến đến. Phía sau ba con ngựa bụi vàng tung bay mịt mù che kín cả một góc trời.

Đoàn Vĩnh Thọ bỗng vọt thẳng người lên không, dùng thế Thân loan triển xí xòe hai cánh tay ra trong khi hai chân đạp mạnh, lao vút vê phía quan lộ nhanh như một mũi tên bắn. Ba người ky mã đang phi ngựa nhanh như gió chẳng mấy chốc đã tiến đến nơi. Đoàn Vĩnh Thọ chưa rơi đến đất là đã quát to rằng :

- Hô lão đệ, từ ngày xa cách đến nay vẫn bình yên chứ ?

Ba người ngồi trên lưng ngựa đã nhìn thấy một cái bóng đen từ trên không lao xuống nên không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn gò thẳng dây cương đồng thời ba người nhảy ngay xuống đất.

Người cầm đầu trong bọn hành động hết sức nhanh nhẹn khi người y vừa đứng yên trên mặt đất thì đã vung cánh tay mặt lên, rút nhanh một sợi roi vàng giắt trên lưng xuống rồi vung mạnh ra khiến không khí rít nghe vèo vèo, bóng vàng lóe lên chói rục.

Đến khi người ấy nghe được ba tiếng "Hô lão đệ" thì vội vàng thu ngọn roi trở vê và nhảy lách sang bên trái ba thước.

Đoàn Vĩnh Thọ buông người rơi xuống đất to tiếng cười ha hả nói :

- Hồ lão đệ có nhận ra già đây không ?

Người ấy tướng mạo trông rất oai vệ, trên khuôn mặt vuông nổi bật đôi mắt cọp và chiếc mũi sư tử, thân hình người cao có bảy thước. Sau khi chớp đôi mắt, người ấy đã nhận ra kẻ trước mặt mình là ai nên cất tiếng ồ lên rồi cúi đầu xa tới đất nói :

- Đoàn tiền bối, đã lâu chẳng có dịp đến viếng thăm, chẳng hay tiền bối có khỏe không ?

Đoàn Vĩnh Thọ gật đầu mỉm cười nói :

- Thân hèn của già đây cũng được khỏe luôn ! Kim Tiên Ngân Câu Hồ Vân Bằng nói :

- Tiên bối nghe đâu đã lui khỏi giang hồ, thế mà hôm nay lại tái xuất hiện không rõ có nguyên nhân gì ?

- Già đến đây chính là để gặp Hô lão đệ ! Câu nói ấy của Đoàn Vĩnh Thọ đã làm Hô Vân Bằng không khỏi kinh hãi. Y trợn to đôi mắt đầy ngạc nhiên nói :

- Tiền bối đã vì tại hạ mà đến ? Bấy lâu nay tiền bối không hề nói chơi, ắt hẳn có chuyện trọng đại lắm.

Lúc ấy Thân Châu Song Viên đã nhanh nhẹn bước đến nơi. Hô Vân Bằng vừa trông thấy cặp quái nhân này thì đã biết hắn là ai nên mặt không khỏi biến sắc, chưởng trái vội vàng thò lên vai muốn rút ngọn Hổ trào thần câu ra.

Đoàn Vĩnh Thọ vội vàng nói :

- Hồ lão đệ hãy chậm tay đã ! Thần Châu Song Viên đã hứa với già là nhất định không mó đến món hàng bí mật của Hồ lão đệ lãnh áp tải đâu ! Hô Vân Bằng nghe thế tuy trong lòng đã tạm yên nhưng không khỏi thâm kinh ngạc nói :

- Tiền bối làm thế nào biết được tại hạ đã lãnh áp tải món hàng bí mật này ?

Đoàn vĩnh Thọ nói :

- Hồ lão đệ, già đây không có thì giờ nói rõ ra được, xin hỏi lão đệ áp tải vật gì thế ?

Hồ Vân Bằng không khỏi sửng sốt nói :

- Đấy chẳng qua là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo Châu mà thôi ! Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng nói :

- Đoàn tiên bối, lời nói của tại hạ có đúng không ?

Trong khi nói y mỉm cười tỏ ra rất đắc ý.

Đoàn Vĩnh Thọ không để ý đến câu nói ấy của Vu Trọng, nghiêm sắc mặt đưa mắt nhìn vê Hồ Vân Bằng nói :

- Lão đệ có thực sự trông thấy rõ đấy là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo Châu không ?

Hồ Vân Bằng sững sờ một lúc mới đáp rằng :

- Người mang gửi món hàng này là một lái buôn, y đã đóng kín trong hộp mang đến giao cho tại hạ, tại hạ không có xem qua. Như vậy.. ?

Đoàn Vĩnh Thọ cười lạnh lùng nói :

- Tốt nhất lão đệ nên mở ra xem kỹ lại kẻo bị cái họa sát thân oan uổng ! Hồ Vân Bằng kinh hãi nói :

- Cái gì....? Lê Bỉnh cười lạnh lùng nói :

- Hô bằng hữu, vật ông đang giữ trong người e rằng không phải là hai mươi bốn viên Long Nhãn Bảo Châu mà lại chính là Hàn Thiết Quan âm đó Bốn tiếng "Hàn Thiết Quan âm" vừa lọt tai thì Hô Vân Bằng liền biến hẳn sắc mặt, bất giác đưa tay trái thò vào áo lấy ra một cái hộp cây nhỏ, sơn màu đỏ, niêm phong hẳn hoi. Y đưa năm ngón tay mặt ra cậy mạnh nắp hộp bật lên và đưa mắt nhìn qua thì sắc mặt bỗng trắng nhợt như một tờ giấy trắng.

Vì một pho tượng Quan âm đúc bằng sắt, lóng lánh ánh sáng lạnh ngắt đang hiện rõ trước mắt mọi người.

Đoàn Vĩnh Thọ, Thần Châu Song Viên và hai phiêu sư tùy tùng Hồ Vân Bằng đêu kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng.

Đột nhiên Đoàn Vĩnh Thọ gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã chúi xuống đất vì nơi lưng đã bị trúng năm mũi xà đầu đinh.

Thần Châu Song Viên kinh hãi kêu lên :

- Đấy chính là Ngũ vân đầu xà đinh ! Tiếng nói chưa dứt thì Hô Vân Bằng cũng gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ngửa ra đất. Ngay lúc đó từ trên một ngọn cây tùng to, bỗng có một bóng đen lao thẳng xuống nhanh như điện xẹt và lẹ làng chụp lấy pho tượng Hàn Thiết Quan âm trong tay của Hô Vân Bằng. Bóng người đó chưa rơi xuống đất thì đã cất tiếng cười ha hả thực to rồi vọt thẳng ra xa ngoài mười trượng như một mũi tên bắn. Thân pháp của người ấy quả tuyệt diệu ít thấy trong võ lâm.

Biến cố quá đột ngột ấy đã khiến cho Thân Châu Song Viên luống cuống cả chân tay. Mãi đến khi bóng đen ấy đã đáp xuống một cánh đồng lúa mạch gần đó thì Vu Trọng mới quát to rằng :

- Lũ chuột không dám để cho người khác trông thấy mặt kia, liệu ngươi có trốn được không ?

Dứt lời y định lao người đuổi theo. Nhưng Lê Bỉnh đã nhanh nhẹn vung tay mặt ra chụp lấy cổ tay của Vu Trọng lại quát rằng :

- Hiền đệ không được làm càn, em có đủ sức trêu đến vị chủ nhân ấy hay sao ?

Vừa nói y vừa đưa tay chỉ vào xác chết của Hồ Vân Bằng. Vì lúc ấy năm mũi Ngũ vân xà đầu đinh đang ghim ngay ngắn trước ngực của nạn nhân, trông như một đoá hoa mai, máu tươi không ngớt trào ra, xác nạn nhân trở thành tím bầm, há mồm trợn mắt trông thực ghê sợ.

Ngay lúc ấy, hai phiêu sư đi theo Hô Vân Bằng liền lao mình đuổi theo bóng đen nọ nhanh như một ngọn gió lốc. Nhưng bóng đen ấy đã chạy đi mất cả hình lẫn bóng rồi.

Vu Trọng trợn mắt nói :

- Tại sao ta không đối phó nổi với hắn ?

Lê Bỉnh cười nhạt nói :

- Hiền đệ có thể đối phó nổi với Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành không ?

Chừng ấy Vu Trọng mới sực nhớ ra Ngũ vân xà đầu đinh chính là món ám khí đặc biệt của Lỗ Công Hành. Với tài năng của y thực không làm sao đối phó nổi với nhân vật đó.

Lê Bỉnh lại nói :

- Nếu chúng ta không đuổi theo thì e rằng bao nhiêu người trong võ lâm sẽ nghi ngờ chúng ta bày trò để cướp mất pho Hàn Thiệt Quan âm.

Như vậy chẳng hóa ra tự mình tìm lửa đốt lấy mình, sau này làm thế nào sống yên trong chốn giang hồ được ?

Vu Trọng không khỏi giật mình nói :

- Chẳng phải anh đã bảo trong việc ấy có điêu đáng nghi là người ấy không phải là Lỗ Công Hành thực sự hay sao ?

Lê Bỉnh cười nhạt đáp :

- Việc ấy thực đáng ngờ nhưng nếu loạn truyền ra thì có ai lại chịu tin việc ấy là do chính Lỗ Công Hành đã làm ? Chỉ có hai anh em chúng ta mục kích mà thôi, thử hỏi với danh vọng của chúng ta trong võ lâm có đủ làm cho mọi người tin theo lời nói của mình hay không ?

Vu Trọng nói :

- Còn có hai vị phiêu sư chính mắt trông thấy nữa, sao bảo là chỉ có hai chúng ta thôi ?

Lê Bỉnh cười lạnh lùng đáp :

- Chỉ trong chốc lát đây sẽ thấy lời nói của ngu huynh không sai tí nào Mọi việc xảy ra đột ngột trên quan lộ đã làm cho số thực khách trong gian tửu điếm đêu giật mình. Họ đứng đằng xa đưa mắt nhìn chăm chú, sắc mặt ai nấy đêu kinh hãi, hoa tay bàn tán không ngớt. Khách bộ hành đi lại trên đường đêu dồn đông nghẹt cả hai đầu quan lộ không ai dám đi tới. Họ đứng lại chờ xem động tĩnh ra sao.

Vu Trọng sốt ruột nói :

- Hai tử thi này phải làm sao đây?

Lê Bỉnh đáp:

- Chờ hai vị phiêu sư ấy trở lại thì xác chết của Hô Vân Bằng họ sẽ mang đi an táng. Riêng xác chết của Đoàn tiên bối thì chúng ta phải đưa vê Vương ốc, vì nếu không có Đoàn tiên bối thì chúng ta đã bị mất mạng dưới Ngũ vân xà đầu đinh rồi.

Trong số khách bộ hành nhiều người là nhân vật giang hô. Họ trông thấy cuộc chém giết đã qua và không có động tĩnh gì nữa nên mới đánh bạo đưa chân bước tới. Khi họ đến bên cạnh hai xác chết và nhìn kỹ thì không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Có một vài người bạo dạn hơn đã dừng bước lại hỏi thăm Song Viên người chết ấy là ai và tại sao lại chết như thế.

Lê Bỉnh là người gian xảo và sáng trí nên trông thấy thế liên có ý định nhờ vả số người này để loan truyện mọi sự thực ra ngoài hầu tránh khỏi sự nghi ngờ của giới võ lâm đối với họ. Do đó y nói thao thao bất tuyệt kể rõ từ đầu đến đuôi cho số người ấy nghe.

Chẳng bao lâu sau, hai vị phiêu sư mình mang đây thương tích trở về đến nơi. Lê Bỉnh thấy thế không khỏi sửng sốt nói :

- Hai vị có phải đã đuổi theo kịp người ấy nhưng vì đánh không lại nên mới chạy trở vê không ?

Nói đến đây thì y cũng nhìn thấy đôi tai của hai vị phiêu sư đó đều bị đối phương cắt mất rồi.

Hai vị phiêu sư nghe hỏi, mặt lộ vẻ xấu hổ. Một người nghiến răng nói:

- Nếu tại hạ còn sống mà không trả được mối thù cho tổng phiêu đâu thì dù chết xuống cửu tuyên cũng không nhắm mắt được.

Nói đến đây y bỗng cất tiếng than dài rồi tiếp rằng :

- Người ấy võ công hết sức cao cường, thân pháp lại hết sức nhanh nhẹn, chúng tôi đâu thể đuổi

kịp hắn. Nếu chẳng phải hắn có ý dụ chúng tôi đến gần thì chúng tôi đâu có bị cái nhục xẻo tai như thế này ! Vu Trọng nghe thế không khỏi thầm vui mừng vì lúc nãy Lê Bỉnh đã kéo tay y trở lại nếu không thì có lẽ y cũng chịu chung số phận với hai phiêu sư ấy rồi. Y không khỏi thầm giật mình nói :

- Ông anh có nhận ra được diện mạo của người đó không ?

Người phiêu sư gượng cười nói :

- Người ấy che mặt bằng tấm vải đen, chỉ chừa đôi mắt nên không thể nào nhìn thấy mặt y được. Y đã vung tay dùng thuật cách không điểm huyệt chế ngự đạo anh em chúng tôi rồi xẻo cả đôi tai. Sau đó y cất tiếng cười to rồi nhắm ngọn Thái Sơn chạy bay đi mất.

Lê Bỉnh không tìm được lời chi an ủi họ, hạ giọng than dài nói :

- Ôi ! Việc này rồi đây cũng sẽ có ngày phơi bày ra ánh sáng, ngay bây giờ nhị vị hãy tẩm liệm thi thể của Hồ tổng phiêu đầu, chở vê phiêu cục lo an táng. Riêng hai anh em chúng tôi cũng phải lo đưa thi thể của Đoàn tiên bối vê Vương ốc. Việc này anh em chúng tôi không thể đứng bàng quan được, ân oán có ngày tất sẽ minh bạch vì chính nghĩa của võ lâm khi nào cũng vẫn còn tồn tại. Thôi anh em chúng tôi xin tạm biệt, mong nhị vị thận trọng trong hành động.

Nói dứt lời y liền chắp tay thi lễ với hai vị phiêu sư rồi cùng Vu Trọng chạy thẳng vào trong xóm mua một cỗ quan tài ra lo tẩm liệm Đoàn Vĩnh Thọ.

Xong đâu đấy, họ mướn khiêng cỗ quan tài đến bờ sông Hoàng Hà tại Tế Nam rồi mới mua thuyên ngược dòng đi lên tỉnh Hà Nam. Họ qua Mạnh Tân rồi đến Viên Khúc. Từ Viên Khúc vào đến Vương ốc Sơn chẳng qua còn có mấy mươi dặm đường bộ nữa.

Trong khi đó hai vị phiêu sư cũng lo đưa linh cữu của Hồ Vân Bằng trở vê phiêu cục.

Biến cố ấy sau khi lan truyền khắp giang hô đã làm cho tất cả nhân vật võ lâm phải đêu kinh hoàng.

Nửa tháng sau, bỗng có một bà già đâu tóc bạc phơ và một đứa tiểu đồng mặt này xinh xắn cũng đến địa điểm xảy ra biến cố tại phía Tây ngoại ô huyện Thái An. Trong tay lão bà ấy có cầm một chiếc gậy trông có vẻ già nua yếu đuối lắm.

Hai người cùng dừng chân lại trên đường cái quan. Đôi mắt phượng sáng như điện của lão bà ngó quanh hai lượt rồi nói lẩm bẩm rằng :

- Có lẽ nơi đây chính là địa điểm mà Đoàn Vĩnh Thọ và Hô Vân Bằng đã bị giết chết như lời người ta đôn đại.

Tiểu đồng nói :

- Cô nương có phải nơi đây không ?

Lão bà sắc mặt vẫn lạnh lùng nói :

- Vân nhi, ta đã dặn ngươi mấy lân là nên xưng hô với nhau bằng bà cháu, sao ngươi không nghe lời thế ?

Tiểu dông lộ sắc sợ hãi nói :

- Vân nhi nói lỡ lời, sau này không còn quên như thế nữa ! Lão bà hứ một tiếng qua giọng mũi rồi chống gậy chậm chạp đi lân từng bước một đến quán rượu, cùng ngồi đối điện với tiểu đồng nơi một cái bàn đặt dưới bóng tùng.

Vân nhi gọi người chủ quán mang ra hai cân rượu Thiệu Hưng, ba mươi cái bánh bột mì, một ớ a thịt gà và một đĩa thịt bò nướng rồi cả hai ngồi thong thả cùng ăn.

Nửa tháng gân đây, gian tửu điếm này buôn bán thực đắt. Tất cả thực khách sau khi dùng rượu ngà ngà đêu thích mang việc Vương ốc Nhất Lão Thất Bộ Truy Hôn Đoàn Vĩnh Thọ và Hàn Thiết Quan âm ra nói. Người nào người nấy cũng bàn tán rất hăng, tiếng ồn ào không ngớt.

Lẽ tất nhiên là trong số thực khách đó, cũng có không ít những nhân vật của hai phe hắc bạch trong võ lâm, họ đến đấy với mục đích xem cho biết địa điểm đã xảy ra việc ấy. Vì một việc to tát đã làm rung chuyển võ lâm như vậy thì sao không hấp dẫn các bậc anh hào cũng như các tay cường khấu trong thiên hạ cho được.

Ngày hôm ấy, trong quán rượu cũng có mặt rất nhiêu nhân vật võ lâm.

Giữa lúc mọi người đang ăn uống thì bỗng nghe một giọng nói ồ ê thực to, vang lên:

- Tôi xem việc này có nhiều điểm oái ăm lắm ! - Tại sao thế ?

- Hừ, người che mặt nọ nếu đúng là Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành thì với võ công trác tuyệt của ông ta, cũng như với tiếng tăm của ông ta trong võ lâm, tất ông ta sẽ giết Đoàn Vĩnh Thọ và Hô Vân Bằng dễ như trở bàn tay hà tất phải thập thò lén lút, không dám để kẻ khác trông thấy mặt như vậy.

- Anh nói thế sai lạc quá xa. Võ nghệ cũng như danh vọng của Thất Bộ Truy Hôn Đoàn Vĩnh Thọ thật ra không kém sút hơn Lỗ Công Hành, nếu ra mặt đánh nhau thì ai thắng ai bại chưa thể tiên đoán được.

- Lời nói ấy cũng có lý, nhưng từ trước đến nay anh có nghe nói Lỗ Công Hành ra tay hành sự mà lại che mặt lần nào không ?

Cả tửu điếm im phăng phắc.

Lão bà đưa mắt nhìn Vân nhi nói :

- Người ấy nói chuyện xem có vẻ thông thạo lắm.

Liền đó lại nghe giọng ô ề khi náy nói tiếp rằng:

- Tôi sở dĩ nói việc này có điêu oái ăm là có căn cứ chứ không phải nói càn đâu Vì trong việc này có ba điểm đáng nghi. Điều thứ nhất là Lỗ Công Hành sát hại Đoàn Vĩnh Thọ và Hô Vân Bằng để đoạt Hàn Thiết Quan âm vì vật này chính ông ta là chủ sở hữu, nhưng tại sao ông ta lại tha Thần Châu Song Viên mà không giết ? Vì cá tính của ông ta vốn rất ngay thẳng, lúc nào cũng oán ghét kẻ gian ác, không có lý nào ông gặp hai tên cường đạo đó mà lại buông tha. Như vậy cũng đủ người đó có ý lợi dụng Song Viên để loan truyện việc ấy ra khắp giang hồ hầu gây nên những cuộc hiểu lầm trong võ lâm, đưa đến những cuộc chém giết đẫm máu.

Lão bà đưa mắt nhìn trộm về phía người đang nói thì thấy đó là một gã đàn ông to lớn mặt đỏ bầm, râu ria xồm xoàm, đôi mắt cọp trông rất oai vệ.

Trong khi y nói, đôi mắt chiếu sáng ngời lóng lánh, sác mặt uy nghiêm vô cùng.

Gã đàn ông râu ria ấy vừa nói dứt câu thì ngửa mặt lên uống rượu nghe ừng ực rồi than dài :

- Ngày hôm qua Đổng mỗ có đến Thanh Lai phiêu cục để xem qua, thấy nơi đó đã dọn đi sạch trơn. Nếu bên trong không có điêu gì bí ẩn khó giãi bày thì tất họ đã gửi thư mời anh hùng khắp trong võ lâm đến tiếp tay với họ để trả thù cho viên tổng phiêu đầu chứ nào chịu im lặng rút lui như thế ? Đấy chính là điêu đáng nghi thứ hai.

Nói đến đây, y dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Người che mặt ấy đã nhằm đỉnh Thái Sơn chạy mất, trong khi đó đường núi Thái Sơn chỉ còn chừa đường chính ở phía trước mặt dành cho số người đi dâng hương là có thể lưu thông thôi, kỳ dư những con đường mòn ở phía sau núi đêu được xem như là những con đường cấm. Các vị đêu là người đi đứng trong giới giang hồ đã lâu tất không ai không biết điêu đó ! Lúc ấy có một người lên tiếng nói rằng:

- Nghe đâu ở vùng phụ cận Hắc Long Đàm có một vị cao tăng tính tình kỳ lạ đã ngăn chặn các cao thủ võ lâm không cho đi qua vùng ông ta ở. Số người bị chặn ấy đêu lui trở ra rồi đồn đại, chẳng bao lâu sau ai nấy đêu biết việc ấy, song chẳng có người nào mạo hiểm vượt qua vùng ấy cả. Vậy Đổng

bảo chủ có biết lai lịch của vị hòa thượng đó không?

Người đàn ông râu ria nói:

- Người ấy chính là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy trước đây bốn mươi năm đã đánh bại ba vị trưởng môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga Mi trong cuộc đấu kiếm tại Thiếu Lâm Tự bằng Thái ất kỳ môn thập tam kiếm pháp của ông ta.

Tất cả mọi người chung quanh đêu kinh ngạc buột miệng nói :

- Chính là ông ta đấy hay sao ?

Người đàn ông râu ria gật đầu nói :

- Chính là ông ta đó ! Nhưng hiện giờ ông ta đổi tên gọi là Cô Tùng Cư Sĩ Thử nghĩ với cá tính của ông ta như thế thì đâu chịu lại để cho người che mặt có hành động tàn bạo nọ đi ngang qua. Nhưng trong sự thực thì người che mặt ấy đã chạy thẳng lên đỉnh núi Thái Sơn. Vì vậy Đổng mỗ đoán người che mặt ấy tất có liên quan đến Cô Tùng Cư Sĩ.

Cùng ngồi chung bàn với người đàn ông râu ria có một nho sinh đứng tuổi, đôi mắt sáng như sao, chiếc mũi huyên đảm trông thật xinh xắn, ba chòm râu đen thõng dài tới ngực, mình mặc một chiếc áo dài trắng tinh, dáng điệu trông an nhàn khoan thai, suốt từ đâu đến cuối chẳng hề lên tiếng nói gì cả mà chỉ im lặng nghiêng tai lắng nghe.

Nhưng đến đây, người nho sinh đứng tuổi ấy mới mỉm cười nói:

- Đổng bảo chủ phân tích nghe thật sâu sắc và hữu lý, quả là người tài hoa vượt hơn mọi người, thảo nào oai danh lại không rung chuyển cả vùng Lạc Dương ! Người râu ria cười to nói :

- Tôi nào dám nhận sự khen ngợi của Lữ Khêu tiên sinh ! Lữ Khêu tiên sinh là người bụng đầy mưu lược, xin hỏi việc ấy phải tính sao đây ?

Người nho sinh đứng tuổi cất giọng hết sức khoan thai nói :

- Khó lắm ! Khó lắm ! Khó lắm ! Giọng nói của ông ta tự nó đã tiêm tàng bao nhiêu là sự khó khăn nguy hiểm khiến người đàn ông râu ria và tất cả anh hào có mặt chung quanh đều không khỏi biến sắc mặt.

Lão bà ngôi nơi bàn dưới bóng tùng cau đôi mày rồi lẩm bẩm nói :

- Té ra là bọn họ ! Vân nhi lấy làm lạ khẽ hỏi rằng:

- Ai ? Bà nhận ra bọn họ hay sao ?

Lão bà lắc đầu nói :

- Nào ai có biết mặt họ, chẳng qua có nghe lời đôn đại mà thôi. Gã đàn ông râu ria ấy chính là Đổng Tung Hâu, bảo chủ Thất Tinh Bảo ở Lạc Dương tại Trung Châu, còn người nho sinh nọ chính là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình, một nhân vật mà ai cũng kiêng nể trong võ lâm.

Lúc ấy Đổng Tung Hầu to tiếng nói :

- Lữ Khêu tiên sinh nói nghe quá nghiêm trọng như thế, vậy e việc này khó khăn chứ chăng chơi ! Lữ Khêu Mộ Bình cười to nói :

- Nào phải khó khăn không mà thôi, xem ra rồi cả giang hồ sẽ trở thành một bãi máu tanh, việc chém giết kéo dài mãi không biết chừng nào chấm dứt.

Nói đoạn, ông ta ngửa mặt cười to , rồi vụt đứng dậy nói tiếp rằng :

- Đổng bảo chủ chúng ta đi thôi ! Nói dứt lời, ông ta ném ra một nén bạc rồi mỉm cười lướt nhanh đi nhẹ nhàng như bay, xem bê ngoài thì không nhanh lắm nhưng thực sự thì không thua gì một ngọn gió hốt, chỉ trong chớp mắt là ông ta đã đi xa trên con đường cái quan có mười mấy trượng vê huyện Thái An.

Đổng Tung Hâu theo sát phía sau Thiết Chỉ Thư Sinh như hình với bóng. Cả hai người đêu lướt nhanh, chỉ thoáng chốc là thân hình của họ đã trông bé nhỏ như hạt đậu và lẫn khuất vào đám bụi vàng tung bay mù mịt.

Lão bà nói nhỏ rằng :

- Bọn họ muốn đi đến vùng Thái Sơn để thăm dò riêng, chúng ta tại sao không lần theo để xem họ làm gì cho biết ?

Liên đó bà ta trả tiên rượu thịt rồi cùng Vân nhi bước những bước chậm chạp run rẩy đi ra khỏi quán rượu. Đến khi cả hai người đi xa, số thực khách nơi quán rượu không còn trông rõ họ nữa, mới cùng rẽ vào đường mòn trong nmg tùng bên cạnh đường cái quan rồi sử dụng khinh công chạy bay.

Từ nơi góc phía Tây của thành Thái An, có thể nhìn thấy bức tường đỏ cao nghêu, mái ngói uốn cong. Đấy chính là Thái Sơn Hạ Miếu và cũng gọi là Đại Miếu.

Trên Thái Sơn có ba ngôi miếu, gọi là Thượng Miếu, Trung Miếu, Hạ Miếu. Ngôi Hạ Miếu cũng gọi là Đại Miếu, to lớn hơn hết, bốn bên có thành, ngay trung ương là Phối Thiên Môn, đi vào giữa là Nhân An Môn.

Trong ngôi miếu đó có mấy gốc cổ thụ từ đời nhà Hán và một gốc hòe từ đời nhà Đường, ngọn

cao trọc trời, cành lá sum sê. Chung quanh cung điện nguy nga, tường cao hùng vĩ. Bên trong miếu có một bức tranh vẽ trên tường gọi là Khải tất hồi loan đồ trông linh động như một cảnh sống.

Bóng thái dương chưa lặn vê Tây, trong Đại Miếu khách thập phương vẫn còn tới lui tấp nập, phần đông đêu mang túi vải vàng trên lưng, đi lại trong điện như mắc cửi để dâng hương hoặc cúng lạy. Ở trước pho tượng thần và ở ngoài mái hiên, cắm đầy những ngọn nhanh cháy nghi ngút, khói bay cuồn cuộn, mờ mịt khắp nơi.

Tất cả những khách hành hương đêu tập trung ở nơi đó, hầu kết bạn với nhau, để sáng sớm ngày mai cùng đi lên đỉnh núi.

Một bà cụ già và một đứa tiểu đông bỗng xuất hiện trong ngôi miếu ấy Cả hai lẫn lộn giữa số khách thập phương. Bà cụ già không ngớt đưa đôi mắt phụng của mình, nhìn qua vẻ mặt của tất cả những khách xung quanh.

Bỗng nhiên đôi mắt của bà cụ ấy bỗng lộ vẻ sửng sốt nói :

- Đổng Tung Hâu và Lữ Khêu Mộ Bình vẫn còn nán lại nơi đây. Xem ra bọn họ cũng muốn đợi đến sáng mai, trà trộn vào đám khách dâng hương để đi lên núi, bí mật dò xét Cô Tùng Cư Sĩ. Hiện ở đằng sau Hắc Long Đàm.

Đôi mắt của Vân nhi lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Có lý nào thực sự Đào Như Hải không hê có liên quan gì đến Hàn Thiết Quan âm hay sao ?

Lão bà ấy chính là Bạch cô nương, người con gái xinh đẹp tuyệt trần mà trước đây Kỳ nhi gặp cải trang nên.

Thì ra trước đây sau khi chủ tớ của cô ta men theo đến cửa địa đạo, liên vội vàng đuổi riết theo tiếng vó ngựa ở phía trước. Nhưng vì người ấy cưỡi một con thiên lý mã, chạy nhanh như gió nên cả hai dù khinh công thượng thặng vẫn không làm thế nào đuổi theo cho kịp. Sau khi đuổi được mấy dặm đường thì người ấy đã một mình một ngựa chạy đi mất dạng.

Hai người vẫn tiếp tục đuổi theo thêm một đêm và nửa ngày nữa, song không thấy đối phương đâu cả nên đành phải buồn bã trở vê. Họ lại đến nơi cửa địa đạo để dò xét nhưng vì nơi ấy đã bị đất lấp cứng lại rồi.

Trông thấy thế, người thiếu nữ ấy không khỏi sửng sốt, vội vàng dẫn Vân nhi quay trở lại ngôi nhà bỏ hoang tại Bách Hoa Châu thì thấy viên quan Đô ty của bản thành vừa mới nhậm chức đã dọn gia quyến đến ở tại nơi đây rồi. Người thiếu nữ giậm chân than dài :

- Tên lão tặc ấy thật gian manh như con cáo già, các mưu gian của y đêu được sắp đặt hết sức chu

đáo, không để một tí sơ hở nào, thực đáng sợ ! Thế là cả hai thầy trò đành phải trở vê gian phòng phía sau Bát Nghĩa Viên trà lâu. Cô gái bèn sai Vân nhi đến chung quanh Đào phủ để hỏi thăm nhà Kỳ nhi hầu gọi cậu ta đến.

Đôi mắt to của Vân nhi chớp qua mấy lượt tươi cười nói:

- Kỳ nhi vừa mới gặp cô nương một lần mà cô nương lại dám tin nó không tiết lộ bí mật hay sao ?

Người thiếu nữ cười tự nhiên đáp :

- Ta có thể nhận xét được con người. Kỳ nhi chẳng khác nào vàng chưa lọc ngọc chưa mài, bản chất tốt đẹp. Tương lai của nó ra sao không biết nhưng hiện giờ ta cũng không thể xem thường ! Vân nhi cười khanh khách rồi bước thẳng ra ngoài. Cô bé đến một tiệm tạp hóa trúc Đào phủ và hỏi ra nơi cư ngụ của Kỳ nhi. Vân nhi rất khôn ngoan, cô ta chỉ đến đầu con hẻm chờ đón và quả nhiên đến lúc trời tối thì trông thấy Kỳ nhi từ trong hối hả bước ra nên vội vàng tiến nhanh đến gọi Kỳ nhi đứng lại.

Kỳ nhi vừa thấy Vân nhi thì sắc mặt không khỏi đỏ bừng, luống cuống không biết nói gì.

vân nhi nhếch môi cười nói :

- Bạch cô nương mời anh đến vì có chuyện gấp cân mang thư cho Lư thiếu gia ! Kỳ nhi ngạc nhiên nói :

- Tỷ tỷ, chị hãy vê trước đi, tôi cũng sẽ theo đến ngay bây giờ.

Vân nhi mỉm cười nhanh nhẹn bước đi, chỉ trong chốc lát là đã mất hút. Kỳ nhi đứng sững sờ một lúc rồi mới quay mình đi thẳng vê hướng Bát Nghĩa Viên trà lâu.

Trước đây, Kỳ nhi đã đem việc mình đến gặp chủ tớ Bạch cô nương nói rõ lại cho sư phụ là Đảng Hải Xuyên nghe. Đảng Hải Xuyên im lặng nghĩ ngợi trong giây lát, mới mỉm cười nói :

- Giờ đây con cứ làm đúng theo lời của Lư Thế Xuân dặn. Riêng hai chủ tớ cô gái ấy tuy khó hiểu nhưng chắc chắn không phải là người xấu, tâm tính khác hẳn Lư Thế Xuân. Theo như lời con thuật lại vê sự bình luận giữa chủ tớ của cô gái ấy đối với Lư Thế Xuân thì đủ biết Lư Thế Xuân còn sâu hiểm hơn cả Đào Như Hải nữa. Con nên đề phòng Lư Thế Xuân mới được Trong những ngày gần đây, Kỳ nhi lúc nào cũng tưởng nhớ đến hai chủ tớ của cô gái xinh đẹp ấy. Cậu tưởng rằng Đảng Hải Xuyên biết rõ lai lịch của hai cô gái nên không khỏi tò mò hỏi rằng :

- Sư phụ, thây có biết lai lịch của hai cô gái ấy hay không ?

Đảng Hải Xuyên lắc đầu không nói gì cả.

Kỳ nhi lại hỏi :

- Lư Thế Xuân nếu quả đúng là gian xảo sâu độc như Bạch cô nương đã nói thì nếu vạn nhất trong những ngày y lưu lại tại thành và cố tìm đến đây thì sẽ bất lợi cho sư phụ, vậy phải làm thế nào ?

Đảng Hải Xuyên nói :

- Hiện nay hắn vì cần phải giữ kín hành tung nên chắc chắn chưa dám tìm đến làm rối thầy đâu. Hơn nữa với tài nghệ của y cũng chưa chắc y dám hành động liêu lĩnh như vậy. Do đó trong thời gian này thấy gấp rút đào tạo con cho thành đạt hầu thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu nay của thầy.

Từ đó về sau, Kỳ nhi ngoài việc cố gắng học hành còn thì những lúc rảnh rỗi vẫn luôn mơ tưởng đến Bạch cô nương, người con gái xinh đẹp tuyệt trần ấy Bởi thế hôm nay Vân nhi gọi cậu đi đến đó thì trong lòng lấy làm phập phồng vui sướng. Nhưng khi cậu đi đến Bát Nghĩa Viên và vào gặp Bạch cô nương thì cậu ta lại không dám nhìn thẳng vào mặt cô gái, vì cô gái ấy có dáng điệu cao sang làm cho cậu ta phải kiêng sợ.

Người thiếu nữ đưa một phong thư cho Kỳ nhi và bảo hãy gấp rút mang đến cho Lư Thế Xuân.

Kỳ nhi nhận bức thư rồi không hiểu tại sao cậu lại bạo dạn ngước mặt nhìn lên, nghiêm nghị nói :

- Phương danh của cô nương là chi, có thể chỉ dạy cho tôi được biết không ?

Người thiếu nữ không khỏi sửng sốt, đưa đôi mắt trong veo như nước hồ thu nhìn thẳng vào Kỳ nhi một lúc rồi mỉm cười nói :

- Ngươi hỏi tên họ của ta là có dụng ý gì ?

Kỳ nhi đáp rằng :

- Tôi chẳng có dụng ý gì cả. Nếu cô nương không tiện nói ra thì...

Người thiếu nữ bỗng cất tiếng cười dài như một chuỗi chuông bạc reo nghe rất vui tai nói :

- Được ta nói cho ngươi nghe nhưng không cho phép ngươi được tiết lộ với ai. Ta vốn thực họ Huỳnh tên là ỷ Vân ! Kỳ nhi đỏ bừng sắc mặt thi lễ rồi xin cáo lui nói :

- Tôi xin đa tạ cô nương. Giờ thì tôi đi tìm Lư thiếu gia ngay ! Nói dứt lời, cậu ta bèn quay người đi ra. Vân nhi đưa Kỳ nhi ra đến cửa rồi bỗng mỉm cười đầy bí mật nói :

- Anh là người nhỏ bé mà tâm hồn lại quá to ! Có phải anh đã thầm yêu cô nương tôi rồi không ?

Kỳ nhi mặt mày đêu đỏ bừng, không biết trả lời ra sao, vội vàng quay đầu đi thẳng ra hẻm. Trong

khi đó, cậu ta vẫn còn nghe văng vẳng tiếng cười của Vân nhi ở phía sau.

Tại Thinh Hà Hiên, Lư Thế Xuân tay câm quyển sách, mình dựa vào lan can miệng không ngớt ngâm nga nhưng thật ra đôi mắt của y luôn luôn chú ý vê phía những chiếc thuyên đang bơi trên mặt hồ và ngôi nhà to lớn đèn đuốc sáng choang ở phía Bách Hoa Châu.

Bỗng nhiên y nghe có tiếng bước chân đi, nên liền quát to hỏi :

- Ai thế ?

- Con đây, Kỳ nhi đây! Tiếng nói của Kỳ nhi chưa dứt thì người cậu ta đã bước vào đến bên trong rồi.

Lư Thế Xuân sửng sốt hỏi :

- Không phải vừa rồi ngươi đã vê nhà hay sao ?

Kỳ nhi không trả lời mà thò tay vào áo lấy phong thư của chính tay Huỳnh ỷ Vân viết trao cho Lư Thế Xuân. Lư Thế Xuân vừa nhìn thấy phong thư xinh xắn và nét bút tuyệt mỹ thì đã biết đấy là bức thư của ai rồi.

Y không hỏi gì thêm, chỉ vội vàng xé phong thư ra đọc.

Lúc đó sắc mặt của Lư Thế Xuân như được phủ lên một lớp sương lạnh, trông âm u rất đáng sợ. Qua một lúc sau mới than rằng :

- Đã để xảy ra việc ấy thì bao nhiêu mưu kế của ta đều đành trôi theo dòng nước, nếu giờ đây bắt đâu làm lại thì khó khăn biết bao nhiêu... ?

Bỗng đôi tròng mắt của Lư Thế Xuân xoay qua, im lặng nghĩ ngợi trong giây lát rồi nói :

- Kỳ nhi, ngươi mau đi cho Bạch cô nương hay là trong ngày hôm nay ta được biết Từ Long Tướng bỗng nhiên biến đi đâu mất. Chắc chắn hắn chịu mệnh lệnh của Đào Như Hải, cải trang trở vê Sơn Đông. Nếu muốn tìm manh mối của hành động lần này thì xin Bạch cô nương hãy cấp tốc đuổi theo vê phía ranh giới tỉnh Sơn Đông tất sẽ phát giác được.

Kỳ nhi vội vàng rời khỏi khu vực Đào phủ đến tìm gặp lại Huỳnh ỷ Vân để truyền đạt những lời nói ấy.

Bởi thế chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân mới cải trang thành một bà lão và một đứa tiểu đồng đi vê phía tỉnh Sơn Đông. Họ kiếm khắp vùng Lao Sơn mà vẫn chưa gặp tung tích của hai thầy trò Từ Long Tướng. Vì thất vọng họ đành đi xuống Lao Sơn và dọc đường được biết Hồ Vân Bằng, tổng phiêu đầu

của Thanh Lai Phiêu Cục vừa bị sát hại tại ngoại ô phía Tây thành Thái An. Người sát hại y lại chính là một người mặc áo đen và che kín mặt.

Trong vụ ấy chẳng riêng Hồ Vân Bằng bị thiệt mạng mà ngay đến một võ lâm cao thủ là Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ cũng bị giết chết. Cả hai đêu cùng bị hại dưới những mũi Ngũ vân xà đầu đinh.

Một việc làm cho mọi người kinh hãi hơn hết là món hàng của Hồ Vân Bằng lãnh áp tải lại chính là Hàn Thiệt Quan âm, một vật mà anh hùng trong khắp thiên hạ hiện đang đưa nhau ghé mắt.

Hai chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân bèn hối hả đi nhanh tới địa điểm xảy ra biến cố. Và họ đã may mắn được nghe sự đối thoại giữa Đổng Tung Hâu, bảo chủ Thất Tinh Bảo ở Hà Lạc và Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình nên trong lòng không khỏi bán tín bán nghi.

có hai vấn đê làm cho lòng nàng băn khoăn không ngớt. Trước tiên nàng nghi chuyện Thanh Lai phiêu cục áp tải Hàn Thiết Quan âm là do Đào Như Hải xếp đặt để lạc hướng nhận xét của tất cả anh hào trong thiên hạ. Kế đó, nếu Hàn Thiết Quan âm quả đúng là không nằm trong tay Đào Như Hải đi nữa thì biết đâu người che mặt ấy lại không phải chính là kẻ đồng đảng của Đào Như Hải.

Nếu thế trong trường hợp người che mặt chạy thẳng lên đỉnh núi Thái Sơn thì Cô Tùng Cư Sĩ làm thế nào bằng lòng để cho người che mặt ấy xông vào cấm địa của ông ta. Vì theo như Lữ Khêu Mộ Bình nói thì ông ta là một người có cá tính kì quặc lắm.

Về việc Cô Tùng Cư Sĩ ẩn cư tại cạnh phía trái Hắc Long Đàm, trước đây nàng cũng có được nghe qua. Nhưng nàng vẫn nghi người ở đó không phải Cô Tùng Cư Sĩ tức Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy tên tuổi rung chuyển khắp mọi nơi trước kia.

Hà Trùng Uy trước đây khi cuộc đấu kiếm tại phái Thiếu Lâm ở Tung Sơn thì tuổi chưa quá sáu mươi. Vậy sau bốn mươi năm Hà Trùng Uy tất đã trên dưới một trăm tuổi. Lời tục thường nói, người đã trăm tuổi thì không ai lại tính đến việc làm nghìn năm sau bao giờ. Hà Trùng Uy đã qui ẩn ở Thái Sơn, có nghĩa là ông muốn tìm lấy một đời sống yên tĩnh đạm bạc, nào lại đi làm ra những việc ấy ? Chính vì lẽ đó mà trong lòng nàng hết sức nghi ngờ.

Vì vậy nên nàng và Vân nhi mới đi đường tắt, bám sát theo Đổng Tung Hâu và Lữ Khêu Mộ Bình trà trộn vào Đại Miếu.

Lúc ấy lão bà sau khi nghe câu hỏi của Vân nhi thì không đáp ngay mà cười nhạt nói :

- Mọi việc khi chưa được phơi bày ra ánh sáng thì làm thế nào dám phán đoán một cách liêu lĩnh được ?

Bỗng đôi mắt của lão bà có vẻ kinh ngạc nói tiếp :

- Yến Nam Tam Kiệt cũng đến cả đây kìa ! Hừ xem ra ở Thái Sơn sẽ có lắm điêu náo nhiệt vui mắt ! Hai chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân lúc nào cũng bí mật bám sát theo Đổng Tung Hầu và Lữ Khêu Mộ Bình. Khi nãy lúc ngồi trong quán rượu, nhờ thân cây tùng to che khuất nên Đổng Tung Hầu và Lữ Khêu Mộ Bình không trông thấy mặt hai người, dù hai người có theo sát đối phương cũng không có lòng nghi ngờ gì cả.

Quần hùng trong võ lâm có nhiêu người lấy việc gặp Đổng Tung Hầu và Lữ Khêu Mộ Bình làm điêu danh dự nên đua nhau bước tới thi lễ hàn huyên. Đổng Tung Hầu lúc nào cũng cười to ha hả, nói chuyện qua loa với họ. Riêng Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình thì chỉ mỉm cười gật đầu, nói khéo là nhân tiện đi qua đây nên ghé lại để lên núi thưởng ngoạn cảnh đẹp của Đông Nhạc và xem cảnh mặt trời lên cho biết.

Số quần hùng ấy cũng không hiểu được thâm ý của họ nên cũng không hỏi han chi nhiêu mà chỉ ân cần thi lễ rồi từ biệt.

Bên ngoài chung quanh Đại Miếu, quán ăn mọc lên như nấm, số anh hùng võ lâm đều đến đấy ăn uống để chờ trời sáng.

Sáng sớm tinh sương, một đoàn người dài như một con rắn to, gồm những khách hành hương và những người du ngoạn từ ngôi Đại Miếu bắt đầu đi lần ra cửa Đăng Phong Môn. Đoàn người ấy tối thiểu cũng có đến mấy nghìn.

Có nhiêu cụ già và trẻ con phải ngồi trên một thứ kiệu gọi là "bà sơn bồ" để đi lên núi. Số anh hùng võ lâm cũng lũ lượt bước chậm rãi theo số người đi dâng hương, họ cũng đi chậm chạp và nhọc nhằn như mọi người chứ không dùng đến thuật khinh công hay những thân pháp chi khác lạ cả.

Đôi chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân cũng thừa dịp đó lên Thái Sơn du ngoạn vui chơi. Họ đi qua Đạo Tham Môn đến Đại Tông Phường rồi bắt đâu leo lên núi.

Suốt dọc đường có không biết bao nhiêu danh lam cổ tích như Vạn Tiên Lầu, Yết Mã Nhai, Ngự Trướng Bình. Đi lên cao hơn thì có thể trông thấy năm gốc tùng khổng lồ, gốc tùng rắn rỏi, cành lá sum sê không ngớt reo trong gió.

Khi đi tới Tiểu Thiên Môn, mọi người lại đi qua Tiểu Long Cốc, Đại Long Cốc rồi tiếp tục đi tới mười dặm nữa thì đến Thập Bát Đàn. Nơi đây người ta lại chia làm hai nơi gọi là Hoàn Thập Bát và Khẩn Thập Bát.

những bậc đá nơi đó xem như treo lơ lửng cheo leo trên không, gió thổi ào ào khiến người đi có cảm giác như muốn rơi xuống hố sâu, thực là nguy hiểm.

Từ Thập Bát Đàn đi đến Nam Thiên Môn còn phải trải qua độ sáu nghìn bảy trăm bậc đá nữa.

Những bậc đá ấy dẫn thẳng vào mây, khiến mọi người đêu thấy phập phồng kinh sợ. Ngửa mặt nhìn lên thì có thể trông thấy những bức tường đỏ của Nam Thiên Môn, đứng cao trọc trời. Lên đến đấy, nếu cúi mặt nhìn xuống chỉ trông thấy khói mây mờ mịt, không biết đâu là tận cùng. Người đi dưới đất trông như khiến bò, Hoàng Hà trông như một dải lụa.

Trước cửa Nam Thiên Môn lại có liễn đối ngụ ý ca tụng cảnh đẹp của vùng núi Thái Sơn cao vút này.

Một đoàn người nối gót nhau leo lên núi, từ đầu đến đuôi cách nhau rất xa. Đường lên núi có hàng vạn bậc đá nhưng đoàn người ấy chiếm độ một nửa mà thôi. Trong lúc đi, đôi mắt lanh lợi của bà lão không hê dời khỏi bóng của Đổng Tung Hầu và Lữ Khêu Mộ Bình đang ở trước họ độ một trăm bậc đá. Nhưng người đi lao xao, trò chuyện ồn ào nên lắm lúc chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân không làm sao nhìn thấy đối phương được. Bởi thế chỉ trong chớp mắt là bóng của Đổng Tung Hầu và Lữ Khêu Mộ Bình bỗng nhiên biến đi đâu mất. Lão bà thấy thế, hết sức sốt ruột nhưng không dám có hành động gì để lộ liễu ý định của mình nên vội vàng kéo tay Vân nhi lại, cùng ngồi xuống vệ đường.

Vân nhi hết sức ngạc nhiên nhưng vì không tiện hỏi nên chỉ đưa mắt nhìn đăm đăm vào bà lão mà thôi. Hai người ngồi yên chờ đợi cho số khách hành hương đi dứt đuôi mới đứng phắt dậy. Lão bà khẽ quát rằng :

- Vân nhi, ngươi hãy theo sát ta và cần phải đê phòng cẩn thận ! Nói dứt lời, lão bà vọt người bay lên trên không, nhằm hướng vách đá phía trái lao thẳng tới. Cả hai người cùng rơi xuống một chòm tùng cổ thụ xanh um nơi đó.

Dưới hàng tùng ấy, đá tảng lởm chởm trông cheo leo như treo lơ lửng giữa khoảng không, nếu vô ý để rơi người xuống thì tất sẽ tan xương nát thịt ngay.

Khi thân hình của bà lão vừa từ trên đáp xuống thì nhanh nhẹn đưa cây gậy trong tay chống lên cành tùng, đứng nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.

Lúc ấy, Vân nhi cũng đã đáp xuống, đưa hai tay nắm chặt cành tùng rồi lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao thế này ?

Lão bà mỉm cười đáp :

- Chúng ta hãy mau đến Hắc Long Đàm. Đi theo vách đá có bóng tùng che kín như thế này người khác sẽ không chú ý nghi ky gì đến mình.

Nói đoạn bà lão liên nhún người lao vút qua khỏi ba ngọn tùng nhanh như điện chớp.

Hắc Long Đàm đã thấy thấp thoáng trước mặt, tiếng thác nước từ trên cao đổ xuống đâm nghe âm

âm đã vang bên tai. Trong khi đó, hai chủ tớ đêu nghe rõ hai tiếng gào to nổi bật lên giữa tiếng thác đổ. Cả hai cùng đưa mắt nhìn thì không khỏi kinh hoàng thất sắc...

MA ĐAO SÁT TINH

Ngọa Nam Trai
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Cô Tùng Cư Sĩ

Cách phía Đông Thái Sơn sáu mươi dặm có Hắc Long Đàm cũng là một nơi thắng cảnh nổi tiếng. Nơi ấy có một con thác từ trên vách đá cao hàng trăm trượng đổ thẳng xuống Hắc Long Đàm, từ xa nhìn trông như một tấm lụa hay như một tấm rèm bằng bạc. Bên dưới đâm sâu bụi nước tung bay mù mịt như khói sương, tiếng ầm ầm đinh tai nhức óc. Cảnh trí ấy trông thật hùng vĩ.

Chỗ kỳ lạ của Hắc Long Đàm là lúc nào trời cũng mưa và phía Nam vách đá dừng sững cao trọc trời, láng trơn như dùng búa đẽo gọt. Bên dưới một cái đầm nước sâu thực to, nước trong veo. Mỗi khi trời sắp mưa thực thì tiếng sấm như từ trong đâm nước nổi lên chẳng khác nào tiếng trống bố trận, hơi nước mịt mù lạnh buốt khiến ai đến đây cũng phải nổi da gà hoặc có cảm giác rùng rợn.

Hai chủ tớ Huỳnh ỷ Vân đi lân trên vách núi phía Bắc thì bỗng nghe hai tiếng gào to nên đưa mắt nhìn vê hướng ấy. Họ trông thấy bên cạnh vách núi phía Đông có hai bóng người đang treo mình lơ lửng trên không, lắc lư qua lại như quả lắc đồng hồ, miệng cố gào thực to nhưng tiếng gào đều bị tiếng nước đổ như sấm át đi cả. Cả hai trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Nhưng vì vách núi ấy cách xa họ nên họ chỉ trông thấy hai bóng người bé nhỏ như hai hạt đậu, không làm sao phân biệt được ai.

Lão bà bỗng nói nhỏ :

- Có người đến kìa ! Vừa nói bà ta vừa đưa tay mặt ra kéo Vân nhi cùng nhắm một gốc tùng có cành lá rậm rạp lao vào đó để ẩn mình.

Ngay lúc đó có ba bóng người cùng chạy tới như bay. Khi họ đến nơi thì trông thấy đó là Yến Nam Tam Kiệt. Sắc mặt của họ có vẻ hết sức kinh ngạc, cùng đưa sau tia mắt nhìn vê phía hai bóng người đang treo lơ lửng trên vách đá đối diện.

Tiếp đó lại có một số nhân vật võ lâm khác nối gót nhau chạy tới nơi.

Số người ấy không dưới hai mươi người. Tốp nào đứng theo tốp ấy, cùng kê tai xầm xì không ngớt bàn tán với nhau.

Hai người đến sau cùng là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình và Đổng Tung Hầu bảo chủ của Thất Tinh Bảo.

Lúc ấy Đổng Tung Hầu cất tiếng cười to như sấm nói :

- Xem ra lời đôn đại không sai tí nào cả, Hàn Thiết Quan âm quả đã lọt vào tay Cô Tùng Cư Sĩ rồi. Tất cả nhân vật giang hô nếu ai đặt chân lên vách núi trước mặt, tức thuộc chu vi sáu mươi dặm chung quanh Hắc Long Đàm thì sẽ bị Ông ấy giết chết không tha. Hai người ấy chắc chắn vì muốn cướp đoạt Hàn Thiết Quan âm nên mới mạo hiểm đi vào đó, cái khổ là chính mình tạo ra, không mong chi thoát chết được.

Câu nói ấy đã làm cho số quần hùng có mặt đêu giật mình, ai nấy đêu đưa mắt nhìn thẳng vào Đổng Tung Hầu.

Người anh cả trong Yến Nam Tam Kiệt là Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ bước thẳng đến chắp tay tươi cười nói :

- Té ra là Đổng bảo chủ. Từ ngày xa cách đến nay thoắt đã ba năm, nhưng phong độ anh hùng vẫn như thùa nào. Tôn phu nhân vẫn mạnh khỏe chứ ?

Đổng Tung Hâu đáp lễ nói :

- Cảm ơn, cảm ơn ! Yến Nam Tam Kiệt bấy lâu nay đi liền với nhau như hình với bóng vậy còn hai vị kia đâu ?

Câu nói vừa dứt thì Lôi Thần Từ Vĩ Quang và Diêm La Phán ứng Triệu Hùng đã bước đến nơi.

Đổng Tung Hâu đưa mắt nhìn hai người nói :

- Vừa nhắc đến nhị vị, là có mặt nhị vị ngay. Nhị vị vẫn khỏe mạnh chứ ?

Từ Vĩ Quang và ứng Triệu Hùng đông chắp tay thi lễ và hàn huyên với nhau một hồi.

Đổng Tung Hầu lại nói :

- Đổng mỗ xin giới thiệu với ba vị một người bằng hữu này ! Vừa nói ông ta vừa đưa cánh tay mặt lên hướng vê Lữ Khêu Mộ Bình tiếp rằng :

- Đại danh của vị này chắc ba vị cũng đã nghe qua. Đấy chính là một người tên tuổi nổi khắp võ lâm, tài hoa ai nghe nói đến đêu khâm phục, võ công trác tuyệt khó ai bì, danh hiệu là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình ! Lời nói ấy vừa thốt ra thì chẳng những Yến Nam Tam Kiệt cảm thấy giật mình mà ngay đến quần hùng đứng xung quanh cũng không khỏi kinh hãi, ai nấy đêu đưa mắt nhìn vào con người tên tuổi vang dội võ lâm ấy.

Yến Nam Tam Kiệt không ngớt cho là sự gặp gỡ này thực là vinh hạnh.

Lữ Khêu Mộ Bình chỉ mỉm cười nói :

- Tại hạ chẳng qua chỉ là kẻ may mắn được cái tên rỗng mà thôi, Đổng huynh khen ngợi quá đáng rồi ! Trạch Kỳ bỗng nói :

- Cô Tùng Cư Sĩ mà Đổng huynh vừa nói chẳng hay lai lịch thế nào ?

Đổng Tung Hầu nói :

- Ông ta chính là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy, người dùng Thái ất kỳ môn thập tam kiếm hạ được ba vị chưởng môn Thiếu Lâm, Võ Đang Nga Mi tại Tung Sơn thùa nọ.

Trạch Kỳ không khỏi giật mình, có vẻ như không tin nói :

- Hà Trùng Uy kể từ khi nổi danh trong trận đấu kiếm đó thì vê sau không hề lộ mặt trong chốn giang hô nữa. Phương chi, tuổi của ông nay gân chẵn trăm, đâu có thể nhúng tay vào vụ Hàn Thiết Quan âm ? Có lẽ không phải ông ta đâu.

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Phàm tính con người, ai cũng có lòng háo danh háo thắng, dù đến già cũng không thay đổi. Trong cuộc đấu kiếm trước đây, Hà Trùng Uy sở dĩ ra tranh tài cũng chính vì lòng háo thắng thúc đẩy. Đến nay ông ta tuy gần trăm tuổi, sống chẳng còn được bao lâu nữa, nhưng ông ta không muốn mai một cuộc đời nên định làm một việc chấn động cả thiên hạ hầu lưu lại tên tuổi muôn đời trong võ lâm.

Trạch Kỳ than dài :

- Nếu đúng như thế thì Thất Bộ Truy Hôn Đoàn Vĩnh Thọ suốt đời ngay thẳng, nhưng đến tuổi già chẳng ngờ lại làm vật hy sinh dưới tay Hà Trùng Uy, chết một cách oan uổng.

ú.ng Triệu Hùng cũng cất tiếng than dài :

- Giang hồ bấy lâu nay được yên ổn, giờ đây hành động chẳng khác nào lấy một viên đá to ném thẳng vào mặt nước phẳng như gương, gây nên bao đợt sóng. Võ lâm bắt đầu từ nay tất sẽ xảy ra lắm chuyện rắc rối.

Lư Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Yên ổn lâu tất sẽ loạn, cũng như loạn lâu tất sẽ trở lại yên ổn, đấy là qui luật của thế sự mà cũng là qui luật của chốn giang hồ. Ba vị đoán thử xem hai người đang bị treo lơ lửng bên vách núi trước mặt là ai ?

Lôi Thần Từ Vĩ Quang bỗng giật mình nói :

- Trong đêm vừa rồi Ma Vân Thần Tráo Huỳnh Chấn Viêm lão sư hãy còn ngồi cùng chúng tôi uống rượu trước cửa Đại Miếu, nhưng sáng hôm nay ông ấy bỗng đâu mất, tìm mãi mà không thấy. Vậy có lý nào là ông ta sao ?

Trạch Kỳ sững sờ một lúc, lắc đầu nói :

- Chuyện đời đâu có cái rủi nào lại quá rủi như thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình bỗng hạ giọng nói :

- Vừa rồi có một số người âm thâm rời đi xem ra chắc chắn họ có ý tìm đến nơi Cô Tùng Cư Sĩ ẩn cư, với một dụng ý riêng. Số người ấy chắc chắn có lòng tham lam cực độ và tự phụ võ công của mình nên xâm nhập vào khu cấm địa đó. Ba vị có muốn đi thẳng tới đó xem cho biết không ?

Ngay lúc ấy số quân hùng chung quanh kẻ trước người sau nối gót bỏ đi Trạch Kỳ trầm ngâm trong giây lát, nói :

- Chúng tôi muốn đi sau cùng mà thôi. Hàn Thiết Quan âm nguyên là vật sở hữu của Lỗ Công Hành, một người bạn thân với Trạch mỗ. Nay việc sống chết của Lỗ Công Hành ra sao chưa được biết rõ, trong khi cả nhà của ông ấy đã bị chết thảm thương, Hàn Thiết Quan âm không cánh mà bay.

Chính vì vậy mà Trạch mỗ không ngại bôn ba khắp chốn giang hô hâu tìm hiểu cho rõ việc này mới nghe.

Nói đến đây ông lại cất tiếng than, rồi tiếp rằng :

- Lẽ thông thường thì cây mọc từ gốc mọc lên, nước chảy từ nguồn chảy xuống, ta chỉ cần phanh ra được một mối thì có thể tìm hiểu lần cho đến khi tất cả sự thật phơi bày ra ánh sáng. Giờ đây số người ở Thanh Lai phiêu cục đêu lẩn trốn tất cả, ta chỉ còn cách nắm vào manh mối này mà thôi.

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Bấy lâu nay nghe đôn Yến Nam Tam Kiệt là người có lòng nghĩa hiệp bao la quả là không sai tí nào cả, tại hạ lấy làm khâm phục lắm. Hiện giờ chúng ta hãy tranh thủ thời gian đi riết đến đó để xem qua cho biết.

Lữ Khêu Mộ Bình hoàn toàn không đả động chi đến Lỗ Công Hành cả Việc ấy khiến cho Yến Nam Tam Kiệt không khỏi lấy làm nghi ngờ. Họ bắt đầu có sự lưu ý đặc biệt đến Lữ Khêu Mộ Bình.

Nên biết cuộc sống giang hô lúc nào cũng đây man trá, cho nên số người trong võ lâm khi nhận thấy có một điểm nào đáng ngờ thì luôn luôn đắn đo phân tích để tìm hiểu thêm chứ không khi nào bỏ qua cả.

Thế rồi cả bọn năm người cùng tiếp tục chạy bay tới trước. Trên sườn núi, bóng người nối gót nhau chạy nhanh như gió, mỗi lúc càng xa dần.

Phía sau gốc tùng, bà lão và đứa tiểu đông cùng bước ra. Lão bà lên tiếng nói :

- Chúng ta cũng nên đi đến đó xem, nhưng chúng ta phải tìm một ngõ tắt, để có thể đến đó trước họ, tìm nơi ẩn mình cho kín.

Vân nhi nói:

- Có đường nào là đường tắt đâu ?

Lão bà cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Bọn họ cùng kéo nhau chạy lên, chúng ta hãy chạy xuống, đến Nhị Thiên Môn rồi theo đường mòn bên cạnh Tây Hoàng Hà đi thẳng đến Bách Trúng Nhai. Như vậy chúng ta có thể gần hơn họ đến một phần ba đường.

Nói đoạn lão bà liên kéo tay Vân nhi vọt thẳng mình lên không đi mất.

Hai chủ tớ tiếp tục chạy tới như bay, vượt qua năm gốc tùng lớn ở Ngự Câu Bình rồi lại vượt qua Hổ Phụ Trạch tiến thẳng đến Huỳnh Nghiêm Lãnh và theo con đường mòn nơi đó chạy thẳng đến địa điểm trên. Nơi hai người đang bị treo lơ lửng là vách núi cao đến hàng trăm trượng, đối diện nơi mọi người đang đứng. Ngay chính giữa hai vách núi ấy còn một khoảng cách độ mấy mươi trượng. Nếu cúi đầu nhìn xuống thì thấy vách đá sâu có hàng mấy muôn thước, không biết đâu là đáy, gió thổi ồ ạt, rít gào như sấm.

Khoảng cách ấy dù người có võ công cao đến đâu cũng không làm thế nào bay qua được, ngoại trừ phải đi vòng qua ba ngọn núi mới đến được nơi ấy.

Ngọn núi thứ nhất cao thẳng đến tận mây xanh, hai bên sườn núi vách cao muôn trượng, đường đi lên đỉnh đá tảng lởm chởm, nước chảy quanh co, rong rêu mọc trơn trợt hết sức khó đi. Nếu ngửa mặt lên nhìn thì thấy có một tòa nhà nhỏ màu trắng, đang đứng sững bên cạnh con đường mòn ấy.

Nếu không vượt qua trước mặt tòa nhà nhỏ đó thì chắc chắn không còn một con đường thứ hai nào có thể vượt qua đỉnh núi này hầu tiến đến đỉnh núi thứ hai được.

Trước cửa ngôi nhà nhỏ nói trên có mọc mấy cội tùng hình thù quái dị rong rêu bám đầy trên lớp vỏ cây, trông có vẻ hết sức cổ xưa, cành lá um tùm cong vẹo, chẳng khác nào rồng bay phụng múa lạ mắt vô cùng.

Số quần hùng kẻ trước người sau kéo nhau chạy đến trước ngọn núi ấy Bọn họ đều là người có

kiến thức rộng rãi nên khi trông thấy ngôi nhà đá kia được xây cất trên một vị trí hiểm yếu như vậy, liên biết bên trong có điêu chi đáng ngờ nên không ai bảo ai đêu dừng chân đứng yên lại, đưa mắt nhìn lên đỉnh núi và không ngớt xầm xì bàn tán với nhau.

Bỗng đâu có một giọng ồ ê nói to lên rằng :

- Gian nhà này trông có vẻ tà môn lắm ! Rất có thể đấy là nơi trú ngụ của bọn khuyển ưng, tay sai của Cô Tùng Cư Sĩ ! Chúng ta nếu muốn vượt ngang qua, tất không thể không đánh nhau với họ. Này có ai dám xông lên trước nào?

Một giọng nói khác dường như bỡn cợt rằng :

- Lẽ tất nhiên là ông xông lên trước chứ còn ai nữa ?

Người có giọng nói ô ề vừa rồi là một người đàn ông mặt đỏ râu ria, tay cầm một cây giáo dài bằng sắt, thân cao tám thước. Khi tnghe thế thì trợn to mắt nói lớn rằng :

- Tôi đi trước thì cũng được chứ sao ? Không đích thân ra tay thì nào biết được công việc khó khăn đến đâu ? Tôi nhất định phải thử xem Cô Tùng Cư Sĩ có bản lãnh đến mức nào ?

Đột nhiên cách đấy không xa có một tiếng quạt to như sấm rằng :

- Chậm đã ! Liên đó, một lão già mặt tròn như trăng rằm bước ra lên tiếng nói tiếp :

- Võ công của Dương lão sư tuy cao cường, nhưng nếu so sánh với Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ thì sao ? Không phải tôi cố ý cản trở ông nhưng nếu Cô Tùng Cư Sĩ thực sự là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy, một người tên tuổi chấn động võ lâm thùa trước thì chúng ta lại càng phải cẩn thận hơn mới được ! Gã đàn ông to lớn ấy phá lên cười nói :

- Nếu thế các vị lên núi Thái Sơn với mục đích gì ?

Trong khi nói, đôi mắt của ông ta sáng ngời đưa qua nhìn khắp những người chung quanh rồi nói tiếp :

- Tại hạ rất ghét những việc làm đầu voi đuôi chuột, gặp khó khăn thì lại rút lui ! Gã đàn ông ấy vì tính tình ngay thẳng, nóng nảy nên không nghĩ rằng nói như thế là chạm đến tự ái của người khác. Bởi thế câu nói của y chưa dứt thì sắc mặt của lão già mặt tròn bỗng trở thành giá lạnh như băng cười nhạt nói :

- Nếu thế thì Trịnh mỗ quả là người lắm lời vô ích ! Vậy xin Dương lão sư cứ tự tiện xông lên đi ! Gã đàn ông to lớn ấy bỗng cảm thấy mình lỡ lời nên mặt mày bừng đỏ.

Nhưng y liên hứ to một tiếng rồi vung cây giáo trong tay ra, lao mình chạy thăng lên đỉnh núi.

Con đường mòn vượt lên đỉnh núi ấy đây rong rêu và đây đá tảng lởm chởm nên rất khó đi. Người đàn ông họ Dương phải vận dụng chân lực trong người, đôi chân chạy theo hình chữ chi, tiến lên dần dần. Tuy thế bước chân của y không ngớt loạng choạng, trải qua một thời gian chừng độ nửa chén trà mà y mới vượt được ngoài ba mươi trượng.

Khi ấy bỗng y trông thấy bên vệ đường, phía bên phải có một tấm bia đá nhô lên, bên trên có đê tám chữ :

"Khách hãy dừng bước, tiến càn ắt chết". Những chữ ấy to bằng chiếc đấu, nét bút hết sức kém cỏi nhưng nếu không tiến lại gần thì không làm sao trông rõ được.

Phía bên trái vệ đường lại có một tấm bia khác đề mấy chữ to :

"Phi Tuyên Lãnh".

Gã đàn ông họ Dương liên cười nhạt rồi nhanh nhẹn quơ ngọn giáo đâm thẳng vào tấm bia đá bên phía mặt.

Tất cả quần hùng đang đứng bên dưới ngọn núi đêu đưa mắt chú ý nhìn từng cử động của gã đàn ông họ Dương. Bởi thế cử chỉ ấy của ông ta, ai nấy đêu trông rõ mồn một nên không khỏi thầm kinh ngạc nghĩ rằng:

"Dương Vân, một người uy danh vang dội khắp bát phương ấy đang giở trò gì thế ?".

Nhưng khi ngọn giáo sáng lấp lánh của Dương Vân vừa đâm tới còn cách tấm bia kia một tấc nữa thì bỗng nhiên y hất mũi giáo lên cao rồi lại vọt người nhắm phía đỉnh núi tiếp tục lao thẳng lên.

Càng lên cao, y trông thấy khe nước chảy quanh co theo núi chảy càng siết hơn, những bọt nước bắn tung ra trúng vào người lạnh buốt như băng.

Tức thì Dương Vân bỗng cảm thấy hai chân của mình đêu bị tê dại tại huyệt Huyền chung. Sự tê dại ấy theo khí huyết tràn thẳng đến hai đâu gối thật mau. Y buột miệng kêu to người bật ngửa ra sau lăn trở xuống núi như một tảng đá.

Thế là một tiếng gào thê thảm không ngớt vang lên vang dội khắp núi Quần hùng thấy thế không khỏi đêu kinh hãi.

Thân xác của Dương Vân từ trên lăn xuống với một tốc độ hết sức nhanh chóng, tựa hô ông ta không còn một sức gắng gượng nào cả mà cứ để cho mặc nó lăn đến đâu cũng được. Chỉ trong nháy mắt là Dương Vân đã lăn sắp đến chân núi, miệng không ngớt gào la. Ngay lúc ấy có ba bóng người

nhanh nhẹn vượt lên chụp lấy người của Dương Vân rồi nhảy trở xuống.

Số quần hùng chung quanh bèn ùn ùn kéo đến vây quanh Dương Vân hỏi han và xem xét. Họ trông thấy Dương Vân bị trầy trụa khắp cả người, máu tươi từ nơi những vết thương bầm tím đang từ từ rớm ra. Y bị ngoại thương trầm trọng. Nhưng có một điêu lạ là lúc này cảm giác tê liệt ở đôi chân của Dương Vân cũng hoàn toàn mất cả, chỉ có điêu là từ đùi trở xuống hoàn toàn liệt hẳn không còn sức đứng lên nổi nữa.

Dương Vân ngôi trên mặt đất, đưa đôi mắt buôn bã quét qua khắp số quần hùng chung quanh gượng cười nói :

- Dương Vân tôi đã lăn lóc nửa đời người trong chốn giang hồ không ngờ hôm nay gặp phải một việc quái lạ như thế này ! Giọng nói của ông ta đã trở thành khàn khàn, không còn to lớn vang rên như thùa trước nữa.

Người anh cả trong Yến Nam Tam Kiệt tức Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ là một người đang quan tâm đến Hàn Thiết Quan âm nhất nên liền thò đâu sát hỏi nhỏ rằng :

- Dương huynh, sự thực anh đã gặp chuyện gì thế ?

Dương Vân cười đau đớn nói :

- Tôi đi được nửa đường thì trông thấy có một tấm bia đá, đề tám chữ :

"Khách hãy dừng bước, tiến càn ắt chết", rõ ràng là tấm bia của Hà Trùng Uy đã dựng lên. Dương mỗ vốn có ý định quay người trở xuống nhưng không ngờ vì cá tính bướng bỉnh của mình nên lại đưa chân tiếp bước lên nữa...

Trong số quân hùng bỗng có người ngắt lời hỏi rằng :

- Dương huynh, chúng tôi trông thấy anh vung ngọn giáo đâm tới, có phải anh định đâm thẳng vào mặt tấm bia ấy không ?

Dương Vân đáp :

- Cây đá là vật vô tri, mình đâu thể lấy nó ra làm vật phát tiết cơn giận được Do đó tôi mới đâm nửa chừng thì liên bỏ ý nghĩ ấy ! Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình bỗng cười nhạt nói :

- Nếu hủy tấm bia đá ấy đi thì chắc chắn anh không còn mạng sống ! Số quân hùng chung quanh đều không khỏi sửng sốt. Trạch Kỳ lại càng ngơ ngác không hiểu ra sao cả, nên đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn thẳng vào Lữ Khêu Mộ Bình.

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Hãy nghe Dương lão sư nói tiếp thì chúng ta tất biết lý do tại sao ?

Dương Vân chán ngán lắc đầu than dài rồi nói :

- Tôi lên càng cao thì dòng nước suối càng chảy siết, những tảng đá dưới chân rong rêu trơn trượt lại càng khó đi, rồi bỗng cảm thấy nơi Huyên Chung huyệt bị tê buốt, tiếp theo cả hai chân mềm nhũn, bật ngửa lăn thẳng xuống núi. Giờ đây đôi chân tôi đã tàn phế.ôi!Dương Vân tôi đã trở thành tàn phế rồi! Thất Tinh bảo chủ Đổng Tung Hâu nhìn Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Việc gây trọng thương cho kẻ khác một cách vô hình như thế, thực Đổng mỗ sống đến tuổi này cũng chưa nghe nói đến bao giờ. Lữ Khêu huynh trí tuệ hơn người, xin giải thích cho biết tại sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình trầm ngâm một lúc, sắc mặt trở thành trịnh trọng nói :

- Những dòng chữ cảnh cáo được ghi trên bia đá rõ ràng là của Cô Tùng Cư Sĩ dựng lên. Dương huynh nếu biết kịp thời quay lại thì tất không có chuyện gì xảy ra. Nhưng khổ nỗi vì Dương lão sư là người tính tình cứng cỏi nên lại xông càn tới. Quả đúng như tại hạ dự đoán là trong dòng nước ấy đối phương có thả ám khí để tấn công Dương huynh. Vì họ trông thấy Dương huynh không tuân theo sự cảnh báo của họ nên buộc phải đối phó như thế ! - ám khí à ?

Trạch Kỳ kinh hãi buột miệng kêu lên như thế. Ông ta tựa hô như không tin nên cúi người xuống xem xét nơi Huyên Chung huyệt của Dương Vân Nhưng đôi chân của Dương Vân hoàn toàn không có gì khác thường, tuyệt nhiên không có một vết thương nhỏ nào cả.

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Hà Trùng Uy đâu phải là một nhân vật tầm thường, ám khí riêng biệt của ông ta đâu phải dễ quan sát được.

Tất cả mọi người im lặng chỉ còn nghe tiếng reo của lá tùng trong gió mà thôi. Ai nấy đêu không khỏi có cảm giác rờn rợn trong lòng, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Trạch Kỳ đứng sững sờ một lúc thật lâu mới lên tiếng nói :

- Lữ Khêu lão sư, xem ra chúng ta rất khó vượt lên được ngọn núi ấy chăng?

Lữ Khêu Mộ Bình đáp rằng :

- Tại hạ chẳng qua chỉ phán đoán như thế thôi, chứ nào quả quyết không thể vượt qua được. Người ở trong gian nhà đá ấy đã nắm phần ưu thế vê địa hình, họ lợi dụng dòng nước chảy siết để thả ám khí

tấn công đối phương thì dù cho ai cũng không thể nhận ra để đê phòng được. Hơn nữa dù ai may mắn vượt lên được ngọn núi cao mà không bị ám khí đánh trúng thì cũng chưa chắc chống trả nổi với sức tấn công ồ ạt của người ấy từ trên cao áp đảo xuống.

Trong số quân hùng bỗng có một giọng nói đây âm u hỏi rằng :

- Nếu thế hai người bị bắt treo lơ lửng trên vách đá kia làm thế nào vượt lên được trên ấy ?

Số quân hùng có mặt hôm nay thực đông đảo, toàn thể không dưới bảy tám mươi người nên không làm sao biết được đích xác ai đã nói ra câu ấy.

Thái độ của Lữ Khêu Mộ Bình vẫn lạnh lùng cười nhạt nói :

- Tại hạ chỉ biết như thế thôi, chỉ riêng hai người bị bắt treo lơ lửng trên kia, có phải bị bắt tại ngọn núi này hay đã đến từ một con đường bí mật nào khác thì tôi thực không được biết. Nếu vị nào chưa tin thì cứ tự tiện thử xem sẽ rõ ! Trong số quân hùng có Hoa Sơn Thất Kiếm lách mình bước ra. Một lão già gầy đét trong bọn họ liên gằn giọng nói :

- Già đây hoàn toàn không tin ! Dứt lời thì bảy người của họ liền nối gót nhau vượt thẳng lên ngọn núi.

Ngay lúc ấy, từ phương hướng cũ bỗng có ba bóng người nữa đang chạy tới. Khi mọi người trông rõ thì mới biết ba người ấy chính là Đào Như Hải, Từ Long Tướng, Lư Thế Xuân.

Đôi mắt của Đào Như Hải trước tiên nhìn thẳng vào người của Uy Trấn Bát Phương Dương Vân mặt lộ sắc kinh ngạc, rồi lại đưa mắt nhìn qua quân hùng một lượt. Ông ta trông thấy Yến Nam Tam Kiệt cũng có mặt trong số người này bèn bước nhanh đến tươi cười nói :

- Không ngờ ba vị cùng đi đến đây. Vì già hay tin quá muộn, hơn nữa vì muốn tìm hiểu cho rõ việc này nên bắt buộc lại phải dấn bước giang hồ.

ông ta ngưng lại trong giây lát rồi nói :

- Vị Dương lão sư đây có lẽ gặp chuyện bất trắc gì rồi chăng ?

Yến Nam Tam Kiệt tuy trong lòng ghét cay ghét đắng Đào Như Hải nhưng bê ngoài không thể không giữ thái độ xã giao chiếu lệ nên buộc phải kể rõ đầu đuôi cho ông ta nghe. Nhưng sau đó thì bọn họ đêu cùng đưa mắt chú ý nhìn vào số người trong nhóm Hoa Sơn Thất Kiếm đang vượt lên núi.

Đào Như Hải không ngớt cất tiếng than, vội vàng bước đến bên cạnh Dương Vân ngồi xuống hỏi han trông có vẻ ân cần lắm.

Tất cả quân hùng chung quanh không ai để ý đến số người của Đào Như Hải. Mọi người đều đang đưa mắt theo dõi Hoa Sơn Thất Kiếm.

Mười năm gân đây Hoa Sơn Thất Kiếm rất nổi tiếng trong võ lâm.

Những người giang hồ nếu gặp trường hợp nào có sự hiện diện của Hoa Sơn Thất Kiếm thì đều lui bước nhường nhịn chứ không hê dám đối địch.

Nói vê võ công thì Hoa Sơn Thất Kiếm quả chẳng phải kém. Bởi thế trong khung cảnh này, bọn họ lại càng tỏ ra ngạo mạn và tự phụ hơn.

Thân pháp của Hoa Sơn Thất Kiếm là một thứ khinh công thượng thặng gọi là Lăng Ba hư độ. Họ dẫm chân nhẹ nhàng lên trên mặt nước, nhưng vừa mới chạm đến nước thì họ đã vọt lên ngay nên ám khí không thể nào tấn công vào đôi chân của họ được.

Nhưng mọi việc trong đời đâu có khi nào suôn sẻ từ đầu chí cuối. Khi Hoa Sơn Thất Kiếm vượt lên còn cách gian nhà đá độ mười trượng nữa thì có ba người trong bọn bỗng gào to lên rối ngã ngửa ra sau lăn luôn xuống núi. Thế là chỉ còn bốn người đang tiếp tục xông thẳng lên mà thôi.

Nhưng liên đó, từ phía sau một gốc tùng cổ thụ bất thần có một người áo đen che mặt lao mình nhảy ra nhanh như chớp. Trong tay người ấy cầm một thanh trường kiếm sáng ngời ánh thép, vung ra công thẳng vê phía đối phương, trong khi bốn người còn lại của nhóm Hoa Sơn Thất kiếm chưa kịp đứng vững đôi chân.

Tức thì một đạo kiếm quang chói lọi mang theo hàng vạn đốm sao bạc cuốn thẳng vê phía bốn người hết sức ác liệt. Vị trí tấn công bất ngờ nên bốn người ấy đều luống cuống, mạnh ai nấy đỡ thẳng ra một kiếm. Nào ngờ người che mặt đó chẳng n~lũlg thế kiếm kỳ diệu khó lường mà thanh trường kiếm trong tay y lại là một thần vật rất lợi hại. Sau một tiếng "trong" đinh tai, ánh sáng lóe lên như điện chớp, tức thì bốn lưỡi kiếm của nhóm Hoa Sơn Thất Kiếm đều bị gãy làm đôi đông thời tất cả bốn người đều cảm thấy đôi chân lạnh buốt. Thế là đôi chân từ bắp chuối trở xuống đã bị đứt lìa ra khỏi thân mình.

Hoa Sơn Thất Kiếm đông thanh gào to lên một tiếng thảm khốc, vọt người bay lên trong khi đôi chân máu tuôn ra như suối. Người che mặt liên vung chưởng trái quét ra một luông kình phong hất bay bốn người xuống dưới đỉnh núi và chỉ trong nháy mắt là cả bọn bị cuồng phong cuốn mất.

Hoa Sơn Thất Kiếm thế là trước sau nối gót nhau lăn cả xuống núi, chân tay đều bị gãy, hơi thở chỉ còn mong manh, dù linh đơn hay thánh dược cũng không cứu sống được. Quần hùng trông thấy thế đều không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Ngay lúc đó từ trên đỉnh núi cao bỗng có một giạng nói lạnh lùng như băng theo gió vọng xuống

rằng :

- Dương Vân và Hoa Sơn Thất Kiếm chính là cái gương của các vị, chớ có liêu lĩnh xông lên ngọn núi này mà chết oan uổng. Cô Tùng Cư Sĩ có lời nhắn cho các vị biết là hai người đang bị treo trên vách đá tại Hắc Long Đàm chính là hai người cố ý xâm phạm vào cấm địa để phá rối sự tĩnh tu của người. Hai vị ấy treo là để thị chúng, sau một trăm ngày thì họ sẽ được thả ra. Hai người đó là Huỳnh Chấn Viêm thuộc bang Hoài Dương và Phi Hồ Tướng Kiệt.

Giọng nói nhỏ như muỗi kêu nhưng đều lọt vào tai mọi người rõ môn một từng tiếng. Yến Nam Tam Kiệt không khỏi biến hẳn sắc mặt. Lôi Thần Từ Vĩ Quang than rằng :

- Quả không ngoài sự dự đoán của tôi, Ma Vân Thần Tráo Huỳnh Chấn Viêm lão sư đã âm thâm lên đến đây nên bị bắt sống rối. Nhưng không rõ tại sao ông ta lại cùng bị nạn với Phi Hồ Tướng Kiệt. Một người chính phái, một kẻ tà phái, hoàn toàn tương phản nhau, thế tại sao lại cùng bị nạn cùng một lúc? Quả thực khó hiểu.

Trạch Kỳ lộ vẻ lo lắng nói :

- Nếu đúng như Lữ Khêu đại hiệp nói là Hà Trùng Uy không cam tâm chịu mai một tuổi già nên có ý muốn gây ra sóng gió khủng khiếp trong chốn võ lâm mà bấy lâu nay hoàn toàn yên lặng thì việc ấy quả là đáng ngại lắm. Vì nhìn cả võ lâm hiên nay e rằng không có ai đối địch nổi với ông ta cả ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Cũng không hẳn như thế. Phàm hễ tre già thì măng mọc, người mới nổi lên thay thế cho người cũ, đó là việc thường. Phương chi trời sinh ra vạn vật đều có sinh khắc. Võ công của Hà Trùng Uy tuy trác tuyệt nhưng cũng không phải là không tiên khoáng hậu đâu. Tại hạ không tin là trong võ lâm hiện nay chẳng có ai chế ngự được ông ấy nữa ! Trạch Kỳ sửng sốt nói :

- Lữ Khêu đại hiệp nói như thế, tất đã biết trong võ lâm còn có người chế ngự được ông ta ? Vậy xin hỏi người ấy là ai thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt nói:

- Đó chăng qua là tại hạ căn cứ lẽ tự nhiên mà suy đoán ra thôi. Tại hạ có thể dám quả quyết là chỉ trong vòng ba năm nữa chốn võ lâm ắt sẽ xuất hiện một bậc kỳ tài, đủ sức tranh thư hùng với Hà Trùng Uy.

Trạch Kỳ im lặng không nói chi cả, trong lòng cảm thấy nặng nê như bị một phiến đá đè lên. Ông ta cảm thấy như muốn nghẹt thở. Đứng trước thực trạng đó, lòng can đảm trong người của bao nhiêu bậc anh hào khi vừa kéo đến đây, bất giác cũng đều tan biến thành mây khói cả.

Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải cất tiếng than dài nói :

- Lòng dạ của Cô Tùng Cư Sĩ không làm sao lường được, từ nay vê sau chốn võ lâm tất còn nhiêu chuyện rắc rối. Giờ đây nếu chúng ta mạo hiểm cũng vô ích, vậy chi bằng các vị rời khỏi Thái Sơn, rồi sẽ cùng nhau bàn bạc cách đối phó sau cũng không muộn ! Câu nói ấy đã đánh trúng ngay ý nghĩ trong lòng của quá nửa số người hiện diện. Bởi vì tất cả mọi người trong võ lâm ai nấy đêu rất chú trọng dện thể diện nên tuy trong lòng đang sợ hãi có ý muốn rời khỏi nơi đây ngay nhưng thực sự thì chăng ai dám nói ra cả.

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Giờ đây xem ra chúng ta cũng chỉ còn phải là như thế mà thôi ! Câu Long Tẩu Trạch Kỳ lộ sắc buôn bã nói :

- Huỳnh Chấn Viêm lão sư là do tôi mời đến, vậy hôm nay ông ta bị bắt sống như thế thử hỏi Trạch mỗ làm thế nào đứng ngoài đưa mắt nhìn cho được? Nếu tin đồn này đồn đại ra thì mọi người sẽ chê tôi là kẻ không đủ nghĩa khí. Hơn nữa nếu Hoài Dương bang hay tin kéo đến đây lo việc tiếp cứu thì rồi họ sẽ phải chịu chết rất nhiêu mạng người.

Lữ Khêu Mộ Bình lạnh lùng tiếp :

- Trạch đại hiệp có ý muốn liều chết mạo hiểm để cứu thoát Huỳnh Chấn Viêm lão sư hay sao ? Vậy, nếu vạn nhất ba vị rủi ro bị đối phương bắt sống nữa thì sẽ tính sao ? Việc này mọi người trong võ lâm không ai lại chịu khoanh tay đứng ngó vì chẳng riêng đây là sự chết sống của Huỳnh Chấn Viêm mà cả một phái Hoa Sơn cũng nào chịu nhịn thua kẻ địch ? Như vậy theo ý tại hạ thì ta rất dễ bị lọt vào âm mưu của Cô Tùng Cư Sĩ, vì đây rất có thể là một mưu kế nhằm diệt hết các tay võ nghệ cao cường trong võ lâm của đối phương. Bởi thế mọi hành động của chúng ta sẽ tương quan đến đại cuộc của cả võ lâm, xin các ông hãy suy nghĩ lại cho kĩ ! Trạch Kỳ nghe thế thì im lặng suy nghĩ thật lâu mới than dài nói :

- Lời nói của Lữ Khêu đại hiệp quả là sáng suốt, Trạch mỗ xin bái lĩnh.

Hoa Sơn Thất Kiếm đang bị thương nặng, tuy số quân hùng nhiều người không tiếc lấy thuốc quí của bản môn ra cho họ uống vào nhưng vì họ đã bị mất máu quá nhiêu, hơn nữa vì từ trên ngọn núi lăn xuống, tạng phủ đêu bị dập nát nên đêu phải vong mạng, không làm sao cứu sống được.

Riêng Dương Vân thì nhờ một người bạn thân tên gọi là Trịnh Thiên Hùng cõng lên vai chạy theo số quần hùng dời khỏi đây.

Gió núi thổi mạnh, cây rừng không ngớt reo vang trong gió. Bên dưới ngọn núi xác chết của Hoa Sơn Thất Kiếm nằm la liệt, mùi tanh máu nồng nực, trông cảnh ấy thực hết sức ghê rợn, hết sức tàn khốc.

Biến cố ấy cũng lại là một biến cố to tát trong chốn võ lâm, khiến cho tất cả mọi người trong giới giang hô cũng đều kinh hoàng khiếp sợ.

Trong khu nmg rậm phía trước dưới ngọn núi, bỗng bước ra một bà lão và một đứa tiểu đồng. Lão bà hối hả bước tới nhìn qua xác chết của Hoa Sơn Thất Kiếm một lượt rồi khẽ quát rằng :

- Vân nhi, đi mau ! Vân nhi kinh ngạc đưa mắt nhìn lão bà một lượt, hỏi rằng :

- Đi đâu bây giờ ?

Lão bà không trả lời mà chỉ nhún mình lao vút đi như một luồng điện xẹt Vân nhi lắc đầu ngơ ngác rồi cũng phi thân đuổi theo sát bên cạnh lão bà.

Hai người chạy nhanh độ ba bốn dặm đường thì đến Thập Bát Đàn.

Lão bà chậm chân lại rồi chống gậy đi lần từng bước một như lúc trèo núi hồi sáng, xem dáng điệu như có một trận gió to là thổi bay được bà ta vậy.

Vân nhi hối hả bước đi trước làm bộ làm tịch y như một đứa tiểu đông, dù là một cao thủ trong chốn giang hô, có đôi mắt sắc bén cũng rất khó nhận ra hai người đã cải trang như vậy.

Lúc ấy Vân nhi lén hỏi nhỏ rằng :

- Chúng ta phải đi đến đâu ? Cân đến gặp mặt Lư Thế Xuân hay không?

Lão bà cười nhạt nói :

- Lẽ tất nhiên là cân phải gặp mặt anh ấy, nhưng chưa phải lúc ta cân phải gặp. Giờ đây, ta cần phải tìm một ít manh mối đáng nghi trước đã ! Đôi tròng mắt lanh lợi của Vân nhi xoay qua mấy lượt nói :

- có chỗ nào đáng nghi ngờ, sao tôi chẳng thấy gì cả thế ?

Lão bà lắc đầu cười nói :

- Ngươi làm sao có thể thấy được ? Ngay cả đến quần hùng trong chốn võ lâm vẫn còn chưa trông thấy được một điểm đáng nghi ngờ và đêu tin đó là sự thực. Nếu chẳng phải ta để ý quan sát cũng như đã khắc khổ suy nghĩ thì không làm sao đoán ra được, rất có thể đấy là...

Nói đến đây lão bà bỗng ngưng ngang câu nói. Vân nhi trông thấy thế thì rất sốt ruột, vội vàng lên tiếng :

- Có thể là gì ? Sao bà không chịu nói tiếp ?

Sắc mặt của lão bà bỗng nghiêm nghị nói khẽ rằng :

- Khắp ngọn núi đâu đâu cũng có tai mắt của Cô Tùng Cư Sĩ, nếu ta không cẩn thận để cho ông ta nghe được thì chắc chắn sẽ bị mất mạng ngay.

Vân nhi chu miệng lên nói :

- Nhìn khắp cả võ lâm, có mấy ai là người đối địch nổi với cô nương ?

Riêng tôi không tin là có Cô Tùng Cư Sĩ thực sự ! Lão bà khẽ nạt :

- Chỉ giỏi bướng ! Núi cao còn có núi cao hơn, với bấy nhiêu võ công của ta thì có kể vào đâu chứ ?

Vừa nói lão bà vừa mỉm cười rối tiếp rằng :

- Chẳng ngờ ngươi cũng đoán ra việc ấy ! Cô Tùng Cư sĩ là một người có thực nhưng chắc chắn không phải là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy! - Vậy Cô Tùng Cư Sĩ là ai ?

Vân nhi đưa mắt nhìn khắp bốn bên rồi khẽ hỏi tiếp :

- Cô nương có thể đoán ra là ai không ?

Lão bà khẽ than một tiếng, đôi mắt bỗng nhường cao lắc đâu nói :

- Có ai biết được ? Điểm đó chính là điểm quan trọng mà hiện nay ta muốn tìm hiểu trước tiên. Ôi việc ấy thực là mơ hô khó đoán, chẳng biết mối đâu mà phăng. Khi ta tìm ra được sự thực này thì e võ lâm đã nhuộm máu đỏ cả rồi. Ta phải tìm đến một nơi thật thanh tịnh, không có một bóng người, để đầu óc được thư thới hầu suy nghĩ chính chắn, tìm câu giải đáp cho bao nhiêu điêu nghi vấn trong lòng.

Vân nhi lấy làm lạ nói :

- Có nhiêu nghi vấn lắm hay sao ?

Lão bà gật đầu nói :

- Đúng như thế ! Vấn đê này thực là phức tạp, trong khi đó trí tuệ của con người lại có giới hạn, đủ để ta nghĩ được một trăm cái đúng mà chỉ lọt một cái sai, cũng có thể làm cho sự suy nghĩ ấy phải sai lạc tất cả ! Vân nhi nói :

- Thế sao không tìm người để cùng bàn bạc với họ ?

ý của cô bé muốn nói là nên tìm gặp Lư Thế Xuân nhưng vì khi nghĩ đến cô chủ của mình không thích gì ông ấy nên câu nói vừa tới miệng thì bị chân lại ngay.

Lão bà đăm chiêu lắc đầu nói :

- Một việc trọng đại như thế, ta e rằng tiết lộ thì không làm sao giữ kín cho được, vậy thử hỏi làm thế nào có thể đem nó bàn bạc với kẻ khác ?

Ngay như ngươi, ta cũng chỉ nói đến đấy mà thôi chứ không cho biết nhiều hơn nữa. Thôi hãy đi, trong đầu ta hiện giờ rất lộn xộn nên không thể nào nói rõ mọi việc cho ngươi nghe và cũng không thể suy nghĩ được việc gì cả! Bóng tịch dương đã chìm xuống núi phía Tây, ráng chiêu đỏ rực một góc trời. Đôi chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân bèn đi trở vê thành Thái An phồn hoa huyên náo.

Trước cửa ngôi Đại Miếu, quán ăn mọc lên san sát, đèn đuốc sáng choang. Từ xa nhìn lại, trông thấy đầu người lúc nhúc xao động, tiếng nói ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Lão bà và Vân nhi chậm dãi bước theo dòng người, bỗng nghe từ phía sau có một giọng nói thực to rằng :

- Các cao thủ hai phe hắc bạch trong võ lâm vừa lên núi Thái Sơn đêu trở cê thành Thái An cả rồi. Người nào người ấy đêu buồn thiu. Nghe đâu Hoa Sơn Thất Kiếm đã bị mất mạng riêng Uy Trấn Bát Phương Dương Vân một nhân vật khét tiếng bấy lâu nay cũng đã bị trọng thương phải nhờ người khác cõng trở vê. Tôi xem Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy quả là một nhân vật hết sức cao cường.

Một giọng khác hỏi rằng :

- Ông có quen biết với Hà Trùng Uy không ?

- Ha ha, với một kẻ bất tài như tôi, thử hỏi đáng mặt làm bạn với Hà Trùng Uy tiên bối hay sao ?

- Còn số quần hùng trong hai phe hắc bạch, trở vê Thái An trú ngụ.

- Bọn họ đêu tập trung ở tại khách sạn Tiến Hưng, là một khách sạn to nhất ở đây. Chẳng bao lâu nữa, võ lâm sẽ xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Chúng tôi tuy võ công kém cỏi, không làm sao tham dự được nhưng chắc chắn là có cái duyên chứng kiến từ đầu đến cuối.

Vừa nói đến đây y bỗng giật mình "úy" lên một tiếng rồi tiếp rằng :

- Tại sao hai tên ma đầu này cũng đến đây nữa ? Có lẽ nào Hắc Bạch Song Kỳ, hai nhân vật mà giới giang hồ đồn đại là người bản lĩnh cao cường, ít ai dám trêu chọc ấy cũng định tham dự vào việc này nữa hay sao?

Lão bà và Vân nhi quay mặt nhìn trở lại thì trông thấy dòng người ở phía sau bỗng hối hả nép mình tránh qua hai bên đường, chừa trống hẳn con đường trải đá rộng ngoài một tràng ở ngay chính giữa. Tức thì đằng xa có một đoàn ky mã phi tới như bay, tiếng vó ngựa rầm rập từ mặt đường vang lên che lấp hẳn tiếng cười nói huyên náo của những người chung quanh.

Người ngôi trên lưng ngựa đi đâu mặc áo gấm rất sang trọng, phía sau lưng lại còn có hai người cưỡi ngựa chạy theo, trên tay mỗi người đó có cầm một cây thương bằng thép, ánh sáng lập lòe lạnh ngắt. Phía dưới đầu ngọn thương có một lá cờ gấm hình tam giác, một đen một trắng. Trên lá cờ trắng có thêu hình Thái Tuế Sát Tinh, trông rất ghê rợn, trên lá cờ đen có thêu một bộ xương trắng xem rất khủng khiếp. Hai người đêu giơ cao lá cờ lên khỏi đầu khiến ai nấy cũng đêu trông thấy rõ cả.

Cả đoàn ngựa gồm sáu con lao vút qua bên cạnh lão bà và Vân nhi gây nên một luồng gió mạnh, thổi rối mớ tóc xanh mượt của Vân nhi.

Vân nhi "hứ" một tiếng lạnh lùng rồi giấu kín ba ngón tay dưới tay áo búng mạnh ra. Hai con ngựa đi sau bỗng nhiên khuy cả hai chân sau, ngửa đầu hí lên một tiếng dài. Những người ngồi trên yên đã ứng biến mau chóng đến mức ai trông thấy cũng phải kinh khiếp. Vì khi hai chân ngựa mới khuy xuống thì người ấy đã phóng mình bay lên nhào lộn trên không một vòng rồi đáp nhẹ nhàng xuống đất.

Hai người ấy tuổi chưa đến tứ tuân. Người bên trái đâu bới, tai nhỏ, mặt gầy, cằm nhọn và không râu, diện mục trông rát âm u. Người bên phải tóc trên đầu dựng đứng, lỗ tai thực to, mũi ó, môi trê để lộ hàm răng trắng bạch trông rất ghê rợn.

Hai người ấy đưa bốn mắt hung tợn quét qua số người đứng hai bên nhưng giữa đám người đông đảo như thế này mà muốn tìm ra cho được một người khả nghi thì quả thực khó khăn như mò kim đáy bể.

Bốn người cưỡi ngựa đi trước liền quay đâu lại chạy đến bên cạnh hai tên ma đầu này, nhảy cả xuống yên và chẳng nói gì với nhau. Hai tên ma đầu ấy giận dữ "hứ" một tiếng rồi nhảy lên mình hai con ngựa khác ra rồi chạy như bay. Riêng bốn người còn lại thì cưỡi chung hai con ngựa và nhanh nhẹn đuổi theo. Dòng người ở phía trước mặt lại khép kín cả mặt đường nên chẳng còn trông thấy hình bóng của số người cưỡi ngựa đâu cả.

Lúc đo bà lão và Vân nhi đã trà trộn vào giữa dòng người. Lão bà khẽ măng:

- Đấy chính là cái trò của ngươi chứ còn gì nữa ?

Vân nhi đáp lại rằng :

- Lũ người ấy trông không giống người cũng chẳng giống quỉ, xem thực là chướng mắt nên tôi đã

bực mình thưởng cho bọn chúng hai mũi kim tiêu Lão bà lạnh lùng nói :

- Chỉ giỏi tinh nghịch, mau đi đến Tiến Hưng khách sạn đã ! Vân nhi cười hồn nhiên nói :

- Thưa bà đi như bà ấy thì dù có muốn mau cũng không mau được đâu.

Phương chi người lại đông đảo như thế này thì chẳng làm sao đi mau cho được Thưa bà chúng ta chỉ còn có cách là đi chầm chậm kiểu du địa phủ như thế này thôi ! Lão bà phì cười mắng rằng :

- Chỉ giỏi tinh nghịch ! Sau đó hai người đi lẩn khuất giữa đám đông.

Gian đại sảnh của hiệu Tiến Hưng Chiêu Thương khách sạn đèn đuốc sáng choang như ban ngày, bày mười mấy bàn tiệc to, dọn đầy những thức sơn hào hải vị. Số quần hùng ngồi nơi bàn tiệc tuy có vẻ vui cười, không ngớt róc rượu cụng ly, nhưng thực sự thì bên trong ai nấy cũng buồn bã lo lắng và không ai muốn nhắc đến việc vừa xảy ra ở Thái Sơn.

Vì lẽ thứ nhất là hai phe hắc bạch lúc nào cũng đối lập nhau tương khắc như nước với lửa, bất luận lúc nào họ cũng không thể tiếp tay với nhau được Kế đó vì mỗi người ai cũng đều có một sự tính toán vị kỷ riêng nên họ không thể nào liên kết được với nhau.

Trên đường trở xuống núi Thái Sơn họ đã quyết định để cho mọi việc từ từ diễn biến rối sẽ thong thả tính cách đối phó sau.

Giữa lúc buổi tiệc đang ôn ào, bỗng có một tên hâu bàn hớt hải chạy thẳng vào đại sảnh to tiếng nói :

- Bẩm các vị đại gia, bên ngoài cửa sổ có người tự xưng là Hắc Bạch Song Kỳ dẫn Tứ Kiệt đến bảo các vị phải ra nghênh đón.

Sắc mặt của quần hùng đêu biến hẳn. Thất Tinh bảo chủ Đổng Tung Hâu bất thân vỗ mạnh bàn tay xuống mặt bàn gằn giọng nói :

- Cái gì là Hắc Bạch Song Kỳ ? Chỉ với danh hiệu ấy mà lại dám xem dưới mắt không có người ! Chúng dựa vào đâu để bảo bọn ta ra nghênh đón?

Trong khi nói, ông ta nhìn thẳng vào tên hâu bàn rồi tiếp rằng :

- Ngươi hãy ra nói với Hắc Bạch Song Kỳ, tất cả quần hùng có mặt ở đây không ai là người không có danh vọng trong võ lâm, toàn những nhân vật lãnh tụ cả. Vậy bảo Hắc Bạch Song Kỳ hãy báo danh và xin vào ra mắt ! Nói dứt lời ông lại đưa mắt nhìn qua khắp mọi người rồi mỉm cười nói tiếp rằng :

- Đổng mỗ tin rằng các vị hiện diện ở đây, không ai là người kém tên tuổi, bằng lòng quì gối dưới

Hắc Bạch Song Kỳ. Hơn nữa vê võ công các vị cũng không kém gì Hắc Bạch Song Kỳ. Do đó Đổng mỗ đánh bạo thay lời quí vị, bảo thẳng với hắn như thế. Nhưng nếu có vị nào là bạn cũ của Hắc Bạch Song Kỳ hoặc khiếp sợ trước tên tuổi của họ thì cứ tự tiện bước ra nghênh đón, Đồng mỗ không nói gì cả ! Có rất nhiêu người trong lòng thầm kinh sợ nhưng trước những lời nói khéo léo của Đổng Tung Hầu, họ đành phải ngồi yên. Vì có ai lại bằng lòng tỏ ra kém cỏi trước mặt quần hùng, chịu bước ra nghênh đón Hắc Bạch Song Kỳ.

Tên hầu bàn vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Đổng Tung Hầu trợn đôi mắt nhìn tên hầu bàn nói :

- Sao ngươi chưa chịu đi ?

Tên hầu bàn vội vàng nói :

- Tiểu nhân sẽ ra báo lại cho Hắc Bạch Song Kỳ ngay ! Dứt lời hắn liền hối hả chạy thẳng ra ngoài.

Bên ngoài gian khách sạn, Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt đứng trơ trơ trước cửa như sáu pho tượng gỗ, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng đầy sâu độc và kiêu hãnh, trông hết sức hung tợn, khủng khiếp.

Hai đâu dường cạnh đấy có một số người nhà ở xung quanh hoặc đi ngang qua cùng tụ tập dừng xa đưa những tia mắt hiếu kỳ, tò mò nhìn vê phía họ.

Hắc Bạch Song Kỳ chỉ mới xuất hiện trong chốn giang hô sáu bảy năm qua, nhưng bọn họ đã nhờ võ công quái dị, hành động sâu độc, tàn nhẫn nên tiếng tăm nổi như côn, rung chuyển cả giang hô.

Mấy năm trước đây, tuy dấu chân của họ chỉ xuất hiện ở sáu tỉnh phía Nam song tiếng tăm cũng đã truyền đến Trung Nguyên lẫn tả hữu ngạn sông Tràng Giang rồi. Chỉ hai năm gần đây, họ mới tiến đến Trung Nguyên nhưng hành tung của họ khi ẩn khi hiện, không có nơi cư ngụ chắc chắn nên người trong võ lâm cũng không để ý đến bọn họ mấy.

Chuyến này Hắc Kỳ Thủ Thường Định Viễn và Bạch Kỳ Thủ Ban Trường Hông không ngại đường xa đến vùng Thái Sơn này chắc chắn cũng vì sự ham muốn tranh đoạt Hàn Thiết Quan âm mà thôi.

Hàn Thiết Quan âm có chỗ quí báu nào, thực sự thì cho đến nay cũng không có ai được biết chắc chắn. Chỉ có lời đôn đại lưu truyền mà thôi, mỗi người mỗi cách, không biết ai nói đúng ai nói sai. Bởi thế ngoại trừ một số rất ít người được biết rõ còn thì phân đông vấn đề ấy vẫn là một câu đó khó Hắc Bạch Song Kỳ đứng tại cửa khách sạn chờ khá lâu mà vẫn không trong thấy tên hầu bàn trở ra nên sắc mặt liên lộ vẻ giận dữ. Đôi mày rậm của Khẳng Định Viễn nhường cao lên khiến bộ mặt đã

vốn đã xấu xí của y lại càng xấu xí đến mức chẳng ai dám nhìn. Họ có vẻ sốt ruột và như không còn chờ đợi được nữa.

Bỗng khi ấy họ trông thấy tên hâu bàn hối hả chạy đến nên Khẳng Định Viễn liên trợn to mắt sáng quắc đến khiếp người quát rằng :

- Thế nào ?

Tên hầu bàn sắc mặt tái mét ấp úng nói :

- Tiểu nhân đã.. .nói lại... lời dặn... của đại gia. Nhưng họ bảo... hai đại gia.. .phải.. .báo danh xin ra mắt... ! Khẳng Định Viễn nghe thế thì sát khí liền hiện lên sắc mặt. Y vung tay chụp lấy tên hàu bàn quát to rằng :

- Ai bảo thế ? Nói mau ! Tên hâu bàn ấy làm thế nào chịu đựng nổi bàn tay siết mạnh của y ?

Hắn đau đớn gào lên như một con heo bị chọc tiết, van xin rằng :

- Xin đại gia. ..tha mạng cho ! Ban Trắng Hồng bèn khuyên can rằng :

- Huynh trưởng sao lại tỏ ra quá nóng nảy, tội nào phải ở nơi nó, hãy thả nó ra rồi thong thả hỏi nó sau ! Khẳng Định Viễn lửa giận đang cháy bừng bừng trong lòng nên mới chụp lấy tên hầu bàn như thế. Giờ đây y nghe lời khuyên giải ấy thì "hừ" một tiếng rồi buông tên hầu bàn ra.

Tên hâu bàn cắn răng hít hà cả buổi mới định hôn trở lại được.

Ban Trắng Hồng lạnh lùng nói :

- Người nào đã bảo chúng ta phải báo danh xin ra mắt ? Ngươi có biết tên người ấy không ?

Tên hâu bàn ấp úng một lúc thật lâu rồi mới đáp :

- Người đông đảo như thế ấy, tiểu nhân làm sao biết cho hết được ?

Tôi chỉ biết ông ấy được người ta gọi là Đổng bảo chủ, thân hình cao lớn, nói tiếng miên Trung Châu mà thôi ! Ban Trắng Hồng cười nhạt nói :

- Té ra là ông ta ! Khẳng Định Viễn nói :

- Ai thế ?

Ban Trắng Hồng nói :

- Chính là Đổng Tung Hầu bảo chủ Thất Tinh Bảo ở phía sau Bạch Mã Tự Ở Lạc Dương đó ! Nói

đến đây, y đưa mắt nhìn về phía tên hâu bàn nói :

- Ngươi hãy vào nói lại với Đổng Tung Hầu, nếu không ra nghênh đón thì anh em chúng ta sẽ đánh thẳng vào trong đó, chừng ấy chớ trách là tại sao ta lại giết sạch không chừa một mạng đấy ! Tên hầu bàn đứng trước một cặp hung thần này thì hồn bất phụ thể, muốn tìm cách lẩn tránh ngay nên khi nghe thế thì như vừa được lệnh đại xá, vội vàng nói :

- Tiểu nhân đi ngay ! Tiểu nhân đi ngay ! Dứt lời hắn hối hả chạy thẳng vào trong. Vừa vào khỏi cửa thì hắn rút lưỡi nói :

- Hú hồn hú vía ! Tức thì hắn co giò chạy thẳng.

Nhưng trước mặt hắn bỗng xuất hiện Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình. Ông ta đưa tay ra ngăn hắn lại mỉm cười nói :

- Chẳng cân phải đi thông báo, để ta ra nói chuyện với họ sẽ hay ! Nói đoạn người ông ta lắc lư đi tức thì mất hút.

Hắc Bạch Song Kỳ bỗng trông thấy một người thư sinh đứng tuổi có đôi mày lưỡi kiếm, mắt sáng như sao, trông khoan thai trang nhã, bước đi nhẹ nhàng tiến lần tới họ thì không khỏi sửng sốt.

Người thư sinh đứng tuổi ấy tươi cười nói với họ rằng :

- Nhị vị là Hắc Bạch Song Kỳ, uy danh bấy lâu rung chuyển cả vùng biên thùy phía Tây, võ công hết sức siêu tuyệt đấy phải không ?

Ban Trường Hông không thể nào đoán biết đấy là ai. Trước khi họ vào Trung Nguyên, tuy đã tìm hiểu hầu hết các nhân vật có tiếng tăm, từ hình dáng cho tới lai lịch và võ công. Nhưng vì các cao thủ võ lâm ở Trung Nguyên có hàng nghìn người, đồng thời lại có những người trở vê qui ẩn, không để lộ tính danh tung tích nên Hắc Bạch Song Kỳ không làm sao hiểu cho hết được, chứ chẳng phải riêng Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình.

Liên đó Ban Trắng Hồng đáp rằng :

- Không dám ! Xin hỏi đại danh của tôn giá là gì ?

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Tại hạ chỉ là người hèn kém trong võ lâm, là một thư sinh không đỗ tên tuổi bé bỏng không dám xưng ra làm gì. Nhưng mong nhị vị chỉ cho biết, vì lý do nào mà nhị vị bắt buộc quần hùng ở Trung Nguyên phải bước ra nghênh đón, hâu tại hạ đi vào chuyển đạt lại với Đổng bảo chủ?

Sắc mặt của Khẳng Định Viễn bỗng thay đổi hẳn, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn gằn giọng nói :

- Đổng Tung Hâu mà có đáng chi, thế sao lại dám tỏ ra ngạo mạn vô lễ như vậy ? Đã hai lượt anh em chúng tôi sai bọn hầu bàn vào trong cho hay, nhưng ông ấy lại xem thường sai một thầy đồ kiết bước ra...

Lữ Khêu Mộ Bình chẳng hê tỏ ra giận dữ, vẻ mặt lại tươi cười hơn nói tiếp rằng :

- Xin hỏi nhị vị là có ý xin ra mắt Đổng bảo chủ hay bất cứ một người nào trong số quần hùng ? Nếu nhị vị chỉ đích danh là muốn ra mắt Đổng bảo chủ thì ông ấy tất sẽ ra nghênh đón đúng lễ nghi ! Ban Trắng Hồng nói :

- Chúng tôi và Đổng Tung Hầu vốn không quen biết với nhau, hơn nữa cũng không có việc gì cần gặp ông ấy, vậy xin ra mắt ông ấy làm gì ?

Lữ Khêu Mộ Bình phá lên cười to nói :

- Thế là phải rồi ! Nhưng tại lý do nào mà nhị vị đòi hỏi tất cả quân hùng Trung Nguyên phải bước ra nghênh đón ?

Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi cứng họng, nhất thời không biết đối đáp ra sao cả.

Lữ Khêu Mộ Bình lại nói tiếp :

- Võ lâm ở Trung Nguyên có một thói quen tuy không ghi chép thành giấy tờ, nhưng ai cũng phải theo, ấy là hễ khi gặp một người minh chủ võ lâm, gặp một cao nhân tài đức hơn người thì tất cả đêu thủ lễ rất cung kính, cũng như đêu nghe theo mệnh lệnh của người ấy. Chẳng rõ nhị vị có đủ tư cách làm võ lâm minh chủ không ?

Lời nói ấy rõ ràng là muốn mỉa mai về danh vọng của Hắc Bạch Song Kỳ không xứng đáng.

Hắc Bạch Song Kỳ liền đỏ mặt tía tai, trợn to đôi mắt giận dữ định sẽ gây sự với Lữ Khêu Mộ Bình.

Lữ Khêu Mộ Bình vội vàng khoát tay nói :

- Nhị vị chớ nên tức giận, tại hạ chỉ nói sự thực thôi. Dù sao tại hạ cũng đoán biết trước được nhị vị đến đây là có ý muốn tìm hiểu vê pho Hàn Thiết Quan âm phải không?

Ban Trường Hông lộ sắc lạnh lùng gằn giọng nói :

- Đúng thế ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Nhị vị chưa nghe vật báu ấy đã lọt vào tay ai hay sao ? Một việc làm ai nấy đều phải kinh hãi và chấn động võ lâm... ?

Câu nói chưa dứt thì Ban Trường Hông gằn giọng, ngắt lời rằng :

- Chúng tôi chỉ nghe lời bàn tán ở dọc đường, chắc không tránh khỏi sự sai chạy. Nghe đâu quần hùng vùng Trung Nguyên vừa đi đến Hắc Long Đàm hồi sáng stjl~l nay, nhưng cuối cùng đều phải kéo trở về, chẳng rõ có đúng không ?

Sắc mặt của Lữ Khêu Mộ Bình lạnh lùng đáp :

- Sự thực chính là như thế, nhưng nhị vị nếu quá tự tin ở võ công của mình và có ý định làm liều thì chỉ e rằng chịu thiệt mạng như Hoa Sơn Thất Kiếm mà thôi. Tại hạ xin khuyên nhị vị nên trở về vùng biên thùy phía Tây thủ phận thì hay hơn ! Khẳng Định Viễn tức giận đến gân như phát điên quát to rằng :

- Tên thây đô gàn quả là vô lễ hết mức! Thương mỗ nếu không cho ngươi chết dưới giáo của ta thì Hắc Bạch Song Kỳ tất bị các nhân vật Trung Nguyên xem thường như rơm rác ! vừa nói thì ngọn Bạch Kỳ thương trong tay của y cũng liên vung lên, dùng thế Lê hoa vạn điểm công chớp nhoáng về phía Lữ Khêu Mộ Bình.

Tức thì lưỡi giáo nhọn của y lóe lên vô số sao bạc, nhằm các huyệt đạo trọng yếu trên khắp người Thiết Chỉ Thư Sinh đâm thẳng tới. Trong khi đó, từ ngọn Cô lâu kỳ dưới mũi giáo của y cũng lại cuốn ra một luồng kình phong ác liệt, rít vèo vèo trong không khí, uy thế ồ ạt đến mức khiếp người.

Ngọn giáo của y đánh ra trong sự mạnh mẽ lại có vô số sự biến hóa. Tuy chỉ một thế võ nhưng ngọn giáo đã nhanh nhẹn nhắm vào chín vị trí khác nhau.

Những sự diễn biến ấy đều là những thế võ kỳ diệu. Đấy chính là tài nghệ độc đáo mà Hắc Bạch Song Kỳ đã nhờ đó thành danh trong giới giang hồ.

Thế võ của Khẳng Định Viễn đánh ra nhanh nhẹn như một luồng điện chớp. Ngọn giáo chỉ trong nháy mắt là điểm thẳng tới Hâu kết huyệt của Lữ Khêu Mộ Bình. Trong khi đó Lữ Khêu Mộ Bình xem như không kịp đề phòng nên ngửa mặt ra rồi ngã người té xuống...

Chương 6: Hắc Bạch Song Kỳ

Đột nhiên Lữ Khêu Mộ Bình vọt thẳng lên không, nằm ngang lơ lửng trên lưng chừng trời rồi lại nhanh nhẹn lao ra xa ba thước và cuối cùng lại vọt xéo lên không cất tiếng cười to và rơi nhẹ nhàng trở xuống mặt đất, cách xa đấy ngoài một trượng mặt tươi cười nói :

- Các vị sao lại kém sáng suốt như thế ? Lời tục thường nói, dù là rông dữ cũng không đến ổ rắn để cắn nhau với chúng, vì hai tay làm sao địch nổi bốn tay ? Quần hùng vùng Trung Nguyên hiện có mặt trên một trăm người, nhị vị muốn gây sự đánh nhau với các cao thủ Trung Nguyên thì làm thế nào thủ thắng cho được ?

Khẳng Định Viễn cười nhạt nói :

- Quân hùng Trung Nguyên chẳng qua đều là đám người may mắn được cái danh rỗng mà thôi. Việc rút lui khỏi Hắc Long Đàm là một sự chứng minh cụ thể, dù cho có một trăm người đi nữa, Thương mỗ cũng chẳng hê có chi sợ hãi! Lữ Khêu Mộ Bình phá lên cười to nói :

- Bọn chúng tôi tuy phải rút lui như thế nhưng nghĩ rằng nhị vị cũng vị tất dám xâm nhập vào khu cấm địa ở Hắc Long Đàm. Võ công cao tuyệt của Cô Tùng Cư Sĩ ra tạm gác lại không nói đến mà chỉ nói đến số môn hạ của ông ấy cũng đêu là người võ công cao tuyệt cả. Số người ấy bất luận là ai cũng cao cường hơn Hắc Bạch Song Kỳ các ông. Nếu Tứ Kiệt đi đến đó thì chắc chắn lĩnh lấy cái chết chứ không còn nghi ngờ gì nữa ! Hắc Bạch Song Kỳ tức giận đến đôi mắt nẩy lửa. Bọn Tứ Kiệt đi theo hộ vệ họ sắc mặt cũng hiện rõ sát khí.

Đôi tròng mắt của Lữ Khêu Mộ Bình xoay qua một lượt, lại nói tiếp :

- Nhưng nếu quí vị có thể trù được Cô Tùng Cư Sĩ thì giới võ lâm ở Trung Nguyên sẽ bằng lòng tôn nhị vị lên làm minh chủ võ lâm, suốt đời chịu sự sai khiến của nhị vị, dù có chết cũng không thối thoái.

Nói đến đây, ông ta cất giọng cười nhạt rồi tiếp rằng :

- Đấy là tại hạ nói cho có thế thôi chứ nhị vị cũng chưa chắc có tài nghệ và sự can đảm như thế ! Người đời thường bị kẹt trong hai đường danh lợi. Danh lợi đã giết chết không biết bao nhiêu là người tài trí. Trường hợp ấy, trong võ lâm lại càng nhiêu hơn. Hắc Bạch Song Kỳ là người vốn có nhiêu tham vọng, nghe thế thì lấy làm thích chí nên hoàn toàn không để ý đến giọng nói mỉa mai,

chua chát của Lữ Khêu Mộ Bình mà chỉ đưa mắt nhìn nhau im lặng.

Lữ Khêu Mộ Bình trông thấy thế, biết đã đánh trúng được thâm ý của hai người nên không khỏi cười thầm.

Ban Trường Hông là người khôn ngoan hơn nên đưa mắt nhìn thẳng vào Lữ Khêu Mộ Bình một lượt rồi nói :

- Tôn giá là ai mà dám đại diện cho võ lâm Trung Nguyên nói lên những lời ấy ? Xem ra có lẽ tôn giá là một cao nhân danh vọng nổi bật ở Trung Nguyên chăng ?

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Tại hạ là Lữ Khêu Mộ Bình, may mắn được võ lâm khen ngợi và tặng cho một cái biệt hiệu là Thiết Chỉ Thư Sinh ! Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi giật mình, bất giác cùng kêu thầm lên rằng:

"Thật đáng chết ! Sao mình lại quên mất người này ! " Khẳng Định Viễn cười ngất nói :

- Anh em Thương mỗ đến đây là có mục đích muốn gặp mặt Cô Tùng Cư Sĩ vì nghĩ rằng ông ấy cũng chẳng phải là một con người ba đâu sáu tay gì cả. Nhưng Thương mỗ không tin hoàn toàn lời hứa của tôn giá, vạn nhất... ?

- Người võ lâm lúc nào cũng trọng chứ tín, một lời nói ra chăng khác nào như đinh đóng cột. Các hạ nói như thế là có ý xem thường tại hạ quá Ban Trắng Hồng nói :

- Nếu chỉ là lời hứa của một mình tôn giá thì anh em Ban mỗ nào lại chẳng tin ? Nhưng ở đây tôn giá thay mặt toàn thể võ lâm Trung Nguyên hứa hẹn như vậy nên chúng tôi phải thận trọng.

Đôi mày lưỡi kiếm của Lữ Khêu Mộ Bình nhường cao nói to rằng :

- Nhị vị sao lại quá cạn nghĩ như thế ? Hôm nay chúng tôi đã phải rút lui khỏi Hắc Long Đàm trên Thái Sơn trở vê đây, khiến cả võ lâm chấn động, không ai là không kinh hoàng, thử hỏi còn có người nào dám mạo hiểm đến vuốt râu cọp của Cô Tùng Cư Sĩ chăng ? Bởi thế nếu nhị vị có thể trừ được Cô Tùng Cư Sĩ thì chẳng những uy danh rung chuyển võ lâm mà đồng thời cũng khiến mọi người đêu khiếp phục và ngưỡng mộ. Như thế địa vị minh chủ võ lâm chỉ cần với tay là lấy được rồi, lời hứa của tại hạ không khỏi quá thừa sao ?

Nói đến đây, ông ta ngừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Nếu nhị vị không tin thì tại hạ sẽ dùng sự thực chứng minh lời nói ấy.

Vừa nói ông ta vừa đưa tay vẫy về phía trong cửa. Tức thì từ bên trong khách sạn số quần hùng

khắp tam sơn ngũ nhạc đêu ùn ùn kéo ra đông nghẹt.

Lữ Khêu Mộ Bình lân lượt giới thiệu qua từng người một, rất nhiều người thuộc hàng lãnh tụ kỳ tài Trung Nguyên, đồng thời cũng có cả những nhân vật khét tiếng của hắc đạo.

Giới thiệu xong, Lữ Khêu Mộ Bình lại nói :

- Để cho lời hứa ấy trở thành chắc chắn thì chúng ta hãy cắt huyết tuyên thệ với nhau, chẳng biết nhị vị có bằng lòng hay không ? Xin mời nhị vị vào ! Hắc Bạch Song Kỳ khi vừa gặp gỡ quần hùng thì được số người này khen ngợi tâng bốc nên hoàn toàn quên hết những ý định riêng, bất giác đưa chân bước theo mọi người đi thăng vào trong.

Giữa lúc lộn xộn ấy, Lư Thế Xuân cảm thấy có một bàn tay nhỏ nhét vào tay mình một viên giấy tròn, nên không khỏi sửng sốt, quay mặt lại nhìn thì thấy một bóng người nhỏ thó xinh đẹp đã nhanh nhẹn lách đi mất giữa đám quần hùng. Bởi thế y đã hiểu người ấy là ai, trong lòng không còn lo lắng nữa, vội vàng nhét viên giấy ấy thẳng vào áo rồi bước theo quần hùng vào thăng trong khách sạn.

Người qua đường đông nghẹt như mắc cửi, Vân nhi dẫn một lão bà từ từ bước đi, lẫn lộn giữa đám người đi đường.

Lão bà lắc đầu than dài nói :

- Cô Tùng Cư Sĩ là người đáng căm hận nhưng Lữ Khêu Mộ Bình lại là người đáng kinh sợ. Đây lại là một...

Những lời nói sau cùng, chỉ có chính tai bà lão mới nghe được thôi.

Vân nhi ngạc nhiên hỏi :

- Đấy là một việc chi ? Thưa bà, tại sao ngày hôm nay bà nói hai lần mà không chịu nói rõ việc chi cả như thế ?

Lão bà mỉm cười im lặng. Hai người dân dân đi mất hút về phía đâu đường xa.

Sáng stjl~l hôm sau, khi ánh thái dương chưa lên, không khí trong thành Thái An mát mẻ trong lành, những hạt sương còn đọng trên cành lá lóng lánh như ngọc, tiếng chim kêu ríu rít nghe rất vui tai, khói sương lờ mờ chưa tan hẳn, người qua lại trên đường thưa thớt có thể đếm được.

Lư Thế Xuân từ trong khách điếm bước ra, đưa chân đi châm chậm về phía Đại Miếu.

Bên trong lẫn bên ngoài ngôi Đại Miếu, cảnh nhộn nhịp khác thường, số khách dâng hương nối gót nhau kéo thẳng lên núi, trông xa như một bầy kiến.

Trong đêm qua, Lư Thế Xuân đã tìm nơi kín đáo, mở viên giấy mà Vân nhi nhét vào tay ra xem, biết Huỳnh ỷ Vân hẹn gặp y nơi nội điện tại Đại Miếu nên sáng sớm y bèn nói riêng với Đào Như Hải rằng :

- Ban ngày không có việc gì, tiểu điện muốn đến ngôi Thái Sơn Hạ Miếu để du ngoạn, vì đến đây mà không đi chơi cho biết cũng là một điều đáng tiếc. Chẳng rõ bá phụ có ý cùng đi chăng ?

Đào Như Hải không nghi ngờ chi cả, bèn đáp :

- Thái Sơn Hạ Miếu xây cất hùng vĩ, chung quanh cảnh đẹp và cổ tích rất nhiêu. Trước đây già đã có đi du ngoạn qua, hiên điện muốn đi chơi cho biết thì già đâu lại ngăn cản làm gì, nhưng nên vê stjl~l là hơn.

Lư Thế Xuân bèn bước ra khỏi khách điếm, đi thực chậm rãi khoan thai, như không có chuyện gì bận rộn trong lòng.

Khi Lư Thế Xuân bước đến ngôi Miếu, liền lẫn lộn vào giữa đám đông, đưa mắt nhìn xung quanh, xem qua cảnh trí của ngôi Miếu. Y hành động như thế để che dấu mục đích của mình đi đến đây. Lư Thế Xuân biết Đào Như Hải hoàn toàn tin ở lai lịch của mình, không có điêu gì nghi ngờ cả Trái lại, Từ Long Tướng thì có nhiêu cử chỉ chứng tỏ mỗi lúc một nghi kỵ y hơn.

Quả nhiên, lúc ấy Từ Long Tướng đang âm thầm theo dõi y, bằng cách lẫn lộn trong đám khách hành hương, đưa mắt quan sát từng cử chỉ một của y khi vào ngôi Đại Miếu. Nhưng Từ Long Tướng thấy Lư Thế Xuân đi đứng khoan thai, không có vẻ gì khả nghi cả bèn cau đôi mày nghĩ thầm rằng:

" Sự nghi ngờ của ta rõ ràng là sai lầm rồi ! " Sau đó Lư Thế Xuân bước đến một hàng bán quà, mua thức ăn bỏ vào miệng vừa nhai thong thả vừa đi khắp đó đây để thưởng thức cảnh chùa.

Cuối cùng y nhằm hướng cửa Nhân An Môn đi thẳng vào bên trong.

Thực ra thì lúc ấy, Lư Thế Xuân đã phát giác Từ Long Tướng đang theo dõi sau lưng mình nên buột miệng cười nhạt rồi làm ra vẻ ung dung tự tại, chậm rãi bước lần lên một cái đài cao, dựa lưng vào một tảng đá, đưa mắt nhìn lên những ngọn cổ thụ sum sê chọc trời, trông thái độ hết sức nhàn hạ.

Từ Long Tướng chỉ đi ngang qua Nhân An Môn rối lẫn khuất mất chứ không dám đi thăng vào bên trong.

Hai người đêu trẻ tuổi đa mưu, nhưng qua sự việc ấy chứng tỏ Lư Thế Xuân còn cao hơn Từ Long Tướng một bậc.

Gói quà trên tay đã ăn hết, Lư Thế Xuân mới rút khăn lau miệng rối đi thăng vào trong hậu điện.

Gian nội điện ấy là nơi thờ vị thần núi Thái Sơn, đâu đâu cũng treo những bức hoành trướng màu vàng, khói hương mù mịt. Trước cửa điện để rất nhiêu gối cỏ bồ, những người đi dâng hương nối tiếp nhau quì lạy không ngớt.

Lư Thế Xuân đưa mắt quét qua, trông thấy một lão bà và Vân nhi đang quì lạy rất chân thành trên chiếc gối thứ nhất và thứ hai ở phía tay trái.

Trong tấm giấy đêm qua, Huỳnh ỷ Vân có nói rõ hình dáng mà nàng cải trang nên vừa nhìn qua là y đã biết đấy là hai chủ tớ của Huỳnh ỷ Vân rôl.

Lư Thế Xuân đứng yên ở phía sau, chờ cho nơi chiếc gối thứ ba trống chỗ thì nhanh nhẹn bước tới đốt nhang, đưa lên khấn vái rối nói nhỏ rằng :

- Cô nương, tại hạ đã đến đúng lời hẹn, vậy cô nương có điêu chi chỉ dạy ?

Lão bà nói :

- Gần đây anh nghe tên lão tặc họ Đào ấy có hành động gì khác lạ chăng ?

Lư Thế Xuân đáp :

- Con quỉ già ấy gân đây không có hành động gì cả. Hắn tuyệt nhiên không nói đến Lỗ Công Hành nữa và cũng rất ít đi ra ngoài. Hắn chỉ phái người đi dò xét nhất cử nhất động của võ lâm để hy vọng tìm ra manh mối việc Sử Đông Dương bị mất tích. Mấy hôm trước đây, y bỗng được tin Thanh Lai phiêu cục gặp biến, Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ cũng bị thiệt mạng trong biến cố đó. Hơn nữa Hàn Thiết Quan âm lại xuất hiện qua món hàng áp tải bí mật của Thanh Lai phiêu cục nên hết sức mừng rỡ nói rằng:

"Đấy là trời giúp cho ta, nỗi oan giờ đây đã được giải rõ !". Nên hắn liền dẫn tại hạ và Từ Long Tướng gấp rút đến vùng Thanh Lỗ.

Lão bà nói :

- Chẳng phải anh bảo Từ Long Tướng đã vắng mặt một cách bất ngờ hay sao ? Chắc chắn hắn đã đến vùng Sơn Đông để sắp đặt mưu gian rối.

Thế tại sao hôm nay lại đi chung với hắn được ?

- vì y vắng mặt ba ngày thì lại xuất hiện trong phủ. Tại hạ vì tránh sự nghi kị của người khác nên chẳng hê dám hỏi y. Bên ngoài Từ Long Tướng tỏ ra thân mật với tại hạ nhưng kì thực thì bên trong lúc nào cũng theo dõi tại hạ cả. Này cô nương, cô có thấy tại hạ đến vùng Sơn Đông đây là có điêu chi đáng chú ý không ?

Lão bà đáp rằng :

- Việc ấy thực là mù mịt, biến ảo chẳng ngừng, không thể nào căn cứ vào cái lý thông thường để suy đoán cho được. Do đó hiện nay tôi chưa nắm được một manh mối gì cả ! Nói đến đây lão bà ngưng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Hắc Bạch Song Kỳ vào bên trong khách sạn để làm gì thế ?

- Song Kỳ có mộng chiếm ngôi vị minh chủ võ lâm nên bị Lữ Khêu Mộ Bình dùng kế khích tướng làm cho hai người bằng lòng dẫn Tứ Kiệt đi thẳng đến Hắc Long Đàm vào canh ba đêm nay.

Lão bà than rằng :

- Lữ Khêu Mộ Bình là một nhân vật rất đáng sợ, vê sau anh cần phải chú ý người này mới được ! Lư Thế Xuân cũng không khỏi sửng sốt nói :

- Lấy bạo để chế bạo, hâu thu cái lợi ngư ông, đấy là nghĩ đến đại cuộc võ lâm nên ông ta mới bất đắc dĩ phải làm như thế. Vậy có điêu chi sai lầm hay sao ?

Lão bà nói :

- Anh chỉ nên nhớ lời tôi là được rồi. Muốn nhìn thấy được chân tướng của họ, tất phải trải qua một thời gian dài nữa. Thôi anh đi đi. Nếu có chuyện gì cần thì tôi sẽ cho Vân nhi tìm đến để báo tin cho anh biết.

Lư Thế Xuân nói :

- Nếu thế thì tại hạ xin cáo lui vậy ! Nói dứt lời y bèn đứng thẳng người lên rồi bước tới thò tay rút một thẻ xâm trong ống và bước thẳng tới trước mặt ông từ giữ miếu ngồi tại một góc điện để xin một tấm thẻ bài xâm. Sau đó y quay người bỏ đi thẳng ra ngoài.

Lão bà và Vân nhi cũng nối gót bước ra.

Lư Thế Xuân vừa bước ra khỏi Nhân An Môn thì bỗng thấy Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình đang giả vờ đi du ngoạn lẫn lộn giữa đám đông nên y bước thẳng đến chỗ ông ta nói :

- Lữ Khêu tiền bối, ông cũng đến đây để du ngoạn hay sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình dường như không ngờ Lư Thế Xuân cũng có mặt nơi đây nên sửng sốt rồi tươi cười đáp rằng :

- Tính của ta vốn thích đạm bạc, chuyện thị phi trong chốn giang hô không hề muốn mó đến bao giờ, nhưng khổ nỗi vì Đổng bảo chủ nhiều lân khẩn cầu nên bất đắc dĩ phải nhúng tay để tình bạn khỏi

sứt mẻ. Vì quá bực mình thái độ ngông cuồng, tự phụ của Hắc Bạch Song Kỳ nên ta mới tìm cớ đến đây cho khuất mắt.

Nói đến đay ông ta bỗng dừng lại, đưa mắt ngó xuống ra chiều nghĩ ngợi. Qua một lúc sau, nới ngước mặt lên mỉm cười nói :

- Ta có y muốn lên ngọn Nhật Quan Phong trên đỉnh Thái Sơn để nhìn xuống quan sát địa hình chung quanh vùng Hắc Long Đàm hâu tính việc công thủ vê sau và có ý muốn được thiếu hiệp cùng đi. Có lẽ đến trưa chúng ta có thể trở về đến khách điếm được, thiếu hiệp thấy thế nào ?

Lư Thế Xuân liền đông ý đáp rằng :

- Tiên bối có việc thì vãn bối phải tiếp tay, đấy là lẽ tự nhiên ! Huỳnh ỷ Vân vừa bảo chàng phải để ý đến Lữ Khêu Mộ Bình thì đây là một cơ hội thực tốt để nhân dịp này làm thân thêm với ông ta, tất mọi việc về sau sẽ được dễ dàng hơn nhiều. Bởi thế y không cân nghĩ ngợi lâu liên lên tiếng đồng ý ngay.

Trên nét mặt của Lữ Khêu Mộ Bình liên hiện lên một nụ cười vui vẻ nói :

- Nếu thế chúng ta hãy lên đường vậy ! Bọn họ không đi theo con đường có cấp đá để lên núi, mà trái lại tìm đến một vùng đá tảng lởm chởm ở bên cạnh để đi lên. Họ lợi dụng những gốc tùng cành lá sum sê che kín thân mình rồi dùng thuật khinh công thượng thặng vượt nhanh lên núi.

Khi hai người lên đến Nam Thiên Môn, mà số khách dâng hương chỉ mới đi được nửa đường. Gió núi thổi lồng lộng, tà áo của hai người không ngớt tung bay, khiến họ có cảm giác lâng lâng như bước vào tiên cảnh.

Lữ Khêu Mộ Bình trông thấy vừng thái dương đỏ ối đã lên khá cao nên quay sang Lư Thế Xuân nói :

- Đáng tiếc tôi và thiếu hiệp đến quá muộn nên không được xem cảnh đẹp lạ lùng khi mặt trời vừa mới từ biển mọc lên.

Hai người đứng lại Nam Thiên Môn đưa mắt nhìn ra, trông thấy những dãy núi đồi nhỏ ở bên dưới nhấp nhô mù mịt, không đâu là bến bờ.

Trước cảnh ấy Khưu Mô. Bình cảm thấy trong lòng sảng khoái buột miệng ngâm rằng:

Đại Tông mặt mũi ra sao ?

Vắt ngang Tề, Lỗ non cao chạy dài.

Hóa công khéo léo an bài.

âm dương, sáng tối cả hai rõ ràng.

Những mong có dịp đăng sơn.

Hầu xem núi nhỏ đồi hoang cúi mình !.

Bài vịnh "Vọng Nhạc" của Đỗ Thiếu Lăng được Lữ Khêu Mộ Bình ngâm nga sang sảng nghe rất vui tai.

Lư Thế Xuân đứng bên cạnh nói :

- Tuy hai câu :

"Lên Đông Sơn thì thấy vùng đất Lỗ quá nhỏ; Lên Thái Sơn thì thấy cả thiên hạ quá bé" hình dung có phần quá đáng nhưng thực ra sự hùng vĩ của Đông Nhạc quả thật ít nơi nào có ! Lữ Khêu Mộ Bình gật đầu mỉm cười, quay người lại nói:

- Chúng ta hãy đi nào ! Dứt lời ông ta lao mình lướt nhanh đi tới.

Cả hai người vượt qua một ngôi chùa rồi tiến lên thẳng Ngọc Hoàng đỉnh. Ngọn đỉnh này hết sức cao, khiến người ta có cảm giác như không còn nơi nào cao hơn đây nữa.

Ngọn Nhật Quan Phong cũng ở tại đây. Cảnh lạ mắt khi mặt trời từ dưới biển nhô lên, mấy nghìn năm đã trở thành một tuyệt cảnh hấp dẫn vô số tao nhân mặc khách lấy đó làm đề tài ca ngợi cảnh mặt trời tắm dưới biển sâu, vàng son rục rỡ.

Khi hai người bước vào một dãy hành lang của Bích Hà Cung xây trên ấy, thì trông thấy có ánh đèn sáng choang, đồ sứ sặc sỡ. Họ bước lên một cái gác cao, dựa mình vào lan can cúi nhìn xuống địa hình Hắc Long Đàm nằm tại phía Đông.

Lữ Khêu Mộ Bình nhìn một lúc thực lâu và nhớ nằm lòng những địa điểm cần ghi nhớ.

Lư Thế Xuân đứng bên cạnh chờ đợi quá lâu nên sốt ruột nói :

- Thưa tiên bối, đêm nay Hắc Bạch Song Kỳ có thể xông vào vách núi đối diện với vùng nói cao trăm trượng của Hắc Long Đàm không ?

Lữ Khêu Mộ Bình chậm rãi đáp :

- Có nhiêu hy vọng lắm ! - Như vậy có nghĩa Hắc Bạch Song Kỳ sẽ chiến thắng được Cô Tùng Cư Sĩ ?

Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt nói :

- Tất nhiên là sẽ bị bại và sẽ bị bại một cách thê thảm ! Nhưng dụng ý của ta đã đạt thành, vì làm như thế để trù đi tính kiêu căng của Hắc Bạch Song Kỳ, đồng thời cũng để cho Cô Tùng Cư Sĩ không còn xem dưới mắt chăng có ai nữa.

Lư Thế Xuân không khỏi sửng sốt nói :

- Tại hạ được nghe Đào thế bá nói, tiền bối là người võ công cao tuyệt, mưu trí vô song. Nếu so với Cô Tùng Cư Sĩ không thua kém tí nào nhưng chẳng rõ tại sao tiên bối lại có vẻ thận trọng như vậy ?

Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Đây là lời khen ngợi quá đáng của Đào lão sư, nên biết là người tài còn có người tài hơn, trong chốn võ lâm biết bao nhiêu là bậc kỳ sĩ. Ta lúc nào hành sự cũng rất cẩn thận, đắn đo chu đáo vì vậy mới được cái hư danh như thế ! Nói đến đây ông ta xoay qua hỏi rằng :

- Ta cũng được nghe Đào lão sư nói võ công của ngươi khá lắm, quả đúng là một trang thiếu niên anh kiệt ! Lư Thế Xuân khiêm tốn nói :

- Sở học bé nhỏ của vãn bối chính là nhờ tiên phụ đã truyện dạy cho.

Chỉ là ánh sáng nhỏ nhen của một con đom đóm, thử hỏi nào dám đem so sánh với tiên bối ?

Lữ Khêu Mộ Bình nhường mày cười nói :

- Ngươi hãy dùng một thế võ tuyệt nghệ tấn công ta, để ta xem võ công ngươi như thế nào ?

Lư Thế Xuân cúi người sợ sệt đáp :

- Vãn bối không dám ! Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Chẳng hại chi cả ! Không biết chừng ta có việc cần nhờ tới ngươi, nhưng phải nhận xét trình độ võ công của ngươi trước mới dám quyết định.

Vậy ngươi cứ ra tay đi ! Lư Thế Xuân sững sờ một lúc, mới lách mình bước sang ngang ba bước, đưa hai bàn tay chắp trước ngực như đông tử bái Quan âm nói :

- Vãn bối vì cung kính nên phải tuân lệnh tiền bối ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Ngươi chớ có khiêm tốn, cứ việc tấn công thẳng vào những nơi hiểm yếu của ta ! Lư Thế Xuân nói :

- Xin tuân mạng ! Vừa nói, cách tay mặt vừa dùng thế Phân hoa phất liễu đánh nhanh ra, tức thì làn chỉ phong kiên quét thẳng vào Nhũ trung huyệt của Lữ Khêu Mộ Bình. Trong khi đó, chưởng mặt của Lư Thế Xuân cũng hạ thấp xuống rồi chớp nhoáng vỗ thẳng vào Khí hải huyệt của đối phương.

Cùng một thế võ mà đánh ra luôn hai miếng, nhanh nhẹn và kỳ diệu khó lường. Hơn nữa thế đánh sau mà lại công tới trước, luồng chưởng phong ồ ạt cuốn tới Khí hải huyệt của Lữ Khêu Mộ Bình.

- Hay lắm ! Lữ Khêu Mộ Bình cất tiếng khen.

Dứt lời, thân hình ông chỉ khẽ xê dịch là đã tránh khỏi được hai thế công của đối phương, đông thời đưa chưởng trái ra vỗ nhẹ xuống vai của Lư Thế Xuân. Lư Thế Xuân thầm kinh hãi trước thân pháp quá nhanh nhẹn của Lữ Khêu Mộ Bình, vội vàng đưa chân trái lách mình tránh rồi xoay người lại vung chưởng tấn công ra khiến bóng chưởng và kình phong dấy động ào ào, cuốn thẳng vê phía Lữ Khêu Mộ Bình. Đôi chưởng của Lư Thế Xuân đã áp dụng hai thứ chưởng pháp khác nhau, một bên rắn và một bên mềm, phía chính phía phụ cùng hỗ trợ cho nhau nên thế nào cũng đều cao thâm kỳ diệu cả.

Lữ Khêu Mộ Bình trong lòng lấy làm ngạc nhiên. Chừng ấy ông ta mới biết võ công của Lư Thế Xuân không phải là tầm thường. Do đó ông ta tập trung hết tinh thần để lo đối địch cũng như đôi mắt luôn luôn theo dõi các thế võ của Lư Thế Xuân.

Qua mười mấy thế đánh, Lư Thế Xuân dần dần trở vê với thế thủ, vì mỗi thế công của Lữ Khêu Mộ Bình xem bề ngoài rất tâm thường nhưng thực ra có nhiều chỗ bí hiểm không ngờ đến được, phải dùng đến ba thế võ liên tiếp mới đỡ được. Bởi thế Lư Thế Xuân không khỏi hết sức kinh hãi.

Chỉ trong chốc lát, vừng trán của Lư Thế Xuân đã ruộm mô hôi và bị Lữ Khêu Mộ Bình dồn vào một góc nhà, chân tay luống cuống không làm sao thi thố được nữa.

Đến chừng đó, Lư Thế Xuân mới biết võ công của Lữ Khêu Mộ Bình cao thâm hơn mình quá nhiêu. Bấy lâu nay y thường tự phụ vê võ công cũng như mưu kế, y tự cho mình có thể đứng vào hàng đệ nhất cao thủ trong võ lâm. Nhưng trước sự thật này thì y không khỏi chán ngán ngã lòng. Tuy nhiên sau đó y lại nghĩ rằng:

"ông ấy là người có tiếng tăm trong võ lâm, nếu ta thua ông ấy cũng không có gì là xấu hổ ! ".

Trong khi Lư Thế Xuân định lên tiếng chịu thua thì bỗng đâu có một giọng cười lạnh lùng như băng giá và đầy sâu hiểm từ bên ngoài cửa sổ vọng vào khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà.

Lữ Khêu Mộ Bình biến hẳn sắc mặt, vọt xéo ra ngoài cửa sổ, lướt nhanh trên không như một luồng điện xẹt, nhằm hướng có tiếng cười lao vút tới Lư Thế Xuân đang định nhún người vọt theo nhưng đôi chân mới vừa rời khỏi mặt đất độ hai tấc thì bỗng nghe phía sau lưng có một tiếng cười lạnh lùng,

đồng thời cảm thấy tại Tinh xúc huyệt của mình bị điểm trúng một chỉ nên mặt mày liên tối tăm, ngã khuy trở xuống đất.

Lúc ấy tại phía sau lưng Lư Thế Xuân có một bóng đen nhảy tới bồng Lư Thế Xuân lên rồi kẹp vào nách, lách mình vọt đi mất hút.

Đột nhiên có một tiếng quát to rằng :

- Lũ chuột ! Ngươi định chạy đi đâu ?

Tức thì bên ngoài cửa sổ có bóng của Lữ Khêu Mộ Bình vọt người đuổi theo.

Mặt trời đã ngả về Tây, số quân hùng ở tại Tiến Hưng khách điếm không thấy Lữ Khêu Mộ Bình trở vê đêu nóng lòng chờ đợi, phập phồng lo ngại. Chỉ riêng có Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt theo hộ vệ hai lão, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, ngồi yên ngó xuống không nói gì cả.

Đến quá giờ Mùi , mọi người mới trông thấy Lữ Khêu Mộ Bình sắc mặt đăm chiêu từ ngoài bước vào. Quần hùng đêu mừng rỡ. Đổng Tung Hầu to tiếng hỏi rằng :

- Lữ Khêu đại hiệp đi đâu vê thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình đôi mắt đầy u buồn quét qua quần hùng một lượt, nghiêm nghị nói :

- Lư thiếu hiệp đã bị thủ hạ của Cô Tùng Cư Sĩ bắt sống mang đi rồi ! Đào Như Hải kinh hoàng nói:

- Cô Tùng Cư Sĩ sao lại xuống tay với Lư hiền diệt, e rằng không phải đúng như thế chăng ?

Lữ Khêu Mộ Bình ngó chăm chú vào Đào Như Hải nói :

- Đào lão sư làm thế nào biết được Cô Tùng Cư Sĩ không xuống tay đối với Lư thiếu hiệp ?

Đào Như Hải bừng đỏ sắc mặt nói :

- Lư Thế Xuân từ vùng biên ải phía Tây xa xôi nghìn dặm đến đây, không có thù oán gì với Cô Tùng lão tặc, nếu ông ta xuống tay đối với Lư Thế Xuân thì thực không làm sao hiểu nổi ! Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt nói :

- Nếu thế thì Hồ Vân Bằng, Đoàn Vĩnh Thọ, Hoa Sơn Thất Kiếm, Dương Vân, Huỳnh Chấn Viêm và Tướng Kiệt có mối thù với ông ta đâu.

Ban Trắng Hồng ngửa mặt lên, lạnh lùng hỏi rằng :

- Việc ấy xảy ra tại đâu ?

Lữ Khêu Mộ Bình bèn đem từ đầu việc mình đã gặp Lư Thế Xuân tại ngôi Đại Miếu, kể rõ đến việc ông ta và Lư Thế Xuân cùng đến Bích Hà Cung và tại nơi này có một bóng đen nhanh nhẹn bắt sống Lư Thế Xuân mang đi. Ông cũng cho biết sau đó ông đã đuổi theo nhưng vì bóng đen ấy thân pháp quá nhanh nhẹn mà lại quen thuộc địa hình ở nơi đó, nên ông không thể nào đuổi theo kịp, đành phải đi trở về khách điếm.

Ban Trắng Hồng nói :

- Dụng ý của kẻ ấy bắt Lư thiếu hiệp mang đi làm gì ? Lữ Khêu huynh là người tài trí vô song, có thể đoán ra được hay chăng ?

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Theo tại hạ đoán thì mọi hành động của chúng ta đều lọt vào tai mắt của Cô Tùng Cư Sĩ. Ông ta bắt sống Lư thiếu hiệp mang đi là có ý muốn tìm hiểu thêm vê chúng ta bằng cách khảo tra để lấy lời khai của Lư thiếu hiệp, hầu tiện việc đối phó lại với chúng ta. Xem ra tối nay Hắc Bạch Song Kỳ lại còn gặp khó khăn hơn nữa ! Khẳng Định Viễn cười nhạt rồi vụt đứng phắt dậy nói :

- Lão nhị, chúng ta hãy đi, tôi không tin rằng Cô Tùng Cư Sĩ là kẻ lợi hại như mọi người đôn đại.

Dứt lời, y đưa chân bước đi, lướt người ra khỏi đại sảnh.

Ban Trắng Hồng cười nói :

- Chư vị hãy chờ nghe tin chiến thắng nhé ! Nói dứt lời, dẫn Tứ Kiệt bước nhanh theo Khẳng Định Viễn.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ nói to rằng :

- Chúng ta cũng nên kéo đến dưới chân ngọn núi để chờ tiếp ứng hâu tránh lời chê bai là chúng ta có ác ý muốn mượn dao kẻ khác giết chết người mình không ưu ! Lữ Khẩu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Đấy là lẽ tự nhiên ! Thế rồi quần hùng nối gót nhau bước ra, nhắm hướng núi Thái Sơn đi gấp tới.

Mặt trời đã lặn, nắng vàng rục rỡ tắt dân, màn đêm đang từ từ buông xuống, gió núi thổi mỗi lúc càng to.

Trong bóng tối mênh mông, Hắc Bạch Song Kỳ dẫn Tứ Kiệt chạy như bay vê hướng Phi Tuyên Lãnh.

Khi đến dưới ngọn núi, Hắc Bạch Song Kỳ liên xông lên trước. Cả hai nhanh nhẹn lách sang trái, nhảy sang phải, vượt lên như gió. Tất cả sáu người chẳng bao lâu đã tiến tới trước gian nhà đã bình yên vô sự.

Đột nhiên từ sau một góc rừng có hai đạo ánh sáng vàng bay xẹt ra tức thì, có hai người che mặt, mình mặc y phục đen bỗng nhiên xuất hiện. Hai người ấy vung tay lên khiến kiếm quang sáng ngời lóe lên đầy trời miệng quát to rằng :

- Kẻ nào xông càn đến đây thì phải chết ! Hắc Bạch Song Kỳ cười ghê rợn nói :

- Chưa chắc đâu ! Tức thì hai ngọn giáo liên nhanh nhẹn như chớp nhằm đâm thẳng vào Phúc kiết huyệt của hai người che mặt. Thế võ ấy chẳng những nhanh như điện xẹt mà còn hiểm hóc khó lường, xem n~lũlg thế kiếm của đối phương vừa công tới như chăng ra gì cả.

Qua một tiếng "loảng xoảng" ngân vang, tức thì hai lưỡi kiếm đã bổ đúng vào người của Hắc Bạch Song Kỳ, nhưng cả hai đêu không mang thương tích chi cả, trái lại hai lưỡi kiếm bị dội ra thực mạnh. Hai người che mặt cảm thấy hổ khẩu tay bị tê buốt, nóng bỏng, lưỡi kiếm suýt nữa vuột tay bay đi nên hết sức sợ hãi, đứng sững một lúc.

Hắc Bạch Song Kỳ liên nhanh như gió, tràn đến nơi cùng vung lưỡi giáo lên khiến những đạo ánh sáng màu bạc chói ngời, hoa cả mắt, trong khi những luồng kình phong từ hai ngọn cờ bên dưới lưỡi giáo hốt thẳng vào đối phương khiến hai người che mặt cảm thấy ngạt thở, vội vàng lách mình tránh ngang ba thước.

Ngay lúc ấy, Tứ Kiệt liên nhanh nhẹn tràn tới, kẻ vung đao, người vung chưởng công thăng vào hai người che mặt.

Hắc Bạch Song Kỳ cùng cất tiếng cười dài, rồi vọt người bay thẳng lên cao nhanh như chớp, bay xẹt qua khỏi căn nhà đá như một con ó.

Hai người che mặt thấy Hắc Bạch Song Kỳ tràn vào nhà thì vội vàng công chín thế kiếm liên tiếp đẩy lùi Tứ Kiệt nửa bước rồi vội vàng lao mình nhảy thẳng vào một vùng đá tảng ngổn ngang, tùng mọc rậm rạp ở bên cạnh ngọn núi mất hút.

Tứ Kiệt bèn cất tiếng cười ghê rợn nhưng không đuổi theo, trái lại cùng nhanh nhẹn theo chân Hắc Bạch Song Kỳ vượt qua ngôi nhà đá ấy.

Hắc Bạch Song Kỳ sau khi vượt khỏi gian nhà đá bèn theo sườn núi tiếp tục vượt lên nhanh như điện xẹt.

Sườn núi ấy chỉ rộng độ năm thước, hai bên hố sâu muôn trượng, gió thổi ào ào, cúi mặt nhìn xuống ai cũng phải kinh tâm tán đởm trước địa hình nguy hiểm ấy.

Vừng trăng bạc đã từ hướng Đông nhô lên, khắp núi đôi đều được soi sáng mơ hồ qua ánh trăng vàng nhạt, gió núi không ngớt thổi ào ào như muôn ngàn đợt sóng đang gào thét ngoài bể khơi.

Khẳng Định Viễn bỗng "hự" lên một tiếng rồi dừng chân đứng ngay lại, đưa tay cản lấy Ban Trắng Hồng nói :

- Chậm đã ! Lão nhị, ngươi có thấy cái gì ở phía trước mặt đó không ?

Ban Trường Hông đưa mắt chăm chú nhìn thì trông thấy một chiếc câu đá nối liên hai ngọn núi, lơ lửng trên không. Chiếc cầu đá ấy rộng không quá một thước, dài ngoài năm chục trượng, đưa mắt nhìn xuống dưới thì không thấy đâu là đáy, nếu sảy chân rơi xuống thì chắc phải tan xương nát thịt.

Đâu bên kia của chiếc câu đá là một phiến đá to nhô ra, ngay chính giữa lõm sâu, che mất đường đi ở phía bên kia ngọn núi.

Khẳng Định Viễn nói :

- Chỉ sợ chúng ta đi đến giữa câu thì sẽ bị đối phương bất chợt tấn công. Với một địa hình hiểm trở như thế này quả thực dù con chim cũng không bay qua lọt. Ta phải làm sao bây giờ ?

Ban Trường Hông chỉ đưa mắt ngó sững sờ chiếc câu đá, không hề để ý đến lời nói của Khẳng Định Viễn.

Đột nhiên từ phía một tảng đá to bên kia vách núi bỗng xuất hiện một lão già che mặt, mình mặc áo đen dài, tay cầm một thanh trừng kiêm sáng quắc, đưa ngang trước mặt, to tiếng cười nói :

- Già tưởng đâu là ai lại có tài vượt qua được ải thứ nhất tại Phi Tuyên Lãnh, nào ngờ té ra lại là Hắc Bạch Song Kỳ bấy lâu tên tuổi rung chuyển ở vùng biên thùy phía Tây. Chắc chắn lớp cương khí hộ thân của hai ông không thể đỡ nổi thanh trường kiếm bén này của già đâu. Thanh kiếm này tuy không phải là thần kiếm nhưng nó cũng có thể chém sắt chặt đá ngon lành như chặt chuối vậy ! Tuy hai bên cách xa nhau nhưng nhờ ngọn gió thổi nên tiếng nói cũng được ngọn gió đưa đến nghe rõ mồn một, chứng tỏ lão già ấy là một cao thủ bậc nhất, tinh thâm cả hai mặt nội ngoại công.

Ban Trắng Hồng gằn giọng quát :

- Tôn giá có phải là Cô Tùng Cư Sĩ không ?

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây nếu đúng là Cô Tùng Cư Sĩ thì hai ông đã chết không có đất vùi thây lâu rồi ! Muốn đi tới Cô Tùng Nhai còn phải vượt qua năm ải nữa.

Suốt mười năm qua vượt qua được chiếc cầu đã này. Nhị vị sáng suốt thì nên lui lại là hơn.

Khẳng Định Viễn cười nhạt nói :

- Chỉ biết lợi dụng vào địa hình hiểm trở để thủ thắng thì nào đáng gọi là anh hùng ?

Lão già vuốt râu mỉm cười nói :

- Già đây theo Cô Tùng Cư Sĩ tiền bối đến nơi này ẩn cư, hoang toàn dứt khoát với nhân thế, không còn biết đến chuyện giang hồ, vậy hai chữ "anh hùng" nào có dám nhận ? Nhưng chúng tôi chỉ có ý định là ngăn chặn mọi người không cho đến đây quấy rầy sự yên tĩnh của chúng tôi, việc lợi dụng địa hình hiểm trở có gì là không phải ?

Khẳng Định Viễn cười ha hả như điên nói :

- Khá khen cho bọn người tự xưng là cắt đứt với nhân thế và xa lìa chốn giang hô ! Thế tại sao Hô Vân Bằng ở Thanh Lai phiêu cục lại bị chết một cách oan uổng, Vương ốc Nhất Lão Thất Bộ Truy Hôn Đoàn Vĩnh Thọ vô tội lại chịu thiệt mạng ? Hàn Thiết Quan âm, vật quí báu nhất của chốn võ lâm lại bị cướp đi để làm của riêng như vừa rồi, thử hỏi còn dùng lời lẽ xảo trá để che giấu mà không biết hổ thẹn như thế được hay sao ?

Lão già ở phía sườn núi bên kia giận dữ đến râu tóc đêu dựng đứng quát to rằng :

- Việc ấy già đây cũng có nghe, nhưng chắc chắn không phải là việc chúng tôi làm. Suốt hai mươi năm nay, Cô Tùng Cư Sĩ chẳng hê đi khỏi Cô Tùng Cốc nửa bước, vậy những lời đồn đại ấy không thể tin được.

Ban Trắng Hồng cười nhạt nói :

- Hôm nay khắp trong thiên hạ đêu bàn tán xôn xao, mọi người đêu quả quyết đấy là việc làm của các ông. Đáng lý ra các ông phải có trách nhiệm tiếp tay vạch trần việc ấy ra ánh sáng mới phải, nhưng chẳng ngờ Hoa Sơn Thất Kiếm định tìm đến nơi hỏi cho rõ mọi việc thì lại bị các ông hại chết thê thảm dưới ngọn Phi Tuyên Lãnh. Sự việc đó đã chứng tỏ các ông là người có hành động ám muội, thế mà lại chối bỏ tất cả ! Các ông nên biết, Cô Tùng Cốc chỉ là một vùng nhỏ bé, chắc chắn không làm thế nào chống cự nổi trước sự công phẫn của cả võ lâm đâu ! Lão già cười nhạt nói :

- Ai phải ai trái, tất có ngày sẽ rõ, nhưng với địa vị của hai ông trong võ lâm, chưa xứng đáng bước đến đây để hỏi vê việc ấy ! Câu nói đó đã chạm thẳng vào lòng tự ái của Hắc Bạch Song Kỳ nên đôi mắt của hai người chiếu ngời lửa giận. Khẳng Định Viễn quát to rằng:

- Tôn giá sao không bước qua đây để so tài cho biết ai hơn ai kém, đứng bên ấy nói suông thì có lợi chi đâu ?

Lão già cười to nói :

- Tại sao nhị vị không bước qua bên này ? Già chỉ phụng mệnh phòng thủ tại sườn núi này thôi, không cho ai vượt qua là tròn nhiệm vụ, riêng việc tranh hơn thua, già đây không muốn mà cũng không phải là nhiệm vụ của già nữa ! Gió núi trong đêm tối vốn đã hết sức lạnh lùng, thế nhưng giọng cười của lão già vọng đến lại càng gây cho người nghe một cảm giác lạnh lùng như băng giá, đáng kinh sợ.

Hắc Bạch Song Kỳ giận dữ, nghiến chặt đôi hàm răng và đưa mắt nhìn nhau một lượt. Chiếc cầu đá ấy quá nguy hiểm, không làm sao có thể vượt qua được, đứng yên tức giận suông thử hỏi có ích lợi gì ?

Lão già đứng bên kia ngọn núi lại cất tiếng cười to nói :

- Nhị vị đã không có gan vượt qua chiếc cầu đá này thì chi bằng hãy lui trở vê, kẻo phải luống cuống vì tiến thối lưỡng nan ! Một trong số Tứ Kiệt theo hộ vệ cho Hắc Bạch Song Kỳ bỗng lách mình bước tới đầu chiếc cầu đá.

Ban Trắng Hồng giật mình khẽ quát :

- Tất Độ, ngươi định làm gì thế ? Tuyệt đối không thể mạo hiểm cẩu thả như vậy ! Tất Độ im lặng không trả lời, thò tay vào áo rút ra một cái ống sắt đen, đưa thẳng về phía bên kia ngọn núi và ấn mạnh lò xo. Sau một tiếng "xoạt" tức thì từ trong ống sắt ấy bay ra mười mấy viên đạn đen bắn thẳng vào nơi lão già đang đứng.

Lão già ấy trông thấy Tất Độ nhanh nhẹn bước tới đâu câu thì nghĩ thầm rằng:

"Gã này quả là tự nạp mạng ! " Nhưng bỗng lão ta nghe thấy tiếng rít vèo vèo trong không khí thì không khỏi sửng sốt đưa mắt nhìn lên, trông thấy mười mấy đốm đen đang xẹt nhanh tới. Lão già bèn lạnh lùng quát rằng :

- Cái tài nhỏ mọn ấy mà cũng dám đem ra làm bẩn mắt mọi người ! Nói đoạn ông ta vung năm ngón tay nơi chưởng mặt lên quét qua một luồng kình lực mạnh mẽ. Song chẳng ngờ những ám khí ấy chạm nhằm chưởng phong chủng chẳng những không bị đẩy lui mà trái lại chúng tạt ra hai bên rồi lao vút tới càng nhanh hơn.

Sau những tiếng va chạm thẳng vào vách đá, thì đột nhiên những viên đạn nhỏ ấy lại phát nổ lên một tiếng to rồi tiếp đến là những ngọn lửa đỏ rực cháy lan ra khắp chung quanh.

Ngọn lửa ấy bừng cháy thật mau, chỉ trong chớp mắt là nơi sườn núi đó đã bị lửa trùm kín dưới ngọn lửa đỏ. Lão già trông thấy thế hết sức kinh hãi. Lão ta không ngờ đối phương lại có món ám khí quá nguy hiểm như vậy Trong khi đó tóc tai, quần áo của lão ta đêu bị ngọn lửa bắt cháy nên buột

miệng thét to một tiếng kinh hãi rồi lao mình chạy thẳng vào con đường lõm sâu nơi vách núi ấy.

Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi lộ sắc kinh ngạc vì hai người không ngờ Tất Độ lại có một thứ ám khí uy lực mạnh mẽ như thế. Trong khi cả hai đang có ý định lên tiếng hỏi Tất Độ thì người này nhanh nhẹn quay mặt lại nói :

- Thời cơ hiếm có, nhị vị nên vượt qua cầu mau ! Ban Trường Hồng liên vọt người bay lên trước tiên. Người y bay cao có đến sáu bảy trượng rồi từ trên đáp xuống giữa chiếc cầu như một con chim đại bàng xòe cánh.

Thân pháp của ông ta thực tuyệt diệu, lòng can đảm cũng hết sức to.

ông ta từ trên cao đáp xuống thật đúng vị trí, chứng tỏ nếu không có một trình độ có công cao cường thì không làm sao hành động được như vậy.

Liên khi ấy, Ban Trắng Hồng lại vọt người bay lên, nhẹ nhàng như một con chim én, nhắm xẹt thẳng vê phía con đường mòn ở ngọn núi bên kia. Trong khi thân hình của ông ta vừa rơi xuống, thì nhanh nhẹn tạt ra một luông kình phong đẩy lui ngọn lửa đang cháy rồi nhanh nhẹ lao thẳng tới trước Tiếp đó, Phương Định Viễn cũng vọt người bay theo. Trước tiên y cũng rơi xuống ngay giữa cầu nơi Ban Trường Hồng vừa đứng khi nãy, rồi mới vọt người bay lên, xẹt thẳng vê phía bên kia ngọn núi.

Trong khi Hắc Bạch Song Kỳ vừa mới đáp xuống đến mặt đất thì đã trông thấy đám kiếm quang nhanh nhẹn công tới. Hai người không đợi nhìn rõ đối phương là ai, vội vàng vung hai ngọn thương, phất hai lá cờ ra phản công trả lại. Đôi bên đêu dùng toàn những thế võ kỳ diệu hiểm hóc. Kiếm quang chập chờn nơi nơi, ngọn kỳ phong cuốn ào ào khắp chốn gây nên một trận hỗn chiến khó phân thắng bại.

Khi Không Định Viễn và Ban Trường Hông đưa mắt chú ý nhìn về đối phương thì thấy đó là tám người che mặt, mặc y phục màu đen, đang vung kiếm đánh tới tấp, nhanh nhẹn như điện chớp, ồ ạt như sấm nổ. Thế võ của họ thật phức tạp khó đoán. Nếu không phải là người có võ nghệ tinh tuyệt như Hắc Bạch Song Kỳ thì chắc chắn không làm thế nào đỡ nổi được một thế kiếm của tám người đánh một lượt.

Lão già ban nãy đã chạy đi mất. Trong khi đó, ngọn lửa vẫn còn đang cháy đỏ rực, mỗi lúc càng lan rộng hơn.

Lúc ấy, Tứ Kiệt cũng đã vượt qua được chiếc cầu đá, rồi lao mình vượt qua khỏi vùng lửa cháy tràn lên tấn công vào tám người mặc áo đen che mặt nọ.

Tám người che mặt từ đâu đến cuối vẫn im lặng không nói gì cả. Họ chỉ một mực lo tấn công đối phương mà thôi. Đến khi thấy Tứ Kiệt nhảy vào vòng chiến thì tám người che mặt ấy liên nhanh nhẹn

thay đổi vị trí, bao vây đối phương vào giữa. Tám thanh trường kiếm phối hợp một cách tài tình, không để trống một khe hở. Cứ khi người này tràn đến tấn công thì người kia lui ra nghỉ tay trong giây lát, thế công và thế thủ của họ thay đổi nhanh chóng không làm sao lường được. Chung quanh đấy hằng vạn đốm sao sáng cứ liên tiếp lóe lên, bao nhiêu luồng kiếm quang chiếu ngời như mống bạc, không ngớt rít vèo trong không khí.

Đột nhiên ngay lúc ấy có một bóng đen xẹt nhanh đến như một vì sao sa. Trong khi bóng đen ấy còn lơ lửng trên không thì đã nhanh nhẹn vung mạnh hai tay áo ra khiến ngọn lửa đang cháy mù mịt đều tắt thụp.

Bóng đen ấy đáp xuống đất nhẹ nhàng quát rằng :

- Ngưng tay đã ! Tiếng quát không to, nhưng âm thanh truyền khắp chốn, hôi âm không ngớt vang dội cả núi đôi.

Tám người áo đen liên thu thế võ, nhảy lùi ra sau đứng hai bên bóng đen ấy im lặng không nói gì cả. Không khí chung quanh trở lại yên tĩnh như chẳng hề có xảy ra cuộc ác chiến.

Hắc Bạch Song Kỳ đưa mắt nhìn lên, trông thấy đó là một lão già râu tóc bạc phơ, đôi mày trắng như tuyết, thân hình cao lớn vô cùng, đỉnh đầu hoàn toàn trơn láng, chỉ còn sót lại mấy mươi sợi tóc thòng xuống khỏi cổ, không ngớt bay phe phẩy trong gió.

Sắc mặt của lão già ấy trông lạnh lùng như băng, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Hắc Bạch Song Kỳ không hề chớp.

Khẳng Định Viễn nói :

- Người vừa đến ấy, có lẽ là Giáng Khuyết Kiếm Khách, tên tuổi rung chuyển cả Trung Châu trước kia và ngày hôm nay tự xưng là Cô Tùng Cư Sĩ Hà Trùng Uy đấy có phải không ?

Lão già lạnh lùng nói :

- Có phải hay không, tùy nhị vị tự đoán lấy. Già đây đã xa lánh thế tục nên danh hiệu cũng không còn nhớ nữa ! Ban Trắng Hồng cười nhạt nói :

- Nếu nói thế thì ông đúng là Cô Tùng Cư Sĩ rồi ?

Lão già đáp :

- Già đây đã nói là tùy hai ông hiểu sao cũng được ! Nói đến đây, sắc mặt của lão già bỗng sa sâm rồi tiếp :

- Vị nào đã sử dụng món ám khí độc hại như thế ? Nếu chẳng phải già đây đến kịp thì ngọn lửa ấy sẽ cháy lan ra khắp núi, tất muôn vạn sinh linh phải chịu ngọn lửa thiêu chết, lòng dạ độc địa ấy thực là đáng trách ! Nói đến đây, mặt lão ta tràn đầy sát khí, trông âm u thật là đáng sợ.

Tất Độ liền bước tới một bước quát to rằng :

- Chính ta đây ! ông định làm gì ?

Lão già đưa mắt lạnh lùng nhìn qua Tất Độ một lượt, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng nói :

- Chẳng làm gì cả, chỉ cân ngươi tự chặt bỏ đôi bàn tay để tỏ ra hối lỗi là được ! Tất Độ cười nhạt một tiếng rồi nhanh nhẹn tràn lên tấn công chớp nhoáng. Lưỡi đao trong tay y công thẳng vào lão già ba thế võ ồ ạt như mưa sa bão táp, nhanh nhẹn như gió hốt điện xẹt.

Lão già quát to rằng :

- Đồ nghiệp chướng ! Tức thì, lão ta lách mình tràn qua phía trái nửa bước rồi vung ngược bàn tay ra thực nhanh, tức thì lưỡi đao trong tay của Tất Độ chẳng rõ như thế nào đã bị cướp lấy vào tay của lão ta.

Tất Độ bị hất bắn ra sau ba bước. Hắc Bạch Song Kỳ và Tam Kiệt trông thấy thế sắc mặt đều không khỏi biến sắc.

Lão già cất giọng lạnh lùng nói :

- Ta cho ngươi tự chặt bỏ hai cánh tay đã là một sự trừng trị vượt qua thông lệ rồi, thế mà ngươi lại dám ra tay tấn công già đây, như vậy tội ngươi đã đáng chết ! Nói đoạn, ông ta liên giương chỉ lên cách không điểm tới. Tức thì, Tất Độ "hự" lên một tiếng khô khan rồi ngã ngửa té lăn ra đất.

Khẳng Định Viễn quát to lên một tiếng rồi vung ngọn giáo Cô lâu kỳ đang nắm trong tay ra, dùng thế Cửu châu phi vân công thẳng vào lão già.

Thế võ ấy là một trong ba thế tuyệt nghệ dùng để giữ mình của Khẳng Định Viễn, có một sức mạnh khôn tả, hiểm hóc khó lường. Nhìn thẳng vào chẳng khác chi một ngọn thác đổ hay như muôn ngàn đợt sóng đang dâng trắng xóa một vùng, ồ ạt từ trên đỉnh đầu giáng xuống.

Đôi mày bạc phếch của lão già liên nhường cao, vung chưởng mặt lên khẽ chụp tới. Tức thì, ngọn kình phong của lá cờ quét ra liên bị xô bật trở lại, cũng như ngọn giáo bị chân đứng lại.

Ngay lúc ấy, lão già lại vung năm ngón tay ra nhanh nhẹn chụp thăng vào huyệt cổ tay của Khẳng Định Viễn. Khẳng Định Viễn thấy thế, liên thay đổi thế võ, cổ tay của ông ta nhanh như chớp hạ thấp

xuống, lách ngang qua, rồi lại vung lên cao. Nhưng nào ngờ vẫn không tránh khỏi luồng chỉ phong của đối phương nên trong lòng hết sức kinh hãi.

Lão già bỗng quát to rằng :

- Hãy buông tay ra ! Giọng nói của lão ta chẳng khác nào tiếng đại hồng chung vang rên cả núi đồi, tiếng dư âm vọng từ các sơn cốc vê ngân mãi không dứt, khiến đôi tai của mọi người kêu "o, o" như muốn điếc tai. Sắc mặt của Ban Trắng Hồng đã biến hẳn. Tam Kiệt cũng đồng loạt kinh hoàng thối lui một bước.

Khi ấy, mọi người đều trông thấy ngọn giáo có lá cờ Cô lâu kỳ không còn trên tay Không Định Viễn nữa mà đã bị lão già giật lấy và nắm chặt trong tay mình. Đồng thời, lão ta lại vung chưởng trái lên, đánh ra nhẹ nhàng một cái.

Thế là Phương Định Viễn như đã bị trúng một chưởng thật mạnh, thối lui liên tiếp bảy tám bước, đến khi lưng dựa được vào một vách đá mới đứng yên trở lại. Sắc mặt của y đã trở thành tái nhợt, đôi mắt lờ đờ, mồ hôi xuống như tắm chứng tỏ y bị thương không phải nhẹ.

Ban Trắng Hồng không khỏi thầm kinh hãi nói :

- Đấy là võ công gì thế ?

Lão già mỉm cười, đưa mắt nhìn thẳng vào Ban Trắng Hồng nói :

- Ngươi còn định đánh nhau với già đây nữa không ?

Ban Trường Hông cũng là một bậc anh hùng trong chốn giang hô, nếu chịu hạ đầu phục đối phương, chôn vùi tên tuổi bấy lâu, thì thà chịu mất mạng dưới tay đối phương còn có danh hơn. Bởi thế, y bèn cười to nói :

- Ông tưởng rằng Ban mỗ là một người không có khí tiết hay sao ?

Vừa nói dứt lời, thì y bèn vung ngọn giáo ra công thăng tới. Lão già nhanh như chớp vung bàn tay ra chụp cứng ngọn hắc kỳ nói :

- Giờ đây, bọn các ông chỉ còn có hai con đường để đi mà thôi. Một là các ông chịu qui thuận, hai là chịu cắt đôi tay rồi phế trù võ công đuổi xuống núi.

Vừa nói, lão ta vừa vung chưởng mặt lên, giương hai ngón tay ra điểm thẳng vào Ung mạn huyệt của Ban Trường Hồng.

Hắc Bạch Song Kỳ đều là người có lớp cương khí hộ thân, dù sắt thép cũng không hại được,

phương chi điểm huyệt thì làm sao hại được đến người của họ. Nhưng võ công của lão già thực quá cao cường, chỉ lực rắn không thua đao kiếm nên đã phá vỡ được lớp cương khí hộ thân của Ban Trắng Hồng. Bởi thế Ban Trắng Hồng cảm thấy huyệt đạo của mình bị lạnh buốt, rồi khắp cả người cũng lạnh tê và cứng đờ.

Trong khi ấy, Tam Kiệt đứng bên cạnh sững sờ như những xác chết nói không ra lời nữa.

Lão già đưa mắt nhìn vào Hắc Bạch Song Kỳ, cất tiếng than rồi nói :

- Ôi, sao hai người lại quá ngu xuẩn như thế ? Các ngươi tự phụ vào võ công cái thế của mình, ao ước được lên ngôi vị minh chủ của võ lâm nên đã bị người ta đẩy vào cõi chết mà vẫn không biết ! Khẳng Định Viễn và Ban Trường Hông lúc ấy hoàn toàn không còn sức mạnh nữa, nhưng tai mắt thì vẫn còn tươi tỉnh như người thường nên nghe qua lời nói chân thành ấy, không khỏi lộ vẻ sửng sốt.

Lão già lại nói tiếp :

- Võ công của hai ngươi tuy chẳng tâm thường nhưng nếu đem so sánh với những tay cao thủ danh tiếng ở Trung Nguyên thì chưa thấm vào đâu cả Chớ nói đâu xa, mà chỉ cần đem so sánh với quần hùng đang tập trung ở Tiến Hưng khách điếm nơi thành Thái An, thì riêng Yến Nam Tam Kiệt hai ngươi cũng không thể đối địch nổi. Đấy là chưa nói đến Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình và Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải chẳng hạn ! Khẳng Định Viễn chống tay vào vách đá rồi gắng gượng đứng thẳng lên, bước tới nói :

- Thế bọn họ đẩy anh em chúng tôi đến đây là vì lý do gì ? Xin ông tha thứ về chỗ Không mỗ chưa được biết điều đó ! Lão già nói :

- Điêu thứ nhất là bọn họ không muốn gặp phải cường địch gây trở ngại cho họ như các ngươi. Ké đó, họ muốn lợi dụng sức của các ngươi để thăm dò Cô Tùng Cốc. Nếu các ngươi thắng được thì tốt, mà bị hại thì cũng chăng không hại gì cho họ. Hơn nữa, hành động của các ngươi ở vùng biên thùy phía Tây cũng không tốt đẹp gì, nếu có chết thì xem như bọn họ đã trù được một mối hại cho võ lâm. Vậy thử hỏi có thiệt chi cho họ mà họ không làm ?

Hắc Bạch Song Kỳ cảm thấy như bị một mũi dao nhọn đâm thẳng vào tim, hết sức đau đớn.

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây nói bấy nhiêu là hết rồi. Vậy hai con đường ta nêu ra vừa rồi, tùy ý các ngươi tự chọn lấy chứ không còn bàn bạc chi thêm được nữa. Nếu các ngươi hàng phục già đây thì chắc chắn già không bao giờ bạc đãi các ngươi đâu ! Hắc Bạch Song Kỳ gục đầu ủ rũ thầm than trong lòng rồi lên tiếng nói:

- Chúng tôi xin tuân theo mệnh lệnh của tiền bối, suốt đời chịu cho tiền bối sai khiến ! Lão già gật

đầu nói :

- Người biết thời vụ mới đúng là người tuấn kiệt. Nhưng các ngươi không nên để cho số quần hùng trong võ lâm biết là các ngươi qui thuận già đây mới được ! Vừa nói, lão ta vừa thò tay vào áo lấy ra một chai nhỏ bằng bạch ngọc, đổ ra sáu viên thuốc màu đỏ sặc sỡ, mùi thơm ngào ngạt. Đồng thời lại đưa tay cách không điểm thẳng về phía Ban Trường Hông và Tất Độ mỗi người một chỉ. Ban Trường Hồng liên cảm thấy khí huyết trong người mình đêu được thông suốt trở lại như cũ. Tiếp đó, lão già lại phân phối cho mỗi người một viên thuốc rồi bảo tất cả sáu người bỏ vào miệng nuốt xuống. Sau rốt lão ta liên lên tiếng nói :

- Giờ đây, các ngươi có thể xuống núi và tất sẽ gặp quân hùng chờ đợi tại phía dưới. Các ngươi không nên để lộ điêu chi cả mà cứ bảo rằng đã được Cô Tùng Cư Sĩ tiếp đón đúng lễ nghi và giải thích cho nghe điều hơn lẽ thiệt nên đã loại bỏ ý nghĩ chiếm đoạt ngôi vị minh chủ võ lâm để trở vê vùng biên thùy phía Tây và không can dự đến chuyện thị phi ở Trung Nguyên nữa. Chỉ nói bấy nhiêu đó, rồi thì các ngươi giã từ họ ra đi, đến tại miếu Thiết Công cạnh Đại Minh Hồ ở Lịch Thành, chờ ta phái người đến dẫn trở vê ! Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt liền cúi người xá một xá thực sâu rồi quay người đi xuống núi. Trong lòng họ đêu đang có cảm giác thực khó tả, vừa xấu hổ vừa buông tủi ngao ngán.

Trong khi ấy, có một người che mặt phụng mệnh đưa họ đi. Khi vượt qua khỏi chiếc câu đá thì người che mặt ấy bỗng nói :

- Sáu vị nên nhớ là tối mai phải đến miếu Thiết Công, có lẽ người đến đón quí vị sẽ đến stjl~l hơn và sẵn sàng chờ đợi các vị Ở đó. Viên thuốc mà các vị vừa uống chỉ có hiệu quả duy trì tiếng mạng của các vị trong vòng ba hôm thôi, nếu vượt quá thời hạn đó thì tạng phủ sẽ bị bể nát mà chết ngay tức khắc. Vậy các vị tuyệt đối chớ quên ! Nói đoạn người ấy quay mình đi trở lại. Cả bọn sáu người đưa mắt nhìn nhau cười đau đớn, im lặng lầm lùi tiếp tục bước xuống núi.

Bên dưới Phi Tuyền Lãnh mờ mịt bóng tối. Số quân hùng võ lâm tụ tập tại đây không ngớt đưa mắt ngóng nhìn, sốt ruột chờ đợi.

Bỗng có người lên tiếng nói :

- Đi lâu như thế này mà chưa động tĩnh chi cả, xem ra Hắc Bạch Song Kỳ tất gặp rủi nhiêu hơn may ! Liền đó lại có tiếng người khác nói rằng :

- Chúng ta đến chậm một bước nên không được mục kích Song Kỳ vượt lên ngọn núi ra sao. Nếu bọn họ vì sợ khó mà lên trở vê vùng biên thùy phía Tây, để chúng ta đứng chờ đợi mãi ở đây thì chẳng hóa ra tội lắm hay sao ?

Mọi người chung quanh, ai nấy cũng trông chờ sốt ruột, kẻ lời qua người tiếng lại, không ngớt bàn

bạc với nhau.

Chỉ riêng có Lữ Khêu Mộ Bình là mỉm cười im lặng không nói gì cả.

Đổng Tung Hâu khẽ hỏi rằng :

- Số phận của Hắc Bạch Song Kỳ ra sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Tuy mọi việc cũng có những trường hợp bất ngờ, nhưng tại hạ dám đoán là Hắc Bạch Song Kỳ không có cách gì thủ thắng được. Sáu người của họ, nếu không chết ngay tại chỗ thì tất cũng chặt tay đuổi xuống núi ! Gió núi mỗi lúc thổi mạnh, hơi lạnh như cắt da thịt. ánh trăng mông lung trông thật buôn bã. Câu Long Tẩu bỗng nói :

- Vạn nhất Hắc Bạch Song Kỳ thủ thắng được và bỏ đi mất thì chẳng hóa ra uổng công chúng ta chờ đợi hay sao ? Vậy theo ý của Trạch mỗ thì chúng ta nên vượt lên ngọn núi bê ngoài như để tiếp ứng với Hắc Bạch Song Kỳ, nhưng thực sự thì đề phòng bọn họ cướp lấy Hàn Thiết Quan âm rồi bỏ đi mất luôn.

Lữ Khêu Mộ Bình cười nói :

- Trạch đại hiệp, đêm nay ông rõ ràng mất hết sự trầm tĩnh thận trọng như mọi ngày. Võ công của Hắc Bạch Song Kỳ, nào có thể sánh kịp với Trạch đại hiệp, vậy bọn họ là sao thủ thắng được ? Xin đại hiệp chớ quá sốt ruột, bình tĩnh chờ đợi một tí đã ! Trạch Kỳ thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, rồi đứng im lặng không nói gì thêm, tâm hồn có vẻ bình tĩnh trở lại.

Đêm khuya dằng dặc, châm chạp trôi qua từng khắc một. Ai nấy đều cảm thấy thời gian trôi chậm chạp như một con sên đang bò trên đất.

Bỗng nhiên, có tiếng người la to lên :

- Cái gì thế kia ?

Quân hùng nghe tiếng kêu ấy, đều ngước mắt nhìn lên thì thấy từ phía thực xa, ánh lửa cháy lên đỏ rực nửa góc trời.

Thiết Chỉ Thư Sinh liền kinh ngạc "úy" lên một tiếng rồi nói lớn rằng :

- Lạ thực ! Quần hùng đêu quay mặt ngó thẳng vê phía Lữ Khêu Mộ Bình, thấy sắc mặt của ông ta hiện vẻ ngơ ngác và đầy sự nghi ngờ.. .

Chương 7: Bí Mật Trong Tùng Cốc

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ lớn tiếng hỏi rằng :

- Lữ Khêu đại hiệp, ông bảo lạ thực là nghĩa làm sao ?

Lữ Khêu Mộ Bình ngước nhanh mặt lên, đưa mắt nhìn qua Trạch Kỳ một lượt rồi lại quay đầu ngó vê hướng có ánh lửa, chậm rãi đáp rằng :

- Hướng có ánh lửa đang cháy, chắc chắn là vùng phụ cận nơi Cô Tùng Cư Sĩ ở Như vậy chẳng cần ai nói cũng có thể đoán biết được, hỏa tai ấy là do chính Hắc Bạch Song Kỳ gây nên.

Trạch Kỳ nói :

- Nếu Hắc Bạch Song Kỳ may mắn được thành công thì đó là hạnh phúc của võ lâm, thế sao Lữ Khêu đại hiệp lại có vẻ buồn bã, phải chăng trong lòng có ý không muốn Hắc Bạch Song Kỳ trở thành minh chủ của võ lâm ngày hôm nay?

Vì Trạch Kỳ trông thấy sắc mặt của Lữ Khêu Mộ Bình có vẻ buôn lo, sốt ruột, tựa hồ như đang bị những ý nghĩ rối rắm phức tạp bao vây và không tìm được một lối thoát nên mới lên tiếng hỏi như thế.

Lữ Khêu Mộ Bình cười nhạt đáp :

- Tại hạ đâu lại không bằng lòng, duy chỉ e rằng Hắc Bạch Song Kỳ đã bị dồn ép phải có những hành động liêu lĩnh như thế và sẽ làm cho Cô Tùng Cư Sĩ tức giận, thì chẳng những hai ông ấy không mang được cái phúc đến cho võ lâm mà hậu quả tai hại không thể lường được. Nếu mọi việc xảy ra như thế thì tại hạ thực là kẻ có tội ! Trạch Kỳ sửng sốt một lúc mới nói :

- Nếu nói như thế thì các hạ quả quyết là Hắc Bạch Song Kỳ chắc chắn sẽ bị bại? Xét vê võ công quái dị và độc đáo, cũng như lòng dũng cảm vô song của Song Kỳ thì chắc rằng hai ông ấy không lâm nguy như Hoa Sơn Thất Kiếm đâu! Lữ Khêu Mộ Bình lắc đầu nói :

- Theo sự nhận xét của tại hạ thì hoàn toàn ngược lại với ý kiến của Trạch đại hiệp ! Trong khi Lữ Khẩu Mộ Bình đang nói thì ánh lửa bỗng dưng tắt phục, núi đồi lại trở thành mông lung dưới ánh trăng xanh.

Quân hùng đều không khỏi lấy làm lạ, đưa mắt nhìn ngơ ngác. Ai nấy đều cảm thấy tâm trạng căng thẳng vô cùng và cũng không hiểu đấy là tại sao cả.

Dưới chân ngọn núi, mọi người đứng im phăng phắc, hằng trăm tia mắt không ai bảo ai, đều đổ dồn về phía Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khẩu Mộ Bình, chờ đợi xem ông ta có ý kiến gì đối với sự biến chuyển đột ngột đó.

Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khẩu Mộ Bình vô hình trung đã trở thành nhân vật mà tất cả quân hùng đều khâm phục, chẳng khác nào một lãnh tụ lâm thời của cả hai phe hắc bạch trong võ lâm.

Lữ Khẩu Mộ Bình cất tiếng than dài nói :

- Tại hạ chỉ sợ rằng, suốt đời mình sẽ bị một mặc cảm tội lỗi ám ảnh mãi ! Đột nhiên có người to tiếng kêu lên rằng :

- Đấy chẳng phải là số người của Hắc Bạch Song Kỳ trở xuống núi đó sao ?

Quả nhiên, Hắc Bạch Song Kỳ và Tứ Kiệt theo hộ vệ hai người, đều bình yên vô sự, đang đi từng bước một trở xuống chân núi.

Đôi mắt của Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khẩu Mộ Bình không khỏi chiếu ngời những tia sáng kinh ngạc.

Khi Hắc Bạch Song Kỳ vừa bước xuống đến nơi thì Lữ Khẩu Mộ Bình liên bước nhanh tới mỉm cười nói :

- Có lẽ nhị vị đã trừ được đối phương, thành công to tát rồi ? Thực đáng mừng lắm ! Khẳng Định Viễn sắc mặt lạnh lùng như băng, chẳng nói chi hết. Cả bọn sáu người cùng bước những bước chân nặng nề như treo đá, đi lần từng bước một đến trước mặt mọi người.

Ban Trắng Hồng cười lạnh lùng nói :

- Các ông đâu xứng đáng là người chính phái, mà xem ra đều là hạng người lừa thầy phản bạn, khẩu phật tâm xà cả ! Cô Tùng Cư Sĩ nào phải Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy ? ông cụ ấy chính là người bạn cũ với sư môn của Ban mỗ. Ông ấy đã chán ngán danh lợi, tìm đến nơi thanh tịnh để ẩn thân, thế mà các ông lại đặt điều để giá họa cho người ta, lòng dạ thật là độc ác, đáng giết chứ không thể tha được. Giờ đây, Ban mỗ phụng mệnh đi điều tra xem việc Thanh Lai phiêu cục là do ai làm ra.

chừng nào mọi việc ấy phơi bày ra ánh sáng thì cũng là lúc quả báo sẽ đến với các ông ! Nói dứt lời, thì Song Kỳ và Tứ Kiệt nhanh nhẹn bỏ chạy bay đi như một luồng gió, chỉ trong chớp mắt là đã mất hút.

Lữ Khêu Mộ Bình trước tiên có vẻ sửng sốt, kế đó lại hiện lên một nụ cười nhạt trên khóe miệng.

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ kinh ngạc nói :

- Lữ Khêu đại hiệp ông xem lời nói của Ban Trắng Hồng thành thực hay giả dối ? Giờ đây, Trạch mỗ thực hoang mang không hiểu ra sao cả ! Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Song Kỳ chắc chắn đã bị thiệt thòi nặng rồi, những lời nói ấy rõ ràng là để chữa thẹn mà thôi, chẳng thể nào xem đó là đúng sự thực được. Nếu các vị không tin, thì hãy bí mật theo dõi bọn họ, tất sẽ thấy rõ sự thực ! Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải gằn giọng nói :

- Đào mỗ không tin lời của Song Kỳ là đúng sự thực ! Tức thì, ông ta quay người đuổi theo hướng Hắc Bạch Song Kỳ vừa bỏ đi Tiếp đó lại có bảy tám người trong số quân hùng lại nối gót đuổi theo.

Trong số người còn lại, bỗng có người lên tiếng hỏi rằng :

- Lữ Khêu đại hiệp, hiện giờ chúng ta phải là gì đây ?

Lữ Khêu Mộ Bình ngước mắt nhìn người ấy một lượt, rồi chậm rãi cất tiếng than dài :

- Tại hạ vốn có ý muốn nhờ vào thực lực của Hắc Bạch Song Kỳ, để thăm dò sự chống trả của Cô Tùng Cư Sĩ, không ngờ tình thế lại biến chuyển ngoài sự dự liệu như thế này. Giờ đây, chúng ta chỉ có cách là phải chờ đợi sự diễn biến của mọi việc xem như thế nào. Việc này đã chấn động, chắc chắn rồi đây các nhân vật hai phe hắc bạch khắp nơi sẽ lân lượt tìm đến, chừng ấy có đông người, tất chúng ta sẽ tìm ra được một một đối sách.

Nói đến đây, sắc mặt ông ta bỗng trở thành nghiêm nghị và nói tiếp :

- Tại hạ tài hèn học kém, lại quen tính điềm đạm, nên ngay lúc đầu đã có ý không muốn can dự đến chuyện thị phi này của võ lâm. Nhưng vì Đổng bảo chủ nói qua nhiều lân, không thể từ chối nên mới miễn cưỡng đứng ra gánh vác việc khó này. Thế nhưng, sự chuyển biến của mọi việc trước mắt, xem ra càng lúc càng khó khăn nguy hiểm hơn, nếu vạn nhất có điều chi sơ sót, thì hại hạ sẽ bị mặc cảm tội lỗi dày vò suốt đời. Bởi thế, chi bằng các vị đề cử một tiền bối nào có tài, có đức, sáng suốt đa mưu.

câu Long Tẩu Trạch Kỳ ngắt lời rằng :

- Lữ Khêu đại hiệp là bậc Gia Cát đời nay, túc trí đa mưu vô song trong thiên hạ, tất cả mọi người đêu khâm phục, vậy thử hỏi làm thế nào đành ngơ mặt, không lo chi đến việc suy thịnh của võ lâm ? Mong người suy nghĩ kỹ lại?

Lữ Khêu Mộ Bình im lặng một lúc thật lâu, mới gượng cười, nói :

- Được các vị tín nhiệm như thế tôi rất cảm ơn, nhưng việc này hết sức khó khăn, vậy xin mời tất cả hãy trở về khách điếm rồi sẽ bàn bạc cách đối phó được chăng ?

Quân hùng ai nấy hăng hái kéo đến đây, nhưng giờ lại chán nản kéo trở vê. Tất cả mọi người đêu có một tâm trạng phập phồng lo ngại thầm lầm lủi cùng bước đi dưới ánh trăng mông lung, men theo đường cũ trở vê khách.

Lư Thế Xuân đã từ trong cơn hôn mê bừng tỉnh trở lại. Y thấy mình đang nằm trên mặt đất cứng rắn và lạnh như băng, nên bất giác ngôi phắt dậy, đưa mắt từ từ xem xét khắp nơi mới biết mình đang bị giam trong nhà dài rộng không đầy hai trượng.

Trong gian nhà ấy, cách y không xa, có để một bầu nước và một đôi chén đũa. Trên tường có một chiếc cửa sổ nhỏ và chiếc cửa ấy được chắn kín bằng những song sắt to. Đối diện với chiếc cửa sổ còn có một cánh cửa sổ nặng nề. Vâng trăng sáng bên ngoài soi qua chiếc cửa sổ, khiến bên trong gian nhà cũng trở thành sáng tỏ.

Tiếng gió thổi lá tùng reo, không ngớt vang đến bên tai, làm cho Lư Thế Xuân không khỏi hoang mang sợ hãi, vì chẳng biết mình hiện đang bị giữ tại đâu. Y tập trung tinh thần nhớ lại mọi việc đã xảy ra, thì không khỏi giật bắn người, nhanh nhẹn nhảy phắt dậy.

Lư Thế Xuân vận động tứ chi, thấy khí huyết trong người được thông suốt tất cả, võ công chẳng hê bị thương tổn nên cũng thấy yên lòng hơn.

Y đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nói thầm rằng:

"Chỉ cần võ công của ta chưa bị mất, thì những song sắt này làm thế nào giam giữ được ta. Ta chỉ cân dùng sức bẻ gãy nó là có thể thoát ra được. Nhưng có điêu là không hiểu hiện giờ ta bị giam tại nơi đâu ? " Tiếp đó, y lại sửng sốt và thâm nói:

"Người ta đã bất ngờ tấn công và bắt sống ta, nào phải chẳng biết ta có võ công, vậy hắn giam ta ở đây chắc chắn là đã có điêu chi làm cho hắn vững lòng. Rất có thể bên ngoài gian nhà này, mỗi bước đi đều đây dậy nguy hiểm ! ".

Lư Thế Xuân là người sâu hiểm và cẩn thận, bất cứ làm việc gì cũng đắn đo suy nghĩ kỹ lưỡng nhiêu lần rồi mới chịu làm. Bởi thế, y không ngớt do dự, trong óc xoay chuyển không biết bao nhiêu ý nghĩ. Nhưng cuối cùng y đã quyết tâm thầm nói:

"Ta quá sợ sệt như thế, thì rất khó làm được việc chi. Người đại trượng phu đã vì lẽ phải thì không cần đắn đo chi hết, cứ nhằm thẳng trước mặt mà đi chứ dại gì ngồi đây chờ kẻ địch mang ra xử Song, sắc mặt của y bỗng nhiên biến hẳn, vì những thanh sắt đó vẫn đứng trơ trơ không hê nhúc nhích, rõ ràng là nó chẳng phải thứ sắt mà mọi người thường dùng.

Tuy nhiên, y vẫn không ngã lòng, vận dụng toàn lực ra để bẻ. Năm ngón tay của y đã cảm thấy đau đớn, nhưng những thanh sắt ấy vẫn không hê bị cong vẹo. Bởi thế, Lư Thế Xuân đã hoàn toàn thất vọng. Y cất tiếng than dài, rồi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy nơi đó là một sơn cốc gô ghê, chung quanh vách đá cao vút bao bọc lấy. Trong sơn cốc từng cánh rùng xanh chen chúc nơi nơi. Trước cửa nhà có một con đường mòn nhỏ quang co uốn khúc, dẫn thẳng tới một chiếc câu bé. Phía dưới câu dòng nước không ngớt chảy róc rách. Chiếc cầu bé ấy vắt qua một tảng đá cheo leo nguy hiểm, chung quanh có một cánh nmg trúc xanh um và một gốc tùng cổ thụ hình thù kì quái. Thân tùng cong vẹo như một con rồng, nhành tùng trông như những con phượng hoàng đang bay múa trên nên trời cao.

Phía sau nmg trúc ấy, trông thấp thoáng thấy có một ngôi nhà trắng.

Khi luồng gió thổi qua, những cây trúc xao động, phát ra những tiếng lào xào nghe thực buồn bã.

Bỗng nhiên, Lư Thế Xuân nghe có tiếng bước chân đi thực gấp, song không thấy có bóng người nào cả. Trong khi y đang lấy làm lạ, thì bỗng nghe cánh cửa sắt khua động, bỗng thấy một luồng gió lạnh lướt thẳng vào.

Y vội vàng quay đầu ngó lại nhìn qua.

Nhưng ngay lúc ấy, cánh cửa sắt đã đóng lại nghe một tiếng "âm", rồi thì từ bên ngoài có một người bị đẩy mạnh vào ngã chúi xuống đất.

Lư Thế Xuân đưa tay định bước tới đỡ người ấy dậy, thì đối phương đã từ từ chống tay đứng lên. Y thấy người ấy có một bộ râu quai nón che kín cả khuôn mặt, trên đầu tóc rối bù, đôi mắt sáng lóng lánh và tròn vo, chiếc mũi thực to và xếch ngược.

Người đó trông thấy Lư Thế Xuân thì đôi tròng mắt xoay qua nhiều lượt, rồi bỗng cất tiếng cười to nói :

- Ta rất sợ phải sống một mình trong cảnh vắng vẻ không người làm bạn, khiến bao nhiêu sự căm hờn trong bụng không biết thấu lộ với ai, quả thực rất khổ sở. Nhưng chẳng ngờ lại có người ở đây rối, vậy chẳng còn lo chi bị sống cô độc nữa. Hay quá ! Hay quá ! Tiếp đó, y lại trợn mắt nhìn Lư Thế Xuân một lượt nói :

- Chú em kia, ngươi gọi là gì ? Tại sao bị chúng bắt giam ở đây ?

Lư Thế Xuân cười nhạt đáp :

- Tại hạ tên gọi là Lư Thế Xuân, chẳng biết tại sao tại hạ lại bị người ta bắt sống mang vê đây. Trong sơn cốc này, nhân vật hữu danh nào đang ở, tôn giá có biết hay không ?

Người ấy cười to nói :

- Nếu nói thế thì ngươi nếu bị rủi chết đi, tất cũng trở thành một con quỉ ngu ngốc ! Lư Thế Xuân đỏ bừng sắc mặt.

Người ấy cất tiếng cười nhạt nói :

- Chú em chớ phiền, tôi cũng bị bắt sống không biết ất giáp chi cả.

Song tôi được biết nơi đây chính là Cô Tùng Cốc, một địa điểm khét tiếng trong võ lâm, nơi mà Cô Tùng Cư Sĩ đang trú ngụ ! Lư Thế Xuân nghe thế, không khỏi biến hẳn sắc mặt, nói lẩm bẩm răng :

- Cô Tùng Cốc ! Tiếp đó y lại hỏi :

- Tôn giá có thể dạy cho biết đại danh hay chăng ?

Người ấy híp đôi mắt lại, cười ha hả nói :

- Tôi gọi là Phi Hồ Tướng Kiệt ! Lư Thế Xuân kinh ngạc nói :

- Tôn giá chẳng phải bị treo lơ lửng trên vách đá cao muôn trượng gần Hắc Long Đàm cùng với cao thủ của Hoài Dương bang là Ma Vân Thần Tráo Huỳnh Chấn Viêm hay sao ?

Phi Hồ Tướng Kiệt như có vẻ sửng sốt nói :

- Té ra chú em cũng biết việc đó rồi ! ông ta chính là người đông nạn với tôi, nhưng nếu không có chú em nói thì thực sự tôi cũng không biết ông ta là Huỳnh Chấn Viêm ! - Vậy hai ông không phải đi cùng với nhau sao ?

Lư Thế Xuân không khỏi sửng sốt hỏi lại như thế. Tướng Kiệt cười nhạt đáp :

- Phi Hô tôi từ bấy lâu nay vẫn đi đứng một mình, có kết bè kết bọn với ai đâu ?

Lư Thế Xuân hết sức làm lạ nói :

- Tôn giá có được thấy mặt Cô Tùng Cư Sĩ không ?

Phi Hô Tướng Kiệt lắc đâu, rồi bỗng than một tiếng nói :

- Lư lão đệ, nhắc đến cái chuyện xui xẻo ấy làm gì nữa ? Xem Lư lão đệ là người anh hoa tiêm tàng, chắc chắn là một người lai lịch rạng rỡ, vậy có thể nói cho biết hay không ?

Lư Thế Xuân đáp rằng :

- Tại hạ bấy lâu nay ở vùng sa mạc biên thùy miên Bắc, tiên phụ là Lư Bằng, chỉ là người vô danh

trong chốn võ lâm ! Phi Hồ Tướng Kiệt "ồ" lên một tiếng nói :

- Thì ra là lệnh lang của Sa Mạc Kim Điêu, vị lão anh hùng họ Lư bấy lâu tên tuổi rung chuyển cả vùng sa mạc phía Bắc, thảo nào...

Ngay lúc ấy, bên ngoài cửa sổ bỗng có một giọng cười lạnh lùng sâu hiểm nói :

- Nếu đúng là con trai của Lư Bằng thì sẽ được xét đến, nhược bằng...

Nói đến đây thì bỗng bên ngoài im lặng hẳn không còn tiếng động tĩnh chi nữa.

Lư Thế Xuân biến hẳn sắc mặt, lao mình nhanh đến trước cửa sổ đưa mắt ngó ra, thì nào thấy có một bóng người ở bên ngoài. ánh trăng xanh soi vằng vặc, khiến vùng Cô Tùng Cốc này trở thành mông lung như cảnh mộng, y không khỏi sửng sốt.

Phi Hô Tướng Kiệt nghe tiếng nói ấy, cũng bay nhanh tới phía cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài. Ông ta cũng không khỏi sửng sốt vì cảm thấy tiếng nói của người ấy ngưng ngang một cách đột ngột, quá đáng nghi ngờ lắm.

Chẳng mấy chốc sau, hai người trông thấy từ phía sau cánh rừng trúc có năm bóng người bước nhanh ra. Họ vượt qua chiếc cầu nhỏ và dường như đang đi thẳng đến ngôi nhà giam hai người.

Nhờ ánh trăng sáng, nên khi năm người đi đến gân thì thấy rõ trong số ấy có một lão già róc trắng như bông, gầy cao nhưng có vẻ thanh tú, mình mặc một chiếc áo dài màu xám, vạt áo không ngớt giũ trong gió đêm nghe rèn rét. Đi hai bên lão già ấy là bốn gã đàn ông mình mặc áo đen, lưng giắt kiếm và che kín mặt.

Năm bóng người đó bỗng nhiên dừng lại khi còn cách cửa sổ độ hơn trượng nữa. Sắc mặt của lão già trông rất nghiêm nghị, đôi mắt chiếu sáng ngời những ánh sáng lạnh ngắt trông rất dễ khiếp sợ.

Lư Thế Xuân nói nhỏ rằng :

- Bọn họ rõ ràng không phải đến đây với ý định gặp chúng ta. Dường như họ đang chờ đợi một người nào đó ?

Phi Hồ Tướng Kiệt gật đầu nói :

- Tôi cũng có ý nghĩ như vậy ! Lư Thế Xuân nói :

- Lão già ấy chắc là Cô Tùng Cư Sĩ. Lão ta đến đây để Tia mắt của lão ta trông có vẻ cung kính lắm ! Đột nhiên đôi mắt của hai người như cảm thấy hoa lên xuất hiện đến một chiếc kiệu thật to, rèm chung quanh đều buông rũ, châu ngọc chiếu ngời. Trước và sau kiệu có tất cả tám gã đàn ông to lớn,

dáng điệu mạnh mẽ và hung dữ.

Lão già quay vê phía chiếc kiệu xá một xá thực sâu nói :

- Tiên tử giá lâm, thế mà già đây lại hay tin quá muộn nên không thể ra nghênh đón từ xa được. Vậy mong tiên tử mở lượng hải hà tha thứ cho. Nếu không có điêu chi quan trọng và khẩn cấp, chắc chắn tiên tử không lặn lội xa xôi như thế này, vậy tiên tử có thể cho già biết lý do đó chăng ?

Bên trong chiếc kiệu, có một giọng nói trong như chuông bạc nghe rất vui tai, vọng ra rằng :

- Kế ni bên ấy đã tạm có hiệu lực. Do đó, Thiên Tôn mới sai già đây đến để khen ngợi Cư Sĩ.

Giọng nói trong trẻo trong chiếc kiệu lại tiếp rằng :

- Nhưng mọi việc lại xảy ra ngoài sự dự liệu. Vì nghe đâu Bắc Quốc Song Ma, Huyên Băng Lão Mị, Ngọa Long Cốc Chủ bấy lâu nay vắng bóng trong chốn giang hồ, cũng như những nhân vật chánh phái của giới võ lâm vùng Trung Nguyên trước đây qui ẩn giờ cũng có ý trở lại giang hồ nữa. Thiên Tôn truyện dạy là trong lúc chưa có cách đối phó chu đáo thì chớ nên bộc lộ sự đối kháng với một kẻ địch mạnh mẽ. Vậy Cư Sĩ nên uyển chuyển mà hành sự. Hơn nữa vì sợ Cư Sĩ một tay không vỗ nên kêu nên mới phái già đây đến để trợ giúp ! Câu nói ấy chỉ có một mình Cô Tùng Cư Sĩ nghe được mà thôi. Bốn người đàn ông mặc áo đen che mặt kia hoàn toàn không nghe được gì cả.

Lư Thế Xuân và Phi Hồ Tướng Kiệt lại càng khỏi nói.

Nhưng trước khi hai người chưa dùng đến cách Mật ngữ truyện âm thì Lư Thế Xuân đêu nghe được sự đối đáp giữa họ nên ngạc nhiên nói nhỏ răng :

- Nhân vật ngồi trong kiệu ấy là ai ? Thiên Tôn lại là người nào ? Xem ra Cô Tùng Cư Sĩ chỉ là một tên tay sai mà thôi, Thiên Tôn mới là tên đầu sỏ ! Phi Hồ Tướng Kiệt khẽ than và nói :

- Tướng mỗ cũng có ý nghĩ như vậy ! Ngay lúc ấy lão già đã dùng thuật Mật ngữ truyền âm đáp rằng :

- Thực ít có dịp Tiên Tử quang lâm, vậy già sẽ sai người quét dọn một gian nhà yên tĩnh để cho Tiên Tử nghỉ ngơi. Mệnh lệnh của Thiên Tôn già đây sẽ cùng bàn kỹ lại với Tiên Tử sau, có được không ?

Nói đoạn, lão già lại quay qua bốn gã đàn ông che mặt dặn dò ít câu.

Bốn gã ấy liên quay người bỏ đi.

Trong khi đó, bức rèm trước chiếc kiệu bỗng được vén lên, rồi từ bên trong chậm rãi bước ra một

cô tiểu tỳ mặc áo tía hết sức xinh đẹp. Kế đó lại có một người đàn bà đứng tuổi cũng xinh đẹp tuyệt trần, từ trong bước ra theo. Người đàn bà ấy có khuôn mặt trái xoan, làn da trắng mịn, mình mặc một chiếc áo dài lụa đen, mớ tóc trên đầu bạc trắng như cước.

Lão già thủ lễ cung kính.

Đột nhiên, từ trên không bỗng có một con bô câu đen bay sà xuống, đậu trên vai của lão già. Lão ta hơi biến sắc mặt, thò tay gỡ một cuộn giấy nhỏ mang nơi chân con bồ câu đen, rồi mở ra xem. Lão bỗng "hừ" một tiếng to qua giọng mũi rồi trao tấm giấy ấy tận tay người đàn bà đứng tuổi kia.

Bà ta hối hả xem qua một lượt, khẽ dặn dò mấy câu, đông thời đưa tay mặt ra đặt lên vai cô tiểu tỳ, rồi cùng cất bước đi thẳng vào cánh rừng trúc.

Bước đi của bà ta xem như rất chậm chạp nhưng thực ra thì lại hết sức nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt là bà ta đã lẫn khuất sau cánh rừng trúc kia rồi.

Tám gã đàn ông to lớn, dáng điệu hung dữ kia cũng nhanh nhẹn khiêng chiếc kiệu màu đỏ lên, nối gót đi theo người đàn bà đứng tuổi ấy.

Bước chân của họ thực nhanh như một luồng gió.

Lão già có vẻ suy nghĩ trong giây lát, rồi bỗng vọt người bay thẳng lên không, chỉ thoáng là mất dạng.

Lư Thế Xuân trông thấy thế không khỏi hãi kinh trước thân pháp kỳ tuyệt của lão già ấy.

Lư Thế Xuân thâm nghĩ rằng:

"Con chim bô câu đen mang tin đến có thể là Hắc Bạch Song Kỳ đã xâm nhập vào khu núi. Vậy Cô Tùng Cư Sĩ bỏ đi chắc chắn là để đối phó với việc đó. " Bỗng đâu, hai người lại nghe có tiếng chân nặng nề bước thẳng đến ngang cửa sổ, nên vội vàng cùng nhảy lui. Trong khi đó, song sắt chắn ngang cửa sổ bỗng từ từ kéo lên cao và có một vật màu đen từ ngoài ném vào, rồi song cửa sổ lại từ từ hạ xuống như cũ.

Lư Thế Xuân và Phi Hô Tướng Kiệt đều giật mình. Họ trông thấy vật vừa ném vào từ trên cao rớt xuống và khi chạm đến mặt đất nó chỉ vang lên một tiếng động nhẹ. Cả hai đưa mắt nhìn kỹ thì thấy đó là một gói thức ăn.

Rõ ràng là người ở bên ngoài cửa sổ đã dùng một thủ pháp hết sức tuyệt diệu nên ném gói thức ăn vào mà khi rơi xuống không trông thấy nặng nê gì cả. Lư Thế Xuân không khỏi biến sắc mặt, đưa mắt nhìn qua Phi Hồ Tướng Kiệt một lượt.

Phi Hô Tướng Kiệt giương đôi mắt thật to, đưa chân bước thẳng tới mở gói thức ăn ra, thấy bên trong có một bầu rượu, một chén thịt bò nướng, một tô canh nấu với trứng và hai chiếc bánh bột mì hấp còn nóng hổi. Ngay đến chén đũa cũng đầy đủ tất cả. Do đó ông ta bèn cất tiếng cười ha hả thật to nói :

- Cứ có rượu là ta cứ say, một ly rượu cầm tay là đời đã vui rồi ! Vậy lão đệ hãy đến đây mau, chúng ta tạm gác bỏ bao nỗi lo âu, cùng say với nhau đã được chăng ?

Lư Thế Xuân vui vẻ nhận lời cùng ngôi xuống đất uống cạn ly...

Ba ngày trôi qua, Lư Thế Xuân hết sức lo buồn vì không còn cách nào để thoát thân được nữa. Y lo nghĩ đến lời nói của một người nào đó bên ngoài cửa sổ trong một đêm trước đây. Dường như người đó đã biết được mình không phải là con của Sa Mạc Kim Điêu Lư Bằng. Như thế có nghĩa là lai lịch của mình đã bị Cô Tùng Cư Sĩ dò xét và biết được.

Nhưng giữa mình và Cô Tùng Cư Sĩ không có mối ân thù chi cả, vậy ông ta bắt mình mang vê đây là vì lý do gì ? Hay là Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải chính là vây cánh của Cô Tùng Cư Sĩ và y đã biết rõ được gốc gác của mình, nhưng bình tĩnh mượn tay Cô Tùng Cư Sĩ bắt mình mang vê nhốt ở đây.

Lư Thế Xuân nghĩ đến đó thì không khỏi nghiến răng thâm mắng rằng:

"Nếu ngày nào ta còn sống thì ta phải bầm nát thây tên lão tặc ấy thành tương mới hả cơn căm hận của ta ! ".

Tiếp đó, Lư Thế Xuân lại nghĩ ngợi đến việc Hắc Bạch Song Kỳ xâm nhập vào khu vực này. Đã suốt ba ngày qua, trong sơn cốc vẫn yên tĩnh, chứng tỏ sự mạo hiểm của Hắc Bạch Song Kỳ hoàn toàn vô hiệu. Việc sống chết của họ cũng như chưa biết rõ được ra sao.

Kế đó, trong óc Lư Thế Xuân lại hiện lên hình ảnh của người đàn bà đứng tuổi xinh đẹp. Y nghĩ ngợi tìm tòi khắp các cao thủ trong võ lâm, vẫn không thể đoán ra được người đàn bà ấy là ai.

Suốt ba ngày qua, Lư Thế Xuân luôn luôn đến bên cửa sổ ngóng nhìn ra bên ngoài. Y chú ý quan sát tình hình trong sơn cốc, lòng cảm thấy buồn rười rượi Trong khi đó, cũng không trông thấy Cô Tùng Cư Sĩ sai người đến hỏi han chi cả, nên y không ngớt than vắn thở dài, trong lòng cảm thấy Cô Tùng Cốc đây rẫy bí mật không sao hiểu được.

Phi Hồ Tướng Kiệt suốt ngày chỉ lo ngủ khò, mặc cho số mạng ra sao thì ra, ông ta không xem việc chết sống nguy hiểm ra gì cả.

Bên trong sơn cốc mặt trời lặn rất sớm. Khi hoàng hôn đến thì gió núi thổi rất mạnh, khiến lá vàng đổ xuống đây nmg. Nhưng khi có ngọn gió thổi tới thì số lá vàng ấy lại bay tung lên và chốc lát thì lại

đổ ào ào trở xuống đất. Cảnh vật cứ thế diễn đi diễn lại mãi.

Lư Thế Xuân đưa đôi mắt chú ý nhìn về phía tận cùng của con đường mòn trong rùng, không rõ trong lòng y đang nghĩ ngợi điêu gì.

Đột nhiên, từ trên mây cao bỗng có hai tiếng hú trong trẻo và thực dài, khiến sơn cốc không ngớt vang rền. Tiếng hú ấy truyền đến rất đột ngột, nhưng cũng dứt đi rất bất ngờ. Tuy nhiên. dư âm vẫn dội đi dội lại mãi trong sơn cốc.

Liên đó, từ trong nmg bỗng nhanh nhẹn lướt ra một bóng người áo xám, người ấy chính là Cô Tùng Cư Sĩ. Thân pháp của ông ta nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như gió, chỉ trong nháy mắt là ông ta đã đứng sững giữa chiếc câu nhỏ rồi.

Cô Tùng Cư Sĩ đưa hai tia mắt sáng ngời, nhìn vê phía vách núi xa ở bên trái một lượt, sắc mặt tươi cười nói :

- Khách xa giá lâm đến tệ xá, vậy sao không chịu bước ra ?

Phía trên vách núi bỗng có tiếng cười ha hả thực to. Trong khi tiếng cười chưa dứt thì lại trông thấy hai bóng người cao lớn từ trên bay xà xuống như chim và nhanh như gió cuốn, đáp nhẹ nhàng sát bên đầu cầu nơi Cô Tùng Cư Sĩ đang đứng.

Cô Tùng Cư Sĩ đưa mắt nhìn lên thì thấy đó là hai lão già đầu đội mũ tú tài màu trắng, sắc mặt âm u sâu hiểm và đây lạnh lùng, nên tâm thân không khỏi kinh hãi, biến hẳn sắc mặt. Tuy thế, lão ta đã cố gắng lấy lại sự bình tĩnh, tươi cười nói :

- Thì ra là Bắc Quốc Song Hiệp ! Núi xanh vẫn không già, tất ngày trùng phùng đến với cố nhân cũng có ! Già đây không kịp bước ra nghênh đón, thực là thất lễ ! Hai người vừa đến đúng là Bắc Quốc Song Ma mà mấy hôm trước đây người đàn bà đứng tuổi nọ đã nhắc đến. Cặp Song Ma này võ công hết sức cao cường và lòng tự phụ cũng không phải là thấp. Thỉnh thoảng hai lão ta cũng có xuất hiện đến vùng Trung Nguyên nhưng chỉ thoáng qua rồi đi mất. Từ trước đến giờ, họ không khi nào lại ra tay đánh nhau với lớp tiểu bối. Bởi thế, người trong võ lâm tuy phần đông được nghe tên nhưng rất ít có người được gặp mặt Song Ma.

Cặp Song Ma học cùng một thầy, kết làm anh em, một người tên gọi là Kỳ Hồng Phi, một người gọi là Mộ Phụng Tường.

Kỳ Hông Phi nghe Cô Tùng Cư Sĩ nói thế thì đưa đôi mắt dò xét khắp cả người lão ta một lượt, rồi lạnh lùng đáp rằng :

- Hai ta tuy vẫn không hề thay đổi, nhưng xem ông dường như dung mạo đã khác xưa ! ông có phải thực đúng là Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy thùa trước không ?

Cô Tùng Cư Sĩ mỉm cười nói :

- Bốn mươi năm trôi qua như dòng nước, nên bất giác râu tóc đều bạc, dung nhan đều đổi thay, nhưng tôi vẫn là Hà Trùng Uy thùa trước. Riêng cái tên Giáng Khuyết Kiếm Khách thì tôi không còn dùng từ lâu rồi. Hiện giờ, quanh năm tôi làm bạn với mây bay, hợp đoàn với cô tùng, việc tranh hùng trong võ lâm cũng như lòng tham danh đoạt lợi tôi đêu gác bỏ ngoài tai ! Mộ Phụng Tường nói :

- Nhưng qua lời đồn đại trong võ lâm thì không phải như thế. Đấy chỉ là những lời ngụy biện, cốt để che giấu của Hà đại hiệp mà thôi ! Cô Tùng Cư Sĩ mỉm cười nói :

- Lòng già đây sáng tựa như nhật nguyệt, trong bình sinh không khi nào lại biết nói dối bao giờ. Những lời đồn đại trong võ lâm chỉ là việc vô căn cứ, nước lã khuấy nên hồ mà thôi ! Kỳ Hồng Phi gằn giọng nói :

- Hoa Sơn Thất Kiếm bị chết dưới tay ông, trăm mắt đều thấy, vậy đó cũng là nước lã khuấy nên hồ nữa hay sao ?

Cô Tùng Cư Sĩ vẫn điềm nhiên đáp rằng :

- Già đây tuy bế quan tự thủ, không can thiệp đến việc thị phi của võ lâm, nhưng không thể tha thứ được n~lũlg kẻ đến phá rối, làm mất sự yên ổn của tôi. Nơi Phi Tuyên Lãnh đã có bia đá ghi rõ lời cảnh cáo, nhưng Hoa Sơn Thất Kiếm vẫn không biết tự giác trở lại, mà cố ý xông càn lên núi, vậy chính họ đã tự tìm cái chết, không thể nào trách già được ! Kỳ Hồng Phi cười lạnh lùng nói :

- Bọn họ xông vào núi là không ngoài mục đích muốn tìm hiểu cho rõ vê cái chết của Hồ Vân Bằng nơi Thanh Lai phiêu cục và tung tích của pho Hàn Thiết Quan âm ! Sắc mặt của Cô Tùng Cư Sĩ bỗng sa sâm, lạnh lùng đáp :

- Về sự mất tích của pho Hàn Thiết Quan âm và cái chết của Hô Vân Bằng đều không dính dấp gì đến già đây. Bọn họ xông lên núi là một hành động không có căn cứ gì cả ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Việc gì cũng có nguyên nhân của nó. Bởi thế, đáng lý ra Hà đại hiệp phải đóng góp vào việc tìm hiểu ai đã gây ra những vụ ấy, để cho những lời đồn đại kia được đính chính cụ thể. Nhưng đằng này ông không làm như thế, mà trái lại đã giết người một cách độc ác, vậy thử hỏi mọi người trong võ lâm không tin những việc ấy là do ông làm ra sao được ?

Cô Tùng Cư Sĩ lạnh lùng đáp rằng :

- Nếu thế, nhị vị cũng tin việc ấy là do già đây gây ra hay sao ?

Kỳ Hồng Phi đáp :

- Chúng tôi thà là tin như vậy chứ không thể tin theo lời ông nói được ! Cô Tùng Cư Sĩ nói :

- Nếu nhị vị quả quyết như thế thì già đây cũng không làm sao giãi bày chi hơn được ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Chi bằng Hà đại hiệp hãy đưa pho Hàn Thiết Quan âm ra để anh em chúng tôi đứng ra điêu giải thì hơn ! Cô Tùng Cư Sĩ cười nhạt nói :

- Nhị vị lấy những việc hoàn toàn không có để gây khó khăn cho người khác, thực già đây không biết nói làm sao. Vì chẳng phải già đây không muốn làm theo như ý kiến của nhị vị, mà thực sự không hiểu đấy là một việc chi cả ! Kỳ Hồng Phi gằn giọng nói :

- Tôi không tin như thế ! Cô Tùng Cư Sĩ nói :

- Vậy ý nhị vị muốn như thế nào ?

Kỳ Hồng Phi cười nhạt nói :

- Hai anh em tôi muốn lục soát xem trong sơn cốc này có giấu pho Hàn Thiết Quan âm không ?

Cô Tùng Cư Sĩ thản nhiên cất tiếng cười to nói :

- Nhị vị cứ tự tiện lục soát, nơi trú ngụ của tôi là ở trong cánh nmg trúc kia. Tất cả cái gì trong khu nmg ấy đêu bố trí theo sinh khắc kỳ môn, nhưng nghĩ rằng việc ấy nhị vị không xem vào đâu. Vậy xin mời nhị vị cứ tự tiện ! Song Ma cùng "hứ" một tiếng to qua giọng mũi rồi vọt người bay lên vượt qua khỏi Cô Tùng Cư Sĩ nhanh như một luồng điện chớp, nhắm khu rùng trúc lướt thăng tới.

Cô Tùng Cư Sĩ chẳng hề đưa mắt nhìn theo, đứng trơ trơ tại giữa câu, ngửa mặt nhìn mây nghĩ ngợi, tà áo không ngớt bay phất phới theo gió, xem như lão ta không hê bận tâm gì đến Song Ma cả.

Song Ma cùng lướt đến trước cánh rừng, cùng dừng chân đứng lại. Kỳ Hồng Phi đưa mắt ngó quanh khắp nơi lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Xem thân sắc của Hà Trùng Uy không hề thay đổi, cũng như không chạy theo hai chúng ta, rõ ràng hắn ỷ lại vào cái gì nên mới bình tĩnh như vậy Có lý nào trong khu nmg này đã bố trí một cách chặt chẽ đầy nguy hiểm hay sao ?

Mộ Phùng Tường đưa tia mắt quét qua trong rừng lắc đâu nói :

- Khu rừng trúc này là khu rừng trời sinh, chăng có gì chứng tỏ nó được bố trí theo sinh khắc kỳ môn cả. Biết đâu Hà Trùng Uy định giở trò với chúng ta ?

Nói dứt lời, lão ta liền đưa chưởng lên ngang ngực, rồi dùng thế Cửu châu phong vũ xô mạnh ra.

Tức thì, sức mạnh ồ ạt cuốn tới khiến cho những cây trúc xanh đêu ngã rạp cả vào phía trong. Giữa lúc hai người tưởng những cây trúc ấy sẽ bị gãy đổ đi, thì nào ngờ chúng bỗng quật mạnh trở lại và theo đó một luồng kình lực hốt tới làm cho Mộ Phụng Tường cảm thấy hai cánh tay tê buốt cả. Đông thời lão bị đẩy thối lui ra sau nửa bước, sắc mặt biến hẳn.

Kỳ Hông Phi nhất định không chịu tin tà thuật, nên hai chưởng liền từ từ xô ra, gây nên một luông kình phong cuốn thẳng tới. Tức thì, ông ta thấy những cây trúc ấy có vẻ hết sức dẻo dai, cũng như sức dội trả lại của chúng hết sức to tát, nên trong lòng không khỏi kinh hoàng.

Khi ấy, Cô Tùng Cư Sĩ liền bay nhẹ nhàng tới, to tiếng nói rằng :

- Từ xưa đến nay tôi không khi nào bày điêu nói dối. Những lời đồn đại trong giới giang hồ thực ra hoàn toàn vô căn cứ, bởi thế tôi đã sai tiểu đồ đi điêu tra xem việc ấy do ai làm, chắc rằng chẳng bao lâu nữa mọi việc sẽ được phơi ra ánh sáng, vậy xin nhị vị chớ nên tin theo lời đồn đại ấy là hơn ! Kỳ Hồng Phi liên theo gió trở cờ, quay mặt lại cười to nói :

- Hai anh em chúng ta lúc nào cũng biết trọng lẽ phải, vậy nay Hà huynh đã cho biết là không có việc ấy, nếu chúng tôi vẫn không chịu tin thì cũng thực khó coi lắm ! Cô Tùng Cư Sĩ bước nhẹ nhàng đến, vòng tay mỉm cười nói :

- Nhị vị là người sáng suốt, thảo nào bấy lâu nay tên tuổi vang dội.

Đêm nay tôi được gặp nhị vị, âu cũng là cái duyên. Nơi thảo xá của tôi không có vật gì đáng dùng để đãi khách mà chỉ có rượu nhạt và những món thịt nmg, vậy nếu nhị vị không chê thì tôi...

Kỳ Hồng Phi cười to đáp :

- Vì chúng tôi còn bận việc gấp, nếu không thì có thể cùng nhau nhắm rượu hàn huyên, vậy xin hẹn lại dịp khác, chúng tôi sẽ đến quấy rầy ông anh vậy ! Liên đó, lão ta quay qua Mộ Phụng Tường nói :

- Chúng ta đi thôi ! Dứt lời, cả hai cùng bay vọt lên không và sau mấy cái lắc người họ đã bay thăng lên đỉnh vách núi.

Cô Tùng Cư Sĩ bỗng mỉm một nụ cười sâu độc, rối quay người bước nhẹ nhàng tiến thẳng vào khu rùng trúc.

Tất cả những việc xảy ra bên ngoài khung cửa sổ, Lư Thế Xuân và Phi Hô Tướng Kiệt đều trông thấy rõ môn một. Lư Thế Xuân trong lòng hết sức nghi ngờ nói :

- Bắc Quốc Song Ma tại sao khi đến có vẻ hung dữ mà cuối cùng lại rút lui êm như thế ?

Phi Hồ Tướng Kiệt nhếch miệng nói :

- Song Ma bỏ đi chẳng bao lâu tất sẽ trở lại nữa, người không tin thì hãy chờ xem ! Lư Thế Xuân vừa nói chuyện nhưng đôi mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên y trông thấy mấy bóng người bay nhanh như điện xẹt, vượt qua chiếc cầu nhỏ rồi chạy thẳng vào con đường mòn trong nmg trúc.

Trong số người ấy, dường như có cả Hắc Bạch Song Kỳ Khẳng Định Viễn và Ban Trắng Hồng. Bởi thế, Lư Thế Xuân hết sức kinh ngạc nhưng y cố đè nén, không đem việc ấy nói lộ ra cho Phi Hồ Tướng Kiệt biết.

Lại ba ngày nữa trôi qua. Trong khi ánh bình minh vừa ló rạng, sương mù chưa tan hẳn thì trong huyện Thái An xe ngựa đã dập dìu, kẻ qua người lại như mắc cửi. Trong số người qua lại ấy, bỗng xuất hiện Đào Như Hải và Từ Long Tướng. Cả hai trông có vẻ thực trang nghiêm, nhằm hướng khách điếm chạy nhanh tới.

Trong khách điếm có rất nhiêu nhân vật võ lâm vừa mới đến. Hai phái Hoa Sơn và Hoài Dương cũng phái những nhân vật cao cường đến. Quần hùng đã họp bàn với nhau mấy lần nhưng vẫn còn đắn đo chưa có quyết định gì dứt khoát, do đó họ chưa có hành động gì để đối phó Cô Tùng Cư Sĩ Quần hùng trông thấy Đào Như Hải và Từ Long Tướng trở lại thì Thiết Chỉ Thư Sinh bèn bước tới hỏi rằng :

- Nhị vị theo dõi Hắc Bạch Song Kỳ, chẳng hay có thấy gì lạ không ?

Đào Như Hải lắc đầu cười nói :

- Đào mỗ thực quá kém tài ! Vì già đuổi theo Song Kỳ đến vùng phụ cận Đại Minh Hồ thì không còn trông thấy hình bóng của Song Kỳ đâu nữa.

Nhưng già bất ngờ lại gặp được một chuyện lạ, có tương quan đến pho tượng Hàn Thiết Quan âm ! Quân hùng không khỏi nhao nhao lên. Đôi mắt của Thiết Chỉ Thư Sinh chiếu ánh sáng rất lạ lùng nói :

- Xin ông hãy nói rõ cho chúng tôi được biết ?

Đào Như Hải nói :

- Khi chúng tôi đi ngang qua cạnh miếu Thiết Công thì trông thấy có một xác người. Dân trong vùng đang vây quanh xem thật đông nên Đào mỗ vì hiếu kỳ cũng chen vào xem xác người ấy và trông thấy y chưa chết hẳn.

Bởi thế, già liên đưa tay lên điểm thẳng vào Mệnh môn huyệt của y để cho y hồi tỉnh trở lại. Người ấy khẽ rên rỉ, rồi từ miệng nhổ ra một búng máu bầm đen, đôi tròng mắt của nạn nhân cũng khẽ lay động. Sau khi y đưa mắt nhìn qua già một lượt, thì tự xưng là phiêu sư của Thanh Lai phiêu cục. Do đó, Đào mỗ liền hỏi y có biết gì về Hàn Thiết Quan âm không, thì vị phiêu sư ấy gật đâu, nhưng đáng tiếc là vì thương thế của hắn quá trâm trọng nên chưa kịp nói chữ nào thì đã tắt thở chết luôn ! Trong số quần hùng có người cười nhạt nói :

- Nói như vậy, thì có khác nào nói chơi, vì nghi vấn vẫn còn là nghi vấn ! Đào Như Hải có vẻ xúc cảm, thò tay vào áo lấy ra ba trái Ngũ mang câu nói:

- Đào mỗ vì phải chịu hàm oan mà không giãi bày được, nên ngày nào còn sống thì nhất định sẽ dựa vào ba trái Ngũ mang cầu này để tìm cho ra manh mối, hầu phơi trần sự thật ra ánh sáng mới nghe ! Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khêu Mộ Bình bước đến sát bên cạnh Đào Như Hải, nhìn kỹ những trái Ngũ mang cầu một lúc, mới ngửa mặt lên nói to rằng :

- Đào lão sư, những ám khí tuyệt độc này, có phải ông đã từ xác người chết lấy ra được hay chăng ?

Đào Như Hải gật đầu nói :

- Nạn nhân đã bị một luồng nội gia chưởng lực, kèm theo ba trái Ngũ mang cầu đánh trúng thẳng vào lưng, khiến xương sống bị gãy nát, tạng phủ đêu bị dập. Nơi ấy, hiện rõ ràng dấu một bàn tay bầm tím. Đào mỗ cũng đã vẽ lại bàn tay ấy, chắc chắn tìm kiếm khắp mọi phương trời góc bể, rồi cũng sẽ tìm ra thủ phạm chứ không khó gì cả ! Lữ Khêu Mộ Bình đưa mắt nhìn qua quần hùng một lượt nói :

- Có vị nào biết được trong võ lâm, ai đã dùng những trái Ngũ mang cầu tuyệt độc này để làm ám khí không ?

Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau, không ai biết được chủ nhân của những trái Ngũ mang cầu tuyệt độc ấy là người nào cả.

Lữ Khêu Mộ Bình trông thấy sắc diện của quần hùng thì biết dù có hỏi nữa cũng chẳng tìm hiểu được gì hơn, nên quay vê phía Đào Như Hải nói :

- Hôm nay các bạn thuộc phái Hoa Sơn vì đang quyết chí phục thù cho Thất Kiếm, nên nhất định sẽ tìm đến Cô Tùng Cốc đòi món nợ máu ấy với Hà Trùng Uy. Riêng việc Lư lão đệ bất ngờ bị bắt mất đi, e rằng cũng có tương quan đến Hà Trùng Uy nữa. Bởi thế, tại hạ không thể nghĩ ra được một đối sách hoàn thiện, nên đã quyết liêu lĩnh một phen, trong đêm nay sẽ có hành động đối phó mạnh với kẻ địch.

Đào Như Hải nói :

- Lư Thế Xuân là thế diệt của Đào mỗ, từ chốn xa xôi ngàn dặm đi đến tá túc với già đây, vậy nếu có điều chi bất trắc thì Đào mỗ không khỏi xấu hổ với hương hồn của người bạn xưa. Vậy nếu Lữ Khêu đại hiệp đã quyết định thì Đào mỗ cũng sẽ đi theo tiếp một tay ! Trong khi mọi người đang nói chuyện thì bỗng trông thấy tên hâu bàn hối hả chạy vào bẩm :

- Bên ngoài cửa có Huỳnh Chấn Viêm lão sư xin ra mắt ! Số người thuộc phái Hoài Dương cùng buột miệng "ồ" lên một tiếng.

Còn số quần hùng khác thì không khỏi lộ vẻ sửng sốt. Huỳnh Chấn Viêm lại thoát khỏi sự nguy hiểm trở vê một cách an toàn ? Hà Trùng Uy tại sao lại có những hành động lạ lùng như thế ?

Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Chỉ có một mình Huỳnh lão sư đến hay còn ai nữa ?

Tên hầu bàn buông xuôi hai tay đáp :

- Còn có hai người khác hộ tống ông ta đến. Riêng ông ta thì có vẻ như không còn tỉnh táo nữa ! Số người thuộc Hoài Dương bang, không đợi tên hầu bàn nói hết vội vàng ùn ùn chạy ra cửa.

Lữ Khêu Mộ Bình cũng dẫn theo một số đông quân hùng, hối hả chạy thẳng ra. Mọi người đến nơi, thì thấy ngoài cửa có hai lão già cao lớn, mặt mày lạnh lùng, đầu đội mũ tú tài. Huỳnh Chấn Viêm đứng dựa người vào mình một lão già ở phía trái, đôi mắt nhắm nghiên, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Lão già đứng phía mặt vừa trông thấy quần hùng liên cất giọng lạnh lùng :

- Hai chúng tôi từ sa mạc miền Bắc đi đến đây. Già là Kỳ Hông Phi còn nghĩa đệ của già là Mộ Phụng Tường. Các bạn võ lâm ở Trung Nguyên đã tặng cho hai anh em chúng tôi một cái biệt hiệu hay hay gọi là Bắc Quốc Song Ma ! Quân hùng không khỏi giật bắn mình. Lữ Khêu Mộ Bình "ô" lên một tiếng nói :

- Thì ra là Kỳ đại hiệp và Mộ đại hiệp. Từ lâu nay tôi hằng ngưỡng mộ tên tuổi vang dội cả tứ hải của nhị vị. Chẳng ngờ hôm nay lại được gặp mặt thật hân hạnh biết bao ! Kỳ Hồng Phi cười ngạo nghễ nói :

- Đại danh của các hạ...? Lữ Khêu Mộ Bình vội vàng đáp :

- Tại hạ họ kép là Lữ Khêu, thảo tự là Mộ Bình ! Kỳ Hông Phi bất giác đưa mắt ngó về Lữ Khêu Mộ Bình một lượt, nói:

- Té ra là Thiết Chỉ Thư Sinh, một người khá có danh vọng ở Trung Nguyên! Giọng nói ấy gần

như có vẻ xem thường, khiến Lữ Khêu Mộ Bình thầm cảm thấy không vui, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên không hê tỏ thái độ gì cả.

Mộ Phụng Tường đến lúc ấy mới lên tiếng nói rằng :

- Hai chúng tôi sau khi vào Cô Tùng Cốc và trên đường trở ra, đi ngang qua Hắc Long Đàm, trông thấy Huỳnh Chấn Viêm bị treo lơ lửng trên vách đá cao nên ra tay giải cứu cho ông ấy ! Lữ Khêu Mộ Bình nói :

- Nhị vị thực có lòng nhân đức, giới võ lâm ở Trung Nguyên không ai là không biết ơn ! Kỳ Hồng Phi cười nhạt nói :

- Già đây từ trước đến nay không hê làm ơn cho ai bao giờ, vậy chớ nên cảm ơn làm chi. Nếu chúng tôi không có một dụng ý riêng thì nào đâu lại bằng lòng đến đây để gặp gỡ các ông ?

Quần hùng không khỏi sửng sốt. Lữ Khêu Mộ Bình cũng lóe lên một ý nghĩ trong óc, thầm nói rằng:

"Bắc Quốc Song Ma có tiếng là những nhân vật không phải dễ trêu chọc. Ông ta đã bảo là có ý định riêng thì chắc chắn không phải là việc thường. Vậy việc ấy là gì thế ? Nếu ông ta muốn dùng Huỳnh Chấn Viêm để làm điêu kiện đánh đổi một cái gì, thì đấy quả là một sự lâm lẫn to. " Mộ Phụng Tường lạnh lùng nói :

- Vị Huỳnh Chấn Viêm này đã bị điểm ngũ âm tàn huyệt, tuy già đây đã giải trù huyệt đạo xong nhưng vẫn cần phải nằm yên tĩnh dưỡng nửa năm. Suốt trong thời gian ấy, không thể vận dụng chân lực, nếu trái lại thì võ công đêu bị mất hết cả. Vậy vị nào là nhân vật thuộc bang Hoài Dương, hãy mau bước ra đỡ Huỳnh Chấn Viêm vào khách điếm đi ! Lữ Khêu Mộ Bình chắp tay tươi cười nói :

- Nhị vị có lời gì cần bàn thì xin mời vào trong sẽ nói sau. Nơi đây sát cạnh đường cái, trạm mặt đêu nhìn thấy nên không tiện việc luận đàm.

Bắc Quốc Song Ma lạnh lùng gật đâu, cất bước ngang nhiên bước thẳng vào khách điếm. Quần hùng kéo nhanh theo sau, không ngớt xầm xì bàn tán.

Sau khi mọi người ngồi yên, Kỳ Hồng Phi liên đi thẳng vào đê, nói :

- Để các ông khỏi phải băn khoăn bàn tán, già đây xin nói rõ ý định của mình là muốn lấy pho Hàn Thiết Quan âm thôi ! Lữ Khêu Mộ Bình sững sờ một lúc, đáp rằng :

- Nhị vị chưa nghe Hàn Thiết Quan âm đã rơi vào tay Cô Tùng Cư Sĩ rồi hay sao ?

Kỳ Hồng Phi "hừ" một tiếng nói :

- Lẽ tất nhiên là đã biết, nhưng các ông chỉ có mục đích là đòi lại món nợ máu với Hà Trùng Uy, còn riêng pho tượng Hàn Thiết Quan âm thì dù có được vào tay, chắc chắn cũng không ai có thể bảo tồn nó được ! Quân hùng nghe thế, ai nấy đều thâm nghĩ rằng:

"Đúng vậy, pho tượng Hàn Thiết Quan âm quả là một hung vật, ai lấy được vào tay đều đưa đến cái họa sát thân mà thôi. Suốt ngày phập phồng lo sợ, ăn ngủ không yên, vậy chi bằng không tranh đoạt nó thì hơn ! ".

Tuy mọi người đêu thấy tài nghệ của mình không đủ để giữ pho Hàn Thiết Quan âm, nhưng trong lòng ai nấy đều bất mãn qua giọng nói lớn lối, không xem ai ra gì của Kỳ Hồng Phi.

Lữ Khêu Mộ Bình vẻ mặt vẫn tự nhiên, nhưng trong lòng đã nghĩ được cách đối phó, nên mỉm cười nói :

- Như vừa rồi nhị vị đã nói, là có vào đến Cô Tùng Cốc rồi. Như vậy, chắc chắn nhị vị đã có gặp Hà Trùng Uy, thế không hiểu tại sao nhị vị lại không hỏi thẳng ông ta để lấy pho Hàn Thiết Quan âm, mà trái lại đến đây để thương lượng với bọn chúng tôi ? Như thế chẳng phải bỏ mồi mà bắt bóng hay sao ?

Kỳ Hồng Phi chú ý nhìn kỹ Lữ Khêu Mộ Bình một lượt rồi nói :

- Bấy lâu nay, nghe đôn Thiết Chỉ Thư Sinh là người đa mưu túc trí, ý tứ thâm trầm, nhưng đến ngày hôm nay gặp được mới biết lời đồn ấy quả là không sai ! Lữ Khêu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Tại hạ không dám nhận sự khen ngợi quá đáng ấy ! Kỳ Hồng Phi hạ giọng nói tiếp :

- Đứng về phía già đây mà nói, thì việc chiếm lấy pho Hàn Thiết Quan âm thực dễ dàng như lấy đô trong túi. Nhưng muốn được như vậy tất phải trải qua một trận ác chiến với Hà Trùng Uy, đối phương nếu không chết ắt cũng phải trọng thương. Tuy nhiên, sau khi Hàn Thiết Quan âm đã vào tay của anh em già đây rồi thì Sơn Băng và Vân ô ở miền Bắc từ nay về sau đâu còn được yên tĩnh nữa ?

Sơn Băng và Vân ô ở miền Bắc là hai địa phương mà Song Ma đang ân cư Lữ Khêu Mộ Bình cười to nói :

- Nhị vị nếu trừ được Hà Trùng Uy thì tiếng tăm đã rung chuyển cả thiên hạ, khiếp sợ cả giang hồ, vậy thử hỏi còn ai dám tìm đến nơi ấy để mưu đoạt Hàn Thiết Quan âm nữa ?

Kỳ Hồng Phi cười lạnh lùng nói :

- Tuy nói thế, nhưng rất khó tránh khỏi. Vì của quí báu thường làm cho lắm người đen tối lòng dạ, tự tìm đến lãnh lấy cái chết. Già đây từ trước đến nay không hê xúc phạm đến ai, nếu người ấy không xúc phạm đến già. Trái lại, nếu kẻ nào trêu chọc già thì chắc chắn già không nhịn được. Bởi thế, nay

già đây muốn nhờ các vị loan truyện những lời nói của già cho khắp võ lâm được biết ! Nói đến đây, sắc mặt của lão ta bỗng trở thành ôn hòa vui vẻ, tiếp rằng:

- Trong chuyến đi Cô Tùng Cốc, già đã phát hiện một con đường bí mật. Vậy có thể dẫn các vị cùng đi đến đó, không có gì cần giấu cả, hầu lấy việc ấy báo đáp lại cái ơn loan truyện giúp n~lũlg lời nói của già ra khắp võ lâm ! Lữ Khêu Mộ Bình bỗng thoáng có một ý nghĩ trong lòng, bèn nói :

- Việc loan truyền tin tức ấy là một việc thực dễ dàng, nhưng đó không có nghĩa là nó có thể ngăn chặn người khác đến vùng Sơn Băng và Vân ô ở miền Bắc. Nhất là Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, nguyên chủ của Hàn Thiết Quan âm thì thực không ai có thể ngăn nổi ông ta được cả ! Kỳ Hồng Phi cười nhạt nói :

- Lỗ Công Hành không đến thì thôi, bằng trái lại thì tất lão ta sẽ chịu lãnh sự thiệt thòi ngay ! Trong số quân hùng, bỗng có người phá lên cười to, nói :

- Nhị vị đã là người võ công cái thế, có thể lấy Hàn Thiết Quan âm dễ như trở bàn tay, vậy chúng tôi đến Cô Tùng Cốc chẳng hóa ra thừa lắm hay sao ? Một việc làm dễ dàng như thế thì cần chi phải bận đến đông người ?

Vậy xin nhị vị cứ đi trù Hà Trùng Uy, còn chúng tôi vẫn ở yên đây để chờ tin thắng lợi, như thế chẳng hay hơn hay sao ?

Người cười to ấy chính là Nhất Bút Chấn Thiên La Tiêm ở tại đảo Ngưu Giác trên Sào Hồ. Võ công của người ấy thuộc hàng cao thủ bậc nhất nhì ở Giang Nam hiện nay. Con người y cũng rất ngạo mạn và tự phụ, nên từ nãy giờ lấy làm bực mình những lời nói khoác lác, không xem ai ra gì cả của Bắc Quốc Song Ma.

Kỳ Hồng Phi trợn mắt giận dữ, nhìn La Tiêm một lượt cười ghê rợn nói :

- Già đây chỉ lấy Hàn Thiết Quan âm mà thôi, còn riêng giữa Hà Trùng Uy với già thì không oán không thù chi cả, nên già không muốn gây ra lắm chuyện rắc rối với y.

La Tiêm trợn to đôi mắt cọp, cười như điên dại nói :

- Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy trước đây bốn mươi năm, đã dùng kiếm thuật cao thâm kỳ tuyệt đánh bại ba vị chưởng môn của ba môn phái lớn trong trận đấu kiếm tại Tung Sơn. Lúc ấy, oai danh của ông ta đã làm rung chuyển cả giang hồ. Chắc chắn hiện nay tài nghệ của ông ta lại càng tiến bộ vượt bực. Bởi thế, nhị vị biết rằng không hy vọng chi thủ thắng được, nên muốn nhờ vào sức mạnh của chúng tôi để đánh nhau với Hà Trùng Uy, hầu thừa nước đục thả câu, giữ vai trò ngư ông đắc lợi ! Mộ Phụng Tường bỗng đứng phắt dậy, mặt đây sát khí, trông lạnh lùng như băng, đưa tia mắt ghê rợn, nhìn chòng chọc vào mặt của La Tiêm rồi bước lần từng bước một vê phía đối phương.

Kỳ Hồng Phi cau đôi mày hạ giọng nói :

- Lão nhị, hãy chậm đã ! Chúng ta cũng không trách tại sao ông ấy lại có ý nghĩ như vậy. Nếu đặt chúng ta vào trường hợp đó thì tất chúng ta cũng không thể nghĩ khác được. Trong chuyến xâm nhập Cô Tùng Cốc này, chúng ta phải đem hết sức ra đánh nhau với đối phương hầu không để cho bất cứ người nào bị thương vong mạng mới phải ! Nói đến đây, lão ta từ từ đứng lên.

Mộ Phụng Tường nghe thế, liền dừng chân đứng lại, trợn mắt nhìn thẳng vào La Tiêm "hứ" một tiếng to rồi quay người bước chậm rãi vê vị trí cũ La Tiềm vẫn ngôi yên một cách ngạo nghễ, khéo miệng để lộ một nụ cười khinh thường và đầy lạnh lùng.

Mộ Phụng Tường quay người trở lại theo lời ngăn cản của Kỳ Hồng Phi đã khiến cho không khí căng thẳng trong phòng đột nhiên lắng dịu.

Lữ Khêu Mộ Bình biết Bắc Quốc Song Ma bấy lâu rất tự cao tự đại, không bao giờ ra tay đánh nhau với lớp hậu sinh vãn bối. Giờ đây, tuy hai lão bị La Tiêm trêu tức nhưng đấy chẳng qua là dọa đối phương vậy thôi chứ không khi nào gây sự đánh nhau thực sự. Do đó Lữ Khêu Mộ Bình bèn mỉm cười nói :

- Anh em chúng tôi quyết định trong đêm nay xông vào Cô Tùng Cốc.

Hiện giờ hãy còn sớm nên tại hạ đã bảo bọn làm bếp sửa sang tiệc rượu để tẩy trần cho nhị vị ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Không dám ! Chúng tôi còn đang bận việc gấp phải làm. Vào khoảng canh ba đêm nay, hai anh em chúng tôi sẽ chờ các vị tại Nhị Thiên Môn nhé ! Nói dứt lời, bèn cùng Mộ Phụng Tường đứng lên giũ tay áo bước đi ra.

Quân hùng đều cung kính tiễn chân hai người ra khỏi khách điếm. Ai nấy đêu cảm thấy trong lòng nặng nê như bị một phiến đá đè lên. Họ không biết việc đi đến Cô Tùng Cốc đêm nay sẽ gặp may hay rủi.. .

Chương 8: Lắm Điều Kỳ Lạ

Trên một ngọn núi cao hàng trăm trượng ở phía Đông Cô Tùng Cốc, bỗng có nhiêu bóng người xuất hiện chập chờn dưới bóng trăng thanh. Đột nhiên, có hai tiếng hú trong trẻo xé không gian truyện đến khiến núi đồi vang dội bởi những tiếng hồi âm. Tức thì, có vô số bóng người nối gót nhau bay xẹt xuống vách đá như một đàn chim.

Khi ấy, bỗng nghe có tiếng Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khu Mộ Bình quát to rằng :

- Xin các vị nhìn xem kìa ! Trong sơn cốc dường như đã xảy ra biến cố gì rồi ?

Quần hùng đêu đưa mắt quét qua, trông thấy trong sơn cốc khắp gốc cây kẹt đá đang nằm la liệt những xác chết, mình mặc áo đen, mặt được che kín. Số người ấy kẻ vỡ sọ, người gãy xương, máu tươi be bét.

Bắc Quốc Song Ma trông thấy không khỏi kinh hoàng đứng trơ người rồi đưa mắt ra hiệu cho nhau, tỏ vẻ rất kinh dị.

Kỳ Hông Phi biến hẳn sắc mặt nói :

- Chúng ta hãy đi đến nơi Hà Trùng Uy ở xem xét qua cho biết. Có lẽ Hà Trùng Uy bị tấn công bất thần rồi ! Vừa nói lão ta đã cùng Mộ Phụng Tường vượt qua chiếc cầu nhỏ, bước thẳng vê phía khu nmg trúc.

Khi Song Ma đã tiến đến bìa khu rừng thì trong lòng đã có sự cảnh giác trước nên cùng dừng chân đứng lại rồi đồng thời vung chưởng lên xô thẳng vào trong ấy. Tức thì, kình phong cuốn ra ào ạt xô gãy một đám trúc to, lá trúc bay đầy trời, cát bụi cũng bay theo mịt mù, trông thực khủng khiếp.

Mộ Phụng Tường buột miệng "úy" lên một tiếng kinh ngạc.

Quần hùng lại một phen sửng sốt.

Song Ma liên vạch rừng trúc lướt thẳng vào trong thì thấy nơi ấy có một khu nhà rất xinh đẹp, cửa sơn son, tường quét vôi trắng, lớn nhỏ cả thảy sáu bảy ngôi trông rất vui mắt. Những cánh cửa sơn son đêu đang đóng chặt. Mộ Phụng Tường bèn nhanh nhẹn vung chưởng mặt lên đánh thẳng tới. Tức thì, sau một tiếng ầm, những cánh cửa son ấy đêu bị vỡ tan ra từng mảnh.

Kỳ Hồng Phi đưa chân tràn thẳng vào liên trông thấy Hà Trùng Uy đang nhắm nghiên đôi mắt, ngồi ngay ngắn trên ghế dường như đang ngủ mê.

Qua tiếng động to vừa rồi mà vẫn không làm cho Hà Trùng Uy giật mình thức dậy quả là một việc lạ lùng.

Quân hùng nối gót xông thẳng vào trong nhà. Khi nhìn thấy thế thì họ lại càng sửng sốt hơn nữa.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ đưa chân bước tới, thò tay ra sờ thì thấy Hà Trùng Uy đã dứt hơi, da thịt lạnh như băng nên cất tiếng than :

- Đã chết rồi ! Người này là...? Kỳ Hồng Phi ngắt lời rằng :

- Người này chính là Hà Trùng Uy ! Thiết Chỉ Thư Sinh nói :

- Anh em chúng tôi đêu là kẻ hậu sinh nên không ai được quen biết với Hà Trùng Uy cả. Vậy nhị vị là người quen biết với ông ta chắc cũng là bạn cũ với nhau thì xem không lầm chứ ?

Mộ Phụng Tường cười nhạt nói :

- Vào một đêm cách đây ba hôm, anh em chúng tôi đã vào sơn cốc này và được gặp mặt ông ta, vậy thử hỏi làm sao mà lầm cho được ?

Nhất Bút Chân Thiên La Tiềm bỗng cất giọng cười nhạt. Giọng cười của ông ta làm cho ai nghe đến cũng lấy làm lạ.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ bỗng như có một ý nghĩ gì trong óc bèn quay vê Mộ Phụng Tường hỏi :

- Nhị vị trước đây ba hôm đã có gặp được Hà Trùng Uy, như vậy thì Huỳnh Chấn Viêm cũng đã được nhị vị cứu thoát trong dịp đó... ?

Kỳ Hồng Phi quát to rằng :

- Bọn các ông có lòng nghĩ là hai anh em của già đây đã giết chết Hà Trùng Uy chăng ?

La Tiêm ngửa mặt lẩm bẩm như nói một mình rằng :

- Trong thời gian ba hôm không phải là ngắn, vậy việc gì người ta cũng có thể làm được cả ! Giọng nói của ông ta tuy nhỏ nhưng chẳng khác nào một phiến đá to ném thẳng vào giếng sâu, làm rung động cả tâm thần của mọi người.

Mộ Phụng Tường tính tình nóng nảy nên quát to rằng :

- Ngươi muốn chết mà ! Tức thì, lão ta vung chưởng mặt lên...

Lữ Khêu Mộ Bình bỗng tràn tới, cất giọng ôn tôn nói :

- Sự thực thì việc này rất đáng nghi, nên không làm sao cấm đoán được ý nghĩ của mọi người, vậy xin Mộ lão sư chớ nên chấp nhất ! Mộ Phụng Tường bỗng cảm thấy nơi Khúc trì huyệt tại khuỷu tay phía mặt có hơi tê dại vì Lữ Khêu Mộ Bình đã nhanh như chớp thò tay điểm thẳng vào huyệt đạo của ông ta. Do đó, ông ta không khỏi giật bắn mình.

Kỳ Hồng Phi biến hẳn sắc mặt. Vì lão ta vốn rất ngạo mạn và tự cao, xem dưới mắt chẳng còn ai nữa. Đối với số quân hùng cũng theo đến đây lão ta xem chẳng vào đâu cả. Giờ đây, lão trông thấy Thiết Chỉ Thư Sinh nhanh tay như thế và hơn nữa võ công lại kỳ diệu khó lường, làm cho một người võ công cao cường như nghĩa đệ của lão ta, trong khi chẳng hay biết chi cả mà đã bị chế ngự hẳn đi. Do đó lão ta không khỏi buộc phải đánh giá lại số quần hùng trước mặt.

Đôi tròng mắt của lão ta khẽ xoay chuyển, nói :

- Các vị có lòng nghi hai anh em già đây, xét ra cũng có lý. Nhưng kỳ thực thì chẳng phải như vậy. Già đây xin hỏi, nếu việc này do hai anh em già đã làm ra thì sau đó chúng tôi tất đã trở về Băng Sơn và Vân ô ở miền Bắc rồi. Vì như vậy thì chúng tôi mới có thể giữ kín được hành tung, khiến cả võ lâm không làm sao tìm ra được sự thật, chứ đâu lại đã gian mà lại thiếu ngoan như thế ?

Quân hùng nghe qua lời giải thích ấy, ai nấy đều cảm thấy cũng có lý.

Nhưng riêng Lữ Khêu Mộ Bình ngồi im lặng không nói gì cả.

Đổng Tung Hâu bỗng lớn tiếng hỏi rằng :

- Nếu vậy thì việc này do ai làm ra ?

Lữ Khêu Mộ Bình than dài nói :

- Bao nhiêu việc lạ lùng cứ nảy sinh ra mãi. Trong chốn võ lâm rồi đây sẽ không ngớt sóng gió và tăm tối như đêm trường dằng dặc ! Song Ma đưa mắt nhìn nhau một lượt, Kỳ Hồng Phi nói :

- Chúng ta ở yên trong núi đã lâu, vậy lợi dụng những năm tuổi già còn lại để tìm hiểu việc này cũng là một chuyện vui ! Nói đoạn hai lão vọt người bay bổng lên không như một con hạc, chỉ trong chớp mắt là cả hai đã bay thẳng lên đầu vách đá cao hàng trăm trượng nhanh như một luồng điện chớp và lẫn khuất mất hình bóng.

Quân hùng lưu lại trong sơn cốc, xúc xạo tìm kiếm trong một ngày một đêm nhưng vẫn không trông thấy dấu vết chi khác lạ cả nên cũng đành kéo về.

Vụ án lạ lùng làm chấn động võ lâm ấy chỉ trong một thời gian ngắn là đã lan truyện khắp nơi. Bê ngoài tuy giới giang hồ vẫn bình yên phẳng lặng nhưng thực ra thì bên trong ai nấy đêu đang bí mật dò xét, mong tìm ra manh mối vê vụ ấy.

Sáng sớm hôm sau, khi quần hùng đã rời khỏi Cô Tùng Cốc thì tại sơn cốc ấy bỗng xuất hiện một bà lão và cô tỳ nữ Vân nhi. Họ đã nhặt được một vật rơi lại trong rừng trúc.

Lão bà xem xét vật ấy một lúc thật lâu, tia mắt đây vẻ nghi ngờ rồi cất kỹ vào người, cất bước bỏ đi.

ooo Ngày tháng trôi nhanh như dòng nước chảy, thấm thoát thu qua đông lại, cành đào đã đơm ba lần trái. Vùng Giang Nam cỏ non xanh biếc, cành liễu phất phơ, chim oanh bay liệng, cảnh sắc xinh đẹp thật là quyến rũ.

Trên mặt Sấu Tây Hô tại thành Dương Châu, một thành quách có tiếng là một ngôi thành dương liễu, bỗng có một chiếc thuyền con nhẹ nhàng bơi đi Bên trên thuyên có một người thư sinh tuấn tú đang đứng thẳng.

Người ấy mặt trắng như ngọc, mắt sáng như sao, đầu đội một cái nón không vành nhỏ, mình mặc một cái áo dài màu thiên thanh, bên ngoài khoác một cái áo choàng đen, chân mang một đôi giày lụa đế trắng, thần sắc trông khoan thai, thoát tục.

Trong tay người thiếu niên ấy câm một cây quạt xếp vô cùng quí giá, sườn quạt làm bằng bạch ngọc và bồi bằng lụa vàng. Phía bên mặt của chiếc quạt có vẽ hoa mẫu đơn, lá xanh hoa đỏ xem vô cùng sặc sỡ. Phía bên trái quạt có đề một bài từ khúc bằng thể chữ tiểu giai, to cỡ đâu đũa. Chiếc quạt ấy trông xinh xắn và khóe léo vô cùng, câm quạt phe phẩy thì thực có vẻ trang nhã phong lưu chẳng thua chi Công Cẩn thùa trước.

Người chèo thuyên là một cô gái yểu điệu, xinh đẹp như hoa, tóc mây xanh biếc. Mình mặc một bộ y phục ngắn màu lam, tay cầm sào tre đưa chiếc thuyên lướt đi từ từ.

Người thiếu nữ ấy tuổi độ mười chính hai mươi cái xuân, tuy không phải là người thiên hương quốc sắc nhưng cũng xinh đẹp dễ coi. Làn da của nàng trắng mịn, đôi môi bé nhỏ anh đào, lưng ong mình liễu, khi cười để lộ hàm răng trắng trong nhỏ rức khiến ai thấy cũng phải xao xuyến tâm hồn.

Cô gái ấy thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người thiếu niên nhưng người thiếu niên ấy vẫn đưa mắt nhìn đăm đăm vào cảnh sơn thủy đẹp như tranh trước mặt, tựa hồ đang nghĩ ngợi điêu gì.

Chiếc thuyền lướt nhẹ trên mặt nước có gân hai tiếng đông hô, đi vẩn vơ chứ không có mục đích gì cả. Mãi đến khi trời đã đứng trua, cô gái mới cất giọng oanh thỏ thẻ rằng :

- Công tử, cậu đang nghĩ ngợi điêu gì thế ?

Vừa nói cô gái vừa che miệng cười.

Người thiếu niên như từ trong mộng bước vừa bừng tỉnh trở lại, "ồ" lên một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ không có nghĩ điều gì cả. Cảnh Sấu Tây Hô này thực xinh đẹp như tranh, làm chi người ta phải ngây ngất ! Cô gái nói :

- Trời đã trua rồi, công tử chưa thấy đói hay sao ?

Người thiếu niên tươi cười đáp :

- Nếu cô nương không nhắc thì tôi vẫn không cảm thấy gì cả, nhưng vừa nhắc đến thì bụng lại thấy đói côn cào rất khó chịu ! Nụ cười của chàng thiếu niên khiến ai trông thấy cũng có thiện cảm.

Cô gái đưa mắt nhìn qua chàng một lượt rồi nói :

- Công tử hãy gọi tôi là Miêu Xảo Yến được rồi, hai tiếng cô nương tôi không dám nhận. Nếu công tử không chê, hạ mình đến chơi tệ xá, thì má tôi cũng có thể nói được những thức ăn ngon lành...

Câu nói chưa dứt, thì người thiếu niên đã lắc đầu mỉm cười đáp :

- Chẳng cần thế, tại hạ hiện giờ đã lỡ hẹn với người khác, vậy ngày mai cũng vào hiện giờ này, tại hạ sẽ đến phủ của Miêu cô nương vui chơi ăn uống ! Xảo Yến tươi cười đáp :

- Thực thế không ? Công tử chớ nên quên nhé ! Người thiếu niên đáp :

- Tại hạ đã hứa thì lời nói đáng giá ngàn, đâu lại hứa suông bao giờ ?

Xảo Yến chống thuyên cập vào bờ, người thiếu niên biếu cho nàng năm lượng bạc, rồi chậm rãi đưa chân bước những bước nhẹ nhàng, đi thăng vào trong thành Dương Châu.

Sự phồn thịnh của thành Dương Châu thì không cần gì phải nói, nhưng riêng vê ca kỹ cũng hơn cả vùng Tần Hoài.

Người thiếu niên ấy tạm trú nơi một khách sạn gần con kênh Vận Hà.

Y về đến khách sạn, chàng liền bảo tên hâu bàn dắt ra một con tuấn mã lông đen mượt, nhảy thóc lên yên rồi từ từ cho ngựa bước đi.

Chàng đến trước một ngôi nhà đồ sộ, cạnh bên con đường Tây Đại Nhai, thì dừng ngựa nhảy xuống yên. Liên khi ấy, từ trong gian nhà có hai tên gia đinh ăn mặc tươm tất bước tới chào hỏi.

Người thiếu niên sắc mặt nghiêm nghị chậm rãi nhếch môi :

- Tại hạ muốn xin ra mắt Hà lão gia, nơi đây tôi có một cánh thiếp, phiên các ông đi vào trong bẩm lại cho ! Vừa nói, người thiếu niên vừa thò vào tay áo lấy ra một cánh thiếp màu đỏ.

Tên gia đinh đưa hai tay nhận lấy và nhìn qua cánh thiếp một lượt, trông thấy bên trên có vẽ hình một đồng tiên cổ, bên dưới còn có một dòng chữ:

"Vãn bối Đào Gia Kỳ cúi đầu trăm lạy".

Tên gia đinh trông thấy thế, tuy không rõ lai lịch của người khách trẻ tuổi, nhưng y đoán vị khách này không phải là người tầm thường, nên chẳng dám chậm trễ, tươi cười bảo :

- Xin công tử hãy chờ giây lát, con sẽ trở vào bẩm lại với gia chủ ngay.

Nói đoạn, hắn hối hả bỏ đi.

Chỉ trong chốc lát, bên trong cánh cửa bỗng có tiếng cười ha hả thực to vọng ra, rồi trông thấy một lão già tuổi độ ngũ tuân, thân hình mập mạp, bước ra nói :

- Hà Tấn Thương ta không hay Đào lão đệ đến, nên không bước ra nghênh đón từ đằng xa, thực quả có lỗi ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Không dám ! Tiểu diệt xin ra mắt thế bá ! - Nếu thế, thì già đây lại càng cảm thấy xấu hổ với người bạn tri kỷ ! Vừa nói, ông ta vừa cất tiếng cười to, rồi thò tay ra nắm lấy cánh tay trái của Đào Gia Kỳ.

Trong một gian nhà thủy tạ xinh đẹp lộng lẫy, Hà Tấn Thương cũng ngồi đối diện với Đào Gia Kỳ. Trên bàn bày mấy thức ăn ngon và mùi rượu mao đài tửu thứ rượu lâu năm bay thơm ngào ngạt. Hai người cùng uống rượu và nói chuyện thân mật với nhau.

Hà Tấn Thương nói :

- Đã có hai mươi năm nay, già đây không có dịp trông thấy ông ấy lần nào nữa, nên lúc nào cũng tưởng nhớ đến ông ấy. Bởi thế, vừa rồi già trông thấy bức hình đồng tiên trên tấm bái thiếp, thì vui mừng như điên. Lão đệ là người có nhân phẩm, chắc được ông ấy truyện dạy cho tất cả sở học của ông ấy rồi ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- ân sư là người tài hoa dôi dào, hiểu biết rộng rãi, nhưng vì tư chất của tiểu diệt kém cỏi, nên chỉ thu thập được trong muôn một mà thôi. Lần này, tiểu diệt phụng mệnh của ân sư đến đây để nhờ thế bá một việc ! Hà Tấn Thương vuốt râu cười to :

- Trước kia già đây trong cơn hoạn nạn, suýt nữa đã bị mất mạng đi rồi. Nếu không nhờ ông ấy kịp thời cứu lấy, thì thân ta ngày nay đâu còn nữa ? Bởi thế, dù cho ông ấy có bảo già đây phải bước vào nước sôi lửa bỏng, già đây vẫn không từ chối ! Đào Gia Kỳ nói :

- Được sự vui lòng giúp đỡ của thế bá như vậy, tiểu diệt xin có lời cảm tạ thế bá trước ! Nói đoạn, chàng liền đứng lên xá thực sâu rồi nhỏ tiếng giãi bày mọi việc Hà Tấn Thương sau khi lắng nghe xong, đáp rằng :

- Việc ấy rất dễ dàng, già đây sẽ đi làm ngay. Riêng lão đệ cũng nên dọn đến tệ xá để ở lâu dài hầu đỡ phần tốn kém. Có cần dùng thứ chi, cứ hỏi thằng viên quản gia để lấy là được ! Cơm nước xong, cả hai cùng đứng dậy. Hà Tấn Thương bảo gia đinh đến khách sạn mang hành lý của Đào Gia Kỳ vê và cho dọn một gian phòng sạch sẽ xinh đẹp cho chàng ở.

Qua trưa ngày hôm sau, Đào Gia Kỳ lại đi đến Sấu Tây Hô. Cậu tìm gặp cô gái có tên là Xảo Yến. Chàng lưu luyến mãi cho đến khuya mới trở vê nhà yên nghỉ.

Đào Gia Kỳ mỗi ngày đều đến tìm thú vui ở khắp chốn lâu xanh, xài tiên như nước, có vẻ hào phóng. Bởi thế, chẳng bao lâu sau những nơi ấy không ai là không biết cái tên của Đào công tử.

Nhiêu võ sư trong Hà phủ lần lượt được quen thân với Đào Gia Kỳ, cùng ra vào đi đứng với nhau. Qua câu chuyện hàn huyên thường ngày, số võ sư ấy được biết Đào Gia Kỳ là con trai của một vị quan to ở chốn kinh đô mới hôi hưu gân đây, nguyên là bạn thế giao với Hà Tấn Thương.

Hà Tấn Thương là một người lái muối giàu có, tài sản kết xù. Nếu chẳng phải là người quan to trong triều thì dễ gì làm bạn thân với ông ta.

Bởi thế, số võ sư ấy đều tin lời của Đào Gia Kỳ nói.

Trong câu chuyện với các võ sư, Đào Gia Kỳ nói cho họ biết là khi gia đình chàng sống ở kinh đô cũng có nuôi nhiêu võ sư nên tuy chàng không có học võ nghệ nhưng riêng vê mọi câu chuyện hay ho trong võ lâm chàng đêu biết rõ tất cả đầu đuôi.

Trong những chốn ăn chơi rất dễ tìm được bạn bè. Do đó, Đào Gia Kỳ chẳng mấy chốc đã quen biết được với tất cả những người trong mười lăm hiệu phiêu cục lớn tại thành Dương Châu, kể từ tổng phiêu đầu cho đến người làm việc lặt vặt trong các phiêu cục ấy.

Nơi Quảng Viễn phiêu cục có một vị phiêu đâu gọi là Vạn Hoa Đao Phàn Kiết Tường, ăn nói rất đường hoàng. Dù trong cuộc vui chơi, ông ta cũng luôn luôn giữ gìn kỹ lưỡng. Giọng nói của ông ta là giọng người Sơn Đông. Đối với Phàn Kiết Tường, Đào Gia Kỳ rất để ý và thường đến làm thân.

Vì Đào Gia Kỳ cho biết mình không hiểu võ nghệ nên số nhân vật võ lâm ở vùng Dương Châu cũng không ai để ý đến chàng. Họ đều cho Đào Gia Kỳ là một công tử bột chỉ biết ăn chơi.

Có một hôm, Đào Gia Kỳ mời Vạn Hoa Đao Phàn Kiết Tường và Thông Tý Viên Hứa Hóa nơi Quảng Viễn phiêu cục, Thiết Chưởng Tôn Triệu Thuận nơi Long Phụng phiêu cục, Liên Châu Khoái Phiêu Mã Thiên Khuê nơi Tứ Thông phiêu cục và hai võ sư giữ nhà tại Hà phủ là Chu Văn Tinh và Tiên Cẩm cùng đi đến chơi tại nhà của Xảo Yến.

Hôm ấy nhằm sinh nhật thứ mười chín của Xảo Yến. Đào Gia Kỳ đứng ra đài thọ hai bàn tiệc thịnh soạn cho nàng nên buổi sinh nhật thực là linh đình, náo nhiệt.

Những người võ sư ấy vốn không biết Đào Gia Kỳ lại còn có một ý trung nhân là Xảo Yến nên khi bước đến nhà cô này thì Thiết Chưởng Tôn Triệu Thuận cười to nói :

- Té ra Đào công tử lại để người đẹp ở yên trong ngôi nhà vàng kín đáo này mà già đây lại không biết gì cả ! Tôn mỗ suốt nửa đời người lặn lội trong giới giang hồ, chưa hề tỏ ra kém cỏi trong sự nhận xét bao giờ, thế mà ngày hôm nay lại bị Đào công tử giấu mất việc này mà không hay biết chi cả ! Nói dứt lời, ông ta lại cất tiếng cười ha hả thực to.

Hôm nay Xảo Yến trang điểm thực là xinh đẹp, khi nàng nghe qua lời nói của Tôn Triệu Thuận thì đôi má bỗng đỏ bừng, trợn mắt nhìn ông ta một lượt rồi cúi đầu đi thẳng vào trong phòng.

Đào Gia Kỳ tuy lân la khắp chốn lâu xanh nhưng không hề làm việc gì tồi bại. Riêng đối với Xảo Yến cũng thế. Nhưng cử chỉ của chàng thực là khéo giống y hệt một công tử ăn chơi sa đọa nên các võ sư ấy đều không hiểu được chân tướng của chàng.

Bữa tiệc đã tiến hành, ai nấy đều đã ngà ngà say nên cười nói luyên thuyên và cũng không giữ gìn nữa. Khi cao hứng họ Ôm bụng phá lên cười to Gã võ sư Tiên Cẩm ở Hà Phủ là người pha trò rất giỏi mà cũng là người nói nhiều nhất nên có yến tiệc gì cũng không thiếu mặt y bao giờ.

Sắc mặt của Đào Gia Kỳ đã đỏ như gấc nhưng bỗng chàng cất tiếng than dài một cách bất ngờ.

Các võ sư đều không khỏi sửng sốt, Mã Thiên Khuê nói :

- Hôm nay là ngày vui của Miêu cô nương, thế tại sao công tử lại than dài như vậy ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Hồi tôi còn ở Yên Kinh, trong nhà có một võ sư tên là Vương Thu, tính tình vui vẻ, được nhiều người mến thương. Tại hạ xem như một người bạn cố tri, nhưng không ngờ ông ta ở trong phủ chưa đầy ba tháng thì bị vết thương cũ tái phát không thể chữa lành được nên chết đi. Giờ đây, tôi chợt nhớ đến ông ấy, nghĩ rằng nếu có mặt ông ta thì không khí lại càng vui nhộn hơn. Các ông thử nghĩ vì cảm cảnh mà nhớ đến người xưa thì không than dài sao được ?

Mã Thiên Khuê cười nói :

- Đời người sống không hơn một trăm năm nên ta phải tìm thú vui cho không uổng phí cuộc sống ngắn ngủi của con người. Như chúng tôi đây, là số người tìm miếng ăn dưới ngọn giáo làn gươm, còn sống buổi sáng chưa chắc được sống buổi chiêu, phương chi là người giang hồ thì có ai được chết bạc đầu bao giờ đâu ? Vương Thu vẫn là người được may mắn, chết yên trên giường, toàn vẹn thân xác. Đấy là một việc tốt lắm rồi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Ông ấy và tại hạ lúc nào cũng dính nhau như hình với bóng thế mà nhất đáng đã phủi tay Tây qui, thử hỏi làm thế nào tại hạ không buồn rầu ngẩn ngơ cho được ? Nhất là ông ấy hiểu biết rộng rãi, tất cả những việc đại sự trong võ lâm đêu am tường hết. Tại hạ đoán ông ấy chắc là một người khá có tiếng tăm trong giới giang hồ nhưng sửa tên họ đến tá túc tại tệ xá, chắc chắn là có chuyện bí ẩn chi không tiện thổ lộ với ai.

Nói đến đây chàng dừng lại trong giây lát, đưa ly lên uống nốt chỗ rượu còn lại rồi nói tiếp :

- Vương Thu có lần trong một dịp say rượu đã nói sơ hở một việc bí mật. Đấy là việc ông ta đã tham gia vào cuộc xâm nhập Cô Tùng Cốc ở Đông Nhạc. Việc ấy là một việc to lớn khiến giới võ lâm nghe đến đêu kinh hãi. Trong dịp đó, Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy tại sao chết ?

Hàn Thiết Quan âm mất tích như thế nào? Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành còn sống hay đã chết? Mãi đến nay vẫn còn là một câu đố khó giải.

Vậy các vị là nhân vật võ lâm chắc có lẽ biết mọi sự diễn biến về sau của vụ án ấy, có thể nói ra cho tại hạ nghe chơi không ?

Mã Thiên Khuê lắc đầu nói :

- Vụ án to tát chấn động cả thiên hạ và cả võ lâm ấy, hiện đã lắng xuống từ lâu, hơn nữa việc đã qua rồi hoàn cảnh đã thay đổi, võ lâm gần như quên mất không còn ai nhớ đến nó nữa.

Phàn Kiết Tường bỗng nói :

- Trong phủ của Đào công tử có võ sư rất đông, ngay từ nhỏ đã trông thấy họ sử dụng võ công đến quen mắt, vậy nếu công tử hoàn toàn không biết một vài thế võ thì đấy mới thực là chuyện lạ.

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Tại hạ tuy không biết võ công nhưng dù một số đông mấy mươi người cũng không dễ gì tiến đến gần người của tại hạ được ! Chu Văn Tinh lấy làm lạ nói :

- Tại sao lại lạ thế ! Đào Gia Kỳ nói :

- Trong lúc tại hạ còn ở kinh đô, có làm quen với một số lạt ma ở trong cung nên được họ dạy cho một thuật gọi là Ngoại phong mê hồn đại pháp, bất kỳ đối phương võ công hay đến đâu chỉ cần đem ra thi thố thì chắc chắn đối phương không làm gì được mình cả ! Thiết Chưởng Tôn Triệu Thuận vỗ tay phá lên cười to nói :

- công tử có ý muốn trêu chúng ta đấy ! ở đời đâu có chuyện lạ như thế, Tôn mỗ nhất định không chịu tin. Vậy xin công tử hãy thử qua cho anh em chúng tôi được dịp mở rộng tầm mắt đã ! Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Vị lạt ma ấy có dặn tại hạ nhiều lân là nếu không cân thiết thì tuyệt đối không được để lộ cho người ngoài biết thuận ấy ! Các võ sư đêu cho rằng Đào Gia Kỳ nói chơi nên cùng cười rồi bỏ qua, quay sang vấn đề khác. Họ cùng nhau bàn bạc rất hứng thú về những cô gái đẹp làng chơi.

Bỗng nhiên từ bên ngoài có một tên làm công cho Quảng Thái phiêu cục chạy thẳng vào, vẻ mặt rất căng thẳng, bước đến bên cạnh Thông Tý Viên Hứa Hóa kê miệng sát tai ông ta nói nhỏ một hồi.

Tức thì sắc mặt của Hứa Hóa thay đổi hẳn nói :

- Ngươi hãy vê trước, ta sẽ theo vê ngay ! Tên làm công hối hả bỏ chạy đi.

Liên Châu Khoái Phiêu Mã Thiên Khuê trông thấy Hứa Hóa có vẻ đăm chiêu thì lấy làm lạ hỏi rằng :

- Hứa huynh có việc trọng đại gì đã xảy ra ? Nếu cần tiểu đệ góp sức xin cứ nói thăng ! Thông Tý Viên Hứa Hóa buồn bã than dài nói :

- Nói ra chắc Mã huynh cũng đã biết việc này rồi, ấy là trước đây nửa năm, tệ cục có lãnh áp tải một món hàng mười vạn kim ngân, khi đi ngang qua vùng biên giới ba tỉnh Hồ Nam, Hồ Bắc và Giang Tây thì bị bọn cướp hung dữ của Thiết Xí Ngô Công Điên Khải từ một khu rừng rậm tại Xích Hà Lãnh xông ra cướp đoạt. Nếu không có sự chuẩn bị trước và cũng như không bí mật nhờ Càn Khôn Bát Chưởng Nghiêm Tiểu Long đệ nhất cao thủ trong số mười hai đệ tử chân truyện của bang chủ bang Hoài Dương trợ giúp thì suýt nữa cả người lẫn hàng áp tải đêu bị tiêu sạch. Trận chiến ấy là một cuộc ác chiến khốc liệt nhất mà trong đời Mã mỗ đã gặp, khắp người mang bảy vết thương do lưỡi kiếm của đối phương gây ra.

Nói đến đây, ông ta đưa mắt nhìn Phàn Kiết Tường một lượt rồi tiếp :

- Riêng Phàn huynh cũng suýt bị kẻ địch chém đứt một tay. Chính vì lẽ đó mà kết thành mối thù oán sâu đậm với Thiết Xí Ngô Công Điên Khải.

Điên Khải cũng lên tiếng nhất định trả thù. Quyết hại Quảng Thái phiêu cục đến bại vong hẳn, không làm sao ngóc đầu lên được nữa. Sau đó, nghe đâu Điên Khải đã gia nhập Phi Phụng Bang, một

tổ chức vừa dấy lên và mỗi ngày càng phát triển, đang hoạt động ngang dọc trên đường nước trung và hạ du sông Tràng Giang. Trước đây mấy hôm, một nhà đại phú thương ở Hoài Dương là Lý Địch Khánh có đến mướn tệ cục hộ tống một số đồ lễ vật mang về kinh đô để mừng thọ lục tuân của Túc Thân Vương. Trong số lễ vật ấy có nhiêu món quí vô giá, hiếm có trên đời. Tệ cục dự định ba hôm nữa thì sẽ áp tải số hàng ấy đi, nhưng không rõ tại sao tin tức đó đã bị lọt ra ngoài nên trong đêm vừa qua tệ cục phát giác thấy một số nhân vật võ lâm khả nghi lai vãng đến đây. Sáng ngày hôm nay, La phiêu đầu của tệ cục bỗng lại phát giác được Thiết Xí Ngô Công Điên Khải cũng xuất hiện đến đây Vị tổng phiêu đầu nghe được tin ấy thì biết mọi việc sẽ rất nghiêm trọng nên mới cho tên làm công đến gọi Mã mỗ và Phàn huynh trở về gấp để bàn cách đối phó ! Đào Gia Kỳ liên nói :

- Nhị vị phiêu sư có việc cần thì tại hạ cũng không dám lưu lại ! Hứa Hóa và Phàn Kiết Tường bèn cùng đứng lên cáo từ. Tất cả những người khác cũng thấy mất hứng nên ùn ùn từ giã ra vê.

Đào Gia Kỳ lưu lại trong nhà của Xảo Yến giây lát rồi cũng từ biệt ra vê Chàng về đến Hà phủ bèn đem mọi việc nghe thấy nói lại cho Hà Tấn Thương nghe, khi hai người cùng chuyện trò tại gian nhà thủy tạ.

Hà Tấn Thượng lộ sắc giận dữ nói :

- Tại sao Lý Địch Khách lại không cho già hay vê việc lễ mừng thọ của Túc Thân Vương như thế ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Đấy chỉ là việc nhỏ. Hiện giờ, xem ra Quảng Thái phiêu cục ắt chẳng dám lãnh áp tải số lễ vật ấy. Những phiêu cục lớn ở Hoài Dương cũng đêu khiếp sợ chẳng dám nhận áp tải thay cho Quảng Thái phiêu cục. Vậy hãy giữ bình tĩnh chờ xem việc này sẽ giải quyết ra sao ? Tiểu diệt dự đoán là Quảng Thái phiêu cục chắc chắn sẽ từ chối hẳn, không nhận lãnh số hàng ấy nữa...

Tiếp đó, chàng liên kê miệng vào tai Hà Tấn Thương nói nhỏ một lúc.

Hà Tấn Thương mặt lộ sắc vui vẻ, đứng ngay lên bước ra khỏi nhà thủy tạ bảo gia nhân sửa soạn kiệu để ông ta đến viếng Lý Địch Khánh.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Đào Gia Kỳ lần đầu tiên hiện lên một nụ cười vui vẻ chân thực. Chàng đưa chân chậm rãi bước ra khỏi nhà thủy tạ rồi ung dung rời khỏi Hà phủ, cưỡi ngựa men đến những thanh lâu đầy hương sắc trong thành...

Hoàng hôn đã xuống, gió xuân phe phẩy làm ngây ngất lòng người.

Bên cạnh những con đường hẹp, dương liễu buông mình lả lướt. Trên đường đi dện Thập Lý Châu Liêm, bỗng xuất hiện bốn con ngựa của Hà Tấn Thương, Lý Địch Khánh, Thông Tý Viên Hứa Hóa và

Vạn Hoa Đao Phàn Kiết Tường.

Từ xa đưa mắt nhìn, họ đã trông thấy vùng Thập Lý Châu Liêm đèn đuốc sáng rực, tiếng đàn tiếng ca du dương không ngớt.

Bốn con ngựa của bốn người liền dừng bước trước cửa Di Hông Viện.

Tức thì, nghe từ bên trong có một tiếng quát to rằng :

- Khách đến kìa ! Rèm châu liên được vén lên, rồi từ bên trong chui ra một người đàn bà to béo, đeo đầy châu ngọc cười nói :

- Xin mời bốn vị lão gia bước vào ! Thông Tý Viên Hứa Hóa khoát tay nói :

- Có Đào công tử ở đây không ? Hãy cho Đào công tử hay là có hai lão gia họ Hà và họ Lý đến đây rồi !

Người đàn bà to béo cười nói :

- Cậu ấy có ở đây ! Cậu ấy có ở đây ! Nói đoạn, bà ta vội vàng quay người chạy thăng vào trong nhà.

Bốn người bèn nối gót nhau bước vào Di Hông Viện. Bên trong trang trí hết sức xinh đẹp, có lan can quanh co uốn khúc, có hòn non bộ, có ao thả sen, dưới mái hiên lại để mấy chậu hoa lài, mùi hương thoang thoảng làm say lòng người. Từ bên trong nhà, tiếng sáo du dương, tiếng ca cao vút khiến ai bước vào đây cũng không thể nào tránh khỏi bị trầm mê.

Từ trong một gian phòng bên cạnh đấy có tiếng của Đào Gia Kỳ cười trong trẻo nói :

- Hà thế bá, ngọn gió nào đã thổi bác đến đây ?

Vừa nói dứt lời thì cũng thấy Đào Gia Kỳ từ trong khoan thai bước ra.

Chàng đưa mắt nhìn qua Lý Địch Khánh rồi lại nhìn trở về Hà Tấn Thương.

Hà Tấn Thương vội vàng giới thiệu :

- Đào hiên diệt, vị này là người bạn thân của già, một đại phú thương tại bản thành tức Lý thế bá đấy ! Hai người bèn chào hỏi nhau theo phép lịch sự và cũng để hàn huyên ít câu theo lễ xã giao. Đào Gia Kỳ đưa mắt chú ý nhìn Hứa Hóa và Phàn Kiết Tường lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Nhị vị chẳng phải đang bận việc ? Thế tại sao lại rảnh rỗi đi đến đây ?

Hứa Hóa cười nói :

- Chính vì có việc và muốn nhờ Đào công tử giúp cho nên tôi mới đến đây ! Đào Gia Kỳ lộ vẻ sửng sốt. Hà Tấn Thương liên kéo tay Đào Gia Kỳ nói :

- Hiên diệt, hãy bước vào nhà chúng ta sẽ nói rõ sau ! Thế rồi năm người nối gót đi thẳng vào trong. Nơi ấy có một người con gái xinh đẹp tuyệt trần, Đào Gia Kỳ khoát tay đưa mắt ra hiệu cho cô ta tránh đi. Cô gái hiểu được nên vội vàng bước lui vào phòng.

Năm người ngôi yên xuống xong, Lý Địch Khánh liền đi thẳng vào đề răng:

- Tại hạ được nghe Hà huynh nói Đào công tử là người tài hoa uyên bác, túc trí đa mưu. Hiện nay tại hạ đang gặp một việc rối rắm và đầy nguy hiểm nên muốn nhờ công tử bày giúp cho một kế hay để chuyển hung thành cát thì tại hạ hết sức cảm tạ Ơn sâu ! Đào Gia Kỳ ngạc nhiên đưa mắt nhìn Hà Tấn Thương nói :

- Thế bá....? Hà Tấn Thương nói :

- Hiền diệt, tài hoa của hiền diệt già đây đều biết rõ. Vậy hiền diệt chớ nên khước từ, xem như giúp cho già đây vậy. Vì trong việc này già đây cũng có một phần nữa ! Đào Gia Kỳ quay vê Hứa Hóa nói :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì chắc là công việc mà Hứa phiêu đầu đã nói tại nhà Xảo Yến vừa rồi ?

Hứa Hóa gật đầu nói :

- Đúng như vậy ! Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Tại hạ là kẻ chẳng biết võ công, xin các vị hiểu biết cho là tại hạ không làm thế nào góp được sức chi cả ! Lý Địch Khánh vội vàng nói :

- Quảng Thái phiêu cục đã từ chối không chịu hộ tống số bảo vật ấy.

Những phiêu cục khác nghe phong thanh cũng từ chối luôn. Nhưng việc ấy cũng không quan hệ chi, duy có điêu là vì mọi việc đã lộ ra ngoài nên đêm vừa rồi tại tệ xá đã có người lạ mặt âm thầm viếng thăm xâm nhập, rồi lại nhanh nhẹn rút lui đi. Bởi thế tại hạ mới e rằng bọn cường đạo sẽ xuống tay độc ác, giết sạch cả nhà tại hạ thì thực là nguy to ! Đào Gia Kỳ trầm ngâm một lúc bèn ngửa mặt mỉm cười nói :

- Việc ấy xem ra thực là gay go, nhưng sự thực thì rất dễ đối phó. Duy có điêu là Quảng Thái phiêu cục không nên từ chối áp tải số bảo vật đó ! Lý Địch Khánh nghe thế hết sức vui mừng.

Nhưng Hứa Hóa và Phàn Kiết Tường đều sửng sốt, không biết dụng ý của Đào Gia Kỳ là gì.

Đào Gia Kỳ lên tiếng nói tiếp :

- Các ông cứ theo cách "bên ngoài lo chữa đường núi, bên trong lén vượt sang sông" thì chắc chắn không làm sao thất bại được ! Một buổi sáng vào ba hôm sau.

Trước cửa Quảng Thái phiêu cục đang đậu dài một số xe chở hàng. Số ấy có tất cả hai mươi bốn chiếc, được niêm phong rất cẩn mật, phía trước và phía sau đêu có những vị phiêu sư võ trang bằng binh khí canh phòng nghiêm ngặt nhất. Người đi đường cũng vây quanh xem thực đông đảo.

Tất cả những hàng áp tải được chở trong các cỗ xe là đã lấy từ nhà của Lý Địch Khánh trước đấy được mấy tiếng đông hô. Trước mỗi cỗ xe đều có cắm một lá cờ trắng tinh hình tam giác nhỏ, bên trên thêu một chiếc đầu cọp và hai chữ Quảng Thái, màu sắc sặc sỡ trông rất vui mắt. Những lá cờ ấy không ngớt phe phẩy giữa ngọn gió xuân, trông càng có vẻ nhộn nhịp.

Cùng trong một lúc đó, trên dòng Vận Hà cũng đang đậu mười hai chiếc thuyên nhà quan do "Doanh dũng tào" lo nhiệm vụ canh gác. Đấy là đoàn ghe đưa viên quan tào vận Tổng đốc vào kinh để yết kiến vua. Các quan lại địa phương đều ra bến tiễn hành và kính lời nhờ vả thánh an. Bởi thế, nhất thời trên bến sông quan viên ảo não đông nghẹt. Sau ba tiếng đông la, thì mười hai chiếc thuyên ấy đêu nhổ neo tách bến chèo từ từ đi.

Mặt trời đang treo lơ lửng giữa đỉnh đầu, thời giờ đã đứng trưa nhưng đoàn xe đậu trước cửa Quảng Thái phiêu cục vẫn chưa lên đường. Viên tổng phiêu đâu là Dung Thanh Vân từ trong bước ra cửa phiêu cục. Ông ta tuổi đệ ngũ tuần, sắc mặt hồng hào, bộ râu dài tới ngực, màu đen mượt không ngớt bay phe phẩy theo chiêu gió, đôi mắt cọp sáng như sao, trông oai vệ khác thường.

ông ta nắm lấy sợi cương ngựa từ trong tay của một tên bộ hạ nhảy lên yên ngựa quát một tiếng to, trông hết sức hiên ngang.

Thế rồi đoàn xe bắt đầu di động, ngựa hí vang, người quát ồn ào, khách đi đường vội vàng đứng nép cả vào hai bên lê.

Trong khi đó, Thân Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân, bỗng nghe thấy trong đám đông đứng xem hai bên có một giọng cười khẽ nhưng rất âm u lạnh lùng. Ông ta không khỏi kinh hãi, bất giác đưa mắt nhìn về phía đám đông một lượt và trông thấy thấp thoáng có một người đàn ông gầy bé thoáng hiện rồi lẫn mất. Giữa tiếng người, ngựa ồn ào mà giọng cười nhạt ấy đã lọt vào tai Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân rõ mồn một, chứng tỏ người ấy đã dùng chân khí thượng thặng phát ra giọng cười ấy, nếu chẳng phải thế thì chắc chắn không thể nào nghe rõ được.

Do đó, ông ta không khỏi cảm thấy lo lắng trong lòng. Nhưng khi tên đã lắp vào cung rồi thì

không thể không bắn ra nên ông ta ngửa thẳng mặt lên, giật mạnh cương ngựa phóng tới như bay.

Đoàn xe của Quảng Thái phiêu cục đã bắt đâu tiến vào con đường quan lộ sát dòng Vận Hà. Ven sông đây liễu rủ, thuyền buồm tấp nập có hàng ngàn chiếc. Tiếng vó ngựa của họ vang rên như sấm, cuốn lên từng cụm bụi vàng mù trời. Giữa những âm thanh đó, số người của Quảng Thái phiêu cục không ngớt thay nhau hò reo. Tiếng hò reo ấy bay dìu dặt trong gió xuân đang phe phẩy.

Bên sau đoàn xe của Quảng Thái phiêu cục chừng mấy mươi trượng có một cỗ xe do bốn con lừa kéo, đang chạy từ từ. Người đánh xe là một lão già, ngồi cao trên đầu xe, thỉnh thoảng vung roi ra một cách mệt nhọc.

Rèm xe chung quanh đêu được buông rũ, từ bên trong có tiếng trong trẻo của một thư sinh đang học bài.

Bên cạnh đường cái quanh, cứ thỉnh thoảng lại có từng tốp nhân vật giang hồ lướt qua nhẹ nhàng như gió. Trong khi đó, bên trong cỗ xe lừa đang có một cặp mắt lạnh lùng không ngớt theo dõi mọi việc ở bên ngoài.

Đoàn xe của Quảng Thái phiêu cục lúc đầu đi còn nhanh nhưng sau mười lăm dặm đường thì người ngựa đã trở thành chậm chạp. Họ cứ đi ba hoặc năm dặm thì lại dừng chân đứng nghỉ. Cỗ xe lừa ấy lại càng tiến chậm chạp hơn nữa.

Sau khi đoàn xe qua khỏi Trần Gia Tập chẳng bao xa thì mặt trời đã ngả vê Tây, từng đoàn quạ đã lũ lượt bay vê nmg, màu hoàng hôn đã từ từ buông xuống.

Lúc ấy, cỗ xe lừa đã dừng lại trước cửa một hiệu ăn tại Trân Gia Tập.

Người trong xe đã tự đi lo dùng cơm, riêng người đánh xe thì ngồi yên trên cao chờ đợi khách trở lại sẽ lên đường.

Từ trong hiệu ăn, bỗng Đào Gia Kỳ bước ra. Vẻ mặt chàng trông ung dung tự tại, đôi má đỏ hồng, bước đi chếnh choáng chứng tỏ đang ngà ngà say.

Đào Gia Kỳ miệng kêu trời quá nóng nực, rồi rút chiếc quạt xếp ra không ngớt quạt phe phẩy.

Người đánh xe thấy thế vội vàng nói :

- Công tử, cậu say rồi sao ? Vậy chi bằng hãy tìm đến một gian khách điếm tại Trần Gia Tập này đánh một giấc, đợi sáng mai tiếp tục lên đường chăng phải hay hơn sao ?

Đào Gia Kỳ đưa tay vịn lấy cửa xe, đôi mắt trợn to khẽ quát rằng :

- Chỉ nói bá láp, ta làm thế nào nghỉ ở đây được? Từ đây đi đến Cao Bưu chỉ còn một đoạn đường ngắn hai mươi dặm nữa không cần đến nửa tiếng đông hô là có thể đi đến nơi ấy rồi ! Nói đoạn, chàng khoát tấm rèm cửa định bước lên. Nhưng ngay lúc ấy, từ bên vệ đường bỗng có hai bóng đen lao thoắt tới nhanh như luông điện xẹt. Hai bóng người ấy lướt đến trước cỗ xe và trông thấy rõ là hai gã đàn ông mặc y phục ngắn màu đen, diện mục trông rất hung tợn.

Một người trong bọn cất giọng âm u nói :

- Đêm nay phía trực quan lộ se có việc lộn xộn, ta khuyên ngươi nên ở lại Trần Gia Tập kẻo khỏi phải chết oan dưới lưỡi đao vô tình.

Đào Gia Kỳ làm như kinh hãi qua những lời nói ấy, cơn chếch choáng cũng bay mất, ấp úng nói rằng :

- Vậy có lẽ trên quan lộ đã xuất hiện bọn cướp chăng ?

Hai gã đàn ông mặc áo đen không trả lời câu hỏi đó mà chỉ cười lạnh lùng rồi lắc người lướt đi, trong nháy mắt là đã ra xa ngoài một trượng. Kế đó, hai gã ta liên co giò chạy như bay, mất hút trong bóng đêm mờ mịt.

Đào Gia Kỳ giả vờ thật khéo, chàng làm bộ sợ hãi đến hồn bay phách tán, bỏ chạy thẳng vào một khách điếm bên cạnh quán ăn không xa mướn một phòng sạch sẽ và yên tĩnh, đóng kín cửa rồi thổi đèn đi ngủ. Chàng dặn dò bọn hầu bàn không được đến quấy rầy, đồng thời bảo cỗ xe lừa hãy quay trở vê Hoài Dương.

Chỉ trong chốc lát, bỗng có một bóng đen vượt ra cửa sổ rồi lao vút đi như một luồng điện chớp.

Lúc ấy, hai gã đàn ông mặc đô đen ngắn vừa rồi hãy còn đang đi trên đường cái quan cách Trần Gia Tập độ năm dặm. Gió đêm của tiết xuân thổi vào người hai gã khiến họ đêu cảm thấy lành lạnh trong người.

Đột nhiên, một trận cuồng phong bất thân nổi lên, thổi tung cát sạn bay mịt mù, ngọn cây rung chuyển.

Một người lấy làm lạ, khẽ hỏi rằng :

- Đã tháng ba rồi, thế sao lại có ngọn gió kỳ quặc như thế này ? Thực là ?

Lời nói chưa dứt thì bỗng trông thấy trước mặt xuất hiện một bóng đen nên hai người đêu kinh hãi. Nhưng cả hai chưa kịp nghĩ đến việc lách tránh thì đã cảm thấy trước ngực bị một luồng nội lực mềm dẻo đánh thẳng vào.

Tức thì cả hai cảm thấy đôi mắt hoa lên, buột miệng "hự" lên một tiếng khô khan, té lăn ra đất chết tốt vì tâm mạch đã bị đứt hẳn.

Bóng đen ấy liền lao vút lên không, tiếp tục lướt tới như gió, chỉ trong chớp mắt là không còn thấy hình bóng đâu nữa.

Lúc ấy, đoàn xe của Quảng Thái phiêu cục đang đi đến một đoạn đường hoang vu vắng vẻ, phía bên tay phải cách xa Vân Hà có hơn một trăm trượng, bốn bên không có một bóng người, trên trời sao lạnh nhấp nháy, gió đêm thổi ào ào. Từ phía xa xa, một vài tiếng chó tru từ trong nmg vọng lên, nghe thực hoang vu khủng khiếp.

Bỗng nhiên, có hai mũi tên reo vang, xé không gian bay tới. Tiếng rít bén nhọn của nó ngân cao dìu dặt như một tiếng tiêu đồng.

Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân quát to :

- Các cỗ xe hãy đề phòng cẩn thận ! Tất cả mọi người biết đã có biến nên lập tức đẩy hai mươi bốn cỗ xe tải hàng sát lại với nhau, rồi tất các vị phiêu sư đêu rút khí giới ra lo việc phòng ve Từ phía đâu đường hoang vắng khá xa, bỗng xuất hiện mười mấy cái bóng đen đang lướt nhanh tới như điện chớp. Chỉ trong chớp mắt là họ đã đến nơi.

Dung Thanh Vân trông thấy số người ấy đều che kín mặt thì không khỏi giật bắn người. Ông ta đưa mắt từ từ quét qua họ một lượt, chắp tay tươi cười nói :

- Dung mỗ đã hành nghề ba mươi năm qua, chưa hề gây ra một lỗi gì với các bạn hữu giang hô. Vậy nếu các vị nhận thấy Dung Thanh Vân này có chỗ nào còn khiếm lễ thì xin cứ thẳng thắn nói ra, Dung mỗ tuyệt đối không khi nào lại chạy trốn và không nghĩ tới việc xin lỗi các vị, hà tất phải che mặt đón đường như thế ?

Liền đó, có một người trong bọn cất giọng âm u cười ngạo nghễ. Gằn giọng nói :

- Bấy lâu nay được nghe lời đồn Dung tổng phiêu đầu là người rất hào phóng, nói ra một lời thì đáng giá ngàn vàng, quả nhiên không ngoa tí nào cả ! Vậy nếu tổng phiêu đầu là người sáng suốt, rộng rãi thì anh em già đây ra tay đột ngột tất không khỏi có phần thất kính. Bởi thế, già đây xin nói thẳng dụng ý của mình là muốn đến để mượn hai cỗ xe chở hàng trong số hai mươi bốn cỗ đang đi để dùng đỡ, hẹn đến ba năm sau cũng vào ngày giờ này già đây sẽ trả lại đủ số ! Dung Thanh Vân ngửa mặt lên trời cười ha hả thực to. Tiếng cười của ông ta cao vút tận mây xanh, nghe rợn người như xé lụa khiến đôi tai của những người xung quanh đêu như muốn điếc cả. Bọn cướp thấy thế mặt không khỏi biến sắc.

Qua một chốc sau, Dung Thanh Vân im lặng tiếng cười, nghiêm sắc mặt nói:

- Bằng hữu muốn mượn hai cỗ xe chở hàng thực là một việc quá dễ dàng. Nhưng trước hết xin các vị hãy cho chúng tôi trông thấy mặt thực và chỉ dạy cho chúng tôi được biết lai lịch. Nếu số bằng hữu đến đây đêm nay đêu là những nhân vật võ công trác tuyệt, tên tuổi vang lừng võ lâm thì dù có cân lấy toàn bộ số xe hàng này, Dung mỗ cũng sẵn sàng dâng hai tay không hê tiếc rẻ chi cả ! Người ấy không ngờ Dung Thanh Vân trả lời như vậy. Lão ta chỉ tưởng sau khi nghe qua lời nói của lão thì đối phương sẽ giận dữ, gây sự đánh nhau. Nhưng qua lời nói của Dung Thanh Vân đã làm cho lão cảm thấy hết sức bất ngờ nên đứng sững sờ nghĩ ngợi mãi không biết phải trả lời ra sao.

Dung Thanh Vân to tiếng cười khá khá, nói :

- Như vậy, chính là các bằng hữu đã sai rối. Dung mỗ là người tài hèn trong võ lâm, có lẽ nào không đáng mượn hỏi tính danh và lai lịch của các bằng hữu hay sao ?

Lão già ấy bỗng cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Tổng phiêu đầu, chẳng phải bọn người của già đây không muốn để cho kẻ khác trông thấy mặt thực. Nhưng bấy lâu nay già vẫn có một thói quen là khi cho đối phương trông thấy mặt cũng như cho biết tính danh lai lịch của mình thì người ấy chắc chắn phải chịu mất mạng ! Dung Thanh Vân mỉm cười nói :

- Nếu thế thì thực là khó xử cho Dung mỗ ! Vì nếu Dung mỗ rộng lòng cho các bằng hữu mượn số hàng trong xe thì sau này Dung mỗ sẽ ăn nói làm sao với người chủ. Như vậy, chăng hóa ra người ta sẽ nghi ngờ Dung Thanh Vân tôi thấy tiên tài thì tối mắt nên lập mưu chiếm lấy làm của riêng hay sao ?

Đối phương cất giọng lạnh lùng, cười gằn nói :

- Nếu thế có nghĩa là Dung tổng phiêu đâu không thể cho mượn được ?

Dung Thanh Vân nói dứt khoát như chém sắt rằng :

- Đúng thế ! Bằng hữu cứ dựa vào tài nghệ thấp cao của mình để quyết định xem số hàng đang tải đi này là của ai ! Đối phương cười lạnh lùng rồi đưa tay vẫy lên một lượt. Tức thì, bọn lâu la đua nhau tràn tới như gió, thanh đao trong tay bọn chúng chiếu ngời nơi nơi, rít gió vèo vèo.

Số phiêu sư liền ùn ùn tràn tới, sử dụng tất cả các môn võ học của mình để ngăn chặn lũ cướp lại.

Lúc ấy, Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân nhanh nhẹn thò tay lên vai rút cây Giáng ma chữ có ba bê lưỡi bén xuống, siết chặt trong tay rồi quát to:

- Bằng hữu, xin hãy ra tay đi ! Lão già che mặt ấy bèn nhảy lui ra sau ba bước rồi rút một thanh trường kiếm sáng ngời, cất giọng lạnh lùng nói :

- Này Dung tổng phiêu đâu, người thức thời mới là tuấn kiệt. Trong vòng ba dặm vuông này, già đây đã bố trí chặt chẽ chẳng khác nào thiên la địa võng. Ông đối kháng lại như vậy, chỉ tự hại mình như con thiêu thân nhảy vào lửa mà thôi ! Dung Thanh Vân không trả lời, chỉ dùng thế Thuật giáng thập hội bắt từ trên chém thẳng xuống, kình lực liên rít gió, cuốn tới ào ào như sóng gào ngoài bể hết sức ác liệt. Lão già che mặt liên vung kiếm gạt ngang. Qua một tiếng "xoảng" ngân dài, cả cánh tay trái của lão ta liên cảm thấy tê buốt, hổ khẩu tay như muốn tét ra, thanh trường kiếm suýt nữa vuột bay mất nên không khỏi hãi kinh, thầm nghĩ:

"Thần lực của Dung Thanh Vân quả là đáng khiếp sợ ! ".

Liên đó, lão ta bèn nhanh nhẹn nhảy tránh ra xa bảy bước.

Chỉ qua một thế võ mà Dung Thanh Vân đã áp đảo được đối phương nên liên nhanh nhẹn tràn ngay theo, vung cây Giáng ma chữ đánh ra chớp nhoáng năm thế võ liên tiếp. Tức thì kình khí rít lên ào ào như sấm dậy, cuồng phong cũng cuốn tới ô ạt như bão táp. Lão già che mặt liền dùng một thân pháp rất lạ lùng lách qua phải, tránh sang trái né khỏi các thế công của đối phương. Đồng thời, lão ta cũng vung tay ra, dùng thế võ kỳ tuyệt khiến vùng kiếm quang lóe lên nơi nơi, nhắm thân hình của Dung Thanh Vân chụp xuống.

Những thế kiếm của ông ta thực cao thâm khó lường, thế nào thế ấy cũng nhằm chế ngự sức công trả của Dung Thanh Vân khiến những đường Giáng ma chữ của Dung Thanh Vân đều đánh vào khoảng không, trong khi mũi kiếm của lão lúc nào cũng bám sát vào các huyệt đạo quan trọng của ông.

Do đó, Dung Thanh Vân càng lúc càng cảm thấy luống cuống, chân khí cũng hao tổn, lâm vào cảnh vô cùng nguy hiểm.

Đột nhiên, Dung Thanh Vân quát to rằng :

- Hãy ngưng tay đã ! Người che mặt cười ha hả, đông thời ánh kiếm đây trời cũng bỗng nhiên tắt hẳn. Đôi tia mắt chiếu ngời trông thực rùng rợn của lão già cũng từ trong tấm vải đen che mặt lóe thẳng ra nói :

- Dung tổng phiêu đâu đã chịu thua rồi hay sao ?

Dung Thanh Vân lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, ông hãy ra lệnh cho số thủ hạ của ông ngưng tay đã, vì Dung mỗ còn mấy lời cần nói ! Lão già che mặt bỗng từ trong cổ họng thét lên một tiếng dài. Tức thì, lũ cường khấu đều nhanh nhẹn nhảy lui ra sau.

Lúc ấy, bên phía Quảng Thái phiêu cục đã có mấy người bị thương.

Nhất là Phàn Kiết Tường đã bị thương thực trâm trọng. Ông ta bị trúng bốn lưỡi kiếm trong người và lại bị trúng một chưởng lực âm độc. Phía bên bọn cướp cũng có mấy tên bị thương nhẹ.

Lão già che mặt đánh nhau với Dung Thanh Vân vừa rồi liên cười lạnh lùng nói :

- Dung tổng phiêu đâu, kể ra ông cũng là người sáng suốt, sớm trông thấy được nguy cơ. Già đây đã nương tay với ông rất nhiêu, nếu chẳng phải thế thì e rằng tổng phiêu đầu khó thoát chết qua ba thế kiếm của già đây ! Dung Thanh Vân tức giận đến mặt mày xám ngắt nhưng đã nhanh nhẹn đè nén sự bực tức ấy trở xuống. Trong khi ông ta định lên tiếng trả lời thì bỗng nghe từ xa có một giọng nói giá lạnh tới tận xương tủy rằng :

- Quả là một phường vô liêm sỉ ! Bọn các ngươi là một lũ người chăng dám để cho người ra trông thấy mặt thực, thế mà lại khoác lác không biết xấu hổ ! Lão già che mặt quát to rằng :

- Ngươi là ai thế ?

Giọng nói lạnh lùng trong bóng tối bèn đáp rằng :

- Ngươi chưa đáng mặt hỏi đến già đây. Già đây chỉ là kẻ qua đường thôi. Từ trước đến nay, ta rất lười can thiệp đến những chuyện những chuyện thị phi như thế này, nhưng nay ta nghe lời của ngươi nói thực là chướng tai quá ! Tiếng nói mỗi lúc một xa dân chứng tỏ người ấy đã bỏ đi.

Dung Thanh Vân thấy thế không khỏi than thầm. Các cao nhân trong võ lâm lắm người có cá tính kỳ quái, họ trông thấy cảnh đón đường cướp đoạt hàng hóa như thế mà lại bỏ đi không hê can thiệp.

Lão già che mặt trái lại cảm thấy bớt lo, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Dung Thanh Vân chờ đợi. Dung Thanh Vân gượng cười nói :

- Trong hai mươi bốn cỗ xe tải hàng này, bằng hữu cứ tự tiện chọn lấy mang đi, Dung mỗ còn phải xem qua thương thế của các anh em đã ! Nói đoạn, ông ta khoát tay lên một lượt, tức thì tất cả số người trong phiêu cục cùng đỡ số người bị thương bước theo Dung Thanh Vân đi tránh xa nơi những cỗ xe đang đậu ngoài ba mươi trượng mới đứng lại. Họ xúm nhau lo việc rịt thuốc cho số người bị thương.

Lão già che mặt không khỏi lộ sắc sửng sốt, lòng lấy làm sinh nghi nên thầm nghĩ rằng:

"Việc này xem ra rất khác thường. Quảng Thái phiêu cục suốt mấy mươi năm qua đã gặp mấy lân nguy hiểm và họ đều liều chết sống bảo vệ số hàng áp tải chứ chưa hê nghe nói đến việc họ sẵn sàng bỏ rơi hàng hóa như thế này. Với một số đô vật quí báu vô giá mà lại sẵn sàng dâng hai tay cho người khác thì chẳng phải là một việc đáng ngờ lắm hay sao ? " Nghĩ thế nên lão già ấy liền thấy băn khoăn không biết phải hành động ra sao cả. Lão ta cảm thấy đây là lần đầu tiên trong đời lão đã gặp một việc

quái dị khó đối phó như thế này.

Những tên cướp khác trông thấy thế cũng không khỏi sửng sốt, ùn ùn kéo nhau đến để hỏi rõ lý do.

Lão già che mặt chỉ cười nhạt đáp :

- Dung Thanh Vân quả là ngươi thực to gan ! Nói dứt lời, liền lao người thẳng về phía các cỗ xe nhanh như một mũi tên. Lúc đó, bọn người của Dung Thanh Vân một mặt vừa lo săn sóc cho số người bị thương nhưng mặt khác vẫn âm thầm theo dõi mọi cử chỉ của bọn cướp Thông Tý Viên Hứa Hóa chỉ bị thương nhẹ nói nhỏ với Dung Thanh Vân :

- Tổng phiêu đầu, sao ông không làm theo lời dặn của Đào công tử ?

Dung Thanh Vân buồn bã lắc đầu cười nói :

- Bảo Dung mỗ phải xuôi tay, cúi đâu nghe lệnh của kẻ khác thật là chuyện không thể làm được. Nếu chẳng phải bọn cướp có võ công cao cường hơn nữa, vì sợ làm hỏng mất việc lớn thì ta sẽ không chịu nhẫn nhịn như thế đâu. Đào công tử là người nho sinh, thử hỏi nào biết rõ mọi việc của giới giang hồ ? Trong khi đó ta lại không hiểu trong những cỗ xe hàng kia cậu ấy đã xếp đặt những gì, chỉ e lại bị bọn cướp khám phá ra được mọi điêu bí mật ?

- Sự thực là như thế ! Ngay khi ấy, bỗng dưng có tiếng của Đào Gia Kỳ từ xa vọng đến thực khẽ. Dung Thanh Vân và những người chung quanh nghe thế không khỏi kinh hoàng thất sắc. Họ đưa mắt nhìn vê hướng ấy thì trông thấy Đào Gia Kỳ từ một lùm cỏ nhô lên, ung dung bước thăng tới.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Dung Thanh Vân một lượt, mỉm cười nói :

- Nếu tổng phiêu đầu làm đúng theo lời dặn của tôi, không đánh nhau với họ thì bọn cướp sẽ dương dương tự đắc, xúm nhau đẩy hết những cỗ xe ấy đi chứ không còn thì giờ đắc đo suy nghĩ nữa. Nên biết là bọn họ không phải những tên ác ôn đầu xỏ mà chỉ là bọn người nghe theo mệnh lệnh của kẻ khác đến đây mà thôi. Bởi thế, chắc chắn bọn họ không dám mở tung các cỗ xe ấy để xem. Như thế, bọn đâu xỏ kia sẽ không có một tên nào thoát chết được... ! Nói đến đây, chàng cất tiếng than dài rồi nói tiếp :

- Tại hạ chẳng ngờ mọi việc lại diễn biến như thế này. Việc đã sắp thành công mà lại hóa ra thất bại ! Dung Thanh Vân mặt không khỏi bừng đỏ, trong lòng ông ta vẫn không tin tí nào cả.

Lúc đó, tên cướp che mặt đã tràn đến trước một cỗ xe, nhanh nhẹn thò tay ra rồi vung chưởng giáng thẳng xuống nhanh như chớp.

Tức thì có một tiếng quát to như sấm từ giữa bọn cướp nổi lên :

- chậm đã ! Tự động khui xe tải hàng như thế là vi phạm luật lệ đó ! ông có thể chịu được mọi hình phạt không ?

Tên cướp ấy nghe thế không khỏi giật nẩy mình vội vàng thu chưởng trở lại đứng sững sờ.

Lúc đó Đào Gia Kỳ bỗng lộ sắc vui mừng nói khẽ rằng :

- Xem ra bọn cướp này chắc chắn sẽ trúng kế của chúng ta ! Trong bọn cướp bỗng có một tiếng hú dài nổi lên. Tiếng hú ấy bay theo gió vang dội khắp nơi.

Tức thì, trong đêm tối bỗng xuất hiện mười mấy bóng đen từ xa chạy nhanh đến phía hao mươi bốn cỗ xe ấy đang đậu. Sau đó thì bọn chúng xúm nhau đến đẩy những cỗ xe ấy đi thẳng.

Trong bọn cướp bỗng có tiếng người nói to lên rằng :

- Tấm thịnh tình của Dung tổng phiêu đâu, già đây rất cảm ơn. Vậy xin hẹn vào ba năm sau cũng ngay đêm nay và tại địa điểm này chúng tôi sẽ trả nguyên đồ đạc lẫn xe cộ lại ! Dung Thanh Vân im lặng không trả lời, chỉ giương đôi mắt nhìn bọn cướp hối hả bỏ đi.

Phàn Kiết Tường đang bị trọng thương rất nguy ngập nhưng khi ấy cũng chống tay ngồi dậy nói :

- Tổng phiêu đâu, ông hãy truyền lệnh cho tất cả anh em đến mé sông chờ lệnh sau. Chỉ riêng tổng phiêu đầu thì hãy lưu lại để Phàn mỗ có lời muốn giãi bày ! Dung Thanh Vân không khỏi sửng sốt vội vàng ra lệnh cho tất cả mọi người đến mé sông Vân Hà đúng như lời Phàn Kiết Tường đã nói.

Thông Tý Viên Hứa Hóa bỗng "úy" lên một tiếng rồi nói :

- Đào công tử đã đi đâu mất rồi ?

Phàn Kiết Tường nói :

- Đấy chính là điểm mà Phàn mỗ định nói. Đào công tử không phải là người tầm thường, vừa rồi cậu ấy đã vung chỉ điểm huyệt chân đứng không cho thương thế của tôi nguy kịch thêm. Đồng thời cũng dặn tôi nói lại với tổng phiêu đầu là chúng ta có thể lưu lại Trần Gia Tập chờ đợi trong hai ngày tất sẽ được tin thắng lợi. Đào công tử lại dặn thêm là chúng ta chớ nên tiết lộ ra ngoài vê trường hợp cậu ấy biết võ công cũng như việc đêm nay là do cậu ấy sắp đặt kế hoạch. Vì nếu trái thế thì e rằng sẽ bị thiệt đến tính mạng ! Dung Thanh Vân không khỏi giật mình, buồn bã than dài :

- Suốt nửa đời ta lăn lóc trong giới giang hô, thế mà vẫn là một kẻ hữu dũng vô mưu. Đào công tử tuổi trẻ tài cao, học vấn hay võ công hết thảy đêu uyên bác cao tuyệt, bọn chúng ta thực lấy đó làm xấu hổ ! Sáng sớm hôm sau, Dung Thanh Vân vừa thức giấc tại Hợp Ký khách sạn nơi Trần Gia Tập thì bỗng trông thấy bên cạnh gối có một phong thư, bên ngoài đê :

"Lưu lại cho Dung tổng phiêu đâu đích thân xem lấy. Đào lý".

Dung Thanh Vân không khỏi kinh hãi, vội vàng rút bức thư bên trong ra xem hai lượt rồi lại hối hả đút trở vào áo. Kế đó, ông ta bước sang những phòng bên cạnh, đánh thức Hứa Hóa và các phiêu sư khác kéo nhau đi nhanh khỏi khách sạn.

Bên cạnh Thực ứng Hồ không xa có một ngôi chùa cổ bỏ hoang phế đã lâu, tường ngói đêu sụp đổ. Bên ngoài ngôi chùa, những gốc tùng cổ thụ xanh um, cành lá sum sê che rợp không thấy mặt trời, trông thực mát mẻ nhưng cũng thực u buồn.

Từ trong cánh nmg cạnh đó, bỗng có nhiều bóng người lướt qua. Đấy là Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân và bảy vị phiêu sư nữa vừa đi đến nơi.

Có tiếng Hứa Hóa nói :

- Có phải nơi này không ?

Dung Thanh Vân lên tiếng đáp :

- Bên trong cánh nmg còn có dấu bánh xe, chắc chắn là nơi này chứ không còn gì nghi ngờ nữa ! Liên đó, cả đoàn người liên nhanh nhẹn chạy thẳng vào chùa. Khi họ bước vào trong ngôi chùa hoang phế ấy thì ai nấy không khỏi sửng sốt. Vì khắp các bụi cỏ dại mọc đó đây đang nằm la liệt nhiêu xác chết vẻ mặt hung tợn, da thịt bầm tím. Số xác chết ấy không dưới hai ba mươi người.

Dung Thanh Vân trông thấy thế không khỏi thương hại cho số nạn nhân ấy. Ông ta lắc đâu than dài rồi lướt thẳng vào sau đại điện thì trông thấy hai mươi bốn cỗ xe tải hàng của Quảng Thái phiêu cục đã bị vỡ tan nát thành từng mảnh vụn. Những viên đá xanh chở bên trong đêu bị chưởng lực đáng nát tan thành những mảnh nhỏ.

Tại ngôi điện ấy nằm ngổn ngang mười ba bộ xương trắng nhưng y phục và thanh kiếm đêu còn mới tinh.

Dung Thanh Vân mặt lộ vẻ sợ hãi nói :

- cho tới hiện giờ, Dung mỗ cũng không được biết nguyên nhân ra sao cả Bên trong những cỗ xe này có chứa những chất hết sức độc hay sao ?

Nếu chẳng phải thế thì làm sao giết chết được bọn cướp ấy mà không còn một tên sống sót như vậy ?

Hứa Hóa nói :

- Sự thực như thế nào, chỉ có khi gặp được mặt Đào công tử thì mới hiểu rõ được mà thôi. Giờ đây, nên nghe theo lời dặn dò của Đào công tử, mang hết số xác chết này ném xuống một cái giếng cổ ở bên ngoài chùa để thủ tiêu tất cả dấu vết ! Mọi người nghe thế đêu xúm nhau mang xác chết đi.

Cách ngôi chùa hoang độ năm dặm, mặt nước Bảo ứng Hồ phẳng lý trong ánh sáng, dính liên một màu với chân trời.

Bên cạnh hồ có một lão già cao lớn, mình mặc áo đỏ đang chạy như bay. Lão ta dường như đang nhắm hướng ngôi chùa hoang chạy tới.

Da mặt của lão nhăn nheo như một trái táo khô, đôi mắt cọp sáng ngời, dưới cằm râu bạc bay phất phơ trông có vẻ vô cùng oai vệ.

Trong khi lão ta đang chạy tới thì bỗng sau một gốc cây cổ thụ cao ngất trời phía trước mặt lão ta, bất thần có một người thiếu niên mình mặc áo đen, mặt được che kín, lách mình xông ra cất giọng lạnh lùng nói :

- Người vừa đến có phải là Bành Bằng Cửu, đường chủ của Kim Vũ đường của Phi Phụng Bang chăng ?

Lão già áo đỏ không khỏi sửng sốt, dừng chân quát rằng :

- Ngươi là ai mà dám gọi thẳng tên lão phu như thế ?

Người thiếu niên che mặt nói :

- Tôi là người mang thư của một vị cao nhân đến để trao tận tay ông đây ! Vừa nói người thiếu niên vừa thò tay vào áo lấy ra một phong thư, trao đến trước mặt lão già. Lão già không cần nghĩ ngợi, thò tay chụp lấy phong thư. Bỗng nhiên, lão già quát to một tiếng, biến hẳn sắc mặt, thân hình lảo đảo suýt nữa té khuy xuống mặt đất.

Chương 9: Bóng Ma Nơi Hoang Miếu

Thì ra người thiếu niên che mặt ấy nhân lúc Bành Bằng Cửu thò tay lấy phong thư thì nhanh nhẹn vung năm ngón tay ra siết chặt lấy huyệt đạo nơi cổ tay của lão ta. Thế võ của chàng thiếu niên nhanh như gió, thủ pháp cao thâm kỳ diệu vô song. Bành Bằng Cửu vì không kịp đê phòng nên bị chàng thiếu niên che mặt chụp trúng cổ tay, hết sức đau đớn buột miệng "hự" lên một tiếng khô khan rồi dùng sức giẫy mạnh vuột ra khỏi năm ngón tay của đối phương, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ba thước. Lão ta cảm thấy khí huyết trong người đảo lộn tất cả, thân hình không ngớt loạng choạng nên biến hẳn sắc mặt.

Người thiếu niên che mặt cũng không ngờ Bành Bằng Cửu lại có một sức mạnh và võ công cao cường đến có thể giẫy mạnh thoát khỏi năm ngón tay đang siết chặt của mình nên không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Đôi mắt của Bành Bằng Cửu hiện đầy vẻ căm hờn, hung tợn. Lão ta đang định mở miệng quát to thì bỗng cảm thấy nơi mạch cổ tay bỗng có một thứ ám khí chi ghim vào rồi theo sự tuần hoàn của huyết mạch công thăng lên vai.

Thấy thế, Bành Bằng Cửu không khỏi kinh hoàng vội vàng khóa cứng ba huyệt đạo nơi vai phải lại, mặt hiện sắc hung tợn, quát rằng :

- Già đây có thù oán chi với ngươi, thế tại sao ngươi lại hạ độc thủ như Người thiếu niên che mặt cười qua giọng mũi nói :

- Trong một hai năm gân đây, Phi Phụng Bang đều kết nạp những cao thủ trong hắc đạo để làm môn hạ mưu đồ gây họa cho võ lâm, hiếp đáp kẻ khác. Các ông chớ tưởng võ lâm không có người nên muốn làm gì thì làm, mặc tình việc chém giết sinh linh, chà đạp giới giang hồ. Riêng vê lai lịch của cậu đây cũng không sợ gì ngươi biết được. Ngươi chỉ cần suy đoán, tìm tòi trong Vũ Nội Bát Kỳ thì cũng sẽ tìm hiểu được chứ không khó gì cả! Trong khi nói chuyện người thiếu niên ấy nhìn chòng chọc vào Bành Bằng Cửu. Chàng ta trông thấy Bành Bằng Cửu lúc vừa mới bị sự tấn công thầm lén thì thân hình lảo đảo, sắc mặt tái nhợt nhưng chỉ trong giây lát thì lão ta đã trở lại như lúc bình thường, duy có cánh tay mặt là buông xuôi mà thôi.

Bởi thế người thiếu niên ấy không khỏi kinh hãi, nói thầm rằng :

- Phi Phụng Bang quả đã thu nạp được một số đông cao thủ. Chỉ riêng Bành Bằng Cửu là một

đường chủ hạng chót thuộc Ngoại tam đường của tổ chức ấy, thế mà võ công còn cao cường như vậy. Xem ra thực lực của Phi Phụng Bang không thể xem thường được ! Người thiếu niên che mặt ấy, nếu muốn ra tay bắt sống Bành Bằng Cửu cũng không có gì khó, nhưng chàng ta dường như có một mưu đồ gì riêng nữa nên không hành động như vậy.

Bành Bằng Cửu vừa nghe chàng thiếu niên tự xưng là môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ thì mặt không khỏi biến sắc, thầm nghĩ :

"Vũ Nội Bát Kỳ đêu không phải là nhân vật chính phái mà chỉ là số người đứng lưng chừng giữa hai phái chính tà mà thôi. Võ công của họ hết sức cao cường. Có ba người trong số ấy mấy mươi năm gân đây chỉ có nghe tên chứ không hề thấy xuất hiện. Nhất là Ngọa Long Cốc Chủ, không hiểu là thực sự có con người ấy hay không? Hơn nữa, thằng tiểu yêu này lại là môn hạ của ai trong số đó ? " Bởi thế, lão ta không ngớt moi trí nghĩ ngợi.

Vũ Nội Bát Kỳ gôm có Ngọa Long Cốc Chủ, Huyền Băng Lão Mị, Lãnh Diện La Sát, Bắc Quốc Song Ma, Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, Vô Tình Tú Sĩ, Thất Chỉ Thần Cái. Trong số đó Lãnh Diện La Sát là đàn bà.

Riêng Ngọa Long Cốc Chủ, Vô Tình Tú Sĩ và Thất Chỉ Thân Cái từ trước đến nay chẳng có ai trông thấy mặt bao giờ. Nhưng uy danh của ba người mãi cho đến mấy mươi năm sau vẫn còn vang rồi. Ngày nay uy danh của họ vẫn còn được nhắc đến mãi trong giới giang hô.

Võ công của ba người ấy, theo lời đôn đại thì đã đến mức xuất quỉ nhập thần, không ai hơn kém ai. Nhưng võ công của họ thực sự là cao đến mức nào, mãi cho đến nay vẫn không có ai đoán biết được cả, duy có lời đồn đại và phụ họa với nhau mà thôi.

Bành Bằng Cửu vì trông thấy võ công của người thiếu niên che mặt quá cao cường, thủ pháp lại nhanh nhẹn khôn lường nên qua trực giác ông ta phán đoán:

"Có lẽ thằng tiểu quỉ này là môn hạ của ba con quỉ già khét tiếng mấy mươi năm qua không hề có ai được trông thấy mặt. Xem ra hành động mấy năm qua của bổn bang, có lẽ đã làm cho những con quỉ già ấy ganh tị. Vậy việc này cần phải chú ý cho lắm mới được. " Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên lão ta trông thấy y phục và tấm vải che mặt của đối phương đang dùng có vẻ giống hệt với y phục mà đệ tử Phi Phụng Bang thường mặc đi ra ngoài hành sự. Lão chú ý nhìn kỹ thì mỗi lúc lại càng thấy giống không sai một tí nên tâm thần không khỏi hoang mang kinh hãi.

Do đó, trong óc ông ta bỗng hiện lên cảnh chết chóc thảm thiết mà đệ tử của Phi Phụng Bang đã gặp. Ông ta tự nghĩ nếu mình đến sớm hơn một bước thì không hiểu số mạng sẽ như thế nào ?

Nghĩ thế nên sắc mặt của ông ta không khỏi biến hẳn.

Bỗng nhiên người thiếu niên che mặt lên tiếng nói :

- Bành Bằng Cửu, hãy nghe cậu hỏi đây, giờ thì ngươi muốn tiến tới hay thối lui ?

Bành Bằng Cửu bê ngoài làm ra vẻ hung tợn nhưng thực sự Ở bên trong đã nao núng, nên đáp :

- Ngươi hỏi câu ấy có nghĩa làm sao ?

- Nếu đi tới thì chỉ có một con đường chết, còn nếu thối lui thì họa chăng còn có thể bảo tôn kiếp sống thừa được. Ông nên biết môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ không có người nào mà không quyết tâm trừ kẻ gian ác chẳng hê nương tay! Bành Bằng Cửu là người cao niên, hơn nữa ở trong Phi Phụng Bang vê võ công hay vê danh vọng, ông ta đêu là người rất nổi bật. Người thiếu niên này dù là môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ đi nữa, song vẫn là kẻ hậu sinh vãn bối mà thôi. Bởi thế, lão ta cảm thấy vô cùng căm tức và có ngay những ý nghĩ tàn bạo nên bất thần vung nhanh cánh tay trái lên ném ra ba món ám khí có hình như chiếc thoi dệt vải.

Thủ pháp của ông ta hết sức kỳ tuyệt, ba món ám khí từ trong tay được phóng bay vút ra theo hình tam giác, mỗi món có một sức mạnh khác nhau.

Chúng rít vang trong không khí và xẹt nhanh như một luồng điện chớp.

Ba món ám khí ấy, khi bay đến còn cách người thiếu niên độ một thước thì bất thân nổ to lên thành ba tiếng âm âm, đông thời lửa cháy đỏ rực lên. Trong vùng khói lửa ấy lại còn có vô số kim độc nhỏ rức như sợi tóc, bắn ra tứ +nt g, rộng hằng năm trượng.

Môn ám khí có một uy lực to tát mà lại vô cùng thâm độc ấy chính là món ám khí mà Bành Bằng Cửu đã nhờ nó mà nổi danh, có tên gọi là Liệt hỏa độc long thoa.

Bành Bằng Cửu đinh ninh người thiếu niên che mặt ấy không tài nào lách tránh cho khỏi, nếu không chết chắc chắn cũng phải trọng thương.

Nhưng không ngờ lúc ấy từ phía sau lưng ông ta bỗng vang lên một giọng cười lạnh lùng, rồi có một ngọn gió nhẹ lạnh buốt hốt thẳng tới khiến ông ta không khỏi hồn bay phách tán. Trong cơn hốt hoảng lão ta không còn đủ thì giờ nghĩ ngợi mà chỉ còn kịp dùng thế Tiêm long thăng thiên quay đầu bỏ chạy bay đi như một luồng điện xẹt.

Ngọn lửa từ Độc long thoa của lão ta chụp xuống mặt đất nên chỉ trong chốc lát là đã bắt cháy đỏ rực khắp nơi, xem ra mỗi lúc một lan rộng thêm.

Nhưng ngay lúc ấy, bỗng có một ngọn kình phong từ trên không áp thẳng xuống khiến ngọn lửa đỏ rục ấy bỗng đêu tắt chụp. Cùng lúc đó, cách xa đấy mấy mươi trượng, bóng người thiếu niên vừa rồi cũng nhanh nhẹn lướt đi như gió, chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Trong thành Hoài Dương bóng liễu vẫn xanh rờn hàng mười dặm, ngựa xe vẫn tấp nập như mắc cửi. Quảng Thái phiêu cục ở trong thành vẫn mở rộng cửa, số người làm công vẫn tươi cười vui vẻ như chẳng hề có gặp một biến cố gì cả.

Tuy những phiêu cục lớn khác đang xầm xì bàn tán với nhau, đoán chắc là Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân đã gặp rủi nhiêu may ít trong chuyến đi vừa rồi, nhưng nhìn ra bê ngoài của Quảng Thái phiêu cục thấy vẫn có vẻ thản nhiên thì họ không khỏi kinh ngạc.

Thiết Chưởng Tôn Triệu Thuận tươi cười bước đến nói rằng :

- Này Khoái Thối Trương Tam, hai hôm nay có tin tức gì về tổng phiêu đầu của các ngươi chăng ?

Khoái Thối Trương Tam liên gõ chiếc ống điếu cho số tàn thuốc lá rơi ra rồi đứng lên nói :

- Thưa Tôn phiêu đầu, tổng phiêu đầu nhà chúng tôi ít hôm nữa sẽ về đến. Tôi xin cảm tạ sự hỏi han của ông ! Trương Tam đã ngoài năm mươi tuổi, tóc bạc hoa râm, da mặt nhăn nheo, chính là một tay giang hồ già giặn, trải qua nhiêu phong sương cũng như lắm biến cố.

Thiết Chưởng Tôn Triệu Thuận lộ vẻ kinh ngạc nhưng thấy không tiện hỏi thêm, bèn cười nói :

- Trong chuyến đi Yên Kinh này, xa xôi hàng vạn dặm thì lại mau trở vê như thế ? Này Trương Tam, có phải ông định pha trò để cười hay không?

Trương Tam nghiêm sắc mặt nói :

- Tôi đây dù có to gan bằng trời cũng không hê dám nói chơi với Tôn phiêu đầu. Nhưng vì tổng phiêu đầu của tệ cục hành sự lúc nào cũng cao thâm khó lường. Chân tướng của sự thật này ra sao, chính tôi đây cũng không biết rõ, chỉ có nghe phong thanh mà thôi ! Thiết Chưởng Tôn Triệu Thuận "ô" lên một tiếng rồi gật đâu nói :

- Nếu vậy thì chắc hẳn là không sai ! Nói đoạn, ông ta ngửa mặt nhìn trời và tiếp :

- Khí trời tốt lắm ! Này Trương Tam, giờ đây ta đang bận có một cái hẹn. Vậy khi ta trở vê sẽ nói chuyện tiếp vậy ! Trương Tam nói :

- Xin ông cứ tự tiện ! Tôn Triệu Thuận bèn chắp tay ra sau nhắm hướng đường phố ồn ào đi thăng tới.

Thực ra thì trong khi ấy, số người của Thân Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân đã có mặt tại Quảng Thái phiêu cục rồi. Nhưng vì một vài hôm đây họ chưa tiện lộ mặt. Cả bọn đã trở vê đến nhà vào khoảng đêm khuya vừa rồi.

Phàn Kiết Tường vì bị trọng thương nên tạm trú tại phủ của Hà Tấn Thương để Đào Gia Kỳ chăm sóc và chữa trị vết thương cho y.

Tôn Triệu Thuận sau khi chia tay với Trương Tam liên đi thẳng tới phủ của Hà Tấn Thương để tìm võ sư Tiền Cẩm. Ông ta nói với Tiền Cẩm răng :

- Sao mấy hôm nay không trông thấy mặt của Đào công tử thế ?

Tiên Cẩm nói :

- Ông ấy à ? Hiện đã bị sự hấp dẫn của trăng hoa vùng Tân Hoài nên một mình một ngựa đi đến đấy chơi rồi. Có lẽ ngày mai Đào công tử sẽ trở Tôn Triệu Thuận nói :

- Đào công tử có vẻ rất hào hoa phong nhã, lại khoan dung đại lượng, không hề lo nghĩ đến lợi lộc mà cũng chẳng cân đến danh vọng, bọn ta sống gần cậu ấy thực lấy làm xấu hổ ! Hai người hàn huyên một lúc thì chia tay nhau ra đi.

Phàn Kiết Tường đang nằm yên tĩnh dưỡng tại phòng đọc sách trong Hà phủ. Thương thế của ông ta đã bớt đi quá nửa. Hiện giờ chỉ còn cảm thấy một bên sườn có hơi đau nhưng không còn nguy kịch như lúc đầu.

Phàn Kiết Tường nghe tiếng đọc sách to của Đào Gia Kỳ ở phòng bên cạnh thì không ngớt lắc đầu. Ông ta tựa hô rất khó hiểu trước mọi cử chỉ của Đào Gia Kỳ nên không đè nén được lòng nghi ngờ, gắng gượng đứng lên chống gậy bước đến gian phòng đó.

Đào Gia Kỳ trông thấy Phàn Kiết Tường bước vào liên tươi cười đứng lên bước ra đón, nói :

- chỉ ít hôm nữa là Phàn huynh có thể hoạt động trở lại như cũ ! Đôi mắt của Phàn Kiết Tường lộ sắc cảm kích nói :

- Tôi nhờ công tử hết lòng chữa trị và lại cho linh dược để uống, nên mạng sống mới được bảo toàn. Cái ơn to ấy dù cho có phải hy sinh cả tính mạng cũng chưa đáp đến được muôn một.

Vừa nói ông ta vừa cúi mình thi lễ rồi ngôi xuống.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Đấy là chuyện nhỏ, chẳng nên nhắc đến làm gì ! Phàn Kiết Tường đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Công tử tài hoa tuyệt thế, thế tại sao giấu kín không để lộ, suốt ngày chỉ lo việc ăn chơi, thực đã khiến tôi đây lấy làm băn khoăn không hiểu được ?

Đào Gia Kỳ cười to nói :

- Tại hạ là người sống trong gia đình đã bao nhiêu đời theo đuổi đèn sách, hơn nữa tại nguyên quán lại có một số điên thổ, có thể đủ nuôi sống được Sự chém giết tranh hơn tranh thua trong chốn giang hồ tại hạ hết sức chán ghét. Việc học võ chỉ là vì hiếu kỳ nhưng bất ngờ lại được một bậc dị nhân truyện dạy cho. Tuy thế, sở học của tôi cũng chỉ nông cạn thôi. Nhưng vì Hà thế bá đã tiết lộ ra ngoài nên tại hạ khó từ chối việc người ta nhờ cậy.

Chỉ như thế thì nào đáng gọi là tài hoa, vậy vê sau Phàn huynh tuyệt đối chớ nên nhắc đến chuyện này nữa ! Phàn Kiết Tường là người lăn lóc trong chốn giang hô mất mươi năm qua, bất luận hạng người nào ông ta cũng đêu trông thấy qua cả. Song riêng thái độ của Đào Gia Kỳ, thực đã làm cho mấy người phải hoang mang không giải thích được ! Sau đó, Đào Gia Kỳ bèn xoay qua việc khác và hoàn toàn chỉ đê cập đến chuyện ăn chơi ong bướm, càng nói càng tỏ ra say mê, cất tiếng cười to không ngớt.

Vào một buổi thua sau đó bốn hôm, số người của Quảng Thái phiêu cục do tổng phiêu đâu là Thân Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân hướng dẫn đã vui vẻ trở vê phiêu cục của họ.

Đấy chỉ là sự bố trí như đóng kịch để cho tất cả những phiêu cục lớn ở Hoài Dương tin đấy là sự thực. Nhất là họ muốn dùng miệng của người khác để loan truyền tin ấy ra khắp chốn giang hồ.

Trong Quảng Thái phiêu cục bày yến tiệc linh đình, tối thiểu cũng có hàng trăm bàn. Số tân khách đến dự bao gồm tất cả các giới không thiếu sót Trong buổi tiệc, Dung Thanh Vân lên tiếng cho mọi người biết là trong chuyến đi vừa rồi họ không có đến Yên Kinh. Vì khi đoàn xe vừa đến một địa điểm hoang vu tại Nam ngạn sông Hoàng Hà, cách Từ Châu rất xa thì Túc Thân Vương đã phái mười chiếc chiến hạm lãnh số lễ vật ấy.

Những người theo hộ tống các chiến thuyên trên đêu là cao thủ trong đại nội, nên chẳng xem bọn tiểu khấu trong chốn giang hồ ra gì cả ! Tất cả tân khách đều không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Họ càng khâm phục Dung Thanh Vân là người giỏi giữ bí mật, khiến chuyến áp tải được thành công mỹ mãn.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong khi Đào Gia Kỳ và Dung Thanh Vân cùng một số người khác đang trò chuyện tại đại sảnh của phiêu cục thì bỗng nghe từ trên nóc nhà có một giọng cười âm u lạnh lùng vọng đến. Tiếng cười ấy giá lạnh như băng khiến ai nghe đến cũng đêu nổi da gà.

Dung Thanh Vân biến hẳn sắc mặt, vụt đứng phắt dậy. Ông ta đưa đôi mắt sáng quắc nhìn ra khoảng trống bên cạnh đại sảnh, cười lạnh lùng nói :

- Các bằng hữu võ lâm đến viếng tệ cục, Dung mỗ lúc nào cũng đón tiếp một cách chân thành cả. Vậy người anh em sao lại có hành động thập thò ám muộn như thế ?

Lúc ấy có hai bóng nhanh nhẹn như hai bóng ma, từ trên mái nhà buông mình rơi xuống nhẹ nhàng như một cơn gió không hê nghe tiếng động. Họ đứng sững tại trước cửa gian đại sảnh, mặt mày lạnh lùng quái dị.

Trong số ấy có một người mặt vàng như nghệ, hai gò má lõm sâu càng làm cho lưỡng quyên gồ lên thực cao, dưới cằm trơn láng không một sợi râu, đôi mắt trắng dã gần như không có tròng đen, thân hình gầy đét trông như một xác chết khô. Còn người kia thì đầu to hơn mình, mặt đầy gân guốc, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn, nhìn qua cũng đủ biết đấy là một người gian ác sâu độc.

Gã quái nhân gầy đét cười sâu hiểm nói :

- Dung bằng hữu, giọng nói của ông quả thực là sâu độc, đụng chạm đến người ta thực nhiêu ! Dung Thanh Vân cười nhạt nói :

- Cảm ơn sự khen ngợi ấy của nhị vị ! Chẳng hay nhị vị là cao nhân thuộc phái nào ? Xin nhị vị vui lòng cho biết lai lịch và nói rõ ý định đến viếng tệ cục có chuyện gì ?

Gã ấy càng lộ sắc âm u sâu hiểm trông đến khiếp người, đưa mắt nhìn chòng chọc vào Dung Thanh Vân nói :

- Lai lịch của chúng tôi chốc nữa đây rồi Dung bằng hữu sẽ tự biết, còn riêng việc đến viếng quí cục là muốn hỏi Dung bằng hữu về một việc. Việc ấy chính là số lễ vật của Lý phủ hiến dâng cho Túc Thân Vương mà Dung bằng hữu đã áp tải có phải thực sự đã giao tại Nam ngạn sông Hoàng Hà chăng ?

Dung Thanh Vân không khỏi giật mình, gật đầu nói :

- Đúng thế, nhưng có dính líu gì đến nhị vị đâu ?

Hai quái nhân ấy đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi gã quái nhân gây đét cất giọng ngạo nghễ, cười khanh khách nói :

- Dung bằng hữu, theo tôi hiểu thì lời nói của ông chưa hoàn toàn đúng sự thực ! Thông Tý Viên Hứa Hóa bỗng lên tiếng quát to rằng :

- Bằng hữu, chuyện không các ông đặt điều ra có, tìm đến đây để gây sự, chắc là tự ỷ mình có võ công cao cường, xem dưới mắt không có ai ? ý nghĩ đó của các bằng hữu đã sai rồi, Quảng Thái phiêu cục từ trước tới nay có cái lệ là không khi nào để cho những ông khách tìm đến cửa gây sự được toàn thân rút lui đâu ! Gã quái nhân đâu to mình nhỏ bỗng trợn đôi mắt, mặt tràn đây sát khí, gằn giọng nói :

- Ông có phải là Thông Tý Viên Hứa Hóa không ? Mở miệng ra là ông bạn đã dùng lời lớn lối,

vậy tôi nhất định phải xin lĩnh giáo với ông bạn mấy đường võ tuyệt nghệ ! Hứa Hóa cất tiếng cười ha hả, rồi hai cánh tay vung tròn ra, công chớp nhoáng vê phía đối phương bốn thế võ.

Trong khi đó, Đào Gia Kỳ vẫn ngôi yên không nhúc nhích, sắc mặt vẫn tươi cười, điềm nhiên phe phẩy chiếc quạt đang cầm trong tay.

Gã quái nhân đầu to mình nhỏ ấy thực sự võ công hết sức cao thâm khó lường. Hắn ta xem thế công của Hứa Hóa như không ra gì nên chỉ vung chưởng mặt nhẹ nhàng đỡ thẳng tới mà thôi. Thế võ của hắn ta bao gồm vô số biến hóa. Nếu thế võ ấy tiếp diễn đến hết mức thì Hứa Hóa chắc chắn sẽ bị mất mạng ngay tức khắc. Nhưng thế chưởng của hắn ta khi vừa mới đánh ra được một nửa thì bỗng cảm thấy có một đạo kình phong sắc bén như dao nhắm ngay lòng bàn tay của hắn xuyên tới, khiến hắn kinh hoàng vội vàng thu chưởng trở lại.

Bởi gã quá ngạo mạn, xem thường kẻ địch nên nhất thời không kịp đối phó. Thế là hắn liên cảm thấy như có một lưỡi gươm bén xuyên thủng lòng bàn tay, đau đớn đến phải gào to lên loạng choạng bước thối lui rồi sụp chân rơi xuống Thiên tĩnh nghe một tiếng ầm.

Gã quái nhân khác trông thấy thế thì mặt liên biến sắc, nhanh nhẹn thò tay ra kéo tên đông đảng trở lại. Hắn đưa mắt nhìn thì thấy chưởng mặt của tên đồng đảng đã bị sưng to và tím bầm, đau đớn đến nghiến răng run rẩy cả người, mặt mày xám ngắt như tro. Bởi thế, hắn không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội vàng cõng tên đồng đảng bị trọng thương vọt thẳng lên không lướt đi mất hút như một luồng gió.

Dung Thanh Vân vội nói :

- Bắt hổ thì khó nhưng thả hổ thì dễ. Hôm nay để cho chúng chạy thoát được thì hậu hoạn tất sẽ vô cùng nguy hiểm ! Nói dứt lời, ông ta vung hai cánh tay lên rồi vọt người đuổi nhanh theo như gió. Nhưng Đào Gia Kỳ đã cất tiếng gọi lại và cười nói :

- Tổng phiêu đầu, bọn họ chắc chắn chạy không hơn ba mươi dặm thì cả hai sẽ ngã lăn ra chết dọc đường. Như thế cái chết của họ sẽ không làm cho người khác nghi ngờ là có dính líu đến quí cục đâu.

Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn đăm đăm vào Đào Gia Kỳ, hết sức vui mừng nói :

- Nay lại được công tử ra tay ngầm giúp đỡ, nếu chẳng nhờ thế thì Hứa hiền đệ chắc chắn đã bị trọng thương dưới võ công vô hình của kẻ địch rồi ! Thông Tý Viên Hứa Hóa liên sau đó đã hiểu ngay, sở dĩ mình đánh lui được gã quái nhân đầu to mình nhỏ vừa rồi là nhờ Đào Gia Kỳ đã ngầm trợ lực Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Dung tổng phiêu đâu, ông nói như thế là lâm rồi, tại hạ đâu lại cướp phần công ấy được ?

Câu nói chưa dứt thì bỗng nghe phía ngoài sảnh đường có tiếng kêu to răng:

- Nghiêm thiếu hiệp đã đến ! Tức thì, mọi người trông thấy có một chàng thiếu niên mày rậm, mắt to, dáng điệu hiên ngang bước vào cửa đi thăng vào đại sảnh.

Dung Thanh Vân vừa trông thấy người thiếu niên ấy thì hối hả bước đến nghênh đón và cất tiếng cười to nói :

- Nghiêm thiếu hiệp, từ ngày xa cách đến nay vẫn được mạnh khỏe chứ ? Thiếu hiệp dạo này bận việc gì sắc mắt trông có vẻ phong sương như thế ?

Lúc ấy, các phiêu sư cũng ùn ùn kéo ra nghênh đón.

Người thiếu niên họ Nghiêm sau khi nói chuyện qua với tất cả mọi người, liên quay vê phía Dung Thanh Vân cười nói :

- Tiểu đệ vừa ở vùng Xuyên Tây trở vê, dọc đường nghe phong thanh là quí cục vừa lãnh áp tải một chuyến hàng giá trị to tát, nên đã làm cho võ lâm không ngớt bàn tán khen ngợi. Bởi thế, tiểu đệ trước khi trở vê bổn bang, ghé tạt qua đây để hỏi rõ hư thực về việc ấy ! Mọi người vừa nói chuyện vừa bước thăng vào gian đại sảnh. Người thiếu niên họ Nghiêm bỗng trông thấy Đào Gia Kỳ đang chú ý nhìn xem một bức tranh treo trên tường thì không khỏi có hơi sửng sốt.

Dung Thanh Vân vội vàng giới thiệu người thiếu niên họ Nghiêm với Đào Gia Kỳ, rồi nói tiếp :

- Vị này là mầm non ưu tú của vùng Hoài Dương, danh hiệu là Càn Khôn Bát Chưởng Nghiêm Tiểu Long. Đào công tử đây tuy là người không am hiểu võ công nhưng rất thích giao du với các hào kiệt trong giới giang hô ! Nghiêm Tiểu Long lộ sắc ngạo mạn nên chỉ khẽ cúi đâu rồi ngôi xuống.

Dung Thanh Vân nói :

- Lời đồn đại trong chốn giang hồ thực ra có phần quá đáng. Trong chuyến áp tải số hàng vừa rồi, sự thật thì tôi đã hành sự theo kế hoạch bí mật trong kinh thành, áp tải số hàng ấy đến Nam ngạn sông Hoàng Hà rồi giao tại đó. Chỉ có vậy mà làm thế nào lại gây được một sự ngợi khen trong giới võ lâm ?

Nghiêm Tiểu Long lắc đầu hạ giọng nói :

- Dung huynh còn giả vờ không hiểu sao ? Trong chuyến áp tải hàng đó, đã làm cho một số nhân vật hắc đạo hay được ùn ùn kéo đến Hoài Dương.

Nhưng trong khi bọn họ chưa đi đến phía Bắc tỉnh Giang Tô, thì không hiểu vì một lẽ gì đều mất tích tất cả. Mãi cho đến hôm nay, vẫn không có ai biết được số người đó chết sống như thế nào ? Phi Phụng Bang cũng phái đi rất nhiêu cao thủ, định ra tay cướp đoạt nhưng cũng đêu bị mất tích tất cả... !

Dung Thanh Vân nói :

- vậy có lẽ nào trong giới giang hồ lại nghi ngờ việc ấy là do chính tiểu đệ đâu gây ra sao ?

Nghiêm Tiểu Long cười to nói :

- Nào phải như thế ! Trong Phi Phụng Bang có người vì không cẩn thận nên lộ ra ngoài là việc ấy do chính môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ gây ra.

Song có điêu là người ta còn chưa biết đấy là môn hạ của ai trong số Vũ Nội Bát Kỳ. Hiện giờ trong khi Phi Phụng Bang đang xao động trước việc ấy và họ cũng đang bí mật tìm hiểu điêu tra cho ra sự thật! Khi vừa nghe tên Vũ Nội Bát Kỳ thì sắc mặt của các vị phiêu sư đêu biến hắn. Phàn Kiết Tường lén đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt. Đào Gia Kỳ sắc mặt vẫn tươi cười chú ý lắng nghe, dường như không hề dính dáng gì đến mình cả.

Phàn Kiết Tường nghĩ thâm:

"Phải là một con người rất phi thường mới có được sự bình tĩnh đến mức ấy. Nhưng không biết cậu ta là môn hạ của ai trong Vũ Nội Bát Kỳ ?" Nghiêm Tiểu Long cất tiếng than dài nói tiếp :

- Chuyện này của quí cục hiện đang được loan truyền khắp chốn giang hồ và có nhiêu nguồn dư luận khác nhau. Chắc chắn quí cục sẽ không tránh khỏi việc bị người ta đến đây quấy rây, thế nhưng quí cục vẫn tỏ ra vững vàng như núi Thái Sơn ! Riêng tiểu đệ suốt ba tháng nay, vì bận việc nên bôn ba vạn dặm, dày dạn phong trần thế mà vẫn chưa giải quyết được đến đâu cả ! Dung Thanh Vân lộ sắc ngạc nhiên nói :

- Nghiêm thiếu hiệp chẳng hay bận việc gì mà phải dày dạn phong sương, bôn ba ngàn dặm như thế ?

Nghiêm Tiểu Long lại cất tiếng than dài nói :

- Nghi án xảy ra trước đây tại núi Thái Sơn, từng làm chấn động cả thiên hạ, kinh hoàng cả võ lâm, tuy bê ngoài xem như mọi người đã bỏ quên mất đi nhưng thực ra thì bên trong các môn phái lớn cũng như các ma đâu khét tiếng, đều không ngớt thăm dò tìm kiếm pho Hàn Thiết Quan âm.

Bốn tháng trước đây, sư phụ tôi trong một chuyến đi thăm người bạn, bất ngờ đi ngang qua một ngôi chùa bỏ hoang tại Vân Bài Sơn bỗng phát giác Côn Luân Kỳ Túc Nhất Chân Tử tiên bối, khắp người be bét máu tươi, ngã nằm bất tỉnh trong ngôi chùa ấy. Sư phụ tôi xem qua thương thế của Nhất Chân Tử lão tiền bối thì biết rằng ông ấy đã bị rất nhiều cao thủ có võ công trác tuyệt vây đánh. Sau một trận ác chiến, ông vì không chống cự nổi nên bị trọng thương, buộc phải phá vòng vây chạy thoát đến đó rồi bị bất tỉnh.

Sư phụ tôi đã tận dụng các thủ pháp nhưng không tài nào cứu tỉnh được ông ấy nên phải mang ông ấy trở vê bổn bang. Sư phụ tôi vì nóng lòng muốn cứu tỉnh Nhất Chân Tử nên sai tiểu đệ gấp rút đi đến hạ du sông Gia Lăng Giang để tìm một vị thân y là Ngôn Như Băng để xin thuốc. Nhưng không ngờ Ngôn Như Băng là một người có tính tình kỳ lạ, cương quyết từ chối, khiến tiểu đệ chưa được trông thấy mặt lão ta thì suýt nữa đã bị mất mạng trong Ngũ Hành Cốc ! Dung Thanh Vân nói :

- Tục Mệnh Thần Y Ngôn Như Băng là người gì, sao không nghe trong võ lâm nói đến ?

- Ngôn Như Băng là người không có đi đứng trong giới giang hồ nên không có ai biết. Tôi được nghe gia sư nói, ông ấy là người y thuật thần thông, võ công độc đáo, lập thành một môn phái riêng biệt, không thua gì Vũ Nội Bát Kỳ ở Trung Nguyên. Riêng vê kỳ môn tinh độn thì ông ấy lại càng giỏi hơn. Nơi ông ta ở, trước mặt là nước, sau lưng là núi, đêu được bố trí theo ngũ hành nên một ngọn cỏ, một gốc cây đêu có thể giết được mạng người. Tiểu đệ bảo tồn được mạng sống trở vê đây thực là một việc may mắn vô cúng.

Lời nói của người thiếu niên họ Nghiêm đã làm cho những người xung quanh ai ai cũng thâm kinh hãi.

Dung Thanh Vân nói :

- Ngoại trù linh dược của Tục Mệnh Thân Y thì chẳng còn ai có thể cứu mạng được cho Nhất Chân Tử hay sao ?

Nghiêm Tiểu Long gượng cười nói :

- Ngôn Như Băng nhờ trước đây đã tìm được một gốc linh chi vạn năm nên đã bào chế được một chai Cửu chuyển phản hôn đơn. Thứ thuốc ấy ngoài thứ linh chi quí vô giá kia, lại còn có nhiêu thứ thuốc hiếm có trên đời nữa. Chai thuốc của ông ta chỉ có ba mươi hoàn, nên lại càng trở thành quí vô giá. Ngoại trừ Cửu chuyển phản hồn đơn thì không còn ai có thể cứu sống được Nhất Chân Tử tiên bối được ! Nói đến đây, chàng thiếu niên họ Nghiêm lại cất tiếng than rối tiếp - Trước kia cả nhà của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành bị giết chết thê thảm tại Vân Mộng Giáp thuộc núi Vu Sơn và trong dịp đó, ông ta và pho tượng Hàn Thiết Quan âm cũng mất tích luôn. Về sau Nhất Chân Tử tiên bối là người duy nhất được mục kích thảm trạng này. Thế mà hôm nay ông ấy lại bị đánh trọng thương bất tỉnh, xem ra việc này chắc chắn có dính líu đến vụ án của Lỗ Công Hành trước kia và cũng như vụ án ở Thái Sơn gân đây. Nếu không cứu sống ông ấy được thì e rằng tất cả những việc đó sẽ trở thành một câu đố vĩnh viễn không ai giải thích được ! Tất cả những người trong phiêu cục đêu lặng thinh không nói gì cả.

Nghiêm Tiểu Long lại nói tiếp :

- Việc này trong bổn bang lúc nào cũng giữ kín, vậy mong quí vị chớ tiết lộ ra ngoài. Vì nếu tiết lộ

thì bổn bang tất sẽ gặp nhiêu việc rắc rối. Giờ đây, tiểu đệ cần đi ngay để vê bẩm lại với gia sư, xin cáo từ quí vị nhé ! Vừa nói y cũng vừa đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt.

Dung Thanh Vân vội vàng nói :

- Đào công tử cũng là người tốt, việc gì cũng giữ kín không khi nào lại nói ra bừa bãi, xin Nghiêm thiếu hiệp hãy an lòng.

Đào Gia Kỳ bỗng mỉm cười, lên tiếng nói :

- Nghiêm thiếu hiệp bảo là việc kín mà đi đâu cũng nói bô bô thì làm thế nào giữ kín cho được ? Lời tục thường bảo, đê phòng miệng người còn khó hơn đê phòng nước sông tràn lên bờ thành ngập lụt. Nếu vê sau quí bang có gặp nhân vật nào đến gây sự quấy phá thì chớ nghi tại hạ tiết lộ ra đấy nhé !

Nghiêm Tiểu Long mặt không khỏi đỏ bừng, trợn mắt giận dữ nhìn thăng vào Đào Gia Kỳ định sẽ gây sự.

Phàn Kiết Tường vội vàng nói :

- Nghiêm thiếu hiệp chớ quá nóng nảy, Đào công tử đây tuy chỉ là người không biết võ công nhưng tài hoa tuyệt thế, tiên đoán mọi việc như thần. Vậy thiếu hiệp nên nhường nhịn với nhau thì hay hơn. Một người lúc nào cũng chú trọng đến hành động tạo hạnh phúc cho võ lâm như thiếu hiệp thì sau này lại càng phải nhờ Đào công tử tiếp tay rất nhiêu, xin thiếu hiệp hãy giữ thiện cảm mới tốt ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi ngạc nhiên. Y chính là một đô đệ đắc ý nhất của Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy, bang chủ của Hoài Dương bang. Y là người thiên bẩm rất tốt, lại khôn ngoan hơn người nên được Lương Vô úy tin dùng và yêu thích.

Y nghe qua lời nói của Phàn Kiết Tường thì đoán biết ngay Đào Gia Kỳ là người được Quảng Thái phiêu cục rất kính trọng. Dung Thanh Vân là một con người rất kiêu ngạo, nếu Đào Gia Kỳ không biết võ công thì đâu thể nào đến làm thượng khách nơi phiêu cục của ông ta được. Vì nghĩ thế nên y liền thay đổi thái độ, chắp hai tay cúi người rất lễ độ nói :

-Tại hạ là con nhà võ nên về mặt lễ nghi có nhiều điều thiếu sót, mong các hạ bỏ lỗi cho ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Không dám ! Tại hạ là người vô tài kém cỏi, bình nhật chỉ biết ăn chơi. Phàn huynh đã giờ thiệu một cách quá đáng, vậy Nghiêm thiếu hiệp xem đó là sự thực hay sao ?

Dung Thanh Vân cất tiếng cười ha hả nói :

- Đào công tử là một con người tài hoa, đầy mưu lược, hà tất phải quá khiêm nhường như thế ?

Nên biết trời sinh ta ra tất là có chỗ dừng. Xưa kia Gia Cát Võ Hầu ở ẩn tại Nam Xương, gác bỏ việc đời ngoài tai, nhưng sau tiên chủ ba lần đến chòi tranh nên lại phải bước ra khỏi núi, kê vai gánh vác việc thiên hạ.

Câu nói chưa dứt thì Nghiêm Tiểu Long bỗng nhanh như chớp thò cánh tay ra kéo lấy Dung Thanh Vân bước ra khỏi đại sảnh nói xầm xì với nhau một hồi.

Trong lúc ấy, Đào Gia Kỳ nhỏ tiếng trách Phàn Kiết Tường. Phàn Kiết Tường mỉm cười nói :

- Tôi đoán biết công tử chắc chắn không khi nào chịu nằm yên mà hiện đang chờ đợi thời cơ để bước ra hoạt động, thi thố tài hoa tuyệt thế của mình. Giờ đây, nhân có Lương Vô úy là người tài cao mà nhiêu mưu lược, biết trọng dụng kẻ có tài. Người đại trượng phu nên biết chụp lấy thời cơ hơn là nằm chờ đợi thời cơ như thế ! ông vừa nói dứt lời thì Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân cũng đã bước vào đại sảnh. Nghiêm Tiểu Long bèn hướng vê Đào Gia Kỳ xá một xá thật sâu nói :

- Tại hạ giờ đây phải gấp rút đi vê để bẩm lại với gia sư. Xin hẹn ba ngày sau sẽ đích thân đến đây xin sự chỉ giáo của các hạ ! Nói dứt lời y bỗng lách thân mình ra thiên tĩnh, rối vọt người bay thẳng lên không, chỉ trong chớp mắt là đã mất hình bóng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Dung tổng phiêu đầu, ông đã nói gì với Nghiêm Tiểu Long thế ?

Dung Thanh Vân chỉ mỉm cười không trả lời ra sao cả.

Đào Gia Kỳ lại nói :

- Nghiêm Tiểu Long sắc mặt không được tốt, dọc đường chắc chắn sẽ gặp nạn ! Dung Thanh Vân biến hẳn sắc mặt, vì đối với mọi lời nói của Đào Gia Kỳ, ông ta lúc nào cũng rất tin tưởng nên vội vàng nói :

- Nếu thế thì chúng ta đâu có thể ngồi yên mà nhìn hay sao ? Này Hứa hiên đệ, hai anh em ta cùng đuổi theo để tiếp tay cho Nghiêm thiếu hiệp được không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Phiêu đầu không nên đi thì hay hơn, vì nếu bị họ nhận ra được thì phiêu cục này không mong làm ăn gì được nữa ! Dung Thanh Vân trước tiên lộ vẻ sửng sốt nhưng sau đó lại cất tiếng cười to, nói :

- Nếu thế cũng được, Dung mỗ từ lâu đã ngao ngán đời sống đổi chén c l~l bằng máu qua cái nghê này.

Nói đoạn, liên cùng Hứa Hóa lướt nhanh ra khỏi phiêu cục.

Đào Gia Kỳ quay vê phía Phàn Kiết Tường cười nói :

- Tại hạ cũng không thể đứng ngoài mà nhìn được ! Tức thì, chàng lắc mình lai vút đi mất hút. Phàn Kiết Tường nói thâm:

"Thân pháp thực hết sức tuyệt diệu ! " Tổng đàn của Hoài Dương bang được đặt tại một vùng ven biển ở phía Đông Cao Huyện. Nơi ấy đường nước chi chít. Lao sậy um tùm, địa hình thực kín đáo. Chung quanh Cao Huyện mấy trăm dặm đêu là phạm vi thế lực của Hoài Dương Bang.

Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy mới lên nắm ngôi vị bang chủ trước đây hai năm. Nhờ ở tài năng và mưu trí của ông ta nên công việc của Hoài Dương Bang mỗi ngày một phát triển, thanh thế mỗi ngày một to, khiến cả võ lâm ai nấy cũng đêu phải chú ý.

Nhắc lại Càn Khôn Bát Chưởng Nghiêm Tiểu Long đang sử dụng thuật khinh công nhằm hướng tổng đàn chạy tới như bay.

Lúc ấy mặt trời đã lặn, hoàng hôn đã xuống, y chạy thẳng mấy chốc là đã đến con sông ngắn của Vận Diêm Hà gần Cao Huyện rồi tiếp tục men theo bờ sông chạy nhanh tới mãi.

Đột nhiên y trông thấy từ trong cách nmg bên vệ đường nhảy thoắt ra bốn người đàn ông mặc y phục ngắn, lưng giắt đao to. Số người này quay vê phía Nghiêm Tiểu Long chắp tay thi lễ nói :

- Nghiêm hương chủ đã về đến rồi ! Suốt hai ngày nay, bang chủ lúc nào cũng ngóng trông Nghiêm hương chủ cả ! Nghiêm Tiểu Long vội vàng đáp lễ nói :

- Bốn vị đà chủ đều bình yên chứ ? Hãy mau dẫn tôi đến gặp bang chủ Thế rồi cả bọn năm người cùng lao nhanh đi như chớp.

Nhưng bọn họ vừa chạy được năm bảy dặm đường, cách bờ sông đã khá xa thì bỗng nghe tại một cánh nmg bên vệ đường có một giọng cười ngạo nghễ âm u vọng đến.

Tiếng cười chưa dứt thì đã trông thấy có hai bóng người hết sức nhanh nhẹn bay thoắt ra khỏi nmg, cùng đứng sát cánh với nhau. Tia mắt của hai người này sáng quắc như những luồng điện và lạnh lùng như băng giá. Họ cùng chân mất lối đi của năm người.

Nghiêm Tiểu Long đưa mắt ra nhìn, thì trông thấy người ở phía trái tuổi trên dưới ngũ tuần, khuôn mặt dài của lão ta có màu xanh mét, hàm râu dê núi đã bạc hoa dâm, đôi mắt lõm sâu, thân hình gầy đét như que củi nhưng rất cao, hai tay thòng tới gối, móng tay để dài và nhọn hoắt như móng chim. Người đứng bên phía tay phải có thân hình thấp lùn, mặt mày sần sùi trông rất hung dữ. Đôi mắt của y trợn to và ngó xéo trông thực dễ sợ.

Cả hai người đứng kê nhau, một cao một thấp trông rất chênh lệch.

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình thầm nghĩ:

"Hai người này xâm nhập sau vào bổn bang như chốn không người, ắt phải là một cặp ma đầu có võ công cao cường ! " Nghĩ đến đây, y bèn cau có đôi mày rậm nói :

- Xin bỏ lỗi cho tại hạ vì đôi mắt quá kém nên không nhận biết nhị vị đại gia là ai, mà cũng chăng rõ ngăn đường của anh em tại hạ làm gì ?

Quái nhân gây cao liền cất giọng sâu hiểm cười rối nói :

- Hai anh em của lão phu đã theo dõi ngươi đến đây là có mục đích tìm hiểu nơi ngươi một việc ! Nghiêm Tiểu Long giật mình nói :

- Chỉ cân việc gì mà tại hạ được biết thì chắc chắn không khi nào lại không nói cho nhị vị nghe ! Quái nhân có thân hình gầy cao ấy bèn đưa đôi mắt sáng quắc nhìn kỹ Nghiêm Tiểu Long một lượt rồi cất tiếng "hừ" nói :

- Ngươi trả lời nghe thực khẳng khái nhưng chỉ e rằng lời nói của ngươi không phù hợp với ý định của ngươi trong lòng. Ta nghe phong thanh Côn Luân lão quỉ Nhất Chân Tử hiện đang ẩn mình tại tổng đàn của Hoài Dương bang, việc ấy có không, ngươi hãy trả lời thực cho ta được biết! Nghiêm Tiểu Long cất tiếng cười ha hả thực to nói :

- Hoài Dương bang chẳng qua trú đóng tại một địa cuộc rất bé nhỏ, thử hỏi làm thế nào chứa chấp người bên ngoài cho được ? Nhất Chân Tử lão tiên bối chính là Côn Luân Danh Túc, vùng núi Côn Luân chẳng thể dung thân được hay sao mà phải đến tệ bang để lẩn trốn ? Có lẽ tôn giá đã nghe lầm chăng ?

Quái nhân gây cao liền gằn giọng quát rằng :

- Khá khen cho ngươi giỏi mồm mép ! Nếu thế ngươi không ngại bôn ba ngàn dặm đi tìm Tục Mệnh Thần Y Ngôn Như Băng để làm gì ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi cứng họng, nhất thời không biết trả lời ra sao.

Quái nhân gây cao ấy có vẻ như rất sốt ruột, cười nhạt nói :

- Nếu ngươi không chịu nói thực thì chớ trách lão phu sao lại xuống tay độc ác ! Vừa nói lão ta vừa tràn người lướt tới. Ngay lúc ấy bên cạnh Nghiêm Tiểu Long cũng đã nhanh nhẹn lách mình bước ra hai vị đà chủ. Họ nhất loạt vung tay ra khiến ánh đao sáng quắc lóe lên chói ngời, nhắm hai bên phải và trái của quái nhân ấy chém thẳng tới.

Tức thì, lão già gầy cao nọ liên vung hai cánh tay ra hai bên nhanh như chớp. Qua hai tiếng gào thảm thiết liên thấy hai vị đà chủ nọ đã bị những ngón tay nhọn hoắt của lão già cắm phập thẳng vào lồng ngực, máu tuôn ra như suối, ngã ra chết tốt.

Nghiêm Tiểu Long thấy thế hết sức kinh hãi. Vì quái nhân ấy võ công cao cường quả thật ít có. Bởi thế, chàng liên quát to một tiếng rồi nhanh nhẹ vung đôi chưởng quét ra, nhắm công thẳng vào hai huyệt đạo quan trọng của kẻ địch. Chưởng phong mạnh mẽ liên theo đó cuốn tới hết sức ồ ạt.

Quái nhân gầy cao thấy thế liên cười lạnh lùng nói :

- Chỉ từng ấy tài nghệ mà cũng đem ra thi thố ! Dứt lời lão ta liên vung cánh tay dài thượt có những móng nhọn chụp thẳng tới. Nghiêm Tiểu Long đã biết quái nhân ấy rất lợi hại nên liền lách người bước sang trái, trong khi thế chưởng của y bỗng nhiên biến đổi. Y đã sử dụng môn tuyệt nghệ mà y nhờ đó nổi danh, tức Càn khôn bát chưởng.

Do đó, bóng chưởng chập chờn khắp nơi, cuồng phong cuốn tới ào ào.

Quái nhân có thân hình lùn thấp liền cau mày ngắn của y lại nói :

- Thực không ngờ thằng tiểu yêu này mà cũng có một vài thế đáng kể ! Đại ca, hãy bắt sống nó để tra khảo tìm hiểu sự thực, chớ nên giết chết nó ! Trong khi ấy, hai vị đà chủ của Hoài Dương bang còn lại đang rút một ngọn cờ cấp cứu định lao người bỏ chạy để gọi tiếp viện. Nhưng qua một tiếng cười nhạt là quái nhân lùn thấp kia đã bay thoắt đến trước mặt hai người rồi. Hai người trông thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc, vung đao ra đỡ. Song họ hành động đã quá muộn nên cả hai đêu bị trúng một chưởng, tâm mạch bị đứt, ngã ngửa ra chết tốt.

Nghiêm Tiểu Long tuy nhờ có Càn khôn bát chưởng nên chống trả được với đối phương. Nhưng vì thế võ của quái nhân gầy cao nọ rất lạ lùng kỳ diệu, không thể đoán trước được, hơn nữa thế nào thế nấy cũng đêu hiểm hóc ác độc không dễ gì đỡ gạt. Bởi thế Càn khôn bát chưởng của Nghiêm Tiểu Long không làm sao thi thố được nữa.

Vừa lúc ấy, Nghiêm Tiểu Long lại trông thấy cả bốn vị đà chủ cũng đêu mất mạng dưới tay đối phương thì thầm nghĩ:

"Lần này thì mạng ta đã hết ! " Giữa lúc thập phân nguy ngập đó, bỗng y nghe có tiếng vó ngựa từ xa chạy rầm rập tới như tiếng mưa rơi sấm nổ. Tức thì, Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân và Thông Tý Viên Hứa Hóa đã bất thần xuất hiện.

Gã quái nhân thân hình thấp lùn cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Lại có hai tên tự tìm lấy cái chết ! Câu nói chưa dứt thì bỗng lão ta thấy có một vật gì to bằng nắm tay giáng mạnh vào môi, đau đớn đến nỗi đôi mắt gần như nẩy lửa nên lão ta giận dữ gậm lên một

tiếng thực to. Lão ta đưa tay lên sờ mới biết ám khí ấy là một trái đào to. Nước của trái đào ngấm vào miệng lão ta khiến lão ta cảm thấy đủ mùi vị gồm có ngọt, chua và đau đớn.

Tiếp đó, từ trong nmg lại có ba quả đào nữa bay vút ra nhằm giáng thẳng vào người lão. Bởi thế, lão ta vội vàng vung chưởng trí lên quét ra một ngọn kình phong, hất rơi hai quả đào vừa bay đến. Nhưng còn một quả thứ ba vẫn tiếp tục lướt tới nghe vèo vèo. Quái nhân lùn thấp ấy bèn vung cánh tay mặt ra nhanh như chớp chụp lấy quả đào. Vì sức chụp quá mạnh nên quả đào bị bể nát, nước tuôn ra ướt cả tay. Tức thì, lão ta cảm thấy lòng bàn tay của mình bị đau nhói, rồi kế đó lại có một món ám khí gì nhỏ bé nhỏ theo huyệt đạo giữa lòng bàn tay luồn vào máu và công thẳng lên cả cánh tay.

Bởi thế quái nhân ấy không khỏi kinh hoàng, biến hẳn sắc mặt kêu to lên :

- Lão đại, gió to đến rồi ! Lúc ấy, lão quái nhân gây cao đang bị Nghiêm Tiểu Long, Dung Thanh Vân và Hứa Hóa vây đánh. Nhưng với tài nghệ cao cường kỳ diệu của lão ta, chẳng những lão ta không bị động mà trái lại không ngớt đẩy lui cả ba người. Khi nghe đồng bọn bất ngờ lên tiếng kêu như vậy thì lão ta không khỏi sửng sốt, vội vàng vọt người đi như một luồng gió, nhảy ra khỏi vòng chiến.

Nhưng thân người lão ta chưa rơi xuống mặt đất thì đã thấy ba mũi ám khí bay đến tấn công vê phía lão nhanh như chớp. Lão ta giận dữ "hứ" lên một tiếng rồi vung chưởng quét ra. Tức thì, ba chấm ám khí ấy đã bị kình phong hất tung trở lại. Tuy nhiên, ngay lúc ấy lão ta cảm thấy tại Khúc trì huyệt đã bị tê buốt. Lão ta biết đã nguy nên cũng không kịp hỏi đồng bọn của mình vê sự biến chuyển quá đột ngột đó. Cả hai cùng hú lên một tiếng dài rồi vọt người bay thẳng lên không, lướt đi mất như một luông gió.

Nghiêm Tiểu Long trông thấy thế không khỏi kinh ngạc, đứng trơ trơ đưa mắt nhìn thẳng vào Dung Thanh Vân nói :

- Cao nhân nào đã ngâm giúp chúng ta thế, Dung huynh có biết không?

Dung Thanh Vân cũng hết sức lấy làm lạ nên sững sờ không biết trả lời làm sao. Đôi mắt của Nghiêm Tiểu Long tràn đầy vẻ ngạc nhiên nói :

- Dung huynh làm thế nào biết tiểu đệ sẽ gặp nguy hiểm dọc đường nên đuổi theo để tiếp tay như vậy ?

Dung Thanh Vân nói :

- Sau khi thiếu hiệp ra đi chẳng bao lâu thì Đào công tử bảo sắc mặt của thiếu hiệp không tốt, chắc chắn là dọc đường phải gặp chuyện nguy hiểm nên hai anh em chúng tôi mới hối hả đuổi theo để tiếp tay.

Nói đến đây, bỗng ông ta như thoáng nghĩ ra điều gì, kinh ngạc nói tiếp :

- Hay là Đào công tử đã bí mật đuổi theo, ám trợ cho chúng ta ?

Nghiêm Tiểu Long nghe thế liên nhanh nhẹn lướt thẳng vào rừng nhưng chỉ thấy trong nmg cây lá rậm rạp, gió thổi xào xạc, nào có bóng Đào Gia Kỳ ở đâu. Bởi thế, y buồn bã như bị mất đi một cái gì quí báu, bước trở ra khỏi cánh rừng rồi mời Dung Thanh Vân và Hứa Hóa cùng đi đến ra mắt Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy.

Nói vê hai lão quái nhân, sau khi đã bỏ chạy được mấy mươi dặm bèn dừng lại bên bãi biển hoang vu, không một bóng người. Hoàng hôn đã xuống, trên nên trời sao thưa hiện lên lác đác, một vầng trăng non cũng vừa từ mặt biển nhô lên. Gió biển lông lộng, không ngớt rì rào khiến bãi cát vàng tung bay mù mịt, làm cho cảnh sắc lại càng buồn bã thê lương hơn.

Cánh tay mặt của hai người đêu sưng to và bầm tím, vừa đau vừa nhức cứa nóng bỏng, không làm sao giơ cao lên được. Cả hai tay đêu được khóa chặt huyệt đạo nhưng huyết độc vẫn công ngược vào cơ thể. Những huyệt đạo mà họ đã khóa, tựa hồ như không thể chống đỡ nổi với số máu độc ấy.

Nếu số máu độc ấy xâm nhập được vào cơ thể thì họ sẽ bị mất mạng ngay.

Quái nhân gây cao đưa mắt nhìn gã quái nhân lùn thấp, cười đau đớn nói :

- Hai anh em chúng ta trước khi gia nhập Phi Phụng Bang đã từng lập được danh to ở phía ngoài quan ải, bao nhiêu sự nguy hiểm đêu trải qua, nhưng thật ra chưa hê gặp một cảnh nào nguy hiểm như chuyến đi này.

Ngay đến cả con người của đối phương chúng ta cũng chưa được trông thấy, thì oai danh của nửa đời người đã tan biến đi mất cả, thậm chí tính mạng cũng e khó bảo tồn được ! Vừa nói, sắc mặt của lão ta vừa hiện lên một vẻ đau đớn khôn cùng. Cả hai dêu nmg rưng nước mắt vì họ có ý định hủy mình. Những hạt nước mắt từ đôi khóe mắt của họ đã lăn dài trên má.

Lão quái nhân có thân hình thấp lùn lộ sắc buồn thiu, vì lão ta đang chịu sự đau đớn còn nặng hơn lão quái nhân gây cao kia gấp mấy lân. Lão bèn nghiến chặt hàm răng nói :

- Đại ca, vào canh ba đêm nay, bang chủ sẽ đến một ngôi cổ miếu cách xa đây ngoài ba mươi dặm để họp bàn việc bí mật. Hai anh em chúng ta mau đến đấy trước canh ba thì chắc chắn có thể bảo tồn được mạng sống ! Quái nhân gầy cao liên ngửa mặt lên trời để coi sao, rồi gượng cười nói :

- Giờ đây đã canh hai rồi, trong khi đó chúng ta lại bị trọng thương, xem ra rất khó đi nổi ba mươi dặm đường dài trong một canh cho kịp ! Quái nhân lùn thấp nói :

- Mưu sự tại nhân, chúng ta cố gắng đi vẫn còn hơn là đứng yên đây chờ chết ! Quái nhân gầy cao

cất tiếng than dài, rồi cả hai cùng nhanh nhẹn chạy đi Liên đó, từ phía sau lưng của lão ta, bỗng có một bóng người xuất hiện.

Từ xa nhìn lại, bóng người ấy nhẹ nhàng như một đợt khói, chập chờn như có như không. Hai quái nhân nọ vì tha thiết đến sự sống chết nên đem hết sức bình sinh ra chạy như bay. Suốt dọc đường đây đó cây hoang mọc từng chòm, cát vàng tung bay mù mịt, sóng biển rì rào không ngớt bên tai.

Chẳng bao lâu sau, hai quái nhân ấy đã chạy xa trên hai mươi dặm đường.

Quái nhân gây cao, mô hôi nhễ nhại, thở hổn hển nói :

- Hiên đệ, ngu huynh thực ra không làm sao chịu nổi nữa ! Bỗng nhiên, lão ta thấy trên mệnh môn huyệt của mình lạnh buốt, tinh thần tựa hồ như tỉnh táo thêm. Song lão ta không hay biết có sự khác lạ gì chung quanh mình. Quái nhân thấp lùn cũng cảm thấy trong người hơi khỏe trở lại, nhưng cũng không hiểu được tại sao lại có việc lạ như thế. Lão ta đưa tay chỉ vào một cánh nmg tối tăm nói :

- Trong cánh rừng này có một ngôi miếu hoang chẳng có ai ở cả, đường không còn bao xa, đại ca chớ nên thất vọng ! Dứt lời, cả hai lại vọt người bay lên, tiếp tục lướt tới. Sau khi lướt sâu vào rừng được hai ba dặm thì đã trông thấy một ngôi cổ miếu ẩn mình dưới những bóng cổ thụ cao ngất trời.

Ngôi miếu ấy đã hoang tàn sụp đổ, đâu đâu cũng thấy những mảnh ngói mảnh gạch. Cổng miếu đã bị sụp đổ lâu năm. Bên trong cánh rừng, thỉnh thoảng vang lên một vài tiếng cú rúc, nghe não nê như tiếng ma rên quỉ khóc. Ở giữa khung cảnh đó, không ai là không ghê rợn, bắt nổi da gà khắp người.

Đột nhiên, từ phía xa bỗng nghe vọng lại mấy tiếng hú rất dài. Tiếng hú chưa dứt thì đã trông thấy bốn bóng người nhẹ nhàng bay tới và đáp xuống cổng trước miếu.

Lúc ấy, hai quái nhân nọ cũng vừa chạy đến nơi, nên bốn bóng người kia trông thấy không khỏi sửng sốt. Hai quái nhân vừa gắng gượng chạy tới đây thì đã cảm thấy đôi chân mềm nhũn, té khuy xuống đất, nằm yên thực lâu không đứng lên được nữa.

Một bóng đen thấy thế liên tràn nhanh đến bên cạnh hai quái nhân kia, đưa mắt quan sát một lúc rồi không khỏi kinh hãi quay mặt trở vê ba bóng đen cùng bọn nói :

- Đây chính là Ngưu Mã Nhị Kiệt trong số Cửu Tuyệt thuộc ngoại đàn của bang chủ, chẳng rõ tại sao lại bị kẻ địch thanh toán như thế này ?

Trong khi đó, lại có trên hai mươi bóng đen nữa lướt nhanh đến như gió. Người ấy bèn quát :

- Hãy lục soát trong khu rừng này, xem có ai rình mò theo dõi hay không ? Nếu có thì cứ việc giết chết không cần hỏi gì cả ! Tức thì, tất cả hai mươi người ấy đều phân tán ra đi lục soát khắp khu rùng. Riêng bốn bóng đen đến trước thì xúm vây quanh hai quái nhân trên đất để xem xét vết thương của họ.

Mọt người trong bọn họ lên tiếng nói :

- Nhị Kiệt bị trọng thương với một thứ ám khí thật độc, bọn chúng ta không làm sao cứu được. Chốc nữa đây bang chủ sẽ đến, chúng ta ở đây canh phòng cẩn thận đã ! Ba người kia đông thanh vâng lệnh. Thế rồi, một người trong bọn đưa hai tay ra ôm lấy Nhị Kiệt cùng ba người nọ bước thẳng vào ngôi miếu đổ nát. Ngay lúc đó, tại phía sau đại điện bỗng có một bóng người thoáng hiện nhẹ nhàng, rồi mất đi như một làn khói. Trên nóc nhà vì mái ngói có một lỗ thủng to nên bóng người ấy đã chui qua lỗ hổng rồi bay thẳng vào Phật tọa và ẩn mình sau một tấm biển đê bốn chữ Kim Liên Pháp Lưỡng treo ở trên cao.

Bóng người ấy chính là Đào Gia Kỳ. Chàng đã ẩn mình sau tấm biển ấy thì dù cho ai cũng không tài nào để ý trông thấy được. Đôi mắt sác bén của chàng không ngớt quan sát trong gian đại điện. Gian đại điện ấy hết sức to lớn, không khí cũng thực trang nghiêm nhưng có điêu là tượng Phật đã hư hỏng, khắp mặt đất mảnh gạch, ngói bừa bãi, mạng nhện giăng đầy đóng bụi khắp nơi. Những con dơi bắt muỗi không ngớt bay rèn rét đó đây.

Chỉ trong chốc lát, chàng trông thấy có bốn bóng người bước vào câm chổi quét dọn sạch sẽ nửa gian đại điện. Số người ấy ra vào có vẻ hối hả lắm. Sau khi quét dọn xong, họ bèn đặt tại đây năm cái ghế ngồi, ngay chính giữa một và hai bên tả hữu mỗi bên hai. Kế đó, họ lại kê tại đấy ba chiếc bàn, đốt chín ngọn nến to khiến cả gian đại điện đêu sáng tỏ.

Chẳng bao lâu sau, lại thấy từ bên ngoài bước vào mười mấy người che mặt, mình mặc áo dài đen, bên người đêu có mang theo binh khí, đứng nghiêm trang thành hai hàng cạnh hai bên dãy ghế. Tiếp đó, từ ngoài lại bước vào bốn lão già mặc áo vàng, tóc bạc phơ, mặt che kín. Số người bước vào trước đối với bốn lão già áo vàng nọ tỏ ra hết sức cung kính.

Bốn lão già ấy dường như có một địa vị rất cao trong bang. Sau khi bốn lão ta khoát tay miễn lễ cho số người nọ, bèn đứng trước bốn chiếc ghế đặt hai bên tả hữu tại chính giữa điện.

Bên trong gian đại điện liên im phăng phắc, dù có một mũi kim rơi xuống đất cũng nghe rõ được tiếng động.

Lại qua một lúc, bỗng trông thấy có tám cô gái mặc áo ngắn màu xanh lục, lưng giắt kiếm, lững thững bước vào gian đại điện rồi đến đứng hai bên chiếc ghế đặt chính giữa rất nghiêm trang.

Sau rốt, từ bên ngoài lại bước vào một người con gái tóc bới cao, cài một cây trâm bằng ngọc, có hình một con phụng hoàng bằng ngọc xanh lắc lư như đang bay, mình mặc áo gấm đen dài gần chấm đất, mặt che kín bằng một tấm lụa đen mỏng.

Tất cả mọi người trong đại điện vừa trông thấy thiếu nữ ấy bước vào đêu đứng lên cúi người thi lễ.

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

"Té ra bang chủ của Phi Phụng Bang, một tổ chức tên tuổi rung chuyển cả Nam, Bắc ngạn sông Tràng Giang lại chính là một người con gái ! Trong giới giang hồ chỉ biết có Phi Phụng Bang nhưng riêng bang chủ là ai thì chẳng hê được biết rõ.

Chẳng ngờ bang chủ của tổ chức này lại là một thiếu nữ, đấy quả thực là việc không ai có thể tưởng tượng được ! " Người thiếu nữ áo đen chậm rãi ngôi xuống chiếc ghế đặt ngay chính giữa, sau đó bốn lão già mới cúi mình thi lễ rồi ngôi xuống theo.

Thiếu nữ khẽ gật đầu, cất giọng trong ngần như chuông bạc nói :

- Bổn bang phái năm mươi tám đệ tử đến Hoài Dương để đón đường cướp số hàng áp tải nhưng bỗng nhiên đêu bị mất tích tất cả, vậy các ông có điêu tra tìm hiểu ra việc ấy chưa ?

Một lão già ngồi dãy ghế phía trái liên đứng lên cúi mình, bẩm rằng :

- Theo sự báo cáo của bọn thủ hạ thì hiện nay chưa điêu tra ra sự thực.

Thuộc hạ lúc đầu có ý nghĩ là số người này đã bị độc thủ của Quảng Thái phiêu cục, song khi xét kỹ ra thì sự thực cũng chẳng phải như thế vì bọn người của Dung Thanh Vân võ công tầm thường, hơn nữa chuyến đi ấy họ chỉ có chín phiêu sư mà thôi. Sự mạnh yếu chênh lệch rõ rệt, xét theo lý thông thường thì chắc chắn không phải do họ gây ra.

Nói đến đây, lão già ấy ngưng lại trong giây lát rồi mới tiếp rằng :

- Theo lời của Dung Thanh Vân sau khi trở vê phiêu cục nói lại trước mặt đông người thì bọn họ chỉ áp tải số hàng ấy đến Nam ngạn sông Hoàng Hà cách Từ Châu chăng bao xa thì giao lãnh tại đó. Vì Túc Thân Vương đã có phái đến đấy trước mười chiếc thuyền nhẹ để chở vô số đô vật về kinh đô Thuộc hạ tuy đã cho điêu tra lại xem việc ấy có thực hay không nhưng chẳng hê điêu tra được manh mối gì cả. Tuy thế, riêng Túc Thân Vương thì quả đã có nhận được số lễ vật quí báu vô giá kia.

Thiếu nữ trầm ngâm trong giây lát nói :

- Theo Bành Bằng Cửu tức Kim Vũ đường chủ đi vê báo cáo lại thì có lẽ là đúng sự thực. Ông ấy cho biết đã có gặp một người ăn mặc y phục giống như đệ tử bổn bang, tự xưng là môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ, vậy bốn vị có thể đoán ra hắn là đồ đệ của người nào không ?

Bốn lão già đều im lặng không nói gì cả. Vấn đề này thực là một vấn đê khó khăn, mà dù cho thánh thần cũng khó đoán ra được. Chớ nói chi, chỉ được nghe nói mà dù được mục kích cũng không thể nào đoán ra đối phương là môn hạ của ai.

Người thiếu nữ lại cất giọng trong veo như chuông bạc nói :

- Việc này có quan hệ đến danh dự của bản môn. Hơn nữa, nếu thực là do môn hạ của Vũ Nội Bát Kỳ gây ra thì không thể không lo đối phó cho kịp thời, hầu chặn đứng việc tương tự có thể xảy ra nữa. Bản chức có một việc cần phải làm ngay nên mới bí mật mở cuộc họp tại nơi này ! Một lão già nói :

- Chăng hay bang chủ định làm việc gì ?

Giọng nói của người thiếu nữ bỗng trở thành lạnh lùng như băng giá :

- Côn Luân lão quỉ Nhất Chân Tử hiện nay vẫn chưa chết ! Bốn lão già đều lộ vẻ sửng sốt nói :

- Thực không ngờ Nhất Chân Tử bị mười tám cao thủ cao thủ của bổn bang vây đánh trọng thương, rồi lại bị bang chủ đánh trúng một chưởng tại mệnh môn huyệt phủ lục ngũ tạng đều bị dập nát. Tuy may mắn thoát ra khỏi trùng vây nhưng chắc chắn không thể nào bảo tồn được tính mạng, thế mà sao đến nay vẫn chưa chết ?

Người thiếu nữ bỗng cười nhạt nói :

- Bản chức được mật báo, biết Nhất Chân Tử đã được Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy ở Hoài Dương Bang cứu đi, rồi lại sai đệ tử là Nghiêm Tiểu Long đơn thân đi đến phía Tây Tứ Xuyên để tìm gặp Tục Mệnh Thần Y Ngôn Như Băng xin thuốc Cửu chuyển phản hồn đơn. Việc ấy đã chứng thực là Nhất Chân Tử được Lương Vô úy cứu đi rồi ! Một lão già nói :

- Nhất Chân Tử chết hay sống nào phải là việc trọng đại, thế tại sao bang chủ lại tỏ ra băn khoăn như vậy ?

Người thiếu nữ cười nhạt nói :

- Hàn Thiết Quan âm ngoại trù Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành thì chỉ còn có Nhất Chân Tử là người hiểu rõ ba bức đồ giải để mở pho tượng ấy ra !Vừa rồi bản chức đã bí mật sai Ngưu Mã Nhị Kiệt lẻn vào tổng đàn của Hoài Dương Bang hầu tìm hiểu đến nơi lẩn trốn của Nhất Chân Tử. Có lẽ không lâu, hai người ấy sẽ trở lại nơi đây ! Câu nói vừa dứt thì bỗng thấy có một bóng người nhanh nhẹn chạy thăng vào gian đại điện.

Chương 10: Không Cánh Mà Bay

Người vừa chạy vào liền lên tiếng bẩm :

- Ngưu Mã Nhị Kiệt bị trọng thương và đang hấp hối, hiện đang nằm ngoài hành lang, xin bang chủ cho lệnh xem cần phải làm thế nào ?

Người thiếu nữ không khỏi sửng sốt, rồi giận dữ quát :

- Hay mau khiêng vào đây, bản chức cần hỏi rõ xem hai ông ấy đã gặp chuyện gì ! Người ấy lên tiếng vâng lệnh, rồi nhanh nhẹn bước trở ra ngoài. Chẳng bao lâu sau, thấy có bốn người mặc áo đen ngắn, cùng đỡ hai quái nhân ấy vào gian đại điện. Hai quái nhân vì quá đau đớn nên hôn mê bất tỉnh nằm yên trên đất không nhúc nhích.

Người thiếu nữ áo đen bèn đứng thẳng người lên rồi chỉ xê dịch nhẹ đôi gót sen là đã lướt nhanh đến sát bên cạnh hai quái nhân đang nằm trên đất, cúi người xuống xem xét kỹ lưỡng trong giây lát rồi than rằng :

- Người đã gây thương tích cho hai ông ta quả là ác độc, chỉ e rằng Nhị Kiệt không còn cách nào cứu sống được nữa ! Vừa nói, thiếu nữ ấy vừa đưa cánh tay thon nhỏ lên vẫy về hướng số tỳ nữ đang đứng. Tức thì, một cô nữ tỳ liên bước vội ra.

Người thiếu nữ nói :

- Hãy lấy linh đơn của ta cho hai ông ấy uống ! Cô tỳ nữ liền lấy chiếc bọc gấm đeo bên hông xuống, mở lấy một cái chai bằng ngọc trắng, mở nắp trút ra hai viên thuốc mùi thtjl~l ngào ngạt, sắc đỏ hồng như châu sa rồi cạy răng hai quái nhân nọ cho uống vào. Chẳng mấy chốc sau, hai lão liên lên tiếng rên rỉ, tứ chi cũng khẽ rung động và từ từ mở to mắt lờ đờ ra.

Chờ cho hai quái nhân ấy trông rõ khung cảnh trong gian đại điện và lồm cồm ngồi lên, người thiếu nữ mới nói :

- Các ông đang bị trọng thương, không nên quá thủ lễ. Giờ thì các ông hãy nói tỉ mỉ lại sự nghe thấy của các ông cho bản chức được biết đã ! cả hai quái nhân liên vận dụng hết số chân khí còn lại trong người, kể rõ đầu đuôi mọi việc, qua một giọng mệt nhọc và đứt quãng. Khi bọn họ nói xong thì sắc mặt kêu to một tiếng tức thì máu bầm từ trong miệng vọt ra, đứt hơi chết tốt.

Người thiếu nữ khoát tay một lượt liền có bốn gã đàn ông đứng bên cạnh bước ra, khiêng hai xác chết khỏi gian đại điện.

Sau đó, người thiếu nữ cúi đầu nghĩ ngợi trong giây lát rồi chậm rãi bước trở vê ghế ngồi. Hai tia mắt sáng quắc như hai luồng điện và lạnh lùng như băng giá từ trong tấm vải che mặt chiếu ngời ra. Nàng cất tiếng than và nói răng :

- Kẻ tấn công Ngưu Mã Nhị Kiệt chắc chắn không phải là môn hạ của Hoài Dương Bang. Theo bản chức đoán thì rất có thể chính là môn hạ của ai đó trong Vũ Nội Bát Kỳ đã gây ra việc này mà cũng rầy có thể là các lão quỉ ấy đã đích thân ra tay. Nếu vậy thì bổn bang đã chậm hơn kẻ khác một bước ! Một lão già thân hình to lớn, râu tóc bạc phơ, đứng lên nói :

- Có phải bang chủ đoán con quỉ già Nhất Chân Tử đã bị chúng nó cướp đi rồi chăng ?

Người thiếu nữ gật đầu nói :

- Bản chức chắc chắn như vậy. Do đó, mọi kế hoạch tấn công bang này hãy tạm ngưng lại, khoan tiến hành chờ vài ba ngày sau tất sẽ rõ mọi việc.

Bản chức còn phải đi trở vê bổn bang ngay, ngoài ra...

Vừa nói, người thiếu nữ bất thân vung cánh tay thon nhỏ lên quét thẳng về phía tấm biển treo trên cao, nơi Đào Gia Kỳ đang ẩn mình. Tức thì, kình phong cuốn tới cả gian đại điện gió cuốn ào ào, đèn đuốc đều tắt thụp, tối đen như mực. Chỉ nghe sau một tiếng va chạm thực to, liên có tiếng quát trong trẻo của người thiếu nữ :

- Lũ chuột kia, ngươi chạy đâu cho thoát ! Chỉ trong chốc lát, đèn đuốc lại được đốt sáng lên, những người trong Phi Phụng Bang đêu rối loạn, không còn hàng ngũ nữa. Người thiếu nữ áo đen đứng dưới lỗ thủng của mái ngói nơi đại điện. Tấm biển treo trên cao đã bị bể thành từng mảnh vụn, rơi khắp nơi trên đất.

Người thiếu nữ lại cất giọng trong trẻo quát lên rằng :

- Lui mau ! Chỉ trong chốc lát là ngôi đại điện lại trở thành hoang vu, không một tiếng động.

Qua ngày hôm sau, vùng phía Bắc sông Trường Giang đều đôn đại khắp nơi vê tin Hoài Dương Bang đã bị kẻ địch đến tấn công bất ngờ, lớp chết lớp bị thương thực trầm trọng. Riêng bang chủ là Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy cũng bị một thủ pháp âm độc điểm trúng huyệt đạo.

Côn Luân Kỳ Túc Nhất Chân Tử thì bị cướp đem đi mất.

Đến hoàng hôn ngày hôm ấy, Đào Gia Kỳ cũng đã xuất hiện tại đường phố trong thành Dương

Châu. Chàng đi thẳng đến Quảng Thái phiêu cục và vừa bước lên thêm nhà thì một phiêu sư tên Lý Võ từ trong nhanh nhẹn bước ra nói nhỏ rằng :

- Tệ cục đã xảy ra chuyện, trong đêm qua, phiêu đầu họ Phàn đã bị kẻ lạ mặt vào bắt sống mang đi mất ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Vào lúc mấy giờ trong đêm qua ? Đối phương có hình dáng ra sao, ông anh có được mục kích thấy không ?

Lý Võ đáp :

- Có lẽ cũng vào lúc hoàng hôn như thế này, trong ngày hôm qua bỗng có một đàn ông đứng tuổi, mình mặc áo dài, mặt gân guốc đến tệ cục bảo là có một số hàng hóa muốn nhờ áp tải đi đến Thái Nguyên. Tại hạ và Phàn phiêu đầu bèn lấy lý do không có tổng phiêu đầu ở nhà bảo người đó hãy chờ hai hôm nữa hãy trở lại, nhưng y bỗng bất thần vung tay ra điểm thẳng vào huyệt thần cơ trên lưng của Phàn phiêu đầu rồi kẹp lấy Phàn phiêu đầu nhảy lên nóc nhà chạy mất ! Người đó bàn tay phía mặt có sáu ngón, trên ngón vô danh có đeo một chiếc nhẫn bằng ngà voi. Thân pháp của y vô cùng nhanh nhẹn, tại hạ và một số đông người khác đuổi theo song chẳng làm sao đuổi kịp nên đành phải thôi ! Đào Gia Kỳ lộ vẻ sốt ruột bước thẳng vào phiêu cục mỉm cười nói :

- Chuyện trong chốn giang hô thực không biết đâu mà lường. Việc này cần phải chờ tổng phiêu đầu trở vê rồi sẽ tính cách đối phó mới được ! Chàng ngôi tại đại sảnh, ngửa mặt nhìn lên trâm ngâm nghĩ ngợi thâm rằng:

"Ta đã tổn hao không biết bao nhiêu tâm trí xung quanh Phàn Kiết Tường, trong khi chân tướng sẽ được phơi bày ra ánh sáng thì bỗng lại xảy ra một việc bất ngờ, khiến tâm huyết bấy lâu nay của ta có lẽ đành chịu phí uổng tất cả ! " Bao nhiêu sự nghĩ ngợi không ngớt đến trong đầu óc của chàng.

Chàng cũng hồi tưởng lại cuộc sống của mình lúc còn bé thơ, cũng như ba năm học võ nghệ với thầy, dường như việc mới xảy ra trước mắt...

Bỗng chàng đứng lên nói lẩm bẩm một mình rằng :

- Ta không thể tiếp tục ở Hoài Dương được nữa. ân sư đã dặn dò ta phải hoàn thành bảy điêu tâm nguyện của ông ấy, nhưng nếu ta ở mãi tại đây thì xem ra không thể làm được một việc gì cả. Vậy phải tính đến việc xoay trở mới xong ! Nói đoạn, chàng đưa chân bước đi, thoáng chốc là mất hút.

Sau một cơn mưa đâu mùa vừa tạnh, trên đường Từ Châu đi đến miền Nam Sơn Đông, những cây hòe lá non xanh mượt, những cành liễu tha thướt tốt tươi, sạch trơn không dính một tý bụi. Thỉnh thoảng lại có mấy người cưỡi ngựa chạy nhanh trên đường.

Lúc ấy, mặt trời đã xế về Tây, bỗng từ một khúc quanh trên con đường ấy, có một con tuấn mã

lông trắng như tuyết đang buông vó chạy nhanh tới.

Người ngồi trên mình ngựa dáng điệu phong lưu tuấn tú, khi đến gần thì thấy đó chính là Đào Gia Kỳ.

Chàng vung roi và giật mạnh dây cương cho con ngựa lướt nhanh tới như gió. Địa điểm chàng cần đi đến chính là vùng núi Thái Sơn, nhưng vì trời đã sắp tối nên có ý định đi gấp tới phía trước mặt tìm một thị trấn nghỉ đỡ chân.

Trong khi ngôi trên mình, đâu óc chàng vẫn luôn luôn nghĩ ngợi miên man. Chàng có cảm giác là giọng nói của bang chủ Phi Phụng Bang nghe rất quen thuộc, dường như chàng đã có nghe qua giọng nói ấy ở đâu rồi, nhưng không làm thế nào nhớ cho rõ là mình đã nghe ở đâu.

Bỗng nhiên từ phía sau lưng chàng khá xa, bất thân có tiếng ngựa hí dài vọng đến. Chàng bất giác quay mặt nhìn lại thì trông thấy có ba người kỵ mã đang phi nhanh như gió. Chẳng mấy chốc là số người ấy đã lướt qua bên cạnh chàng. Trong số ba người ky mã ấy, bỗng có một người quay mặt lại nhìn Đào Gia Kỳ một lượt. Người ấy không ngớt vung roi quật mạnh vào khoảng không kêu nghe "bốp, bốp" khiến con ngựa phi nhanh tới trước và đã cách xa chàng có mấy mươi trượng.

Đào Gia Kỳ trông rõ được diện mục của người ấy. Thấy sống mũi y thực cao, da mặt đen bóng, đôi mắt cọp sáng ngời, trên vai giắt xéo một thanh đao thép màu bạc, dải lụa ba màu trên cán đao không ngớt phất phơ theo chiêu gió, trông thật hiên ngang oai vệ.

Ba người ky mã ấy không mấy chốc đã bỏ chàng đi mất hút nên chàng cũng ra roi cho ngựa chạy nhanh như gió.

Màn đêm đã bắt đầu buông xuống, Đào Gia Kỳ trông thấy phía trước mặt có ánh đèn lập lòe thì không khỏi vui mừng nói lẩm bẩm rằng :

- Trước mặt ta đã có ánh đèn của một xóm nhà đông, chắc là mình đã đến một thị trấn trù phú. Đường còn xa ngàn dặm ta cũng nên đến đó nghỉ chân đã! Vó ngựa của chàng tiếp tục lao tới như bay, không mấy chốc là đã đến khu đường phố của Hàn Trang. Chàng trông thấy bên phía tay trái có một gian khách điếm, trước cửa treo hai chiếc lồng đèn đỏ to. Qua ánh sáng của hai chiếc lông đèn ấy, chàng trông thấy một mất biển đề bốn chữ Viễn Tường khách sạn. Trên một chiếc cọc bên ngoài cửa hiệu thấy đã cột ba con ngựa từ lúc nào.

Chàng gò cương nhảy xuống yên, tức thì trong khách điếm có một tên hầu bàn chạy ra dẫn ngựa và tươi cười mời chàng bước vào. Chàng chọn lấy một gian phòng bên trên, rửa mặt qua loa rồi bước trở ra nhà trước thấy nơi đó có bày độ một chục chiếc bàn, khi ấy đã có người ngồi vây quanh ăn uống bên sáu chiếc bàn rồi. Ba người kỵ mã mà chàng gặp dọc đường cũng có mặt ở đó.

Đào Gia Kỳ bước đến một chiếc bàn kê sát cửa sổ ngồi xuống bảo tên hầu bàn rằng :

- Ngươi chọn thịt rượu nào ngon mang đến đây ít món và cho thêm ba cân cao lương, nhanh lên ! Nói đoạn, chàng bèn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong khi ấy, gã đàn ông mặt đen bóng mà Đào Gia Kỳ đã gặp khi nãy, không ngớt đưa mắt chú ý nhìn chàng. Hai người kia, một người vuông miệng rộng, râu mọc rậm rạp, tuổi độ ngoài tứ tuần, một người khác gầy yếu, mặt trắng, ngũ quan đầy đặn, đôi mắt có vẻ u buồn.

Chàng bỗng nghe người gây yếu trắng trẻo ấy khẽ cất tiếng than rồi nói :

- Đại sư huynh, ngày mai chúng ta đến Điệp Thúy Sơn Trang, chẳng rõ Ngô Câu kiếm có thể qui hoàn lại cho ta hay không ?

Người đàn ông mặt vuông nói :

- Nào ai có biết được ! Mười năm về trước ân sư đã khẳng khái cho mượn lưỡi kiếm ấy nhưng không ngờ Lưu lão tiền bối đã về cõi tiên và lưỡi Ngô Câu kiếm đã truyện lại cho môn đồ của ông ấy là Phong Kiệt cất giữ.

Phong Kiệt được người ta gọi là Tiếu Diện Vô Thường, cũng đủ thấy tâm tính của y thế nào. Do đó, chuyến đi này sẽ may hay rủi thực chưa biết được, nhưng dù sao chúng ta cũng phải cố gắng đến hết mức.

Nói đến đây, người này trông thấy gã đàn ông mặt đen không ngớt chú ý nhìn vê phía Đào Gia Kỳ nên bất giác hỏi nhỏ rằng :

- Nhị sư huynh, anh có quen với cậu ta chăng ?

Gã đàn ông mặt đen lắc đầu cười nói :

- Chỉ nghe tên chứ chưa có dịp may được gặp mặt ! - Cậu ấy cũng là người trong võ lâm chăng ?

Gã đàn ông mặt đen lắc đầu nói :

- Nghe đâu cậu ta không biết võ công...

Bỗng khi ấy, từ phía ngoài bước vào một người mặc áo đen, mặt mày trông thực hung tợn. Y vừa nhìn thấy ba người nọ thì liên bước ngay tới nói:

- Ba vị có phải là môn đồ ưu tú của Thanh Trần đạo trưởng ở phía Tây hồ Động Đình không ?

Người đàn ông mặt vuông đứng lên vòng tay, lộ sắc ngạc nhiên nói :

- Đúng thế, nhưng chẳng hay vì sao tôn giá lại... ?

Người đàn ông mặc áo đen ngắt lời rằng :

- Tại hạ phụng mệnh của Phong trang chủ đến đây. Khi hành tung của ba vị còn ở ngoài xa ngàn dặm thì Phong trang chủ đã được biết rồi. Phong trang chủ vốn có ý đến nghênh đón ba vị, nhưng vì hiện nay ông ấy đang bận nhiêu công việc nên phái tại hạ đến nói cho ba vị rõ là hãy chờ nửa năm sau sẽ trở lại đây.

Người đàn ông mặt vuông biến hẳn sắc mặt nói :

- Đấy là Phong Kiệt đích thân nói với ông như thế chăng ?

Người đàn ông áo đen cười ghê rợn nói :

- Tại hạ chỉ lập lại đúng như lời nói của ông ấy thôi, tin hay không thì tùy ở ba vị, hà tất phải gằn giọng tỏ ra bất mãn Nói dứt lời, gã đàn ông ấy lại cất tiếng cười ghê rợn rồi nhanh nhẹn quay người bỏ đi ra khỏi khách điếm.

Người đàn ông mặt vuông không khỏi sững sờ, nói không thành tiếng.

Người đàn ông trắng trẻo cũng cất tiếng than rồi nói :

- Xem ra Phong Kiệt đã có ý chiếm đoạt thanh Ngô Câu kiếm không chịu trả lại ! Ngưng lại trong giây lát, y bèn nói tiếp :

- Chắc chắn không thể không đánh nhau. Mọi tình cảm mà lớp người đi trước đã xây dựng rồi sẽ bị phá vỡ tất cả trong việc này ! Người đàn ông mặt đen nói :

- Hành động này chắc hẳn là có nguyên nhân gì bên trong ! Nói đến đây, y bèn hạ giọng tiếp rằng :

- Tối nay chúng ta kéo đến Điệp Thúy sơn trang để dò xét thì sẽ biết rõ nội tình.

Câu nói ấy nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng Đào Gia Kỳ vẫn nghe rõ không sót một tiếng.

Lúc đó, từ bên ngoài lại bước vào năm người gồm tăng nhân, đạo sĩ và ba người thường. Năm người ấy tuổi đều ngoại lục tuần, bước chân nhẹ nhàng, đôi mắt sáng lóng lánh như sao, nhìn qua liên biết ngay họ là cao thủ bậc nhất, có võ công cái thế trong võ lâm. Bọn họ kéo đến cùng ngồi chung một bàn.

Kế đó, từ ngoài lại bước vào một thiếu nữ áo vàng xinh đẹp như tiên.

Cô ta đưa đôi mắt làm say đắm lòng người, quét qua khắp nơi một lượt rồi bước thẳng tới chiếc

bàn đối diện với Đào Gia Kỳ ngồi xuống.

Khi tia mắt của Đào Gia Kỳ chạm thẳng vào tia mắt của người thiếu nữ áo vàng thì tâm thần chàng không khỏi lâng lâng ngây ngất, nên vội cúi mặt xuống bưng ly rượu lên uống cho đỡ ngượng. Chàng trông thấy mặt cô gái ấy rất quen, dường như đã có gặp qua ở đâu rồi, nhưng nhất thời không thể nhớ rõ được. Bởi thế, chàng không thể liên tưởng đến người thiếu nữ che mặt giữ địa vị bang chủ Phi Phụng Bang mà chàng thấy tại nơi miếu hoang hôm nọ. Chàng thầm nghĩ:

"Hay chính là cô ấy ?".

Lúc đó người thiếu nữ áo vàng đã cất giọng oanh trong trẻo bảo bọn hầu bàn mang rượu thịt đến. Đào Gia Kỳ nghe giọng nói của cô khác hơn giọng nói của người thiếu nữ che mặt trong ngôi miếu hoang thì trong lòng mới hết nghi ngờ. Nhưng chàng vẫn cảm thấy cử chỉ của cô gái áo vàng ấy có nhiêu điểm đặc biệt. Cô ta ngồi xuống ghế rất nhẹ nhàng, không nghe một tiếng động khẽ, chứng tỏ là người am hiểu võ công.

Có một điêu lạ là tăng nhân, đạo sĩ và ba người thường kia chỉ lo ăn chứ không hề nói chuyện, dường như không ai quen biết ai vậy. ăn uống no nê thì số người ấy mạnh ai trở vê phòng nấy, đóng cửa không hê bước ra nữa.

Gian phòng của Đào Gia Kỳ ở sát bên cạnh gian phòng của cô gái áo vàng. Chàng vào phòng xong thì cài then cửa lại, đưa tay quạt tắt ngọn nến trên bàn rồi leo lên giường nằm nghỉ.

Bên ngoài cửa sổ gió thổi lá ngô đồng kêu xào xạc khiến chàng nghĩ ngợi mông lung, không tài nào ngủ được. Bỗng nhiên, chàng nghe trên mái ngói có tiếng chân người bước đi rất khẽ. Tiếp đó, lại nghe có tiếng tà áo giũ trong gió, từ ngoài cửa sổ vọng vào. Chàng không khỏi kinh ngạc, biết có nhân vật lạ nào lẻn tới đây nên nhanh nhẹn vọt người đến trước cửa sổ đưa ngón tay chọc thủng lớp giấy che cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài.

Ngoài sân trăng sáng như gương, cảnh vật khắp nơi trông lóng lánh như nước. Chàng trông thấy rõ có hai quái nhân hình thù như ác quỉ đang đứng đấu lưng với nhau ở giữa sân.

Liền đó, có tiếng cười khanh khách đây ngạo ngễ nổi lên, nghe chẳng khác nào tiếng sói tru, chướng tai vô cùng. Tiếp đến, lại có một giọng âm u lạnh lùng quát :

- Lão trọc Sĩ Thiên kia, anh em họ Cô chúng ta đêm nay đến viếng ngươi, sao ngươi chưa chịu mở cửa nghênh tiếp, bộ muốn anh em chúng ta phải thất lễ hay sao ?

Bỗng nhiên có một giọng cười thật to bất ngờ nổi lên phá vỡ sự yên tĩnh của đêm trăng. Tiếp đó, phía bên ngoài cửa sổ lại có năm bóng người to lớn, lướt nhanh tới như điện xẹt, vượt qua nóc nhà rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hai quái nhân không khỏi giật mình, cùng nhảy vọt ra xa, trong cổ họng lại cất tiếng cười lạnh lùng sâu hiểm.

Sĩ Thiền đại sư niệm Phật rồi chắp tay nói :

- Hiên côn trọng tìm bần tăng có chuyện gì ?

- Để đòi lại món nợ máu đã giết chết đồ đệ của ta, ngươi còn giả câm giả điếc hay sao?

Một lão già ăn mặc theo lối người tục liền quát to rằng :

- Năm tên môn đồ hư hỏng của các ông tự dưng gây sự, xông càn vào Ngũ Đài hạ điện, giết chết và gây thương tích cho nhiêu người. Cửa Phật tuy là nơi từ bi hỉ xả nhưng cũng khó nhẫn nhịn được trước hành động độc ác ấy Đấy là chúng tự tìm lấy cái chết và chết rất đáng tội. Vậy các ông sao chẳng n~lũlg không lấy đó làm điêu tự hối mà trái lại, lẻn vào Thiếu Lâm Tự trộm mất đi quyển Giáng Long kinh rồi đổ tội cho Sĩ Thiên đại sư ?

Hai quái nhân ấy cười nói :

- Trạch Kỳ. Ông đã lầm rồi, kẻ lấy bộ Giáng Long kinh không phải là anh em họ Cô chúng tôi. Vì chúng tôi không thèm làm những việc hèn hạ như vậy. Kẻ ấy chính là Huyên Băng Lão Mị, một tay tử thù với lão trọc Sĩ Thiên kia ! Sắc mặt của Sĩ Thiền biến hẳn, to tiếng quát rằng :

- Huyên Băng Lão Mị hiện giờ ở đâu ?

Một quái nhân cười nhạt đáp :

- Nếu ngươi không sợ chết trong đêm nay thì mười hôm nữa tất sẽ gặp được hắn tại Điệp Thúy sơn trang ! Lúc đó, Đào Gia Kỳ đã lặng lẽ bước ra khỏi cửa phòng, đứng nấp sau góc cột, nhìn kỹ hình thù của đôi quái nhân ấy. Chàng đang tập trung hết tinh thần chăm chú nhìn ra sân, lắng nghe lời đối thoại của hai bên hầu tìm hiểu nội vụ. Nhưng bỗng chàng ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng lan ra như xạ hương, không ngớt bay vào mũi làm ngây ngất lòng người nên không khỏi sửng sốt quay mặt nhìn trở lại.

Thì ra, không biết từ lúc nào, cô gái áo vàng đã đứng im lặng sau lưng chàng. Cô gái áo vàng trông thấy Đào Gia Kỳ ngoảnh mặt lại thì nhếch môi tươi cười nói khẽ rằng :

- Anh có biết hai quái nhân ấy là ai không ?

Qua nụ cười ấy để lộ đôi hàm răng nhỏ rúc và trong như ngọc của cô gái. Thêm vào đó, đôi má cô ta lại núm đồng tiên, trông càng xinh đẹp, càng có sức quyến rũ con người hơn.

Lúc Đào Gia Kỳ còn ở Hoài Dương, tuy suốt ngày sống bên người đẹp nhưng thực ra đấy chỉ là một hành động nghi trang chứ trong lòng không hê biết say mê trước sắc đẹp của bọn gái lầu xanh ấy. Nhưng giờ đây chàng cảm thấy tâm thần mình không khỏi bấn loạn, chàng lắc đầu không nói gì cả Cô gái áo vàng liên kê sát tai chàng nói :

- Hai quái nhân ấy là hai anh em sinh đôi gọi là La Hầu Nhị Hung ở núi Ai Lao tên gọi là Cô Túc và Cô Côn, tính tình hung ác, e rằng Sĩ Thiên hòa thượng, Bách Vũ Ngưu Tỵ Tử và Yến Nam Tam Kiệt không thể đối phó nổi với hai lão ta ! Đào Gia Kỳ nói :

- Cô nương phải có ý định ra tay giúp Yến Nam Tam Kiệt không ?

Cô gái áo vàng cười tự nhiên nói :

- Không giúp ai cả ! Còn anh thì sao ?

Đào Gia Kỳ cảm thấy thái độ của cô gái đối với mình rất tự nhiên và cũng rất thân mật, nên trong lòng không khỏi có một ý nghĩ dè dặt bèn đáp :

- Tại hạ mới dấn bước vào chốn giang hô, tài nghệ kém cỏi, đâu lại không biết tự lượng sức mình như thế ?

Cô gái áo vàng xoay tròn đôi mắt rồi mỉm cười ngụ ý bảo :

"Anh không gạt được tôi đâu ! " Đào Gia Kỳ trông thấy thế không khỏi giật mình.

Cô gái áo vàng lại nói :

- Hai phe đêu là cao thủ trong võ lâm, võ công hết sức trác tuyệt, đây thực là một cơ hội ít có để chúng ta được mở rộng tầm mắt của mình. Người ta đánh nhau mà mình đứng ngoài nhìn thì mới thực là vui. Anh xem kìa họ đã bắt đầu đánh nhau rồi đó ! Đào Gia Kỳ vội vàng quay mặt lại, trông thấy Cô Túc đã đánh nhau với Diêm La Phán ứng Triệu Hùng, tam đệ của Yến Nam Tam Kiệt.

Trong khi đó, Cô Côn vẫn còn đang đứng chong mặt với Si Thiền đại sư thủ thế sẵn sàng đối kháng.

Cặp Phán quan bút của ứng Triệu Hùng được đúc bằng một thứ đồng thật tốt, to bằng cườm tay, đang bay vun vút trên không rít gió nghe ào ào, ánh sáng chập chờn khắp nơi. Ông ta vừa điểm, vừa khóa, vừa quét, thế nào thế nấy đêu kỳ diệu khó lường. Cô Túc thì dùng một ngọn Tiên nhân chưởng bằng thép tinh ròng, ánh sáng lấp lánh, chống trả lại. Thế đánh của y nhanh như điện xẹt. Thế này chưa dứt thì thế khác đã công tới nơi. Những thế đánh của y đêu toàn là những thế tấn công tuyệt diệu.

Bên cạnh đó, Sĩ Thiền đại sư đã vận dụng chân lực đây đủ, gằn giọng quát rằng :

- Hãy đỡ đây ! Tức thì, chưởng mặt của ông ta quét mạnh ra thế Khí thôn ngũ nhạc, kình khí cuốn tới ào ào, công thẳng vào ngực của Cô Côn. Cô Côn cười nhạt rồi xoay chưởng mặt nửa vòng và lật ngược cổ tay lại đỡ thẳng ra. Qua một tiếng ầm thực to, thân hình của Cô Côn liên bị lảo đảo hai lượt, trong khi đó, Sĩ Thiên đại sư bị hất bắn ra sau ba bước, khí huyết trong người đều muốn đảo lộn. Sĩ Thiên đại sư có vẻ tức giận thực sự bèn vung cả hai chưởng lên, tràn người tới tiếp tục tấn công. Ông ta đã sử dụng đến Độ nguy thập tam chưởng mà ông ta đã rèn luyện mấy mươi năm qua.

Chưởng phong kêu nghe vun vút, cuốn tới ào ào như muôn đợt sóng to Trong khi đó, Cô Túc cũng sử dụng một thứ chưởng pháp vừa mạnh mẽ vừa ác liệt vừa biến hóa khôn lường để đối địch lại. Bởi thế, bóng chưởng chập chờn như núi, phản công trở lại phía Sĩ Thiên đại sư.

Rõ ràng là La Hầu Nhị Hung tài nghệ cao hơn đối thủ của mình một bậc, phương chi võ công nếu kém hơn địch thủ đôi chút thì có thể đưa đến việc sống chết như chơi.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng sau khi đánh với đối phương mười thế võ đã biết là không thể thủ thắng được. Vì ông ta là một người thành danh đã lâu, kinh nghiệm già giặn nên liên kịp thời bỏ thế công trở vê thế thủ, giữ mình chặt chẽ không để một sơ hở nào cho địch tấn công được cả.

Sĩ Thiên đại sư cũng dần dần cảm thấy luống cuống trước những thế võ cao thâm kỳ diệu của Cô Côn nên bắt buộc phải giữ thế thủ.

La Hâu Nhị Hung vốn đã có ý thâm độc nên còn giữ lại nhiều thế đánh hiểm hóc cũng như chưa chịu đem ra dùng các món ám khí rất độc. Bởi lúc ấy, phía bên ngoài còn có Thiên Vũ đạo trưởng, Câu Long Tẩu Trạch Kỳ và Lôi Thần Từ Vĩ Quang đang đứng bên cạnh nhìn chòng chọc theo dõi cuộc chiến chứ chưa nhảy vào can thiệp. Nhị Hung có ý chờ đợi số người này nhảy vào vòng chiến thì sẽ dùng đến tất cả những ngón đòn hiểm hóc nhất để tiêu diệt tất cả năm người, hầu không còn ai sống sót đồn đại ra võ lâm nữa.

Riêng Thiên Vũ đạo trưởng, Trạch Kỳ và Từ Vĩ Quang cũng có một dụng ý riêng. Họ tuy trông thấy hai người bên phe mình đang bị đối phương dồn ép đến chỉ còn biết lo thủ chứ không thể phản công được nhưng khổ nỗi, vì họ kiêng dè khuôn phép của giới giang hồ nên không dám nhảy vào can thiệp. Vì lấy số đông để áp đảo số ít là một hành động rất mất danh dự. Họ đoán biết Nhị Hung còn có nhưng thế võ hiểm hóc đầy độc ác nên ai nấy đều cảnh giác theo dõi thật kỹ chờ khi hai người thuộc phe mình lâm nguy thì sẽ ra tay cứu viện ngay. Họ định làm như thế để buộc Nhị Hung phải dè dặt chẳng dám liêu và biết khó thủ thắng được mà phải rút lui đi.

Đào Gia Kỳ xem một lúc, quay mặt lại hỏi cô gái áo vàng rằng :

- Bộ Giáng Long kinh ấy là một vật quí báu gì thế ?

Cô gái áo vàng khẽ trợn mắt nhìn chàng một lượt nói :

- Giáng Long kinh là một bộ kinh gần đây phái Thiếu Lâm mới tìm được tại một cái giếng cổ trong chùa. Nhưng bộ kinh ấy được phong kín bằng một thứ hàn ngọc màu vàng. Thứ ngọc đó hết sức cứng rắn, những thứ vũ khí bằng sắt thép thường cũng như chưởng lực của phần đông mọi người không làm sao đánh vỡ được. Nghe đâu bộ Giáng Long kinh là di vật của Đạt Ma để lại, những ghi chép bên trong bộ kinh ấy đều rất cao siêu kỳ tuyệt, nếu nghiên cứu tìm hiểu được thì sẽ trở thành một tay võ công vô địch trong võ lâm.

Nói đến đây, cô gái lại mỉm cười rồi tiếp rằng :

- Thiếu Lâm Tự là một môn phái đứng hàng đầu các môn phái lớn ở Trung Nguyên trong mấy trăm năm qua. Do đó, giới võ lâm không ai không ghen tị. Mấy mươi năm gần đây, nhân tài trong võ lâm mọc lên như nấm khiến tiếng tăm của phái Thiếu Lâm cũng bị suy giảm đi. Trong võ lâm không ai muốn để cho phái Thiếu Lâm tìm hiểu được các môn tuyệt học trong Giáng Long kinh nên mới tìm cách lấy bộ kinh ấy đi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Tại sao người lấy trộm bộ Giáng Long kinh mà lại đổ tội cho Sĩ Thiên đại sư như thế ? Hành động ấy thực không đứng đắn tí nào cả ! Cô gái áo vàng nói :

- Trong võ lâm lúc nào cũng có sự giằng co quyết liệt với nhau, không ai là không ai là không dùng những thủ đoạn sâu độc, hai tiếng đứng đắn dù cho là một cao nhân tự nhận mình thuộc hàng chính phái cũng rất khó thực hiện cho được, huống hồ chi đối với bọn người yêu ma, cùng hung cực ác ?

Riêng Sĩ Thiền đại sư trước đây chính là người xuất thân phái Thiếu Lâm nhưng vê sau vì ý kiến không hợp nên thoát ly khỏi phái này đến gia nhập phái Ngũ Đài. Tuy thế, phái Thiếu Lâm vì nghĩ tình Sĩ Thiên đại sư không có làm gì gian ác, hơn nữa phái Ngũ Đài cũng là một phái cùng chung nguồn gốc nên họ giả vờ làm ngơ không nói đến hầu giữ hòa khí giữa hai môn phái. Nhưng không ngờ Sĩ Thiên đại sư là người tâm địa hẹp hòi, lúc nào cũng tìm cách gây khó khăn cho phái Thiếu Lâm. Do đó, thử hỏi ông ta không tự mang họa vào thân sao được ?

Đào Gia Kỳ cau đôi mày nói :

- Tại sao cô nương lại biết rõ được mọi việc như thế ?

Đôi mày của cô gái áo vàng liên nhường cao một lượt có hơi bất mãn, nói răng :

- Đã là người trong giang hô thì sao lại chẳng biết mọi việc to lớn xảy ra trong võ lâm được ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Nếu thế cô nương đến đây cũng là vì bộ Giáng Long kinh ấy ?

Cô gái áo vàng im lặng nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt rồi mới nhếch mép khẽ nói rằng :

- Anh đoán đúng rồi ! Còn anh ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Tại hạ chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi, ba tiếng Giáng Long kinh vừa rồi mới được nghe đến lần đầu. Tại hạ là kẻ tài hèn sức mọn thì đâu dám đèo bồng, phương chi...

Câu nói chưa dứt thì bỗng thấy từ trên nền trời cao bỗng sa xuống ba vị lão tăng râu tóc đều bạc, sắc mặt thanh tú. La Hầu Nhị Hung vừa nhìn thấy ba vị tăng nhân này thì liên nhảy lùi ra sau. Cô Côn cười to nói :

- Sĩ Thiên, ta tạm tha cho ngươi sống thêm ít tiếng đồng hồ nữa. Ngày mai anh em ta không còn khoan dung cho ngươi được đâu ! Nói đoạn, cả hai bèn vọt người bay thẳng lên không độ ba bốn trượng rồi lướt mất vào đêm tối mênh mông.

Ba vị lão tăng vừa đến nhìn qua Sĩ Thiên tươi cười nói :

- Sư đệ, từ ngày chia tay đến nay vẫn được bình yên chứ ?

Sĩ Thiền "hứ" một tiếng qua giọng mũi rồi gằn giọng nói :

- Ai là sư đệ của các ông ? Bấy lâu nay chúng ta đã dứt tình dứt nghĩa, ai đi đường nấy. Pho Giáng Long kinh trước kia chính tay ta ném xuống giếng sâu thì giờ đây cũng phải chính tay ta đoạt trở về, không can chi đến phái Thiếu Lâm các ông cả ! Nói đến đây, ông ta bèn quay lại phía Thiên Vũ đạo trưởng và Yến Nam Tam Kiệt bảo rằng :

- Chúng ta đi thôi ! Tức thì, ông ta liên vọt thẳng lên cao, bay nhanh đi như một con ó.

Thiên Vũ đạo trưởng và Yến Nam Tam Kiệt đều không khỏi sửng sốt. Giữa họ và ba vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng là chỗ quen biết nên trong lòng cảm thấy hết sức khó xử, bỏ đi cũng không tiện mà ở lại cũng không on.

Câu Long Tẩu Trạch Kỳ vẫn là người ứng biến nhanh nhẹn nhất. Ông ta bèn vòng tay cười nói :

- Ba vị cũng khỏe mạnh chứ ? Lệnh sư đệ đến nay vẫn còn chưa hết bực tức về chuyện xưa, chúng tôi sẽ đi khuyên giải ông ấy đến sáng mai gặp nhau tại Điệp Thúy sơn trang thì sẽ kể rõ một điều cho ba vị nghe được không ?

Một vị lão tăng của phái Thiếu Lâm cất tiếng than dài nói :

- Vừa rồi ông ấy bảo chính tay ông ấy đã ném pho Giáng Long kinh xuống giếng sâu, không hiểu

ông ấy có nói cho bốn vị thí chủ nghe việc đó bao giờ không ?

Trạch Kỳ trầm ngâm trong giây lát rồi đáp :

- Lệnh sư đệ chưa nói cho chúng tôi nghe việc đó bao giờ. Trước kia, lệnh sư đệ giận dỗi bỏ đi có phải là vì chuyện ấy hay không ?

Lão tăng đáp :

- Lão nạp cũng không biết rõ, xem ra có lẽ tệ sư đệ trước đây đã bị xử ức hiếp. Ôi cá tính của tệ sư đệ thực quá cố chấp, sau khi đã xảy ra mọi việc vẫn không hề chịu trở lại để nói rõ cho vị chưởng môn nghe đâu đuôi mọi việc hầu phân xử ai phải ai trái. Riêng bần tăng cũng không giúp được gì việc ấy, vì từ bấy lâu nay vẫn chưa hê biết rõ nguyên do của việc ấy ra sao.

Lân này trở về chùa bân tăng sẽ tìm hiểu lại việc ấy. Mong bốn vị thí chủ cũng vui lòng giải thích giúp cho tệ sư đệ hiểu, chớ làm ra những việc khiến kẻ thân phải buồn, kẻ thù được vui ! Trạch Kỳ tươi cười nói :

- Đấy là lẽ tất nhiên ! Tam Kiệt liền thi lễ cáo từ rồi cùng lao mình lướt đi mất. Riêng ba vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng vọt người bay lên, nhắm vê một hướng khác lướt đi mất dạng.

Trên sân đã hoàn toàn vắng ngắt, đêm trăng dằng dặc mông lung, lá ngô đồng không ngớt bay múa theo chiêu gió khiến những bóng đen in trên sân không ngớt chập chờn lay động.

Đào Gia Kỳ quay người lại phía cô gái áo vàng nói :

- Cuộc ác chiến không còn nữa, xin cô nương hãy trở vào phòng an nghỉ, tại hạ cũng mạn phép cáo lui ! Nói dứt lời, chàng đã bước sát đến trước cửa phòng. Khi ấy, bỗng nghe giọng nói trong ngần như chuông bạc của cô gái vọng đến bên tai răng:

- Anh không mời tôi bước vào phòng chơi một chốc hay sao ?

Câu nói thẳng thắn ấy không khỏi làm cho Đào Gia Kỳ cảm thấy luống cuống. Trong khi đó, cô gái áo vàng đang nở một nụ cười tươi như hoa, đưa đôi mắt lóng lánh như nước hồ thu nhìn chăm chú vào chàng. Do đó, chàng không làm thế nào từ chối cho được nên thâm than rồi nói :

- Tại hạ không có vật chi để khoản đãi cả, vậy cô nương không chấp nhất điêu đó hay sao ?

Cô gái áo vàng bỗng xê dịch thân mình, nhẹ nhàng lướt nhanh vào trong phòng của Đào Gia Kỳ. Đào Gia Kỳ trông thấy thế không khỏi sửng sốt, lại càng có ý nghi ngờ vê mọi cử chỉ của cô gái áo vàng nên thầm nghĩ:

"Có lý nào ta để sơ hở dấu vết gì cho cô ta trông thấy được rồi hay sao ?" Liên đó chàng cũng từ từ bước vào phòng, trông thấy cô gái áo vàng đã ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đặt bên cạnh giường, cất tiếng nói :

- Tôi dường như đã gặp anh ở nơi nào rồi, nhưng nhớ mãi vẫn không thể nhớ ra được, vậy anh có thể cho biết danh tánh hay không ?

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi thâm lấy làm lạ nói thâm :

- Phải rồi, ta cũng dường như có gặp cô gái này ở đâu ?

Nghĩ thế nên chàng thò tay vào áo lấy cái bật lửa ra, đốt sáng ngọn đèn trên bàn rồi tươi cười nói :

- Tại hạ họ Đào, gốc gác ở Yên Kinh. Cô nương có thể chỉ dạy cho biết phương danh hay không ?

Cô gái áo vàng tỏ ra rất tự nhiên nói :

- Tôi tên là Vân Mộng Bình. Anh có thật ở Yên Kinh không ? Chớ gạt tôi đấy nhé ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Quê cha đất tổ của tại hạ Ở Yên Kinh nhưng về sau thì đến cư ngụ tại Dự Chương ! Đôi tròng mắt linh hoạt của Vân Mộng Bình bỗng xoay qua một lượt rồi như sực nhớ ra điêu gì nên ánh mắt sáng quắc cười nói :

- Chẳng phải tiểu danh của anh gọi là Kỳ nhi hay sao ?

Đào Gia Kỳ kinh ngạc đến sững sờ, giương to đôi mắt lấy làm lạ nói :

- Cô nương tại sao lại biết tên tộc của tại hạ như thế ?

Vân Mộng Bình cười nhạt nói :

- Người ta bảo quí nhân lắm chuyện bận rộn thật không sai. Có lẽ anh đã quên gian phòng phía sau Bát Nghĩa Viên trà lầu ?

Đào Gia Kỳ hết sức vui mừng ngắt lời nói :

- Té ra cô nương là Vân... ?

Tiếng sau cũng vì không tiện nói ra nên chàng nhanh nhẹn mỉm cười chuyển đầu đê rồi tiếp rằng :

- Còn Huỳnh cô nương hiện giờ ở đâu ?

Vân Mộng Bình nhìn thăng lên cười nói :

- Tiểu thơ hiện nay đang ở trong núi sâu lo rèn luyện một thứ tuyệt nghệ kinh người. Cô ấy sai tôi xuống núi để tìm hiểu manh mối vê pho Hàn Thiết Quan âm. Nhưng đã ba năm qua, bặt vô âm tín, thực chẳng khác nào đá chìm bể sâu nên tôi lấy làm thất vọng...

Nói đến đây, cô gái dừng lại trong giây lát mới nhếch miệng cười tự nhiên tiếp rằng :

- Ba năm qua, chẳng phải là một thời gian ngắn nên bao nhiêu việc đã gặp đâu thể nhất thời nói hết cho được. Hiện giờ pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm chính là hai vật mà tiểu thư đang sốt ruột muốn lấy cho kỳ được, trước khi có thể lấy Hàn Thiết Quan âm. Nếu anh còn nghĩ đến tình xưa thì hãy giúp tôi một tay đến Điệp Thúy sơn trang để cướp lấy hai vật ấy ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Tiểu thư nhà cô cần lấy bộ Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm để dùng vào việc gì ? Hai vật ấy đêu là vật có chủ, vậy ngoại nhân thì đâu lại ra tay cướp đoạt như thế cho được ?

Vân Mộng Bình buồn bã đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Anh có biết thân thế của tiểu thư nhà tôi đau đớn và đáng thương đến mức nào không ? Người mẫu thân và đứa em trai nhỏ của tiểu thư đều bị chết dưới làn gươm của kẻ thù. Riêng người cha cũng bị thủ pháp ác độc của kẻ thù đánh trọng thương, suốt ngày phải chịu cái khổ bị âm hỏa của chưởng lực ấy hành hạ thân thể, muốn sống không yên, muốn chết cũng không được. Nếu chẳng nhờ tiểu thư nhà tôi dùng linh dược để bảo vệ lấy tạng phủ nơi huyệt đạo bị trọng thương thì ông ấy đâu còn sống được cho đến ngày hôm nay.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Lệnh tôn của Huỳnh cô nương hẳn là một cao nhân nổi tiếng, có tri kỷ khắp trong thiên hạ, thế tại sao không ai giúp cho ông ấy để... ?

Vân Mộng Bình cười buồn nói :

- Dù kết giao khắp thiên hạ nhưng tri kỷ có được mấy người ? Lão chủ nhân của tôi trước khi chưa bị thương, vì cá tính chỉ nghĩ đến việc phải quấy chứ không chịu vị nể, dù cho là đối với môn hạ của bạn bè. Hơn nữa ông xuống tay hết sức ác nghiệt nên đã làm phật lòng nhiều đông đạo.

Phương chi kẻ thù của gia đình ông võ công lại hết cao tuyệt, ngay cả ông ấy còn không địch nổi thì người khác dù có giúp cũng chỉ tìm lấy cái chết vô ích mà thôi. Trong khi đó, tiểu thư nhà tôi lại không có ý muốn nhờ đến người khác. Giờ đây, riêng tôi lại thế cô sức yếu, vậy anh nỡ từ chối hay sao?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Cô nương làm thế nào biết được tại hạ am hiểu võ công mà tỏ ra tin cậy như vậy ?

Vân Mộng Bình nói :

- Tiểu thư nhà tôi rất giỏi về khoa xem tướng. Trước kia cô ấy vừa trông thấy anh và sau khi anh đi bèn nói với tôi là xương cốt của anh rất tốt, lớn lên tất chẳng phải là người tâm thường. Vừa rồi, trong khi ngôi ăn, tôi đã để ý đến anh, trông thấy thái dương huyệt của anh hơi gồ cao, tia mắt ẩn chứa anh hoa nên biết anh là người giỏi vê cả hai môn nội ngoại công chính tông và khéo che giấu, lúc nào cũng tỏ ra như rất hiên lành ! Đào Gia Kỳ nhớ lại việc trước kia, nếu không nhờ Huỳnh ỷ Vân và Vân Mộng Bình thì mạng chàng đã mất dưới tay hai gã võ sư họ Trần và họ Hạ trong Đào phủ rồi. Cái ơn cứu mạng như thế thì đâu lại không báo đáp.

Vì vậy, chàng liên khẳng khái cười nói :

- Phong Kiệt là người như thế nào ?

Vân Mộng Bình nghe hỏi, đoán biết chàng đã bằng lòng trợ giúp nên hết sức mừng rỡ nói :

- Phong Kiệt không có gì đáng sợ mà kẻ khó đối phó chính là sư phụ của y thôi. Pho Giáng Long kinh do sư phụ của y trộm được và luôn luôn giữ kỹ bên mình ! - Sư phụ của y là ai ?

- Là một trong Vũ Nội Bát Kỳ tức Vô Tình Tú Sĩ ! Đào Gia Kỳ cảm thấy rất kinh hoàng, trâm ngâm không nói gì cả. Vân Mộng Bình đưa đôi mắt lóng lánh chú ý nhìn thẳng vào mặt Đào Gia Kỳ nói :

- Tôi cũng biết việc này thực ra rất khó khăn, dù cho võ công của hai chúng ta cao siêu đến đâu cũng rất khó đối địch nổi với võ công huyền diệu của Vô Tình Tú Sĩ. Song nếu không hành động thì thời cơ sẽ qua mất vì ngày mai tất không làm thế nào tranh đoạt được hai vật ấy nữa nên bắt buộc phải liêu một phen ! - Tại sao lại lạ như thế ?

- Vì trước đây, khi Vô Tình Tú Sĩ lẻn vào Thiếu Lâm đoạt mất pho Giáng Long kinh, chỉ có một mình Phong Kiệt là người cùng đi với ông ấy thôi. Nhưng trong dịp đó Phong Kiệt đã bị bọn yêu đạo khác trông thấy nên sau khi chúng nghe phái Thiếu Lâm đã bị mất pho Giáng Long kinh thì liên đoán là Phong Kiệt lấy được. Bởi thế chúng đã hẹn với nhiêu cao thủ phe hắc đạo tập hợp vê Điệp Thúy sơn trang để tranh đoạt hầu chia phần với nhau. Đến nay bọn chúng vẫn không biết việc ấy chính là do Vô Tình Tú Sĩ đã làm và cũng không biết Phong Kiệt chính là môn đồ của Vô Tình Tú Sĩ ! Đào Gia Kỳ nói :

- Vân cô nương, cô càng nói tôi càng hoang mang không hiểu ra sao cả! Vân Mộng Bình tức giận đến giậm chân xuống đất nghe "bộp, bộp" càu nhàu rằng :

- chỉ mới nói qua một cách vắn tắt thì làm sao hiểu rõ cho được ? Đêm đã vào canh ba rồi, anh nên

cho biết có bằng lòng tiếp tay hay không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ xin đem hết sức mình tiếp tay với cô nương nhưng cô nương chớ trách tại hạ sao lại làm hỏng việc lớn đấy nhé ! Vân Mộng Bình nhanh nhẹn đứng dậy nói :

- Nếu thế thì hãy đi ngay ! Đào Gia Kỳ vung chưởng quạt tắt ngọn nến trên bàn rồi cả hai lướt thẳng ra sân, lao vút người lên không phi thẳng ra khỏi khách điếm nhanh như điện chớp và tiếp tục chạy tới trước như bay.

Vi Sơn Hồ là một cái hồ to nhất trong tỉnh Sơn Đông, tuy nó không thể so sánh được với Động Đình Hồ hoặc những hồ to khác trông số ngũ hồ nhưng mặt hồ cũng rộng mênh mông, sóng nước nhấp nhô bát ngát, chiếm một diện tích to lớn vắt ngang qua cả hai tỉnh Sơn Đông và Giang Tô, chu vi có hàng trăm dặm. Chung quanh hồ lại có núi xanh đứng liên với nước biếc nên cảnh vật cũng hết sức xinh đẹp.

Điệp Thúy sơn trang nằm dựa núi và ở cạnh bờ hô, chiếm diện tích cũng rất rộng, lầu gác đầy dấy. Trong sơn trang có vườn hoa, có những khu rùng xinh đẹp và nhà nghỉ mát, có đài cao tô điểm trông thực là vui mắt.

Nếu tìm lên một nơi cao để nhìn ra ngoài thì lại trông thấy trời và nước dính liền nhau thành một màu, núi xa ẩn hiện, buồm căng gió nhấp nhô trông đẹp như một bức tranh.

Lúc ấy, vầng trăng đang ẩn mình sau một đám mây khiến cảnh vật mông lung mờ mịt. Từ phía ngoài Điệp Thúy sơn trang bỗng có hai bóng người lướt nhanh tới, rồi cùng dừng chân sau một gốc cây cổ thụ cao vút.

Vân Mộng Bình khẽ nói rằng :

- Đêm vừa rồi tôi có lẻn vào sơn trang, bất ngờ tìm hiểu được nơi cư ngụ của Vô Tình Tú Sĩ. Qua câu chuyện giữa lão ta và Phong Kiệt tôi mới biết lão ta chính là Vô Tình Tú Sĩ, một nhân vật khét tiếng trong võ lâm từ bấy lâu nay! Nói đến đây, bỗng sắc mặt của nàng hiện vẻ kinh ngạc nói :

- Tại sao nơi Vô Tình Tú Sĩ ở, đèn đuốc lại sáng choang như thế ?

Vừa nói nàng vừa vẫy tay chỉ vào bên trong sơn trang.

Đào Gia Kỳ ngó theo trông thấy trên lưng chừng núi có một tòa lầu cao, ánh đèn huy hoàng, chiếu sáng ngời ra ngoài cửa sổ.

Vân Mộng Bình khẽ nói :

- Anh hãy đi theo sát tôi ! Hai bóng người liên nhảy vọt lên cao và lao vút vê phía bên trong vách tường rào khu sơn trang ấy.

Trong tòa lầu trên sườn núi có một người văn sĩ đứng tuổi, mình mặc áo trắng đang ngôi ngay ngắn trên ghế. Trước mặt ông ta là một cái bàn gỗ sơn màu đỏ. Trên mặt bàn có để một chiếc hộp bằng ngọc lóng lánh sắc vàng.

Người văn sĩ ấy sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, hai má lõm vào, đôi khóe miệng xệ xuống, dưới cằm lưu thưa ba chòm râu ngắn đen mượt, đôi mắt sáng ngời đây lạnh lùng, thái độ có vẻ âm u sâu hiểm.

Ngoài ra nơi ấy lại còn có một người đàn ông tuổi độ ba mươi lăm, ba mươi sáu, mình mặc áo gấm ngắn, mũi ó, mắt diêu hâu, hai tay đang đỡ một thanh trường kiếm có cả vỏ, đầu lưỡi kiếm ấy hơi cong lên giống như một cái móc. Người đàn ông đó đang đứng quay lưng ra ngoài cửa sổ.

Gian đại sảnh của tòa lâu này rất rộng lớn, thế mà chỉ có hai người ở bên trong, im lặng không nói gì cả, thật là một điêu quái lạ.

Qua một lúc sau, trên khóe miệng của người văn sĩ ấy hiện lên một nụ cười sâu độc và đôi mắt khẽ nhường cao. Người đàn ông áo gấm ngắn liền đưa hai ngón tay trên bàn tay phía mặt mở chiếc móc trên cán gươm rồi từ từ rút thanh gươm ra khỏi vỏ. Sau một tiếng ngân nhẹ nhàng tức thì lưỡi gươm sáng ngời màu xanh biếc, mỏng như tờ giấy, lóng lánh như nước hồ thu, liên hiện rõ trước mắt mọi người. ánh sáng lạnh lùng của thanh gươm như tràn ngập cả gian đại sảnh, phản chiếu vào sắc mặt hai người một màu xanh lạnh ngắt. ánh sáng đó, gần như đã làm lu mờ đi trên mười ngọn đèn huyên đăng treo trong gian phòng.

Người đàn ông mặc áo gấm ngắn đưa mắt chu ý nhìn về phía sảnh đường lên tiếng nói :

- Gia sư đã có lời mời, xin các vị cứ bước vào ! Giọng nói của người ấy chẳng khác nào tiếng rống của loài sài lang khiến ai nghe qua cũng phải nổi da gà. Tiếng nói vừa dứt thì bỗng thấy phía ngoài sảnh đường bóng người lao xao ùn ùn kéo vào đủ hạng người và đủ lứa tuổi. Số ấy không dưới ba mươi người, bước chân nhanh nhẹn chứng tỏ đêu là những nhân vật giang hồ có võ công thượng thặng cả.

Trên ba mươi người nọ, sau khi đã tiến vào gian đại sảnh thì tia mắt đều trước tiên chăm chú nhìn cả vào chiếc hộp ngọc, sắc vàng lóng lánh đang để trên mặt bàn. Những tia mắt của họ ngầm chứa rất nhiêu thâm ý khó đoán ra được. Cặp La Hầu Song Hung cũng có mặt trong số người đó.

Thái độ của hai lão ta trông thật ngạo nghễ, dường như không xem người văn sĩ đang ngồi yên như pho tượng kia vào đâu cả.

Đôi mắt của người văn sĩ đứng tuổi ấy không hề nhường lên như xem việc số người kia kéo đến chẳng có gì đáng để ý cả. Số người đến ấy đều là những nhân vật có tên tuổi trong giới giang hồ nên nhìn thấy thái độ ngạo mạn vô lễ của người văn sĩ kia thì ai nấy đều lộ vẻ tức giận không vui.

Cô Côn cười nhạt rồi đưa mắt nhìn thẳng vào người đàn ông mặc áo gấm ngăn, gắn giọng nói :

- Phong trang chủ, đây có phải là lệnh sư không ? Vậy có lý nào trang chủ không muốn giới thiệu cùng chúng tôi hay sao ?

Người đàn ông mặc áo gấm ngắn ấy tức là trang chủ Điệp Thúy sơn trang tên gọi là Phong Kiệt. Y nghe qua câu hỏi bèn gằn giọng đáp :

- Chính là gia sư của tôi ! Cô lão sư có việc gì thì cứ nói thẳng, hà tất phải giới thiệu từng người một cho tốn thời giờ ? Gia sư tôi có lẽ không kiên nhẫn được như vậy ! Cô Côn nghe qua sắc mặt bỗng tràn đây sát khí nhưng lão ta đã kịp thời dằn xuống chưa gây sự vội.

Sắc mặt của người văn sĩ đứng tuổi trở thành vô cùng lạnh lùng. Ông ta từ từ nhếch miệng nói :

- Có phải các vị đến đây đêu là vì pho Giáng Long kinh này phải không ? Các vị có ý định gì cứ nói thẳng cho lão phu nghe thử ? Chiếc hộp ngọc tôi đang để yên trên bàn đây, nếu có vị nào tự tin vào võ công của mình thì cứ thò tay lấy đi ! Hừ, chỉ e rằng các vị không có can đảm như thế ! Trong số người kéo đến bỗng có một người cất tiếng cười khanh khách rất ngạo nghễ nói :

- Vưu Nhân Hào tôi sẽ thò tay đến lấy đây ! Tiếng nói vừa dứt thì người ấy đã tràn nhanh tới như gió, giương năm ngón tay ra nhắm chụp thẳng vào chiếc hộp bằng ngọc. Cùng một lúc, người ấy lại giương hai ngón tay khác nhắm điểm thẳng vào Bách hội huyệt trên đỉnh đầu của vị văn sĩ. Thủ pháp của người đó nhanh nhẹn tuyệt luân thực ít thấy trong võ lâm. Nếu người không có võ công cao cường tuyệt đỉnh thì chắc chắn không thể nào hành động như vậy được. Người văn sĩ đứng tuổi vẫn điềm tĩnh như không có việc gì xảy ra, hai mi mắt buông xuống như chẳng có phản ứng gì cả, Những tiếp đó chỉ kịp thấy một đạo ánh sáng lạnh ngắt chớp lên tức thì đã nghe một tiếng gào đau đớn rùng rợn, màu máu đỏ cũng theo đó tung teo khắp nơi.

Thì ra hai cánh tay của Vưu Nhân Hào đã bị đứt lìa đến sát khuỷu tay và người của y cũng té lăn ra đất, máu tươi trào ra như suối, đau đớn đến nỗi run rẩy toàn thân, đôi mắt trợn ngược. Trên mặt bàn, hai cánh tay đứt lìa của nạn nhân đang nằm yên gần chiếc hộp ngọc khiến ai trông thấy cũng phải kinh tâm tán đởm. Đôi mi mắt của văn nhân vẫn buông xuống và vẫn ngồi yên như tượng. Phong Kiệt đứng sững y nguyên chỗ cũ, tựa hồ như y chẳng hê xuống tay tnmg trị kẻ địch vậy. Lúc đó, tất cả những nhân vật giang hồ đang hiện diện đêu biến hẳn sắc mặt, lộ vẻ khiếp sợ khôn cùng.

Cô Côn cất giọng lạnh lùng, sâu độc nói :

- Phong trang chủ, ông chẳng qua ỷ lại thanh Ngô Câu kiếm sắc bén vô song kia nên hành động một cách ác độc như thế, Cô mỗ thực không làm sao chịu nhịn được nữa ! Phong Kiệt gằn giọng đáp :

- Phong mỗ chỉ mời các vị ra mắt gia sư nhưng tuyệt đối không cho phép các vị có thái độ ngông cuồng vô lễ, ra tay cướp giật như thế. Phong mỗ hành động như thế là đã rất có lòng nhân nên chỉ chặt đứt hai cánh tay của Vưu Nhân Hào mà thôi, riêng tính mệnh của ông ấy thì không có sao.

Nếu là gia sư tôi ra tay tnmg trị các ông thì thực không còn lời nào hình dung được ! Cô Côn tràn đây sát khí, đưa chân bước tới từng bước một tiến thẳng vê phía Phong Kiệt.

Phong Kiệt cười ghê rợn, đưa ngang lưỡi kiếm quát rằng :

- Cô lão sư, tôi khuyên ông nên kịp thời quay đầu trở lại. Lưỡi gươm khi đã vung ra thì thật không còn cách nào nói đến việc nhân nhượng được nữa ! Cô Côn vẫn bước từng bước một tiến tới mãi. Phong Kiệt liền cất tiếng cười lạnh lùng rồi dùng thế Mãn thiên hoa vũ vung nhanh lưỡi kiếm ra, tức thì luồng kiếm phong ồ ạt cuốn tới, hiện lên hằng vạn đốm sao lạnh, nhằm ngay người của Cô Côn chụp thẳng xuống. Cô Côn nhanh nhẹn lách mình tránh khỏi rồi chớp nhoáng thò nhanh cánh tay mặt ra, giương cả năm ngón nhắm chụp vào huyệt đạo nơi cổ tay đang cầm kiếm của Phong Kiệt.

Võ công của La Hầu Song Hung đã đạt đến mức xuất quỉ nhập thần nên thế đánh của lão ta quả thật kỳ diệu vô song. Khi những đầu ngón tay của Cô Côn mới vừa chạm đến cổ tay cầm kiếm của Phong Kiệt thì bỗng lão ta cảm thấy ở phía sau lưng mình có một luồng gió lạnh thấu xương tủy, bất thần tấn công đến. Do đó, lão ta không khỏi kinh hoàng, nhanh nhẹn rút cánh tay trở vê, vọt người bay cao lên không và nhào lộn trở ra sau, đứng yên tại vị trí cũ.

Nhưng luồng gió lạnh ấy đã quét trúng lưng của lão ta khiến lão ta cảm thấy khắp cả người đêu lạnh buốt, gần như máu huyết đêu đông đặc cả lại.

Lão ta không ngớt rùng mình rồi vội vàng vận dụng chân lực để trống trả, trong khi sắc mặt đã hoàn toàn biến hẳn. Thì ra lúc ấy lão ta đã cảm thấy huyết mạch trong người đang bị bế tắc khắp nơi, không còn vận chuyển thông suốt được. Bởi thế, lão ta vì quá sợ hãi nên cả thân mình đêu mềm nhũn, bất giác liên tiếp thối lui ra sau.

Cô Túc trông thấy thế, mặt liền biến sắc, vội vàng đưa tay ra đỡ lấy Cô Côn. Lão ta trông thấy người văn nhân đứng tuổi nọ vừa rồi chỉ khẽ nhấc bàn tay lên là đã sử dụng một thủ pháp kỳ diệu, khóa cứng mạch đạo của đối phương rồi. Thế là tất cả những nhân vật giang hô tên tuổi vang lừng đang hiện diện trong gian đại sảnh đêu biết được người văn nhân đứng tuổi ấy là một nhân vật phi thường nên ai nấy đêu kinh hãi đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác. Cô Túc mỉm cười ghê rợn, tia mắt đầy vẻ căm hờn nhìn thẳng vào Phong Kiệt nói :

- Lệnh sư là nhân vật như thế nào, xin mau nói rõ cho chúng tôi biết.

Anh em Cô mỗ đây, nếu ngày nào còn ba tấc hơi thì nhất định cũng phải trả cho kỳ được mối thâm thù đêm nay ! Nói đoạn lão ta quét mắt nhìn về phía người văn nhân đứng tuổi một lượt rồi bồng lấy Cô Côn định sẽ lao người lướt ra khỏi gian đại sảnh.

Bất ngờ người văn nhân đứng tuổi kia liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Ngươi có thể bỏ đi được hay chăng ?

Dứt lời ông ta vung chưởng lên đánh nhẹ nhàng vê phía ấy xem như không hê dùng đến sức mạnh. Cô Túc biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn nhảy lùi hai bước.

Người văn nhân đứng tuổi lại cất giọng lạnh lùng nói :

- Tất cả những người có mặt tại đây đêm nay đêu phải ở lại đây cho tôi ! Nếu ai dám cãi lời thì chớ oán trách lão phu sao quá vô tình đó ! Giọng nói giá như băng khiến ai nghe đến cũng phải rùng mình.

Đột nhiên, từ bên ngoài gian lâu vọng đến một chuỗi cười to. Tiếng cười chưa dứt thì bóng người cũng đã lướt đến nơi.

Mọi người trông thấy đấy là ba lão già sắc mặt âm u, đang kề vai đứng thành một hàng ngang. Lão già đứng ngay chính giữa mỉm cười nói :

- Lệ lão sư, đã mấy mươi năm qua không được gặp mặt, tôi tưởng ông đã về châu trời rồi, nhưng không ngờ ông vẫn còn sống ở dương gian và vẫn còn thái độ lạnh nhạt không một tí tình cảm nào như thế. Xem ra núi sông còn dễ thay đổi hơn lòng người đó ! Đôi mày của người văn nhân đứng tuổi khẽ lay động, thân người khẽ cúi rồi lại ngồi yên trở xuống, cất giọng lạnh lùng nói :

- Tôi đã tiên đoán là số lão quỉ các ông sẽ động lòng tham mà tìm đến đây, quả nhiên không sai tí nào cả ! Lão già đứng giữa cười to đáp :

- Tôi không hê biết trước là ông đã trộm được pho Giáng Long kinh ! Người văn nhân nói :

- Hiện giờ đã biết được rồi, vậy ba vị vẫn có ý định ra tay tranh đoạt hay không ?

Lão già đáp rằng :

- Cũng chưa hẳn, còn phải chờ xem ý định của ông ra sao đã ?

Vừa nói lão ta vừa đưa mắt liếc nhìn hai cánh tay đứt lìa đang nằm trên mặt bàn và thân người Vưu Nhân Hào đang té khuy trên mặt đất.

Kế đó, lão ta lại đưa mắt nhìn về phía Cô Côn sắc mặt đang tái nhợt, xem như hấp hối sắp chết đến

nơi, mỉm cười nói :

- Các ông thật không biết tự lượng sức mình, dám cả gan thò tay cướp đoạt pho Giáng Long kinh trong tay của Vô Tình Tú Sĩ. Hành động ấy đưa cái chết thực không ai thương cả.

Các tay hắc đạo trong giới giang hồ vừa nghe qua cái tên Vô Tình Tú Sĩ thì sắc mặt đều biến hẳn. Ai nấy đều thầm tự trách, tại sao mình lại mạo hiểm xông vào đây, giờ thì có hối hận cũng không.

Người văn nhân cười nhạt nói :

- Cái tên bé nhỏ của tôi nào dám so sánh với Bắc Quốc Song Ma và Huyên Băng Lão Mị khét tiếng trong thiên hạ, được muôn người đều ngưỡng mộ ba vị?

- Không dám ! Không dám ! Phong Kiệt vừa nghe được tên Bắc Quốc Song Ma và Huyên Băng Lão Mị thì lộ vẻ hết sức lo âu. Nhưng ngay lúc ấy, y bỗng cảm thấy phía sau lưng mình bị tê, rồi cả thân người đều cứng đơ, á khẩu không còn nói được ra tiếng nữa. Y biết mình đã bị đối phương bí mật xuống tay chế ngự nên trong lòng không khỏi kinh hoàng, cuống quít.

Liền đó cả gian sảnh đường liền bị một ngọn gió xoáy ồ ạt, thổi vào và rít gào không ngớt, đèn đuốc đều tắt thụp, chung quanh trở thành tối đen, ngửa bàn tay không còn trông thấy.

Lúc ấy nghe có tiếng Vô Tình Tú Sĩ quát to rằng :

- Đố các ông dám ?

Tức thì, tiếng nổ âm âm vang dội liên tiếp khiến cả gian đại sảnh đều rung rinh chuyển động. Tiếp đó lại có tiếng Huyên Băng Lão Mị quát to răng :

- Đấy là có kẻ khác đã ra tay tấn công lén, chớ nào phải ba lão phu có hành động cướp giật như thế đâu ?

Bỗng nhiên có một ánh lửa lóe lên giữa đêm tối. Thì ra trong số những nhân vật giang hồ hiện diện, có người đã lấy cái bật lửa bật sáng lên. Nhờ thế ai nấy đều trông thấy chiếc hộp ngọc màu vàng sáng lóng lánh trên mặt bàn đã không cánh mà bay đi mất từ lúc nào rồi. Bắc Quốc Song Ma, Huyên Băng Lão Mị và Vô Tình Tú Sĩ mặt mày đều nhăn nhó trông thực xấu xí Khi đèn đuốc vừa tắt thì Vô Tình Tú Sĩ liền biết có biến nên nhanh nhẹn thò tay ra chụp lấy chiếc hộp ngọc để trên bàn và cùng một lúc quét thẳng một chưởng ra. Vì ông ta tưởng rằng đấy là Bắc Quốc Song Ma và Huyên Băng Lão Mị ra tay cướp đoạt nên mới quát to như vừa rồi.

Trong khi đó, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị thấy mọi sự diễn biến quá bất ngờ nên nhất loạt lao người lướt tới. Sự hiểu lầm nhau giữa bốn nhân vật Tứ Kỳ đã làm cho các nhân vật giang hồ đứng chung quanh phải bị họa lây. Luồng chưởng phong lạnh buốt của họ đánh ra đã khiến cho

bảy tám người bị trọng thương, ngã lăn quay ra đất.

Vô Tình Tú Sĩ khi nhìn thấy Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị vẫn còn đứng yên tại đấy mà hộp ngọc đã bay đi mất tiêu thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Ông ta đưa mắt nhìn lên trông thấy Phong Kiệt vẫn còn đứng y nguyên chỗ cũ nhưng thanh Ngô Câu kiếm trong tay đã bị đối phương thanh toán ngầm nên nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh người của Phong Kiệt.

Sau khi nhìn kỹ qua, ông ta biết Phong Kiệt đã bị đối phương khóa chặt huyệt đạo nên định thò tay ra để giải trừ huyệt đạo cho y. Nhưng chẳng ngờ ông ta vừa vỗ bàn tay vào Mệnh môn huyệt của Phong Kiệt thì sắc mặt của Phong Kiệt đã biến hẳn, cất giọng run rẩy nói :

- ân....sư ! Liên đó, y há miệng và một búng máu bầm vọt ra suýt nữa đã trúng thăng vào người của Vô Tình Tú Sĩ. Y chưa kịp nói gì thêm là đã ngã khuy xuống đất. Kế đó, mọi người lại trông thấy từ trong đôi mắt, hai lỗ tai. Lỗ mũi và miệng của Phong Kiệt máu đen lại tiếp tục trào ra. Da thịt của y đã trở thành tím bầm, tắt thở chết ngay tức khắc.

Vô Tình Tú Sĩ thấy thế sắc mặt lại càng biến hẳn, đứng sững sờ không nói nên lời.

Chương 11: Tìm Hiểu Sự Thật

Bỗng khi ấy, có một ngọn gió từ cửa sổ thổi vào mang theo một tấm giấy trắng rơi nhẹ nhàng xuống mặt bàn, bên trên có mấy dòng chữ :

Tự tay giết môn đồ, Vô Tình thực xấu hổ.

Muốn biết Ngô Câu kiếm, Bát Kỳ tìm tới chỗ.

Giáng Long đi vê đâu ?

Ngoài Bát Kỳ đã thâu ! Sắc mặt lạnh lùng như băng của Vô Tình Tú Sĩ bỗng trở thành xám ngắt, lộ sắc bực tức trông thực đáng sợ. Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị đêu ngơ ngác nhìn nhau. Cô Côn bồng Cô Túc lên cười nhạt thầm nghĩ:

"Kẻ ác thì gặp ác, thực chăng ngờ chính ngươi cũng phải chịu lâm cảnh như thế ! " Huyền Băng Lão Mị lộ sắc nghi ngờ, lập lại hai câu trong tấm giấy :

- Muốn biết Ngô Câu kiếm, Bát Kỳ tìm tới chỗ... ?

Huyên Băng Lão Mị cất tiếng cười nhạt nói :

- Trong số Bát Kỳ thì ở đây có mặt bốn rồi, còn một nửa thì hiện nay riêng Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành chết sống chưa rõ, Ngọa Long cốc chủ bấy lâu chỉ nghe tên chứ trong võ lâm chưa có ai gặp mặt được người, Thất Chỉ Thần Cái thì từ trước tới nay làm gì hoặc cướp đoạt vật gì cũng hành động công khai không hề giấu diềm, Lãnh Diện La Sát gân đây bế quan, vậy đâu lại đến đây làm gì ?

Kỳ Hồng Phi trong số Song Ma liên trợn mắt to nói :

- Nếu nói như ông thì bốn người kia không ai đáng nghi ngờ hết hay sao ? Tại sao tấm giấy....? Huyền Băng Lão Mị khoát tay ngăn không cho Kỳ Hông Phi nói hết ngắt lời rằng :

- Già đây chẳng qua căn cứ vào sự việc này mà suy đoán thế thôi, chứ nói đáng nghi hay không thì bốn người chúng ta có mặt ở đây đêu không thể đứng ngoài vòng nghi vấn. Xem ra kẻ hành động vừa rồi không phải chỉ có một người. Kẻ đã trộm lấy Giáng Long kinh rõ ràng...

Mộ Phụng Tường nói :

- Kẻ có thể lấy được Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm trước mặt bốn người chúng ta thì chắc chắn không phải là kẻ võ công tầm thường, tên tuổi thấp kém ! Huyên Băng Lão Mị cười nhạt nói :

- Chuyện ấy thì cần gì ông phải nói ?

Dứt lời lão ta đưa mắt nhìn thẳng vào Vô Tình Tú Sĩ nói tiếp :

- Lệ lão sư, việc này rõ ràng đã vượt ra ngoài sự dự liệu của mọi người.

Hiện giờ chi bằng ta cứ đặt thẳng nghi vấn cho bốn người vắng mặt trong nhóm Bát Kỳ vậy ?

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng nói :

- Cái nhục này, thực Lệ mỗ không làm sao gánh chịu cho được ! Kỳ Hồng Phi nói :

- Việc đã đến thế này mà ông còn định đưa tay che trời được hay sao ?

ông sẽ trở thành cái đích cho mọi người nhắm và không khi nào yên ổn được đâu ! Vô Tình Tú Sĩ cất giọng sâu hiểm cười nói :

- Tôi e rằng bọn họ không có gan như thế ! Lệ mỗ đây lòng như sắt đá, không nương tay cho ai bao giờ ! Kỳ Hồng Phi cười to như điên nói :

- Việc xảy ra vừa rồi đã hoàn toàn chứng minh được sự thật vê con người ông ra sao. Ông là người võ công cao cường, sao không ra tay đối phó với kẻ địch mà đành ngồi ngó như vậy ?

Đôi mắt của Vô Tình Tú Sĩ bỗng sáng quắc, nhìn thẳng vào mặt của Kỳ Hồng Phi giận dữ và đang định gây sự. Nhưng quả ông ta không hổ là một trong Bát Kỳ. Ông ta đã kịp thời suy nghĩ lại và giữ vẻ điềm nhiên cười lạnh lùng nói :

- Theo ý kiến của ông là muốn Lệ mỗ phải làm theo lời nói của Huyền Băng Lão Mị hay sao ?

Kỳ Hồng Phi cười to nói :

- Đấy là việc riêng của ông, do ông tự quyết định lấy ! Nói đến đây, đôi mắt của lão ta liên xoay vê phía La Hầu Song Hung và bao nhiêu quần hùng chẳng may trúng nhằm chưởng lực âm hàn té nằm trên đất nói tiếp :

- Lệ lão sư đã vô tình gây ra thương tích cho một số người như thế này, ông cần phải lo chữa trị giúp cho họ kẻo kẻ thân phải đau lòng, kẻ thù lấy đó làm vui thích ! Vô Tình Tú Sĩ "hừ" một tiếng, thò tay vào áo lấy ra trên mười viên thuốc, phân phối số người bị thương và cả Cô Côn uống vào.

Qua ngày hôm sau, tin tức về việc ấy đã loan truyền khắp mọi nơi. Vì thế n~lũlg nhân vật trong hai phe hắc bạch kéo tới vùng sơn trang nằm cạnh ven hồ có phong cảnh xinh đẹp này không ít. Một bầu không khí nặng nê trùm kín cả sơn trang. Sắc mặt của mỗi người đêu có vẻ trầm ngâm nghiêm nghị, không thất ai lộ vẻ cười vui cả.

Tại gian đại sảnh, xác chết của Phong Kiệt còn nằm yên chưa tẩm liệm. Bên sau bức màn, cả nhà Phong Kiệt đang khóc than ai oán. Cảnh mưa sâu gió thảm ấy thực ai trông thấy cũng phải não lòng. Trong đời không còn gì đau khổ hơn sanh ly tử biệt.

Riêng việc Ngô Câu kiếm và Giáng Long kinh bị mất đi lại càng trở thành một câu đố không ai giải được. Vì mọi việc đã xảy ra trong một khung cảnh, một thời gian và trước mặt một số đông người rất đặc biệt. Kẻ xuống tay làm ra việc ấy lại càng chẳng phải là một nhân vật tầm thường.

Nhưng người ấy là ai ? Câu hỏi đó làm cho mọi nhân vật trong hai phe hắc bạch hiện diện tại sơn trang đêu xầm xì bàn tán, song chẳng có ai đi đến kết luận được cả Trong khi đó, có một nghi vấn mà ai cũng cho rằng có thể dựa vào đó tìm ra sự thực được. Đấy là vê con người của Ngọa Long cốc chủ, một con người mà từ bấy lâu nay ai cũng chỉ nghe tên chứ không hê thấy mặt.

Trên một lâu nhỏ, Bắc Quốc Song Ma, Huyền Băng Lão Mị và Vô Tình Tú Sĩ sắc mặt đêu buồn thiu lạnh lùng, đang ngồi im lặng uống rượu với nhau trông thực buồn tẻ.

Bỗng nhiên Kỳ Hông Phi cất tiếng than dài rối nói :

- Ngày tháng trôi qua thật là nhanh chóng, con người vì thế cũng mau già đi. Xem ra, bọn chúng ta chẳng nên dự phần vào cuộc tranh hơn kém trong võ lâm làm gì. Như riêng hai anh em tôi, chỉ trong ba năm qua mà đã gặp hai việc hết sức lạ lùng. Cái chết của Hà Trùng Uy ở Cô Tùng Cốc mãi cho đến ngày hôm nay vẫn còn hoàn toàn bí mật, thế mà giờ đây lại... ! Đôi mi mắt của Vô Tình Tú Sĩ khẽ nhường lên lạnh lùng nói :

- cọp chết để da, người chết để tiếng. Bởi thế, nếu ngày nào Lệ mỗ còn ba tấc hơi thì ngày đó nhất định Lệ mỗ sẽ làm cho trời long đất lở, nghiêng ngửa võ lâm ! Huyền Băng Lão Mị nghĩ thâm rằng:

"Quả thực là con người lớn lối! ".

Do đó, lão ta bèn cười lạnh lùng nói :

- Lệ lão sư chớ nói quá đáng như vậy làm gì ! Trong đêm vừa qua, đối phương đã lấy mất đi pho Giáng Long kinh trước mắt ông, thế mà ông chẳng đối phó được. Vậy ông còn nói gì đến việc làm nghiêng ngửa võ lâm.

Lời nói ngông ấy không dọa được già đây đâu ?

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ liền đỏ như gấc, giận dữ trợn mắt nhìn Huyên Băng Lão Mị.

Kỳ Hồng Phi vội vàng nói :

- Nhị vị chớ nên gây gổ với nhau làm gì vô ích, hiện giờ chúng ta nên bàn đến những việc cần kíp thì hay hơn. Theo tôi nghĩ, việc làm cấp thiết của chúng ta hiện giờ không gì hơn là phải tìm hiểu xem thực sự có con người gọi là Ngọa Long cốc chủ hay không ? Việc này nói ra thì thực là trò cười, vì bấy lâu nay Ngọa Long cốc chủ được cả võ lâm xem là người cầm đầu Bát Kỳ, trong khi đó thì bảy người khác trong Bát Kỳ lại chẳng có ai biết mặt mũi của Ngọa Long cốc chủ cả ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Chắc chắn ông đã biết Ngọa Long cốc chủ ở đâu rồi ?

Kỳ Hông Phi cất tiếng cười rối nói :

- Riêng vê Lãnh Diện La Sát và Thất Chỉ Thần Cái võ công cao đến mức nào chúng ta đều biết cả. Dù cho họ có cao hơn bốn chúng ta đi nữa thì cũng không cao hơn là bao. Vậy kẻ có thể cướp được pho Giáng Long kinh ngay trước mặt chúng ta còn ai vào đây ? Phương chi hai chữ Giáng Long lại có tính cách xung ky với biệt hiệu Ngọa Long cốc chủ lắm ! Mộ Phụng Tường bỗng đưa tay vỗ mạnh vào đùi kêu to rằng :

- Có lý lắm ! Có lý lắm ! Ngoại trù Ngọa Long cốc chủ ra thì không còn ai vào đây nữa ?

Vô Tình Tú Sĩ và Huyền Băng Lão Mị ngẫm nghĩ, cảm thấy lập luận ấy rất hữu lý. Người trong võ lâm rất ky việc đụng chạm đến danh hiệu của mình. Vậy Ngọa Long cốc chủ đâu khác hơn mọi người được.

Vô Tình Tú Sĩ bèn lên tiếng :

- Việc đã thế này thì chúng ta chỉ còn đi con đường ấy mà thôi. Chúng ta hãy chia nhau tìm hiểu vê con người Ngọa Long cốc chủ trước đã ?

Liền đó, có hai bóng người ở bên ngoài ngôi lâu bỗng vọt mình bay thẳng lên không nhẹ nhàng như hai con hạc rồi tiếp tục lướt đi hết sức nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt là đêu mất hút.

Bảo Độc Cương cách xa Hàn Trang độ mấy mươi dặm. Chung quanh đấy vách núi cao sừng sững hàng trăm trượng, nmg rú um tùm gần như che kín cả bóng mặt trời. Địa hình hiểm trở này của vùng biên cảnh Sơn Đông từ lâu nay đã trở thành sào huyệt của bọn cường khấu, mà khách bộ hành ai cũng cho là một vùng tối nguy hiểm, không khi nào dám qua lại.

Giờ đây trên đỉnh núi cao bỗng xuất hiện bóng của Vân Mộng Bình và Đào Gia Kỳ đang chạy bay như gió. Trên nên trời mây đen phủ kín, gió lạnh thét gào. Những trận mưa giông mùa hạ đã sắp khai diễn.

Vân Mộng Bình nói :

- Không xong, trời sắp đổ mưa rồi, gần đây có một ngôi miếu hoang, chi bằng chúng ta hãy đến đó mà đụt mưa đã ! Bâu trời nặng trĩu như sắp sụp xuống, tuy ban ngày mà tối tăm lù mù.

Bỗng nhiên, một tia điện chớp sáng ngời rồi tiếng sấm nổ rung chuyển liên tiếp khiến núi đồi đêu nổi lên những tiếng hồi âm vang dội chẳng khác nào như trời long đất lở. Tiếp đó những hạt mưa to như hạt đậu từ trên cao tuôn ào ào xuống đất không ngớt...

Hai người nối gót nhau cùng chạy nhanh đến ngôi miếu hoang và quân áo đều ướt đẫm. Cả hai, mỗi người tìm đến một góc nhà đốt lửa lên để hơ y phục. Đào Gia Kỳ dùng một cành cây căng chiếc áo dài ra, kê sát đống lửa để hơ cho khô nhưng trong lòng không ngớt suy nghĩ.

Chàng mới dấn bước vào chốn giang hô, tuy chính mắt thấy không được bao nhiêu công việc nhưng đôi tai thì đã nghe được rất nhiêu. Duy có điều là mọi việc trong giới giang hô đều diễn biến khó lường, rối rắm phức tạp, không biết đâu mà tìm ra manh mối.

Kể từ sau khi Đào Như Hải đến vùng Thái Sơn trở vê thì chàng liên nghe theo lệnh ân sư bỏ Đào phủ dời đến ở tại một xóm nhỏ ven Kỳ Dương Hồ. Đảng Hải Xuyên suốt ngày lo truyện dạy cho chàng vê nghê văn nghiệp võ. Riêng quyển Thuyết Sách chàng lúc nào cũng đã hiểu được từng chi tiết một. Ba năm gần đây, Đào Gia Kỳ đã sử dụng đến trí khôn của mình, chứng tỏ vê mặt đó chàng còn vượt cao hơn võ công rất nhiêu. Đào Gia Kỳ đã rất nhiều lân được nghe ân sư là Đảng Hải Xuyên nói qua giọng cảm khái rằng :

- Võ công không phải là môn học đáng ỷ lại trong đời sống mà trí khôn của con người mới quả thực là một phương tiện để khuất phục kẻ khác ! Võ công của thầy đây có thể nói là không ai địch nổi thế mà chẳng ngờ lại bị Đào Như Hải thanh toán ngầm nên chẳng những đôi chân phải chịu tàn phế, mà võ công do đó cũng bị mất đi quá nửa. Bởi vậy, sau này con có dấn bước vào chốn giang hồ thì nên dùng mưu mẹo để đối phó với mọi người chung quanh, tuyệt đối chớ nên dùng võ công một cách nóng nẩy ! Ba năm qua, Đào Gia Kỳ đã học được rất nhiêu môn võ công, nhưng thực ra chàng thu thập cũng chẳng nhiêu. Đấy không phải vì thiên bẩm của chàng không đủ mà chính là vì đôi chân của Đảng Hải Xuyên đã bị tàn phế, không thể chỉ dạy cho chàng đến nơi đến chốn. ý nghĩ của Đảng Hải Xuyên là mong sau này Đào Gia Kỳ sẽ tự trụi rèn hầu tìm hiểu ra để phát triển tài nghệ của mình thêm lên.

Quyển Thuyết Sách đã rèn luyện Đào Gia Kỳ trở thành một con người đa trí đa nghi. Khi gặp một chuyện gì chàng đêu tìm hiểu suy đoán qua đủ các khía cạnh. Giờ đây, chàng đang suy đoán vê lai lịch tỉ mỉ của ân sư mình tức Đảng Hải Xuyên. Trong võ lâm không có ai được biết danh hiệu và lai lịch của sư phụ chàng cả. Vừa rồi chàng được nghe số người của Vô Tình Tú Sĩ nói chuyện với nhau tại Điệp Thúy sơn trang cho rằng từ trước tới nay chẳng hê có ai trông thấy chân diện mục của Ngọa

Long cốc chủ cả.

Vậy hay là ân sư của mình chính là Ngọa Long cốc chủ đó chăng ?

Đối với Vân Mộng Bình chàng cũng có không biết bao nhiêu nghi vấn Ngay đến tiểu thư của cô ta là Huỳnh ỷ Vân cũng thế. Sở dĩ chàng nghi ngờ Vân Mộng Bình là vì cô ta lúc nào cũng giữ kín thân thế và lai lịch của Huỳnh ỷ Vân, cũng như không để lộ việc hai người đã đi đến vùng Thái Sơn trước đây Hôm nay đối với nội dung của pho Giáng Long kinh chàng cũng không khỏi có nhiêu điêu băn khoăn, nghi ngờ. Vì anh em họ Cô khi đến Viễn Tường khách điếm để gây sự với Sĩ Thiền đại sư có nói pho Giáng Long kinh là do Huyên Băng Lão Mị đã cướp đi, thế sao ngày nay sự thật cho thấy là pho kinh đó đã do Vô Tình Tú Sĩ lấy được ?

Vậy có lẽ nào La Hầu Song Hung cũng không biết mặt Vô Tình Tú Sĩ và lầm ông ta với Huyên Băng Lão Mị ?

Kế đó, Sĩ Thiền đại sư nguyên là người xuất thân từ phái Thiếu Lâm và chính miệng ông ta đã nói với ba tăng nhân của phái này, trước đây ông ta đã ném pho Giáng Long kinh xuống đáy giếng sâu.

Những sự ghi chép trong Giáng Long kinh đêu là những môn võ học cao thâm, dù có lấy được cũng không tìm hiểu ngay một cách nhanh chóng được nên ông ra mới ném xuống đáy giếng sâu để giấu đi. Song hành động ấy cũng đã làm cho người ta băn khoăn khó hiểu.

chàng lại nhớ Vân Mộng Bình có nói:

"Nếu tìm hiểu được hết những sự ghi chép trong pho Giáng Long kinh thì cả võ lâm sẽ không còn ai đối địch nổi... " Nếu Huỳnh ỷ Vân có một thân thế bi đát đáng thương đúng như lời Vân Mộng Bình nói là người mẹ và đứa em trai đêu bị chết dưới gươm đao của kẻ thù, cũng như người cha bị kẻ thù dùng thủ đoạn âm độc chế ngự, suốt ngày phải chịu vết thương hành hạ đau đớn thì dù nàng có lấy được pho Giáng Long kinh cũng chẳng sao. Nhưng vạn nhất lời nói của Vân Mộng Bình không đúng sự thực thì hậu họa thực to tát vô cùng...

Vì nghĩ như thế nên lòng chàng cảm thấy không yên tâm tí nào cả.

Chàng đưa mắt nhìn thanh Ngô Câu kiếm và chiếc hộp bằng ngọc vàng lóng lánh để bên đống lửa, trong lòng đã nảy sinh một cách đối phó.

Bên ngoài ngôi miếu mưa vẫn còn to, gió thổi ào ào, sấm nổ vang động. Thỉnh thoảng những làn điện chớp sáng ngời giăng trên nên trời đen như muôn ngàn con rắn lửa.

Lúc ấy, có tiếng nói trong trẻo, ngọt ngào của Vân Mộng Bình từ phía bên kia tấm vách tường vọng lại :

- Trận mưa này chắc là kéo dài lắm. Này chiếc áo dài của anh đã khô chưa ?

Đào Gia Kỳ đáp rằng :

- Chưa, áo lót bên trong cũng chưa hơ cho khô nữa. Cô nương, còn cô thì sao ?

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo cười giòn nói :

- Thì cũng thế thôi, thực phiên quá ! Hai người lại im lặng không nói gì cả. Đào Gia Kỳ lại miên man ngồi nghĩ đến việc cướp đoạt lấy thanh kiếm và pho kinh vừa rồi...

Thì ra, giữa lúc số nhân vật hắc đạo đang khiếp sợ trước Vô Tình Tú Sĩ thì Vân Mộng Bình và Đào Gia Kỳ đã lẻn vào được gian lầu. Trước khung cảnh ấy họ đều cảm thấy không có cách gì để cướp đoạt lấy hai bảo vật đó cả Hai người cùng sánh vai nhau đứng yên. Vân Mộng Bình không ngớt hối thúc Đào Gia Kỳ tìm cách đoạt bảo vật trước mắt. Đào Gia Kỳ khẽ nói răng :

- Như tại hạ đã nói, vì tôi võ công không cao nếu xông vào cướp đoạt thẳng tay thì tất tự tìm lấy cái chết mà thôi. Nhưng tại hạ đã nghĩ ra một biện pháp bóc khoai lùi trong lửa, chẳng hiểu cô nương có bằng lòng nghe theo hay không ?

Vân Mộng Bình nói :

- Anh cứ nói thử xem ! Đào Gia Kỳ hỏi :

- Cô nương có biết thuật Nê hoàn đả huyệt không ?

Vân Mộng Bình không khỏi sửng sốt nói :

- Quái nhân ấy võ công hết sức cao cường, dùng thuật Nê hoàn đả huyệt thì lão ta sẽ biết ngay ! Đào Gia Kỳ lắc đầu đáp :

- Nê hoàn đả huyệt là để đối phó với Phong Kiệt thôi. Sau đó, tại hạ sẽ dùng chưởng quét tắt hết những ngọn đèn trong phòng. Tức thì, đôi chưởng của cô nương một đánh thăng tới và một quét ra sau gây thành một ngọn gió lốc trong gian phòng. Đồng thời, cô nương sẽ nhân đó mà đi theo hướng không có ngọn gió, tràn tới chụp lấy pho Giáng Long kinh để trên bàn rồi chạy đi. Như vậy, quái nhân nọ chắc sẽ căn cứ vào luồng gió cuốn tới mà phản công trở lại, trong khi cô nương đã theo một hướng khác thoát khỏi ra ngoài gian phòng rồi. Riêng thanh Ngô Câu kiếm thì để tại hạ sẽ đoạt lấy trong tay Phong Kiệt ! Vân Mộng Bình lộ vẻ ngờ vực nói :

- Phương pháp ấy có thể thành công hay không ?

- Ngoài phương pháp đó ra thì ta không còn cách nào khác nữa ?

Đào Gia Kỳ ngưng lại trong giây lát, rồi tiếp lời rằng :

- Phương pháp ấy tại hạ gọi nó là phương pháp bóc khoai lùi trong lửa, lẽ dĩ nhiên là nó rất nguy hiểm. Nhưng theo sự phán đoán của tại hạ thì nếu chúng ta hành động nhanh chóng, kịp thời đi đến sự thành công chẳng khó gì cả. Hơn nữa, nếu được như vậy thì tại hạ cam đoan là cô nương chẳng hê bị một tí tổn thương nào cả ! Vân Mộng Bình nhìn chăm chú vào Đào Gia Kỳ khẽ gật đầu nói :

- Thì cứ làm theo phương pháp đó của anh vậy ! Nói đoạn, nàng đưa tay lên mái tóc, gỡ xuống một hạt châu nói :

- Tạm lấy hạt châu này để làm nê hoàn ! Dứt lời, nàng giơ tay định bắn thẳng vào Huyền khu huyệt tại phía sau lưng của Phong Kiệt.

Đào Gia Kỳ vội vàng ngăn lại nói :

- Chậm đã ! Thời cơ chưa đến đâu ! Muốn làm cho Phong Kiệt phải đứng sững một chỗ thì cân phải ném thẳng vào vị trí Thân đạo huyệt, ba phân vê phía trái mới có kết quả được ! vân Mộng Bình lộ vẻ ngạc nhiên vì nàng chăng ngờ Đào Gia Kỳ lại am hiểu các vị trí huyệt mạch trong cơ thể con người như thế.

Bỗng khi ấy, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị vượt qua cửa sổ tiến thẳng vào gian phòng. Đào Gia Kỳ trông thấy thế bèn khẽ quát rằng:

- Thời cơ đã đến, cô nương hãy ra tay đi ! Vân Mộng Bình vung nắm tay ra, tức thì hạt châu trong tay nàng đã vút tới, đánh trúng ngay vào vị trí cánh Thần đạo huyệt ba phân vê phía trái trên người Phong Kiệt không sai một ly nào cả. Liên đó, đôi chưởng của Vân Mộng Bình cũng nhanh như chớp vung ra, khiến cả gian phòng kiên bị một cơn gió lốc cuốn tới. Đào Gia Kỳ cũng kịp thời vung chưởng mặt quét ra một luồng tiêm lực thổi tắt tất cả những ngọn đèn trong phòng.

Không chậm trễ, Vân Mộng Bình lao thẳng qua cửa sổ tiến vào gian phòng, chụp lấy chiếc hộp ngọc để trên mặt bàn. Trong khi ấy, chưởng trái của Đào Gia Kỳ đã nhanh nhẹn đánh thẳng vê phía Vô Tình Tú Sĩ, đồng thời cũng nhanh nhẹn lướt tới khung cửa sổ nơi Phong Kiệt đang đứng, giương ngón tay ra điểm thẳng vào Mệnh môn huyệt của Phong Kiệt rồi chớp nhoáng chụp lấy thanh Ngô Câu kiếm lẫn chiếc vỏ trong tay y.

Quả nhiên, Vô Tình Tú Sĩ đã bị đánh lừa bởi chưởng lực của Đào Gia Kỳ vừa đánh tới nên Vân Mộng Bình thừa sơ hở cướp được chiếc hộp ngọc rồi lao ra cửa sổ một cách dễ dàng.

Tất cả những hành động ấy chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, nhanh không thua điện chớp. Nếu không nhờ tài trí của Đào Gia Kỳ thì nào có thể tạo được một kỳ công như thế.

Vân Mộng Bình vừa lướt ra khỏi cửa sổ trông thấy Đào Gia Kỳ cũng đã cướp được thanh Ngô Câu

kiếm vào tay rồi nên hết sức mừng rỡ, giục Đào Gia Kỳ bỏ chạy đi.

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói nhỏ :

- Bọn họ khi chạy túa ra tất sẽ chú ý đến những nơi cách đây khá xa chứ không khi nào chú ý đến những nơi ở gần, chúng ta phải ẩn núp ở đây trong giây lát ! Nhưng không ngờ số người của Vô Tình Tú Sĩ vẫn không hề đuổi theo, tuy thế họ vẫn ở yên tại đấy sau nửa tiếng đồng hồ mới đi trở vê Viễn Tường khách điếm.

Đến sáng hôm sau, Vân Mộng Bình muốn gấp rút trở về gặp Huỳnh ỷ Vân ngay nhưng Đào Gia Kỳ cương quyết trở lại Điệp Thúy sơn trang một lần nữa để tìm hiểu xem Vô Tình Tú Sĩ có hành động đối phó như thế nào, cũng như các nhân vật võ lâm có ý định ra sao ?

vân Mộng Bình không thể ngăn chàng được nên phải cùng đi theo đến Điệp Thúy sơn trang. Nhờ đó, Đào Gia Kỳ mới nghe ngóng được tất cả những lời bàn tán của nhân vật hai phe hắc bạch.

Số quân áo ướt đẫm làm cho Đào Gia Kỳ đã được hơ khô xong. Chàng nghe có tiếng Vân Mộng Bình trách mình là nếu không đi đến Điệp Thúy sơn trang như vừa rồi thì đâu có gặp trận mưa to như thế này, khiến cả hai đêu bị ướt đẫm như gà bị té xuống nước.

Đào Gia Kỳ chỉ mỉm cười không nói gì cả.

Bỗng chàng lại nghe có tiếng của Vân Mộng Bình nói :

- Này sao anh chẳng trả lời gì cả ? Tôi bước qua bên ấy đó ! Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ đã mặc xong y phục, cô nương có đến cũng chẳng hại gì ! Tức thì trông thấy có một bóng người bay thoắt đến, mặt hoa tươi cười xinh đẹp như tiên nga. Người ấy chính là Vân Mộng Bình. Nàng đứng yên trước mặt chàng không nói gì cả.

Đào Gia Kỳ nãy giờ ngôi yên trên đất, liền đứng dậy nói :

- Cơn mưa vẫn to, vậy sao cô nương không ngôi xuống cùng nói chuyện với nhau cho vui ?

Vân Mộng Bình mỉm cười, cúi người ngôi xuống đất nhường cao đôi mày liễu nói :

- Anh định nói gì đây ?

Đào Gia Kỳ cũng ngôi xuống đất trở lại rồi với tay câm một cành cây khô khêu đống lửa cho cháy to lên, miệng nói rằng :

- Tại hạ vừa rồi có nghĩ ra là e rằng pho Giáng Long kinh của chúng ta cướp được có thể là một pho kinh giả ! Vân Mộng Bình không khỏi sửng sốt, đôi mắt sáng lóng lánh và trong ngần, giương

lên tròn xoe nói :

- Anh căn cứ vào đâu mà nói như thế ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Sau khi cô nương đã cướp pho Giáng Long kinh đi rồi, tại sao Vô Tình Tú Sĩ vẫn không đuổi theo. Việc ấy trái hẳn với thói thường nên e rằng có điêu gì man trá. Có lẽ Vô Tình Tú Sĩ đã để cái hộp không ra trước mặt làm miếng môi câu nhử mọi người ! Vân Mộng Bình nghe nói thâm nghĩ:

"Điều nghi ngờ của anh ấy có lý lắm, ta đã cực khổ mới đoạt được, nếu đúng như vậy thì chẳng hóa ra ta mừng hụt hay sao ? Hơn nữa, lại còn có thể bị tiểu thư trách mắng là đã làm hỏng việc lớn thì thật không biết ăn nói làm sao ? " Bởi thế nàng bèn nói :

- Đến giờ anh mới nói ra điêu ấy, có lẽ cũng không muộn lắm chứ ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu cười nói :

- Vẫn chưa muộn lắm. Giờ đây tại hạ có ý là nên dùng thanh Ngô Câu kiếm khui chiếc hộp ngọc ấy ra, để xem bên trong thực có pho Giáng Long kinh hay không, rồi sẽ tìm cách đối phó sau.

Vân Mộng Bình cười nói :

- Như vậy rất hay ! Đào Gia Kỳ bèn câm lấy chiếc hộp ngọc màu vàng lóng lánh lên, đưa mắt nhìn kỹ trong giây lát, nhận thấy bên trên nắp hộp có một đường khe rất nhỏ và lu mờ nên liên rút thanh Ngô Câu kiếm ra khỏi vỏ. Tức thì, ánh kiếm chói lọi lạnh ngắt khiến cả ngôi miếu hoang bỗng dưng sáng sủa như ban ngày, khi lạnh tê buốt cả da thịt khiến dù ai cũng có cảm giác kinh hoàng ghê rợn. Do đó, Đào Gia Kỳ không khỏi buột miệng khen :

- Quả là thanh kiếm tốt ! Vân Mộng Bình trái lại đang nín thở theo dõi từng cử chỉ một của Đào Gia Kỳ, trông thấy chàng đưa mũi kiếm lên rồi dồn nội lực vào thân kiếm, ấn xuống đường khe của chiếc hộp ngọc. Qua một tiếng rít khẽ như xé lụa, đường khe trên chiếc hộp ngọc bỗng tự động tách làm đôi.

Đào Gia Kỳ thầm vui mừng trong lòng, buông thanh Ngô Câu kiếm xuống, đưa mắt chú ý nhìn Vân Mộng Bình nói :

- Thanh Ngô Câu kiếm này quả thực hết sức sắc bén, chiếc hộp ngọc đã bị nó tách làm đôi...

Vừa nói đến đây thì sắc mặt của chàng biến hẳn, tiếp rằng :

- Chẳng phải cô nương đã nói là chiếc hộp ngọc này hết sức cứng rắn, tất cả các loại sắt thép thông

thường, cũng như nội lực của một người tài nghệ thấp kém thì không làm sao mở ra được ? Thanh Ngô Câu kiếm này đã sắc bén đến nỗi khui chiếc hộp ngọc một cách dễ dàng, thế tại sao Vô Tình Tú Sĩ không khui ra lấy pho kinh và bỏ đi nơi khác, hà tất phải ở mãi trong Điệp Thúy sơn trang làm gì ?

Câu nói của chàng mới nghe qua thì hết sức hợp tình hợp lý, nhưng kỳ thực bên trong lại vô cùng xảo trá. Vân Mộng Bình nào có biết Đào Gia Kỳ đã dùng đến một thủ pháp tuyệt học trong võ lâm gọi là Di sơn truyện lực để khui chiếc hộp nên nàng không khỏi biến hẳn sắc mặt, thân hình cũng khẽ run rẩy.

Đào Gia Kỳ tuy dùng thủ đoạn tiểu xảo nhưng chính là để phục vụ cho lẽ phải nên thấy thế không khỏi cười thầm, từ từ đưa năm ngón tay mặt ra giở nắp chiếc hộp. Trong hộp đã hiện rõ một pho kinh dày độ nửa tấc mộc, trên bìa có đề ba chữ phạn Giáng Long Kinh.

Vân Mộng Bình chồm người tới, đưa mắt chăm chú nhìn pho kinh, nàng trông thấy Đào Gia Kỳ lật từng trang một để xem qua. Chàng lật khá mau tựa hồ như cưỡi ngựa xem hoa, lật để đếm trang vậy. Nhưng nàng nào có biết Đào Gia Kỳ chỉ ngó thoáng qua là đã xem hàng chục hàng và sức nhớ dai không ai tưởng tượng nổi. Do đó, chỉ trong giây lát là chàng đã thuộc nằm lòng không còn sót một chữ ghi chép trong pho Giáng Long kinh.

Đào Gia Kỳ xếp cuốn kinh lại, mặt lộ vẻ luống cuống nói :

- Cô nương, xin tha lỗi cho về chỗ tại hạ không thể nhận định được quyển kinh này là thực hay là giả. Vậy, hãy mang về cho tiểu thư nhà cô tự phán đoán lấy ! Vân Mộng Bình trông thấy Đào Gia Kỳ chỉ lật nhanh để xem qua từng trang kinh nhưng không ngờ chàng lại có một sức nhớ dai phi thường. Vì chính nàng không làm sao nhớ được những lời ghi chép trong pho kinh nên cũng chẳng có sự nghi ngờ gì đối với chàng cả.

Vân Mộng Bình khẽ "hừ" một tiếng trong mũi nói :

- Tôi tưởng anh là người tài giỏi, nhưng chẳng ngờ bề ngoài dễ coi nhưng thực ra lại không dùng được vào đâu được ! Nói đoạn, nàng phá lên cười khanh khách.

Đào Gia Kỳ đậy chiếc hộp ngọc lại, trao đến tận tay của Vân Mộng Bình rồi đứng thẳng lên.

Lúc ấy, mưa đã nhỏ dân. Chàng bước ra ngoài cửa miếu đưa mắt nhìn nên trời, trông thấy chân trời đã lộ một khoảng xanh trong ngần, mây đen đang trôi đi cuồn cuộn, biết cơn mưa sắp tạnh hẳn nên bước trở vào trong ngôi miếu nói :

- Cô nương, trong chốc lát trời sẽ tạnh mưa, chúng ta đi đâu bây giờ.

Vân Mộng Bình quắc mắt nhìn chàng một lượt nói :

- Anh không muốn đến gặp tiểu thư nhà tôi hay sao ? Trước đây tôi nhìn thấy dáng điệu luống cuống và ngây ngất của anh khi gặp mặt tiểu thư nên đến ngày nay vẫn còn thấy tức cười ! Đào Gia Kỳ nói :

- Chỉ nói nhảm thôi ! Thùa ấy tại hạ còn bé nên trông thấy sắc đẹp tuyệt thế cũng như giáng điệu quí phái của tiểu thư nhà cô, dù cho ai thấy cũng có lòng ngưỡng mộ, chứ riêng gì tại hạ đâu ?

Vân Mộng Bình cười khanh khách nói :

- Nếu thế thì tôi nhận mình đã nói sai vậy. Nhưng tiểu thư nhà tôi hiện giờ đang ở tại Mông Sơn, cách đây ngoài một trăm dặm đường, anh có bằng lòng đi đến đó không ?

Đào Gia Kỳ trầm ngâm một lúc nói :

- Chẳng biết tiểu thư nhà cô có bằng lòng gặp tôi chăng ?

Vân Mộng Bình mỉm cười rất tự nhiên rồi giắt thanh Ngô Câu kiếm lên vai, cất chiếc hộp ngọc vào áo nhường cao đôi mày nói :

- Thôi chúng ta hãy đi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ không biết đường, xin cô nương đi trước ! Vân Mộng Bình liên lao người ra khỏi cửa miếu, Đào Gia Kỳ cũng nhanh nhẹn đuổi theo sau, cả hai cùng đội cơn mưa bụi còn đang rơi lất phất, lướt tới như bay.

Đến khi hoàng hôn đã xuống, màu ráng chói rực một góc trời thì hai người đã bước chân đến vùng Mông Sơn núi đồi trùng điệp, rùng cây um tùm. Khi cả hai đến dưới một ngọn núi thì trông thấy bên trên ngọn núi ấy trúc mọc thành rừng, màu xanh biếc trông vô cùng đẹp mắt. Mỗi khi ngọn gió thổi qua, rừng trúc xào xạc nghe rất vui tai, nhấp nhô đó đây khiến người đến đây cảm giác mình đang ở trước một đại dương xanh lục, tâm hồn hết sức sảng khoái.

Vân Mộng Bình bỗng quay đâu lại nhìn Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu thư nhà tôi ở trên ngọn núi này. Anh hãy tạm đứng lại đây chờ trong giây lát để tôi lên ra mắt tiểu thư, hỏi xem cô ấy có bằng lòng tiếp anh hay không ? Theo ý tôi nghĩ thì chắc chắn không có vấn đê gì, nhưng phải bẩm trước cho đúng lẽ ! Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Xin cô nương cứ tự tiện.

Vân Mộng Bình dặn dò :

- Anh chớ nên đi xa kẻo tôi phải tìm kiếm nhé ! Nói đoạn, nàng lao người phóng đi là đã bay ra

ngoài sáu bảy trượng rồi lẩn khuất giữa cánh rừng trúc.

Đào Gia Kỳ ngôi lên một phiến đá kê thành tam cấp, ngửa mắt nhìn những áng mây trắng phản chiếu ánh ráng hồng đang trôi lơ lửng trên không, trong khi đầu óc chàng lần lượt lĩnh hội được những lời lẽ ghi chép trong pho Giáng Long kinh. Chàng mải miết suy nghĩ và tìm hiểu nên gần như quên tất cả chung quanh. Chẳng mấy chốc, màn đêm đã buông xuống, gió núi thổi mỗi lúc mạnh thêm, bóng trăng xanh cũng đang từ từ nhô lên khỏi ngọn núi khiến cả vùng núi đồi đêu sáng lên, trông chẳng khác nào một cảnh thần tiên.

Chàng không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng bỗng nghe phía sau lưng có tiếng cười trong trẻo của Vân Mộng Bình và nói :

- Này, anh đang nghĩ gì thế kia ? Tiểu thư nhà tôi muốn gặp mặt anh đấy ! Đào Gia Kỳ như bừng tỉnh trở lại, nhanh nhẹn đứng lên, ngửa mặt nhìn trời nói :

- Cô nương, sao cô đi lâu như thế ?

Vân Mộng Bình nhếch môi cười nói :

- Tiểu thư đang cho lão gia uống thuốc và xoa bóp các huyệt đạo cho lão gia nên chờ đợi mãi đến nửa giờ sau tiểu thư mới cho tôi nói chuyện.

Tiểu thư đã xem qua và nhận pho Giáng Long kinh ấy là thực nên muốn gặp mặt anh để tỏ lời cảm ơn đấy ! Đào Gia Kỳ nói :

- Việc cảm ơn thực tôi không dám nhận, nhưng tại hạ cần phải yết kiến tiểu thư nhà cho hợp lễ ! Dứt lời, cả hai cùng leo lên núi. Đi chẳng bao lâu đã trông thấy một bức tường trắng thấp thoáng sau cánh rừng trúc xanh. Khi đến gân mới thấy đó là một gian nhà trệt nhưng rất xinh xắn. Hai cánh cửa sổ chỉ khép hờ.

Vân Mộng Bình nói :

- Thưa tiểu thư, Đào công tử đã đến đây rồi ! Tức thì, từ trong nhà có một giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo vọng ra răng :

- Vân nhi, hãy bảo với công tử là ta mời công tử vào ! Đào Gia Kỳ nghe giọng nói ấy thì không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Trước đây ta được nghe giọng nói của người con gái che mặt bang chủ Phi Phụng Bang, sao giống y hệt giọng nói của nàng ? Vậy chả lẽ nàng chính là bang chủ của Phi Phụng Bang hay sao ?" Nhưng liên đó, chàng đã theo chân Vân Mộng Bình bước vào nhà.

Chàng trông thấy Huỳnh ỷ Vân đang đứng dựa bên cạnh bàn, sắc đẹp còn lộng lẫy hơn xưa. Người nàng đang mặc một chiếc áo lụa trắng tinh, sắc mặt tươi cười, tóc mây xanh biếc, ngực hơi phồng cao, trông con người vừa xinh đẹp vừa sang trọng.

Nàng tươi cười nói :

- Ồ ! Đào công tử nay đã cao thế này kia rồi à ?

Đào Gia Kỳ bất giác cúi đâu thi lễ nói :

- Huỳnh cô nương vẫn được mạnh khỏe chứ ? Từ ngày xa cách đến nay, thấm thoát đã ba năm, chắc là cô nương mọi sự cũng được như ý ?

Huỳnh ỷ Vân cười buồn bã nói :

- Hoàn cảnh của tôi chỉ gọi là như ý ? Thù cha cũng như mối hận nhà đêu chưa trả được ! Thực tôi không ngờ công tử được một vị dị nhân thương mến, truyền dạy cho bao nhiêu võ công tuyệt thế, đấy chính là việc đáng mừng ! Đào Gia Kỳ nói :

- Không dám ! Võ công của tại hạ nếu đem so sánh với cô nương thì thật chênh lệch nhau một trời một vực ! Huỳnh ỷ Vân cười nói :

- Xin mời công tử ngồi đã ! Nói đến đây, nàng lại quay qua Vân Mộng Bình bảo :

- Vân nhi, hãy mời Đào công tử một chén trà thơm ! Vân Mộng Bình đáp lời rồi bước thẳng ra nhà sau.

Huỳnh ỷ Vân lại nói tiếp :

- Vì gia phụ cần người săn sóc nên tôi không thể nào bỏ đi đâu trong giây lát được cả. Những việc ở bên ngoài, tôi đêu nhờ Vân nhi giúp cho.

Lần này nếu không nhờ công tử tiếp một tay thì thanh gươm cũng như pho kinh chắc chắn khó lấy được. Vậy tôi xin có lời thành thực cảm tạ công tử.

Đào Gia Kỳ vội vàng cúi người, khiêm tốn nói :

- Trước đây, nếu tại hạ không nhờ hai vị cô nương thì chắc chắn đã thành một bộ xương khô rồi. Ơn to ấy, mãi cho đến ngày nay tôi vẫn chưa trả được. Vậy với những công việc nhỏ mọn này tôi đâu lại dám nhận lời cảm tạ. Vừa rồi tôi được nghe Vân cô nương nói cho biết lệnh tôn của tiểu thư bị kẻ thù ám hại nhưng chẳng hay kẻ thù ấy là ai ?

Huỳnh ỷ Vân buồn bã nói :

- Hàn môn chẳng may gặp biến cố ấy, nay được công tử để ý hỏi thăm, vậy làm thế nào lại không nói rõ ? Duy chỉ có điêu là kẻ thù của gia đình chúng tôi chỉ được biết là một nhân vật lợi hại, song chưa hê đoán biết đích xác là nhân vật ấy là người nào, nên không thể nói rõ cho công tử nghe được Hơn nữa, việc ấy rất phức tạp, có dính líu đến một số đông người, nói ra ắt sẽ làm cho người nghe phải rối. Công tử là khách xa vừa đến, chi bằng nói việc khác thì hay hơn.

Đào Gia Kỳ thấy không tiện hỏi thêm nên lên tiếng tỏ ý tán đồng.

Huỳnh ỷ Vân cười tự nhiên nói :

- Pho Giáng Long kinh toàn ghi chép những tuyệt học trong võ lâm.

chẳng hay công tử giở ra xem có lĩnh hội được ít nhiêu gì không ?

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, mỉm cười đáp :

- Tại hạ vốn chỉ có ý muốn nhận xét coi nó là thật hay giả thôi, nhưng không ngờ bên trong đêu là chữ Phạn, mà tại hạ thì không được biết một chữ Phạn nào cả. Bởi thế, nếu nói đến lĩnh hội thì tại hạ thực là xấu hổ ! Nói đến đây thì Vân Mộng Bình đã bưng một cốc trà thơm đến nơi.

Huỳnh ỷ Vân lại nói :

- Tiện thiếp còn có một việc này muốn nhờ công tử nhưng chẳng rõ công tử có cho phép giãi bày hay chăng ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Chỉ cần việc gì mà tại hạ làm được thì tại hạ sẽ sẵn sàng theo mệnh lệnh của tiểu thư ! Huỳnh ỷ Vân nói :

- Gia phụ bị trọng thương, nếu không xin được ba viên Cửu chuyển phản hồn đơn của Tục Mệnh Quái Y Ngôn Như Băng thì không thể nào chữa lành được. Nhưng Ngôn Như Băng là người có tính tình thật lạ lùng, khó ai tiếp xúc được. Ông ta hiện nay chỉ nghe nói là đang ở miền hạ du sông Gia Lăng, chứ cũng không có ai biết rõ địa điểm. Công tử có thể nhân tiện trong dịp đi hành đạo trong chọn giang hồ, tìm cách gặp gỡ ông ấy để xem giúp cho những viên thuốc trên được hay không ? Tiện thiếp sẽ sai Vân nhi đến tại cửa Đông thành Gia Lăng trong ngày lễ Đoan Ngọ để tiếp tay với công tử ! Lúc đó, Đào Gia Kỳ đã đoán chắc chính Huỳnh ỷ Vân là bang chủ của Phi Phụng Bang rồi. Những hành động của cô ta hẳn là có nhiều điều bí ẩn.

Bởi thế, khi nghe qua những lời nói ấy, chàng bèn nghĩ:

"Tại sao ta không nhân dịp này hứa với nàng làm giúp các việc đó để có cơ hội tìm hiểu thân thế

đầy bí mật của nàng. " Vì thế chàng vội nói :

- Chỉ e tài nghệ của tại hạ quá kém cỏi, không sao làm được việc to mà thôi! Huỳnh ỷ Vân tươi cười nói :

- Vân nhi có nói cho tiện thiếp nghe rõ mọi hành động của công tử khi đoạt lấy thanh gươm và pho kinh nên đã biết công tử là người trí tuệ hơn người. Nếu tiện thiếp được công tử hứa giúp đỡ ta thật hết sức cảm tạ mà võ lâm còn lấy đó làm một sự vui mừng ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu thế thì để tại hạ cố gắng thử xem. Nếu có hỏng việc lớn thì cô nương chớ nên quở trách nhé ! Đêm đã khuya rồi, vậy tại hạ xin cáo lui ! Vừa nói chàng xá một xá sâu tới đất.

Huỳnh ỷ Vân không lưu chàng lại mà sai Vân Mộng Bình tiễn chân khách đi, nói :

- Tôi vốn cần phải mời công tử ở lại nghỉ một đêm nhưng ngặt vì có điêu bất tiện nên không thể mời công tử được. Đi xuống núi không xa sẽ gặp huyện thành của huyện Môn âm xin công tử bỏ lỗi cho về chỗ tiện thiếp không thể đưa đi xa được ! Vân Mộng Bình bèn đưa chàng xuống núi nói :

- Ngày Đoan Ngọ anh chớ quên đấy nhé ! Đào Gia Kỳ nói :

- Lời hứa của tại hạ đáng nghìn vàng. Đúng thua ngày Đoan Ngọ, tại hạ sẽ chờ cô nương trên lầu thành Gia Lăng vậy ! Vân Mộng Bình cất tiếng cười giòn rồi lao người trở lên núi. Đào Gia Kỳ vốn có ý sẽ lẻn trở lại để tìm hiểu lai lịch của chủ tớ Huỳnh ỷ Vân nhưng chàng bỗng thay đổi ý nghĩ ấy và thầm nghĩ:

"Huỳnh ỷ Vân là bang chủ Phi Phụng Bang, chắc chắn trên ngọn núi này có bố trí nhiêu trạm canh bí mật.

Bởi thế bất cứ hành động gì của ta cũng đêu lọt cả vào mắt cảu nàng. Vậy chi bằng ta cứ giả vờ không biết thì hay hơn ! " Nghĩ thế nên chàng vội vàng lao mình nhằm hướng huyện thành Môn âm chạy vút tới.

Một buổi sáng ba ngày hôm sau, Đào Gia Kỳ đã có mặt tại huyện thành Khúc Phụ. Chàng đang nhắm hướng tường cao của một ngôi nhà đồ sộ, ung dung bước thăng tới.

Cánh cửa của ngôi nhà ấy đang đóng chặt nên chàng bước thẳng đến gõ nhẹ hai tiếng.

Bỗng từ bên trong có một giọng ồ ê quát to rằng :

- Ai thế ?

Hai cánh cửa liên được xô mạnh ra và một người đàn ông to lớn đã xuất hiện nơi khung cửa. Đôi

mắt tròn xoe của y không ngớt nhìn khắp người của Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ tươi cười nói :

- Tại hạ muốn xin ra mắt Diệp Hồng Tảo đại gia ! Người đàn ông to lớn ấy lộ sắc lạnh lùng nói :

- Ngươi tìm ông ấy để làm gì ? ông ấy không có ở nhà ! Vừa nói y vừa định đóng cửa lại.

Đào Gia Kỳ hết sức bực tức trước thái độ vô lễ của người đàn ông đó nên liên đưa chân bước lên tam cấp bằng đá rồi thò bàn tay ra đè chặt lấy cánh cửa, hạ giọng nói rằng :

- Ông ấy thực sự không có nhà chăng ?

Người đàn ông nọ định đóng cánh cửa lại nhưng cảm thấy cánh cửa đã cứng ngắc, không thể nào nhúc nhích được nên kinh hoàng thầm nghĩ:

"Thực không ngờ một thư sinh trói gà không chặt như thế này mà lại có một sức mạnh đến như thế. Hừ chắc là hắn định đến đây gây sự rồi ! " Nghĩ thế nên gã ta liền quắc mắt nạt lớn :

- Thằng bé kia, người định đến đây để gây sự đánh nhau chăng ?

Tức thì hắn liền vung chưởng mặt lên, dùng thế Hắc hổ thâu tâm đánh thẳng ra. Đào Gia Kỳ cất tiếng cười lạnh lùng, vung tròn chưởng mặt ra chụp lấy cổ tay của gã đàn ông to lớn nọ rồi vặn mạnh một cái. Thế là gã đàn ông ấy gào lên một tiếng đau đớn như heo bị cắt tiết và thân hình cũng liền bị hất bắn ra sau, té xuống đất nghe một tiếng "oạch" khiến hai mắt đều cảm thấy như lóe lên vô số lửa đỏ, da thịt nơi bị té tím bầm.

Hắn ngồi yên trên đất một lúc thật lâu, đôi môi mím chặt, hai hàm răng nghiến mạnh và không ngớt rên rỉ, chứng tỏ hắn bị té đau đớn lắm. Liên khi ấy, từ phía trong có tiếng ho của một người già nua vọng lại. Đào Gia Kỳ ngửa mặt nhìn lên, trông thấy có một lão già đang chống gậy bước ra.

Lão già nói :

- Này chú em, có phải chú em đến tìm người không ? Vậy chẳng hay chú em định tìm ai ? Không rõ có thể nói cho già đây được biết hay chăng ?

Riêng hắn là một tên nô bộc ngu xuẩn, mong chú em chớ chấp nhất nó làm gì ?

Đào Gia Kỳ không khỏi cảm thấy mặt nóng bừng, chắp tay xa sâu nói :

- Tại hạ muốn xin ra mắt Diệp Hông Tảo đại gia ! Đôi mắt của lão già lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Đấy là con trai của già. Cái tên Hồng Tảo của nó đã không dùng từ lâu rồi, thế tại sao chú em

biết được ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Vì tôi vâng mệnh của gia sư đến đây để xin ra mắt ! Lão già nói :

- Lệnh sư là ai ?

Đào Gia Kỳ lấy ra một đông tiền cổ bằng đông to cỡ miệng chén trao ra cho lão già. Lão già đưa hai tay nhận lấy và xem qua, tức thì sắc mặt liên lộ vẻ nghiêm trang cung kính nói :

- Lão đây đã biết lai lịch của chú em rồi, xin hãy lấy vật này lại. Con trai lớn của già đã đến hái thuốc ở Lỗ Sơn nửa tháng nay chưa trở về. Thứ thuốc ấy chính là thứ thuốc mà lệnh sư đang cân đến. Trước kia, vì nó chưa già nên không có công hiệu gì cả. Đến nay, con già đã tính và biết nó vừa đến lúc già rồi, nếu để lâu hơn tất cũng sẽ thành vật vô dụng nên mới hối hả ra đi. Ôi, nhưng không biết tính mạng của nó có thể bảo toàn được không ?

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Tại hạ chỉ phụng mệnh đến đây xin thuốc nhưng thực chẳng biết muốn lấy thứ thuốc đó lại chịu gian nguy như vậy. Chẳng hay thứ thuốc ấy tên là gì ? Chắc chắn nó là một linh dược quí báu vô giá ?

Lão già nói :

- Xin mời chú em hãy bước vào trong, chúng ta sẽ nói chuyện sau ! Vừa nói lão già vừa quay người đi thăng vào nhà.

Đào Gia Kỳ cũng đưa chân bước theo, đi thăng vào đại sảnh. Lão già cố mời Đào Gia Kỳ ngồi ở ghế trên nhưng Đào Gia Kỳ cương quyết từ chối, đến ngồi ở hàng ghế dưới.

Lão già lại cất tiếng than dài rồi nói :

- Khuyển tử trước kia là người chuyên sinh nhai vê nghê lấy thuốc, nhà nghèo có ăn bữa sớm phải lo bữa chiêu. Nghê lấy thuốc thực hết sức nguy hiểm, có lần khuyển tử đã trượt chân rơi xuống hố sâu, nhưng may nhờ có lệnh sư cứu thoát. Lệnh sư rất thích khuyển tử ở chỗ tính tình chất phác, trung thực, lại biết bản thảo dược tánh nên đã giúp đỡ cho rất nhiêu.

Sở dĩ ngày nay có được gia thế như vậy cũng chính là nhờ ơn của lệnh sư đó ! Năm năm trước đây, lệnh sư bỗng nhiên đến tệ xá và trong dịp đó già mới thấy đôi chân của lệnh sư đêu bị tàn phế. Mặc dù già đây và khuyển tử hết sức kinh ngạc tìm lời hỏi han nhưng lệnh sư vẫn nhất định không chịu nói rõ nguyên nhân nào đã khiến ông bị tàn phế như vậy. Ông chỉ yêu câu khuyển tử đi tìm giúp cho một bụi Thuần Dương tục đoạn thảo. Khuyển tử bèn đi khắp núi nmg tìm kiếm, mới trông thấy được tại đỉnh

cao trong núi Lỗ S ơn có mọc một bụi, nhưng vì còn quá non nên chưa thể dùng được ! Loại cỏ ấy là một thứ linh thảo sống nhờ linh khí của trời đất. Từ khi nẩy mâm cho đến khi dùng được phải trải qua mười ba năm. Mâm cỏ ấy bắt đầu nẩy lên giữa một miên băng giá của tiết tháng chạp. Chung quanh vùng đấy nơi cỏ vừa mọc chừng một trượng lúc nào cũng khô ráo. Khi băng tuyết vừa tan thì mầm cỏ ấy lại ẩn mình vào đất không còn ai trông thấy nữa.

Công hiệu của loài cỏ đó là có thể nối liên lại những đốt xương bị gãy y như cũ. Nhưng chỉ phải đợi đến lúc nó vừa già rồi nhổ cả rễ lẫn gốc lên dùng thì mới có hiệu nghiệm. Năm nay là vừa đúng năm bụi cỏ ấy già.

Nhưng lúc này ở trên đỉnh cao núi Lỗ Sơn, băng tuyết chưa tan, song khuyển tử vì quá sốt ruột nên cuối tháng trước đã hối hả đi đến Lỗ Sơn để chờ đợi tuyết vừa tan thì sẽ đến nhổ bụi cỏ ấy mang về ! Đào Gia Kỳ nói :

- Làm thế nào có thể biết bụi cỏ ấy già hay chưa ? Hơn nữa, có những gì nguy hiểm khi đến lấy nó, xin ông nói cho tại hạ biết ?

Lão già nói :

- Thứ cỏ ấy mỗi năm chỉ sinh một lá. Lá nó màu đỏ, cọng nó màu đen.

Khi nó già thì sẽ kết thành một trái, mùi thơm ngào ngạt khắp nơi, quyến rũ vô số chim muông và thú dữ đến đó tranh nhau ăn. Nơi Lỗ Sơn có rất nhiều sói, kết thành bây thực đông, nếu ta gặp nó thì nguy hiểm vô cùng. Hơn nữa, gần đây Lỗ Sơn lại có một số giang hồ hào khách, tụ tập lại thành một đảng cướp nên già đây không phải lo ngại cho tính mạng khuyển tử mà già lo ngại sẽ không làm tròn được việc ủy thác của lệnh sư ! Đào Gia Kỳ bỗng đứng lên, vội vàng nói :

- Xin lão trượng hãy nói rõ hình dáng của lệnh lang và địa điểm đi lấy thuốc để tại hạ đi đến đấy tiếp với anh ấy một tay ! Lão già lộ vẻ vui mừng nói :

- Chú em có thể đi được đến đó thì không còn gì hay hơn nữa. Địa điểm lấy thuốc là ở tại Nam Đẩu Phong ! Kế đó, lão ta lại kể rõ hình dạng của người con trai là Diệp Hồng Tảo cho chàng nghe. Đào Gia Kỳ nghe xong liên đứng lên cáo lui rồi nhắm hướng Lỗ Sơn chạy vút tới.

Chàng đã sử dụng thuật khinh công tuyệt thế, chạy nhanh như bay không kể ngày đêm nên cuối giờ mùi đầu giờ thân, mặt trời chưa lặn là chàng đã đến Lỗ Thôn rồi.

Lỗ Thôn nằm dưới chân núi Lỗ Sơn, dân cư đông đảo không dưới một ngàn nóc nhà. Ở giữa thôn có một con đường lát đá không rộng lắm, hai bên tiệm quán cũng chăng ít.

Đào Gia Kỳ đã chạy suốt bốn năm tiếng đồng hồ nên vừa khát nước, bụng lại đói cồn cào. Bởi thế, chàng liên bước thẳng vào một quán ăn nhỏ kêu hai ớ a bánh bột mì hấp, một ớ a thịt bò, mười quả

trứng gà và một bầu rượu để ăn uống.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn thấy dãy núi Lỗ Sơn nhấp nhô kéo dài bất tận Từ dưới nhìn lên thấy đỉnh núi tuyết trắng hãy còn đóng dày chưa tan hết. Trong số các ngọn núi có ba ngọn cao chọc trời, bên trên mây bao phủ, không làm sao nhìn thấy được đỉnh.

Chàng bèn hỏi tên hầu bàn :

- Trong những ngọn núi này, ngọn nào là Nam Đẩu Phong ? Ta có việc cần đến đó, ngươi có thể chỉ đường cho ta không ?

Tên hâu bàn là một người đàn ông tuổi độ tứ tuân, nghe qua liền lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Khách quan định đến Nam Đẩu Phong hay sao ? Từ đây nhìn ra, ngọn núi cao ở phía trái ấy chính là Nam Đẩu Phong. Tôi xem khách quan là thư sinh, tốt nhất không nên đi đến đó.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại sao thế ?

Tên hầu bàn nói :

- Dưới chân núi tuy đã là mùa xuân ấm áp, hoa rùng đua nở nhưng trên Nam Đẩu Phong băng tuyết vẫn còn đóng cứng, gió lạnh như dao cắt da, hơn nữa lũ sói đói từng bầy vô cùng hung dữ. Khách quan nếu đi đến đó một mình, dù không bị lạnh chết thì cũng bị chúng ăn thịt chứ không tha.

Phương chi, nới đó còn là một địa điểm thường ra vào của lũ cường khấu ! Đào Gia Kỳ gật đầu. Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Cảm ơn ông lắm. Nhưng vì trên Nam Đẩu Phong tôi có một người bạn cũ đến đó qui ẩn nên nhất định phải đến đó thăm viếng mới được ! Tên hầu bàn nói thầm trong bụng:

"Ta đã nói rõ cho nghe mà người còn muốn tự tìm cái chết thì đáng đời vậy ! " Đào Gia Kỳ ăn ngấu nghiến xong, lại mua thêm một gói bánh bột mì hấp thực to và một ít thịt bò để mang theo làm lương ăn đi đường. Xong đâu đó, chàng liên cất bước nhẹ nhàng đi thẳng...

Chương 12: Khói Biếc Bao La - Người Xinh Như Ngọc

Ánh trăng lơ lửng trên đâu cành.

Đào Gia Kỳ đang chạy như bay trên sườn núi, dần dần chàng đã cảm thấy gió lạnh buốt như dao cắt thịt. Nửa tiếng đông hô sau, chàng đã tiến tới một vùng đầy đầy băng giá trên lưng chừng núi. Dưới chân chàng đang giẫm lên băng tuyết, trong khi khắp nơi gió núi không ngớt thổi ào ào tung những bụi tuyết bay mù mịt. ánh trăng thực ảm đạm, soi sáng cả một vùng núi đồi trắng xóa và hoang vắng.

Bỗng một tiếng tru ghê rợn của lũ sói vang lên gây thành hôi âm vang dội trong cả núi đồi. Tiếng tru ấy nghe hết sức ảo não và cũng hết sức khủng khiếp. Lũ sói như đánh hơi được có người nên tiếng tru của chúng mỗi lúc một gần chàng hơn. Cứ một tiếng tru nổi lên thì theo sau lại có hàng trăm tiếng tru khác nối tiếp khiến ai nghe cũng phải rợn người.

Đào Gia Kỳ thâm nghĩ:

"Quả đúng là có rất nhiều sói, ta phải đề phòng mới được ! ".

Sau đó, chàng gia tăng sức mạnh xuống đôi chân, cố gắng chạy nhanh hơn nữa. Đột nhiên từ trong một vùng tuyết trắng ở ngay trước mặt chàng có một con sói đói nhảy đến, giương nanh múa vuốt rồi lao thẳng vê phía chàng. Tiếp đó, lại có mười mấy con sói đói nữa bất thần xuất hiện rồi cũng ùn ùn lao thăng tới.

Đào Gia Kỳ hừ một tiếng rồi nhanh nhẹn vung chưởng mặt lên, nhằm đánh thẳng vào con sói lao đến trước tiên, trong khi chàng đã nhảy vọt bay lên không và tiếp tục lướt thẳng tới, bỏ rơi lũ sói đang ồ ạt tấn công chàng lại ở phía sau.

Con sói lao đến trước tiên vì còn lơ lửng trên không nên không tài nào chịu nổi chưởng lực của Đào Gia Kỳ. Sau một tiếng "phịch" thực to, nó đã bị bắn đi, Kêu la thảm thiết rồi nhào lộn trở xuống đất hai vòng chết ngay tức khắc. Hơn mười con sói đói vừa lao đến sau, bất thần không thấy bóng dáng của Đào Gia Kỳ đâu nữa thì nào chịu buông tha. Sói là loài khôn ngoan gian xảo, chúng ngơ ngác trong giây lát liên ùn ùn nhào trở lại, cất tiếng tru ghê rợn rồi đuổi theo.

chính vì thế nên lũ sói đói ở trong sơn cốc nghe động liên ùn ùn kéo đến. Khắp mặt tuyết trắng, bóng lũ sói đen từ bốn phương, tám hướng ồ ạt chạy tới như bay.

Đào Gia Kỳ thấy thế liên thầm kêu:

"Nguy rồi ! " Nhưng chàng cũng không quá bận tâm vê việc ấy, cứ tiếp tục chạy nhanh tới như bay. Chàng vọt người lên rồi lại rơi trở xuống đất, khi gặp lũ sói vây đánh thì chàng đạp nhẹ lên lưng chúng để vọt lên cao rồi vung chưởng quét ra liên tiếp. Lũ sói bị mất mạng dưới chưởng lực của chàng có ngoài bảy tám mươi con. Nhờ thân pháp của chàng nhanh nhẹn phi thường, hơn nữa nơi chàng đặt chân xuống đêu phần lớn là những nơi tuyết đóng cheo leo bên cạnh hố sâu nên lũ sói không làm sao chạm được đến mình chàng. Tuy nhiên, chiếc áo dài của chàng đã bị nanh vuốt của lũ sói cắn tét ra từng mảnh.

Ba hôm vừa qua, chàng đã tìm hiểu được rất nhiều điểm cao thâm trong pho Giáng Long kinh nên võ công của chàng cũng tiến bộ vượt bực.

Nhờ thế, chàng không cảm thấy mệt nhọc tí nào cả. Chàng tiếp tục vọt lên rơi xuống như vậy cả tiếng đồng hồ mới thoát khỏi được bầy sói đông nghẹt bám sát theo sau. Giờ đây, chàng đã lên đến đỉnh Nam Đẩu Phong và chỉ còn cách đỉnh độ trên dưới một trăm trượng nữa thôi.

Gió lạnh không ngớt rít gào khiến thân người chàng không ngớt lắc lư lảo đảo Dưới chân chàng toàn là những tảng băng cứng rắn và trơn trợt, nên càng leo lên cao thì dù chàng là người có võ công cao cường những thực sự thì cũng không hơn người thường bao nhiêu.

Trải qua nhiêu sự khó khăn, chàng mới vượt lên được đỉnh. Chàng trông thấy trên ấy có một con đường gồ cao, uốn khúc chạy dài gần như vô tận Những bông tuyết không ngớt bay theo gió, cuốn thẳng vào người chàng khiến chàng không thể mở mắt to ra được.

Liền đó, chàng đi ngược theo chiều gió tiến tới từng bước một, đưa mắt chú ý nhìn hai bên để tìm kiếm. Chàng cứ đi như thế độ nửa tiếng thì bỗng trông thấy phía trước mặt có ánh lửa lóe lên rồi lại tắt pháp. Chàng không khỏi mừng thầm trong lòng, suýt nữa đã kêu lên thành tiếng, vội vàng vọt người lên chạy bay vê phía ấy. Chàng lướt tới được độ ngoài hai mươi trượng thì thấy nơi ấy có dựng một cái rạp tạm thấp lè tè, cao độ chừng một thước, chỉ vừa đủ cho một người nằm ngủ.

Sở dĩ ai đó đã dựng lên một cái lêu thấp như thế là có ý tránh không cho gió mạnh thổi bay đi. ánh lửa vừa lóe lên khi nãy chính là từ trong cái rạp ấy phát ra. Khi chàng đến gần, mới thấy trong cái rạp đó có treo một chiếc đèn lồng để tránh không cho gió thổi tắt. Trong rạp có một người đang nằm ngủ giữa một chiếc nóp may bằng da, chỉ còn tóc là ló ra ngoài.

Đào Gia Kỳ thâm nghĩ:

"Người này chắc chắn là Diệp Hông Tảo rồi, nhưng chẳng rõ Thuần Dương tục đoạn thảo mọc ở nơi nào ? " Chàng đưa đôi mắt nhìn kĩ khắp xung quanh nhưng chẳng hề thấy có gì lạ cả nên bèn đưa cánh tay mặt ra vỗ nhẹ lên chiếc nói da mấy lượt rồi khẽ gọi :

- Xin tôn giá hãy thức dậy ! Chàng gọi liên tiếp mấy lân, mới trông thấy người ấy nhúc nhích rồi ló đầu ra ngoài, ngửa mặt nhìn lên nói :

- Các hạ gọi ai thế ? Hiện nay chưa đúng ngày giờ, dù ông có giết chết tôi cũng vô ích ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Tôn giá có phải là Diệp Hông Tảo không ? Xin tha lỗi cho về chỗ tại hạ chẳng hiểu được ý nghĩa câu nói của tôn giá thế nào ? Xin tôn giá hãy nói rõ cho biết ! Người ấy có vẻ hết sức kinh ngạc nói :

- Tôi chính là Diệp Hồng Tảo đây ! Các hạ làm thế nào biết được cái tên ấy của tôi ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tại hạ phụng mệnh gia sư, tức lão già bị tàn phế đôi chân nọ, để tìm xin cây thuốc. Tại hạ có đến tôn phủ và được lệnh tôn chỉ đường đi đến đây! Diệp Hông Tảo lộ sắc vui mừng, chui ra khỏi chiếc nói bằng da, nhưng vì khí trời quá lạnh nên y không ngớt run lẩy bẩy, vội vàng cúi xuống lấy một cái bầu rượu kê lên miệng uống mấy ngụm nghe ừng ực.

Sau khi đã hết run rẩy, y bèn cười nói :

- Tôi vẫn tưởng bọn cướp ở Lỗ Sơn đến, nhưng té ra lại là thiếu hiệp.

Tôn tánh của thiếu hiệp gọi là gì ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ họ Đào.

Diệp Hồng Tảo nói nhỏ rằng :

- Thực may mắn có thiếu hiệp đến đây, nếu không thì bụi Thuận Dương đoạn tục thảo kia tất phải lọt vào tay của bọn cướp ở Lỗ Sơn. Hiện giờ có hai tên cướp đang ở gần đây để theo dõi tôi. Nhưng có lẽ vì trời lạnh quá nên chúng đang ngủ mê như heo và không hay được thiếu hiệp vừa đến! Đào Gia Kỳ hỏi :

- Hai tên cướp đó hiện giờ ở đâu ?

Diệp Hồng Tảo đưa tay chỉ vê hướng Nam nói :

- Bọn chúng đang ngủ ở phía dưới sườn núi, vì nơi đó thuộc hướng Nam nên có thể tránh được ngọn gió bấc. Bụi Thuần Dương đoạn tục thảo mọc ở sát bên cạnh nơi chúng đang ngủ.

Đào Gia Kỳ liền vọt người lướt đi, trông thấy cạnh đấy cũng có một chiếc rạp bằng cỏ, hai tên cướp cũng đang chui rúc vào một chiếc nói bằng da ngáy pho pho như sấm. Chàng liên cất tiếng cười lạnh lùng rồi nhanh nhẹn vung hai cánh tay lên, giương những ngón tay ra như một lưỡi giáo, điểm thẳng xuống chiếc nói bằng da ấy. Thế là hai tên cướp nọ đã chết tốt không chẳng hay biết gì cả.

Sau khi chàng đã giết được hai tên cướp bèn đưa mắt nhìn ra chung quanh, thấy cách xa chiếc rạp của bọn cướp độ trên dưới một trượng có một vùng đất khô ráo, rộng chừng hai trượng vuông. Nơi đó, đất sạch trơn không có một ngọn cỏ dại, ngay chính giữa chỉ có một bụi Thuần Dương đoạn tục thảo đang đứng sững, cọng đen lá đỏ, có mùi thơm thoang thoảng bay ra.

Chàng đưa ngón tay lên đếm thử thì thấy quả nhiên trên cọng bụi cỏ ấy gồm có mười ba lá đỏ.

Vừa lúc ấy, Diệp Hông Tảo cũng đã bước đến gân, khẽ hỏi :

- Hai tên cướp ấy đã chết hay chưa ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Để đến đêm hôm ấy xem ra sao mới biết được. Tôn giá tại sao không chờ đến ngày đó rồi sẽ tới, vì như vậy bọn cướp sẽ không chú ý ! Diệp Hồng Tảo gượng cười nói :

- Thiếu hiệp nào có biết rõ mọi việc. Tôi sở dĩ phải chọn vào cuối tháng trước đến đây là chính để tránh lũ sói ở trong núi. Tính của lũ sói trong núi Lỗ Sơn thường hay ra khỏi hang tìm thức ăn vào lúc trăng sáng.

Những khi không trăng tối mờ thì chúng ở yên trong hang không ra. Tôi tài hèn trí kém, thử hỏi làm thế nào chống cự nổi với bầy sói ấy ?

Nói đến đây, y nhìn thấy chiếc áo dài của Đào Gia Kỳ bị rách te tua thì không khỏi buột miệng cười nói :

- Xem ra trong khi thiếu hiệp đi đến đây cũng đã gặp lũ sói bao vậy định ăn thịt. Nếu không phải là người võ công cao tuyệt như thiếu hiệp thì tất đã chịu nhận bao nhiêu cái hôn của lũ sói ấy rồi ! Đào Gia Kỳ chỉ cười chứ không nói sao cả.

Diệp Hồng Tảo lại nói :

- Thứ cỏ này vô cùng quí giá, hàng trăm năm không ai gặp được nó một lần. Cứ đến ngày rằm là nó sinh ra một quả, mùi thơm ngào ngạt khiến chim thú đều tranh nhau tìm đến để ăn. Tôi sở dĩ đến đây sớm là vì sợ có người không biết, vô tình nhổ bỏ nó đi. Nhưng chẳng ngờ dọc đường bị lũ cướp bắt sống và tra hỏi nên tôi phải thú thực mọi việc và lũ cướp ấy đã cho hai tên lâu la theo sát coi chừng tôi như thế này ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chẳng ngại chi cả, tôn giá cứ yên lòng, lũ cướp ấy thì không đáng kể vào đâu, tôn giá hãy đi ngủ đi cho khỏe ! Diệp Hồng Tảo nói :

- Còn thiếu hiệp thì sao ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ có thể thức liên tiếp hai ba hôm không ngủ, tôn giá chớ bận tâm đến tại hạ làm gì ! Nói đoạn, chàng lại hối Diệp Hồng Tảo đi ngủ.

Diệp Hông Tảo biết võ công của Đảng Hải Xuyên hết sức cao thâm, vậy người thừa kế xua ông ta chắc chắn không phải là kém, do đó bèn đáp răng :

- Nếu vậy tôi xin thất lễ nhé ! Dứt lời, y chui thẳng vào chiếc nói da tiếp tục ngủ.

Đào Gia Kỳ đưa mắt ngó chung quanh rối tìm đến sau một tảng đá to không có đóng băng tuyết, ngôi xếp bằng xuống vận dụng khí huyết trong người tuần hoàn khắp cơ thể. Chẳng mấy chốc sau, thân thể chàng đã nóng ran, không còn biết sợ lạnh nữa. Chàng thừa dịp đó suy ngẫm để tìm hiểu thêm những lời ghi chép trong Giáng Long kinh, lĩnh hội dần những điêu sâu xa huyên diệu của nó.

Sáng ngày hôm mười bốn, Đào Gia Kỳ liền lấy thức ăn mang theo ngồi bẹp xuống đất vừa ăn vừa uống rượu với Diệp Hồng Tảo, đồng thời cả hai cũng vui vẻ chuyện trò cho đỡ buồn. Những đê tài trong câu chuyện đêu là cuộc đời kiếm thuốc của Diệp Hông Tảo. Vì nhắc đến cuộc đời đây dấy những nguy hiểm của mình nên Diệp Hồng Tảo cũng kể rõ lại việc sư phụ của Đào Gia Kỳ đã cứu sống mình như thế nào cho chàng nghe.

Diệp Hồng Tảo thường hái được nhiêu loại thuốc quí mà sư phụ của chàng rất cần dùng nên thường đến hỏi mua. Nhưng Diệp Hồng Tảo là người tính tình chất phác, rộng rãi thường biếu cho ông chứ không lấy tiền.

Do đó, hai người đã trở thành quen biết thân mật. Vê sau, sư phụ của chàng thường biếu cho Diệp Hông Tảo nhiều vàng bạc để mua sắm nhà cửa. Khi Diệp Hồng Tảo dời gia đình vê ở ngoại ô thành Khúc Phụ thì mua sắm được nhiêu điên đất nên đã bỏ nghê hái thuốc đi.

Đến nay, vì sư phụ của Đào Gia Kỳ bị tàn phế đôi chân, có nhờ Diệp Hồng Tảo đi tìm cho một bụi Thuần Dương đoạn tục thảo nên y lặn lội tìm hơn ngoài một năm mới gặp tại Nam Đẩu Phong thuộc vùng núi Lỗ Sơn này một bụi hãy còn non.

Thứ thuốc ấy khi còn non thì vô hiệu nghiệm nên Đảng Hải Xuyên liên đi nơi khác và tính đến ngày giờ bụi cỏ sắp già mới sai Đào Gia Kỳ trở lại đây để hỏi xin.

Diệp Hồng Tảo chẳng hê biết lai lịch của Đảng Hải Xuyên mà chỉ biết ông ta là người võ công

trác tuyệt, lòng dạ nhân từ nên vô cùng kính mến và ngưỡng mộ.

Đào Gia Kỳ và Diệp Tảo Hồng nói chuyện huyên thuyên không có vấn đê gì mà không nhắc đến. Đào Gia Kỳ nói chuyện rất hoạt bát, có nghiêm trang có lúc hài hước khiến Diệp Hồng Tảo khâm phục vô cùng.

Vào đêm mười bốn thì Đào Gia Kỳ đã hoàn toàn tìm hiểu và lãnh hội được toàn bộ Giáng Long kinh. Chân khí trong người chàng vì thế vận chuyển hết sức nhanh nhẹn nên bất giác đã thông được kỳ kinh bát mạch và hai huyệt nhâm đốc. Lúc ấy, võ công của Đào Gia Kỳ tăng hơn gấp hai lân bình thường nên trong lòng hết sức vui mừng, thầm cảm ơn sư phụ đã dạy dỗ vê phần văn sự và khuyên răn khuyến khích không hê buông lơi.

Góc trời phía Đông đã nhô lên ánh triệu dương màu vàng kim nhưng không khí lại lạnh buốt hơn cả vê đêm. Gió núi cũng lại càng thổi to hơn nữa.

Đào Gia Kỳ đứng thẳng người lên, đưa mắt nhìn ra khắp nơi, trông thấy lớp tuyết đóng trên núi đã tan đi quá nửa. Cây cối ở vùng đó vì thế đã hiện rõ sự căn cỗi của nó, khác hẳn với màu cây xanh um ở nửa phân dưới chân núi.

Lá của bụi Thuần Dương đoạn tục thảo đã trở thành đỏ tươi, trông rất đẹp mắt và không ngớt lắc lư trong gió. Mùi thơm thoang thoảng của nó giờ đây có vẻ như ngào ngạt hơn.

Đột nhiên có một tiếng rít gió xé không gian truyền đến. Tiếng rít ấy cứ mỗi lúc một gần thêm. Diệp Hồng Tảo nghe tiếng rít gió đó thì từ trong chiếc nói da chui ra nói to rằng :

- Đào thiếu hiệp, bọn cướp đã đến đấy ! Đào Gia Kỳ đưa cánh tay mặt lên khoát nói :

- Xin tôn giá cứ nằm ngủ yên, chớ nên nhúc nhích, có chuyện gì tại hạ sẽ ra tay đối phó với chúng được rồi.

Diệp Hông Tảo nghe thế lại chui trở vào chiếc nói da. Đào Gia Kỳ liên lách mình núp kín vào một tảng đá đầy băng tuyết.

Liên đó, có ba bóng người nhanh nhẹn lướt tới đỉnh núi như điện xẹt.

Khi trông rõ thì thấy người đứng ở phía trái là một lão già tuổi độ trên dưới ngũ tuần, mày rậm, mắt cọp, khuôn mặt rộng và đỏ gay, bên cạnh lỗ mũi có một nốt ruồi to, dưới cằm râu mọc thật nhiêu, đôi mắt chiếu ngời như điện, tướng mạo vô cùng oai phong. Người đứng chính giữa tuổi cũng trên dưới ngũ tuần, đầu hươu mắt chuột, đôi mắt không ngớt láo liên, chứng tỏ con người rất sâu độc, gian xảo. Còn người thứ ba là một gã đàn ông to lớn, đứng tuổi sắc mặt âm u, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Cả ba người ấy đều mặc y phục ngắn màu đen, trên vai có giắt binh khí.

Lão già mặt đỏ đưa mắt nhìn chiếc rạp cỏ, nơi hai tên cướp đến trước đã dựng lên để nghỉ. Đôi mày rậm của lão ta cau lại, hạ giọng nói rằng :

- Sao bọn chúng nó ngủ say như thế ? Trương hiền đệ, ngươi hãy đến gọi hai thằng vô dụng kia thức dậy đã ! Gã đàn ông to lớn liên nhanh nhẹn tràn người tới chiếc rạp cỏ thò tay ra xô mạnh chiếc nói da mấy lượt, quát rằng :

- Đồ vô dụng ! Đến giờ này sao chưa chịu thức dậy ! Hai người trong nói vẫn nằm yên không nhúc nhích. Đôi mắt của gã đàn ông đứng tuổi ấy tràn đầy vẻ ngạc nhiên. Y thò tay sờ hai người trong nói da thì mũi họ không còn hơi thở nữa. Y sờ đến đâu thấy cả hai người đều lạnh ngắt đến đó nên không khỏi kinh hoàng nói :

- Dường như chúng nó chết cả rồi ! Nói đoạn, y liên quay phắt người lại vọt nhanh đến chiếc rạp cỏ của Diệp Hồng Tảo nhanh như một mũi tên bắn, quát to rằng :

- Gã họ Diệp kia, nếu ngươi chưa chết thì hãy bò ra đây cho ta ! Hai tên cướp đứng ngoài nghe người đàn ông kia nói thế thì cũng không khỏi lộ sắc kinh hãi, nhanh nhẹn tràn tới chiếc rạp cỏ của Diệp Hồng Tảo.

Diệp Hông Tảo nghe tiếng quát giận dữ thì mặt lộ sắc kinh hãi, lôm cồm bò ra nói :

- Thưa đại vương, vào giờ Tý đêm nay mới có thể nhổ bụi cỏ ấy được.

Thế đại vương đến lúc này chẳng hóa ra sớm lắm hay sao ?

Gã đàn ông to lớn ấy sắc mặt lạnh như băng, gằn giọng nói :

- Việc ấy ta đã biết nhưng hai tên thủ hạ của ta, tại sao mà lại bị chết như thế ?

Diệp Hồng Tảo biến hẳn sắc mặt nói :

- Việc ấy thực con không hiểu. Nếu là con giết chết họ thì thử hỏi có dại gì nằm yên ở đây không chịu lẩn trốn ? Có lẽ họ không chịu nổi với sức giá rét nên đã chết đi trong cơn ngủ mê chăng ?

Lão già mặt đỏ nghe thế thấy cũng hữu lý. Nếu là Diệp Hồng Tảo đã ra tay giết chết hai tên thủ hạ kia thì chắc chắn đã cao bay xa chạy từ lâu rồi.

Phương chi, Diệp Hồng Tảo đã biết trước là ba người của lão sẽ đến đây, hắn dại gì nằm yên chờ chết, trong khi đó bụi cỏ vẫn còn đứng y nguyên chỗ cũ, chẳng ai đả động đến cả.

Lão già mặt đỏ suy nghĩ trong giây lát bèn nói :

- Theo già thì hắn quả không hiểu việc ấy thực, song cái chết của hai người kia đáng nghi lắm ! Đột nhiên có một giọng cười lạnh lùng bất thần vọng lại :

- Bụi cỏ ấy hiện ta đang cần đến, xin các ông hãy quay trở vê, chớ nên làm tổn thương đến hòa khí của nhau, vì biết đâu ngày sau còn gặp mặt nhau nữa ?

Ba tên cướp nghe tiếng nói đêu giật bắn mình, vội vàng quay mặt ngó lại thì trông thấy một thiếu niên mặt mũi khôi ngô, mặc áo dài rách nát đang từ từ bước đến.

Gã đàn ông đứng tuổi quát :

- Ngươi là ai thế ? Hai thủ hạ của ta có phải do ngươi sát hại đấy không?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Ta là ai các ông không cân biết đến. Riêng hai tên thủ hạ của các ông là chính chúng tự tìm cái chết, không thể oán trách được. Ta khuyên ba vị nên trở về thì hơn, vì chắc chắn ba vị không phải là đối thủ của ta. Người thức thời vụ mới là kẻ tuấn kiệt, vậy ba vị có bằng lòng giữ niêm hòa khí không ?

Ba tên cướp nghe thế đêu không thể đè nén được cơn giận dữ, mặt hiện đầy sát khí, đôi mắt chiếu ngời ghê rợn. Lão già đầu hươu mắt chuột là người sâu độc và hung ác nhất. Lão ta đã học được một số võ công mềm dẻo thuộc loại tiểu xảo, những móng tay của lão ta đã dùng Ngũ hành sa rèn luyện trong nhiêu năm, nên tấn công kẻ địch vừa hiểm độc vừa tàn bạo. Lão ta thường nhân lúc đối phương sơ hở tìm cách đánh lén vào những nơi hiểm yếu trong cơ thể của họ.

Lão ta đưa chân bước tới, vòng tay thi lễ, cười sâu hiểm nói :

- Tôn giá có thể cho biết tính danh hay không ?

Trong khi lão ta nói chuyện thì đôi mắt chuột ẩn chứa đây ánh sáng ghê rợn, không ngớt nhìn chòng chọc vào Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ đã đoán biết được ý định của đối phương nhưng già vờ điềm tĩnh mỉm cười nói :

- Tên họ của tôi....

Câu nói chưa dứt thì lão cướp ấy đã rùn mình xuống và bất thân dùng thế Thảo thượng kinh xà thò nhanh hai cánh tay ra phía trước đồng thời nhón đôi chân vọt thẳng người tới phía Đào Gia Kỳ. Thế là mười ngón tay của lão ta rít vèo vèo trong gió nhắm ngay huyệt đạo nơi lưng của Đào Gia Kỳ chụp thẳng xuống. Đào Gia Kỳ có vẻ như không ngờ đến được hành động của đối phương nên luống cuống đứng trơ trơ không tránh kịp, để cho mười ngón tay có móng bén ngót và rắn chắc như thép chụp

thẳng vào người.

Hai tên cướp đứng ngoài trông thấy thế mặt lộ sắc vui mừng. Nhưng không ngờ một tiếng gào thảm thiết từ cửa miệng lão già vang lên, trong khi người của lão cũng bị hất ra sau và ngã lăn xuống mặt tuyết, máu tươi từ hai cánh tay tuôn ra như suối, đau đớn đến ngất lịm đi.

Đào Gia Kỳ vẫn thản nhiên như vô sự, đưa đôi mắt đây vẻ vui tươi nhìn thăng vào hai tên cướp kia.

Hai tên cướp ấy không khỏi kinh hoàng, vội vàng tràn nhanh tới sát bên cạnh tên đồng đảng của họ. Khi cả hai đứa đưa mắt nhìn kỹ thì sắc mặt đã biến hẳn. Vì hai bàn tay của tên đồng đảng đã gãy lìa mất mười ngón tay từ lúc nào, mà chỉ còn trở lại hai bàn tay trụi lủi, máu tươi chảy ra dầm dê.

Hai tên cướp đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ sợ hãi.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười ha hả nói :

- Ta đã nói rối kia mà, sao lại không thể tránh được ta. Đấy là tại hắn muốn tìm lấy cái chết ! Hai tên cướp nghe thế hết sức căm tức, đôi mắt gần như nẩy lửa.

Nhưng chúng đã biết đối phương là một cao thủ trong võ lâm, tinh thâm cả vê hai mặt nội ngoại công, nếu liêu lĩnh gây sự đánh nhau thì chỉ tự đi tìm cái chết mà thôi. Bởi thế, chúng đều đứng trơ người ra như khúc gỗ không biết phải hành động ra sao cả.

Bỗng nhiên, gã đàn ông to lớn liền hú lên một tiếng dài. Nhưng tiếng hú vừa mới thốt ra khỏi miệng thì trước mặt của gã ta bỗng có bóng người lao thoắt đến, rồi tiếp đó đôi má của gã bị hai cái tát thực nặng kêu nghe "bốp, bốp".

Hai cái tát ấy đã làm cho gã đàn ông to lớn nọ phải loạng choạng thối lui nhiêu bước và mấy chiếc răng trong mồm cũng rớt ra, máu tươi trào ra đỏ cả hai khóe miệng.

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt cười nhạt nói :

- Ông bạn quả là người không biết tự lượng sức ! Vậy ta muốn được xuống núi được yên ổn, xem ra phải tạm giữ cả ba vị lại nơi này.

Lão già mặt đỏ nghe thế hết sức kinh hãi, liền vọt mình lên nhanh nhẹn bỏ chạy.

Đào Gia Kỳ nói :

- Ngươi chạy đâu cho thoát ?

Tức thì chàng dùng thế Độc hạc xung thiên, vọt người bay lên cao bảy tám trượng, rồi xoay người quạt mạnh hai tay, chuyển thành thế đầu chúi xuống đất, chân đưa lên trời, lướt thẳng tới đối phương

như một con ó đói sa xuống để chụp một con thỏ.

Lão già áo đỏ bỗng cảm thấy gió mạnh cuốn tới người mình nên hết sức kinh sợ, buột miệng định kêu to. Nhưng tiếng "ối chao" của lão chưa kịp ra khỏi miệng thì nơi lưng đã bị năm ngón tay nhọn hoắt bấu cứng lấy da thịt rồi.

Liền đó, Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn xách bổng đối phương bay trở về y nguyên chỗ cũ. Lão già mặt đỏ vì quá đau đớn nên đã ngất lịm đi.

Mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt. Gã đàn ông to lớn nọ vốn cũng có ý bỏ chạy trốn nhưng trông thấy võ công của Đào Gia Kỳ cao cường đến mức đáng kinh sợ cũng như thân pháp của chàng, thần tốc phi thường nên biết không làm sao chạy thoát cho được. Do đó, y chỉ thầm than dài rồi nhắm nghiên đôi mắt không nói gì cả.

Đào Gia Kỳ cũng im lặng, giương chỉ ra nhắm huyệt ngủ của ba người điểm cho mỗi người một chỉ rồi mang bỏ nằm chung vào nơi chiếc rạp cỏ.

Diệp Hông Tảo to tiếng khen rằng :

- Võ công của thiếu hiệp thực là thân kỳ, quả không hổ là đô đệ của Đảng lão anh hùng ! Đào Gia Kỳ trả lời vòi y vài câu khiêm nhượng rồi cùng ngồi xuống bên cạnh bụi Thuần Dương đoạn tục thảo lấy thức ăn ra, vừa ăn uống vừa nói chuyện trò.

Suốt ngày hôm ấy tuy không có bọn cướp đến quấy rối nhưng chàng cảm thấy thời gian thực chậm chạp, một ngày dài như một năm. Chàng chờ đợi đến sốt ruột, mặt trời lặn xuống núi và bóng trăng mới từ từ nhô lên tại góc trời phía Đông.

Đêm hôm ấy, trăng sáng sao thưa, khiến cảnh sắc chung quanh đều sáng tỏ. Chàng nhìn thấy những ngọn núi cao chọc trời tuyết băng đang tan dần, nước chảy róc rách đây đó. Trong khi ấy, từ phía dưới núi cây cối xanh um, lá tùng reo rì rào trong gió tạo thành hai cảnh tượng khác hẳn nhau, giữa một không gian xem rất ngộ nghĩnh.

Bốn tia mắt của hai người lúc nào cũng nhìn đăm đăm vào bụi Thuần Dương đoạn tục thảo, nhưng những lá đỏ và những cọng đen của bụi cỏ vẫn y nguyên như cũ, chưa trông thấy có điêu gì khác lạ.

Thời giờ trôi qua từng giây, từng phút một. Đào Gia Kỳ có cảm giác là từ khi sinh ra đến giờ chàng chưa lúc nào phải sống trong một khung cảnh hồi hộp, chờ đợi như lúc này. Chàng cảm thấy ngực mình nặng nê như bị một phiến đá to đè lên, khó chịu vô cùng.

Trời lại thổi gió, từ xa tiếng tru của những con sói đói không ngớt theo gió vọng lại, càng làm cho khung cảnh có vẻ thê lương hơn nữa. ánh trăng mông lung đã sắp lên đến giữa trời. Thời giờ chờ đợi đã đến.

Bỗng nhiên, bụi cỏ Thuần Dương đoạn tục thảo cọng đen lá đỏ ấy bất ngờ lại thơm ngào ngạt hơn. Mùi thơm của nó cứ mỗi lúc càng nhiều, ngửi vào mũi khiến ai nấy đêu cảm thấy tâm thần tỉnh táo, trăm mạch trong người như đêu thông suốt hơn.

Đào Gia Kỳ biết thứ cỏ ấy hấp thụ linh khí của trời đất, ít có ai gặp được nên ngửi mùi thơm của nó rất có ích lợi cho sức khỏe của con người.

Diệp Hồng Tảo nói :

- Thiếu hiệp hãy nhìn xem, trên đọt non của bụi cỏ đang tươm ra một thứ nước đỏ kìa. Chỉ trong chốc lát đây, nó sẽ kết thành một chiếc trái đỏ.

Qúi báu nhất chính là chiếc trái ấy vì nó có thể cải tử hoàn sinh, giải trừ trăm chất độc ! Đào Gia Kỳ đưa mắt chăm chú nhìn thì quả nhiên trông thấy trên đọt bụi cỏ đang có một thứ nước đỏ tràn ra rồi dần dần đọng lại tròn vo như một viên ngọc to cỡ quả nho tươi.

Diệp Hông Tảo bèn lấy ra một số dụng cụ mang theo gôm có một chiếc cuốc nhỏ và một chiếc bao gai dài.

Trái đỏ kia mỗi lúc một lớn hơn, gân đến giờ Tý thì nó đã to gân bằng một trái đào. Diệp Hồng Tảo bèn vội vàng bước đến gần, dùng cuốc đào bỏ lớp đất chung quanh gốc nó. Y đào hết sức kỹ lưỡng khiến cho gốc nó không hê bị tổn thương một tị nào, hầu giữ linh khí trong thân bụi cỏ không bị tiêu mất đi.

Đột nhiên, từ trên không trung bất thân có tiếng chim kêu thật lớn, Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn lên thì trông thấy một con ó khổng lồ đang xòe to hai cánh, giương những chiếc móng sắc bén bắt từ trên chụp thẳng xuống khiến chung quanh kình phong dậy lên như bão táp, đi đôi với sức sa xuống như núi đồi sụp đổ của nó.

Đào Gia Kỳ biết con ó khổng lô ấy đã đánh hơi được mùi chiếc trái kia nên mới bay đến kiếm ăn. Chàng giận dữ quát to một tiếng rồi vung chưởng quét thẳng ra. Với chưởng lực Phục Ma của Đạt Ma tổ sư thì thử hỏi sức mạnh to tát đến mức nào. Con ó khổng lô liền bị hất bắn lên lưng chừng trời, không ngớt kêu oang oác rất quái dị.

Qua chưởng lực ấy, con ó quả nhiên bị thương không phải nhẹ. Nhưng sau khi nó đảo hai vòng trên không thì lại nổi cơn hung tợn lên, bắt từ trên cao lao thẳng trở xuống.

Đào Gia Kỳ quát to :

- Khá khen cho đồ nghiệt súc ! Tức thì, chàng liên vung hai tay quét mạnh ra khiến hai đạo kình lực bay ra ào ào, công thẳng vào phía con ó khổng lô. Thế là sau một tiếng kêu thảm thiết, thân hình

khổng lồ của con ó chao mấy vòng trên không rồi rơi thẳng vào một vùng hố sâu thẳm.

Lúc ấy, Diệp Hồng Tảo đã đào được bụi Thuận Dương tục đoạn thảo lên, đựng vào chiếc bao gai. Vì y lo làm việc nên chẳng hê trông thấy Đào Gia Kỳ vừa đánh rơi con ó khổng lồ. Trong khi lo đào bụi Thuần Dương tục đoạn thảo thì y hoàn toàn không còn nghĩ đến một vấn đê gì khác nữa.

Diệp Hồng Tảo nói :

- Thiếu hiệp, mọi việc đã thành công mỹ mãn, chúng ta bây giờ cùng nhau trở xuống núi. Dọc đường nếu có gặp lũ cướp thì tôi hoàn toàn nhờ sức chống trả của thiếu hiệp đó ! Trên đường trở xuống núi, hai người chẳng hê gặp lũ cướp mà trái lại, gặp rất nhiêu xác chết rải rác đó đây. Những xác người ấy đêu bị một thứ thủ pháp mạnh mẽ đánh chết, kẻ vỡ sọ, người gãy cổ hoặc thủng sườn.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế hết sức kinh ngạc. Vì không cần hỏi ai cũng biết người ra tay phải là một cao thủ trong võ lâm. Nhưng không rõ tại sao kẻ ấy lại xuống tay một cách quá ư là độc ác như thế. Nếu không có mối thù oán gì sâu sắc thì người ấy đâu lại làm như thế.

Hai người xuống núi bình yên vô sự. Khi đến Lỗ Thôn, họ mua hai con ngựa khỏe mạnh rồi lên yên nhắm hướng Khúc Phụ chạy bay tới.

Lão già họ Diệp trông thấy hai người trở vê thì hết sức mừng rỡ, dạy bọn đầu bếp bày một tiệc thịnh soạn để tẩy trần cho hai người.

Đêm hôm ấy, Đào Gia Kỳ ở nghỉ tại nhà họ Diệp đến khoảng canh tư thì bỗng chàng nghe Diệp Hồng Tảo ngủ ở phòng bên cạnh kêu to lên một tiếng kinh hãi. Đào Gia Kỳ bừng tỉnh và biết đã xảy ra chuyện gì rồi nên nhanh nhẹn nhảy ra khỏi phòng rồi lướt thẳng vào phòng của Diệp Hồng Tảo. Chàng trông thấy Diệp Hồng Tảo đang đứng trơ trơ như khúc gỗ, mặt mày tái nhợt.

Trông thấy Đào Gia Kỳ bước vào, Diệp Hồng Tảo buồn bã nói :

- Bụi Thuần Dương tục đoạn thảo đã bị kẻ lạ mặt trộm đi rồi ! Vừa nghe qua câu nói đó thì Đào Gia Kỳ cũng sững sờ đứng trơ như khúc gỗ. Chàng đưa mắt nhìn vào chiếc bao gai đã trống không để cạnh đấy Bỗng chàng trông thấy bên cạnh chiếc bao gai có tấm giấy trắng để lại nên vội vàng nhặt lên xem qua và sắc mặt bỗng tươi cười nói :

- Thì ra gia sư tôi đã nhờ một người bạn đến lấy ! ông ấy đã cùng người bạn đi vào vùng Qúi Châu và Vân Nam. Như vậy tôi cũng đỡ khỏi phải lặn lội đường xa mang vê cho ông ấy ! Diệp Hồng Tảo nghe qua, cói lòng như vừa trút bỏ được một phiến đã to, lắc đầu cười nói :

- Lệnh sư quả là người phi thường, hành động sâu xa khó lường.

Nhưng tại sao ông ấy đi ngang qua đây mà lại không ghé vào chơi lạ thực ! Đào Gia Kỳ nói :

- Giờ đây trời đã gần sáng rồi, đến đúng trưa hôm nay tôi phải đến gặp một người bạn đã hẹn trước. Vậy, tôi muốn lên đường ngay bây giờ cho kịp. Lệnh tôn còn đang ngủ, tôi không tiện cáo từ, mong anh sẽ nói giúp lại là sau này nếu có rảnh tôi sẽ đến quí phủ để bái kiến.

Diệp Hồng Tảo có ý định lưu chàng lại nhưng Đào Gia Kỳ đã vọt người bay đi mất hút.

Bên bờ sông Lạc Khẩu ở phía Bắc thành Tế Nam, có một chiếc thuyên đang đậu yên tại bến. Trong thuyên im lặng không nghe một tiếng động, dường như không có người ở trong mui. Những đợt sóng nhấp nhô khiến cho chiếc thuyên lúc nào cũng xao động. Chiếc thuyên ấy to lớn lắm, nó có thể chở được đến hai ngàn thạch lúa.

Tịch dương đã lặn vê Tây, một vài tia nắng yếu ớt còn sót lại gợi lên mặt sông Hoàng Hà khiến cảnh sắc lại càng thêm ảm đạm. Trên mặt sông sóng to không ngớt nhấp nhô, kéo cuồn cuộn tới mãi như không bao giờ dứt.

Cách chiếc thuyên to ấy độ mấy mươi trượng, thuyên đậu chật bến, cột buồm san sát như rừng, tiếng người huyên náo ồn ào không ngớt lại khiến cho người ta cảm thấy chiếc thuyền to nọ càng vắng lạnh hơn.

Lúc đó, bỗng có ba người mặc y phục đen, mặt mày hung tợn xuất hiện tại bờ sông, cách nơi chiếc thuyên to đậu lẻ loi ấy độ ngoài mười trượng. Cả ba người đêu đưa tia mắt sáng quắc như điện ngó đăm đăm vê phía chiếc thuyên.

Một người trong bọn lên tiếng nói :

- Theo ý kiến của tôi thì chúng ta nên xuống tay ngay. Tôi không tin rằng con bé ấy có thể đối phó được dễ dàng với sức tấn công cùng một lúc của ba chúng ta ! Một người khác lắc đầu nói :

- Lão gia đã dặn kỹ là không được ra tay nếu chưa đến lúc thuận tiện.

Trong tay của con bé ấy quả đúng là thanh Ngô Câu kiếm thì chớ nói chi ba chúng ta mà dù có thêm ba người nữa cũng chắc gì được sống sót dưới lưỡi kiếm ấy. Hơn nữa, việc này ky nhất là loan truyện ra ngoài, vì nếu số lão quái trong giang hồ kéo đến thì anh liệu có thể đối phó nổi không ?

Nói đến đây, người ấy dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng :

- Hiện giờ chúng ta cân phải điều tra xem con bé ấy có ở trong chiếc thuyên kia không, vì vạn nhất nó dùng kế Kim thiên thoát xác để đánh lừa chúng ta thì chăng hóa ra chúng ta làm trò cười cho thiên hạ hay sao ?

Bỗng khi ấy, từ trong chiếc thuyền có một giọng oanh trong trẻo vọng đến :

- Này bà chủ đò, đã sửa soạn xong chưa ? Giờ đây mở đò đã được rồi ! Phía sau lái có tiếng một người đàn bà lớn tuổi đáp :

- Ôi chao, không biết con ma men ấy nó đi đâu mất mà không về. Ông ấy bảo là đi kêu mấy tên bạn rồi đi mất biệt luôn thật là đáng chết ! Tiếng nói trong trẻo lại vang lên rằng :

- Tại sao lại phải mướn bạn thêm nữa ?

- cô nương vì không hiểu rõ, tuy đây đến đó gió xuôi, nhưng bị ngược nước. Nếu vạn nhất gió ngừng thì phải dùng người để chèo thuyên mới được ! Sau đó trong thuyên lại im lặng hẳn.

Ba người áo đen nhìn nhau một lượt, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Một người trong bọn nói nhỏ rằng :

- Chúng ta hãy đến đón tại cửa sông Lý Tỉnh Đôn để ra tay, xem con bé này có chạy đâu cho thoát ! Nói đoạn, cả bọn liền quay người bước vào bóng tối để chú ý theo dõi chiếc thuyên to này.

Bỗng khi ấy, tại chỗ ba người áo đen đứng vừa rồi, có một chàng thiếu niên mặt trắng môi hồng, dáng điệu phong lưu công tử bước đến. Người ấy không ai khác hơn chính là Đào Gia Kỳ. Chàng khoan thai bước thẳng đến chiếc thuyên to tiếng gọi rằng :

- Xin hỏi chiếc thuyên này có chở khách không ?

Một người đàn bà lớn tuổi ở phía sau chiếc thuyên thò nửa thân người ra, đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Xin hỏi công tử định đi vê đâu ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tôi vê Khai Phong ! Người đàn bà ấy đáp :

- Xin công tử hãy chờ trong giây lát để tôi vào hỏi lại ! Nói đoạn, người đàn bà ấy thụt vào mui thuyên.

Giây lát sau bà ta thò đầu ra nói :

- Ngăn thứ tư trong mui này hãy còn trống, còn ba ngăn trước đã có khách thuộc phái nữ rồi. Nếu công tử không ngại tù túng thì hãy xin bước xuống vậy ! Đào Gia Kỳ đưa tay vịn vào chiếc sào, rồi bước từ từ theo tấm ván to đi thẳng xuống mui thuyền. Chàng theo chân người đàn bà lớn tuổi ấy đi thẳng vào trong mui, thấy ván thuyên lau chùi thật sạch sẽ, mến chiếu cũng vô cùng thanh khiết nên tươi cười nói :

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Sau đó, chàng liên hỏi giá cả và trả tiên ngay. Ngoài ra, chàng lại còn biếu thêm chút đỉnh. Người đàn bà lớn tuổi lộ sắc vô cùng mừng rỡ. Bà ta đi thẳng ra lái thuyên, bưng đến hai ớ a hạt dưa và bánh mứt cùng một bình trà Long tỉnh thứ thượng hảo hạng vừa mới pha xong để mời Đào Gia Kỳ dùng. Sau đó bà ta lại mang đến cho chàng một ngọn đèn dầu để đốt sáng trong khoang thuyên.

Khi người đàn bà ấy đã bước ra, Đào Gia Kỳ thâm nghĩ rằng:

"Theo lời ba gã đàn ông mặc áo đen vừa nói chuyện với nhau thì trong chiếc thuyên này có một nữ hành khách mang theo trong người một thanh kiếm xưa, trên đầu uốn cong như cái móc, vậy cô gái ấy có phải là Vân Mộng Bình không ? Ba người mặc áo đen kia rõ ràng là nhân vật phe hắc đạo.

Không rõ họ có ý định ra tay cướp đoạt hay chăng ? Nhưng thôi, đến chừng ấy sẽ hay, hà tất ta phải băn khoăn cho mệt trí ! " Ngay khi ấy, bỗng chàng nghe ở phía trước có một giọng ô ề nói rằng :

- Cô nương, tôi và cô đi xa nghìn dặm để trốn kẻ thù, nhưng không ngờ lại bị nhân vật hắc đạo tại thành Tế Nam này theo dõi. Số người ấy trông rất xa lạ, già đây không hiểu họ có ý định gì ?

Cô gái hạ giọng đáp :

- Dương đại thúc, chuyện giang hô rất khó biết được.Nhưng nếu tránh được thì chúng ta tránh, bằng không thì cứ việc ra tay đánh nhau, dù sao cái mạng này cũng phải liêu với họ thôi ! Giọng nói tuy có vẻ giận dữ nhưng nghe vẫn ngọt ngào trong trẻo rất vui tai.

Người được gọi là Dương đại thúc ấy liên cất giọng than dài và nói :

- Cô nương, không thể nói liều như thế được, vì cô còn có mối đại thù, nếu trong chuyến đi này trời phù hộ cho cô xin được Thanh Vân Thần Ni thu nhận làm môn đồ thì mối đại thù kia tất có ngày cũng sẽ trả được ! Cô gái nói :

- Theo lời của Dương đại thúc thì Thanh Vân Thân Ni chắc hẳn là một người tên tuổi lừng lẫy trong võ lâm, tài cao tuyệt diệu. Vì nếu chẳng thế thì chú đâu lại tỏ ra kính trọng như vậy? Nhưng chẳng hiểu tại sao trong võ lâm không hê nghe nói tới tên bà ấy ?

- Phàm những người cao nhân đứng đắn thì không khi nào lại muốn cho tên tuổi mình lan truyện ra mọi nơi. Thanh Vân Thần Ni là người lo việc tu học rất nghiêm khắc trong Phật môn, ít khi đi đứng trong chốn giang hồ nên tên tuổi ít có ai được biết. Bà ấy chính là sư muội của Thất Chỉ Thần Cái, một trong Vũ Nội Bát Kỳ. Nếu cô nương không đến xin làm môn đệ của bà ta vì kẻ thù của cô nương là môn đồ giỏi nhất của Huyên Băng Lão Mị, thử hỏi cô nương làm thế nào mà trả được mối đại thù ấy ?

Đào Gia Kỳ nghiêng tai lắng nghe, thấy Dương đại thúc lại cất tiếng than dài, nói tiếp :

- Cô nương quả thực là người mạng còn lớn nên mới trốn tránh được sự truy đuổi của kẻ thù. Nhưng giờ đây lại bất ngờ gặp phải nhân vật hắc đạo theo dõi nữa. Vừa rồi khi già bước xuống mé sông thì trông thấy có một gã đàn ông đứng tuổi, mặt mày dữ tợn, đi theo sau lưng của già. Già để ý nhìn qua người ấy thì thấy mặt y nổi đầy gân guốc, hai tay thòng quá gối, bàn tay mặt có đến sáu ngón, trên ngón vô danh có đeo một chiếc nhẫn bằng ngà voi, chân đi nhẹ nhàng không động đậy đến một hạt bụi, hạt cát.

Vừa nhìn qua là đã biết người ấy võ công cao cường tuyệt đỉnh. Bởi thế trên đường đi, già đây hết sức lo lắng ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt vì người mà Dương đại thúc vừa nói tới chẳng phải chính là người đã bắt sống Phàn Kiết Tường mang đi ấy hay sao ? Thế mới biết lướt trời lộng lộng thưa mà khó lọt.

Bên ngoài chiếc thuyền bỗng có tiếng người nói chuyện ôn ào và chân thuyên cũng bị lắc lư thật mạnh. Đào Gia Kỳ đoán biết đấy là người chủ thuyền đã trở về đang nhổ neo. Chàng liền ngã người nằm xuống, kéo chiếc khăn vải đắp lên mình. Chàng thấy thân chiếc thuyên đang từ từ tách bến, tiếng nước không ngớt kêu róc rách dưới lườn ghe chẳng khác nào tiếng khóc than ai oán.

Những khoang bên cạnh cũng không còn tiếng người nói chuyện nữa, bởi thế chàng bất giác nhắm nghiên đôi mắt và ngủ thiếp đi.

Đến sáng hôm sau, khi chàng tỉnh giấc thì chiếc thuyên đã đi thực xa rồi. Đào Gia Kỳ liền ngôi dậy lấy giọng khẽ ho một tiếng khiến người đàn bà ở đằng sau lái nghe thấy, bưng ngay một thau nước trong vào cho chàng rủa mặt. Sau đó lại bưng đến cho chàng một mâm cơm sáng gồm có một tô canh và bốn ớ a thức ăn.

Thức ăn nấu thực ngon miệng. Đào Gia Kỳ ăn uống no say rồi bảo chủ thuyên dọn dẹp. Sau đó, chàng mở cửa mui nhìn ra ngoài xem phong cảnh.

Lúc ấy con thuyên đang đi giữa dòng sông nên chàng chỉ nhìn thấy nước vàng chảy cuồn cuộn, sóng bạc nhấp nhô nơi nơi, hai bên bờ núi cao liên miên bất tận, màu xanh đen hiện rõ lên nền trời sáng sủa trông rất vui mắt.

Chàng từ tay áo lấy ra một quyển sách rồi ngả đầu nằm dựa vào cửa sổ lớn tiếng ngâm thơ. Giọng ngâm của chàng khi trâm khi bổng với một niềm thương nhớ của đôi trai gái chia tay kẻ Bắc người Nam, trên một dòng sông dài vô tận...

Bỗng, có tiếng một người con gái bên khoang thuyền cạnh đó khẽ cười nói :

- Đâu mà lại có anh đồ ngáy sách như thế ?

Nhưng bỗng giọng ô ề khi nãy kinh hoàng nói rằng :

- Không xong, chiếc thuyên theo sau kia thực rất đáng nghi. Này cô nương chúng ta cần phải đê phòng mới được ! Đào Gia Kỳ nghe thế liên buông quyển sách trong tay xuống, chui thẳng ra khỏi mui ghe, nhìn thấy phía sau quả có một chiếc thuyên còn cách xa độ mấy mươi trượng. Chiếc thuyên ấy đang giương ba cánh buồm, lướt nhanh để đuổi theo thuyên chàng.

Trước mũi chiếc thuyên ấy có hai gã đàn ông mang đao to đang đứng.

Bốn tia mắt âm u ghê rợn của hai gã ta không ngớt nhìn chòng chọc vê phía chiếc thuyền của chàng. Chiếc thuyền đó lướt tới rất nhanh, chỉ trong chốc lát là nó đã sắp đuổi kịp đến nơi rồi.

Người chủ thuyên đang đứng sát bên cạnh Đào Gia Kỳ lộ vẻ kinh hãi nói :

- Đường sông bấy lâu nay vẫn được yên tĩnh, thế sao giờ đây bọn cướp sông lại xuất hiện thế kia ?

Chiếc thuyền phía sau giờ chỉ còn cách chiếc thuyền của Đào Gia Kỳ độ hơn hai trượng. Bỗng hai gã đàn ông to lớn, mình mang đao cùng rùn người xuống rồi vọt mình lên bay sang chiếc thuyên bên này nhanh như một mũi tên bắn.

Lão già chủ thuyền trông thấy thế, sắc mặt tái nhợt hẳn, hai hàm răng run rẩy, khua nghe rộp rộp.

Một gã đàn ông vừa bay sang liên cười lạnh lùng nói :

- Không có chuyện gì đến ông cả, ông hãy mau vào mui gọi lão già và cô gái hành khách ấy ra đây ! Lão già chủ thuyên nghe thế thì vui mừng như vừa thoát được một cơn đại nạn, vội vàng chui thẳng vào mui thuyên.

Hai gã đàn ông ấy quắc mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt. Đào Gia Kỳ làm ra vẻ như chẳng hê trông thấy, thong thả bước tránh qua một bên.

Chỉ trong chốc lát, một lão già mặc áo xanh bước theo lão chủ thuyên ra đến nơi. Lão ta liên vòng tay tươi cười nói :

- Chẳng hay hai vị cho gọi già đây làm gì ? Già đây thấy dường như chưa hê có dịp may mắn được quen biết với nhị vị... ?

Gã đàn ông đứng phía bên trái, mặt mang đầy những vết sẹo, trông như một con chim ó, cười lạnh lùng ngắt lời :

- Đúng thế, chúng ta không có mối thù cũ mà cũng chẳng có mối thù mới, không ai đụng chạm gì đến ai cả. Nhưng sở dĩ chúng tôi đến đây là chỉ vì thanh bảo kiếm trong tay cô nương của ông đó thôi ! Lão già tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nói :

- Đấy là một thứ binh khí rất thông thường, tuy nó được rèn bằng thép tốt nên cũng khá sắc bén, nhưng nào có đáng cho nhị vị phải ao ước ?

Gã đàn ông to lớn cười nói :

- Ông bạn, trong đôi mắt của chúng tôi không có cát bụi che mờ, lời nói của ông có gạt được ai ? Nếu biết điều thì hãy mau trao lưỡi kiếm ấy ra thì mới mong bảo toàn được tính mạng ! Lão già lộ vẻ giận dữ nói ; - Câu nói ấy của tôn giá thực đã làm cho già đây không hiểu được.

Nhưng già chỉ muốn biết nguyên do nào nhị vị lại tha thiết đến lưỡi kiếm ấy như thế ? Chỉ cần nói rõ thì già đây sẽ mang ra tặng ngay, chứ không hê tiếc rẻ vì nó chỉ là một món binh khí tầm thường thôi ! Gã đàn ông ấy bèn cười lạnh lùng nói :

- Ông bạn đã biết nhưng còn giả vờ hỏi hay thực sự chưa được biết về lưỡi kiếm ấy ?

Lão già hạ giọng nói :

- Trong bình sinh, già đây không hê nói dối với ai bao giờ cả ! Gã đàn ông nọ liên đưa mắt chú ý nhìn lão già một lúc nói :

- Tại hạ không tin là ông bạn không hê nghe ai nói đến thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh ! Lão già nghe thế thì vụt ngửa mặt cười to. Giọng cười của ông ta tuy ồ ê nhưng cũng không kém phần cứng cỏi và mạnh mẽ.

Hai gã đàn ông ấy nhìn thấy lão già cười ngất thì sắc mặt không ngớt thay đổi. Sau đó, sắc mặt của lão già bỗng sa sầm, cười nhạt nói :

- Té ra nhị vị cho rằng món binh khí tâm thường ấy chính là thanh Ngô Câu kiếm bị cướp mất đi tại Điệp Thúy sơn trang ấy hay sao ? Nhị vị thử nghĩ, nếu già đây là người có thể đoạt mất thanh Ngô Câu kiếm trước mặt Vô Tình Tú Sĩ, một nhân vật tuyệt luân trong Vũ Nội Bát Kỳ thì nhị vị tìm đến gặp già, thử hỏi có khác nào đem thân đến dâng trước miệng cọp ?

Bỗng nhiên, từ trong mui chiếc thuyền bọn cướp lại có bốn người mặc áo dài đen bước ra. Người đứng thứ nhì vê bên phía mặt quả đúng là người đã đến Quảng Thái phiêu cục bắt sống Phàn Kiết Tường mang đi. Trên mặt hắn nổi đây gân guốc, trên ngón vô dang nơi bàn tay mặt vẫn còn đeo một chiếc nhẫn bằng ngà voi.

Đào Gia Kỳ trông thấy người ấy xuất hiện thì đôi mắt liên chăm chú nhìn thẳng vào y. Chàng trông thấy y cất giọng âm u sâu hiểm nói :

- Các hạ dù có nói nhiều cũng vô ích. Tại sao không lấy thanh kiếm ấy mang ra cho tôi xem thử, để tôi được biết hư thực. Nếu chúng tôi làm thì bằng lòng bỏ đi ngay ! Lão già lộ vẻ luống cuống,

trâm ngâm một lúc thực lâu nhưng cuối cùng mạnh dạn nói :

- Được ! Dứt lời, lão quay sang bảo người chủ thuyên đi vào trong mui, hỏi cô gái lấy thanh kiếm ra. Lão chủ thuyên hối hả chạy thẳng vào trong.

Trong khi ấy, tên đâu đảng bọn cướp bất chợt nhìn thấy đôi mắt của Đào Gia Kỳ đang để ý nhìn mình nên bất giác trợn to đôi mắt, đầu sắc hung dữ, quát to rằng :

- Gã đô kiết kia bộ muốn chết sao, nhìn đăm đăm ta làm gì thế ?

Đào Gia Kỳ khẽ nhường đôi mắt lên nói :

- Lạ chưa, có lý đâu ông không cho phép tôi nhìn ông sao ? ông không phải là vua mà chăng qua là một tên cướp sông thôi ! Hừ, ta đứng đây nhìn xem bọn các ông còn định hoành hành đến mức nào ?

Tên đầu đảng bọn cướp nghe thế, mặt liên tràn đầy sát khí. Hắn khẽ nhấc bàn tay lên, những bỗng lại để xuống. Hắn "hừ" một tiếng thực to qua giọng mũi rồi đưa mắt nhìn hai bên không đếm xỉa đến lời nói của Đào Gia Lão già họ Dương trông thấy thế thì rất lo sợ cho Đào Gia Kỳ, vì nếu trêu tức bọn cướp rất có thể bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng sau đó lão trông thấy tên đầu đảng bọn cướp không nói gì thêm nên trong lòng cũng đỡ lo Lào thầm nghĩ rằng:

"Người thiếu niên này có lòng hào hiệp khác thường, dáng điệu hiên ngang, rất có thể là người võ công cao tuyệt nhưng khéo che giấu. Nếu ta đoán không sai thì trong chuyến đi này ta đỡ phải bận tâm đối phó với bọn cướp ! " Lúc ấy, lão già chủ thuyền bưng trên tay một thanh kiếm mũi cong như cái móc bước ra. Mới nhìn qua thì thanh kiếm ấy bê ngoài giống y hệt thanh Ngô Câu kiếm. Đào Gia Kỳ liếc mắt nhìn là đã biết thanh kiếm ấy không phải là thanh Ngô Câu kiếm thực sự.

Lão già nhận lấy thanh kiếm từ trong tay của người chủ thuyền rồi đưa sang cho tên cướp mặt đầy vết sẹo. Tên cướp ấy cầm chắc vào tay rồi vọt mình nhảy trở vê thuyên của bọn chúng nhẹ nhàng như một con chim bay, trao thanh kiếm lại cho tên đầu đảng xem xét. Tên đầu đảng ấy không hê tuốt lưỡi kiếm ra, đôi mắt lạnh lùng và sáng quắc như điện nhìn đăm đăm vào chuôi kiếm, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Bằng Đoàn Vạn Lý ! Vừa nói đến đây, hắn bỗng cất tiếng cười to rồi tiếp :

- Từ bấy lâu nay ta tìm khắp nơi mà không gặp, chẳng ngờ khi gặp được lại quá dễ dàng ! Mạc huynh có viết thư đến bảo ta tiếp tay tìm kiếm một lão già và một cô gái, thì ra chính là bọn ngươi đây ! Lão già nghe qua thì liên biến sắc mặt nhưng gượng cười nói :

- Thanh kiếm ấy có phải là Ngô Câu kiếm không ? Nếu không phải thì xin ông hãy trả lại cho tôi ! Tên đâu đảng bọn cướp ngửa mặt lên trời cười dài rồi trao lưỡi kiếm lại cho bọn thủ hạ quát :

- Trả lại cho hắn ! Tên cướp to lớn kia liên vọt người bay sang thuyên bên này, đưa lưỡi kiếm đến tận tay của lão già họ Dương.

Tên đầu đảng bọn cướp gằn giọng nói :

- Sự ngộ nhận này vốn có thể bỏ qua được, nhưng vì người anh kết nghĩa của ta là Mạc Không có viết thư đến, cho biết các ông chính là người mà ông ấy đang tìm bắt. Nay ta đã hứa giúp việc ấy cho nghĩa huynh ta, tất nhiên ta phải làm tròn lời hứa. Nhưng ta không muốn làm khó các hạ làm gì mà chỉ mời các hạ và cô nương hãy chịu khó bước qua thuyên chúng tôi, chờ Mạc huynh đến nơi gặp mặt nhau rồi hai bên sẽ thanh toán mối tư thù. Riêng ta không nhúng tay vào chuyện thị phi này làm gì ! Đào Gia Kỳ lên tiếng nói lẩm bẩm rằng :

- Lấy lý do gì mà các ông bắt ép người ta thế ? Hừ, đấy rõ ràng là kẻ lắm chuyện, ăn cơm nhà đi lo chuyện người ! Tên cướp mặt đầy sẹo trợn to mắt hung dữ quát lớn :

- Gã đô kiết kia chỉ giỏi bá láp, ngươi muốn chết phải không ?

Nói đoạn, hắn liên vung đôi chưởng lên ngang ngực rồi đẩy thẳng ra.

Tức thì một luồng kình lực mạnh mẽ liên ồ ạt đến phía Đào Gia Kỳ. Đào Gia Kỳ buột miệng kêu lên một tiếng "ôi chao ! " rồi thân người ngã ra phía ngoài, té phịch xuống cạnh be thuyên suýt nữa lọt luôn xuống nước làm mồi cho cá. Trong khi đó thì tên cướp ấy dường như đã dùng sức quá mạnh nên không thể thu thế võ lại. Do đó, hắn tiếp tục lao người tới và phóng luôn xuống nước khiến nước bắn lên tung tóe.

Thế là tên cướp hốt hoảng bơi trở vê chiếc thuyên của bọn chúng Riêng Đào Gia Kỳ dường như đã bị thương qua cái té vừa rồi nên hai tay vịn chặt lấy be thuyên và chẳng đứng lên được, miệng không ngớt rên rỉ, sắc mặt có vẻ vô cùng đau đớn.

Lão già liên khẽ khoát tay, gằn giọng nói :

- Sao tôn giá lại can thiệp đến chuyện thị phi không dính dấp đến mình như thế ? Nếu tôn giá rúng ép tôi phải bước sang thuyên các ông thì xin bỏ lỗi cho già đây không thể tuân mệnh lệnh được ! Tên đầu đảng bọn cướp quắc đôi mắt sáng người nhìn thẳng vào lão già rồi cất tiếng cười như cuồng dại nói :

-Ta tưởng ai, té ra lão chính là Xích Sa Chấn Sơn Chưởng Dương Thiên Hành ! Này Dương lão nhi, võ công của ông tuy không phải tầm thường nhưng cũng có nghe qua cái tên âu Nguyên Hoài tôi ?

Dương Thiên Hành nghe thế không khỏi giật mình. âu Nguyên Hoài đã sử dụng cây ác quỷ thủ

hoành hành khắp vùng biên cảnh ba tỉnh Sơn Đông, Hà Nam, Hà Bắc. Những nhân vật hữu danh bị mất mạng dưới ác quỉ thủ của hắn không phải là ít. Bởi thế tên tuổi của hắn đã làm rung chuyển cả giang hồ, võ công của hắn sự thực cũng không phải là kém.

Lúc đó bỗng nghe có một chuỗi cười trong trẻo như chuông bạc từ trong mui thuyên vọng ra rằng :

- Cái gì gọi là âu Nguyên Hoài ? Cô nương đây nhất định phải thử cho biết bốn mươi chín thế ác quỉ thủ của ngươi, xem cao cường đến mức nào ! Tiếng nói vừa dứt thì người cũng đã xuất hiện đến nơi. Bọn cướp và Đào Gia Kỳ đều không khỏi trố mắt nhìn. Thì ra đấy là một cô gái tuổi vừa độ đôi chín, tuy ăn mặc y phục ngắc bằng vải bố xấu xí nhưng khuôn mặt của nàng trắng như tuyết, mắt sáng như sao, đôi hàm răng trong như ngọc, dung nhan thật tuyệt trần hiếm có.

Cô gái ấy thoáng hiện nét giận dữ qua làn thu thủ trong veo. Sác mặt cô ta lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương buổi sáng.

âu Nguyên Hoài đưa mắt nhìn qua hai bên cười nói :

- Thảo nào Mạc Thương huynh không kể chi đến mối thù bị đánh mang thương tích mà cứ dặn dò ta phải bắt sống chứ không được đánh trọng thương cô ta. Một con người xinh đẹp như thế này, chính ta đây trông thấy cũng phải thương xót ! Tiếp đó, hắn đưa mắt nhìn thẳng vào cô gái nói :

- Này Hàn cô nương, binh khí nó không có mắt, nếu lỡ gây thương tích cho cô thì âu mỗ thực phụ tấm lòng của Mạc huynh lắm ! Cô gái cười nhạt nói :

- Với bấy nhiêu tài nghệ của ngươi thì đâu gây thương tích cho cô nương đây được ?

Nói dứt lời, cô gái ấy bèn chụp lấy thanh gươm trong tay Dương Thiên Hành tuốt ra khỏi vỏ. Tức thì, một vùng ánh sáng xanh liên lóe lên trước mắt mọi người.

Dương Thiên Hành lộ sắc hốt hoảng nói :

- Cô nương, việc này hãy để cho già đây lo liệu, cô cần gì phải đích thân ra tay như thế ?

âu Nguyên Hoài cất tiếng cười to nói :

- Đã từ lâu rồi, âu mỗ không có dùng đến ác quỉ thủ, ngày hôm nay xin sẵn sàng lĩnh giáo Bằng Đoàn thập tam kiếm tuyệt nghệ của Hàn cô nương ! Đào Gia Kỳ run câm cập cả người đứng lên nói lẩm bẩm rằng :

- Lũ cướp mà cũng nói những câu văn chương tao nhã, thực không sợ làm nhơ cái miệng của nó hay sao ?

Câu nói của chàng tuy khẽ nhưng âu Nguyên Hoài đã nghe rõ từng chữ, từng câu một. Hắn không thể dằn được cơn bực tức, sắc mặt liên lạnh như tiền, quắc mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ. Nhưng Đào Gia Kỳ vẫn giả vờ như không trông thấy. Riêng cô gái thì sắc mặt bỗng trở thành tươi vui, đưa mắt ngó vê phía Đào Gia Kỳ một lượt.

Vừa lúc đó, có một tên cướp từ trong mui ghe bước ra, hai tay bưng cây ác quỉ thủ dài độ ba thước tám tấc, to bằng cổ tay, bên trên có một chiếc bàn tay người bằng thép, hai ngón tay giữa và vô danh giương thẳng lên với đôi móng bén nhọn, ngón trỏ thì lại móc vào và ngón cái lại bẹt sang một bên.

âu Nguyên Hoài câm lấy cây ác quỉ thủ vào tay mỉm cười nói :

- Hàn cô nương, âu mỗ xin nhường cô ba thế võ trước ! Dương Thiên Hành liên bước tới một bước, chặn hai bàn tay ra, hạ - Già đây bằng lòng lãnh giáo với âu đương gia trước ! Từ bên cạnh người của âu Nguyên Hoài bỗng lách ra một tên cướp cất giọng cười khanh khách đầy ngạo nghễ nói :

- Dương Thiên Hành, đấy quả là ông không biết tự lượng sức mình ! Hai chiếc thuyền lúc ấy đã kề sát bên nhau nên tên cướp nọ vung trong chưởng mặt lên rồi chém thẳng tới. Trong khi chưởng thế chưa tới thì kình phong đã cuốn ồ ạt đến nơi rồi. Dương Thiên Hành liên cười nhạt rồi vung chưởng lên, dùng thế Ngũ đỉnh khai sơn đánh thẳng ra. Hai luồng chưởng lực liên chạm thẳng vào nhau vô cùng ác liệt. Dương Thiên Hành "hự" lên một tiếng, trong khi thân người cũng khẽ chao động. Riêng đối phương thì đã bị hất bắn ra sau hai bước, cánh tay mặt đau buốt và tê dại hẳn.

âu Nguyên Hoài gằn giọng nói :

- Dương lão nhi, âu mỗ sẽ chiều ý ngươi vậy ! Tức thì, tay mặt của hắn vung mạnh ngọn ác quỉ thủ, trong khi tay trái giương thẳng ba ngón tay ra, dùng thế Huyên điểu hoa sa đánh chớp nhoáng vào ba đại huyệt trên ngực và bụng của Dương Thiên Hành. Thế võ của y đã đi liên theo tiếng nói, đồng thời lại nhắm hết sức trúng đích, cũng như hành động và thủ pháp hết sức nhanh nhẹn cao thâm vô cùng.

Dương Thiên Hành không khỏi giật mình, nhanh nhẹn vung chưởng mặt lên dùng thế Liêm quyển tây phong chụp thẳng vào cổ tay của âu Nguyên Hoài.

âu Nguyên Hoài cất tiếng cười nhạt rồi biến ngay thủ pháp, hạ thấp cổ tay xuống, kế lại nhanh nhẹn vung ngược trở lên, đầu ngón tay nhắm điểm thăng vào Thiên phủ huyệt tại phía trái ngực của Dương Thiên Hành. Vì thủ pháp của đối phương diễn biến quá đột ngột nên Dương Thiên Hành không tài nào tránh khỏi được. Xem ra chắc chắn Dương Thiên Hành sẽ bị thương dưới thế võ của âu Nguyên Hoài.

Trong khi Đào Gia Kỳ té xuống mặt truyện thì chân trái của chàng lại móc ngược lên khiến đâu ngón chân điểm đúng vào lòng bàn tay của âu Nguyên Hoài vừa đánh ra chưa kịp thu về. Tức thì, âu

Nguyên Hoài bỗng cảm thấy như bị rắn độc cắn trúng, một sự đau đớn xuyên qua lòng bàn tay rồi theo sự tuần hoàn của khí huyết tràn lên cả cánh tay nên hắn không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Đào Gia Kỳ lôm côm bò dậy, đưa tay đỡ Dương Thiên Hành rồi cười nói :

- Tại hạ lỡ trượt té nên đụng nhằm lão trượng, mong lão trượng hãy mở lượng hải hà tha thứ cho ! Dương Thiên Hành lúc ấy đã biết Đào Gia Kỳ không phải là một nhân vật tầm thường nên trong lòng cảm ơn còn không hết, có đâu lại trách móc chàng.

Riêng cô gái cũng giương đôi mắt sáng ngời đầy kinh ngạc, nhìn thẳng Đào Gia Kỳ. Toàn thể bọn cướp đứa nào đứa nấy đều lộ vẻ sắc hãi kinh.

âu Nguyên Hoài lúc ấy không còn đưa cánh tay mặt lên được nữa, sự đau đớn đã làm cho sắc mặt hắn tái nhợt, mồ hôi xuống đầm đìa như mưa, biết mình đã bị Đào Gia Kỳ tấn công lén.

Đào Gia Kỳ khẽ nói :

- Cô nương sao không nhân cơ hội này khiêu chiến với âu Nguyên Hoài ? Nếu hắn sợ thì ta cũng nên ăn miếng trả miếng lại, bắt giữ hắn lại đây để làm con tin ! Cô gái nghe thế liền ngửa mặt lên đưa mắt nhìn thẳng vào âu Nguyên Hoài nói :

- âu đương gia ! Công việc của chúng ta ông định thế nào ? Cô nương đây không cần đến ông phải nhường ba thế võ trước. Nếu ông có thể thoát được Bằng Đoàn thập tam thức của cô nương đây thì ta sẵn sàng tha thứ cho cái mạng chó của ngươi được sống đó ! Một tên cướp mặc áo đen cất tiếng cười lạnh lùng rồi tràn ngay người tới, đến sát bên cạnh mũi thuyên, gần nơi cô gái đang đứng ở lái thuyên bên này. Nhưng bỗng nhiên hai chiếc thuyên bất thần lại dang ra xa khiến cho tên cướp ấy bước hụt chân rơi luôn xuống nước và đâu của hắn đã va đúng vào mũi nhọn của mỏ neo. Thế là, qua một tiếng gào thảm thiết, ai nấy đều trông thấy máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Tên cướp đó chìm luôn xuống dòng nước chảy cuồn cuộn và đục ngầu của dòng sông Hoàng Hà.

Một cao thủ của phe hắc đạo, võ công không phải tâm thường thế mà bị chết lạ lùng như vậy, quả thực đáng nghi lắm. Hai chiếc thuyên đang dính sát nhau, bỗng nhiên lại dang ra xa thực là một điều oái oăm. Nhưng không ai dám quả quyết người nào đã bí mật gây ra hiện tượng đó.

Tuy nhiên, thử hỏi ngoài Đào Gia Kỳ thì còn ai vào đây. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ như thế, nhưng khổ nỗi là biết lấy bằng cớ gì để nói Lũ cướp trông thấy thế đều kinh tâm tán đởm. Riêng âu Nguyên Hoài lại càng kinh hoàng thất sắc, ớn lạnh cả tâm can. Bởi thế, đứng trước lời khiêu chiến của cô gái, hắn không biết trả lời thế nào, trong lòng hết sức khổ sở.

Đôi mày liễu của cô gái liền nhường cao lên, cười nhạt nói :

- âu đương gia, tại sao lúc đâu ông tỏ ra hung hăng thế mà bây giờ đây lại cụp đuôi như vậy ? Vừa

rồi ông bảo là bắt giữ cô nương đây và lại sẽ lĩnh giáo Bằng Đoàn thập tam thức của ta nữa. Nhưng tại sao miệng nói mà lại không làm được như thế ?

âu Nguyên Hoài sắc mặt đang tái nhợt nhưng bỗng đổi thành xám ngắt, cất tiếng cười ghê rợn nói :

- Cô nương, ngày hôm nay âu mỗ tự nhận mình đã thua rồi ! Chúc cô nương thượng lộ binh an nhé ! Cô gái là một người thông minh, thử hỏi đâu lại không hiểu lời nói ngâm chứa một sự đe dọa ấy. Bởi thế, cô ta liền cười nhạt nói :

- Bộ Ông chịu thua thì có thể bỏ đi được hay sao ?

âu Nguyên Hoài không khỏi biến hắn sắc mặt nói :

- Cô nương muốn nói gì, thực âu mỗ không hiểu ! Cô gái đáp :

- Tôi muốn ông cũng ở lại làm con tin dưới tay cô nương đây ! âu Nguyên Hoài nghe thế không khỏi hôn bay phách tán, nhưng cố làm ra vẻ trấn tĩnh nói :

- Cô nương, có lẽ cô tưởng âu mỗ khiếp sợ cô hay sao ? Hừ, chưa chắc đâu! Tiếng "đầu chưa nói dứt thì bỗng hắn cảm thấy trước ngực bị tê buốt, buột miệng gào to một tiếng rồi té khuy xuống mặt thuyên.

Lúc đó, cô gái nghe Đào Gia Kỳ nói :

- Cô nương hãy mau bắt tên âu tặc ấy sang thuyền bên này đi ! Tức thì, thân hình của cô gái vọt lên, bay vút sang thuyên của lũ cướp như một mũi tên bắn, rồi chớp nhoáng vung tay ra chụp lấy âu Nguyên Hoài, trong khi đôi chân lại khẽ nhún bay vọt trở vê vị trí cũ nhẹ nhàng như một con chim én.

Trên chiếc thuyền của bọn cướp còn có một số đông đảng khỏe mạnh, nên khi trông thấy thế thì chúng quát to rồi ùn ùn nhảy theo cô gái.

Nhưng, ngay lúc ấy, chiếc thuyền của bọn cướp như bị một sức mạnh vô hình xô mạnh ra, trôi theo dòng nước chảy lui vê phía hạ du thực nhanh chóng. Chỉ trong chớp mắt, thì mũi và lái của hai chiếc thuyên đã cách xa nhau trên mười trượng.

Bọn cướp không ngờ trước được tại sao lại có hiện tượng lạ lùng như thế, nên cả bọn vừa nhảy theo cô gái, đều bị rơi thẳng xuống sông tất cả.

Trong khi ấy, Đào Gia Kỳ đã ra lệnh cho lão già chủ thuyên, quay mũi thuyên chạy sang bờ bên kia và kéo thêm buồm tiếp tục ngược dòng lướt tới như tên bắn. Chẳng mấy chốc sau, chiếc thuyền đã xa tít mù và chỉ còn trông thấy một chấm đen to cỡ hạt đậu, khi ẩn khi hiện giữa những đợt sóng vàng bát ngát, mênh mông...

Lúc ấy giữa dòng sông sâu, sóng gió ồ ạt, những tên cướp đang cố gắng gào la kêu cứu. Những tiếng gào la của chúng đều bị tiếng sóng gió lấp mất. Chúng cố gắng bơi nhấp nhô theo đợt sóng được một lúc rồi đều chìm nghỉm cả xuống đáy sông.

Riêng chiếc thuyền của lũ cướp thì dường như không còn ai giữ lèo lái nữa, nên nó quay ngang quay dọc và trôi theo dòng nước đang chảy nhanh về hạ du.

Chương 13: Bích Ngọc Bảo Châu

Nước sông Hoàng Hà từ trên nguồn cao đổ xuống, trông chẳng khác nào dòng nước từ trên trời tuôn ra. Màu nước đục ngầu vì pha lẫn cát vàng, chảy cuồn cuộn vê phía Đông không ngừng...

Giữa trời nước mênh mông, chỉ còn trông thấy chiếc cột buồm cao của chiếc thuyên chở Dương Thiên Hành không ngớt nhấp nhô tiến thẳng vê phía bên kia bờ sông.

Trong thuyên Dương Thiên Hành đang lộ vẻ cảm kích, ân cần nói :

- Nếu không có thiếu hiệp dùng tuyệt học ngâm trợ giúp cho, thì chắc chắn Hàn cô nương và già đây đều bị mất mạng. Riêng già dù có chết cũng không đáng tiếc, nhưng Hàn cô nương trên vai còn gánh mối đại thù, cái chết thật nặng nê như núi Thái Sơn. Nếu trong kiếp sống này, già đây không thể báo đáp được cái ơn cứu mạng to tát ấy, thì nguyện kiếp sau sẽ kết cỏ ngậm vành để đáp lại ơn sâu.

Đào Gia Kỳ ngạc nhiên cười nói :

- Tiểu sinh có đức có tài gì, mà đáng được sự cảm tạ long trọng như thế? Thực ra thì có một cao nhân khác trợ giúp cho, còn tiểu sinh đây chẳng qua là chỉ nghe theo lời dạy của cao nhân ấy để hành động mà thôi. Nhưng, chẳng ngờ hành động của tiểu sinh lại may mắn được kết quả như thế, tiểu sinh nào dám cướp công của người khác ? Hơn nữa, tiểu sinh chỉ mới học mấy tháng võ, thì đâu dám nhận lời khen ngợi vừa rồi của ông ?

Dương Thiên Hành nghe qua không khỏi ngạc nhiên.

Người con gái họ Hàn đưa đôi mắt trong veo như làn thu thủy, chăm chú nhìn Đào Gia Kỳ, dường như biết đây là lời nói dối, nên khóe miệng của nàng hiện lên một nụ cười như có ngụ ý sâu xa.

Dương Thiên Hành nói :

- Thiếu hiệp có thể tả cho biết hình dạng của vị cao nhân ấy không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu sinh vốn có ý định là trước ngày Đoan Ngọ sẽ đến cho kịp vùng Gia Lăng ở Tây Xuyên, nên vào buổi chiêu ngày hôm qua, đến chợ buôn ngựa chọn một con ngựa tốt, trong khi đó, bỗng tại hạ gặp một người đứng sau lưng. Người ấy là một lão già, nói thẳng cho tiểu sinh biết gia sư của tiểu

sinh chính là hậu bối của ông ấy. Ông ta biết tại hạ có việc cần đi Tây Xuyên nên nhờ giúp ông làm một công việc và cho biết nếu việc ấy làm xong thì ông sẽ giúp lại cho tiểu sinh đạt thành nguyện vọng, để đến Tây Xuyên. Mọi việc chỉ có thế.

Người thiếu nữ họ Hàn bỗng che miệng cười giòn nói :

- Mọi việc chỉ đơn giản như thế thôi sao ?

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu sinh vì ăn nói kém, nên không thêm mắm thêm muối được. Vị cao nhân ấy còn dặn tiểu sinh nói lại cho lão trượng nghe, là khi đối phó xong với lũ cướp, thì phải bỏ thuyền đi lên bộ. Riêng tính mệnh của âu Nguyên Hoài, thì phải bảo toàn, mang hắn đến bỏ tại một nơi mà mọi người dễ trông thấy, dùng để dương Đông kích Tây, thì có thể tránh được sự truy đuổi của kẻ thù ! Dương Thiên Hành cất tiếng cười nói :

- Nhưng dù sao già đây cũng ghi nhớ mãi cái ơn của thiếu hiệp ! Đào Gia Kỳ mỉm cười im lặng.

Sau đó, Dương Thiên Hành bèn đem nguyên nhân nào đã gây ra mối thù, nói giản lược cho Đào Gia Kỳ nghe.

Thì ra, cô gái họ Hàn ấy tên gọi là Thanh Quân, cha nàng là Hàn Thiếu Thương, làm quan ở trong đại nội. Vì lúc triều đình có hoàng tử Bối Lặc âm mưu tranh giành ngôi vua với con dòng chính cung nên trong cung không ngớt có sự đối chọi lẫn nhau. Trong khi Hàn Thiếu Thương cùng Bát Tí Vân Ma Mạc Thương, ai bênh vực chủ nấy, nên chống đối với nhau như lửa với nước.

Hơn nữa, hoàng tử Cửu Bối Tử là chủ của Mạc Thương rất yêu thích sắc đẹp của Hàn Thanh Quân, nên gọi Mạc Thương tìm đến câu thân. Hàn Thiếu Thương cương quyết từ chối, nên việc chống đối nhau lại càng trở thành quyết liệt. Sau đó, hoàng tử Cửu Bối Tử đã vu cáo Hàn Thiếu Thương tư thông với cung phi của tiên vương để lại, nên Hàn Thiếu Không biết nếu ở lại thì tính mạng sẽ khó bảo toàn và tất cả sẽ mang họa lây với chủ của mình, nên ông ta đã bỏ chức vụ trốn đi.

Mạc Thương liền phái người truy đuổi theo, chém giết cả nhà của Hàn Thiếu Thương, chỉ còn sót lại một mình Hàn Thanh Quân chạy tới nhà của Dương Thiên Hành. Vì Mạc Không không thể đánh lại nổi với Hàn Thanh Quân. Nàng đã giết liên tiếp năm người trong bọn của Mạc Thương và đánh trọng thương cả Mạc Thương nữa.

vê sau, tuy Mạc Không có nhiêu cơ hội giết chết được Hàn Thanh Quân nhưng vì Cửu Bối Tử ra lệnh không cho sát hại nàng nên Hàn Thanh Quân mới trốn thoát khỏi được ma chưởng của họ.

Không ngờ khi chạy đến vùng biên cảnh Sơn Đông, vì hình dáng của thanh kiếm gia truyền mà nàng đang dùng, giống hình dáng của thanh Ngô Câu kiếm nên suýt nữa nàng đã bị hại dưới ma

chưởng của những nhân vật hắc đạo...

Dương Thiên Hành vừa nói đến đây, thì thuyên đã cập vào bến bên kia sông, Đào Gia Kỳ, Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân liên cặp nách âu Nguyên Hoài đang mê man bất tỉnh, bước thẳng lên bờ, đông thời, họ lại biếu thêm cho lão chủ thuyên một số vàng trọng hậu, dặn dò lão phải cho thuyên đi xa vê vùng hạ du lẩn tránh bọn cướp, kẻo bị họa lây.

Ba người liên chọn đường tắt đi nhanh tới phía huyện Liên Thanh. Họ mang âu Nguyên Hoài đến bỏ nằm trước cửa huyện đường, đông thời, lại kèm theo một bức thư, nói rõ âu Nguyên Hoài là một kẻ cường khấu, chuyên cướp giật ở đường sông, yêu cầu quan huyện xử tử y tại chỗ để làm gương Sau đó, cả ba người lại nhân đêm khuya, chạy trở ra bờ sông Hoàng Hà, tìm thuyên sang sông trở lại.

Đào Gia Kỳ nói :

- Lão anh hùng họ Dương, bây giờ ông định đi vê đâu ?

Dương Thiên Hành nói :

- Già đây có ý muốn đi về vùng Xuyên Điền để tìm Thanh Vân Thân Ni, yêu câu bà ấy thu nhận Hàn cô nương làm môn hạ, hâu dạy dỗ cho cô ấy trở thành một người có võ công tuyệt nghệ, để lo trả mối thù xưa. Vì chỉ làm như vậy, già đây mới không phụ lòng người bạn quá cố. Nếu thiếu hiệp thấy không có điêu gì bất tiện thì xin hãy cùng đi cho vui ! Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Hàn Thanh Quân một lượt nói :

- Tốt nhất là Hàn cô nương nên ăn mặc giả trai thì mới tránh khỏi được nhiêu điêu phiên tiếc. Riêng thanh gươm này cũng không nên mang ra dùng nữa ! Hàn Thanh Quân nghe qua liên mỉm cười gật đầu.

Đào Gia Kỳ bèn chọn một bộ y phục của mình, trao cho cô gái cải trang.

Sau khi cô gái từ một lùm cây bước ra, thì đã biến thành một thiếu niên vô cùng xinh đẹp, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi trố mắt nhìn.

Dương Thiên Hành cười "khá, khá" nói :

- Cô nương cải trang thực xinh đẹp không thua gì Đào thiếu hiệp. Cả hai đêu tuấn tú phong lưu, chẳng biết sẽ làm cho bao nhiêu cô gái ở khuê các phải thầm thương trộm nhớ ! Hàn Thanh Quân nghe thế hết sức thẹn thuồng, mỉm cười nói :

- Dương đại thúc, sao chú cứ trêu cháu mãi như vậy ?

Thế rồi, họ mua ba con tuấn mã, cùng cưỡi chạy như bay đi. Suốt dọc đường, Dương Thiên Hành

vì muốn để cho hai người được gần gũi nói chuyện tự do nên lúc nào cũng cho ngựa chạy sau độ một đường tên bắn.

Đào Gia Kỳ trông thấy Hàn Thanh Quân sắc diện xinh tươi, trí tuệ thông minh, tính tình dịu dàng mà lại tự nhiên, cười nói hết sức quyến rũ, nhỏ nhẹ làm cho ai cũng thương mến, khác hẳn tính nghịch ngợm của Vân Mộng Bình.

Suốt ba ngày, họ luôn luôn phi ngựa sát nhau như hình với bóng nên tình cảm ngày một khăng khít thêm.

ánh triều dương đang lên, trên quan lộ từ Thương Khẩu đi đến Khai Phong, hai bên liễu xanh bay phe phẩy theo gió trông thực vui mắt. Ba người đang cùng phi ngựa, đi thẳng vê phía thành Khai Phong, thì bỗng nghe trên một ngọn cây to ở bên đường có một giọng cười âm u sâu hiểm, rồi lại có một bóng người từ trên cao lao nhanh xuống, chân lấy đường đi của ba người lại.

Ba người trông thấy thế, đều không khỏi giật mình. Ai nấy đưa mắt nhìn lên, thấy người đó là một tăng nhân to béo, đang vung tay áo quét ra một luồng kình phong mạnh mẽ, làm cho cả ba con ngựa đêu kinh hãi, dựng đứng hai chân trước lên, cất tiếng hí dài, suýt hất rơi cả ba người xuống đất.

Người tăng nhân ấy tựa hồ như chỉ có ý dọa, nên vừa đánh chưởng ra thì liền thu trở lại ngay. Đôi mắt của ông ta sáng ngời và lạnh ngắt. Ông ta há to miệng cười rất sâu hiểm.

Dương Thiên Hành nhảy xuống ngựa, tràn thẳng người đến trước mặt vị tăng nhân to lớn ấy, gằn giọng cười nói :

- Anh em của già đây từ trước đến nay không hề quen biết với đại sư, vậy tại sao đại sư lại ngăn đường chúng tôi như thế ?

Người tăng nhân ấy cất giọng ngạo nghễ, cười khanh khách nói :

- Đôi mắt của Phật gia không khi nào lại bị bụi cát làm mờ ! Các ông chắc chắn là số người đã dùng kế độc, bắt sống âu Nguyên Hoài trên thuyên đi tại sông Hoàng Hà đây chứ gì ?

Dương Thiên Hành hơi biến sắc mặt nói :

- Có lẽ đại sư đã nhận lầm người rồi ?

Người tăng nhân cười nhạt nói :

- Từ xưa đến nay, lúc nào Phật gia cũng sai ! Con bé ấy là gái giả trai chứ gì nữa...? Vừa nói lão ta vừa đưa tay ra chỉ thẳng vê đoán biết mọi việc không hê phía Hàn Thanh Quân.

Hàn Thanh Quân trông thấy thế không khỏi thất sắc.

Sắc mặt của người tăng nhân ấy, cũng bỗng sa sâm và tràn đây sát khí.

Trong khi đó, Đào Gia Kỳ bỗng nhảy xuống ngựa, bước thẳng tới một bước, rồi rút quạt xếp ra, mỉm cười một cách khó hiểu, chậm rãi nhếch miệng nói :

- Pháp hiệu của đại sư là gì ? Người trong cửa Phật mà lại thoát ra ngoài tam giới, không chịu đứng trong ngũ hành. Đại sư chớ nên nhúng tay vào chuyện thị phi ân oán của giới giang hồ như thế ! Trong lúc nói, đôi mắt của chàng sáng ngời như điện, đầy vẻ uy nghi.

Người tăng nhân to béo ấy là một người kiến thức rộng rãi, nên trông thấy nhãn thần đáng khiếp sợ của đối phương, thì đã biết đối phương chính là một cao thủ, nên không khỏi giật mình. Nhưng, sau đó lão ta bỗng cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Ngươi biết Phật gia đây là ai không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chính vì không biết nên tôi mới hỏi ?

Người tăng nhân ấy gằn giọng nói :

- Phật gia đây cũng không giấu làm gì, có lẽ ngươi đã nghe người ta nói đến Độc Thủ La Hán Pháp Vũ chứ ?

Câu nói vừa dứt, thì Dương Thiên Hành bất giác giật bắn người. Thực ra ông không ngờ người tăng nhân to béo này lại chính là Hung Tăng Pháp Vũ, một nhân vật khét tiếng ở vùng Trung Châu.

Nhưng, Đào Gia Kỳ vẫn điềm nhiên, lạnh nhạt nói :

- Xin ông bỏ lỗi cho, về chỗ tại hạ chưa hề nghe đến cái tên Độc Thủ La Hán bao giờ ! Pháp Vũ nghe thế, sắc mặt trở thành xám hẳn, đôi mắt tràn đây lửa Bỗng nhiên, từ xa có một tiếng hú vọng lại, khiến sắc mặt của Pháp Vũ liên khẽ biến đổi, quát to rằng :

- Phật gia đang bận việc cần kíp, độ một giờ sau, Phật gia sẽ tìm đến với các ngươi vậy ! Nói đoạn, lão ta vung tay áo vọt thăng lên trời như một con hạc. Khi người lão ta lên đến lưng chừng trời liên quay người nhắm hướng có tiếng hú bay lướt tới. Nhưng, khi lão ta vừa quay người để đổi hướng bay, thì bỗng "hự" lên một tiếng khô khan, song lão ta vẫn không nhìn lại, mà tiếp tục lướt nhanh tới. Đào Gia Kỳ mỉm cười, xếp chiếc quạt lại, rồi như vô tình chỉ thẳng chiếc quạt lên không. Động tác đó vì quá nhanh, nên Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân đều không nhìn thấy rõ.

Khi Hung Tăng Pháp Vũ vừa nay đi khuất thì trên đường quan lộ lại có ba bóng người lướt nhanh tới nhẹ nhàng như bay. Khi họ đến gần, thì Đào Gia Kỳ trông thấy đó là Yến Nam Tam Kiệt.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng vừa trông thấy Dương Thiên Hành liên lên tiếng nói :

- Đấy chẳng phải là Dương Thiên Hành lão sư hay sao ?

Dương Thiên Hành lộ sắc vui mừng tột bực, chắp tay cúi người nói :

- Quả là ở đâu cũng có thể gặp được người quen biết cả. Ba vị đại hiệp từ ngày xa cách đến nay, vẫn bình an vô sự chứ ? Chẳng hay ba vị có việc gì mà lại tỏ vẻ hối hả đến như thế ?

ú.ng Triệu Hùng nói :

- Dương lão sư chưa nghe được lời đồn đại hay sao ? Vùng Trung Châu này chỉ trong chớp mắt nữa là sẽ xảy ra một cuộc sát phạt đẫm máu đấy ! Dương Thiên Hành lấy làm lạ nói :

- Tại hạ vì phải hộ tống người con của một người bạn quá cố, nên phải lựa đường vắng vẻ để đi, do đó, không được nghe gì cả. Chẳng hay ông có tiện nói lại cho biết không ?

Yến Nam Tam Kiệt nghe thế liên đưa mắt nhìn kỹ Đào Gia Kỳ và Hàn Thanh Quân một lượt, nghĩ thầm rằng:

"Đôi thiếu niên này trông thực tuấn tú, xương cốt lại thực tốt, chẳng rõ chúng là con của ai" ú.ng Triệu Hùng lên tiếng nói :

- Một việc trấn động cả võ lâm như thế mà Dương lão sư lại không nghe chi cả ? Vô Tình Tú Sĩ vừa bị mất đi pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm tại Điệp Thúy sơn trang... ! Dương Thiên Hành nói :

- Vê việc ấy thì tại hạ có nghe nói rồi ! ú.ng Triệu Hùng nói :

- Vô Tình Tú Sĩ đang có lòng nghi là ba vị tăng nhân ở Thiếu Lâm đã cướp mất, bởi thế, lão ta đang tức giận cả phái Thiếu Lâm, lên tận Thiếu Lâm Tự để cật vấn. Vị chưởng môn của phái Thiếu Lâm có tiếng là người trầm mặc ít nói, nên chỉ trả lời vắn tắt là pho Giáng Long kinh chính là bảo vật của phái Thiếu Lâm, vậy để phái Thiếu Lâm tự lo việc truy tâm. Ông ấy không hê nói rõ phái Thiếu Lâm có làm việc ấy hay không, thì đã từ chối không tiếp khách nữa. Bởi thế, Vô Tình Tú Sĩ đã vì chuyện ấy mà có mối thâm thù với phái Thiếu Lâm. Đêm hôm qua, Đạt Nguyên đại sư là người thủ tọa Thiên Vương Điện của Thiếu Lâm ở tại Tướng Quốc Tự đã bị người ta ám hại... ! Đào Gia Kỳ nghe thế, thì trong lòng không khỏi hết xấu hổ. Vì việc làm của chàng đã vô tình mang đến cho phái Thiếu Lâm bao nhiêu chuyện nguy nan như vậy.

Dương Thiên Hành nói :

- Đạt Nguyên đại sư bị ám hại, có thể là hành động của Vô Tình Tú Sĩ hay không ?

ú.ng Triệu Hùng nói :

- Đấy chính là việc làm của Hung Tăng Pháp Vũ và Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải. Hung Tăng Pháp Vũ chính là đồng đảng trung thành của Vô Tình Tú Sĩ. Trong khi họ vừa ra khỏi Tướng Quốc Tự thì ứng mỗ cũng vừa trông thấy được họ ! Dương Thiên Hành kinh hãi nói :

- Thảo nào Hung Tăng Pháp Vũ mới vừa rồi tìm đến đây gây sự với ba chúng tôi, khi nghe được tiếng hú, thì lại hối hả bỏ đi có vẻ sợ sệt ! ú.ng Triệu Hùng vội nói :

- Ba anh em ứng mỗ đang đi tìm hắn đây, hắn đã chạy về hướng nào ?

Dương Thiên Hành đưa tay chỉ vê hướng Hung Tăng Pháp Vũ vừa chạy đi nói :

- Hắn đã đi vê hướng này, rồi chạy thẳng vê hướng Tây ! ú.ng Triệu Hùng cất tiếng cười, sửa soạn vọt người lên để đuổi theo, nhưng Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ khoát tay ngăn lại nói :

- Tam đệ, chớ quá sốt ruột như vậy, vì giờ đây e rằng hắn đã đi xa lắm rồi. Hiện nay ở miên Trung Châu này, đang xảy ra lắm việc, hai phái chính tà đang ở trong giai đoạn huy động binh mã để tranh hơn thua với nhau.

Song, những tay giỏi của hai bên, ít nhất cũng phải mời trong vòng một tháng mới đến đầy đủ. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta tìm gặp Hung Tăng Pháp Vũ và Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải không phải là việc khó....

Đào Gia Kỳ đang trâm ngâm suy nghĩ, thâm nghĩ rằng:

"Đào Như Hải và Từ Long Tướng sau chuyến đi Thái Sơn thì không có trở vê nhà nữa.

Bọn võ sư trong Đào phủ cũng ùn ùn bỏ đi, nên cả khu nhà to lớn như vậy, mà bỏ trống chẳng còn một người ở. ân sư ta đối với mối thù bị Đào Như Hải chặt chân, không lúc nào quên được. Bởi thế, vừa rồi khi ta phụng mệnh đi hành đạo trong chốn giang hồ, người đã dặn dò kỹ là phải tìm cho ra Đào Như Hải, xem ở đâu để trù hắn tại chỗ. Nay Đào Như Hải lại xuất hiện tại vùng Trung Châu này, thì ta cũng nên tìm cách giết hắn đi, để thỏa lòng mong muốn của ân sư" Lúc ấy, Câu Long Tẩu Trạch Kỳ quay sang Dương Thiên Hành hỏi răng :

- Hung Tăng Pháp Vũ hành sự thường có nguyên nhân, vậy Dương lão sư trước kia đã có mối thâm thù gì với hắn ta rồi chăng ?

Dương Thiên Hành buồn bã than dài, đem việc Hàn Thiếu Thương và Mạc Thương vì oán thù đi tới chém giết lẫn nhau, nói qua một lượt cho Trạch Kỳ nghe.

Kế đó, ông lại nói đến việc mình dẫn đứa con của Hàn Thiếu Thương chạy trốn đến Tế Nam, thì lại bị âu Nguyên Hoài ngộ nhận thanh kiếm của hai người đang sử dụng là thanh Ngô Câu kiếm, nên gây sự định cướp đoạt, nếu không nhờ có cao nhân ám trợ thì có lẽ cả hai đều bị hại rồi.

Trạch Kỳ cười to nói :

- Câu chuyện huyện đường, huyện Liên Thành treo sống âu Nguyên Hoài, có lẽ là việc làm của Dương lão sư chứ gì ? Nhưng việc ấy đã gây ra một hậu quả vô cùng tai hại ! Dương Thiên Hành đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt, gượng cười nói :

- Tại hạ vì muốn tránh bọn thủ hạ của âu Nguyên Hoài truy đuổi theo nên phải áp dụng kế dương Đông kích Tây. Nhưng vẫn không tránh khỏi sự tìm hiểu của Hung Tăng Pháp Vũ ! ú.ng Triệu Hùng nói :

- Trước khi tên Hung Tăng ấy bỏ đi, hắn đã nói những gì ?

Dương Thiên Hành nói :

- Hắn bảo một giờ sau sẽ trở lại tìm tại hạ để xuống tay trừng trị ! ú.ng Triệu Hùng nói :

- Hung Tăng Pháp Vũ bình sinh hễ nói ra thì làm. Khi hắn đã ra tay đối phó với ai, nếu đối phương chưa chết, tất hắn bám sát mãi không hê chịu buông tha. Phương chi hiện nay khắp Trung Châu đều có tai mắt của hắn, theo ý tôi, Dương lão sư và Hàn cô nương tạm thời cùng đi chung với ba anh em ứng mỗ, hầu bảo vệ cho nhau, đợi khi sóng yên gió lặng rồi sẽ đi Xuyên Điên, được chăng ? Không biết chừng Thất Chỉ Thần Cái, Thanh Vân Thần Ni cũng sẽ có mặt tại Trung Châu. Như vậy, Dương lão sư sẽ đỡ phải lặn lội một quãng đường dài ! Dương Thiên Hành hết sức mừng rỡ nói :

- Hàn cô nương, sao lại chẳng ngỏ lời đa tạ ba bậc lão tiên bối đi ?

Hàn Thanh Quân liền quì xuống đất lạy tạ.

Ba vị Tam Kiệt vội vàng đỡ nàng dậy. Trạch Kỳ đưa mắt nhìn kỹ Hàn Thanh Quân nói :

- Cô nương, lệnh tôn tuy hầu hạ trong đại nội, nhưng tính tình ngay thẳng trong sạch, không tiếp tay với bọn ác ôn làm bậy, nên già đây bấy lâu vô cùng ngưỡng mộ, nhưng đáng tiếc là không có duyên gặp gỡ được lần nào cả. Dù thế, đối với việc này, già đây cũng nhất định sẽ giúp cô nương đạt thành ý nguyện mới thôi ! Dương Thiên Hành lại giới thiệu Đào Gia Kỳ với Yến Nam Tam Kiệt.

ông nói :

- Đào lão đệ đây là người thiên bẩm rất tốt, chắc chắn sau này sẽ làm rạng rỡ cả võ lâm ! Trạch Kỳ nói :

- Lời của Dương lão sư chăng sai tí nào cả. Đào lão đệ đây là người anh hoa tiêm tàng, khí độ giấu kín. Hiện giờ đã là một nhân vật phi thường rồi, cần gì phải đợi đến mai sau ?

Đào Gia Kỳ không khỏi thầm kinh hãi trước nhãn lực sắc bén của Trạch Kỳ, có thể quan sát được một cách sâu sắc. Bởi thế, chàng xá sâu nói:

- Hậu bối là kẻ tài hèn trong võ lâm, đâu lại dám nhận lời khen của lão tiên bối ? Nhưng nếu sau này được mọi sự nâng đỡ của quí vị lão tiên bối, thì vãn bối cám ơn không ít ! Trạch Kỳ nói :

- Khéo nói thay ! Già hiện giờ đang cư ngụ tại Xương Long khách sạn, chi bằng chúng ta vê đấy nói chuyện tiện hơn.

Dương Thiên Hành tìm được một nơi nương tựa có thực lực mạnh mẽ như vậy, thì chẳng còn điêu mong muốn nào hơn. Do đó, sáu người cùng cỡi ba con ngựa, nhắm hướng Biện Kinh phi nhanh tới.

Trên đường đi, thỉnh thoảng họ gặp các nhân vật trong hai phe hắc bạch phi ngựa lướt qua không ngớt. Yến Nam Tam Kiệt là người rất có tên tuổi trong võ lâm, nên nhiều nhân vật giang hô gặp mặt họ, thì thủ lễ rất cung kính. Song, cũng có một số người trông thấy họ, thì có vẻ thù hằn, cười nhạt rồi phi ngựa bỏ đi.

Mặt trời đã lặn về Tây, mọi nhà đã nấu cơm chiều mờ mịt khói. Sáu người cỡi ba con ngựa, lướt thẳng vào thành Khai Phong. Biện Kinh là cố đô của đời nhà Tống, nên chợ búa phồn thịnh, người ngựa qua lại như mắc cửi, tiếng ồn ào huyên náo không ngớt tai.

Lúc ấy, phố phường vừa lên đèn, chung quanh vùng Cổ Lâu lại càng náo nhiệt hơn.

Sáu người bước thăng vào Xương Long khách sạn. Gian khách sạn này là một hiệu khách điếm lớn bậc nhất tại Biện Kinh, chẳng n~lũlg có nhiêu phòng, mà sự trang trí lại còn xinh đẹp. Tam Kiệt mướn một gian ở góc Tây rất rộng rãi, Trạch Kỳ liên cho dọn yến tiệc để khoản đãi số người của Dương Thiên Hành.

Trong bữa tiệc, Trạch Kỳ có ý muốn thử tài học vấn của Đào Gia Kỳ, nên tìm đủ lời lẽ, đặt đủ vấn đê để hỏi chàng.

Đào Gia Kỳ đối đáp mạch lạc, đầy ý nghĩa cao sâu. Trạch Kỳ tuy không hoàn toàn hiểu rõ được hết, nhưng trong lòng biết Đào Gia Kỳ là người có võ học cao thâm, mà lại còn có cá tính tao nhã, khác hẳn với số nhân vật trẻ tuổi mới nổi lên sau này, hành động nóng nảy, cá tính tự phụ, xem thường mọi người.

Lúc đó, bỗng có một người đàn ông mặc áo đen ngắn, dáng điệu hiên ngang, chạy nhanh vào phòng, kê miệng sát vào tai Trạch Kỳ nói thầm một lúc Trạch Kỳ cau mày nói :

- Ngươi nên bảo bọn chúng nó hãy cẩn thận theo dõi Pháp Vũ, khi chưa cần thiết thì chớ nên ra tay. Bọn các ngươi không phải là địch thủ với Hung Tăng đâu ! Gã đàn ông mặc áo đen ấy gật đâu liên tiếp, rồi quay người chạy thẳng ra khỏi phòng.

ú.ng Triệu Hùng nói :

- Có phải chính hắn thấy được hành tung của Pháp Vũ không ?

Trạch Kỳ nói :

- Đúng thế ! Chúng đã trông thấy Pháp Vũ một mình đi thẳng lên tầng chót của ngọn Thiết Tháp, và ở trên ấy thực lâu không hê trở xuống. Tên Hung Tăng này, chắc chắn là có âm mưu gì đây, nếu chúng ta đi đến đấy, thì không biết chừng sẽ bị lọt vào cạm bẫy của hắn. Trạch mỗ không dại gì lầm kế của hắn đâu. Hung Tăng rồi đây tất có ngày sẽ phải đền tội, hà tất nôn nóng làm gì. Chốc nữa, ta sẽ đến Tướng Quốc Tự thăm thương thế của Đạt Nguyên đại sư và bàn định kế hoạch xong rồi sẽ hành sự cũng không muộn ! Đào Gia Kỳ nghe Pháp Vũ xuất hiện tại ngọn Thiết Tháp thì đôi mắt chiếu ngời những tia sáng lạ lùng. Việc ấy Hàn Thanh Quân đã trông thấy được Tiệc xong, Trạch Kỳ liên cáo từ ra đi đến Tướng Quốc Tự. Dương Thiên Hành và số người còn lại nói chuyện chơi trong giây lát, thì ai vê phòng nấy yên nghỉ.

Một lúc sau, Đào Gia Kỳ mở nhẹ cửa phòng, thò đầu ra ngoài nghe ngóng. Chàng trông thấy các phòng bên cạnh đêu đóng kín cửa, trong sân vắng lặng không có một bóng người, thì liên lách mình ra ngoài rồi lại đóng kín cửa phòng, vọt người bay thăng lên không.

Cùng lúc đó, nơi gian phòng kế cận, Hàn Thanh Quân cũng phi nhanh lướt ra, vọt thẳng lên không, nhắm hướng Đào Gia Kỳ đuổi nhanh theo như một làn điện chớp.

ánh trăng sáng vằng vặc, trên nền trời sao thưa nhấp nháy. Đào Gia Kỳ điểm chân từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, phi nhanh ra khỏi thành.

Chẳng mấy chốc là đã trông thấy ngọn Thiết Tháp tám tầng, mười ba cấp, đứng sững chọc trời từ phía xa. Chàng dừng chân đứng lại và thầm nghĩ:

"Hung Tăng Pháp Vũ nếu có một mình trong ngọn Thiết Tháp này, thì tự ta có thể tìm cách đối phó được. Nhưng nếu bọn hắc đạo tụ tập ở đây đông đảo thì ta phải nghĩ cách gì để dụ hắn ra ngoài ! ".

Trong khi chàng còn đang nghĩ ngợi, thì bỗng nghe có tiếng gió rít ở phía sau lưng.. .nên đoán biết có người đang theo dõi mình. Bởi thế, chàng bất thần quay người lại, nhanh nhẹn vung chưởng

lên định đánh thẳng ra...

Song, ngay lúc ấy chàng trông thấy có một bóng người phi nhanh tới, lên tiếng nói :

- Thiếu hiệp, tôi đây mà ! Giọng nói ấy yểu điệu và trong ngần, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, hỏi rằng :

- Cô đấy à, Hàn cô nương ?

Hàn Thanh Quân buồn bã nói :

- có phải thiếu hiệp không muốn cho tôi theo hay chăng ?

Vừa nói, đôi mắt nàng vừa nhìn đăm đăm vào mặt Đào Gia Kỳ đầy tình tứ.

Hai tia mắt của Đào Gia Kỳ vừa chạm nhằm ánh mắt của nàng, thì mặt không khỏi bừng nóng, nói :

- Tại hạ thấy cô nương là người còn mang mối thâm thù, nên không thể dấn thân vào nơi nguy hiểm một cách cẩu thả được ! Hàn Thanh Quân cười tự nhiên, đáp :

- Việc ấy tôi cũng hiểu. Này thiếu hiệp, chính anh là người có tài nghệ tuyệt vời, thế mà giấu kín không chịu để lộ nói khéo là có lão già nào đó, đã ra tay ám trợ cho ! Thiếu hiệp tưởng tôi không biết hay sao ? Giờ đây, thiếu hiệp còn nói trở đi được nữa không ?

Đào Gia Kỳ không khỏi cứng họng, trong lòng hết sức luống cuống, chắp tay xá sâu nói :

- Tôi xin cô nương tuyệt đối chớ tiết lộ ra ngoài. Được vậy, thì tại hạ hết sức cám ơn ! Hàn Thanh Quân phì cười nói :

- Anh có bằng lòng cho tôi đi theo không ?

Nên biết, Hàn Thanh Quân là một cô gái rất thông minh, nàng trông thấy Đào Gia Kỳ là một người dáng điệu hiên ngang, diện mục xinh đẹp, thuộc người phi phàm, nên đã nặng tình yêu thương, lúc nào cũng đeo sát theo chàng. Lòng dạ của người con gái tuy rất khó hiểu, nhưng khi đã yêu thương tha thiết rồi, thì dù chết đi cũng không hề thay đổi.

Đào Gia Kỳ không nỡ từ chối, nên khẽ than rồi nói :

- Thôi được, nhưng cô nương tuyệt đối chớ nên đánh nhau với kẻ địch, trong trường hợp không cần thiết, vì tại hạ không thể cùng một lúc lo cho cả cô nương được ! Hàn Thanh Quân gật đầu đồng ý. Thế rồi hai người tiếp tục lại phi thân lướt tới Khi hai người vừa buông mình rơi xuống trước một cây bách cổ thụ gân ngôi Thiết Tháp, thì bỗng từ phía gốc cây có một người lách mình bước ra.

Người ấy chính là gã đàn ông mặc áo đen ngắn tiến vào phòng, bẩm riêng với Trạch Kỳ vừa rồi.

Người ấy vừa trông thấy Đào Gia Kỳ thì không khỏi sửng sốt nói :

- Nhị vị có phải định tìm gã Hung Tăng ấy không ?

Đào Gia Kỳ tươi cười nói :

- Giữa tại hạ và gã Hung Tăng kia có mối oán cừu, nên đến đây để đòi lại món nợ máu ấy ! Gã đàn ông vòng tay thi lễ rồi nói nhỏ rằng :

- Tên hung tăng đến ngọn Thiết Tháp đây, tất có một việc làm chi. Cho mãi đến bây giờ, tại hạ vẫn chưa trông thấy hành +nt g Của hắn. Nhị vị cần phải hết sức thận trọng mới được ! Đào Gia Kỳ cảm tạ nói :

- Tại hạ xin ghi nhớ lời dặn dò ấy ! Dứt lời, hai người định lướt thẳng tới ngọn Thiết Tháp, nhưng bỗng trông thấy dưới ánh trăng mông lung, có sáu, bảy bóng đen, bay xẹt vào ngọn tháp nhanh như một luồng điện chớp.

Đào Gia Kỳ cảm tạ nói :

- Số người nây chắc chắn là bọn đông bọn Hung Tăng, vậy hai chúng ta cần phải tìm hiểu xem ý định của bọn chúng muốn gì đã ! Vừa nói dứt lời, chàng kéo tay của Hàn Thanh Quân, cùng rùn người xuống, rồi lướt sát theo bức tường của ngôi tháp, tiến thẳng vào trong.

Ngọn thiết tháp cao vút tận mây xanh, trong như một người khổng lô đang đứng ngạo nghễ đưa mắt nhìn xa. Xung quanh ngọn tháp, cổ thụ mọc um tùm, gió thổi lá reo xào xạc.

Bảy bóng đen ấy khi lướt tới chân tháp, thì liên đứng dang ra. Dưới bóng trăng, Đào Gia Kỳ trông sắc mặt của bảy người đó hết sức âm u, sâu hiểm.

Bỗng một người đứng chính giữa, cất tiếng cười dài rất ngạo nghễ, nói:

- Pháp Vũ ! Bảy anh em Lương Thiên Yến đã đến đúng giờ hẹn, chẳng lẽ ông khiếp sợ nên trốn mất rồi hay sao ?

Tiếng cười của người ấy nghe như quỉ khóc, tiếng cú kêu, hết sức chướng tai. âm thanh của tiếng cười lan rộng ra theo làn gió thoảng, khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hoàng.

Đột nhiên, từ trên ngọn tháp có tiếng cười như cuồng dại nổi lên.

Trong khi tiếng cười chưa dứt, thì đã thấy hai bóng người từ trên ngọn tháp bay xẹt xuống đến nơi.

Khi hai bóng người ấy còn cách mặt đất độ hai trượng nữa, thì cả hai cùng một lúc giương rộng bốn cánh tay ra, dùng thế Thương ưng nhập thủy xoay tròn thân vòng, rồi đáp nhẹ nhàng xuống đất, không một tiếng động.

Hai người ấy chính là Hung Tăng Pháp Vũ và một quái nhân thân hình thấp lùn, chiếc đầu to như cái sàng, tóc rối bời, mặt như con sư tử.

Hung Tăng đưa đôi mắt nhìn qua bảy người của nhóm Lương Thiên Yến một lượt rồi cất tiếng cười ghê rợn, nói :

- Các ông quả là người biết giữ lời hứa. Từ trước đến nay, Phật gia đây lúc nào cũng hành động ác độc vô tình, dưới tay chẳng hê để cho ai được sống sót, dù có muốn trốn tránh cũng không được. Hôm nay các ông đến đây để tự tìm cái chết, thì còn chỉ là dại khờ hơn nữa ? Tuy thế, Phật gia đây vì nghĩ đến viên Phích độc bảo châu nên đặc biệt có lòng nhân với các ngươi, nếu các ngươi bằng lòng bỏ đi ngay bây giờ, thì Phật gia đây sẽ để cho các ngươi tự do, chẳng làm khó dễ chi cả ! Lương Thiên Yến quát to :

- Hãy câm miệng lại ! Nếu kẻ sợ hãi thì không khi nào tìm đến, mà người đã tìm đến thì không khi nào sợ hãi ! Này Pháp Vũ, ngươi không nghĩ đến tình đồng đạo, mà dùng thủ đoạn cá lớn nuốt cá bé bỉ ổi như thế ! Nếu nay ngươi bằng lòng trao trả viên Phích độc châu ấy lại, thì mối oan cừu trước kia xem như được xóa bỏ, bằng không, thì sẽ dùng võ công cao thấp của đôi bên, để giải quyết xem ai phải ai quấy ! Hung Tăng cất tiếng cười ngất nói :

- Phật gia bình sinh làm việc gì cũng luôn luôn tùy ở sở thích của mình, chứ chẳng cân biết đối phương là ai cả ! Ngươi hà tất phải nhắc đến tình đồng đạo với Phật gia làm gì ? Ta không khi nào kể đến đạo nghĩa trong giang hồ đâu ! Lúc ấy, bỗng quái nhân mặt sư tử, có thân hình lùn thấp kia, lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Đại sư, ông lấy được một viên Phích độc châu thế tại sao tiểu đệ đây không hê nghe đại sư nói đến ?

Pháp Vũ cười sâu hiểm, nói :

- Đấy chỉ là chuyện nhỏ nhặt, không đáng nói đến làm gì ? Chờ khi thanh toán bảy tên này xong, bần tăng sẽ lấy ra cho Lâu huynh thưởng ngoạn ! Lương Thiên Yến lúc ấy đã giận tràn hông, quát to rằng :

- Hung Tăng, nếu ngươi không kể gì đến đạo nghĩa, thì chớ trách Lương mỗ đây ra tay đánh nhau với ngươi đó ! Pháp Vũ vẫn lộ sắc khinh thường, cười nhạt nói :

- cả bọn bảy người các ngươi cứ xông vào một lượt, Phật gia cũng đủ sức chống đỡ kia ! Lương

Thiên Yến đưa mắt nhìn thẳng vào gã quái nhân mặt sư tử thấp lùn kia nói :

- Nếu mắt tôi nhìn không sai, thì các hạ chính là Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc ở Kiêm Vân đây chăng ? Tại hạ và Lâu lão sư không hê có oán thù gì, xin các hạ nên đứng ngoài vòng thì hơn ! Lâu Độc trợn hai mắt nói :

- Pháp Vũ đại sư ân cân mời Lâu mỗ đến đây để tiếp tay, thế sao lại bảo đứng ngoài vòng được ?

Lương Thiên Yến bỗng cất tiếng cười to. Tiếng của ông ta rung chuyển cả chín tầng mây, vang dội cả núi đồi.

Pháp Vũ đại sư quát rằng :

- Ngươi cười gì thế ?

Lương Thiên Yến sắc mặt lạnh lùng, gằn giọng nói :

- Lương mỗ tưởng đâu Độc Thủ La Hán là người võ công trác tuyệt, đi đứng một mình, không nhờ ai tiếp tay cho bao giờ, thế mà hôm nay mới được biết rõ sự thật hoàn toàn không đúng với lời truyền tụng bấy lâu. Té ra Độc Thủ La Hán chăng qua chỉ là... ! Những câu nói đả kích ở phân dưới chưa kịp nói ra hết, thì sắc mặt của Hung Tăng Pháp Vũ đã tràn đầy sát khí, quát to và ngắt lời tằng :

- Bọn các ngươi sắp chết đến nơi, mà còn dám miệt thị Phật gia. Xin Lâu huynh hãy đứng ngoài vòng chiến đã ! Tức thì, hắn vung đôi chưởng lên, cười ghê rợn nói :

- Lương Thiên Yến, nếu ngươi có thể đánh nhau trên mười thế võ với Phật gia đây, thì ta sẽ sẵn sàng tha chết cho ngươi đó ! Từ bên cạnh Lương Thiên Yến, bỗng có một người lách mình bước ra, rút từ vai xuống một cặp binh khí lạ là Hộ thủ nguyệt nha câu lập lòe ánh sáng lạnh buốt, vung vê phía Pháp Vũ nói :

- Pháp Vũ, Trác Định Bưu ta xin lãnh giáo tuyệt nghệ của ông đây ! Nói đoạn, đôi mắt của người ấy nhìn chòng chọc vào Pháp Vũ không nháy, thủ thế sẵn sàng chờ đợi kẻ địch.

Trong khi đó thì Đào Gia Kỳ và Hàn Thanh Quân đã ẩn mình kín đáo trên một cây cổ thụ, tàng lá sum sê, nên cả mọi việc xảy ra hai người đêu trông rõ mồn một.

Hàn Thanh Quân nói nhỏ rằng :

- Thiếu hiệp, anh có biết Lương Thiên Yến là một nhân vật như thế nào hay không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu cười, nói :

- Tại hạ mới dấn bước giang hô, nên đối với nhân vật ở võ lâm chưa quen biết nhiều. Cô nương có

lẽ được biết rõ, vậy có thể nói cho tôi hiểu với chăng ?

Hàn Thanh Quân nói :

- Số người của Lương Thiên Yến đây có biệt hiệu là Quỉ Thủ Thôi Hoa Cửu Thâu, chẳng những hung ác mà còn dâm loạn. Tài trộm cắp của chúng, có thể nói đứng vào hành đầu trong võ lâm. Bọn chúng hết sức háo sắc, từ trước đến nay phụ nữ con nhà lương thiện đã bị bọn chúng giầy vò không biết bao nhiêu. Ai nghe đến chúng, cũng đều vô cùng căm tức, so với tên Hung Tăng này và tên âu Nguyên Hoài trước kia lại còn đáng ghét hơn.

Thiếu hiệp nên ra tay trừ bọn chúng đi, hầu dẹp một mối họa cho võ lâm ! Trong lúc nói, đôi má của nàng bừng đỏ, có vẻ hết sức thẹn thuồng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Độc Thủ La Hán không đủ sức diệt trù số bảy người trong Lương Thiên Yến này hay sao ?

Hàn Thanh Quân nói :

- Trước đây, khi tiên phụ tôi bàn luận về nguồn gốc võ công cũng như phê phán vê các nhân vật chính tà có tiếng trong võ lâm, thì cũng có nhắc đến võ công độc đáo oái oăm của Quỉ Thủ Thôi Hoa Cửu Thâu. Chính bọn họ nhờ có võ công độc đáo khác thường ấy, nên mới hoành hành được trong chốn giang hô. Nếu đem so sánh giữa bọn họ với Hung Tăng ai hơn ai kém thì thực là khó, tôi không thể đoán càn được ! Nhưng đêm hôm nay bọn Cửu Thâu đã vắng mặt hai người, không biết là vì lẽ gì ?

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Chúng ta hãy chờ xem ai thắng ai bại rồi sẽ hay ! Nói đến đây, chàng bỗng nhớ đến một việc, nên cất tiếng than rồi nói :

- Tại hạ đã quên mất một việc lớn, thực đáng chết ! Hàn Thanh Quân ngơ ngác không hiểu việc gì, chỉ đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn đăm đăm vào chàng.

Đào Gia Kỳ cười, nói tiếp :

- Tại hạ có một người bạn bị mất tích, sự mất tích ấy có dính líu tới âu Nguyên Hoài, thế chẳng hiểu trước đây tại sao lại quên mất việc cật vấn hắn ! Bỗng lúc ấy, chàng nhìn thấy Trác Định Bưu và Hung Tăng Pháp Vũ đang thủ thế sẵn sàng choảng nhau, nên ngưng ngang câu nói lại, đưa mắt theo dõi mọi sự diễn biến bên dưới.

Trác Định Bưu sau một tiếng quát to, liên vung cặp Hộ thủ nguyệt nha câu ra, tức thì ánh sáng lóe

lên như điện chớp, bóng câu chập chờn đầy trời.

Thế võ của y vô cùng kỳ diệu, nhắm công thẳng vào những huyệt đạo quan trọng trên người của Pháp Vũ.

Hung Tăng Pháp Vũ cất tiếng cười lạnh lùng, rồi lách người bước ngang ba thước, vung mạnh đôi chưởng lên, quét ra một luồng kình phong ào ạt, rít gió vèo vèo phản công trả lại.

Thế đánh của Hung Tăng vừa nhanh nhẹn lại vừa ác liệt. Chỉ trong nháy mắt là đôi bên đã đánh nhau qua chín thế võ, khiến cuồng phong cuốn ào ào, cát tung bay mù mịt.

Trác Định Bưu đoán biết được dụng ý của Hung Tăng Pháp Vũ, định dùng kình phong mạnh mẽ để đánh bật những thế Nha câu hiểm hóc của mình, hầu thừa cơ sơ hở hạ độc thủ. Bởi thế, thân hình của Trác Định Bưu luôn luôn di động không ngừng, cũng như cặp Nha câu càng được sử dụng hiểm hóc hơn, khiến ánh sáng lạnh buốt không ngớt từ khắp bốn bên, tràn thăng vào người của Hung Tăng Pháp Vũ.

Hung Tăng Pháp Vũ thấy thế, thì sát khí tràn đây sắc mặt, lách mình tránh nhẹ nhàng qua phía trái ba thước, rồi bất thần lại nhảy vọt vê phía mặt, vung hai quả đấm đánh ra cùng một lúc, gây thành một ngọn kình phong ác liệt. Trong khi đó, lão ta bỗng thét lên một tiếng dài, rồi lao người thẳng lên không, giương mười ngón tay ra, bắt từ trên dùng thế Ngốc ưng quắc thố sa thẳng xuống, khiến những móng tay rít trong gió kêu vèo vèo.

Trác Định Bưu đã tiên đoán được Hung Tăng sẽ đánh ra thế hiểm độc đó, nên cất tiếng cười nham hiểm, rồi vung thẳng đôi nha câu lên, trong khi Hung Tăng vừa bắt đầu từ trên chụp xuống. Thế là, đôi nha câu liên lóe lên ánh sáng chiếu ngời, rồi từ trong bỗng bắn xẹt ra vô số những ngọn phi tiêu độc, có hình như chiếc thoi dệt vải.

Cùng lúc ấy, thì Trác Định Bưu đã nhanh nhẹn vọt người nhảy tránh ra xa hai trượng rồi.

Hung Tăng còn đang lơ lửng thân người trên không, trông thấy thế thì hết sức kinh hoàng. Lão ta không làm sao ngờ được Trác Định Bưu lại có một ngón đòn vô cùng hiểm độc như thế. Lão ta biết những ám khí hình thoi ấy, có một chất độc vô cùng đáng sợ, nên vội vàng vung tay áo ra liên tiếp Nhưng, nào ngờ những ngọn kình khí ấy quét ra, chẳng những không quét rơi được những ám khí của đối phương, mà trái lại, còn khiến chúng vọt nhanh hơn nữa rồi cuối cùng nổ tung ra, khiến cả vùng mờ mịt lửa xanh.

Hung Tăng từ trên cao rơi xuống, bị những đốm lửa xanh ấy bám đây mình, trông chiếu ngời như một bóng ma.

Trác Định Bưu tin chắc rằng chuyến này Hung Tăng tất phải chịu chết, nên há miệng cười to đầy

ngạo nghễ. Nhưng y cười chưa được mấy tiếng thì sắc mặt bỗng biến hẳn.

Thì ra, những đốm lửa xanh ấy, sau khi bám vào mình của Hung Tăng thì bỗng dưng tắt thụp cả. Đồng thời, lão ta đã vung mười ngón tay tới, khiến làn chỉ phong đã chạm thẳng vào đầu của Trác Định Bưu nhanh như điện chớp, khiến y không làm sao tránh kịp được nữa.

Thế là sau một tiếng gào vô cùng ghê rợn, Trác Định Bưu liên ngã ngay ra đất.

Lương Thiên Yến kinh hãi tràn ngay người tới, thì Hung Tăng đã nhẹ nhàng nhảy lui ra sau bảy thước, cất giọng sâu hiểm cười, nói :

- Đã chậm quá rồi ! Lương Thiên Yến đưa mắt nhìn kỹ trông thấy Trác Định Bưu đã bị vỡ sọ đâu, máu tươi và mỡ óc bắn tung tóe khắp người y, trông hết sức rùng rợn. Lương Thiên Yến bèn nghiến răng quát to rằng :

- Hung Tăng, đêm hôm nay ngươi và ta phải có một người chết ! Nói đoạn, y bèn tràn người tới, vung chưởng chém thăng ra.

Năm người đứng ngoài trông thấy thế, cũng ùn ùn tràn tới vây đánh Hung Tăng, khiến ánh sáng lập lòe của những ngọn đao lóe lên khắp nơi như điện chớp, kình khí cuốn ào ào như bão tố, thực ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc cười lạnh lùng nói :

- Lão phu vốn không có ý muốn ra tay, nhưng các ngươi ỷ chúng hiếp cô, khiến lão phu trông chướng mắt quá... ! Nói chưa dứt lời, thì lão ta đã lách người tràn tới, rút một ngọn đoản đao giấu trong áo ra, chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt và tím ngắt, tấn công tới tấp về phía đối phương, khiến ai nhìn đến đều phải hoa cả mắt.

Lúc ấy, Hàn Thanh Quân đang ngồi dựa vào vai của Đào Gia Kỳ, mục kích Trác Định Bưu bị Hung Tăng chụp vỡ sọ đầu, nên không khỏi rùng mình, buột miệng "hự" lên một tiếng rồi ngã hẳn người vê phía Đào Gia Đào Gia Kỳ sợ nàng rơi xuống đất, nên phải ôm trọn vào lòng thân hình ngọc ngà của nàng. Vì thế, chàng không khỏi luống cuống cả chân tay, trong khi mùi thơm thoang thoảng từ người nàng không ngớt bay vào mũi, khiến chàng không khỏi xao xuyến cả tâm hồn, say sưa ngây ngất.

Chàng ôm siết mãi Hàn Thành Quân, không dám buông lơi ra. Trong khi đó, sắc mặt của Hàn Thanh Quân tái nhợt hẳn, thân hình không ngớt run lẩy bẩy nói :

- Hung Tăng quả là quá ác độc ! Lúc đầu, Hàn Thanh Quân vì quá kinh sợ nên không hay mình đã ngã vào lòng của Đào Gia Kỳ, nhưng sau đó nàng đã bình tĩnh trở lại, nên không khỏi thẹn thuồng, bừng đỏ cả đôi má, giãy giụa thoát ra khỏi đôi cánh tay của Đào Gia Kỳ, rồi e ấp cười nói :

- Khắp cả người Hung Tăng đều bị bám đây những đốm lửa độc màu lam, thế tại sao bỗng dưng lại tắt tất cả ?

Trước đây, khi Đào Gia Kỳ còn ở Dương Châu, sớm hôm đến chơi vùng Thập Lý Châu Liêm, yến oanh vây quanh người, nhưng chàng hoàn toàn không xúc động trước những nhan sắc tục tằn đó. Nhưng chàng đối với Miêu Xảo Yến, Huỳnh ỷ Vân, Vân Mộng Bình và Hàn Thanh Quân ngày hôm nay thì tâm trạng hoàn toàn khác hẳn với trường hợp trên.

Chàng cảm thấy bốn người con gái đó, mỗi người có một cái duyên dáng khác nhau, nhưng riêng Hàn Thanh Quân là dễ khiến cho người ta thương mến nhất.

Bởi thế, chàng nghe lời nói của Hàn Thanh Quân thì liên mỉm cười đáp rằng:

- Cô nương, bản tính của cô quá nhân từ yếu đuối, về sau khi đã học được tuyệt nghệ rồi, làm thế nào xuống tay để trù kẻ thù cho được ?

Tiếp đó, chàng lại cười rồi nói thêm rằng :

- Hung Tăng nhờ trong người có viên Phích độc châu nên lửa độc không làm sao tấn công hắn được ! Nói đến đây, chàng lại đưa mắt chú ý theo dõi trận đánh bên dưới.

Chẳng mấy chốc sau, lại mỉm cười nói :

- Đôi bên thực lực đều ngang nhau, nhất thời khó phân được thắng bại.

Này cô nương, vậy chi bằng ta thừa dịp này, tôi và cô tiến lên đỉnh tháp, xem cho biết Hung Tăng lẻn đến đây làm những việc gì ?

Hàn Thanh Quân nghe thế, bèn gật đầu tán đồng. Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn qua ngọn tháp một lượt, trông thấy từ nơi nhánh cây hai người đang ngồi cách xa mái ngói tầng tháp thứ năm độ sáu bảy trượng, bèn nói nhỏ răng :

- Cô nương, một khoảng cách sáu bảy trượng, cô có thể nhảy qua nổi không?

Hàn Thanh Quân cười dịu dàng nói :

- Anh không thể mang tôi cùng nhảy hay sao ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu :

- Tài nghệ của tại hạ có giới hạn, nên e rằng phải bị sơ sót chăng ?

Hàn Thanh Quân che miệng cười nói :

- Lời nói đó có thể gạt được người khác, nhưng không thể gạt được tôi đâu ! Đào Gia Kỳ không còn cách nào khác hơn, nên vừa cất tiếng than, vừa đưa tay mặt ra choàng ngang lưng ong của Hàn Thanh Quân, hai chân vọt mạnh, bay như một con chim, vượt ngang khoảng trống sáu, bảy trượng, rồi đứng yên lên mái ngói của tòa tháp.

Chàng không chậm trễ, liền ôm chặt cô gái, rồi lao thẳng vào bên trong nhanh như chớp.

Hàn Thanh Quân cảm thấy thân pháp của chàng vô cùng tuyệt diệu, mang cả nàng theo mà vẫn không hề thấy nặng nề chi cả. Riêng nàng cảm thấy thân mình như một cành liễu bay trước gió, êm ái tự nhiên, nên trong lòng hết sức khâm phục.

Ngọn Thiết Tháp này xây vào khoảng năm Khách Lịch đời Tống Nhân Tôn, thân tòa tháp xây bằng sắt làm cốt và gạch ngói bao quanh, mỗi viên gạch là có một hình đức Phật, hình La Hán hoặc hình các loài cầm thú.

Tất cả ngọn tháp có mười ba cấp, trước cửa mỗi cấp đêu có cẩn hình tượng Phật bằng lưu ly, cao độ ba thước.

Khi hai người đã lọt được vào trong, bèn đi theo hình xoáy trôn ốc lên cao dần. Khi bước đến tầng chót, thì thấy nơi đó có để một ngọn đèn đang cháy, trên mặt đất có hai chiếc gối cỏ bồ, một bầu rượu và bánh thịt e chê.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Đáng tiếc là tại hạ đang no, nếu không ngôi xuống đây ăn uống cũng thú vị lắm ! Hàn Thanh Quân không nén được cơn tức cười, nên cất tiếng cười khanh khách nói :

- Anh thực là tham ăn ! Tiếp đó, nàng bỗng hỏi rằng :

- Chốc nữa đây, anh có chắc đối phó được với Hung Tăng Pháp Vũ và Sư Diện Thiên Vương không ? Trong ngôi tháp quá chật hẹp, không tiện sử dụng các thế võ, tôi có cần tiếp tay chăng ?

Đào Gia Kỳ cười, nói :

- Sao giờ đây, cô nương lại không tin tưởng tại hạ nữa ?

Hàn Thanh Quân nghiêm nghị nói :

- Một người mà phải đương đầu với hai địch thủ là một việc kém thông minh. Tuy là người có võ công cái thế, nhưng trong trường hợp ấy vẫn phải chịu thiệt thòi hơn người khác. Phương chi, hai tên

hắc đạo ấy vô cùng nham hiểm, không biết đâu mà đề phòng cho được ?

Đào Gia Kỳ im lặng, nhìn chăm chú vào Hàn Thanh Quân một lúc, mới cười to nói :

- Tại hạ có cách riêng, tốt nhất là ta nên lên đỉnh tháp để ẩn mình trước, đợi hai tên ấy trở lại, chúng ta sẽ tìm cách đối phó sau.

Trong khi nói, tay chàng phe phẩy chiếc quạt xếp, như xem việc ấy chăng vào đâu cả.

Đào Gia Kỳ không chờ đợi Hàn Thanh Quân đồng ý hay không, liên đưa tay nắm lấy cánh tay thon nhỏ của nàng, bước ra khỏi cửa tháp, rồi đưa một tay đu người lên thăng trên nóc ngọn tháp cao.

Trên đỉnh ngọn tháp ấy, có đặt một pho tượng đúc bằng sắt, hết sức kiên cố. Hai người đưa tay vịn vào tượng Phật đó và cùng ngồi yên trên đỉnh tháp.

Gió đêm thổi lông lộng, trăng thanh vằng vặc mông lung, đưa mắt nhìn xa vê phía Bắc, thấy sông Hoàng Hà như một sợi chỉ nhỏ, còn thì cát trắng mênh mông. Nhìn gân đấy, thấy rõ trong thành Biện Kinh đèn đuốc sáng ngời, nhà cửa san sát, vô cùng tráng lệ.

Bên dưới ngọn tháp, đôi bên vẫn còn đang đánh nhau quyết liệt, chưa phân thắng bại.

Đôi mày liễu của Hàn Thanh Quân khẽ cau lại nói :

- Lời đôn đại trong chốn võ lâm, bảo rằng võ công của Hung Tăng vô cùng trác tuyệt, hễ vung tay ra là đối phương phải mất mạng ngay, quả là không đúng sự thật, vì qua trận giao tranh này đã thấy rõ được điểm đó ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Cô nương nào biết Hung Tăng đang bị nội thương, không thể vận dụng chân lực như ý muốn được, hơn nữa, đối phương không phải là người có võ công thấp kém. Chính vì lẽ đó, nên họ mới kéo dài trận đánh khó phân thắng bại như vậy. Nếu tại hạ đoán không sai thì chốc nữa đây, Lương Thiên Yến tất sẽ bị bại mà đua nhau bỏ chạy tứ tán ! Hàn Thanh Quân lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Anh làm thế nào biết được Hung Tăng đang bị nội thương....? Hay là anh đã... ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Cô nương chớ có đoán càn. Tại hạ nào có võ công trác tuyệt đến mức gây thương thế được cho Hung Tăng ?

Hàn Thanh Quân trợn mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt, giận dỗi nói :

- Anh lúc nào cũng cô nương, tại hạ luôn mồm, có lý nào không thể thay đổi cách xưng hô khác hơn sao ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Vậy bảo tại hạ phải xưng hô như thế nào ?

Hàn Thanh Quân nói :

- Lại thế nữa ! Năm nay anh đã bao nhiêu tuổi rồi ?

- Vừa mới mười sáu ! Hàn Thanh Quân cười dịu dàng :

- Tôi lớn hơn anh hai tuổi, vậy từ nay vê sau xưng hô với nhau là tỷ đệ, chứ đừng tại hạ, cô nương nữa, vì xưng hô với nhau như thế nghe kém tao nhã lắm ! Đào Gia Kỳ khẽ than và nói :

- Nếu thế thì tôi chịu thiệt quá ! Hàn Thanh Quân cúi đầu cười nói :

- Chốc nữa đây có cách gì để đối phó với hai tên hắc đạo ấy, vậy đệ đệ có thể nói cho tỷ tỷ nghe chăng ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Hiện tiểu đệ còn đang nghĩ, hãy đợi tiểu đệ nghĩ xong một kế hoạch chắc chắn giữ được phần toàn thắng, rồi sẽ bẩm lại cho Quân tỷ hay ! Hàn Thanh Quân liên cười và không nói gì nữa, chỉ lo đưa mắt chăm chú nhìn cuộc ác chiến đang diễn ra phía dưới ngọn tháp.

Riêng Đào Gia Kỳ thì nhắm nghiền đôi mắt lại để suy nghĩ cách đối phó với hai tên ác ma ấu, đúng như lời chàng vừa tuyên bố.

Nên biết là hiện giờ võ công của chàng, đã ngang hàng với các cao thủ bậc nhất trong võ lâm, rất có thể ra tay đánh nhau với hai ác ma ấy và giành lấy phân thắng được. Nhưng, vì chàng đã hấp thụ sự dạy dỗ của Đảng Hải Xuyên, cho rằng con người không thể dựa vào võ công tuyệt thế để đạt thành sự mong muốn ở trong lòng. Chính sư phụ của chàng là người võ công cao tuyệt, lạnh lùng tự phụ, thế mà còn bị Đào Như Hải thanh toán ngầm, đôi chân vị tàn phế, tài nghệ mất đi quá nửa. Vì vậy, nên Đảng Hải Xuyên luôn luôn khuyên răn chàng phải lấy trí làm đầu, chứ không hoàn toàn ỷ lại vào quả đấm hay thanh gươm.

Hơn nữa, chàng đã lĩnh hội được nguyên cả quyển Thuyết Sách nên trong lòng đầy rẫy những kế mưu, chỉ cần qua một câu nói chơi, cũng có thể trêu chọc cho người khác điêu đứng. Trong khi dấn bước vào giang hồ, chàng chưa dám mạnh dạn sử dụng đến những mưu kế xảo quyệt mà chàng đã học được. Nhưng vê sau chàng trông thấy mọi việc ở chốn võ lâm, quả đúng như lời sư phụ đã nói, đầy rẫy những sự gian manh, nham hiểm, nên mới biết lời thầy dạy quả là sát đúng với hoàn cảnh thực tế.

Chẳng bao lâu sau, chàng đã nghĩ ra cách đối phó từng bước một với kẻ địch, nên khuôn mặt tuấn

tú của chàng tràn đầy vẻ tươi vui hớn hở.

Đột nhiên, bên dưới ngọn tháp bỗng có mấy tiếng gào thảm thiết vang lên, hai người vội vàng cúi mặt chăm chú nhìn xuống, thì trông thấy bên phe Lương Thiên Yến đã có bốn người mất mạng. Riêng Lương Thiên Yến thì dường như đã bị trọng thương, hối hả dẫn hai người còn lại lao mình lướt ra khỏi chùa bỏ chạy mất.

Hung Tăng Pháp Vũ cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Lương Thiên Yến, đêm nay ta tạm tha mạng sống cho ngươi. Riêng món nợ này, thì vê sau ta gặp đâu sẽ thanh toán đó ! Lương Thiên Yến bỏ chạy đã xa, tuy nghe rõ những lời nói ấy, nhưng thử hỏi làm sao dám đứng lại trả lời.

Hung Tăng Pháp Vũ liên quay vê Lâu Độc cười nói :

- Rượu thịt trên ngọn tháp tuy bây giờ đây đã lạnh rồi, nhưng dù sao cũng có thể giúp cho ta no bụng, chúng ta hãy trở lên cùng nhắm rượu đàm đạo, để tôi được cảm tạ cái ơn tương trợ của Lâu huynh hôm nay ! Hai tên ác ma liên lượm xác chết ném ra khỏi chùa, rồi nhanh nhẹn chạy trở vào ngôi tháp.

Trong khi ấy, Đào Gia Kỳ đưa hai chân kẹp chặt vào thân pho tượng Phật bằng sắt, thòng đâu xuống như một con dơi, đưa mắt quan sát khắp bên trong ngôi tháp.

Hàn Thanh Quân cũng bắt chước theo chàng thòng đâu xuống lủng lăng nín hơi chờ đợi...

Liên khi ấy, hai người đã trông thấy Hung Tăng Pháp Vũ và Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc nối gót nhau bước vào. Hung Tăng bước tới khêu tỏ ngọn đèn, rồi cùng ngồi đối diện với Lâu Độc chén tạc chén thù vui vẻ.

Lâu Độc nói :

- Bọn Lương Thiên Yến quả cũng có vài thế võ khác kha khá, nếu anh và tôi không hợp sức nhau lại đối phó thì e rằng cũng khó thủ thắng được ! Pháp Vũ trợn to đôi mắt lên, cười nhạt nói :

- Nếu bần tăng chẳng phải vì bị nội thương chưa lành hẳn, khiến chân lực không thể vận dụng đúng theo ý muốn, thì Lương Thiên Yến khó bê thoát chết qua mười thế võ của bần tăng ! Lâu Độc không khỏi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao đại sư lại bị nội thương thế ?

Pháp Vũ gượng cười nói :

- Đấy là vì bân tăng thiếu dè dặt mà ra. Hôm ấy trên đường đi đến Thái Bạch, phải đi ngang qua một vách đá cao muôn trượng. Vì trời mưa mới tạnh, một số đá vị lỏng chân, bần tăng vô ý bước nhầm nên bất ngờ rơi luôn theo tảng đá xuống dưới hố sâu, bị những tảng đá gồ ghê ở dưới ấy chạm vào lưng ! Lâu Độc tưởng thật, bèn nói :

- Thế mà đại sư sống được, mới quả là chuyện hết sức may trong cái chẳng may. Nếu là người không có võ công trác tuyệt, thì chắc chắn đã bị tan xương nát thịt rồi ! Nói đến đây, y tạm dừng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

- Đại sư có thể lấy viên Phích độc châu ra cho Lâu mỗ xem qua được không?

Hung Tăng Pháp Vũ cười ngạo nghễ nói ; - Lương Thiên Yến thực không hổ danh là một tay trộm lỗi lạc nhất võ lâm, bân tăng đây nếu so với hắn thì tài còn vượt cao hơn một bậc. Vừa rồi, Trác Định Bưu tuy sử dụng một thứ ám khí vô cùng ác độc, nhưng bần tăng nhờ có viên bảo châu này, nên chẳng hê bị hại ! Vừa nói, y vừa thò vào áo móc viên ngọc ra...

Đôi mắt Lâu Độc sáng ngời, ngó đăm đăm không hề chớp mắt.

Trong khi đó, dưới mái ngọn tháp cũng có bốn tia mắt chiếu ngời đang âm thầm theo dõi...

Bỗng khi ấy, Đào Gia Kỳ liền buông cánh tay mặt đang vịn chặt mái ngói ra, nhanh nhẹn quét thẳng vào bên trong tháp mấy chưởng nhẹ nhàng.

Tức thì, một ngọn gió yếu ớt lướt thẳng vào khiến cho ngọn đèn chao chao muốn tắt...

Chương 14: Chất Độc Vô Hình

Hung Tăng ngờ là ngọn gió trời từ ngoài thổi vào, nên cũng không để ý nhưng bỗng lão ta nhìn thấy tia mắt của Lâu Độc rất khác thường, bèn cất giọng nham hiểm cười nói :

- Lâu huynh cũng có ao ước được viên Phích độc bảo châu chăng ?

Lâu Độc hơi biến sắc mặt, nhưng giả vờ cười tự nhiên đáp :

- Lâu mỗ dù cho bấy lâu nay có ước ao viên bảo châu này, thì tuyệt đối cũng không khi nào lại cướp đoạt từ trên tay của đại sư, ngoại trừ trùng hợp, đại sư để thất lạc vào tay kẻ khác, thì Lâu mỗ mới ra tay một cách danh chính ngôn thuận được ! Pháp Vũ cười nhạt nói :

- Nếu có ai muốn ra tay cướp đoạt với bân tăng, thì người ấy tự đi tìm cái chết, chẳng khác nào con thiêu thân tự nhảy vào lửa vậy ! Lời nói ấy rõ ràng ngầm chứa một sự đe dọa.

Lâu Độc mỉm cười nói :

- Đại sư nếu có lòng nghi ngờ Lâu mỗ, thì chớ lấy viên bảo châu ra cũng được ! Hung Tăng xoay đôi tròng mắt một lượt, cười nhạt nói :

- Bần tăng đâu lại chịu tỏ ra kém cỏi trước mặt ông anh như thế.

Trên mái ngói tòa tháp, Đào Gia Kỳ vẫn không ngớt vung chưởng quét nhẹ ra, khiến ngọn đèn bên trong khi tỏ khi mờ như muốn tắt hẳn.

Hàn Thanh Quân không hiểu Đào Gia Kỳ định giở trò gì, trong lòng không ngớt băn khoăn suy nghĩ, nhưng không dám lên tiếng hỏi vì sợ động.

Trong lúc đó, Hung Tăng từ từ móc ra một viên bảo châu to cỡ hạt nhãn, ánh sáng màu tím chiếu lập lòe, để giữa lòng bàn tay, mỉm cười nói :

- Bần tăng bấy lâu nay được mọi người gọi là Độc Thủ, nhưng trong võ lâm thực ra còn có hai người nữa xử dụng chất độc vô hình rất nguy hiểm, có thể khiến cho người khác bị nhiễm chất độc mà chẳng hề hay biết, đợi đến ba ngày sau, chất độc mới phát ra và giết chết nạn nhân, trong khi mọi người chung quanh vẫn chẳng hiểu nạn nhân chết vì lẽ gì...

Lâu Độc không hiểu được nghĩa bóng của lời nói ấy là gì, nhưng nghe qua Hung Tăng cho biết

trong võ lâm còn có hai cao thủ xử dụng chất độc càng lợi hại hơn, mà mình từ trước đến nay không hề nghe nói đến, nên không khỏi lấy làm lạ, hỏi rằng :

- Hai người ấy là ai ? Tại sao Lâu mỗ chẳng hề hay biết được ?

Hung Tăng khẽ mỉm cười nói :

- Hai người ấy từ trước đến nay chưa hề lộ mặt trong chốn giang hô, nên tên tuổi chẳng được ai nhắc đến. Nhưng, hai người ấy gân đây đang chuẩn bị tham dự vào việc tranh đoạt Hàn Thiết Quan âm và Giáng Long kinh. Người bạn chí thân của bần tăng là Vô Tình Tú Sĩ đang có ý định kéo hai người ấy về phe mình, nhưng khổ nỗi là không có kế chi để thực hiện được ý định đó. Nhưng hiện nay, viên Phích độc bảo châu đã lọt vào tay bần tăng rồi, thì việc lôi kéo hai người ấy có lẽ không còn thành vấn đê nữa! Hung Tăng nói một hơi dài, nhưng Lâu Độc vẫn không hiểu hai người ấy là ai cả. Bởi thế, y bèn cất tiếng cười to nói :

- Đại sư, ông chưa nói cho tôi biết hai người ấy là ai kia ! Hung Tăng bỏ một chiếc đùi gà vào miệng nhau nhồm nhoàm, nghe thế liên hối hả nuốt, rồi cười :

- Cây từ dưới gốc mọc lên, nước từ trên nguồn chảy xuống, suốt trong đêm nay thời giờ còn dài, bần tăng sẽ lần lượt kể rõ lại cho Lâu huynh nghe.

Lâu huynh cũng là người được Vô Tình Tú Sĩ tức Lệ lão sư mời đến để tiếp tay, sau này tất chúng tôi còn phải nhờ đến Lâu huynh rất nhiều...

Hung Tăng bưng ly rượu lên uống ừng ực một hơi, rồi mới nói tiếp :

- Hai người ấy là một đàn ông và một đàn bà. Một người thì ẩn cư tại Ngũ Hành Cốc thuộc hạ du sông Gia Lăng, tên gọi là Ngôn Như Băng. Ông ấy chẳng những võ công khác biệt hơn người, thành hẳn một môn phái rất độc đáo, mà y thuật lại thần thông, hiểu biết uyên bác. Vê kỳ môn độn giáp, bói toán, xem sao, xem tướng, nhất nhất đêu am hiểu. Trong sơn cốc của ông ta, từ một bụi cây, ngọn cỏ, đều được bố trí thành những cạm bẫy nguy hiểm, người ngoài không tài nào vượt qua được. Ngôn Như Băng thực đáng gọi là một tay quỉ thuật trong thiên hạ...

Hung Tăng ngừng lại trong giây lát :

- Nhưng đáng tiếc là tính tình của Ngôn Như Băng rất quái dị, lão ta vô cùng lạnh nhạt và oán ghét thế tục, suốt tháng năm ẩn kín trong Ngũ Hành Cốc, chẳng hề hỏi đến thế sự, quả đúng với cái tên của ông ấy. Vô Tình Tú Sĩ Lệ lão sư đã mấy lần đến Ngũ Hành Cốc đêu thối lui trở vê, không làm sao gặp mặt được Ngôn Như Băng...

Lâu Độc lấy làm lạ nói :

- Với tài nghệ như Vô Tình Tú Sĩ mà vẫn không cách nào tiến vào Ngũ Hành Cốc, đều có rải một chất độc tối nguy hiểm hay sao ? Lệ lão sư làm thế nào lại chịu mất thể diện to lớn của ông ấy trực Ngôn Như Băng ?

Nhưng giờ đây, đã có viên Phích độc bảo châu này rồi, thì tất nhiên có thể tiến vào Ngũ Hành Cốc một cách dễ dàng...

Nói đến đây, lão ta bỗng hạ thấp giọng, mặt lộ vẻ trịnh trọng nói tiếp :

- Trong Ngũ Hành Cốc có một vật làm cho ai nấy cũng phải thèm rỏ dãi, đấy là một chai Cửu chuyển phản hồn đơn của Ngôn Như Băng đã luyện nên. Loại thuốc ấy có rất nhiêu công dụng, nhưng riêng người học võ công uống vào thì có thể đả thông được kỳ kinh bát mạch, tài nghệ gia tăng gấp bội. Lệ lão sư có ý muốn đánh cắp lọ thuốc ấy, để bắt ép Ngôn Như Băng phải bằng lòng tiếp tay đối phó với phái Thiếu Lâm ! Lâu Độc nói :

- Còn một người kia nữa là ai ?

Hung Tăng ho một tiếng, rồi đáp :

- Còn một người nữa là Thang Bà Tử, tuổi đã ngoài lục tuần, tóc bạc như bông, bần tăng chưa hê được gặp, mà chỉ nghe Lệ lão sư nói đến mà thôi. Bà ta hiện ẩn cư tại một địa điểm cách Khai Phong không xa. Nhưng riêng địa điểm ấy là nơi nào, thì cần phải đợi ba hôm nữa Lệ lão sư đến đây mới biết đích xác được ! Lâu Độc đưa mắt chăm chú nhìn viên bảo châu chói ngời ánh sáng màu tím giữa lòng bàn tay của Hung Tăng, hỏi rằng :

- Viên Phích độc bảo châu này có công dụng kỳ diệu chi, đại sư có thể chỉ dạy cho biết được chăng ?

- Cất viên bảo châu trong người, trăm loại độc đêu không xâm phạm được Cả mãnh thú và những côn trùng có nọc độc như rắn rết đêu phải sợ hãi tránh xa. Nếu bỏ vào nước cho người bị trúng chất độc uống vào, thì có thể giải độc ngay. Hơn nữa, nếu lăn nó khắp đại huyệt quan trọng trong người, thì trăm thứ bệnh trong mình ta đêu được chữa lành đi cả ! Bỗng khi ấy, một ngọn gió từ ngoài cuốn vào trong tháp, khiến ngọn đèn tắt thụp, thế mà ngọn gió vẫn thổi vào liên tiếp, làm cho Hung Tăng bực tức quát to như sấm.

Lúc ấy, lại nghe tiếng Lâu Độc ngạc nhiên nói :

- Đại sư, ông quát gì thế ?

Ngọn đèn trong ngôi tháp tuy đã bị gió thổi tắt, nhưng ánh trăng sáng từ bên ngoài vẫn soi đến bên trong ngôi tháp. Nhưng, khi ngọn đèn mới tắt thì tia mắt của mọi người đêu bị hoa lên. Chỉ trong thời gian chớp mắt đó, viên Phích độc bảo châu giữa lòng bàn tay của Hung Tăng đã không cánh mà bay

đi mất.

Trước khi ngọn đèn bị tắt, Hung Tăng đã thoáng thấy năm ngón tay của Lâu Độc, nhanh như chớp, chụp thăng vào lòng bàn tay của mình, nên đinh ninh là Lâu Độc đã cướp mất viên bảo châu. Do đó, lão ta vung chưởng xô thẳng vê phía Lâu Độc.

Vì khoảng cách quá gần, chưởng phong lại quá mạnh mẽ, hơn nữa, chỉ và chưởng của Pháp Vũ đêu ngầm chứa một chất độc vô cùng nguy hiểm, nên Lâu Độc không khỏi hết sức kinh hoàng, ngã ngửa người ra sau, lao thẳng vê phía chân tường để tránh rồi mới vùng đứng dậy, gằn giọng quát hỏi lý do của Hung Tăng đã tấn công mình.

Đôi mắt của Hung Tăng tràn đầy sát khí, cười ghê rợn nói :

- Trả lại viên bảo châu cho ta, thì ta sẽ tha chết cho ngươi ! Lâu Độc ngạc nhiên, trợn mắt nói :

- Lâu mỗ nào lại có hành động tiểu nhân như vậy hay sao ? Vừa rồi ngọn gió rất lạ lùng, chắc chắn là đã bị ai đó cướp đi mất rồi ! Hung Tăng cất tiếng cười khanh khách nói :

- Bân tăng có mắt chứ không phải đui, rõ ràng vừa rồi ta đã thấy ngươi thò tay chụp lấy, thế mà còn đặt điêu giá họa cho kẻ khác ! Ha ha, ngươi định gạt bân tăng bước ra ngoài tìm kiếm để ngươi có thể trốn thoát một cách dễ dàng phải không ? Ngươi chớ mong gạt ta dễ dàng như vậy được ! Lâu Độc hết sức bực tức, đôi mắt trợn to như muốn tét cả đôi khóe, gằn giọng nói :

- Lâu mỗ vẫn còn đứng đây, nào có chạy trốn đi đâu, mà ông lại những lời nói ngậm máu phun người như thế ? ông có thể lục soát khắp người Lâu mỗ để xem cho biết sự thật ! Hừ, đêm nay Lâu mỗ giải được mối oan này rồi thì thê từ đây vê sau sẽ không tiếp xúc với ông nữa ! Đôi mắt của Hung Tăng chiếu ngời ánh sáng ghê rợn, cười sâu hiểm nói :

- Được, để bần tăng lục soát ngươi. Còn chuyện vê sau thì sau này sẽ biết ! Nói đoạn. lão ta liên thò năm ngón tay ra định lục soát khắp người của Lâu Độc.

Lâu Độc vừa nhìn thấy bàn tay màu xanh biếc của Hung Tăng, thì không khỏi ớn lạnh cả người, bởi thế , một ý nghĩ đã lóe nhanh lên trong óc của y :

- "Pháp Vũ có tiếng là một kẻ hung ác hiểm độc, nếu để hắn lục soát trong người ta, rồi bí mật hại ta thì chắc chắn mình phải lâm vào một cảnh vô cùng nguy khốn. Nhất định ta không thể để cho y mó đến người của ta được ! " Vì nghĩ thế, nên Lâu Độc liên nhảy xéo ra sau ba bước, đưa chưởng lên thủ thế và cười nhạt nói :

- Chậm đã, để Lâu mỗ tự vạch áo trút túi cho ông xem, không phiền ông phải cực nhọc ! Hung Tăng cười nhạt nói :

- Ngươi tự vạch áo thì có ý nghĩa gì ? Rõ ràng là ngươi có lòng gian nên mới sợ sệt như thế ! Nói dứt lời, thì năm ngón tay của lão ta đã chụp tới như điện chớp.

Lâu Độc vung chưởng quét ra một luồng kình khí mạnh mẽ và thân người cũng lao ra khỏi tháp, buông rơi luôn xuống đất nhanh như một cơn gió.

Hung Tăng lách mình tránh khỏi luồng chưởng phong, rồi nhanh nhẹn vọt người đuổi theo. Khi thân người của lão ta còn đang lơ lửng trên không thì đã quát to rằng :

- Ngươi trốn đâu cho thoát ?

Chân hai người vừa chạm đất thì Hung Tăng tràn tới tấn công ngay, thế võ nào của lão ta cũng đều hiểm hóc vô cùng.

Lâu Độc tức giận chửi bới om sòm, rồi vung chưởng ra đỡ thẳng vào thế công của địch. Cả hai, người tiến kẻ lùi, khi nhảy lên cao khi rùn thế, chưởng phong cuốn cát sạn tung bay mù mịt, cuộc chiến vô cùng ác liệt.

Trên đỉnh tháp, Hàn Thanh Quân trông thấy thế, không đè nén được sự lạ lùng kinh ngạc trong lòng, nên quay vê phía Đào Gia Kỳ hỏi :

- Kỳ đệ, viên Phích độc bảo châu của hắn đâu rồi ? Có phải em đã giở trò phá lão ấy không ?

Suốt từ nãy giờ, Đào Gia Kỳ vẫn không hề rời khỏi ngọn tháp. Hàn Thanh Quân chỉ trông thấy Đào Gia Kỳ vung chưởng quạt nhẹ ra một cách chậm rãi, cuối cùng ngọn đèn bên trong bị tắt đi, gây nên sự xung đột giữa hai tên ác ma, chừng ấy nàng mới biết là viên bảo châu của họ đã bị mất.

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Nào ai có biết viên Phích độc bảo châu của họ biến đi đâu ?

Hàn Thanh Quân sốt ruột nói :

- Có lẽ đã bị luông chưởng phong của đệ đệ quét rơi xuống đất rồi. Ta hãy vào trong tìm kiếm xem ! Đào Gia Kỳ giả vờ làm ra vẻ bất đắc dĩ nói :

- Thì tôi nghe theo ý của tỷ tỷ vậy ! Thế rồi hai người từ trên nóc ngọn tháp, buông tay lao vút vào bên trong nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như hai con vượn. Hàn Thanh Quân lục lạo tìm kiếm khắp mặt đất, nhưng vẫn không thấy dấu vết của viên Phích độc bảo châu.

Riêng Đào Gia Kỳ cũng giả vờ cúi xuống tìm viên ngọc, nhưng trong lòng không khỏi cười thầm.

Hàn Thanh Quân kêu liên tiếp lên rằng :

- Lạ thực ! Lạ thực ! Sao chẳng thấy đâu cả thế ?

Đào Gia Kỳ nhún vai nói :

- Thực ra thì ai còn lạ gì viên ngọc ấy ? Tiểu đệ đã dùng kế ly gián làm cho hai tên ác ma ấy xung đột nhau. Trận chiến này sẽ đưa tới cả hai đêu kiệt sức, thảm bại nặng nê y như nhau. Này Quân tỷ, giờ thì chúng ta có thể trở vê khách điếm, nhưng chị hãy nhớ là tuyệt đối không nên tiết lộ ra ngoài vê mọi việc xảy ra đêm nay, để tránh khỏi cái họa sát thân cho mình ! Hàn Thanh Quân gật đầu, nhưng đôi mắt chiếu ngời ánh sáng kinh ngạc nói:

- Kỳ đệ, làm thế nào đệ lại biết Hung Tăng đang bị nội thương chưa khỏi và cũng làm thế nào được biết dùng phương pháp ấy có thể đưa đến một cuộc xung đột giữa hai tên ác ma ? Hai lão ấy đêu là cao thủ trong võ lâm, thế tại sao không nhận ra được sự lạ lùng của ngọn gió từ ngoài thổi vào làm tắt pháp ngọn đèn đang cháy ? Đấy thật là một chuyện quái lạ, tỷ tỷ không làm sao hiểu nổi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Võ công của tiểu đệ tuy kém, nhưng trí khôn và tâm quan sát, tiểu đệ có thể dám nói là vượt hơn hẳn bọn họ một bậc. Chính vì vậy, mới có thể bù đắp cho sự kém cỏi vê võ công của mình ! Hàn Thanh Quân cười dịu dàng nói :

- Lần này đệ đệ mới chịu nói thực được phân nửa ! Hừ, bảo là võ công kém, đâu lại gạt được tỷ tỷ đây chứ ? Thôi, chúng ta hãy đi ! Liên đó, hai người nhanh nhẹn ra khỏi ngọn tháp, chạy vút trở vê khách sạn, ai vào phòng nấy, đóng cửa lại ngủ yên như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Chẳng mấy chốc sau, Đào Gia Kỳ lại lách người bước ra ngoài. Lần này Hàn Thanh Quân đã ngủ ngon giấc, nên chẳng hê hay biết gì cả. Dưới ánh trăng mông lung, một bóng đen đang lao vút trên không tiến nhanh tới trước Dưới ngọn Thiết Tháp, Hung Tăng và Lâu Độc đánh nhau tới mức đôi bên đêu kiệt sức, đêu bị trọng thương như nhau. Trước tiên họ đã dùng lối đánh chớp nhoáng ô ạt và dây hiểm hóc, nhưng dân dân đôi bên đều dùng nội lực để đấu với nhau. Bởi thế, mỗi thế võ của họ đều ô ạt mạnh mẽ, rít gào ầm ĩ trên không, thực chẳng khác nào trời long đất lở, mặc dù thế đánh của họ đã trở thành chậm chạp hơn trước.

Hai tên ác ma sắc mặt đều tái nhợt, mô hôi ướt đẫm cả mấy lớp áo, thân hình không ngớt lắc lư lảo đảo.

Cả hai đêu có tính cứng cỏi, nên không ai bằng lòng chịu tỏ ra sút kém hơn đối phương.

Đột nhiên, giữa lúc ấy có một bóng đen bất thân xẹt tới, buông người rơi xuống đứng giữa hai tên ác ma ấy, rồi hai tay xô mạnh ra, mười đầu ngón tay siết chặt vào Khúc trì huyệt của hai địch thủ.

Hai tên ác ma ấy không khỏi kinh hãi, ngửa mặt nhìn lên thì trông thấy đó là một lão bà tóc trắng

như tuyết. Đôi mắt phượng của bà ta chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ. Bà ta gằn giọng hỏi :

- Hai ngươi có phải là Độc Thủ La Hán Pháp Vũ và Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc không ?

Hung Tăng vừa thấy hình dáng của bà lão thì không khỏi ớn lạnh cả tâm can, cười ghê rợn nói :

- Bần tăng chính là Pháp Vũ đây ! Lão bà cất tiếng cười lạnh lùng, rồi buông lỏng đôi bàn tay ra nói :

- Già đây muốn hỏi ngươi để mượn một vật cân thiết ?

Hung Tăng không khỏi sửng sốt nói :

- Bà muốn hỏi mượn vật gì ?

Lão bà cười sâu hiểm nói :

- Ta muốn hỏi mượn viên Phích độc bảo châu ! Ta đi dọc đường bất ngờ gặp được bọn người của Lương Thiên Yến, nên mới biết ngươi có vật ấy ! Hung Tăng cười nhạt :

- Bà là ai mà lại dám hỏi bần tăng mượn bảo châu như thế ? Có lẽ bà là một nhân vật rất có tên tuổi trong võ lâm, sao không chịu nói rõ ra cho bân tăng được biết ?

Đôi mắt của lão bà sáng quắc như điện, cười nhạt :

- Ngươi đã chết đến nơi mà còn không biết ! Cả hai ngươi hiện giờ đều bị trúng chất độc vô hình nguy hiểm của già đây rồi, qua bảy hôm tất cả các ngươi sẽ tan thành máu mủ... ! Câu nói chưa dứt thì Pháp Vũ đã sợ hãi đến mặt mày tái nhơn nói :

- Có phải bà chính là Thang Bà Tử không ?

Lão bà gằn giọng nói :

- Ngươi không lâm đâu ! Đã có thể biết tên tuổi của già đây thì nên sớm đưa viên Phích độc bảo châu ấy ra, tất sẽ được già giải trù chất độc giúp cho ! Độc Thủ La Hán Pháp Vũ lúc ấy không còn vẻ hung tợn như trước mà đã thò đầu rút cổ như một con gà bị mắc mưa, rụt rè cười gượng nói :

- Bà đã đến chậm một bước rồi ! Viên ngọn ấy đã bị Lâu Độc vừa cướp mất! Thang Bà Tử vụt quay mặt vê phía Lâu Độc trợn mắt hỏi :

- Có phải ngươi đã cướp mất không ?

Lâu Độc cũng hết sức kinh hoàng, nhưng y có vẻ là kẻ ngay thẳng nên không quá sợ hãi như Hung Tăng.

- Đấy là sự vu oan vô cớ, nhưng Lâu mỗ không làm sao giãi bày cho rõ được Bà cứ bảo Pháp Vũ nói lại mọi việc vừa rồi thì sẽ biết Lâu mỗ có cướp viên bảo châu ấy hay không ?

Thang Bà Tử trầm ngâm suy nghĩ trong giây lát, rồi đưa mắt chú ý nhìn Pháp Vũ nói :

- Ngươi hãy nói rõ mọi sự thật vừa xảy ra cho ta nghe, nếu có một lời nào xuyên tạc hoặc che giấu, thì ngươi tất sẽ bị mất mạng ngay ! Hung Tăng đang lâm vào cảnh hùm dữ sa cơ, trong lòng hết sức căm tức, nhưng chẳng còn cách nào khác hơn, buộc phải kể rõ hơn mọi việc xảy ra vừa rồi. Lão ta cho rằng chính mắt đã trông thấy Lâu Độc thò tay chụp lấy viên bảo châu, nhưng Lâu Độc vẫn một mực chối cãi, vì thế mới xảy ra cuộc xô xát Thang Bà Tử ngẫm nghĩ một lúc, thấy bên trong việc này rất đáng nghi, nên liên quay người nhảy thẳng vào ngọn Thiết Tháp, chạy riết lên tầng chót đỉnh tháp, định tìm ra một dấu vết của sự thực.

Nếu nói bên ngoài ngọn tháp có người lén cướp viên ngọc ấy mang đi, thì tại sao Pháp Vũ và Lâu Độc không hay biết gì cả ? Họ đều là những người võ công thượng thặng, chứ nào phải tay tầm thường ? Dù cho ở bên ngoài ngọn tháp có người, thì người ấy cũng nhất định phải xuất hiện mới cướp đoạt được viên ngọc ấy, chứ có đâu lại âm thầm hành động hoàn toàn bí mật như thế được.

Song, nếu Pháp Vũ đoán là do Lâu Độc cướp đi, thì tại sao hắn không bỏ trốn mà lại ở đây làm gì.

Suy nghĩ tới lui, bà ta nhận thấy rằng việc này chắc chắn không phải là Lâu Độc đã ra tay, mà chứng tỏ có một nhân vật bí mật đã hành động khôn khéo. Nhưng, người ấy đến bằng cách nào, bỏ đi ra sao, thực hết sức khó hiểu.

Bởi thế, bà ta lại vội vàng buông người nhảy thẳng xuống ngọn tháp, quay vê hai tên ác ma gằn giọng nói :

- Ai phải ai trái, già đây không cần biết đến, nhưng ta kỳ hẹn cho hai người trong vòng bảy hôm, phải tìm cho được viên Phích độc bảo châu, mang đến tận tay già ! Hiện tại ta đang ở tại Thủy Nguyệt Am phía Đông Châu Tiên Trấn, cách thành Khai Phong sáu mươi dặm vê phía Nam.

Nói đến đây, bà ta tạm dừng lại trong giây lát, rối lại tiếp rằng :

- Ngôi am ấy rất dễ nhận ra, nó nằm tại giữa một cái hồ rộng độ hai mẫu, chung quanh có trúc xanh bao bọc. Nếu các ngươi biết tiếc tính mệnh của mình thì tuyệt đối chớ nên quên đi lời dặn dò này của ta ! Nói đoạn, bà ta liên lắc mình lao vút đi, chỉ trông chớp mắt là không còn thấy hình bóng đâu nữa.

Hai tên ác ma đều trợn mắt há mồm, đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Lâu Độc gượng cười nói :

- Đây rõ ràng cả hai chúng ta đêu bị thảm bại tất cả. Quả là ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi ! Ta để chờ xem đại sư có biện pháp gì cho biết! Lâu mỗ lòng dạ ngay thẳng, bảy hôm nữa sẽ tìm đến Thủy Nguyệt Am giãi bày sự thật, tin rằng Thang Bà Tử cũng không nỡ giết chết Lâu mỗ đâu! Còn ông. ..ha ha.. .Thực hậu quả không thể tưởng tượng được ! Nói dứt lời, hắn bèn quay người chậm rãi bước ra khỏi ngôi tháp.

Riêng Pháp Vũ sắc mặt không ngớt thay đổi, đứng trơ trơ như khúc gỗ Lão ta suy nghĩ trong giây lát, thì cảm thấy mình thực sự đã nghi oan cho Lâu Độc. Nhưng ngoài Lâu Độc ra, thì còn ai là người...

Hung Tăng cảm thấy thực bí lối. Khi hắn nhớ lại thân hình đã bị nhiễm chất độc vô hình tối nguy hiểm, thì không khỏi ớn lanh cả tâm can, cất tiếng than dài, rồi quay người bước n~lũlg bước loạng choạng đi thẳng trở vào ngôi Thiết Tháp.

Khi hắn vừa đi đến gân ngọn tháp thì bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi to rằng :

- Này Pháp Vũ ! Hung Tăng không khỏi kinh hoàng biến sắc, đưa mắt nhìn quanh khắp nơi, trông thấy một chàng thiếu niên khôi ngô, tuấn tú, mặt sáng như ngọc, dáng điệu phong lưu đang đứng sững ở phía sau lưng mình.

Lão ta cảm thấy mình đã có gặp chàng thiếu niên này ở đâu rồi, nhưng vì giữa lúc hoang mang hoảng sợ nên không làm sao nhớ ra được trong trường hợp nào mình đã gặp đối phương. Hung Tăng đã như một con chim bị tên bắn hụt, tâm trạng đang khiếp sợ kinh hoàng bèn lên tiếng :

- Tại sao thí chủ biết được danh hiệu hèn mọn của bân tăng như thế ?

Chàng thiếu niên cười to nói :

- Thật là người quái nhân lúc nào cũng lắm chuyện bận rộn, nên quên đi tất cả những việc nhỏ nhặt. Ngày hôm qua, chính ông đã đón đường định gây sự với bọn ba người của Dương Thiên Hành trên quan lộ Thương Khẩu và tại hạ chính là một trong số ba người ấy, thế sao ông lại chóng quên như vậy ?

Nói đến đây, sắc mặt chàng bỗng sa sâm, rồi cười nhạt tiếp :

- Chăng phải ông đã nói là một giờ sau, sẽ tìm gặp lại bọn chúng tôi đó chăng ? Thế tại sao giờ đây tại hạ tự đến để nạp mạng mà ông lại lơ là như Hung Tăng cười lạnh lùng nói :

- Việc ấy bân tăng đã gác qua. Đây là lân thứ nhất trong đời bân tăng không làm đúng theo lời nói

của mình... ! Vừa nói đến đây, thì thân hình của lão ta lảo đảo suýt té khuy xuống đất Đôi mắt của Đào Gia Kỳ rất lanh, nên buột miệng "úy" lên một tiếng, nói :

- Pháp Vũ, dường như ông đang bị nội thương trầm trọng lắm ?

Hung Tăng không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Đôi mắt của thằng bé này vô cùng lợi hại, chắc chắn không phải là kẻ tầm thường ! " Đôi mắt của lão ta bèn xoay nhanh qua một lượt. Lão ta là một con người sâu hiểm gian manh nên ngay sau đó đã nghĩ ra được một cách mượn tay kẻ khác để sát hại đối phương, bèn gượng cười nói :

- Bần tăng chẳng những đang bị trọng thương mà còn bị trúng chất độc vô hình hết sức nguy hiểm, chỉ bảy hôm sau là chất độc ấy sẽ nổi dậy tác quái, giết chết bần tăng đi ! Người bạn thân của bần tăng là Lâu Độc cũng bị trúng chất độc vô hình và đã đi đến Thang Bà Tử để van xin cứu chữa.

Riêng bân tăng thà chết chứ không chịu nhục, nên chẳng bằng lòng cùng đi với ông ấy. Người trong võ lâm, hễ làm việc ác nhiêu thì tất cũng có ngày chịu quả báo. Bần tăng đây, giết người quá nhiêu, hôm nay gặp phải việc này, dù chết đi cũng không còn gì đáng hối tiếc. Nhưng, rồi đây một vụ án bí mật trong võ lâm, nghìn năm sau sẽ không ai tìm hiểu sự thực được nữa ! Đào Gia Kỳ trông thấy đôi mắt gian manh của Hung Tăng không ngớt xoay chuyển, trong lòng đã đoán biết lão ta đang tính mưu gian, nhưng bê ngoài chàng vẫn giả vờ điềm nhiên nói :

- Chất độc vô hình ấy là do ai gây ra ?

Pháp Vũ cất tiếng than dài, nói :

- Người ấy tên gọi là Thang Bà Tử, võ công trác tuyệt không kém gì Vũ Nội Bát Kỳ, lại giỏi sử dụng chất độc vô hình. Từ trước đến nay, Thang Bà Tử không hê lộ mặt ra chốn giang hồ, thế mà nay bà ta bỗng nhiên xuất hiện, chắc chắn sẽ có không biết bao nhiêu cao thủ chính phái bị hại dưới độc thủ của bà ta. Bà ta hiện nay đang ở trong Thủy Nguyệt Am, giữa một cái hồ phía Đông Châu Tiên Trấn ! Đào Gia Kỳ cười nhạt :

- Ông nói rõ nơi cư ngụ của Thang Bà Tử, phải có ý muốn tôi trả thù giúp ông không ?

Hung Tăng bị Đào Gia Kỳ hỏi như thế, vô tình đã vạch trần ý định gian manh của y, nên không khỏi thâm kinh hãi. Tuy nhiên, bề ngoài y vẫn làm ra vẻ bình tĩnh cười nhạt, nói :

- Võ lâm ngày hôm nay sóng gió tơi bời, ấy là chỉ vì pho Hàn Thiết Quan âm quí báu và hiếm có trên đời. Hàn Thiết Quan âm đi về đâu, cũng như nghi án tại Cô Tùng Cốc ở Thái Sơn, đêu có một mình Thang Bà Tử được mục kích ! Câu nói chưa dứt, thì Đào Gia Kỳ đã phá lên cười to, ngắt lời :

- Hàn Thiết Quan âm tuy là vật quí báu và hiếm có trên đời, nhưng ta đây không khi nào ao ước.

Nếu ông còn tiếp tục dùng lời gian manh cũng vô ích thôi, không phỉnh gạt được tôi đâu ! Này, tôi hỏi ông, sở dĩ ông làm khó dễ Dương Thiên Hành, chắc chắn là do âu Nguyên Hoài xúi giục. Vậy âu Nguyên Hoài hiện giờ ở đâu ?

Hung Tăng thấy chàng đã phá vỡ được mưu gian định mượn tay người khác để hạ đối phương của mình, thì trong lòng không khỏi thầm than dài, hết sức thất vọng. Kịp khi nghe hỏi, lão ta liên đáp :

- Bần tăng cũng không gạt chi thí chủ, trước đây trong một dịp tôi đi ngang qua Liêu Thành, có nghe âu Nguyên Hoài bị treo lủng lẳng trước huyện đường, rồi sau đó bị nhốt vào ngục tử tù. Bần tăng liên nhân lúc đêm tối, lẻn vào ngục cứu thoát y ra. Trong dịp đó. y có kể lại cho bần tăng nghe mọi sự đã xảy ra, yêu câu bân tăng trả thù giúp cho. Hiện nay, âu Nguyên Hoài đang lẩn trốn trong gia đình Chu Hàn ở thành Lai Phong để dưỡng thương ! - Chu Hàn là ai thế ?

- Ông ta là một cường hào ở Lai Phong và là một người bạn sống chết với âu Nguyên Hoài.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười nhạt, rồi xòe to chiếc quạt đang câm trong tay. Tức thì, lão Hung Tăng liên cảm thấy ngũ quan đêu tê dại, ngã lăn ra đất chết tốt.

Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn quay người lại, vượt mình lướt nhanh như Từ trong phòng, có tiếng cười to của Dương Thiên Hành vểnh ra :

- Già đã thức dậy từ lâu rồi ! Vừa nói Dương Thiên Hành vừa mở cửa bước ra, đưa mắt chú ý nhìn vê phía cửa phòng của Đào Gia Kỳ.

- Sao Đào thiếu hiệp đến giờ này vẫn chưa dậy ?

Hàn Thanh Quân vội vàng bước đến trước cửa phòng của Đào Gia Kỳ, đưa tay gõ nhẹ luôn mấy cái.

Nhưng, nàng gõ mãi vẫn không nghe tiếng trả lời, lại thấy cánh cửa khẽ lay động, nên không khỏi sửng sốt, đưa tay xô mạnh thì cánh cửa liên mở to, vì nó chỉ khép hờ mà thôi.

Hàn Thanh Quân đưa mắt nhìn vào trong, thấy trên giường chiếc mền vẫn xếp y nguyên như cũ, chứng tỏ suốt đêm qua Đào Gia Kỳ không có nằm ngủ. Chắc chắn chàng thừa lúc nàng đang ngủ mê lại lẻn ra đi.

Dương Thiên Hành trông thấy sắc mặt ngạc nhiên của Hàn Thanh Quân thì đã đoán biết Đào Gia Kỳ không có mặt trong phòng. Ông ta không hay biết gì vê việc làm của Đào Gia Kỳ và Hàn Thanh Quân trong đêm vừa qua, nên cất tiếng cười to :

- Có lẽ Đào thiếu hiệp đã đi mua thức ăn sáng rồi, chỉ một chốc nữa đây là trở vê ngay.

Hàn Thanh Quân im lặng không nói gì cả. Qua một lúc sau mới ngửa mặt lên hỏi :

- Đại thúc, chú có dám quả quyết là Thanh Vân Thân Ni sẽ xuất hiện tại Trung Châu này không ?

Dương Thiên Hành không khỏi sửng sốt đáp :

- Đấy chỉ là lời phán đoán của Trạch đại hiệp, chứ chưa phải là lời khẳng định. Nhưng gió mưa tám hướng rồi đây sẽ dồn cả vê Trung Châu, vậy lời phán đoán của Trạch đại hiệp cũng hữu lý lắm ! Hàn Thanh Quân đưa đôi mắt đầy vẻ nghi ngờ, nhìn qua Dương Thiên Hành một lượt, nói :

- Đại thúc, chú có gặp Thanh Vân Thân Ni lân nào không ? Nếu cháu đây xin làm môn hạ của Thần Ni, thì cần phải trải qua bao lâu mới học nên tuyệt nghệ để lo trả mối đại thù được ?

Dương Thiên Hành lắc đầu nói :

- Già đây chưa có dịp nào được gặp mặt Thần Ni cả, mà khắp trong thiên hạ cũng chỉ có mấy người được gặp mặt bà ấy mà thôi. Võ công của Thần Ni suýt soát với Vũ Nội Bát Kỳ, hay cao hơn một bậc. Nếu cháu vào làm môn hạ của Thần Ni và ráng chịu khó nhọc rèn luyện học hành, thì tất có ngày sẽ trả được mối đại thù ấy ! Bỗng nhiên, ngay lúc đó từ ngoài sân có sáu người bước vào, hai người đi trước và bốn người đi sau. Hai người đi trước mặc áo gấm trông rất xinh đẹp.

Hai người ấy, có một người đầu hói tai nhỏ, mặt nhọn má hóp, dưới cằm trơn láng không một sợi râu, sắc mặt âm u lạnh lùng, trên lưng giắt một ngọn thương, lập lòe ánh sáng lạnh ngắt. Dưới đầu ngọn thương có một lá cờ tam giác bằng gấm màu đen, bên trên có thêu một bộ xương người màu trắng.

Còn người kia, thì trông thật hung ác, tóc dựng đứng, lỗ tai to như cây quạt, mũi ó, môi trê để lộ hàm răng khỉ trắng toát, trên vai cũng có giắt một cây thương ngắn lập lòe ánh thép. Dưới đầu ngọn thương, cũng có một lá cờ gấm trắng hình tam giác, nhưng bên trên thêu hình Thái Tuế Sát Tinh trông rất ghê sợ.

Bốn người đi sau lưng họ, vẻ mặt đều lạnh lùng hung dữ, đôi mắt sáng quắc Sáu người cùng bước vào, khiến Dương Thiên Hành không khỏi biến hắn sắc mặt.

Đôi mắt của lão già đầu hói, tai nhỏ lạnh lùng đến khiếp người, nhìn thẳng vào Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân dò xét một lượt rồi lạnh lùng quát:

- Yến Nam Tam Kiệt có phải ở đây không ?

Dương Thiên Hành chắp tay thi lễ, tươi cười :

- Việc ấy tại hạ không được biết ! Lão già hói đầu cười lạnh lùng :

- Ông và Yến Nam Tam Kiệt cùng ở chung một dãy phòng, thế mà lại nói không biết, nghe có lạ không ?

Hàn Thanh Quân không biết cặp quái nhân ấy là ai, nên tức giận quát :

- Muốn tìm Yến Nam Tam Kiệt, sao các ông không tự đi tìm lấy, mà lại hỏi chúng tôi làm gì ?

Lão già hói đâu cười sâu hiểm :

- Con bé kia, ta nghĩ về chỗ ngươi còn nhỏ tuổi, chưa biết lão phu là ai nên không làm khó dễ gì. Trái lại, nếu là kẻ khác thì tất sẽ lãnh lấy cái họa to vào thân rồi ! Hàn Thanh Quân cười nhạt nói :

- Tôi cần gì biết các ông là ai ? Các ông hãy mau đi khỏi dãy phòng này cho tôi ! Dương Thiên Hành không khỏi kinh hoàng, quát :

- Không được vô lễ như thế !

Lão già hói đâu cất tiếng cười ngạo nghễ, rối hai ngón tay giương ra nhanh như chớp, nhắm thẳng vào huyệt đạo quan trọng nơi cổ họng của Hàn Thanh Quân.

Thế võ của ông ta, thực nhanh nhẹn không thể tưởng tượng được.

Hàn Thanh Quân lách mình liên tiếp mấy lượt, nhưng những ngón tay của đối phương vẫn bám sát theo mãi, không làm sao đi được. Xem ra, chắc chắn nàng phải chịu mất mạng dưới thế đánh của đối phương rối.

Đột nhiên, từ giữa lưng chừng trời, bất thần có một tiếng niệm Phật vọng lại. Tức thì, ai nấy trông thấy có một lão bà tóc trắng như bông, từ trên không lao nhanh xuống và vung mạnh chiếc phất trần ra, khiến một ngọn kình phong mạnh mẽ, cuốn thẳng vào sau lưng của lão già hói đầu.

Lão già đâu hói thấy thế, liền nhanh nhẹn thu chỉ trở về, rối vội vàng lách xéo ra năm thước, quát to :

- Bà là ai thế ?

Lão bà mỉm cười nói :

- Bần ni là Thanh Vân, thí chủ sao lại ra tay ác độc như thế, chẳng sợ mang tội hay sao ? Từ bấy lâu nay ta vẫn ngưỡng mộ Hắc Bạch Song Kỳ là người võ công cao tuyệt, nhưng không ngờ cả hai lại ỷ vào võ công của mình, xuống tay độc ác với một kẻ hậu sinh không oán không thù gì như thế ! Các ông không sợ sự chê cười của mọi người hay sao ?

Hai lão già ấy đúng là Hắc Bạch Song Kỳ, tức Ban Trường Hồng và Không Định Viễn. Khi hai lão

nghe qua danh hiệu của Thanh Vân Thần Ni thì không khỏi thầm kinh hãi. Nhưng nghe đến những câu sau cùng thì Không Định viễn không khỏi tức giận, cười ghê rợn nói :

- Thanh Vân, chớ nói chi là bà, mà dù sư huynh của bà là Thất Chỉ Lão Hóa Tử có đến đây, Không mỗ cũng vị tất đã sợ ! Hàn Thanh Quân vừa nghe lão bà tóc bạc kia chính là Thanh Vân Thần Ni, thì không khỏi lộ sắc tươi cười, vui mừng ra mặt.

Lúc ấy, sắc mặt của lão bà lạnh lùng như băng giá, gằn giọng :

- Các ông không nghe bấy lâu nay bần ni oán ghét bọn gian ác như kẻ thù của mình hay sao ? Nếu các ông không biết điêu rút lui sớm, thì chính bần ni không còn nhẫn nhịn dược nữa ! Lúc ấy bỗng từ sau lưng của Song Kỳ, Tất Độ nhanh nhẹ lách mình bước ra, vung lưỡi dao sáng quắc trong tay lên, gây thành chín đốm sao bạc lạnh ngắt, công thẳng vê phía lão bà.

Thanh Vân Thần Ni gằn giọng, nói :

- Khá khen cho đồ nghiệt chướng ! Tức thì, chiếc phất trân liền từ trong cuốn ra, và lưỡi dao của Tất Độ liền bị những sợi tơ trên chiếc phất trân quấn chặt. Tiếp đó, lão bà vung mạnh cánh tay, là đã nghe Tất Độ gào to lên một tiếng, rồi ngã ngửa ra đất, trong khi lưỡi đao thép đã vuột khỏi tay y, bay bổng lên lưng chừng trời ! Song Kỳ trông thấy thế, không khỏi biến sắc mặt. Riêng Tất Độ thì nằm im dưới đất như chết, trong khi trên người chẳng hê có một vết thương tích chi cả.

Thanh Vân Thần Ni nói :

- Người này bị Vô hình kình khí của bần ni đánh trúng, sau một tiếng đồng hồ thì hắn sẽ bình phục như xưa. Bần ni tuy là người cửa Phật, nhưng đối với người yêu ma tà đạo, thì bần ni không khoan dung bao giờ ! Nói đoạn, bà liền vung cây phất trân quét qua, tức thì một gốc liễu cách xa đấy ngoài một trượng, bỗng kêu lên một tiếng "rộp", rồi gãy ngang như bị một lưỡi dao chặt đứt lìa ! Song Kỳ thấy lão bà vận dụng kình lực dễ dàng theo ý muốn chứng tỏ tài nghệ cao tuyệt, vượt xa mình rất nhiêu. Ban Trường Hồng là người không cứng rắn như Không Định Viễn, biết uyển chuyển theo tình thế hơn, nên liên cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

- Tài nghệ của Thần Ni quả hết sức cao minh, tôi vốn có ý định sẽ ra tay lĩnh giáo, nhưng hiềm vì Ban mỗ còn cần phải gặp Yến Nam Tam Kiệt, có việc cấp bách hơn, nên việc hôm nay xin tạm gác lại, chờ sau này gặp nhau đây sẽ thanh toán đó ! Nói đến đây, lão ta quay mặt lại, quát :

- Hãy đi ! Tức thì, Khẳng Định Viễn thò tay chụp lấy Tất Độ, rồi xoay người cùng nhanh nhẹn chạy theo Ban Trường Hồng, bỏ đi tuốt.

Dương Thiên Hành và Hàn Thanh Quân vội vàng ngỏ lời cảm tạ Ơn giải cứu của lão bà, đồng thời, nói rõ là hai người đã lưu lại đây để chờ đón Thân Ni suốt mấy hôm liền.

Lão bà ngạc nhiên, tươi cười nói :

- Thí chủ làm thế nào biết bần ni sẽ tới đây ? Và chờ đón có việc gì ?

Dương Thiên Hành liên đem đầu đuôi việc mình phải tìm đến đây, cũng như việc nghe theo lời dặn dò của Yến Nam Tam Kiệt ở đây chờ đợi nói rõ cho Thanh Vân Thần Ni nghe. Ngoài ra, ông còn ngỏ lời xin Thần Ni thu dụng Hàn Thanh Quân làm môn hạ.

Thanh Vân Thần Ni mỉm cười nói :

- Trạch thí chủ quả đoán trước mọi việc như thân ! Thân Ni đã có đến Tướng Quốc Tự, nhưng chưa được gặp Tam Kiệt, nên định đến đây để tìm....

Thanh Vân Thân Ni bỗng đưa mắt nhìn về nhìn về phía Hàn Thanh Quân :

- Kỷ luật của bân ni rất nghiêm khắc, chẳng hay cô nương có thể chịu đựng nổi sự kham khổ hay không ?

Hàn Thanh Quân nghe thế, hết sức mừng rỡ, sụp lạy nói :

- Con xin lạy sư phụ một lạy để tỏ lòng biết ơn ! Lão bà đưa tay đỡ nàng đứng lên, đôi mắt phượng đầy vẻ hiên hòa nói:

- Hiện giờ sư phụ có việc phải đi gấp, chi bằng con hãy cùng đi với sư phụ một thể ! Hàn Thanh Quân vội vàng quay người chạy vào phòng mang hành lý ra, rồi nghẹn ngào từ biệt Dương Thiên Hành, đồng thời, dặn dò Dương Thiên Hành nói lại cho Đào thiếu hiệp biết.

Lão bà quay về phía Dương Thiên Hành chắp tay cúi đâu nói :

- Xin thí chủ hãy thận trọng trong mọi việc, vê sau sẽ gặp lại ! Nói đoạn, bà ta đưa tay trái ra kéo lấy Hàn Thanh Quân, rồi dùng thế Tiêm long thăng thiên vọt người bay bổng lên không, lướt đi như điện chớp, chỉ trong nháy mắt là đã mất hút.

Khi ấy, Dương Thiên Hành bỗng cảm thấy lòng buôn rười rượi. Ông đã hoàn tất được lời ủy thác của người bạn quá cố, trút nhẹ gánh nặng khỏi đôi vai, đáng lý ra phải vui mừng, nhưng không hiểu tại sao ông bỗng lại có cảm giác không yên tâm tí nào cả.

Chỉ trong chốc lát, Yến Nam Tam Kiệt cũng trở về khách sạn với vẻ mặt đăm chiêu. Dương Thiên Hành liên bước vội tới thi lễ :

- Ba vị đại hiệp đã trở vê đấy à ?

Trạch Kỳ lộ sắc lo lắng nói :

- Số anh em của Trạch mỗ, hộ tống Đạt Nguyên đại sư trở về Tung Sơn để chữa trị vết thương, nhưng dọc đường lại bị kẻ lạ mặt chân đánh.

Bọn ấy đều là tay võ nghệ tuyệt vời, suýt nữa anh em của Trạch mỗ chôn vùi danh vọng bấy lâu. Nhưng, rất may mắn là các tay cao thủ phái Thiếu Lâm đã kịp thời đến nơi đón Đạt Nguyên đại sư trở về núi, nên mới cứu vãn được tình thế vô cùng nguy ngập ! Dương Thiên Hành lấy làm lạ hỏi :

- Nếu vậy, thì đối phương chắc hẳn là bọn yêu tà lừng lẫy tăm tiếng, ba đại hiệp có biết bọn người ấy là ai không ?

Trạch Kỳ gượng cười nói :

- Thực chẳng ai được biết cả, vì bọn họ đều ăn mặc y phục đen như nhau, mặt lại được che kín, nên không làm sao hiểu được lai lịch của họ ! Dương Thiên Hành than dài nói :

- Thảo nào Thanh Vân Thần Ni đến Tướng Quốc Tự mà không gặp mặt được ba vị ! Trạch Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Thần Ni đã đến rồi hay sao ?

Dương Thiên Hành đáp rằng :

- Mới vừa rồi đây, Thần Ni có đến nơi này. Hàn cô nương đã may mắn được bà thu nhận làm đồ đệ ! Tiếp đó, ông ta bèn đem việc Hắc Bạch Song Kỳ tìm đến gây sự cũng như việc Thần Ni kịp thời đến nơi để giải cứu, nói rõ cho mọi người nghe qua.

Diêm La Phán ứng Triệu Hùng đưa mắt nhìn Trạch Kỳ và Từ Vĩ Quang một lượt, lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Thần Ni là người lựa chọn môn đồ rất kỹ lưỡng, mấy mươi năm qua chính là vì bà quá khắt khe trong vấn đề ấy, nên đến nay vẫn chưa có một môn đồ nào để kế nghiệp, thế sao bây giờ lại thu nạp Hàn cô nương quá dễ dàng như vậy ?

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ cũng lộ vẻ nghi ngờ :

- Trạch mỗ cũng chính vì biết như vậy, nên mới dặn Dương lão sư và Hàn cô nương lưu lại nơi này, hầu chờ cơ hội tốt giới thiệu với Thanh Vân Thần Ni. Chắc chắn bà ấy lúc đầu chỉ tạm nhận Hàn cô nương làm người thân cận, rồi sau đó quan sát tâm tính cũng như tư chất của Hàn cô nương, liên tiếp trong ba năm sau mới chính thức nhận làm môn đồ. Nhưng trước đây, không có một người nào chịu nổi giai đoạn ba năm thử thách đó cả.

Những người ấy chẳng những bị đuổi ra khỏi cửa, mà còn bị Thần Ni phế trừ võ công. Hôm nay

Thần Ni đâu lại tỏ ra dễ dàng như thế ? Phương chi...

Nói đến đây, ông đưa mắt nhìn đăm đăm vào Dương Thiên Hành nói tiếp :

- Dương lão sư, ông có thể tả lại hình dáng của Thần Ni cho tôi được biết không ?

Dương Thiên Hành nghe thế, trong lòng hết sức hoang mang sợ hãi, vội vàng tả tỉ mỉ y phục cũng như sắc diện của lão bà vừa rồi cho ba người nghe.

ú.ng Triệu Hùng to tiếng :

- Hỏng rồi ! Thân Ni ngay từ lúc nhỏ đã xuống tóc làm ni cô, đâu còn mớ tóc bạc phơ trên đầu ?

Dương Thiên Hành bỗng cảm thấy như mình bị rơi vào một hố sâu đây băng tuyết, khắp người đều giá lạnh, qua một lúc thật lâu không nói nên lời.

Trạch Kỳ lộ vẻ lo lắng :

- Các cao nhân trong võ lâm, không ai có hình dáng như vậy cả ! Từ Vĩ Quang nói :

- Hãy mau đuổi theo, may ra còn chặn lại được chăng ?

Dương Thiên Hành mặt lộ sắc giận dữ, đôi vai lắc mạnh, vọt thẳng lên cao năm, sáu trượng, nhắm hướng lão bà mạo danh Thần Ni vừa bỏ đi đuổi theo.

Trạch Kỳ nói :

- Chúng ta cũng không thể đứng ngó được ! Nói đoạn, cả ba liên ùn ùn lao vút người lên không đuổi theo như chớp.

Dưới ánh mặt trời quang đãng, Đào Gia Kỳ trở vê khách sạn với vẻ mặt đầy phong trần. Chàng đã đi đến Lan Phong một chuyến hoàn toàn vô ích, vì nơi đó chỉ có một gian khách điếm trơ trọi, ngoài ra không còn am miếu chi khác nữa, chàng bực tức bỏ trở vê.

Đến nơi, thì chàng thấy Dương Thiên Hành, Hàn Thanh Quân và Yến Nam Tam Kiệt đều vắng mặt, nên không khỏi ngạc nhiên, thầm nghĩ:

"Quân tỷ có lẽ thấy mình bỏ đi mà không nói gì cả, nên có lòng nghi mình trở lại ngôi Thiết Tháp. Có lẽ sau đó trông thấy mình quá lâu không trở vê, nên lo ngại mình đã gặp nguy hiểm, nên mới cùng Dương Thiên Hành đi kiếm rồi chăng ?" càng nghĩ càng thấy có lý, nên chàng lại quay người bỏ chạy thẳng trở ra.

Nhưng trong khi chàng chưa bước ra khỏi sân, thì bỗng trông thấy có bóng người bay thoắt đến,

quát to :

- Hãy đứng yên lại ! Chàng vội vàng tháo lui ra sau hai bước, ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy đó là hai lão già diện mạo hung ác, trên vai có giắt hai lá cờ một đen, một trắng, phía sau lại có bốn gã tùy tùng to lớn, mặt mũi dữ tợn.

Vừa thấy hai lão già, thì chàng đã biết đấy là Hắc Bạch Song Kỳ mà bấy lâu nay tên tuổi vang dội, hành động tàn ác. Bởi thế, chàng vẫn buông xuôi hai tay, ngang nhiên cười nói :

- Nhị vị có phải là Hắc Bạch Song Kỳ không ?

Khẳng Định Viễn cười sâu hiểm nói :

- Đôi mắt của người khá lắm, như vậy là nhận đúng được lão phu rồi ! Thanh Vân Tặc Ni và ba con quỉ già Yến Nam đâu rồi ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Xin ông bỏ lỗi cho về chỗ tại hạ không được biết việc ấy ! Khẳng Định Viễn cất tiếng "hứ" qua giọng mũi, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung ác, nói :

- Chỉ mới từng ấy tuổi, mà dám trêu ngươi trước mặt lão phu. Ta xem ngươi nên nói thực thì hơn ! Đào Gia Kỳ sa sầm nét mặt :

- Tại hạ thực không biết, bộ Ông định dùng võ công cao tuyệt, ra tay hiếp đáp người ta hay sao ?

Khẳng Định Viễn giận dữ, liền rút ngọn giáo trên vai xuống cười ghê - Con chó nhỏ kia, từ trước tới nay, phàm những ai tỏ ra ngạo mạn vô lễ trước hai lão phu đây, đêu không được buông tha bao giờ ! Thái độ của ngươi, có lẽ chờ khi chết đến nơi mới chịu khiếp sợ phải không ?

Nói đoạn, lão ta liên vung cánh tay đánh thẳng ngọn thương ra.

Tức thì, khắp nơi sao bạc lập lòe, ồ ạt công thẳng vào các huyệt đạo quan trọng khắp châu thân của Đào Gia Kỳ. Thực đấy là một thế võ chẳng những vô cùng ác liệt mà lại vô cùng thâm độc nữa.

Đào Gia Kỳ không muốn để lộ khả năng võ công của mình nên liền ngã ngửa người, rồi dùng thế Ngọa khán xảo vân phóng thẳng ra xa hơn ba trượng.

Khẳng Định Viễn quát to một tiếng, rồi tràn theo như một luông điện xẹt Nào ngờ, Đào Gia Kỳ đã nhanh hơn lão ta, vọt người thăng lên mái nhà, thoáng cái là đã mất hút.

Ban Trắng Hồng nói :

- Lão nhị, sao lại vẫn còn cái tính nóng nẩy như thế ? Vừa rồi bị chịu thiệt thòi, qua con người mạo danh Tặc Ni ấy còn chưa đủ hay sao ?

Khẳng Định Viễn cười nhạt :

- Con chó nhỏ ấy, thì có đáng gì mà ngại ! Vừa nói, nhưng sắc mặt lão ta vẫn còn đây vẻ bực tức.

Ban Trắng Hồng "hừ" một tiếng, nói :

- Trong võ lâm hiện nay, có rất nhiêu mầm non xuất hiện, tài trí phi phàm. Hai ta nếu bực tức mà đánh nhau với chúng, có thắng thì chẳng phải hay, mà nếu thua thì làm trò cười cho thiên hạ. Phương chi, chúng ta đến đây là để tìm kẻ mạo danh Tặc Ni và Yến Nam Tam Kiệt chứ chúng ta có dính dấp tới hắn đâu ?

Khẳng Định Viễn bừng đỏ cả mặt, trong lòng tức giận nhưng nghẹn họng không nói gì được nữa.

Liền đó, bốn gã đàn ông tùy tùng, liền lách mình chạy thẳng vào trong xô các cửa phòng ra xem, thấy quả không có ai cả. Do đó, họ trở ra cùng Song Kỳ rồi kéo nhau bỏ đi.

Riêng Đào Gia Kỳ sau khi vọt người bay đi, liên rơi trở xuống và không ngớt nghĩ ngợi miên man. Chàng cảm thấy lời nói của Khẳng Định Viễn và Ban Trường Hông có nhiều chỗ rất oái oăm. Vì có người mạo danh Thanh Vân Thân Ni tìm đến khách sạn, Song Kỳ đã bị người ấy làm cho mất mặt rồi. Vậy người ấy là ai, thực chàng không làm sao hiểu được.

Bỗng nhiên, chàng trông thấy Dương Thiên Hành đây vẻ ảo não trở về khách sạn. Vừa thấy Đào Gia Kỳ, ông ta liên kéo lấy chàng, kể rõ lại đầu đuôi việc bị một lão bà mạo danh Thanh Vân Thần Ni gạt Hàn Thanh Quân mang đi cho chàng nghe qua.

Đào Gia Kỳ vẫn hết sức bình tĩnh, hỏi rõ tướng mạo của lão bà ấy, rồi suy nghĩ một lúc thì biết ngay đấy là Thang Bà Tử. Bởi thế, chàng mỉm cười :

- Xin lão anh hùng chớ bận tâm lo lắng làm gì. Tại hạ hứa chắc chắn là trong vòng hai hôm, tất sẽ cứu được Hàn cô nương mang trở vê ! Vừa dứt lời, thì chàng đã lao mình lướt đi mất dạng.

Chẳng bao lâu sau, Đào Gia Kỳ đã đến con đường cái quan đi vê Châu Tiên Trấn. Trên đường người ngựa qua lại như mắc cửi. Vì chàng sợ kinh động tới những người chung quanh, nên cất bước đi chậm rãi y như bao nhiêu người khác.

Hai bên đường, cây hòe, cây phong mọc um tùm, nắng vàng ấm áp, gió thoảng nhẹ nhàng. Đây là tiết trời rất thuận lợi cho mọi người đi rong chơi vùng thôn dã. Những người đi đường, trông thấy Đào Gia Kỳ chân bước nhanh, tay phe phẩy quạt cũng không có gì lạ, mà chỉ khen là sao chàng lại đi được nhanh như thế.

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ rất sắc bén, từ xa chàng đã trông thấy Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc đang đi trước mặt, nên đoán biết định tìm đến Thang Bà Tử. Bởi thế, một ý nghĩ liên thoáng qua óc chàng và một kế tài tình cũng nẩy sinh theo. Nhưng, làm thế nào để gợi chuyện với Lâu Độc ?

Trong khi chàng còn đang suy nghĩ, thì bỗng nghe từ phía sau có tiếng vó ngựa chạy rầm rập như sấm nổ. Chàng quay đầu nhìn lại, thì thấy có ba người cỡi ngựa đang phi nhanh tới. Phía sau những con ngựa, cát vàng tung bay mù trời.

Những con người ấy chỉ trong chớp mắt là đã lướt qua khỏi người chàng. Những người ngồi trên mình ngựa đều to lớn khỏe mạnh, xem vô cùng oai vệ. Những dải lụa buộc trên chuôi gươm giắt sau lưng họ, không ngớt bay phất phơ trông lại càng hiên ngang ra vẻ.

Khi ba người ấy vừa lướt qua khỏi Lâu Độc thì có một người quay đầu ngó lại , rồi bỗng quát to và gò cương ngựa cùng nhảy xuống đất, rồi nhanh nhẹn chặn ngay trước mặt Lâu Độc.

Đào Gia Kỳ hối hả bước tới mấy bước, đứng yên bên vệ đường đưa mắt chú ý nhìn. Chàng trông thấy người đứng chính giữa thân hình cao lớn, trên trán có một vệt đỏ bầm, tuổi độ ngoài tứ tuần, người ấy cất tiếng cười to :

- Lâu lão sư, không ngờ đường lạ mà lại gặp người quen, nào ai biết trước hôm nay lại còn trùng phùng một lân nữa ? ông có còn nhớ ba anh em tôi là ai không ?

Lâu Độc thầm sợ hãi nghĩ rằng:

"Thực là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí, sao hôm nay sao lại gặp bọn họ Ở nơi đây ? " Nhưng bề ngoài lão ta vẫn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, khẽ nhường đôi mi mắt, sắc mặt lạnh như băng :

- có phải các ngươi định rủa mối hận hai mươi năm trước hay không ?

Hừ, chớ tưởng ba ngươi trốn ra ngoài quan ải, tạo được tiếng Trắng Bạch Tam Hùng bé nhỏ ấy, rồi định tìm đến gây sự với lão phu. Đấy chẳng qua là trứng chọi với đá mà thôi. Lão phu nghĩ tình các ngươi thành danh không phải là chuyện dễ, nên cũng không muốn ra tay hạ các ngươi. Các ngươi hãy mau đi đi ! Người đứng giữa nghe thế, bỗng cất tiếng cười dài, rung chuyển cả trời ca, chẳng khác nào tiếng sấm nổ, núi đồi đều vang dội không ngớt.

Qua một lúc thật lâu, người ấy ngưng hẳn tiếng cười, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng nói :

- Ông nào biết ta đây chẳng còn phải Vi Hùng Phi hai mươi năm về trước nữa ? Ngay đến Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm tức hai hiền đệ của ta đây cũng đã trụi luyện được võ công tuyệt nghệ, không lúc nào quên mối nhục thùa xưa. Này Lâu Độc, lão hãy nạp mạng đi thôi ! Ngay lúc ấy, cánh tay mặt của người ấy vung lên tuốt chiếc đao bằng thép giắt trên lưng ra khỏi vỏ.

Lâu Độc hết sức kinh hoàng, nhưng cười nhạt nói :

- Nếu muốn đánh nhau cũng không khó, song nơi này người qua lại đông đảo chẳng phải là một địa điểm thích hợp cho chúng ta đánh nhau ! Vi Hùng Phi liền đưa mắt ngó về một ngọn đôi cách đấy không xa, cười lạnh lùng :

- Được, vậy chúng ta hãy đến ngọn đôi gân đây để so tài cho biết ! Lâu Độc "hừ" một tiếng, nhưng im lặng không trả lời ra sao cả. Lão ta chỉ đưa chân nhắm hướng ngọn đôi ấy đi thẳng tới.

Vi Hùng Phi và hai người đồng hành cùng quay lại, dẫn ngựa bước theo sau Lâu Độc.

Lâu Độc dừng chân đứng lại trên một sườn đồi đầy cỏ dại, quay người lại khoát tay nói :

- Cả ba người các ngươi muốn xông vào một lúc, hay muốn đánh tay đôi, lão phu sẵn sàng tất cả ! Lúc đó, lão ta đã liều mạng, tuy trong người đang bị nhiễm một chất độc vô hình, hết sức nguy hiểm, nhưng võ công vẫn còn, song chỉ có điều là vận dụng chân lực không còn được như trước nữa mà thôi.

Vi Hùng Phi cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Chỉ một mình Vi mỗ là đủ rồi ! Nói đoạn, y bèn bước tràn tới trước một bước, vung lưỡi đao trong tay, dùng thế Đoạn lưu trảm long chém nhanh tới như một luồng điện xẹt, vừa ồ ạt lại vừa hiểm hóc vô cùng.

Lâu Độc liên lách mình qua, vung chưởng mặt quét thẳng trả lại, gây một luồng kình phong, thổi mạnh vào lưỡi đao của Vi Hùng Phi đang chém tới khiến nó chao qua chao lại mấy lượt.

Lâu Độc biết trận đánh này là trận đánh sống chết của lão ra, nên đã nhanh nhẹn quét ra liên tiếp ba chưởng.

Luông kình phong hết sức mạnh mẽ, đã hất bắn Vi Hùng Phi thối lui liên tiếp ra sau mấy bước.

Tiếp đó, Lâu Độc lại nhanh nhẹn dùng Vân thôn ngũ nhạc đánh thẳng tới khiến cho Vi Hùng Phi cảm thấy như bị ngạt thở, loạng choạng thối lui ra sau, trong khi cánh tay cầm đao bị đau buốt gần như không còn đủ sức siết chặt đao được nữa.

Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm trông thấy thế hết sức kinh hãi, cả hai cùng lao tới tấn công vào Lâu Độc. Nào ngờ Lâu Độc vì sử dụng quá nhiêu chân lực trong người, nên khí huyết bắt đầu cuồng loạn, hơi thở tắt nghẽn, hai mắt hoa lên và tối sầm lại.

Trong khi đó, thì hai lưỡi đao của hai kẻ địch đã quét đến nơi. Lão ta thầm nói:

"Mạng của ta thế là hết ! " Nhưng, trong khi hai mũi đao vừa mới chém tới người của Lâu Độc, thì bỗng cả hai cảm thấy có một ngọn gió hết sức mạnh mẽ, từ trên đỉnh đâu mình chụp xuống. Bởi thế, cả hai đêu kinh hoàng, vội vàng thu thế võ lại, nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau.

Liên khi đó, trước mặt họ đã xuất hiện một thiếu niên mặt xinh như ngọc, cười lạnh lùng nói :

- ỷ chúng hiếp cô, cậy số đông để vây đánh một người là một hành động đáng nhục nhất trong võ lâm. Ba người các ông, rõ ràng là hạng tiểu nhân trong giới giang hồ, nên mới có hành động bỉ ổi như thế ! Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm nghe thế không khỏi giận dữ, đồng thanh quát to, rồi vung đao chém thực mạnh vê phía chàng thiếu niên.

Đào Gia Kỳ lách mình, rồi lại tràn tới giữa hai lưỡi đao của đối phương, vung năm ngón tay trái ra, chụp thẳng vào mạch cổ tay của Cửu Lâm.

Thủ pháp của chàng hết sức kỳ diệu và chớp nhoáng. Chàng vừa siết mạnh bàn tay, vừa lật qua rồi lại vung ra, tức thì Cửu Lâm hự lên một tiếng khô khan, buông bỏ ngọn đao thép rơi xuống đất.

Trong khi đó, chân trái của Đào Gia Kỳ cũng đã đá mạnh ra và cánh tay mặt lại vung tròn rồi co khuỷu tay lại thúc vào Tinh thúc đại huyệt nơi eo lưng của Mạnh Thái Thân.

Thế là, cả Mạnh Thái Thân và Cửu Lâm đêu đồng thanh gào lên một tiếng thảm thiết, thân hình bị tung bay bổng lên lưng chừng trời, rồi rớt trở xuống cách đó ngoài hai trượng, miệng trào máu tươi.

Võ công của Đào Gia Kỳ thực vô cùng kỳ tuyệt. Chàng đánh nhanh nhẹn đến nỗi bao nhiêu thế võ cũng chỉ thấy như dính nhau lại thành một thế mà thôi.

Vi Hùng Phi trông thấy vậy, biết mình không phải là kẻ đối địch nổi với Đào Gia Kỳ, nên mặt mày đêu tái nhợt.

Trong khi đó, Lâu Độc đã thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn qua võ công xuất quỉ nhập thân của Đào Gia Kỳ, cũng không khỏi hết sức kinh hãi.

Vi Hùng Phi đôi mắt tràn đầy sắc căm hận nói :

- Ông bạn, ba anh em Vi mỗ đến đây rủa lại mối hận xưa với Lâu Độc, không hê có sự Oán cừu chi với ông bạn cả, thế tại sao ông đứng ra ngăn cản, lại xuống tay một cách độc ác như thế ?

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Những sự bất bình xảy ra trên đường đi, thì dù ai cũng phải nhúng tay can thiệp cả. Các ông lấy số đông ba người để đánh một, là đã phạm vào khuôn phép của giới giang hồ. Hơn nữa, dù tôi là người không có ác ý, nhưng đứng trước thái độ sâu độc, muốn đẩy tôi vào con đường chết của hai

đồng đảng ông. thì thử hỏi việc tôi xuống tay trừng trị họ như thế, nào có thể oán trách tôi được?

Vi Hùng Phi cười ghê rợn nói :

- Hôm nay Vi mỗ không thể đối địch, nhưng mong rằng sau này sẽ có dịp gặp gỡ lại nhau ! Sắc mặt của Đào Gia Kỳ bỗng trở thành lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn tràn người tới trước, vung chưởng lên đánh thẳng vào Thiên phủ huyệt của đối phương.

Vi Hùng Phi hết sức kinh hoàng, vung tay lên đỡ. Nhưng năm ngón tay của Đào Gia Kỳ đã xòe to ra, rồi nhanh nhẹn chụp lấy cánh tay của Vi Hùng Phi vừa đỡ tới, trong khi cánh tay mặt của chàng cũng đánh vút theo.

Đồng thời, chàng cũng nhanh như chớp đá tiếp một đá vào Khí hải huyệt của Vi Hùng Phi.

Thế là, sau một tiếng gào thảm thiết, Vi Hùng Phi đã ngã khuy xuống đất tắt thở chết ngay theo đó.

Lâu Độc trông thấy thế, không khỏi lắc đầu thầm than rằng:

"Người này xuống tay độc ác, thực ít khi trông thấy. Ta so với hắn thực kém sút hơn Liên đó, lão ta bèn từ từ bước tới, chắp tay xá Đào Gia Kỳ một xá thật - Già đây được các hạ ra tay giúp đỡ cho, suốt đời già không khi nào quên được cái ơn to ấy ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Không dám ! Nhưng, đôi mắt chàng bỗng sáng rục lên, nhìn khắp từ trên xuống dưới như dò xét Lâu Độc, sắc mặt đầy vẻ nghiêm nghị.

Lâu Độc trông thấy thế hết sức hoang mang, kinh hãi.

Đào Gia Kỳ lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Nếu tại hạ đoán không sai, thì tôn giá dường như đang bị nhiễm một thứ độc hết sức nguy hiểm, không thể nào sống được quá mười hôm nữa ?

Lâu Độc nghe thế, mặt liền biến hẳn sắc đây vẻ kinh hoàng...

Lâu Độc thầm kinh hãi trước sự nhận xét của Đào Gia Kỳ, chỉ nhìn qua là đã biết mình đang bị trúng một chất độc vô hình tối nguy hiểm. Do đó, lão ta bèn nói thẳng cho Đào Gia Kỳ nghe, không hề che giấu mảy may, rồi buồn bã cười nói :

- Tia mắt của tôn giá quả thực là lợi hại ! Đúng thế, già đây bị trúng một thứ chất độc vô hình, nếu chẳng phải vậy, thì lũ chuột ấy nào có thể ngang bướng trước mặt già như thế được ?

Đào Gia Kỳ lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Các hạ đã bị ai ám hại như thế ? Chẳng rõ người ấy có phải là một nhân vật tàn ác khét tiếng trong võ lâm chăng ?

Lâu Độc cười đau đớn nói :

- Người ấy tuy trong võ lâm không ai nghe đến tên tuổi, nhưng võ công vô cùng cao tuyệt, lại thêm giỏi sử dụng chất độc vô hình, có thể đưa người vào cõi chết mà không hay biết chi cả... ?

- Người ấy là ai thế ?

- Chính là Thang Bà Tử ! Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Xin ông bỏ lỗi cho, về chỗ kiến thức nông cạn của tôi, thực ra tôi chưa hê nghe đến tên Thang Bà Tử bao giờ ! Chàng dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp rằng :

- Tại sao các hạ lại kết thù với Thang Bà Tử ? Chẳng hay có thể nói cho tại hạ biết không ?

Lâu Độc than dài :

- Với cái ơn ra tay giúp đỡ của tôn giá, tôi đâu lại che giấu làm gì ?

Nhưng, tôn giá cần phải giữ kín, hầu tránh phải bị hại đến thân ! Đào Gia Kỳ nói :

- Đấy là lẽ tự nhiên ! Lâu Độc hít vào một hơi dài, rồi thong thả kể lại việc mình đã bất ngờ gặp được Độc Thủ La Hán Pháp Vũ, cùng nhau đi đến vùng Khai Phong.

Chẳng rõ Pháp Vũ cướp được một viên Phích độc bảo châu ở đâu mà lúc ấy còn giữ trong người. Việc đó, mọi người đã đồn đại ra khắp bên ngoài, nhưng Pháp Vũ vẫn không hay biết gì cả. Bởi thế, trong khi mình và Pháp Vũ ẩn mình trên đỉnh ngọn Thiết Tháp cùng đàm đạo, thì Pháp Vũ có lấy viên Phích độc bảo châu ấy ra xem. Bất ngờ có ngọn gió từ ngoài thổi vào làm tắt ngọn nến, liên đó, viên bảo châu ấy bị mất đi. Pháp Vũ sinh nghi cho mình nên cả hai gây sự đánh nhau...

Đào Gia Kỳ cau đôi mày, trong lòng cố nén cơn tức cười, nói :

- Thế rồi sau đó kết quả ra sao ?

Lâu Độc bèn đem việc Thang Bà Tử bất thân xuất hiện, nói rõ lại cho Đào Gia Kỳ nghe.

Đào Gia Kỳ giả vờ nghĩ ngợi, một lúc sau mới ngửa mặt lên nói :

- Như thế, viên Phích độc bảo châu là do ai đã cướp mất đi ?

Lâu Độc lộ vẻ buồn rầu nói ; - Nào có biết được ! Đào Gia Kỳ lại suy nghĩ rồi nói :

- Tại hạ có một phương pháp này, chẳng hay các hạ có bằng lòng nghe theo hay không ? Nếu các hạ bằng lòng, thì Thang Bà Tử tất sẽ giải trù chất độc vô hình trong người các hạ, hay ít nhất cũng sẽ kéo dài thêm thời gian bị chất độc giết chết ! Lâu Độc lộ sắc vui mừng tột độ, nói ; - Xin tôn giá hãy chỉ dạy, Lâu mỗ không khi nào lại chẳng bằng lòng nghe theo.

Đào Gia Kỳ nói :

- Chỉ cần các hạ đổ trút cho Bắc Quốc Song Ma là được. Thang Bà Tử chắc chắn không chịu tin, nhưng các hạ cần phải viện lẽ như vầy, như vầy...

Kế đó chàng lại nói tiếp :

- Hôm nay võ lâm đang nổi cơn sóng gió, thế sự càng ngày càng thêm rối ren, bọn ma quỉ ác ôn xuất hiện giữa ban ngày, nếu không diệt trù sớm đi thì hậu họa thực không thể tưởng tượng được. Như Thang Bà Tử hành động vô cùng ác độc, đối với kẻ không oán không thù, mà lại hạ độc thủ chẳng hê thương tiếc, thực không làm sao tha thứ cho bà ta được. Tại hạ nhất định sẽ đem hết sức mình trợ giúp cho các hạ, các hạ cứ yên tâm hành động như thế đi! Lâu Độc nghe qua, cảm thấy có hy vọng được sống, nên không ngớt cảm tạ:

- Ngày nào già đây còn sống, thì nhất định sẽ báo đáp lại cái ơn to của tôn giá ! Nói dứt lời, lão ta chắp tay xá dài, rồi quay người bước khấp khểnh tiếp tục đi tới ở ngoại ô phía Đông Châu Tiên Trấn, đông ruộng mênh mông. Trên đồng ruộng bao la ấy, lúa mạch xanh um tươi tốt, chạy dài dính liên với chân trời, khiến ai nhìn đến cũng có cảm giác tươi vui, sảng khoái.

Giữa cánh đông bát ngát ấy, có một cái hô nước rộng hơn một mẫu, nước sâu ba thước, trong veo có thể nhìn tới đáy, cá lội có thể đếm từng con một.

ở giữa hô nước, có một cái cù lao nhỏ, rộng độ mấy mươi trượng, trúc xanh bao quanh rậm rạp, nhưng có thể nhìn thấy thấp thoáng một góc nhà tường trắng đứng giữa bên trong.

Giữa cánh đông xanh, bỗng xuất hiện một bóng người, chạy nhanh như bay, rồi lao người đến sát bên hồ nước. Người ấy không ai khác hơn là Thang Bà Tử, một lão bà tóc đã bạc như sương, khét tiếng trong việc sử dụng chất độc.

Liền khi ấy, bà ta bỗng vọt người bay thẳng xuống mặt nước, dùng Lăng ba phi độ, một thuật khinh công tuyệt thế, đi nhẹ nhàng và nhanh nhẹn thẳng đến chiếc cù lao nổi ở giữa hô, rồi lẩn khuất giữa chòm trúc xanh.

Trong khi Thang Bà Tử bước vào Thủy Nguyệt Am, thì bên trong có một cô gái mặc áo xanh đang quét dọn tại am đường.

Thiếu nữ ấy diện mục xinh đẹp, tuy không thể nói là người quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là

người dễ cảm mến.

Thiếu nữ ấy vừa trông thấy Thang Bà Tử thì liền buông xuôi hai tay, cung kính hỏi :

- Thưa sư phụ, sao sư phụ lại trở vê nhanh như thế ?

Thang Bà Tử lộ sắc lạnh lùng, "hừ" một tiếng qua giọng mũi nói :

- Sư phụ đã đến ngọn Thiết Tháp một lân nữa, nhưng vẫn không thấy viên Phích độc châu đâu cả. Chắc chắn là có kẻ nào trộm đi rồi, chứ không thể bị gió thổi rơi xuống đất được !.

Chương 15: Diễn Biến Ly Kỳ

Thiếu nữ cười tự nhiên nói :

- Giấy thì không làm sao gói được lửa, kẻ nào đã lấy đi viên ngọc ấy, sau này chắc chắn cũng sẽ tiết lộ ra ngoài. Với võ công của sư phụ, còn sợ gì không đoạt được vào tay hay sao ?

Thang Bà Tử lắc đầu nói :

- Nói thì nói thế, chứ ngày nào viên Phích độc bảo châu chưa lấy được vào tay, thì ngày ấy trong việc tranh hùng tranh bá với người khác, sư phụ đây vẫn còn chịu một sự khắc kỵ to lớn ! Bà ta dừng lại trong giây lát, rồi lại nói :

- Còn mấy vị sư tỷ của con đâu ?

Người thiếu nữ đáp :

- Các chị ấy đang luyện võ ở sau am ! - Còn Hàn Thanh Quân ?

- Đang ở trong phòng. Sư phụ có cần gọi chị ấy ra không ?

Thang Bà Tử vì đang bận tâm đến nhiêu việc, nên lắc đầu nói :

- Thôi, đợi đến ngày mai sẽ hay ! Này Nguyệt Phân, ngươi nên nhớ tạm thời không được tiết lộ lai lịch của sư phụ cho Hàn Thanh Quân biết nhé ! Nói đoạn, bà ta liền bước thẳng vào trong tịnh thất ở tại phía Đông.

Người thiếu nữ tên là Nguyệt Phân ấy, thâm cất tiếng than dài, rồi cúi lại người lo quét dọn.

Nơi gian tịnh thất ở phía Tây, có để hai chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc ghế. Gian phòng ấy có một khung cửa sổ ngó về hướng Nam.

Bên ngoài cửa sổ, rừng trúc xanh um, trông thực đẹp mắt.

Hàn Thanh Quân ngồi dựa vào đầu giường, đưa mắt ngó đăm đăm ra ngoài cửa sổ, trong lòng không biết bao nhiêu là nghi vấn. Nàng theo lão bà tóc trắng đến Thủy Nguyệt Am, thì đã cảm thấy có nhiêu điêu rất lạ.

Bên trong am này có tất cả bốn cô gái. Nàng được cho vào ở chung với một cô gái tên gọi là Đỗ Nguyệt Phân. Kỳ dư, ba cô gái kia ăn nói hay đi đứng đều có vẻ không phải là người đứng đắn. Chỉ riêng cô Đỗ Nguyệt Phân là đoan trang, khả ái thôi. Song, cô ta lại có một thái độ vô cùng lạnh nhạt, nàng hỏi thăm cô ta vê mọi việc có tương quan đến vấn đê tầm sư học đạo thì nàng chỉ cười nhạt nói :

- Để sau này rồi chị sẽ rõ ! Với câu trả lời đó, đã làm cho nàng sinh nghi và lo ngại vô cùng.

Thanh Vân Thần Ni là một bậc cao nhân, trong võ lâm không ai là không nể và ngưỡng mộ. Thế tại sao xem ra lại có lắm điều bí ẩn như thế.

Nhất là Thần Ni lại dặn dò nàng không nên bước ra ngoài am một mình, hâu đề phòng mọi sự bất chắc ?

Thần Ni là người tiếng tăm lừng lẫy, vậy còn có kẻ ngông cuồng nào dám tìm đến cửa để lãnh lấy cái chết hay sao ?

Do đó, một sự nghi ngờ, băn khoăn đã chiếm cả tâm trạng nàng. Nàng có cảm giác ngôi Thủy Nguyệt Am này là nơi rất đáng ngại.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng được xô nhẹ ra kêu nghe kèn kẹt rồi từ bên ngoài Đỗ Nguyệt Phân bước vào. Nàng chỉ đưa mắt nhìn qua Hàn Thanh Quân một lượt, rồi lại cúi đâu bước thẳng đến chiếc giường riêng của mình.

Tuy Đỗ Nguyệt Phân cố đè nén không để tâm trạng mình biểu lộ ra ngoài, nhưng Hàn Thanh Quân là một cô gái hết sức thông minh, qua tia mắt của Đỗ Nguyệt Phân, nàng đã thoáng thấy trong tia mắt ấy thoáng hiện một sự thương hại đối với mình. Hàn Thanh Quân không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Tại sao lại lạ thế? " Lúc đó, nàng bỗng sực nhớ tới lời nói của Yến Nam Tam Kiệt bảo rằng Thanh Vân Thân Ni thu dạy môn đô hết sức nghiêm khắc. Suốt mấy mươi năm qua, bà ta vẫn khắt khe như vậy. Đối với một môn đồ mà bà có ý định thu dạy, thì bà lựa chọn từ thiên bẩm, xương cốt đến tâm tính. Nếu chăng phải là một người hợp ý, thì không khi nào bà ta lại chọn. Chính vì quá khắt khe, nên đến ngày hôm nay, bà ta vẫn không có một môn đô kế nghiệp. Thế tại sao ở trong ngôi am này lại có đến bốn cô gái được thu dụng làm môn đồ ? Chẳng lẽ lời đồn đại trong võ lâm không đúng sự thực hay sao....? Nghĩ thế, nên sắc mặt của nàng đã trở thành tái nhợt vì hoang mang.

Nàng nói lẩm bẩm một mình :

- Có lý đâu bà ta không phải là Thanh Vân Thần Ni, mà chỉ là một kẻ mạo danh sao ?

Đỗ Nguyệt Phân nghe thế liền quay mặt lại, lắc đâu nói :

- Giờ đây dù chị có biết rõ, thì cũng quá muộn rối. Tôi thấy chị nên kiên nhẫn thì hơn. May là tôi nghe được, chứ nếu ba vị sư tỷ của tôi hoặc sư phụ nghe được lời chị vừa nói thì chắc chắn sẽ bị mất mạng như chơi ! Hàn Thanh Quân nghe thế, bất giác lệ chảy quanh tròng.

Đỗ Nguyệt Phân vội vàng khoát tay, nói nhỏ :

- Chớ nên khóc, cố gắng giữ sự bình tĩnh, thì may ra còn có hy vọng thoát thân được...

Nói đến đây, bỗng trong hai tia mắt của nàng thoáng hiện vẻ luyến - Sư phụ tôi đã thích tư chất của chị, nên mới có ý định thu làm môn đồ Nhưng giữa chị và tôi khác nhau. Tôi ngay từ lúc nhỏ đã được bà ấy cứu sống, nên tôi hiện giờ cam lòng với số phận. Trái lại, riêng vê chị, có lẽ sư phụ sẽ cho chị dùng một thứ thuốc mê để phòng bị phản trắc ! Hàn Thanh Quân nghe thế, không khỏi kinh hoàng thất sắc :

- Bà ấy là ai thế ?

Đỗ Nguyệt Phân nói nhỏ rằng :

- Dù tôi có nói chị cũng không biết. Người trong võ lâm cũng rất ít có ai được biết đến bà ấy. Tôi cũng chỉ được biết bà gọi là Thang Bà Tử mà thôi.

Hàn Thanh Quân bỗng cảm thấy ớn lạnh cả cõi lòng. Nàng và Đào Gia Kỳ lúc ẩn mình trên ngọn Thiết Tháp, đã nghe Hung Tăng Pháp Vũ nói đến Thang Bà Tử, là một trong những người giỏi sử dụng chất độc nhất trong thiên hạ.

Bởi thế, nàng bỗng cất tiếng cười nhạt nói :

- Tiểu muội không biết bình sinh đến việc trốn đi hay sao ?

Đỗ Nguyệt Phân lắc đâu than :

- Chị đã bị nhiễm một chất độc vô hình, trong vòng ba hôm thì sẽ chết, chỉ có loại thuốc giải độc duy nhất của sư phụ tôi, mới có thể cứu sống chị được, ngoài ra, trên đời này không có thứ thuốc giải trừ nào khác có hiệu quả nữa ! Nên biết, là từ trước đến nay, sư phụ làm việc gì cũng có tính toán kỹ lưỡng. Đối với chị, bà ấy đã có một sự xếp đặt hết sức thâm độc, chắc chắn là chị phải chịu cảnh sống dở chết dở rất khổ sở ! Hàn Thanh Quân bỗng nhận xét thấy lời nói của Đỗ Nguyệt Phân hàm chứa một sự bất mãn đối với Thang Bà Tử. Nếu chẳng phải vậy, thì tại sao cô ta lại thấu lộ tất cả mọi điều bí mật ấy ra ? Vì vạn nhất nếu mình để sơ hở cho kẻ khác được biết những lời nói của nàng, thì chắc chắn nàng sẽ bị một cực hình thảm khốc. Bởi thế, Hàn Thanh Quân liền trút bỏ vẻ u buôn trên nét mặt, nhếch miệng cười nói :

- Quả thực trời không đưa người ta vào đường cùng bao giờ. Tiểu muội nhất định sẽ tìm cách trốn

thoát ngôi Thủy Nguyệt Am này ! Giữa con người và con người, hai chữ tình cảm thật là kỳ diệu. Đỗ Nguyệt Phân vừa trông thấy Hàn Thanh Quân, thì tự nhiên đã có thiện cảm, lúc nào cũng tỏ ra lo lắng cho nàng, và cảm thấy nàng rất đáng tin cậy, có thể kết thành đôi bạn tri kỷ.

Đỗ Nguyệt Phân mỉm cười :

- Chỉ mong được như thế ! Bỗng bên ngoài cửa sổ, có tiếng rít vèo trong không khí, nghe rõ mồn một.

Đỗ Nguyệt Phân hơi biến sắc mặt nói :

- Có người đang tiến vào Thủy Nguyệt Am đấy ! Hàn Thanh Quân nghi ngại nói :

- Bên ngoài Thủy Nguyệt Am còn có những trạm canh gác bí mật không ?

Đỗ Nguyệt Phân gật đâu nói :

- Cánh đồng lúa mạch cách xa am này độ mấy mươi dặm, đêu là của Thủy Nguyệt Am. Những cư dân chung quanh vùng, đến tám chín phần mười là tai mắt của bổn am. Chị thử nghĩ có thể trốn thoát được hay chăng ?

Nói đến đây, nàng đưa tay kéo lấy Hàn Thanh Quân đến cạnh cửa sổ, nói tiếp :

- Hãy xem coi ai tiến vào đây ?

Liền đó, hai người cùng đưa bốn tia mắt ngó nhìn về phía con đường giữa cánh rừng trúc. Trong khi ấy, họ trông thấy có một thiếu nữ mặc áo đỏ, từ trong am lao nhanh ra.

Đỗ Nguyệt Phân nói nhỏ rằng :

- Đấy là đại sư tỷ Tưởng Nguyệt Hoa ! Chẳng bao lâu, hai người lại trông thấy Tưởng Nguyệt Hoa dẫn Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc bước khấp khểnh tiến vào.

Đôi mắt của Lâu Độc lờ đờ, bước đi loạng choạng, xem ra như không còn cách xa cái chết bao xa.

Hàn Thanh Quân thầm kinh hãi, nói :

- Đấy chẳng phải là Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc sao ? ông ta đến đây làm gì ? Xem ra chắc chắn ông ta đã bị độc thủ của Hung Tăng Pháp Vũ rồi, nên mới tìm đến đây để xin chữa trị ! Đỗ Nguyệt Phân nói :

- Để tôi ra xem sao, rồi sẽ trở vào ngay ! Nói đoạn, nàng nhanh nhẹn lách mình bước ra ngoài.

Khi nàng bước ra tới thiên đường thì trông thấy Thang Bà Tử đang ngồi đối diện với Lâu Độc, còn Tưởng Nguyệt Hoa thì đứng hầu sau lưng Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử tươi cười hỏi :

- Lâu lão sư, có lẽ ông đã tìm hiểu viên Phích độc bảo châu hiện giờ ở đâu rồi ?

Sư Diện Thiên Vương Lâu Độc buồn bã đáp :

- Lâu mỗ là người có mắt không ngươi, nên chẳng ngờ được là viên Phích độc bảo châu vẫn còn trong người của Hung Tăng Pháp Vũ ! Hai tia mắt của Thang Bà Tử chiếu ngời ánh sáng hung tợn "ô" lên tiếng lạnh nhạt nói ; - Lão trọc ấy lại dám dối gạt Bà Tử ta ! Tuy ngoài miệng quát thế, nhưng trong lòng bà ta không ngớt cười nhạt, vì trong dịp trở lại ngôi Thiết Tháp vừa rồi, bà ta đã trông thấy xác chết của Hung Tăng Pháp Vũ tại nơi ấy.

Lâu Độc lại nói :

- Sau khi Thang nữ hiệp bỏ đi, thì Hung Tăng Pháp Vũ liên lấy viên Phích độc bảo châu ra, cười ghê rợn nói:

"Chất độc vô hình tuy rất nguy hiểm, nhưng nào ngờ Phật gia đây cũng là một tay sử dụng chất độc lành nghê. Phương chi, Phật gia lại còn viên Phích độc bảo châu này nữa ! ". Nói dứt lời, lão ta bèn định bỏ viên Phích độc bảo châu vào miệng, định quay người chạy thẳng vào ngôi Thiết Tháp. Nhưng, chẳng ngờ, ngay lúc ấy có mấy bóng người từ ngọn Thiết Tháp bay vút xuống như chim, vung tay ra đoạt lấy viên bảo châu. Vì thế Hung Tăng đã bị mất mạng... ! Sắc mặt của Thang Bà Tử hơi biến đổi, nói :

- Lời nói của Lâu lão sư có đúng sự thật không ? Nhưng chăng hay kẻ đoạt bảo châu ấy là ai ?

Lâu Độc đáp :

- Kẻ đoạt bảo châu ấy chính là Bắc Quốc Song Ma. Lâu mỗ nhờ kịp thời lách mình vào hành lang ẩn trốn, nên mới thoát khỏi độc thủ của họ.

Nhưng, vì tôi đã dùng nhiêu chân lực nên khí huyết bị phân tán, võ công bị mất đi quá nửa... ! Tiếp đó, lão ta lại cười buồn bã nói :

- Mạng sống của Lâu mỗ ở trong tay nữ hiệp, thì đâu lại dám đặt điều nói dối hay sao ?

Thang Bà Tử xét thấy lời nói của Lâu Độc rất có lý. Thói thường bọn yêu tà trong võ lâm, tuy bê ngoài cùng đứng chung một trận tuyến, nhưng kỳ thực là bên trong không ngớt thầm chống đối nhau. Do đó, Thang Bà Tử trầm ngâm trong giây lát, nói :

- Lâu lão sư, ông đã trông rõ là Bắc Quốc Song Ma chăng ?

Lâu Độc nói :

- Tôi từ trong tối nhìn ra ánh sáng, nên trông thấy thực rõ. Phương chi, trước đây Lâu mỗ và Bắc Quốc Song Ma đã có dịp được gặp mặt nhau một lân. Lâu mỗ tin chắc là không lâm đâu ! Thang Bà Tử mỉm cười nói :

- Lâu lão sư từ đây vê sau có ý định gì ?

Lâu Độc gượng cười nói :

- Lâu mỗ tuổi già sức yếu, cách ngày chết chẳng bao xa, còn có ý định gì nữa ?

Thang Bà Tử nói :

- Nếu lão Bà Tử đây muốn nhờ cậy đến Lâu lão sư, thì chẳng hay Lâu lão sư có bằng lòng không ? Trước hết, xin Lâu lão sư chớ hiểu lâm rằng, lão Bà Tử đây có ý dùng quyên lợi hay dùng áp lực để dúng ép. Dù Lâu lão sư có bằng lòng hay không, tôi vẫn giải trù chất độc vô hình cho lão sư ! Câu nói ấy nghe thực là chân thành, rộng lượng.

Lâu Độc cũng là người hung ác nổi tiếng bấy lâu, nào không hiểu lối khẩu Phật tâm xà của Thang Bà Tử, nên vội vàng nói :

- Nếu việc gì mà sức Lâu mỗ có thể làm được, thì đâu lại chẳng tuân theo mệnh lệnh của Thang nữ hiệp ?

Thang Bà Tử lấy ra một viên thuốc màu đen, rối bỗng đứng lên trao viên thuốc cho Lâu Độc, mỉm cười nói :

- Lâu lão sư uống vào, thì chất độc sẽ được giải trừ ngay. Giờ đây lão Bà Tử tôi còn có việc phải đi ra ngoài một lát ! Nói đến đây, bà ta đưa mắt chú ý nhìn Đỗ Nguyệt Phân, tiếp lời :

- Nguyệt Phân, hãy đưa Lâu lão sư đến tạm trú tại phòng khách, sư phụ còn bận đi một chốc ! Đỗ Nguyệt Phân sắc mặt lạnh lùng, bước đến trước Lâu Độc nói :

- Lâu lão sư hay theo tôi đây ! Lâu Độc lúc bấy giờ ở trong cảnh lép vế, nên đâu thể không cúi đâu khuất phục, mặc dù trong lòng vô cùng oán hận. Lão ta đưa chân bước theo Đỗ Nguyệt Phân đi thẳng.

Thang Bà Tử dặn dò Tưởng Nguyệt Hoa mấy câu, đang định bước ra khỏi am, thì chẳng ngờ có nhiều tiếng tên rít gió liên tiếp vang lên, nên sắc mặt bà ta không khỏi biến hẳn...

ooo Trên đường quan lộ từ Khai Phong đi đến Châu Tiên Trấn, nắng vẫn ấm áp, gió vẫn mát ruổi,

cây hòe cây phong vẫn xanh um, người ngựa qua lại vẫn đông như mắc cửi.

Nhưng, tại nơi Trắng Bạch Tam Hùng bị giết chết, người ta vây quanh đông nghẹt, chụm năm chụm ba bàn tán xôn xao. án mạng này đã làm xao động cả vùng, ai nấy đêu không hiểu nội vụ ra sao cả, nên không thể trình lại quan trên xét xử.

Bỗng giữa đám người vây quanh, bị vạch ra một con đường trống rối có trên mười nhân vật giang hồ từ ngoài chen vào. Trong số ấy có cả Hắc Bạch Song Kỳ nữa.

Đào Gia Kỳ lúc ấy cũng đang đứng lẫn lộn trong đám người xem, chàng nhìn thấy mười mấy người vừa bước vào, thái dương huyệt đêu gồ cao, đôi mắt sáng quắc. Tuy chàng không được biết họ là ai, nhưng vừa nhìn qua, cũng hiểu được họ là những danh thủ trong võ lâm, cao cường cả vê hai mặt nội ngoại công.

Khẳng Định Viễn đưa mắt nhìn qua ba xác chết một lượt, mặt hơi biến sắc, nói :

- Đây không phải là Trường Bạch Tam Hùng hay sao ? Chăng hay họ đã bị chết dưới tay của ai thế ?

Mười mấy nhân vật vừa bước vào nghe thế đêu đưa mắt nhìn vê phía Khẳng Định Viễn. Số người ấy quá nửa là bạn cố giao của Trường Bạch Tam Hùng, nên họ đêu nhìn nhau ngơ ngác.

Ban Trường Hông bỗng đưa đôi mắt sáng quắc và lạnh lùng nhìn khắp số người đang vây quanh một lượt to tiếng nói :

- Các vị có ai được mục kích hung thủ chăng ? Nếu có thể cho biết, thì già đây sẽ đền ơn trọng hậu.

Nhưng mọi người im lặng không ai lên tiếng nói gì cả.

Ban Trường Hông khẽ cau mày. Song liền đó, bỗng có người lên tiếng:

- Tiểu sinh tuy được chính mắt trông thấy, nhưng chuyện thị phi trong giới giang hồ thực quá rối rắm khó hiểu ! Người lên tiếng ấy chính là Đào Gia Kỳ, song lúc đo chàng đã cải trang thành một người thư sinh có ba chòm râu dưới cằm. Chàng không ngớt phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, trong khi mô hôi xuống nhễ nhại khắp cả mặt.

Ban Trường Hông nhìn về hướng có tiếng nói, thì thấy người vừa lên tiếng chính là một thư sinh đứng tuổi, trông dáng điệu vô cùng nho nhã, nên bèn bước đến gần, vòng tay tươi cười nói :

- Nếu các hạ có thể cho biết mọi việc đã trông thấy, thì già đây cám ơn không ít ! Đào Gia Kỳ khoan thai thò vào tay áo rút ra một chiếc khăn, đưa lên lau mô hôi trên trán, rối lại cất khăn vào tay áo, tiếp tục phe phẩy chiếc quạt, chậm rãi đưa tay lên chỉ thẳng vào một chiếc nhà mát nằm bên cạnh

đường, cách đấy không xa, nói :

- Vừa rồi tiểu sinh vì phải đi đông gấp, nên mới men ra phía sau gian nhà mát ấy để tìm nơi đại tiện. Bỗng ngay lúc ấy, thì giữa con đường cái quan thanh bình này, lại xảy ra việc chém giết nhau. Đấy quả là một triệu chứng thế tục ngày một suy đồi, xem mạng người như cỏ rác...

Ban Trường Hồng nào có thể chịu đựng được trước thái độ khoan thai chậm rãi và với luận điệu đồ nho của Đào Gia Kỳ, nên lấy làm sốt ruột, gượng cười nói :

- Nhưng các hạ đã trông thấy kẻ nào gây ra sự chém giết đó ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Đấy là một bà lão tóc trắng như bông, tự xưng là Thang Bà Tử.

Hắc Bạch Song Kỳ không khỏi lộ vẻ sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau một lượt, vì chính họ chẳng hê biết Thang Bà Tử là ai.

Bỗng khi ấy, có một lão già sắc mặt vàng nhạt, tướng mạo oai phong, cùng đến với Hắc Bạch Song Kỳ, kêu to lên :

- Té ra là bà ấy ! Ban Trường Hông bất giác quay mặt ngó lại, lộ sắc kinh ngạc nói :

- Mặc lão sư, ông có quen biết với Thang Bà Tử hay sao ?

Lão già họ Mặc lắc đầu nói :

- Tại hạ chưa biết, nhưng có nghe Vô Tình tiền bối nói đến Thang Bà Tử, là người có sở trường sử dụng chất độc vô hình. Bà ta có thể gây thiệt hại cho kẻ khác, trong khi đối phương chẳng hê hay biết gì cả ! Vê võ công thì suýt soát với Vô Tình tiên bối ! Ban Trường Hông hơi biến sắc mặt, nói :

- Ban mỗ từ trước tới giờ chưa hề nghe võ lâm ở Trung Nguyên lại có nhân vật ấy ! Lão già họ Mặc cất tiếng cười sâu hiểm, nói :

- Võ lâm ở Trung Nguyên có không biết bao nhiêu là bậc anh hùng, kỳ sĩ, ẩn tích mai danh, chưa hê lộ mặt. Đó là việc Ban lão sư có thể hiểu rõ đấy chứ ! Trong câu nói của lão ta, có hàm ý mỉa mai diễu cợt.

Ban Trường Hông giả vờ như không nghe, đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Xin các hạ cho biết đầu đuôi việc họ đánh nhau như thế nào ?

Đào Gia Kỳ khẽ nhường đôi mi mắt lên, đưa tay chỉ ba xác chết của Trắng Bạch Tam Hùng nói :

- Chính ba người này đã gây sự trước. Họ tự tìm lấy cái chết thì còn trách được ai ?

Ban Trắng Hồng có vẻ ngạc nhiên nói :

- Chính bọn họ ra tay thước à ?

Lão ta vặn hỏi với giọng ngờ vực.

Đào Gia Kỳ nói lẩm bẩm như chỉ để một mình nghe :

- Bọn họ trách lão bà kia tại sao lại sát hại người bạn thân của họ là Độc ờ phải rồi, Độc Thủ La Hán Pháp Vũ, đồng thời cướp mất đi viên Phích độc bảo châu của ông ấy nữa. Thái độ của ba người này lộ ra rất căm tức, hung hăng. Lão bà liền cười nhạt nói:

"Bọn tiểu bối ngu xuẩn kia ! Sao lại dám can thiệp đến chuyện riêng của lão bà ? Nếu bọn ngươi không bằng lòng, thì hãy tìm đến Thủy Nguyệt Am tại Châu Tiên Trấn để so tài với lão bà đây !". Nói dứt lời thì lão bà bỏ đi. Bọn họ thấy vậy, liên tràn tới chân đường của lão bà ấy lại. Bởi thế, lão bà nọ hết sức tức giận, to tiếng quát mắng, rồi thò nhanh cánh tay ra một lượt, cả ba người đêu hồn qui địa phủ ! Số người của Ban Trường Hông nghe thế, mặt không khỏi biến sắc.

Lão già họ Mặc lấy ra một nén bạc, nhờ một người hảo tâm trong địa phương, mua ba cỗ quan tài tẩm liệm chôn cất giúp Trường Bạch Tam Hùng, đồng thời, quay vê phía Đào Gia Kỳ xá một xá, nói :

- Rất may là được các hạ nói cho biết sự thật, nếu chẳng thế, thì chúng tôi không hiểu đầu đuôi ra sao cả. Sau này nếu mối đại thù trả được, thì vong hồn của ba người chết ở chốn cửu tuyên, cũng biết cám ơn các hạ.

Riêng già đây, chẳng có vật chi để tặng...

Đào Gia Kỳ ngắt lời :

- Tiểu sinh đâu lại đi nhận quà tặng như thế ?

Nói dứt lời, chàng quay người chen thẳng ra ngoài bỏ đi mất.

Lão già họ Mặc quay về số người của Ban Trường Hông, đưa mắt ra hiệu, ngâm bảo nên đi khỏi nơi đây.

Ban Trường Hông lĩnh hội được ngụ ý ấy, nên liền lao người nhắm hướng Châu Tiên Trấn chạy bay tới.

Sau khi bọn họ chạy được năm bảy dặm đường, thì lão già họ Mặc bỗng dừng chân đứng lại, quay mặt ra sau nói :

- Chúng ta có cần trở lại thành Khai Phong không ?

Ban Trắng Hồng ngạc nhiên nói :

- Mặc lão sư nói thế là có ý gì ?

Lão già họ Mặc nói :

- Mặc mỗ nghĩ rằng, Thang Bà Tử là người thực khả nghi. Pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, rất có thể là do bà ta đã cướp đi. Cái chết của Phong Kiệt đã chứng minh điểm đó. ý của Mặc mỗ là chúng ta nên gấp rút thông tri cho Vô Tình tiên bối đã ! Ban Trắng Hồng cười lạnh lùng nói :

- Lời nói của Mặc lão sư không phải là vô lý, nhưng làm thế chúng ta không khỏi đánh giá quá cao Thang Bà Tử. Các ông và chúng tôi đây, không ai võ công là không trác tuyệt, có danh vọng trong võ lâm. Dù cho Thang Bà Tử võ công cao cường đi nữa cũng không làm thế nào thoát chết khỏi sự vây đánh của chúng ta ! Lão già họ Mặc thấy Ban Trắng Hồng tỏ vẻ ngông cuồng tự phụ như thế, biết mình có khuyên giải cũng vô ích. Những người khác thì sắc mặt vẫn điềm nhiên. Do đó, lão ta than thầm rồi nói :

- Nếu thế, thì Mặc mỗ xin theo ý của các ông vậy ! Sau đó, mọi người lại tiếp tục chạy bay tới.

Khi đoàn người đã đến bên ngoài Châu Tiên Trấn, thì Khẳng Định Viễn bỗng nhiên lại sáng suốt, quay về Ban Trường Hông nói nhỏ :

- Thang Bà Tử rất có thể là lão quái vật đã mạo xưng Thanh Vân Thần Ni đấy ! Ban Trường Hồng không khỏi giật mình, trầm ngâm nghĩ ngợi, cảm thấy lời nói của Khẳng Định Viễn thực rất có lý. Vì theo số người ở trong khách sạn tả lại, thì hình dáng của bà lão ấy, cũng như lời Đào Gia Kỳ vừa nói là đầu tóc bạc phơ. Bởi thế lão ta cảm thấy trong lòng ớn lạnh, nhưng vì đã lỡ lời nói ra vừa rồi, thì giờ đâu tiện thay đổi ý kiến, nên lắc đầu đáp :

- Trong đời nào có một sự trùng hợp lạ lùng như vậy được ?

Trong khi ấy, ở phía sau họ mấy mươi trượng, có một bóng người nhẹ nhàng như một đợt khói, đang bám sát theo dõi họ.

Riêng Khẳng Định Viễn, trong lòng hết sức lo âu. Cảm giác ấy từ trước đến nay lão ta không hề có. Từ bấy lâu nay, Song Kỳ vốn rất tự kiêu, xem ai cũng chẳng ra gì cả. Nhưng, kể từ sau khi đến Hắc Long Đàm ở Thái Sơn, hai lão ta mới biết các cao thủ ở Trung Nguyên quả thực không thể xem thường.

Vô Tình Tú Sĩ và một số đầu xỏ trong phe hắc đạo, có ý lợi dụng Song Kỳ cho nên không ngớt

tán tụng đê cao họ, khiến họ cảm thấy dương dương tự đắc, bảo gì làm đấy ngay.

Thế nhưng, giờ đây họ đã biết bà lão mạo danh Thanh Vân Thần Ni ấy, võ công hết sức cao cường. Tất Độ bị bà ta đánh trúng, đến giờ vẫn còn mê man chưa tỉnh. Do đó, cả hai lão đêu không khỏi băn khoăn sợ hãi.

Khi bọn họ chạy đến Thủy Nguyệt Am, vừa tiến vào cánh đồng lúa mạch mênh mông, thì đã bị những trạm gác bí mật bên ngoài ngôi am phát giác. Bởi thế, liên có mấy mũi tên mang sáo, từ cánh đồng lúa mạch bắn thẳng vê phía ngôi am, theo nhiêu hướng khác nhau.

Những mũi tên mang sáo ấy làm rất khéo, khi vừa bắn lên trên không, nó không hê rít lên thành tiếng. Nhưng khi bay đến ngôi Thủy Nguyệt Am và từ trên không rơi xuống thì nó mới rít lên những âm thanh bén nhọn như xé lụa.

Tuy nhiên, số người đến đều là hàng cao thủ bậc nhất trong giang hô, nên tai mắt của họ rất lanh lợi. Do đó, mũi tên vừa bắn lên trên không, là họ đã trông thấy ngay, nên ùn ùn lao vút tới như những luồng điện xẹt, nhắm tấn công thẳng vào những trạm gác bí mật, đặt trong cánh đồng lúa mạch mênh mông ấy. Bọn họ hành động nhanh như một luồng gió, xuống tay lại rất độc ác, nên số người giữ nhiệm vụ canh gác ấy, dù muốn thay đổi vị trí cũng không còn kịp nữa...

Thế là, sau mấy tiếng gào thảm thiết, số người ấy kẻ bị đánh vỡ sọ người bị đánh gãy tay, hộc máu tươi chết liên tức khắc.

Đôi mày của Ban Trường Hồng cau chặt nói :

- Trong cánh đồng lúa mạch này, chẳng rõ mai phục bao nhiêu bọn tặc đảng, dù có giết cũng không giết hết được chúng, làm sao bây giờ ?

- Chúng ta nên tiến thẳng vào Thủy Nguyệt Am để tìm Thang Bà Tử, còn lũ chuột này có đánh kể gì ! Ban Trắng Hồng gật đầu nói :

- Hay lắm ! Ngay lúc ấy, từ phía xa lại có hai mũi tên bắn lên, bay vút vê phía Thủy Nguyệt Am, reo lên những âm thanh bén nhọn, phá vỡ không gian tĩnh mịch.

Số người của Ban Trường Hông vẫn không hề để ý, tiếp tục nhắm hướng Thủy Nguyệt Am lao thăng tới.

Khi cả bọn tiến đến sát ven hồ nước xanh biếc trong veo, thì thấy chung quanh Thủy Nguyệt Am trúc xanh bao bọc. Ngay lúc đó, có bốn bóng người từ trong cánh rừng trúc bay vọt thăng lên không độ bảy tám trượng, rồi nhào lộn trở xuống như một con ó, nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ.

Số người ấy phi thân mới xem như chậm chạp, nhưng sự thực thì vô cùng nhanh nhẹn, chỉ trong

chớp mắt là cả bọn đã lướt tới nơi.

Khi bốn bóng người ấy còn cách toán người của Ban Trường Hồng ngoài ba trượng, thì nối gót nhau đáp cả xuống mặt đất. Chừng ấy ai nấy mới trông thấy rõ, người cầm đầu là một bà lão tóc trắng như cước, mắt phượng sáng lóng lánh, vô cùng oai vệ.

Đằng sau lão bà ấy có ba cô gái tay câm kiếm, mặt mày xinh đẹp, đứng dàn thành hàng chữ nhất. Ba cô gái ấy, mặc áo ba màu đỏ, lục và lam khác nhau.

Ba cô gái tuổi đêu trên dưới hai mươi lăm, hai mươi sáu. Tuy diện mạo của họ xinh đẹp như hoa, nhưng tia mắt của họ đều tràn đây sát khí, vừa nhìn qua cũng biết lòng dạ họ ác độc như loài rắn rết.

Ban Trường Hông và Khẳng Định Viễn vừa liếc mắt nhìn là đã nhận ra lão bà nọ, chính là người trước đây mạo danh Thanh Vân Thần Ni. Do đó, Khẳng Định Viễn bèn cười nhạt :

- Té ra Thanh Vân Thần Ni còn có một cái tên khác nữa ? Từ ngày xa nhau Thang Bà Tử cũng được mạnh khỏe chứ ?

Sắc mặt của Thang Bà Tử tràn đây sát khí, cất giọng lạnh lùng :

- Tại sao các ngươi lại kéo cả đến đây ? Ai đã nói cho các ngươi biết địa điểm của ta như thế ?

Ban Trường Hông cất tiếng cười to nói :

- Nếu muốn chẳng có ai biết thì tốt nhất là mình chớ làm việc gì cả ! Pháp Vũ đại sư đã chết dưới độc thủ của bà, đồng thời lại bị bà cướp mất đi viên Phích độc bảo châu. Như thế cũng đủ biết là thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh đêu bị bà cướp đi mất chứ còn ai vào đây nữa ?

Thang Bà Tử nghe qua, tóc trên đầu đêu dựng đứng, quát to :

- Ai bảo với các ngươi như thế ?

Ban Trắng Hồng cười sâu hiểm, nói :

- Bà chớ nên hỏi là ai nói, mà nên tự hỏi bà xem có đến ngôi Thiết Tháp hay không ?

Thang Bà Tử giận dữ, nói :

- Đúng thế ! Lão Bà Tử ta thực sự có đến ngôi Thiết Tháp để gặp Pháp Vũ Nhưng Pháp Vũ chẳng phải chết nơi...

Ban Trắng Hồng cười to ngắt lời :

- Giờ đây, dù bà có nói hay đến đâu cũng không ai chịu tin là Pháp Vũ không phải do chính tay bà giết chết ! Thang Bà Tử nghe thế, không khỏi khẽ giật mình, thầm nghĩ:

"Nguồn tin này do ai đã loan truyện ra ? Rất có thể là Lâu Độc chứ chẳng còn ai nữa.

Nếu quả thế, thì hắn là kẻ chẳng hề biết sợ chết ! ".

Nghĩ vậy, nên trong lòng bà ta liên có ý định giết quách Lâu Độc đi.

Đồng thời, quay qua số người của Ban Trắng Hồng cười nhạt rồi gằn giọng :

- Bọn các ngươi tự tìm lấy cái chết, chớ trách lão Bà Tử ta là người ác độc ! Ngay lúc đó, từ phía sau lưng Ban Trường Hông bỗng có một người đàn ông to lớn, mình mặc áo gấm, lách người bước ra. Trong tay người này cầm một hình nhân bằng đồng, quát :

- Chớ nói lớn lối mà không biết xấu hổ ! Ai thắng ai bại, hiện giờ chưa biết trước kia mà ! Thang Bà Tử đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào gã đàn ông mặc áo gấm, nói :

- Ngươi có phải là Đại Lực Nhân Hùng Đào Dung ở miên Nam đất Tấn không ?

Gã đàn ông to lớn khẽ lắc pho hình nhân bằng đồng trong tay, mặt tươi cười đắc ý nói :

- Đôi mắt của bà khá lắm, nhận không sai tí nào cả ! Câu nói chưa dứt, thì sắc mặt của Thang Bà Tử bỗng đổi hẳn, quát :

- Nguyệt Hoa, hãy bắt sống hắn cho ta ! Tức thì, một đạo ánh sáng lóe lên như điện chớp, nhắm thẳng vào trước ngực của Đào Dung.

Thì ra, cô gái mặc áo đỏ, tên gọi là Tưởng Nguyệt Hoa, đã nhanh như chớp rút thanh trường kiếm, vung lên công thẳng tới.

Ban Trường Hông và Khẳng Định Viễn tuy tính tình rất ngạo mạn, nhưng đêu là người biết nhận xét. Hai lão ta trông thấy thân pháp của cô gái áo đỏ vô cùng nhanh nhẹn, thế võ hết sức kỳ tuyệt, trong bình sinh hai lão ít khi được trông thấy một con người như thế, nên đoán biết Đào Dung chắc chắn không thể nào đối địch nổi với cô gái áo đỏ này.

Riêng Đào Dung trông thấy cô gái áo đỏ nhanh nhẹn như một luồng gió, thì không khỏi kinh hoàng, vội vàng vung pho tượng đồng trong tay lên, gây thành một luồng cuồng phong ồ ạt.

Tưởng Nguyệt Hoa biết đối phương là người có sức mạnh, nên liền vung kiếm, nhanh như điện chớp, đâm xéo vào đùi phía trái của kẻ địch.

Đào Dung thấy thế liền xoay pho tượng đông trong tay, đỡ thẳng về hướng lưỡi kiếm đang đâm

tới. Tưởng Nguyệt Hoa bất thần lách mình tràn nhanh tới, vung tay trái lên giáng thẳng vào mặt của Đào Dung. Thế là sau một tiếng "bốp" thật kêu, Đào Dung đã bị cô gái tát cho một tát tai thật nặng.

Bởi thế, Đào Dung liên "hự" lên một tiếng khô khan rồi té ngã xuống đất Hắc Bạch Song Kỳ và đồng bọn đang đứng chung quanh, không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn tràn người tới, ùn ùn vung chưởng đánh ra.

Nhưng số người của họ vừa mới di động, là Thang Bà Tử và hai cô gái còn đứng ngoài lại càng nhanh nhẹn hơn, vung kiếm lên chói rực ánh thép, gây thành những đạo cuồng phong rít nghe vèo vèo.

Ban Trường Hồng đã cảnh giác trước việc Thang Bà Tử có thể sử dụng chất độc vô hình, nên ra hiệu kín cho đồng đảng cùng nín thở, rồi dùng tất cả những thế đánh hiểm hóc nhất, tràn tới tấn công chẳng hê nương tay.

Giữa lúc đó, Đào Gia Kỳ đã thừa sơ hở, xâm nhập vào Thủy Nguyệt Am rồi. Chàng thấy đâu đâu cũng vắng ngắt, không một bóng người, nên liên bước đến xô cánh cửa phòng nơi gian tịnh thất ở phía Tây, trông thấy bên trong có mùi phấn sáp bay thơm ngào ngạt, nhưng không có một bóng người...

Bỗng lúc đó, chàng nghe có một tiếng gào nho nhỏ từ gian phòng ở phía Đông vọng lại, nên liên quay người lao nhanh vê phía ấy. Đến nơi, chàng trông thấy Lâu Độc đang té khuy trên đất, lồng ngực đang trào máu tươi Trước xác chết của hắn, có hai cô gái đang đứng dàn hàng ngang. Đấy là Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phân.

Hai cô gái mới vừa định quay người lui gót, bỗng bất ngờ trông thấy Đào Gia Kỳ xuất hiện, thì không khỏi giật mình sửng sốt.

Đỗ Nguyệt Phân biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn vung cánh tay ngọc lên, tức thì năm đạo chỉ phong bén ngót, nhắm ngay Nhũ trung huyệt tại phía ngực trái của Đào Gia Kỳ chụp tới. Thế võ của cô ta thực hết sức nhanh nhẹn và nguy hiểm.

Đào Gia Kỳ liền hóp mạnh cho lông ngực thụt vào trong, đông thời nhảy nhẹ nhàng ra sau ba thước.

Hàn Thanh Quân vội vàng nói :

- Đấy là người của phe mình, hãy ngưng tay lại ! Đỗ Nguyệt Phân thu cánh tay ngọc trở về, nhìn Hàn Thanh Quân với đôi mắt ngơ ngác.

Hàn Thanh Quân cười tự nhiên nói :

- Kỳ đệ, tại sao đệ đệ biết tôi bị rơi vào đây như thế ? Này, bước đến đây để tôi giới thiệu! Vừa nói, nàng vừa đưa tay chỉ Đỗ Nguyệt Phân tiếp rằng :

- Chị này là Đỗ Nguyệt Phân cô nương, vì bất đắc dĩ nên phải ở làm môn đồ của Thang Bà Tử đầy tội ác ! Hôm nay cô ấy muốn rời bỏ nơi tối tăm để trở vê với ánh sáng. Vậy Kỳ đệ hãy nghĩ giúp cho Đỗ cô nương một giải pháp ! Không đợi Đào Gia Kỳ trả lời ra sao, nàng lại quay về Đỗ Nguyệt Phân nói:

- Đây chính là Kỳ đệ mà tiểu muội nói đến. Kỳ đệ là người nhiều tài trí lắm mưu lược ! Đỗ Nguyệt Phân đỏ bừng sắc mặt, đưa mắt liếc nhìn về phía Đào Gia Kỳ, nhưng khi bốn tia mắt vừa chạm vào nhau thì nàng liền cúi mặt nói nhỏ - Hay mau rời khỏi nơi này, rồi nói gì sẽ nói sau. Tôi đoán chắc số người vừa xâm nhập không phải là đối thủ của sư phụ và ba vị sư tỷ của tôi đâu Nếu chúng ta chậm trễ, để họ trở vê kịp, thì không làm thế nào trốn thoát được nữa...

Vừa nói, đôi mày liễu của nàng cau lại, tiếp rằng :

- Chung quanh ngôi am này, đâu đâu cũng có tai mắt của sư phụ tôi cả.

Do đó, muốn thoát ra được, tất không khỏi phải dùng đến vũ lực ! Đào Gia Kỳ nói :

- Xin hai cô nương hãy yên lòng, mau đi theo tại hạ đây ! Nói đoạn, chàng chạy thẳng ra ngoài, rồi vòng ra phía sau am. Hai cô gái cũng hối hả chạy theo sau. Đào Gia Kỳ đứng lại, quay mặt trở vê ngôi Thủy Nguyệt Am đưa mắt nhìn, rồi bỗng vung tay lên, ném thẳng vào am một vật gì. Liên đó, chàng lại nhanh nhẹn thò hai cánh tay chụp lấy cổ tay của hai cô gái, quát lên :

- Vọt lên mau ! Với thân pháp Lăng ba hư độ tuyệt diệu của chàng, chàng đưa hai chân nhảy thẳng vào mặt nước, lướt tới như tên bắn. Trong khi đó, hai cô gái được chàng xách bổng lên, cùng lướt theo sát bên mình như bay giữa không trung.

Chỉ trong chớp mắt là ba người đã vượt qua khỏi mặt hô mấy mươi trượng, rồi nhảy thẳng vào giữa cánh đồng lúa mạch, rùn người xuống thấp, tiếp tục chạy nhanh tới trước. Hai cô gái hoàn toàn mất hết tự chủ, để mặc cho Đào Gia Kỳ kéo chạy như bay. Hai nàng chỉ cảm thấy là Đào Gia Kỳ luôn luôn thay đổi hướng tiến mà thôi.

Đỗ Nguyệt Phân từ nhỏ đến lớn chưa hề bị một người con trai xa lạ nào đụng đến da thịt, nên giờ đây thẹn thuổng đến đỏ hông cả sắc mặt.

Nhưng, nàng biết Đào Gia Kỳ không phải cố ý đụng chạm đến mình, mà đây là một trường hợp bắt buộc, không thể làm khác hơn. Tuy nhiên nàng vẫn không dám nhìn về phía Đào Gia Kỳ, mà quay đâu nhìn sang chỗ khác.

Nhờ thế, nàng mới trông thấy ngôi Thủy Nguyệt Am đã cháy đỏ trời, nên bất giác kinh hoàng kêu

lên rằng :

- Nguy mất rồi ! Hàn Thanh Quân nghe thế, không khỏi sửng sốt, lên tiếng hỏi rằng :

- Cái chi mà lại nguy mất ?

Đào Gia Kỳ vẫn làm như chẳng hề nghe thấy, đôi chân chạy càng nhanh hơn, kéo hai cô gái lướt tới vun vút như sao xa điện chớp. Đỗ Nguyệt Phân bị gió mạnh thổi tạt vào mặt, nên cũng im lặng không nói gì nữa.

Chạy độ nửa tiếng đông hô, thì ba người đã đến một vùng núi đôi hiểm trở, cây cỏ mọc rậm rạp. Chừng ấy, Đào Gia Kỳ mới dừng chân đứng lại và buông hai tay của hai cô gái ra.

Hai cô gái thở hổn hển một lúc thực lâu mới bớt mệt. Đỗ Nguyệt Phân đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn qua Đào Gia Kỳ, nói nhỏ :

- Ngọn lửa ấy có phải do thiếu hiệp gây ra không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu, nói :

- Đúng thế, chính do thiếu hiệp gây ra ! Hàn Thanh Quân không hiểu hai người đang nói gì, nên đưa tia mắt ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt Đỗ Nguyệt Phân.

Đỗ Nguyệt Phân cười buôn bã, nói với Hàn Thanh Quân :

- Khi chúng ta vừa chạy ra khỏi ngôi am, thì Đào thiếu hiệp đã ném ra một thứ ám khí, đốt cháy cả ngôi Thủy Nguyệt Am rồi. Ngôi am ấy bị cháy đi cũng chẳng hại chi. Nhưng chắc chắn sư phụ sẽ nghi ngờ do chúng ta gây ra, nên căm hận chúng ta đến tận xương tủy. Sau này, nếu gặp mặt bà ấy, thì tất khó thoát khỏi độc thủ của bà ! Hàn Thanh Quân nói :

- Đỗ tỷ tỷ, đến giờ phút này mà chị còn gọi bà ấy là sư phụ hay sao ?

Đào Gia Kỳ tuy là một con người rất thông minh, nhưng chàng vẫn không sao đoán được, vì đâu Đỗ Nguyệt Phân lại phản thầy bỏ am ra đi ?

Hàn Thanh Quân trông thấy Đào Gia Kỳ lộ vẻ băn khoăn khó hiểu, bèn đem đầu đuôi câu chuyện thuật tỉ mỉ lại cho chàng nghe.

Thì ra, vừa rồi khi Đỗ Nguyệt Phân đưa Lâu Độc đến gian phòng khách ở phía Đông xong, liên trở vê gian phòng riêng của mình. Hàn Thanh Quân bèn hỏi nàng ai đã vào Thủy Nguyệt Am, nàng đang định trả lời, thì bỗng nghe có tiếng tên rít gió vang dội trên không, nên sắc mặt liên biến hẳn, than rằng :

- Ôi, bao nhiêu năm qua không hề xảy ra một chuyện gì cả, thế mà chẳng ngờ hôm nay sư phụ đã vì viên Phích độc châu, tự tạo ra nhiêu kẻ thù xâm nhập để gây rối. Nhưng, theo như tôi được biết thì trước đây chẳng có người nào xâm nhập vào am này mà được sống sót trở vê. Quả là họ tìm đến cửa chết để nạp mạng, ngu xuẩn biết bao ! Hàn Thanh Quân cười nhạt, nói :

- Thang Bà Tử là người lợi hại đến như thế hay sao ? Tiểu muội thấy rằng, kẻ mạnh còn có kẻ mạnh hơn, phương chi Thang Bà Tử chưa phải là đệ nhất cao thủ trong võ lâm kia mà ! Đỗ Nguyệt Phân đưa mắt nhìn Hàn Thanh Quân một lượt nói :

- Tuy không phải là đệ nhất cao thủ trong võ lâm, nhưng sự thực thì khắp trong võ lâm ngày hôm nay chẳng có mấy người có thể áp đảo được bà ta ! Hàn Thanh Quân bỗng cười tự nhiên nói :

- Đỗ tỷ tỷ, tiểu muội xem như chị đối với lệnh sư có nhiều điều bất mãn lắm thì phải ?

Đỗ Nguyệt Phân nghiến răng nói :

- Nào phải bất mãn mà thôi đâu. Tôi đang căm tức vì không thể giết chết được bà ấy... ! Nói đến đây, thì sắc mặt của nàng trở thành hết sức đau khổ. Lệ chảy quanh tròng, như muốn trào ra ngoài, nói :

- Cha mẹ của tôi đêu bị chết thê thảm dưới tay bà ấy. Lúc bấy giờ tôi mới vừa năm tuổi, đang nằm ngủ trên giường và khi vừa bừng tỉnh ra, thì trông thấy rõ được tất cả những cảnh ấy. Bởi thế, suýt tý nữa tôi đã òa khóc.

Nhưng, cũng may là tôi tự biết nếu khóc lên, tất sẽ bị hại đến tính mạng, nên giả vờ nhắm híp mắt lại ngủ yên. Tuy vậy, tôi cũng vẫn có đủ trí khôn, lén hé mắt ra theo dõi mọi cử động của bà ấy. Sau đó, tôi thấy bà ta khoát màn lên, rồi vung chỉ điểm thẳng vào huyệt ngủ của tôi. Đến khi tỉnh lại, thì tôi thấy mình đã ở trong Thủy Nguyệt Am rồi. Vì bà ta không biết tôi đã mục kích được việc bà ta đã sát hại song thân tôi, nên nói dối rằng, khi bà ta đến nhà tôi, thì đã thấy song thân tôi nằm chết trong vũng máu, nhưng không hê tìm ra được manh mối kẻ thù, nên bất đắc dĩ phải bồng tôi vê Thủy Nguyệt Am, để truyện dạy võ công, hầu vê sau này lo việc báo lại thù xưa.

Thế rồi, ngày tháng qua như thoi đưa, không lúc nào là tôi không có ý định muốn giết bà ấy đi để trả đại thù. Song, khổ nỗi vì võ công của tôi còn quá kém, không làm sao hành động có kết quả được. Có nhiêu lúc tôi hỏi thử bà ta, kẻ thù giết cha mẹ tôi là ai, thì bà ta luôn luôn nói khéo, là hiện giờ chưa tìm hiểu rõ được, vậy chờ sau này tôi lớn lên và học thành tài, sẽ đi tìm hiểu lấy... ! Hàn Thanh Quân kể đến đây, bỗng cười duyên dáng, rồi nói tiếp :

- Tôi có khuyên Đỗ tỷ tỷ nên rời bỏ nơi tối tăm này, để trở về với ánh sáng.

Nhưng chị ấy bảo rằng trời đất mênh mông, mà mình không thân nhân họ hàng chi cả, vậy biết đi

vê đâu ? Đấy là chưa nói trường hợp Thang Bà Tử thấy chị ấy bỏ đi, thì sẽ căm hận tìm cách sát hại. Vì từ trước tới nay, chưa từng có một người nào có thể thoát khỏi độc thủ của Thang Bà Tử, khi bà ấy muốn thanh toán. Bởi thế, chẳng phải chị ấy không muốn bỏ đi, mà chính vì không thể bỏ đi được. Song cuối cùng tôi đã giúp cho Đỗ tỷ tỷ quyết tâm hành động, nên cả hai liên vào phòng riêng của Thang Bà Tử, để tìm lấy thuốc giải trù chất độc vô hình...

Đào Gia Kỳ đã hiểu được một phần câu chuyện, nên hỏi :

- Có phải hai cô nương đã trông thấy Lâu Độc cũng đang ở trong phòng riêng của Thang Bà Tử, đã tìm được chai ngọc đựng thuốc giải độc không ?

Hàn Thanh Quân nói :

- Đệ đệ chỉ đoán được phân nửa thôi. Lâu Độc chưa tìm được thuốc giải độc, nhưng lão ta vừa trông thấy chị em chúng tôi là đã ra tay tấn công liên. Đỗ tỷ tỷ vì muốn đê phòng việc hắn tiết lộ mọi hành động của chúng tôi, nên mới đẩy lui hắn ra khỏi cửa, rồi giết đi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu thế, thì vẫn chưa tìm được thuốc giải độc sao ?

Hàn Thanh Quân gật đâu, rồi mỉm cười đây bí mật nói :

- Kỳ đệ, tôi thấy đệ đệ nên nghĩ ra một biện pháp gì mới được ! Đào Gia Kỳ gượng cười nói :

- Tại hạ làm thế nào tìm được một biện pháp gì cho hữu hiệu ?

Nhưng, liền đó, đôi mắt của chàng bỗng sáng lên, cười to nói :

- Nhị vị cô nương đã tìm được thuốc giải độc rồi, thế sao còn bày trò trêu tôi như vậy ?

Hàn Thanh Quân tươi cười nói :

- Đệ đệ quả là người thông minh, nhưng số thuốc giải độc ấy chỉ có hai viên. Đấy là thuốc riêng của Đỗ tỷ tỷ cất sẵn từ trước, mà chưa dùng.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn qua Đỗ Nguyệt Phân một lượt, lấy làm lạ nói :

- Thế tại sao lúc trước kia không uống đi ?

Hàn Thanh Quân cười nói :

- Nếu uống thì Thang Bà Tử biết ngay ! Bỗng nhiên Đào Gia Kỳ lộ vẻ giật mình, nghiêng tai lắng nghe, ra hiệu cho hai cô gái chớ nên nói chuyện nữa. Chàng nói nhỏ :

- Có người đi đến kìa ! Dứt lời, chàng thò tay vào áo lấy ra một bộ râu giả, gắn lên cằm, rồi vọt người bay thăng lên không. Khi thân hình chàng lên cao ngang sườn núi thì nhào lộn lại bay sà xuống độ ngoài mười trượng, thò đầu ra nhìn vê phía dưới...

Tức thì, chàng trông thấy Thang Bà Tử vẻ mặt lạnh lùng, dẫn ba cô gái đang đứng cách chàng lối sáu bảy trượng. Chàng nghe Tưởng Nguyệt Hoa hỏi :

- Xem ra mũi tên lửa ấy rất lạ lùng, chắc chắn Phân muội không có gan làm như thế, mà đấy rõ ràng là có một kẻ khác gây ra ! Thang Bà Tử "hừ" một tiếng lạnh lùng nói :

- Ta không tin như thế ! Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Chất độc vô hình trong người của chúng chưa được giải trừ, thì đâu lại to gan như vậy ? Có lý nào chúng không sợ chết hay sao ?

Thang Bà Tử tựa hô như có vẻ giật mình, nói lẩm bẩm :

- Đấy quả là có lý, thế tại sao ngay lúc đâu không nghĩ tới ? Nếu vậy thì bọn chúng đã đi đâu ? Hừ, chắc chắn con Hàn Thanh Quân đã dẫn con Nguyệt Phân cùng trốn đi. Sư phụ phải tìm đến Xương Long khách sạn để dò xét. Ba đứa bay hãy đi đến Tung Sơn trước. Trên đường đi phải hết sức cẩn thận, không cần thiết thì không được gây sự đánh nhau với ai cả ! Ba cô gái liền cất tiếng vâng lời, rồi xoay người lướt đi thực nhanh.

Thang Bà Tử do dự trong giây lát, rồi cũng lao người thẳng lên không, lướt đi như một luồng điện chớp, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Đào Gia Kỳ vội vàng trở lại nơi hai cô gái đang ẩn mình. Hàn Thanh Quân liên hỏi :

- Ai thế ?

- Thang Bà Tử ! Vừa nói, Đào Gia Kỳ vừa đưa mắt nhìn qua Đỗ Nguyệt Phân, trông thấy nàng khẽ giật mình và hơi biến sắc mặt.

Hàn Thanh Quân lại hỏi :

- Hiện giờ bọn họ đâu rồi ?

Đào Gia Kỳ bèn đem mọi việc chàng nghe được nói rõ cho hai cô gái nghe, rồi quay vê phía Đỗ Nguyệt Phân hỏi :

- Thang Bà Tử sai ba cô gái đi đến vùng Tung sơn, chẳng rõ có ý định gì, cô nương biết được hay không ?

Đỗ Nguyệt Phân lắc đâu nói :

- Đối với tôi, chuyện gì họ cũng giấu kín cả, xin thiếu hiệp bỏ lỗi cho vê chỗ tôi không thể giải đáp được ! Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Đấy là tại hạ chỉ hỏi thử cho biết thôi, vì nó không phải là đại sự. Giờ đây chúng ta hãy mau trở lại Khai Phong đã ! Đỗ Nguyệt Phân không khỏi sửng sốt nói :

- Làm thế chẳng phải tự mình đem thân dâng đến cho miệng cọp hay sao ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xin Đỗ cô nương hãy an lòng, tại hạ đâu lại ngu ngốc đến thế ! Liên đó, chàng lao người chạy nhanh đi trước.

Hàn Thanh Quân vì đã tin ở tài trí của Đào Gia Kỳ nên đưa tay kéo lấy Đỗ Nguyệt Phân chạy sát theo sau...

Chương 16: Bèo Nước Gặp Nhau

Trong Xương Long khách sạn, Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành cùng quây quần bên nhau tại một phòng. Thỉnh thoảng, kẻ than vãn người thở dài, vì đối với việc Hàn Thanh Quân bị lão bà tóc trắng gạt dẫn đi, họ đành bó tay, không tìm được cách gì cứu vãn cả.

Dương Thiên Hành đối với lời nói của Đào Gia Kỳ là trong vòng hai hôm chàng sẽ tìm được Hàn Thanh Quân trở vê, cũng không hoàn toàn tin tưởng. Bởi thế, không khí buồn bã đã làm ngột ngạt cả gian phòng, ai nấy đêu cảm thấy tâm trạng nặng nê như bị một phiến đá nghìn cân đè lấy.

Những thuộc hạ của Tam Kiệt, không ngớt ra ngoài dò xét. Nhưng, họ chỉ được biết là ở bên dưới ngọn Thiết Tháp Tự, có nhiêu xác chết, trong số ấy có cả Độc Thủ La Hán Pháp Vũ. Ngoài ra, lại còn có một án mạng khác là Trường Bạch Tam Hùng bị Thang Bà Tử sát hại trên quan lộ đi vê Châu Tiên Trấn. Những tin tức đó, đều hoàn toàn không có tương quan gì đến việc Hàn Thanh Quân bị mất tích cả.

Trạch Kỳ bỗng lên tiếng :

- Thang Bà Tử là ai ? Người ấy trong võ lâm sao không nghe ai nói đến cả ?

Bỗng ngay lúc ấy, ngoài hành lang có tiếng chân bước hối hả đến, nên Trạch Kỳ liên dừng câu nói lại. Mọi người trông thấy kẻ bước vào là một tên tửu bảo. Hắn vòng tay ra hết sức cung kính nói :

- Có một người tự xưng là Cửu Chỉ Lão Hóa Tử, đến xin ra mắt ba vị Yến Nam đại gia ! Trạch Kỳ "ô" lên một tiếng, rối vội vàng đứng dậy nói :

- Ba anh em chúng ta nên cùng bước ra ngoài nghênh đón ! Tên tửu bảo mới vừa bước ra khỏi cửa phòng, thì đã nghe một giọng cười thực to truyện đến :

- Lão Hóa Tử ta hễ đến là đến, chớ cân gì phải đưa đón cho rộn ! Tiếng nói vừa dứt, thì có một bóng người cũng tràn vào đến nơi.

Người ấy tóc rối bời và đã bạc hoa râm, da mặt nhăn nheo, đôi mắt sáng ngời, mình mặc một chiếc áo dài màu lam, vá hàng trăm lỗ, nhưng giặt giũ rất sạch sẽ. Hai tay của người ấy thòng dài quá gối, nhưng bàn tay mặt thì mất đi một ngón, còn lại chín ngón kia đêu để móng dài thượt.

Yến Nam Tam Kiệt đã đứng dậy sẵn, nên vừa trông thấy người ấy đến liên cúi người thi lễ nói :

- Cửu Chỉ tiền bối giá lâm đến mà chúng tôi không kịp bước ra nghênh đón, xin lão tiền bối hãy rộng lòng tha lỗi cho, về chỗ thất lễ ấy ! Dương Thiên Hành cũng vội vàng đứng lên thi lễ như Yến Nam Tam Kiệt.

Cửu Chỉ Thân Cái cất tiếng cười to nói :

- Hiện nay khắp cố đô Biện Lương đang ngột ngạt không khí chém giết. Cao thủ của hai phe hắc bạch đêu kéo nhau đến đây, chẳng mấy chốc thì nơi đây sẽ nổi trận phong ba hãi hùng. Lão Hóa Tử được một dịp may để mở rộng tầm mắt đó ! Trạch Kỳ cung kính mời Cửu Chỉ Thần Cái ngồi vào ghế trên, rồi nói :

- Thật ít có dịp nào lão tiền bối lại bước chân vào giới giang hô, xem ra lão tiên bối chắc đã có ý định gì rồi, quả là một cái phước cho cả võ lâm ! Cửu Chỉ Thân Cái lắc đâu nói :

- Việc rắc rối này, lão Hóa Tử không làm gì được. Vì nói là một vụ án hoàn toàn bí mật, khó bê nhận định ai phải ai trái. Phương chi, số người tham dự vào cuộc xô xát này đêu là những tên yêu tà ma đạo khét tiếng cả ! Dương Thiên Hành buột miệng ho lên một tiếng.

Cửu Chỉ Thân Cái đưa mắt nhìn Dương Thiên Hành, rồi quay qua hỏi Trạch Kỳ rằng :

- Còn vị này là ai ?

Trạch Kỳ nói :

- Đây là Dương Thiên Hành lão sư. Ông ấy hiện đang gặp phải một việc rối, mà chính anh em tại hạ cũng đành chịu bó tay ! Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi giật mình, nói :

- Một việc làm cho Yến Nam Tam Kiệt phải thúc thủ, thì việc ấy nào phải là tầm thường?

Trạch Kỳ nói :

- Dương lão sư hộ tống cho một người cháu gái tầm sư học đạo, nhưng không ngờ lại gặp một người giả danh lệnh sư muội, tức Thanh Vân Thần Ni để phỉnh gạt dẫn đi mất ! Đôi mắt của Cửu Chỉ Thần Cái liên sáng ngời, mặt tràn đầy sắc giận, cười nhạt nói :

- Lại có một việc như thế hay sao ? Thực lão hóa tử cũng khó mà tin được ! Đột nhiên, ngay lúc ấy có một vật màu trắng, từ ngoài cửa sổ bay thẳng vào phòng, rồi rớt xuống mặt đất.

ú.ng Triệu Hùng vội vàng thò cánh tay ra, chụp lấy vật ấy, thì trông thấy đấy là một miếng giấy được vo tròn, nên không khỏi sửng sốt.

Trạch Kỳ nói :

- Ngươi hãy mở ta xem đấy là vật gì ?

ú.ng Triệu Hùng liền mở mảnh giấy ra trông thấy bên trong có mấy dòng chữ :

"Kẻ mạo danh Thanh Vân Thần Ni theo tại hạ tìm hiểu, thì chính là Thang Bà Tử. Chỉ trong chốc lát đây, bà ta sẽ đến. Xin các vị hãy đề phòng cẩn mật, trông thấy bà ta thì nên ngưng ngay hơi thở, vì bà ta sở trường vê sử dụng chất độc vô hình.

Hàn cô nương hiện đã được cứu thoát, nhưng xin các vị hãy giữ bí mật, đừng nói ra. " ú.ng Triệu Hùng nhanh nhẹn xem qua xong thì liền trao cho Trạch Kỳ.

Trạch Kỳ nhận lấy, rồi cùng xem chung với Cửu Chỉ Thân Cái và những người xung quanh. Dương Thiên Hành biết tấm giấy ấy chính là của Đào Gia Kỳ viết, nên trong lòng hết sức vui mừng.

Nhưng lúc ấy, Cửu Chỉ Thân Cái bỗng nhìn thẳng ra cửa sổ, cất tiếng cười nhạt, rồi co tay búng thẳng ra năm đạo chỉ phong, trong khi người lão ta cũng tự nhiên bay bổng lên không, rồi xẹt thẳng ra ngoài cửa sổ nhanh như chớp.

Thì ra, kẻ đang rình ngoài cửa sổ chính là Thang Bà Tử. Bà ta không ngờ Cửu Chỉ Thân Cái lại thính tai lanh mắt đến thế, nên khi năm luông kình khí lạnh buốt cuốn tới nơi, bà ta mới ngã ngửa người vọt thẳng trở ra sân để tránh.

Cửu Chỉ Thân Cái vừa lướt ra đến nơi, thì liền đưa đôi mắt lạnh như băng, sáng như điện, nhìn chòng chọc vào mặt của Thang Bà Tử, rồi tiến lần từng bước một đến trước mặt đối phương.

Thang Bà Tử từ bấy lâu nay đã nghe tiếng tăm của Cửu Chỉ Thân Cái trong Vũ Nội Bát Kỳ, võ công cao cường tuyệt đỉnh, nên chăng dám xem thường, nắm sẵn chất độc vô hình trong tay, cười nhạt nói :

- Nếu lão Bà Tử ta đoán không lầm thì ông đây là Cửu Chỉ Lão Hóa Tử chứ gì ?

Bà ta đã có sẵn ác ý nên định dụ Cửu Chỉ Thân Cái mở miệng ra, hâu thừa dịp đó, sẽ tấn công bằng chất độc vô hình cực kỳ nguy hiểm.

Nào ngờ, Cửu Chỉ Thân Cái im lặng không trả lời, khi tiến đến còn cách Thang Bà Tử ngoài một thước nữa thì nhanh như một luồng điện chớp, vung hai tay chồm tới chụp thẳng vào vai của Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử hốt hoảng, lách mình để tránh liên tiếp hai ba lượt, nhưng thế chụp của Lão Hóa Tử vẫn bám sát bà ta như hình với bóng, không làm sao trốn thoát được. Bởi thế, mớ tóc bạc trên đâu của bà ta đều dựng đứng lên từng sợi một, nhanh nhẹn xoay mình thực rộng, rồi vận dụng đến chín phần mười nội lực vào đôi chưởng, phản công trở ra một cách ác liệt.

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng cười nhạt, rồi biến thế chụp thành chưởng, xô thăng tới.

Khi hai luông chưởng lực chạm thẳng vào nhau, thì liền nổ lên một tiếng "ầm" vang dội, khiến thân hình của Cửu Chỉ Thần Cái không ngớt chao động. Trong khi đó, Thang Bà Từ cảm thấy đôi cánh tay bị tê buốt, khí huyết trong người đêu cuồng loạn, nên thừa dịp luồng chưởng phong hất bắn bổng luôn lên không bỏ chạy mất.

Cửu Chỉ Thần Cái nhanh nhẹn vung hai cánh tay, rồi vọt người bay bổng lên không, đuổi theo Thang Bà Tử.

Yến Nam Tam Kiệt không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Trạch Kỳ than :

- Thần Cái nhờ giành được phần chủ động, nên mới áp đảo được Thang Bà Tử, khiến bà ta không thể chống trả lại được. Nhưng xem ra võ công của Thang Bà Tử không phải là tầm thường, do đó việc Thần Cái đuổi theo như thế, vẫn chưa thể biết được là kiết hay hung ! Dương Thiên Hành nói :

- Nếu thế, tại sao chúng ta không đuổi theo để tiếp ứng với Thân Cái ?

Trạch Kỳ lắc đầu nói :

- Thân pháp của Thần Cái vô cùng nhanh nhẹn, chỉ e rằng chúng ta không làm sao đuổi theo kịp ! - Nào có thể nói như thế được ? Chúng ta cân phải cố gắng hết sức mình, bất luận là đuổi theo kịp hay không, chúng ta cân phải đuổi theo hâu tiếp một tay mới phải ! Dứt lời, ông ta không chờ Trạch Kỳ trả lời, liên vọt thẳng người bay lên như một con hạc. Thế là Trạch Kỳ, ứng Triệu Hùng, Dương Thiên Hành đêu ùn ùn phi thân đuổi theo.

ooo Ngoại ô phía Bắc thành Khai Phong, cát vàng mênh mông nhìn mút mắt không thấy đâu là tận cùng. Dòng sông Hoàng Hà từ phía xa, trông như một sợi chỉ trắng. Từng cơn gió cuốn tới, tung cát bụi mù trời, rít vèo vèo khắp nơi.

Giữa bụi cát mịt mù ấy, thân hình của Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành khi ẩn khi hiện. Trời đã ngả bóng hoàng hôn khiến cảnh sắc trở thành xám ngắt, trông lại càng thê lương ảo não.

Chẳng mấy chốc sau, qua những cơn cát bụi bay tung mịt mù, Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành, đã bị phủ kín cát vàng từ mặt mày đến chân tay.

Trạch Kỳ nói :

- Xem ra không thể nào tìm được Thần Cái rồi. Có lẽ giờ phút này, Thần Cái đã quay trở lại khách sạn. Chúng ta chỉ sốt ruột đuổi theo vô ích mà thôi ! Bỗng nhiên, có một giọng rên rỉ rất khẽ, từ phía sau một gò cát vọng lại Trạch Kỳ nghe rất rõ ràng, nên đôi mắt bỗng lộ vẻ kinh dị, nhanh nhẹn lao thẳng đến phía sau gò cát ấy.

Đến nơi, ông ta trông thấy từ trong gò cát ló ra nửa cái đầu người. Còn toàn thân người ấy, đều bị cát vàng phủ kín tất cả. Ông ta đưa mắt nhìn kỹ, thì thấy đấy rõ ràng là Cửu Chỉ Thần Cái chứ chẳng còn ai nữa.

ú.ng Triệu Hùng cũng như mọi người khác, đã hối hả chạy đến nơi. Họ nhanh nhẹn dùng tay bới cát vàng ra, đỡ Cửu Chỉ Thần Cái đứng lên hỏi :

- Cửu Chỉ tiền bối làm sao rồi ? Có phải đã bị độc thủ của Thang Bà Tử không ?

Trạch Kỳ vội vàng lấy ra một viên thuốc của ông ta bào chế đặc biệt cho Cửu Chỉ Thần Cái uống.

Sau đó, Cửu Chỉ Thần Cái liên vận dụng chân khí luân chuyển khắp người, rồi chớp đôi mắt, gượng cười nói :

- Thực phiền các vị đã đến kịp để tiếp cứu. Nếu chẳng phải thế thì lão Hóa Tử chắc là đã thực sự bị vùi thây dưới cát vàng rồi ! Từ Vĩ Quang kinh hãi nói :

- Thang Bà Tử là người lợi hại đến thế hay sao ?

Thân Cái lắc đâu nói :

- Chẳng phải thế, Thang Bà Tử đã bỏ chạy biệt tăm biệt dạng rồi.

Trong khi lão Hóa Tử định quay trở vê, thì bất ngờ gặp Vô Tình Tú Sĩ và Bắc Quốc Song Ma, gồm cả thảy bảy tám tên yêu tà, xúm nhau vây đánh lão Hóa Tử. Vì chân lực bị hao tổn quá nhiêu, lại bị trúng ba chưởng của bọn họ, nội tạng bị thương, hộc ra một búng máu, nên lão Hóa Tử bất đắc dĩ phải liêu chết thoát ra khỏi vòng vây. Nhưng chúng vẫn không chịu buông tha, kéo nhau đuổi theo mãi. Bởi thế, lão Hóa Tử bị kiệt sức, ngã khuy xuống đất, may mắn nhờ gió to tung bay cát bụi mù mịt, nên lão Hóa Tử mới tránh khỏi được độc thủ của chúng ! Giọng nói của lão ta đã trở thành khàn khàn, chứng tỏ đã bị nội thương rất trâm trọng. Yến Nam Tam Kiệt trông thấy thế, trong lòng hết sức lo lắng.

Bỗng mọi người trông thấy Cửu Chỉ Thân Cái có vẻ sửng sốt, nói :

- Lạ thực, tuy là gió cuốn cát bay mù mịt, nhưng việc ấy vị tất đã ngăn được Vô Tình lão quỉ và đồng bọn. Giữa hắn và lão Hóa Tử có mối thù chết sống với nhau, chắc chắn hắn không khi nào lại chịu buông tha dễ dàng như thế. Lão Hóa Tử nghi rằng có một người nào đã ám trợ cho...

Trạch Kỳ nghe giọng nói của Cửu Chỉ Thân Cái mỗi lúc càng yếu dân, thì vội nói :

- Tiền bối chớ nên nói nhiều, mà tổn thương đến nguyên khí. Giờ chúng ta hãy trở về khách sạn để tiền bối có nơi yên tĩnh điều dưỡng, rồi nói gì sẽ nói sau ! Cửu Chỉ Thân Cái lắc đâu, gượng cười nói

:

- Nội tạng của lão Hóa Tử đã bị trọng thương, có lẽ sống không hơn ba mươi hôm nữa ! Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành nghe thế không khỏi kinh hoàng.

Dương Thiên Hành bỗng lên tiếng :

- Xem kìa ! Có ai đi đến như thế ?

Vừa nói ông ta vừa đưa tay chỉ vê phía xa.

Yến Nam Tam Kiệt ngước mắt nhìn lên, quả trông thấy từ chốn tít mù của bãi cát vàng có một bóng người đang chạy bay tới như một luồng điện xẹt Khi bóng người ấy đã tiến đến gân, thì bỗng Dương Thiên Hành kinh ngạc kêu lên :

- Đào thiếu hiệp đây rồi ! Quả nhiên, người ấy chính là Đào Gia Kỳ. Chàng vòng tay nói :

- Vì võ công của tại hạ kém cỏi, nên chỉ có thể dùng kế dương Đông kích Tây, để làm cho bọn người của Vô Tình lão quái kéo nhau bỏ đi, chứ chẳng còn một cách trợ lực hữu hiệu nào giúp cho Cửu Chỉ lão tiên bối nữa, nghĩ thật là xấu hổ ! Cửu Chỉ Thần Cái xoay qua đôi tròng mắt nói :

- Người đã làm cho bọn Vô Tình lão quỉ bỏ đi, chính là thiếu hiệp hay sao ? Thực là một con người can đảm ! Nhưng chỉ đáng tiếc là lão Hóa Tử đây không sống được hơn ba mươi hôm nữa, nên không có cách gì để báo đáp ơn đó được! Đào Gia Kỳ nói :

- Lão tiền bối không thể chết được đâu ! Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi giật minh, nói :

- Cậu nói sao ? Lão Hóa Tử không thể chết được ? Làm thế nào tìm được linh dược để có thể cải tử hoàn sinh ?

Đào Gia Kỳ nghiêm nghị nói :

- Nếu lấy Cửu chuyển phản hôn đơn thì có thể cứu sống lão tiền bối được không ?

Thân Cái nghe thế, đôi mắt giương lên tròn xoe, lắc đâu gượng cười nói :

- Cái tên Cửu chuyển phản hồn đơn lão Hóa Tử đã có nghe từ lâu, nhưng nó chính là một thứ linh dược do Tục Mệnh Quỉ Y Ngôn Như Băng, một quái nhân trong võ lâm, đã khổ tâm bào chế. Con người ấy, tính tình lạnh lùng quái dị, hơn nữa, xem Cửu chuyển phản hồn đơn chẳng khác nào tính mạng của mình. Loại thuốc ấy lẽ cố nhiên có thể cứu được tính mạng của lão Hóa Tử, nhưng cậu làm sao tìm được nó ? Nói thế chẳng qua là nói chơi thôi ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Nếu trong vòng ba mươi hôm, vãn bối có thể hỏi Ngôn Như Băng xin được thuốc Cửu chuyển

phản hồn đơn thì thế nào ?

Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi sững sờ, đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- có lẽ cậu có ý định nhờ gì đến tôi chăng ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Vãn bối thì không có gì phải nhờ cả, nhưng vãn bối vừa cứu được hai cô nương ở trong Thủy Nguyệt Am của Thang Bà Tử. Hai cô nương ấy muốn xin vào làm môn hạ của Thanh Vân Thần Ni. Do đó, vãn bối muốn được lão tiên bối chân thành giúp đỡ...

Cửu Chỉ Thân Cái dời tia mắt về phía Yến Nam Tam Kiệt nói :

- Tệ sư muội là Thanh Vân, từ trước đến nay chưa hề có ý nghĩ muốn thâu môn đồ, nên việc này thực là khó. Tuy nhiên, có lời nói của lão Hóa Tử, thì bà ấy có thể nghe theo. Này cậu em, nước cờ ấy của cậu đi thật cao, nhưng lão Hóa Tử cần xem qua cho biết trước tư chất của hai con bé ấy như thế nào đã ! Đào Gia Kỳ thò tay vào áo, lấy ra một chai bằng ngọc, trút ra lòng bàn tay một viên thuốc màu xanh biếc, mùi thơm ngào ngạt, nói :

- Xin lão tiền bối hãy dùng viên thuốc này trước, tuy nó không thể cải tử hoàn sinh được nhưng có thể giữ cho nội tạng của lão tiên bối không bị nguy kịch hơn ! Cửu Chỉ Thần Cái nhận lấy viên thuốc bỏ vào miệng, ngửa cổ nuốt xuống, khen :

- Thuốc hay lắm ! Tức thì, lão ta đã cảm thấy bên trong tạng phủ không còn đau đớn nữa, trên lồng ngực mát mẻ dễ chịu trong khi lão ta định hỏi lai lịch sư môn của Đào Gia Kỳ, thì bỗng thấy Đào Gia Kỳ chụm tay hú lên một tiếng dài...

Tiếng hú ấy rất trong trẻo, cao vút tận mây xanh, vang dội ra bốn phía, gây thành những tiếng hồi âm liên tiếp không ngừng.

Cửu Chỉ Thân Cái nghe qua tiếng hú ấy, thì đoán biết về nội công của người thiếu niên này đã tiến đến mức siêu tuyệt. Chắc chắn là một người có lai lịch không phải tầm thường, do đó, lão ta không khỏi lấy làm kinh dị.

Liền đó, bỗng thấy từ xa có hai bóng người xinh xắn chạy bay tới. Khi trông được rõ, đấy là hai cô gái trẻ đẹp.

Cửu Chỉ Thân Cái đưa đôi mắt sáng quắc, nhìn qua hai cô gái một lúc lâu, nói :

- Xương cốt của hai con bé này kể là khá lắm ! Đào Gia Kỳ liên nói :

- Sao hai cô nương còn chưa lạy tạ Cửu Chỉ lão tiền bối đi ? ông ấy đã bằng lòng giới thiệu hai cô nương vào làm môn hạ của Thanh Vân Thần Ni đó ! Hai cô gái nghe qua, hết sức mừng rỡ, liên quì xuống đất cúi lạy Cửu Chỉ Thần Cái.

Cửu Chỉ Thân Cái đưa tay đỡ hai cô gái đứng lên rối quay về phía Đào Gia Kỳ cười nói :

- Này cậu em, đã hứa rối thì chắc chắn như đinh đóng cột, lão Hóa Tử sẽ đợi cậu tại Như Thị Am ở Long Môn Sơn trong vòng ba mươi hôm đó ! Đào Gia Kỳ nói :

- Vãn bối tự tin mình sẽ làm được. Khi lấy thuốc vào tay xong vãn bối sẽ mang đến ngay! Cửu Chỉ Thân Cái cất tiếng cười to :

- Trong Ngũ Hành Cốc của Ngôn Như Băng, từ trước đến nay chưa hê có ai lọt vào. Thế mà cậu em lại tỏ ra rất hào hiệp đầy can đảm, khiến lão Hóa Tử cũng tự cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ với sự kiện này, cũng đủ thấy vê sau, cậu em sẽ là một nhân vật cao tuyệt trong võ lâm, chứ không còn gì nghi ngờ nữa ! Đào Gia Kỳ khiêm tốn nói :

- Đấy là lão tiền bối quá khen ngợi thôi ! Cửu Chỉ Thần Cái lại quay vê Yến Nam Tam Kiệt nói :

- Bọn ma đạo trong võ lâm, tuy hiện nay đang kéo vê Khai Phong nhưng vì ý kiến của chúng đêu trái ngược nhau, bên trong không ngớt thầm kình chống, nên không thể thực sự câu kết với nhau được. Hiện nay, bọn chúng còn đang tìm hiểu về Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm. Song, trước khi chúng tìm được bằng cớ cụ thể, thì chắc chắn chúng chưa dám hành động liêu lĩnh, do đó, trong vòng ba tháng trở lại đây, võ lâm còn tạm yên ổn được. Lão Hóa Tử sẽ dẫn hai con bé này đi đến Long Môn Sơn trước đã ! Nói đoạn, lão ta vòng tay, tiếp rằng :

- Các vị hãy thận trọng. Sau này sẽ gặp lại nhau ! Dứt lời, lão ta liền dẫn Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phân rảo bước đi về hướng cát bụi mù mịt, mỗi lúc một xa dân, chỉ còn trông thấy thân người bé nhỏ như hạt đậu, cuối cùng lẫn khuất trong bóng hoàng hôn mờ tối Yến Nam Tam Kiệt và Dương Thiên Hành bỗng không còn trông thấy Đào Gia Kỳ đâu nữa, nên không khỏi sửng sốt. Dương Thiên Hành ngạc nhiên nói :

- Đào thiếu hiệp đã đi đâu rồi ?

Trạch Kỳ nói :

- Già đây xem cậu ấy là người lai lịch không phải tâm thường. Tuổi tuy nhỏ, mà tài học cao siêu, hành động khó đoán. Dương lão sư, ông có biết rõ lai lịch của cậu ấy hay không ?

- Tôi cũng không rõ ! Trạch Kỳ than dài :

- Hàng trăm năm nay, trong võ lâm chưa hê xảy ra những việc biến ảo ly kỳ như thế này. Đằng sau

mỗi việc gì cũng có cả một nghi vấn khó hiểu.

Ngay như Đào thiếu hiệp đây, mắt già nhận xét cũng đã lầm rồi thì đừng nói gì đến những việc khác ! Nói đoạn, ông ta bèn cùng mọi người đi trở vê thành Khai Phong dưới ánh hoàng hôn ảm đạm.

ooo Trên đường từ Mẫn Tri đi đến Đông Quan, mưa bụi rơi lất phất, không ngớt bay vào mặt khách bộ hành, khiến ai nấy đều cảm thấy mát mẻ dễ chịu.

Màu trời xám ngắt như tro. Hai bên vệ đường liễu non xanh mượt, không ngớt bay phất phơ trước gió. Trên con đường cát vàng không hê ướt át lấm bẩn, nhưng cát bụi chẳng còn tung bay khiến người đi đường lại càng cảm thấy sảng khoái.

Từ phía xa, có tiếng vó ngựa lốc cốc vọng đến. Tiếng vó ngựa ấy, không chậm không mau, có vẻ khoan thai lắm.

Chẳng bao lâu sau, trên đường đã xuất hiện một người ky mã, ung dung phi ngựa dưới mành liễu non.

Con ngựa có vẻ khỏe mạnh khôn ngoan, sắc lông từ đâu đến chân đều trắng như tuyết. Trong khi đó, người ngồi trên lưng ngựa lại có vẻ anh tuấn hào hoa. Người ấy mặt trắng như tô phấn, mày xếch cao tận chân tóc, mắt sáng tựa sao, môi hồng, răng trắng, mình mặc một chiếc áo dài màu lam biếc, tay câm một chiếc quạt xếp bằng lụa, phong độ trông thực cao sang.

Lúc ấy, trời vừa mới bình minh, trên đường đi khách bộ hành qua lại thưa thớt.

Nhưng bỗng từ phía xa, lại có tiếng vó ngựa râm rập như sấm vọng đến. Chẳng mấy chốc, trên đường đã xuất hiện một con ngựa phi nhanh như bay, từ xa tiến tới. Chẳng bao lâu, hai con ngựa đã so đầu với nhau.

Người ngôi trên lưng mới đến sau, bỗng ngạc nhiên "úy" lên một tiếng, rồi gò mạnh sợi cương, khiến con ngựa liên nhanh nhẹn đứng yên lại.

Người ấy cũng là một thiếu niên rất anh tuấn, mình mặc đồ võ gọn gàng, trên lưng giắt một thanh trường kiếm, dải lụa cột trên chuôi kiếm không ngớt tung bay theo chiêu gió, trông lại càng uy nghi. Tuy nhiên, nếu đem so sánh với người ngồi trên lưng con ngựa bạch kia, thì thực còn kém sút hơn nhiều.

Người thiếu niên vừa đến, cất tiếng cười to, rồi chắp tay nói :

- Xin chào ông anh ! Nếu đôi mắt của tôi nhận xét không sai thì con ngựa của ông anh, chắc chắn là một giống long câu vô cùng quí giá, đi xa ngàn dặm như chơi. Tôn phủ đã nuôi được một con ngựa quí hiếm ! Nói dứt lời, người ấy không ngớt tặc lưỡi khen ngợi.

Chàng thiếu niên ngồi trên lưng con bạch mã, mỉm cười nói :

- Đôi mắt của các hạ quả hết sức cao minh, con ngựa này đúng là một con thiên lý mã, nhưng chăng phải hàn xá nuôi từ nhỏ, mà chính là vừa mua được từ trong tay của một gã lái ngựa với giá tiên trăm nén vàng ! Người ấy đáp rằng :

- Đấy quả là một dịp may ! Con ngựa này có thể gặp bất ngờ chứ không làm sao đi tìm cho ra được ! Dừng câu nói lại trong giây lát, người thiếu niên ấy lại tiếp :

- Bình sinh tại hạ rất thích ngựa, nhưng bấy lâu tìm tòi vẫn không có kết quả! Nói đến đây, y cất tiếng cười to rồi hỏi :

- Ông anh tôn tính là gì ?

- Tại hạ họ Đào, thảo tự gọi là Gia Kỳ. Còn các hạ, có thể cho biết tên được hay không ?

Người thiếu niên mặc võ phục mỉm cười nói :

- Tại hạ gọi là Lê Ngọc Hàng. Ông anh hiện giờ định đi về đâu ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ định đi đến Tứ Xuyên một chuyến ! Lê Ngọc Hàng nói :

- Con ngựa của ông anh, người trong giang hồ không ai trông thấy mà không ao ước. Rất có thể họ sẽ sinh tâm cướp đoạt. Thế nhưng ông anh lại tỏ ra ung dung tự tại, chắc chắn là người có võ công cao cường lắm thì phải?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Trong vấn đề này, các hạ đã lâm rồi ! Tại hạ quyền cước vụng về, đâu thể nào là người võ công cao cường được ? Nhưng, tính ngựa vốn lúc nào cũng trung thành với chủ, kẻ khác dù có cướp được cũng vô dụng. Nếu các hạ không tin thì hãy thử xem cho biết ! Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn qua con bạch mã một lượt nói :

- Vê điểm này, tại hạ thực khó tin ! Đào Gia Kỳ mỉm cười, nhảy xuống ngựa, đưa sợi cương đến trước mặt Lê Ngọc Hàng nói :

- Chỉ nói suông thì không biết được sự thực, xin mời các hạ hãy thử qua một lần ! Lê Ngọc Hàng nhận lấy sợi cương, nhanh nhẹn nhảy xuống lưng ngựa mình, rồi lắc vai vọt lên mình con thiên lý mã của Đào Gia Kỳ.

Nào ngờ, bàn tọa của y mới vừa đặt xuống yên ngựa thì con tuấn mã ấy đã búng hai chân sau, nhảy

vọt lên khiến Lê Ngọc Hàng không kịp đê phòng, cả thân người bị hất bắn lên cao trên dưới ba trượng.

Cũng may là Lê Ngọc Hàng biết võ nghệ nên khi bị hất bắn lên, y liền nhào lộn thân mình, rồi đáp nhẹ nhàng trở xuống, mặt lộ sắc kinh hãi, cười nói :

- Lời của ông anh quả không ngoa ! Thần mã vốn biết chủ mình, nên người lạ không làm sao cưỡi được. Tại hạ có hành động xúc phạm, xin ông anh bỏ lỗi cho ! Đào Gia Kỳ nói :

- Không dám ! Các hạ nếu có việc gấp thì xin hãy đi trước, chớ vì tại hạ mà chậm trễ công việc.

Lê Ngọc Hàng mỉm cười nói :

- Có phải ông anh định đuổi khách khéo không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ nào có ý ấy ! Lê Ngọc Hàng nói :

- Tại hạ vì đi đường một mình cảm thấy cô độc buồn tẻ, nên mới giục ngựa phi nhanh như thế. Nhưng, giờ đây gặp được ông anh, tại hạ lấy làm mừng rỡ, nếu ông anh không chê, thì chúng ta cùng làm bạn đồng hành được không ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Tại hạ xin tuân mệnh ! Dứt lời, hai người giục ngựa sánh đôi phi tới, nói cười vui vẻ. Lê Ngọc Hàng tuyệt đối không nói đến võ công, mà chỉ đê cập đến văn chương cũng như thắng cảnh mà mình đã biết.

Riêng Đào Gia Kỳ thì ăn nói dí dỏm khiến Lê Ngọc Hàng không ngớt ôm bụng cười ngất.

Sau khi hai người qua khỏi vùng Sơn Dương, trên đường đi thỉnh thoảng họ có gặp nhiêu nhân vật giang hồ qua lại. Số người ấy đối với Lê Ngọc Hàng tỏ ra hết sức cung kính, kiêng nể.

Lê Ngọc Hàng bỗng quay về Đào Gia Kỳ cười nói :

- Ông anh chớ trông thấy họ tỏ ra hết sức cung kính tôi như thế mà lầm, thực ra trong lòng họ hết sức oán ghét và lúc nào cũng tìm cách đẩy tôi vào cõi chết cả ! Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Lời nói ấy có nghĩa làm sao ? Thực tại hạ không hiểu được ! Lê Ngọc Hàng lần đầu tiên lộ sắc buồn bã, cất tiếng than và nói :

- Nhà của tại hạ Ở tại Tinh Tử Sơn, cách đây mấy trăm dặm đường.

Tiên phụ là Tỳ Bà Thủ Lê Bàn, một quái kiệt ở vùng Quan Trung trước đây, danh tiếng lẫy lừng khắp vùng phía Nam Thiểm Tây, hai phe hắc bạch nghe đến đêu phải khiếp phục. Khi tại hạ mới vừa lên tám thì đã được Nhạn Thang Long Tru cư sĩ thu làm môn hạ. Nhưng chăng ngờ năm năm trước đây, một người anh cùng cha khác mẹ với tại hạ sai người đưa đến một phong thư cho biết cha tôi đã lâm bệnh mà mất, đông thời, kèm theo lời trối của cha tôi, dặn nếu học chưa thành tài thì không cho phép trở vê chịu tang.

Đấy là một việc rất trái luân lý. Song, gia sư cũng cương quyết không cho tại hạ xuống núi trở vê nhà. Tại hạ có hỏi gia sư tại sao như vậy, thì gia sư chỉ nói khéo là cần phải chịu khó rèn luyện cho tài nghệ đi đến chỗ thành tựu thì mới không phụ lòng của cha ngươi. Sau khi tiên phụ đã chết, gia sư chẳng hê lộ sắc vui cười bao giờ, đồng thời, cũng không hê rời khỏi Nhạn Thang một lần nào cả...

Đào Gia Kỳ nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy trong việc ấy có nhiều điêu đáng nghi ngờ.

Lê Ngọc Hàng buồn bã cười nói :

- Thế rồi, ba tháng trước đây, gia sư bỗng nhiên rời núi ra đi, tại hạ chờ đợi ngoài một tháng vẫn chưa thấy gia sư trở vê, nên mới quyết định trở vê thăm nhà một chuyến. Nhưng dọc đường tại hạ được một trợ thủ đắc lực của tiên phụ trước kia, gửi thư cảnh cáo bảo tại hạ chớ nên trở vê Tinh Tử Sơn, vì người anh khác mẹ của tại hạ đang có ý hãm hại tại hạ.

Đào Gia Kỳ ngắt lời hỏi :

- Các hạ đã xa rời quê hương lâu như thế, vậy tại sao trên đường đi, số nhân vật giang hồ chung quanh đêu tỏ ra kính sợ các hạ như thế ? Có lẽ nào bọn họ vẫn còn chưa nhận ra các hạ hay sao ?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt nói :

- Trong khi tại ha chưa về đến quê nhà thì người anh khác mẹ ấy đã hay tin rồi. Dọc đường đi, tại hạ đã gặp được nhiêu thủ hạ trước đây của tiên phụ, do đó, hình dáng của tại hạ đã được họ đồn đại ra khắp vùng phía trong quan ải, thử hỏi có ai lại không biết ? Tuy thế, ông anh thấy có người nào dám dừng chân lại nói chuyện với tại hạ không ?

Đào Gia Kỳ sửng sốt nói :

- Chuyện gia đình của các hạ, người ngoài khó hiểu được, thế tại sao lệnh huynh lại kiêng sợ như vậy ?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt, nói :

- Đấy chính là chỗ tại hạ cân phải tìm hiểu cho rõ. Theo sự phán đoán của tại hạ, thì cái chết của tiên phụ có nhiêu điểm thực đáng nghi ngờ.

Người anh khác mẹ của tại hạ, tuy là con gióng thứ, nhưng rõ ràng có ý muốn áp đảo gióng chính ! Đào Gia Kỳ không tiện tán đông một cách cẩu thả, nên trâm ngâm suy nghĩ một lúc.

- Theo ý của tại hạ thì vấn đê này không phải chỉ đơn giản như thế ! Nói đến đây, chàng khẽ mỉm cười rối tiếp :

- Phương chi, trong việc này lắm điều rắc rối, không cho phép tại hạ suy đoán bừa bãi ! Lê Ngọc Hàng lộ sắc chân thành nói :

- Giữa các hạ và tại hạ tuy vừa gặp nhau, nhưng xem như đôi bạn quen biết đã lâu. Trong khi tại hạ một tay vỗ khó kêu, các hạ nỡ không chỉ dạy cho ?

Vừa nói, đôi mắt của Lê Ngọc Hàng vừa ngấn lệ lóng lánh.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, hết sức cảm động nói :

- Tại hạ tài nghệ kém cỏi, nên chỉ e rằng không thể giúp đỡ được một cách hữu hiệu. Nhưng, xin các hạ chớ quá sốt ruột, hãy thong thả chờ xem mọi việc diễn biến thế nào, rồi sẽ quyết định cách đối phó sau. Tại hạ chỉ sợ rồi đây chúng ta sẽ gặp nhiêu việc rắc rối khác, làm cho các hạ phải bận rộn lây ! Lê Ngọc Hàng liền cất tiếng cười to :

- Tại hạ biết ông anh là người không phải tầm thường, nên mới dám có lời câu xin giúp đỡ. Ông anh là người tài hoa được ẩn kín, không hề tỏ lộ ra ngoài, nếu chẳng phải là người tài nghệ cao thâm, thì đâu thể nào đạt đến mức như vậy ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ chỉ e rằng sau này các hạ phải thất vọng đó thôi ! Lê Ngọc Hàng khẽ mỉm cười, im lặng không nói gì cả.

Sau đó, hai người liên ra roi giục ngựa phi nhanh tới. Dưới bóng tà dương, đã trông thấy được khói lam từ xóm dân cư bốc lên, xa xa ở phía trước mặt.

Lê Ngọc Hàng đưa roi lên chỉ :

- Vê phía trước mặt chẳng bao xa là một thị trấn tại cửa sông Hán Hà.

ở phía Bắc của thị trấn ấy, có một hiệu Vạn Lý Hương Tửu Lầu chẳng những là nơi thức ăn ngon, mà phòng ngủ sạch sẽ, anh em ta nên cùng đến đó nghỉ ngơi một đêm đã ! Hôm ấy còn cách ngày Đoan Ngọ khá xa nên Đào Gia Kỳ cũng chưa vội lên đường đến địa điểm đã hẹn. Hơn nữa, trong chuyến đi đến Ngũ Hành Cốc tại miền trung vùng Tứ Xuyên, cân phải xếp đặt thực chu đáo, nên mọi việc cũng chưa vội lắm. Bởi thế, chàng liên mỉm cười nói :

- Nếu thực sự có được một nơi rượu thịt thực ngon lành như thế thì còn chi quí báu hơn. Tại hạ vừa nghe là đã thèm rỏ dãi rồi ! Hai con ngựa phi rất nhanh, nên chỉ trong chớp mắt là đã tiến vào thị trấn. Thị trấn này có hàng nghìn nóc gia, dân cư trù mật. Trên đường phố, hiệu buôn đứng san sát, người qua lại đông đảo. nên mặc dù đường sá rộng rãi, nhưng xem qua tựa hồ như rất chật chội vậy.

Hai người liền nhảy xuống dẫn ngựa, tiếp tục đi tới, chẳng bao lâu đã đến một chiếc cửa tròn xây bằng gạch ở cạnh phía trái gian Vạn Lý Hương Tửu Lâu. Tức thì, bọn hâu bàn trong hiệu liền chạy ra dẫn ngựa vào một cái sân ở phía sau.

Lê Ngọc Hàng cười nói :

- Nơi đây là phòng sang nhất, ông anh xem có vừa lòng không ?

Đào Gia Kỳ ngửa mắt nhìn lên, trông thấy nơi ấy có một dãy hoa sảnh, cửa nẻo xinh đẹp. Hai bên hoa sảnh đêu có phòng rộng rãi, bên ngoài lại có một bồn hoa nhỏ, sắc hồng tía đủ loại, đang đưa nở thực là xinh tươi.

Hai người bước vào gian hoa sảnh, thấy bên trong bài trí thật khéo léo.

Tất cả vật dụng đêu làm bằng một thứ gỗ đỏ quí giá, trên tường treo la liệt những bức tranh và chữ viết thực có giá trị, khiến ai nhìn đến cũng phải khoan khoái trong lòng. Bởi thế, Đào Gia Kỳ liên gật đầu nói :

- Phòng này được lắm ! Lê Ngọc Hàng liên bảo bọn hầu bàn mang rượu thịt đến. Bọn này tuân lệnh bước ra, khép cửa lại rất chu đáo.

Trong khi hai người định ngôi vào ghế nghỉ ngơi, bỗng nghe phía ngoài hoa sảnh có tiếng gió rít vèo vèo, nên Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình sửng sốt.

Lê Ngọc Hàng mỉm cười nói :

- Đôi tai ông anh quả thực hết sức thính ! Nói đoạn, Lê Ngọc Hàng lại ngước mặt lên tiếp :

- Hãy bước vào ! Liên đó, cửa gian hoa sảnh được xô ra, từ bên ngoài bước vào một lão già tuổi độ ngũ tuân, sắc mặt vàng nhạt, mắt tượng mày thưa, dưới cằm có ba chòm râu ngắn, lưng giắt một lưỡi kim đao to bản, dáng điệu trông thưa uy nghi.

Ngoài ra, lại còn có một người lùn bé đâu trọc cằm nhọn, đôi mắt nhỏ chiếu ngời ánh sáng, đi đứng thực là lanh lẹ.

Lê Ngọc Hàng nói :

- Tại hạ xin giới thiệu để các vị được biết với nhau ! Nói đoạn, chàng liên nhìn vê phía Đào Gia Kỳ, đưa thẳng bàn tay ra, nói tiếp :

- Tôi xin giới thiệu với ông anh, các người này đêu là trợ thủ đắc lực của tiên phụ trước kia ! Kế đó, Lê Ngọc Hàng lại đưa tay chỉ vê phía lão già mặt vàng nhạt, giới thiệu tiếp :

- Vị này là Trầm Chúc sư thúc, còn vị kia là Triệu Trọng Minh thúc phụ của tại hạ ! Nói đoạn, chàng lại quay vê phía hai người mới vừa bước vào, nói :

- Còn đây là một người bạn mới quen biết của tiểu điện, tức Đào thiếu hiệp ! Trâm Chúc và Triệu Trọng Minh liền vòng tay thi lễ với Đào Gia Kỳ.

Triệu Trọng Minh nói :

- Lệnh huynh hay tin hiền điện trở về, tuy bề ngoài tỏ ra rất vui mừng, chẳng thấy có điêu gì khác lạ, nhưng theo già đoán biết thì bên trong lệnh huynh đối với việc hiên điện trở vê hết sức lo ngại, chẳng khác nào như bị gai đâm vào lưng. Bởi thế, lệnh huynh đã phái nhiêu cao thủ kéo nhau xuống núi, dường như định chờ hiên điện vừa trở vê đến, thì ra tay ám hại, hầu trừ đi mối họa vê sau ! Đôi mày lưỡi kiếm của Lê Ngọc Hàng khe cau lại, cười nói :

- Việc ấy tiểu điện đã biết. Nếu anh ấy chưa giết chết được tiểu điện thì vẫn chưa ăn ngon ngủ yên. Dường như anh ấy có sự giao du chặt chẽ với bọn ma đạo nào đó, vậy chẳng hay Triệu thúc phụ có do biết được hay chăng ?

Triệu Trọng Minh lắc đầu nói :

- Lệnh huynh là người lòng dạ sâu hiểm, từ trước đến nay không hề tiết lộ việc ấy bao giờ. Tất cả những bằng hữu trong giới giang hô đến viếng núi, hành tung đêu hết sức bí mật. Già đây chỉ biết có một mình Từ Long Tướng là giao du thân mật với lệnh huynh mà thôi.

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi giật mình.

Đột nhiên, Lê Ngọc Hàng bỗng cất giọng cười nhạt, rối nhanh nhẹn vung chưởng lên, đánh thăng ra ngoài cửa. Tức thì, ba món ám khí trông như ba vì sao, liên chui qua khe hở, lao vút ra ngoài như những luồng điện xẹt Liên đó, nghe bên ngoài cửa có một tiếng "hự" khô khan bé nhỏ vọng vào Lê Ngọc Hàng lắc mạnh đôi vai, lao thẳng nhanh ra cửa, nhưng chỉ còn thấy mặt đất rơi lại mấy chấm máu đỏ, trong khi kẻ lạ mặt đã nhanh nhẹn chạy thoát đi đâu mất cả hình bóng.

Lê Ngọc Hàng bước trở vào gian hoa sảnh, với sắc mặt lạnh lùng.

Trầm Chúc nói :

- Có lẽ đấy là những hành động mở đâu cho nhiều việc rắc rối về sau.

Hai già không tiện ra mặt giúp đỡ hiên điện, mà chỉ có thể ẩn kín để ngầm ám trợ mà thôi. Mong hiên điện cần phải thận trọng lắm mới được ! Lê Ngọc Hàng nói :

- Xin nhị vị thúc phụ cứ tự tiện ! Trầm Chúc và Triệu Trọng Minh liên giã từ, quay người bước lui ra.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Hai ông ấy đến đây, lệnh huynh chẳng nghi ngờ hay sao ?

Lê Ngọc Hàng cất tiếng than và nói :

- Anh ấy nào chẳng nghi, nhưng không thể sát hại được hai ông một cách vô bằng cớ. Phương chi, việc hai ông đến đây viếng thăm tại hạ là điêu hợp tình hợp lý. Do đó, anh ấy dù có nghi ngờ cũng chẳng làm gì được ! Bỗng nhiên, một tên hâu bàn từ ngoài hối hả bước vào, tay câm một phong thư, cúi mình tươi cười nói :

- Có một gã đàn ông to lớn, mang phong thư này đến, bảo con đem vào đưa tận tay cho ông ! Lê Ngọc Hàng nhận lấy, đưa mắt nhìn qua phong bì, thì buột miệng cười nhạt, rồi khoát tay ra lệnh cho tên hầu bàn lui ra.

Đào Gia Kỳ liếc thấy dòng chữ viết bên ngoài phong bì đề :

"Kính gửi Ngọc Hàng nhị đệ" và phía dưới lại có một dòng chữ "Tiểu huynh Kim Hành gửi" Lê Ngọc Hàng cũng không muốn giấu Đào Gia Kỳ nên liên xé ngay phong thư ra xem, rồi lại cất tiếng cười nhạt, đọc to :

- Chẳng mấy chốc đã xa cách nhau đến mười năm, anh lúc nào cũng hết sức mong nhớ em. Tình huynh đệ như tay chân, thử hỏi làm thế nào mà quên nhau được... ?

Đào Gia Kỳ cũng đưa mắt nhìn thẳng vào bức thư. Trong khi đó, Lê Ngọc Hàng lại đọc tiếp :

- Cái chết của cha trước kia, chính là bị kẻ thù ám hại. Trong lúc lâm chung, cha có dặn anh phải thận trọng trong mọi việc làm, phải tìm ra hung thủ để trả thù. Nhưng hiện nay kẻ thù lúc nào cũng có ý nghĩ nhổ cỏ tận gốc, bởi thế, anh và em đêu nằm trong danh sách của chúng diệt trừ. Vì vậy, hiền đệ không thể trở về nhà được, mà phải cố gắng bảo tôn cho nhà họ Lê một người lo việc tế tự, chính vì kẻ thù luôn luôn theo dõi, mà tiểu huynh lúc nào cũng sống trong cảnh phập phồng lo sợ, rút đầu thun cổ, chẳng dám đi đâu cả Vì nghĩ đến những trách nhiệm xa, nên tiểu huynh phải nhẫn nhục chứ chăng còn cách nào khác hơn.

Hôm nay hiên đệ không nghe theo mệnh lệnh của cha, đi ngàn dặm trở vê quê hương. Chính vì thế, nghe đâu bọn thù địch đã phái nhiêu tay cao thủ theo dõi để ám hại hiên đệ, vậy hiên đệ phải để ý kẻo bị chúng thanh toán Đến đây, Lê Ngọc Hàng không ngớt cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Thực là đây dấy những lời nói nhân nghĩa đạo đức. Nếu anh ấy thực sự có cái tình huynh đệ thủ túc, thì tại sao không đích thân tìm đến, để hộ tống cho tôi trở vê núi ?

Vừa nói, Lê Ngọc Hàng vừa đưa mắt nhìn vào bức thư, đọc tiếp :

- Tiểu huynh vốn có ý đích thân đến đón hiền đệ về, nhưng khổ nỗi vì cuối năm vừa rồi, tiểu huynh bị kẻ thù ám hại, chân trái đến nay vẫn còn tê dại chưa hết, không thể đi đứng được, nên đành phải thôi. Việc ấy, ngoài vài ba người thân tín được biết, còn thì tiểu huynh đêu giấu kín tất cả mọi người, đến ngay cả số người ở Kim Sơn cũng vậy. Từ đó đến nay, anh ít khi đi ra ngoài, lúc nào cũng âm thầm uất hận...

Lê Ngọc Hàng lấy làm lạ nói :

- Tại sao hai vị thúc phụ cũng không được biết là anh ấy bị tê liệt một chân?

Đào Gia Kỳ nói :

- Thì cứ tin như thế đi cũng được ! Lê Ngọc Hàng đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn Đào Gia Kỳ hỏi :

- Anh ấy có ý định gạt tôi, như vậy là có mưu toan gì chăng ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- ý của tại hạ là muốn nói mình không thể không tin, mà cũng không thể hoàn toàn tin hẳn ! Trong khi hai người đang chuyện trò, thì tên hầu bàn lại bước vào, tay bưng sáu món ăn và rượu lên một chiếc bàn tròn, đặt chính giữa hoa sảnh, so đũa róc rượu xong, thì liên bước lui trở ra.

Lê Ngọc Hàng cười to :

- Sau này nếu có gian nguy thì anh em ta giúp đỡ nhau, còn đêm nay sẵn rượu thịt, thì hãy vui say thuốc đã ! Này, tại hạ xin kính cho ông anh một ly đây! Đào Gia Kỳ cúi đầu nhìn sắc rượu, trông thấy màu rượu trong veo xanh biếc, mùi thơm sực mũi, thì buột miệng khen rằng :

- Quả là rượu ngon ! Trong khi đó, trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, nên định mở miệng nói thẳng ta với Lê Ngọc Hàng, thì bỗng đâu có một tiếng "xoạt" tức thì vật ấy ghim cứng vào gốc cột.

Hai người không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn kỹ, trông thấy đó là một mũi tên nhỏ, sau đuôi mũi

tên có kẹp một cuộn giấy tròn. Lê Ngọc Hàng liền nhanh nhẹn lướt tới, thò tay nhổ lấy mũi tên, rồi lại nhảy trở về chỗ cũ một cách nhẹ nhàng, gỡ cuốn giấy nhỏ ấy ra xem, thấy viết :

"Trong rượu và thức ăn đều có chất độc, chớ đụng đến môi. " Bên dưới dòng chữ ấy còn có lý một chữ "Triệú.

Lê Ngọc Hàng liền cất tiếng "hứ" lạnh lùng, rồi lướt nhanh ra khỏi gian hoa sảnh.

Đào Gia Kỳ thầm nói:

"Thực là nguy hiểm ! " Kế đó, chàng thò vào áo lấy ra một chiếc túi nhỏ bằng lụa, rồi dở nắp bầu rượu thọc chiếc túi ấy vào ngâm một lúc mới lấy ra, cất trở vào áo.

Chẳng mấy chốc sau, Lê Ngọc Hàng lại nhanh nhẹn trở vào gian hoa sảnh, sắc mặt giận hầm hầm.

Đào Gia Kỳ nói :

- Các hạ vừa đi đâu thế ?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt nói :

- Tại hạ có ý định giết tên hâu bàn ấy đi, nhưng suy nghĩ kỹ lại, thấy nói chẳng qua là kẻ bị sai khiến, có giết chết nó cũng chẳng ích gì, nên mới quay trở vê ! Vừa nói, y vừa đưa mắt nhìn số rượu thịt bày trên bàn, nói giọng hối - Vì tại hạ mà suýt nữa ông anh đã phải chịu khổ...

Đào Gia Kỳ bỗng cất tiếng cười to :

- Các hạ chẳng nghe người ta bảo có rượu lúc nào say lúc ấy sao ? Vậy ta dại gì mà không uống ?

Liền đó, Đào Gia Kỳ lấy hai ly rượu róc đây vừa rồi, đổ trở vào bâu, rồi lại róc trở ra hai ly khác. Lê Ngọc Hàng trông thấy thế, ngơ ngác không hiểu Đào Gia Kỳ định làm gì cả.

Đào Gia Kỳ một tay bưng bầu rượu, một tay bưng ly, kê lên miệng rồi ngửa cổ uống một hơi cạn cốc. Xong chàng lại róc thêm một ly đầy, và cứ thế chàng uống cạn luôn ba ly ! Lê Ngọc Hàng muốn đưa tay ngăn cản, nhưng không còn kịp nữa, bởi thế, y trợn mắt, líu lưỡi, tái nhợt hẳn sắc mặt vì sợ hãi.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, liên phì cười nói :

- Uống không chết đâu, các hạ cứ việc dùng. Trái lại, nếu chúng ta không cho dính đến môi, thì tính mạng của Triệu thúc phụ sẽ nguy hiểm đến nơi...

Tiếng nói của chàng mỗi lúc một nhỏ dân, tiếp :

- Chốc nữa đây, nếu có người đến dò xét, thì các hạ và tôi nên giả vờ bị hôn mê bất tỉnh, hầu nhờ đó chúng ta sẽ phanh ra manh mối kẻ chủ mưu ! Nói dứt lời, chàng bèn cầm đũa gắp thức ăn bỏ vào miệng nhai chóc chách, khen ngon không ngớt lời.

Lê Ngọc Hàng cũng là người có nhiêu mưu lược, nhưng nếu đem so sánh với Đào Gia Kỳ thì quả thực còn kém xa một trời một vực. Tuy nhiên, vừa nghe qua câu nói của Đào Gia Kỳ, thì y cũng đã hiểu được thâm ý của chàng trong việc này, nên nghĩ thầm rằng:

"Người anh ác nghiệt của ta, đối với hai vị thúc phụ họ Triệu và họ Trầm, lúc nào cũng nghi ky và sợ sệt, nhưng vì hai vị thúc phụ này luôn luôn tỏ ra trung thành với anh ta, nên anh ta không làm sao có lý do để trù được, mặc dầu biết thái độ của hai vị thúc phụ ấy hoàn toàn giả dối. Bởi thế, anh ta cố ý tiết lộ cho hai vị thúc phụ ấy biết, trong rượu thịt này có bỏ thuốc độc... Hừ, rất đúng không sai tí nào cả! " Nghĩ đến đây, y bèn đưa ngón tay cái lên, tỏ ý khâm phục Đào Gia Kỳ.

Sau đó, y cũng cầm đũa gắp thức ăn và uống rượu tự nhiên, không ngớt cười nói vui vẻ.

Tuy vậy, trong lòng y vẫn băn khoăn lo ngại, vì không rõ trong rượu thịt này thực sự có thuốc độc hay không ? Nếu có thuốc độc thì tại sao Đào Gia Kỳ lại không sợ ? Anh ấy vì mình mà bị mất mạng đi, thì chẳng hóa ra kém trí lắm sao ?

Nhưng qua giọng nói của Đào Gia Kỳ, thì dường như trong rượu thì này đối phương chưa có bỏ thuốc độc ?

Y không ngớt băn khoăn nghĩ ngợi, không hiểu ra sao cả. Từ trước đến nay, thực chưa có lần nào y lại thấy lo lắng đến như thế này ?

Đào Gia Kỳ tuy ngồi ăn uống một cách ung dung, nhưng thực ra trong đầu óc chàng cũng không ngớt nghĩ ngợi. Chàng vốn không muốn nhúng tay vào những chuyện không đâu như thế này, phương chi, đối với lai lịch của Lê Ngọc Hàng, chàng chưa được biết ra sao cả. Hai người chỉ bất ngờ gặp quen nhau qua cái duyên bèo nước, vậy đâu làm sao xem như bạn tri kỷ được ?

Nhưng theo lời nói của Triệu Trọng Minh, thì Lê Kim Hành có sự giao du mật thiết với Từ Long Tướng, vậy rất có thể bọn họ là gian đảng với nhau. Như vậy Đào Như Hải cũng chắc chắn ở gần đâu vùng này. Dựa vào đó để phán đoán, thì cái chết của người cha Lê Ngọc Hàng có thể dính líu đến Đào Như Hải.

Chính vì nghĩ thế, nên chàng quyết tâm tìm hiểu vê nguyên nhân cái chết của vị thân sinh ta Lê Ngọc Hàng.

Chàng đưa mắt nhìn lên, trông thấy Lê Ngọc Hàng thỉnh thoảng cũng đưa mắt nhìn mình, nên biết nỗi băn khoăn của anh ta bèn mỉm cười nói :

- Tại hạ tuy võ công kém cỏi, nhưng phán đoán mọi việc chẳng hê sai, xin các hạ ngó theo cử chỉ của tại hạ mà hành động thì được rồi ! Chẳng mấy chốc, thức ăn trong ớ a đều sạch trơn, Đào Gia Kỳ giả vờ như còn muốn ăn nữa, nên to tiếng gọi bọn hầu bàn đến.

Tức thì, một tên hầu bàn bước vào với sắc mặt đầy vẻ băn khoăn. Hắn trước tiên liếc mắt nhìn qua trên bàn, sau đó, khóe miệng hắn liền hiện lên một nụ cười kín đáo, khó ai nhận xét được. Cuối cùng hắn bèn cúi mình thi lễ và hỏi :

- Ông gọi con, có điều gì chỉ dạy ?

Đào Gia Kỳ nhường cao đôi mày, cười nói :

- Rượu thịt ngon lắm, thảo nào ai nấy đêu khen ngợi không tiếc lời.

Thực chẳng ngờ một thị trấn hẻo lánh như vậy, mà lại có một đầu bếp hết sức khéo tay. Tuyệt lắm ! Tuyệt lắm ! Sau những lời khen ấy, chàng lại nói tiếp :

- Giờ đây, ngươi hãy chọn mang lên cho ta bốn thức ăn, một tô canh vây cá và năm cân rượu Trúc diệp thanh thức cũ nữa ! Tên hầu bàn mỉm cười một cách dua nịnh nói :

- Chẳng dám giấu gì các ông, thứ rượu Trúc diệp thanh lâu năm này rất mạnh, chỉ một bầu là đủ làm cho nhị vị say cả đêm, nếu thêm năm cân nữa chỉ e... ! Đào Gia Kỳ ngắt lời :

- Hai chúng ta uống rượu như rồng hút nước, dù cạn một ngàn ly cũng chưa say, mà dù có chết đi vì say cũng không ai bắt ngươi thường mạng ! Tên hầu bàn không biết nói gì hơn, bèn vâng lệnh rồi nhanh nhẹn bước trở ra ngoài.

Lê Ngọc Hàng trước tiên có vẻ ngạc nhiên, vì y thấy bụng đã no, thế mà tại sao Đào Gia Kỳ lại gọi thêm rượu thịt nữa ?

Nhưng sau đó thì y đã bừng hiểu ra, đoán biết mục đích của Đào Gia Kỳ là có dụng ý cho tên hâu bàn ấy trông thấy họ đã ăn uống hết cả rượu thịt. Do đó, y hết sức khâm phục sự tế nhị của Đào Gia Kỳ, hành động vô cùng khôn khéo.

Song, y thấy rằng sự tính toán của Đào Gia Kỳ không khỏi vẫn có một sự sơ hở. Đấy là nếu gọi thêm rượu thịt, mà để nguyên không ăn uống tất lại càng khiến người ta sinh lòng nghi hơn.

Tuy nghĩ thế, nhưng y vẫn không nói ra, mà chỉ nhìn Đào Gia Kỳ khẽ mỉm cười thôi.

Sau một thời gian độ dùng xong một chén trà nóng, thì tên hầu bàn lại mang rượu thịt vào, rồi bước lui ra. Tức thì, Đào Gia Kỳ bèn đứng lên, đi gài kín các cửa trong phòng, rồi trở lại ngồi vào bàn vui vẻ róc rượu uống.

Câu chuyện của chàng lúc ấy, hoàn toàn lấy đê tài trong việc ăn chơi trụy Lê Ngọc Hàng nghe chàng nói, không khỏi ôm bụng cười ngất. Tiếng cười rung chuyển cả mái ngói. Lê Ngọc Hàng vừa cười, nhưng thỉnh thoảng vẫn đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ. Y trông thấy Đào Gia Kỳ bưng ly lên uống cạn ngay, đồng thời, đưa đũa gắp thức ăn nhai ngấu nghiến, so với người thường chăng có gì là khác cả.

Chẳng bao lâu, Đào Gia Kỳ đã ăn uống gân hết rượu thịt. Chừng ấy, chàng mới buông đũa nói nhỏ :

- Xin các hạ hãy đến nằm yên tại góc phía trái cánh cửa phòng bảy thước. Vào khoảng canh ba, chắc chắn có kẻ gian lẻn vào đây để tính việc sát hại chúng ta. Chừng ấy các hạ cứ việc xuống tay, chớ có nhân từ gì cả ! Lê Ngọc Hàng bèn nghe theo lời, bước đến địa điểm của Đào Gia Kỳ chỉ định nằm yên xuống. Đào Gia Kỳ rút chiếc quạt xếp ra, cung tay quạt mạnh khiến đèn đuốc trong nhà đêu tắt phục cả.

Cử chỉ của Đào Gia Kỳ có vẻ vụng vê, như một người không giỏi võ công. Lê Ngọc Hàng nào biết Đào Gia Kỳ giả vờ, nên cứ tưởng chàng là người kém võ công thực.

Lúc ấy trong gian hoa sảnh im phăng phắc, bên ngoài trời lại không trăng, nên ngửa bàn tay cũng không thấy rõ.

Qua một lúc sau, ngoài đường có tiếng mõ báo hiệu đêm đã vào canh ba.

Bỗng nhiên, bên ngoài gian hoa sảnh có tiếng chân ngoài bước rất khẽ, kế đó, lại có một giọng nói nhỏ sau tiếng cười nhạt :

- Ông quá cẩn thận thôi ! Hai thằng bé ấy chắn chắn đã chết từ lâu rồi, hà tất phải thập thò như thế này ?

Tiếp đó, lại có một giọng nói âm u sâu hiểm khác, đáp :

- Ông có chắc hai đứa chúng nó đã thực sự chết rồi chăng ? Chúng ta hãy chờ một lát, chớ quá sốt ruột, không biết chừng Đương gia sẽ đích thân đến đây ! Người kia khẽ "hừ" một tiếng, rồi cả hai im lặng hẳn.

Đào Gia Kỳ lúc ấy đang giả vờ té ngã bên cạnh một chiếc ghế dựa.

Chàng nín hơi thở, đưa mắt nhìn đăm đăm vê phía cửa gian sảnh đường.

Chàng là người nội công cao cường, nên đôi mắt trông thấy rõ được mọi vật giữa đêm tối trong vòng mười trượng, sáng tỏ như ban ngày. Chàng lắng tai theo dõi từng cử động một của bọn gian phi bên ngoài hoa sảnh.

Bỗng nhiên, Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, vì chàng thấy có hai con nhện từ khe cửa bò vào trong. Hai con nhện ấy to lớn hơn những con nhện ta thường trông thấy, thân hình của nó cỡ bằng một đông tiền, dáng điệu vô cùng hung tợn.

Hai con nhện ấy xuất hiện trong khung cảnh này, quả thực là bất ngờ, nên Đào Gia Kỳ liên chợt đoán ra dụng ý ác độc của bọn gian kia.

Hai con nhện từ từ bò dang ra. Một con bò thẳng đến phía Đào Gia Kỳ, còn một con nữa thì lại bò đến nơi Lê Ngọc Hàng đang nằm ngủ.

Lê Ngọc Hàng không hay biết gì cả. Trái lại Đào Gia Kỳ đã biết loài nhện ấy hết sức độc. Nếu chẳng phải thế, thì bọn gian phi kia tất không thẻ ra làm gì. Do đó, chàng hết sức lo ngại đến sự an nguy của Lê Ngọc Hàng.

Trong khi ấy, con nhện cứ mỗi lúc càng tiến gân Lê Ngọc Hàng hơn, khiến Đào Gia Kỳ không khỏi vô cùng cuống quít, vội vàng co hai ngón tay lại, định búng ra một luồng kình lực giết chết nó đi. Nhưng, bỗng chàng thấy con nhện đang bò vê phía mình, bất ngờ nằm yên không nhúc nhích, nên mới bừng hiểu được mọi lẽ. Thì ra trong người chàng có giữ viên Phích độc bảo châu nên khiến con nhện ấy sợ hãi không dám bò tới. Bởi thế, một ý nghĩ liền lóe lên trong óc, chàng liền phi thân lướt thẳng đến nơi Lê Ngọc Hàng để cùng nằm chung với y.

Lê Ngọc Hàng trông thấy hành động của Đào Gia Kỳ quá đột ngột, nên không khỏi lấy làm ngạc nhiên, chẳng hiểu ra sao cả. Đào Gia Kỳ cũng không nói rõ cho Lê Ngọc Hàng biết dụng ý của mình. Nhưng, con nhện độc nọ liên lộ vẻ sợ hãi, quay đầu bò trở ra cửa.

Riêng con nhện bò đến phía Đào Gia Kỳ khi nãy, vì bất ngờ không còn trông thấy Đào Gia Kỳ đâu, nên liên nằm yên trong giây lát, sau đó, nó như trông thấy vị trí của hai người nên lại đổi hướng tiếp tục bò thẳng tới.

Song, khi nó bò gân đến nơi, thì lại tỏ ra khiếp sợ, không dám tiến tới, rồi cũng vội vàng quay đầu bò thẳng ra cửa như con vừa rồi.

Bỗng khi ấy, phía ngoài cửa có một tiếng cười nhạt rằng :

- Chắc chắn kết quả rồi ! Hai thằng bé ấy đã chết từ lâu, thi thể đã lạnh Một giọng nói khác ngắt lời :

- Làm sao ông biết được ?

- Hai con nhện độc của tôi, chuyên môn hút máu người và truyện nọc độc làm cho đối phương phải chết. Chỉ khi nào chúng hút máu no mới chịu bỏ đi. Thế mà bây giờ, hai con nhện ấy bụng đã no tròn như thế, chẳng phải chứng tỏ đối phương chết đã lâu, nên máu đã đông lại, khiến chúng ăn vào

bụng mới cộm lên như thế đó sao ?

- Biết đâu chúng đã trốn đi cả rồi ?

- Hừ, bọn chúng chỉ có mọc cánh mới bay được thôi. Chúng ta bước vào trong ấy xem đã! Liền đó, thấy có một mũi dao thò vào khe cửa, rồi nhằm chặt thẳng vào cây song gài ngang. Lưỡi dao ấy thực hết sức bén, khiến cây song bị chặt đứt thành những mẩu nhỏ rơi lả tả xuống đất, và chẳng mấy chốc đã bị gãy lìa.

Lê Ngọc Hàng đôi mắt đã tràn đầy sát khí.

Ngay lúc ấy, hai cánh cửa sảnh đường đã bị xô rộng vào phía trong, rồi từ ngoài bước vào một gã đàn ông to lớn, tay cầm một lưỡi đao rộng bản.

Lê Ngọc Hàng định vùng lên tấn công kẻ địch, nhưng Đào Gia Kỳ đã đưa ngón tay bấm nhẹ lên cánh tay mặt của y, ra hiệu bảo y hãy nằm yên chờ đợi, nên y đành phải nghe theo.

Gã đàn ông to lớn ấy đưa đôi mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào nơi hai người đang nằm yên, bỗng cất tiếng cười to nói :

- Tôi nói có sai đâu ? Hai thằng bé này đã chết từ lâu kia mà ! Bên ngoài cửa lại tràn vào một người mặc áo đen, tay cầm đao thép quát :

- Sao chưa chịu cắt lấy thủ cấp của chúng đem vê trình lên.

Tức thì, cả hai tên gian phi liên tràn tới, vung đao lên chém xuống, khiến ánh thép chói ngời như một luồng điện. Tức thì, một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Nhưng kẻ bị thiệt mạng không phải là Lê Ngọc Hàng và Đào Gia Kỳ, mà lại chính là hai tên tặc đảng ấy.

Thì ra trong khi hai tên cướp vừa vung đao chém xuống, thì Lê Ngọc Hàng đã nhảy phắt dậy, thò cánh tay trái ra nhanh như chớp chụp lấy cánh tay cầm lưỡi đao của tên cướp đứng phía bên trái, đồng thời, quả đấm phía tay mặt của chàng cùng một lúc nện xuống đầu tên cướp thứ hai.

Vì sự diễn biến quá đột ngột, hơn nữa, vì Lê Ngọc Hàng ra tay quá chớp nhoáng, nên hai tên cướp không kịp đê phòng. Một tên bị quả đấm thôi sơn đánh đứt tâm mạch mà chết, còn một tên khác vừa kịp thấy cánh tay tê dại, thì đã có một luồng kình lực mềm mại ép thẳng vào mặt, đứt hơi chết luôn.

Đào Gia Kỳ trông thấy rõ ràng thế đánh nhanh nhẹn đây hiểm hóc ấy của Lê Ngọc Hàng, chẳng những hết sức ác liệt, mà lại còn hết sức kịp thời, nên không khỏi thầm khâm phục.

Lê Ngọc Hàng sau khi trừ được hai tên gian phi, quay lại trông thấy Đào Gia Kỳ vẫn còn nằm yên trên đất, lấy làm lạ hỏi :

- Ông anh sao chưa chịu đứng lên ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Công việc chưa hết đâu ! Sẽ còn những nhân vật lợi hại nữa sắp đến.

Xin các hạ hãy nằm yên trở xuống, để chờ xem mọi việc sẽ xảy ra ! Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn lên Đào Gia Kỳ một lượt, có vẻ không bằng lòng, nhưng biết nếu mình không nghe theo thì sẽ làm hỏng mất mưu lớn, nên buộc phải nằm trở xuống.

Lúc ấy, vầng trăng đã mọc, ngoài sân trăng sáng như gương, mùi hoa tươi bay thơm thoang thoảng.

Bỗng nhiên, có một bóng người bay lướt tới như một con ó, đáp nhẹ nhàng xuống giữa sân. Đôi mắt của người ấy sáng quắc như hai luồng điện, nhìn chòng chọc vào gian hoa sảnh khiến ai trông thấy cũng phải kinh tâm táng đởm. Bóng người ấy đứng yên giữa sân một lúc, rồi bỗng di động thân hình, lướt nhanh vào gian hoa sảnh như một cơn gió. Khi bóng người ấy nhìn thấy xác chết của hai tên gian phi nằm trên đất, thì không khỏi biến hắn sắc mặt.

Lê Ngọc Hàng nhảy phắt dậy, tràn tới chắn ngang cửa vào, cười nhạt nói :

- Ông là ai ? Nửa đêm lại dám xâm nhập vào phòng của chúng tôi, thực là kẻ to gan đầy ngông cuồng.

Đào Gia Kỳ không khỏi khẽ than một tiếng, vì chàng thấy Lê Ngọc Hàng không giữ được sự trầm tĩnh đúng theo kế hoạch, nên cũng liên nhảy phắt dậy. Vừa nhìn qua, là chàng đã biết ngay người ấy là Từ Long Tướng.

Từ Long Tướng khi mới bước vào, trông thấy xác chết của hai tên tặc đảng, và lại thấy Lê Ngọc Hàng và Đào Gia Kỳ cũng nằm yên trên đất, thì tưởng hai tên cướp nọ đã bước vào gian hoa sảnh, trong khi đối phương chưa bị chất độc giết chết, do đó, họ mới xuống tay giết chết được hai tên cướp kia. Nhưng sau khi hạ độc thủ xong thì cả hai lại bị chất độc sát hại.

Bởi thế, vốn có ý định bước lui trở ra, nhưng không ngờ lại trông thấy Lê Ngọc Hàng và Đào Gia Kỳ đều cùng một lúc nhảy phắt lên, thì không khỏi kinh hoàng.

Nhưng sau đó, y đã lấy lại được sự bình tĩnh, cười khanh khách nghe rất quái dị và đầy ngạo nghễ.

Tiếng cười của y nghe chẳng khác nào tiếng cú kêu giữa đêm khuya, khiến ai nghe đến cũng phải nổi da gà...

Từ Long Tướng lộ sắc ghê rợn, hung dữ nói :

- Thằng bé kia ! Thì ra chúng bây giả vờ chết, làm cho ta suýt nữa đã bỏ đi rồi ! Vừa nói hắn vừa vung tay lên đánh thẳng tay ra...

Chương 17: Sách Hồn Độc Châm

Trong gian đại sảnh tối đen như mực, nên Lê Ngọc Hàng chỉ cảm thấy Từ Long Tướng vung tay đánh ra, bèn vội vàng đưa tay lên đỡ thăng vào thế công của đối phương. Nào ngờ trong khi ấy, y cảm thấy trước ngực bị tê buốt, mới biết mình đã bị đối phương thanh toán lén. Liên đó, chân khí trong người y bắt đầu rối loạn ngay, nên y bất giác chạy thối lui ra sau hai bước, trán toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt hẳn.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, không khỏi kinh hãi.

Từ Long Tướng cất tiếng cười nhạt, nói :

- Diêm Vương ra lệnh cho ngươi phải chết vào lúc canh ba, đâu thể cho ngươi sống đến canh năm được ! Vừa nói, y vừa thay đổi thế chưởng, nhắm đánh thẳng vê phía Đào Gia Từ lúc đánh Lê Ngọc Hàng bị thương, đến lúc xoay thế chưởng về Đào Gia Kỳ, chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt. Nhưng Đào Gia Kỳ đã cảnh giác trước nên nhanh nhẹn lách vê phía tay phải tránh khỏi sự tấn công bất thần ấy.

Từ Long Tướng "hừ" một tiếng lạnh lùng, nhưng ngay lúc đó, bỗng từ phía ngoài cửa vọng đến một tiếng cười nhạt trong trẻo và thực khẽ. Tiếng cười ấy tuy nghe rất xa, song đã làm cho Từ Long Tướng biến hẳn sắc mặt, vội vàng quay người lao nhanh ra khỏi gian hoa sảnh.

Đào Gia Kỳ vội vàng lấy chiếc bật lửa ra, đốt cháy ngọn nến trên bàn, trông thấy Lê Ngọc Hàng đang dựa lưng vào gốc cột, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng, mồ hôi xuống ướt cả mặt, hai chân run rẩy như không còn đứng vững nữa. Đào Gia Kỳ liên nhảy ngay đến bên cạnh đưa tay đỡ lấy Lê Ngọc Hàng nói :

- Lê huynh như thế nào rồi ?

Bấy giờ, chàng đã tự động thay đổi cách xưng hô. Lê Ngọc Hàng cười đau đớn nói :

- Tại hạ vì ỷ võ công và trí khôn của mình, nên nhất thời bị mang họa.

Nếu so với cá tính trầm tĩnh và thận trọng của ông anh, thì tại hạ thực còn kém xa. Giờ đây, tại hạ biết ngày chết của mình chẳng còn bao xa nữa...

Đào Gia Kỳ cau đôi mày, cười nói :

- Lê huynh sao lại nói thế ? Tiểu đệ xin hỏi anh đã bị thương ở nơi nào?

Lê Ngọc Hàng nói :

- Bị thương tại ba đại huyệt Thiên phủ, Nhũ căn và Cưu vĩ ở phía trước Đào Gia Kỳ mặt hơi biến sắc, vung tay mặt lên nhanh như gió, cởi áo của Lê Ngọc Hàng để lộ ngực ra ngoài, rồi đưa mắt quan sát thực kỹ. Chàng trông thấy tại nơi ba huyệt đạo vừa nói, hiện ra những chấm đỏ to như đầu mũi kim, nếu không để ý, thì rất khó trông thấy. Chàng thầm nghĩ:

"Đây là một thứ ám khí ác độc gì mà không có một hình dáng rõ ràng nào, để ta được biết mà chữa trị ?".

Trong khi đang nghĩ ngợi, thì chàng đưa tay xuống bắt mạch cho Lê Ngọc Hàng. Tức thì, sắc mặt của chàng biến hẳn, tỏ ra vô cùng kinh dị. Vì chàng cảm thấy số chân khí đang hỗn loạn trong người của Lê Ngọc Hàng đang dần dần trở lại có qui củ, lục mạch cũng bình thường như người khỏe mạnh, duy chỉ nhảy nhanh hơn, máu huyết vận chuyển nhiêu hơn người thường mà thôi.

Hiện tượng ấy thực rất lạ lùng. Bởi thế, nhất thời Đào Gia Kỳ không khỏi ngơ ngác, đành chịu bó tay không biết cách nào cứu chữa.

Lê Ngọc Hàng nói :

- Chuyến này tại hạ chắc chắn là phải chết rồi ! Vậy ông anh chớ nên bận tâm suy nghĩ cho mệt. Giữa tại hạ và ông anh vừa mới gặp nhau, là đã xem nhau như bạn cố tri, nên giờ đây tại hạ có việc cần nhờ đến...

Bỗng lúc ấy, đôi mắt của Đào Gia Kỳ bất thân sáng rực lên. Chàng thò tay vào áo, lấy ra một miếng đá nhỏ màu đen huyên, nhanh nhẹn đặt ngay vào Cưu vĩ huyệt của Lê Ngọc Hàng. Vì thế Lê Ngọc Hàng chưa nói hết câu thì đã ngưng ngay lại. Y cảm thấy trước ngực mình lúc ấy lạnh buốt như băng, nên không khỏi bắt rùng mình.

Đào Gia Kỳ hết sức nhanh nhẹn, đưa miếng đá màu đen trong tay đè qua khắp ba huyệt đạo trước ngực của Lê Ngọc Hàng, rồi bất thần dở mạnh ra, đưa mắt nhìn thật kỹ, buột miệng cười nhạt nói :

- Một thứ ám khí hết sức ác độc ! Thì ra, trên miếng đá màu đen lúc ấy đang dính theo ba chiếc kim bằng sắt nhỏ rức như một sợi tóc, chỉ dài độ một tấc mộc, màu đen lóng lánh.

Trên ba mũi kim ấy, đêu có dính theo những sợi máu bầm.

Đào Gia Kỳ đối với những mũi kim màu đen này, có một ấn tượng thật là sâu sắc Những mũi kim đó, giống hệt những mũi kim mà trước đây ba năm, Đảng Hải Xuyên đã lấy từ trong người ra. Đấy là món ám khí riêng biệt của Đào Như Hải, gọi là Sách hồn châm. Từ Long Tướng sử dụng thứ kim độc

ấy, chứng tỏ hai người đã cấu kết với nhau ngày càng chặt chẽ, để làm điêu gian ác.

Theo lời đôn đại, thì thứ Sách hôn châm ấy hết sức độc, đông thời, nạn nhân lại bị đánh trúng ngay vào những huyệt đạo quan trọng ở phía trước ngực, đáng lý bị chết ngay mới phải. Thế nhưng tại sao Lê Ngọc Hàng lại có thể kéo dài mạng sống như vậy ?

Đào Gia Kỳ cảm thấy rất lạ lùng, nhưng cuối cùng chàng đã tìm ra được câu giải đáp. Vì vừa rồi chàng đã dùng viên Phích độc bảo châu ngâm trong rượu, nên khi Lê Ngọc Hàng uống thứ rượu ấy vào, thì trong người y đang còn chất giải độc, nên giải trù được chất độc tối nguy hiểm trên những mũi Sách hồn châm. Sở dĩ vừa rồi chàng bắt mạch và thấy chân khí của nạn nhân dân dân ổn định, cũng như lục mạch vẫn ở trong trạng thái bình thường, chính vì thế. Nhưng sở dĩ máu huyết lưu thông quá mau chóng là vì chất độc trong người nạn nhân chưa được hoàn toàn được trừ sạch.

Lê Ngọc Hàng trông thấy đôi mắt của Đào Gia Kỳ chiếu ngời ánh sáng, sắc mặt tràn đầy sát khí, thì bất giác hỏi :

- Có phải vì biết được tại hạ không còn hy vọng sống nữa nên ông anh căm tức đối phương đó không ?

Lúc ấy, Lê Ngọc Hàng đã chẳng còn xem việc sống chết vào đâu, nên thái độ tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Đào Gia Kỳ cười to :

- Lê huynh không có điêu chi đáng ngại cả. Việc hung đã hóa thành việc cát rồi. Đấy mới quả là một cái may lớn trong cái không may. Tiểu đệ nghĩ rằng, nếu vừa rồi không có người ám trợ, khiến kẻ địch phải sợ hãi bỏ chạy, thì Lê huynh chắc chắn sẽ nguy lắm ! Nói đến đây, chàng liền ngưng lại trong giây lát, đưa mắt nhìn thẳng vào Lê Ngọc Hàng nói :

- Lê huynh cứ thử vận dụng chân khí, thì sẽ thấy lời nói của tiểu đệ chăng ngoa tí nào cả ! Lê Ngọc Hàng nghe thế, thì một tia hy vọng sống còn đã lóe lên, lộ sắc phấn khởi, dồn hơi vào đơn điên, rồi vận chuyển khắp người.

Trong khi đó, Đào Gia Kỳ đã chậm rãi bước ra ngoài gian đại sảnh.

Chàng trông thấy trăng sáng vằng vặc, sao thưa nhấp nháy, gió phe phẩy mát rượi, mùi hoa thơm thoang thoảng qua mũi, khiến chàng cảm thấy hơi thở nhẹ nhàng, chung quanh chẳng có một điêu gì khác lạ, tựa hồ từ khi nãy đến giờ, không hê xảy ra một biến cố gì tại nơi đây vậy.

Chàng chắp tay ra sau, ngửa mặt nhìn trời, suy nghĩ về tiếng cười dòn trong trẻo đầy vẻ lạnh lùng, đã khiến cho Từ Long Tướng phải sợ hãi rút lui vừa rồi. Tiếng cười ấy, rõ ràng là tiếng cười của một người con gái, thế mà có thể khiến cho Từ Long Tướng phải sợ hãi bỏ chạy, chắc chắn người ấy võ

học tất phải cao tuyệt. Nhưng người con gái ấy là ai ?

Ngoài ra, lại còn một việc làm cho Đào Gia Kỳ băn khoăn khó hiểu.

Đấy là ba năm trước đây, trong võ lâm đã xảy ra mấy biến cố to tát, làm chấn động khắp nơi. Những biến cố ấy đều có tương quan đến pho Hàn Thiết Quan âm.

Trong khi đó, thì thân phụ của Lê Ngọc Hàng cũng bị chết cách đây ba năm. Đồng thời, như chàng đã được biết, thì giữa người anh của Lê Ngọc Hàng tên gọi là Lê Kim Hành giao du rất mật thiết với Từ Long Tướng.

Như vậy, có thể phụ thân của Lê Ngọc Hàng là bạn tri kỷ của Đào Như Hải.

Chính vì ông ấy đã biết nhiều về Đào Như Hải, nên khiến Đào Như Hải e sợ Ông ta tiết lộ bí mật vê mình nên mới xuống tay ám hại.

Đào Gia Kỳ khổ tâm suy nghĩ, phăng từ mối này đến mối khác, phán đoán tất cả những ẩn tình bên trong mọi việc. Nhờ chàng là người tài hoa cái thế, nên dần dần cũng tìm thấy được chân tướng của sự thực...

Lê Ngọc Hàng ngôi yên trong hoa sảnh để vận khí điều dưỡng cảm thấy cơ thể không còn điêu gì khác lạ, thì hết sức kinh ngạc, suy nghĩ mãi vẫn không làm sao hiểu được vì đâu lại có hiện tượng lạ lùng như thế. Do đó, liên lao người lướt nhanh ra khỏi phòng, trông thấy Đào Gia Kỳ đang ngửa mặt nhìn lên trời, có vẻ như đang nghĩ ngợi, bèn vỗ nhẹ vào vai Đào Gia Kỳ nói nhỏ :

- Ông anh đang nghĩ gì thế ?

Đào Gia Kỳ khẽ mỉm cười nói :

- Đêm nay xem ta sẽ không có việc gì xảy đến nữa. Trên trời trăng sáng mông lung, khiến tiểu đệ có nhiêu cảm xúc qua cuộc đời lữ thứ của mình. Trăng trên trời vẫn là vừng trăng cũ, thế mà mình xa rời quê hương vạn dặm, nên không khỏi thấy trăng mà nhớ đến quê nhà, bâng khuâng, bùi ngùi đối với cuộc sống phiêu linh ! Lê Ngọc Hàng gật đầu nói :

- Thực ra không ai dễ thân bằng người cố hương, cũng như không trăng nào đẹp bằng trăng cố hương ! Tại hạ cũng có một cảm xúc giống như ông anh. Nhưng quả đúng là đọc một vạn quyển sách, không bằng đi một vạn dặm đường. Người đại trượng phu ông anh có lấy đó làm buồn hay không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Lời nói của Lê huynh đúng lắm. Nhưng tôi vì đã rời xa quê hương lâu ngày, nên thấy cảnh sinh tình, mong Lê huynh chớ nên cười cho ! Lê Ngọc Hàng bỗng cất tiếng than dài :

- Chỉ cân việc gì tại hạ biết được, thì sẵn sàng phúc đáp ngay. Xin hãy cùng trở vê phòng, rồi chúng ta sẽ đàm đạo ! Hai người trở vê gian hoa sảnh và ngồi xuống ghế xong, Lê Ngọc Hàng liên đưa tay chỉ vào số rượu thịt thừa trên bàn nói :

- Trong rượu thịt này, đối phương có bỏ chất độc, dùng xong là chết ngay, thế tại sao ông anh dám bảo chúng ta dùng chẳng hại gì cả, và quả đúng như lời ? Điêu đó thực tại hạ không làm sao hiểu nổi, vậy chẳng hay....? Câu nói chưa dứt, thì Đào Gia Kỳ đã thò tay vào lấy ra một chiếc quạt xệp nói :

- Lê huynh hãy xem chiếc quạt này ! Lê Ngọc Hàng ngạc nhiên, lộ sắc ngơ ngác, đưa tay nhận lấy chiếc quạt, nhìn qua một lượt, rồi từ từ mở ra. Y chỉ cảm thấy chiếc quạt ấy là một chiếc quạt rất quí giá, vì sườn quạt làm bằng bạch ngọc và bồi bằng lụa quí, phía mặt có vẽ tranh mẫu đơn, hoa đỏ lá xanh, trông tươi tốt như một cánh hoa thực, phía trái có viết một đoạn từ khúc, theo thể chữ tiểu giai, to bằng con ruồi, rất đêu đặn. Trên xương quạt lại còn cẩn một hàng ngọc màu vàng, sáng lóng lánh.

Y lật qua lật lại một hồi, rồi cười :

- Chiếc quạt này thực sự vô cùng quí giá, nhưng tại hạ chưa hiểu dụng ý của ông anh là gì ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lê huynh chắc có trông thấy một hàng ngọc màu vàng khảm trên sườn quạt chứ ? Thực ra, đấy không phải là ngọc, mà chính là hồng hoàng tinh, nó có hiệu lực trừ độc và đuổi tà. Vừa rồi tiểu đệ đã thừa lúc Lê huynh bước ra ngoài, nhúng cán quạt ấy vào rượu, nên dù trong rượu có độc không làm được gì chúng ta ! Đôi mắt của Lê Ngọc Hàng bỗng sáng ngời, mặt lộ sắc vui mừng cực độ, nói :

- Tại hạ đã biết rồi ! Vừa nói, y vừa đưa tay chỉ hai xác chết, tiếp rằng :

- Những con nhện độc của chúng thả ra, có phải vì sợ thứ hồng hoang tinh nghìn năm ấy, mà tự động rút lui hay không...

Trong khi hỏi, y đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Đào Gia Kỳ, rồi gật đầu nói tiếp :

- Nhãn lực của ông anh thật là tinh tường, trông thấy con nhện độc bò thẳng đến chỗ tại hạ thì liền nhảy đến cùng nằm chung một bên. Ông anh là người đức hạnh to như núi, nhưng đáng tiếc là tại hạ không biết gì cả ! Đột nhiên, ngay lúc ấy, bỗng gân đó có một tiếng gào thảm thiết vang lên. Giữa đêm khuya vắng vẻ lạnh lùng, tiếng gào ấy làm cho ai nghe đến cũng phải ớn lạnh tâm can.

Hai người nghe thế, không khỏi giật mình sửng sốt, nhanh nhẹn cùng lao thẳng ra ngoài như hai làn điện xẹt, rồi cùng một lúc, vọt thẳng người lên không, nhằm phía có tiếng gào vừa phát ra lướt tới.

Tiếng gào khủng khiếp ấy, đã làm kinh động đến số lữ khách đang yên nghỉ tại các phòng bên cạnh. Ai nấy đêu thức mở cửa bước ra xem, bọn hầu bàn trong tiệm cũng kinh hoàng chạy đến.

Hai người đưa mắt nhìn kỹ về phía ấy thấy có một gã đàn ông mặc y phục võ màu đen, tay cầm đao thép, đang nằm chết sõng sượt trên vũng máu, phần đầu của xác chết ấy đã bị một thủ pháp mạnh mẽ đánh vỡ sọ, óc bắn tung tóe khắp mặt đất, mặt hắn cũng bầy nhầy máu tươi trông hết sức ghê rợn.

Bọn hâu bàn trong hiệu, nhìn thấy xác chết ấy thì mặt đều biến sắc.

Lê Ngọc Hàng bất thân tràn nhanh tới, vung cánh tay ra, chụp lấy tay phải của một tên hầu bàn, gằn giọng quát :

- Người này là ai ? Có phải lữ khách trong hiệu ngươi hay không ?

Tên hâu bàn bị bàn tay của y siết mạnh, đau đớn đến mặt mày nhăn nhó, cất giọng run rẩy nói :

- Ông... hãy buông tay... ! C on... biết được... người này ! Lê Ngọc Hàng "hừ" một tiếng lạnh lùng, rồi buông lỏng bàn tay ra.

Tên hầu bàn ấp úng nói :

- Người này... chính là kẻ đưa thư bảo con mang đến cho ông đó ! Đào Gia Kỳ nghe qua, không khỏi sững sờ vì kinh ngạc. Chàng xoay tròng mắt qua hai lượt, thì đã đoán biết được mọi lẽ. Thầm nghĩ:

"Xem ra Lê Kim Hành là kẻ gian xảo sâu độc không ai bằng. Lê Ngọc Hàng làm thế nào chống đối được với hắn ?".

Chàng bèn vội vàng lấy ra một nén bạc, nói :

- Này, các người trong hiệu, hãy đi mua một cỗ quan tài chôn cất hắn đi ! Chúng tôi cân phải đi ra ngoài bây giờ, hãy dẫn ngựa ra chờ sẵn mau ! Tên hâu bàn như được đại xá, nhận lấy nén bạc, co giò chạy tuốt ra ngoài.

Đào Gia Kỳ đưa tay kéo lấy Lê Ngọc Hàng nói :

- Chúng ta hãy đi thôi ! Lê Ngọc Hàng hoang mang không hiểu ra sao cả. Tuy nhiên, y biết trong hành động này, Đào Gia Kỳ đã có một ý định gì, nên cũng theo chàng chạy nhanh ra khỏi khách điếm. Bọn hầu bàn đã dẫn ngựa chờ sẵn, nên hai người cầm lấy sợi cương nhảy phốc lên mình ngựa, ra roi giục ngựa chạy bay.

Dưới ánh trăng, hai con ngựa nối gót nhau chạy như bay trên đường, khiến cát bụi tung lên cuồn cuộn. Khi cả hai cùng phi ngựa đến một cánh rùng tối om, thì Đào Gia Kỳ liền gò cương cho ngựa đứng lại, nhảy xuống yên, đưa mắt nhìn qua cánh rừng một lượt, nói lẩm bẩm :

- Nơi đây cũng tạm dừng được.

Lê Ngọc Hàng sửng sốt nói :

- Tại hạ vì kém hiểu biết, nên không rõ dụng ý của ông anh, ông anh có thể giải thích cho biết chăng ?

Đào Gia Kỳ khẽ mỉm cười đáp :

- Lê huynh có biết vì sao sắc mặt của tên hâu bàn biến hẳn như thế không ?

Lê Ngọc Hàng lắc đầu chưa kịp trả lời thì Đào Gia Kỳ lại nói :

- Trước tiên, hắn đã kinh hãi vì Lê huynh bị trúng độc châm mà tại sao vẫn chưa chết. Bởi thế, nếu chúng ta không bỏ đi, thì lúc người áo đen ấy trở lại một lần nữa tất chúng ta sẽ chết không đất vùi thây ! Nói đến đây, chàng cất tiếng cười lạnh lùng rối tiếp :

- Khi tôi và anh vừa lên ngựa xong, tên hầu bàn ấy sẽ thông báo ngay cho người áo đen ấy. Nếu như tại hạ đoán không sai, thì hắn hiện giờ cũng đang trên đường truy đuổi chúng ta ! Đột nhiên, ngay lúc đó, bên ngoài cánh rừng có mấy tiếng hú dài vọng lại, mỗi lúc một rõ thêm, chứng tỏ đối phương đang truy đuổi theo nhanh như gió.

Đào Gia Kỳ nói nhỏ :

- Quả đúng như sự dự đoán của tại hạ. Này Lê huynh, chúng ra hãy cột ngựa lại kỹ, chờ xem đấy là một tên ma đạo nào. Ta đứng trong bóng tối, trong khi hắn ở ngoài sáng, thì không có điêu gì đáng ngại đâu ! Hai người bèn dẫn ngựa đến buộc kỹ dưới gốc cây, rồi lướt nhanh đến ẩn kín sau một gốc cây cổ thụ cao chọc trời, sát bìa rừng.

Bên ngoài cánh nmg, trăng sáng vằng vặc. Tiếng hú vẫn liên tiếp nổi lên xé tan sự tĩnh mịch của đêm khuya. Liên đó, hai người trông thấy từ phía xa xuất hiện mấy chấm đen, lướt nhanh chẳng thua một làn điện xẹt.

Chẳng bao lâu, những bóng đen ấy đã chạy đến nơi. Thì ra đó là năm người mặc y phục đen, đầu trùm khăn đen, không thể nhận ra diện mục của họ được. Tất cả năm người đêu dừng chân đứng yên tại bên ngoài cánh Một người trong bọn lên tiếng :

- Căn cứ vào dấu ngựa trên mặt đường, thì hai đứa nó chắc chắn đã chui vào khu rừng này. Chúng nó ở trong bóng tối, còn mình ở ngoài sáng, cần phải đê phòng chúng tấn công bất thần. Theo ý của tôi thì mình nên bỏ qua đêm nay đi. Bọn chúng chắc chắn không làm sao thoát khỏi bàn tay của chúng ta đâu ! Một người khác lại lên tiếng nói :

- Hiện nay trong võ lâm đang ùn ùn đua nhau đi tìm kiếm Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm. Kế đó, ai nấy cũng đêu cố tìm hiểu xem thực sự có Ngọa Long cốc chủ và Lãnh Diện La Sát hay không ? Từ huynh sao không để tâm đến việc ấy, mà trái lại, lo gì đến việc nhỏ nhặt như thế này ? Xem ra tựa hồ như giữa Từ huynh và thằng bé họ Lê này có mối oán thù gì sâu sắc lắm, nhất định phải tìm giết cho kỳ được nó mới nghe ? Vậy có lý đâu thằng tiểu yêu họ Lê này có tương quan đến pho Hàn Thiết Quan âm ấy hay sao ?

Đào Gia Kỳ đã trông thấy rõ, trong bọn người vừa đến có cả Từ Long Tướng nữa. Từ Long Tướng nghe qua câu hỏi của một đồng bọn liên hạ giọng :

- Từ mỗ chẳng qua là hành động theo một sự nhờ cậy của người khác mà thôi. Việc này hoàn toàn không có dính dấp gì đến những đại sự ấy của võ lâm. Nhưng có điêu là thằng bé họ Lê vừa rồi rõ ràng đã trúng ám khí của Từ mỗ, thế tại sao nó lại bình yên vô sự ? Bởi thế, Từ mỗ nhất định phải tìm hiểu nguyên nhân mới được ! Bỗng từ trong cánh rừng bất ngờ có một chuỗi cười lạnh lùng, trong trẻo, vọng đến:

- Ngươi tưởng Sách hồn châm của tên lão tặc Đào Như Hải, thì không còn ai có thể đối phó được hay sao ?

Từ Long Tướng nghe lọt câu nói ấy vào tai, thì không khỏi kinh hoàng thối lui một bước, nhưng sau đó hắn liên quay vê hướng có tiếng nói quát to:

- Té ta lại là cô ! - Đúng thế ! Chính là cô nương đây ! Lần này Đào Gia Kỳ đã nghe được rõ ràng, tiếng nói ấy chính là của Vân Mộng Bình, nên không khỏi nghĩ thầm:

"Tại sao cô ấy lại đi một đường với mình như thế ? Xem ra Từ Long Tướng đã bị nếm nhiêu vố đau dưới tay của cô ta rồi ! Nếu chẳng phải thế, thì Từ Long Tướng đâu lại tỏ ra sợ hãi trước cô ta như vậy ? ".

Trong khi đôi bên đang nói chuyện thì có một gã mặc áo đen từ từ tiến thẳng về phía Vân Mộng Bình đang ẩn mình. Bất thân, người ấy vung tay lên đánh ra một chưởng chiếu ánh sáng ngời, đồng thời, vọt người lao vút tới nhanh như một luồng điện xẹt, giương mười ngón tay ra như mười chiếc móc sắt, rít gió vèo vèo.

Tức thì, một tiếng quát trong trẻo vang lên :

- Hãy trở vê mau ! Liền đó, ai nấy đều nghe rõ hai tiếng "bốp! bốp !" thật kêu, rồi tiếp theo một tiếng "hừ" giận dữ. Thế là gã đàn ông mặc áo đen ấy đã nhào lộn trở vê, vuông khăn đen che mặt đã bị rớt mất, để lộ nguyên diện mục hung ác đầy luống cuống. Đôi mắt của hắn chiếu ngời lửa giận, nghiến răng măng :

- Con tiện tỳ ! Sao ngươi còn chưa chịu bước ra ! Tiếng "ra" chưa dứt thì bất thân một bóng người xinh xắn từ trong rùng vọt thăng tới, vung nhanh cánh tay lên...

Sau một tiếng "bốp", gã áo đen ấy lại bị tát một cái thực mạnh. Hắn gào lên một tiếng, rồi té ra sau mấy bước, máu răng trong mồm cũng liên tuôn trào. Cái tát ấy không phải nhẹ, do đó, nạn nhân đã ngã lăn quay xuống đất rồi ngất lịm đi.

Từ Long Tướng vừa thấy Vân Mộng Bình vọt người ra khỏi cánh rừng thì trong tay đã nắm chặt một mũi Sách hồn châm chờ đợi đối phương sơ hở là tấn công ngay. Nhưng vì thân pháp của Vân Mộng Bình vô cùng mau lẹ, khiến y sợ phóng ra trúng nhằm đồng đảng của mình, nên chưa dám hành động.

Bỗng, ngay lúc ấy, từ phía sau lưng hắn có tiếng cười nhạt vọng đến :

- Từ Long Tướng, mũi Sách hôn châm của ngươi cất kỹ đi thì tốt hơn, bằng không thì tính mạng của ngươi khó bảo toàn đó ! Từ Long Tướng hết sức kinh hãi, nhún mình vọt tới trước bảy thước, rồi xoay ngay mặt lại, đưa mắt nhìn lên, trông thấy có một lão già mình mặc áo dài đen, che kín mặt, đang đứng cách xa hắn ngoài một tràng. Luồng gió đêm thổi +nt g Vạt áo Của lão già giũ nghe rèn rét.

Ba gã mặc áo đen trong bọn người của Từ Long Tướng, dường như cảm thấy tình hình đã diễn biến đến mức gay go, nên ùn ùn rút binh khí ra, siết chặt trong tay để phòng thân.

Vân Mộng Bình sau khi vung chưởng tát cho tên tặc đảng ấy một cái tát tai, thì liên nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau ba trượng, đưa mắt nhìn thẳng vê phía Từ Long Tướng đứng yên chờ đợi mọi sự diễn biến.

Từ Long Tướng bỗng đưa tay lên gỡ tấm vải che mặt xuống, cười lạnh lùng nói :

- Xin tôn giá hãy chỉ dạy cho biết lai lịch ? Từ mỗ xét thấy chưa hề có sự Oán thù gì đối với tôn giá, cũng như đối với cô nương ấy, thế tại sao hai người vẫn cứ bám sát để trêu chọc Từ mỗ mãi như thế này ?

Lão già che mặt cất tiếng cười to :

- Sở dĩ ta can thiệp đến việc làm của ngươi, tất cũng có nguyên nhân của nó. Lão phu hỏi ngươi trước, giữa ngươi và Lê Ngọc Hàng có mối oán thù gì hay không ?

Từ Long Tướng trả lời thăng :

- Không có oán thù gì trước cả, nhưng tôi đã hứa giúp cho người khác, thì tất nhiên phải làm cho tròn lời hứa ! Lão già ngửa mặt cất tiếng cười to ha hả. Tiếng cười ấy chẳng khác nào sấm nổ, rung

chuyển cả bầu trời khuya tĩnh mịch, khiến mọi người chung quanh suýt bị rách cả màng tai.

Từ Long Tướng không khỏi biến sắc, giận dữ nói :

- Tại sao tôn giá lại cười ?

Tiếng cười im bặt. Lão già gằn giọng :

- Thế ai đã nhờ đến ngươi làm việc này ?

Sắc mặt của Từ Long Tướng lạnh lùng như băng nói :

- Dù ai đi nữa cũng nào có dính dấp gì đến tôn giá ?

Lão già nói :

- Nếu thực sự chẳng có dính dấp gì đến già, thì già đây cũng sẵn sằng bỏ qua. Nhưng khổ nỗi là lão phu cũng được một người ủy thác tìm đến để dò xét nơi ngươi một sự kiện bí mật của võ lâm, đã xảy ra trước đây ! Từ Long Tướng nghe qua, trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

Hắn bất thần rùn người xuống, rồi vung cánh tay lên, tức thì, qua một tiếng "rằng" rất khẽ, trong tay hắn đã siết chặt một thanh trường kiếm, chiếu ngời ánh thép, quát to :

- Chỉ nói bá láp ! Từ mỗ nào biết được chuyện bí ẩn gì trong võ lâm trước đây ?

Nói đoạn, hắn liền vung kiếm lên đánh ra một thế diễn biến thành ba đường kiếm chiếu ngời ánh sao bạc lạnh ngắt, nhắm công thẳng vào người của lão già nhanh như điện chớp. Lão già đã thủ thế sẵn sàng đối phó, nên hai chưởng liên vung lên xô thẳng ra một luồng kình lực mạnh mẽ, trong khi người nhảy ngang một trượng để tránh, rồi cười nhạt :

- Liên hoàn tam tuyệt kiếm của ngươi, chẳng qua là rất tâm thường, khó bê đối địch nổi với lão phu được. Nhưng giờ đây vì lão phu còn đang bận việc gấp, không hơi đâu ở đây đánh nhau với ngươi, bởi thế, trong vòng một tháng nữa, lão phu sẽ tìm tới cửa để hỏi ngươi vê vấn đê như ta đã nói ! Từ Long Tướng cho rằng lão ta chỉ dọa, chứ kỳ thực chưa hẳn làm đúng thế, nên đưa mắt ra hiệu cho ba gã mặc áo đen đứng chung quanh cùng nhảy vào vây đánh lão già.

Ba người ấy đã lĩnh hội được ý muốn của Từ Long Tướng, nên khi trông thấy Từ Long Tướng dùng Liên hoàn kiếm tràn tới tấn công thì cũng ùn ùn nhảy vào vòng chiến.

Lão già trông thấy thế, bèn cất tiếng cười nhạt, rồi nhanh nhẹn lách mình qua phía phải, tránh khỏi thế kiếm lợi hại của Từ Long Tướng.

Nhưng, trong khi đó thì lưỡi đao sáng chói của một gã mặc áo đen chém vút tới Lão già nhanh như

chớp, lại lách mình qua một bên, khiến lưỡi đao sát lông ngực, rồi bất thân thò tay trái ra chụp vào Khúc trì huyệt của người ấy, đồng thời chưởng mặt của lão ta đã cùng một lúc nện thẳng vào lưng của hắn, khiến hắn gào lên một tiếng to, vì bị đánh gấy xương sống, rồi ngã lăn ra đất.

Song, ngay lúc ấy, lại còn món binh khí của hai gã áo đen khác cũng vừa đánh tới. Hơn nữa, Từ Long Tướng lại vung kiếm tràn đến lần thứ hai.

Có lẽ lão già không muốn đánh nhau với họ, nên hai chưởng của lão gạt mạnh ra, rồi vọt thân hình bay thẳng lên không độ năm sáu trượng, nhằm hướng một cánh rừng bỏ đi mất hút.

Từ Long Tướng có ý kiêng sợ nên nào dám đuổi theo vào rừng. Hắn chỉ giận hầm hầm, đưa mắt ngó theo mà thôi. Kịp khi hắn quay lại phía Vân Mộng Bình đứng khi nãy thì cũng không còn trông thấy bóng nàng đâu nữa, nên chỉ còn bực tức giậm chân xuống đất, rồi cúi mình đỡ mấy tên đồng đảng đang bị ngất, cười nhạt :

- Chúng ta hãy trở về rồi sẽ tính sau ! Nói đoạn, cả bọn đưa nhau chạy bay đi.

Lê Ngọc Hàng đang ẩn mình sau gốc cây cổ thụ, lúc ấy cũng không thấy Đào Gia Kỳ đâu nữa, trong lòng hết sức kinh ngạc thầm nghĩ:

"Anh ấy đã bỏ đi mà không cáo từ, chắc chắn là có một lý do gì. Vậy ta hãy ở đây chờ anh ấy trở lại.".

Thì ra, vừa rồi Đào Gia Kỳ trông thấy Vân Mộng Bình, sau khi vung tay tát vào mặt gã đàn ông mặc áo đen ấy xong, thì lui ra ngoài đứng yên xem đôi bên đánh nhau, nên chàng liên lướt tới sau lưng của nàng búng tay ra hiệu.

Vân Mộng Bình nghe tiếng động, liên quay người lướt thẳng vào rừng, đưa mắt nhìn lên, trông thấy Đào Gia Kỳ mặt sáng như ngọc thì mỉm cười tự nhiên nói :

- Chắc anh không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây chăng ?

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Tại hạ thực ra không hề ngờ đến. Số người cùng cô nương đến đây chắc là không ít ?

Vân Mộng Bình gật đầu nói :

- Đúng thế ! Nhưng đến Ngũ Hành Cốc thì chỉ có mình tôi thôi ! Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Tại sao thế ? Số người cùng đi, phải chăng còn có nhiệm vụ khác ?

Vân Mộng Bình cười dịu dàng, nói :

- Phải ! Chúng tôi đã theo dõi Từ Long Tướng suốt từ Khai Phong đến đây Anh nên biết Từ Long Tướng chính là một tên tâm phúc của Đào Như Hải. Ba năm trước, sau vụ Hắc Long Đàm ở Thái Sơn thì hắn và Đào lão tặc không rõ đi đâu mất biệt, tiểu thư đã cho nhiều người dò xét tên lão tặc ấy, nhưng không hề hay biết được một tí gì về hắn cả. Không ngờ hôm nay, khi tôi đến Khai Phong, thì liên phát hiện được hành tung của Từ Long Tướng, nên đã đến mời một số bạn bè cũ của thân sinh tiểu thư, bám sát theo Từ Long Tướng. Suốt dọc đường, tôi đã trêu chọc hắn đến hôn bay phách lạc...

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại sao Vân cô nương không bắt sống hắn đi ?

Vân Mộng Bình trách :

- Anh nói nghe dễ quá ! Võ công của Từ Long Tướng đâu phải tầm thường, hơn nữa, chúng tôi có ý bám sát hắn để tìm hiểu vê Đào Như Hải, nên mới để cho hắn được tự do như thế. Vì tôi nghĩ rằng hắn cũng không trốn đi đâu được, song chẳng ngờ khi đến cửa sông Hán Hà, thì tôi lại hiểu ra được một việc quan trọng khác... ! Nói đến đây, nàng bỗng im lặng, không nói thêm nữa.

Đào Gia Kỳ hỏi :

- Chuyện quan trọng gì thế ?

Vân Mộng Bình nói :

- Lê Ngọc Hàng và Lê Kim Hành nguyên là anh em cùng cha khác mẹ.

Nhưng Lê Kim Hành lại nhờ Từ Long Tướng đi ám sát Lê Ngọc Hàng ! Việc chém giết nhau giữa anh em là chuyện thường có trong giang hồ, nhưng đằng này lại là một chuyện có tương quan đến cả võ lâm...

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Lại có một việc như thế sao ?

Đôi mắt trong veo của Vân Mộng Bình nhìn qua Đào Gia Kỳ với một ngụ ý sâu xa, rồi khẽ "hừ" một tiếng nói :

- Tại hạ chẳng qua bất ngờ gặp được anh ấy và kết làm bạn đồng hành, riêng thân thế và lai lịch của anh ấy ra sao, đến nay tại hạ vẫn chưa được biết rõ, vậy thử hỏi nào có ý định gì ? Để tránh sự nghi kỵ, chi bằng tại hạ sẽ đến Ngũ Hành Cốc trước chờ cô nương vậy ! Vân Mộng Bình có vẻ bất mãn nói :

- Đố anh dám ! Vừa nói nàng bỗng lại cười, rồi tiếp :

- cũng có thể tiểu thư nhà tôi đã bí mật theo đến đây rồi ! Có lý đâu, anh không muốn gặp cô ấy hay sao ?

Khuôn mặt anh tuấn của Đào Gia Kỳ bất giác bừng đỏ, đôi tai nóng bừng, nói :

- Cô nương muốn trêu tôi sao ?

Vân Mộng Bình phì cười nói :

- Thôi, chúng ta hãy trở lại vấn đề chính, cân thiết hơn. Trước kia, việc pho Hàn Thiết Quan âm bị mất đi đã làm cho cả võ lâm đều rung động, đông thời, tất cả đều nghi ngờ đấy là việc làm của Đào Như Hải. Bởi thế, các cao thủ hai phe hắc bạch, ùn ùn kéo về Dự Chương, ai nấy cũng tưởng sẽ xảy ra một cuộc xô xát đẫm máu, nhưng không ngờ sau đó, việc xảy ra tại Thanh Lai phiêu cục, đã làm cho việc ấy bị mọi người quên đi. Tuy nhiên, riêng tiểu thư nhà tôi, từ đầu đến cuối vẫn cho rằng Đào Như Hải là kẻ đáng nghi hơn hết...

Nói đến đây, nàng ngưng lại, cúi đầu suy nghĩ trong giây lát mới ngửa mặt nhìn lên, tiếp :

- Theo tôi phán đoán, thì việc ấy có tương quan mật thiết đến cái chết của thân sinh Lê Ngọc Hàng, sự xô xát nhau giữa hai anh em hắn. Anh hãy tìm hiểu kỹ hơn sự thực không khó gì cả ! Đào Gia Kỳ cười nói :

- Chi bằng cô hãy đích thân tìm hiểu nơi Lê Ngọc Hàng thì có kết quả hơn tôi nhiêu! Vân Mộng Bình nghe thế, không khỏi thẹn thuổng, nắm tay đấm thẳng vào người Đào Gia Kỳ một đấm, trợn mắt trách :

- Anh học được lối pha lửng của ai thế ?

Lúc ấy, đôi mắt của Vân Mộng Bình tràn đầy tình tứ, dáng điệu dịu dàng, trông dễ thương như một con chim non. Sự lanh lợi và hung tợn của nàng lúc bình thường không còn một tí nào nữa cả.

Tia mắt của Đào Gia Kỳ chạm vào tia mắt của Vân Mộng Bình, thì mặt không khỏi nóng bừng. Khung cảnh đụt mưa trong một ngôi chùa hoang, cả hai quần áo ướt đẫm, cùng đốt lửa để hơ lại hiện rõ lên mồn một trong óc chàng. Những đường cong tuyệt mỹ, trên thân hình ngọc ngà của nàng, chỉ ẩn hiện sau lớp y phục ướt đẫm bó sát, khiến chàng khi nhớ đến thì tâm trạng không khỏi xúc động lâng lâng.

Vân Mộng Bình trông thấy Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn thẳng vào mình với tia mắt rất lạ mà chính nàng đã lĩnh hội được ẩn ý của nó, nên đôi má bừng đỏ, càu nhàu :

- Anh đang nghĩ đến chuyện quấy gì thế ? Tại sao lại không nói gì nữa cả ?

Đào Gia Kỳ như vừa từ trong cơn mộng bừng tỉnh ra, tươi cười nói :

- Tại hạ đang nghĩ đến việc tiểu thư nhà cô cũng sắp đến đây ! Vân Mộng Bình không khỏi sửng sốt nói :

- Tại sao anh biết được ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ tuy võ công kém cỏi, nhưng vê tấm trí thì chắn hơn hẳn cô nương một bậc ! Vân Mộng Bình nói :

- Chớ nên khoác lác nữa ! Lê Ngọc Hàng có lẽ đang chờ đợi anh, mau trở lại đằng ấy đi ! Nói đoạn, nàng di động thân mình, rồi lao vút ra khỏi cánh nmg đi mất. Đào Gia Kỳ cũng liền quay người trở về chỗ cũ, nhưng chẳng còn trông thấy hình bóng của Lê Ngọc Hàng đâu nữa. Chàng hết sức kinh hoàng, vội vàng chạy đến nơi cột ngựa thì thấy hai con ngựa vẫn còn đó.

Chàng nghi Lê Ngọc Hàng đã bị kẻ gian thanh toán rồi, nên thầm nghĩ:

"Nhưng cũng có thể vì ta bỏ đi mà không nói, nên Lê huynh hiểu lầm là ta đã bị bọn tặc đảng bắt đi, nên vội vàng đuổi theo để tìm kiếm ta chăng ? ".

Cũng may là Đào Gia Kỳ có sự xét đoán vô sông nên đã quyết định đuổi theo vê hướng Tinh Tử Sơn, để xem may ra có tìm được một manh mối gì không.

Nghĩ thế, nên chàng liền đến gốc cây mở con ngựa của Lê Ngọc Hàng ra, để mặc cho nó được tự do đi lại trong cánh rừng, còn chàng thì cưỡi con ngựa của mình phi nhanh đi.

Lúc bấy giờ trăng đã lặn, bâu trời đã trở thành tối tăm mù mịt, gió lạnh không ngớt thổi vèo vèo, còn khá lâu mới đến bình minh. Chàng đưa mắt nhìn chung quanh, thấy vắng tanh không một bóng người, mà chỉ nghe từ thôn xóm phía xa, có tiếng gà gáy sáng eo óc, nên trong lòng cảm thấy buồn bã vô cùng.

Chàng thò tay vào túi đeo bên yên ngựa, lấy ra một chiếc áo choàng đen khoác lên người, rồi lại lấy ra một vuông khăn lụa che kín mặt lại, tiếp tục giục ngựa phi nhanh tới trước.

Khi chàng chạy được mấy mươi dặm đường thì trời đã bắt đầu bình minh, cảnh sắc chung quanh đã hoàn toàn sáng tỏ. Chàng cho ngựa đi từ từ, không mau không chậm, tiếp tục tiến thẳng vê phía trước.

Bỗng nhiên, từ bên vệ đường có một lão già nông dân, từ dưới bờ ruộng bước lên, chân lấy đường

đi, vòng tay nói :

- Qúi khách có phải là Đào công tử đấy không ? Nếu phải thì xin công tử hãy dừng bước đã ! Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi, nhảy phắt xuống ngựa, đưa mắt dò xét lão già ấy một lượt nói :

- Tại hạ chính họ Đào, chẳng hay lão trượng tại sao biết được ? Hơn nữa, chẳng hay vì việc gì mà lão trượng muốn ngăn tại hạ lại ?

Lão già cười nói :

- Đào công tử tuy che kín mặt, nhưng già đây vẫn có thể nhìn qua con long câu này, thì cũng biết được. Già đây đón công tử cũng chính là vì nó ! Đào Gia Kỳ nghe thế, liên biết ngay lão già nông dân này là một tay nội công giỏi nhưng khéo che giấu. Chàng biết mình đã bị lộ rồi, nên không còn cần gì phải che mặt nữa, bèn đưa tay gỡ tấm vải xuống mỉm cười nói :

- Đôi mắt của lão trượng quả phi thường, nhìn qua đã biết đây là con thiên lý mã...

Câu nói của chàng chưa dứt, thì lão già đã đưa tay lên, vừa khoát vừa cười :

- Dù cho già đây có thích nó đi nữa, cũng không có cái phước được dùng nó đâu, mà chính là có người khác, muốn hỏi công tử mượn nó dùng đỡ một thời gian thôi ! Nói đoạn, lão ta liên thò tay vào áo lấy ra một phong thư, trao cho Đào Gia Kỳ. Đào Gia Kỳ nhận lấy, thấy ngoài phong thư đê gửi cho mình, bên dưới lại có lý tên Huỳnh ỷ Vân, nên buột miệng "ồ" lên một tiếng, rồi xé ra xem qua :

- Lão trượng cứ dẫn nó đi, đồng thời, nói lại cho Huỳnh cô nương rõ là tại hạ sẽ hành động đúng theo lời trong thư dặn ! Nói dứt lời, chàng lại kê miệng vào tai con long câu, nói nhỏ mấy tiếng. Con ngựa lông trắng như tuyết ấy liền gật đâu, như hiểu được ý của chàng nói.

Lão nông dân kia thấy thế, bèn cất tiếng cười to nói :

- Quả là một con ngựa hết sức khôn ngoan, hiểu được cả tiếng người ! Liên đó, lão ta cầm lấy sợi cương, nhanh nhẹn nhảy lên yên. Sợi cương giật qua một lượt, thì cả người và ngựa đã lao vút đi vê phía đồng ruộng.

Lão quay mặt lại nói :

- Xin Đào công tử hãy thận trọng trong mọi việc. Sau này sẽ gặp nhau! Câu nói chưa dứt, thì cả người lẫn ngựa đã phi xa mấy mươi trượng rôl.

Đào Gia Kỳ thầm nói:

"Tài trí của Huỳnh cô nương quả không thua bậc mày râu, tự tay đã mở rộng thế lực của Phi Phụng

Bang xuống đến tận vùng Tây Nam. Bậc nữ lưu mà lại có dụng tâm như thế, chắc chắn có tương quan đến thương thế của người cha nàng ! " Vừa suy nghĩ, nhưng chàng cũng nhắm hướng Tinh Tử Sơn chạy bay tới Đến nơi, chàng trông thấy Tinh Tử Sơn đã hoàn toàn hoang vắng. Với một cơ nghiệp to tát như thế, mà chủ nhân đã đành lòng bỏ rơi. Đào Gia Kỳ lên núi không gặp một trở lực nào cả. Chàng thầm nghĩ:

"Quả đúng như Huỳnh cô nương tiên đoán, Đào Như Hải là một kẻ gian ngoan phi thường, nên đã bỏ trại trốn đi, không cho ai tìm được tung tích của mình. Tuy nhiên, hắn vẫn không làm sao trốn thoát được tai mắt của Phi Phụng Bang. " Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, chàng trông thấy có ba bóng người lao vút vào một cánh rừng rậm rạp. Đào Gia Kỳ không khỏi lấy làm lạ, nên liên vọt người đuổi theo.

Chàng trông thấy trong ba bóng người đó có một bóng người giống hệ Lê Ngọc Hàng, nên không cần suy nghĩ nhiêu, càng ra sức đuổi nhanh hơn nữa. Khi đuổi xa độ năm bảy dặm đường thì chàng có ý nghĩ dừng chân đứng lại, trở vê địa điểm cũ. Nhưng, chàng bỗng lại nghĩ:

"Ba người này từ trong Tinh Tử Sơn chạy ra, chắc chắn có tương quan đến Đào Như Hải. " nên lại tiếp tục đuổi riết tới không hê bỏ rơi.

Suốt dọc đường đâu đâu cũng toàn là vách núi cao vút, suối chảy chắn ngang, rừng rú dày đặc, che kín cả mặt trời. Chàng cứ tiếp tục đuổi theo độ một tiếng đồng hồ sau, thì trông thấy ba bóng người trước mặt, nhắm hướng một ngôi cổ tự chạy thẳng đến.

Trước ngôi cổ tự ấy, đâu đâu cũng có những gốc tùng cổ thụ, to bằng mấy người ôm, cành lá sum sê như rồng bay phượng múa, hình thù trông thực kỳ lạ.

Khi ba người vừa tiến vào khu núi bằng phẳng có những gốc tùng cổ thụ ấy thì bỗng nghe có một tiếng niệm Phật to :

-ADIĐàPHậT ! Tức thì, từ phía sau một gốc tùng, bỗng lách ra một tăng nhân mặt mày vàng úa, hình thù như một pho tượng Phật Di Lặc, đôi mắt bé nhỏ, chắp tay nhếch miệng tươi cười:

- Hoang tự vốn có lệ không nghênh tiếp các bằng hữu võ lâm, xin ba vị thí chủ hãy trở vê cho ! Ba người vừa mới đến, người đứng ở phía trái, tuổi trên dưới ngũ tuần, diện mạo thanh tú, cằm có năm chòm râu đen. Người đứng ở giữa là một thiếu niên tuổi độ hai mươi lăm, hai mươi sáu, dáng điệu anh tuấn oai vệ, mắt cọp mũi sư tử, mặt vuông da trắng. Đôi mắt cọp của y chiếu ngời ánh sáng. Người còn lại là một lão già mặt đỏ, lưng hơi gù.

Người thiếu niên nghe qua câu nói của vị tăng nhân liên "hừ" một tiếng qua giọng mũi :

- Lời nói của đại sư sai rồi, đâu ai thấy Phật mà không lạy bao giờ ?

Vị tăng nhân ấy cất tiếng cười khá khá nói :

- Tệ tự rất nghèo nàn, nên thiếu cả kim thân của đức Phật. Người đứng đắn không nói quanh co, chắc ba vị đến đây ắt cũng có mục đích gì ?

Người thiếu niên đứng chính giữa gằn giọng nói :

- Đại sư tỏ ra biết nhận xét con người đấy ! Đúng thế, tại hạ muốn tìm hiểu nơi đại sư vê một người ?

Vị tăng nhân cười nhạt đáp :

- Bần tăng đã đoạn tuyệt với giới giang hồ từ lâu, thí chủ định hỏi đường nơi một kẻ mù mắt chăng ?

Người thiếu niên tựa hồ như không nghe câu nói của vị tăng nhân, cười vui vẻ đáp :

- Đại sư có biết Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải hiện giờ ở đâu không ?

Sắc mặt của vị tăng nhân ấy liền thay đổi. Trong đôi mắt bé nhỏ chiếu ngời hai tia sáng lạnh ngắt, cất giọng hung dữ nói :

- Thí chủ làm thế nào biết được Đào Như Hải là người quen biết với bần tăng ?

Người thiếu niên đáp :

- Bảy hôm trước đây, có người chính mắt trông thấy đại sư và Đào Như Hải từ Biện Lương trở vê chốn này. Sau khi đại sư vê đến chùa, thì Đào Như Hải đã bỏ đi nơi khác ! Vị tăng nhân cất tiếng cười to, đưa tay chỉ về phía sau lưng của người thiếu niên nói:

- Đấy chẳng phải là Đào Như Hải thí chủ trở lại hay sao ?

Người thiếu niên tưởng thực, bèn quay mặt nhìn lại sau lưng thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Vì bên ngoài khu tùng cổ thụ, đang ùn ùn kéo tới vô số tăng nhân, người nào người nấy mặt mày hung dữ tràn vào bao vây.

Bởi thế, người thiếu niên cất tiếng cười to nói :

- Lời tục thường nói:

"Kẻ sợ thì không đến, mà kẻ đến thì không sợ.".

Tại hạ đến đây mục đích là tìm Đào Như Hải, chứ không phải gây sự trả thù gì với đại sư, vậy đại sư có thể hành động lỗ mãng như thế hay sao ?

Người tăng nhân lại cất tiếng cười nói :

- Đấy là ba vị thí chủ lỗ mãng, chứ nào phải bân tăng ? Ba vị thí chủ nên bó tay chịu trói, chớ nên để bần tăng phải mệt sức ! Lúc ấy, lão già lưng gù bỗng cất tiếng cười nhạt, nói :

- Muốn chúng tôi bó tay cũng không khó gì cả, nhưng trước hết, chúng tôi xem võ công của đám trọc các ông như thế nào ? Với một thế trận như vầy, đâu lại vây khốn được lão phu ?

Người tăng nhân liên híp đôi mắt bé nhỏ, nói :

- Nếu ông không tin, thì cứ thử xem có thể chạy thoát khỏi khu nmg tùng này không ?

- Chưa chắc đâu ! Tiếng nói vừa dứt, thì lão già ấy liền vọt người bay bổng lên, rồi nhào lộn ra sau, nhanh nhẹn lướt ra xa ngoài bảy tám trượng...

Tức thì, có hai tăng nhân liên vung ngọn thiên trạng nặng như núi, khiến cuồng phong cuốn tới ào ào, nhằm ngay người của lão già công thẳng tới Lão già lưng gù chưa rơi tới mặt đất, thì thân hình đã lách qua phía mặt một cách kỳ diệu, rồi vung nhanh cánh tay trái lên chụp lấy ngọn thiên trượng bên phải vừa công tới. Sau khi thân hình lão ta vừa rơi xuống thì đã đưa hai chân đứng vững như bàn thạch.

Trong khi ấy, người tăng nhân ở phía tay phải liên cảm thấy có một sức mạnh phi thường, kéo cả thân người y vê phía trước mà chính y không còn đủ sức gượng lại nữa...

Lão già lưng gù liên nhanh nhẹn vung chưởng mặt lên đánh thẳng vào lưng người tăng nhân vừa ngã chúi tới. Thế là sau một tiếng gào to, tâm mạch của người tăng nhân ấy đã bị đánh vỡ, thân người bay bổng lên cao ba bốn trượng rồi rơi xuống đấy chết tốt.

Người tăng nhân ở bên trái đánh cây thiên trạng vào khoảng không, nên đã biết gặp phải tay kình địch. Đồng thời y lại thấy đồng bọn bị đối phương đánh chết một cách thê thảm, nên giận dữ quát to một tiếng, rồi vung trượng quét ngang khiến bóng trượng chập chờn khắp nơi, rít gió vèo vèo, công thẳng vê phía lão già lưng gù.

Cùng một lúc, lại có ba tăng nhân khác nhanh nhẹn nhảy vào vòng chiến vây chặt lấy lão già lưng gù.

Nhưng lão già lưng gù hết sức can đảm, vung hai chưởng quét ra, công thẳng vào bốn địch thủ. Thân hình của lão ta nhanh nhẹn như bay, vừa vung tay chém, đánh, khóa, chụp với những thế võ vô cùng kỳ diệu, hiểm hóc khiến cát bụi bay đầy trời, lá rụng như bướm bay...

Thế là năm bóng người, kẻ nhảy lên, người rơi xuống, đánh nhau hết sức quyết liệt Người tăng nhân có thân hình như Phật Di Lặc vừa rồi, thấy võ công của lão già lưng gù chẳng phải tâm thường,

vừa xuống tay là đã giết chết số tăng nhân thủ hạ của ông ta, thì mặt lộ sắc giận dữ, tràn đầy sát khí. Nụ cười trên môi ông ta vừa rồi cũng tan biến đi đâu mất và đã trở thành lạnh lùng như băng, đưa mắt nhìn thẳng vào người thiếu niên nói :

- Con quỉ già lưng gù ấy có phải là Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang khét tiếng ở vùng Bát Mân đấy không ?

Người thiếu niên lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Chính là ông ta đấy ! Lúc đó, từ trong chùa lại có ba người tăng nhân trẻ tuổi có thân hình thực to lớn, sắc mặt lạnh lùng, tiến đến đứng bên cạnh vị tăng nhân.

Vị tăng nhân cất tiếng cười lạnh lùng nói :

- Trình Nam Giang lại dám đến bản tự làm dữ, chốc nữa đây, hắn tất phải chịu nếm mùi khổ sở ! Lão già có diện mục tuấn tú đứng bên cạnh người thiếu niên bỗng quay lưng nhảy thẳng ra sau để tiếp tay với Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang.

Thì ra, tuy Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang có một chưởng lực hết sức hùng hậu, mỗi thế đánh đều như búa thiên lôi giáng xuống ô ạt khiến bốn tăng nhân không thể nào tràn tới được một bước, nhưng vì hai chưởng không làm sao địch nổi tám tay. Phương chi, ông ta lại tay không mà đánh nhau với bốn ngọn thiết trượng vô cùng nguy hiểm, nội lực vì thế phải hao tổn nhiều, dân dân tâm thân bị căng thẳng, mô hôi xuống ướt cả trán. Bởi thế, sự tiếp tay của lão già diện mục tuấn tú là rất hợp thời.

Người tăng nhân quay mặt nhìn về phía ba tăng nhân trẻ tuổi vừa đến, quát :

- Hãy bắt sống hắn lại ! Tức thì, ba người tăng nhân to lớn ấy, liên nhanh nhẹn tràn người tới.

Đến nơi, họ đứng thành hình chân vạc, đưa chưởng lên thủ thế, sẵn sàng tấn công.

Người tăng nhân liên cất giọng lạnh lùng :

- Hãy nghe theo lời của bần tăng, bó tay chịu trói là tốt hơn ! Người thiếu niên cười lạnh lùng :

- Vị tất ông muốn là được ! Vừa nói, người thiếu niên ấy cũng vung tròn chưởng trái, nhằm ngay người tăng nhân đứng bên trái đánh thẳng tới nghe một tiếng vút. Nhưng khi thế chưởng của người thiếu niên mới đi được nửa chừng, thì y bất thần thu nhanh lại, rồi cả thân mình quay vê phía phải lao vút tới.

Một thân pháp diễn biến khó lường như thế, chẳng những làm cho người tăng nhân ở bên phải không kịp đê phòng, mà đến ngay cả vị tăng nhân đang đứng ở bên ngoài cũng chẳng hê ngờ đến

được. Do đó, ông ta không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Thế là, người tăng nhân đứng bên phía ngoài liên bị chưởng mặt của chàng thiếu niên đánh trúng thẳng vào lồng ngực nghe một tiếng "phịch", tức thì thân người của y liên xoay tròn một vòng, rồi loạng choạng thối lui ra sau bảy bước, há miệng hộc ra một ngụm máu tươi té lăn ra chết tốt.

Hai tăng nhân kia trông thấy thế đều lộ vẻ kinh khiếp.

Vị tăng nhân liên vọt lên không, bay tới trước mặt người thiếu niên gắn giọng :

- Qua thân pháp và thế võ của thí chủ, dường như thí chủ là người trong môn phái của Vương ốc Nhất Lão Thất Bộ Truy Hồn Đoàn Vĩnh Thọ thì phải?

Đôi mắt cọp của người thiếu niên liền giương to lên và cất giọng cười ngạo nghễ :

- Đôi mắt của đại sư khá lắm ! Đấy chính là tiên phụ của tại hạ. Tôi đây là Đoàn Thừa Tiên ! Người tăng nhân không khỏi giật mình nói :

- Nghe đồn Đoàn lão thí chủ bị mất mạnh dưới những mũi Ngũ vân xà đầu đinh, thế tại sao thí chủ không tìm Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành để thanh toán với hắn, mà trái lại đi tìm Đào Như Hải ? Như vậy, chẳng hóa ra lệch lạc lắm sao ?

Đoàn Thừa Tiên cười lạnh lùng :

- Tại hạ nào có nói tìm Đào Như Hải để thanh toán mối thù ấy đâu, mà chỉ vì đại sư gây sự một cách vô lý, ỷ mạnh hiếp yếu mà thôi ! Người tăng nhân cười khanh khách :

- Tìm đến cửa để gây sự thì về tình hay về lý cũng khó mà tha thứ được! Nói đoạn, ông ta liền dùng thế Tây phong tàn chiếu đánh xéo về phía Đoàn Thừa Tiên. Thế đánh của ông ta tuy bê ngoài xem chậm chạp, nhưng thực ra thì hết sức nhanh nhẹn, kình phong cuốn tới chụp thẳng vào mấy huyệt đạo quan trọng ở tại vai, ngực và hông của đối phương.

Đoàn Thừa Tiên tuy không biết lai lịch của vị tăng nhân này, nhưng chỉ qua thế đánh của lão ta, cũng đã biết lão ta là một người võ công trác tuyệt Bởi thế, y không dám cẩu thả, vội vàng lách mình tránh ngang rồi vung chưởng mặt lên dùng thế Huyên điểu hoa sa quét thẳng ra, trong khi hai ngón tay phía trái giương thẳng như một ngọn giáo, điểm nhanh vào Kiên tĩnh huyệt của tăng nhân. Nhưng cánh tay phải của người tăng nhân vừa đánh ra vẫn không hề thu trở lại, mà chỉ xoay tròn bay múa trên không, diễn biến thành những thế võ lạ lùng, nhắm công đến những nơi mà Đoàn Thừa Tiên không thể ngờ đến được.

Đoàn Thừa Tiên là người học vấn uyên thâm, võ công tinh tuyệt mà lại dùng cả chưởng lẫn chỉ, tấn công toàn lực vào đối phương, nên nhất thời khó phân được thắng bại.

Trong khi đó Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, sau khi được lão già diện mục tuấn tú nhảy vào tiếp tay, thì liên thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Lão già diện mục tuấn tú ấy cũng là một cao thủ trong võ lâm, tên tuổi vang dội vùng Bát Mân, danh hiệu là Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý.

Sau khi ông ta lao người tới thì liên vung chưởng đẩy lui hai tăng nhân đang vây đánh Trình Nam Giang, rồi nhanh nhẹn tuốt ra một lưỡi kim đao hình chiếc liềm, chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt, vung lên công thẳng về phía đối phương.

Tuy lão ta đã liên tiếp đánh trọng thương mấy tăng nhân, nhưng số tăng nhân tràn đến mỗi lúc một đông, người này bị đẩy lui thì người kia lại tràn tới, khiến cho Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý phải đối phó không ngớt tay. Vì thế chân lực bị hao hụt dần, càng ngày càng luống cuống, bị động.

Qua một lúc giao tranh, vị tăng nhân bỗng vung mạnh quả đấm phía trái dùng thế Trực đảo hoàng long, đánh thẳng vào ngực Đoàn Thừa Tiên.

Khi thế đánh ấy còn cách ngực Đoàn Thừa Tiên độ chừng một thước mộc nữa, thì năm ngón tay của lão ta liên giương ra, công thẳng tới. Đoàn Thừa Tiên không ngờ vị tăng nhân ấy lại có một thế đánh như vậy, nên hốt hoảng lách mình tránh ngang, rồi quét chưởng ra đỡ thẳng.

Qua một tiếng nổ to, hai luông chưởng lực đã chạm thẳng vào nhau.

Đoàn Thừa Tiên cảm thấy lòng bàn tay đau buốt như bị lửa đốt, tự biết đã bị kẻ địch ám hại, bèn vọt người lên, nhảy lui ra sau ngoài một tràng, đưa mắt nhìn kỹ bàn tay, thấy lòng bàn tay đã hiện lên một vòng tròn đen, nên không khỏi kinh hãi.

Vị tăng nhân liên cười to :

- Ngươi không thể sống hơn hai tiếng đông hô...

Trong khi vị tăng nhân đang vui sướng và mất hết sự cảnh giác, thì bất thân thoáng thấy có ba chấm đen bay thoắt đến, nên hết sức kinh hãi. Trong khi lão ta chưa kịp đối phó thì trên cánh tay mặt đã cảm thấy đau buốt, rồi sự đau buốt ấy tràn nhanh lên vai...

Lão ta vội vàng khóa các huyệt đạo lại, vén tay áo lên xem, thì trông thấy trên cánh tay hiện rõ ba chấm đỏ to cỡ đầu cây kim may, nên không khỏi thất sắc, gằn giọng mắng to :

- Tên lão tặc Đào Như Hải muốn giết người để giữ kín mọi sự bí mật ! Nếu bần tăng chưa chết thì sẽ bầm nát thây ngươi ra mới hả cơn giận trong lòng ! Nói đoạn, lão ta cảm thấy đôi mắt tối sâm, đôi chân mềm nhũn, rồi té khuy xuống đất. Thì ra, tuy lão ta đã khóa các huyệt đạo trên vai lại, nhưng vẫn không làm thế nào ngăn chặn được chất độc thấm vào người. Hai tăng nhân trẻ tuổi có thân hình cao

lớn, trông thấy thế hết sức kinh hoàng, vội vàng chạy tới đỡ lấy vị tăng nhân đứng dậy.

Đoàn Thừa Tiên khi ấy đôi mắt cũng đã bị hoa lên, sắc mặt tái nhợt, mệt nhọc đứng dựa vào một gốc tùng cổ thụ. Y trông thấy thế, thì nói hổn hển :

- Đại sư, ông đã làm sao rồi ? Giờ đây ông nói rõ tung tích của Đào Như Hải cho chúng tôi nghe vẫn còn chưa muộn ! Vị tăng nhân đang vận dụng chân khí trong người để ngăn chặn thuốc độc, không cho xâm nhập vào tạng phủ. Khi nghe lời nói của Đoàn Thừa Tiên thì ngước mắt lên nhìn y một lượt, rồi lại đưa mắt nhìn sang số thủ hạ của lão đang còn vây đánh Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý.

Trong khi đó các tăng nhân khác đã thấy vị tăng nhân bị nguy, nên không khỏi kinh hãi, ùn ùn kéo nhau chạy tới hỏi han.

Vị tăng nhân nói :

- các ngươi chớ nên hỏi lắm lời, mau ra lệnh cho chúng nó hãy ngưng tay lại đã ! Sau khi nhận được lệnh, thì hai tăng nhân đang đánh nhau với Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý liên nhảy lui ra sau. Nhưng, Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý vì chân lực bị hao tổn quá nhiêu, khí huyết trong người đang cuồng loạn và dồn cả lên ngực, nên mới vừa ngưng tay thì cả hai đêu hộc máu tươi rồi ngã xuống đất ngất lịm đi.

Vị tăng nhân nhếch môi cười, quay vê Đoàn Thừa Tiên nói :

- Đã muộn rồi ! Trong đời của bần tăng có năm thứ ám khí riêng biệt của mình, ai bị trúng nhằm thì không làm sao cứu được nữa. Trong khi đó, thuốc giải độc của bân tăng lại vừa dùng hết, muốn bào chế ít nhất cũng phải tìm dược thảo dược trong vòng ba tháng mới đủ. Mạng sống của ngươi không thể quá hai tiếng đồng hồ nữa, vậy ngươi đành theo số mạng thì hơn ! Đoàn Thừa Tiên thấy không còn hy vọng gì sống sót, nên hai khóe mắt bất giác trào ra hai dòng lệ nóng.

Vị tăng nhân trông thấy thế, cất giọng lạnh lùng :

- Ngươi chết dưới tay của bần tăng cũng chẳng oan uổng gì ! Ngươi có biết bần tăng là ai không ?

Đoàn Thừa Tiên nuốt lệ, giận hầm hầm nói :

- Chết dưới tay của Đào Như Hải thì cũng không có gì oan uổng ! Đấy chính là lẽ trời công bình báo ứng không sai. Ai bảo ông tiếp tay với bọn hung ác ?

Vị tăng nhân nghe thế không khỏi cười đau đớn :

- Ngươi mắng phải lắm ! Phải lắm ! ác Di Lặc Trúc Tây ta lân thứ nhất mới bị một người mắng

chua cay như thế ! Đoàn Thừa Tiên không khỏi chưng hửng :

- Thì ra ông là ác Di Lặc Trúc Tây, một trong thập ác của võ lâm... ?

Vừa nói đến đây, thì đôi mắt của y đã tối sâm lại, rồi ngã gục xuống đất.

Chương 18: Người Thiếu Phụ Khó Hiểu

Trong cánh rừng tùng trước cửa ngôi cổ tự im phăng phắc, chỉ nghe tiếng lá tùng reo trong gió, vi vu buồn bã.

Các tăng nhân người nào người nấy đều đứng trơ ra như một tượng gỗ, đưa mắt nhìn vị ác Di Lặc Trúc Tây đổ mô hôi nhễ nhại, nhưng không có ai nghĩ ra được cách gì để cứu y cả.

Mọi người biết lão ta đang vận dụng chân lực trong người để chống lại chất độc, nên không dám nói lớn tiếng, sợ làm kinh động của lão ta.

Riêng Đoàn Thừa Tiên, Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý, tuy không còn sức chống cự được nữa, nhưng các tăng nhân có mặt vì nghe theo mệnh lệnh của Trúc Tây nên cũng không ai ra tay sát hại ba người.

Qua một khoảng thời gian độ một chén trà nóng, thì từ một góc trời xa xăm, bỗng vọng lên một tiếng hú dài trong ngần. Tiếng hú ấy vang dội cả trời cao, gây thành những tiếng hồi âm không dứt.

Các tăng nhân vừa nghe qua thì sắc mặt đều biến hẳn, ai nấy cũng thủ thế đê phòng, đưa mắt chăm chú nhìn vê hướng có tiếng hú vọng lại.

Trong khi dư âm của tiếng hú chưa dứt, thì bên ngoài khu nmg tùng bỗng bước đến một chàng thiếu niên phong lưu tuấn tú, mặt sáng như ngọc, thái độ khoan thai. Chàng thiếu niên ấy chậm rãi bước thẳng tới trước mặt Trúc Tây.

Số tăng nhân đứng chung quanh trông thấy thế, liền đưa ngang cây trượng, chân trước mặt chàng thiếu niên quát to :

- Thí chủ định làm gì thế ?

Chàng thiếu niên khẽ mỉm cười :

- Người xuất gia sao lại có vẻ hung hăng như vậy ? Tại hạ đến đây không phải có mục đích gây sự, mà chỉ có ý hỏi thăm tung tích của một người...

Nói đến đây, chàng thiếu niên đưa mắt quét qua một lượt, rồi lộ sắc kinh dị, tiếp rằng :

- Xem ra vừa rồi, đã xảy ra một cuộc ác chiến tại đây thì phải ? Chắc là con quỉ già này đã gây ra

chứ còn ai nữa ?

ác Di Lặc Trúc Tây vốn đang nhắm nghiền đôi mắt, nghe thế liền mở to đôi mắt ra, vận dụng chân khí trong người nói :

- Có phải thí chủ muốn tìm con quỉ già Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải chăng ?

Chàng thiếu niên đáp :

- Đúng vậy ! Xin đại sư vui lòng chỉ cho. Trước đây hai tiếng đông hô, tại hạ trông thấy bóng của tên lão tặc đó, nhưng vì tại hạ không quen thuộc địa hình, nên để hắn chạy mất ! Trúc Tây lắc đầu, cười đau đớn :

- Thí chủ đã đến chậm một bước, nên bân tăng đã bị Đào lão tặc xuống tay thanh toán. Hiện giờ chẳng rõ hắn đã bỏ đi đâu rồi ! Chàng thiếu niên tuấn tú ấy chính là Đào Gia Kỳ. Sau khi nghe câu trả lời của Trúc Tây, thì chàng không khỏi lộ vẻ thất vọng, cất tiếng than :

- Hắn không còn ở đây nữa hay sao ?

Chàng đưa mắt nhìn chăm chú vào Trúc Tây, hỏi tiếp :

- Đại sư đã bị trúng một thứ ám khí gì ? Có thể cho tại hạ xem qua hầu tìm cách cứu nguy giúp không ?

Trong đời có ai là người không sợ chết bao giờ ? Bởi thế, ác Di Lặc Trúc Tây nghe qua, thấy có hy vọng sống, nên lộ sắc vui mừng, đưa cánh tay lên :

- Chỉ e rằng thí chủ không có cách gì cứu được đó thôi ! Đào Gia Kỳ nắm lấy cánh tay bị thương của ác Di Lặc Trúc Tây, đưa mắt chăm chú nhìn kỹ, rồi không khỏi biến sắc mặt :

- Thì ra đây là Sách hồn châm, cũng may chân lực của đại sư dồi dào, nên mới kéo dài được mạng sống đến giờ phút này. Nhưng nếu chậm trễ hơn thì không làm sao cứu được nữa ! Trúc Tây hết sức vui mừng :

- Thí chủ bảo thế, có nghĩa là thí chủ trị được vết thương do Sách hồn châm gây ra hay sao ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười gật đâu, rồi dời tia mắt về phía Đoàn Thừa Tiên nói :

- còn vị này, có lẽ cũng bị hại bởi Sách hồn châm của tên lão tặc Đào Như Hải chăng ?

Trúc Tây ho một tiếng khô khan, sắc mặt có vẻ luống cuống :

- Cậu ấy đã bị Tử lân mang của bần tăng đánh bị thương nguyên chỉ là một sự hiểu lầm nhau.

Nhưng thuốc giải độc của bần tăng đã vừa dùng hết...

Đào Gia Kỳ cất tiếng than :

- Chỉ vì một chuyện nhỏ, mà đã gây sự chém giết nhau, thực không khỏi phụ lòng hiếu sinh của trời đất ! Câu nói của chàng hết sức chân thành và cảm động. Nhưng sau đó, chàng bỗng cất tiếng to :

- Xin phiên vị đại sư nào lấy giúp cho một cái tô mang ra đây ! Liền đó, có một tăng nhân lên tiếng đáp lời, rối lao mình lướt nhanh vào trong chùa.

ác Di Lặc Trúc Tây nói :

- Bân tăng còn có thể kéo dài mạng sống được ít tiếng đông hô nữa, xin thí chủ hãy lo cấp cứu cho Đoàn thí chủ trước ! Lão ta vốn có ý muốn nói, món ám khí Tử lân mang của mình hết sức độc, không tin Đào Gia Kỳ có thể cứu chữa được. Nhưng sau đó, lão ta lại có ý nghĩ là Đào Gia Kỳ đã có thể trù được chất độc của Sách hồn châm thì chất độc của Tử lân mang tại sao lại không trừ được, do đó mới thay đổi lại câu nói như vừa rồi.

Đào Gia Kỳ liền bước đến cạnh Đoàn Thừa Tiên, trông thấy y hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tím bầm, hơi thở mong manh, bèn thò tay điểm thẳng vào Thần đình huyệt của y một lượt.

Nên biết Đào Gia Kỳ khi đã xem qua kinh sách gì thì nhớ mãi không khi nào quên. Bởi thế, đối với pho Giáng Long kinh, những tuyệt nghệ trong thiên môn mà Đạt Ma Tổ Sư đã để lại, chàng xem qua thì đã thuộc nằm lòng. Võ học ghi chép trong pho Giáng Long kinh hết sức uyên thâm, nhưng khi chàng tiếp tay với Diệp Hồng Tảo lấy bụi cỏ Thuần Dương tục đoạn thảo thi đã suy ngẫm và lĩnh hội được toàn bộ pho kinh ấy. Hơn nữa, nhờ chàng có một thiên bẩm trời ban, nên từ đó đến nay không lúc nào là không tiếp tục tìm hiểu sâu thêm đối với các môn võ học trong pho Giáng Long kinh và đã tiêu hóa tất cả những võ công ghi chép trong pho kinh vào trong cơ thể của mình.

Bởi thế, chỉ pháp của chàng vừa sử dụng, tuy bê ngoài coi hết sức bình dị, nhưng thực ra bên trong ngầm chữa mấy luồng kình lực nặng nhẹ phải vừa đúng, không thê sai chạy một ly.

ác Di Lặc Trúc Tây trông thấy thế không khỏi kinh hoàng, thâm nghĩ:

"Làm như vậy, chẳng phải khiến cho nạn nhân càng mau chết hay sao ?

Nếu nạn nhân hộc ra một búng máu độc thì dù cho Đại La Thiên Tiên cũng không tài nào cứu sống được ! ".

Nghĩ vậy, lão ta hết sức lo lắng.

Nhưng ngay lúc đó, Đào Gia Kỳ bỗng nhảy lui nhẹ nhàng ra sau. Đoàn Thừa Tiên đã dần dần trở

thành hồng hào chứ không còn tái nhợt như khi nãy nữa. Trúc Tây thấy thế không khỏi sửng sốt.

Vừa lúc đó, người tăng nhân đi vào trong chùa lấy tô cũng vừa chạy ra đến nơi. Đào Gia Kỳ đưa tay cầm lấy cái tô sứ, rồi hỏi vị tăng nhân ấy :

- Có dòng suối nào gần đây không ?

Người tăng nhân đáp :

- Có một dòng suối tại phía trái ngôi chùa, để tiểu tăng đến đó lấy nước cho! Đào Gia Kỳ lắc đầu :

- Không cần, để tại hạ tự đi được rồi ! Nói đoạn, chàng liền lao người lướt thẳng về phía ấy.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người đã trông thấy Đào Gia Kỳ chạy trở lại.

Lúc đó, Đoàn Thừa Tiên cũng vừa tỉnh lại. Đào Gia Kỳ không nói gì cả, vạch bàn tay của y ra, dùng đá nam châm hút lấy Tử lân mang ra ngoài rồi bỏ vào tô nước hai viên thuốc, bảo Đoàn Thừa Tiên uống đi một nửa.

Chàng tươi cười nói :

- Anh hãy ngôi lên, điều hòa hơi thở trong chốc lát thì sẽ khỏi ngay ! Nói dứt lời, chàng liền quay người bước thẳng đến trước ác Di Lặc Trúc Tây lo cứu chữa cho lão ta.

Đào Gia Kỳ cứu chữa cho Trúc Tây xong thì ngửa mặt thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, như trút được một gánh nặng trên vai.

Trong khi ấy, chàng bỗng nghe Đoàn Thừa Tiên lên tiếng nói :

- Ơn cứu mạng của ông anh thật to lớn như cái ơn tái tạo, tại hạ xin có một lạy này để tỏ lòng biết ơn ! Đào Gia Kỳ liên quay người lại, trông thấy Đoàn Thừa Tiên đang sụp lạy sát đất, thì hối hả đưa hai tay ra đỡ y đứng lên nói :

- Trong võ lâm, hễ gặp việc hoạn nạn thì ai cũng có nhiệm vụ tương trợ cho nhau, đấy là lẽ tự nhiên, tôi đâu dám nhận đại lễ như thế ?

Sắc mặt của Đoàn Thừa Tiên lộ đầy vẻ cảm kích, chắp tay xá một xá thực sâu, nói :

- Tại hạ còn có việc phiền đến ông anh, đấy là hai vị thúc phụ của tại hạ cũng đang bị nội thương trầm trọng, xin phiên ông anh hãy ra tay cứu chữa cho luôn thể ! Đào Gia Kỳ ngạc nhiên nói :

- Hai vị ấy ở đâu, sao tại hạ không trông thấy ?

Thì ra, vì lúc đó Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý đang nằm chung với những xác chết của số tăng nhân trong chùa nên Đào Gia Kỳ không để ý đến.

Song, lời nói ấy của Đào Gia Kỳ là thực sự chàng không trông thấy hay cố tình giả vờ thì chỉ có trong lòng chàng mới biết mà thôi.

Đoàn Thừa Tiên dẫn Đào Gia Kỳ bước đến trước hai nạn nhân. Chàng đưa mắt nhìn qua bèn nói :

- Đấy là vì nạn nhân đã dùng sức quá nhiêu, nên bị kiệt sức đó mà thôi ! Nói dứt lời, chàng bèn lần lượt đỡ Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý ngồi dậy, đưa chưởng vỗ nhẹ vào Mệnh môn huyệt tại sau lưng của mỗi người một lượt. Tức thì, cả hai cùng ho lên một tiếng to, rồi nhổ ra một bãi nước bọt lẫn lộn máu bầm. Kế đó, cả hai liền mở mắt bừng tỉnh trở lại. Họ trông thấy không khí chung quanh khác thường, thì không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Đoàn Thừa Tiên vì vừa rồi bị ngất, nên không biết việc Đào Gia Kỳ xuất hiện, sau đó nhờ nghe qua lời thuật lại của ác Di Lặc Trúc Tây, thì y mới được biết mọi việc vừa xảy ra. Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý nghe xong liên lên tiếng cảm tạ không ngớt.

Đào Gia Kỳ sau một vài câu nói khiêm tốn, bèn tiếp :

- Hiện giờ tôi cần phải truy tìm gấp tung tích của tên lão tặc ấy, nên không thể lưu lại đây lâu được, nhưng mong rằng vê sau chúng ta còn có dịp gặp mặt lại nhau ! Nói đoạn, chàng liền vòng tay thi lễ, rồi hối hả bỏ ra đi.

ác Di Lặc Trúc Tây liền to tiếng :

- Xin thí chủ hãy chậm bước, bần tăng còn có lời này muốn nói với thí chủ ! Đào Gia Kỳ lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư còn có điêu gì muốn nói nữa ?

Trúc Tây cười buồn bã :

- Bần tăng là Trúc Tây, tuy bấy lâu nay được mọi người xem là một trong Thập ác của võ lâm, nhưng những năm gần đây, bần tăng đã biết thận trọng trong mọi việc làm, cắt đứt hẳn liên hệ với số đồng đạo trước kia. Tuy nhiên, qua mấy việc biến động to tát, làm rung chuyển cả võ lâm vừa rồi, đã làm cho bần tăng có ý nghĩ muốn dấn bước lại trong giới giang hồ, để dự phần vào cuộc tranh đoạt báu vật của võ lâm. Ngay lúc ấy, thì Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải bất thân tìm đến đây khuyến dụ bân tăng cùng mưu đại sự với hắn, nhưng bân tăng từ chối và bảo thẳng cho hắn biết là cá tính của bần tăng chỉ thích hành động đơn độc một mình mà thôi. Không ngờ vì thế, tên lão tặc đó lại thâm oán hận bân tăng, gây ra mối họa như ngày hôm nay...

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát, mặt lộ sắc chân thành, nói tiếp :

- Bân tăng đã mang ơn thì cân phải báo đáp. Vậy bân tăng sẵn sàng nói rõ cho các hạ biết ít nhiêu tin tức vê Đào Như Hải, mà chính bần tăng đã hiểu được. Vừa rồi, tên lão tặc ấy dường như đi về hướng núi Đại Ba Sơn.

Có lẽ hắn đến tìm một cao thủ mà bần tăng không được biết danh tính, ở tại Kim Ngân Giáp thuộc vùng Đại Ba Sơn, để trả mối thù cũ. Bần tăng chỉ được biết có bấy nhiêu thôi ! Đào Gia Kỳ hết sức vui mừng chắp tay nói :

- Tại hạ xin đa tạ sự chỉ bảo của đại sư ! Nói đoạn, chàng vung mạnh hai cánh tay, vọt thăng lên không bảy tám trườn, rồi xoay mình lướt thẳng đi như một ánh chớp, chỉ trong nháy mắt là mất hút.

ooo Bóng tịch dương đã bắt đâu xuống núi. Vùng Đại Ba Sơn màu cây xanh đã trở thành xám nhạt, bóng tối chập chờn đó đây... Các ngọn núi dính liên nhau, chạy dài vô tận.

Trong Kim Ngân Giáp, xác chết nằm ngổn ngang, có đến mười mấy người. Số xác chết ấy đêu bị vỡ ngực rách bụng, tạng phủ tuôn cả ra ngoài, máu loang đỏ đất, trông hết sức ghê rợn.

Bóng tịch dương le lói, nhợt nhạt, gió rùng vèo vèo, xác chết rải rác đó đây, khiến cảnh sắc tại Kim Ngân Giáp trông thực thê lương, kinh rợn.

Ngay lúc ấy, có một bóng người từ trên không trung xẹt thẳng xuống.

Bóng người ấy chính là Đào Gia Kỳ. Chàng đưa mắt nhìn khắp bốn bên, đôi mày lưỡi kiếm không khỏi nhường cao, tia mắt tràn đầy sắc căm tức, nói lẩm bẩm :

- Ta lại đến chậm một bước ! Tên lão tặc này quả thực tàn ác vô cùng, xem ra chắc không có ai được sống sót. Đây lại là một vụ án hoàn toàn bí mật ! Chàng buột miệng than dài, rồi thâm nghĩ:

"Chuyến đi đến đây của ta, thực là phí công vô ích ! Ta vốn có ý định gạn hỏi tên lão tặc này vê lý do Lê Kim Hành đã bỏ cả trang trại mà rút lui, nhưng chăng ngờ lại chậm chân hơn kẻ địch. Quả nhiên là dục tốc bất đạt. Vậy, chi bằng ta sẽ đi đến Ngũ Hành Cốc tại Gia Lăng trước, rồi từ từ sẽ tìm hiểu việc này sau, chắc cũng có ngày sự thật được phơi ra ánh sáng".

Trong lòng chàng đã quyết định, nên liền men theo sơn cốc đi tới.

Lúc ấy, trăng sáng đã lên, chung quanh ngoài tiếng gió thổi rì rào, còn thì đêu phẳng lặng, vắng ngắt. Đào Gia Kỳ đi ra khỏi khe núi, trèo qua hai đỉnh cao, tiến vào giữa một khu rừng trúc rậm rạp.

Bỗng nhiên, chàng nghe giữa cánh nmg trúc cách đấy khá xa có tiếng rên rỉ yếu đuối vọng lại. Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, nhắm hướng có tiếng rên vọt người lướt thẳng tới. Đến nơi, chàng

thấy tại đấy trúc mọc dầy đặc, tiếng rên cũng không còn nghe nữa, lục lạo tìm kiếm khắp nơi cũng không trông thấy gì lạ.

Đào Gia Kỳ thâm nói:

"Đôi tai ta thính lắm, chắc chắn là nghe không lầm, đấy rõ ràng là tiếng người rên rỉ, thế tại sao tìm không thấy gì cả ?" Sau đó, chàng lại đưa mắt tìm kiếm khắp mọi nơi, nghiêng tai lắng nghe thật kỹ. Qua một lúc lâu, quả nhiên chàng lại nghe có tiếng rên rỉ. Lần này, chàng nghe lại càng rõ ràng hơn lần trước, nên tức khắc tràn thẳng người vê phía ấy. Đến nơi, chàng trông thấy sau một khóm trúc rậm rạp, có một thiếu phụ mặc áo đen, tuổi trên dưới ba mươi, đang ngồi dựa lưng vào khóm trúc.

Người thiếu phụ đó đang bị thương rất trâm trọng, đôi mắt lờ đờ. Qua bóng trăng loang lổ, chàng trông thấy khuôn mặt của thiếu phụ ấy tựa hồ như rất xinh đẹp. Nàng có một khuôn mặt trái xoan, vành môi anh đào, tóc buông rũ phủ vai, mũi cao mắt sáng, không có một khuyết điểm nào.

Người thiếu phụ trông thấy Đào Gia Kỳ xuất hiện, thì đưa đôi mắt nhìn đăm đăm vào chàng, tựa hồ như hết sức ngạc nhiên, mà cũng tựa hồ như bị dáng điệu hào hoa, khuôn mặt tuấn tú của Đào Gia Kỳ hấp dẫn.

Khi Đào Gia Kỳ nhận ra người đang bị trọng thương là một thiếu phụ tuyệt đẹp, thì không khỏi lộ vẻ đắn đo, do dự một lúc lâu mới nói :

- Tại hạ bất ngờ đi ngang qua đây, nghe được tiếng của cô…

Nhưng tiếng sau cùng chàng không nói ra hết vì không biết phải xưng hô như thế nào cho hợp.

Người thiếu phụ cười buồn bã :

- Dù các hạ xưng hô ra sao, tôi cũng không hề buôn phiền đâu ! Đào Gia Kỳ do dự một lúc, mới dõng dạc nói :

- Cô nương có phải đã bị thương không ?

Người thiếu phụ nói :

- Trong người tôi đang bị mười ba vết thương vì chưởng lực, rồi lại bị hai vết thương vì ám khí, thêm vào đó, lại chạy một lúc thật lâu, nên khí huyết trong người đều cuộng loạn. Nếu tôi chẳng nhờ nội công thâm hậu, thì có lẽ hồn đã vê chầu Diêm Vương rồi ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu nói thế, thì cô nương còn có thể cứu được ! Thiếu phụ cười tự nhiên. Nụ cười của nàng xinh đẹp duyên dáng như hoa nở mùa xuân, nhưng cũng đầy vẻ ảo não.

Đào Gia Kỳ không khỏi ngây ngất. Chàng cảm thấy nụ cười của người thiếu phụ này, xinh đẹp tuyệt thế, nghiêng nước nghiêng thành.

Người thiếu phụ lắc đâu nói :

- Cũng có ba phần hy vọng ! Nhưng dù cho có thể cứu được đi nữa, thì vì thời gian cách cái chết quá ngắn ngủi, vẫn không thể làm thế nào được một võ công cao tuyệt cùng một thứ linh dược hiếm có trên đời. Vậy anh hãy đi đi, tôi may mắn được nằm vĩnh viễn giữa lòng núi non xinh đẹp này, cũng là mãn nguyện lắm rồi, có gì đáng sợ ?

Đào Gia Kỳ sững sờ một lúc lâu :

- Dù cho cô nương không sợ chết đi nữa, nhưng riêng tại hạ không thể thấy nguy mà lại không ra tay cứu giúp cho người khác ! Đôi tròng mắt của người thiếu phụ bỗng sáng lên :

- Anh muốn cứu tôi ?

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt :

- Tại hạ tự biết tài nghệ của mình kém cỏi, nhưng đem hết sức mình ra xem sao ?

Người thiếu phụ đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt :

- Nghe qua lời nói của anh, bỗng khiến tôi lại có ý định ham sống.

Thôi cũng được, ở phía Nam trái núi này, có một sơn động, có thể ẩn mình được, anh hãy bồng tôi đi đến đó trước đã ! Đào Gia Kỳ nghe thế, sắc mặt không khỏi bừng đỏ, nhưng vì việc cứu người là hệ trọng nên chàng bèn nói :

- Nếu thế, xin cô nương hãy tha thứ cho về chỗ tôi phải đụng đến thân người của cô nương ! Dứt lời, chàng thò hai tay bồng lấy người thiếu phụ, đi thẳng vê hướng Nam. Chàng cảm thấy thân hình người thiếu phụ nhẹ nhàng như thân một con chim yến, mềm mại như bông, da thịt thoang thoảng mùi thtjl~l dịu dàng, nên tâm thần không khỏi xúc động, vội vàng tự trấn tĩnh, đưa mắt nhìn thẳng vê phía trước, tiếp tục bước tới.

Trong khi đang đi, bỗng chàng nghe người thiếu phụ nói :

- Anh không hỏi vê danh tánh, lai lịch của tôi, cũng như ai đã đánh bị thương tôi hay sao ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Cứu người là vì lòng nhân, dù gặp ai cũng phải cứu cả. Nếu hỏi ra lắm khi lại có nhiêu chỗ khó xử, chi bằng không hỏi thì hơn ! Người thiếu phụ im lặng không nói gì nữa.

Đi chẳng bao lâu, quả nhiên chàng trông thấy một cái hang đá ẩn mình kín đáo dưới vách núi rất nguy hiểm. Đào Gia Kỳ liên bồng người thiếu phụ đi thẳng vào trong. Qua ánh sáng lờ mờ, chàng trông thấy bên trong hang núi có bài trí đủ các vật dụng thường ngày, như giường, ghế, tựa hồ hang núi ấy là nơi có người ở.

Bỗng người thiếu phụ lên tiếng :

- Anh hãy để tôi nằm lên giường. Trên bàn có một ngọn đèn dầu, anh hãy đốt ngọn đèn ấy cháy lên đi ! Đào Gia Kỳ bèn làm y như lời, đặt người thiếu phụ nằm xuống chiếc giường, rồi lấy viên đá lửa đốt cháy ngọn đèn trên bàn.

Người thiếu phụ bỗng nói :

- Tôi có một lời yêu cầu, nếu anh bằng lòng, thì mới chữa trị cho tôi được ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, quay mặt lại nói :

- chỉ cân sự yêu câu ấy nằm trong khả năng của tôi, thì chắc chắn tôi sẽ bằng lòng ngay ! Người thiếu phụ nói :

- Tôi muốn giữa tôi và anh sẽ kết làm chị em với nhau. Vì bình sinh tôi không hề lấy sắc để mê hoặc ai, mà cũng không hề hiến dâng tấm thân này cho ai cả. Giờ đây, ở giữa rừng hoang vắng vẻ, anh đã trông thấy được chân diện mục của tôi, cũng như đã bông ẵm tôi, da thịt đụng vào nhau, nếu không kết làm chị em thì sau này làm thế nào thanh minh được với mọi người ?

Đào Gia Kỳ trâm ngâm một lúc, liền khẳng khái nói :

- Tại hạ bằng lòng như vậy ! Người thiếu phụ mỉm cười buồn bã, mặt lộ vẻ thẹn thùng :

- Vậy đệ đệ hãy cởi bỏ lớp y phục của tỷ tỷ ra, thì mới có thể trông thấy rõ được nơi nào bị thương tích. Tỷ tỷ tin rằng đệ đệ là một người đứng đắn, quân tử ! Nói dứt lời, nàng liền nhắm nghiền đôi mắt lại.

Đào Gia Kỳ cảm thấy hết sức lúng túng, không biết nên hành động ra sao, thò tay ra rồi lại rút trở vê, thầm nghĩ:

"Cứu người là việc hệ trọng.

Lòng dạ ta cứ giữ bình thản là được, phương chi, ta nào có ý lợi dụng sự nguy cấp của kẻ khác ? " Chàng nghĩ thế, nên trong lòng cảm thấy thản nhiên trở lại. Thò tay cởi hết xiêm y của người thiếu phụ ấy ra. Thân hình của người thiếu phụ không khỏi khẽ run rẩy, bàn tay của Đào Gia Kỳ cũng tự nhiên run lên.

Một tấm thân ngọc ngà, hiện nguyên dưới mắt, khiến Đào Gia Kỳ phải dùng hết nghị lực, mới có thể chế ngự được ngọn lửa dục tình cháy rục trong lòng. Chàng trông thấy phía dưới nhũ bộ bên trái và phần dưới bụng nàng đêu có vết thương của Ngũ vân xà đầu đinh. Chung quanh đấy, hiện lên một quầng tím bầm. Ngoài ra, lại còn mười ba vết chưởng ở trên vai, nách, đùi, lưng của cô gái nữa.

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi, thầm nói:

"Nếu chẳng phải nhờ ta đã lĩnh hội được toàn bộ tuyệt học trong pho Giáng Long kinh, cũng như nếu không có số linh đơn của ân sư bào chế thì e rằng không làm sao cứu nguy cho người thiếu phụ này được ! " Chàng vừa nhìn thấy Ngũ vân xà đầu đinh, thì liên biết đấy chính là do Đào Như Hải gây ra. ác Di Lặc Trúc Tây có nói là Đào Như Hải đến vùng núi Đại Ba Sơn để tìm kẻ thù, có lẽ cô gái này chính là kẻ thù của Đào Như Hải ?

Lúc bấy giờ, người con gái đang nhắm nghiền đôi mắt. Nàng cất giọng run run hỏi :

- Thương thế của tôi, đệ đệ xem có cứu được không ?

Giọng nói của nàng mỗi lúc nghe càng yếu dân.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu đệ xem có hy vọng cứu được. Tỷ tỷ chớ nên nói chuyện nhiêu, kẻo hao tổn chân lực có hại ! Vừa nói, chàng vừa thò tay vào áo, lấy ra ba chai thuốc nhỏ, mở nút trút ra lòng bàn tay mỗi thứ bảy viên. Ba loại thuốc ấy, có ba màu xanh, đỏ và lam khác nhau, nhưng thứ nào cũng thơm ngào ngạt.

Chàng cho người thiếu phụ lân lượt uống hết hai mươi mốt viên thuốc rồi nhanh nhẹ vung chỉ, điểm thẳng vào hai trăm mười sáu huyệt đạo quan trọng khắp người cô gái. Cuối cùng, chàng lại cẩn thận nhổ hai mũi Ngũ vân xà đầu đinh ra, nặn hết số máu bầm nơi miệng vết thương, rồi bóp nát chín viên linh đơn, rịt vào nơi đó. Sau cùng, chàng lại lấy viên Phích độc bảo châu, lăn qua khắp người nàng.

Người thiếu phụ vẫn nhắm nghiền đôi mắt, cất tiếng khẽ rên rỉ, đông thời, nàng lại thỉnh thoảng hé mắt nhìn mọi cử động của Đào Gia Kỳ. Nàng trông thấy dáng điệu của Đào Gia Kỳ hết sức trang trọng, sắc mặt bừng đỏ, mồ hôi nhễ nhại, thì thầm nghĩ:

"Từ trước đến nay, ta chưa hê trông thấy một người thiếu niên nào lại thành thực và cẩn trọng đến như thế ! Hơn nữa, tâm tính lại bình thản như mặt nước hồ thu, không hê xúc động trước thân thể của mình ! " Lúc ấy, Đào Gia Kỳ đã lật người thiếu phụ nằm yên lại, rồi dồn chân khí ra đôi chưởng, đè lên hai huyệt Mệnh môn và Khí hải của nàng. Tức thì, một luồng chân khí nóng như lửa đốt, liên xuyên qua huyệt đạo tràn vào cơ thể, dẫn số linh dược uống vừa rồi đi khắp các kinh mạch.

Trên đâu của Đào Gia Kỳ khói trắng đã từ từ bốc lên, sắc mặt vốn hồng hào của chàng cũng từ từ

trở thành tái nhợt.

Sau hai tiếng đồng hồ, Đào Gia Kỳ cất giọng yếu ớt hỏi :

- Tỷ tỷ đã khỏe chưa ?

Nói đoạn, chàng bèn ngôi bẹp xuống đất, nhắm đôi mắt để điều tức qui nguyên...

Không rõ đã qua bao lâu, khi Đào Gia Kỳ mở to đôi mắt ra, thì đã trông thấy một người thiếu nữ nhan sắc tuyệt trân đang đứng sững trước mặt mình.

Trước sau vẫn là một người, thế nhưng giờ đây, cô gái ấy trông như trẻ lại hằng mười tuổi. Làn da của nàng trắng như tuyết, thân hình vừa vặn, nhếch môi cười để lộ đôi hàm răng trong như ngọc, đưa đôi mắt trong veo như làn thu thủy, ngó đăm đăm vào chàng nói :

- Đệ đệ, thật tôi làm phiền đến đệ đệ nhiều quá ! Đệ đệ đã học được từ đâu bao nhiêu võ công trác tuyệt như vậy ?

Đào Gia Kỳ không khỏi chưng hửng, liên đứng phắt dậy, nói :

- Tiểu đệ hiện giờ cân giữ kín, đợi thời cơ đến nơi, tất tiểu đệ sẽ nói cho tỷ tỷ hay. Võ công của tiểu đệ rất phức tạp, quá nửa là học trộm của kẻ khác.

Người thiếu nữ cười tự nhiên :

- Đệ đệ không chịu nói, thì tỷ tỷ cũng chăng hỏi làm gì ! Đã là chị em kết nghĩa với nhau, vậy chắc đệ đệ có thể nói cho tỷ tỷ biết vê tính danh và gia thế chứ ?

Tiếng nói của nàng dịu dàng như tiếng chim oanh, nghe véo von vui tai vô cùng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu đệ tên là Đào Gia Kỳ, trước đây ở hầu trong phủ của tên lão tặc Đào Như Hải, vê sau bất ngờ gặp được kỳ duyên, nên được ân sư dạy cho võ công...

Nói đến đây, bỗng chàng xoay đâu đề câu chuyện, hỏi :

- Tỷ tỷ, vừa rồi chị đã bị hai mũi Ngũ vân xà đầu đinh đánh trúng. Thứ ám khí ấy là của riêng Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành, không khi nào đem dùng một cách cẩu thả. Hiện nay, ông ấy sống chết ra sao chưa rõ, hai mũi xà đâu đinh này, chắc chắn không phải chính Lỗ Công Hành đã sử dụng, trái lại, rất có thể là kẻ khác lạm dụng món ám khí ấy của ông ta. Qua sự kiện này, đã thấy kẻ ấy là một kẻ đang có âm mưu to lớn, đồng thời, cũng thấy tỷ tỷ là một người lai lịch không phải tầm thường trong võ lâm ! Cô gái tươi cười lắng nghe, chờ cho Đào Gia Kỳ nói hết, mới đáp :

- Tỷ tỷ họ Tô, tên gọi Chỉ Quỳnh. Nếu bảo là tỷ tỷ có một lai lịch không phải tâm thường, cũng không đến nỗi sai sự thực. Nhưng trong võ lâm rất ít ai được biết cũng như được gặp qua tỷ tỷ... Kẻ đánh trọng thương tỷ tỷ chính là một tên ác ma đầu xỏ hết sức nham hiểm trong võ lâm. Hắn tưởng đâu tôi đã chết thực sự rồi, nhưng nào ngờ trời đã đưa đến một vị cứu tinh, khiến hành động ác độc của hắn đành trôi theo dòng nước, không thu được kết quả gì ! Đào Gia Kỳ gật đầu, cười đáp :

- Tên ma đầu mà tỷ tỷ vừa nói có lẽ là Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải chăng ?

Sắc mặt của Tô Chỉ Quỳnh tràn đầy sát khí cất giọng lạnh lùng :

- Đúng thế, chính là hắn ! Dứt lời, nàng bỗng tươi cười nói :

- Thôi, chúng ta chớ nên nhắc đến việc ấy làm gì nữa. Tỷ tỷ có ý muốn được sống gần đệ đệ ba hôm, rồi sau đó mạnh ai nấy đi và xem nhau như người qua đường xa lạ. Đệ đệ dù có gặp tôi, cũng không nhận là tỷ tỷ nữa.

Đào Gia Kỳ ngạc nhiên nói :

- Cái gì ? Quỳnh tỷ nói chơi hay sao, có đâu gặp nhau mà lại không nhìn ?

Tô Chỉ Quỳnh cười buồn bã :

- Sau này rồi sẽ biết ! Đào Gia Kỳ "hừ" một tiếng :

- Quỳnh tỷ dù có biến thành tro bụi, tiểu đệ vẫn nhận ra được kia mà ! Đôi mày của Tô Chỉ Quỳnh nhường cao, nghiêng đầu qua một bên, có vẻ liến thoắng :

- Có thực như thế không ? Kỳ đệ đã có ý trung nhân chưa ?

Đào Gia Kỳ không khỏi đỏ bừng sắc mặt :

- Chẳng dám giấu Quỳnh tỷ, tiểu đệ tuy đã có mấy người bạn má hông xem như tri kỷ, song vẫn chưa thể gọi là ý trung nhân... ! Nói đến đây, thái độ của chàng bạo dạn tiếp :

- Nếu có thì ngoài Quỳnh tỷ ra, thử hỏi còn ai nữa ? Chúng ta đã tương cứu trong hoạn nạn, da thịt gần kê...

Câu nói chưa dứt, thì đôi mắt của Tô Chỉ Quỳnh đã đỏ bừng, trách :

- Không cho phép đệ đệ nói bừa bãi...

Nhưng nàng lại phì cười rồi tiếp :

- Giờ đây, để tỷ tỷ đi ra sau sơn động lo rượu thịt, chắc giờ này đệ đệ cũng đã nói rồi ?

Dứt lời, nàng bước đi lững thững thăng ra phía sau.

Đào Gia Kỳ thong thả bước ra ngoài sơn động, đưa mắt lên nhìn, mới hay là mình đã ở yên trong sơn động suốt một ngày một đêm liên. Lúc bấy giờ đã là đêm thứ hai.

Khắp ngọn núi, đâu đâu cũng là trúc xanh xinh đẹp. Một vầng trăng tròn đang lơ lửng trên không, đêm khuya phăng lặng, có lẽ đã vào canh ba.

Chàng đưa mắt nhìn đăm đăm vào một áng mây nhỏ, đang trôi lơ lửng trên nên trời cao, đầu óc nghĩ ngợi miên man không ngớt. Với một con người tài hoa tuyệt thế, tâm trí như chàng, mà vẫn không làm sao đoán ra được lai lịch của Tô Chỉ Quỳnh...

Suốt ba ngày, Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ lúc nào cũng gần gũi bên nhau, nói nói cười cười vui vẻ ấm cúng như một cảnh gia đình.

Qua đến sáng sớm ngày thứ tư, khi Đào Gia Kỳ vừa tỉnh giấc thì trông thấy bên cạnh mình có một bức thư viết rằng :

"Trăng có khi mờ khi tỏ, khi tròn khi khuyết, người có khi buồn vui ly hợp, những việc ấy từ xưa đến nay, chẳng ai có thể tránh khỏi được. Chúng ta đã sống chung ba hôm, tất không khỏi quyến luyến, nhưng giờ thì vẫn phải xa nhau ! Khi xa rời nhau đã khó khăn, mà muốn gặp lại nhau cũng khó khăn không kém. Vậy chúc đệ đệ khỏe mạnh và thận trọng trong mọi việc Quỳnh tỷ lưu bút".

Tô Chỉ Quỳnh thực chăng khác nào một bóng ma, Đào Gia Kỳ gặp được nàng trong một khung cảnh hết sức đột ngột, nhưng giờ đây nàng bỏ đi cũng rất bất ngờ.

Đào Gia Kỳ cảm thấy như mình nằm một giấc chiêm bao, tay nắm chặt cánh thư, đứng trơ trơ giữa sơn động bâng khuâng như bị mất một cái gì quí báu.

Khi chàng bước ra khỏi sơn động, thì mặt trời đã lên cao, cảnh vật chung quanh một màu xanh biếc, mịt mù hằng vạn dặm. Chàng quyết định trở lại Kim Ngân Giáp một lần nữa, nên liên vọt người lên, lướt nhanh như một cơn gió.

Tại Kim Ngân Giáp khung cảnh im phăng phắc, hoa nmg nở rộ nơi nơi, nước khe chảy róc rách, nghe như tiếng đàn. Tất cả những xác chết mà chàng trông thấy trước đây, giờ chẳng còn đâu nữa, ngay một dấu vết nhỏ vê cuộc giết người đẫm máu ấy, cũng chẳng còn sót lại ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, đưa chân bước đi chậm rãi chung quanh trong khe núi, nghĩ ngợi suy đoán những điêu bí mật trong việc này, nhưng vẫn không tìm được mảy may nào cả.

Đột nhiên, có ba bóng người thoáng qua thực nhanh trong cánh rùng thưa, rồi dừng lại thì thầm

nói nhỏ với nhau. Đào Gia Kỳ là người can đảm và tài nghệ cao cường, nên liền thoắt người đến và buông mình rơi xuống cách số người đó độ ngoài một trượng.

Khi tia mắt của đôi bên vừa chạm vào nhau, thì ba người nọ liên kêu lên một tiếng mừng rỡ, đồng thời, có một người liên nhanh nhẹn chạy thẳng đến trước mặt Đào Gia Kỳ nói :

- Thì ra là ông anh ! Anh em của tại hạ đã tìm kiếm ông anh suốt ba hôm liên ! Ba người ấy không phải xạ lạ, mà chính là Đoàn Thừa Tiên, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang và Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý.

Đào Gia Kỳ cười :

- Té ra ba vị cũng đến đây ! Có lẽ ba vị đã trông thấy một điểm đáng ngờ rồi chăng? Nếu chẳng phải thế thì tại sao lưu lại Đại Ba Sơn đến ba hôm ?

Sắc mặt của Đoàn Thừa Tiên tràn đây vẻ hối tiếc :

- Vùng núi Ba Sơn rộng không dưới mấy ngàn dặm, bọn chúng tôi không quen đường đất, hơn nữa, thuật khinh công của ông anh lại nhanh như chớp, nên khiến chúng tôi không làm sao đuổi theo kịp. Trong khi đó, chúng tôi lại không biết địa điểm Kim Ngân Giáp tại đâu nên kiếm suốt ba hôm vẫn không gặp, cuối cùng may mắn được dân cư trong vùng chỉ cho, nên mới tìm được đến đây. Chẳng hay ông anh có gặp được tên lão tặc Đào Như Hải không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu :

- Tiểu đệ cũng đến chậm một bước, nên tên lão tặc ấy đã thoát đi rồi.

Nhưng, đấy cũng chẳng qua là tiểu đệ phán đoán thế thôi, chứ kỳ thật thì không tìm thấy một manh mối gì cả. Chính vì lẽ đó, tôi mới trở lại đây một lần nữa, hy vọng có tìm ra được một dấu vết gì chăng... ?

Nói đến đây, chàng tươi cười rối tiếp :

- Chẳng rõ lời nói của ác Di Lặc Trúc Tây có man trá không ? Nếu lão ấy phỉnh gạt chúng ta thì chúng ta đến đây quả hoang phí thì giờ ! Trình Nam Giang nói :

- Trúc Tây tuy là một trong hàng Thập ác, nhưng trong khi nói chuyện với thiếu hiệp, thái độ của lão ta, từ ngôn ngữ tới dáng điệu đêu tỏ ra hết sức chân thành, chắc chắn không sai. Ôi ! Tên lão tặc này ngày nào chưa được trừ, thì ngày ấy võ lâm chưa yên ổn ! Đoàn Thừa Tiên nói :

- Trình thúc phụ làm thế nào biết được lời nói của lão hung tăng ấy là đúng sự thực?

Trình Nam Giang vuốt râu cười to :

- Già đây suốt nửa đời người lăn lóc trong chốn giang hô, tiếp xúc với đủ hạng người, thì nào lại không biết nhận xét vê điêu đó ?

Đoàn Thừa Tiên cất tiếng than dài :

- Giờ đây, nhị vị thúc phụ dạy tôi phải làm sao ?

Ngu Vạn Lý nói :

- Hiền diệt chớ quá sốt ruột, hiện nay võ lâm đều xôn xao, mâm loạn đã hiện rõ. Nếu truy nguyên việc này thì thấy tất cả đều do tên lão tặc ấy mà ra. Tại sao hắn phải làm như vậy ? Theo tôi nghĩ, thì chẳng qua vì trước đây hắn không còn chỗ đứng trong võ lâm, bắt buộc phải gác đao qui ẩn...

Nói đến đây, ông ta dừng lại trong giây lát, đưa mắt nhìn về phía Đào Gia Kỳ một lượt, rồi tiếp :

- Tên lão tặc ấy là một tên gian hùng số một. Suốt mười lăm năm qua, không lúc nào là hắn không sắp đặt một kế hoạch trả thù. Một sự sắp đặt cẩn mật suốt trong vòng mười lăm năm đằng đẵng, lẽ tất nhiên là vô cùng thâm độc, nhằm làm cho cả võ lâm rối loạn tơi bời, chém giết liên miên, trong khi đó, hắn có thể đứng ở ngoài vòng để thủ lợi. Nhưng, chẳng ngờ một nước cờ đi sai thì lại hỏng cả bàn. Trong hành động của hắn, hắn đã sơ hở, để cho Nhất Chân Tử phát giác được việc cả nhà Lỗ Công Hành thảm sát, pho Hàn Thiết Quan âm bị lấy mất đi và ngay đến Lỗ Công Hành sống chết thế nào, đến nay vẫn chưa có ai biết rõ. Hơn nữa, có người mục kích tên lão tặc ấy đang câm pho Hàn Thiết Quan âm tại Đại Vũ Lãnh ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Chính vì vậy mà tên lão tặc ấy phải luống cuống cả tay chân, kế hoạch thâm độc sắp đặt trong mười lăm năm qua cũng bị đình hoạn lại ! Ngu Vạn Lý gật đầu nói :

- ý kiến của thiếu hiệp tương đông với ý kiến của già đây. Đến sau này, khi Thanh Lai phiêu cục nhận áp tải món hàng bí mật và đi ngang qua dưới chân núi Thái Sơn....

Nói đến đây, ông ta đưa mắt nhìn về phía Đoàn Thừa Tiên một lượt rối nói :

- Người bạn chí thân của già là Thất Bộ Đoạn Hồn Đoàn Vĩnh Thọ cũng vì việc ấy mà bị tên lão tặc đó, bày mưu mượn tay kẻ khác để sát hại, chết thảm thiết dưới những mũi Ngũ vân xà đầu đinh ! Đoàn Thừa Tiên nghe thế thì lệ ngấn quanh tròng, rối trào xuống đôi má. Đào Gia Kỳ hết sức cảm động :

- Đoàn huynh chớ quá bi thương, lưới trời lồng lộng, nhưng mà khó lọt Tên lão tặc ấy rồi sẽ có ngày bị bắt sống. Chừng ấy, ta sẽ đem hắn đến tế trước phân mộ của Đoàn lão tiền bối hâu hương hôn của lão tiền bối được ngậm cười nơi chín suối ! Đoàn Thừa Tiên tự biết mình không giữ được sự điềm

tĩnh, nên gạt lệ vòng tay cám ơn :

- Tôi chỉ mong được như lời ông anh đã nói ! Đào Gia Kỳ nói tiếp :

- Ngu lão anh hùng căn cứ vào đâu để phán đoán là Thanh Lai phiêu cục, do chính tay của tên lão tặc ấy bày mưu ?

Ngu Vạn Lý cất tiếng than và nói :

- Hồ Vân Bằng bị chết một cách thê thảm, thế tại sao Thanh Lai phiêu cục lại giải tán đi. Tất cả số người trong phiêu cục đang đêm đã bỏ đi mất biệt, chứng tỏ rằng việc ấy có điêu đáng nghi. Già đây đã tốn hết một năm để theo dõi dò xét, bất ngờ cứu nguy được cho một võ sư tại bán đảo Lôi Châu ở Thiên Nam. Do đó, vị võ sư ấy vì cảm ơn già nên thấu lộ mọi việc của Thanh Lai phiêu cục vừa qua...

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ liên sáng rực :

- Bên trong việc ấy thế nào, xin lão anh hùng nói rõ ra cho biết ?

Ngu Vạn Lý cất tiếng than :

- Người anh em kết nghĩa của tôi là Đoàn Vĩnh Thọ đã chết một cách oan uổng, vì bên trong đó có nhiều điều uẩn khúc. Vị võ sư ấy cũng chỉ biết một vài khía cạnh mà thôi, nên nói cũng không rõ ràng và già chỉ căn cứ vào những tiểu tiết đó để phán đoán mà thôi...

Nói đến đây, Ngu Vạn Lý trâm ngâm suy nghĩ trong giây lát, nói tiếp :

- Đào Như Hải từ ngày trông thấy Yến Nam Tam Kiệt và quần hùng hai phe hắc bạch tập trung vê vùng Dự Chương, thì hắn đứng ngồi không yên, bèn sai bọn thủ hạ thân tín lén mang pho Hàn Thiết Quan âm đưa đến Thanh Lai phiêu cục. Người chủ hiệu của phiêu cục này là Đàm Anh Hào, một người bạn kết nghĩa của Đào Như Hải. Đào Như Hải đã sai hắn áp tải như một món hàng kín đem giao cho một người ở tại Yên Kinh.

Đào Gia Kỳ nói :

- Đưa đến cho ai ở Yên Kinh ?

Ngu Vạn Lý lắc đầu :

- việc ấy thì không được biết. Nhưng khi tên môn hạ trung thành của Đào Như Hải đang đi trên đường đến Thanh Châu thì chẳng ngờ bị một cặp cường khấu trứ danh trong giới giang hồ trộm biết được...

Đào Gia Kỳ nói :

- Có phải Truy Phong Thần Viên Lê Bỉnh và Lục Nhĩ Thần Di Vu Trọng không ?

Ngu Vạn Lý gật đầu nói :

- Đúng thế ! Thân Châu Song Viên trông thấy người đang phi ngựa có vẻ khả nghi, nên theo dõi đến Thanh Lai phiêu cục và lắng nghe được một phần cơ mật, nên vội vàng lui ra khỏi phiêu cục, trở vê khách điếm bàn kế hoạch đánh cướp. Bọn chúng đã quyết định sẽ đón đường tại một địa điểm cách ngoại ô thành Thái An mười dặm vê phía Tây để đoạt số hàng áp tải bí mật đó. Nhưng nào ngờ vách có tai, người anh em kết nghĩa của tôi là Đoàn Vĩnh Thọ biết được...

Đào Gia Kỳ thở phì ra một hơi dài, nói :

- Thì ra bên trong có một nguyên nhân như vậy. Nhưng người dùng khăn đen che mặt ấy là ai ?

Ngu Vạn Lý gượng cười đáp :

- Theo già thì chính điểm ấy là một điểm khúc chiết và phức tạp. Sau khi Hồ Vân Bằng bị chết thảm thiết thì Đàm Anh Hào cũng bị ám hại mất mạng tại Thanh Lai phiêu cục. Trong khi ông ta hấp hối thì bảo tất cả thủ hạ Ở trong phiêu cục phải dời bỏ cửa hiệu ngay tức khắc, và từ đó vê sau không được dấn thân vào chốn giang hô nữa, hâu tránh mang họa vào thân...

Nói đến đây, Ngu Vạn Lý cất giọng cười bực tức tiếp :

- Nếu già đoán không lầm, thì Cô Tùng Cư Sĩ ở tại Cô Tùng Cốc thuộc vùng Hắc Long Đàm, không phải là Hà Trùng Uy, trái lại, chính là có một người khác đã mạo danh Hà Trùng Uy thôi. Vê sau, khi Bắc Quốc Song Ma dẫn quân hùng trở lại Cô Tùng Cốc và trông thấy một xác chết của Cô Tùng Cư Sĩ, nhưng xác chết lại không phải chính là xác chết của người đã giả mạo Hà Trùng Uy. Trong nội vụ này, đầy dấy n~lũlg sự man trá, thế mà trong võ lâm hầu hết lại tin là thực đấy, mới là một chuyện lạ ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Hiện trong võ lâm, vốn phân lớn sự việc đều gian dối khó hiểu, nhưng nếu ta thấy một việc kỳ lạ mà vẫn giữ được vẻ tự nhiên, thì việc ấy sẽ không còn kỳ lạ gì với ta nữa. Lời nói của Ngu lão sư và sự phán đoán của riêng tại hạ, tuy khác nhau nhưng cũng đi đến cùng một kết luận. Tuy nhiên, sự phán đoán ấy vẫn còn có chỗ chưa hoàn toàn phù hợp với sự thực.

Đấy là việc con người bí mật mặc áo đen che kín mặt, cướp lấy được pho Hàn Thiết Quan âm từ trong tay của Hô Vân Bằng, chạy thẳng lên núi Thái Sơn, từ đó, pho Hàn Thiết Quan âm, một bảo vật đã làm rung chuyển cả võ lâm, không còn trở vào tay của Đào Như Hải nữa ! Ngu Vạn Lý, Trình Nam Giang và Đoàn Thừa Tiên nghe thế, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau ! Trình Nam Giang ngạc nhiên nói :

- Có phải thiếu hiệp muốn nói, con người mà Đào Như Hải phái đi làm chuyện ấy đã phản bội

cướp mất đi pho Hàn Thiết Quan âm không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu.

Ngu Vạn Lý lộ vẻ nghi ngờ :

- Thiếu hiệp làm thế nào biết được ?

- Số người ở tại Cô Tùng Cốc đều bỏ đi, trong khi đó xác chết ngổn ngang khắp cả sơn cốc, vậy không phải là một sự giải thích cụ thể hay sao ?

Đào Gia Kỳ nói đến đây, bèn mỉm cười rồi tiếp :

- Hiện giờ tuy bê ngoài không thấy Đào Như Hải có hoạt động gì cả, nhưng thực sự bên trong hắn đang bôn ba khắp chốn, tìm lại pho Hàn Thiết Quan âm.

Đột nhiên, khi ấy có một âm thanh của một vật nặng va chạm vào gỗ, vọng đến bên tai của mọi người. Tất cả đều sửng sốt đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Đoàn Thừa Tiên trông thấy trước tiên, một mũi tên từ đâu bay tới, cắm phập vào một gốc cây to, cách đấy trên dưới mười trượng. Sau đuôi mũi tên ấy, có treo một cuộn giấy nhỏ tròn.

Đoàn Thừa Tiên liên nhanh nhẹn lao người tới, thò cánh tay ra, nhổ lấy mũi tên, rối chụp ngay lấy cuốn giấy mở ra xem, thấy bên trong có mấy dòng chữ thảo, viết bằng một thứ đá đỏ trong núi :

"Muốn biết tin tức của Đào Như Hải, xin hãy đến Vân Nam và Qúi Châu. Nơi ấy núi non có nhiều sài lang, nmg âm u ẩn kín nhiều tên ma đạo ! " Xem qua xong, Đoàn Thừa Tiên liên trao cho Đào Gia Kỳ và hai vị thúc phụ của y cùng xem. Dòng chữ ấy tuy viết rất rối, nhưng Đào Gia Kỳ vừa nhìn qua thì cũng có thể đoán được đấy là bút tích của Tô Chỉ Quỳnh.

Bởi thế, đôi mày lưỡi kiếm của chàng không khỏi khẽ cau lại thầm nói:

"Quỳnh tỷ tại sao lại cố ý tránh không chịu gặp mặt ta như thế ?". Trong lòng chàng bất giác cảm thấy nỗi buồn bã khó tả.

Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang cũng cau đôi mày rậm lại nói :

- Người viết những dòng chữ này là ai ?

Ngu Vạn Lý nói :

- Chắc chắn là một đối thủ với tên lão tặc họ Đào, hoặc cũng có thể là kẻ thù với số bạn bè của tên lão tặc ấy ! Vừa nói đến đây, ông ta bỗng ngửa mặt lên trời, cười to tiếp :

- Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải đi đến vùng Vân Nam và Qúi Châu một chuyến, hầu mời một số bạn bè tri kỷ mà bấy lâu không có dịp gặp gỡ, ra tiếp tay với chúng ta ! Sau đó, ông ta bỗng quay qua Đào Gia Kỳ hỏi :

- Hiện giờ tại hạ có việc cần phải đến vùng phía Tây đất Tứ Xuyên ! Đoàn Thừa Tiên hết sức vui mừng :

- Vậy chúng ta cùng đi được không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Trên đường lữ thứ, nếu có bạn đồng hành thì đỡ buồn, vậy tại sao lại không được?

Thế là tất cả bốn người cùng lao mình lướt đi, rời bỏ vùng Kim Ngân Giáp tiến thẳng vào biên cảnh đất Tứ Xuyên.

Vùng Tứ Xuyên nhiều núi non, nên bốn người mới đi được ngoài bốn mươi dặm, thì bóng mặt trời đã gối đỉnh non Tây, bóng hoàng hôn mờ mịt đây đó Suốt dọc đường đi, nhà cửa dân cư thưa thớt, đâu đâu cũng núi hoang đồi vắng, vách đá cao vút, hố sâu hiểm nghèo, trông cảnh thật là hoang vu buồn bã.

Ngu Vạn Lý đưa tay lên chỉ vê hướng một cánh rừng đen ngòm dưới chân núi nói :

- Có một làn khói trắng từ lùm cây bay lên, chắc nơi đây có nhà, chúng ta hãy tạm tìm đến đó xin ngủ nhờ một đêm rồi sáng mai sẽ lên đường được không ?

Đào Gia Kỳ biết số người của Ngu Vạn Lý đã hai ngày một đêm chưa ăn uống gì cả, nên liên tán đồng ý kiến của ông ta.

Bởi thế, bốn người liên chạy nhanh xuống núi, nhằm hướng khu nmg mờ mịt ấy tiến tới. Chẳng bao lâu sau, họ trông thấy có một ngôi chùa hoang ẩn hiện trước mắt.

Khi đi đến gân, thì họ trông thấy cổng chùa đã bị sụp đổ quá nửa, khắp mặt đất mảnh gạch mảnh ngói bừa bãi, trông hoang dại vô cùng. Dưới bóng hoàng hôn mờ tỏ, cảnh hoang dại ấy trông lại càng có vẻ âm u lạnh lùng hơn ! Khi họ bước vào đến cửa chùa, thì thấy ngôi bảo điện rong rêu phủ kín mặt đất, ngoài sân cổ thụ cao chọc trời, những pho tượng thờ bên trong điện cũng đã gãy đổ thảm thương, từng bầy dơi không ngớt bay lượn, tung cánh nghe rèn rét.

Nhìn qua cảnh này, chẳng cần hỏi ai cũng đủ biết, đây là một ngôi chùa bỏ hoang đã lâu không còn tăng lữ trú ngụ nữa. Bởi thế, Ngu Vạn Lý không khỏi sửng sốt :

- Trong chùa không có người ở, thế tại sao lại có khói bốc lên ? Việc này quả là lạ lắm, để già đi

xuống bếp xem qua cho biết ! Nói đoạn, ông ta liên lao thẳng người đi nhanh như gió.

Khi Ngu Vạn Lý vừa tiến đến nhà bếp của ngôi chùa, thì mặt mày không khỏi biến sắc, trợn mắt há mồm, ngạc nhiên đứng trơ ra như một pho tượng gỗ.

Thì ra, trong gian nhà bếp này được quét tước sạch trơn, dọn dẹp gọn gàng Trên một chiếc bàn vuông đã bày sẵn tám món thức ăn ngon lành, chén đũa cơm rượu đêu đầy đủ, thức ăn nghi ngút khói, mùi thơm bay ngào ngạt.

Trên bàn bày vừa vặn bốn cái chén, bốn đôi đũa, đông thời lại có một phong thư, ngoài phong bì đê :

"Kính gửi Đào thiếu hiệp" Bên dưới phong thư không có đê rõ tên người gửi.

Trong gian nhà bếp ấy vắng ngắt, không có một bóng người, nhưng xem qua thức ăn còn nóng hổi, thì có thể biết những thức ăn ấy mới vừa được nấu nướng. Người đã đứng ra nấu nướng những thức ăn đó, mới bỏ đi chăng bao lâu.

Suốt nửa đời người, Ngu Vạn Lý đã lặn lội trong chốn giang hô, nhưng một việc lạ như thế này, thực ra ông ta mới được gặp lần đầu. Do đó, với một con người võ công thượng thặng, kiến thức rộng rãi như ông, cũng không khỏi điên đầu trước một sự việc kỳ lạ như thế này. Bởi thế, ông liên nhanh nhẹn chạy trở ra, thuật rõ cho số người Đào Gia Kỳ nghe qua mọi điêu chính mình đã trông thấy.

Đào Gia Kỳ nghe xong, thì đã hiểu được một phân nào đối với sự kiện lạ lùng ấy, nên vội vàng chạy thẳng xuống nhà bếp. Chàng thấy nét chữ ngoài phong bì, lại chính là nét chữ của Tô Chỉ Quỳnh nên nhanh nhẹn xé ra xem một mình, rồi cất kỹ vào áo.

Khi ba người kia bước đến nơi, thì Đào Gia Kỳ bèn cười nói :

- Những thức ăn này chính là do một người bạn của tại hạ đã nấu nướng. Cá tính của người bạn ấy thích bày trò rắc rối để trêu cợt bạn bè, ba vị đã đói bụng, thì chúng ta hãy ngồi vào cùng ăn một bữa no say đã.

Số người của Ngu Vạn Lý vì đã sẵn lòng tin phục Đào Gia Kỳ, nén không nghi ngờ gì, vui vẻ ngôi cả vào bàn ăn uống.

Rượu thịt đêu ngon miệng, nên ai nấy cũng ngợi khen. Khi ăn được nửa bữa, thì Trình Nam Giang bỗng sinh nghi, lên tiếng :

- Ngôi chùa hoang này ở sâu giữa núi rừng vắng vẻ, chắc chắn là cách xa xóm làng chợ búa, muốn nấu nướng được bấy nhiêu thức ăn, cũng chẳng phải là một việc dễ. Hơn nữa, người bạn thân của thiếu hiệp làm thế nào biết trước được chúng ta sẽ đến nghỉ tạm tại nơi cảnh chùa hoang này ?

Đào Gia Kỳ chỉ mỉm cười nhưng không trả lời. Trong lòng chàng không khỏi thầm khen ngợi Trình Nam Giang là một người giang hồ già giặn, tiên đoán mọi việc rất hữu lý và chính xác. Riêng chàng đối với việc này, nào phải không có lòng nghi, song trải qua sự suy nghĩ tỉ mỉ, chàng đã đoán ra một phần lớn sự việc, nên mới giục mọi người ngồi vào bàn ăn uống. Đoàn Thừa Tiên cười to :

- Ngu thúc phụ thực lẩm cẩm quá ! Đào thiếu hiệp là một con người phi thường, người bạn của anh ấy cố nhiên cũng là một nhân vật phi thường, do đó, mới có thể hành động được một cách phi thường như vậy, nào chi lạ ?

Ngu Vạn Lý cũng cười to :

- Đúng lắm ! Đúng ! Thế tại sao già lại không nghĩ tới, thực là đáng trách !.

Đêm đã vào canh ba, trăng lạnh treo lơ lửng trên trời, khiến không gian trong vắt như sương. Bốn người sau khi ăn uống no say, còn đang quây quần đàm luận vê những việc lớn của võ lâm, thì bỗng nghe bên ngoài cửa có một giọng cười lạnh lùng sâu hiểm truyện đến.

Trình Nam Giang không khỏi biến hẳn sắc mặt, lướt nhanh ra khỏi phòng, quát to :

- Kẻ nào lại dám trêu chọc trước mặt lão phu như vậy ?

Trong khi thân hình ông ta từ trên trời rơi xuống, đứng nhẹ nhàng trên đất, thì trông thấy tại hành lang có ba người mặc áo đen, mặt mày lạnh lùng sâu hiểm, đang đứng sát nhau. Ba người ấy cao thấp không đêu, nhưng tướng mạo đêu hết sức xấu xí, đôi mắt chiếu ngời không thua ánh chớp.

Người đứng bên phía trái, đầu to như cái thúng, miệng đầy răng nanh, cất tiếng cười khanh khách nói :

- Bọn các ngươi ăn vụng rượu thịt của ta, lại còn dám tự xưng là lão phu, thì quả thực là kẻ muốn tìm cái chết ! Trong khi ấy, Đào Gia Kỳ, Ngu Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên cũng vừa tràn ra đến nơi. Đào Gia Kỳ nghe câu nói của quái nhân ấy thì cười lạnh lùng, hỏi :

- Có phải thực sự đấy là thức ăn của Xuyên Trung Tam Xú các ông hay không ?

Xuyên Trung Tam Xú không khỏi sửng sốt. Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý cũng giật mình vì Xuyên Trung Tam Xú là những nhân vật có thể nói rất có tiếng tăm trong phe hắc đạo ở miên Tây Nam, nhưng từ trước đến nay rất ít ai gặp được bọn họ, thế tại sao Đào Gia Kỳ vừa trông thấy là đã nhận ra được họ ngay ?

Kế đó Đào Gia Kỳ quay về phía quái nhân đâu to như cái thúng cười nói :

- Nếu tôi đoán không lầm thì ông chính là Đại Đầu Quỉ Phán Tang Hướng Lương chứ gì ?

Nói đoạn, chàng lại đưa tay chỉ vê phía quái nhân mặt dài như ngựa, đôi má hõm sâu nói :

- Còn ông chắc là Xú Vô Thường Dương Công Lượng chứ gì nữa ?

Sau cùng, chàng quay vê phía quái nhân thứ ba gằn giọng cười nhạt :

- Còn ông chẳng cân ai bảo cũng biết là Câu Mạng Hôn Sử Thân Lâm chứ còn gì nữa ? Bọn các ông chăng phải chạy theo Vô Tình lão tặc hay sao ? Nay các ông trở vê đất Tứ Xuyên có ý định làm gì thế ?

Tam Xú nghe qua thì mặt đều biến sắc. Tang Hướng Lương đưa mắt nhìn kỹ Đào Gia Kỳ một lúc, trông thấy chàng là một người thiếu niên đẹp đẽ, chẳng có gì chứng tỏ là một nhân vật phi thường cả. Bởi thế, lão ta tự ỷ vào võ công trác tuyệt của mình, cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách :

- Đôi mắt của các hạ quả cao minh phi thường nên đã nhận đúng Xuyên Trung Tam Xú chúng tôi. Nhưng còn điểm này Tang mỗ chưa hiểu được, ấy là tại sao tôn giá lại biết riêng giữa chúng tôi và Vô Tình Tú Sĩ như Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Thói thường việc hay thì không ai nói đến, nhưng việc xấu thì đôn đại thực xa. Bởi thế, nếu không muốn kẻ khác biết được hành động xấu của mình, thì chỉ có cách duy nhất là mình không làm những việc xấu ấy thôi ! Sắc mặt của Tang Hướng Lương bỗng tràn đây sát khí, cất giọng cười sâu hiểm nói:

- Chắc chắn có người đã mách việc ta cho ngươi biết ! Ngôi chùa hoang này là nơi anh em Xuyên Trung Tam Xú chúng tôi ở đã lâu, từ trước đến nay chẳng hê có ai hẻo lánh đến đây. Nếu bọn các người không phải có ý định tìm đến gây sự, thì đâu lại đến đây làm gì ? Vậy tôn giá hãy mau nói rõ lai lịch, vì từ trước đến nay, chẳng có ai bị chết dưới tay của Tang mỗ mà không xưng tên họ bao giờ ! Xú Vô Thường Dương Công Lượng cũng gằn giọng quát :

- Lão đại, anh nên hỏi rõ kẻ nào đã chỉ đường hắn đến đây, bằng không thì hậu quả tai hại khó lường ! Đào Gia Kỳ cười to :

- Giờ chết của ba ngươi đã đến, thế mà còn dám khoác lác ngông cuồng. Nếu ta để cho ba ngươi được sống thì chẳng phải gieo mâm họa to tát về sau ! Nói đoạn, chàng lại cất tiếng cười gằn. Tiếng cười của chàng xuất phát từ nguồn nội công thâm hậu, do đó làm cho không khí bên ngoài không ngớt đảo lộn dữ dội, mái ngói trên đầu tuôn đổ xuống như mưa, tiếng "lộp, độp" vang dội không ngớt bên tai.

Xuyên Trung Tam Xú thấy thế, thì sắc mặt không khỏi biến hắn. Bỗng nhiên, Câu Mạng Hồn Sử Thân Lâm đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung dữ, nhanh nhẹn rùn thấp người xuống, dùng thế Phi ưng câm thố, giương thẳng mười ngón tay ra, lao vút tới chụp vào người của Đào Gia Kỳ. Thế võ của y

hết sức nhanh nhẹn đánh ra lại hết sức chính xác, khiến gió rít nghe vèo vèo, vô cùng nguy hiểm.

Nào ngờ Đoàn Thừa Tiên đã nhận thấy từ trước, tia mắt hung tợn của Thân Lâm, nên đã cảnh giác đê phòng, kịp trông thấy Thân Lâm vung đánh ra, thì liên quát to :

- Đố lũ chuột ngươi dám ! Tức thì, Đoàn Thừa Tiên đã vung trong hai cánh tay, dùng thế Tuyên phong tốc lạc đỡ thẳng ra.

Sau một tiếng "âm" thực to, hai luông kình lực chạm thẳng vào nhau, khiến Đoàn Thừa Tiên và Thân Lâm đều bị hất bắn, bay người ra xa, máu huyết cuộng loạn. Do đó, cả hai đều khiếp sợ trước chân lực mạnh mẽ của đối phương.

Đôi mày lưỡi kiếm của Đào Gia Kỳ cau lại, đưa mắt nhìn Xuyên Trung Tam Xú cất tiếng than :

- Ba vị vẫn còn mơ màng trong giấc mộng đẹp, chứ chưa chịu tỉnh ngộ hay sao ? Vô Tình Tú Sĩ đã lấy cái tên Vô Tình, vậy thử hỏi lão ta nào có thương yêu gì ba vị ? Chuyến đi này nhiệm vụ của ba vị thực nặng nê, là phải tìm hiểu xem trong vùng Tứ Xuyên thực sự có một con người gọi là Ngọa Long cốc chủ hay không ? Ngọa Long cốc chủ là người trong Vũ Nội Bát Kỳ, tiếng tăm vang dội cả Trung Nguyên, nhưng chưa hê có ai trông thấy mặt ông ta cả. Nghe đâu, võ công của ông ta cao cường tuyệt đỉnh, thì chắc chắn ba vị cũng sẽ bị mất mạng ngay. Phương chi, ba vị chỉ mới đi được đến trạm thứ nhất, ba vị nào biết đối phương là nhân vật ra sao ?

Tang Hướng Lương biến hẳn sắc mặt, đôi mắt giương tròn xoe, nói lẩm bẩm:

- Tôn giá tại sao lại biết rõ được mọi việc như thế ? Hành trình của Tang mỗ bí mật vô cùng, thế ai đã để lộ ra ngoài như vậy... ?

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt :

- Tang lão sư, ông chớ hỏi ai đã để lộ hành tung của các ông làm gì. Vì như tôi đã nói cho các ông nghe, là tại sao Vô Tình Tú Sĩ lại lấy tên là Vô Tình kia mà ? Qua lời nói của tôi, các ông cũng đã đoán biết được hơn quá nửa rối ! Nếu các ông thành thật làm được việc theo lão ta thì tốt, bằng không thì lão ta sẽ giết quách các ông để giữ kín mọi điêu bí mật ! Tang Hướng Lương nghe qua, liên tái hẳn sắc mặt.

Thân Lâm sau một lúc điều hòa hơi thở, đã khiến số máu huyết trong người ổn định trở lại, nên liên bước tới, cười nhạt :

- Ngươi chớ nên đặt điều gạt gẫm làm gì, Thân mỗ nhất định không chịu tin...

Đột nhiên, từ cánh rừng cổ thụ phía trước chùa, có một giọng cười lạnh lùng vọng đến :

- Ngươi không tin thì cũng có ích gì ?

Liền đó, bỗng mọi người nghe có tiếng một vật gì nặng nề từ trên cao rơi xuống đất.

Thân Lâm liên tràn nhanh vê phía có tiếng động ấy. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì trông thấy có một bóng đen đang nằm co trên đất, nên không khỏi sửng sốt, nhanh nhẹn nhảy thẳng đến trước bóng đen ấy, thò tay ra sờ thì thấy đó là xác chết của một gã đàn ông mặc áo đen, tuy đã đứt hơi nhưng thân người chưa cứng.

Thân Lâm lại đưa mắt nhìn kỹ diện mục của gã đàn ông bạc phước kia, thì không khỏi kinh hoàng kêu thành tiếng.

Ngay lúc ấy, Tang Hướng Lương và Dương Công Lượng cũng vừa nhảy đến nơi. Khi họ đã trông rõ diện mục của gã đàn ông nọ, thì cả hai cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Số bốn người của Đào Gia Kỳ cũng nhanh nhẹn bước tới nơi. Đào Gia Kỳ nhìn qua sắc mặt của Xuyên Trung Tam Xú, bèn mỉm cười nói :

- Ba vị nhận ra được người này chăng ?

Tang Hướng Lương "hừ" một tiếng qua giọng mũi :

- Vô Tình tiền bối là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, thế mà các ngươi dám giết chết kẻ dưới tay đông đạo của ông ấy, vậy ngày trả lại mối thù này cũng không lâu đâu ! Đào Gia Kỳ nhường mày cười :

- Xin ba vị hãy lục soát trong người nạn nhân kỹ đã, rồi sẽ nói sau cũng chưa muộn ! Tang Hướng Lương lộ vẻ sững sờ một lúc, trong lòng đoán biết có điêu gì bí ẩn trong việc này, nên liên cúi người đưa tay lục soát trong lưng xác chết, lấy ra một miếng đồng dày độ nửa phân. Trên một góc của miếng đông ấy có một lỗ tròn, trét kỹ bằng sơn rất kín đáo. Lão ta bèn lấy một ngón tay đè mạnh nơi lỗ tròn ấy, thì lớp sơn liền vỡ ra, để lộ một cuộn giấy tròn nhỏ.

Lão ta vội vàng rút cuộn giấy ấy ra xem, thì mặt liền biến sắc mô hôi lạnh toát ướt đẫm cả vầng trán...

Chương 19: Lãnh Diện La Sát

Tấm giấy chính là một bức thư mật của Vô Tình Tú Sĩ, ra lệnh cho gã đàn ông bị giết chết, phải bí mật theo dõi Xuyên Trung Tam Xú. Nếu thấy Tam Xú có lòng phản trắc thì phải kịp thời giết chết ngay để khỏi bị tiết lộ cơ mật! Bức thư ấy chắc chắn không phải là giả, vì chính Tam Xú cũng có lần đi theo gã đàn ông bị giết chết này để diệt trừ một số cao thủ trong phe hắc đạo có ý bội phản, theo mệnh lệnh của Vô Tình Tú Sĩ. Chẳng ngờ đến nay, cái thủ đoạn tàn khốc ấy lại được dùng để đối phó với chính Tam Xú! Bởi thế, Xuyên Trung Tam Xú không khỏi ớn lạnh cả tâm can, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác.

Sự kiện này làm cho số người của Thiết Bối Đà Long phải đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Dù họ đêu là những tay giang hồ lão luyện, nhưng thực không làm thế nào đoán hiểu cho nổi, tại sao Đào Gia Kỳ hiểu rõ được tất cả mọi việc làm kín đáo của Xuyên Trung Tam Xú như thế ?

Hơn nữa, người đang ẩn mình ấy là ai ? Tang Hướng Lương và đồng bọn sắc mặt đêu tái nhợt. Qua một lúc lâu, Tang Hướng Lương lộ vẻ bực tức, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn, la to :

- Được rồi ! Tang mỗ thề sẽ trả lại mối thù này ! Đào Gia Kỳ cười nhạt :

- Võ công của ba vị tuy rất giỏi, nhưng vị tất đã đụng được một sợi lông chân của Vô Tình lão tặc. Nếu các vị là người thức thời vụ, thì giờ đây nên rời bỏ nẻo tối, trở về đường sáng vẫn chưa muộn. Tôi giúp cho ba vị một kế nhỏ này, có thể chuyển nguy thanh an, ba vị bằng lòng không ?

Xuyên Trung Tam Xú bèn đưa mắt nhìn nhau một lượt. Tang Hướng Lương bỗng buồn bã than dài :

- Bấy lâu đã mang tiếng ác, như một tờ giấy trắng nhơ nhớp, nay dù có cải tà quy chính, người đời có ai chịu tin cho ? Hơn nữa, cũng đâu làm thế nào đứng chung với các nhân vật chính phái trong võ lâm được ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Sự khác biệt giữa chính tà, chỉ lệch lạc trong gang tấc mà thôi, không có gì là cố định cả ! Vừa nói đến đây, bỗng chàng lộ vẻ giật mình, nghiêng tai lắng nghe.

Mọi người trông thấy thế, cũng đêu không khỏi sửng sốt ! Một lúc sau, bỗng sắc mặt của Đào Gia Kỳ bình thản trở lại nói :

- Không rõ tại sao đêm nay ngôi chùa hoang này lại trở thành nơi tập hợp của một số đông nhân vật giang hồ, ồn ào sôi nổi như thế ?

Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang nghe thế không khỏi kinh hoàng, nói thầm:

"Rõ ràng cậu ta có thể nghe, có thể nhìn những vật gì mà mọi người chưa thể nghe và nhìn thấy được. Một con người có những tuyệt học ấy, chắc chắn võ công đã đạt đến mức cái thế siêu quần ! " Nghĩ thế, nên ông ta bèn lên tiếng hỏi :

- Lại có người đến nữa sao ?

Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Đúng vậy ! Nhưng hiện giờ họ còn ở xa trên mười dặm ! Trình Nam Giang nghe qua không khỏi rùng mình, ha mồm đứng trơ trơ như khúc gỗ ! Đào Gia Kỳ mỉm cười, quay vê Tam Xú nói :

- Việc của ba vị hãy gác lại đã ! Dứt lời, chàng bỗng quay qua Trình Nam Giang nói :

- Trình lão sư, ông cho tôi nói nhỏ với ông một tí ! Trình Nam Giang vội vàng bước tới, Đào Gia Kỳ kê miệng vào tai ông ta thì thầm mấy câu, Trình Nam Giang gật đầu lia lịa rồi bỏ chạy thẳng ra ngoài cổng chùa.

Những người chung quanh cũng được chàng dặn dò tỉ mỉ, nên ùn ùn kéo nhau lui vào bóng tối ẩn kín tất cả.

Một mảnh trăng tròn treo lạnh lùng trên không, lá cây rung động nghe xào xạc Trong những cánh rùng chung quanh ngôi chùa hoang, thỉnh thoảng tiếng chim cú rúc lên nghe não ruột, khiến không khí của đêm khuya lại càng lạnh lẽo ghê rợn hơn.

Cổng chùa đóng chặt, những luông gió cuốn tới, lay động những khoeo sắt trên cánh cổng, không ngớt khua lẻng kẻng. Bỗng nhiên có hai bóng người từ đâu bay thoắt đến, đứng yên trước cổng chùa.

Dưới ánh trăng sáng, có thể thấy rõ hai người ấy dường như là hai đạo sĩ, tóc bới cao lưng giắt trường kiếm, mình mặc áo dài rộng, không ngớt bay phất phơ theo chiêu gió đêm.

Hai đạo sĩ ấy, đưa mắt nhìn qua cổng chùa một lượt, cất giọng ô ề nói :

- Lạ thực, ngày hôm kia đến nơi đây thì ngôi chùa hoàn toàn hoang vắng, cổng mở toang, thế sao đêm nay lại có người ở trong ấy rồi ? Thủ lãnh của chúng ta đêm nay chọn nơi đây để nhóm tổng đàn, chắc chắn có chuyện gì quan trọng. Nếu có người vào đây ở trước thì chúng ta ắt phải chịu trách nhiệm nặng nê đó ! Một người đạo sĩ khác liên cười nhạt :

- Làm thế nào biết được là đã có người đến đây trước rồi ?

- Cổng chùa đóng kín, chẳng phải là một bằng cớ rõ rệt hay sao ?

- Chưa hẳn đâu ! Tiếng "đầu vừa dứt lời, thì người đạo sĩ ấy bèn đưa bàn tay xô mạnh vào cổng chùa. Ông ta thấy cổng chùa đã đóng cứng, không làm sao xô nổi, nên đôi mắt chiếu ngời ánh sáng giận dữ, vung mạnh hai cánh tay, vọt thẳng lên đầu tường và định lao người vào trong...

Nhưng bỗng có một giọng ấm áp quát to :

- Hãy lui trở ra ! Tức thì có một luông kình lực từ trong cổng chùa ào ạt cuốn tới, khiến người đạo sĩ ấy không khỏi kinh hoàng, vọt người nhào lộn trên không, rồi rơi xuống đứng yên tại vị trí cũ.

Tiếp đó, từ trong cổng chùa lại có tiếng nói thực to vọng ra :

- Chùa chiền là nơi ai cũng có thể đến chiêm ngưỡng lễ bái, nhưng câu phải thành kính và thủ lễ. Đối với những người hành động ngông cuồng như nhị vị tệ tự không tiếp đâu ! Sau những tiếng nói vang rên rung chuyển ấy, thì hai cánh cổng chùa bỗng hé mở ra. Hai người đạo sĩ liên trông thấy một lão già lưng gù, cao lớn đứng tự nhiên bên cổng, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng.

Một đạo sĩ liên đưa chân bước tới, rồi nhanh nhẹn thò tay rút lưỡi trường kiếm trên lưng xuống nghe một tiếng "rộng" chiếu ngời ánh thép, cất giọng âm u cười nói :

- Ngươi là ai, mà lại dám bày trò trước mắt ta như thế ?

Vừa nói, người đạo sĩ ấy vừa vung lưỡi kiếm lên, nhắm ngay ba huyệt đạo quan trọng dưới nách của lão già lưng gù đâm thăng tới nhanh như điện chớp.

Lão già lưng gù cười nhạt :

- Tài nghệ nhỏ nhen, mà cũng muốn diễu võ dương oai hay sao ?

Nói dứt lời, lão ta bèn vung chưởng mặt to như chiếc quạt lá kè lên, dùng thế Cấp lãng phiên hoa nhắm ngay lưỡi kiếm chụp thẳng tới, chưởng phong cuốn nghe ào ào, rít vang trong không khí đinh tai nhức óc.

Người đạo sĩ ấy trông thấy đối phương không thèm tránh né, trái lại vung tay không chụp vào lưỡi kiếm trở vê, rồi lách mình tránh thế chưởng của đối phương.

Nhưng, lão già lưng gù lại còn nhanh nhẹn hơn người đạo sĩ. Lão ta siết mạnh năm ngón tay chụp cứng lưỡi trường kiếm khiến cho người đạo sĩ cảm thấy tê buốt cả hổ khẩu tay. Đồng thời, lão già lưng gù cũng đã nhanh nhẹn giương hai ngón tay ra, điểm thẳng vào vai của người đạo sĩ một lượt.

Thế là người đạo sĩ buột miệng "hự" lên một tiếng khô khan, rồi té ngửa ra đất.

Một người đạo sĩ khác, không ngờ thân pháp cũng như thế võ của lão già lưng gù lại nhanh nhẹn đến mức ấy, nên khi đã biết được tài nghệ của đối phương thì đã quá chậm rồi. Vì sau khi lão già lưng gù đã điểm ngã người đạo sĩ kia, thì ông ta cũng liên tràn ngay đến trước mặt của y rồi ! Bởi thế, y tức giận gầm to :

- Lão tặc, chân nhân ta đổi mạng với ngươi đây ! Tiếng nói vừa dứt, thì y liên vung chưởng lên xô thẳng tới trước.

Lão già lưng gù quả thực nhanh nhẹn vô song. Lão ta đưa chân lách vê phía trái, khiến chưởng lực của người đạo sĩ phải đánh hụt vào khoảng không. Nhưng trong khi đôi vai của hai người vừa lướt ngang nhau, thì lão già lưng gù liên vung cánh tay mặt lên, xoay nhanh người lại, rồi giương chỉ điểm thẳng vào Mệnh môn huyệt của đối phương.

Tức thì, sau một tiếng "phịch" thực to, người đạo sĩ ấy đã té ngửa ra đất như một trái mít rụng.

Lão già lưng gù liền cất tiếng cười, rồi mỗi tay xách bổng một người đạo sĩ, chạy bay vào trong cổng chùa.

Giữa gian đại điện hoang tàn, giờ đây đã được treo lên một ngọn huyên đăng, ngọn to như hạt đậu tỏa khắp gian đại điện một màu vang tía.

Trên bàn thờ trống trơn không một pho tượng Phật, vì những pho tượng ấy đều đổ nát thành một đống đất vụn. Khắp nơi bụi đóng nhện giăng, dơi bắt muỗi bay từng đàn, thỉnh thoảng kêu lên chí chóe khiến không khí trong gian điện lại càng thê lương rùng rợn hơn.

Một áng mây bay qua, che kín vừng trăng sáng, khiến cả khu chùa hoang đêu tối sầm. Ngay lúc ấy, từ phía ngoài bỗng có bốn bóng đen chạy nhanh vào gian đại điện. Bỗng có người cất giọng kinh ngạc "úy" lên một tiếng :

- Sao gian đại điện này chưa được quét tước dọn dẹp gì cả ? Hừ, hai thằng lỗ mũi trâu này đã làm hỏng việc cả ! Chốc nữa đây rồi chúng nó sẽ biết thân ! Giọng nói ấy bén nhọn the thé, như tiếng xé tre nghe thực chướng tai vô cùng.

Sau đó, lại một giọng âm u nói tiếp :

- Hãy mau xúm nhau quét dọn, chúng ta phải gánh phần trách nhiệm đó ! Tức thì, bốn bóng đen ấy lướt thẳng vào đại điện, giương những tia mắt sáng ngời như điện, nhìn qua khắp bên trong một lượt, rồi hối hả chia nhau lo việc quét tước.

Bọn họ không cân đến chổi, mà chỉ dùng đến chân lực trong người quạt bay tất cả bụi bẩn. Thế là

tất cả những bụi bẩn bám từ lâu trong khắp gian đại điện liền cuốn thành một đường dài, uốn khúc như một con rông, bay thăng vào một góc nhà.

Sau đó, họ lại xúm nhau khiêng n~lũlg chiếc bàn thờ cũ kỹ, bày ra giữa phòng rất chỉnh tề. Nhưng bọn họ vừa bài trí xong thì bỗng nghe từ bên ngoài có một tiếng hú to vọng đến. Tiếng hú ấy đã xé tan bâu không khí tĩnh mịch lạnh lùng của đêm khuya.

Bốn bóng đen ấy như đêu giật mình, nhanh nhẹn lướt ra khỏi gian đại điện, đến túc trực dưới mái hiên.

Chẳng mấy chốc sau, bỗng có mấy mươi bóng đen từ ngoài chùa ùn ùn chạy thẳng vào ngôi đại điện. Số người ấy đêu im lặng không nói với nhau một lời nào cả.

Dưới ánh đèn vàng úa của ngọn huyên đăng, trông thấy có một lão già từ râu mày đến y phục đêu toàn trắng, đến đứng sau một chiếc bàn. Lão già đó trông như một bóng ma, chứ chăng phải là một con người còn đang sống. Đôi mắt chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt của lão ta, khiến cho ai nhìn vào đêu ghê sợ.

Lão ta khẽ đưa một bàn tay lên vẫy nhẹ một lượt, tức thì, có một gã đàn ông mặc áo đen chạy ra khỏi gian đại điện, dẫn hơn mười nhân vật võ lâm, mặt mày ủ rũ, bước đi khấp khểnh tiến vào.

Số người ấy gồm có tăng nhân, đạo sĩ và những người thường. Qua khí sắc của họ, chứng tỏ họ đêu là người đang bị chế ngự huyệt đạo. Nhưng qua ánh mắt của họ, vẫn thấy họ là người không chịu khuất phục.

Bỗng một tiếng quát to như sấm bất thân vang lên :

- Thanh Vô đại sư của phái Thiếu Lâm hãy ngước mặt lên trả lời đây ! Liền đó, thấy có một lão tăng mặc áo xám, diện mạo thanh tú cất tiếng "hứ" lạnh lùng qua giọng mũi.

Lão già áo trắng cất giọng sâu hiểm :

- Thanh Vô đại sư, tới nước này tại sao ông lại còn tỏ ra không sáng suốt như thế ?

Thanh Vô đại sư nói :

- A di đà Phật, kẻ không sáng suốt chính là thí chủ, chứ nào phải lão tăng ? Pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm bị mất tại trang trại của Phong Kiệt, trong khi đó, thí chủ cũng có mặt tại đó và được mục kích rõ ràng. Vậy nếu gán cho tệ phái đã đoạt được các bảo vật ấy thì vô hình chung đã công nhận võ công của tệ phái hết sức cao cường, do đó, tệ phái nào có sợ gì bọn người của thí chủ... ?

Lão già áo trắng cất giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Việc ấy già đây đã biết rõ rồi ! Hiện giờ chỉ cần đại sư nói cho biết là quí môn phái gần đây có hành động ra sao, và phải chăng đã tìm hiểu rõ được kẻ cướp đoạt bộ kinh và thanh kiếm ấy ?

Thanh Vô đại sư phản khánh thăng :

- Xin thứ lỗi cho, vì bân tăng không biết rõ chuyện ấy ! Lão già áo trắng cất giọng sâu hiểm cười nhạt, rồi giơ bàn tay lên, khẽ đưa thẳng ra ngoài một lượt. Tức thì, Thanh Vô đại sư bỗng rùng mình, thân hình lảo đảo, té ngồi trên đất.

Một tiếng quát to lại nổi lên :

- Càn Khôn Bát Chưởng Nghiêm Tiểu Long thuộc bang Hoài Dương hãy ngó lên trả lời ! Liền đó, có một người mặc áo đen đẩy Nghiêm Tiểu Long bước tới.

Nghiêm Tiểu Long mặt giận hầm hầm cười nhạt nói :

- Huyên Băng lão quỉ, mặc cho ông muốn dùng biện pháp gì độc ác thì dùng, nhưng chớ mong tìm hiểu được một câu nói thực từ cửa miệng của cậu đây ! Lão già áo trắng khẽ nhường đôi mày bạc như tuyết lên, khiến cho sắc mặt của lão ta lại càng lộ vẻ lạnh lùng đáng sợ, to tiếng nói :

- Nghiêm Tiểu Long, ngươi chớ có cứng đầu, hình phạt của lão phu dù cho một con người bằng sắt đá cũng không chịu nổi, huống chi là ngươi... ?

Nói đến đây, lão ta dừng lại, đôi mắt sáng ngời khiến ai nhìn đến cũng phải khiếp vía. Lão ta nhìn qua Nghiêm Tiểu Long một lượt, rồi tiếp :

- Lão phu đã biết được hiện nay bang Hoài Dương đã gia nhập vào Phi Phụng bang, mưu toan khuynh đảo cả võ lâm, quả thực là to gan ngông cuồng, không thể tha thứ được ! Nghiêm Tiểu Long, lão phu hỏi ngươi ba điêu, nếu ngươi đáp thành thực, thì sẽ thả ngươi ra ngay, bằng trái lại, thì ngươi chỉ còn một con đường chết mà thôi ! Nghiêm Tiểu Long nghe qua hết sức giận dữ, quát to :

- Tài nghệ Ông bao nhiêu mà lại ngông cuồng lớn lối như thế ? Hừ, cậu đây nào có xem ông vào mắt đâu ?

Lão già áo trắng liền cất tiếng cười nhạt, rồi sắc mặt lại càng lạnh lùng hơn, gằn giọng:

- Ngay cả đến Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô úy, bang chủ bang Hoài Dương của ngươi, khi gặp lão phu cũng chẳng hê sơ sót thất lễ. Quả người ta bảo bò con không sợ cọp thực chăng sai ! Nghiêm Tiểu Long cười nhạt :

- Huyên Băng Lão Mị trong Vũ Nội Bát Kỳ chỉ là một kẻ tầm thường, tự khoe khoang khoác lác làm gì thế ?

Lão già áo trắng chính là Huyên Băng Lão Mị, nên nghe qua lời nói ấy, thì trên sắc mặt vốn lạnh lùng như băng của lão, bỗng tràn đây sát khí, đưa bàn tay mặt lên, co lấy mấy ngón lại, rồi nhắm ngay phía Nghiêm Tiểu Long búng tới.

Bỗng nhiên, Huyên Băng Lão Mị như dịu cơn giận lại, cánh tay mặt từ từ buông thõng xuống, giả vờ như chẳng nghe câu nói của Nghiêm Tiểu Long, ôn tồn bảo :

- Lão phu muốn hỏi ngươi ba việc này. Trước hết, ta nghe đồn đại là Nhất Chân Tử đã được Lương Vô úy cứu nguy, sau đó, lại nghe đồn Hoài Dương bang đã bị một địch thủ lợi hại và không rõ tên tuổi xâm nhập đánh cho một trận tơi bời, lớp chết lớp bị thương không biết bao nhiêu mà kể.

Trong dịp đó, Lương Vô úy cũng bị một thứ thủ pháp hết sức độc đánh trọng thương và Nhất Chân Tử cũng bị kẻ lạ mặt bắt sống mang đi mất.

Ngươi là học trò giỏi và rất tâm phúc của Lương Vô úy, không thể không biết rõ việc ấy được. Ngươi nên nói thực cho ta nghe, người đối địch với Hoài Dương bang ấy là ai ? Nhất Chân Tử có phải thật sự đã bị cướp mang đi hay không ? Suốt từ đó đến nay, ngươi đã dò xét và tìm ra manh mối gì vê việc ấy hay không ?

Nghiêm Tiểu Long cười lạnh lùng nói :

- Đấy là chuyện nội bộ của tệ bang, có dính dấp gì đến ông ?

Huyền Băng Lão Mị vẫn không lộ sắc giận, nhưng một gã đàn ông mặc áo đen đứng cạnh đấy liên vung nhanh cánh tay ra, tức thì hai tiếng "bốp, bốp" nổi lên.

Thì ra, Nghiêm Tiểu Long đã bị người ấy tát cho hai cái tát tai đích đáng, đôi mắt đều đổ lửa, trên ám nóng bỏng như bị thiêu đốt, máu răng trào ra hai khóe miệng.

Đôi mắt của Nghiêm Tiểu Long chiếu ngôi lửa giận, nghiến răng măng :

- Cáo mượn oai hùm, thì có đáng kể gì ? Nếu hôm nay cậu đây may mắn được sống sót thì sau này sẽ cho mi biết sự lợi hại của ta ! Huyền Băng Lão Mị vẫn điềm nhiên như không thấy việc vừa xảy ra trước mắt, chậm rãi nói :

- Kế đó, lão phu muốn hỏi lai lịch của bang chủ Phi Phụng bang ra sao?

Nghiêm Tiểu Long cất giọng lạnh lùng :

- Với oai danh Vũ Nội Bát Kỳ của ông, tôi thấy ông có thể tìm hỏi thằng bang chủ Phi Phụng bang là hơn. Vì nếu ông hỏi tôi là một người ngoại cuộc thì chẳng hóa ra làm lếu hay sao ?

Huyền Băng Lão Mị vẫn giả vờ như không nghe, gằn giọng :

- Thủ hạ của lão phu có thấy +nt g tích Của người dưới ngọn Thiết Tháp. Vậy Độc Thủ La Hán Pháp Vũ là người có mang theo trong mình một viên Phích độc bảo châu, quí báu nhất trong võ lâm đã bị giết chết dưới ngọn tháp đêm hôm ấy, có phải là ngươi đã hành động để cướp viên bảo châu ấy rồi chuyên tay cho người khác hay không ?

Nghiêm Tiểu Long liên cất tiếng cười nhạt đầy vẻ khinh bỉ :

- Nếu như ông có dịp may đoạt được viên Phích độc bảo châu thì bằng lòng đưa cho người khác hay chăng ?

Đôi bên đã ăn miếng trả miếng, không ai chịu thua ai cả ! Huyền Băng Lão Mị không đáp thẳng câu hỏi thắc mắc của Nghiêm Tiểu Long mà chỉ hạ giọng nói :

- Lão phu để cho ngươi một khoảng thời gian đốt tàn một cây hương, hầu suy nghĩ để trả lời. Việc sống chết của ngươi, chính là do ngươi định đoạt lấy ! Bỗng nhiên, ngay lúc ấy từ bên ngoài gian đại điện, có một tiếng cười nhạt vọng đến, đồng thời, có một luồng gió nhẹ thổi vào khiến ngọn đến bị gió làm lu đi. Chỉ trong chốc lát, sau ngọn gió đã qua, thì đèn lại sáng, khiến mọi người thấy rõ gian đại điện không biết từ lúc nào xuất hiện một lão bà tóc bạc như bông, mắt phượng uy nghi đáng sợ. Phía sau lưng bà lão ấy, còn có ba cô gái xinh đẹp, lưng giắt kiếm đi theo hầu.

Lão bà đưa mắt quét qua khắp gian đại điện một lượt, rồi quay về phía Huyên Băng Lão Mị tươi cười nói :

- Xin ông chớ trách một người khách không được mời như tôi mà lại đến quá đột ngột. Nếu được vậy thì Thang Bà Tử ta có lời đa tạ ! Huyên Băng Lão Mị từ lâu đã được nghe nói đến cái tên của Thang Bà Tử, là một người rất giỏi sử dụng chất độc vô hình, nên giờ đây vừa nghe qua lời nói của Thang Bà Tử thì không khỏi giật mình, tia mắt trở thành lạnh lùng như băng giá, gằn giọng nói :

- Thang Bà Tử, hành động của bà chính là đã xúc phạm đến sự cấm kỵ trong giới giang hồ, bà có biết không ?

Thang Bà Tử lạnh lùng đáp :

- Cái gì gọi là sự cấm ky của giới giang hồ ? Ai kiêng sợ Vũ Nội Bát Kỳ các ông, chứ còn lão bà tử đây chẳng hê xem ông vào mắt ?

Nghiêm Tiểu Long phá lên cười thực to. Tiếng cười của y có một âm hưởng vang rên, khiến cả

gian đại điện đêu kêu o o không ngớt.

Huyền Băng Lão Mị biến hẳn sắc mặt, cánh tay mặt đưa ra nhanh như điện chớp, tức thì một luông kình lực lạnh buốt cuốn tới, công thẳng về phía Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử cất giọng cười nhạt, rồi co năm ngón tay búng thẳng ra.

Liên đó, cả hai người đêu khẽ "hự" một tiếng khô khan, đồng thời, tia mắt cũng không khỏi biến đổi.

Trong khi Huyền Băng Lão Mị vừa ra tay tấn công đối phương thì có bốn gã mặc áo đen đứng cạnh lão ta, cũng tràn tới vung chưởng tấn công vê phía Thang Bà Tử. Nhưng, chăng ngờ ba cô gái đứng sau lưng Thang Bà Tử đã cảnh giác đê phòng trước, nên nhanh như chớp tuốt kiếm siết chặt trong tay, vung lên đỡ thẳng. Mỗi một thế kiếm nào của họ, đều vô cùng cao thâm hiểm hóc, khiến luồng kiếm quang đi đôi với những luồng gió lạnh buốt bay lộn khắp nơi, trông vô cùng kỳ ảo.

Liền đó, ai nấy bỗng nghe có mấy tiếng kêu thất thanh, rồi lại thấy bốn gã đàn ông mặc áo đen vội vàng ra sau, vì trên vai của họ đêu bị mũi kiếm vạch một đường dài ba tấc mộc, máu tươi chảy xối xả.

Bốn gã đàn ông mặc áo đen vừa mới nhảy lui, bỗng tái nhợt sắc mặt, mồ hôi toát ra như tắm, thân hình lảo đảo rồi té xuống đất nghe một tiếng "phịch". Bọn ác ma đứng chung quanh trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, quát gào vì tức giận. Đôi mày bạc phếch của Huyên Băng Lão Mị cau lại, cất giọng lạnh lùng :

- Thang Bà Tử, có phải đêm nay bà định đến đây gây sự chăng ?

Thang Bà Tử cất tiếng nói :

- Đấy là ông gán tội cho tôi, chứ thực ra lão bà tử ta đến đây xin ra mắt đúng theo khuôn phép, thế mà tại sao ông lại lộ vẻ ngạo mạn khinh thường, rồi lại lấy sự cấm kỵ của giới giang hồ để khiển trách lão bà tử ta nữa. Lão bà tử ta nào phải là người dễ trêu chọc đâu ?

Huyên Băng Lão Mị nói :

- Nếu thế thì bà đến đây có việc gì ?

- Để tìm lại viên Phích độc bảo châu ! Sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị biến hẳn, gằn giọng nói :

- Phích độc bảo châu nào phải lão phu lấy được ?

Thang Bà Tử nói :

- Lão bà tử ta không bảo là ông lấy, mà ta đến đây chỉ với mục đích hỏi hẳn mà thôi ! Vừa nói, bà

ta vừa chỉ thẳng vào Nghiêm Tiểu Long một lượt.

Thang Bà Tử mới vừa nói dứt lời, thì ngọn đèn huyên đăng treo trong gian đại điện bỗng tắt phép. Tức thì, nghe có tiếng quát giận dữ của Thang Bà Tử và tiếng kêu thét của ba cô gái theo hầu. Đồng thời cả gian đại điện đều ào ào nổi gió.

Huyên Băng Lão Mị cũng quát to :

- Chớ để nó chạy thoát ! Liên đó, chỉ nghe giọng nói của Thang Bà Tử, theo chiêu gió từ xa vọng đến:

- Huyền Băng lão quái, sau này nếu lão bà tử ta không giết chết được ngươi thì thê sẽ không làm người nữa ! Số người hiện diện trong gian đại điện, không ai biết đã xảy ra việc gì.

Sau đó, một gã đàn ông mặc áo đen liên đánh đá lửa lên đốt cháy lại ngọn đèn huyên đăng. Chừng ấy, ai nấy mới trông thấy Huyên Băng Lão Mị đã đứng bên ngoài gian đại điện, đôi mắt đầy vẻ kinh dị, từ từ bước trở vê phòng.

Ngay ông ta cũng không rõ Thang Bà Tử vừa rồi đã gặp chuyện gì.

Nhưng ông ta chỉ cảm thấy phập phồng lo sợ, sắc mặt lạnh như tiên, bước thẳng vê vị trí cũ, đưa mắt nhìn Nghiêm Tiểu Long nói :

- Những lời nói của lão phu vừa rồi, hiện giờ vẫn còn giá trị ! Dứt lời, lão ta bảo một tên thủ hạ đốt cháy một cây nhang lên, rồi cúi người xuống xem xét thương thế của bốn tên thủ hạ vừa bị trúng mũi kiếm lúc nãy.

Lão ta nhìn kỹ thì thấy vành môi của bốn người ấy đã bầm tím, sắc mặt xám ngắt như tro. Khỏi cần hỏi ai, cũng đủ biết trên người của ba cô gái ấy đêu có chất độc hết sức nguy hiểm. Lão ta đưa tay sờ mũi của họ, thì thấy tất cả đều đã tắt hơi, thi thể đã lạnh ngắt vì chết từ lúc nào rồi.

Huyên Băng Lão Mị không khỏi kinh hãi, ngửa mặt nhìn lên nóc gian đại điện, trong đầu óc không ngớt suy nghĩ vê lý do tại sao Thang Bà Tử lại kêu kinh hãi rồi hối hả bỏ chạy như vậy ?

Đột nhiên, sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị biến hẳn, quay về phía bọn thủ hạ quát :

- Bọn các ngươi hãy cắt ra phân nửa số người, đi lục soát khắp ngôi chùa này xem có nhân vật võ lâm nào ẩn mình theo dõi chúng ta không ?

Nếu có, thì cứ việc giết chết không cần hỏi han gì cả ! Tức thì, có ngoài hai mươi người nhanh nhẹn lướt ra khỏi gian đại điện, túa đi khắp bốn bên.

Trong khi ngọn huyền đăng bị tắt phập và có tiếng Thang Bà Tử giận dữ quát to, thì khắp trong gian đại điện gió cuốn ào ào. Luồng gió ấy đã cuốn thẳng vào số người của Nghiêm Tiểu Long, khiến những huyệt đạo bị khóa cứng của họ liên được giải trù, khí huyết dần dần thông suốt trở lại. Số người của Nghiêm Tiểu Long biết mình đã được ai đó ám trợ, nên trong lòng hết sức mừng rỡ, vội vàng ra ám hiệu cho nhau sẵn sàng tìm cơ hội để tấn công kẻ địch.

Cây nhang đốt lên vừa rồi đã cháy đi được một nửa. Nhưng số người của Nghiêm Tiểu Long vẫn giương mắt đứng trơ trơ, không nói năng gì cả.

Tất cả bọn họ đều thầm vận dụng chân lực trong người để đánh thông các huyệt đạo bị khóa đã lâu.

Bên ngoài gian đại điện, trên một ngọn cây cổ thụ, Đào Gia Kỳ đang ẩn mình trên cành lá rậm rạp, đưa mắt theo dõi từng sự việc một trong gian đại điện. Bất ngờ, chàng nghe có một tiếng cười nhỏ, trong như tiếng chuông bạc, ở sát sau lưng, nên không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thì trông thấy Vân Mộng Bình im lặng mỉm cười tự nhiên, đứng trên một cành cây cách xa chàng độ ba thước.

Đào Gia Kỳ bèn dùng thuật Thiên lý truyện âm, ngạc nhiên nói :

- Vân cô nương, sao cô cũng đến đây thế ?

Vân Mộng Bình trợn đôi mắt trong veo, nhìn chàng một lượt nói :

- Hay lắm ! Tôi vẫn tưởng anh là một người quân tử đứng đắn, nhưng không ngờ anh lại có những hành động khó nói đối với ba nữ đệ tử của Thang Bà Tử như vừa rồi ! Nói đến đây, nàng cúi mặt xuống cười thẹn thùng. Đào Gia Kỳ không ngờ nàng đã trông thấy được, nên bất giác cảm thấy cả mặt bừng nóng :

- Nếu không làm thế, thì Thang Bà Tử và ba cô gái ấy nào chịu bỏ đi ?

Vân Mộng Bình bỗng đưa bàn tay ngọc lên, đè lấy miệng để khỏi phải bật cười thành tiếng, nhưng cơn tức cười đã làm cho nàng ngặt nghẽo ngã tới ngã lui không ngớt.

Đào Gia Kỳ nói :

- Vân cô nương, tại sao lại cười như thế ?

Qua một lúc lâu, Vân Mộng Bình mới dịu cơn tức cười, đưa mắt liếc qua Đào Gia Kỳ nói :

- Có phải vừa rồi anh đã kéo quần của ba cô gái ấy tụt xuống không ?

Còn Thang Bà Tử thì sao ? Vì vừa rồi tôi không nhìn thấy rõ, vậy anh nói cho tôi nghe thử ?

Đào Gia Kỳ cau đôi mày, giả vờ tức giận nói :

- Vân cô nương, việc ấy làm sao nói ra cho được ?

Vân Mộng Bình càu nhàu :

- Anh không chịu nói à ? Hừ, hỏi chơi vậy chứ tôi cũng thấy cả rồi ! Chốc nữa đây, để xem anh còn mặt mũi nào trông thấy tiểu thư nhà tôi ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sững sờ một lúc, bèn tươi cười :

- Huỳnh cô nương cũng có đến đây sao ? Nếu vậy, thì còn gì hay hơn nữa ! Võ công của Huỳnh cô nương vô cùng trác tuyệt, tất sẽ có biện pháp đối phó hữu hiệu. Hiện giờ, tại hạ không có cách gì hay ho để đối phó với họ, nên đành phải đứng nhìn...

Vân Mộng Bình bỗng thò cánh tay mặt ra như điện chớp, chụp lấy mạch cổ tay của Đào Gia Kỳ, nói giọng hờn dỗi :

- Tôi và tiểu thư đang bận việc phải dời khỏi nơi đây. Cái hẹn ở Gia Lăng anh đã quên rồi sao ? Còn riêng việc này anh muốn bỏ qua cũng chẳng phải dễ dàng đâu ! Nói đoạn, nàng buông tay Đào Gia Kỳ ra, vọt người bay thăng lên không lướt nhằm ngay nóc đại điện lướt tới.

Lúc bấy giờ, trên nóc gian đại điện đang có hai tên thủ hạ của Huyên Băng Lão Mị đứng gác. Chúng trông thấy Đào Gia Kỳ lướt thẳng tới một cách tự nhiên, chẳng hề có ý kiêng sợ thập thò gì cả, nên tưởng đấy là đồng đảng của mình, cả hai bèn nhanh nhẹn bước tới để đón.

Đào Gia Kỳ trông thấy hai người tràn tới, thì chẳng những không dừng chân đứng lại, mà còn xông thẳng vào phía hai người nhanh như một luồng gió. Đến khi hai người ấy sinh nghi thì đã quá muộn rồi. Vì ngay lúc đó, một đạo kình lực mềm dẻo đã cuốn thẳng tới người họ. Cả hai cảm thấy đôi mắt tối sầm lại, rồi chưa kịp kêu lên một tiếng nào, là đã bị đánh đứt tâm mạch ngã ra chết tốt.

Liên sau đó, Đào Gia Kỳ lại nhanh nhẹn lướt tới, ẩn mình vào một mái ngói cong, cách nóc đại điện ngoài mười trượng. Chàng quay mặt lại nhìn, bỗng trong thấy một cái bóng đen xinh xắn bất thần lướt tới trước mặt hai xác chết vừa rồi. Bóng đen ấy dường như là một cô gái mặc y phục đen, che kín mặt, chỉ còn để lộ ra ngoài đôi mắt chiếu ngời ánh sáng. Nàng cúi xuống lật hai xác chết xem xét kỹ, thấy nạn nhân không hề có một vết tích gì, trong lòng hết sức kinh hãi, nói lẩm bẩm :

- Tại sao anh ấy lại có một võ công kỳ tuyệt đến thế ?

Dứt lời, thân hình người con gái đó liền xê dịch và lẩn mất vào bóng tối Trên trời một cụm mây

đang che kín vầng trăng sáng, khiến sao thưa hiện rõ đó đây, gió đêm không ngớt thổi vi vu lạnh lẽo.

Trong gian đại điện, ánh đèn cũng trở thành tù mù.

Bỗng nhiên, ngọn huyền đăng cháy sáng hẳn lên, vì Huyền Băng Lão Mị vừa co tay búng nhẹ vê phía ngọn đèn, khiến tim đèn như được khêu tỏ.

Cây nhang lúc ấy đã cháy hết bốn phần năm. Huyên Băng Lão Mị đưa mắt nhìn qua cây nhang một lượt, rồi cất giọng lạnh lùng :

- Nghiêm Tiểu Long, thời giờ chẳng còn bao nhiêu nữa, ngươi hãy nói cho sớm đi....

Câu nói chưa dứt, thì bỗng có hai bóng đen từ ngoài bay vút vào gian đại điện, rồi buông người đứng sững trước mặt Huyên Băng Lão Mị như hai pho tượng gỗ.

Huyên Băng Lão Mị đưa mắt nhìn rõ đấy là hai đạo sĩ, thì mặt không khỏi biến sắc, vung tay áo gây thành một đạo kình phong lạnh buốt cuốn thẳng ra ngoài, rồi lão ta cũng lao vút người ra theo hướng ngọn kình phong.

Lúc bấy giờ, trong gian đại điện còn có một nửa số thủ hạ của Huyền Băng Lão Mị. Chúng trông thấy thế, bèn ùn ùn lao mình ra ngoài không còn trật tự gì cả.

Nhưng lúc ấy bên ngoài trời tối lờ mờ, bóng cây chập chờn đó đây, nào có hình bóng của kẻ lạ mặt ?

Huyền Băng Lão Mị đang sửng sốt thì bỗng cảm thấy tại nơi cánh tay trái bị đau nhói như có con vật gì cắn. Lão ta bèn vận dụng cương khí trong người để che chở thân thể, dù cho là vũ khí sắt thép cũng không thể hại đến thân lão được. Nhưng khi lão ta đưa cánh tay lên nhìn kỹ thì không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Thì ra, nơi cánh tay trái của lão đã bị ba mũi kim thép màu đen nhỏ rức như sợi tóc ghim chặt vào da thịt. Đầu mũi kim đã cắm sâu gần quá nửa, chỉ còn lộ ra ngoài trên dưới một phân. Sau khi lão đã đoán biết lai lịch của những mũi độc châm ấy, bèn gằn giọng quát to :

- Đào Như Hải ! Nếu lão phu không xé xác ngươi ra được thì chưa hả mối hận ngày hôm nay ! Nói đoạn, lão ta bèn quay người lướt thăng vào gian đại điện, nhưng vừa nhìn qua khung cảnh trước mặt, thì lão ta không khỏi há mồm trợn mắt, đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Thì ra, số người của Nghiêm Tiểu Long không rõ biết mất đi đâu từ lúc nào. Cả gian đại điện đã vắng tanh không một bóng người.

Huyên Băng Lão Mị lộ sắc giận dữ, lại quay người bước trở ra ngoài, nhìn thẳng vào đám thủ hạ,

mặt đầy ngơ ngác của lão ta, quát to :

- Đi mau ! Nói dứt lời, lão ta đưa tay mặt đỡ lấy cánh tay trái, rồi vọt thẳng người lên không bảy tám trượng, lướt nhanh đi như một luồng gió.

Bọn thủ hạ của Huyên Băng Lão Mị cũng vọt người lên không. Chúng cất tiếng hú dài nghe thực ghê rợn. Tiếng hú ấy không ngớt bay lâng lâng giữa không gian, gây thành những tiếng hồi âm như không lúc nào ngừng.

Liên đó, từ trên một ngọn cây cổ thụ cao chọc trời, Đào Gia Kỳ bay nhanh xuống đất, đưa mắt chú ý nhìn khắp gian đại điện, rồi nhếch môi cười Trong khi chàng định cất bước bỏ đi, thì bỗng nghe từ phía sau có một tiếng cười khẽ và trong như chuông bạc vọng vào tai.

vừa nghe qua tiếng cười, Đào Gia Kỳ đã đoán được đấy là ai, nên mặt hiện sắc mừng, nhanh nhẹn quay người lại, sử dụng một thân pháp thần kỳ, nhắm hướng có tiếng cười vung tay chụp thẳng tới.

Nào ngờ chàng chỉ chụp vào khoảng không, ngay lúc đó, có một bóng người nhẹ như một đợt khói bay thoắt đi rồi mất hút.

Nhưng Đào Gia Kỳ nào chịu để cho bóng người ấy thoát đi ? Chàng liên nhanh nhẹn vọt người lên, đuổi theo tức tốc.

Bóng trăng đã xế vê Tây, cảnh vật đêu trở thành lờ mờ, trên sườn núi chập chờn hai bóng người, một trước một sau, đuổi bắt nhau như hai luồng điện xẹt. Khinh công của Đào Gia Kỳ tuy hết sức tuyệt diệu, nhưng vẫn không làm thế nào đuổi theo kịp bóng người ở trước mặt, mà lúc nào cũng giữ được một khoảng cách độ năm sáu trượng, không thể thu ngắn được hơn nữa.

Hai người đuổi bắt nhau đến bên dưới một ngọn núi trơ trọi đứng cao chọc trời. Tại nơi đó, sườn núi bằng phẳng, cỏ dại xanh mượt như nhung, rải rác đây đó ngoài mười gốc tùng cổ thụ cong queo, cành lá sum sê, che cả một vùng rộng.

Vê phía trái của sườn núi ấy, có một bức vách đá cheo leo, cao mấy mươi trượng, từ trên có một con thác đổ xuống âm âm, bụi nước tung bay mờ mịt, trông chăng khác nào khói sương che phủ quanh một bức màn bằng ngọc trắng. Cảnh sắc ấy ai nhìn đến cũng sảng khoái trong lòng, có cảm giác như mình đã lọt vào cõi tiên.

Bóng người chạy trước, khi đã tiến đến sườn núi ấy, bỗng bất thân quay người lại nạt :

- Gã ngông cuồng kia ! Bộ ngươi không muốn sống nữa hay sao ?

Giọng nói the thé và bén nhọn nghe hết sức quái dị.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn lên thì không khỏi giật nẩy mình. Vì chàng đã nhìn thấy một khuôn mặt tái nhợt như xác chết, đôi mắt xếch ngược, tròng mắt sáng ngời, mũi hếch, môi trê, tóc rối phờ buông rũ xuống hai vai, thân người mặc một chiếc áo dài đen chấm đất. Đấy quả là một con người xấu xí, không còn ai xấu xí hơn.

Đào Gia Kỳ qua cơn giật mình liên xoay đôi tròng mắt cười to :

- Ta không tin ở trên đời này lại thực sự có ma ! Vừa nói, chàng vừa tràn nhanh tới như chớp, lẹ làng thò cánh tay mặt ra, dùng thế Ly long thám châu chụp thẳng tới.

Song thế võ của chàng mới đánh ra được một nửa, thì năm ngón tay bỗng giương thẳng ra, vung lên chập chờn như có hàng nghìn ngón tay hiện lên đó đây, đi đôi với tiếng rít vèo vèo, nhắm ngay người đàn bà xấu xí ấy chụp xuống.

Chỉ pháp của chàng hiểm hóc khó lường, trong như thật như hư, không biết đâu là bóng mờ hay n~lũlg ngón tay thực, đồng thời, chàng lại phối hợp với một bộ pháp thật ly kỳ, tràn đến công thẳng vào đối phương.

Người đàn bà trông xấu xí như quỉ sứ ấy, lộ sắc kinh ngạc, vung hai tay nhanh như gió vừa đỡ thẳng thế công, thân hình lúc nào cũng lách nhẹ nhàng.

Đào Gia Kỳ luôn luôn tươi cười, nhưng thủ pháp lại không ngớt thay đổi, khi dùng chưởng, lúc dùng chỉ, đánh toàn những thế võ kỳ lạ hiểm hóc của những môn phái lớn trong võ lâm. Những thế võ ấy cao thâm tuyệt vời, lúc nào cũng nhằm tấn công vào các vị trí mà đối phương không thể ngờ đến được. Người đàn bà xấu xí ấy nếu không phải là một tay võ công tuyệt thế, thì chắc chắn không thể nào không bị thảm hại được. Nhưng xem ra hai người như có vẻ không đánh thăng.

Chẳng bao lâu, vầng trăng đã lặn, ánh sao đã mờ, bầu trời đã bắt đầu trở thành xám ngắt vì sắp sửa bước vào bình minh. Người đàn bà xấu xí ấy hơi thở đã bắt đâu hổn hển, nên bỗng quay người nhắm hướng ngọn núi cao chọc trời trước mặt bỏ chạy...

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, rồi lao người đuổi theo. Vì thế, hai bóng người lại lướt nhanh như hai vì sao sa. Người đàn bà xấu xí đó, nhắm ngay hướng một vách đá cheo leo nguy hiểm trên sườn ngọn núi, cắm đầu chạy tới Phía trên của bức vách đá ấy, lại chỉ còn có những bức vách đã cao ngất trời và đứng sững, nhó xuống bên dưới thì là hố sâu muôn trượng. Nơi đó, chỉ có một con đường mòn nhỏ rất hiểm trở dẫn đến sườn núi. Địa hình hiểm trở ấy, chỉ cân một người chống giữ, cũng có thể ngăn chặn được cả một đạo quân.

Bởi thế, khi người đàn bà xấu xí đã tiến đến đoạn đường ấy rồi, liền quay người lại nạt :

- Hãy mau quay đâu trở lại, nếu còn ngoan cố xông tới, thì ta sẽ cho ngươi vùi thây dưới hố sâu đó

! Đào Gia Kỳ đã có dụng ý định sẵn, nên trả lời ngay :

- Cũng chưa chắc đâu ! Nói đoạn, thì thân hình chàng đã tràn đến trước mặt của đối phương Trong trường hợp đó, nếu người đàn bà xấu xí nọ vung tay đánh ra, thì chắc chắn Đào Gia Kỳ sẽ bị hại. Nhưng nào ngờ, người đàn bà ấy chỉ lộ sắc kinh ngạc, rồi bất thần quay người bỏ chạy đi tuốt.

Đào Gia Kỳ thấy thế liền đuổi theo sát như hình với bóng. Cuối cùng chàng trông thấy người đàn bà đó nhắm thẳng một gian nhà đá lao vút tới.

Gian nhà đá ấy, cất thật là kín đáo, ít ai ngờ được. Vị trí của nó ở giữa một vùng núi lõm sâu, chung quanh đêu có vách đá cao, nếu không để ý thì không làm sao thấy được. Con đường vào nhà là một khe đá hết sức hiểm trở, nhưng lại có những bụi cây gai góc và các thứ dây leo phủ kín, khiến người ngoài khó thể nhận ra.

Trong khi người đàn bà ấy mới vừa bước vào được một nửa thân người thì Đào Gia Kỳ đã đuổi theo kịp. Chàng nhanh nhẹn thò cánh tay ra ôm ngang lưng của người đàn bà, rồi khẽ gọi :

- Quỳnh tỷ ?

Người đàn bà xấu xí ấy hết sức luống cuống cất tiếng than :

- Rõ thực là oan gia ! Đào Gia Kỳ thừa lúc nàng không đê phòng, nhanh nhẹn thò bàn tay trái lên, chụp lấy chiếc mặt nạ xấu xí của nàng gỡ xuống, tức thì, trước mặt chàng liên hiện ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, sáng ngời như ngọc.

Người đàn bà ấy quả đúng là Tô Chỉ Quỳnh, đã lén bỏ chàng ra đi trước đây Tô Chỉ Quỳnh đôi má bừng đỏ, tia mắt đầy vẻ hờn trách :

- Kỳ đệ, tại sao đệ đệ lại đuổi đến cùng như thế ? Làm thế nào đệ đệ lại đoán biết là tôi ?

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Như tiểu đệ đã nói trước là dù cho Quỳnh tỷ có biến thành tro bụi, thì tiểu đệ vẫn nhận ra Quỳnh tỷ kia mà ! Trước đây, tại sao Quỳnh tỷ lại bỏ đi một cách đột ngột, không giã từ gì cả, khiến tiểu đệ suốt ngày phải băn khoăn lo lắng. Nếu chẳng có phong thư của Quỳnh tỷ để lại, thì nào được biết Quỳnh tỷ luôn luôn bí mật theo sát tiểu đệ như vậy ! Vừa nói, chàng vừa ôm siết thân người của Tô Chỉ Quỳnh, rồi cúi xuống đặt lên đôi môi anh đào của nàng một cái hôn ngây ngất...

Tô Chỉ Quỳnh giãy giụa mấy lượt, sắc mặt đỏ bừng :

- Kỳ đệ hãy buông tay ra có được không ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Nếu buông ra thì sợ Quỳnh tỷ lại bỏ chạy nữa ! Dứt lời, hai người liên bước thẳng vào gian nhà đá. Bên trong gian nhà ấy théc là tối tăm, nhưng Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn kỹ, thì trông thấy trong nhà có đủ giường gấm màn the, bàn ghế sạch sẽ, gương lược phấn sáp không thiếu thứ gì, bài trí không khác nào một khuê các. Do đó, chàng lớn tiếng cười :

- Suốt một đêm liên, tiểu đệ không có chợp mắt, nên giờ đây thật là buồn ngủ ! Tô Chỉ Quỳnh đã hiểu được ẩn ý qua câu nói của Đào Gia Kỳ, nên con tim không ngớt nhảy rộn lên, cơ hồ như muốn tung ra khỏi lồng ngực. Giữa lúc cánh tay ngọc của nàng vừa mới vùng vẫy, thì bỗng cảm thấy tại Khí hải huyệt gần mắt trái tê buốt, rồi chân lực trong người cũng mất đi tất cả, toàn thân mềm nhũn, không còn cử động được nữa.

Đào Gia Kỳ bồng nàng đặt lên giường, rồi quay ra đóng chặt cửa lại.

Đôi mắt của Tô Chỉ Quỳnh bỗng nhiên trào lệ, buôn bã nói :

- Tỷ tỷ là người đã ngoài ba mươi, thực không xứng với đệ đệ. Chúng ta xung hô nhau bằng tỷ đệ, kết làm tình chị em chẳng phải hay hơn hay sao, hà tất.... ?

Vừa nói đến đây, thì đôi môi của nàng đã bị đôi vành môi nóng bỏng của chàng ép cứng, nhưng nàng dù có muốn vùng vẫy cũng không còn sức mạnh nữa. Bởi thế, nàng chỉ còn nhắm mắt để mặc cho mọi việc xảy ra...

Từ nay cửa lòng nàng đã hé mở cho chàng, vườn hồng đã đón chim xanh, bao nhiên lời ân ái tỉ tê như tiếng yến tiếng oanh, kéo dài bất tận.

Giữa lúc ái ân, Tô Chỉ Quỳnh bỗng hỏi :

- Kỳ đệ có biết tỷ tỷ là ai không ?

Đào Gia Kỳ tại sao lại làm như thế ? Đấy cũng chính là một dụng tâm có ẩn ý của chàng. Suốt ba ngày qua được gần gũi với người ngọc, nên không khỏi quyến luyến, kịp khi chàng trông thấy bức thư lưu lại trong chùa hoang của Tô Chỉ Quỳnh, mới đoán biết nàng không phải là một người tầm thường, đồng thời, chắc chắn là một nhân vật có quan hệ với mọi việc rối rắm đang xảy ra hiện nay trong võ lâm.

Chàng vốn là người tài hoa tuyệt thế, tâm trí siêu phàm, biết rằng giữa trai và gái, khi đã có một tình thương qua xác thịt, thì dù gặp vấn đê khó khăn đến đây cũng có thể giải quyết được dễ dàng tất cả. Do đó, chàng không từ bỏ một thủ đoạn nào đê nhằm đoạt đến mục đích mau chong. Bởi thế, khi nghe Tô Chỉ Quỳnh hỏi, chàng liên lắc đầu nói nhỏ :

- Suốt ba hôm ngồi đối diện với nhau, lúc nào đệ cũng làm ra vẻ quân tử, do đó, sau này đệ hết sức hối tiếc. Tiểu đệ chỉ biết kính yêu tỷ tỷ thôi, còn riêng tỷ tỷ là một nhân vật gì, đệ cũng không cần biết đến ! Tô Chỉ Quỳnh khẽ "hừ" rồi nói :

- Chớ nói bá láp nữa ! Nếu nói thế thì còn Huỳnh ỷ Vân và Vân Mộng Bình sẽ tính sao ?

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, thâm nghĩ:

"Tại sao cô ấy lại biết rõ như thế ?" Nghĩ đến đây, chàng bèn lên tiếng đáp :

- Tỷ tỷ, chị từ đâu mà biết được việc đó ? Tiểu đệ đối với hai cô ấy chẳng qua chỉ có tình bạn, chứ không hê đi xa hơn nữa ! Tô Chỉ Quỳnh cười dịu dàng nói :

- Đệ đệ chớ có nói khéo như vậy, để sau này xem đệ đệ sẽ giải quyết ra sao? Tỷ tỷ nói rõ cho đệ đệ biết, chị đây chính là Lãnh Diện La Sát..

Đào Gia Kỳ nghe qua không khỏi giật mình. Một lúc sau, chàng mới cất tiếng cười to, ôm siết mạnh tấm thân ngọc ngà của Tô Chỉ Quỳnh hơn, nói :

- La Sát cũng được, mà Quỉ Mẫu cũng được. Bắt đâu từ ngày hôm nay, tỷ tỷ đã trở thành người vợ yêu quí của đệ đệ rồi ! Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng than dài :

- Tỷ tỷ biết mình đã bị đệ đệ tìm hiểu được lai lịch, nên mới dùng đến thủ đoạn hèn hạ như thế này ! Hứ, nếu chẳng phải tỷ tỷ yêu ngươi, thì với chút ít võ công thấp kém của ngươi, chỉ là đem mạng nạp cho tỷ tỷ mà thôi.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Chưa chắc đúng như thế đâu ! Tô Chỉ Quỳnh im lặng một lát, khẽ than :

- Oan gia, nếu như thế này thì dù sao ta cũng phải đổi cả phương hướng hành động ! Đào Gia Kỳ hết sức mừng rỡ :

- Thực à ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đệ đệ chớ vội vui mừng, vì khả năng của tỷ tỷ cũng có giới hạn, e rằng không đủ sức để đối phó với bao nhiêu sự rắc rối chăng... ?

Đào Gia Kỳ nghe qua không khỏi sửng sốt, nhưng Tô Chỉ Quỳnh đã nói tiếp :

- Các môn phái lớn trong võ lâm hiện nay, tuy bê ngoài có vẻ mạnh mẽ, nhưng thực sự bên trong

đêu chẳng còn thực lực. Ngay đến Vũ Nội Bát Kỳ cũng chỉ có cái danh rỗng mà thôi. Hiện giờ, chỉ còn hai lực lượng bí mật, mà chỉ một hành động của họ cũng đủ làm cho cả võ lâm phải đảo điên...

Đào Gia Kỳ nói :

- Hai lực lượng bí mật ấy là gì ?

- Một là Phi Phụng bang, kế đó là một bang phái bí mật do chính tỷ tỷ cầm đầu. Hai môn phái ấy, khắp trong thiên hạ đâu đâu cũng có tai mắt, không có một sự động tĩnh nào trong võ lâm mà không hiểu được. Do đó, đệ đệ đến ở chung với tỷ tỷ ba hôm trong sơn động, là tỷ tỷ đã biết mọi hành động của đệ đệ Ở vùng Hoài Dương, nhưng không rõ nơi xuất thân và lai lịch của đệ đệ mà thôi ! Đào Gia Kỳ nghe qua không khỏi thầm kinh hãi.

Tô Chỉ Quỳnh lại nói :

- Phi Phụng bang tuy bê ngoài do Huỳnh ỷ Vân làm bang chủ, nhưng thực ra bên trong lại có một người khác đỡ đầu. Trường hợp đó, cũng giống như trường hợp của tỷ tỷ vậy. Ngoài tỷ tỷ ra, còn có một người khác đỡ đầu cho tỷ tỷ ! Đào Gia Kỳ nói :

- Người ấy là ai ?

Tô Chỉ Quỳnh thở dài nói :

- Đệ đệ chớ nên hỏi quá tường tận, hầu tránh cái hại thiệt thân ! Tỷ tỷ nói cho đệ đệ rõ, là pho Hàn Thiết Quan âm hiện giờ ở trong tay bà ấy. Bà ta là cô ruột của tỷ tỷ. Những cao thủ dưới tay của bà ta, bất luận là ai cũng có thể đối phó nổi với mọi cao thủ trong các môn phái lớn, ngay cả đến Vũ Nội Bát Kỳ nữa.

Đào Gia Kỳ tỏ vẻ ngờ vực :

- Theo như lời tỷ tỷ, thì lệnh cô chắc chắn là người võ công cao tuyệt nhất trong cõi đời này, muốn xưng bá trong giang hồ hoặc dày xéo cả võ lâm, thực quá dễ dàng như trở bàn tay, thế tại sao tiểu đệ không thấy bà ấy có hành động gì cả ? Lời nói đó, thực làm cho tiểu đệ khó tin được.

Tô Chỉ Quỳnh cười giòn :

- Đệ đệ nào có biết cái lẽ trên đời này, vạn vật đêu có vật khắc lấy với nhau. Người cô của tỷ tỷ rất kiêng sợ đối với Ngọa Long cốc chủ, một con người chỉ có tiếng đồn, chứ thực ra chẳng hê có một con người chân thật.

Hơn nữa, bà ấy cũng kiêng sợ người bí mật đỡ đầu cho Phi Phụng bang, vì Phi Phụng bang còn có cả một pho Giáng Long kinh. Việc này nói ra thì rất dài dòng, sau này có dịp, tỷ tỷ sẽ nói tiếp ! Đào

Gia Kỳ là người nhiêu mưu lược, nên biết nghĩ đến những việc lâu dài. Chàng và Tô Chỉ Quỳnh đã thành vợ chồng ân ái, thì nào sợ gì nàng không thấu lộ hết mọi điêu bí mật cho chàng nghe. Thế rồi hai người cùng trở lại nói toàn chuyện ân ái đến khi trời sáng hẳn, mới cùng bước xuống khỏi giường.

Gian nhà đá này là một trong những gian nhà bí mật của Tô Chỉ Quỳnh ở, bên trong có dự trù các thứ rượu thịt rất ngon, nên Đào Gia Kỳ được dịp ăn uống no nê thỏa thích.

Trong khi cùng ăn uống, thì họ lại đê cập đến chuyện Đào Như Hải.

Thì ra, Đào Như Hải ngoài mười năm trước đây, vì không có chỗ đứng trong chốn giang hồ, nên y mới đến đầu phục người cô của Tô Chỉ Quỳnh.

Lúc bấy giờ, Đào Như Hải còn trẻ tuổi, sức lực mạnh mẽ, nên được cô nàng tin dùng lắm. Đào Như Hải rất mơ ước sắc đẹp của Tô Chỉ Quỳnh, nhưng tìm đủ cách để chinh phục cũng vô hiệu, nên trong lòng hết sức oán hận.

Sau đó, Đào Như Hải phụng mệnh vê Dự Chương, bê ngoài nói là treo đao qui ẩn, nhưng thực bên trong y có một âm mưu riêng, do đó, mới có xảy ra vụ Hàn Thiết Quan âm...

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Quỳnh tỷ nói thế, có nghĩa là tên lão tặc Đào Như Hải cướp lấy pho Hàn Thiết Quan âm, không phải là theo mệnh lệnh của lệnh cô hay sao ?

Tô Chỉ Quỳnh gật đầu nói :

- Chính vì lẽ đó, mà cô tôi vô cùng giận dữ. Đào Như Hải thấy vậy hết sức lo sợ, ngâm sai bọn bộ hạ trung thành, hộ tống Hàn Thiết Quan âm đưa đến cho một đại Lạt Ma áo vàng, hầu cận trong đại nội tại Yên Kinh, rồi rêu rao là dư luận đã nghi ngờ sai cho lão. Tuy kế gian của lão rất khéo, nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi được đôi mắt của cô tôi, chính vì vậy nên mới xảy ra vụ Cô Tùng Cốc...

Tô Chỉ Quỳnh dùng lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Đào Như Hải lúc đầu không rõ nhân vật nào ở trong Cô Tùng Cốc.

Nhưng khi lão ta đã tìm hiểu được rõ ràng, thì không khỏi hồn phi phách tán, từ đó trốn biệt dạng luôn. Nhưng đến khi hắn nghe được vụ Giáng Long kinh thì đoán là do chính tôi đã cướp đoạt được. Vì ngoài tôi ra thì chẳng còn ai có mức võ công như vậy. Bởi thế, hắn tìm đến Kim Ngân Giáp ám hại tôi, suýt nữa đã bị mất mạng ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xem ra tiểu đệ cân phải cảm ơn cái đức của Đào Như Hải, vì nếu không có lão ta, thì ngày hôm

nay tỷ tỷ nào có... ?

Câu nói chưa dứt, thì sắc mặt của Tô Chỉ Quỳnh đã bừng đỏ, càu nhàu:

- Đố đệ đệ dám nói nữa ! Sau đó, nàng cúi đầu mỉm cười e thẹn. Dáng điệu của Tô Chỉ Quỳnh trông thật dịu dàng xinh đẹp, khiến Đào Gia Kỳ nhìn đến ngất ngây, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng rất lạ lùng. Dáng điệu si mê như điên cuồng của Đào Gia kỳ lại làm cho đôi má của Tô Chỉ Quỳnh bừng đỏ hơn, nàng liếc nhìn chàng rồi lại lên tiếng trách khẽ.

Đột nhiên, từ bên ngoài gian nhà đá, bỗng có tiếng gõ cửa vọng vào, rồi tiếp đó, lại nghe có một giọng ấm áp vang lên :

- Tô hiên muội, có ở nhà không ?

Sắc mặt của Tô Chỉ Quỳnh biến hẳn, nhanh nhẹn chụp lấy chiếc mặt nạ xấu xí mang lên, rồi từ từ đứng dậy.

Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình hỏi nhỏ :

- Quỳnh tỷ, người đến ấy là ai ?

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng lạnh lùng :

- Đấy chính là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi, đệ nhất cao thủ của người cô tôi. Hắn là người đã theo đuổi tôi suốt ngoài mười năm nay ! Đôi mắt của Đào Gia Kỳ nhường cao, mặt tràn đầy sát khí :

- Một ngọn núi không thể ở được hai con cọp. Quỳnh tỷ, chị hãy cho hắn bước vào để tiểu đệ diệt trừ hắn ! Tô Chỉ Quỳnh cười buồn bã, lắc đầu :

- Đệ đệ không phải là người đối địch nổi với hắn đâu ! Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Quỳnh tỷ, chị quá xem thường tôi đó ! Giọng ấm áp bên ngoài cửa lại vọng đến :

- Tô hiền muội, ngu huynh biết có mặt em ở bên trong, thế tại sao im lặng như vậy ? Hiên muội nào có biết ngu huynh là người rất thủ lễ ?

Tô Chỉ Quỳnh vội vàng thu dọn hết chén ly trên bàn than :

- Kỳ đệ, việc đã đến nước này, thì chỉ còn cách làm liêu thử xem sao Bên ngoài gian nhà tuy ánh sáng mặt trời đang chiếu rọi khắp nơi, nền trời xanh biếc, không gợn một chút mây, nhưng bên trong gian nhà vẫn còn tối tù mù. Đào Gia Kỳ liên vọt người nhảy nhẹ nhàng lên trên nhà đứng yên, nếu không để ý thì không làm sao thấy được.

Tô Chỉ Quỳnh liền cất tiếng cười giòn :

- Đô lão sư, phải có việc gì gấp, nên cân gặp tôi phải không ?

Người bên ngoài cửa đáp :

- Hiên muội, ngu huynh chỉ tiện đường ghé thăm, hầu có dịp trò chuyện với hiên muội, cho phỉ tình bấy lâu tương tư khổ sở ! Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Tại sao đến hôm nay mà Đô lão sư vẫn còn nặng tình như vậy ?

Đồ Lôi đứng bên ngoài cửa khẽ hò một tiếng :

- Lòng của ngu huynh rắn như sắt đá, dù cho hiền muội không để ngu huynh vào mắt, nhưng ngu huynh vẫn nhất định một lòng chung thủy mãi đến khi nào cảm động được hiên muội. Ngu huynh sẵn sàng hạ mình suốt đời dưới tay của hiên muội, để nghe theo sự sai bảo, dù cho có nhảy vào nước sôi lửa bỏng, mất mạng cũng không chối từ! Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng trong veo như chuông bạc, cười khanh khách nói :

- Lão sư nói thực đấy chứ ?

Đô Lôi cất tiếng than dài :

- Ngu huynh tự biết hình dáng xấu xí, so với âu Dương Câu thua xa, nhưng tình của ngu huynh lúc nào cũng chân thật, không hê thay đổi.

Tô Chỉ Quỳnh cười giòn :

- Cũng có thể là thực lắm ! Nói đoạn, nàng bước thong thả ra mở then cửa, rồi nói tiếp :

- Tôi chỉ cho lão sư ở chơi trong giây lát mà thôi, nếu trái thì chớ trách tôi tại sao ra lệnh đuổi khách đấy nhé ! Đồ Lôi đáp :

- Ngu huynh xin tuân lệnh.

Tô Chỉ Quỳnh bỗng lách người đứng sát bên cạnh ghế, cất giọng lạnh - Hãy vào ! Liên đó, cánh cửa được xô ra, từ ngoài bước vào một người đàn ông đứng tuổi, vóc dáng tương tự như Đào Gia Kỳ. Người ấy da dẻ đen đũa, mắt cọp, mũi lân, dưới cằm trơn láng không râu, dáng điệu thật oai vệ, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ huỳnh, trên lưng giắt bảy món ám khí hình thoi, chiếu ánh sáng xanh lè.

Đồ Lôi vừa nhìn thấy Tô Chỉ Quỳnh thì vẻ mặt vốn âm u lạnh lùng của y, liên đổi thành tươi cười như hoa nở, cất giọng cười to :

- Hiên muội, giờ phút này cũng như ở tại đây mà hiên muội còn mang mặt nạ vào chẳng hóa ra mất hứng lắm sao ?

Tô Chỉ Quỳnh lạnh lùng đáp :

- Có lúc nào ông thấy tôi để mặt trục tiếp gặp người bao giờ ? Ngay đến ông cũng không thể vượt ra ngoài cái lệ ấy ! Đồ Lôi than dài :

- Hiên muội sao lại quá khắt khe... ?

Tô Chỉ Quỳnh lạnh lùng đưa tay chỉ thẳng vào một chiếc ghế bên cạnh bàn :

- Xin mời ông ngôi ! Đô Lôi lại cất tiếng than dài, rồi chậm rãi bước đến chiếc ghế ngôi xuống, nói :

- Hiền muội, em đã tìm hiểu tung tích của Ngọa Long cốc chủ hay chưa ?

Đột nhiên, Đào Gia Kỳ từ trên trân nhà bất thân lao thẳng xuống chẳng khác nào núi đồi sụp đổ, bàn tay kẹp chặt hai mũi Ngũ vân xà đầu đinh, nhắm ngay lưng Đô Lôi vỗ mạnh xuống, trong khi tay trái giương hai ngón ra, nhắm điểm thẳng vào huyệt đạo quan trọng phía dưới nách của đối phương.

Đồ Lôi là một nhân vật đâu phải tầm thường, do đó, vừa nghe tiếng gió rít là đã cảnh giác ngay. Y nhanh nhẹn vọt người thăng tới trước, trong khi chưởng mặt đã giương lên đánh ngược ra sau. Nhưng Đào Gia Kỳ đã sử dụng Giáng Long chưởng lực, một võ học của Phật môn, đồng thời, lại có thêm Ngũ vân xà đầu đinh, một ám khí mà bấy lâu nay từng làm rung chuyển cả võ lâm, nên dù Đồ Lôi có nhanh nhẹn cũng không thể thoát khỏi thế tấn công của chàng. Tức thì, sau tiếng "hừ" giận dữ, cả gian nhà đá liền như rung chuyển, cát bụi tung bay mờ mịt, rồi hai bóng người loạng choạng cùng thối lui và cuối cùng đứng sững lại nhìn nhau...

Chương 20: Sóng Gợn Biển Tình

Đô Lôi trong khi thấy ngọn cuồng phong cuốn tới, thì tự ỷ võ công của mình cao cường, có thể vận dụng cương khí để che chở thân thể, chẳng những chưởng lực thông thường hoặc những ám khí kém lợi hại không thể gây thương tích được cho y, trái lại, y có thể lấy sức đánh của địch để tạo thành một sức dội lại mạnh mẽ, giết chết đối phương. Trong khi đó, y còn vung cánh tay mặt lên vận dụng toàn lực phản công ra mạnh mẽ.

Nào ngờ, hai mũi Ngũ vân xà đầu đinh chính là do thứ Hàn Thiết chân kim đã rèn nên, đất là một món ám khí mà Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành đã nhờ nó mà thành danh và cũng làm khiếp sợ cả võ lâm, phàm người tài nghệ càng cao cường, thì bị thương lại càng trầm trọng. Phương chi, Giáng Long chưởng lực lại chính là môn tuyệt học của thiên môn.

Đào Gia Kỳ vì quyết hạ cho được địch thủ, nên khi từ trên lao xuống, vừa dùng chưởng đánh ra, lại dùng đinh cắm vào lưng địch, nên cùng một lúc với chưởng lực ồ ạt, hai mũi Ngũ vân xà đầu đinh đã cắm phập vào người của Đồ Lôi, sâu tới tạng phủ.

Tuy nhiên, Đào Gia Kỳ cũng bị Đồ Lôi đánh trúng một chưởng vào hông phía mặt, nên qua một tiếng "bình" Đào Gia Kỳ cảm thấy máu huyết trong người đều cuộng loạn, nơi vết thương nóng bỏng như lửa đốt, mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, mồ hôi toát ra nhễ nhại như tắm.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế hết sức kinh hãi, đôi mắt không ngớt xoay chuyển nhìn khắp chung quanh, lộ vẻ luống cuống vô cùng.

Đồ Lôi sau khi tràn tới một bước, liên há miệng hộc ra một búng máu tươi Hắn quay người lại, lộ sắc ghê rợn, giương tia mắt đây căm hận nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt. Sau đó, y bỗng cất tiếng cười như cuồng dại :

- Thảo nào Tô hiên muội lại xem tôi như thù địch ! Thì ra, hiên muội đã phải lòng thằng bạch diện thư sinh này... ! Tô Chỉ Quỳnh nạt :

- Đồ Lôi, ông chớ nói càn ! Đồ Lôi dời ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Tô Chỉ Quỳnh, cười đau đớn nói :

- Tô hiền muội, ngu huynh chẳng hề oán trách em, việc trên đời này ít khi nào lại đi đúng theo ý muốn của mình. Nhưng chỉ đáng tiếc là hiên muội không chịu nói sớm, nên thằng bé này chỉ còn có

thể sống được nửa tiếng đồng hồ nữa mà thôi ! Đào Gia Kỳ liên dùng cách vận dụng chân khí trong người để chữa thương, theo như trong pho Giáng Long kinh đã dạy, nên chẳng mấy chốc sự đau đớn giảm dần. Nghe Đồ Lôi nói thế, chàng liên khẽ cười hỏi :

- Đô Lôi, riêng ông còn có thể sống được lâu hơn hay sao ? Hiện giờ võ công của ông đã bị phế, hơn nữa, lại bị Ngũ vân xà đầu đinh cắm sâu tận nội tạng sẽ chết ngay bây giờ, vậy ông còn khoác lác điêu gì ?

Đô Lôi nghe thế, không khỏi biến hẳn sắc mặt. Vừa rồi, khi huyệt đạo của y bị điểm trúng, vì quá đau đớn nên y vẫn chưa để ý đến những tai hại to tát khác. Giờ đây, y đã cảm thấy chân lực trong người quả bị tan nát hết.

Hơn nữa, y không khỏi kinh hoàng trước cái tên Ngũ vân xà đầu đinh. Y tự biết không còn mong chi thoát chết nữa, nên cười đau đớn :

- Tô hiền muội, sau khi anh chết thì e rằng không còn ai có thể trị được tên âu Dương Câu. Ngu huynh còn sống thì âu Dương Câu còn ít nhiều kiêng sợ, nhưng từ nay vê sau e trong môn phái sẽ không còn có ngày yên ổn. Hiền muội cũng khó tránh được độc thủ của âu Dương Câu.

Nói đến đây, y cất tiếng cười ghê rợn, rồi tiếp :

- Nhưng cũng may, là ngu huynh đã xếp đặt xong một kế tuyệt hay...

Tô Chỉ Quỳnh kinh hãi nói :

- Kế tuyệt hay ấy là gì ?

Liên đó, Đồ Lôi há miệng hộc thêm một cục máu, rồi té ngửa ra đất. Y cất giọng hổn hển nói đứt quãng :

- Tôi... và âu Dương Câu... cùng giúp cho hiền muội... thành danh... là một trong Vũ Nội Bát Kỳ. Thế mà, chẳng ngờ... ngày hôm nay... tôi lại phải chết dưới....

Nói đến đây, bỗng y im hẳn.

Tô Chỉ Quỳnh vọt nhanh người đến bên cạnh Đô Lôi, thò tay ra đỡ lấy y, nhưng mạch y đã ngưng đập, rõ ràng là đã chết hẳn. Nàng khẽ lắc đầu thở dài, rồi lại vọt người đến trước mặt Đào Gia Kỳ, lộ vẻ cuống quít :

- Kỳ đệ, vết thương của em thế nào rồi ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Quỳnh tỷ hãy yên tâm, tiểu đệ không chết đâu ! Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Dưới chưởng lực của Đồ Lôi, từ xưa đến nay không ai có được cả Kỳ đệ, em chớ nên gạt tỷ tỷ ! Nói đến đây, đôi tròng mắt của nàng xoay qua một lượt, rồi đến điêu gì, quay người lướt thẳng đến bên cạnh bàn phấn sáp, ngăn kéo bí mật ra, lục tìm một lúc, lấy lên một cái chai nhỏ bằng ngọc, trút ra lòng bàn tay một viên thuốc màu tím, rồi bước trở lại phía Đào Gia Kỳ nói :

- Kỳ đệ hãy uống viên thuốc này vào đi ! Đào Gia Kỳ ngửi thấy mùi thtjl~l ngào ngạt, tâm thần cũng tỉnh táo trở lại - Đây là linh dược gì thế ?

Tô Chỉ Quỳnh giận dỗi nói :

- Đệ đệ hãy uống đi đã, rồi muốn nói gì sẽ nói sau.

Đào Gia Kỳ không dám làm trái ý nàng, nên bỏ vào miệng nuốt ực xuống. Viên thuốc ấy quả hết sức linh diệu, chàng cảm thấy có một luông hơi nóng dịu dàng truyện nhanh khắp các huyệt đạo trong người, khiến mọi sự đau đớn liên tan biến mất, tinh thần so với trước khi bị thương còn có vẻ phấn chấn hơn là khác. Hơn nữa, mùi thơm của viên thuốc vẫn không ngớt phảng phất qua mũi, nên không khỏi kinh dị, thầm nghĩ:

"Đây là thứ linh đơn gì, mà công hiệu chẳng khác nào thuốc tiên như thế ?" Chàng ngửa mặt nhìn lên, thấy Tô Chỉ Quỳnh gỡ chiếc mặt nạ xuống, đưa mắt nhìn đăm đăm vào xác chết của Đồ Lôi, sắc mặt thay đổi không ngừng. Bỗng nàng thò tay xách bổng xác chết của Đô Lôi lên như muốn đem ra ngoài.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Quỳnh tỷ tỷ chậm đã, xác chết ấy còn có chỗ dùng cân thiết lắm ! Tô Chỉ Quỳnh không khỏi sững sờ, đưa đôi mắt sáng như sao nhìn vào Đào Gia Kỳ nói :

- Xác chết mà còn dùng gì được ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười bước tới, thò tay xách xác chết của Đồ Lôi đem để yên vào một góc nhà, rồi đóng chặt của lại nói :

- Quỳnh tỷ, tiểu đệ còn có mấy việc chưa hiểu rõ, mong Quỳnh tỷ hãy thành thật giãi bày cho, chớ nên che giấu một tí gì cả ! Tô Chỉ Quỳnh trợn mắt nhìn chàng một lượt, nói :

- Thì cứ nói đi ! - Tôi muốn biết âu Dương Câu là ai ?

Sắc mặt của Tô Chỉ Quỳnh không khỏi bừng đỏ :

- Tỷ tỷ hiện nay đã thuộc vê đệ đệ rồi, còn ghen bóng ghen gió làm gì ?

âu Dương Câu là đệ nhị cao thủ trong Cửu Long giáo. Hắn là người rất gian manh, bên ngoài tươi cười nhưng lòng dạ đầy gươm đao. Hắn có Độc sa chưởng lực và Thái ất chân khí là những môn võ học độc đáo trong võ lâm ! Đào Gia Kỳ lại hỏi " - Đô Lôi bảo y đã sắp xếp một kế tuyệt hay, Quỳnh tỷ có đoán ra kế của y là gì không?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ chính là vì điểm đó mà lòng đang lo ngại. Trong Cửu Long giáo, số tay chân tâm phúc của Đồ Lôi chẳng phải ít. Có thể nói hắn nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh của một hệ phái. Mỗi một hành động nào của hắn, cũng có thể quyết định cho mọi sự thành bại trong các việc làm của Cửu Long giáo ! Đào Gia Kỳ suy nghĩ một lúc.

- Nếu tiểu đệ đoán không sai, thì Đồ Lôi nếu chẳng phải có ý định khuynh đảo Cửu Long giáo, thì cũng sẽ định gây loạn trong võ lâm. Bởi thế, tiểu đệ muốn giả dạng của Đồ Lôi để dò xét cho rõ ràng việc ấy ! Tô Chỉ Quỳnh đứng sững sờ một lúc, nói :

- Kế ấy có thể thi hành được, duy có điều là đệ đệ không làm sao giả dạng cho thật giống Đồ Lôi, chắc chắn sẽ bị người ta khám phá ! Nói đến đây, sắc mặt nàng bỗng lộ vẻ nghi ngờ, tiếp :

- Tại sao đệ đệ lại phải giả dạng giống như Đồ Lôi ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười đầy bí mật :

- Tình địch chẳng khác nào cây đinh trong mắt, không thể không nhổ được Hơn nữa, tiểu đệ có ý muốn tìm hiểu mọi sự bí ẩn trong Cửu Long giáo, đề phòng hậu họa về sau. Đối với Đô Lôi, tỷ tỷ hiểu biết rất rõ từ tính tình, ngôn ngữ, võ công và sự giao thiệp đi đứng, không có điêu gì mà tỷ tỷ không biết, vậy tỷ tỷ có thể nói rõ cho tiểu đệ nghe để giả dạng đúng y như hắn. Một điều quan trọng nhất trong việc đó, là tiểu đệ sẽ giả dạng Đô Lôi bám sát Quỳnh tỷ tỷ không lúc nào rời ! Tô Chỉ Quỳnh thẹn thuồng khẽ cúi đầu xuống nũng nịu nói :

- Nếu muốn giả dạng cho thật giống Đồ Lôi, thì ít nhất phải tập mấy hôm mới được. Hiện giờ đệ đệ đang có người chờ đợi, có lý nào lại quên đi hay sao?

Đào Gia Kỳ bỗng nhớ đến việc Đoàn Thừa Tiên và Xuyên Trung Tam Xú vừa rồi có hẹn gặp chàng tại một địa điểm nhất định. Tuy họ có nói là nếu chàng đến trễ, họ vẫn ở đấy chờ đợi, nhưng chàng thấy rằng không tiện để cho họ đợi chờ như thế, do đó, lòng chàng bỗng thấy hết sức do dự.

Tô Chỉ Quỳnh biết Đào Gia Kỳ thật sự không muốn xa rời mình, nên vô cùng cảm động, cất giọng buồn bã than dài, rồi nói :

- Hiện nay bọn họ chờ đệ đệ Ở đâu? Để tỷ tỷ sai người đi cho họ hay được rồi ! Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình :

- Quỳnh tỷ còn có thủ hạ Ở nơi đây nữa sao ? Họ đâu mà tiểu đệ không trông thấy ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu :

- Tỷ tỷ có thu nhận hai đệ tử gái, hiện nay chúng ở cách đây ba dặm đường, vì chúng đêu không phải là người trong Cửu Long giáo. Đệ đệ nên biết, nếu là người của Cửu Long giáo thì sẽ bị cho uống một thứ thuốc rất độc, chế ngự cả tâm tính của con người, khiến cho con người không tự chủ được nữa ! Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Quỳnh tỷ, còn chị thì sao ?

Tô Chỉ Quỳnh cười buồn bã :

- Tỷ tỷ cũng thế thôi ! Đào Gia Kỳ bỗng cất tiếng cười to :

- Thứ thuốc độc kỳ diệu khi vào người rồi, sẽ khiến ta có cảm giác gì ?

Nếu uống thuốc giải trù, thì chất độc ấy có tan hết hay không ? Có lý đâu trong tất cả đời này, không có người nào giải trừ được loại thuốc độc đó hay sao ? Theo tiểu đệ được biết, thì trong võ lâm còn có Quỷ Thủ Quái Y Ngôn Như Băng ở Ngũ Hành Cốc và Thang Bà Tử là người rất giỏi sử dụng các chất độc, có lẽ họ cũng là người am hiểu cách giải trừ các chất độc chứ ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Sự thần kỳ của tạo hóa, nằm trong muôn hình vạn trạng, thực ra với sinh mạng rất có giới hạn của con người, không thể nào am hiểu được tất cả Ngôn Như Băng và Thang Bà Tử, chẳng qua là người nổi tiếng vê sử dụng chất độc. Chứ chẳng phải là người hoàn toàn hiểu biết hết tính chất của các chất độc ấy.

Giáo chủ Cửu Long giáo vì đê phòng hậu họa, nên chỉ có một mình bà ấy giải trù được chất độc đó mà thôi. Phân là môn đô của Cửu Long giáo ai cũng như ai, cứ trong vòng ba hôm, thì sẽ bị chất độc tác quái trong giây lát.

Bởi thế, họ phải uống vào một viên thuốc để tạm thời ngay khi đó ! Đào Gia Kỳ có vẻ nghĩ ngợi hỏi :

- Nếu thế, thì Quỳnh tỷ bị thuốc độc ấy hành vào lúc nào ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Có lẽ vào giờ Tý đêm mai ! Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Nếu thế, Quỳnh tỷ hãy cho môn đô đi đến cửa thành phía Đông tại thành Quảng Nguyên, để cho số người của Đoàn Thừa Tiên hay, nán lại chờ đợi tiểu đệ thêm năm ngày nữa ! Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên, lấy mặt nạ đeo vào, rồi lao người ra khỏi nhà lướt đi mất.

Đào Gia Kỳ ngôi một mình trong gian nhà vắng, không khỏi cảm thấy một nỗi buồn man mát đến xâm chiếm tâm hồn. Tất cả những việc gì đã qua, lại lần lượt hiện trong ký ức của chàng.

Mấy điều tâm nguyện của ân sư, nguyên rất khó thực hiện được.

Nhưng, hôm nay bất ngờ lại gặp được cái duyên kỳ ngộ, chắc chắn nhờ đó có thể giải quyết được nửa công việc mà chàng phải làm, hầu toại lòng mong muốn của ân sư. Tuy nhiên, còn một nửa sau đó, thực là rất gian nan nguy hiểm, song nếu chàng kiên trì mãi, thì tất cũng có ngày đi đến thành công được ! Tô Chỉ Quỳnh tuy tuổi gần ba mươi, nhưng là một con người xinh đẹp tuyệt trần, mắt không thua làn thu thủy, mày không kém nét xuân sơn, làn da trắng mịn như băng tuyết, phong độ cao sang, một nụ cười của nàng cũng đủ làm cho người chung quanh đắm say ngây ngất. Đào Gia Kỳ được một người vợ xinh đẹp như thế, thì thực một vị Thổ vương cũng không sánh bằng.

Chàng không ngớt nghĩ ngợi miên man, tâm trí hoàn toàn bị chi phối.

Sau một lúc thật lâu, chàng mới trấn tĩnh tâm trạng của mình được. Chàng đưa mắt nhìn vê xác chết của Đồ Lôi nằm trên mặt đất rồi mỉm cười, đứng lên thờ tay cởi y phục của Đô Lôi ra, mặc vào đến ngôi trước bàn phấn của Tô Chỉ Quỳnh dùng thuật dị dung, giả dạng y hệt như Đồ Lôi không sai một Đào Gia Kỳ là người rất tế nhị, nên phàm việc gì đã thấy qua đều nhớ rõ ràng, do đó, chàng đã giả dạng Đồ Lôi giống y hệt, từ hình dáng cho đến tướng đi. Việc chàng nhái theo cử chỉ và ngôn ngữ của Đồ Lôi, tuy lúc đầu chỉ giống được ở một vài khía cạnh nào, chứ không thể mô phỏng được đúng hoàn toàn như Đô Lôi, nhưng đấy cũng là một điều đáng quí rồi. Bởi thế, chàng không khỏi mỉm cười đắc ý.

Bất giác, một tiếng đông hô trôi qua. Chàng quay mặt nhìn ra ngoài cửa, trong thấy núi cao chọc trời, cổ thụ xanh um, gió thổi xào xạc, cảnh sắc vô cùng hùng vĩ, nên trong lòng không khỏi có cảm giác của một con người ẩn dật, xa lánh hồng trần, buột miệng ngâm :

Không duyên chung đỉnh Phú quí chăng màng Ước ao khung cảnh trời cao, Chim nmg tự tại, tiêu dao tháng ngày ! Hư danh phiên lụy ai hay ?

Bụi trần mờ mịt đắng cay cuộc đời ! Thanh gươm vó ngựa nơi nơi, Tháng năm bạc bẽo chôn đời tuổi xanh ! Đấy chỉ là một bài thơ ngẫu hứng, diễn tả cảm hoài trong phút chốc của mình, nên không đúng hẳn bình trắc luật văn.

Đột nhiên, có một tiếng cười to vọng đến, rồi những lùm cây trên con đường vào được vạch ra, xuất hiện một người đàn ông mặt trắng, trên dưới ba mươi tuổi, tươi cười nói:

- Tiểu đệ không ngờ lại gặp Đồ huynh ở nơi đây, quả thực là... ! Nhưng lời sau cùng chưa thốt ra khỏi miệng thì người ấy lại cất tiếng cười khô khan.

Trong khi người đó lên tiếng nói chuyện, thì Đào Gia Kỳ đã đưa mắt nhận xét con người y rất kỹ. Chàng trông thấy phong độ của y chẳng phải tâm thường. Y có một vóc dáng khá tuấn tú, mày rậm, mắt to khiến người y lại càng có vẻ khôi ngô tuấn tú hơn. Nhưng chỉ tiếc là chiếc mũi cong xuống như mũi ó, đôi môi quá mỏng, hai tia mắt không được đoan chính, thoáng hiện vẻ độc ác và gian manh.

vì lúc ấy Đào Gia Kỳ đã giả dạng Đồ Lôi, hơn nữa, chàng lại không biết lai lịch của người lạ mặt này, nên chỉ "hừ" một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, đắn đo suy nghĩ không biết trả lời như thế nào để khỏi bị lộ chân tướng. Bất ngờ, ngay lúc đó có một con két màu xanh lục xòe cánh bay đến.

Nó đảo một vòng trên không, rồi dùng tiếng người nói :

- âu Dương Câu, người không duyên kiếp chi thì chẳng bao giờ được gặp nhau ! Cô nương nhà ta đã đi đến vùng phía Nam Vân Nam rồi ! Đồ Lôi, còn ông ngồi chờ mãi ở đó làm gì thế ?

Nói dứt lời, thì con két đó lại bay thẳng vào mây mất dạng.

Chừng ấy, Đào Gia Kỳ mới biết thì ra con người trước mặt mình chính là âu Dương Câu, tình địch của Đô Lôi. âu Dương Câu đưa mắt nhìn theo con két cho đến khi nó đã bay mất dạng, mới cất tiếng cười ha hả :

- Thực là một con két khôn ngoan ! Tô hiên muội đã đi xa đến vùng phía Nam Vân Nam, vậy tiểu đệ đây cũng yên lòng rồi ! Đào Gia Kỳ bực mình nói :

- Ngươi yên lòng điêu gì ?

Đôi mắt của âu Dương Câu chiếu ngời ánh sáng lạnh lùng, "hừ" một tiếng tức giận nói :

- Đô huynh, anh chẳng cân nói với tiểu đệ bằng giọng lạnh nhạt như thế, trong khi Tô hiên muội chưa quyết định dứt khoát thì giữa anh và tôi ai cũng như ai thôi. Hôm nay tiểu đệ đến đây chỉ có ý báo cho Tô hiên muội biết một nguồn tin quan trọng, là bốn lão quái vật gồm có Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị cùng một số bọn yêu tà khá có tên tuổi trong giới giang hồ khác nữa, định tìm đến để gây sự với Tô hiên muội đó ! Đào Gia Kỳ như có ý không tin, đôi mày nhường cao, cất giọng lạnh lùng :

- Chúng vì lẽ gì mà lại muốn gây sự ?

âu Dương Câu trông thấy sắc mặt của Đô Lôi vẫn âm u lạnh lùng, giọng nói lại càng gay gắt, nên không khỏi tức giận bừng bừng, sắc mặt đỏ gay, tràn đầy sát khí. Nhưng bỗng hắn đè nén cơn giận lại, mỉm cười nói :

- Đô huynh đi xuống núi đã gân một tháng nay, thế tại sao ngay đến việc ấy cũng không hay biết gì cả ? Vừa rồi tại Điệp Thúy sơn trang, pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm đã bị kẻ lạ mặt cướp đi đồng thời lại còn để trước bốn lão quái nói trên một mảnh giấy, viết rằng :

ác độc giết môn đô, Vô Tình thực xấu hổ ! Muốn biết Ngô Câu kiếm, Bát Kỳ tìm tới chỗ ! Giáng Long đi vê đâu ?

Ngoài Bát Kỳ đã thâu ! Việc ấy đã loan truyền khắp cả miền Nam lẫn miền Bắc sông Trường Giang, xao động cả võ lâm. Vô Tình Tú Sĩ hết sức đau lòng và tức giận trước việc pho kinh và thanh kiếm bị cướp mất. Vì việc ấy đã làm cho uy danh hoàn toàn thương tổn, do đó ông ta quyết tâm truy tìm cho kỳ được hai báu vật ấy trở vê và diệt trù kẻ ra tay cướp đoạt ấy đi...

Đào Gia Kỳ giả vờ như nghiêng tai lắng nghe, sắc mặt vẫn âm u lạnh lùng như trước.

âu Dương Câu bèn nói tiếp :

- Vũ Nội Bát Kỳ lúc ấy có mặt bốn người tại địa điểm xảy ra sự việc, lời lẽ viết trong tấm giấy để lại rõ ràng là ám chỉ số bốn người vắng mặt.

Trong khi đó, số người vắng mặt thì riêng Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành hiện giờ chết sống chưa rõ, cũng như từ xưa đến nay mọi hành động của ông ta đêu quanh minh chính đại, không khi nào lại lén cướp giật như thế bao giờ. Người thứ hai là Cửu Chỉ Thần Cái bấy lâu nổi tiếng tính tình kiêu ngạo, nếu có muốn cướp giật thì cũng hành động công khai, chứ không khi nào chịu âm thầm lén lút một cách hèn hạ như vậy. Thế là chỉ còn lại hai người đáng nghi ấy là Tô hiền muội và Ngọa Long cốc chủ mà thôi ! Nói đến đây, y lại cất giọng khô khan ho lên một tiếng, rối tiếp :

- Ngọa Long cốc chủ tuy tiếng tăm lẫy lừng, nhưng theo lời đôn đại của võ lâm, thì thực sự không có người ấy. Nếu lời đồn đại ấy không sai, thì lời lẽ trong tấm giấy kia đã rõ ràng chỉ thẳng vào Tô hiền muội. Vì thế, bốn lão quái vật kia đã quyết tìm đến ăn thua đủ với Tô hiên muội ! Đào Gia Kỳ gằn giọng :

- Đô mỗ nhất định không tin Tô hiền muội đã cướp thanh Ngô Câu kiếm.

âu Dương Câu mỉm cười :

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, nhưng bốn lão quái vật kia chẳng những không chịu hiểu thế, mà trái lại, còn có ý định sẽ tìm hiểu kẻ cướp đi pho Giáng Long kinh qua Tô hiên muội. Bởi vì họ cho rằng pho kinh và thanh kiếm cùng bị cướp đi một lúc, tất Tô hiền muội phải biết rõ việc ấy ! Mọi việc đã

xảy ra như thế, thì chúng ta cũng không thể bỏ qua được. Bấy lâu nay, Đồ huynh và tiểu đệ đã trợ giúp cho Tô hiên muội thành danh, vậy không thể để cho Tô hiên muội bị thảm bại trong việc này, gãy đổ cả thanh danh bấy lâu khổ công gây dựng ! Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Đấy là lẽ tất nhiên, cân gì ngươi phải nói ! Đô mỗ sẽ ở lại đây chờ Tô hiên muội trở vê, ngươi có bằng lòng chờ không ?

âu Dương Câu nghe qua câu nói ấy, không khỏi ngạc nhiên, trong lòng tràn đầy lửa giận, cười nhạt nói :

- Hôm nay Đồ huynh có vẻ khác hơn bình thường nhiêu, vì nghĩ tình đồng đạo nên tiểu đệ cũng không thắc mắc làm gì. Giờ đây, tiểu đệ sẽ đi ngay đến vùng Nam Vân Nam để tìm Tô hiên muội, còn Đồ huynh có chờ thì cứ ở đó mà chờ ! Thôi, tiểu đệ xin cáo lui ! Nói dứt lời, y liên vọt người bay thẳng lên không, vung tay lướt đi mất.

Đào Gia Kỳ trông thấy âu Dương Câu đã bỏ đi, trong lòng nhẹ nhõm như vừa trút được một phiến đá to. Chàng cảm thấy con két vừa rồi xuất hiện quá bất ngờ, tựa hồ như nó có ý định nhắc cho chàng biết đối phương là ai. Như vậy chắc chắn là Quỳnh tỷ đã trở vê, nhưng còn đang ẩn mình ở gần đâu đây.

Vì chàng có lòng nghi như vậy, nên bất giác đưa mắt nhìn qua khắp bốn bên để tìm kiếm. Bỗng nhiên có một chuỗi cười trong trẻo như chuông bạc, nghe rất vui tai của Tô Chỉ Quỳnh, từ trên đầu vách núi cao vọng xuống.

Liên đó, chàng trông thấy có một bóng đen từ trên vách núi bay xuống. Bóng đen ấy nhanh nhẹn lách mình đáp xuống nhẹ nhàng trên một con đường mòn rộng chỉ ba thước mộc trước cửa gian nhà đá, rõ ràng đấy là Lãnh Diện La Sát. Nàng cười nói :

- Đệ đệ giả dạng thực là giống, duy chỉ có thái độ là hơi khác thôi, nên suýt nữa đã bị âu Dương Câu khám phá ra được ! Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi :

- Có điểm nào lại không giống ?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- Tuy giữa hai người ấy, bên trong có sự kình chống nhau như nước với lửa, quyết một mất một còn, nhưng bê ngoài lại có vẻ như hòa thuận vui vẻ, đồng sinh đồng tử ! Đào Gia Kỳ khẽ cười :

- Đấy quả là một việc rất khác thường. Nhưng nếu tiểu đệ không có thái độ như vừa rồi, thì hắn sẽ trông thấy xác chết của Đồ Lôi mất ! Nói đoạn, chàng quay người bước vào nhà, chụp lấy xác chết của Đô Lôi, nói :

- Để tiểu đệ hủy đi xác chết này, rồi nói gì thì sẽ nói sau ! Vừa nói dứt lời, chàng đã vọt người nhắm phía dưới sườn núi lướt thăng đi.

Khi Đào Gia Kỳ hủy xong xác chết của Đồ Lôi, thì nhanh nhẹn chạy trở vê gian nhà đá ấy. Chàng trông thấy Tô Chỉ Quỳnh đang ngồi trên ghế đưa cánh tay ngọc chống cằm, đôi mắt trong veo nhìn vào mình, bên cạnh lại có một túi hành lý, tựa hồ như sắp lên đường đi đâu, nên chàng không khỏi kinh ngạc.

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- âu Dương Câu là người tính tình hẹp hòi. Hắn xem đệ đệ chẳng khác nào mũi đinh trong mắt, lúc nào cũng có ý muốn trừ đi, song chỉ vì bấy lâu nay không có cơ hội thuận lợi, để hắn mượn tay người khác mà sát hại tình địch, không làm cho giáo chủ và chính tôi phải nghi ngờ. Trong vòng ba hôm nữa, số người của Vô Tình Tú Sĩ chắc chắn sẽ tìm đến đây, chừng ấy, hắn sẽ bí mật theo sau số người này để ra tay ác độc. Bởi thế, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây là tốt hơn ! Đào Gia Kỳ cười nói :

- Quỷnh tỷ, tỷ có ý muốn bảo là âu Dương Câu sẽ đưa số người của Vô Tình Tú Sĩ đến đây chăng ?

Tô Chỉ Quỳnh tươi cười gật đầu, thò tay chụp lấy túi hành lý trên bàn, trong khi năm ngón tay trái nhanh nhẹn vung ra chụp lấy cổ tay của Đào Gia Kỳ, rồi cả hai cùng bước ra khỏi gian nhà đá.

* * * Mặt trời đã gác đỉnh non Tây, chim chiêu lũ lượt bay vê rừng. Khêu Gia Phố, một tiểu trấn gồm có mấy trăm nóc nhà cách xa đấy độ hai trăm dặm, trông lại càng có vẻ hoang vắng dưới cảnh hoàng hôn.

Tại đâu phố có một tửu điếm nhỏ, mái hiên thấp lè tè. Trên tấm biển hiệu đê ba chữ Vạn Vị Hương đã cũ kỹ loang lổ, bám đầy bụi bậm.

Bên trong cửa hiệu có treo năm ngọn đến dầu ánh sáng vàng nhạt chập chờn trước gió. Chung quanh có để ngoài mười mấy chiếc bàn vuông bằng gỗ trắng Số thực khách trong hiệu hâu hết là những người lao động trong địa phương, họ ăn uống có vẻ rất bình dân, có người ngồi chồm hỗm hai chân trên mặt ghế, có kẻ lại một chân để dưới đất, một chân co lên. Họ bưng chén rượu uống ừng ực theo điệu "ngưu ẩm" rồi khà dài cười nói huyên thuyên. Nhưng ngay lúc ấy, quanh một chiếc bàn đặt tại một góc đầy bóng tối, có bốn quái nhân, mặt mũi âm u lạnh lùng đang ngồi thấp giọng nói nhỏ với nhau.

Bốn quái nhân ấy chính là Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyên Băng Lão Mị.

Vô Tình Tú Sĩ sắc mặt lạnh như băng, cất giọng sâu hiểm nói :

- Đấy chỉ có thể trách Huyền Băng lão sư đã tính toán riêng tư nên sau khi bắt được số người ấy,

lại không thông tri cho ba anh em Lệ mỗ, nên mới có sự sơ thất như vậy. Việc đó không thể phiên ai cả ! Huyên Băng Lão Mị nghe qua không khỏi lộ sắc tức giận.

Kỳ Hông Phi vội vàng tằng hắng nói :

- Việc đã lỡ rồi, thôi thì chớ nên nhắc lại nữa. Theo Kỳ mỗ nhận xét, thì chắc chắn tên lão tặc Đào Như Hải đã cướp đi pho kinh và thanh kiếm ấy chứ chẳng còn ai nữa ! Vô Tình Tú Sĩ liên "hứ" một tiếng lạnh lùng, cười nhạt nói :

- Với tài nghệ tầm thường của Đào Như Hải thì đâu lại có thể cướp lấy thanh kiếm và pho kinh ngay trước mặt bốn anh em chúng ta như vậy ? Lệ mỗ không tin được ! Trong khi lão ta đang nói, thì cả gian tửu điếm bỗng im phăng phắc, không nghe một tiếng động. Bốn lão quái nhân không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn thì trông thấy có hai nhân vật võ lâm đứng tuổi đang đỡ một lão già bị đứt mất một cánh tay mặt, máu me đây người, đôi mắt nhắm nghiền, từ ngoài bước vào. Số người ấy cùng bước đến một chiếc bàn trống ngồi xuống. Lão già bị thương nằm phục bên cạnh bàn không nhúc nhích.

Một gã đàn ông có vẻ hung tợn, đưa đôi mắt cọp nhìn qua lão già bị thương một lượt, cất tiếng than rồi quay vê gã đàn ông cùng đi nói :

- Tôi xem Lý huynh chắc là không thể cứu sống được nữa ! Võ công của Lý huynh tuy không phải tầm thường, nhưng Đồ Lôi nhờ có thanh Ngô Câu kiếm mới lấy được vô cùng sắc bén, rồi y lại đánh toàn những thế mưu mẹo gạt gẫm, nên Lý huynh vì không đê phòng mới bị chém đứt một tay, đồng thời, lại bị Đồ Lôi điểm vào Khí hải huyệt. Do đó, dù cho còn sống thì cũng chỉ là một cái thân tàn phế ! Vũ Nội Tứ Kỳ vừa thoáng nghe đến cái tên Ngô Câu kiếm, thì không khỏi đêu lưu tâm đến câu chuyện của số người mới bước vào.

Người đàn ông thứ hai vừa cất tiếng than dài, vừa quay mặt lại gọi bọn hầu bàn mang rượu thịt dọn lên. Người ấy cau mày nói :

- Hiện giờ trong lòng của tiểu đệ hoàn toàn rối loạn, tôi và anh nên hộ tống Lý huynh trở vê quê nhà trước, rồi sẽ lo đến việc trả thù sau ! Vừa nói, người ấy vừa thò tay ra bắt mạch cho lão già bị thương. Bỗng thấy đôi mày của y lại càng cau chặt, ngửa mặt nói :

- Chúng ta ăn xong, thì gấp rút đi tìm một cỗ xe mới được, kẻo anh ấy lại không thấy được mặt những người thân yêu lần cuối cùng ! Đột nhiên, có một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai mọi người :

- Ông ấy làm sao thế ? Vết thương không còn mong gì cứu được hay sao ? Có thể để cho già đây tận lực cứu chữa thử được không ?

Hai người đàn ông ấy không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói, thì thấy người ấy là một văn nhân mặc áo trắng, sắc mặt tái nhợt, đôi má lõm sâu, khóe miệng xệ xuống, dưới cằm lưa thưa ba chòm râu ngắn đen mượt, đôi má chiếu ngời ánh sáng, dáng điệu hết sức lạnh lùng.

Người đàn ông hung dữ ấy, không khỏi lộ sắc kinh ngạc, tươi cười nói :

- Chúng tôi nào dám nhọc đến tôn giá như vậy ! Chẳng hay tôn giá có thể dạy bảo cho biết tôn tánh đại danh hay không ?

Người văn nhân đứng tuổi ấy không trả lời, mà chỉ thò tay xem mạch cho lão già bị thương, gật đầu nói :

- Quả chẳng sai, dù cho có sống được cũng phải chịu trở thành một kẻ tàn phế. Nhưng phải do già đây cứu chữa thì mới mong sống, bằng không thì e rằng khó bê sống hơn một tiếng đồng hồ nữa ! Nói đến đây, người văn nhân ấy dừng lại trong giây lát, rồi mới tiếp :

- Già đây họ Lệ, trong võ lâm quen gọi già là Vô Tình Tú Sĩ ! Hai người đàn ông ấy không khỏi buột miệng "ồ" lên một tiếng kinh ngạc, rồi nhanh nhẹn sụp lạy sát đất, nói :

- Thì ra chính là Lệ lão tiền bối. Xin lão tiền bối tha thứ cho về chỗ vãn bối không được biết nên đã thất lễ như vừa rồi ! Vô Tình Tú Sĩ đỡ hai người đứng lên, nói :

- Kẻ không biết thì có tội tình gì ! Tiếp đó, lão ta bèn đưa tay chỉ vào lão già bị thương hỏi :

- Trường hợp nào nạn nhân đã bị thương, hai người có thể kể lại cho ta biết tường tận được không ?

Vừa nói, lão ta vừa lấy ra một viên thuốc, cậy miệng lão già bị thương cho uống, rồi bảo bọn hầu bàn đỡ nạn nhân ra sau nằm nghỉ.

Gã đàn ông có hình dành hung dữ, cung kính đáp :

- Chúng tôi nào dám không bẩm rõ lại cho lão tiên bối nghe ! Người vừa lên tiếng chính là âu Dương Câu, tình địch của Đô Lôi. Y là một người gian manh sâu hiểm, đến đây với một ý định sẵn trong lòng.

Hắn đã xếp đặt trước mọi lời kẻ gian ngoan khôn khéo, không để có một chỗ sơ hở. Động cơ của y không phải nhằm thanh toán những mối ân oán trong chốn giang hồ, mà chính nhằm vào việc tranh đoạt một cô gái trong tình trường mà thôi. Bọn người yêu tà như Vô Tình Tú Sĩ ấy cũng không thể nào nghi kỵ vê một điểm gì đối với hắn ta cả ! âu Dương Câu bèn làm ra vẻ buôn râu nói :

- Việc gió trăng với bọn gái lầu xanh, nguyên chỉ là việc vui chơi qua đường, những chẳng ngờ Lý

huynh quá tự ái, nên có sự bất đồng ý kiến với một môn hạ của Đồ Lôi, hai bên liên sinh ẩu đả. Vì cùng đi chung với nhau, nên vãn bối không thể ngồi yên để mà nhìn, xông vào can thiệp đánh trọng thương hai thủ hạ của Đồ Lôi.

Nói đến đây, y dừng lại cất tiếng than dài, rồi tiếp :

- Qua việc đó, bọn họ nào chịu nhịn, nên hẹn đến một địa điểm để thanh toán nhau. Địa điểm ấy định tại một vùng rừng núi cách đây ngoài hai trăm dặm. Không ngờ khi vừa đến nơi, thì Đồ Lôi bất thần xuất hiện, sử dụng thanh Ngô Câu kiếm...

Đến đây, sắc mặt y trở thành kinh hoàng, đây vẻ sợ hãi, tiếp :

- Vãn bối nhớ lại lời đồn đại trong võ lâm, thì mới biết thanh Ngô Câu kiếm trước đây bị mất tại trong trang trại của lão tiền bối.

Đôi mày của Vô Tình Tú Sĩ khẽ cau lại, lạnh lùng đáp :

- Ngươi làm thế nào biết được đấy là thanh Ngô Câu kiếm ?

âu Dương Câu đã đoán trước Vô Tình Tú Sĩ chắc chắn sẽ hỏi như vậy, nên liên nghiêm nghị đáp :

- Vì thanh kiếm ấy mũi cong như một cái móc, ánh thép lạnh ngắt trông thực rợn người, hơn nữa, Đồ Lôi lại tự khoe khoang là lưỡi kiếm của y sắc bén vô song, trên đời chỉ có một. Sau khi Lý huynh bị chém đứt một tay, thì hai anh em vãn bối đã may mắn được một người đàn bà áo đen kịp thời bay thoắt đến ngăn cản hành động của Đồ Lôi.

- Người đàn bà áo đen ấy có hình dáng ra sao ?

- Người ấy mặt mày hết sức xấu xí, đôi mắt lạnh lùng sâu hiểm. Bà ta đã bảo Đồ Lôi rằng:

"Chẳng phải là mối thù gì to tát, nên ngưng tay là vừa.

Riêng việc ở tại vùng Nam Vân Nam không thể chậm trễ, anh và tôi mau định liệu cho chu đáo mới được". Nói rồi, người đàn bà ấy bèn nắm lấy tay của Đồ Lôi bỏ chạy bay đi.

Ba lão quái ngồi bên cạnh cũng gióng tai nghe rõ từng câu một. Kỳ Hồng Phi bỗng đứng lên, cười lạnh lùng nói :

- Nếu thế thì quả chẳng sai. Người đàn bà áo đen nọ chính là Lãnh Diện La Sát, trước đây tám chín năm, Kỳ mỗ có được gặp mặt bà ta một lần Lúc đó, đi theo Lãnh Diện La Sát còn có một người mặt mày đen đùa, sau lưng...

âu Dương Câu ngắt lời :

- Đúng thế, vãn bối trông thấy sắc mặt của Đô Lôi cũng đen đùa, sau lưng có giắt một hàng bảy món ám khí hình thoi, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ huỳnh ! Kỳ Hồng Phi nghe qua, đôi mắt liên sáng quắc, "hứ" một tiếng to nói :

- Quả chẳng sai, trước kia hắn cũng ăn mặc như thế. Kỳ mỗ còn nhớ Lãnh Diện La Sát có giới thiệu cho biết, người ấy gọi là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi ! Vô Tình Tú Sĩ cũng hoàn toàn tin lời, không lộ sắc nghi ngờ, nói :

- Xem ra, chúng ta còn phải đến vùng Nam Vân Nam một chuyến ! Huyên Băng Lão Mị bỗng lên tiếng :

- Theo tôi đoán, thì bọn họ chưa rời khỏi vùng núi đâu, chúng ta nên phiền vị lão đệ này dẫn đường đến đó để lục soát xem sao ?

âu Dương Câu liền lên tiếng bằng lòng ngay, quay lại bảo người đàn ông cùng đi hộ tống đưa lão già bị thương vê trước, cho biết là công việc xong thì y cũng sẽ trở vê ngay.

Vâng trăng treo lơ lửng trên bâu trời, gió đêm thổi xào xạc, năm bóng người nối gót nhau lao vút trên đường...

Bên cạnh gian nhà đá bỗng xuất hiện bóng của âu Dương Câu. Hắn đưa đôi mắt hiểm độc nhìn qua gian nhà đá một lượt, nhếch miệng cười nham hiểm rồi lên tiếng hỏi :

- Đồ huynh có trong nhà không ?

Dứt lời, y đã lao nhanh đến trước cửa gian nhà đá. Y trông thấy cánh cửa mở toang, thì không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ:

"Có lý nào Đồ Lôi chờ đợi quá lâu, nên sốt ruột cũng đi vê vùng Nam Vân Nam rồi ? Hừ, quả nhiên ta dự đoán không sai... ! " Giữa lúc hắn đang suy nghĩ thì đã đưa chân bước vào nhà, trông thấy mọi sự bài trí trong gian nhà vẫn y nguyên như cũ, song đã vắng ngắt không một bóng người. Hắn bèn cất tiếng cười sâu hiểm, rồi nhanh nhẹn bước lui ra ngoài.

Trăng sao đều lặn, bâu trời đã trở thành tối om, gió núi thổi mỗi lúc một mạnh, sương lạnh xuống càng lúc càng nhiêu. Bốn lão quái nhân sục sạo tìm tòi khắp nơi suốt cả đêm nhưng vẫn không tìm gặp được Lãnh Diện La Sát và Đô Lôi ở đâu cả. Trong khi đó, họ lại thấy âu Dương Câu bỏ đi đâu mất không trở lại, thì tưởng âu Dương Câu đã gặp việc bất trắc gì rồi, nên hết sức lo sợ.

ánh bình minh đã ló dạng, góc trời đây mây ngũ sắc chiếu ngời rục rỡ.

Bốn lão quái nhân ấy đứng trơ giữa nmg, chờ đợi mãi đến sốt ruột. Bỗng họ nghe từ phía xa có tiếng chân người bước hối hả đến, nên không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn lên trông thấy giữa núi đồi

ở cách đấy khá xa, có bảy tám bóng người màu xám đang nối gót nhau chạy nhanh tới.

Khi số người ấy tiến đến gân, thì đã trông thấy rõ đấy là một số tăng nhân, trong tay mỗi người đều có câm một ngọn thiền trượng. Số tăng nhân đó đêu lớn tuổi cả Họ chắc chắn đêu là những lão tăng nội ngoại công rất cao cường.

Kỳ Hồng Phi "hứ" một tiếng lạnh lùng :

- Thì ra bọn trọc Thiếu Lâm ! Nhưng bỗng lão ta kinh ngạc "úy" lên một tiếng, nói tiếp :

- Sao có cả Phổ Đà Trường Mi Tôn Giả ở Nam Hải cũng đến đây nữa kia ?

Nên biết, Trường Mi Tôn Giả là một vị thân tăng có võ công tuyệt thế trong võ lâm hiện giờ. Đã lâu lắm rồi, ông ta không hề bước đến vùng Trung Nguyên. Trước kia, khi ông ta còn hành hiệp trong chốn giang hồ, võ công cao cường đến mức được mọi người tôn là đệ nhất cao tăng của thời ấy. Do đó, uy danh của ông ta đến ngày nay cũng vẫn còn vang dội.

Vô Tình Tú Sĩ vừa nghe đến tên Trường Mi Tôn Giả thì sắc mặt không khỏi biến hẳn.

chỉ trong chốc lát, số người của phái Thiếu Lâm đã sắp tiến đến nơi.

Qua một tiếng niệm Phật to, ai nấy trông thấy một lão tăng sắc mặt phương phi, có vẻ là người cầm đầu trong đoàn, liên chắp tay thi lễ :

- Chẳng ngờ lại được gặp Huyên Băng thí chủ ở nơi đây, bần tăng là Lâm Hoàng Đạt, viện chủ Đại Sĩ Viện của phái Thiếu Lâm, xin hỏi Huyên Băng thí chủ đã bắt đệ tử của tệ tự mang đi, hiện giờ giam giữ tại nơi nào ?

Tại sao lại có chuyện đáng tiếc như thế ?

Huyên Băng Lão Mị hừ lạnh lùng qua giọng mũi, hỏi vặn lại :

- Ông có trông thấy quả tang tôi làm việc đó hay không ?

Hoàng Đạt không ngờ Huyên Băng Lão Mị lại chối tội, nên không khỏi sững sờ. Bỗng có một tiếng quát to nổi lên giữa đám tăng nhân, rồi từ trong nhảy ra một lão tăng thân hình to lớn, vung nhanh ngọn thiên trạng trong tay lướt tới, dùng thế Pháp vũ phổ giáng công thẳng ra, khiến bóng trượng chập chờn kín mít khắp nơi, kình phong rít nghe vèo vèo, nhắm thẳng ngay Huyên Băng Lão Mị bổ tới.

Huyền Băng Lão Mị cất tiếng cười lạnh lùng, rồi lách mình tránh ngang, đưa đôi chưởng xô thẳng ra một luồng kình khí lạnh buốt đến tận xương tủy.

Tức thì, nhiệt độ trong một vùng mấy mươi trượng vuông liên hạ thấp, chẳng khác nào như khí hậu giữa mùa đông, tê buốt cả da thịt mọi người.

Ngay lúc đó, từ trong số tăng nhân lại bước ra một vị lão tăng nhân mày dài, sắc mặt đỏ tươi, tóc râu đều bạc phơ, to tiếng :

- Không biết điều mà lại còn ngang ngạnh, bần tăng đành phải đắc tội ! Nói đoạn, vị lão tăng ấy liền phất tay áo lướt tới. Tức thì, luồng Huyền Băng chân cương lạnh buốt của Huyên Băng Lão Mị đã bị đẩy lui trở lại.

Huyền Băng Lão Mị hừ một tiếng, rồi cả thân người cũng lảo đảo theo đó Ba lão quái nhân đứng ngoài thấy thế, liên vội vàng nhảy lui ra sau. Kỳ Hồng Phi bỗng to tiếng :

- Xin nhị vị hãy ngưng tay, già đây có lời giãi bày ! Trường Mi Tôn Giả tươi cười nói :

- Thí chủ có lời gì xin cứ nói, bần tăng sẵn sàng lắng nghe ! Kỳ Hồng Phi bước lui hai bước nói :

- Đấy chỉ là một việc ngộ nhận, Huyên Băng lão sư đã thả môn hạ của phái Thiếu Lâm trở về rồi, hơn nữa, Huyên Băng lão sư cũng không có làm điều gì xúc phạm. Nếu Hoàng Đạt đại sư không tin thì hãy trở về chùa xem qua sẽ rõ ! Hoàng Đạt đại sư sa sầm nét mặt :

- Xin tha lỗi cho bần tăng không thể tin được ! Thế tại sao vừa rồi Huyên Băng thí chủ lại nhất định không chịu thừa nhận ?

Kỳ Hồng Phi to tiếng cười ha hả :

- Bốn anh em già đây đều chẳng phải là lớp hậu sinh thấp kém trong võ lâm. Tôn trưởng của một môn phái thì đâu có lý nào lại đi nói dối hay sao ?

Nếu lời nói ấy không thực, thì già đây hoàn toàn chịu trách nhiệm. Già đây tên gọi là Kỳ Hồng Phi ! Hoàng Đạt đại sư nói :

- Té ra là Kỳ thí chủ, bần tăng đã thất lễ rồi ! Số tăng nhân của phái Thiếu Lâm có đâu lại không nhận được Song Ma, nhưng họ giả vờ không biết mà thôi. Vì lúc xuống núi, vị chưởng môn đã ân cần dặn dò mọi người phải thật hết sức cẩn thận, không được gây ra nhiều chuyện rắc rối, nếu việc gì không xứng đáng thì hãy cứ lờ đi.

Lúc ấy, Hoàng Đạt đại sư lại nói :

- Kỳ thí chủ là bậc cao nhân trong võ lâm, tên tuổi vang lừng ở miền Bắc, lời nói chắc chắn không sai. Bởi thế, số đệ tử Phật môn chúng tôi cố gắng nhân nhượng nghe theo lời thí chủ trở về Thiếu Lâm, chờ đợi sự quyết định của chưởng môn trong vấn đề này.

Đôi bên đến đây vốn có thể phân tán, mạnh ai nấy đi rất dễ dàng, nào ngờ Vô Tình Tú Sĩ lại đưa mắt nhìn thẳng vào Tròng Mi Tôn Giả nói :

- Đại sư trước kia uy danh rung chuyển cả võ lâm, khét tiếng ở vùng Trung Nguyên, được mọi người tôn là đệ nhất cao tăng thời bây giờ. Hôm nay tại hạ là Lệ Vô Tình được may mắn gặp mặt, nên có ý muốn lĩnh giáo với đại sư vài đường tuyệt nghệ, hầu không uổng đi sự gặp gỡ này ! Đôi mi mắt của Trường Mi Tôn Giả khẽ nhường lên, hai làn mi dài bay phất phơ, mặc dù trời không gió, tươi cười nói :

- Lệ thí chủ là cao thủ hiện nay, thông thường thì hễ tre tàn măng mọc, nên bần tăng thực xấu hổ không dám xưng là đệ nhất cao thủ. Riêng hai tiếng lĩnh giáo cũng không xứng đáng, song bần tăng sẵn sàng đọ sức với Lệ thí chủ ! Sắc mặt lạnh lùng của Vô Tình Tú Sĩ bỗng hiện lên một nét tươi cười nói :

- Nếu thế thì tại hạ xin đánh trước ! Tức thì, lão ta liền vung chưởng mặt ra, dùng thế Xuân phong phất liễu công thẳng vào vai của Trường Mi Tôn Giả. Thế võ ấy tuy xem rất nhẹ nhàng, hời hợt, nhưng thực ra bên trong ngầm chứa không biết bao nhiêu sự diễn biến kỳ diệu, khó lường, đẩy lui thế chưởng của Vô Tình Tú Sĩ ra Hai người càng đánh càng nhanh, thế võ kỳ lạ càng nhiêu, chỉ trong chớp mắt, đôi bên đã sử dụng ngoài ba mươi thế võ.

Số người đứng ngoài áp trận của đôi bên đêu thuộc hàng cao thủ hiện nay của võ lâm, đôi mắt lanh lẹ nên đêu xem rõ thế đánh của đôi bên quả toàn là những thế võ lạ lùng, trong đời ít khi được trông thấy. Bởi thế, ai nấy đêu nhìn say sưa ngây ngất.

Chưởng phong từ cuộc ác chiến của đôi bên gây ra mỗi lúc càng ô ạt, tiếng rít vèo vèo không ngớt bên tai.

Vô Tình Tú Sĩ tỏ ra hết sức dè dặt, vì lão ta đã nhận ra võ học của Trường Mi Tôn Giả vô cùng cao thâm kỳ lạ, gần như bao gồm tất cả những đường võ học cao tuyệt nhất của các môn phái. Có nhiêu thế võ chính lão ta cũng không hiểu nó diễn biến thế nào.

Có một điều làm cho lão ta phải khiếp sợ nhất là Trường Mi Tôn Giả vẫn còn giữ lại một phân võ công chưa đem hết ra sử dụng. Nếu ông ta đem toàn lực ra, thì sự thắng bại thực rất khó lường.

Nhưng trong khi đó, Vô Tình Tú Sĩ cũng còn giữ lại mấy đường võ tuyệt học chưa lộ ra, vì chưa đến lúc lão ta phải chết sống với đối phương.

Trong khi ấy, giữa khu rừng rậm đó còn có hai bóng người đang ẩn mình theo dõi mọi việc xảy ra trước mắt. Hai người ấy chính là Đào Gia Kỳ đang giả dạng Đô Lôi và một người nữa chính là âu Dương Câu. Nhưng cả hai đêu không hay biết gì đến sự có mặt của đối phương.

ánh trăng sáng vằng vặc, bâu trời trong vắt như gương.

Vô Tình Tú Sĩ và Trường Mi Tôn Giả đánh với nhau qua mấy trăm hiệp, bỗng Vô Tình Tú Sĩ nhảy lui ba bước, to tiếng cười :

- Đại sư quả là tuyệt nghệ vô song, tại hạ may mắn được một dịp lĩnh giáo, nhưng mong sau này lại còn có cơ hội gặp gỡ ! Nói đến đây, lão ta vòng tay thi lễ rồi quay người cùng Bắc Quốc Song Ma và Huyên Băng Lão Mị bỏ đi mất.

Trường Mi Tôn Giả đưa mắt nhìn theo số người của Vô Tình Tú Sĩ rồi cất tiếng than dài. Sau đó, ông ta lại cùng số tăng nhân của phái Thiếu Lâm nhanh nhẹn chạy bay đi, chỉ trong chớp mắt là đã lẩn khuất giữa bóng trăng đêm mờ ảo.

Lúc ấy, âu Dương Câu liền vọt người nhảy ra, đôi mắt sáng ngời, cất tiếng cười khẽ...

Đột nhiên, một gốc cây to tại phía trước mặt y chẳng bao xa, bất thần gãy ngang, ngả ào ào vê phía y đang đứng, gây thành một luồng cuồng phong cơ hồ như xô bay cả núi.

âu Dương Câu kinh hoàng đến hôn bay phách tán, vọt người lên nhanh nhẹn lướt đi để tránh.

Sau một tiếng "ầm" thật to, cát bụi tung bay mù mịt cao hàng mấy trượng, cành lá tuôn đổ như mưa, cả khu đất đêu rung chuyển.

âu Dương Câu biết là có người định ám hại mình nên buột miệng mắng to. Nhưng bỗng hắn sực nhớ lại, rất có thể Đô Lôi đã bí mật giở trò đối phó hắn, nên hắn không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, dừng ngay những lời chửi mắng nóng nảy lại, rồi co giò chạy bay đi.

Hắn chạy được năm bảy dặm đường, đã đèn một ngọn núi hoang vắng, cỏ mọc dày đặc, cao quá đầu người. Bỗng hắn nghe từ trong đám cỏ dại ấy có một tiếng ma rên vọng đến. Tiếng ấy âm u lạnh lùng, tuy rất khẽ, nhưng vang rên thực xa, khiến người nghe đêu phải rởn gai ốc.

âu Dương Câu biến hắn sắc mặt, vung tay đánh ra một luông kình phong vê hướng có tiếng ma rên ấy, rồi quát to :

- Lũ chuột, sao chăng chịu ló mặt ra cho ta ! Luông chưởng lực của y cuốn tới ào ào, đánh thẳng xuống mặt đất nghe một tiếng "ầm" khiến cỏ dại tung bay khắp nơi, nhưng nào có một người ?

Bỗng từ phía sau lưng y lại có một tiếng ma rên như vừa rồi nổi lên.

Kế đó, từ bốn phương tám hướng lại nghe vang rên những tiếng kêu như vậy, lúc xa lúc gần, như phiêu du dìu dặt trên nên trời cao.

Cũng may là âu Dương Câu vốn có tính bạo dạn, thế mà hắn cũng không khỏi rùng mình mấy lượt. Cuối cùng, hắn phải vọt thẳng lên không rồi xoay người lao vút ra xa mấy trượng, tiếp tục dùng khinh công tuyệt thế chay đi.

Núi đôi hoang vắng, trăng sáng mông lung, lúc đâu âu Dương Câu còn nghe tiếng quỉ khóc ma rên và tiếng hú quái dị đuổi theo sau lưng minh.

Nhưng âu Dương Câu lại càng gia sức chạy nhanh hơn, nên chẳng mấy chốc tai hắn không còn nghe thấy tiếng gì nữa, trong lòng mới cảm thấy nhẹ nhõm như trút bỏ được một phiến đá to.

Thế nhưng hắn vẫn gia sức chạy tới như bay nên chẳng mấy chốc lại đi xa hàng mười dặm.

Song, bỗng nhiên hắn trông thấy trước mặt mình có một ngọn đèn lóe lên. Ngọn đèn ấy đã xuất hiện tại một góc núi. Y đoán biết ngọn đèn ấy là đèn trong nhà của dân cư trong vùng, nên nhằm thẳng hướng đó chạy nhanh tới.

Khi chạy sắp tới nơi, hắn trông thấy có một vòng rào tre chung quanh một căn nhà tranh, trong nhà có một ngọn đèn chập chờn khi mờ khi tỏ, ngoài sân có hai gốc cổ hòe cổ thụ.

Khi ấy, trong vòng rào có tiếng chó sủa, rồi lại có tiếng quát mắng chó của một lão bà. Tiếp đó, cánh cửa nhà bỗng mở rộng, rồi từ trong bước ra một người đàn bà lớn tuổi.

âu Dương Câu đứng bên ngoài vòng rào trông thấy thực rõ ràng.

Chàng nhận rõ đấy là một lão bà hết sức già nua, đang chắc lưỡi và đưa mắt nhìn một cái lồng gà nói lẩm bẩm :

- Lũ sói lại lẻn vào ăn gà, thảo nào chó lại ! âu Dương Câu nghĩ ngợi một lúc, rồi lên tiếng gọi :

- Thưa bà, tại hạ vì lạc đường trong núi, nên đã làm cho chó sủa như vừa rồi. Xin lão bà cảm phiên cho tôi vào nghỉ nhờ một đêm, sáng mai sẽ ra đi, chăng rõ có tiện hay không ?

Lão bà nghe thế, thì có vẻ giật mình, lên tiếng hỏi lại :

- Ai thế ?

Vừa nói, lão bà vừa bước ra mở cổng, thò đầu nhìn kỹ bên ngoài. Lão bà đưa đôi mắt đã lờ mờ, nhìn kỹ âu Dương Câu một lúc nói :

- Thì ra là một vị tướng công. Xin mời vào ! Xin mời vào ! âu Dương Câu liền theo bà lão bước vào căn nhà tranh. Vì đây là một gia đình nghèo khó, nên sự bài trí bên trong rất thô sơ. Khắp mặt đất đâu đâu cũng có phân gà phân vịt, mùi tanh hôi xông lên nồng nặc, khiến ai cũng phải buồn nôn. Bởi

thế, hắn bèn khẽ cau mày nói :

- Thưa bà, trong gian nhà này chỉ có một mình bà ở hay sao ?

Lão bà bưng trên hai tay run rẩy một ly trà đến trước mặt âu Dương Cầu :

- Già đây có một thằng con trai, nhưng nó vừa đi vào thành hồi sáng, ngày mai nó mới trở vê. Xin tướng công hãy ngủ đỡ trên giường của con trai già một đêm, gọi là hẩm hiu với già vậy ! Vừa nói, lão bà vừa đưa mắt nhìn qua âu Dương Câu một lượt rồi tiếp:

- Tướng công đi lạc trong núi, chắc là chưa dùng cơm ? Nếu không chê cơm canh đạm bạc, thì già đây sẽ dọn lên cho tướng công dùng đỡ ! âu Dương Câu nghe qua, bỗng cảm thấy ruột đói côn cào, cười đáp :

- Đến đây xin ngủ nhờ đã là một việc quá ư vô lễ, đâu dám lại làm phiên tới lão bà hơn nữa ! Lão bà cười nói :

- Sao tướng công lại nói thế ? Người lữ thứ thì đối với việc lỡ đường phải nghỉ nhờ, hay phải dùng bữa tạm là một việc thường, phương chi, nếu để đói quá thì sẽ hại đến sức khỏe. Xin tướng công an lòng, để già bước xuống bếp hâm đồ ăn cho nóng ! Nói đến đây, bà lão liền đi thẳng xuống bếp.

âu Dương Câu ngôi một mình trong căn nhà tranh cảm thấy vô cùng bực bội, nên buột miệng than một tiếng dài. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy lỡ đi lỡ ở Vì thế, trong lòng hắn không khỏi rối lên, chẳng làm sao ngồi yên cho được nữa.

Chẳng mấy chốc, lão bà từ nhà sau bưng lên ba tô thức ăn to và một bát cơm trắng. Ngoài ra lại còn một nửa bầu rượu.

Ba tô thức ăn nóng hổi, khói bốc nghi ngút, gôm có canh cải xanh, bóng hành xào trứng và gà nướng cay.

Sắc mặt của lão bà có vẻ hết sức hiền hòa, nói :

- Số rượu thịt này vốn của già để dành cho thằng con trai ngày mai trở vê ăn, nhưng may lại có tướng công đến, vậy hãy dùng đỡ số rượu nhạt cơm thô này, chớ chê già đây vụng vê không biết nấu nướng ! âu Dương Câu nghe nói số thức ăn này để dành cho con trai bà ta, thì không khỏi ái ngại trong lòng, vội vàng đáp :

- Nếu thế thì đâu tiện ?

Lão bà nói :

- Tướng công cứ việc dùng, đây nào phải thức ăn quí giá chi, mai đứa con già vê, già đây sẽ làm một con gà khác cho nó ăn ! Vừa nói, lão bà vừa đưa đôi chân yếu đuối bước ra ngoài cửa và sau đó nghe có tiếng bỏ ta bỏ thức ăn cho gà.

Sự thực thì lúc ấy trong bụng âu Dương Câu đang đói, trông thấy mâm cơm đã thèm rỏ dãi, nên bèn thò tay đỡ lấy bầu rượu, róc ra một chén đây, kê lên môi nhắm một miếng, đông thời, đưa đũa gắp một cái đùi gà bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Bỗng nhiên, từ trên nóc nhà rơi xuống một cục đất kêu đánh "bốp" rối bể nát bắn đi khắp nơi, bay cả vào trong những tô thức ăn.

âu Dương Câu không khỏi cau mày khó chịu, nhưng vì đang đói nên y cũng không để ý đến, cứ tiếp tiếp tục ăn uống như thường.

Bất ngờ, qua một tiếng "bộp" thứ hai, từ trên rơi xuống một cục đất khác. âu Dương Câu không khỏi giật bắn người, trong lòng đoán biết có điêu lạ, nên nhanh nhẹn lao người ra khỏi cửa, rồi lẹ làng vọt thẳng lên nóc nhà. Khắp bốn bên bóng trăng vằng vặc, y nào thấy có điêu gì đáng ngờ đâu?

Bởi thế, y không khỏi kinh hoàng, người rơi trở xuống đất, thì không còn trông thấy bà lão khi nãy đâu nữa. Y bước trở vào trong nhà, đưa mắt nhìn qua thì lại giật bắn người, vì dưới một cái chén ở trên bàn, đã có ai để một tờ giấy trắng từ lúc nào, bên trên viết :

Rượu thịt đêu có độc.

ăn vào tất lâm nguy !.

Ném đất để cảnh báo..

Mà không chịu bỏ đi.

Vong mạng đừng có trách..

Quả là việc khả bi !.

âu Dương Câu xem qua không khỏi kinh hoàng, liền đưa tay lấy số thức ăn ấy rải lên mặt đất, thì thấy những đốm lửa xanh từ trong thức ăn lóe lên chập chờn, chứng tỏ có một chất độc vô cùng nguy hiểm, nên sợ hãi đến tái mặt. Y bèn ngầm vận dụng chân khí trong người xem thử, thì quả nhiên thấy trong cơ thể đã có điêu khác lạ, nên không cần đắn đo gì thêm, nhanh nhẹn lao người ra khỏi cửa, rồi nhắm hướng núi đồi chạy đi.

Hắn vừa chạy vừa suy nghĩ:

"Lão bà trong căn nhà tranh kia có lẽ là một nhân vật võ lâm nào đó đã bố trí hay sao ? Thế nhưng tại sao ta lại chẳng nhận ra có điểm nào khả nghi cả ? Việc này dường như chẳng phải là hành động của Đồ Lôi, trái lại, đây chính là hành động của một kẻ khác, có ý muốn chống đối lại ta ! " Suy nghĩ mãi, hắn vẫn không tài nào tìm ra được một luận cứ chắc chắn. Chẳng bao lâu, hắn đã chạy đến một khe núi, nên liền dừng chân đứng lại. Hắn đưa mắt nhìn khắp bốn bên, rồi ngôi xếp bằng xuống đất, vận dụng chân khí ở đan điên, lưu chuyển khắp đại huyệt trong cơ thể, định đuổi số chất độc vừa ăn lầm ra ngoài cơ thể.

Đêm khuya thanh vắng, chung quanh không nghe một tiếng động, ngoài tiếng gió reo xào xạc. Nhưng bỗng nhiên hắn lại nghe có tiếng người ngâm thơ thực to, từ trên vách đá bay đến :

Ráng chiêu giăng, cung tiên ẩn hiện.

Như dẫn người vào cảnh Bồng Lai !.

Bôi hôi mấy cánh chim bay.

Trở vê rừng cũ ngủ say đêm dài !.

Gió mát trăng thanh, đêm lắng dịu.

Núi đồi hoang dã, gợi nguồn thơ !.

Trông buồn dìu dặt như mơ.

Bùi ngùi xúc cảm, thẫn thờ nâng ly !.

Tiếng ngâm thanh thúy, nghe thực vui tai.

âu Dương Câu không khỏi biến sắc, ngước mắt nhìn lên thì trông thấy trên vách đã có một bóng người tuấn tú, đang đứng sừng sững. Bởi thế y thầm hỏi:

"Có lý đâu trong khe núi này lại có một bậc võ lâm kỳ sĩ đang ở ẩn hay sao ?" Trong khi đó, những hiện tượng khác thường trong cơ thể hắn vẫn chưa thấy thuyên giảm, nhưng cũng không thấy trâm trọng thêm. âu Dương Cầu tiếp tục vận dụng chân khí để chữa trị, nhưng vẫn không thấy hiệu quả gì, nên trong lòng hết sức kinh dị.

Đột nhiên, bóng người đứng trên vách núi đã bất thân biến mất, không còn thấy tung tích đâu nữa. âu Dương Câu đang ấy làm ngạc nhiên, thì bỗng nghe sau lưng mình không xa, bất ngờ lại có tiếng ma rên.

Bởi thế, âu Dương Câu không khỏi kinh tâm tán đởm, nhanh nhẹn đứng phắt lên, vọt người bay

thẳng về phía bức vách đá. Hắn chỉ nhào lộn hai lượt giữa không trung, người đã tiến sát đến bên cạnh bức vách đá ấy rôl.

Bỗng ngay lúc đó, có một tiếng quát to :

- Hãy trở xuống mau ! Tức thì, có một luồng gió mạnh cuốn tới, khiến thân hình y bị xô trở xuống thực mạnh, do đó, y không còn giữ được chủ động nữa, mà đành để cho thân hình rơi trở xuống đất nhanh vun vút như một con diêu đứt dây.

Khi thân hình y vừa rơi xuống được một nửa, thì bỗng lại nghe phía dưới chân vách đá có một tiếng cười nhạt :

- Tên yêu tà thực to gan ! Ngươi dám xâm nhập vào khe núi này, có lẽ ngươi hết muốn sống rồi hay sao ?

Tiếp đó, lại có một luồng kình phong rít vèo vèo cuốn thẳng tới người y với một sức mạnh ác liệt.

âu Dương Câu liền cắn chặt đôi hàm răng, vùng mạnh ở giữa không trung, lao thẳng ra xa bảy tám trượng, để tránh luồng kình phong ấy. Hắn thầm nghĩ:

"Có lẽ mạng ta đành chôn vùi trong khe núi này rồi hay sao ? " Khi thân hình y vừa rơi xuống đất, bèn đưa mắt quét qua khắp bốn bên, thì nào có thấy một bóng người ? Núi đồi vẫn im phăng phắc, duy chỉ có tiếng gió thổi rì rào mà thôi.

Hắn có cảm giác như mình đã bị rơi vào một cõi hư vô huyên ảo, nên không khỏi kinh hoàng...

MA ĐAO SÁT TINH

Ngọa Nam Trai
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tương Kế Tựu Kế

Tâm trạng của âu Dương Câu lúc đó thực chẳng khác nào tâm trạng của một anh hùng mạt lộ, sự thẹn thuồng căm tức trong lòng thực khó đè bẹp. Hắn cảm thấy từ xưa đến nay, chưa lần nào hắn phải chịu đựng kẻ khác lăng nhục đến mức ấy.

Nhưng dù sao hắn cũng là một tên gian hùng khét tiếng, có đủ mưu mô để xoay trở, nên liền thâm cười nhạt nghĩ rằng:

" Chỉ cân ngày nào âu Dương Cầu ta còn sống, thì ngày ấy ta nhất định sẽ tìm hiểu cho rõ việc này. Chừng đó, ngươi sẽ biết tay ta".

Tức thì, y vọt người bay lên, nhanh nhẹn lướt đi như gió. Song hắn cảm thấy trong người bứt rút khó chịu, chân khí cũng ít nhiêu bị đình trệ.

Hắn không biết đấy là vì mình có mặc cảm hay thật sự đã ăn nhằm chất độc?

Trăng sao đều đã lặn, nhưng chưa đến lúc bình minh nên trong sơn cốc đâu đâu cũng âm u mịt mờ, ngọn gió sáng thổi +nt g bay tà áo của âu Dương Cầu, giũ rèn rét. Hắn cảm thấy hơi lạnh ngấm tận xương tủy.

Những cao thủ có võ công thượng thặng vốn hơi lạnh hoặc hơi nóng đêu không thể xâm nhập được cơ thể họ, dù giữa cơn bão tố hay giữa lúc tuyết rơi, họ vẫn mặc một chiếc áo mỏng mà thôi. Do đó, âu Dương Câu không khỏi thầm sợ hãi, vì cảm giác giá lạnh trong người hắn, chính là một điểm báo hiệu cho biết, hắn đang gặp phải một sự nguy hiểm.

Do đó, suốt dọc đường, lúc nào y cũng phập phồng lo sợ... Đột nhiên, có một hồi chuông theo chiêu gió vẳng đến, không ngớt bay dìu dặt trong sơn cốc với âm thanh trong veo cao vút.

Hôi chuông ấy tựa hô như từ trong một ngôi chùa cách đấy khá xa vọng đến. Đấy là một hôi chuông sáng, lúc nhặt lúc khoan, khiến âu Dương Cầu nghe lọt vào tai, thì tinh thần cũng cảm thấy phấn chấn trở lại.

Bởi thế, hắn nhắm hướng có tiếng chuông chạy nhanh tới.

ánh triều dương đã chiếu ngời, trên một sườn núi cổ thụ xanh um, có một góc tường đỏ ẩn hiện qua kẽ lá, nhìn kỹ hơn thì còn thấy rõ cả những mái ngói cong của ngôi chính điện, âu Dương Câu

chạy thẳng vào rùng, khi đến trước cổng chùa, trông thấy chung quanh đêu là nmg rậm rạp, ngửa mặt nhìn lên, lại trông thấy trên cổng có một tấm biển to, đê bốn chữ đại tự Từ Vân Cổ Sát.

Nét chữ trên tấm biển tuy đã loang lổ vì cũ kỹ, nhưng bút pháp linh động cứng cáp trông như rồng bay phượng múa, khiến ai nhìn đến cũng không khỏi chắc lưỡi khen ngợi.

Hai bên cổng chùa lại còn có một đôi liễn đối rất văn chương, ngụ ý kêu gọi sự thức tỉnh của kẻ trầm luân.

âu Dương Câu nhìn qua, chẳng khác nào từ cơn mơ vừa tỉnh giấc, tất cả những sắc tướng trước mặt đêu là những ảo ảnh không đâu. Đấy quả là những lời cảnh tỉnh đích đáng, kêu gọi kẻ tội lỗi hãy sớm quay đầu. Nhưng âu Dương Câu chỉ nhìn thoáng qua hai câu liễn đối, rồi tiếp tục chạy thẳng vào trong chùa.

Bên trong tùng bách sum sê, không khí trang nghiêm huyên bí, đây đó có hàng trăm tăng nhân khoác áo cà sa chắp tay cúi đầu, đang nối gót nhau tiến vào bảo điện để hành lễ. Chẳng mấy chốc sau, nghe tiếng chuông, tiếng mõ và tiếng tụng niệm vang rên.

âu Dương Câu đứng trơ trước gian đại điện, tâm hôn có vẻ đang xúc cảm. Hắn đưa mắt nhìn vào hai kim thân đức Phật trong gian đại điện cách đấy độ chừng hai trượng, có vẻ như đang đăm chiêu nghĩ ngợi.

Sau buổi tụng niệm sáng, các tăng nhân lân lượt nối gót bước ra. Dáng điệu của họ cũng như vừa rồi, ai nấy đêu chắp tay cúi đầu, mắt ngó xuống mũi, trong khi mũi cúi về phía ngực. âu Dương Câu đứng bên cạnh cửa, thế nhưng số tăng nhân ấy vẫn điềm nhiên như không hê trông thấy.

âu Dương Câu trông thấy số tăng nhân ấy đều là những tăng nhân hạng thường trong chùa. Nhưng có một người tăng nhân mập mạp, sắc mặt vàng úa, đi ở sau cùng, bỗng nhìn thấy âu Dương Câu đang đứng yên bên cạnh cửa, thì không khỏi sửng sốt, lên tiếng nói :

- Thí chủ... ?

Vừa nói đến đây, thì người tăng nhân đó lộ sắc kinh ngạc, tiếp :

- Đôi mắt của thí chủ vừa trắng lại vừa xanh, dáng điệu tiều tụy, chắc chắn là trong người đang có bện ! âu Dương Câu nghe qua không khỏi sửng sốt, trong lòng lấy làm nghi ngờ, thầm cảnh giác đê phòng rồi nói :

- chắc đại sư rất giỏi võ công ? Làm thế nào đại sư lại biết tại hạ đang bị trọng bệnh ?

Người tăng nhân ấy cất tiếng cười, nói :

- Bân tăng là người tâm thường, thì làm sao lại biết võ công ? Chẳng qua bần tăng có biết ít nhiêu môn y thuật. Tục ngữ thường nói:

"Bệnh trong người tất lộ ra ngoài" bần tăng chỉ nhìn qua sắc diện cũng đủ biết được ! Sắc mặt của âu Dương Câu có vẻ trâm ngâm, nói :

- Có lẽ tại hạ vì đi ban đêm, nên đã gặp phải phong hàn chướng khí.

Nếu đại sư là người giỏi vê y thuật, thì xin hãy bắt mạch chữa giúp cho tại hạ, thì tại hạ hết sức cảm ơn, sau này sẽ tìm dịp báo đáp ! Vị tăng nhân ấy nói :

- Người xuất ra lấy việc từ bi làm gốc, sẵn sàng giúp đỡ cho mọi người xung quanh, nên riêng việc cảm ơn hay báo đáp, thì thực không dám nhận.

Xin thí chủ hãy bước đến một ngôi miếu nhỏ ở sau chùa, chờ đợi bần tăng trong giây lát, bần tăng sẽ trở lại ngay.

Nói dứt lời, vị tăng nhân ấy cúi đâu thi lễ thực sâu, rồi nhắm hướng một dãy liễu bên cạnh hành lang đi thẳng tới.

âu Dương Câu đưa mắt nhận xét thật tỉ mỉ vị tăng nhân mập mạp ấy, nhưng hoàn toàn không thấy có điểm nào chứng tỏ ông ta là người có võ công, nên cũng chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Bởi thế, hắn liên quay người bước ra khỏi cổng chùa, rồi nhắm hướng trái núi ở phía sau chùa lao vút tới.

Quả nhiên, tại trái núi ấy có một ngôi miếu nhỏ. Trong ngôi miếu có thờ tượng của mười tám vị La Hán. Ngôi miếu này mới được xây cất, nên đâu đâu cũng thấy màu vàng son rực rỡ. Bên cạnh ngôi miếu là những dãy nhà của các tăng nhân và nhà bếp để nấu nướng.

âu Dương Câu bước đến ngôi xuống một chiếc gối cỏ bô đặt trên đất, tự vận dụng chân khí trong người, thì thấy số chân khí vẫn đang bị bế tắc, nên không khỏi thầm kinh hãi.

Độ một tiếng đông hô trôi qua, thì vị tăng nhân mập mạp vừa rồi bước đến :

- Thực nhọc tâm thí chủ phải chờ đợi quá lâu.

Nói đoạn, vị tăng nhân đó mời âu Dương Câu bước vào nhà, hai người cùng ngôi đối diện xuống ghế.

âu Dương Câu đưa cánh tay mặt ra để cho người tăng nhân nọ bắt mạch. Vị tăng nhân đưa ba ngón tay đè lên cổ tay của âu Dương Câu, đôi mắt khẽ híp, tập trung tinh thần theo dõi mạch tượng. Liên đó, mặt của vị tăng nhân ấy bỗng lộ sắc kinh ngạc, từ từ rút ba ngón tay trở về, đưa mắt nhìn lên, nghiêm nghị hỏi :

- Trong người của thí chủ, dường như có hai thứ chất độc mới và cũ tương khắc với nhau, chống nhau kịch liệt. Song, cũng may là nhờ thế thí chủ mới không đến nỗi phải mệnh hệ nào. Trong trường hợp này, bần tăng không có cách gì cứu chữa được, nhưng trong vòng bảy hôm, tốt nhất thí chủ không nên đi đứng mà nên ngồi yên một chỗ, vận dụng công lực sẵn có của thí chủ, đẩy mạnh sự tương khắc của hai thứ chất độc hiện đang tồn tại trong người, để chúng tự diệt lẫn nhau, hâu tránh khỏi một đại họa sau này ! âu Dương Câu không khỏi thâm khâm phục y thuật của vị tăng nhân này. Chất độc cũ mà ông ta đã nói chính là một chất độc riêng biệt của Cửu Long giáo. Chỉ căn cứ vào mạch tượng mà nhận xét ra được thực có thể ví với Biểu Thước đời xưa. Do đó, hắn mỉm cười nói :

- Y thuật của đại sư quả hết sức cao minh, tại hạ vô cùng khâm phục.

Tại hạ có ý muốn lưu lại đây bảy hôm để quấy rây đại sư chẳng rõ đại sư có bằng lòng không ?

Vị tăng nhân nói :

- Thí chủ lưu lại đây bảy hôm cũng chẳng có gì bất tiện cả, nhưng có điêu là ở đây chỉ có ctjl~l canh đạm bạc, e rằng sẽ làm phật lòng thí chủ chăng ? Vì bần tăng không phải là người trong bản tự, mà chỉ đến đây tu học trong một thời gian ngắc, trong vòng tháng sau bần tăng phải đi vê miên Tây rồi ! âu Dương Câu lộ sắc cảm kích nói :

- Được đại sư cho phép, tại hạ không hết cảm kích có đâu lại nói là phật lòng ! Kể từ đó, âu Dương Câu tạm trú tại ngôi Từ Vân Cổ Sát.

* * * Một dòng suốt trong veo, chảy uốn khúc, vây quanh ba mặt một gian nhà nông gia.

Chung quanh khu nhà ấy, đâu đâu cũng trông đào liễu tốt tươi. Đứng từ xa nhìn vào thấy những trái đào nằm trên cành, màu đỏ son, chen lẫn giữa những mành liễu xanh non, trông thật mát mắt.

Bên cạnh dòng suối có một cô gái mặt trắng môi hôn, xinh đẹp tuyệt trần, đang đứng thơ thẩn. Người con gái ấy chính là Tô Chỉ Quỳnh. Nàng mặc một bộ y phục lụa trắng, gió thổi phất phơ vạt áo, trông chẳng khác nào những vị tiên nữ ở động Thiên Thai.

Nàng đưa mắt nhìn về phía xa, trông thấy có một bóng người đang chạy bay tới. Bóng người ấy đang nhún mình nhảy qua dòng suốt, rồi rơi trở xuống đất một cách nhẹ nhàng. Người ấy chính là Đào Gia Kỳ đầy phong lưu và mưu lược.

Tô Chỉ Quỳnh vừa trông thấy Đào Gia Kỳ liên mỉm cười tự nhiên nói :

- Công việc ấy đã làm được đến đâu ?

Đào Gia Kỳ gật đầu, cười đáp :

- ác Di Lặc Trúc Tây có rất nhiều bạn bè, nên ông ta đã gạt được âu Dương Cầu, khiến hắn hoàn toàn tin tưởng chứ không hê có sự nghi ky gì cả Hiện hắn đang lưu lại tại ngôi miếu nhỏ ở sau Từ Vân Cổ Sát bảy hôm.

Tô Chỉ Quỳnh đưa những ngón tay thon nhỏ lên, vuốt những sợi tóc xanh bị gió thổi tung xuống má, rồi liếc mắt cười nói :

- Đệ đệ thực ác ! Ngay đến cả một gã tự phụ là nhiêu mưu mẹo gian manh như âu Dương Câu mà cũng bị sa vào cạm bẫy ác độc của đệ đệ nữa! Như vậy, mọi việc từ đây vê sau cần phải tiến hành như thế nào ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Trong thời gian âu Dương Câu lưu lại tại Từ Vân Cổ Sát, thì Quỳnh tỷ hãy mau dạy tiểu đệ hành động y như Đồ Lôi, đồng thời, sai con két Thúy Vũ bay trở vê dò xét coi bốn lão quái vật ấy hiện giờ ở đâu, hầu tiểu đệ đi đến đó dùng một kế mọn, làm cho bốn lão tức giận tìm đến gây sự với âu Dương Câu. Nhưng Quỳnh tỷ cũng cân phải nhanh chân trở về tố cáo âu Dương Câu trước với giáo chủ, để giữ phân phải cho mình đã ! Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng cười giòn :

- Xem ra, cái danh hiệu Vũ Nội Bát Kỳ của tỷ tỷ đây phải nhường lại cho đệ đệ rồi đó ! Đào Gia Kỳ cất giọng trong trẻo cười to, rồi câm tay sánh vai với nàng, bước thẳng vào gian nhà ẩn mình sau mành liễu xanh.

Chẳng mấy chốc là ba ngày đã trôi qua. Đào Gia Kỳ đã tập dượt đúng y hệt Đồ Lôi, từ thái độ đến cử chỉ. Chàng cũng nhớ từng chi tiết một vê võ công, cá tính, mọi sự giao thiệp của Đồ Lôi, sau khi được Tô Chỉ Quỳnh thuật lại cho nghe tỉ mỉ.

Suốt mấy hôm nay, mối tình giữa Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh ngày càng mặn nồng, dính nhau chặt cứng chẳng khác keo sơn. Đào Gia Kỳ nhận thấy Tô Chỉ Quỳnh là một người con gái thông minh, hiên hậu trái ngược hẳn cái danh hiệu Lãnh Diện La Sát của nàng, nên không khỏi lấy làm lạ, hỏi nàng vê vấn đê ấy.

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên, đáp :

- Vì tôi là người từ tư chất đến xương cốt đêu thượng thặng, cá tính lại thích tiến thủ, nên được giáo chủ rất mến yêu, dốc hết lòng dạy dỗ, do đó, năm tôi lên mười ba là đã học được đến tám chín phần mười võ công cao tuyệt của giáo chủ rồi ! Giáo chủ xem tôi như là một người đồ đệ thừa kế, mai sau tôi sẽ là người nắm lấy cơ nghiệp của Cửu Long giáo. Chính vì vậy, mà giáo chủ sai Đô Lôi và âu Dương Câu theo giúp đỡ tôi nổi danh là Vũ Nội Bát Kỳ. Vì trong Vũ Nội Bát Kỳ, chỉ có Lãnh Diện La Sát là dấn bước giang hô trễ nhất, thành danh cũng muộn nhất, thế nhưng, chỉ trong vòng một năm thì không còn ai trông thảy tung tích của Lãnh Diện La Sát đâu nữa. Do đó, cái tên Lãnh Diện La Sát,

hiện giờ đang làm cho cả võ lâm hoang mang, không hiểu con người ấy có thực hay là bịa đặt ?

Suốt mười sáu năm nay, tuổi tôi đã lớn, nên rất hối hận những hành động nông cạn của mình thùa trước, nhưng không hê dám thổ lộ cho giáo chủ biết. Tôi tự thấy rằng, việc tranh hùng và chém giết không phải là một việc nên làm đối với nữ lưu...

Đào Gia Kỳ cười to :

- Quỳnh tỷ, việc cũ đã qua, chị tự trách mình làm gì ! Nhưng dù sao Quỳnh tỷ được liệt danh vào hàng Vũ Nội Bát Kỳ, thì thực quả là một việc làm cho cả võ lâm đều khiếp sợ. Vậy tỷ tỷ có thể thuật lại cho tiểu đệ nghe được không ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Sở dĩ được như vậy là hoàn toàn nhờ ở một thế kiếm của tôi, đã gây thương tích nơi cánh tay phải chăng một lúc cho ba vị chưởng môn của ba phái Điểm Thương, Nga Mi và Hoa Sơn ! Vừa nói, đôi mắt của nàng cũng vừa tràn đây ánh sáng đắc ý. Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Việc đó chẳng phải có thể đáng ca tụng y như trước đây Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy đấu kiếm thắng lợi tại ngọn núi Trang Phong ở Thiếu Lâm ấy sao ?

Tô Chỉ Quỳnh khẽ lắc đầu cười dịu dàng nói :

- Hai việc ấy không giống nhau. Trước đây Hà Trùng Uy chỉ vì háo danh tự phụ, nên dùng Thái ất kỳ môn thập tam kiếm hạ ba vị chưởng môn của phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Nga Mi. Nhờ đó mà tên tuổi của Hà Trùng Uy vang dội khắp nơi, nhưng trái lại, uy danh của ba vị chưởng môn các môn phái ấy bị tổn thương nặng nê. Thói thường trong võ lâm, người ta trọng danh dự còn hơn trọng mạng sống, do đó, họ đêu căm thù Hà Trùng Uy đến tận xương tủy nên sẵn sàng tiêu diệt ông ta...

Nói đến đây, nàng lại cười rồi tiếp :

- Đáng lý ra Hà Trùng Uy phải được liệt vào một trong Bát Kỳ, nhưng vì cá tính kiêu ngạo của ông ta đã hại ngược trở lại cho chính bản thân ông ta. Riêng tỷ tỷ thì sau khi đã gây thương tích cho ba vị chưởng môn rồi, thì liên ngưng ngay thế kiếm lại, không tấn công nữa, lên tiếng xin lỗi nói là mình lỡ đã tay, đồng thời, hứa hẹn là tuyệt đối không tiết lộ việc ấy ra ngoài! Nửa năm sau, ba vị chưởng môn ấy quả nhiên chẳng nghe một lời đồn đại nào trong giới giang hô về việc ấy cả, nên trong lòng hết sức biết ơn, ngợi khen đại danh của Lãnh Diện La Sát không tiếc lời.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to nói :

- Mưu trí của tỷ tỷ quả thực cao minh hơn tiểu đệ nhiều, tiểu đệ xấu hổ vì không thể nào sánh kịp ! Tô Chỉ Quỳnh trợn mắt liếc qua Đào Gia Kỳ một lượt, càu nhàu :

- Đệ đệ chỉ giỏi tài mồm mép mà thôi ! Để xem đệ đệ đi đến đâu cũng gây thiện cảm với đàn bà đến đó, rồi sau có cách gì dàn xếp ổn thỏa cho biết? Đến chừng ấy, chỉ giỏi mồm mép cũng không làm gì được đâu ! Đào Gia Kỳ không khỏi đỏ bừng sắc mặt gượng cười nói :

- Không làm sao xảy ra chuyện đó được, tiểu đệ sẽ quăng chài là túm Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng hừ lạnh lùng nói :

- Nào có dễ như thế đâu ? Việc ấy còn phải chờ xem tỷ tỷ có bằng lòng không đã ! Người con gái trong việc gì cũng rộng rãi, duy chỉ có việc ấy là khó lòng thỏa hiệp với họ nhất ! Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, nghĩ thầm:

"Ghen tuông đã nổ, thì anh hùng cũng phải bó tay. Đúng lắm, hai gái không thể lấy một chồng, việc này thực là khó khăn... " Bỗng nhiên có một luồng ánh sáng màu xanh lục từ ngoài bay vút vào cửa sổ, rồi đáp yên lên vai của Tô Chỉ Quỳnh. Đấy chính là con két khôn ngoan Thúy Vũ, nó dùng tiếng người nói :

- Bọn Tứ Tà hiện giờ ở tại Quảng Nguyên. Bọn họ đang gặp người sư đệ bấy lâu nay xa cách của Vô Tình Tú Sĩ tên là Ngũ âm Tỳ Bà Thủ Tiềm Túc. Có lẽ họ Ở chơi tại Quảng Nguyên mấy ngày luôn ! Đào Gia Kỳ vỗ tay cười to nói :

- việc đã có cơ thành tựu rồi ! Quả thật là trời cao có mắt, đưa Tứ Tà đi vào con đường diệt vong ! Nói đoạn, chàng lại quay qua con két Thúy Vũ nói :

- Ngươi có thể đi đến Quảng Nguyên trước để theo dõi Tứ Tà, ta và chủ ngươi cũng sẽ theo đến sau ! Con Thúy Vũ liên xòe đôi cánh ra, dùng tiếng người nói :

- Tôi hiểu rồi ! Vừa nói nó cũng vừa vỗ cánh bay vút lên nên trời cao.

Đào Gia Kỳ cũng liên cùng Tô Chỉ Quỳnh lên đường đi ngay.

* * * Đường vê đất Thục thực gian nan, gian nan không kém gì đường lên trời Quảng Nguyên ở giữa vùng đường núi cheo leo, nơi đó dãy Kiếm Môn Sơn chạy dài hàng ngàn dặm, ngọn núi cao chọc trời, đứng khắp nơi, vách đá cao hàng ngàn trùng, khiến ai nhìn đến cũng phải kinh tâm. Nơi ấy, đường núi đi lơ lửng trên nên trời đầy mây bao phủ, sự hiểm nguy quả không bút mực nào hình dung muôn một. Tại Thiên Phật Nhai cách Quảng Nguyên mười lăm dặm, vách đá đứng sững cao mút mắt. Những đường núi vượt theo vách đá cheo leo như đi trong mây. Nếu cúi đầu nhìn xuống, thì thấy bên dưới sâu thăm thẳm như chẳng biết đâu là đáy, không ai là không khỏi kinh hoàng trước cảnh núi non vô cùng nguy hiểm đó. Trên vách đá được chạm hàng ngàn bức tượng Phật, hoặc ngồi ngay ngắn, hoặc ngồi dựa nghiêng, trông rất ngộ nghĩnh. Nghe đâu, những bức tượng ấy là do Vi Hàng, thứ sử Lợi Châu đã cho người tạc nên.

Bỗng đâu, sau nhiều tiếng thét dài ghê rợn, người ta nhìn thấy có hai bóng người đang đánh nhau dữ dội trên đường núi cheo leo, kẻ vọt lên, người rơi xuống, chưởng phong cuốn ào ào như bão táp. Nếu họ trượt chân té xuống hố sâu thì chắc chắn sẽ bị tan xương nát thịt.

Khi ấy, có một giọng cười như cuồng dại :

- La bằng hữu, chớ trách họ Liên ta đây tại sao quá ác độc, mà chỉ nén trách bằng hữu sao lại thích can thiệp đến những việc không đâu, đã bao lần cản trở việc làm của ta, khiến cho ta không thể nào tha chết cho ngươi được ! La bằng hữu, ông bạn nên nghe theo số mạng mình thôi ! Thế rồi, sau một tiếng nổ to, bóng người ấy đã bị một luông chưởng lực mạnh mẽ đánh bay ra khỏi đường núi. Bóng người đó chỉ kịp gào lên một tiếng bi thương ghê rợn, rồi từ trên cao rơi thẳng xuống vực sâu thăm thẳm.

Lúc đó, trên đường núi liền xuất hiện một gã đàn ông tuổi độ tứ tuân, đâu hươu mắt chuột, mặt mũi hung ác. Gã đàn ông ấy trông thấy đối phương đã bị đánh rơi xuống hố sâu, liên há miệng cất tiếng cười như cuồng dại, cao vút tận mây xanh, rung chuyển cả núi đồi.

Trong khi ấy, trên một vách đá cách xa đó ngoài mười trượng, còn có hơn mười người mặc đô võ màu đen, cũng đông thanh cất tiếng hoan hô không ngớt.

Gã đàn ông họ Liên ấy, mặt lộ đây vẻ đắc ý, vọt người bay lên, rồi đáp xuống bên cạnh mười nhân vật giang hồ đang tán thưởng mình.

Số người đứng tại đấy, liền xôn xao lên. Trong bọn có một gã lùn thấp, đưa cao ngón tay cái, khen rằng :

- Họ La ấy võ công quả chẳng phải tầm thường, nếu không phải là Liên nhị ca, thì chắc chắn là khó thủ thắng. Lần này, thì gã họ La ấy nhất định phải chịu chết rồi ! Gã đàn ông họ Liên, cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Đô bằng hữu, anh nên hiểu cho, đấy chẳng phải là Liên Thương Ba tôi độc ác, mà chính là Liên mỗ chỉ hành động theo mệnh kệnh mà thôi. La Tam Thái có mắt mà không tròng, dám gây sự với đương gia của chúng tôi, nên mới gánh lấy cái họa ấy ! Đồ Lôi cười lạnh lùng :

- Đương gia của các ngươi chắc chắn là một tay lục lâm khét tiếng, ngươi nên nói rõ vê ông ta cho ta nghe thử ?

Liên Thương Ba cười nhạt :

- Đương gia của chúng tôi có lẽ Đồ bằng hữu cũng được nghe qua tên tuổi rồi. Trong giới lục lâm gọi ông ấy là Ngũ âm Tỳ Bà Chưởng Tiềm Túc, Vô Tình Tú Sĩ, một trong Vũ Nội Bát Kỳ chính là sư huynh của ông ta! Đồ Lôi "hứ" một tiếng to qua giọng mũi nói :

- Ta tưởng là ai, té ra lại là một lũ chuột không ra hồn ! Trong số bọn cướp có một tên lách mình bước ra, quát to :

- Ngươi muốn chết mà ! Tức thì, hắn vung đôi chưởng lên, tràn người tới nhanh như chớp, nhắm chụp thẳng vào hai bên nách của Đồ Lôi. Chưởng lực của hắn dấy động cuồng phong nghe ào ào.

Đô Lôi đạp nhẹ hai chân xuống đất, lách mình tránh ngang. Với thân pháp Phong khiên liễu ty mà Đồ Lôi sử dụng hết sức tài tình, đã làm cho đôi chưởng của đối phương đánh hụt vào khoảng không. Khi thế chưởng của tên cướp vừa mãn, thì người cũng mất thăng bằng, chúi ngã vê phía trước Ngay lúc đó, Đồ Lôi nhanh nhẹn thò nhanh cánh tay ra hết sức mau lẹ, chụp cánh tay mặt của đối phương, đông thời, chân trái đá liền ra một tiếng vút Sau một tiếng "rộp" tên cướp nọ đã bị đá gãy xương đùi, cả người bị hất bắn lên không, gào la thảm thiết rối rơi thẳng xuống đáy hố sâu.

Liên Thương Ba và số cướp chung quanh, trông thấy Đồ Lôi có một thân pháp kỳ diệu, đánh rất hiểm hóc mà lại không nương tay, thì không khỏi kinh hoàng sợ hãi.

Đô Lôi cất tiếng cười lạnh lùng, rối bất thân lao vút về phía bọn cướp, vung chưởng dùng thế Thôi ba trợ lãng đánh ra nhanh như chớp, chưởng lực mạnh mẽ phi thường.

Bọn cướp không ngờ Đồ Lôi quá nhanh nhẹn như thế, nên chẳng kịp đê phòng, có bốn năm tên bị chưởng phong quét bay thẳng xuống hố sâu, gào la thảm thiết.

Liên Thương Ba và một số bọn cướp khác đã kịp thời nhảy lui ra sau bảy tám trượng, nên mới tránh được thế chưởng của Đồ Lôi. Cả bọn nhìn thấy thảm cảnh trước mặt đêu không khỏi kinh hoàng, giận dữ quát to :

- Đồ bằng hữu, đánh lén một cách bất thần, thì nào đáng gọi là bậc anh hùng ! Đô Lôi cất tiếng cười như cuồng dại, nói :

- Đối với bọn trâu chó các ngươi, mà cân gì phải dùng đến hành động quang minh chính đại ?

Vừa nói, Đồ Lôi lại bất thần lao vút tới, vung tay ra sau lưng, rút một cây Phích lịch thoa...

Phích lịch thoa chính là món ám khí mà Đồ Lôi nhờ nó được nổi danh.

Thân nó dài độ hai thước mộc, hai đầu đêu nhọn, to độ tám phân đường kính, bên trong trống rỗng và có chứa đựng thuốc nổ, cùng những mũi kim độc Khắp trên thân ám khí ấy lại có vô số những lỗ nhỏ li ti. Đấy là một món ám khí làm bằng một thứ chất rất giòn. Mỗi khi dùng đến, người sử dụng lấy tay bóp mạnh vào thân nó để thuốc nổ chứa trong lòng phát cháy lên, rồi dùng sức mạnh ném thẳng ra ngoài, tức thì, món ám khí ấy sẽ phát nổ to, tung những kim độc ra một vùng mười trượng vuông, chẳng ai có thể tránh được cả. Đấy là một thứ ám khí hiểm độc và tàn ác nhất.

Đồ Lôi vọt người bay lơ lửng trên không, vung tay ném thẳng một ngọn Phích lịch thoa xuống, tức thì, một ánh sáng lạnh ngắt lao vút vê phía bọn người của Liên Thương Ba. Trong khi đó, Đồ Lôi đã nhào lộn thân người trên không, rồi vọt thối lui ra sau ngoài năm trượng.

Liên Thương Ba trông thấy ngọn Phích lịch thoa rít gió bay đến, thì trong lòng hết sức kinh hoàng, nhanh nhẹn lách mình qua phía phải, vung chưởng quét ra, với ý định quét bay món ám khí ấy đi. Nào ngờ, luồng chưởng lực của y chưa kịp cuốn tới, thì món ám khí kia đã phát nổ lên một tiếng to như sét đánh, rung chuyển cả núi đồi, lửa đỏ chói rực hoa cả mắt.

Liên Thương Ba biết nguy, nên mặt mày tái nhợt, vọt người bay thối lui để tránh. Nhưng hắn cảm thấy cả thân người bị tê buốt, nên buột miệng gào lên thảm thiết, rồi té lăn ra đất. Thế là chỉ trong chốc lát, ngọn lửa đã bốc cháy khắp người y.

Chẳng những riêng Liên Thương Ba bị nguy như thế, mà tất cả lũ cướp chung quanh, cũng chẳng có một tên nào thoát nạn. Toàn thể tám chín tên cướp đều bị lửa cháy đỏ rục khắp người như một cây đuốc, cất tiếng gào thảm thiết, rồi ùn ùn rơi xuống hố sâu muôn trượng.

Sau đó, ngọn lửa lại bắt cháy vào cây cỏ chung quanh, xem ra chẳng mấy chốc nó sẽ gây thành một cuộc hỏa hoạn to, lan ra khắp núi đồi hoang dã.

Đô Lôi trông thấy thế không khỏi thâm kinh hãi, nghĩ bụng:

"Thứ Phích lịch thoa này quả là một món ám khí hết sức tàn bạo, thảo nào trước đây Đồ Lôi đã nổi danh nhờ nó ! " Liền đó, Đô Lôi liền tập trung chân lực dùng thế Long hành hưng vũ quét thẳng ra, khiến kình phong cuốn tới đâu là ngọn lửa bị dập tắt đến đó, chỉ còn xông lên khói đen mờ mịt mà thôi.

Dập tắt ngọn lửa xong, Đô Lôi bèn quay về phía hố sâu muôn trượng, lấy hơi hú lên một tiếng dài. Tiếng hú vừa dứt, thì bỗng nghe từ phía dưới hố sâu có một tiếng hú đáp lại tức thì, Đồ Lôi liên nhanh nhẹn nhắm hướng có những con đường tắt, lao mình chạy nhanh trở xuống phía dưới đáy hố.

Bên dưới đá tảng ngổn ngang, bóng tối lù mù, tiếng thác đổ âm âm chẳng khác nào sấm động tháng ba.

Tại nơi ấy, Lãnh Diện La Sát với nét mặt lạnh lùng xấu xí, đang đứng bên cạnh một tảng đá to phủ đầu rong rêu ẩm ướt. Dưới chân nàng còn có La Tam Thái đang bị thương nằm mê man.

Đồ Lôi vừa tìm gặp Lãnh Diện La Sát thì Tô Chỉ Quỳnh lên tiếng :

- Đồ huynh, đây chính là Tam Thái đà chủ, cầm đầu phân đà tại vùng Bắc Tứ Xuyên của bản giáo. Xin phiên Đồ huynh ra tay cứu chữa giúp cho ! Đồ Lôi mỉm cười :

- Tôi xin tuân theo mệnh lệnh của Tô hiên muội ! Nói đến đây, Đô Lôi lại cất tiếng cười lạnh lùng tiếp :

- Lũ chuột Liên Thương Ba đã bị ngu huynh dùng một ngọn Phích lịch thoa đưa cả bọn đến ra mắt Diêm Vương rồi ! Lãnh Diện La Sát cười lạnh lùng :

- Đô huynh, anh lại dám dùng đến Phích lịch thoa giết hại nhiều mạng người như thế, e rằng không khỏi chạm đến lòng hiếu sinh của trời đất chăng ?

Đô Lôi khẽ tằng hắng một tiếng, đáp :

- Sau này ngu huynh sẽ không dùng đến Phích lịch thoa một cách bừa bãi như vậy nữa! Nói đoạn, Đồ Lôi liên cúi người xem xét qua thương thế của La Tam Thái, trông thấy cánh tay phía mặt của y đã bị gãy, da thịt tím bầm, miệng trào máu tươi, nên không khỏi cau chặt đôi mày rậm nói :

- Thương thế của La Tam Thái hết sức nặng, dù cho cứu được thì nạn nhân cũng không thể sử dụng đến chân lực trong vòng nửa năm.

Vừa nói, Đô Lôi vừa thò tay vào áo lấy ra một chai nhỏ, đổ ra ba viên thuốc màu đen, rồi lấy nước suối hòa tan cho La Tam Thái uống vào. Đồ Lôi lại đặt bàn tay lên mạnh môn huyệt, truyện chân lực vào nạn nhân để đánh tan số máu bầm trong người.

Sau thời gian dùng xong một chén trà nóng, thì Đồ Lôi thu chưởng trở vê La Tam Thái lộ vẻ đau đớn, rên rỉ :

- Đau chết mất ! Liền đó, y mở to mắt ra, nhìn về phía Lãnh Diện La Sát nói :

- Thuộc hạ vì đang trọng thương, nên không thể cúi đầu cảm tạ Ơn cứu mạng của hộ pháp và Đồ hương chủ.

Lãnh Diện La Sát đưa bàn tay ngọc lên khoát ra một lượt nói :

- chẳng cần phải thủ lễ. Việc này ngươi nên thuật sơ qua cho ta được biết.

Đồ Lôi cũng nói :

- La đà chủ, hiện giờ ông có thể đứng lên đi lại như thường, những chớ nên dùng chân lực là được. Riêng vê số xương cốt bị gãy, ông dùng Kim thương thánh dược linh ngọc cao của bản môn, trong uống ngoài thoa, độ chừng nửa năm tất sẽ lành hẳn. Vê việc xảy ra giữa ông và Liên Thương Ba như thế nào, hãy thuật sơ lại cho bản chức được biết ?

Lãnh Diện La Sát nghe thế trong lòng không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Chăng rõ Kỳ đệ lại có ý định giở trò gì đây ? " Bởi thế, nàng đưa mắt nhìn qua Đô Lôi một lượt, nhưng im lặng không dám lên tiếng hỏi, vì sợ đổ bể kế hay của Đào Gia Kỳ.

La Tam Thái gắng gượng đứng lên, đè nén sự đau đớn trong người, lên tiếng nói :

- Liên Thương Ba chính là thủ hạ của Ngũ âm Tỳ Bà Chưởng Tiềm Túc. Mấy năm gân đây, Tiềm Túc bí mật tổ chức thành một môn phái ở miên Bắc Tứ Xuyên, phàm các phiêu cục và những người buôn bán đi qua những vùng ấy đêu phải nộp cho họ một số tiên mãi lộ, nếu trái lại, thì chẳng những hàng hóa bị cướp đoạt, mà mạng sống cũng không còn, khiến ai nấy cũng khiếp sợ. Hiệu Liên Hoàn phiêu cục ở tại Thành Đô.... Hộ pháp có lẽ được biết ?

Lãnh Diện La Sát ngắt lời :

- Việc ấy ta đã biết, Liên Hoàn phiêu cục chính là của bản giáo lập ra.

Có phải vì ngươi đã bảo vệ cho Liên Hoàn phiêu cục mới ra tay đối địch với Tiêm Túc và đưa đến cái họa ngày hôm nay không ?

La Tam Thái nói :

- Đúng như vậy. Nhưng chẳng rõ tại sao, bọn chúng lại được biết thuộc hạ trong ngày hôm nay đi qua con đường núi cheo leo ở tại Thiên Phật Nhai như thế này ? Nếu sự phán đoán của thuộc hạ không sai, thì sự bí mật của bản giáo đã bị Tiêm Túc do thám biết được. Nhưng thuộc hạ hết sức lấy làm lạ vê trường hợp nào Tiêm Túc lại có thể tìm hiểu được mọi sự bí mật của bản giáo ? Vì vấn đề ấy quả khiến ai cũng cảm thấy khó hiểu cả ! Đồ Lôi cười nhạt :

- Việc ấy có gì là lạ ! Trong bản giáo có bọn gian tế tiết lộ những bí mật ra ngoài ! Lãnh Diện La Sát không khỏi lộ vẻ sửng sốt, đưa mắt nhìn qua Đô Lôi một lượt.

La Tam Thái cũng lộ vẻ kinh hãi nói :

- Đô hương chủ phải có ý định muốn bảo là trong phân đà vùng Bắc Tứ Xuyên của thuộc hạ có bọn ăn cơm chúa đi làm chuyện gian hay không?

Đồ Lôi lạnh lùng đáp :

- Chẳng phải thế, nhưng trong bản giáo có kẻ đã tiết lộ mọi điều bí mật. La đà chủ, ông hãy đi trở vê tổng đàn một chuyến. Hộ pháp có mật thư cần sai ông đem vê trình lên giáo chủ. Phong thư này bất kỳ đối với ai, ông cũng không được tiết lộ cho biết một điểm nào cả ! La Tam Thái nói :

- Thuộc hạ xin tuân mạng ! Đồ Lôi nói :

- Vậy chúng ta hãy tìm đến nhà dân gân đây để mượn bút mực viết một phong thư đã! Liên đó, ba người cùng chạy ra khỏi khe núi. Đi được chừng năm dặm đường, thì họ đã tìm đến một thôn trang, có chừng bảy tám nóc nhà. May mắn trong thôn ấy, có một vị tú tài già mở trường tư thục dạy học trò sống qua ngày, nên Đồ Lôi liên tới đấy, mượn văn phòng tứ bảo để Lãnh Diện La Sát viết một bức mật thư.

Viết xong, Lãnh Diện La Sát liên trao phong thư cho La Tam Thái, rồi cả bọn cáo từ ra đi. Nhưng trước khi bước ra, Đồ Lôi bèn lấy một thoi bạc độ hai mươi lượng, biếu cho cụ tú già nua ấy.

Cụ đô thấy thế có vẻ áy náy, từ chối không chịu nhận.

Đồ Lôi mỉm cười nói :

- Đây chẳng phải là thứ tiên bạc bất nghĩa, lấy dùng cũng chẳng tổn thương đến cái liêm của con người. Tại hạ chẳng qua muốn tỏ chút lòng biết ơn đối với cụ mà thôi ! Cụ tú già không thể chối từ, nên đành phải nhận. Thế là đôi bên vui vẻ cáo lui.

Suốt ba ngày nay, tại cửa phía Đông thành Quảng Nguyên, ba người gồm Đoàn Thừa Tiên, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý lúc nào cũng sốt ruột chờ trông, nhưng vẫn không thấy Đào Gia Kỳ đến theo như lời hẹn.

Hoàng hôn ngày hôm ấy, giữa lúc ráng chiêu đỏ ối trời Tây, màn đêm buông xuống, thì Đoàn Thừa Tiên ngồi trên bức tường thành than dài :

- Chẳng rõ Đào thiếu hiệp đã gặp chuyện gì rồi, mà lại thất hẹn như thế này? Không biết chừng Đào thiếu hiệp đã bị hại dưới độc thủ của Huyên Băng Lão Mị rồi chăng ?

Trình Nam Giang lắc đầu nói :

- Đào thiếu hiệp là người thiên tư, anh hoa ẩn kín lại có võ công tuyệt đỉnh, tài hoa cái thế, thì làm sao lại bị nạn được ! Suốt một đời lăn lóc trong chốn giang hồ như già, mà còn lầm cậu ấy nữa là ! Đoàn Thừa Tiên tựa hồ giật mình nói :

- Có lý đâu võ công của Đào thiếu hiệp lại vượt qua cả Huyên Băng Lão Mị nữa hay sao ?

Trình Nam Giang cất tiếng cười, nói :

- Trong võ lâm đâu đâu cũng đây dấy những sự gian manh xảo quyệt, đâu đâu cũng có cạm bẫy, nếu thiếu thận trọng thì sẽ mất mạng như chơi.

Võ công cao tuyệt, nào có thể là một phương tiện để thực hiện mọi điêu mình mong muốn, đi đến địa vị vô địch trong thiên hạ ? Nên biết là ngọn giáo đâm trước mặt dễ đỡ, chứ mũi tên bắn lén sau

lưng thì khó phòng, do đó, lập thân trong chốn giang hồ, trí khôn mưu mẹo mới là điêu quan trọng, còn võ công chỉ đứng hàng thứ yếu mà thôi ! Vê võ học của Đào thiếu hiệp, tuy già đây chưa hiểu được đích xác, nhưng tin chắc rằng, cậu ấy vẫn có thể làm cho Huyên Băng Lão Mị phải điên đầu. Chỉ riêng vê phần mưu mẹo của cậu ấy cũng đủ cho ta biết vê mặt khác của cậu ấy thế nào ! Vừa nói, Trình Nam Giang vừa đưa mắt nhìn thẳng vào Đoàn Thừa Tiên, lộ vẻ thương hại, cất tiếng than dài, tiếp rằng :

- Hiên diệt đang mang nặng trong người một mối thâm thù, nhất là việc này lại dính dấp đến một số lớn nhân vật giang hồ. Bởi thế, ba người chúng ta nếu muốn trả được mối thù to ấy, thì quả thực còn khó khăn hơn leo lên trời. Theo ý kiến của già, hiên diệt nên xem Đào thiếu hiệp như một bậc thầy kính yêu, như một người bạn tri kỷ, dốc lòng tranh thủ tình cảm hầu được sự trợ giúp của cậu ấy thì mới mong trả được mối thù này ! Ngu Vạn Lý nói :

- ý kiến của già đây cũng hoàn toàn tương đông với ý kiến của Trình huynh! Đoàn Thừa Tiên nói :

- Lời nói của nhị vị thúc phụ, tiểu diệt đây xin khắc cốt ghi tâm.

Bỗng nhiên, Đoàn Thừa Tiên có vẻ sửng sốt, hạ giọng nói nhỏ :

- Có người nào đi đến kìa ?

Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý đêu đưa mắt nhìn lên, trông thấy một gã đàn ông đứng tuổi, sắc mặt lạnh lùng, lưng giắt những thứ ám khí hình thoi, mặc áo dài màu thổ huỳnh, đang từ xa đi lại.

Chỉ nhìn qua thân pháp nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, bước đi không hê động đến một hạt bụi trên đường của người ấy, thì cũng có thể biết được đấy là một cao thủ trong võ lâm. Người ấy xuất hiện một cách đột ngột, hơn nữa, lại đưa tia mắt như đầy ngụ ý nhìn chòng chọc vào cả ba người, nên khiến ai nấy đêu không khỏi kinh dị.

Khi người ấy bước đến gân, thì bỗng dừng chân đứng lại, mỉm cười :

- Ba vị có nhận ra tại hạ không ?

Ba người nghe thế, đêu không khỏi kinh ngạc ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng riêng có Đoàn Thừa Tiên vì nghe qua giọng nói quá quen thuộc, nên trong lòng không khỏi thoáng qua một ý ngờ vực, lộ vẻ vui mừng cực độ, kêu lên :

- Đào thiếu hiệp, sao anh lại giả dạng kỳ cục như thế này ?

Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý cũng bừng hiểu ra, nên kinh ngạc hỏi lý do vê sự cải trang của chàng.

Đào Gia Kỳ nói :

- Từ đây vê sau, ba vị chớ nên gọi tại hạ là Đào thiếu hiệp nữa mà gọi là Đồ lão sư Tại hạ sở dĩ phải cải trang ra như thế này là vì một lý do chưa thể nói ra được, thong thả rồi ba vị sẽ hiểu.

Trình Nam Giang nghiêm nghị nói :

- Thiếu hiệp không muốn kết giao với bọn anh em già đây hay sao ?

Già đây biết thiếu hiệp là một bậc kỳ tài trong võ lâm, nên rất trọng, sẵn sàng theo sát để mong làm được những điêu hữu ích. Nhưng nếu thiếu hiệp có ý không thích thì già đây bằng lòng từ giã ngay bây giờ ! Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Trình lão sư chớ quá nóng nảy, vì việc này có tương quan đến đại cuộc của võ lâm, tôi đâu thể không thận trọng được ? Chỉ cần ba vị có thể giữ kín một điêu bí mật, thì tôi đâu dám giấu làm gì... ?

Đột nhiên, ngay lúc ấy, từ giữa không trung có một giọng nói bay đến :

- Đồ hương chủ ! Bốn người đưa mắt nhìn lên, thì thấy một con két lông xanh đang bay vần trên trời cao. Đào Gia Kỳ đưa tay vẫy, con chim bé nhỏ ấy liên đáp xuống vai chàng, dùng tiếng người nói :

- Tứ Tà và Tiêm Túc hiện đang ăn uống tại Đạo Hương Cư trong nội thành ! Đào Gia Kỳ nói :

- Ngươi hay đi trước, ta sẽ theo đến ngay ! Con két Thúy Vũ liền bay thẳng lên trời đi mất.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Vê lý do tại hạ phải giả dạng như thế này, xin ba vị chờ sau này tại hạ sẽ nói rõ. Giờ đây, tại hạ có một việc này muốn nhờ đến ba vị, chẳng rõ ba vị có bằng lòng hay không ?

Trình Nam Giang nói :

- Mệnh lệnh của thiếu hiệp, dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng, chúng tôi cũng không hê từ chối ! Đào Gia Kỳ nghiêm nghị nói :

- Từ nay về sau, xin ba vị hãy gọi tôi là Đô lão sư. Việc này rất hệ trọng, không thể để sơ hở được...

Tiếp đó, chàng liên kê miệng sát tai ba người nói nhỏ một hồi.

Ba người lãnh mạng, nhanh nhẹn chay bay đi.

ooo Đạo Hương Cư là một ngôi tửu lâu nổi tiếng nhất ở tại thành Quảng Nguyên. Món ăn của họ nấu khéo léo đến khắp nơi đêu truyền tụng. Gian tửu lầu này tọa lạc tại một khu vực náo nhiệt nhất ở vê phía Nam của thành Quảng Nguyên.

Lúc bấy giờ, đêm mới vừa vào khoảng canh một, nên trên đường phố đèn đuốc sáng choang như ban ngày, người qua kẻ lại tấp nập. Tại gian tửu lầu Đạo Hương Cư, từ dưới nhà đến trên lầu, đâu đâu cũng ánh đèn rục rỡ, tiếng ồn ào qua các trò chơi phạt rượu huyên náo không ngớt, vang dội ra cả đến ngoài đường.

Đoàn Thừa Tiên, Trình Nam Giang và Ngu Vạn Lý cùng thong thả bước thẳng lên lầu gian tửu lầu Đạo Hương Cư. Bọn hầu bàn vừa trông thấy đã to tiếng gọi các tên hầu bàn khác :

- Hãy xếp đặt bàn ghế cho ba vị khách ngôi ! Trình Nam Giang đưa tay khoát qua, mỉm cười nói :

- Có một số bạn của chúng tôi hẹn đến gặp gỡ tại đây, chẳng rõ họ đến chưa? Để chúng tôi nhìn xem cái đã ! Trên gian lâu được ngăn ra làm bốn phòng riêng biệt. Mỗi cửa phòng đêu có treo màn trắng tinh. Trình Nam Giang bước đến từng phòng một, đưa mắt qua khe hở của chiếc màn, lén nhìn vào trong. Bước đi của ông ta hết sức nhanh nhẹn.

Tia mắt của Trình Nam Giang rất lanh lợi, nên đã trông thấy rõ năm lão già đại gian ác của bọn Vô Tình Tú Sĩ đang ngồi vây quanh một chiếc bàn trong gian phòng thứ ba. Riêng gian phòng thứ tư, cùng ở sát vách ấy thì hãy còn bỏ trống. Do đó, ông ta liên quay ra lại tên hầu bàn, mỉm cười nói :

- Người bạn của tôi có lẽ vì bận việc chưa đến kịp.

Nói đến đây, ông ta bèn đưa tay vỗ vào gian phòng thứ tư, hỏi :

- Gian phòng này có vị khách nào dặn chưa ? Nếu chưa thì hãy để cho chúng tôi vậy ! Tên hầu bàn cúi người nói :

- Gian phòng này vẫn còn trống, xin mời ba vị vào ! Ba người cùng bước vào trong và ngôi xuống xong, tên hâu bàn liền rút chiếc khăn vắt trên vai xuống, lau mặt bàn, rồi cười nói :

- Ba vị khách quan muốn dùng thức ăn gì, xin dạy cho biết để con đi gọi bọn đầu bếp làm ! Trình Nam Giang suy nghĩ một lúc, nói :

- Ngươi hay cho vịt tiêm chanh muối, cá chép chưng gừng, gà quay ngũ vị, xào thập cẩm, mười cân mì Lư Châu nhiêu hạt cải, mau lên ! Tên hầu bàn vâng dạ, rồi bỏ chạy ra ngoài. Trình Nam Giang cười nói:

- Người đất Tứ Xuyên thích ăn cay, nên bọn chúng ta nhập gia phải tùy tục ! Vừa nói, ông ta vừa đưa mắt ra hiệu, rồi lấy tay chỉ vê hướng năm lão già gian ác đầu xỏ ở cách vách bên phòng thứ ba.

Đoàn Thừa Tiên và Ngu Vạn Lý gật đầu tỏ ý lĩnh hội. Tiếp đó, Trình Nam Giang lại cố tình to tiếng luận đàm đến những việc đại sự xảy ra trong võ lâm mấy năm gần đây. Lời nói của ông ta ai nghe cũng đều phải giật mình, vì đề tài của ông ta nói đến đều là những việc chấn động võ lâm, hơn nữa, lập luận của ông ta lại thực xác đáng. Thêm vào đó, Đoàn Thừa Tiên và Ngu Vạn Lý lại bàn ngang tán dọc, mổ xẻ vấn đề thêm, khiến ai nghe cũng thích thú.

Những gian phòng bên cạnh vốn đang đùa giỡn huyên náo, nhưng chẳng mấy chốc, đều nghe đến say mê, im phăng phắc không có một tiếng động.

Lúc ấy, bọn hầu bàn đã mang rượu thịt lên. Sau khi Trình Nam Giang mời mọi người uống qua ba tuần rượu, thì ai nấy đều cảm thấy đã thêm phấn chấn, do đó, câu chuyện lại càng thao thao bất tuyệt. Bỗng Trình Nam Giang cố ý nói to hơn :

- Người trong võ lâm, phần lớn đều tự nhận mình là kẻ kiến thức rộng rãi, tiên đoán mọi việc như thần, chẳng hề bị ai gạt gẫm. Nhất là người danh vọng càng cao, được mọi người xem là bậc tiên bối trong võ lâm, thì lại càng tự phụ như thế hơn ! Song, trong thực tế thì hoàn toàn trái hẳn, những người danh vọng càng cao bao nhiêu, thì lại càng dễ bị người ta gạt gẫm bấy nhiêu ! Ngu Vạn Lý nói :

- Nào có việc lạ như thế ? Tục ngữ có câu:

"Đọc một vạn quyển sách, thua đi một vạn dặm đường", nếu các vị ấy lại bị gạt gẫm dễ dàng như thế, chẳng hóa ra cả đời dấn bước giang hồ, đều chẳng có bổ ích gì hay sao ?

Trình Nam Giang cười to :

- Ông anh nếu không tin, thì tiểu đệ dẫn chứng việc này cho ông anh rõ. Như mấy hôm trước đây, tiểu đệ bất ngờ gặp được một người bạn cố tri xa cách lâu ngày. Trong dịp đó, tiểu đệ có bày yến tiệc để tiếp ông ta. Sau khi cùng uống rượu ngà ngà, người bạn ấy mới để lộ cho tiểu đệ được biết, về một trò đùa ngộ nghĩnh hiếm có của ông ấy gần đây, đã khiến cho Vũ Nội Tứ Kỳ mắc lừa mà không biết ! Ngu Vạn Lý lấy làm lạ hỏi :

- Tứ Kỳ nào ?

Trình Nam Giang nói :

- Đấy chính là bốn nhân vật tên tuổi bấy lâu nay rung chuyển cả võ lâm, gồm có Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị ! Ngu Vạn Lý nói :

- Lại có việc ấy hay sao ? Tôi muốn được nghe qua cho biết. Người bạn cũ của ông anh tên họ là gì ?

Trình Nam Giang tằng hắng một tiếng to, rồi cố tình nói lớn rằng :

- Người bạn lâu ngày không được gặp ấy của tôi tên gọi là âu Dương Câu ông ấy là một người giỏi mưu mẹo, võ công lại trác tuyệt. Từ bấy lâu nay, vì tôi ngại lòng dạ Ông ấy thiếu đứng đắn, nên cũng tìm cách xa dần đi.

Theo lời ông ta nói, sau ngày Hàn Thiết Quan âm bị mất đi, thì không còn ai biết tung tích của vật ấy đâu nữa. Riêng việc xảy ra tại núi Thái Sơn cũng chẳng ai hiểu được manh mối. Bởi thế, tất cả nhân vật giang hồ, kể từ đó vê sau, đêu đua nhau bí mật dò xét. Nhất là các nhân vật khét tiếng trong võ lâm, các môn chủ của các môn phái, không ai là không chú ý đến việc đó.

Vì vậy, Tứ Kỳ cũng chẳng khác gì mọi người, ngày đêm bí mật tìm hiểu khắp nơi.

Nhưng mãi cho đến ngày nay, những việc to tát đó vẫn chưa có ai tìm ra được manh mối cả. Riêng vê Tứ Kỳ, cũng vì việc ấy mà bị tổn thương đến uy tín không ít. Nhất là gần đây, tại Điệp Thúy sơn trang, lại có người dám ra tay cướp đoạt mất pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm ở ngay trước mắt của Tứ Kỳ, mà đến ngày nay vẫn không hề vén được bức màn bí mật ! Chính vì việc đó mà tên tuổi Tứ Kỳ bị lung lay tận gốc. Vô Tình Tú Sĩ vì thế cảm thấy điên đâu, nhất định dấn bước giang hô để tìm đủ cách điều tra vê tung tích của hai bảo vật đó. Chính vì vậy, mà Tứ Kỳ đã mất sáng suốt, tạo thành một sơ hở mà kẻ khác có thể lợi dụng...

Ngu Vạn Lý cười to :

- Thì cứ nói thẳng ra là âu Dương Câu đã lợi dụng sơ hở ấy cho rồi ! Trình Nam Giang nói :

- Đúng như vậy ! Hành tung của Tứ Kỳ đã bị âu Dương Câu biết được, nên âu Dương Câu đã nghĩ ra những mưu mẹo thâm độc, để dụ Tứ Kỳ sa vào vòng, bị hại dưới tay kẻ khác, trong khi y nhờ đó mà tên tuổi được nổi như cồn, thỏa mãn được ý nguyện của mình...

Tiếp đó, ông ta lại nói thao thao về việc Tứ Kỳ bị phỉnh gạt. Đấy chính là việc âu Dương Câu hộ tống cho một lão già bị thương và đã gặp Tứ Kỳ tại một tửu điếm giữa một thôn trang bé nhỏ. Trong dịp đó, y đã giá họa cho Đồ Lôi, khiến Vô Tình Tú Sĩ và đồng bọn hoàn toàn tin là thật.

Bốn lão quái nhân đang ngồi uống rượu ở phòng bên cạnh, nghe đến đây thì đôi mắt chói rục những tia sáng giận dữ.

Trong khi đó, Ngu Vạn Lý lại cất giọng kinh ngạc :

- Độc kế ấy của âu Dương Câu là nhằm mục đích gì ?

Trình Nam Giang trầm ngâm một lúc đáp :

- Riêng việc ấy thì ngu huynh chưa được hiểu rõ. Nhưng theo sự phán đoán của ngu huynh, thì âu Dương Câu quả là một người đang có đây dấy những điêu bí mật. Qua lời nói úp mở của y đã cho ta

thấy rằng, y hiện đang tham dự vào một bang phái bí mật, đang tìm cách nuôi dưỡng thực lực, hầu mưu đồ hành động lớn lao. Riêng việc hắn giá họa cho Đồ Lôi, có lẽ là vì giữa hắn và Đồ Lôi có một mối thâm thù gì đó. ý định của hắn quả hết sức tuyệt Nếu đưa Tứ Kỳ đối đầu với Đồ Lôi, thì thực có khác nào đối đầu với Lãnh Diện La Sát.

ông ta cất tiếng than dài, rồi nói thêm :

- Những lời nói này của ngu huynh, các vị nghe qua cho biết thì thôi, chớ nên tiết lộ ra ngoài làm gì. Với số người của Tứ Kỳ là n~lũlg nhân vật danh vọng thật cao, nhận xét mọi việc đêu sáng suốt, thế mà không tránh khỏi bị âu Dương Câu phỉnh gạt, như vậy, cũng đủ biết trong giới giang hô đầy dấy những sự gian manh xảo trá, bọn chúng ta quả thực không đáng kể vào đâu ! Bỗng nhiên, bức màn cửa lay động, rồi từ ngoài có bóng người lách mình bước vào. Người ấy im lặng không lên tiếng nói gì cả, sắc mặt đăm chiêu, trông lạnh lùng như băng. Khi mọi người nhìn kỹ, thì thấy đấy là một văn nhân đứng tuổi, mình mặc áo trắng. Đi theo phía sau người văn nhân ấy còn có bốn lão già.

Ba người đều lộ sắc giật mình, nhanh nhẹn đứng phắt lên. Trình Nam Giang nói :

- Có phải năm vị đã đi lộn phòng rồi chăng ?

Người văn nhân đứng tuổi bỗng đổi sắc mặt trở thành vui vẻ nói :

- Chúng tôi không hê đi lộn phòng ! Tại hạ chính là Vô Tình Tú Sĩ mà các hạ vừa đê cập đến ! Nói đoạn, người văn nhân đó lại lần lượt giới thiệu qua từng lão già một, cùng bước vào với mình.

Sắc mặt của Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên đêu không khỏi biến hắn. Tất cả ba người đều cúi đâu thi lễ rất cung kính, miệng không ngớt xưng hô đối phương là lão tiền bối. Họ kéo ghế mời tất cả năm người cùng ngồi vào bàn.

Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười :

- Các vị chớ nên thủ lễ. Tại hạ chỉ muốn hỏi một việc. Đấy là gã âu Dương Cầu mà các hạ vừa nói hiện giờ đang ở đâu ?

Trình Nam Giang lộ sắc đắn đo trong giây lát, rồi đáp :

- Tại hạ và âu Dương Câu sau khi yến ẩm xong thì y ngỏ ý muốn tại hạ đưa hắn đi một đoạn đường. Vì âu Dương Câu là một con người lòng dạ thâm độc, trở mặt bất ngờ, nên tại hạ cũng không dám nghịch ý, phải đưa hắn đi. Khi đến vùng biên cảnh Tứ Xuyên, đầy rừng núi rậm rạp, thì chúng tôi có gặp một vị tăng nhân béo lùn tại Từ Vân Cổ Sát. âu Dương Câu bèn cho biết, y cần phải nghỉ lại đó ít hôm, nên tại hạ đã cáo lui trở vê.

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ vẫn đăm chiêu, gật đâu nói :

- Có lẽ ngôi Từ Vân Cổ Sát này là một nơi nhiêu tay võ lâm cao thủ đang tập hợp chăng ?

Trình Nam Giang lắc đầu :

- Cũng chưa hẳn là thế, vì tại hạ để ý quan sát, trông thấy đám tăng nhân trong chùa đêu có vẻ rất tầm thường. Ngay đến vị tăng nhân béo lùn kia cũng không có điểm nào đặc biệt hơn người. Nhưng người tăng nhân này chỉ ở một mình, tại ngôi miếu nhỏ phía sau chùa mà thôi.

Kỳ Hồng Phi lấy làm lạ nói :

- Nếu thế thì quả là khó hiểu ! Trình Nam Giang nói :

- âu Dương Câu là người mà tại hạ hiểu rất rõ về tâm tính. Y hành động rất khó lường, lại thích bày trò rối. Bề ngoài xem y như người đứng đắn, biết giữ nê nếp, nhưng kỳ thực thì xảo trá khôn lường khiến người chung quanh dù bị y hại chết cũng chẳng hê hay biết ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Nếu thế, thì nguồn tin cho rằng Đô Lôi là người chiếm được thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh là hoàn toàn sai lạc rồi ?

Trình Nam Giang lộ vẻ băn khoăn nói :

- Tại hạ không dám quả quyết bừa bãi, nhưng rất có thể âu Dương Cầu đã lấy được hai bảo vật đó, rồi loan tin đánh lạc hướng giá họa cho người khác ! Vô Tình Tú Sĩ gật đầu :

- Các hạ nói có lý lắm. Tại hạ vì nhất thời thiếu sáng suốt nên bị âu Dương Cầu lừa phỉnh. Giờ đây, tại hạ có ý muốn nhờ các hạ đưa đường đến đó được không ?

Trình Nam Giang bỗng nghe có tiếng Đào Gia Kỳ từ ngoài cửa sổ vọng đến:

- Trình lão sư cứ khảng khái nhận lời đi, tôi sẽ sai con két Thúy Vũ bí mật đưa đường. Riêng Ngu lão sư và Đoàn thiếu hiệp thì lưu lại thành Quảng Nguyên để chờ tại hạ chở vê ! Đào Gia Kỳ dùng thuật Tầm quang truyện âm của Phật gia, nên những lời của chàng chỉ riêng có ba người nghe được, còn năm lão quái nhân nọ thì hoàn toàn không hay biết gì.

Bởi thế, Trình Nam Giang liên đáp :

- Tại hạ xin tuân lệnh. Nhưng tại hạ không tiện chạm mặt thẳng với âu Dương Cầu, xin tiên bối hiểu cho ! Vô Tình Tú Sĩ liên lộ sắc tươi cười :

- Nếu thế, thì tôi xin có lời đa tạ trước. Tôi hứa sẽ không để cho âu Dương Cầu gặp mặt các hạ ! Mộ Phụng Tường bỗng to tiếng :

- Nói đi là đi ngay ! Trình Nam Giang liên cáo biệt với Ngu Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên, đồng

thời, hẹn lại ngày gặp gỡ, rồi cùng năm lão quái nhân nọ bước ra khỏi hiệu Đạo Hương Cư....

Chương 22: Buồn Trong Êm Dịu

Chung quanh Từ Vân Cổ Sát, cổ thụ um tùm, gió thổi rì rào. Trong bầu không khí tĩnh mịch, chỉ nghe có tiếng mõ sớm, tiếng tụng niệm đơn điệu Trước ngôi miếu tại trái núi phía sau chùa, âu Dương Câu thỉnh thoảng đứng yên như một pho tượng. Suốt hai ngày nay y cảm thấy hiện tượng xung khắc giảu hai chất độc cũ và mới trong người vẫn không hê thuyên giảm. Mỗi hôm, đến giờ Tý Ngọ, thì chất độc lại dậy lên hành hạ, khiến người y vô cùng khó chịu. Bởi thế, y đã có ý định bỏ đi khỏi nơi đây mấy lần.

Nhưng lão hòa thượng lùn béo ấy lúc nào cũng khuyên giải y hãy bình tĩnh, chớ nên sốt ruột. Ông ta bảo chất độc trong người âu Dương Câu không gây ra tình trạng trầm trọng hơn, tức là đã thuyên giảm rồi đó, công lao khó nhọc suốt mấy hôm, chẳng lẽ giờ đây bỏ đi hay sao ?

Trời vừa mới bình minh, âu Dương Câu từ trong ngôi miếu nhỏ bước nhẹ nhàng ra ngoài, chắp tay đứng dưới gốc tùng, đưa mắt nhìn về phía xa, trong lòng cảm thấy buồn man mác và cũng cảm thấy cuộc đời mình quá ư là cô độc lẻ loi Số người gian manh sâu hiểm, phân lớn quen tính cô độc, xa rời số động nên nỗi thống khổ trong lòng cố nhiên là vô cùng thấm thía.

Chuông sớm vừa ngân, thì vị tăng nhân béo lùn ấy cũng từ trong ngôi miếu nhanh nhẹn bước ra, sau vài tiếng hàn huyên với âu Dương Câu, ông ta nhằm hướng Từ Vân Cổ Sát đi thẳng tới.

âu Dương Câu vẫn chắp tay ra sau, đứng sững trước ngôi miếu. Bỗng nhiên, có một con két xanh từ trên cao bay sà xuống, đậu trên ngọn một cây cổ thụ, cách người y ngoài mười trượng, nghiêng đầu trợn mắt dùng tiếng - âu Dương hương chủ, sao ông lại ở đây ?

âu Dương Câu nhận biết đấy là con két yêu quí của Tô Chỉ Quỳnh, nên hết sức mừng rỡ, nói :

- Thúy Vũ, còn chủ nhân của ngươi đâu ?

Con Thúy Vũ đáp :

- Hãy còn ở miền Nam Vân Nam. Thúy Vũ phải trở về tổng đàn lấy thuốc ! âu Dương Câu kinh ngạc :

- Lấy thuốc gì thế ?

Thúy Vũ không chịu trả lời thăng, chỉ nói :

- âu Dương hương chủ, sao khí sắc của ông xem không tốt thế ? Có lý đâu thời hạn ba năm đã đến rồi sao ?

âu Dương Câu không khỏi giật bắn người, thâm nói:

"Tại sao ta lại quên bẵng đi ? Thứ thuốc độc đặc biệt của bản giáo cứ đến ba năm thì lại tác quái dữ dội một lần. Trong trường hợp đó, phải dùng một số thuốc giải trừ gấp đôi, mới có thể tạm chữa được. Vậy có lẽ nào, ta đã rơi vào cạm bẫy rồi hay sao ?" Liền đó, y bèn lấy số thuốc mang theo người uống gấp đôi vào, rồi nhắm mắt vận chuyển chân khí trong khắp người để giúp cho sức thuốc chạy nhanh hơn.

Đột nhiên, y nghe từ phía trước mặt có một giọng cười lạnh lùng vọng đến. Bởi thế, y không khỏi giật nảy mình, đưa mắt nhìn vê hướng đó, thì trông thấy bọn năm người của Vô Tình Tú Sĩ đang đứng sững trước mặt.

Đôi mắt của Vô Tình Tú Sĩ tràn đây sát khí, cất giọng lạnh lùng :

- âu Dương Câu, từ ngày chia tay đến nay ngươi có được bình an chứ?

âu Dương Câu đoán biết có việc chẳng lành, dù y là người võ công cái thế, cũng chẳng làm sao đối địch nổi với năm lão quái nhân này cũng vây đánh một lúc. Do đó, trong khi Vô Tình Tú Sĩ vừa lên tiếng hỏi, thì y nhanh nhẹn vung tay ném ra một nắm độc sa, rồi vọt người thẳng lên không, lao vút đi như một luồng điện chớp.

Năm lão quái nhân ấy đêu đưa đôi mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào âu Dương Câu, để đề phòng âu Dương Câu có thể tấn công bất ngờ hoặc bỏ chạy. Nhưng họ không ngờ âu Dương Câu lại ta tay quá nhanh nhẹn như thế.

Chỉ trong chớp mắt, nắm độc sa đã bay tung khắp nơi. Bởi thế, cả năm lão quái nhân đều giận dữ "hừ" lên một tiếng, rồi đông loạt quét chưởng ra để hất bay số cát độc ấy đi.

Đồng thời, Vô Tình Tú Sĩ cũng nhanh nhẹn lao vút lên trên không đuổi theo âu Dương Câu. Bốn lão quái nhân kia cũng ùn ùn nối gót phi thân bay đi.

âu Dương Câu chạy bán sống bán chết suốt một ngày đêm. Dọc đường, có ba lần suýt nữa y đã bị năm lão ác ma ấy bắt sống được. Tuy nhiên, nhờ mánh lới gian xảo của y, đã giúp cho y thoát được khỏi, không bị bắt sống.

Nhưng năm lão quái vật ấy vẫn bám sát theo y như hình với bóng, không làm thế nào lẩn trống cho được.

Khi chạy đến gân ngoại ô thành Ba Châu, y nhìn thấy vách thành thấp thoáng, thì trong lòng hết

sức mừng rỡ, tân dụng thân pháp của mình, lướt thẳng vào thành lẩn trốn mất.

Vô Tình Tú Sĩ và bốn lão quái vật kia, chỉ cách y có ngoài mười trượng, nhưng khi họ đuổi kịp đến nơi, thì chẳng còn thấy hình bóng của âu Dương Câu đâu nữa. Do đó, cả năm lão quái vật không khỏi tức tối, giậm chân xuống đất nghe thình thịch.

Tiêm Túc nói :

- Sư huynh chớ nên sốt ruột, vì tiểu đệ nghĩ là âu Dương Câu không thể nào chạy thoát được ra khỏi Ba Châu. Hiện nay tiểu đệ có lập ở thành Ba Châu một phân đà, vậy để tiểu đệ ra lệnh cho bọn thủ hạ truy tầm tung tích của âu Dương Câu ! Vô Tình Tú Sĩ im lặng, chứng tỏ ông ta đang thất vọng dữ dội.

Kỳ Hồng Phi nói :

- Tiềm lão sư, ông có bố trí tai mắt rộng rãi ở miền Bắc Tứ Xuyên, sao không ra lệnh cho quí môn hạ là nếu trông thấy được hành tung của âu Dương Cầu ở đâu, thì phải lập tức thông báo cho chúng ta hay ngay ! Tiêm Túc gật đầu :

- Phương pháp đó hay lắm, tiểu đệ xin tuân lệnh ! Kỳ Hồng Phi quay mặt vê phía Vô Tình Tú Sĩ :

- Kỳ mỗ dám quả quyết là có thể âu Dương Câu tìm hiểu ra thanh Ngô Câu kiếm và pho Giáng Long kinh. Bốn anh em chúng ta không có dẫn thủ hạ theo, thật là ít tay nên vỗ không kêu. Phiên Tiêm lão sư phái thủ hạ nào biết đi đứng, gấp rút đi gọi số thủ hạ của chúng tôi đến, để tiếp tay được không ?

Vô Tình Tú Sĩ và Huyên Băng Lão Mị cũng tỏ ý tán thành.

Nói về âu Dương Câu, khi đã nhảy khỏi vách thành, thì liền nhanh nhẹn lao thẳng vào một con hẻm vắng vẻ, tìm chỗ ẩn trốn không dám ló ra, vì sợ năm lão quái nhân ấy đuổi kịp.

Y đã trốn như thế suốt nửa tiếng đông hô. Sau đó, y không nghe động tĩnh gì, bèn thong thả bước ra khỏi ngõ hẻm, đi quanh co qua nhiêu đoạn đường phố, bỗng trông thấy tại một góc đường ở phía trước mặt, có một quán cơm nhỏ. Vì y đã chạy luôn một ngày một đêm, nên trong bụng đang đói cồn cào, thầm nghĩ:

"Chi bằng ta đến đó ăn một bữa no nê, rồi sẽ lẻn trở ra ngoài thành, trốn về tổng đàn là yên thân ! " Vì nghĩ thế, nên y bước thẳng đến quán ctjl~l ấy. Bên trong quán cơm đèn đuốc tù mù vàng úa và chỉ thưa thớt có bốn năm thực khách. Vì không hê trông thấy năm lão quái nhân tại đó, nên y vững lòng ngước mặt nhìn lên, dõng dạc bước thẳng vào. Y bảo bọn hầu bàn mang những thức ăn nấu chín sẵn đến cho y dùng ngay, vì y đang bận việc đi gấp.

Trong khi y cúi gằm mặt lo ăn, thì trong lòng cũng không ngớt phập phồng lo sợ, nên thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa hiệu. Vì thế, y vô tình trông thấy có hai tia mắt lạnh lùng, sáng quắc như điện ở một chiếc bàn đối diện xéo với y, không ngớt nhìn thẳng vào y chòng chọc. Do đó, y không khỏi giật mình.

Y thấy người ấy là một gã đàn ông tuổi độ trên dưới ba mươi. Người đàn ông đó dường như biết âu Dương Câu đã trông thấy mình đang chú ý nhìn vê y, nên vội vàng ngó đi nơi khác, rồi hối hả đứng lên, ném một miếng bạc vụn xuống bàn, bước ra đi ngay.

âu Dương Câu nào phải là người tâm thường, đôi mắt của y vô cùng sắc bén, biết gã đàn ông ấy nhất định không phải là một con người tốt, nên trong lòng sợ hãi, bỏ bữa ăn, chạy nhanh lao ra khỏi tường thành để trốn thoát đi.

Y vừa chạy như điên cuồng, vừa thỉnh thoảng ngó lại phía sau xem có ai đuổi theo mình không. Trong đầu óc y không ngớt nghĩ ngợi hầu tìm ra một mưu chước gì để sát hại tất cả năm tên lão ma ấy.

âu Dương Câu tuy đang trong cơn chạy trối chết, nhưng vẫn không mất đi cái tính gian manh xảo quyệt của y. Tục ngữ có nói :

sông núi dễ rời nhưng bản tính khó sửa, quả thật là đúng trong trường hợp của y.

Bóng trăng đã đứng dân, gió nmg không ngớt thổi vi vu. âu Dương Cầu đã bỏ chạy xa hàng sáu bảy mươi dặm. Khi y lướt vào một cánh rừng rậm rạp, thì mô hôi đã nhễ nhại khắp cả người, hơi thở hổn hển. Y quay đâu nhìn trở lại, không trông thấy có điêu gì đáng nghi, bèn ngồi bẹp xuống đất để điêu hòa hơi thở.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một tiếng động lạ rất khẽ ở cách đấy không xa, khiến y không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn vê hướng có tiếng động, thì thấy có ánh lửa lóe lên, rồi tiếp theo có một đạo kỳ hoa vọt thẳng lên nên trời.

âu Dương Câu hết sức sợ hãi, vì y biết nếu để đạo kỳ hoa ấy bay lên không, thì tất sẽ khiến cho bọn quái nhân của Vô Tình Tú Sĩ tìm đến, bởi thế, y liên nhanh nhẹn vung hai chưởng lên, rồi lao vút người vê phía đạo kỳ hoa ấy.

Đạo kỳ hoa vừa mới lên đến đâu ngọn cây, thì âu Dương Câu cũng đã kịp lao người đến nơi. Y thò cánh tay mặt ra chụp lấy ngọn kỳ hoa vào tay, trong khi chưởng trái quét thẳng vê phía dưới.

Qua một tiếng gào thảm thiết, tức thì tên gian phi vừa phi ngọn kỳ hoa ấy lên nền trời, đã bị chưởng lực ô ạt như núi đôi sụp đổ của âu Dương Cầu, đánh vỡ sọ gãy cổ ngã ra chết tốt.

âu Dương Câu nhanh nhẹn buông mình rơi trở xuống đất, thì bỗng nghe từ trong bóng tối có một

tiếng cười lạnh lùng sâu hiểm vọng đến :

- Họ âu Dương kia ! Ngươi đã lọt vào lưới rồi, thế mà còn ra tay giết người một cách ác độc như vậy ! Câu nói vừa dứt, thì có bảy tám bóng đen ùn ùn tràn tới vây y vào chính giữa, ánh đáo thép chiếu lập lòe xung quanh.

Liên đó, có một gã đàn ông to lớn, nhanh nhẹn lách mình tràn tới, vung ngọn đao sáng ngời công ra ba thế võ chớp nhoáng về phía âu Dương Cầu, thế nào thế ấy đêu hiểm hóc vô cùng.

âu Dương Câu giận dữ lách mình tránh ngang rồi vung chưởng mặt lên quét ra một luồng kình phong, đồng thời, bất thần xoay bàn tay nhắm lưỡi đao chụp tới. Khi đâu ngón tay của âu Dương Câu vừa mới chạm đến lưỡi đao thép, thì bất ngờ ở tại phía sau lưng y lại có ba đạo ánh sáng xanh ngắt cuốn gió công tới. Vì thế, y phải nhanh nhẹn thu cánh tay mặt trở vê, lách người tránh ngang, rồi xoay tròn chưởng trái quét thẳng ra.

Lũ gian phi ấy có vẻ như đều là những tay thiện chiến, được huấn luyện hẳn hoi, nên kẻ này tiến tới tấn công, thì kẻ khác lui ra nghỉ tay, phối hợp không một tí sơ hở. Thế võ của họ cũng rất cao cường, chỉ nhằm công thẳng vào những nơi đối phương không thể ngờ được.

Vì thế, âu Dương Câu bắt buộc phải vung cả đôi chưởng phản công trả lại tới tấp, nhưng y vẫn không làm sao giành được phân chủ động, mà chỉ luống cuống lo việc đỡ gạt mà thôi.

Đột nhiên, một tiếng hú dài bất thân từ trong bóng tối vang lên, bay cao vút lên tận mây xanh, rồi ngân rên ra khắp bốn phía.

Tức thì, từ phía xa lại có những tiếng hú đáp lại. Những tiếng hú ấy, từ khắp bốn hướng không ngớt vọng vê, nghe thật ghê rợn, xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya.

âu Dương Câu giật nẩy mình, thâm nghĩ:

"Xem ra Vô Tình Tú Sĩ đã nhất định muốn đẩy ta vào cõi chết. Nhưng không rõ lão ta làm thế nào biết được kế độc của mình như vậy ? " Về điểm này, y hết sức lấy làm lạ, nghĩ mãi vẫn không thể tìm được câu giải thích. Trước tình trạng quá ư cấp bách, y không còn thì giờ để suy nghĩ nhiêu, mà quyết định liêu mạng mở đường máu thoát ra khỏi trùng vây, rồi tính gì sẽ tính sau.

Trong khi y đã có một sự quyết định, thì những ánh thép chiếu ngời của những lưỡi đao sáng, cũng vừa chém tới trước mặt. Y giận dữ "hừ" một tiếng, rồi chẳng để ý gì đến những lưỡi đao đang tấn công ở sau lưng y, mà chỉ nhắm ngay phía trước xông thẳng tới.

Tên gian phi đứng trước mặt trông thấy âu Dương Câu liều lĩnh xông thẳng vào mình, thì hết sức kinh hãi, thầm nghĩ:

"Đâu lại có người chẳng hê biết sợ chết như thế này ?" Vì thế, tên gian phi ấy đã chậm tay ít nhiều, nên lưỡi đao của y đã bị chưởng mặt của âu Dương Câu xô hất ra trong khi chưởng trái nhanh nhẹn đánh thẳng vào ngực của hắn.

Qua một tiếng "bình", xương lồng ngực của tên gian phi ấy đã bị chưởng lực của âu Dương Câu đánh gãy nát, nội tạng đều bị bầm dập, nên chưa kịp kêu lên một tiếng nào, thì tai mắt mũi họng đều trào máu tươi, ngã ngửa ra đất. Thế võ của âu Dương Câu hết sức nhanh nhẹn và cũng hết sức ác liệt, nên chỉ trong một thế đánh, là đã hạ được đối phương. Nhưng, trong khi đó thì những lưỡi đao thép ở phía sau lưng y cũng vừa giáng xuống sắp đến nơi. Y thấy thế, liền cấp tốc vọt người lao thẳng về phía trước.

Nào ngờ y mới bỏ chạy được ngoài mười trượng, thì quân tiếp viện của lũ gian phi ấy đã ùn ùn kéo tới nơi. Chúng nhắm thẳng vào hướng âu Dương Câu tràn tới tấn công, ánh đao thép chiếu ngời khắp nơi như mống bạc, chưởng phong dấy động ào ào cuốn tới như phong ba bão táp.

âu Dương Câu nghiến chặt đôi hàm răng, hai mắt tràn đây sát khí, chưởng mặt vận dụng Thái ất chân lực quét thẳng ra, trong khi chưởng trái cũng tung từng nắm độc sa một, tiếp tục xông thẳng tới trước như một con cọp điên.

Chính vì vậy, mà có đến hai ba mươi cao thủ hắc đạo bị giết chết.

Nhưng, trong khi đó người hắn cũng đã trúng nhiêu nhát đao, máu tươi chảy dầm dê.

Bọn gian phi trông thấy âu Dương Câu tài nghệ cao cường, mà lại vô cùng can đảm, hơn nữa, những nắm cát độc của y đã làm cho bọn chúng phải khiếp sợ. Do đó, chúng ùn ùn thối lui không dám tràn đến nữa, mà chỉ đứng vây quanh bên ngoài hò hét để gây thanh thế mà thôi.

âu Dương Câu thừa cơ hội đó, lại xông thẳng tới trước, chạy bay đi như một luồng gió. Bọn gian phi thấy vậy, kéo nhau đuổi theo sát gót, không để cho âu Dương Câu chạy thoát ra khỏi tâm mắt của chúng.

Vâng trăng lạnh đã ngả về Tây, sao thưa lấp lánh khắp trên nền trời...

âu Dương Câu lại chạy vào một cánh rừng đây bóng tối, trong khi ở phía sau lưng bọn hắn đạo cũng kéo nhau đuổi theo không chịu rời. Bỗng, y nghe có một giọng cười lạnh lùng từ đâu bay đến, nên không khỏi kinh hoàng, ngửa mặt nhìn lên, thì trông thấy cách y bay thước, Huyên Băng Lão Mị đang đứng sững trong bóng tối, đôi mắt sáng ngời như hai luồng điện.

âu Dương Câu không khỏi cảm thấy lạnh buốt cả xương sống.

Huyên Băng Lão Mị liên cười nhạt :

- âu Dương lão sư ! Ta xem ông nên nghe theo số mạng vậy ! ông bó tay chịu trói, mà có cơ được sống còn hơn ! Trong giờ phút ấy, sự căm tức đã chứa đây cả lông ngực của âu Dương Cầu. Y sẵn sàng liêu mạng với kẻ địch, nên cất giọng cười ghê rợn :

- Không được như ý của ông đâu ! Hãy đỡ đây ! Tiếng "đây" vừa dứt, thì nắm độc sa trong tay y cũng sắp được tung ra.

Nhưng Huyên Băng Lão Mị đã nhanh hơn, lão ta vung cả đôi chưởng lên, quét ra một luồng kình khí lạnh buốt.

âu Dương Câu vì thế không khỏi rùng mình liên tiếp mấy lượt. Y cảm thấy luồng Huyên băng chân cương của Huyên Băng Lão Mị lạnh buốt tới tận xương tủy, máu huyết như bị đông đặc cả lại, nên biến hẳn sắc mặt.

Tuy nhiên, ý nghĩ độc ác của y vẫn không hề bị xóa bỏ. Một nắm cát độc mà y đang nắm chặt trong bàn tay vẫn chưa được y vận dụng sức mạnh tung thăng vào kẻ địch. Nhưng năm ngón tay của y mới vừa định buông ra, thì y đã cảm thấy mạch cổ tay của mình bất thần bị siết cứng, tê buốt toàn thân, máu huyết cuồng loạn. Y nghe bên tai có một giọng âm u :

- âu Dương Câu, sao ngươi đến chết vẫn chưa biết hối lỗi như thế.

Tức thì, y trông thấy Vô Tình Tú Sĩ đã từ phía sau lưng y tràn tới, sắc mặt lạnh lùng đến rợn người.

Song, âu Dương Câu quả không hổ là một kẻ đại gian đại ác. Đứng trước một tình trạng hoàn toàn bí lối, thì thái độ của y lại tỏ ra trầm tĩnh vô cùng. Y đưa mắt nhìn qua Vô Tình Tú Sĩ một lượt, rồi cười nhạt :

- âu Dương Câu và tôn giá nào có mối oán thù gì to tát, thế tại sao tôn giá nhất định phải đẩy tôi vào chỗ chết như vậy ?

Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Khá khen cho một con người đầy gian manh, giá họa cho kẻ khác như ngươi ! Ngươi thực khéo có tài mượn dao người khác để ám hại kẻ thù của mình, khiến lão phu đây suýt nữa sa vào cạm bẫy của ngươi ! âu Dương Câu giả vờ làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Tại hạ đã giá họ cho ai đâu ? Tại hạ cũng nào có mượn dao kẻ khác để giết ai bao giờ ? Tôn giá là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, là bậc tiên bối của giới giang hồ, thì tốt nhất không nên vô cớ lại ngậm máu phun người như thế.

Vô Tình Tú Sĩ là một người vốn trầm tĩnh, sự rèn luyện cá tính của ông ta cũng cao hơn mọi

người một bậc, nhưng lúc ấy trong lòng cũng không khỏi bừng lửa giận, quát to :

- Khá khen cho cái quân lẻo mép ! Ngươi bảo là Đồ Lôi đã lấy được thanh Ngô Câu kiếm, té ra lại là đặt điêu vu cáo mà thôi ! âu Dương Câu nghe qua không khỏi kinh hãi, nhưng vẫn giữ điềm nhiên, không lộ ra ngoài, nghĩ thầm:

"Lão ta làm thế nào biết được việc ấy ?

Chắc là lão ta định dọa mình để buộc mình phải thổ lộ sự thực. Hừ, âu Dương Cầu ra nào phải bọn người dễ dọa đâu ! " Vì nghĩ thế, nên y đáp :

- Lời của tại hạ đều hoàn toàn đúng sự thực. Tôn giá có bằng cớ gì để nói như thế ? Chỉ cần tôn giá có bằng cớ rõ ràng, chứng minh được tại hạ có một tí gì thiếu thành thực, thì tại hạ bằng lòng chịu chết. Hừ, hôm ấy trong quán ăn, chính tôn giá đã tìm đến tại hạ, chứ nào phải tại hạ tìm đến cửa tôn giá để đặt điêu gạt gẫm hay sao ?

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi giật mình, thầm nghĩ:

"Quả đúng như vậy ! Ta làm thế nào dám võ đoán là hắn định mượn dao kẻ khác để ám hại kẻ thù? Chỉ dựa vào n~lũlg lời nói của Trình Nam Giang... thì... " Nghĩ đến câu chuyện ở tại Đạo Hương Cư tửu lâu, thì lão ta không khỏi ít nhiêu biến sắc. Vì trong đời tại sao lại có một sự ngẫu nhiên lạ lùng như vậy ? Chẳng những bọn người của Trình Nam Giang đã đến ăn uống sát cạnh gian phòng mình, mà đê tài câu chuyện của họ lại dính líu trực tiếp đến mình nữa. Họ đã cố tình to tiếng nói oang oang, mục đích để cho mình được nghe. Vậy bọn người của Trình Nam Giang đã hành động theo một sự sai bảo của kẻ khác hay sao ? Kẻ ấy là ai ? Tại sao lại biết được âu Dương Câu đã dẫn bốn anh em ta đi tìm Đô Lôi ?

Càng nghĩ, Vô Tình Tú Sĩ càng thấy hữu lý, nhưng đồng thời cũng làm cho lão ta càng khó hiểu hơn. Bởi thế, lão ta liên lên tiếng hỏi :

- Ngươi có quen biết Trình Nam Giang không ?

âu Dương Câu lộ vẻ ngơ ngác, lắc đâu :

- Chẳng những hoàn toàn xa lạ, mà từ trước đến nay tại hạ cũng chưa hê nghe đến cái tên Trình Nam Giang ấy bao giờ... ! Nói đến đây, vẻ mặt của y lộ đây sắc kinh ngạc, tiếp :

- Giờ đây, tại hạ đã hiểu được rồi. Đó là tôn giá đã nghe theo lời của Trình Nam Giang nên mới gán tội cho tại hạ như vậy ! Nếu thế, xin tôn giá hãy cho Trình Nam Giang đến đây đối chất với tại hạ ! Bắc Quốc Song Ma lúc ấy cũng vừa bước đến nơi. Kỳ Hông Phi liền lên tiếng :

- Bên trong việc này có lắm điều khó hiểu, hiện nay chưa thể nói được ai thực ai dối, chi bằng hãy

điểm vào Cửu âm đại huyệt của âu Dương Câu để tạm chế ngự y, đợi khi xét kỹ lại thì sẽ tính sau ! âu Dương Câu thâm nói:

"Chỉ cân ta khỏi chết, thì nhất định sẽ còn ngày trả lại mối thù này. Hừ, Kỳ Hông Phi, sau này âu Dương Câu ta sẽ có cách đối phó thẳng với ngươi, chừng ấy, ngươi chớ nên trách ta là ác độc ! " Mộ Phụng Tường nói :

- Theo tôi thì Trình Nam Giang là người có dung mạo trung thực, ăn nói thẳng thắn, tựa hô chẳng có điều gì man trá. Trái lại, đôi mắt của âu Dương Cầu tròng trắng nhiêu hơn tròng đen, lúc nào cũng đảo qua đảo lại, nên lời nói của hắn thực là khó tin. Vậy, Lệ lão sư hãy nên cật vấn âu Dương Câu để truy tìm +nt g tích Hàn Thiệt Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm, thì có cơ phăng ra được manh mối ! âu Dương Câu nghe qua không khỏi kinh hoàng, trong lòng y hết sức căm hận Mộ Phụng Tường, nên cười nhạt :

- Trên đời này chẳng thiếu gì kẻ bề ngoài xem ra trung thực, nhưng bên trong lại gian manh khó lường. Ông bảo tại hạ là người ăn nói khó tin, nhưng thử hỏi trong võ lâm, lại có ai chịu tin ông đâu ?

Mộ Phụng Tường nghe thế không khỏi đỏ mặt tía tai, lửa giận bừng bừng, sắc mặt tràn đầy sát khí.

Vô Tình Tú Sĩ liên đưa tay khoát qua một lượt, mỉm cười :

- Mộ huynh chớ nên tức giận, tiểu đệ đã có sẵn biện pháp đối phó rồi.

Nếu ngày nào mọi sự bí mật chung quanh Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm chưa được phơi bày ra ánh sáng, thì ngày ấy hắn vẫn còn phải chịu đựng luồng âm hỏa đốt cháy huyệt đạo trong người, võ công bị phế trừ đi một nửa, khổ sở không kể siết ! Trong khi đó, năm ngón tay đang siết chặt lấy cổ tay của âu Dương Cầu vẫn chưa buông ra, thì Vô Tình Tú Sĩ lại nhanh nhẹn vung bàn tay trái lên, giương thẳng hai ngón tay điểm mạnh vài chín âm huyệt trên người của âu Dương Câu ! âu Dương Câu cảm thấy khắp người như bị kim châm, tái hắn sắc mặt. Y biết không còn mong gì trốn thoát được nữa. Tuy nhiên, y vẫn không hê chịu bỏ rơi những mưu mô xảo trá của mình, nên cất tiếng than dài :

- âu Dương Câu tôi luôn luôn lấy sự thành tín đối xử với mọi người, nhưng không ngờ lại mang lấy họa vào thân, tự mình tạo lấy nghiệp, còn trách ai được? Nhưng tại hạ dám thê là suốt đời các ông không làm sao tìm được +nt g tích Của Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm đâu ! Vô Tình Tú Sĩ khẽ nhường đôi mi, tia mắt lạnh lùng sâu hiểm nói :

- Nếu ngươi nói thế, thì ngươi là người đã biết mọi bí mật chung quanh ba bảo vật ấy ! âu Dương Câu cười nhạt :

- Tại hạ quả có biết manh mối về pho Hàn Thiết Quan âm nhưng cân chờ tìm hiểu thêm mới dám

nói chắc được. Pho Giáng Long kinh cũng do người ấy chiếm giữ ! Nhưng, riêng thanh Ngô Câu kiếm thì chính Đồ Lôi đang giữ trong tay, chẳng cần tại hạ phải dẫn chứng nhiêu thêm nữa. Ngô Câu kiếm là vật không quí báu gì, tại hạ chẳng xem nó vào đâu ! Vô Tình Tú Sĩ to tiếng cười :

- Lệ mỗ khi lấy được pho Giáng Long kinh trở về thì nhất định không khi nào bạc đãi âu Dương lão sư. Tôi và ông sẽ chia nhau tìm hiểu những điều bí mật trong pho kinh ấy. Ông hãy nói cho tôi nghe thử, pho Giáng Long kinh do ai đã lấy được ?

âu Dương Câu trâm ngâm trong giây lát, mới nói :

- Các hạ có nghe nói đến một tổ chức bí mật trong giới giang hô tên gọi là Cửu Long giáo không ?

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi giật mình, vì từ trước đến nay ông ta chưa hề nghe đến ba tiếng Cửu Long giáo. Bởi thế, ông ta bèn đưa mắt nhìn Bắc Quốc Song Ma và Huyên Băng Lão Mị một lượt.

Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị cùng nhìn nhau ngơ ngác.

Vô Tình Tú Sĩ gật đầu nói :

- Lệ mỗ chưa hề nghe nói đến bao giờ ! âu Dương Câu nói :

- Ba tiếng Giáng Long kinh, Cửu Long giáo hết sức kiêng ky, không kể nguy hiểm, phái người cướp đi. Vị giáo chủ của Cửu Long giáo nghe đâu là một lão bà, võ công đã đến mức cao tuyệt. Tổng đàn của tổ chức này chỉ biết là đặt ở một địa điểm trong bốn tỉnh Tứ Xuyên, Vân Nam, Cam Túc và Thiểm Tây, nhưng thực sự Ở đâu thì chưa được rõ ! Lúc ấy, cách xa đấy mười trượng, bỗng có một tiếng "hừ" lạnh lùng rất khẽ trong bóng tối. Kế đó, có ba bóng đen lao mình lướt đi mất, thân pháp nhanh nhẹn như một cơn gió.

Dưới bóng trăng lờ mờ, có thể nhận ra được diện mục của ba bóng người ấy. Đấy chính là Lãnh Diện La Sát, Đồ Lôi và một lão bà đầu tóc bạc phơ, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng giận dữ.

Lãnh Diện La Sát đưa mắt nhìn qua thái độ của giáo chủ, thì biết kế mình đã có thành tựu, nên buột miệng cười giòn nói :

- Thưa cô mẫu, giờ đây chắc là cô đã chịu tin rồi chứ ?

Giáo chủ Cửu Long giáo "hừ" mạnh một tiếng qua giọng mũi, đưa mắt nhìn vê phía Đồ Lôi nói :

- Đồ hương chủ, ông hãy tạm lánh xa, vì bản chức có chuyện bí mật cần bàn với hộ pháp đã ! Đồ Lôi vâng lệnh, vọt người bay thẳng ra xa ngoài mười trượng, đứng yên đưa mát nhìn vê hướng khác.

Giáo chủ Cửu Long giáo đưa tia mắt chăm chú nhìn vào Lãnh Diện La Sát một lúc thật lâu, mới than :

- Quỳnh nhi, con gái lớn thì phải lấy chồng, con nên sớm chọn người xe duyên, sao ở mãi cho đến ngày hôm nay vậy ! Lãnh Diện La Sát cúi đầu mỉm cười :

- Hai tiếng thanh danh quả đã làm hại người ta nhiều lắm. Quỳnh nhi hiện nay là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, vậy cô bảo Quỳnh nhi phải ưng ai bây giờ ? Những người đàn ông tầm thường thì Quỳnh nhi không xem vào đâu Có lý nào cô lại ép Quỳnh nhi phải ưng một trong hai gã Đô Lôi và âu Dương Câu ấy sao ? Hơn nữa, âu Dương Câu là một con người lòng dạ khó lường như thế kia. Việc dựng vợ gả chồng là việc riêng, không thể nào gộp vào việc chung được ! Giáo chủ Cửu Long giáo im lặng một lúc khá lâu mới nói :

- Ta vì chưa thể tìm hiểu được cách mở pho Hàn Thiết Quan âm ra, do đó, chưa thể phát động việc to tát được, mà phải ẩn nhẫn nằm yên, chẳng ngờ âu Dương C âu...

Lãnh Diện La Sát vội vàng nói :

- Thưa cô, giờ đây thì cô nên trở vê núi ngay và cũng không nên để lộ ra một điểm gì khác thường. Chờ chúng ta bí mật tìm hiểu n~lũlg bọn đồng đảng của âu Dương Câu, hâu trù đi cho hết từng tên một. Ngay đến âu Dương Cầu, nếu có trở vê núi thì cô cũng nên đối xử với hắn như bình thường. Riêng việc bên ngoài thì Quỳnh nhi và Đồ Lôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả Giáo chủ Cửu Long giáo gật đầu :

- Cũng được, ta trở về núi trước, còn các ngươi nên tiếp tục đi tìm hiểu tung tích của pho kinh và thanh kiếm. Nếu ta có lệnh gì thì sẽ phái người mang đến cho các ngươi.

Nói đoạn, bà ta lao vút người lên không, nhẹ nhàng như một con chim, rồi bay xẹt đi nhanh như chớp, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Lãnh Diện La Sát liên chạy thẳng đến nơi Đồ Lôi đang đứng. Nàng trông thấy Đồ Lôi liên cất tiếng cười giòn :

- Kỳ đệ, tại sao em lại biết giáo chủ không giết âu Dương Câu ? Đệ đệ căn cứ vào đâu để phán đoán như vậy ?

Đồ Lôi nói :

- Nếu bà ấy giết ngay âu Dương Câu lúc này thì có khác nào tự thừa nhận mình là kẻ đã lấy đi Hàn Thiết Quan âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm ! Phương chi, hiện giờ chưa có thể giết chết bốn lão ác ma ấy đi, trong khi chung quanh lại còn có bọn thủ hạ của bốn lão ta. Nếu chỉ cần có một người sống sót, thì từ đây vê sau tổng đàn sẽ không có một ngày nào yên ôn...

Nói đến đây, Đô Lôi mỉm cười rối tiếp :

- âu Dương Câu không chịu nói rõ địa điểm của Cửu Long giáo rất có thể là vì hắn chưa quên tình riêng với Quỳnh tỷ ! Lãnh Diện La Sát giận dỗi, mắng :

- Chỉ nói xàm thôi ! Dứt lời, nàng đã nhún mình vọt đi. Đô Lôi trông thấy thế cũng nối gót chạy theo.

cả hai người trở lại nơi âu Dương Câu bị bắt vừa rồi thì trông thấy chung quanh đã vắng lặng, không còn một bóng người nào ở đó nữa.

Lãnh Diện La Sát bèn ngước mặt lên gọi :

- Thúy Vũ ! Tức thì, ở trên không có tiếng nói đáp lại :

- Thưa cô nương, bọn họ đã kéo nhau vào Từ Vân Cổ Sát ! Đồ Lôi cười nhạt :

- Vô Tình lão quỉ có ý muốn đem âu Dương Câu vào đối chất với Trình Nam Giang, nhưng lão ta nào ngờ Trình Nam Giang đã được tiểu đệ giải trù huyệt đạo rồi ! Lãnh Diện La Sát sửng sốt nói :

- Nếu làm thế chẳng hóa ra lời nói của Trình Nam Giang là không đúng sự thực hay sao ?

Đồ Lôi nói :

- Tiểu đệ chính có dụng ý như vậy để khiến bốn lão ác ma ấy có một thái độ nửa tin nửa ngờ đối với âu Dương Câu. Riêng Trình Nam Giang không phải là người thừa cơ trốn, vì lẽ mình đã nói dối mà chính là vì Vô Tình lão quỉ đã khóa huyệt đạo của ông ta, làm cho ông ta phật lòng. Vậy lỗi là ở Vô Tình Tú Sĩ chứ không ở Trình Nam Giang.

Lãnh Diện La Sát cười :

- Đệ đệ nói nghe hữu lý lắm, chúng ta hãy mau đi thôi ! * * * Tiếng chuông stjl~l mai của Từ Vân Cổ Sát đã ngân vang. Khắp cả sườn núi đâu cũng đang mờ mịt khói sương. Giữa khung cảnh lờ mờ ấy, bóng người không ngớt xao động. Đấy chính là Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma, Huyên Băng Lão Mị và Tiêm Túc. Phía sau lưng của năm lão ác ma ấy còn có ngoài mười tên thủ hạ, võ công đều cao cường cả.

âu Dương Câu bị Tiềm Túc kẹp nách mang đi. Khi năm lão quái vật ấy tiến tới sườn núi, thì bên vệ đường có một gã đàn ông mặc áo đen nhanh nhẹn lao tới bẩm :

- Trình Nam Giang đã đi mất tích, rõ ràng là đã xó người cứu lấy ông ta ! Vô Tình Tú Sĩ không khỏi kinh ngạc, nhưng rồi mỉm cười nói :

- Đấy là lỗi ở ta ! Sau này nếu gặp mặt nhau trên bước đường giang hô, thì lại phải nhọc công giải thích ! Nói đến đây, ông ta bỗng quay lại âu Dương Câu nói tiếp :

- âu Dương Câu lão sư, dọc đường đi, Lệ mỗ đã suy nghĩ thận trọng là nếu hiện giờ âu Dương lão sư chịu hứa giúp cho Lệ mỗ lấy lại pho Giáng Long kinh thì Lệ mỗ sẽ giải trừ ngay Cửu âm huyệt đạo cho lão sư ! âu Dương Câu nghe qua, trong lòng vui mừng như điên, song y vẫn điềm nhiên không để lộ ra ngoài, đáp :

- Lời nói của các hạ khó tin là xuất phát từ cơ sở thành thực ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Với thanh danh Lệ mỗ trong võ lâm, thì đâu lại thất tín với lão sư hay sao?

âu Dương Câu là một tên gian manh, đâu lại không biết ý nghĩ của Vô Tình Tú Sĩ lúc ấy, nhận rằng uy hiếp để bắt đối phương phải nghe theo mình, không kết quả bằng lấy ân nghĩa mà rằng buộc ? Bởi thế, một ý nghĩ liên thoáng hiện trong óc y, nên y bèn gật đầu :

- Lời nói vừa rồi của các hạ là khi lấy lại được pho Giáng Long kinh sẽ cho tại hạ được dự phần tìm hiểu n~lũlg sự huyên diệu của pho kinh ấy, chăng hay là thật hay giả ?

Lời nói ấy của y là có ý muốn đánh tan mọi điêu nghi lấy trong đầu Vô Tình Tú Sĩ.

Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười :

- Trong bình sinh lúc nào Lệ mỗ cũng giữ chữ tín, đã hứa rồi thì chắc chắn như đinh đóng cột ! âu Dương Câu bèn khẳng khái nói :

- Nếu thế, thì tại hạ sẵn lòng giúp ông ! Trong khi Vô Tình Tú Sĩ đang định thò tay tới để giải trù huyệt đạo cho âu Dương Câu, thì bất ngờ có một ngọn gió núi cuốn mạnh về phía năm lão quái.

Năm lão quái ấy biết có người định ám hại mình, nên ùn ùn vung chưởng quét ra, miệng quát to không ngớt.Tức thì, ngay lúc ấy từ trong sương...

Bỗng từ phía sau lưng y có một tiếng phì cười thực khẽ ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thấy có một cô gái mình mặc áo lỀhư một cơn gió, chỉ trong chốc lát là mất cả hình bóng.

Năm lão quái đêu hết sức tức giận, nối gót nhau phi thân đuổi theo.

Nhưng người tăng nhân ấy lướt nhanh như chớp, mỗi lúc một xa, năm lão quái chỉ nhìn thấy đối phương vọt lên rơi xuống mấy lượt là đã mất hút rồi.

Lãnh Diện La Sát và Đồ Lôi vì đến chậm một bước, nên không trông thấy mọi việc ấy. Thực chẳng

ngờ, một bước đến chậm đó lại suýt nữa gây ra một cơn sóng gió làm điên đảo cả võ lâm...

Nhắc lại Nghiêm Tiểu Long, sau khi được Đào Gia Kỳ ám trợ đẩy lui Huyên Băng Lão Mị tại ngôi chùa hoang và bí mật giải trừ huyệt đạo cho y, thì y cảm thấy hết sức lạ lùng không thể đoán biết được ai đã giúp mình như Nghiêm Tiểu Long vì phải gấp rút đến Ngũ Hành Cốc để lo trộm lấy Cửu chuyển phản hồn đơn, nên nhanh nhẹn rời bỏ ngay ngôi chùa hoang, nhắm hướng Gia Lăng chạy tới.

Cảnh ban đêm trên con sông Gia Lăng thực là đẹp. Nước trong veo một màu xanh biếc, không ngớt nhảy nhẹ nhàng. Bóng rừng xanh phản chiếu xuống dòng sông, trông sáng như gương, xa xa cánh buồm trắng khi ẩn khi hiện. Cảnh ấy trông dịu dàng êm ái chẳng khác gì cảnh ở Giang Nam.

Đứng trước cảnh đẹp, mọi sự buồn chán trong lòng của Nghiêm Tiểu Long, cũng tạm thời được xoa dịu. Y dừng chân đứng lại bên bờ sông, cảm cảnh cất tiếng khẽ ngâm :

Dòng sông nước chảy thao thao, Chân trời sáng tỏ một màu sầu thương...

Bỗng từ phía sau lưng y có một tiếng phì cười thực khẽ ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, quay đầu ngó lại, thấy có một cô gái mình mặc áo lụa hồng, vóc người dong dỏng, đang nhếch miệng cười Đôi mắt trong veo và đen láy của cô ta đang chăm chú nhìn vào y, do đó, y không khỏi bừng đỏ sắc mặt.

Ngay lúc ấy, cô gái áo hồng quay nhanh đầu ngó vê phía sau một lượt, mặt lộ sắc kinh hoàng, rồi nhanh nhẹn bước thẳng vê phía Nghiêm Tiểu Long.

cử chỉ ấy của cô gái đã làm cho Nghiêm Tiểu Long ngạc nhiên khó hiểu, nhưng giữa lúc ấy, cô gái áo hồng đã bước đến sát bên lưng rồi. Bê ngoài trông hai người có vẻ như là một đôi tình nhân đang kê vai âu yếm.

Trong khi đó, tại nơi vị trí cô gái vừa đứng bất thân xuất hiện một gã đàn ông đầu hươu mắt chuột, mỉm cười đầy dâm ô. Nhưng khi người ấy nhìn thấy Nghiêm Tiểu Long thì sắc mặt bỗng trở thành lạnh như băng giá, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung tợn, cười ghê rợn :

- Thằng bé kia, hãy tránh ra ! Bộ ngươi muốn cản trở công việc làm của ta hay sao ?

Nghiêm Tiểu Long đoán biết đấy là một gã si tình, đang theo đuổi một cô gái đẹp, trong khi cô gái ấy chẳng xem y vào đâu cả. Việc này, Nghiêm Tiểu Long vốn chẳng hê dính dấp gì đến, nhưng vì thái độ cũng như lời nói của gã đàn ông đó tỏ ra rất hung hăng, nên làm cho lửa giận cháy bừng bừng trong lòng của Nghiêm Tiểu Long.

Bởi thế, y liền quay mặt nhìn về phía sau, trông thấy cô gái ấy cũng đang đưa tia mắt đầy khẩn cầu nhìn vê y nói :

- Ông ấy thực đáng ghét, tôi và ông ta hoàn toàn xa lạ, thế mà vẫn theo đuổi tôi mãi, anh có thể đuổi giúp ông ta đi không ?

Tiếng nói của cô gái trong trẻo dịu dàng, đã làm cho y không thể nào chối từ được.

Trong lúc đó, gã đàn ông kia cũng tiến từng bước một vê phía họ, thái độ tỏ ra hết sức hung hăng.

Nghiêm Tiểu Long bèn quát to :

- Hãy đứng yên lại ! Tiếng quát của y chẳng thua gì tiếng sấm nổ, muốn xé màng tai người nghe, khiến ai cũng phải kinh hoàng.

Gã đàn ông ấy tựa hô lộ vẻ sửng sốt, đôi mắt bỗng tràn đây ánh sáng hung tợn. Hắn càng bước tới nhanh hơn, cười nhạt :

- Thằng bé, ngươi chưa biết ta là ai sao ? Tốt hơn hết là ngươi chớ nên can thiệp đến chuyện riêng của ta. Thói quen của ta là một khi ra tay, thì không khi nào chịu để cho ai sống bao giờ ! Nghiêm Tiểu Long cất tiếng cười :

- Vũ Nội Bát Kỳ tên tuổi rung chuyển khắp thiên hạ mà ta còn không sợ thay, còn ngươi có đáng là cái quái gì ? Trong võ lâm, nào đáng để cho bọn háo sắc như ngươi được tồn tại ? Hơn nữa, với những lời nói ngông cuồng của ngươi lại càng làm ta quyết định ra tay trừ ngươi cho rồi ! vừa nói, Nghiêm Tiểu Long vung chưởng quét thẳng ra nghe một tiếng vút.

Thế chưởng của y nhanh không thua điện chớp, ồ ạt ác liệt không thua một ngọn thủy triều. Gã đàn ông ấy cất tiếng cười nhạt, rồi vung hai chưởng lên xô thẳng tới, kình khí cuốn ra nghe ào ào.

Qua một tiếng "âm" thật to, thân người của đôi bên đều không ngớt lảo đảo, thối lui ra sau liên tiếp ba bước.

Gã đàn ông mắt chuột trợn mắt, nói :

- Võ công của thằng bé ngươi khá lắm, thảo nào lại có thái độ ngông cuồng đến thế. Hãy đỡ một chưởng nữa của ác Phán Quan Chu Phi ta cho biết ! Nghiêm Tiểu Long vừa nghe qua biết đối phương là một trong Thập ác thì không khỏi giật mình, chẳng hê dám xem thường, nên vận dụng chân lực thủ thế, sẵn sàng đối phó với địch.

ác Phán Quan Chu Phi quát to lên một tiếng, rồi vung chưởng mặt nhắm chém thẳng vào vai trái của đối phương, trong khi hai ngón tay phía trái nhanh như chớp nhắm điểm thẳng vào Kỳ môn huyệt của Nghiêm Tiểu Long. Đồng thời, y lại vọt người bay lơ lửng trên không, vung hai chân đá thăng vào bụng của kẻ địch.

Cùng một lúc mà Chu Phi đã dùng cả chưởng lẫn đôi chân, nên thế tấn công vừa nhanh nhẹn, vừa ác liệt phi thường, hơn nữa, thế võ của y kỳ diệu chưa từng thấy. Quả cái tên Thập ác của y chẳng phải vì may mắn mà được.

Nghiêm Tiểu Long không làm sao tưởng tượng nổi, võ công của Chu Phi lại cao cường đến mức ấy, nên khi trông thấy thế công của địch cuốn tới như gió, thì y bất giác phải lách mình tránh ngang. Ngờ đâu, chính vì y lách người để tránh, nên bị mất phần chủ động. Tức thì, Chu Phi bám sát theo y như hình với bóng, vung chưởng lẫn đôi chân tấn công tới tấp, khiến Nghiêm Tiểu Long càng bị dồn vào thế bị động hoàn toàn. Vì vậy, Nghiêm Tiểu Long phải nhảy sang trái, tránh sang phải, rồi thối lui ra sau ngoài mười bước, hoàn toàn không đánh trả lại được một thế võ nào.

Cô gái áo hồng trông thấy vậy, thì trong lòng hết sức cuống quít.

Đột nhiên, Nghiêm Tiểu Long bất thân giận dữ, thét lên một tiếng to, rồi vọt thẳng đứng lên không, nhào lộn một vòng, từ trên không đánh thẳng xuống với Càn khôn bát chưởng, mà bấy lâu nay y nhờ đó nổi tiếng như côn.

Càn khôn bát chưởng là một loại võ công lấy sự cứng rắn ồ ạt làm chính. Trong khi đó, Nghiêm Tiểu Long lại phối hợp thân pháp Vân Long nên khiến cho uy lực của Càn khôn bát chưởng lại càng biểu hiện đến mức tối đa, gây thành những luồng chưởng phong mạnh mẽ như cuồng phong bão táp.

Kịp khi hai chân của Nghiêm Tiểu Long vừa rơi chấm đất, thì chưởng thế của y lại càng ồ ạt nào khác muôn ngàn đợt sóng bể giữa trận phong ba.

Chu Phi không khỏi lộ sắc kinh dị, nên lại càng sử dụng các thế võ kỳ diệu đánh ra ồ ạt hơn. Do đó, chung quanh vùng gió dậy ào ào, cát bay đá chạy khiến ai trông thấy cũng phải ghê sợ.

Chu Phi bất thân cất tiếng cười to :

- Thằng bé kia, võ công của ngươi quả thật khá lắm, hãy đỡ lấy món ám khí độc đáo của ta đây ! Vừa nói, người y vừa xoay tròn nhanh như một cơn lốc.

Nghiêm Tiểu Long trông thấy thế không khỏi sợ hãi. Vì y biết Chu Phi sắp sửa ném ám khí ra, nên nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba thước rồi đưa ngang đôi chưởng lên, mắt nhìn vào đối phương chòng chọc, chờ đợi đối phó.

Nào ngờ, Chu Phi sau khi xoay người qua một vòng, thì năm ngón tay đã nhanh như chớp, chụp thẳng vê phía cô gái áo hồng. Cô gái áo hồng không ngờ Chu Phi hành động như thế, nên không kịp đê phòng, bị hắn chụp cứng mạch cổ tay phải. Nàng chỉ kịp cất tiếng trong trẻo kêu lên kinh hãi, chứ không còn lách tránh đi đâu được nữa.

Nghiêm Tiểu Long giận dữ quát mắng :

- Chu Phi, ông cũng là người có tên tuổi trong võ lâm, thế mà lại hành động hèn hạ vô liêm sỉ như vậy, không sợ mọi người trong giới giang hồ đàm tiếu hay sao ?

Vừa nói, Nghiêm Tiểu Long vọt người nhảy tới, định giải cứu cho cô gái áo hồng ra khỏi tay ác Phán Quan Chu Phi.

Nhưng Chu Phi đã cất giọng âm u lạnh lùng quát :

- Hãy lui ra sau ! Tiếp đó, y đưa mắt nhìn thẳng vào Nghiêm Tiểu Long nói :

- Nếu ngươi xông vào đánh càn thì... Hừ, hừ... mạng của cô ta sẽ không còn nữa ! Nói đoạn, hắn siết mạnh bàn tay lại, khiến cô gái áo hông buột miệng kêu lên kinh hãi, sắc mặt trở thành tái nhợt.

Nghiêm Tiểu Long hết sức căm tức, mặt đỏ gay như lửa, đưa hai tia mắt sáng như điện nhìn chòng chọc vào mặt Chu Phi, trong lòng không ngớt nghĩ ngợi cách giải cứu cho cô gái.

chu Phi đắc ý cười nhạt :

- Thằng bé kia, ngươi hãy bỏ hẳn ý định ấy đi, phương chi ngươi lại chẳng phải địch thủ của Chu mỗ. Hôm nay vì ta nể mặt cô nương này, nên bằng lòng tha chết cho ngươi một chuyến ! Nói đoạn, hắn lại cất tiếng cười dài đây kiêu hãnh.

Nhưng tiếng cười cuồng dại của hắn chưa dứt, thì bỗng trông thấy sắc mặt của y biến hẳn. Y kinh hoàng buột miệng "hừ" một tiếng rồi bàn tay đáng siết chặt cổ tay cô gái áo hồng, như bị rắn cắn, vội vàng buông thõng ra, quay người bỏ chạy đi mất.

Nghiêm Tiểu Long trông thấy Chu Phi bất thân bỏ chạy, thì hết sức ngạc nhiên. Qua thái độ của Chu Phi thì dường như y đã bị một người nào đó tấn công lén, nhưng Nghiêm Tiểu Long nhìn khắp nơi vẫn không trông thấy ai đã ám trợ cho mình cả. Nghiêm Tiểu Long thực không tài nào có thể nghĩ rằng, tất cả mọi sự kỳ lạ đó đều chính do cô gái áo hồng gây ra cả ! Trong lúc ấy, cô gái áo hông nhếch môi cười tự nhiên để lộ đôi hàm răng nhỏ rức và trong như ngọc :

- May mắn được anh ra tay nghĩa hiệp cứu nguy cho, tiểu nữ là Tưởng Nguyệt Hoa xin cúi đầu cảm tạ ! Nghiêm Tiểu Long hốt hoảng lách mình tránh, cất giọng khiêm tốn :

- Tại hạ bất tài, nên để cô nương phải một phen kinh sợ. Nhưng Chu Phi bỏ chạy thực là một việc quá lạ lùng, vì tại hạ không giấu gì cô nương, việc ấy không phải do tại hạ gây ra, mà thực sự chính là một người bí mật ám trợ ! Tưởng Nguyệt Hoa chớp đôi mắt sáng một lượt, lộ vẻ ngạc nhiên :

- Ngoài ông anh ra, thì còn có ai nữa ? Vậy anh chớ quá khiêm tốn làm Nghiêm Tiểu Long còn định giải thích thêm, nhưng Tưởng Nguyệt Hoa đã khẽ lắc đầu :

- Anh chớ nên nói thêm nữa, cái ơn cứu mạng ngày hôm nay, tôi phải báo đáp mới được ! Vừa nói, nàng vừa đưa cánh tay mặt lên, khoát tay áo cho tuột xuống, để lộ cánh tay ngọc trắng nõn nà, còn hiện rõ năm lằn bầm tím xanh ở tại cổ tay, do năm ngón tay của Chu Phi siết lấy vừa rồi, cau đôi mày nói tiếp :

- Ngày nào gặp được Chu Phi, nếu tôi không giết được hắn, thì thề sẽ không làm con người ! Nghiêm Tiểu Long đưa đôi mắt nhìn lên nói :

- cô nương có mang kiếm theo trong người, có lẽ cũng là môn hạ của một bậc cao nhân nào trong võ lâm thì phải ?

Tưởng Nguyệt Hoa cười giòn nói :

- Tôi là kẻ chiến bại dưới tay của Chu Phi, thì tài nghệ nào xứng đáng được gọi là môn nhân của một bậc kỳ tài trong võ lâm ? Tôi còn kém hơn anh nhiêu lắm ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Cô nương cứ tự tiện gọi thẳng tên tôi được rồi. Tôi họ Nghiêm tên là Tiểu Long.

Tưởng Nguyệt Hoa nghe qua không khỏi sửng sốt, đưa đôi mắt đây tình tứ liếc nhìn qua Nghiêm Tiểu Long một lượt nói :

- Càn Khôn Bát Chưởng Nghiêm Tiểu Long, một mầm non ưu tú của bang Hoài Dương, bấy lâu nay tên tuổi vang lừng, nhưng chẳng ngờ hôm nay tôi lại có duyên gặp gỡ. Quả gặp được mặt người mới biết tiếng đồn chăng sai ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi đỏ bừng sắc mặt :

- Cô nương quá khen ngợi, thực tôi xấu hổ không dám nhận lời tán thưởng ấy ! Tưởng Nguyệt Hoa bỗng nói :

- Nghiêm thiếu hiệp không ở vùng Giang Nam mà đến vùng Tây Tứ Xuyên này có ý định đi đâu ? Có lý nào lại định đến ăn thua với Ngũ Hành cốc chủ chăng ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật bắn người, biến hắn sắc mặt :

- Cô nương, cô làm thế nào biết được ý định của tôi ?

Tưởng Nguyệt Hoa cất giọng trong trẻo cười khanh khách nói :

- Mấy hôm nay lời đồn đại đã loan truyện ra khắp phía Tây Tứ Xuyên này, có lẽ nào thiếu hiệp không hay biết gì cả sao ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình :

- Tại hạ không rõ cô nương định nói gì, xin vui lòng giãi bày cho tôi được tường tận ! Thực ra thì

y vẫn chưa hay biết gì cả. Vì y chưa bước đến đất Giang Tây thì đã bị Huyên Băng Lão Mị bắt sống. Đến khi y được Đào Gia Kỳ giải cứu thoát khỏi sự nguy hiểm, thì đã nửa tháng rồi. Trong vòng nửa tháng đóm khắp võ lâm có thể xảy ra biết bao nhiêu sự việc to lớn.

Đôi mắt của Tưởng Nguyệt Hoa tràn đầy sắc nghi ngờ :

- Thiếu hiệp thực sự không biết hay giả vờ ?

Nghiêm Tiểu Long nói :

- Bình sinh tại hạ không bao giờ nói dối cả ! Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Tuy hiện nay tất cả bí mật chung quanh pho Hàn Thiết Quan âm, pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, đêu chưa có ai tìm hiểu được mảy may nào cả. Nhưng tất cả mọi người trong võ lâm đêu phán đoán một việc to tát phi thường như thế, tất phải do một người tài năng phi thường gây ra. Chính vì lẽ đó, mà ai nấy đổ dồn mọi sự nghi ngờ lên đầu Ngọa Long cốc chủ...

Nghiêm Tiểu Long gật đầu nói :

- Những lời đồn đại ấy trước đây tại hạ đã có nghe qua, nhưng trong võ lâm ngày nay không thật sự có một con người gọi là Ngọa Long cốc chủ.

Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Chính vì lẽ chẳng ai có thể chứng minh được, trong đời này thực sự có con người gọi là Ngọa Long cốc chủ không, nên trong võ lâm mới đổ dồn mọi sự nghi ngờ lên đầu Ngôn Như Băng ở Ngũ Hành Cốc. Họ lập luận rằng, Ngũ Hành Cốc và Ngọa Long Cốc tuy hai mà một, tuy một mà hai ! Nghiêm Tiểu Long lắc đầu mỉm cười :

- Đấy là nhổ râu ông nọ cắm cằm bà kia, nước lã khuấy nên hô mà thôi ! Tưởng Nguyệt Hoa tươi cười :

- Đấy chẳng phải là nước lã khuấy nên hô, mà thực ra hoàn toàn có luận cứ! Nghiêm Tiểu Long lấy làm lạ nói :

- Có việc gì để làm luận cứ ? Tại hạ sẵn sàng nghiêng tai lắng nghe ! Tưởng Nguyệt Hoa trợn mắt liếc y một lượt, rối giận dỗi trách :

- Thiếu hiệp khéo giả vờ, y hệ như người không biết gì cả ! Dừng lại trong giây lát, nàng lại nói tiếp :

- Ngôn Như Băng là người kiêu ngạo lạnh lùng, tính tình cô độc, suốt cả mấy mươi năm ẩn cư

trong Ngũ Hành Cốc, chẳng hê bước ra bao giờ.

Trong võ lâm phần đông ai nấy chỉ nghe tên mà ít người biết được mặt.

Trong khi đó, y thuật thần thông, cũng như võ công trác tuyệt của ông ta, chẳng hê thi thố với ai bao giờ. Y thuật là một môn học nhân đạo, nhằm vào việc tế thế cứu nhân, nhưng nếu giữ kín nó như một bí thuật, thì có giỏi cũng chẳng làm gì. Con người như vậy quả là kỳ dị lắm...

Nghiêm Tiểu Long gật đâu tán đông, nên Tưởng Nguyệt Hoa bèn nói tiếp :

- Nhưng Ngôn Như Băng có quả đúng là một con người quen tính đạm bạc, không thiết gì đến việc tranh hơn thua với đời không ? Sự thật thì hoàn toàn ngược lại như thế. Mấy năm gần đây, vây cánh của Ngũ Hành Cốc đã đặt phân đà bí mật tại phía Tây tỉnh Tứ Xuyên, mưu đồ đại sự. Hơn nữa, gần đây lại có mấy khẩu hiệu đang được loan truyện bí mật tại miên Tây Tứ Xuyên...

Tưởng Nguyệt Hoa nói đến đây, bỗng mỉm cười duyên dáng, đưa đôi mắt đen láy, trong veo như mặt nước hồ thu, nhìn thẳng vào Nghiêm Tiểu Long, tựa hô như có ý hỏi Nghiêm Tiểu Long được biết mấy khẩu hiệu ấy không ?

Nghiêm Tiểu Long chỉ lắc đâu gượng cười, không nói gì cả.

Tưởng Nguyệt Hoa lại tiếp :

- Những khẩu hiệu ấy là "Trong Ngũ Hành Cốc, đây dấy nhân tài, tung hoành võ lâm, vô địch thiên hạ". Chỉ có mười sáu chữ vắn tắt như thế, mà làm náo động cả miên Tây Tứ Xuyên, loan truyện khắp võ lâm nữa. Chỉ với bấy nhiêu, cũng đủ thấy Ngôn Như Băng là một người có rất nhiêu dã tâm chiếm cao vị trong giới giang hô.

Chính vì thế, mà phân đông người trong võ lâm đều suy luận cho rằng trước đây Ngôn Như Băng sở dĩ tìm đến một nơi xa hẳn trần thế, sống đời đạm bạc, chỉ là để che mắt mọi người, chứ kỳ thực là ông ta bí mật thêm vây thêm cánh, xây dựng thực lực, để mưu toan gây họa cho võ lâm. Ông ta có dã tâm từ lâu, nhưng tại sao vẫn kéo dài cho đến ngày nay chưa thấy hành động ? Vậy có phải ông ta là người đã lấy được pho Hàn Thiết Quan âm, pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, nên tự cho rằng không còn sợ ai nữa ? Tất cả mọi người đã tập trung nhiêu nguồn dư luận lại rồi đi đến kết luận, là Ngôn Như Băng cũng chính là Ngọa Long cốc chủ...

Nghiêm Tiểu Long "ồ" lên một tiếng :

- Bởi thế, cô nương đến miên Tây Tứ Xuyên là chính vì muốn tìm hiểu những bảo vật như Hàn Thiết Quan âm chăng ?

Đôi mày liễu của Tưởng Nguyệt Hoa khẽ nhường cao, lắc đâu cười giòn :

- Với tài nghệ thấp kém của tôi, thì đâu lại dám tham dự vào việc ấy ! Tôi chẳng qua là đi theo ân sư đến đây mà thôi ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Lệnh sư là cao nhân phương nào ? Cô nương có thể nói cho biết lai lịch không ? Tại sao cô nương lại không đi theo sát lệnh sư ?

Tưởng Nguyệt Hoa cười ranh mãnh nói :

- Gia sư là ai xin tạm chưa thể nói ra được. Riêng về vấn đề tại sao tôi đi riêng với gia sư, thì chính vì lẽ bên Ngũ Hành Cốc đây dấy cạm bẫy, mỗi bước đi đều có thể mất mạng, nếu là người xa lạ, thì không tài nào tiến sâu vào đó một bước được. Bởi thế, nên chúng tôi phải phân tán ra đi tìm hiểu xem phân đà của họ Ở đâu, hâu tìm bắt lấy một người, cật vấn đường đi nước bước trong Ngũ Hành Cốc ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Hiện giờ cô nương đã biết phân đà của họ Ở đâu chưa ?

- Ngôn Như Băng hiện nay dựng lên có ngoài ba mươi phân đà ở tại miên Tây Tứ Xuyên này. Nhưng gia sư tôi cho rằng không phải một thủ hạ nào của lão ta, cũng biết đường đi nước bước ra sao để vào Ngũ Hành Cốc.

Riêng phân đà Gia Lăng, chỉ cách Ngũ Hành Cốc rất gần, nên chắc chắn số thủ hạ được Ngôn Như Băng phái đến đây đều là thân tín và võ công cao cường nhất, tối thiểu là người phân đà chủ cũng biết được rành rẽ mọi sự bố trí trong Ngũ Hành Cốc ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Lệnh sư phán đoán thực là chí lý ! Tưởng Nguyệt Hoa đưa tay vuốt mái tóc, cười giòn :

- Tuy phán đoán như thế, nhưng không làm sao tìm được phân đà Gia Lăng ở đâu. Nhất là hai ngày gần đây, ở vùng Gia Lăng nhân vật giang hồ lui tới tấp nập, gồm đủ cả hai phe hắc bạch, lẫn lộn phức tạp vô cùng, không dễ gì nhận ra ai với ai. Trong trường hợp đó, trái lại số thủ hạ của Ngũ Hành Cốc sẽ dễ nhận ra mình hơn. Vừa rồi, tôi thấy thái độ của Chu Phi có vẻ thập thò rình rập, cử chỉ khả nghi, nên tưởng hắn là thủ hạ của Ngũ Hành Cốc, nên mới bám sát theo dõi, nhưng chẳng ngờ đưa đến cái họa vừa rồi ! Vừa nói, nàng vừa liếc mắt nhìn Nghiêm Tiểu Long cười giòn tiếp :

- Tôi càng nói coi bộ càng đi xa đê rồi ! Nghe đâu trong võ lâm không ai là không biết quí bang chủ tức Lương Vô úy tiên bối, đã cứu Nhất Chân Tử lão tiên bối, trong khi ông này đang bị trọng thương. Trong thiên hạ hiện nay, chỉ có Nhất Chân Tử lão tiên bối là người duy nhất được mục kích pho Hàn Thiết Quan âm bị cướp mất tại Vân Mộng Giáp. Hôm nay thiếu hiệp đến đây, phải chăng có ý muốn tìm Cửu chuyển phản hồn đơn để cứu nguy thương thế trầm trọng của Nhất Chân Tử lão tiên bối ?

Nghiêm Tiểu Long thấy không cần phải che giấu, nên gật đầu :

- Quả đúng như thế ! Đột nhiên, trên nên trời cao vọng đến hai tiếng hú dài cao vút, khiến núi đôi đều vang dội, loan truyền đến cả mặt sông, rồi bay thẳng vào những áng mây xa thăm.

Hai người không khỏi giật mình, vì trông thấy ngay sau đó có năm bóng người nối gót nhau lao vút đến. Bốn bóng người chạy trước thân pháp nhẹ nhàng nhanh như gió, người chạy sau cùng có vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng chạy theo.

Nghiêm Tiểu Long đưa mắt nhìn qua, thì đã nhận ra người chạy cuối cùng ấy chính là ác Phán Quan Chu Phi đã bỏ đi vừa rồi. Bốn người chạy trước, mặt mũi đều lạnh lùng đáng sợ, thái độ hung hăng, rõ ràng là cao thủ trong võ lâm.

Số người ấy lần lượt dừng chân đứng yên, khi còn cách hai người độ ngoài hai trượng. Có một gã đàn ông, mình mặc áo vàng, mặt rỗ nhăn, đưa mắt nhìn qua Nghiêm Tiểu Long và Tưởng Nguyệt Hoa một lượt, rồi quay lại nhìn Chu Phi nói :

- Chu đại ca, có phải hai đứa ranh con này không ?

Chu Phi có vẻ hết sức mệt nhọc, sắc mặt xám ngắt, gật đầu :

- Chính là bọn chúng.

Gã đàn ông mặt rỗ liền hiện rõ sát khí lên nét mặt, quay về Nghiêm Tiểu Long cười nhạt :

- Thằng bé kia, ngươi đã hại ngâm Chu đại ca ta bằng thứ gì thế ?

Nghiêm Tiểu Long đoán biết qua thái độ hung hăng của họ, chắc chắn không thể nào tránh được một cuộc ác chiến, dầu nói phải quấy cũng vô hiệu. Phương chi, Chu Phi đã bị một sự thanh toán ngầm gì, thực ra y nào có được biết ?

Bởi thế, y bèn nhường cao đôi mày, gằn giọng :

- Ông không hỏi được nơi Chu Phi hay sao ?

Người ấy cất tiếng cười ghê rợn, thò tay rút ra một lưỡi búa vàng, chói lọi rực rỡ, hoa cả mắt mọi người chung quanh, nói :

- Thằng bé kia, ngươi chưa chết thì chưa biết sợ mà ! Ta không chém đứt hai cánh tay của ngươi thì ngươi đừng kể ta ! Tưởng Nguyệt Hoa bỗng lách mình qua phía sau lưng của Nghiêm Tiểu Long nói nhỏ :

- Thiếu hiệp, tôi đưa cho thiếu hiệp một thanh kiếm để giết sạch bọn chúng, đừng để một tên nào chạy thoát ! Nói đoạn, nàng rút thanh bảo kiếm chiếu ngời ánh thép trên vai xuống, đưa tận tay cho

Nghiêm Tiểu Long.

Trong khi Nghiêm Tiểu Long chưa kịp cảm tạ, thì gã đàn ông kia đã quơ lưỡi búa vàng chém tới với một sức mạnh ồ ạt, rít gió vèo vèo. Tức thì, Nghiêm Tiểu Long bèn vung lưỡi kiếm lên đâm thẳng tới. Y dồn tất cả chân lực vào mũi kiếm, nhắm điểm thẳng vào lưỡi búa, trong khi thân mình đã lách tránh qua phía trái ba bước.

Qua một tiếng "xoảng", hai món vũ khí bằng thép va chạm và ngân vang, khiến gã đàn ông mặt rỗ cảm thấy hổ khẩu tay nóng buốt, thế búa cũng bị chao mạnh, nên y không khỏi kinh hoàng, giận dữ quát to lên một tiếng, rồi lại quơ búa chém tới, khiến gió rít nghe vèo vèo, ánh vàng lóe lên chói rực, xé không gian lao vút tới phía Nghiêm Tiểu Long.

Nhưng, trong khi thế búa của gã đàn ông mặt rỗ chưa kịp đánh ra, thì Nghiêm Tiểu Long đã vung lưỡi kiếm lên nhanh như chớp, chiếu ngời như một cái mống bạc, tạo ra hàng vạn đốm sao lạnh ngắt, vô cùng kỳ tuyệt, công vê phía địch.

Bốn người còn đang đứng ngoài, ngoại trừ Chu Phi ra, còn thì ba người kia, không ai bảo ai, nhất loạt tràn tới dự vào cuộc chiến. Hai gã đàn ông trong số ba người đó, nhanh nhẹn lao tới phía Tưởng Nguyệt Hoa, còn một gã khác thì tiếp tay với gã đàn ông mặt rỗ, tấn cống tới tấp Nghiêm Tiểu Long.

Vì lẽ ấy, Nghiêm Tiểu Long phải đối phó với hai người rất mệt nhọc, hơn nữa, lại lo sợ cho Tưởng Nguyệt Hoa không thể đối địch nổi với kẻ thù.

Do đó, y đưa mắt lén nhìn vê phía nàng, thì thấy Tưởng Nguyệt Hoa đang vung thanh kiếm chiếu ngời ánh thép, đánh ra toàn những thế hiểm hóc khó lường, chắc chắn hai gã đàn ông nọ nhất thời chưa làm gì được cô ta, nên y cũng cảm thấy yên lòng, tập trung tinh thần lo đối phó với hai kẻ địch trước mặt.

Bỗng nhiên, gã đàn ông mặt rỗ bất thân nhảy lui ra sau bảy thước, rồi vung tay ném ra một nắm tên nhọn. Gã đàn ông ấy đã dùng một thủ pháp thâm độc, gọi là Mãn thiên hoa vũ sái kim tiên. Bởi thế, số ám khí ấy bay vèo vèo tới nhe mưa sa bão táp, trông hết sức kinh sợ.

Tên đông đảng của gã đàn ông mặt rỗ, liền kịp thời nhanh nhẹn nhảy tránh đi.

Nghiêm Tiểu Long thấy thế biết nguy, nhưng không làm thế nào lách tránh kịp, buộc phải vung nhanh lưỡi kiếm dùng thế Phong vũ mãn thiên để đỡ Lưỡi kiếm của y xoay tròn vun vút, đánh rơi được phần lớn số ám khí vừa bay đến, nhưng chẳng ngờ còn sót lại ba mũi ghim thẳng vào vai trái, đùi và chân của y khiến y đau đớn đến nghiến răng trợn mắt, loạng choạng nhảy lui ra sau hai bước.

Gã đàn ông mặt rỗ và một tên khác nữa liền nhân cơ hội đó tràn tới tấn công, lưỡi búa trong tay họ chói sáng ngời như một mống bạc, chém vút tới, với ý định giết chết Nghiêm Tiểu Long đi.

Bỗng nhiên, gã đàn ông mặt rỗ và tên đông đảng kia cùng nhào ngửa ra sau, gào lên thảm thiết, rồi cả hai té phịch xuống đất. Nhưng cả hai tên ấy liền dùng ngay thế Lý ngư đả đỉnh, vùng người đứng phắt dậy, đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi hối hả kéo tay Chu Phi quay đầu bỏ chạy.

Lúc ấy, hai gã đàn ông đang vây đánh Tưởng Nguyệt Hoa cũng gặp một trường hợp như thế. Họ cảm thấy như bị rắn cắn, cất tiếng gào la kinh hãi, rồi quay người bỏ chạy tuốt.

Nghiêm Tiểu Long chừng ấy mới định thân lại. Y cảm thấy từ nơi các vết thương đau nhức từng cơn, như bị kim nóng châm vào da thịt, máu tuôn xối xả Y không làm sao hiểu được bọn cướp vì đâu lại kinh hoàng bỏ chạy.

Bởi thế, y liếc mắt nhìn nhanh về phía Tưởng Nguyệt Hoa, trông thấy nàng đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt, chứng tỏ đang mệt nhọc vì trải qua một cơn ác chiến. Tưởng Nguyệt Hoa tra gươm vào vỏ, rồi nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh Nghiêm Tiểu Long, tia mắt hiện đầy vẻ lo âu, nói :

- Tôi đoán là ám khí của bọn chúng chắc chắn hết sức độc, thiếu hiệp hãy mau khóa huyệt đạo, chớ để máu độc xâm nhập vào tạng phủ ! Vừa nói, nàng vừa từ trong một chiếc túi đeo nơi lưng, lấy ra một lưỡi dao nhỏ hết sức bén, ấn vào nơi miệng vết thương của Nghiêm Tiểu Long, rạch thành một đường dài độ một tấc mộc, rồi nhổ mũi tên độc ra. Tiếp đó, nàng lại nhanh nhẹn vung tay lên, điểm vào huyệt đạo gân vế thương để cầm máu, đồng thời, lấy dao cắt vạt áo thành ba miếng vải dài, rịt cứng vết thương của Nghiêm Tiểu Long lại.

Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Tôi cũng cảm thấy lông ngực hơi tức, chắc chắn là do độc thủ của Chu Phi gây ra. Chúng ta hãy mau đến Gia Lăng chờ gia sư trở vê sẽ chữa trị giúp cho chúng ta ! Nói đoạn, nàng đưa cánh tay ngọc ra, kéo lấy Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long bèn ngã người, đưa chân bước theo nàng, vì không còn sức tự chủ nữa. Y cảm thấy trong lòng hết sức buồn nôn, đôi mắt đau nhức như bị kim châm.

Trong một khách điếm tại thành Gia Lăng, có một phòng ở hướng Tây đang có ánh đèn vàng nhạt từ trong rọi ra ngoài. Trên nên trời mây đen vần vũ, khiến ánh trăng trở thành lờ mờ. Trong sân mùi hoa thtjl~l thoang thoảng, khiến ai ngửi đến cũng cảm thấy khỏe khoắn tâm thần.

Trong gian phòng, Nghiêm Tiểu Long đang nằm ngay trên giường, đôi má đỏ như lửa, trán nóng sốt. Bên cạnh giường có Tưởng Nguyệt Hoa đang đứng trông nom. Đôi mắt của Tưởng Nguyệt Hoa tràn đầy vẻ lo âu cuống quít, thỉnh thoảng đưa tay sờ trán của Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long cười đau đớn :

- Việc sống chết đều có mạng. Tại hạ tin là mình chưa chết được đâu ! Tưởng Nguyệt Hoa lắc đầu,

cười buồn bã :

- Không thể nào như thế được. Chẳng hiểu tại sao đến giờ này mà gia sư chưa vê ?

Vừa nói, nàng vừa thò tay vào áo lấy ra một viên thuốc màu đỏ, rồi tiếp :

- Thứ thuốc này của gia sư đã cho, nó có hiệu lực bôi bổ cơ thể, khôi phục tinh lực, chẳng rõ thương thế của tôi và anh dùng có hợp không, cho nên tôi vẫn chưa dám đem ra dùng. Giờ đây, chúng ta không còn chờ đợi được nữa, tôi sẽ cắt đôi ra để chúng ta cùng uống. Chẳng cân biết nó có hiệu nghiệm cho vết thương không, nhưng dù sao nó vẫn có lợi chứ không hại gì cả ! Nói đoạn, nàng lấy một con dao nhỏ cắt đôi viên thuốc ra, một nửa bỏ vào miệng mình, còn nửa còn lại, nàng kề đến sát miệng của Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long lên tiếng cảm tạ, rồi nói :

- Cô nương, tại hạ không sao đâu, cô nương hãy đi nghỉ một tí đi ! Tưởng Nguyệt Hoa lắc đầu, mỉm cười :

- Thiếu hiệp chớ nên lo đến tôi làm gì ! Nói dứt lời, nàng bỏ nửa viên thuốc vào miệng Nghiêm Tiểu Long.

Nào ngờ, Nghiêm Tiểu Long miệng lưỡi đêu khô, không còn một tí nước bọt, nên nửa viên thuốc bị nghẹn ngang cổ họng, không làm sao nuốt xuống được Tưởng Nguyệt Hoa bỗng đỏ bừng đôi má, nhanh nhẹn kê sát đôi môi anh đào sát miệng của Nghiêm Tiểu Long, rồi thò lưỡi ra dùng chân khí đẩy viên thuốc đang nghẹn chạy xuống. Nghiêm Tiểu long bỗng đưa hai cánh tay ra ông siết lấy nàng, rồi nút mạnh chiếc lưỡi của nàng không chịu nhả ra. Tưởng Nguyệt Hoa thẹn thuồng, ứ é thành tiếng, cả người nàng cũng ngã thẳng vào lòng Nghiêm Tiểu Long...

Chương 23: Sóng Gió Tại Gia Lăng

Nghiêm Tiểu Long nguyên là một người quân tử đứng đắn, không khi nào lại làm ra những việc tình dục đồi bại như thế, nhưng lúc bấy giờ, y đã mất hết mọi sự sáng suốt, không kềm hãm mình được, vì trong người lửa dục đang cháy đỏ rực, trăm mạch đều như đang căng thẳng.

Tưởng Nguyệt Hoa không ngớt giãy giụa, nhưng đôi cánh tay của Nghiêm Tiểu Long rắn chắc như một chiếc kềm thép, khiến nàng không thể nào cựa quậy được, mỗi lúc một đuối sức dần. Nàng hốt hong cất giọng trong trẻo kêu lên :

- Không ! Không ! Nghiêm Tiểu Long thừa c hội ấy, thò ra một cánh tay, mở lấy xiêm y của nàng… Qua một tiếng xoạc, chiếc áo lụa của Tưởng Nguyệt Hoa đã bị xé rách toạc ra một miếng to, để lộ lồng ngực no tròn và trắng như tuyết.

Nàng buột miệng kinh hoàng kêu lên thành tiếng.

Bỗng nhiên, từ ngoài cửa sổ có một giọng cười lạnh lùng vọng đến.

Tưởng Nguyệt Hoa vừa nghe lọt vào tai, đã cất giọng trong trẻo kêu lên :

- Sư phụ, cứu con với ! Một luồng gió nhẹ thổi qua, tức thì đã có bóng người lao thoắt vào phòng. Đấy là một bà lão tóc bạc như tuyết, đôi mắt sáng quắc đầy vẻ giận dữ.

Thế rồi, qua một tiếng “bốp” thật kêu, Nghiêm Tiểu Long đưa tay bụm lấy má phía mặt, nhào lộng ra sau ba bốn trượng, sững sờ sợ hãi.

Vì bị tấn công bất ngờ, nên lửa dục trong lòng y cũng lạnh đi quá nửa, nhưng máu huyết trong người vẫn còn đang chạy cuồng loạn.

Tưởng Nguyệt Hoa vội vàng kéo áo kín đáo lại, cất giọng u buồn nói :

- Sư phụ, việc này cũng không thể trách được anh ấy được, vì anh ấy đã bị kẻ địch ám hại nên mới như thế. Bình thường, anh ấy nguyên là một người quân tử ! Nói đến đây, sắc mặt của nàng đỏ bừng vì thẹn thuồng.

Lão bà tóc trắng mặt hiện sắc giận dữ quát :

- Anh ấy ! Sao lại xưng hô nghe thân mật đến thế ? Hắn là ai vậy ?

Tưởng Nguyệt Hoa cúi đầu thẹn thuồng đáp :

- Sư phụ, đáng lý sư phụ nhân ra anh ấy mới phải, vì anh ấy chính là người bị bắt sống mang đến ngôi chùa hoang đêm nọ, tên gọi là Nghiêm Tiểu Long, được mọi người kêu tặng là Càn Khôn Bát Chưởng, môn đồ giỏi và quí mến nhất của Lưng Vô úy, bang chủ bang Hoài Dương. Có lẽ sư phụ đã có nghe qua rồi ?

Lão bà tóc trắng ấy, không ai khác hơn là Thang Bà Tử. Sau khi nghe qua lời nói của Tưởng Nguyệt Hoa, bà ta lộ vẻ sửng sốt, đưa mắt nhìn kỹ Nghiêm Tiểu Long một chốc, nói :

- Ngươi làm thế nào gặp được hắn ? Đêm hôm ấy sư phụ có lén nghe được Huyền Băng Lão Mị bo là hắn có đi đến ngọn Thiết Tháp, nhưng vì ta không để ý đến tướng mạo của hắn nên không nhận ra. Ngươi làm thế nào biết được hắn đã bị người ta ám hại ?

Tưởng Nguyệt Hoa nũng nịu nói :

- Sư phụ sao lại hỏi kỳ thế ? Con phụng mệnh sư phụ đi dò xét tung tích của bọn thủ hạ Ngôn Như Băng, nhưng vì nhất thời để lộ chân tướng, nên bị kẻ khác theo dõi. Song cũng may là con được anh ấy ra tay gii cứu, nên mới thoát khỏi tai họa, chẳng ngờ… Thang Bà Tử hạ giọng nói :

- Ngươi không cần nói nữa, sư phụ đã hiểu rồi ! Lúc ấy, thần trí của Nghiêm Tiểu Long đã bấn loạn, nhưng chưa phải hoàn toàn mất hết sáng suốt. Y nghe lời nói của Tưởng Nguyệt Hoa thì không khỏi thẹn thầm, nhưng chẳng tiện chen vào giãi bày gì c.

Một việc làm cho y cảm thấy thẹn thuồng hơn, chính là việc y không thể đè nén được dục vọng, nên thấy hết sức cuống quít.

Nhưng Thang Bà Tử đã bước đến tươi cười :

- Nếu thế thì già đây vì nhất thời không hiểu rõ mọi việc, nên mới lỡ tay đối xử tệ với Nghiêm thiếu hiệp như vậy ! Nói dứt lời, bà ta thò tay mặt ra, điểm thẳng vào Thiên khu huyệt của Nghiêm Tiểu Long một lượt.

Nghiêm Tiểu Long bất giác rùng mình và cảm thấy lửa dục trong lòng dần dần tắt hẳn. Y nhìn kỹ dung mạo của Thang Bà Tử thì không khỏi nhớ đến mọi việc xảy ra tại ngôi chùa hoang trong đêm ấy, nên thầm trách mình sao hành động quá hồ đồ.

Thang Bà Tử lại nói :

- Nghiêm thiếu hiệp tuổi hãy còn trẻ, thế mà danh vọng đã nổi trong võ lâm. Riêng về xương cốt quả thực là tốt, ít ai có được như vậy ! Nghiêm Tiểu Long khiêm tốn nói :

- Vãn bối đã làm một việc quá hồ đồ như vừa rồi, thế mà tiền bối không trách mắng, trái lại, có lời khen ngợi như thế, khiến vãn bối thực cm thấy xấu hổ vô cùng ! Thang Bà Tử vui vẻ :

- Việc ấy không thể trách thiếu hiệp được ! Xin mời thiếu hiệp ngồi chi đã! Thang Bà Tử đưa tay chỉ vào một chiếc ghế đặt bên cạnh giường nói tiếp :

- Già đây có việc cần hỏi, nhưng chẳng hay thiếu hiệp có bằng lòng giãi bày một cách chân thành không ?

Nghiêm Tiểu Long thầm giật mình, bước đến ngồi ngay ngắn xuống chiếc ghế, nói :

- Chỉ cần việc gì vãn bối được biết, thì không khi nào lại chẳng chịu nói thực một cách tường tận bao giờ ! Thang Bà Tử mỉm cười, nhưng lại cất tiếng than dài :

- Già đây chẳng cần phải nói nhiều, nguyên nhân rối loạn hiện nay trong võ lâm, chắc là thiếu hiệp cũng đã hiểu được rõ ràng rồi. Nghe phong thanh là lệnh sư vừa rồi trong một dịp bất ngờ, đã ra tay tương cứu cho Côn Luân Danh Túc Nhất Chân Tử. Nhất Chân Tử là người đối với việc sống chết của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành đại hiệp, biết rõ ràng hơn ai hết. Vậy thiếu hiệp là người thường ở bên cạnh lệnh sư, chắc chắn chung quanh việc ấy, thế nào cũng có biết không nhiều thì ít, như thế, thiếu hiệp có thể nói lại cho tôi nghe một vài điểm chăng ?

Già đây và Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành là tình bạn cũ, bởi thế, cố nhân đang trong hoạn nạn, đáng lý già đây phải chia xẻ nỗi lo âu mới phải… Nói đến đây, bà ta lại cất tiếng than rồi tiếp :

- Già đây vốn có ý định tìm đến ra mắt lệnh sư và Nhất Chân Tử đại hiệp, nhưng lại e rằng làm như vậy sẽ gây ra việc hiểu lầm, hơn nữa, vì bao nhiêu việc lặt vặt khác, luôn luôn bận rộn, nên kéo dài mãi cho đến ngày hôm nay, vẫn chưa đi đâu được cả. Bởi thế, già tự lấy làm xấu hổ đối với người bạn cũ thủa xưa. Hôm nay, trong dịp có việc đi về miền Tây, nên bất ngờ nghe được Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm đều lọt cả vào tay của Ngôn Như Băng, nên già mới quyết định ở lại đây tìm hiểu thêm ! Nghiêm Tiểu Long quả không hổ là một mầm non ưu tú trong võ lâm, y vẫn trầm tĩnh và đầy thận trọng, sau khi suy nghĩ thực tỉ mỉ, mới nói :

- Lão tiền bối đi về miền Tây, chẳng hay có việc trọng đại gì ?

Thang Bà Tử thầm mắng:

“Quả là thằng ranh con láu cá !” Tuy nhiên, bà ta cũng không thể không thầm khen ngợi thái độ thận trọng của Nghiêm Tiểu Long. Bởi thế, liền mỉm cười nói :

- Già đây cũng không giấu gì thiếu hiệp, nơi cư ngụ của già vừa rồi chẳng rõ bị bọn yêu ma nào châm một mồi lửa đốt cháy tan hoang, chẳng còn một tấm ngói. Hơn nữa, đứa đồ đệ thương yêu của già là Đỗ Nguyệt Phân lại bị kẻ lạ mặt bắt đi mất. Do đó, chuyến đi này của già là có mục đích dò xét

tung tích của đứa môn đồ yêu quí, cũng như tìm hiểu tên tặc tử nào gây ra hỏa hoạn ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Té ra là thế ! Y dừng câu nói lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Gia sư thật sự có cứu được Nhất Chân Tử lão tiền bối đem về, nhưng vì Nhất Chân Tử lão tiền bối đang bị thương trầm trọng, hôn mê bất tỉnh, không làm thế nào nói được manh mối gì cả. Nhưng cũng chính vì việc ấy, mà đưa đến tình trạng một số yêu tà ùn ùn kéo đến gây rối. Gia sư vì phải chống lại với kẻ cường địch nên vừa rồi cũng bị trọng thương. Ôi, sở dĩ Nhất Chân Tử lão tiền bối kéo dài mạng sống được tới ngày hôm nay, là hoàn toàn nhờ ở món linh dược bí truyền của gia sư. Nhưng thuốc ấy dù hay, song vẫn chỉ có thể duy trì cho thương thế của ông ấy không trầm trọng hơn lên thôi, chứ tuyệt nhiên không thể chữa lành vết thương của ông ấy. Bởi thế, hôm nay vãn bối phụng mệnh đến đây là có mục đích tìm cách trộm lấy Cửu chuyển phơn hồn đơn của Ngôn Như Băng ! Thang Bà Tử nghe thế hết sức thất vọng, nhưng không hề để lộ ra ngoài. Bà ta lại cất tiếng than rồi nói :

- Suốt đời của Lỗ đại hiệp đã chứng tỏ là một người chí công vô tư, nhưng trời xanh sao lại phụ lòng người tốt, đến tuổi già lại gặp phải một tai nạn quá ư bi thảm ! Vừa nói, bà ta vừa đưa mắt nhìn về Nghiêm Tiểu Long rồi tiếp :

- Già đây cũng có nghe phong thanh là Ngôn Như Băng có một thứ Cửu chuyển phơn hồn đơn hay tuyệt trên đời. Nhưng muốn trộm lấy được nó thì quả là khó khăn chẳng khác gì lên trời ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Vãn bối biết việc ấy, nhưng thấy rằng, đường đi khó không phải khó vì ngăn sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông ! Thang Bà Tử tựa hồ như rất thán phục gật đầu nói :

- Lệnh sư có một môn đồ như thế này quả rất đáng tự hào ! Già đây sẽ giúp cho thiếu hiệp một tay. Nhưng chớ nên quá nóng nảy mà phải tìm lấy thời cơ để hành động ! Nói đến đây, bà ta đưa mắt nhìn qua cửa sổ một lượt rồi tiếp :

- Hiện giờ, già đây còn có công việc cần phải làm, vậy thiếu hiệp hãy ở đây nói chuyện chi đã ! Dứt lời bà ta lao người lướt nhanh ra khỏi cửa sổ, chỉ trong chớp mắt là đã mất hút.

Lúc bấy giờ, Tưởng Nguyệt Hoa dựa người vào một góc tường, đưa mắt lén nhìn Nghiêm Tiểu Long, đôi má đỏ bừng, đầy vẻ thẹn thuồng, luống cuống.

Trong gian phòng hoàn toàn yên lặng, cả hai người không khỏi thẹn thuồng khi nhớ lại việc vừa xy ra.

Bỗng Tưởng Nguyệt Hoa lên tiếng :

- Anh bo sau này tôi còn mặt mũi nào để trông thấy kẻ khác ?

Nghiêm Tiểu Long cảm thấy như bị một quả búa nện thẳng vào tim, sắc mặt tái nhợt hẳn, cứng họng không biết nói gì, nên chỉ còn nước cất tiếng than dài.

Tưởng Nguyệt Hoa cười buồn bã nói :

- Anh cũng chớ nên thầm xấu hổ làm gì, vì việc ấy không thể tránh được, chỉ cần anh sau này không bỏ rơi tôi, thì tôi cũng đã mãn nguyện lắm rồi ! Nghiêm Tiểu Long im lặng không nói gì cả, vì y đang ở trong một trạng thái hết sức mâu thuẫn.

Tưởng Nguyệt Hoa giương đôi mắt trong veo nhìn đăm đăm vào mặt Nghiêm Tiểu Long tựa hồ như hết sức lấy làm lạ.

Một lúc khá lâu sau, Nghiêm Tiểu Long mới lên tiếng :

- Xin cô nương hãy cho tôi ở một gian phòng khác, hầu có đủ bình tĩnh để suy nghĩ cho chính chắn. Riêng việc ngày hôm nay, tại hạ nhất định phải tìm cách trả ơn đối với cô nương ! Nói dứt lời, y vung hai cánh tay vọt thẳng ra trước phòng, rồi cất tiếng gọi bọn hầu bàn trong hiệu.

Bên ngoài khung cửa sổ, trăng sáng vằng vặc, gió thổi nhẹ nhàng, bên trong gian phòng, một ngọn đèn khi mờ khi tỏ. Nghiêm Tiểu Long ngồi trước một chiếc bàn đặt bên của sổ, một tay cầm bút, một tay chống cằm, đôi mắt ngó thẳng ra ngoài cửa sổ sững sờ.

Một lúc sau, y đưa tay trái ra cầm lấy một cái ly trống không chẳng có một giọt rượu và siết chặt mãi trong tay. Trong khi ấy, trên bàn đã dọn sẵn bốn thức ăn và một bầu rượu.

Bỗng nhiên, từ bên ngoài cửa sổ có một tiếng cười khẽ, trong như chuông bạc vọng vào. Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, đôi mày lưỡi kiếm của y nhướng cao, quát to :

- Ai thế ?

Tức thì, chàng đứng phắt dậy thủ thế sẵn sàng đối phó với kẻ địch.

Nhưng bên ngoài cửa sổ không có tiếng ai trả lời cả. Trái lại, ngay lúc ấy từ phía cửa trước phòng, bỗng có một cô gái từ ngoài nhanh nhẹn lướt vào.

Cô gái ấy tuy không phải là một giai nhân tuyệt sắc, nhưng diện mạo cũng dễ coi, da thịt mịn màng trắng trẻo, mình mặc một bộ y phục bằng lụa màu thiên thanh, xem rất hấp dẫn.

Nghiêm Tiểu Long cau đôi mày nói :

- Tại hạ và cô nương hoàn toàn xa lạ, chẳng hề quen biết nhau bao giờ. Sách có câu nam nữ thụ thụ

bất thân, cô nương giữa canh khuya lại xông vào phòng của tại hạ, coi vỏn vẹn một gái một trai như thế này không sợ người ta đàm tiếu hay sao ?

Người thiếu nữ ấy vốn đang tươi cười, nhưng khi nghe qua lời nói của Nghiêm Tiểu Long thì sắc mặt liền biết hẳn. Thái độ của nàng đã trở thành lạnh lùng, cười nhạt :

- Lời nói nghe đứng đắn, quả là một chính nhân quân tử ! Hừ vừa rồi cùng ở chung phòng với sư tỷ của tôi là Tưởng Nguyệt Hoa, sau lại có hành động như cầm thú thế kia ! Thế rồi, anh lại đành đoạn phủi tay ra đi, không nói một lời. Hiện giờ, sư tỷ của tôi đang chết lên chết xuống đằng ấy. Mạng người là việc to, thế mà anh đã hại người trắng trợn, thử xem anh sẽ gii quyết như thế nào cho biết ! Nghiêm Tiểu Long nghe qua, không khỏi giật bắn người. Vì việc ấy thật y không làm thế nào ngờ đến được. Lẽ thứ nhất là việc ấy không phải chàng cố tình gây ra lỗi lầm, kế đó là vì chàng đã có lời hứa với một người con gái rồi, không thể nào đặt Tưởng Nguyệt Hoa vào ngôi tỳ thiếp. Y trở về phòng suy nghĩ kỹ, thấy không có cách nào gii quyết cho hợp lẽ cả.

Sắc mặt của Nghiêm Tiểu Long biến hẳn, cất tiếng than dài :

- Tưởng cô nương sao lại quá hồ đồ như thế ? Việc ấy là một đại sự, đâu thể nào không cho tại hạ có đủ thì giờ suy nghĩ cho kỹ lưỡng. Riêng cô nương cũng chớ trách tôi, vì tôi sẽ đi đến khuyên nhủ Tưởng cô nương ngay bây giờ ! Cô gái ấy chỉ “hứ” một tiếng lạnh lùng qua giọng giọng mũi, xem như câu trả lời.

Nghiêm Tiểu Long nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng, đi thẳng đến phòng riêng của Tưởng Nguyệt Hoa. Cô gái kia cũng im lặng bước theo sau y.

Khi đưa chân bước vào phòng của Tưởng Nguyệt Hoa, thì không khỏi lại giật mình một lần nữa. Vì y trông thấy còn có một cô gái thứ ba, đang hết lời khuyên nhủ Tưởng Nguyệt Hoa. Cô gái ấy vừa trông thấy y thì cười nói :

- Tối rồi ! Này sư tỷ, người ta đã đến rồi đó ! Tưởng Nguyệt Hoa đang khóc sướt mướt như một đứa trẻ, đôi mắt đỏ hoe, tóc tai rối bời. Nàng đã trông thấy Nghiêm Tiểu Long bước vào, nhưng vẫn giả vờ như không hay biết gì cả.

Nghiêm Tiểu Long đỏ bừng sắc mặt, quay về Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Tưởng cô nương… Bỗng nhiên, ngay lúc ấy từ phía ngoài cửa, bất thần có một giọng nói ấm áp rền vang :

- Thang Bà Tử lão tiền bối có đây không ?

Cô gái đứng sau lưng Nghiêm tiểu Long liền quay phắt người lại, cất tiếng nói :

- Vị nào tìm gia sư thế ? Gia sư vừa mới đi khỏi, hiện chưa trở về ! Vừa nói, nàng vừa cất bước đi thẳng ra cửa.

Bỗng lúc ấy, nghe phía ngoài cửa có tiếng cười to, rồi lại thấy một lão già râu tóc hoa râm từ ngoài bước vào, nói :

- Té ra ba vị cô nương đều có mặt cả, vậy già đây bước vào chẳng hóa ra đường đột lắm ?

Ba cô gái vừa nhìn thấy lão già, thì liền đồng thanh nói :

- Thứ Tống phó bang chủ, vì ba chị em chúng tôi không hay ông đến nên không kịp bước ra nghênh đón, xin ông bỏ lỗi cho ! Lão già vội vàng nói :

- Sao lại nói thế ! Trong khi ấy, đôi mắt của lão ta lại nhìn đăm đăm về phía Nghiêm Tiểu Long.

Cô gái mặc bộ y phục lụa màu thiên thanh vội vàng lên tiếng :

- Tôi xin giới thiệu để nhị vị được biết ! Nói đoạn, nàng đưa tay chỉ về hướng lão già và quay mặt nhìn Nghiêm Tiểu Long nói :

- Vị này là Thiết Toán Bàn Tống Khu Trạch lão anh hùng, tức phó bang chủ Thất Tinh Bo ở Lạc Dương mà bấy lâu nay tên tuổi vang lừng cả Trung Châu ! Nghiêm Tiểu Long vòng tay nói :

- Bấy lâu nay tôi rất ngưỡng mộ Ông ! Cô gái ấy lại giới thiệu tiếp :

- Còn vị này là Nghiêm Tiểu Long thiếu hiệp, tức Càn Khôn Bát Chưởng trong bang Hoài Dương ! Đôi mắt của Tống Khu Trạch bất giác hiện lên những tia sáng lạ lùng, nói :

- Thực là hạnh ngộ ! Ba cô gái đều cúi mình mời khách ngồi. Tống Khu Trạch cũng không khách sáo gì cả, thản nhiên ngồi xuống ghế rồi đưa mắt ngó xung quanh một lượt mỠstyười nói :

- Hiện nay Gia Lăng đang ở trong một bầu không khí căng thẳng. Các nhân vật khét tiếng trong hai phe hắc bạch đã đến đây chẳng phải ít, để tham dự vào cuộc tấn công Ngũ Hành Cốc. Nhưng mỗi phe phái đều có sự tính toán riêng của mình, hay thậm chí đều có sự thù hằn lẫn nhau, khó phân biệt ai bạn ai thù. Tệ bo trước đây cũng có nhiều mối tư thù với một số phe phái, do đó, theo già đây đoán, thì trước khi tiến hành việc tấn công Ngũ Hành Cốc ắt sẽ xảy ra một cuộc thanh toán nhau rất tàn khốc. Số người của già đây ít ỏi, thế cô, nên hôm nay già định đến đây xin lệnh sư ra tay tương trợ ! Tưởng Nguyệt Hoa lấy làm lạ hỏi :

- Chỉ có một mình phó bo chủ đến hay sao ?

Tống Khu Trạch lắc đầu nói :

- Chỉ có già đây cùng với Đổng bo chủ và Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình đến. Ngoài ra còn có độ ba bốn tên trợ thủ đắc lực trong bo mà thôi ! Tưởng Nguyệt Hoa lộ vẻ nghi ngờ nói :

- Trước đây, khi chị em chúng tôi theo chân gia sư đến làm khách tại quí bo, chẳng phải Đổng bo chủ có nói, là nhất định không tham dự vào những chuyện thị phi của võ lâm, và vì thế gia sư tôi cật vấn đến ông ấy phải cứng miệng đó hay sao ?

Tống Khu Trạch cười :

- Thì ra ba vị cô nương vẫn còn nhớ việc ấy ! Nhưng nên hiểu rằng trước kia khác, mà bây giờ lại khác. Lẽ thường là khi người ta đã xếp đặt kế hoạch xong mới chịu hành động. Do đó, trước đây vì chưa có thời cơ, nên tệ bo chủ không muốn hành động liều lĩnh… Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Theo như lời nói của phó bo chủ thì hiện giờ đã có thời cơ rồi phải không?

Tống Khu Trạch mỉm cười nói :

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng vì một việc quan trọng hơn, ấy là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình, người bạn chí thân của tệ bo chủ trên đường đi đến Thất Tinh Bo đã ra tay giết chết một môn đồ của Huyền Băng Lão Mị, nên khiến lão ấy tìm đến cửa gây sự. Vì thế, đã xy ra một trận ác chiến, nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Do đó, Huyền Băng Lão Mị hăm dọa rằng, cấm ngặt không cho Thất Tinh Bo can dự đến việc riêng của bọn họ, nếu trái lại, thì họ sẽ tàn sát hết sạch số người trong Thất Tinh Bo. Chính vì lời hăm dọa đó, đã làm cho tệ bo chủ hết sức căm tức, kéo nhau đến Gia Lăng… Nói đến đây, Tống Khu Trạch mặc bỗng biến sắc, vung tay lên quét chưởng ra, khiến một luồng kình phong cuốn thẳng ra cửa sổ, đồng thời người ông ta cũng lao vút ra ngoài.

Ba cô gái không khỏi lấy làm lạ, cùng đưa mắt nhìn theo về hướng cửa sổ. Chẳng mấy chốc sau, Tống Khu Trạch lại bước trở vào nhà, sắc mặt hầm hầm giận dữ.

Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Phó bo chủ đã trông thấy gì thế ?

Sắc mặt của Tống Khu Trạch đã bình tĩnh trở lại, lắc đầu nói :

- Lũ gian phải không dám nghênh chiến, nên bỏ chạy. Vì chúng chạy quá mau, già đây không đuổi kịp, nên không biết đấy là ai. Song có thể đoán chắc là lũ môn đồ của những lão quái vật ấy chứ không ai xa lạ ! Nghiêm Tiểu Long biết Tống Khu Trạch nói số quái vật ấy là có ý muốn ám chỉ số người của Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị và Bắc Quốc Song Ma.

Sắc mặt của Tống Khu Trạch bỗng trở thành trịnh thượng nói :

- Già đến đây hết sức bí mật, nhưng chẳng ngờ chúng nó lại bám sát theo dõi. Riêng già thì không có gì đáng sợ, nhưng chỉ sợ lại liên lụy đến ba vị cô nương và Nghiêm thiếu hiệp. Chúng có thể hiểu lầm các vị là người cùng một phe với tệ bo ! Tưởng Nguyệt Hoa mỉm cười :

- Chị em chúng tôi cũng không phải là hạng người sợ rắc rối, việc ấy xin phó bo chủ an lòng. Nhưng có điều là tại sao phó bo chủ lại biết chị em chúng tôi nghỉ ở tại khách sạn này ?

Tống Khu Trạch nói :

- Vì vừa rồi già trông thấy Lâm cô nương và Dư cô nương xuất hiện ở trên đường, nên mới âm thầm theo dõi đến đây.

Tưởng Nguyệt Hoa bỗng “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, rồi gót sen nhún mạnh lao thẳng người ra ngoài cửa sổ.

Nàng lao vút đi nhanh như một ánh chớp. Khi ra đến bên ngoài, thì trông thấy một bóng đen đang núp bên cạnh một gốc thông to.

Bóng người ấy vừa trông thấy Tưởng Nguyệt Hoa thì có ý định bỏ chạy, những chẳng ngờ khi Tưởng Nguyệt Hoa đã bay thoắt đến, cùng một lúc với tiếng quát giận dữ, người ấy liền vung đao chém nhanh ra như một cơn gió lốc.

Tưởng Nguyệt Hoa vừa lách mình tránh vừa thò tay mặt chụp lấy lưỡi đao, trong khi chưởng trái nhanh như chớp giáng trúng thẳng vào b vai của y.

Thế là bóng người ấy chỉ kịp hự lên một tiếng khô khan rồi té ngửa ra đất.

Tức thì, Tưởng Nguyệt Hoa nhanh nhẹn túm lấy hắn, xách bổng lên, nhy trở vào phòng.

Mọi người trông thấy khóe miệng của người ấy đang trào máu bầm đen, tắt thở chết tốt rồi.

Tưởng Nguyệt Hoa không khỏi sửng sốt, vì thấy cái chết của người ấy thật là đáng nghi. Vừa rồi nàng không hề đánh hết tay, mà chỉ dùng có một nửa chân lực, thế mà hắn chết đi thực là lạ lùng.

Tống Khu Trạch đưa mắt nhìn qua xác chết một lượt nói :

- Tưởng cô nương chớ quá bận tâm nghĩ ngợi. Hắn đã chết đúng theo mệnh lệnh, vì nếu chẳng thế, thì mọi sự bí mật bị tiết lộ ra ngoài rất nguy cho họ ! Tưởng Nguyệt Hoa nói :

- Nếu vậy phó bo chủ biết được người này chăng ?

Tống Khu Trạch lắc đầu :

- Không biết, nhưng già đoán là trong đêm nay có thể còn xảy ra chuyện nữa. Số người tìm đến gây sự chắc chắn là những người có mối cựu thù với lệnh sư, vậy ba cô nương cần phải đề phòng cẩn mật. Hiện giờ, già còn đang bận việc nên phải trở về, nếu lệnh sư có trở lại, thì xin nhờ ba cô nương nói lại là có tôi đến ! Nói dứt lời, ông ta bèn đứng lên cáo lui.

Ba cô gái và Nghiêm Tiểu Long cung kính tiễn chân ông ta ra khỏi cửa. Khi trở vào phòng, Tưởng Nguyệt Hoa đưa đôi mắt buồn bã nhìn Nghiêm Tiểu Long một lượt nói :

- Tôi xin giới thiệu thiếu hiệp với nhị vị sư muội của tôi ! Đôi bên đã gặp nhau từ nãy giờ, nhưng không biết tên tuổi nhau mà thôi. Sau khi Tưởng Nguyệt Hoa giới thiệu, Nghiêm Tiểu Long mới biết cô gái mặc áo lụa màu thiên thanh tên gọi là Lâm Nguyệt Trinh, còn cô gái mặt áo đen tên gọi là Dư Nguyệt Châu, họ đều lấy chữ Nguyệt làm chữ lót như nhau cả.

Dư Nguyệt Châu nói :

- Tưởng sư tỷ, Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình là người mưu trí tuyệt luân, võ công trác tuyệt, có thể nói là một nhân vật lỗi lạc khét tiếng trong võ lâm hiện nay, thế tại sao Tống Khu Trạch lại bo là thiếu thực lực ?

Nghiêm Tiểu Long nói :

- Theo tại hạ thì dụng ý của Tống Khu Trạch khó mà lường được.

Nhưng trong đêm nay rất có thể là có việc, tại hạ sẽ lên nóc nhà đi tuần, nếu thấy có gì lạ thì sẽ hú khẽ một tiếng để báo động với ba vị cô nương ! Nói đoạn, y liền xê dịch thân hình, nhanh nhẹn lao thoắt ra ngoài cửa sổ, rồi nhún mình nhy thẳng lên nóc nhà, tìm một chỗ có bóng tối ẩn kín.

Lúc đó, trên trời trăng sáng vằng vặc, khung cnh chung quanh hiện lên m hồ. Nghiêm Tiểu Long trông thấy thành Gia Lăng lưng dựa núi, trước mặt cũng là núi, địa thế lồi lõm, chỗ cao chỗ thấp, khác hẳn cảnh vật ở nơi khác.

Bỗng khi ấy, y nhìn thấy trên nóc nhà cách xa y mấy trượng, có ba bóng người phải nhanh, trông thấy nhẹ nhàng như ba đợt khói. Ba bóng người ấy không tiến về phía y mà chỉ lướt xéo rồi bay mất hút.

Trong lúc đó, y bỗng nghe từ phía sau lưng mình có tiếng nói khẽ của Tưởng Nguyệt Hoa :

- Hai chúng ta hãy theo dõi ba bóng người ấy, được không ?

Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, vì Tưởng Nguyệt Hoa tiến sát đến bên cạnh y mà y chẳng hề hay biết. Y quay mặt lại nhìn nàng một lượt.

Tưởng Nguyệt Hoa kéo lấy cánh tay của Nghiêm Tiểu Long, rồi vọt người bay lên :

- Thời cơ để lỡ thì sẽ mất đi, mau ! Nghiêm Tiểu Long nói :

- Còn các cô ấy đâu ?

- Đều đi ra ngoài cả rồi ! Nghiêm Tiểu Long cũng không nói gì thêm. Y trông thấy ba bóng người phía trước lao đi rất nhanh và đã mất hút nơi một khu vườn rất rộng.

Đấy là một khu vườn chung quanh một ngôi nhà to, có cây cối rậm rạp. Khi hai người tiến vào đến ngôi nhà to ấy thì ẩn mình trên tàng cây che kín, đưa mắt nhìn vào trong, thấy nơi ấy có đến trên mười gian lầu gác, xây cất rất khéo léo và to tát.

Từ nơi một gian lầu hai tầng ngay trước mặt hai người, bỗng xuất hiện mấy đốm lửa, khiến một số bóng người khá đông trong nhà, in lên khung cửa sổ che kín bằng giấy rất rõ ràng.

Nghiêm Tiểu Long nói nhỏ :

- Thực không ngờ gian nhà to này lại là nơi tập trung một số đông nhân vật giang hồ. Nếu ta không vào hang cọp, thì đâu thể nào bắt được cọp con. Tại hạ có ý muốn tiến đến gian lầu ấy rình xem số người kia là những nhân vật nào ?

Tưởng Nguyệt Hoa đáp :

- Tôi cũng có ý nghĩ như thế, chúng ta hãy cùng đến đó đi ! Tức thì, c hai người liền nhanh nhẹn lướt tới, rồi bất thần nhún người nhy vọt lên không, đưa tay nắm lấy cành cây để mượn sức rồi vọt luôn ra thực xa, nhắm hướng nóc nhà bay tới.

Trong khi hai người chưa đứng thật vững thì bỗng nghe có tiếng kêu kèn kẹt, rồi thấy cánh cửa phòng được mở to và từ trong bước ra độ mười lăm, mười sáu người mặt y phục đen. Hai người hốt hong nằm phục sát xuống mái nhà, đưa mắt chú ý nhìn thật kỹ.

Họ trông thấy số người ấy bước ra khỏi gian lầu độ mấy trượng, thì đều dừng chân đứng lại c. Liền đó, nghe có một giọng nói rất khẽ :

- Gần đây có không ít nhân vật thuộc hai phe hắc bạch trong võ lâm kéo đến vùng Gia Lăng này. Họ đến đây là có ý định xông vào Ngũ Hành Cốc của chúng ta. Trong giang hồ đồn đại rằng cốc chủ của chúng ta chính là Ngọa Long cốc chủ, một trong Vũ Nội Bát Kỳ, không rõ có phải thực như thế không? Họ lại đồn đại là Hàn Thiết Quan Âm, Ngô Câu kiếm và Giáng Long kinh đều ri vào tay của cốc chủ chúng ta… Lại có một giọng nói khác tiếp :

- Chẳng cần biết lời đồn đại trong chốn giang hồ thực hay gi, vì đấy đều là việc riêng của cốc chủ,

không bận đến chúng ta phải tìm hiểu làm gì. Nhưng riêng việc số người có ý định xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc đều là những thù địch mạnh mẽ, cho nên cốc chủ đã ra lệnh phân đà Gia Lăng phải phân tán, rồi dùng thủ đoạn ám sát đánh cho một đòn nặng nề ! Nghiêm Tiểu Long nghe thế trong lòng không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ :

- “Chẳng ngờ khu nhà này lại chính là phân đà Gia Lăng của Ngũ Hành Cốc. Nếu không có việc khám phá bất ngờ, thì ai nhìn vào cũng tưởng đây là một khu nhà ở của một vị quan viên, hoặc một ông phú hộ nào. Hừ, Ngôn Như Băng lại có ý định thâm độc là dùng thủ đoạn ám sát để hạ đối phương !” Tiếp đó, hai người lại nghe một giọng nói ấm áp, nhưng rất khẽ nổi lên :

- Cốc chủ không hề lo sợ, duy có đối với Thang Bà Tử là để ý đề phòng ít nhiều. Lão bà ấy cũng là người giỏi sử dụng chất độc vô hình.

Nếu chúng ta gặp bà ấy ở đâu thì nhất định áp dụng mọi thủ đoạn thâm độc hạ sát bà ấy ngay, hầu trừ đi mối họa sau này ! Tưởng Nguyệt Hoa bỗng hừ một tiếng.

Nghiêm Tiểu Long bỗng cm thấy xương sống lạnh buốt, kinh hãi thầm nghĩ :

- “Thang Bà Tử chẳng phải là sư phụ của các cô ấy hay sao ? Người chuyên sử dụng chất độc vô hình, chắc chắn không phải là một nhân vật thuộc chính phái !” Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một bóng người bay thoắt đến như một cn gió, từ trên đáp xuống trước mặt số người ấy rồi vội vàng cất tiếng nói :

- Chẳng rõ ai đã tiết lộ, nên chỉ trong chốc lát đây là sẽ có người kéo đến, vậy các vị đã chuẩn bị phân tán chưa ?

- Tất c đều đã chuẩn bị xong, chúng ta hay đi ngay ! Tiếng “ngay” vừa dứt thì mười mấy bóng người ấy ùn ùn nối gót nhau lao vút ra khỏi khu nhà, không còn trông thấy hình bóng đâu nữa.

Tưởng Nguyệt Hoa vội vàng nói :

- Chúng ta cũng đi thôi ! Chốc nữa đây nếu có người đến bắt gặp chúng ta ở nơi này, lầm tưởng chúng ta là môn hạ của Ngũ Hành Cốc thì thực không làm sao giãi bày nỗi oan được ! Nghiêm Tiểu Long đồng ý rồi nói tiếp :

- Lời nói của cô nương hữu lý lắm. Nhưng tại hạ cần phải theo dõi bọn họ để tìm hiểu xem bọn họ trú ngụ Ở đâu ?

Vừa nói dứt lời, thì y đã vọt người bay thẳng lên không, lướt đi như một mũi tên.

Tưởng Nguyệt Hoa không ngờ Nghiêm Tiểu Long nói đi là đi ngay.

Đến khi nàng hay kịp thì Nghiêm Tiểu Long đã phi thân xa ngoài mười trượng và lẫn khuất mất hình bóng trong đêm rồi. Bởi thế, nàng liền nghiến chặt hai hàm răng, dậm chân vọt người lên không sử dụng thuật khinh công thượng thặng nhắm hướng Nghiêm Tiểu Long vừa bỏ đi đuổi riết tới.

Vừng thái dương chói ngời rực rỡ trên mặt sông Gia Lăng, phơn chiếu những áng mây đủ màu sắc rực rỡ trên nền trời, trông thực ngoạn mục.

Trên một con đường to gối đầu với sông Gia Lăng khách bộ hành qua lại đông như kiến. Con đường ấy càng đi càng cao, trông chẳng khác nào một cái thang bắc lên trời.

Nơi đoạn giữa con đường ấy, Nghiêm Tiểu Long đang đi thẫn thờ hướng về phía trên. Suốt đêm qua y đã mệt nhọc theo dõi số môn hạ của Ngũ Hành Cốc, nhưng vẫn không đuổi kịp họ, nên cm thấy thất vọng vô cùng.

Giữa lúc y đang chậm rãi bước đi, thì bỗng nghe có tiếng gọi :

- Nghiêm lão đệ ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng gọi, thì thấy dưới mái hiên của hiệu Vọng giang đình tửu lâu sát bên vệ đường, có một người đang đứng nhìn thẳng về phía y. Sau khi Nghiêm Tiểu Long nhận rõ đối phương thì vô cùng mừng rỡ :

- Dung tổng phiêu đầu, sao ông lại đến đây thế ?

Vừa nói, y vừa nhắm hướng gian tửu lâu ấy đi thẳng tới.

Dung Thanh Vân cười nói :

- Qu thật là ở đâu cũng có thể gặp gỡ bạn cố tri được c ! Nói đoạn, ông ta đưa mắt nhìn qua khách bộ hành chung quanh một lượt, rồi kéo lấy cánh tay của Nghiêm Tiểu Long nói nhỏ :

- Đi, chúng ta hãy vào trong ấy nói chuyện sau.

Bên trong gian tửu lầu thực khách thưa thớt. Hai người cùng tìm đến một chiếc bàn kín đáo ngồi xuống.

Dung Thanh Vân nói nhỏ :

- Lão đệ, trong chuyến đi này lão đệ đã tìm ra manh mối gì chưa ?

Riêng Đào thiếu hiệp chắc là đã tìm ra được rồi ! Nghiêm Tiểu Long lắc đầu gượng cười rồi cất tiếng than dài. Y đang định nói rõ cho Dung Thanh Vân nghe mọi nỗi gian truân của mình trong chuyến đi này, thì ngay lúc ấy bỗng có năm gã đàn ông mặt mày lạnh lùng hung dữ từ ngoài bước thẳng vào, đến ngồi nơi một chiêc bàn bên cạnh hai người.

Có một gã trong bọn người ấy vừa nhìn thấy Dung Thanh Vân và Nghiêm Tiểu Long không ngớt liếc mắt dò xét mấy lượt. Kế đó, hắn lại thì thầm nói nhỏ gì với bốn gã kia một lúc. Bởi thế, bốn gã đàn ông nọ liền quay mặt về phía hai người, quắc mắt nhìn qua một lượt.

Dung Thanh Vân hạ giọng nói thực khẽ :

- Lão đệ, năm gã này nhìn lão đệ với ánh mắt rất khác lạ. Vậy lão đệ có biết lai lịch của bọn họ không ?

Nghiêm Tiểu Long lắc đầu nói :

- Không được biết ! Hiện giờ tại hạ đã trở thành một nhân vật mà tất c các bang phái đều để ý. Sở dĩ có tình trạng đó là vì Nhất Chân Tử lão tiền bối đã được bổn bang gii cứu như vừa rồi. Tại hạ lúc nào cũng giữ thái độ bình tĩnh mới có thể không bị rối trí trước tình trạng đó ! Nghiêm Tiểu Long vốn có ý định nói rõ cho Dung Thanh Vân nghe mục đích chuyến đi này của mình, nhưng vì y đề phòng tiết lộ trước sự tò mò của năm quái nhân vừa bước vào, nên tạm thời yên lặng không nói gì thêm nữa.

Qua một lúc sau, thực khách lần lượt bước vào hiệu đông đo, trong số ấy có rất nhiều nhân vật thuộc hai phe hắc bạch trong võ lâm. Vì người đông nên tiếng nói chuyện đã trở thành ồn ào.

Nghiêm Tiểu Long thừa c hội ấy mới hạ giọng kẻ rõ lại cho Dung Thanh Vân nghe những việc mình đã gặp gỡ trong chuyến đi này.

Dung Thanh Vân chỉ nghiêng tai lắng nghe chứ không hề chen vào nói một câu nào c. Đợi đến khi Nghiêm Tiểu Long nói dứt, ông ta mới cau chặt đôi mày rậm lại, nói :

- Dung mỗ cm thấy những việc mà lão đệ gặp gỡ thực có nhiều điều đáng ngờ vực lắm ! Nghiêm Tiểu Long gật đầu nói :

- Tại hạ cũng có ý nghĩ như vậy. Nhưng tổng phiêu đầu hãy nói rõ ý kiến của riêng mình trước xem sao ?

Dung Thanh Vân đưa ly lên miệng nhấp một ngụm rượu, mới lên tiếng :

- Việc ác Phán Quan Chu Phi trong khi nắm chặt cổ tay của Tưởng Nguyệt Hoa rồi bỗng mặt mày bất thần biến sắc, buông tay bỏ chạy chính là một điều đáng nghi ngờ ! - Còn điểm thứ hai ?

- Kế đó Chu Phi lại kéo nhau trở lại một lần nữa, bốn tên đồng đảng của hắn chia nhau vây đánh lão đệ và Tưởng cô nương nhưng trong khi bọn họ sắp đoạt được thắng lợi, thì lại bỗng nhào lăn ra đất như bị trúng một đòn đánh nặng nề, rồi lại kéo nhau bỏ chạy đi. Điểm này chắc chắn bên trong có lắm điều đáng ngờ vực ! Nghiêm Tiểu Long nói tiếp :

- Về hai điểm ấy, tại hạ đều có suy nghĩ qua và nghi rằng rất có thể có một người nào đó đã ra tay ám trợ cho chúng tôi ! Dung Thanh Vân mỉm cười nói tiếp :

- Lão đệ được Tưởng Nguyệt Hoa đỡ về khách điếm. Nàng đã lấy ra một viên thuốc cắt đôi để chia nhau uống, sau đó thì lão đệ bị mất đi mọi sự sáng suốt, thú tính sống dậy, chứng tỏ chẳng phi lão đệ bị mũi tên độc ấy gây ra, mà phi đặt nghi vấn nơi nửa viên thuốc của Tưởng Nguyệt Hoa đã cho lão đệ uống ! Nghiêm Tiểu Long không khỏi đỏ bừng sắc mặt.

Dung Thanh Vân lại tiếp :

- Lúc Thang Bà Tử gặp mặt lão đệ, tại sao không nhắc lại việc cũ hỏi về viên Phích độc bo châu ?

Nghiêm Tiểu Long giương đôi mắt tròn xoe đầy kinh ngạc nói :

- Phi đấy ! Chính tại hạ cũng không làm sao hiểu được việc đó ! Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn Nghiêm Tiểu Long cất tiếng than dài :

- Lão đệ, qu thực lão đệ đã nhất thời thiếu hẳn sáng suốt ! Mọi điều rắc rối đều xuất phát từ nơi Tưởng Nguyệt Hoa c ! Thang Bà Tử là người giỏi sử dụng chất độc vô hình, tất nhiên là thầy nào trò nấy. Trong giới giang hồ chẳng phi có một nhân vật tài ba nào đã ám trợ cho lão đệ đâu, mà đấy thực sự là Tưởng Nguyệt Hoa đã bí mật giở trò đó ! Nếu lão đệ thực sự đã lấy được viên Phích độc bo châu thì khi bị trúng mũi tên độc không thể không đem ra dùng để cứu chữa. Riêng nửa viên thuốc màu đỏ mà Tưởng Nguyệt Hoa đã cho lão đệ chứng tỏ cụ thể là lão đệ chưa lấy được viên Phích độc bo châu. Chính vì lẽ đó, mà Thang Bà Tử mới im lặng không hề để cập đến vấn đề đó ! Nghiêm Tiểu Long như vừa bừng tỉnh cơn mộng. Đến chừng ấy, y mới hiểu rõ được mọi lẽ, nghiến chặt hai hàm răng giận hầm hầm nói :

- Nếu chẳng có tổng phiêu đầu sáng suốt vạch trần mọi lẽ, thì tại hạ rất có thể sẽ bị sa vào cạm bẫy của đối phương ! Dung Thanh Vân nói :

- Lão đệ chớ nói vậy, vì Tưởng Nguyệt Hoa cô nương, tựa hồ đã thực sự có lòng yêu lão đệ. Được một người bạn má hồng như thế, thì việc xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc cũng sẽ bớt đi được nhiều nỗi gian nguy lắm ! Ngay bên cạnh chiếc bàn của hai người, có một số người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn ăn uống. Nghiêm Tiểu Long nhìn thấy trong số người ấy, có một người tuổi độ tứ tuần, da mặt đen đúa, mắt cọp mũi lâm, dưới cằm trơn láng không một chòm râu, dáng điệu trông thực oai vệ, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ huỳnh, trên lương có giắt sáu món ám khí hình thoi. Người ấy không ngớt đưa mắt chú ý nhìn vào y, khóe miệng hiện lên một nụ cười vui vẻ.

Nghiêm Tiểu Long thấy vậy liền quắc mắt nhìn qua người ấy một lượt.

Dung Thanh Vân trông thấy tia mắt của Nghiêm Tiểu Long khác thường, nên liền quay mặt nhìn

về phía chiếc bàn nọ. Bỗng đôi mắt của Dung Thanh Vân liền sáng ngời, hối hả đứng lên, cất tiếng chào một người cũng đang ngồi chung một chiếc bàn ấy :

- Ngu lão sư ! Từ ngày xa cách đến nay, lão sư cũng được bình an chứ ?

Tức thì, Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý đang ngồi trong chiếc bàn ấy liền đứng lên bước tới, tay bắt mặt mừng với Dung Thanh Vân, rồi cùng vui vẻ hàn huyên không ngớt miệng.

Riêng tại chiếc bàn có năm gã đàn ông hung tợn cùng ngồi khi nãy, bỗng thấy có một gã mặt xanh bất ngờ nhướng cao đôi mày, rồi cất giọng âm u sâu hiểm cười nhạt, quắc mắt nhìn thẳng về phía Dung Thanh Vân và Ngu Vạn Lý.

Ngu Vạn Lý bất thần giương to đôi mắt sáng ngời rồi vung mạnh chưởng mặt lên, vỗ xuống mặt bàn. Qua một tiếng bốp thực to, chiếc bàn gỗ liền bị bể ra làm bốn năm miếng, sụp đổ cả xuống đất.

Cả hiệu ăn đều kinh hoàng, tất cả mọi người đều im phăng phắc, có hàng mấy trăm ánh mắt đều đổ dồn về phía Ngu Vạn Lý.

Ngu Vạn Lý cười nhạt nói :

- Họ Lâu kia, ngươi cười gì thế ? Các ngươi nên biết Đà Giang Ngũ Hung chỉ có thể xương hùng ở vùng phía Đông tỉnh Qung Đông mà thôi, bước đến đất Gia Lăng này các ngươi không thấm vào đâu cả ! Gã đàn ông mặt xanh liền nhảy vọt lên quát to :

- Ngu Vạn Lý, ông làm oai với ai thế ? Món nợ cũ năm xưa cũng đến lúc ông phải trả rồi, chúng ta hay bước ra khỏi hiệu so tài cho biết ai hơn ai kém ! Tiếng nói chưa dứt, thì mặt mày của y đã biến sắc, hai mắt của hắn trợn ngược, bắp thịt trên mặt đều co rút, tai mắt mũi họng đều trào máu bầm đen, buột miệng kêu to một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Tứ hung còn lại không khỏi kinh hoàng, nhất thời đứng phắt dậy.

Nhưng bất ngờ cả bọn mặt mày đều biến sắc, rồi thất khiếu cũng trào máu bầm đen ngã ra chết tốt.

Tất cả thực khách hiện diện trông thấy thế đều kinh hoàng thất sắc.

Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn nhau một lượt, trong lòng đã thầm hiểu mọi lẽ.

Lúc ấy, người đàn ông đứng tuổi, mặc chiếc áo dài màu thổ huỳnh, trên lưng có giắt sáu món ám khí hình thoi, bỗng cất tiếng than khẽ rồi nói :

- Phân tán mỏng để dùng thủ đoạn ám sát hạ đối phương quả là một âm mưu hết sức thâm độc !

Xem ra tại Gia Lăng này sẽ không có một ngày nào được yên ổn ! Nghiêm Tiểu Long nghe qua không khỏi giật nẩy mình, thầm nói :

- “Người này tại sao lại biết việc ấy ?” Lúc bấy giờ, Đà Giang Ngũ Hùng tuy đều đã chết hết, nhưng bọn họ còn có một số bằng hữu và đồng đảng đang hiện diện. Số người này không ngớt quét những tia mắt sáng ngời như điện, nhìn khắp bốn bên, có ý định nhận xét kẻ nào đã ám hại Đà Giang Ngũ Hùng như vậy.

Thế rồi, có một gã đàn ông mặc áo đen, mũi xẹp môi trớt, mặt tràn đầy sát khí, nhắm thẳng phía Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý từ từ bước tới.

Dung Thanh Vân đoán biết người này đã hiểu lầm Ngu Vạn Lý là kẻ đã ra tay ám hại Đà Giang Ngũ Hùng, nên định bước tới gây sự. Bởi thế, đôi bên lời qua tiếng lại, có điểm nào không hợp nhau, tất sẽ sinh ra một cuộc xô xát ác liệt ngay. Do đó, trong óc ông ta liền lóe lên một ý nghĩ, to tiếng mắng :

- Môn hạ của Ngũ Hành Cốc qu là hết sức ác độc, dám ngang nhiên dùng đến thủ đoạn bỉ ổi ! GÃ đàn ông mặc áo đen ấy nghe thế không khỏi sửng sốt, trợn mắt nhìn Dung Thanh Vân nói :

- Ông căn cứ vào đâu để dám phán đoán đấy là việc làm của Ngũ Hành Cốc?

Dung Thanh Vân cười nhạt :

- Ngôn Như Băng là người sở trường sử dụng chất độc tối nguy hiểm.

Năm người này rõ ràng là đã trúng chất độc mà chết. Nếu như Ngu lão sư qu có tài nghệ tuyệt luân như thế thì chẳng phi tôn giá bước đến để tìm lấy cái chết hay sao ?

Người võ lâm chẳng những rất lão luyện về nhân tình thế thái, mà còn rất nhanh trí trong sự nhận định mọi vấn đề, nên chỉ nói qua là hiểu được ngay. Bởi thế, gã đàn ông mặc áo đen nghe qua không khỏi giật mình, thầm nghĩ :

- “Lời nói qu thực hữu lý, suýt nữa ta đã hiểu lầm và gây ra chuyện” Hắn ta nghĩ thế, nên liền vòng tay thi lễ với Dung Thanh Vân, nói :

- Tại hạ vì nhất thời thiếu sáng suốt, may mắn được sự giãi bày của các hạ, tại hạ thực biết n lắm ! Nói đoạn, hắn liền bước tới bên cạnh Ngu Vạn Lý đưa mắt nhìn xem rất kỹ những xác chết rồi thò tay định lật những xác chết ây lên… Bỗng nhiên có một tiếng quát lạnh lùng :

- Không thể mó đến được ! GÃ đàn ông mặc áo đen ấy vừa chạm năm đầu ngón tay vào xác chết thì cm thấy có một luồng hi tê buốt rất lạ lùng, theo những đầu ngón tay tràn vào c thể, nên vội vàng rút tay trở về, biến hắn sắc mặt.

Dung Thanh Vân nói :

- Giờ đây chỉ còn lấy đòn khiêng những xác chết ấy ra ngoài ngoại ô, dùng lửa thiêu đi mới được. Ngoại trừ biện pháp ấy thì không còn biện pháp nào hơn nữa ! Nói đoạn, ông ta đưa mắt ra hiệu cho Nghiêm Tiểu Long sớm rời bỏ địa điểm rắc rối này.

Ngay lúc ấy, có người lên tiếng bo bọn hầu bàn tìm người vào khiêng xác chết. Chẳng mấy chốc sau, từ ngoài bước vào trên mười tên lực lưỡng, xác c đòn cáng để khiêng xác chết ấy đi. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân bèn thừa c hội lộn xộn lén bỏ đi luôn.

Nào ngờ, Nghiêm Tiểu Long đã bị kẻ khác chú ý từ lâu, nên bọn họ vừa bước ra là đã có người bí mật theo dõi rồi.

Hai người cùng ro bước, men theo con đường mé sông Gia Lăng, cùng bàn bạc với nhau về chuyện xy ra vừa rồi, nên bất giác đã tiến sâu vào một khu rừng cổ thụ chọc trời.

Ngay lúc ấy, bỗng họ nhìn thấy trên một cây tùng cổ thụ, có một lão ăn mày già, râu tóc rối bời, chiếc áo vá hàng trăm lỗ, đang nằm ngủ vắt vẻo trên những cành tùng, ngáy to như sấm, hai ống quần xắn ngược lên thực cao, để lộ hai chân gầy đét như hai que củi và đầy đất cát d bẩn.

Lão ăn mày già ấy ngủ có vẻ ngon giấc lắm, tiếng ngáy mỗi lúc một to hơn. Dung Thanh Vân và Nghiêm Tiểu Long thấy thế, không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau.

Nơi cành tùng của lão ăn mày đang ngủ cách xa mặt đất độ ba trượng.

Lão ta nằm nguyên thân người trên cành cây, còn tứ chi thì buông thõng l lửng, ngay đến chiếc đầu đầy tóc rối của lão ta cũng buông thõng xuống.

Nếu là một người tầm thường, thì chắc chắn không ai lại to gan dám nằm ngủ như thế. Rõ ràng lão ăn mày này là một người có võ công tuyệt thế.

Một cao thủ trong võ lâm tai mắt luôn luôn rất thính nhạy, chỉ cần nghe một tiếng động khẽ hi lạ là đã cnh giác đề phòng rồi, có đâu như lão ăn mày này, khi hai người đi sát bên mà vẫn ngủ ngon lành như nằm trên giường êm ấm. Hơn nữa, lão ta có vẻ như càng ngủ càng say, chắc chắn là lão ta gi vờ.

Bỗng đâu, lão ăn mày ấy nói ú ớ như đang nằm m :

- Đằng trước có cọp, đằng sau có sói, xem ra lão hóa tử ta khó bề ngủ được yên rồi ! Nói dứt lời, lão ta lại ngáy pho pho như sấm nổ.

Hai người nghe thế lại không khỏi giật mình. Nhưng liền đó bỗng họ trông thấy tại một lùm cây ở phía trước mặt có nhiều bóng người ùn ùn chạy đến như bay. Vì bọn họ chạy quá nhanh nên chỉ trong

chốc lát là đã đến nơi.

Số người ấy có đến mười người tuổi tác không đều nhau và đều là cao thủ trong giới giang hồ. Cầm đầu số người ấy là một lão già mặt mày có vẻ sâu hiểm. Lão ta cất giọng âm u cười nhạt :

- Nghiêm thiếu hiệp, gia chủ tôi đang muốn gặp thiếu hiệp gấp. Xin thiếu hiệp hãy theo già đi ngay, chớ nên chống cự ! Trong khi nói, đôi mắt của lão ta sáng quắc, nhìn chòng chọc vào mặt của Nghiêm Tiểu Long.

Nghiêm Tiểu Long cười nhạt rồi gằn giọng :

- Tôn giá làm thế nào biết được tại hạ ? Chủ nhân của tôn giá là ai ?

Xin tôn giá hãy nói cho rõ ràng, tại hạ không phi là hạng người dễ phỉnh gạt đâu ! Lão già ấy bèn cười nhạt, đáp :

- Xin thiếu hiệp hãy mau theo già đi ngay, khi gặp mặt chủ nhân của già thì sẽ rõ. Thời c không chờ đợi, nếu chậm trễ thì dù hối hận cũng không còn kịp nữa ! Dung Thanh Vân không hề lo ngại đối với số người vừa xuất hiện cn đường, mà ông ta hết sức chú ý đến lão già ăn mày đang gi vờ nằm ngủ trên cành cây. Nhưng nào ngờ đâu, chỉ trong chớp mắt là lão già ăn mày ấy biến mất đi đâu rồi. Bởi thế, Dung Thanh Vân không khỏi hết sức kinh hãi.

Trong khi đó, Nghiêm Tiểu Long đã nhận ra số người trước mặt mình chính là bọn môn hạ của lũ yêu tà, nên không muốn giằng co dài dòng với họ, nhướng cao đôi mày, vung chưởng lên quét ra một luồng kình khí… Lão già nọ liền cất tiếng cười khanh khách, nhy lui ra sau, nhanh nhẹn dẫn số người cùng đi bỏ chạy.

Bọn người ấy đến hết sức bất ngờ, mà bỏ đi cũng hết sức kỳ lạ khiến Nghiêm Tiểu Long cau mày nghĩ ngợi, nhưng không tìm hiểu được nguyên nhân gì đã khiến số người ấy lại có hành động lạ lùng như vậy ?

Dung Thanh Vân bỗng nói :

- Lão đệ, chúng ta đang bị kẻ lạ mặt theo dõi rồi ! Nghiêm Tiểu Long vội vàng quay người nhìn trở lại, thì trông thấy trên con đường vừa đi qua có rất nhiều người đang kéo nhau chạy nhanh về phía họ.

Bỗng đâu, có một tiếng cười to ha h từ xa vọng đến :

- Nghiêm Tiểu Long, ngươi thoát khỏi lưỡi câu nhưng chạy không thoát khỏi mẻ lưới. Ngươi hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói, để theo chúng ta đến ra mắt Huyền Băng Thần Quân ! Tiếng nói vừa dứt, thì người ấy cũng đã phi thân đến nơi. Nghiêm Tiểu Long đưa mắt nhìn lên, thì thấy đấy chính là

gã đàn ông to lớn, tay cầm kiếm, râu ria xồm xoàm.

Nghiêm Tiểu Long không chờ hắn đứng vững, nhanh nhẹn tràn đến tấn công chớp nhoáng ngay.

Cái tên Càn Khôn Bát Chưởng của y nào phi do mau mắn mà thành danh, bởi thế, khi chưởng lực vừa đánh ra thì cuồng phong dấy động ào ào, rít gào như muôn ngàn đợt sóng biển, có sức mạnh khiến ai trông thấy cũng phi kinh tâm.

Vì biết rằng, cần phi ra tay áp đo kẻ thù trước, hầu giành lấy phần chủ động, nên Nghiêm Tiểu Long vung tay đánh ra là đã đánh tới tấp ba thế võ liên hoàn ác liệt, khiến đối phương gần như không còn chống đỡ được nữa, phi nhào qua lộn lại để tránh né, trong khi thanh gươm cầm trong tay hoàn toàn không dùng vào đâu được c. Bởi thế, gã đàn ông to lớn ấy giận dữ la hét rền trời.

Bọn đồng đảng của hắn cũng đồng thanh hét vang rồi ùn ùn tràn tới.

Dung Thanh Vân trông thấy thế liền quát to một tiếng, rồi nhanh nhẹn rút cây Giáng Ma Chữ có ba cạnh bén của ông ta xuống, siết chặt trong tay.

Trong giới giang hồ, Dung Thanh Vân được gọi là Thần Lực Vy Hộ, là người có sức mạnh đánh nghìn cân, do đó khi ông ta vung cây Giáng Ma Chữ đánh ra, tức thì bên địch có ba tên bị hất bắn đi, vũ khí tung ra khỏi tay, hổ khẩu tay của chúng cũng bị tét nên kinh hãi nhào lui ra sau, buột miệng kêu lên thành tiếng.

Nhưng số còn lại vì ỷ phe mình đông hơn, nên lại ùn ùn tràn tới tấn công dồn dập và vô cùng ác liệt. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân dần dần đa thấy thấm mệt, nên tay chân cũng chậm chạp hơn trước.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có hai tên địch đang vây đánh Dung Thanh Vân bỗng mặt mày biến sắc, há miệng gào lên một tiếng thảm thiết.

Dung Thanh Vân đang vung ngọn Giáng Ma Chữ dùng thế Thái sơn áp đỉnh từ trên giáng xuống, trông thấy thế thì giật mình sửng sốt. Nhưng ông ta không còn thu tay trở lại kịp, nên ngọn Giáng Ma Chữ quét thẳng vào đầu hai đối thủ ấy, khiến chúng bị vỡ sọ, máu óc bay ra tứ tung, ngã lăn xuống đất chết không kịp trối.

Nghiêm Tiểu Long thấy vậy tưởng Dung Thanh Vân đã chính tay hạ được đối phương nên tinh thần liền phấn chấn trở lại, dùng Càn Khôn bát chưởng nhanh nhẹn công ta tới tấp.

Chẳng ngờ khẻ địch lúc ấy chẳng khác nào những con thiêu thân, tự động nhào lăn vào vùng chưởng phong đang cuốn tới. Chúng đua nhau gào lên thảm thiết, trong khi thân xác bị luồng chưởng lực của Nghiêm Tiểu Long quét bay ra xa, rồi ri trở xuống đất, kẻ vỡ đầu, đứa gãy xương, chết ngay tức khắc.

Một số ít còn lại trông thấy thế thì không khỏi sợ hãi, đua nhau quay người bỏ chạy đi mất.

Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân đều toát mồ hôi nhễ nhại, sức lực gần như cạn kiệt. Dung Thanh Vân đưa mắt nhìn qua số xác chết nằm la liệt trong rừng nói nhỏ :

- Lão đệ, nếu chúng ta không nhờ sự ám trợ của vị Phong Trần Kỳ Cái ấy thì chắc chắn c hai chúng ta đều khó bo tồn tính mạng ! Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng nghe từ nơi kín đáo trên chót ngọn cây có một giọng ấm áp cười nhạt :

- Lão hóa tử ta chỉ cốt đến đây để xem chi cho vui mắt, nên chẳng dám cướp công của kẻ khác như vậy ! Sau lưng các ngươi còn có kẻ cường địch, các ngươi hãy để ý mới được. Riếng cá tính của lão hóa tử đây, nếu ai không động đến ta thì ta cũng không động chạm gì tới họ ! Hai người nghe qua không khỏi sửng sốt, vì theo lời nói của lão già ăn mày kia chắc chắn không phi là do lão ta đã ám trợ, mà chính có một người nào khác. Nhưng người ấy là ai ? Quả khiến cho hai người khó đoán ra được.

Giữa lúc ấy, về hướng đường cũ bỗng lại thấy có by tám bóng người nữa chạy nhanh về hướng hai người. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân trông thấy thế đều hết sức lo âu, vội vàng thủ thế để chờ đối phó với kẻ địch.

Nhưng bỗng họ nghe thấy một chuỗi cười to :

- Dung tổng phiêu đầu, kể từ ngày xa cách nhau, ông vẫn được bình yên chứ?

Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân không khỏi sửng sốt, ngửa mặt nhìn lên, trông thấy số người vừa kéo đến đều là cao thủ của các phe chính phái, gồm có Huyền Vũ Kiếm Triệu Cửu Khuê thuộc phái Võ Đang, Xuyên Vân Nhạn Trương Húc Hầu, Hành Sơn Thần Cung Thủ Chư Vệ, Song Chưởng Chấn Thiên Tiêu Hướng Vinh, Thiên Long Hoàng Trần Hào, La Phù T Hữu Khoái Kiếm Trương Lý và Trương Lâu, Điểm Thương Phong Kiếm Miêu Cương Chân và Nhật Nguyệt Tỏa Tâm Luân Tây Môn Chúc.

Người vừa lến tiếng nói chính là Song Thủ Chấn Thiên Tiêu Hướng Vinh ở Hành Sơn. Ông ta là người mình cao tám thước, tướng mạo vô cùng oai phong. Ông ta trong khi nói vẻ mặt tươi cười, nhưng kịp khi trông thấy xác chết nằm ngổn ngang trong rừng, thì sắc mặt liền lộ vẻ kinh dị, nhếch môi hỏi :

- Dung huynh, số xác chết này đều do nhị vị hạ sát phải không ? Lai lịch của bọn họ như thế nào ?

Dung Thanh Vân cm thấy hết sức khó tr lời, nên gượng cười nói :

- Nếu bo chúng tôi giết họ thì cũng thực không hoàn toàn đúng. Bọn họ đều là môn hạ của Huyền

Băng Lão Mị ! Tiêu Hướng Vinh cất tiếng cười to :

- Dung huynh bình nhật tỏ ra thành thực ngay thẳng, thế sao hôm nay lại tỏ vẻ quanh co như vậy ? Bọn yêu tà này thực ra giết đi cũng đáng đời có gì đâu ?

Dung Thanh Vân không khỏi đỏ bừng sắc mặt, lắc đầu cười :

- Sự thật là có nhờ người ám trợ nên mới may mắn đắc thắng mà thôi ! Tiêu Hướng Vinh buột miệng ồ lên một tiếng dài, rồi không hỏi gì nữa. Ông ta bèn quay qua lần lượt giới thiệu từng người cho đôi bên được biết nhau.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã đứng ngay đỉnh đầu nhưng trong rừng vẫn lờ mờ như cnh hoàng hôn.

Tiêu Hướng Vinh nói :

- Dung tổng phiêu đầu hiện giờ định đi về đâu ?

Dung Thanh Vân nói :

- Dung mỗ cùng với Nghiêm lão đệ đây, chẳng qua có ý đi dạo chi chứ không có mục đích gì c. Vì hồi sớm mai này, tại Vọng Giang Đình tửu lầu xy ra cái chết rất lạ lùng của số người thuộc nhóm Đà Giang Ngũ Hùng, khiến ai nấy đều bàn tán xôn xao, cho rằng đấy là môn hạ của Ngũ Hành Cốc đã sử dụng chất độc để ám hại. Bởi thế, thực ra thì Dung mỗ cũng có ý muốn tìm hiểu tung tích của bọn thủ hạ Ngũ Hành Cốc ! Tiêu Hướng Vinh gật đầu nói :

- Bọn chúng tôi cũng đang có ý định ấy, nhưng có điều là việc xy ra hồi sáng sớm nay không thể võ đoán là hành động của Ngũ Hành Cốc được ! Ngay lúc ấy, Nhật Nguyệt Tỏa Tâm Luân Tây Môn Chúc nói to lên :

- Cái gì ? Ngoại trừ Ngũ Hành Cốc thì còn có ai lại dùng đến thủ đoạn hèn mạt ấy ?

Tiêu Hướng Vinh kêu lên một tiếng rồi nói :

- Chỉ đáng trách là Tiêu mỗ bấy lâu nay quá giữ kín miệng, cho đến bây giờ, trong giới giang hồ bọn yêu ma ùn ùn xuất hiện thì mọi người mới biết được sự thực của võ lâm ! Hành động bỉ ổi vừa rồi ai lại dám nói chẳng phải là do bọn chúng gây ra, vì ngoại trừ Ngũ Hành Cốc là kẻ đáng nghi, lại còn có những tay khét tiếng sử dụng chất độc như Thang Bà Tử chẳng hạn. Hơn nữa, lại còn có cả Phi Phụng Bang và một bang phái bí mất gần như không ai được biết là Cửu Long Giáo, cũng đang âm thầm hoạt động ! Phi Phụng Bang mấy năm trước nào có ai nghe đến, ngay đến bây giờ bang chủ là ai vẫn chưa khám phá ra được ! Riêng Thang Bà Tử thì gần đây mới được số người Vô Tình Tú Sĩ tiết lộ ra cho biết. Còn về Cửu Long Giáo thì mãi cho tới ngày hôm nay mới được nghe Tiêu Hướng Vinh nói tới.

Bởi thế, quần hùng không thể ng ngác đưa mắt nhìn nhau. Xuyên Vân Nhạn Trương Thúc Hầu hỏi :

- Tiêu lão sư chớ nên đặt điều nói bướng ! Cửu Long Giáo từ trước đến nay nào có nghe nói đến bao giờ đâu ?

Tiêu Hướng Vinh nghiêm sắc mặt nói :

- Chính Tiêu mỗ đây, từ trước đến nay cũng nào có nghe qua ? Nhưng vừa cách đây ba hôm trước, Tiêu mỗ có việc đi ngang qua vùng núi Lãng Trung, trông thấy có một người bị thương gần chết, nên ra tay cứu chữa cho y và hỏi lý do tại sao y bị nạn thì người ấy chỉ nói đứt quãng được có ba tiếng Cửu Long Giáo rồi tắt thở ! Giữa lúc mọi người đang nói chuyện, thì bỗng nghe có tiếng hú ghê rợn từ trên nền trời cao vọng đến bên tai.

Tất c quần hùng đều không khỏi giật mình kinh hãi.

Liền đó, ai nấy đều trông thấy một thân hình to lớn từ trên ngọn cây rừng bay xẹt xuống. Người ấy vừa đứng yên đôi chân, liền gằn giọng quát to :

- Lão phu là Ngũ Âm Tỳ Bà Thủ Tiềm Túc !

Chương 24: Độc Dược Vô Hình

Trong khi Tiềm Túc nói, thì đôi mắt của lão ta quét qua một lượt, tức thì, tia mắt của lão chiếu ngời ánh sáng hung tợn, cất giọng ghê rợn cười.

Liền đó, bóng người bất thần ùn ùn tràn tới. Thì ra Ngũ Âm Tỳ Bà Thủ Tiềm Túc đã dẫn theo vây cánh không phải là ít.

Thần Lực Vy Hộ Dung Thanh Vân và số quần hùng chung quanh sắc mặt đều bình thơn không hề có sự thay đổi nào. Bọn họ đều biết khó tránh được một cuộc xô xát ác liệt, nên ai nấy đều tập trung tinh thần và thủ thế để sẵn sàng đối phó.

Tiềm Túc vừa dứt tiếng cười thì liền gằn giọng quát to :

- Thủ hạ của lão phu đã bị ai sát hại ? Hãy mau tr lời, nếu không thì tất cả đều bị hủy diệt, chừng ấy chớ nên oán trách lão phu là xuống tay ác độc ! Tiêu Hướng Vinh cười nhạt nói :

- Tiềm Túc, ông lớn lối làm gì thế ? Số người hiện diện tại đây, về mặt võ công hay danh vọng đều vượt qua ông cả. Một kẻ vô danh tiểu tốt mà lại lên giọng khoác lác, chẳng sợ người ta cười cho hay sao ?

Tiềm Túc tức giận đến nổ tung lồng ngực, quay về phía Tiêu Hướng Vinh quát hỏi :

- Tôn giá là ai ? Chắc có lẽ là một bậc tài ba cái thế ?

Tiêu Hướng Vinh mỉm cười :

- Thật không dám tự hào là kẻ tài ba cái thế, nhưng nếu đem tôi so sánh với các hạ thì thanh danh vẫn cao hơn một bậc ! Còn rơiêng tôi là ai thì ông hãy nhớ kỹ hình dáng của tôi rồi về hỏi lại lệnh sư sẽ rõ ! Giọng nói của ông ta có ngụ ý mắng Tiềm Túc là kẻ hậu sinh tiểu bối, không đáng mặt hỏi tên họ một bậc lão tiền bối như ông ta.

Sắc mặt của Tiềm Túc trở thành xám ngắt, lạnh lùng đáng sợ. Lão ta cất tiếng cười ghê rợn, rồi quay lại nói thì thầm với một người cùng đi.

Người ấy lãnh mạng quay người lại, vọt lên cao, rồi nhắm hướng khu rừng bỏ chạy bay đi.

Tiềm Túc lạnh lùng khẽ khoát tay cười ghê rợn :

- Lão phu hễ ra tay thì chắc chắn không còn một người nào thoát chết được. Nếu các vị không chịu nói thực thì có khác nào mặc nhiên thừa nhận là kẻ đã sát hại thủ hạ của lão phu ?

Tiêu Hướng Vinh cất giọng lạnh lùng nói :

- Ông dựa vào đâu để nói như vậy ? Các thủ hạ của ông đến khu rừng này để làm gì ?

Tiềm Túc là một lão già hết sức tinh ranh, nên đưa mắt quét qua là đã trông thấy Nghiêm Tiểu Long cũng có mặt trong số quần hùng. Nghiêm Tiểu Long chính là một người mà sư huynh của lão ta, tức Vô Tình Tú Sĩ đang cần đến gấp. Bọn thủ hạ của lão ta bám sát theo dõi Nghiêm Tiểu Long, chắc chắn là bọn chúng đã bị chết dưới tay của quần hùng chứ không còn gì nghi ngờ nữa. Lão ta đã biết rõ điều đó, nhưng cố tình hỏi thế hầu che lấp sự thực ấy đi.

Tiêu Hướng Vinh bèn nói tiếp :

- Tiềm bằng hữu sao không nói thẳng ra cho anh em được biết là số thủ hạ của ông tại sao phải thiệt mạng và đích thân ông đến đây có mục đích gì ? ông nên biết là đôi mắt của anh em chúng tôi không hề bị một hạt cát nào lọt vào cả. Với tên tuổi nhỏ bé của ông, trong trường hợp này thử hỏi có dọa được ai ?

Giọng nói của Tiêu Hướng Vinh gay gắt, làm cho ai nghe cũng phải khó chịu.

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía sau lưng Tiềm Túc có một gã đàn ông to lớn, tay cầm một lưỡi búa ngắn, lách mình bước ra, to tiếng quát :

- Thưa đưng gia, cùng nói bá láp với bọn ấy làm gì ? Hãy để thuộc hạ dạy cho chúng một bài học ! Gã đàn ông ấy không chờ Tiềm Túc đồng ý, liền tràn ngay tới, vung tay tấn công vào đối phương. Hắn ta đã dùng thế Ngô cương phạt quế khiến lưỡi búa sáng ngời lao vút tới như một luồng điện xẹt, công thẳng vào Tiêu Hướng Vinh.

Khi lưỡi búa của y đi được nửa chừng, thì bỗng bất thần biến thế võ, vung tay xoay tròn khiến bóng búa chập chờn khắp nơi, gây thành một ngọn kình phong rít ào ào công thẳng tới, qu hết sức lợi hại.

Tiêu Hướng Vinh đưa chân lách sang bên trái ba thước, với một thân pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng.

Gã đàn ông to lớn ấy, tài nghệ cũng không phải vừa, vung nhanh lưỡi búa bám sát theo như hình với bóng, khiến kình phong dấy động.

Tiêu Hướng Vinh lách mình tránh liên tiếp ba lượt, rồi đột nhiên vọt thẳng người lên không, nhào lộn trở xuống, thò nhanh chưởng mặt ra, giáng thẳng vào Tích tâm huyệt của gã đàn ông ấy nhanh như chớp.

Sau một tiếng hự khô khan, tức thì gã kia ngã lăn xuống đất lăn tròn như một tng đá ra xa ngoài hai trượng, máu tươi từ trong mồm tuôn ra như suối, nằm yên dưới đất không còn cử động nữa.

Tiềm Túc thấy thế hết sức tức giận. Bọn bộ hạ của y đứng chung quanh cũng hò reo quát tháo. Thân hình to lớn của Tiềm Túc liền tràn tới một bước, sắc mặt đầy sát khí, quát to :

- Tôn giá qu là ngông cuồng tột bực ! Lão phu không còn làm sao nhẫn nhịn được nữa. Hãy đỡ thử một chưởng của lão phu đây ! - Chậm đã ! Tiêu Hướng Vinh nhanh nhẹn nhảy ra sau ba thước, mỉm cười đầy vẻ trêu cợt.

Chưởng mặt của Tiềm Túc đã đưa cao ngang vai, nghe thế liền cười nhạt :

- Ngươi còn định nói gì nữa ?

Lúc ấy, từ trên ngọn cây bỗng có mấy bóng người lao xuống. Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân vừa nhìn rõ số người ấy thì mặt không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Thì ra số người ấy chính là Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Đoàn Thừa Tiên và Đồ Lôi, tức người đàn ông đứng tuổi có nước da đen đúa, mặc chiếc áo dài màu thổ huỳnh mà bọn họ gặp ban sáng.

Nghiêm Tiểu Long cùng Dung Thanh Vân liền nói nhỏ với Ngu Vạn Lý, thuật rõ mọi việc đang xảy ra cho ông ta nghe. Trong khi đó, Đồ Lôi đưa mắt nhìn thẳng về phía Tiềm Túc, nhưng thực sự thì lỗ tai vẫn chú ý lắng nghe câu chuyện giữa ba người.

Đồ Lôi không phải nghe trộm mà vì lẽ chân tướng của mình chỉ có Ngu Vạn Lý, Trình Nam Giang và Đoàn Thừa Tiên được biết mà thôi, nên không muốn để lộ cho Nghiêm Tiểu Long và Dung Thanh Vân hiểu rõ điều đó. Ngay lúc ấy, Tiêu Hướng Vinh cất tiếng cười ha hảû nói :

- Tiềm bằng hữu, câu hỏi của tôi vừa rồi sao ông bạn không chịu trả lời, mà lại bảo không còn nhẫn nhịn được nữa ? ông đến gây sự với chúng tôi hay là chúng tôi đã gây sự với ông.

Tiềm Túc cười nhạt :

- Ngươi định lý sự với lão phu phải không ? Nên biết là lão phu không hề bị… Tiêu Hướng Vinh quát to một tiếng, đôi chưởng vung lên đánh mạnh ra nghe một tiếng vút, khiến một luồng kình lực cuốn tới ào ào.

Tiềm Túc không ngờ ông ta lại ra tay đánh trước, nên liền nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi lại vung tay tràn tới nhanh như chớp, trong khi chưởng mặt nhanh nhẹn chém ngang về phía đối phương. Chưởng lực của lão ta êm ru không hề nghe một tiếng gió rít.

Khi hai luồng chưởng lực va chạm thẳng vào nhau, thì Tiêu Hướng Vinh bỗng biến hẳn sắc mặt, loạng choạng thối lui ra sau năm sáu bước mới đứng yên lại được.

Tiếp đó, Tiềm Túc lại vung chưởng trái lên công nhanh ra. Chưởng lực ấy đánh trúng thẳng vào người của Tiêu Hướng Vinh thì chắc chắn ông ta sẽ bị thiệt mạng… Nhưng không ngờ ngay lúc ấy sắc mặt của Tiềm Túc biến hẳn, vì lão ta cảm thấy có một luồng kình lực vô hình cuốn tới, hất bắn luồng chưởng lực âm nhu của ông ta tung lên trời.

Liền đó, sau một tiếng kêu quái dị, mọi người trông thấy từ trên cành lá rậm rạp có một lão già ăn mày gầy đét rơi thẳng xuống như một con diều đứt dây.

Trong khi thân hình lão ta chưa rơi đến mặt đất thì bất thần lại vọt thẳng về phía trước, vung tay lên là bóng chưởng chập chờn đầy trời, chẳng khác một trận mưa rào, công thẳng về phía Tiềm Túc. Thế công ấy hết sức cao thâm hiểm hóc, nhắm thẳng vào các huyệt đạo quan trọng của đối phương. Đồng thời, lão ta cất tiếng mắng :

- Tên bất lương kia, ngươi phá giấc ngủ lão hóa tử, vậy lão hóa tử ta nào có tha cho ngươi được ! Lão già ăn mày ấy, võ công hết sức tinh tuyệt, thế đánh nào cũng thần kỳ bí hiểm, mà lại nhanh nhẹn ồ ạt phi thường, khiến Tiềm Túc luống cuống cả tay chân, thét lên không ngớt miệng.

Số quần hùng hiện diện đều hết sức kinh dị. Bọn họ đều là những người có đôi mắt tinh tường, đều là các cao thủ có tên tuổi và lão luyện trong giới giang hồ, nhưng vẫn không làm thế nào đoán hiểu nổi chưởng lực của Tiềm Túc tại sao lại bị hất bắn lên trời như thế.

Tiêu Hướng Vinh lúc ấy đã trấn tĩnh trở lại, nhưng khắp cả người đều toát mồ hôi lạnh vì quá sợ hãi.

Lúc đó, Tiềm Túc từ thế bị động đã dần dần giành lại được thế quân bình với địch, cười nhạt :

- Lão ăn xin này lai lịch thế nào ?

Lão ăn mày liền trợn to đôi mắt :

- Ta đây là tổ tông của ngươi ! Tiềm Túc giận dữ, nên sử dụng đến những thế chưởng ác liệt nhất công thẳng ra tới tấp.

Ngay lúc đó, bỗng từ phía chân trời xa có một tiếng hú trong ngần cao vút vọng vào cánh rừng.

Đồ Lôi vội vàng quay về Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang nói thì thầm một lúc. Trình Nam Giang gật đầu rồi lại đem lời nói của Đồ Lôi loan truyền kín trong số quần hùng.

Tiếng hú mỗi lúc một gần, chẳng mấy chốc thì ai nấy thấy có mấy bóng người lướt thẳng vào khu

rừng nhanh như gió. Số người ấy chính là Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma.

Vô Tình Tú Sĩ bước nhanh tới, vung tay áo quét ra một luồng kình lực.

Lão già ăn mày liền kêu to lên một tiếng quái dị, rồi bị hất bắn ra sau ngoài một trượng. Lão ta nhanh nhẹn quay người trở lại rồi vọt bay về phía trước. Khuôn mặt gầy đét chỉ còn da bọc xương của lão ta giận dữ đến xám ngắt.

Vô Tình Tú Sĩ chẳng thèm để ý đến lão ăn mày ấy, sắc mặt lạnh lùng gằn giọng nói :

- Nghiêm Tiểu Long, ngươi hãy bước đến tr lời những câu hỏi của Lệ mỗ. Nếu ngươi bằng lòng nói thực thì Lệ mỗ sẽ chừa cho ngươi một con đường sống ! Trong đám quần hùng bỗng có người cất tiếng cười nhạt :

- Thực quả là lớn lối ! Vô Tình Tú Sĩ hừ một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, đôi mắt sáng rực và lạnh lùng như băng giá.

Nghiêm Tiểu Long ngửa mặt lên, dõng dạc bước tới, cười nhạt :

- Tại hạ và ông không oán không thù gì cả, thế tại sao ông vẫn bám sát theo để làm lắm điều khó khăn là vì lẽ gì ?

Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Lệ mỗ chỉ hỏi ngươi mấy câu mà thôi ! Nghiêm Tiểu Long cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Vậy ông hỏi gì thì hỏi xem nào ?

Vô Tình Tú Sĩ hừ một tiếng rồi nói :

- Côn Luân Nhất Chân Tử đã bị ai bắt mang đi đâu ?

- Tôi không được biết ! - Lệ mỗ mắt sáng như sao, tiên đoán mọi việc không sai, vậy lời nói của ngươi thử hỏi có gạt ai được ?

Nghiêm Tiểu Long phá lên cười to ha hảû :

- Ông tiên đoán mọi việc không sai, vậy lại còn đi hỏi tại hạ thì chẳng hóa ra thừa lắm hay sao ?

Vô Tình Tú Sĩ cất tiếng cười sâu hiểm, sắc mặt vẫn điềm nhiên, nhưng thực ra trong lòng đang hết sức căm tức :

- Nghe đâu bang Hoài Dương đã được sát nhập vào Phi Phụng Bang, việc ấy chẳng hay có thực

chăng ?

Nghiêm Tiểu Long gằn giọng tr lời :

- Ông là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, tên tuổi vang lừng trong võ lâm, thế sao lại đi tin những lời đồn đại vô căn cứ ?

Vô Tình Tú Sĩ gằn giọng quát :

- Ta hỏi ngươi có đúng hay không ?

- Đấy chẳng qua là những lời đồn đại, chuyện không nói có mà thôi.

Nhưng việc ấy thì có quan hệ gì đến ông ?

- Lời nói của ngươi qu thật là đúng. Chính thân mình còn lo không xong, có đâu lại đi lo đến chuyện của kẻ khác, qu là kẻ không biết tự lượng sức mình ! Giọng nói của một lão bà bất thần từ phía trái cánh rừng vọng đến.

Câu nói chưa dứt, thì mọi người đã trông thấy Thang Bà Tử tóc bạc trắng như bông cũng vừa xuất hiện. Phía sau lưng bà ta còn có ba cô gái là Tưởng Nguyệt Hoa, Dư Nguyệt Châu và Lâm Nguyệt Trơinh theo sát bên cạnh.

Tưởng Nguyệt Hoa nhanh nhẹn bước tới trước mặt Nghiêm Tiểu Long cất giọng giận dỗi :

- Anh này thật lạ, hại chị em chúng tôi tìm kiếm muốn hụt hơi ! Nghiêm Tiểu Long trông thấy ba cô gái môn đồ của Thang Bà Tử bất thần xuất hiện, thì không khỏi than thầm. Câu nói của Tưởng Nguyệt Hoa y nào chẳng biết có một ngụ ý ở bên trong, bởi thế, mặt mày liền bừng đỏ, gượng cười nói :

- Tại hạ vì bị bạn bè lôi kéo đi mãi không chịu buông, xin cô nương chớ trách cho ! Tưởng Nguyệt Hoa liền tươi cười không nói gì nữa.

Vô Tình Tú Sĩ trông thấy Thang Bà Tử xuất hiện thì mặt không khỏi ít nhiều biến sắc, hạ giọng :

- Thang Bà Tử, bà bo rằng chính mình lo cho mình chưa xong, không biết tự liệu sức là nghĩa làm sao ?

Thang Bà Tử cười nhạt :

- Bọn các ông hiện đang rơi vào cnh thiên la địa võng, thế mà vẫn không hay biết gì cả ! Ngôn Như Băng trong Ngũ Hành Cốc có dụng tâm sâu độc, muốn chăng lưới bắt hết các ông, nên hiện giờ ở khắp chung quanh khu rừng, lão ta đều có bố trí tay chân để chờ cả hội hành động.

Lão bà tử ta vì không nở đưa mắt nhìn một cuộc thm sát sắp xảy ra, nên mới đến đây để báo động cho các ông hay, hầu đề phòng chất độc vô hình của đối phương ! Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng :

- Tại sao bà lại có thể ra vào thong thả như thế ?

Đôi mắt của Thang Bà Từ bỗng sáng quắc :

- Có lý nào ông lại quên mất Thang Bà Tử ta cũng là người nổi danh về sử dụng chất độc vô hình hay sao ?

Bà ta cất tiếng cười rồi lại nói tiếp :

- Tin hay không là tùy ông, nhưng dù cho ông có thể còn sống sót chạy thoát ra khỏi khu rừng này đi nữa, thì cái tên Vũ Nội Bát Kỳ của ông cũng sẽ tan thành mây khói ! Nói đến đây, bà ta quay về ba người môn đồ nháy mắt ra hiệu một lượt.

Ba cô gái ấy như đã lĩnh hội được thâm ý của Thang Bà Tử nên Tưởng Nguyệt Hoa vung tay ra nhanh nhẹn chụp lấy cổ tay của Nghiêm Tiểu Long siết cứng ngắt.

Thang Bà Tử cất tiếng cười to ha hảû, rồi nhanh nhẹn vọt người lên không cùng một lúc với ba cô gái. Nghiêm Tiểu Long bị Tưởng Nguyệt Hoa nắm chặt cổ tay nên cũng bất giác phải vọt người bay theo. Chỉ trong chớp mắt, hình bóng của năm người đã lẫn khuất giữa đám rừng rậm rạp.

Vô Tình Tú Sĩ hết sức giận dữ, nhanh nhẹn vung chưởng quét ra một luồng kình phong cuốn thẳng lên không trung. Qua một tiếng ào thực to, tức thì cành lá từ trên ngọn cây rơi rụng xuống như mưa, hoa cả mắt mọi người.

Đến khi cành lá đã rơi cả xuống đất, mọi người có thể nhìn rõ cảnh vật trở lại, thì Vô Tình Tú Sĩ và đồng bọn không khỏi biết hẳn sắc mặt.

Thì ra, tất cả quần hùng đều rút lui đi mất tự bao giờ. Ngay đến lão già ăn mày cũng không còn trông thấy hình bóng đâu nữa.

Mộ Phụng Tường lớn tiếng mắng :

- Thang Bà Tử đặt điều nói khoác, cốt đánh lạc hướng chúng ta, suýt nữa chúng ta đã sa vào cạm bẫy của bà ta ! Kỳ Hồng Phi lắc đầu nói :

- Theo sự nhận xét của tôi, thì Thang Bà Tử không hẳn là nói khoác, trái lại, việc này chắc có nguyên nhân của nó.

- Tuy Thang Bà Tử là người giỏi sử dụng chất độc vô hình, có thể ra vào tự do, chẳng ai dám ngăn

cản, nhưng số người tự xưng là chính phái kia, tại sao cũng ra vào tự nhiên, chẳng thấy xảy ra chuyện gì cả ?

Kỳ Hồng Phi cất tiếng hừ rồi nói :

- Nhưng anh cũng có thể dám quả quyết là bọn họ còn sống để rời khỏi khu rừng này không ?

Vô Tình Tú Sĩ cau đôi mày, đưa tay khoát qua một lượt, hạ giọng :

- Nhị vị chớ nên cãi vã chuyện vô ích ấy… Số ác ma ấy đều không khỏi biến hẳn sắc mặt. Bọn họ dù là hạng yêu tà khét tiếng, nhưng cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can.

Chẳng mấy chốc sau, cả bọn nhìn thấy có một người từ xa khấp khểnh chạy đến, khi còn cách họ ngoài trượng, thì bỗng đôi chân mềm nhũn, té khụy xuống đất.

Vô Tình Tú Sĩ liền di động thân hình, lướt nhanh đến sát bên cạnh người ấy, thò tay chụp lấy thân hình y. Lão trông thấy sắc mặt nạn nhân đã tái mét, đôi mắt đã đứng tròng, nên vội vàng quát :

- Ngươi đã gặp việc gì rồi ?

Người ấy cất giọng yếu đuối nói :

- Thuộc hạ đã bị trúng chất độc vô hình… Vừa mới nói đến đây, thì sắc mặt y bỗng biến hẳn, cất giọng đau đớn rên rỉ, rồi tai mắt mũi họng đều trào ra một dòng máu bầm đen, hôi thối.

Kế đó, chiếc đầu của y ngã ngang qua tắt thở chết tốt.

Ngay lúc ấy, khắp bốn phương tám hướng của khu rừng đều nghe văng vẳng tiếng gào ghê rợn vọng đến, chứng tỏ bọn thủ hạ của năm lão ác ma đã bị trúng chất độc vô hình chết đi không phải ít.

Tiềm Túc hiện sắc giận dữ, giậm chân cất giọng ghê rợn nói :

- Số môn hạ tình nhuệ do ta đã đào tạo ra đều bị chết một cách thm thiết hết cả ! Ngôn Như Băng, ta thề không đội trời chung với ngươi đó ! Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Tiềm Túc một lượt nạt :

- Giờ phút này mà còn đứng đó nói bá láp hay sao ?

Tiềm Túc sợ hãi im lặng không nói gì nữa.

Vô Tình Tú Sĩ lại nói :

- Chúng ta tốt nhất là nên nín thở lại, đồng thời vận dụng cương khí bo vệ lấy thân thể, xông thẳng

ra khỏi khu rừng trước đã rồi tính gì sẽ tính sau ! Nói dứt lời, lão ta liền đưa chân chạy trước, nhanh như một luồng gió.

Bốn lão ma kia liền nối gót chạy theo sau. Suốt dọc đường, họ trông thấy có rất nhiều thủ hạ bị trúng độc, nằm lăn ra đất chết, thất khiếu đều chy máu bầm dầm dề, do đó, cả bọn đều kinh hoàng nhưng không khỏi nghiến răng căm hận.

Bao nhiêu thuộc hạ cao cường của họ đều bị giết chết, thử hỏi họ không căm thù đến xương tủy sao được ?

Trong lúc ấy, khắp cả khu rừng đâu đâu cũng đều có một lớp khói sương mỏng bay mờ mịt theo chiều gió.

Vô Tình Tú Sĩ đoán biết lớp khói sương ấy chắc chắn là thứ chất độc vô hình của Ngôn Như Băng đã rơi ra, song lão ta chẳng hề dám mạo hiểm ngửi vào mũi một tí nào.

Số người của Vô Tình Tú Sĩ xông ra khỏi khu rừng, tiếp tục chạy tới độ năm by dặm đường, mãi đến lúc cả bọn cũng chạy đến sát bờ sông thì mới dừng chân đứng lại.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã ng về Tây, không gian trong ngần một màu xanh biếc, dòng sông chy nhẹ nhàng, phơn chiếu hình nh của cánh rừng xanh lục, trông cnh sắc hết sức xinh đẹp.

Tiềm Túc há miệng hít vào một hi dài rồi nói :

- Nín hi suýt chết ngộp mất ! Nhưng tiếng nói của Tiềm Túc vừa dứt, thì bất thần lão ta kêu lên một tiếng to, rồi vọt người nhảy thẳng lên không ba trượng và rơi trở xuống như một con diều đứt dây.

Sau một tiếng phịch thực to, cả thân người của Tiềm Túc đã rơi mạnh xuống mặt đất khiến sắc mặt của lão ta đã trở thành tái xanh như tàu lá, hai mắt trợn to như chiếc lục lạc, khóe miệng trào ra hai vệt máu bầm đen.

Vô Tình Tú Sĩ nhanh nhẹn tràn đến bên cạnh người của Tiềm Túc, thò tay ra bắt mạch cho lão ta, rồi lắc đầu thất vọng chứng tỏ không còn cách nào cứu chữa được lão ta nữa. Tuy thế, Vô Tình Tú Sĩ vẫn im lặng, không hề dám thấu lộ ý nghĩ ấy của mình ra cho mọi người biết.

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía xa có một giọng nói lạnh lùng bay theo chiều gió vọng đến tai mọi người :

- Ta kỳ hẹn cho các ngươi phải lui ra khỏi đất Tứ Xuyên trong vòng ba hôm, bằng không thì ta sẵn sàng chờ đón các ngươi đến chỉ giáo Ngũ Hành Cốc ! Tiếng nói ấy nghe mỗi lúc một xa. Tiếng “Cốc” sau cùng đã gần như không còn nghe rõ được nữa.

Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt đầy căm hận nhìn về hướng có tiếng nói.

Lão ta giậm chân rồi cùng Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma nhắm hướng Gia Lăng chạy nhanh tới, bỏ rơi xác chết của Tiềm Túc bên vệ đường không ngó ngàng gì đến cả.

Liền khi ấy, từ trong một khóm trúc mọc sát bờ sông, bỗng nghe có một tiếng “xoạt”, rồi có một bóng người từ nơi ấy vọt thẳng lên không, nhắm hướng bốn lão ác ma bỏ chạy đuổi theo gấp.

Bóng người ấy không ai khác hơn là Đồ Lôi. Sau khi thấy rõ được nơi trú ngụ của bốn lão ác ma ấy thì Đồ Lôi lại chạy trở lui ra ngoài thành.

Chàng không chạy nhanh như lúc nãy, mà chỉ thong th nhắm hướng ngôi miếu Thủy Thần tại vùng thượng du sông Gia Lăng đi tới.

Ngôi miếu Thủy Thần ấy nằm tại một khúc quanh của con sông, chung quanh trúc xanh bao bọc, từ xa nhìn vào chỉ thấy một màu xanh biếc, chứ không hề trông thấy hình bóng của ngôi miếu ấy.

Lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn, ráng chiều rực rỡ, mục đồng ngồi trên mình trâu thổi sáo nghêu ngao đi trở về nhà, những người nông phu cũng vác cuốc xa rời thửa ruộng. Khắp mọi nhà khói nấu cảm chiều đã bay lên nghi ngút, chim rừng cũng lần lượt bay về tổ cảnh hoàng hôn đã làm cho người ta có một cảm giác khoan khoái, dễ chịu.

Đồ Lôi đưa chân bước thẳng vào con đường mòn dẫn vào cánh rừng trúc. Chàng trông thấy cánh cửa chính của ngôi miếu đang được đóng chặt, hai câu liễn sn son ở hai bên cửa đã loang lở vì quá cũ kỹ, nhưng vẫn còn nhìn rõ được nét bút thật là cứng cáp. Đôi liễn ấy có ngụ ý khuyên răn người ta uống nước nên nhớ nguồn.

Đồ Lôi nhìn qua thì không khỏi cảm thấy rung động cả cõi lòng, vì từ bấy lâu nay trong lòng chàng đang có một nỗi khổ tâm lúc nào cũng giày vò tâm trí mình, nhưng chính chàng cũng không thể gii quyết cho dứt khoát được.

Chàng bất giác cất tiếng thầm than dài, rồi đưa tay khua chiếc khoen cửa năm tiếng liên tiếp.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe từ bên trong có tiếng nói của Trình Nam Giang vọng ra :

- Có phải Đồ Lôi lão sư đấy không ?

Đồ Lôi đáp :

- Chính là tôi đây ! Tức thì, hai cánh cửa nặng nề từ từ hé mở ra. Đồ Lôi lách mình bước vào, trông thấy quần hùng đang ngồi xếp bằng thành một vòng tròn, chính giữa bày rượu thịt. Khi họ vừa trông thấy Đồ Lôi thì tất cả đều ùn ùn đứng lên thi lễ. Đồ Lôi sau khi hàn huyên với họ đôi lời, bèn cùng

ngồi xuống ăn uống vui vẻ.

Dung Thanh Vân nói :

- Đồ lão sư có nghe ngóng được điều gì không ?

Đồ Lôi sau khi ngửa cổ uống hết một chén rượu đầy, mỉm cười nói :

- Vô Tình Tú Sĩ và đồng bọn suýt nữa bỏ mạng và tan nát cả tên tuổi ! Kế đó, chàng bèn đem mọi việc đã xảy ra thuật lại cho quần hùng nghe, khiến ai nấy đều lộ sắc kinh ngạc. Tiêu Hướng Vinh có vẻ ngờ vực nói :

- Nếu vậy, thì Ngôn Như Băng đã cho rơi chất độc vô hình khắp cả khu rừng, thế tại sao bọn chúng ta lại đi ra khỏi nơi ấy một cách yên lành được ?

Câu nói ấy tựa hồ như có ngụ ý ngờ vực về lai lịch của Đồ Lôi.

Rơiêng Đồ Lôi nào không biết được thâm ý đó của Tiêu Hướng Vinh nên bèn mỉm cười :

- Đối phó với kẻ địch là trước tiên nên tìm hiểu rõ kẻ địch ấy. Chất độc vô hình, Ngôn Như Băng nào có nhiều đến như thế ? Chắc chắn là ông ta không thể rơi khắp cả một khu rừng được, phương chi, chất độc ấy rất dễ bị gió thổi tan đi mất. Do đó, theo tôi đoán thì Ngôn Như Băng có ý đối phó thẳng với số ác ma đầu xỏ như bọn người của Vô Tình Tú Sĩ, chứ rơiêng đối với chúng ta là số người không chịu nổi một thế đánh, thì cần gì phải dùng đến chất độc đó ? Chính vì vậy, mà chúng ta có thể thoát ra khỏi khu rừng một cách an toàn ! Song Chưởng Chấn Thiên Tiêu Hướng Vinh nghe Đồ Lôi bo là số người của họ đối với Ngôn Như Băng là hạng người không chịu nổi một thế đánh thì trong lòng hết sức tức giận, cười nhạt nói :

- Bọn chúng ta thực sự là hạng người không chịu nổi một thế đánh hay sao ?

Đồ Lôi chỉ mỉm cười không tr lời gì cả.

Ngu Vạn Lý tằng hắng một tiếng nói :

- Tiêu huynh, chẳng phải tiểu đệ có ý nói xấu ông anh, nhưng vừa rồi Tiêu huynh suýt nữa đã bị thiệt thòi to dưới tay của Tiềm Túc, có lý nào Tiêu huynh đã quên rồi hay sao ? Hiện nay không phải là lúc tranh hơn thua trong lời nói, Tiêu huynh hà tất phải so đo như vậy ?

Tiêu Hướng Vinh nghe qua không khỏi đỏ mặt tía tai, hết sức thẹn thuồng, nhưng không biết tr lời làm sao.

Đồ Lôi phá lên cười to :

- Việc đã qua rồi nhắc lại làm gì nữa ? Rơiêng về võ công của Tiêu lão sư thì vừa rồi tôi có được xem rõ ràng, thực đáng là một bậc cao thủ hạng nhất trong võ lâm. Nhưng Tiềm Túc lại chính là sư đệ của Vô Tình Tú Sĩ, mà trong võ lâm ngày nay có đến Bát Kỳ, trong khi đó lại chỉ có một Tiềm Túc thôi, vậy Tiêu lão sư chớ nên xem đó là một việc khó chịu ! Tiêu Hướng Vinh trông thấy Đồ Lôi tìm lời bo vệ thể diện cho mình thì cn tức giận liền được dập tắt, mỉm cười nói :

- Đồ lão sư chớ nên bênh vực cho tôi làm gì, Tiêu mỗ vì nhất thời mất bình tĩnh nên đã nói lỡ lời, khiến Ngu huynh có lời khiển trách như thế.

Ngu huynh là một người bạn cố trơi, tôi đâu có lấy đó làm việc bất mãn được ?

Đồ Lôi cười nói :

- Như thế thì tốt lắm ! Nói đến đây, chàng dừng lại trong giây lát, tiếp rằng :

- Hiện nay chắc chắn số người của Vô Tình Tú Sĩ không khi nào bằng lòng bỏ đi, mà trái lại họ sẽ gây nên một trận phong ba. Trong trường hợp đó, chúng ta nên đứng ngoài vòng lấy mắt ngó, chờ đợi xem sự việc diễn biến thế nào rồi sẽ nghĩ cách đối phó sau. Nhưng các vị nên giữ bí mật hành tung hầu tránh mọi sự bất trắc đến với mình.

Quần hùng ăn uống xong, ngoại trừ Đồ Lôi, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên và Dung Thanh Vân còn thì tất cả đều đứng lên cáo từ.

Đồ Lôi nói :

- Chư huynh chưa vào ngôi nhà lầu sau khu vườn hay sao ?

Trình Nam Giang nói :

- Vì tuân theo lời dặn của Đồ lão sư nên chúng tôi đâu dám xông vào nơi đó một cách bừa bãi như vậy ? Trong gian ấy lại còn có ai nữa ?

Đồ Lôi nói :

- Người ấy có tính tình lạnh lùng rất quái dị, không hề nhúng tay đến chuyện thị phải và chẳng vị nể ai cả. Bốn vị hãy ở đây yên nghỉ để tôi đến đó gặp người ấy đã ! Nói đoạn, chàng bèn đưa chân bước thẳng ra phía sau ngôi miếu.

Đồ Lôi vượt qua một khong đất trống hơn một mẫu, mọc đầy cỏ dại, thì trông thấy có một ngôi lầu cao hai tầng, cột kèo đều mối mọt, mái ngói đã đổ. Trong cnh hoàng hôn, tòa lầu ấy trông lại có vẻ hoang vắng điêu tàn hơn.

Đồ Lôi nhún mình nhảy thẳng lên cao, rồi lướt tới hành lang ngôi lầu, tức thì, nghe một giọng nói trong trẻo từ trong vọng ra :

- Kỳ đệ đấy à ?

Đồ Lôi nhanh nhẹn lách mình bước vào, vui vẻ gọi to :

- Quỳnh tỷ ! Bên trong gian lầu này quét dọn rất sạch sẽ, lại có đặt một chiếc giường và một chiếc bàn.

Lãnh Diện La Sát đang ngồi ngay ngắn trên chiếc giường, khi thấy Đồ Lôi bước vào thì liền đứng lên tươi cười nói :

- Tỷ tỷ đoán biến giờ phút này đệ đệ thế nào cũng đến. Số nhân vật võ lâm hợp ở ngoài đại điện vừa rồi chắc là do đệ đệ dẫn họ đến ? Tỷ tỷ có lén nghe được họ nói chuyện nên cũng biết được một ít công việc rồi ! Đồ Lôi nói :

- Quỳnh tỷ, theo ý chị đoán thì mọi việc sẽ diễn biến ra sao ?

Lãnh Diện La Sát nói :

- Ngôn Như Băng giết gà để dọa khỉ, tựa hồ như rất thất sách. Số người của Vô Tình Tú Sĩ đâu có chịu thua, chắc chắn họ không thể nhịn ông ta. Như vậy thì tất cả mọi người trong võ lâm lại càng tin rằng Ngôn Như Băng có tịch nên mới nhúc nhích ! Đồ Lôi nói :

- Như vậy thì lại càng tốt. Vì cả hai phe họ đều bị tổn thất nặng nề, từ nay về sau trong võ lâm mới có hy vọng yên ổn được ! Lãnh Diện La Sát mỉm cười :

- Nếu được như lời của đệ đệ thì còn gì tốt hơn. Nhưng chỉ e là những phần tử tinh anh của võ lâm sẽ bị mất mạng đi quá nửa trong Ngũ Hành Cốc ! Kỳ đệ, em thừa nước đục thả câu trong hoàn cnh này có ích gì ?

Đồ Lôi nói :

- Vì tôi đã lỡ hứa với người ta nên phi giữ lời hứa đến cùng ! Lãnh Diện La Sát nói :

- Đệ đệ đã hứa với ai và hứa việc gì ?

Đồ Lôi bỗng ngó xuống nghĩ ngợi, qua một lúc thật lâu vẫn không tr lời. Lãnh Diện La Sát, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt của Đồ Lôi chờ đợi.

Đồ Lôi thở khì ra một hi dài rồi ngửa mặt nhìn lên nói :

- Để chốc nữa đây, tiểu đệ sẽ nói rõ lại cho Quỳnh tỷ nghe là mình đã hứa với ai, nhưng giờ đây tiểu đệ đang nghĩ ra một kế mượn tay kẻ khác để hạ kẻ thù, vậy tiểu đệ phải trở ra ngay đằng trước dặn dò mấy lời rồi sẽ trở vào gặp tỷ tỷ.

Nói dứt lời, chàng liền lao vút ra khỏi gian lầu đi mất.

Một vừng trăng liềm treo l lửng trên nền trời, sao thưa nhấp náy khắp đây đó. Ngọn gió đêm mát mẻ thổi qua khiến cánh rừng trúc không ngớt xào xạc nhịp nhàng với tiếng tùng reo vi vu khắp chốn. Cnh đêm khuya thật hết sức thanh tịnh.

Trên gian lầu cao, Đồ Lôi và Tô Chỉ Quỳnh đang sánh vai đứng dựa lan can, ngọn gió đêm không ngớt thổi tung tà áo của hai người khiến họ cảm thấy nhẹ nhàng, sng khoái.

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng dịu dàng hỏi :

- Kỳ đệ, em đã hứa giúp ai việc gì ? Có lý đâu đệ đệ tưởng tỷ tỷ đây không biết hay sao ?

Đồ Lôi không khỏi giật mình :

- Quỳnh tỷ đã biết ? Tiểu đệ không tin ! Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Đệ đệ đã hứa giúp cho Huỳnh ỷ Vân, bang chủ Phi Phụng Bang trộm giúp cho nàng loại linh đơn hiếm có của Ngôn Như Băng “Cửu chuyển phơn hồn đơn” ấy chứ gì ?

Đồ Lôi nghe thế không khỏi giật ny mình, kinh hãi giương to đôi mắt, không biết tr lời ra sao.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế không khỏi cất giọng trong trẻo như chuông bạc, cười một chuỗi dài nói :

- Kỳ đệ, em hãy yên lòng, tỷ tỷ nhất định không phá hoại việc làm ấy đâu ! Nói đến đây, bỗng nàng buột miệng than dài một tiếng nghe rất não nề.

Đồ Lôi đưa đôi mắt nhìn sững sờ vào Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Tỷ tỷ có điều gì không vui ?

Tô Chỉ Quỳnh đưa đôi mắt trong veo nhìn thẳng vào Đồ Lôi một lúc lâu mới nói :

- Phi Phụng Bang và Cửu Long Giáo là hai tổ chức hết sức bí mật, người cầm đầu cho đến ngày nay vẫn ít ai biết được lai lịch một cách rõ ràng… Đồ Lôi ngắt lời :

- Những chính tỷ tỷ đã biết bang chủ của Phi Phụng Bang là Huỳnh ỷ Vân rồi ! Tô Chỉ Quỳnh gật đầu nói :

- Đấy là việc tôi đã tìm hiểu được trước khi quen biết với Kỳ đệ chẳng bao lâu. Tuy nhiên, việc ấy chỉ có một mình tỷ tỷ biết chứ chưa hề bẩm rõ lại cho giáo chủ nghe. Ôi, một điều đáng lo ngại nhất là Huỳnh ỷ Vân cũng đã biết trong võ lâm ngày nay có một tổ chức gọi là Cửu Long Giáo. Hơn nữa, đối với Cửu Long Giáo, Huỳnh ỷ Vân lại hết sức căm thù ! Đồ Lôi lấy làm lạ hỏi :

- Tại sao thế ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu đáp :

- Không rõ được. Việc ấy e rằng chỉ có một mình Huỳnh ỷ Vân biết mà thôi. Một người con gái mà lại có thể điều khiển được cả một bang phái trong chốn giang hồ, chắc chắn là người võ công rất trác tuyệt, mưu lược hơn người, đồng thời, chắc chắn cũng là kẻ có một thân thế rất lạ lùng. Như giáo chủ Cửu Long Giáo cũng y hệt như vậy ! Nói đến đây, nàng đưa mắt chú ý nhìn Đồ Lôi, rồi tiếp :

- Kỳ đệ, em có biết tại sao Huỳnh ỷ Vân cần tìm “Cửu chuyển phiên hồn đơn” không ?

Đồ Lôi vốn có ý định tr lời cho nàng biết là người cha ruột của Huỳnh ỷ Vân đang bị nội thương trầm trọng, nếu chẳng có món linh đơn ấy thì không thể chữa lành. Nhưng chàng bỗng có một ý nghĩ khác, là nếu Huỳnh ỷ Vân còn có nhiều điều bí mật không thể tiết lộ cho người khác, thì cố nhiên cũng sẽ giữ kín đối với chàng, nên lắc đầu nói :

- Tiểu đệ không được biết ! Tô Chỉ Quỳnh cất giọng buồn bã, khẽ than :

- Cục diện trong giới giang hồ không ngớt thay đổi và sự thù hằn giữa nhau không khi nào lại không có nguyên nhân. Rơiêng Huỳnh ỷ Vân, dù có tìm được “Cửu chuyển phiên hồn đơn” hay không, sau này chắc chắn nàng cũng sẽ gây ra mối hận thù với Cửu Long Giáo. Vì thế, một cuộc chém giết long trời lở đất, chắc chắn sẽ xảy ra. Bởi thế, tỷ tỷ có ý muốn lấy một viên “Cửu chuyển phiên hồn đơn” để xoa dịu Huỳnh ỷ Vân, hầu tránh đi một cuộc chém giết như vậy, để duy trì cuộc sống hạnh phúc trong võ lâm ! Đồ Lôi hết sức mừng rỡ nói :

- Tỷ tỷ từ đâu lại có được “Cửu chuyển phiên hồn đơn” ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ nào có sẵn thứ linh dược hiếm có ấy, nhưng tỷ tỷ tự tin rằng mình có thể tìm được một viên “Cửu chuyển phiên hồn đơn” được ! Đồ Lôi trầm ngâm một lúc lâu mới nói :

- Thôi được, tiểu đệ vì muốn tránh mọi sự khó khăn sau này nên nhất định sẽ tìm hiểu thêm về Huỳnh ỷ Vân và có hy vọng sẽ tìm hiểu được mọi sự thực. Nhưng Quỳnh tỷ hiện giờ có ý định đi đâu ? Và làm cách nào tìm lấy được một viên “Cửu chuyển phiên hồn đơn” ? Song một viên cũng chưa đủ, vì cô ấy cần đến ba viên kia ! Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Phơn hồ đơn chỉ một viên là đủ cứu sống một mạng người, dù cho người ấy đã bị tắt hi rồi, Huỳnh ỷ Vân chắc cũng dùng vào việc ấy.

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát, mới tiếp :

- Sóng gió ở vùng Gia Lăng này không phải có thể yên ổn được trong một thời gian ngắn. Tỷ tỷ quyết định không nhúng tay vào việc thi phi của giới giang hồ. Vậy tỷ tỷ sẽ có mặt tại Tự Tại Am ở Lai Phụng Phong, phía sau Thanh Thành chờ đợi đệ đệ nhé ! Đồ Lôi gật đầu, Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Kỳ đệ hãy thận trọng trong mọi việc ! Nói dứt lời, nàng liền vọt người bay bổng lên không, rồi lướt đi mất.

Đồ Lôi ngửa mặt nhìn lên, thấy một vầng trăng liềm đầu tháng đang treo l lửng trên nền trời cao thì nghĩ thầm :

- “Đêm nay là ngày mùng bốn tháng năm, ngày mai là ngày Đoan Ngọ, chẳng rõ Vân cô nương có đến hay không ? Đến chừng đó, ta có nên giữ lối cải trang này chăng ?” Chàng đưa mắt nhìn khắp bốn bên, chẳng trông thấy bóng một người, nên bỗng có cảm giác bơ vơ cô độc, buồn bã bước vào gian lầu ng mình nằm xuống giường. Nhưng chàng lăn qua trở lại vẫn không làm sao ngủ được, tâm trạng rối như tơ vò.

Chẳng mấy chốc, đã có tiếng gà gáy lần đầu, Đồ Lôi bèn ngồi dậy bước ra ngoài gian lầu, trông thấy vầng trăng đã lặn, bầu trời trở thành u tối mờ mịt, nên thấy rõ ánh đèn của những chiếc thuyền câu trên mặt sông không ngớt nhấp nháy, khi mờ khi tỏ.

Gió đêm từ sông thổi đến càng lúc càng to. Chàng nghe trống canh ở thành Gia Lăng vọng lại, báo hiệu gần đến canh năm.

Liền đó, chàng nhún mình nhảy ngang qua bức tường của ngôi miếu rồi nhắm hướng thành Gia Lăng phi thân lướt nhanh tới.

Vân Mộng Bình đã chờ sẵn tại dưới bức tường thành từ lúc nào. Nàng mặc một chiếc áo lụa màu vàng nhạt, che kín mặt bằng một vuông lụa đen, dáng điệu trông rất khoan thai, đang ngóng nhìn chờ đợi Đào Gia Kỳ đến.

Chẳng bao lâu, nàng bỗng trông thấy có một bóng người từ dưới chân thành nhảy vọt lên đầu tường. Nàng nhìn kỹ thì thấy đó chính là Đào Gia Kỳ nên trong lòng hết sức mừng rỡ, nhanh nhẹn bước tới, cất giọng trong trẻo gọi :

- Có phải Đào công tử đấy không ?

Lúc bấy giờ, bình minh vừa ló dạng, trời đã sáng lờ mờ, nên nàng trông thấy rõ người vừa mới đến không phải là Đào Gia Kỳ mà chính là Đồ Lôi, một người đàn ông đứng tuổi da dẻ đen đúa nên không khỏi hết sức thẹn thuồng, quát :

- Ông là ai thế ?

Đồ Lôi nhìn thấy thái độ của Vân Mộng Bình thì có ý định im lặng trêu chọc nàng chi, nhưng bỗng ngay lúc ấy có một giọng cười lạnh lùng từ đâu vọng đến khiến hai người đều không khỏi giật mình.

Tức thì, có sáu bóng người nhanh nhẹn như những bóng ma, từ dưới chân thành vọt người bay lên gần nơi hai người đang đứng. Sáu người ấy tuổi đều ngoài ngũ tuần, sắc mặt âm u lạnh lùng có vẻ đều là cao thủ thượng thặng trong giới giang hồ cả.

Trong số ấy, có một lão già thân hình to lớn, vai nở bụng to, râu rơia rậm rạp, đưa đôi mắt sáng ngời nhìn Vân Mộng Bình một lượt, rồi cười sâu hiểm nói :

- Cô nương kia, lai lịch của cô già đây đã tìm hiểu rõ ràng cả rồi, vậy còn che mặt làm gì nữa ! Dáng điệu ngông cuồng của lão già ấy hiện rõ ra từ lời nói đến cử chỉ, không hề xem Vân Mộng Bình và Đồ Lôi vào mắt.

Vân Mộng Bình gằn giọng nạt :

- Cô nương đây, từ trước đến nay chẳng hề có quen biết với các ông, lai lịch của cô nương có dính líu gì đến các ông đâu ?

Lão già ấy lộ sắc lạnh lùng :

- Nhưng anh em lão phu đây lại biết được cô nương đã lâu. Tục ngữ có nói:

“Cây từ gốc mọc lên, nước từ nguồn chy xuống”, cần phi nói cho cặn kẽ có đầu đuôi để cô nương được biết. Vừa rồi, trên đường đi cô nương đã giết chết ba mạng người và số người đó đều là thủ hạ của lão phu ! Vân Mộng Bình cười nhạt :

- Ba tên tặc đơng ấy đã làm nhiều điều ác, chết là đúng ! - Câm miệng lại ! Lão già nọ cất tiếng quát to như sấm nổ, rồi tiếp :

- Bọn chúng chưa hề xâm phạm đến cô nương, việc làm của chúng có dính dấp gì đến cô nương đâu ? Có phải cô nương ỷ mình là tỳ nữ của bang chủ Phi Phụng Bang thì muốn làm gì thì làm hay sao ?

Vân Mộng Bình không khỏi giật nẩy mình, thầm nghĩ :

- “Bọn họ là nhân vật nào mà lại tìm hiểu được lai lịch của ta ? Để trừ hậu họa, ta không thể để bọn này sống được !” Tức thì, sát khí liền tràn đầy sắc mặt của nàng. Nàng phì cười nói :

- Đôi mắt của ông khá lắm, lai lịch của cô nương mà các ông cũng tìm hiểu được, vậy chắc chắn các ông hẳn là nhưng nhân vật tên tuổi lẫy lừng trong giới giang hồ hiện nay ? Nếu đúng thế thì các ông hãy xưng tên họ ra cho cô nương nghe thử ?

Lão già cười đáp :

- Lão phu là Nam Yến Lăng Vấn Thiên ! Cô nương là nữ tỳ hầu cận của bang chủ Phi Phụng Bang chắc cũng có nghe nói đến chứ ?

Vân Mộng Bình nhớ lại Huỳnh ỷ Vân trong những dịp đề cập đến các nhân vật thuộc phe hắc đạo, có nói tới một nhóm người rất đặc biệt. Số người ấy phàm bất cứ trong hành động nào họ cũng hết sức kỹ lưỡng, không hề để lại một tang chứng. Do đó, dù mọi người chung quanh có biết việc ấy là do họ gây ra đi nữa, nhưng khổ nỗi là không có chứng cứ, nên cũng không làm gì được bọn họ. Nhóm người đó gọi là Đại Biệt Lục Điểu, do Lăng Vấn Thiên cầm đầu.

Nhóm Lục Điểu ấy hành động hết sức thâm độc, phàm đối với việc gì trước khi làm, họ cũng đều điều tra cặn kẽ. Nếu thấy rằng thiếu điều kiện để đạt tới thành công mỹ mãn thì họ nhất định không chịu làm liều bao giờ.

Giờ đây, Vân Mộng Bình mới sực nhớ lại bọn họ nên “ồ” lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là Đại Biệt Lục Điểu ! Các ông biết cô nương đây có một mình, không ai giúp đỡ nên mới dám tìm đến định ra tay ám hại chứ gì ?

Lời nói ấy chẳng khác nào chạm thẳng vào vết thương của Lục Điểu.

Bởi thế, Lăng Vấn Thiên liền bừng đỏ sắc mặt vì tức giận, năm tên khác cũng đồng thanh khẽ “hừ” một tiếng qua giọng mũi.

Vân Mộng Bình lại nói :

- Các ông đã biết lai lịch của tôi thì hãy cứ đoán tiếp xem lai lịch của một người nữa ! Lăng Vấn Thiên nghe nói thế trong lòng đoán biết nàng muốn chỉ Đồ Lôi, nên liền đưa mắt nhìn về phía Đồ Lôi nói :

- Tôn giá là người bất ngờ đi qua đường, hà tất đứng lại đây làm gì mà chưa chịu bước đi ?

Bỗng trong số năm lão già kia có một người quát to :

- Lăng đại ca, anh để cho hắn đi chẳng hóa ra để việc làm của mình bị tiết lộ ra ngoài hay sao ?

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo cười nói :

- Đúng lắm ! Nếu như vậy thì thật trái với thông lệ của Lục Điểu các ông hành sự từ bấy lâu nay. Theo ý tôi thì các ông nên chờ dịp khác, tìm lại cô nương ta sẽ hay hơn ! Lăng Vấn Thiên nhìn thấy đôi mắt chiếu ngời như điện, lạnh buốt như băng của Đồ Lôi đang nhìn chòng chọc vào mình, trong khi chàng lại đứng tr tr như một pho tượng gỗ, không lên tiếng nói gì cả thì lão ta không khỏi thầm kinh hãi.

Vân Mộng Bình lại cất tiếng cười giòn nghe rất vui tai, rồi quay về Đồ Lôi nói :

- Ông nên đi sớm thì hay hơn, nếu chậm trễ thì không kịp nữa đấy ! Trước khi tên lão tặc Lăng Vấn Thiên thay đổi ý định, thì ông có sức chạy nhanh được bao nhiêu, hãy cố chạy nhanh chừng ấy để mà tẩu thoát ! Đồ Lôi vẫn lộ sắc mặt lạnh như tiền, im lặng không nói gì cả.

Lăng Vấn Thiên nào bỏ qua những thông lệ mà hắn bình nhật đã giữ kỹ trong khi hành sự, nhưng vì hôm nay tình hình ở Gia Lăng khác hẳn, tất cả những cao thủ bậc nhất trong võ lâm đều tập hợp cả về đây. Nếu không thể đè nén cơn bực tức nhất thời, có sự thiếu sót trong việc điều tra, đụng chạm đến một nhân vật thâm độc, thì chẳng hóa ra tìm họa vào thân hay sao ?

Tuy nhiên, lời nói của bọn đồng đảng nghe qua cũng nhận hữu lý.

Nếu nói tử tế để đuổi Đồ Lôi đi thì chắc chắn Đồ Lôi sẽ không khi nào giữ bí mật cho họ, như vậy, hậu quả sẽ vô cùng tai hại.

Nhưng nếu làm theo lời của Vân Mộng Bình, hẹn gặp lại nàng ở địa điểm và một thời giờ khác thì lại càng không được. Vì lão ta gây sự như ngày hôm nay, mục đích không phải là để báo thù mà chính là vì một dụng tâm bí ẩn khác. Lão ta đã trơi qua nhiều sự khó khăn mới tìm gặp được nàng, nếu lại tha cho nàng đi nữa thì chẳng hóa ra toi công tính toán của mình sao ?

Dụng tâm của Vân Mộng Bình quả hết sức tuyệt, khiến Đồ Lôi không khỏi tức cười thầm. Vì câu nói của nàng đã làm cho Lăng Vấn Thiên không ngớt do dự, cảm thấy tiến thối đều khó khăn cả.

Năm lão già kia thấy thế hết sức sốt ruột, không đoán biết được Lăng Vấn Thiên có ý định gì ?

Trong khi đó, Lăng Vấn Thiên lại đưa mắt dò xét Đồ Lôi một lúc lâu rồi mới tằng hắng :

- Nơi đây không có việc gì dính dấp đến tôn giá, xin tôn giá hãy cứ tùy tiện! Đồ Lôi cười nhạt, chắp tay ra sau, ngửa mặt nhìn mây bay trên nền trời, xem dưới mắt như chẳng có ai cả.

Qua thái độ ấy lại càng làm cho Lăng Vấn Thiên phải sững sờ, cam chịu bó tay chứ không biết

phải đối phó bằng cách nào cho hợp.

Vân Mộng Bình cười nhạt :

- Các ông có ý định gì ? Nếu khiếp sợ cô nương ta thì hãy mau cụp đuôi mà cút đi ! Lục Điểu nghe qua đều hết sức tức giận. Nhưng chỉ có Lăng Vấn Thiên là đè nén được cn tức giận, còn năm người khác đều ùn ùn tràn tới, chuẩn bị ra tay.

Lăng Vấn Thiên vội vàng đưa cánh tay ra cn lại, nói nhỏ mấy câu với năm lão già kia để họ giữ bình tĩnh.

Lúc đó, Đồ Lôi vốn đang ngửa mặt nhìn trời, nhưng bỗng lại quay về Vân Mộng Bình hạ giọng :

- Tại hạ tuy là người lánh xa trần tục, kết bạn với cỏ cây muông thú, nay đây mai đó, đối với việc giang hồ tuy không được thạo, nhưng trong võ lâm những người có ít nhiều tên tuổi, tôi cũng được biết tất cả. Thế nhưng tại sao từ trước tới nay tôi không hề nghe ai nói đến Đại Biệt Lục Điểu cả vậy ?

Đôi tròng mắt của Vân Mộng Bình ẩn sau tấm vi che mặt liền xoay qua một lượt, cất tiếng cười giòn :

- Các hạ không biết sao ? Vậy để cô nương lần lượt nói qua cho các hạ được biết. Đây, người đang nói chuyện với cô nương tôi có tên là Nam Yến Lăng Vấn Thiên ! Đồ Lôi nói :

- Từ nãy tôi đã nghe nói đến rồi ! Vân Mộng Bình nói tiếp :

- Còn lão già có một nốt ruồi bên khóe miệng kia tên gọi là Bắc Nhạn Tào Khương ! Đồ Lôi nghe qua chỉ khẽ “hừ” một tiếng qua giọng mũi.

- Còn lão già tai nhỏ mắt chuột kia gọi là Đông Ưng Mai Trưng Bình.

Lão già đôi mắt hõm sâu, mặt có vẻ gian manh gọi là Tây Ưng Kim Hùng. Ngoài ra, lão già mắt lưn nọ gọi là Độc Nh•n Tước Càn Khôn và lão già đầu đầy vết sẹo gọi là Cửu Thủ Xà ô Tôn Bình Ba.

Vân Mộng Bình lần lượt chỉ danh từng tên một cho Đồ Lôi nghe, rồi cười nhạt tiếp :

- Cái tên của nhóm Lục Điểu có ai là không biết, có lẽ các hạ kiến văn hẹp hòi nên chưa nghe đó chứ gì ? Nếu thế thì làm thế nào đi đứng trong giới giang hồ ?

Đồ Lôi đưa đôi mắt lạnh lùng sâu sắc, nhìn qua Lục Điểu một lượt nói :

- Chẳng biết có phải do kiến văn của tôi nông cạn hay không, nhưng cái tên Lục Điểu qu tôi chưa được nghe bao giờ ! Lăng Vấn Thiên đoán biết Vân Mộng Bình đang cố ý khiêu khích Đồ Lôi gây sự với bọn họ để nàng có thể rút lui êm nên cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói :

- Cô nương, ý định của cô hoàn toàn vô ích ! Vân Mộng Bình nói :

- Tại sao ông biết được là vô ích ?

Lăng Vấn Thiên lộ vẻ đắc ý, cười nói :

- Lão phu nếu nói thẳng ra thì việc này chẳng những sáu anh em của lão phu đây đã dò xét biết được, mà ngoài ra lại còn một người nữa cũng biết rõ như sáu anh em lão phu vậy ! Câu nói ấy chẳng khác bo cho Vân Mộng Bình biết là dù tài nghệ của cô có trác tuyệt, giết chết được tất cả Lục Điểu đi nữa, vẫn không thể nào trừ được hậu hoạn.

Vân Mộng Bình là một cô gái hết sức thông minh, nên đâu lại không hiểu được những ngụ ý sâu xa ấy, nàng không khỏi sửng sốt, rồi gi vờ ng ngác cất giọng cười giòn :

- Ông định nói về việc gì ?

Lăng Vấn Thiên mỉm cười, rồi đưa thẳng hai ngón tay ra, gật đầu nói khẽ :

- Đấy là Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm ! Vân Mộng Bình không khỏi giật bắn người, thân hình kiều diễm của nàng vì thế không khỏi khẽ run rẩy, bất giác thối lui ra sau hai bước, nói :

- Ông làm thế nào biết được điều đó ?

Giọng nói của nàng hi run run, vì không đè nén được sự kinh hoàng quá mức trong nội tâm.

Lăng Vấn Thiên cất tiếng cười to ha hảû :

- Việc gì nếu không muốn ai biết được thì trừ khi là mình không làm việc ấy. Hiện nay có rất nhiều nhân vật quan trọng trong bang của cô nương đang bị lão phu giam giữ ! Vân Mộng Bình biết lời nói ấy của Lăng Vấn Thiên không phải là đe dọa, phỉnh gạt, nên dù cho có ra tay giết chết bọn họ cũng không thể gii quyết được đến cội gốc của vấn đề. Bởi thế, nàng cảm thấy hết sức sốt ruột, cuống quít. Vì việc này là một việc thực quan trọng, nếu đi hỏng một bước, thì sẽ thua trọn ván cờ.

Trong khi ấy, Đồ Lôi cũng đã nghe thực rõ ràng, nên trong lòng cảm thấy hết sức kinh ngạc. Chàng cũng có ý nghĩ như Vân Mộng Bình là ra tay giết chết bọn họ cũng không thể gii quyết được việc gì. Do đó, chàng đứng yên lặng chờ xem mọi sự diễn biến.

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn qua Lăng Vấn Thiên một lượt, cười nhạt :

- Việc ấy không tương quan gì đến cô nương đây c, ông tìm ta để làm gì ?

Lăng Vấn Thiên nói :

- Đâu có nói như thế được, vì chúng tôi có thể từ cô tìm hiểu được nơi cư ngụ của bang chủ Phi Phụng Bang. Nghe đâu, hiện nay bang chủ Phi Phụng Bang cũng đã đến Giang Nam rồi… Tiếng nói chưa dứt, thì bỗng nhiên nghe Vân Mộng Bình kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi ngã ngửa người ra sau. Vì lúc ấy năm lão già đứng bên cạnh đã vọt người lướt tới, trong khi Lăng Vẫn Thiên cũng thò cánh tay mặt ra, nhắm ngay eo lưng của Vân Mộng Bình chụp tới nhanh như một luồng điện xẹt.

Nhưng lão ta dù nhanh nhẹn, song Đồ Lôi cũng không chậm hơn.

Chàng vọt người tới, chụp lấy sợi dây thắt ngang lưng của Vân Mộng Bình, rồi dùng thế "Tiềm Long thăng thiên" vọt thẳng người lên không bay luôn ra ngoài thành.

Hành động ấy đã vượt ra ngoài sự dự đoán của Lăng Vấn Thiên, trong khi đang nói chuyện, lão ta đã bất thần ra tay tấn công và đã dùng "Thông Thiên chỉ lực", đi đôi với ba mũi "Phong dĩ châm" được phóng ra bằng một luồng nội lực mạnh mẽ. Đồng thời, phía tay trái lão ta cũng đã dùng một thế đánh y hệt, tấn công thẳng vào Đồ Lôi.

Giữa lúc ấy, năm lão già kia tin chắc rằng Lăng Vấn Thiên ra tay như vậy là sẽ bắt sống được đối phương, nên nhất loạt phi thân bỏ đi trước.

Nào ngờ, trong khi ấy Đồ Lôi vừa nhìn thấy hai cánh tay của Lăng Vấn Thiên vung ra là biết ngay lão ta xuất kỳ bất ý đánh lén vào mình, nên nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, tránh khỏi cả luồng chỉ lực và những mũi "Phong dĩ châm" một cách tuyệt diệu, rồi lại nhanh nhẹn lướt thẳng tới trước Vân Mộng Bình, giữa lúc nàng đang kêu lên một tiếng kinh hoàng và ngã người ra sau… Lăng Vấn Thiên vì nghĩ sai một nước cờ, nên đành chịu thua cả ván.

Lão ta cất tiếng thét ghê rợn, rồi giận dữ phi thân đuổi theo. Nhưng thân pháp của Đồ Lôi quá ư nhanh nhẹn, vượt xa hơn y có hàng mấy mươi trượng rồi nên y càng đuổi theo thì Đồ Lôi lại càng chạy nhanh hơn và cuối cùng đã mất hút.

Sau khi Đồ Lôi cứu được Vân Mộng Bình liền gấp rút chạy thẳng đến ngôi miếu Thủy Thần. Chàng vọt người phi thân lên gian lầu, để Vân Mộng Bình nằm yên xuống chiếc giường, rồi gỡ tấm vi che mặt của nàng ra.

Chàng trông thấy mặt ngọc của nàng đã thành tái nhợt, đôi mắt nhắm nghiền, chứng tỏ đang bị hôn mê bất tỉnh. Trong trường hợn này, chàng cảm thấy hết sức luống cuống, vì Vân Mộng Bình không tỉnh trở lại, thì không biết nàng bị thương nơi nào, để lo việc chữa trị.

Trước đây, trong việc cứu chữa của Tô Chỉ Quỳnh, chàng đã bất đắc dĩ phải hành động kịp thời, trong một trường hợp bất kh kháng. Và cũng vì việc đó, mà hai người đã trở thành một đôi tình nhân yêu say đắm.

Nhưng, giờ đây đối với Vân Mộng Bình chàng không thể lại đi vào vết xe cũ. Thánh hiền có dạy là nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng khổ nỗi là thấy người bị nguy lại không thể lo tiếp cứu. Chính vì vậy, mà chàng đã trở thành luống cuống vô cùng.

Chàng do dự một lúc khá lâu, mới cất tiếng than dài, rồi thò tay cởi áo của Vân Mộng Bình. Nhưng ngay lúc ấy, chàng nghe có tiếng chéo áo phất gió từ ngoài gian lầu vọng đến, nên nhanh nhẹn lao người ra ngoài, cười nhạt :

- Ai thế ?

Chàng tưởng đấy là bọn Lục Điểu đã đuổi thêo đến đây, nhưng khi đôi mắt vừa quét qua thì không khỏi sững sờ, vì chung quanh nào thấy có bóng người ?

Ngay lúc ấy, chàng vụt có ý nghĩ thoáng qua óc, nên sắc mặt không khỏi biến hắn, nhanh nhẹn quay người lướt thẳng trở vào gian lầu.

Qu nhiên, mọi việc đã xảy ra đúng như chàng đã ngờ vực. Trên giường đã trống không, chứng tỏ Vân Mộng Bình đã bị bọn Lục Điểu bắt sống mang đi rồi.

Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, hối h vọt thẳng ra khỏi gian lầu, rồi nhào lộn giữa khong không, nhanh nhẹn phi thân luôn lên nóc nhà, đưa mắt nhìn khắp bốn bên song vẫn không thấy gì cả.

Đồ Lôi than thầm :

- “Chốn giang hồ đầy dẫy mọi sự nguy hiểm, qu không dễ gì đề phòng. Từ bấy lâu nay, ta tự hào là người giỏi mưu trí, thế mà chẳng ngờ, người cao lại còn có người cao hơn !” Kế đó, chàng lại nghĩ :

- “Nếu như ta đoán không sai, thì bọn chúng bắt sống Vân Mộng Bình mang đi để làm con tin và tìm hiểu thêm những điều bí mật khác. Chắc chắn bọn chúng còn lưu lại vùng Gia Lăng này chứ chưa đi xa !” Vì bấy lâu nay chàng biết n Huỳnh ỷ Vân và Vân Mộng Bình đã có n cứu mạng mình trước kia, nên quyết tâm báo đáp lại n to lớn ấy. Bởi thế, chàng nhất định phải tìm hiểu tung tích của Vân Mộng Bình để cứu thoát nàng.

Chàng đã có ý định như vậy, nên hối h nhắm phía thành Gia Lăng phi thân bay vút tới.

Trong khi Vân Mộng Bình gặp bọn Đại Biệt Lục Điểu trên đầu thành Gia Lăng, thì trong một gian khách điếm bẩn thỉu, mái thấp lè tè ở phía Đông Nam thành Gia Lăng, số người của Vô Tình Tú Sĩ cũng đang gặp một việc kinh hãi.

Lúc ấy, trời chưa sáng hẳn, nên Vô Tình Tú Sĩ còn đang nằm nán lại trên giường, trong lòng buồn bã bực tức, không làm sao giữ bình tĩnh được.

Có thể nói, từ ngày Vô Tình Tú Sĩ nổi dang đến nay, đây là lần thứ nhất lão ta đã gặp một việc điên rồ như vậy. Việc này đã làm cho tên tuổi của lão, phải bị hoàn toàn đổ vỡ. Nếu rút lui ra khỏi vùng đất Tứ Xuyên thì lão không muốn, vì như thế sẽ giúp cho Ngôn Như Băng nổi dang hơn nữa.

Suốt một đêm, lão ta không ngớt nghĩ ngợi miên man, nhưng vẫn không làm thế nào tìm ra được một cách đối phó nào. Lão ta cảm thấy rằng, ngoài việc phải xông thẳng vào Ngũ Hành Cốc để dùng võ công chong nhau với Ngôn Như Băng, thì không còn cách nào hay hơn.

Những gốc cây bên ngoài cửa sổ, cành lá không ngớt rung chuyển xào xạc trong cn gió đêm, thêm vào đó, tiếng trống canh thỉnh thong lại nổi lên khi gần khi xa, khiến lão ta lại cảm thấy buồn rầu thấm thía.

Bỗng ngay lúc ấy, lão ta nghe có một tiếng "xoạt" thực to, nên giật mình đứng phắt dậy, trông thấy trên bàn đã có một lưỡi dao nhỏ ghim thẳng đứng, mang theo một bức thư.

Lưỡi dao đã ghim sâu vào bàn, đè sát phong thư xuống mặt bàn, chứng tỏ người phóng ra lưỡi dao ấy có một sức mạnh rất đáng sợ.

Vô Tình Tú Sĩ sáng ngời đôi mắt, đưa tay ra định lấy bức thư, nhưng lão ta bỗng lại nhanh nhẹn giật tay trở về, sắc mặt biến hẳn.

"Lưỡi dao này có một chất hết sức độc, hơn nữa, trên mặt giấy viết thư cũng có chất độc. Nếu tự ỷ vào võ công của mình thì hãy thử xem cho biết…" Vô Tình Tú Sĩ đọc qua dòng chữ trên, bèn cất tiếng "hừ" qua giọng mũi, rồi nhanh nhẹn rút tay trở về, đưa mắt tiếp tục xem những dòng kế, thấy viết :

"Bọn các ông chớ nên chậm chễ, hãy lui ra gấp khỏi vùng đất Tứ Xuyên này, hầu tránh tai họa đến cho mình ! Nếu lòng tham lam vẫn còn thì trong vòng ba hôm, ta sẵn sàng chờ đợi các ông trong Ngũ Hành Cốc.

Vì ba món bo vật của võ lâm hiện nay, đều có đủ tại nơi đây !" Phía bên dưới của bức thư có ký ba chữ "Ngôn Như Băng !", nét chữ hết sức cứng cáp, trông chẳng khác nào rồng bay phượng múa.

Vô Tình Tú Sĩ liền buột miệng mắng :

- Khá khen cho bọn người ngông cuồng, chọc tức chết ta đi mất ! Tiếng mắng to của lão đã làm cho Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị đang nghỉ ở trong phòng kế cận phải giật mình. Mấy lão ma ấy nối gót nhau nhanh nhẹn chạy đến phòng rơiêng của Vô Tình Tú Sĩ.

Khi bọn họ nhìn thấy lưỡi dao ghim chặt bức thư trên bàn, thì sắc mặt đều biến hẳn.

Mộ Phụng Tường là người tính tình nóng ny, lỗ mãng nên liền cất tiếng cười nhạt, rồi vung năm

ngón tay ra, nhắm hướng lưỡi dao chụp nhanh tới…

Chương 25: Vỏ Quít Dày Có Móng Tay Nhọn

Mộ Phụng Tường vừa chụp trúng lưỡi dao, thì bỗng cảm thấy có một luồng tê buốt từ đầu ngón tay theo mạch máu chạy thẳng lên cánh tay và cả bả vai nữa. Bởi thế, lão ta không khỏi kinh hoàng, vội vàng buông năm ngón tay ra, rồi vận dụng chân khí khóa cứng huyệt đạo trên vai để ngăn chặn luồng tê buốt ấy lại.

Ba lão già kia trông thấy thế cũng không khỏi giật bắn người. Liền đó, cả bàn tay phải của Mộ Phụng Tường bỗng bầm xanh như nhúng chàm khiến cả bọn kinh hoàng đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Mộ Phụng Tường là một trong Bát Kỳ, võ học cố nhiên là rất cao cường, do đó, lão ta vẫn tỏ ra rất trầm tĩnh, từ từ vén tay áo phía phải lên, trông thấy cả cánh tay đang sưng to và đỏ bầm như một quả cà tím.

Lão ta cười nhạt, rồi bước tới giường ngồi xếp bằng xuống, vận dụng chân khí nơi đan điền để đuổi chất độc ra ngoài.

Số người của Vô Tình Tú Sĩ đều lo lắng cho số phận của Mộ Phụng Tường. Mãi đến khi họ nhìn thấy lão ta vận dụng chân khí đuổi trừ chất độc, thì những nơi đang bầm tím dần dần đã trở thành đỏ hồng trở lại, biết thương thế không đến nỗi gì, nên mới tạm an lòng, hạ giọng thì thầm bàn tán với nhau về cách đối phó với kẻ địch.

Vô Tình Tú Sĩ cất tiếng than buồn bã rồi nói :

- Trong bình sinh, Lệ mỗ chưa hề gặp một sự khó khăn như thế này lần nào cả. Riêng tên môn đồ yêu quí là Phong Kiệt bị chất một cách thêm thảm, đồng thời, hai bảo vật là pho kinh và thanh kiếm lại bị đoạt mất ngay trên tay của Lệ mỗ. Trong khi đó, bản thân mình là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, thế mà đến nay vẫn chưa biết tung tích của Tứ Kỳ kia ở đâu, mặc dù Lệ mỗ có sai Xuyên Trung Tam Xú đi đến vùng Tứ Xuyên trước, nhưng cũng chẳng làm gì được. Ngày hôm qua, tất cả những thủ hạ tinh anh của chúng ta lại lớp chết, lớp bị thương hầu hết, sư đệ là Tiềm Túc lại bị mất mạng trước một thứ chất độc tối nguy hiểm. Qua tất cả sự việc đó, thử hỏi Lệ mỗ còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm ? Nào xứng đáng là một trong Bát Kỳ ?

Kỳ Hồng Phi nói :

- Lệ huynh bất tất tự Oán trách mình như thế, việc thắng bại là việc thường của binh gia. Hơn nữa,

Ngôn Như Băng chính là Ngọa Long cốc chủ, người đứng đầu trong Vũ Nội Bát Kỳ, vậy chúng ta dù có bại cũng vinh quang. Chúng ta chỉ cần không mất lòng, thì rồi đây tất cũng có ngày dẹp yên được Ngũ Hành Cốc ! Huyền Băng Lão Mị lắc đầu nói :

- Phải biết người biết ta, thì mới mong trăm trận trăm thắng được.

Ngũ Hành Cốc hiện nay hãy cón là một nơi đầy bí mật, vậy muốn dẹp được Ngũ Hành Cốc nào phải chuyện dễ đâu ?

Qua câu nói đó, chứng tỏ Huyền Băng Lão Mị đã bắt đầu thối chí nản lòng.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có tiếng chân bước hối hả đến làm cho ba lão ma đều giật mình im lặng.

Liền đó có một tên hầu bàn thò đầu vào cửa phòng, đưa mắt nhìn qua rồi tươi cười nói :

- Té ra bốn ngài đều đã thức dậy cả rồi ! Bốn vị muốn dùng thức ăn gì xin dạy bảo để con bưng lên ngay ! Vừa nói, tên hầu bàn ấy đã bước vào trong phòng.

Kỳ Hồng Phi lấy ra một nén bạc nói :

- Ngươi muốn mua thức gì tùy ngươi, càng nhanh càng tốt, vì anh em chúng ta đây còn bận việc đi ra ngoài ! Tên hầu nhận lấy nén bạc nói :

- Con sẽ đi ngay ! Trong khi hắn sửa soạn quay người bước ra, thì bỗng như nhớ ra một điều gì, nên vội vàng quay về phía Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Trước đây nửa giờ, có một người đến tự xưng là họ Tang, bảo mang phong thư này đưa tận tay cho ngài ! Nói đoạn, hắn thò vào áo lấy ra một phong thư, rồi tiếp :

- Xin ngài hãy xem qua ! Vô Tình Tú Sĩ không khỏi sửng sốt, đưa tay nhận lấy phong thư, đôi mắt lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Tại sao người ấy lại không đến gặp thẳng ta ?

Tên hầu nói :

- Việc ấy thực con không được biết. Con chỉ trông thấy thái độ của người ấu có vẻ sợ sệt lắm. Y không ngớt đưa mắt nhìn ra ngoài như xem chừng việc gì, đồng thời, dặn dò con phải cất kỹ phong thư. Xong, y vội vàng bỏ đi ngay ! Vô Tình Tú Sĩ khẽ cau đôi mày nói :

- Người tự xưng là họ Tang ấy có hình dáng như thế nào ?

Tên hầu bất giác phì cười nói :

- Nếu ngài không hỏi thì con đây thực không dám nói. Vì người họ Tang đầu to như cái thúng, răng nanh chôm chổm đầy cả miệng, bình sinh con chưa hề thấy ai lại xấu xí đến thế ! Vô Tình Tú Sĩ nghe qua thì biết đấy là Đại Đầu Quỉ Phán Tang Hướng Lương nên liền mỉm cười quay qua tên hầu bàn khoát tay nói :

- Thôi, ngươi hãy đi đi, ta không còn việc gì cần hỏi nữa ! Tên hầu bàn vâng lời bước ra ngoài.

Vô Tình Tú Sĩ xé phong thư ra xem, thì nét mặt u sầu đã đổi thành tươi vui nói :

- Xuyên Trung Tam Xú đã dò xét và biết được hiện nay phân đàn của Ngũ Hành Cốc tại Gia Linh đã phân tán mỏng. Nhưng cứ mỗi đêm vào khoảng canh ba thì họ lại đến ngôi chùa Chân Vũ Quang ở ngoại ô cách thành mười lăm dặm về phía Bắc để tập hợp.

Nói đến đây, lão ta trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi tiếp :

- Tốt nhất là chúng ta nên túm nguyên ổ bọn này, chớ để cho một tên nào thoát ra được. Theo ý Lệ mỗ, thì nên để một mình Lệ mỗ vào trong chùa, còn ba vị thì canh giữ ở ngoài, nếu trông thấy có một tên nào thoát ra thì nên chế ngự ngay không để hắn thoát đi.

.

Trên nền trời trong veo không một áng mây, vầng trăng đầu tháng cong như một chiếc liềm. Đêm đã vào khoảng canh ba… Bên ngoài ngôi chùa Chân Vũ Quang gió thổi tùng reo rì rào, cảnh vật im phăng phắc và không hề có một bóng đèn từ trong chjếu ra.

Ngay lúc ấy, có một bóng đen nhanh nhẹn lướt nhẹ vào khu rừng rồi đáp xuống gốc tùng to nhẹ nhàng như một bóng ma.

Người ấy vừa đứng vững đôi chân thì từ sau một gốc cây tùng có một gã đàn ông mặc áo đen, tay cầm một lưỡi đao to bất thần lướt tới, khẽ quát :

- Anh em nào đó ? Xin cho biết mật khẩu ?

Bóng người kia không để cho gã đàn ông ấy hỏi dứt lời, năm ngón tay đã vung nhanh ra như một luồng chớp.

Tức thì, gã đàn ông cầm đao ấy liền cảm thấy có một luồng kình phong mềm mại cuốn thẳng vào mặt khiến hắn phải nghẹt thở, chưa kịp kêu là đã té ngửa ra đất, hôn mê bất tỉnh rồi.

Bóng người ấy quả thực là hết sức nhanh nhẹn, tràn người tới, thò vội cánh tay ra, kẹp lấy thân hình của gã đàn ông to lớn kia vào nách, rồi nhún người vọt thẳng lên không lướt đi mất.

Người ấy là ai ? Thì ra đấy chính là Vô Tình Tú Sĩ ! Nào ngờ, trong khi lão ta vừa lướt đi thì ở sau lưng lão cũng lại có một bóng người khác phi thân nhẹ nhàng như một đợt khói, bám sát theo sau để theo dõi hành tung của lão.

Vô Tình Tú Sĩ sau khi chạy đến một bãi tha ma hoang vắng, thì dừng chân đứng lại. Liền đó, từ phía sau của một tấm bia, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị đã nhanh nhẹn bước ra.

Vô Tình Tú Sĩ để yên gã đàn ông nọ xuống đất, rồi đưa tay vỗ một tiếng "bốp" vào mệnh môn huyệt phía sau lưng của hắn. Gã đàn ông ấy buột miệng kêu lên một tiếng "ối chao" rồi nhổ ra một bãi nước bọt. Khi hắn mở to đôi mắt và nhìn rõ được diện mục của bốn bóng người đang đứng vây quanh thì bất giác kinh hoàng kêu lên thành tiếng.

Diện mạo của bốn lão ma này có thể nói cả võ lâm không ai là không biết. Nhất là bốn lão ta đối với Ngũ Hành Cốc kình chống như lửa với nước, do đó, từ lâu hình dáng của bốn lão ta đã in sâu vào trong trí óc của mỗi môn hạ trong Ngũ Hành Cốc. Chính vì vậy mà gã đàn ông mặc áo đen kia vừa nhìn thấy bốn lão ta là biết ngay là ai rồi, nên không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Vô Tình Tú Sĩ cười lạnh lùng nói :

- Người đã rơi vào tay của già, có hai con đường chết sống, ngươi hay tự chọn lấy ! Gã đàn ông to lớn ấy tự trấn tĩnh tinh thần rồi cười nhạt nói :

- Tại hạ chẳng qua là một tên vô danh tiểu tốt, chỉ biết nghe theo sự sai khiến của kẻ khác mà thôi, chẳng có một địa vị quan trọng gì cả.

Riêng bốn vị là bậc cao nhân tiền bối trong võ lâm, thế mà có thái độ đối xử với tại hạ như vậy, không khỏi có phần lệch lạc trong hành động hay sao ?

Bốn lão ác ma ấy chẳng ngờ người đàn ông kia lại ăn nói có vẻ khôn ngoan như vậy nên không khỏi nhất thời bị nghẹn cứng miệng lại.

Vô Tình Tú Sĩ qua một lúc lâu mới mỉm cười nói :

- Theo lời đồn đại trong võ lâm thì anh em già đây đang có ý định gây ra những việc bất lợi cho cốc chủ các ngươi. Tuy đấy là những lời đồn đại sai, nhưng hiện nay đã trở thành một sự hiểu lầm không thể thanh minh được, do đó, lão phu nhất định phải xâm nhập Ngũ Hành Cốc một chuyến, ngỏ hầu gặp thẳng cốc chủ của các ngươi để giãi bày mọi sự hiểu lầm trên....

Gã đàn ông ấy liền ngắt lời :

- Dụng ý của tiền bối thật là hay, nhưng thực chẳng có dính dấp gì tới tại hạ cả. Vì địa vị của tại hạ quá bé bỏng, không làm sao giúp gì cho tiền bối được ! Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười nói :

- Việc ấy già đây đã biết. Cốc chủ của các ngươi là người có cá tính lạnh lùng quái dị, từ trước đến nay không hề chịu tiếp kiến ai, hơn nữa trong Ngũ Hành Cốc lại được bố trí thật chặt chẽ, mỗi một bước đi đều đầy cạm bẫy. Anh em của lão phu tuy không sợ tất cả những sự khó khăn đó, nhưng nếu xông càn vào tất sẽ khó tránh được một cuộc xô xát.

Như vậy thì mọi sự hiểu lầm lại càng to, không thể nào thanh toán được nữa ! Gã đàn ông to lớn ấy đã lĩnh hội được ngụ ý trong câu nói trên nên đáp :

- Ý của tiền bối tại hạ hiểu rồi, đấy tức là tiền bối có ý muốn hỏi đường đi nước bước bên trong sơn cốc chứ gì nữa ? Nhưng tại hạ cũng không hề biết được các điều đó y như tiền bối vậy ! Vô Tình Tú Sĩ nói :

- Đà chủ của phân đà Gia Lăng dù sao cũng phải biết được điểm đó chứ ?

Gã đàn ông to lớn kia không khỏi giật bắn người, im lặng không nói gì cả.

Vô Tình Tú Sĩ lại nói :

- Cứ mỗi đêm vào khoảng canh ba thì bọn các ngươi đều có tụ tập tại ngôi chùa Chân Vũ Quang để mật bàn với nhau phải không ? Anh em của già đây nếu có ý định đối kháng với Ngũ Hành Cốc thì trong đêm nay nhất định giết sạch hết số người đến Chân Vũ Quang, không để cho một tên nào chạy thoát. Nhưng vì già đây không muốn tạo ra một cảnh tượng quá thê thảm như thế nên mới buộc phải bắt sống các hạ đến đây để nhờ các hạ nói rõ mật khẩu trong đêm nay, để già đây tiến vào ngôi chùa mà không gặp sự ngăn trở, hầu giáp mặt với vị đà chủ, thuyết phục ông ta nói rõ đường đi nước bước trong Ngũ Hành Cốc để anh em già vào trong ấy, gặp gỡ cốc chủ các ngươi thì mới mong dẹp bỏ được mọi sự hiểu lầm có thể đưa đến sự chém giết nhau sau này ! Gã đàn ông to lớn ấy lộ sắc nghi ngờ nói :

- Nếu các vị tiền bối không có ý muốn gây sóng gió trong chốn võ lâm thì xin chớ nên làm rối đến cốc chủ chúng tôi là được rồi. Vì tệ cốc chủ cũng không hề có ý đối khánh với các bậc anh hùng trong thiên hạ.

Nay nếu các vị tiền bối rời khỏi miền Tây tỉnh Tứ Xuyên ngay thì mọi việc hiểu lầm sẽ được xóa bỏ, hà tất phải nhất định đòi gặp mặt cốc chủ chúng tôi ?

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi thầm kinh ngạc trước những lời lẽ biện bác rất hữu lý của người đàn ông này nên mỉm cười nói :

- Trong võ lâm có lời đồn đại là quí cốc chủ đã cướp đi pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm của già. Tuy đối với lời đồn đại ấy, già đây chỉ nửa tin nửa ngờ, e rằng việc ấy rất có thể là một mưu gian của kẻ khác muốn giá họa cho quí cốc chủ, nhưng dù sao già cũng phải gặp mặt cốc chủ

của ngươi để xác minh lại điểm này ! Gã đàn ông to lớn kia không khỏi sửng sốt, tỏ ra do dự một lúc thật lâu mới cất tiếng than rồi nói :

- Tại hạ chỉ là một người hèn mọn, thực không thể nào biết được những cơ mật của cốc chủ ! Kế đó, gã đàn ông ấy bèn nói rõ mật khẩu và những trạm canh bí mật bố trí chung quanh ngôi chùa Chân Vũ Quang cho Vô Tình Tú Sĩ nghe.

Vô Tình Tú Sĩ gật đầu nói :

- Già rất cảm ơn sự chỉ dẫn ấy của các hạ. Vậy lời già đã hứa là chắc chắn không sai, nên giờ đây già chỉ điểm huyệt đạo hôn mê của các hạ thôi, đến sáng ngày hôm sau huyệt đạo sẽ tự giải trừ ! Nói đoạn, lão ta bèn nhanh nhẹn vung ngón tay lên điểm thẳng vào nách phía trái của gã đàn ông nọ. Tức thì, gã đàn ông ấy liền ngã người xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Sau đó, bốn lão ma bèn thì thầm bàn bạc với nhau một lúc, rồi nhanh nhẹn vọt người lao đi, nhắm hướng ngôi chùa Chân Vũ Quang lướt thẳng tới.

Sau khi bọn họ đã bỏ đi rồi, thì giữa bãi tha ma hoang vắng bất thần có Đồ Lôi xuất hiện. Chàng nhanh nhẹn bước đến bên cạnh gã đàn ông to lớn nọ, thò tay ra giải trừ huyệt đạo của y.

Gã đàn ông ấy sau khi tỉnh lại, liền đứng phắt lên. Y trông thấy Đồ Lôi thì không khỏi hết sức kinh ngạc, đang định cúi mình cảm tạ thì Đồ Lôi đã khoát tay ngăn lại nói :

- Ông chớ nên cảm tạ tôi làm gì. Tên lão tặc Vô Tình Tú Sĩ là một con người xảo quyệt gian man, có chuyện gì mà lão ta chẳng dám làm ?

Lão ta tiến vào Ngũ Hành Cốc nhất định sẽ gây ra những chuyện chém giết như trời long đất lở.

Gã đàn ông kia há miệng định phân bua là vừa rồi vì mình bị lão ta uy hiếp nên bắt buộc phải nói sự thực cho lão ta nghe. Nhưng Đồ Lôi đã cau mày nói tiếp :

- Tôi hiểu hoàn cảnh của ông, vậy chẳng cần phân bua làm gì. Theo ý tôi thì ngay bây giờ để kịp thời đối phó, ông nên trở về ngôi chùa Chân Vũ Quang để bẩm lại cho vị đà chủ biết hầu kịp thời cho một thủ hạ giả dạng làm phân đà chủ, đưa số lão tặc ấy đi vào con đường chết trong Ngũ Hành Cốc mới được ! Gã đàn ông to lớn ấy liền gượng cười nói :

- Kế ấy của tôn giá quả là sáng suốt. Nhưng khổ nỗi là thuật khinh công của bốn lão ma kia hết sức cao cường, chắc ngay lúc này họ đã tiến tới ngôi chùa Chân Vũ Quang rồi, vậy tôi làm thế nào chạy trở về bẩm rõ lại việc này cho kịp ?

Đồ Lôi nói :

- Chẳng sao cả ! Tôi còn có hai người bạn đã chận đường trêu cợt bốn lão ma ấy rồi. Các hạ hãy mau trở về chùa Chân Vũ Quang ngay, chớ nên chậm trễ mà hỏng việc lớn ! Gã đàn ông nọ chắp tay nói :

- Cái ơn trong đêm nay tôi không khi nào quên được. Tôn tính đại danh của các hạ là gì có thể chỉ dạy cho tại hạ được biết hay chăng ?

Câu nói của y chưa dứt thì Đồ Lôi đã vọt người bay thẳng lên không, lướt đi như chớp, chỉ trong chớp mắt là đã mất hút giữa bóng đêm.

Gã đàn ông nọ trông thấy thế không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy nhanh đi.

Tại ngôi chùa Chân Vũ Quang, cửa chính nơi gian đại điện đang được đóng kín. Trên bàn thờ chỉ đốt một ngọn đèn dầu bé nhỏ. Trong khi đó, có hai ba môn hạ của Ngũ Hành Cốc đang bí mật họp bàn với nhau.

Dưới ánh đèn lờ mờ, bóng người chập chờn xao động trông thực có vẻ huyền bí rùng rợn vô cùng.

Bỗng nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa khẽ và rất hối hả. Tất cả mọi người hiện diện trong gian đại điện đều không khỏi giật mình.

Liền đó, có một giọng nói âm u lạnh lùng quát :

- Ai thế ?

- Thuộc hạ là Bành Lượng, có việc gấp muốn bẩm với đà chủ ! Ngay sau đó, có một người mày rậïm mắt cọp, diện mục uy nghi, mình mặc áo đen, nhanh nhẹn nhảy thẳng tới bên cạnh cánh cửa, đưa tay mở then gài, rồi xô hé cánh cửa ra khẽ quát :

-Việc gì thế ?

Tức thì, có một bóng người từ ngoài lách mình bước vào. Đấy rõ ràng là gã đàn ông vừa bị Vô Tình Tú Sĩ bắt sống mang đi khi nãy.

Gã đàn ông ấy bèn kê miệng sát tai người vừa bước ra mở cửa, thì thầm nói nhỏ một hồi.

Người ấy nghe qua thì đôi mày dựng ngược, sắc mặt biến hẳn.

Bành Lượng nói :

- Giờ đây không thể chậm trễ được. Xin đà chủ hãy chuẩn bị đối phó ngay, hoặc nên sớm rút lui là thượng sách ! Nói dứt lời, y liền lách mình bước ra ngoài bỏ đi.

Người đàn ông mặc áo đen đứng yên tại khung cửa, đôi tròng mắt không ngớt xoay chuyển và dường như đã có một sự quyết định. Y lại khép cửa kín đáo như trước, nhưng không cài then, rồi nhanh nhẹn bước trở về vị trí cũ, hạ giọng dặn dò mọi người chung quanh.

Tức thì, số người trong gian đại điện bỗng có bảy tám người ùn ùn chạy ra sân hậu điện để ẩn mình trốn kín. Riêng người đàn ông mặc áo đen vừa rồi cũng vọt người bay thẳng lên trên tường nhà tại gian đai điện, rồi nằm xuôi theo rường nhà để ẩn mình.

Trong gian đại điện lại im phăng phắc, không nghe một tiếng động khiếân không khí trở thành ngột ngạt vô cùng.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa rất gấp, rồi lại có tiếng người nói :

- Thưa đà chủ, cốc chủ có lệnh gấp truyền đến.

- Hãy bước vào ! Câu nói chưa dứt, thì cánh cửa đã được xô ra, tức thì, có một bóng người tràn vào nhanh như chớp, bất thần thò tay mặt ra chụp thẳng về người vừa lên tiếng trả lời.

Hành động của người này hết sức nhanh nhẹn, nên bàn tay mặt của y đã chụp được và siết chặt khúc trì huyệt của một lão già tuổi độ ngũ tuần đang ngồi bên trong gian đại điện.

Sau đó, người ấy lại siết mạnh năm ngón tay của mình khiến lão già kia phải buột miệng gào lên một tiếng thê thảm.

Trong khi ấy, còn có bảy môn hạ của Ngũ Hành Cốc đang ngồi chung quanh. Nhưng khi số người ấy vừa kịp nhận ra bóng người mới tràn vào, không phải là anh em đồng bọn của mình thì đã quá muộn, không làm sao cứu nguy cho lão già được nữa. Bởi thế, họ ùn ùn đứng lên, miệng quát to, tay rút binh khí ra thủ thế, sẵn sàng đối phó… - Lão phu là Vô Tình Tú Sĩ ! Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt sáng ngời, rồi gằn giọng quát tiếp :

- Lão phu không có ý muốn hại đến đà chủ của các ngươi đâu ! Nếu các ngươi liều lĩnh tấn công ta thì… ha ha, chừng ấy chớ trách lão phu lại xuống tay độc ác đó nhé ! Câu nói ấy vừa dứt, thì bảy bóng người kia dường như đều khiếp sợ, đứng yên không dám tràn tới nữa. Có một người trong số ấy liền cười nhạt nói :

- Nếu ông không thả vị đà chủ của chúng tôi ra thì ông hãy nếm thử chất độc mê hồn của Ngũ Hành Cốc ! Vô Tình Tú Sĩ gằn giọng nói :

- Lão phu nếu không có một ý định trước, thử hỏi tìm đến đây làm gì ? Chớ nói gì là ngươi, mà ngay đến Ngôn Như Băng đích thân đối phó với già, già đây cũng chưa khiếp sợ kia mà ! Vừa nói, lão ta vừa vung năm ngón tay ra, quét nhanh vào khoảng không như một luồng điện xẹt.

Thế là tất cả bảy người kia đều cảm thấy có một luồng kình lực kín đáo lướt tới trước mặt mình. Luồng kình lực ấy quả sắc bén như gươm đao, khiến ai nấy cảm thấy đau đớn như bị dao cắt thịt, đồng thanh "hự" một tiếng khô khan rồi thối lui cả ra sau.

Người mặc áo đen đang nằm yên trên rường nhà trông thấy thế không khỏi thầm kinh hãi.

Vô Tình Tú Sĩ liền cất giọng sâu hiểm cười nhạt, rồi quay về lão già cải trang làm đà chủ ấy nói :

- Hãy mau dẫn lão phu đi vào Ngũ Hành Cốc. Nếu ngươi định giở trò gì tất sẽ bị mất mạng ngay ! Đi mau ! Lão già giả dạng đà chủ ấy liền cất tiếng cười ngạo nghễ :

- Ông là một trong Vũ Nội Bát Kỳ được mọi người tôn là bậc tiền bối trong võ lầm, thế mà lại dùng đến thủ đoạn hèn hạ như vậy thực là xấu hổ ! Dù cho tại hạ có dẫn đường cho ông tiến được vào Ngũ Hành Cốc được êm xuôi đi nữa thì cũng e rằng ông có thể vào mà không thể ra, tự đem mình đến nạp mạng mà thôi ! Vô Tình Tú Sĩ cười nói :

- Tất cả hành động của các ngươi, bộ quang minh chính đại lắm hay sao? Thôi chớ nên lắm lời… Câu nói chưa dứt, lão ta liền kéo mạnh cánh tay khiến lão già nọ mất hết tự chủ, phải đưa chân bước theo Vô Tình Tú Sĩ đi ra khỏi gian đại điện.

Qua một lúc sau, người mặc áo đen nằm ẩn mình trên rường nhà mới thở phì ra một hơi dài nhẹ nhõm chẳng khác nào vừa trút bỏ được một gánh nặng. Trong khi người ấy định buông người nhảy trở xuống thì bất thần lại nghe có một tiếng cười nhạt vọng bên tai.

Tiếng cười ấy chỉ gần kề trong gang tấc nên làm cho y không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can.

Nhưng bỗng đâu ngay lúc ấy, y lại cảm thấy tại "Cân túc huyệt" cách "Mệnh môn huyệt" về phía dưới chừng một tấc ở phía sau lưng bất ngờ bị điểm mội chỉ thật mạnh. Bởi thế, qua sự rung chuyển khắp châu thân thì tất cả gân thịt trong người đều bị co rút cả lại vô cùng đau đớn, chẳng khác nào bị các loại rắn rết cắn phải. Do đó, y buộc phải há to miệng gào lên nhưng vẫn không gào ra tiếng được.

Tiếp đó, cả thân người y bị một bàn tay chụp lấy, rồi nhảy xuống khỏi rường nhà tại gian đại điện, lướt thẳng ra ngoài. Bắt đầu từ đó, y chỉ còn nghe được tiếng gió rít bên tai và cảm thấy cả người mình lơ lửng trên không, chẳng khác gì đang đằng vân giá vũ.

Dưới bóng trăng xanh, Đồ Lôi đang xách bổng một người mặc áo đen nhắm hướng bãi tha ma hoang vắng chạy nhanh tới. Thân pháp của chàng khong kém gì một làn gió.

Tại bãi tha ma, mộ bia đứng chen chúc như rừng, những nấm mộ nhấp nhô không dưới mấy trăm cái. Trong số đó, có nhiều ngôi mộ đã cũ kỹ, sụp đổ, lòi cả xương khô ra ngoài. Quanh đây lại có mấy gốc bạch dương không ngớt reo rì rào trong gió. Thỉnh thoảng, đây đó lại có tiếng cú kêu lạnh người, nghe thực rùng rợn.

Đồ Lôi lướt thẳng vào bãi tha ma ấy và không còn trông thấy hình bóng chàng đâu nữa. Qua một tiếng đồng hồ sau, Đồ Lôi lại từ trong bãi tha ma ấy bước ra, sắc mặt tươi cười vui vẻ.

Bình minh vừa ló dạng thì cả thành Gia Lăng đã đồn ầm lên là số người của Vô Tình Tú Sĩ đã xông vào Ngũ Hành Cốc để khiêu chiến trực tiếp với Ngôn Như Băng. Nguồn tin ấy loan ra thực mau, khiến ai nghe đến cũng phải kinh sợ.

Bởi thế, trên đường đi đến Ngũ Hành Cốc, thỉnh thoảng lại thấy có rất nhiều nhân vật võ lâm hối hả đi tới. Họ định đến đấy xem cuộc ác chiến sôi nổi giữa số người của Vô Tình Tú Sĩ và Ngôn Như Băng.

Nhưng họ lại không nghĩ đến việc làm thế nào vào Ngũ Hành Cốc cho được. Dù cho có vào được đi nữa, thì chưa chắc lại không sa vào cạm bẫy.

Con người tuy khôn hơn loài vật, nhưng vì thường bị danh lợi làm mờ ám đi trí khôn của mình, hơn nữa, lắm lúc lại tưởng rằng mình sẽ có được nhiều điều may mắn hơn kẻ khác, nên nhiều khi lại liều lĩnh xông vào vòng nguy hiểm. Tâm lý ấy lại càng có nhiều trong võ lâm.

Ngũ Hành Cốc nằm giữa muôn vạn núi đồi, chung quanh địa hình hiểm trở, vách núi cao đứng sừng sững, khe núi sâu đen ngòm, thêm vào đó lại được vị cốc chủ bố trí “Tam Tài Thất Tinh” ở vòng trong lọt vào tất chẳng biết đường đâu mà đi. Hơn thế nữa, trong khắp bụi cây ngọn cỏ, đâu đâu Ngôn Như Băng cũng có rải một thứ thuốc vô cùng độc địa, đụng đến là mất mạng ngay. Chính vì vậy, mà mọi người trong võ lâm ai cũng xem đó là một cấm địa.

Số người của Vô Tình Tú Sĩ từ đầu chí cuối vẫn không hề nghi ngờ gì đến việc người bị họ bắt sống mang đi chỉ là một người giả mạo chứ không phải đà chủ phân đà Gia Lăng của Ngũ Hành Cốc. Do đó, họ đang trên đường xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc là Ngôn Như Băng đã được môn hạ phi báo cho hay trước. Vì vậy, cả Ngũ Hành Cốc đều bố trí để đối phó với họ.

Lúc bấy giờ trăng đã lặn, nên bầu trời trở thành tối đen như mực.

Trên bờ sông Gia Lăng thấp thoáng có năm bóng người đang nhắm hướng Ngũ Hành Cốc chạy nhanh tới như bay… Trên một ngọn núi cheo leo nguy hiểm bên ngoài Ngũ Hành Cốc, lúc ấy lại có một lão già mặc áo xanh, đầu đội mũ nho sinh đang chắp tay ra sau lưng đứng im lặng suy nghĩ… Bỗng đâu có một bóng người nhanh nhẹn chạy bay lên ngọn núi đó, hướng về lão già thi lễ nói :

- Bẩm cốc chủ, hiện giờ số người của tên lão tặc Vô Tình Tú Sĩ còn cách nơi đây ngoài mười lăm dặm nữa ! Ngôn Như Băng đưa đôi mắt sáng ngời như điện nhìn qua người ấy một lượt nói :

- Cứ vây khốn chúng nó lại là được rồi ! Giọng nói của ông ta bình tĩnh, dịu dàng tựa hồ đối với việc bốn lão ma ấy xâm nhập chẳng xem vào đâu cả.

- Quần hùng trong võ lâm e rằng cũng sẽ kéo đến nơi. Họ muốn nhân cơ hội này để xâm nhập Ngũ Hành Cốc hầu thực hiện ý định thừa nước đục thả câu ! Ngôn Như Băng chỉ khẽ “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi chứ không hề lộ sắc lo ngại gì cả.

Người ấy dường như hết sức lấy làm lạ trước thái độ bình tĩnh của vị cốc chủ, trong khi có kẻ đại địch tấn công vào sơn cốc nên hắn ta đứng trơ người ra như khúc gỗ.

Ngôn Như Băng trông thấy hắn vẫn còn đứng yên tại đó chưa chịu bỏ đi bèn lên tiếng hỏi :

- Ngươi còn có việc gì cần nói hay không ?

Người ấy giật mình cúi người bẩm :

- Hiện giờ lại còn có Thang Bà Tử, một nhân vật tên tuổi ngang với cốc chủ và cũng sở trường về môn sử dụng chất độc vô hình đang nhởn nhơ bên ngoài sơn cốc. Bà ta có ý chờ đợi sơ hở để xông vào nơi đây ! Ngôn Như Băng phá lên cười ha hả nói :

- Thang Bà Tử là người thế nào mà ngươi gọi là tên tuổi ngang hàng với ta. Nếu bà ta đến là tự đi tìm lấy cái chết đó thôi ! Giọng nói của Ngôn Như Băng có vẻ như ít nhiều bực tức.

Ngay lúc ấy lại có một bóng người lướt nhanh lên, cất giọng :

- Thưa cốc chủ, ba tháng trước đây, cốc chủ có nói người con gái mặc áo trắng và che kín mặt là một đại kình địch đáng đề phòng. Kể từ đó, môn hạ của bản cốc lúc nào cũng âm thầm theo dõi hành tung của cô ta.

Nhưng khổ nỗi vì cô ta cưỡi một con thiên lý mã đi lại nhanh như gió nên không làm sao bám sát cô ta được. Vừa rồi, theo sự báo cáo của một số môn hạ thì cô gái mặc áo trắng che kín mặt ấy lại vừa xuất hiện ở phía Nam sơn cốc, đồng thời hiện đang tiến thẳng về phía sơn cốc của chúng ta. Ngoài ra lại còn rất đông nhân vật giang hồ tiến đến, song số người này không phải là một phe với cô gái nọ ! Ngôn Như Băng nghe qua thì sắc mặt liền biến hẳn, quát :

- Để tự ta đích thân ra đối phó ! Nói đoạn, ông ta liền giũ mạnh tay áo rộng bay bổng lên không, chỉ thấy nhấp nhô hai lượt là đã bay đi mất cả hình lẫn bóng.

Ánh triều dương vừa mới nhô lên, chiếu ra một màu vàng tươi chói lọi. Khắp rừng rậm hố sâu, đâu đâu cây cỏ cũng xanh mượt trông thực là vui mắt.

Trên một con đường nhỏ có rất nhiều nhân vật võ lâm đang rảo bước đi nhanh như bay. Họ ăn mặc gọn gàng, dáng điệu hối hả đi làm một việc gì rất gấp rút.

Trong số nhân vật võ lâm ấy có một cô gái mặc áo trắng, mặc che kín đi một mình thực nhanh nhẹn.

Tuy cô ta không để lộ chân diện mục ra ngoài, nhưng qua mớ tóc xanh mượt như mây, cổ tay nõn nà như tuyết cũng đủ biết cô ta là một giai nhân tuyệt thế.

Số nhân vật võ lâm ấy tuy phần lớn đều không phải là phường háo sắc, nhưng vẫn thỉnh thoảng quay mặt lại nhìn cô gái. Họ trông thấy thân pháp của cô ta nhẹ nhàng linh động thì không khỏi thầm kinh dị trong lòng.

Trong số người đi ở phía trước có một gã đàn ông mặt đen như đít chảo bỗng dừng chân đứng lại, chờ cô gái áo trắng đi đến gần cất tiếng gọi :

- Này, cô nương kia, cô định đi đâu thế ?

Con đường ấy rất hẹp, chỉ đủ cho hai người sánh vai cùng đi, nhưng gã đàn ông to lớn ấy đã đứng ngang ra chận mất lối đi rồi ! Cô gái áo trắng trông thấy thế, liền dừng chân đứng lại rồi vung nhanh cánh tay ngọc lên… Thế là sau một tiếng “bốp” thật kêu, gã đàn ông nọ đã bị tát thẳng một tát tay thực mạnh.

Tiếp đó, cô gái áo trắng lại vung nhanh bàn tay lên, giương thẳng hai ngón ra, giáng mạnh xuống. Tức thì, gã đàn ông nọ lại gào lên một tiếng thảm thiết, rồi cả thân hình to lớn của hắn liền nhào lăn ra vệ đường, đưa hai tay bụm lấy mặt, trong khi máu tươi không ngớt từ các khe ngón tay bắn xối xả ra.

Hai tốp nhân vật võ lâm đi trước, nghe có tiếng động đều đứng lại nhìn xem. Họ trông thấy đôi mắt của gã đàn ông to lớn nọ, đã bị cô gái móc đi trong chớp mắt, nên không ai là không kinh hoàng sợ hãi.

Ngay lúc ấy, cô gái đã cất giọng lạnh lùng nói :

- Đồ có mắt không ngươi ! Ta nghĩ tình mi mới phạm lỗi lần đầu nên mới tha mạng chết cho ngươi đó !

Nói dứt lời, nàng sử dụng một thân pháp nhanh nhẹn như điện chớp, lướt qua hai tốp nhân vật võ lâm đi ở phía trước, rồi bỏ đi mất.

Thân pháp của nàng thật nhanh nhẹn không thể tưởng, chỉ trong chớp mắt là nàng đã đi xa số người này có ngoài mấy mươi trượng rồi.

Quần hùng trông thấy thế đều không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

Lúc đó có hai người là bạn tri kỷ với gã đàn ông vừa bị móc mắt nọ lớn tiếng quát mắng om sòm, định đuổi theo cô gái áo trắng để gây sự… Nhưng bỗng có một giọng nói già nua vọng đến :

- Hai người đã suy nghĩ kỹ chưa ? Lỗi là ở người bạn của hai người chứ đâu có thể trách cô ấy được ? Người ta là con gái, cô độc có một mình, thế mà bỗng dưng lại đón đường người ta thì bị hủy đi đôi mắt của hắn vẫn còn là một điều vô cùng may mắn đó ! Vậy hai ngươi còn định đem tính mạng của mình nạp luôn cho cô ấy hay sao ?

Giọng nói ấy nghe hết sức nghiêm khắc, khiến ai cũng phải kiêng sợ.

Hai gã đàn ông nọ không khỏi giật mình đưa mắt ngó về hướng có tiếng nói, thì thấy đó là Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm lở Ngưu Giác Đảo. Bởi thế, một người trong bọn liền cười nhạt nói :

- Nếu nói như La đảo chủ thì việc này nên bỏ qua hay sao ?

Đôi mắt của La Tiềm sáng quắc như hai luồng điện, cất tiếng cười ha hả :

- La mỗ chẳng qua là lấy lời hay lẽ thiệt để khuyên nhị vị thôi.

Nhưng nếu nhị vị muốn đi tìm lấy cái chết thì tôi đây cũng không biết làm sao hơn được ! Ngay lúc ấy, bỗng có người cất giọng kinh ngạc “úy” lên một tiếng nói :

- Lữ Khưu đại hiệp sao đã bỏ đi đâu mất rồi ?

Câu nói ấy rõ ràng là muốn nói đến Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình.

Tống Khu Trạch, phó bảo chủ của Thất Tinh Bảo vùng Trung Châu lên tiếng :

- Lữ Khưu đại hiệp từ trước đến nay hành động rất bí mật, không ai biết đâu mà đoán. Giờ đây ông ấy bất ngờ bỏ đi mất, chắc chắn là có sự toan tính gì, vậy xin chư vị hãy chú ý. Ngay bây giờ, chúng ta nên lo đỡ Vương Tân lão sư đứng lên trước đã ! Hai người đàn ông nọ nghe qua lời nói của La Tiềm thì không khỏi cứng họn, chẳng biết trả lời ra sao. Cả hai sắc mặt đều đỏ như gấc, thái độ luống cuống vô cùng. Vì đúng như lời La Tiềm nói, là nếu như đuổi theo cô gái ấy thì chỉ tìm lấy cái chết vô ích mà thôi. Nhưng nếu không đuổi theo thì lại hết sức mất mặt. Song cũng may có lời nói của Tống Khu Trạch đã kịp thời giải vây cho hai người nên cả hai liền hối hả bước thẳng đến nơi Vương Tân đang nằm.

Vương Tân đã bị móc đi hai mắt nên không ngớt gào la lăn lộn, hai tay bụm chặt lấy mặt, trong khi máu tươi không ngớt tuôn trào. Hai người bước đến gỡ tay của hắn ra xem, thì không khỏi đều rùng mình.

Ai nấy đều trông thấy đôi mắt của Vương Tân đã trở thành hai cái lỗ sâu hoắm, đầm đìa máu tươi.

Thương thế ấy tuy không đến nỗi chết, nhưng cuộc đời cũng đã trở thành tàn phế. Hai người đàn ông kia vội vàng vung chỉ lên, điểm huyệt cầm máu cho Vương Tân.

Khi được đỡ đứng lên, Vương Tân cười đau đớn :

- Tiểu đệ tự tìm lấy cái khổ, không oán trách ai được. Nhị vị nếu có nghĩ đến tình bằng hữu thì xin hãy hộ tống tiểu đệ trở về quê ! Hai người đàn ông ấy cảm thấy hết sức buồn bã, chưa biết phải trả lời ra sao, nghe trên đường có tiếng hát vọng đến :

Nền trời sao thưa, Chuông mai đà tắt, Ngoài hiên oang hót, trăng tàn ! Sương mù dày đặc, Gió thổi liễu bay, Đầy thềm hoa rụng, ai hay ?

Trên gian gác vắng, Người tựa lan can, Nhìn xa buồn bã, bàng hoàng ! Xuân sắp tàn rồi, Sầu vương man mác, Niềm vui xưa, có khác mộng tàn ?

Mọi người chỉ nghe tiếng hát lâng lâng dìu dặt chứ không trông thấy người hát đâu cả. Bởi thế, tất cả quần hùng đều bất giác quay mặt nhìn trở lại phía sau.

Nhưng tiếng hát lại lâng lâng vọng đến :

Nửa năm xa cách, tít mù, Nỗi sầu ly biệt, muôn thu một ngày ! Tương tư đằng đẵng hôm mai, Lầu cao nay lại hoa sai trĩu cành ! Nỗi lòng biết nói cùng ai ?

Trăng sao mờ ảo, mây bay u buồn, Đôi dòng lệ thắm đổ tuôn, Tái tê chạnh nhớ tình thương của chàng ! Con đường nhỏ ấy uốn khúc quanh co nên mọi người qua một lúc sau mới trông thấy một người đàn ông đứng tuổi, mình mặc áo dài màu thổ huỳnh, da mặt đen đúa, từ sau lững thững bước tới.

Người đàn ông ấy sắc mặt tươi cười có vẻ như đang vui thích lắm. Khi nhìn thấy Vương Tân bị móc đi đôi mắt thì lộ sắc ngạc nhiên, đưa chân bước nhanh đến trước mặt Vương Tân. Người ấy nhìn qua một lượt, kinh ngạc nói :

- Xin hỏi tại sao lại có việc như thế này ? ôi, ai lại xuống tay quá ư độc ác như vậy ?

Trong số nhân vật võ lâm, có người nhạy miệng, vừa nghe hỏi thế đã đem đầu đuôi câu chuyện kể rõ lại cho người ấy nghe.

Người ấy nghe qua, biết việc này lỗi ở Vương Tân, nên chỉ khẽ than dài chứ không nói gì cả. Đồng thời, người ấy cũng đoán biết ra lai lịch của cô gái áo trắng kia là ai.

Bỗng ngay lúc ấy, cách đấy không xa có tiếng người thì thầm nói với nhau :

- Chẳng hiểu Lữ Khưu đại hiệp lại bỏ đi đâu thế ? Hay là ông ấy đã theo dấu cô gái che mặt kia rồi ? Lữ Khưu đại hiệp từ trước đến nay luôn luôn thận trọng trong mọi việc, chắc chắn không tìm cô ta để gây sự về việc Vương Tân đâu, Như vậy, hành động của ông ấy phải có một nguyên do quan trọng hơn. Nếu chẳng thế thì không khi nào ông lại bỏ đi êm mà không nói cho mọi người được biết.

Người đàn ông đứng tuổi mặc áo dài màu thổ huỳnh nghe qua không khỏi giật mình. Trong lòng chàng dường như đã quyết định một việc gì, nên bèn cất tiếng cười to nói :

Mắt hoa, miệng khó nên lời Linh hồn bay bổng, chơi vơi giữa trời.

Hắn đà mất vía ai ơi ! Vừa dứt lời, thì người ấy đã rảo bước bỏ đi mất.

Tất cả quần hùng không ai là không khỏi ngạc nhiên vì chẳng có ai biết được lai lịch của người ấy. Khi người ấy đã bỏ đi xa rồi, trong số quần hùng mới nghe có người lên tiếng mắng đổng.

Người mặc áo dài màu thổ huỳnh ấy không ai khác hơn là Đồ Lôi.

Bước chân của chàng mỗi lúc một mau, đi nhanh không thua một luồng gió.

Chàng vừa nghe nói đến cô gái mặc áo trắng che mặt thì đoán biết ngay là Huỳnh Ỷ Vân, bang chủ Phi Phụng Bang. Bởi thế, chàng băn khoăn lo lắng cho sự an nguy của nàng và cũng đang lấy làm lạ về trường hợp Huỳnh Ỷ Vân, tại sao lại đi một mình vào nơi nguy hiểm như thế ?

Đồ Lôi hiện nay có rất nhiều điều nghi vấn, muốn tìm cho kỳ được sự giải đáp, mà tất cả then chốt của câu trả lời đều nằm cả trên người của Huỳnh Ỷ Vân.

Vừa đi, chàng vừa suy tới nghĩ lui mãi:

“Vân Mộng Bình bị bắt sống mang đi, chẳng rõ cô ấy có hay biết chăng ? Vậy ta có nên nói thẳng cho cô ấy biết hay không ?” Riêng về Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình âm thầm bỏ ra đi như thế, chắc chắn là ông ta đã bám sát để theo dõi Huỳnh Ỷ Vân. Vậy có lý nào lai lịch của Huỳnh Ỷ Vân đã bị Thiết Chỉ Thư Sinh dò biết rồi hay sao ?

Nếu quả đúng như thế thì chắc chắn Huỳnh Ỷ Vân bị nguy mất ! Chàng nghĩ thế nên không khỏi ớn lạnh cả tâm can. Vì Lữ Khưu Mộ Bình là người mà cả võ lâm đều công nhận có nhiều mưu lược, mánh lới khôn ngoan thuộc hàng nhân vật nguy hiểm… Huỳnh Ỷ Vân chẳng hiểu đã nghiên cứu và lĩnh hội được tất cả tinh túy của Giáng Long kinh hay chưa ? Nếu chưa, thì chắc chắn nàng không thể nào may mắn thắng được Ngôn Như Băng, nhất là không thể nào chống lại được những thứ chất độc gần như là vô hình ấy ! Đồ Lôi tuy đã lĩnh hội được hết tất cả những gì cao thâm nhất trong Giáng Long kinh, nhưng chàng thấy rằng giữa học lực và kinh nghiệm là hai điểm hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, vì chàng chưa có dịp nào thi thố nên cũng chưa dám quả quyết là những môn kỳ học ghi chép trong pho Giáng Long kinh là cao tuyệt trong võ lâm và có thể dựa vào đó để tranh lấy một địa

vị vô địch trong thiên hạ.

Đồ Lôi lúc nào cũng nhớ mãi lời sư phụ dặn dò là không có một thứ võ học nào đáng gọi là vô địch trong thiên hạ cả, vì khắp trong giới giang hồ ai cũng có một nhược điểm và sự sơ hở cả. Phàm một việc gì đều có một sự khắc kỵ đối với bản thân nó. Cho nên, không thể hoàn toàn ỷ lại vào võ lực mà phải dựa vào một thứ vũ khí không cần đánh nhau với kẻ khác mà có thể khuất phục được họ mới là thượng sách.

Chính vì lẽ đó, mà từ trước tới nay, Đồ Lôi không nghĩ tới việc sử dụng đến những môn võ học trong Giáng Long kinh. Phương chi, trong cả thiên hạ mênh mông này có biết bao nhiêu nhân vật kỳ tài dị sĩ, kẻ giỏi còn có người giỏi hơn, vậy chi bằng thận trọng là tốt hơn.

Tuy chàng có giữ viên Phích độc bảo châu trong người, nhưng trong chuyến đi này chàng cũng không dám tin chắc ở sự thành công. Không lúc nào là trong lòng chàng băn khoăn lo ngại, nhất là đối với việc Huỳnh Ỷ Vân lại đơn độc bỏ đi trước.

Phàm công việc gì nếu ta không quá lo lắng thì thôi, mà hễ lo lắng quá nhiều thì rất dễ bị rối trí. Bởi thế, giữa lúc chàng băn khoăn nghĩ ngợi, chỉ lo cúi đầu đi tới, đã quên mất tất cả mọi việc xảy ra xung quang.

Bỗng nhiên, từ phía sau lưng chàng có một giọng cười trong trẻo, vọng đến :

- Ông bạn, tâm thần ông bạn dường như đang bị phân tán thì phải ?

Nên biết trong Ngũ Hành Cốc vô cùng nguy hiểm, mỗi bước đi đều có thể bị chết được, nếu không thận trọng thì sẽ phải chịu hận nghìn đời ! Này ông bạn, phải ông bạn đang có một nghi vấn gì quan trọng lắm hay sao ?

Đồ Lôi không khỏi giật mình, dừng chân đưa mắt nhìn khắp nơi, trông thấy người vừa lên tiếng nói ấy chính là một thư sinh đứng tuổi, mặt sáng như ngọc, tia mắt lạnh lùng, dáng điệu hào hoa. Người thư sinh ấy tươi cười, đứng cách chàng độ hơn một trượng, đưa mắt nhìn chàng đăm đăm.

Đồ Lôi liền vòng tay buồn bã cười nói :

- Tôi xin cảm ơn lời nhắc nhở ấy của các hạ ! ôi, tôi vì đang có việc gấp nên chẳng hay tâm thần mình bị phân tán ! Chàng đoán thầm, người thư sinh đứng tuổi trước mặt mình, chắc là Lữ Khưu Mộ Bình chứ không còn ai nữa. Bởi thế, chàng không khỏi thầm kinh dị, vì tại sao không thấy Huỳnh Ỷ Vân đâu cả.

Người thư sinh đứng tuổi ấy mỉm cười :

- Chẳng hay ông bạn có chuyện gì gấp, có thể dạy cho tôi được biết không ? Tại hạ nếu có điều

kiện, thì cũng có thể tiếp tay cho ông bạn được ! Đồ Lôi đưa mắt nhìn y một lượt, rồi khiêm tốn nói rằng :

- Chúng ta bất ngờ gặp nhau, thử hỏi nào dám làm phiền đến các hạ ! Người thư sinh đứng tuổi ấy nói :

- Trong bốn biển đều là anh em, gặp việc nguy nan thì phải giúp đỡ cho nhau, nào gọi là phiền được ?

Đồ Lôi lộ sắc cảm kích nói :

- Cao tánh đại danh của các hạ là gì, chẳng hay có thể dạy cho biết không, kẻo tại hạ lại có điều thất lễ ! Người thư sinh đứng tuổi ấy cười nói :

- Không dám ! Tại hạ họ đôi là Lữ Khưu, thảo tự gọi là Mộ Bình ! Đồ Lôi nói thầm:

“Quả là hắn đây. Từ bấy lâu nay nghe hắn là một người có nhiều mưu lược, ta phải cẩn thận đối phó mới được !” Bởi thế, chàng làm ra vẻ kinh ngạc nói :

- Té ra các hạ là Lữ Khưu Mộ Bình, một nhân vật bấy lâu nay tên tuổi vang khắp chốn ! Từ nãy đến giờ, thực tôi quá thất lễ ! Kế đó, chàng lại làm ra vẻ buồn rầu nói :

- Tại hạ tên gọi là Triệu Hổ Thành, quê quán tại vùng biên cương xứ Mèo. Tại hạ có một thằng con lớn, tên gọi là Triệu Long, vì từ nhỏ được nuông chiều nên quen thói ăn chơi đàng điếm. Có một hôm, vì tranh nhau một cô gái với thủ hạ Ngũ Hành Cốc tại phân đà Miêu Cương, nên đã dùng vũ lực choảng nhau. Thằng con của tại hạ đã dùng một lưỡi kiếm gia truyền, đúc bằng thép Miến Điện, giết chết luôn một hơi ba môn hạ của Ngũ Hành Cốc ở vùng ấy. Nhưng cuối cùng nó lại bị đoạt mất lưỡi kiếm và bị trọng thương bởi chưởng lực của đối phương. Sau việc ấy, tại hạ tưởng đâu là gió đã lặng sóng đã yên, nào ngờ khi thằng con của tại hạ được bình phục rồi, thì nó lại uất ức về chỗ lưỡi kiếm đã bị đoạt mất. Do đó, nó đã gạt tại hạ ra đi tìm kẻ thù. Nghe đâu tên thủ hạ đoạt lấy lưỡi kiếm của nó đã được đổi về Ngũ Hành Cốc, nên nó bèn liều lĩnh xông thẳng vào Ngũ Hành Cốc để đòi thanh kiếm ấy lại. Thế nhưng đã suốt ba tháng qua tại hạ không hề được tin tức của nó. Có lẽ nó đã bị nguy trong Ngũ Hành Cốc rồi. Bởi thế cho nên… Lữ Khưu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Triệu huynh có thực sự đến đây vì việc ấy hay không ?

Đồ Lôi không khỏi lộ sắc kinh ngạc nhưng có ý tìm hiểu ngụ ý trong câu nói của Lữ Khưu Mộ Bình. Qua một lúc sau mới như bừng hiểu ra :

- Vậy có lý đâu, Lữ Khưu đại hiệp ngờ vực lời nói của tôi là không đúng sự thực hay sao ?

Nói đến đây, Đồ Lôi lắc đầu rồi tiếp :

- Võ lâm hiện nay đang trong tình trạng rối loạn, việc ấy tuy khi đến đây tôi cũng đã nghe qua, nhưng tôi không có ý nhúng tay vào việc thị phi của giới giang hồ. Không nói dấu gì đại hiệp, gia đình của tôi là một gia đình giàu có nhất vùng, còn mong muốn gì nữa ? Duy có điều là vì tôi có một đứa con trai duy nhất, nên buộc phải lặn lội đến vùng Tứ Xuyên này để tìm nó mà thôi ! Lữ Khưu Mộ Bình cất tiếng khẽ than rồi nói :

- Các hạ đến đây, thực là không phải lúc… ! Đồ Lôi nói tiếp :

- Việc ấy tôi cũng hiểu, nhưng tôi nhất định không nhúng tay vào việc thị phi này. Cốc chủ Ngũ Hành Cốc là cao nhân trong võ lâm, lẽ tất nhiên là hiểu rõ được việc đó ! Lữ Khưu Mộ Bình vừa rồi đã trông thấy Đồ Lôi cúi đầu đi rất nhanh chứng tỏ thuật khinh công không phải tầm thường, nên biết Đồ Lôi là người võ công chẳng kém, y đoán chừng Đồ Lôi đến đây là để trả mối thù riêng nên có ý muốn lợi dụng. Do đó, ông ta giả vờ suy nghĩ trong giây lát rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Tại hạ giờ đây cũng đi đến Ngũ Hành Cốc, chi bằng chúng ta cùng đi hoặc giả có giúp được một tay cho ông anh hay chăng ?

Đồ Lôi hết sức mừng rỡ, định lên tiếng cám ơn thì Lữ Khưu Mộ Bình đã vội vàng khoát tay nói tiếp :

- Giờ đây, ông anh cảm ơn tôi thì e còn quá sớm. Vì trong chuyến đi này đầy dẫy những nguy hiểm. Trước khi đi đến đây, có lẽ ông anh cũng đã dọ biết được mọi sự bố trí và những con đường an toàn tiến vào Ngũ Hành Cốc rồi chứ?

Đồ Lôi gượng cười lắc đầu nói :

- Tôi chỉ được biết ở trong Ngũ Hành Cốc đâu đâu cũng có rải thuốc độc, nên trước khi đi đến đây, tôi đã có tìm nhổ mấy bụi “Long Diên Thảo” ở trong núi sâu vùng Miêu Cương. Thứ cỏ này có thể trừ được các thứ độc ! Vừa nói, Đồ Lôi vừa thò vào áo lấy ra một bụi cỏ khô, có nở những hoa màu tím, thoang thoảng mùi hương rất nhẹ nhàng. Chàng tách ra một nhánh cỏ ấy rồi đưa tặng cho Lữ Khưu Mộ Bình, cười nói :

- Thứ cỏ này ở vùng Miêu Cương là một vật rất quí báu, ít khi gặp được, có hiệu nghiệm rất ly kỳ, nhưng chẳng hiểu nó thật có thể trừ được những chất độc nguy hiểm trong Ngũ Hành Cốc hay không ? Tuy việc ấy tôi không dám nói chắc, nhưng cũng kính biếu cho ông một nhánh, giữ trong người tất cả cũng thấy bạo dạn hơn.

Lữ Khưu Mộ Bình nhận lấy, lên tiếng cảm ơn, cầm trong tay nhìn xem một lúc rồi bỏ vào áo nói :

- Việc này không nên chậm trễ, vậy chúng ta nên đi nhanh tới trước.

Hôm nay, quần hùng trong giới giang hồ đi đến Ngũ Hành Cốc không phải ít, vậy chúng ta nên

tránh xa họ một tí thì hơn ! Đồ Lôi nhướng đôi mày rậm nói :

- Chí lý lắm ! Hai người liền đưa chân rảo bước đi tới.

Qua một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà nóng, thì hai người đã tiến vào khe núi, hai bên vách đá cao thẳng đứng hàng trăm trượng, trơn bén như gương. Trong khe núi ấy, chỉ thấy mọc toàn cây phong, đâu đâu cũng một màu xanh biếc. Muốn tiến vào khe núi, thì chỉ có một con đường duy nhất là phải đi xuyên qua cánh rừng phong ấy mà thôi.

Lữ Khưu Mộ Bình bỗng nhiên khẽ quát :

- Chậm đã ! Tức thì hai người cùng dừng bước lại, không đi tới nữa.

Lữ Khưu Mộ Bình đưa tay chỉ về cánh rừng phong nói :

- Tiến qua khỏi khe núi này là đã vào giữa ruột Ngũ Hành Cốc nên khắp nơi đây mỗi một bước đi đều nguy hiểm, vậy chẳng hay thứ cỏ “Long Diên Thảo” mà ông anh tặng cho, thực sự có thể trừ được các chất độc hay không ?

Đồ Lôi đưa mắt nhìn Lữ Khưu Mộ Bình một lượt cười nói :

- Lữ Khưu đại hiệp có lẽ hiểu rõ đường đi nước bước trong Ngũ Hành Cốc này lắm ? Hôm nay, tôi được cùng đi với đại hiệp quả là một dịp may hiếm có ! Riêng thứ cỏ “Long Diên Thảo” này, phải chăng có hiệu nghiệm như lời đồn đại thực tôi không được biết ! Nói đến đây, Đồ Lôi lộ vẻ ngờ vực rồi tiếp :

- Nếu Lữ Khưu đại hiệp không gặp tôi thì nhất định sẽ dựa vào đâu để tiến vào Ngũ Hành Cốc ?

Lữ Khưu Mộ Bình cất tiếng cười ha hả thực to nói :

- Phàm việc gì cũng có thể chia thành ba cách thượng, trung và hạ để tiến hành. Nếu có “Long Diên Thảo” trừ được các thứ độc thì không còn gì hay hơn nữa, vì như thế ta sẽ khỏi bị phân tán tinh thần. Bằng trái lại, không có lọai cỏ ấy thì tại hạ cũng có mưu lược khác để tiến vào được ! Đồ Lôi nghiêm sắc mặt nói :

- Để tôi đi trước dẫn đường, thử xem thử “Long Diên Thảo” ấy có hiệu nghiệm chăng ?

Nói đoạn, chàng liền nhanh nhẹn lao mình lướt thẳng vào rừng.

Khi thân người của Đồ Lôi mới vừa tràn đến khu rừng rậm thì bỗng nhiên thấy có bóng người chập chờn trước mắt, kế đó, chàng trông thấy có năm gã đàn ông to lớn mặc áo đen, đưa nhanh khí giới để cản đường.

Có một tên trong bọn quát to :

- Tiến vào sơn cốc thì chết, vậy nên nghe lời khuyên của ta sớm quay đầu trở lại thì hơn ! Đồ Lôi nhanh nhẹn thò cánh tay trái ra, năm ngón tay liền chụp tới nói :

- Chưa hẳn thế đâu ! Bàn tay của chàng vừa chụp ra nhanh nhẹn không thua một ánh chớp.

Do đó, khi đối phương hay được thì đã quá muộn rồi.

Thế là Đồ Lôi đã chụp được mạch cổ tay của một gã đàn ông trong bọn, chàng dùng sức siết mạnh năm ngón tay lên, khiến đối phương cảm thấy tê buốt cả một cánh tay. Vì thế, lưỡi đao cũng buông rơi xuống đất.

Trong khi đó, Đồ Lôi lại nhanh nhẹn thò tay mặt ra là đã siết chặt được thanh đao vào lòng bàn tay rồi. Đồng thời, chàng lẹ làng vung lưỡi đao ra.

Ánh thép lóe lên sáng ngời và sau một tiếng “xoẹt”, chiếu đầu của gã đàn ông ấy đã bị lưỡi đao chém đứt lìa sát cổ khiến một làn máu tươi từ trong cổ của y phun lên đỏ ối cả một vùng.

Tất cả những hành động ấy của Đồ Lôi từ chỗ thò tay siết lấy cánh tay đối phương cho đến khi giật lấy lưỡi đao chém tới đều nhanh nhẹn như một luồng điện chớp, không ai có thể trông thấy cho kịp.

Bốn gã đàn ông kia không ngờ Đồ Lôi lại có võ công cao cường đến thế, hơn nữa, họ cũng chẳng ngờ tên đồng đảng của mình lại không thể đỡ được một thế võ nào cả. Khi tên đồng đảng bị giết chết một cách thảm thiết, thì cả bọn không khỏi giận dữ, vung đao công tới.

Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình nhìn qua võ công của Đồ Lôi thì không khỏi thầm kinh ngạc, nghĩ rằng:

“Người này đánh những thế võ xem tầm thường, chẳng có gì là lạ, nhưng chỉ có nhanh nhẹn tuyệt vời khiến đối phương khó bề đề phòng được”.

Giữa lúc ông ta còn đang nghĩ ngợi thì thân hình cũng liền tràn nhanh tới, tiếp tay với Đồ Lôi chống trả lại bốn gã đàn ông to lớn kia. Ông ta vừa vung chưởng lại vừa vung chỉ, đánh nhanh như gió hốt, thế võ nào cũng nhắm công thẳng vào huyệt đạo quan trọng của đối phương.

Ngay khi ấy, Đồ Lôi dùng thế “Thái công điếu ngư” vung lẹ chưởng mặt lên, rồi chém xéo trở xuống nhanh như tên bắn.

Đối phương trông thấy không dễ gì phá tan được thế đánh của Đồ Lôi nên ngã người ra phía sau, rồi thừa thế hất mũi đao thẳng về phía kẻ địch.

Đồ Lôi cất tiếng cười nhạt :

- Ngươi muốn chết mà ! Tức thì, chưởng thế của chàng liền hạ thấp xuống, thò nhanh năm ngón tay chụp lấy sợi dây tơ buộc ngang thắt lưng của người ấy, rồi nhún hai chân vọt người bay xéo lên không, nhắm hướng khe núi lướt thẳng tới.

Lữ Khưu Mộ Bình trông thấy Đồ Lôi đã tiến vào trong sơn cốc thì rất lo lắng, nên bèn biến đổi chưởng pháp, dựng đứng bàn tay lên như lưỡi dao, dùng thế "Lỗ dương chỉ nhật" quét thẳng ra.

Thế đánh ấy tuy mới xem là dùng chưởng nhưng kỳ thực thì kình lực lại từ các đầu ngón tay bắn ra, rít gió nghe vèo vèo, có một sức mạnh nghìn cân.

Thế là ba thủ hạ của Ngũ Hành Cốc bỗng cảm thấy có một luồng kình phong sắc bén như dao, quét thẳng vào mặt, đau đớn như bị dao cắt lấy thịt, buột miệng gào lên rất thảm thiết, rồi nối gót nhau ngã lăn ra đất.

Lữ Khưu Mộ Bình cũng không kịp xem họ sống chết thế nào, nhanh nhẹn lướt thẳng vào khe núi.

Nhưng ông ta chỉ nhìn thấy núi đồi nhấp nhô, rừng cây dày đặc chứ không còn trông thấy Đồ Lôi đâu nữa. Bởi thế, ông ta không khỏi sửng sốt, giương mắt nhìn khắp bốn bên một lượt.

Bỗng nhiên, ông ta nhìn thấy tại một vùng cây cối rậm rạp ở phía trái có bóng người thấp thoáng, rồi lại trông thấy Đồ Lôi rảo bước đi ra.

Lữ Khưu Mộ Bình liền chạy nhanh tới hỏi :

- Ông anh đã phát giác được điều gì hay chưa ?

Đồ Lôi lắc đầu nói :

- Vừa rồi tôi đã túm lấy được một tên tặc đảng trong Ngũ Hành Cốc, muốn uy hiếp nó chỉ một con đường an toàn cho mình tiến vào trong sơn cốc, nhưng hắn lại nhất định không chịu nói thực, nên tôi đã tức giận giết chết hắn, ném xác trong rừng kia ! Lữ Khưu Mộ Bình nói :

- Việc ấy tại hạ đã biết, ông anh chớ nên bận tâm để trễ mất cả thì giờ.

Nói đến đây, ông ta dừng lại trong giây lát rồi đưa mắt chú ý nhìn về phía trước nói tiếp :

- Chúng ta hãy đi thôi ! Thế rồi hai người cùng sánh vai nhau chạy bay đi một lúc. Sau đó, họ cũng đã cùng tiến vào một khu rừng trúc.

Bỗng ngay lúc ấy, có một giọng sâu hiểm cười nhạt nói :

- Lại hai tên đi tìm cái chết đến kìa ! Giọng nói ấy tuy không xa, nhưng chỉ nghe tiếng chứ không trông thấy người đây cả.

Đồ Lôi quát to một tiếng rồi vung chưởng lên đánh thẳng về hướng có tiếng nói vừa vọng lại.

Tức thì, chưởng lực ồ ạt cuốn tới ào ào, chẳng khác nào sấm động trên nền trời cao, khiến ai nghe đến cũng phải kinh hãi.

Nhưng ngọn kình phong đã quét gãy vô số thân trúc, nằm bẹp sát đất.

Thế mà đến khi luồng kình lực ấy đã bay qua thì chúng nó lại bật lên như cũ, chẳng hề hấn gì cả. Đồng thời, chàng cũng không trông thấy có một bóng người nào tại nơi ấy.

Đấy rõ ràng là Đồ Lôi có ý dối gạt, vì muốn không để cho Lữ Khưu Mộ Bình nhận thấy trình độ võ công thực sự của mình nên mới giả vờ đánh ra một chưởng vụng về như vậy để Lữ Khưu Mộ Bình không có lòng sinh nghi.

Lữ Khưu Mộ Bình trái lại, như không hề trông thấy Đồ Lôi vừa vung chưởng đánh ra. Ông ta chỉ đưa mắt nhìn khắp chung quanh đứng trơ trơ suy nghĩ. Qua một lúc, ông ta mới thất vọng nói :

- Chúng ta đã bị vây khốn rồi ! Cánh rừng trúc này xem có vẻ như hoàn toàn rối loạn, y hệt một cánh rừng trúc thiên nhiên, nhưng kỳ thực chúng đều được trồng theo vị trí của tinh tú, biến ảo khôn lường. Muốn thoát ra khỏi rừng trúc này, tất phải dùng đến võ lực nhiều lắm ! Đồ Lôi đưa mắt nhìn khắp bốn bên một lượt nói :

- Tôi không tin cánh rừng trúc này lại có thể vây khốn chúng ta được ! Lữ Khưu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Ông anh không chịu tin thì cứ thử xem có thể vượt ra khỏi cánh rừng trúc này được không ? Tại hạ sẽ theo sát phía sau ông anh hầu không mất liên lạc với nhau ! Đồ Lôi vẫn có vẻ không tin, bèn “hừ” một tiếng lạnh lùng, rồi quay mặt bước đi.

Lữ Khưu Mộ Bình liền bước theo sát phía sau, trông thấy Đồ Lôi chạy qua Đông rồi lách sang Tây, hoàn toàn không có chưởng pháp gì cả nên thầm nghĩ :

- “Con người này là một kẻ hữu dũng vô mưu, ta thu phục hắn để dùng thì hay lắm !” Bởi thế, ông ta bèn lên tiếng nói :

- Ông anh chớ nên hoang phí sức khỏe và thì giờ vô ích, để tại hạ bình tình suy nghĩ và quan sát sự kỳ ảo của khu rừng trúc này, hầu tìm ra một cách thoát thân thì hơn.

Đồ Lôi dừng bước lại, quay mặt mỉm cười với Lữ Khưu Mộ Bình.

Lữ Khưu Mộ Bình liền đưa đôi mắt sắc bén từ từ quan sát khu rừng trúc được bố trí theo trận thế này.

Sắc mặt của ông ta có vẻ bình tĩnh như thường, nhưng kỳ thực thì trong lòng nóng nảy như lửa đốt. Tuy trước khi đến đây, ông ta đã dò xét mọi sự hư thực cũng như mọi sự bố trí trong Ngũ Hành Cốc rồi. Nhưng vả một khu vực rộng hàng trăm dặm bao quanh Ngũ Hành Cốc, không có nơi nào là không nguy hiểm. Trong khi đó, ông ta chỉ mới tìm biết được có mười mấy chỗ bố trí nguy hiểm nhất mà thôi. Giờ đây, nào ngờ chỉ một khu rừng trúc bé nhỏ như thế này, cũng đủ làm cho ông ta phải điên đầu, không có cách đối phó.

ông ta đã đuổi theo Huỳnh Ỷ Vân, nhưng nàng đã thoát đi mất. Bởi thế, ông ta sốt ruột muốn tìm cho kỳ được Huỳnh Ỷ Vân, nào ngờ dục tốc bất đạt, mọi sự xảy ra đều đi ngược với ý muốn của mình.

Đồ Lôi bỗng nói lẩm bẩm :

- Nếu giờ đây ta có thanh bảo kiếm bằng thép Miến Điện gia truyền trong tay thì cánh rừng trúc này làm thế nào vây khốn ta được ? Ta sẽ chặt sát gốc chúng nó hết trong giây lát như chơi ! Bỗng ngay lúc ấy, có một giọng cười nhạt vọng đến :

- Sắp chết đến nơi mà còn dám khoác lác không biết xấu hổ ! Đồ Lôi nghe qua, tức thì biến hẳn sắc mặt, sát khí tràn đầy hai tia mắt.

Bỗng nhiên, từ khắp bốn bên đã có tiếng “khè khè” vọng đến, nghe rất quái dị…

Chương 26: Vượt Qua Nguy Hiểm

Đồ Lôi đưa mắt nhìn lên thì không khỏi kinh hãi vì chàng trông thấy có hàng mấy trăm con rắn độc, mình đầy hoa, đang bò lúc nhúc về phía hai người, há miệng thè lưỡi đỏ lòm.

Đồ Lôi nhìn thấy Lữ Khưu Mộ Bình đang nghiêng đầu suy nghĩ thì vội vàng to tiếng nói :

- Lữ Khưu đại hiệp, hãy mau lấy bụi cỏ “Long Diên Thảo” ra để chế ngự lũ rắn độc ! Lữ Khưu Mộ Bình nghe qua không khỏi giật mình sửng sốt, vội vàng đưa mắt nhìn lên thì giật bắn người, hối hả thò vào áo lấy bụi cỏ “Long Diên Thảo” ra cầm trên tay.

Đồ Lôi cũng thế, tay trái chàng nắm chặt bụi diên thảo, trong khi tay mặt đưa ngang ngực, tập trung tinh thần để sẵn sàng đối phó.

Đồ Lôi vốn có ý giả vờ, chứ thực sự “Long Diên Thảo” ấy chẳng phải là một thứ linh vật hiếm có, trừ được các chất độc gì cả, mà đúng ra là nhờ ở viên “Phích độc bảo châu” của chàng giấu kín trong người.

Bởi thế, quả nhiên lũ rắn khi tiến tới, còn cách họ ba trượng nữa thì tất cả sợ hãi như gặp phải một thứ khắc kỵ gì vội vàng quay đầu bỏ chạy hết.

Lữ Khưu Mộ Bình trông thấy thế hết sức mừng rỡ, quát lên một tiếng to, rồi vung chưởng quét ra một luồng kình lực khiến lũ rắn độc cất tiếng kêu “khè khè” rất thảm thiết, thân hình bị nát tan thành một mớ máu thịt bầy nhầy.

Đồ Lôi cũng tiến theo sát một bên Lữ Khưu Mộ Bình, nhưng không hề ra tay diệt trừ lũ rắn. Vì chàng không muốn dùng võ công hoặc sử dụng đến món ám khí “Thất xảo phích lịch thoa” đang cất giấu trong bọc, bởi làm như vậy thì Lữ Khưu Mộ Bình tất sẽ nhận ra lại lịch của mình ngay.

Chẳng bao lâu sau, dưới luồng chưởng lực của Lữ Khưu Mộ Bình lũ rắn đã bị diệt trừ non nửa.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có tiếng sáo du dương từ đâu vọng đến.

Tiếng sáo ấy nghe dìu dặt nhưng không có âm luật gì cả, chỉ có điều là nghe rất vui tai mà thôi.

Thế là lũ rắn ùn ùn thối lui không còn một con nào.

Tiếp đó, lại nghe có một giọng nói lạnh như băng giá bay theo gió vọng đến:

- Lữ Khưu Mộ Bình, Ngũ Hành Cốc là một nơi nguy hiểm vô cùng.

Dù là thần tiên tiến vào đây cũng khó sống sót được, chớ nói gì là ông.

Hãy nghe lời khuyên của ta, mau mau quay đầu trở lại thì ta sẵn sàng hé mở một góc lưới cho thoát thân ! Tiếng nói vừa dứt, thì xung quanh lại im phăng phắc.

Cả khu rừng trúc xác rắn ngổn ngang, máu thịt bầy nhầy, mùi hôi tanh nồng nặc.

Lữ Khưu Mộ Bình nghiêm sắc mặt nói :

- Tuy không thể hoàn toàn tin hắn, nhưng cũng không thể không tin được. Trong chuyến đi này là để tìm hiểu sự thật về vấn đề đó, nếu chẳng phải thế thì tại hạ đâu lại mạo hiểm làm gì ?

Đồ Lôi nói :

- Đại hiệp chắc chắn là mình có thể đoạt được pho kinh và lưỡi kiếm vào tay hay sao ?

Lữ Khưu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Hôm nay là một cơ hội tốt trời cho, nên không thể bỏ qua được, vì nếu bỏ qua cơ hội này thì về sau sẽ hối tiếc mãi ! Đồ Lôi lộ vẻ sửng sốt, ngơ ngác như không hiểu câu nói ấy.

Lữ Khưu Mộ Bình mỉm cười nói tiếp :

- Hôm nay các cao thủ trong võ lâm đều tập hợp hết về đây, để xông vào Ngũ Hành Cốc. Vô Tình Tú Sĩ, Bắc Quốc Song Ma và Huyền Băng Lão Mị là những nhân vật bấy lâu nay tên tuổi vang rội cũng đã đến đây và kêu đích danh Ngôn Như Băng ra tranh tài đọ sức ! Trong trường hợp có kẻ đại địch tràn vào, Ngũ Hành Cốc phải lo đối phó. Như vậy, tất họ có nhiều sơ hở. Ta nhân cơ hội đó tràn vào thì sẽ có đến tam chín phần mười hy vọng đoạt được hai bảo vật ấy vào tay ! Nói đến đây, ông ta lại cất tiếng cười nhạt, rồi tiếp :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì ngay lúc này, Ngôn Như Băng đang dẫn các cao thủ của mình đến ngăn chặn bốn lão ma vừa nói. Do đó, số người hiện nay đang canh gác bí mật trong khắp sơn cốc đều là lũ vô danh tiểu tốt, đỡ không nổi một thế đánh của ta. Giờ đây, tại hạ chỉ cần suy nghĩ để tìm hiểu được về những “sinh khắc kỳ môn” của Ngũ Hành Cốc thì tất cả mọi việc đều sẽ giải quyết dễ dàng ! Đồ Lôi há miệng như muốn nói gì nhưng lại thôi. Qua một lúc sau, chàng mới hỏi :

- Tôi có những ý này, song chẳng rõ nên nói ra hay không ?

Lữ Khưu Mộ Bình như có vẻ sửng sốt nói :

- Tôi với các hạ tuy mới gặp nhau nhưng đã xem như người tri kỹ, vậy có điều gì xin ông anh cứ

nói thẳng là hơn ! Đồ Lôi nói :

- Ngôn Như Băng chắc chắn không đem giấu pho kinh và thanh kiếm vào một nơi kín đáo, mà trái lại, lão ta sẽ giữ sát bên mình chứ không hề xa rời. Như vậy chẳng hóa ra Lữ Khưu đại hiệp lại chụp vào một khoảng không hay sao ?

Lữ Khưu Mộ Bình lắc đầu nói :

- Ngôn Như Băng nào dám để lộ pho kinh và thanh kiếm như thế, trái lại, chắc chắn lão ta sẽ giấu kính và nói khéo với mọi người là những lời đồn đại trong giang hồ đều hoàn toàn vô căn cứ, vu khống cho ông ấy mà thôi ! Đồ Lôi thầm cười vì thấy lời nói của Lữ Khưu Mộ Bình có vẻ như rất tự tin nên bèn lắc đầu nói :

- Tôi thực không dám tán đồng ý kiến của đại hiệp. Vì hiên nay quần hùng trong võ lâm cùng kéo nhau đến Ngũ Hành Cốc, tình trạng chẳng khác nào tên đã lắp vào cung, không thể không bắn ra. Phương chi, Vô Tình Tú Sĩ là một cao thủ trong võ lâm ngày nay, chắc chắn không thể bỏ rút lui trước những lời nói khéo của Ngôn Như Băng. Trong khi đó, Ngôn Như Băng chẳng những là người võ công trác tuyệt, mà còn dựa vào cả một địa thế hiểm yếu như Ngũ Hành Cốc, đồng thời, lại có cả pho kinh và thanh kiếm trong tay, vậy thử hỏi ông ta nào chịu nhân nhượng ?

Lữ Khưu Mộ Bình không khỏi thầm kinh dị, trước những sự phán đoán hết sức tế nhị và chính xác ấy.

Ngay lúc đó, sắc mặt của Đồ Lôi tỏ ra rất thành khẩn, cất tiếng than dài :

- Tôi là người bàng quan, việc này tôi không nhúng tay vào làm gì, nhưng không thể không trình bày một vài ý kiến hèn mọn với các hạ ! Lữ Khưu Mộ Bình tuy là người nhiều mưu lược và quỉ quyệt, nhưng lúc ấy cũng bị Đồ Lôi phỉnh gạt. Ông ta nhìn thấy thái độ thành khẩn của Đồ Lôi hiện rõ từ cử chỉ đến lời nói, nên không khỏi cảm động đáp :

- Ông anh vì có điều chưa biết rõ, thực ra thì pho kinh và thanh kiếm không hề có trong tay Ngôn Như Băng, mà trái lại, hiện đang ở trong tay của người khác ! Đồ Lôi mắng thầm :

- “Dù cho ngươi có gian xảo như một con cáo, thì vẫn phải sa vào sự bố trí của ta ! Hừ, rốt cuộc rồi ngươi cũng bằng lòng nói một phần nào sự thực !” Bởi thế, chàng liền giả vờ ngạc nhiên nói :

- Lời nói ấy của đại hiệp đã làm cho tôi hoàn toàn hoang mang, không hiểu ra sao cả. Song tôi là người ngoài cuộc nên cũng chẳng muốn tìm hiểu cho tỉ mỉ làm gì. Giờ đây, một việc làm cấp thiết của chúng ta là tìm cách rời khỏi khu rừng này một cách yên ổn. Kế đó, theo ý của tôi thì mạnh ai nấy lo việc riêng của mình để tránh sự nghi kỵ lẫn nhau ! Lữ Khưu Mộ Bình đưa mắt nhìn thẳng vào Đồ Lôi nói :

- Ông anh không bằng lòng giúp một ay cho tại hạ sao ?

Đồ Lôi cất tiếng than dài nói :

- Sự thực thì tôi đang bận tâm về đứa con trai, nên tâm trạng đang rối rắm như tơ vò, nên e rằng không giúp đỡ được gì cho các hạ nhiều mà trái lại, còn làm bận bịu thêm cho các hạ là khác. Hơn nữa, theo như tôi nhận xét thì chuyến đi này của đại hiệp, không khỏi giống như một mũi tên bắn ra không có đích, chỉ là nhắm chụp vào khoảng không mà thôi ! Lữ Khưu Mộ Bình cười nhạt nói :

- Ai bảo là một mũi tên bắn không có đích ? Tại hạ hành động rất chu đáo vì đã biết chắc pho kinh và thanh kiếm hiện đang ở trong người của một cô gái. Mới vừa rồi đây, tại hạ đã trông thấy cô ta xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc ! Đồ Lôi không khỏi sững sờ nói :

- Một cô gái ? Cô ta không phải là người trong Ngũ Hành Cốc sao ?

Trong khi đó, chàng lại cười nhạt nói thầm:

“Dù sao ngươi cũng đã bằng lòng nói sự thực cho ta nghe rồi !” Lữ Khưu Mộ Bình bèn hạ giọng nói :

- Đúng như vậy ! Xin ông anh hãy yên lòng, vì tại hạ đã có người bí mật nằm trong Ngũ Hành Cốc từ trước rồi. Nếu tại hạ đoán không sai thì chỉ trong chốc lát đây sẽ có người đến tiếp tay với chúng ta. Hơn nữa, hiện giờ tại hạ đã tìm hiểu được phần bố trí tương sinh tương khắc rất huyền bí của Ngũ Hành Cốc này rồi ! Đồ Lôi hiện sắc vui mừng nói :

- Nếu như vậy thì ta nên rời ngay khu rừng trúc này kẻo ở đây lâu không có lợi ! Ngay lúc ấy, hai người nghe có một tiếng gào thảm thiết, vô cùng rùng rợn vọng đến. Nhưng sau đó thì chung quanh lại chìm trong tĩnh mịch như cũ.

Trên đôi khóe miệng của Lữ Khưu Mộ Bình liền hiện lên một nụ cười đắc chí.

Ngay sau đó, bỗng nghe có tiếng bước chân văng vẳng đi rất hối hả, tức thì, giữa những thân trúc đang lắc lư theo chiều gió bỗng xuất hiện một bóng người đang chạy bay đến. Khi sắp đến nơi, thì hai người trông rõ được đấy là một lão già mặc áo đen, râu dài đến rốn, sắc mặt âm u lạnh lùng.

Lữ Khưu Mộ Bình nhanh nhẹn bước tới rồi nói nhỏ với lão già ấy một lúc… Đồ Lôi vẫn đứng y nguyên một chỗ, đưa mắt chú ý nhìn mọi hành động của hai người và nghiêng tai lắng nghe câu chuyện của hai người đang thì thầm với nhau.

Bọn họ nói chuyện rất khẽ, chẳng khác nào tiếng muỗi kêu, nên Đồ Lôi đã không nghe được rõ ràng. Chàng chỉ trông thấy lão già áo đen trao cho Lữ Khưu Mộ Bình một quyển sách mỏng, bên trên dày đặc những chữ và một chai bé nhỏ, rồi định quay lưng bỏ đi… Nhưng ngay lúc ấy, Đồ Lôi đã

nhún mình nhảy thoắt đến nói to :

- Xin tôn giá hãy dừng bước ! Lão già áo đen đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Đồ Lôi một lượt nói :

- Các hạ có điều gì chỉ dạy ?

Đồ Lôi vòng tay cười nói :

- Tôi xin hỏi tôn giá, phân đà chủ của Ngũ Hành Cốc ở Miêu Cương là Từ Nam hiện giờ có trong sơn cốc không ? Mong tôn giá thành thực chỉ dạy cho, thì tôi cảm ơn không ít ! - Các hạ đến thực không may, vì ngay hôm qua hắn ta trở về Miêu Cương rồi ! Nói đoạn, lão ta liền quay người lướt đi như một làn điện xẹt, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Đồ Lôi còn định hỏi thêm nhưng không ngờ lão già bỏ đi qua nhanh nên giậm chân than dài, lộ vẻ thất vọng vô cùng.

Lữ Khưu Mộ Bình trông thấy thế bèn an ủi :

- Nếu lệnh lang còn sống trong sơn cốc này, thì tại hạ sẽ giúp cho ông anh cứu thoát lệnh lang. Thôi chúng ta hãy mau đi ra khỏi cánh rừng trúc đã ! Nói đoạn, ông ta bèn nhắm hướng Đông Bắc lướt thẳng tới.

Lữ Khưu Mộ Bình sau khi ra khỏi cánh rừng trúc bèn tiếp tục lách về phía phải, tránh sang trái, nhanh nhẹn tràn thẳng về phía trước, trông chẳng khác nào một người quen thuộc đường đi. Ông ta cũng chẳng hề để ý đến việc Đồ Lôi có theo kịp mình hay không.

Suốt dọc đường đi, núi đồi và sơn cốc nhấp nhô khúc khuỷu địa thế trời sinh hết sức hiểm trở, đâu đâu cũng thấy rừng cây rậm rạp, chen lẫn với các loại kỳ hoa dị thảo, xem rất ngoạn mục, mùi thơm thoang thoảng khắp nơi, khiến ai ngửi thấy cũng cảm thấy sảng khoái trong lòng.

Lữ Khưu Mộ Bình vội vàng lấy cái chai nhỏ của lão già trao cho vừa rồi, trút ra hai viên thuốc màu đỏ, rồi bỏ một viên vào miệng nuốt xuống bụng, nói :

- Những thứ bông hoa lạ này, tuy có mùi thơm nhưng đều hết sức độc, khiến ai ngửi vào cũng say, xin ông anh hãy uống vào.

Qua một lúc thật lâu, vẫn không nghe có tiếng trả lời, ông ta mới giật mình quay mặt nhìn lại, thì nào trông thấy hình bóng của Đồ Lôi đâu nữa ? Bởi thế, ông ta không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ :

- “Người này vì quá lo nghĩ đến sự an nguy của đứa con trai thân yêu nên đã tự xông vào nơi đầy dẫy những sự nguy hiểm. Cũng được, giờ đây thì ta không cần đến y nữa. Các cao thủ trong sơn cốc đều được Ngôn Như Băng phái cả đi các mặt khác, chỉ còn lại một số ít thì võ công của ta cũng trừ họ

được không khó gì !” Nghĩ thế, nên ông ta thấy bạo dạn hơn, đưa mắt nhìn về phía trước để nhận xét địa hình rồi tiếp tục lướt thẳng tới.

Sau khi ông ta đi tới độ mấy mươi trượng nữa và khi đã vòng qua một sườn núi cao, thì đã trông thấy thấp thoáng giữa một khu rừng phía trước không xa, có một tòa lầu cao, nên đoán biết mình sắp đến giữa Ngũ Hành Cốc rồi.

Bỗng ngay lúc ấy, ông ta trông thấy có một bóng đen bay thoắt qua, tức thì trông thấy lão già áo đen vừa rồi nhắm ông ta chạy nhanh tới, nói nhỏ :

- Trong hai mươi bốn tòa lầu tại sơn cốc, đều được Ngôn Như Băng bố trí những thủ hạ thân tín trấn giữ, nên thuộc hạ không tìm hiểu được một tí bí mật nào cả. Tuy nhiên, các trạm gác bên ngoài đều do năm anh em chúng tôi khống chế hết rồi … Lữ Khưu Mộ Bình ngắt lời :

- Ta hiểu rồi ! Nói đoạn, ông ta vọt người thẳng lên không, bay bổng như một con ó, nhắm hướng gian lầu cao lướt thẳng tới.

Sau đó, ông ta bèn buống người đáp nhẹ nhàng xuống cạnh một gốc cây ngân hạnh thực to cách gian lầu độ chừng mười trượng, ẩn mình kín đáo, nghe ngóng sự động tĩnh bên trong gian lầu … Nhưng bên trong gian lầu vẫn im phăng phắc, không hề có một tiếng động.

ông ta đang định tràn người bước ra, thì bỗng trông thấy có một chiếc bóng trắng, nhanh nhẹn tuyệt luân, từ xa bay đến rồi dừng lại trước gian cửa gian lầu.

Bóng trắng ấy chính là người con gái che mặt, có dáng vóc xinh đẹp tuyệt trần. Đấy không ai khác hơn là Huỳnh Ỷ Vân, bang chủ của Phi Phụng Bang.

Lữ Khưu Mộ Bình bất giác “hừ” một tiếng lạnh lùng qua giọng mũi, rồi tập trung tinh thần chú ý theo dõi mọi cử động của Huỳnh Ỷ Vân.

ông ta trông thấy nàng đứng yên một lúc rồi bỗng vọt người bay thẳng lên không, nhào lộn một vòng và đáp nhẹ nhàng xuống dãy hành lang trên lầu cao ! Lữ Khưu Mộ Bình liền nhanh nhẹn tràn đến bên hông tòa lầu, rồi nhảy vọt lên trên.

Bỗng nhiên, ông ta nghe có một giọng nói trong ngần từ bên trong vọng ra :

- Ai đứng ở bên ngoài đó ? Mau bước vào ! Có tiếng Huỳnh Ỷ Vân đáp :

- Chính tôi đây ! Dứt lời, nàng đưa chưởng lên quạt nhẹ một cái, tức thì, hai cánh cửa được xô vào trong. Nhờ đó, nàng trông thấy bên trong gian lầu bài trí hết sức đẹp mắt, có giường ngà voi, có mùng lụa mỏng, có đài gương phấn sáp, bàn ghế bóng láng bằng gỗ đàn, lại có cả đèn lưu li trông thật cổ kính.

Ngay lúc ấy, có một cô gái mặc áo tía đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, mặt nhìn thẳng vào gương, chải lại mớ tóc xanh mượt như mây. Tuy nhan sắc của người con gái ấy chỉ vào bậc trung, nhưng làn da lại trắng nõn nà như ngọc. Tại phía sau lưng cô ta còn có bốn cô tỳ nữ áo xanh đứng hầu.

Cô gái ấy nhìn vào trong gương và trông thấy rõ được bóng dáng của người thiếu nữ mặc áo trắng ở bên ngoài, nên sắc mặt không khỏi biến hẳn, nạt :

- Hãy mau bắt lấy con nữ tặc ấy cho ta ! Tức thì, bốn cô tỳ nữ áo xanh nhanh như chớp nhắm phía Huỳnh Ỷ Vân nhảy vút tới.

Bốn cô nữ tỳ ấy võ công rất cao cường, họ dùng cả chưởng lẫn chỉ đánh ra chớp nhoáng, tấn công vào các huyệt đạo quan trọng trên người của Huỳnh Ỷ Vân.

Thân pháp của Huỳnh Ỷ Vân nhẹ nhàng linh động, nàng chỉ xoay người qua một lượt là đã khiến những thế đánh của bốn cô tỳ nữ ấy đều đanh hụt cả vào khoảng không. Liền khi ấy, nàng bỗng lách mình qua phía trái rồi nhanh nhẹn vung tay công thẳng một chưởng.

Hai cô tỳ nữ lao tới trước tiên liền cảm thấy lồng ngực của mình bị một chưởng lực mạnh mẽ giáng trúng, đôi mắt đều tối sầm lại, cùng ngã ngửa ra đất, tắt thở chết tốt ngay.

Võ học của Huỳnh Ỷ Vân quả trác tuyệt khôn lường. Cánh tay trái của nàng lại nhanh nhẹn thò ra, giương hai chỉ đâm thẳng vào khoảng không, khiến hai cô nữ tỳ còn lại cảm thấy như bị một lưỡi kiếm xuyên qua lồng ngực, đồng thanh gào lên một tiếng thảm thiết, rồi lại cùng ngã lăn quay xuống đất.

Huỳnh Ỷ Vân giết chết bốn cô tỳ nữ tràn tới tấn công mình thực dễ dàng như búng một ngón tay khiến Lữ Khưu Mộ Bình nhìn thấy không khỏi thầm sợ hãi.

Cô gái áo tía lúc ấy cũng đã rời khỏi chỗ ngồi, đứng lên lược trận. Cô ta trông thấy bốn cô nữ tỳ đều bị giết chết một cách thảm thiết thì giận dữ đến sắc mặt tái xanh, nạt to :

- Ngươi là ai mà bỗng dưng lại đến đây hành hung ? Hôm nay cô nương phải xé nát thây ngươi ra mới hả được cơn tức giận này ! Huỳnh Ỷ Vân cất tiếng cười dài, nghe trong ngần như tiếng chuông bạc nói :

- Đấy là chính vì cô ra lệnh cho bốn con tỳ nữ nọ đi tìm lấy cái chết, nào có thể trách được tôi ?

Cô gái áo tía bỗng quay người trở lại, thò tay chụp lấy một thanh trường kiếm để trên bàn trang điểm, rồi nhanh nhẹn tuốt ra khỏi vỏ nghe một tiếng “rẻng” ngân dài không dứt. Liền đó, cô ta bèn dùng thế “Phi lôi cửu tiêu” vung kiếm chém thẳng vào vai của Huỳnh Ỷ Vân, khiến ánh thép lóe lên sáng ngời và lạnh ngắt.

Cô ta đánh ra vừa hết sức nhanh chóng mà thế võ lại vừa hết sức lạ lùng, trong khi lưỡi trường kiếm rít gió ầm ầm như sóng dậy.

Huỳnh Ỷ Vân khẽ di động gót sen là đã tránh khỏi thế kiếm, rồi lại vung cánh tay ngọc lên, quét ra một luồng kình lực kín đáo, xô bật lưỡi kiếm của người thiếu nữ ấy ra ngoài xa.

Cô gái áo tía cảm thấy hổ khẩu tay của mình bị tê buốt, lưỡi trường kiếm cũng suýt nữa vuột khỏi tay bay đi. Do đó, cô ta hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn vung lưỡi kiếm lên, công dồn dập tới ba thế kiếm. Thế là giữa những đường kiếm sáng ngời, lại lóe lên vô số kiếm hoa màu bạc, đi đôi với một luồng kình lực mạnh mẽ, rít ào ào công thẳng về phía Huỳnh Ỷ Vân.

Kiếm pháp của cô gái áo tía, rõ ràng đã đạt đến mức thượng thừa, vừa mãnh liệt, vừa tinh thâm không ai sánh nổi.

Huỳnh Ỷ Vân chau mày thầm nói :

“Nếu chẳng phải là ai thì làm thế nào chế ngự được những đường kiếm tinh tuyệt của cô ấy !” Ngay lúc đó, Huỳnh Ỷ Vân vung chưởng mặt lên, quét vào khoảng không, trong khi người nàng lại lách tránh nhanh nhẹn, nhẹ nhàng.

Chưởng thế của nàng bao gồm đủ lối đánh, vừa quét ra, vừa cuốn vào, vừa chụp xuống, vừa hất ngang. Thân hình của nàng cũng nhanh nhẹn đi theo thế chưởng vừa đánh, phối hợp một cách linh động. Xem qua như rất bình thường, nhưng kỳ thực đấy là một môn võ học kỳ tuyệt, hiếm của trên đời của Phật môn.

Mỗi lần thế kiếm của cô gái áo tía vung ra là kình lực của lưỡi kiếm cuốn tới ào ào, chẳng khác gì muôn ngàn đợt sóng bể giữa cơn phong ba bão táp. Tuy nhiên, lúc đầu cô ta không thấy gì lạ, nhưng sau đó dần dần cô ta cảm thấy có một luồng kình lực vô hình như bám sát vào lưỡi kiếm của mình, khiến đường kiếm vì thế mà chậm đi, nên mặt không khỏi biến sắc.

Trong khi đó, chưởng pháp của Huỳnh Ỷ Vân bỗng trở thành nhanh nhẹn hơn, khiến bóng chưởng của nàng chập chờn dày cả không gian, bắt từ trên giáng xuống cô gái áo tía không khác nào hoa rơi lá rụng.

Thế rồi, cô gái áo tía bỗng dưng buột miệng kêu to lên và ngã khụy xuống đất.

Huỳnh Ỷ Vân vừa vung lẹ cánh tay mặt ra, biến thế chưởng thành thế chụp, nhắm ngay vai của cô gái áo tía chụp nhanh tới như một làn điện xẹt.

Nhưng nào ngờ đâu, đấy chỉ là một lối đánh phỉnh gạt của cô gái áo tía. Khi Huỳnh Ỷ Vân vừa tràn mình tới thì cô ta liền vung cánh tay ngọc lên, giải ra hàng vạn mũi nhọn màu đen.

Huỳnh Ỷ Vân không ngờ đến việc đó nên không khỏi giật bắn người.

Tuy nhiên, nàng vẫn giữ được sự bình tĩnh, vung chưởng trái quét ra một luồng kình phong hất bay hết những mũi nhọn đen ấy đi. Trong khi đó, năm ngón tay của nàng cũng vừa chụp đến vai của cô gái áo tía.

Cô gái áo tía vì quá đau đớn nên gào to lên một tiếng, mặt lộ sắc sợ hãi, cất giọng run run nói :

- Tôi....và cô....không oán không thù gì cả.....Vậy cô có ý định.....gì ?

Cô ta vì quá sợ hãi nên nói không thành lời, mồ hôi lạnh toát ra ướt khuôn mặt đang tái nhợt.

Huỳnh Ỷ Vân cười nhạt nói ; - Cô có phải là con gái thứ ba của Ngôn Như Băng không ?

Cô gái áo tía gật đầu.

Huỳnh Ỷ Vân nói :

- Nghe đồn đại là Ngôn Như Băng rất thương yêu cô, chắc cô biết “Cửu chuyển phản hồn đơn” của cha cô để ở đâu. Nếu cô biết tiếc mạng sống của mình thì phải mau lấy thứ thuốc ấy ra đưa cho tôi ! Cô gái áo tía cất giọng run run nói :

- Cô hãy....thả tôi sẽ....tôi sẽ....dẫn cô đi lấy ! Huỳnh Ỷ Vân nghe thế buông lỏng bàn tay mặt ra, nhưng bàn tay trái nhanh như chớp vung chỉ lên điểm thẳng vào ba huyệt đạo trong người của cô gái áo tía nói :

- Nếu cô còn có ý định đánh lừa tôi, thì tất cô còn phải chịu khổ nữa.

Giờ đây, tôi phế trừ võ công của cô trước, cô hãy dẫn tôi đi lấy cho mau ! Lữ Khưu Mộ Bình đang âm thầm theo dõi, trông thấy thế không khỏi kinh hãi, nghĩ bụng :

“Cô gái này quả là một người hết sức độc ác !” Lúc đó, cô gái áo tía đang chống tay ngồi dậy, trong lòng tràn đầy sự căm tức, đưa mắt nhìn qua Huỳnh Ỷ Vân một lượt nói :

- “Cửu chuyển phản hồn đơn” được cha tôi xem trọng như tính mạng của ông ấy, nên cất kín trong phòng chứa thuốc. Tôi tuy được cha tôi yêu quí, nhưng trước đây chỉ được phép theo người vào đến đó ba lần mà thôi. Trong phòng chứa thuốc đó có vô số cạm bẫy, cứ trong vòng mười hai tiếng đồng hồ thì những cạm bẫy ấy lại tự động chuyển biến....

Nàng nói chưa dứt lời thì Huỳnh Ỷ Vân đã cười nhạt ngắt lời :

- Việc ấy ta đã biết, những cạm bẫy trong phòng chứa thuốc, ngoài Ngôn Như Băng có thể chế ngự được, thì chỉ còn duy nhất một mình cô là người biết cách chế ngự những cạm bẫy ấy mà thôi. Vậy cô

chớ nên lắm lời lẻo mép nữa, mà hãy mau dẫn ta đi đến đó ngay bây giờ ! Cô gái áo tía im lặng không nói gì cả, từ từ bước ra cửa rồi đi xuống thang lầu.

Huỳnh Ỷ Vân cũng đưa chân bước theo, đi sát phía sau cô gái áo tía.

Trong khi đó, Lữ Khưu Mộ Bình cũng âm thầm theo dõi phía sau hai người.

Nhưng cũng cùng lúc đó, từ trên ngọn cây cao lại có một bóng người nhanh nhẹn lướt đi như một con hạc. Lữ Khưu Mộ Bình hoàn toàn không hay biết gì cả.

Huỳnh Ỷ Vân đi theo sát cô gái áo tía, suốt dọc đường, trông thấy cảnh vật hết sức xinh đẹp. Có vô số kỳ hoa dị thảo mọc chen lẫn giữa những tòa lầu cao vàng son rực rỡ. Chung quanh lại có nhà mát, khe nước và những chiếc cầu xinh xắn bắt ngang, cảnh sắc xinh xắn u tịch, khiến ai nhìn đến cũng phải thích thú.

Tất cả những gì xây dựng nên đều do sức người nhưng kỳ thực thì đều bao gồm tất cả huyền diệu của trời đất, ngầm chứa đầy dẫy sự hiểm nguy.

Nhưng Huỳnh Ỷ Vân đi sát theo cô gái áo tía, thì chẳng khác nào như có một lá bùa hộ mệnh, hoàn toàn yên lòng, chẳng có gì đáng sợ hãi.

Hơn nữa, lẽ cố nhiên trước khi đến đây, nàng cũng đã tìm hiểu được một phần lớn về bên trong Ngũ Hành Cốc rồi.

Cô gái áo tía bỗng quay đầu trở lại, mỉm cười buồn bã nói :

- Trong Ngũ Hành Cốc chẳng có vật gì là không có chất độc, thế tại sao cô nương lại không kiêng sợ ?

Huỳnh Ỷ Vân chỉ cất tiếng cười giòn không trả lời ra sao cả.

Cô gái áo tía thấy nàng không trả lời thì cũng không hỏi thêm nữa, mà tiếp tục cất gót sen bước lững thững về phía một chòm cây đầy hoa nở.

Đấy là một chòm “Mộc liên hoa”. Màu hoa trắng như tuyết, to như một đóa hoa sen, lá cây giống như lá tỳ bà. Trên một ngọn cây trổ hàng trăm đóa hoa nên từ xa trông vào chẳng khác nào mây trắng trên trời. Đi gần tới nơi thì mùi thơm bay ra ngào ngạt.

Khi tiến vào khu rừng cây đó, đã thấp thoáng nhìn thấy một gian nhà đá mái thấp lè tè, màu tường đen. Huỳnh Ỷ Vân bỗng hỏi :

- Tại sao dọc đường không trông thấy ai cả ?

Cô gái áo tía quay mặt lại đáp :

- Có lẽ bọn họ đều đi theo cha tôi để đối phó với số quần hùng rồi.

Hiện giờ chỉ có một số ít người ở lại để phòng thủ trong sơn cốc mà thôi.

Trong khi tôi và cô đi trên đường tất đã bị họ theo dõi, nhưng có lẽ họ tưởng cô là bạn thân của tôi nên không ra ngăn trở bước đi của mình ! Tuy bề ngoài cô ta nói rất tự nhiên, nhưng thực sự thì trong lòng cũng thầm cảm thấy kinh ngạc trước mọi việc xảy ra hôm nay, nhưng nàng không để lộ ý nghĩ ấy ra ngoài.

Huỳnh Ỷ Vân bỗng cất giọng lạnh lùng “hừ” một tiếng, rồi vung nhanh chưởng mặt lên, đè thẳng vào “Mệnh môn huyệt” ở sau lưng cô gái áo tía.

Vì nàng nhìn qua đôi mắt không ngớt xoay tròn của cô gái áo tía, đoán biết cô ta đã có một ý định đáng nghi. Rất có thể cô ta sẽ nhân lúc mình không đề phòng thì khi vừa mới bước vào gian nhà đá ấy sẽ sử dụng đến những cạm bẫy tấn công mình trước.

Cô gái áo tía cất tiếng cười đau đớn rồi nhắm gian nhà đá đi thẳng tới.

Huỳnh Ỷ Vân trông thấy có một con đường hầm nhỏ dẫn thẳng vào trong sâu. Nàng đi được ngoài mười trượng thì lại có một con đường quanh co phía trái. Đến đây thì bỗng tối sầm, ngửa bàn tay ra không còn trông thấy nữa.

Nàng biết trong gian nhà đá này đầy dẫy những cạm bẫy nguy hiểm.

Nhưng nàng cần phải lấy cho kỳ được “Cửu chuyển phản hồn đơn”, nếu không thì cha nàng chẳng làm thế nào hoàn toàn bình phục được. Bởi thế, nàng cắn chặt đôi hàm răng, đánh bạo tiếp tục đi theo cô gái áo tía.

Lúc ấy, Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình cũng nhanh nhẹn lách mình bước theo sau. Chẳng mấy chốc lại có hai bóng người khác cũng lướt vào nhanh như một ngọn gió.

Võ công của Huỳnh Ỷ Vân đã tiến tới mức thượng thặng, nên đôi mắt thật sáng, nàng có thể nhìn thấy mọi vật trong đêm tối sáng tỏ như ban ngày. Thế mà, trong gian nhà đá này, nàng thấy đâu đâu cũng tối om. Nàng chỉ biết bám sát theo cô gái áo tía, quanh qua phải, quẹo sang trái đi tới mãi. Và nàng thấy mình đã đi qua một đoạn đường không phải là ngắn.

Bỗng cô gái áo tía lên tiếng nói :

- Đã đến rồi ! Cô có mang theo đá lửa không, hãy đánh lên cho sáng và nhìn thấy một cái hình thái cực đồ trên vách. Chính giữa thái cực đồ có hai hòn ngọc, một trắng một đỏ, lấy tay xoay ba vòng

viên ngọc đỏ thì bức vách đá sẽ để lộ ra một cánh cửa, bên trong cánh cửa ấy là phòng chứa thuốc của cha tôi ! Huỳnh Ỷ Vân nghe qua liền thò tay vào áo lấy ra một cái bật lửa có dầu thông đánh mạnh lên. Sau một tiếng “xoạc”, ngọn lửa đỏ liền bừng cháy. Qua ánh sáng lờ mờ, nàng quả nhiên trông thấy trên vách có chạm nổi một bức hình thái cực đồ, tại chính giữa có gắn hai viên ngọc, một trắng một đỏ, đúng như lời cô gái áo tía đã nói.

Huỳnh Ỷ Vân nhìn qua một lúc, nói :

- Tôi là khách, cô là chủ, vậy xin cô nương hãy xoay viên ngọc ấy giúp cho ! Cô gái áo tía tràn đầy sự căm phẫn trong lòng, nhưng trước tình trạng này không thể làm sao khác hơn, buộc phải từ từ đưa hai ngón tay lên, xoay hạt ngọc màu đỏ....

Nàng xoay đúng ba vòng thì nghe có tiếng chuyển động ầm ầm rồi bức vách đá tách ra làm đôi, chừa trống một khung cửa, bên trong có ánh sáng chiếu ngời.

Cô gái áo tía nói :

- Xin cô hãy theo tôi bước vào ! Sau khi hai người đã bước vào trong thì lại nghe có tiếng chuyển động ầm ầm, rồi hai bức vách đá lại khép kín như cũ. Huỳnh Ỷ Vân đưa mắt lên nhìn, trông thấy bên trong gian phòng, bốn bên đều có những giá bằng gỗ đen, trên giá để những lọ bằng sứ đủ màu đủ sắc, chói rực rất vui mắt.

Sở dĩ bên trong gian phòng được sáng sủa là nhờ có một viên minh châu lớn bằng miệng chén cẩn ở trên nóc phòng. Viên minh châu ấy tỏa ra một màu sáng trắng như sữa khiến gian phòng sáng như ban ngày.

Những lọ bằng sứ để trên giá gỗ bên ngoài đều có dán giấy, đề chữ rõ ràng trong lọ đựng thuốc gì.

Giá gỗ bằng cây đen ấy gồm có năm tầng, nên số lọ đựng trên các giá không dưới hai ngàn lọ khác nhau. Bởi thế, Huỳnh Ỷ Vân không có cách nào tìm cho được “Cửu chuyển phản hồn đơn”. Nàng bèn lên tiếng hỏi :

- Việc ấy thật tôi không hiểu. Cha tôi xem “Cửu chuyển phản hồn đơn” chẳng khác nào chính mạng của ông ấy. Vì vậy, ngay đến tôi cũng không được biết. Hơn nữa, từ trước tới nay, tôi chưa hề trông thấy qua hình dáng của viên thuốc “Cửu chuyển phản hồn đơn” như thế nào ! Huỳnh Ỷ Vân cười nhạt nói :

- Tôi không tin như thế ! Cô gái áo tía nói :

- Những lời nói của tôi đều là sự thực, dù cô có giết chết tôi cũng thế thôi ! Tức thì, Huỳnh Ỷ Vân vung chỉ ra nhanh như chớp, điểm thẳng vào ba huyệt đạo “Đại phong, Thần chưởng, Quan nguyên”

của cô gái áo tía rồi nói :

- Hiện giờ, cô còn có thể sống được một tiếng đồng hồ nữa mà thôi, vậy tốt nhất nên nói thực "Cửu chuyển phản hồn đơn" để đâu, bằng không thì chớ trách tôi xuống tay ác độc. Chừng đó dù có Đại La Thiên Tiên cũng không cứu được cô khỏi chết ! Cô gái áo tía nghe qua không khỏi rùng mình, dựa người vào những giá gỗ kê sát vách, sắc mặt tái nhợt, rồi mềm nhũn cả người, té khụy xuống cười đâu đớn nói :

- Cô không tin tôi đi nữa, thì tôi vẫn không có biện pháp nào khác hơn ! Nói đoạn, nàng nhắm nghiền đôi mắt và từ trong đôi mắt và từ trong đôi khóe trào ra hai hạt lệ lóng lánh.

Huỳnh Ỷ Vân không khỏi giật mình thầm nói :

- "Có lẽ lời nói của nàng là đúng sự thực. Xem ra bấy nhiêu công lao của ta đành phó theo dòng nước chảy. Nhưng ta nào chịu bó tay hay sao ? Biết đâu chừng thứ "Cửu chuyển phản hồn đơn" ấy. Cũng được để chung trên những giá thuốc này ?" Nghĩ thế, nàng đưa mắt lần lượt nhìn qua từng cái nhãn một được dán bên ngoài những chai thuốc để yên trên giá....

Sau một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà, thì Huỳnh Ỷ Vân bỗng giật bắn người. Vì nàng trông thấy bên ngoài một chiếc lọ sứ màu lam có đề bốn chữ "Tiểu cửu hoàn đơn".

Huỳnh Ỷ Vân không khỏi đâm ra băn khoăn, do dự vì không hiểu "Tiểu cửu hoàn đơn" có phải chính là "Cửu chuyển phản hồn đơn" hay không ? Trong khi đó, số thuốc chứa trong phòng còn đến bảy phần mười nàng chưa xem qua cho biết.

Bởi thế, nàng vừa thò tay ra thì lại rút tay trở về, trong lòng không ngớt than thầm trước tình trạng khó khăn này.

Bỗng nhiên, ở phía sau nàng bỗng nghe có tiếng cười nhạt vọng đến.

Giọng cười ấy lạnh lùng như băng giá, khiến ai nghe qua cũng kinh hoàng sợ hãi, rùng mình rởn óc.

Huỳnh Ỷ Vân giật bắn người, đưa tay mặt lên đè lấy ngực, trong khi đôi chân đã nhanh nhẹn lách mình bước tránh để thủ thế.

Khi nàng đưa mắt nhìn lên thì đã trông thấy được một lão già mặc áo xanh, đầu đội mão nho sĩ, đứng trước mặt mình. Đôi mắt của lão già ấy âm u lạnh lùng, mặt tràn đầy sát khí.

Lão già áo xanh liền cất giọng lạnh lùng :

- Bang chủ Phi Phụng Bang đã tiến được vào gian phòng bí mật của già, thế tại sao chưa bỏ tấm

vải che mặt để mọi người trông thấy được chân diện mục ?

Lại một lần nữa, Huỳnh Ỷ Vân phải giật nẩy mình. Vì nàng không hiểu lão già áo xanh này đã từ ngả nào đến đây, trong khi bốn tấm vách đá đều đóng kín mít ?

Giữa lúc ấy, cô gái tía vẫn còn đang té nằm bên cạnh một cái giá gỗ kê sát vách. Nàng vừa nghe qua tiếng nói của lão già là biết ngay đấy là người cha già của mình, một nhân vật khét tiếng trong võ lâm, tức Xảo Thủ Quỉ Y Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng ! Huỳnh Ỷ Vân quả không hổ thẹn là bang chủ của một bang phái. Sau cơn kinh ngạc, nàng đã lấy lại được sự bình tĩnh ngay, đáp :

- Đúng thế ! Ngôn cốc chủ không hề đi khỏi cửa nhà, thế mà đều biết rõ mọi việc của võ lâm, thực đáng để mọi người khâm phục lắm ! Ngôn Như Băng mỉm cười nói :

- Phi Phụng bang chủ, cô xâm nhập vào đây có ý định gì ?

Huỳnh Ỷ Vân trả lời cộc lộc :

- Tôi cần đến “Cửu chuyển phản hồn đơn” ! Ngôn Như Băng cất tiếng cười ha hả nói :

- Nếu thế, thì cô đã hoài công vô ích. “Cửu chuyển phản hồn đơn” già đây quí báu như tính mạng của mình, nên lúc nào cũng mang theo cả....

Huỳnh Ỷ Vân bỗng cất tiếng cười lạnh lùng, bất thần đưa chân tràn tới, vung nhanh chưởng mặt lên xoay trong nửa vòng, công ra một chưởng, trong khi đó, năm chỉ phía trái cũng cùng một lúc bay ra, nhắm chụp vào “Khúc trì huyệt” của Ngôn Như Băng. Huỳnh Ỷ Vân tấn công hết sức chớp nhoáng. Thế võ của nàng đánh ra tuy bề ngoài xem rất bình dị, nhưng kỳ thực thì cao sâu khó lường.

Đôi mắt của Ngôn Như Băng lộ vẻ kinh ngạc, nhanh nhẹn vung cả đôi chưởng lên phản công liên tiếp ba thế võ mới phá vỡ được hai thế chưởng và chỉ của Huỳnh Ỷ Vân. Lão ta cất giọng âm u cười :

- Quả đúng như già đây đã đoán chính cô đã lấy được pho Giáng Long kinh. Thế võ kỳ tuyệt vừa rồi có tên là “Phẩu long tẩy tủy”, nhưng đáng tiếc là cô mới lĩnh hội được ba phần mười sự tinh thâm của nó mà thôi. Cô nên hiểu, con người chớ quá ỷ lại vào sự thông minh của mình, cũng như trong lúc đắc thời không nên quá buông lỏng dục vọng. Việc cô xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc hôm nay chính là một sai lầm to tát ! Huỳnh Ỷ Vân nghe qua không khỏi kinh hãi, thầm nói :

“Lão ta làm thế nào biết được thế đánh vừa rồi của mình, chính là xuất xứ từ pho Giáng Long kinh?” Nên biết, pho Giáng Long kinh chính là quyển sách để lại đời sau của Đạt Ma Tổ Sư, những môn võ tuyệt học ghi chép trong ấy là những môn võ tiếng tăm vang dội mấy trăm năm qua trong võ lâm. Thế mà Ngôn Như Băng chẳng biết được xuất xứ của môn võ ấy, trái lại, còn chỉ đích danh thế võ ấy nữa. Bởi thế Huỳnh Ỷ Vân đối với niềm tin cho rằng Giáng Long kinh là môn tuyệt học hiếm có trên đời, đã bắt đầu có ít nhiều lay chuyển ! Ngôn Như Băng đã đoán hiểu được tâm trạng ấy của

Huỳnh Ỷ Vân nên mỉm cười nói :

- Có phải bang chủ cảm thấy rất bất ngờ về việc già đây đã nhận ra thế võ tuyệt học trong pho Giáng Long kinh ấy không ?

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát, rồi tiếp :

- Thực ra, chuyện ấy nếu nói huỵch toẹt thì không có gì là lạ cả, vì già đây tuy là người tính tình lạnh lùng cô độc, không còn muốn dính dấp gì với giới giang hồ nữa, nhưng đối với mọi việc trong võ lâm thì lúc nào cũng để ý đến và hoàn toàn hiểu biết rất tường tận. Như ngay việc riêng của bang chủ đây, trước khi bang chủ đặt chân vào miền Tây tỉnh Tứ Xuyên là già đã được tin mật báo rồi ! Pho Giáng Long kinh chính là quyển sách chép tay của Đạt Ma Tổ Sư. Tất cả những điều ghi chép trong pho kinh đều cao thâm tuyệt vời, nếu lĩnh hội được tất cả, thì có thể dựa vào đó để tung hoành trong thiên hạ. Tuy nhiên, sự cao thâm của pho kinh, cũng như ý nghĩa từng chữ một quả rất khó khăn, không dễ gì lĩnh hội cho hết. Chính vì thế, mà pho kinh bỏ xó trong gian lầu tàng trữ kinh sách của phái Thiếu Lâm như một đống giấy lộn ! Về sau có Sỹ Thiền đại sư là người trong phía Thiếu Lâm, bất ngờ tìm thấy được pho Giáng Long kinh, nên vui mừng như điên, bỏ ăn bỏ ngủ, nghiên cứu suốt đêm, quyết tâm khổ luyện để làm rạng rỡ cho môn phái Thiếu Lâm. Nhưng ông ta vì bị người đồng môn đố kỵ, đánh cắp bộ kinh ấy, ném xuống một cái giếng xưa mất tích ! Trong pho Giáng Long kinh chia ra thành sáu chương, ba chương đầu tuy dễ học, nhưng khó đạt đến mức tinh thâm, riêng ba chương sau thì lại càng khó khăn hơn nữa. Trước đây, Sỹ Thiền đại sư trong một dịp nói chuyện với già có đề cập đến những điều ghi chép trong pho Giáng Long kinh mà ông ấy còn đang băn khoăn nghi ngờ, nên già đây cũng biêt một hai điểm ! Huỳnh Ỷ Vân nói thầm :

“Té ra là thế !” Bỗng khi ấy, sắc mặt của Ngôn Như Băng càng trở nên lạnh buốt, nói :

- Phi Phụng bang chủ, giờ đây sao cô chưa chịu bó tay chờ trói đi ? Cô nên biết là ở trong Ngũ Hành Cốc này, từ xưa đến nay không ai lọt vào đây mà còn sống trở về cả ! Huỳnh Ỷ Vân cười nhạt :

- Chưa hẳn thế đâu ! Dứt lời, nàng liền vung tay lên, sử dụng toàn những thế võ tuyệt học ghi chép trong pho Giáng Long kinh để tấn công về phía Ngôn Như Băng. Mỗi một thế võ cũng đều tuyệt diệu khó lường, rít gió ào ào trên không, nghe thực khủng khiếp.

Ngôn Như Băng “hứ” một tiếng lạnh lùng rồi vung đôi chưởng ra đỡ thẳng. Với võ công thượng thặng, khổ luyện mấy mươi năm của lão ta, nên đánh ra thế nào cũng hết sức ác độc, hiểm hóc.

Huỳnh Ỷ Vân trông thấy sở học của Ngôn Như Băng cao sâu rộng rãi, gần như bao gồm tất cả các đường võ tuyệt nghệ của các môn phái trong võ lâm, nên hết sức kinh ngạc. Vì thế, sau mấy mươi đường võ là nàng đã cảm thấy hết sức mệt nhọc.

Trong gian phòng chứa thuốc này rất chật hẹp, nên nàng cảm thấy rất vướng chân vướng tay, hơn

nữa, một thế đánh của Ngôn Như Băng buộc nàng phải sử dụng đến ba thế võ mới đỡ được, để giữ cho mình khỏi bị chiến bại.

Ngôn Như Băng vì sợ đổ vỡ số lọ thuốc của lão ta trong gian phòng, nên những luồng kình lực tấn công Huỳnh Ỷ Vân chỉ sử dụng một nửa là lão ta lại phải thu trở về.

Bỗng nhiên, Ngôn Như Băng xoay tròn thân mình, rồi vọt người lên cao ba thước, giương cả mười ngón tay ra, bắt từ trên nhào lộn người xuống như một con chim ưng đang chụp lấy một con thỏ. Trong khi đó, mười ngón tay của lão ta cũng không ngớt búng ra liên tiếp ! Tức thì, Huỳnh Ỷ Vân bỗng khẽ "hự" lên một tiếng khô khan, rồi cả thân người lảo đảo, lồng ngực phập phồng, hơi thở hổn hển....

Ngôn Như Băng lộ sắc tươi cười, đôi mắt sáng ngời như hai luồng điện, gằn giọng :

- Bang chủ, nếu cô có thể lĩnh hội hết được tinh túy của Giáng Long kinh, thì già đây thực sự không phải là đối thủ của cô. Nhưng chỉ đáng tiếc là cô mới biết được chút ít mà đã quá tự hào nên mới bị thương dưới "Thập tuyệt chỉ" của già đây ! Nói đến đây, lão ta lên giọng tằng hắng hai tiếng, rồi tiếp :

- Phi Phụng bang chủ, lai lịch của cô có những điều bí ẩn không thể nói ra cho người ngoài biết và sự bí ẩn đó có tương quan đến cả cục diện võ lâm. Già đây có ý muốn biết những điều bí ẩn đó, vậy mong cô hãy thẳng thắn giãi bày cho ! Trong khi ấy, Huỳnh Ỷ Vân cảm thấy chân khí trong cơ thể đều cuồng loạn, vì bị đình trệ, máu huyết trong người cũng bị bế tắc, nhất thời, võ công bị phế đi quá nửa, nên không khỏi hết sức đâu lòng, lệ trào mi mắt như muốn tuôn rơi. Nhưng cũng may là nàng nhờ có tấm vải che mặt nên đối phương không trông thấy được thái độ kinh hoàng, đau đớn ấy của nàng.

Sau khi nàng nghe qua câu nói của Ngôn Như Băng, thì không khỏi giật bắn người. Vì những sự bí ẩn về nàng, có một tầm quan hệ rất to tát, đâu thể nói ra cho kẻ khác biết được. Do đó, nàng im lặng không trả lời ra sao cả.

Ngôn Như Băng trông thấy Huỳnh Ỷ Vân không trả lời câu hỏi của mình thì lửa giận nổi lên bừng bừng, mặt tràn đầy sát khí, quát to :

- Già đây nghĩ tình cô là thân gái, nên không nỡ hành hạ thân xác của cô, vì làm như vậy thì già đây quá nhẫn tâm. Nhưng nếu cô không bằng lòng nói, thì già đây bắt buộc không thể nào hành động khác hơn.

Vừa nói, lão vừa cất bước tiến từng bước một về phía Huỳnh Ỷ Vân.

Bởi thế, quả tim của Huỳnh Ỷ Vân không ngớt nhảy rộn lên, nghe thình thịch, đầu óc quay cuồng,

đôi mắt tối sầm lại.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, cô gái áo tía mở to đôi mắt ra, kêu lên :

- Thưa cha ! Ngôn Như Băng nghe qua tiếng thưa ấy, không khỏi giật mình. Từ nãy giờ, ông vẫn tưởng là nàng đã chết dưới tay của Huỳnh Ỷ Vân rồi, nên không để ý nhìn đến, do đó, ông vô cùng oán hận Huỳnh Ỷ Vân.

Giờ đây, ông chẳng quay trở lại đỡ cô gái áo tía mà chỉ nhắm thẳng Huỳnh Ỷ Vân lao vút tới.

Lúc bấy giờ, Huỳnh Ỷ Vân đã mất hết sức kháng cự, nhưng trông thấy Ngôn Như Băng lao tới, trái lại, nàng rất thản nhiên không xem cái chết vào đâu nữa.

Liền đó, Ngôn Như Băng chụp lấy cánh tay mặt của nàng, đặt năm ngón tay của lão lên mạch của Huỳnh Ỷ Vân, cười nhạt nói :

- Thì ra trước khi đến Ngũ Hành Cốc, cô đã dùng một thứ thuốc rất độc ! Trong Ngũ Hành Cốc này, chẳng có vật gì là không độc cả, hễ ai trúng phải thì sẽ chết ngay. Cô đã nghĩ ra cách lấy độc trừ độc quả là hết sức thông minh. Nhưng chỉ đáng tiếc là sự thông minh của cô hoàn toàn vô dụng. Giờ đây, tôi niệm tình cô chưa sát hại ái nữ của tôi, nên bằng lòng để cho cô một thời hạn ba tiếng đồng hồ suy nghĩ kỹ về hai đường sống chết. Nếu bằng lòng nói thật cho tôi nghe về lai lịch của cô, thì tôi có thể để cho cô được sống ! Nói dứt lời, lão ta liền buông lỏng năm ngón tay ra, quay người nhảy thẳng đến trước mặt cô gái áo tía nói :

- Linh nhi, con đã là sao rồi ?

Cô gái áo tía cười ảo não nói :

- Thưa cha, giữa cha và số người của lão tặc Vô Tình Tú Sĩ ai thắng ai bại, mau nói cho con biết đã ?

Ngôn Như Băng nói :

- Bọn họ đã bị trong thương, thảm bại rút lui rồi ! Cô gái áo tía nói :

- Đáng tiếc là con không được chính mắt trông thấy ! Huỳnh Ỷ Vân bỗng lên tiếng nói :

- Ngôn cốc chủ, người con gái của ông cũng sống không hơn nửa tiếng đồng hồ nữa đâu ! Ngôn Như Băng cười nhạt nói :

- Già đây nếu không cứu được tính mệnh của con gái mình, thì thật nào xứng danh với cái tên thần y của mình nữa ?

Vừa nói, lão ta vừa bồng cô gái áo tía dậy, đi thẳng đến một cái giá gỗ đựng thuốc. Tức thì, chiếc giá gỗ ấy và cả tấm vách đá liền tự động lui vào phía trong, chừa trống một cánh cửa. Ngôn Như Băng bồng ái nữ bước nhanh vào trong đó.

Liền đó, chiếc giá gỗ kia lại nhanh nhẹn đóng kín lại như cũ, chẳng hề nghe có một tiếng động.

Đến chừng ấy, Huỳnh Ỷ Vân mới bừng hiểu ra, tại sao vừa rồi Ngôn Như Băng đã tiến đến sát lưng mình không hề nghe một tiếng động như vậy.

Bỗng nhiên, chiếc giá gỗ ấy lại hé mở. Ngôn Như Băng từ trong thò đầu ra nói :

- Phi Phụng bang chủ, cô hãy suy nghĩ cho chính chăn đi....

Câu nói của lão ta chưa dứt, thì Huỳnh Ỷ Vân đã ngắt lời :

- Ngôn cốc chủ, ông cũng chớ nên quá đắc ý làm gì. Vì ái nữ của ông nếu không được tôi ra tay cứu chữa thì dù ông là một thần y tên tuổi vang dội trong giới giang hồ, cũng không có cách nào cứu sống được cô ta đâu ! Ngôn Như Băng gằn giọng :

- Một mạng phải đền một mạng, không lỗ lãi gì đó mà sợ ! Nói dứt lời, ông ta lại thụt đầu vào trong, tức thì chiếc gỗ lại đóng kính như cũ.

Huỳnh Ỷ Vân cảm thấy hoàn toàn thất vọng nên đôi dòng lệ tuôn trào như một xâu ngọc trai bị đứt dây.

Huỳnh Ỷ Vân nhờ có võ công cao cường nên đã vận dụng nội công thượng thặng của mình để chế ngự không cho thương thế trầm trọng hơn nữa. Trong khi đó, nàng cũng không ngớt suy nghĩ một mưu chước để thoát nguy, Thời giờ đã trôi qua từng phút. Vết thương do “Thập tuyệt chỉ” gây ra trong người nàng đang nóng bỏng và đau đớn như bị lửa đốt, khi giảm nhẹ, lúc nặng thêm, khiên xương cốt trong người nàng như bị rã rời không còn sức lực gì cả ! Đột nhiên, qua một hồi chuyển động rất khẽ trên bức vách đá, tức thì cánh cửa bí mật đã mở ra và Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình từ ngoài bước vào.

Chiếc áo dài màu xanh của Lữ Khưu Mộ Bình đang mặc trên người đã bị rách nát nhiều chỗ, tóc râu rối phờ, xem dáng điệu rất lôi thôi lếch thếch, sắc mặt giận hầm hầm.

Qua dáng điệu và thái độ ấy của ông ta, không cần ai nói cũng có thể biết được là trong khi lẻn vào gian nhà đá này, ông ta đã đụng vào cạm bẫy và đã bị thương không phải nhẹ.

ông ta vừa nhìn thấy Huỳnh Ỷ Vân ngồi dựa lưng vào một cái giá gỗ, lồng ngực phập phồng, hơi thở hổn hển thì không khỏi sửng sốt, nhưng rồi lại lộ vẻ tươi cười ngay.

Huỳnh Ỷ Vân trông thấy tia mắt của Lữ Khưu Mộ Bình khác lạ thì không khỏi giật bắn người, vì nàng biết Lữ Khưu Mộ Bình không phải là người trong Ngũ Hành Cốc. Bởi thế, nàng đã nắm chặt ba mũi "Tú hoa châm" trong lòng bàn tay, thủ thế để chờ tấn công đối phương.

Lữ Khưu Mộ Bình mỉm cười nói :

- Cô nương, cô đã bị thương rồi hay sao ?

Huỳnh Ỷ Vân im lặng không trả lời.

Lữ Khưu Mộ Bình tỏ ra rất luống cuống, nhưng dù sao lão ta vẫn là người rất sâu sắc nên lại mỉm cười nói :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì cô nương chắc chắn là bang chủ Phi Phụng Bang, một nhân vật tên tuổi vang dội cả phía Nam lẫn phía Bắc sông Trường Giang, có một lai lịch đầy bí mật mà không ai được biết ?

Huỳnh Ỷ Vân lại giật bắn người nói :

- Xin tôn giá cho biết lai lịch và làm thế nào lại có thể đi được vào đây ?

Lữ Khưu Mộ Bình nói :

- Tại hạ là một kẻ vô danh bất tài tên gọi là Lữ Khưu Mộ Bình và mọi người tặng cho cái biệt hiệu Thiết Chỉ Thư Sinh. Vì vừa rồi trên đường đi, tôi thấy cô nương xâm nhập vào sơn cốc chỉ có một mình nên sợ cô nương gặp phải điều nguy hiểm, do đó, tôi mới âm thầm theo dõi ở phía sau và vào đến nơi đây ! Huỳnh Ỷ Vân nghe qua, tâm can không khỏi ớn lạnh. Hiện giờ, nàng đang bị thương bởi "Thập tuyệt chỉ" của Ngôn Như Băng, nên dù cho những tay võ công tầm thường, bất thần tấn công nàng thì nàng cũng không có cách gì chống cự lại được cả. Qua lời nói cũng như thái độc của Lữ Khưu Mộ Bình, nàng đoán biết ông ta là người không có ý tốt, nên cố gắng giữ sự trầm tĩnh cười nhạt nói :

- Bổn bang chủ và tôn giá chẳng hề quen biết nhau, cũng chẳng phải là người có sự giao thiệp trong vòng đạo nghĩa, vậy cần gì phải lo nghĩ đến việc bổn bang chủ xâm nhập vào vòng nguy hiểm ? Nếu chẳng phải là kẻ có một dụng tâm gì thì hành động ấy thực làm cho người ta khó hiểu ! Đôi mắt của Lữ Khưu Mộ Bình bỗng chiếu ngời ánh sáng lạnh ngắt, sắc mặt tràn đầy sát khí, cười ha hả thực to nói :

- Cô nương quả là người ăn nói thẳng thắn, chẳng có điều gì che giấu cả ! Nói đến đây, bỗng giọng nói của ông ta trở thành lạnh lùng :

- Tôi đây có ý muốn nhờ cô cho biết Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm

hiện giờ ở đâu và lấy đó để làm điều kiện cứu thoát cô ra khỏi nơi này, cô thấy sao ?

Huỳnh Ỷ Vân nói :

- Ba bảo vật ấy hiện giờ đều ở trong tay Ngôn Như Băng cả. Bổn bang chủ vừa bị Ngôn Như Băng đánh trọng thương và lão ta đang ở cách vách gian nhà đá này. Tôn giá cất tiếng cười to như thế là đã tự tìm lấy cái hại đến cho mình rồi đó ! Lữ Khưu Mộ Bình nghe qua sắc mặt không khỏi biến hẳn, đôi mắt đầy vẻ sợ sệt, kinh hoàng thối lui ra sau một bước lắc đầu nói :

- Cô nương, có phải cô định bịa đặt để dọa tại hạ không ?

Huỳnh Ỷ Vân cười nhạt nói :

- Nếu ông không tin thì ở yên tại đây chờ đợi trong giây lát sẽ biết.

Lữ Khưu Mộ Bình cười lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ nào phải đứa trẻ lên ba ? Cô nương đã đánh trọng thương ái nữ của Ngôn Như Băng, vậy lão ta làm thế nào bằng lòng tha chết cho cô ? Hơn nữa, cô nương đến đây mục đích là tìm lấy "Cửu chuyển phản hồn đơn", trong khi đó thì Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm cô không hề hỏi đến một lời. Như vậy, cũng đủ biết là ba bảo vật ấy, cô nương đã được biết hiện giờ nó ở đâu hoặc cũng rất có thể là nó đã rơi vào tay cô nương rồi ! Huỳnh Ỷ Vân không khỏi thầm kinh hãi, bèn cười nhạt nói :

- Ba vậtấy nếu đã rơi vào tay tôi thì trong thiên hạ không còn ai có thể đối địch nổi, vậy Ngôn Như Băng làm thế nào đánh trọng thương tôi được ? Riêng ông, tại sao lại an nhiên đi vào đây để nói chuyện với tôi như thế ?

Nói đến đây thì thương thế trong người nàng bỗng trầm trọng hơn.

Sau một hồi run rẩy toàn thân, hơi thở của nàng đã hết sức khó nhọc.

Lữ Khưu Mộ Bình xoay qua đôi tròng mắt một lượt, miệng mỉm cười đầy vẻ sâu độc, nói :

- Bất luận là cô nương biện giải như thế nào, tại hạ vẫn tin chắc rằng cô nương nhất quyết không chịu nói, thì tại hạ đành phải thất lễ với cô nương rồi đó ! Vừa nói, ông ta vừa đưa chân tràn nhanh tới, rồi lại chớp nhoáng vung cánh tay mặt lên, giương thẳng năm ngón tay ra, nhằm tấm vải che mặt của Huỳnh Ỷ Vân chụp xuống.

Huỳnh Ỷ Vân tức giận nạt to một tiếng, tức thì bao nhiêu chân lực mà nàng đã vận dụng từ nãy giờ liền được dồn ra cánh tay phải. Ba mũi "Tú hoa châm" đã cùng một lúc lao vút ra, hơn nữa, vì khoảng cách giữa hai người quá gần, nên chỉ trong chớp mắt là nó đã bay đến đích ngay.

Lữ Khưu Mộ Bình vừa trông thấy cánh tay xinh xắn của Huỳnh Ỷ Vân vung lên đã kịp thời ứng biến một cách thần tốc. Ông ta ngã người nhào lộn ra sau, nên may mắn tránh được hai mũi "Tú hoa châm" vừa bay đến. Nhưng nào ngờ còn một mũi nữa đã ghim thẳng vào "Tất nhãn huyệt" nơi chân trái của ông ta. Thế là Lữ Khưu Mộ Bình chỉ kịp cảm thấy toàn thân tê buốt rồi ngã phịch xuống đất.

Huỳnh Ỷ Vân vì dùng sức quá nhiều, nên sau khi hạ được đối phương xong thì bỗng nàng cảm thấy trong cổ họng mằn mặn, kế đó, một ngụm máu tươi lại vọt ra ngoài. Chính vì thế nên tấm vải che mặt của nàng đã trở thành đỏ tươi. Đồng thời, nàng cũng gần như bị ngất lịm đi. Nhưng dù vậy, nàng vẫn cố gắng đem hết sức trong người để giữ thần trí được bình tĩnh khỏi bị hôn mê.

Lữ Khưu Mộ Bình nhanh nhẹn vùng người đứng lên. Thái độ có vẻ khoan thai, đầy vẻ hào hoa của ông ta trước kia, trong giờ phút này bỗng tan biến đi đâu cả. Ông ta mỉm cười ghê rợn, đôi mắt đầy vẻ hung dữ, thò tay nhổ mũi "Tú hoa châm" ghim tại "Tất nhãn huyệt" ra, nói :

- Bánh sáp đi mà không bánh qui lại, ấy là thất lễ ! Này cô nương, vậy chớ oán trách tại hạ là độc ác đấy nhé ! Bỗng nhiên, ngay lúc ấy có một giọng cười âm u lạnh nhạt vọng đến :

- Thân mình đã lâm vào ngõ bí thế mà còn ở đây hiếp đáp một cô gái, quả còn thua loài cầm thú nữa kia ! Lữ Khưu Mộ Bình không khỏi giật mình, kinh hãi đưa mắt nhìn lại, thì trông thấy người vừa lên tiếng nói chính là người đàn ông tự xưng là Triệu Hổ Thành ở Miêu Cương, cùng đi chung với ông ta khi nãy. Trong khi ấy, cánh cửa bí mật của gian phòng cũng không rõ đã được mở ra từ lúc nào. Bởi thế, ông ta ngạc nhiên nói :

- Ông anh.... ?

Đồ Lôi gằn giọng :

- Ai là anh em với ông đâu ?

Vừa nói, chàng vừa vung chưởng lên quét xéo về phía đối phương nhanh như chớp.

Lữ Khưu Mộ Bình vội vàng xô chưởng ra để đỡ....

Khi hai luồng chưởng lực chạm thẳng vào nhau thì Lữ Khưu Mộ Bình khẽ "hự" lên một tiếng khô khan, tức thì, cả thân người bị hất nhào lăn ra xa ngoài một trượng, té xuống đất nghe một tiếng "ầm" rồi hôn mê bất tỉnh luôn.

Liền đó, Đồ Lôi nhanh nhẹn tràn đến trước Huỳnh Ỷ Vân đưa tay chụp lấy nàng, kẹp dưới nách, rồi lao thẳng ra khỏi gian phòng đá.

Một mảnh trăng liềm thực sáng, chiếu rọi sắc bạc khắp cả bầu trời.

Dòng sông Gia Lăng uốn khúc như một con rắn, nước chảy thực siết, khiến tiếng sóng vỗ vào bờ rì rào không ngớt bên tai.

Tại nơi khu rừng trúc bên cạnh bờ sông, ngôi miếu Thủy Thần đứng sững giữa một khung cảnh tĩnh mịch....

Bỗng đâu có một bóng đen kẹp dưới nách một người, bay bổng trên không như một con hạc, lướt qua khỏi đầu những ngọn trúc, nhắm thẳng gian lầu ở phía sau miếu phi nhanh tới.

Liền đó, trong gian lầu bỗng có ánh lửa lóe lên, rồi ngọn đèn dầu được đốt sáng. Dưới ánh đèn mờ tỏ, đã thấy rõ bóng người tiến vào gian lầu vừa rồi chính là Đồ Lôi.

Đồ Lôi đặt Huỳnh Ỷ Vân nằm yên trên giường, rồi lui trở ra chiếc bàn kê gần cửa sổ, tựa hồ như đang nghĩ ngợi điều gì.

Huỳnh Ỷ Vân tuy bị trọng thương, nhưng tâm trí vẫn còn tỉnh táo.

Vuống khăn che mặt của nàng không rõ bị mất từ lúc nào, nên để lộ nguyên sắc mặt tiều tụy và tái nhợt, trên khóe miệng hãy còn vệt máu tươi.

Đôi tròng mắt của nàng khẽ lay động, chú ý nhìn qua khung cảnh trong gian phòng và theo dõi những cử chỉ khó hiểu của Đồ Lôi. Nàng không khỏi ngạc nhiên, băn khoăn trước khung cảnh này.

Sau độ khoảng thời gian dùng xong một chén trà, thì bỗng thấy Đồ Lôi cất tiếng than dài, rồi đột nhiên quay người mạnh dạn bước thẳng đến trước chiếc giường, thò tay lật nghiêng thân hình của Huỳnh Ỷ Vân....

Huỳnh Ỷ Vân thấy thế không khỏi hồn bay phách tán. Nhưng ngay khi ấy, Đồ Lôi đã đè một bàn tay lên “Mệnh môn huyệt” tại sau lưng nàng, rồi liền đó, nàng cảm thấy có một luồng hơi nóng truyền vào xương sống và chạy khắp tất cả bách huyệt trong cơ thể. Nhờ thế, chân khí trong người nàng đã dần dần được quy tụ trở lại, tinh thần nhờ thế cũng thấy phấn chấn hơn.

Sau đó, Huỳnh Ỷ Vân lại cảm thấy có hai ngón tay của Đồ Lôi đang điểm tại “Khí hải huyệt” phía dưới bụng của mình, nên không khỏi thẹn thuồng, lên tiếng trách :

- Hãy mau buông tay ra, nếu không thì cô nương đây sẽ mắng ông đó ! Vì Huỳnh Ỷ Vân vẫn là một cô gái, nên trước việc ấy nàng quá thẹn thuồng, giãy giụa định đứng lên bước xuống giường.

Ngay lúc đó, chính là lúc Đồ Lôi đang tập trung tinh thần để dồn nội lực chữa vết thương cho nàng, trên đầu khói trắng bốc lên mờ mịt.

Giờ phút ấy tối ư quan trọng, bởi thế, khi nghe Huỳnh Ỷ Vân nói thì Đồ Lôi hết sức hoảng hốt.

Nếu Huỳnh Ỷ Vân vùng dậy bỏ đi thì tất cả những công lao khó nhọc từ nãy đến giờ đều trở thành vô dụng cả. Vì vậy, Đồ Lôi bất đắc dĩ phải đưa hai ngón tay nơi bàn tay mặt đang đè tại "Mệnh môn huyệt" điểm thẳng vào "Tam tiêu huyệt" của nàng một lượt.

Tức thì, Huỳnh Ỷ Vân cảm thấy tứ chi đều mềm nhũn, không còn sức lực để giãy giụa nữa. Tuy thế, máu huyết trong người nàng vẫn vận chuyển đều đặn như thường. Huỳnh Ỷ Vân cảm thấy hết sức cuống quít, vừa gào mắng vừa bừng đỏ cả sắc mặt.

Đào Gia Kỳ tức Đồ Lôi vẫn là ngơ như không nghe, vì chàng đã khổ tâm suy nghĩ mới tìm ra được cách cứu chữa, vậy đâu có lý nào nửa chừng lại chịu bỏ dở hay sao ?

Huỳnh Ỷ Vân tuy biết Đồ Lôi chỉ có ý cứu mình, chứ thực sự thì chẳng có ý lợi dụng gì cả, nhưng nàng là một người con gái còn trong sạch, vậy đâu thể nào chịu đựng được việc một người đàn ông xa lạ mó đến thân người mình. Nếu thế thì có khác nào một viên ngọc trắng đã mang vết tỳ, sau này làm thế nào ngó đến mặt kẻ khác được ? Vì nghĩ thế, nên nước mắt nàng tuôn như mưa, cất tiếng quát mắng càng to hơn nữa.

Độ một tiếng đồng hồ sau, Đồ Lôi mới rút chưởng và chỉ trở về, rồi lại nhanh nhẹn vung cả mười ngón tay lên điểm như mưa xuống các huyệt đạo trên khắp cơ thể của Huỳnh Ỷ Vân.

Huỳnh Ỷ Vân vì quá xấu hổ, có ý nghĩ thà chết quách đi còn hơn, nên buột miệng nói :

- Sống nhục thì thà chết quách đi, vậy ông hãy làm ơn cho tôi ! Đồ Lôi bỗng lên tiếng nói :

- Cô nương, tại sao cô không nghĩ đến mối thù sâu như bể cả mà hiện cô đang mang trong người ? Thù nhà chưa trả thì làm sao chết đi được ? Mẫu thân và em trai đều bị giết chết một cách thảm thiết, đồng thời, hiện nay vết thương của cha cũng chưa bình phục. Vậy sự nặng nhẹ của cái chết, cô nương cần suy nghĩ chính chắn mới được ! Huỳnh Ỷ Vân nghe giọng nói của Đồ Lôi quá quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra đấy là ai, nên không khỏi sững sờ một lúc, kinh ngạc hỏi :

- Ông làm thế nào biết được việc riêng của cô nương đây ?

Đồ Lôi mỉm cười không nói gì cả, trong khi đó đôi chưởng của ông ta bỗng nhanh nhẹn đè mạnh xuống "Nhũ trung huyệt" của nàng.

Huỳnh Ỷ Vân lại bừng đỏ sắc mặt, đôi mắt nhắm nghiền, khẽ than thầm. Nàng cố suy nghĩ mãi giọng nói quen thuộc của Đồ Lôi, cố tìm nhớ xem đấy là ai và mình đã gặp được nơi nào … ?

Một tiếng gà gáy sáng từ xóm nhà nông gian bên cạnh sông vọng lại. Bên ngoài cửa sổ ánh sáng cũng đã lặn, ngọn nến trên bàn cũng đã sắp tàn. Trong gian gác vì thế đã trở thành lu mờ hẳn.

Huỳnh Ỷ Vân bỗng buột miệng cất giọng trong trẻo kêu lên :

- Té ra là anh ! Huỳnh Ỷ Vân đã nghĩ ra được giọng nói ấy chính là Đào Gia Kỳ.

Lúc bấy giờ, vết thương do “Thập tuyệt chỉ” gây ra trong người nàng đã hoàn toàn bình phục. Do đó, tại “Tam tiêu huyệt” đã bị Đào Gia Kỳ điểm vừa rồi, cũng tự động giải trừ đi.

Trong lúc ấy, chân khí trong người của Đào Gia Kỳ đã bị hao tổn đi rất nhiều, nên bất thần té ngồi bẹp xuống đất, nhắm nghiền đôi mắt lại để vận dụng hơi thở trong người điều hòa lại khí huyết.

Huỳnh Ỷ Vân vội vàng ngồi dậy. Nàng đưa mắt chú ý nhìn Đào Gia Kỳ, nhưng không dám làm kinh động đến chàng, mà chỉ đứng bên cạnh trông nom chàng thôi.

Ánh bình minh đã ló dạng, một tia nắng sớm đã chiếu rọi vào gian lầu … Mồ hôi lạnh đã tuôn nhễ nhai khắp mặt Đào Gia Kỳ, nên số thuốc dị dung dùng để cải trang, cũng bị mồ hôi xóa đi cả, do đó, khuôn mặt anh tuấn và sáng láng như ngọc của chàng lại hiện rõ ra.

Huỳnh Ỷ Vân nói lẩm bẩm :

- Sao anh ta lại không nói cho người ta rõ ? Làm người ta … ôi chao ! Trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt vời của nàng bỗng hiện lên một nụ cười dịu dàng, khiến ai nhìn thấy cũng đều phải say sưa, ngây ngất ! Ánh triều dương đã chói lọi rực rỡ ở góc trời phía Đông … Đào Gia Kỳ đã bình phục và mở to mắt ra. Chàng bất ngờ nhìn thấy đôi má của Huỳnh Ỷ Vân đang hây hây đỏ và lên tiếng trách mình :

- Đào công tử, nếu anh nói sớm là anh đã cải trang thì tôi nào có … Nói đến đây, bỗng nàng mỉm cười vui vẻ.

Đào Gia Kỳ không khỏi cảm thấy ngây ngất trong lòng, nhưng nghiêm sắc mặt nói :

- Nếu tại hạ chữa trị chậm trễ trong giây lát thì cô nương tất phải chịu ôm hận nghìn đời, việc ấy quá cấp bách, thì còn dư thời giờ đâu để tại hạ giải thích lắm lời ?

Huỳnh Ỷ Vân cất giọng buồn bã thàn dài :

- Nếu biết sớm được là Đào công tử, thì tôi cũng không bảo Vân nhi ra đi như vừa rồi !

Chương 27: Người Bạn Má Hồng

Đào Gia Kỳ nghe qua mới bừng hiểu rõ mọi việc, mặt lộ sắc vui mừng nói :

- Thì ra là Huỳnh cô nương đã cứu lấy Vân nhi. Tại hạ trước đây vẫn tưởng cô ấy bị Đại Biệt Lục Điểu bắt đi. Hiên giờ Vân cô nương ở đâu và thương thế lành chưa ?

Huỳnh Ỷ Vân vừa nghe tên Đại Biệt Lục Điểu thì sắc mặt không khỏi biến đổi nói :

- Vì lẽ gì Đào công tử lại đoán Vân nhi đã bị Đại Biệt Lục Điểu bắt đi như thế ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Tại sao cô nương đến nay vẫn không hiểu là Vân nhi đã bị thương dưới tay của Nam Yến Lăng Vấn Thiên ?

Tiếp đó, chàng lại nói rõ việc mình đã gặp Nam Yến Lăng Vấn Thiên cho nàng nghe, rồi mới tiếp :

- Rõ ràng lai lịch của cô nương đã bị Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình và Đại Biệt Lục Điểu đã tìm hiểu được. Tôi nghe Lăng Vấn Thiên dọa Vân cô nương rằng, nhiều cao thủ trong Phi Phụng Bang đã bị họ bắt sống được, vậy chẳng hay cô nương có biết rõ việc ấy chăng ?

Huỳnh Ỷ Vân sắc mặt hơi thay đổi, gật đầu nói :

- Tôi đã được bọn thủ hạ báo cho biết việc đó. Thực chẳng ngờ trong bang lại có bọn gian tế, đấy chính là cái đức của tôi chưa đủ sức để làm cho mọi người phải mến phục ! Đào Gia Kỳ nói :

- Cô nương không thể tự trách mình như thế được. Nhân vật giang hồ rắn rồng lẫn lộn, không thể nào tránh khỏi tình trạng con sâu là rầu nồi canh. Hơn nữa, lòng người thay đổi khó bề xét đoán, nên tại hạ lấy làm lo lắng về địa điểm hiện nay lệnh tôn đang ẩn mình.

Huỳnh Ỷ Vân thản nhiên mỉm cười nói :

- Riêng việc ấy thì chẳng có gì ngại. Trong bổn bang ngoài Vân nhi ra thì chẳng còn ai được biết lai lịch của tôi cả. Hơn nữa, trong khi tôi sửa soạn ra đi, thì gia phụ đã dời đi nơi khác rồi ! Đào Gia Kỳ im lặng trong giây lát, nói :

- Huỳnh cô nương có cần trở vào Ngũ Hành Cốc để trộm “Cửu chuyển phản hồn đơn” nữa hay không ?

Huỳnh Ỷ Vân nghe hỏi thì lộ sắc buồn bã, gượng cười nói :

- Lén vào một lần là đã quá nguy hiểm rồi, thử hỏi làm sao lại dám lẻn vào một lần thứ hai nữa ? Nếu liều mạng xông càn vào một lần thứ hai thì có khác nào mang dê đút miệng cọp, tự dấn thân vào cạm bẫy ?

Nhưng nếu không lấy được thứ thuốc ấy, thì gia phụ chẳng còn cách gì cứu chữa được nữa. Bởi thế, lòng tôi hiện giờ đang rối như tơ vò, hoang mang không có ý định gì cả ! Nói đến đây, mắt nàng bỗng đỏ hoa rồi những giọt lệ trào ra hai khóe, lăn dài xuống má như một xâu ngọc bị đứt dây.

Đào Gia Kỳ không khỏi cảm động hạ giọng nói ; - Cô nương nhất định phải lấy cho kỳ được “Cửu chuyển phản hồn đơn” hay sao ?

Huỳnh Ỷ Vân nghe câu hỏi của Đào Gia Kỳ như có ẩn chứa một ý nghĩ xâu xa gì nên không khỏi sửng sốt nói :

- Có lý nào Đào công tử … ?

Nói đến đây, thì đôi mắt sáng ngời của nàng tràn đầy vẻ nghi ngờ và băn khoăn.

Đào Gia Kỳ cất tiếng than rồi nói :

- Tại hạ được cô nương ra tay tiếp cứu hồi năm ấy, đến nay vẫn chưa báo đáp được, nên mỗi lần nhớ đến là trong lòng áy náy không yên. Hơn nữa, trước đây có nhận lời của cô nương ủy thác, nhưng mãi đến bây giờ vẫn chưa làm trong trách nhiệm nên lại càng thầm xấu hổ. Nhưng với một viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” thì tại hạ tin rằng mình có thể tìm lấy được. Một viên ấy, nếu tạm cấp cứu cho bệnh nhân được, thì còn hai viên nữa, tại hạ sẽ từ từ tìm cách lấy sau ! Đôi mắt của Huỳnh Ỷ Vân bỗng tràn đầy vẻ vui mừng nói :

- Qua lời nói của công tử, tựa hồ thuốc ấy công tử đã lấy được vào tay rồi ? Chỉ cần một viên là đủ cứu chữa vết thương độc của gia phụ, còn hai viên khác thì tôi dùng để cứu chữa vết cho hai người nữa. Nếu hiện giờ công tử có giữ trong người, xin hãy trao tặng cho thì thực tôi cảm ơn khôn cùng ! Đào Gia Kỳ nói :

- Hiện giờ không có trong người tại hạ, nhưng trong vòng ba hôm nữa thì tại hạ sẽ mang đến dâng lên cho cô nương ! Đôi mắt của Huỳnh Ỷ Vân lộ sắc nghi ngờ nói :

- Hiện giờ thuốc ấy ở đâu ? Tôi có thể cùng đi đến đó chăng ?

Sắc mặt của Đào Gia Kỳ liền bừng đỏ, nói :

- Tại hạ có một người bạn má hồng và chẳng biết cô ấy đã nhặt được một viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” từ nơi đâu. Tôi tin rằng tôi có thể xin cô ấy được. Việc cô nương cùng đi, thấy không có gì là bất tiện cả ! Huỳnh Ỷ Vân không khỏi giật mình nhưng vẫn cười tự nhiên nói :

- Người bạn má hồng ấy chắc hẳn là một tuyệt sắc giai nhân ?

Nàng thầm đoán là giữa Đào Gia Kỳ và người con gái ấy hẳn có một mối tình cảm rất sâu đậm. Nếu chẳng phải thế, thì làm thế nào Đào Gia Kỳ lại tự tin là xin được viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” của cô ta, vì viên thuốc ấy là một thứ thuốc quí bauy hiếm có trên đời.

Đào Gia Kỳ nghe qua câu hỏi, sắc mặt lại bừng đỏ, nói :

- Trước đây tại hạ đi đường bất ngờ gặp chuyện nguy hiểm và được cô ấy cứu cho thoát chết nên trở thành quen biết. Còn riêng về dung nhan thì cô ấy làm thế nào sánh kịp với cô nương được ?

Huỳnh Ỷ Vân thấy chàng đem mình ra để so sánh với cô gái ấy thì không khỏi thẹn thuồng, ửng hồng đôi má, cúi đầu cười nói :

- Như vậy thì tình cảm giữa nhị vị đã sâu sắc lắm. Thực là việc đáng mừng. Hiện giờ cô nương ấy ở đâu ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Hiện giờ cô ấy ở núi Thanh Thành. Đến sáng sớm ngày mai thì tại hạ sẽ đưa cô nương cùng đi đến đó. Chẳng hay Vân cô nương hiện giờ ở đâu ? Thương thế cô ấy ra sao ?

Qua câu hỏi ấy cũng thấy nỗi lo lắng trong lòng của Đào Gia Kỳ đối với Vân Mộng Bình đến mức nào ! Huỳnh Ỷ Vân đưa đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu, nhìn thẳng vào chàng một lúc thật lâu mới đáp :

- Hiện giờ cô ấy ở cách đây không xa, thương thế sau khi được tôi chữa trị thì cũng không có gì đáng ngại lắm ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nếu thế thì tại hạ đã yên lòng. Giờ đây, xin cô nương hãy đi nghỉ, sáng mai ta lên đường sớm. Tại hạ ra ngoài dạo chơi một tí đã ! Đôi mày liễu của Huỳnh Ỷ Vân nhướng lên một lượt nói :

- Công tử định đi đâu ?

Đào Gia Kỳ có vẻ như không tiện nói ra, nên ấp úng đáp :

- Tại hạ cần phải cải trang mới được ! Huỳnh Ỷ Vân không khỏi hết sức ngạc nhiên, nói :

- Tại sao công tử lại phải cải trang ? Gương mặt tự nhiên của công tử để vậy chẳng hay hơn sao ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Việc ấy.... rồi sau này cô nương sẽ rõ. Cũng rất có thể nó có dính líu với cô nương ! Vừa nói, chàng vừa lách mình lao vút đi nhanh như một luồng điện xẹt, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Huỳnh Ỷ Vân đưa mắt nhìn ra ánh trăng sáng bên ngoài cửa sổ, cất tiếng than dài, mặt lộ vẻ băn khoăn khó hiểu.

Chẳng rõ đối với Đào Gia Kỳ nàng yêu hay ganh ghét. Nhưng nàng cảm thấy Đào Gia Kỳ đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng nàng. Trước kia đã thế, mà bây giờ cũng thế và có lẽ trong tương lai cũng sẽ vẫn như thế.

Hình ảnh trong lúc chữa thương bỗng lại hiện rõ lên trước mắt nàng.

Bởi thế, đôi má nàng lại ửng đỏ. Nàng khẽ nghiến chặt đôi hàm răng. Vì nàng cảm thấy những hình ảnh ấy đã in đậm vào tâm khảm của nàng và chắc chắn không khi nào phai nhòa được.

Tình cảm giữa trai và gái thật hết sức khó hiểu, nó chẳng khác nào một cánh mây mỏng trôi dạt, lơ lửng trên trời cao chẳng có ai bắt giữ được nó cả.

Ánh trăng ngoài gian lầu sáng vằng vặc, cảnh mặt sông xinh đẹp như tranh và hết sức êm ả. Thế mà lòng của Huỳnh Ỷ Vân chẳng khác nào mặt nước hồ bị một viên đá to ném xuống gợn sóng mãi không biết lúc nào ngừng.

Chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng Huỳnh Ỷ Vân vẫn còn ngồi dựa bên giường, chống tay lên cằm trầm ngâm nghĩ ngợi. Bỗng nhiên, nàng cảm thấy trước mắt bị hoa lên, rồi một bóng người từ người lao vút vào cửa sổ. Nàng đưa mắt nhìn kỹ thì thấy người đó là Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ đã cải trang thành Đồ Lôi, tay xách một cái giỏ đựng thức ăn, cười nói :

- Tôi nghĩ rằng giờ này cô nương đã đói bụng nên có mua về đủ cơm canh, vậy xin cô nương hãy dùng đã.

Vừa nói, chàng vừa lấy thức ăn trong giỏ ra, gồm có bốn món ăn thực khéo và một tô canh gà. Ngoài ra lại còn một tô cơm to. Chàng bày tất cả lên bàn xong bèn quay qua Huỳnh Ỷ Vân nói :

- Tại hạ đã dùng rồi, xin mời cô nương hãy dùng đi ! Dứt lời, chàng bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng, đưa tay vịn lan can nhìn cảnh vật bên ngoài.

Huỳnh Ỷ Vân trông thấy chàng thành thực lo lắng cho mình nên trong lòng hết sức cảm động, lên

tiếng cảm tạ Đào Gia Kỳ rồi cầm đũa dùng cơm.

Đến khi nàng đã ăn no, đưa mắt nhìn ra ngoài, thì không còn thấy hình bóng của Đào Gia Kỳ đâu nữa. Nàng đoán biết chàng đã tránh đi vì đêm khuya hai người không tiện gần gũi nhau như thế này.

Suốt đêm hôm ấy, Huỳnh Ỷ Vân không ngớt nghĩ ngợi miên man, chẳng làm sao dỗ giấc ngủ được.

Trời vừa sáng thì bên ngoài gian nhà đã có giọng nói của Đào Gia Kỳ to tiếng hỏi :

- Cô nương đã thức dậy hay chưa ?

Huỳnh Ỷ Vân ngồi dậy nói :

- Xin công tử hãy bước vào ! Đào Gia Kỳ say khi bước vào phòng liền mỉm cười nói :

- Ở Gia Lăng có lời đồn đại là quần hùng trong võ lâm đã ùn ùn kéo ra khỏi Ngũ Hành Cốc. Số người của Vô Tình Tú Sĩ đã bị thất bại một cách nhục nhã. Không rõ Ngôn Như Băng có đúng là Ngọa Long cốc chủ như bên ngoài người ta đồn đại hay không ?

Huỳnh Ỷ Vân lắc đầu nói :

- Trong võ lâm thực sự có một con người gọi là Ngọa Long cốc chủ không, mãi cho đến ngày nay vẫn còn là một câu đố khó giải. Vậy, chúng ta chỉ có thể nhìn thẳng vào sự thực mà thôi, đuổi bắt những ảo ảnh thì chẳng khác nào tự chuốc lấy khổ cho mình ! Nói đoạn, nàng khẽ thanh một tiếng dài.

Đào Gia Kỳ là người rất sáng trí, nên nghe qua câu nói đó, đã biết nàng muốn mượn đề tài ấy để nói lên một ý khác, nên không khỏi cười thầm, đáp :

- Lời nói ấy đúng lắm ! Chàng ngưng câu nói lại trong giây lát rồi lại tiếp :

- Trời đã sáng hẳn, vậy chúng ta hãy lên đường ngay ! Huỳnh Ỷ Vân gật đầu rồi lấy một vuông lụa che kín mặt lại, cả hai rời khỏi ngôi miếu Thủy Thần, men theo ven sông chạy thẳng tới.

Huỳnh Ỷ Vân vốn có bao nhiêu tâm sự muốn đem ra thấu lộ hết với Đào Gia Kỳ, nhưng không biết làm cách nào mở miệng, nên suốt đoạn đường, hai người đều im lặng không nói với nhau một lời nào cả.

Sau khi đã qua sông, Đào Gia Kỳ theo sát sau lưng Huỳnh Ỷ Vân.

Chàng trông thấy nàng nhắm hướng một xóm nông gia đi thẳng vào.

Xóm ấy đông cả cả trăm nóc gia. Sau khi hai người đi quanh co qua mấy ngõ hẻm dơ bẩn liền tới

trước một ngôi nhà mái ngói, thấp lè tè và dừng chân đứng lại.

Lúc ấy, có một người đàn bà đứng tuổi đang ngồi trên một chiếc ghế thấp đan thúng ở trước cửa. Người ấy ngước mặt nhìn lên và khi trông thấy rõ hai người thì không khỏi kinh ngạc "ồ" lên một tiếng cười nói :

- Cô nương đã về đến đây rồi ! Vân cô nương suốt mấy hôm nay đều trông ngóng cô lắm. Vậy để tôi đi cho Vân cô nương hay mới được ! Nói dứt lời, người đàn bà bỏ chiếc thúng đang cầm trong tay xuống, cất bước định đi vào trong.

Huỳnh Ỷ Vân cười nói :

- Chúng tôi tự đi được rồi, không dám làm phiền đại tẩu ! Nói đoạn, nàng liền bước thẳng vào nhà sau. Đào Gia Kỳ cũng đi theo sát người nàng.

Phía sau có một cái sân nhỏ, quét tước rất sạch sẽ, dùng để phơi thóc lúa khi gặt hái xong. Bên cạnh chiếc sân nhỏ ấy có một gian nhà ngói đứng riêng một mình, cửa chính cửa sổ đều đóng kín.

Huỳnh Ỷ Vân kêu to :

- Vân nhi ! Tức thì, phía bên trong gian nhà có giọng trong trẻo của Vân Mộng Bình ngạc nhiên nói :

- Ồ, tiểu thư về rồi đấy à....? Liền đó, cánh cửa cây được mở rộng và Vân Mộng Bình đã lách mình bước ra ngoài. Nàng nói chưa hết câu thì mắt đã nhìn thấy Đào Gia Kỳ, nên sắc mặt liền biến hẳn, trông lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương mai. Nàng cất giọng trong trẻo nạt lên một tiếng to rồi nhanh nhẹn vung cánh tay mặt ra, dùng thế "Phân hoa phất liễu" công chớp nhoáng về phía Đào Gia Kỳ. Bóng chưởng của nàng chập chờn khắp nơi, nhắm giáng thẳng xuống tất cả các huyệt đạo quan trọng trên người của đối phương.

Đào Gia Kỳ vì không ngờ Vân Mộng Bình lại có hành động như thế, nên suýt nữa đã bị chưởng lực của nàng đánh trọng thương. Chàng buộc phải ngã người ra, rồi vọt thẳng ra phía sau, nhào lôn liên tiếp mấy lượt mới tránh khỏi được thế chưởng vô cùng hiểm hóc của Vân Mộng Bình ! Huỳnh Ỷ Vân cười nói :

- Vân nhi, ngươi có biết anh ấy là ai không ?

Vân Mộng Bình nghe thế không khỏi lộ vẻ sửng sốt.

Đào Gia Kỳ nói :

- Vân cô nương, tôi đây mà ! Chừng ấy, Vân Mộng Bình mới biết là Đào Gia Kỳ đã hóa trang

thành ra gã Đồ Lôi, nên liền giậm chân kêu to lên :

- Té ra là anh, thế sao hôm ấy không....? Câu nói chưa dứt, thì Huỳnh Ỷ Vân đã ngắt lời cười :

- Đào công tử, xin công tử hãy chịu phiền ở đây chờ trong giây lát, để chúng tôi thay đổi xiêm y có được không ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xin nhị vị cô nương cứ tự nhiên.

Huỳnh Ỷ Vân không chờ Đào Gia Kỳ nói dứt lời, đã chụp lấy cánh tay của Vân Mộng Bình, nhanh nhẹn cùng lướt trở vào trong nhà.

Đào Gia Kỳ đoán biết hai cô gái này có việc bí mật gì cần bàn kín với nhau nên liền ngửa mặt nhìn mây bay trên nền trời, trong óc nghĩ ngợi miên man đến bao nhiêu chuyện đã qua. Những việc cũ đã hiện rõ lên mồn một trong trí nhớ của chàng, lần lượt diễn qua như hình ảnh trong một chiếc đèn kéo quân. Bao nhiêu chuyện ân oán, yêu thương và thù hận khiến cho cuộc sống của con người chẳng khác nào một giấc chiêm bao.

Bỗng nhiên, giữa lúc chàng còn đang trầm ngâm suy nghĩ, thì đã nghe phía sau lưng có tiếng nói trong trẻo như chuông bạc của Huỳnh Ỷ Vân vọng đến :

- Đào công tử, chúng tôi đã làm phiền công tử chờ đợi lâu quá ! Đào Gia Kỳ như vừa tỉnh cơn mộng, quay người ngó lại thì trông thấy Huỳnh Ỷ Vân và Vân Mộng Bình đang đứng kề nhau. Đôi mắt trong veo lóng lánh của Vân Mộng Bình đang nhìn thẳng vào chàng và cất tiếng hỏi :

- Anh đang nghĩ ngợi gì thế ? Có phải đang nhớ đến cô bạn má hồng của anh đấy không ?

Đào Gia Kỳ không biết trả lời ra sao, nên gượng cười nói :

- Trời đã trưa rồi, tại hạ xin đi trước dẫn đường nhé ! Nói đoạn, chàng bèn theo đường cũ đi nhanh trở ra. Hai cô gái nhìn nhau mỉm cười rồi cùng cất bước chạy theo sau.

oo Trượng Nhân từ khói hương nghi ngút Áng mây quyến luyến đỉnh non cao ! Hai tiếng “Trượng Nhân” trong hai câu trên, chính là biệt danh của núi Thanh Thành, một thắng địa của đạo Lão. Trong sách vở có chép :

“Hoàng Đế phong núi Thanh Thành làm “Trượng Nhân” của ngũ nhạc đấy chính là chức vị đứng đầu chân tiên và ngũ nhạc”.

Tại nơi ấy, núi non hiểm trở và hùng vĩ hơn cả ngũ nhạc, đâu đâu cũng thấy rừng trúc xanh um,

mọc khắp đỉnh cao cốc vắng, bóng mát che kín cả ánh sáng mặt trời. Thật không hổ là một địa điểm được mọi người ca ngợi là xinh đẹp và tĩnh mịch.

Khi bước vào nơi đó, thì trông thấy đâu đâu cũng núi non xanh um, sắc lục của cây cối phản chiếu cả vào mái tóc và mặt mày của người đi, khiến người ta có cảm giác như mình đang ở giữa một biển xanh bát ngát.

Phía sau núi lại còn có vô số cây tùn bách cổ thụ, cành lá sum suê cao ngất trời.

Trước cửa "Tự Tại Am" trên ngọn Lai Phụng Phong có một cô gái mặt áo màu lục, nhan sắc tuyệt trần, đang dựa người vào một gốc tùng cổ thụ, đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía chân trời xa, im lặng suy nghĩ.

Bên trong am, tiếng tụng kinh gõ mõ không ngớt theo chiều gió bay bổng lâng lâng. Tiếng tụng niệm ấy hòa lẫn với tiếng xào xạc của núi rừng trúc và tiếng rì rào của lá tùng reo, tạo thành một âm điệu thanh tao thoát tục, khiến người nghe như trút sạch hết mọi nỗi phiền muộn trong lòng.

Lúc ấy, phía dưới chân ngọn núi có ba bóng người đang nhanh nhẹn vượt lên. Chỉ trong chốc lát là cả ba đã tiến lên đến lưng chừng ngọn núi.

Cô gái xinh đẹp mặc áo màu lục, tựa hồ như đã nhận ra nên đưa mắt chăm chú nhìn. Đôi mắt lanh lợi của nàng liền xoay qua một lượt, mặt hiện sắc tươi cười, vội vàng quay người đi thẳng vào trong am đóng kín hai cánh cửa lại.

Chẳng mấy chốc sau, ba bóng người ấy đã nối gót nhau lao mình đến trước cửa am. Đấy chính là Đào Gia Kỳ, Huỳnh Ỷ Vân và Vân Mộng Bình.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn lên, trông thấy cửa am đóng kín, bên trong tĩnh mịch không một tiếng động thì không khỏi lấy làm lạ, thầm nghĩ :

"Người tu trong am này là một lão ni rất nghiêm khắc trong việc tu học, vậy đáng lý ra phải thức dậy tụng niệm sớm, chứ đâu đến giờ này mà cửa am vẫn còn đóng kín như thế ? Hay là đã có chuyện gì, nên vị am chủ và tỷ tỷ của ta đã đi vắng nhà rồi ?" Phía trên cửa am có một tấm biển đề ba chữ "Tự Tại Am", chữ viết rất cứng cáp. Hai bên cửa lại có một đôi liễn :

"Trúc xanh mở đường ngộ cảnh.

Mây nhàn lắng động thiền tâm." Đào Gia Kỳ nói thầm :

"Đôi liễn này nét chữ vô cùng điêu luyện, quả thực là người có học vấn cao thâm".

Chàng đưa mắt nhìn qua bên ngoài một lượt rồi thò tay gõ nhẹ lên cánh cửa am hai tiếng.

Cánh cửa am bỗng từ từ mở ra và có một cô gái độ mười hai, mười ba tuổi, xuất hiện trước mắt mọi người. Diện mạo của cô gái này rất khả ái.

Cô ta đưa đôi mắt to dò xét qua ba người một lượt rồi cười nói :

- Gia sư đoán biết ba vị sáng sớm hôm nay sẽ đến đây, quả nhiên không sai tí nào cả ! Đào Gia Kỳ không khỏi ngạc nhiên nói :

- Vậy xin phiền cô vào bẩm lại với am chủ là có chúng tôi đến xin ra mắt ! Cô gái cười nói :

- Chẳng cần phải vào bẩm lại nữa, xin mời các vị hãy bước vào. Gia sư đã có việc đi khỏi am trước đây chẳng bao lâu nhưng hiện giờ có Tô nữ hiệp đang chờ các vị Ở trong am ! Đào Gia Kỳ nghe có Tô Chỉ Quỳnh thì không khỏi lộ vẻ mừng rỡ, quay mặt về phía Huỳnh Ỷ Vân và Vân Mộng Bình nói :

- Xin nhị vị cô nương hãy bước vào trước ! Vân Mộng Bình trợn mắt nhìn qua chàng một lượt rồi thong thả bước theo Huỳnh Ỷ Vân đi thẳng vào trong.

Khi mọi người bước vào đến gian chính của ngôi am thì thấy trên bàn thờ có tượng Bạch Y Đại Sĩ đang ngồi rất uy nghi, hai bên có Thiện Tài và Long Nữ đứng hầu, trông linh động như người sống.

Trước bàn thờ có đốt một đỉnh trầm hương, khói bay nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn qua khung cảnh bên trong ngôi am một lượt hỏi :

- Còn Tô nữ hiệp đâu ?

Đứa bé gái cười nói :

- Trước khi ba vị đến đây, Tô nữ hiệp đã có dặn là mời ngay bang chủ Phi Phụng Bang và Vân cô nương vào tịnh thất gặp nữ hiệp trước, còn Đồ lão sư thì xin ngồi lại đây chờ đợi ! Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi chưng hửng, chẳng hiểu Tô Chỉ Quỳnh định làm cái trò gì thế ?

Cô bé gái liền dẫn đường đưa Huỳnh Ỷ Vân và Vân Mộng Bình bước vào trong. Vân Mộng Bình quay mặt ngó lại, nháy mắt tinh nghịch cười khẽ một tiếng.

Đào Gia Kỳ cũng gượng cười và lắc đầu. Chàng thầm nghĩ :

“Hành động này của Quỳnh tỷ thật là khó hiểu. Ba cô gái này đều là người lắm mưu mẹo, vậy không rõ họ định giở trò gì đây ?” Chàng nhớ lại lúc đi đường, Vân Mộng Bình không ngớt cật vấn, tìm hiểu tại sao chàng lại cải trang thành Đồ Lôi như thế ? Và đã quen biết với người con gái ấy từ bao giờ ? Đôi bên tình cảm đã tiến tới mức nào ?

Nàng không ngớt đặt bao nhiêu câu hỏi, khiến chàng cảm thấy lúng túng, gần như chẳng còn tìm được câu trả lời ! Chàng tự hỏi bao nhiêu lần :

“Tô Chỉ Quỳnh tại sao lại làm như vậy ?” Chàng thấy răng, nếu giữa Tô Chỉ Quỳnh và Huỳnh Ỷ Vân không khỏi quá thừa. Chàng mải suy tới nghĩ lui, vẫn không tìm ra được một lý do nào để giải thích cho hữu lý cả.

Đột nhiên có một giọng cười lạnh lùng ghê rợn theo chiều gió bay thẳng vào tai chàng. Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình quay đầu nhìn lại, thì trông thấy có một quái nhân gầy đét, đã đứng sững ngoài cửa am từ lúc nào ! Người ấy có đôi mắt lõm sâu, chiếc mũi nhỏ và cao, môi trớt để lộ hàm răng khỉ trắng hếu. Hơn nữa, khuôn mặt của y dài như mặt ngựa, hết sức xấu xí mà lại tái nhợt như một tờ giấy trắng, trông vô cùng ghê sợ. Người đó mặc một chiếc áo dài màu bạc, rộng thùng thình, giũ theo gió kêu nghe rèn ret, khiến ai nhìn đến cũng phải ớn lạnh cả tâm can.

Đào Gia Kỳ hết sức bình tĩnh, chàng từ từ quay người lại, đưa mắt nhìn thẳng vào quái nhân ấy, im lặng không nói gì cả.

Đôi mắt của quái nhân khẽ lay động rồi cất giọng lạnh lùng nói :

- Lão tặc ni Tâm Như có ở nhà không ?

Tiếng nói của y không to nhưng khiến người nghe có cảm giác như vang dội cả màng tai.

Đào Gia Kỳ lúc ấy cải trang thành Đồ Lôi nên không bị lộ diện mạo thực của mình. Vẻ mặt của chàng trông lạnh lùng một cách kỳ lạ, đưa đôi mắt nhìn chòng chọc vào gã quái nhân một lúc thật lâu, mới gằn giọng cười dài.

Tiếng cười của chàng khiến ai nghe đến cũng phải kinh hồn, nên làm cho quái nhân nọ mặt hơi biến sắc.

Đào Gia Kỳ cười xong liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Ông hỏi ai như thế ?

Quái nhân cũng cười lạnh lùng nói :

- Ta hỏi ngươi ! - Ông lấy tư cách gì để hỏi tôi ?

Gã quái nhân đó tựa hồ như có vẻ sửng sốt, khẽ khoát đôi tay lên, gằn giọng nói :

- Ta chỉ lấy đôi tay này chứ không có tư cách gì cả ! Đôi mắt của Đào Gia Kỳ chiếu ngời ánh sáng lạnh lùng cười nhạt :

- Nếu nói như vậy là ông muốn tìm đến đây để gây sự với lão phu phải không ? ông có biết lão phu là ai không ?

Đôi mày chổi xể của quái nhân nọ liền nhướng cao nói :

- Ta không cần biết ngươi là ai, mà tất cả những người trong ngôi am này ta đều phải giết sạch hết ! Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to như cuồng dại, nói :

- Không ngờ ý của ông giống hệt ý của lão phu. Lão phu cũng sẽ hành động đúng như lời ông nói vậy. Thế ông đã bước vào ngôi Tự Tại Am thì lão phu cũng xem ông là người của ngôi am này ! Nói đoạn, chàng vung năm ngón tay lên, nhanh nhẹn lao người lướt thẳng ra như một luồng điện xẹt, khiến không khí rít nghe vèo vèo.

Quái nhân nọ trông thấy thủ pháp của chàng hết sức cao thâm hiểm hóc, nên không khỏi kinh hãi. Hắn cất tiếng "hừ" lạnh lùng, rồi nhanh nhẹn vung chưởng đỡ thẳng ra, đồng thời, co chân mặt lên nhắm ngay huyệt đạo nơi đầu gối của Đào Gia Kỳ đá thẳng tới.

Thế đánh cũng như thế đá của quái nhân ấy đều hết sức chính xác những vị trí hiểm yếu, khiến đối phương khó bề đề phòng, quả là người võ công siêu tuyệt.

Đào Gia Kỳ trông thấy võ công của quái nhân nọ hết sức cao cường thì không khỏi kinh hãi, biết là người không dễ gì đối phó, nên nhanh nhẹn lách mình tránh khỏi thế đá của đối phương, rồi tiếp tục vung tròn năm ngón tay, công chớp nhoáng vào địch ba thế võ nữa.

Ba thế võ của chàng vừa công ra, đều quái dị ít thấy trong võ lâm. Gã quái nhân nọ vì thế liền bị đẩy lui ra khỏi cửa am và nhào lộn một vòng trên không, thối lui sáu bảy thước.

Đào Gia Kỳ vì muốn giữ phần chủ động nên liền bám sát theo như hình với bóng, vung cả hai tay lên khiến bóng chưởng chập chờn khắp nơi, đi đôi với một luồng kình khí nhẹ nhàng, tấn công dồn dập vào kẻ địch.

Quái nhân nọ bị đánh tới tấp, nên giận dữ thét lên một tiếng dài, rồi quạt mạnh hai chưởng ra, sử dụng đến một thứ chưởng pháp cứng rắn và quyết liệt để chống trả lại với địch.

Khi hai luồng chưởng lực chạm thẳng vào nhau, tì tiếng nổ "ầm ầm" vang lên không ngớt, gây thành những trận gió lốc ồ ạt, cuốn cả cát sạn tung bay mù trời, khiến ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Đào Gia Kỳ thầm kinh ngạc nghĩ :

"Võ học của quái nhân này bao gồm cả sở trường của hai phái chính tà, vậy không thể xem thường được.

Chẳng rõ lai lịch của lão ta ra sao ?” Giữa lúc chàng còn đang suy nghĩ, thì chưởng mặt của chàng đã ngầm vận dụng “Bồ đề bối diệp chưởng pháp” trong Giáng Long kinh, rồi nhanh nhẹn dùng ngay thế “Phật quang phổ chiếu” xô mạnh ra.

Quái nhân nọ cảm thấy một luồng kình lực ngầm cuốn tới như núi đồi sụp đổ, làm cho khí huyết trong người hắn đều bị đảo lộn, nên không khỏi hết sức kinh hoàng, vội vàng lách người tránh qua phía trái sáu thước, rồi lại điểm mạnh hai chân xuống đất, vọt người trở lên không, ném xuống một nắm những viên đạn tròn màu đen huyền ! Khi những viên đạn ấy rơi xuống đất thì liền nổ tung thành những cụm khói dày đặc, chỉ trong chốc lát là phủ kín cả người của Đào Gia Kỳ.

Quái nhân ấy trợn mắt một cách hung dữ nói :

- Đồ có mắt không ngươi, tự đi tìm lấy cái chết....! Nhưng tiếng “chết” chưa nói ra khỏi miệng thì hắn đã thấy Đào Gia Kỳ từ trong đám khói vọt người bay ra, nên không khỏi kinh hoàng biến hắn sắc mặt.

Liền đó, năm ngón tay của Đào Gia Kỳ đã nhanh như một luồng điện chớp, nhằm chụp thẳng vào “Kiên tỉnh huyệt” của quái nhân nọ.

Trước những thực trạng đó, quái nhân ấy không còn giữ được sự bình tĩnh nữa, hắn sợ hãi vọt người ra xa để tránh.

Song, chẳng ngờ thế võ ấy của Đào Gia Kỳ chỉ là một thế hư, nên chàng liền thu nhanh năm ngón tay trở về, rồi lanh lẹ vung cả cánh tay tới, bám sát theo kẻ địch như hình với bóng, giáng mạnh nguyên một chưởng, đúng vào “Tam dương huyệt” sau lưng của gã quái nhân.

Quái nhân nọ liền “hự” lên một tiếng khô khan, loạng choạng thối lui bảy tám bước, miệng trào máu tươi. Nhưng hắn quay mặt lại cười ghê rợn nói :

- Ông bạn, nếu ngày nào ta còn ba tấc hơi thì tất cũng sẽ trả cho kỳ được mối thù hôm nay ! Đấy chỉ là một câu nói túng trong cơn hằn học, nhưng nào ngờ Đào Gia Kỳ chẳng cần hiểu lẽ ấy, xê dịch ngay thân người, lao vút tới như một mũi tên.

Quái nhân nọ trông thấy thế thì không khỏi hồn bay phách tán, nhún mình vọt thẳng lên không, rồi nhào lộn qua một bên, nhắm phía dưới ngọn núi lao vút đi.

Đào Gia Kỳ vốn có ý đuổi theo, nhưng bất ngờ nghe từ phía sau lưng có một giọng nói già nua vọng đến :

- Giặc cùng chớ đuổi, xin thí chủ hãy dừng bước lại ! Đào Gia Kỳ không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn về phía ấy, thì thấy một vị lão ni mặt mày hiền lành, đang đứng trước cửa am nhìn chàng mỉm cười.

Vị lão ni ấy lại nói :

- Vì nơi đây là nơi tu tịnh, bần tăng không muốn có sự chém giết nhau nên mới lên tiếng ngăn cản như vừa rồi, xin thí chủ chớ trách cho ! Đào Gia Kỳ cúi mình thi lễ nói :

- Không dám ! Người vừa rồi chắc có mối thù rất sâu với Thần Ni ?

Tuy Thần Ni lúc nào cũng có lòng dạ nhân từ, nhưng chuyến này hắn bị thất bại, e rằng hắn chưa chịu bỏ qua đâu ! Tâm Như Thần Ni mỉm cười nói :

- Người ấy là người thứ hai trong nhóm Thiên Sơn Tam Hữu, võ học của hắn bao gồm cả sở trường của hai phái chính tàm quen thói hung hăng. Giữa hắn và bần ni vốn không có mối oán thù gì cả, nhưng vì mấy hôm trước đây, trong dịp hắn đến am này với ý định thuyết phục bần ni đứng vào hàng ngũ của chúng, song vì bần ni không có mặt ở nhà, bị Tô cô nương xúi bảo hai đứa môn đồ ra trêu chọc hắn một trận, nên hắn mới tìm đến gây sự như thế. Hắn là người hung ác nhưng lại rất tự phụ, không muốn tranh hơn thua với lớp hậu bối. Bởi thế, trong dịp đó, hắn đã bỏ ra về. Ngày hôm qua hắn lại đến đây ba lần, nhưng bần ni đều lánh mặt không tiếp. Hai môn đồ lại ra mặt mỉa mai chửi khéo hắn, khiến hắn lại càng tức tối thêm ! Nói đến đây, vị lão ni bèn lộ vẻ tươi cười rồi tiếp :

- Trong ngày hôm nay, hắn cũng đến ba lần nữa và đã biết bần ni cố ý lánh mặt không tiếp hắn....

Câu nói chưa dứt, thì từ phía sau của vị thần ni lách mình bước ra một nữ đồ đệ mà chàng đã gặp khi nãy nói :

- Đồ thí chủ, Tô nữ hiệp có lời mời ông vào ! Đào Gia Kỳ liền quay qua Tâm Như Thần Ni nói :

- Có lẽ quái nhân ấy đã ngộ nhận tại hạ là người được Thần Ni mời tới để đối phó với hắn, nên hắn đã đem hết sự bực tức trút cả lên người tại hạ ! Cô bé gái trông thấy Đào Gia Kỳ vẫn điềm nhiên như không hề nghe câu nói của mình, bèn trợn to đôi mắt hỏi :

- Ông có nghe hay không vậy ?

Sắc mặt của Tâm Như Thần Ni bỗng trở thành nghiêm nghị quát :

- Vô phép ! Sao chưa chịu đứng qua một bên thế ?

Cô bé chu miệng lên, trợn mắt nhìn Đào Gia Kỳ một cách giận dữ, rồi im lặng không nói gì nữa.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chắc là Tô cô nương có việc gì, vậy tại hạ xin đi vào để gặp cô ấy, chốc nữa sẽ trở ra để xin lời chỉ dạy của Thần Ni ! Tâm Như Thần Ni chắp tay gật đầu nói :

- Không dám ! Xin thí chủ tự tiện ! Cô bé gái vẫn đứng yên một bên không hề nhúc nhích.

Tâm Như Thần Ni quát to :

- Thực là to gan ! Sau này nếu còn như thế nữa thì ta sẽ đuổi ngươi ra khỏi am và cắt đứt tình thầy trò ngay ! Sao chưa chịu dẫn đường cho Đồ thí chủ thế ?

Cô bé gái bị trách mắng đến đôi mắt đỏ hoa, ngấn lệ muốn khóc.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Lệnh đồ là người ngây thơ dễ mến, xin Thần Ni chớ nên trách mắng tội nghiệp ! Cô gái lại chu chiếc miệng bé nhỏ lên nói :

- Ai cần ông bênh vực cho tôi ! Sao chưa chịu theo tôi đi vào trong ấy ?

Nói đoạn, cô bé liền quay người bước thẳng vào trong am.

Đào Gia Kỳ mỉm cười, đưa chân bước nhanh nhẹn theo cô bé.

Tô Chỉ Quỳnh lúc ấy đang đứng ngay cửa gian tịnh thất mỉm cười rất tự nhiên. Đào Gia Kỳ hối hả bước tới, chắp tay cười nói :

- Từ ngay xa cách đến nay, Quỳnh tỷ vẫn được mạnh khỏe chứ ?

Cô bé bỗng trợn to đôi mắt, cảm thấy hết sức ngạc nhiên vì giọng nói của Đào Gia Kỳ giờ đây sao bỗng trở thành trong trẻo, không còn ồ ề khó nghe như vừa rồi nữa.

Tô Chỉ Quỳnh gật đầu nhưng cùng lúc ấy cô ta nhìn thấy vẻ mặt kinh dị của cô bé nên liền mỉm cười nói với cô bé :

- Tiểu Yến, ngươi chớ nên oán ghét Đồ lão sư. Sau này có nhiều chỗ ngươi còn phải kính phục Đồ lão sư đó ! Tiểu Yến lắc đầu, đôi mắt lộ vẻ khó hiểu :

- Tôi nào có oán ghét Đồ thí chủ, nhưng có điều làm tôi không hiểu là ông ấy có thực phải Đồ thí chủ hay không ?

Đào Gia Kỳ không khỏi thầm kinh hãi trước đôi mắt sắc bén của Tiểu Yến.

Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng cười khanh khách nói :

- Tiểu Yến, lệnh sư thường khen ngươi thông minh hơn người, thực quả chẳng sai, ông ấy có thực là Đồ lão sư hay không, chốc nữa đây ta sẽ nói cho ngươi rõ ! Tiểu Yến cất tiếng cười, rồi quay người

bỏ đi ra.

Đào Gia Kỳ bước theo Tô Chỉ Quỳnh vào trong tịnh thất, nhưng không trông thấy Huỳnh Ỷ Vân và Vân Mộng Bình đâu cả thì không khỏi lấy làm lạ hỏi :

- Còn hai cô kia đâu ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đã đi rồi ! Đào Gia Kỳ nghe thế hết sức ngạc nhiên, Tô Chỉ Quỳnh đưa tay vuốt lại mái tóc, nói nhỏ :

- Huỳnh cô nương vì quá lo lắng đến bệnh tình của cha, nên sau khi nhận được viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” thì hối hả cáo lui ngay. Cô ấy nhờ tôi có lời xin lỗi với đệ đệ ! Đào Gia Kỳ nói :

- Té ra là thế ! Nhưng tại sao Quỳnh tỷ lại bỏ rơi tiểu đệ ngồi một mình ở đằng trước như thế ?

Tô Chỉ Quỳnh bỗng đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Kỳ đệ đối với Huỳnh Ỷ Vân và Vân Mộng Bình, đệ đệ có mức độ cảm tình như thế nào ?

Đào Gia Kỳ không khỏi ngạc nhiên nói :

- Hai cô ấy có ơn đối với tiểu đệ, nên tiểu đệ có ý định đáp đền lại cái ơn ấy thôi, chứ không có gì gọi được là tình cảm cả. Quỳnh tỷ hỏi thế là có ý gì ?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- Tình là oan nghiệt, nên tôi e đệ đệ sẽ không tự chủ được ! Vừa nói, Tô Chỉ Quỳnh vừa đưa ba chiếc vòng ngọc trong tay ra. Ba chiếc vòng ngọc ấy đều có màu sắc khác nhau, một chiếc vàng lóng lánh, một chiếc đen huyền, một chiếc xanh biếc. Chiếc nào chiếc nấy đều trong suốt, không một vết tỳ, vừa nhìn qua là đã biết đấy là vật quí giá hiếm có trên đời.

Tô Chỉ Quỳnh nói tiếp :

- Trước kia tôi vô tình đã cứu nguy được cho Ngôn Như Băng, nên được ông ta tặng cho ba viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” và bốn chiếc vòng ngọc này. Ông ta cho biết, về sau có việc gì cần đến ông ta thì hãy dùng những chiếc vòng ngọc này để làm tín vật, mỗi một chiếc vòng ông ấy sẽ giúp cho một việc mà thôi. Hôm nay, ngoài chiếc vòng ngọc màu trắng, còn thì ba chiếc vòng này tôi đều trao cả cho đệ đệ....

Đào Gia Kỳ ngạc nhiên nói :

- Trao cho tiểu đệ để làm gì ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Ỷ Vân tỷ tỷ của đệ đệ còn cần thêm hai viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” nữa, đồng thời, sau này lại còn có việc phải nhờ đến Ngôn Như Băng. Tôi vì việc thành nhân chi mỹ, nên đành phải nhờ đệ đệ....

Đào Gia Kỳ vừa nghe những tiếng “Ỷ Vân tỷ tỷ” và “thành nhân chi mỹ” thì mặt không khỏi bừng đỏ, vội vàng nói :

- Quỳnh tỷ ! Tô Chỉ Quỳnh liền khoát cánh tay ngọc lên một lượt, cười trong trẻo nói :

- Kỳ đệ, không cần phải sốt ruột giải thích với tôi làm gì, tôi chẳng phải là người lòng dạ hẹp hòi đâu. Nên biết, một cô gái khi đã gần gũi với một người con trai xa lạ rồi, thì tất phải đi vào con đường duy nhất là thành hôn với người ấy thôi, chẳng còn có cách nào khác hơn cả ! Vừa nói, nàng vừa cười tự nhiên rồi tiếp :

- Ba vòng ngọc ấy trừ trường hợp bất đắc dĩ thì nên giữ lại chớ đem dùng. Nên biết Ngôn Như Băng là người tài hoa tuyệt thế, nhưng tính tình cô độc lạnh lùng, nếu không có tín vật đưa ra thì ông ta dù có mục kích kẻ khác sắp chết đến nơi, cũng khoanh tay đứng ngó, chứ không hề tiếp cứu ! Hiện giờ tôi cần phải đi gấp đến vùng Qúi Châu và Vân Nam để tìm tung tích của tên lão tặc Đào Như Hải, hầu tìm hiểu một nghi án trong võ lâm ! Đào Gia Kỳ nói :

- Nghi án gì thế ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Nghi án ấy có tương quan đến Cửu Long Giáo và Huỳnh Ỷ Vân tỷ tỷ của đệ đệ. Thậm chí nghi án ấy còn có tương quanh đến cả đại cuộc của võ lâm. Nhưng xin đệ đệ bỏ lỗi cho về chỗ hiện giờ tôi chưa thể nói rõ ra được. Vừa rồi, Huỳnh Ỷ Vân cô nương có lời nhờ đệ đệ lưu lại vùng Gia Lăng để tìm cách bắt sống Thiết Chỉ Thư Sinh và Đại Biệt Lục Điểu giúp cô ấy ! Vừa nói, nàng vừa thò tay vào áo lấy ra một phong thư mật, rồi tiếp :

- Ỷ Vân tỷ tỷ của đệ đệ có nhờ tôi trao lại phong thư này, bảo đệ đệ khi đến vùng Gia Lăng thì sẽ mở ra xem ! Đào Gia Kỳ đã biết Tô Chỉ Quỳnh đã đứng thành một phe với hai cô gái kia, nên dù mình có phân bua nhiều cũng vô ích, nên thầm than một tiếng, rồi đưa tay nhân lấy phong thư, không nói gì thêm nữa.

Sau đó, Đào Gia Kỳ bèn đem việc tên lão nhị trong nhóm Thiên Sơn Tam Hữu đến am gây sự và đã bị đánh trọng thương nói cho Tô Chỉ Quỳnh nghe.

Tô Chỉ Quỳnh cau đôi mày liễu rồi khẽ than :

- Thực không ngờ cao ni trong cửa Phật mà cũng bị lôi cuốn vào việc thị phi của giới giang hồ. Việc ấy hãy để tôi giải quyết, vì Thiên Sơn Tam Hữu đã cấu kết với Đào Như Hải. Có lẽ bọn họ đã bị Đào Như Hải xúi giục, đến gây sự với Tâm Như Thần Ni ?

Lúc ấy, bỗng nghe có tiếng của Tâm Như Thần Ni từ ngoài cửa nói vọng đến :

- Tô nữ hiệp chỉ biết một mà chưa biết hai ! Tâm Như Thần Ni vừa nói dứt lời đã dẫn hai cô bé bươc vào tịnh thất.

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ liền đứng lên cúi người thi lễ.

Tâm Như Thần Ni nghiêm nghị nói :

- Nhị vị hãy cứ tự nhiên. Cha mẹ của hai môn đồ bần ni đây, trước kia đều bị Đào Như Hải sát hại và chúng nó may mắn được những người bạn thân của cha mẹ chúng liều chết cứu thoát được mang đến đây nhờ bần ni truyền dạy võ công. Đào Như Hải hành sự lúc nào cũng muốn diệt trừ kẻ địch của mình cho đến tận gốc, hầu không còn chừa lại một hậu hoạn gì. Nhưng hai đứa trẻ này đã chạy thoát được, khiến hắn ta lúc nào cũng lo lắng, sai người đi khắp mọi nơi để tìm kiếm và do đó biết được bần ni đã thu nhân hai đứa bé này làm môn đồ. Vì hắn không tiện tìm đến đây gây sự với bần ni, nên đã bịa chuyện nói với Thiên Sơn Tam Hữu là bần ni đã lấy được pho Giáng Long kinh. Bởi thế, Thiên Sơn Tam Hữu đã sai lão nhị ba lần đến am của bần ni, nhưng bần ni lánh mặt không tiếp hắn, vốn có ý để hắn biết khó mà rút lui, nhưng chẳng ngờ hôm nay kết quả lại trái ngược ! Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười nói :

- Thần Ni chớ bận tâm làm gì, việc ấy để tôi đối phó với bọn họ ! Tâm Như Thần Ni cất tiếng than rồi nói :

- Bần ni đã gửi thân vào không môn, tuyên thệ gìn giữ không nhúng tay vào việc sát sinh, nên suy đi nghĩ lại thấy rằng chỉ còn có cách dẫn hai môn đồ rời núi đi nơi khác. Mau là ba thắng, chậm là nửa năm thì hai mộn đồ của bần ni sẽ siết chặt thanh gươm, dấn bước vào giới giang hồ tìm trả mối thù xưa cho tiên nhân. Sau này trên bước đường giang hồ, nhị vị nên chú ý nâng đỡ, dìu dắt bọn chúng cho ! Đôi mắt của hai cô bé đỏ hoa, nghẹn ngào nói không nên lời. Đào Gia Kỳ trông thấy thế cũng không khỏi bùi ngùi.

Tô Chỉ Quỳnh lấy làm lạ nói :

- Đấy là lẽ tất nhiên. Nhưng Thần Ni định rời núi đi ngay bây giờ sao ?

Tâm Như Thần Ni gật đầu nói :

- Bần ni sẽ ra đi xa ngay bây giờ, nên đến đây để giã từ nhị vị, kính chúc nhị vị được vui vẻ mãi mãi ! Nói đoạn, bà ta cúi đầu rồi quay người dẫn hai môn đồ ra đi.

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ bèn bước theo sau để tiễn chân.

Tâm Như Thần Ni dẫn hai môn đồ bước nhanh xuống núi nhẹ nhàng và lẫn khuất giữa những cánh rừng trúc xanh um.

Ba tháng sau....

Tuy trời đã vào đầu giờ Thân nhưng bóng mặt trời gay gắt vẫn còn rọi khắp nơi. Nền trời trong veo, không một chút mây, không khí oi bức như một lò lửa khiến mọi người đều chảy mồ hôi như tắm, ngột ngạt gần như thở không ra hơi.

Sự Oi bức ở vùng Gia Lăng có thể nói khắp trong nước chẳng đâu bằng. Vì chung quạnh đều có núi cao bao bọc, nên đến mãi giữa khuya mà hơi nóng vẫn chưa tan.

Lúc ấy, tại Phù Đồ Quan có một chàng thiếu niên mặc áo xanh, mày rậm mắt to, khuôn mặt chữ điền, vai giắt một thanh trường kiếm đang đứng dưới một gốc cây đại chương, cành lá sum suê xòe rộng như một chiếc dù, đưa mắt nhìn cảnh muôn nhà lô nhô, cảnh buồm căng gió trên sông, có vẻ như đang say sưa trước cảnh đẹp.

Bỗng nhiên, người thiếu niên ấy nghe có gió giũ vạt áo ở phía sau lưng mình nên mặt không khỏi đổi sắc, nhanh nhẹn nhảy tránh qua phía trái bảy thước rồi đưa mắt nhìn chăm chú về phía ấy, trông thấy có một người đàn ông đứng tuổi, mặt mày đen đúa, mình mặc một chiếc áo dài màu vàng sậm, đang đứng cách đó khoảng một trượng. Bởi thế, người thiếu niên lại không khỏi thay đổi sắc mặt, đôi mắt tràn đầy vẻ vui mừng tột độ, nói :

- Té ra Đồ đàn chủ cũng có mặt tại Gia Lăng, tại hạ phụng mệnh của giáo chủ xuống núi đến đây vào ngày hôm kia.

Đồ Lôi đã nhận ra người thiếu niên ấy chính là Lư Thế Xuân, nên nghe qua thì không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên và trong óc đã thoáng nhớ lại việc Lư Thế Xuân trước đây đã bị người ta bắt mang đi ở tại Thái Sơn.

Nếu thế thì có lẽ chàng ta đã bị Cửu Long Giáo bắt giữ hay sao ? Hừ, thì ra sự kiện ở Hắc Long Đàm quả có liên quan đến Cửu Long Giáo.

Lư Thế Xuân trông thấy thái độ của Đồ Lôi như thế bèn nói tiếp :

- Đàn chủ đã quên tên tuổi của tại hạ rồi sao ? Tại hạ và hộ pháp....

Đồ Lôi tươi cười nói :

- Già đâu lại quên như thế được, cậu là Lư Thế Xuân kia mà ! Lư Thế Xuân không khỏi đỏ bừng sắc mặt.

Đồ Lôi nói :

- Dường như cậu ở đây để chờ đợi một người nào ?

Lư Thế Xuân cúi mình thi lễ nói :

- Đàn chủ rời núi đã lâu, nên có nhiều điều không biết rõ. Tại hạ và Phi Hồ Tướng Kiệt phụng mệnh đi dò xét về tin tức pho Giáng Long kinh và hành tung của Đào Như Hải. Vừa rồi Phi Hồ Tướng Kiệt trông thấy một người dáng điệu khả nghi nên đã đuổi theo, do đó tại hạ đứng lại đây để chờ đợi ông ta.

Đồ Lôi hạ giọng nói :

- Chỉ có hai người phụng mệnh xuống núi hay sao ? Ngoài ra, giáo chủ còn có điều gì dặn dò nữa hay không ?

Lư Thế Xuân nghiêm sắc mặt đáp :

- Ngoài chúng tôi còn có nhiều cao thủ được phái đi nữa. Vì giáo chủ hay tin Âu Dương đàn chủ làm phản thì hết sức giận dữ, ra lệnh hễ gặp Âu Dương đàn chủ ở đâu thì phế trừ võ công của ông ấy rồi giải trở về để vấn tội. Lúc tại hạ xuống núi, giáo chủ có dặn, nếu gặp được đàn chủ thì hãy chịu sự điều khiển dưới hệ thống của đàn chủ ! Đồ Lôi nghe thế thì lộ vẻ trầm ngâm một lúc thật lâu, mới cất giọng lạnh lùng :

- Hiện nay chưa đến lúc bản giáo để lộ hoạt động của mình. Tốt hơn hết là chớ nên chống đối thẳng với nhân vật võ lâm, mà chỉ giữ vai trò “ngư ông đắc lợi” là thượng sách nhất. Cậu có biết số cao thủ trong bản giáo được phái đi là mấy người không ? Những thuộc hạ của bổn đàn có trong số ấy chăng ?

Lư Thế Xuân tuyệt đối không thể ngờ được Đồ Lôi đứng trước mặt y lại chính là Đào Gia Kỳ đã cải trang, nên thái độ của y tỏ ra hết sức cung kính, nhất nhất nói rõ tên tuổi của số cao thủ được phái xuống núi cho Đồ Lôi nghe ! Đồ Lôi chỉ khẽ “hừ” một tiếng, đưa mắt nhìn đăm đăm về phía chân trời, thực lâu chẳng nói gì cả.

Lư Thế Xuân thầm nghĩ :

- “Xem ra vị Đồ đàn chủ này là một nhân vật thật khó chiều ý, vì sự vui buồn của ông ta không biết

đâu mà lường, chẳng làm sao đoán được ý muốn của ông ta”.

Bởi thế, trong lòng của y không khỏi có một ý nghĩ không kiếng sợ.

Một lúc sau, Đồ Lôi mới từ từ đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Lư Thế Xuân :

- Mấy hôm trước đây, già đã có choảng nhau với Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình. Lữ Khưu Mộ Bình là người lòng dạ sâu hiểm, vậy cậu có gặp ông ta thì cần phải cẩn thận, chớ nên tiết lộ một điều gì kẻo lại bị thiệt thân oan uổng ! Lư Thế Xuân cung kính đáp :

- Thuộc hạ đã hiểu ! Bỗng khi ấy, phía dưới quan ải có một bóng người chạy vút tới như bay. Khi người đó đến nơi thì thấy đó là một gã đàn ông lùn thấp, mái tóc rối bời, râu mọc rậm rạp.

Người đàn ông ấy vừa nhìn thấy Lư Thế Xuân và Đồ Lôi cùng đứng dưới gốc cây thì sắc mặt lộ vẻ kinh hãi. Lư Thế Xuân vội vàng nói :

- Tướng huynh, sao không ra mắt Đồ đàn chủ đi ! Phi Hồ Tướng Kiệt nghe thế vội vàng cúi người thi lễ.

Đồ Lôi lạnh lùng hỏi :

- Vừa rồi Tướng lão sư đã đuổi theo ai thế ?

Tướng Kiệt đáp :

- Khi đuổi đến Ngũ Động Kiều thì mới biết người ấy tên gọi là Bắc Nhạn Tào Thương. Bọn họ gồm có sáu người và bàn bạc nhau định gây nên một cuộc biến động to trong võ lâm. Vì thuộc hạ ẩn mình quá xa nên không nghe rõ tỉ mỉ là họ bàn với nhau những gì ! Đồ Lôi “hứ” một tiếng lạnh lùng :

- Đại Biệt Lục Điểu ! Hiện giờ bọn chúng còn ở tại Ngũ Động Kiều không ?

Tướng Kiệt vừa nghe danh Đại Biệt Lục Điểu thì sắc mặt hơi biến đổi, đáp :

- Có lẽ còn ở Ngũ Động Kiều ! Đồ Lôi liền gằn giọng quát :

- Đi ! Tức thì, chàng liền lao người lướt tới. Lư Thế Xuân và Tướng Kiệt cũng hối hả chạy theo sau.

.

Đã vào đầu giờ Dậu....

Cảnh sắc ở Ngũ Động Kiều hết sức xinh đẹp. Những gợn sóng không ngớt lăn tăn trên mặt nước

trong veo, mành liễu xanh mượt, đồng ruộng phẳng lỳ, những cơn gió nhẹ không ngớt mang theo những mùi thơm của lúa mới.

Lúc ấy, vầng thái dương đỏ đã ngả về Tây, nhưng hơi nóng bức vẫn còn, nên trên mặt nước từ khe chảy xuống có thể trông thấy những làn khỏi mỏng bốc lên.

Đại Biệt Lục Điểu đang đứng quây quần trên Ngũ Động Kiều, cùng đưa mắt ngó đăm đăm về phía xa. Bỗng Nam Yến Lăng Vấn Thiên cất tiếng cười sâu hiểm nói :

- Bọn chúng đến kìa ! Khi ấy, từ phía xa cát bụi tung bay mịt mù, mỗi lúc một gần thêm và cuối cùng đã trông thấy rõ năm người kỵ mã đang từ xa phi nhanh tới như bay.

Những người ngồi trên mình ngựa đều có vẻ hiên ngang oai vệ, tất cả đều mặc áo đen ngắn viền trắng như nhau. Tài cưỡi ngựa của họ đều rất tuyệt vời. Khi chạy đến Ngũ Động Kiều thì họ bỗng ghì mạnh sợi cương khiến năm con ngựa đều cất tiếng hí dài, đứng thẳng hai chân sau lên.

Người cầm đầu trong bọn là một gã đàn ông đứng tuổi, mặt dài và đỏ gay, liền nhanh nhẹn nhảy xuống đất, bước tới hai bước, đưa đôi mắt sáng ngời quét qua Đại Biệt Lục Điểu một lượt, chắp tay nói :

- Tại hạ là Phục Thế Vĩ, tổng tiêu đầu của Hùng Vũ tiêu cục, đến đây đúng theo lời hẹn. Vậy vị nào là Hứa lão sư ?

Nam Yến Lăng Vấn Thiên mỉm cười nói :

- Đây chính là Hứa mỗ ! Phục Thế Vĩ nghiêm sắc mặt nói :

- Xin Hứa lão sư trả lại số hàng áp tải của chúng tôi bị mất. Nếu chúng tôi có điều gì xúc phạm đến Hứa lão sư thì chúng tôi sẵn sàng nhận lỗi, đồng thời, hôm nay chúng tôi cũng có bày sẵn một tiệc, xin mời tất cả sáu vị đến chung vui. Từ ngày tại hạ làm nghề áp tải hàng đến nay, không hề đắc tội với bất cứ bằng hữu nào trong giang hồ, vậy có lẽ Hứa lão sư đã hiểu lầm chúng tôi ! Đôi mày thưa của Nam Yến Lăng Vấn Thiên liền dựng đứng lên, cất tiếng cười to :

- Phục tổng tiêu đầu, ông đã nói sai rồi ! ông tuy không có lỗi gì với Hứa mỗ, nhưng ba tháng trước đây, quí tiêu cục khi áp tải hàng đến vùng Nam tỉnh Thiểm Tây có phải đã sát hai một người tên là Tôn Bá hay không ?

Phục Thế Vĩ giật mình nói :

- Đúng thế, quả có xảy ra một việc như vậy. Tôn Bá đã đón đường để cướp hàng, ăn nói rất lớn lối, rồi lại ra tay cướp giật thẳng. Tại hạ đã nhân nhượng, nhưng cuối cùng vì bất đắc dĩ nên đã giết chết Tôn Bá đi.

Gã Tôn Bá ấy không có điều ác gì mà hắn không làm, trong võ lâm không ai là không oán ghét, vậy Hứa lão sư tại sao lại ra mặt bênh vực hắn ?

Lăng Vấn Thiên bỗng sa sầm nét mặt lạnh lùng nói :

- Phục tổng tiêu đầu nói thế là ông lại sai nữa rồi ! Tôn Bá là thủ hạ của Phi Phụng Bang, trong khi đó, anh em của Hứa mỗ đây cũng là người của Phi Phụng Bang, nên lần này phụng mệnh của bang chủ chứ nào phải hành động theo ý cá nhân, lại càng không phải ra mặt để bênh vực ! Sắc mặt của Phục Thế Vĩ cũng biến hẳn, nói :

- Nếu thế Hứa lão sư cho gọi tại hạ đến để làm gì ?

Lăng Vấn Thiên cười sâu hiểm :

- Hứa mỗ phụng mệnh đến đây để hỏi Phục tổng tiêu đầu lấy một vật. Nếu được sự đồng ý của Phục tổng phiêu đầu thì chúng tôi sẽ trả đủ số hàng hóa cho quí tiêu cục ngay ! Phục Thế Vĩ sững sờ một lúc nói :

- Nhưng chẳng hay đấy là vật gì ?

- Chúng tôi muốn lấy hai bàn tay của Phục tổng tiêu đầu chứ không có vật gì lạ ! Phục Thế Vĩ nghe thế không khỏi bừng bừng nổi giận, đôi mắt trợn to như muốn tét khóe. Những người tùy tùng với ông ta cũng tức giận to tiếng quát mắng om sòm.

Bỗng khi ấy từ phía xa có một tiếng cười to lạnh lùng vọng đến :

- Thực là chẳng kể gì sĩ diện ! Bọn các ông có phải đúng là thủ hạ của Phi Phụng Bang chăng ? Các ông định giá họa cho người khác, ném đá giấu tay, quả Đại Biệt Lục Điều là bọn người có hành vi đê tiện, bỉ ổi không thể nói ! Đại Biệt Lục Điểu nghe thế thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Lăng Vấn Thiên quay về hướng có tiếng nói quát to :

- Tôn giá là ai ? Tại sao không chịu bước ra cho mọi người thấy mặt ?

Từ phía xa lại truyền đến một tiếng cười nhạt :

- Ngươi muốn ta bước ra cũng không khó gì cả, bang chủ đã ban cho ta “Phi Phụng Linh”, nếu các ngươi tự nhận là môn hạ của Phi Phụng Bang thì hãy quì ngay xuống để tiếp lệnh ! Giọng nói ấy tuy không to lắm, nhưng lọt vào tai người nghe vang rền, khiến màng tai rung chuyển như muốn điếc, không ai là không kinh hoàng sợ hãi.

Đại Biệt Lục Điểu đều giận đến xám mặt. Bắc Nhạn Tào Thương quát to một tiếng, vọt người bay thẳng tới, vung hai chưởng xô mạnh ra một luồng kình phong ồ ạt.

Nhưng thân hình của Tào Thương mới vừa lao tới được một nửa, thì bỗng như bị đối phương đánh trúng một đòn thật mạnh, cất tiếng gào hết sức thảm thiết, rồi cả người bị hất bắn trở về, rơi xuống đất nghe một tiếng “phịch” thật to.

Chương 28: Những Chuyện Bất Ngờ

Liền đó, Bắc Nhạn Tào Thương đã té ngửa ra đất, hai tay đều bị gãy lìa mất cả bàn, xương trắng ló ra trông thực ghê sợ, máu tươi chảy ướt cả mặt đất, miệng không ngớt gào la vang dội, Đại Biệt Lục Điểu trông thấy thế hết sức kinh hãi ! Ngay lúc đó, từ phía xa bỗng có một bóng người chạy nhanh tới. Khi đến gần, mọi người mới nhìn rõ người ấy là một thiếu niên mặc áo xanh, mày rậm mắt to, nhìn chòng chọc vào mặt của Nam Yến Lăng Vấn Thiên.

Khi đôi mắt của Lăng Vấn Thiên vừa chạm nhằm đôi mắt của đối phương thì không khỏi bắt rùng mình. Ông ta liền vung chưởng đánh nhấp về phía người thiếu niên áo xanh, rồi quay người lại kêu to một ám hiệu, thế là tất cả Ngũ Điểu đều vọt mình lên không lao đi mất.

Người thiếu niên áo xanh cũng không đuổi theo, quay về Phục Thế Vĩ mỉm cười nói :

- Tôn giá đã hiểu việc cướp mất số hành ấy, không phải là hành động của bổn bang, mà chính là lời nói giá họa của bọn chúng, người bị thiệt hại vì thế chẳng riêng gì quí tiêu cục ! Nói đến đây, người thiếu niên liền đưa tay chỉ Tào Thương nói :

- Tên cướp này gọi là Bắc Nhạn Tào Thương, bản tính rất sâu hiểm và ác độc, vậy các ông hỏi hắn thì sẽ biết rõ mọi việc ! Phục Thế Vĩ chắp tay cảm tạ :

- Nếu không có thiếu hiệp đến kịp thời để giãi bày mọi lẽ, thì suýt nữa chúng tôi đã bị gạt. Nhưng....

Trong khi ấy, Đồ Lôi và Phi Hồ Tướng Kiệt cũng đang từ xa lướt nhanh tới như một cơn gió.

Đồ Lôi liền vung tay áo phất về phía Tào Thương khiến hai bàn tay bị đứt của hắn liền ngưng không chảy máu nữa. Nhưng máu huyết trong người hắn lại cuồng loạn kéo ngược về tạng phủ, khiến sắc mặt hắn nhăn nhó trông thực ghê sợ, cổ họng không ngớt kêu lên thành những tiếng ặc ặc, chứng tỏ hắn đang hết sức đau đớn.

Phục Thế Vĩ và số người chung quanh trông thấy vậy không khỏi hết sức kinh hãi.

Đồ Lôi cười nhạt nói :

- Tào Thương, nếu ngươi bằng lòng nói sự thực thì mới mong tránh được cái họa mỗi ngày bị máu huyết cuồng loạn công ngược về tim đau đớn khổ sở như thế này ! Tào Thương bỗng kêu to lên :

- Được rồi, vì võ học của Tào Thương ta kém cỏi, gieo mầm ác quá nhiều nên mới có ngày hôm nay. Xin tôn giá cứ hỏi, nhưng chớ nên hỏi ngoài sự hiểu biết của Tào Thương tôi ! Y cố gắng hết sức mới nói lên được câu nói ấy. Khi tiếng nói vừa dứt thì từ trong miệng y trào ra một búng máu bầm đen.

Đồ Lôi liền vung cánh tay mặt lên, cách không điểm về phía Tào Thương ba chỉ làm cho sự đau đớn trong người của hắn giảm bớt đi.

Vì hai bàn tay của Tào Thương bị gãy lìa, nên y không thể chống tay ngồi lên được, mà vẫn nằm yên trên đất, gượng cười nói :

- Xin tôn giá cứ hỏi ! Đồ Lôi trầm ngâm trong giây lát, mới nói :

- Số hàng bị mất của Hùng Vũ tiêu cục hiện giờ ở đâu ?

Tào Thương nói :

- Hiện đang để dưới trụ cầu thứ ba tại Ngũ Động Kiều này.

Liền đó, trong số người của Hùng Vũ tiêu cục có một người lách mình bước ra, chạy nhanh xuống gầm cầu tìm kiếm, thì quả nhiên thấy tại trụ cầu thứ ba ở gần mặt nước, nơi có một lỗ thủng ở chân cầu có giấu một gói đồ. Người ấy liền thò tay lấy, rồi nhanh nhẹn chạy bay trở lên.

Đồ Lôi nói :

- Xin phiền các vị hãy xem qua coi có mất mát thứ gì không ?

Người ấy liền mở gói bị ướt đẫm nước ấy ra, thấy nhưng hạt châu sáng lóng lánh chiếc ngời, còn đủ một trăm hạt và năm nhánh san hô cao hai thước mộc.

Phục Thế Vĩ tươi cười nói :

- Số hàng nầy còn đủ cả. Hôm nay chúng tôi được các hạ giúp cho thực không khi nào quên ơn này ! Đồ Lôi liền thò tay cánh tay ra, giương năm ngón tay chụp lấy Tào Thương.

Dứt lời, Đồ Lôi liền thò cánh tay ra, giương năm ngón tay chụp lấy Tào Thương.

Phục Thế Vĩ vội vàng nói :

- Nếu các hạ không chuyện gì gấp, thì nên để cho tệ cuộc được tỏ chút tình của người địa phương. Đồng thời, nếu có đều gì sai khiến thì dù bước vào nước sôi lửa đỏ, anh em chúng tôi đều không chối từ.

Thái độ chân thành của Phục Thế Vĩ đã tỏ lộ từ cử chỉ đến lời nói.

Đồ Lôi nghiêm nghị đáp :

- Chúng tôi chỉ e rằng do hành động này, sẽ đưa đến nhiều sự nguy nan về sau cho quí tiêu cục mà tiêu cục mà thôi ! Vậy xin Phục tổng tiêu đầu hãy trở về đi ! Phục Thế Vĩ cất tiếng cười to nói :

- Đời sống của nghề làm tiêu cục, được buổi sáng phải lo buổi chiều, lúc nào cũng sống dưới sự hiểm nguy của làn tên lưỡi kiếm, phương chi, trong giới giang hồ điều đáng trọng trước tiên là nghĩa khí, vậy đâu thể nào sợ hãi rút lui khi thấy một việc hiểm nghèo ? Các hạ nói thế chẳng khỏi có ý xem thường tại hạ rồi đó ! Đồ Lôi đắn đo trong giây lát, rồi khẳng khái trả lời :

- Nếu nói vậy thì chúng tôi xin tuân lệnh ! Tức thì, mọi người cùng kéo nhau rời khỏi Ngũ Động Kiều.

Đêm hôm ấy tại Hùng Vũ tiêu cục phía Nam ngạn sông Gia Lăng, đèn đuốc sáng choang cả trong lẫn ngoài, bày tiệc yến ẩm hết sức vui vẻ. Trong buổi tiệc, Phục Thế Vĩ có lời mời cả ba tiêu cục lớn trong thành Gia Lăng đến để chung vui.

Bởi thế, tin tức về Đại Biệt Lục Điểu tự bịa chuyện để giá họa cho Phi Phụng Bang từ Hùng Vũ tiêu cục loan truyền ra ngoài, hết sức nhanh chóng.

Ngay đêm hôm đó, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý và hậu duệ của Vương ốc Nhất Lão là Đoàn Thừa Tiên cũng kéo đến Hùng Vũ tiêu cục để gặp Đồ Lôi.

Đồ Lôi liền nói cho Lư Thế Xuân biết ba người ấy là thủ hạ của mình bố trí, hầu sai khiến họ thi hành mọi công việc theo kế hoạch. Lư Thế Xuân không hiểu Đồ Lôi chính là Đào Gia Kỳ mạo nhận, nên hoàn toàn tin lời không có gì nghi ngờ cả.

Đêm đã vào canh ba, tân khách đều lần lượt cáo lui ra về, song tại đại sảnh của tiêu cục, bàn tiệc của Đồ Lôi vẫn còn chén tạc chén thù, vô cùng vui vẻ.

Phi Hồ Tướng Kiệt là người rất ưa rượu, nên hễ rót ly nào là lão ta ực cạn ly ấy, đôi mắt đã đỏ gay, chếnh choáng lảo đảo, nói không còn mạch lạc nữa.

Bỗng nhiên, sắc mặt của Đồ Lôi bất thần thay đổi hẳn, vung hai chưởng lên không, quạt qua một lượt hết sức nhanh nhẹn....

Thế là đèn đuốc trong gian đại sảnh đều tắt hết, chung quanh tối đen như mực. Bên ngoài ánh trăng soi sáng như gương, nên mọi người trông thấy tại nơi thiên tĩnh của gian nhà có một lão già áo xanh, đôi mắt sáng ngời như điện, đang nhìn chòng chọc vào gian đại sảnh.

Quần hùng đang dự tiệc trong gian đại sảnh thấy thế thì trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lúc ấy, bỗng nghe Đồ Lôi cất tiếng cười to :

- Té ra là Ngôn lão tiền bối, cốc chủ Ngũ Hành Cốc đã quang lâm ! Nói đoạn, chàng đã bước ra khỏi gian đại sảnh, rồi dừng chân đứng yên.

Ngôn Như Băng đưa mắt nhìn qua Đồ Lôi một hồi, rồi lạnh lùng hỏi :

- Ngươi có phải là đàn chủ trong Phi Phụng Bang chăng ?

- Đúng thế ! - Bang chủ nhà ngươi hiện giờ ở đâu ?

- Hiện đã trở về tổng đàn rồi ! - Tổng đàn ở nơi nào ?

- Xin bỏ lỗi cho, vì tại hạ không thể nói rõ được ! Đôi mày của Ngôn Như Băng bất thần nhướng cao, mặt tràn đầy sát khí, cánh tay mặt từ từ đưa lên cao....

Sắc mặt của Đồ Lôi vẫn điềm nhiên như thường, mỉm cười nói :

- Từ bấy lâu nay nghe đồn cốc chủ tuyệt đối không khi nào can dự đến việc ân oán của võ lâm, suốt năm ở yên trong Ngũ Hành Cốc, làm bạn với cây cỏ gió trăng, tu tâm dưỡng tính, lòng dạ lúc nào cũng bình thản. Nhưng ngày hôm nay, qua sự thực này, đã chứng tỏ lời đồn đại ấy hoàn toàn không đúng ! Ngôn Như Băng giận dữ nói :

- Cô ấy đã đánh trọng thương ái nữ của lão phu, vậy có lý nào lão phu không thể tìm gặp cô ấy hay sao ?

Đồ Lôi nói :

- Chẳng hay lệnh ái thương thế ra sao ? Đến nay vẫn chưa lành hẳn ?

Ngôn Như Băng gằn giọng nói :

- Nếu chẳng chữa lành được, thì cái tên Thần Y của lão phu còn gì nữa ?

Đồ Lôi cười tự nhiên nói :

- Nói thế là phải rồi ! Lệnh ái đã được diệu thủ của tiền bối chữa lành như xưa, thì vết thương “Thập tuyệt chỉ” của tệ bang chủ e đáng gì mà cần nói đến ! Ngôn Như Băng nghe thế không khỏi cứng họng. Qua một lúc lâu mới lên tiếng :

- Lão phu còn cần hỏi quí bang chủ một vấn đề có tương quan đến một nghi án của võ lâm ! Đồ

Lôi nói :

- Nếu thế thì hà tất phải tìm gặp tệ bang chủ làm gì ? Tiền bối cứ hỏi là tại hạ sẽ trả lời đúng sự thực, mọi việc mà tại hạ được biết ! Ngôn Như Băng cười lạnh lùng nói :

- Có phải thực sự quí bang chủ đã lấy được pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm hay không ?

- Đấy là những lời đồn đại hoàn toàn vô căn cứ ! Đôi mắt của Ngôn Như Băng liền sáng quắc, gằn giọng quát :

- Chính lão phu được mục kích quí bang chủ đã sử dụng những thế võ tuyệt học trong pho Giáng Long kinh ! Đồ Lôi cười nhạt :

- Theo lời đồn đại, thì pho Giáng Long kinh là của Đạt Ma Tổ Sư để lại, bên trong vô cùng cao sâu, khó bề tìm hiểu được. Ngay cả vị chưởng môn của phái Thiếu Lâm hiện nay vẫn chưa hề nhìn thấy được mặt mũi pho kinh ấy. Thế nhưng tại sao lão tiền bối căn cứ vào đâu mà dám nói tệ bang chủ đã sử dụng tuyệt học trong pho kinh đó ? Chỉ dựa vào đấy cũng đủ thấy lời đồn đại trong võ lâm là đúng sự thực, tức ba bảo vật quí báu nhất trong thiên hạ đều do lão tiền bối lấy được cả ! Ngôn Như Băng không ngờ Đồ Lôi lại lật ngược câu nói để buộc mình như thế, nên không khỏi sững sờ một lúc, sắc mặt ít nhiều biến đổi ! Tất cả quần hùng trong Hùng Vũ tiêu cục đều im lặng như hến, lắng tai nghe trận đánh môi lưỡi của hai người.

Qua một lúc sau, Ngôn Như Băng mới cất giọng lạnh lùng và sâu hiểm nói :

- Đấy chẳng qua là lời đồn đại vô căn cứ, nước lã khuấy nên hồ mà thôi ! Đồ Lôi cười nhạt, rồi liền cật vấn :

- Lão tiền bối lấy gì để chứng minh lời nói đó ?

Ngôn Như Băng tựa hồ hết sức giận dữ, râu tóc đều chuyển động, đôi mắt lạnh ngắt trông thực khiếp người, gằn giọng đáp :

- Với danh vọng của lão phu trong võ lâm, lão phu không cần phải dùng lời láo khoét để che giấu sự thực như thế ! Đồ Lôi bỗng cất tiếng cười to :

- Danh vọng của tệ bang chủ cũng chẳng kém hơn lão tiền bối đâu ! Ngôn Như Băng lạnh lùng cười nói :

- Ánh sáng của một con đom đóm thì làm thế nào đua tranh được với ánh sáng của mặt trăng ?

Đồ Lôi lại cất tiếng cười dài, rung chuyển cả mái ngói, rồi sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng, nói :

- Tệ bang chủ nếu chẳng phải vì thiếu thận trong, để “Thập tuyệt chỉ” của lão tiền bối đánh bị thương, mà trái lại có sự đề phòng trước, thì trận chiến ấy, ai thắng ai bại thực chưa thể biết trước được ! - Ngươi đánh giá quá cao quí bang chủ rồi ! Đồ Lôi cười nhạt nói :

- Chỉ với tại hạ đây, nếu lão tiền bối không dùng đến chất độc vô hình, thì trong vòng một trăm chiêu, lão tiền bối cũng chưa chắc đánh thắng được tại hạ! Trên sắc mặt lạnh lùng của Ngôn Như Băng bỗng hiện lên một nụ cười gật đầu nói :

- Nếu có thể làm đúng như lời ngươi nói, thì từ nay về sau, lão phu sẽ không can thiệp đến việc của giới giang hồ nữa ! Câu nói ấy không khác nào tiếp nhận sự khiêu chiến của đối phương.

Số quần hùng có mặt tại Hùng Vũ tiêu cục nghe thế thì lấy làm lo lắng.

Nên biết, mấy hôm trước đây, Ngôn Như Băng đã đẩy lui được Tứ Tà, tiếng tăm lừng lẫy, ai nấy cũng nhận ông là đệ nhất cao thủ trong võ lâm. Võ công của Đồ Lôi tuy cao cường, nhưng nếu đem tranh tài với Ngôn Như Băng thì thực có khác nào trứng chọi với đá ! Đồ Lôi suy nghĩ trong giây lát nói :

- Tại hạ có ý muốn định một thời giờ và địa điểm khác, để trận tranh tài chỉ có lão tiền bối và tại hạ mà thôi. Nhưng sự thực, dù tại hạ có thắng hay bại đều danh dự cả ! Ngôn Như Băng tựa hồ có vẻ sửng sốt, đưa mắt chú ý nhìn thẳng Đồ Lôi một lúc mỉm cười nói :

- Có phải trong lòng ngươi đang e sợ chăng ?

Đồ Lôi chỉ cười nhạt mà không trả lời ra sao cả.

Đôi mày của Ngôn Như Băng từ từ cau chặt lại, tia mắt cũng mỗi lúc một sáng hơn.

Đồ Lôi bỗng cất tiếng than dài :

- Ngôn lão tiền bối, ông đã bước vào cạm bẫy của Lữ Khưu Mộ Bình rồi. Nếu ông không tin, thì tại hạ có bắt sống được Bắc Nhạn Tào Thương, một trong Đại Biệt Lục Điểu, ông hỏi hắn sẽ rõ. Đại Biệt Lục Điểu chịu sự xúi giục của Lữ Khưu Mộ Bình, đang có ý muốn gây nên một trận xô xát đẫm máu trong võ lâm ! Ngôn Như Băng nghe qua không khỏi hết sức kinh ngạc, sững sờ trong giây lát mới nói :

- Việc đó lão phu không thể không hỏi cho rõ ! Đồ Lôi nói :

- Tại hạ xin đưa đường liền cho tiền bối ! Dứt lời, liền quay qua Phục Thế Vĩ cười nói :

- Xin các vị cứ vui vẻ ăn uống, tại hạ bận việc một tí đã ! Liền đó, Đồ Lôi bèn đi thẳng ra hành lang ở cạnh phía trái, Ngôn Như Băng cũng chậm rãi bước theo sau.

Đồ Lôi bước thẳng vào một luyện vũ trường, có bao cát, bia bắn tên, tạ bằng đá và tất cảvũ khí của mười tám môn võ nghệ. Đối diện với luyện vũ trường rọi ra, bên ngoài có bốn võ sư mang đao đứng gác.

Đồ Lôi hướng dẫn Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng xuyên qua tiểu vũ trường, bước thẳng đến trước ngôi nhà, khiến cho bốn võ sĩ đứng gác, không khỏi đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn thẳng vào Ngôn Như Băng.

Đồ Lôi tươi cười nói :

- Tào Thương hiện đang ở trong gian nhà này, xin tiền bối hãy bước vào hỏi rõ mọi việc, riêng tại hạ sẽ đứng chờ ở ngoài, vì nếu tại hạ sẽ đứng chờ ở ngoài, vì nếu tại hạ bước vào, thì Tào Thương sẽ kiêng sợ, không dám nói rõ sự thật với lão tiền bối ! Ngôn Như Băng thấy lời nói của Đồ Lôi rất có lý, nên gật đầu tán đồng, thầm nghĩ :

“Tâm trí của người này thật cao, lại can đảm hào phóng, quả là một bậc nhân tài hiếm có trong võ lâm ngày nay !” Nghĩ thế, nên bất giác ông ta lại có cảm tình với Đồ Lôi. Sau khi đưa mắt chú ý nhìn qua Đồ Lôi một lượt, ông liền cất bước đi thẳng vào bên trong.

Đồ Lôi ngửa mặt thở phì ra một hơi dài, rồi chú ý nhìn nửa vành trăng sáng treo lơ lửng trên không, trong lòng bỗng thấy buồn bã thầm nghĩ :

- “Bấy lâu nay, mọi hành động của mình trong giới giang hồ, chẳng qua là làm cho mọi người mà thôi. Suốt nửa năm gần đây, lúc nào trong lòng mình cũng đang có một tâm trạng mâu thuẫn nhau, không ngớt giằng co. Vì trước khi ân sư ra đi có dặn mình làm cho kỳ được ba việc.

Việc trước tiên là phải trừ cho được Đào Như Hải, tên gian ác số một ấy, nếu không trừ được thì võ lâm sẽ không có ngày nào được yên. Kế đó, là phải tìm cho ra pho “Hàn Thiết Quan Âm”. Dường như giữa pho Hàn Thiết Quan Âm và ân sư mình có một sự tương quan gì rất bí mật, do đó, ông muốn lấy về cho kỳ được. Và cuối cùng là phải tìm cho được đứa con côi của Lỗ Công Hành là người có ơn to đối với ân sư.

Nhưng việc trừ Đào Như Hải là một việc mà mình rất khó thi hành.

Vì theo ý mẫu thân đã nhiều lần răn dạy, thì Đào Như Hải bất luận thế nào vẫn là người có công ơn tái tạo đối với hai mẹ con mình. Vậy không thể lấy oán để báo ơn được ! Trong khi đó, mệnh lệnh của thầy lại không thể cãi, nhưng lời khuyên răn của mẹ lại càng không thể không nghe. Sự giằng co đầy mâu thuẫn đó không ngớt diễn ra trong lòng, mỗi lần nghĩ đến, thì thấy cõi lòng rối loạn như tơ vò, hoang mang không biết định liệu ra sao cả !” Chàng nhớ đến chuyện cũ thì cảm thấy đời sống con người thật chẳng khác nào một giấc mộng và cũng do đó, chàng cảm giác lẻ loi cô độc giữa cuộc đời.

Trong khi chàng đang nghĩ ngợi thì bỗng nghe có tiếng chân bước rất hối hả, nên giật mình ngó về phía ấy, trông thấy Lư Thế Xuân đang chạy nhanh tới, nên thầm nghĩ :

“Lư Thế Xuân có vẻ hối hả, chắc là có việc gì !” Liền đó, chàng bèn bước nhanh về phía Lư Thế Xuân. Lư Thế Xuân bẩm nhỏ :

- Giáo chủ sai Liễu đà chủ đến để tìm gặp đàn chủ, bảo là có mệnh lệnh gấp! Đồ Lôi nói :

- Dẫn ông ấy vào đây ! Lư Thế Xuân há miệng như định nói gì, nhưng lại thôi, rồi quay người chạy thẳng trở ra ngoài. Chẳng mấy chốc sau, Lư Thế Xuân lại chạy nhanh trở vào, ở phía sau lưng y có một gã đàn ông gầy cao, mặt mày hung dữ, chạy theo chân.

Đến nơi, gã đàn ông gầy cao ấy, liền cúi người thi lễ nói :

- Liễu Phi xin ra mắt đàn chủ. Giáo chủ có mật lệnh, bảo tại hạ mang trình đến cho đàn chủ ! Vừa nói, y vừa thò tay vào trong áo lấy ra một phong thư màu đỏ, đưa ra trước mặt Đồ Lôi.

Đồ Lôi nhận mở ra xem, thì trông thấy Lư Thế Xuân cũng liếc mắt lén nhìn, nên đôi mày bất giác cau lại, bước tránh ra xa bảy bước để xem một mình và không khỏi sững sờ trong giây lát.

Thì ra pho Hàn Thiết Quan Âm đã bị mất đi trước đây ba hôm, chắc chắn là có người trộm lấy. Bức thư ra lệnh cho Đồ Lôi tìm gặp Tô Chỉ Quỳnh để đi dò xét về Hàn Thiết Quan Âm để đoạt trở lại trong một thời gian ngắn. Đồng thời, dặn dò Đồ Lôi là gặp Âu Dương Cầu ở đâu, thì giết chết ngay tại đấy.

Việc này thực làm cho chàng cảm thấy hết sức bất ngờ, vì người có thể lẻn vào tổng đàn của Cửu Long Giáo trộm đi Hàn Thiết Quan Âm mà không ai hay biết được, thì chắc chắn là một nhân vật không phải tầm thường.

Vậy người ấy là ai ?

Kẻ đáng nghi ngờ nhất chính là Âu Dương Cầu. Vì y là người trong Cửu Long Giáo, đi đứng tự do, quen đường thuộc lối, nên mới đánh cắp được pho Hàn Thiết Quan Âm mà không ai biết gì cả.

Ngoài Âu Dương Cầu ra thì chàng không thể nghi ngờ kẻ nào khác nữa. Có lẽ Quỳnh tỷ còn hiểu được một vài người nào khả nghi khác, bởi thếm chàng có ý nghĩ đi gấp tới vùng Qúi Châu và Vân Nam để gặp Tô Chỉ Quỳnh.

Chàng trầm ngâm trong giây lát liền vò bức thư lại thành một cục giấy trong, tức thì tự nhiên trong tay chàng có làn khói xanh bốc lên và cục giấy đã bị đốt cháy thành tro bụi.

Lư Thế Xuân đứng cách xe đó ngoài một trượng, trông thấy thế thì không khỏi hết sức kinh hoàng.

Đồ Lôi liền bước nhanh trở lại, nói với Lư Thế Xuân :

- Bên ngoài tiêu cục chắc chắn có người rình mò theo dõi, vậy cậu hãy đi ra bên ngoài xem thử. Nếu có thì hãy bắt chúng vào đây ra mắt tôi ! Lư Thế Xuân lãnh mệnh, rồi vọt mình bay lên không, lao thẳng ra khỏi bức tường mất hút.

Đồ Lôi trông thấy Lư Thế Xuân đã đi xa mới quay về Liễu Phi nói :

- Ông có biết trong Cửu Long Giáo gần đây xảy ra việc gì to tát không ?

Liễu Phi không khỏi giật mình, nói :

- Từ ngày đàn chủ đi khỏi núi đến nay, vẫn bình yên vô sự ! Đồ Lôi nói :

- Ông làm thế nào biết được tôi đang ở tại Hùng Vũ tiêu cục ?

Liễu Phi nói :

- Thuộc hạ đến Gia Lăng chỉ có một mình và cũng không được biết đàn chủ ở đây. Nhưng nhờ vừa rồi đi ngang qua cửa, bất ngờ trông thấy đàn chủ, Lư Thế Xuân và Tướng Kiệt đang đưa khách đi về, nên thuộc hạ bèn hỏi số người trong tiêu cục, được biết đàn chủ đang mạo danh Phi Phụng Bang nên đoán biết chắc đàn chủ có dụng ý gì. Do đó, thuộc hạ bèn giấu kín tung tích của mình nói dối là muốn gặp Lư thiếu hiệp thôi ! Đồ Lôi khen :

- Hay lắm, hay lắm ! Liễu Phi lại nói :

- Lư thiếu hiệp bảo thuộc hạ hãy đưa mật lệnh cho cậu ấy để cậu ấy chuyển giao đến đàn chủ. Nhưng thuộc hạ đã cương quyết đòi gặp mặt, hầu trao tận tay đàn chủ. Do đó, Lư thiếu hiệp có vẻ không bằng lòng.

Giáo chủ có nói là tia mắt của Lư thiếu hiệp không được thẳng thắn, lòng dạ gian xảo, có thể dùng mà không thể tin ! Đồ Lôi gật đầu nói :

- Về điểm ấy ta cũng biết, vậy ông nên đi trở về đi ! Liễu Phi cúi người thi lễ, rồi xoay lưng bước đi.

Sau đó, Đồ Lôi mới thấy an lòng trở lại, vì chàng sợ bị Liễu Phi nhận ra mình là kẻ đã giả mạo. Chàng thở phì ra một hơi dài, quay mặt nhìn về phía gian nhà, thấy Ngôn Như Băng đang từ trong bước ra cửa, sắc mặt rất nghiêm nghị.

Chàng liền bước thẳng đến tươi cười nói :

- Lão tiền bối đã tìm hiểu được như thế nào ?

Ngôn Như Băng gật đầu nói :

- Quả ngươi nói chẳng sai, lão phu đã bị Lữ Khưu Mộ Bình gạt. Hắn tuy là người lòng dạ bất chính, mưu đồ gây họa cho võ lâm, nhưng vẫn còn biết nói chân thật....

Đồ Lôi cười nhạt nói :

- Khi đi quá cái thực là đến cái giả, mà quá cái giả lại sẽ đến cái thực ! Ngôn Như Băng ngạc nhiên nói :

- Nói thế là nghĩa làm sao ?

Đồ Lôi nói tiếp :

- Hơn nữa, trên đường xa ngàn dặm, theo dõi tệ bang chủ, có rất nhiều cơ hộ tốt để Lữ Khưu Mộ Bình xuống tay ám hại tệ bang chủ, thế tại sao hắn không làm, mà phải nhất định chờ đến khi vào được nơi phòng chứa thuốc của lão tiền bối hắn mới ra tay ? Vậy, nếu hắn không có ý định riêng thì đâu lại làm thế ?

Đôi mắt của Ngôn Như Băng chiếu ngời :

- Lời nói của các hạ quả đúng chẳng sai, trước đây lão phu cũng có cảm giác đó. Xem ra người đã cứu thoát được quí bang chủ và đánh bị thương Lữ Khưu Mộ Bình chính là các hạ rồi chứ còn ai nữa ?

Đồ Lôi nói :

- Chính là tại hạ đây ! Trên sắc mặt lạnh lùng của Ngôn Như Băng bỗng hiện lên một nụ cười nói :

- Lời đồn đại trong võ lâm cho rằng lão phu là người tính tình kỳ dị, lạnh lùng khó gần, thực ra đấy chỉ là vì lão phu cố gìn giữ lấy mọi vật riêng của mình mà thôi. Các hạ là người có nhiều hào khí, tài nghệ tuyệt luân, nhưng đáng tiếc là tướng mạo hơi kém, nếu chẳng phải thế thì sau này tất sẽ thành một anh hùng vô địch, không khi nào bị Ở dưới tay người khác ! Nói đến đây, thì sắc mặt của ông ta lại càng vui tươi hơn, tiếp :

- Bèo nước gặp nhau, tất cũng phải có cái duyên, vậy lão phu hôm nay gặp được các hạ cũng là điều may mắn. Từ bấy lâu, lão phu đã tuyệt giao với đời, về sau ắt sẽ khó có dịp gặp nhau, do đó, lão phu muốn giúp cho các hạ một việc, nhưng chỉ là một việc duy nhất mà thôi, hầu đáp lại cái ơn các hạ đã giúp cho lão phu thấy rõ sự thực, không bị kẻ khác đánh lừa, lôi vào cuộc chém giết trong giới giang hồ ! Nói đoạn, ông ta đưa đôi mắt chiếu ngời ánh sáng, nhìn thẳng vào mặt của Đồ Lôi, chờ đợi câu trả lời.

Đồ Lôi nói :

- Tôi chỉ muốn xin ông ba viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” ! Ngôn Như Băng lúc đầu có vẻ giật mình, nhưng liền tươi cười trở lại, thò tay vào áo lấy ra một cái chai bằng ngọc, rồi trút ra lòng bàn tay ba viên thuốc màu tía, mùi thơm ngào ngạt, khiến ai ngửi vào mũi đều thấy khẻo khoắn.

Đồ Lôi nhận lấy ba viên thuốc và không khỏi thầm giật mình. Vì trước đây Tô Chỉ Quỳnh đã cho chàng uống loại thuốc này. Kế đó, chàng mới lại bừng hiểu ra, trước kia Tô Chỉ Quỳnh là người có ơn đối với Ngôn Như Băng, được Ngôn Như Băng biếu thuốc nhưng chưa dùng hết, nên mới khẳng khái tặng thuốc cho Huỳnh Ỷ Vân, hầu lấy đó làm một cơ sở cho việc giải oan sau này....

Ngôn Như Băng nói :

- Thứ thuốc này hết sức quí báu trong đời, không có hai. Chẳng cần già phải giải thích, các hạ cũng tự hiểu là sự quí báu của nó không kém sút gì Giáng Long kinh, nếu cất giữ và dùng đúng chỗ, thì mang đến cái phúc to không biết đâu mà lường. Thôi, xin các hạ bảo trọng, về sau sẽ gặp lại ! Câu nói vừa dứt, thì thân người của Ngôn Như Băng đã lao đi xa ngoài mười trượng, trong chớp mắt là đã lướt đi mất hút.

Đồ Lôi tự trấn tĩnh tinh thần, cất kỹ ba viên “Cửu chuyển phản hồn đơn” vào áo, rồi mới cất bước đi nhanh vào gian đại sảnh.

Bỗng nhiên, chàng thoáng thấy một bóng người từ trong bóng tối bỏ chạy nhanh đi. Bóng người ấy tuy chạy hết sức mau, nhưng chàng cũng biết đấy chính là Lư Thế Xuân, nên buột miệng cười nhạt rồi tiếp tục đi thẳng vào gian đại sảnh.

Quần hùng vẫn còn ngồi chờ đợi tại đấy, ai nấy đều cảm thấy tâm trạng nặng nề, ăn chẳng biết ngon. Khi trông thấy Đồ Lôi trở lại một mình, thì họ không khỏi kinh ngạc, ùn ùn kéo tới hỏi han.

Đồ Lôi mỉm cười nói :

- Ngôn Như Băng đã đi xa rồi, vậy các vị hãy yên tâm ! Lúc đó, Lư Thế Xuân từ ngoài gian đại sảnh bước vào bẩm với Đồ Lôi :

- Chung quanh tiêu cục chẳng trông thấy ai khả nghi, có lẽ đêm nay....

Câu nói chưa dứt, thì bỗng bên ngoài có một tiếng la to kinh hãi vọng đến :

- Lửa cháy ! Lửa cháy ! Quần hùng đều không khỏi kinh hãi, ai nấy ùn ùn lao người ra ngoài, đưa mắt nhìn lên, thấy ngọn lửa đang bùng cháy ở góc phía Tây, khói bay mù trời.

Số người trong tiêu cục đều vội vàng chạy đi lo chữa lửa. Phục Thế Vĩ liền dùng ngay thế “Thần Long thăng thiên” vọt thẳng người lên cao, rồi nhắm góc phía Tây lướt tới.

Ngay lúc ấy, Đồ Lôi liền có một ý nghĩ thoáng qua trong óc, kinh hãi nói thầm :

“Không xong, có lẽ Tào Thương đã bị kẻ lạ mặt cướp lấy mang đi rồi !” Tức thì, Đồ Lôi liền lao người lướt thẳng về phía ấy.

Lư Thế Xuân, Phi Hồ Tướng Kiệt, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên cũng ùn ùn chạy theo. Khi mọi người đến nơi thì thấy chỗ giam Tào Thương đang bị ngọn lửa cháy đỏ rực, khói đen mịt mù.

Trong khi ấy, tại luyện võ trường có bốn xác chết của bốn võ sư canh gác ngục thất. Số người ấy đều bị một thủ pháp mạnh mẽ đánh chết, kẻ vỡ sọ, người bể ngực, máu loang khắp mặt đất, trông hết sức thê thảm.

Đồ Lôi nghiến răng giậm chân mắng :

- Giữa ta và Lữ Khưu Mộ Bình không thể cùng đội trời chung được ! Lửa cháy tại tiêu cục đã làm cho phố phường đều kinh hãi, tất cả mọi người đều chạy tới tiếp tay lo dập tắt ngọn lửa. Đến khi trời sáng thì ngọn lửa đã hoàn toàn tắt hẳn. Khi ngọn lửa vừa cháy, gia quyến của những người ở trong tiêu cục đã kịp thời chạy khỏi, nên ngọn lửa chỉ thiêu rụi mười mấy gian nhà mà thôi.

Đồ Lôi quay về phía Phục Thế Vĩ nói :

- Chẳng ngờ bọn cướp lại có một tâm địa ác độc như thế. Tôi đến đây vô tình gây một trận hỏa hoạn cho quí tiêu cục nên cảm thấy vô cùng áy náy ! Phục Thế Vĩ cười to nói :

- Chỉ một việc nhỏ ấy thì đáng gì mà các hạ phải băn khoăn, dù có phải tán gia bại sản đi nữa, tại hạ cũng chẳng buồn ! Đồ Lôi hết sức cảm động :

- Phục tổng tiêu đầu quả là người có nghĩa khí, như thế cũng đủ tiếng tăm vang dội của tiêu đầu bấy lâu nay chẳng phải ngẫu nhiên mà có.

Tôi thật xấu hổ và không sánh kịp ! Phục Thế Vĩ không ngớt nói lên những lời từ tốn để phủ nhận lời khen của Đồ Lôi. Đồ Lôi bèn nói :

- Hiện giờ tôi đang có việc gấp cần lắm, xin cáo biệt các hạ nhé ! Phục Thế Vĩ biết không thể lưu khác được, nên ân cần dặn dò Đồ Lôi có dịp nào thuận tiện hãy ghé lại tiêu cục chơi, rồi đưa khách ra cửa gạt lệ giã từ.

Đoàn người của Đồ Lôi rời khỏi Gia Lăng, chạy như bay đến vùng Hàm Thôn Bá. Vùng Hàn Thôn bá này là một thung lũng xung quanh có núi cao bao bọc, ruộng lúa xanh um, cây cối rậm rạp, trông giống như cảnh sắc ở vùng Giang Nam.

Lư Thế Xuân trông thấy suốt dọc đường, Đồ Lôi chỉ lo cúi đầu chạy tói, im lặng không nói gì cả, tựa hồ như đang băn khoăn nghĩ ngợi điều gì, thì không khỏi lấy làm lạ, lên tiếng hỏi :

- Đồ đàn chủ, hiện giờ chúng ta định đi đến đâu ?

Câu hỏi ấy đã khiến Đồ Lôi bừng tỉnh, bất thần dừng chân đứng lại, đưa mắt nhìn chung quanh cười nói :

- Người ta thường bảo cảnh sắc ở vùng Giang Nam xinh đẹp, nhưng không ngờ phong cảnh ở đây còn đẹp hơn cả vùng Giang Nam nữa ! Câu nói không đầu không đuôi ấy đã làm cho những người chung quanh không khỏi sửng sốt.

Lư Thế Xuân nói :

- Đàn chủ có vẻ băn khoăn nghĩ ngợi, chắc chắn có dính líu đến mật lệnh vừa rồi. Vậy chẳng hay đàn chủ có thể cho thuộc hạ được biết hầu chia sẻ một phần nào nỗi lo lắng của đàn chủ không ?

Đôi mắt dữ tợn của Đồ Lôi liền từ từ nhìn thẳng vào mặt Lư Thế Xuân.

Lư Thế Xuân cảm thấy tia mắt của Đồ Lôi tựa hồ như đã nhìn thấu dụng ý của mình, nên không khỏi giật mình kinh hãi, sắc mặt liền khẽ biến đổi.

Đồ Lôi liền mỉm cười nói :

- Điều luật thứ hai mươi ba của bản giáo, chắc ngươi nhớ chứ ?

Giọng nói tuy ôn hào nhưng nghe ra thực đầy oai vệ. Lư Thế Xuân không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, đáp :

- Điều luận ấy đã dặn là đệ tử không có nhiệm vụ trong đàn, thì không được dự bàn việc cơ mật, không được tò mò tìm hiểu, mà chỉ có nhiệm vụ thi hành theo mệnh lệnh. Nếu cố ý vi phạm thì sẽ bị chặt bỏ một chân một tay ! Sắc mặt của Đồ Lôi trông lại càng có vẻ hiền hòa, tươi cười nói :

- Trong khi thiếu hiệp xuống núi, giáo chủ có bày tiệc tiễn chân không ?

Lư Thế Xuân đáp :

- Tại hạ được giáo chủ thương yêu, mở tiệc khoản đãi, vậy đâu dám chẳng đem hết sức mình ra hành sự để đền đáp lại cái ơn ấy ! Đồ Lôi gật đầu cười nói :

- Sau khi khoản đãi xong, giáo chủ có ban cho một túi thuốc, gồm có ba chục hoàn phải không ? Phi Hồ lão sư cũng y như thế chứ ?

Lư Thế Xuân và Phi Hồ Tướng Kiệt nghe trong câu hỏi ấy có một ý nghĩa xâu xa nên mặt không khỏi biến sắc.

Lúc đó, sắc mặt của Đồ Lôi bỗng sa sầm, gằn giọng :

- Trong rượu ấy có một chất độc vô cùng nguy hiểm, sau khi dùng xong thì chất độc đó tiềm tàng trong tạng phủ, vì thế tâm linh của người dùng rượu đó đã bị bản giáo chế ngự hoàn toàn. Số chất độc ấy, cứ một một thời gian ngắn thì nổi lên tác quái một lần, nhưng uống một viên thuốc vào thì có thể tạm thời giải trừ được. Nhị vị xuống núi chưa được bao lâu, nên chất độc ấy chưa tác quái một lần nào cả ! Nhưng các vị nên biết là lúc đầu cứ nửa tháng thì loại độc dược đó sẽ nổi lên tàn phá cơ thể một lần và sau thời gian mỗi lúc một ngắn dần, nó có thể chỉ trong năm bảy hôm là lại nổi lên tàn phá cơ thể của nạn nhân.

Trước đó một tiếng đồng hồ, nạn nhân sẽ thấy triệu chứng nóng bức trong người như bị lửa thiêu đốt, rồi mê man nói nhảm, tự thấu lộ hết những ý nghĩ thầm kín trong lòng. Chính vì thế mà bản giáo mới tránh được môn đồ làm phản ! Lư Thế Xuân và Tướng Kiệt nghe qua không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp người, hoang mang sợ hãi.

Số người của Trình Nam Giang ngơ ngác ngó nhau, chẳng hiểu Đồ Lôi định giở trò gì ?

Đồ Lôi bỗng quay về Lư Thế Xuân hạ giọng :

- Chắc chắn Tào Thương đã được Lăng Vấn Thiên cứu thoát mang đi khỏi vùng Tây Xuyên, bởi thế mầm loạn cũng được mời đến từ Trung Châu. Lữ Khưu Mộ Bình bấy lâu nay giao du rất thân mật với Đổng Tung Hầu, bảo chủ Thất Tinh Bảo ở Lạc Dương, vậy Lư thiếu hiệp hãy đi ngay đến vùng Lạc Dương dò xét mọi sự động tĩnh của Thất Tinh Bảo xem thế nào. Trong khi hành sự, tuyệt đối chớ nên lộ tung tích. Nửa tháng sau, bản chức sẽ có mặt tại đó ! Lư Thế Xuân lúc ấy chẳng dám có ý nghĩ phản trắc, nên liền phụng mệnh đi ngay.

Số người của Đồ Lôi lại tiếp tục chạy nhanh tới trước. Suốt dọc đường, đâu đâu cũng là núi cao, kéo dài liên miên bất tận. Đến khi mặt trời đã đứng bóng, thì năm người đã tiến tới một sườn núi cao. Đưa mắt nhìn xuống núi thì thấy nhà cửa chen chúc li ti, khói nấu cơm bốc lên từng sợi trắng.

Trình Nam Giang nói :

- Bên dưới ngọn núi là nơi nào ?

Tướng Kiệt đáp :

- Đấy chính là Lư Châu ! Đồ Lôi cười nói :

- Bấy lâu nay được nghe Tướng Kiệt lão sư đi đây đó thật nhiều, hiểu biết rộng rãi, nên phiền lão

sư cùng đi, tại hạ nhờ đó thu thập thêm được nhiều kiến thức ! Tướng Kiệt xuôi tay bẩm :

- Đấy là đàn chủ quá khen ngợi thôi ! Đồ Lôi mỉm cười :

- Chúng ta đến đây chắc chắn có người theo dõi, các vị có nhận ra không ?

Số người của Trình Nam Giang không khỏi kinh ngạc, quay mặt ngóng nhìn bốn bên, nhưng vẫn không thấy có một điểm nào đáng nghi, nên không khỏi thầm kinh dị.

Đồ Lôi đưa mắt nhìn về phía cánh rừng cách độ ngoài mười trượng, cười lạnh lùng :

- Bằng hữu sao không bước ra ? Thập thò như thế thì nào đáng là kẻ anh hùng ?

Bỗng nhiên, từ trong cánh rừng có một giọng cười lạnh lùng vọng ra, rồi tiếp đó, lại có ba bốn người lao vút tới như điện chớp, buông mình rơi xuống mặt đất nhẹ nhàng cách đó hơn trượng.

Ba người ấy sắc mặt như cây khô, đôi tròng mắt không hề lay động, trông chẳng khác nào ba pho tượng ác quỉ bằng đất. Lúc bấy giờ, tuy là giữa ban ngày, nhưng ai nấy vừa trông thấy đều không khỏi nổi da gà.

Đồ Lôi gằn giọng nói :

- Ba vị bằng hữu chịu mệnh lệnh của Vô Tình Tú Sĩ, theo dõi lão phu để làm gì ?

Ba quái nhân ấy không khỏi biến sắc mặt, đôi tròng mắt âm u cũng không ngớt xoay chuyển. Người đứng chính giữa bỗng lên tiếng :

- Đôi mắt của Đồ bằng hữu quả thực sắc bén phi thường, khiến ai đều cũng phải khâm phục ! Đúng lắm, ba anh em chúng tôi đã phụng mệnh đến đây hỏi Đồ bằng hữu xem pho Hàn Thiết Quan Âm hiện giờ ở nơi nào ?

Giọng nói âm u lạnh lùng nghe thật chướng tai.

Đồ Lôi cười ha hả thực to, nói :

- Vô Tình Tú Sĩ căn cứ vào đâu để nói là già đây biết về pho Hàn Thiết Quan Âm ấy ?

Người đứng giữa cười nói :

- Căn cứ theo lời nói của Âu Dương Cầu ! Đồ Lôi không khỏi sửng sốt, lạnh lùng đáp :

- Âu Dương Cầu đã bội phản đi theo Vô Tình Tú Sĩ, vậy chỉ cần hỏi hắn là biết được, hà tất phải đi tìm hỏi chi cho xa như thế ? Phương chi, già đây cũng không thể nào trả lời câu hỏi ấy cho được ?

Quái nhân đứng chính giữa cất tiếng cười nhạt, nói :

- Vị tất Đồ bằng hữu được tự do muốn trả lời hay không tùy thích đâu ! Câu nói chưa dứt, thì Đồ Lôi đã tràn người tới nhanh như điện chớp, vung nhanh cánh tay mặt ra, nhắm chụp thẳng vòa gã quái nhân ấy.

Ba người ấy trông thấy thế, liền đồng thanh quát to :

- Ngươi muốn chết mà ! Tức thì, cả ba cùng vung chưởng đánh ra một lượt. Nào ngờ, thân pháp của Đồ Lôi nhanh nhẹn, kịp thời giương cả năm ngón tay chụp cứng “Khúc trì huyệt” của gã quái nhân đứng giữa, rồi kéo ra xa ngoài bảy thước.

Trong khi đó, luồng chưởng lực của hai quái nhân kia đã va chạm thẳng vào luồng chưởng lực của Đồ Lôi, gây nên tiếng nổ ầm ầm, tạo thành những luồng kình phong lạnh buốt, cuốn cát đá tung bay mù trời.

Lúc ấy, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên liền quát to lên, rồi vung gươm, vung chưởng tràn tới, tấn công thẳng vào hai quái nhân nọ.

Đồ Lôi sau khi kéo đến gã quái nhân đứng giữa ra ngoài liền siết mạnh năm ngón tay, khiến đối phương cảm thấy máu huyết trong người đều cuồng loạn, công ngược trở về tạng phủ, xương cốt đau nhức như có trăm ngàn con kiến cắn, đồng thời, chân lực trong khắp người cũng đều phân tán cả đi.

Sự đau đớn ấy, dù cho một gã đàn ông lực lưỡng bằng sắt thép cũng không thể chịu đựng nổi, huống hồ gì là một người bằng xương bằng thịt.

Bởi thế, sắc mặt của y tái nhợt hẳn, mồ hôi xuống dầm dề như mưa, cổ họng không ngớt kêu lên ằng ặc.

Đồ Lôi mỉm cười nói :

- Nước cờ này của Vô Tình Tú Sĩ thực không còn gì non hơn. Chẳng những hôm nay ba người đến đây để chịu chết, mà đồng thời cũng nói rõ cho ta biết là Âu Dương Cầu đã bỏ ra đi mất rồi. Nếu chẳng phải thế, thì Âu Dương Cầu là người hiểu biết nhiều hơn lão phu, thế tại sao không hỏi hắn mà phải lặn lội xa xôi để tìm hỏi lão phu, như vậy chẳng phải hết sức ngu xuẩn hay sao ?

Nói đến đây, thì sắc mặt của Đồ Lôi bỗng sa sầm, rồi cất tiếng quát to :

- Âu Dương Cầu hiện giờ đã bỏ đi đâu rồi ?

Vừa nói, Đồ Lôi vừa buông lỏng năm ngón tay ra, khiến gã quái nhân ấy từ từ hít vào một hơi thở và tự biết không thể nào chối cãi được, vậy hà tất chịu khổ làm gì, nên gằn giọng nói :

- Âu Dương Cầu đã bị một tăng nhân to lớn cướp đi mất trước cửa Từ Vân Cổ Sát rồi ! - Người tăng nhân ấy mặt mũi ra sao ? Có biết lai lịch của lão ta không ?

Quái nhân nọ lắc đầu :

- Không được biết ! Kế đó, y bèn đem việc Âu Dương Cầu bị bắt sống mang đi kể rõ cho Đồ Lôi nghe qua một lượt.

Đồ Lôi bèn nhận xét từng chi tiết một trong sự kiện ấy và bỗng nhận ra một lý do hết sức tế nhị bên trong, nên đã bất giác rùng mình ghê sợ.

Vì sở dĩ Âu Dương Cầu có bị bắt mất đi thì mới đưa đến việc Cửu Long Giáo ở Mễ Thương Sơn bị mất cắp pho Hàn Thiết Quan Âm. Nếu tìm hiểu sâu hơn nữa thì Thiết Chỉ Thư Sinh chắc chắn có tương quan với lão tăng nhân đã bắt sống Âu Dương Cầu mang đi. Bởi thế, mọi sự rắc rối xảy ra trong võ lâm cũng bắt đầu từ đó.

Đồ Lôi liền cất tiếng “hừ” qua giọng mũi, rồi vung năm ngón tay nhanh nhẹn điểm vào “Tinh tuyệt huyệt” của quái nhân nọ.

Tức thì, hắn liền cảm thấy đôi mắt tối sầm lại, rồi ngã phịch xuống đất.

Đồ Lôi ngước mắt nhìn lên, trông thấy Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý và Đoàn Thừa Tiên đang đánh nhau kịch liệt với quái nhân kia. Họ đều dùng những thế võ nhanh nhẹn kỳ tuyệt, ít khi được trông thấy.

Phi Hồ Tướng Kiệt đứng một bên sững sờ, không làm thế nào chen tay vào được.

Đồ Lôi biết rằng ba quái nhân nọ, hôm nay không thể nào chạy thoát, bèn dùng thế “Tiềm Long Thăng Thiên” vọt thẳng người bay lên không bảy tám trượng, rồi nhào lộn đầu trở xuống, vung hai chưởng dùng thế “Giáng Long Phục Hổ” xô thẳng ra.

Tức thì, hai quái nhân nọ liền cảm thấy có một luồng kình lực mềm mại từ trên đè xuống, nên vừa mới kinh hoàng thì đã bị sức ép ấy làm đứt cả tâm mạch, ngã ra chết tốt.

Đồ Lôi nói :

- Tướng Kiệt lão sư, hãy mau thủ tiêu ba xác chết ấy đi ! Phi Hồ Tướng Kiệt liền tràn nhanh đến bên cạnh xác lấy ra một chiếc ve nhỏ, trút ra một ít phấn màu vàng vào mũi ba xác chết. Tức thì, chỉ trong chớp mắt, ba xác chết ấy đã thu nhỏ lại rồi tan thành một vũng nước vàng.

Trình Nam Giang nói :

- Võ công của Đồ đàn chủ thực là tuyệt diệu ! Đồ Lôi lắc đầu gượng cười nói :

- Bắt hổ thì dễ nhưng thả hổ thỉ khó, vì bất đắc dĩ nên mới phải hành động như vậy ! Đồ Lôi dừng câu nói lại trong giây lát, rồi cất tiếng than nói tiếp :

- Tại hạ bước chậm một bước, suýt nữa làm hỏng việc lớn. Nhưng giờ đây làm ngay cũng chưa phải là muộn.

Nói đến đây, Đồ Lôi liền quay về phía Phi Hồ Tướng Kiệt quát to :

- Tướng Kiệt lão sư ! Tướng Kiệt nghe thế liền bước nhanh tới, buông hai tay đợi lệnh.

Đồ Lôi nói :

- Ông mau trở về tổng đàn bẩm lại với giáo chủ, cho biết Âu Dương Cầu đã bị một tăng nhân không biết lai lịch cướp mang đi mất....

Kế đó, Đồ Lôi bèn kể lại mọi việc xảy ra trước ngôi Từ Vân Cổ Sát mà quái nhân nọ nói rõ vừa rồi, bảo Phi Hồ Tướng Kiệt về bẩm y lại cho giáo chủ.

Đôi mắt của Tướng Kiệt tràn đầy vẻ nghi ngờ nói :

- Chỉ nói bấy nhiêu việc thôi sao ?

Đồ Lôi hạ giọng :

- Việc ấy rất quan hệ, giáo chủ biết được tự nhiên sẽ có đối phó mọi việc cho kịp thời ! Tướng Kiệt nói :

- Thuộc hạ có cần ở lại tổng đàn để chờ lệnh không ?

Đồ Lôi trầm ngâm một lúc nói :

- Nửa tháng sau, ông đến Nhạn Tháp Tự tại Lạc Dương chờ bản chức.

Nếu bản chức chưa đến thì tuyệt đối chớ nên gặp mặt Lư Thế Xuân hầu tránh khỏi bị lộ chân tướng.

Phi Hồ Tướng Kiệt lãnh mệnh rồi quay người chạy đi như bay.

Đồ Lôi qua về phía ba người còn lại nói :

- Chúng ta đến Lư Châu dùng cơm xong, sẽ phiền ba vị đến ngay Lạc Dương để tìm hiểu mọi hoạt động của Thất Tinh Bảo. Và việc cần nhất là theo dõi Lư Thế Xuân. Vì lẽ Lư Thế Xuân là người tâm

địa không đứng đắn, phản phúc bất thường, dễ gây nên đại họa ! Trình Nam Giang nói :

- Nếu nuôi ong tay áo để chờ ngày ong đốt thì chi bằng trừ quách đi là hơn ! Đồ Lôi lắc đầu gượng cười :

- Ba vị nào biết nỗi khó khăn riêng tôi ? Lư Thế Xuân còn có một đoạn đời đầy bí mật, trước khi tìm hiểu được rõ ràng thì không tiện trừ đi. Mọi sự xô xát trong võ lâm ngày hôm nay dường như rối rắm không có một nguyên nhân nào cụ thể, việc bất ngờ xảy ra liên miên, nhưng sự thực nếu tìm hiểu tỉ mỉ thì mỗi việc gì cũng đều có tương quanh với nhau cả ! Nói đến đây, Đồ Lôi bỗng có vẻ phấn khởi hơn lên, cất tiếng cười to :

- Đêm qua thì tất nhiên ngày phải đến, nếu không được ra ngoài sức tưởng tượng của tại hạ thì chỉ cần nửa năm nữa mọi bí mật sẽ được phơi bày ra ánh sáng, mối đại thù của Đoàn huynh có hy vọng sẽ trả được ! Dứt lời, bốn người liền chạy nhanh xuống núi, nhắm hướng Lư Châu lao vút tới.

.

Thành Côn Minh, một nơi đã nổi tiếng có khí hậu mát mẻ, có hồ to xinh đẹp ở phía Bắc lại càng khiến cho cảnh sắc vùng này ít nơi nào sánh kịp.

Ngày hôm ấy, trên mặt hồ Côn Minh xanh biếc, rộng hàng vạn mẫu, khói sóng mờ mịt, bỗng có một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện giữa đám thuyền buồm lố nhố đang căng gió lướt đi.

Phía sau lái thuyền, một cô gái xinh đẹp đang đẩy nhẹ mái chèo, khua nước bì bõm.

Trong mui thuyền bỗng có một giọng hát nhẹ nhàng, bay lâng lâng theo gió. Tiếng hát :

Đồng xanh mênh mông Trời nước hòa đồng Mành liễu tha thướt Khói bốc đầy sông ! Hoàng hôn bóng ngả Người về Định Châu Khăn lụa áo hồng Tô thắm đất nâu ! Bến đò sóng gợn lăn tăn Yên ba mờ mịt băn khoăn lòng người ! Tiếng hát dìu dặt nghe rất vui tai.

Từ một phía xa trên mặt hồ, bỗng có một chiếc thuyền nhỏ khác lướt nhanh tới. Trên thuyền có một người đàn ông đứng tuổi, mình mặc áo trắng, mắt sáng như sao, vỗ tay cười to nói :

- Với hai câu “Đồng xanh mênh mông, trời nước hòa đồng” ấy đã tô điểm thêm cho cảnh sắc của Điền Trì càng nên thơ hơn. Ông anh nào đó, chắc chắn là một bậc tao nhân mặc khác, vậy chẳng hay có cho phép tại hạ được gặp mặt không ?

Từ trong mui ghe bỗng có một người thiếu niên, mặt sáng như ngọc, dáng điệu phong lưu, vai giắt trường kiếm ló ra. Người ấy không ai khác hơn là Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Đấy chỉ là những câu ngâm nga tùy hứng, e rằng làm bẩn tai người nghe, nào đáng được ông anh khen ngợi ! Người áo trắng trông thấy Đào Gia Kỳ xuất hiện thì không khỏi sửng sốt tươi cười nói :

- Chẳng ngờ tôn giá là người văn võ song toàn, thực là hiếm có ! Tôn giá danh hiệu là gì, chẳng hay có thể dạy cho biết chăng ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tại hạ là Đào Gia Kỳ, nếu ông anh không chê thuyền tôi nhỏ hẹp thì xin mời bước sang đây nói chuyện chơi ! Người đàn ông đứng tuổi mặc áo trắng nghe thế liền vén vạt áo dài, nhún mình nhảy sang thuyền của Đào Gia Kỳ, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi, không hề làm xao động chiếc thuyền nhỏ, chứng tỏ thuật khinh công đã đến mức cao tuyệt.

Đào Gia Kỳ to tiếng khen :

- Thuật khinh công của ông anh quả thực tại hạ không làm sao sánh kịp.

Người đàn ông áo trắng chắp tay nói :

- Không dám ! Tại hạ là Dư Tu Thành vừa từ núi Ai Lao trở về, với ý định tìm thăm người bạn cũ nhưng lại không gặp được, cảm thấy hết sức buồn bã, nhưng chẳng ngờ....

Lúc đó, bỗng có một chiếc thuyền to lướt sát qua cạnh thuyền hai người, trên mũi thuyền to ấy có hai gã đàn ông to lớn, mặt mày hung dữ, cất tiếng cười nhạt rồi quắc mắt nhìn thẳng vào Dư Tu Thành.

Chiếc thuyền to nọ buồm đang căng gió, nên lướt tới rất nhanh. Sau khi chiếc thuyền đã vượt qua ngoài bảy tám trượng vẫn còn nghe văng vẳng tiếng hai người đàn ông ấy cười lạnh lùng nói :

- Ta tưởng ngươi mời một nhân vật ba đầu sáu tay gì đến, té ra chỉ mời được một thằng bé miệng còn hơi sữa ! Sắc mặt của Dư Tu Thành thay đổi hẳn, buồn bã cười :

- Sự ân oán trong chốn giang hồ của tại hạ chưa hết, nên không muốn liên lụy đến tôn giá, vậy nếu có cái duyên thì hãy chờ sau này sẽ gặp lại nhau nói chuyện.

Đào Gia Kỳ to tiếng cười :

- Đã dấn bước vào chốn giang hồ thì phải nhúng tay vào mọi việc thị phi. Ông anh chớ nên xem thường tại hạ, vì tại hạ chẳng phải là người sợ việc rắc rối đâu ! Dư Tu Thành nghe qua câu nói của Đào Gia Kỳ thì cảm thấy vô cùng phấn khởi, đôi mày nhướng cao, cất tiếng cười nói :

- Thực chỉ có ở trong trường hợp hoạn nạn mới biết ai là tri kỷ. Được, tại hạ xin ra mặt làm lớn,

gọi ông bạn là Đào lão đệ vậy ! Chúng ta hãy vào mui thuyền, để tôi đây có dịp nói lại mọi điều cay đắng ! Hai người bước vào mui và ngồi xuống xong thì đôi mắt của Dư Tu Thành đã đỏ hoe, làm cho Đào Gia Kỳ hết sức kinh ngạc.

Thì ra, Dư Tu Thành chính là chủ hiệu Thiên Nam tiêu cục, một tiêu cục lớn nhất ở trong thành Côn Minh. Ba tháng trước đây, trong thành này lại mở ra một tiêu cục mới gọi là Nam Thông tiêu cục. Người chủ của hiệu tiêu cục mới này là một người chẳng có tiếng tăm gì cả tên gọi là Đái Lương.

Đái Lương là một con người vung tiền như đất cát, hắn kết giao với rất nhiều nhân vật thuộc hai phe hắc bạch. Bốn tiêu cục lớn trong thành Côn Minh cũng bị y lôi kéo nên y nghiễm nhiên trở thành một vị tổng tiêu đầu cả đường bộ lẫn đường thủy ở vùng phía Nam này.

Dư Tu Thành là người có tính ngay thẳng nên không hợp với Đái Lương. Ông ta càng không bằng lòng về cách cư xử với mọi người của Đái Lương nên khiến cho Đái Lương thầm oán ghét.

Một tháng trước đây, viên phó tổng trấn tại thành Côn Minh có một số vàng bạc châu báu to, nhờ Thiên Nam tiêu cục hộ tống về kinh, Dư Tu Thành liền nhận số hàng ấy. Chẳng ngờ Đái Lương cho người đến yêu cầu Dư Tu Thành phải tính tiền cao gấp ba, đồng thời phải để cho một vị tiêu sư ở Nam Phong tiêu cục đến tiếp tay, hầu tránh mọi việc bất trắc lúc đi đường.

Dư Tu Thành thẳng thắn từ chối và sáng ngày hôm sau đích thân ông ta đã chỉ huy đoàn xe áp tải số hàng ấy về kinh. Nhưng khi vừa đến Thắng Võ Quan thì quả nhiên xảy ra việc, nhưng may mắn không bị hại đến tính mạng, bất đắc dĩ phải trở về Côn Minh.

Không ngờ cả đoàn người mới trở về đến cửa thành thì liền bị quan quân xông tới bắt bảo là tôi tư thông với bọn giặc cướp và đem giam vào ngục tử hình.

Bảy ngày sau, tôi bất ngờ được thả ra, trong lòng hết lấy làm lạ, chẳng rõ nguyên nhân là đâu. Nhưng khi về đến Thiên Nam tiêu cục thì đã thấy nơi ấy hoàn toàn thay đổi hẳn vì Đái Lương đã đến chiếm tiêu cục ấy rồi.

Bởi thế, cả nhà tôi đều bị Đái Lương đuổi ra khỏi tiêu cục, phải đến tạm trú ngụ tại khách sạn trong thành. Sau khi tôi hỏi kỹ lại thì mới biết Đái Lương bỏ tiền ra bồi thường số vàng bạc châu ngọc ấy cho viên tổng trấn nên tôi mới được tha. Và cũng do đó, tiêu cục của tôi đã trở thành tài sản của Đái Lương.

Đào Gia Kỳ nói :

- Đấy có lẽ là ý kiến của tôn phu nhân chăng ?

Dư Tu Thành cất tiếng than dài :

- Tính sợ hãi của đàn bà là thường tình, nhưng Đái Lương lại thừa lúc gia đình tôi gặp việc không may để chiếm đoạt tài sản của tôi như thế, rồi lại chê tôi là người không thức thời vụ. Do đó, tôi hết sức căm tức, hẹn y đánh nhau một trận sống chết. Nhưng Đái Lương đã hạ được tôi vì tài nghệ của y quả cao hơn tôi một bậc ! Đào Gia Kỳ nói :

- Thắng bại là việc thường tình của con nhà võ. Nhưng tại hạ nghi rằng Đái Lương đã sắp đặt cướp số hàng áp tải của anh ! Dư Tu Thành buồn bã cười :

- Chính tôi cũng có lòng nghi như thế, nhưng vì không có chứng cứ rõ ràng nên không thể nói gì được. Do đó, tôi đã đưa cả nhà rời khỏi thành Côn Minh rồi đi một mình đến Ai Lao Sơn để thăm viếng bạn cũ, mong nhờ sự giúp đỡ của bạn bè, nhưng khổ nỗi là bạn tôi lại có việc đi xa chưa về.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Anh ở tại thành Côn Minh từ lâu thế mà chẳng có người bạn tri kỷ nào cả sao ?

Dư Tu Thành bỗng cất tiếng cười dài. Giọng cười của y đầy vẻ ảo não của một vị anh hùng mạt lộ. Y cười thật lâu rồi mới lạnh lùng nói :

- Số bạn cũ thủa trước, hôm nay đều như người xa lạ. Nhân tình ấm lạnh, thực không ai dám nghĩ đến ! Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, trầm ngâm suy nghĩ một lúc :

- Việc này chắc có nhiều điều bí ẩn bên trong. Vậy xin anh hãy nói rõ cho biết về thân thế và lai lịch của anh ?

Dư Tu Thành đưa đôi mắt nghi ngại, nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt nói :

- Tôi là người xuất thân tại vùng La Phù, gia sư là Nhất Diệp Đầu Đà ! Đào Gia Kỳ thấy câu trả lời của đối phương không cho mình biết được gì nhiều nên mỉm cười :

- Ông anh nên bớt lo buồn, trong đời không có việc gì là không thể giải quyết được cả. Tại hạ sẽ giúp ông anh tìm ra sự thật về việc này, hầu lấy lại bao nhiêu tài sản đã bị mất ! Dư Tu Thành cười to nói :

- Cơ nghiệp tài sản chẳng qua là vật phụ thuộc thôi, trái lại, người trong võ lâm thà chịu chết chứ không chịu nhục, lúc nào tôi chưa trả được mối thù ấy thì dù có chết cũng không thể nào nhắm mắt.

Đào Gia Kỳ nói :

- Tại hạ nhất định sẽ giúp cho ông anh thanh toán được mối thù đó ! Nói đến đây, thì thuyền cũng vừa cập bến. Đào Gia Kỳ liền lấy một nén bạc biếc cho cô lái rồi bước thẳng lên bờ.

Cửa thành Côn Minh xe ngựa dập dìu như mắc cửi, thực là náo nhiệt.

Bỗng từ trong đám đông người có tiếng cười nhạt :

- Không biết sĩ diện ! Dư Tu Thành đưa mắt nhìn về hướng ấy thì thấy hai gã đàn ông to lớn hung dữ đứng trước mũi thuyền khi nãy, bỗng xuất hiện giữa đám đông nên đôi mày không khỏi nhướng cao....

Chương 29: Cáo Già Rút Lui

Đào Gia Kỳ vội vàng kéo lấy Dư Tu Thành nói :

- Dư huynh, chuyện nhỏ mà không nhịn được tất sẽ ảnh hưởng đến mưu lớn của mình, mặc kệ họ, nóng nảy làm gì ?

Dư Tu Thành biết nếu lúc ấy mình nóng nảy thì chẳng khác nào tìm lấy họa vào thân, nên sắc mặt bình tĩnh trở lại xem hai gã đàn ông to lớn hung dữ ấy như không có, rồi quay về Đào Gia Kỳ chỉ chỗ khắp nơi, giảng giải về những dấu vết lịch sử trong thành phố Côn Minh cho chàng nghe.

Hai gã đàn ông to lớn kia trông thấy thế không khỏi lấy làm lạ. Bọn họ không ngớt cất tiếng cười nhạt và cũng không thể tìm được lý do gì gây sự nữa nên lùi vào một ngõ hẻm đi mất.

Địa thế ở Côn Minh rất cao, phía Bắc gối lên những dãy núi nối liền nhau, phía Nam nhìn vào hồ nước Điền Trì, hai bên phải và trái có hai dãy núi Kim Mã và Bích Kê kẹp lấy. Do đó, khí hậu ở đây mùa đông thì ấm áp, mùa hè thì mát mẻ, bốn mùa đều là xuân.

Còn có một điểm khiến thành Côn Minh lại rất giống Yên Kinh. Đấy là tính chất của cư dân rất thành thực và giản dị, đường phố đầy vẻ cổ kính, bảng hiệu sặc sỡ. Nhưng hiệu buôn phần lớn đều nhà trệt chứ rất ít lầu. Những nhà bình dân cũng rất chú trọng đến việc sửa sang, cửa sơn đen bóng, vách tường sạch trơn, chẳng khác nào thành Yên Kinh đô hội.

Dư Tu Thành là người rất thạo đường sá ở tại thành Côn Minh nên đã dẫn Đào Gia Kỳ vào hiệu "Thiên Mã Trà Lâu" tại đầu đường Uy Viễn.

Số người đến đây dùng trà rất phức tạp, gồm đủ hạng người trong xã hội, nói chuyện huyên náo ồn ào không ngớt tai. Dư Tu Thành vừa mới bước vào thì trong số người đang ngồi uống trà bỗng có mấy tiếng cười nhạt rất khẽ nổi lên.

Dư Tu Thành bừng đỏ cả sắc mặt, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng giận dữ, nhưng giả vờ như chẳng nghe, bước tự nhiên đi vào.

Đào Gia Kỳ là người tai mắt đều thính nhạy, nên liếc nhìn về phía có tiếng cười nhạt ấy, Chàng trông thấy đấy là mấy gã đàn ông ăn mặc có vẻ như người làm nghề tiêu cục. Trên khóe miệng của họ hãy còn giữ những nét mỉm cười lạnh lùng.

Dư Tu Thành là một người quen thuộc trong thành phố này, trên từ những người giàu có quan quyền, dưới đến những người buôn gánh bán bưng đều hầu hết biết mặt ông tạ Thế mà trong keo thất bại vừa qua, chính ông ta đã từ trên cao rơi xuống không phải là nhẹ, khiến uy tín vì thế không khỏi bị lung lay. Trong số người uống trà, có đến tám chín phần mười xưa kia quen biết với Dư Tu Thành, họ lúc nào cũng tỏ ra tôn kính ông ta, hễ gặp mặt là niềm nở đón đứng lên mời ngồi. Thế mà hôm nay người nào người nấy ngoảnh mặt làm ngơ, lạnh lùng như xa lạ.

Đấy quả là nhân tình ấm lạnh, chẳng làm sao nói cho được.

Dư Tu Thành và Đào Gia Kỳ cùng bước đến một cái bàn trống ngồi xuống, gọi bọn hầu sáng mang đến một ít thức nhấm rượu và mười cân rượu "Mao Đài" thứ ngon, cùng một bình trà "Phổ Nhĩ".

Bỗng ngay lúc ấy, ở bàn bên cạnh có một giọng nói ồ ề tựa hồ như cảm thán mà cũng tựa hồ như mai mỉa vọng đến :

- Ôi ! Đã bị xuống chân như thế mà vẫn lên mặt lên mây, nghênh ngang bước vào đây ! Nếu là tôi thì tôi đã tìm nơi trốn kín, bỏ hẳn ý định dấn bước giang hồ nữa !

Lại có một giọng âm u sâu hiểm vọng đến :

- Tự dấn thân vào lưới thì còn ngại gì không có việc rối xảy ra ? Chúng ta hãy ngồi yên đây chờ, tất có việc vui xem sướng mắt đó !

Đào Gia Kỳ và Dư Tu Thành đều làm lơ, giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Đào Gia Kỳ nói thầm :

"Đái Lương chẳng rõ là một nhân vật như thế nào mà lại uy thế mạnh mẽ ở thành Côn Minh này như vậy ?".

Lúc ấy tên hầu bàn vừa bưng lên một đĩa chả chiên nóng hổi, nó đứng sát bên mình Đào Gia Kỳ nói khẽ :

- Phía dưới những cuốn chả có thư !

Nói dứt lời, nó nhanh nhẹn bỏ đi ngay.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, bèn quay qua Dư Tu Thành nói :

- Chúng ta trong bụng đói rồi, vậy nên dùng thứ chả chiên này trước, rồi sẽ uống rượu và dùng trà sau được không ?

Vừa nói, Đào Gia Kỳ vừa liếc mắt ra hiệu. Dư Tu Thành đoán biết Đào Gia Kỳ có dụng ý gì nên

lên tiếng tán đồng ngay.

Đào Gia Kỳ đưa tay bóc lấy một cuốn chả, chỉ cần hai miếng là hết, rồi lên tiếng khen ngon không ngớt miệng. Kế đó chàng lại thò tay vào đĩa bóc lấy một cuốn khác nằm tận dưới đáy, tức thì chàng trông thấy nơi đó lộ rõ một cuốn giấy nhỏ.

Đào Gia Kỳ nhặt cuốn giấy lên mở ra xem trước mặt mọi người một cách tự nhiên. Chàng thấy bút tích trên tờ giấy rõ ràng là nét chữ của Tô Chỉ Quỳnh, nên trong lòng hết sức vui vẻ, hối hả xem hết bức thư rồi cất kỹ vào áo.

Dư Tu Thành trông thấy thế trong lòng lấy làm nghi, nhưng vì đang ăn uống giữa trà lâu, không tiện hỏi han về việc ấy. Phương chi, giữa y và Đào Gia Kỳ chỉ mới quen biết nhau, nên tuy y rất lấy làm lạ nhưng đành giữ yên không nói ra.

Bỗng nhiên, ngay lúc đó có một gã đàn ông to lớn, mặt đầy gân guốc, mình mặt áo gấm bước thẳng đến trước bàn hai người. Hắn cười nhạt một tiếng, rồi chìa bàn tay đầy lông lá ra trước mặt Đào Gia Kỳ gằn giọng :

- Đưa đây cho ta !

Đào Gia Kỳ quay đôi mắt lạnh lùng nhìn lại, đồng thời, hai ngón tay của chàng nhanh như điện, điểm thẳng vào lòng bàn tay của gã đàn ông ấy, rồi mỉm cười nói :

- Ông bảo đưa cái gì ?

Gã đàn ông mặc áo gấm bỗng biến hẳn sắc mặt, y như đã bị một thứ rắn rết rất độc cắn phải. Thế rồi, hắn bỗng lộ vẻ rũ liệt như một con gà bị đá thua, giương đôi mắt lờ đờ nhìn Đào Gia Kỳ một lượt và quay người bước khấp khểnh bỏ đi !

Dư Tu Thành khen nhỏ :

- Võ công của thiếu hiệp quả thật là trác tuyệt, tôi còn kém xa lắm !

Y dừng câu nói lại trong giây lát rồi tiếp :

- Tên đàn ông vừa rồi là thủ hạ của Đái Lương, e rằng Đái Lương biết được thì không chịu nhịn đâu !

Đào Gia Kỳ lắc đầu mỉm cười nói :

- Đái Lương tự lo cho hắn còn không xong. Tại hạ tin rằng hắn sẽ không tìm đến. Nhưng bọn nha trảo của hắn chắc chắn trong chốc lát đây sẽ tìm đến gây sự.

Tại hạ...

Nói đến đây, chàng bỗng hạ giọng thực thấp và dùng thuật "Tâm quang truyền thanh" một thứ tuyệt học của Phật môn, nói một lúc với Dư Tu Thành. Cuối cùng chàng lại nói to :

- Nếu tại hạ đoán không sai thì Đái Lương chắc chắn phải trả Thiên Nam tiêu cục và vàng ngọc lại cho chủ cũ !

Dư Tu Thành hết sức vui mừng nói :

- Thiếu hiệp có thể làm được như vậy sao ?

Kế đó, y lại cất giọng buồn bã than dài :

- Nếu được như vậy thì thiếu hiệp đối với tôi là một ân nhân tái tạo, suốt đời tôi mãi mãi nhớ ơn !

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Chúng tôi hành sự chẳng phải với ý định mong chờ sự báo đáp. Nếu thế thì đấy là một phường tham danh trục lợi rồi ! Này Dư huynh, anh và tôi hãy cùng uống cho say cái đã !

Nói đoạn, chàng bưng bầu rượu lên rót đầy hai ly đang để trước mặt hai người. Kế đó, lại bưng ly rượu của mình lên, ngửa mặt uống cạn một hơi.

Vừa rồi, Đào Gia Kỳ đã sử dụng một thứ võ công tuyệt kỹ để gây trọng thương cho gã đàn ông mặc áo gấm, những khách uống trà chung quanh không ai là không thấy rõ ràng. Do đó, tất cả mọi người đều không khỏi thất sắc, cùng đưa mắt nhìn nhau, thì thầm bàn tán không ngớt. Thái độ khinh thường của họ vừa rồi cũng đã thay đổi hẳn.

Chẳng bao lâu sau, bỗng có tiếng vó ngựa phi nhanh tới như tiếng mưu rào, vang động như sấm nổ...

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Dư Tu Thành, mỉm cười nói :

- Quả không vượt ra ngoài sự dự liệu của tại hạ. Bọn thủ hạ của Đái Lương đã đến nhanh đấy chứ ?

Ngay lúc đó, khắp cả gian Thiên Mã Trà Lâu bỗng im phăng phắc, không nghe một tiếng động, nếu có một cây kim rớt xuống đất, chắc là cũng nghe được rõ mồn một.

Tiếng vó ngựa ngoài đường bỗng nhiên im hẳn, rồi từ ngoài bước vào bảy người. Người cầm đầu trong bọn là một lão già tuổi ngoài ngũ tuần, mày rậm, mũi cong, mắt sáng như điện, mình mặc một chiếc áo dài màu vàng sậm. Phía sau lưng lão già ấy còn có sáu gã đàn ông to lớn, mặc áo gấm ngắn rất gọn gàng. Cả bọn đưa chân dõng dạc vào Thiên Mã Trà Lâu.

Lão già cầm đầu đưa hai mắt sáng ngời quét qua khắp nơi một lượt. Do đó, lão ta nhận ra nơi Dư Tu Thành đang ngồi, nên liền bước thẳng đến chiếc bàn của Dư Tu Thành đang ngồi ăn uống.

Tất cả khách ngồi uống trà chung quanh đều im phăng phắc, chẳng ai dám lên tiếng nói một lời. Mấy trăm cặp mắt đều đổ dồn về phía lão già và di động theo bước chân của lão ta đang bước tới.

Khi lão già bước đến trước mặt Dư Tu Thành thì khóe miệng bỗng hiện lên một nụ cười gian manh, vòng tay nói :

- Dư lão sư từ ngày xa nhau đến nay ông vẫn bình yên chứ ?

Dư Tu Thành hơi bừng đỏ sắc mặt, vội vàng chắp tay đáp lễ :

- Không dám ! Khổng lão sư cũng được mạnh khỏe mạnh luôn ?

Lão già họ Khổng liền rời tia mắt về phía khuôn mặt của Đào Gia Kỳ. Lão ta trông thấy Đào Gia Kỳ có vẻ hào hoa, tuấn tú lại rất uy nghi nên không khỏi giật mình, vòng tay ngượng nghịu nói :

- Xin hỏi tôn giá vì lẽ gì lại xuống tay độc ác, gây trọng thương cho anh em của tệ tiêu cục thế ?

Đào Gia Kỳ lạnh lùng đáp :

- ỷ mạnh hiếp yếu, bỗng không lại đến gây sự với người ta, đấy là một cái lỗi không phải nhỏ. Nhưng ta niệm tình hắn mới phạm lỗi lần đầu nên mới trừng trị nhẹ.

Hừ hừ.... Ta không lấy mạng của hắn phải kể là may mắn cho hắn quá rồi !

Lão già họ Khổng cau đôi mày nói :

- Mọi việc xảy ra, già đây đã hiểu cả rồi. Đấy là vì số thủ hạ của tệ tiêu cục trông thấy tôn giá có vẻ khả nghi nên mới bước đến hỏi, chẳng ngờ...

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười nhạt, ngắt lời :

- Khả nghi điều gì ? Ta xem thư của ta thì có dính dấp gì đến các ông ?

Lão già bị nghẹn họng trước câu hỏi vặn ấy, nên lại cau đôi mày nói :

- Việc đó già đây không tiện nói ra. Nhưng hiện giờ già đến đây theo mệnh lệnh của vị chủ nhân tiêu cục họ Đái, để mời tôn giá đến tệ tiêu cục cắt nghĩa rõ việc này !

Đào Gia Kỳ lạnh lùng đáp :

- Tại sao chủ nhân của tiêu cục lại không đích thân đến đây ?

Lão già họ Khổng nói :

- Đáng lý ra chủ nhân của chúng tôi phải đích thân đến đây, nhưng hiềm vì ông ấy đang bận việc quan trọng không thể đi được, cho nên...

Đào Gia Kỳ cười to, nói :

- Cho nên mới sai ông đến đây phải không ? Ông hãy trở về nói với chủ nhân tiêu cục họ Đái là tại hạ hiện giờ cũng đang bận việc quan trọng, không thể đi đến đó được !

Lão già họ Khổng bỗng sa sầm nét mặt, gằn giọng :

- Cái gì ? Phải chăng đợi già đây phải dùng đến võ lực ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười tự nhiên nói :

- Tôi cũng đang mong được biết tài nghệ của ông đến đâu ?

Câu nói ấy vừa dứt thì số khách uống trà ngồi chung quanh đều xao động cả lên, vì họ đoán biết rằng tất sẽ xảy ra một cuộc xô xát ác liệt.

Dư Tu Thành lúc ấy cũng cười nhạt nói :

- Khổng Triều Tông, tôi thấy tốt nhất ông chớ nên nóng nảy, mà nên nghe theo lời khuyên, trở về nói lại với Đái Lương bằng không thì chớ mong được sống sót trở về được nữa !

Lão già quắc mắt nhìn Dư Tu Thành một lượt, rồi không nói không rằng gì cả, quay người lại khoát tay, tức thì sáu gã đàn ông to lớn kia nhanh nhẹn bước ra khỏi cửa hiệu. Riêng lão già cũng bước theo ra ngoài, đứng thành một hàng ở giữa đường.

Dư Tu Thành lộ sắc lo lắng nói :

- Khổng Triều Tông có tên hiệu là Lạt Thủ Thiết Viên, từ bấy lâu nay tên tuổi hung ác của y đã vang lừng ở miền Tây Nam. Võ công của y hết sức cao cường, vậy thiếu hiệp phải đề phòng mới được !

Đào Gia Kỳ lắc đầu mỉm cười nói :

- Chẳng sao đâu !

Nói đoạn, chàng đứng lên từ từ bước ra ngoài cửa hiệu.

Tất cả những khách uống trà trong hiệu không ai bảo ai ùn ùn kéo nhau ra ngoài, đứng chật cả mái

hiên để chờ xem cuộc ác chiến.

Khổng Triều Tông nhìn thấy Đào Gia Kỳ miệng đang mỉm cười, bước nhẹ nhàng đến trước mặt lão ta, thì không hiểu tại sao lão ta lại cảm thấy ớn lạnh cả tâm can.

Bởi thế, lão ta không chờ Đào Gia Kỳ đứng yên đã bất thần vung hai cánh tay lên rồi tràn thẳng về phía trước. Hành động của lão ta thực hết sức nhanh nhẹn. Thân hình của lão ta vừa tràn tới là đã vung chưởng mặt lên, nhắm ngay "Tâm du huyệt" của Đào Gia Kỳ giáng mạnh xuống.

Đào Gia Kỳ vẫn điềm nhiên như không trông thấy, cứ tiếp tục đưa chân bước tới. Mãi đến khi thế chưởng của đối phương chỉ còn cách ngực chàng không đầy nửa tấc mộc, thì bỗng nhiên chàng mới lách người sang phía trái rồi giương năm ngón tay phải ra như năm cái móc thép, nhắm ngay cánh tay của Khổng Triều Tông vừa đánh tới chụp nhanh ra như một luồng điện chớp.

Thế đánh của chàng vô cùng chính xác. Do đó, sau một tiếng "bốp" là năm ngón tay của chàng đã chụp cứng vào một huyệt đạo hiểm yếu trên cổ tay đối phương, đồng thời những cái móng nhọn hoắt cũng đã đâm ngập vào da thịt của kẻ địch rồi.

Khổng Triều Tông vốn có ý định đánh trước để giành thế chủ động, nhưng chẳng ngờ võ công của đối phương lại cao cường tuyệt đỉnh, nên bị chế ngự ngay. Lão ta cảm thấy bị đau đớn ngấm sâu vào tận tim gan, nên buột miệng gào lên rất thảm thiết.

Sáu gã đàn ông áo gấm trông thấy thế, hết sức kinh hãi, đồng thanh quát to rồi nhất tề lao mình tràn tới.

Đào Gia Kỳ bèn cất tiếng cười nhạt rồi xoay tròn thân người của Khổng Triều Tông làm binh khí quét thẳng ra, khiến sáu gã đàn ông vừa tràn đến bị hất bắn ra xa ngoài một trượng, té phịch cả xuống đất, một lúc thực lâu không đứng lên nổi.

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Ta đâu chịu để yên cho bọn chúng bay mặc tình hoành hành, làm điều phi pháp hay sao ?

Nói dứt lời, chàng lại vung mạnh cánh tay một lượt khiến cả thân người của Khổng Triều Tông bay vút lên nóc nhà của hiệu Thiên Mã Trà Lâu nhanh như một cơn gió cuốn.

Số người bao vây đông nghẹt chung quanh để xem, đều không khỏi chắc lưỡi khen thầm, ai nấy đều kinh ngạc trước võ công siêu tuyệt của Đào Gia Kỳ.

Sau đó, Đào Gia Kỳ ung dung bước trở vào gian trà lâu như chẳng hề có việc gì xảy ra. Chàng bảo bọn hầu bàn tính tiền rồi quay về Dư Tu Thành cười nói :

- Dư huynh, chúng ta cùng đến Điền Trì chơi một chốc nữa được không ?

Dư Tu Thành vui vẻ gật đầu, nhưng thầm nghĩ :

"Mới vừa từ Điền Trì đến đây, thế mà giờ lại trở về Điền Trì nữa. Hành động của vị thiếu hiệp này quả khó bề lường được !".

Nhưng vì y đoán biết Đào Gia Kỳ là một người có lai lịch không phải tầm thường. Được một lá bùa hộ mệnh như vậy thì đâu còn sợ gì chẳng lấy lại được cơ nghiệp, nên cười nói :

- Tại hạ sẽ là người dẫn đường cho thiếu hiệp vậy !

Dứt lời, cả hai cùng rảo bước bỏ đi.

Mấy trăm cặp mắt của số người vây quanh không ngớt nhìn theo bóng hai người. Mãi đến khi cả hai đã đi xa thì nơi đó tiếng ồn ào huyên náo mới lại nổi lên đinh tai nhức óc !

Bên ngoài cửa Kim Mã Môn, núi non trùng điệp xanh biếc như một bức tranh.

Trên đường người qua kẻ lại như mắc cửi. Thỉnh thoảng lại một vài người kỵ mã phi nhanh quạ Số người ngồi trên mình ngựa sắc mặt đều có vẻ âm u, lo lắng trông chẳng khác nào đang bận việc gì gấp rút lắm.

Đào Gia Kỳ và Dư Tu Thành cùng ung dung bước ra khỏi cửa Kim Mã Môn. Ho.

nhìn qua cảnh tượng ấy thì Dư Tu Thành không khỏi cau đôi mày nói nhỏ :

- Xem tình hình có vẻ khác lạ lắm !

Đào Gia Kỳ nói :

- Thấy chuyện lạ mà mình không lấy làm lạ, thì cái lạ ấy tự nó sẽ không còn nữa. Chúng ta chớ nên để ý đến nó làm gì.

Chàng đang sốt ruột muốn gặp mặt Tô Chỉ Quỳnh. Vì trong cuốn giấy vừa rồi, nàng đã hẹn với chàng đến gặp mặt nhau tại một địa điểm bí mật ở Điền Trì.

Bỗng khi ấy, hai người nghe ở phía sau lưng có tiếng vó ngựa chạy thực nhanh và có tiếng người kêu to :

- Xin hai ông bạn hãy dừng chân đứng lại đã !

Dư Tu Thành không khỏi sửng sốt, quay đầu ngó lại thì trông thấy có một con ngựa ô đang phi tới

như bay.

Khi con ngựa vừa đến nơi, thì người ngồi trên lưng ngựa liền nhẩy nhanh xuống đất. Đấy là một thiếu niên tuổi độ trên dưới hai mươi, khí sắc hiên ngang, mày rậm mắt cọp, mặt vuông, da đen đúa đến bóng láng. Người thiếu niên ấy đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ, nhếch môi cười :

- Võ công của ông anh quả hết sức cao cường !

Đào Gia Kỳ vì không hiểu lai lịch của người thiếu niên ấy ra sao, nên lạnh lùng đáp :

- Ông bạn quá khen đó thôi !

Người thiếu niên ấy lại đưa mắt nhìn chàng một lượt rồi quay về Dư Tu Thành nói :

- Trước kia, khi ông anh chưa xuất sư có phải tên là Yến không ?

Dư Tu Thành nghe qua không khỏi biến hắn sắc mặt.

Chàng thiếu niên ấy vội vàng nói :

- Ông anh chớ nên hiểu lầm, tiểu đệ đây là Tôn Bằng Cửu, tiên sư là La Phù Nhất Diệp Đầu Đà.

Dư Tu Thành nghe thế thì hết sức vui mừng "ồ" lên một tiếng nói :

- Thì ra là sư đệ, trong khi ngu huynh còn ở trên núi, thì ân sư chưa...

Vừa nói đến đây, bỗng y lại chợt nhận ra câu nói của người thiếu niên kia có vẻ đáng ngờ, nên vội vàng nói :

- Ân sư đã thế nào rồi ?

Tôn Bằng Cửu đỏ hoe đôi mắt, buồn bã nói :

- Ân sư đã về tiên cảnh rồi !

Dư Tu Thành giậm chân xuống đất, mặt lộ sắc đau đớn nói :

- Sư đệ, mọi việc ra sao xin sư đệ để thong thả nói vậy !

Dứt lời, y bèn quay qua Đào Gia Kỳ nói :

- Thiếu hiệp, chúng ta tiếp tục đi tới !

Đào Gia Kỳ mỉm cười rồi đưa chân bước đi.

Tôn Bằng Cửu dẫn ngựa đi bộ sát bên cạnh của Dư Tu Thành. Trên đường đi, số người kỵ mã qua lại mỗi lúc một đông. Những người cưỡi ngựa đều ăn mặc theo lối giang hồ. Thỉnh thoảng có mấy người cưỡi ngựa lướt sát cạnh ba người, quay tia mắt ngó lại lạnh lùng rồi cất tiếng cười nhạt, sau đó lại giục ngựa phi nhanh đi.

Dư Tu Thành trông thấy thế hết sức kinh ngạc và cũng hết sức ngờ vực, trong lòng phập phồng lo sự không yên.

Bỗng nhiên, có một người kỵ mã phi ngựa lướt sát qua cạnh ba người. Trên lưng con ngựa ấy là một lão già to lớn, tuổi ngoài ngũ tuần, bất thần vung roi ngựa lên nẹt thẳng về phía Dư Tu Thành.

Dư Tu Thành suốt dọc đường vì thấy tình thế hơi khác lạ, nên lúc nào cũng thủ thế đề phòng. Do đó, khi ngọn roi ngựa rít vèo vèo bay vút tới, là đã kịp thời lách mình tránh ngang, rồi nhanh nhẹn vung năm ngón tay ra nhắm ngay ngọn roi ngựa chụp thẳng tới.

Nào ngờ, đầu ngọn roi ngựa ấy như có mắt để nhìn, nên tự động hạ thấp xuống rồi xoay về hướng khác, nên đã quấn lấy được Dư Tu Thành trọn ba vòng.

Liền đó, lão già ấy giật mạnh cánh tay lên khiến cả người Dư Tu Thành bị nhấc bổng lao về phía lão già.

Tôn Bằng Cửu thấy vậy cất tiếng "hừ" giận dữ, nhanh nhẹn nhún người như một ngọn gió, thò hai ngón tay ra kẹp lấy ngọn roi...

Thế là thân ngọn roi đã bị Tôn Bằng Cửu cắt đứt ngang, Tôn Bằng Cửu liền vung cánh tay trái lên chụp lấy thân hình của Dư Tu Thành, rồi từ trên buông người rơi xuống.

Trong khi đó, lão già đang ngồi trên mình ngựa, vì ngựa chạy quá nhanh, nên khi ngọn roi bị đứt, lão ta mất hẳn thăng bằng, ngã chúi về phía trước, suýt té nhào luôn xuống đất. Bởi thế, lão ta vội vàng ôm chặt lấy đầu ngựa mới khỏi bi.

ngã. Nhưng lúc ấy thì con ngựa cũng đã chạy ra xa mấy mươi trượng.

Tất cả những việc trên đều xảy ra trong chớp mắt. Đào Gia Kỳ tuy đã hay được ngay từ lúc đầu, nhưng trông thấy Tôn Bằng Cửu đã ra tay đối phó, nên chàng vẫn đứng yên đưa mắt nhìn xem, trong lòng không khỏi thầm khen ngợi võ công của Tôn Bằng Cửu.

Dư Tu Thành sau khi trấn tĩnh lại được thì sắc mặt lộ vẻ thẹn thuồng nói :

- Sư đệ đã được ân sư truyền dạy cho những môn tuyệt học, thực khiến cho ngu huynh lấy làm khâm phục, mà cũng lấy làm xấu hổ. Nếu ngu huynh không bỏ học giữa chừng thì đâu đến nỗi lâm vào cảnh như ngày hôm nay ?

Nói dứt lời, y cất tiếng than dài.

Tôn Bằng Cửu an ủi :

- Hoàn cảnh của sư huynh tiểu đệ đây cũng đã được nghe qua, vậy sư huynh chớ nên quá buồn khổ, chắc chắn rồi cũng phải có một ngày rửa được mối hận này !

Nói đến đây, y dừng lại trong giây lát, rồi lại tiếp :

- Tên lão tặc cưỡi ngựa vừa rồi sư huynh có biết không ?

Dư Tu Thành lắc đầu gượng cười :

- Không biết, chắc có lẽ cũng là bọn người của Đái Lương mà thôi !

Tôn Bằng Cửu bỗng trông thấy Đào Gia Kỳ đã bỏ đi trước đến hai ba trượng, thì trong lòng nghĩ thầm :

"Vị thiếu hiệp này tính tình sao lại lạ lùng thế?".

Vì vậy, trên sắc mặt của Tôn Bằng Cửu liền lộ ra những nét không vui.

Dư Tu Thành trông thấy sắc mặt của Tôn Bằng Cửu thì vội vàng nói :

- Tôi và vị thiếu hiệp ấy chỉ mới bất ngờ gặp nhau và đã được cậu ấy khẳng khái giúp đỡ. Qua việc đó cũng đủ thấy cậu ta là một con người hào hiệp. Nhưng giờ đây có lẽ cậu ấy đang bận một việc gấp gì, chứ chẳng phải có ý bỏ rơi chúng ta đâu, sư đệ tuyệt đối chớ nên hiểu lầm về cậu ấy !

Tôn Bằng Cửu nói :

- Lời dạy của sư huynh tôi xin nhớ mãi trong lòng. Nhưng vị thiếu hiệp ấy từ thái độ đến cử chỉ đều có vẻ như ngạo mạn. Tài nghệ của anh ấy vừa thi thố tại Thiên Mã Trà Lâu, chẳng qua chỉ là đạt đến mức tinh thâm và mau lẹ mà thôi, chứ kỳ thực cũng chẳng phải là người có chân tài thực học gì đó !

Dư Tu Thành cũng nói vài câu chiếu lệ cho vừa lòng Tôn Bằng Cửu, nhưng trong lòng trái lại nghĩ thầm :

"Vị sư đệ này tính tình cứng rắn lại kiêu ngạo, e rằng sau này sẽ phải gặp nhiều trở lực lớn lao !" Đào Gia Kỳ tuy đi bỏ hai người thực xa, nhưng câu nói của Tôn Bằng Cửu đều lọt vào tai chàng rõ mồn một. Nhưng chàng không phải là người bụng dạ hẹp hòi, nên chỉ cười rồi bỏ qua.

Chẳng mấy chốc sau, ba người đã đi đến Điền Trì.

Điền Trì lại có tên là Côn Minh Hồ, rộng hàng năm trăm dặm, khói nước ,ịt mù một màu xanh biếc, đây đó những cánh buồm trắng nhấp nhô, chung quanh hồ bóng rừng phản chiếu xuống mặt nước xanh rờn, ngọn gió nhẹ nhàng thoang thoảng mùi thơm của lúa non. Hai ngọn núi Kim Mã và Bích Kê đứng ở phía Đông và phía Tây khiến cảnh nước trên hồ nằm giữa cảnh núi cao trông xinh đẹp như một bức tranh.

Nhìn về phía xa, có thể thấy thấp thoáng bên ven hồ, tòa Đại Quang Lâu đứng chen lẫn giữa hoa lá. Mái lá của tòa lầu ba tầng uốn cong và rèm son đỏ ối cũng trông rõ mồn một.

Đào Gia Kỳ bỗng dừng chân đứng lại mỉm cười :

- Dư huynh ở tại Côn Minh đã lâu, chắc chắn được biết đôi liễn đài rất nổi tiếng tại Đại Quang Lâu, ngụ ý nói một trăm năm trong kiếp sống anh hùng cũng chẳng qua là một giấc mộng Hoàng Lương. Đến khi nằm yên dưới ngôi mộ thì cũng phải chịu dãi nắng dầm mưa, cỏ mọc xanh phủ như mọi người khác. Việc ấy thực đáng cho người đời suy ngẫm lắm !

Tôn Bằng Cửu nói :

- Theo ý kiến của ông anh thì thế nào ?

Giọng nói của Tôn Bằng Cửu đầy ẩn ý móc ngoéo. Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Trong đời sống của con người, nên lo ăn chơi là hơn, hà tất phải giữ nề nếp chặt chẽ. Trong câu liễn đài kia có một phần nói rất hay, là người học giỏi tài cao.

tốt nhất là nên tìm một nơi phong cảnh xinh đẹp để vui chơi thỏa thích, kẻo phụ với hương thơm của lúa đồng, với bãi cát vàng mênh mông, với hoa phù dung mùa hạ, với dương liễu mùa xuân !

Tôn Bằng Cửu nhướng mày cười :

- Tôi đây chẳng dám xem mình như một bậc cao nhân !

Nhìn qua không khí ấy, Dư Tu Thành cảm thấy thật luống cuống khó xử.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, rồi nhún người lao đi như một luồng điện, chỉ trong nháy mắt là mất hút giữa cánh rừng xanh.

Dư Tu Thành không khỏi sửng sốt, cất tiếng ho khô khan nói :

- Sư đệ tại sao gây sự như thế !

Tôn Bằng Cửu cười nói :

- Không hạ bớt sự kiêu kỳ của anh ta, thì anh ta cũng chưa biết là người cao còn có người cao hơn !

Dư Tu Thành nghe qua không khỏi cau mày, trong lòng rất bất mãn, nhưng cũng không tiện lên tiếng nói gì nên đành phải im lặng.

Tôn Bằng Cửu lại cười nói :

- Thực ra thì không cần gì đến sự tiếp của anh ấy, tiểu đệ đây sẽ lấy mạng Đái Lương và đoạt lại cơ nghiệp của Thiên Nam tiêu cục dễ như trở bàn tay. Tục ngữ có câu :

"Nhờ đến kẻ khác thì không bằng nhờ ngay chính mình". Vậy chúng ta đâu lại để cho người ngoài xem thường hay sao ?

Dư Tu Thành gượng cười nói :

- Như vậy cũng tốt, nhưng tình bằng hữu phải có thủy có chung !

Nói đến đây, y cất tiếng than thầm rồi nghĩ :

"Vị sư đệ này quả là người quá ư nông cạn !" Liền đó, y nhanh chân chạy bay đi.

Tôn Bằng Cửu có vẻ không vui, nếu Dư Tu Thành không phải sư huynh của y thì có lẽ y đã quay đầu trở về rồi.

Sau khi hai người đã bước lên Đại Quang Lâu, trông thấy du khách đi chơi tấp nập, khách uống trà cũng ngồi chật bàn, nhưng không trông thấy hình bóng của Đào Gia Kỳ đâu cả.

Dư Tu Thành thầm nghĩ :

"Có lý đâu cậu ấy trông thấy sư đệ ta có thái độ kình chống nên đã giận dữ bỏ đi và lánh mặt luôn rồi ?" Vì thế nên ý hết sức sốt ruột.

Tôn Bằng Cửu cười nhạt nói :

- Sư huynh, tôi cùng anh hãy đi trở về thành, tìm một nơi thanh tịnh để nghỉ chân và cùng uống rượu nói chuyện với nhau, bàn định đại kế chẳng phải hay hơn sao ?

Dư Tu Thành cất tiếng than dài :

- Tôi chiều theo ý sư đệ vậy !

Bỗng nhiên hai người nghe có một giọng cười lạnh lùng từ trong đám du khách vọng đến :

- E rằng dù muốn bỏ đi cũng không phải dễ thế đâu !

Tôn Bằng Cửu tràn đầy sát khí trong tia mắt. Y đưa mắt quét qua khắp nơi, nhưng chẳng trông thấy người nào khả nghi, mà chỉ còn những du khách thường nên không khỏi ngơ ngác.

Dư Tu Thành mặt cũng khẽ biến sắc, nói nhỏ :

- E rằng hai anh em chúng ta không thể rút lui được, vây chi bằng ngồi lại đây chờ đợi mọi sự biến động xảy đến thì hơn !

Tôn Bằng Cửu cười nhạt nói :

- Trời sập xuống thì có đất đỡ ! Vậy ta sao lại ngồi đây để chờ chết ?

Câu nói chưa dứt thì lại nghe có một giọng cười sâu hiểm bay đến tay hai người :

- Thằng ranh, ngươi định tìm cái chết mà !

Tôn Bằng Cửu vừa nghe câu nói thì nhanh nhẹn đưa mắt nhìn về hướng tiếng nói vừa phát ra, nhưng vẫn không trông thấy đối phương đâu cả.

Ngay lúc ấy, tuy y không nói gì, nhưng trong lòng đang ớn lạnh, vội vàng kéo tay Dư Tu Thành nói nhỏ :

- Bọn họ ẩn kín còn chúng ta lộ liễu, rất khó đề phòng, Vậy chúng ta nên bỏ đi thì hơn !

Dư Tu Thành bị Tôn Bằng Cửu kéo đi, nên cũng mất hết tự chủ, đưa chân bước theo xuống lầu.

Bên trái của ngôi Đại Quang Lầu là một cánh rừng phù dung. Lúc ấy đang vào tiết trong hạ, nên trên cành hoa nở vừa trổ rộ hàng trăm nghìn đóa, màu sắc rực rỡ trông thực ngoạn mục.

Tôn Bằng Cửu kéo tay Dư Tu Thành nhanh nhẹn đi thẳng vào rừng phù dung.

Nhưng bỗng cả hai nghe phía sau lưng có tiếng gió rít khẽ, nên vội vàng nhào xéo người qua một bên để tránh. Và ngay lúc ấy, cả hai cùng cảm thấy nơi tay áo của mình như đang bị ai kéo lấy một lượt.

Sau đó trên vầng trán của Tôn Bằng Cửu mồ hôi tuôn xuống như mưa, đôi mắt tràn đầy lửa giận. Nhưng y nghiến chặt hai hàm răng, cố gắng đè nén sự đau đớn, không hề kêu la nửa tiếng.

Dư Tu Thành vội vàng nói :

- Sư đệ của tại hạ là người trẻ tuổi, còn nông cạn, xin quí vị nương tay...

Tôn Bằng Cửu bỗng tức giận lên tiếng nói :

- Sư huynh, tại sao anh lại thiếu khí phách như thế ?

Lão quái nhân nọ liền biến sắc mặt, cất giọng đầy ngạo nghễ, cười khanh khách nói :

- Ngươi là kẻ có khí phách, vậy lão phu xin chiều ý ngươi, cho ngươi được toại nguyện !

Nói đoạn, lão ta liền từ từ đưa cánh tay lên, thò đến trước ngực của Tôn Bằng...

Dư Tu Thành trông thấy thế, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực, quát to một tiếng, rồi xô mạnh đôi chưởng ra, khiến một luồng kình lực tràn tới.

Người quái nhân đứng ở phía trái nói :

- Ngươi cũng định tìm cái chết hay sao ?

Dứt lời, quái nhân ấy liền vung ngang chưởng quét ra.

Dư Tu Thành chỉ kịp cảm thấy luồng chưởng lực của đối phương mãnh liệt như núi đồi sụp đổ, khiến đôi tay của y suýt nữa bị gãy lìa và cả thân người bị hất té nhào lôn ra sau.

Thế rồi, qua một tiếng "phịch" xuống đất thực to, cành lá xung quanh từ trên tuôn đổ như mưa, ai nấy đã thấy Dư Tu Thành té lăn quay dưới đất, miệng trào máu tươi, không còn đứng lên được nữa.

Người quái nhân đứng bên trái nói :

- Chúng ta hãy nên lo đến việc chính yếu của mình là hơn. Này lão nhị, hãy phế võ công của bọn chúng đi !

Quái nhân đứng chính giữa bèn cất tiếng "hừ" to, rồi nhanh nhẹn vung hai ngón tay ra, nhắm ngay tử huyệt của Tôn Bằng Cửu điểm thẳng tới...

Bỗng ngay lúc đó, có tiếng cười ha hả thực to vọng đến :

- Thiên Sơn Tam Hữu, từ ngày xa cách đến nay, các ông vẫn được bình an chứ?

Dư Tu Thành đang nằm trên đất vừa nghe được mấy tiếng Thiên Sơn Tam Hữu thì trong bụng thầm nghĩ :

- "Té ra là ba quái vật này ! Đái Lương lại mời được cả đến Thiên Sơn Tam Hữu để trợ lực, thì thực lòng dạ của hắn khó bề lường nổi. Riêng sư đệ ta nào phải là đối thủ của ba quái vật này ?" Thiên Sơn Tam Hữu gồm có người anh cả là Thang Hải, người thứ hai là Thích Đồng và người thứ ba là Lê

Trạch. Cả ba võ công đều cao cường độc đáo, tinh thâm tuyệt đỉnh, lòng dạ lại độc ác nổi tiếng bấy lâu.

Thiên Sơn Tam Hữu vừa nghe qua câu hỏi ấy thì không khỏi giật mình, đưa mắt nhìn lên thì trông thấy có một lão già ăn mày từ trong cánh rừng bước ra. Lão ăn mày ấy tóc tai rối bời, sắc mặt nhợt nhạt, thân người gầy đét vàng võ, mặc một chiếc áo dài màu thiên thanh vá hàng trăm lỗ, nhưng giặt giũ hết sức sạch sẽ. Hai cánh tay của lão ta dài quá gối, bàn tay phía trái bị mất đi một ngón út, móng tay để dài cả tấc, mắt sáng quắc như hai luồng điện, khóe miệng mỉm cười nhìn đăm đăm vào Thiên Sơn Tam Hữu.

Tam Hữu vừa thấy rõ đối phương thì trong lòng không khỏi sợ sệt, đồng thanh nói :

- Cửu Chỉ Thần Cái sao lại đi xa nghìn dặm đến miền Nam này làm gì ?

Cửu Chỉ Thần Cái cười ha hả nói :

- Già đây ngồi yên mãi cũng đâm chán, nên muốn đi đây đi đó cho vui, kẻo hoang phí đi những ngày còn sống trên đời này !

Vừa nói, lão ta vừa đưa mắt nhìn về phía Dư Tu Thành đang nằm trên đất và Tôn Bằng Cửu đang đứng cạnh rồi lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Hai người này có lẽ trước đây có sự Oán cừu gì sâu sắc với ba vị hay sao ?

Thiên Sơn Tam Hữu cất giọng ngạo nghễ cười tọ Thang Hải bèn lạnh lùng đáp:

- Bọn họ nguyên chẳng hề quen biết gì với chúng tôi, cũng chẳng hề có mối oán cừu gì trước cả, song chẳng qua Thang mỗ vì phải hành động theo sự nhờ cậy của một kẻ khác mà thôi !

Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi sửng sốt nói :

- Lão hóa tử chẳng hề có quen biết gì với họ và cũng không muốn nhúng tay vào việc không đâu như thế này. Nhưng lão hóa tử cảm thấy có một điều lạ, nên không thể không hỏi, đấy là hành động của ba vị, xem ra rất khác thường so với thói quen của ba vị trước kia là vì lẽ gì thế ?

Ba quái nhân nọ liền đưa mắt nhìn qua một lượt. Thang Hải bèn gật đầu nói:

- Chúng tôi nể mặt Thần Cái nên bằng lòng tha chết cho chúng nó là được rồi, vậy xin chào Thần Cái nhé !

Nói đoạn, cả ba liền nhún người vọt thẳng lên không, lướt đi như một ngọn gió, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Cửu Chỉ Thần Cái bèn chữa trị giúp cho hai người rồi cho mỗi người uống một viên thuốc.

Dư Tu Thành và Tôn Bằng Cửu đều cúi đầu cảm tạ Ơn cứu mạng của Cửu Chỉ Thần Cái. Cửu Chỉ Thần Cái lộ sắc không vui đưa mắt nhìn về Tôn Bằng Cửu cười nhạt :

- Người giỏi thì còn có người giỏi hơn, vậy với thái độ tự cao tự đại của người thì sẽ làm hỏng mất mọi việc, cũng như sẽ làm mất cả bạn bè. Nếu ta không nể mặt người bạn xưa là Nhất Diệp Đại Sư cũng như vì nhận lời ủy thác của một vị thiếu hiệp thì chắc chắn ta không cứu mạng cho ngươi bao giờ !

Tôn Bằng Cửu đỏ bừng sắc mặt, mồ hôi xuống như mưa, thẹn thuồng không thể tả.

Dư Tu Thành cúi người thi lễ nói :

- Sư đệ của vãn bối là người tuổi trẻ kiến thức nông cạn, vậy xin lão tiền bối hãy nhủ lòng dạy bảo cho !

Cửu Chỉ Thần Cái có vẻ bớt tức giận nói :

- Vị thiếu hiệp ấy nếu so với sư đệ của người thì tuổi còn trẻ hơn, nhưng cậu ấy là người tài hoa tuyệt thế, đầy lòng hào hiệp, võ công lại cao cường tuyệt đỉnh. Chớ nói gì đến lão hóa tử, mà hiện nay trong võ lâm cũng không có mấy người đối phó nổi với cậu ấy. Nếu lão hóa tử ở vào địa vị của sư đệ ngươi thì tất đã biết kính trọng cậu ấy, ngõ hầu...

Không đợi Cửu Chỉ Thần Cái nói dứt lời thì Tôn Bằng Cửu đã thẹn thuồng ngắt lời :

- Vãn bối thật là đáng chết. Hiện nay vị thiếu hiệp ấy ở nơi nào, xin lão tiền bối cho biết để vãn bối tìm đến đó cầu xin anh ấy tha lỗi !

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói :

- Cậu ấy đang có việc gấp nên đã đi rồi. Cậu ấy nào phải người có tầm hiểu biết như ngươi đâu ?

Bỗng ngay lúc đó, có hai bóng người nhanh nhẹn bước vào khu rừng. Đấy là hai người ăn mày đứng tuổi, cùng quay về Cửu Chỉ Thần Cái bẩm :

- Thiên Sơn Tam Hữu hiện giờ đang họp với Đái Lương ở bên cạnh bờ đê Vân Hà, rồi cả bọn lại ngồi thuyền sang ngang đi mất !

Cửu Chỉ Thần Cái biến sắc mặt, quát to :

- Đi mau !

Dứt lời, lão ta bèn cùng hai người ăn mày đứng tuổi nọ lướt ra khỏi khu rừng, nhắm hướng Vân Hà chạy thẳng tới.

Dư Tu Thành quay về Tôn Bằng Cửu nói :

- Hai anh em chúng ta cũng mau đến đó xem sao ?

Nói đoạn, hai người cùng nối gót chạy theo số người của Cửu Chỉ Thần Cái.

Trên sóng nước mênh mông, có một chiếc thuyền con mui đen đang trôi lững lờ, trong mui thuyền, Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh đang ngồi đối diện với nhau.

Chiếc thuyền con không có ai chèo chống cả, mà chỉ nhấp nhô trôi theo dòng nước.

Đào Gia Kỳ đem việc pho Hàn Thiết Quan Âm tại Cửu Long Giáo đã bị kẻ la.

mặt trộm mất đi, nên giáo chủ đã xuống lệnh cho toàn thể môn nhân phải đi tìm trở về gấp, cũng như việc Âu Dương Cầu đã bị một tăng nhân cao lớn bắt sống mang đi, nhất nhất nói rõ lại cho Tô Chỉ Quỳnh nghe.

Tô Chỉ Quỳnh có vẻ chưng hửng, cúi đầu suy nghĩ. Qua một lúc sau, chàng mới ngước đôi mắt sáng ngời nhìn lên, cất giọng buồn bã than :

- Tổng đàn của Cửu Long Giáo tại Mễ Thương Sơn hết sức kín đáo, hơn nữa, lại bố trí rất chặt chẽ, đầy dẫy cạm bẫy, không thua gì thiên la địa võng, thế mà kẻ trộm pho Hàn Thiết Quan Âm lại ra vào như thường, thực là lạ. Nếu kẻ ấy không phải chính là Âu Dương Cầu thì còn là ai nữa ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Theo như lời bẩm lại của Phi Hồ Tướng Kiệt thì sau khi giáo chủ hay tin Âu Dương Cầu phản nghịch liền bố trí lại tất cả những cạm bẫy trong sơn cốc. Bởi thế, lời nói của Quỳnh tỷ có phần võ đoán chăng ? Vì biết đâu chừng việc ấy chính là hành động của Đào Như Hải hoặc những nhân vật nào khác ?

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Lẽ tất nhiên là có thể như vậy, nhưng nếu truy nguyên ra thì kẻ tội ác đầu xỏ vẫn là Âu Dương Cầu và Đào Như Hải phải không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Thế giờ đây Quỳnh tỷ định đối phó ra sao ?

Tô Chỉ Quỳnh đưa tay vuốt lại mái tóc, rồi liếc nhìn Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Giờ đây chỉ còn tiến hành bước nào hay bước ấy, nghe theo số mệnh chứ còn cách nào khác hơn nữa ?

Đào Gia Kỳ bừng đỏ sắc mặt nói :

- Quỳnh tỷ chỉ giỏi nói chơi ! Giờ đây trong lòng của tiểu đệ đã rối, nên bằng lòng nghe theo ý kiến của Quỳnh tỷ !

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt nhìn đăm đăm vào Đào Gia Kỳ nói :

- Lời nói ấy có thực không ?

Đào Gia Kỳ đáp :

- Vợ kêu chồng dạ đấy là việc tự nhiên từ xưa đến nay, vậy có gì là không được ?

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng trong trẻo cười khanh khách nói :

- Lúc nào nói chơi thì nói chơi, nhưng khi nói thực thì phải nói thực. Hiện nay trước khi ta tìm hiểu được những việc làm ấy là của ai gây ra, thì tất cả mọi kế hoạch chỉ là nói suông mà thôi. Vì nếu như vậy, nếu mọi hành động của chúng ta bị lầm lạc, thì tất sẽ hỏng cả việc lớn !

Nói đến đây, bỗng nàng cất cao giọng tiếp :

- Nam Thông tiêu cục của Đái Lương ở tại thành Côn Minh thế lực rất mạnh, mấy hôm nay tôi đã tìm hiểu và thấy được giữa Đái Lương và tên lão tặc Đào Như Hải có một sự tương quan rất sâu xạ Tuy nhiên, tôi vẫn chưa hề trông thấy Đào Như Hải xuất đầu lộ diện !

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Tại sao Quỳnh tỷ không túm lấy tên Đái Lương, để tra hỏi nơi ẩn mình của lão tặc kia ?

Tô Chỉ Quỳnh khẽ hứ rồi nói :

- Tên lão tặc ấy gian ngoan phi thường, vậy nơi ẩn mình của hắn làm thế nào lại chịu để cho Đái Lương biết ? Bởi thế, nếu mình làm như vậy thì sẽ kinh động đến ta, khiến việc làm sau này của mình không có kết quả tốt !

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Lời nói của Quỳnh tỷ tuy là hữu lý nhưng bất luận thế nào, tiểu đệ vẫn phải đi đến Nam Thông

tiêu cục dò xét một lần, không biết chừng nhờ đó mà tìm ra được manh mối chi chăng ?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói :

- Thì cứ làm như lời đệ đệ cũng được !

Đào Gia Kỳ nghe liền cất tiếng cười, rồi nhanh nhẹn bước ra khỏi mui thuyền chụp lấy đôi chèo, khuấy nước nghe bì bõm...

Trên mặt hồ rộng hàng trăm dặm, nước biếc mênh mông như không có đâu là bờ bến. Những dãy núi xa xa nhô ngọn lên nền trời cao, những cánh buồm trắng rải rác đây đó, nhưng con nhạn không ngớt bay lượn trên mặt nước, khiến cảnh sắc xinh đẹp và đầy thi vị.

Tô Chỉ Quỳnh cũng bước ra khỏi mui thuyền và lúc ấy nàng đã cải trang thành một lão bà, đầu bạc phơ, sắc mặt lạnh lùng.

Đào Gia Kỳ chèo mạnh đôi chèo, khiến chiếc thuyền lao vút như tên bắn, chẳng mấy chốc sau là đã vào đến bờ. Hai người rời thuyền và cùng nhắm phía thành Côn Minh đi tới.

Nam Thông tiêu cục nằm tại phía Tây đường Chính Nghĩa. Bình nhật những người ra vào phiêu cục này đều có đủ hạng người, lúc nào cũng tấp nấp.

Nhưng ngày hôm nay trước cửa tiêu cục có vẻ khác thường, xe ngựa vắng vẻ, người ra vào thưa thớt, hơn nữa, hai cánh cửa to sơn đen bóng, cũng khép lại, chi?

chừa một khe hở nhỏ.

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ cùng đi đến trước cửa Nam Thông tiêu cục, nhìn thấy thế không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn nhau một lượt. Đào Gia Kỳ nói:

- Tình hình này có vẻ lạ lùng, ý của tiểu đệ muốn bước vào trong xem cho rõ!

Thế rồi, không đợi Tô Chỉ Quỳnh trả lời, chàng đã đưa chân bước thẳng vào trong cửa. Tô Chỉ Quỳnh đành lắc đầu bước theo sau.

Đào Gia Kỳ vừa đưa mắt nhìn vào trong thì không khỏi giật bắn mình. Vì ca?

một tiêu cục to lớn như thế mà giờ đây chỉ còn lại một cái vỏ trống không, trước sau không một bóng người.

Đôi mắt của Tô Chỉ Quỳnh chiếu ngời ánh sáng rất khác thường, "hứ" to một tiếng qua giọng mũi nói :

- Lão tặc quả gian ngoan như một cáo già. Xem qua tình trạng này, có lẽ hắn cũng đã rút lui khỏi miền Nam này rồi, chắc chắn hắn đã cao bay xa chạy, tìm đến nơi khác xây dựng một sào huyệt mới !

Đào Gia Kỳ không khỏi lấy làm lạ nói :

- Đào Như Hải đã nghe được tin gì mà lại cao bay xa chạy như thế ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Hiện nay khắp trong võ lâm, việc chém giết không ngớt xảy ra. Riêng việc Ngũ Hành Cốc chỉ mới là một sự thăm dò của các nhân vật giang hồ, do đó, trước khi những điều bí mật được phơi này ra ánh sáng, thì Đào Như Hải chưa thể nào ăn ngon ngủ yên cho được...

Đào Gia Kỳ mỉm cười hạ giọng nói :

- Xem thế, sự nghi kỵ ấy đối với Đào Như Hải chắc chắn hắn ta không có ngày nào tẩy sạch cho được ?

Tô Chỉ Quỳnh nghiêm sắc mặt nói :

- Đúng như vậy chứ còn gì lại gọi là sự nghi ngờ đối với hắn được ?

Đào Gia Kỳ trợn to đôi mắt ngơ ngác không hiểu ra sao cả, nhưng bỗng có một ý nghĩ lóe lên qua óc, nên bèn hỏi :

- Có phải Quỳnh tỷ định nói pho Hàn Thiết Quan Âm bị mất gần đây cũng chính là do tên lão tặc đó đã gây ra hay không ?

- Bảy phần mười là hắn ta...

Câu nói của Tô Chỉ Quỳnh vừa dứt, thì bỗng nhìn thấy trong nội sảnh có bóng người lướt qua, rồi lại thấy vô số những viên đạn nhỏ cuốn thẳng về phía mình như một trận mưa. Không chậm trễ, nàng liền nhanh nhẹn chụp lấy cổ tay Đào Gia Kỳ, vọt người bay thẳng lên một khoảng trống tại thiên tĩnh.

Trong khi thần hình của hai người còn đang lơ lửng trên không thì trông thấy sáu bảy bóng đen lao mình bay lên lướt đi mất hút. Tô Chỉ Quỳnh liền sử dụng thân pháp "Thần Long Bát Biến" nhào lôn thân người, rồi mang cả Đào Gia Kỳ lướt luôn qua ba bốn nóc nhà mới rơi nhẹ nhàng xuống đất.

Sau đó, hai người mới trở về Nam Thông tiêu cục, thì thấy nơi ấy đã bị chìm trong một vùng khói mịt mờ, không ngớt cuốn lên cuồn cuộn. Giữa lớp khói dày đặc ấy lại còn có những đốm lửa lập lòe.

Đào Gia Kỳ giận dữ nói :

- Hành động như thế này quả là đáng ghét. Bộ chúng không sợ lửa cháy lan tràn hàng xóm hay sao ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đệ đệ hãy an tâm, số lửa ấy không cháy được Nam Thông tiêu cục đâu.

Chúng ta hãy mau bỏ đi !

- Đi nơi nào ?

- Lạc Dương !

- Phải, còn có một manh mối nữa nơi Thiết Chỉ Thư Sinh !

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu nói :

- Không phải !

Nói đoạn, nàng đã lao người đi, bay thẳng ra xa có hàng năm sáu trượng rồi.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, vì chàng không thể nào biết được lại còn có một manh mối gì để truy tầm sự thực nữa. Chàng gượng cười rồi phi người nhanh như chim đuổi theo Tô Chỉ Quỳnh.

Sau khi hai người đã vượt qua khỏi thành, lại tiếp tục chạy bay tới trước.

Chẳng bao lâu sau, họ đã rời xa thành Côn Minh mấy mươi dặm và đến một thị trấn nhỏ.

Bóng tịch dương đã lặn xuống dãy núi phía Tây, màn đêm đã bắt đầu buông rũ, hai người bèn tìm đến một hiệu khách sạn, mướn lấy một gian phòng rộng rãi phía trước có sân mát mẻ để cùng nghỉ đêm.

Bọn hầu bàn trong hiệu trông thấy hai người tưởng là mẹ con nên cũng không nghi ngờ gì cả. Sau khi mang trà nóng đến, tên hầu bàn hỏi Đào Gia Kỳ còn cần gì nữa không ?

Đào Gia Kỳ lấy ra một nén bạc trao cho tên hầu bàn bảo mua rượu thịt dọn lên.

Sau khi tên hầu bàn bước ra, Đào Gia Kỳ liền hỏi Tô Chỉ Quỳnh về lý do tại sao phải đến Lạc Dương ?

Tô Chỉ Quỳnh hỏi vặn lại :

- Có lý nào đệ không muốn đi đến Lạc Dương hay sao ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Lẽ tất nhiên là muốn đi. Nhưng nếu đến đó không phải nhắm vào Thiết Chi?

Thư Sinh thì còn ai nữa ?

- Còn Lư Thế Xuân !

Đào Gia Kỳ như vừa bừng tỉnh cơn mộng, nói :

- Tiểu đệ thật là kém trí. Tại sao lại không nhớ đến việc Lư Thế Xuân đã mạo nhận là con trai của Sa Mạc Kim Điêu Lư Bằng và được Đào Như Hải tin dùng chẳng hề tỏ ra nghi ngờ gì cả. Vậy chắc chắn Lư Thế Xuân chẳng khi nào buông rơi Đào Như Hải, ta có thể từ nơi hắn để tìm biết tung tích của Đào Như Hải được...

Vừa mới nói đến đây, bỗng trong óc chàng lại bất ngờ nảy ra một ý nghĩ, đôi mắt tràn đầy sắc kinh ngạc nói :

- Nhưng Lư Thế Xuân làm thế nào liên lạc được với Đào Như Hải ? Vì hắn bị bắt đã lâu và gần đây mới được thả ra kia mà !

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười đầy bí mật nói :

- Đệ quả là người thông minh một đời, nhưng nay lại hồ đồ trong một chốc !

Đào Như Hải kể từ khi Lư Thế Xuân bị bắt mất đi thì lão ra đã dò xét và biết được người bắt sống Lư Thế Xuân là Cửu Long Giáo. Đồng thời, y cũng bắt đầu ngờ vực Lư Thế Xuân mạo nhận làm con trai Lư Bằng, do đó, trong lúc ở Dự Chương, lão ta vẫn không xem Lư Thế Xuân là người tâm phúc...

Đào Gia Kỳ nói :

- Tiểu đệ đã hiểu rồi. Trong khi Lư Thế Xuân gửi thân nơi Đào phủ thì tên lão tặc ấy hành động việc gì cũng đều lọt vào mắt của Lư Thế Xuân cả. Chính vì vậy, Đào Như Hải có ý định giết chết Lư Thế Xuân đi để giữ kín mọi điều bí mật phải không ?

Tô Chỉ Quỳnh nhướng cao đôi mày cười giòn nói :

- Đệ đệ quả là người thông minh phi thường, nên chỉ nói qua một điểm nhỏ là có thể hiểu được toàn bộ vấn đề !

Đào Gia Kỳ trông thấy Tô Chỉ Quỳnh pha trò, tuy nàng đang cải trang thành một lão bà, nhưng vẫn duyên dáng dễ cảm, nên thừa lúc Tô Chỉ Quỳnh không để ý, nhanh nhẹn lao thẳng vào lòng nàng.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế đôi tai không khỏi nóng bừng, tim nhảy thình thịch, nhanh nhẹn giãy ra khỏi hai cánh tay của Đào Gia Kỳ, trách :

- Chốc nữa đây bọn hầu bàn mang rượu thịt lên, xem đệ đệ còn mặt mũi nào ngó người ta cho biết ?

Kế đó, nàng lại nói sang qua những đầu đề khác để tìm hiểu võ công của Đào Gia Kỳ đã tiến đến mức nào.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Võ công của Quỳnh tỷ nếu so với tiểu đệ vẫn còn kém xa !

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Chưa hẳn đâu !

Đào Gia Kỳ nói :

- Tranh tài bằng miệng không có ích gì, đợi chút nữa ăn uống no say rồi sẽ dượt thử thì biết. Tiểu đệ không tin Quỳnh tỷ không khuất phục trước đệ !

Câu nói của chàng gồm đến hai ý nghĩ nên Tô Chỉ Quỳnh trợn mắt ngó chàng và càu nhàu không ngớt.

Chẳng bao lâu, bọn hầu bàn mang rượu thịt lên, hai người ăn uống xong thì Tô Chỉ Quỳnh nhắc lại lời nói vừa rồi của Đào Gia Kỳ, muốn chàng dượt thử võ công với nàng. Đào Gia Kỳ liền mỉm cười đứng ra, hai tay buông xuôi không hề thủ thế, chờ Tô Chỉ Quỳnh ra tay đánh mình trước.

Đôi mày liễu của Tô Chỉ Quỳnh nhướng cao nói :

- Cái tên của Vũ Nội Bát Kỳ, tỷ tỷ không phải may mắn mà được đâu, nếu đê?

cho tôi đánh trước, thì chắc đệ đệ sẽ bị thua ngay !

Đào Gia Kỳ nói :

- Không hẳn thế !

Tô Chỉ Quỳnh nghe qua trong lòng lấy làm thích thú, nhanh nhẹn vung cánh tay nõn nà lên, dùng thế "Thủ Huy Ngũ Huyền" công ra nhanh như chớp.

Chương 30: Chuyện Rối Ở Lạc Dương

Quả nhiên Tô Chỉ Quỳnh không phải là một người chỉ có danh rỗng, thế "Thủ Huy Ngũ Huyền" của nàng hết sức cao siêu kỳ lạ, gây thành bóng chưởng chập chờn đầy cả một vùng, đi đôi với một luồng kình lực kín đáo, trùm kín cả thân hình của Đào Gia Kỳ, khiến bất luận ai lâm vào cảnh ấy cũng phải hoa cả mắt.

Nhưng Đào Gia Kỳ không hề sợ hãi, nhanh nhẹn lách mình tràn tới sát bên cạnh Tô Chỉ Quỳnh, rồi vung chưởng lên đánh ra ba thế võ nhanh như chớp.

Ba thế võ của chàng bao gồm cả những môn tuyệt học của ba nhà Phật, Đạo và Bàng Môn, cao siêu khó lường. Bởi thế, thế võ "Thủ Huy Ngũ Huyền" của Tô Chỉ Quỳnh liền bị chế ngự ngay.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế hết sức kinh hãi, nên liền sử dụng đến những thế đáng tuyệt diệu để phá lại thế phản công của đối phương.

Đào Gia Kỳ mỉm cười, vung đôi cánh tay vun vút như gió cuốn, trong khi thân hình chồm tới một cách kỳ diệu, rồi vừa đánh thẳng vừa chém ngang vừa chụp xuống, vừa khóa tay đối phương hết sức nhanh nhẹn và kỳ tuyệt.

Tuy Đào Gia Kỳ vừa vung tay đánh ra là đã thu lại ngay, nhưng Tô Chỉ Quỳnh cảm thấy hết sức khó phá tan được những thế đánh ấy. Thậm chí, có nhiều thế võ lạ lùng mà Tô Chỉ Quỳnh không thể nào tưởng tượng đến được. Nếu Đào Gia Kỳ đánh thẳng tay thì chắc chắn Tô Chỉ Quỳnh sẽ bị thương rồi.

Tô Chỉ Quỳnh là người có sức quan sát rất sâu xa, nên đã dần dần nhận thấy được những thế võ của Đào Gia Kỳ dường như là những môn tuyệt học cao siêu nhất của Thiền Môn mà nàng ít khi được trông thấy.

Do đó, trong óc nàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, liền nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba thước, cất giọng trong trẻo khẽ quát :

- Ngưng tay đã !

Đào Gia Kỳ liền dừng thế chưởng lại, cười nói :

- Có phải Quỳnh tỷ đã chịu phục rồi hay chưa ?

Tô Chỉ Quỳnh nhìn đăm đăm vào Đào Gia Kỳ nói :

- Cấm không cho đệ đệ nói dối tôi ! Có phải chưởng pháp đệ đệ sử dụng là “Phục Hổ chưởng pháp” trong pho “Giáng Long kinh” không ?

Đào Gia Kỳ gật đầu im lặng.

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Nếu thế thì pho “Giáng Long king” chính là đệ đệ đã lấy được. Vậy việc đoạt lấy pho kinh và thanh kiếm tại Điệp Thúy Sơn Trang là do chính một mình đệ đệ đã hành động phải không ? Thế còn thanh Ngô Câu kiếm đâu ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu không nói gì cả.

Tô Chỉ Quỳnh thấy thế, đôi mắt hiện đầy vẻ kinh ngạc, hoang mang không hiểu được sự thực thế nào.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, rồi đưa tay quét tắt ngọn nến khiến cả gian phòng tối đen như mực. Liền đó, nghe có tiếng Tô Chỉ Quỳnh kêu lên, rồi cả gian phòng lại im phăng phắc.

Đêm vui thường quá ngắn, nên chẳng bao lâu đã nghe có tiếng gà gáy sáng.

Bên ngoài trời chưa sáng hẳn, sương còn mù mịt. Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ đã rời khỏi khách điếm tiếp tục phi nhanh trên đường.

Dọc đường đi, Đào Gia Kỳ đã đem những phần căn bản về võ công trong Giáng Long kinh dạy riêng cho Tô Chỉ Quỳnh. Nhờ thế, Tô Chỉ Quỳnh cũng tiến bộ không ít.

Đây là vùng Trung Châu, đầy núi non hùng vĩ...

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ cùng xuyên qua Hoa Âm, Đồng Quan tiến vào địa phận tỉnh Hà Nam. Lúc ấy, Đào Gia Kỳ đã cải trang thành một người đàn ông tuổi độ tứ tuần. Cả hai cùng đi nhanh như bay trên một con đường cái quan đầy bụi vàng mù mịt.

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời gay gắt đang đứng giữa đỉnh đầu. Trên nền trời cao không hề trông thấy có một áng mây, khí hậu hết sức nóng bức.

Đào Gia Kỳ đưa tay lên chỉ về phía một chòm cây xa, nói :

- Quỳnh tỷ, chúng ta hãy đi đến cánh rừng ấy nghỉ chân một lát được không?

Tô Chỉ Quỳnh gật đầu nói :

- Cũng được !

Hai người đến gần khu rừng thì trông tại đấy có một người địa phương dựng một cái quán, bày bốn năm chiếc bàn để bán rượu thịt trà bánh.

Lúc đó đang có một số thực khách ngồi chật nơi ba chiếc bàn rồi. Đôi mắt của Đào Gia Kỳ thực lanh lẹ, vừa nhìn qua là chàng đã trông thấy trong số thực khách đó có cả Thiên Sơn Tam Hữu, sắc mặt âm lạnh lùng, đang thì thầm nói nhỏ với nhau. Do đó, chàng liền dùng thuật "Tâm quang truyền âm" để nói riêng cho Tô Chỉ Quỳnh hay.

Thiên Sơn Tam Hữu trông thấy hai người bước vào liền đưa những tia mắt sáng quắc nhìn chòng chọc thẳng vào hai người.

Nhưng hai người vẫn điềm nhiên như không trông thấy, khệnh khạng bước đến chiếc bàn bên cạnh Thiên Sơn Tam Hữu ngồi xuống.

Đào Gia Kỳ lên tiếng nói :

- Này, mau mang đến năm cân rượu ngon ! Còn thức ăn thì có gì mang lên. Ta ăn xong còn phải đi gấp !

Giọng nói của chàng tuy không to, nhưng vang dội vào màng tai của Thiên Sơn Tam Hữu chẳng khác gì sấm nổ.

Tam Hữu thấy thế mặt không khỏi biến sắc, đoán biết võ công của hai người chẳng phải là tầm thường nhưng không rõ lai lịch của hai người ra sao. Bởi thế, ba lão ta không ngớt liếc mắt lén nhìn và thấy rằng trong số cao thủ võ lâm mà ba lão ta được biết hoặc được nghe nói đến, đều không ai có hình dáng như hai người này. Do đó cả ba rất kinh ngạc và cũng không khỏi hết sức ngờ vực.

Đột nhiên, ngay lúc ấy có tiếng vó ngựa vọng đến tai mọi người, rồi ai nấy trông thấy có một con ngựa từ hướng Lạc Dương đang chạy nhanh tới, bụi vàng tung bay mù trời, nên nhìn không rõ có ai ngồi trên lưng ngựa chăng. Trên chiếc yên ngựa dường như đang bỏ trống và con ngựa ấy dường như quá sợ hãi nên bỏ chạy như điên !

Khi con ngựa đã chạy đến gần thì mọi người mới trông thấy trên lưng ngựa có một người đang nằm phục sát mình ngựa và nghiêng qua một bên. Chiếc đầu của người ấy đang thòng xuống đến bụng ngựa, chứng to?

người ấy đang bị thương nên bỏ mặc cho con ngựa tự do chạy tới chứ không còn điều khiển được nữa.

Lão nhị trong số Tam Hữu là Thích Đồng bỗng "hừ" một tiếng, rồi lao người thoắt ra ngoài,

nhanh như một mũi tên bắn, nhắm ngay con ngựa lướt thẳng tới.

Trong khi thân hình của Thích Đồng còn lơ lửng trên không thì đã nhanh nhẹn thò cánh tay mặt ra chụp lấy người đang nằm phục trên mình ngựa nhấc bổng lên, đồng thời co chân trái đá thẳng vào bụng con ngựa một đá thực mạnh.

Tức thì, con ngựa ấy hí dài một tiếng thảm thiết, rồi cả mình bị hất bắn sang vệ đường phía trái, ngã lăn quay ra đất chết tốt.

Thích Đồng sau khi buông chân rơi xuống đất thì lại nhanh như chớp tràn thẳng trở vào quán, buông người ấy ngồi xuống.

Người ấy là một gã đàn ông to lớn, ăn mặc theo lối người giang hồ sắc mặt đã tái nhợt đi như xác chết, hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng đang trào ra một vệt máu bầm đen.

Tam Hung đưa mắt nhìn qua người kia một lượt thì Lê Trạch bỗng thất sắc kêu lên :

- Đây chẳng phải là Lưu Thiện Phiêu hay sao ?

Thích Đồng bỗng đưa chưởng lên vỗ mạnh vào “Mạng môn huyệt” tại sau lưng người ấy nghe một tiếng “bốp” thực tọ Tức thì, người ấy liền ho lên một tiếng rồi nhổ ra một búng nước bọt lẫn lộn cả máu bầm.

Sau đó, người ấy từ từ nhướng đôi mắt đã lờ đờ lên mỉm cười đầy ảo não nói :

- Thực may mắn được Thích đại hiệp ra tay cứu cho, nếu chẳng phải thế, chắc tại hạ đã bị chết bờ chết bụi rồi !

Thích Đồng nói :

- Lưu lão sư bị ai đánh trọng thương thế ?

Lưu Thiện Phiêu nói :

- Tại hạ bị Ác Di Lặc Trúc Tây đánh bị thương như vầy !

Đôi mắt hung tợn của Thích Đồng bỗng chiếu ngời ánh sáng ghê rợn, gằn giọng nói :

- Té ra là thằng giặc trọc ấy ! Hắn hiện giờ ở đâu !

Lưu Thiện Phiêu cười đau đớn nói :

- Có lẽ hắn đã trở về Lạc Dương rồi, nhưng chắc chắn hắn cũng không được chết yên thân đâu !

Thích Đồng lấy làm lạ nói :

- Câu nói ấy của Lưu lão sư là có nghĩa làm sao ?

Lưu Thiện Phiêu có lẽ vì đang bị trọng thương nên sắc mặt nhăn nhó đau đớn, trên vầng trán rớm mồ hôi từng hạt to bằng hạt đậu...

Đại Hung là Thang Hải trông thấy thế nên vội vàng lấy ra một viên thuốc cho Lưu Thiện Phiêu uống vào.

Chẳng bao lâu sau, sắc mặt của Lưu Thiện Phiêu đã dần dần tươi tỉnh trở lại, hơi thở cũng đã dần dần điều hòa, nên lên tiếng đáp :

- Có lẽ ba vị đại hiệp chưa được nghe chuyện xảy ra ở Lạc Dương chứ gì ?

Tam Hung đều lộ vẻ sửng sốt. Lê Trạch lấy làm lạ hỏi :

- Gần đây Lạc Dương lại xảy ra chuyện gì thế ?

Lưu Thiện Phiêu nói :

- Gần đây tại Thất Tinh Bảo bỗng có một số nhân vật che kín mặt đầy huyền bí từ đâu đến. Sau khi số nhân vật này đến nơi thì các cao thủ võ lâm trong hai phe hắc bạch ở tại thành Lạc Dương đều nhận được tấm thiệp lục lâm cảnh báo toàn thể phải xa rời Lạc Dương ngay, bằng không thì gặp phải điều bất hạnh !

Thích Đồng nói :

- Sau khi xảy ra việc gì nữa !

Vừa hỏi lão ta vừa đưa mắt liếc nhìn Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh một lượt. Nhưng lão ta thấy hai người chỉ một mực lo cầm đũa gắp thức ăn, nói cười vui vẻ như chẳng hề để ý đến việc ấy. Bởi thế, lão ta bèn “hừ” một tiếng, nghĩ rằng :

“Giả vờ có ích gì, chốc nữa đây thì lão phu sẽ vạch mặt bọn ngươi ra !” Lúc ấy, Lưu Thiện Phiêu lại đáp :

- Số quần hùng tụ tập tại thành Lạc Dương đều là cao thủ thuộc hai phe hắc bạch trong võ lâm, ai nấy đều tự cho mình không phải là kẻ tầm thường, nên chẳng xem việc ấy vào đâu cả. Nhưng nào ngờ trong đêm vừa rồi, tại trước ngọn Nhạn Tháp có tám xác chết nằm sõng sượt. Trong số xác chết đó còn có ba xác nữa đều là thủ hạ của Hắc Bạch Song Kỳ.

Những người này đều bị mổ bụng móc tim mà chết. Thủ cấp của họ đều bị chặt đứt, đem treo trên

mái ngói cong của ngọn tháp !

Tam Hung nghe qua mặt đều khẽ biến sắc. Đôi mắt hung dữ của Thích Đồng chiếc ngời ánh sáng, gằn giọng nói :

- Những việc ấy có tương quan gì đến việc bị trọng thương của Lưu lão sư chăng ?

Lưu Thiện Phiêu buồn bã cất tiếng than dài rồi nói :

- Việc ấy liền được loan truyền ra khắp Đông Đô, quần hùng trong hai phe hắc bạch không ai là không nơm nớp lo âu. Nhưng tất cả mọi người đều vì tự ái nên không để lộ vẻ sợ hãi ra ngoài và cũng không chịu bỏ đi trước. Riêng tại hạ cũng có được một tấm thiếp lục lâm như thế, nên không muốn mang họa vào thân...

Bỗng nhiên, Lưu Thiện Phiêu cảm thấy có một luồng gió lạnh từ miệng bay thẳng vào cổ, khiến cổ họng của y bị tê buốt, không thể nói tiếp được nữa. Y hết sức kinh hoàng, nên trợn mắt há mồm đầy vẻ ngơ ngác.

Tiếp đó, bỗng nghe có một giọng cười lạnh lùng theo ngọn gió đưa vọng đến tai mọi người :

- Lưu Thiện Phiêu, tại sao ngươi còn dám đặt điều nói láo ?

Câu nói vừa dứt thì đã thấy từ trên ngọn cây bay xẹt xuống một tăng nhân sắc mặt vàng úa, trông chẳng khác nào pho tượng Phật Di Lặc đã cũ kỹ. Đôi mắt của vị tăng nhân đó híp lại thành một đường nhỏ bé, nhìn thẳng vào Thiên Sơn Tam Hữu, cất tiếng cười ha hả.

Tam Hung vừa trông thấy vị tăng nhân ấy xuất hiện thì đồng thanh quát to lên. Thích Đồng gằn giọng nói :

- Trúc Tây, ở trước mặt ba lão phu mà ngươi còn dám ngang tàng hung dữ !

Ác Di Lặc Trúc Tây cất tiếng cười ha hả nói :

- Tên tuổi của Thiên Sơn Tam Hữu tuy có to thực nhưng không thể hù dọa được ta đâu. Xin ba vị chớ quên là tên tuổi của ta thuộc hàng võ lâm Thập Ác, đôi bên kém gì nhau.... Ha ha.... có ai sợ ai chứ ?

Thích Đồng là người tính tình rất nóng nảy, nên cất tiếng cười nhạt rồi vung chưởng lên định quét ra...

Đại Hung Thang Hải vội vàng tràn tới ngăy lại, cất giọng sâu hiểm cười nói:

- Trúc đại sư, ông bảo Lưu lão sư đặt điều nói láo, vậy ông có thuật rõ lại cho già đây nghe không

?

Trúc Tây lại cất tiếng cười ha hả nói :

- Việc ấy xin ông bỏ lỗi cho vì tôi không thể nói lại được. Ba vị đến Đông Đô thì tự nhiên sẽ hiểu rõ !

Nói dứt lời, lão ta bỗng lách mình tràn tới, thò năm ngón tay trái ra như năm cái móc, nhắm chụp thẳng vào Lưu Thiện Phiêu nhanh như chớp.

Thích Đồng quát to :

- Khá khen cho lão trọc kia to gan !

Dứt lời, lão ta cũng xòe thẳng bàn tay ra như một lưỡi búa, dùng thế “Ngũ Hạ Khai Sơn” chém thẳng vào cánh tay của lão hung tăng vừa thò tới.

Trúc Tây thấy thế liền nhanh nhẹn lật ngược cổ tay lại rồi giương thẳng hai chỉ ra điểm chớp nhoáng vào lòng bàn tay của Thích Đồng, kình khí rít vèo vèo bén nhọn như dao. Cùng một lúc đó, lão ta lại vung chưởng phải quét ra, công thẳng về phía Thang Hải và Lê Trạch.

Trúc Tây biết rằng Tam Hung thường hay cùng liên kết đánh nhau với địch và từ xưa đến nay ít có bị hại bao giờ. Bởi thế lão ta mới ra tay đánh trước để giành lấy phần chủ động. Chưởng phong của lão ta ồ ạt không thua trăm nghìn đợt sóng, ai thấy cũng phải khiếp người.

Tam Hung bất thần nhảy lui ra sau ba thước rồi lại thay đổi vị trí của nhau tràn đến ngay, đứng sững theo phương vị tam tài. Lê Trạch cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Trúc Tây, có lẽ ông chính là một trong số những nhân vật bí mật vừa kéo đến Thất Tinh Bảo gần đây chăng ?

Ác Di Lặc Trúc Tây đưa đôi mắt híp nhỏ, quét qua Tam Hung một lượt rồi sắc mặt lại tươi cười hơn cả khi nãy.

Tam Hung biết Trúc Tây có thái độ như thế thì lòng dạ của lão ta lại càng hung hăng say máu hơn, nên cả ba đều thủ thế sẵn sàng đối phó.

Trúc Tây nói :

- Ba vị đã sai rồi ! Những việc giấu đầu lòi đuôi, ta đây không khi nào làm. Nhưng Lưu Thiện Phiêu tuyệt đối không phải là con người đứng đắn, vậy nếu ba vị có ý che chở cho hắn thì đừng trách tôi là kẻ có lòng dạ ác độc.

Thích Đồng cất tiếng cười to nói :

- Lời nói ấy có dọa được ai ? Nếu ông không bằng lòng nói rõ, vì nguyên nhân nào mà ông đánh trọng thương Lưu lão sư thì e rằng sẽ mất mạng tại đây ngay !

Trúc Tây nhướng to đôi mắt bé nhỏ của lão ta lên, chiếu ngời ánh sáng hung dữ cất tiếng cười to khà khà nói :

- Hôm nay được gặp mặt nhau âu cũng là một cái duyên, vậy ta đây cũng muốn thử cho biết Tam Hung các ông chân tài thực học đến đâu ?

Vừa nói lão ta vừa tràn người tới về phía Lê Trạch vung tròn chưởng trái lên, nhưng lại quét ngang về phía Thích Đồng.

Lê Trạch "hừ" to một tiếng rồi xô mạnh đôi chưởng ra.

Thân pháp của Ác Di Lặc Trúc Tây hết sức nhanh nhẹn. Trong khi thế chưởng của Lê Trạch chưa đánh ra thì người của lão ta đã nhanh như chớp tràn đến bên cạnh Thang Hải giương thẳng năm ngón tay ra, chụp mạnh vào "Tâm du huyệt" nơi ngực trái của Thang Hải.

Lúc ấy, Đào Gia Kỳ nói nhỏ với Tô Chỉ Quỳnh :

- Quỳnh tỷ, chị hãy đi bắt lấy Lưu Thiện Phiêu chớ để hắn lọt vào tay Tam Hung, còn tiểu đệ thì giúp cho Ác Di Lặc Trúc Tây một tay !

Dứt lời, chàng liền tràn tới sát sau lưng Thích Đồng cất tiếng ho rồi nói :

- Xin bốn vị hãy ngưng tay đã, để nghe lời khuyên giải của tôi đây !

Thích Đồng vừa tránh khỏi luồng chưởng phong ác liệt của Ác Di Lặc Trúc Tây đánh ra thì bỗng nghe có tiếng nói sát bên tai nên không khỏi giật bắn người, lách mình tránh ngang năm thước rồi mới xoay người quay mặt lại nhìn, trông thấy Đào Gia Kỳ đang đứng sững cách lão ta không hơn hai thước mộc, hai ngón tay đang đưa lên không như muốn điểm tới.

Tuy hai ngón tay của Đào Gia Kỳ chưa điểm xuống, nhưng đã làm cho Thích Đồng biến hắn sắc mặt. Vì lão ta trông thấy hai ngón tay của chàng đang thủ một thế hết sức lạ lùng huyền diệu, nếu mình không nhúc nhích thì thôi, bằng trái lại, thì hai ngón tay ấy sẽ giáng xuống và không làm sao chống đỡ được.

Thang Hải và Lê Trạch thấy thế đều hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn vọt người lên không rồi rơi trở xuống phía sau lưng của Đào Gia Kỳ.

Thang Hải cười ghê rợn nói :

- Ông bạn chớ nên can thiệp đến chuyện vu vơ làm gì, trái lại, nếu cả gan làm liều thì đến khi hối hận không còn kịp nữa !

Dứt lời hai lão đồng thời đưa bốn chưởng lên, nếu Đào Gia Kỳ hành động thì hai lão sẽ đồng loạt tấn công tới ngay.

Nhưng đối với những lời nói của Thang Hải, Đào Gia Kỳ xem như gió thổi qua tai chẳng hề để ý đến, chỉ đưa đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc vào mặt của Thích Đồng mà thôi.

Chàng biết rằng nếu mình thò chỉ điểm ra thì Thích Đồng tất sẽ mất mạng ngay tức khắc, đồng thời, mình cũng khó tránh khỏi bị mang thương tích dưới chưởng lực của Lê Trạch và Thang Hải.

Ác Di Lặc Trúc Tây trông thấy Đào Gia Kỳ đến giải vây cho mình thì trong lòng hết sức mừng rỡ. Nhưng trông thấy Lưu Thiện Phiêu đang bi.

một lão bà thò tay chụp lấy rồi mang ra ba trượng chế ngự các huyệt đạo thì lão ta không khỏi kinh hoàng biến sắc, đưa chân trái bước tới, định vọt người bay thẳng về phía lão bà. Song vì ngay lúc đó, lão ta bỗng cảm thấy giọng nói của Đào Gia Kỳ rất quen thuộc, tựa hồ như có nghe qua ở đâu rồi, nên không khỏi sững sờ suy nghĩ.

Ngay lúc ấy, Đào Gia Kỳ quay về Thích Đồng cười nói :

- Nếu ông có thể tránh được thế võ này của tại hạ thì thôi, chẳng có gì đáng nói. Nhưng trái lại, nếu không thể tránh được thì nên nghe lời nói của tại hạ đây !

Thích Đồng thấy rằng không làm thế nào phá được thế võ kỳ lạ của đối phương, vì hai ngón tay ấy tựa hồ như chập chờn biến thành vô số những ngón tay mờ ảo, tất cả các huyệt đạo quan trọng khắp trên người chẳng có nơi nào là tránh khỏi thế chỉ ấy.

Ác Di Lặc Trúc Tây lúc đó dường như đã nhận ra giọng nói quen thuộc này là của ai rồi. Lão ta thầm nghĩ có lẽ chính là Đào Gia Kỳ đã dùng thuật dị dung cải trang ra thành người đàn ông đứng tuổi như thế này, nên trong lòng không khỏi lấy làm mừng rỡ, từ từ đưa chân bước ra xa.

Lúc đó, Đại Hung Thang Hải và Tam Hung Lê Trạch đang đưa bốn chưởng về phía Đào Gia Kỳ sẵn sàng đánh ra, nhưng hai lão ta đang ơ?

trong thế ném chuột sợ vỡ đồ nên có vẻ rất do dự. Sắc mặt của hai lão ta không ngớt biến đổi nhanh chóng, không làm thế nào tìm được một ý định dứt khoát.

Đôi mày ngắn của Thang Hải cau lại, cất giọng lạnh lùng nói :

- Ông bạn, già đây cảnh cáo một lần nữa là bốn chưởng của chúng tôi đánh ra một lượt thì dù cho ông bạn là một người bằng sắt thép đi nữa cũng sẽ bị đứt tâm mạch mà chết ngay tức thì !

Đào Gia Kỳ không thèm quay đầu nhìn lại, cất giọng lạnh lùng phì cười nói :

- Chỉ lo rình mồi nên không hay có thợ săn ở sau lưng. Vậy ông hãy quay đầu nhìn lại sẽ rõ !

Thang Hải và Lê Trạch nghe thế không khỏi giật bắn người, quay đầu nhìn ra phía sau, thì trông thấy đôi chưởng của Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây đang kề sát lưng hai người không quá năm tấc mộc.

Bởi thế cả hai đều cảm thấy lạnh buốt cả xương sống.

Trước tình thế ấy, Nhị Hung vốn có thể xoay nhanh người lại vung chưởng để giải vây, nhưng cả hai đều sợ Thích Đồng bị nguy dưới chi?

lực của Đào Gia Kỳ, nên giận dữ “hừ” một tiếng cố làm ra vẻ bình tĩnh chờ đợi. Hai lão ta định là khi Thích Đồng lách tránh khỏi được thế chỉ của Đào Gia Kỳ thì sẽ ra tay hạ đối phương ngay.

Nhưng mọi việc trong thiên hạ hầu hết đều không diễn biến đúng ý muốn của mình. Thích Đồng tuy là người có võ công tuyệt nghệ, nhưng lão ta suy nghĩ mãi vẫn không làm thế nào tìm ra được một cách phá tan thế chỉ của Đào Gia Kỳ, lại càng không có cách gì để lách tránh được thế chỉ đó.

Trong khi ấy, ngay đến tia mắt của lão ta cũng không làm thế nào lẩn trốn được thế chỉ của Đào Gia Kỳ. Chính vì vậy, nên lão ta không ngớt kinh hoàng sợ hãi, buột miệng than ngắn thở dài :

- Đây là lần thứ nhất trong đời của Thích mỗ cam tâm chịu khuất phục ! Vậy ông bạn nói gì, Thích mỗ sẵn sàng lắng nghe. Nhưng có điều là ông bạn tiếp tay cho kẻ hung dữ, e rằng sau này hối hận không còn kịp nữa !

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Tôi đây và đôi bên đều xa lạ, không hề quen biết với nhau.

Đột nhiên, từ cánh rừng sau lưng Ác Di Lặc Trúc Tây và Tô Chỉ Quỳnh bất thần lướt ra năm người mặc áo đen che kín mặt. Một người trong bọn lướt nhanh tới như một bóng ma, chụp lấy Lưu Thiện Phiêu rồi vọt người lên không lướt đi mất.

Tô Chỉ Quỳnh, Ác Di Lặc Trúc Tây, Thang Hải và Lê Trạch vừa nghe có tiếng gió rít bên tai là đã biết có biến động, nên nhanh như chớp xoay người ngó lại. Ngay lúc ấy, bốn người che mặt đang bất thần vung chưởng lên tấn công vào những người hiện diện, rồi vọt người lao vút lên không, nhằm cánh rừng lướt thẳng tới.

Luồng kình phong do bốn người ấy đánh ra rít gió nghe vèo vèo, lạnh buốt đến tận xương tủy.

Tô Chỉ Quỳnh hay được nhanh nhất, nên liền xoay người lại, dùng thế “Tiềm Long Thăng Thiên” vọt người bay lên và khi thân hình nàng vừa nằm ngang trên không thì nhanh như chớp thò cánh tay mặt ra, nhắm ngay một gã mặc áo đen che mặt sau cùng chụp tới, trông như một con ó bắn thỏ.

Tô Chỉ Quỳnh tuy giương kịp năm ngón tay như năm chiếc móc ra, chụp về người áo đen, nhưng người ấy lướt đi quá nhanh, tiếng rít gió không thua gì tiếng xé lụa, nên chiếc áo của hắn bị xé toác một đường dài hai thước, trong khi người hắn vẫn tiếp tục lướt vào trong rừng rồi mất hút.

Tô Chỉ Quỳnh không muốn đuổi theo nên buông nhẹ người rơi trơ?

xuống đất, trông thấy Thang Hải, Lê Trạch và Ác Di Lặc Trúc Tây đều bị thương, trên vai đang trào máu tươi, sắc mặt đều nhợt nhạt.

Thích Đồng nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh Thang Hải và Lê Trạch hỏi :

- Thế nào rồi ?

Thang Hải cười ghê rợn nói :

- Không chết được đâu !

Lê Trạch buột miệng mắng to :

- Lê mỗ nếu không san bằng được Thất Tinh Bảo thì thề không làm người !

Ác Di Lặc Trúc Tây đưa tay lên vết thương tươi cười nói :

- Thôi, chớ khoác lác nữa ! Các ông đến Lạc Dương mà tránh được độc thủ của bọn họ đã là một việc may mắn lắm rồi, vậy khoác lác không sợ chướng tai người nghe hay sao ?

Lê Trạch nghe thế tức giận đến đỏ bừng sắc mặt, gân xanh trên trán cũng nổi vồng lên, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng hung dữ. Nhưng trong lúc ấy, nơi vết thương cảm thấy nóng bỏng và đau nhức, hết sức khó chịu, nên buột miệng “hừ” lên thành tiếng.

Thích Đồng cười nhạt nói :

- Trúc Tây đại sư, ông quá khinh thường Thiên Sơn Tam Hữu chúng tôi rồi !

Trúc Tây híp đôi mắt bé nhỏ lại, cười ha hả nói :

- Bần tăng tuyệt đối không xem thường ai cả. Câu nói của tôi vừa rồi chẳng riêng gì đối với ba vị

mà gồm cả bần tăng trong đó nữa !

Thích Đồng đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh một lượt gằn giọng nói :

- Có kể cả hai vị này vào trong số đó không ?

Trúc Tây cất tiếng cười ha hả nói :

- Hai vị thí chủ này từ trước đến nay chưa có dịp gặp bần tăng lần nào cả, nên bần tăng không rõ được là người ra sao, vậy bần tăng đâu dám kéo cả nhị vị ấy vào. Nhưng nếu nhị ấy cũng đi đến Lạc Dương thì nếu bần tăng đoán không sai tất cũng sẽ khó bề thoát nạn được !

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Đôi bên chỉ vì hiểu lầm nhau, hà tất phải hơn thua từ tiếng nói, chẳng có ích lợi cho ai cả. Vậy để tại hạ xem qua thương thế của ba vi.

trước, hầu từ đó tìm hiểu được lai lịch của người che mặt ấy hay không ?

Vừa nói, chàng vừa đưa tay ra mở nút áo của Đại Hung Thang Hải rồi kéo trật đến cánh tay Chàng trông thấy tại bả vai của lão ra có một đốm đen to như hạt đậu, chung quanh đều bầm tím một quầng tròn to cỡ bàn tay Tại miệng những đốm đen ấy không ngớt trào máu bầm, mui hôi tanh nồng nặc.

Sau khi nhìn qua kỹ lưỡng, chàng lắc đầu than :

- Cũng may là võ công của các hạ cao thâm nên đã kịp thời khóa huyệt đạo lại ngăn chất độc xâm nhập vào tạng phủ...

Vừa nói đến đây thì chàng đưa ba ngón tay cái, trỏ và giữa đè vào miệng vết thương bóp mạnh lại rồi giật ra...

Thang Hải cảm thấy đầu ngón tay của Đào Gia Kỳ có một sức hút rất mạnh mẽ, nên đốm đen nọ liền theo ngón tay của chàng bay ra ngoài, nằm yên trong lòng bàn tay.

Thì ra đấy là một món ám khí tuy to cỡ hạt đậu nhưng có sắc tím lóng lánh, chứng tỏ hết sức độc. Hình dáng của nó chẳng khác nào như một cái hạt táo, nhưng trên chót có ba mũi kim bằng thép. Những mũi kim ấy đều hình thoi, bốn khía lõm sâu, trong những khe lõm ấy có chứa chất độc. Món ám khí đó làm thực khéo léo, chẳng phải một người thợ tầm thường có thể làm được.

Đào Gia Kỳ nhìn qua không khỏi thầm kinh dị. Thang Hải trông thấy số ám khí ấy thì không khỏi kinh hoàng.

Sau đó, Đào Gia Kỳ lại nhanh nhẹn từ nơi vết thương của Lê Trạch và Trúc Tây lấy ra mấy ám khí cùng một loại, rồi thò vào áo lấy ra một viên thuốc màu vàng, bóp nát đắp lên vết thương của ba người, nói :

- Ba vị nội lực đều dồi dào, vậy hãy tự vận dụng chân khí trong người để đuổi chất độc ra ngoài, chừng một tiếng đồng hồ sau tất sẽ được bình phục !

Thang Hải nói :

- Cái ơn cứu chữa vết thương của các hạ tất có ngay chúng tôi sẽ đền đáp !

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Chỉ một việc nhỏ như thế thì nào có đáng nhắc làm gì ?

Kế đó, chàng lại quay qua Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Ba món ám khí này hết sức khéo léo, lại có cả chất độc. Nó có thể dùng để giết chết đối phương. Hiện giờ, người giỏi sử dụng chất độc ngoài Ngôn Như Băng và Thang Bà Tử ra, tiểu đệ chưa thể nghĩ ra được một người thứ ba !

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt chăm chú nhìn ba món ám khí có hình dáng như những hạt táo, trong lòng bàn tay của Đào Gia Kỳ, trầm ngâm nghĩ ngợi trong giây lát rồi lắc đầu nói :

- Tôi cũng không nghĩ ra. Nhưng bất luận việc gì trong thiên hạ rồi cũng sẽ có ngày được phơi ra ánh sáng !

Trúc Tây cười ha hả nói :

- Đúng ! Nếu việc gì không muốn để cho người ta biết thì trừ khi là mình không làm việc ấy !

Đào Gia Kỳ nhướng cao đôi mày, cất tiếng cười to rồi cất kỹ ba món ám khí ấy vào áo, nói :

- Tại hạ sẽ lại cho kẻ ấy những gì mà chính hắn đã gieo rắc !

Thích Đồng bước tới một bước, chắp tay nói :

- Các hạ còn có việc gì cần nói không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Hiện giờ Lưu Thiện Phiêu đã bị bắt sống mang đi, mọi việc không còn ai đối chứng, hơn nữa, ba vị cũng là người ngoại cuộc y hệt như tại hạ, vậy hỏi có ích lợi gì ?

Ác Di Lặc Trúc Tây nói :

- Giờ đây bần tăng xin nói sự thực, là Lưu Thiện Phiêu chính là người từ trong Thất Tinh Bảo trốn ra. Mọi việc bí mật trong Thất Tinh Bảo hắn đều biết rất nhiều, cho nên số người che mặt ấy chắc chắn không khi nào lại để cho hắn tiết lộ ra ngoài !

Thiên Sơn Tam Hữu đưa mắt nhìn nhau một lượt, Thang Hải nói :

- Giờ đây, ba anh em Thang mỗ cần phải đi gấp đến Lạc Dương, vậy mong ngày sau sẽ có dịp gặp lại các vị !

Tam Hung vòng tay thi lễ, rồi quay người bước thẳng ra quan lộ, đi mỗi lúc một nhanh, chẳng mấy chốc sau, chỉ còn trông thấy ba người nhỏ như hạt đậu.

Lúc ấy Ác Di Lặc Trúc Tây nghiêm sắc mặt nói :

- Thiếu hiệp, kể từ ngày xa cách đến nay được bình an chứ ? Bần tăng nếu không nhờ nghe qua tiếng nói quen thuộc thì suýt nữa đã choảng nhau đáng tiếc rồi !

Đào Gia Kỳ cười nói :

- Chính tại hạ cố ý muốn cho đại sư nghe được giọng nói đó !

Tô Chỉ Quỳnh bỗng nói :

- Trong khi Tam Hung sắp sửa ra đi, thì tia mắt rất khác thường, chi bằng chúng ta đuổi theo để dò xét cho biết mọi việc hư thực !

Trúc Tây nói :

- Chẳng ngại gì cả, bọn họ đi chuyến này sẽ gặp rất nhiều điều nguy hiểm. Nếu họ muốn đi đến Lạc Dương, e rằng còn phải sử dụng đến vũ lực !

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói :

- Tại sao thế ?

Trúc Tây nói :

- Chung quanh Thất Tinh Bảo ba mươi dặm đều nằm trong sự dòm ngó của số môn hạ bảo ấy, dễ ra mà khó vào !

Nói đến đây, ông ta dừng lại trong giây lát rồi tiếp :

- Bần tăng cũng đang có ý định tìm thiếu hiệp, vì có một chuyện rất quan trọng muốn bẩm lại cho thiếu hiệp được biết !

Đào Gia Kỳ trông thấy Ác Di Lặc Trúc Tây có vẻ rất trang trọng, nên gật đầu nói :

- Vậy ông và tôi hãy cùng ngồi xuống đây nói chuyện được rồi !

Liền đó, chàng cũng giới thiệu Tô Chỉ Quỳnh với Ác Di Lặc Trúc Tây :

- Đây là người chị ruột của tôi !

Trúc Tây chắp tay xá thật sâu nói :

- Vì bần tăng không biét nên có nhiều điều thất kính !

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đại sư chớ quá thủ lễ, xin ngồi xuống cùng nói chuyện đã !

Số thực khách chung quanh đứng trước cuộc xô xát vừa rồi đã sợ hãi bỏ đi tứ tán khắp nơi. Đào Gia Kỳ liền lấy ra một nén bạc, gọi chủ quán đến nói :

- Nén bạc này tôi xin bồi thường sự tổn thất của ông, vậy xin phiền ông hãy dọn lên cho chúng tôi thêm một ít rượu thịt nữa !

Người chủ quán hết sức cám ơn, bước lui đi lo dọn rượu thịt.

Trúc Tây liền nói nhỏ :

- Ở vùng Trung Châu gần đây đồn đại ầm lên là vừa rồi Thiết Chi?

Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình đã xâm nhập vào Ngũ Hành Cốc và thừa dịp Ngôn Như Băng đang bận nghênh địch với Tứ Tà, trong sơn cốc nhiều sơ hở, trộm được pho Hàn Thiết Quan Âm rồi trở về Thất Tinh Bảo ẩn kín ít khi bước ra ngoài...

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười ra hiệu cho nàng biết đấy chính là Ngôn Như Băng đã khôn khéo giá họa cho Thiết Chỉ Thư Sinh.

Trúc Tây lại nói tiếp :

- Những lời đồn đại ấy mỗi lúc một nhiều nên quần hùng trong hai phe hắc bạch ùn ùn kéo đến Lạc Dương. Bần tăng cũng hay được tin ấy nên hối hả tìm đến xem cho vui. Những lời nói của Lưu Thiện Phiêu cũng quả đúng sự thực. Có lẽ Lữ Khưu Mộ Bình vì đứng trước tình trạng đó, tự lấy làm lo sợ,

nên đã mời một vị yêu tà cái thế đến để tương trợ !

Trong đêm vừa qua, bần tăng có gặp Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang thí chủ, ông ta căn dặn bần tăng nếu gặp được thiếu hiệp thì mời thiếu hiệp hãy đến ngay Quan Đế Miếu. Mỗi đêm ông ta đều ngồi tại trước ngôi miếu để xem bói. Bần tăng trông thấy thần sắc của Trình thí chủ đang lo lắng nhiều, dường như có chuyện gì gấp lắm. Bần tăng có hỏi nhưng ông ấy nhất định không chịu nói ra.

Đào Gia Kỳ hơi biến sắc mặt nói :

- Tại hạ sẽ tìm đến đó ngay. Về lai lịch của Lưu Thiện Phiêu, đại sư có biết rõ không ?

Trúc Tây đáp :

- Xưa kia Lưu Thiện Phiêu là một tên cướp khét tiếng, nhưng mấy năm gần đây đã qui phục Đào Như Hải. Do đó, hắn chịu mệnh lệnh đến mai phục tại Thất Tinh Bảo. Lần này hắn lẻn trốn ra khỏi Thất Tinh Bảo vì đã bị Thiết Chỉ Thư Sinh biết rõ được tung tích. Nhưng dọc đường bị bần tăng chận lại nên mới mang họa như vậy !

Đào Gia Kỳ nói :

- Tôi xin đa tạ sự giãi bày ấy của đại sư !

Chàng vì sốt ruột muốn đến gặp Trình Nam Giang để tìm hiểu xem ông này có chuyện gì cần gặp mình, nên khi dùng cơm xong liền đứng lên nói :

- Thôi, chúng ta lên đường vậy !

Dứt lời, chàng bèn cùng Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây bước ra khỏi quán, nhắm hướng thành Lạc Dương chạy bay tới...

. . . .

Thiên Sơn Tam Hữu cùng chạy bay đi như một luồng điện xẹt. Khi đã đi được trên mười dặm đường, thì hai bên quan lộ có nhiều gò mối. Lúc ấy, cả ba người bỗng nghe có một tiếng cười nhạt từ trên một gò đất cao vọng đến :

- Xin ba vị hãy dừng bước quay đầu trở lại, vì không thể đến vùng Lạc Dương được !

Tam Hung không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn lên thì trông thấy một người mặc áo đen che kín mặt đang đứng sững trên một cái gò cao.

Thích Đồng quát to :

- Tôn giá là ai ? Xin cho biết lai lịch mau !

Người che mặt cất giọng lạnh lùng đáp :

- Lai lịch của tôi sau này các ông sẽ rõ, chớ hỏi lôi thôi làm gì. Tôi khuyên ba ông bạn nên sớm quay lại bằng không thì tất sẽ tự dấn mình đến cửa chầu Diêm Vương !

Thích Đồng cất tiếng cười như cuồng dại nói :

- Xin tôn giá xem lại ba anh em lão phu đây có phải là người chết chăng ?

Trong khi câu nói chưa dứt, thì người áo đen che mặt ấy đã vọt người bay nhẹ nhàng đáp xuống cạnh quan lộ, cười nhạt :

- Tôi đã tận tình khuyên lơn, thế mà ba vị vẫn khăng khăng không chịu nghe, như thế ba vị đã tới số rồi, không làm sao trốn thoát cho được !

Trong khi người ấy còn đang nói thì Tam Hung đã vọt người bay lên không, rồi lướt thẳng đến gò đất cao có đối phương đang đứng nhanh như một luồng điện xẹt.

Người che mặt trông thấy thần sắc của ba lão già có vẻ như muốn gây sự, nhưng vẫn đứng yên một chỗ, không hề lách tránh đi đâu cả.

Thích Đồng là một người nổi tiếng ác độc nhất trong số Thiên Sơn Tam Hung nên vừa lao đến nơi là lão ta đã nhanh như chớp thò cánh tay mặt ra, cười nhạt :

- Ông bạn, tại sao lại không để cho ai được trông thấy mặt thật của mình thế? Như vậy là quá hẹp hòi chăng ?

Vừa nói thì năm ngón tay của lão ta cũng nhanh như chớp chụp thẳng vào tấm vải che mặt của người bí mật ấy.

Trong khi những ngón tay của lão ta chỉ còn cách tấm vải che độ chừng hai tấc mộc nữa, thì người che mặt nọ liền lách mình tránh ngang với một bộ pháp vô cùng kỳ diệu, tránh khỏi thế chụp của Thích Đồng.

Đồng thời, người ấy lại thò tay mặt ra, co ngón tay nhắm búng thẳng vào nách trái của Thích Đồng.

Tức thì, Thích Đồng cảm thấy có một luồng kình lực lạnh buốt, công thẳng vào cơ thể nên không khỏi giật mình kinh hãi trước thủ pháp quá nhanh nhẹn của đối phương, vội vàng nhảy thối lui ra sau năm thước.

Người che mặt nọ liền cất giọng sâu hiểm cười dài, rồi xoay người dùng thế “Lục Xuất Mai Hoa” đánh vút tới một chưởng công thẳng vào Thang Hải và Lê Trạch.

Thế chưởng vừa đánh ra thì liền thấy có đến sáu bóng chưởng lờ mờ từ trên không chụp xuống, đi đôi với một luồng kình lực mềm mại kín đáo, rít gió nghe vèo vèo.

Thang Hải và Lê Trạch vội vàng quét thẳng một chưởng ra để đỡ.

Bọn họ trông thấy tài nghệ của người che mặt hết sức thần kỳ, nên thái độ ngông cuồng tự cao của ba người tự nhiên đều tiêu tan đi mất cả.

Họ không còn dám xem thường đối phương nữa, mà trái lại vận dụng đến chín phần mười chân lực ra đôi chưởng, thủ thế sẵn sàng đối phó.

Trong khi hai luồng chưởng phong của đôi bên va chạm thẳng vào nhau thì nổ liên tiếp hai tiếng ầm ầm, rung chuyển cả vùng sơn lâm...

Thế là Thang Hải và Lê Trạch đều lảo đảo thân người, thối lui ra sau một bước.

Trái lại, người che mặt ấy lợi dụng sức hất mạnh ra sau trong khi chưởng lực bị va chạm, để vọt người bay thẳng lên cao rồi cất tiếng cười lạnh lùng đầy ngạo nghễ, phi thân lướt đi mất hút.

Tất cả những việc ấy chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt, nên khi Thích Đồng định tràn tới tấn công vào đối phương một lần thứ hai, chỉ người ấy đã bay đi mất hút rồi.

Thang Hải và Lê Trạch vì vết thương nơi vai vừa rồi chưa lành hẳn, nên giờ đây vì dùng sức quá mạnh, cả hai đều cảm thấy nguyên cánh tay bị tê buốt, nơi miệng vết thương đau đớn và nóng bỏng như lửa đốt, khí huyết trong người cũng bị cuồng loạn.

Do đó, Thiên Sơn Tam Hữu đều không khỏi bắt đầu ngao ngán, đưa mắt nhìn nhau gượng cười đau đớn.

Thích Đồng đoán biết được tâm trạng của hai người kia, nên bèn lên tiếng :

- Nếu mình gặp khó khăn như thế này mà lại rút lui, thì có khác gì bằng lòng để cho lão tặc họ Đào xem thường chúng ta ? Người che mặt ấy võ công không cao hơn chúng ta, nhưng vì chúng ta đã nhất thời khinh địch, nên mới bị thất thế như vậy. Phương chi, người ta thường bảo, nếu kẻ hẹp lượng thì không phải là quân tử, mà lòng dạ không độc ác thì không phải là trượng phu, vậy nếu lần sau ta gặp hắn nữa thì sẽ xuống tay một cách ác độc ngay ! Thích lão nhị ta nếu không làm cho Thất Tinh Bảo phải một phen nghiêng ngửa điên đầu thì thề không khi nào chịu ngồi yên !

Trong khi Thang Hải và Lê Trạch chưa kịp trả lời, thì trông thấy trên quan lộ lại có sáu bảy bóng

người mặc áo đen chạy bay tới.

Lê Trạch đưa mắt nhìn đăm đăm vào số người ấy, mặt lộ sắc vui mừng nói :

- Những người tiếp tay với chúng ta đã đến kia rồi !

Nói dứt lời, cả bọn ba người liền nhanh nhẹn lao người trở về phía con đường cái quan.

Thang Hải và Thích Đồng vừa buông mình rơi xuống đất thi đã giáp mặt với số người mới chạy đến. Trên gò đất cao khi nãy, bỗng lại xuất hiện ba người mặc áo đen che kín mặt khác. Ba người ấy đưa mắt nhìn về phía Tam Hung và những người mới tới cất giọng lạnh lùng cười thật khẽ, rồi lại nhanh nhẹn lướt đi mất như ba bóng ma.

Ngay lúc ấy, Tam Hung và số người kia lại tiếp tục chạy bay tới về phía thành Lạc Dương.

Chẳng mấy chốc sau, thành Lạc Dương đã thấp thoáng trước mắt mọi người. Những bức tường thành cao vút và chạy dài như rồng lộn trông thật là hùng vĩ.

Thích Đồng bất giác cười nhạt nói :

- Người che mặt vừa rồi chỉ khéo tìm lời gạt gẫm, chứ suốt dọc đường chúng ta nào có gặp trở ngại gì đâu ?

Bỗng ngay lúc ấy, Lê Trạch “úy” lên một tiếng kinh ngạc, rồi đưa tay chỉ về phía đầu của Thích Đồng...

Thì ra, trên búi tóc của Thích Đồng không biết từ lúc nào đã có một lá cờ nhỏ cắm chặt nơi ấy. Lá cờ đỏ làm bằng giấy vàng và chỉ to bằng một cái hạt đào mà thôi.

Vì họ chạy nhanh nên mớ tóc trên đầu bị rối bời, nếu không chú ý nhìn thì chẳng làm sao trông thấy được lá cờ “Chiêu Hồn” đó.

Thích Đồng nghe tiếng kêu lạ lùng của Lê Trạch nên không khỏi ngạc nhiên, thò tay sờ lên đầu mình và đụng phải một lá cờ chiêu hồn nên bèn nhanh nhẹn lấy xuống, sắc mặt biến hẳn.

Bỗng ngay lúc ấy, lại nghe giọng của Thang Hải kêu kinh hoàng lên rằng :

- Lê lão tam, trên đầu của ngươi cũng có nữa !

Thấy thế, ai nấy cũng đều sinh nghi, nhanh nhẹn đưa tay sờ lên đầu mình, thì quả nhiên trên đầu mọi người đều có cắm một lá cờ chiêu hồn y hệt như thế.

Số người của Tam Hung vì thế mặt đều biến sắc, ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy xương

sống lạnh buốt.

Vì bọn họ đều là số người thuộc hàng cao thủ bậc nhất trong chốn giang hồ, thế mà bị người ta cắm một lá cờ chiêu hồn trên tóc mình lúc nào và ở đâu cũng không hay biết gì cả. Nếu chẳng phải là lá cờ ấy, mà trái lại là một món ám khí gì thì hậu quả chẳng làm sao lường được.

Còn một việc đáng khiếp sợ hơn, đấy là người đã cắm những lá cờ ấy quả là tài nghệ cao cường tuyệt đỉnh. Vì những lá cờ đó, đều được cắm ngay ngắn trên búi tóc của mọi người y hệt như nhau. Chỉ qua điểm ấy cũng đủ thấy tài nghệ của đối phương quả đã tiến đến mức cao thâm tuyệt vời.

Lúc ấy, Thích Đồng chẳng còn dám khoác lác nữa. Đôi mắt của lão ta chói rực ánh lửa căm tức, sắc mặt giận hầm hầm, rồi chẳng nói lấy một lời, giậm mạnh đôi chân xuống đất, lắc mạnh đôi vai, nhắm phía thành Lạc Dương tiếp tục chạy bay tới.

Mọi người chung quanh đều đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, song chẳng ai chịu tỏ ra mình hèn nhát, mặc dù họ đều tiến bước trong một tâm trạng hết sức miễn cưỡng.

Lê Trạch hạ giọng :

- Tên đã lắp vào cung thì không thể không bắn. Lê mỗ không tin lũ chuột đó có thể làm được gì đâu. Hiện nay có rất đông nhân vật võ lâm qui tụ về thành Lạc Dương. Số người này đều bị đối phương dọa như thế cả, nhưng chẳng có ai vì sợ sệt mà rút lui. Vậy chúng ta đâu lại tỏ ra hèn yếu hay sao ? Thôi, cứ mạnh dạn đi tới !

Thế là cả bọn đều nối gót chạy theo Lê Trạch, nhưng trong lòng nơm nớp lo âu, kiêng sợ trước kẻ thù.

. . . .

Tất cả những cử chỉ và thái độ trên của số người Tam Hung nhất nhất đều lọt cả vào mắt của Đào Gia Kỳ, Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây.

Ba người không đi theo quan lộ mà chỉ men theo những chòm cây kín đáo hai bên đường để tiến tới, hơn nữa, hai bên vệ đường lại có nhiều gò nổi cao, nên số người của Tam Hung không còn thấy được họ, trong khi họ đã nhanh nhẹn lướt qua khỏi số người đó.

Đào Gia Kỳ trong khi tiến bước, bỗng nhìn thấy có một người che mặt xuất hiện bên vệ đường, nên không khỏi sửng sốt, ra hiệu cho Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây đứng lại.

Trong khi đó, người che mặt nọ bỗng nhún người bay vút lên một ngọn cây cao bên vệ đường rồi ẩn kín mình giữa tán lá sum suê, rộng độ hàng mẫu của ngọn cây ấy.

Người che mặt ấy có một thân pháp nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một con chim khiến ba người nhìn thấy đều không khỏi thầm kinh hãi.

Đào Gia Kỳ đoán biết người che mặt ấy đang có một ý định gì, nên chàng đưa mắt chú ý nhìn về phía xa của con đường cái quan. Chàng trông thấy từ phía tít mù của con đường, đang có mười mấy bóng đen chạy nhanh tới. Khi số người ấy chạy đến thì chàng mới nhìn rõ đấy là số người của Thiên Sơn Tam Hữu.

Trong khi số người của Tam Hung lướt qua bóng cây to nọ, thì bỗng từ giữa cành lá rậm rạp có một vừng mưa màu vàng từ trên rơi xuống.

Thế là những chấm vàng ấy đã nhanh nhẹn rơi thẳng vào đầu mọi người đang chạy dưới đất. Những ám khí ấy đều rơi thật đúng vị trí, chứng tỏ người vừa phóng ra có một thủ pháp hết sức cao cường.

Đào Gia Kỳ thấy thế thì đinh ninh rằng số người của Thiên Sơn Tam Hữu chắc chắn phải bị trọng thương, nhưng không ngờ bọn họ vẫn không hay biết gì cả, tiếp tục chạy bay tới như thường.

Trúc Tây khẽ cười nhạt nói :

- Thiên Sơn Tam Hữu khi biết được trên đầu mình có mang vật gì đó, nếu không sợ vỡ mật ra mới là một chuyện lạ !

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Kẻ ác thì có kẻ ác trị. Tam Hung bấy lâu nay kiêu căng tự phụ, đê?

cho họ gặp phải những trường hợp này, họ mới thất kinh !

Vừa nói nhưng đôi mắt của Đào Gia Kỳ vẫn nhìn đăm đăm về hướng ngọn cây. Chẳng mấy chốc sau, chàng trông thấy giữa cành lá rậm rạp, bỗng có năm người che mặt nối gót nhau nhảy xuống đất.

Đào Gia Kỳ không khỏi thầm kinh hãi nói :

- Tại sao trên ngọn cây ấy lại đã có sẵn người ở trên đó rồi ?

Nói đến đây, chàng liền “hừ” một tiếng qua giọng mũi, rồi hạ giọng tiếp :

- Quỳnh tỷ, tiểu đệ sẽ trả lại cho người ấy những gì mà chính người ấy đã gieo rắc, hầu áp đảo bớt đi tính hung hăng của lũ chuột này !

Nói đoạn, chàng liền lấy ra ba món ám khí có hình như hạt táo mà chàng đã nhổ được từ trong vai của Thang Hải, Lê Trạch và Trúc Tây vừa rồi, ném mạnh về hướng số người che mặt kia.

Thế là số ám khí ấy lao vút ra nhanh như một luồng điện xẹt. Thu?

pháp của chàng thật vô cùng tuyệt diệu, nên mặc dù ba món ám khí lao thật nhanh, song chẳng hề nghe có tiếng gió rít khẽ. Trong khi đó, năm người che mặt kia lại đang đứng quay lưng về phía chàng, nên hoàn toàn không hay biết gì cả.

Liền đó, bỗng nghe có ba tiếng "hự" khô khan vọng lên, rồi ba người che mặt ngã lăn quay ra đất.

Hai người che mặt còn lại trông thấy thế đều không khỏi kinh hoàng thất sắc, vội vàng cúi xuống xem xét vết thương cho đồng bọn. Họ cởi áo ba người kia ra, thì thấy tại "Mệnh môn huyệt" nơi lưng ba người rõ ràng có một ám khí hình hạt táo, ghim sâu tới xương.

Họ đã nhân ra đấy là thứ ám khí riêng biệt của chính mình. Tuy họ có thuốc giải trừ chất độc, nhưng vì "Mệnh môn huyệt" là một trong những tử huyệt trên cơ thể con người, nên số người ấy đã bị tắt thở ngay tức khắc.

Hai người che mặt kia lộ vẻ hết sức tức giận. Họ căn cứ vào hướng những ám khí bay đến, nên đoán biết đối phương đã ẩn mình gần đó, bèn nhanh nhẹn vọt người bay thẳng đến nơi...

Khi buông mình rơi tới đất, thì hai người che mặt nọ liền đưa đôi mắt sáng như điện chú ý tìm kiếm khắp nơi, nhưng chẳng trông thấy có một bóng người nào. Bởi thế, cả hai bèn tức giận phi thân trở về con đường cái quan kẹp lấy ba xác chết vào nách nhanh nhẹn bỏ chạy đi mất.

. . . .

Thành Lạc Dương thủa xưa gọi là Lạc Ấp, Châu Bình Vương đã dời đô về phía Đông và đến đóng tại đây. Trong thời Chiến quốc, Lạc Ấp mới được gọi là Lạc Dương. Trong lịch sử, triều Đông Tấn và triều Bắc Ngụy đều lấy đó làm kinh độ Đến đầu nhà Tùy thì lấy Lạc Dương là Đông Độ Bởi thế, tiếng Đông Đô bắt đầu có từ đó.

Thành Lạc Dương rộng độ chín dặm, có bốn cửa, vách thành thực cao, trông rất hùng vĩ.

Bóng mặt trời đã lặn về Tây, khói nấu cơm chiều đã bốc lên khắp mọi nhà. Trên Thiên Tân Kiều bắc ngang qua dòng Lạc Thủy, xe ngựa dập dìu qua lại không ngớt.

Thiên Tân Kiều là một cây cầu xây cất hồi đời nhà Tùy. Lúc đầu chi?

dùng những chiếc thuyền to, rồi dùng những móc sắt thực chắc chắn đê?

móc dính liền lại thành một chiếc cầu nổi bắc ngang qua dòng sông.

Trên con đường hẹp của chiếc cầu lại có dựng lên bốn gian lầu tên gọi là Thiên Tân. Đến đời

Đường Thái Tôn, nhà vua ra lệnh xây sáu cái chân bằng đá cho chiếc cầu ấy. Sang đến đầu nhà Tống, thì lại sửa chữa một lần nữa, dùng toàn những cột đá to để làm trụ cầu, vô cùng chắc chắn.

Trong số người qua lại dập dìu trên chiếc cầu, bỗng thấy Đào Gia Kỳ, Tô Chỉ Quỳnh và Ác Di Lặc Trúc Tây cũng đang chen chúc đi với khách bộ hành. Bọn họ đều giả dạng thành những người thường dân quê mùa, thong thả bước thẳng vào cửa thành phía Tây.

Lúc ấy chưa đến canh ba nên chợ đêm đang hồi rất náo nhiệt.

Ngôi Quan Đế Miếu tọa lạc tại trung tâm thành phố. Chung quanh ngôi miếu hiệu buôn san sát gồm từ cửa hàng tạp hóa cho đến hiệu thuốc và cả người bói toán đều có đủ, trông chẳng khác nào trước ngôi chùa Tướng Quốc Tự Ở Khai Phong, người đi như nước chảy, nói chuyện huyên náo ồn ào.

Đối diện với Quan Đế Miếu có một hàng xem bói, trên cao treo màn trướng rất đường hoàng, hai bên lại có liễn đối trên bàn có để một mai rùa, một ống xâm, bút son và giấy trắng.

Ngay chính giữa cửa hàng ấy, còn có vẽ một bức Thái Cực Đồ thực to, bên dưới đề bốn chữ đại tự "Bói toán như thần" Sau chiếc bàn có một lão già lưng gù đang nằm phục trên bàn ngu?

ngon lành, ngáy to như sấm, xem ra có vẻ ế khách lắm.

Trong số du khách bỗng xuất hiện một ông cụ và một bà cụ đã già nuạ Hai người này đưa mắt ngó quanh quẩn và bất giác bước thẳng đến cửa hàng xem bói nọ. Ông cụ già lên tiếng :

- Này ! Ông hãy thức dậy, lão muốn nhờ ông bói một quẻ !

Lão già lưng gù ấy vốn đang giả vờ ngủ, nên nghe giọng nói của Đào Gia Kỳ liền ngửa mặt lên nhìn. Nhưng ông ta lại thấy trước mặt mình là hai người đã già nua thì không khỏi sửng sốt.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Trình đại hiệp, tại hạ là Đào Gia Kỳ !

Lão già lưng gù ấy chính là Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, nghe thế thì hiện sắc mừng rỡ khôn tả, hạ giọng nói :

- Thiếu hiệp đến đây thực là phải lúc. Hiện già đang ngụ tại Cao Thăng khách điếm ở Tây Đại Nhai trong thành này. Vân Mộng Bình nữ hiệp đang bị trong thương và đã được cứu chữa, hiện đang nằm dưỡng sức tại khách điếm ấy.

Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Cô ấy làm thế nào mà bị trọng thương ?

Trình Nam Giang vội vàng nói :

- Nói dài dòng vô ích, thiếu hiệp hãy mau đi đến đó lo việc chữa tri.

cho cô ấy, già sẽ thu dọn cửa hàng rồi sẽ trở về sau !

Đào Gia Kỳ vội vàng quay lại lão bà nói :

- Quỳnh tỷ, chúng mình đi thôi !

Nói đoạn, hai người liền lẫn lộn vào số khách bộ hành chung quanh.

Tại dãy phòng phía Đông trong Cao Thăng khách điếm, Vân Mộng Bình đang nằm yên trên giường, sắc mặt tái nhợt, mái tóc rối bời. Bên ngoài vầng trăng sáng đang lơ lửng trên nền trời cao, chiếu rọi ánh bạc vào cửa sổ.

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn đăm đăm vào vầng trăng rồi cất tiếng than khẽ nghe thực não ruột.

Khắp trong người nàng đang bị mười ba vết thương do những luồng chưởng lực âm độc gây ra. Những viên thuốc của nàng mang theo chi?

uống đỡ để cho vết thương khỏi trầm trọng hơn, chứ phần thương thế vẫn không hề thuyên giảm. Nàng cảm thấy khắp người hết sức đau đớn, thân thể đều kiệt lực, mỗi ngày đều ụa ra hai lần máu bầm.

Bỗng nhiên, nàng trông thấy có một bóng người thấp thoáng ngoài cửa sổ, bước nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Vân Mộng Bình hết sức kinh hãi, chú ý nhìn kỹ bóng người ấy thì kinh hoàng kêu lên :

- Lư thiếu gia !

Thì ra người ấy chính là Lư Thế Xuân.

Trong đôi mắt của Lư Thế Xuân lúc ấy đang chiếu ngời những tia sáng sâu hiểm, nhưng chỉ trong thoáng chốc thì tia sáng ấy đã mất ngay, hiện sắc tươi cười :

- Đúng thế, tôi chính là Lư Thế Xuân đây !

Y từ từ bước tới, rồi nói tiếp :

- Xem ra cô đang bị trọng thương rất nặng, vậy ai đã gây ra thương tích cho cô thế ?

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo nạt :

- Thiếu gia có muốn nói gì thì hãy ngồi yên trên ghế kia mà nói, thiếu gia đến đây có ý định gì ?

Lư Thế Xuân thầm nghĩ :

“Dù ngồi ở đâu, thì cô ta cũng không thoát khỏi tầm chưởng của mình !” Vì nghĩ thế, nên y bèn bước thẳng đến chiếc ghế đặt nơi góc tường ngồi xuống, hỏi :

- Còn tiểu thư nhà cô đâu ?

- Chỉ trong chốc lát đây là cô ấy sẽ trở về !

- Cô ấy đi đâu thế ?

- Thất Tinh Bảo !

Lư Thế Xuân sửng sốt một lúc, bỗng nhướng cao đôi mày cười nói :

- Có phải Vân cô nương định phỉnh gạt tại hạ không ?

Vân Mộng Bình giận dữ nói :

- Ai phỉnh gạt thiếu gia làm gì ? Trong người tôi đang bị trọng thương đến mười ba chỗ do luồng chưởng lực âm độc gây ra, chính là vì những người che mặt trong Thất Tinh Bảo vây đánh !

Lư Thế Xuân nói :

- Tiểu thư nhà cô đến Thất Tinh Bảo có chuyện gì ?

- Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long kinh và Ngô Câu kiếm !

- Đều ở cả trong bảo ấy sao ?

Vân Mộng Bình lạnh lùng đáp :

- Nghe đồn đại như thế ? Có lẽ Lư công tử đến Lạc Dương cũng chính là vì những bảo vật đó ?

Lư Thế Xuân gật đầu nói :

- Lẽ tất nhiên là vì chúng. Nhưng...

Nói đến đây, bỗng trên nét mặt của y hiện lên một nụ cười âm u sâu hiểm rồi tiếp :

- Nhưng theo tại hạ được biết thì tiểu thư nhà cô hiện không có mặt ơ?

thành Lạc Dương. Vậy cô ấy đi đâu, cô nên nói thật cho tôi nghe thì hay hơn, bằng không...

Vân Mộng Bình giận dữ nói :

- Bằng không thì thiếu gia định làm gì ?

Vân Mộng Bình biết từ bấy lâu, Lư Thế Xuân đang thèm rỏ dãi trước sắc đẹp của hai chủ tớ nàng, nhưng khổ nỗi vì võ công của y còn thua sút hơn Huỳnh Ỷ Vân, nên chỉ ngoan ngoãn cầu xin tình thương nơi Huỳnh Ỷ Vân chứ không dám làm hỗn. Y đã hứa là sẽ suốt đời phục vu.

cho Huỳnh Ỷ Vân và lòng dạ chẳng bao giờ thay đổi.

Lúc ấy, Lư Thế Xuân cất giọng sâu hiểm cười :

- Chẳng định gì cả. Tại hạ có mang linh dược theo người nên muốn xem qua thương thế của cô nương để lo việc chữa trị giúp cho mà thôi !

Nói dứt lời, y đứng lên và từ từ bước tới.

Vân Mộng Bình trông thấy thế, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Nàng biết Lư Thế Xuân không phải có ý tốt, nên nạt :

- Hãy đứng yên lại ! Nam nữ thụ thụ bất thân, thiếu gia có biết hay chăng ?

Lư Thế Xuân nói :

- Đấy là trong trường hợp bình thường, chứ trong trường hợp nguy cấp thì người ta phải châm chước ! Việc ấy Vân cô nương đâu lại không biết ? Hơn nữa, tâm ý của tại hạ ra sao, thì với sự thông minh của Vân cô nương cũng đã biết rồi, không cần nhọc tại hạ phải giải thích dài dòng !

Vừa nói, y vừa bước từng bước một về chiếc giường.

Vân Mộng Bình lộ vẻ sợ hãi, sắc mặt lại càng tái nhợt hơn. Nàng thấy trong khung cảnh này thực chết đi còn hơn phải muốn sống, nên ca?

đôi mắt bỗng tối sầm lại.

Lư Thế Xuân bước đến chiếc giường, cất tiếng cười khẽ, sắc mặt to?

ra rất vui thích, đôi mắt chiếc ngời lửa dục. Y nhanh nhẹn thò cánh tay mặt ra, giở chiếc mền mỏng của Vân Mộng Bình sang một bên, khiến thân hình kiều diễm chỉ mặc có một lớp y phục lót mỏng của

nàng hiện rõ ra dưới mắt y. Những đường cong tuyệt mỹ trên thân hình Vân Mộng Bình đều lộ rõ không còn sót một nơi nào.

Vân Mộng Bình buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng và suýt ngất lịm đi. Nàng cất giọng run run nói :

- Thực không ngờ.... ngươi lại là.... một loài cầm thú.... có mặt người mà thôi !

Lư Thế Xuân cười nhạt nói :

- Cô nương, tại hạ thương yêu cô đã từ lâu rồi !

Nói đoạn, y bèn thò cánh tay mặt ra, mở những hạt nút áo trước ngực nàng.

Vân Mộng Bình vừa cuống quít, vừa tức giận, nên ngất lịm đi lúc nào không biết.

Trong khi Lư Thế Xuân đang quá thích chí và quên tất cả chung quanh, thì bất thần cảm thấy nơi cổ mình bị năm chiếc móc thép bấu chặt lấy, thủng vào ả da thịt, rồi nghe ở sau ót có một tiếng người gằn giọng quát :

- Đồ dâm đãng, còn thua cả cầm thú, thực lẽ trời nào có tha cho ngươi được !

Vì quá đau đớn, nên y phải gào lên một tiếng thảm thiết. Trong khi đó, y lại cảm thấy phía dưới nách của mình bị đối phương điểm mạnh bảy chỉ, khiến võ công đều bị phế trừ cả, nên không khỏi kinh hoàng thất sắc, ngã khụy xuống đất.

Khi hắn ngửa mặt nhìn lên thì trông thấy trước mặt hắn có một lão già mặc áo nâu đang trợn mắt giận dữ nhìn vào y chòng chọc.

Ngoài ra lại còn có một lão bà đang đứng bên cạnh. Lúc ấy, lão già kia đã gằn giọng :

- Lư Thế Xuân, ngươi có biết lão phu là ai không ?

Lư Thế Xuân nghe qua giọng nói rất giống giọng nói của Đồ Lôi, nên không khỏi kinh hoàng sửng sốt.

Chương 31: Rồng Ẩn Non Cao

Lư Thế Xuân ngửa mặt lên cười đau đớn nói :

- Đồ đàn chủ, thuộc hạ chẳng hề có xúc phạm đến kỷ luật của môn phái, thế tại sao lại trừng trị nặng nề như vậy ?

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói :

- Lư Thế Xuân, ngươi sai rồi ! Vân Mộng Bình là người mà bản giáo đang cần tới rất gấp. Trình Nam Giang đã chịu mệnh lệnh của bản chức mang nàng đến để yên tại Cao Thăng khách điếm, chờ bản chức đến để định liệu. Trong khi đó, công việc của ngươi, ngươi lại không làm, lẻn vào đây thấy sắc sanh dâm ! Nên biết, những người của bản giáo phái đi ra ngoài, ai có nhiệm vụ nấy. Trong trường hợp tò mò tìm hiểu việc làm của người khác thì sẽ bị tội chết, chứ sao lại nói là không xúc phạm đến giáo quy ?

Lư Thế Xuân nghe thế thì thấy dù hối hận cũng cũng không còn kịp nữa. Tuy nhiên, y vẫn chưa nản lòng, nói tiếp :

- Thuộc hạ đã biết lỗi rồi, vậy đàn chủ có thể cho thuộc hạ một cơ hội lập công chuộc tội hay không ?

Đào Gia Kỳ gằn giọng nói :

- Bản chức chấp pháp không hề vị nể ai cả, đã quyết định rồi thì không còn thay đổi được !

Nói đoạn, chàng liền vung một ngón tay điểm nhanh như chớp vào "Huyền cơ huyệt" của Lư Thế Xuân. Tức thì, Lư Thế Xuân liền ngã ra hôn mê bất tỉnh.

Đào Gia Kỳ nói :

- Nhân từ đối với kẻ địch tức là tàn nhẫn đối với mình ! Lư Thế Xuân, ngươi chớ oán trách ta là độc ác !

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Đệ đệ còn ở đó lải nhải làm gì ? Sao lại chưa mau đến xem bệnh tình của Vân cô nương như thế nào ?

Đào Gia Kỳ liếc mắt nhìn, thấy lồng ngực no tròn của Vân Mộng Bình lộ ra ngoài một nửa, trắng mịn như mỡ đông, nên tâm thần không khỏi xao động, vội vàng nói :

- Quỳnh tỷ, tiểu đệ không tiện xem thương thế cho cô ấy, xin nhọc sức Quỳnh tỷ giúp cho được không ?

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười nói :

- Chớ giả vờ đứng đắn, nếu không có mặt tôi ở đây thì chẳng phải đệ đệ có cơ hội tỏ tình thương yêu tha thiết ?

Đào Gia Kỳ không khỏi bừng nóng đôi lỗ tai, do dự không chịu bước tới.

Tô Chỉ Quỳnh trách :

- Sao đệ đệ lại có vẻ do dự như thế ? Trông thấy người ta nguy cấp mà không cứu, trong lòng có thể chịu được hay sao ?

Vân Mộng Bình vì vừa rồi quá sợ hãi nên đã ngất lịm đi, nhưng giờ đây đã từ từ tỉnh trở lại, đôi tai đã nghe được những lời nói qua lại của Tô Chỉ Quỳnh nên vụt mở to đôi mắt đã lờ mờ ra, trông thấy hai người đứng trước giường, mặt mày đều lạ hoắc, nên không khỏi giật mình sửng sốt.

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói :

- Vân cô nương đã tỉnh lại rồi ! Kỳ đệ, sao đệ đệ lại chưa chịu chữa trị vết thương cho Vân cô nương !

Vân Mộng Bình cất giọng trong trẻo, kêu to :

- Tô tỷ tỷ, chị đấy à ?

Mặt nàng tràn sắc vui mừng, chống tay định ngồi dậy, nhưng bỗng nhận thấy áo mình đã bị mở nút, lồng ngực đã lộ một nửa ra ngoài, nên không khỏi đỏ mặt tía tai, vừa tức giận vừa thẹn thuồng. Bởi thế, nàng bất giác hộc ra một ngụm máu tươi đỏ ối.

Đào Gia Kỳ biết nàng bị hộc máu như thế thì khí huyết trong người sẽ bị cuồng loạn, nếu không chữa trị ngay thì thương thế sẽ trầm trọng hơn lên, hết sức nguy hiểm. Do đó, chàng nhanh như chớp, vung chỉ điểm thẳng vào "Nhũ trung huyệt" của nàng.

Vân Mộng Bình không khỏi bắt rùng mình và cảm thấy từ đầu ngón tay của Đào Gia Kỳ có một luồng hơi nóng truyền vào cơ thể nàng rồi chạy đi khắp các kinh mạch.

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười, rồi quay người bước đi khỏi phòng, tỏ ra rất hiểu biết.

Đôi má của Vân Mộng Bình bừng đỏ, đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ trách :

- Sao anh không chịu lấy ta đi ? Nếu thế thì chớ trách tại sao tôi mắng anh đấy !

Đào Gia Kỳ biết tính người con gái thường hay thẹn thuồng, nũng nịu, nên nghiêm sắc mặt nói :

- Vân cô nương chớ nên nói chuyện, mà nên vận dụng chân lực trong người để tự đuổi chất độc ra khỏi cơ thể, hợp lực với tại hạ làm cho việc chữa trị càng có hiệu qua nhanh hơn !

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt Đào Gia Kỳ, nhưng Đào Gia Kỳ không dám nhìn thẳng lại mà cúi mặt nhìn về nơi khác, cố ý tránh đi.

Bên ngoài cửa sổ, gió thổi cành lá kêu xào xạc, nhưng bên trong gian phòng thì im phăng phắc không hề nghe tiếng động.

Độ nửa giờ sau, Đào Gia Kỳ thở phì ra một hơi dài, thu ngón tay lại và đứng lên, thong thả nhếch mép nói :

- Tại hạ nhận thấy trong người cô nương đang có mấy vết nội thương khác nhau, vậy nếu cô nương thấy không có điều gì bất tiện, thì hãy để tại hạ được xem xét qua được không ?

Vân Mộng Bình đỏ bừng sắc mặt, thẹn thuồng nói :

- Nào ai biết được đấy là anh có dụng tâm gì ? Nhưng tôi đã là người của anh rồi thì tùy anh muốn làm gì cũng được !

Nói dứt lời, nàng liền khẽ nhắm đôi mắt lại.

Đào Gia Kỳ không khỏi ngạc nhiên, thầm than một tiếng dài, rồi thò tay về phía trước...

Qua một lúc lâu sau, Vân Mộng Bình mới lên tiếng nói :

- Anh không biết tiểu thư hiện giờ cũng đang bị trọng thương rất nguy kịch hay sao ?

Đào Gia Kỳ giật nảy mình, cuống quít lên tiếng hỏi :

- Cô.... Cô ấy.... làm sao rồi ?

Vân Mộng Bình tươi cười nói :

- Quả nhiên đúng như lời Tô tỷ tỷ đã nói, là anh mãi cho đến hiện nay vẫn còn thầm yêu tiểu thư nhà tôi.... !

Đào Gia Kỳ không khỏi khẽ biến sắc mặt.

Vân Mộng Bình lại tiếp :

- Lúc bấy giờ nếu không được cấp cứu thì tiểu thư tất sẽ ngọc nát châu chìm!

Viên thuốc "Cửu chuyển phản hồn đơn" của Tô tỷ tỷ tặng cho, lệnh tôn của tiểu thư không nỡ uống, mà bắt buộc tiểu thư phải uống trước...

Đào Gia Kỳ trước tiên lộ sắc lo lắng nặng nề, nhưng nghe đến đây thì thở phì một hơi dài nhẹ nhõm.

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn chàng một lượt nói :

- Chưa hết đâu, anh chớ vội mừng ! Trong khi đó, vì tiểu thư đã xem nhẹ cái chết, nên nghiến chặt đôi hàm răng, nhất định không chịu uống viên thuốc ấy !

Ông cụ trông thấy thế nên bất đắc dĩ phải thừa lúc tiểu thư không để ý, nhanh tay điểm huyệt hôn mê trên người của tiểu thư, rồi cạy răng bỏ viên thuốc vào miệng tiểu thự Tuy mạng sống của tiểu thư đã được cứu nguy, nhưng trái lại, bệnh tình của ông cụ lại có vẻ trầm trọng hơn, hiện nay đang trong hồi nguy kịch như chỉ treo mành chuông. Hơn nữa, huyệt đạo hôn mê mà tiểu thư bị điểm vẫn chưa được giải trừ.... !

Đào Gia Kỳ cảm thấy như đang bị một phiến đá to đè nặng trên cõi lòng, cất giọng cuống quít nói :

- Tại sao lại lạ thế ? Nguyên do việc ấy là đâu ? Cô nói không đầu không đuôi gì cả, thực làm cho tại hạ quá sốt ruột mất !

Vân Mộng Bình nũng nịu nói :

- Thì hãy thong thả để cho tôi nói hết đã ! Sở dĩ ông cụ chưa chịu giải trừ huyệt đạo hôn mê cho tiểu thư là vì biết tiểu thư có tính tình cứng rắn, khi tỉnh lại trông thấy cha già của mình không còn thuốc gì cứu chữa được, thì chắc chắn sẽ tìm lấy cái chết chứ không khi nào chịu sống yên ! Chính vì lẽ ấy, lại rất có thể gây thành một trận phong ba trong giới giang hồ. Trong khi đó, thì thủ pháp của ông cụ lại có một không hai trong thiên hạ, nên ngoài ông cụ ra, không ai có thể giải trừ huyệt đạo được cho tiểu thư cả !

Đào Gia Kỳ sốt ruột nói :

- Nếu như vậy thì đến giờ phút này, Huỳnh cô nương vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh hay sao ?

Vân Mộng Bình nói :

- Thì ai bảo không phải đâu ? Nếu nói hết đầu đuôi thì chính là do một số người che kín mặt đã kéo đến đoạt thanh kiếm và pho kinh.... Ôi ! Việc này nói ra thật dài dòng. Số người che mặt ấy khi kéo đến nơi thì tôi và tiểu thư mới hay được. Tiểu thư vì không muốn để cho ông cụ phải bị lâm nguy một lần nữa, nên đã cõng cha già tìm nơi lẩn trốn, để một mình tôi ở lại đương cự với kẻ địch! Giữa lúc tôi bị lâm nguy thì tiểu thư cũng kịp thời trở lại tiếp tay. Tuy cô ấy đã đánh trọng thương liên tiếp một số người, nhưng cuối cùng vì ít, không thể đối địch lại với số đông, hơn nữa, số người che mặt ấy võ công đều rất cao cường, nên tiểu thư đã bị trúng trên mười vết thương nặng nề. Số người che mặt kia, khi đã lấy được thanh kiếm và pho kinh thì sợ hai chúng tôi liều mạng tranh đoạt lại nên mới kéo nhau bỏ chạy đi cả !

Đôi mày lưỡi kiếm của Đào Gia Kỳ cau lại, nói :

- Xem ra số người che mặt trong Thất Tinh Bảo và số người che mặt đến cướp đoạt pho kinh và thanh kiếm vừa rồi tuy hai mà một, tuy một mà hai đó !

Nhưng tại sao Vân cô nương lại mạo hiểm một cách liều lĩnh như thế ?

Vân Mộng Bình có vẻ bực mình, nói :

- Chuyên ấy mà anh lại không hiểu hay sao ? Ông cụ Ở nhà đã có truyền dạy cho tôi mấy thế võ tuyệt kỹ và bảo tôi phải cố gắng tìm lại cho được pho kinh và thanh kiếm, trước khi ông ấy nhắm mắt lìa bỏ cõi đời, hầu làm cho tiểu thư bớt tức giận, đồng thời, cũng để tránh đi mối đại họa cho cả giới giang hồ !

Đào Gia Kỳ cất tiếng than rồi nói :

- Lòng yêu thương con cái của bậc cha mẹ thực hết sức là chu đáo, tế nhị !

Vân Mộng Bình lúc ấy trong người đang bị trúng chín chưởng âm độc và năm mũi ám khí hình thù như hạt táo. Đào Gia Kỳ đã lấy ra tất cả những ám khí trong người nàng, rồi cho nàng uống linh dược, chữa cho nàng bình phục hẳn.

Vân Mộng Bình hết sức thẹn thuồng, nói :

- Anh hãy ngoảnh mặt đi nơi khác để tôi mặc y phục lại đã !

Đào Gia Kỳ nghe theo lời, quay mặt đi, nhưng đôi tai vẫn nghe tiếng Vân Mộng Bình mặc y phục xột xoạt. Đôi mắt của chàng nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, đắm chìm trong những ý nghĩ miên man...

Bỗng khi ấy, chàng nghe có một tiếng nạt trong trẻo, nên vội vàng quay người trở lại, trông thấy Vân Mộng Bình đang vung chưởng giáng xuống người Lư Thế Xuân. Bởi thế, chàng nhanh nhẹn vung năm ngón tay ra như chớp, chụp cứng lấy cánh tay phải của Vân Mộng Bình lại nói :

- Cô nương, để người này lại còn có việc dùng rất quan trọng, xin cô nương hãy nể mặt tôi tha chết cho hắn !

Vân Mộng Binh giận dỗi nói :

- Giữa anh và tôi có vẻ ngày càng khách sáo hơn, cứ mở miệng ra là xưng cô nương tại hạ, thực khiến người ta nghe đến phát chán !

- Thế à ?

Bên ngoài gian phòng bỗng có tiếng cười giòn nổi lên :

- Anh ấy chẳng những đối với cô như thế, mà đối với tôi đây cũng có vẻ ngày càng khách sáo hơn !

Câu nói chưa dứt thì Tô Chỉ Quỳnh cũng vừa từ ngoài bước vào, lên tiếng nói tiếp :

- Cậu ta kể từ khi trông thấy được mặt của Vân muội muội và Huỳnh muội muội thì chẳng khác gì mất hồn mất vía, lúc nào cũng có vẻ không vui, chẳng hề trông thấy tươi cười bào giờ. Bởi thế, tôi cũng phát chán quá rồi !

Đào Gia Kỳ nói :

- Quỳnh tỷ, sao chi.... ?

Đôi mày liễu của Tô Chỉ Quỳnh liền nhướng cao nói :

- Có lẽ nào lời nói của tôi không đúng hay sao ?

Vân Mộng Bình đỏ bừng sắc mặt nói :

- Tô tỷ tỷ, sao chị lại trêu cợt em như thế ?

Ngay lúc đó, bỗng ngoài sân có tiếng chéo áo giũ nhẹ trong không khí và tiếng bước chân bước khẽ xuống đất, rồi lại nghe có giọng nói của Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang vọng đến :

- Đồ đàn chủ có mặt ở đây không ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Xin Trình đại hiệp hãy bước vào !

Liền đó, từ bên ngoài cửa lục đục bước vào một số đông người, gồm co Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên, Xuyên Trung Tam Xú, ác Di Lặc Trúc Tây và Phi Hồ Tướng Kiệt. Bọn họ

đều cải trang thành những người bình dân buôn bán.

Phi Hồ Tướng Kiệt vừa liếc mắt nhìn qua, trông thấy Lư Thế Xuân đang nằm trên đất thì không khỏi kinh hãi nói :

- Lư thiếu hiệp tại sao.... ?

Đào Gia Kỳ hạ giọng nói :

- Cậu ấy đã bị người trong Thất Tinh Bảo ám hại mới ra nông nỗi như thế !

Tướng Kiệt trông thấy sắc mặt của Đào Gia Kỳ quá nghiêm nghị nên cũng kiêng sơ không dám hỏi nữa.

Trình Nam Giang nói :

- Đồ đàn chủ, hôm nay lại có mấy môn hạ của phái Côn Luân không hiểu vì lẽ gì lại nằm chết bên cạnh Mật Phi Từ, chắc chắn lại do số người trong Thất Tinh Bảo gây ra. Bởi thế, hiện nay các cao thủ hai phe hắc bạch đang có mặt tại Lạc Dương bàn luận là tạm lách ra những vùng thôn quê một thời gian !

Đào Gia Kỳ trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc nói :

- Theo tôi phán đoán thì Lữ Khưu Mộ Bình và bảo chủ Thất Tinh Bảo nhờ vào sự tiếp tay của số người che mặt ấy đang mưu toan thực hiện một âm mưu gì to tát, chắc chắn không vì việc các cao thủ trong hai phe hắn bạch tạm lách xa về vùng quê mà chịu để yên đâu. Tuy nhiên, nếu làm như thế thì có thể tránh được một cuộc xô xát bùng nổ ngay trước mặt. Chúng ta hãy đứng yên để chờ mọi sự diễn biến. Đồ mỗ hiện nay đang bận việc gấp, cần phải đi đến một địa điểm khác, hơn nữa, cũng cần phải tìm thuốc chữa trị cho Lư Thế Xuân. Do đó, đợi khi Đồ mỗ trở về thì sẽ định liệu kế hoạch đối phó sau.

Nói đến đây, chàng quay lại nhìn thẳng vào Tướng Kiệt nói tiếp :

- Tướng lão sư, ông là người có tài đánh cắp như quỉ thần, tên tuổi vang lừng trong võ lâm, nay Đồ mỗ có việc muốn nhờ cậy đến...

Tướng Kiệt nghe khen không khỏi kinh hoàng nói :

- Tôi không dám nhận những lời khen ngợi ấy, vậy đàn chủ có việc gì cứ dạy cho biết, dù phải lội vào nước sôi lửa đỏ, tại hạ cũng không chối từ !

Đào Gia Kỳ gật đầu nói :

- Tôi phiền đến Tướng lão sư dùng tài thần thâu, lẻn vào Thất Tinh Bảo đánh cắp đồ vật của bọn thủ hạ trong ấy, hầu gây ra sự nghi kỵ giữa chúng với nhau.

Việc này phải giữ kín đáo tuyệt đối, không nên để cho kẻ địch biết được. Hơn nữa, cũng không thể ỷ vào tài nghệ cao cường mà ra tay một cách liều lĩnh. Trái lại, phải hành động cho kỹ lưỡng, lợi dụng cho được sơ hở của địch !

Một việc khó khăn như thế này mà lại giao cho Tướng Kiệt thi hành nên lão ta không khỏi cau mày luống cuống.

Đào Gia Kỳ có đôi mắt hết sức lanh lợi, nên vừa nhìn qua sắc mặt của Tướng Kiệt bèn mỉm cười nói :

- Nếu Tướng lão sư cảm thấy khó khăn thì bản chức cũng không ép buộc lão sư phải làm chuyện ấy !

Phi Hồ Tướng Kiệt vì vừa rồi đã lỡ nói là dù cho có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không chối từ, nên giờ đây dù trong lòng đang thầm ái ngại nhưng bề ngoài không thể tỏ ra do dự, bèn xuôi tay khẳng khái nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh và sẽ tìm cách đột nhập vào Thất Tinh Bảo !

Đào Gia Kỳ nhìn về số người của Trình Nam Giang nói :

- Các vị lão sư hãy tạm theo kế hoạch cũ, chờ tại hạ quay trở về rồi sẽ hay.

Nhưng riêng Lư Thế Xuân vừa bị tại hạ điểm huyệt ngủ, trong vòng mười ngày hoặc nửa tháng không hề nguy hại gì đến tính mạng cả, xin các vị hãy trở về yên nghỉ !

Trình Nam Giang liền thò tay chụp lấy Lư Thế Xuân rồi cùng những người khác cáo lui bước ra ngoài.

Vì đề phòng bọn người trong Thất Tinh Bảo nhận được diện mục của Vân Mộng Bình nên Tô Chỉ Quỳnh đã giúp nàng hóa trang thành ra một người đàn bà đứng tuổi, Xong đâu đấy, ba người liền lao mình qua khỏi vách tường, men theo những ngõ vắng chạy thẳng ra phía vách thành. Lúc ấy đã vào khoảng canh tư, bóng trăng đã ngả về Tây, gió đêm mát lạnh, thổi tan sự nóng bức của buổi ban ngày. Hàng vạn nhà cửa lầu đài ở thành Lạc Dương đang nằm ngủ im lìm dưới bóng trăng sáng, khoác lên một màn sương mỏng, trông thực xinh đẹp vô cùng.

Ba người vượt lên đến tường thành, nối gót nhau đứng yên trên vách cao.

Bỗng ngay lúc ấy, bất thần có mấy tiếng cười lạnh lùng, sâu hiểm bay theo gió vọng đến tai. Tức

thì, từ trong bóng tối lao vút ra năm bóng đen, nhắm ngay trước mặt ba người lướt thẳng tới.

Ba người cùng đưa mắt nhìn lên, thì thấy đó là năm người mặc áo đen và che kín mặt, tà áo không ngớt phất phơ trong gió, im lặng không hề lên tiếng nói gì cả.

Thoạt nhìn qua, thực họ chẳng khác nào năm cái bóng ma, khiến ai trông thấy cũng phải bắt rùng mình rởn óc.

Đào Gia Kỳ đưa mắt quét qua năm người một lượt nói :

- Năm vị chận lấy đường chúng tôi là có ý định gì ?

Một người che mặt cất giọng lạnh lùng :

- Ba vị định đi về đâu, xin cho chúng tôi được biết ?

Đôi mày của Đào Gia Kỳ liền nhướng cao, to tiếng cười nói :

- Chẳng phải các ông gửi thiếp cảnh cáo chúng tôi, bảo phải rời bỏ thành Lạc Dương hay sao ? Thế vì lẽ gì chúng tôi đi rồi thì các ông lại chận đường ?

Những người che mặt ấy không khỏi sửng sốt đành phải câm miệng. Thực ra bọn họ đến đây chỉ là để truy tầm hung thủ đã sát hại ba đồng đảng của họ hồi chiều, đồng thời chính họ cũng là số người đã bắt sống Lưu Thiện Phiêu và ném những lá cờ chiêu hồ để dọa Thiên Sơn Tam Hữu trên đường đi về thành Lạc Dương mà Đào Gia Kỳ đã gặp.

Ngay lúc ấy, bỗng lại có một bóng đen từ xa bay thoắt đến. Khi bóng đen ấy vừa đứng yên thì liền đưa tay lên chỉ thẳng vào Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh gằn giọng nói :

- Chính hai người này đã cùng đi chung với Thiên Sơn Tam Hữu đấy !

Đào Gia Kỳ không đợi cho người ấy nói dứt lời, nhanh nhẹn tràn ngay tới, vung cánh tay mặt lên nhanh như điện chớp, giương chỉ điểm thẳng vào Hầu kết huyệt của đối phương !

Thế võ của chàng vô cùng kỳ tuyệt, ra tay lại hết sức nhanh nhẹn, nên đầu ngón tay vừa điểm đến nơi thì người che mặt mới hay kịp.

Nhưng người che mặt đó liền cất tiếng "hừ" giận dữ, rồi nhanh như chớp, lách mình tránh ngang, vung chưởng phải lên, dùng thế "Lược Vân Kiến Nguyệt" đánh xéo về cánh tay vừa công đến của Đào Gia Kỳ.

Tức thì, kình phong bén nhọn liền cuốn tới, rít gió nghe vèo vèo.

Tài nghệ của Đào Gia Kỳ hết sức cao tuyệt, nên dù người che mặt ấy lách người tránh ngang, song chàng vẫn bám sát theo như hình với bóng. Trông thấy đối phương phản công trở lại, thì chàng liền nghiêng mình tránh khỏi luồng chưởng phong của địch, rồi biến chỉ thành chưởng, vận dụng "Giáng ma chưởng lực" đè mạnh xuống...

Thế là qua một tiếng kêu "bình", luồng chưởng lực của chàng đã giáng trúng lồng ngực của người che mặt.

Tuyệt học của Đạt Ma Tổ Sư có một uy lực mạnh mẽ vô song, nên khi luồng chưởng lực đã đánh trúng, khiến cho tâm mạch của đối phương bị đứt, ngã lăn ra đất chết tốt.

Năm người che mặt khác trông thấy đồng đảng bị chết quá thảm thiết, thì hết sức giận dữ, đồng thanh quát to rồi ùn ùn tràn tới tấn công Đào Gia Kỳ.

Vân Mộng Bình trông thấy thế, lo sợ Đào Gia Kỳ không đối địch nổi với số đông, nên liền vung hai cánh tay lên, định tràn tới tiếp tay chàng...

Nhưng bỗng nàng cảm thấy cổ tay của mình bị siết cứng lại !

Thì ra, Tô Chỉ Quỳnh đã kịp thời ngăn nàng, không cho tràn tới. Lúc ấy, năm người che mặt kia chỉ mới lao tới được nửa đường, thì bỗng đua nhau gào lên thảm thiết, rồi thân người bị hất bắn ra ngoài vách thành, rơi xuống đất.

Những tiếng gào thảm thiết ấy vang dội cả một vùng ngoại ô, bay lâng lâng trên không, nghe vô cùng khủng khiếp.

Đào Gia Kỳ liền nhanh nhẹn lướt tới trước mặt hai cô gái vội vàng nói :

- Chúng ta hãy đi mau !

Nói đoạn, chàng nhanh như chớp, thò tay ra chụp lấy cổ tay của hai cô gái, rồi cùng một lúc lướt thẳng ra phía ngoại ô như một luồng gió. Họ trông thấy xác chết của năm người che mặt kia nằm ngổn ngang giữa cỏ dại. Ba người liền cất tiếng cười nhạt, rồi lại tiếp tục bỏ chạy đi như bay.

Thì ra vừa rồi Đào Gia Kỳ đã nắm s½n trong tay năm mũi ám khí mà chàng đã lấy được từ trong người của Vân Mộng Bình. Chàng đoán biết, khi năm người che mặt đó trông thấy tên đồng đảng chết thảm thiết, thì tất sẽ tràn tới tấn công.

Quả nhiên mọi việc xảy ra đúng như những dự liệu của chàng, nên năm người che mặt vừa mới di động thân hình, thì chàng đã nhanh như chớp tung năm mũi ám khí hình hạt táo ấy ra...

Thủ pháp của chàng hết sức chính xác, nên năm mũi ám khí ây đều xuyên thẳng qua ngực của đối

phương, khiến bọn họ ngã lăn ra chết không kịp trối.

Sau đó, cả bọn ba người tiếp tục đi bất kể ngày đêm, khát uống nước, đói ăn lương khô, không nghỉ ngơi mà chỉ lo đi tới mãi, nên sau hai ngày hai đêm họ đã đến sườn núi Mông Sơn rồi.

Lúc bấy giờ, trời đã hoàng hôn, ráng chiều đỏ rực. Dãy núi nhấp nhô chạy dài vô tận, gió thổi lá reo rì rào khắp nơi.

Vân Mộng Bình dẫn Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh tiến vào một khe núi sâu, hai bên vách đã cao chọc trời, cây cổ thụ mọc um tùm rậm rạp, dây leo phủ kín khắp nơi, không còn trông thấy được ánh sáng mặt trời.

Trong sơn cốc ấy lại có vô số những tảng đá kỳ hình dị tướng, hơn nữa, tiếng thác đổ ầm ầm như sấm không dứt bên tai. Cả ba người đều sử dụng đến thuật khinh công, nhảy theo mỏm đá chạy tới như bay.

Đường đi quanh co khúc khuỷu, nên chẳng biết học chạy đã được bao xa.

Chẳng bao lâu họ trông thấy có một ngọn núi cao đứng cô độc một mình. Trên lưng chừng ngọn núi ấy có một ngọn thác màu trắng bạc, đổ thẳng xuống vực sâu, tiếng ầm ầm nghe đinh tai nhức óc.

Vân Mộng Bình đưa tay chỉ lên đỉnh núi nói :

- Ông cụ và tiểu thư đã dời đến ẩn kín tại ngọn núi này. Ôi ! Chẳng rõ hiện giờ bọn họ ra sao ?

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Người ngay thì mạng lớn, vậy Bình muội muội chớ nên quá lo âu !

Ba người lại ra sức chạy nhanh hơn, nên chẳng bao lâu đã đến chân ngọn núi.

Tại đấy có một đầm nước trong veo một màu xanh biếc, trông rõ đến tận đáy.

Con thác từ trên đổ xuống ào ào, bắn tung tóe những bọt nước nhỏ, chẳng khác nào những viên ngọc, mờ mịt khắp nơi, tạt vào mặt mọi người hết sức mát mẻ.

Tiếng thác đổ ầm ầm lại nghe càng to hơn, vang rền cả núi đồi. Cảnh trí nơi này quả thực là hùng vĩ.

Ngọn núi này nằm giữa trăm nghìn ngọn núi bao vây chung quanh, nên đưa mắt nhìn khắp bốn bên thấy toàn chóp núi trùng trùng điệp điệp, một màu xanh um vô cùng đẹp. Tô Chỉ Quỳnh khẽ cau đôi mày liễu nói :

- Tại sao lại không trông thấy một con đường mòn nào đi lên núi cả ?

Vân Mộng Bình đưa mắt nhìn Tô Chỉ Quỳnh một lượt nói :

-Chính vì lẽ ấy nên tiểu thư mới chọn ngọn núi cô độc này để ẩn mình. Tô tỷ tỷ, xin theo tiểu muội để vượt lên đỉnh !

Nói dứt lời thì nàng nhanh như một luồng điện chớp, nhắm ngay một lùm dây leo rậm rạp bên cạnh thác nước lao vút đến...

Tô Chỉ Quỳnh và Đào Gia Kỳ liền nối gót chui vào sau. Họ trông thấy vách đá lồi lõm trơn trượt, nếu là người kém tài khinh công thì không dễ gì tiến bước được. Khắp chung quanh đâu đâu cũng cành lá rậm rạp, xanh um.

Mọi người đi lên đến nửa ngọn núi thì bỗng nghe từ trên đỉnh núi có tiếng quát to :

- Lũ chuột to gan nào lại dám xâm nhập vào đây ? Sao chưa chịu dừng bước lại !

Vân Mộng Bình nói :

- Đỗ hương chủ, tôi đây mà ! Bang chủ và lão chủ nhân có được bình yên không ?

Tức thì, ngay lúc ấy có một bóng người từ trên bay thoắt xuống. Người ấy mặt mày nhăn nheo, đôi mắt sáng quắc đầy vẻ oai vệ, cằm có râu dài, tuổi ngoài bốn mươi. Trong tay y đang siết chặt một lưỡi đao to bản. Y vừa nhìn thấy Vân Mộng Bình đã hóa trang thành một người đàn bà đứng tuổi thì không khỏi ngạc nhiên cười nói :

- Té ra là Vân cô nương ! Nếu Vân cô nương không lên tiếng thì suýt nữa tôi đây đã nhận lầm là lũ chuột nào xâm nhập, nên định ra tay rồi ! Trong khi ba vị vừa bước chân đến vùng Mông Sơn là cao thủ của bổn bang đã hay biết ngay.

Song vì họ không biết lai lịch của ba vị nên chỉ âm thầm theo dõi mà thôi. Tôi đã phái hai mươi bảy cao thủ trong bổn bang lo bảo vệ bang chủ rồi !

Nói đến đây, bỗng sắc mặt của hắn ta lộ vẻ lo lắng tiếp :

- Lão chủ nhân tuy vẫn còn cố gắng duy trì hơi thở, nhưng theo tôi thì sức khỏe của ngài có vẻ mỗi lúc một suy yếu hơn, còn sống được buổi sáng, không biết buổi chiều ra sao, bởi thế tôi hết sức lo buồn !

Vân Mộng Bình vội vàng nói :

- Đỗ hương chủ, giờ đây không có đủ thì giờ để tôi giới thiệu các vị này cho ông được biết, vì

phải lo đi chữa trị cho lão chủ nhân đã !

Nói dứt lời, nàng đưa tay khoát qua một lượt rồi nhanh nhẹn vượt thẳng lên đỉnh núi.

Trên ngọn núi cao gió thổi lồng lộng, mây trắng không ngớt nay qua, đây đó những cây tùng cổ thụ kỳ hình dị tướng mọc rải rác trông rất xơ xác. Mọi người đã thấp thoáng nhìn thấy một mái nhà tranh được dựng lên bên những cội tùng.

Vân Mộng Bình nhắm ngay nếp nhà tranh ấy lao vút tới. Đào Gia Kỳ và Tô Chỉ Quỳnh cũng nối gót theo sau. Họ trông thấy mái nhà tranh ấy có năm gian, dùng đá để xây tường, có chứa bốn cánh cửa sổ rộng rãi.

Ba người nối gót nhau bước vào gian phòng ngay chính giữa. Họ trông thấy nơi ấy có một lão già gầy đét đang ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Lão già ấy râu tóc bạc phơ, đôi má lõm sâu, chỉ còn một lớp da bọc xương mà thôi.

Chẳng cần ai giới thiệu mọi người cũng có thể biết được đây là người cha già của Huỳnh ỷ Vân. Lão ta đang mắc bệnh trầm trọng, nhưng đôi tai vẫn còn nghe được rõ ràng. Bởi thế, lão già liền cất giọng khàn khàn hỏi :

- Ai thế ? Có phải Vân nhi không ?

Vân Mộng Bình cất tiếng cười nói :

- Thưa chính tỳ nữ đây. Lão gia tử, hôm nay Vân nhi đã mời hai vị cứu tinh đến rồi !

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt trong veo chăm chú nhìn vào khuôn mặt của lão già, không hề chớp mắt. Nàng dường như nhận ra lai lịch của lão già ấy nên không khỏi ít nhiều lộ sắc kinh ngạc.

Lão già nghe câu trả lời của Vân Mộng Bình liền mở to đôi mắt ra. Đôi mắt của lão già đã lờ đờ, chậm chạp quét qua khắp ba người một lượt nói :

- Vân nhi tại sao ngươi lại cải trang như thế này ?

Vân Mộng Bình cất tiếng cười giòn nói :

- Nguyên nhân bên trong nói rất dài dòng ! Lão gia tử...

Nói đến đây nàng đưa tay kéo lấy Đào Gia Kỳ rồi tiếp :

- Vị này chính là người mà tiểu thư đã nói đến !

Dứt lời, nàng quay lại nhìn Đào Gia Kỳ nói :

- Tôi và Tô tỷ tỷ đi thăm tiểu thư, còn anh ở đây hãy gắng sức chữa trị cho lão gia tử. Nếu anh chữa không lành thì chớ mong gì được tiểu thư và tôi ngó ngàng đến anh nữa !

Lão già khẽ nạt :

- Chỉ giỏi nói bá láp !

Vân Mộng Bình bèn dẫn Tô Chỉ Quỳnh bước thẳng vào một gian phòng ở phía trái.

Đào Gia Kỳ chắp tay cúi người xá một xá thực sâu nói :

- Thưa lão tiền bối, mọi việc không nên chậm trễ, xin lão tiền bối hãy để cho vãn bối bắt đầu chữa trị !

Lão già đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt, cất tiếng than dài nói :

- Này con, già đây mắc bệnh nan y đã lâu ngày lắm rồi, nên sức khỏe đã hao mòn gần hết, hiện nay chẳng khác nào một ngọn đèn trước gió...

Đào Gia Kỳ nghe thấy tiếng nói của lão già quá yếu ớt, gần như muốn đứt quãng, nên vội vàng nói :

- Xin lão tiền bối chớ nên nói nhiều, vãn bối đã có mang "Cửu chuyển phản hồn đơn" đến đây, xin lão tiền bối hãy dùng trước, rồi vận dụng chân lực điều hòa hơi thở cho sức khỏe bình phục, sau cùng vãn bối mới bắt đầu chữa trị được!

Vừa nói, chàng vừa thò tay vào áo lấy ra một chiếc lọ ngọc, trút ra một viên Cửu chuyển phản hồn đơn" mùi thơm ngào ngạt.

Sắc mặt của lão già liền hiện lên một nét tươi cười, há miệng bỏ viên thuốc nuốt xuống nói :

- Này con, thực gia đây đã làm nhọc lòng con quá !

Nói đoạn, lão ta liền nhắm nghiền đôi mắt lại.

Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn bước ra phía sau lưng lão già thò chưởng mặt đè lên "Mệnh môn huyệt" của bệnh nhân rồi dồn chân lực tiếp sức cho lão ta điều hòa hơi thở trong người.

Lão già lộ vẻ kinh ngạc.

Gã đàn ông họ Đỗ đứng trước cửa thỉnh thoảng đưa mắt liếc nhìn đầy vẻ lo lắng.

Sau một khoảng thời gian độ dùng xong một chén trà nóng thì trên sắc mặt vốn tái nhợt của lão

già bỗng hiện lên màu máu đỏ. Lão ta mở mắt nói :

- Này con, con là một người am hiểu võ công tuyệt thế, đấy quả là một việc vượt ra ngoài sức tưởng tượng của già !

Đào Gia Kỳ nói :

- Vãn bối thực không dám nhận lời khen ấy của lão tiền bối !

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây trong bình sinh rất tự cao tự đại, từ trước đến nay chẳng hề khen ai một cách cẩu thả bao giờ ! Này con, giờ đây thì già đã có thể tự vận dụng chân lực trong người để lo việc chữa trị cho mình. Vậy con nên bước vào trong giải trừ huyệt đạo giúp cho tiểu nữ. Thủ pháp điểm huyệt của già là độc nhất vô nhị trong khắp cả võ lâm chẳng có mấy người có thể giải trừ được, những chắc chắn việc ấy không khó khăn gì đối với con cả !

Đào Gia Kỳ nghe thế liền nhận xét và thấy chân lực trong người của lão già đã bắt đầu điều hòa trở lại, mặc dù huyệt đạo chưa hoàn toàn thông suốt hẳn.

Tuy nhiên đấy không phải là một trở lực to, nên chàng liền thu chưởng mặt trở về nói :

- Nếu vậy thì vãn bối xin tuân mệnh bước vào trong !

Lão già nói :

- Điểm huyệt tuy mỗi người dùng một thủ pháp khác nhau, nhưng cái lý của nó vẫn là duy nhất, đấy chỉ là làm cho khí huyết trong người bị ngưng trệ lại một nơi nào đó thôi. Nhưng dù sao khi một con người huyệt đạo bị khóa đã lâu thì trong cơ thể tất cũng có sự thay đổi. Tiểu nữ tuy đã bị già chế ngự huyệt đạo lâu rồi, nhưng cũng may là nhờ có một viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" tiếp sức cho, nếu không thì đã mất mạng từ lâu. Con hãy đi nhanh đi !

Đào Gia Kỳ biết lão già thương yêu Huỳnh ỷ Vân còn hơn chính mạng sống của mình nữa. Câu nói của lão già là có ý bảo khéo cho chàng biết, Huỳnh ỷ Vân vì bị khóa huyệt đạo lâu ngày, cơ thể chẳng tránh khỏi có sự thay đổi, nên cần thận trọng trong việc làm. Do đó, chàng cũng không dám chậm trễ, bèn nhanh nhẹn bước thẳng vào gian phòng phía trái.

Đến nơi, chàng trông thấy Huỳnh ỷ Vân mặc một bộ y phục lụa trắng như tuyết, đang nằm ngay ngắn trên một chiếc giường bằng tre, đôi mắt nhắm nghiền, trông như đang ngủ ngon giấc.

Lúc ấy, Tô Chỉ Quỳnh đang đứng cạnh chiếc giường, sắc mặt đầy vẻ sốt ruột.

Vân Mộng Bình cũng đang đứng cạnh đó lệ tuôn lã chã, trông xinh đẹp như cành lê giữa cơn mưa.

Tô Chỉ Quỳnh trông thấy Đào Gia Kỳ bước vào, liền cất giọng run run nói :

- Kỳ đệ, mạch tượng của Huỳnh muội muội đã ngưng đập rồi ! Mới đây tỷ tỷ đã sử dụng hết các thứ thủ pháp nhưng vẫn không thể giải trừ huyệt đạo được. Thế là chúng ta đã đến chậm mất rồi !

Nói đoạn, đôi mắt nàng đỏ hoe, những hạt lệ trong ngần cũng đã trào ra đôi khóe.

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi giật nảy mình, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, mỉm cười nói :

- Huỳnh cô nương không phải là người có tướng chết yểu ! Này Quỳnh tỷ, chi?

có điều đáng sợ là mình không tránh khỏi sai lầm giữa lúc quá hối hả mà thôi !

Vân Mộng Bình nói :

- Quả đúng như lời anh nói hay sao ? Như vậy thì thật là cám ơn trời đất !

Đào Gia Kỳ gật đầu nhưng không nói gì cả.

Vân Mộng Bình lại hỏi :

- Còn lão gia tử thì sao ?

- Không có gì đáng ngại !

Đào Gia Kỳ vừa trả lời vừa bước thẳng đến trước giường của Huỳnh ỷ Vân.

Bỗng ngay lúc ấy có tiếng gã đàn ông họ Đỗ từ bên ngoài cửa quát to :

- Lũ chuột kia ngươi muốn chết mà !

Đào Gia Kỳ vội vàng nói :

- Các cô hãy bước ra chống cự với kẻ địch, đừng để cho bọn chúng tràn vào trong nhà !

Tô Chỉ Quỳnh và Vân Mộng Bình đều biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn quay người lao vút ra khỏi nhà.

Đào Gia Kỳ than thầm một tiếng, rồi tự trấn tĩnh tâm thần trở lại, không để cho mọi việc bên ngoài ảnh hưởng đến tâm trí của mình. Chàng đưa tay ra đè lên mạch tượng của Huỳnh ỷ Vân, quả nhiên thấy mạch đã ngừng đập, nên không khỏi giật mình. Chàng hối hả đưa tay sờ lên ngực nàng thì

thấy quả tim chỉ còn nhảy rất yếu đuối, nên nhanh nhẹn thò tay vào áo, lấy ra ba mũi kim vàng, châm thẳng vào ba huyệt đạo "Cưu dĩ, Thần phong, Kỳ môn" của Huỳnh ỷ Vân. Những mũi kim vàng ấy được chàng ghim một cách hết sức chính xác, chẳng hề sai chạy một ly.

Thuật ghim kim vàng vào huyệt đạo là một môn vừa khó học vừa khó giỏi, có thể đưa đến việc chết sống cho bệnh nhân trong đường tơ kẽ tóc. Chàng sở dĩ phải sử dụng đến thuật ấy là có ý duy trì tâm mạch của nàng không bị phân tán đi.

Xong đâu đấy, chàng nhanh nhẹn lao mình ra đến trước cửa sổ, đóng kín những cánh cửa ấy lại, rồi cài then chắc chắn. Tại nơi cửa cái, chàng lại dùng một khúc gỗ to để chống cứng thêm. Bởi thế, bên trong gian nhà đã trở thành tối đen như mực, ngửa bàn tay ra không còn trông thấy.

Qua một tiếng "xoạt" chàng đã bật cháy chiếc bật lửa có dầu thông rồi đốt sáng ngọn nến để trên bàn. Kế đó, chàng lướt nhanh tới trước giường của Huỳnh ỷ Vân, cạy răng nàng ra, cho nàng uống một viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" rồi đưa hai chưởng đè lên hai huyệt đạo "Nhũ trung" và "Quan nguyên" của nàng, dồn nội lực của mình vào cơ thể bệnh nhân để đẩy hai luồng âm dương trong cơ thể bệnh nhân vận chuyển.

Vì vừa lo lắng bên trong lại bị kẻ địch tấn công bên ngoài, nên chàng không thể không dùng đến thuật "Sách cung quá huyệt" hơn nữa, cũng không tiếc một viên "Cửu chuyển phản hồn đơn" chỉ mong cho Huỳnh ỷ Vân có thể sớm tỉnh trở lại.

Qua một lúc sau, đã nghe Huỳnh ỷ Vân cất tiếng rên rỉ, rồi từ từ hé mở đôi mắt.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế trong lòng không khỏi vui mừng như điên nhưng tuyệt nhiên không dám để tâm thần bị phân tán.

Cuối cùng Huỳnh ỷ Vân đã hoàn toàn tỉnh hẳn và cảm thấy trên cơ thể có hơi là lạ. Nàng mở to đôi mắt ra nhìn, thì trông thấy một người đàn ông hoàn toàn xa lạ đang đặt hai bàn tay lên những nơi kín đáo của người con gái thì không khỏi thẹn thuồng đến bừng đỏ đôi má. Vì quá tức giận và quá cuống quít, nên nàng không kịp suy nghĩ, bất thần vung chưởng mặt lên nhanh như chớp, tát thẳng vào mặt Đào Gia Kỳ một cái tát tay, nạt rằng :

- Bọn bất lương, hãy cút cho mau !

Qua một tiếng "bốp" trong trẻo, Đào Gia Kỳ đã bị Huỳnh ỷ Vân tát thẳng một tát thực nặng, không kịp né tránh. Chàng cảm thấy đôi mắt như đổ lửa, khóe miệng rỉ ra một vệt máu, suýt nữa té xuống đất ngất lịm đi.

Nhưng chàng không hề dám buông hai bàn tay ra vì sợ công lao từ nãy đến giờ sẽ vì đó mà hoang phí đi, nên vội vàng lên tiếng nói :

- Cô nương chớ hiểu lầm, tôi là.... Kỳ nhi đây !

Huỳnh ỷ Vân nghe thế không khỏi sửng sốt, đôi má đang bừng đỏ của nàng lại càng đỏ thêm, đưa mắt nhìn đi nơi khác, cất giọng buồn bã than dài :

- Anh đã đến chậm mất rồi ! Cha con tôi từ nay vĩnh biệt, ôm hận nghìn đời, tôi dù có sống cũng còn lạc thú gì nữa ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Kiếp sống trăm năm của con người cũng chẳng qua như một giấc mộng Nam khạ Trên đời này có ai lại không chết bao giờ. Huỳnh cô nương, cô nên hiểu vấn đề cho rộng rãi mới được !

Huỳnh ỷ Vân vì quá xúc cảm nên dòng lệ tuôn trào như mưa, buồn bã đáp :

- Đúng vậy, nhưng mối đại thù chưa trả xong, cha con không được gặp mặt một lần cuối cùng, nhưng thử hỏi không đau buồn sao được ?

Đào Gia Kỳ nhướng cao đôi mày, mỉm cười nói :

- Nếu trong trường hợp lệnh tôn đã được cứu sống thì sao ?

Huỳnh ỷ Vân nghe lời nói của chàng như có ẩn ý nên đôi mắt liền chớp qua, tươi cười nói :

- Có phải anh bảo bệnh tình của cha tôi không đáng lo ngại phải không ?

Cái liếc mắt tươi cười của nàng thực là duyên dáng khiến Đào Gia Kỳ nhìn qua không khỏi say sưa ngây ngất, đứng trơ trơ như khúc gỗ.

Huỳnh ỷ Vân giận dỗi nói :

- Sao anh không trả lời thế kia ?

Đào Gia Kỳ vội vàng tự trấn tĩnh trở lại, giả vờ cất tiếng tằng hắng, rồi đem mọi việc nói đại lược lại cho nàng nghe, trong khi hai bàn tay lại càng gia sức chuyền nội lực của mình vào cơ thể của nàng nhanh hơn nữa.

Đôi mắt của Huỳnh ỷ Vân tràn đầy tình tứ, liếc mắt nhìn Đào Gia Kỳ đầy ve?

cảm kích, cười nói :

- Cha tôi được cứu chữa thì cả võ lâm lại có một cục diện khác hẳn ? Thế còn Vân nhi đâu ?

Đào Gia Kỳ nói :

- Kẻ cường địch đã xâm nhập vào núi, nên cô ấy và Quỳnh tỷ phải ra ngoài để chống cự với kẻ địch !

Huỳnh ỷ Vân bỗng đưa hai tay xô Đào Gia Kỳ ra rồi ngoi mình ngồi dậy, vuốt lại mái tóc rối, nói :

- Tôi đã được bình phục rồi !

Dứt lời, nàng liền bước xuống khỏi giường, nói tiếp :

- Để tôi đi thăm cha tôi đã...

Bỗng ngay lúc đó có một tiếng nổ "phình" thực to, tức thì cánh cửa sổ đang bị đóng chặt bị đánh vỡ tung ra, những miếng gỗ vụn bay đi tứ phía.

Tức thì, lại có một bóng đen từ ngoài lao vút vào, trên tay cầm một thanh kiếm chiếu ngời ánh thép.

Bóng đen ấy chưa kịp rơi đến đất thì đã thấy Huỳnh ỷ Vân và Đào Gia Kỳ nên kinh hoàng "úy" lên một tiếng, rồi lại nhào lộn giữa khoảng không lao vút trở ra ngoài.

Lúc bấy giờ ánh trăng sáng đang chiếu rọi khắp cả bầu trời, những vì sao thưa không ngớt nhấp nháy trên không trung, gió núi thổi ào ào như sóng dậy, chung quanh không hề có một bóng người.

Đào Gia Kỳ bèn nhanh nhẹn quay người nhìn lại thì thấy cửa chính gian nhà đã mở to, bên trong tối đen như mực...

Nhưng bỗng chàng trông thấy tại gian đại sảnh có ánh lửa lóe lên rồi cả gian phòng liền sáng tỏ. Ngay lúc ấy có tiếng trong trẻo của Huỳnh ỷ Vân nói :

- Thưa cha, con đây thường nói cha là người ngay thẳng, thì hoàng thiên tất không phụ lòng, sẽ có ngày thấy được cảnh trời quang mây tạnh, quả đúng chẳng sai !

Đào Gia Kỳ thầm nghĩ :

"Tên tặc tử vừa rồi quả thực khôn ngoan như một con cáo. Nó biết cửa chính tại gian đại sảnh mở rộng thì chắc chắn bên trong có điều nguy hiểm, thực đúng chẳng sai" Vừa suy nghĩ, chàng cũng vừa đưa chân bước thẳng vào gian đại sảnh. Chàng trông thấy nơi đó có tám cao thủ của Phi Phụng Bang đang đứng nép người sát bốn góc vách. Riêng Huỳnh ỷ Vân thì đang quì gối trước lão già, đầu nàng rúc vào lòng cha, khóc nghẹn ngào, nức nở.

Lão già có vẻ hết sức thương yêu con gái, đôi mắt đầy vẻ nhân từ, đưa bàn tay vuốt nhẹ mái tóc

xanh mượt như mây của Huỳnh ỷ Vân. Lão ta trông thấy Đào Gia Kỳ bước vô, liền tươi cười nói :

- Đào thiếu hiệp đã đến kìa !

Huỳnh ỷ Vân liền ngước mặt lên, đôi má bừng đỏ, lườm Đào Gia Kỳ nói :

- Anh đã bắt được tên tặc tử ấy chưa ?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Nó đã chạy mất rồi !

Ngay lúc ấy, Tô Chỉ Quỳnh vàVân Mộng Bình cũng đã nhẹ nhàng lướt vào nhà.

Vân Mộng Bình giận hầm hầm nói :

- Bọn tặc tử ấy thực đáng ghét, vừa đụng đầu nhau là đã bỏ chạy ! Quả là bọn bỉ ổi hèn nhát !

Lão già mỉm cười nói :

- Bọn chúng đến đây lần này chỉ để dò xét hư thực mà thôi. Chắc chắn chẳng bao lâu nữa, chúng sẽ trở lại. Muốn đánh chúng cho hả cơn giận thì còn thiếu gì cơ hội khác !

Vân Mộng Bình chu cao chiếc miệng nhỏ lên nói :

- Bôn ba suốt cả nửa đêm mà vẫn không biết chúng là bọn người nào. Ngay đến cái bóng của chúng cũng không bắt được, vậy hỏi có tức không ?

Lão già mỉm cười, đưa mắt chú ý nhìn Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Có lẽ nữ hiệp họ Tô thì phải ? Già đây vì trong người có bệnh nên xin nữ hiệp bỏ lỗi cho về chỗ nghênh đón thiếu chu đáo !

Tô Chỉ Quỳnh nói :

- Không dám !

Nàng còn mấp máy đôi môi định nói gì nữa nhưng lại thôi.

Lão già đưa mắt nhìn kỹ Tô Chỉ Quỳnh một lượt rồi quay qua Huỳnh ỷ Vân nói:

- Con và Mộng Bình nên đưa Tô nữ hiệp đi nghỉ cho sớm, vết thương của cha chưa hoàn toàn bình phục hẳn, còn phải nhờ Đào thiếu hiệp chữa trị thêm, vậy đợi đến ngày mai sẽ đàm đạo tiếp !

Huỳnh ỷ Vân nói :

- Con xin tuân mệnh !

Tô Chỉ Quỳnh bèn cáo từ, rồi bước theo Huỳnh ỷ Vân và Vân Mộng Bình đi vào trong.

Lão già bèn đưa mắt ra hiệu cho tám cao thủ của Phi Phụng Bang bước ra.

Tám người ấy cúi mình thi lễ rồi nhanh nhẹn chạy bay đi.

Lúc ấy lão già mỉm cười quay về Đào Gia Kỳ nói :

- Già đây bị trúng những mười lăm mũi "Sách hồn châm" và chín mũi "Bạch hổ phụ cốt độc mang" cùng mấy vết thương do chưởng lực gây ra nữa ! Bởi thế, dù được "Cửu chuyển phản hồn đơn" duy trì mạng sống nhưng chất độc trong người vẫn còn, về sau tất nó còn sẽ gây ra lắm điều hại to khác, vậy chẳng hay thiếu hiệp có thể giúp già chữa trị được tất cả những vết thương ấy không ?

Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Nếu thế thì kẻ ám hại tiền bối chính là tên lão tặc Đào Như Hải chứ còn ai nữa !

Lão già buồn bã gật đầu :

- Đào Như Hải nhận định các huyệt đạo rất chính xác, nên các vị trí trúng ám khí của hắn đều có sự tương quan cảm ứng với nhau. Nếu rút ra một mũi kim độc thì các bộ phân khác tất sẽ trở thành trầm trọng hơn ngay. Dụng tâm của hắn thật là độc ác, cố ý làm cho già đây dù không bị mất mạng thì cũng phải vĩnh viễn chịu sống trong cảnh đau đớn !

Nói đoạn, lão ta lại cất tiếng than nặng nề.

Tiếng than của lão ta nghe thực vô cùng thê lương. Đến tuổi về già của một bậc anh hùng thực là đáng buồn thay.

Đào Gia Kỳ quá xúc cảm nên ứa lệ quanh tròng.... Chàng cố đè nén cơn xúc động nói :

- Vãn bối tài hèn sức mọn, về y thuật cũng chỉ biết chút ít, nhưng cứ đánh liều thử xem sao !

Dưới ánh nến, mồ hôi ướt đẫm cả lưng của Đào Gia Kỳ. Cứ mỗi khi nhổ ra một thứ ám khí thì chàng phải bận tâm suy nghĩ cách ngăn đón những vết thương khác, không cho chúng trở thành nguy kịch thêm. Chàng đã vận dụng hết tất cả những sự hiểu biết huyền diệu mà từ bấy lâu nay chàng đã lĩnh hội được.

Chân trời Đông đã sáng tỏ, lão già cũng đã hoàn toàn được bình phục. Lão ta đưa mắt nhìn đăm

đăm vào mặt của Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp, già đây có một câu nói này không hiểu có nên nói thẳng ra hay chăng ?

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt đáp ngay :

- Có việc gì xin lão tiền bối cứ nói thẳng !

Lão già mỉm cười nói :

- Già đây thầm nhận xét thấy thiếu hiệp là người có tài nghệ tuyệt vời, bao gồm ba sở trường của Nho, Đạo và Bàng Môn. Hơn nữa, về những môn tuyệt học của Phật môn, thiếu hiệp cũng cao cường đến mức trong võ lâm này ít có ai sánh kịp !

Lời nói là tiếng của lòng, Đào Gia Kỳ là người rất thông minh nên đã hiểu được ngụ ý sâu xa trong câu nói ấy, giật mình đáp :

- Chẳng dám giấu gì lão tiền bối, những tuyệt nghệ của thiền môn mà vãn bối hiểu được chính đã trộm học từ pho Giáng Long kinh ấy !

Lão già gật đầu, đưa tay vuốt râu rồi cười nói :

- Thiếu hiệp là người rất thành thực, khiến ai cũng phải khâm phục. Nhưng nghe Bình nhi nói lại là trước đây nhân dịp đụt mưa, thiếu hiệp dùng thanh Ngô Câu kiếm cạy chiếc hộp ngọc ra để xem pho kinh là giả hay thực, chỉ như thế mà thiếu hiệp có thể học được những môn tuyệt nghệ trong ấy hay sao ?

Đào Gia Kỳ gật đầu không nói gì cả.

Lão già hết sức kinh dị, đưa đôi mắt đầy ngạc nhiên nhìn Đào Gia Kỳ một lúc thực lâu, mới cất tiếng than dài rồi nói :

- Thiên bẩm của thiếu hiệp quả thực là hiếm có trong võ lâm, nhất là việc đưa mắt nhìn qua là nhớ rõ tất cả, lại am hiểu chữ Phạn, lĩnh hội được những ý nghĩa cao thâm huyền diệu của Đạt Ma Tổ Sư trong một khoảng thời gian quá ngắn ngủi thì thực quả là chẳng còn ai hơn được nữa ! Ôi, tre tàn măng mọc thực chẳng sai !

Già đây đã trở thành kẻ già nua vô dụng rồi !

Đào Gia Kỳ khiêm tốn nói :

- Lão tiền bối ngợi khen như thế thực làm cho vãn bối xấu hổ vô cùng !

Lão già bỗng đưa mắt nhìn xuống, ra chiều nghĩ ngợi, tựa hồ như có một việc trọng đại gì chưa thể quyết định dứt khoát. Qua một lúc thực lâu, lão già mới ngước mắt dòm lên, mỉm cười nói :

- Già đây có ý muốn cho tiểu nữ và Bình nhi theo hầu hạ thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp có ý thế nào ?

Đào Gia Kỳ bất ngờ nghe qua lời nói ấy, nên quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Nhưng không biết đấy là vui mừng hay lo lắng, diện mục chàng biến hẳn, ấp úng không nói nên lời.

Tâm trạng của chàng lúc bấy giờ thực cảm thấy không còn gì toại nguyện hơn nữa, nhưng khổ nỗi là vì chàng đã có lời hứa riêng với Tô Chỉ Quỳnh nên không lẽ lại đặt Huỳnh ỷ Vân vào phận bé mọn hay sao ? Bởi thế, trong lòng chàng cảm thấy vô cùng khó xử, không biết trả lời ra sao cho phải !

Bỗng ngay lúc ấy nghe có tiếng trong trẻo của Huỳnh ỷ Vân nói :

- Thưa cha, con không lấy chồng đâu !

Tức thì, có ngọn gió nhẹ mang theo một mùi thơm thoang thoảng, rồi lại thấy có bóng người bước ra, Đào Gia Kỳ trông thấy cả ba cô gái gồm Vân Mộng Bình, Huỳnh ỷ Vân và Tô Chỉ Quỳnh đều nối gót nhau bước đến gian đại sảnh. Cả ba đều xinh đẹp tuyệt trần, mỗi người có một nét đẹp riêng !

Huỳnh ỷ Vân và Vân Mộng Bình sắc mặt đều đỏ hồng như ráng pha, không dám đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ. Riêng Tô Chỉ Quỳnh thì làn thu ba khẽ lay động, liếc mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt, sắc mặt đầy vẻ tươi cười.

Lão già vui vẻ nói :

- Này con, làm thế nào lại không lấy chồng được ? Cha đây muốn chính mắt được trông thấy các con có nơi nương tựa thì khi chết mới yên lòng nhắm mắt được. Hơn nữa, một cô gái mà lăn lộn trong chốn giang hồ, cầm đầu một môn phái vẫn chẳng phải là hợp chỗ. Vậy bang chủ Phi Phụng Bang có thể nhường lại cho Đào thiếu hiệp. Với tài nghệ của Đào thiếu hiệp mới có thể dẫn dắt môn phái vượt qua khỏi mọi sự gian nguy và ngày đền tội của tên lão tặc Đào Như Hải mới có thể thực hiện được. Còn Vân Mộng Bình, con cũng không chịu lấy chồng nữa hay sao ?

Huỳnh ỷ Vân cúi gằm mặt thẹn thuồng im lặng, Vân Mộng Bình đôi má lại càng đỏ bừng thêm, dáng điệu vô cùng luống cuống.

Lão già cất tiếng cười to nói :

- Ngày mai là ngày hoàng đạo kiết nhật. Vậy cha sẽ lo việc hôn lễ cho chúng con !

Tô Chỉ Quỳnh lấy tay thúc Đào Gia Kỳ khẽ nói :

- Sao còn chưa chịu cúi đầu lạy tạ đi !

Đào Gia Kỳ như vừa bừng tỉnh cơn mộng, sụp lạy sát đất nói :

- Kính thưa nhạc phụ, tiểu tế xin có một lạy này để ra mắt !

Lão già cất tiếng cười "khà, khà" rồi đưa tay đỡ Đào Gia Kỳ đứng lên nói :

- Hiền tế hãy mau đi tắm rửa để thay đổi y phục, rồi cha con chúng ta còn phải đàm đạo với nhau cho phỉ dạ !

Đào Gia Kỳ xin phép vào trong, cả ba cô gái cũng nhanh nhẹn đi vào theo.

Lão già ngồi ngay ngắn trên chiếc giường, nhắm mắt nghĩ ngợi...

Bỗng đâu có một bóng người lướt nhẹ nhàng vào gian đại sảnh như một con chim. Người ấy chính là gã đàn ông họ Đỗ, y quay về hướng lão già cúi người bẩm :

- Bẩm lão chủ nhân, bên dưới ngọn núi có một quái nhân đầu to chân lùn đến xin ra mắt !

Lão già mở vụt đôi mắt ra, cười nhạt :

- Hắn có thể tìm đến nơi ta ẩn mình thì thực là quí hóa. Vậy hãy mời hắn lên đây và nói là ta đang bị trọng bệnh, không thể ra nghênh đón. Tuyệt đối chớ nên có điều gì thất lễ với hắn cả !

Lão già tuy sắc mặt tươi cười nhưng không thể giấu được nét kinh ngạc trong đôi mắt.

Gã đàn ông họ Đỗ cũng không khỏi kinh ngạc, nhưng y chẳng dám hỏi thêm, chỉ lên tiếng vâng lời rồi nhanh nhẹn bước lui ra ngoài.

Đào Gia Kỳ từ trong gian phòng phía trái thong thả bước ra, hỏi :

- Người đầu to chân lùng ấy lai lịch ra sao, có phải là bằng hữu quen biết cũ của nhạc phụ không ?

Lão già đưa mắt nhìn lên trông thấy Đào Gia Kỳ tuấn tú hào hoa đúng là một người cành vàng lá ngọc nên không khỏi thầm khen ngợi :

- Thằng bé này quả chẳng phải là một người tầm thường !

Bởi thế lão ta bèn đáp :

- Hắn tuy là người quen biết cũ nhưng chẳng phải là một người tốt !

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ nói :

- Nếu thế tại sao lại mời hắn lên đây được ?

Lão già đáp :

- Hắn muốn đến thì chẳng có ai ngăn được hắn cảm, vậy chi bằng mình tỏ ra đường hoàng chẳng hề sợ hắn hoặc giả có thể làm cho hắn kiêng dè hơn chăng?

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói :

- Tiểu tế không tin như vậy !

Lão già mỉm cười, trong lòng của lão cũng đã có một sự quyết định nên bèn cất tiếng nói :

- Nếu thế, hiền tế hãy đi đón hắn lên núi hầu đè bớt thái độ hung hăng của hắn cũng tốt. Trong khi gặp hắn chớ nên lộ chân diện mục hầu khi cần thiết thì sẽ đánh cho hắn một đòn bất ngờ, giết chết hắn luôn kẻo sau này phải còn chịu nhiều điều rắc rối do hắn gây ra làm hỏng cả việc lớn !

- Việc ấy tiểu tế đã hiểu !

Đào Gia Kỳ nói đoạn liền nhún người lao thẳng ra cửa nhanh như một luồng điện chớp.

Trong khi ấy bên dưới ngọn núi, gần cạnh thác nước đổ, đang đứng một lão già thấp lùn, cả thân mình cao không đầy bốn thước mộc, đầu cọp hàm én, dưới cằm có một bộ râu ngắn, trên đầu láng trơn không có một sợi tóc, mắt lồi to, mũi lân lớn, tướng mạo trông vô cùng oai vệ, trên lưng giắt một ngọn "điểm huyệt khuyết" sắc bén vô cùng.

Lão già ấy đang đưa mắt nhìn trân trối thác nước đổ, bỗng lại quay nhìn về phía ngọn núi cao, trông thấy gã đàn ông họ Đỗ nhanh nhẹn chạy bay trở xuống, chắp tay tươi cười nói :

- Gia chủ vì đang bị trọng bệnh, không thể bước ra nghênh đón, xin các ha.

hãy đi lên núi, tại hạ sẽ đi trước dẫn đường !

Lão già đầu to ấy "hừ" một tiếng qua giọng mũi, nói :

- Việc ấy thì có thể tha thứ được, nhưng còn bang chủ Phi Phụng Bang đâu ?

Tại sao lại không chịu ra nghênh đón lão phu ?

Gã đàn ông họ Đỗ nghe qua câu hỏi ấy thì không khỏi sửng sốt, chẳng biết phải đáp ra sao.

Bỗng ngay lúc ấy, từ trên ngọn núi có một tiếng cười nhạt vọng đến :

- Phi Phụng bang chủ đã chết rồi, ông muốn cô ấy ra nghênh đón thì ngoại trừ ông phải đi thẳng

xuống chốn cửu tuyền mới gặp được cô ấy mà thôi !

Thác nước đổ ầm ầm như sấm, nhưng chẳng hề át được giọng nói của người ấy, chứng tỏ họ đều là người nội lực dồi dào vô song.

Lão già đầu to nghe qua tiếng nói đó, đôi mắt lồi của lão ta bỗng sáng quắc, từng sợi râu một đều dựng đứng cả lên.

Ngay lúc ấy, từ trên đỉnh núi bỗng có một người lao vút xuống. Khi còn cách mặt đất độ mười trượng nữa thì người ấy liền dang rộng đôi tay ra, sử dụng thân pháp "Cửu Thiên Long Tuyền" đảo thành ba vòng trên không rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Thì ra đấy là một người che kín mặt. Một vuông khăn đen huyền được trùm kín cả đầu lẫn mặt của người ấy.

Lão già giận dữ quát :

- Ngươi tại sao lại không dám để cho người ta trông thấy mặt thực ?

Người che mặt ấy cười nhạt nói :

- Tại sao lại không dám ? Chẳng qua vì ông chưa đáng được trông thấy đó thôi !

Lửa giận bừng cháy trong lòng lão già. Cánh tay mặt của lão ta bất thần đưa lên nhưng lại từ từ hạ xuống, cất giọng lạnh lùng nói :

- Ngươi không đáng mặt làm bẩn đến tay của lão phu ! Ngươi bảo là Phi Phụng bang chủ đã chết có thực đúng hay không ?

Người che mặt nói :

- Ai bảo là không thực ?

Nói đoạn, người ấy quay qua gã đàn ông họ Đỗ nói :

- Để ta tiếp khách cho, ngươi hãy mau trở về chuẩn bị một cỗ quan tài để chôn xác chết !

Gã đàn ông họ Đỗ liền quay người chui thẳng vào đám mây rừng rậm rạp, không còn trông thấy đâu nữa.

Người che mặt từ từ quay về phía lão già nói :

- Tôi không tin rằng ông có thể sống còn để vượt lên ngọn núi cao muôn trượng và đứng lẻ loi

này !

Lão già vừa nghe người che mặt bảo chuẩn bị một cỗ quan tài để chôn xác chết thì trong lòng đã vô cùng tức giận, giờ đây lại nghe người che mặt nói thế, nên sắc mặt của lão ta tràn đầy sát khí. Lão ta bất thần đưa chân tràn tới rồi vung nhanh cánh tay dài lên, dùng thế "Tam Tinh Đoạn Nguyệt" đánh ra một chưởng về phía đối phương...

Chương 32: Kinh Hồn Tán Đởm

Võ học của lão già to đầu này thực là quái dị. Thế chưởng của lão ta đánh ra liền chập chờn hiện thành bốn bóng chưởng mờ ảo, một ở chính giữa, ba cái còn lại hình thành thế chân vạc, cùng một lúc bay tới nhanh như điện chớp. Chỉ trong một thế võ mà ngầm chứa vô số sự biến hoá khiến không ai có thể đoán được đâu là hư, đâu là thực!

Người che mặt không khỏi kinh ngạc , nhưng võ công của y cũng không hề thua kém.

Y giang hai ngón tay như một ngọn giáo, dùng thế “Phất diệp trích quả” điểm thẳng tới, tựa như một hình bán nguyệt, khó nhận xét đâu là bóng đâu là hình. Trong khi đó, bên dưới chân, chàng vẫn thi hành một thân pháp kỳ tuyệt.

Quả nhiên thế võ “Tam tinh đoạn nguyệt” của lão già đầu to, biến hoá không thể lường. Khi luồng chưởng lực đi tới giữa chừng thì bất ngờ bóng chưởng hoá ra hàng muôn vạn, chập chờn khắp cả không gian, chẳng khác nào tuyết rơi lả tả, chụp thẳng về phía người che mặt như một ngọn cuồng phong hốt tới.

Người che mặt ấy cảm thấy chưởng pháp của lão già cũng có chỗ cao sâu kỳ tuyệt, nhưng điều lạ hơn cả là chưởng pháp lão ta đang sử dụng lại gồm hai luồng sức mạnh khác nhau! Trong đó một luồng âm nhu thì tê hàn lạnh buốt, luồng dương cương thì lại toa? ra sức nóng kinh khiếp. Bởi thế khi bị luồng chưởng chạm đến người thì y không khỏi kinh khiếp.

Thế đánh của lão già biến ảo nhanh như điện chớp, hư thực hỗ trợ cho nhau nên người che mặt chỉ không cảnh giác đề phòng trước để kịp thời xoay mình như một cơn lốc, liên tiếp thay đổi phương vị thì e khó tránh khỏi chưởng thế của đối phương.

Lão già to đầu cất tiếng cười khanh khách, đầy vẻ kiêu ngạo nói :

- Khá khen cho thằng bé kia, ngươi lại có thể tránh được một chưởng của lão phu!

Coi chưởng!

Nói dứt lời, chưởng pháp của lão ta liền biến đổi liên tiếp, vừa nhanh vừa vô cùng hiểm độc.

Người che mặt vì đã để mất chủ động ngay từ lúc đầu nên không khỏi bị động liên tiếp, không kịp dùng đến chân tay mà chỉ kịp vọt mình lên không rồi dùng thân pháp vô cùng biến ảo lách tránh liên

tiếp. Đồng thời y cũng không ngớt đưa mắt theo dõi thế chưởng liên miên bất tận của lão già hòng tìm ra đối sách phá vỡ.

Lão già liên tiếp đánh ra mấy chục chiêu mà không hề gây thương tích chi cho người bịt mặt, lão hết sức tức giận, vung tay đánh hết thế này đến thế khác.. Nhưng sự nóng giận đã tạo ra không ít sơ hở trong thế công của lão.

Người che mặt quát to lên một tiếng rồi nhanh nhẹn tràn tới hai bước, tay mặt nhanh như chớp giương chỉ điểm thẳng vào huyệt Kỳ Môn của lão già, còn tay hữu đưa lên ngang ngực rồi xô ra một chưởng như vũ bão.

Thế công của người che mặt bao gồm cả sở trường của Phật môn và bàng môn, tả chưởng ngầm chứa không biết bao nhiêu biến hoá âm nhu, lại nhanh như một tia chớp. Trái lại, hữu chưởng lại sử dụng thế chưởng "Kim cang phục ma" với sức mạnh băng sơn phá thạch, nhưng rất trầm ổn, một tuyệt học trong Giáng long kinh.

Thế kình phong ào ạt như núi đổ, hất lão già đầu to lui ra sau hai bước khiến chưởng pháp của lão hoàn toàn bị hỗn loạn! Trong khi đó, tả thủ của người bịt mặt lại đánh tới nơi, khiến lão không khỏi thất sắc.

Thừa lúc chiếm được ưu thế, người che mặt liền biến chưởng thành chì điểm nhanh tới. Tức thì liền thấy bóng chỉ chập chờn nơi nơi, nhắm thẳng vào các trọng huyệt nơi cơ thể lão già đầu to.

Vì tình trạng cuộc chiến đã bị lật ngược nên lão già không dám coi thường, sử dụng đến những kỳ chiêu tuyệt diệu nhất để chống trả lại liên tiếp, nhưng vẫn thủ nhiều hơn công, càng lúc càng rơi vào thế bị động.

Trong khi đó thì hữu chưởng của người bịt mặt đã dồn đầy chân lực nhưng chưa đánh ra mà chỉ dùng tả chưởng tấn công tới tấp đối phương, khiến lão già tuy tức giận gào thét đinh tai nhức óc nhưng trong đôi mắt đã ánh lên nỗi khiếp sợ kinh hoàng.

Thí ra, chỉ pháp của người che mặt đã dựa vào tuyệt kỹ của bàng môn, nhưng ẩn trong đó lại là những thế võ tuyệt diệu và độc đáo của các môn phái lớn trong võ lâm.

Nếu lão già không có một trình độ cao thâm thì chắc chắn đã thảm bại từ lâu rồi.

Bỗng nhiên ngay lúc đó có một giọng nói vọng từ trên núi xuống :

- Có khách quý đến, không được thất lễ, xin mời quý khách đi lên nào!

Người che mặt liền nhanh nhẹ nhảy lui ba trượng rồi nói :

- Xin mời các hạ lên núi Nói đoạn, người che mặt liền nhắm ngay một lùm mây rừng rậm rạp chui thẳng vào.

Lão già đầu to tức giận khẽ hừ một tiếng rồi cũng nối gót bước theo tức khắc.

Vách đá đứng sững, núi cao ngàn dặm quả thực không dễ leo lên. Nếu chỉ dựa vào khinh công thì nửa đường không khỏi phải dừng lại để vận chân khí, rồi sau đó mới có thể lấy hơi vượt lên tiếp được. Chính bởi lẽ đó mà lão già không thể nào đuổi kịp người che mặt.

Lão ta trông thấy thuật khinh công của người che mặt thì không khỏi thầm kinh hãi, thái độ kiêu căng lúc đầu giờ cũng đã tan biến cả.

Khi lên đến đỉnh núi lão ta nhìn ra phía sau những cội tòng cổ thụ, chỉ trơ trọi có một gian nhà tranh, phẳng lặng không hề có tiếng người, chẳng có vẻ chi là sẵn sàng đối phó với kẻ địch cả. Lão đầu to lẩm bẩm trong miệng :

- Lão già này đến chết vẫn còn tự kiêu tự đại, để lão phu cho ngươi xem tài nghệ một lần cho biết.

Nhưng khi lão ta nhìn thấy bóng người che mặt thì trong lòng lại không khỏi kinh hoàng.

Trong khi người che mặt chưa bước tới cửa thì bỗng nghe có một chuỗi cười to từ trong gian nhà truyền ra rằng :

- Bạn cũ đến nhà, nhưng vì lão phu đang bị bệnh, không thể nào ra đón tiếp được mà phải sai tiểu đồ ra nghênh tiếp, thật là thất lễ. Riêng việc tiểu đồ gây sự với lão huynh tại chân núi, xin lão huynh bỏ qua cho.

Lão già đầu to lớn tiếng đáp lại :

- Khéo nói lắm!

Chưa dứt lời, lão ta đã theo chân người bịt mặt bước chân vào nhà. Ở đây chỉ có một lão già, trán buộc một chiếc khăn trắng, ngối xếp bằng ngay ngắn trên một chiếc giường.

Lão già ấy vừa trông thấy lão đầu to bước vào liền mỉm cười nói :

- Lão huynh quả là có tài xét đoán công việc nên mới đến được nơi trú ẩn của tại hạ để viếng thăm thế này, thực là quý hóa quá.

Vừa nói lão già vừa chỉ tay về phía bên phải, tiếp rằng :

- Mời lão huynh an toạ!

Lão già đầu to không khỏi bừng sắc mặt nói :

- Tôi chẳng qua nghe lời đồn đại dọc đường nên mới đến đây thử xem cho biết vậy thôi.

Lão già ngồi trên giường lắc đầu nói :

- Đấy quả là một việc lạ! Vì lão phu đến ẩn cư tại ngọn núi này trong thiên hạ không ai biết được cả, thế tại sao Doãn lão sư lại biết được..Hừ, Doãn lão sư chẳng phải được số bạn bè cũ tại Lệ Sơn cho biết, thì chẳng còn cách nào khác cả.

- Các hạ đoán không sai tí nào cả! Nhưng, các hạ có biết ý của Doãn mỗ tìm đến đây là gì không ?

Lão già ngồi trên giường mìm cười nói:

- Thân xác đã đến ngày tàn của lão phu đây, mà lại phải chịu đựng liên tiếp bao nhieu biến cố. Chính ví vậy, bổn lão phu cùng đã hiểu thấu thế thái nhân tình, và cũng cảm thấy rằng kiếp sống trăm năm của con người, chẳng qua là một giấc mộng Nam Kha mà thôi. Vậy có khi nào đến ngay hôm nay mà Doãn lão sư vẫn còn chưa quên mối hận vế một chưởng thưở trước ấy hay sao ?

Đôi mắt của lão già họ Doãn bỗng sáng quắc, gằn giọng nói:

- Doãn mỗ không tin rằng ông lại có thể nhẫn nhịn được trước mối đại thù vợ con bị chém giết, thân mình bị trọng thương, cũng như không thể tin rằng, ông còn chịu đựng được trước cái nhục pho Hàn Thiết Quan Âm, pho Giáng Long Kinh và thanh Ngô câu kiếm bị kẻ khác cướp đoạt mất.

Người che mặt đang đứng phiá sau lưng của lão già họ Doãn, nghe qua lời nói ấy thì không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

- Huỳnh Ỷ Vân cũng là người có dính líu đến pho Hàn Thiết Quan Âm nữa sao ?

Nghĩ thế, nên người che mặt không khỏi lấy làm kinh ngạc. Trong khi đó, lão già đang ngồi trên giường như khó khăn lắm mới dằn được cơn xúc động, sắc mặt ít nhiều biến đổi, cất tiếng than dài :

- Nếu Doãn lão sư đặt vào hoàn cảnh của tôi, thì không nhẫn nhục, thử hỏi còn biện pháp nào hơn ?

Lão Doãn nghe thế không khỏi nghẹn cứng họng. Qua một lúc lâu sau lão mới gằn giọng đáp :

- Đấy là việc riêng của các hạ, Doãn mỗ không thể biết được!

Lão già ngối trên giường mỉm cười nói :

- Nếu thế thì Doãn lão sư hôm nay đến đây có phải với mục đích thanh toán mối hận về một

chưởng năm xưa phải không ?

Lão già họ Doãn bỗng nghe phía sau lưng mình, có một giọng cười lạnh buốt, nên trong lòng không khỏi kinh hãi. Tuy vậy, ngoài mặt lão vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cất giọng lạnh lùng:

- Doãn mỗ tuyệt dối không lợi dụng lúc nguy cấp của kẻ khác, để thanh toán mối hận riêng. Nhưng giờ đây bên dưới chân núi Mông Sơn, các cao thủ của Lệ Sơn đã bao vây dày đặc, chuẩn bị bắt sống các hạ đó!

Lão giàn ngồi trên giường bình thản đáp :

- Việc ấy già đây đã đoán biết từ trước rồi! Doãn lão sư đến đây có phải vì để cho tại hạ hay cái tin ấy không ? Nếu vậy tấm thịnh tình đó thật đáng quý...

Họ Doãn trông thấy đối phương có ý muốn đuổ khách một cách khéo léo, nên không chờ đối phương nói hết câu đã ngắt lời :

- Doãn mỗ chỉ muốn đến đây bày cho ông một kế hay hầu tránh đi tai hoa. trước mắt, bảo vệ sự an toàn cho mình.. Lão già ngồi trên giường đưa mắt nhìn thẳng vào lão già họ Doãn rồi mỉm cười :

- Lòng tốt ấy thực đã làm cho tại hạ vô cùng biết ơn. Nhưng tại hạ trông thấy Doãn lão sư bất ngờ lại có thiện chí như vậy thì không khỏi lấy làm hoài nghi đoán rằng thiện chí đó ắt hẳn là có điều kiện để trao đổi ?

Lão già họ Doãn cất tiếng ho khô khan rồi nói :

- Chỉ cần các hạ nói cho tôi biết những bí mật kì diệu trong pho Hàn Thiết Quan Âm, thì Doãn mỗ sẽ suốt đời ghi nhớ cái ơn ấy. Sau này nếu các hạ có việc chi, chỉ cần viết một tấm giấy cho gọi thì Doãn mỗ sẽ đem hết sức mình ra giúp sức với các hạ!

Lão già ngối trên giường cất tiếng cười ngất rồi đáp :

- Doãn lão sư có lẽ cũng nghe, hiện nay pho Hàn Thiết Quan Âm không còn trong tay của tại hạ. Trước kia, tại hạ cũng không tìm hiểu được làm cách nào mở pho Hàn Thiết Quan Âm ấy được, vậy thử hỏi tại hạ lấy chi để trình bày với Doãn lão sư ?

Đôi mắt của lão già họ Doãn sáng quắc, nói :

- Các hạ dường như chưa nghe rõ ngụ ý trong lời nói của Doãn mỗ. Hiện nay Doãn mỗ chỉ muốn biết phần bí mật trong pho Hàn Thiết Quan Âm mà thôi, còn về việc bảo vật ấy hiện nay rơi vào tay ai thì Doãn mỗ sẽ tự đi tìm hiểu lấy!

Lão già ngồi trên giường nói :

- Nếu thế thì Doãn lão sư chắc đã biết pho Hàn Thiết Quan Âm hiện nay ở đâu rồi ?

Lão già họ Doãn gật đầu, nói :

- Cũng chỉ biết một hai điểm mà thôi!

Lão già ngồi trên giường đưa mắt nhìn chăm chú vào lão già họ Doãn nói :

- Vậy Doãn lão sư có thể tiết lộ cho tôi biết được không ? Bảo vật ấy chính là một vật mang đầy tai hoạ. Hiện nay, tại hạ cũng đã dến ngày tàn, vốn không có ý muốn hỏi đến vật ấy làm chi nữa, nhưng thấy rằng không thể không nói trước cho Doãn lão được biết về điểm ấy!

Lão già họ Doãn trầm ngâm nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Nge đâu hiện nay nó lọt vào tay Cửu Long Giáo. Doãn mỗ chỉ biết được có bấy nhiêu mà thôi!

Người che mặt nghe qua không khỏi giật nảy mình, đoán biết người này có dính líu chặt chẽ đến việc Âu Dương Cầu bị mất tích, nên liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Tôn giả đã hiểu sai rồi! Hiện nay pho Hàn Thiết Quan Âm đã rơi vào tay của Đào Như Hải!

Lão già họ Doãn không khỏi sững sốt, quay mặt lại nhìn, gằn giọng nói :

- Làm sao ngươi lại biết được ?

Người che mặt cười nhạt đáp :

- Tại hạ đã nói đúng sự thực, tôn giả không chịu tin, buộc tại hạ phải lập lại thì chỉ uổng lời mà thôi. Tại hạ biết tôn giả sở dĩ hiểu như vậy, là chính nhờ nơi cửa miệng của Âu Dương Cửu. Nhưng tôn giả không được biết là pho Hàn Thiết Quan Âm ấy, đã bị tên lão tặc Đào Như Hải cướp đi, sau khi Âu Dương Cửu đã làm phản!

Lão già họ Doãn bỗng cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, thầm nghĩ rằng :

- Xem ra lão ta còn tha thiết đến pho Hàn Thiết Quan Âm lắm! Nếu chẳng phải thế thì tại sao môn đồ của lão lại tìm hiểu được tường tận như vậy ?

Do đó, lão già họ Doãn không khỏi biến sắc mặt. Đôi mắt của lão chiếu ngời như điện.

Lão già ngồi trên giường, tựa hồ như đoán biết được ý nghĩ thầm kín trong lòng của lão già họ Doãn, nên chậm rãi cất tiếng than rồi nói :

- Doãn lão sư chớ nên có lòng nghi kị. Tại hạ đây mất pho Hàn Thiết Quan Âm thì có khác nào Tái Ông mất ngựa, biết đâu đấy không lại là một chuyện may mắn! Nhưng, mặc dù mình không có ý giết cọp, song cũng phải đề phòng cọp hại lại mình, cho nên buộc phải phái môn đồ đi ra ngoài tìm hiểu mọi tin tức và mọi động tịnh trong võ lâm, hầu biết rõ để tránh những việc có hại. Chính vì thế mà tại hạ đã phải dời chỗ ẩn trú đến mấy lần!

Lão già họ Doãn không ngớt nghĩ ngợi miên man, lão ta nói thầm :

- Lời nói ấy cũng có thể là thành thực, nhưng ta không thể không đề phòng lão ta có ý định mượn dao giết người. Hừ, ta đâu có dễ dàng sa vào cạm bẫy của lão như thế!

Vì nghĩ vậy nên lão già họ Doãn liền đưa mắt nhìn kỹ lão già ngồi trên giường một lượt rồi nói :

- Pho Hàn Thiết Quan Âm, đã thực sự rơi vào tay của Đào Như Hải rồi hay sao ?

Lão già ngồi trên giường đáp :

- Vừa rồi môn đồ tôi đã nói rõ như vây, tin hay không là tùy ở Doãn lão sư, tại hạ không thể lấy đó làm điều doa. kẻ khác!

lão già họ Doãn thở phì ra một hơi dài, nói :

- Doãn mỗ xin nhắc lại một lần nữa, là nếu như các hạ giãi bày cho tôi được biết về những bí mật của pho Hàn Thiết Quan Âm, thì Doãn mỗ nhứt định sẽ giúp cho các hạ thoát khỏi được độc thủ của những lão yêu trong nhóm Lê Sơn!

Lão già ngồi trên giường đưa mắt nhìn thẳng vào lão già họ Doãn, than rằng :

- Tại hạ đây, dù sao cũng vẫn vững như núi Thái Sơn, chỉ e rằng Doãn lão sư không thoát khỏi độc thủ của họ mà thôi!

Lão già họ Doãn không khỏi biến sắc mặt, nói :

- Lời nói của các hạ là có ý gì ?

Lão già ngồi trên giường nghiêm sắc mặt nói :

- Nếu Doãn lão sư không biết một tí gì về nhưng điều bí mật chung quanh pho Hàn Thiết Quan Âm, thì còn có hy vọng sống sót. Vì những anh em trong nhóm Lệ Sơn đều có tính đa nghi và dè dặt, do đó, Doãn lão sư đã bước lên đây rồi, khi trở xuống núi thì không thể nói mình không biết chi về việc ấy được. Bởi thế, nếu tôi đoán không lầm thì khi Doãn lão sư rời khỏi núi này, tất gặp nhiều nguy hiểm, vậy không thể không cẩn mật đề phòng!

Người che mặt bỗng cất giọng lạnh lùng nói :

- Nơi ấn đường của tôn giả có sắc khí âm u, e rằng khó thoát khỏi được tai hoạ!

Lão già họ Doãn biến hẳn sắc mặt, tia sang giận dữ chiếu ngời qua đôi mắt, vụt đứng phắt dậy, không ngớt cười nhạt, nói :

- Doãn mỗ không tin bọn lão yêu ấy, lại dám gây sự với lão đây!

Người che mặt gằn giọng nói :

- Tại hạ và tôn giả đánh cuộc với nhau không ? Nếu tôn giả có thể đi khỏi ngọn núi này mà không gặp một sự tấn công lén nào, và có thể bình yên trở lại đây được, thì tại hạ sẽ sẵn sàng giải bày cho tôn giả biết mọi điều bí mật quanh pho Hàn Thiết Quan Âm!

Lão già họ Doãn lộ sắc đắn đo ngơ ngác, chứng tỏ lão đã bị những lời nói của người che mặt gây xúc động trong lòng. Lão ta bèn đưa mắt nhìn thẳnng vào người che mặt nói :

- Nói lời phải giữ lấy lời đó nhé!

Nói dứt lời, lão ta bèn nhanh nhẹn quay người lướt thẳng ra khỏi gian phòng, nhắm phía dưới chân ngọn núi lao vút đi như một mũi tên bắn!

Tiếng thác đổ ầm ầm như sấm, bụi nước tung bay mù mịt, cây cối chung quanh tươi tốt xanh um, trông thật là ngoạn mục...

Lão già đầu to đứng yên bên cạnh thác nước, trong lòng có vẻ băn khoăn do dự, và cuối cùng, lão ta cúi đầu ngó xuống, trầm ngâm nghĩ ngợi, qua một lúc thật lâu, lão ta mới có một quyết định dứt khoát!

Lão ta mới vừa đưa chân bước đi, thì bỗng cảm thấy ở hai bên nách có mấy luồng hơi lạnh buốt bay vèo tới, công thẳng vào huyệt đạo. Lão ta kinh hãi, vì biết đã bị đối phương tấn công lén, nên vội vàng vận dụng chân khí để khoá chặt huyệt đạo lại. Nhưng, lão ta cảm thấy trong người mỏi mệt, mất cả sức mạnh rối khụy xuống đất!

Ngay lúc đó, từ trong một luống cỏ có ba bóng đen lao vút ra nhanh như chớp chụp lấy lão già họ Doãn, rồi lại nhanh nhẹn lướt đi như một cơn gió, chẳng mấy chốc mà mất hút!

Sau đó, từ trong bụi cây rậm rạp, người che mặt cũng bất thần xuất hiện, đưa mắt nhìn theo hướng lão già họ Doãn vừa bị bắt sống mang đi, cất một tiếng than dài rồi quay người lướt thẳng trở lên ngọn núi.

Trong khi ấy, tại căn nhà tranh trên ngọn núi, lão già gầy đét nọ vẫn còn ngồi ngay ngắn trên giường, nhắm nghiền đôi mắt để dưỡng thần. Bỗng lão từ từ mở to đôi mắt ra, nhìn thẳng về phía cửa, mỉm cười nói :

- Hiền tế đã trở về đấy à ? Doãn Qúy chắc chắn đã bị đối phương bắt sống rồi phải không ?

Đào Gia Kỳ đang từ ngoài cửa bước vào, dáng điệu thực khoan thai, chàng đáp :

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của nhạc phụ. Tiểu tế vì chậm một bước nên không làm sao ra tay cứu nguy cho lão ta được!

Lão già cất tiếng than dài nói :

- Để cho Doãn Qúy nếm ít nhiều sự khổ sở cũng là việc hay. Rất có thể nhờ đó mà lão sẽ biết cải hối đối với lỗi lầm xưa!

Kế đó lão lại đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ nói :

- Chắc hiền tế đã biết ta đây là ai rồi ?

Đào Gia Kỳ nghiêm nghị đáp rằng :

- Tiểu tế chẳng dám phán đoán bừa bãi!

Lão già nói :

- Già đây chính là Thân Thủ Báo Ứng Lỗ Công Hành! Oâi cuộc đời chẳng khác phù vân, mọi việc đã qua, ngày nay ta không dám nghĩ đến!

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi sửng sốt!

Đôi mắt của Lỗ Công Hành hiện sắc buồn bã, nói tiếp rằng :

- Hàn Thiết Quan Âm là một vật bất tường, cho nên già đây cất giữ thật kín đáo, không hề để lộ ra ngoài cho ai biết, nhưng dường như ý trời đã định sẵn, nên đã xảy ra một biến cố vô cùng khủng khiếp! Hiện giờ, dấu vết ngày đã một rõ, ngay cả Kinh Môn Nhất Quái, Lệ Sơn Lão Yêu là số ma đầu từ lâu nay vắng bóng giang hồ, thế mà giờ đây cũng ùn ùn xuất đầu lộ diện khiến cho già vô cùng lo lắng!

Đào Gia Kỳ nói :

- Kinh Môn Nhất Quái và Lệ Sơn Lão Yêu, nếu so sánh với Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị thì như thế nào ?

Lỗ Công Hành đáp rằng :

- Chẳng khác nào núi Thái Sơn với một tảng đá nhỏ bé!

Đào Gia Kỳ biến sắc mặt, nói :

- Nếu thế thì trong võ lâm chẳng lẽ không còn ai có thể chế ngự được số ma đầu ấy hay sao ?

Lỗ Công Hành mỉm cười :

- Việc chém giết nhau trong giới giang hồ, chắc chắn không làm sao tránh khỏi, nhưng gần đây, thì có thể chưa xảy ra việc gì đáng ngại. Vì Lệ Sơn Lão yêu có kiêng sợ Đào Như Hải. Một điểm quan trọng nhất, chính là ở chỗ pho Hàn Thiết Quan Âm hiện đang rơi vào tay của Đào Như Hải. Bởi thế, riêng về Đào Như Hải, chắc chắn cũng không khi nào chịu để yên cho Lệ Sơn Lão Yêu. Nếu mọi việc xảy ra không ngoài dự đoán của ta thì Đào Như Hải đã đến thành Lạc Dương rồi.

Từ trong gian phòng phía trái, Huỳnh Ỷ Vân bỗng bước ra, lúc ấy dung nhan của nàng thực xinh đẹp tuyệt trần, đôi má hây hây đỏ, nàng đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lược rồi quay về phía Lỗ Công Hành giận dỗi nói :

- Thưa cha, cha nói chuyện lúc nào cũng nằm trong chiếc vòng luẩn quẩn cả!

Lỗ Công Hành cất tiếng cười to “khá khá” nói :

- Nếu vậy thì con hãy nói đi! Giờ đây cha cần bước ra ngoài thưởng ngoạn phong cảnh một lát sẽ quay lại!

Nói đoạn lão ta vùng người lên bước xuống giường, đi nhẹ nhàng ra ngoài cửa.

Huỳnh Ỷ Vân làm ra vẻ rất tự nhiên nói :

- Xin anh hãy ngồI!

Đào Gia Kỳ bỗng bừng đỏ sắc mặt, chân tay luống cuống, ngoan ngoãn ngồi xuống một chiếc ghế ở phía sau lưng, không dám nhìn thẳng vào Huỳnh Ỷ Vân.

Huỳnh Ỷ Vân bước tới, ngồI vào một chiếc ghế ở phía dưới chàng, cười tự nhiên nói :

- Những việc đã qua, không thể nói vắn tắt để cho anh hiểu qua được, sau này từ từ tôi sẽ nói cặn kẽ cho anh biết. Cha tôi có ý giao cho anh trọng trách ngăn chặn hiểm họa hiện nay cho võ lâm.

Đào Gia Kỳ kinh hãi nói :

- Tai hạ chỉ là kẻ hậu bối, tàu hèn đức kém, làm thế nào gánh vác cho nổi trọng trách này!

Huỳnh Ỷ Vân khẽ cau đôi mày liễu, trách rằng :

- Trong giờ phút này mà anh còn thối thoát hay sao ?

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát rồi mới tiếp rằng :

- Lệ Sơn Lão Yêu võ học hết sức cao cường, môn hạ của lão ta gồm có ba mươi sáu thiên can, người nào người ấy đều là những kẻ có võ công tuyệt đỉnh, tinh luyện cả hai mặt nội ngoại công! Những người che mặt mà anh gặp ở Lạc Dương, đều không phải là người thuộc hạng ba mươi sáu thiên can ấy. Chỉ nhìn vào điểm đó, anh cũng có thể biết được phần nào thực lực của đối phương!

Pho Giáng Long Kinh hiện nay đã rơi vào tay Lão Yêu. Những môn tuyệt học ghi chép trong pho kinh, có lẽ Lão Yêu cũng đã thấu hiểu hết rồi. Hơn nữa, trong pho Hàn Thiết Quan Âm có giấu một quyển kiếm học bí phổ có tên gọi là “Thiên Khưu Cửu Thức”, mỗi đường mỗi thế đều ngầm chứa những diễn biến của tinh tú và thiên tượng trên trời.

Nếu lão tặc ấy có thể mở ra được Hàn Thiết Quan Âm, thì e rằng trong võ lâm không ai có thể chế ngự nổi.. Đôi mắt của Đào Gia Kỳ tràn đầy sắc lo lắng, nói :

- Anh hãy nghe tôi nói đã nào! Hiện nay Phi Phụng Bang đã hoàn toàn phân tán, nên cha tôi muốn anh lên nắm ngôi bang chủ, để tập trung nhân tài, chỉnh đốn lại các phân đà.

Với tài hoa và võ công của anh, đó không phải chuyện khó. Thêm vào đó lại còn có tôi, Tô tỷ tỷ và Mộng Bình muội muội tiếp tay, thì không lý do gì anh lại từ chối được!

Hơn nữa, nếu muốn chế ngự được Giáng Long Kinh, tức là những môn tuyệt học của thiền môn và “Thiên Khu Cửu Thức”, Thì phải tìm học cho được môn võ học kỳ tuyệt nhất của Lý Trọng Hoa, một kỳ nhân tiền bối của võ lâm. Trước đây một trăm năm, Lý Trọng Hoa đã mang cả gia quyến đến ẩn cư tại núi Võ Di, sau lại dời xuống vùng Giang Nam non xanh nước biếc, và cũng từ đó ông không còn giao thiệp với giang hồ nữa. Tuyệt học của ông cũng bị thất truyền từ đấy và đã biến mất khỏi võ lâm. Nhưng theo cha tôi đoán thì Lý Trọng Hoa chắc chắn có ghi chép lại thành một pho bí kiếp, và niêm kín tại một nơi, để chờ đợi một người có cơ duyên tìm thấy!

Đào Gia Kỳ như bừng hiểu ra, thầm nghĩ :

- Trước khi từ giã ân sư ra đi, người có dặn ta nên đến vùng Tô Dương, vì tại nơi ấy, ta có thể gặp đươc kỳ ngộ. Có thể là chuyện này chăng ?

Nghĩ thế, chàng buột miệng ồ lên một tiếng nói :

- Nói thế thì ý của nhạc phụ muốn bảo tiểu đệ đi tìm pho bí kiếp ấy phải không?

Huỳnh Ỷ Vân nghe qua, đôi má đỏ bừng, đưa mắt lườm chàng một lượt, đứng thẳng lên nói :

- Anh biết thế là được rồi!

Nói đoạn nàng đưa gót sen bước lững thững đi vào trong phòng.

Tại thành Lạc Dương, sau khi Đào Gia Kỳ đã bỏ đi về Mông Sơn ở phía Đông, thì các cao thủ trong hai phe hắc bạch đều ùn ùn lặng lẽ kéo ra ngoài ngoại thành, họp bàn kế hoạch với nhau. Sau đó, chẳng biết kết quả thế nào mà họ lại phân tán tất cả, ai nấy đều giữ kín không để lộ ra một tin tức nào!

Nhưng trong lúc đó, tại thành Lạc Dương vẫn còn rất nhiều nhân vật võ lâm hiện diện. Số người này đều giữ kín tung tích, âm thầm theo dõi mọi hoạt động của Thất Tinh Bảo.

Trời đã tối, đèn đuốc sáng choang khắp thành phố, tại Đông Đại Nha, ngươi đi chơi đông như kiến, chen nghẹt cả đường phố!

Trên con đường này, có rất nhiều hiệu buôn bán cố cựu. Từ trước cửa hiệu “Trân Bảo Trai” bỗng có một người mặt dài, ăn mặc như một văn nhân, tuổi ngoài tứ tuần, thong thả bước vào hiệu, chấp tay ra sau lưng, xem những hàng cổ quí giá đang bày trong tủ. Người ấy đứng xem có hàng tiếng đồng hồ, rồi hỏi mua một chiếc đỉnh bằng đồng, bước ra đi thẳng về phía ngôi Quan Đế Miếu.

Người ấy đưa mắt chú ý nhìn một cửa hàng xem bói, rối mỉm cười, nhanh nhẹn lách mình qua đám đông, đưa tay khoát rèm cửa bước thẳng vào cửa hàng ấy.

Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang đang ngồi cúi đầu bên chiếc bàn hương án dùng để xem bói ngủ ngon lành. Khi nghe có tiếng động, ông ta liền nhanh nhẹn ngửa mặt lên nhìn,trông thấy một văn nhân đứng tuổi đang đứng sững trước mặt, đôi mắt không ngớt nheo lia lịa, nhưng chiếu ánh sáng ngời!

Trình Giang Nam sau khi “ồ” lên một tiếng, liền nhanh nhẹn đứng lên vòng tay cười nói :

- Già đây vì lỡ ngủ quên, thực là thất lễ. Có lẽ tôn giả muốn coi một quẻ chăng?

Người văn nhân đứng tuổi ấy, bỗng bất ngờ rút từ tay áo ra một phong thơ, nói nhỏ rằng :

- Có lẽ lão anh hùng là Trình đại hiệp phải không ? Tệ bang chủ sai tại hạ mang phong thơ này đến đây xin ra mắt đại hiệp!

Trình Giang Nam không khỏi ngạc nhiên, mặt ít nhiều biến sắc, vì ông ta không hiểu người này

nói “Tệ bang chủ” là ai!

Nhưng khi ông ta nhận lấy phong thơ, rút ra xem qua một lượt, thì nét mặt lại hiện vẻ tươi cười, nói :

- Già đây xin tuân mệnh, tôn giả hãy chờ đợi trong giây lát, Phi Hổ Tướng Kiệt sẽ đến đây ngay!

Trong khi đó, bỗng từ phía sau cửa hàng, có tiếng cười khẽ rằng :

- Tướng mỗ đã đến rồi đây.

Thế là, từ phía sau bức màn vải, Phi Hổ Tướng Kiệt bỗng bất thần chui ra!

Trình Giang Nam liền giới thiệu Phi Hổ Tướng Kiệt với người văn nhân đứng tuổi ấy :

- Đỗ lão sư này là người của Tô hộ pháp và Đồ đàn chủ sai đến, nhờ Tướng lão sư mang một phong thơ mật, đi cấp tốc cả ngày lẫn đêm về trình báo với giáo chủ tại núi Mễ Thương!

Người văn nhân đứng tuổi ấy liền thò tay vào túi lấy ra một phong thơ mật, trao tận tay cho Phi Hổ Tướng Kiệt.

Phi Hổ Tướng Kiệt hối hả liếc nhìn qua bên ngoài phong thư, rồi lại cất kín vào áo, nói :

- Tướng mỗ sẽ lên đường ngay. Vào khoảng canh ba đêm nay, tại Tường Thái khách sạn ở Tây Đại Nha, sẽ xảy ra biến cố, vậy Trình đại hiệp và Đỗ lão sư nên âm thầm teo dõi, hoặc giả có thể tìm hiểu được thủ lĩnh của số người che mặt ấy là ai!

Nói dứt lời, lão ta liền khoát rèm bước ra, dấu mình vào đám đông người đi đường, không còn trông thấy đâu nữa.

Trình Giang Nam nói :

- Đỗ lão sự. Người văn nhân đứng tuổi vội vàng mỉm cười nói :

- Tại hạ tên gọi Đỗ Ký, xin cứ gọi thẳng tên cho tiện.

Trình Giang Nam tươi cười đáp :

- Nếu thế thì tôi xin tuân lệnh. Hiện nay Thiên Sơn Tam Hung đang lưu trú tai Tường Thái khách sạn. Ba lão này là người tâm phúc của Đào Như Hải, vậy lão đệ hãy đến đó mướn phòng nghỉ trước, còn lão thu dọn cửa hàng xong thì sẽ tìm đến đó ngay!

Đỗ Ký gật đầu cáo lui bước ra, thong thả đi thẳng về Tường Thái khách sạn.

Vào khoảng canh ba đêm ấy, trong khi tiếng trống ở các chòi canh còn đang đổ dồn, thành phố vẫn yên giấc nồng không có một động tĩnh gì.

Tại phía nam thành, khu vực Tam Thái khách sạn vẫn đèn đuốc sáng choang, trong các phòng tiếng nói cười vẫn ồn ào không ngớt.

Đột nhiên tại cánh cửa lớn có một tiếng "phập" rất khẽ, tức thì có một vật màu trắng, dài độ một thước lao vút tới ghim thẳng vào cánh cửa. Đèn đuốc trong các phòng đều nhất loạt tắt ngúm hết cả!

Tiếp đó, bỗng có tiếng nổ ầm ầm, rồi một cánh cửa sổ bị đánh văng đi mất. Tức thì có ba bóng người nhanh như điện xẹt từ trong lao vút ra ngoài, đáp nhẹ xuống trước sân. Họ đưa mắt quét qua mọi vật khắp nơi một lượt, nhưng chẳng hề trông thấy có bóng người nào khác.

Ba người ấy chính là Thiên Sơn Tam Hung. Thích Đồng liếc mắt nhìn qua, trông thấy vật màu trắng ghim trên cửa thì biến sắc mặt, lao nhanh tới thò tay nhổ vật ấy xuống. Lão ta nhìn kỹ thì thấy đó là một ngọn cờ chiêu hồn.

Thích Đồng từ bây lâu nay là người rất ngang tàng tự phụ, chẳng hề khiếp sợ trước việc gì, thế mà khi lão ta sực nhớ lại những việc đã xảy ra trên đường mấy hôm trước, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy rờn rợn, nên nhanh nhẹn nhún mình nhảy thoắt đến trước mặt Thang Hải và Lê Trạch cười nhạt, nói :

- Thiên Sơn Tam Hung nào phải người dễ doa. nạt! Lũ chuột ấy quả là quá khinh người, đây lại là một lá cờ chiêu hồn bằng giấy nữa..!

Câu nói của lão ta chưa dứt thì trong làn gió đêm bỗng đưa tới một giọng nói lạnh buốt đến tận xương tuỷ :

- Ngọn cờ chiêu hồn ấy cũng như Diêm Vương gọi các ngươi về âm tào, địa phủ. Từ trước đến nay chưa có ai trốn thoát cả!

Tam Hung nghe qua câu nói ấy, đều không khỏi kinh hãi, quay mặt lại nhìn, trông thấy một người mặc áo đen che kín mặt, thân người cao lớn, đang đứng sững sát vách tường!

Thích Đồng quát to lên một tiếng, tràn người lướt tới, vung hai ngón tay phía tả lên, điểm thẳng vào ngực của đối phương nhanh như chớp!

Lão không ngờ thân pháp của người che mặt lại nhanh đến mức ấy, nên hai ngón tay của lão đã điểm trật vào khoảng không, đồng thời vì lỡ bộ nên hai ngón tay ấy đã đâm thẳng vào vách tường, xẹt ra từng đốm lửa đỏ.

Trong khi người che mặt ấy lách mình tránh về phía phải thì nhanh như chớp hắn vung bàn tay mặt

đánh vút ra, chạm thẳng vào lớp áo bên dưới nách của Thích Đồng.

Võ công của Thích Đồng không phải tầm thường, nên khi hay được mình đang lâm vào tình thế hiểm nghèo như chỉ mành treo chuông, lão lập tức khòm lưng, hót bụng, chịu mạnh đôi gót chân xuống đất rồi vọt ngửa ra phía sau hai bước, lăn nhào luôn mấy vòng mới may mắn thoát được thế phản công kỳ diệu ấy của người che mặt.

Người che mặt trông thấy thế, hừ một tiếng lạnh lùng, trong khi cánh tay phải chẳng những không thu về mà lại tấn công liên tiếp. Y vung bàn tay lên, giương năm ngón tay ra như năm cái móc, chụp thẳng vào ba huyệt đạo quan trọng ở khoảng giữa ngực và bụng của Thích Đồng.

Thủ pháp của ông ta quả thật kỳ diệu chưa từng thấy!

Thang Hải và Lê Trạch đứng ngoài, nhìn thấy người che mặt ấy võ công cao tuyệt thì trong lòng không khỏi kinh hãi, đoán biết Thích Đồng không phải đối thủ của y nên cả hai liền liếc mắt ra hiệu cho nhau, cùng xông vào tiếp trợ!

Tâm ý của hai người rất dễ lĩnh hội nhau nên trong khi họ vừa định tràn tới tấn công thì bỗng nghe từ phía sau lưng có một giọng cười sâu hiểm lạnh buốt vọng đến rằng :

- Muốn ba người vây đánh một hay sao ? Đâu lại dễ dàng như thế!

Thang Hải và Lê Trạch không khỏi kinh hoàng thất sắc, nhanh nhẹn dừng bước lại, quay phắt mình ra phía sau. Khi hai lão ta đưa mắt nhìn lên thì trông thấy có hai người mặc áo đen mặt che kín, đang vung tay nhắm phía hai người chụp tới nhanh như cắt. Hai lão ta trông thấy thế liền quát to lên rồi nhất loạt tung chưởng ra để chống trả.

Ba người che mặt này, về võ công quả đã cao hơn Thiên Sơn Tam Hung một bậc, tay chân của họ đánh ra đều kỳ diệu khó hiểu, hơn nữa lại nhanh nhẹn phi thường, khiến Tam Hung không khỏi kinh sợ, do đó về mặt tinh thần hoàn toàn bị áp đảo!

Bỗng khi ấy nghe Thích Đồng “hự” lên một tiếng khô khan, vì y đã bị người che mặt nọ dùng một thế võ kỳ tuyệt “ thiên ngoại lai hồng “, vung năm ngón tay ra chụp lấy huyệt Khúc Trì nơi tay phải của lão ta, khiến lão ta tê buốt toàn thân, chân khí trong người nhộn nhạo hẳn lên, sắc mặt tái nhợt hẳn!

Thang Hải và Lê Trạch trông thấy Thích Đồng bị đối phương chế ngự thì trong lòng hết sức kinh hoàng, tinh thần bị phân tán, nên liền bị hai người che mặt thừa sơ hở tràn tới, vung nhanh cánh tay lên, đánh ra một thế võ vô cùng kỳ diệu, chụp cứng vào mạch cổ tay của hai lão!

Người che mặt đang chế ngự Thích Đồng, liền cất giọng lạnh lùng nói :

- Thiên Sơn Tam Hung từ bấy lâu nay tên tuổi vang lừng, nhưng chẳng ngờ hôm nay giao thủ mới biết tài nghệ chẳng qua cũng tầm thường mà thôi.. Tam Hung nghe qua, vừa xấu hổ vừa tức giận, đôi mắt tràn đầy lửa căm hờn!

Người che mặt ấy liền nói tiếp rằng :

- Có phải ba vị Ở đây để chờ đợi tên cẩu tặc Đào Như Hải ?

Tam Hung nghe thế không khỏi rùng mình, nghĩ thầm rằng :

- Tại sao hắn biết Đào Như Hải sắp đến Lạc Dương ?

Người che mặt ấy trông thấy Thích Đồng không trả lời, liền cất giọng sâu hiểm cười nhạt, nói :

- Người thức thời mới là hào kiệt, vậy xin ba vị chớ nên xem thường tính mạng của mình vô ích!

Thích Đồng hết sức căm giận, cất tiếng cười ghê rợn nói :

- Người trong võ lâm thà chịu mất mạng chứ không khi nào chịu nhục. Nếu muốn Thích mỗ nói thật cho ngươi nghe thì trừ khi dòng nước từ biển chảy ngược về nguồn! Hừ, Thích mỗ khi nào còn một chút hơi mà không làm cho Thất Tinh Bảo tan thành tro bụi thì ta thề không làm con người!

Thang Hải và Lê Trạch nghe thế thì trong bụng không khỏi than thầm. Nhưng hai lão ta tính khí tự cao tự đại, dù đổi lại là hai lão cũng sẽ có câu trả lời không khác chi Thích Đồng!

Người che mặt ấy liền cười nhạt :

- Có thực như thế không ?

Nói đoạn, y bèn thò vào áo rút ra một lưỡI dao vàng dài độ ba tấc, rồi lại lạnh lùng nói khiến ai cũng phải kinh tâm táng đởm :

- Tôn giả đã nói như vậy thì tại hạ sẽ đặc biệt đối xử nhân từ hơn, để cho tôn giả còn giữ được chút hơi tàn.. Câu nói vừa dứt, thì một đạo ánh sáng màu vàng kim cũng lóe lên theo đó. Lưỡi dao ấy quả hết sức bén nhọn, nên năm ngón tay phải của Thích Đồng liền bị chém đứt rời sát tận bàn tay, song không hề trông thấy chảy ra một giọt máu nào!

Người che mặt ấy lại cất tiếng cười lạnh buốt, vung ngọn dao vàng ấy lên một lần thứ hai.

Thích Đồng chỉ cảm thấy bàn tay lạnh buốt, rồi năm ngón tay lại theo lưỡi dao rơi rụng xuống đất. Và sau đó thì cả hai bàn tay của lão đều nóng bỏng như lửa đốt, đau đớn không thể tả, mặt liền biến sắc, đôi chân mềm nhũn rồi té khuỵ xuống đất!

Hai lão Lê, Thang thấy vậy hết sức kinh hoàng!

Trong khi đó thì hai người che mặt đang giữ lão ta cũng thò tay vào áo, mỗi người rút ra hai lưỡi dao vàng ngắn và dài khác nhau, rồi vung nhanh lên, khiến ánh vàng chói rực như ráng chiều ở góc trời Tây!

Tức thì đôi bàn tay của Thang Hải và Lê Trạch đều bị chém rụng cả mười ngón, rơi xuống đất kêu thành tiếng.

Ba người che mặt vẫn chưa chịu để yên, nhanh nhẹn vung lưỡi đao cắt đứt cả gân chân của Tam Hung Một người che mặt trong bọn cất giọng sâu hiểm nói :

- Những lưỡi dao vàng này của bọn ta, đều có một thứ kịch độc, có thể giết ngươi một cách chậm chạp, khi lưỡi dao cắt đứt da thịt thì máu ngưng đọng không chảy ra, trong khi đó thì chất độc lại ngấm vào tạng phủ, từ từ giết mòn cơ thể, khiến cho nạn nhân chết dần chết mòn, đau đớn khôn tả! Nên biết, chết tốt hơn sống khổ là như thế. Cứ đợi Đào Như Hải đến đây xem hắn có cách nào cứu các ngươi không!

Nói dứt lời, cả ba người che mặt đều nhất loạt nhún mình bay bổng lên không. Dưới anh trăng lờ mờ, chỉ còn thấy ba cái bóng đen mất hút trong bầu trời đen.

Tam Hung lúc đó cảm thấy khắp cơ thể đau nhức như bị kim châm, đôi chân hoàn toàn tê liệt. Bọn họ thấy từ trước đến nay chưa lần nào lại chịu nhục nhã đến thế. Do đó cả ba đều bất giác tuôn dòng lệ!

Lúc ấy Tam Hung vẫn còn ý bám víu lấy sự sống nên nằm sấp xuống đất, dùng đôi tay chỉ còn trụi lủi lại hai nửa bàn tay, lê mình trên đất, chậm chạp như những con ốc, lần lượt tiến vào trong phòng!

Ngay lúc đó, Thích Đồng gào to lên rằng :

- Đào lão nhi hẹn chậm nhất là ngày hôm nay sẽ đến Lạc Dương. Như vậy là chúng ta đã bị hắn hại rồi! Nếu hắn đến sớm hơn thì.. Thang Hải cất tiếng than dài nói :

- Lão nhị, chớ nên nói vậy, có trách là trách ba chúng ta tài nghệ kém cỏi mà thôi, còn đổ lỗi cho ai được nữa!

Tiếng than của lão ta thực âm u, chứa đầy nỗi thống hận ai oán!

Lúc bấy giờ, bên ngoài trăng vẫn sáng vằng vặc, tiếng côn trùng kêu rả rích khắp nơi, cảnh vật chung quanh đang im lìm như cõi chết.

Bỗng ngay lúc đó, có một bóng đen vượt tường nhảy vào sân, nhanh như chớp lướt thẳng đến bên

cửa sổ gian phòng của Tam Hung trú ngụ, thong thả cất tiếng hỏi rằng :

- Thiên Sơn Tam Hữu có ở đấy không ?

Bên trong gian phòng có tiếng Thang Hải cười nhạt nói:

- Đào lão nhi, sao giờ này ông mới tới ?

Thì ra người vừa đến đó chính là tên tội phạm đầu xỏ của giang hồ, lão tặc Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải!

Đào Như Hải nghe qua giọng nói của Thiên Sơn Tam Hung có vẻ khác thường, nên không khỏi sửng sốt, đôi mắt cọp của lão ta cũng liền sáng quắc, vì khi ấy lão đã thấy một ngọn cờ chiêu hồn đang cắm trên cánh cửa. Bởi thế lão ta lại càng kinh hãi hơn, nhanh nhẹn bước vào trong phòng, lấy mồi lửa đánh lên một tiếng “xoạc”, rồi châm vào ngọn nến trên bàn.

Lúc ấy Tam Hung đang ngồi trên đất, sắc mặt vô cùng đau đớn. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì trông thấy bọn Tam Hung – bàn tay đều trụi lủi không còn một ngón nào, lão không khỏi kinh hoàng thất sắc, nói :

- Ba vị ra nông nỗi này là do độc thủ của ai vậy?

Thích Đồng tràn đầy vẻ căm hận nói :

- Suốt dọc đường, ông không hề nghe phong thanh gì hay sao?

Đào Như Hải kinh ngạc nói :

- Có lý đâu lại do số người bịt mặt trong Thất Tinh Bảo gây ra ?

Nói đến đây thì lão lại lẩm bẩm :

- Hắn lai lịch ra sao, thực già đây chưa hề tìm hiểu được chút nào cả! Đâu lại có việc khó hiểu như vầy.. Thích Đồng nói :

- Già đây đã treo đao quy ẩn lâu rồi, không còn có ý muốn dấn bước trong giang hồ nữa. Sở dĩ lần này phải bước chân đi ra, là vì muốn rửa sạch tiếng oan mà bấy lâu nay già phải chịu. Nếu mọi việc xong xuôi thì già sẽ trở về yên vui với rừng xanh nước biếc, có đâu lại nghĩ đến việc tranh đoạt trong võ lâm!

Thang Hải biết Đào Như Hải là người thâm độc, sâu hiểm, lời nói không đi với việc làm, nên muốn nói cho ra lẽ, thì cũng chỉ bất lợi cho mình mà thôi. Bởi thế, lão ta khẽ than rồi nói :

- Nhưng, người ấy dù sao cũng là một người rất bất lợi đối với Đào lão sư!

Đào Như Hải thầm giật mình, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, nói :

- Thang lão sư, ông có thể nói rõ mọi việc cho ta biết không ?

Bỗng đâu ngay lúc đó có một giọng nói giá lạnh từ ngoài vọng vào phòng :

- Chẳng cần hỏi làm gì nữa, xin các hạ hãy bước ra nói chuyện thẳng với tôi đây!

Đào Như Hải biến sắc mặt, nhanh nhẹn lướt ra ngoài. Dưới ánh trăng sáng, lão ta trông thấy có tám người che mặt, mình mặc áo đen, cao thấp không đều nhau đang đứng rải rác trong sân!

Gió đêm thổi phất phơ tà áo của số người che mặt ấy,kêu phần phật thành tiếng, khiến cho không khí tĩnh mịch trong sân lại càng thêm rùng rợn hơn nữa.

Đào Như Hải đưa đôi mắt cọp quét qua một lượt, gằn giọng nói :

- Không hiểu bổn toà có thù oán gì mà các vị lại tìm đến đây gây sự ?

Một người trong bọn liền đáp :

- Anh em chúng tôi không có thù oán gì với các hạ cả, mà chỉ là tuân mệnh đến đây thôi!

Đào Như Hải cười ha hả nói :

- Các vị phụng mệnh của ai ?

Người che mặt đáp :

- Chúng tôi nhận lệnh đến đây gặp mặt để lấy một vật!

Đào Như Hải khẽ giật mình nói :

- Vật chi thế ?

- Hàn Thiết Quan Âm!

Đào Như Hải gằn giọng nói :

- Khắp võ lâm, không ai không biết pho Hàn Thiết Quan Âm đã bị Hà Trùng Uy cướp đi, vậy thì có liên quan gì đến lão phu?

Người che mặt ấy cười nhạt đáp :

- Ông tưởng mình có thể đưa tay mà che kín tai mắt của anh hùng thiên hạ à ? Trong chuyến đi đến núi Mễ Thương, chẳng phải ông đã bắt được một vật đó sao ?

Đào Như Hải bất thần vung tay lên, xô thẳng hai chưởng về phía trước, một luồng lực đạo như sóng biển gào thét cuốn thẳng về phía người bịt mặt.

Lão biết đêm nay mình đã gặp phải kình địch, nên ngay lập tức sử dụng đến võ công tối thượng của lão. Luồng kình lực kín đáo từ song chưởng của lão phát ra bất thần biến thành một ngọn gió lốc xoáy tròn rất mãnh liệt.

Số người che mặt đứng quanh cũng biết lão không phải tay vừa, nên trông thấy đôi chưởng của lão ta vừa vung lên là cả bọn đồng loạt tràn đến phản công ngay!

Nào ngờ đâu chưởng phong của lão quá ư mãnh liệt khiến cho bọn chúng mất hết tự chủ, thân hình bị dời sai cả phương vị. Đào Như Hải nhận thấy thân hình của họ đang lảo đảo, liền dùng một bộ pháp kỳ diệu, tràn thẳng đến sau lưng của người che mặt vừa lên tiếng nói khi nãy, vung tả chưởng lên, giáng thẳng vào lưng y nhanh như một luồng điện chớp!

Tức thì, người che mặt ấy chỉ kịp cảm thấy phía sau lưng bị tê buốt, rồi ngã ra đất chết tốt, vì tâm mạch đã bị đánh vỡ nát.

Thế rồi chỉ trong chớp mắt, thân hình của Đào Như Hải lại nhanh như chớp, tràn đến sau lưng một người che mặt khác, vung hữu chưởng giáng thẳng xuống, trong khi tả chưởng lại quét thẳng về một đối phương gần đó.

Sau hai tiếng “hự” khô khan, đã thấy hai người che mặt nữa ngã nhào ra đất chết tốt!

Số người còn lại trông thấy tình hình quá nguy ngập, nhất loạt búng mình vọt thẳng lên không, lướt đi mất hút giữa bóng trăng huyền ảo. Chỉ còn nghe văng vẳng một tiếng hú cao vút, bay lâng lâng mãi trong không gian.. Đào Như Hải cất tiếng cười nhạt, nhanh nhẹn chạy thẳng vào trong phòng, rồi lại hối hả quay ra, vung hai cánh tay vọt người đi mất!

Một lúc sau, có nhiều bóng người từ trên mái nhà bỗng nhiên đứng phắt dậy rồi lẹ làng nhảy xuống sân. Dưới ánh trăng sáng, có thể trông thấy được đấy chính là Trình Giang Nam, Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên, Xuyên Trung Tam Xú và Đổ Ký.

Trình Giang Nam đưa mắt nhìn vào trong phòng rồi khẽ nói rằng :

- Tên cẩu tặc này hôm nay mới để lộ bản lĩnh đích thực, chỉ nói riêng về võ công cũng đáng là một bậc tôn sư. Chỉ tiếc là tâm địa lại vô cùng gian xảo độc ác. Thiên Sơn Tam Hung chắc chắn đã bị lão ta hạ độc thủ rồi.

Đoàn Thừa Tiên nhanh nhẹn lướt vào trong phòng thì quả nhiên thấy Tam Hung đều đã nằm chết dưới đất, không khỏi giật mình chạy ra biến sắc mặt nói :

- Lão gian tặc quả thực vô cùng nham hiểm, độc ác. Võ lâm rồi sẽ không có một ngày yên ổn!

Trình Giang Nam lắc đầu :

- Cũng không hẳn là thế, lẽ trời rất công bình, gieo gió ắt gặp bão. Hơn nữa, tên cáo già ấy chắc chắn sẽ bị người của Thất Tinh Bảo bám theo!

Đoàn Thừa Tiên vội vàng nói :

- Chúng ta cũng nên theo dõi hắn xem sao!

Nói đoạn, y liền nhanh nhẹn nhún người lao vút về hướng Đào Như Hải vừa bỏ đi.

Trình Giang Nam không khỏi kinh hãi, nhưng không ngăn kịp, vội quát lên một tiếng :

- Đuổi theo mau!

Tức thì tất cả sáu người đều đồng loạt lao vút đi như gió.

*** Ánh trăng chỉ còn le lói phía Tây, dải ngân hà dường như nhợt nhạt hẳn, trên trời những vì sao thưa thớt cũng tàn dần, từng cơn gió lạnh buốt thấm nhoà không gian đang bị bao phủ bởi sương đêm.

Ngoài thành Lạc Dương, bên cạnh Bạch Mã Tự, một ngọn tháp nguy nga đứng sừng sững giữa màn đêm.

Bỗng đột nhiên xuất hiện một bóng đen nhắm thẳng hướng ngọn tháp lướt tới nhanh như một ánh chớp. Khi còn cách Bạch Mã Tự độ mươi dặm thì đột nhiên bóng người ấy dừng hẳn lại, chiếu đôi mắt ngời ánh điện chớp loà nhìn khắp nơi.

Bóng người ấy không ai khác, chính là Đào Như Hải. Đôi mắt sáng quắc của lão bỗng nhìn thẳng về một bụi cây cao chót vót ở góc phía Tây. Lão cất giọng sâu hiểm cười nhạt một tiếng rồi vung chưởng về phía đó!

Luồng chưởng phong dập vào bụi cây, khiến cành lá rung chuyển ào ào, tuôn rơi lả tả. Ngay lúc ấy từ trên ngọn cây lao vút xuống một bòng người. Trong khi thân hình chưa chạm đất thì cánh tay đã vung lên giáng một đòn “Ngũ đỉnh khai sôn” nhắm thẳng lên đầu Đào Như Hải.

Đào Như Hải cất tiếng cười nhạt, chẳng thèm tránh né đi đâu cả, chụm hai ngón tay, định bụng phát ra một chỉ về hướng đó!

Nếu chỉ phong kịp thời tung ra thì người kia chắc chắn chết ngay tức khắc.

Nhưng khi luồng chỉ phong ấy lão chưa kịp phát ra thì đã nghe ngay sau lưng có một luồng chưởng lực bén nhọn như dao, đột ngột từ trong không trung bay tới. Luồng chưởng lực vô cùng mạnh mẽ, khiến lão không khỏi giật mình, vội vàng né qua bên trái bảy bước rồi mới xoay người lại đưa song chưởng ra đón đỡ!

Trong khi lão ta ngước mắt nhìn lên thì có hai bóng người vút tới. Một người tung ra "Phục ma chưởng pháp" của Thiền Môn, người kia thì tay đang vung một thanh hoàng đao, ánh thép chiếu ngời, bóng đao chập chờn đầy trời, đao phong vun vút lạnh người.

Hai người dồng thời tấn công, tạo ra một áp lực kinh khiếp, khiến Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng, liên tiếp chống đỡ vô cùng khó khăn.

Trong khi đó, bóng đen vừa lao từ trên cây xuống, chân vừa chạm đất đã bị một người khác lao tới như một cơn gió, chụp mạnh lấy kinh mạch ở cổ tay, rồi khẽ quát :

- Lão đệ, không thể hành sự liều lĩnh như thế được!

Nói dứt lời, cả hai nhanh lướt nhanh vào bóng trăng mờ ảo, thân hình phiêu hốt giữa không trung, đồng thời cất tiếng hú vang vọng lại phía sau.

Hai người đang tấn công Đào Như Hải nghe ám hiệu, đột nhiên nhào người ra phía sau, rồi cũng lao đi mất hút!

Đào Như Hải chưa kịp đánh ra thế võ nào thì đã thấy đối phương bỏ chạy, lão nghiến răng căm tức rồi cũng bỏ đi thẳng vào Bạch Mã Tự.

Nơi đây là một ngôi chùa rất có tiếng. Thời Minh Đế nhà Đông Hán, nhà vua đã phái Thái Tích đi Tây Vực thỉnh kinh, và khi trở về có một con bạch mã chở kinh về trước nên được đặt tên là Bạch Mã Tự!

Trong ngôi chùa có rất nhiều kinh văn mà không nơi nào bì kịp. Bên trong các gian điện xây dựng rất to lớn, uy nghi, từng dãy hậu phòng nối nhau là nơi các tăng ni nghỉ ngơi, tất cả đều được bao trùm bởi một không khí rất trang nghiêm, thanh tịnh.

Đào Như Hải tiến đến trước bức tường bao quanh ngôi đại tự, nhún người vọt thẳng lên một ngọn cổ thụ cao vút, đưa mắt nhìn khắp nơi. Cả ngôi chùa im ắng không một tiếng động, chứng tỏ các tăng nhân đều đã ngủ say.

Lão ta liền sử dụng "Thượng ưng thân pháp" bay thẳng vào trong khoảng không, xoay vòng mấy lượt rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống mái ngói của gian Đại Hùng Bửu Điện, rồi lại từ đó bay thẳng vào

sân sau của ngôi chùa. Bên ngoài những gian phòng của các tăng nhân, có một rừng trúc xanh um tươi tốt, gió thổi qua xào xạc không ngừng.

Đào Như Hải từ trên nóc nhà đáp xuống khoảng đất chỉ cách rừng trúc một đoạn ngắn. Bỗng lão ta dừng chân lại rồi ẩn mình sau một cây cột lớn phía tay phải, nín hơi lắng nghe xem có phải có người theo dõi mình hay không!

Chỉ có gió đêm thổi lồng lộng hoà cùng với những bụi trúc xào xạc không ngừng, ngoài ra không còn trông thấy một điều gì đáng nghi vấn cả.

Chợt có tiếng kèn kẹt vang lên, rồi cánh cửa phòng phía sau từ từ mở ra. Sau đó, lại trông thấy một vị tăng nhân già từ trong phòng bước ra.

Lúc ấy, bóng trăng đã lặn về phía Tây, bên ngoài tối đen như mực, nhưng Đào Như Hải có đôi mắt rất sáng, trong vòng mười trượng đều không qua khỏi tầm mắt lão ta.

Xuyên qua khe trống của những cánh rừng trúc, lão ta trông thấy lão tăng nhân nọ sau khi bước ra ngoài liền đưa tay, vươn vai rồi ngáp lên liên tiếp. Kế đó, lão nhân ấy mới đưa tay lên dụi mắt, thong thả bước thẳng ra cánh rừng trúc.

Đào Như Hải bèn cúi xuống nhặt một viên đá nhỏ búng vào sau lưng người tăng nhân nọ, gây nên một tiếng động rất khẽ.

Tức thì, người kia giật mình, quay phắt người trở lại thật nhanh, rồi song chưởng đưa ra, sẵn sàng đối phó, trông lão lúc này gọn gàng nhanh nhẹn khác hẳn dáng điệu lúc nãy.

Đào Như Hải cười nhạt, nghĩ rằng :

- Ta chỉ không cẩn thận thì chút nữa đã mắc bẫy của lũ chuột trong Thất Tinh Bảo.

Xem ra, tai mắt của ta bố trí trong ngôi chùa này cũng đã bị diệt trừ cả rồi! Bao nhiêu tâm huyết của ta kể như trôi theo dòng nước!

Lão tăng nhân nọ sau khi nhìn kỹ, thấy bốn bề vẫn im lặng chẳng có chi khác lạ liền cho rằng mình đã nghe lầm, nên mỉm cười rồi tiếp tục đi thẳng về phía cánh rừng trúc.

Đào Như Hải vẫn ẩn kín, lão ta thấy vị tăng nhân đó đi thẳng về phía lầu chuông. Bởi thế lão ta liền quay bước, nhanh nhẹn lao vút về phía đó trước vị tăng nhân.

Vị tăng nhân sau khi bước vào lầu chuông liền mở sợi dây cột cái chày to, chuẩn bị đưa chiếc chày lên định dộng thẳng vào cái chuông to lớn trên gác chuông đó. Bất thần vị hoà thượng đó cảm thấy cổ tay mình bị siết chặt, rồi cả hai bàn tay cũng tê buốt theo, không khỏi kinh hoàng quay đầu lại nhìn

mới trông thấy một lão già râu tóc bạc trắng, dáng điệu uy nghi đang đưa đôi mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào mình.

Ngay lập tức, từ bên gác chuông vang lên một giọng nói lạnh lùng, đầy kiêu hãnh :

- Đào Như Hải, ngươi đúng là một con cáo già, nhưng giờ cũng như cá nằm trên thớt rồi, đừng phí lực vô ích. Chung quanh ngươi đã bố trí thiên la địa võng, ngươi hãy bó tay chịu trói thì mới mong có đường sống sót!

Lão ta không khỏi giật bắn mình, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem thì trông thấy bốn bên gác chuông đang có mấy mươi người áo đen, mặt che kín đang vây chặt khu vực đó. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ hơn, thì thấy số người đó dàn thành trận đồ của “Bát quái cửu cung”. Trận thế ấy khi đã chuyển động tất sẽ có diễn biến khó lường, nếu khinh xuất ỷ vào sức mạnh xông vào, chắc chắn hung nhiều hơn kiết.

Không hổ là một tay lão luyện giang hồ, Đào Như Hải phóng mắt xoay qua một lượt rồi cất tiếng cười to :

- Chỉ với thế trận ” Bát quái cửu cung “ tầm thường này mà có thể cầm chân lão phu sao ?

Tiếng nói của lão ta vang dội khắp nơi, khiến màng tai đám người che mặt bị chấn động mạnh đến cảm thấy lùng bùng!

Đào Như Hải đã thầm nghĩ ra một gian kế, nên tự nhủ thầm :

- Chuyện này không thể chậm trễ, trong khi trời vẫn còn mờ tối mình phải mau trốn thoát, nếu chậm hơn, đến lúc trời sáng rõ thì có muốn trốn cũng phải một phen đánh nhau quyết liệt.

Ngay lúc ấy, thì từ phía bên ngoài gian gác lại có tiếng nói vọng tới :

- Nếu các hạ không tin thì cứ xông thử vào trận thế này khắc rõ!

Lúc ấy, Đào Như Hải vung tay điểm thẳng vào á huyệt của hoà thượng, bắt lão ta phả uống một viên mê dược, sau đó hối hả cởi chiếc tăng bào của lão, đồng thời lại mặc áo của mình cho lão hòa thượng. Xong đâu đấy, họ Đào lại vỗ vào “cơ dĩ huyệt” phía sau lưng lão hoà thượng, làm cho nội lực của lão tăng đều tập trung cả vào hai cánh tay.

Lão mỉm cười một cách tinh quái, đưa tay trái nắm chặt lấy giây lưng của lão tăng, trong khi đó tay phải lại thò vào trong một cái túi da đeo bên người, nắm lấy một nắm “sách hồn châm” phóng mạnh ra cửa sổ phía Đông. Những mũi châm tung bay khắp nơi như một trận mưa rào. Trong khi đó lão ta lai nắm vị tăng nhân, lao vút về cửa sổ hướng Bắc nhanh như tên bắn.

Khi thân người của lão đã vọt ra khỏi cửa sổ liền xẹt thẳng lên cao theo thế “Phi long tại thiên”, lướt đi mất dạng.

Trời còn chưa bình minh, ánh sáng còn hết sức mờ nhạt, quả thực là một cơ hội rất tốt giúp cho lão thoát thân.

Lại nói số người che mặt đứng ở góc phía Đông vây lấy gác chuông, đều đưa mắt nhìn đăm đăm vào đó, bỗng nhiên nghe tiếng gió rít vèo vèo biết ngay đó là một thứ ám khí tối độc. Bởi thế một người trong bọn kêu lên :

- Cẩn thận ám khí!

Lúc bấy giờ trời tối như mực, mà thứ ám khí ấy lại nhỏ như sợi tóc, không làm sao biết được nó từ phương hướng nào bay đến, nên khi chỉ còn cách là ùn ùn lách mình nhảy tránh mà thôi!

Đây là thủ pháp “Mãn thiên hoa vũ sái kim tiền” rất cao thâm, nên ám khí tung ra trong một phạm vi rất lớn. Có mấy người đã bị “sách hồn châm” ghim trúng, chỉ kịp cất lên một tiếng “hự” khô khan là lăn ra chết ngay.

Ngay lúc đó thì số người che mặt lại thấy một bóng đen từ cửa sổ phía Tây lao vút ra. Họ nghĩ rằng đó là Đào Như Hải, nên liền phát động trận thế, phối hợp cả chưởng lực và vũ khí, tạo nên một uy thế vô cùng mạnh mẽ.

Bóng đen ấy sau khi vừa chạm xuống mặt đất, liền vung chưởng phản công ngay, không kể chi là nguy hiểm, thế chưởng ồ ạt, đầy hiểm hóc.

Số người bịt mặt kia không hay biết gì về sự thoát thân của Đào Như Hải, mà đổ xô vào tấn công bóng đen vừa rơi xuống đất. Vì bóng đen ấy vung chưởng đánh ra như búa bổ, khiến kình phong dấy động ào ào, tung bay cát đá mù mịt, khiến cho cả đám không thể mở mắt lên nổi!

Số người che mặt vừa vung chưởng đỡ ra thì đôi nhục chưởng tê buốt, khí huyết tại lồng ngực cuồng loạn hẳn lên.

Nhưng số người ấy, kẻ tới người lui, chưởng phong liên miên như sóng Trường Giang, không để lọt một kẽ hở nào, khiến cho bóng đen kia đối phó hết sức mệt nhọc.

Mãi đến khi chân trời đã sáng, ánh triều dương bắt đầu ló dạng thì những người che mặt mới kinh hoàng buột miệng kêu lên :

- Tên này đâu phải lão tặc Đào Như Hải, rõ ràng là hắn trốn đi mất rồi!

Cả đám nghe thế không khỏi kinh hãi, ùn ùn nhảy lui chở lui ra sau. Khi họ định thần ngó kỹ, thì

trông thấy người kia đưa song chưởng hoành ra một thế “Phản lân ngự giáp”, rồi nhảy vọt lên cao độ hai ba trượng như một con cọp điên, tiếp đó, lại từ trên cao rơi thẳng trở xuống phịch một cái thực to, sãi tay sãi chân nằm yên trên mặt đất, từ miệng trào ra một dòng máu tươi chết ngay tức khắc.

Chương 33: Bóng Ma Áo Đỏ

Gió xuân lại thổi, cỏ non xanh mượt cả vùng Giang Nam.

Tại Dương Châu, vùng Thập Lý, Châu Liêm gái lầu xanh vẫn đông nghẹt, muôn hồng nghìn tía !

Hôm ấy là một buổi sang tinh sương, gió sớm ít nhiều còn lành lạnh, mưa bụI lất phất bay.

Bên cạnh Sấu Tây Hồ có một bãi cát nổi lên giữa mặt nước như là một hòn đảo. Bãi cát ấy người địa phương gọi là “Phù Tang”. Bên dưới những tán cây xanh um, tại đây có mấy gian nhà tranh cao ráo, cửa sổ sang sủa, bốn bên đều có hành lang.

Bên ngoài cửa sổ, hoa lá tốt tươi. Phía trước cửa lại có một cây cầu vắt ngang dòng nước, hang liễu buông lơi ven dòng nước...Nếu nhìn ra xa thì có thể thấy mặt nước hồ xanh biếc, non cao ẩn hiện. Nơi đây chẳng khác nào động Đào Nguyên trên đỉnh Non Thần !

Lúc đó có một chàng thư sinh xinh đẹp, dáng điệu khoan thai đang ngồI một mình ngó ra cửa sổ, đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt nước xa xôi của Sấu Tây Hồ.

Mưa bụi vẫn bay lất phất đầy trời khiến cho cả vùng Sấu Tây Hồ như đang trùm lên một lớp sương mỏng, khiến cảnh sắc lại càng vô cùng xinh đẹp !

Từ phía xa thấp thoáng có một chiếc du thuyền nhỏ thong thả lướt về hướng Phù Tang. Phía sau chiếc thuyền, có một cô gái kiều diễm, đầu đội nón lá, tay chống sào tre, chống chiếc thuyền lướt đi như tên bắn, chẳng mấy chốc mà thuyền đã cặp bến.

Cô gái ấy nhún mình nhảy lên bờ, đưa đôi mắt sáng trong nhìn về phía Phù Tang. Cô mặc một bộ đồ ngắn màu tía, bao bọc lấy than hình mềm mại, nước da trắng mịn, khuôn miệng nhỏ nhẹ, đôi môi như một đoá anh đào, khiến cho khuôn mặt cô đẹp đẽ vô cùng !

Ngay lúc ấy có một lão già từ trong nhà bước ra cười nói :

- Cô nương đến quá muộn làm cho ông khác phải chờ đợi đến sốt ruột !

Cô gái cười tự nhiên nói :

- Nào ai biết tiết trời thế này mà còn có người muốn đi bơi thuyền ? Vậy vị khách ấy đâu ?

Lão già đáp :

- Đấy ! Đang ngồI bên cửa sổ kia kìa !

Cô gái đưa mắt nhìn lên thì trên sắc mặt xinh đẹp của cô bỗng hiện lên một nụ cười tươi như hoa nở, tựa hồ như bắt gặp một vật chi mà nàng vô cùng yêu thích, nàng cất tiếng:

- Xin đa tạ Ông !

Dứt lời nàng đưa tay lên khoát tấm rèm cửa bước vào thẳng phía trong.

Cả một gian thuỷ tạ rộng lớn mà chỉ trơ trọi có một mình Đào Gia Kỳ. Chàng mặc một chiếc áo dài màu lam, đầu đội chiếc mũ tròn, phía trước khảm một viên ngọc lóng lánh trong suốt trong suốt. Chàng đưa mắt nhìn thẳng vào cô gái, sắc mặt lộ vẻ tươi cười, xem ra còn hào hoa phong nhã hơn trước nữa kia.

Đôi má cô gái không khỏi đỏ bừng, sung sướng nói:

- Đào công tử, té ra công tử đã trở lại ! Kể từ ngày xa cách đến nay đã gần một năm, tiện thiếp lúc nào cũng nhớ mong, chẳng ngờ công tử còn nhớ đến một người bạc mệnh như thiếp.. Nói đên đây thì đôi mắt của nàng bỗng đỏ hoe, hai dòng lệ như muốn trào ra, nhưng nàng cố dằn cơn xúc động.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói :

- Xảo Yến, chỉ mới xa nhau hơn một năm mà sao cô có vẻ khách sáo quá thế ! Đừng khóc nữa ! Hãy ngồi lại đây rồi chúng ta cùng thong thả nói chuyện.. Xảo Yến thò tay lấy từ dưới nách ra một vuông lụa đưa lên chậm nước mắt, rồi thẹn thùng nói :

- Tại sao công tử không đến hàn xá ?

Giọng nói của nàng vô cùng buồn bã, ai oán !

Đào Gia Kỳ mỉm cười :

- Một năm xa cách không phải là ngắn ngủi, mọi việc chắc đã có nhiều đổi thay, nên nếu tôi đến thẳng nhà nàng e rằng quá mạo muội chăng ?

Xảo Yến là người thông minh nên mới nghe qua đã hiểu được ngụ ý trong câu nói của chàng, đôi má bất giác bừng đỏ, thẹn thùng cúi gằm mặt xuống nói:

- Phận bọt bèo như thiếp thì làm gì có ai dòm ngó đến !

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to :

- Ai bảo là không có người dòm ngó ? Bấy lau nay tôi vẫn thầm sợ là đã có người đem châu ngọc đến hỏi cưới nàng rồi ! Nói không ngoa thì tôi chính là kẻ lúc nào cũng dòm ngó cô đây !

Xảo Yến nghe qua, tim đập mạnh, chẳng biết nàng vui mừng hay sợ hãi, nhưng trông chừng quá thẹn nên sắc mặt đỏ bừng, mặt cúi gằm xuống đất !

Kể từ sau khi nàng gặp gỡ Đào Gia Kỳ thì lúc nào cũng thương nhớ đến chàng, nhưng vì mặc cảm mình xuất thân từ chốn hàn vi nên chẳng dám đèo bồng. Nàng chỉ biết ôm ấp mối tình trong lòng rồi thầm than thân trách phận mà thôi. Sau khi Đào Gia Kỳ đi khỏi Dương Châu thì nàng cảm thấy tâm hồn vô cùng trống trải như vừa mới mất đi điều gì quí báu nhất trong đời, suýt ngã bệnh..Đến hôm nay bất ngờ nàng lại nghe được những câu nói ấy thì thử hỏi trong lòng không vui mừng như điên sao được ! Thậm chí nàng còn không tin vào đôi tai của mình nữa.

Qua một lúc lâu, Xảo Yến mới ngước mặt lên, đôi má vẫn ửng hồng. Nàng đưa mắt nhìn Gia Kỳ rồi nũng nịu nói :

- Công tử chỉ khéo nói chơi thôi !

Nói đoạn nàn lại cúi gầm mặt xuống, mỉm cười trông thực dịu dàng.

Đào Gia Kỳ nghiêm nghị nói :

- Tôi không phải nói chơi đâu, nhưng chỉ sợ cô nương không đồng ý thôi ! Vậy chúng ta hãy cùng bước xuống thuyền du ngoạn rồi cùng tâm sự. Tôi đã có dặn Phù Tang đại sư phụ chuẩn bị cho chúng ta một ít món ngon rồi. Vừa bơi thuyền giữa cơn mưa bụi, rồi lại cùng đối ẩm với nhau, quả không còn gì lý thú bằng !

Xảo Yến tuy trong lòng hạnh phúc khôn xiết, nhưng vốn là một nữ nhi nên không thể thẳng thắn bày tỏ rõ thái độ đó được. Nàng đứng lên nói :

- Vậy xin mời công tử.

Giọng nói của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu, gần như không thể nào nghe thấy được.

Đào Gia Kỳ cũng đứng lên, đưa tay nắm lấy bàn tay của Xảo Yến, rồi khoan thai bước ra cửa !

Kể từ khi số người che mặt ở Thất Tinh Bảo tại thành Lạc Dương uy hiếp tất cả những nhân vật võ lâm phải lui khỏi đây, thì suốt mấy tháng trở lại đây giới giang hồ vô cùng yên ổn. Mỗi việc qua, đều trở thành đầu đề trong những bữa trà dư tửu hậu của giới giang hồ mà thôi. Sự yên ổn này quả là mấy mươi năm nay chưa hề diễn ra bao giờ.

Hầu hết số người trong võ lâm, đề không hiểu tạisao lại có hiện tượng kỳ lạ đến vậy.

Nhưng trong thự tế thì chẳng có ai dám tìm hiểu cả, vì ai cũng sợ mang cái hoa. sát thân, nên ai cũng câm như hến.

Trong khi đó, một số nhân vật tên tuổi rung chuyển võ lâm trước đây giờ cũng im hơi lặng tiếng, không ai biết tung tích gì cả ! Cảnh tượng thanh bình này có thật là như vậy không ? Không ai có thể đoán được, trừ một vài người trong giới giang hồ hiểu rõ, còn lại ai cũng mù mờ cả.

Đào Gia Kỳ cũng là một trong những người hiểu rõ tình hình hiện tại. Lần này chàng trở về Duy Dương là có mục đích tìm kiếm môn võ công tuyệt kỷ của một bậc tiền bối võ lâm trước đây. Nhưng vì để tránh tai mắt của giới giang hồ nên chàng đã bố trí mọi việc rất cặn kẽ chu đáo. Việc chàng tìm đến với Miêu Xảo Yến chính là một trong những sự bố trí của chàng.

Bởi vì chàng biết rất rõ tình trạng yên bình hiện nay chỉ có thể kéo dài nhiều nhất là nửa năm. Vì vậy mọi chuyện chàng đều hết sức cẩn thận.

Dưới cơn mưa bụi mịt mù không gian, Đào Gia Kỳ cùng người đẹp thả thuyền trôi bập bềnh trên mặt nước Sấu Tây Hồ quạnh hiu vắng vẻ này, quả là một thú vui trang nhã.

Chàng đã thẳng thắn nói với Xảo Yến chuyện mình muốn rước nàng về làm hầu thiếp. Danh nghĩa là thế, còn thực ra không có sự phân biệt tôn ti ở đây.

Xảo Yến thẹn thùng nói :

- Công tử cứ đến nói chuyện với má tôi là được rồi!

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười vui sướng thật to !

Chiếc thuyền con nhắm ngay ven bờ đầy liễu xanh lướt tới.

oo Thời gian thấm thoắt đã hai tuần trôi qua.

Khắp cả vùng sông Tần Hoài, hoa đào đều đang nở rộ, tơ liễu non xanh không ngớt phe phẩy theo chiều gió xuân.

Hôm ấy là một đêm trăng sáng, hoa đăng vừa tỏ khắp nơi, trên mặt sông, du thuyền qua lại như mắc cưi, hai bên bờ tửu quán trà đình mọc như nấm, lời ca tiếng nhạc du dương không ngớt bên tai.

Bên cạnh ngôi miếu Phu Tử, có một tửu quán đang trỗi nhạc du dương, trước cửa đèn xanh đèn đỏ chiếu sáng ngời.

Ngay lúc đó, có một cỗ xe ngựa xinh đẹp dừng lại ngay đó. Lập tức bên trong có tiếng hô lớn :

- Tiêu Đại Thiếu đã đến !

Liền ngay sau đó, từ trong cỗ xe bước ra một chàng thiếu niên tuấn tú, đầy vẻ hào hoa phong nhã. Sắc mặt tươi cười, ai trông thấy cũng phải tấm tắc khen thầm !

Chàng thiếu niên ấy vừa đưa chân định bước vào quán thì bỗng bên cạnh đó, hai gã đàn ông mặc áo gấm rất sang trọng nhưng mặt mày lại vô cùng hung dữ tràn tới định nhanh chân bước vào trước, bị thân hình của người thanh niên kia cản mất lối.

Trong khi ấy, chàng thiếu niên nọ từ từ quay mặt lại, đưa mắt nhìn thẳng vào hai gã kia rồi lại tiếp tục thong thả đi vào.

Hai gã đàn ông trông thấy ánh mắt của chàng thanh niên có vẻ uy nghi đáng sợ, không khỏi giật mình.

Lúc ấy, từ bên trong tửu quán có một người đàn ông khác bước ra, vòng tay thi lễ rồi hướng về hai gã đàn ông hung dữ kia tươi cười nói :

- Xin hai vị thứ lỗi, đêm nay Tiền lão gia đã bao trọn cả quán rồi, nên cô nương không thể tiếp người khách nào khác được, mong nhị vị rộng lòng khoan dung cho !

Ngườiđàn ông bên trái trợn to đôi mắt, định lên tiếng gây sự, nhưng người bên phải đã vội tươi cười nói :

- Nếu thế thì đợi ngày mai chúng ta sẽ quay trở lại. Chỉ là việc vui chơi có gì đâu mà phải gây sự vô ích.

Nói đoạn, y bèn kéo người bạn của mình, quay gót bỏ đi ra.

Nhưng ngay lúc ấy, một người từ bên trong nhanh nhẹn bước ra, bám sát theo hai người đàn ông đó.

Bên ngoài đường cái, người qua lại đông nghẹt, nên hai gã đàn ông kia không hề hay biết có kẻ đang âm thầm theo dõi mình.

Một trong hai người hạ giọng nói :

- Tôi chỉ muốn đập tan cái quán ấy mới hả tức.

- Hù ! Nơi đây là chốn lầu xanh, mọi người đến tìm thú vui, sao lại gây sự làm gì. Chúng ta đừng vì chuyện nhỏ mà làm hỏng chuyện lớn. Không nên gây rắc rối vô ích. Tính của đương gia anh cũng rõ, nếu để ông ấy biết được, chắc chắn anh khó mà chịu nổi hình phạt của ông ấy !

Gã đàng ông nghe vậy không khỏi rùng mình, không nói gì nữa.

Người kia lại cất tiếng than dài :

- Đương gia ra lện cho chúng ta đi dò xét tổng đàn của Phi Phụng Bang hiện nay ở đâu, thế mà đến hôm nay cũng không hề thấy có chút manh mối nào. Lời của đương gia đúng lắm, Phi Phụng Bang chỉ giả vờ giải tán mà thôi, kỳ thực họ đang chỉnh đốn lại hàng ngũ, mong sẽ quật khởi thêm một lần nữa. Nếu chẳng phải thế thì tại sao bang hội đã giải tán mà số người trong bang lại im bặt, không hề ló dạng ra giang hồ, chẳng có lẽ lại bị giết chết hết rồi sao ?

Tên đồng đảng trầm ngâm một lúc rồi mới nói :

- Bên trong chuyện này quả thật có nhiều điểm đáng ngờ lắm. Theo ý tôi, chúng ta hãy đến chân núi Thê Hà Sơn, hỏi nơi Trầm Ứng Thái lão sư may ra mới biết rõ được.

- Suốt dọc đường anh đã mấy lần nhắc đến cái tên ấy, chẳng hay giữa anh và ông ấy có mối quan hệ thế nào ?

Người kia cất tiếng cười khan :

- Trước kia tôi với ông ấy cùng chung sức kinh doanh công việc không vốn. Nhưng ông ta nhờ cần kiệm nên lần hồI trở nên giàu có rồi giải nghệ. Ông ta mua ruộng đất, xây thành một trang trại dưới chân núi Thê Hà Sơn, cưới vợ, có cả nàng hầu. Nghiễm nhiên trở thành một vị thân sĩ giàu có. Trong khi tôi thì có bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu, nên đến hôm nay tay trắng vẫn hoàn trắng tay.

- Nếu thế thì hai chúng ta tới đó hỏi thăm xem sao!

- Nửa đêm gà gáy chúng ta lại kéo đến phá giấc ngủ người ta, rất có thể ông ta lại nghi ngờ chúng ta có mục đích bất lương thì sao ? Chi bằng chúng ta kiếm một tửu lâu uống rượu vui chơi, sáng mai hãy thong thả đến đấy, chẳng phảihay hơn sao ?

- Ha ha, một người thô lỗ như anh mà cũng nghĩ ra được những ý kiến rất tế nhị vậy sao, rõ quí hóa lắm !

Nói đoạn, hai người nhắm hướng Tụ Phong Lâu Phạn Trang thẳng tới!

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy từ bên trong cửa hiệu có ba người mặc áo đỏ bước ra. Số người này đều ngoại tứ tuần, sắc mặt âm u như đang đăm chiêu suy nghĩ chuyện gì. Bởi thế họ suýt nữa va trúng vào hai người.

Nhưng ba người mặc áo đỏ ấy thân pháp hết sức nhanh nhẹn nên sau khi cất tiếng “hừ” qua giọng mũi bèn lách tránh ngang qua mình hai người bỏ đi tuốt.

Hai người mặc áo gấm sang trọng ấy, không khỏi hết sức tức giận. Hai gã ta liền quay phắt lại,

định sẽ gây sự, nhưng khi đưa mắt nhìn lên, trông thấy ba người mặc áo đỏ kia đã bỏ đi xa hơn mươi trượng rồi. Chỉ thoáng thấy bóng họ chớp qua mắt là đã lẩn khuất giữa đám đông, khiến hai gã đàn ông mặc áo gấm không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau đầy vẻ ngơ ngác !

Bỗng ngay lúc đó, bên cạnh hai gã ta có một giọng cười lạnh lùng truyền đến. Bởi thế, bọn họ lại một phen kinh ngạc nữa, vội vàng quay mặt về hướng có tiếng cười, thì thấy đấy là một lão già, đang đưa mắt nhìn chòng chọc theo ba bóng người áo đỏ, sắc mặt đầy vẻ tức giận.

Lão già ấy hai bên thái dương ấn huyệt gồ cao, đôi mắt sáng ngời như điện, nhìn qua đã biết lão ta là người có võ công không phải tầm thường !

Hai gã đàn ông mặc áo gấm thấy thế thì không khỏi giật mình. Một trong hai người liền vòng tay thi lễ với lão già, tươi cười nói :

- Các hạ dường như biết lai lịch của bọn người áo đỏ ấy ? Vậy chẳng hay có thể giãi bày cho chúng tôi cùng được biết chăng !

Lão già đưa mắt nhìn qua hai người một lượt nói :

- Già đây chưa hiểu được, nhưng biết rằng vùng đất nhiều rồng lắm cọp này, chẳng bao lâu nữa tất sẽ xảy ra biến cố. Một người cháu của già đây, chẳng may đã bị giết một cách thê thảm trên đường đi cách đây mấy hôm, có lẽ án mạng ấy có quan hệ với số người mặc áo đỏ này !

Nói đến đây, lão ta cất tiếng than dài, rồi tiếp rằng :

- Số người mặc áo đỏ chẳng phải chỉ có ba người đó. Bọn họ, người nào cũng võ công cao tuyệt, hành tung bất định, rày đây mai đó, không biết ở đâu mà lần. Suốt hai ngày nay, lão đây hết sức theo dõi mà vẫn chưa tìm hiểu chi được về họ cả !

- Thế tại sao vừa rồi, các hạ lại không đi theo dõi bọn họ ?

- Vì già không có khả năng chiến thắng được họ, nên tuyệt đối không bao giờ liều lĩnh. Phương chi, việc ấy chưa chắc là do họ gây ra !

Nói đến đây, lão ta bèn vòng tay thi lễ, định sẽ bước đi. Một gã đàn ông mặc áo gấm liền cười nói :

- Bèo nước gặp nhau, đấy đã là một cái duyên, vậy nếu các hạ không chê là chúng tôi quá đường đột, thì anh em chúng tôi xin mạn phép mời lão tiền bối vào cùng chung vui được không ?

Lão già tỏ vẻ do dự, rồi đáp rằng :

- Như vậy thật không tiện !

Gã đàn ông to lớn ấy liền cất tiếng cười ha hả nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, có chi mà không tiện ?

Lão già đáp rằng :

- Nếu thế thì tôi xin tuân mệnh !

Liền đó ba người cùng nối gót bước thẳng vào gian tửu lâu. Bọn hầu sáng liền bước đến dẫn thẳng lên lầu, mời ngồI vào một chiếc bàn trang nhã. Tại đấy ba bên đều có bình phong ngăn cách, một bên là cửa sổ, ngó ra ngoài thì có thể nhìn thấy một dòng sông dài như một dải lụa trắng, ánh đèn nhà của dân cư trong vùng lốm đốm như sao giăng, tiếng ca tiếng hát trên sông Tần Hoài bay dìu dặt theo chiều gió, không ngớt vẳng đến bên tai.

Lão già nói :

- Cao tính đại danh của nhị vị có thể cho lão phu biết được hay chăng ?

Một người đàn ông mặc áo gấm liền đáp rằng :

- Chả dám ! Tai hạ tên gọi là Bùi Thiên Tín !

Tiếp đó, người kia cũng nhanh nhẹn nói :

- Còn taiI hạ là Ngạc Phục Sanh !

Lão già liền chắp tay thi lễ mỉm cười nói :

- Thật là vinh hạnh ! Lão phu là Du Triệu Khôi, quanâ ở vùng Hợp Phố tai Bách Việt. Vì thiên bẩm kém coi, tài nghệ hèn kém nên đành làm võ sư giữ nhà cho người cháu. Người cháu của lão buôn bán lớn, trong chuyến đi vừa rồi, có mang theo hàng trăm viên ngọc quí, nhưng chẳng may đã bị giết chết một cách thảm thiết tại ven sông Bách Lý Giang gần Kim Lăng. Số châu báu ấy đều bị cướp đoạt mất tất cả. Trong khi đó, vì lão phải đi tìm thuyền, nên khi xảy ra việc ấy lão hoàn toàn không biết gì cả !

Nói đến đây, sắc mặt của lão ta tràn ngập vẻ đau đớn !

Ngạc Phục Sanh nói :

- Du lão sư, tại sao lại có ý nghi cho số người mặc áo đỏ kia đã gây ra hành động đó?

Dư Triệu Khôi nói :

- Trước khi đứa cháu của già bị thiệt mạng, thì nó có dùng một ngón tay viết ngoằn ngoèo trên cát

một chữ “hồng”. Già căn cứ vào chữ ấy, thì nghi rằng việc đó có tương quan tới số người mặc áo đỏ nọ. Oâi già đây hiện nay đang ở đất khách quê người, lại chẳng được ai giúp đỡ, nên chỉ còn nghe theo số mạng của trời mà thôi !

Bùi Thiên Tín cười ha hả :

- Dư lão sư chớ nên quá buồn rầu. Việc tuốt kiếm can thiệp vào những việc bất bình trên đường đi, chính là việc làm của chúng tôi. Nhưng chẳng rõ liên tiếp hai ngày qua, Dư lão sư đã có tìm ra dược một manh mối nào chưa ?

Dư Triệu Khôi trầm ngâm trong giây lát nói :

- Già đây chỉ biết số người mặc áo đỏ kia có tương quan với một bang phái bí mật vừa mới hình thành. Hiện nay bang phái ấy còn ở trong thời kỳ mai phục, đến khi họ mở đại lễ ra mắt thì chắc chắn sẽ làm rung chuyển cả võ lâm !

Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh không khỏi sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau !

Ngạc Phục Sanh lên tiếng nói :

- Tổng đàn của bang phái ấy hiện đặt ở nơi nào ?

Dư Triệu Khôi nói :

- Nếu ta đoán không lầm thì tổng đàn của họ cũng lẩn quẩn trong vòng một trăm dặm tại vùng Kim Lăng!

Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh bèn nghĩ thầm :

- Việc này chắc chắn có liên quan đến Phi Phụng Bang. Ta nhất định sẽ tìm hiểu đến nơi đến chốn !

Bởi thế, Ngạc Phụng Sanh liền mỉm cười nói :

- Dư lão sư, đêm nay chúng ta mượn rượu giải sầu, rồi đến sáng mai, chúng tôi sẽ đưa lão sư đến gặp một người Người ấy đã ở vùng này từ lâu, chắc là biết rõ mọi việc.

Dư lão lộ sắc cảm kích nói :

- Cử chỉ hào hiệp của nhị vị, già đây khắc cốt ghi tâm không thể nào quên !

Thế rồi ba người rớt rượu mời nhau, cùng ăn uống vui vẻ !

Bỗng đâu, ngay lúc ấy, Bùi Thiên Tín trông thấy bên ngoài tấm bình phong có một bóng người

mặc áo đỏ lướt nhanh qua, bèn buột miệng hừ một tiếng, rồi đứng lên lướt thẳng ra ngoài nhanh như chớp. Trong khi đó, hai người đàng ông đứng tuổi, mình mặc áo đỏ mặt mày hung tợn đang đưa xuống lầu !

Ngạc Phục Sanh và Dư Triệu Khôi trông thấy hành động của Bùi Thiên Tín thì biết đã có chuyện nên cũng hối hả bước ra bên ngoài.

Bùi Thiên Tín vội vàng hạ giọng nói :

- Chúng ta hãy theo dõi họ, xem bọn họ trú ngụ Ở đâu !

Nói đoạn ba người cùng hối hả bước xuống lầu. Bùi Thiên Tín ném ra một nén bạc xuống bàn rồi lướt thẳng ra ngoài.

Trong khi ấy họ trông thấy hai người mặc áo đỏ kia, đi ra đến giữa đường. Dáng vẻ của họ không khác gì mọi người. Nhưng nếu nhìn kỹ thì mới thấy bề ngoài họ bước rất chậm chạp, nhưng kỳ thực lại nhanh nhẹn vô cùng.

Tháng ba ở vùng Giang Nam, gió xuân vẫn còn lành lạnh. Ánh trăng bạc trong ngần, nhuộm sáng cả mặt nước Mạc Sầu Hồ. Làn gió nhẹ thổi qua, khiến mặt nước gợn lên những đợt sóng lăn tăn trông lại càng thêm xinh đẹp. Trên bờ đê, liễu non xanh mượt, không ngớt phe phẩy trong màn sương lờ mờ, cảnh trí xinh đẹp như mộng, chẳng khác nào chốn thần tiên.

Ba người cùng bám sát theo sau hai người áo đỏ kia, đi thẳng về hướng Mạc Sầu Hồ.

Hai người áo đỏ ấy khi đến ven hồ thì dừng chân đứng yên lại. Họ sánh vai nhau, tà áo không ngớt phành phạch theo gió.

Cả hai người đều đưa mắt nhìn đăm đăm vào giữa mặt hồ, thực lâu không bước đi đâu cả.

Cả ba người theo dõi ẩn mình sau một gốc liễu to cách đấy ngoài mười trượng. Bùi Thiên Tín nói :

- Bọn họ đến bên Mạc Sầu Hồ này có lẽ là chờ đợi đồng đảng chăng ?

Ngạc-Phục-Sanh đáp:

- Tôi cũng có ý nghĩ như vậy!

Quả không vượt ra ngoài sự phán đoán của họ. Sau một tiếng hú khẽ thì trên mặt hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền con nhằm hướng hai người đang đứng bơi nhanh tới.

Trong khi chiếc thuyền con ấy chưa cập vào bờ, thì đã thấy trong thuyền một bóng người nhô

lên,rồi nhún mình vọt thẳng đến trước mặt hai người mặc áo đỏ nhanh như một luồng điện xẹt.

Người ấy cũng mặc một chiếc áo dài đỏ ối. Y nói nhỏ với hai người đứng chờ trên bờ một lúc, rồi bỗng phi thân lao vút vào khoảng không lộn nhào một vòng, đáp nhẹ nhàng trở xuống chiếc thuyền nhanh như gió hốt. Thế rồi chiếc thuyền nhỏ ấy lại lướt đi như bay vào giữa hồ.

Với thân pháp cao thâm tuyệt diệu ấy, quả ít được trông thấy trong chốn võ lâm.

Bởi thế, ba người đều không khỏi thầm kinh hãi!

Liền đó, hai người mặc áo đỏ kia từ từ quay mặt lại, đưa bốn tia mắt sáng ngời lạnh buốt, nhìn thẳng về phía gốc liễu to, nơi ba người đang ẩn mình.

Một người áo đỏ liền cất tiếng cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe rùng rợn như tiếng sói tru giữa núi đồi hoang vắng, bay lâng lâng theo chiều gió, khiến ai nghe đến cũng phải kinh tâm tán đởm, rợn óc rùng mình.

Một người mặc áo đỏ khác cũng cất giọng lạnh lùng nói:

- Ba vị đã rình xem được rõ ràng, vậy tại sao không bước ra cho anh em chúng tôi được trông thấy?

Ba người nghe thế đều không khỏi giật bắn người. Vì họ âm thầm theo dõi suốt dọc đường và lúc nào cũng ẩn mình kín đáo, thế nhưng vẫn không làm thế nào tránh khỏi được tai mắt của hai người áo đỏ kia.

Bùi-Thiên-Tín liền cất tiếng cười ha hả, rồi nhanh nhẹn nhảy phắt ra nói:

- Tai mắt của nhị vị thật thính nhạy, tôi đây hết sức khâm phục!

Người mặc áo đỏ đứng ở phía trái sắc mặt có vẻ càng âm u hơn, cười nhạt nói:

- Ba vị theo dõi chúng tôi là có ý định gì?

Lúc đó, Ngạc-Phục-Sanh và Dư-Triệu-Khôi cũng đã bước ra. Họ đoán biết không làm sao tránh khỏûi một cuộc đánh nhau ác liệt nên âm thầm vận dụng chân lực, sẵn sàng đối phó.

Bùi-Thiên-Tín cười như cuồng dại nói:

- Ông bạn, ông đã sai rồi! Mạc-Sầu Hồ là nơi phong cảnh xinh đẹp, ai cũng có thể đến thưởng ngoạn. Vậy, ông bạn đến đây được, còn chúng tôi không đến được hay sao? Đâu lại có lý lạ lùng như thế?

Người mặc áo đỏ ấy không khỏ cứng họng, nên phá lên cười khanh khách nói:

- Ông bạn sao chưa chịu lấy sự thành thật để nói chuyện với nhau mà lại quanh co lẽo mép như thế, chẳng phải làm nhục đến tiếng anh hùng hào kiệt hay sao?

Bùi-Thiên-Tín bỗng sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:

- Ông bạn, đấy chính là các ông đã sai rồi! Nếu mình không có làm việc chi xấu hổ với lương tâm, thì dù nửa đêm có bị ai kêu cửa cũng không giật mình. Các bạn nếu chẳng phải là phường bất lương, cũng như chẳng có làm việc chi xấu xa bỉ ổi, hà tất phải lộ vẻ sợ sệt như vậy?

Dư-Triệu-Khôi nghe qua không khỏi kinh ngạc, thầm nghĩ rằng:” Gã họ Bùi này quả là một tay ăn nói hoạt bát, lý lẽ vững vàng không thua ai cả! “ Trong khi đó, người áo đỏ kia tức giận đến há mồm trợn mắt, mặt xanh chàm, líu lưỡi nói không nên lời!

Người áo đỏ khác bèn lên tiếng nói:

- Chớ nên lắm lời vô ích, kẻ nào muốn tìm hiểu mọi sự cơ mật của bản giáo, thì tội phải móc mắt chặt chân. Vậy, chúng ta hãy ra tay cho sớm, vì còn việc quan trọng hơn phải làm nữa!

Bùi-Thiên-Tín cười nhạt nói:

- Tôi nghĩ các ông cũng không to gan đến thế đâu!

Người mặc áo đỏ ấy hết sức giận dữ, bất thần tràn tới vung cánh tay phải lên nhanh như điện xẹt, giương thẳng năm ngón tay chụp nhanh về đối phương.

Cánh tay của y vung thành hai nửa vòng tròn, vừa nhanh nhẹn phi thường, vừa hiển hóc không biết đâu mà đoán. Năm ngón tay rít vèo vèo trong gió, nhắm ngay vai của Bùi- Thiên-Tín chụp xuống!

Nếu là một tay giang hồ tầm thường thì chắc chắn không thể nào thoát khỏi được thế đánh vô cùng kì diệu đó. Nhưng, Bùi-Thiên-Tín quả là một người võ công cao cường, nên y đứng yên không thèm lách tránh đi đâu cả. Mãi đến lúc luồng chỉ phong của kẻ địch đã quét đến vai, thì y mới bất thần hít mạnh vào một hơi thở, khiến vai và ngực của y liền hót sâu vô một tấc, trong khi chưởng mặt đã nhanh nhẹn bay ra, dùng thế ”Huyền điểu qua sa “ công chớp nhoáng vào cánh tay mặt của người áo đỏ.

Cùng một lúc đó, chân phía trái của y cũng lại nhanh nhẹn dùng thế ” khơi tinh thích đầu “ đá vút vào ”khí hải huyệt “ của kẻ địch.

Cùng một lúc má y đã dùng cả tay lẫn chân để phản công, mà lại phản công nhanh nhẹn như điện chớp, khiến người áo đỏ ấy không khỏi buột miệng khen rằng:

- Thế võ hay tuyệt!

Dứt lời người ấy nhanh nhẹn thu cánh tay về, rồi cũng lại nhanh nhẹn vung bàn tay chụp thẳng vào ”khúc tri huyệt “ nơi cánh tay của Bùi-Thiên-Tín vừa đánh đến. Đồng thời, thay trái của y lại dùng thế ”Hải đề lao nguyệt “ với lấy gót chân của đối phương vừa đá tới.

Bùi-Thiên-Tín trông thấy thế, không khỏi giật bắn người. Y hết sức kinh hoàng trước võ công cao tuyệt của người áo đỏ này. Chẳng những người áo đỏ có thể cùng lúc đánh ra hai thế võ mà đồng thời bên trong còn ngầm chứa vô số diễn biến, vừa khó đỡ vừa khó phá tan. Bởi thế, y bắt buộc phải vọt người bay thẳng lên cao, đảo một vòng trên không trung như một con chim, rồi vận dụng chân lực ra chưởng mặt, trong khi chưởng trái siết chặt một món ám khí, nhắm từ trên xẹt thẳng xuống, vung cả hai tay cùng đánh ra một lượt.

Thế la một luồng kình phong ào ạt như núi đồi sụp đổ, đi đôi với vô số ám khí vô hình, bắt từ trên chụp thẳng xuống người áo đỏ, ồ ạt chẳng thua chi sóng bể thét gào, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hãi.

Nào ngờ đâu, trong khi đôi tay của Bùi-Thiên-Tín vừa mới vung lên định đánh ra thì người áo đỏ cất tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, rồi cũng vọt người lên không, liếc xéo về phía đối phương, nhanh nhẹn chìa tay phải ra, giương thẳng năm ngón tay, chụp lấy mạch cổ tay trái của Bùi-Thiên-Tín nhanh như điện chớp.

Với một thế phản công vừa nhanh nhẹn vừa tuyệt kĩ như vậy, quả vượt ra ngoài sức tưởng tượng của Bùi-Thiên-Tín. Do đó, y không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Ngạc-Phục-Sanh trông thấy thế, biết Bùi-Thiên-Tín không làm sao tránh khỏi được, nên quát lên một tiếng to, định sẽ...

Nào ngờ đâu, một người mặc áo đỏ khác đã buột miệng cười nhạt rằng:

- Có phải địng hai người vây đánh một người không?

Tức thì, người áo đỏ ấy tràn nhanh tới như điện chớp, vung chưởng mặt lên, nhằm ngay ngực đối phương đánh tới nghe một tiếng vút!

Thế là một luồng chưởng phong vô cùng mạnh mẽ liền cuốn tới ào ạt, gây thành tiếng động ầm ầm như sấm nổ.

Ngạc-Phục-Sanh tức giận ”hừ“ lên một tiếng, rồi đưa hai chưởng lên ngực xô ra đỡ thẳng vào luồng chưởng lực của đối phương.

Qua một tiếng”phình “ thật to, người áo đỏ đã lảo đảo thân mình trong khi Ngạc- Phục-Sanh bị lui

ra sau một bước, hai cánh tay cảm thấy có hơi tê buốt, rồi lại thấy máu huyết trong người đều cuồng loạn, nên không khỏi thầm sợ hãi.

Lúc ấy, Bùi-Thiên-Tín còn đang lơ lửng trên không nên không thể nào lách tránh khỏi thế phản công của đối phương. Do đó, mạch cổ tay của y đã bị năm ngón tay của người áo đỏ siết cứng ngắc, khiến y cảm thấy tê buốt cả cánh tay, và cả thân mình bị người áo đỏ kéo mạnh trở xuống đất.

Dư-Triệu-Khôi trông thấy Bùi-Thiên-Tín bị đối phương chế ngự được, thì liền thò tay vào túi rút ra một ngọn roi da, vung mạnh cánh tay lên, tức thì ngọn roi da vươn dài ra, gây thành những bóng mờ chập chờn đầy cả không gian, rít gió nghe vèo vèo, công thẳng vào cánh tay đang siết chặt Bùi-Thiên-Tín của người áo đỏ!

Người áo đỏ bèn cất giọng cười nhạt rằng:

- Một hạt châu bé nhỏ như hạt tấm mà cũng tranh đua ánh sáng với người!

Nói đoạn, năm ngón tay mặt của y vẫn siết chặt Bùi-Thiên-Tín không buông, trong khi tay trái đã vung ra chụp tới, với một thế võ kì diệu khôn lường.

Thế roi của Dư-Triệu-Khôi bỗng bất thần thay đổi, và sử dụng ngay ” Thần long thập bát thức “ của Thác Tháp Thiên Vương Lý Hạo, một nhân vật đã làm rung chuyển võ lâm mấy mươi năm qua, đánh vút tới!

Tức thì, bóng của ngọn roi dày đặc như vách núi, uốn khúc lồng lộn như đuôi một con rồng thần quét ra.

người áo đỏ trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, thái độ xem thường kẻ địch liền bay biến đi ngay. Nhưng ngay lúc ấy, vì ngọn roi của Dư-Triệu-Khôi đã áp đảo được thế đánh của y, nên y luống cuống cả tay chân, không còn làm thế náo thi thố tài nghệ được.

Trong khi đó thì Ngạc-Phục-Sanh đang đánh nhau quyết liệt với một người mặc áo đỏ thứ hai. Đôi bên đều sử dụng đến những thế võ rất hiểm hóc, bên này đánh ra thì bên kia đỡ thẳng, hiến kình khí dấy động ào ào, cát bụI tung bay mù mịt, cây cỏ chung quanh cũng bị gãy đổ không ít.

Ngay lúc đó, Dư-Triệu-Khôi bỗng quát to lên một tiếng, rồi dùng thế ” Thần long xuất huyệt “ vung chót roi điểm thẳng vào cánh tay đang giữ chặt Bùi-Thiên-Tín của người áo đỏ!

Thế roi của Dư-Triệu-Khôi chẳng những hết sức nhanh nhẹn, mà lại vô cùng huyền diệu, khiến người áo đỏ hông thể không buông lỏng năm ngón tay đang siết chặt cổ tay của Bùi-Thiên-Tín ra.

Người áo đỏ ấy tức giận ” hứ “ lên một tiếng rồi nhanh nhẹn nhảy lui ra xa!

Dư-Triệu-Khôi không bỏ lỡ dịp tốt, ngọn roi của y liền cuốn lên vun vút, bám sát đối phương như hình ới bóng, tấn công tới tấp qua những thế võ ồ ạt.

Người áo đỏ ấy tuy bị bắt buộc phải nhảy ra xa để tránh những thế tấn công của Dư- Triệu-Khôi, nhưng trong khi đó, nhờ y đã bbuông cánh tay siết chặt Bùi-Thiên-Tín, nên cũng không còn bị vướng nữa. Bởi thế, y liền vung chưởng lên phản công hết sức mạnh mẽ qua những thế võ hiển hóc khó lường.

Bùi-Thiên-Tín thoát khỏi sự nguy hiểm thi trong lòng hết sức cảm kích Dư-Triệu-Khôi.

Y liền nhanh nhẹn vận dụng chân lực để điều hòa hơi thở, đồng thời cũng đưa mắt theo dõi trận đánh.

Y trông thấy thế roi của Dư-Triệu-Khôi, tuy là" Thần long thập bát thức " nhưng chưa tinh thông tuyệt đỉnh, bên trong còn rất nhiều sơ hở. Nhưng cũng may thế roi ấy có một uy lực mạnh mẽ vô song, nên tạm thời không đến nỗi bị đội phươnng đáng bại.

Tuy nhiên, nếu thời gian kéo dài, thì chắc hcằn thế nào cũng bị hại!

Y lại đưa mắt nhìn về phía Ngạc-Phục-Sanh đang đánh nhau quyết liệt với người áo đỏ kia, tuy đôi bên đều đang dùng toàn những thế đánh mạnh bạo, nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Do đó, y thấy rằng cần phải tiếp tay trước với Dư-Triệu-Khôi, nên bèn quát to một tiếng tràn ngay người tới, ra tay tấn công thẳng vào người áo đỏ vừa chế ngự y lúc nãy.

Người áo đỏ ấy thấy vậy, bèn sử dụng tòan những thế võ kì diệu vô song. Y giương năm ngón tay ra chụp lấy ngọn roi của Dư-Triệu-Khôi, rồi giật mạnh về phía mình và vung lên một lượt. Trong khi đó, chưởng trái của y lại vận dụng chân lực, quét thẳng về phía Bùi-Thiên-Tín!

Dư-Triệu-Khôi bỗng cảm thấy thân mình bị rung chuyển, đồng thời, theo với sức giãn của ngọn roi dối phương, khiến cả thân mình của lảo ta bị nhào lộn lên giữa lưng chừng trời. Lão ta quá sợ hãi, liền buông năm ngón tay giữ ngọn roi ra, rồi cong mình búng mạnh một lượt, nhào lộn trở lại xuống mặt đất.

Người áo đỏ ấy giật lấy được ngọn roi vào tay, nên liền vung ra một thế " Độc mãng dĩ yêu " đánh thẳng về phía Bùi-Thiên-Tín.

Bùi-Thiên-Tín không ngờ người áo đỏ lại đánh ra một thế võ chớp nhoáng như vậy, nên liền quay người tránh ngang. Nhưng, ngay lúc ấy đã nghe một tiếng rít xé lụa, tức thì, chiếc áo gấm xing đẹp của Bùi-Thiên-Tín đã bị ngọn roi quét mạnh, tét thành một đường dài. Ngọn roi ấy cũng đã quét trúng cả da thịt của y nữa, nên tại đấy liền nổi lên một lằn roi dài cỡ năm tấc, máu tươi cũng theo đó rỉ cả ra ngoài.

Trong lúc ấy, Ngạc-Phục-sanh cũng đang lâm vào tùng trạng nguy hiểm không kém. Vì y bị người áo đỏ áp đảo đến nỗi chỉ còn lo gỡ gạc mà thôi.

Thực ra thì Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh đều chưa sử dụng đến chân tài thực học của họ, vì họ sợ bị đối phương nhận ra được lai lịch của mình. Tuy có nhiều lần đối phương để sơ hở, mà họ có thể sử dụng ngay những thế bí hiểm để chế ngự đối phương được, nhưng vì cần phải giữ kín lai lịch, nên họ đành phải bỏ qua. Nếu chẳng phải thế thì người áo đỏ này nào phải tay đối thủ với họ. Hơn nữa, những cao thủ giao tranh thường giành nhau về sự chủ động, nếu bên nào sai chạy đi một li một hào, thì sẽ đưa đến việc chết sống ngay tức khắc!

Bởi thế, Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh không dám sử dụnng đến chân tài thực học của mình, nên đã bị hai người áo đỏ áp đảo tơi bời.

Riêng dư-Triệu-Khôi sau khirơi trở xuống đất, thì sắc mặt biến hẳn. Lão ta đã té ngồI từ trên cao xuống, mồ hôi lạng toát ra như tắm. Xem ra chỉ một cái vung tay vừa rồi của đối phương đã làm cho Dư-Triệu-Khôi bị nội thươngkhông phải nhẹ.

Thốt nhiên, mọi người nghe thấy một tiếng hú dài, trong trẻo, từ chân trời xa xé màn đên truyền đến. Tiếng hú ấy cao vút tận mây xanh, ngân vang mãi trong tai mọi người!

Tiếng hú chưa dứt, thì bỗng trông thấy một bóng người bay xẹt đến nơi nhanh như một luồng điện chớp. Đấy là một người mặc áo đỏ, mặt che kín.

Bùi-Thiên-Tín, Ngạc-Phục-Sanh và Dư-Triệu-Khôi đều hông khỏi kinh hãi!

Hai người mặc áo đỏ vừa mới nhìn thấy người che mặt kia đáp xuống đất, thì trước tiên lộ sắc mừng rỡ, nhưng kế đó mặt bỗng biến sắc, bất thần nhảy thối luira sau hai trượng, rồi nhìn thẳng vào người che mặt ấy cười nhạt, nói:

- Các hạ là cao nhân phương nào? Tại sao lại ăn mặc đúng theo y phục của chúng tôi?

Ý địng vàng thau lẫn lộn của các hạ rõ là bỉ ổi đáng khinh!

Người che mặt ấy bỗng cất tiếng cười dài. Tiếng cười của y khiến ai nghe đến cũng phải rùng mình rởn óc!

Qua một lúc thật lâu, người ấy mới im bặt tiếng cười, nói:

- Chỉ có bọn các ngươi mới mặc được áo dài đỏ hay sao? Suốt nửa đời lăn lóc trong chốn giang hồ, lần đầu tiên ta nghe nói đến luật lệ ấy. Vậy chắc các ngươi cũng có chút tên tuổi, mau xưng tên ra xem nào!

Giọng nói của người ấy tuy không to nhưng khi lọt vào tai hai tên áo đỏ thì lại vang rền như sấm nổ !

Hai người áo đỏ bèn đồng thanh thét lên một tiếng rất dài rồi vọt người lên không, vung nhanh song chưởng đánh thẳng về phía người bịt mặt. Sau đó lại nương theo thế chưởng đánh ra, lao mình thẳng về mặt hồ, rồi dùng thuật “lăng ba vi bộ” chạy thẳng ra phía mặt hồ xa tít !

Người che mặt ấy cất tiếng cười ha hả rồi cũng vọt mình bay lên không, nhưng không đuổi theo, mà trái lại xẹt thẳng về hướng đường cũ nhanh như một luồng điện chớp !

Người che mặt ấy đến một cách bất ngờ, mà bỏ đi cũng rất đột ngột ! Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Họ cảm thấy trong đêm nay toàn là gặp những việc không làm sao hiểu nổi, khiến họ phải điên đầu !

Một việc làm cho họ cảm thấy luống cuống khó hiểu nhất là số người mặc áo đỏ này đều có khinh công tuyệt đỉnh, có thể lướt trên mặt nước như trên đất bằng, thế nhưng tại sao người áo đỏ này lại dùng thuyền để bơi đi ? Phải chăng hành động quá thừa thãi, vẽ thêm chân cho rắn chạy đó hay sao ?

Kế đó, tại sao người che mặt nọ lại đến một cách hối hả, rồi bỏ đi một cách vội vàng? Cử chỉ của người ấy, tựa hồ như đến đây để cứu nguy cho họ, mà cũng tựa hồ như bất ngờ đi qua đây thấy chuyện bất bình mà can thiệp thôi !

Tất cả mọi việc ấy, thật có vẻ sâu xa khó hiểu, suy luận cách nào cũng có lý, thực không làm sao phán đoán cho được.

Du Triệu Khôi từ từ đứng dậy, thở phì một hơi dài.

Bùi Triệu Tín tỏ ra rất lo lắng cho lão ta, nên bước tới hỏi rằng :

- Thương thế của Du lão sư thế nào ?

Du Triệu Khôi cười tự nhiên nói :

- Chẳng sao cả ! Già đây đã điều hoà hơi thở một lúc, và hiện giờ không còn điều chi đáng ngại.

Bùi Thiên Tín nói :

- Nếu chẳng được Dư lão sư cứu nguy cho thì chắc chắn tôi đã bị hại rồi. Cái ơn to ấy, sau này nhất định tôi sẽ tìm cách đền đáp.

Dư Triệu Khôi lắc đầu mỉm cười, nói :

- Đối phó với một kẻ thù chung, đấy là bổn phận của mình. Chỉ hiềm là tài nghệ của lão phu quá

kém cỏi, nên suýt nữa đã làm hỏng cả việc lớn, thực già đây vô cùng xấu hổ, đâu thể nói chuyện ơn nghĩa.

Sau đó, cả ba bàn bạc suy đoán về lai lịch của số người mặc áo đỏ kia, cũng như của người che mặt nọ, nhưng cuối cùng vẫn không làm thế nào hiểu cho được đích xác. Do đó, họ chán nản, kéo nhau trở về thành Kim Lăng.

Bình minh vừa ló dạng, bóng triệu dương chói rực ở gíc trời đông, gió sớm thổi lồng lộng, hkiếm mội người đều cảm thấy có hơi lành lạnh như tiết tàn đông.

Trên đường cái quan đi đến Thê-Hà-Sơn, có ba ngưới cưỡI ngựa, phi nhanh như bay, vó ngựa nện xuống mặt đường vang động như sấm dậy. Hia bên đườngn đi, hoa đào, hoa lí đang nở rộ, màu đỏ chen lẫn màu trắng đang rực rỡ tươi vui.

Thê-Hà-Sơn cách thành Kim Lăng bốn mươi lăm dặm về phía đông. Trên núi, những cây tùng, cây bách cổ thụ mọc ra xanh um, che rợp cả mặt đường đi. Ngôi chùa Thê-Hà-Tự thấp thoáng trong bóng cây xanh. Phía sau ngôi chùa, có bức vách đá Thiên-Phật-Nham, đâu đâu cũng có chạm tượng phật, đứng xa trông như tổ ong. Đấy là những tượng phật do thái tử Văn Huế nước Tề đã chạm xưa kia!

Mỗi khi đếm mùa thu có sương xuống thì những lá phong trong núi đỏ rực khắp nơi, xem rất đẹp mắt. NHững màu đỏ ấy xen giữa màu xanh của lá tùng lá bách, trùng trùng điệp điệp, xem chẳng khác chi một bức tranh.

Tại chân núi phía đông, có một trang trại rất rộng rãi, bên trong nhà ngang dãy dọc, lầu gác nguy nga, đình đài xinh đẹp, nghiễm nhiên chẳng thua chi nơi cư ngụ của một Vương hầu.

Ánh mặt trời sớm mai vừa lên cao, thì ba con ngựa đã phi đến trước cửa trang trại.

Trong khi đó, hai cánh cổng sơn màu đỏ hồng vẫn còn đóng im lìm.

Ngạc-Phục-Sanh cười nói:

- Trầm lão nhi quả là người biết xây dựng cuộc đới hạnh phúc. Đáng tiếc là trước kia tôi nắm được tiền bạc vào tay, thì lại tiêu hoang đi cả, nếu chẳng thế, thì Ngạc mỗ chẳng phải cũng như Trầm lão nhi ngày nay hay sao?

Vừa nói, y vừa thò tay lên nắm lấy cái khoen cửa khua mạnh mấy lượt.

Liền đó, bỗng nghe từ phía trong cánh cửa có tiếng vọng ra rằng:

- Mới sng thế này mà đã có người đến kêu cửa, phá mất giấc ngủ ngon!

Tức thì, hai cánh cổng bỗng được mở ra, chuyển động nghe ầm ầm, và từ trong ló ra một người đứng tuổi, đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn qua ba người một lượt, nói:

- Ba vị đến đây định tìm ai thế?

Nạgc-Phục-Sanh nói:

- Trầm trang chủ có ở nhà không? Xin phiền ông vào trong bẩm lại, nói có Ngạc-Phục- Sanh, người bạn cũ thuở xưa đến xin ra mắt!

Người dàn ông ấy liền tươi cười nói:

- Ồ! Thì ra là bằng hữu của trang chủ, vì con không được biết, nên có phần thất lễ.

Nhưng, ba vị đến thực không may, vì ngày hôm qua, trang chủ đã đi Tô-Châu thăm viếng bạn bè rồi, có lẽ độ năm sáu hôm nữa mới về!

Ngạc-Phục-Sanh không khỏi sửng sốt, thầm nói:”Có đâu lại rủi quá như thế? “ Nghĩ vậy, y liền cười nói:

- Trang chủ đã không có ở nhà, thì tại hạ đợi ít hôm nữa sẽ đến xin yết kiến vậy!

Người đàn ông đứng tuổi ấy cúi mình, xá một xá thật sâu, miệng không ngớt nói:

- Xin lỗi các ông! Xin lỗi các ông!

Ba người đều cảm thấy hết sức thất vọng, chán nản nhảy trở lên mình ngựa, giật cương quay về Kim Lăng.

Ngạc-Phục-Sanh cười nhạt nói:

- Theo tôi đoán, thì Trầm-Ứng-Thái chắc chắn là có ở trong trang trại. Trên đời đâu lại có một sự bất ngờ kì khôi như vậy?

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Trầm trang chủ không hề biết trước được việc các hạ định đến viếng thăm, vậy lời nói của người đàn ông ấy chắc chắn là không phải láo khoét!

Ngạc-Phục-Sanh cảm thấy lời nói của Dư-Triệu-Khôi rất hữu lí, nên lại nói:

- Phải đấy, giữa tôi và Trầm-Ứng-Thái chẳng hề có thư từ liên lạc với nhau suốt mười năm qua rồi. Bởi thế, y làm sao biết được tôi hôm nay sẽ đến viếng thăm y. Vậy chớ nên trách oan cho người ta

mới phải!

Bùi-Thiên-Tín lắc đầu nói:

- Riêng tôi lại không nghĩ thế, mà trái lại, cảm thấy Trầm-Ứng-Thái có rất nhiều điều khả nghi. Không biết chừng trong trang trại ấy, cũng lại là nơi qui tụ nhiều cao thủ giang hồ!

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Bùi lão sư căn cứ vào đâu để nghi như vậy?

Bùi-Thiên-Tín cười nhạt, nói:

- Người giữ cổng vừa rồi khi nói trang chủ hắn đi Tô Châu thăm bạn bè, thì đôi mắt không ngớt chớp lia lịa, chứng tỏ là y đang nói dối. Nhưng, mọi sự thật trước khi chưa tìm hiểu ra được, thì cũng không thể nào chắc chắn là mình đoán đúng. Tôi nhất định sẽ tìm hiểu cho rõ việc này mới được!

Ba người cùng phi ngựa nhanh như bay. Trong khi đó, bỗng ba người đều cảm thấy có một luồnggió mạnh lướt qua sau lưng mình. Bởi thế, ca ba đều quay mặt nhìn lại, nhưng trông thấy trên đường đi vẫn vắng vẻ không có bóng một người nào lạ. Do đó, họ cho đó là gió trời, nên cũng không để ý chi đến nữa.

Khi ba người trở về đến khách sạn, xô cửa bước vào phòng, thì không khỏi kinh hoàng thất sắc, vì trên mặt bàn có để ba nhúm tóc ngắn và một ngọc dao sắc bén ghim chặt lấy một tờ giấy trắng, bên trên có mấy dòng chữ.

Bùi-Thiên-Tín khẽ ”hừ “ một tiếng, rồi thò tay nhổ mũi dao lên, chụp lấy tờ giấy xem qua, thì thấy có chữ viết rằng:

” Ta cắt tóc của các người thay thế cho việc cắt đầu các người. Đấy chỉ là một sự cảnh cáo nhẹ nhàng. Vậy, ta mong các người phải biết tự trọng, giữ gìn thanh danh! “ Vừa xem qua dòng chữ thì y bất giác đưa thay sờ qua sau ót, thấy quả nhiên mớ tóc sau gáy của mình đã bị cắt mất đi một lõm.

Ngạc-Phục-Sanh và Dư-Triệu-Khôi cũng đều bị như thế cả, nên cả ba đứng sững sờ như ba pho tượng gỗ, ớn lạnh cả tâm can, ngơ ngác nhìn nhau không nói nên lời!

Sắc mặt của Bùi-Thiên-Tín dần dần trấn tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Bùi mỗ nhất định không chịu bỏ qua việc này!

Ngạc-Phục-Sanh nói:

- Tài nghệ của người ấy quả hết sức cao tuyệt, e rằng chúng ta không phải là địch thủ!

Bùi-Thiên-Tín cười nhạt, nói:

- Nhưng chúng ta nào phải là phường sợ mạnh hiếp yếu đâu!

Ngạc-Phục-Sanh im lặng không nói chi cả.

Ba người ở trong khách sạn băn khăon, lo nghĩ suốt ngày, mãi đến khi vầng trăng đã lên đến đầu liễu, Bùi-Thiên-Tín mới có ý nghĩ đi đến miếu Phu-Tử cạnh sông Tần-Hoài để du ngoạn, vì những nơi tìm gái lầu xanh, rắn rồng lẫn lộn ấY, khôngbiết chừng có thể tìm ra lai lịch của số người mặc áo đỏ kia. Bởi thế, họ cùng kéo nhau đi ra khỏi khách sạn.

Tiếng ca tiếng nhạc không ngớt bên tai, du khách đông vầy như kiến, ba người bất giác đã đi đến trước cửa trà đình bên cạnh miếu Phu-Tử mà họ đã bước vào ngày hôm qua.

Bỗng ngay lúc ấy có tiếng bánh xe lăn, rối người đi đường tránh ra chừa thành một đường rộng. LIền đó, thấy có một chiếc xe lộng lẫy tiến đến và đậu lại trước cửa trà đình.

Rèm xe vừa kéo lên thì từ trong bước ra một dáng điệu đầy vẻ hào hoa công tử, khí sắc khoan thai, đúng là Tiêu- Đại-Thiểu mà họ vừa gặp đêm qua. Người ấy đưa chân bước nhẹ nhàng, đi thẳng vào gian trà đình.

Bỗng khi ấy lại trông thấy có một người mặc áo đỏ, cùng đi với một người đàn ông mặc áo dài xanh, cũng bước thẳng vào gian trà đìng ấy. Người đàn ông mặc áo xanh có đeo lủng lẳng bên hông một thanh trường kiếm cổ, đã lốm đốm màu ten, khiến cho ai cũng chú ý đến. Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh thấy thế thì không khỏi giật mình.

Dư-Triệu-Khôi nói khẽ rằng:

- Nhị vị có ý muốn bước vào trong đó để dò xét về người mặc áo đỏ ấy chăng?

Bùi-Thiên-Tín trầm ngâm một lúc, nói:

- Chính chúng tôi có ý nghĩ đó, nhưng e không tìm được lí do, nên cũng sẽ không tìm hiểu được chi thêm, hoang phí thì giờ mà thôi!

Ngạc-Phục-Sanh nói:

- Đi chơi tại chốn ca nhị trà đình này, chỉ sợ là trong túi mình không đủ tiền, chớ sợ chi mình bước vào thiếu danh nghĩa, hoang phí thì giờ đâu?

Bùi-Thiên-Tín nói:

- Tôi không phải nói như vậy, mà chỉ sợ mình bước vào trong, thi bọn gái lầu xanh sẽ vây lấy, vậy

thì làm thế nào dò xét về người mặc áo đỏ ấy được?

Ngạc-Phục-Sanh nói thầm:

” Quả đúng như vậy! “ Bởi thế, y im lặng không nói chi cả.

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Nhị vị chớ quá lo nghĩ đến việc có kết quả hay không, giờ chúng ta cứ đi thẳng vào trong đó, rồi tùy cơ mà hành sự. Thánh hiền có nói:” mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên “, vậy chúng ta chỉ cần bình tĩnh tiến hành công việc là đủ rồi!

Ngạc-Phục-Sanh vỗ tay cười, nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm!

Gian trà đình ấy tên là ” Phẩm-Hương-Viện “, khi ba người bước vào thì liền có tiếng xướng ca báo tin khách đến. TỨc thì, từ trong có một mụ tú bà bước ra niềm nở đón tiếp ba người vào trong.

Phẩm-Hương-Viện kiến trúc thật là trang nhã, chung qunh hành lang nối tiếp, lan can sơn son đỏ tươi, bông hoa và cây cảnh chưng bày khắp nơi, mùi thơm ngạt ngào.

Bên trong cửa sổ treo đèn kết hoa, thấp thoáng trông thấy có rất nhiều dánh hình kiều diễm, tiếng oanh tiếng yến thánh thót bên tai. Bên trong lại có tiếng tơ tiếng trúc du dương hấp dẫn.

Trong khi ấy, tại dãy hành lang có một lão già tuổi ngoài ngũ tuần, bụng phệ thật to, đang thong thả bước đến. Đôi mắt của lão già ấy cũng hết sức sáng, nên vừa liếc qua là đã trông thấy được Dư-Triệu-Khôi, nên to tiếng gọi:

- Dư lão sư! Dư lão sư!

Dư-Triệu-Khôi vừa thấy lão ấy thì cất tiếng ồ kinh ngạc, nói:

- Hứa chủ nhân, thực không ngời lại gặp được ông ở nơi đây!

Nói đoạn, Dư-Triệu-Khôi liền nhanh nhẹn bước thẳng về phía ấy.

Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanhc ũng đưa chân bước theo sau.

Lão già bụng phệ họ Hứa kia bèn nói:

- Dư lão sư, tại sao số minh châu ấy đến nay vẫn chưa thấy giao tới? Người buôn bán lúc nào cũng rất trọng lới hứa cả. Tôi dã bằng lòng bán lại số minh châu đó cho Tiêu- Đại- Thiếu, hẹn ngày mốt sẽ

giao đến cho ông ta. Nếu cậu chủ nhỏ của ông lại có lòng tham lam, đem bán nó đi cho một người khác mua đắt giá hơn thì...

Dư-Triệu-Khôi không chờ y nói hết lời, bèn vội vàng giải thích rằng:

- Xin ông chủ họ Hứa chớ nên hiểu lầm, vì cậu chủ nhỏ của tôi, dọc đường gặp bạn bè lưu lại chơi, nên chắc chắn ngày mốt đây sẽ đến nơi chẳng sai lời!

Lão già bụng phệ ấy nghe qua, thì mắt hiện sắc vui vẻ, nói:

- Số bạn bè cùnng đi với ông đây, có thể giới thiệu cho biết được không?

Dư-Triệu-Khôi bèn lần lượt giới thiệu qua từng người một, cho đôi bên được biết nhau, ai nấy đều chào hỏi nhau rất niềm nở.

Lão già họ Hức cất tiếng cười to, nói:

- Đêm nay được gặp nhau ở đây thực là dịp may hiếm có. Hứa mỗ sẽ mời các bạn chung vui và đài thọ mọi phí tổn. Hơn nữa, Hứa mỗ sẽ giới thiệu cho ba vi được biết một bậc manh thường quân đời nay, lúc nào cũng đầy lòng hào hiệp, đấy là Tiêu đại hiệp tên tuổi vang lừng từ lâu!

Dư-Triệu-Khôi vội vàng nói:

- Nếu thế thì sao tiện!

Lão già họ Hứa lại cười to, nói:

- Hứa mỗ tuy không biết võ công nhưng rất thích giao du với những bậc anh hùng hào kiệt trong giới giang hồ. Nhất là Tiêu- Đại-Thiếu lại còn thích anh em võ lâm hơn cả Hứa mỗ nữa. Đêm nay Tiêu- Đại-Thiếu bày tiệc tại Phẩm-Hương-Viện, trong số tân khách được mời, có rất nhiều người tên tuổi vanng lừng trong chốn võ lâm.

Bùi-Thiên-Tín nghe thế không khỏi giật mình, vội vàng nói:

- Hứa chủ nhân đã có lòng chiếu cố thì anh em chúng tôi xin tuân mệnh vậy!

Lão già họ Hứa cười ha hả, nói:

- Nói phải lắm! Nói phải lắm! Vậy xin mời ba vị cùng đi!

Dứt lời, lão ta liền dẫn ba người đi thẳng vào sân sau.

Phía sau trà đình có một cái sân rất rộng, chung qunh có ao nhỏ, có hòn non bộ, có khe nước chảy,

có cầu bắc ngang. Bên sau chiếc cầu ấy lại có một tòa gác cao. Từ xa nhìn lại, thấy trên tòa gác ấy đèn đuốc sáng choang, tiếng cười đùa ồn ào vang dội.

Lão già họ Hứa dẫn ba người cùng bước vào gian sảnh đường của tòa gác ấy. Họ trông thấy người thiếu niên họ Tiêu được gặp vừa rồi, đang tiếp đón tân khách một cách niềm nở. Số tân khác ấy quả có nhiều người thuộc thân phận giang hồ, đúng như lời nói của lão già họ Hứa.

Trong khi ấy, Lại có đến ngàoi hai mươi cô gái xinh đẹp tại Phẩm-Hương-Viện đến tiếp đón tân khách, cô nào cô nấy nhan sắc tuyệt trần, cười nói vui vẻ, liếc mắt đưa tình, thật chẳng khác nào một động tiên. Dư-Triệu-Khôi là một người đã lớn tuổi, thế mà đứng trước cảnh ấy, cõi lòng cũng không khỏi xao xuyến, rung động!

Bùi-Thiên-Tín và Ngạc-Phục-Sanh liếc mắt lướt qua khắp nơi, thì đã trông thấy người mặc áo đỏ và gã đàn ông mặc áo dài xanh, lưng đeo trường kiếm nọ, đang ngồI ngay ngắn tại một chiếc bàn đặt nơi góc nhà đầy bóng tối. Bởi thế, hai người liền đưa mắt nhìn nhau một lượt.

Lão già họ Hứa liền bước đến trước mặt chàng thiếu hiệp họ Tiêu kia, nói nhỏ mấy câu chi đó thì người thiếu niên ấy liền quay mặt lại, tươi cười nhìn thẳng về phía ba người, vòng tay thi lễ, nói:

- Được ba vị đến dự thực là quí hoá, tại hạ là Tiêu-Tông-Kiệt, vì đem nay đông người nên có chỗ sơ sót, xin ba vị rộng lòng tha thứ cho!

Dư-Triệu-Khôi nói:

- Chả dám!

Tiêu-Tông-Kiệt liền quay về lão già họ Hứa, tươi cười nói:

- Xin nhọc Hứa huynh tiếp đón ba vị giúp cho tại hạ, đồng thời, giới thiệu các bằng hữu võ lâm cho ba vị được biết!

Lão già họ Hứa vội vàng nói:

- Lẽ tất nhiên là Hứa mỗ sẵn sàng làm các việc ấy, vậy Tiêu thế huynh cứ tự tiện là được rồi!

Tiêu-Tông-Kiệt lại cùng ba người hàn huyên mấy câu, rồi xin lỗi cáo lui, quay người bước đi nơi khác.

Lão già họ HứÙa liền nói:

- Hứa mỗ xin lần lượt giới thiệu qua các bằng hữu võ lâm có mặt ở đây cho ba vị được biết!

Số nhân vật võ lâm có mặt trong buổi tiệc này, độ ngoài mười người. Bọn họ đều là người trong

ba môn phái Hoa-Sơn, Bắc-Nhạn và Thanh-Thành. Nhưng, khi lão già họ Hứa bước đến trước mặt người áo đỏ và gã mặc áo xanh thì vì không biết tên tuổi cũng như lai lịch của họ, chũng như khjông biết họ đã đi cùng ai đến đây, nên ấp úng nói:

- Còn đây là... vị này là...

Trong khi đó, lão ta nhìn thấy đôi mắt sâu hiểm lạnh lùng của người đàn ông mặc áo xanh và người mặc áo đỏ kia thì không khỏi bắt rùng mình, nên lại cànng ấp úng không nói nên lời!

Bỗng ngay lúc đó, từ trong đám tân khách, có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Thực là lên mặt quá đáng!

Bùi-Thiên-Tín liền quay mặt về hướng có tiếng nói, thì trông thấy người vừa lên tiếng ấy chính là Phụng-Hoàng-Tiêu-Trương-Bình trong phái Hoa-Sơn. Lẽ tất nhiên là tiếng cười nhạt của ông ta, cũng như câu nói vừa rồi, chính là ám chỉ người đàn ông áo xanh và người áo đỏ kia chứ không còn ai nữa!

Gã đàn ông mặc áo dài xanh sắc mặt bỗng tràn dầy sát khí, vung nhanh cánh tay mặt lên, tức thì thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, một đạo ánh thép lạnh ngắt và chói rực liền lóe lên ngay theo đó.

Người mặc áo đỏ vội vàng năgn lại nói:

- Không thể làm như thế được!

Thốt nhiên, ngay lúc ấy có một ngọn kinh phong cuốn vào gian đại sảnh, làm cho tất cả đèn đuốc đều tắt phụt!

Tức thì, từ trong bóng tối bỗng có một tiếng gào thảm thiết vang lên, khiến ai nghe cũng phải rùng mình!

Chương 34: Thiên Thu Nhất Kiếm

Tiếp đó, từ trong bóng tối lại có tiếng của mấy cô gái kêu thét lên và cuối cùng lại nghe tiếng quát to như sấm rằng:

- Đốt đèn lên mau!

Số nhân vật võ lâm phần lớn đều mang trong người hoa? tập nên chỉ “xoạc xoạc” mấy cái là hai ngọn lửa hồng đã sáng lên, họ nhanh nhẹn thắp lại những ngọn nến mới tắt.

Dưới ánh sáng tỏ rõ của bao nhiêu ngọn đèn trong phòng, mọi người kinh hoàng thấy Phụng Hoàng Tiêu Trương Bình đã nằm sóng xoài trong vũng máu chết từ lúc nào.

Dưới nách của y bị đâm một lỗ to, máu từ đó vẫn trào ra không ngớt.

Gã đàn ông mặc áo xanh vẫn còn đang siết chặt thanh trường kiếm khi nãy, đôi mắt y ngó xòng xọc về một nơi, đầu mũi kiếm vẫn còn nhỏ máu.

Trong khi đó thì sắc diện người áo đỏ đầy vẻ giận dữ.

Liền đó lại nghe tiếng la hoảng hốt của đám nữ nhân phục thị trong quán. Họ bụm miệng chạy thẳng ra ngoài.

Tiêu Tông Kiệt cau mày, tằng hắng hai tiếng rồi nói:

- Tại sao lại có việc đáng tiếc như thế này?

Tức thì bên cạnh đấy, có một cao thủ phái Hoa Sơn là Cầu Long Bổng Hoa Trường Xuân nhanh nhẹn lướt ra, đưa mắt nhìn thẳng vào gã đàn ông áo xanh cười nhạt nói:

- Vị Trương hiền đệ của tôi không hề có thù oán gì với các hạ, sao các hạ lại ra tay độ ác như thế? Có phải các hạ muốn dương danh võ lâm nên không từ thủ đoạn nào để gây sự với anh em trong giang hồ?

Gã đàn ông áo xanh nhướng cao đôi mày một lượt nhưng thuỷ chung vẫn không đáp lại lời nào.

Người áo đỏ lên tiếng:

- Tôn giả chớ nên hiểu lầm, vì ông bạn của tôi đây không hề ra tay sát hại đối phương bao giờ!

Hoa Tường Xuân cười nhạt nói:

- Hừ, mũi kiếm của hắn còn nhỏ máu từng giọt, ngươi còn chối cãi vào đâu!

Người áo đỏ cất tiếng than dài:

- Tôn giả hiểu lầm rồi, nếu việc mình làm thì mình chịu, chúng tôi đâu bao giờ hèn nhát chối tội. Nhưng trường hợp này quả thật có nhiều nội tình khó hiểu.

Sắc mặt Hoa Trường Xuân liền sa sầm, gằn giọng nói:

- Tại hạ không chỉ trích các hạ, các hạ không cần phải nhiều lời Người áo đỏ nghe thế không khỏi cứng họng!

Trong đám người đứng xung quanh có người lên tiếng:

- Hai vị khách ấy đều có hành tung bí hiểm. Họ không hề được Tiêu công tử mời tới, cũng chẳng đi cùng với ai. Rõ ràng là cố tình trà trộn vào đây gây sự. Không cần dài dòng nữa, bắt hết bọn họ lên quan xét xử là được rồi.

Gã đàn ông mặc áo xanh nghe thế thì sắc mặt lộ sát khí, cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Nếu quả đúng tôi có tâm địa độc ác như thế thì đã sao nào?

Hoa Tường Xuân gằn giọng:

- Chẳng sao cả, giết người đền mang, nợ máu trả máu, có thế thôi!

Người áo đỏ vội vàng nói:

- Châu huynh, trong trường hợp này đâu thể hành động tùy hứng được, mình làm thế chẳng khác nào để cho lũ chuột hèn nhát mượn dao giết người kia càng đắc chí hay sao?

Nói đoạn y bèn đưa mắt nhìn về phía Hoa Tường Xuân:

- Sao các hạ không bình tĩnh để chúng tôi tìm hiểu ai đã gây ra việc này mà chỉ một mực ngậm máu phun người, thử hỏi như thế có ích lợi gì cho các hạ chứ?

Hoa Tường Xuân quát to:

- Đây là việc trăm người đều thấy, sao lại bảo là ngậm máu phun người? Không nói nhiều nữa, nhị vị có tài cán gì mau thi thố ra đi kẻo tại hạ cam thất lễ đó.

Gã đàn ông áo xanh cất tiếng cười cuồng ngạo nói:

- Ông bạn quyết chí trả thù, Châu mỗ xin tiếp nhận, nhưng ở đây không tiện lắm, vậy chúng ta hẹn một nơi khác được không?

Hoa Tường Xuân cười nhạt nói:

- Ngươi thật giảo hoạt, làm vậy khác nào thả hổ về rừng. Không mau xưng danh tính ra, ta không khách sáo đâu.

Gã đàn ông áo xanh cười nhạt:

- Chưa hẳn thế đâu!

Đôi mắt của người áo đỏ tràn đầy vẻ cuống quýt, chứng tỏ y không muốn bị lộ tung tích nơi đây, và cũng không muốn gây thù oán với số người chúng quanh.

Tất cả tân khách trông thấy không khí căng thẳng, đều sợ hoa. lây, nên hối hả rút lui êm ra bên ngoài. Vì vậy trong gian đại sảnh chỉ còn lại những nhân vật giang hồ. Tiêu Tông Kiệt cùng lão già họ Hứa sắc mặt lộ đầy vẻ kinh hoàng!

Bùi Thiên Tín bỗng cất giọng cười nhạt nói:

- Châu bằng hữu, nếu nói chẳng phải ông bạn giết Trương Bỉnh thì chẳng ai tin đâu.

Việc này xảy ra trước mặt mọi người, ông còn chối đâu cho được, sao không thẳng thắn thừa nhận cho rồi?

Người mặc áo đỏ trông thấy tình hình trước mặt hoàn toàn bất lợi cho hai người bọn y nên đôi tròng mắt liếc quanh một lượt rồi nhanh như chớp quay người lại đưa song chưởng lên, nhắm ngay hướng cửa sổ xông thẳng tới.. Qua một tiếng ầm thực to, cánh cửa bị luồng kình lực kinh hồn đánh vỡ tan thành từng mảnh vụn. Tức thì người áo đỏ ấy nhún mình lao thẳng ra ngoài nhanh như điện chớp!

Bùi Thiên Tín liền quát to:

- Ngươi chạy đâu cho thoát!

Trong khi y định lao người đuổi theo thì bỗng nghe một tiếng “hự” khô khan, rồi trông thấy người áo đỏ đã hốt hoảng bay trở vào gian đại sảnh, nhào lăn quay một vòng trên mặt đấy, thân hình lảo đảo một lúc mới gắng gượng đứng yên trở lại được. Sắc mặt của y đã trở thành tái nhợt, lồng ngực không ngớt phập phồng theo hơi thở hổn hển, máu huyết trong người nhộn nhạo hẳn lên!

Ngay lúc đó bỗng nghe bên ngoài cửa sổ có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Giết người đền mạng, đâu có bỏ chạy dễ dàng như vậy được?

Giọng nói tuy không lớn lắm, nhưng đã làm rung chuyển màng tai của tất cả mọi người một cách dữ dội!

Gã đàn ông mặc áo dài xanh không khỏi biến sắc mặt nhưng kế đó hắn lại cất tiếng cười như cuồng dại. Đôi mắt của hắn ta tràn đầy sát khí, mặt xanh trông như màu chàm!

Ngạc Phục Sanh bỗng bất thần giương nhanh hai ngón tay ra, điểm chớp nhoáng vào "Tinh thúc huyệt" của người áo đỏ một lượt!

Người mặc áo đỏ vì máu huyết đang rối loạn, chưa bình phục hẳn nên không làm sao tránh được đòn tấn công bất thần ấy. Bởi vậy hắn liền "hự" một tiếng khô khan rồi té lăn ra đất bất tỉnh hẳn!

Gã đàn ông họ Châu mặc chiếc áo dài xanh, trông thấy thế thì hết sức tức giận, vung trường kiếm công thẳng ra, tạo thành ba đoá sao bạc lạnh ngắt, nhắm đâm thẳng vào những đại huyệt phía trước ngực của Bùi Thiên Tín.

Thế kiếm của y hết sức nhanh nhẹn, chỉ trong chớp mắt là đã đâm đến nơi!

Bỗng ngay lúc đó, từ bên ngoài sảnh đường có tiếng quát to rằng:

- Châu hiền đệ, chớ nên ra tay một cách lỗ mãng như thế!

Gã đàn ông họ Châu vừa nghe qua thì hối hả thu lưỡi kiếm trở về. Trong khi ấy từ bên ngoài gian đại sảnh lướt thẳng vào một lão già mày rậm râu đỏ, khí sắc vô cùng oai vệ.

Tiêu Tông Kiệt vừa trông thấy lão già thì mặt lộ sắc mừng rỡ nói:

- Trầm trang chủ đến thực là đúng lúc, tại hạ đang hết sức luống cuống đây!

Ngạc Phục Sanh nhìn kỹ lão già thì thấy đúng là Trầm Ưng Thái, trang chủ Thê Hà Sơn Trang mà bọn họ vừa đi đến viếng thăm nhưng không được gặp, nên trong lòng thầm cười nhạt nói rằng:

" Ngươi cố ý lánh mặt chúng ta, vậy Ngạc mỗ sẽ cho ngươi biết tay!" Lúc ấy Trầm Ưng Thái đang quay mặt về phía Tiêu Tông Kiệt vòng tay nói:

- Lão phu mới từ Tô Châu về hồi khuya này thì tiếp được thiệp của Tiêu công tử.

Nhưng vì hành trang của lão phu chưa sắp xếp xong nên lão mới sai hai vị hiền đệ là Châu Lam và Bành Ảnh đến đây ra mắt trước. Lão phu có bảo chúng nó nói rõ cho công tử biết là lão phu không

thể đến dự tiệc đúng giờ. Lão phu vừa mới đến đây thì mới biết có việc rắc rối như vầy. Chắc là sự hiểu lầm mà thôi!

Bùi Thiên Tín cười nhạt nói:

- Việc này trăm mắt đều thấy, sao có thể hiểu lầm được!

Trầm Ưng Thái nghe qua, không khỏi sửng sốt, sắc mặt có vẻ tức giận nói:

- Châu hiền đệ chính là môn đồ kế nghiệp của Tuyền Cơ lão tiền bối tại Thiên Sơn, kiếm thuật đã đến mức xuất thần nhập hoá, nếu đã ra tay sát hại đối phương thì tuyệt đối không bao giờ chạy trốn. Vậy xin các vị hãy dằn cơn thịnh nộ, lão phu xin hứa sẽ tìm hiểu và phơi bày trước ánh sáng chuyện này!

Hoa Tường Xuân nói:

- Trầm Trang chủ có thể thực hiện đúng như lời nói không?

Đôi mắt của Trầm Ưng Thái liền trợn to, ánh sáng chiếu ngời nói:

- Lão phu đã nói ra rồi thì không khi nào lại có sự sai lệch cả!

Hoa Tường Xuân cười nhạt nói:

- Nếu vậy thì chúng tôi tạm giao Châu bằng hữu lại cho Trầm trang chủ. Trước khi mọi việc được phoi ra ánh sáng, thì không thể thả cho y tự do, nếu trái lại thì Trầm trang chủ sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm!

Trầm Ưng Thái bỗng đỏ bừng sắc mặt nói:

- Đó là lẽ tất nhiên!

Tất cả quần hùng có mặt trong đại sảnh đường, vừa rồi nghe nói đến gã đàn ông họ Châu kia chính là môn đồ kế nghiệp của Tuyền Cơ Tử thì không khỏi thầm kinh ngạc.

Tuyền Cơ Tử suốt mấy chục năm qua không hề lộ mặt trong võ lâm. Nhưng trước kia lão ta đã dựa vào “Tuyền cơ nhị thập thất thủ kiếm pháp” tung hoành một cõi ở phía ngoài quan ải. Lão ta là một người độc ác, hung dữ. Các cao thủ hai phe hắc bạch chết dưới tay lão không biết bao nhiêu mà kể. Những nhân vật giang hồ ở Trung Nguyên cũng bị mất mạng dưới tay lão cũng không ít, tên tuổi lão ta đã rung chuyển cả võ lâm. Bởi thế lão ta nghiễm nhiên trở thành một vị minh chủ ở ngoài quan ngoại.

Hoa Tường Xuân đã thầm nghĩ trong lòng, biết rằng nếu gây chuyện đánh nhau bây giờ thì không

thể nào đối địch nổi với đối phương, nên đành tạm thời nhẫn nhịn, đồng thời phái người về bẩm báo lại với chưởng môn, xin thêm các cao thủ ra lo việc trả thù cho Trương Bỉnh.

Gã đàn ông họ Châu cất giọng lạnh lùng sâu hiểm nói:

- Tấm thịnh tình của Trầm trang chủ, tại hạ xin luôn luôn ghi nhớ, nhưng Châu Nhân Ký tôi, không cần đến sự bảo vệ của trang chủ. Tôi xin hứa trong vòng một tháng sẽ tìm ra hung thủ đã giết người giá họa cho tôi hôm nay!

Trầm Ưng Thái tươi cười đáp:

- Chẳng phải già đây có ý lên mặt đứng ra bảo lãnh hiền đệ, nhưng vì đứng trước sự phẫn uất của số đông, e rằng hiền đệ mất bình tĩnh mà hành động không khéo đó thôi!

Châu Nhân Ký cất giọng sâu hiểm cười:

- Tôi nghĩ rằng, không có ai ở đây dám to gan ngăn cản việc làm của tôi cả!

Ngạc Phục Sanh nghe qua không khỏi tức giận, gằn giọng nói:

- Chỉ mấy đường "tuyền cơ kiếm pháp" là lên mặt xấc láo. Ngạc mỗ xin lãnh giáo vơi ngươi, thử xem ngươi làm chi được Ngạc mỗ cho biết!

Nói đoạn, ông ta vén gọn vạt áo lại, rồi tuốt ra một thanh "nhuyễn can thương" to bản nghe một tiếng rẻng, rồi vung lên, đưa thẳng lên trước mặt, ánh thép chiếu ngời lạnh ngắt!

Trên mũi thương của y lại có một chiếc đầu rắn hình lục lăng màu xanh ngắt, chứng tỏ có một chất độc vô cùng nguy hiểm!

Trầm Ưng Thái nhìn qua ngọn thương thì nhớ mang máng như mình đã thấy ở đâu rồi, nhưng nhất thời không làm sao nhớ ra được, bởi vậy đôi mắt y liền nheo lại có moi óc để cố nhớ ra lai lịch ngọn thương này!

Châu Nhân Ký trông thấy Ngạc Phục Sanh rút binh khí ra thì cất tiếng cười nhạt, đưa chân bước tới, vung kiếm lên đánh ra một thế "thiên phong tảo nguyệt" về phía đối phương!

Tức thì cả gian sảnh đường liền đắm chìm trong ánh hàn kiếm kinh người. Đồng thời một đoá kiếm hoa to như lòng bàn tay, cuốn thẳng tới, công thẳng vào người của Ngạc Phục Sanh!

Thế kiếm của y hết sức ác liệt và kỳ diệu, lại nhanh nhẹn không thua ánh chớp giật.

Ngạc Phục Sanh liền lách qua phía trái, vung cánh tay mặt lên, sử ngay ba thế nhuyễn can thương. Tuy y đánh sau đối phương, nhưng thế công của y lại tới trước, nhằm thẳng vào mười ba huyệt đạo

quan trọng nhất trong người của Châu Nhân Ký giáng xuống!

Một điều làm cho mọi người kinh hãi nhất là ngọn thương của y có thể tự uốn khúc, trông chẳng khác nào một con rắn độc đang ngoi tới, khiến thế công của y không ai có thể đoán được. Trong khi đó, thì chiếc đầu rắn ở trên đầu ngọn thương lại loé lên vô số ánh sao bạc lạnh ngắt!

Qua một tiếng "xoảng" tức thì hai món binh khí bằng thép đã chạm thẳng vào nhau. Lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký đã giáng thẳng vào ngay chiếc đầu rắn trên ngọn thương của Ngạc Phục Sanh!

Túc thì Châu Nhân Ký cảm thấy cả cánh tay mặt ít nhiều bị tê buốt, thế kiếm cũng bị hất bay trở ra xa ba tấc, nên thầm nghĩ rằng:

- Võ công của tên này không phải kém, nếu không để cho hắn biết lợi hại của ta thì Châu Nhân Ký này đâu còn chỗ đứng trên võ lâm Trung Nguyên này nữa!

Nghĩ thế, y bèn cất tiếng cười nhạt, rồi sử dụng ngay kiếm pháp tuyệt luân của "tuyền cơ nhị thất thức" khiến thế kiếm bay ra ào ạt như thuỷ triều dâng tràn, làm cho cả gian sảnh tràn đầy ánh sao bạc chiếu ngời, gió rít vèo vèo trong không gian liên hồi không dứt!

Ngạc Phục Sanh sau khi dùn một đường thương hất lui được thế kiếm của Châu Nhân Kiệt thì tràn tới tấn công ồ ạt, bóng thương chập chờn, vì y đã sử dụng toàn những thế võ kỳ tuyệt!

Trong khi đó, trong đầu của Trầm Ưng Thái bỗng sực nhớ ra một người, nên thầm nói rằng:

- Té ra là hắn! Vì đã xa nhau lâu năm, nay mới thấy võ công của hắn tiến bộ phi thường, không còn là một tên tiểu tốt thuở xưa nữa. Nhưng sao hắn không đến chào hỏi mình?

Nhưng lúc ấy lão ta không còn cách nào lên tiếng ngăn cản cuộc xô sát giữa hai bên được. Nếu cứ để vậy thì chắc chắn sẽ có một kẻ bị bại dưới tay đối phương. Chừng ấy mới là khó xử. Nghĩ thế nên lão hết sức lo lắng trong lòng!

Tiêu Tông Kiệt và những nhân vật giang hồ đứng quanh đó ai cũng biến sắc, mắt trợn miệng há hốc,ùn ùn thối lui vào các góc tường để tránh né!

Bỗng nhiên Châu Nhân Ký nhy lui nhẹ nhàng ra sau ba bước, hoành thẳng lưỡi kiếm lên cao tới đầu, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị, rồi chậm rãi từ trên chém xuống.

Trước sự thay đổi của thế kiếm nọ, tuy xem ra bề ngoài hết sức tầm thường, nhưng kỳ thực thì uy lực của nó mạnh mẽ khó lường được!

Quả nhiên, trong khi thế kiếm của Châu Nhân Ký chưa chém xuống thì Ngạc Phục Sanh đã cảm thấy có một luồng kình lực vô hình, từ trên đè xuống hết sức mãnh liệt, khiến cho đường thương

nhanh nhẹn ác liệt của y cũng phải mất thăng bằng, chậm chạp trở lại.

Đồng thời y cũng cảm thấy cả cánh tay mặt tê buốt, mất hết cả sức mạnh!

Ngạc Phục Sanh không khỏi kinh hãi, đưa mắt nhìn lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký từ trên chậm rãi chém xuống, nhưng chẳng làm thế nào lách tránh cho khỏi, vì lưỡi kiếm lạnh ngắt kia, lúc nào cũng bám sát theo y như hình với bóng, khiến y cảm thấy hồn phi phách tán, thầm nghĩ rằng:

- Thế là mạng ta đã hết rồi!

Số quần hùng có mặt chung quanh trông thấy vậy, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi!

Lưỡi trường kiếm của Châu Nhân Ký, khi giáng xuống còn cách đỉnh đầu của Ngạc Phục Sanh độ nửa thước thì đột nhiên y bỗng cảm thấy từ ngoài cửa sổ có một luồng kình lực bay vút vào, chạm thẳng vào thanh kiếm của y. Thế là qua một tiếng “xoảng” ngân dài, thanh trường kiếm của y đã bị hất văng bắn ra xa!

Tức thì, từ bên ngoài cửa sổ có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Thằng bé kia, chẳng biết ngươi từ đâu học được một thế “Thiên khu cửu khúc” đầy thiếu sót như vậy? Thế mà cũng mang ra khoe khoang trước mặt mọi người, quả da mặt của ngươi qúa dày nên không biết chi là xấu hổ!

Sắc mặt của Châu Nhân Ký trở thành tái nhợt, đôi mắt lộ đầy vẻ sợ hãi!

Trầm Ứng Thái nghe thế cũng không khỏi giật bắn mình.

Tiêu Tông Kiệt cũng cau chặt đôi mày lại!

Trầm Ứng Thái tằng hắng một tiếng nói:

- Vị cao nhân nào ở bên ngoài cửa sổ, sao không để cho mọi người ở đây được bái kiến?

Nói đoạn lão nhún mình lao vút ra ngoài cửa sổ!

Ngạc Phục Sanh vừa thoát khỏi cơn nguy hiểm, tâm thần cũng dần dần bình tĩnh trở lại, đưa đôi mắt nhìn chòng chọc vào mặt Châu Nhân Ký.

Chau Nhân Ký cũng đưa mắt nhìn sững sờ về phía cửa sổ, như đang moi óc nghĩ ngợi điều gì, hoàn toàn không hề để ý chi đến cái nhìn của Ngạc Phục Sanh!

Chẳng mấy chốc sau, Trầm Ứng Thái từ ngoài cửa sổ lao thoắt trở vào gian đại sảnh, khoé miệng hiện lên một nụ cười gượng nói:

- Vị cao nhân ấy chẳng khác nào con thần long, chỉ thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, có lẽ là không muốn cho chúng ta được diện kiến!

Nói đến đây lão bèn đưa mắt nhìn về phía Ngạc Phục Sanh mỉm cười nói:

- Ngạc hiền đệ, hai ta xa cách đã nhiều năm qua, ngu huynh đã nhiều lần cho người đi tìm kiếm hiền đệ khắp nơi nhưng vẫn bặt vô âm tín. Nếu chẳng phải vừa rối đệ đã sử dụng đến món binh khí nổi danh của mình thì thực ngu huynh chẳng dám tin là hiền đệ vẫn còn sống. Ôi! Hiền đệ đến đây, thế tại sao chẳng đến chơi tệ xá vậy?

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Thói đời hễ giàu sang phú quý là quên cả bằng hữu, nhưng nay được Trầm trang chủ nhớ đến thì quả là tôi lấy làm quí hoá thay!

Trầm Ứng Thái nghe qua, không khỏi giật mình.

Bùi Thiên Tín vội vàng nói:

- Thưa trang chủ, cũng không trách được tại sao Ngạc lão sư lại bực tức như vậy, đấy là vì ông ấy đã đến tận quí trang để xin yết kiến, song viên thụ hạ của quí trang đã tứ chối khéo không cho vào!

Trầm Ứng Thái biến sắc, giận dữ nói:

- Lại có chuyện đó nữa sao? Ngạc hiền đệ, không nên chấp nhất kẻ tiểu nhân, ngu huynh sẽ trừng phạt chúng thật nặng chuyện này!

Chẳng đợi Ngạc Phục Sanh trả lời, Trầm Ứng Thái bèn quay lại Tiêu Tông Kiệt vòng tay cười nói:

- Cái lỗi đêm nay là do bổn lão phu hết, vậy trưa mai lão già này sẽ thiết tiệc tại trang trại, hầu có dịp xin lỗi quí vị. Sớm mai lão phu sẽ cho đánh xe đến quí phủ nghênh đón Tiêu công tử!

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Trầm trang chủ, bất tất phải.. Trầm Ứng Thái ngắt lời:

- Nếu Tiêu công tử từ khước thì đó là xem nhẹ lão phu rồi đấy!

Nói đến đây lão ta bèn đưa mắt nhìn về phía người áo đỏ đang nằm hôn mê trên mặt đất.

Ngạc Phục Sanh bèn gằn giọng nói:

- Chính Ngạc mỗ đã đánh hắn ngất lịm đi đấy!

Trầm Ứng Thái tằng hắng một tiếng nói:

- Đây chẳng qua là sự hiểu nhầm thôi mà! Giữa ngu huynh và hiền đệ nào phải có chuyện chi gay cấn không giải quyết nổi!

Bỗng khi ấy lão già họ Hứa cất tiếng cười to:

- Trầm trang chủ, cái chi gọi là “Thiên khu cửu thức”?

Câu hỏi vừa thốt ra thì quần hùng có mặt tại sảnh đường không khỏi giật mình!

Trầm Ứng Thái tằng hắng liên tiếp mấy cái, cốt để che dấu suy nghĩ trong lòng, rồi cười đáp:

- Việc ấy nói ra rất dài dòng, không thể biết được rõ ràng, hơn nữa..Có lẽ Châu hiền đệ biết.. Thốt nhiên Châu Nhân Ký nhún mình lao thoắt ra ngoài cửa sổ, bỏ đi mất hút!

Trầm Ứng Thái vội vàng nói:

- Châu hiền đệ bụng dạ quá hẹp hòi, nếu Trầm mỗ không đuổi theo thì không biết hắn ta còn làm gì nữa đây? Này Ngạc hiền đệ, ngày mai ngu huynh sẽ chờ đón hiền đệ tại tệ trang nhé.

Nói đoạn lão ta liền vọt người bay thẳng ra ngoài cửa đuổi theo Châu Nhân Ký!

oo Việc rắc rối xảy ra tại Phẩm Hương viện và đường kiếm “Thiên khu cửu thức” chỉ nội trong ngày đã lan truyền ra khắp chốn giang hồ.

Trời mới bình minh, đã thấy một cỗ xe ngựa cũ kỹ, chở người áo đỏ mà trong đêm vừa qua đã bị đánh ngất lịm tại Phẩm Hương Viện chạy bay về phía Thê Hà Sơn trang!

Chỉ trong vòng hai tiếng đồng hồ sau, thì trên đoạn đường từ Kim Lăng tới Thê Hà Sơn Trang đã thấy ngựa xe dập dìu. Hôm nay là ngày Trầm Ứng Thái mở đại tiệc, nên tất cả những nhân vật thân hào nhân sĩ ở vùng Giang Hoài này, cũng như những nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm, không ai là không được mời đến dự.

Nhưng những nhân vật võ lâm không được mời, mà chỉ nghe phong thanh tự động kéo đến cũng không ít.

Mục đích của họ là muốn tìm hiểu chân tướng về “Thiên khu cửu thức”!

Tuy vừa rồi Châu Nhân Ký đã sử dụng một thế chưa hoàn toàn đúng hẳn, mà cũng chưa chắc là một thế kiếm trong “Thiên khu cửu thức”, ấy vậy mà nó đã có một uy lực vô song, không ai tưởng tưởng nổi. Do đó ai nấy đều muốn nhìn thấy tận mặt Châu Nhân Ký, hoặc giả muốn đến để nghe Trầm Ứng Thái nói chuyện, hầu phăng ra một vài manh mối chung quanh việc này chăng!

The Hà Sơn Trang hôm nay có rất nhiều người lo việc tiếp đón tân khách. Người nào người nấy đều ăn mặc sang trọng, miệng lúc nào cũng tươi cười, tới lui tấp nập, lo đón tiếp tân khách thực là chu đáo!

Riêng Trầm Ưng Thái thì không ngớt cất tiếng cười ha hả, bước tới săn đón từng người, nhưng trên nét mặt lại thoáng hiện một vẻ lo âu nặng nề!

Sắp đến giờ ngọ thì Trầm Ứng Thái được đệ tử vào phi báo là có vợ chồng của Tiêu công tử đến, nên lão ta hối hả bước ra ngoài cửa trang trại để nghênh đón.

Trong số những tân khách có một người lên tiếng hỏi rằng:

- Vị công tử họ Tiêu ấy, mới đến Kim Lăng ở chưa đầy một tháng, thế mà tên tuổi đã vang dội như cồng, chẳng hiểu gốc gác ở đâu đến đây?

Có một người lên tiếng trả lời rằng:

- Nghe đâu Tiêu công tử này có bà con rất gần với Túc Thân Vương tại kinh thành, là con nhà thế phiệt, tất cả những tay lái muối có máu mặt ở thành Dương Châu này đều ở dưới tay cậu ta cả. Thử hỏi như thế làm sao không vang danh cho được.

Ngay lúc đó Trầm Ưng Thái từ ngoài đưa vào một cặp vợ chồng sang trọng đi vào một cách nhẹ nhàng. Người đàn ông mặt mũi tuấn tú, đầy vẻ hào hoa, người đàn bà thì thân hình yểu điệu, xinh đẹp phi thường!

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Tại hạ định dẫn tiểu thiếp đến du ngoạn tại Thiên Phật Nham trên Thê Hà Sơn, tiện đường đưa nàng đến đây dự tiệc luôn. Việc tiểu thiếp đến đây thật mạo muội, xin trang chủ hãy rộng lòng tha thứ cho.

Trầm Ưng Thái cười lớn rồi đáp:

- Được hai vợ chồng công tử không chê đến viếng, lão phu lấy làm vinh hạnh, sao lại nói là mạo muội được!

Liền đó, lão ta bảo gia nhân chạy vào nội thất gọi vợ và con gái ra để tiếp đãi vợ chồng Tiêu Tông Kiệt.

Đến đúng giờ ngọ, Trầm Ưng Thái bày đại yến tại hoa sảnh, thực ăn toàn là những món cao lương mỹ vị cực phẩm.

Suốt buổi tiệc, lão không hề đề cập đến câu chuyện xảy ra tại Phẩm Hương Viện đêm vừa rồi. Số nhân vật võ lâm cũng vì thế mà cảm thấy rất cụt hứng!

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có một tên gia đinh, ăn mặc rất tươm tất từ bê ngoài chạy vào. Hắn đến trước bàn nơi Trầm Ưng Thái ngồi bẩm rằng:

- Có Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm, lãnh tụ của ba mươi sáu trại ở Sào Hồ đến!

Trầm Ưng Thái không khỏi ít nhiều đổi sắc mặt, nhanh nhẹn đứng lên nói:

- Ngươi mau chạy ra bảo là ta sẽ ra nghênh đón!

Ngay lúc ấy, từ phía ngoài hoa sảnh có một chuỗi cười to rung chuyển cả gian nhà vọng đến rằng:

- Không cần Trầm trang chủ nhọc công, La mỗ đã tự đi vào đây, xin trang chủ chớ trách La mỗ là vô lễ nhé!

Tiếng cười vừa dứt, thì La Tiềm đã bước thẳng vào gian hoa sảnh.

Trầm Ứng Thái và mấy người nữa nhanh nhẹn bước ra cất tiếng cười to:

- Không dám! Không hay La đương gia cao giá đến tệ xá nên Trầm mỗ không kịp nghênh tiếp, thật là thất lễ.

La Tiềm chiếu đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Trầm Ứng Thái cất giọng lạnh lùng:

- Trầm trang chủ chẳng biết đại hoa. sắp đến đây rồi sao?

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh ngạc nói:

- Từ lâu Trầm mỗ đã không còn nhúng tay vào thi phi ân oán giang hồ, sao lại có đại hoa. sắp đến với Trầm mỗ được?

La Tiềm đáp:

- Về việc Châu Nhân Ký quả có đúng như thế không? Xin trang chủ chớ hiểu lầm La mỗ đến đây gây sự, mà chỉ là đến báo tin thôi. Nội nhậ trong đêm nay, nếu Bắc Quốc Song Ma không đến thì sáng mai tất bọn họ sẽ tìm tới thôi. Việc này La mỗ không nói ra thì chắc Trầm trang chủ cũng hiểu rõ rồi!

Trầm Ứng Thái nhướng cao đôi mày cười to:

- Lão phu rất cảm tạ việc La đương gia đến báo tin. Châu Nhân Ký chính là môn đồ một người bạn của ân sư. Việc hắn ta biết được một chiêu “Thiên khu cửu thức” ấy từ đâu, hoàn toàn Trầm mỗ không

biết. Hơn nữa ngay sau đó hắn đã bỏ đi đâu Trầm mỗ cũng không hề biết!

Nói đoạn lão ta ngừng lại trong giây lát rồi hạ giọng:

- Trầm mỗ hoàn toàn không dính dáng gì đến pho “Hàn Thiết Quan Âm”. Bình thời mỗ cũng rất ngại chuyện rắc rối, nhưng khi đã xảy ra rồi thì củng chẳng hề sợ phải đối mặt với nó. Bắc Quốc Song Ma chẳng qua cũng chỉ là đám người hữu danh vô thực, nếu bọn họ kéo đến đây Trầm mỗ cũng sẵn sàng nghênh tiếp họ. Thôi, mời đương gia hãy ngồi vào bàn tiệc, Trầm mỗ xin kính ông ba chung rượu gọi là tỏ lòng biết ơn.

La Tiềm gật đầu, mỉm cười nói:

- Trầm trang chủ hào khí vẫn ngút trời, quả thật khiến cho La mỗ xấu hổ!

Nói đoạn, bọn họ cùng ngồi vào bàn tiệc, Trầm Ứng Thái đích thân rót rượu cho la Tiềm.

Bắc Quốc Song Ma là những nhân vật hắc đạo có tên tuổi trong hàng Vũ Nội Bát Kỳ, có tiếng là khó trêu chọc. Bởi thế số tân khách trong gian hoa sảnh không ngớt bàn tán huyên náo.. Buổi tiệc chưa được phân nửa thì Tiêu Tông Kiệt và người tiểu thiếp bỗng đứng lên cáo lui để đi ngoạn cảnh Thê Hà Sơn. Trầm Ưng Thái cố giữ nhưng mà không được nên đành cung kính tiễn chân hai người ra khỏi sơn trang.

Trên đường đi, người thiếu phụ xinh đẹp ấy mỉm cười nói rằng:

- Tướng công, dường như đối với việc của Châu Nhân Ký, chàng không hề để ý chi cả. Ngay chính tiện thiếp cũng cảm thấy chàng là người xâu xa khó hiểu!

Tiêu Tông Kiệt hạ giọng nói nhỏ:

- Xảo Yến, nàng phải đề phòng người ta nghe thấy đấy. Đó là việc trọng đại, nên huynh phải cố tỏ ra như thế. Suốt một tháng nay, mọi hành động của huynh đều cốt để mọi người tưởng rằng huynh không biết võ công, mà chỉ là kẻ chỉ biết văn chương thi sách, quanh năm suốt tháng chỉ vùi đầu vào tửu sắc, ăn chơi trác táng nơi chốn lầu xanh.

Chuyến đi Thê Hà Sơn này là một việc rất quan trọng, nên cần phải thật thận trọng trong lời ăn tiếng nói cũng như mọi hành động đều cần phải hết sức nghiêm ngặt. Đối với việc của Châu Nhân Ký, huynh rất nghi ngờ nên đã bố trí tai mắt khắp nơi, nhưng thời cơ chưa chín muồi nên không thể hành động bừa bãi được!

Hai người kề vai nhau cùng đi, rỉ tai nói nhỏ nên không sợ kẻ khác nghe trộm.

Bỗng lúc đó, Tiêu Tông Kiệt thoáng thấy bóng người từ bên trong cánh rừng bên vệ đường bay

thoắt qua nên gã bèn lớn tiếng nói:

- Muội có biết tại sao ngọn núi này mang tên Thê Hà không?

Xảo Yến nũng nịu nói:

- Tiện thiếp đâu có đọc nhiều kinh sách, chàng hỏi vậy chẳng khác hỏi đường kẻ mù!

Tiêu Tông Kiệt cười lớn đáp:

- Thời Nam Đường có một ẩn sĩ tên Thê Hà đến tu tại núi này, về sau người ta lấy tên ngôi chùa của vị ẩn sĩ ấy để đặt tên cho ngọn núi!

Đề cập đến lĩnh vực này, Tiêu Tông Kiệt vô cùng hứng thú, đem bao nhiêu kinh điển, thao thao bất tuyệt cho người tiểu thiếp nghe. Tại vách đá Thiên Phật Nham trên Thê Hà Sơn này, đâu đâu cũng đầy rẫy những pho tượng Phật sơn sơn son thiếp vàng, đầu có lửa cháy đỏ rực, mình đeo tràng hạt. Nhưng theo thời gian,phần lớn các pho tượng đều bị mưa gió đục khoét, trông rất xơ xác. Những pho tượng ấy lớn thì cao hằng mấy trượng. Nhỏ cũng phải đến ngoài một thước. Đứng từ xa nhìn vào vách đá ấy, chẳng khác nào một cái tổ ong, đường đi rất nhiều, lên đấy chẳng khó chút nào cả.

Tiêu Tông Kiệt chẳng ai khác hơn chính là Đào Gia Kỳ đã cải trang. Trước khi chàng cưới Xảo Yến làm thiếp, thì đã đến Kim Lăng để tìm kiếm pho bí kiếp ghi chép võ công tuyệt học của một bậc tiền bối võ lâm là Lý Trọng Hoa. Chàng đã bí mật dò xét suốt hai tháng trời.

Nhờ thế,chàng đã biết Lý Trọng Hoa có ẩn cư tại núi Thê Hà một thời gian khá dài.

Vậy chắc chắn ông đã cất giấu bí phổ của mình tại ngọn núi này chứ không đâu xa. Nhưng vì Trầm Ứng Thái đã bố trí các trạm gác bí mật khắp trong dãy núi, nên nhất cử nhất động của ai đều khó mà qua được tai mắt của lão ta. Do đó, chàng mới sắp đặt kế hoạch này hầu che mắt mọi người, để có thể ung dung tiến vào Thê Hà Sơn tìm hiểu.

Hai người đã thong thả bước tới Thiên Phật Nham, trông thấy ai bên đường cây cối um tùm rậm rạp, khắp nơi tượng Phật bằng đá to nhỏ đứng san sát nhau, tất cả đều được chạm chổ rất khéo léo, một sợi tóc cũng có thể nhận ra rất rõ ràng.

Du khách đi đến đây du ngoạn rất đông, chỉ chỏ nói cười không ngớt.

Tiêu Tông Kiệt bước đến quan sát từng pho tượng một, chàng không hề bỏ qua dù bất cứ một điểm khả nghi nào. Vừa quan sát, chàng vừa nói cười với Xảo Yến xem ra rất tự nhiên.

Độ nửa tiếng sau thì đôi mắt của Tiêu Tông Kiệt bông tràn đầy vẻ vui sướng, chứng tỏ chàng đã hiểu ra được vấn đề gì rồi!

Sau khi quan sát tất cả các pho tượng, Gia Kỳ nhận thấy nơi lòng bàn tay của mỗi pho tượng đều có khắc một chữ Phạn, chỉ nhỏ li ti như một con kiến, nếu không có đôi mắt thật tốt thì hẳn là không thể phát hiện ra chuyện đó.

Nhưng có một điều khó khăn to lớn là Lý Trọng Hoa đã đem môn võ công cái thế Di hoa tiếp ngọc của ông ta ghi chép rải rác trên khắp pho tượng Phật ấy. Toàn bộ có đến bốn năm ngàn chữ, hơn nữa cũng không biết là chúng bắt đầu từ đâu. Do đó, chàng buộc phải cố ghi nhớ hết vào trong trí óc, rồi sau đó về nhà mới ghi chép chỉnh đốn lại thì mới có thể gia công nghiên cứu được.

Việc làm đó nếu chẳng phải một bậc tài hoa quán thế, thông minh tuyệt đỉnh, lại phải có một trí nhớ siêu hạng, thì không thể nào đạt được ý nguyện. Hơn nữa còn đòi hỏi ở con người ta một nghị lực phi thường, và một một lòng thiết tha cầu học.

Bóng tịch dương đã lặn về Tây, chim rừng đã lần lượt bay về tổ ấm. Đào Gia Kỳ đầy sắc hân hoan, cùng Xảo Yến bước trở xuống núi, lên xe đi thẳng về Kim Lăng.

Tiếng bánh xe lăn lọc cọc trên đường, cuốn lên những đám bụi vàng mù mịt, chỉ trong chốc lát cỗ xe đã lẩn khuất vào bóng hoàng hôn đang nhạt dần...

oo Trong khi đó tại Thê Hà sơn trang, người đến dự tiệc vẫn chưa tan. Trầm Ứng Thái đã đoán biết trước chuyện này, nên sắc mặt vẫn điềm nhiên, không ngớt nói cười vui vẻ với mọi người, chẳng hề để tâm đến việc Bắc Quốc Song Ma sắp tìm đến gây sự.

Vầng trăng sáng đã lên tới mái hiên, gió núi thổi vi vu không ngừng.. Bỗng nhiên, từ giữa khoảng mờ mịt, có hai tiếng hú dài vọng đến. Hai tiếng hú ấy bay lâng lâng theo gió, nghe qua rất rùng rợn.

Hai bóng người to lớn bay nhanh đến như hai con ó, đáp xuống Thê Hà Sơn Trang!

Tức thì có một giọng cười to nói rằng:

- Té ra là Kỳ đại hiệp và Mộ đại hiệp giá lâm. Từ lâu đã ngưỡng mộ thanh danh hai vị, hôm nay mới có dịp hạnh ngộ, cửu ngưỡng, cửu ngưỡng!

Vừa nói, Trầm Ưng Thái vừa bước ra khỏi gian hoa sảnh, vòng tay tươi cười thi lễ với hai bóng đen mới tới.

Kỳ HỒng Phi chiếu đôi mắt lạnh lùng thẳng vào mặt Trầm Ưng Thái nói:

- Các hạ là Trầm lão sư, trang chủ Thê Hà Sơn Trang phải không?

Trầm Ứng Thái đáp:

- Đúng, chính là tại hạ!

Kỳ HỒng Phi nói tiếp:

- Hai huynh đệ chúng tôi mạo muội tới đây mà không báo trước, là có y muốn tìm gặp Châu Nhân Ký để hỏi thăm về một nghi án trong võ lâm!

Trầm Ứng Thái tươi cười nói:

- Lời đồn đãi trong giang hồ quả thật mau lẹ. Nhị vị đại hiệp chắc đã nghe được câu chuyện vừa xảy ra phải không? Châu Nhân Ký quả đúng là có ở tại tệ trang, nhưng đêm hôm qua, sau khi xảy ra câu chuyện thì hắn đã bỏ đi, không hề nhắn lại, đến giờ cũng vẫn chưa hề thấy tung tích gì!

Ký Hồng Phi cười nhạt nói:

- Trầm trang chủ, ông thật khéo giả vờ, Châu Nhân Ký đi đâu lẽ nào ông lại không biết!

Trầm Ứng Thái lộ vẻ tức giận, khẽ cười nói:

- Nhị vị nói vậy chẳng phải ép người quá sao? Tại hạ tuy quy ẩn giang hồ đã lâu, nhưng những bằng hữy giang hồ tới thăm thì có lẽ nào lại không đón tiếp họ? Châu Nhân Ký đến đây, tự xưng là đồ đệ của Tuyền Cơ Tử lão nhân, cũng là chỗ quen biết cũ của sư phụ tại hạ. Tại hạ cũng chỉ biết như vậy thôi, ngoài ra hắn làm gì tại hạ không thấy cần phải có trách nhiệm chi cả!

Kỳ Hồng Phi giận dữ quát to:

- Đừng nhiều lời! Lão phu tới đây không phải để gây sự với ngươi!

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có một giọng nói âm u bay theo chiều gió vọng đến rằng:

- Chẳng tìm đến cửa hiếp đáp người thì còn là gì nữa? Châu Nhân Ký ta ở đây này!

Nói dứt lời, liền thấy một bóng người bay nhanh tới như một cơn gió.

Không ai khác hơn chính là gã đàn ông mặc áo xanh đêm hôm qua, tức Châu Nhân Ký!

Châu Nhân Ký nói:

- Nhị vị muốn hỏi ta chuyện gì?

- Thiên khu cửu thức!

- Nếu thế thì nhị vị là người đã hoàn toàn biết được Thiên khu cửu thức rồi?

Kỳ Hồng Phi không khỏi sửng sốt giận dữ nói:

- Nếu ta đã biết thì cần gì tìm đến các hạ nữa.

Đôi mắt Châu Nhân Ký bỗng chiếu ánh sáng lạnh lùng trông thật đáng sợ. Từ trong cổ họng của y lại bất thần phát ra những tiếng cười khanh khách đầy ngạo nghễ, nghe rất chướng tai. Tiếng cười ấy làm cho Bắc Quốc Song Ma không khỏi kinh hoàng, biến hẳn sắc mặt!

Qua một lúc lâu, Châu Nhân Ký mới im lặng nói:

- Các người hỏi ta, rồi ta biết hỏi ai?

Mộ Phùng Trường gằn giọng quát rằng:

- Tại Phẩm Hương Viện tô giả đã để lộ đường kiếm tuyệt vời đó, đấy có khác nào đã tự nhận là mình am hiểu “Thiên khu cửu thức”! Thế sao hôm nay tôn giả lại chối, thái độ ấy chứng tỏ tôn giả nào phải người quân tử!

Châu Nhân Ký cười lạnh lùng nói:

- Tại hạ thừa nhận mình biết “Thiên khu cửu thức” bao giờ? Ai đã nói ra câu ấy? Và ai nghe được câu nói ấy?

Bắc Quốc Song Ma không khỏi cứng họng, đứng trơ ra như cây gỗ!

Châu Nhân Ký lại cười nhạt nói:

- Vũ Nội Bát Kỳ dưới mắt Châu mỗ chẳng qua cũng chỉ là hạng tầm thường mà thôi.

Trận thảm bại tại Ngũ Hành Cốc chưa mất hết uy danh hay sao mà lần này còn dám muối mặt tới đây gây sự hiếp đáp người khác? Châu mỗ không thể bỏ qua chuyện này được!

Đêm nay nhị vị muốn rời khỏi đây không phải dễ đâu!

Thế rồi sau một tiếng “ rẻng” ngân dài, thanh trường kiếm đeo lủng lẳng bên hông Châu Nhân Ký đã tuốt ra khỏi vỏ, ánh chớp chói loà lạnh lẽo, khiến mọi người đứng quanh đều hoa mày chóng mặt.

Bắc Quốc Song Ma nghe Châu Nhân Ký nhắc lại chuyện nhục nhã lần trước, chẳng khác nào sát muối vào vết thương chưa lành, nên vừa thẹn vừa căm tức khôn cùng. Cả hai mặt đỏ gay, đôi mắt phát ánh quang chiếu ngời hung tợn, đồng loạt vung song thủ đánh tới một luồng chưởng lực kinh người cuốn thẳng tới đối phương!

Hai luồng kình lực của Song Ma cùng đánh ra một lượt thì thật vô cùng mạnh mẽ, cuốn tới ào ạt

như ngọn sóng kình đang dâng, tiếng gào rú ầm ầm như sấm động giữa trời.

Châu Nhân Ký tuy rút trường kiếm ra khỏi vỏ, nhưng vẫn đứng im nhìn chòng chọc vào đối phương, thân hình không hề lay động.

Mãi đến khi hai luồng kình lực đã cuốn gần sát dến người y thì y mới tung người lao tới, vung mạnh lưỡi kiếm lên, tức thì sao bạc lập loè một đường trên không gian, trông rất kinh khiếp.

Liền đó, bỗng có hai tiếng “hư” giận dữ, rồi thấy Song Ma bỗng nhảy vọt lên trời rồi cùng lướt đi mất dạng.

Không khí căng thẳng đã chấm dứt. Khắp trong hoa viên,cây cỏ bị hai luồng kình lực nội gia quét gãy tơi bời một khoảng rất lớn. Ngay đến những gốc cây lớn cỡ miệng chén cũng bị kình phong xô ngã la liệt.

Có một điều đáng ghê sợ là gốc cây cổ thụ to một người ôm không hết đã bị đánh tét một đường từ trên chạy dài thẳng xuống dưới. Không ai nói nhưng mọi người đều biết đó là do đường kiếm của Châu Nhân Ký gây ra.

Trên mặt đất chỉ còn lại hai vạt áo to và một vài vệt máu kéo dài trên đất. Bắc Quốc Song Ma bị thương chắc chắn không hề nhẹ chút nào, và đã sớm bỏ cuộc.

Châu Nhân Ký cũng đứng thở dốc, lồng ngực không ngớt phập phồng theo hơi thở dồn dập. Tay chống kiếm xuống đất. Sắc mặt y tái nhợt, thân hình cũng xuất hạn ướt đẫm.

Rồi bất ngờ y ụa lên một tiếng, há miệng nhổ ra một búng máu bầm đen!

Trầm Ứng Thái kinh hãi, nhanh nhẹn chạy ra đỡ lấy y, tỏ vẻ lo lắng hỏi rằng:

- Châu hiền đệ, ngươi thương thế có nặng không?

Châu Nhân Ký lắc đầu cười nhạt:

- Chẳng sao cả, bọn Song Ma còn trúng thương nặng hơn đệ nhiều. Nếu chúng không ngồi yên vận công điều hoà chân nguyên liên tiếp mấy tháng thì không thể nào bình phục được.

Nói đoạn y thò tay vào trong áo lấy ra ba viên hoàn dược nhỏ, bỏ vào miệng nuốt gọn.

Trong lúc ấy quần hùng đều ùn ùn kéo ra hành lang quan chiến, và khi thấy Bắc Quốc Song Ma bại trận bỏ đi thì tranh nhau bước ra sân để nhìn tận mắt Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký thấy vậy vẫn điềm nhiên không chú ý tới, y ngửa mặt nhìn vầng trăng lơ lửng trên đầu, im lặng một hồi lâu không lên tiếng gì cả.

Trầm Ứng Thái cảm thấy rất ngượng nghịu, sắc mặt hiện rõ vẻ luống cuống.

Quần hùng cũng không biết nói gì, chỉ có Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm khẽ may động vành môi hai ba lượt như muốn nói điều gì nhưng lại thôi.

Trầm Ứng Thái cũng cất tiếng than dài hai ba lượt.

Châu Nhân Ký đến lúc ấy mới từ từ cúi mặt nhìn xuống, thở ra một hơi dài, đưa mắt nhìn thẳng vào Trầm Ưng Thái cười rồi nói:

- Vầng trăng vẫn là vầng trăng cũ, người không còn là người xưa! Tiểu đệ quyết định sẽ siết chặt thanh gươm, dấn bước giang hồ, quyết cùng so tài với các môn phái lớn để phân định võ công, đồng thời cũng thề sẽ rửa.. Nói đến đây y bỗng nhưng lại rồi chuyển sang đầu đề khác:

- Tiểu đệ trong đêm vừa qua, sau khi rời khỏi Phẩm Hương Viện bèn tìm một nơi vắng vẻ, khổ tâm suy nghĩ, thì thấy lời nói của người ngoài cửa sổ quả chẳng sai. Tức là đường kiếm của tiểu đệ còn nhiều chỗ sơ hở, do đó, tiểu đệ lại tiếp tục nghiên cứu suốt một ngày một đêm, và cuối cùng đã thông suốt được vấn đề nan giải này.

Trầm Ưng Thái nhận thấy trong lời nói của Châu Nhân Ký còn có ngụ ý sâu xa, nên khẽ giật mình nói:

- Hiền đệ, chẳng lẽ trước đây hiền đệ có thù oán với các đại môn phái trong võ lâm?

Châu Nhân Ký cười lạnh một tiếng rồi đáp:

- Việc gì tới khắc tới!

La Tiềm khẽ tằng hắng một tiếng rồi nói:

- Kiếm thuật của các hạ quả là đã đến mức xuất thần nhập chúng. Chỉ một trận vừa rồi cũng đã khiến tên tuổi của các hạ rung chuyển cả võ lâm, danh chấn thiên hạ. Nhưng chẳng rõ vừa rồi có phải các hạ đã sử dụng một chiêu trong Thiên khu cửa thức chăng?

Châu Nhân Ký lạnh lùng nói:

- Việc đó có can hệ gì đến ông?

Đôi mắt của La Tiềm chớp qua một lượt rồi lão hạ giọng nói:

- Tôi chẳng qua là có ý tốt mà thôi, vì việc ấy quả là có quan hệ rất lớn chứ chẳng chơi đâu!

Châu Nhân Ký buột miệng hỏi:

- Tại sao thế?

La Tiềm cất tiếng trả lời:

- Trước kia pho Hàn Thiết Quan Âm bị mất đi đã làm rung chuyển cả thiên hạ. Những năm gần đây, nhiều biến cố khủng khiếp lại không ngớt nối tiếp nhau xảy ra, như việc Hắc Long Đàm, Vi Sơn Hồ, Ngũ Hành Cốc và Thất Tinh Bảo chẳng hạn, đã làm cho người trong võ lâm kho nhắc đến, hết thẩy đều biến sắc mặt. Tại sao thế? Đấy hoàn toàn là do ba bảo vật gồm Hàn Thiết Quan Âm, Giáng Long Kinh và Ngô Câu Kiếm gây ra.

Ba vật ấy đến nay không một ai biết chính xác tung tích. Chỉ có lời đồn rằng Hàn Thiết Quan Âm nằm trong tay Đào Như Hải, còn Giáng Long Kinh và Ngô Câu Kiếm thì do Lệ Sơn Lão Yêu cướp được.

Nhưng hiện giờ Đào Như Hải và Lệ Sơn Lão Yêu ở đâu thì không ai biết cả. Có lẽ họ đã ẩn lánh ở một nơi nào rồi.

Lão ta nói thao thao bất tuyệt khiến cho Châu Nhân Ký nghe đến bực mình, nên cất giọng lạnh lùng cắt ngang:

- Những việc đó thì có liên can gì đến tại hạ?

La Tiềm mỉm cười nói:

- Bên trong Hàn Thiết Quan Âm chẳng phải cất giấu môn tuyệt học “Thiên khu cửu thức” đó sao? Đường kiếm ấy kỳ tuyệt vo song, ai nắm được trong tay thì tung hoành thiên hạ chẳng có ai là đối thủ. Riêng Giáng Long Kinh thì chính là bí kiếp của Đạt Ma Sư Tổ truyền lại, bên trong ghi chép võ học Huyền Môn, uy lực vô song.. Còn thanh Ngô Câu Kiếm là một thanh bửu kiếm vô cùng sắc bén, có thể chặt sắt thép như bùn!

Suốt mấy năm nay, các môn phái lớn ở Trung Nguyên đều đứng ngoài vòng tranh đoạt những bảo vật ấy, nhưng không hề có ai để tâm chú ý là tại sao?

Thực ra thì các đại môn phái đều đang âm thầm đào tạo một thế hệ tương lai. Nghe đâu họ đua nhau tìm những trang thiếu niên có thiên bẩm võ học, xương cốt phát triển để truyền dạy cho những thế võ tuyệt học của các môn phái hầu đối phó với những đe doa. sau này. Vậy nếu các hạ đã sử dụng “Thiên Khu Cửu Thức”, thì vô hình trung các hạ đã trở thành địch nhân của cả võ lâm. Tức là rơi vào tình trạng nguy hiểm khôn lường.

Châu Nhân Ký vẫn giữ sắc mặt bình thản cười nhạt:

- Tại hạ đang có ý định tìm đến các cao nhân có tên tuổi trong các đại môn đại phái để cùng tranh

tài, vậy thì việc ấy đâu còn đáng sợ!

La Tiềm mỉm cười nói:

- Nếu các hạ thực sự không biết “Thiên Khu Cửu Thức” thì trong trường hợp gặp phải Đào Như Hải hoặc môn hạ của lão ta thì sẽ làm như thế nào?

Châu Nhân Ký cất tiếng cười lớn rồi nói:

- Tại hạ không tin “Thiên Khu Cửu Thức” thật sự không ai đối địch nổi như thiên hạ vẫn truyền tụng lâu nay.

La Tiềm thấy đối phương quá kiêu căng tự phụ nên cũng không nói gì nữa mà chỉ cười ha hả nói:

- Các hạ quả là người có nhiều hào khí, vậy xin chúc cho các hạ mau thành công!

Châu Nhân Ký cất tiếng cười ngạo nghễ rồi quay về phía Trầm Ứng Thái chấp tay nói:

- Thôi tiểu đệ xin cáo lui vậy!

Trầm Ứng Thái vội vàng nói:

- Hiền đệ định đi đâu?

Nhưng Châu Nhân Ký đã nhún người lao thẳng lên không, xẹt đi như một luồng điện chớp, chỉ trong chớp mắt hình bóng của y đã mất hút giữa bóng trăng vằng vặc.

La Tiềm cất tiếng than dài:

- Câu ấy bỏ đi thì cũng chẳng sao, chỉ có điều từ nay cục diện võ lâm mỗi ngày thêm rối, nhất là Thê Hà Sơn Trang của Trầm huynh sẽ trở thành tâm điểm của nhiều việc rắc rối!

Trầm Ứng Thái vội vàng nói:

- Lời tục thường bảo, nếu tai họa đến thì không ai tránh được. Trong chốn võ lâm thì đâu bao giờ có lẽ phải. Xem ra cái tâm nguyện tìm về với núi rừng cây cỏ, vui thú với trăng với gió, gác bỏ việc giang hồ của lão phu đành tan thành mây khói.

Hoa Tường Xuân đứng lẫn trong đám quần hùng cười nhạt nói:

- Nào phải như thế mà nói đâu! Theo Hoa mỗ thì Thê Hà Sơn Trang này sẽ hoá thành tro bụi, máu nhuộm thành sông, thây chất thành núi nữa kia!

Nói đoạn y liền cùng sáu bảy người nữa chạy ra khỏi sơn trang.

Trầm Ứng Thái cũng im lặng không nói chi cả.

Những người khác cũng lục tục kéo nhau về, trong trại chỉ còn ngoài mươi người mà thôi.

Ngạc Phục Sanh lúc đó mới nói:

- Trầm huynh, Châu Nhân Ký có đúng là môn hạ của Tuyền Cơ Tử hay không?

Trầm Ứng Thái cau mày nói:

- Người cha già của hắn là bạn cố tri của lão huynh. Việc tầm sư học đạo của hắn cũng chính là ta thân hành dẫn lên Trường Bạch Sơn, có lẽ nào lại là giả được!

Ngạc Phục Sanh sững sờ một lúc rồi nói:

- Nếu vậy thì lạ thực! Tuyền Cơ Tử bấy lâu nổi danh trong giang hồ nhờ “Tuyền cơ kiếm pháp”, chớ không hề nghe Tuyền Cơ Tử lại biết “Thiên Khu Cửu Thức” bao giờ!

Trầm Ứng Thái cười nhạt nói:

- Hiền đệ, em có thực biết đấy là “Thiên khu cửu thức” không?

Ngạc Phục Sanh không khỏi giật mình, thầm nghĩ rằng:

- Phải đấy! Từ trước đến nay đã ai trông thấy “Thiên khu cửu thức” bao giờ đâu, vậy thử hỏi ai dám quả quyết là phải hay không Vì thế y bèn gật đầu nói:

- Tiểu đệ chẳng qua là hỏi như thế thôi, chứ nào biết rõ. Còn người mặc áo đỏ kia, có phải là thủ hạ của Trầm huynh không?

Trầm Ứng Thái biến sắc mặt nói:

- Người áo đỏ ấy hoàn toàn không quen biết chi với ngu huynh cả. Người ấy là người đã đi chung với Châu Nhân Ký đến đây chơi mà thôi!

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Trầm huynh quả thật đã mất đi khí phách thuở xưa rồi, vì lời lẽ ấy khó mà tin được.

Tiêu công tử thiết tiệc tại Phẩm Hương Viện, người khách chính trong buổi tiệc ấy là Trầm huynh, nếu không quen biết chi cả, hoặc không có tương quan với nhau thì bọn họ tại sao lại đến dự tiệc?

Sắc mặt của Trầm Ứng Thái có vẻ bực tức nói:

- Bọn họ từ bấy lâu nay đã ngưỡng mộ phong cảnh ở cùng Tần Hoài này, nên muốn đến đó thưởng ngoạn. Hơn nữa chính ngu huynh đã bảo bọn họ đến đó trước, có ý là nhân cơ hội đó giới thiệu cho họ hai cô gái lầu xanh nổi tiếng. Không ngờ sự việc lại ra như thế. Đấy là việc mà ngu huynh không thể nào đoán trước được.. Nói đến đây, lão ta ngừng trong giây lát rồi nói tiếp rằng:

- Hiền đệ, lời nói của em có vẻ hơi ép người quá đáng rồi đó!

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Ngạc mỗ chẳng qua vì nghĩ đến tình quen biết giữa hai ta thuở xưa, nên mới lo lắng đến sự an nguy của anh đó thôi. Hừ, còn nếu anh không muốn thì tình bằng hữu của ta từ đây xem như chấm dứt.

Nói đoạn y bèn quát to một tiếng:

- Đi!

Tức thì y cùng Bùi Thiên Tín, Du Triệu Khôi vọt người bay thẳng lên không, lướt nhanh đi một cơn gió!

Trầm Ứng Thái đưa mắt nhìn theo ba bóng người đã bỏ đi mất dạng, sắc mặt không khỏi hiện lên nét buồn bã vô cùng!

Những người còn lại cũng nối gót nhau về nốt, bước ra khỏi Thê Hà Sơn Trang.

Trầm Ứng Thái đứng sững ở trước sân, chấp tay ra sau đưa mắt nhìn bầu trời đêm, nói lẩm bẩm rằng:

- Có ai lại biết trước được tình hình lại chuyển biến đến nước này?

Lúc ấy ta thực.. Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt của lão bỗng hiện lên vẻ kinh hoàng, trong đầu lão bắt đầu suy tính:

“Việc gì thì cũng phải hành động cho nhanh, cứ chờ đợi mãi thì sẽ hỏng hết chuyện lớn” Tức thì lão liền vung hai cánh tay, tung người bay thẳng lên không, nhắm hướng Thiên Phật Nham thẳng tới!

Ánh trăng vằng vặc soi sáng cả bầu trời, gió thổi lá reo rì rào không ngớt.

Trầm Ứng Thái không đi theo đường cái mà chỉ lần theo những đường mòn lẩn khuất trong rừng, nhảy theo mõm đá vượt lên đỉnh núi cao.

Lão ta tuy đang chạy nhanh nhưng tai và mắt đều rất thính nhạy. Trong khi đang chạy tới thì lão ta nghe có tiếng chéo áo giũ phần phật ở phía sau, liền giật mình biết ngay là có người dăng âm thầm theo dõi mình. Bởi thế lão xoay nhanh người lại rồi lao thẳng trở về sau, vung cánh tay trái lên phóng

ra một nắm “liên phong tiêu” trong khi tay phải vẫn đưa ngang ngực xô thẳng ra, miệng quát rằng:

- Kẻ nào theo dõi lão phu thế?

Liền đó luồng chưởng lực cuốn tới mạnh mẽ như núi đồi sụp đổ khiền cành là gãy bay tung toé như mưa!

Thân hình của Trầm Ứng Thái từ trên cao rơi xuống đất, khi đã định vị vững vàng vẫn không thấy có động tịnh gì, nên lão thầm nghĩ:

- Không lẽ ta nghe nhầm chăng?

Vì mấy hôm nay tâm trạng không ổn định, nên Trầm Ứng Thái nghi ngờ đôi tai của chính mình, hoặc giả cũng có thể là chim muông, thú rừng đã giật mình chạy trốn, nên gây ra tiếng động.

Lão ta đưa đôi mắt sáng quắc và lạnh lẽo từ từ quét qua khắp bốn bên, thấy rõ là chẳng có ai theo dõi mình, nên mới lại nhanh nhẹn chạy lên đỉnh Thê Hà Sơn!

Sau khi Trầm Ứng Thái lướt đ ngoài mấy mươi trượng, thì trong cánh rừng bỗng có ba bóng đen nhô ra, lao mình đuổi theo sau như bóng với hình.

Ba bóng người ấy chính là bọn Ngạc Phục Sanh ba người. Bọn họ đoán biết Trầm Ứng Thái đang có một điều bí mật chưa thể nói ra được, nên âm thầm bám theo.

Bởi thế họ vờ bỏ đi, nhưng kỳ thực là lại quay trở vào khu vườn cạnh đấy, theo dõi mọi cử động của Trầm Ứng Thái. Khi họ trông thấy Trầm Ứng Thái phi thân lên ngọn núi thì bèn nhanh nhẹn bám sát theo phía sau, vì họ thầm đoán có lẽ Trầm Ứng Thái còn có một sào huyệt bí mật đặt tại Thiên Phật Nham.

Bùi Thiên Tín khẽ nói rằng:

- Thiên Phật Nham là nơi danh lam thắng cảnh, du khách tới lui tấp nập, làm sao mà có thể thiết lập tổng đàn hay phân đà tại đấy?

Ngạc Phục Sanh nói:

- Tiểu đệ cũng có ý nghĩ như thế.

Ba người tuy bám sát Trầm Ứng Thái nhưng lúc nào cũng ẩn thân kín đáo. Dưới ánh trăng, họ trông thấy lão sau khi lên đến Thiên Phật Nham thì chu miệng hú lên một tiếng thật khẽ. Tiếng hú âm u như tiếng tru của lũ sói đói mồi, nghe qua không khỏi rùng mình.

Tức thì có ngoài mười bóng đen nhanh nhẹn bay về phía Trầm Ứng Thái.

Trầm Ứng Thái cất tiếng:

- Các ngươi xem xét quanh đây có nhân vật võ lâm nào đang ẩn nấp hay không, nếu có thì cứ thẳng tay..

Thế là bọn chúng liền tản ra khắp bốn bên để lục soát. Trong số đó có hai người nhanh nhẹn chạy ngược về hướng lúc nãy Trầm Ứng Thái đi lên với ý định xem có ai theo dõi lão ta hay không!

Bọn Ngạc Phục Sanh ba người thấy vậy liền vội vàng ẩn thân kín đáo! Họ trông thấy hai bóng người ấy đang tiếp tục chạy tới, săm soi từng bụi cây một!

Riêng Trầm Ứng Thái sau khi dặn dò bọn thủ hạ xong thì liền nhanh nhẹn nhắm ngay hướng vách đá có chạm trổ những pho tượng Phật nhảy vút tới.

Đã mấy năm nay, lão nhận thấy ở trên lòng bàn tay hoặc trên lưng của mỗi pho tượng đều có khắc những dòng chữ Phạn li ti rất kỳ lạ. Lão ta đã hao tốn suốt một năm ròng, mới sưu tập được hoàn toàn số chữ ấy, và đoán biết đấy là một pho kinh sách võ xông hi hữu trên đời.

Nhưng khổ nỗi lão lại biết quá ít chữ, nên lão đã không ngần ngại bỏ tiền ra rước một vị túc nho về dạy cho lão kinh sách và Phạn văn. Cứ đúng nửa đêm, lão lại mò lên núi để cố tìm ra chữ bắt đầu của pho sách ấy là chữ nào, nằm trên pho tượng nào, cũng như chữ cuối là ở đâu! Song lão ta vẫn cảm thấy rối như tơ vò, không thể nào tim ra được manh mối.

Tuy nhiên lão cũng là một con người có nhiều ý chí và nghị lực, nên dù gặp khó khăn cũng không nản lòng, vẫn cố gắng nghiên cứu cho bằng được.

Bỗng ngay lúc ấy, Trầm Ứng Thái đưa đôi mắt nhìn chăm chú vào lòng bàn tay của một pho tượng Phật thật lâu, rồi lại liếc mắt nhìn sang những pho tượng khác.. Tức thì sắc mặt của lão ta trông rất khó coi, thân hình lảo đảo nhổ ra một bãi máu tươi lớn, rồi té khụy xuống đất.

Dưới ánh trăng, đôi mắt của Trầm Ứng Thái đầy căm tức, lão nghiến răng kèn kẹt nghe rất ghê rợn!

Chương 35: Một Chuyện Kinh Hồn

Thì ra, Trầm Ứng Thái nhìn thấy những chữ Phạn trên lòng bàn tay của các pho tượng Phật ấy, đều bị xoá mất đi cả! Đôi mắt của lão ta rất sắc bén, nên nhìn qua vết xóa trơn láng và chẳng hề để lại một dấu vết chi, thì biết đấy là một người có nội công cái thế, đã dùng chỉ lực của mình để xóa đi. Đấy rõ rang là có dụng ý, chứ không phải ngẫu nhiên.

Đã suốt mấy năm trời lão ta bỏ vào đấy vô số công lao, thế mà giờ đây đành trôi cả theo dòng nước, vậy thử hỏi lão ta không uất ức căm hờn, máu huyết trong người cuồng loạn, mặt mày tối sầm, thổ huyết và té luôn xuống đất sao được?

Qua một lúc thật lâu, đôi mắt cọp của lão ta bỗng tuôn hai giòng lệ chã chã, vì trong lòng lão ta đã vô cùng đau xót, chẳng khác nào một người anh hùng đã đến hồi mạc lộ. Lão ta cảm thấy như trời đất đã tối sầm, ngày mai như hoàn toàn sụp đổ!

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua, Trầm Ứng Thái mới từ từ đứng trở lên.

Bỗng có một giọng nói quen thuộc, bay theo làn gió đêm vọng lại rằng:

- Trầm trang chủ, đời ông thực là thanh nhàn, thư thới, thừa lúc đêm trăng gió mát như vầy, để lên đây thưởng ngoạn cảnh đẹp, thì trong đời còn có việc chi vui thú hơn nữa!

Trầm Ứng Thái nghe qua, kinh hoàng không thể tả xiết, mồ hôi lạnh toát ướt cả người. Lão ta đưa mắt nhìn về hướng có tiếng nói, thì trông thấy lại tấm vách đá đầy những động nhỏ như tổ ong kia, có ba bóng người đang đứng sững, gió như thổi tung tà áo của họ kêu nghe rào rạc.

Ba người ấy vì đứng cùng một hướng với vầng trăng, nên ánh sáng phản chiếu không thể nhìn rõ mặt mày của họ được. Trầm Ứng Thái gằn giọng quát rằng:

- Bằng hữu, tại sao không chịu xuống đây để nói chuyện?

Tức thì, sau một tiếng cười to ha hả, ba bóng đen ấy liền bay xẹt xuống, đứng thành một hang ngang cách trước mặt Trầm Ứng Thái ngoài bảy thước.

Chừng ấy, Trâm Ứng Thái mới trông thấy rõ ba bóng đen đó, chính là Ngạc Phục Sanh, Bùi Thiên Tín và Du Triệu Khôi. Lão ta không khỏi giật nẩy mình, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ nét mặt bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Ngạc lão đệ âm thầm theo dõi ngu huynh là có dụng ý gì? Ngu huynh có điều chi thất lễ với hiền đệ, xin cứ thẳng thắn nói ra đi nào?

Ngạc Phục Sanh cười to nói:

- Ba anh em của Ngạc mỗ sau khi rời khỏi quý trang, bèn lên thẳng Thiên Phật Nham để du ngoạn. Có lẽ Trang chủ vì thấy lời nói của chúng tôi không hợp, nên trong thâm tâm có lòng oán ghét, âm thầm theo dõi anh em của Ngạc mỗ đến đây để tìm cơ hội trừ đi quả thật là lòng dạ hết sức ác độc! Nhưng anh em Ngạc mỗ đây là người như thế nào, mà ông có thể muốn làm chi cũng được hay sao?

Trầm Ứng Thái chẳng ngờ bị Ngạc Phục Sanh lật ngược vấn đề lại như thế, nên không khỏi cứng miệng cất giọng lạnh lùng cười khanh khách nói:

- Đã biết nhau từ lâu, nên ngu huynh đã biết rõ tánh tình của hiền đệ hơn ai hết. Nếu không có việc chi tối cần thiết, thì chắc chắn hiền đệ không khi nào lại đến vùng Thiên Phật Nham nầy.

Ngạc Phục Sanh nói:

- Nếu thế, còn Trầm Trang chủ anh thì sao?

Giọng nói của y lạnh lung ghê rợn, khiến ai nghe đến cũng phải rỡn ốc. Sắc mặt của Trầm Ứng thái liền tràn đầy sát khí, cất tiếng cười ha hả nói:

- Lúc nào hiền đệ cũng có ý dồn vô người ta cả. Xem ra ân nghĩa giữa hiền đệ và ta đã hết rồi, giờ đây thì Trầm mỗ không kể đến điều gì nữa cả!

Giọng cười của lão ta hết sức to, rung chuyển cả núi đồi, gây thành những tiếng vang vọng về không ngớt. Tiếng cười ấy đã làm cho bọn thủ hạ của Trầm Ứng Thái đều kinh hãi. Ngay sau đó, liền thấy có ngoài hai mươi bóng người từ xa nối gót nhau chạy bay đến.

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Trầm Ứng Thái, Ngạc Phục Sanh ta không hề xem anh vào mắt, vậy đêm nay anh định giải quyết như thế nào?

Sắc mặt của Trầm Ứng Thái bỗng tái xanh như chàm, gằn giọng nói:

- Nếu ngươi bó tay chịu trói, thì ta có thể tha chết cho ngươi được.

Lão ta biết Ngạc Phục Sanh đâu lại tuân theo lệnh của mình, nên liền vung tay lên, tức thì, có mấy tên thủ hạ nhún mình lao tới. Nhưng ba người trong bọn Ngạc Phục Sanh lại còn nhanh nhẹn hơn lão ta nữa.

Y bèn cùng Bùi Thiên Tín nhất loạt vung tay ra trong khi Du Triệu Khôi cũng vung ngọn roi da lên vun vút.

Thế tấn công của ba người quả hết sức lợi hại, khiến bọn thủ hạ của Trầm Ứng Thái ngã ra chết không kịp la. Du Triệu Khôi vung ngọn roi da của mình lên, dùng thế Nộ Long Quyền Dĩ quét ra vèo vèo, tức thì, có hai tên thủ hạ của Trầm Ứng Thái lại bị ngọn roi cuốn thẳng lên không, gào la ghê rợn, rồi rơi thẳng xuống dưới hố sâu bên cạnh Thiên Phật Nham.

Trầm Ứng thái thấy thế, mặt không khỏi biến sắc, quát to rằng:

- Ngạc Phục Sanh ngươi đã vô tình, thì chớ trách Trầm mỗ đây vô nghĩa!

Nói đoạn, lão ta liền vung cánh tay mặt ra, tức thì một tiếng rít xé không gian vọng đến, và ở trên lưng chừng trời bỗng nổ tung một tiếng pháo hiệu ngũ sắc, sáng chói rực rỡ, hoa cả mắt mọi người.

Du Triệu Khôi nói:

- Chúng ta hãy chạy mau!

Nói dứt lời, ông ta bèn vung đôi cánh tay ra, nhảy thẳng lên không lướt đi nhanh như gió. Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh không khỏi sửng sốt, họ biết Trầm Ứng Thái tung một quả pháo báo hiệu như vậy, là để tập hợp bọn thủ hạ lại, nếu không mau chạy thoát đi, thì sẽ lọt vào vòng vây, khó bề thủ thắng được. Bởi thế, cả hai người nối gót nhau vượt thẳng lên không, rồI từ trên cao lại tung trở xuống một vừng độc mang phi châm.

Trầm Ứng Thái quát to một tiếng, liền cùng số thủ hạ vung chưởng quét ra, gây nên một luồng kình phong mạnh mẽ cuống về phía địch.

Nhưng ngay lúc ấy, ba người trong bọn Ngạc Phục Sanh, đã lao vút xuống phía dưới Thiên Phật Nham nhanh như gió hốt, mất cả hình bóng rồi.

Ngay lúc đó, liền nghe bốn bể tiếng hú nổi lên khôn ngớt, cứ chổ nầy dứt thì chỗ kia lại tiếp theo, bóng người xao động như những bóng ma, nhằm hướng bọn Ngạc Phục Sanh vừa bỏ chạy đuổi vút tới. Dưới chân núi Thê Hà, vốn đang yên lặng dưới bóng trăng xanh, phong cảnh vô cùng xinh đẹp. Nhưng giờ đây bỗng tràn ngập không khí sát phạt rùng rợn.

Vầng trăng đã lặn, sao sáng đã lu, nhưng trên giòng sông Tần Hoài vẫn còn một chiếc du thuyền thả bập bềnh theo dòng nước. Ánh đèn trong thuyền vì bị bức rèm che đi, nên chỉ còn trông thấy một quầng đỏ khi mờ khi tỏ mà thôi.

Lúc ấy, có một chiếc du thuyền từ từ lướt về phía hạ lưu của con sông, rồi tiến đến cậm sào bên cạnh một chiếc cầu nhỏ. Hai bên bờ sông nhà của san sát, nhưng phần lớn đều quay cửa hậu về mặt

sông. Bỗng có tiếng kêu kèn kẹt nổi lên, rồi một cánh cửa hậu của một gian nhà trên bờ được mở to. Từ trong cánh cửa đó có một chiếc đầu thò ra ngoài nhìn quanh quất bốn bên. Chẳng bao lâu sau người ấy bước thẳng ra ngoài, thấy rõ đấy là một lão già mặc áo đen râu tóc bạc phơ.

Ngay lúc ấy, từ trong chiếc du thuyền, Tiêu Tông Kiệt và Xảo Yến cũng đã bước lên bờ và cũng đang tiến về phía hậu của ngôi nhà ấy.

Lão già mặc áo đen liền bước sát theo sau hai người, nhưng im lặng không nói chi cả.

Ngôi nhà nầy nguyên là một ngôi nhà to của hàng vương công triều nhà Minh, chiếm một diện tích rất rộng rãi, bên trong vòng rào có đủ dinh đài lầu gác, trông hết sức tráng lệ huy hoàng.

Tiêu Tông Kiệt cùng Xảo Yến sánh vai bước thẳng về hướng một cái ao nước nhỏ rộng độ chừng nửa mẫu. Trên mặt nước lá sen non mới trổ, trông như những đồng tiền nổi nhấp nhô trên mặt nước. Ở giữa ao sen ấy có dựng tám phiến đá Thái hồ Thạch rất xinh xắn.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn qua những phiến đá ấy một lượt, rồi quay sang lão già áo đen dặn dò rằng:

- Bất luận có ai đến tìm, thì ông cứ nói tôi đã đưa phu nhân đi chơi vùng Thái hồ rồi, mau thì mười hôm, lâu thì một tháng mới trở về. Mọi việc ở trong đều do Thiết Bối Đà Long Trình đại hiệp quyết định, những việc ở ngoài thì thương lượng cùng với Ngu Vạn Lý đại hiệp. Tôi đã để lại hai bức cẩm nang, bảo hai ông ấy cứ theo trong cẩm nang mà hành sự.

Lão già áo đen luôn luôn vân dạ tỏ ra vô cùng cung kính. Xảo Yến cất giọng trong trẻo hỏi rằng:

- Chàng định đi chơi Thái Hồ thật hay sao?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, đưa tay kéo chiếc thuyền con đang đậu ở cạnh bờ ao, rồi đỡ Xảo Yến bước xuống, đoạn đưa chưởng mặt đè mạnh xuống mặt nước, tức thì chiếc thuyền lướt nhanh tới như tên bắn tiến thẳng vào giữa ao sâu.

Thì ra, những phiến Thái hồ thạch kia gồm tất cả có chín miếng, miếng caém ngay chính giữa bị tám miếng kia che kín đi. Tiêu Tông Kiệt liền thò tay vào những khe hở của những phiến đá Thái Hồ, tức thì nghe có một tiếng đọng khẽ ngân dài, rồi lại nơi đó để lộ ra một cửa hang, có những cấp đá dẫn thẳng xuống dưới. Xảo Yến trông thấy thế hết sức kinh ngạc, nhưng Tiêu Tông Kiệt không đợi cho nàng lên tiếng hỏi, là đã kéo tay nàng bước thẳng xuống chiếc hang ấy.

Bên dưới chiếc hang là một ngôi nhà đã chìm sâu vào lòng đất, có tất cả năm phòng, trên nóc có khảm minh châu, nên ánh sáng chiếu tỏ như ban ngày. Bên tron gian nhà ấy bài trí thực là lộng lẫy, có giường gấm mùng lụa, có bình phong bằng gỗ đàn, nhất là phòng đọc sách, thì trên giá chật nhich hàng trăm quyển, đủ cả các loại. Trên tường có treo những bức sơn thủy xinh đẹp, đều là vật quí giá

được lưu truyền nhiều đời.

Xảo Yến cất tiếng trong trẻo cười nói:

- Trong phủ này lại còn có một gian nhà kín đáo và xinh đẹp như vầy nữa, thế tại sao từ trước đến nay tôi chẳng hề được biết?

Tiêu Tông Kiệt cười to nói:

- Còn nhiều việc lạ khác nữa mà em chưa được biết đó thôi. Xảo Yến em đã mệt nhọc suốt đêm, vậy hãy nên đi nghĩ sớm đã.

Vừa nói chàng vừa đi thẳng vào phòng đọc sách, đến ngồi trước bàn lấy viết ra viết thật nhanh, ghi chép lại tất cả những chữ Phạn mà chàng vừa đọc được trên Thiên Phật Nham. Rồi sau đó, chàng mới sử dụng đến tài hoa tuyệt thế của mình, để cố sắp xếp lại cho thành chương cú có đầu có đuôi hẳn hoi.

Xảo Yến xuất thân là cô lái đò, nhưng rất biết lễ độ, lại rất hiền hòa ngoan ngoãn, nên liền nghe theo lời Tiêu Tông Kiệt, đi thẳng vào phòng riêng an nghỉ.

Độ nửa tháng sau, bên song Tương Giang cỏ non xanh mượt bỗng cạnh bờ song có một gã đàn ông mặc áo xanh từ xa chạy bay đến. Gã đàn ông ấy lưng đeo một thanh trường kiếm, tia mắt không nhìn quanh khắp nơi. Sau khi chẳng thấy có điều chi nghi ngờ, người ấy bèn ngồi xuống một gốc cây cổ thụ, nhắm mắt để nghỉ ngơi.

Người đàn ông ấy tuổi chưa đến ba mươi, thân hình gầy cao, sắc mặt âm u lạnh lung, da đen sạm như đồng đỏ. Người ấy chính là Châu Nhân Ký, một nhân vật khét tiếng gần đây trong giới giang hồ.

Bỗng đâu, lại có tiếng chân người chạy hối hả từ xa vọng lại, khiến Châu Nhân Ký không khỏi giật mình, mở to dôi mắt ra nhìn, thì trông thấy một người thiếu niên mình be bét máu tươi, tựa hồ đang bị thương rất trầm trọng, đưa những bước chân loạng choạng chạy về phía ven sông. Trong khi người ấy còn cách mé nước ba trượng nữa, thì bỗng kiệt sức ngã khụy xuống đất.

Châu Nhân Ký liền nhanh nhẹn lao người về phía đó, thò tay đở người thiếu niên ấy lên. Nhưng đôi mắt của người thiếu niên đã lờ đờ, nói qua giọng mê sảng rằng:

Nước!…Nước!…Nước…!

Người thiếu niên ấy đôi môi đều khô nứt và tái nhợt như một tờ giấy trắng. Châu Nhân Ký vén áo người ấy lên, để xem xét qua thương thế của y, thì đôi mày bất giác cau chặt lại. Vì y trông thấy người thiếu niên kia đã bị đối phương dùng mọi thứ ám khí hét sức độc tung ra qua thủ pháp măng thiên hoa vũ hết sức cao tuyệt. Nơi miệng vết thương trên người của nạn nhân đang rỉ ra những vệt máu bầm đen và vô cùng hôi thối.

Trong giới giang hồ, ngoại trừ những phường đại gian ác, hoặc có mối thù hằn chi to tát với nhau, còn thì nào có ai trông thấy kẻ khác lâm nguy mà lại không ra tay tương cứu bao giờ?

Bởi thế, Châu Nhân Ký bèn tận tâm lo cứu chữa cho người thiếu niên nầy. Bên trong y cho nạn nhân uống linh đơn, bên ngoài y xoa bóp khắp các huyệt đạo, rồi lại rút ra tất cả những chiếc kim độc đã ghim vào thân người nạn nhân.

Trải qua ngót một tiếng đồng hồ, người thiếu niên ấy mới lần lần tỉnh lại, mở to đôi mắt ra. Y biết Châu Nhân Ký là người đã cứu mình, nên cất giọng yếu ớt nói:

- Tôi lấy làm cảm tạ ơn cứu mạng của ông. Ơn to nầy, tôi không khi nào quên được!

Trên khung mặt lạnh lùng của Châu Nhân Ký, liền thoáng hiện một nét tươi cười, nói:

- Tôn giả chớ nên nói chuyện, mà nên vận dụng chân khí trong người, để dẫn dắt chất thuốc chạy đều trong cơ thể, hai giờ sau là có thể bình phục hẳn.

Nói đoạn, y bèn nhắm đôi mắt lại, ngồi xếp bằng trên đất để điều hoà hơi thở.

Người thiếu niên đan bị thương kia, cũng nghe theo lời, ngồi yên vận dụng chân khí trong châu thân, chẳng mấy chốc sau là thiếp đi không còn hay biết chi xung quanh nữa.

Bóng mặt trời vẫn rọi những tia nắng ấm áp, ngọn gió song vẫn mát mẻ dịu dàng… Châu Nhân Ký bừng mở đôi mắt ra trước, nhìn thấy người thiếu niên kia đang vận dụng chân khí để chữa thương, sắc mặt tái nhợt của y cũng từ từ đỏ hồng trở lại. Châu Nhân ký biết y chẳng còn điều chi đáng lo ngại, nên một lúc sau, lên tiếng nói:

- Lão đệ, em thấy trong người như thế nào rồi?

Người thiếu niên nghe câu hỏi, liền mở to đôi mắt, cười buồn bã nói:

- Tiểu đệ được ông ra tay cứu nguy, nên hiện giờ đã hoàn toàn bình phục, nếu chẳng có… Sắc mặt của Châu Nhân Ký bỗng trở thành lạnh buốt, gằn giọng nói:

- Chớ nên gọi ta là ông như thế!

Người thiếu niên không khỏi giật mình, ngơ ngác.

Sắc mặt của Châu Nhân Ký ít nhiều ôn hoà trở lại, nói:

- Lão đệ tại sao bị thương như thế?

Người thiếu niên ấy nghe hỏi, thì sắc mặt bỗng bừng đỏ, nói:

- Tại hạ tên là Tấn Lân, quê quán ở phía nam Phúc Kiến, vì trước đây mười lăm năm, cha tôi làm nghề buôn bán, cùng đi với một người bạn đến Thiềm Tây để lo việc thương mại, nhưng chẳng ngờ một ra đi thì không trở về, và chẳng có âm tin chi cả. Gia mẫu vì thế buồn rầu thành bệnh, sai tại hạ ra đi nghìn dặm để tìm cho. Trong chuyến đi này tại hạ có mang theo một túi minh châu, và đi bằng đường thủy, nhưng chẳng ngờ… Nói đến đây, bỗng người thiếu niên ấy mỉm cười buồn bã, rồi tiếp rằng:

Trong khi đáp thuyền, tại hạ dò biết đấy là thuyền của một lũ cướp, nên đã nhảy lên bờ định trốn thoát, nhưng chẳng may lại bị chúng đánh lén, mang thương tích trầm trọng. Nếu lúc ấy tại hạ ra tay tấn công đối phương trước, thì sự thắng bại chưa chắc đã về ai.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký tràn đầy lửa giận, nói:

- Lại có việc như thế hay sao?

Tấn Lân nói:

- Vâng…Nhưng ông anh cao tánh đại danh là chi, có thể cho tiểu đệ được biết hay không?

Châu Nhân Ký đáp rằng:

- Ta đây họ Châu tên Nhân Ký!

Tấn Lân bỗng như gặp phải rắn rết, sác mặt đầy vẻ kinh hãi ngạc nhiên một lúc thật lâu, mới ấp úng nói:

- Té ra ông anh chính là Châu đại hiệp, người mà gần đây tên tuổi vang lừng cả võ lâm, tài nghệ rung chuyển cả giang hồ đây hay sao? Ôi!

Tại hạ thực là đáng chết, có mắt lại không biết cao nhân!

Châu Nhân ký cất tiếng cười buồn thảm, nói:

- Tấn lão đệ, cái chi gọi là tên tuổi vang lừng cả võ lâm, tài nghệ rung chuyển cả giang hồ? Đấy chẳng qua là những lời bịp bợm mà thôi, đấy chẳng qua là tôi phải hành động trong trường hợp bất đắc dĩ.

Tấn Lân ngạc nhiên nói:

- Nghe lời đồn đãi, thì kiếm thuật của Châu đại hiệp hết sức cao cường, đang có ý định đi tìm các cao thủ của những môn phái lớn để so tài cho biết ai cao ai thấp. Như vậy, đại hiệp lại bảo là bất đắc dĩ, thì quả đã làm cho tại hạ không thể nào hiểu được!

Châu Nhân Ký nói:

- So tài về võ học chẳng qua là một cái cớ, chứ kỳ thực là để thừa dịp ấy, tìm ra tông tích của kẻ thù đã giết ân sư.

Tấn Lân cất tiếng than dài nói:

- Té ra là thế!

Nói đoạn y bèn chấp tay xá một cái thực sâu, rồi tiếp rằng:

- Hiện giờ tại hạ cần phải truy đuổi theo chiếc thuyền của lũ cướp, để trả lại mối thù, cũng để lấy lại túi bảo châu. Vậy tôi xin cáo biệt, và xin hứa sẽ tìm cách báo đáp ơn cứu mạng hôm nay.

Châu Nhân ký vội vàng nói:

- Tôi sẽ cùng đi với Tấn lão đệ vậy!

Chỉ với cử chỉ ấy, cũng đủ thấy Châu Nhân Ký là người tuy bề ngoài rất lạnh lùng, nhưng lòng dạ thì lại đầy nhiệt tâm, vừa thấy kẻ hoạn nạn là đã đồng tình thương hại.

Tấn Lân hết sức vui mừng , nói:

- Chớ nên vì việc nhỏ mọn của tại hạ, mà làm hỏng việc lớn của Châu đại hiệp!

Châu Nhân Ký nói:

- Lão đệ và ta đều một thân trơ trọi, trôi giạc khắp nơi, vậy chúng mình cùng đi với nhau cho đỡ buồn. Việc riêng của ta thì lúc nào làm cũng được.

Nói đến đây, sắc mặt của y trở thành lạnh lùng, tiếp rằng:

- Từ nay về sau, lão đệ chớ nên gọi là Châu đại hiệp nữa! Ta lớn tuổi hơn, thì lão đệ gọi ta là Châu huynh được rồi.

Tấn Lân nói:

- Vậy tôi xin tuân mệnh để tỏ lòng cung kính! Nầy châu huynh chúng ta hãy lên đường thôi!

Dứt lời, hai người nối gót nhau chạy bay tới trước. Châu Nhân Ký theo sát sau lưng Tấn Lâm, y không chạy nhanh hơn, mà cũng không chạy chậm hơn, cứ giữ khảong cách chừng một vói tay. Chỉ nhìn qua điểm ấy, cũng đủ thấy võ công của Tấn Lâm, còn kém hơn Châu Nhân Ký một bậc.

Hai người tiếp tục chạy tới độ chừng dùng xong một bữa cơm, thì bất giác đã trải qua một đoạn

đường dài bằng bảy tám dặm. Hai người đã bắt đầu tiến vào một vùng ven song hoang vu, cây cối mọc thưa thớt.

Trong khi ấy, họ trông thấy có một chiếc thuyền to, đang đậu trên một bãi cát tại ven sông. Chiếc thuyền ấy nằm im lặng, không hề nghe có một tiếng người nói chuyện. Bên ngoài khoang thuyền cũng không có một bóng người thấp thoáng.

Bỗng đâu từ trong cây rừng có một giọng nói âm u vọng đến rằng:

Thằng ranh kia quả mạng to nên chưa chết! Thế mà giờ đây lại còn dám dấn thân trở vào lưới, vậy có lẽ ngươi đã chán đời hết muốn sống rồi hay sao?

Câu nói chưa dứt, thì sắc mặt của Châu Nhân Ký đã biến hẳn. Y nhanh nhẹn tuốt kiếm ra khỏi vỏ, rồi vung tay lên côn thẳng về phía có tiếng nói qua một thế kiếm nhanh nhẹn phi thường.

Tức thì một đạo kiếm quang lóe lên sáng ngời, rít gió ầm ầm như song dậy cuốn thẳng tới, khiến ngoài mười gốc cây rừng to cỡ miệng chén, liền bị chém đứt ngang ngon lành, và tiếp theo đó, là một tiếng gào thảm thiết vang lên.

Tức thì từ sau bóng cây rừng có năm bóng đen vọt người bay thẳng lên không, rồi lại nhanh nhẹn đáp nhẹ nhàng trở xuống trước mặt Tấn Lâm và Châu Nhân Ký.

Năm người ấy đều mặc y phục ngắn màu đen, sắc mặt hung ác. Tên cầm đầu là một gã đàn ông to lớn, đầu nhỏ râu đỏ hoe. Khi thân hình của y vừa đứng yên trên mặt đất, thì liền đưa mắt chăm chú dò xét Châu Nhân Ký một lượt, rồi lại dời tia mắt nhìn kỹ thanh gươm của Châu Nhân Ký đang siết chặt trong tay, cười nhạt nói:

- Chỉ dựa vào một thanh bảo kiếm sắc bén kia, là đã dám nghênh ngang trước mặt lão phu hay sao?

Châu Nhân Ký thản nhiên như không hề nghe đến những lời nói ấy, chìa một bàn tay ra về phía trước mặt của hắn, lạnh lùng quát rằng:

- Đưa đây cho ta!

Gả đàn ông râu đỏ không khỏi lộ vẻ ngơ ngác, gằn giọng hỏi rằng:

- Đưa cái gì mới được?

Giọng nói của Châu Nhân Ký, lại trở thành âm âm u lạnh lùng hơn:

- Đưa một túi Minh Châu!

Gã đàn ông râu đỏ bỗng cất tiếng cười ha hả như điên, nói:

- Đòi bẻ răng cọp, quả là người không biết lượng sức! Ngươi tên là chi mà lại to gan thế?

Châu Nhân Ký hừ một tiếng to qua giọng mũi, rồi đưa thẳng lưỡi trường kiếm về phía trước, thong thả nói rằng:

- Muốn hỏi tên họ ta, thì cứ hỏi thanh trường kiếm nầy đây. Nhưng , có lẽ ngươi cũng không thể nhận ra được nó, tuy vậy, chắc ngươi cũng đã có nghe nói đến việc xảy ra tại Phẩm Hương Viện ở Kim Lăng, và tại Thê Hà Sơn Trang ở dưới chân núi Thê Hà chứ?

Châu Nhân Ký chưa kịp nói hết lời, thì gã đàn ông râu đỏ đã tái xanh sắc mặt, thối lui ra sau một bước, cất giọng kinh hoàng , nói:

- Ngươi tức là Châu… Châu Nhân kỳ gằn giọng nói:

- Đúng thế! Chính là Châu mỗ đây!

Gã đàn ông râu đỏ toát từng hạt mồ hôi to như hột đậu trên vầng trán trong khi cả thân người của y không ngớt rung rẩy. Tấn Lâm thầm than rằng:

Một nhân vật đã thành danh, thì oai phong đến mức ấy.

Như vậy cũng đủ thấy hai chữ danh lợi, thực đã hại con người không phải là ít.

Ngay lúc đó, bỗng có một tên tặc đang lách mình lướt tới bên cạnh gã đàn ông râu đỏ, nói nhỏ rằng:

- Thưa đại ca, e rằng nầy nó mạo danh đấy thôi!

Câu nói ấy như đã lam cho gã đàn ông râu đỏ tán đồng ngay, nên quát rằng:

- Nửa đời người lăn lóc trên chốn giang hồ, thế mà ngày hôm nay, nếu ta quả thực bị thằng ranh nầy phỉnh gạt, thì…ha ha, còn chi là xui xẻo hơn nữa! Phải, thằng bé nầy nào có giống Châu Nhân Ký, một nhân vật tên tuổi lừng lẫy khắp võ lâm gần đây!

Gã đàn ông râu đỏ càng đưa mắt nhìn về phía Châu Nhân Ký, thì càng tin là đố phương đã mạo danh, nên cất tiếng cười ghê rợn nói:

- Ngươi lại dám giở trò trước mặt lão phu, mạo nhận tên tuổi của Châu Nhân Ký, quả gan ngươi to lắm!

Châu Nhân Ký liền nhướng cao đôi mày, quát to rằng:

- Có phải hắn bảo thế không?

Nói đoạn y liền tràn người tới, tức thì, thanh trường kiếm cũng vung ra, gây thành một đạo kiếm quang chiếu ngời như một chiếc mống bạc. Và tiếp đó, một tiếng gào thảm thiết vang lên, rồi lại thấy máu tươi tung tóe.

Thế kiếm của chàng hết sức nhanh nhẹn, chỉ vung ra một lượt, là đã bổ tên tặc đảng ấy từ đầu đến chân ra làm hai mảnh rồi! Tạng phủ của nó , do đó đổ tuôn ra đấy, máu tươi cũng trào ra như suối, thực ghê rợn đến nổi chẳng ai thấy mà không kinh hoảng.

Với một kiếm pháp tuyệt diệu vô song như vậy, quả thực trong đời nầy ít khi được trông thấy.

Không cần phải giải thích chi nữa, chỉ qua đường kiếm đó cũng đủ chứng minh, người đang đứng trước mặt đây thực sự là Châu Nhân Ký, mà giới giang hồ đã đồn đải tán tụng.

Gã đàn ông râu đỏ mặt xám ngắt như một xác chết, hồn vía đều bay đi tận đâu đâu.

Châu Nhân Ký lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Đưa ra đây!

Gã đàn ông râu đỏ không còn dám chóng cự lại nữa, hắn ngoan ngoãn thò vào lưng lấy ra một chiếc túi vải nhỏ màu lam, đưa trả lại cho Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký bèn trao ngay lại cho Tấn Lân, nói:

- Hiền đệ hãy kiểm điểm lại xem có bị thiếu mất đi chăng?

Tấn Lâm liền mở túi ra, hốt lấy một nắm minh châu, mỗi viên to bằng hạt trái nhãn, ánh sáng chiếu ngời. Y lần lượt đếm qua một lúc, rồi cười rằng:

- Chẳng thiếu viên nào cả!

Người đàn ông râu đỏ bèn nói nhỏ nhẹ rằng:

- Tại hạ có mắt không tròng, nên đã xúc phạm đến đại hiệp, vậy, nay tại hạ đã hoàn lại đủ số đại hiệp có thể tha cho tại hạ ra đi hay không?

Châu Nhân Ký bỗng tràn đầy sát khí trên nét mặt, cười nhạt nói:

- Chậm đã! Bọn thủ hạ của ngươi, mỗi tên đều phải chặt bỏ đi một tay, để đền bồi lại những vết thương nặng nề ác độc trên khắp người của Tấn hiền đệ ta. Còn riêng ngươi, ngoài việc chặt đi một tay, còn phải móc bỏ đi một mắt, để đền lại cái tội có mắt mà không tròng, như ngươi vừa nói!

Gã đàn ông râu đỏ nào chịu bó tay để cho người ta móc mắt chặt tay mình? Bởi thế, đôi tròng mắt

của hắn liền xoay qua một lượt, rồi bất thần vung tay đánh ra một chưởng, gảy thành một ngọn kình phong mãnh liệt, đi đôi với vô số ngưu mang phi châm bay vút tới như điện chớp, miệng quát to rằng:

- Chạy mau!

Dứt lời, hắn liền quay người nhắm thẳng cánh rừng rậm bỏ chạy như bay. Bọn thủ hạ của hắn cũng ùn ùn chạy theo tên đầu đàng.

Châu Nhân Ký đã đoán biết trước là tên đàn ông râu đỏ kia không khi nào lại chịu bó tay để nhận lãnh sự trừng phạt, nên trong khi hắn ta vừa xoay đôi tròng mắt, thì y đã ra hiệu cho Tấn Lâm nhanh nhẹn nhảy lui ra xa, còn y thì vọt thẳng người lên không trung cao hơn ba trượng, giương người lướt nhanh tới như điện chớp đuổi theo gấp theo số người kia.

Gã đàn ông râu đỏ nào có thể ngờ đến được việc ấy, nên trong khi hắn chưa kịp chạy vào cánh rừng thì đã thấy trước mắt ánh thép lóe lên sáng ngời, rồi chiếu rực khắp các nơi.

Tức thì, thững tên thủ hạ của y cất tiếng gào thảm thiết đồng thời y thấy có một bóng người đã bay thoăn thoắt đến trước mặt, nên kinh hoàng dừng chân đứng yên trở lại. Y đưa mắt nhìn lên, thì thấy Châu Nhân Ký đang đứng sững tại phía trước, tay xiết thanh trường kiếm đưa ngang trước ngực, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Gã đàn ông râu đỏ vừa trông thấy thế thì không khỏi giật nẩy mình. Y quát to rồi nhanh như điện chớp, vung chưởng chém. thẳng về phía Châu Nhân Ký.

Thế chưởng ấy, hắn đã vận dụn toàn bộ chân lực trong người, nên kinh khí cuốn tới hết sức ồ ạt, chẳng thua chi sức mạnh của núi đòi sụp đổ, khiến ai trông thấy cũng phải hãi kinh.

Nào ngờ đâu luồng kinh lực ấy quét qua thân người của Châu Nhân Ký, chỉ có thể làm cho tà áo của y bay chứ người y vẫn thản nhiên vô sự.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký bỗng chiếu sáng ngời ánh sáng lạnh buốt. Y nhanh nhẹn thò cánh tay trái về phía trước, chụp cứng ngắt cổ tay gã đàn ông râu đỏ, rồi vung lưỡi kiếm trong tay mặt hất trở ra ngoài. Tức thì, gã đàn ông râu đỏ gào lên một tiếng hãi hung, vì đi liền với một vừng kiếm quang chiếu ngời, nguyên cả cánh tay phải của hắn ta đã bị chém đứt lìa khỏi thân xác, máu tươi tuôn trào như suối.

Nhưng thế kiếm của Châu Nhân Ký vẫn không thu trở về, mà trái lại tiếp tục xoay về phía tay phải một lượt… Thế là gã đàn ông râu đỏ lại gào lên một tiếng thảm thiết. Vì khi ấy mũi kiếm của Châu Nhân Ký đã mang một vệt máu đỏ lòm.

Kịp khi nhìn kỹ lại, thì mới thấy tròng mắt phía phải của gã đàn ông nọ đã bị mũi kiếm khoét mất khiến một dòng máu tươi đỏ ối, từ lỗ mắt đen ngòm của y chảy dài xuống ướt cả một bên má, trông

vô cùng rùng rợn.

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

Lời của Châu mỗ đã nói ra thì chắc chắn như đinh đóng cột, không thể nào thay đổi được. Nếu về sau không biết hối lỗi, thì ngươi hãy coi chừng cả con mắt phía trái của ngươi đó!

Nói dứt lời, y bèn buông lỏng bàn tay trái ra, gã đàn ông râu đỏ liền nhanh nhẹn lủi chạy đi mất.

Tấn Lân bỗng cất tiếng than dài, nói:

- Võ công của ông anh quả thực cao tuyệt, ít người bì kịp, nếu đem so sánh với tại hạ, thì thực chênh lệch một trời một vực.

Châu Nhân Ký mỉm cười nói:

- Lão đệ thực là khéo nói. Chỉ có tôi là nói chuyện rất vụng về.

Tấn Lân nói:

- Giờ đây ông anh định đi đâu?

- Đến Hành Sơn!

Tấn Lân trông thấy y trả lời cộc lốc, thì không khỏi sửng sốt, nói:

- Ông anh đến Hành Sơn, có phải để gặp bạn cũ chăng?

Châu Nhân Ký cười ha hả nói:

- Đã suốt mười mấy năm qua, giam mình giữa vách đá tại dãy núi Trường Bạch Sơn, thực là buồn tẻ, giờ đây tôi chỉ có một thân mình, chứ nào có thân quyến bạn bè gì đâu? Tôi đến Hành Sơn, chẳng qua là để so tài về võ công mà thôi.

Tấn Lân than thầm, rồi mỉm cười nói:

- Tại hạ đi nghìn dặm đẻ tìm cha, hành tung không nhất định, vậy xin cáo biệt từ đây. Cái ơn cứu mạng của ông anh, tôi lúc nào cũng ghi nhớ. Vậy chúc ông anh trong chuyến đi nầy gặp được mọi điều thuận tiện.

Nói dứt lời, Tấn Lân chấp tay xá một xá thật sâu.

- Châu Nhân Ký nhận thấy thần sắc của Tấn Lâm rất khác thường, hơn nữa, trong đôi mắt lại có vẻ như luyến tiếc, nên cười nói:

- Tấn lão đệ, có phải trong lòng em đang cười anh là người háo thắng không?

Tấn Lân nghiêm nét mặt nói:

- Giữa tại hạ với ông anh, néu gạt bỏ cái ơn cứu mạng ra không nói, thì chúng ta chỉ được cái duyên gặp gỡ bất ngờ, biết nhau rất có giới hạn. Do đó, trong trường hợp sơ giao, thì không thể đề cập đến những vấn đề tâm sự xâu xa được, Chính vì vậy, tại hạ mới không muốn hỏi cặn kẽ mọi việc về ông anh. Nhưng , tại hạ có thể đoán chắc rằng, trong lòng ông anh đang có nhiều kiều rất bí ẩn, ông anh như rất chán ghét những môn phái lớn ở tại vùng Trung Nguyên nầy. Tuy nhiên mỗi người ai có chí nấy, không thể làm khác hơn được. Dựa vào thông lệ ấy, tại hạ thấy ông anh hà tất phải lấy cớ là đi tìm người để so tài làm chi?

Châu Nhân Ký ngửa mặt lên trời than dài, đôi mắt tràn đầy sắc u buồn, gật đầu nói:

- Giữa lão đệ và ta gặp nhau là đã hợp ý, nhưng đáng tiếc là mình biết nhau quá muộn. Lời nói vừa rồi của lão đệ, thật đúng không sai tí nào cả. Tiên sư đã bị ngườI ta ám hại, trong khi ngu huynh không có mặt tại đấy. Song ngu huynh dám quả quyết kẻ ám hại ấy, là một cao thủ trong các môn phái ở Trung Nguyên, nhưng chưa biết đấy là ai mà thôi. Vậy thử hỏi hiền đệ, trong trường hợp mình chưa được biết rõ hung thủ, để tìm trả thằng với hắn mối thù ấy, thì ngoài cách đó ra còn có cách chi hay hơn nữa?

Tấn Lân nói:

- Xin ông anh tha lỗi cho về chỗ tại hạ hỏi quá đường đột. Vậy, trong khi lịnh sư bị hại, thì ông anh ở nơi nào? Tại sao lại dám quả quyết đây là hành động của một cao thủ trong các môn phái ở Trung Nguyên?

Châu Nhân Ký nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Trong một trường hợp bất ngờ, tôi tìm gặp tại góc núi phía Đông nơi Trường Bạch Sơn có một cái địa huyệt sâu, trên vách đá của cái địa huyệt ấy, có ghi chép ba đường kiếm pháp cao thâm tuyệt diệu đó, nên đã lưu lại tại địa huyệt ấy đến một ngày hai đêm. Kịp khi mọi việc xong xuôi, tôi trở về sơn động của tiên sư, thì thấy tiên sư đã bị hại, nhưng hoàn toàn không tìm thấy một dấu vết nào lạ cả.

Tấn Lâm nhướng cao đôi mày, nói:

- Đã không có dấu vết gì, cũng như không có một ai chứng kiến thì lấy đâu để phán đoán cho được?

Châu Nhân Ký nói:

- Trong khi tiên sư còn sống, thì qua lời nói của ông dường như trước đây ông có mối oán hận chi với các môn phái ở Trung Nguyên. Do đó, cứ mỗi lần nhắc đến, thì râu tóc của tiên sư đều dựng ngược, tia mắt tràn đầy lửa phẫn nộ.

Tấn Lân lộ vẻ nghi ngờ nói:

- Chẳng hiểu vì lý do gì, mà lịnh sư lại phẫn nộ như vậy?

Châu Nhân Ký lắc đầu nói:

- Chính vì chỗ ngu huynh hoàn toàn không được biết, nên mọi việc mới trở thành lờ mờ. Nếu có thể biết rõ được những việc trước, thì đâu phải tốn công tốn sức như thế nầy?

Tấn Lân đưa mắt nhìn về một phía xa xăm, tựa hồ như đang moi óc nghĩ ngợi. Qua một lúc sau mới lên tíêng nói rằng:

- Tại hạ có chỗ hoàn toàn không đồng ý với sự nhận định của ông anh. Vì từ xưa đến nay, những người văn nhân thường hay đố kỵ khinh khi lẫn nhau, riêng đói với những người trong võ lâm thì cá tính ấy lại càng nặng hề hơn nữa. Có lẽ lịnh sư trước đây vì ý kiến không hợp với các môn phái lớn ở Trung Nguyên, nên đâm ra bực mình đối với họ mà thôi. Tại hạ được nghe phong phanh là lịnh sư đã từ lâu rồi, không có bước chân đến vùng Trung Nguyên. Như vậy, chắc là có nguyên nhân chi trong việc đó.

Châu Nhân Ký gật đầu nói:

- Chính ngu huynh cũng có nghĩ đến điều ấy. Nhưng , phàm những cao nhân trong chốn võ lâm, mà bất ngờ lại bị tiêu tán đi hết những ý chí tiến thủ và lòng hào hiệp của mình thì nếu chẳng phải vì chán ngán trong mọi việc đã qua, thì chắc chắn cũng vì đã bị gánh chịu bao nhiêu điều phũ phàng đau đớn. Lời tục thường nói, là không có một sự mất mát nào to tát cho bằng sự mất mát ý chí. Như vậy, mọi sự đau đơn trước đây trong đời sống của tiên sư, ta cũng có thể đoán biết được… Tấn Lâm than dài, rồi nói:

- Đời người có biết bao nhiêu việc làm cho người ta phải đau khổ.

Nhất là người trong võ lâm thì lại càng dễ bị lụy về danh vọng, có mấy người được sống an nhàn tới lúc răng long đầu bạc đâu?

Châu Nhân Ký không khỏi giật mình nói:

- Hiền đệ có phải muốn ám chỉ ngu huynh không?

Tấn Lân lắc đầu nói:

- Tại hạ nào dám có ý cười cợt ông anh như vậy, mà đấy chỉ nhắm nói đến cái lẽ thông thường mà thôi. Nhưng riêng đối với ngu huynh, tiểu đệ vốn có chỗ ngờ vực lắm.

Châu Nhân Ký nói; - Có chỗ nào đáng ngờ vực, xin hiền đệ cứ nói thẳng ra nghe thử?

Tấn Lân nói; - Một chỗ đáng ngờ vực nhất, chính là ở chỗ thế kiếm tuyệt kỹ ít khi được trông thấy của ông anh.

Châu Nhân Ký không khỏi ngơ ngác, giương to đôi mắt nhìn đăm đăm vào Tấn Lâm.

Tấn Lâm mỉm cười nói tiếp:

- Ông anh đã vô tình gặp nơi có ghi chép ba thế kiếm tuyệt học, thế tại sao lịnh sư ở tại núi Trường Bạch đã lâu, mà lại hoàn toàn không biết chi về việc ấy? Có khi nào lịnh sư đề cặp đến những kiếm pháp ấy không?

Châu Nhân Ký không khỏi giật mình sửng sốt, đưa tay lên vỗ trán nghĩ ngợi nói:

- Ờ, tiên sư quả có lần đã nói đến là ở trong núi Trường Bạch Sơn có một nơi bí mật, ghi chép lại những đồ giải về kiếm học. Kiếm học ấy tuy có một uy lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng vì nó còn có nhiều chỗ thiếu sót, nếu rèn luyện học hỏi môn kiếm pháp đó, thì chỉ đưa tới cái họa thiệt thân mà thôi.

Tấn Lân nói:

- Như thế thì đúng rồi! Ba đường kiếm pháp ấy nếu rèn luyện cho đến nơi đến chốn, thì có một uy lực kông thể lường, nhưng cái họa thiệt thân cũng bắt nguồn từ ba đường kiếm học ấy.

Giọng nói của Tấn Lâm tuy rất chẫm rãi, nhưng từng chữ từng câu một, đều như quả búa giáng mạnh vào quả tim của Châu Nhân Ký.

Sắc mặt của Châu Nhân Ký liền khẽ biến đổi, nói:

- Nếu nói như hiền đệ, thì do đó mà bị các môn phái lớn đố kỵ hay sao?

Tấn Lâm nghiêm nghị nói:

- Tại hạ không có ý nghĩ như vậy, mà gần đây tron giới giang hò đang đồn rùm lên, là kiếm pháp của ông anh sử dụng, chính là Thiên Khu Cửu Thức!

Châu Nhân Ký lấc đầu, gượng cười nói:

- Chính ngu huynh cũng không được biết có đúng như vậy hay chăng?

Tấn Lân nói:

- Tạm thời ta cũng không cần phải tìm hiểu nó có đúng hay không làm gì, vì thử hỏi, trong võ lâm ngày nay có ai được biết Thiên Khu Cửu Thức?

Châu Nhân Ký suy nghĩ một chặp nói:

- Ngoại trừ Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải, thì nào còn có ai được biết? Nhưng, cho đến ngay bây giờ, Đào Như Hải vẫn chưa thể mở pho Hàn Thiết Quan Âm ra được!

Tấn Lân nói:

- Tại sao ông anh được biết như thế?

Châu Nhân Ký không khỏi cứng miệng. Qua một lúc khá lâu mới nói rằng:

- Có phải ý hiền đệ muốn bảo, là cái chết của tiên sư đáng nghi ngờ ở Đào Như Hải chăng?

Tấn Lân nói:

- Tuy tại hạ có ý nghĩ như vậy, nhưng vẫn chưa dám khẳn định.

Nhưng, tên tuổi của ông anh hiện nay, có thể ví như bóng mặt trời đang đứong đỉnh đầu, danh vọng mỗi lúc mỗi lên, không ai có thể đốI địch nổi. Lời tục có nói, cây cao thì chịu gió thổi, danh cao thì lắm điều nguy, vậy nếu tại hạ đoán không sai, thì trong chuyến đi nầy của ông anh, không có giờ phút nào mà không phập phòng lo sợ.

Châu Nhân Ký biến hẳn sắc mặt nói:

- Bọn chúng bộ không biết sợ chết hay sao?

Tấn Lân nói:

- Ngọn thương trước mắt dể đỡ, nhưng mũi tên bắn lén sau lưng khó đề phòng… Vừa nói đến đây, bỗng y trông thấy có một bóng người bay thoắt qua trong rừng rồi mất hút. Bởi thế, y không khỏi lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Quả đúng như lời tại hạ đã tiên đoán!

Châu nhân ký đã trông thấy bóng người đó rất sớm, nên lao mình vọt thẳng lên không, rồi lướt về phía ấy như tên bắn, thanh trường kiếm cũng tuốt ra khỏi vỏ.

Tức thì một vừng kiếm quang loé dàn như mống bạc, bay vút thẳng tới, khiến những gốc cây to cỡ

miệng chén trong khu rừng, đều bị đứt ngọn ngã nằm la liệt cát bụi cũng như nhành lá tung bay mịt mù.

Liền đó, bỗng nghe từ phía xa có một chuỗi cười lạnh lùng, bay theo gió vọng đến rằng:

- Phía trước mặt là bể mênh mông, mà chỉ có quay đầu lại mới là bến bờ. Nầy Châu Nhân Ký nếu ngươi không sớm tỉnh ngộ, thì tất ngươi sẽ lãnh một hậu quả đớn đau.

Châu Nhân Ký giận dữ, quát rằng:

- Ông bạn, tại sao lại không ló mặt ra, thập thò trong bóng tối để mắng người như thế, thì nào gọi anh hùng?

Nhưng chung quanh đều im lặng, không có tiếng trả lời.

Tấn Lân nói:

- Hắn đã bỏ đi xa rồi, quát tháo cũng vô ích, sau khi chúng ta chia tay nhau, ông anh phải nên thận trọng. Từ đây đến Trường Sa cũng không xa lắm, vậy chúng ta hãy đến đó, để tìm một tửu điếm ăn no trước đã, rồi nói chi sẽ nói sau.

Châu Nhân Ký cố đè nén sự căm tức trong lòng, cùng với Tấn Lân sánh vai nhau chạy đi thẳng.

Trường Sa là một thành phố lớn tại đất Hồ Nam, chợ búa rất thịnh vượng, xe ngựa qua lại như mắc cửi, người đi bộ lúc nào cũng đông nghẹt.

Hai người cùng bước đến trước cửa An Thông khách sạn. Họ đưa mắt nhìn thấy trên tường có mấy dòng chữ quảng cáo, cho biết phòng nghỉ sạch sẽ, rượu thịt không thiếu thức gì.

Bởi thế, Tấn Lân thầm nói rằng:

- Như vầy là tốt lắm!

Bỗng khi ấy từ trong hiệu có một tên hầu sáng chạy ra, vòng tay cúi người thi lễ cười nói; - Nhị vị có phải muốn đến mướn phòng không? Hiện chúng tôi chẳng những phòng nghĩ sạch sẽ khoảng khoát, mà ngay đến rượu thịt cũng đứng vào bực nhứt ở tại thành nầy. Vậy , xin nhị vị hãy bước vào.

Châu Nhân Ký ngửa mặt nhìn lên, thấy màu trời không sớm, bèn gật đầu nói:

- Chúng tôi đang muốn tìm nơi nghỉ trọ đây!

Tên hầu sáng nhanh miệng cười, rồi dẫn đường cho hai người bước vào trong.

Gian khách sạn ấy quả thật rất rộng rãi, họ vượt qua đến ba lớp sân rộng, rồi mới đi quanh co tiến thẳng vào một dãy phòng ở phía Đông.

Dãy phòng đứng riêng rẽ nầy chỉ có ba gian. Khắp trước sân trồng đủ thứ hoa kiểng màu đỏ màu tía nở rộ khắp nơi, mùi thơm bay thoang thoảng khắp chốn. Ở chân tường phía Tây có một chiếc cửa hình tròn, bên trong lại có một gian phòng rộng.

Tên hầu sáng đưa tay chỉ về phía chiếc cửa tròn ấy, cười nói:

- Trong đấy là nơi những người phụ nữ trú ngụ, vậy xin nhị vị chớ bước vào.

Ngay lúc ấy bỗng thấy từ trong có hai cô gái mặc áo xanh bước ra.

Hai người con gái ấy cúi mặt nhìn xuống đất, gót sen đi lững thững rất khoan thai. Hai cô gái ấy dung nhan rất xinh đẹp, khi họ đi ngang qua Châu Nhân Ký và Tấn Lân, thì lại đưa mắt liếc về phía hai người một lượt.

Châu Nhân Ký trông thấy đôi mắt của hai cô gái ấy, sáng ngời và lạnh buốt tựa hồ như là người có nội công và am hiểu tuyệt học, nên không khỏi giật mình. Y đưa mắt nhìn theo hai cô gái sững sờ một lúc lâu.

Tên hấu sáng vội vàng nói:

- Nhị vị có ưng ý không?

Vừa nói, hắn vừa bước ra mở rộng cánh cửa son tại gian sảnh đường, Tấn Lân đưa khuỹu tay thúc nhẹ vào người Châu Nhân Ký nói :

- Xin mời châu huynh!

Châu Nhân Ký như bừng tỉnh trở lại, ồ lên một tiếng, rồi nhanh nhẹn đưa chân bước vào gian sảnh đường. Tại nơi đây chia làm hai gian phòng, sàn nhà lót bằng gạch xanh, trang thí rất thanh nhã.

Châu Nhân ký nhìn qua khắp gian phòng một lượt, gật đầu khen tốt, rồi lại nói:

- Nầy phổ ky, ngươi hãy mau đi lo rượu thịt. Ngươi chọn những thức ăn ngon vừa đủ cho hai người ăn mang lên lầu là được.

Tên hầu sáng vâng dạ luôn miệng, rồi bước lui ra.

Tấn Lân nói :

- Ông anh có nhìn thấy hai cô gái vừa rồi là người biết võ công chăng?

Châu Nhân Ký nói:

- Đúng thế! Ngu huynh vì thấy khả nghi, nên mới chăm chú nhìn theo. Tia mắt của bọn họ khi liếc nhìn qua ngu huynh trông thấy lạ lắm!

Tấn Lân cười to, nói:

- Diện mạo và y phục của ông anh, đều đúng như lời đồn đãi trong giới giang hồ đã tả. Nhất là trường kiếm đeo lủng lẳng bên hông lại làm cho mọi người để ý. Hai cô gái ấy nếu là người võ lâm thì tất cũng có nghe lờI độn đãi về ông anh rồi.

Châu Nhân Ký cảm thấy lời nói ấy của Tấn Lân rất sâu sắc nên liền mỉm cười không nói chi nửa. Y ngồi xuống một chiếc ghế dựa, đưa mắt nhìn ra cửa sổ trầm ngâm nghĩ ngợi những việc đã qua.

Tấn Lân đối với y, tuy vừa gặp nhau là đã xem như bạn cố tri, nhưng dù sao, Tấn Lân vẫn cảm thấy Châu Nhân Ký có nhiều điều bí ẩn, sâu xa khó tìm hiểu. Ngay đến con người của Châu Nhân Ký, cũng có những nét rất thần bí, khiến người ngoài khong biết đâu mà lường.

Bỗng khi ấy, từ ngoài sân có tiếng chân bước nhẹ nhàng, cùng với tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, nghe rất vui tai. Tấn Lân bất giác thò đầu ra ngoài cửa để nhìn, và trông thấy hai cô gái mặc áo xanh đang nói nhỏ với nhau coi vui vẻ lắm. Họ nhằm phía chiếc cửa tròn đi thẳng tới, khiến chung quanh mùi thơm thoang thoảng bay ra khắp nơi.

Sau một tiếng phình rất khẽ, hai cô gái liền đóng cánh cửa gỗ lại thực chắc, sau khi đã bước vào trong.

Đôi mắt của Tân Lân bỗng chú ý nhìn lên mặt cỏ, sắc mặt không khỏi khẽ biến đổi, nhún người nhảy thoát ra ngoài, thò cánh tay nhặt lên một vật bị đánh rơi trên mặt đất.

Đấy chính là một món đồ trang sức trên tóc của hai cô gái kia. Nó là một con chim long xanh có chin đầu, đang xòe cánh bay, nhưng hình dáng không giống chim phượng, mà cũng không giống con ó trông rất hung dữ, chạm trổ khéo léo bằng một thứ ngọc rất tốt.

Tấn Lân cầm trên tay, lật qua lật lại xem kỹ một hồi nghĩ thầm rằng:

- Món đồ trang sức nầy, chắc chắn là do hai cô gái áo xanh nọ đã đánh rơi. Qua con quái điểu nầy, thì có thể đoán biết hai cô gái ấy dường như… Vừa nghĩ đến đay, thì bỗng nghe có tiếng nói của Châu Nhân Ký vọng đến rằng:

- Con người chớ nào phải tiên thánh chi, vậy đâu thể nào lạnh nhạt trước tình yêu. Hai cô gái ấy tuy không phải là hạng quốc sắc thiên hương, nhưng cũng xinh đẹp dễ cảm. Hiền đệ là người tuấn tú, tất hai cô ấy cũng rất dễ ghé mắt xanh. Nhưng nên coi chừng hoa hồng tuy đẹp, song lại lắm gai nhọn đó.

Tấn Lân không khỏi giật mình, quay mặt nhìn lại thì thấy Châu Nhân Ký đang đứng cách xa đó một trượng, trên khung mặt lạnh lùng đang hiện nét tươi cười.

Tấn Lân không khỏi đỏ bừng cả mặt nói:

- Ông anh chớ nên hiểu lầm, xin xem vật nầy đây đã.

Vừa nói, Tấn Lân đưa thẳng bàn tay có cầm món trang sức ấy về phía trước.

Châu Nhân Ký đưa mắt nhìn qua, cười nói:

- Ngu huynh không cần xem cũng đã biết đấy là một móm trang sức trên đàu của những cô gái. Sách có nói:

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, hiền đệ nên đem trả vật ấy lại cho các cô ấy, va nhân tiện đó làm quen vớI hai cô ta, cũng là một cơ hộI thuận tiện cho mình.

Tấn Lân trông thấy Châu Nhân Ký cứ buộc mình mãi, nên trong lòng bực dọc, nói:

- Ông anh hãy xem kỹ lại vật nầy, coi phải có điều lạ không, rồi nói chi thì nói cũng chẳng muộn.

Châu Nhân ký đưa mắt nhìn qua Tấn Lân một lượt, rồi thò tay nhận lấy con chim xanh chin đầu bằng ngọc kia, chú ý xem xét thực lâu, mới lắc đầu nói:

- Ngu huynh chẳng nhìn ra vật nầy có điều chi khác lạ cả, hình dáng của con chim nầy, chẳng qua là biểu hiện cá tính háo thắng và thích khoe khoan của các cô gái mà thôi.

Trong khi hai người đang nói chuyện, thì tên hấu sáng đã bưng thức ăn vào. Hai người trông thấy thế, liền im lặng không nói chi nữa, từ từ đưa chân bước trở về gian sảnh đường.

Tên hấu sáng từ trong mâm dọn ra sáu món ăn và một mó canh gồm có vây cá nấu trứng, cá vò viên ướp đường phèn, gà hấp cay, thỏ đúc lò, vịt quay, cua vò viên, và một tô canh lòng gà, mùi thơm xực mũi.

Ngoài ra, lại còn có một bầu rượu ngon.

Tên hầu sáng liền nói:

- Thứ rượu này gọI là Trúc Diệp Thanh, do bản hiệu tự khắc lấy và để rất lâu năm, chẳng những rất ngon, mà mùi thơm lại dịu dàng, uống vào không làm cho người ta say túy lúy. Xin nhị vị hãy thưởng thức qua một lần, thì sẽ biết lời nói của con đây chửng ngoa.

Vừa nói, tên hầu sáng vừa rót ra hai ly đầy màu rượu xanh biếc mùi thơm ngạt ngào.

Tên hầu sáng sau khi hỏi qua và biết hai ông khách không còn cần chi nữa, mới nhanh nhẹn bước lui ra khỏi sảnh đường.

Châu Nhân Ký để con chim bằng ngọc lên mật bàn, rồi đưa cao ly rượu cười to nói:

- Hiền đệ, lúc nào có rượu thì say lúc ấy, ngu huynh xin chúc mừng hiền đệ một ly đây.

Tấn Lân cầm ly lên đáp rằng:

- Xin mời ông anh!

Dứt lời, hai người đều ngửa mặt uống cạn ly. Họ cảm thấy thứ rượu nầy thực thơm ngon, nên buột miệng khen không tiếc lời.

Bắt đầu từ đó hai người không đề cập đến món trang sức kia nữa.

Thịt ngon rượu nồng, hai người lo ăn uống vui vẻ, và Châu Nhân Ký chỉ nói đến phong cảnh đệp ở vùng Trường Bạch Sơn mà thôi.

Bóng hoàng hôn rực rỡ rọi thẳng vào bức rèm trước cửa sảnh đường, và chẳng bao lâu, màn đêm đã từ từ buông rũ, bên trong gian phòng đã trở nên lờ mờ tối.

Bỗng lúc ấy, phía bên ngoài cửa sổ, bất thần có tiếng chéo áo giũ trong gió và tiếng chân giậm nhẹ lên mặt đất. Châu Nhân Ký là người lúc nào cũng cảnh giác, nên tuy dáng điệu vẫn ngồi yên như cũ, song lại bất thình lình phi người nhanh ra cửa, rồi thò đầu nhìn ra ngoài.

Liền đó, y trông thấy ở ngoài sân có sáu bảy người ăn mặt theo lối giang hồ, già trẻ khác nhau, đang đưa tay chỉ chỏ về phía cánh cửa tròn, thì thầm bàn tán cho với nhau. Tuy tiếng nói của họ rất khẽ, nhưng vẫn có thể nghe rõ được.

Lúc bấy giờ, Tấn lân cũng đã nhanh nhẹn lướt tới cửa sổ, đưa mắt nhìn ra. Y trông thấy một lão già có hình dáng như một con khỉ, tại gò má phía trái có một nốt ruồi đen, lên tiếng nói rằng:

- Các vị quá thận trọng thôi, hai con bé ấy dù cho võ công có cao cường đến đâu, thì cũng phận gái quần hồng mà thôi! Các vị tỏ ra kiêng sợ như vậy, thì không có việc chi làm được thành công cả!

Một người béo lùn và đứng tuổi liền lắc đầu nói:

- Không thể nói như thế được! Nên biết kẻ lương thiện thì không bao giờ đến, mà kẻ đến thì không bao giờ lương thiện. Trong võ lâm ngày nay, có biết bao nhiêu vị tiền nhân xuất chúng, đều thuộc hàng nữ lưu. Nếu chẳng phải thế, thì pho Giáng Long Kinh làm thế nà lọt được vào tay họ? Tại hạ hiện đang lo lắng nhất, không phải chỉ vì đối phó với hai con hèn nầy!

- Còn có ai nữa? Số người ấy hiện giờ ở đâu?

Người đàn ông đứng tuổi, có thân hình béo lùn kia liền diền đưa cánh tay mặt lên, chỉ thẳng về hướng gian phòng của Châu Nhân Ký và Tấn Lân, nói:

- Trong gian phòng nấy, chắc chắn có người đang rình mò theo dõi chúng ta!

Lão già có hình dáng như con khỉ, bỗng cất tiếng hừ to, đôi mắt sáng quắc, nói:

- Già đây không tin trong gian phòng ấy lại có người ở. Vì trước khi hành sự, già đã có cho người dò xét kỹ, biết gian phòng ấy chưa có ai mướn cả!

Gã đàn ông đứng tuổi, có thân hình béo lùn, sắc mặt lộ vẻ giận dữ hạ giọng cười nhạt, nói:

- Mùi rượu thơm ngạt ngào từ trong ấy bay ra, mà lại bảo rằng không có ngườI ở? Hừ, hôm nay tại sao chiếc mũi của các lão sư lại kém như thế?

Lão già có thân hình như con khỉ nó, liền nhanh như chớp tràn thẳng đến trước cửa gian phòng, gằn giọng nói:

- Xin ông bạn hãy bước ra trả lời đây!

Qua một lúc thật lâu, lão ta vẫn không nghe có tiếng ngườI đáp lại nên bèn phồng mũi lên đánh hơi một lúc, thấy quả từ bên trong có mùi rượu thịt bay ra, nên không khỏi kinh ngạc.

Lão già ấy là một con người rất ngông cuồng tự phụ, nên bèn vận dụng chân lực ra đôi chưởng, đưa lên vào cánh cửa phòng… Cánh cửa phòng ấy, vốn chỉ khép hờ, nên liền cất tiếng kêu kêu kẹt rồi được mở rộng vào phía trong. Tức thì lão già đưa chân tràn thẳng vào gian phòng nhanh như một mũi tên bắn.

Lão già có thân hình như con khỉ ấy, đua hai chưởng lên ngang ngực, đồng thời, vận dụng cương khí che chở khắp thân người, đề phòng đối phương tấn công bất thình lình vào mình. Nào ngờ, khi lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì trong phòng vẫn không thấy có ai cả nhưng trên bàn thì rượu thịt ê hề!

Bên trong gian phòng tuy bóng tối lờ mờ nhưng lão già cũng trông thấy được trên mặt bàn đang để lại một vật chi chớp lấp lánh. Lão ta liền nhanh nhẹn thò tay ra chụp lấy, nhướng mắt nhì kỹ, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn cả thân người cũng không khỏi lảo đảo kinh hoàng!

Trong khi đó, số người ở bên ngoài cũng ùn ùn tràn vào gian phòng.

Họ trông thấy thái độ của lão già kia thì đều thầm kinh hãi lây. Gã đàn ông đứng tuổi, có thân hình lùn béo, liền lên thiếng hỏi rằng:

- Cát lão sư, ông làm sao rồi?

Lão già không nói chi cả, mà chỉ cầm chon chim chín đầu bằng ngọc đưa thẳng ra trước mặt. Người đàn ông lùn béo kia đưa mắt nhìn kỹ qua một lượt, thì sắc mặt cũng không khỏi biến hẳn, ấp úng nói rằng:

- Tại sao lão yêu phụ nấy lạI tái xuất hiện nữa?

Vừa nói, y vừa để con chim chin đầu bằng ngọc trở lại mặt bàn tiếp rằng:

- Đây chính là tín vật riêng biệt của lão yêu phụ ấy, nếu ai lấy nhầm hoặc cố tình chiếm làm của riêng, thì không khác nào mang oan hồn vào thân, nếu mụ ta chưa giết chết được người ấy, thì không khi nào chịu buông tha.

Lão già lộ sắc lo lắng nói:

- Nếu đúng là lão yêu phụ ấy, thì việc nầy hết sức khó khăn!

Lão ta trầm ngâm một lúc, bỗng cho người đi gọi tên hầu sáng đến để hỏi. Chẳng bao lâu sau, tên hấu sáng bèn theo người bộ hạ của lão ta bước nhanh vào gian sảnh đường.

Lão già lên tiếng hỏi rằng:

- Nầy phổ ky, ai đã ở trong gian phòng nầy và đã bảo dọn rượu thịt như thế?

Tên hầu sáng không khỏi sửng sốt, thầm nói rằng:

Sao lại có chuyện quái lạ như thế? Còn bọn họ đâu rồi? Nếu ta gặp đám người ăn quỵt thì quả thực là xui xẻo!

Nghĩ thế, nên hắn vội vàng tả rõ lại hình dạng của Châu Nhân Ký và Tấn Lân cho lão già nghe.

Sau khi nghe qua, lão già không khỏi lại biến hẳn sắc mặt, vội vàng khoát tay ra hiệu cho tên hầu sáng bước ra ngoài, rồi lại lẩm bẩm rằng:

- Quái lạ thực! Quái lạ thực! Hắn tạI sao lạI là thủ hạ của Cửu Thủ Yêu Phụ được?

Gã đàn ông đứng tuổi lùn béo kia, liền lên tiếng hỏi rằng:

- Hắn là ai?

Lão già cười nhạt nói:

- Ông không biết thật, hay là giả vờ?

Gã đàn ông lùn béo ấy cũng cũng cười nhạt nói:

- Nếu tôi biết, thì cần chi phải hỏi ông chứ?

Lão già lạnh lùng nói:

- Hắn là Châu Nhân Ký!

Gã đàn ông lùn béo không khỏi kinh hoàng sửng sốt! Bọn người chung quanh trước tiên nghe được cái tên Cửu Thủ Yêu Phụ, giờ đây lại nghe đế tên Châu Nhân Ký, thì người nào người ấy đều há mồm trợn mắt, thất sắc kinh hoàng.

Chương 36: Gió Mát Trăng Thanh

Lão già bèn lên tiếng nói:

- Rượu thịt để còn nóng hổi, vậy chắc chắn bọn họ đã bỏ đi chẳng bao lâu. Nhưng bọn họ lại đi đâu thế?

Gã đàn ông đứng tuổi thoáng hiện một nét mặt lạnh lùng và khinh bỉ qua sắc mặt cười nhạt, nói:

- Với người có tên tuổi như Cát Lão sư, suốt ba mươi năm qua đã làm cho cả giới giang hồ đều phải kiêng sợ trước uy danh của Tề Thiên Đại Thánh Cát Tiểu Ba, thế mà nay lại tỏ ra khiếp sợ trước một hạng tiểu bối như Châu Nhân Ký hay sao?

Cát Tiểu Ba cười nhạt nói:

- Ông chớ nên nói khích già, từ trước đến nay già chẳng hề để cho ai khích mình được cả. Suốt mấy mươi năm qua, lúc nào ông cũng nghĩ cách mượn tay kẻ khác để hạ kẻ thù địch với mình. Nầy Hà Duy Dùng, với Lăng Hư Bát Chỉ thần công của ông, tại sao ông không mang ra tranh tài thử với Châu Nhân Ký và Cửu Thủ Yêu Phụ, cho già đây được dịp mở rộng tầm mắt?

Một lão già râu rìa đứng bên cạnh trông thấy hai người cãi vã nhau, bèn lên tiếng nói:

- Suốt mấy mươi năm qua, nhị vị chỉ vì một ít việc nhỏ nhặt mà sanh mối hiềm khích với nhau, mải cho đến giờ nầy vẫn không thể thanh toán được. Cùng là môn hạ của của lịnh chủ, mà lúc nào cũng cãi vã với nhau xung khắc như lửa với nước, nếu người ngoài nghe được thì chẳng phải làm trò cười cho người ta hay sao? Giờ đây, tôi thấy tốt hơn nên trở về thỉnh thị, để nhờ sự định đoạt của lịnh chủ. Nếu việc nấy quả có Cửu Thủ Yêu Phụ nhúng tay, thì chúng ta e rằng không đủ sức đối phó, làm hỏng cả việc to.

Hà Duy Hùng cất tiếng cười nhạt, rồi nhanh nhẹn nhảy ra khỏi phòng.

- Số người chung quanh cũng nối gót nhau nhảy ra ngoài. Trong khi đó, Hà Duy Hùng bỗng lại vọt người bay thẳng lên không, rồi nhào lộn một vòng nhắm hướng sau bức tường nơi hai cô gái trú ngụ xẹt thẳng tới. Số người chung quanh thấy vậy, không khỏi kinh hoàng thất sắc, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Cát Tiểu Ba nói:

- Không thể để mặc cho ông ấy xông vào chốn hiểm nguy như vậy!

Chúng ta hãy mau chạy theo để giúp cho ông ấy một tay, không thể để một việc hiềm khích nhỏ nhen, lại làm hỏng cả việc to!

Nói đoạn cả bọn đồng nhanh nhẹn vượt qua tường lao thẳng đi.

Lúc bấy giờ, Châu Nhân Ký và Tấn Lân đã từ ngoài nhanh nhẹn nhảy trở vào gian phòng. Châu Nhân Ký đưa mắt nhìn con chim chin đầu bằng ngọc để trên bàn một lượt, nói:

- Cửu Thủ Yêu Phụ là một nhân vật lợi hại đến bực nào, tại sao từ trước đến nay ngu huynh chẳng hề được nghe nói tới? Vậy không hiểu hiền đệ có biết rõ chăng?

Tấn Lân lắc đầu, vì sự thực thì y cũng không biết rõ.

Châu Nhân Ký lại nói:

- Bọn người vừa rồi không hiểu lai lịch ra sao?

Tấn Lân nói:

- Tiểu đệ so với ông anh, thì chỉ là mới dấn bước giang hồ, vậy ông hỏi đường nơi một gã mù, thì làm sao có thể trả lời cho được.

Châu Nhân ký lộ vẻ trầm ngâm một lúc nói:

- Hai cô gái áo xanh kia chắc chắn là môn hạ của Cửu Thủ Yêu Phụ.

Vậy hai chúng ta cũng nên đến đó rình xem cho biết mọi việc.

Tấn Lân thầm nghĩ rằng:

- Pho Giáng Long Kinh và Thanh Ngô Câu Kiếm, kể từ khi bị cướp mất trong tay củ Vô Tình Tú Sĩ tại Trung Sơn hồ, thì có một dạo ai nấy đều đồn dãi đấy chính là hành động của Ngũ Hành Cốc. Nhưng sau đó thì mọi người tìm hiểu rõ ra, đấy là những lời đồn đãi sai ngoa. Thế rồI từ đấy đến nay, không còn ai biết được hai bảo vật đó ở đâu nữa. Xem ra việc hôm nay , có lẽ cũng lại là do những lời đồn đãi sai lạc đã gây ra chăng? Nhưng đối với những việc trọng đại trong võ lâm như vầy ta cũng nên tìm hiểu cho biết.

Bởi thế, Tấn Lân bèn lên tiếng đáp:

- Tại hạ theo sát ông anh vậy.

Dứt lời, cả hai cùng nhanh nhẹn lướt ra khỏi gian phòng. Ở phía sau bức tường có khung của tròn kia, là một khu vườn rộng rãi, bên trong cây cối um tùm, trăm loài hao đua nở đủ màu sắc. Sau lớp cành lá sum sê, thoáng hiện một tòa lầu xinh đẹp.

Tròi đã chạng vạng tối, sao thưa nhấp nháy đó đây, cả khu vườn đang nằm im lặng, trên gian lầu có bóng đèn mờ tỏ, và tựa hồ không có bóng người.

Bỗng nhiên, có một bóng đen thoáng hiện trước cửa gian lầu rồi vọt người bay thẳng lên cao ngời hai trượng, sữ dụng thế Thê Vãn Thiên Không tiếp tục vọt lên cao hơn nữa.

Chiếc bóng đen ấy, nối tiếp thay đổi ba thế nhào lộn, rồi nhanh như điện chớp, buông người rơi trở xuống, đứng yên trên mái ngói cong.

Bóng người ấy sau khi đứng yên lại trong giây lát, liền nhảy nhẹ nhàng xuống dãy hành lang trên lầu cao.

Bóng người ấy hết sức nhanh nhẹn, lướt tới nhẹ nhàng như một đợt khói mỏng, tiến đến sát cánh cửa có nhiều lỗ thủng tròn, thò mắt nhìn vào phía trong….

Thốt nhiên, bóng người ấy gào lên một tiếng thảm thiết, đưa tay bụm lấy con mắt phía trái, rồi nhào ngửa ra sau!

Tức thì, từ trong gian lầu có một giọng cười nhạt trong trẻo vọng ra rằng:

- Lén đến nhìn trộm vào khuê các, rõ ràng là phường dâm bôn. Cô nương nghĩ tình ngươi mới phạm lỗi lần đầu nên mới hủy đi một mắt của ngươi mà thôi!

Ngay lúc ấy, lại có mấy bóng đen nữa lao thẳng tới dãy hành lang của gian lầu. Tức thì, có một giọng nói nghe lạnh buốt đến tận xương tủy nổi lên rằng:

- Tiện tỳ, ngươi khi không lại gây thương tích cho kẻ khác, quả là phường tâm địa ác độc, ta không thể nào tha thứ cho ngươi. Vậy, ngươi hãy mau bước ra trả lời câu hỏi của ta, bằng không, thì chớ trách lão phu vô tình đấy nhé.

Từ bên trong gian lầu, liền bay ra một chuỗi cười trong trẻo như chuông bạc, nghe rất vui tai rằng:

- Ra thì ra, có ai sợ con quỉ già ngươi đâu? Nhưng, trong khu vườn nầy thực ra có lắm ma quái, nên chỉ e rằng bọn các ngươi mới kéo đến đây gây sự, chưa làm được việc chi, thì đã thiệt thân mất mạng rồi. Như vậy, tất không tránh khỏi cái cảnh nước mắt anh hùng phải ướt đẫm vạt áo đó.

Lúc ấy, một vầng trăng sáng vừa nhô lên ở góc trời Đông, chiếu rọi lờ mờ mấy cái bóng ma đang

hiện rõ ở trên dãy hành lang, mặt mày âm u lạnh lùng, khiến ai nhìn đến cũng phải rung mình rởn ốc.

Trong bọn người vừa xông đến, có một lão già râu ngắn, vừa nghe qua lời nói của cô gái nọ, thì đôi mắt bỗng sáng quắc, quay đầu lại nhìn qua khắp nơi một lượt, rồi cười nhạt nói:

- Lão phu nào lại trúng kế dọa nạt ấy của lũ tiện tỳ các ngươi sao?

- U Linh quỉ Sứ ông, bấy lâu nay nổi danh là một tên ma đạo đầu xỏ ở tại Trung Nguyên, thế mà đôi mắt lại không sáng suốt tí nào cả, vậy nào có đáng mặt chi kéo đến đây gây sự với cô nương?

U Linh Quỉ Sứ nghe thế thì không khỏi giật mình. Ngay lúc đó, bốn bể bỗng có tiếng hú ghê rợn nổi lên không dứt. Tiếng hú ấy không ngớt bay lâng lâng nữa đêm khuya lạnh lẽo nghe vô cùng thê lương, khiến dù người bạo dạn đến đâu cũng không khỏi kinh hoàng.

Hơn nữa, tiếng hú rùng rợn ấy lại ngầm chứa một luồng nội lực mạnh mẽ vô song, làm cho không khí cả khu vườn đều bị đảo lộn, xoáy tròn như một ngọn gió trốt, rung chuyển cả nhành lá, khiến cho một số lá cây bị rơi rụng lả tả.

Số quần hùng trong giới giang hồ đang ẩn mình kín đáo giữa nhành lá dày đặc kia biết không thể nào tiếp tục ngồi yên được, nên đua nhau buông người bay xẹt xuống đất. Liền đó có một tiếng quát to lên rằng:

- Lão quái vật kia, ngươi làm tiếng quỉ khóc ma rên chi thế?

U Linh Quỉ Sứ liền ngưng ngay tiếng hú di động thân mình, nhảy nhẹ nhàng xuống gian lầu, rồi cất tiếng âm u cười ngạo nghễ nói:

- Các ngươi không ai là không biết, bất luận việc gì, khi lão phu đã ra tay hành động thì nhất định không cho phép một kẻ nào lại nhúng tay gàn trở. Nếu ai trái lại thông lệ ấy của ta, thì hãy mau đến cửa Diêm Vương để trình diện.

Câu nói của lão ta chưa dứt thì bỗng nghe một chuỗi cười to đáp rằng:

- Cái lệ ấy của ông, chẳng qua có thể dọa được những bọn tiểu tốt trong giới giang hồ mà thôi. Nhưng trong đêm nay, số người đến đây không ai là kẻ tiếng tăm không vang lừng cả. Vậy, thử hỏi số anh hùng hào kiệt nầy có ai lại sợ ngươi? Ta khuyên người nên cụp đuôi cút đi là hơn, nếu chẳng thế, thì uy danh bấy lâu nay của ngươi sẽ phải trôi theo dòng nước đó!

- Ngươi là ai thế?

U Linh Quỉ Sứ không ngớt xoay chuyển dõi tròng mắt chiếu ngời và sâu hiểm, chứng tỏ trong lòng lão ta đang băng khoăn lo sợ.

Ngay lúc ấy, lại có một bóng xẹt nhanh tới như gió hốt, rồi đáp nhẹ nhàng xuống trước mặt U Linh Quỉ Sứ. Khi bóng người ấy đứng yên, thì thấy đấy là một lão già thần sắc hung tợn, râu dài bạc phơ, cười nói:

- Chắc ngươi biết già đây là ai chứ?

Đôi mắt của U Linh Quỉ Sứ chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt, gằn giọng nói:

- Thì ra là Thần Đao Tôn Giả, người cầm đầu Thất Tôn Giả ở Lệ Sơn. Ngươi tại sao lại dám đến làm ngang trước mặt lão phu? Dù cho Lệ Sơn Lão Yêu có đích thân đến đây, lão phu cũng vị tất đã sợ kia mà.

- Thật thế không? Cô nương muốn xem qua cho biết võ công của các ông ai hơn ai kém!

Một giọng nói trong ngần như chuông bạc từ trong vừa vọng ra, tức thì lại thấy đôi chị em song thai nhanh nhẹn bước đến lan can tòa lầu.

Số thủ hạ của U Linh Quỉ Sứ dẫn tới, dường như đều nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi hành lang của tòa lầu ấy.

Dưới bóng trăng sáng, hai cô gái song thai ấy, trông xinh đẹp chẳng khác tiên nga, dáng điệu hết sức dịu dàng, dôi mắt trong veo, khiến cho mọi người nhìn đến phải xiêu hồn lạc phách. Hai người giống nhau y hệt, không thể nào phân biệt được ai là ai.

U Linh Quỉ Sứ ngửa mặt cười ngạo nghễ nói:

- Lão phu đâu lại sa vào cái kế mượn tay người để giết kẻ thù của bọn tiện tỳ các ngươi hay sao?

Cô gái áo xanh đứng bên phía trái, đưa tay lên vuốt lại mớ tóc xanh như mây, rồi mỉm cười tự nhiên qua một nụ cười vô cùng khiêu gợi, thỏ thẻ giếng oanh nói rằng:

- Theo cô nương được biết, thì Lệ Sơn Thất Tinh đều là người lòng dạ ác độc, từ xưa đến nay không có kẻ nào khoát chết được dưới bàn tay của họ. Riêng việc mượn tay người để giết kẻ thù, thì cô nương chẳng khi nào thèm làm. Song để xem trong đêm nay, ông có thể sống còn mà rời khỏi nơi đây hay chăng?

Số quần hùng trong giới giang hồ, vừa nghe qua cái tên Thần Đào Tôn Giả, lãnh tụ của Thất tôn Giả Tại Lệ Sơn, thì đều giật nẩy mình.

Bọn họ tuy ai nấy đều có ý nghĩ bỏ chuồn êm, nhưng người nào cũng sợ làm thế thì sẽ tổn thương đến danh vọng của mình. Do đó, người nấy đưa mắt nhìn người kia, chẳng khác nào đôi chân đã mộc rễ xuống đất không làm sao di động được vậy.

Thần Đao tôn Giả cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Lời nói của cô nương phải lắm…!

Cô gái mặc áo xanh đứng ở bên phải cất tiếng cười giòn nói:

- Ông cũng chớ nên quá đắc ý. Dù cho ông có thắng được U Linh Quỉ Sứ, thì trong dêm nay vẫn còn có người hạ được ông kia!

Thần Đao Tôn Giả không khỏi giật mình, gằn giọng quát rằng:

- Ai?

- Ông đánh bại được U Linh Quỉ Sứ xong, thì còn sợ chi người ấy không xuất hiện hay sao?

Thần Đao Tôn Giả cất giọng lạnh lùng cười khanh khách… Thốt nhiên, U Linh Quỉ Sứ dùng thế Thu Long Xuyên Không nhảy thẳng lên gian lầu cao nhanh như một luồng điện xẹt, quát rằng:

- Hai con tiện tỳ kia, mau đưa pho Giáng Long Kinh ra!

Vừa nói, lão ta vừa vung mười ngón tay chụp về phía đối phương nhanh như chớp.

Lão ta có dụng tâm vô cùng ác độc, là muốn bất thình lình tràn tới tấn công để bắt sống ngay hai cô gái ấy. Nào ngờ đâu, giữa lúc lão ta vọt người bay lên không, thì hai bên của Thần Đao Tôn Giả bỗng có Hà Duy Hùng và Cát Tiểu Ba nhanh nhẹn vọt tới vung chưởng đánh ra một ngọn kình phong từ hai bên công thẳng vào U Linh Quỉ Sứ.

Nhưng các môn hạ của U Linh Quỉ Sứ đã trông thấy kịp, nên đồng loạt tràn tới tấn công thẳng vào sau lưng của Hà Duy Hùng và Cát Tiểu Ba, khiến ánh đao sáng ngời tung bay như gió, kình phong ồ ạt tiến tới như muôn ngàn đợt sóng ngoài bể khơi.

Thế là chẳng mấy chốc cuộc xô xát đã trở thành một trận hỗn chiến ác liệt.

Hơn nữa, cũng chính vì vậy mà những người đến đây đều để lộ lai lịch của mình. Cát Tiểu Ba và Hà Duy Hùng đều chính là môn hạ của Lệ Sơn Lão Yêu. Lệ Sơn Lão Yêu kể từ khi đoạt được pho Giáng Long Kinh ở tại Mộng Sơn, đến nay bỗng lại đi tìm kiếm, như vậy, chắc chắn họ lại bị kẻ khác cướp mất đi rồi. Suốt nửa năm nay, trong giới giang hồ có vẻ hết sức yên ổn, chính là bở lẽ ấy. Vì tất cả mọi người đều đang âm thầm dò xét về tung tích của pho Hàn Thiết Quan Âm. Giáng Long Kinh và Ngô Câu Kiếm. Trước khi họ tìm hiểu được rõ tung tích của những bảo vật ấy, người nào cũng như người nấy, không muốn gây mối thù hằn chi với ai cả.

U Linh Quỉ Sứ đối với việc Cát Tiểu Ba và Hà Duy Hùng tràn tới tấn công tại phía sau lưng mình,

không xem vào đâu cả. Mười ngón tay của lão ta vẫn tiếp tục chụp thẳng tới về phía sau hai cô gái.

Khi mười đầu ngón tay của lão ta bay đến sát bên cạnh người đối phương thì bỗng lão ta hoa cả đôi mắt, rồi không còn thấy hình bóng của hai cô gái ấy đâu nữa, nên không hỏi giật mình sửng sốt!

Ngay lúc đo bỗng nghe có tiếng Thần Đao Tôn Giả từ phía sau lưng lạnh lùng cười rằng:

- Ngươi cũng quả là to gan làm liều quá, dám xen vào để ngăn cản việc làm của ta đây.

U Linh Quỉ Sứ quay phắt người lại, cất giọng ghê rợn, quát rằng:

- Ngươi mà cũng dám lớn lối trước mặt lão phu nữa hay sao?

Nói đoạn, lão ta liền vung tay đánh mạnh ra, gây thành một luồng kình lực mãnh liệt, như có thể xô bạt được cả núi đồi!

Sau một tiếng ầm thực to, hai luồng kình lực của đôi bên đã va chạm thẳng với nhau, gây thành một cơn gió trốt mãnh liệt, khiến cây cối trong vòng mười trượng đều gãy nhành đổ lá tung bay mịt mù, cả cát đá trên mặt đất cũng tung cả lên trời, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hãi.

Trong khi đó, thân hình của U Linh Quỉ Sứ đang bay lơ lửng trên không, liền nương vào sức dội lại từ sự va chạm vừa rồi, buông nhẹ người rơi trở xuống mặt đất.

Trong khi đó, thì Cát Tiểu Ba và Hà Duy Hùng đang đánh nhau quyết liệt với số môn hạ của U Linh Quỉ Sứ.

Thần Đao Tôn Giả bỗng quát to lên một tiếng như sấm nổ rằng:

- Hãy ngưng tay đã!

Tiếng quát của lão ta chứa đầy chân lực, nên rung chuyển cả màn tai của những người chung quanh. Bởi thế, hai phe đang đánh nhau đều nhất loạt ngừng tay, vọt người nhảy lui ra sau.

Thần Đao Tôn Giả đưa đôi mắt sáng ngời và đầy uy nghi, nhìn thẳng vào U Linh Quỉ Sứ cười nhạt nói:

- Trước khi chưa tìm hiểu rõ được sự thật, đánh nhau chỉ vô ích mà thôi. Cò ngao tương tranh, chỉ đưa đến ngư ông đắc lợi. Có đúng như thế không?

Hai cô gái mặc áo xanh bỗng lại xuất hiện trên gian lầu. Cô gái đứng bên phía trái cười giòn nói:

- Ông muốn tìm hiểu được sự thực chi, hãy nói ra cho cô nương nghe thử?

- Pho Giáng Long Kinh và Thanh Ngô Câu Kiếm hiện giờ ở đâu?

Cô gái cất giọng trong trẻo, cười khanh khách nói:

- Ông hỏi cô nương, rồi cô nương biết sẽ hỏi ai?

Ngụ ý trong lời nói ấy, đã bảo cho đối phương biết các cô ta chỉ là người ngoại cuộc. Đôi mắt của Thần Đao Tôn Giả trợn to đến gần tét cả hai khóe, mặt tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Trong bình sinh, lão phu tuyệt đối không khi nào lại hành động một cách mù mờ, vậy chính các ngươi là người hiểu rõ mọi việc hơn ai hết!

Hai cô gái tươi cười, trong chẳng khác nào hai đoá hoa bá hợp đang nở nói:

- Ông bảo là ông không khi nào lại bắn tên không có đích, nhưng ông nên biết, hễ sai một li thì lệch đi một dặm. Phương chỉ, nếu cô nương có thể lấy pho kinh và thanh kiếm ngay trước mặt đương gia của ông, thì đâu lại sợ chi ông mà phải chạy chối?

Thần Đao Tôn Giả không khỏi sửng sốt, vì cảm thấy lời nói của cô gái kia thật là hữu lý. Do đó, thái độ của lão ta cũng liền thay đổi hẳn.

Lão ta tự hối hận vì đúng lý mình không nên tùy hỏi pho kinh và thanh kiếm trước tiên, trong khi có mặt quần hùng trong giới giang hồ. Giờ đây bị cô gái kia vạch trần ra như vậy, thì có khá nào tự thừa nhận là Lệ Sơn Lão Yêu đã lén đến Điệp Thúy Sơn Trang tại Vỉ Sơn Hồ, để cướp pho kinh và thanh kiếm trước đây.

Quả nhiên, số quần hùng chung quanh sau khi nghe qua lời nói ấy thì đều ngơ ngác nhìn nhau, rồi xầm xì bàn tán không ngớt.

Lúc ấy, cô gái áo xanh kia lại nói:

- Dù cho cô nương có biết tin tức của pho kinh và thanh kiếm ấy ở đâu, nhưng số người hiện diện ở đây, ai đều có lòng dạ riêng tư nấy, vậy thử hỏi cô nương biết chọn ai để nói rõ sự thực đó?

Thần Đao Tôn Giả liền hiện lên một nét vui mừng qua đôi mắt, nói:

- Có phải cô nương bảo, là mình đã biết tung tích pho kinh và thanh kiếm hiện giờ ở đâu chăng?

- Lẽ cố nhiên là ta đây biết rõ hơn ông chút đỉnh.

- Như vậy, ý của cô nương tính sao?

Cô gái nhướng cao đôi mày, cười nói:

- Việc ấy mà còn phải hỏi nữa sao? Hể kẻ nào mạnh nhất, có thể áp đảo được hết thảy đối phương, thì kẻ ấy sẽ đến hỏi cô nương đây!

Thần Đao Tôn Giả biết hai cô gái có ý định mượn tay kẻ khác, để sát hại kẻ thù giúp mình. Nhưng hiện giờ lão ta đã đang ở trên thế cỡi cọp, vì nếu số quần hùng hiện diện, tại khu vườn nầy, chỉ cần có một người sống còn để rời đi, thì việc phái Lệ Sơn cướp đi pho kinh và thanh kiếm sẽ được đồn đãi ra ngoài ngay. Như vậy, từ nay về sau nhóm Lệ Sơn muống làm việc gì, cũng sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Do đó, lão ta bèn liếc mắt ra hiệu cho Cát Tiểu Ba.

Tức thì, Cát Tiểu Ba bèn nhanh nhẹn lướt tới bên cạnh lão. Thần Đao Tôn Giả hạ giọng nói nhỏ rằng:

- Người của bản sơn được bố trí ra sao?

Cát Tiểu Ba đáp rằng:

- Hiện giờ ở bên ngoài khu vườn đã có người của chúng ta bao vây chặt chẽ, chẳng khác nào thiên la địa võng. Có phải trong đêm nay chúng ta sẽ tóm hết số người hiện diện tại khu vườn nấy, không để một tên chạy thoát hay chăng?

Thần Đao Tôn Giả gật đầu nói:

- Còn hành tung của Cửu thủ Yêu Phụ và Châu Nhân Ký…?

Cát Tiểu Ba nói:

- Vẫn chưa dò xét được!

Qua câu hỏi đó, đã chứng tỏ Thần Đao Tôn Giả đang có một sự kiêng sợ trong lòng, nên còn do dự chưa dám hành động. Nhưng sau khi nghe được câu trả lời của Cát tiểu Ba thì trong lòng lão ta đã quyết định dứt khoát, liếc mắt ra hiệu cho Cát Tiểu Ba và người nầy liền nhanh nhẹn nhảy lui đi.

U Linh Quỉ Sứ đã nhận ra thâm ý ác độc của Thần Đao Tôn giả, cất giọng cười nghe ằng ặc rất quái dị, đôi mắt sáng quắc, gằn giọng nói:

- Thấn Đao Tôn Giả, có phải ông định vậy túm hết số người hiện diện ở đây không? Ông nên biết, việc đời vị tất đi theo ý muốn của mình được đâu?

Thần Đao Tôn Giả cười nhạt nói:

- Nếu đặt vào hoàn cảnh của tôi, thì ông sẽ tính như thế nào?

U Linh Quỉ Sứ biến hẳn sắc mặt, gằn giọng nói:

- Nếu ngươi muốn hành động ngang tàn thì phải bước qua cửa ải trấn giữ của lão phu đây đã.

Nói đoạn, lão ta bèn ngó sang một tên thủ hạ ở cạnh đấy, quát rằng:

- Hãy mau cho quần hùng có mặt tại đây hay, hợp lực mở đường máu thoát ra khỏi khu vườn nấy kẻo thiệt thân vô ích!

Tiếng nói của lão ta trong trẻo, bay lâng lâng giữa không gian, nên số quần hùng đều nghe được rõ mồn một. Bởi thế, tất cả mọi người đều xôn xao cả lên, ùn ùn nhắm hướng bên ngoài lao vút đi.

Thần Đao Tôn Giả liền quát một tiếng to, tức thì từ trên vai có một vệt ánh sáng xanh lè lóe lên, đồng thời cất tiếng cười nhạt rằng:

- U Linh Quỉ Sứ, ngươi hãy nạp mạng lại đây cho ta!

Sắc mặt của U Linh Quỉ Sứ trông lạnh buốt như băng giá nói:

- Chưa chắc đâu!

Vừa nói, lão ta từ từ đưa tay lên vai, rút xuống một ngọn ác quỉ thủ.

Ngọn Ác Quỉ Thủ nầy, chính là món binh khí mà U Linh Quỉ Sứ đã nhờ nó mà nên danh. Nó làm bằng một thứ hàn thiết rất tốt, trong năm ngón tay của nó, có chứa những ám khí hết sức độc, có thể phá vỡ được cương khí của đối phương.

Lúc bấy giờ, cả đôi bên đều hiểu rằng, đối phương là một tay kình địch, nên mỗi một bước đi của họ đều vô cùng thận trọng, chỉ chực nắm lấy cơ hội tốt, là vung binh khí đánh ra. Do đó, đôi bên nhìn vào nhau chòng chọc, đưa chân bước đi chẫm rãi từ bước một, khiến không khí trở thành hết sức căng thẳng.

Giữa lúc đó, trên gian lầu cao, hai cô gái áo xanh đứng trên nhìn xuống mỉm cười. Cô gái đứng bên phía phải bỗng lên tiếng nói:

- Phù tỷ, để tiểu muội làm cái trò nầy cho chị xem.

Nói đoạn nàng bèn đưa cánh tay phải lên, rồi co một ngón tay lại, nhắm búng thẳng vào một ngọn cây ngắc hạnh cao chọc trời ở phía trước mặt. Tức thì một luồng chỉ phong mạnh mẽ bay ra, khiến nhành lá rậm rạp của ngọn cây liền được vạch trống ra. Thế là, bỗng có hai bóng người từ nơi ấy bay xẹt nhẹ nhàng xuống, rồi lại đứng yên nơi dãy hành lang của tòa lầu.

Hai bóng người đó, không ai khác hơn là Châu Nhân Ký và Tấn Lân.

Châu Nhân Ký sắc mặt đầy vẻ lạnh lùng nói:

- Đôi mắt của cô nương quả sáng lắm, có thể đứng đây mà nhìn thấy rõ cả nơi ẩn mình của chúng tôi. Xin hỏi tánh danh và lai lịch của hai cô nương là gì?

Cô gái mặt áo xanh đứng bên phải, cười dịu dàng nói:

- Ngu tỷ muội đều họ Trần, tôi là Trần Dung, còn tỷ tỷ là Trần Phù.

Các hạ có lẽ chính là Châu đại hiệp, một người chỉ qua một thế kiếm đã làm rung chuyển cả võ lâm đó chăng?

Châu Nhân Ký không khỏi sửng sốt nói:

- Tôi chẳng dám nhận lời khen tặng quá đáng ấy của cô nương.

Trần Dung đưa mắt nhìn xuốn phía dưới lầu nói:

- Lai lịch của ngu tỷ muội tạm chưa thể nói rõ ra được. Vậy xin các hạ hãy đoán thử xem giữa Thần Đao Tôn Giả và U Linh quỉ Sứ ai thắng ai bại?

Châu Nhân ký đưa mắt nhìn qua Thần Đao Tôn Giả và U Linh Quỉ Sứ một lượt thấy hai người đang thủ thế, sửa soạn choảng nhau, nhưng chưa có bên nào ra tay trước, bèn lắc đầu nói rằng:

- Tại hạ không dám đoán càn, mà cũng không muốn nhúng tay vào chuyện thị phi nầy.

Trần Phù bỗng cất tiếng cười khanh khách, nói:

- Nếu thế thì các hạ đến đây để làm gì?

Châu Nhân Ký cứng miệng không thể trả lời được.

Trần Phù đưa mắt nhìn qua Châu Nhân Ký một lượt, lại nói:

- Lưỡi đao của Thần Đao Tôn Giả hết sức độc, lại thêm lão ta là người có đao pháp rất tinh tuyệt, trong võ lâm ngày nay chẳng có mấy người có thể đối địch nổi với lão ta. Các hạ tuy là người nổi danh trong giới giang hồ, nhưng đấy chẳng qua nhờ cái duyên may mắn mà thôi.

Tôi nói thẳng xin các hạ chớ tức giận, và nếu các hạ đánh nhau với Thần Đao Tôn Giả, thì không ngoài mười thế võ, thì các hạ sẽ bị bại ngay!

Châu Nhân Ký nghe qua lời nói khích ấy, thì đôi mày bỗng nhướng cao, nói:

- Cô nương không thể khiêu khích được tại hạ đâu!

Trần Phù mỉm cười nói:

- Các hạ chẳng phải có ý định, đem tài nghệ ra đọ sức với các cao thủ trong võ lâm hay sao? Thế vì lẽ gì giờ đây các hạ lại tỏ ra khiếp sợ như vậy?

Châu Nhân Ký giận dữ nói:

- Tại hạ không muốn bị kẻ khác lợi dụng!

Nói đoạn y liền quay qua Tấn Lân nói:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Vừa nói dứt lời, thì cả hai bèn nhanh nhẹn quay người định bỏ đi.

Trần Dung vội vàng nạt rằng:

- Hãy đứng yên lại!

Châu Nhân Kỳ không khỏi sững sốt, quay mặt lại hỏi rằng:

- Cô nương còn có lời chi định nói nữa?

Sắc mặt của Trân Dung như được phủ lên một lớp sương lạnh, cười nói:

- Nếu anh có ý định tìm hiểu nguyên nhân cái chết của lịnh sư, thì hãy nghe cô nương nói đây hay hơn.

Châu Nhân Ký như bị một đòn đánh mạnh, mặt liền biến sắc.

Trong khi đó, hai cô gái đang đưa mắt nhìn chăm chú vào Thần Đao Tôn Giả và U Linh Quỉ Sứ ở phía dưới lầu. Do đó, Châu Nhân Ký bất giác cũng đưa mắt nhìn theo.

Lúc ấy, U Linh Quỉ Sứ đang vung tròn ngọn ác quỉ thủ trên không rồi tràn tới dùng thế tính thìn dỉ vị công thẳng về phía đối phương.

Một cao thủ trong võ lâm quả chẳng phải tầm thường, liền ngay đó đã thấy cả một vùng sao bạc lạnh buốt nhấp nháy nơi nơi, kình phong cuốn ra tứ phía, ồ ạt tấn công vào Thần Đao Tôn Giả.

Thần Đao Tôn Giả bèn đưa ngang lưỡi dao độc ra trước mặt, tập trung tinh thần theo dõi thế đánh của đối phương chẳng hề nhúc nhích.

Lão ta đợi đến khi những vì sao bạc lạnh buốt kia cuốn đến sát thân mình, thì mới bất thần tràn nhanh về phía trước, đi đôi với một vệt ánh sáng xanh lè, chói rực.

Bóng của hai người liền sáp lại sát bên nhau, nhưng lại liền dang ra xa tức khắc. Sau đó, bỗng nghe tiếng sắt thép va chạm nhau, ngân dài không dứt, khiến U Linh Quỉ Sứ phải nhanh nhẹn nhảy ra xa.

Trong khi đó, sắc mặt của U Linh Quỉ Sứ đã trở thành hung dữ, ghê rợn. Chiếc áo dài của lão ta, đã bị lưỡi dao của đói phương chém tét ra thành từng mảnh.

Riêng Thần Đao Tôn Giả, thì tóc trên đầu đều rối bù, đồng thời trên mớ tóc của lão ta, cũng dính vô số những mũi kim nhọn bé nhỏ, chiếu sáng ngời.

Hai người tuy mới đánh nhau qua một thế võ, nhưng trong thế võ ấy, đã diễn biến vô cùng tinh vi kỳ tuyệt.

Châu Nhân Ký nhìn qua, đôi mày không ngớt lay động. U Linh Quỉ Sứ bỗng giương cổ thét lên một tiếng dài nghe vô cùng quái dị tiếng thét ấy bay bổng lên không trung cùng một lúc với con người của lão.

Tức thì trên giữa lừng trời, bỗng có một tiếng quát to rằng:

- Chẳng phải lão phu sợ ngươi, mà chính lão phu muốn nhìn thấy ngươi sẽ bị quả báo một cách thảm thiết, hầu hả cơn tức giận trong lòng!

Tiếng nói ấy bay lâng lâng trong gió, và người của lão ta cũng đã lướt đi mất hút.

Trần Phù gật đầu nói:

- U Linh Quỉ Sứ nói đúng sự thật đấy!

Châu Nhân Ký nói:

- Tại sao cô nương được biết lão ta nói đúng sự thực?

Trần Phù nói:

- U Linh Quỉ Sứ tuy là cao thủ thuộc phe tà ma, nhưng tâm địa so với bọn môn hạ phái Lệ Sơn, thì còn lương thiện hơn nhiều. Lão ta bỏ đi chính là để cứu thoát số quần hùng trong giới giang hồ, khởi sự chém giết của bọn môn hạ phái Lệ Sơn. Tôi đoán là lão ta bỏ đi nhưng rồi sẽ trở lại.

Tiếng nói vừa dứt, thì thân hình cô gái bỗng nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ba thước. Vì ngay lúc đó, Thần Đao Tôn Giả đã bay vút lên như chim, rồi đáp nhẹ nhàng xuống dãy hành lang của toà lầu.

Khi đôi chân của Thần Đao Tôn Giả vừa mới đứng yên, thì Châu Nhân Ký bỗng tuốt gươm công tới nhanh như chớp, quát rằng:

- Hãy lui trở xuống!

Liền đó ai nấy đều trông thấy ánh thép lóe lên chiếu ngời, xẹt thẳng về phía Thần Đao Tôn Giả. Bởi thế Thần Đao Tôn Giả cảm thấy không còn cách chi tránh khỏi được đường kiếm tấn công bất thần ấy của đối phương, nên trong lòng hết sức kinh hãi, đành phải nhào trở xuống tòa lầu.

Châu Nhân ký liền bám sát theo lão ta như hình với bóng, bay thẳng người xuống mặt đất.

Thần Đao Tôn Giả nhanh nhẹn lách mình qua phía phải để tránh, đồng thời vung lên một vừng ánh thép của lưỡi dao, che khắp quanh người. Sau khi lão ta đã nhìn rõ được hình dáng của Châu Nhân Ký thì quát to rằng:

- Tôn giả có lẽ là Châu Nhân Ký chứ còn ai nữa?

- Đúng thế, chính là tại hạ đây!

Châu Nhân Ký lại cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Được trông thấy đao pháp của các hạ hết sức tinh thâm nên tại hạ ngứa nghề, muốn bước ra xin lãnh giáo vài thế võ.

Đôi mắt của Thần Đao tôn Giả tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Già sẽ làm thoả mãn ý muốn của tôn giả!

Châu Nhân Ký nói:

- Nếu thế, thì tại hạ xin đắc tội vậy!

Dứt lời, y bèn vung lưỡi kiếm ra, tức thì vùng kiếm quang xẹt thẳng đến ngay ấn đường của Thần Đao Tôn Giả. Thần Đao Tôn Giả thấy mũi kiếm của Châu Nhân Ký hết sức nhanh nhẹn, lại chiếu ngời đến hoa cả mắt đang lao vút tới, đồng thời, một luồng kình lực ồ ạt như muôn nghìn đợt sóng, cũng cuốn đến cùng một lúc, nên không khỏi kinh hãi, quát to rằng:

- Mũi kiếm chưa đến nơi, mà uy lực đã ồ ạt như thế, quả là lời đồn đãi không sai ngoa!

Bởi thế, lão ta chẳng dám xem thường, tập trung tinh thần nhìn chòng chọc vào người Châu Nhân Ký, trongkhi đôi chân từ từ bước đi lui ra xa. Và, cuối cùng cánh tay mặt của lão bỗng vung lên, dùng hai thế võ của đường độc đao đánh ra tới tấp.

Thế là, lưỡi dao của lão ta bay vun vút như điện chớp, kình khí rít gào ầm ầm như sấm động, khiến ai trông thấy cũn phải hãi kinh.

Châu Nhân Ký bèn cất tiếng cười nhạt, rồi đưa thẳng mũi kiếm ra phía trước, tức thì, một luồng kình lực từ mũi kiếm bắn mạnh ra, khiến thế dao của Thần Đao Tôn Giả bị chao động dữ dội.

Thần Đao Tôn Giả giận dữ hừ to một tiếng, rồi vung tay đánh ra một thế Phất Vân Kiếm Nguyệt khiến một luồng ánh thép lóe lên chiếu ngời, bay xẹt thẳng đến ký môn huyệt của Châu Nhân Ký. Đường đao ấy của lão ta thực hết sức nguy hiểm không thể tả xiết.

Châu Nhân Ký thấy thế, bất giác buột miệng khen to:

- Thế võ tuyệt lắm!

Sắc mặt của Thần Đao Tôn Giả bỗng đỏ phừng như máu, râu tóc đều dựng đứng cả lên, và định sẽ chuyển biến thế đao của mình… Nhưng ngay lúc ấy Tấn Lân bỗng kinh hãi kêu lên rằng:

- Các cô ấy đã bỏ chạy cả rồI!

Thần Đào Tôn Giả nghe thế bất giác đưa mắt nhìn lên trông thấy hai cô gái nọ đang lao mình ra khỏi toà lầu nhứm hướng cánh rừng rậm rạp lướt nhanh tới như gió hốt. Bởi thế, lão ta hết sức cuống quít, không còn muốn đánh nhau với Châu Nhân Ký nữa, nhanh nhẹn dùng thế Tiềm Long Thăng thiên vọt người bay thẳng lên không, nhanh nhẹn đuổi theo hai cô gái.

Châu Nhân Ký trông thấy hai cô gái bỏ đi, trong lòng cũng hết sức cuống quít. Y sở dĩ cuống quít như vậy, là vì muốn tìm hiểu nơi hai cô gái về nguyên nhân cái chết của sư phụ mình. Do đó, y cũng nhanh nhẹn quay người lại và định vọt người đuổi theo… Nhưng ngay lúc đó, có tiếng tằng hắng to của Tấn Lân, rồi lại có tiếng nói vọng đến rằng:

- Ông anh chậm đã!

Châu Nhân Ký trông thấy tia mắt của Tấn Lân có điều khác lạ thì không khỏi chưng hửng, nhanh nhẹn nhảy lên tòa lầu, đưa mắt nhìn thẳng vào Tấn Lân hỏi:

- Tại sao hiền đệ lại ngăn cản ngu huynh như thế?

Tấn Lân nói:

Bọn họ sẽ chờ đợi ông anh tại Vận Lục Phong nơi Nhạc Lục Sơn vào đêm mai. Vì vừa rồi các cô ấy trông thấy ông anh không làm sao tránh khỏi được thế đao của Thần Đao Tôn Giả, nên mới lập mưu dụ cho lão bỏ dỡ trận đánh, đuổi theo họ như vậy.

Châu Nhân Ký không khỏi biến sắc mặt, nói:

- Tại sao lại có việc như thế được?

Tấn Lân cất tiếng than dài, nói:

- Chẳng ngờ ông anh cũng lại quá thích những lời ngợi khen tang bốc lòng háo danh quá nặng nề. Nên biết là người tài còn có người tài hơn. Võ công của ông anh rất cao cường, nhưng chưa thể đứng vào hàng cao thủ bậc nhất. Lời xưa có nói, là người, biết lội giỏi thì thường hay chết đuối, vậy ông anh không có sự cảnh giác đó hay sao?

Châu Nhân Ký cất tiếng to, cười ha hả, nói:

- Hiền đệ quả là một người bạn tốt, ngu huynh nào chẳng nghe theo? Nếu thế, thì chúng ta hãy đi ra ngoài khu vườn nầy, để xem số quần hùng trong võ lâm có thoát khỏi trùng vây được hay chưa?

Tấn Lân gật đầu tán đồng, thế là cả hai lao mình tiến thẳng vào một ngõ hẻm vắng ngoài khu vườn. Họ thấy nơi ấy có ngoài mười xác chết nằm sóng sượt trên mặt đất, kẻ vỡ ngực, người thủng bụng, máu tươi nhuộm khắp cả người, trong vô cùng thê thảm.

Châu Nhân Ký căm hận nói:

Ngu huynh sau nầy nếu gặp được môn hạ Lệ Sơn ở đâu, thì tất sẽ thanh toán với bọn họ món nợ ngày hôm nay ở đây.

Hai người lại tiếp tục chạy bay tới chẳng mấy chốc đã lẩn khuất vào bóng đêm mờ mịt.

Nhạc Lục Sơn nằm ở cạnh phía tây Hồ Giang đối diện với Trường Sa, nhưng chỉ cách một dòng sông chính giữa. Từ xa nhìn lại thì thấy ngay ngọn núi chánh của Nhạc Lục Sơn là Vân Lục Phong, đứng cao chọc trời, mây trắng che phủ.

Vào buổi hoàng hôn ngày hôm sau, trên mặt sông Hồ giang có một chiếc thuyền nhỏ rẽ nước sang ngang, từ từ cập bến tại bờ sông phía tây. từ trong thuyền bước ra, có Châu Nhân ký và Tấn Lân. Họ cùng nhanh nhẹn bước thẳng lên bờ.

Tại nơi ấy, có một con đường bằng phẳng đi thẳng đến Nhạc Lục Thơ Viện trên sườn núi. Bóng mặt trời đã ngã về tây, càng chiều rực rỡ, đồng ruộng xanh rì, khói nấu cơm cũng đã bốc lên hàng vạn nóc nhà của cư dân trong vùng. Ngọn núi xa xa có màu xanh lục, mây trắng bao quanh mịt mờ. Hai người nhắm hướng ngọn núi cao cùng lướt tới như bay, tà áo giũ rèn rẹt trong gió.

Lúc bấy giờ đã vào tiết cuối xuân, nhưng khắp cả trái núi hoa đổ huyên và hoa mai quế đều đang nở rộ, muôn hồng nghìn tía, xem rất vui mắt. Hai người sau khi đi vòng qua Nhạc Lục Thơ Viện, thì đến phía nam, men theo con đường tam cấp đi thẳng lên núi.

Châu Nhân Ký bỗng nói:

- Nhị vị cô nương ấy chẳng rõ có thực sự đợi chúng ta ở tại Vân Lục Phong không? Ngu huynh có ý nghi ngờ các cô ấy đang có ý định gì?

Tấn Lân mỉm cười nói:

- Các cô ấy chỉ nói là chờ đợi tại Cỗ Vân Lục Cung trên ngọn núi mà thôi. Trong chuyến đi nầy, chúng tùy cơ mà hành sự, muốn ở nán lại hay bỏ đi là tuỳ ý chúng ta!

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

- Chỉ e là không tùy tiện được cho hiền đệ đó thôi!

Tấn Lân nghe qua trước tiên không khỏi sửng sốt, nhưng sau đó như đã hiểu được ngụ ý trong lời nói của Châu Nhân Ký, nên sắc mặt không khỏi bừng đỏ, đưa mắt nhình chung quanh rồi nói:

- Từ trước đến nay, tôi ít khi đi chơi những vùng núi có tiếng tăm giờ thì thấy cảnh sắc ở đây quả là thanh cao thoát tục.

Châu Nhân Ký biết Tấn Lân có ý muốn nói lảng qua vấn đề khác.

Nhưng sự thực thì phong cảnh trên núi nấy cũng quả đúng như lời của Tấn Lân nói. Khắp đó đây lá tùng không ngớt reo theo ngọn gió rì rào, nước khe không ngót chảy nghe róc rách, từ phía xa một hồi chuông chùa buồn bã ngân dài, khiến cho ai ở trong cảnh ấy đều có cảm giác như trút bỏ hết những việc phàm trần.

Bỗng nhiên, hai người nghe có tiếng hát rất vui tai, bay theo ngọn gió đưa đến, khi gần khi xa. Do đó, cả hai bèn đứng lại lắng nghe. Bài ca ấy có lời rằng:

Thành cao đường vắng mịt mờ Tà dương nắng nhạt, thẩn thờ cây xanh.

Chiều xuân luyến tiếc yến oanh Chạnh lòng nhớ đến non xanh ai về Tháng năm dứt cả mộng quê Nỗi niềm khó gởi, não nề giọng tơ Chỉ cùng sum hợp trong mơ Dựa cầu soi bóng người giờ đi đâu?

Châu Nhân Ký nói lẩm bẩm rằng:

- Đấy có phải là các cô ấy sao?

Tấn Lân mỉm cười nói:

- Ai bảo là không phải!

Trong khi hai người đang đối đáp với nhau, thì từ trong một con đường mòn nhỏ nơi cánh rừng tong, có một đạo sĩ bới tóc cao, lưng giắt trường kiếm, thân hình to lớn, râu dài đến bụn đang thong

thả bước ra.

Vừa nhìn thấy hai người, thì vị đạo sĩ ấy không khỏi sửng sốt, đưa mắt dò xét hai người một lượt, rồi bỗng chấp tay cúi đầu nói:

- Thí chủ có phải là Châu Nhân Ký, một nhân vật lừng danh trong giới giang hồ chăng?

Châu Nhân Ký đáp lễ và nói:

- Chả dám! Chính là tại hạ đây. Chẳng hay đạo trưởng có điều chi chỉ giáo?

Đạo sĩ đưa mắt chăm chú nhìn Châu Nhân Ký nói:

- Bần đạo vừa rồi có được hai vị cô nương họ Trần ủy thác, là nếu có gặp Châu thí chủ thì chuyển lời giúp cho là hai cô ấy trước đây có hẹn chờ đợi tại Vân lục Cung vào đêm nay, nhưng giờ đây thì lại thay đổi địa điểm tại Ái Văn Đình nơi Thanh Phong Giáp, vậy xin nhị vị thí chủ hãy mau đi đến đó.

Châu Nhân Ký nói:

- Đấy là tại sao thế?

Đạo sĩ lộ vẻ trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Trong đêm nay tại Vân Lục Cung có thể xảy ra chuyện rắc rối, nhị vị thí chủ chắc cũng đoán biết được. Thân thế của hai cô nương họ Trần ấy rất đáng thương, mong nhị vị thí chủ ra tay giúp đỡ cho. Bần đạo biết nhị vị có lòng nghi ngờ lời bần đạo nói không đúng sự thực. Nhưng cũng không thể tránh được, vì mọi việc trên chốn giang hồ lúc nào cũng mù mờ khó hiểu, tựa hồ như đúng nhưng thực ra thì lại sai.

Không chờ cho vị đạo sĩ nói dứt lời, Châu Nhân Ký ngắt lời rằng:

- Trong đêm nay, tại Vân Lục Cung sẽ xảy ra chuyện gì?

Đạo sĩ nói:

- Thất Tôn Giả tại Lệ Sơn, sẽ dẫn môn hạ đến xâm nhập nơi ấy vào khoảng canh ba đêm nay. Họ có mục đích đến chùa của bần đạo để bắt người, do đó, nhị vị cô nương mới tạm lánh mặt đi, để cho ngôi chùa của bần đạo tránh được cảnh giết chóc.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký tràn đầy lửa tức giận, cười nhạt nói:

- Bọn yêu tà tại Lệ Sơn ngang tàn đến mức ấy, nếu Châu mỗ không ra tay, thì bọn họ không hiểu trên đời nấy người tài còn có người tài hơn!

Bỗng ngay lúc ấy có một tiếng cười nhạt rằng:

- Rõ là lời nói lớn lối!

Giọng nói ấy lạnh lùng như băng, khiến ai nghe nói đến cũng phải rùng mình. Mọi người quay về hướng có tiếng nói thì thấy từ con đường cũ ở chân núi lên, có hai gã đàn ông mặc áo đen bất thần lướt tới. Hai người ấy đều đứng tuổi, sắc mặt lạnh lùng. Một người trong số ấy tại giữa chân mày phía trái, có một vết thẹo dao dài độ ba tấc mộc, chạy thẳng đến gò má phía trái, nên trông vẻ mặt của y lại càng hung ác đáng sợ.

Đôi mắt của Chân Nhân Ký liền tràn đầy sát khí, cười nhạt, nói:

- Bọn các ngươi chắc là môn hạ của Lệ Sơn? Vậy còn Thần Đao Tôn Giả ở đâu?

Gã đàn ông có vết thẹo dao trên mặt cất giọng sâu hiểm nói:

- Thất Tôn Giả của bảo sơn vào khoảng canh ba đêm nay tất sẽ đến đây. Còn chúng tôi đến trước, để mang thơ cho Vân Lục Cung.

- Vừa rồi, chúng tôi nghe tôn giả đã lên giọng khoác lác mà không biết xấu hổ, vậy có lẽ tôn giả đã có ý đối địch với tệ phái? Tại hạ xin khuyên là tôn giả nếu đối địch với tệ phái thì chẳng khác chi lấy trứng chọi đá mà thôi. Chi bằng chớ nhúng tay vào chuyện không đaau là hơn, kẻo hối hận thì không còn kịp nữa.

Tấn Lân bỗng cười nhạt nói:

- Tôi không tin môn hạ của phái Lệ Sơn có tạI nghệ cao cường, dám đến đây mượn oai cọp để lên giọng dạy đời!

Gã đàn ông có vết thẹo dao trên mặt, bèn cất tiếng cười ghê rợn rồi quát to rằng:

- Không tin thì cứ thử sẽ biết!

Tấn Lân lạnh lùng đáp:

- Ngươi không thử khì còn mong có thể sống sót trở về…Hừ hừ… ta tin chắc ngươi chẳng dám gây sự đánh nhau.

Gã đàn ông có vết thẹo, liền biến hẳn sắc mặt, vung cánh tay phải lên dùng thế vân tính thạch môn nhắm ngay ngực của Tấn Lân đánh vút tới. Trong khi đó, năm ngón tay trái của y cũng đồng thời chụp thẳng vào Hung kết huyệt của đốI phương. Chưởng lực của y hết sức mạnh mẽ, cũng như chỉ phong không ngót rít gió nghe vèo vèo,hơn nữa, thế đánh của y lại nhanh nhẹn không thể tả xiết.

Lão đạo sĩ trông thấy thế, không khỏi kinh hãi. Lão ta thấy hai thế võ của gã đàn ông ấy hết sức khó phá vỡ, Tấn Lân dù có lách tránh đi về phía nào, cũng đều bị chưởng phong và chỉ lực của đối phương chụp tới. Do đó, lão ta không khỏi toát mồ hôi lạnh khắp cả người.

Châu Nhân Ký cũng nhìn thấy Tấn Lân đang bị lâm nguy, nên cánh tay mặt đã thò xuống siết chặt chuôi gươm, chuẩn bi nếu Tấn Lân bị nguy, thì y sẽ vung kiếm ra tương cứu.

Nhưng Tấn Lân vẫn xem thường thế công ấy của kẻ địch. Y chờ đợi cho thế chưởng và thế chỉ của gã đàn ông mặt thẹo nọ, công tớI còn cách thân mình y nửa thước nữa thì bất thần lách ngang, rồi lại tràn tới nhanh như điện xẹt, tay mặt thò nhanh ra, giương thẳng năm ngón chụp về phía mạch cổ tay của gã đàn ông ấy. Đồng thời chưởng mặt của y lại dùng thế Siêu Sơn điền hải đỡ thẳng vào thế chưởng của địch. Thế võ của Tấn Lân đánh ra, chẳng những hết sức tinh thâm, mà hơn nữa, lại rất kịp thời và vô cùng chính xác.

Châu Nhân Ký trông thấy thế, không khỏi hết sức kinh ngạc. Khi hai luồng chưởng lực vừa va chạm vào nhau, thì liền gãy nện một tiếng phình thật to, thế là gã đàn ông mặt thẹo ấy đã buột miệng gào lên một tiếng thảm thiết, đồng thời, bị hất bắn ra xa ngoài một tượng té xuống đất chết ngay tức khắc.

Chừng ấy mọi người mới trông thấy rõ là bàn tay phía phải của gã đàn ông đó đã bị gãy lìa, còn cánh tay phía trái thì bị lọi ngang vai, tai mắt mũi họng đều trào máu bầm đen, trông rất ghê sợ.

Một gã đàn ông mặc áo đen khác trông thấy thế, thì không khỏi kinh hoàng thất sắc, quay người bỏ chạy thẳng xuống chân núi.

Vị đạo sĩ vội vàng nói:

- Không thể để cho người ấy chạy thoát được.

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

- Hắn không thể chạy thoát được đâu.

Nói dứt lời, y đã nhún người vọt thẳng lên không, lướt tới đuổi theo nhanh như gió hốt, vượt qua khỏi đàu của gã đàn ông ấy. Thế rồi, y từ trên buông người rơi nhẹ nhàng xuống đất, quay phắt ngay lại, gằn giọng nói:

- Môn hạ của phái Lệ Sơn mà cũng có lũ tham sống sợ chết như thế nầy ư?

Tiếng nói vừa dứt, thì một vừng kiếm quang liền được vung lên chiếu ngời, cuốn thẳng tới vô cùng ồ ạt.

Gã đàn ông ấy đang siết chặt một món ám khí trong tay, chưa kịp ném ra, thì thế kiếm của đối phương đã cuốn tới trước mặt. Do đó, hắn hốt hoảng nhào lộn xuống đất thối lui ra sau.

Nhưng thân hình của hắn chưa kịp đứng yên, thì Tấ Lân đã vung chưởng quét thẳng ra, gây nên một luồng kình lực mạnh mẽ vô song, cuốn thẳng về phía gã đàn ông ấy.

Thế là, qua một tiếng gào thảm thiết, lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký đã sa xuống người của đối phương, máu đỏ tung tóe, và gã đàn ông nọ đã bị đứt làm đôi té lăn quay ra đất.

Vị đạo sĩ lộ vẻ hết sức khâm phục nói:

- Nhị vị thí chủ võ công trác tuyệt, quả Trần cô nương là người có đôi mắt sắc bén, biết nhận xét nhân tài. Bần đạo hiện đang có việc gấp phải xuống núi theo lệnh của môn chủ, mời một số bạn thân đến ra tay tương trợ. Nếu đêm trong nay ngôi chùa của chúng tôi được bình an vô sự, thì sau nầy tất sẽ có dịp gặp mặt được hai vị thí chủ nữa.

Nói dứt lời, lão ta di động thân mình lướt thẳng xuống núi nhanh như gió hốt. Châu Nhân Ký đưa mắt nhìn thẳng vào Tấn Lân nói:

- Võ công của hiền đệ cao cường lắm!

Tấn Lân tươi cười nói:

- Đấy chỉ là tài nghệ hèn kém, nếu đem ra so sánh với ông anh thì còn chênh lệch nhau một trời một vực, vậy có đáng chi mà phải ngợi khen? Thôi chuyện không thể chậm trễ, chúng ta đi đến Thanh Phong Giáp ngay đi!

Châu Nhân Ký nói:

Vân Lục Cung gặp biến cố, vậy hai anh em ta không thể khoanh tay đứng ngó được.

Tấn Lân nói:

- Ông là người ngoài lạnh lùnh, nhưng tâm địa thì đầy nhiệt huyết, quả thực đáng cảm phục lắm. Nhưng việc gì chúng ta cũng nên cân nhắc nặng nhẹ, hai chị em của Trần cô nương hẹn với ông anh như vậy, tất có điều chi quan trọng, không biết chừng có tương quan đến cái chết của lịnh sư, như thế, chẳng nên lỗi hẹn khiến hai cô ấy phải chờ.

Châu Nhân Ký sửng sờ một lúc nói:

- Lời nói của hiền đệ đúng lắm, vậy chúng ta hãy cùng nhau mau đi đến đó!

Vầng trăng sáng đã nhô lên khỏi ngọn núi phía Đông chiếu tỏa ánh sáng vàng huyền ảo, trông thật

xinh đẹp. Hai người cùng lướt thẳng vào khu rừng tòng, rồI chạy bay đi mất dạng.

Ái Vân Đình tọa lạc tại sườn núi phía trước của Thanh Phong Giáp.

Khắp trên Thanh Phong Giáp đâu đâu cũng dầy đặc những rừng phong.

Phàm khi đến tiết mùa thu, hoặc đến lễ trùng dương, thì du khách đến nơi ấy tấp nập. Trong những tiết ấy, rừng phong dày đặc những lá chin đỏ rực, trông như hoa mùa xuân. So vớI cảnh lá đỏ ở núi Thê Hà còn có phần xinh đẹp hơn nhiều. Lúc bấy giờ gió mát đang thổi xào xạc cả khu rừng, trăng sáng vằng vặc chiếu rọi nơi nơi.

Trên một chiếc ghế đá tại Ái Vân Đình, có hai cô gái áo xanh đang sánh vai cùng ngồi, gió nhẹ lay động mớ tóc xanh của hai nàng, trông kiều diễm chẳng khác nào môộ đôi tiên nữ giáng phàm.

Đôi mắt trong veo của Trần Phù nhìn ra ánh trăng sáng bên ngoài cất giọng chẩm rãi nói:

- Sắp đến canh hai rồi, vậy Quả Thiện Trưởng Lão chắc cũng sẽ đến bây giờ.

Giọng nói của nàng thoáng hiện một vẻ chờ đợi rất sốt ruột.

Trần Dung nói:

- Các vị cao tăng trong cửa Phật lúc nào cũng xem trọng lời hứa, chắc chắn là không thất tín đâu.

Vừa nói đến đây, bỗng nàng đưa tay chỉ ra bên ngoài, nói tiếp rằng:

- Ủa, mà không phải đến kia rồi hay sao?

Thân hình kiều diễm của nàng liền đứng thẳng lên. Trân Phù trông thấy thế cũng đứng lên theo. Hai ngườI đưa mắt cùng nhìn thì trông thấy trên sườn núi xuất hiện một lão tăng râu tóc bạc phơ, đang vịn vai một tiểu sa di, thong thả bước thẳng về hướng Ái Vân Đình.

Sắc mặt của vị lão tăng ấy rất khôi ngô, đôi mắt lờ đờ, thỉnh thoảng lại ho lên vài tiếng, đoi chân đi đứng không còn nhanh nhẹn nữa. Hai cô gái liền lao mình lướt thẳng về phía vị lão tăng đưa tay ra đỡ lấy người lão.

Vị lão tăng ấy liền cất tiếng cười ha hả, nói:

- Bần tăng đã làm nhọc lòng hai cô nương quá!

Liền đó lão bèn quay qua chú tiểu sa di nói rằng:

-Giờ đây thì ngươi có thể trở về được rồi!

Người tiểu sa di ấy chấp tay cung kính xá một xá thật sâu, rồI quay người bước đi trở về đường cũ.

Hai cô gái đỡ vị lão tăng bước thẳng vào Ái Vân Đình. Vị lão tăng ấy bèn đưa mắt nhìn qua hai cô một lượt. Trên khuôn mặt sáng láng và hiền hòa của vị lão tăng , liền hiện lên một nét tươi cười, nói:

- Người bạn xưa có được những người con gái như thế nấy, thì dù ở chốn suối vàng cũng an lòng nhắm mắt!

Nói đến đay bỗng lão ta lộ sắc buồn bã, cất tiếng than dài, rồi nói:

- Hai mươi năm dằng dặc, bần tăng đành ôm hận trong lòng, vì võ công đã bị hoàn toàn phế trừ, nhưng vẫn phải chịu ngục sống lây lất cho đến ngày hôm nay, cũng chỉ chờ ngày trông thấy con gái của người xưa được trưởng thành, hầu trả lại mối thù năm xưa… Hai cô gái nghe đến đây, bất giác lệ ngấn quanh tròng. Vị lão tăng bỗng dừng ngang câu chuyện ấy lại, nghiêm sắc mặt nói:

Có phảI ở tại Ái Vân Đình nấy không?

Trần Dung đáp:

- Thưa, không phải! Ở tạI Thanh Phong Giáp kia. Cháu đã bố trí kế nghi binh rồi!

Lão Tăng nói:

- E không làm sao ngăn cản được bọn môn hạ của phái Lệ Sơn!

Trần Phù mỉm cười tự nhiên đáp:

- Xin cụ chớ lo lắng làm gì, vì cháu còn có hai người tiếp tay, chắc có lẽ cũng sắp đến nơi rồi!

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía dưới sườn núi có hai bóng người đang chạy nhanh tới như bay, chỉ trong chớp mắt là đã đến trước Ái Vân Đình.

Trần Phù mỉm cười nói:

- Nhị vị thực là người biết giữ chữ tín. Có lẽ nhị vị đã có gặp Vân Hạc đạo trưởng rồi?

Châu Nhân Ký cười lạnh lùng nói:

- Nhị vị cô nương hẹn tại hạ đến đây là vì việc gì thế?

Trần Phù đưa tay vuốt lại mớ tó, mỉm cười dịu dàng nói:

- Phiền nhị vị giúp cho một tay để chống lại với bọn yêu tà phái Lệ Sơn, ngày sau ngu tỷ muội sẽ tìm cách báo đáp lại công ơn ấy!

Châu Nhân Ký nói:

- Tại hạ và nhị vị cô nương, từ trước đến nay chưa hề được quen biết với nhau, thế mà nay vì việc nầy, tại hạ phải gây ra một mối thù, chẳng hóa ra có chỗ định ép chúng tôi chăng?

Trần Dung cười nhạt nói:

- Nếu các hạ muốn tìm hiểu về nguyên nhân cái chết của lịnh sư, thì ra tay giúp cho chúng tôi một lần cũng có ngại chi? Đêm đã khuya rồi, bọn yêu tà phái Lệ Sơn cũng sắp đến, vậy nếu các hạ không bằng lòng, thì chị em chúng tôi cũng không ép bao giờ!

Châu Nhân Ký sửng sờ một lúc, nói:

- Thôi thì tại hạ bằng lòng vậy….

Sắc mặt của Trần Phù liền hiện lên nét vui mừng nói:

Nếu thế, thì xin phiền nhị vị các hạ cố thủ giúp cửa Thanh Phong Giáp, Ngu tỷ muội đã có bố trí nghi trận theo lưỡng nghi lục hợp ở bên ngoài Thanh Phong Giáp, vậy nên có thẻ cố thủ được cho đến trưa mai, thì mọi việc sẽ được yên ổn tất cả!

Châu Nhân Ký ngờ vực nói:

- Tại sao phải cố thủ đến trưa mai như thế?

Trần Phù nói:

- Vì đại sư nấy là người bạn cũ của tiên phụ tôi, rất am hiểu phạn văn. Đại sư sẽ giúp cho ngu tỷ muộI giảng giải về Giáng Long Kinh, do đó, từ giờ cho đến trưa ngày mai, chị em chúng tôi không thể nào lo nghĩ đến việc khác nữa, vì sợ bị tẩu hỏa nhập ma thì nguy. Hơn nữa, vị đạI sư nầy đã hoàn toàn bị mất võ công, nên cũng muốn dựa vào Giáng Long Kinh, hầu khôi phục lại tài nghệ trước kia.

Châu Nhân Ký nghe đến đây mới hiểu rõ mọi việc, bèn gật đầu nói:

- Chỉ sợ là hai anh em của tại hạ không đủ sức để chống chỏi lại với số đông, làm hỏng cả mọi việc mà thôi.

Trần Phù cười tự nhien nói:

- Ba đường kiếm Nhất Trụ Kinh Thiên, Thiên Phong cự Tiêu, và Tinh dỉ Thiên Động của anh, nếu sử dụng xuôi ngược, cũng như diễn biến theo phép âm dương, tập trung tinh thần tìm hiểu và phát triển thêm nữa thì chắc chắn không thể nào bị bại được.

Châu Nhân Ký nghe thế, không khỏi sững sờ, ngơ ngác. Trần Phù lại mỉm cười tự nhiên, rồi cùng người em gái là Trần Dung đỡ lấy vị lão tăng, cất gót sen thong thả bước đi thẳng vào cánh rừng phong rậm rạp.

Châu Nhân Ký nói thầm rằng:

- “Lạ thực, cô ấy tại sao lại biết được tên của ba đường kiếm nọ? Ơ , chắc chắn các cô ấy biết được nguyên nhân cái chết của ân sư ta”.

Kế đó, y lại sực nhớ câu nói của Trần Phù vừa rồI, đã vạch trần được những phần cao thâm tinh túy nhất của ba thế kiếm ấy, nên trầm ngâm nghĩ ngợi để tìm hiểu kỹ thêm về ba thế kiếm của mình đã biết.

Tấn Lân từ đầu đến cuối, vẫn im lặng như không có việc gì, nhưng thái độ tỏ ra rất thận trọng.

Gió đêm đã thổi lồng lộng cây rừng không ngớt reo xạc xào. Vầng trăng trên nền trời cao đã ngã xéo về phía tây, chứng tỏ đêm đã vào canh ba rồi.

Bỗng nhiên, từ phía chân trời xa có một tiếng hú rùng rợn vọng lại, khiến núi đồi gây thành tiếng hồi âm vang lên không dứt.

Châu Nhân Ký từ trong sự trầm ngâm bừng tỉnh trở lại, bất thần rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, khiến ánh thép chói ngời, đưa cao lên ngang ngực, trong khi đôi mắt của y sáng quắc, nhìn đăm đăm về hướng có tiếng hú vừa vọng đến.

Tấn Lân nói:

- Ông anh còn có đủ thì giờ để nghĩ ngơi tìm hiểu về phần sâu xa của kiếm thuật, vì bọn môn hạ phía Lệ Sơn đã đi về hướng Vân Lục Cung rồi!

Châu Nhân Ký ồ lên một tiếng, đưa mắt nhìn thấy Tấn Lân vẫn bình thản như thường, nên không khỏi thầm khâm phục, nghĩ rằng:

- “Tại sao đêm nay đứng trước việc nầy, ta lại tỏ ra rối lên như thế?” Tức thì, y liền tập trung tâm thần, bình thản tìm hiểu thêm về những phần tinh thâm của thế kiếm.

Độ chừng sau một khắc, thì từ chân trời lại có tiếng hú ghê rợn vọng đến bên tai.

Tức thì, hai người trông thấy có tám chín cái bóng đen nhỏ như hạt đậu, từ xa phi nhanh như bay đến Ái Vân Đình ...

Chương 37: Vu Oan Giá Họa

óng mặt trời đã lặn về Tây, gió đêm đã bắt đầu thổi mạnh.

Trên sông Tần Hoài du thuyền hơi như mắc cửi, tiếng sáo du dương cao vút tận mây xanh, ánh đèn chiếu ngời rực rỡ. Tại thượng du dòng sông, nơi bến Tế Môn bỗng xuất hiện Ngạc Phục Sanh, Bùi Thiên Tín và Du Triệu Khôi, đang thong thả đi bộ theo bờ sông.

Sắc mặt của Du Triệu Khôi đầy vẻ buồn bã, cất tiếng than dài rằng:

- Ôi, suốt hai hôm nay, già đã mỏi mệt mà vẫn không thu được kết quả gì. Rõ ràng là số người áo đỏ kia, đã bị hai việc xảy ra tại Phẩm Hương Viện và Thê Hà Sơn Trang, làm cho phải dè dặt, tạm thời ẩn khín tung tích. Già đây có ý muốn đưa hài cốt của đứa cháu bất hạnh trở về an táng tại quê nhà, hơn nữa, cũng nhân tiện sắp xếp hộ gia đình cho nó. Riêng việc tìm tung tích kẻ thù, thì phải chờ đợi một dịp may khác, vì người quân tử đối với việc báo thù, thì dù mười năm sau cũng chưa muộn. Về sự giúp đỡ của nhị vị mấy hôm nay, già đây suốt đời không khi nào quên ơn to ấy!

Bùi Thiên Tín tằng hắng một tiếng, nói:

- Trên đời không có việc chi là khó, chỉ e người không có chí mà thôi. Vậy, Du lão sư chớ nên nản lòng!

Du Triệu Khôi lắc đầu, cười đau đớn nói:

- Đêm hôm ấy tại ven Mạc Sầu Hồ, chúng ta đã xung đột với số người mặc áo đỏ kia, và đã được biết bọn họ người nào người ấy võ công hết sức cao cường, nếu không nhờ người che mặt ra tay cứu nguy, thì hôm nay bọn chúng ta, có lẽ đã trở thành một đống xương khô rồi. Hơn nữa, Châu Nhân Ký kiếm thuật vô cùng cao thâm, già đây từ thuở nhỏ đến giờ, thực chưa hề được trông thấy, thảo nào "Thiên Khu Cửu Thức"lại làm rung chuyển cả võ lâm….

Câu nói chưa dứt, thì Ngạc Phục Sanh bỗng cười nhạt nói:

- Châu Nhân Ký tuy võ công có trội hơn Ngạc mỗ một bậc, nhưng đường kiếm ấy của hắn tuyệt đối không phải là "Thiên Khu Cửu Thức"!

Đôi mày rậm của Bùi Thiên Tín bất giác nhướng cao lên.

Du Triệu Khôi sửng sốt một lúc, đôi mắt lộ sắc kinh ngạc nói:

- Ngạc lão sư làm thế nào dám quả quyết là kiếm học của Châu Nhân Ký đã thi thố, chẳng phải là “Thiên Khu Cửu Thức”vậy xin nói rõ cho tôi được biết.

Ngạc Phục Sanh biết mình đã nói lỡ lời, nên đôi mày không khỏi cau lại, ấp úng đáp rằng:

- Cái đó…cái đó…!

Y cứ lập đi lập lại hai tiếng “cái đó”mãi, mà vẫn không thể tìm được một lý do giải thích cho thỏa đáng. Bởi thế, y không khỏi đỏ mặt tía tai!

Nhưng Bùi Thiên Tín dù sao cũng là người cảnh giác và gian ngoan hơn Ngạc Phục Sanh, nên liền tằng hắng, rồi nói:

- Cái đó nếu nói ra thì chẳng có chi là lạ cả. Vì “Thiên Khu Cửu Thức”có một uy lực vô song, trái lại, đêm hôm ấy khi Châu Nhân Ký và Ngạc hiền đệ đánh nhau tại Phẩm Hương Viện, thì thế kiếm của đối phương, đã bị một người bí mật bên ngoài cửa sổ, dùng một luồng nội gia kình lực,xô bạt hắn lưỡi kiếm đi, như vậy, nết quả đúng là “Thiên Khu Cửu Thức”thì dễ chi ai có thể xô bạt đi được?

Du Triệu Khôi gật đầu, nói:

- Nói thì nói thế, nhưng người bí mật ở bên ngoài cửa sổ đã nói thẳng là thế kiếm của Châu Nhân Ký, chính là một thế kiếm còn nhiều thiếu sót trong “Thiên Khu Cửu Thức”. Qua sự thật đó, đã chứng minh thế kiếm của Châu Nhân Ký sử dụng, không phải hoàn toàn đúng là Thiên Khu Cửu Thức”như lời nhị vị quả quyết!

Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh nghe thế không khỏi cứng miệng.

Du Triệu Khôi lại nói:

- Xem ra nhị vị là người đã am hiểu “Thiên Khu Cửu Thức”rồi, nếu thế nhị vị hắn là….

Sắc mặt của Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh bỗng biến thành xanh như màu chàm.

Du Triệu Khôi lén đưa mắt nhìn qua thần sắc của hai người nên đã đoán biết được một vài điểm, vội vàng cất tiếng than dài rồi nói:

- Việc ấy khong can chi đến ta, thì mặt tình cho ai làm chi thì làm.

Thế sự khác nào mây bay, có lúc nào mà nền trời lại hết mây đâu, áng mây nầy qua thì áng mây khác lại đến. Cũng như việc trong giới giang hồ, đâu đâu cũng đầy dẫy những sự nguy hiểm, khó lường. Bởi thế, già đây quyết định tạm trở về vùng Quảng Đông trước đã!

Bùi Thiên Tín nói:

- Du lão sư nói như vậy, là không tính đến việc phục thù cho người chủ nhỏ của mình hay sao?

Du Triệu Khôi cười đau đớn, nói:

- Hiện nay muốn tìm dấu vết kẻ thù, thực có khác nào mò kim đáy bể. Phương chi, già đây đất lạ quê người, tài nghệ lại hèn kém vậy thử hỏi, chỉ một cây thì làm sao dựng nên non cho được? Đấy là chưa nói đến trong việc xử thế, mình phải tự biết lấy mình trước, việc phục thù nào có thể tiến hành cẩu thả được. Hơn nữa, nhị vị dường như có một việc riêng kín đáo chi,vậy đâu thể vì việc nhỏ mọn của già mà làm hỗng việc to được?

Bùi Thiên Tín và ngạc Phục Sanh đưa mắt nhìn nhau một lượt, như muốn nói chi rồi lại thôi.

Trong lúc đó, bỗng trông thấy có một số người từ xa chạy bay lại về phía họ. Người cầm đầu số đông ấy chính là Trầm Ứng Thái, trang chủ Thê Hà Sơn Trang. Ánh trăng thanh soi sáng trên gương mặt của lão ta, nên trông thấy rõ diện mục của lão ta lạnh lùng như băng giá và xanh ngắt như màu chàm, đôi mắt tràn đầy ánh sáng căm tức!

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Quả đúng như lời tục thường bảo, là bất cứ ở đâu cũng có thể gặp được cố nhân. Nầy, Trầm Trang Chủ, chúng ta hôm nay lại được gặp mặt tại nơi nầy!

Trầm Ứng Thái dừng chân đứng lại, lộ vẻ sửng sốt, nói:

- Ngạc hiền đệ, thực chẳng ngờ tình bạn mấy mươi năm qua giữa chúng ta, lại bị hủy đi trong chốc lát, thực là đáng tiếc vô cùng. Giờ đây,Trầm mỗ đang bận việc gấp, nếu chẳng thể đứng lại giãi bày cặn kẽ, vậy chờ ngày sau, Trầm mỗ sẽ tìm gặp hiền đệ để chịu lỗi đó!

Nói dứt dời, lão ta bèn cùng số thủ hạ nhún người nhảy thẳng lên không, lướt qua đầu ba người chạy bay đi mất!

Ngạc Phục Sanh không khỏi biến hẳn sắc mặt, quát rằng:

- Chúng ta hãy đuổi theo!

Tức thì y quay phắt người lại, nhanh nhẹn lao mình đuổi theo như một làn điện xẹt!

Bùi Thiên Tín thấy thế cũng nhanh nhẹn chạy sát theo bên người của Ngạc Phụng Sanh. Riêng Du Triệu Khôi đứng do dự trong trong giây lát, rồi cũng lại lao mình chạy theo hai người họ!

Oo Tại ven Huyền Võ Hồ ánh trăng lờ mờ, trên bờ đê có mấy mươi bóng người đứng lù lù như

những bóng ma quái.

Bỗng có một người trong bọn lớn tiếng nói rằng:

- Trầm Trang chủ đã đến kia!

Tức thì, từ phía xa cửa bờ đê, có bóng Trầm Ứng Thái dẫn mấy mươi người chạy tói như bay. Khi lão ta dừng chân đứng lại, liền lên tiếng hỏi rằng:

- Lão phu từ trước đến nay thực chưa hề gặp phải một việc chỉ gay go đến mức nầy. Nếu quả đúng là do hắn gây ra, thì lão phu thề sẽ không tha chết cho hắn!

- Suốt hai ngày đêm nay, lúc nào Trang chủ cũng đi đứng hối hả, chẳng rõ đã vì một việc trọng đại chi, vậy có thể cho thuộc hạ đựoc biết hay không?

Trầm Ứng Thái lắc đầu nói:

- Thời cơ chưa đến, không thể tiết lộ. Ôi tâm huyết suốt mười mấy năm qua của lão phu, đành chịu sụp đổ trong phút chốc, vậy thử hỏi không làm cho lão phu nghiến răng căm hận sao được?

Bỗng ngay lúc ấy, có một tiếng kêu kinh hoàng rằng:

- Thưa Trang chủ, dường như ở phía Thê hà Sơn bị hỏa hoạn!

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh hãi quay mặt nhìn về hướng lên cao, và chỉ trong chớp mắt là đã cháy đỏ rực một góc trời, khói đen bay lên mịt mù, che kín cả ánh trăng đêm!

Bỗng lại có tiếng người kinh hoảng kêu lên rằng:

- Không xong, ngọn lửa ấy dường như đã phát lên tại bản trang, vậy chi bằng chúng ta hãy mau chạy trở về, xem đã xảy ra việc chi rồi!

Trầm Ứng Thái lắc đầu cười nhạt, nói:

- Chúng ta trở về đến nơi ấy, thì trang trại đã thành một đống tro tàn… Bỗng đâu, có một giọng cười lạnh lùng, từ khóm liễu rậm rạp vọng đến rằng:

- Xem ra ngươi cũng là người sáng suốt đấy!

Đôi mắt của Trầm Ứng Thái bỗng chiếu sáng ngời ánh sáng, quát to rằng:

- Ai thế?

Tiếng quát chưa dứt, thì bỗng hai bên bờ đê tràn ra mấy mươi người. Đôi mắt của Trầm Ứng Thái

rất lanh lợi, nên liếc nhìn qua là đã biết ngay kẻ cầm đầu chính là Cầu Long bồng Hoa Tường Xuân, cao thủ của phái Hoa Sơn, nên bất giác gần giọng quát to rằng:

- Nổi lửa đốt tệ trang, chắc là anh em phái Hoa Sơn dưới sự điều khiển của Hoa bằng hữu chứ còn chi nữa?

Hoa Tường Xuân lạnh lùng nói:

- Đúng thế!

Trầm Ứng Thái gằn giọng nói:

- Giữa Trầm mỗ và Hoa bằng hữu, chẳng có mối thù chi sâu sa, thế tại sao lại hành động quá ác độc như vậy?

Hoa Tường Xuân cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

- Trang chủ trách tôi ác thì được, những nếu nói tôi độc thì chưa hẳn là đúng. Song, Trang chủ chớ vội trách người, vì tại Phẩm Hương Viện giữa trước mặt anh em, trang chủ đã bằng lòng chấp nhận lời nói của tôi, thế mà trang chủ hứa đó rồi lại bỏ đó, tự ý thả cho Châu Nhân Ký rời đi!

Trầm Ứng thái không khỏi cứng họng, chẳng làm sao tìm được câu trả lời.

Bỗng từ phía sau lưng của Trầm Ứng Thái, chui ra một gã đàn ông to lớn mặc áo đen, cất tiếng cười nhạt nói:

- Hoa bằng hữu, vậy đêm nay ông có ý định gì?

Hoa Tường Xuân cất tiếng to cười ha hả nói:

- Quí trang chủ đã chính miệng hứa với tại hạ, là tạm thời trao Châu nhân Ký cho quí trang chủ, và trước khi tìm hiểu rõ được mọi việc xảy ra ở Phẩm Hương Viện, thì không thể thả Châu Nhân Ký đi khỏi trang trại, bằng trái lại, thì tìm đến hỏi thẳng nơi ông ấy. Bởi thế, đêm nay Hoa mỗ định đến hỏi quí trang chủ, để bắt Châu Nhân Ký. Vậy, tôn giả lại hỏi thế, chẳng hoá ra thừa lắm hay sao?

Gã đàn ông áo đen ấy cười nhạt nói:

- Hoa bằng hữu, như vậy là ông đã sai rồi. Tệ trang chủ trong đêm ấy chẳng qua là tìm cách giải nguy khéo cho bằng hữu đấy mà thôi, vì nếu tệ trang chủ không nói như vậy để chấm dứt cuộc xô xát đi, thì sinh mạng của Hoa bằng hữu, có thể thoát khỏi lưỡi kiếm cay nghiệt của Châu Nhân Ký hay không, thì thực là một việc đáng ngờ lắm. Ha ha, rõ là chó sủa vua Nghiêu, gặp người tốt bụng mà không biết!

Hoa Tường Xuân không khỏi hết sức giận dữ, vung tay rút cây Câu Long Bồng xuống, quát to rằng:

- Khá khen cho tên thất phu lẽo mép, Hoa mỗ không cần phảI đấu khẩu với ngươi vô ích, trong đêm nay, nếu chịu trao Châu Nhân Ký ra thì thôi, bằng không thì tại ven Huyền Ngũ Hồ, là mồ chôn của bọn các ngươi đó!

Gã đàn ông áo đen cườI ha hả như cuồng dại, nói:

- Lý Chính Hạc tôi đây, đang có ý muốn lĩnh giáo mấy thế tuyệt nghệ của Hoa bằng hữu!

Tức thì, sau một tiếng loảng xoảng ngân dài, đã thấy y siết chặt trong tay một đôi Nhật Nguyệt Song Hoàn. Y vung lên một lượt, ánh sáng chiếu ngời rực rỡ!

Trầm Ứng Thái trong lòng hết sức buồn lo. Lão ta không phải lo sợ đối với việc kết thành mối oán thù, cùng phái Hoa Sơn, mà chính lão đang lo lắng đối với một việc khác. Do đó, trước việc Lý Chính Hao va Hoa Tường Xuân gây sự đánh nhau, lão ta vẫn không xem vào đâu cả, mà vẫn mải miết cúi gầm đầu trầm ngâm nghĩ ngợi.

Trong khi ấy, bóng song hoàn của Lý Chính Hạo chập chờn khắp cả không gian, cũng như ngọn Cầu Long Bồng của Hoa Tường Xuân không ngớt rít vèo vèo ghê rợn, hai người đánh nhau quyết liệt, nhưng vẫn chưa phân được thắng bại.

Bỗng đâu, từ phía xa giữa đêm khuya, có một tiếng hú dài bén nhọn, làm cho cả hai đối thủ đều không khỏi giật mình. Họ cũng đưa mắt nhìn về hướng của tiếng hú, thì trông thấy có hai bóng người đang phi thân lướt tới như gió hốt. Khi cả người ấy cùng buông người rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất, thì ai nấy mới thấy rõ đấy là Bắc Quốc Song Ma.

Kỳ Hồng Phi phất mạnh tay áo, gây nên một luồng kình phong ồ ạt cuốn tới, xô hất cả Hoa Tường Xuân và Lý Chánh Hạo bay ra xa ngoài mấy trượng. Túc thì, đầu của lý Chính Hạo liền bị va chạm thẳng vào một miếng đá nhọn nhỏ ra trên cạnh bờ đê, khiến sọ bị vỡ, máu tươi và mỡ óc bay ra tung tóe, chỉ kịp gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn ra chết tốt!

Bắc Quốc Song Ma chẳng hề đưa mắt nhìn tới nạn nhân, mà trái lại, cùng đưa bốn tia mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào Trầm Ứng Thái.

Kỳ Hồng Phi liền gằn giọng quát rằng:

- Châu Nhân Ký đâu rồi?

Trầm Ứng Thái than thầm một tiếng, nói:

- Hắn đã lên đường đi đến Hành Sơn, nếu không có chi trở ngại, thì có lẽ đã vào đến Động Đình rồi!

Trong khi đó, lão ta thầm nghĩ trong bụng rằng:

“Đêm hôm ấy Châu Nhân Ký bảo Song Ma bị thương rất nặng, nếu không nghĩ yên để vận dụng nội công chữa trị trong vòng mấy tháng, thì không thể nào bình phục được. Vậy, lời nói ấy có lẽ không đúng hẳn. Xem ra Song Ma không dễ chi đối phó được.” Kỳ Hồng Phi lại gằn giọng nói:

- Lời nói của ngươi có đúng sự thực không?

Trầm Ứng Thái nghiêm nghị nói:

- Trầm mỗ từ trước đến nay, không hề nói sai bao giờ!

Song Ma đưa mắt nhìn nhau một lượt. Kỳ Hồng phi nói:

- Nếu ngươi phỉnh gạt lão phu, thì tính mạng của ngươi khó bảo toàn được!

Nói dứt lời, cả hai lão ta lại nhanh nhẹn bỏ chạy đi mất.

Hoa Tường Xuân bị luồng kình phong của Kỳ Hồng Phi giũ tay áo quét ra, hất bắn đi xa ngoài một trượng, nhưng may ông ta cảnh giác trước, nên đã nương vào thế ấy nhảy luôn đi. Tuy vậy, trong người ông ta máu huyết cũng trở thành cuồng loạn, phải trải qua một lúc vận dụng chân lực điều hòa hơi thở, mới bình phục trở lại được. Ông ta nghe Trần Ứng Thái nói rõ hành tung của Châu Nhân Ký và thấy Song Ma đã bỏ đi, nên bèn cười nhạt, nói:

- Rõ là phường hiếp kẻ lành sợ kẻ dữ, nếu lời nói của ngươi có đúng sự thực,thì phái Hoa Sơn vẫn không tha mạng cho ngươi đâu!

Nói dứt lời, ông ta đưa tay khoát qua một lượt, tức thì các nhân vật của phái Hoa Sơn đều ùn ùn bỏ chạy đi như bay, chỉ trong chớp mắt là chẳng còn trông thấy hình bóng đâu nữa.

Ngay lúc đó chỉ còn thấy có một lão già mặt áo nâu, tuổi trên dưới ngũ tuần, đưa mắt chăm chú nhìn vào Trầm Ứng Thái, hỏi rằng:

- Trầm Trang chủ tựa hồ có một tâm sự chi nặng nề, vậy tại sao không chịu nói ra để anh em chúng tôi chia sớt nỗi lo buồn với Trang Chủ?

Trầm Ứng Thái than rằng:

- Già đây sở dĩ đến định cư tại sườn núi Thê Hà, hoàn toàn không phải vì chán ghét cuộc sống giang hồ, mà chính vì muốn tìm hiểu một môn kỳ học trong võ lâm. Nhưng chẳng ngờ trong khi già

sắp được thành công, thì bỗng có người lanh chân hơn, bước đến trước cướp đoạt.

Vậy thử hỏi già không nghiến răng căm hận sao được? Ngay đêm nay, không hiểu tại sao Song Ma và môn hạ phái Hoa Sơn, lại đến diệu võ dương oai trước mặt già đây nữa?

Lời nói của lão ta vì không rõ ràng, chẳng có đầu có đuôi, nên khiến mọi người chung quanh mù mờ không hiểu ra sao cả.

Lão già áo nâu ngơ ngác, không lãnh hội được lời nói của Trầm Ứng Thái, bèn hỏi tiếp rằng:

- Môn tuyệt học của võ lâm ấy, cất giấu tạI nơi nào? Nếu so sánh vớI Giáng Long Kinh, thì nó ra sao?

Trầm Ứng Thái nói:

- Nếu nghiên cứu và rèn luyện thành công, thì có thể tung hoành trong khắp thiên hạ, không ai có thể đối địch được nữa. Riêng pho Giáng Long Kinh, thì làm thế nào có thể so sánh với nó được, mà ngay đến như Thiên Khu Cửu Thức, cũng không thể đói kháng với nó. Môn võ lâm tuyệt học đó, được cất giấu tại Thiên Phật Nham.

Lão già áo nâu lấy làm lạ, nói:

- Vậy trang chủ có biết ai đã lấy mất đi chăng? Xem thái độ của trang chủ, thì dường như trang chủ có điều kiêng dè, vậy chắc người ấy là Châu Nhân Ký?

Trầm Ứng Thái như sực nhớ lại điều gì, nói thầm rằng:

“Tại sao ta lại không kịp nghĩ đến hắn?” BởI thế, lão ta vội vàng nói:

- Đúng thế! Suýt nữa già đây đã nghĩ sai rồi. Vậy xin phiền hiền đệ dẫn một số anh em đi trước đến vùng Tương Giang gấp, già còn có chút việc cần phải giàn xếp, rồi sẽ đi theo sau!

Lão già áo nâu nói:

- Tại hạ xin tuân mệnh!

Nói dứt lời, lão ta dẫn một số đông thủ hạ nhanh nhẹn rời đi.

Trầm Ứng Thái sau khi chụp lấy xác chết của Lý Chính Hạo, ném thẳng vào giữa mặt hồ, bèn nhún người nhải vọt lên không, nhắm một phía xa lướt tới, rồi tiếp tục chạy thẳng về phía thành Kim Lăng nhanh như một cơn gió hốt.

Hình bóng của Trầm Ứng thái lướt đi chưa khuất thì trên một cây liễu to, nhanh nhẹn bay xẹt

xuống như một con chim hai bóng người.

Đấy chính là Ngạc Phục Sanh va Bùi Thiên Tín.

Bùi Thiên Tín nói:

- Ngu huynh từ trước đến nay chưa hề nghe nói đến một môn võ học nào mà lại cao hơn cả Thiên Khu Cửu Thức và Giáng Long Kinh, vậy lời nói của Trầm Ứng Thái có thể là quá đáng chăng?

Ngạc phục Sanh lắc đầu nói:

- Đối với Trầm Ứng Thái, tiểu đệ hiểu biết rất sâu. Lão ta từ trước đến nay cái chi cũng nói thành thực, không khi nào lại hành động cẩu thả. Vậy, lờI nói của lão ta chưa hẳn là không có nguyên nhân đâu.

Chúng ta hãy âm thầm theo dõi lão ta, tất có thể tìm hiểu ra được sự thực… Vừa nói đến đây, thì bỗng y "úy"lên một tiếng kinh ngạc, nói tiếp rằng:

- Còn Du Lão Sư đâu?

Bùi Thiên Tín nghe qua không khỏi ngơ ngác, đưa mắt nhìn qua bốn phía, rồi nói:

- Du lão sư đã chán nản, thực cũng tội nghiệp. Suốt mấy hôm nay ngu huynh có để ý, thấy ông ấy vì cái chết của người cháu trẻ, nên trong lòng lúc nào cũng buồn bã nặng nề, không thấy tươi cười bao giờ. Nếu anh em ta đặt mình vào hoàn cảnh của ông ấy, thì cũng không thể nào khác hơn được. Ông ấy sở dĩ rút lui êm mà không giã từ, chính là sợ anh em chúng ta cố lưu ông ấy lại.

Ngạc Phục Sanh vội vàng nói:

- Nếu thế, thì chúng ta hãy mau bám sát theo Trầm Ứng Thái vậy.

Nói đoạn cả hai nhanh nhẹn lướt tới như bay!

Nhắc lại Tiêu Tông Kiệt, đang ẩn kín tại một gian nhà đá chìm sâu dưới đáy hồ, suốt ngày không hề nghỉ ngơi, lo việc dịch ra thành Hán văn pho tuyệt học "Di Hoa Tiếp Mộc", rồi lại cố sắp xếp thành ra chương thứ.

Trong công việc làm ấy, thực rối râm phức tạp, khiến chàng có cảm giác như một cuộn tơ vò trăm mối, không biết phải phăng từ mối nào trước tiên. Chàng khắc khổ suy nghĩ suốt hai đêm một ngày, đầu óc mệt nhoài,nhưng vẫn chưa hề tìm ra được một manh mối nào cả.

Chàng có tánh cứng cỏi, nên đứng trước sự khó khăn nầy, trong lòng vô cùng cuống quít, không thể nào giữ sự bình tỉnh cho được. Do đó, chàng không khỏi cảm thấy đầu óc xây xẩm choáng váng,

ụa lên một tiếng to rồi hộc ra một búng máu tươi, té ngã ngửa ra đất.

Xảo Yến bước vào trông thấy thế, thì không khỏi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng, mặt ngọc tái nhợt, tứ chi lạnh buốt đưa mắt nhìn Tiêu Tông Kiệt mà tay chân luống cuống không biết phải hành động như thế nào.

Ngay lúc ấy, từ ngoài gian phòng bỗng thấp thoáng có bóng người rồi liền đó có một cô gái xinh đẹp tuyệt trầm thong thả bước vào phòng.

Cô gái xinh đẹp ấy vừa nhìn qua tình trạng của Tiêu Tông Kiệt, thì cất tiếng than rằng:

Kỳ đệ, tại sao em lại quá khổ sở như thế?

Vừa nói, nàng vừa thò cánh tay ngọc ra đỡ Tiêu Tông Kiệt lên, rồi đưa chưởng phải đè mạnh vào mạng môn huyệt tại phía sau lưng của chàng, đồng thời, đưa đôi mắt trong ngần nhìn thẳng vào Xảo Yến nói:

- Cô có phải là Xảo Yến muội muội đấy không?

Xảo Yến trông thấy người đẹp lạ mặt nầy bước vào thì lại càng thêm kinh hải, quả tim suýt nửa nhảy tung ra khỏi lồng ngực. Nhưng, khi nghe được câu hỏi của nàng, thì Xảo Yến đã giữ lại được sự bình tỉnh cất giọng run nói:

- Tỷ tỷ, chị là ai thế?

Cô gái xinh đẹp nầy nhếch môi cười tự nhiên nói:

- Muội muội chưa hề nghe kỳ đệ nói về tôi bao giờ hay sao? Tôi là Tô Chỉ Quỳnh đây!

Đôi mắt Xảo Yến bỗng tràn đầy sắc vui mừng nói:

- Chị đây là Tô tỷ tỷ sao? Những ngày qua, lúc nào anh ấy cũng nhắc đến chị, khiến tiểu muội có lòng trông đợi được gặp tỷ tỷ một lần cho biết, nhưng vẫn chưa được mãn nguyện. Anh ấy chẳng sao chứ?

Tô Chỉ Quỳnh lắc đầu cười nói:

- Chẳng sao cả, anh ấy vì quá lao tâm nên mới xảy ra như vầy mà thôi.

Nàng vừa nói đến đây, thì Tiêu Tông Kiệt cũng từ từ tỉnh lại, Tô Chỉ Quỳnh nhanh nhẹn cho chàng uống vào một viên thuốc, nên chẳng mấy chốc sau, thì Tiêu Tông Kiệt đã mở to đôi mắt. Chàng nhìn thấy Tô Chỉ Quỳnh, thì hết sức vui mừng nói:

- Quỳnh tỷ đến thực là phải lúc, tiểu đệ đã hoàn toàn chịu thua, vậy xin tỷ tỷ chỉ giáo cho về việc nầy.

Tô Chỉ Quỳnh cười nói:

- Mọi việc trong đời thường là dục tốc bất đạt. Đệ đệ đã quá nóng lòng muốn đi đến sự thành công mau chóng, nên đưa đến sự rối rắm trong tâm não, khiến tâm trí của đệ đệ không thể tập trung được. Nên biết là nếu ta sai chạy một li, tất sẽ lệch đi một dặm đó.

Tiêu Tông Kiệt, cũng tức là Đào Gia Kỳ, nghe qua liền mỉm cười nói:

- Nghe một buổi nói chuyện của tỷ tỷ, còn bổ ích hơn đọc sách mười năm. Giờ đây, sự bế tắc trong lòng của đệ đã được tỷ tỷ khai thống vậy tiểu đệ xin lĩnh giáo những ý kiến sáng suốt đó.

Tô Chỉ Quỳnh mỉm cười, nhưng bỗng lại lộ sắc nghiêm nghị nói:

Trong dịp nầy, tôi có mang một phong thơ của Vân tỷ đến cho đệ đệ, vậy đệ đệ nên xem qua đã.

Vừa nói, nàng bèn trao ra một phong thơ đến tận tay Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ xé ra coi tỉ mỉ một lượt, nói:

- Ý kiến của tiểu đệ không khác hơn Vân tỷ bao nhiêu, nhưng riêng việc cử hành lễ thành lập môn phái, thì phải đợi đến lúc tiểu đệ hiểu và rèn luyện môn tuyệt học nầy xong, trở về gặp nhau rồi hãy tính. Riêng việc thanh trừ các phần tử bất lương trong môn phái, thì tốt nhất là nên mượn tay kẻ khác, kẻo lại gây ra một sự chia rẻ trong nội bộ,thì sẽ đưa đến một kết quả không hay.

- Đôi mày liễu của Tô Chỉ Quỳnh, nhướng cao lên một lượt, cười nói:

Đệ đệ nghĩ chu đáo lắm, làm như thế thì không khi nào bi thất bại.

Nàng dừng câu nói lại trong giây lát, rồi lại tiếp rằng:

- Trong mấy tháng gần đây, bọn yêu tà trong võ lâm, cũng như các cao thủ trong phe hắcđạo, ùn ùn kéo nhau đến Giang Nam. Nghe đâu pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu Kiếm từ trong tay Lệ Sơn Lão Yêu, lại bị cướp mất đi và dường như hiện giờ được mang đến vùng Giang Nam. Hơn nữa, gần đây lại có một gã tên Châu Nhân Ký xuất hiện, sữ dụng được những đường kiếm học trong Thiên Khu Cửu Thức!

Việc ấy chắc đệ đã biết rồi?

Đào Gia Kỳ gật đầu nói:

- Tất cả những việc đó, tiểu đệ cũng đã nghe phong thanh. Riêng về Châu Nhân Ký, thì tiểu đệ đã có dị chính mắt trông thấy. Kiếm học của Châu Nhân Ký tuy siêu tuyệt khó lường, nhưng đấy có phải là Thiên Khu Cửu Thức hay không, vẫn chưa có thể xác nhận được, nên không thể đoán liều lĩnh. Tiểu đệ đã có phái người theo dõi hắn ta rồi.

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Nhưng trong giới giang hồ bỗng lại đặt điều đồn ầm lên bảo là việc Phi Phụng Bang bất thần rút vào bóng tối, hoàn toàn có liên quan đến việc đó. Ngay đến Châu Nhân Ký, họ cũng bảo là cao thủ trong Phi Phụng Bang. Nếu cứ để mặc cho nguồn dư luận ấy được loan truyền rộng ra, thì sau nầy bất lợi cho mọi việc làm của Phi Phụng Bang.

Đào Gia Kỳ có vẻ trầm ngâm, nói:

- Đối với việc ấy, tiểu đệ đã sắp đặt việc đối phó rồi. Nếu sự phán đoán của tiểu đệ khống sai, thì nửa tháng sau tất mọi sự thực sẽ được phơi bày ra trước ánh sáng.

Bỗng ngay lúc ấy, sắc mặt của Đào Gia Kỳ như có vẻ sửng sốt, đôi mắt chiếu sáng ngời ánh sáng, nhìn thẳng ra ngoài gian phòng, gằn giọng quát to rằng?

- Ai đã lẻn vào địa huyệt như thế?

Từ bên ngoài gian phòng, liền có tiếng người đáp lại rằng:

- Chính già là Ngu Lý đây!

Đào Gia Kỳ buột miệng “ồ”lên một tiếng nói:

- Xin mời Ngu đại hiệp bước vào.

Bên ngoài cánh cửa, liền lách mình bước vào một người và người ấy không ai khác hơn là Du Triệu Khôi!

Du Triệu Khôi nói:

- Trầm Ứng Thái đã có lòng nghĩ thiếu hiệp là người đã hủy đi môn tuyệt học được ghi chép trên Thiên Phật Nham. Trong chốc lát đây, hắn có thể tìm đến. Cáo cứ theo sự nhận xét của già, thì Trầm Ứng Thái chính là nha trảo của Lệ Sơn Lão yêu, hay ít nhứt cũng là kẻ cấu kết với Lão Yêu ấy… Ngưng lại trong giây lát, Du Triệu Khôi lại nói tiếp rằng:

- Còn bọn Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh, chính là vây cánh của lão tặc Đào Như Hải, họ lúc nào cũng bám sát theo Trầm Ứng Thái cả.

Đôi mày lưỡi kiếm của Đào Gia Kỳ bỗng được nhướng cao, nói:

- Ngu đại hiệp nên tạm thời lưu trú tại đây, chớ để lộ mặt, Trầm Ứng Thái tuyệt đối không nên để cho hắn được sống còn, vậy xin phiền Quỳnh tỷ tỷ hành động giúp cho, tìm cách vu oan giá họa, khiến cho giữa Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh có lòng nghi kỵ lẫn nhau trong vấn đề nầy!

Tô Chỉ Quỳnh tươi cười, rồi nhẹ nhàng bước ra khỏi gian phòng.

Ánh trăng sáng như gương, bầu trời trong veo không một áng mây, trên những khóm hoa bụi cỏ, ánh sáng lóng lánh chẳng khác nào như nước đọng trên cành lá. Những luồng gió nhẹ nhàng lùa qua mát rượi.

Trên sông Tần Hoài, tiếng đàn tiếng sáo du dương, nghe thực vui tai.

Bỗng đâu, có một bóng người to lớn lao mình nhảy qua vách tường, rồi nhẹ nhàng buông chân rơi trên mặt đất, đôi mắt sáng ngời như điện, từ từ quét qua khắp bốn bên.

Ngay lúc ấy, từ trong bóng tối bất thần có một tiếng quát to rằng:

- Lũ chuột to gan kia! Giữa đêm khuya mà dám lẽ vào nhà riêng của người ta, vậy nếu không phải là kẻ gian, thì cũng là phường trộm đạo, sao không bó tay chịu trói cho rồi?

Tiếng quát vừa dứt, thì có một bóng người nhanh nhẹn tràn ra, tay siết chặt thanh trường kiếm, đôi mắt sáng ngời và lạnh lùng như băng giá.

Bóng người to lớn kia, bỗng to tiếng nói:

- Già đây là Trầm ỨngThái, có việc gấp cần gặp mặt Tiêu Công Tử, nên mới mạo muội vượt tường vào nhà, vậy xin phiền các hạ vào bẩm lại một tiếng cho.

- Chủ nhân của tôi đã đưa phu nhân đi chơi vùng Thái Hồ, độ chừng một tháng nữa mới trở về, vậy xin Trầm Trang chủ chờ đợi đến chừng ấy sẽ trở lại.

Trầm Ứng Thái không khỏi biến hắn sắc mặt, cất giọng sâu hiểm cười nói:

- Lời nói ấy của các hạ, thực ra nào có gạt được ai? Nếu Tiêu công tử không chịu bước ra gặp mặt già, thì chớ trách già đây là kẻ ác độc nhé!

Bóng người nọ liền gằn giọng nói rằng:

- Trầm Trang chủ, tôi nể mặt ông là một nhân vật có tiếng tăm trong giới giang hồ trước đây, nên mới dùng lời phải quấy giãi bày với nhau trước khi phải dùng đến võ lực. Nhưng nếu hôm nay ai vì chủ nấy, khiến ông không thể bỏ đi, thì cũng chớ trách tôi đây thất lễ với ông đó!

Trầm Ứng Thái nghe qua, không khỏi giật nẩy mình, đưa đôi mắt âm thầm nhận xét bóng người trước mặt.

Lão ta trông thấy người ấy có vẻ rất oai vệ, tuổi trên dưới tứ tuần, bên cạnh trái chiếc mũi có một nốt ruồi to, đôi mắt sáng ngời lạnh buốt!

Trầm Ứng Thái bèn xoay qua đôi tròng mắt, nói:

- Ông bạn, ông bảo là ai vì chủ nấy nghĩa là sao?

Người đàn ông ấy liền cất tiếng cười lạnh lùng, nói:

- Trầm trang chủ, ông đã biết rõ rồi,vậy xin chớ nên giả vờ làm gì nữa! Tôi đây xin nói thật, là chủ nhân của tôi tuy không am hiểu võ công, nhưng có tánh thích giao du với các tay hào kiệt trong võ lâm.

Tuy nhiên, chủ nhân của tôi tuy không lúc nào muốn nhúng tay vào chuyện thị phi của giớI giang hồ. Trước đây mấy hôm, khi chủ nhân của tôi từ quí trang trở về, liền được Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh đến nói cho biết, trang chủ chính là thủ hạ của Lệ Sơn Lão Yêu,nên trong vòng một tháng trở lại đây, tất sẽ gây ra nhiều biến cố trọng đại. Do đó, chủ nhân của tôi sợ việc xảy ra tại Phẩm Hương Viện sẽ liên lụy tới người nên mới dẫn phu nhân lánh mặt đến vùng Thái Hồ. Tôi đã nói rõ ràng như thế, nếu trang chủ không chịu rút lui, thì tôi bắt buộc phải sử dụng đến võ lực vậy!

Trầm Ứng Thái nghe nói đến Ngạc Phục Sanh đã tìm hiểu được lai lịch của mình, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, quát to rằng:

- Lời nói ấy của ông bạn có đúng sự thực hay không?

Người đàn ông đứng tuổi cười to, nói:

- Tại hạ trước đây cũng là người có tên tuổi trong giới giang hồ, nên chẳng cần phải đặt điều nói ngoa trước mặt tôn giả làm gì. Đêm hôm nay, trong khi tôn giả đến đây, Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh cũng đã âm thầm bám sát tôn giả, nhưng hiện giờ bọn hắn đã bị viên võ sư giữ nhà của chủ nhân tôi chận lấy rồi, bởi thế, nếu tôn giả bỏ đi ngay thì vẫn còn đủ thì giờ để thoát khỏi sự thanh toán của họ!

Trầm Ứng Thái nghe qua, bèn lên tiếng nói:

- Tôi xin đa tạ sự chỉ giáo của các hạ!

Nói đoạn, lão ta liền vòng tay thi lễ, rồi nhanh nhẹn lướt thẳng ra ngoài ròng tương, bỏ đi mất hút!

Trong khi lão ta chưa đi đến bến đò Đào Diệp, thì đã trông thấy dưới ánh trăng xanh vằng vặc, mười mấy bóng người đang vọt lên rơi xuống vung kiếm chiếu ngời, ác chiến với nhau. Nhờ ánh trăng sáng, nên lão ta đã trông thấy rõ đấy là Ngạc Phục Sanh và Bùi Thiên Tín đang bị tám chín người bao vây tấn công dữ dội.

Tám chín người ấy nhanh nhẹn va nhẹ nhàng, không ngớt tràn đến tất công hai đối phương, nhưng hễ sáp gần đến nhau, thì họ lại thối lui tức khắc, khiến cho Bùi Thiên Tín và Ngạc Phục Sanh tức giận gầm hết ầm ĩ.

Tiếng gầm thét của hai người vang dội cả núi đồi, khiến ai nghe đến cũng phải kinh khiếp.

Trầm Ứng Thái lại càng nhanh nhẹn lướt về phía trước, nhưng trong khi lão ta còn cách nơi xảy ra cuộc ác chiến độ chừng hai ba mươi trượng nữa bỗng nghe có một tiếng hú dài nổi lên, tức thì, tám chín bóng người kia, liền bỏ chạy tứ tán mất hút cả.

Ngạc Phục Sanh cất giọng ghê rợn mắng rằng:

Lũ chuột bất lương nầy, nếu về sau ta gặp được, thì không khi nào tha chết cho chúng bây!

Bùi Thiên Tín nói:

- Xem qua tình trạng nầy, có điều thực đáng nghi. Hành động của chúng rõ ràng có ý cản bước tiến của chúng ta, vậy có thể bọn chúng chính là thủ hạ của Trầm Ứng Thái!

Ngạc Phục Sanh nói:

- Ý kiến của anh hữu ý lắm!

Ngay lúc đó, bỗng có một giọng sâu hiểm bay theo chiều gió vọng đến rằng:

- Nhị vị âm thầm theo dõi Trầm mỗ là có dụng ý gì?

Ngạc Phục Sanh cười nhạt nói:

- Hành động của mình nếu không muốn để cho ai biết, thì chỉ có cách là phải từ bỏ hành động ấy mà thôi….

Câu nói chưa dứt, thì Trầm Ứng Thái đã đưa tay tuốt thanh trường kiếm giắt ở sau lưng, dùng thế “Trường Hồng Quán Nhật”đánh thẳng ra, miệng quát to rằng:

- Nếu chẳng nhờ Trầm mỗ kịp thời ngăn Châu Nhân Ký trong đêm ấy, thì hôm nay nào còn mạng sống của họ Ngạc ngươi? Thế mà nay ngươi lại lấy oán để báo ân, lòng dạ vô cùng ác độc, thử hỏi Trầm mỗ đâu tha thứ cho ngươi được?

Nói đoạn thanh trường kiếm của lão ta nhanh nhẹn công tới.

Nhưng thế kiếm của lão ta mới vừa công ra được nửa chừng thì bỗng lại diễn biến khó lường, kiếm quang chiếu ngời cả không gian, bóng kiếm chập cfhờn đây đó, gió lạnh cuốn tới như những đợt thuỷ triều, công thẳng vào phía Ngạc Phục Sanh.

Trong khi đó, ngọn nhuyển can thương trong tay của Ngạc Phục Sanh, cũng đã nối tiếp phản công tới tấp, nhanh nhẹn không thua chi một làn điện chớp. Hắn ta nghe tiếng quát của Trầm ỨngThái, thì sắc mặt không khỏi tràn đầy sát khí.

Riêng Bùi Thiên Tín, cũng nhanh nhẹn vung thanh trường kiếm ra, tràn đến tấn công vào Trầm Ứng Thái. Hắn ta và Ngạc Phục Sanh đã phối hợp thế võ của nhau vô cùng chặt chẽ, khiến sự tấn công hay việc phòng thủ đều vững vàng không thể tả được.

Bọn người họ đều là tay võ nghệ cao cường trong võ lâm, nên thế võ đánh ra chẳng những hết sức kỳ diệu, mà đồng thời, cũng nhanh nhẹn ít khi được trông thấy. Nhất là giữa Ngạc Phục Sanh và Trầm Ứng Thái đôi bên đều tràn đầy sát khí, nên thế đánh của họ vô cùng hiểm hóc, ác độc không thể lường.

Bỗng nhiên Trầm Ứng Tháivà Ngạc Phục Sanh, đều đồng thanh “hự”lên một tiếng khô khan, rồi cả hai cùng loạn choạng thối lui liên tiếp mấy bước.

Bùi Thiên Tín trông thấy thế, không khỏi sửng sốt, không hiểu tại sao cả hai người lại có cử chỉ lạ lùng khó hiểu như vậy?

Trong khi đó, sắc mặt của Trầm Ứng Thái đã tái nhợt hẳn, trông hết sức ghê rợn. Đôi mắt lão ta tràn đầy ánh sáng căm hận, hai cánh tay đều buông thõng không cử động nửa, cười nói:

- Thì ra đúng là ngươi đã vào làm môn hạ cho lão tặc Đào Như Hải, Trầm mỗ ngày nào còn ba tấc hơi, thì nhất định cũng phải trả cho được mối thù đêm hôm nay!

Nói dứt lời, lão ta bèn nhún mình lướt đi mất!

Bùi Thiên Tín liếc mắt nhìn về phía Ngạc Phục Sanh, thì thấy thân hình của y đang lảo đảo như muốn té khụy, mồ hôi xuống như mưa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, nên không khỏi hãi kinh, nhanh nhẹn đưa tay đỡ lấy y nói:

- Hiền đệ….nguy mất….rồi!

Bùi Thiên Tín bỗng nhìn thấy trên ngực phía phải của Ngạc Phục Sanh máu tươi chảy dầm dề, nên vộivàng vạch áo y ra,thì trông thấy tại nơi đây có bảy mũi đinh độc hình hạt táo!

Loại ám khí nầy chính là loại ám khí riêng biệt của Lệ Sơn Lão Yêu, trong giới giang hồ không ai là không biết. Bởi thế, Bùi Thiên Tín không khỏi biến sắc mặt.

Nhưng có một điều nghi vấn mà không làm sao tìm câu giải đáp được đấy là trong khi ba ngườI đang đánh nhau như vừa rồi, Bùi Thiên Tín không hề trông thấy hai người vung tay ném ám khí. Đôi mắt của y cũng rất sắc bén, vậy chắc chắn không khi nào lại xem sơ sót được.

Thế mà trong khi đó thì Ngạc Phục Sanh cũng như Trầm Ứng Thái đều bị trúng ám khí trọng thương. Vậy, nếu không phải hai người ấy đã ném ra, thì còn là ai nữa? Đồng thời, cả hai người đều là cao thủ, có võ công cao tuyệt, chắc chắn họ không làm thế nào lại không tránh được ám khí của đối phương ném ra.

Tuy nhiên, đấy đã là một sự thực hiển hiện trước mắt, Bùi Thiên tín làm thế nào lại không tin cho được?

Trong khi y định lên tiếng hỏi Ngạc Phục Sanh về vấn đề kỳ lạ đó, thì Ngạc Phục Sanh đã ngẽo cổ tắt hơi chết rồi.

Bốn bề vẫn vắng ngắt, cảnh vật đêm khuya vô cùng thê lương. Bùi Thiên Tín nghi ngờ là có một cao thủ bí mật nào, đã lén ném ra những món ám khí ấy. Như vậy, người đó tất cũng phải ẩn mình đâu gần đây.

Bởi thế, y không khỏi hối hả bồng lất xác chết của Ngạc Phục Sanh, nhanh chân bỏ chạy đi mất.

Riêng Trầm Ứng thái sau khi rời khỏi địa điểm xô sát, thì vội vàng khóa các huyệt đạo chung quanh vết thương, đề phòng chất độc ngấm vào tạng phủ. Lão ta biết thứ ám khí ném vào người y, chính là “Tam Tuyệt Sách Hồn Châm”vô cùng hiểm độc của Đào Như Hải, nếu trong vòng một tiếng đồng hồ sau mà không có thuốc giải trừ chất độc, thì tất sẽ bị mất mạng ngay.

Lão ta cắn răng chịu đựng mọi sự đau đớn, tiếp tục chạy bay tới mãi đến khi bình minh đã lố dạng, thì lão ta mới đến ven sông Vu Hồ Giang.

Lão ta nhìn thấy cột buồm trên bến san sát như rừng, nười qua kẻ lại như mắc cửi.

Bỗng trong số người qua lại, có ai to tiếng gọi rằng:

- Trầm huynh!

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh ngạc đưa mắt nhìn về hướng có tiếng gọi, thì trông thấy Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm tổng trại chủ cua ba mươi sáu trại tại Ngưu Giác Đảo nơi Sào Hồ đang từ trong đám đông bước ra.

La Tiềm trông thấy thái độ của Trầm Ứng Thái có vẻ khác thường, nên lấy làm lạ nói:

- Trầm huynh có phải anh đang bị thương không?

Trầm Ứng Thái cười đau đớn, nói:

- Trầm mỗ đã bị trúng phải “Tam Tuyệt Sách Hồn Châm”của tên lão tặc Đào như Hải, hiện giờ cách xa cái chết không còn bao lâu nữa!

La Tiềm nghe qua, hết sức kinh hãi, nói:

- Anh đã gặp tên lão tặc ấy ở đâu? Tên lão tặc ấy từ bấy lâu nay không khi nào lại hành động liều lĩnh, mà một khi hắn đã hành động tất phải có một mục đích gì trọng đại. Thế Trầm huynh có việc chi đã làm phật lòng lên lão tặc ấy, đến đổi hắn phải ra tay định hạ sát Trầm huynh như thế?

Trầm Ứng Thái cười đau đớn nói:

- Nơi đây đông người, không tiện giãi bày, hay là…?

La Tiềm đưa mắt nhìn qua Trầm Ứng Thái một lượt, nói:

- Cũng được!

Thế rồi hai người cùng bước thẳng vào một gian trà lầu cách đấy không xa, cùng đến một góc kín đáo ngồi xuống.

Trầm Ứng Thái nói:

- Trầm mỗ, không phải bị đích thân tên lão tặc ấy đánh trọng thương mà chính là bị bọn tay chân của hắn. Ôi người bạn tốt thuở xưa nay lại bỗng hóa ra kẻ thù, thế sự diễn biến biết đâu mà lường. Người ấy La đương gia cũng biết được y là Ngạc Phục Sanh, kẻ đã gây sự với Trầm mỗ tại Thê Hà Sơn Trang đêm nọ.

La Tiềm lấy làm lạ, nói:

- Hắn lại là nha trảo của lão tặc Đào như Hải hay sao? Thế bây giờ hắn ở đâu?

Trầm Ứng Thái cười nhạt nói:

- Hắn cũng bị Trầm mỗ đâm cho một kiếm tại lòng ngực phía tay phải nhưng lúc ấy Trầm mỗ đã bị thương, nên không được biết hắn chết sống thế nào.

La Tiềm xoa tay tỏ ra sốt ruột nói:

- Tiểu đệ có mang theo người mấy thứ linh dược, nhưng không có thứ nào chữa được chất của Tam Tuyệt Sách Hồn Châm, vậy phải tính sao đây?

Trầm Ứng Thái cất tiếng than, rồi nói:

- Việc sống chết Trầm mỗ không xem vào đâu. Nhưng khổ nỗi là… Nói đến đây, thì lão ta bỗng ngưng ngang câu nói lại, rồi chán nản cất tiếng than dài.

Lúc ấy, từ bên ngoài bỗng có một người ăn mặc theo lối nho sinh, đôi mắt sáng ngời, dáng điệu khoan thai bước vào. Người ấy nói chung có vẻ thực nho nhã, nhưng đáng tiếc là trên sắc mặt lại thoáng hiện nét sâu hiểm, hung tợn.

La Tiềm nhìn qua người ấy, thì không khỏi giật mình, nói nhỏ rằng:

- Tại sao hắn lại đến đây thế?

Trầm Ứng Thái quay mặt lại, thì sắc mặt cũng không khỏi biến hắn, nói:

Thiết Chỉ Thư Sinh!

- Người nho sĩ ấy, đúng là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình.

Đôi mắt sáng ngời và lạnh buốt của Thiết Chỉ Thư Sinh, nhìn thẳng về phía bàn của hai người, rồi đưa chân bước đến, to tiếng cười nói:

- La huynh, từ bấy lâu nay nghe anh tọa hưởng ở tại Ngưu Giác Đảo, suốt trong hai năm gần đây không hề dấn bước trong giới giang hồ nữa, thế mà chẳng ngờ hôm nay lại gặp được ông anh ở đây, thực còn chi vui mừng hơn!

La Tiềm cũng đứng lên, cười, nói:

- Gần đây tiểu đệ quả ít dấn bước trong chốn giang hồ, mà chỉ lẩn quẩn chung quanh Sào Hồ độ chừng một trăm dặm mà thôi. Xin mời Lữ Khưu đạI hiệp hãy cùng ngồi xuống, để tiểu đệ được dịp khoản đãi cho tròn cái tình của ngườI địa phương.

Nói đến đây, ông ta đưa tay chỉ thẳng vào Trầm Ứng Thái, tiếp rằng:

- Tiểu đệ xin giới thiệu cho nhị vị được biết đây là Trầm Ứng Thái huynh, trang chủ Thê Hà Sơn Trang!

Lữ Khưu Mộ Bình vòng tay thi lễ tươi cười nói:

- Tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu! Còn tại hạ đây là Lữ Khưu Mộ Bình!

Trầm Ứng Thái cúi mình thi lễ, nói:

- Thiết Chỉ đại hiệp từ bấy lâu nay tên tuổi vang lừng khắp trong bốn biển, hôm nay tôi được gặp mặt thực là hân hạnh vô cùng!

Nói đến đây, lão ta bỗng cảm thấy trong lồng ngực đau nhói, nên mồ hôi xuống nhễ nhại, sắc mặt tái nhợt hẳn!

Thiết Chỉ Thư Sinh kinh hãi nói:

- Trầm Trang chủ làm sao rồi?

La Tiềm cau chặt đôi mày nói:

- Trầm huynh đã bị trúng "Tam Tuyệt Sách Hồn Châm"của tên lão tặc Đào Như Hải… Câu nói chưa dứt, thì Trầm Ứng Thái đã không còn chịu đựng được nổi nữa, thân người lảo đảo muốn té khụy.

Thiết Chỉ Thư Sinh liền nhanh như chớp, vung hai ngón tay ra điểm thẳng vào các huyệt đạo "mạng môn", "tỉnh túc", và "thiên đường"của Trầm Ứng Thái, nói:

- Cách đây ngoài một trăm dặm có ngườI chữa được vết thương nầy, nhưng người ấy tánh tình kiêu căng khác thường, không muốn nhìn thấy người ngoài đến quấy rầy. Tại hạ trước đây đã có dịp gặp mặt được ông ta mấy lần, nên muốn đưa Trầm Lão sư đến đó để nhờ chữa trị, khi vết thương bình phục, thì sẽ đến Sào Hồ yết kiến ông anh.

Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm nói:

- Tiểu đệ nhất định sẽ chờ đón đại hiệp tại Ngưu Giác Đảo!

Lữ Khưu Mộ Bình cười nói:

- Sào Hồ rộng hai vạn bốn nghìn mẫu, nước biếc mịt mù không đâu là bờ bến, khói bốc như sương, xa xa nhấp nhô những cánh buồm trắng và những cánh nhạn tung bay đó đây, trông thật xinh đẹp. Tại hạ đã có ý đi đến đấy chơi từ lâu. Vậy đúng vào buổi trưa ba hôm nữa tất tại hạ sẽ đến yết kiến ông anh!

Nói đoạn, ông ta đỡ Trầm Ứng Thái vội vàng bước ra đi.

La Tiềm chỉ cỏn lại một mình, bèn đến đứng dựa lan can, cúi nhìn cảnh dòng sôn, tay cầm chung trà, trong khi ngọn gió mát dịu không ngớt thổI phe phẩy, thực là không còn chi sãng khoái cho bằng. Bỗng ngay lúc ấy, trong óc ông ta bất ngờ có một ý nghĩ lóe lên, thầm nói:

"Không xong, Thiết Chỉ Thư Sinh từ bấy lâu nay nổi danh là người sâu hiểm gian manh, vậy cách

đây ngoài một trăm dặm, đâu lại có người chữa được Tam Tuyệt Sách Hồn Châm, mà ta lại không biết? Có lẽ nài Lữ Khưu Mộ Bình mưu tính chi đây chăng?” La Tiềm tuy là một tay anh chị trong phe hắc đạo, nhưng lòng hào hiệp rất dồi dào, và lại can đảm, bởi thế, những nhân vật trong phe bạch đạo, không ai là không kiêng nể lão ta.

Vì La Tiềm lo nghĩ đến sự an nguy của Trầm Ứng Thái, nên liền hối hả bước ra khỏi gian trà lâu. Vùng nầy đều nằm trong phạm vi thế lực của lão, đâu đâu cũng có tai mắt đã bố trí sẵn, nên lão ta bèn hạ lịnh cho số thủ hạ của mình, tìm kiếm ngay hành tung của Thiết Chỉ Thư Sinh.

Trong lúc đó, Thiết chỉ Thư Sinh sau khi đỡ Trầm Ứng Thái chạy đi được mấy mươi dặm đường, đến một nơi núi đồi hoang dã, thì liền để Trầm Ứng Thái xuống. Y đưa mắt nhìn khắp bốn bên, thấy đâu đâu cũng là cây rừng um tùm, cỏ hoang mù mịt, không có một bóng người, thì nghĩ rằng:

Nơi đây thực là một địa điểm tốt, không còn lo bị thủ hạ của La Tiềm trông thấy nữa!

Sắc mặt của y bỗng như được phủ lên một lớp sương lạnh, ai nhìn đến cũng phải kinh khiếp. Y đưa chưởng mặt lên, vỗ nhẹ vào người của Trầm Ứng Thái, giải trừ huyệt đạo cho lão ta. Trầm Ứng Thái liền từ từ mở mắt và bừng tỉnh, đôi mi không ngớt lay động.

Sắc mặt của Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng lại thay đổi và trở thành rất hiền hòa, tươi cười đứng lên.

Trầm Ứng Thái sau khi mở to đôi mắt, nhìn thấy Lữ Khưu Mộ Bình đang nhếch môi mỉm cười, thì liền nhanh nhẹn chổi người đứng dậy. Lão ta cảm thấy sự đau đớn trong người đã bớt đi rất nhiều, nên lấy làm lạ nói:

- Lữ Khưu đại hiệp, đây là nơi nào thế?

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười, rồi đưa bàn tay trái ra, giữa lòng bàn tay có một viên linh dơn to cỡ hột trái nhãn, màu đỏ sặc sỡ, mùi thơm ngạt ngào, nói:

- Trầm Trang chủ, giữa tôi và ông thì nên nói thẳng thắn mọi việc hay hơn. Tại hạ biết Trầm trang chủ là nha trảo tâm phúc của Lệ sơn Lão Yêu, nhưng tại hạ nhất định sẽ không làm khó dể chi đến ông.

Viên linh đơn nầy, chính là loại thuốc giải độc tuyệt hay của riêng Ngôn Như Băng, cốc chủ Ngũ hành Cosc, nó có thể trị hết được vết thương “Tam tuyệt sách hồn châm”của Trầm Trang chủ, nhưng phải có một điều kiện đánh đổi, chẳng hay Trầm Trang chủ có thể chấp nhận được không?

Sắc mặt của Trầm Ứng Thái không khỏi biến hẳn, nói:

- Lữ Khưu đại hiệp, ông đã thừa lúc người ta đang lâm nguy, để rúng ép hay sao?

Lữ Khưu Mộ Bình cất tiếng cười to, nói:

- Việc nầy đối với ông không thiệt hại chi cả, trong khi đó, lại có lợi đối với tôi, thì thử hỏi làm thế nào gọi được là tôi đã thừa dịp ông lâm nguy để rúng ép? Trầm Trang chủ, nếu ông không bằng lòng, thì tại hạ cũng không bắt buộc ông đâu?

Nói đến đây, thì bàn tay trái đang cầm viên linh đơn màu đỏ của y cũng từ từ thu trở về.

Trầm Ứng Thái thầm nghĩ rằng:

“chỉ cần tính mạng ta còn sống được, thì nào sợ chi không tìm ra cách xoay sở. Hừ, ngươi gian manh, thì ta cũng láo cá”.

Thiết Chỉ Thư Sinh tựa hồ như đã đoán biết được thâm ý ấy của Trầm Ứng thái, nên cười nhạt, nói:

- Trầm trang chủ, tại hạ đã nói rồi là không khi nào lại rúng ép ông. Nhưng, nếu ông lại dùng thủ đoạn man trá trước mặt tạI hạ, thì chắc chắn tránh không khỏI được sự trả đũa ác đọc của tạI hạ, mà từ trước đến nay chẳng hề có ai chịu đựng nổi!

Trầm Ứng Thái cảm thấy khắp trong người đều lạnh buốt, nghiêm sắc mặt nói:

- Trầm mỗ không được biết ý của đại hiệp nói thế là sao? Hơn nữa tại hạ cũng chưa bằng lòng về điều kiện của đại hiệpđặt ra. Vậy lời nói ấy chẳng hóa ra…?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười to, nói:

- Nếu thế, thì tại hạ đã lấy cái lòng của kẻ tiểu nhân để suy gẫm về lòng dạ của người quân tử rồi! Trang chủ nói thế, là đã bằng lòng rồi chứ chi nữa?

Trầm Ứng Thái nói:

- Trầm mỗ đối với việc sống chết, vốn chẳng xem vào đâu cả. Vừa rồI đại hiệp chưa nói rõ điều kiện đánh đổi như thế nào , vậy tại sao lại hối thúc Trầm mỗ phải bằng lòng chứ?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

Nếu còn do dự mãi, không chịu quyết định dứt khoát, đợi đến khi chất độc đã ngấm vào tạng phủ, thì viên linh đơn nầy cũng không làm thế nào cứu ông được nữa!

Trầm Ứng Thái nói:

- Như Trầm mỗ đã nói việc sống chết Trầm mỗ không xem vào đâu cả. Người trong võ lâm thà chịu mất mạng, chớ không chịu nhục, cũng không chịu hạ mình van xin. Vì như vậy, dù cho có được

sống còn, nhưng bị mọi người đồn đãi ra thì thử hỏi làm thế nào xuất đầu lộ diện trong võ lâm được nữa?

Tuy ngoài miệng nói thế, chứ thực ra trong lòng của lão ta, hết sức mong muốn được viên linh đơn kia.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Con kiến mà còn biết ham sống thay, vậy tại hạ không tin là ông xem cái chết nhẹ như lông hồng. Trầm Trang chủ, ông đã tìm thấy tại Thiên Phật Nham nơi Thiên Hà Sơn, một pho sách võ công kỳ học của võ lâm,nhưng sau đó lại bị mất đi? Giờ đây, tại hạ chỉ muốn biết pho sách ấy tên gọi gì? Của bậc tiền bối nào đã để lại? Và, ai đã đoạt mất đi của ông?

Trầm Ứng Thái không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

“Hắn làm thế nào biết được mọi việc đó?” - Tiếp đó, lão ta lại thầm nghĩ:

“Hừ, nếu núi đồi còn, thì đâu lại sợ không củi chụm? Ngày hôm nay ta tạm chịu quì gối trước người nầy cũng không hại chi!” Bao nhiêu ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu óc lão ta, nhưng lão ta chưa kịp nói thẳng ra như thế nào, thì Thiết Chỉ Thư Sinh đã sốt ruột, cạu đôi mày, cất giọng lạnh lùng, nói:

- Trang chủ nếu không bằng lòng giãi bày rõ cho tại hạ được biết thì tại hạ chỉ còn cách cất viên thuốc và cáo lui mà thôi!

Nói đế đây, Thiết Chỉ Thư Sinh đưa mắt nhìn quanh, rồI nói lẩm bẩm một mình rằng:

- Đây là một vùng hoang dã, thực phải là chổ vùi thây!

Trong khi đó, vết nội thương của Trầm Ứng Thái mỗi lúc lại càn nguy kịch hơn, nhưng lão ta cố đè nén sực đau đớn, mỉm cười nói:

- Lữ Khưu đại hiệp, vừa rồi ông đã nói không muốn lợi dụng cơn nguy cấp của người khác, nhưng thái độ của ông, có vẻ không phải là thái độ của người quân tử… Thiết Chỉ Thư Sinh nghe thế sắc mặt không khỏi bừng đỏ!

Trầm Ứng Thái nói tiếp rằng :

- Lữ Khưu đại hiệp, nếu ông là người quang minh chính đại, thì có ngại chi không đưa thuốc ra cứu nguy cho tôi trước. Lẽ cố nhiên, đối với việc ấy, Trầm mỗ sẽ mang nặng ơn sâu, thì đâu có lý nào lại không đem hết sự thật ra nói cho ông nghe hay sao?

Đôi tròng mắt của Thiết Chỉ Thư Sinh xoay qua một lượt, thầm nghĩ rằng:

“Chắc chắn hắn ta cũng không làm sao chạy thoát khỏI được tay mình, vậy ta nên tỏ ra rộng rãi một tí là hơn!” Vì nghĩ thế, nên y bèn cất tiếng cười to, rồi đưa thẳng viên thuốc đến trước mặt Trầm Ứng Thái.

Trầm Ứng thái nhận lấy viên thuốc, lên tiếng cám ơn, rồi bỏ vô miệng nuốt thẳng vào bụng. Sau đó, lão ta cất tiếng than dài nói:

- Trầm mỗ đã bất ngờ tìm thấy được một pho kỳ học của Phật Môn ở tại Thiên Phật Nham, nhưng có điều là, pho kỳ học ấy lại phân tán khắp rải rác trên lòng bàn tay của rất nhiều pho tượng Phật. Pho sách ấy chẳng những ghi chép bằng chữ Phạn, mà lại xáo trộn không biết đâu là đầu, đâu là đuôi. Nếu tập trung lại để xếp thành câu cho có nghĩa, thì thật là khó hơn đi lên trời. Bởi thế, Trầm mỗ đã suốt năm suốt tháng, đi thẩn thờ trên Thiên Phật Nham, để nặn óc bóp trán suy nghĩ mãi, mà chỉ mới xếp được có vài ba câu mà thôi…!

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Hai ba câu ấy là chi?

Trầm Ứng Thái suy nghĩ một lúc, đáp rằng:

- Đấy là ba câu:

“Âm dương phân vận, thủy ư thái cực, phân ư lưỡng nghi”!

Đôi mắt của Lữ Khưu Mộ Bình chiếu lập lòe ánh sáng, nói:

- Pho sách ấy đã khắc trên tay của các pho tượng Phật, thì tại sao lại bảo bị mất được?

Trầm Ứng Thái bỗng lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Trầm mỗ quên hỏi lại đại hiệp, là việc ấy Trầm mỗ giữ rất kín ngay đến cả bạn bè thân thích cũng không biết được, vậy đại hiệp làm thế nào lại hiểu được rõ ràng như vậy?

Lữ Khưu Mộ Bình mỉm cười, nói:

- Tại hạ dọc đường có gặp được Bùi Thiên Tín, hắn căm thù Trang chủ đến mức không đội trời chung. Vì Ngạc Phục Sanh đã bị mất mạng dưới tay của Trang chủ. Trước đây, hắn đến ven hồ Huyền Võ và trộm nghe được lời nói ấy của Trang chủ, nên giờ đây hắn loan truyền tin ấy ra khắp cả võ lâm, để cho trang chủ không còn đất dung thân nữa!

- Bọn nha trảo của Đào Như Hải, dù chết đi cũng đáng đời!

Thiết Chỉ Thư Sinh biến hẳn sắc mặt, lấy làm lạ, nói:

- Bọn họ lại là nha trảo của tên lão tặc ấy hay sao?

Trầm Ứng Thái nói:

- Ai bảo là không phải?

Nói đến đây, lão ta ngửa mặt lên trời than dài, rồi tiếp:

- Mấy tháng trước, Trầm mỗ đã bất ngờ thấy số chữ ghi chép pho sách võ học kỳ tuyệt tại Thiên Phật Nham, đều bị một người bí mật nào đó, huỷ đi tất cả!

Thiết Chỉ Thư Sinh lấy làm lạ, nói:

- Trầm Trang chủ có biết người đã làm việc ấy là ai hay không?

Trong đầu óc của Trầm Ứng Thái liền nhanh nhẹn có một ý định, nên cất tiếng đáp ngay rằng:

- Chính là Châu Nhân Ký!

Thiết Chỉ Thư Sinh kinh hãi nói:

- Con người ấy mà lại có một thiên bẩm quá phi thường, chỉ đưa mắt nhìn qua là đã nhớ hết, mà lại còn lĩnh hội được toàn bộ sự tinh thâm huyền diệu của pho sách đó hay sao?

Trầm Ứng Thái lắc đầu nói:

- Không ai lại có được một tài trí cao tuyệt như vậy. Châu Nhân Ký vị tất đã lãnh hội được toàn bộ pho sách ấy mà nhiều nhất hắn chỉ có thể ghi chép lại số chữ tản mát ấy mà thôi, hầu chờ dịp thuận tiện nghiên cứu tìm hiểu từ từ!

Lữ Khưu Mộ Bình như sực nhớ ra điều gì, nói:

- Châu Nhân Ký hiện giờ đã đi đâu rồi?

Trầm Ứng Thái đáp rằng:

- Có lẽ hiện giờ hắn đang trên đường đi đến Tam Tương!

Bỗng nhiên, Trầm Ứng Thái bất thần buột miệng gào lên một cách thảm thiết, sắc mặt biến hẳn và từ từ ngã khụy xuống đất!

Sự diễn biến quá bất ngờ nầy, đã làm cho Thiết Chỉ Thư Sinh kinh hãi đến đứng trơ ra như một

khúc gỗ. Y tưởng là mình đã lấy lầm thuốc, nhưng sau đó lại thấy hoàn toàn vô lý, nên vội vàng bước tới lật người của Trầm Ứng Thái để xem xét, thì thấy nơi lưng của Trầm Ứng Thái hiện rõ những mũi "Ngũ vân xà đầu đinh và "Tam tuyệt sách hồn châm", máu bầm không ngớt rỉ ra ngoài miệng những vết thương!

Chương 38: Lưỡi Bén Như Gươm

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi kinh hoàng đến mồ hôi lạnh toát ra khắp cả người.

Ngũ Vân Xà Đầu Đinh chính là môn ám khi riêng biệt từng làm khiếp sợ cả võ lâm của Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Bình, còn riêng về Tam Tuyệt Sách hồn châm lịa chính là món ám khi của Đào Như Hải.

Hai người ấy là hai kẻ thù không đội trời chung với nhau, chắc chắn không thể có được việc họ cùng đi chung một đường, cùng hành động một lúc. Phương Chi, Lỗ Công Hành đến ngày nay, sống chết ra sao chưa hiểu rõ, vậy việc nầy là hành động của Đào Như Hải chứ không còn chi nghi ngờ nữa.

Nhưng, từ trước đến nay, Đào Như Hải bất luận làm việc gì, cũng không hề để cho một đối phương nào được sống sót, thế tại sao hắn ta lại không hạ sát mình?

Với một người gian xảo, nhiều mưu lược như Thiết Chỉ Thư Sinh mà vẫn không làm sao phán đoán được sự bí mật trong hành động này của Đào Như Hải. Như vậy cũng đủ thấy sự gian manh sâu hiểm của Đào Như Hải, còn cao hơn cả Thiết Chỉ Thư Sinh một bậc. Đào Như Hải làm như thế, lẽ tất nhiên đã chứng tỏ lão ta có một dụng ý gì.

Thiết Chỉ Thư Sinh càng nghĩ càng kinh sợ, nên vội vàng vứt xác chết của Trầm ứng Thái qua một bên, rồi quay người định bỏ chạy.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy, từ trong đám cỏ hoang bỗng có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến rằng:

- Tâm địa độc ác, xuống tay giết hại mạng sống của người, vậy lẽ trời có thể nào tha thứ cho được, còn định bỏ chạy đi đâu nữa?

Liền đó, từ trong lùm cỏ bỗng bước ra Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm, tổng trại chủ của ba mươi sáu trại tại Sào Hồ. Ngoài ra, lại còn một lão già mặc áo xanh, râu tóc bạc phơ, thân hình cao lớn, lưng giắt trường kiếm đầy vẻ uy nghi.

Thiết Chỉ Thư Sinh vừa trông thấy hai người ấy, thì không khỏi biến hắn sắc mặt, than rằng:

“Việc nầy thực là gay go” Nhưng y bèn vòng tay thi lễ, rồi mỉm cười nói:

- La đương gian đã hiểu nhầm rồi, vậy xin hãy nhìn Trầm trang chủ đã bị vật chi sát hại, thì tất sẽ hiểu rõ chắc chắn chẳng phải tại hạ gây nên.

La Tiềm gằn giọng nói:

- Dù cho ông là người miệng lưỡi có giỏi đến đâu, cũng chẳng làm sao chối tội nầy cho được.

Thiết Chỉ Thư Sinh mặt xanh như chàm, cười nhạt nói:

- Việc nầy có bằng cớ hiển nhên, vậy các hạ sao ngậm máu phun người như thế?

Lão già đứng bên cạnh mỉm cười, nói:

- Nếu có điều khả nghi thì La hiền đệ cũng chớ quá nóng nảy làm gì.

Nói đến đây, lão già quay về phía Thiết Chỉ Thư Sinh gật đầu, nói:

- Già đây là Lương Vô Uý, đã hiểu biết Lữ Khưu đại hiệp lâu rồi, nên không muốn tình cảm bị đổ vỡ từ đây.

Thì ra lão gì ấy chính là vị chưởng của phái Hoài Dương, danh hiệu gọi là Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô Uý.

Thiết Chỉ Thư Sinh “ồ”lên một tiếng,nói:

- Té ra là Lương chưởng môn, tại hạ không được biết, nên không khỏi có điều thất lễ.

Trong khi đó, y lại nghĩ thầm rằng:

“Cả hai người nầy đều là người cầm đầu một mon phái, bộ hạ đông đảo, vậy chắc hiện giờ nơi đây chẳng phải chỉ có hai người mà thôi, trái lại, trong bãi cỏ hoang nầy đang mai phục rất đông bộ hạ của hai người.

Vậy ta muốn thoát thân cũng không phải là chuyện dễ.

Nghĩ thế, nên sắc mặt của y không ngớt thay đổi, đôi tròng mắt sáng ngời cũng không ngớt xoay chuyển.

Lương Vô Uý mỉm cười, đưa mắt nhìn thẳng vào La Tiềm nói:

- La hiền đệ, sao lại không xem xét trước vật chi đã sát hại Trầm ứng Thái, kéo lại để Lữ Khưu đại hiệp có một cái cớ chạy chỗi lỗi mình.

La Tiềm “hừ”một tiếng qua giọng mũi, sắc mặt lạnh như băng giá, đưa chân mạnh dạn bước đến

trước xác chết của Trầm ứng Thái, cúi người xuống quan sát kỹ nơi vết thương của nạn nhân.

Qua một lúc lâu Tiểu Linh bỗng đứng phắt người dậy, đôi mắt tràn đầy lửa giận, to tiếng nói:

- Trầm ứng Thái đã bị “Ngũ vân xà đầu đinh”và “Tam tuyệt sách hồn châm”giết chết.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất giọng lạnh lùng, nói:

- Các ông biết thế là được rồi.

Sắc mặt của La Tiềm biến hẳn, quát ro rằng:

- Câm miệng lại. Hai môn ám khí kia làm thế nào lại đi đôi với nhau được? Như vậy, một kẻ thứ ba không thể sử dụng được nói hay sao?

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi giật bắn người, nói:

- Có phải La đương gia nghi ngờ tại hạ đã gây ra hay không?

La Tiềm gằn giọng, nói:

- Đúng thế! Việc nầy có ba điều đáng nghi, mà điều nào ông cũng không chạy thoát được cả.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Ba điều đáng nghi ấy là gì?

La Tiềm nói tiếp:

- Ông bảo là cách xa Vu Hồ độ ngoài một trăm dặm, có người biết chữa được vết thương “Tam tuyệt sách hồn châm”. Như vậy, người ấy phải là một nhân vật võ lâm, thế tại sao La mỗ ở trong vùng Sào Hồ đã lâu, mà lại không hề biết đến việc đó. Đấy là một điều khả nghi thứ nhất. Hơn nữa, người ấy lại tánh tình khả nghi khác thường, nên ông từ chối không cho La mỗ cùng đi, đấy là việc khả nghi thứ hai. Và kể từ khi ông mang Trầm ứng Thái rời bỏ ven sông Vu Hồ Giang,đến lúc Trầm ứng Thái bị chết, thì nếu tính về thời giờ, tất ông đi ngoài một trăm dặm mới phải. Thế tại sao trong thực tế thì ông chỉ mới đi được có một nửa đường mà thôi? Qua sự thực đó, đã chứng tỏ ông có âm mưu thâm độc từ trước. Nếu chẳng phải La mỗ có lòng cảnh giác, phái người theo dõi, thì chẳng hoá ra cái chết của Trầmh trở thành rất mù mờ hay sao?

Lữ Khưu Mộ Bình nghe qua, thì quả tim không khỏi nhảy lên, nghe đập thình thịch, nhưng ngoài mặt y vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cười nhạt nói:

- Sự thực thì lúc nào cũng hơn sự cãi vã. Vậy, khi tại hạ phải mang theo một người đang bị trọng

thương, thì thứ hỏi làm thế nào có thể sử dụng thuật khinh công như một người đi không được?

Hơn nữa, người có thể trị được chất độc “Tam tuyệt sách hồn châm”hiện ở cách đây chỉ ngoài ba mươi dặm đường nếu chúng ta cùng đi đến đó thì tất các hạ sẽ thấy lời nói của tại hạ chẳng hề sai ngoai.

La Tiềm cười nhạt, nói:

- La mỗ làm thế nào lại trúng mưu gian của ông được? Ba mươi dặm cũng chẳng phải là xa, vậy nếu nói tên họ và địa chỉ của người ấy ra. La mỗ sẽ cho người mang thơ đến đó mời người ấy lại đây vậy.

Sắc mặt của Thiết Chỉ Thư Sinh biến hẳn, tự biết thâm ý của mình đã bị La Tiềm nhận xét ra, nên cười nhạt nói:

- La đương gia lúc nào cũng gán tội cho người cả. Tại hạ chẳng phải là phường sợ việc rắc rối đâu, nếu cứ dồn ép tại hạ tới mãi, thì chớ trách tại sao tại hạ lại bỏ việc nơi nầy, không đếm xỉa tới nữa.

La Tiềm cất tiếng cười to như cuồng dại, nói; - Nếu ông sớm có thái độ biết điều, thì La mỗ đâu phải hao hơi mỏi miệng nhiều đến như thế?

Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng quay phắt người lại, rồi nhút người lao thẳng lên không bỏ chạy đi nhanh như một cơn gió hốt. Khi thân người của y từ trên cao rơi xuống cách xa độ năm sáu trượng, và định sẽ nhún mình tiếp tục lao đi nữa, thì bất thần từ trong một lùm cỏ dại gần đấy có tiếng quát to truyền đến rằng:

- Hãy trở lại mau!

Tức thì, từ phía lùm cỏ ấy, liền có một ngọn kình phong kín đáo và mềm mại, cuối thẳng về phía Thiết Chỉ Thư Sinh.

Giữa lúc đó, thân người của Thiết Chỉ Thư Sinh đã vọt bay lơ lửng trên không, nên vừa nghe tiếng quát thì hết sức kinh hoảng, vung mạnh đôi chưởng xô thẳng ra, đỡ thẳng vào luồng kình phong vừa cuốn tới. Y định nương vào thế va chạm của hai luồng kình phong hầu vọt thẳng lên cao hơn nữa, nhưng nào ngờ hai luồng kình phong vừa chạm vào nhau, thì hai cánh tay của y bị rung chuyển rất mạnh, máu huyết trong người đều cuồng loạn, khiến y bắt buộc phải nhào lộn trở về vị trí cũ.

La Tiềm cất tiếng cười ha hả, nói:

- Kẻ có tật thì lúc nào cũng nhúc nhích. Thực không ngờ một người bấy lâu nay được cả võ lâm kính nể như Thiết Chỉ Thư Sinh mà lại đi làm một việc hèn hạ bỉ ổi như thế nầy.

Qua cái nhảy lùi trở lại phía sau, Thiết Chỉ Thư Sinh chỉ còn đứng cách trước mặt La Tiềm không đầy bảy thước, nên khi nghe qua lời nói ấy, thì không khỏi vừa thẹn thùng vừa tức giận, vội vàng quay đầu nhìn lại, thì đã thấy từ trong lùm cỏ vừa rồi có một lão ni cô đang đứng thẳng người lên. Mớ tóc trên đầu của ni cô ấy trắng như tuyết, đôi mắt phụng đẩy vẻ uy nghi, trước mặt mang một xâu chuỗi hạt bồ đề. Bởi thế, y thầm nghĩ rằng:

"Chuyến nầy thì mạng ta đã hết rồi!" Bởi thế, trong lòng ông ta không khỏi hối hận về chỗ nôn nóng bắt tay Trầm ứng Thái và dùng thủ đoạn uy hiếp trước như vừa rồi. Phải chi đưa thuốc cho Trầm ứng Thái uống trước, rồi lén ra tay điểm lấy mấy huyệt đạo của lão ta, tiếp tục dẫn lão ta chạy xa ngoài một trăm dặm đường, thì chắc chắn sẽ không gặp cái hoạ như giờ đây.

Mọi việc trên đời, nếu nôn nóng thì khó mà thành công được. Cũng như việc gì quá để tâm,thì không khỏi rối trí, mất cả sáng suốt.

Thiết Chỉ Thư Sinh không ngớt thầm tự trách, nhưng thử hỏi còn có bổ ích chi nữa?

La Tiềm cất tiếng cười nhạt, nói:

- La mỗ vì bạn mà báo thủ, vậy các hạ tại sao không chịu bó tay chờ trói?

Nơi núi đồi hoang vu nầy, đã được tôi bố trí thiên la địa võng, các hạ dù có gắn cánh cũng không bay thoát đi được.

Thiết Chỉ Thư Sinh đứng trước tình trạng nầy, cũng phải đâm liều, nên ngửa mặt lên trời cười to như điên.

Tiếng cười của y hết sức to, tựa hồ như bay thấu tận mây xanh, gây thành tiếng hồi âm vang dội không ngớt. Qua một lúc lâu ông ta mới im tiếng cười, sắc mặt trở thành lạnh lùng, nói:

Với một vài thế võ hèn mọn của họ La ông, Lữ Khưu Mộ Bình tôi nào có xem vào đâu. La đương gia, ông hãy tuốt binh khí ra, tôi chỉ dùng tay không đánh với ông vài thế võ cho biết.

La Tiềm tức giận đến tóc râu đều dựng đứng, nghiêng vai nhanh nhẹn thò tay lên lưng rút xuống ngọn "Phán quan bút"dài ba thước hai tấc, tức món binh khí mà lão ta đã nhờ nó mới nên danh.

Lữ Khưu Mộ Bình nhanh nhẹn đưa mắt ngó ra bốn bên một lượt, trông thấy lão ni cô tóc bạc kia vẫn đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích. Riêng Kiếm Hoàng Song Tuyệt Lương Vô Uý, cũng nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ngoài hai trượng. Lữ Khưu Mộ Bình trông thấy thế, trong lòng cũng đỡ lo hơn.

La Tiềm quát to rằng:

- Xem thế võ đây!

Tức thì, ngọn phán quan bút liền dùng thế “Khôi tinh điểm đấu”nhanh nhẹn điểm thẳng về “Kỳ môn huyệt”của Thiết Chỉ Thư Sinh, đồng thời ông ta cũng dùng luôn chân phải, nhằm đá thẳng vào “quan ngươn huyệt”của đối phương.

Vừa dùng phán quan bút, lại vừa dùng chân cùng một lúc, trong khi thế võ lại nhanh nhẹn tuyệt luân, nên đã gây thành một áp lực mạnh mẽ không tả xiết.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất tiếng cười nhạt, lách mình tránh ngang, là đã tránh khỏi thế đá của La Tiềm. Trong khi đó cánh tay trái của y lại vung thẳng ra phía ngoài, dùng thế “Huyền điểu qua sa”, gạt thẳng vào ngọn “phán quan bút”. Cùng một lúc đó, ông ta lại đưa chân tràn tới, thò nhanh cánh tay phải ra nhanh như điện chớp, giương hai ngón tay lên như một lưỡi kéo, dùng thế Nhị long song châú chĩa thẳng vào hai mắt của La Tiềm.

Thực không lạ chi về chỗ tại sao Thiết Chỉ Thư Sinh lại vang danh trong võ lâm. Vì, võ công của ông ta chẳng những hết sức kỳ tuyệt, mà đánh ra lại hết sức chớp nhoáng, trong giới giang hồ ít ai bì kịp.

Kiếm Hoàng Song Tuyệt Lương Vô Uý, chưởng môn của phải Hoài Dương, trông thấy thế thì không khỏi khẽ cau đôi mày.

Nhưng, La Tiềm cũng không phải là một tay vừa, thấy chân phải của mình bị đág hụt vào khoảng không, thì vội vàng thu chân trở về, rồi xoay nhanh thân mình, hạ ngọn phán quan bút xuống một cách bất ngờ.

Song, ngay lúc ấy thì hai ngón tay của Thiết Chỉ Thư Sinh đã nhanh nhẹn điểm sát tới đôi mắt của lão ta rồi.

Tuy nhiên, dù đứng trước khung cảnh đầy nguy hiểm, nhưng La Tiềm không hề rối loạn tâm thần. Lão ta ngã ngửa mặt ra sau, rồi vung tay trái lên chém thẳng vào lỗ vai phía phải của Thiết Chỉ Thư Sinh nghe một tiếng vút, trong khi ngọn phán quan bút ở phía phải, lại nhanh nhẹn dùng thế “Độc long xuất huyệt”nhắm điểm thẳng vào “thúc kết huyệt”của đối phương nhanh như chớp.

Thiết Chỉ Thư Sinh nếu không nhảy lui để tránh, thì tất sẽ đưa đên tình tranh cả đôi bên đều phải chịu trọng thương như nhau cả. Do đó, y hứ một tiếng to qua giọng mũi, rồi bất đắc dĩ phải nhanh nhẹn nhảy trở ra sau.

La Tiềm liền quát to một tiếng, rồi lại lao thẳng người tới, bám sát đối phương như bóng với huynh. Lão ta vung ngọn phán quan bút ra, gây thành bóng mờ đầy đặc cả không gian, kình phong rít nghe vèo vèo, nhằm công thẳng về phía Lữ Khưu Mộ Bình như mưa sa bão táp.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất tiếng cười ha hả, rồi nhanh nhẹn đi động thân mình, tràn tới tấn công tới tấp, sử dụng cả chưởng lẫn chỉ. Thế võ của y vô cùng cao sâu hiểm hóc, bám sát theo những đại huyệt quan trọng trong người La Tiềm, nên cứ một thế công tới là buộc La Tiềm cũng phải thay đổi thế võ để đỡ một cách luống cuống.

Chỉ trong chớp mắt, là đôi bên đã đánh nhanh qua trên dưới mười thế võ, trong khi đó, Thiết Chỉ Thư Sinh đã giành được phần chủ động.

Lương Vô Uý trông thấy vậy, bỗng quát to rằng:

- Nhị vị hãy ngưng tay đã, để cho già đây giãi bày một đôi lời.

La Tiềm và Thiết Chỉ Thư Sinh nghe thế, đôi bên đều nhảy lui ra xa.

Lương Vô Uý mỉm cười nói:

- Những việc thị phi trong võ lâm, tối kỵ là không phân biệt được phải trái rõ ràng, đưa đến một nỗi oan cho kẻ khác. Vậy, già đây xin hỏi Lữ Khưu đại hiệp một việc, chẳng hay đại hiệp có bằng lòng hay không?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Chả dám, Lương chưởng môn có việc chi cứ hỏi, tại hạ lúc nào cũng trả lời một cách thành thực.

Lương Vô Uý gật đầu nói:

- Về lai lịch của Trầm ứng Thái, đại hiệp có được biết hay chăng?

Thiết Chỉ Thư Sinh đáp rằng:

- Lão ta chính là môn hạ của Lệ Sơn Lão Yêu đến tiếp tay, nào ngờ đâu lại là một hành động cõng rắn cắn gà nhà. Lão Yêu sau khi cướp được pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm, thì lại trở mặt, có thái độ qua cầu rút ván, để chiếm cứ hai bảo vật ấy đi. Bởi thế, lúc đầu là bạn, nhưng sau đó đã trở thành thù. Riêng Trầm ứng Thái tuy là môn hạ của Lão Yêu, nhưng vẫn không phải là tên tội phạm đầu sỏ, do đó, dù cho tại hạ lòng dạ có hẹp hòi đến đâu cũng không bao giờ đổ trút sự căm hờn vào cá nhân lão ta như vậy.

Lương Vô Uý trầm ngâm trong một lúc, gật đầu nói:

- Lời nói ấy tuy hữu lý và đáng tin, nhưng tại sao Lữ Khưu đại hiệp lại nói dối là đem Trầm ứng Thái đi chữa trị để đánh lừa La hiền đệ, là có ý gì thế?

Thiết Chỉ Thư Sinh đỏ bừng sắc mặt, nói:

- Đấy là vì tôi có việc muốn truy hỏi Trầm ứng Thái mà thôi.

- Vậy xin đại hiệp nói rõ việc ấy cho tôi nghe thử?

- Trầm ứng Thái có tìm thấy một pho lỳ học của Phật môn tại Thê Hà Sơn. Pho sách đo có thể chế ngực được “Thiên khu cửu thức”nhưng sau đó thì lão ta lại bị mất đi. tại hạ chỉ hỏi để tìm hiểu xem kẻ nào đã cướp đi pho sách ấy mà thôi.

- Trầm ứng Thái có được biết hay chăng?

- Theo sự phán đoán của lão ca, thì chính là Châu Nhân Ký đã cướp đi pho sách ấy.

Lương Vô Uý không khỏi biến sắc mặt, nói lẩm bẩm rằng:

- Châu Nhân Ký?

La Tiềm cười lạnh lùng nói:

- Chính vì lão ta đã nói ra, nên ông có ý định giết chết đi để giữ kín việc ấy phải không?

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi giận dữ, nói:

- Nếu tại hạ dám làm thì tất nhiên là dám chịu. Giết một mạng của Trầm ứng Thái, thì nào phải là giết một nhân vật kinh thiên động địa chi đó, đến nỗi khiến tại hạ phải sợ sệt mà chối tội.

Vừa nói, sắc mặt của y vừa lộ vẻ tức tối đến tột độ.

Lương Vô Uý cất tiếng than, rồi nói:

- Việc không có bằng cớ hoặc nhân chứng, vậy thử hỏi già đây làm thế nào tin theo lời cho được?

Lão ni cô có tóc trắng kia, liền bước nhẹ nhàng đến, cât giọng lạnh lùng, nói:

- Lữ Khưu thí chủ, thí chủ nhất định phủ nhận mình đã giết chết Trầm ứng Thái, vậy ai là người đã giết chết lão ta?

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi khiếp sợ trước sự bao vây cật vấn của ba người chung quanh, nên buột miệng đáp rằng:

- Chính là lão tặc Đào Như Hải, chứ không còn chi nghi ngờ nữa.

Lão ni cô nói:

- A Di Đà Phật! Nếu thế, thì tại sao Đào Như Hải lại tha chết cho thí chủ?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Đào Như Hải là một tên gian manh nguy hiểm, chắc chắn hắn có ý muốn giá hoạ cho kẻ khác mà thôi.

- Nếu thế, thì thí chủ đành chịu để yên cho hắn, để mang nỗi hàm oan hay sao?

Lão ni cô ấy, dùng những câu cật vẫn lý lẽ vững vàng, hỏi tới mãi.

Bà ta lại nói tiếp rằng:

- Hiện giờ, tại vùng núi rừng hoang dã nầy, số người được mục kích việc ấy không dưới một trăm mấy mươi người, vậy chắc chắn thí chủ không làm thế nào chạy chối cho khỏi được đâu.

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi giật bắn người, hạ giọng nói:

- Giữa tại hạ và Đào Như Hải thề sẽ không đội trời chung, nên sau nầy có cơ hội gặp mặt được hắn, thì tại hạ nhất định sẽ đem việc ấy ra cật vấn cho rõ ràng.

La Tiềm cất tiếng cười ha hả như điên dại, nói:

- Người quân tử hành động theo việc nghĩa, kẻ tiểu nhân cấu kết trên quyền lợi nhỏ nhen. Đào Như Hải tuy là một tên gian ác đầu xỏ, nhưng đối với ông ta hoàn toàn không có mối oán thù chi cả, vậy câu nói thề không đội trời chung của ông, chỉ là một câu nói khoác không biết xấu hổ. Châu Nhân Ký là một tên môn đồ giỏi của Đào Như Hải, chính ông chưa chắc dã đánh thắng được hắn, huống hồ chi nói đến Đào Như Hải?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt, nói:

- Nhưng tại hạ lại nhất định đánh nhau với hắn.

Lão ni cô có tóc kia, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn quan Thiết Chỉ Thư Sinh một lượt, rồi quay qua Lương Vô Uý nói:

- Nghe đâu Lệ Sơn Lão Yêu sau khi đoạt được pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu kiếm thì lại bị mất đi. Tuy việc xảy ra tại vùng Tam Tương, nhưng đến nay vẫn không biết được đích xác kẻ nào đã ra tay cướp đoạt. Sau đó, các cao thủ trong hai phe hắc bạch đều lánh xa vùng Tam Tương. Hiện nay Lệ Sơn Lão Yêu cũng đang trên đường đi đến địa điểm xảy ra việc ấy. Nhưng, bất luận như thế nào, pho kinh và thanh kiếm, cũng không nên để rơi trở vào tay Lão Yêu, do đó, bần ni có ý muốn hai vị tiếp tay để lo về vấn đề này.

Nói đến đây, bà ta dừng lại trong giây lát, rồi tiếp rằng.

- Trầm ứng Thái trước kia làm nhiều điều tàn ác, nên ngày hôm nay phải chịu sự quả báo như vậy. Vậy ai phải ai sai, rồi tự nhiên sau nầy sẽ rõ, chúng ta chẳng cần nhúng tay vào làm gì! Nầy, Lữ Khưu thí chủ, ông hãy rời đi thôi, về sau nên thận trọng trên mọi việc làm là được.

Thiết Chỉ Thư Sinh bừng đỏ sắc mặt, chắp tay nói:

- Xin thần ni cho biết pháp danh, hầu sau nầy có cơ hội, thì tại hạ xin tìm cách báo đáp.

Lão ni cô mỉm cười, nói:

Người đã lánh đời trần tục, thì danh cũng không xem vào đâu cả.

Sau khi chia tay nhanh, mỗi người một ngả, tuyệt đối không còn dịp nào gặp lại nhau, vậy thí chủ cũng chẳng nên hỏi làm gì.

Thiết Chỉ Thư Sinh liền nhún người lao đi như gió hốt, chỉ trong chớp mắt là mất hút.

Lão ni cô đưa mắt nhìn theo bóng của Thiết Chỉ Thư Sinh, khi trông thấy hắn đã đi khuất, mới quay về hai người còn lại chấp tay, cúi đầu nói:

- Bần ni xin cáo lui vậy.

La Tiềm mở miệng định nói gì, nhưng trông thấy ở hướng đông có hai bóng người chạy tới như bay, rồi bất thần dừng chân đứng lại. Lão ta đưa mắt nhìn kỹ, thì thấy là thủ hạ của mình.

Một người bèn lên tiếng hỏi rằng:

- Thưa tổng trại chủ, Bùi Thiên Tín hiện đang dẫn rất nhiều người men theo mé sông chạy nhanh về hướng Hồ Nam, nhưng trong khi đó thì Thang Bà Tử cũng dẫn theo một số nữ môn đồ đuổi theo sau lưng Bùi Thiên Tín.. Nói đến đây, người ấy đưa mắt ngó về phía Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô Uý một lượt, rồi mới tiếp rằng:

- Trong số đó, có cả môn đồ giỏi của Lương chưởng môn, là Nghiêm thiếu hiệp nữa.

Lương Vô Uý tràn đầy sự tức giận, gằn giọng nói:

- Khá khen cho một tên môn đồ oan nghiệt, chẳng ngờ nó lại mê gái đến thế, lão phu nhứt định sẽ không tha cho ngươi.

Lão ni cô có tóc kia bèn lên tiếng nói:

- Việc nầy xảy ra tất có nguyên nhân của nó. Theo bần ni phán đoán, thì chắc chắn lịnh môn đồ đã bị mê loạn tâm trí, vậy Lương bang chủ phải hết sức thận trọng, chớ để bị hiểu lầm mà gây ta nhiều

việc đáng tiếc.

Lương Vô Uý nghe thế thì không khỏi giật mình, nói:

- Lời dạy bảo của thần ni, già đây xin nghe theo.

Lão ni cô hiện sắc nghiêm nghị, chắp tay xá thật sâu, rồi quay người đưa chân bước nhẹ nhàng đi thẳng.

Lương Vô Uý quay về La Tiềm nói:

- Hành tung của tên nghiệt đồ ấy đã rõ, vậy già có ý muốn đuổi theo nó ngay.

La Tiềm nói:

- Tiểu đệ cùng đi có được không?

Lương Vô Uý nói:

- Nếu thế thì chúng ta cùng đuổi theo nó vậy.

Vừa nói dứt lời, thì cả hai liền nhanh nhẹn nhún người lao đi nhanh như một mũi tên bắn. Số người ẩn núp trong bãi cỏ hoang, tức thì cũng ùn ùng lao mình chạy nhanh theo sau.

Oo Bóng tịch dương đã lặn về tây, màu trời hoàng hôn thực xinh đẹp.

Trên con sông, ráng chiều đỏ ối phản chiếu xuống mặt nước rực rỡ chói mắt. Những cánh buồm thấp thoáng nhấp nhô khắp cả mặt sông, tiếng hò tiếng hát của những ghe chài lưới vang lên không ngớt. Những ngọn núi xa trở thành xám nhạt, cảnh sắc trông xinh đẹp như một bức tranh.

Trên một thị trấn nhỏ nằm cạnh ven sông, chỉ độ năm sáu chục nóc nhà, có mộg gian khách sạn nhỏ nằm ở tại đầu đường. Lúc đó, bỗng có năm người cỡi ngựa đến dừng chân trước cửa.

Số người ngồi trên lưng ngựa, gồm có một lão bà đầu tóc bạc phơ, ba cô gái hết sức xinh đẹp, và một người tuấn tú khôi ngô, mặt đang mỉm cười, nhưng lại có vẻ ngơ ngác.

Lão bà tóc trắng kia, trong tay có cầm một cây gậy sắt nặng nề.

Trên đầu chiếc gậy ấy có chạm một chiếc đầu rắn. Đôi mắt của lão bà ấy sáng ngời như mắt chim cú. Bà ta xuống ngựa bước mạnh dạn vào trong gian khách điếm.

Bọn hầu sáng trong hiệu liền nhanh nhẹn chạy ra nghênh đón.

Nhưng khi chúng vừa nhìn thấy đôi mắt của bà ta, là không khỏi kinh hãi, thầm nghĩ rằng:

“Lão Bà Tử này, rõ ràng là một quái vật!” Kế đó, đôi mắt của tên hầu sáng bỗng sáng quắc. Hắn nhìn trân trân vào ba cô gái xinh đẹp, đứng ngơ ngác như một thằng ngốc, trợn mắt há mồn chẳng nói chi cả.

Lão bà tóc trắng giận dữ quát rằng:

- Thằng ranh kia còn phòng tốt nhất không?

Vừa nói bà ta vưa động đầu gậy xuống mặt đất, khiến chiếc gậy cắm sâu vào đất có đến nửa thước.

Tên hầu sáng như hoàn hồn trở lại, biến hắn sắc mặt, nói luôn mồm rằng:

- Có ! Có !

Thế rồi, năm người lần lượt bước theo tên hầu sáng vào ở bốn gian phòng. Sau khi họ dùng cơm nước xong, thì đêm đã vào khoảng canh ba.

Lão bà tóc bạc ấy không ai khác hơn là Thang Bà Tử, một nhân vật chuyên sử dụng chất độc khét tiếng trong võ lâm.

Thang Bà Tử bèn lên tiếng nói:

- Bọn nha trảo của Đào Như Hải, hiện đang nghỉ tại gian khách sạn ở cuối đường nầy, vậy ba đồ đệ có thể đến đó rình chúng nó nói với nhanh những gì ? Một việc quan trọng như thế nầy, thì chắc chắn Đào Như Hải không thể không xuất đầu lộ điện, hoặc trực tiếp nhúng tay.

Sau khi dùng rượu thịt xong, chắc chắn bọn chúng sẽ để nhiều sơ hở, hoặc nói lỡ lời, chúng ta phải tìm biết hầu nghĩ cách đối phó cho hữu hiệu.

Tưởng Nguyệt Hoa nói:

- Hãy bắt sống lấy bọn chúng một người, mang về tra khảo để rìm hiều sự thực, thì chẳng phải tiện hơn hay sao ?

Thang Bà Tử lắc đầu, nói:

- Mình làm thế thành ra kinh động đến bọn chúng không hay, hơn nữa, vị tất trong đám người ấy đều được biết rõ về việc ấy !

Tưởng Nguyệt Hoa không dám nói chi thêm, nên liền cùng hai cô gái kia nhanh nhẹn lao mình ra ngoài cửa sổ.

La Tiềm bèn đứng lên, đi thẳng về phòng riêng của mình. Thang Bà Tử đưa đôi mắt nhìn xuống, tựa hồ như đang trầm ngâm nghĩ ngợi, bỗng nghe trên mái nhà có chân người bước nhẹ nhàng, nên liền "hừ"một tiếng qua giọng mũi, động mạnh chiếc gậy xuống đất, rồi lao thẳng ra cửa sổ nhanh như điện xét, vọt người nhảy luôn lên mái ngói.

Tức thì, bà ta nhìn thấy có một bóng đen cách xa đấy ngoài hai trượng đang vọt người từ mái ngói lao thẳng lên không, lướt đi hết sức nhanh.

Thang Bà Tử liền vung chưởng trái đánh ra nghe một tiếng vút, và nhanh nhẹn vọt người đuổi theo bóng đen ấy nhanh như chớp.

Luồng chưởng lực của Thang Bà Tử hết sức mạnh mẽ, cuốn tới ồ ạt như ngọn thuỷ triều, ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Bóng đen ấy liền nhanh nhẹn buông người rơi trở xuống đất, cất ta lạnh lùng đầy khinh bạc cười dài, rồi lại tiếp tục chạy bay đi mất hút.

Thang Bà Tử hết sức tức giận, nhanh nhẹn buông người rơi xuống đất, ngay vị trí của bóng người kia vừa rồi, thấy nơi ấy là một cái đường hẻm nhỏ hết sức dơ bẩn hôi thối, nhưng không còn trông thấy bóng ai ở đó nữa.

Nhưng, trong khi bà ta đang ngờ ngác, thì lại nghe có tiếng gió rít khẽ ở phía sau lưng. Bà ta đoán biết có người tấn công lén mình, songvì ngõ hẻm ấy quá chật chội, không tiện xoay trở cho nhanh nhẹn, nên bà ta giận dữ "hừ"lên một tiếng, rồi vung chưởng đánh xéo trở ra sau.

Ngay lúc ấy, bà ta trông thấy đấy là một vật tròn màu đen từ xa đang bay thẳng tới. Vì ánh trăng lờ mờ, hơn nữa, vì quá hối hả, nên bà ta không thể trông thấy rõ được vật ấy là vật chi. Do đó, bà ta vội vàng biến thế chưởng thành một thế chụp tới.

Qua một tiếng "xoạc"bà ta đã chụp được vật ấy vào tay, và cảm thấy nó là một vật vừa nhão vừa dẻo, y hệt như một cục bùn. Thang Bà Tử bèn đưa lên mắt nhìn kỹ, thì mới biết đấy là một cục phân bò vừa mới tiêu ra, mùi hôi thối liền xống thẳng vào mũi.

Thang Bà Tử tức giận đến suýt điên lên, những sợi tóc trắng trên đầu bà ta đều dựng đứng, bực tức về chỗ không thể túm lấy được ngay người ấy, để xé nát hắn ra, hầu hả cơn tức giận.

Nhưng, thử hỏi tức giận có ích lợi gì? Vì, người ấy đã chuồn đi mất hình dạng rồi. Bởi thế, bà ta chỉ còn nước đè nén lửa giận trong lòng, tiu nghỉu trở về khách điếm.

Chẳng mấy chốc sau, ba cô gái cũng nhẹ nhàng lướt trở vào phòng, trông thấy sắc mặt của Thang Bà Tử có vẻ khác thường, thì không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Thang Bà Tử tức giận đến mặt xanh như chàm, cất giọng lạnh lùng nói:

- Các ngươi đã tìm hiểu được chưa ?

Tưởng Nguyệt Hoa nói:

- Bọn nha trảo của tên lão tặc Đào Như Hải, không hành động đúng theo sự phán đoán của ân sư. Bọn chúng sau khi rượu thịt xong, liền hối hả rời khách sạn ra đi tất cả, do đó, chúng con mới gấp rút trở về để bẩm lại cho ân sư rõ.

Thang Bà Tử biến sắc mặt, lạnh lùng quát mắng:

- Chúng ta hãy mau lên đường ngay. Có lẽ Nghiêm Tiểu Long đã ngủ rồi, vậy mau gọi hắn thắc dậy đi ngay.

Tưởng Nguyệt Hoa hối hả chạy vào gian phòng của Nghiêm Tiểu Long, nhưng nàng bỗng kêu thét lên một tiếng kinh hãi. Thang Bà Tử không khỏi sửng sốt, vội vàng dẫn hai cô gái kia nhanh nhẹn chạy tới nơi.

Bọn họ trông thấy Tưởng Nguyệt Hoa đang kinh hoàng thất sắc, đôi mắt ngấn lệ, nhưng không còn thấy Nghiêm Tiểu Long đâu cả. Trong khi đó, thì thanh trường kiếm của Nghiêm Tiểu Long hãy còn treo tại chiếc móc bên giường. Hơn nữa, mền gối trên giường của y cũng rồi loạn khác thường, chiếc ghế trà cạnh đó cũng bị nghiêng đổ, trên mặt đất hãy còn lưu lại những vết máu mới tinh.

Qua tất cả hiện tượng nầy, chứng tỏ Nghiêm Tiểu Long đã bị người lạ mặt vào đây bắt mang đi rồi. Và trước đó y đã đánh nhau với đối phương rất quyết liệt.

Thang Bà Tử nhớ lại mọi việc vừa rồi, thì đã biết là đối phương dùng kế điệu hổ ly sơn, để như bà ta ra khỏi nhà hầu tiện bề bắt sống Nghiêm Tiểu Long. Vì thế bà ta lại càng căm tức hơn nữa, sắc mặt trờ thành hung dữ đến đáng sợ.

Ngay lúc ấy, có tiếng chân người bước đi rất hối hả, rồi thấy một tên hầu sáng thò đầu vào cửa, cười nói:

- Trước cửa hiệu có hai người đến xin ra mắt, vậy cụ bà đây có phải là Thang ...?

Đôi mắt của Thang Bà Tử sáng quắc, gằn giọng quát rằng:

- Hai người ấy là ai?

Tên hầu sáng không khỏi rùng mình, ấp úng đáp:

- Con ... con ... không được biết.

Tức thì, ngoài sân bỗng có tiếng nói to vọng đến rằng:

- Chúng tôi là những người khách không được mời, vậy xin bà rộng lòng tha thư cho.

Nói đoạn, người ấy cất tiếng cười to, rung chuyển cả màng tai mọi người. Thang Bà Tử không khỏi biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn lướt ra, thì trông thấy hai người đang đứng trước cửa. Đây là một lão già râu dài, dáng điệu oai vệ, và một người đàn ông đứng tuổi mặt đỏ gay, râu ria xồm xoàm.

Thang Bà Tử liền sa sầm nét mặt, cất giọng lạnh lùng, nói:

- Xin nhị vị hãy cho biết lai lịch, và đến đây tìm Thang Bà Tử ta có việc gì?

Người mặt đỏ râu ria, nói:

- Tại hạ là La Tiềm ở Sào Hồ.

Lão già râu dài cũng nói tiếp ngay rằng:

- Còn già đây là Lương Vô Uý, đến tìm nghiệt đồ là Nghiêm Tiểu Long để lấy trở lại một tín vật.

Thang Bà Tử cất giọng lạnh lùng, nói:

- Té ra là Lương chưởng môn. Đúng thế, lịnh môn đồ quả có đi theo lão Bà Tử đây, vì giữa tiểu đồ là Tưởng Nguyệt Hoa với lịnh môn đồ đã tâm đầu ý hiệp với nhau. Nhưng, đáng tiếc là Lương bang chủ đã đến chậm một bước, vì mới vừa rồi lịnh môn đồ đã bị mất tích chính lão bà Tử ta cũng chưa tìm hiểu được ai đã lẻn vào đây gây ra việc đó?

Sắc mặt Lương Vô Uý bỗng sa sầm, nói:

- Việc đó thực già không thể tin được.

Thang Bà Tử cười nhạt nói:

- Lão Bà Tử ta không cần chi phải nói dối cả.

Lương Vô Uý cất giọng lạnh lùng “hư”một tiếng, rồi đưa chân bước thẳng vào phòng, trông thấy sắc mặt của cô gái đều có vẻ kinh hoàng buồn bã. Nhất là Tưởng Nguyệt Hoa thì nước mắt ràn rụa, mi mắt sưng húp. Lão ta lạiđưa mắt nhìn qua cảnh vật trong phòng, thầm nói rằng :

“Xem ra Long nhi đã bị người ta bắt sống mang đi thật rồi ! Kẻ nào đã lẻn vào đây hành động như vậy?” Ngay lúc đó, Thang Bà Tử và La Tiềm cũng đã bước vào đến nơi.

Thang Bà Tử lên tiếng nói:

- Lời nói của lão Bà Tử ta có đúng sự thực không?

Lương Vô Uý chưa kịp trả lời, thì bỗng nghe có một tiếng “phập”rồi mọi người nhìn thấy trên tường nhà có một mảnh thơ được bắn vào.

Thang Bà Tử vừa lanh mắt vừa lẹ tay, nên đã nhanh nhẹn vọt người bay lên, rồi thò tay nhổ lấy mũi tên mang bức thơ nọ. Bà ta vừa trông thấy dòng chữ trên mảnh giất, thì mặt không khỏi biến sắc.

Dòng chữ ấy viết rằng :

“Muốn biết tung tích của Nghiêm Tiểu Long, thì xin đến Bạch Hồ Cung ở phía Tây nam sẽ rõ.” Tưởng Nguyệt Hoa bỗng quay phắt người lại, lao nhanh ra cửa sổ.

Thang Bà Tử vội vàng nói:

- Nguyệt Hoa hãy trở lại, không thể hành sự một cách lỗ mãng như vậy được.

Tưởng Nguyệt Hoa đang sốt ruột về tình lang, nên giả vờ như không nghe, nhún mình vọt thẳng lên nóc nhà, rồi nhằm hướng ngoại ô của thị trấn chạy vút tới.

bóng trăng lạnh trông thực buồn bã, luồng gió xuân vào đêm, vẫn còn ít nhiều hơi lạnh của tiết tàn đông.

Tưởng Nguyệt Hoa sử dụng thuật kinh công cao tuyệt, lướt thẳng về hướng Tây nam như bay, nên chẳng mấy chố là xa rời khu thị trân một đoạn đường dài. Nhưng, có điều là nàng không rõ Bạch Hồ Cung là nơi nào cả.

Nàng tiếp tục chạy tới sau một khoảng thời gian độ chừng dùng xong một bữa cơm. Khi ấy nàng đã tiến tới một ngọn đồi khá cao, bên trên ngọn đồi mọc rất nhiều cây bạch dương, gió thổi xào xac, nhành lá nghiêng ngả. Thỉnh thoản, lại có tiếng chim cú kêu nghe rất não nùng ghê rợn. Chung quanh đâu đâu cũng hoang dã, không trông thấy dấu vết của con người.

Nàng bèn nghĩ thầm rằng :

“Chẳng hiểu có phải đây là Bạch Hồ Cung không?” Thốt nhiên từ trong chòm bạch dương rậm rạp trên ngọn đồi, có một giọng cười âm u bay theo chiều gió vọng đến bên tai.

Giọng cười ấy hoà lẫn với tiếng chim cú kêu trong rừng, khiến ai nghe đến cũng phải kinh tâm rởn óc.

Tưởng Nguyệt Hoa không khỏi sợ hãi, vội vàng thò vào áo hốt ra một năm “độc đạn”, vận dụng chân lực ra cánh tay, ném thẳng về hướng có tiếng cười vừa phát ra. Đồng thời, nàng cũng nhanh nhẹn

thò tay tuốt lưỡi trường kiếm trên vai xuống, vung lên chiếu ngời ánh thép, bảo vệ trước ngực của mình.

Nắm “Độc đạn”của nàng rơi thẳng vào cánh rừng bạch dương trên ngọn đồi, nhưng vẫn im lặng như ném vào biển, chẳng thấy có sự động tịnh chi cả. Tưởng Nguyệt Hoa thấy thế, thì hết sức kinh hãi và cũng hết sức ngờ vực.

Ngay lúc đó, lại có một chuỗi cười nữa vọng đến bên tai, rồi lại thấy có một bóng đen xuất hiện từ cánh rừng bạch dương, đưa chân bước từng bước một về phía chân đồi, nơi nàng đang đứng.

Bóng đen ấy về thân mình cũng như bước chân, xem ra như rất chậm chạp, nhưng kỳ thực thì lại nhanh nhẹn không thể lường. Nhìn kỹ, thì thấy đối phương đang bay tha thướt như một cọng liễu trước gió, êm ru không hề nghe một tiếng động, thực chẳng khác nào một bóng ma, trông rùng rợn vô cùng. Tưởng Nguyệt Hoa là một cô gái rất bạo dạn, thế mà khắp thân người đều nổi da gà, quả tim suýt nữa nhảy tung ra khỏi lồng ngực.

Chỉ trong nháy mắt, là bóng đen đó đã tiến tới sát bên cạnh nàng.

Khi nàng nhìn kỹ, thì thấy từ đầu đến chân của đối phương đều được trùm kín bởi một lớp lụa đen. Tuy thế đôi mắt sáng ngời như điện và lạnh lùng như băng của y, vẫn chiếu rõ ra ngoài như hai ngọn đèn nhà.

Tưởng Nguyệt Hoa lấy hết can đảm, nạt rằng:

- Ngươi là người hay là quỉ thế!

Người che mặt đáp:

- Giữa đêm tối thì người và quỉ đều không thể phân biệt được. Nếu ngươi bảo ta là quỉ thì ta là quỉ vậy.

Giọng nói của người ấy nghe lạnh lùng âm u và đầy khinh bạc.

Kế đó, người che mặt ấy lại nói tiếp rằng:

- Chỉ có một mình ngươi đến hay sao? Còn Thang Bà Tử tại sao không đến? Nắm “đạn độc”vừa rồi của người hoàn toàn vô dụng, nên biết là chất độc vô hình không làm chi ta được đâu.

Tưởng Nguyệt Hoa không khỏi sửng sốt nói:

- Người có phải là người bắn bức thơ vào nhà đấy không?

- Đúng thế !

- Nơi nầy có phải là Bạch Hồ Cung không ?

- Đúng thế !

Tưởng Nguyệt Hoa cảm thấy máu nóng trong người đang sôi lên sùng sục, nạt rằng:

- Thế tại sao ngươi lại bắt sống Nghiêm Tiểu Long mang đi như vậy?

Người che mặt cất giọng sâu hiểm, cười rằng:

- Ai bảo ta bắt sống mang đi người tình của cô nương?

Tưởng Nguyệt Hoa lại không khỏi sửng sốt, đứng trơ ra như một khúc gỗ.

Người che mặt nói tiếp rằng:

- Nếu cô nương muốn biết tung tích của Nghiêm Tiểu Long thì tôi có thể điểm chỉ cho cô nương, nhưng chưởng phải chịu làm môn hạ của tôi, và suốt đời không được phản lại tôi mới được.

Tưởng Nguyệt Hoa quát to rằng:

- Ngươi mà đáng mặt làm sư phụ ta sao?

Nói dứt lời, nàng liền vung thanh trường kiếm đánh ra chớp nhoáng ba thế võ, khiến ánh sao bạc lạnh buốt chiếu ngời ra khắp cả một vùng, thế kiếm rít gió nghe vèo vèo, công thẳng về hướng người che mặt.

Trong khi đó, người che mặt kia không hề tránh né, vung nhanh cánh tay mặt lên, giương thẳng ba ngón tay ra, nhắm ngay lưỡi trường kiếm của Tưởng Nguyệt Hoa chụp thẳng tới.

Tưởng Nguyệt Hoa cảm thấy bàn tay của đối phương như có một sức hút mạnh mẽ, hút chặt lấy thế kiếm của mình, nên không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn thu thế kiếm trở về.

Nào ngờ đâu sức hút nơi bàn tay của đối phương từ yếu đã trở thành mạnh, khiến thanh trường kiếm trong tay nàng suýt nữa đã vuột khỏi bàn tay bay đi mất.

Bởi thế, nàng hết sức kinh hãi, đoán biết người che mặt nầy võ công cao cường vô song nếu không bỏ chạy, thì tất sẽ bị bắt sống chứ chẳng chơi.

Nghĩ vậy, nên nàng liền vận dụng hết chân lực trong người dồn vào lưỡi trường kiếm rồi bất thần buông lỏng bàn tay ra, nhanh nhẹn vọt người lướt đi nhanh như điện xẹt. Khi đôi chân nàng vừa rơi chạm đất, thì lại vọt bay trở lên,tiếp tục chạy tới. Bởi thế, nàng chỉ còn nghe tiếng nói của người che mặt theo chiều gió vọng đến rằng:

- Cô nương lại nhẫn tâm, bỏ rơi không đếm xỉa chi đến tình lang hay sao?

Tưởng Nguyệt Hoa nghe thế, cảm thấy trong lòng đau đớn nhu dao cắt ruột. Nàng chạy nhanh tới trước độ ngoại mấy trăm trượng, và không còn nghe phía sau có tiếng động tịnh gì mới dừng chân đứng lại đưa mắt nhìn khắp bốn bên, quả nhiên chẳng còn trông thấy hình bóng của người che mặt đâu nữa, nên thầm nghĩ rằng :

“Lời nói của người ấy đúng lắm, tại sao ta lại nhẫn tâm bỏ rơi Nghiêm Tiểu Long, không kể chi đến việc sống chết của chàng như vậy?” Bỗng ngay lúc đó, nàng lại nghe từ phía sau lưng có một giọng cười âm u, đầy lạnh lùng bay vào tai, nên không khỏi giật bắn người.

Nhưng, trong khi nàng chưa lấy lại được sự bình tĩnh, thì bất thần cảm thấy thân mình đã bị năm ngón tay rắn như sắt chụp lấy, không tài nào giải thoát cho được. Kế đó, nàng lại nghe bên tai gió rít vèo vèo, và đã bị người che mặt xách bổng chạy thẳng trở lên Bạch Hồ Cung.

Trong khi đó, từ nơi góc trời xa bỗng có một tiếng hú dài xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya, xao động cả một vùng núi đồi hoang dại.

Tiếng hú chưa dứt, thì tại hướng đông bắc có mấy bóng đen bé nhỏ đang lướt nhanh tới như điệp chớp. Khi số người ấy đến gần, thì thấy thấp thoáng đó là Thang Bà Tử dẫn đầu, phía sau còn có hai nữ môn đồ của bà ta, cùng Lương Vô Uý và La Tiềm.

Khi năm người cùng chạy đén Bạch Hồ Cung, liền dừng chân đứng yên lại, đưa mắt nhìn chăm chú lên trên ngọn đồi. Lương Vô Uý nói:

- Xem ra nơi nầy chắc là Bạch Hồ Cung đây.

Thang Bà Tử cười nhạt nói:

- Lương bang chủ làm thế nào biết chắc được nơi đây là Bạch Hồ Cung?

Lương Vô Uý là bang chủ của một môn phái, khi nói ra một tiếng là không hề sai chạy bao giờ, do đó, lão ta không khi nào ăn nói cẩu thả.

Nhưng, câu nói vừa rồi, lại là một câu nói phỏng đoán mơ hồ, hoàn toàn không có căn cứ, nên khi nghe lời hỏi vặn của Thang Bà Tử, lão ta không khỏi cứng miệng.

La Tiềm trông thấy Thang Bà Tử có vẻ ngạo mạn vô lễ, trong lòng không khỏi giận dữ, gằn giọng nói rằng:

- Nếu thế, thì bà có thể biết chắc được nơi nào là Bạch Hồ Cung chứ gì?

Câu hỏi mắc của La Tiềm đã làm cho Thang Bà Tử phải câm miệng.

Bà ta thầm nói :

“Chỉ trong chốc lát đây, ta sẽ cho ngươi biết sức lợi hại của Lão Bà Tử ta!” Ngay lúc ấy, bỗng Lâm Nguyệt Châu kinh hãi kêu lên rằng:

- Sư phụ hãy nhìn xem cái chi thế kia?

Thang Bà Tử không khỏi giật mình, quay mặt nhìn về phía Lãnh Nguyệt Châu, thấy nàng đưa tay chỉ thẳng về một địa điểm cách đấy ngoài ba bốn trượng, dôi mắt tràn đầy sắc kinh hãi.

Bà ta bèn nhìn theo hướng tay chỉ của Lãnh Nguyệt Châu, và cũng không khỏi biến hẳn sắc mặt, vì thấy giữa bụi cỏ hoang, không biết ai cắm một thanh trường kiếm sáng lóng lánh.

Thang Bà Tử nhanh nhẹn lao mình về phía ấy, thò cánh tay ra nhổ lấy thanh trường kiếm lên xem kỹ, thì thấy đấy là thanh trường kiếm của Tưởng Nguyệt Hoa.

Lương Vô Uý cất tiếng than dài, nói:

- Tưởng cô nương chắc chắn đã bị bắt sống mang đi rồi.

Bỗng ngay lúc đó, mọi người nghe khắp bốn bên, đâu đau cũng nổi lên tiếng hú lạ lùng, có tiếng cao, tiếng thấp, khi nhanh khi chậm, hoàn toàn khác nhau, cứ nơi nầy dứt thì nơi kia lại nổi lên, khi thì gần khi thì xa, nối tiếp nhau không ngớt.

La Tiềm cũng biến sắc mặt, nói; - Không xong! chúng ta đã bị bao vây rồi.

Trên nét mặt của Thang Bà Tử liền tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Lũ chuột nhắt nầy chỉ giỏi bày trò doạ nạt, chứ chẳng làm chi được lão Bà Tử ta đâu.

- Có thực thế không?

Từ trên ngọn đồi bỗng có một giọng nói lanh lùng, đầy khinh bạc vọng xuống, rồi lại thấy từ trên ấy có một bóng đen chậm rãi đi thẳng xuống chân đồi.

Đôi mắt sáng quắc trông thực khiếp sợ của Thang Bà Tử, không ngở nhìn chòng chọc vào cái bóng đen đó.

Khi bóng đen ấy đến gần, thì ai nấy mới nhận ra đấylà một người mặc áo đen, khuôn mặt cũng che kín bằng lụa đen. Bóng đen ấy cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Nên biết là ta không phải như Huyền Băng Lão Mị, để yên cho bà đến hay đi tuỳ ý thích đâu.

Lương Vô Uý vẫn đứng im lặng, âm thầm nhận xét hình dáng của người che mặt kia, hầu phỏng đoán lai lịch của đối phương.

Thang Bà Tử quát to rằng:

- Ngươi nên biết lão Bà Tử đây chẳng phải là một con người dễ trêu cợt. Vậy, hãy mau thả Nghiêm Tiểu Long và Tưởng Nguyệt Hoa ra, bằng không thì chớ trách lão Bà Tử lòng dạ độc ác, xuống tay nặng nề.

Người chen mặt cất giọng lạnh lùng, nói:

- Chất độc vô hình của bà, thực ra tôi chẳng xem vào đâu cả, vậy cứ muốn làm chi thì làm đi.

Nói đến đây, bỗng giọng nói của người ấy hạ thấp xuống, và tiếp rằng:

- Nghiêm Tiểu Long là vị môn đồ giỏi của vị chưởng môn phái Hoài Dương, vậy bà tỏ ra sốt ruột để làm gì?

Lúc bấy giờ, tiếng hú chung quanh bỗng im bặt cả, nên không khí trở thành hết sức tĩnh mịch, song lại càng vô cùng rùng rợn.

Lương Vô Uý nãy giờ vốn đứng im lặng, nhưng nghe qua câu nói của đối phương, bỗng liền chấp tay mỉm cười nói:

- Tên nghiệt đồ của tại hạ, nếu có điều chi xúc phạm đến các hạ, thì già dây nhất định sẽ trừng trị nghiêm khắp, vậy mong các hạ thả tên nghiệt đồ ấy của già ra cho.

Người che mặt nói:

- Câu nói quả thực là phải, nhưng khổ nỗi lịnh môn đồ không phải do tôi bắt giữ.

Lương Vô Uý vội vàng nói:

- Nếu thế thì các hạ chỉ rõ manh mối giúp cho, già đây nhất định không khi nào quên ơn đức đó.

Người che mặt lắc đầu nói:

- Việc ấy không phải là ý muốn của tôi.

Lương Vô Uý không khỏi sửng sốt, nói:

- Ngụ ý trong câu nói của các hạ thực là khó đoán, vậy xin các hạ hãy giãi bầy cặn kẽ cho.

Người che mặt từ từ đưa tay ra, chỉ khắp bốn chung quanh vùng núi đồi hoang dã, cất giọng lạnh lùng cười, nói:

- Đêm hôm nay, tôi đã bố trí thiên la địa võng khắp chung quanh Bạch Hồ Cung nầy rồi, các ông rất khí khoát khỏi nơi đây, ngoại trừ tất cả đều phải làm môn hạ của tôi. ngoài con đường ấy ra, thì không còn con đường nào khác nữa.

Lãnh Nguyệt Châu và Dư Nguyệt Trinh cùng lách mình nhảy tới nhanh nhẹn rút kiếm ra khỏi vổ, rồi sử dụng những thế kiếm hết sức kỳ tuyệt, công chớp nhoáng về phía người che mặt chẳng khác nào những làn điện chớp.

Khi lưỡi kiếm công đến sát bên người của đối phương thì người che mặt ấy chỉ cần lách mình tránh nhẹ nhàng là đã tránh khỏi được tất cả.

Hai cô gái trông thấy thế liền giận dữ nạt to, rồi lại nhanh như chớp vung kiếm đánh ra, chẳng khác nào một trận mưa rào từ trên cao đổ xuống đầu người che mặt.

Lúc ấy, La Tiềm bỗng quay về Lương Vô Uý khẽ cười, nói:

- Tại hạ không ngờ món nợ nầy lại báo ứng nhanh như thế?

Lương Vô Uý ngơ ngác không hiểu ra sao cả, nói:

- Hiền đệ nói thế nghĩa là sao?

La Tiềm nói:

- Đêm vừa rồi, chúng ta bao vây lấy Lữ Khưu Mộ Bình, thực có khác nào cảnh chúng ta bị bao vây trong đêm nay.

Lương Vô Uý chỉ mỉm cười, rồi im lặng không nói chi cả.

Người che mặt lại lên tiếng nói:

- Ta không đánh trả lại, là để cho các ngươi tự hiểu lấy sức lợi hại của ta, vậy nếu vẫn một mực ngoan cố, thì sau nầy dù có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Thang Bà Tử bỗng quát to lên một tiếng, rồi búng mạnh năm ngón tay ra.

Tức thì, năm luồng kình phong liền bay vèo tới, công thẳng vào người che mặt. Nhưng Thang Bà Tử cảm thấy những luồng kình phong của mình, chạm trúng vào đối phương mềm mại như chạm vào thân gỗ mục. Tuy nhiên, sức dội lại thì quả mạnh mẽ khôn lường, khiến năm ngón tay của ba ta đều bị

tê buốt. Vì thế, bà ta không khỏi biến hẳn sắc mặt.

Ngay lúc ấy, bỗng thấy người che mặt vung cánh tay phải ra một lượt, tức thì liền nghe hai cô gái kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi đánh rơi thanh trường kiếm xuống đất, đồng thời, cảm thấy trước ngực lạnh buốt và cùng ngã lăn quay ra đất bất tỉnh.

Chỉ qua một thế võ, mà cả hai cô gái đã bị chế ngực ngay, thì võ công của đối phương quả thực là tay cao cường không thể tưởng tưởng.

Thang Bà Tử đôi mắt sáng quắc, hai chưởng vận dụng toàn bộ chân lực trong người, đưa cao lên ngang ngực, rồi xô mạnh trở ra, khiến một luồng kình phong cuốn tới, như có thể xô bạt cả núi đồi. Hơn nữa, đi đôi với luồng kình phong ấy, lại có cả một thứ chất độc vô hình tối nguy hiểm cũng được tung ra.

Với thế đánh ấy, thực ra Thang Bà Tử từ trước đến nay chưa hề sử dụng đến. Giờ đây, rõ ràng bà ta đã nhận thấy người che mặt nầy là kẻ thù bất động đái thiên với mình, nên mới đem hết sức bình sinh ra đối kháng với kẻ địch như vậy.

Người che mặt tựa hồ có phần kiêng sợ, nên nhanh nhẹn nhảy lui ra sau ngoài một trượng, rồi mới xoay người lại vung chưởng lên, trong khi cả người của y lại lao thẳng tới trước.

Thế đánh của người che mặt thật cao sâu khó lường, khiến đến Lương Vô Uý là kiến thức rất rộng rãi, thấy nhiều tuyệt nghệ của các môn phái, thế mà giờ đây, lão ta cũng không thể nhận ra võ công của người che mặt nầy là thuộc về môn phái nào. Do đó, lão ta hết sức kinh dị, thầm nghĩ là Thang Bà Tử chắc chắn rồi đây cũng phải bị bại mà thôi.

Quả nhiên mọi việc không ngoài sự dự liệu của lão ta. Khi hai luồng nội gia kình lực chạm thẳng vào nhau, thì liền nổ lên một tiếng “ầm”kinh thiên động địa, cát đá cũng như cỏ dại tung bay đầy trời, gió xoáy ồ ạt như một cơn lốc vậy. Tức thì, mọi người đã trông thấy Thang Bà Tử “hự”lên một tiếng khô khan, rồi thân mình bị hất nhào lộn ra sau bước đi loạng choạng, phải cố gắng gượng lắm mới đứng vững trở lại được trong khi sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Người che mặt cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Nếu bà không liều lĩnh sử dụng đến chất độc vô hình, thì ta đây còn có thể nhân nhượng được ít nhiều, nhưng giờ đây rõ ràng là bà đã muốn tìm lấy cái chết.

Trong khi đó, thế lao tới của người che mặt vừa rồi vẫn chưa dùng lại, y nhằm người đối phương tiếp tục xẹt tới nhanh như điện chớp.

Đồng thời, y lại giương thẳng năm ngón tay ra, chụp nay vào vai trái của Thang Bà Tử.

Lương Vô Uý vội vàng nói:

- Xin các hạ hãy chậm đã.

Người che mặt liền nhanh như chớp, thu năm ngón tay trở lại, rồi nhảy lùi về phía sau.

Thang Bà Tử trông thấy người che mặt lao đến, thì đã vận dụng chân lực để tính tới việc thí mạng với đối phương. Nhưng câu nói của Lương Vô Uý đã giải cứu được bà ta, nên bà ta không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Người che mặt nói:

- Lương lão sư là người rất sáng suốt, nên chắc đã cân nhắc được sự lợi hại rất rõ ràng, tôi nhất định sẽ lấy cái lễ chủ khách mà đối xử với lão sư.

Lương Vô Uý trầm ngâm nghĩ một lúc, mỉm cười nói:

- Võ học của các hạ đã tiến tới mức cao siêu tuyệt đỉnh, già đây hết sức khâm phục. Nhưng, già chỉ muốn được trông thấy chân diện mục của các hạ, rồi sẽ quyết định sau.

Người che mạt có ý lưỡng lự, nói:

- Trong giới giang hồ từ xưa đến nay, đều nghe người ta lấy võ công để khuất phục kẻ khác, chứ chưa hề nghe ai nói lấy diện mục của mình để khuất phục kẻ khác bao giờ.

Lương Vô Uý nói:

- Lời nói ấy tuy rất đúng, nhưng tại sao các hạ lại giấu mặt thực kín đáo như thế? Vậy , có lý nào các hạ đang có một ẩn tình không thể nói ra cho ai biết hay sao?

Lão ta dừng câu nói lại trong giây lát, rồi mới tiếp rằng:

- Các hạ dù không cho tôi được thấy chân diện mục, nhưng già đây cũng có thể đoán ra được kia mà.

Thân hình của người che mặt khẽ rung động, giọng nói bỗng trở thành vô cùng ôn hoàn rằng:

- Đúng thế không! Nếu Lương lão sư có đoán ra được, thì tại hạ sẽ đưa lão sư rời khỏi nơi đâyđúng theo lễ nghi.

Lương Vô Uý không khỏi giật nẩy mình, nói:

- Nếu để cho già đây có chút ít thì giờ, ngó hầu quan sát kỹ hơn hình dáng của các hạ, thì chắc chắn

sẽ đoán đúng một trăm phần trăm.

Lão ta thấy giọng nói của người che mạt bỗng nhiên thay đổi, chứng tỏ đối phương đang tràn đầy sát khí, nên trong lòng liền nghĩ ra ngay một cách đối phó lại.

Người che mặt gậy nhẹ đầu, nói:

- Thì cứ thế đi. Nếu Lương lão sư không thể đoán ra, thì phải chịu làm môn hạ của tôi vậy.

Lương Vô Uý nói:

- ấy là lẽ tất nhiên. Vậy xin các hạ hãy thong thả đi vòng quanh hai vòng, để tôi nhận xét.

Người che mặt im lặng một chốc liền đưa chân bước đi, thái độ thực là khoan thai, trông chẳng khác nào là một người đang đi dạo mát trong một khung cảnh hoàn toàn yên lanh, chẳng hề lộ vẻ mất tự nhiên.

Thang Bà Tử một mặt lo điều hoà hơi thở, một mặt khác thì đôi tròng mắt không ngớt xoay tròn, muốn thừa cơ hội đó nhanh chân chạy trốn đi.

Người che mặt tuy đang đưa chân bước đi thành vòng tròn, nhưng vẫn nhận thấy được thái độ ấy của Thang Bà Tử, nên liền cười nhạt, nói:

- Thang Bà Tử, bà chớ nên manh tâm bỏ chạy, phải biết là khi tôi xuống tay, thì không còn vị nể đó.

Thang Bà Tử không khỏi cảm thấy ớn lạnh cả tâm can, thầm mắng rằng:

“Đêm nay ta nhất định làm cho ngươi không thể thực hiện được ý muốn mới nghe” Lúc bấy giờ, La Tiềm đang tỏ ra hết sức lo lắng, nói khẽ rằng:

- Lương huynh, anh chắc chắn có đoán được lai lịch người ấy hay không?

Sắc mặt của Lương Vô Uý trở thành lạnh lùng và nghiêm nghị nói:

- Nếu không đoán đúng được, thì nào còn hy vọng chỉ có thể sống sót rời khỏi nơi đây được?

La Tiềm nghe qua, không khỏi sững sờ, hoang mang không hiểu câu nói của Lương Vô Uý ra sao cả, nên giương đôi mắt ngơ ngác nhìn đăm đăm vào mặt lão ta.

Gió đêm thổi rì rào, trăng sao soi ánh sáng mờ ảo, không khí chung quanh ngọn đồi trở thành ngột ngạt và đầy rùng rợn.

Lúc đó, người che mặt đã đi giáp một vòng tròng và lại bắt đầu đi chậm rãi một vòng thứ hai. Nhưng người ấy chỉ mới đi được một nửa, thì Lương Vô Uý bỗng to tiếng nói:

- Các hạ chẳng phải chính là ...

Người che mặt bỗng dừng chân đứng yên lại, dõi tia mắt sáng ngời khủng khiếp, đang từ trong tấm vải che mặt chiếu rọi ra ngoài.

Lương Vô Uý bỗng cất tiếng than dài, rồi tiếp rằng:

- Các hạ chẳng phải là một nhân vật trước đây tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, danh dự vang lừng cả tứ hải, tức Thân Thủ Báo ứng Lỗ Công Hành đại hiệp đó sao.

Người che mặt phá lên cười to, nói:

- Lương lão sư là người chưởng môn của một môn phái, thế tại sao kiến thức lại nông cạn như vậy? Lỗ Công Hành đã chết từ lâu khắp thiên hạ không ai là không biết ...

Lương Vô Uý lắc đầu, nói tiếp rằng:

- Lời đồn đãi sai ngoa trong võ lâm, thì nào có thể tin theo đó được?

Người che mặt tựa hồ sửng sốt, nói:

- Nếu nói vậy, thì có lẽ Lương lão sư đã gặp được Lỗ Công Hành rồi?

Lương Vô Uý nói:

- Lỗ đại hiệp chẳng khác nào một con rồng thần trên mây, già đây làm thế nào gặp được? Nhưng , chẳng qua là đêm vừa rồi, già đã gặp phải một việc vô cùng khủng khiếp.

- Việc chi thế? Xin lão sư cứ nói rõ cho tôi được nghe?

- Đấy là việc Trầm ứng Thái, trang chủ Thê Hà sơn trang, bị chết dưới những mũi “Ngũ vân xà đầu đinh”và “Tam tuyệt sách hồn châm”.

- Thứ “Tam tuyệt sách hồn châm”ấy, chính là ám khi riêng biệt của Đào Như Hải, vậy làm thế nào lại có như thế được?

Qua giọng nói của người che mặt, ai cũng nhận ra tâm trạng đang lo lắng không yên của y cả.

Lương Vô Uý nói:

- Theo ý của già, thì “Tam tuyệt sách hồn châm”ấy, vị tất Lỗ đại hiệp không thể sử dụng được.

Người che mặt nói:

- Dù cho có thế đi nữa, nhưng Lương lão sư căn cứ vào đâu để quả quyết đấy là hành động của Lỗ Công Hành?

Sắc mặt của Lương Vô Uý trở thành nghiêm nghị nói:

- Trong khi già tìm thấy Trầm ứng Thái, thì lão ta chưa chết hẳn, nên được lão ta cho biết là sau khi bị trúng ám khí xong, chính mắt lão ta được trông thấy Lỗ Công Hành và ba thủ hạ của ông ta. Đồng thời, cũng được biết hành động sắp tới của Lỗ đại hiệp nữa.

Vừa nói, Lương Vô Uý vừa đưa mắt nhận xét thái độ của người che mặt. Người che mặt tuy được một tấm lụa đen che kín diện mục, nhưng đôi mắt của Lương Vô Uý lại hết sức sắc bén, nên nhận thấy đôi vai của đối phương khẽ chao động, chứng tỏ trong lòng đang lo nghĩ không yên.

Người che mặt rõ ràng đã bị xúc động trước lời nói của Lương Vô Uý, nên liền đáp rằng:

- Lỗ Công Hành là một nhân vật từng làm rung chuyển cả võ lâm trước đây, vậy nếu hôm nay lão ta lại tái xuất hiện trong giới giang hồ, thì có thể làm cho cục diện của võ lâm thay đổi lớn lao. Riêng tại hạ chắc chắn trong bước đường giang hồ, tránh không khỏi sự xô xát bằng võ lực với ông ta, vậy xin các hạ cho biết, hành động kế tiếp của Lỗ Công Hành là thế nào?

Lương Vô Uý mỉm cười nói:

- Ông ấy với Đào Như Hải thề không đội trời chung, lần nầy ông ấy xuất hiện, chẳng qua là để phục thù. Nghe lời nói không được rõ ràng của Trầm ứng Thái, thì Lỗ Công Hành đã tìm hiểu được nơi ẩn mình bí mật của Đào Như Hải, và có ý thanh toán sạch bọn họ, chẳng còn chừa một mạng nào sống sót. Hiện nay, ông ấy đã hối hả đi lo việc đó, đồng thời ra lệnh cho ba tên thủ hạ đi rút tới Hành Sơn, để làm một việc chi quan trọng lắm. Đấy là những việc mà già được biết!

Người che mặt trầm ngâm nghĩ ngợi, một lúc sau mới nói:

- Lương lão sư quả được trông thấy Trầm ứng Thái bị trúng hai thứ ám khí rất độc là “Ngũ vân xà đầu đinh”và “Tam tuyệt sách hồn châm”không?

Lương Vô Uý định lên tiếng trả lời, thì bỗng trông thấy Thang Bà Tử vung cả đôi chưởng lên, ném ra một đám “Ngưu mang phi châm”cuốn tới nhanh như điện chớp, rồi lại lanh lẹ thò tay chụp lấy hai nữ môn đồ, nhắm hướng Tây bắc co giò bỏ chạy.

Bà ta luốt di nhanh như gió hốt, nên chỉ trong nháy mắt là đã lao đi xa ngoài mười trượng rồi.

Người che mặt cất tiếng cười nhạt, vung tay quét ra một luồng kình phong, hất bay tất cả những mũi phi châm vừa được phóng đến, trong khi thân người y cũng lao vút lên, đuổi theo Thang Bà Tử.

Dưới bóng trăng buồn bã, thân hình của người che mặt lướt tới như bay, chỉ trong chớp mắt là đã chạy xa tít mù.

Lương Vô Uý như trút được một gánh nặng, ngửa mặt lên trời thở phi ra một hơi dài, rồi đưa năm ngón tay gạt mồ hôi lạnh trên vầng trán, nói:

- Đêm hôm nay, chẳng khác nào chúng ta được sống lại một lần nữa!

Chương 39: Bóng Yêu Trong Giang Hồ

La Tiềm hết sức hoang mang lấy làm lạ nói:

- Chẳng phải người ấy đã bảo, là nếu không đoán ra lai lịch của hắn, thì chúng ta phải chịu làm môn hạ của hắn đó sao? Giờ đây, tuy hắn ta đang đuổi theo để bắt sống Thang Bà Tử, nhưng chúng ta vẫn không thế nào thoát khỏi nơi đây được, vì như lời của hắn đã nói, là chung quanh vùng đồi núi hoang vu nầy, đã được hắn bố trí thiên la địa võng.

Câu nói chưa dứt, thì Lương Vô Úy đã mỉm cười, ngắt lời rằng:

- La hiền đệ, theo già đoán thì hắn đã bỏ ra đi, và chắc chắn, không khi nào trở lại, vậy chúng ta hãy yên lòng mà rời khỏi nơi đây vậy.

La Tiềm nghe thế, lại càng hết sức hoang mang, chẳng hiểu ra sao cả. Lão ta đưa đôi mắt ngơ ngác, nói:

- Tiểu đệ bấy lâu nay vẫn khâm phục Lương huynh tiên đoán mọi việc như thần, vậy chúng ta định đi thì đi ngay, kẻo chần chờ e lại gặp thêm chuyện rối.

Lương Vô Úy lắc đầu nói:

- Tên nghịch đồ của già, vẫn chưa tìm biết được tung tích ở đâu, vậy chúng ta hãy đi lên ngọn đồi nầy xem cho biết đã.

La Tiềm đưa mắt nhìn Lương Vô Úy một lượt nói:

- Tiểu đệ xin cùng đi với ông anh, đấy gọi là xả thần vì quân tử đó.

Lương Vô Úy cất tiếng to, cười ha hả:

- La hiền đệ bình thường tỏ ra rất can đảm, nhiều mưu lược, nhiều lòng hào hiệp, thế tại sao hôm nay trông chẳng khác nào con chim đã sợ cung, quá e dè nhút nhát như thế?

Sắc mặt của La Tiềm bỗng bừng đỏ, nói:

- Chẳng giấu chi Lương huynh, vì đêm nay tiểu đệ gặp được người nầy, chẳng những võ công thật là tuyệt luân, mà lại còn có một sự oai vệ khiến cho kẻ chung quanh phải khiếp sợ. Bởi thế, chẳng

hiểu tại sao, tiểu đệ cảm thấy trên tâm linh của mình như đã bị đối phương chế ngự rồi vậy. Lương huynh, lai lịch của người ấy biết hay không?

Lương Vô Úy chỉ mỉm cười, nhưng không nói, chi cả. Lão ta nhún người vọt lên rồi nhắm trên ngọn đồi Bạch Hồ Cang lướt thẳng tới. La Tiềm thấy vậy cũng nhanh chân chạy theo sau. Họ trông thấy trên ngọn đồi ấy, mọc dầy đặc những cây bạch dương, không hề có một gian nhà nào cả nên không khỏi đều sửng sốt.

La Tiềm nói:

- Trên mặt đất tại chân đồi có để lại một thanh trường kiếm, chính là vật riêng của Tưởng Nguyệt Hoa, môn đồ của Thang Bà Tử. Việc đó, đã chứng tỏ Tưởng Nguyệt Hoa bị bắt sống mang đi, thế tại sao lại không trông thấy cô ta đâu cả?

Lương Vô Úy bỗng biến hẳn sắc mặt, đưa tay chỉ về phía một vùng hoang dã dưới chân đồi, nói:

- Hiền đệ, hãy xem kia!

La Tiềm ngó theo ngón tay chỉ, trông thấy có một bóng người đang kẹp lấy một người nữa, đang phi thân lướt nhanh về một phía xa, chẳng khác nào một luồng điện xẹt.

Lương Vô Úy quát to rằng:

- Đi mau!

Câu nói vừa dứt, thì người lão ta cũng vọt thẳng lên không, rồi lướt tới như bay. La Tiềm cũng nhanh nhẹn bám sát theo như hình với bóng.

Bất giác cả hai người đã chạy đến ven sông, nhưng bóng người vừa rồi thì không còn trông thấy đâu nữa.

Gió sông thổi thực mạnh, dòng nước chảy thao thao, Lương Vô Úy và La Tiềm đưa mắt nhìn nhau sững sờ.

Lương Vô Úy cất giọng buồn bã than dài, nói:

- Thân pháp của người ấy, quả thực nhanh nhẹn hiếm có. Xem ra, người che mặt nọ chỉ nhắm chinh phục toàn những cao thủ võ lâm. Ôi, thế cuộc càng ngày càng nguy thêm, khiến già đây hết sức lo buồn.

La Tiềm nói:

- Lương huynh làm thế nào dám đoán chắc người ấy chính là thủ hạ của người che mặt?

Lương Vô Úy nói:

- Dưới sự bố trí thiên la địa võng, thì người ngoài còn có thể xâm nhập được nữa hay sao?

- Nhưng người che mặt ấy vốn thực là ai?

- Đối với việc ấy, già đây chỉ có thể đoán được chín phần mười mà thôi!

Lương Vô Úy đưa tay vuốt râu, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nói tiếp rằng:

- Người ấy chính là một kẻ vô cùng sâu độc và gian manh khét tiếng từ bấy lâu nay, tức Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải đó!

La Tiềm nghe qua, trong lòng không khỏi kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt, sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh khắp cả người. Lão ta mới lẩm bẩm rằng:

- Té ra là hắn, thảo nào khi hắn nghe nói Thân Chủ Báo Ứng Lỗ Công Hành định sát hại vợ con hắn, thì lấy cớ đuổi theo Thang Bà Tử rồi bỏ đi luôn không trở lại nữa!

Lương Vô Úy cất tiếng than, rồi nói:

- Nước cờ ấy của già kể ra cũng thực là sâu hiểm!

La Tiềm giương đôi mắt ngơ ngác nói:

- Vậy có lý nào đấy là giả dối hay sao?

- Việc thị phi trong võ lâm, không lúc nào có thể hiểu cho rõ ràng được. Đấy vị tất là thật, mà cũng vị tất là giả.

Vừa nói đến đây, sắc mặt lão ta biến đổi hẳn, vội vàng kéo La Tiềm nhảy vào một bụi lao cao hơn đầu người, mọc ở sát ven sông cùng ẩn kín.

Liền đó, hai người nghe có tiếng chéo áo giũ trong gió, rồi lại thấy có mười mấy bóng đen bay xẹt trên không, lướt nhanh qua như gió hốt.

Trong số người ấy, có hay người tựa hồ như là con gái, sức lướt đi của họ hết sức nhanh, nên chỉ trong chớp mắt là đã lướt đi xa mấy mươi trượng rồi.

La Tiềm định vọt người nhảy ra ngoài, nhưng bị Lương Vô Úy nắm áo kéo lại, nói khẽ rằng:

- Đàng sau họ còn có người nữa!

Tức thì lại trông thấy có hai bóng đen, bất thần từ trên không đáp xuống, và chỉ cách đứng xa đám

lao của họ ẩn núp không đầy mất thước.

Lúc bấy giờ trăng sao đều lặn, nên bầu trời đều tối mịt mờ, gió lạnh thổi lồng lộng. Từ phía xa xa, nơi xóm nhà của dân chài lưới, có tiếng gà gáy tan canh vọng đến văng vẳng.

Hai bóng người vừa xuất hiện, có một tăng nhân, đôi mắt sáng quắc, tay áo rộng không ngớt giũ trong gió kêu nghe rèn rẹt.

Người tăng nhân ấy thân hình to béo, giọng nói ồ ề nhưng rất ấm.

Y lên tiếng nói rằng:

- Hai con bé ấy đêm đi ngày nghỉ chúng cố đi thật nhanh nên suốt mấy ngày nay bần tăng đuổi theo bắt mệt. Ân Dương thí chủ, đuổi theo như thế nầy, hoàn toàn không có mục đích chi cả, bần tăng thực rất sốt ruột.

Người ăn mặc theo trần tục ấy bèn nói:

- Chớ nói chi là đạt sư, mà ngay đến tại hạ đây cũng không khỏi sốt ruột nữa. Căn cứ theo sự dò xét của tại hạ hai ngày qua, thì pho Giáng Long Kinh và Thanh Ngô Câu Kiếm, dườn như không có trong người hai cô gái nầy, chắc chắn là có một kẻ khác bí mật mang đến một địa điểm kín đáo để cất giấu rồi. Vậy, nếu chúng ta không theo dõi hai cô gái nầy đến địa điểm đó mà lạt bỏ dỡ nửa chừng thì e rằng khi trở về không biết phải bẩm lại với cấp trên ra sao. Theo ý đại sư, thì chúng ta phải làm thế nào?

NgườI tăng nhân cười nhạt nói:

- Cách nơi đây không bao xa, đã là Đồng Lăng. Bần tăng đoán là bọn chúng nó chắc chắn phải dừng chân nghỉ lại tại đấy. Vậy, chúng ta nên dùng thủ đoạn đánh lén, để bắt sống chúng nó đi, rồi tra khảo bắt chúng nó phải khai pho kinh và thanh kiếm ở đâu, có lẽ đỡ nhọc công mình rất nhiều.

Người kia trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Ý của đại sư hay lắm, nhưng vì bọn họ số người đông đảo võ công lại không thua chi ta, nên chỉ sợ chúng ta không thể làm được như vậy.

Việc ấy thì không cần chi phải lo, vì ở tại Đồng Phât Tự nơi Đồng Quan Sơn, có vị trụ trì là Đại Phong Thiền Sư, chính là người bạn cố giao với bần tăng. Vậy, nếu chúng ta nhờ cậy ông ấy phái ra một số cao thủ trong chùa để trợ giúp chúng ta, thì chắc chắn ông ấy không đến đổi chối từ.

- Đại Phong Thiền Sư? Ồ, đấy có phải chính là Hắc Phong Tăng, trước kia được xếp vào hàng giang hồ thập ác đó không?

- Đúng thế, chính là ông ấy!

- Thế thì tôi xin theo ý kiến của đại sư, nhưng chúng ta cần phải tùy cơ mà hành động.

Nói đoạn, hai người liền vọt mình lướt đi nhanh như bay, chẳng mấy chốc là lẩn khuất mất giữa màn đêm.

Đợi cho hai bóng người ấy lướt đi dược mấy mươi trượng, thì Lương Vô Úy là La Tiềm cũng đuổi theo sau như bay.

Trời vừa sáng tinh sương, khắp đường to hẽm nhỏ trong huyện thành Đồng Lăng, vắng tanh không một bóng người.

Sương sớm còn lờ mờ khắp nơi, mặt đất vẫn còn ướt át. Những lá ngô đồng xanh non hai bên vệ đường, cũng như những mành liễu đang bay lả lướt, đã làm cho mọi người phải say đắm với không khí mùa xuân.

Cửa cái của hiệu Thiên Lục Khách Sạn trên một con đường ngang đang mở rộng, những tên hầu sáng đang bận rộn lo tính toán tiền bạc cho những vị khách ghé nghỉ lại trong đêm vừa qua, để họ rời khách điếm tiếp tục hành trình.

Có một tên hầu sáng đưa tay vươn vai, rồi ngáp dài thực uể oải, nói lẩm bẩm rằng:

- Suốt cả đêm bận rộn không ngủ được, giờ đây thì khách khứa đã đi sạch, vậy ta phải tìm nơi đánh một giấc dài mới được.

Nói vừa dứt lời, thì nó thấy có một bàn tay vỗ nhẹ vào lưng, nên không khỏi giật nẩy mình, tưởng là bạn bè trong hiệu đến phá chơi, nên mắng rằng:

- Mới tảng sáng, mà đã tìm đến ông ...!

Vừa nói đến đây, nó quay mặt lại nhìn, bỗng trông thấy có một gã đàn ông mặc áo đen, khung mặt dài, đang đứng sững trước mặt nó từ lúc nào.

Sắc mặt của người đàn ông ấy chẳng hề có một tí màu máu đỏ, trắng bệt như một tờ giấy. Hai tia mắt của y chiếu ngời ánh sáng, đang nhìn chòng chọc vào mặt nó, khiến nó không khỏi rùng mình, nói ấp úng rằng:

- Thưa ông ...Ông cần đến việc chi?

- Ta cần phòng để ở.

Giọng nói của gã đàn ông đó, còn lạnh hơn cả gió bấc mùa đông.

Tên hầu sáng nghe qua, lại không khỏi bắt rung mình một lần nữa. Nó thầm nghĩ rằng:

“Mới vừa bước ra cửa là đã gặp yêu quỉ, vậy năm nay chắc là xui xẻo lắm!” Tuy nhiên, nó liền vội vàng lên tiếng hỏi:

- Đại gia muốn mướn phòng để ở chăng? Có..Có.....!

Gã đàn ông mặc áo đen sắc mặt vẫn lạnh lùng, xem chẳng hề có một tí tình cảm, gằn giọng nói:

- Ta muốn mướn hết cả gian khách sạn nầy, không cho khách lạ vào đây ở nữa, ngươi có nghe không?

Tên hầu sáng trong lòng đầy ngờ vực, vì nó thấy chỉ có một ông khách, mà lại đòi mướn hết cả gian khách sạn, tất nhiên là kẻ đang toan tính việc bất lương chi đây. Nhưng, vì sắc mặt của gã đàn ông mặt áo đen đã làm cho nó khiếp sợ, nên nó vẫn phải làm ra vẻ tươi cười, vâng dạ luôn miệng, rồi dẫn ông khách bước thẳng vào trong.

Gã đàn ông mặc áo đen thò vào áo, lấy ra một nén vàng, nói:

- Ta đưa trước cho một số vàng nầy, đợi khi thanh toán chung, thiếu đủ gì ta sẽ đưa thêm. Vậy, hãy mau dẫn ta vào xem những gian phòng hạng nhất trong hiệu đã.

Tên hầu sáng nhận lấy số vàng, đôi mắt híp lại, mỉm cười dua nịnh nói:

- Con xin tuân mệnh!

Nói dứt lời, nó bèn hối hả bước vào trong dẫn gã đàn ông mặc áo đen đi thẳng vào một gian phòng lớn. Trước hành lang, hoa phụng tiên đang trổ đủ màu sặc sỡ, chen lẫn với hoa nhài trắng như tuyết, mùi thơm bay ngạt ngào.

Nơi ấy, lại có ngăn ra bảy gian phòng nhỏ. Gã đàn ông mặc áo đen xô cửa sảnh đường liếc nhìn qua một lượt, trông thấy bên trong chưng dọn trang nhã, cửa sổ sáng sủa, bàn ghês sạch trơn bèn gật đầu vừa ý, rồI bước thẳng ra sân ngửa mặt lên nói rằng:

- Xin mời nhị vị cô nương!

Tên hầu sáng nghe thế, thì giương to đôi mắt ngơ ngác không hiểu ra sao cả.

Nhưng liền đó, từ trên mái nhà cao bỗng bay thoắt xuống mườI mấy bóng người. Trong số đó, có hai cô gái hết sức xinh đẹp ăn mặc y hệt như nhau, cất gót sen bước thẳng vào trong sảnh đường.

Gã đàn ông mặc áo đen liền gằn giọng nói với tên hầu sáng rằng:

- Ngươi hãy mau cho dọn bàn rượu thịt, thứ ngon lành nhất của hiệu nầy.

Tên hầu sáng nói:

- Con xin đi làm ngay!

Hắn chưa nói dứt lời, thì đã hối hả bước thẳng ra ngoài.

Gã đàn ông mặc áo đen quát rằng:

- Chậm đã, ta còn có lời căn dặn ngươi!

Tên hầu sáng vội vàng quay người lại, hiện lên một nụ cười trên nét mặt sợ hãi, nói:

- Đại gia còn có lời dặn chi nữa?

Gã đàn ông mặc áo đen cười "hừ" một tiếng to qua giọng mũi nói:

- Ngươi cho viết lên bảng treo trước cửa, là đã hết phòng, bất luận ai đến hỏi, cũng không cho vào, nếu trái lại thì..... Nói đến đây, gã đàn ông ấy bèn giương thẳng năm ngón tay ra, rồi bất thần chụp mạnh vào một chiếc cột gỗ gần đấy, tức thì, hắn ta nắm ra một nắm những mảnh gỗ bị nát vụn qua sức chụp của hắn, nói tiếp rằng:

- Cây cột nầy là một cái gương cho ngươi thấy!

Tên hầu sáng kinh hoàng đến hồn phi phách tán, vâng dạ luôn mồm, hối hả chạy bay ra ngoài.

Trong Thiên Lục Khách Sạn không khí có vẻ rất khác thường, đâu đâu cũng im lặng một cách lạ lùng. Ánh triều dương chiếu rọi len lớp giấy trắng che cửa sổ, làm cho ai nấy đều hoa cả mắt.

Trong gian phòng, hai cô gái mặt áo xanh đang ngồi xếp bằng trên giường, nhắm nghiền đôi mắt để vận dụng chân lực, điều hoà hơi thở, trên khóe miệng vẫn hiện rõ nét tươi cười.

Hai cô gái ấy là một cặp chi em sinh đôi, nên xem giống y hệt nhau như khuông đúc. Cả hai đều diễm kiều như hai đóa hoa, duy chỉ có một điểm khác nhau là, trên đôi má của hai người, một có đồng tiền ở phía phải, và một có đồng tiền ở phía trái.

Bỗng ngay lúc ấy, có một đạo ánh sáng trắng bay vèo vào cửa sổ, rồi lướt cái cấm phập vào tường nhà.

Cô gái áo xanh ngồi bên phía trái, liền mở to đôi mắt ra, vung cánh tay thon nhỏ lên một lượt, tức thì, đạo ánh sáng trắng ấy liền tự động bay thẳng vào tay của cô ta.

Cô ta nhanh nhẹn xòe bàn tay ra nhìn, thì thấy đó là một mũi phi tiêu ba góc, có cột theo một cuốn giấy tròn.

Cô gái ấy lộ sắc kinh ngạc, cất giọng trong trẻo gọi rằng:

- Muội muội, em hãy xem vật chi đây?

Cô gái ngồi bên cạnh, bèn từ từ mở đôi mắt trong veo như mặt nước hồ thu ra, cười nói:

- Tỷ tỷ, chị lúc nào cũng làm rối người ta cả!

Nói đoạn, nàng liếc mắt nhìn về mũi phi tiêu ba góc kia, rồi thò cánh tay lấy cuốn giấy tròn mở banh ra để hai chị em cùng xem. Sau đó, thì cả hai người không khỏi lộ sắc kinh hãi.

Vì trong tấm giấy ấy viết rằng:

Kính gởi Trâm Phù và Trần Dung nhị vị cô nương. Suốt mấy ngày gần đây, bọn yêu tà trong giới giang hồ, đang ùn ùn kéo nhau theo dõi nhị vị cô nương, với ý định tranh đoạt pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu Kiếm. Vì e rằng để kéo dài thời giờ thì lại gặp thêm nhiều chuyện rối, nên bọn họ có ý định sẽ xuống tay vào ngày hôm nay. Trong số đó, có cánh người của Đào Như Hải, Lệ Sơn Lão Yêu và Thiết Chỉ Thư Sinh, là những ma đầu khét tiếng trong võ lâm. Vậy, sợ nhị vị cô nương không thể nào đối địch với bọn họ nổi, nên tôi mới gấp rút cho nhị vị cô nương hay trước, để sắp đặt cách đối phó, kẻo lại phải mang lấy cái họa thiệt thân. Tốt nhất là làm cách nào ly gián cho ba nhóm người ấy tự tàn sát lẫn nhau, rồi dùng thuật thanh đông kích tây, rút lui êm là hay hơn hết.

Bên dưới bức thơ ấy không có ký tên hoặc dấu hiệu chi cả, nên không biết rõ được đấy là bức thơ của ai gởi.

Trần Phù nói:

- Bức thơ nầy chẳng rõ ai viết, nhưng xem ra không phải là không đúng sự thật, thế tại sao suốt dọc đường đi, chúng ta vẫn không thấy có ai theo dõi chúng ta cả?

Trần Dung gật nhẹ đầu, nói:

- Nếu chúng ta đã hay được, thì cần gì phải gởi thơ báo động cho chúng ta thế nầy? Tuy vậy, việc nầy vẫn là một việc nằm trong sự dự liệu của tiểu muội. Ôi, nhưng riêng người nầy thì bạn hay thù vẫn thực là khó hiểu. Song, chúng ta thà là tin lấy lời lẽ trong thơ thì hơn. Việc nầy hãy để tiểu muội sắp đặt sự đối phó được rồi.

Trần Phù lấy làm lạ, nói:

- Cái chi? Việc nầy đã nằm trong sự dự liệu của muội muội, thế tại sao chẳng hề nghe muội muội thấu lộ cho biết chi cả?

Trần Dung cười nói:

- Tiểu muội chỉ nghĩ nhiều đến mặt thuận lợi, chứ không dè lại xảy ra việc bất ngờ như thế nấy. Chính tiểu muội đã sai Đỗ Thù tín đi tìm hiểu hành tung của Châu Nhân Ký, cũng là để phòng mọi sự bất trắc có thể xảy ra!

Trần Phù lắc đầu ngơ ngác nói:

- Lời nói của tiểu muội lại càng làm cho tỷ tỷ đây không hiểu ra sao cả. Châu Nhân Ký thì lại có dính dấp chi đến việc nầy?

Trần Dung cười giòn, nói:

- Châu Nhân Ký chỉ sử dụng một thế kiếm mà đã làm rung chuyển cả võ lâm, tên tuổi vang lừng khắp phía nam lẫn phía bắc Trường Giang. Tiểu muội đang muốn tranh thủ người ấy, và tìm cách làm cho người ấy thở thành kẻ đối địch với lũ yêu tà, hầu chúng ta không còn lo nghĩ về mối họa ấy nữa. Nhưng, nào ngờ đâu hành tung của Châu Nhân Ký rất khó hiểu, Đỗ Thủ Tín bị hắn ta làm cho phải điên đầu, không theo dõi chi được cả.

Nói đến đây, nàng mỉm cười rồi tiếp:

- Hiện giờ lửa đã cháy đến nơi, mà nước ở xa thì không làm sao cứu được, vậy dù có nói đến chuyện đó cũng là vô ích mà thôi.

Nói đoạn, thì người nàng đã nhanh như chớp, lướt thẳng ra ngoài.

Lúc bấy giờ, bên ngoài Thiên Lục Khách Sạn bóng lũ yêu ma đang ẩn hiện khắp nơi. Bọn chúng tìm cớ nầy hay cớ khác, đi tới đi lui khắp chung quanh khách sạn. Có một số lại bước thẳng vào khách sạn để hỏi mướn phòng, nhưng tất cả bọn tiểu nhị trong hiệu, đều trả lời là không còn phòng nữa.

Bỗng ngay lúc ấy, có một vị tăng nhân và một người ăn mặc thường phục bước thẳng vào khách sạn. Người tăng nhân ấy mập to, thân hình núc ních, đôi mắt híp nhỏ nhưng sáng ngời.

Người ăn mặc theo trần tục kia, tuổi trên dưới tứ tuần, mắt mũi đều dễ coi, nhưng đôi má hóp sâu, sắc mặt tái nhợt và xanh mét, đôi tròng mắt sáng ngời, không ngớt đảo qua đảo lại, chúng tỏ là người hết sức thâm độc.

Tên hầu sáng nhìn thấy hai người lạ mặt ấy bước vào, thì bèn dang rộng hai cánh tay ra ngăn lấy họ lại, nói:

Xin lỗi nhị vị, có phải nhị vị định đến đây mướn phòng không? Vì ở đây đã chật hết cả, vậy xin nhị vị hãy đi hiệu khác thì hơn.

người tăng nhân to béo ấy liền trợn mắt lên quát rằng:

- Không cần ngươi phải nói, ta nhứt định đến ở tại khách điếm nầy!

Ngay lúc đó, bỗng từ phía cửa sau có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Đấy mới thực là một chuyện lạ, người xuất gia mà không đến ở chùa ở miếu để lo việc tụng niệm, trái lại, đến đây để làm chi thế?

Tiếng nói của người ấy vừa trong trẻo vừa to. Khi câu nói vừa dứt, thì mọi người liền trông thấy có một lão già mặc áo dài lụa xanh hoa lớn, sắc mặt hồng hào, râu dài phất phơ, tươi cười bước đến. Trên khóe miệng của lão già, vẫn còn một nụ cười đầy vẻ trêu cợt, nói:

- Người xuất gia thì xem việc của kẻ khác như cũûa mình, không khi nào tìm đến gây rối cho người chung quanh bao giờ. Vậy đại sư không sợ làm như thế, là xúc phạm đến việc cấm kỵ của giới giang hồ hay sao?

Vị tăng nhân to béo ấy không khỏi lộ sắc sửng sốt, giương to đôi mắt bé nhỏ của ông ta lên, nói:

- Lời nói ấy của thí chủ có nghĩa gì, thực bần tăng đây chưa hiểu được.

Lão già cất tiếng cười kha khá, nói:

- Đại sư giả vờ hay là không hiểu thực? Hai con bé kia hiện giờ chẳng khác nào đồ trong túi của già đây, bởi thế, già đây không để cho ai tự tiện nhúng tay vào ngăn cản việc làm của mình cả!

Vị tăng nhân to béo ấy nghe thế, thì không khỏi hết sức giận dữ sát khí tràn đầy nét mặt. Nhưng, gã đàn ông sắc mặt sâu hiểm đang đứng bên cạnh đấy, liền thò tay ra ngăn lão ta lại. Người nầy bước tới một bước, cất giọng lạnh lùng nói:

- Xin tôn giả hãy cho biết lai lịch, kẻo lại gây ra sự hiểu lầm, mất niềm hoà khí giữa đôi bên.

Sắc mặt của lão già kia bỗng trở thành nghiêm nghị, từ từ đưa bàn tay phải ra nói:

- Xin xem vật chi trong lòng bàn tay của già đây, thì sẽ biết lai lịch của già vậy.

Liền đó, mọi người nhìn thấy giữa lòng bàn tay của lão ta đang cầm một cây kim bằng thép, nhỏ như một sợi tóc màu đen xanh, dài hơn một tấc.

Gã đàn ông sắc mặt sâu hiểm kia, vừa nhìn thấy vật ấy, thì không khỏi kinh hoàng, buột miệng kêu

lên rằng:

- Khiếp Hồn Châm!

Người tăng nhân to béo vừa nghe qua tiếng kêu ấy, thì sắc mặt cũng không khỏi kinh hãi, tâm can cũng không khỏi cảm thấy lạnh buốt.

Lão già kia đưa mắt ngó thẳng vào mặt của gã đàn ông nọ, gật nhẹ đầu nói:

- Đôi mắt của các hạ khá lắm, vừa nhìn qua là đã biết được “Tam Tuyệt Khiếp Hồn Châm”. Vậy tốt nhất là hãy trở về nói lại với Lệ Sơn sơn chủ, là khắp bên trong lẫn bên ngoài huyện thành Đồng Lăng nầy, già đã bố trí các cao thủ chặt chẽ không thua chi thiên la địa võng, những người cố tình tranh đoạt vớI già, chỉ phải nếm mùi thất bại chua cay mà thôi!

Nói đến đây, lão ta dừng lại trong giây lát rồi mới nói tiếp rằng:

- Các hạ có lẽ là Âu Dương Cầu? Vậy già đây xin có lời khuyên, là sau khi bước ra khỏi Thiên Lục Khách Sạn, chớ nên nấn ná ở lại đây làm gì, kẻo mang họa vào thân vô ích!

Nói dứt lời, lão già ấy cất tiếng cười nhạt, rồi quay người bước thẳng vào trong. Âu Dương Cầu và vị tăng nhân to béo kia, nghe lời nói của đối phương, thì không khỏi giật bắn người, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau một lúc.

Vị tăng nhân bèn khẽ nói rằng:

- Xem ra hành tung của chúng ta suốt dọc đường, đều bị lọt vào mắt của tên Lão Tặc Đào Như Hải. Chúng ta đi hỗng một nước cờ, thì đành chịu thua cả ván.

Âu Dương Cầu không khỏi thầm căm tức về chỗ suốt dọc đường đi, vị tăng nhân to béo này lúc nào cũng ngông nghênh hành động theo ý muốn của cá nhân, nên để hỏng cả mọi việc. Nhưng, khổ nỗi là hiện giờ bọn họ đã ở dưới sự chế ngự Lệ Sơn Lão Yêu, nên đành phải cắn răng chịu đựng mà thôi. Y bèn cất giọng cười nhạt nói:

- Chúng ta đã tự làm hỏng công việc của mình, thì không thể trách ai được. Vậy, giờ đây chi bằng chúng ta nên lui ra thì hơn. Vì theo tại hạ đoán, thì chắc chắn sơn chủ đã có phái cao thủ đến để ngầm trợ giúp hai anh em chúng ta, nên tốt nhất mình tạ thời nhẫn nhịn đối phương trước hay hơn.

Thế là cả hai người đồng buồn bã thối chí bước lui ra khỏi khách sạn. Khi họ ngửa mặt nhìn lên, thì không khỏi sửng sốt, vì lúc ấy ngoài đường phía trước cửa gian khách sạn nầy, nhân vật giang hồ đang đứng đông nghẹt. Mấy mươi tia mắt sáng ngời, không ngớt nhìn chòng chọc vào hai người họ.

Bỗng nghe có một giọng cười nhạt đầy sâu hiểm vọng đến rằng:

- Té ra môn hạ của Lệ Sơn, cũng chỉ là số người quá tầm thường, lúc đầu xông càng vào cửa coi có vẻ rất oai vệ, nhưng cuối cùng thì đành tiu nghỉu bước trở ra. Như vậy, mới thấy rõ là kẻ mạnh còn có kẻ mạnh hơn.

Âu Dương Cầu nghe qua, tức giận đến sắc mặt trở thành xám ngắt, quát to rằng:

-Ông bạn, núp ở sau lưng kẻ khác để nói xiên nói xỏ thì nào phải là một bậc anh hùng?

- Thôi đi, ta nào phải là người có tầm kiến thức ngang với các ông?

Anh hùng chi mà vừa trông thấy "Tam tuyệt Khiếp Hồn Châm" là đã hồn phi phách tán, chẳng dám ra tay đối kháng với người vầy?

Người ấy, nếu không được mục kích mọi việc vừa xảy ra, thì làm thế nào lại được biết rõ ràng như thế?

Quần hùng hiện diện, ai nấy đều quay mặt nhìn về phía người đang nói, để xem người ấy là ai, nhưng tất cả đều không trông thấy được kẻ nào đã lên tiếng nói câu nói ấy.

Vị tăng nhân to béo và Âu Dương Cầu, sắc mặt tức giận đến trở thành tái nhợt hẳn. Họ cảm thấy xâu hổ và đau đớn như bị một lưỡi gươm bén đâm thửng vào tim, thực chết còn sướng hơn là sống.

Bỗng ngay lúc đó, có người nói to lên rằng:

- Ở Đồng Lăng nầy, quả có nhiều việc hay xảy ra liên tiếp. Thất Tôn Giả của Lệ Sơn đã đến kia rồi.

Âu Dương Cầu nghe qua, không khỏi kinh hãi. Y đưa mắt nhìn về phía đầu đường xa, thì thấy có bảy bóng người đang chạy nhanh tới như bay, nên vội vàng kéo lấy vị tăng nhân to béo lướt tới để đón.

Người cầm đầu trong số bảy nhân vật vừa xuất hiện là một lão già râu tóc bạc phơ, thần sắc oai vệ. Âu Dương Cầu vội vàng bước tói trước mặt lão già ấy, thì thầm nói nhỏ một hồi lâu.

Lão già sau khi nghe qua mọi việc, thì đôi mày rậm bỗng cau chặt, hạ giọng nói:

- Tại sao lão quái vật Đào Như Hải ấy cũng lại đến đây nữa?

Âu Dương Cầu nói:

- Người ấy không phải là chính bản thân Đào Như Hải!

Lão già tóc bạc cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Việc ấy bản chức đã hiểu rồi, nhưng khi có “Khiếp Hồn Châm” xuất hiện, thì chắc chắn lão quái ấy đang đích thân bí mật điều khiển tất cả công việc tại nơi đây.

Vị tăng nhân to béo kia liền lên tiếng nói:

- Thần Đao Tôn Giả quả đoán không sai, chính bần tăng đây cũng có ý nghĩ như vậy. Nếu chẳng phải thế, thì bần tăng nào chịu lui ra khỏi Thiên Lục Khách Sạn như vầy!

Thần Đao Tôn Giả “hừ” một tiếng qua giọng mũi, rồi cúi gầm đầu nghĩ ngợi thật lâu, mới ngửa mặt lên nói:

- Chúng ta hãy tạm thời lòn ra phía sau lưng Thiên Lục Khách Sạn, tìm cách lẻn vào trong đó dò xét cho biết hư thực thế nào trước đã. Nếu quả có tên lão quái vật ây hiện diện thì chúng tôi phải thay đổi mọi kế hoạch mới được!

Nói dứt lời, lão ta liền khoát tay một lượt, tức thì tất cả mọi người đều nhanh nhẹn lao người lướt tới như gió hốt.

Sự thực thì ngay lúc nầy trong thành Đồng Lăng bọn nha trảo của Đào Như Hải đã đến không phải ít. Chúng biết việc Âu Dương Cầu và vị tăng nhân to béo đã xông vào Thiên Lục Khách sạn, rồi lại lui ra xầm xì bàn tán với đồng đảng, nên cho là Đào Như Hải đã đến nơi rồi, bèn ùn ùn kéo đến Thiên Lục khách sạn để lo việc tiếp ứng.

Tại chiếc sân trước cửa phòng của hai cô gái, ánh thái dương đang chiếu rọi ấm áp. Chung quanh không có một tiếng người, khung cảnh thực là tĩnh mịch.

Nhưng, trên một ngọn cây táo sát bên mái nhà, bỗng nhành lá tự nhiên rung động, rồi chẳng mấy chốc sau, từ trên đó bay xẹt xuống đất ba gã đàn ông mặc đồ ngắn đen, sắc mặt âm u lạnh lùng. Họ di động thân mình êm ru không hề nghe một tiếng động.

Liền đó, có một người nhanh nhẹn lướt thẳng tới trước cửa sổ, thò một đầu ngón tay lên miệng, chấm nước bọt cho ướt, để chọc thủng một lỗ giấy trên khung cửa sổ, rồi đưa mắt nhìn vào bên trong.

Người ấy nhìn thấy bên trong gian phòng đó lại có vẻ như chẳng hề có ai đến ở. Vì thế, y không khỏi lấy làm ngạc nhien, nhanh nhẹn nhảy lui về phía sau, nói với hai tên đồng đảng rằng:

- Lạ thực, tại sao không có ai ở trong ấy cả?

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng từ phía ngoài sân có mấy bóng người bay nhanh tới như gió hốt.

Trong khi những bóng người ấy chưa kịp đáp yên xuống đất, thì bỗng có một người trong bọn gào lên thảm thiết, rồi bắt từ trên rớt “Phịch” xuống đất, chết ngay tức khắc.

Người từ trên đáp xuống mặt đất trước tiên, chính là Thần Đao Tôn Giả, môn hạ phái Lệ Sơn. Lão ta biến sắc, quát to rằng:

- Lũ chuột! Các ngươi lại dám cả gan lén hại người như thế nầy!

Vừa quát, lão ta vừa vung lưỡi dao sáng giới lên, nhằm phía ba gã đàn ông mặc áo đen công nhanh tới như điện chớp!

Ba gã đàn ông ấy vì không kịp đề phòng, nên không kịp ra tay đối phó. Gã đàn ông đứng về phía ngoài nhất, liền bị lưỡi đao quét tới mạnh mẽ của lão ta, chém đứt làm ba khúc, ngũ tạng đổ ra ngoài, máu tươi tung tóe khắp nơi, trông vô cùng ghê rợn.

Hai người còn sống sót trông thấy thế, không khỏi hồn phi phách tán, vọt người bay lên không lướt đi mất hút.

Thần Đao Tôn Giả cũng không đuổi theo, mà quay lại xem xét tử thi của tên đồng đảng vừa bị giết chết. Sắc mặt của lão ta trông thực âm u ghê sợ, cất tiếng cười nhạt nói:

- Lão tặc ấy lại đem "Tam tuyệt khiếp hồn châm" cho môn đồ của lão ta sử dụng, thực không thể nào nhịn được nữa!

Lệ Sơn Thất Tôn giả hôm nay chỉ đến có hai người, còn thì số đi theo họ đều là những thủ hạ tầm thường cả. Riêng năm tôn giả kia, thì cùng với Âu Dương Cầu và vị tăng nhân to béo nọ, mai phục kín bên ngoài khách điếm.

Trong khi Thần Đao Tôn Giả định quay người bước vào quan sát trong phòng, thì bỗng nghe từ trên không trung có nhiều tiếng cười nhạt, nên không khỏi giựt mình sửng sốt. Lão ta vội vàng đưa mắt nhìn lên, thì thấy có mười mấy bóng người đang sa xuống. Trong số người đó, có cả hai gã đàn ông mặc áo đen đã bỏ chạy vừa rồi.

Bởi thế, sát khí liền tràn đầy trên nét mặt của lão ta, cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Bọn các ngươi có phải là môn hạ của tên lão tặc Đào Như Hải không?

Tức thì, có một lão già đầu hói bước tới một bước, gằn giọng nói rằng:

- Chính là ...

Không chờ cho lão ta nói dứt lời, Thần Đao Tôn Giả liền cất tiếng cười nhạt, rồi vung thanh đao lên, gây thành một đạo ánh sáng chiếu ngời như một đoá hoa, nhắm công thẳng vào những huyệt đạo quan trọng nơi ngực và bụng của lão già đầu hói, với những thế võ vô cùng tuyệt diệu.

Lão già đầu hói trông thấy thế, trong lòng không khỏi kinh hãi, đồng thời, cũng đã biết lai lịch của đối phương, nên nhanh nhẹn lách mình tránh ngang, rồi giương năm ngón tay chụp thẳng vào vai phải của Thần Đao Tôn Giả nhanh như điện chớp.

Thế võ của lão ta hết sức kỳ diệu, luồng chỉ phong lại có thể xô hất được cả thế đao của đối phương, lướt thẳng đến vai của Thần Đao Tôn Giả.

Thần Đao Tôn Giả thấy thế, cũng hết sức kinh khiếp, vai phải nhanh nhẹn thun vào hai tấc, rồi lại nhanh nhẹn dùng thế đao "Kim ti hộ uyển", nhắm ngay huyệt đạo quan trọng tạI cổ tay phải của lão già vừa thò tới, chém mạnh xuống.

Thế "Kim ti hộ uyển" tuy là một thế võ tầm thường, nhưng qua sự sử dụng của Thần Đao Tôn Giả, thì chẳng những rất tài tình, mà còn hết sức thần kỳ khó đoán.

Lão già đầu hói không khỏi buột miệng khen rằng:

- Thế võ tuyệt hay!

Vừa nói, thì cánh tay của lão ta cũng vừa hạ thấp xuống, nhắm công thẳng tới "Phúc kết huyệt" của Thần Đao Tôn Giả, chỉ phong tít gió nghe vèo vèo.

Thần Đao Tôn Giả vì thế đã bị đẩy lui ra sau một bước. Lão già đầu hói liền thừa cơ hội ấy, giành lấy phần chủ động, nhanh như chớp tràn theo, rồi vung lẹ cánh tay phải lên công thẳng tới trước, gây thành bóng chưởng chập chờn đầy trời. Cùng một lúc đó, cánh tay trái của lão ta lại thò vào lưng, rút ra một chiếc ống tròn bằng đồng vàng, dài độ nửa thước, siết chặt trong lòng bàn tay.

Thần Đao Tôn Giả liền sử dụng ngay thế đao tuyệt nghệ mà bấy lâu nay lão to nhờ đó nên danh. Tức thì, ánh sáng chiếu ngời nơi nơi, gió lạnh rít vèo vèo ghê rợn, chỉ một đường võ mà có đủ tất cả các phương thức tấn công, vừa chặt, vừa đỡ vừa quét ngang, vừa sả dọc, vừa hất lên, thế nào thế ấy đều tuyệt diệu khó lường.

Lúc bấy giờ, đôi bên đều sử dụng đến những thế tuyệt nghệ của mình nên cuộc chiến trở thành vô cùng ác liệt.

Thốt nhiên, ngay lúc ấy bỗng trên mái ngói có một chuỗi cười vọng xuống rằng:

- Nhắm mắt đánh liều mạng với nhau như thế, thì thực trong đời không có chi ngu hơn!

Hai đối phương nghe qua, liền nhảy lùi ra sau, tạm nhưng trận đánh. Khi cả hai ngửa mặt nhìn lên, thì dã thấy Vô Tình Tú Sĩ đang đứng sững trên nóc nhà, tay chắp ra sau mỉm cười lạnh lùng.

Sắc mặt của Thần Đao Tôn Giả liền biến hẳn, cười ghê rợn nói:

- Lệ lão sư, ông cũng thừa nước đục thả câu nữa hay sao? Nên biết dù nước đục, nhưng không dễ gì thả câu đâu.

Vô Tình Tú Sĩ mỉm cười nói:

- Già đây chẳng phải hành động theo tình cảm như các người đâu.

Việc chính thì lại bỏ không làm, trái lại, đi sinh thù kết oán vô lối.

Nhưng, việc riêng của già, thì tuyệt đối không cho phép ai được can thiệp cả, vậy các người hãy mau rời khỏi khách sạn nầy, kẻo lại chớ trách già đây độc ác vô tình.

Thần Đao Tôn Giả nói:

- Lệ lão sư, ông cũng vì pho Giáng Long Kinh và thanh Ngô Câu kiếm mới đến đây phải không?

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng sâu hiểm, cười nói:

- Ta đi tìm lại vật sở hữu xưa kia của ta, vậy có chi là không đựoc hay sao?

Thần Đao Tôn Giả nói:

- Tại hạ không phải bảo Lệ lão sư làm như thế là không được, nhưng đáng tiếc là Lệ lão sư đến chậm một bước thôi. Có lẽ Lệ lão sư đã nghe lời đồn dãi, là pho kinh và thanh kiếm ấy, đều bị tên lão tặc Đào Như Hải cướp đi cả rồi?

Nói đến đây, lão ta bèn đưa tay chỉ thẳng về lão già trán hói, nói tiếp rằng:

- Bọn những người nầy, chính là môn hạ của tên lão tặc Đào Như Hải đấy!

Vô Tình Tú Sĩ bỗng có vẻ lại càng lạnh lùng hơn, sắc mặt của lão ta không khác nào một tảng băng giữa mùa đông giá buốt. Lão ta bay nhẹ nhàng xuống mặt sân, rồi tiến sát đến bên cạnh lão già trán hói, cất giọng lạnh lùng nói:

- Tên đầu đảng của ngươi hiện giờ ở nơi nào? Ngươi phải mau nói ra cho thực, nếu có lời nào láo khoét thì ...hừ hừ, chớ trách ta tại sao lại có lòng dạ ác độc, xuống tay nặng nề đó!

Lão già đầu hói thực sự không biết có Đào Như Hải đến huyện thành Đồng Lăng nầy không, nhưng lão ta biết chắc là Đào Như Hải lúc nào cũng hành sự một cách bí mật khó lường, dù cho người tâm phúc thân tín đến đâu cũng không làm sao biết sự thực được. Mọi việc xảy ra ngày hôm nay, tuy rất có nhiều điểm khó hiểu, nhưng khổ nỗi là trước mặt đối phương, lão ta không làm sao phủ nhận được.

Lão ta chính là cao thủ số một số hai trong đám thủ hạ của Đào Như Hải, nên cá tánh rất tự phụ, vậy thử hỏi làm thế nào chịu đựng nổi trước thái độ ngông cuồng kiêu ngạo của Vô Tình Tú Sĩ?

Bởi thế, nghe qua câu hỏi ấy, thì đôi mắt cú vọ của lão ta liền trợn to lên, chiếu ngời ánh sáng, cất tiếng cười ha hả như cũống dại, nói:

- Họ Lệ kia, ông chớ nên khoác lác, không dễ chi dọa được ta đâu!

Trước đây tại Ngũ Hành Cốc, các ông đã bị thua chạy tơi bời, nếu chẳng nhờ Ngôn Như Băng nương tay cho, thì hôm nay đâu còn được đứng đó mà lắm lời nữa?

Vô Tình Tú Sĩ bị lão ta nói khích, tức giận đến đỏ mặt tía tai, nên liền từ từ thò cánh tay phải tới.... Lão già đầu hói tuy ngoài mặt làm ra vẻ bình tỉnh, không xem đối phương vào đâu, nhưng thực sự thì bên trong tâm trạng đang hết sức căng thẳng, âm thầm vận dụng chân lực, thủ thế để quét trở ra.

Bỗng đâu, ngay lúc ấy bên ngoài bức vách tường bất thần có một tiếng quát to rằng:

- Đương gia ra lịnh phải mau rút khỏi thành Đồng Lăng!

Tiếng quát vừa dứt, thì từ bên ngoài có một ngọn cờ hình tam giác bằng gấm phóng thẳng vào, bay nhanh như một mũi tên bắn, xẹt thẳng tới số môn hạ của Đào Như Hải.

Lão già đầu hói liền nhanh nhẹn thò cánh tay trái ra, chụp lấy ngọn cờ ấy, liếc mắt nhìn qua rồi hối hả quát rằng:

- Đi mau!

Tức thì, lão ta vọt thẳng người lên không, rồi nhanh nhẹn nhào lộn một vòng, lướt thẳng tới như gió hốt.

Số đồng đảng của lão ta cũng nhanh nhẹn đuổi theo như hình với bóng, chỉ trong chốc lát là mất hút cả.

Vô Tình Tú Sĩ quát to rằng:

- Ngươi bỏ chạy được hay sao?

Dứt lời, lão ta cũng vọt thẳng người lên không, đuổi nhanh theo như điện chớp.

Thần Đào Tôn Giả cười nhạt nói:

- Chúng ta cũng không thể toạ thị được!

Liền đó, lão ta bèn giương cổ hú lên một tiếng dài, gọi bọn người của Âu Dương Cầu đến, rồi nhanh nhẹn cùng lao mình đuổi theo hai tốp người vừa bỏ đi.

Trong khi đó, thì hai chị em Trần Phù và Trần Dung, đã đến tá túc tại một thư trang trong một ngôi biệt thự nằm tại ngoại ô Đại Thông Trấn ở phía Tây thành Đồng Lăng.

Trần Phù cười tự nhiên nói:

- Dung muội quả là người trí khôn và mưu lược đều dồi dào, chị thực xấu hổ không làm sao sánh kịp. Nhưng, chẳng rõ lũ yêu tà ấy giờ phút này đã thế nào rồi?

Trần Dung cười giòn nói:

- Chỉ trong chốc lát đây, là sẽ có người về bẩm lại, chị sốt ruột làm gì? Tiểu muội hiện chỉ lo lắng về Đỗ thủ tín, vì đã suốt hai ngày nay chẳng được tin tức chi của ông ta cả.

Trần Phù ngơ ngác một lúc, nói:

- Trong việc nầy, chúng ta không thể không nhờ đến Châu Nhân Ký hay sao?

Trần Dung nghiêm nghị nói:

- Chúng ta thực ra không có cách gì đối kháng với lũ yêu tà ấy được.

Trên đường từ đây đến Hành Sơn, còn không dưới một nghìn dặm đường, vậy nếu chúng ta tiếp tục đi tới, thì chắc chắn không làm sao tránh khỏi bị lộ tung tích, nên chi bằng chúng ta tạm trú lại nơi đây ít hôm, chờ mọi việc diễn biến như thế nào rồi sẽ định liệu sau.

Trần Phù từ trước đến nay đều rất khâm phục trí mưu của em gái mình, nên liền gật nhẹ đầu, rồi nắm lấy cánh tay của em gái, đưa chân bước thẳng ra ngoài thư trang.

Bên ngoài là một khu vườn không to không nhỏ, có trồng đủ các loại hoa cỏ, màu sắc sặc sỡ. Chung quanh lại có cây to bóng mát, lá non xanh rì. Gần đấy lại có hòn non bộ và những tảng đá kỳ hình dị tướng, phủ kín rong xanh, khung cảnh rất là tĩnh mịch.

Hoàng hôn đã xuống, nền trời trở thành xám xịt, mây trôi lờ đờ, sao thưa nhấp nháy.

Trần Dung ngửa mặt nhìn những áng mây trôi trên nền trời cao, đứng trơ người như một pho tượng, thực lâu chẳng nói chi cả.

Trần Phù cũng không làm rối nàng, im lặng đứng bên cạnh đứa em gái trầm ngâm suy nghĩ. Hai chị em của hai cô gái nầy, nếu xét về võ công, thì Trần Phù cao hơn em ít nhiều, nhưng nếu xét về mưu lược thì Trần Phù lại kém sút hơn em một bậc.

Hai cô gái đều tiên đoán là từ nay về sau, họ sẽ gặp rất nhiều việc gian truân nguy hiểm, nên cả hai đều đang suy nghĩ tìm cách đối phó.

Sau độ nửa tiếng đồng hồ, thì Trần Phù đưa mắt nhìn về phía Trần Dung nói:

- Có phải muội muội đang lo lắng về bước đường ngày mai của chúng ta không?

Trần Dung mỉm cười không trả lời ra sao cả.

Trần Phù cất tiếng than dài, nói:

- Chị chỉ ngại là, dù có học được những môn tuyệt học trong pho Giáng long kinh, thì vẫn chưa chắc có thể chiến thắng được con quỉ già Đào Như Hải!

Trần Dung cười nhạt, nói:

- Không hẳn như thế đâu. Tuy pho Hàn Thiết Quan Âm hiện đang rơi vào tay tên lão tặc đó, nhưng theo tôi đoán, thì hắn ta cũng vị tất đã lĩnh hội được “Thiên Khu Cửu Thức”!

Trần Phù không hoàn toàn tán đồng theo lời nói của em, nên lắc đầu đáp rằng:

- Tên lão tặc ấy tung hoành trong giới giang hồ mấy mươi năm qua, gian manh xảo trá không ai có thể đối địch nổi, vậy e muội muội không phải là đối thủ của hắn ta!

Câu nói ấy đã có ngụ ý cảnh tỉnh khéo đứa em gái mình, không thể tự phụ ở tài trí của bản thân, mà nên biết rằng trong đời, người cao còn có người cao hơn.

Trần Dung cười nhạt nói:

- Tiểu muội không tin thế, mà nhất định phải đánh nhau với hắn một lần cho biết!

Bỗng nhiên, từ trong luồng gió đêm, có một giọng cười âm u sâu hiểm bay đến tai hai cô gái rằng:

- Té ra bọn các ngươi lại lẩn trốn ở đây!

Hai cô gái nghe qua, không khỏi giật bắn người. Trần Phù cất giọng trong trẻo quát to rằng:

- Ai thế?

Tức thì, nàng vung chưởng ngọc lên, khiến một luồng kình phong mềm mại và kín đáo theo đó cuốn tới, công về phía có tiếng nói vừa rồi. Tiếp đó, bỗng lại nghe một chuỗi cười to vang dội, rồi lại thấy một bóng người to lớn từ trên không sa xuống. Thì ra, đấy là một lão ăn mày già tóc rối phờ,

mặt mày dơ bẩn.

Hai cô gái vừa trông thấy lão già ấy, thì liền “ồ” lên một tiếng, rồi cùng sụp lạy sát đất, nói:

- Cửu Chỉ tiền bối, từ ngày xa cách đến nay cũng được khỏe mạnh chứ? Sao tiền bối lại trêu cợt các cháu làm chi thế?

Lão già vừa đến ấy chính là Cửu Chỉ Thần Cái. Lão ta nghe qua câu nói của hai cô gái, thì đôi mắt sáng ngời, cười to đáp:

- Nếu chẳng phải lão hóa tử lách mình tránh mau, thì chắc là đã bị chưởng lực của Phù cô nương đánh thủng bụng rồi còn gì?

Đôi má của Trần Phù liền bừng đỏ, cúi đầu nói:

- Lão tiền bối khéo nói chơi thôi! Nếu biết được là lão tiền bối đến, thì dù cho cháu đây gan có to bằng trời, cũng không khi nào dám xuống tay đánh như thế!

Cửu Chỉ Thần Cái đưa đôi mắt sáng quắc, dò xét qua hai cô gái một lượt, bỗng nghiêm sắc mặt cất tiếng than dài, nói:

- Hai ngươi quả đã khôn lớn rồi. Dọc đường lão hóa tử đã nghe phong phanh, là Lệ Sơn Lão Yêu bị mất trộm pho kinh và thanh kiếm.

Sau đó, bọn họ có thấy được dấu chân bé nhỏ của người lấy trộm hai bảo vật nọ. Lão hóa tử vừa nghe qua, thì đã biết chính là các ngươi rồi, vì họ cho biết dấu chân ấy là dấu chân của người con gái. Lão Yêu hết sức tức giận, phái người ra khắp nơi để dọ xét. Chính vì vậy, lão hóa tử không yên lòng, mới ra đi tìm các ngươi khắp mọi nơi, và tìm đến được nơi đây!

Nói dứt lời, lão ta cất tiếng to cười lên ha hả, rồi lại nhìn thẳng về Trần Dung nói:

- Có phải con bé ngươi đã lập mưu cho bọn họ tàn sát với nhau đấy không?

Trần Dung đưa tay vuốt lại mớ tóc, rồi nhếch môi nũng nịu nói:

- Đấy chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, vậy lão tiền bối cũng mắng cho hay sao? ... Ủa mà tại sao lão tiền bối lại biết được, đấy là mưu mẹo của cháu chứ?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Nếu không muốn cho ai được biết, thì trừ phi mình không làm việc đó mà thôi. Nhưng, cháu hãy yên lòng, việc ấy chỉ có một mình lão hóa tử biết được mà thôi.

Trần Dung bỗng phì cười, nói:

- Việc nầy chẳng phải là Thái đại thúc nói cho lão tiền bối biết hay sao? Nếu không gặp được Thái đại thúc, thì lão tiền bối làm thế nào tìm đến đây được?

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng to, cười ha hả nói:

- Con tiện tỳ ngươi quả thật là thông minh!

Trần Phù cười tự nhiên nói:

- Nếu đứng ở đây nói chuyện, thì thực là thất lễ đối với lão tiền bối.

Trong phòng của các cháu có sẵn rượu thịt rất ngon, vậy lão tiền bối có thể bước vào mặc sức uống đến say!

Cửu Chỉ Thần Cái là người quí rượu chẳng khác nào quí mạng sống của mình, nên nghe thế thì hết sức vui mừng, nắm tay kéo hai cô gái chạy bay vào thư trang.

Thần Cái sau khi hớp một ngụm rượu, bèn nói:

- Các ngươi có biết không? Lũ Yêu tà đã kéo nhau đến một vùng hoang dã cách huyện thành Đồng Lăng mười dặm, đánh nhau một trận ác liệt, lớp chết lớp bị thương, đến mãi về sau mới biết mình đã bị đánh lừa, do đó, số yêu ta ấy căm hận hai đứa bây đến tạn xương tuỷ, đang chia nhau đi tìm kiếm hành tung của các ngươi gắt lắm!

Trần Dung cất tiếng “hứ” lạnh lùng, nói:

- Cháu đây nhất định phải diệt trừ hết lũ yêu tà ấy mới bằng lòng cho!

Cửu Chỉ Thần Cái dằn mạnh ly rượu, rồi cất tiếng than dài rằng:

- Bọn yêu ma ấy, nghiễm nhiên xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhựt, thì quả thực võ lâm đã ngày một suy đồi, chẳng biết đến ngày nào mới được yên ổn? Đào Như Hải là một nhân vật phi thường trong võ lâm, suốt gần một trăm năm nay, hắn là người tài trí tuyệt vời, hành động sâu xa khó hiểu, lão hóa tử thực vô cùng khâm phục hắn. Qua sự thực đó, mới thấy được là tài trí nếu dùng vào việc thiện, thì đem đến cái phúc cho mọi người, trái lại, nếu đem dùng vào việc ác, thì sẽ gây ra tai họa không lường được ...!

Vừa nói đến đây, thì bỗng lão ta cảm thấy mặt mày choáng váng, nên vội vàng nói:

- Không xong, ta bị kẻ bất lương thanh toán lén rồi ...

Liền đó, lão ta muốn đứng phắt dậy, nhưng cảm thấy tứ chi đều uể oải, nên mặt không khỏi biến sắc.

Hai cô gái thấy thế, thì hết sức kinh hãi, biết trong rượu đã bị người ta bỏ chất độc. Trong khi đó, hai cô ta cũng đã uống vào một ít rồi. Trong khi Thần Cái phát giác được chất độc, thì hai cô ta vẫn chưa thấy trong người có điều gì lạ cả, nhưng, đến khi vừa đứng dậy, thì bỗng cảm thấy máu huyết trong người đảo lộn, tứ chi tê buốt, đôi mắt hoa lên, đôi chân mềm nhũn, rồi mất hết tự chủ, té ngồi trở xuống ghế.

Tuy bị trúng độc, nhưng thần trí của ba người vẫn còn tỉnh táo họ giương to đôi mắt kinh hoàng, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa.

Bên ngoài gió đêm thổi mạnh, nhành lá kêu xào xạc không ngừng ...

Liền đó, bỗng thấy có một bóng người nhanh nhẹn lướt thẳng vào nhà, rồI đứng sững trước chiều gió lộng. Ngọn đèn khi mờ khi tỏ, khiến bóng đen của người ấy không ngớt chập chờn, nên lại càng có vẻ đáng sợ hơn nữa.

Người vừa đến ấy chính là một lão bà tóc bạc phơ, tay cầm một chiếc gậy sắt, bên trên có chạm hình đầu rắn. Bà ta đưa đôi mắt sáng ngời, lần lượt nhìn qua khung mặt của Cửu Chỉ Thần Cái, Trần Phù và Trần Dung, trên khóe miệng mỉm cười đầy sâu hiểm, kinh rợn:

Cửu Chỉ Thần Cái trông thấy thế, thì không khỏi kêu thầm lên rằng:

“Nguy mất! Chính là Thang Bà Tử!” Thang Bà Tử liền chẩm rãi đi quanh trong phòng âm u cười nói:

- Tôi tạm thời phải thất lễ với ba vị. Lão Bà Tử đây chỉ có ý muốn hỏi pho kinh và thanh kiếm hiện giờ ở dâu mà thôi, chứ hoàn toàn không có ý muốt sát hại đến tính mạng của ba vị.

Trần Phù nói:

- Pho kinh và thanh kiếm đã bị Đào Như Hải cướp đi rồi, việc ấy không ai là không biết, vậy bà hỏi thế là quá thừa chăng?

Thang Bà Tử cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Ai bảo lão Bà Tử hỏi thế là thừa? Lũ yêu tà trong võ lâm đã bị ngươi đánh lừa sát hại lẫn nhau, duy chỉ có lão bà Tử đây là không tin theo sự phỉnh gạt ấy. Thử hỏi, nếu pho kinh và thanh kiếm đã bị Đào Như Hải cướp đi rồi, thì bọn các ngươi nào có thể vẫn ngồi yên tại đây uống rượu vui vẻ như thế? Nên biết là trong rượu, lão Bà Tử đã bỏ một thứ chất độc vô hình, chr trong vòng một tiếng đồng hồ sau, thì các ngươi sẽ biến thành máu mủ. Vầy, nếu cá ngươi ngang bướng, thì chớ trách lão bà tử

sao lại ác độc đấy nhé.

Ba người nghe qua, đều không khỏi hãi kinh!

Đôi mắt của Trần Phù lộ vẻ sợ sệt, nói:

- Bà dùng thủ đoạn ấy thực hèn hạ!

Trần Dung sợ tỷ tỷ mình thấu lộ mọi sự thật đi, nen nháy mắt ra hiệu bảo nàng chớ sợ, rồi cười nói:

- Thân người mà có thể tan thành máu mủ? Nói chi nghe cho quá đáng thế? Cô nương nhất định không tin những thứ yêu tà ấy đâu. Vậy, bà hãy đứng đó chờ một tiếng đồng hồ sau, xem có thể gây thiệt hại được cô nương một tí gì không nào!

Thang Bà Tử cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách, nghe chẳng khác nào tiếng chim ụt kêu, làm cho ai nấy đều nỏi da gà khắp cả người!

Qua một lúc thực lâu, bà ta mới ngưng tiếng cười, nói:

- Lão Bà Tử sẽ làm đúng như vậy!

Đôi tròng mắt lạnh lùng của bà ta, liền xoay về phia Cửu Chỉ Thần Cái, nói:

- Tặc cái kia, không ngờ ngươi lại gặp khung cảnh như ngày hôm nay!

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt, nói:

- Độc Bà Tử, ngươi chớ có quá đắc ý làm gì! Nên biết ngựa trời chụp con ve, trong khi chim sẻ đang đứng sát sau lưng mình đó. Chỉ trong chốc lát nữa đây, thì ngươi lại gặp ảnh tượng thê thảm còn hơn lão hóa tử bây giờ nữa!

Thang Bà Tử nghe thế, không khỏi ớn lạnh cả tâm can, thầm nói:

“Lão hóa tử nầy, là kẻ nổi danh mưu mẹo khó lường, vậy nếu ta trúng kế gian của hắn, thì thực là mất mặt hết cả!” Suy nghĩ đến đây, thì sắc mặt của bà ta bỗng trở thành ghê rợn như một con ác quỉ, gằn giọng nói:

- Tặc cái, ngươi chớ nên nghĩ đến việc có người tới đây cứu thoát ngươi, mà cố kéo dài thời giờ vô ích. Lão bà tử sẽ cho ngươi được toại nguyện ngay bây giờ!

Dứt lời, bà ta liền từ từ giương thẳng năm ngón tay ra, nói:

- Lão bà tử xuống tay phế trừ hết võ công của ba người trước, rồi nói chi sẽ nói sau!

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Nếu thế, thì chất độc vô hình của ngươi bỏ trong rượu, chắc chắn là chẳng có tác dụng chi cả. Nếu chẳng phải vậy, thì còn hành động như thế làm gì, chẳng hóa ra là thừa lắm hay sao?

Trong khi đó, bỗng bên ngoài gian nhà có tiếng chân bước rất khẽ.

Thang Bà Tử liền biến hẳn sắc mặt, nhanh nhẹn quay phắt người lại vung chưởn phía phải lên, tức thì, có mấy đạo ánh sáng xanh lè, liền từ bàn tay của bà ta bay vút ra ngoài cửa sổ, trong khi cả người của bà ta cũng lao thẳng theo ra ngoài nhanh như điện xẹt!

Thang Bà Tử đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất, thấy bên ngoài trăng sao vằng vặc, bóng hoa chập chờn trên tường, chứ nào có một bóng người ở đấy? Bởi thế, bà ta không khỏi sửng sốt, và trong óc bỗng lóe lên một ý nghĩ nói thầm rằng:

“Không xong, e ta bị trúng kế điệu hổ ly sơn của lũ chuột ấy rồi!” Do đó, bà ta nhanh nhẹn lướt trở vào phòng, thấy ba người bị trúng rượu độc vẫn còn ngồi y nguyên không nhúc nhích, nhưng sau tia mắt chiếu ngời của họ, thì đang nhìn chòng chọc vào người bà ta, có vẻ khác lạ lắm. Vì thế, trong lòng bà ta không khỏi sinh nghi.

Bà ta chỉ thấy tiếng động vừa rồi có nhiều điểm rất lạ. Vì nếu là có người, thì trong khi bà ta lướt ra ngoài, tất ba người ở trong phòng sẽ được giải cứu rồi. Và cũng rất có thể là họ vẫn giả vờ còn đang bị hại như cũõ, hầu khiến mình không cảnh giác đề phòng, bất thần ra tay tấn công trả lại.

Bà ta càng nghĩ thì lại càng khiếp, cũng như lại càng thấy có lý hơn. Chính vì vậy, bà ta bất giác thối lui ra sau ba bước.

Cửu Chỉ Thần Cái tựa hồ như đã nhận ra ý nghĩ trong lòng của Độc Bà Tử, nên cất tiếng to cười ha hả nói:

- Độc Bà Tử, sao bà lại tỏ ra thập thò sợ sệt như vậy? Lúc nào cũng lo được lo mất cho mình, thì gây ra việc nầy làm chi?

Sắc mặt của Thang Bà Tử đã trở thành hết sức xấu xí, trong lòng không ngớt hoang mang sợ hãi.

Đôi mắt của Cửu Chỉ Thấn Cái liền xoay tròn một lượt, cười nhạt nói:

- Chẳng phải bà có ý định phế trừ võ công của ba chúng tôi đấy à?

Thế tại sao lại không chịu xuống tay? Ta nói cho bà biết là kéo dài một giây phút nào, thi lão hóa

tử ta lại có hy vọng sống còn thêm giây phút đó. Cơ hội tốt chớ nên bỏ qua ...ha ha, kéo dài ra thì lắm việc rắc rối đó!

Thang Bà Tử thầm nhận xét, thấy sắc mặt của ba người hoàn toàn không khác chi người thường, nên lại càng tin rằng sự phân đoán của mình không sai. Bà ta tin chắc đã có một người bí mật mai phục ở gân đâu đây, nên e sợ hãi thối lui đến sát chân tường, và đôi mắt không ngớt xoay động.

Hai cô gái trông thấy cử chỉ ấy của Thang Bà Tử, thì hết sức lấy làm lạ, trước tiên chưa hiểu ra sao, nhưng sau đó thì Trần Dung đã nghĩ ngợi và đã bừng hiểu được mọi lẽ, nên thầm nói rằng:

“ Cửu Chỉ tiền bối quả là tinh ranh tuyệt thế!” Bỗng đâu, từ bên ngoài, có một tiếng kêu trong trẻo và run run bay vào nhà rằng:

- Sư ...Phụ ...!

Thang Bà Tử mặt liền biến sắc,nhanh nhẹn lao vút ra khỏi phòng!

Trần Dung đưa mắt nhìn về Cửu Chỉ thầ Cái nói:

- Kẻ vừa đến ấy có ý muốn giải cứu cho chúng ta, nên dọa cho Độc Bà Tử sợ hãi rút lui. Nhưng, dù làm thế cũng vô ích, vì không có thuốc giải trừ chất độc, thì cũng chịu đành ngồi yên đây chờ chết mà thôi!

Bỗng ngay lúc ấy, từ ngoài cửa sổ có một giọng nói nhỏ vọng đến rằng:

- Xin ba vị hãy há to miệng ra!

Đôi mắt của Cửu Chỉ Thần Cái bỗng sáng rực, há to miệng ra tức khắc!

Liền đó, thấy có ba vệt đen từ ngoài cửa sổ xẹt nhanh vào, bắn thẳng vào miệng của ba người!

Ai nấy đều thấy đó là một viên thuốc, nên bèn nuốt luôn vào bụng ngay, chất độc nhờ thế cũng liền được giải trừ, tứ chi lần lần đã cử động lại được, chân khí trong người cũng lần lần phục hồi.

Riêng Thang Bà Tử sau khi nhảy phắt ra khỏi nhà, thì trông thấy hai nữ môn đồ đã ngã nằm sóng sượt trên đất, hôn mê bất tỉnh, nên không khỏi hết sức kinh hoàng.

Tiếp đó, bà ta bỗng nghe một giọng nói ấm áp bay theo gió, vọng đến rằng:

- Thang Bà Tử, ta tha chết cho tại Bạch Hổ Cang, đã là một việc quá đặc biệt rồi, vậy nếu bà còn nhúng tay vào các việc thị phi trong chốn giang hồ nữa, cũng như phá hoại công việc làm của ta, thì lão phu sẽ bắt bà phải chịu cực hình vô cùng thảm thiết đó!

Tiếng nói ấy cứ mỗi lúc một xa dần, và không còn nghe rõ được nữa.

Thang Bà Tử đứng trơ người ra như một khúc gỗ giữa sân, không hề nhúc nhích ...

Chương 40: Một Cuộc Ác Chiến

Thang Bà Tử vừa xấu hổ vừa tức giận, nên những sợi tóc trắng trên đầu đều dựng đứng cả lên. Bà ta cất tiếng than thầm, rồi nghĩ rằng:

- "Đào Như Hải hết sức nham hiểm sâu độc, mưu mô khó lường, lão Bà Tử thực xấu hổ, vì không bì kịp với hắn. Pho kinh và thanh kiếm được hắn lấy đi, thì võ lâm e rằng không còn ai có thể ai đối địch được với hắn nữa!" Bà ta nghĩ thế, nên trong lòng hết sức chán nản. Liền đó, bà ta bước tới xem qua hai nữ môn đồ của mình, thì biết chỉ bị điểm huyệt nên ngã ra hôn mê mà thôi, do đó, liền đưa tay giải trừ huyệt đạo cho hai nàng.

Hai cô gái sau khi bừng tỉnh, bèn đứng lên, mở miệng định nói gì, nhưng Thang Bà Tử liền khoát tay ngăn lại, âm thầm lướt trở về khung cửa, trông thấy Cửu Chỉ Thần Cái, Trần Phù và Trần Dung vẫn còn ngồi y nguyên chỗ cũõ, thì không khỏi lại càng sanh nghi.

Bỗng khi ấy, bà ta trông thấy tia mắt của ba người đã trở thành lờ dờ, mi mắt cũng từ từ sụp xuống. Bà ta thầm nghĩ:

"Không xong, bọn họ rất có thể đã bị độc thủ của tên lão tặc Đào Như Hải rồi!" Bởi thế, bà ta liền nhanh nhẹn tràn thẳng vào trong phòng như một luồng điện xẹt! Trong khi đôi chân của bà ta chưa đứng vững xuống đất, thì Cửu Chỉ Thần Cái, Trần Phù và Trần Dung đều bỗng mở to mắt lên, rồi vung nhanh sáu chưởng xô thẳng ra, gây thành một luồng chưởng lực mạnh hàng nhìn cân cuốn thẳng tới. Thang Bà Tử vì không kịp đề phòng, nên bị luồng chưởng lực giáng trúng thẳng vào người!

Thang Bà Tử buột miệng gào lên một tiếng, tức thì máu tươi từ trong cổ họng vọt ra, nhanh nhẹn quay người lao thẳng trở ra ngoài để thoát thân.

Thần Cái va hai cô gái cũng liền đuổi theo, nhưng Độc Bà Tử và hai nữ môn đồ của ba ta đã bỏ chạy mất hút rồi, chỉ còn lưu lại trên mặt đất từng đốm máu tươi!

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Chưởng lực vừa rồi, lão hóa tử đã vận dụng toàn bộ chân lực trong người, nên chắc chắn Độc Bà Tử bị thương không phải nhẹ. Bà ta là người xem trọng tiếng tăm chẳng thua chi tính mệnh của mình, vậy chắc chắn việc nầy bà ta chẳng hề dám nói lại cho ai nghe, cũng chẳng hề dám trở lại đây nữa. Nhưng nếu về sau có gặp lại bà ta thì phải đề phòng mới được. Vì mối hận nầy, chắc chắn bà ta sẽ tìm

cách trả, mà khi bà ta xuống tay thì hết sức độc ác!

Nói đến đây, lão ta bỗng dừng lại trong giây lát, rồi mới cất tiếng khẽ than và tiếp rằng:

- Lão hóa tử lại may mắn thoát khỏi được một cơn nguy hiểm!

Trần Dung nói:

- Nhưng, chẳng rõ người nào đã ra tay tương cứu chúng ta như vậy?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lai lịch của người ấy Lão hóa tử có thể đoán được một nửa!

- Ai thế?

Hai cô gái đã buột miệng đồng thanh hỏi. Cửu Chỉ Thần Cái đáp:

- Người ấy tuổi rất trẻ, tài hoa lại cái thế, hình dáng xinh như ngọc, tương lai chắc chắn sẽ trở thành mộtkhắc tinh của lão tặc Đào Như Hải.

Lão hóa tử chỉ biết được có bấy nhiêu đó thôi.

Trần Phù cười duyên dáng nói:

- Lão tiền bối tả người ấy nghe như có một dưới thần thế, không hai trên thiên đình, khiến cho cháu đây muốn gặp một lần cho biết.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Sau nầy chắc là có ngày các ngươi cũng sẽ được gặp, vậy chớ nên sốt ruột làm gì. Việc xảy ra đêm hôm nay, chính là do hai con tiện tỳ ngươi quá sơ hở, thiếu đề phòng cẩn mật mà ra. Còn số người đi theo các ngươi, tại sao dông đâu mất cả?

Trần Phù nói:

- Vì bọn cháu muốn ẩn kín tung tích, nên đã sai đi tới vùng Trường Sa trước rồi. Việc ấy chỉ có thái Minh Bổn đại thúc được biết mà thôi.

Cửu Chỉ Thần Cái gật nhẹ đầu, nhưng lão ta bỗng ngửa mặt nhìn lên nóc nhà quát rằng:

- Ai thế?

Tức thì, từ trên nóc nhà có một chuỗi cười già nua vọng xuống rằng:

- Chính tôi là Thái Minh Bổn đây!

Liền đó, từ trên nóic nhà đáp nhẹ xuống một lão già miệng rộng râu dài, da dẻ hồng hào, đầy sắc vui tươi!

Thái Minh Bồn thi lễ vói Cử Chỉ Thần Cái xong, bèn nói:

- Cửu Chỉ Thần Cái tiền bối đến đây thật là nhanh!

Thần Cái cười nói:

- Chính vì đi nhanh như thế, nên suýt nữa bị mất mạng!

Đôi mắt của Thái Minh Bồn tràn đầy sắc kinh ngạc, nói:

- Ai lạiI to gan, dám đối địch với tiền bối như thế?

Trần Phù bèn đem mọi việc vừa xảy ra, nói qua một lượt. Thái Minh Bồn sửng sốt nói:

- Xem ra nơi nầy không thể nào lưu lại được. Vừa rồi già được Đỗ Thủ Tín trở về báo tin cho biết, là hiện giờ Châu Nhân ký đang ở tại Đại cũng Hồ, một mình bơi thuyền đi ngao du sơn thủy. Già đã ra lịnh cho Đỗ Thủ Tín bám sát theo hắn, đồng thời để lại những dấu hiệu bí mật hầu giữ liên lạc với chúng ta.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng nói:

- Gã Châu Nhân Ký ấy, có phải môn đồ của Tuyền Cơ Tử hay không?

Trần Phù đáp rằng:

- Đúng thế! Tuyền Cơ Tử đã bị sát hại trước đây, và cái chết của ông ấy tựa hồ cùng một mối với cái chết của tiên phụ, nên chúng tôi muốn khích chàng ta, để ra tay tương trợ mọi việc của chúng tôi hiện giờ. Nhưng không hiểu tiên phụ và Tuyền Cơ Tử trước kia vì lẽ gì lại không ưa nhau, cho đến chết cũng không thèm nói nhau một lời, do đó, chúng tôi e rằng Châu Nhân Ký sẽ không bằng lòng ra tay giúp đỡ cho vì vậy, mà đành phải tìm cách để dẫn dụ hắn ta!

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng cười, rồi mắng rằng:

- Con tiện tỳ quỉ quái, các ngươi đi Hành Sơn chuyến này, chẳng cần ai nói cũng đủ biết, là để tìm Quả Thiện Thiền Sư, hầu nhờ giải thích những chữ Phạn trong Giáng long kinh chứ gì? Lão hóa tử vì không tiện đến gặp ông ấy, cũng như có việc gấp cần phải làm, nên xin cáo lui ngay bây giờ đây!

Vừa nói dứt lời, thì lão ta đã vọt người bay thẳng lên không, lướt đi như điện chớp, chỉ trong nháy

là đã mất hút.

Hai cô gái cũng bỏ ý định lưu lại tại đây thêm ít ngày như vừa rồi, mà liền cùng Thái Minh Bồn sắp đặt kế hoạch mới, rồi cũng hối hả rời đi ngay.

Liền đó, trong sân của gian nhà bỗng xuất hiện một chàng thiếu niên tuấn tú. Người ấy không ai khác hơn là Đào gia Kỳ, nhưng xem chàng gầy đi và tái xanh hơn trước chút ít. Chàng chấp tay ra sau, đi tới đi lui trong sân, giữa những hoa lá thoang thoảng mùi thơm và những hòn non bộ với những hoa lá thoang thoảng mùi thơm và những hòn non bộ với những tảng đá kỳ hình dị tưởng!

Trên nền trời đang trêo lơ lửng một vành trăng khuyết, trông thực là ảm đạm. Chàng đi bách bộ một lúc dưới ánh trăng khuya, thì bỗng có cảm giác thân mình lẻ loi trơ trọi, nên không khỏi có một nỗi buồn man mác, cất giọng khẽ ngâm rằng:

Xuân đi bao giờ lại?

Đào Lý hỏi không đáp!

Yến về gió tây lộng.

Lê sai cành ấp áp!

Trăng khuyết rồi lại tròn, Người tan có ngày hợp!

Những mong cảnh đẹp mãi.

Đời người vui lớp lớp!

Chàng nghiêng mắt nhìn đăm đăm vào mảnh trăng trên nền trời rồi lại ngâm rằng:

Chỉ mong mình được như trăng, Hầu theo nàng mãi, tháng năm dặm trường ...!

Hai câu ấy chàng ngâm thực du dương, đầy truyền cảm, nên nghe rất vui tai. Bỗng đâu có một tiếng nói to rằng:

- Thiếu hiệp ở nơi đây hay sao?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Đoàn huynh đến thực là phải lúc, tôi đang muốn gặp đây!

Tức thì có sáu bảy bóng người từ bên ngoài bức tường phi thân lướt vào. Số người đó chính là Đoàn Thừa Thiên, Trình Nam Giang, Ngu Vạn lý, Ác Di Lặc Trúc Tây và Xuyên Trung Tam Xú.

Đào Gia Kỳ vội vàng kéo lấy Đoàn Thừa Thiền, nói:

- Đoàn huynh, anh hãy mau đi đến Đại cũng hồ để tìm Châu Nhân Ký tìm cơ hội gặp gỡ anh ta,nhưng tuyệt đối không nên nói rõ lai lịch và tên họ thực của mình.

Sau đó, Đào Gia Kỳ lại dặn dò Đoàn Thứa Thiên phải hành động ra sao, hầu thâu được kết quả tốt.

Đoàn Thừa Thiên tuân mệnh, rồi nhanh nhẹn nhún người lao thẳng lên không, nhắm phía trước thẳng tới!

Trình Nam Giang nói:

Thiếu hiệp, trên đường đi già có gặp một lão nhân râu rìa tóc xỏa, diện mục quái dị, tay cầm một phong thơ, bảo già trao tận tay cho thiếu hiệp. Lão già ấy thân pháp thực kỳ lạ, chỉ trong chớp mắt là đã phi thân mất hút.

Vừa nói, lão ta vừa thò tay vào áo, lấy phong thơ ra trao cho Đào Gia Kỳ.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, đưa tay nhận lấy phong thơ, xé ra xem thì thấy đấy rõ ràng là chữ viết của Đằng Hải Xuyên, ân sư mình, nên không khỏi hết sức mừng rỡ, hối hả đọc qua từ đầu đến cuối, rồi xếp kỹ cất và áo, nói:

- Giờ đây, tại hạ muốn gặp người nầy, vậy các vị hãy đến vùng An Khánh chờ đợi tại hạ, chỉ trong vòng một ngày, thì tại hạ sẽ trở về ngay!

Nói dứt lời, chàng vòng tay thi lễ với mọi người, rồi vọt mình bay thửng lên không, lướt thẳng ra ngoài gian nhà to lớn ấy, nhắm hướng Hoàng Sơn phi thân vút tới như gió hốt.

Ba cảnh kỳ lạ tại Hoàng Sơn Vân hải, bằng nghìn năm qua được mọi người không ngớt truyền tụng. Nhưng, nơi ấy phong cảnh xinh đẹp có thể nói đứng hàng đầu trong cả nước. Vì nơi đó có nhiều cây tùng cổ thụ rất quái dị, những tảng đá lạ lùng, có nước suối nóng và mây trắng mịt mờ, trông vô cùng ngoạn mục.

Trời vừa mới bình minh, thì Đào Gia Kỳ đã xuất hiện tại chân núi Hoàng Sơn, và đang tiếp tục lướt thẳng về phía trước nhanh như điện chớp.

Đào Gia Kỳ ngước mắt nhìn lên, trông thấy hai ngọn núi chọc trời, chẳng khác nào một khung của trên mây. Nơi mà chàng định đến cũng chính là Vân môn Phong ấy!

Vân môn Phong tuy đã trông thấy rõ trước mắt, nhưng thực tế hãy còn cách xa mấy mươi dặm đường. Suốt đường đi, đâu đâu cũng thấy núi đồi xanh biếc, mây khói mịt mờ, đá tảng ngỗn ngang, rừng cây dày đặc, cảnh sắc vô cùng hùng vĩ.

Đào Gia Kỳ tràn ngập niềm vui trong lòng, sử dụng đến thuật khinh công thượng thặng, nhắm ngay khe núi giữa hai ngọn núi cao chạy nhanh tới.

Chàng vừa chạy vừa nhảy tung tăng trên sườn núi, trông thấy chung quanh vách đá cao hằng nghìn trượng, vô cùng hiểm nguy. Gió thổi ào ào khiến ai trông thấy cũng có cảm giác ghê sợ, nhìn xa thì thấy mây bay mịt mờ như sóng trên mặt sông, không đâu là bờ bến, xem rất lạ mắt.

Chàng tiếp tục đi đến một bức vách đá rộng hơn mườI trượng thì dừng chân đứng lại. Dức vách đá ấy trơn láng như gương, ánh triều dương đang chiếu rọi thẳng vào mặt vách đá, nên phản chiếu thành những ánh sáng rực rỡ hoa cả mắt. Nếu nhìn xuống bên dưới, thì chỉ thấy sương khói mịt mờ, không biết đâu là đáy.

Đào Gia Kỳ nói lẩm bẩm rằng:

- Chính là nơi đây rồi!

Chàng đưa mắt nhìn xuống, thì trong lòng không khỏi kinh hoàng, bởi thế, chàng tỏ ra do dự trong giây lát, rồi mói vung hai cánh tay lên, lao thẳng vào khoảng không như một con hạc, tiếp đó chàng lạI dùng thân pháp "Thiên Long Bát Biến" bay xoay vần và lướt thẳng vào giữa vùng mây khói mênh mông.

Về mây khói mịt mờ, nên đôi mắt không làm sao trông thấy được cảnh vật bên dưới sơn cốc. Nhưng chàng cảm thấy từ dưới sơn cốc có một luồng gió mạnh không ngớt cuốn tới đỡ lấy thân chàng, để có thể đáp xuống từ từ một cách nhẹ nhàng.

Sau một khoảng thời gian đúng xong nửa tách trà, thì chàng cảm thấy luồng gió mạnh ấy từ từ yếu đi, nên vội vàng vận dụng chân lực trong người, thay đổi thân pháp, rồi từ từ buông nhẹ đến đáy sơn cốc.

Chừng ấy, chàng mới thấy rõ được cảnh vật bên trong sơn cốc nầy, đâu đâu cũng có các loại kỳ hoa dị thảo, cũng như cá loại trái cây lạ lùng, mùi thơm bay ngào ngạt, khiến ai ngửi đến cũng cảm thấy khỏe khoắn lạ lùng.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn chung quanh, thì thấy có một lão già đang ngồi xếp bằng dưới gốc một cây đào. Cây đào ấy đang đơm trái trĩu cành. Trái nào trái nấy to bằng miệng chén, màu đỏ xen lẫn mào trắng xem thật là vui mắt.

Chàng nhìn thấy lão già, thì không khỏi vui mừng như điên, to tiếng gọi rằng:

- Thưa ân sư!

Liền đó chàng chạy bay tới, rồi quì lại trước mặt lão già.

Đảng Hải Xuyên thò bàn tay mặt ra, vuốt đầu của Đào Gia Kỳ, đôi mắt đầy vẻ hiền hòa, mỉm cười nói:

- Nầy con, xa nhau đã lâu quá, thôi đứng lên đi, ở đây không cần phải thủ lễ như ở chốn trần tục nữa.

Đào Gia Kỳ nghe lời đứng dậy, đưa mắt nhìn đôi chân của lão già, thì thấy chiếc chân trước đây đã bị chặt, giờ thì được tháp dính lại y nguyên như cũõ, nên lên tiếng hỏi rằng:

- Ân sư đã tháp đính được chiếc chân tàn phế kia rồi sao?

Đảng Hải Xuyên khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn qua Đào Gia Kỳ một lượt, mỉm cười nói:

- Con ra đi hành đảôtng chốn giang hồ chẳng được bao lâu, thế mà nhờ cơ duyên may mắn,ngày hôm nay gần như đã hiểu rõ được hết sự ân oán trong võ lâm hiện thời. Việc ấy thực ra cũng nhọc nhằn đến con nhiều quá. Nầy con,hiện giờ con còn có sự băn khoăn, thắc mắc chi không?

Đào Gia Kỳ nói:

- Hiện giờ trong lòng con đang có rất nhiều sự băn khoăn và thắc mắc, nhưng nhất thời không làm thế nào nói ra cho hết được. Hơn nữa con cũng không muốn tìm ra được câu giải đáp ngay làm gì, vì chừng ấy tất nhiên con sẽ lần hồi tìm hiểu được mọi sự. Song có điều là trong Vũ Nội Bát Kỳ, thực sự có một con người gọi là Ngọa Long Cốc Chủ không?

Thưa ân sư, việc ấy có lẽ ân sư được biết rõ?

Đảng Hai Xuyên mỉm cười nói:

- Kỳ nhi, tài hoa và mưu lược của con quả không thua chi sư phụ cả.

Mọi việc làm trước đây một năm của con, đã chứng tỏ con là người mưu lược già giặn, cũng như khôn ngoan lanh lợi lắm rồi. Vậy con hãy thử đoán xem, trong võ lâm có một người gọi là Ngọa Long Cốc Chủ không?

Đào Gia Kỳ thầm nói:

“Sư phụ ta thực là lạ lùng, ta hỏi ông ấy, thì ông ấy lại đem câu hỏi đó cật vấn lại ta! Nghĩ thế, nên chàng bèn đưa mắt nhìn thẳng vào sư phụ, trông thấy Đảng Hải Xuyên đang ngửa mặt nhìn mây bay, có vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi.

Chàng do dự một lúc thật lâu, mới nói:

- Thưa ân sư, con không làm thế nào đoán ra được!

Đảng Hải Xuyên tựa hồ như không nghe câu trả lời của Đào Gia Kỳ, ông ta có vẻ như đang đi sâu vào dĩ vãng.

Qua một lúc thực lâu, mới nói:

- Kỳ nhi, con cảm thấy sơn cốc nầy như thế nào?

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn kháp nơi một lượt, đáp rằng:

- Nơi đây chảng khác nào một cảnh tiên giữa chốn phàm trần, khung cảnh không đâu có thể so sánh được!

Đảng Hải Xuyên liền hỏi tiếp rằng:

- Sư phụ chọn sơn cốc nầy làm nơi nghĩ ngơi, con cảm thấy thế nào?

Đào Gia Kỳ trả lời ngay rằng:

- Nơi đây là một vùng địa linh nhân kiệt, cũng chính là nơi rồng cọp ẩn mình.

Nói vừa dứt lời, thì chàng không khỏi giật mình, buột miệng hỏi rằng:

- Ân sư, vậy có lý nào ân sư chính là Ngọa Long Cốc Chủ hay sao?

Đảng Hải Xuyên cất tiếng to, cười ha hả nói:

- Kỳ nhi, con đoán không sai tí nào cả! Ngươi trong võ lâm từ trước đến nay, đều ngộ nhận rằng có một địa phương tên gọi là Ngọa Long Cốc, nhưng thực ra sư phụ chỉ dựa vào danh nghĩa Ngọa Long Cốc ấy, để dời dạt chỗ ở của mình luôn. Suốt mấy mươi năm qua, đã làm cho nhân vật võ lâm phải điên đầu về điểm đó.

Nói đến đây, lão ta đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ, rồi tiếp rằng:

- Kỳ nhi, con có vẻ gầy và xanh đi nhiều, vậy có phải vì đang buồn lo về một điểm nào chưa hoàn toàn toại nguyện chăng? Nên biết, dù là anh hùng cái thế, hào hiệp siêu phàm, nhưng cũng chẳng dễ chi vượt qua khỏi ái tình đó.

Đào Gia Kỳ nghe thế, không khỏi bừng đỏ sắc mặt, nói:

- Ân sư, nói thế là đã hiểu lầm con rồi. Sự thật thì con chẳng phải khổ tâm về việt đó, mà trái lại chính vì chưa thể tìm hiểu được một pho sách tuyệt học hy hữu trên đời. Suốt những ngày gần đây, con vì việc ấy mà trong lòng không ngớt băn khoăn nghĩ ngợi, khắc khổ tìm tòi, mỗi ngày phải thổ ra mấy lần máu tươi. Nếu chẳng nhờ Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn trợ lực thì có lẽ Kỳ nhi đã nằm yên

trong lòng mộ rồi.

Đảng Hải Xuyên không khỏi giật mình, nói:

- Con làm thế nào mà có được “Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn” Ngôn Như Băng xem thứ thuốc ấy quí như chính sinh mệnh của mình, không lúc nào là không tiếc rẻ kia mà?

Đào Gia Kỳ nói:

- Con đã được ông ấy tặng cho, trên tinh thần hoàn toàn tự nguyện!

Đảng Hải Xuyên mỉm cười nói:

- Ngôn Như Băng là người tính tình lạnh lùng cô độc, không giống ai cả, vậy mà ông ấy lại có lòng thích con, quả là một việc hiếm có, sau nầy chắc là con sẽ còn nhờ cậy được nhiều ở ông ta nữa.

Đào Gia Kỳ lắc đầu nói:

- Không hẳn thế đâu, vì ông ấy chỉ bằng lòng giúp cho con một lần thôi, do đó, con đã yêu cầu ông ta tặng cho ba viên Cửu Chuyển Phản Hồn Đơn” ấy.

Đảng Hải Xuyên cười to, nói:

- Ông ta đã thích con rồi, thì nếu con biết khéo chiều ý ông ta, tất chăc chắn sẽ nhờ chi được nấy!

Nói đến đây, Đảng Hải Xuyên dừng lại trong giây lát, rồi mới tiếp rằng:

- Sư phụ đã đoán biết trước con sắp đến, nên có chuẩn bị một ít thức ăn và rượu ngon, vậy thầy trò ta ngồi tại gốc cây nầy vừa ăn uống, vừa chuyện trò một thể. Trong dịp nầy, con có thể đem hết mọi việc làm đã qua, cũng như mọi sự gặp gỡ nói rõ lại cho sư phụ nghe.

Nói dứt lời, ông ta thò tay ra sau gốc cây, lấy một cái gói bằng lá sen và một bầu rượu quí.

Trong gói lá sen ấy, gồm có thịt gà rừng quay, thịt nai tơ nướng, mùi thơm bay sực mũi.

Đào Gia Kỳ vừa ăn uống, vừa kể lại cho sư phụ nghe mọi việc đã qua, chẳng hề giấu giếm điều chi cả.

Chàng nói đến việc tìm thấy được một quyển sách tuyệt học, nhưng rối loạn không chương thứ, gọi là Dĩ hoa Tiếp Mộc, tá đạo truyền công” tại Thiên Phật Nham nơi dãy núi Thê Hà Sơn, thì đôi mắt của Đảng Hải Xuyên không khỏi chiếu ngời ánh sáng, đứng phắt dậy nói:

- Con có nhớ được hết cả không? Vậy hãy chép toàn bộ số chữ ấy ra, rồi thầy trò ta cùng tìm hiểu,

chắc có thể tìm ra được manh mối và nhờ đó sẽ lĩnh hội được phần sâu xa của nó chăng?

Đào Gia Kỳ nói thầm rằng; “Chính ta và Tô Chỉ Quỳnh đã bỏ ra bao nhiêu tâm trí thì giờ, nhưng vẫn không thể nào tìm hiểu chi được cả, vậy ân sư cũng vị tất tìm hiểu được những điểm sâu xa của nó!” Tuy nhiên, bề ngoài chàng vẫn không dám chối từ, bèn lên tiếng đáp rằng:

- Kỳ nhi đã có chép sẵn ra một tờ, và hiện giờ còn giữ bên mình đây!

Đảng Hải Xuyên nói:

- Con hãy đưa cho sư phụ xem nào!

Tiếp đó, ông lại buột miệng cười to nói:

- Thế là ngày đền tội của Đào Như Hải, cũng chẳng còn bao xa nữa!

Đào Gia kỳ thò vào áo, lấy ra hai tờ giấy mỏng, bên trên ghi chép bằng chữ phạn nhỏ như kiến bò.

Đảng Hải Xuyên nhận lấy và đưa mắt xem qua một lượt, cất tiếng than rằng:

- Các bậc cao nhân tiền bối, thực lúc nào cũng nghĩ ngợi hết sức chu đáo. Các ông ấy không muốn tuyệt học của mình bị thất truyền, nhưng cũng không muốn nó rơi vào tay lũ yêu tà, nên phải đảo lộn tất cả những chữ, những câu trong pho sách như vầy.

Nói dứt lời, lão ta lại đưa mắt nhìn thẳng vào hai trang giấy đầy đặc những chữ phạn, trầm ngâm suy nghĩ.

Đào Gia Kỳ đứng bên cạnh, tập trung tinh thần theo dõi, ngay cả hơi thở cũng không dám thở mạnh.

Chẳng mấy chốc, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua …

Đảng Hải Xuyên bỗng thò một ngón tay ra vẻ ngoằn ngừeo trên đất một lúc thực lâu. Tiếp đó, bỗng đôi mắt của Đảng Hải Xuyên chiếu ngời ánh sáng, cất tiếng to cười như sấm nổ, nói:

- Kỳ nhi, mọi việc có thể được phơi ra ánh sáng, công lao to tát nầy rất có thể được thành tựu! Con hãy lại đây, cùng đi với thầy vào nơi sư phụ cư ngụ đã!

Dứt lời, lão ta đưa tay kéo lấy Đào Gia Kỳ, chạy nhanh nhẹn thẳng vào một khu rừng đầy hoa lá.

Ba hôm sau, trong khi nửa vành trăng khuyết đang treo lơ lửng trên nền trờI, thì giữa mặt hồ tại vùng An Khánh, có một chiếc thuyền con không mui đang trôi lửng lờ theo dòng nước. trên chiếc thuyền ấy đang ngồi sáu người, gồm có Trình Nam Giang, Ngu Vạn lý, Xuyên Trung Tam Xú và Ác

Di Lặc Trúc Tây. Bọn họ đang cùng nhau uống rượu xem có hứng thú lắm.

Mặt nước hồ phẳng lì như gương, một màu xanh biếc rộng hằng mười dặm. Chung quanh đấy lại còn có những cánh đồng lúa thoang thoảng mùi thơm nhẹ nhàng.

Trình Nam Giang mặt đang đỏ như gấc, lên tiếng nói:

- Trong kiếp phù sinh, có khi nào lại được rảnh rổi an nhàn? Vậy chúng ta hãy nhân đêm thanh gió mát nầy, vui say một bữa cho thỏa thích!

Ác Di Lặc Trúc Tây cất tiếng to cười ha hả nói:

- Bần tăng cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng chỉ e rằng Đào thiếu hiệp lại đến đây tìm chúng ta!

Ngu Vạn Lý buột miệng tằng hắng một tiếng, nói:

- Ngu mỗ cảm thấy Đào thiếu hiệp gần đây gầy đi quá nhiều, trên nét mặt lại đầy vẻ ưu phiền, chẳng hiểu có phải đang bị khổ vì tình chăng?

Trình Nam Giang cười nói:

- Việc ấy cũng chẳng có chi là lạ, nên biết:

“Gió xuân hoa cũ vẫn cười, đời người nào mãi đôi mươi chẳng già”? Vậy, chúng ta gặp dịp nào vui chơi được thì cứ lo vui chơi, còn chuyện khổ lụy vì tình dù sớm hay muộn, tự nó cũng giải quyết được cả, chẳng cần chúng ta lo ngại cho mệt!

Lúc ấy, trên mặt hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền con, đang từ từ nhắm hướng chiếc thuyền của sáu người bơi tới. Trên chiếc thuyền ấy, có bóng một người gầy cao, đang chấp tay đứng sững trước mũi.

Khi hai chiếc thuyền đã gần kề bên nhau, Ngu Vạn Lý trông thấy rõ được bóng người ấy thì buột miệng nói nhỏ rằng:

- Châu Nhân Ký kia!

Châu Nhân Ký chẳng hề đưa mắt nhìn qua chiếc thuyền bên nầy, thái độ có vẻ hết sức ngạo nghễ lạnh lùng. Chẳng mấy chốc, hai chiếc thuyền đã ngược chiều lướt qua khỏi nhau.

Đại Đầu Quỉ Phán Tang Hướng Lương một trong Xuyên Trung Tam Xú, liền cất tiếng cười nhạt, nói:

- Con người ấy có vẻ ngông nghênh qua, nếu Đào thiếu hiệp cảnh cáo thêm một lần nữa, thì Tang

mỗ nhất định phải ra tay trừng trị hắn ta.

Ngu Vạn Lý nói:

- Tang huynh chớ nên xem thường hắn, hắn là một con người có võ công vô cùng quái dị. Vừa rồi, chính Bắc Quốc Song Ma cũng vì xem thường hắn nên bị chiến bại nặng nề. Giữa tôi và anh, đều không phải là tay địch thủ với hắn đâu!

Nói đến đây, lão ta đưa mắt ngó theo chiếc thuyền đi xa của Châu Nhân Ký rồi, tiếp rằng:

- Đoàn lão đệ chắc giờ này cũng có mặt trên Long Hồ, nhưng chẳng rõ tại sao mình chưa gặp ...

Câu nói chưa dứt, thì bỗng thấy Xú Vô Thường Dương Công Lượng đưa tay chỉ thẳng về một phía xa trên mặt hồ, cất giọng kinh ngạc nói:

- Xem chi thế kia?

Lúc ấy ánh trăng đang soi sáng mặt hồ, nên mọi người đều thấy về phía xa, có một chiếc thuyền con, đang lướt nhanh như tên bắn, đuổi theo về chiếc thuyền của Châu Nhân Ký.

Câu Mạng Hồn Sứ Thân Lâm lên tiếng nói:

- Chúng ta hãy quay đầu thuyền lại, bơi về hương đó xem việc chi cho biết.

Ngu Vạn Lý gật đầu, nói:

- Ý kiến đó hay lắm, nhưng chúng ta tuyệt đối không nên ra tay can thiệp vào việc làm của đôi bên.

Sau đó, bọn họ liền cho quày đầu thuyền lại, rồi bơi nhanh tới như bay, cập sát gần bờ, nơi còn cách chiếc thuyền của Châu Nhân Ký độ ngoài một trăm trượng.

Lúc bấy giờ, chiếc thuyền của Châu Nhân ký vẫn chưa cặp bến, và y đã trông thấy có người đang đuổi theo mình, nên trên khóe miệng liền hiện ra một nụ cười lạnh lùnh, đôi mắt cũng tràn đầy sát khí!

Bỗng nhiên, dường như y có một ý nghĩ chi khác, nên nhún mạnh đôi chân, vọt thẳng người lên không, nhắm phía bờ lướt tới. Tiếp đó, y lại sử dụng thân pháp thượng thặng, chạy bay đi tuốt, chỉ trong nháy mắt là mất hút.

Người đang ngồi trên chiếc thuyền nhỏ đuổi theo, trông thấy thế cũng không khỏi kinh ngạc, tất cả đều ùn ùn vọt người bay lên không, đuổi theo nhanh như điện chớp.

Trên thuyền của Ngu Vạn Lý, ai nấy cũng đã bước lên bờ. Họ trông thấy thế thì không khỏi sửng sốt. Ngu Vạn Lý lên tiếng nói:

- Châu Nhân Ký là người tự phụ, cho mình võ công cao cường, đang có ý định dùng võ công ấy để trang thủ tiếng tâm trong giới giang hồ, thế tại sao y lại bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế này, chưa đánh nhau mà lại rút lui?

Trong một cụm rừng táo ở cạnh ven hồ, bỗng có một tiếng cười lạnh lùng sâu hiểm vọng đến, khiến tất cả sáu người không khỏi sửng sốt quay mặt nhìn thẳng về hướng có tiếng cười ấy. Mọi người đều trông thấy rõ, đấy không ai khác hơn là Vô Tình Tú Sĩ.

Đôi mắt lạnh lùng sâu hiểm của Vô Tình Tú Sĩ, đang nhìn đăm đăm vào mặt Xuyên Trung Tam Xú, cất giọng âm ú nói:

- Té ra bọn các ngươi lại ở đây! Chẳng biết có bao nhiêu việc to của lão phu đều bị hỏng vì các ngươi, vậy giờ đây các ngươi còn định nói chi nữa không?

Tang Hướng Lương cười nhạt nói:

- Hợp ý thì chúng tôi ở, mà không hợp ý thì chúng tôi đi, chúng tôi nào phải là kẻ bán thân cho ông đâu ...?

Vô Tình Tú Sĩ quát to rằng:

- Câm miệng lại! Cái phường bán chủ để cầu vinh, thì không thể nào tha thứ cho được!

Nói dứt lời, lão ta bèn nhanh nhẹn đánh một chưởng ra phía trước.

Thế chưởng mới vừa chuyển động, thì liền đó ba luồng kình phong lạnh buốt, cuốn tới công thẳng vào ba huyệt đạo quan trọng tại trước ngực của Tang Hướng Lương, nhanh không thể tả.

Tang Hướng Lương đã thủ thế, sẵn sàng đối phó ngay từ lúc đầu, nên không chờ luồng chưởng lực của Vô Tình Tú Sĩ cuốn tới, là y đã rút ngọn quỉ đầu đao xuống nghe một tiếng “rẻng”, vung lên chiếu ngời ánh thép.

Xuyên Trung Tam Xú là những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trong phe hắc đạo, ở tại miền tây nam. Võ công của họ chẳng phải tầm thường. Bởi thế, vừa vung tay đánh ra, là Tang Hướng Lương đã tấn công chớp nhoáng ba thế võ, ánh đao chập chờn dầy đặc như núi, gió lạnh cuốn nghe ào ào, tạo nên một áp lực ai trông thấy cũng phải kinh sợ.

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng lạnh lùng quát rằng:

- Ngươi to gan thật!

Dứt lời, lão ta biến thế chưởng thành thế chụp, giương năm ngón tay ra, nhắm ngay ngọn quỉ đầu đao của Tang Hướng Lương chụp tới với một thế võ hết sức kỳ diệu. Một luồng nội gia cương khí cũng liền theo đó cuốn tới vèo vèo.

Tức thì, Tang Hướng Lương cảm thấy có một luồng kình lực vô hình xô bạt hẳn thế đao của y, nên không khỏi hết sức kinh hãi!

Lúc bấy giờ, Dương Công Lượng và Thân lâm trông thấy Tang Hướng Lương đang lâm vào vòng nguy cấp, nên đồng thanh quát to, rồi tràn đến vây đánh Vô Tình Tú Sĩ. Cả ba người, họ đều đem hết sức bình sinh ra ác chiến với đối phương.

Trong khi đó, Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý và Ác Di Lặc Trúc Tây đều cảm thấy không thể đưa mắt ngó Xuyên Trung Tam Xú bị hại dưới tay đối phương, nên liền nháy mắt ra hiệu cho nhau, rồi tràn tới vây đánh Vô Tình Tú Sĩ.

Ác Di Lặc Trúc Tây và Thân Lâm mỗi người đều ném ra một loại ám khí riêng biệt của mình, bay vèo vèo tới như một đâm mưa tấn công thẳng về phía kẻ địch.

Vô Tình Tú Sĩ đốI với việc năm người cùng vây đánh lão ta, tựa hồ chẳng xem vào đâu cả. Số người vây đánh chung quanh, bỗng cảm thấy trong người của Vô Tình Tú Sĩ phát ra một luồng cương khí hết sức mạnh mẽ, làm cho ai nấy đều bị hất lui ra xa. Số ám khí vừa bay tới, cũng bị đánh rớt tất cả, Bởi thế, ai nấy cũng đều hết sức kinh hãi.

Trong khi đó, năm ngón tay của Vô Tình Tú Sĩ, đã chụp lấy ngọn đao của Tang Hướng Lương. Lão ta cất tiếng cười lạnh lùng, rồi giằng mạnh cánh tay một lượt, khiến Tang Hướng Lương bất giác bị ngã chúi về phía Vô Tình Tú Sĩ.

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ trở thành hết sức ghê rợn, vung nhanh cánh tay trái lên, rồi giáng thẳng chưởng trái xuống ngay “bách hội huyệt” trên đỉn đầu của Tang Hướng Lương!

Chỉ trong chớp mắt, là chưởng thế của Vô Tình Tú Sĩ, đã giáng xuống sát đỉnh đầu của Tang Hướng Lương, và xem mạng sống của Tang Hướng lương thật nguy hiểm như chỉ mành theo chuông ...

Nhưng lúc ấy bỗng có một đạo ánh thép sáng ngờiI, bay xẹt thẳng về phía sau ót của Vô Tình Tú Sĩ nhanh như một luồng điện chớp.

Làn kiếm lạnh buốt ấy, đã chém vỡ lớp cương khí hộ thân của Vô Tình Tú Sĩ khiến lão ta không khỏi giật nẩy mình, lách người nhảy lui ra xa ngoài một trượng.

Khi làn kiếm quang được thu trở về, thì trên nền trời có một bóng người bay xẹt xuống đất ...

Ngu Vạn Lý thầm khinh hãi, buột miệng kêu lên rằng:

- Châu Nhân Ký! Tại sao hắn bỏ đi mà còn trở lại?

Vô Tình Tú Sĩ sau khi đã nhìn thấy rõ đối phương là ai, liền gằn giọng nói:

- Thì ra là ngươi!

Châu Nhân Ký nói:

- Đúng thế, chính là tôi đây. Ông có phải là Vô Tình Tú Sĩ một trong Vũ Nội Bát Kỳ hay không?

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Đã biết tên tuổi của lão phu, thế tại sao còn chưa chịu bỏ kiếm bó tay chờ trói?

Châu Nhân Ký to tiếng cười nói; -Vũ Nội Bát Kỳ chỉ là số người có cái tên rổng mà thôi, nào dọa được Châu mỗ? Bắc Quốc Song Ma so với ông thì thế nào? Châu mỗ đang có ý định thử cho biết võ công của ông cao tuyệt đến đâu?

Đôi mắt của Vô Tình Tú Sĩ nhìn chòng chọc vào Châu Nhân Ký, gật nhẹ đầu nói:

- Ngươi quả là ngông cuồng đến mức, nên biết lão phu nào như Song Ma ấy hay sao?

Châu Nhân Ký cất tiếng to cười ha hả, nói:

- Châu mỗ thực không ngờ một người tên tuổi rung chuyển cả tứ hải như ông, mà lại giỏi ăn nói khoác lác như những phường bán thuốc dạo, thử hỏi ai có tin được chớ?

Câu nói ấy chẳng những có ý trêu cợt, mà lại còn có ý xem thường, nên làm cho Vô Tình Tú Sĩ tức giận đến sắc mặt tràn đầy sát khí. Tuy nhiên lão ta biết Châu Nhân ký không phải là một nhân vật dễ đối phó, nên không muốn hành động liều lĩnh, mà còn dè dặt chờ đợi một sơ hở của đối phương.

Cánh tay mặt của lão ta từ từ đưa lên, trong khi đầu bàn chân điểm nhẹ lên mặt đất, đôi mắt ngó đăm đăm vào con người Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký nói:

- Ông hãy lấy binh khí ra, chớ nói suông vô ích!

Vô Tình Tú Sĩ sắc mặt tái nhợt như pha lẫn với màu xanh chàm, gằn giọng nói:

- Lão phu đối phó với thằng ranh ngươi, thì nào cần chi đến binh khí?

Châu Nhân Ký bỗng quát to rằng:

- Tốt lắm!

Nói đoạn, y bèn dùng một thế “Tiên Nhân Vấn Lộ” công thẳng tới như điện chớp, nhắm ngay “Hung Khảm Huyệt” của Vô Tình tú Sĩ giáng thẳng xuống.

Vô Tình Tú Sĩ lách về phía trái ba thước hết sức nhanh nhẹn, hạ thấp cánh tay xuống, rồi quật ngược trở lại chụp thẳng vào lưng của Châu Nhân Ký. Thế võ của lão ta cao tuyệt và quái dị thực ít khi được trông thấy.

Đường kiếm của Châu Nhân Ký mới công tới nửa chừng, thì thấy Vô Tình tú Sĩ đã nhanh như chớp, lách tránh đi nên y cũng liền biến thế võ “Thiên phong tảo nguyệt” quét thẳng tới.

Tức thì cả không gian ánh thép chiếu ngời, kình phong cuốn tới ồ ạt như thủy tiều đang dâng, lạnh buốt cả da thịt.

Thế kiếm của Châu Nhân Ký cũng tinh thâm kỳ diệu không thể lường, nhanh nhẹn không thua điện xẹt.

Qua một tiếng “xoạc”, tức thì vạt áo dài phía sau của Vô Tình Tú Sĩ đã bị đường kiếm hiểm hóc của Châu Nhân Ký chém đứt lìa. Liền đó, lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký lại hất lên, khiến vạt áo của Vô Tình Tú Sĩ bị đứt tan nát ra thành từng mảnh vụn.

Thế nhưng, ngay lúc ấy Vô Tình Tú Sĩ đã vung ngược cánh tay phản công trả lại, năm ngón tay của lão ta chỉ suýt chút nữa là chụp đượcvào bã vai của Châu Nhân Ký.

Vô Tình Tú Sĩ thầm kinh hãi trước thế kiếm cao tuyệt của Châu Nhân Ký, trái lại, Châu Nhân Ký cũng không phải khỏi khiếp sợ trước võ học cao sâu lạ lùng của đối phương.

Châu Nhân Ký đã lanh lẹ rùn thấp vai phía phải xuống, để tránh khỏi thế chụp của Vô Tình Tú Sĩ, rồi lại xoay nhanh người, vung cánh tay trở ra, dùng thế”Tịnh vị thiên động” quét mạnh lưỡi kiếm tới trước, gây thành vô số sao bạc lạnh buốt, chiếu ngời khắp nơi nơi.

Lưỡi kiếm của châu Nhân Ký hiểm hóc khó lường, làm cho đối phương không làm sao dám xáp lại gần.

Vô Tình Tú Sĩ sau khi đã chụp hụt vào khoảng không, liền hối hả thu tay trở về, biến thế chụp thành thế chưởng, tiếp tục công thẳng tới trước.

Thế chưởng ấy, chính là một thế được qui tụ tất cả sức mạnh trong người của Vô Tình Tú Sĩ, nên luồng kình lực cuốn tới có thể xô bạt được cả núi đồi, đánh tan được cả sắt đá, vì trong sự cứng rắn ồ ạt, còn bao gồm cả một luồng kình lực mềm dẽo kín đáo, hỗ trợ cho nhau, nên trở thành hết sức nguy hiểm.

Châu Nhân Ký cảm thấy thế kiếm của mình bị xô bạt ra xa hai thước, nên không khỏi thầm kinh hãi, nghĩ rằng:

Vô Tình Tú Sĩ thực không hổ với cái danh Vũ Nội Bát Kỳ, chẳng phải là kẻ dễ đối phó.

Nghĩ thế, nên y bèn cất tiếng cười nhạt, rồi sử dụng ngay đến một thế kiếm có uy lực mạnh mẽ nhất, tức thế "Nhứt trụ kình thiên".

Nhưng ánh thép vừa mới lóe lên và thế kiếm chưa kịp đánh ra, thì y bỗng cảm thấy có một luồng cương lực vô cùng mạnh mẽ cuốn thẳng tới về phía mình. Trong khi đó, y cũng đồng thời cảm thấy có một luồng kình lực mềm dẽo tràn tới, quấn lấy thân lưỡi kiếm, rồi sau đó bỗng lại biến thành một sức hút mạnh, khiến lưỡi kiếm trong tay y suýt nữa bị vuột bay ra ngoài. Bởi thế, y liền lắc mạnh đôi vai, quát lên một tiếng to, rồi vung lưỡi kiếm giật mạnh trở lại. Đồng thời y cũng nhanh nhẹn vọt người bay thẳng lên không, rồi bắt từ trên giáng thẳng thế kiếm trở xuống, chiếu ngời như một cái mống bạc.

Nhưng trong khi đó, Vô Tình Tú Sĩ cũng đã nhảy vọt lên cao rồi vung chưởng trái quét thẳng ra nhanh như chớp.

Thế rồi, hai bóng người vừa xáp lại là đã dang ra, luồng kiếm quang của Châu Nhân Ký cũng tắt hẳn. Và bỗng nghe hai tiếng "hự" khô khan vang lên, rồi thấy Vô Tình Tú Sĩ lại vọt thẳng lên cao lướt đi mất hút.

Trong khi đó, Châu Nhân Ký từ trên rơi trở xuống mặt đất, và té ngồi luôn. Sắc mặt của y đã trở thành tái nhợt, mồ hôi xuống ướt đẫm cả vầng trán. Y vội vàng lấy ra một viên thuốc nuốt vào bụng, rồi nhắm mắt vận dụng chân lực để điều hòa hơi thở.

Qua tình trạng ấy, chứng tỏ y đã bị thương không phải nhẹ. Dưới ánh trăng lờ mờ, sắc mặt của y lần lần trở thành trắng bạch như một tờ giấy.

Số người của Trình Nam Giang đã thừa lúc đôi bên đánh nhau, bỏ chạy đi mất từ lúc nào rồi.

Bỗng từ trong cánh rừng bên cạnh bất thần Đoàn Thừa Thiên nhảy thoắt ra và đứng sững cách Châu Nhân Ký độ năm sáu trượng. Y tỏ ra do dự trong giây lát, rồi lại nhanh nhẹn nhảy trở vào cánh rừng ẩn kín.

Trăng sao đã lặn, khắp cả bầu trời đang tối mịt mờ. Châu Nhân Ký bỗng đứng phắt đạy, chứng tỏ

thương thế đã được bình phục. Y nói lẩm bẩm rằng:

Võ công chưa tiến tới mức cao tuyệt, thì nói tới chuyện phục thù nào phải là dễ.

Vì nghĩ thế, nên y bất giác có ý muốn tìm lấy cho được pho Hàn Thiết Quan Âm, hầu học hỏi "Thiên Khu Cửu Thức". Y có vẻ rất ngao ngán, bèn cất bước nhẹ nhàng men theo ven sông đi ngược dòng trở lên rồi tiến vào Lư Sơn để đến Thẩm Dương Hồ.

Khi y từ trên Lương Sơn đi xuống đến chân núi, thì bỗng gặp một lão già có dáng điệu rất uy nghi, tóc râu đều bạc hoa râm. Lão già ấy đang đi có vẻ hối hả lắm. Lão ta chỉ đưa mắt nhìn sơ qua Châu Nhân Ký rồi chạy bay thẳng lên núi luôn.

Song ngay khi ấy, từ trong áo của lão ta đánh rơi ra một vật chi kêu thành một tiếng "kẻng" nhỏ trên mặt đá, rồi lăn thẳng vào một đám cỏ dại bên vệ đường.

Châu Nhân Ký nghe tiếng động, không khỏi giật mình, nhìn về phía bụi cỏ thấy vật ấy đang chiếu sáng ngời. Y nhanh nhẹn thò tay ra nhặt lên thấy đó là một ngọn tiêu thép có chạm đầu cọp rất khéo léo, dài độ một tấc mộc.

Y biết đấy là vật của lão già vừa rồi đã đánh rơi, nhưng lão ta đã bỏ đi mất hút rồi. Chàng quay người lại đuổi theo một đoạn đường, nhưng thấy núi rừng trống trơn, chim kêu ríu rít, mây bay mịt mờ, không còn trông thấy hình bóng của lão già đâu nữa, nên thầm nghĩ:

"Đây cũng chẳng phải là vật quí giá chi, mà chỉ là một ngọn tiêu thép mà thôi, vậy ta tạm cất giữ, chờ sau nầy có gặp được lão già ấy thì trả lại cũng không muộn." Nghĩ thế, nên y cất ngọn tiêu thép ấy vào áo, rồi tiếp tục chạy nhanh xuống núi.

Khi đến vùng Thẩm Dương Hồ, thì y say mê trước khung cảnh nước hồ mênh mông, buồm trắng nhấp nhô, núi xa mờ tỏ, nên đã lưu luyến lại đến hai ngày, rồi mới xuyên qua dãy núi Cửu Linh, đi thẳng đến vùng Hồ Nam.

Nào ngờ đâu, khi y vừa đi đến dãy núi Cửu Lỉnh, thì nhất cử nhất động của mình, đều bị vô số cặp mắt đang âm thầm theo dõị. ...

Oo Cạnh Ái Vân Đình, trăng xanh vằng vặc, Đêm dài gió lộng, phong reo rì rào!

Châu Nhân Ký đang nghĩ ngợi về những câu nói mà y vừa được Trần Phù dạy cho, hầu từ đó suy ngẫm ra những phần tinh tuý của ba đường kiếm pháp. Do đó, tâm trí y gần như đang đắm chìm hẳn trong sự trầm tư.

Bỗng đâu, từ phía chân trời xa, có nhiều tiếng hú cao vút vọng đến tức thì, đã thấy có bảy tám bóng đen nhỏ li ti chạy tới như gió hốt.

Tấn Lân vội vàng nói; - Châu huynh không nên để gián đoạn sự nghĩ ngợi, vậy một mình tại hạ chận chúng lại là được rồi.

Châu Nhân Ký sợ Tấn Lân không thể đối địch nổi với bọn người kia bèn nói:

- E rằng chỉ có một mình hiền đệ, thì không đối phó nổi với số đông như thế đâu.

Tấn Lân cười nói:

- Chỉ trong trường hợp bất đắc dĩ, tại hạ mới ra tay đánh nhau với họ. Trước hết tại hạ sẽ thử dùng ba tấc lưỡi của mình chắc cũng không có chi đáng ngại.

Châu Nhân Ký gật đầu im lặng, rồi cố moi óc nghĩ ngợi những phần sâu xa bên trong các câu nói vừa rồi của Trần Phù.

Những bóng đen ấy chạy tới nhanh như gió, nên chỉ trong chớp mắt là số người đó đã tiến đến nơi. Đấy là chín gã đàn ông mặc áo đen mặt mày lạnh lùng hung tợn.

Trong số bọn người ấy, có một gã mắt phải đã bị chột, nên dùng một chiếc khăn bịt xéo lấy con mắt ấy. NgườI đó tuổi trên dưới ngũ tuần. Khi lão ta nhìn thấy thái độ của Châu Nhân Ký và Tấn Lân đều có vẻ khác biệt nhau, thì không khỏi sửng sốt.

Lúc ấy, Châu Nhân Ký một tay đang cầm lấy thanh gươm, che trước ngực, còn một tay khác thì lại để hai ngón tay lên tại chuôi gươm, đôi mắt ngó xuống, có vẻ đang trầm tư nghĩ ngợi, chẳng xem việc bọn họ kéo đến vào đâu cả. Trái lại, Tấn Lân thì chấp tay ra sau, đứng sững bên cạnh, sắc mặt tươi cười, trong dáng điệu thật là khoan thai, tự toại.

Trước thái độ ấy của hai người, đã làm cho số người mới kéo đến đều đâm ra ngờ vực, luống cuống.

Lão già chột mắt không ngớt nhìn về phía Tấn Lân, đắn đo một lúc lâu mới nói:

- Nhị vị ở đây làm chi thế?

Tấn Lân mỉm cười nói:

- Số người của các hạ đến đây để làm gì, mà lại hỏi anh em chúng tôi?

Lão già chột mắt nghe thế, thì sững sờ một lúc mới nói:

- Không giấu chi nhị vị, chúng tôi đến đây là để tìm hai cô gái áo xanh, nếu nhị vị biết được chúng nó ở đâu, thì xin chỉ giúp cho, cái ơn ấy chúng tôi lúc nào cũng ghi nhớ.

Tấn Lân lắc đầu nói:

- Hai anh em của tại hạ chỉ vừa mới đến đây, thấy nơi nầy gió mát trăng thanh, rừng phong reo rì rào, cảnh sắc vui mắt nên mới dừng lại đây để thưởng ngoạn. Về việc các hạ hỏi, anh em tại hạ thực không được biết.

Con mắt duy nhất của lão già kia liền lộ vẻ ngờ vực nói:

- Còn vị nầy tại sao lại ngồi trơ người ra mãi thế?

Vừa nói lão ta vừa đưa tay chỉ về phía Châu Nhân Ký.

Tấn Lân không khỏi thầm cười, đưa mắt nhìn về phía Châu Nhân Ký một lượt, nghiêm sắc mặt nói:

- Người bạn của tôi vì có tánh thích võ, nên khi đến đây bỗng có một ý nghĩ thoáng qua về một kiếm pháp cao sâu, nên mới trầm ngâm tìm hiểu. Ông bạn ấy của tôi, có những cử chỉ như thế là rất thường, bất luận lúc nào và ở đâu, hễ khi nghĩ về võ học thì lại ngồi trầm ngâm không xem người chung quanh là hiện diện nữa. Tại hạ thường trêu cợt anh ấy là một anh chàng điên rồ, nhưng anh ấy cũng không phủ nhận.

Bỗng đâu, trong số người vừa mới đến có một người lên tiếng nói rằng:

- Vu huynh, nên đề phòng kẻo bị mắc lừa, hai thằng bé nầy không phải là người tốt đâu.

Tấn Lân liếc mắt nhìn về người ấy một lượt, rồi cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Đúng thế, hai anh em của tại hạ cũng chẳng phải là người tốt gì, nhưng anh đường anh, tôi đường tôi, mạnh ai nấy đi thì cũng chẳng cần gì tôn giả phải lắm lời như thế.

Lão già chột mắt liền khoát tay, rồi khẽ tằng hắng một tiếng nói:

- Già đây không tin các hạ hoàn toàn không trông thấy hai con bé ấy. Có lẽ nhị vị cũng biết là trong đêm nay tại sườn núi nầy, sẽ đẫm máu đỏ. Quần hùng trong võ lâm sắp kéo nhau đến đây, hơn nữa, lại còn có rất nhiều ma đầu khét tiếng cũng sẽ nhúng tay vào việc đêm nay! ...

Không chờ cho lão ta nói hết câu, Tấn Lân bèn ngắt lời rằng:

- Đêm nay sẽ xảy ra việc kinh thiên động địa chi thế?

Lão già chột mắt gằn giọng nói:

- Hai cô gái mặc áo xanh mà già vừa nói, trong người đang giữ pho Giáng Long kinh và thanh Ngô Câu Kiếm. Mọi việc rắc rối đều xuất phát từ hai cô gái ấy cả.

Tấn Lân giả vờ ngạc nhiên nói:

- Lại có việc như thế hay sao? Hai cô gái ấy có phải hiện giờ đang ở trong núi nầy chăng?

Lão già chột mắt lắc đầu, nói:

- Không phảI!

Tấn Lân bỗng phá lên cười to. Tiếng cười của y bay bổng tận mây xanh, gây thành những tiếng vang trong núi đồi không ngớt.

Lão già chột mắt, biến hẳn sắc mặt nói:

- Các hạ cười chi thế?

Tấn Lân im hẳn tiếng cười, nghiêm sắc mặt nói:

- Nếu các cô ấy không có ở trong núi nầy, thì có lý nào họ lại không biết bỏ đi nơi khác hay sao? Trên đời nầy có ai lại bằng lòng ngồi yên để chờ chết bao giờ? Cứ đuổi theo đối phương một cách mù mờ như các hạ thì không khiến cho mọi người phải cười rớt cả răng cửa sao được?

Lão già chột mắt lại biến hẳn sắc mặt, trông lão ta âm u lạnh lùng đến phát sợ.

Bỗng đâu, ngay lúc ấy, bất thần có một bóng đen bay thoắt đến, vung một lưỡi đao sáng giới, nhắm chém thẳng vào người của Châu Nhân Ký.

Bóng người ấy hành động thật chớp nhoáng, hơn nữa, Tấn Lân cũng chẳng hề ngờ đến được việc đó, nên không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn tràn tới vung chưởng phải lên nhanh như điện chớp, quét thẳng về phía lưng của người ấy.

Nào ngờ đâu khi ngọn dao của người đó chém tới còn cách ngực của Châu Nhân Ký ba tấc nữa, thì bỗng nghe Châu Nhân Ký cất tiếng “hừ” lạnh lùng rồi xoay mạnh lưỡi kiếm trong tay ra, khiến ánh kiếm sáng ngời như một cái bánh xe tròn, uy thế vô cùng mạnh mẽ ...

Thế là người ấy liền bị cuốn cả thân hình vào giữa vùng kiếm quang đang xoay tròn như chong chóng, gào lên một tiếng thảm thiết, và bị hất bắn luôn trở ra xa, chạm thẳng vào luồng chưởng lực của Tấn Lân vừa đánh tới.

Qua một tiếng “phình” thực to, gã đàn ông đó lại bị luồng chưởng lực của Tấn Lân hất bắn ra xa ngoài ba trượng, rơi trở xuống đất chết tốt.

Chừng ấy, mọi người mới trông thấy rõ, là hai bần tay của gã đàn ông đó đều bị lưỡi kiếm chém đứt lìa, máu tươi từ miệng vết thương trào ra như suối, tại bụng cũng bị mũi kiếm rạch toạt mấy

đường dài.

Trong khi đó, Châu Nhân Ký vẫn ngồi y nguyên như cũõ, không hề nhúc nhích. Một bàn tay y siết chặt lấy chuôi gươm, đưa cao ngang ngực để bảo vệ thân mình, đôi mắt vẫn ngó xuống tiếp tục trầm tư nghĩ ngợi.

Lão già chột mắt và đồng bọn trông thấy thế, thì không khỏi hết sức kinh hãi. Đồng thời, cũng chính vì việc đó đã làm cho lão già chột mắt nổi cơn hung dữ, cất tiếng lạnh lùng cười khanh khách nói:

- Nhị vị làm như thế có khác nào lấy lửa châm vào người mình?

Hành động ác độc như vậy, già đây không khi nào dung tha cho đâu!

Tấn Lân mỉm cười nói:

- Tại hạ không tin là các hạ không có mắt. Vì ai là người hành hung trước, chả lẽ các hạ không trông thấy hay sao?

Câu hỏi ấy chẳng khác nào chọc thẳng vào vết thương của lão già chột mắt, khiến sắc mặt của lão ta lại càng ghê rợn hơn, cất tiếng quát to như sấm, nói:

- Các ngươi muốn chết mà?

Lão ta biết nếu đánh một xuất một, thì không làm sao thủ thắng cho được, nên bèn vẫy cánh tay mặt lên một lượt, tức thì, tạm người kia liền tràn tới nhanh như gió, ai đứng theo phương vị nấy, vây chặt lấy Tấn Lân và Châu Nhân Ký vào chính giữa.

Bỗng ngay lúc ấy, lại có một tiếng hú dài bay theo chiều gió vọng đến, và lại có ngoài mười bóng đen nữa lướt nhanh tới như điện xẹt. Lão già chột mắt bỗng thấy thế liền lộ sắc mừng rỡ nói:

- Thất Tôn Giả cũng kéo đến kia!

Thế là, chẳng mấy chốc sau, bóng bọn yêu tà ùn ùn từ trên cao sa xuống đất. Khi nhìn rõ lạI, thì đấy quả là số người của Thần Đao Tôn Giả.

Thần Đao Tôn Giả nhìn thất xác chết trên mặt đất, và Châu Nhân Ký đang ngồi yên cạnh đấy, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, đưa mắt nhìn đăm đăm vào lão già chột mắt, gằn giọng quát rằng:

- Vu Gia, tại sao ngươi không hành sự đúng theo kế hoạch đã định?

Vu Gia trông thấy sắc mặt của Thần Đao Tôn Giả đang tức giận thì cũng không giám che dấu sự thật, cất giọng nhỏ nhẹ thuật lại tất cả mọi việc vừa xãy ra.

Thần Đao Tôn Giả bỗng xa sầm nét mặt,cười nhạt nói:

- Làm hỏng việc lớn, tất phải chịu cực hình, già đây làm sao che chở được. Chỉ trong chốc lát đây, sơn chủ sẽ đến, vậy xem ngươi sẽ nói sao cho biết?

Vu Gia sợ hãi đến mặt xanh như chàm.

Thần Đao Tôn Giả đưa tia mắt nhìn về phía Châu Nhân Ký, cười nói:

-Châu đại hiệp, các hạ và già đã gặp nhau lần thứ hai, thực là quí hóa. Vậy để già làm xong mọi việc, rồi sẽ trở lại xin lĩnh giáo với đại hiệp vài thế võ.

Châu Nhân Ký từ từ ngước mặt nhìn lên cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Chả dám! Xin hỏi Tôn Giả phải huy động một số người đông đảo đến đây là vì chuyện chi thế?

Thần Đao Tôn Giả vuốt râu, cười to nói:

- Chính là vì hai con yêu nữ mặc áo xanh ấy,nên già mới phải đến đây để truy tầm lại số bảo vật đã mất.

Châu Nhân Ký nói:

-Chính rồi đây cũng đang muốn tìm pho kinh và thanh kiếm nhưng không hiểu Tôn Giả có biết hai cô gái áo xanh đó hiện giờ ở đâu không?

Thần Đao Tôn Giả biến hẳn sắc mặt, nói:

- Pho kinh và thanh kiếm là vật sở hữu trước đây của tệ sơn chủ hiện nay đã biết được tin tức nên mới phái người ra truy tầm, nếu Châu đại hiệp muốn nhúng tay vào, thì e rằng ngôn không chính danh không thuận đó!

Tấn Lân bỗng cất tiếng cười nhạt nói:

- Thanh Ngô Câu Kiếm và pho Giáng long Kinh là vật sở hữu trước kia của Lệ Sơn Chủ hay sao?

Thần Đao Tôn Giả không khỏi cứng họng, im lặng một lúc thực lâu, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời cho hợp lý.

Châu Nhân Ký mỉm cười nói:

- Việc ấy tạm thời chớ nên nói đến làm gì. Tôn giả nên biết là trong đêm nay Vô Tình Tú Sĩ và Ngũ Đài Cao Tăng ở phái Thiếu Lâm cũng kéo đến đây. Vậy kẻ nào mạnh thì kẻ ấy sẽ được hai báo

vật kia, đấy hoàn toàn không phải là tôi có ý gây khó khăn chi cho tôn giả đâu!

Thần Đao Tôn Giả nói:

- Tôi chỉ mong rằng Châu đại hiệp chớ nên nhúng tay vào việc nầy, hầu giữ tình cảm để sau nầy chúng mình còn gặp gỡ nhau!

Châu Nhân Ký cất tiếng cười ha hả nói:

- Nhưng tôi chỉ xin Tôn Giả nói rõ cho biết, là hai cô gái áo xanh ấy hiện giờ ở đâu. Nếu chúng tôi được biết sự thực, thì không lúc nào lại quên ơn của ông!

Thần Đao Tôn Giả không muốn giằng co lâu dài, nên liền vung bàn tay mặt lên, ra hiệu cho số người của Vu Gia và những người tùy tùng của lão ta tản đi!

Tức thì, bọn yêu tà ấy liền phân tán ra, nhắm hướng Thanh Phong Giáp lướt thẳng tới như gió hốt.

Thần Đao Tôn Giả cũng liền vọt mình bay lên, nhắm hướng ấy đuổi gấp theo.

Nhưng thân pháp của Châu Nhân Ký lại càng nhanh nhẹn hơn, y vùng người dậy rồi lao thoắt lên không, vung lưỡi kiếm công thẳng về phía sau lưng của Vu Gia.

Vu Gia liền cảm thấy có một lưồng hơi lạnh, cuốn thẳng vào người mình, nên không khỏi sợ hãi, vội vàng nhào lăn mấy vòng trên đất, rồi mới tiếp tục lao người vọt lên không, định bỏ chạy đi. Nhưng ngay lúc ấy lão ta đã thấy vầng kiếm quang chiếu ngời trước mắt, nên bất đắc dĩ phải vung lưỡi đao ra đỡ lại.

Nào ngờ đâu đường kiếm của Châu Nhân Ký hết sức kỳ tuyệt, lưỡi đao đỡ ra của đối phương không tài nào gạt được thế kiếm của y, mà trái lại chỉ chém hụt vào khoảng không. Vì thế, đường kiếm của Châu Nhân Ký vẫn tiếp tục công thẳng vào người đối phương.

Thế là ai nấy đều trông thấy rõ năm vì sao bạc lóe lên chiếu ngời xuyên thẳng vào cơ thể của Vu Gia, khiến lão nầy chưa kịp gào lên một tiếng nào, là đã ngã lăn ra đất chết tốt, máu tươi tung tóe khắp nơi.

Thân người của Châu Nhân Ký vẫn chưa chịu đứng yên. Y nhanh nhẹn tràn tới như điện xẹt, rồi vung lưỡi kiếm lên quét thẳng vào ba tên yêu tà chạy gần đấy!

Trong khi đó, Tấn Lân cũng vung chưởng đánh thẳng vào lũ yêu tà.

Chưởng phong của y cũng vô cùng mạnh mẽ, cơ hồ có thể đánh vỡ cả sắt đá!

Thần Đao Tôn Giả vừa đáp yên xuống mặt đất, trông thấy rõ tình trạng trước mắt, thì vừa kinh hãi

vừa giận dữ, vội vàng gọi sáu tôn giả nữa đến, để hiệp lực diệt trừ Châu Nhân Ký, kẻ đã gây tai hại liên tiếp cho lão ta.

Thế là, Thất Tôn Giả liền dàn trận theo phương vị thất tinh, sẵn sàng chiến đấu.

Châu Nhân Ký và Tấn Lân cùng đâu lưng nhau, đứng giữa vòng vây đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc vào đối phương, nhưng im lặng không nói chi cả.

Thần Đao Tôn Giả cười nhạt nói:

- Châu đại hiệp, giữa chúng ta chưa thể phân định được ai cao ai thấp khi ở Trường Sa, vậy đêm nay, chúng ta hãy dựa vào võ công để xem ai thắng ai bại cho biết.

Nói vừa dứt lời thì lão ta đã vung tay lên, tức thì nghe một tiếng "rẽng" ngân dài, rồi lại thấy ánh thép chiếu ngời và xanh ngắt lóe lên.

Lúc ấy, gió đêm lại đưa về một tiếng hú dài. Nhưng khi tiếng hú đầu tiên vừa dứt, thì lại có tiếng hú thứ hai nối tiếp nổi lên, cứ thế kéo dài không dứt. Chẳng bao lâu sau, ai nấy đều trông thấy có vô số bóng đen từ phía núi đồi hoang dã, ùn ùn kéo nhau chạy đến.

Ánh trăng trên nền trời sáng vằng vặc, nhưng chung quanh Ái Vân Đình tràn ngập không khí chém giết rùng rợn.

Số người kéo nhau chạy đến ấy, chẳng mấy chốc là đều đến nơi cả.

Thần Đao Tôn Giả và những bộ hạ của lão ta đưa mắt quét qua, thì thấy đấy là Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, va Bắc Quốc Song Ma, nên không khỏi giật nẩy mình, thầm nói:

"Tại sao sơn chủ lại chưa đến?

Việc hôm nay xem ra may ít rủi nhiều!" Kế đó, lão ta lại trông thấy giữa đám đông ấy có cả Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình, bảo chủ Thất Tinh Bảo Đồng Tung Hầu, phó bảo chủ Thiết Toán Bàng Tống Thu Trạch và vô số nhân vật võ lâm khác, thì không khỏi tái hẳn sắc mặt.

Chẳng bao lâu sau, lại thấy Ngũ Đài Sĩ Thiền đại sư và ba cao tăng thủ tọa của phái Thiếu Lâm cũng lục tục kéo đến.

Ngoài ra, lại còn có Hắc Bạch Song Kỳ xuất lĩnh một số đông người cũng vừa xuất hiện.

Thốt nhiên, có người cất giọng sâu hiểm đầy lạnh lùng nói:

- Thần Đao lão Quỉ, trong đêm hôm nay lão phu được dịp xem ngươi lãnh lấy quả báo thê thảm đây.

Thần Đao Tôn Giả liền ngó về hướng có tiếng, thấy U Linh Quỉ Sứ đang giương đôi mắt đầy căm hận, ngó chòng chọc vào mình.

Việc đã đến nước nầy, trái lại làm cho Thần Đao Tôn Giả cảm thấy bình tỉnh hơn. Lão ta cất tiếng to cười ha hả, nói:

- U Linh Quỉ Sứ, tại sao chưa chịu bước ra thử tài với ta, xe,ai cao ai thấp?

Vô Tình Tú Sĩ bỗng cất giọng lạnh lùng thấu xương tủy, nói:

- Thực không ngờ kẻ đến Điệp Thúy Sơn Trang để cướp pho kinh và thanh kiếm, lại chính la Lệ Sơn Lão Quỉ! Vậy, Lão quỉ ấy đã đâu rồi?

Lệ mỗ phải thanh toán cho xong món nợ máu nấy với lão ta!

Thần Đao Tôn Giả cười nhạt nói:

- Ông bảo pho kinh và thanh kiếm vốn thực là của ai? Tại sao đứng trước mặt các đại sư ở phái Thiếu Lâm mà ông lại dám ăn nói ngông cuồng như vậy?

Sĩ Thiền Đại sư sắc mặt đầy vẻ lạnh lùng, gằn giọng nói:

- A Di Đà Phật, lời nói của Thần Đao thí chủ không sai tí nào cả.

Nỗi hàm oan khó giải của bần tăng, phải thanh toán với Lệ lão sư mới được.

Vô Tình Tú Sĩ “hừ” một tiếng to qua giọng mũi, nói:

- Ông nào có đáng mặt là kẻ ra so tài với tôi?

Nói vừa dứt lời, thì lão ta đã vung chưởng lên, quét thẳng về phía trước, tức thì, một luồng kình lực hết sức mạnh mẽ liền cuốn thẳng về phía Sĩ Thiền Đại sư.

Sĩ Thiền Đại Sư biến hẳn sắc mặt, vung tay áo rộng ra đỡ thẳng.

Ba vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng nhất loạt vung tay áo xông ra.

Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma, lúc bấy giờ đang đứng trong hàng ngũ của Vô Tình Tú Sĩ, nên cũng tràn tới vung chưởng đánh ra.

Hai đối phương đều là những cao thủ bậc nhất trong võ lâm cả, người nào người ấy võ công cao tuyệt, nên những luồng kình lực va chạm với nhau, gây thành những tiếng nổ “ầm ầm” liên tiếp như trời long đất lở, cuồn phong cuốn tới ồ ạt, tung bay cát đá mịt mù.

Vì thế, ánh trăng sáng trên nền trời cũng bỗng dưng tối sầm lại, khiến số quần hùng hiện diện, phải ùn ùn thối lui ra sau để tránh những luồng chưởng lực của đôi bên ...

Thế là, chỉ trong chớp mắt, cả vùng Ái Vân Đình và Thanh Phong Giáp đã trở thành một bãi chiến trường nồng nặc mùi máu tươi.

Chương 41: Biến Động Tại Thanh Phong

Trên một phiến đá to, sắc đen lóng lánh trong Thanh Phong Giáp, một vị lão tăng gầy gò và hai cô gái mặc áo xanh xinh đẹp tuyệt trần, đang ngồi xếp bằng theo hình chân vạc.

Trước mặt vị lão tăng, đang để pho Giáng Long kinh. Lão ta cất tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu giảng giải từng chữ, từng câu một, rất tỉ mỉ cho hai cô gái nghe.

Hai cô gái mặc áo xanh tập trung tinh thần, nghiêng tại lắng nghe lời giảng giải và cố gắng tìm hiểu ý nghĩa sâu xa của pho kinh.

Nhưng bên ngoài Thanh Phong Giáp cũng như tại Ái Vân Đình, không khí đang căng thẳng đến mức chỉ cần khẽ va chạm là bùng nổ ngay một cuộc ác chiến.

Số quần hùng võ lâm nghe phong thanh kéo nhau đến vùng này tấp nập. Cạnh bờ sông cách Thanh Phong Giáp mấy mươi dặm có một bóng người bí mật bỗng xuất hiện trên đường cái quan. Đôi chân người ấy bước nhanh nhẹn và nhẹ nhàng, cơ hồ như không động đến một hạt bụi trên mặt đường, mới xem như đi rất chậm nhưng kỳ thực thì hết sức nhanh chóng, nhằm hướng Thanh Phong Giáp đi rút tới.

Người ấy mặt được che kín bằng một miếng lụa đen, chỉ để lộ đôi tròng mắt, thân hình mặc một chiếc áo dài đen tuyền, cắt rất vừa vặn, dáng điệu hết sức khoan thai tuấn tú.

Vì trên đường cái quan có từng tốp nhân vật giang hồ, kéo nhau hướng đến Thanh Phong Giáp, nên bước đi của người ấy mỗi lúc một cũng khác nhau. Trong khi có đông người thì người ấy lại đi rất chậm chạp rồi tìm đường tắt vượt qua mặt họ. Trái lại nếu không có ai cả, thì người đó lại đi nhanh như gió hốt.

Bỗng nhiên từ phía sau lưng người ấy bất thần có tiếng vó ngựa vang lên. Người ấy bèn đưa mắt nhìn quanh bốn phía bỗng thấy phía sau lưng mình có ba kỵ mã đang phi nhanh tới như bay. Phía sau lưng những con ngựa đó, cát bụi tung bay mù mịt.

Trong khi ấy sau lưng của ba con ngựa, lại có hai bóng đen nữa, cũng đang chạy như bay giữa đám cát bụi mịt mù.

Người thiếu niên che mặt đa nhìn rõ số người ngồi trên mình ngựa.

Đấy chính là Kiếm hoàn song tuyệt Lữ Vô Uý, chưởng môn phái Hoài Dương, Nhất bút chấn thiên La Tiềm Tổng trại chủ của ba mươi sáu trại tại Sào Hồ, và một người đàn ông to lớn, sắc mặt đỏ gay, râu ria xồm xoàm, trên lưng giắt một cặp Tử kim hổ đầu song câu. Người ấy đã to lớn, mà lại cưỡi một con ngựa cao nên xem rất oai vệ.

Nhưng hai bóng người nữa đang chạy bộ ở phía sau, bước chân lại còn nhanh nhẹn hơn cả ngựa nữa nên chẳng bao lâu là họ đã đuổi theo kịp ba người kỵ mã. Thân pháp của họ thật hết sức phi thường, ai nhìn thấy cũng phải hãi hùng.

Người che mặt đưa mắt liếc qua, thì thấy hai người ấy gồm có một lão già thân hình lùn thấp, khuôn mặt tròn trịa, và một người nữa mặt đen thui như lọ chảo, phía trước ngực có một chòm râu đen mượt, không ngớt lay động, thỉnh thoảng lại đưa tay lên vuốt râu, có vẻ oai vệ lắm.

Người che mặt vừa liếc mắt nhìn qua, là đã nhìn thấy được hình dáng của lão già mặt đen như đít chảo kia rất quen mặt, nên không khỏi sửng sốt. Kế đó, chàng ta cũng đã nghĩ ra được người ấy là ai nên thầm nói:

- Bất luận là người giả dạng cải trang như thế nào, nhưng ngươi vẫn không che dấu được dáng điệu và cử chỉ hàng ngày, nên không làm sao qua được đôi mắt sắc bén của ta.

Nghĩ thế nên người ấy mỉm một nụ cười lạnh lùng!

Ba người ngồi trên mình ngựa đã hay được là có người bám sát theo dõi mình. Do đó người đàn ông to lớn mặt đỏ gay kia liền gò mạnh sợi cương tơ lại, rồi nhún đôi chân bay người khỏi yên ngựa, dùng thế Mãnh long ma vân lao vút đến trước mặt hai người ở phía sau lưng, quát lên như sấm rằng:

- Này, sao lại bám sát mãi theo chúng tôi như thế?

Lão già lùn thấp liền phì cười nói:

- Chẳng phải ba vị định đi đến núi Nhạc Lục hay sao?

Gã đàn ông mặt đỏ nghe qua, không khỏi sửng sốt nói:

- Phải, chúng tôi đang đi đến núi Nhạc Lục đây.

Lão già lùn thấp liền cất tiếng cười nói:

- Như thế là được rồi. Già đây cũng đang đi riết đến Nhạc Lục để xem truyện vui. Ngựa của các hạ có đến bốn chân, mà lại chạy thua hai chân của chúng tôi, vậy mà còn trở lại đây trách già lý do gì?

Gã đàn ông mặt đỏ thầm nghĩ:

Phải đấy, đó là lẽ tự nhiên, sao lại trách người ta được?

Nghĩ thế nên y tươi cười trở lại.

Trong khi đó Lương Vô Uý và La Tiềm cũng đã quay đầu ngựa trở lại. Họ bèn chắp tay thi lễ nói:

- Ông bạn này của tôi có ý ăn nói ngay thẳng, nên không khỏi có điều xúc phạm, mong nhị vị hãy tha thứ cho.

Lão già lùn thấp nói:

- Lời nói ấy phải lắm.

Câu nói này tỏ ra hết sức ôn hòa, nhưng trong tia mắt lại tràn đầy sát khí.

Lão già mặt đen như lọ chảo bỗng lên tiếng nói:

- Kẻ thực sự theo dõi ba vị chẳng phải bây giờ đã đến rồi hay sao?

Trong khi đó quả nhiên ở về đầu đường phía sau lưng họ đang có một bóng người chạy bay đến như tía chớp.

Gã đàn ông mặt đỏ và hai lão già kia nghe thế thì không khỏi giật mình. Chẳng mấy chốc sau, bóng người ấy cũng chạy sắp đến nơi. Lương Vô Uý đưa mắt nhìn, thì thấy đó chính là Thiết chỉ thư sinh Lữ Khưu Mộ Bình.

Lữ Khưu Mộ Bình vừa trông thấy số người của Lương Vô Uý bỗng dưng dừng chân đứng lại, đưa đôi mắt sâu hiểm lạnh lùng nhìn thẳng vào La Tiềm.

La Tiềm cười nhạt nói:

- Lữ Khưu quả là một người biết giữ chữ tín, đi một mình đến Nhạc Lục để so tài với Châu Nhân Ký. Theo ý của La mỗ, thì các hạ không nên đến đấy là hơn, vì Châu Nhân Ký là môn đồ giỏi của Đào Như Hải, chẳng phải là người dễ gây sự, bằng trái lại thì chắc chắn sẽ bị chết dưới lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký mà thôi.

Lúc ấy, người che mặt đã nhanh nhẹn ẩn kín mình sau một gốc cây to bên vệ đường, nghe qua lời nói đó, thì chàng không khỏi tức cười thầm.

Thiết chỉ thư sinh nghe câu nói khích của đối phương thì trong lòng không khỏi tức giận, đỏ mặt tía tai cười nhạt nói:

- La đương gia lại bắt chước theo lối ăn nói lẻo mép của đàn bà trẻ con, vậy chẳng sợ cho người ta

cười hay sao?

Lão già mặt đen như đít chảo kia, bỗng đôi mắt lộ đầy sắc ngạc nhiên, quay sang La tiềm nói:

- Việc Châu Nhân Ký là môn nhân của Đào Như Hải chẳng rõ có đúng không? Tại sao già này lại chẳng biết chi về việc ấy cả.

La tiềm cười đáp:

- Đây chỉ là lời đồn đại mà thôi nhưng về kiếm pháp của Châu Nhân Ký thì ai nấy đều được tận mắt chứng kiến, đấy chính là Thiên khu cửu thức! Đào Như Hải là người lấy được đường kiếm học Thiên khu cửu thức trong pho Hàn thiết quan âm, vậy Châu Nhân Ký nếu không được Đào Như Hải truyền dạy cho thì còn có ai vào đây nữa?

Lão già mặt đen nghe thế, thì sắc mặt không khỏi khẽ thay đổi, nói:

- Về việc ấy thì thực già đây không biết được. Nhưng già rất muốn được nhìn thấy tận mắt Châu Nhân Ký một lần. Hắn ta tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, có lẽ con người cũng chẳng phải tầm thường.

Nói đến đây lão ta bèn đưa tia mắt nhìn về phía Lữ Khưu Mộ Bình nói tiếp:

- Các hạ có lẽ là Thiết chỉ thư sinh Lữ Khưu đại hiệp, một người mà bấy lâu nay được cả võ lâm tán tụng đấy chăng?

Lữ Khưu Mộ Bình nói:

- Chả dám! Đấy là những bằng hữu trong giới giang hồ thương mến, nên khen ngợi quá lời mà thôi.

Lão già mặt đen tươi cười nói:

- Nếu thế thì già đây thực là thất lễ. Gần đây nghe mọi người đồn đại, bảo các hạ đã sát hại Trầm Ứng Thái, trang chủ của Thê hà sơn trang. Bởi thế, Lệ sơn lão yêu xem các hạ như cây định trước mắt, vậy lần đi đến Nhạc Lục này, các hạ phải đề phòng mới được. Theo già đây được biết, thì các cao thủ của phái Lệ sơn hiện đều tập trung ở Nhạc Lục cả.

Thiết chỉ thư sinh nghe qua mặt không khỏi biến sắc, nói:

- Sự chỉ giáo của tôn giá, tại hạ xin ghi nhận, nhưng đây chẳng qua là việc không nói có mà thôi. Việc Trầm Ứng Thái bị giết, chính là do ba mũi Tam tuyệt khiếp hồn châm của Đào Như Hải, và những mũi Ngũ vân xà đầu đinh của Lỗ Công Hành gây ra.

Lão già mặt đen bỗng phá lên cười to nói:

- Chuyện này già là người ngoại cuộc, nên dù ai phải ai sai cũng không bận tâm chi đến già, nhưng nói ra các hạ chớ trách cho, Lệ sơn lão yêu nào chịu tin là những mũi Tam tuyệt khiếp hồn châm và Ngũ vân xà đầu đinh ấy không phải là do các hạ đã ném ra. Vì trong đời này không ai không biết Đào Như Hải và Lỗ Công Hành là hai người có mối thù sống chết với nhau, vậy thử hỏi họ làm sao xuất hiện cùng một lúc được?

Thiết chỉ thư sinh nói:

- Chính mắt được mục kích, còn cho đó là giả dối thay, vậy thì chỉ nghe người ta đồn đại, làm sao tin là thực được? Bởi thế tại hạ không muốn tranh biện làm gì.

Lão già mặt đen cất tiếng than dài nói:

- Tính tham danh lợi của con người thực chẳng khác chi một lũ ruồi bám theo mật. Vì danh lợi mà để lỡ sa chân, thì thực đành ôm hận nghìn thu. Đêm hôm nay sự biến động tại núi Nhạc Lục chính là do pho Giáng Long kinh và Ngô câu kiếm đã gây ra. Vậy biết đầu Đào Như Hải lại không đem thân vào dự cuộc tranh đoạt này? Các hạ chính bị nguy về chỗ đó.

Tiếng nói vừa dứt, thì bỗng từ phía vệ đường có tiếng cười nhạt rất khẽ vọng lại. Lão già mặt đen biến hẳn sắc mặt quát to rằng:

- Ai thế?

Tiếng quát vừa dứt, thì lão ta đã nhanh như chớp, lao thẳng đến gốc cây, nơi có người che mặt đang ẩn mình.

Nhưng lão ta mới đi được phân nửa đường, thì bất thần thì từ phía sau gốc cây có một bóng đen nhắm thẳng ngay cánh đồng lúa mạch sát cạnh đấy bay vút đi như một mũi tên bắn, chỉ trong chớp mắt là đã chạy xa hằng bảy tám trượng rồi.

Lão già mặt đen trông thấy thế, nhất định truy đuổi không chịu bỏ.

Lão già thấp lùn kia cũng lao thoắt người đi đuổi theo riết, chẳng mấy chốc là đã lướt đi tít mù xa, và cuối cùng lẩn khuất giữa bóng hoàng hôn mịt mù.

Thiết chỉ thư sinh bèn quay về số người của Lương Vô Uý cất tiếng cười nhạt, rồi cũng lao mình lướt thẳng tới nhanh như điện xẹt.

Trong khi đó Đổng Tung Hầu, Tống Thu Trạch và một số người nữa đã đi đến núi Nhạc Lục trước rồi, hơn nữa, vì quyết tranh đoạt chokỳ được pho Giáng Long kinh nên Thiết chỉ thư sinh cũng không

muốn sanh sự dọc đường, trễ nải cả thời gian đi.

Lương Vô Uý nói:

- Lão già mặt đen ấy lai lịch ra sao thế? Thân pháp của lão ta rất lạ lùng, chứng tỏ lão ta là một cao nhân rất có tên tuổi trong võ lâm.

Nhưng trong ký ức của già thì khắp võ lâm lại không có một cao nhân nào hình dáng giống lão ta cả.

La tiềm nói:

- Dù ai cũng thế, theo ý của tiểu đệ, thì chúng mình nên đuổi theo gấp để xem qua cho rõ.

Lương Vô Uý gật đâu nói:

- Cũng được.

Tuy Lão già mặt đen ấy, đã bỏ chạy mất dạng từ lâu, nhưng chắc chắn hướng đi của họ vẫn là núi Nhạc Lục. Do đó ba người đồng lên ngựa, rồi ra roi chạy bay tới trước.

Trần Phù và Trần Dung đang ngồi yên trong Thanh Phong Giáp tập trung tinh thần lắng nghe Quả thiện trưởng lão giảng giải về pho Giáng Long kinh. Đôi tai của Trần Dung rất thính, nên nàng bỗng nghe ở phía sau lưng mình có tiếng chéo áo rũ trong gió và tiếng chân người đáp lên mặt đất rất khẽ, nên bất giác quay đầu nhìn lại.

Liền đó nàng trông thấy một quái nhân mình mặc áo đỏ đôi mắt lõm sâu, thân hình khô đét như que trúc, đang đứng sững cách lưng mình ngoài năm trượng. Đôi mắt của quái nhân ấy chiếu ngời như hai bó đuốc, ai nhìn đến cũng phải kinh tâm khiếp đảm. Trên hai khóe miệng của hắn ta, đang hiện lên một nụ cười lạnh lùng. Bởi thế Trần Dung không khỏi giật bắn mình, thầm nói:

Hắn ta làm thế nào mà tiến vào Thanh Phong Giáp được?

Khắp chung quanh Thanh Phong Giáp đã được bố trí Tuyền cơ mê trận do vô số cao thủ trấn giữ. Vậy quái nhân này tiến vào được, chắc chắn là kẻ có võ công cao cường tuyệt đỉnh. Nhưng tại sao trước khi hắn tới đây lại chẳng hề trông thấy có một sự động tĩnh nào cả? Ít ra là số người được bố trí xung quanh cũng lên tiếng báo động, khi trông thấy hắn ta vừa xâm nhập vào đây mới phải?

Nghĩ thế nên nàng không khỏi hết sức lấy làm lạ, tâm trạng vô cùng hoang mang dao động.

Quả thiện trưởng lão cũng đã nhận thấy quái nhân ấy nên khẽ nói rằng:

- Hãy giữ bình tĩnh như thường, để hắn sanh lòng ngờ vực, không dám xuống tay làm liều. Trong

vòng năm trượng lại đây, dù cho hắn có muốn xâm nhập cũng không phải là chuyện dế. thời gian trôiqua thì sẽ mất đi, vậy hai người nên lắng lặng nghe già giải thích tiếp.

Lúc bấy giờ, Trần Phù cũng đã trông thấy được sự hiện diện củaquái nhân ấy nên không khỏi kinh hoàng. Nhưng khi nàng nghe qua câu nói của Quả thiện trưởng lão, thì cố giữ sự bình tĩnh để tiếp tục nghe lời giảng giải. Tuy nhiên trong khung cảnh đó, thực ra muốn giữ tâm trạng bình thản cũng như muốn giữ tinh thần hoàn toàn tập trung nào phải là một chuyện dễ, bởi thế trong lòng nàng vẫn thấy phập phồng không yên.

Quả thiện trưởng lão trái lại, tỏ ra rất bình tĩnh, xem như chẳng hề có mặt đối tượng.

Đôi tròng mắt chiếu ngời ánh sáng và trông vô cùng ghê rợn của quái nhân áo đỏ bỗng lại bừng sáng hơn nữa. Hắn có vẻ hết sức lấy làm lạ trước thái độ bình thản của ba người trước mặt.

Bởi thế hắn ta không khỏi sanh lòng ngờ vực nên thái độ cũng trở thành do dự, không biết nên hành động như thế nào?

Nước cờ của Quả thiện trưởng lão thực cao sâu khó lường, làm cho quái nhân áo đỏ phải kiêm dè chùn bước.

Quái nhân áo đỏ là người vốn hiểu biết được tất cả mọi sự bố trí trong Thanh Phong Giáp và hết sức coi thường đối với sự bố trí đó.

Nhưng giờ đây hắn ta bỗng cảm thấy lúng túng tiến thối lưỡng nan!

Tiếng gió thổi rì rào qua những cánh dồng phong, không ngớt vang lên trong đêm vắng.

Quái nhân áo đỏ đứng trơ người ra như một pho tượng gỗ, song đôi tròng mắt sâu hiểm của hắn ta thì không ngớt xoay tròn.

Bỗng nhiên sắc mặt của Quái nhân áo đỏ ấy bất thần biến, hắn đưa chân chậm rãi bước tới ba bước rồi lại đứng yên không đi tới nữa.

Quả thiện trưởng lão đang ngồi trên phiến đá to, vẫn điềm nhiên như thường, không xem hành động của quái nhân ấy vào đâu cả, chăm chỉ lo tiếp tục giảng giải về pho Giáng Long kinh. Tuy nhiên đôi môi của Quả thiện trưởng lão lúc ấy không ngớt mấp máy, tuy quái nhân áo đỏ chẳng hề nghe thấy chi cả nhưng chắc chắn đấy là một phương pháp chế ngự chi của lão ta.

Quái nhân thầm nghĩ:

Đã bước vào đây, thì đâu lại chịu trở về tay không hay sao? Dù cho lão ta có sử đụng đến phương pháp chế ngự vô hình nào thì cũng làm sao ngăn chặn được lão phu? Cần hành động thì nên hành

động ngay, nếu e dè kéo dài mãi, thì tất cả sẽ gặp nhiều chuyện rắc rối.

Đã quyết định như vậy, nên quái nhân ấy liền từ từ thò cánh tay phải ra, vận dụng chân lực sẵn sàng tấn công.

Bỗng nhiên có một tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Ông bạn ơi, hãy chậm đã. Kẻ nhìn thấy được tất phải có phần, đâu lại đoạt lấy một mình hay sao?

Quái nhân áo đỏ ấy không khỏi bật rùng mình, nhanh như chớp thu cánh tay trở về, rồi quay phắt người lại. Hắn ta đưa mắt nhìn lên, thì trông thấy đấy là một lão già bé nhỏ, trên đầu láng trơn chẳng hề có một sợi tóc, đang mỉm cười sâu hiểm nhìn thẳng về phía mình, nên không khỏi biến hắn sắc mặt quát rằng:

- Tiểu bối kia người định liều lĩnh bẻ răng cọp phải không? Đấy thực là muốn tìm cái chết.

Lão già đầu hói híp đôi mắt lại, rồi cất tiếng cười khanh khách, nói:

- Ai định tìm cái chết chưa biết được! Ông nào chẳng hiểu kẻ đến được nơi đây thì chẳng phải là tầm thường. Vậy nếu muốn nuốt chửng một mình pho Giáng Long kinh thì thực là hết sức điên rồ.

Quái nhân áo đỏ bỗng từ bên sườn rút ra một lưỡi Long lân nhuyễn kiếm, quát to rằng:

- Muốn giành mồi trước miệng cọp, thì chớ trách lão phu đây là người tâm địa độc ác.

Tiếng “ác” vừa mới nói ra khỏi miệng, thì hắn đã vung lưỡi nhuyễn kiếm lên, dùng thế Nộc bộ duệ không chém thẳng về phía ngực của lão già đầu hói nhanh nhẹn như một luồng điện chớp.

Tức thì ánh thép xanh ngắt lóe lên hoa cả mắt mọi người, hơi lạnh buốt cả da thịt, rõ đấy là một lưỡi kiếm được trui rèn công phu.

Lão già đầu hói trông thấy đối phương bất thần tấn công về phía mình, thì trong lòng hết sức giận dữ nói:

- Lão già ngông kia, Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn ta chẳng hề xem ngươi vào mắt đâu.

Nói đoạn, lão ta liền lách mình tránh ngang, rồi nhanh nhẹn vung cánh tay phải ra, lòn vào phía dưới lưỡi kiếm chụp thẳng về phía địch.

Thế võ ấy của lão ta, thực sâu xa khó lường, khiến Quái nhân áo đỏ không khỏi thầm kinh hãi nghĩ rằng:

Thực không ngờ lão già này lại chính là Quỷ Ảnh Tử, một tay cường đạo khét tiếng trong giới

giang hồ trước đây hai mươi năm, thảo nào võ công hắn lại phi thường như vậy.

Riêng lão Quái nhân áo đỏ này cũng là một ma đầu trong võ lâm, võ công hết sức trác tuyệt, thế kiếm hết sức vững vàng, nhanh nhẹn nhắm chém thẳng vào cổ tay thò tới của Quỷ Ảnh Tử.

Lưỡi kiếm của hắn ta vừa chém tới, thì ánh thép xanh ngắt lóe sáng ngời khắp cả vùng, đi với hàng nghìn đốm sao lạnh buốt, chứng tỏ thế kiếm ấy vô cùng kỳ tuyệt.

Khi luồng kiếm quang bay đến sát cổ tay của Cao Thiết Sơn thì bỗng nghe Cao Thiết Sơn cất tiếng cười lạnh lùng rồi lách người bay đi mất hút.

Cao Thiết Sơn quả là một người danh bất hư truyền, khiến Quái nhân áo đỏ không khỏi hãi hùng. Trong khi hắn ta còn đang ngơ ngác, thì bỗng cảm thấy ở phía sau lưng có một luồng kình lực mạnh mẽ từ trên giáng xuống, chẳng thua chi núi đồi sụp đổ.

Bởi thế đôi mắt của quái nhân liền chiếu ngời lửa giận, cất tiếng to thét lên rằng:

- Hay lắm!

Tức thì hắn ta bèn xoay ngược lưỡi kiếm chém trở ra phía sau, với thế võ Kim ty điếu ngao vô cùng lợi hại.

Thế là ánh kiếm chiếu ngời xanh biếc, liền lóe dài ra như một chiếc cầu vồng, nhắm quét thẳng vào luồng kình lực vô hình đang cuốn tới.

Qua một tiếng rít ghê rợn nghe như tiếng xé lụa tức thì đã thấy Quỷ Ảnh Tử mang thương tích nặng nề, loạng choạng bước thối lui ra sau liên tiếp bảy tám bước, sắc mắt tái nhợt hẳn.

Nhưng trong khi đó thì Quái nhân áo đỏ cũng bị hất bắn ra sau năm sáu bước, và cảm thấy máu huyết trong lồng ngực đang cuồng loạn quay cuồng.

Sau đó bốn tia mắt của hai đối thủ nhìn thẳng vào nhau tràn đầy sự căm thù oán hận.

Độ một khoảng thời gian dùng xong một chén trà nóng trôi qua, thì cả hãi bỗng lại quát to lên, rồi nhanh như chớp xáp vào nhau, giao tranh hết sức nhanh nhẹn và ác liệt.

Thế kiếm của quái nhân ấy ồ ạt chẳng khác chi phong ba ngoài bể khơi, bắt đầu từ trên cao tuôn thẳng xuống, trong khi thân người của hắn thì di động nhẹ nhàng tung kiếm rít vèo vèo không ngớt bên tai.

Thế chưởng của Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn cũng dày đặc như núi, thân hình lẹ làng như một bóng ma, luồn theo các khe hở của đối phương, tràn tới tấn công tới tấp.

Các cao thủ đánh nhau, thường tranh lấy phần chủ động để thủ thắng, nên chỉ trong chớp mắt là thế võ đã diễn biến không biết bao nhiêu mà kể.

Ngay khi ấy bỗng có một bóng người từ trên không rơi nhẹ nhàng trở xuống. Người ấy không ai khác hơn chính là Thiết chỉ thư sinh Lữ Khưu Mộ Bình.

Lữ Khưu Mộ Bình trông thấy hai người đang đánh nhau không kể sống chết, thì liền mỉm một nụ cười sâu hiểm rồi từ từ đưa chân bước thẳng về phía Quả thiện trưởng lão và hai cô gái, đồng thời bất thần xô mạnh đôi chưởng ra.

Sau một tiếng ầm thực to, Thiết chỉ thư sinh cảm thấy hai cánh tay đều bị sức dội lại làm cho tê buốt, nhưng vị lão tăng và hai cô gái kia lại ngồi điềm nhiên như thường, chẳng hề bị thiệt hại chi cả.

Thiết chỉ thư sinh trông thấy thế không khỏi vừa kinh hoàng vừa tức giận, vận dụng Huyền môn lưỡng nghi chân khí ra đôi cánh tay rồi từ từ xô thẳng đôi chưởng ra.

Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn và quái nhân áo đỏ, đã trông thấy được sự có mặt của Lữ Khưu Mộ Bình. Họ biết đối phương thừa lúc đôi bên đánh nhau quyết liệt định cướp pho Giáng Long kinh đi nên trong lòng hết sức cuống quít. Nhưng cả hai người đều không ai nhường ai, nếu để sơ hở một tý, thì có thể bị thiệt thân ngay. Chính vì vậy mà dù họ cuống quít cũng vẫn không làm sao được.

Lữ Khưu Mộ Bình sử dụng đến lưỡng nghi chân khí thì liền thu được kết quả, đánh lui được vòng chế ngự vô hình nhanh nhẹn tràn vào phía lão tăng và hai cô gái nhanh như mọt luông điện chớp.

Trần Phù và Trần Dung cất giọng trong trẻo nạt to, rồi nhanh nhẹn quay phắt lại, vung chưởng đánh ra.

Khi hai luồng kình lực của đôi bên chạm thẳng vào nhau, thì hai cô gái cảm thấy luồng chân lực của mình đã bị một sức hút mạnh mẽ hút lấy, muốn thu trở lại hay tiếp tục đánh tới cũng đều khó khăn cả. Bởi thế hai cô đều kinh hoàng thất sắc.

Trong khi ấy thì sắc mặt của Thiết chỉ thư sinh đang đỏ gay, lồng ngực phập phồng không ngớt, chứng tỏ y sử dụng lưỡng nghi chân khí thì sức trong người bị hao hụt nặng nề.

Trong giờ phút đó thực hết sức quan trọng, nếu bỏ lỡ cơ hội tốt đi, thì không sao tìm lại được nữa, do đó Thiết chỉ thư sinh không ngại chi nguy hiểm, cứ tiếp tục tăng cường luồng lưỡng nghi chân khí để giằng co với đối phương.

Mặt ngọc của hai cô gái cũng lần lượt trở thành tái nhợt, trên vừng trán mồ hôi lạnh đã toát ra như mưa.

Quả thiện trưởng lão trông thấy thế thì không khỏi thầm than dài, nhắm nghiền đôi mắt lại như

chẳng hề trông thấy tình trạng đang xảy ra hầu giữ tâm trạng khỏi bị bối rối.

Giữa lúc hai cô gái đang lâm vào vòng nguy hiểm như chỉ mành treo chuông, thì từ trên không trung bỗng có ba bóng người xẹt nhanh xuống. Thì ra dấy là Kiếm hoàn song tuyệt Lương Vô Uý chưởng môn phái Hoài dương và Nhất bút chấn thiên La Tiềm tổng trại chủ ba mươi sáu trại ở Sào hồ và một gã đàn ông to lớn mặt đỏ gay, râu xồm xoàm, trên lưng có giắt một đôi hổ đầu song mâu.

Lương Vô Uý vừa đứng yên đôi chân trên mặt đất, thì liền vung ném ra ba ám khí chiếu rực ánh sáng mầu đỏ.

Thứ ám khí đó goi là Lục dương hoàn, là loại ám khí bấy lâu nay từng làm rung chuyển cả giới giang hồ, chung quanh được đúc bằng một thứ thép có hình tam giác và rất bén. Thứ thép ấy là do Tử kim sa và thép Miến điện hòa lại làm nên, nó có hiệu lực phá vỡ được lớp cương khí che chở chung quanh thân người.

Hơn nữa về thủ pháp ném ám khí của lão ta cũng hết sức cao tuyệt, nên ba món ám khí ấy mới bay ra sếp theo hình chân vạc nhưng khi bay được nửa chừng, chiếc thứ hai bỗng nhiên lao nhanh về phía trước và chiếc thứ ba cũng vượt khỏi chiếc thứ nhất và tự động thay đổi vị trí cho nhau, nhắm ba huyệt đạo Linh đài, Chí thất, và Điện môn của Thiết chỉ thư sinh bay vèo tới như những vì sao sa.

Lương Vô Uý vừa mở đầu cuộc tiến công thì La Tiềm cũng liền vung ngọn Phán quan bút lên dùng thế Độc long cầm huyệt đánh tới nghe vèo vèo.

Gã đàn ông mặt đỏ cũng vung song câu lên dùng thế Thu phong lạc điệp đánh thẳng ra, khiến ánh thép lóa lên sáng ngời, nhắm ngay hai đùi của Thiết chỉ thư sinh chặt thẳng xuống.

Cả ba người hợp lực vây đánh khiến Thiết chỉ thư sinh dù là người có võ công cái thế, cũng không thể không lo đến việc bảo toàn tánh mạng. Chính vì vậy y đã hối hả thu luồng lưỡng nghi chân khí trở về, rồi vọt thẳng người bay lên không, co hai chân lại rồi mới quay phắt trở về phía địch, vung chưởng đánh ra nhanh chẳng thua chi gió hốt.

Gã đàn ông mặt đỏ giáng thẳn đôi song câu lướt qua đế giày của Thiết chỉ thư sinh.

La Tiềm thì trái lại, bị luồng chưởng phong của Thiết chỉ thư sinh quét ra hất bay ngọn phán quan bút của lão đang công tới.

Còn ba món lục dương cang hoàn của Lương Vô Uý cũng bị luồng lưỡng nghi chân khí của Thiết chỉ thư sinh hất mạnh và bay lui trở lại.

Thế là sự vây đánh của ba người không thu được kết quả chi cả.

Cũng may là võ công của Thiết chỉ thư sinh hết sức cao cường, nếu chẳng thế thì nào có thể thoát

khỏi vòng hiểm nguy?

Ba người trong bọn Lương Vô Uý trông thấy thế đều không khỏi giật mình sửng sốt.

Bỗng ngay lúc đó, Gã đàn ông mặt đỏ quát to lên một tiếng rồi vung nhanh song câu lên, tràn tới tấn công một lần thứ hai.

La Tiềm và Lương Vô Uý trông thấy thế cũng đồng loạt tràn tới tấn công một lần nữa chẳng để cho Thiết chỉ thư sinh một giây nào rảnh tay để nghỉ ngơi.

Thiết chỉ thư sinh liền cất tiếng cười nhạt, giương thẳng mười ngón tay trên đôi chưởng lên, lắc mạnh một lượt tức thì mười ngón tay rắn như sắt của y liền bay ra, qua một thế võ cao sâu khôn lường vừa chụp vừa điểm vừa khóa vừa quét.

Trần Phù và Trân Dung trông thấy Thiết chỉ thư sinh bị ba người vây đánh giải nguy cho hai nàng thì lấy làm mừng rỡ. Nhưng chân lực trong người của hai nàng cũng bị tổn hao nặng nề, nên vội vàng điều hòa hơi thở để cho máu huyết trong người vận chuyển lại được bình thường. Tuy nhiên đôi mắt của hai nàng vẫn nhìn chăm chú vào trận ác chiến, trong lòng hết sức phập phồng lo sợ.

Hai cô đoán biết số người xâm nhập vào Thanh Phong Giáp hôm nay, đều có mục đích tranh đoạt pho Giáng Long kinh nên dù cho ai thắng ai bại, đều bất lợi cho mình cả.

Trần Dung là người có nhiều mưu lược, nên bèn hạ giọng nói nhỏ với Trần Phù rằng:

- Tỷ tỷ, khi hai chị em chúng ta được khôi phục thì sẽ do tiểu muội cất giữ pho Giáng Long kinh còn tỷ tỷ kẹp lấy Quả thiện tiền bối để chúng mình nhanh nhẹn rời khỏi nơi đây. Xem ra mê trận của chúng ta bố trí bên ngoài không làm sao ngăn chặn được lũ yêu tà này đâu.

Trần Phù lộ sắc lo lắng nói:

- Rút lui là thượng sách nhất, hiện giờ chỉ còn có một con đường đó mà thôi. Nhưng tỷ tỷ e rằng bên ngoài bọn cường địch đã vây chặt lấy, dù có gắn cánh cũng khó bề bay thoát được. Ôi, vòng đai phòng ngự vô hình đã bị phá vỡ thì chúng ta còn biết nương nhờ vào đâu nữa!

Trần Phù nói:

- Cần phải xông vào cái chết để tìm lấy một con đường sống, như thế vẫn còn hơn là ngồi yên chờ cái chết đến với mình. Vậy chúng ta hãy mở đường máu thoát ra khỏi vòng vây rồi nói chi sẽ nói sau.

Trong khi hai nàng còn đang nói chuyện, thì bỗng thấy một lão già mặt đen như lọ chảo, tràn nhanh tới thò cánh tay ra chụp thẳng vào pho Giáng Long kinh đang để trước mặt Quả thiện trưởng lão nhanh như điện xẹt. Sau đó lão ta lại vung hai cánh tay lên, vọt người bay thẳng lên không định bỏ

chạy đi.

Hai cô gái bèn cất giọng nạt to, rồi cùng vọt người lên, vung cả bốn chưởng ra đánh vút tới.

Lão già ấy vừa vọt lên cao độ bảy tám trượng, bỗng thấy hai cô gái đuổi theo tấn công, thì liền phất mạnh tay áo phía trái ra quát to như sấm rằng:

- Trở xuống mau.

Tức thì hai cô gái như bị trúng một thế đánh nặng nề, từ trên rơi thẳng xuống đất như hai con diều bị đứt dây.

Trong khi lão già mặt đen vung tay áo quét ra, thì bỗng trên không lại có một bóng người bay xẹt đến, thò cánh tay phải cướp mất đi pho Giáng Long kinh của lão ta vừa lấy được.

Tài nghệ của bóng người ấy quả nhanh nhẹn phi thường, năm ngón tay vừa đè lên pho Giáng Long kinh là đã cướp đi một cách dễ dàng.

Lão già mặt đen giận dữ quát lên rằng:

- Khá khen cho lũ chuột này.

Vừa quát lão ta vừa vung chưởng trái lên, nhằm ngay ngực người ấy vỗ mạnh tới.

Thế là đối phương tuy đã chụp được pho Giáng Long kinh vào tay, nhưng bị lão già mặt đen đánh trúng thẳng một chưởng vào ngực, nên không khỏi buột miệng gào to một tiếng, rồi phun ra một búng máu tươi. Trong khi đó pho Giáng Long kinh đang nằm trong lòng bàn tay của y cũng bị sút tay buông rơi trở xuống đất, rồi lướt thẳng người bỏ đi mất hút.

Đôi mắt của Lão già mặt đen rất nhanh nhẹn, nên đã trông thấy rõ được người cướp lấy pho Giáng Long kinh là một chàng thiếu niên che kín mặt bằng một vuông lụa đen.

Nhưng lão ta không đuổi theo ngay, mà trái lại buông người rơi trở xuống, nhanh nhẹn thò tay chụp lấy pho Giáng Long kinh vừa đánh rơi trên đất.

Nào ngờ ngay lúc đó có một lão già đôi mão nho sinh mặc áo xanh, bỗng từ đâu bay xẹt tới nhanh hơn lão ta một bước, rồi chụp lấy pho Giáng Long kinh lao người bay vút đi mất.

Lão già mặt đen trông thấy bảo vật ấy đã lọt vào tay mình, thế mà bị kẻ khác cướp đi mất, nên bất giác thét lên một tiếng căm hờn rồi vọt người lên không, nhắm hướng lão già mặc áo xanh rồi vọt người lền không đuổi theo nhanh như một luồng điện chớp.

Tất cả những sư diễn biến đột ngột đó, làm cho ba người của Lương Vô Uý và Thiết chỉ thư sinh

cũng như quái nhân áo đỏ và Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đều dừng tay lại nhìn nhau ngơ ngác.

Lương Vô Uý quay về phía Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nói:

- Vừa rồi các hạ đã đi chung với Lão già mặt đen ấy, vậy chắc các hạ biết được lai lịch của lão, xin chỉ dạy cho tôi được hiểu.

Cao Thiết Sơn sắc mắt xanh như chàm lắc đầu nói:

- Chỉ gặp nhau dọc đường, cùng đi cho có bạn chứ nào ai được biết tên tuổi lai lịch của lão ta.

Lương Vô Uý cười nhạt nói:

- Già đây không tin là các hạ không biết được danh hiệu của lão ta.

Cao Thiết Sơn nói:

- Tên họ thì nào có thể tin chắc được, chính lão ta đã tự xưng là Phạm Đồng Minh, vậy các hạ là người lăn lóc trong giới giang hồ lâu năm, tất cũng sẽ hiểu rõ trong võ lâm có ai gọi Phạm Đồng Minh hay không?

Lương Vô Uý nghĩ ngợi một lúc thấy cũng rất hữu lý, nên thầm nghĩ rằng:

Nếu ta đây thay đổi y phuc và hóa trang lại, cũng như sửa giọng nói đi, thì dù cho người quen biết đến đâu e rằng cũng khó nhận ra ta được.

Tuy vậy lão ta vẫn không tin là Cao Thiết Sơn thực sự không biết được lai lịch của lão già mặt đen đó. Lão ta trông thấy lão già mặt đen ấy rất có thể là người đã cải trang, nên không cật vấn Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nữa, mà tự mình đã thầm nghĩ ra một kế hoạch tìm hiểu riêng.

Bởi thế lão ta liền quay mặt về phía La Tiềm hỏi rằng:

- Không hiểu lão già đôi mão nho sinh mặc áo xanh vừa cướp đi pho Giáng Long kinh ấy là ai thế?

Thiết chỉ thư sinh bèn cười nhạt nói:

- Ông là người cầm đầu một môn phái, mà ngay đến Ngôn Như Băng, cốc chủ Ngũ hành cốc mà cũng không biết?

La Tiềm cất tiếng cười ha hả nói:

- Có lẽ ông đã nếm mùi đau đớn dưới tay Ngôn Như Băng rồi nên mới nhớ dai đến bực đó?

Lữ Khưu Mộ Bình nghe thế, không khỏi đỏ bằng sắc mặt đôi mắt thoáng hiện một làn sát khí.

Quái nhân áo đỏ bống lên tiếng nói lẩm bẩm rằng:

- Thì ra hắn chính là con quỷ già Ngôn Như Băng.

Nói đọan bỗng hắn ta vọt người bay bổng lên không, rồi lướt đi mất hút.

Tiếp đó từ một hướng khác, bỗng có bóng người nhanh nhẹn như một con ó, từ trên không đáp nhẹn nhàng xuống mặt đất.

Lương Vô Uý vừa trông thấy người ấy liền chắp tay cười nói:

- Thần Cái từ ngày xa cách đến nay ông vẫn được khỏe mạnh chứ?

Lữ Khưu Mộ Bình và Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn vừa trông thấy Cửu Chỉ Thần Cái xuất hiện thì sắc mặt không khỏi biến hắn, cả hai đồng loạt lao vút lên không rồi lướt đi mất.

Lương Vô Uý vội quay về La Tiềm nói:

Hãy may đuổi theo Cao Thiết Sơn để dò xét về y, nên dùng ám hiệu để liên lạc với nhau.

La Tiềm và người đàn ông mặt đỏ liền phi thân đuổi theo đối phương, chẳng mấy chốc là dã mất hút.

Trần Phù và Trần Dung đều cau chặt mày liễu, cất bước đi thẳng tới, nói qua giọng buồn bã rằng:

- Lão tiền bối, pho Giáng Long kinh đã bị Ngôn Như Băng cướp mất đi vậy phải làm thế nào? Mọi sự bố trí xung quanh Thanh Phong Giáp đều là hoài công cả?

Cửu Chỉ Thần Cái lộ sắc kinh hãi hỏi:

- Lão ta cũng nhúng tay vào việc này nữa sao?

Nói đến đây Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than dài, rồi nó tiếp rằng:

- Ngôn Như Băng là người võ nghệ cao cường, học vấn uyên thâm, vậy thử hỏi Truyền cơ mê trận làm thé nào ngăn được lão ta? nhưng không thể nói là hoàn toàn vô dụng, vì ít nhất quá nửa số cao thủ trong hai phe hắc bạch đều bị chặn lại cả bên ngoài Thanh Phong Giáp, chẳng hề dám mạo hiểm xông vào.

Lão ta dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng:

- Châu Nhân Ký quả không hổ là người tên tuổi rung chuyển cả giang hồ. Những đường kiếm

pháp của hắn quả cao sâu khó lường, uy lực vô song, đánh bị thương liên tiếp hai mươi tám cao thủ, nhưng về lai lịch của hắn, già đây thực lấy làm ngờ vực, không biết hắn phải thực sự là môn hạ của Tuyền Cơ Tử hay không?

Trần Dung đáp rằng:

- Riêng cháu thì biết chắc y chính là môn đồ nối nghiệp của Tuyền Cơ Tử.

Cửu Chỉ Thần Cái hết sức lấy làm lạ nói:

- Nếu vậy thì thực là lạ lắm.

Trần Phù nói:

- Có điều chi không phải hay sao?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Châu Nhân Ký và Thất Tôn Giả của phái Lệ Sơn đánh nhau vô cùng ác liệt. Chỉ một mình y mà đối địch đến bảy người. Do đó không thể nào dùng sức mạnh để thủ thắng được nên y đã sử dụng ám khí liên tiếp làm cho Thất Tôn Giả bị thương hết ba người. Nhưng khi Thần đao tôn giả nhổ ám khí ra, thì thấy rõ ràng là Bạch hổ tiêu, một thứ ám khí riêng của Đào Như Hải, và chính tên lão tặc đó cũng rất ít khi dùng đến.

Chính vì lẽ ấy nên đã gây ra một trận phong ba to tát. Các cao thủ trong hai phe hắc bạch đều căm tức, xúm vây lại tấn công Châu Nhân Ký. Trong khi đó Lệ sơn lão yêu cũng kịp thời đến nơi, tiếp tay đánh Châu Nhân Ký trọng thương bỏ chạy. Nhưng Lệ sơn lão yêu quyết đuổi theo đến cùng không chịu buông tha, riêng lão hóa tử biết hắn là môn đồ của Đào Như Hải nên đứng ngoài vòng không ra tay cứu nguy cho hắn làm gì!

Trần Phù và Trần Dung cất giọng kinh hoàng đồng thanh nói:

- Như vậy là các cháu đã hại anh ấy rồi, vậy chúng ta phải mau đi lo tiếp tay với anh ấy mới được. Xin lão tiền bối hãy chỉ giúp cho về phương hướng bỏ chạy của Châu Nhân Ký.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng sa sầm nét mặ nói:

- Tự mình lo cho mình còn chưa xong, có đâu lại nói đến việc cứu nguy cho kẻ khác. Vậy các cháu hãy mau đỡ lấy vị hòa thượng này, đi khỏi nơi đây ngay. Riêng về pho Giáng Long kinh thì lão hóa tử sẽ lo liệu giúp cho.

Nói đoạn lão ta không ngớt hối thúc hai cô gái lánh đi, rồi lại tiếp rằng:

- Bất luận là pho Giáng Long kinh đã bị mất đi thực sự rồi chăng, nhưng các cháu cũng biết được khá nhiều bí mật trong ấy rồi, nên bọn yêu tà chắc chắn là không khi nào chịu buông tha cho các cháu.

Hai cô gái không dám cãi lời, quay người lại đỡ lấy Quả thiện trưởng lão rồi bươc sthẳn vào cánh rừng phong rậm rạp.

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than và nói:

- Lữ Khưu Mộ Bình vừa rồi đã cùng với bọn người của Đổng Trung Hầu tụ tập tại Ái Vân Đình. Bọn họ đứng ngoài khoanh tay nhìn nên lão hóa tử tưởng là trong đêm nay y không nhúng tay vào việc này.

Nhưng nào ngờ mọi việc lại xảy ra hết sức lạ lùng, chỉ trong chớp mắt là lão hóa tử không còn trông thấy hình bóng của y đầu nữa, nên đoán biết y đã tìm cách lẻn vào Thanh Phong Giáp rồi. Lúc đầu, lão hóa tử vẫn tin rằng Tuyền cơ ma trận có thể ngăn chặn được đối phương xâm nhập nhưng thực không ngờ cốc chủ Ngũ Hành cốc nhúng tay vào việc này. Chính vì có chỗ sơ thất đó, nên pho Giáng Long kinh mới bị mất đi.

Nói đến đây thì sắc mặt của lão ta tỏ ra vô cũng xấy hổ.

Lương Vô Uý mỉm cười nói:

- Chuyện ân oán trong võ lâm, cũng như mọi diễn biến trong giới giang hồ, lúc nào cũng oái ăm khó hiểu, Thần Cái chỉ biết có Ngôn Như Băng xuất hiện tại nơi đây nhưng nào biết vừa rồi, còn có cả hai cao thủ không ai biết tên tuổi cũng đã lẻn vào Thanh Phong Giáp nầy. Cuộc xung đột vừa rồi, thực đúng là cò ngao đánh nhau, để cho ngư ông là Ngôn Như Băng đắc lợi.

Cửu Chỉ Thần Cái hết sức ngạc nhiên nên yêu cầu Lương Vô Uý nói rõ đầu đuôi sự việc ấy lại cho mình nghe.

Lương Vô Uý bèn đem việc trên đường đi mình đã gặp lão già mặt đen và Qủy ảnh tử Cao Thiết Sơn cũng đang hối hả kéo nhau về phía núi Nhạc Lục. Và sau đó lại thấy Thiết chỉ thư sinh cũng đi một mình đến nơi.

Lương Vô Uý là người mà trong cả võ lâm, ai cũng có ý định bắt sống lão ta, vì lão ta chính là người có hiểu biết nhất về mối ân oán bí mật giữa Lỗ Công Hành và Đào Như Hải. Bởi lẽ trước đây lão ta đã cứu nguy cho Nhất Chân Tử.

Do đo, khi Lương Vô Uý vừa trông thấy lão già mặt đen ấy cũng như thấy có cả Qủy ảnh tử Cao Thiết Sơn và Thiết chỉ thư sinh thì đoán biết không làm sao tránh được một việc xô sát ...

Nhưng bất ngờ lão già mặt đen bị một tiếng cười nhạt từ bên vệ đường vọng lại khiến lão ta phải

đuổi theo bóng người đó chạy đi mất luôn. Riêng Thiết chỉ thư sinh thấy vậy cũng nhắm hướng núi Nhạc Lục chạy bay đi.

Lương Vô Uý và hai người bạn đồng hành liền nhảy lên ngựa, tra roi đi thẳng. Trong khi đó họ lại phát giác Qủy ảnh tử Cao Thiết Sơn và lão già mặt đen đang nhắm hướng Thanh Phong Giáp lướt nên cả ba đồng bỏ ngựa âm thầm theo dõi ở phía sau.

Bọn ba người họ trông thấy lão già mặt đen xông thẳng vào cánh rừng phong ở phía trước và ra tay đánh nhau với số người ở đó. Lão ta đã điểm ngã liên tiếp năm người một cách dễ dàng. Bởi thế số người của Lương Vô Uý hết sức kinh hãi, ẩn mình núp kín sợ lão già mặt đen vào đến Thanh Phong Giáp thì biến cố đã xảy ra ...

Lương Vô Uý kể lại đại lược câu chuyện mà mình đã gặp, khiến Cửu Chỉ Thần Cái nghe qua hết sức kinh ngạc. Lão ta không biết được lão già mặt đen ấy là ai, cũng như không làm sao đoán ra được lai lịch của người quái nhân áo đỏ.

Bỗng ngay lúc đó, từ trong cánh rừng phong cạnh đó, có nhiều bóng người ùn ùn lướt tới, khi ai nấy nhìn rõ, thì thấy đấy là một số đông có đến mấy mươi người, gồm có cả ba vị tăng của phái Thiếu lâm, Ngũ Đài Si thiền đại sư và Vô tình tú sĩ. Bọn họ trông thấy Lương Vô Uý đứng đối diện với Cửu Chỉ Thần Cái nói chuyện thì không khỏi đều cảm thấy sửng sốt.

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói:

- Đáng tiếc là các vị đã đến chậm một bước, nên pho Giáng Long kinh đã bị Ngôn Như Băng cướp đi mất rồi.

Si thiền đại sư không khỏi sững sờ nói:

- A di đà phật, lời nói của thần cái có đúng sự thật hay không?

Cửu chỉ Thần nghiêm sắc mặt nói:

- Trong bình sinh lão hoá tử không khi nào biết nói dối. Nhưng rất tiếc là lão hoá tử cũng đến chậm một bước. Số người đuổi theo Ngôn Như Băng gồm có Thiết chỉ thư sinh, Qủy ảnh tử Cao Thiết Sơn cùng một quái nhân mặc áo đỏ và một lão già mặt đen mà chẳng ai được biết tênb tuổi cả.

Quần hùng nghe qua ai nấy đều lộ sắc kinh ngạc, ngơ ngác nhìn nhau, rồi xầm xì bàn tán không ngớt.

Si thiền đại sư chắp tay nói:

- Bần tăng tất nhiên là rất tin theo lời của Thần cái song Thần cái có biết được lai lịch của quái

nhân mặc áo đỏ và lão già mặt đen ấy không?

Cửu Chỉ Thần Cái cười to ha hả nói:

- Nếu lão hoá tử biết được, thì nào lại giấu kín làm gì? Lão hoá tử đến đây chẳng qua là có mục đích xem cuộc tranh đấu vui mắt này chơi thôi, chớ chẳng hề có ý chi đến pho Giáng Long kinh ấy cả.

Si thiền đại sư sắc mặt không khỏi đỏ bừng nói:

- Xin hỏi Thần cái, hai cô gái áo xanh và Quả thiện trưởng lão giờ đã bỏ đi đâu? Thần cái có thể dậy cho biết hay không?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Việc ấy mà còn cần chi phải hỏi nữa? Chắc chắn là họ đã tìm đến Ngũ Hành cốc tại miền Tây đất Tứ Xuyên rồi, hầu tìm Ngôn Như Băng để đòi lại pho Giáng Long kinh.

Quần hùng nghe thế liền ùn ùn hỏi rằng:

- Ngôn Như Băng tại sao lại mưu đoạt pho Giáng Long kinh ấy?

Câu hỏi đó rõ ràng không phải cốt để hỏi Cửu Chỉ Thần Cái mà chẳng qua là họ cùng hỏi nhau vì họ chưa hoàn toàn tin những việc ấy chưa xảy ra, nên mới muốn tìm một sự giải đáp hữu lý hơn mà thôi.

Cửu Chỉ Thần Cái cũng lười không muốn nói nhiều đến vấn đề đó đối với số quần hùng trước mặt nên quay qua Lương Vô Uý nói:

- Lương chưởng môn, chúng ta hãy rời khỏi nơi đây vậy.

Lương Vô Uý đáp:

- Lương mỗ xin tuân lệnh.

Bỗng ngay lúc đó, Si thiền đại sư trợn mắt giận dữ, nhìn thẳng về phía Vô tình tú sĩ nói:

- Món nợ ấy bần tăng chưa thanh toán dứt khoát, vậy gặp được ở đâu thì hãy thanh toán ở đó cho rồi.

Vô tình Tú Sĩ cười nhạt đáp:

- Lệ mỗ xin sẵn sàng.

Cửu Chỉ Thần Cái vội vàng quay về phía Lương Vô Uý nói:

- Một địa điểm lắm việc thị phi như vậy. Chớ nên nán lại lâu, đi mau.

Dứt lời, hai người vội vọt người bay lên, lướt thẳng người ra khỏi cánh rừng phong.

Bóng trăng đã lặn, núi rừng đã chìm trongbóng tối lờ mờ, thành Trường sa chạy dài uốn khúc cũng đã hiện ra trước mắt. Hai người liền vọt người nhanh nhẹn bay lên đầu thành.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lương chưởng môn giờ đây định đi đâu? Ông chẳng biết là đêm nay rất nguy hiểm đối với ông hay sao?

Lương Vô Uý kinh ngạc nói:

- Lương mỗ có điều chi nguy hiểm, xin thần cái giãi bày rõ cho biết?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Vừa rồi ở trong Thanh phong giáp, lão hoá tử nhận thấy có mấy mươi tia mắt của các cao thủ trong hai phe hắc bạch không ngớt liếc nhìn về phía Lương chưởng môn. Bao nhiêu cặp mắt đó đều có vẻ bất lương cả có lẽ chính vì Lương chưởng môn, là người biết được nhiều điểm bí mật xung quanh pho Hàn thiết quan âm.

Câu nói chưa dứt thì Lương Vô Uý đã mỉm cười nói:

- Đó chính là việc ngoa truyền cả, Nhất Chân Tử thực sự có được Lương mỗ cứu nguy nhưng suốt thời gian đó Nhất Chân Tử lúc nào cũng bị hôn mê, và đã được môn nhân của ông ấy đến mang đi lo việc cứu chữa. Bởi thế cho đến ngày hôm nay, Lương mỗ vẫn chưa biết được Nhất Chân Tử ra sao và đang ở đâu.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Chuyện thị phi trong võ lâm thực không biết ra sao mà nói. Bởi vậy Lương mỗ chỉ cần giữ tâm trạng mình cho bình tĩnh mà thôi, dù cho có nơm nớp lo sợ thì vẫn không làm sao tránh được mọi sự rắc rối xảy đến.

Nói đoạn lão ta cất tiếng cười to, rồi lại tiếp rằng:

- Nhất bút chấn thiên La Tiềm đã bám theo Qủy ảnh tử Cao Thiết Sơn để theo dõi hành động của tên này. Tại Giang thiên trà lâu trong thành Trường sa có thủ hạ của ông ấy tại đấy, vậy đợi khi trời sáng tỏ, chúng ta cùng đến đó xem ông ta có nhắn tin chi lại không?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- La Tiềm tuy là một nhân vật trong hắc đạo, nhưng không khi nào sát hai người tốt, cũng như tiền tài phi nghĩa thì ông ta không khi nào nhận, lòng dạ ngay thẳng, thực là hiếm có.. Nói đến đây lão ta bỗng lộ vẻ nghi ngờ đưa mắt nhìn về phía Lương Vô Uý một lượt hỏi rằng:

- Qủy ảnh tử Cao Thiết Sơn là người chẳng hề dính dấp chi đến việc pho Giáng Long kinh bị cướp đi, vậy theo dõi hắn ta hoá ra là lạc hướng rồi hay sao?

Lương Vô Uý nói:

- Đấy là vì Thần cái chưa hiểu rõ mà thôi. Trái lại chính Qủy ảnh tử Cao Thiết Sơn mới là người dính dấp quan trọng vụ này. Hắn ta đã cùng lão già mặt đen kéo đến núi Nhạc Lục, rồi chia nhau xông thẳng vào Tuyền cơ trận tại Thanh phong giáp, rõ ràng là có ý muốn đánh lạc hướng chú ý của mọi người. Hơn nữa theo lời của Cao Thiết Sơn nói thì lão già mặt đen ấy tên gọi là Phạm Đồng Minh bất ngờ gặp gỡ trên đường nên kết làm bạn đồng hành cho vui chứ y không biết chi về lão già ấy cả.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lương chưởng môn có ý nghi ngờ lời nói của Cao Thiết Sơn là không đúng sự thật?

Lương Vô Uý lộ vẻ rất trịnh trọng, gật đầu nói:

- Chẳng những không đúng sự thực mà còn rất có thể tương quan giữa họ còn sâu sắc hơn nữa.

Hai người ngồi trên đầu thành nói chuyện thực lâu với nhau. Gió sớm mai đang thổi mạnh mang theo cả hơi lạnh của buổi bình minh. Tà áo và râu tóc của họ không ngớt tung bay trước gió.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Nếu thế chắc có lẽ Lương chưởng môn đã đoán biết được lai lịch của lão già tên gọi là Phạm Đồng Minh ấy rồi?

Lương Vô Uý mỉm cười nói:

- Đúng thế Phạm Đồng Minh chính là Đào Như Hải.

Lão ta lúc ở Bạch Hổ Cang đã thầm đoán người che mặt xuất hiện tại đấy chính là Đào Như Hải, mặc dù lúc đó Đào Như Hải đã sửa đổi giọng nói của mình. Lần này, mặc dù Đào Như Hải đã hoá trang thành một lão già mặt đen nhưng vì sơ ý nên giọng nói của lão ta vẫn nói y hệt như giọng nói của người che mặt tại Bạch Hổ Cang do đó Lương Vô Uý mới nhận được chân tướng của lão ta.

Cửu Chỉ Thần Cái nghe qua hết sức kinh hãi nói:

- Thì ra chính là tên lão tặc ấy sao?

Nói đến đây, lão ta bỗng đứng phắt dậy, rồi tiếp rằng:

- Vậy chúng ta hãy cùng đến Giang thiên trà lâu đã.

Ánh bình minh đã ló dạng ở góc trời phía đông, hai người bèn đứng lên đi từ từ xuống bức tường thành.

Giang thiên trà lâu tọa lạc tại giữa thành Trường sa, gồm có hai tầng, vì xây cất đã lâu nên có vẻ hết sức cũ kỹ. Trước cửa gian trà lâu có bắc hai chảo dầu thực to đang sôi sùng sục, chiên các loại bánh bay mùi thơm phức.

Hai người thợ làm bánh đang cởi trần trùng trục mồ hôi xuống như mưa. Bốn tên hầu sáng không ngớt chạy tới chạy lui, mồm xướng inh ỏi.

Ở dưới nhà và ở trên lầu, gồm có tất cả mấy mươi chiếc bàn bằng gỗ trắng. Khi trời sáng hẳn, thì khách uống trà đã ngồi chật năm sáu chiếc bàn.

Trước cửa gian trà lâu, những hàng bán thức ăn san sát, tiếng buôn bán ồn ào điếc óc điếc tai.

Trong khi ấy có một người hầu sáng mặc áo xanh ngắn, tuổi ngoài bốn mươi, trong tay đang bưng một mâm bánh chiên nóng hổi, đi tới đi lui rất hối hả, nhưng đôi mắt không ngớt liếc nhìn từng người khách đang ngồi ăn trong tiệm.

Bỗng ngay lúc ấy hắn trông thấy Cửu Chỉ Thần Cái và Lương Vô Uý từ ngoài bước thẳng vào trà lâu nên đôi mắt không khỏi bừng sáng, vội vàng bước thẳng đến trước mặt hai người nói nhỏ rằng:

Trên lầu yên tịnh hơn, vậy nhị vị hãy theo con lên bước lên trên ấy cho tiện.

Khi hai người đi lên tới gian lầu và ngồi yên xuống bàn xong, thì gã đàn ông bèn thò tay vào áo lấy ra một tấm giấy nhỏ, lén trao đến tay Lương Vô Uý và nói khẽ rằng:

La đương gia có dặn con nói lại là Cao Thiết Sơn đường đi nhắm thẳng tới Kim Lăng đi rút tới vậy xin Lương chưởng môn hãy đi mau tới Kim Lăng, trên đường đi La đương gia sẽ có đặt người liên lạc để báo tin.

Lương Vô Uý nói:

- Xin đa tạ ông bạn.

Sau đó Lương Vô Uý mở tấm giấy ra xem thì thấy đó là một bức hoạ đồ chỉ dẫn đường đi của La Tiềm. Ý của La Tiềm muốn bảo Lương Vô Uý đi theo sự chỉ dẫn đó, để cho khỏi mất liên lạc giữa hai

người.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đi về hướng Kim Lăng thì chắc chắn Đào Như Hải cũng đi theo hướng đó. Vậy có lý nào Ngôn Như Băng lại chưa trở về Ngũ Hành cốc ở vùng tây Tứ Xuyên hay sao?

Lương Vô Uý nói:

- Lời nói của thần cái có phải là muốn bảo Đào Như Hải đang đuổi theo Ngôn Như Băng hay không?

Cửu Chỉ Thần Cái gật đầu.

Lương Vô Uý cất tiếng khẽ than nói:

- Đào Như Hải là một con người lắm mưu mẹo và hết sức thâm độc có thể nói lão ta là người số một trong võ lâm về hai mặt đó. Trước khi hành động một việc gì, lão ta đều xếp đặt kỹ lưỡng, không khi nào làm liều. Lần này bị thất bại tại Thanh Phong Giáp hoàn toàn không phải là vì lão ta thiếu cẩn thân mà chính vì lão ta dè dặt không muốn hành động liều lĩnh theo sự nóng nảy của tình cảm, gây ra sự bất lơi cho mình mà thôi.

Hai người nói chuyện đến đây, thì bọn hầu sáng đã mang thức ăn tới.

Lương Vô Uý thò tay gắp một cuốn chả chiên bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến một lúc sau mới nói tiếp rằng:

- Việc này rồi đây sẽ đưa đến một trận phong ba bão táp. Vậy muốn khỏi bị chiến bại thì ta phải nắm vững các nguyên tắc chắc ăn, táo bạo và thâm độc mới được. Ngôn Như Băng cướp đi pho Giáng Long kinh các cao thủ trong hai phe hắc bạch không ai là không biết, và chắc chắn họ không làm lơ. Như vậy Ngũ Hành cốc sẽ là nơi lại xảy ra một cuộc xô sát khủng khiếp, đến chừng ấy Đào Như Hải sẽ chờ cho đôi bên đánh nhau đến kiệt lực, thì lão ta mới nhúng tay vào.

Cửu Chỉ Thần Cái nghe qua những lời nói hữu lý và rất sâu sắc ấy của Lương Vô Uý thì trong lòng hết sức khâm phục nói:

- Nếu nói thế thì giữa Ngôn Như Băng và Đào Như Hải tất sẽ có một người bị chiến bại trong cuộc xô sát đó. Vậy theo như sự phán đoán của Lương chưởng môn, thì bên nào có điều kiện thủ thắng hơn?

Theo Lương mỗ phán đoán, thì chắc chắn Đào Như Hải sẽ là kẻ chiến thắng.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng lộ vẻ lo lắng nói:

- Nếu vậy thì Ngôn Như Băng hành động như vừa rồi là có mục đích gì? Có lý nào lão ta cũng ham muốn về những võ công tuyệt học của Thiền môn trong pho Giáng Long kinh hay sao?

- Không phải thế.

Lương Vô Uý lại gắp một cuốn chả chiên khác, nhai ngấu nghiến rồi sau đó mới nói tiếp rằng:

- Sở dĩ Ngôn Như Băng hành động như vậy, một nửa là xuất phát từ sự háo thắng, còn một nửa là có ý muốn khuất phục Đào Như Hải.

Cửu chỉ Thần cười nói:

- Xin bỏ lỗi cho về chỗ lão hoá tử kém sáng suốt, nên không hiểu được lời nói ấy, vậy Lương chưởng môn hãy nói tách bạch ra cho.

- Năm vừa rồi trong giới giang hồ có lời đồn đại, bảo Ngôn Như Băng chính là Ngoạ long cốc chủ, và Hàn thiết quan âm, Giáng Long kinh cũng như Ngô câu kiếm đều bị ông ta lấy được cả. Do đó mới đưa đến tình trạng quần hùng trong võ lâm tràn đến xâm nhập Ngũ Hành cốc. Chính vì việc ấy mà Ngôn Như Băng căm hận Đào Như Hải đến tận xương tuỷ. Ông ta cho rằng việc ấy chính là do Đào Như Hải đã giá hoạ cho mình, nên mới quyết chí phục thù cho hả cơn tức giận.

Cửu chỉ Thần gật đầu nói:

- Lời nói ấy rất có lý, nhưng tại sao Ngôn Như Băng lại không họp với các đồng đạo võ lâm, để xếp đặt kế hoạch diệt trừ Đào Như Hải, mà trái lại đích thân ra nhúng tay vào việc thị phi đó, thực là kém sáng suốt vô cùng.

Lương Vô Uý buột miệng cười nói:

- Số người kéo nhau đến tranh đoạt pho Giáng Long kinh ngày hôm nay vô cùng phức tạp, vậy Thần cái bảo ông ấy phải hợp tác với ai? Nếu để thời giờ kéo dài thì lại mất cơ hội tốt đi. Phương chi Ngôn Như Băng là người có tính lạnh lùng cô độc, không thích giao du với ai, hơn nữa cá tính ông ta lại ngạo mạn tự cao thử hỏi đâu chịu hạ mình nhờ cậy đến kẻ khác?

Cửu chỉ Thần nghe thế liền phá lên cười to ha hả nói:

- Bất luận thế nào nếu người gây ra lắm điều bất nghĩa thì sớm muộn chi rồi sẽ đưa đến sự thiệt thân cho mình mà thôi. Thói thường kẻ biết lôi giỏi, thì thường hay chết đuối. Đào Như Hải chắc chắn sẽ khó thoát khỏi được ngày đền tội.

Sau khi hai người đã dùng điểm tâm xong, bèn căn cứ theo bức hoạ đồ chỉ dẫn của La Tiềm, cùng kéo nhau đi thẳng tới Kim Lăng.

Suốt dọc đường đi họ được số bộ hạ của La Tiềm tiếp xúc báo tin cho biết, nên chẳng những hiểu được Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đang đi về Kim Lăng mà đồng thời cũng biết được Châu Nhân Ký đang bị thương rất trầm trọng và đang cùng Lệ sơn lão yêu kẻ chạy người đuổi về hướng Kim Lăng nữa.

Sau khi họ biết được tin như vậy, bèn đi không kể ngày đêm.

Chương 42: Tai Hoạ Gần Kề

Bên dưới một gốc tùng cổ thụ tại Hoả Long Lãnh trong dãy núi Hành sơn ở về hướng nam Nhạc Lục, có một chàng thiếu niên che mặt đang xếp bằng ngồi yên.

Người thiếu niên ấy từ từ đưa cánh tay lên gỡ vuông lụa đen che mặt xuống thì thấy rõ đây chính là Đào Gia Kỳ, một người thần sắc đầy vẻ hiên ngang trước đây.

Thế mà lúc ấy sắc mặt chàng đang tái nhợt, tại khoé miệng còn dính một vệt máu tươi. Dưới bóng trăng xanh, trông sắc mặt của chàng lại càng ảm đạm hơn.

Vừa rồi tại Thanh Phong Giáp, chàng đã bị lão mặt đen đánh trúng thẳng một chưởng vào ngực, trào máu tươi, bị thương nặng nề, nên phải bỏ chạy. Nếu chàng không phải là người có võ công cáo tuyệt, thì chắc chắn đã bị chết ngay dưới chưởng lực của đối phương rồi.

Chàng giận hầm hầm, cất tiếng nói lẩm bẩm:

- Lão tặc, sau này ta nhất định sẽ trả mối thù một chưởng ngày hôm nay.

Chàng rất hối hận về chỗ mình chưa thể trao dồi được môn kỳ học Di hoa tiếp mộc, tá lực truyền công lúc còn ở Vân Giáp Môn tại núi Hoàng Sơn. Bởi vì chàng cần phải đến gặp Trình Nam Giang đúng như lời hẹn, nên phải hối hả rời Hoàng Sơn đi ngay.

Pho sách kỳ học Di hoa tiếp mộc, tá lực truyền công tuy đã được ân sư của chàng là Đặng Hải Xuyên xếp ra thành ra chương thứ nhưng chàng chưa thể tìm hiểu được phần cao thâm bên trong quyển sách, rồi phải hối hả đi đến An Khánh, nên mới đưa đến sự thất bại như ngày hôm nay.

Chàng ngồi xếp bằng trên những rễ cây tùng, đưa mắt nhìn đăm đăm vào ánh trăng sáng một lúc thật lâu, bỗng cất tiếng than dài nói:

- Bị trộm rồi mới lo rào nhà, nhưng chưa phải là muộn.

Dứt lời, chàng thò tay vào áo lấy ra một viên Cửu chuyển phản hồn đơn, bỏ vào miệng nuốt xuống, và lẩm bẩm đọc những câu chữ trong pho kỳ học Di hoa tiếp mộc, tá lực truyền công, rồi lần lần tìm hiểu phần ngụ ý sâu xa trong những câu sách đó. Với thiên bẩm phi thường của chàng, nên chẳng mấy chốc là chàng đã tìm hiểu được phần thâm cao của pho sách. Vì bất giác chàng đã đi sâu vào sự suy tư, không còn hay biết chi đối với sự việc xung quanh nữa.

Đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, thì chàng bỗng nghe một tiếng cười nhạt vang lên sát bên cạnh mình, nên không khỏi sửng sốt, mở to mắt ra nhìn, thấy đấy là một gã đàn ông đứng tuổi, mặt nhọn như mặt sói, đang đưa đôi mắt sâu hiểm nhìn chòng chọc vào mình, hắn ta cất tiếng cười nhạt nói:

- Ngươi ngồi yên nới này để làm gì?

Đôi màu lưỡi kiếm của Đào Gia Kỳ liền nhướng lên cao, gằn giọng nói:

- Cảnh núi non xinh đẹp, thì ai cũng có quyền đến thưởng ngoạn cả, vậy thử hỏi có can chi đến ông?

Đôi mắt của người đàn ông đứng tuổi ấy liền chiếu ngời những tia sáng hung dữ, quát to lên:

- Nơi đây chính là nơi cư ngụ của ta, tên tiểu tặc có ý bất lương, thế mà còn lẻo mép, vậy có phải muốn tìm chết hay không?

Nói chưa dứt lời thì người ấy vung nhanh cánh tay lên.

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ rất lanh lợi, nên trông thấy gã đàn ông mặc áo xanh đó trong tay nắm một nắm Tam tuyệt khiếp hồn châm nên trong lòng hết sức kinh hãi, nhanh nhẹn buông người phi thân bay thẳng xuống chân ngọn núi.

Chàng không muốn để lộ võ công trác tuyệt của mình nên khi phi thân lướt đi, chàng sử dụng đến một thân pháp hết sức thầm thường mà thôi.

Gã đàn ông áo xanh cũng không đuổi theo ngay, nắm Tam tuyệt khiếp hồn trong tay y cũng không ném ra. Y đưa mắt hung tợn nhìn theo bóng Đào Gia Kỳ đang luống cuống chạy trối chết xuống chân Hoả long lãnh bèn cười nhạt nói:

- Té ra hắn ta chỉ là một gã thiếu niên được bộ mã bề ngoài, nhưng thực sự thì tài nghệ thấp kém, không khỏi đánh giá nó quá cao mất.

Đào Gia Kỳ tại sao trông thấy Tam tuyệt khiếp hồn châm là đã kinh hoàng bỏ chạy?

Thực ra nào phải chàng khiếp sợ trước những mũi Tam tuyệt khiếp hồn châm vô cùng độc địa ấy, nhưng vì bất ngờ chàng bắt gặp số nha trảo của Đào Như Hải ở tại đây, nên ngờ rằng họ có âm mưu thâm độc chi, nên mới bỏ chạy đi để tránh đi.

Có lẽ nào Đào Như Hải đang có ý định tấn công phái Hành sơn hay sao?

Đào Gia Kỳ đã băn khoăn tự hỏi như vậy. Do đó chàng mới giả vờ bỏ chạy, để nhận xét thái độ của gã đàn ông áo xanh ấy hầu tìm hiểu ý định của hắn như thế nào?

Bởi thế sau khi chàng đã vượt ra khỏi tầm mắt của gã đàn ông áo xanh ấy, bèn lại nhanh nhẹn lắc mình vượt trở lên ngọn Hoả long lãnh rồi ẩn kín mình vào những cây rừng rậm rạp để theo dõi đối phương.

Chàng thấy gã đàn ông áo xanh ấy bỗng đứng sững y nguyên chỗ cũõ, nhưng đôi mắt sáng ngời vẫn đang nhìn đăm đăm về một hướng khác.

Đào Gia Kỳ liền ngó theo về hướng mà người đàn ông ấy đang nhìn thì trông thấy ở phía dưới chân ngọn núi, có mười mấy bóng đen bé nhỏ, đang nhắm hướng ngọn núi leo lên. Do đó chàng liền nín hơi giương mắt nhìn thẳng về số người ấy, định chờ xem họ là những nhân vật nào.

Chỉ trong chốc lát thì mười mấy bóng đen ấy đã nối gót nhau vượt lên ngọn Hoả long lãnh và đến tiếp xúc với gã đàn ông mặc áo xanh.

Trong đám ấy có ba người tựa hồ không phải là nhân vật võ lâm ở Trung nguyên. Cả ba màu da đều đen đúa, mặc y phục ngắn, đôi mắt lõm sâu.

Đào Gia Kỳ nhận biết ba người đó giống dân Mèo ở vùng biên cương phía nam. Ba người mèo ấy trên vai có vác một chiếc bao gai, vật đựng trong số bao gai đó không ngớt giãy giụa nhúc nhích.

Qua hiện tượng đó cũng đủ biết trong bao gai của họ có đựng thứ chi rất độc. Thỉnh thoảng ba người mèo lại đưa tay lên vỗ nhẹ vào bao gai rồi chu miệng huýt lên những tiếng sao rất khẽ.

Đào Gia Kỳ đưa mắt nhìn kỹ ba người mèo đó rồi lại liếc nhìn qua số người khác trong bọn, và chàng đã thấy một người quen mặt, nên không khỏi giật nảy mình.

Thì ra người đó không phải ai khác hơn là Sử Đông Dương ở trong Đào phủ thủa nọ. Trước đây y đã bị trúng Ngũ Vân xà đầu định và bị kẻ vô danh nào lẻn vào Đào phủ bắt đi mất. Trong khi đó kẻ vô danh nọ còn để lại hình ba con chim én để tiêu biểu cho mình.

Giờ đây sự thực đã phơi bày ra trước mắt, ấy là Sử Đông Dương không hề bị ai bắt đi đâu cả, mà đấy rõ ràng là Đào Như Hải muốn giá hoạ cho Yến Nam tam kiệt.

Suốt những năm gần đây Yến Nam tam kiệt vẫn bình yên như thường, Đào Như Hải thấy kế độc của mình vô hiệu, nên mới lại bày ra một kế thứ hai, ngõ hầu đẩy Yến Nam tam kiệt vào cõi chết mới nghe.

Nhưng sở dĩ Đào Như Hải chưa thực hiện độc kế của mình, là vì lẽ thứ nhất, mọi việc trong giới giang hồ diễn biến khó lường, chính Đào Như Hải cũng không sao tiên liệu được. Kế đó Đào Như Hải cũng không xem Yến Nam tam kiệt vào đâu. Hiện giờ, trong võ lâm có vô số những người đối địch mạnh mẽ, không làm sao giết hết cho nổi, hơn nữa khắc tinh của Đào Như Hải chính là Thân thủ báo ứng Lỗ Công Hành và Ngoạ long cốc chủ Đảng Hải Xuyên mà mãi đến nay hai người ấy vẫn chưa hề

xuất hiện trong võ lâm.

Suốt những năm gần đây, không giờ phút nào mà Đào Như Hải không tìm hiểu tung tích của hai người đó, đồng thời cũng luôn luôn cố gắng tìm hiểu Thiêu khu cửu thức trong pho Hàn thiết quan âm.

Nhưng cho mãi đến ngày hôm nay, Đào Như Hải đã lấy lại được pho Hàn thiết quan âm một lần nữa, nhưng không hiểu lão ta đã nghiên cứu và lĩnh hội được Thiên khu cửu thức hay chưa, đấy vẫn còn là một câu đố chưa ai giải nổi.

Tại sao Sử Đông Dương bất ngờ xuất hiện nơi đây, việc ấy làm cho Đào Gia Kỳ không khỏi quyết tâm tìm hiểu cho minh bạch.

Sử Đông Dương bỗng quay qua người đàn ông mặc áo xanh hỏi rằng:

- Ban huynh, anh đã bố trí xong hết chưa?

Người đàn ông mặc áo xanh đáp qua giọng nghiêm trang rằng:

- Tại Hoả long cốc đã bố trí chu đáo cả rồi, chỉ còn chờ lão gia tử giá lâm mà thôi.

Sử Đông Dương gằn giọng nói:

- Tốt ! Lão gia tử không thể đến nhưng trong đêm nay lão ân nhân và tiểu thư chắc chắn sẽ đến. Này Ban huynh anh hãy đi trước dẫn đường, Sử mỗ còn bận phải bố trí thêm nữa.

Gã đàn ông mặc áo xanh liền nhanh nhẹn quay người bước nhanh đi, dẫn đường cho số mười mấy người vừa mới đến.

Đào Gia Kỳ trông thấy thế, thì đã đoán ra được mọi việc, nói thầm rằng:

Ta tưởng là tên lão tặc ấy chỉ có một mình mà thôi, nhưng chẳng ngờ lại có gia quyến của hắn nữa. Như thế chắc là hắn sắp cho gia quyến dọn đến nơi hẻo lánh này cư trú để hắn khỏi bận tâm đối với việc gia đình mà thôi.

Liền đó chàng bám sát sau lưng số người của Sử Đông Dương, trông thấy bọn họ trước tiên đi thẳng vào một sơn cốc rất hiểm trở, hai bên vách đá cao chọc trời, địa thế vô cùng kín đáo. Phía bên dưới vách đá lại là một hố sâu muôn trượng, có dòng nước chảy ầm ầm không ngớt bên tai.

Số người của Sử Đông Dương men theo một con đường mòn bên cạnh vách đá, đi thẳng xuống một cái hang sâu, con đường mòn ấy rộng chỉ độ một thước, nên mặc dù bọn họ võ công cao cường nhưng người nào người nấy đều tỏ ra hết sức thận trọng. Bước tiến của họ chỉ nhanh hơn người

thường một tý mà thôi. Vì nếu lỡ sa chân, thì chắc chắn bị rơi xuống hố sâu tan xương nát thịt.

Vách đá ở hai bên đi mỗi lúc càng hẹp dần, chẳng mấy chốc Số người của Sử Đông Dương đã đi xuống đáy hố, rồi lại quanh vào một khe đã chỉ rộng độ một thước rồi mất hút.

Đào Gia Kỳ không đi cùng theo một con đường với số người của Sử Đông Dương mà chỉ chạy nhanh trên những bức vách đá cao nghìn trượng, nhưng lúc nào cũng thò đầu nhìn theo số người nọ.

Khi chàng lên đến đỉnh vách đá, thì gió thổi càng mạnh, mây trắng không ngớt bay qua dưới chân cúi đầu nhìn xuống thì không khỏi giật mình.

Thì ra ở bên dưới là một cái thung lung chung quanh vách đá cao chọc trời, và còn có một dòng nước to bao bọc lấy chung quanh nữa.

Dòng nước ấy chảy thật xiết, nên bọt nước bắn tung toé.

Bởi thế tuy đấy là một cái thung lung, nhưng nếu gọi là một hòn đảo thì đúng hơn. Giữa hòn đảo ấy có vô số cây to cổ thụ bóng mát khắp nơi.

Chàng chỉ trông thấy số người của Sử Đông Dương bé li ty như hạt đậu, cùng kéo nhau vượt qua một chiếc vầu gỗ, rồi lại lẩn khuất vào giữa rừng cây rậm rạp, không còn trông thấy nữa.

Đào Gia Kỳ do dự trong giây lất, nghĩ thầm rằng:

Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Tức thì chàng liền sử dụng ngay tài khinh công tuyệt thế của mình bắt đầu từ trên vách đá nhảy thẳng xuống vùng thung lung ấy.

Sức rơi xuống của thân người chàng mỗi lúc càng nhanh. bên tai gió rít vèo vèo, nên cảm thấy gần như bị ngẹt thở.

Khi còn cách mặt đất độ chừng mấy mươi trượng nữa, thì chàng bèn vung chưởng ra, xô thẳng mạnh xuống ấy lượt, làm cho tốc độ đang rơi xuống của thân người trở thành chậm chạp lại. Rồi hai tay chàng lại giương thẳng ra nhào lộn thân người giữa khoảng không dùng thế Thiên long bát thức đáp nhẹ nhàng xuống mặt đất như một cành lá.

Liền đó chàng liền nhún mình vọt thẳng qua một dòng nước xanh rộng độ ngoài mười trượng rồi xẹt thẳng vào cánh rừng rập rạp quanh đó nhanh như một mũi tên bắn.

Bên trong cánh rừng ấy đầy gai góc, cỏ dại lại mọc rậm rạp bên trên tàn lá che kín, không thấy bóng mặt trời lọt vào.

Chàng đi sâu thêm mấy mươi trượng, thì thấy giữa rừng cây thưa dần, xa xa thấp thoáng một toà nhà cao và to lớn. Số người của Sử Đông Dương đang đứng ở trước cửa nhà, chỉ chỏ khắp nơi nói chi với nhau.

Nhưng vì khoảng cách khá xa, nên chàng không nghe được họ nói gì.

Đào Gia Kỳ đang định lao mình lướt thẳng vào toà nhà to kia, để tìm cách lén nghe câu chuyện của số người ấy. Nhưng bất ngờ chàng trông thấy có một bóng người bay thoắt qua trước mặt nên không khỏi hừ thầm một tiếng rồi lùi trở lại ngay.

Bóng người ấy tựa hồ như đã phát hiện có kẻ đang âm thầm theo dõi mình, nên liền dừng chân đứng lại, đưa hai chưởng lên che ngực, và vận dụng chân lực lên sẵn sàng ứng phó. Đồng thời đưa hai mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào mặt Đào Gia Kỳ.

Nhưng thần sắc của người ấy từ chỗ kinh ngạc trở thành vui mừng nói:

-Chẳng phải là Đào thiếu hiệp ấy hay sao?

Đào Gia Kỳ nghe thế không khỏi giật mình, đưa mắt chăm chú nhìn về phía đó và bất giác vui mừng nói:

-Lê huynh, từ ngày xa cách đến nay vẫn được mạnh giỏi chứ? Sau ngày Lê huynh mất tích, tiểu đệ lúc nào cũng mong nhớ cả.

Người ấy chính là Lê Ngọc Hàng mà trước đây chàng đã gặp tại Đồng Quan. Lê Ngọc Hàng đưa tay lên che miệng, suỵt khẽ một tiếng rồi nói nhỏ rằng:

-Việc ấy nói ra rất dài dòng, vậy để sau này tôi sẽ thưa lại cặn kẽ.

Giờ đây chúng ta mau rời khỏi Hoả Long cốc kẻo lại hại đến tính mạng.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt nói:

-Bọn họ có thể làm gì, mà Lê huynh lại nói nghe có vẻ nghiêm trọng đến thế?

Đôi mắt của Lê Ngọc Hàng tràn đầy vẻ cuống quít nói:

-Trong số người đó, có ba người mèo, họ mang theo mấy bao gai rắn độc hiếm có trên đời goi là Thiết giáp long lân kim tuyến xà, chỉ trong chốc lát đây là chúng sẽ thả ra cánh rừng này. Loài rắn ấy thân hình nói chắc đến nỗi gươm đao không thể xâm phạm được, nó cắn thấy máu là nạn nhân chết ngay tức khắc.

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói:

-Chỉ một con rắn nhỏ thì nào có đáng sợ chi, vậy Lê huynh hãy yên lòng đi.

Lê Ngọc Hàng nghe thấy bèn đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt nghi rằng:

Cậu ấy ỷ vào một việc gì đó nên mới nói lớn lối như vậy.

Bởi thế y bèn gật đầu nói:

-Tôi xin tuân theo mệnh lệnh của thiếu hiệp vậy.

Đào Gia Kỳ nói:

-Lê huynh vừa mới đến đây chăng?

Lê Ngọc Hàng nói:

-Tôi đã đến đây vào hồi hôm nay, địa điểm kín đáo này của tên lão tặc mà thiếu hiệp lại tìm biết được, thực cũng hết sức tài.

Đào Gia Kỳ cười nói:

-Tại hạ chỉ bất ngờ vừa tìm hiểu được mà thôi.

Lê Ngọc Hàng gật đầu nói:

-Gia quyến của tên lão tặc ấy nếu đêm nay không đến kịp, thì chậm nhất là vào sáng ngày mai cũng đến. Trong số người hộ tống có rất nhiều cao thủ. Trong số đó người anh bất lương của tôi là Lê Kim Hành cũng có trong bọn.

Trong khi hai bên còn đang nói chuyện, thì bỗng trông thấy gã đàn ông áo xanh là Sử Đông Dương dẫn ba người mèo đi thẳng về cánh rừng mà hai người đang ẩn nấp. Trong khi bọn họ đến một địa điểm còn cách xa hai người ngoài mười trượng nữa, thì ba người mèo ấy bèn để ba chiếc bao gai xuống đất, rồi mở banh miệng bao ra.

Tức thì từ trong những chiếc bao gai ấy có hàng nghìn con rắn độc dài độ ba thước, vẩy đen ngoắc lúc nhúc bò thẳng vào khu rừng.

Lũ rắn ấy há mồm thè lưỡi kêu lên khè khè thật là ghê rợn.

Lê Ngọc Hàng kinh hãi nói nhỏ rằng:

Thiếu hiệp hãy xem kìa.

Thì ra ngay lúc đó, có mấy mươi con rắn độc đang cất cao đầu nhằm phía hai người bò nhanh tới.

Lê Ngọc Hàng sắc mặt đầy vẻ lo lắng.

Nhưng mấy mươi con rắn độc ấy khi bò đến còn cách họ mấy thước nữa, thì bỗng quay đầu bỏ chạy như gặp phải một vật khắc kị chi. Chỉ trong chớp mắt là mấy mươi con rắn độc vừa bò đến đều quay đầu bỏ chạy sạch trơn.

Lê Ngọc Hàng lộ sắc kinh ngạc, và một lúc sau y mới tựa hồ bừng hiểu ra cười nói:

-Tôi đã quên mất chiếc quạt Hồng hoàng tinh của thiếu hiệp có thể trừ được các chất độc trên đời, nên thiếu hiệp mới bình tĩnh và tỏ ra không sợ sệt chi cả.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

-Lê huynh, chi bằng chúng ta cứ ẩn mình tại nơi đây chờ cho gia quyến của tên lão tặc ấy đến, rồi sẽ sắp đặt mọi kế hoạch sau.

Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn Đào Gia Kỳ một lượt nói:

-Thiếu hiệp phải chăng có ý định bắt lấy một người trong gia đình tên lão tặc ấy để làm con tin chăng?

Đào Gia Kỳ gật nhẹ đầu nói:

-Lão ta lúc nào cũng làm điều tàn ác, vậy tai hạ bắt buộc phải dùng đến một thủ đoạn để đối phó.

Nói dứt lời chàng liền nhún chân vọt thẳng người bay lên không rồi đáp lên một cành cây lấy đà và vọt bay luon lên đầu ngọn cây cao.

Lê Ngọc Hàng cũng nhanh nhẹn bắt chước Đào Gia Kỳ vọt người bay theo. Khi lên đến ngọn cây, hai người cùng ngồi đối diện nhau, lấy lương khô và nước uống mang theo trong người ra, vừa ăn uống vừa nói chuyện vui vẻ.

Chẳng mấy chốc thì bóng tịch dương đã ngả về Tây cả vùng thung lung chìm trong bóng tối lờ mờ, tiếng nước đổ ầm ầm như sấm động vang bên tai không ngớt.

Trong gian nhà to lớn kia, vẫn đen tối mịt mờ, không hề trông thấy có một bóng đèn đuốc chi cả.

Gần đến canh ba, thì vầng trăng hạ huyền từ từ nhô lên, cảnh sắc trông lại càng thê lương buồn bã.

Bỗng đâu ngay lúc đó, từ phía ngoài cửa khe núi, có tiếng sáo bén nhọn huýt vang lên. Tiếng sáo ấy như đứt quãng từng cơn nhưng nghe rõ mồn một.

Tức thì Trong gian nhà to lớn ấy, bỗng có một ánh lửa loé lên, rồi đèn đuốc được đốt sáng

choang. Từ trong nhà lại có mấy bóng người chạy bay ra, xuyên qua cánh rừng rậm và nhằm hướng cửa thung lung lướt tới thẳng.

Số người ấy có Sử Đông Dương và ngừoi đàn ông mặc áo xanh mà Đào Gia Kỳ đã gặp.

Lê Ngọc Hàng đưa tay chỉ người đàn ông mặc áo xanh ấy nói:

-Người ấy chính là một tên cướp biển đã hoành hành tại Hoàng Hải trước kia, danh hiệu của y gọi là Náo Hải Thần Giao Ban Hải Y bị Đào Như Hải thu phục nên về đây làm môn nhân cho tên lão tặc ấy. Võ công của hắn ta rất cao cường, chẳng nên xem thường hắn.

Đào Gia Kỳ nói:

-Chỉ cần không có mặt tên lão tặc ấy thì bao nhiêu số người khác tại hạ không xem vào đâu. Tiếng sao vừa nổi lên, chắc chắn là Tiếng sao báo hiệu gia quyến của Đào Như Hải sắp tới.

Nói đến đây, Đào Gia Kỳ liếc nhìn thấy Lê Ngọc Hàng đang cúi đầu suy nghĩ, tựa hồ chẳng để ý nghe đến lời nói của mình bèn lên tiếng hỏi rằng:

-Lê huynh anh đang nghĩ ngợi chi thế?

Lê Ngọc Hàng đáp:

-Tôi đang nghĩ đến việc thiếu hiệp định bắt một người trong gia quyến của Đào Như Hải để làm con tin thì với võ công của thiếu hiệp thực ra chẳng có chi là khó cả. Nhưng muốn mang một người thoát khỏi cửa sơn cốc chẳng phải là một chuyện dễ.

Đào Gia Kỳ nói:

-Tại hạ đã nghĩ xong một kế hoạch rồi, vậy Lê huynh chớ nên quá lo lắng làm chi.

Lúc đó từ ngoài cửa sơn cốc, có hơn một trăm người nối gót nhau đi thẳng vào. Số người ấy hộ tống hai chiếc kiệu to đi chính giữa, rèm buông phủ kín, do tám gã đàn ông lực lưỡng khiêng chạy như bay, nhắm ngay ngôi nhà to lướt thẳng tới.

Đào Gia Kỳ bỗng nói nhỏ rằng:

-Lê huynh hãy tạm ở lại đây, chớ nên rời đi chỗ khác, tại hạ đi một chốc sẽ trở lại ngay.

Chàng không chờ Lê Ngọc Hàng kịp trả lời, liền buông mình từ trên ngọn cây rơi xuống. Sau đó chàng lấy bầu nước mang theo mình rồi lấy viên phích độc châu bỏ vô ngâm một lúc, kế lấy nước ấy bỏ ra khắp chung quanh gốc cây.

Sở dĩ chàng làm như thế là đề phòng lũ rắn độc cỏ thể bò lên ngọn cây cắn Lê Ngọc Hàng.

Xong đâu đấy Đào Gia Kỳ nhanh như chớp lướt ra phía cửa cửa sơn cốc. Khi chàng lướt ra sắp đến nơi, thì bỗng có một bóng người nhảy thoắt ra khẽ quát rằng:

-Ai thế?

Người lên tiếng quát ấy là một gã đàn ông to lớn, tay đang đưa ngang lưỡi đao thép ánh sáng chiếu ngời.

Đào Gia Kỳ liền đáp ngay rằng:

-Tôi phụng mệnh của lão phu nhân..... Chữ nhân vừa mới thốt ra khỏi miệng, thì chàng liền quét thẳng chưởng phải về hướng gã đàn ông to lớn!

Tức thì gã đàn ông đó hự lên một tiếng khô khan, té lăn ngay quay ra đất chết tốt, thất khiếu đều trào máu bầm đen.

Đào Gia Kỳ không hề dừng chân dứng lại một tý, nhanh nhẹn bước thẳng về phía cửa sớn cốc, và chỉ trong một cái búng tay, là đã giết chết luôn một loạt mười ba cao thủ.

Sau khi đã trừ được một chướng ngại, chàng lại nhanh nhẹn quay người chạy bay trở vào, ra hiệu gọi Lê Ngọc Hàng xuống, rồi lao qua tường tiến thẳng vào ngôi nhà to lớn kia.

Lúc đó tại gian đại sảnh đèn đuốc sáng choang đồng thời có mười mấy bàn tiệc đang được dọn sẵn. Số nha trảo của tên Đào Như Hải đang ăn nhâu hả hê, cười nói ồn ào, chẳng đề phòng chi đến có kẻ lạ xâm nhập.

Hai người nằm sát mái ngói, đưa chân móc lấy mái nhà rồi thòng đầu xuống nhìn kỹ vào gian đại sảnh, nhưng chẳng trông thấy người vợ và đứa con gái của Đào Như Hải đâu cả.

Lê Ngọc Hàng lấy làm lạ nói khẽ rằng:

-Tại sao không thấy có người anh bất lương của tôi trong số này.

Đào Gia Kỳ nói:

-E rằng anh ta đã phái đi làm việc khác, không có đến đây chăng?

hiện giờ không thấy người vợ và đứa con gái của lão tặc ở đây, vậy có thể vì đi đường mệt nhọc nên đi nghỉ sớm rồi. Chúng ta có thể nhân bọn nha trảo không đề phòng, nhanh nhẹn xuống tay, thì thực là cơ hội tốt trời cho vậy.

Vừa nói chàng vừa cất thân người rồi nhón chân đi thực khẽ, để tìm nơi vợ con Đào Như Hải yên nghỉ.

Hai người vừa vượt qua ba lớp nhà, thì trông thấy có một toà lầu cao, bên trong có ánh đèn rọi sáng qua lớp giấy che cửa sổ.

Đào Gia Kỳ vui mừng nói:

-Chính là nơi đây rồi.

Dứt lời chàng vọt người bay thẳng lên nóc gian lầu ấy, đưa mắt dò xét phía dưới, chung thấy chung quanh gian lầu có bốn gã đàn ông to lớn, đang cầm đao to đứng sững canh gác.

Chàng liền mỉm cười thò tay vào túi lấy ra ba viên đạn sắt, nhỏ như hạt đậu xanh rồi vung tay ném thẳng ra bốn phía.

Thủ pháp của chàng quả thực hết sức cao tuyệt bốn gã đàn ông có trách nhiệm canh gác kia liền bị những viên đạn sắt của chàng ném trúng thẳng vào huyệt đạo hôn mê. Bởi thế cả bọn đều hôn mê bất tỉnh ngay, nhưng thân hình thì vẫn đứng yên như thường.

Lê Ngọc Hàng trông thấy được rõ ràng tất cả những việc đó và không khỏi kinh hãi.

Nên biết trong võ lâm hiện nay rất ít người có thể sư dụng được thuật ném huyệt đạo bằng những hạt bắp hay hạt gạo như thế. Phương chi từ ở nơi xa mà có thể nhận định được huyệt đạo của đối phương một cách chính xác rồi lại điều khiển vật ném ra nặng nhẹ đúng như ý muốn mình, làm cho đối phương vẫn đứng y nguyên như cũ, không bị té khuỵa xuống đất. Tài nghệ đến mức ấy, thì quả thật là cao tuyệt, không còn ai hơn nữa. Vậy thử hỏi sao Lê Ngọc Hàng không kinh hãi cho được?

Đào Gia Kỳ sau khi đã thu đươc kết quả, liền nhanh nhẹn bay thoắt vào gian lầu êm ru, không gây một tiếng động.

Chàng đưa một ngón tay lên miệng, thấm cho ướt nước bọt, rồi chia thủng một lỗ nhỏ trên lớp giấy che cửa sổ, kê mắt nhìn vào bên trong, thấy có một người đàn bà tóc đã bạc phơ, sắc mặt rất hiền từ đang ngồi yên trên giường. Trong khi đó có một cô gái tuổi độ mười ba mười bốn, diện mạo tuấn tú đang ngồi dựa vào lòng của lão bà nói trên. Cô gái ấy cất tiếng hỏi:

-Suốt hai ngày hôm nay thực mệt muốn chết. Này má, tại sao ba lại làm như thế? Cứ rời dạc gia đình từ chỗ này sang chỗ khác mãi? Ba sợ ai thế? Kể từ ngày con có trí nhớ đến nay suốt cả năm ít khi con được gặp mặt ba đến hai lần. Cứ mỗi lần ba về nhà lại cũng không thấy khi nào ở nhà liên tiếp hai ba hồm. Đời người chẳng qua sống được đến trăm tuổi là cùng, vậy lại vì chuyện chi mà phải bận rộn quá đến thế?

Lão bà cất tiếng than dài rồi nói:

-Này con, cha con là một người tham vọng quá to, lúc nào cũng mong muốn trở thành con người số một trong võ lâm. Do đó ngày hôm nay đã ở vào cái thế lỡ cưỡi lên lưng cọp rồi, thì đâu thể nào leo xuống cho được? ôi một cái hoạ to tát, thường xuất phát từ lòng tham lam của con người. Này con, thôi hãy đi ngủ cho sớm đi, má đã suy nghĩ nhiều lắm rồi.

Đào Gia Kỳ nghe thế trong lòng không khỏi bùi ngùi cảm động, nghĩ rằng:

Có một người hiền nội trợ như thế này, tênlão tặc ấy đáng lý ra phải tỉnh ngộ và thầm xấu hổ mới đúng.

Vì nghĩ thế nên chàng không muốn xuống tay. Nhưng khi nghĩ đến đại cuộc của võ lâm và hàng vạn sinh linh, thì chàng không khỏi thầm nhủ rằng:

thà là để cho một nhà phải khóc, còn hơn là để cho muôn nhà phải khóc lóc vì họ.

Do đó chàng liền hạ quyết tâm, đưa ngón tay lên điểm cách không hai lượt, khiến hai luồng kìnhlực vô hình, liền xuyên qua cửa sổ bảy thẳng vào trong. Tức thì lão bà và cô gái bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh quét qua ngực. rồi đôi mắt tối sầm lại, ngã ra giường bất tỉnh.

Đào Gia Kỳ đưa chưởng xô mạnh cánh cửa sổ ra, rồi nhanh nhẹn nhảy thẳng vào trong, dùng một chiếc khăn to túmlấy hai mẹ con bà ta, rồi quạt tắt cả đèn đuốc, xách cái bọc đựng ngừoi lên, nhảy thẳng trở ra ngoài cửa sổ.

Lê Ngọc Hàng nói:

-Đã xong cả rồi sao?

Đào Gia Kỳ vội vàng gật đầu nói:

-Chạy mau.

Tức thì hai người chạy nhanh như bay.

Bọn nha trảo của Đào Như Hải vì quá thờ ơ, nên để sơ hở, hơn nữa họ tưởng đâu địa thế hiểm trở của vùng sơn cốc này cũng như lũ rắn độc vừa thả ra khắp cánh rừng chung quanh, có thể ngăn chặn được bất cứ ai muốn xâm nhập. Phương chi trong lần dọn đến đây, họ đã sắp kế hoạch rất chu đáo và hết sức bí mật, tin rằng chẳng ai được biết cả. Bởi thế họ rất khoái trá ở việc làm của họ, nào hay đâu mọi việc trên đời, thường hay bị thất bại ở những chỗ sơ hở thật nhỏ nhặt chẳng ai ngờ đến.

Trên con đường núi gồ ghề từ Hồ Nam đi đến Giang Tây, tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe vang lên

không ngớt.

Mưa bụi mịt mù cả không gian gió thổi lạnh buốt cả da thịt.

Từ một khe núi bỗng xuất hiện một cỗ xe ngựa. Tại phía trước cỗ xe, có một lão già đang cầm cương điều khiển một con ngựa kéo. Lão ta thỉnh thoảng mới vung ngọn roi lên, nẹt vào giữa gió lạnh kêu nghe bốp bốp.

Phía sau cỗ xe lại có hai người kỵ mã. Hai người ấy một mặt đồ võ màu đen và và một mặc màu áo xanh, đầu đội nón rơm to vành lại kéo xuống thật thấp, người ngoài chỉ nhìn thấy từ sống mũi trở xuống mà thôi. Một trong hai người ấy sau lưng có giắt một thanh trường kiếm, tua kiếm không ngớt bay phất phơ theo chiều gió lộng. Người ấy xem ra tuổi cũng không phải nhỏ.

Cỗ xe và hai con ngựa chạy phía sau đều tiến bước rất chậm chạp.

Trong khi đó hai người đang ngồi trên lưng ngựa lại đầy vẻ huyền bí khó hiểu.

Lúc bấy giờ trên nền trời mây xám đang mờ mịt, ánh sáng hết sức lù mù, tiếng vó ngựa lại nghe hết sức uể oải, tiếng bánh xe lăn lạch cạch u buồn, làm cho không khí càng trở nên nặng nề, khó thở.

Bỗng đâu từ hướng đường phía sau, bất thần có tiếng vó ngựa chạy hối hả. Và chẳng bao lâu đã thấy trên mười người kỵ mã đang phi ngựa tới như bay. Chỉ trong chớp mắt là họ đã tiến đến sát bên cạnh cỗ xe ngựa rồi.

Hai người đội nón rơm to vành đang cưỡi ngựa đi theo sau chiếc xe, liền thúc ngựa lướt tới chạy sát hai bên cỗ xe nhưng thái độ vẫn điềm nhiên như không hề thấy số người kỵ mã kia đang phi tới. Họ vẫn cho ngựa đi một cách chậm chạp như cũ.

Trong số ngoài mười người kỵ mã vừa tiến đến ấy, có cả Náo Hải Thần Giao Ban Hồng cưỡi ngựa đi sau cùng, sắc mặt âm u lạnh lùng, tay cầm một ngọn roi dài, lướt nhanh như điện chớp cuốn thẳng đến bức rèm của cỗ xe.

Bất thần có một tiếng quát to rằng:

-Lũ chuột bay dám to gan.

Tiếng quát ấy vừa thốt ra từ miệng người mặt đồ võ phục màu xanh và đội nón to vành nọ. Liền đó y thò nhanh cánh tay ra nhắm thẳng ngọn roi chụp tới và đã chụp cứng lấy ngọn roi, cất tiếng cười nhạt rồi lấy sức giằng lấy ngọn roi về phía mình.

Thế là chỉ kịp nghe Ban Hồng buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, là cả người y liền bay ra khỏi yên ngựa té lăn xuống con đường núi.

Trên mười người kỵ mã đi ở phía trước, nghe có động đều gò cương quay đầu ngựa lại. Họ trông thấy thế thì hết sức kinh hãi, đồng thanh quát to như sấm.

Người đội nón vành to ấy sau khi giằng Ban Hồng té xuống đất bèn đưa tay trái lên đỡ mạnh vành nón lên, tức thì mọi người thấy rõ đấy là một lão già sắc mặt âm u lạnh lùng, đôi mắt sáng quắc, cười nhạt nói:

Đi đường mà lại cố ý vung roi đánh vào đầu lão phu, thì thực là quá quắt! Đương gia của các người là ai. mau trả lời cho ta biết?

Mười mấy người kỵ mã ấy, rõ ràng là nha trảo của Đào Như Hải, sau khi bọn họ phát giác người vợ và đứa con gái của Đào Như Hải đã bị kẻ vô danh lẻn vào sơn cốc bắt cóc mang đi mất, thì hết sức kinh hoàng, vội thả người đi khắp bốn bên để xét, truy đuổi theo kẻ địch.

Nhưng vì Đào Gia Kỳ và Lê Ngọc Hàng hành động rất khéo lẽo không để lại một dấu vết chi cả, hơn nữa ở ngoài sơn cốc cũng không hề thấy những điểm chi khả nghĩ chứng tỏ họ đã dùng xe cộ để chuyên chở vợ con Đào Như Hải đi nơi khác.

Bởi thế vụ án ấy hoàn toàn bị mật, gần như không thể khám phá ra được.

Chính vì vậy nên Sử Đông Dương buộc phải phái một số người kỵ mã đi túa ra khắp nơi để dò xét kẻ địch. Và giờ đây số người kỵ mã này bất ngờ gặp một cỗ xe khả nghi nên theo dõi mãi, chờ khi đến một nơi hẻo lánh sẽ xuống tay tìm hiểu.

Dù vậy họ vẫn không tin chắc rằng trong cỗ xe ngựa này có chở vợ con của Đào Như Hải. Hơn nữa hai gã đàn ông cưỡi ngựa đi sau tựa hồ đều là cao thủ trong hắc đạo không dễ gì chọc tới họ.

Nhưng thực sự thì hai người đó không ai khác hơn Đào Gia Kỳ và Lê Ngọc Hàng đã cải trang. Sau khi hai người biết được kẻ địch đuổi theo sau lưng mình, liền có ý nghĩ sẽ diệt trừ hết bọn chúng đi, hầu tránh được mầm hại sau này, vì thế nên mới cho cỗ xe đi chậm lại để chờ!

Số người của Ban Hồng vì thấy cỗ xe đi chậm chạp chẳng hề tỏ ra hối hả, nên tưởng là một cỗ xe thường, không lấy gì làm chú ý lắm. Hắn chỉ vung ngọn roi lên khoác chiếc màn lên xem qua cho biết mà thôi.

Hắn tin rằng hai gã đàn ông cưỡi ngựa đi hai bên cỗ xe, không làm sao đối địch nổi hắn, do đó mới hành động ngang tàng như vậy. Nhưng nào ngờ hắn lại bị mang hoạ vào thân trước tiên.

Lão già mặc áo xanh ấy chính là Đào Gia Kỳ đã cải trang, trông có vẻ vô cùng oai vệ, khiến chẳng ai dám nhìn thẳng vào mặt.

Ban Hồng sau khi quát to một tiếng, liền từ dưới đất nhảy phắt dậy, cười ghê rợn nói:

-Con quỷ già kia, nếu biết điều thì hãy đưa đồ đạc chở trong cỗ xe ra cho ta, bằng không..haha chớ trách ta đây độc ác.

Đào Gia Kỳ cất tiếng cười to, đôi mắt sáng quắc nói:

-Cái phường giá áo túi cơm như người mà lại dám làm nghề cướp bóc. Ngươi có biết trong cỗ xe của lão phu chở thứ gì không?

Câu nói chưa dứt thì chàng đã từ trên yên ngựa nhắm Ban Hồng lao vút tới.

Khi hai bóng người vừa sáp lại, thì đã nghe Ban Hồng gào lên một tiếng thảm khốc, và cả thân người y bị hất bắn ra xa, nhào lăn xuống đất hộc máu tươi chết tốt.

Ngay lúc ấy trong tay Đào Gia Kỳ đã siết chặt một nắm Tam tuyệt khiếp hồn châm. Thì ra Ban Hồng đã nắm sẵn ám khi trong tay định ném ra tấn công vào Đào Gia Kỳ trước nhưng chẳng ngờ Đào Gia Kỳ lại ra tay nhanh nhẹn hơn hắn nhiều.

Ban Hồng vừa trông thấy Đào Gia Kỳ bước tới thì hết sức kinh hãi, mới vừa vung tay định ném Tam tuyệt khiếp hồn châm ra, là đã bị bàn tay trái của Đào Gia Kỳ nhanh như điện chớp thò tới túm lấy tất cả trong khi chưởng phải đã nện thẳng vào lồng ngực của Ban Hồng.

Ban Hồng bị Đào Gia Kỳ đánh mất mạng quá ư nhanh nhẹn khiến cho bọn nha trảo đồng hành cũng không kịp nhìn tận mắt. Liền đó Đào Gia Kỳ lại vung chưởng ném thẳng đám Tam tuyệt khiếp hồn châm trong tay ra, đi đôi với một luồng chưởng lực mãnh liệt như có thể xô bạt cả núi đồi, khiến cho số người kia ùn ùn nhào lăn ra đất, gào la thảm thiết rồi tắt hơi chết tốt tất cả.

Việc ấy trong thực tế đã xảy ra cùng một lúc với cái chết của Ban Hồng. Hành động mau mắn ấy khiến cho Lê ngọc Hàng không kịp trông thấy rõ, là Đào Gia Kỳ đã ra tay như thế nào, bởi thế Lê ngọc Hàng không khỏi hết sức kinh hãi.

Sau đó Đào Gia Kỳ thò vào áo lấy ra một chiếc lọ nhỏ, rồi dùng móng tay khều ra một ít bột vàng, rắc lên từng xác chết một. Thế là chỉ trong nháy mắt trên mười mấy xác chết ấy đều tan biến thành nhữn vung nước vàng, chẳng còn trông thấy dấu vết chi nữa.

Đào Gia Kỳ bèn đuổi những con ngựa vô chủ của bọn tặc đảng chạy thẳng vào rừng phong, và quay mặt về phía Lê ngọc Hàng cười nói:

-Như vậy là đã diệt trừ được mầm hậu hoạn rồi. Dù cho bọn nó có tìm hiểu được đi nữa, thì lúc ấy chúng ta cũng đã đi xa nghìn dặm rồi.

Lê ngọc Hàng khen rằng:

-Võ công của thiếu hiệp thật quán tuyệt trong đời. Hành động nhanh nhẹn của thiếu hiệp thực làm cho tôi đây vô cùng khâm phục.

Đào Gia Kỳ cười to nói:

-Võ công của tại hạ nào có thể gọi là quán tuyệt? Đấy chỉ là dựa vào bí quyết nhanh nhẹn mà thôi. Đối với bọn nha trảo của Đào Như Hải thực ra chúng ta không thể nào có lòng nhân đạo. Nếu thả cọp về rừng, thì hậu hoạ không thể nào lường được.

Lão già đánh xe là một người vừa điếc vừa câm, hơn nữa trong khi hai người ra tay đanh nhau với bọn tặc đảng thì Lê ngọc Hàng đã điểm huyệt cho lão ta ngủ mê, đến khi mọi việc xong xuôi thì Lê ngọc Hàng mới bước tới giải trừ huyệt đạo cho lão. Chừng ấy lão ta mới hay được mọi việc đã xảy ra, và cảm thấy như mình đã qua một cơn ác mộng.

Sau đó Đào Gia Kỳ và Lê ngọc Hàng vọt ngựa đi tới thật gấp.

Dưới cơn mưa bụi lờ mờ, cỗ xe và hai người kỵ mã càng đi càng xa và cuối cùng mất hút về phía đầu đường xa tít ...

Trên dòng sông ở Giang Tây, có một chiếc thuyền to đang từ từ lướt thẳng về hướng Trường Giang rồi trực chỉ thành Kim Lăng.

Nước sông mênh mông, chảy về hướng đông thao thao bất tuyệt

Chương 43: Kế Hay Thắng Địch

Đêm khuya thanh vắng, mây xám phủ kín bầu trời, chẳng hề trông thấy một vì sao lấp lánh, cả vu trụ đều đen tối, ngửa bàn tay không trông thấy.

Một vài ánh đèn le lói, rải rác khi tỏ khi mờ tại Hương khẩu trấn.

Qua ánh sáng vàng úc của những ngọn đèn ấy, đang soi chập chờn những con chó hoang đi rong trên những con đường lát đá vắng bóng người làm cho khung cảnh thị trấn còn có vẻ thê lương ảm đạm hơn.

Tại cuối một ngõ hẻm ở phía tây thị trấn, hai chiếc đèn lồng cũ kỹ treo trước cửa Phúc tường khách sạn toả ánh sáng nhợt nhạt không ngớt chao động, giữa ngọn gió đêm.

Hai cánh cửa của gian khách sạn chỉ khép hờ, ngay lúc ấy chỉ thấy có hai chiếc bóng đen thoáng hiện tại cửa, rồi lại nhanh nhẹn lướt đi mất.

Tại sân phía sau của Phúc tường khách sạn, có một dãy phòng trệt, lúc ấy ánh đèn hãy còn chiếu sáng qua lớp giấy che cửa.

Trên giường đặt trong phòng ấy, Châu Nhân Ký đang nằm yên và hơi thở đang thực là mỏng manh. Vệt máu bầm trên khoé miệng của y vẫn chưa chùi sạch hết. Sắc mặt của y tái nhợt như một tờ giấy trắng, nằm buông xuôi hai tay và chẳng hề nhúc nhích, trông như một xác chết.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên Đào Như Hải bước thẳng tới trước giường của Châu Nhân Ký cởi hết áo của y ra, rồi dùng đôi chưởng xoa bóp khắp các đại huyệt trên người y liên tiếp.

Nhờ sự chữa thương của Đào Như Hải, nên Châu Nhân Ký đã dần dần bình phục, khí huyết trong người đã được điều hoà như trước, nên từ từ hồi tỉnh lại.

Đào Như Hải trông thấy Châu Nhân Ký đã tỉnh dậy thì vôi vàng lấy ra ba viên thuốc bỏ vào miệng cho y nuốt. Sau đó Châu Nhân Ký đã hoàn toàn bình phục, nên đứng phắt dậy chắp tay xá dài nói:

- Ơn cứu mạng của nhị vị tiền bối, sau này vãn bối nhất định tìm cách báo đáp lại.

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Già đây là người đã xa lánh thế gian, không còn nhúng tay vào việc thị phi của giới giang hồ

nữa. Hôm nay bất ngờ đi ngang đây và gặp người đang lâm nguy, nên ra tay cứu chữa giúp cho. Sau ngày chắc không còn dịp gặp gỡ nữa, vậy cần chi nói đến việc báo đáp.

Nói đến đây, lão ta ngừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng:

- Già đây đi khắp và được nghe tên tuổi của người đang nổi bật trên chốn giang hồ. Người thanh niên thường hay ỷ lại vào võ học của mình mà lên mặt kiêu ngạo, hơn nữa tính tình lại nóng nảy, nên dễ để lộ tất cả tài nghệ của mình. Bởi thế rất dễ đua đến những tai hoạ thiệt thân.

Vậy việc đêm nay chính là bài học hay, người cần phải lấy đó mà suy ngẫm.

Châu Nhân Ký đỏ bừng sắc mặt nói:

- Lời dạy dỗ của lão tiền bối, tại hạ xin ghi nhớ mãi, nhưng mối thù của ân sư sâu tựa bể, nếu vãn bối không lo việc báo thù, thì nào xứng đáng làm con người nữa.

Đào Như Hải có vẻ nghĩ ngợi rồi nói:

- Lệnh sư là Tuyền cơ tử trước kia cũng là người bạn thân với già, thế mà không may ông ấy đã bị người ta thanh toán đi, chẳng hay người có biết kẻ nào đã ra tay ám hại như thế không?

Châu Nhân Ký nói:

- Chính vì không biết nên vãn bối mới phải mang kiếm đi khắp chốn giang hồ, hầu gây chuyện thị phi khắp đó đây may nhờ đấy tìm ra manh mối gì đó chăng?

Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn bỗng cười nhạt nói:

- Chỉ mới mấy đường kiếm của người thì có thể tung hoành khắp chốn giang hồ sao?

Câu nói ấy đã đụng chạm thẳng đến tính kiêu ngạo của Châu Nhân Ký nên y liền nhướng cao đôi mày rậm lên cãi lại rằng:

- Nếu võ học của vãn bối còn có phần thiếu xót thì đâu lại có thể chống nổi với số đông người vây đánh đến thế?

Quỷ Ảnh Tử cười nhạt nói:

- Đấy là ngông cuồng và kém sáng suốt. Dù cho có đánh suốt một với đối phương thì người cũng vị tất có thể địch nổi với họ. Trong võ lâm ngày hôm nay, những người tương đối có danh vọng không ai là không có những tuyệt nghệ riêng biệt của mình. Vậy người nào có thể so sánh được với bọn họ chứ?

Châu Nhân Ký nghe thế thì lửa giận cháy bừng bừng trong lòng nói thầm rằng:

- Nếu ta chẳng vị nể cái ơn cứu mạng của người thì tất sẽ gây sự đánh nhau hầu biết ai là người võ học kém hơn.

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Lão tiền bối này là người có tiếng ăn nói ngay thẳng, bởi thế lời nói của ông ấy hoàn toàn đúng sự thật, vậy người chớ nên phật lòng.

Những đường kiếm của người tuy cũng cao thâm, nhưng chẳng phải là không có chỗ sơ hở.

Châu Nhân Ký nghe thế trong lòng không hoàn toàn đồng ý, nhưng khó bề nói thẳng ra ngoài.

Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nói:

- Nếu người không đồng ý với sự nhận xét của ta, thì giờ đây có vị lão tiền bối này, là người kiếm học cao gấp trăm lần người, người cứ thử xem cho biết lời nói của già có sai chăng?

Đào Như Hải cười nói:

- Chớ nên tin lời nói của ông ấy. Về mặt kiếm thuật tuy già cũng có rèn luyện nhiều năm, cao thâm hơn người đôi chút, nhưng không đến nỗi vượt người đến hàng trăm lần. Song nếu người đem ba đường kiếm pháp ấy ra dượt qua với già, cũng là dịp trau dồi thêm tài nghệ, chắc cũng có ích đối với sự nâng cao kiếm thuật của người.

Châu Nhân Ký vội vàng nói:

- Vãn bối cần phải linh giáo sự cao minh của tiền bối mới phải.

Thanh trường kiếm của y lúc bấy giờ đang treo trên một chiếc móc trên giường nên y liền quay người lấy xuống, rồi bước thẳng ra giữa sân, y đứng theo bộ tuyền cơ, tập trung hơi vào đan điền, và bàn tay siết lấy chuôi kiếm.

Đào Như Hải và Cao Thiết Sơn nhìn nhau mỉm cười, rồi bước thẳng ra sân, cùng đứng yên dưới một cây ngô đồng lá xanh mướt.

Đào Như Hải nói:

- Về kiếm học rất khó đạt tới mức cao thâm. Nếu ta bị lệch đi một ly, thì có thể sai đi nghìn dặm. Khi sử dụng đuòng kiếm nếu chậm chạp thì phải nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, mà khi nhanh chóng thì phải ồ ạt như sấm động điện chớp. Vậy người hãy đánh thong thả thì già đây sẽ hiểu rõ được đường kiếm của người sử dụng là đường kiếm gì.

Châu Nhân Ký nói:

- Vãn bối xin tuân mạng.

Nói đoạn y liền tuốt kiếm ra khỏi vỏ, rồi từ từ đánh ra những thế kiếm của mình, khiến kiếm quanh lạnh buốt chiếu ngời khắp nơi, lướt ngang không gian như một chiếc mống bạc.

Đào Như Hải giương đôi mắt nhìn trân trối, để theo dõi sự diễn biến trong đường kiếm của Châu Nhân Ký.

Chỉ trong chốc lát Châu Nhân Ký đã đánh qua ba đường kiếm của mình, rồi thu kiếm lại quay về phía Đào Như Hải nói:

- Thưa lão tiền bối, kiếm pháp của vãn bối còn có sơ hở nào không?

Đào Như Hải chỉ mỉm cười mà không trả lời ra sao cả. Lão ta thò tay bê lấy một nhánh ngô đồng dài độ hai thước lên tiếng nói:

- Già đây lấy nhanh cây thay lưỡi kiếm, vậy ngươi hãy cứ ra tay đánh thật tình, trong vòng ba thế võ nếu binh khí trong tay ai bị vuột đi thì người ấy thua. Đồng thời cũng chứng minh là kẻ thắng có một kiếm pháp chặt chẽ, hoàn toàn không có sơ hở.

Châu Nhân Ký nghe thế trong lòng lấy làm bực tức thầm nghĩ:

Ta không tin là trong vòng ba thế kiếm, là có thể bại dưới lưỡi kiếm của ông đâu.

Nói dứt lời, y bèn thủ thế Đồng tử tham phật nói:

- Vãn bối đã sẵn sàng.

Liền đó hai người cùng nhanh nhẹn vung kiếm đánh ra, ánh thép chiếu ngời khắp nơi, bóng kiếm chập chờn đây đó, gây thành những ngọn kình phong lạnh buốt tản mát ra khắp cả vùng.

Đào Như Hải chỉ vung mạnh cánh tay lên, tức thì nhánh ngô đồng trong tay lão giương thẳng ra như một ngọn bút, lão ta lách mình tránh ngang, rồi lướt thẳng vào bóng kiếm chập chờn của Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký không khỏi kinh hãi, vì y chưa kịp nhìn thấy Đào Như Hải đánh ra thì cảm thấy nhánh ngô đồng điểm đến mạch cổ tay của mình rồi. Thế là cả cánh tay của y đều tê dại, năm ngón tay đang xiết chặt chuôi gươm bỗng xuôi lơ, không còn sức mạnh để cầm lấy chuôi gươm nữa. Do đó thanh trường kiếm của y liền bị vuột tay bay thẳng lên không trung.

Chừng ấy y đua mắt nhìn Đào Như Hải thì thấy lão ta vẫn đứng trơ trơ như lúc chưa đánh nhau, nên

trong lòng hết sức kinh hãi và khâm phục cúi lậy sát đất nói:

- Kiếm thuật của lão tiền bối quả là siêu quần bạt chúng, vãn bối bằng lòng ra mắt theo lễ của người đệ tử.

Đào Như Hải cười to nói:

- Già đây không muốn làm thầy của ai cả, tuy nhiên già vẫn sẵn sàng chỉ dậy cho ngươi. Nhưng giờ đây chưa phải là lúc ngươi học tập.

Nếu muốn học võ nghệ với già, thì ít nhất cũng phải trải qua mười năm mới mong thu thập được kết quả tốt.

Châu Nhân Ký nghe thế không khỏi sững sờ.

Cao Thiết Sơn cười nói:

- Ngô lão nhi, có phải ông e ngại tư chất của hắn không đủ để thu thập tuyệt học của ông hay không?

Đào Như Hải nghiêm sắc mặt nói:

- Già không phải có ý nghĩ như thế, nhưng trước khi làm việc gì, không thể suy nghĩ cho chín chắn, trước đây già đã có lời thề là không nhúng tay vào chuyện thị phi của giới giang hồ nữa, do đó già có ý muốn ra tay trừ khử bọn chúng. Nhưng cũng lại không muốn làm sai lời thề.

chính vì lẽ ấy nên việc hắn muốn vào làm môn hạ của già vẫn không phải là không được song chỉ có điều là đã vào làm môn hạ của già rồi, thì phải gánh vác bao nhiều công việc nặng nề mà già đang cần hành động.

Châu Nhân Ký là người say mê võ học gần như điên dại, trước đây y vào làm môn hạ của Tuyền cơ tử cũng chính vì quá say mê võ học của ông ấy. Giờ đây y trông thấy kiếm pháp của Đào Như Hải hết sức cao tuyệt nên đâu lại chịu bỏ qua dịp tốt, bèn lên tiếng hứa rằng:

- Vãn bối bằng lòng gánh vác tất cả những công đức mà lão tiền bối muốn ban ra cho đời.

Đào Như Hải sa sầm nét mặt nói:

- Những việc ấy rất nặng nề, chẳng phải là dễ dàng đâu.

Châu Nhân Ký nói:

- Vãn bối không phải là kẻ sợ khó.

Đào Như Hải đua đôi mắt dò hỏi, nhìn thẳng vào Châu Nhân Ký một lượt nói:

- Trừ đi một kẻ gian ác, thì còn hơn làm mọt vạn việc phúc đức, mười kẻ hung ác trong võ lâm hiện nay, ngươi có biết được hết trên chăng?

Châu Nhân Ký suy nghĩ một lúc đáp rằng:

- Mong lão tiền bối dạy cho vãn bối biết tên tuổi của mười gã gian ác đầu xỏ ấy.

Đào Như Hải nói:

- Đấy là:

Lệ sơn lão yêu, Thang bà tử, Vô tình tú si, Bắc quốc song ma, Huyền băng lão mị, Ngu hành cốc chủ, Thiết chỉ thư sinh, Lãnh diện la sát và Cửu Chỉ Thần Cái.

Mười kẻ gian ác đầu xỏ ấy đều là những nhân vật tên tuổi vang lừng trong võ lâm. Châu Nhân Ký cũng đã gặp mặt một số người ấy tại Ái Vân Đình trước đây rồi.

Đào Như Hải sau khi kể ra hết các tên mà lão ta gọi là Mười kẻ gian ác đầu xỏ thì đôi mắt có vẻ đăm chiêu nói:

- Việc làm ấy chẳng phải dễ dàng, nếu ngươi cảm thấy không thể cáng đáng nổi gánh nặng hoặc có điều chi hối hận thì hiện giờ ngươi vẫn còn thay đổi ý kiến kịp, già chẳng hề muốn rúng ép ngươi.

Châu Nhân Ký là người rất có ý chí, nên nghe qua bèn lên tiếng hứa hẹn ngay. Nhưng có điều khiến y lấy làm lạ, ấy là còn một số người gian ác hơn số người lão ta vừa kể ra rất nhiều, nhưng chẳng rõ tại sao lão ta không hề đề cập đến, trái lại Cửu Chỉ Thần Cái sao lại bị lão ta cũng kéo vào kẻ gian ác thực rõ là khó hiểu.

Đào Như Hải hạ giọng nói:

- Đúng vào ngày hôm nay sang năm tới, già sẽ đợi ngươi tại Hoa Cái phong trong núi Hằng sơn, vậy giờ người hãy đi đi.

Châu Nhân Ký liền sụp lậy nói:

- Vãn bối xin tuân mệnh.

Khi y ngửa mặt nhìn lên, thì đã thấy Đào Như Hải và Cao Thiết Sơn bỏ đi mất hút từ bao giờ rồi. Bởi thế y bèn nghĩ thầm rằng:

thực là ta đáng chết, lai lịch và tánh danh của hai vị tiền bối ây ta chưa biết được, thế tại sao ta lại

quên hỏi cho rõ.

Nhưng y lại nghĩ còn lại một năm sau, tất sẽ được gặp lại. Vậy chừng đó tìm hiểu cũng chưa muộn.

Tuy nhiên khi y nghĩ đến việc trong vòng một năm mà phải trừ đi hết mười tên gian ác đầu xỏ thì chẳng phải là một chuyện dễ dàng. Do đó y không khỏi lo lắng trong lòng, song còn có một điều an ủi được, là cụ già kia chẳng hề cấm y tìm người tiếp tay để hoàn thành công việc nặng nề đó.

Thực ra thì Đào Như Hải đang lơi dụng điểm ấy cho Châu Nhân Ký. Vì tất cả những người trong hai phe hắc bạch hiện nay đều xem lão ta như cây đinh trước mắt cần phải trừ bỏ đi. Do đo lão ta đang cần một người tương đối có khả năng để đối kháng lại với số người đó.

Châu Nhân Ký chính là một người có điều kiện nhất. Hơn nữa, trong võ lâm hiện nay lại ngộ nhận Châu Nhân Ký là môn hạ của lão ta, đây là một dịp may trời cho, lão ta đâu lại không lợi dụng.

Lúc bấy giờ trong lòng Châu Nhân Ký bỗng có một nỗi buồn khó tả.

Y đua mắt nhìn khắp bốn bên, rồi lao mình ra khỏi bức tường thấp, lướt thẳng tới và mất hẳn giữa bóng đêm mịt mù.

Châu Nhân Ký vừa đi khỏi, thì trong sân bỗng xuất hiện hai bóng người đấy chính là Đào Như Hải và Cao Thiết Sơn.

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Chúng ta hãy thi hành từng bước đúng theo kế hoạch, làm cho Châu Nhân Ký không thê nào sinh lòng phản trắc được, và do đó hắn sẽ diệt trừ từng kẻ thù một của già.

Bỗng đâu ngay lúc ấy, có một bóng đen từ ngoài tường lướt vào sân, lên tiếng hỏi:

- Thưa lão gia!

Đào Như Hải vừa nhìn thấy người ấy, thì không khỏi hết sức kinh ngạc nói:

- Khương Thành, ngươi đến đây làm gì?

Khương Thành lộ sắc kinh hãi nói:

- Bẩm lão gia ở nhà đã xảy ra chuyện biến to. Đấy là lão phu nhân và tiểu thư đều bị kẻ lạ mặt bắt mang đi mất. Sử tổng quản đã phái ra rất nhiều cao thủ, để đi dò xét và truy đuổi kẻ địch, nhưng đến ngay hôm nay vẫn chưa được biết tin tức chi cả.

Đào Như Hải có cảm giác như bất thần bị rơi vào hố sâu, đứng trơ người không nói được chi cả.

Lão ta chỉ có một đứa con gái, nên yêu quí không khác gì tính mạng của mình. Bởi thế lão ta đã dời đổi chỗ ở luôn, hầu tránh đi tai mắt của đối phương nhưng không ngờ nay lại gặp biến cố như thế này. Sắc mặt Đào Như Hải trông hết sức đau thương, quát to rằng:

- Đi mau!

Thế là cả ba người lao vút lên không, rồi lướt đi như điện chớp.

Châu Nhân Ký sau khi vượt qua khỏi sân của Phúc tường khách sạn, liền đua chân bước chậm rãi trên con đường đá vắng vẻ, không một bóng người.

Trời vừa mới bình minh, gió sông đang thổi mạnh, khiến người đi đường đều có cảm giác lành lạnh. Châu Nhân Ký bỗng thấy trong lồng ngực đang khó chịu, bèn vận chuyển thử chân lực trong ngực, thì thấy không có chi khác lạ cả nên y tưởng mình bị thương mới khỏi, sức khoẻ còn yếu nên sinh ra hiện tượng như thế thôi, do đó y không còn để ý đến nữa, mà chỉ lo tiếp tục đi tới.

Trong lúc đó từ phía đầu đường trước mặt, có một bóng người đang đi tới. Hình dáng của người ấy, Châu Nhân Ký xem rất quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ rõ là ai, vì vậy y bèn dừng chân đứng yên, chăm chú ngó người ấy.

Bỗng nhiên đôi mắt của y chiếu ngời ánh sáng, to tiếng gọi rằng:

- Có phải Tấn hiền đệ đó không?

Người ấy có vẻ ngơ ngác một chốc, rồi mừng rỡ kêu lên rằng:

- Châu huynh đó à? Tiểu đệ tìm anh thật muốn đứt hơi.

Giọng nói của y nghe tràn đầy vui mừng và chân thật.

Tấn Lân vừa nói dứt lời, liền chạy bay tới, nắm lấy hai tay của Châu Nhân Ký. Hai dòng lệ long lanh trong hai tròng mắt của y rồi bất giác lăn xuống hai bên má. Sau đó hai người đua mắt nhìn nhau, trân trối thật lâu không nói nên lời.

Đấy quả là một hiện tượng ai nhìn thấy cũng phải cảm động. Châu Nhân Ký nghẹn ngào nói:

- Hiền đệ, từ ngày xa nhau đến nay, em vẫn được bình yên chứ?

Tấn Lân nói:

- Tiểu đệ bị trọng thương và được cứu nguy mới sống sót đến ngày nay. Dọc đường đi tiểu đệ nghe phong thanh về hành tung của Châu huynh, nên mới ra sức tìm kiếm, chẳng ngờ lại gặp được Châu huynh ở đây.

Châu Nhân Ký cũng hoàn toàn không nghi ngờ về trường hợp tại sao lại có cái may lạ lùng như vậy, nên kéo lấy Tấn Lân cùng đi thẳng tới ven sông bên ngoài thị trấn, ngồi xuống đất nói:

- Chẳng bao lâu nữa trời sáng hẳn, hai anh em chúng ta sẽ đến hiệu ăn dùng no nê một bữa, rồi sẽ định việc làm mai sau.

Y dừng lại trong giây lát, rồ hỏi rằng:

- Hiền đệ em đã được ai cứu nguy cho đó?

Tấn Lân cất tiếng than dài nói:

- Tiểu đệ bị Bắc quốc song ma đánh trúng một quả đấm, khiến tạng phủ đều bị trọng thương. Trước tình trạng đó tiểu đệ không cam tâm chịu nhục nên phóng người nhảy xuống dòng sông định sẽ tìm đến làm bạn với Thuỷ long cho rảnh nợ đời. Nhưng chẳng ngờ trời hãy còn thương nên ngay lúc đó có một chiếc ghe to đang xuôi dòng thả xuống, nên tiểu đệ được vị thuyền chủ vớt lên, để chữa trị vết thương giúp cho và bình phục hẳn.

Châu Nhân Ký nói:

- Vị thuyền chủ ấy là ai? như vậy chắc người ấy cũng là một nhân vật võ lâm?

Tấn Lân nói:

- Vị chủ nhân của chiếc thuyền đó là một chàng thiếu niên hào hoa, phong nhã xinh đẹp uy nghi. tiểu đề chẳng rõ cậu ta có biết võ công hay không, nhưng số người đi chung với cậu ta, đều là những cao thủ có võ công cao tuyệt cả.

- Những người ấy là ai?

- Người ấy là công tửû Tiêu Tông Kiệt, một nhà cự phú ở vùng Kim Lăng.

Châu Nhân Ký ồ lên một tiếng dài nói:

- Người ấy với ngu huynh cũng có dịp gặp qua một lần, nhưng chưa có dịp nói chuyện với nhau.

Tấn Lân nói:

- Tiêu Tông Kiệt là người thích phong cảnh xinh đẹp, nên lấy thuyền làm nhà, hầu tiện việc đi chơi khắp cả ngũ hồ. Cậu ấy là người tài hoa tuyệt thế, học vấn uyên thâm, nhận xét sâu sắc. Cùng nói chuyện với cậu ta, khiến mình có cảm giác hết sức khoan khoái. không ai là không say mê. Ngay đến những chuyện cổ tích trong võ lâm, hay những về nguồn gốc võ học, cậu ấy cũng hiểu biết rõ ràng. Xem ra Tiêu Tông Kiệt tựa hồ là người có võ công cao tuyệt, nhưng vẫn giữ kín không để lộ ra.

Châu Nhân Ký gật nhẹ đầu, chưa kịp lên tiếng trả lời, thì bỗng cảm thấy trong ngực căng tức đến muốn ngẹt thở, nên mặt không khỏi khẽ biến sắc.

Lúc đấy tại chân trời phía đông đã sáng tỏ nên Tấn Lân không thấy rõ được sắc mặt của Châu Nhân Ký có điều khác lạ bèn hỏi rằng:

- Châu huynh anh làm sao rồi?

Châu Nhân Ký lắc đầu cười nhạt nói:

- Chẳng làm sao cả, có lẽ vì ngu huynh bị trong thương mới hết sức khoẻ còn kém, nên thỉnh thoảng lồng ngực thấy còn hơi tức nhói đấy thôi.

Đôi mắt của Tấn Lân hơi xuất hiện vẻ ngờ vực và lo âu, chăm chú nhìn thẳng vào mặt của Châu Nhân Ký một lúc rồi bỗng thò tay chụp lấy cánh tay phải của Châu Nhân Ký xem mạch cho y.

Qua một chốc sau, Tấn Lân bỗng gượng cười nói:

- Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì Châu huynh tựa hồ bị một chưởng pháp âm độc chế ngự. Hiện giờ Châu huynh không sao cả nhưng sau này thì hậu quả rất tai hại.

Câu nói của Tấn Lân đã có tác động làm thức tỉnh hẳn lý trí của Châu Nhân Ký. Y không khỏi biến hẳn sắc mặt, thầm nghĩ:

Có lý do đâu hai lão già mà ta vừa gặp lại có một dụng tâm chi đối với ta hay sao?

Tuy nhiên y không hề đem việc ấy nói thẳng ra, mà chỉ phập phồng lo sợ.

Bỗng ngay lúc đó, từ trong ngọn gió đêm vọng đến một tiếng cười nhạt sâu hiểm, khiến ai nghe lọt vào tai cũng không khỏi ớn lạnh cả tâm can.

Tấn Lân vừa nghe tiếng cười nọ, thì nhảy phắt dậy ngay, y trông thấy từ bên góc phía phải, có bốn lão già sắc mặt âm u lạnh lùng lướt nhanh tới như gió hốt.

Một lão già trong bọn, có một cái bớt màu tía chiếm nguyên cả nửa bên mặt, nhìn chòng chọc vào mặt của Châu Nhân Ký, cất tiếng cười nhạt nói:

- Đi nát cả gót giày tìm không gặp, nhưng đến khi gặp lại quá ư dễ dàng! Này, Châu Nhân Ký sao ngươi hãy còn chưa chịu bó tay chịu trói?

Châu Nhân Ký từ từ đứng lên, cười khinh bỉ nói:

- Các ông có phải là môn hạ của phái Lệ sơn không?

Lão già ấy gằn giọng nói:

- Đúng vậy.

Châu Nhân Ký nói:

- Nếu muốn Châu mỗ bó tay chờ trói, thì ngoại trừ trường hợp Lệ sơn lão yêu đến đây, còn thì các ông không đáng mặt nói lên câu nói đó.

Dứt lời thì y bất thần rút gươm ra khỏi vỏ, tức thì một luồng kiếm quang chói ngời liền bay vút về phía lão già có bộ mặt âm dương kia.

Thế kiếm của y thật lạ lùng cao tuyệt, đánh ra lại nhanh nhẹn không thể tưởng.

Lão già có bộ mặt âm dương kia tuy võ công rất cao, nhưng cảm thấy trước thế kiếm ấy không biết tránh đi đâu cho khỏi, nên không khỏi sững sờ luống cuống.

Giữa lúc lão ta còn đang do dự, thì lưỡi kiếm đã nhắm ngay vai trái của lão ta giáng thẳng xuống.

Thế là qua một tiếng xoạc, máu đỏ liền tung bay, và nguyên người lão ta đã bị chém ra làm hai mảnh, tạng phủ tuôn ra đầy đất, trông hết sức khủng khiếp.

Ba lão già còn lại trông thấy thế, thì hết sức giận dữ, ùn ùn tuốt binh khí rồi tràn tới tấn công Châu Nhân Ký. Sức tấn công của họ hết sức ồ ạt, qua toàn những thế võ hiểm hóc, mãnh liệt.

Châu Nhân Ký sau khi vung gươm chém chết lão già kia, thì bỗng cảm thấy chân lực trong người đã bắt đầu đảo lộn, nên lúc ấy tuy đánh nhau với ba lão già vẫn chưa phân thắng bại nhưng đường kiếm không còn vận dụng đúng theo ý muốn của mình nữa. Chính vì lẽ ấy, kiếm pháp của chàng cũng bị suy giảm đi thật nhiều.

Ba môn hạ của phái Lệ sơn, đều là những tay giang hồ lão luyện, thấy rộng hiểu nhiều, nên khi trông thấy Châu Nhân Ký bị trọng thương, thì không khỏi vui mừng như điên, tiếp tục tấn công vào y toàn những thế võ mãnh liệt, tối nguy hiểm.

Thế kiếm của Châu Nhân Ký vì lẽ đó, mỗi lúc càng chậm chạp hơn, thấy rõ là chân lực của chàng không còn vận dụng đúng theo ý muốn được nữa.

Bỗng Tấn Lân bất thần quát to lên một tiếng, rồi vung cả đôi chưởng xô mạnh ra, tràn tới tấn công thẳng vào kẻ địch.

Nhờ thế áp lực của kẻ địch đối với Châu Nhân Ký được giảm nhẹ hơn. Tức thì Châu Nhân Ký liền dùng thế Lưu tinh cản nguyệt vung gươm đâm xéo tới.

Mũi gươm của y gây lên ba đoá hoa sao bạc lạnh lùng, nhắm thẳng ngay ngực của mội đối phương giáng thẳng xuống.

Sau một tiếng gào thảm thiết, lão già ấy đã bị hất bắn ra đi xa ngoài một trượng, ngay giữa tam tinh đã bị đâm thẳng ba lỗ tròn to bằng đầu đua, máu tươi bắn ra có vòi, tắt thở chết ngay tức khắc.

Hai lão già còn lại trông thấy thế, không khỏi hết sức kinh hoàng.

Họ biết nếu tiếp tục đánh nhau, thì chắc chắn may ít rủi nhiều. Bởi thế cả hai bèn đua mắt ra hiệu cho nhau, có ý định bỏ chạy thoát thân.

Tấn Lân quát to rằng:

- Bọn các người còn có ý định trốn thoát hay sao? Hãy mau nạp mạng lại đây.

Dứt lời, y đua hai chưởng lên, rồi dùng thế Nhật nguyệt thôn thôn nhắm từ trên giáng thẳng xuống.

Cùng trong một lúc đó, Châu Nhân Ký cũng đã nhanh nhẹn vung lưỡi gươm lên đánh thẳng xuống một thế Thiên hà đảo tả.

Thế là một vừng kiếm quang lạnh lùng và chói rực cùng đi đôi với chưởng lực ầm ầm như sấm dậy công thẳng về phía đối phương.

Sau một tiếng gào ghê rợn, một trong hai lão già đã bị số máu huyết hỗn loạn trong người tung lên, bay cả chiếc thủ cấp lên lưng chừng trời, còn một người khác thì cánh tay mặt bị đứt lìa, đâu đớn đến hôn mê. Ngay lúc đó lão ta bị luồng chưởng lực của Tấn Lân nện thẳng vào lưng, kêu lên một tiếng phình. Cả thân xác của lão già vì thế bị hất tung ra xa ngoài hai trượng, nát cả xương cốt chết không kịp chối.

Châu Nhân Ký vì đã vận dụng hết cả chân lực trong người đánh ra đường kiếm ây, nên sau khi thấy đối phương đều bị chết cả, thì trong người cũng vừa kiệt sức, hai chân mềm nhun, té ngửa ra sau, miệng trào máu tươi đỏ ối.

Tấn Lân kinh hãi kêu lên rằng:

- Châu huynh!

Y hối hả bước tới đỡ lấy Châu Nhân Ký lên, thì thấy sắc mặt của Châu Nhân Ký đã tái nhợt như tờ giấy trắng, đôi tròng mắt lờ đờ của y xoay qua một lượt, gượng cười đau đớn, lắc đầu rồi nói qua giọng yếu ớt rằng:

- Ngu huynh ý chí tràn trề, thế mà sinh mạng lại chỉ ngắn ngủi như thế vầy, thực cũng chẳng làm

sao khác hơn được! Này hiền đệ, giữa chúng ta có cái tình tương giao với nhau, vậy hiền đệ hãy giúp đem ngu huynh chôn cât bên ven sông này. Được thế, dù có chết ngu huynh xuống cửu tuyền lúc nào cũng theo sát bên mình hỗ trợ cho hiền đệ cả.

Tấn Lân nói:

- Châu huynh đâu lại nói lên những lời tuyệt vọng như thế? Châu huynh nào phải là người có tướng chết yểu, vậy đâu có thể chết bất tử như vậy được?

Vừa nói y vừa đua tay điểm lên mạng môn huyệt của Châu Nhân Ký rồi bồng Châu Nhân Ký lên tay, nhằm phía hạ du của con sông chạy bay tới.

Châu Nhân Ký đã từ từ tỉnh lại, nhưng hai mắt vẫn còn nhắm nghiền. Y cảm thấy mình đang nằm trên một vật chi bồng bềnh, lắc lư, và tiếng nước chảy ào ào không ngớt bên tai.

Y hết sức lấy làm lạ, nên từ từ mở to đôi mắt ra, thì thấy mình đang nằm yên trong mui một chiếc thuyền trang hoàng sang trọng, nên bất giác nhỏm mình ngồi dậy.

Y nhìn thấy trong khoang thuyền bên cạnh có bốn người đang ngồi quây quần nhau. Trong số ấy có cả công tửû Tiêu Tông Kiệt một chàng thiếu niên đầy vẻ hào hoa phong nhã, mà trước đây y có gặp mặt tại Phẩm hương viện ở Kim Lăng một lần.

Tiêu công tửû đang ngồi đánh cờ với một vị tăng nhân to béo, hình dáng như một pho tượng Di lặc cổ. Những quân cờ bằng ngà voi giáng xuống bàn nghe bôm bốp. Đôi bên ai nấy đều đang tập trung tinh thần vào cuộc sát phạt nên chẳng hề biết chi đến việc y vừa tỉnh lại.

Còn hai người nữa là Tấn Lân và một võ sinh trẻ tuổi. Người võ sinh ấy đua lưng về phía Châu Nhân Ký, nên y không nhìn thấy rõ được mặt mũi ra sao. Nhưng riêng Tấn Lân thì đang quay mặt về phía y.

Tấn Lân đang cúi gằm mặt xuống xem cuộc cờ. Và bất ngờ y ngước lên nhìn thấy Châu Nhân Ký đã hồi tỉnh, nên lộ sắc hết sức vui mừng.

Tấn Lân đua hai tay ra hiệu bảo Châu Nhân Ký nằm yên trở xuống, chớ nên làm gián đoạn cuộc cờ của Tiêu Tông Kiệt.

Tiêu Tông Kiệt bỗng nhận ra cử chỉ của Tấn Lân, nên bỏ dở cuộc cờ, cất tiếng cười to nói:

- Đại sư, nước cờ của tôi và của đại sư huề nhau thôi, chờ khi có rảnh chúng ta sẽ tranh cao thấp lại có được không?

Vị tăng nhân to béo ấy cũng cất tiếng cười to nói:

- Được! Được! Bần tăng nhất định sẽ hầu. Nhưng Tiêu công tửû phải chấp cho mấy con, bằng không thì chẳng mấy chốc là tôi chẳng còn một manh giáp.

Tiêu Tông Kiệt nhếch môi cười, rồi từ từ quay sang Châu Nhân Ký nói:

- Châu đại hiệp, kể từ khi xa nhau đến nay, đại hiệp vẫn được bình yên chứ?

Châu Nhân Ký tuy trong ngực hãy còn có hơi đau nhói, nhưng tinh thần đã thấy tươi tỉnh hơn trước khi chưa bị thương, nên đoán biết mình đã được Tiêu Tông Kiệt chữa lành nhanh nhẹn đứng lên xá một xá sâu tới đất, cảm tạ rằng:

- Ơn công tửû cứu nguy cho hôm nay, Châu mỗ lúc nào cũng ghi nhớ.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Đấy chỉ là những việc nhỏ nhặt có đáng chi mà phải nhắc. Tại hạ cảm thấy Châu đại hiệp dường như bị kẻ nào đó bí mật xuống tay chế ngự. Kẻ đó thâm ý rất ác độc, chắc chắn có một dụng tâm chi.

Nói đến đây đôi mắc của chàng nhìn thẳng vào Châu Nhân Ký một lúc rồi nói:

- Hoặc giả Châu đại hiệp vừa rồi có gặp việc chi chăng?

Châu Nhân Ký cảm thấy rất luống cuống muốn nói nhưng lại thôi.

Tiêu Tông Kiệt thấy thế mỉm cười nói:

- Tại hạ ngay từ lúc nhỏ đã có tính ham học hỏi, nên hiểu biết được nhiều vấn đề. Bởi thế sự hiểu biết tuy có rộng rãi. Nhưng không có môn nào được tinh thông, tuy biết Châu đại hiệp đã bị người ta xuống tay chế ngự, song vì không biết kẻ ấy là ai, nên không làm sao chữa tận căn cho Châu đại hiệp được. Sau này tất Châu đại hiệp sẽ gặp khó khăn luôn vì vết nội thương đó khi lành khi phát, làm hao hụt chân khí trong người không ít.

Châu Nhân Ký nói:

- Công tử phải biết người đó là ai thì mới chữa dứt được hay sao? Vì điểm đó xin tha thứ cho, vì Châu mỗ cũng không được biết rõ.

Tiêu Tông Kiệt im lặng không nói chi cả mà chỉ mời Châu Nhân Ký ngồi yên trở xuống.

Trong khi đó thì hai vợ chồng già của lão lái thuyền cũng vừa bưng rượu bước vào, và có cả những món ăn ngon lành nữa.

Tấn Lân bèn giới thiệu cho Châu Nhân Ký được biết Ác Di Lặc Trúc Tây và Lê Ngọc Hàng. Sau

đó năm người cùng rót rượu mời nhau ăn uống vui vẻ.

Qua ba tuần rượu, Tiêu Tông Kiệt bỗng quay về phía Châu Nhân Ký nói:

- Đối với võ công tại hạ chỉ biết nhập nhèm, cho nên không dám nói đến việc võ. Nhưng đối với các tuyệt học độc đáo của các nhân si trong giang hồ, cho dù môn phái nào, tôi cũng được biết rất rõ ràng. Vậy chẳng hay Châu đại hiệp đã gặp ai? Xin nói rõ hình dáng để tại hạ đoán xem, hầu tìm cách giải cứu cho Châu đại hiệp?

Châu Nhân Ký như có ý không tin, tỏ vẻ do dự trong giây lát và cuối cùng tả rõ lại hình dáng của hai lão già và mọi việc đã xảy ra tại Phúc tường khách sạn cho mọi người nghe, không hề giấy giếm mảy may nào cả.

Tiêu Tông Kiệt tỏ ra rất kinh ngạc, cất tiếng than nói:

- Nếu thực sự là người ấy, thì thứ lỗi cho về chỗ tại hạ không làm sao giải cứu cho được. Vậy chỉ còn cách duy nhất là tìm đến với người ấy mà thôi.

Ác Di Lặc Trúc Tây nói:

- Tiêu công tửû đoán ra người ấy là ai thế?

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng than dài rồi nói:

- Tại hạ đã đoán được sáu bảy phần về con người ấy, nhưng thứ lỗi cho về chỗ hiện giờ tại hạ không tiện nói ra. Tính chất của người đó là chánh phái hay gian tà, cũng chưa dễ chi xác định được. Nhưng tất cả những hành động đã qua của người đó ngay cả đến những tay đầu xỏ gian ác cũng chưa thể sánh kịp.

Châu Nhân Ký nghe qua không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Tiêu Tông Kiệt như có ẩn ý gì, đua mắt nhìn qua Châu Nhân Ký một lượt nói:

- Có lẽ người ấy đã vừa lòng về tư chất và thiên bẩm của Châu đại hiệp, cũng như thán phục về võ công của ông anh, cho nên có ý muốn thu dùng. Ôi ông ta giả vờ mượn danh nghĩa đứng đắn để sai khiến Châu đại hiệp diệt trừ mười tên gian ác đầu xỏ giúp cho ông ta. Song Cửu Chỉ Thần Cái nào phải là người gian ác vậy cũng đủ thấy dụng tâm của ông ta thật là ác nghiệt.

Châu Nhân Ký vội vàng nói:

- Chính Châu mỗ cũng có ý nghĩ đó.

Sắc mặt của Tiêu Tông Kiệt có vẻ đăm chiêu nói:

- Ông ta đã thích Châu đại hiệp thì thực có khác nào bị hồn oan bám theo, nếu phản trắc thì sẽ bi chết ngay.

Châu Nhân Ký cười nói:

- Thái độ của ông ta có vẻ rất chân chính, thế tại sao lại dùng thủ đoạn thầm lén để chế ngự Châu mỗ. Nếu chẳng nhờ Tiêu công tửû cứu nguy cho thì chẳng phải Châu mỗ đã chết một cách mờ ám lắm hay sao?

Tiêu Tông Kiệt cười đáp:

- Châu đại hiệp chắc chắn không thể chết được. Nếu Tấn huynh không gặp đại hiệp thì cũng chỉ bị ngất lịm đi trong giây lát là ông ta sẽ đến ra tay cứu chữa ngay. Đấy là một thủ đoạn làm cho đại hiệp phải thọ ơn nặng nề, hầu chẳng còn có ý nghĩa phản trắc ông ta nữa.

Châu Nhân Ký nghe qua, trong lòng hết sức kinh hãi, nghĩ thầm rằng:

- Tiêu Tông Kiệt nếu nói không sai, thì lão già ấy quả là người vô cùng sâu hiểm.

Nghĩ vậy nên y liền lên tiếng nói:

- Nếu thế Tấn hiền đệ mang tôi tới đây để tìm công tửû cứu nguy chắc chắn người sẽ bị người ấy đuổi theo.

Không chờ y nói dứt lời, Tiêu Tông Kiệt đáp ngay rằng:

- Đúng thế, lời nói của Châu đại hiệp không sai chút nào cả, nhưng tại hạ đã dùng một mưu mẹo đánh lạc hướng tên lão tặc ấy rồi. Sau này nếu Châu đại hiệp có gặp lão ta, thì tốt nhất nên đề phòng cảnh giác, ngoài mặt nói cười nhưng trong lòng phải thận trọng!

Sắc mặt của Châu Nhân Ký đầy vẻ tức giận nói:

- Châu mỗ tuyệt đối không khi nào lại chịu trợ lực với bọn gian ác!

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Lời nói của tại hạ là không ngoài mục đích nghĩ đến đại cuộc, Châu huynh nên tạm gác cá nhân của mình, đừng lấy đó xem là việc riêng.

Được thế, tại hạ sẽ giúp cho Châu đại hiệp tìm ra manh mối kẻ đã sát hại lệnh sư.

Châu Nhân Ký hết sức vui mừng nói:

- Kể từ nay, lúc nào tôi cũng nghe theo lệnh dạy của công tửû.

Ác Di Lặc Trúc Tây bỗng phá lên cười nói:

- Nếu nói thế thì chẳng khác chi công tửû đã bằng lòng đứng ra điều khiển đại cuộc của cả võ lâm! Bần tăng xin thay mặt cho trăm nghìn sinh linh khắp võ lâm cảm tạ công tửû.

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Võ công của tại hạ còn kém cỏi, đức hạnh lại không đủ để cho kẻ khác kính phục, thì nào có thể nói được đến việc điều khiển đại cuộc của võ lâm.

Lê Ngọc Hàng nói:

- Kẻ chỉ biết dùng sức mạnh, thì dù cho có sức mạnh xô bạt cả núi đồi, một tay có thể đối địch với cả nghìn quân, nhưng thiếu mưu trí thì đó vẫn là thứ võ lực mù quáng. Chúng tôi sở di tôn công tửû lên để lo việc lớn, chính bởi công tửû là người ngồi yên trong nhà mà có thể sắp đặt cho sự thắng lợi ngoài xa ngàn dặm đó!

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười im lặng, chỉ nâng cốc rượu lên cạn cùng mọi người vui vẻ.

Bỗng ngay khi đó thân chiếc thuyền bị rung chuyển nhẹ, rồi nghe Tiêu Tông Kiệt nói:

- Trình lão sư, tại sao vừa đi lại trở về thế?

Giọng nói của chàng có vẻ lo lắng, không yên lòng.

Liền đó từ phía trước mui thuyền, có một bóng người lướt thoắt vào, đấy là một lão già lưng gù, len tiếng nói:

- Tiêu công tửû, Xuyên trung tam xú chẳng may gặp kẻ kình địch năm xưa tại Trì Châu, nên bị thua và bị bắt sống mang đi mất cả rồi.

Ác Di Lặc Trúc Tây biến hẳn sắc mặt nói:

- Vậy chúng ta hãy mau đi cứu nguy cho ba ông ấy!

Thiết bối đà long Trình Nam Giang lắc đầu nói:

- Mọi việc không phải đơn giản thế đâu. Ở ngoại ô Trì Châu, sắp xảy ra một trận phong ba trong giới giang hồ. Đấy có lẽ là một môn phái bí mật chi đó, do những ma đầu vừa mới nổi dậy điều khiển, song cũng có thể là do số yêu ta ẩn tích bấy lâu trở ra điều khiển gây rối.

Xuyên trung tam xú đã gặp phải số kình đại địch năm xưa của họ phỉnh gạt, đến gây sự đánh nhau với một số nhân vật đó đang tập trung trước một ngôi miếu ở Trì Châu. Lúc bấy giờ già không có mặt tại đó, và khi hay tin chạy đến nơi, Xuyên trung tam xú đã bị bắt mang đi từ lúc nào rồi. Theo sự quan sát tỷ mỉ của già, thì thấy trước ngôi miếu ấy, có rất nhiều nhân vật giang hồ, ăn mặc quái dị đi ngông nghênh trên đường. Đồng thời họ lại loan truyền là đầu đảng của họ đã gửi thiếp mời khắp các nhân vật võ lâm để cử hành đại lễ ra mắt của môn phái.

Tiêu Tông Kiệt khẽ cau đôi mày nói:

- Trình đại hiệp có dọ biết người cầm đầu của bọn chúng là ai không?

Trình Nam Giang lắc đầu tỏ ý mình chưa tìm biết được.

Trúc Tây cất tiếng to cười ha hả nói:

- Lại một trận phong ba mới sẽ nổi dậy trong võ lâm nữa, vậy bần tăng sẽ có dịp vui để xem cho thoả thích.

Tiêu Tông Kiệt trầm ngâm trong giây lát nói:

- Chúng ta hãy đến Trì Châu để dò xét trước, rồi mới định cách cứu nguy cho Tam xú. Nhưng ...

Đôi mắt của chàng bỗng liếc nhìn về phía Châu Nhân Ký nói tiếp rằng:

- Châu đại hiệp là người tên tuổi đang nổi vang lừng, vậy nếu cùng đi với chúng tôi cũng chẳng có chi là bất tiện, nhưng e rằng sẽ đua đến nhiều sự rắc rối cho đại hiệp mà thôi.

Châu Nhân Ký nói:

- Dấn bước vào giang hồ thì nào còn sợ chi đến việc rắc rối nữa? Vậy nếu công tửû không chê, thì Châu mỗ xin đi đến đó một thể!

Tiêu Tông Kiệt vỗ tay cười nói:

- Châu đại hiệp khéo nói lắm! Khéo nói lắm!

Sau đó chàng bèn giới thiệu cho Trình Nam Giang và Châu Nhân Ký được biết nhau, hai người cùng vòng tay thi lễ rất vui vẻ.

Tiêu Tông Kiệt lại ra lệnh cho lão già chủ thuyền kéo buồm lên, tiếp tục xuôi dòng lướt tới, nên chẳng đến nửa ngày là thuyền đã đến Tri Châu.

Trên khắp các đường phố Tri Châu, đang có vẻ rất nhộn nhịp hơn ngày thường, nhất là nhân vật

giang hồ thì đông nghẹt, ăn mặc đủ các sắc phục, nhởn nhơ đầy đường.

Trình Nam Giang đua tay chỉ vào số người đang đi thành từng toán năm ba tên, lưng cột một sợi lụa đỏ và mang cả binh khí bên mình nói nhỏ:

- Đấy là bọn người mà già đã nói.

Tiêu Tông Kiệt đua mắt nhìn kỹ số người đó một lượt, rồi mỉm cười nói:

- Từ đây đến ngày đoan ngọ, là ngày mà bọn họ loan truyền sẽ cử hành đại lễ ra mắt môn phái, còn đến mười hôm. Vậy chúng ta thong thả dò xét, thế nào cũng tìm hiểu được một số manh mối.

Năm người của Tiêu Tông Kiệt vừa xuất hiện giữa đường phố Tri Châu, đã làm cho tất cả nhân vật giang hồ hiện diện đều không ngớt sầm xì bán tán, chú ý theo dõi. Những tia mắt của họ đều đổ dồn về phía Châu Nhân Ký.

Tiêu Tông Kiệt khẽ cười nói:

- Tại hạ biết tên tuổi của Châu đại hiệp đang vang lừng quả là không sai.

Châu Nhân Ký sắc mặt đầy vẻ lạnh lùng tay sờ chuôi gươm, ngửa mặt nhìn lên dõng dạc bước tới.

Trong khi ấy có người xầm xì nói:

- Người này có phải chính là Châu Nhân Ký đó không?

Tin tức loan truyền ra thực là mau chóng, chẳng bao lâu sau, tất cả những người đi đường đều đổ dồn tia mắt về số người của Tiêu Tông Kiệt.

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Tại ha đoán không sai, mọi chuyện rắc rối cũng sẽ xảy ra đến ngay bây giờ.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào tay áo rút ra một chiếc quạt xếp.

Chiếc quạt xếp này hết sức quý giá. Sườn quạt làm bằng bạch ngọc, thân quạt bồi bằng lụa vàng, phía mặt có vẽ hình hoa mẫu đơn, lá xanh cánh hoa đỏ trông rực rỡ như một đoá hoa tươi thực sự. Phía mặt trái có đề một bài từ khúc, viết bằng chữ tiểu giai xinh đẹp, to cỡ đầu đua. Tại cán quạt lại có một chiếc tua lủng lẳng, kết vào một miếng đá trong như ngọc có màu vàng cam, mùi thơm bay ra ngào ngạt.

Chàng đua tay quạt phe phảy nhẹ nhàng, có vẻ rất phong lưu.

Tấn Lân và Lê Ngọc Hàng cũng là hai thiếu nien mặt sáng như ngọc, dáng điệu không phải tầm thường, thế mà khi lại gần Tiêu Tông Kiệt thì lại thấy kém sút hơn thật nhiều.

Bỗng đâu từ phía ven sông có một gã đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, nhắm ngay phía Tiêu Tông Kiệt lướt thẳng tới, chắp tay thi lễ nói:

- Chủ nhân của tôi có lời mời Tiêu công tửû!

Tiêu Tông Kiệt không khỏi ngạc nhiên nói:

- Chủ nhân của tôn giả là ai? Hiện giờ ở nơi nào?

Gã đàn ông ấy lộ vẻ rất cũng kính dáp rằng:

- Chủ nhân của tôi là La Tiềm, tổng trại chủ ở Sào hồ. Ngoài ra lại còn có chưởng môn phái Hoài Dương là Lương Vô Uý. Hiện giờ các ông ấy đang chờ công tửû quang lâm tại Nhất phẩm hương tửu lầu đối diện nơi đây.

Tiêu Tông Kiệt đua mắt nhìn lên, trông thấy một gian tửu lầu đồ sộ, bên trên có treo một tấm bảng vàng kim đề ba chữ đại tự “Nhất phẩm hương” bèn gật đầu nói:

- Phiền tôn giá trở lại bẩm báo, cho biết Tiêu mỗ sẽ đến ngay bây giờ!

Gã đàn ông ấy chắp tay xá thực sâu, rồi quay lưng đi thẳng về hướng tửu lầu ấy.

Trên nền trời, mây đang kéo phủ, tuy lúc đó đang trưa, mà xem u ám như màu trời hoàng hôn, không khí thực là ngột ngạt, làm cho ai cũng cảm thấy khó chịu cả.

Bởi thế, ngoài Tiêu Tông Kiệt còn giữ được sắc mặt tươi cười dáng đi khoan thai hào phóng, còn thì bốn người kia, ai ai cũng đều lộ vẻ buồn thiu.

Nhất phẩm hương là một gian tửu lâu sáng lập lâu đời nhất tại phủ Tri Châu, cửa hiệu đồ sộ, lại có nhiều món ăn độc đáo nổi tiếng, mà họ lại còn tự khap lấy một thứ rượu ngon, tên gọi là Lê xuân hoa, được ai nấy đều truyền tụng không ngớt miệng. Tửu lâu này thực xứng đáng là một hiệu ăn danh tiếng.

Suốt những ngày gần đây, tại Nhất phẩm hương tửu lầu thực khách lại càng đông nghẹt. Khi số người của Tiêu Tông Kiệt bước lên đến gian lầu thì trên ấy gần như chật hết chỗ.

Lương Vô úy và La Tiềm lúc đó đang ngồi quanh một chiếc bàn bát tiên kê sát cửa sổ, họ vừa trông thấy số người của Tiêu Tông Kiệt bước lên, thì vội vàng đứng lên để nghinh đón.

Sau một lúc hàn huyên và giới thiệu, ai nấy đều ngồi vào bàn.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Nghe lời đồn đại là Lương chưởng môn cũng có tham dự cuộc biến động tại Nhạc Lục sơn, vậy có phải chưởng môn hiện đang đi trên đường về và đi ngang qua phủ Tri Châu này không?

Lương Vô úy cất tiếng than dài nói:

- Già đây vì tìm kiếm đứa học trò ngỗ nghịch là Nghiêm Tiểu Long nên mới phải bôn ba lặn lội như vầy.

Kế đó lão ta bèn đem hết mọi việc nói rõ lại cho Tiêu Tông Kiệt nghe rồi tiếp rằng:

- Trên đường về già lại được La hiền đệ mời cùng đến Sào hồ. Nhưng La hiền đệ lại bất ngờ tiếp được thiếp mời của Thiên vô giáo chủ, mời đến ngày đoan ngọ tham dự đại lễ ra mắt bang chúng.

Tiêu Tông Kiệt cười nhạt nói:

- Có lẽ tổng đàn của Thiên vô giáo hiện được đặt tại miếu Tiên tập?

La Tiềm nói:

- Không phải thế đâu! Tổng đàn của họ được đặt tại Cửu Hoa sơn, nhưng lễ ra mắt lại cử hành tại một khoảng đất trống ở về phía đông của Miếu Tiên Tập.

Lương Vô úy nói tiếp rằng:

- Riêng già cũng được môn hạ tìm đến Sào Hồ, trao cho một tấm thiếp mời, đồng thời lại có cả bức thư do chính tay tên học trò ngỗ ngược của già là Nghiêm Tiểu Long, cho biết nó đã được Thiên vô giáo chủ cứu nguy cho nên mang ơn ông ấy và đã gia nhập vào Thiên vô giáo để đền đáp công ơn!

Lời nói của Lương Vô úy nghe có vẻ hết sức bực tức.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Việc đó chắc chắn không phải ý của lịnh đồ đâu, vậy nên xin Lương chưởng môn chớ nên lo buồn làm gì. Lai lịch của Thiên vô giáo chủ ra sao, nhị vị có biết hay không?

Lương Vô úy và La Tiềm đều lắc đầu, La Tiềm lên tiếng nói:

- Từ nay đến ngày đoan ngọ, hãy còn cách đến mười hôm, sở di La mỗ đến đây sớm, cũng chính là để tìm hiểu xem Thiên vô giáo chủ là nhân vật nào.

Tiêu Tông Kiệt đua mắt nhìn khắp xung quanh một lượt nói:

- La đương gia huy động hết cả những cao thủ ở Sào hồ, đã chứng tỏ việc này hết sức nghiêm trọng!

La Tiềm hết sức kính phục sự quan sát của Tiêu Tông Kiệt nói:

- Đúng thế! La mỗ nhận thấy rằng giữa lúc giới giang hồ nổi cơn sóng gió, mà Thiên vô giáo lại dám gửi thiếp mời cả quần hùng trong võ lâm đến dự đại lễ ra mắt. Như vậy chắc chắn bên trong việc này có một âm mưu chi rất to lớn.

Tiêu Tông Kiệt cười to nói:

- La đương gia nhận xét thực là sâu sắc, tế nhị, quả không hổ là người có tên tuổi vang lừng ở Giang Nam. Chính vì tại hạ cũng có ý nghĩ như thế.. Thốt nhiên trên đường có tiếng vó ngựa vang lên, ban đầu ở xa và chẳng mấy chốc đã tiến lại gần, rồi dừng lại ở trước cửa tửu lâu.

Liền đó thấy từ bên dưới có chín người nối gót nhau bước thẳng lên lầu. Số người ấy già trẻ không đều nhau, nhưng đầu mặc áo dài lam, lưng buộc dải lục đỏ rất to.

Người cầm đầu trong bọn, có một chiếc bướu nhỏ trên trán, mặt vàng như nghệ, đôi mắt sáng ngời lạnh buốt, trông hết sức ghê rợn, bên dưới cằm lại còn có ba chòm râu dài. Người ấy tuổi độ ngoài ngũ tuần trên tay cầm một xấp thiếp mời màu đỏ in chữ vàng.

Hai người đi sau có thân hình to lớn, và phía sau nữa còn có ba gã đàn ông tuổi trên dưới ba mươi hai tay cầm bút và nghiên.

Chín người ấy nhắm ngay phía bàn của Tiêu Tông Kiệt đang ngồi bước thẳng tới.

Lê Ngọc Hàng khẽ cười nói:

- Rắc rối đến rồi đây!

Tức thì lão già mặt vàng như nghệ trên trán có một chiếc bướu nhỏ kia liền bước thẳng tới trước bàn, tươi cười nói:

- Bọn anh em chúng tôi là người giữ nhiệm vụ nghênh đón tân khách trong Thiên vô giáo. Trong kỳ lễ ra mắt trọng đại này tuy đã gửi thiệp mời đến cho tất cả danh si trong võ lâm, nhưng vẫn không làm sao tránh khỏi được sự thiếu xót ...

Vừa nói nhưng đôi tia mắt sáng ngời của y không ngớt nhìn thẳng vào mặt Châu Nhân Ký rồi tiếp rằng:

- Ngay như Châu đại hiệp đây, là một bậc tên tuổi vang lừng trong võ lâm, nhưng vì không biết địa

chỉ nào để gửi, nên mãi tới ngày nay vẫn chưa mời được. Song cũng may là hôm nay chúng tôi vừa được báo tin cho biết, có Châu đại hiệp giá lâm đến Tri Châu, nên chúng tôi mới đến đây để đua lên một tấm thiệp mời. Mong Châu đại hiệp sẽ đến dự thì thực là rất hân hạnh.

Vừa nói lão già ấy vừa trao cho Châu Nhân Ký một tấm thiếp màu đỏ.

Châu Nhân Ký đua tay nhận lấy, rồi cất giọng lạnh lùng nói:

- Dù cho quý giáo không gửi thiếp mời cho Châu mỗ, thì Châu mỗ cũng nhứt định đến để chiêm ngưỡng đại lễ khai đàn của quý giáo.

Lão già ấy mỉm cười nói:

- Phàm những người không được tệ giáo mời, thì tuyệt đối không được đón tiếp, bằng trái lại xông càn vào để dò xét, rình rập thì chắc chắn sẽ bị gặp sự trừng trị ngay.

Tiêu Tông Kiệt bỗng phá lên cười to nói:

- Vậy vạn nhất Quý giáo còn bỏ sót những nhân vật giang hồ thì sao?

Lão già ấy ngơ ngác một lúc, rồi đáp rằng:

- Cuộc lễ ra mắt của tệ giáo, đã chuẩn bị suốt gần một năm, phàm những nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, đều đã được tìm hiểu kỹ lưỡng, chắc chắn không khi nào lại để sót bao giờ. Nhưng Châu đại hiệp đây là người mới nổi lên trong võ lâm, đấy là một trường hợp đặc biệt rất hiếm có.

Tiêu Tông Kiệt tươi cười chỉ thẳng vào Trình Nam Giang và Trúc Tây nói:

- Như nhị vị đây chính là người tên tuổi vang lừng, mộ vị là Thiết bối đà long Trình Nam Giang khét tiếng ở vùng Phúc Kiến, và vị này là Ác Di Lặc Trúc Tây thiền sư, người cầm đầu trong nhóm Giang hồ thập ác, vậy quý giáo vẫn không xem vào mắt hay sao?

Lão già lộ sắc ngạc nhiên, có vẻ sợ hãi vội vàng xem qua số thiếp mời còn đang cầm trong tay, nhưng đầu không thấy cánh thiếp nào đề tên hai người ấy cả, nên hối hả nói rằng:

- Chúng tôi sẽ trở về bổ khuyết sự ấy ngay.

Tiêu Tông Kiệt bỗng sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:

- Còn tại hạ có lẽ không thuộc hàng người được quý giáo lập danh sách để mời?

Lão già cười đáp:

- Tiêu công tửû không phải là người trong võ lâm, bởi thế dù cho công tửû có biết được võ công đi nữa, nhưng vì tên tuổi chưa được truyền tụng nên thứ lỗi cho, chúng tôi không thể gửi thiếp mời được.

Tiêu Tông Kiệt cười nhạt nói:

- Các hạ xin dạy cho được biết cao tính đại danh.

Lão già đáp rằng:

- Tôi đây họ Quách, thảo tự gọi là Vạn Bửu, phỉ hiệu là Độc giác thương cầu.

Tiêu Tông Kiệt đua mắt nhìn sang La Tiềm nói:

- La đương gia là người đã lăn lóc nhiều năm trong giới giang hồ, tai nghe mắt thấy rất rộng rãi, nhưng có từng nghe một vị nào trong võ lâm là Quách lão sư không?

La Tiềm đã đoán được ý định trong câu hỏi đó của Tiêu Tông Kiệt nên đáp rằng:

- La mỗ chưa từng nghe nói đến, vậy có lẽ cũng là hạng người không có tên tuổi chi.

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Thực chẳng ngờ ông cũng có một ý nghĩ giống như tôi.

Quách Vạn Bửu nghe thế hết sức tức giận, hai tia mắt sáng ngời hung dữ, gằn giọng nói:

- Tôn giá nếu đỡ được một thế đánh của tôi, thì tôi sẽ đua thiếp mời đến ngay, hơn nữa lại sắp xếp tôn giá ngồi vào hàng ghế quý.

Tiêu Tông Kiệt liền nhướng cao đôi mày lưỡi kiếm, tươi cười nói:

- Có thực thế không? Tại hạ tự tin rằng có thể đỡ được một thế đánh của tôn giá, nhưng mong tôn giả nói ra thì phải giữ lời hữa. Tôi chỉ e rằng trước mặt Thiên vô giáo chủ địa vị của tôn giá cũng chẳng được là bao, nên khó tự ý sắp xếp như vậy được.

Kỳ thực thì Độc giác thương cầu Quách Vạn Bửu cũng là một nhân vật nổi tiếng như cồn ở vùng trung du sông Hoàng hà mười bảy năm về trước, nhưng La Tiềm lại giả vờ như không biết, vậy thử hỏi lửa giận không cháy bừng bừng trong lòng y sao được?

Phương chi lão ta lại bị Tiêu Tông Kiệt mỉa mai trêu cợt, vậy làm thế nào đè nén được cơn bực tức trong lòng, nên đã to tiếng quát rằng:

Người trượng phu đã nói ra việc gì, thì cũng chắc chắn như đinh đóng cột.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu thế thì tôn giả cứ ra tay đi.

Vừa nói chàng vừa đứng lên, tay trái từ từ xếp chiếc quạt đang cầm trong tay lại, nét mặt vẫn giữ vẻ hân hoan, không hề tỏ ra sợ hãi tí nào cả. Thái độ ung dung tự tại ấy rõ ràng là không xem Quách Vạn Bửu vào đâu cả.

Quách Vạn Bửu thấy thế không khỏi giật nảy mình. Ông ta là một người có rất nhiều kinh nghiệm, khi một đối phương tỏ ra bình thản, thì kẻ ấy lại có võ công cao tuyệt bấy nhiêu. Do đó bỗng y lại có một ý nghĩ khác loé lên thầm nói:

- Nếu ta vận dụng hết toàn lực trong người đánh ra, thì dù đá xanh cũng phải nát ra thành bột. Vậy để xem hắn đỡ cách nào cho biết, rồi sau đó sẽ tìm cách đối phó cũng không muộn.

Hắn đã quyết tâm nên đua chân tràn tới, vung chưởng ra quát to rằng:

- Xem thế võ đây!

Dứt lời hắn dùng thế Lực hãm ngũ nhạc vung chưởng đánh ra khiến kình lực cuốn tới ồ ạt chẳng thua chi núi đồi sụp đổ.

Chương 44: Mưa Gió Bốn Phương

Số người của Lương Vô Uý thấy thế chưởng của Quách Vạn Bửu vừa mạnh mẽ vừa nhanh nhẹn phi thường thì không khỏi toát mồ hôi lạnh. Nhất là Châu Nhân Ký thì giương mắt ngó nhìn đăm đăm vào Tiêu Tông Kiệt xem chàng sẽ đối pho bằng cách nào.

Giữa lúc thế chưởng của Quách Vạn Bửu vừa đánh tới, thì tay trái của Tiêu Tông Kiệt nhanh như chớp, vung cán quạt điểm thẳng vào lòng bàn tay của Quách Vạn Bửu. Thế võ ấy xem hết sức tầm thường nhưng kỳ thực thì nó cao thâm không thể tả được.

Nếu cán quạt của chàng giáng trúng thẳng vào lòng bàn tay của đối phương, thì Quách Vạn Bửu tất sẽ bị thương nặng nề, võ công sẽ bị phế trừ hết, không làm sao cứu chữa được nữa.

Đôi mắt của Quách Vạn Bửu nhân xét rất tinh vi, biết đấy là một thế võ lợi hại, nên trong lòng hết sức kinh hãi, vội vàng thu bàn tay trở về.. Nào ngờ đâu chiếc quạt của Tiêu Tông Kiệt lại bám sát theo bàn tay của Quách Vạn Bửu như hình với bóng khiến Quách Vạn Bửu phải loạng choạng nhảy lui ra sau bảy tám bước, suýt nữa đụng đổ cả một chiếc bàn.

Trong khi đó thì cán quạt của Tiêu Tông Kiệt chỉ còn cách xa trong lòng bàn tay của Quách Vạn Bửu không đầy nửa tấc nữa.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Quách lão sư, một lời nói đáng giá ngàn vàng nói ra thì phải biết giữ lời hứa, vậy xin bỏ lỗi cho về chỗ tại hạ phải thất lễ với lão sư.

Nói đến đây, chàng đưa tay phải lên chỉ về phía Tấn Lân và Lê Ngọc Hàng nói rằng:

- Hai vị này cũng muốn đến chiêm ngưỡng cuộc đại lễ của quý giáo, vậy xin lão sư hãy thêm hai cánh thiệp mời nữa.

Vừa nói chàng vừa từ từ thu chiếc quạt trở về.

Sắc mặt của Quách Vạn Bửu bừng đỏ, đôi mắt cũng tràn đầy các tia mắt căm hận, nhìn thẳng vào Tiêu Tông Kiệt một lượt, cười ghê rợn nói:

- Tiêu công tửû quả là người tài nghệ vô song, nhưng giấu kín không hề lộ. Nhưng Quách mỗ thực

là đã thất kính vậy thiếp mời sẽ được gửi đến ngay.

Nói đoạn lão ta chắp tay thi lễ rồi cùng bọn tuỳ tùng lủi thẳng xuống lầu.

Châu Nhân Ký lộ sắc kinh hãi trên nét mặt, vì y không hề nhận ra thế quat vừa rồi của Tiêu Tông Kiệt có chỗ nào cao sâu. Đấy chẳng qua là một thế thông thường Phất diệp trích đào được biểu diễn thêm một chút mà thôi. Nó sở dĩ nguy hiểm là vì sử dụng nhanh nhẹn đến mức tuyệt vời.

Tiêu Tông Kiệt thong thả bước về chỗ ngồi, và đã nhận ra ý nghĩ của Châu Nhân Ký qua sắc mặt của y bèn cất tiếng cười to nói:

Đấy chẳng qua là một tài nghệ hèn mọn, xin Châu đại hiệp chớ cười cho.

Lương Vô Uý khen rằng:

- Công tửû là người bấy lâu nay ẩn kín võ công của mình, qua võ công ấy thấy rõ là đã dựa trên hai bí quyết nhanh nhẹn và vững vàng, tuy rất đơn giản nhưng khi đem ra đánh nhau thì đối phương không dễ dàng chi đối phó. Già đây suốt đời ham mê chui rèn về võ học, nhưng vẫn chưa làm thế nào đạt đến mức thượng thừa ấy như Tiêu công tửû được.

Tiêu Tông Kiệt khiêm tốn nói:

- Lương chưởng môn khen thế, thì thật làm cho tại hạ xấu hổ khôn cùng.

Mọi việc vừa mới xảy ra, nhưng chỉ trong chốc lát là đã đồn đại khắp cả Trì châu phủ.

Chẳng bao lâu sau thấy có một gã đàn ông to lớn, cầm lấy năm cánh thiếp mời nhanh nhẹn bước đến trước mặt Tiêu Tông Kiệt dâng lên, sắc mặt rất cũng kính nói:

- Tệ giáo chủ cũng thỉnh năm vị đến ngày đoan ngọ quang lâm tham dự lễ ra mắt của tệ giáo.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Đấy là lẽ tất nhiên.

Gã đàn ông to lớn ấy chắp tay xá một xá, rồi quay người bước lui.

Sau đó, bỗng có ba người từ dưới bước thẳng lên lầu. Trong số ấy có hai người mặc áo dài hai người mặc áo tinh, tuổi độ ngoài ba mươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, mắt lươn, mũi ó, chân đi giày trắng như bông.

Hai người đó chẳng những ăn mặc giống nhau mà đến sắc diện cũng như cử chỉ đều y hệt như nhau. Chỉ nhìn qua điểm ấy không cần ai nói, cũng biết họ là hai anh em sinh đôi. Đôi mắt của họ lanh

lẹ và sáng ngời như điện.

Ngoài ra lại còn có một cô gái khoác choàng đỏ có thêu tám đoá hoa sen, mình mặc y phục bằng lãnh trắng có viền đen rất gọn gàng. Diện mạo của nàng trông xinh đẹp chẳng khác chi tiên giám phàm, mình liễu lưng ong, thân hình yểu điệu, cũng lướt theo hai người mặc áo trắng nọ đi thẳng đến một chiếc bàn trống.

Người thiếu nữ đó tuy xinh đẹp như hoa đào hoa lý nhưng mặt lạnh lùng như giá băng. Thực khách xung quanh đều bị cô gái ấy hấp dẫn nên không ngớt đưa mắt liếc nhìn.

La tiềm vừa nhìn thấy hai người mặc áo trắng bước vào thì đôi mày rậm liền cau chặt ngó xuống suy nghĩ để nhớ lại về lai lịch của hai người ấy.

Lương Vô Uý nói:

- La Hiền đệ dường như biết được lai lịch của hai người ấy thì phải?

La Tiềm trầm ngâm trong giây lát đáp rằng:

- Hai người này rất giống một đôi sát tinh mà giới giang hồ đã đồn đại vang dội trước đây, danh hiệu là Truy hồn ác khách và La hầu độc phán. Nhưng sau đó thì họ đều ẩn kín tung tích nên giới giang hồ đã gần như quên mất họ đi. Chẳng ngờ hôm nay họ lại bất ngờ xuất hiện, và hình dáng vẫn y hệt thủa xưa, chẳng hề thấy già mặc dù thời gian đã hai mươi năm trôi qua.

Lương Vô Uý lấy làm lạ nói:

- Chính là bọn họ đấy hay sao?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Hai người ấy là anh em ruột hay sao?

La Tiềm đáp rằng:

- Họ là một cặp anh em sinh đôi, có họ đôi gọi là Đông Phương, người lớn gọi là Hiểu Tinh, người nhỏ gọi là Hiểu Bạch, võ công độc đáo lạ lùng. Trước đây hai mươi năm, trong giới giang hồ không ai dám chọc đến họ, vì khi họ xuống tay thì độc ác khôn lường. Nhưng họ xuất hiện trong giới giang hồ không bao lâu thì lại ẩn kín, nên tên tuổi chỉ vang dội trong chốc lát rồi lại tan biến đi như mây khói.

Lê Ngọc Hàng hỏi:

- Còn cô gái kia?

La Tiềm đáp:

- Già không được biết rõ, nhưng có lẽ đấy chính là Lãnh diện la sát mà bấy lâu nay giới giang hồ đồn đại Tiêu Tông Kiệt đáp:

- Không phải đâu.

Châu Nhân Ký lại lên tiếng hỏi:

- Có lẽ Tiêu công tửû được quen biết nhiều với Lãnh diện la sát ?

Tiêu Tông Kiệt gật đầu, mỉm cười thầm nghĩ:

Nào phải quen biết nhiều mà thôi đâu.

Sau đó chàng từ từ liếc mắt nhìn về phía Đông Phương song sát...

Chẳng ngờ ngay lúc ấy đôi mắt sáng như làn thu thuỷ của cô gái kia cũng từ dưới chiếc bàn đó vừa nhìn qua. Khi bốn tia mắt của hai người chạm thẳng vào nhau, thì trên đôi má ửng hồng như màu ráng pha của cô gái liền thoáng hiện một nét tươi cười.

Tiêu Tông Kiệt nhìn thấy thế, không khỏi giật mình, vội vàng quay mặt ngó đi nơi khác.

Những thực khách thông thường sau khi dùng xong bữa cơm, chẳng ai dám ở nán lại, tất cả đều hối hả trả tiền rồi bước lui. Nhưng số người võ lâm thì mỗi lúc bước vào hiệu càng đông, đủ cả các nhân vật trong hai phe hắc bạch.

Lương Vô Uý bỗng ồ lên một tiếng nói:

- Đến cả Độ Ách chân nhân phái Nga mi và Võ đương thất kiếm cũng đến nữa kia.

Độ Ách chân nhân và Võ đương thất kiếm là số người ngoài vị chưởng môn ra, họ có quyền lực rất cao trong môn phái. Như vậy cũng đủ thấy họ rất xem trọng cuộc lễ ra mắt của Thiên vô giáo.

Tiếp đó từ dưới lại bước lên số người của Yến Nam tam kiệt do đó gian lầu đã ngồi chật cả mười bàn.

Chẳng bao lâu sau, lại có hai võ sinh mặt trắng môi hồng, một người mặt bộ đồ võ màu lục, và một người khác mặt áo dài màu tía, thân hình vạm vỡ, diện mạo tuấn tú, bốn con mắt sáng ngời không ngớt xoayđộng.

Tiêu Tông Kiệt bỗng nghe từ một chiếc bàn phía sau, có tiếng cười nhạt vọng đến rằng:

- Hai tên dâm tặc ấy mà cũng đến đây nữa à?

- Hai người ấy là ai thế?

Đấy chính là Phấn hồ điệp Vân Cúc Minh và Hí nhuỵ kim phong Thái Tiểu Hồng, tất cả con gái nhà lương thiện nếu tương đối có sắc đẹp chút đỉnh, đều bị họ hãm hiếp, hành động gian ác của họ, không kể sao cho xiết. Ở vùng Cam Túc không ai là không biết họ. Hừ, e rằng chuyên đến Giang Nam này thì họ phải chịu mất mạng thôi.

Đôi mắt háo sắc của Phấn hồ điệp không ngớt đảo nhìn khắp nơi, và bỗng dừng lại tại bàn của Đông Phương song sát, có vẻ say sưa ngây ngất đưa bàn tay thúc nhẹ vào người Hí nhuỵ kim phong Thái Tiểu Hồng một lượt rồi bước thẳng đến chiếc bàn ấy.

Số người của Đông Phương song sát cùng ngồi nơi một chiếc bàn bát tiên, nhưng còn chỗ trống quá nửa. Như vậy nếu Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng đến cùng ngồi chung, và ai lo ăn nấy thì cũng chẳng có chi là bất tiện. Nhưng ở đây thì hai gã ta có ý nghĩ bất lương nên lại là một chuyện khác.

Ngay lúc ấy chẳng rõ ai đã cất tiếng cười nhạt nói:

- Có chuyện vui xem rồi đấy! Hai gã dâm đồ Hạ ngũ môn kia có mắt lại không tròng, đoá hoa mai quế đầy gai nọ dễ chi mà bẻ được kia chứ?

Tiếp đó lại có một giọng nói cười cợt rằng:

- Cái đồ không mắt như thế, thì lại mang đầu đến đây làm gì, bộ hết muốn sống rồi hay sao?

Trong khi Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng đang định ngồi xuống thì bỗng nghe những tiếng xầm xì cười cợt vọng đến liên tiếp, rõ ràng là số người đó muốn ám chỉ mình, nên sắc mặt của họ bỗng sượng sùng, bốn tia mắt sáng quắc liền nhìn về hướng có những câu nói ấy.

Nhưng họ hoàn toàn không thấy được người nói ấy là ai, bởi thế cả hai liền đưa mắt nhìn nhau rồi tức giận ngồi yên xuống ghế.

Trong khi đó Đông Phương song sát và cô gái kia hoàn toàn chẳng để ý chi đến Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng cả.

Cả gian lầu chẳng mấy chốc đã ồn ào huyên náo, tiếng quát nạt gọi rượu thịt inh ỏi, cứ nơi này dứt tiếng, thì nơi khác lại nổi lên, thực chẳng khác nào một cái chợ.

Lúc bấy giờ Độc giáo thương cầu Quách Vạn Bửu bỗng lại bước trở lên, đi thẳng tới trước Tiêu Tông Kiệt chắp tay thi lễ nói:

- Tệ giáo chủ ái mộ võ công của công tửû, nên sai tại hạ đến để mời công tửû trước ngày đoan ngọ một hôm, dời gót ngọc đến Cửu Hoa Sơn, và tệ giáo chủ sẽ chờ tôn giá tại chân núi.

Tiêu Tông Kiệt tươi cười đáp:

- Xin ông hãy trở về thưa lại với quý giáo chủ, không cần phải có những cử chỉ đặc biệt đối với Tiêu mỗ như thế. Đến ngày đoan ngọ Tiêu mỗ sẽ chắc chắn đến dự đại lễ không hề sai lời, Nhưng nếu quý giáo chủ có thực sự nể tình Tiêu mỗ thì xin hãy thả ba thủ hạ của Tiêu mỗ ra, tất Tiêu mỗ sẽ vô cùng cảm kích.

Quách Vạn Bửu lộ sắc ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hay thủ hạ của Tiêu công tửû là ai?

Tiêu Tông Kiệt đáp:

- Chính là Xuyên trung tam xú.

Quách Vạn Bửu nghe qua liền biến hẳn sắc mặt nói:

- Xuyên trung tam xú lại là thủ thạ của Tiêu công tửû hay sao? Tôi sẽ về bẩm lại cho giáo chủ hay việc này, đến mặt trời lặn tất sẽ tin lại cho Tiêu công tửû biết kết quả.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nếu thế thì tôi xin phiến Quách lão sư vậy.

Quách Vạn Bửu liền nhanh nhẹn quay người bước thẳng xuống lầu.

Ngay khi ấy bỗng nghe La Tiềm nói nhỏ rằng:

- Các vị có trông thấy sắc mặt của Yến Nam tam kiệt tựa hồ như đang căng thẳng, có vẻ họ đang khiếp sợ trước Đông Phương song sát thì phải?

Số người của Lương Vô Uý bèn đưa mắt nhìn len, thì quả nhiên trông thấy Yến Nam tam kiệt đang liếc mắt nhìn trộm Đông Phương song sát, rồi thầm bàn tán cho với nhau, sắc mặt trông căng thẳng lắm.

Với tiếng tăm trong võ lâm của ba người họ, cũng như với võ học cao thâm của ba người họ, thế mà còn lộ sắc kinh sợ trước võ lâm song sát như vậy, cũng đủ biết Đông Phương song sát chẳng phải là người tầm thường.

Đông Phương song sát lên tiếng hối thúc bọn hầu sáng đưa rượu thịt tới. Sắc mặt của hai gã lạnh

lùng như băng giá, chẳng hề liếc nhìn về phía Phấn hồ điệp Vân Cúc Minh và Hí nhuỵ kim phong Thái Tiểu Hồng một lượt nào cả. Hai gã dường như chẳng hề trông thấy hai người ấy đang ngồi đối diện với mình.

Riêng cô gái xinh đẹp như tiên nọ, cũng ngồi rất ngay ngắn, sắc mặt cũng lạnh lùng như giá băng.

Vân Cúc Minh và Thái Tiểu Hồng cùng ngửi thấy mùi thơm thoảng như lan như xạ từ cô gái ấy phát sinh ra, nên lòng háo sắc lại càng sống mạnh như ngồi ngứa ngáy không yên.

Thái Tiểu Hồng bỗng nhìn thẳng về cô gái nói:

- Cô nương, cô có trông thấy thằng lưu manh ngồi bên kia, đang dùng đôi mắt đầy thèm khát và đang mỉm cười gian xảo nhìn chòng chọc về cô đó không? Cô nương phải đề phòng hắn mới được.

Cô gái vẫn ngồi điềm nhiên, im lặng như cũ, tựa hồ không nghe câu nói đó.

Thái Tiểu Hồng lộ vẻ luống cuống, đưa mắt nhìn về phía Vân Cúc Minh một lượt.. Vân Cúc Minh mỉm cười nói:

- Ta xem cô nương này là người có võ công tuyệt thế vậy không cần em phải lo lắng giúp cho cô ta.

Thái Tiểu Hồng cười lạt nói:

- Tiểu đệ trông thằng bé ấy chướng mắt quá.

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh lùng nói:

- Xá muội lần này đi theo chúng tôi, thật đã gây ra nhiều điều phiền toái, làm cho tại hạ thực hết sức mệt óc. Vì làm sao giết chết hết được những người như thế? Tôn giá là người nhiệt thành trước lẽ phải như vậy, thiệt là...

Thái Tiểu Hồng trông thấy Đông Phương Hiểu Tinh lại bất ngờ quay qua nói chuyện với mình, hơn nữa, sắc mặt lại tỏ ra rất hiền hoà, nên trong lòng hết sức vui mừng, vội vàng nói:

- Ông anh quá khen ngợi, thực làm tôi xấu hổ!

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Tôi giá trông chướng mắt như vậy, tại sao lại không ra tay trừng trị gã ấy cho xá muội, vì làm như thế tất xá muội vô cùng cảm kích.

Thái Tiểu Hồng bỗng đứng phắt dậy, mỉm cười dua nịnh nói:

- Đấy là một việc đáng làm, và tôi lấy mạng của thằng ranh ấy dễ như trở bàn tay.

Nói đoạn, hắn bèn bước thẳng tới trước mặt người mà hắn đã mắng là thằng ranh kia.

Đấy là một chàng thanh niên mũi ó, mắt diều hâu, sắc mặt hung dữ, tuổi trên dưới ba mươi.

Thái Tiểu Hồng bước đến trước mặt người đó, bèn cất tiếng cười nhạt nói:

- Thằng ranh, người cứ đưa đôi mắt thèm khát nhìn thẳng về cô gái kia là có ý định gì?

Người đàn ông mặc áo đen ấy không khỏi sửng sốt, và liền nổi cơn tức giận quát to rằng:

- Cô gái ấy bộ là vợ anh hay sao? Có chi ta lại không thể nhìn?

Thái Tiểu Hồng cười nhạt nói:

- Người mà lại dám tỏ thái độ ngông nghênh trước mặt ta à? Thằng ranh kia, người muốn tìm cái chết mà.

Gã đàn ông mặc áo đen ấy hết sức tức giận, nhanh nhẹn rún chân dùng thế Trực đảo hoàng long xô thẳng chưởng tới.

Tức thì một luồng chưởng phong ồ ạt như sấm sét, nhanh nhẹn cuốn thẳng về phía địch.

Thái Tiểu Hồng cười nhạt nói:

- Chỉ là một viên ngọc bé tí ti, mà cũng đòi khoe khoang ánh sáng.

Dứt lời hắn ta bèn vung chưởng đánh thẳng ra. Chính vì hắn ta đã đoán lầm về võ công của người mặc áo đen này nên cứ tưởng là hắn sẽ bắt sống được đối phương ngay sau một thế đánh. Nhưng nào ngờ mọi việc xảy ra đều hoàn toàn khác hắn. Khi chưởng lực của đôi bên chạm thẳng vào nhau, thì cả hai đều cảm thấy cánh tay tê buốt, hộ khẩu tay nóng bỏng, và đồng thời đôi bên đều bị hất lui ra sau một bước.

Thế rồi cả hai lại quát to,vung chưởng lên tràn tới tấn công nhanh như chớp.

Ở một vị trí quá ư chật hẹp, người chung quanh lại đông đảo, nên đôi bên rất khó bề thi thố tài năng. Tất cả quần hùng hiện diện, đều hối hả đứng lên tránh xa, nhưng không ai lên tiếng ngăn cản.

Vân Cúc Minh thấy thế liền nhanh nhẹn bước tới, với ý định là nếu Thái Tiểu Hồng bị bất lợi thì hắn ta sẽ ra tay tiếp cứu ngay.

Bỗng giữa lúc đó có một tiếng cười lạnh lùng vọng đến rằng:

- Hãy ngưng tay đã.

Giọng nói ấy nghe thực oai vệ, khiếp người. Thái Tiểu Hồng và Gã đàn ông mặc áo đen đều nhảy lui và tạm ngưng trận đánh.

Quần hùng có mặt tại đó đều đưa mắt nhìn về hướng vừa phát ra tiếng nói, thì thấy người ấy chính là Châu Nhân Ký, một nhân vật tên tuổi vang lừng khắp tả hữu ngạn sông Trường Giang. Đôi mắt của Châu Nhân Ký chiếu ngời ánh sáng, trông thực vô cùng oai vệ.

Gã đàn ông mặc áo đen kia trông thấy thế thì không khỏi kinh hãi nhưng Thái Tiểu Hồng thì chưa hiểu được Châu Nhân Ký là ai nên liền giương to đôi mắt đỏ ngầu đầy những tia máu của y lên, quát rằng:

- Tôn giá dám nhúng tay vào việc này, có lẽ là người đã ăn gan cọp tim rồng rồi thì phải?

Châu Nhân Ký vẫn giữ thái độ xem thường nói:

- Muốn đánh nhau, thì các ông có thể dẫn ra ngoài đường đánh sống chết chi cũng được, nhưng ở trên tửu lâu chật chôi này, thì đánh nhau có nên trò trống gì, chỉ làm trở ngại việc ăn uống của anh em mà thôi.

Những người vô cớ gây sự như thế này, thực là tiểu nhân hèn hạ, Châu mỗ không thèm nói chuyện với các người đâu.

Nói dứt lời y liền quay người đi về chỗ ngồi.

Thái Tiểu Hồng tức giận đến đôi mắt đều nảy lửa, quát to rằng:

- Người định bỏ đi đâu?

Dứt lời hắn bèn cất bước đuổi theo. Vân Cúc Minh nhanh nhẹn đưa tay kéo hắn lại, nói khẽ rằng:

- Hiền đệ, em không biết người ấy là ai hay sao? Ngu huynh vừa được biết hắn ta chính là Châu Nhân Ký đó.

Thái Tiểu Hồng nghe qua kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh khắp người, vội vàng xem gió trở cờ, cười nhạt nói:

- Nếu không nể mặt ngăn cản của huynh trưởng thì tiểu đệ nào chịu buông tha đâu.

Nói dứt lời, hắn hằm hằm bước về chỗ cũ.

Đông Phương Hiểu Tinh trái lại cười nhạt nói:

- Tại sao tôn giá hành động lại có vẻ đầu voi đuổi chuột vậy? Làm thế chẳng hoá ra thi ơn mà không trọng vẹn hay sao?

Thái Tiểu Hồng hết sức luống cuống đứng ngồi không yên, đôi mắt tràn đầy vẻ căm hận.

Trong khi đó thì Đông Phương Hiểu Bạch và cô gái kia vẫn ngồi điềm nhiên, như chẳng hề có xảy ra những chuyện chi cả.

Giữa lúc Châu Nhân Ký quát to ngăn không cho hai người đánh nhau, thì từ phía dưới có một người lướt nhanh lên gian tửu lâu, mang cho Tiêu Tông Kiệt một phong thư niêm rất chắc chắn rồi lại hối hả bỏ đi ngay.

Tiêu Tông Kiệt vội vàng xé ra xem, thì thấy bên trong có một miếng thẻ đồng, bên trên khắc chín con rồng đang bay lượn, và một bức thư kèm theo với miếng thẻ đồng ấy. Nét bút trong thư chính là do nét bút của Tô Chỉ Quỳnh.

Tiêu Tông Kiệt hối hả xem qua, rồi cất gọn vào áo hạ giọng nói thì thầm với Trình Nam Giang một lúc.

Trong khi đó Lương Vô Uý và La Tiềm đã rời chỗ ngồi bước đến Độ Ách chân nhân phái Nga mi và Võ đương thất tử và Yến Nam tam kiệt để cùng nói chuyện với nhau.

Tiêu Tông Kiệt nhân cơ hội đó, lẻn xuống khỏi gian lầu, rồi đi thẳng ra cửa thành phía nam nhắm hạ du con sông chạy bay tới.

Chẳng mấy chốc sau chàng bỗng dừng chân đứng lại, thấy nơi đây là một khúc quanh của con sông dưới bóng liễu xanh thấp thoáng một chiếc thuyền con đang đậu.

Bỗng từ dưới chiếc thuyền con ấy có tiếng ca trong trẻo, bay lên dìu dặt, tiếng ca rằng:

“Bóng trúc lưa thưa, tiêu dìu dặt.

Tương tư khúc ngắn, sầu biệt ly Tình càng thắm mộng càng bi Non xanh mãi nhớ nước đi mịt mù Cánh nhạn về nam thu đã đến Phi lao non nước hãy còn xanh Một thân bỡ ngỡ đầu cành Đơn côi thấm thía tàn canh lạnh lùng.”.

Tiêu Tông Kiệt nghe xong liền vỗ tay cười to nói:

- Quỳnh tỷ hiện giờ mới đầu hạ, thế tại sao chị đã xúc cảm đến tiết thu rồi?

Cùng một lúc với tiếng cười, chàng đã lao người lướt nhẹ nhàng đến bên ven sông, rồi nhảy vút xuống mui thuyền. Liền đó từ trong mui thuyền có tiếng trong ngần của Tô Chỉ Quỳnh vọng ra rằng:

- Kỳ đệ, hãy bước vào đây.

Tiêu Tông Kiệt chui thẳng vào trong thấy Tô Chỉ Quỳnh đang ngồi dựa người vào mui ghe, tươi cười nói:

- Tỷ tỷ không ngờ đệ đệ lại đến nhanh như thế.

Tiêu Tông Kiệt làm ra vẻ cũng kính nói:

- Mệnh lệnh của Quỳnh tỷ thì tiểu đệ nào dám chậm trễ được.

Tô Chỉ Quỳnh nhìn Tiêu Tông Kiệt nung nịu rằng:

- Tôi nói chuyện đứng đắn kia, trong lúc tiểu đệ ở tại Nhất phẩm hương tửu lầu, có được trông thấy một cô gái hết sức xinh đẹp ấy không?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Có thấy.

- Tiểu đệ có yêu cô ấy không?

Tiêu Tông Kiệt đỏ bừng sắc mặt nói:

- Quỳnh tỷ, chị nói thế là có nghĩa làm sao?

Tô Chỉ Quỳnh cất tiếng cười giòn nói:

- Đệ đệ chớ nên quá sốt ruột, tỷ tỷ không hề trách đệ đệ là người cách mặt xa lòng, hay quá đa tình đâu.

Nói đến đây, sắc mặt của nàng nghiêm trang trở lại, rồi tiếp rằng:

Sau khi Thiên vô giáo cử hành đại lễ ra mắt, chớ nên hành động liều linh. Hiện nay đến ngày đoan ngọ hãy còn mấy hôm nữa, và trong thời gian đó sẽ có một biến cố kinh thiên động địa sẽ xảy ra.

Tiêu Tông Kiệt lộ vẻ sửng sốt hỏi rằng:

- Có chuyện chi thế?

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Lữ Khưu Mộ Bình đã sắp sếp mưu sâu, để túm hết số người đến dự đại lễ. Những người nào chịu khuất phục, thì hắn thu làm thủ hạ, còn người nào chống đối thì hắn sẽ giết chết hết đi.

Tiêu Tông Kiệt cười nhạt nói:

- Hắn có tài ba đến đâu để làm như vậy?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói:

- Lẽ tất nhiên là Lữ Khưu Mộ Bình tài nghệ tầm thường không có điều chi phải sợ nhưng đáng sợ là có kẻ đỡ đầu cho hắn.

- Ai thế?

Chính là Đào Như Hải.

- Tiêu Tông Kiệt không khỏi kinh hãi, giương to đôi mắt đầy sắc nghi ngờ nói:

- Tên lão tặc ấy làm thế nào lại có thể cấu kết được với Lữ Khưu Mộ Bình? Như vậy chẳng hoá ra mất mặt hắn lắm hay sao?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói:

- Vợ con của tên lão tặc ấy bị bắt cóc đi mất, trong lòng y nghĩ đấy là hành động của những nhân vật chính phái. Nhất là Lương Vô Uý, chưởng môn của phái Hoài Dương, nếu không đề phòng thì e rằng có điều nguy hiểm đến tính mạng. Từ trước đến nay tên lão tặc ấy lúc nào cũng có thể lùi và có thể tiến, trong trường hợp cần thiết, lão ta đâu lại không thể bắt tay với Lữ Khưu Mộ Bình. Tuy nhiên, theo sự phán đoán của tôi, rồi đây tên lão tặc ấy tất sẽ hoá trang để thay đổi diện mạo của y, và do đó, hành động của hắn lại càng đáng sợ hơn trước kia nữa.

Tiêu Tông Kiệt gật nhẹ đầu nói:

- Đấy chính là một việc rất đáng lo ngại.

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Kẻ đáng lo ngại không riêng chi Đào Như Hải, mà còn có Đông phương song sát và cô gái ấy nữa.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Có lý nào Đông phương song sát lại còn đáng sợ hơn Đào Như Hải nữa hay sao?

Tô Chỉ Quỳnh đưa tay vuốt lại mớ tóc rối, cười dịu dàng nói:

- Riêng về việc ấy, phải tách bạch ra làm đôi để giãi bày, thì đệ đệ mới hiểu được rõ hơn. Trước

tiên, mấu chốt là ở nơi đệ đệ.

Tiêu Tông Kiệt nghe đến đây, không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng Tô Chỉ Quỳnh đã nói tiếp ngay rằng:

- Hiện nay pho Hàn thiết quan âm cũng như pho Giáng Long kinh đều ở trong tay Đào Như Hải. Đệ đệ tuy gặp được cái may mắn trời cho, tìm học được thứ võ công có một không hai trên đời, nhưng nếu đánh nhau với Đào Như Hải vẫn chưa biết ai thắng ai bại. Nếu đúng như sự phán đoán của tỷ tỷ, khi tên lão tặc cải trang làm một người khác lạ, thì đệ đệ để lộ tuyệt học của mình ra, tất làm cho lão phải kiêng sợ, và do đó, hắn muốn trở lại với diện mục cu, sẽ cảm thấy khó khăn chẳng khác nào đi lên trời.

Tiêu Tông Kiệt gật đầu nói:

- Sự phán đoán của Quỳnh tỷ sâu sắc lắm, làm cho tiểu đệ lĩnh hội được không còn sót chỗ nào!

Tô Chỉ Quỳnh lườm chàng một lượt, nung nịu nói:

- Đệ đệ chớ nên nói lảng sang chuyện khác, kế đó còn có Đông phương song sát nữa. Võ công của song sát hết sức kỳ lạ, nếu đem so với Lữ Khưu Mộ Bình, thì hai người ấy có hơn chứ không kém. Nhất là bọn họ lại có mối oán thù với Yến nam tam kiệt, nên chắc chắn họ sẽ tìm đến gây thù với tam kiệt không sớm thì muộn...

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Tam kiệt chắc chắn không phải là đối thủ của Song sát chứ gì?

Tô Chỉ Quỳnh gật đầu cười nói:

- Đó là lẽ tất nhiên, nhưng Tam kiệt kết giao khắp thiên hạ, nên đứng trước tình trạng ấy, các nhân vật chính phái sẽ không khi nào khoanh tay đứng nhìn. Như thế là trúng ngay ý muốn của Đào Như Hải và Lữ Khưu Mộ Bình. Vì do đó một cuộc chém giết to tát sẽ xảy ra, những nhân vật tinh anh thuộc chính phái, tất cũng bị mất mạng đi quá nửa.

Tiêu Tông Kiệt lộ vẻ kinh hãi và đầy lo lắng nói:

- Vậy theo ý của Quỳnh tỷ, thì tiểu đệ phải đối phó bằng cách nào?

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt nhìn đăm đăm vào Tiêu Tông Kiệt nói:

- Như thế, chỉ xem đệ đệ có bằng lòng nghe theo lời dạy của tôi hay không?

Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Tiểu đệ đã quỳ gối dưới chân tỷ tỷ để xưng thần, lúc nào cũng trung thành với tỷ tỷ, vậy làm thế nào mà không nghe theo mệnh lệnh của tỷ tỷ được. Dù cho Quỳnh tỷ có bảo phải lội vào nước sôi lửa bỏng, tiểu đệ cũng không chối từ.

Tô Chỉ Quỳnh cất giọng nung nịu nói rằng:

- Chỉ giỏi lẻo mép thôi! Muốn phá tan được cái hoạ to tát đó, thì không thể nào không mạo hiểm, để bắt buộc song sát phải nghe theo ý kiến của mình.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Vậy kế ấy ra sao?

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Cô gái đi theo song sát tên goi là Trương Uyển Hoa, chính là ái nữ của tiên sư Đông phương song sát. Hai người họ tuy tính tình hung dữ nhưng lúc nào đối với sư môn cũng tỏ ra kính sợ vô cùng. Trương Uyển Hoa có giữ tín phù của cha để lại, do đó nếu lịnh phù ban ra, thì song sát nhất định sẽ đứng ngoài vòng tranh chấp.

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Đấy là chuyện riêng của Trương Uyển Hoa, thử hỏi có dính líu chi đến đệ đệ đâu?

Tô Chỉ Quỳnh cười tự nhiên nói:

- Trương Uyển Hoa tuy là người lạnh lùng và tự cao nhưng đối với đệ đệ thì mắt xanh nàng đã ghé.

Tiêu Tông Kiệt bừng đỏ sắc mặt, mở miệng định cãi lại, nhưng Tô Chỉ Quỳnh đã khoát tay nói:

- Không cần phải phân bua, tỷ tỷ đã có đến Nhất phẩm hương tưu lầu, và để ý đến đôi mắt của Trương Uyển Hoa, không ngớt liếc nhìn, đệ đệ đã lọt vào tim vàng của nàng rồi.

Nói đến đây Tô Chỉ Quỳnh ngừng lại trong giây lát rồi nói tiếp rằng:

- Trương Uyển Hoa đã có trao đổi khăn tay với tôi, vậy đệ đệ trong khi hành sự, tìm cách khéo cho nàng trông thấy Cửu Long phù lệnh thì nàng tất sẽ biết. Hiện giờ tỷ tỷ cần trở về gấp để bàn với Ỷ vân muội muội một việc quan trọng hầu đối phó cho kịp thời.

Nói đến đây, nàng rún đôi chân vọt thẳng qua khỏi mui thuyền rồi lướt đi mất.

Tiêu Tông Kiệt nói to rằng:

- Quỳnh tỷ, hãy chờ tôi một tý đã, tiểu đệ còn có việc này cần phải nói.

Liền đó, chàng cũng lao người đuổi theo, nhưng hình bóng của Tô Chỉ Quỳnh đã lướt đi mất hút, không còn trông thấy đâu nữa.

Tiêu Tông Kiệt bỗng cảm thấy có một nỗi buồn vô danh tràn đến xâm chiếm cả tâm hồn. Chàng thâm than dài một tiếng, rồi nhắm hướng thành Trì châu hướng tới.

Khi chàng bước trở lên gian tửu lâu, thì thấy quần hùng đã ra đi độ vài ba phần, nhưng số nhân vật chủ chốt thì hãy còn ở đấy đủ cả.

Trương Uyển Hoa đưa đôi mắt trong veo như làn thu thuỷ, nhìn đăm đăm vào Tiêu Tông Kiệt đang bước trở lại chỗ. Tiêu Tông Kiệt không khỏi bừng đỏ sắc mặt, trong lòng cảm thấy rất bồn chồn.

Châu Nhân Ký hỏi rằng:

- Vừa rồi Tiêu công tửû đã bỏ đi đâu thế?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Tôi đã trở lại chiếc thuyền, vì đã bỏ quên một vật cần thiết.

Bỗng ngay lúc đó, Đông phương song sát bất thần đứng lên, đôi mắt trông âm u lạnh lùng như băng giá, từ từ bước thẳng tới chỗ Yến nam tam kiệt.

Tiêu Tông Kiệt thầm kêu lên rằng:

nguy mất rồi.

Liền đó, chàng cũng đứng phắt dậy, bước ra. Chàng không đi về hướng Yến nam tam kiệt mà lại đi về hướng Trương Uyển Hoa.

Trong khi đó, Phấn hồ điệp Vân Cúc Minh và Hí nhuỵ kim phong Thái Tiểu Hồng vẫn còn dày da mặt ngồi y nguyên chỗ cũ. Hắn ta trông thấy song sát rời bàn bước đi, cho là cơ hội tốt để tấn công cô gái. Do đó Vân Cúc Minh giả vờ say rượu, lảo đảo đôi chân rồi té thẳng vào lòng của Trương Uyển Hoa, năm ngón tay nhanh như điện chớp chụp thẳng vào hạ bộ của nàng.

Trương Uyển Hoa không ngờ Vân Cúc Minh lại dám hành động bỉ ổi như thế trước mặt mọi người, nên quả tim nhảy thình thình, kinh hoàng buột miệng kêu lên thành tiếng, rồi giương một ngón tay ngọc ra điểm thẳng vào bàn tay của Vân Cúc Minh đang chụp tới.

Nào ngờ đâu Thái Tiểu Hồng đã thừa lúc Trương Uyển Hoa đang bối rối kinh hãi, búng thẳng vào

mặt nàng một thứ thuốc mê của bọn họ mang theo.

Cô gái vì không đề phòng, nên đã hít số thuốc ấy vào mũi, và bất giác cảm thấy choáng váng cả mặt mày.

Sự tính toán của hai tên dâm tặc thật là khéo léo vô song. Chúng dự định khi cô gái bị hôn mê đi, thì sẽ bắt lấy rồi vọt ra ngoài cửa sổ bỏ chạy.

Nào ngờ đấu, ngay lúc đó Tiêu Tông Kiệt vừa bước tới, với ý định thừa cơ song sát bỏ đi, gợi chuyện với nàng, để tiến tới tranh thủ nàng ngăn chặn việc xung đột giữa song sát và Yến nam tam kiết, nên đã kịp thời vung chiếc quạt xếp điểm thẳng tới.

Trong khi Thái Tiểu Hồng đang vui mừng như điên, thì bỗng cảm thấy có một luồng gió lạnh buốt công thẳng đến sau lưng y nên y hết sức kinh hãi, quay phắt người lại.... Tiêu Tông Kiệt có một thủ pháp nhanh nhẹn không thể tả nên không đợi Thái Tiểu Hồng kịp ra tay thì cán quạt của chàng đã nhanh như chớp, điểm thẳng vào ngực phía trái của đối phương rồi.

Thái Tiểu Hồng chưa kịp nhìn thấy rõ đối phương là ai thì đã cảm thấy trước ngực mình đau buốt, tâm thần bị hôn mê, ngã phịch xuống đất không còn đứng dậy được nữa.

Thế quạt của Tiêu Tông Kiệt còn đang ngon trớn, liền xoay qua điểm thẳng vào mặt của Vân Cúc Minh luôn.

Vân Cúc Minh vừa rồi đã lao người tới, thò năm ngón tay ra chụp thẳng vào hạ bộ của cô gái, nhưng bị cô gái giương hai ngón tay đâm thẳng vào mạch cổ tay của hắn, nên y vội vàng thu cánh tay trở về, rồi ngửa người ra sau để tránh. Hắn trông thấy Thái Tiểu Hồng đã búng thuốc mê ra, chắc chắn là sẽ bắt sống được cô gái nọ vào tay, nhưng nào ngờ mọi việc lại diễn biến quá đột ngột...

Hắn trông thấy Thái Tiểu Hồng bị té lăn quay ra đất, thì hết sức kinh hãi, tự biết không thể nào hành động liều linh được nữa, nếu không bỏ chạy thì tất sẽ bị mất mạng dễ dàng. Nhưng hắn ta nào bỏ chạy cho kịp, vì ngay lúc đó, chiếc quạt xếp của Tiêu Tông Kiệt đã điểm thẳng tới nơi rồi. Bất đắc dĩ hắn phải nghiến răng dùng thế Thiên thiên thác tháp đỡ thẳng ra.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng cười nhạt, rồi bất thần mở mạnh chiếc quạt ra nghe một tiếng xoạc quạt thẳng vào mặt Vân Cúc Minh!

Tức thì một luồng kình lực ồ ồ cuốn tới ồ ạt như núi đổi sụp đổ.

Thế là Vân Cúc Minh chỉ kịp cảm thấy đôi mắt tối sầm, lồng ngực nghẹn thở, chỉ gào lên được nửa tiếng hãi hùng thì đã ngã lăn ra đất.

Sau đó mọi người trông thấy tai mắt mũi hong của Vân Cúc Minh đều trào máu bầm đen chết ngay

tức khắc.

Lẽ trời lúc nào cũng công bằng, quả báo nhãn tiền, một đôi dâm tặc tội ác đầy dẫy cuối cùng rồi cũng phải chịu tru diệt.

Trương Uyển Hoa là người có nội công rất dồi dào, nên dù hít phải thuốc mê của kẻ địch, nhưng nàng cũng không bị hôn mê bất tỉnh. Nàng vận dụng tam muội chân hoả trong người đốt cháy hết số thuốc độc xâm nhập vào cơ thể đi.

Tất cả những việc đó tuy nói dài dòng nhưng trong thực tế thì nó chỉ xảy ra trong một cái chợp mắt.

Trương Uyển Hoa bèn quay về phía Tiêu Tông Kiệt cười tự nhiên nói:

- Tôi hân hạnh được công tửû ra tay cứu nguy cho thật hết sức cảm kích.

Tiếng nói của nàng trong ngần như chuông bạc nghe thật là vui tai.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Chả dám! Nếu hai tên dâm tặc này không xúc phạm đến cô nương, thì tại hạ cũng phải ra tay diệt trừ, hầu tránh đi mối đại hoạ trong võ lâm. Tại hạ đến đây chính là được người uỷ thác, để hỏi thăm sức khoẻ của cô nương.

- Ai thế?

Trương Uyển Hoa lộ vẻ ngơ ngác qua đôi mắt sáng ngời.

Tiêu Tông Kiệt bèn xoè bàn tay ra, để lộ một tấm Thần long lệnh bài rồi lại nhanh nhẹn nắm bàn tay lại bỏ vào áo.

Đôi mắt của Trương Uyển Hoa lộ sắc hết sức vui mừng nói:

- Cô ta hiện giờ ở đâu? Công tửû hãy dẫn tôi đến gặp cô ấy!

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Cô ấy hiện nay có việc bận đi xa, không tiện gặp được, nên chỉ uỷ thác tại hạ vấn an cô nương mà thôi Dứt lời chàng liền quay người bước trở về chỗ cũ.

Đôi môi anh đào của Trương Uyển Hoa khẽ lay động, như có ý định goi chàng lại, nhưng vì đang có hàng trăm con mắt của những người chung quanh ngó về nàng nên nàng đành phải ngồi yên như cũõ.

Trong khi Tiêu Tông Kiệt đưa tấm Thần long lệnh bài cho Trương Uyển Hoa xem, đã dùng một thủ pháp rất khéo léo, nên chỉ mình nàng được trông thấy.

Chương 45: Thần Châu Song Sát

Sau khi Thang Bà Tử giết chết một người, bèn cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách.

Sắc mặt của Đông Phương Hiểu Bạch liền trở thành lạnh lùng, cất tiếng cười nhạt rồi vung năm ngón tay lên quét xéo đến ngay trước mặt của Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử trông thấy thế liền im ngay tiếng cười vung chưởng mặt ra định đỡ thẳng vào thế công của đối phương, nhưng chẳng ngờ võ công của Đông Phương Hiểu Bạch quả hết sức lạ lùng, năm đạo kình phong từ năm ngón tay bắn ra đã tự động chuyển thẳng vào Yêu nhãn huyệt của Thang Bà Tử.

Liền đó một tiếng hự khô khan bỗng phát ra từ lỗ mũi của Thang Bà Tử, rồi lại thấy bà ta loạng choạng thối lui mấy bước, những sợi tóc trắng trên đầu cũng dựng đứng lên như những sợi lông nhím, đôi mắt chiếu ngời những tia sáng căm hận.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Thang Bà Tử bà chớ nên có ý định sử dụng chất độc. Bà nên an phận một tý, nếu không thì sinh mệnh sẽ chẳng an toàn.

Thang Bà Tử tựa hồ mất bình tĩnh trước giọng nói ghê rợn ấy của Đông Phương Hiểu Bạch nên tâm thần đã giao động, miễn cưỡng nói:

- Cũng chưa hẳn thế đâu.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Nếu bà không tin thì hãy cứ thử xem. Anh em chúng tôi rất ghét phường vụ lợi vong ơn, sớm đầu tối đánh. Giờ đây vẫn là chưa muộn, nếu bà bằng lòng đứng yên qua một bên để hành sự theo mệnh lệnh của chúng tôi.

Thang Bà Tử hừ một tiếng qua giọng mũi nói:

- Lão bà tử ta sẽ đứng yên để xem bọn các người hoành hành đến lúc nào cho biết.

Tuy ngoài miệng bà ta hãy còn nói cứng cỏi, nhưng thực sự thì bên trong đã hoàn toàn kiêng dè trước võ công quái dị của Đông Phương Hiểu Bạch.

Đông Phương Hiểu Bạch đã nhận định được thái độ miệng hùm gan sứa của Thang Bà Tử nên chỉ cười nhạt rồi không nói chi nữa.

Sau đó song sát im lặng đưa mắt nhìn về phía chân trời xa, thân người đứng trơ trơ như hai pho tượng đá sắc mặt lạnh lùng âm u.

Trong khi ấy từ phía xa có ba bóng người đang chạy nhanh tới nơi.

Thang Bà Tử nhìn thấy người cầm đầu chính là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình, người theo sau chính là Thiết toán bàn Tống Thu Trạch, bảo chủ Thất tinh bảo, và người cuối cùng lạ mặt tóc bạc hoa râm, râu dưới cằm đen mượt, có vẻ lạnh lùng, mình mặc áo dài xám, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng, nhưng không ngớt đảo qua đảo lại, đôi chân chạy nhẹ nhàng, cơ hồ không đụng đến một hạt bụi.Nói chung người ấy có vẻ lanh lẹ nhẹ nhàng và âm u đáng sợ.

Thang Bà Tử khi vừa chạm thẳng vào hai tia mắt với người đi sau cùng đó, thì có cảm giác nhãn thần của đối phương sắc bén và lạnh lùng như lưỡi dao thép. Bà ta cảm thấy tựa hồ người ấy rất quen thuộc, nên không khỏi giật nảy mình.

Riêng Đông Phương song sát cũng hoàn toàn không quen biết chi với người ấy, nên lúc nhìn thấy được đối phương thì sắc mặt lộ vẻ kinh ngạc lắm.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Này, Lữ Khưu huynh còn vị lão sư này là ai?

Lữ Khưu Mộ Bình mỉm cười nói:

- Vị này là Châu Thiệu Khương lão sư, trước kia ở tại Ma Thiên lãnh thuộc vùng Liêu Đông, chẳng hề xuất hiện trong giới giang hồ lần nào. Ông ấy là người bạn thân mật với tại hạ nên lần này tại hạ mới cố kéo Châu lão sư đến để giúp cho một tay, vì vậy Châu lão sư mới nể tình đến đây.

Đông Phương song sát trông thấy Lữ Khưu Mộ Bình nói thao thao bất tuyệt, nên đôi mày rậm của hai người bất giác cau lại.

Lữ Khưu Mộ Bình nào chẳng thấy hiện tượng đó, nên vội vàng nói:

Châu lão sư là người võ công trác tuyệt, mưu lược vô song, nếu so sánh với tại hạ thì thực chênh lệch một trời một vực.

Đông Phương Hiểu Bạch liền ồ lên một tiếng dài nói:

- Thì ra Châu lão sư là bậc cao nhân ẩn thế, nên thật là quá thất kính.

Ngụ ý sâu xa của lời nói trên rõ ràng là có ý mỉa mai xem thường Châu Thiệu Khương vậy.

Sắc mặt của Châu Thiệu Khương chẳng hề thấy có một nét tươi cười cất giọng lạnh lùng như băng giá nói:

- Chả dám.

Chỉ với hai tiếng ngắn ngủi, nhưng chứa đầy sát khí, cũng như chứa đầy sự lạnh lùng đến ghê rợn, khiến người nghe không khỏi kinh hoàng.

Bởi thế từ lỗ mũi song sát bất giác phát lên hai tiếng hừ lạnh lùng rất khẽ.

Lữ Khưu Mộ Bình nhìn qua thái độ của hai người thì đã hoàn toàn xét được tâm trạng của hai người lúc ấy nên liền đưa tay chỉ vào xác chết dưới đất, cất giọng ngạc nhiên nói:

- Ai đã gây ra sự chết chóc như thế nầy?

Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Đấy chính là hành động của lão bà tử không biết chi là sống chết kia.

Vừa nói y vừa đưa tay lên chỉ thẳng vào mặt Thang Bà Tử.

Lữ Khưu Mộ Bình nghe qua, không khỏi sửng sốt. Riêng Thang Bà Tử cũng tức giận đến mớ tóc bạc trên đầu thảy đều dựng ngược, gằn giọng nói:

- Không biết ai mới là kẻ không biết chi đến sống chết! Bọn các người bắt sống và giam giu hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão dù lão bà tử ta có giữ thái độ bàng quang thì tất cả các nhân vật võ lâm khác cũng nào chịu buông tha cho người đâu?

Đông Phương Hiểu Tinh quát to nói:

- Chuyện này không can chi đến bà, nếu còn lắm lời thì có chi xảy ra thì hãy ráng chịu lấy.

Thang Bà Tử hừ một tiếng to qua giọng mũi rồi im lặng không nói chi thêm.

Thiết Chỉ Thư Sinh trông thấy thế, không khỏi thầm tức cười trước thái độ tỏ ra hung hăng ngoài mặt nhưng kiêng dè bên trong của Thang Bà Tử. Nhưng ông ta cũng đoán biết được là Đông Phương song sát không khi nào lại chịu buông tha cho đối phương vì song sát là người không có thái độ khoan hồng đại lượng, khi một ai đã giết chết thủ hạ của họ rồi thì chẳng dễ chi bỏ đi yên với họ được.

Tuy nhiên Thang Bà Tử cũng chẳng phải là hạng người tầm thường.

Bà ta là người sâu hiểm thâm độc chẳng kém chi ai, tuy hiện giờ đang kiêng sợ trước Đông Phương song sát, nhưng nếu có thời cơ thuận tiện thì bà ta sẽ trả đũa một cách hết sức tàn nhẫn.

Lữ Khưu Mộ Bình là một kẻ rất sở trường về môn lợi dụng những mối mâu thuẫn chung quanh hầu đạt đến mục đích riêng của mình, nên liền quay về Thang Bà Tử mỉm cười nói:

- Thang lão sư, người đồng đạo với nhau mà gây sự đánh nhau đến cả hai đều bị tổn hại, thì đối với mình hay đối với người cũng chỉ có hại mà không có lợi chi cả. Việc ấy Thang lão sư nào không biết?

Thang Bà Tử vẫn im lặng không trả lời.

Thiết Chỉ Thư Sinh lại mỉm cười quay về song sát nói:

- Tại hạ đối với việc Yến Nam Tam Kiệt đến đây vào sáng sớm ngày mai nầy đã có sự bố trí chu đáo cả rồi. Số quần hùng trong võ lâm chắc chắn sẽ không chịu khoanh tay đứng nhìn, nên sẽ cùng tam kiệt kéo đến đây phó hội. Đến chừng ấy chúng ta sẽ túm hết cả bọn một thể.

Thang Bà Tử bỗng cất giọng sâu hiểm nói:

- Trên đời nào có việc chi lại hoàn toàn đi đúng theo ý muốn của mình như vậy. Hừ để rồi xem ra sao cho biết.

Đôi mày lưỡi kiếm của Thiết Chỉ Thư Sinh khẽ nhướng lên nói:

- Ồ, Thang lão sư chắc có những ý kiến hay, vậy tại sao chúng ta không cùng bước vào Phúc thọ am để bàn cách đối phó.

Đông Phương Hiểu Bạch bỗng lên tiếng nói:

- Còn sư muội đâu? Đại ca, anh hãy mai đi tìm gặp sư muội đã.

Nói xong song sát liền phi thân lướt thẳng vào rừng. Hai thủ hạ của họ liền nhanh nhẹn tràn tới, chụp lấy xác chết đang nằm trên mặt đất, rồi dùng những tia mắt căm hận quét qua Thang bà tử một lượt, mới nối gót chạy thẳng vào rừng theo hướng song sát vừa bỏ đi.

Độc bà tử đưa mắt nhìn theo số người ây, mãi đến khi trông thấy họ đã bỏ đi khuất thì bỗng cất giọng cười khanh khách hết sức lạnh lùng.

Thiết Chỉ Thư Sinh vội vàng đưa một ngón tay lên miệng, khẽ suỵt một tiếng nói:

- Song sát là người khi gặp một mối hận chi, tất sẽ tìm cách trả thù, nên chắc chắn không phải bỏ đi như thế là yên, trái lại không mấy chốc họ sẽ kéo trở về để gây sự đánh nhau. Vậy bà và tôi hãy

bước vào trong am để cùng bàn bạc cách đối phó là hơn.

Độc bà tử cười nhạt nói:

- Lão bà tử tự biết nếu không nhẫn nhin được việc nhỏ, thì tất sẽ làm rối đến việc lớn, nên mới hạ mình chịu lép như vậy. Hừ lão bà tử ta nào phải là hạng người dễ hiếp đáp đâu.

Thiết Chỉ Thư Sinh tươi cười hối thúc Thang bà tử đi vào ngôi am gần đấy.

Tống Thu Trạch và Thang bà tử là người cố giao với nhau, nên y cũng tươi cười khuyên lơn Thang bà tử nên cùng họ vào Phúc thọ am bàn kế hoạch đối phó. Thang bà tử nghe qua, tuy sắc mặt hãy còn giận hầm hầm, nhưng đã đồng ý bước theo họ đi thẳng vào trong ngôi am.

Song sát bỗng từ trong khu rừng nhanh nhẹn lướt mình bay thoắt ra, sắc mặt cóvẻ giận dữ, Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Nếu sáng mai này, ta không cho bà chết thê thảm thì La hầu độc phán này từ đây kể về sau xoá bỏ tên hiệu trong giới giang hồ rồi vậy!

Đông Phương Hiểu Tinh đưa mắt nhìn người em một lượt nói:

- Muốn giết chết lão bà tử thật dễ như trở bàn tay. Nếu chẳng vì chúng ta vắng bóng giang hồ từ lâu và không muốn mọi người hiểu mình là kẻ tâm địa tối ư độc ác, thì vừa rồi bà ta nào có thể sống sót để rời khỏi nơi đây được? Nhưng đấy vẫn là chuyện nhỏ, mà sư muội bỗng dưng bỏ đi đâu mất mới thực là chuyện to trước mắt. Vậy chúng ta phải đi tìm ngay mới được.

Dứt lời, song sát liền lao thoắt đi mất hút.

Đêm đã vào canh bạ. Phía sau Phúc thọ am ba dặm, cạnh một ven sông tơ liễu buông rủ chấm nước, đèn thuyền câu mờ tỏ nơi nơi. Trên bờ sông Tiêu Tông Kiệt và Trương Uyển Hoa đang cùng đứng sánh vai nói chuyện. Trương Uyển Hoa thỉnh thoảng cất tiếng cười trong ngần như chuông bạc, nghe thực vui tai. Họ cùng nhau chuyện trò xem có vẻ tương đắc lắm!

Giữa màn đêm bỗng có một tiếng hú dài bay theo chiều gió vọng đến. Trương Uyển Hoa vội vàng nói:

- Hai vị sư huynh của tôi, có lẽ tìm tôi không thấy, nên họ đã cuống quít cất tiếng hú dài để gọi đấy.

Nói dứt lời, nàng liền cất tiếng hú trong trẻo để đáp lại.

Tiêu Tông Kiệt bèn nhanh nhẹn nhảy thoắt đến một nơi kín đáo để ẩn mình.

Đông phương song sát phi thân lướt tới thật nhanh, trong khi tiếng hú của Trương Uyển Hoa chưa dứt, thì cả hai đã nối gót nhau rơi xuống ven sông như một cơn gió hốt.

Trương Uyển Hoa đưa tay vuốt lại mớ tóc rối cất tiếng trong trẻo cười nói:

- Nhị vị sư huynh có phải đi tìm tiểu muội đó không ?

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Ồ! tại sao em lại đến đây một mình như thế? Đêm khuay canh vắng, em đi như vậy, nếu bị nhiễm sương thì không phải chuyện chơi đâu.

Trương Uyển Hoa nũng nịu nói:

- Sư huynh lúc nào cũng xem tiểu muôi như trẻ con cả. Ở trong Phúc thọ am quá ồn ào nên không làm sao ngủ được, nên tiểu muội mới đến đây để tìm một tý không khí thanh tịnh, thưởng ngoạn cảnh sóng vỗ ven bờ, đêm chài mờ tỏ trên sông. Vì cảnh đẹp như thế này, trong đời người ít có cơ hội nào được gặp lắm.

Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng cười ha hả nói:

- Sư muội không phải là trẻ con hay sao?

Trương Uyển Hoa chu cao đôi môi, nũng nịu nói:

- Tiểu muội không muốn ở nghỉ tại Phúc thọ am mà nên đến một gian khách sạn nào yên tĩnh để ở thì hơn, vì tiểu muội không muốn can dự vào những chuyện thị phi vô ích đó.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Có phải sư muội không tin tưởng vào sự thắng lợi trong cuộc xung đột sáng mai này chăng?

Trương Uyển Hoa cười nói:

- Quả là tiểu muội đang có ý nghĩ như thế.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Nếu thế tiểu muội đã xem thường võ học của ngu huynh rồi.

Trương Uyển Hoa cất tiếng cười giòn nói:

- Người tài còn có người tài hơn, sư huynh dám tự xem mình là nhân vật số một trong võ lâm hay sao?

Song sát nghe qua không khỏi sững sờ, vì bấy lâu nay Trương Uyển Hoa có tánh trầm lặng, ăn nói đắn đo kỹ lưỡng, hễ khi nàng nói ra là chắc chắn lý lẽ rất vững vàng. Bởi thế cả hai muốn cất tiếng hỏi lại cặn kẽ, thì Trương Uyển Hoa đã mỉm cười nói tiếp rằng:

- Tiểu muôi không muốn lấy sự phán đoán kém sáng suốt của mình, để làm gián đoạn mọi việc lớn của nhị vị sư huynh. Vậy để tiểu muội tạm lánh mặt vào buổi sáng ngày mai được rồi. Việc ân oán trong võ lầm, kéo dài mãi không bao giờ dứt nên tiểu muội mới thức tỉnh nhị vị sư huynh như thế, thật ra cũng không có lợi ích chi riêng cho tiểu muội cả!

Nói đoạn nàng bèn nhún mình lao vút lên không, lướt đi như điện chớp, chỉ trong chớp mắt là đã bỏ đi xa ngoài mười trượng.

Đông Phương Hiểu Tinh hết sức cuống quít, to tiếng gọi rằng:

- Sư muội, chớ nên bỏ đi như thế, ngu huynh còn có ý kiến cần giãi bày.

Tiếng nói Trương Uyển Hoa từ xa bay theo chiều gió vọng đến rằng:

Nhị vị sư huynh nên nghĩ đến lòng hiếu sinh của trời đất, khi đáng tha thứ thì nên tha thứ cho người ta.

Tiếng nói sau cùng của nàng, đã không còn nghe rõ được chứng tỏ nàng bỏ đi xa.

Song sát đưa mắt nhìn nhau cùng cười gượng. Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Hãy mau đi tìm cô ta, vì nếu vạn nhất có chuyện chi xảy ra thì chúng ta còn mặt mũi nào nhìn thấy sư mẫu nữa.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Cá tính của sư muội rất cứng rắn, anh nào lại chẳng biết việc ấy.

Cô ta bảo là sáng sớm ngày mai thì trở lại, chắc là đúng chứ chẳng hề sai. Vậy chúng ta làm như thế chẳng hoá ra thừa lắm hay sao? Vì chọc giận cô ta thì càng thêm bất lợi. Phương chi võ công của sư muội lại không kém hơn hai chúng ta, xa nhau chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, chắc không có chuyện chi bất lợi xảy ra đâu.

Đông Phương Hiểu Bạch cúi đầu ra chiều nghĩ ngợi, nên tựa hồ chẳng nghe câu nói ấy của người em.

Qua một chốc sau, y ngước mặt nhìn lên và cất tiếng khẽ than nói:

- Sư muội là người từ bấy lâu nay bề ngoài xem như lạnh lùng, nhưng kỳ thực thì bên trong lúc nào cũng nhiều nhiệt tình. Trong khi cùng đi đến đây, thì cô ta có vẻ rất hăng hái, thế nhưng tối nay tại sao bỗng lại thay đổi thái đọ một cách bất ngờ, như vậy trong chắc có điều chi khó hiểu!

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng hừ lạnh lùng nói:

- Tính tình của người con gái thường đa sầu đa cảm, vậy đó là lẽ thường, chứ có điều chi là lạ? Số người trong Phúc thọ am nếu nói đúng ra thì đều là lũ ngưu đầu mã diện khiến cô ta trông rất chướng mắt, nên mới có thái độ như vậy. Đại ca nói thế là có lòng quá đa nghi mất. Thôi, chúng ta hãy trở về am đã.

Dứt lời, song sát mang một tâm trạng buồn bã cùng kéo nhau trở về Phúc thọ am.

Đêm khuya chưa đến canh năm, bầu trời vẫn còn tối đen mù mịt.

Trước cửa Phúc thọ am tiếng gió thổi tòng reo không ngớt. Bên trong cánh rừng có vô số bóng đen xuất hiện chập chờn khắp các nơi.

Trong khi đó có ba bóng người từ bên ngoài cánh rừng bất thần lướt tới nhanh như gió hốt. Tức thời có một tiếng quát to rằng:

- Có phải Yến Nam Tam Kiệt đến đấy chăng?

Liền đó tiếng nói của Cầu Long tẩu Trạch Kỳ đáp:

- Chính là ba anh em Trạch mỗ đây, xin phiền các vị hãy vào trong thông báo cho Đông phương lão sư nói Trạch mỗ đã đến sớm hơn giờ hẹn.

Bỗng nghe Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh lùng nói:

- Không cần phải thông báo nữa! Hai anh em chúng tôi đã chờ ba vị tại đây lâu rồi. Còn có bao nhiêu bằng hữu võ lâm nữa, sao nãy giờ vẫn chưa thấytới?

Câu nói chưa dứt thì Đông Phương song sát đã từ trên cao đáp xuống, nhẹ nhàng như một đôi chim.

Trạch kỳ cười ha hả thật to nói:

- Đánh nhau thì cần chi phải có người tiếp tay? Nghe qua lời của nhị vị, thì tựa hồ nhị vị cũng có ý tức giận đến cả bằng hữu võ lâm nữa?

Nhưng nhị vị cũng chẳng đã bố trí thực đông đảo người tiếp tay tại khắp khu rừng này rồi hay sao?

Song sát nghe qua không khỏi giật mình thầm nói:

Tại sao hắn ta lại biết được như vậy?

Đông Phương Hiểu Tinh gằn giọng nói:

- Trạch lão sư chớ nên đa nghi, số người canh gác trong khu rừng này đều là thuộc hạ của anh em chúng tôi, chỉ có một mục đích ngăn chặn không cho người ngoài can dự vào việc này mà thôi. Chỉ cần số bằng hữu võ lâm giữ thái độ bàng quang, không can thiếp đến việc riêng giữa chúng tôi và các ông, thì chúng tôi không khi nào làm khó dễ chi với bọn họ cả.

Diêm la phán Ứng Triệu Hùng bỗng phá lên cười đến rung cả bầu trời nói:

- Chả lẽ ngay đến Lữ Khưu Mộ Bình, Độc bà tử và Thất tinh bảo chủ cũng đều là thuộc hạ của nhị vị nữa hay sao?

Đông Phương song sát nghe qua, trên nét mặt tái nhợt, và... của họ không khỏi bừng đỏ.

La Hầu độc phán Đông Phương Hiểu Bạch cũng phá lên cười như cuồng dai nói:

- Té ra nhị vị đã biết rõ tất cả. Đúng thế, đây hoàn toàn đúng sự thật, nhưng không phải là nhằm đối phó với nhị vị, mà trái lại chính là để đối phó với người khác.

- Tiếng cười của hắn ta tựa hồ chẳng phải là tiếng cười của con người, mà giống như tiếng tru ghê rợn của loài lang sói khiến người nghe không khỏi bắt rùng mình ghê sợ.

Bầu trời đã sáng tỏ dần, và không gian đã trở thành xám xịt.

Bỗng nhien có một bóng người từ trong rừng bay thoắt ra quát to rằng:

- Đối phó với ai? Tại sao các hạ không chịu nói rõ ra?

Song sát nhìn thấy thân pháp của đối phương vô cùng nhanh nhẹn, nên trong lòng không khỏi kinh hãi, họ ngước mắt nhìn lên thì trông thấy đấy là một gã đàn ông gầy cao, diện mục âm u lạnh lùng, mình mặc áo xanh. Người ấy đúng là Châu Nhân Ký, một nhân vật tên tuổi rung chuyển cả nam bắc ngạn Trường giang gần đây!

Bởi thế cả hai liền hiện đầy vẻ sát khí trên nét mặt.

Đông Phương Hiểu Tinh lúc đến Nhất phẩm hương tửu lầu đã được người ta nói cho biết về Châu Nhân Ký nên lẽ tất nhiên và giờ đây hắn ta đã nhận ra được đối phương là ai ngay. Do đó hắn ta bèn hừ một tiếng nói:

- Thằng ranh, người không khỏi quá ngông cuồng mất! Trước đây tên tuổi của Truy hồn ác khách ta còn nổi bật hơn người hiện giờ, và nếu đem so sánh với người, thì thực chênh lệch nhau một trời một vực.

Vậy nếu ta không cho người một bài học khôn thì ta đâu còn xứng đáng với cái tên Truy hồn ác khách nữa?

Nói đến đây bỗng giong nói của y trở thành lạnh lùng hỏi tiếp rằng:

- Tôn giá có phải là Châu đại hiệp mà gần đầy tên tuổi vang lừng cả vùng nam bắc sông Trường giang không? Chúng tôi thực là thất kính quá!

Câu nói ấy tuy có vẻ tán tụng Châu Nhân Ký nhưng thực ra bên trong lại ngầm chứa đựng sự xỏ xiên và khinh lờn.

Châu Nhân Ký nào lại không biết điều đó, nên sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng nói:

- Chả dám! Chả dám! Tại hạ nào có thể so sánh được với Thần châu song sát, mà trước kia đã làm rung chuyển cả vùng Hoa hạ?

Đông Phương Hiểu Tinh cười lạnh lùng nói:

- Chúng tôi chẳng dám nói dối, hiện giờ số người của Độc bà tử sở di đến đây, chính là để đối phó với tôn giá. Vì lẽ tất nhiên số người sẽ can dự vào việc này không phải chỉ có một mình tôn giá mà thôi.

Châu Nhân Ký nói:

- Nếu thế, thì xin các hạ hãy gọi bọn ra đây. Việc Yến Nam Tam Kiệt cùng so tài với nhị vị xin để lại sau tiến hành cũng được.

Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng cười nhạt nói:

- Tốt! Chúng tôi đang có ý muốn chiêm ngưỡng tuyệt nghệ của tôn giá đây.

Vừa nói hắn ta vừa quay mặt về phía Phúc thọ am đưa tay lên vẫy:

- Tức thì thấy từ trong ngôi am có mười mấy bóng người nối gót nhau chạy nhanh ra như gió hốt.

Lúc bấy giờ quần hùng đã lục tục kéo nhau tới bên ngoài khu rừng.

Chỉ trong chớp mắt bọn họ đã giàn thành thế trận Bát quái cửu cung và hai mặt công và thủ đều vững vàng, không hề sơ hở.

Tuy thế trận của họ mới xem qua thì rất bình thường chẳng có chi lạ, phàm người có học qua về bày binh bố trận, đều có thể đoán biết được sự tương sinh tương khắc của thế trận ấy cả.

Song thực ra Thần châu song sát là người tài cao học rộng, nên họ càng nhìn kỹ thì thấy thế trận ấy ngầm chứa một sự diễn biếnkhó lường, nên sắc mặt không khỏi biến đổi.

Châu Nhân Ký bất thần thò tay tuốt lưỡi trường kiếm trên vai xuống, đôi mắt nhìn chòng chòng vào số người đang từ trong am chạy ra. Y trông thấy ba người dẫn đầu, chính là Độc bà tử, Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình và Châu Thiệu Khương.

Y không biết mặt Châu Thiệu Khương nhưng trái lại Châu Thiệu Khương trông thấy Châu Nhân Ký thì đôi mắt liền hiện lên những tia sáng vui mừng.

Đông Phương Hiểu Tinh bỗng to tiếng cười nói:

- Lữ Khưu lão sư, vị này chẳng phải là Châu đại hiệp, một nhân vật đang nổi tiếng lừng lẫy ở khắp cả hai vùng nam bắc sông Trường giang đấy không?

Thiết Chỉ Thư Sinh chưa kịp trả lời, thì Châu Nhân Ký bỗng tràn người đến trước mặt Thang Bà Tử đôi mắt sáng quắc như hai luồng điên nói:

- Bà có phải là Độc bà tử không? Châu mỗ đang tìm bà đây.

Vừa nói là y đã đưa lưỡi kiếm tới trước, mũi kiếm rung động và gây thành mười mấy ngôi sao bạc lạnh ngắt, nhằm Thang Bà Tử công thẳng tới.

Đường kiếm ấy thực hết sức kỳ diệu. Mấy mươi ngôi sao bạc bắt từ trên giăng thành một hàng thẳng đứng tới dưới, nhắm công vào các huyệt đạo bá hội, thần đình, thiên đột, khí hải, khuyết ngươn của Thang Bà Tử.

Thang Bà Tử trông thấy từ đỉnh đầu của mình cho đến dưới bụng không đâu là không nằm dưới thế tấn công của lưỡi kiếm ác liệt ấy.

Trong khi đó hơi lạnh buốt của da thịt, gió rít vèo vèo, khiến bà ta không khỏi kinh hãi.

Giữa lúc ấy Tiêu Tông Kiệt liền từ trong đám quần hùng bước nhẹ nhàng ra, bước đi của chàng khoan thai bình tĩnh, trên tay đang phe phẩy chiếc quạt xếp, mặt không ngớt tươi cười, lắc đầu to tiếng khen rằng:

- Thế kiếm của Châu đại hiệp thực hết sức thần kỳ, xem ra Thang Bà Tử khó thoát khỏi phải bị hạ dưới kiếm này Câu nói ấy của Tiêu Tông Kiệt đã làm cho Thang Bà Tử hết sức giận dữ. Vì thế kiếm của Châu Nhân Ký đánh ra chính là một thế kiếm tấn công bất thần, khiến bà ta không thể nào chống

trả lại được. Do đó bà ta buộc phải nhanh nhẹn xoay người thối lui ra sau.

Nào ngờ đâu thế kiếm kỳ lạ của Châu Nhân Ký lại bám sát theo bà ta như hình với bóng, khiến Thang Bà Tử lại phải ngã ngửa người rồi lại vọt lui ra sau nữa để né tránh.

Thế là sau một tiếng xoạc, lớp ác của Thang Bà Tử đã bị lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký rọc đứt một đường dài độ ba tấc từ ngực đến bụng.

Thang Bà Tử tức giận gầm thét inh ỏi, rồi chụp lấy ngực nhanh nhẹn chạy thẳng vào trong Phúc thọ am.

Tiêu Tông Kiệt phe phẩy chiếc quạt mỉm cười nói:

- Tại hạ nói có đúng không nào?

Câu nói ấy của chàng chính là để nói với quần hùng đang đứng tại sau lưng mình.

Số quần hùng đang giàn thành thế trận, do Kiếm hoàn song tuyệt Lương Vô Uý chưởng môn phái Hoài dương cầm đầu. Ông này nghe qua bèn đáp rằng:

- Nhãn quang của Tiêu công tửû quả sáng như điện, đoán trước mọi việc chẳng sai chút nào cả.

Đông Phương Hiểu Bạch bỗng lên tiếng nói:

- Độc bà tử nào chịu bỏ qua, Châu đại hiệp rắc rối lớn cho mình rồi.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Việc ấy cũng không hẳn đâu! Thang Bà Tử nếu không sử dụng chất độc, mà chỉ dựa vào võ công, chân lực của mình để tranh tài cao thấp, tại hạ dám quả quyết là Châu đại hiệp sẽ thủ thắng được.

Thần châu song sát đối với Tiêu Tông Kiệt có nhiều thiện cảm, vì họ thấy ngày hôm qua chàng đã ra tay tương trợ cho Trương Uyển Hoa , Đông Phương Hiểu Tinh nghe qua lời nói của chàng thì khẽ cau đôi mày hung tợn của y lại nói:

- Tôn giá nói thế không khỏi quá xem thường Thang Bà Tử đó!

Tiêu Tông Kiệt nhếch môi cười nói:

- Các hạ nếu chưa chịu tin lời nói của tại hạ, thì hãy khuyên bảo Thang Bà Tử chớ dùng chất độc, thì sẽ thấy lời nói của tại hạ không phải là hoàn toàn vô căn cứ đâu.

Lúc ấy bảo chủ Thất tinh bảo là Thiết toán bàn Tống Thu Trạch đã bắt đầu đánh nhau với Châu Nhân Ký tại phía sau lưng Lữ Khưu Mộ Bình.

Tống Thu Trạch là người có võ công cao cường, trong tay lại có chiếc bàn toán bằng thép tinh đúc ròng nên, vung trong gió nghe vèo vèo, gây thành những luồng kình lực ồ ạt như vũ bão.

Qua một tiếng loảng xoảng, mọi người đã thấy bảy hạt toán đã được tung ra, bay nhanh như gió, sắp theo phương vị thất tinh.

Những bàn toán của Tống Thu Trạch có hình dáng như những con ngao, chung quanh vừa đẹp lại vừa sắc bén, chẳng những bên trong chứa rất nhiều chất độc mà lại còn có sức mạnh đánh vỡ được huyệt đạo của đối phương. Hơn nữa, thủ pháp của ông ta lại vô cùng tinh xảo, tung những hạt bàn toán ấy ra lúc nào cũng nhằm huyệt đạo của đối phương rất chính xác.

Một điều lợi hại nhất, là tất cả mười xâu bàn toán ấy có thể nối tiếp bay ra không ngừng chẳng khác nào những giọt mưa rơi đầy không gian, nhằm chụp xuống cả người đối phương. Do đó rất ít có đối phương nào lại có thể thoát chết được dưới Thiết toàn bàn của ông ta. Vì lẽ ấy tên tuổi của Tống Thu Trạch đã rung chuyển cả vùng Hà lạc ở Trung Nguyên.

Châu Nhân Ký đã trải qua mọi sự dặn dò trước, nên lúc nào cũng đề phòng cẩn mật. Y dừng ngay thế lại chú ý theo dõi những bàn toán kia, và đứng yên không hề né tránh. Vì y biết Tống Thu Trạch còn có những thế đánh hiểm hóc tiếp theo sau đó nữa.

Quả nhiên nối tiếp theo sau những hạt bàn toán ấy lại còn sáu mươi hạt bàn toán khác bỗng được tung ra, bay đầy cả một vùng. Trong khi đó thân hình của Tống Thu Trạch cũng theo với chiếc bàn toán lao tới ồ ạt.

Châu Nhân Ký bỗng vọt thẳng bay người lên cao, giương cổ thét lên một tiếng dài, rồi bỗng xoay ngược đầu, bắt từ trên cao lao trở xuống và dùng thế Thiên giao tinh ly vung kiếm đánh ra, khiến sao bạc lạnh ngắt loé lên đầy bầu trời, nhắm công thẳng về phía Tống Thu Trạch nhanh như những làn điện xẹt.

Qua một tiếng loảng xoảng của hai loại sắt thép vang lên chạm nhau, tức thì tất cả những hạt bàn toán của Tống Thu Trạch đều bị hất bay đi, trong khi luồng kình lực của lưỡi kiếm tiếp tục uy hiếp làm cho Tống Thu Trạch phải nhảy lùi ra sau để né tránh.

Giữa lúc thân hình của Châu Nhân Ký chưa rơi đến đất, thì y lại vung gươm đánh lên gây thành một đạo kiếm quang chói ngời, công thẳng về phía đối phương.

Tống Thu Trạch vung chiếc thiết bàn toán lên đỡ thẳng ra, thế võ của ông ta là một thế võ đánh mạnh đỡ thẳng với kẻ thù.

Hai món võ khí vừa va chạm vào nhau, thì Tống Thu Trạch liền cảm thấy hộ khẩu như muốn tét ra, cả cánh tay tê buốt, mất hết tự chủ, thối lui liên tiếp ra sau, máu huyết trong lồng ngực đảo lộn dữ dội!

Châu Nhân Ký đã chiếm được ưu thế, nên bám sát theo tấn công tiếp ba thế kiếm nữa, thế nào thế náy vô cùng mạnh mẽ, chạm thẳng vào chiếc thiết bàn toán của Tống Thu Trạch toé lửa đỏ lòm, gây thành những sức rung chuyển mạnh mẽ, làm cho hai cánh tay của Tống Thu Trạch cơ hồ như mỏi rụng, loạng choạng liên tiếp thối lui ra sau bảy tám bước.

Tống Thu Trạch nguyên vì ỷ lại võ công của mình, nên có công mà thiếu thủ, vừa chụp được chủ động thì đã đem hết toàn lực ra tấn công đói phương. Y tưởng Châu Nhân Ký không làm sao thoát được mấy mươi hạt bàn toán của y. Do đó y biến hẳn sắc mặt định quay đầu bỏ chạy, nhưng bất ngờ Châu Nhân Ký lại vung gươm công xéo tới, vô cùng nguy hiểm.

Thế là hai đạo ánh sáng xanh ngắt vừa chạm vào nhau, ai nấy đã nghe Tống Thu Trạch gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã lăn quay nằm sóng sượt trên vung máu đào, trong khi cánh tay phải của y mang theo một trận mưu máu bay bổng lên giữa lưng chừng trời.

Song sát trông thấy thế, không ngớt nhướng cao đôi mày rậm của họ lên, mặt lộ sắc kinh ngạc vô cùng.

Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình thì sắc mặt trợ thành tím ngắt.

Trong khi đó Châu Thiệu Khương vẫn bình tĩnh như không hề thấy chuyện gì xảy ra trước mặt.

Thế là lũ yêu tà phần lớn đều kinh hãi, liền đó có hai tên lách người bước ra, đỡ lấy Tống Thu Trạch chạy vào Phúc thọ am để lo chữa trị.

Ngay lúc đó, bỗng lai nghe một tiếng thét đầy giận dữ vang lên từ phía ngôi am, rồi thấy một bóng người chạy bay trở ra nhanh như điện chớp, và bóng người đó không ai khác chính là Độc bà tử.

Độc bà tử chưa chạy tới nơi đã vung chiếc gậy sắt đầu rắn trong tay ra gây thành vô số bóng gậy chập chờn trong không gian đi đôi với những luồng kình lực dày đặc và mãnh liệt như núi đồi sụp đổ, cuốn thẳng về phía Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký lánh mình tránh ngang một bước rồi lại vung gươm đâm xéo tới, y nhắm ngay chỗ sơ hở của đối phương dùng những thế võ hiểm hóc và mãnh liệt công thẳng vào những nơi mà đối phương không thể không lo tự cứu.

Đông Phương Hiểu Tinh bỗng cất giọng lạnh lùng nói:

- Xin nhị vi hãy ngưng tay đã!

Hai đối thủ nghe thế, liền nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau, Châu Nhân Ký đưa ngang lưỡi kiếm lên trước ngực, đứng yên không nhúc nhích.

Riêng Độc bà tử thì đưa mắt nhìn thẳng về phía Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Đông Phương lão sư có điều chi giãi bày?

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng chậm rãi, nói rằng:

- Nhân vật võ lâm so tài với nhau cần đánh vừa tới rồi thu tay trở lại, cũng đủ biết tài nghệ ai hơn ai kém. Khi nãy Thang lão sư rõ ràng đã bị bại, vậy mối thù ấy chỉ nên để sau này hẹn một địa điểm khác để thanh toán với nhau. Trái lại néu cứ vì ấm ức giao tranh mãi với nhau như thế này thì đến lúc nào mới phân thắng bại được?

Thang bà tử nghe qua vô cùng bực dọc, đôi mắt tràn đầy ánh sáng căm hận nói:

- Vừa rồi lão bà tử bị thua thế võ ấy, trong lòng vẫn còn ấm ức chưa chịu phục đâu!

Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng cười nhạt nói:

- Tại hạ vốn có ý tốt nên mới nói như thế. Nếu nói về võ công chơn thực thì Thang lão sư vị tất có thể đối địch với Châu bằng hữu. Trái lại nếu Thang lão sư sử dụng đến chất độc vô hình, thì đấy là một việc khác. Nhưng hiện giờ và ở nơi đây, Thang lão sư lại không thể sử dụng đến chất độc ấy. Vì vạn nhất võ lâm đồng đạo đứng ngoài bị hại lây thì Thang lão sư nào có thể gánh chịu được tránh nhiệm nặng nề ấy?

Thang bà tử nghe qua những lời nói hữu lý ấy thì không khỏi sững sờ ngơ ngác.

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười nói:

- Lời nói của Đông Phương đại hiệp thật chí lý, xin Thang lão sư hãy suy nghĩ lại cho kỹ.

Thang bà tử gằn giọng nói:

- Lão bà tử nhất định sẽ không thể sử dụng đến chất độc được rồi.

Bà ta rõ ràng tức giận vì những lời nói có vẻ quả quyết của Đông Phương Hiểu Tinh, là chắc chắn bà ta sẽ bị bại dưới tay của Châu Nhân Ký. Vì nói thế có khác nào xem thường võ công của bà ta. Do đó vừa dứt lời, thì bà ta vung chiếc gậy trong tay ra, khiến kình phong rít vèo vèo nhắm ngay Châu Nhân Ký quét tới.

Châu Nhân Ký đã đề phòng trước, nên vừa trông thấy chiếc gậy của Thang bà tử quét tới thì liền vung lưỡi kiếm lên, gây thành vô số ánh sao bạc lạnh buốt công trả lại đối phương.

Cả hai bên đều đánh nhau hết sức nhanh nhẹn, thân hình của họ xê dịch như gió hốt, kẻ bay lên người rơi xuống đánh nhau vô cùng ác liệt, nhưng vẫn không thể nào phân được thắng thua.

Thiết Chỉ Thư Sinh đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Yến Nam Tam Kiệt mỉm cười nói:

- Việc hôm nay chính là việc mà ba vị đóng vai chính. Vậy ba vị có thể ung dung đứng ở ngoài nhờ vào thực lực của kẻ khác để tạo nên một cuộc chém giết đẫm máu trong võ lâm, hầu mang cái lợi đến cho riêng mình không?

Lôi thần Từ Vi Quang là người tánh nóng như lửa, nghe thế thì giận dữ quát lên rằng:

- Này Lữ Khưu Mộ Bình, chuyện riêng của Yến Nam Tam Kiệt xin ông chớ can dự tới là tốt hơn.

Thiết Chỉ Thư Sinh cất tiếng cười to nói:

- Chuyện của thiên hạ thì người thiên hạ dự vào, có chi là lạ? Tại hạ là người võ lâm, đâu lại khoanh tay đứng nhìn việc của võ lâm hay sao?

Tiêu Tông Kiệt bỗng lẩm bẩm nói rằng:

- Bản thân mình còn lo không xong, có đây lại can dự đến việc của người khác, như vậy chẳng hoá ra ngốc lắm ru?

Giọng nói của chàng rất khẽ, nhưng từng tiếng một đều lọt vào tai của Thiết Chỉ Thư Sinh khiến màn tai của ông ta không ngớt kêu lên o o như muốn điếc, đồng thời cũng khiến sắc mặt biến hẳn.

Ngay lúc ấy bỗng nghe một giọng cười to như cuồng dại, phát ra từ trên ngọn tòng, rung chuyển cả bầu trời cao. Cùng một lúc với tiếng cười vang dền ấy, mọi người trông thấy có một bóng đen to lớn từ trên không bay xà xuống, như một con ó khổng lồ.

Thiết Chỉ Thư Sinh vừa trông thấy người ấy, thì sắc mặt lai không khỏi biến hẳn.

Trong lũ gian tà, có kẻ buột miệng kêu lên kinh hoàng rằng:

- Lệ Sơn lão yêu!

Liền đó tất cả những nhân vật thuộc hai phe hắc bạch đang hiện diện đều sôi động hẳn lên.

Thang Bà Tử và Châu Nhân Ký đang quyết đấu với nhau ác liệt, cũng dừng tay lại nhảy lùi ra xa.

Đôi mắt của Lệ Sơn lão yêu tràn đầy sắc âm u lạnh lùng đưa chân từng bước từng bước một, nhắm ngay Thiết Chỉ Thư Sinh tiến thẳng tới.

Thiết Chỉ Thư Sinh quát to rằng:

- Ông muốn tìm ai thế?

Lệ Sơn lão yêu gằn giọng nói:

- Ta tìm người đây! Môn đồ của ta là Trầm Ứng Thái đã bị chết dưới tay người, vậy nợ máu thì phải trả lại bằng máu.

Thiết Chỉ Thư Sinh tự biết nỗi hàm oan này dù có nhảy xuống sông Trường giang cũng không sao gột rửa cho sạch được. Nhưng dù sao y cũng là người gian manh nhiều mưu lược, nên liền cất tiếng cười to nói:

- Sự thực lúc nào cũng đáng tin hơn lời hùng biện. Ai phải ai quấy trong vấn đề đó, hiện nay vẫn chưa thể xác định được. Bởi thế nêu ông và tôi gây sự đánh nhau trong lúc này, hoàn toàn không thích hợp, hợp chỗ. Vì làm thế này kẻ khác sẽ được hưởng phần lợi của ngư ông, chẳng hoá ra mình kém trí lắm hay sao. Bởi thế ông đến đây ngày hôm nay thực chẳng khác nào tự đến nạp mạng mình vậy.

Đôi mắt của Lệ Sơn lão yêu bỗng trợn to chiếu gời ánh sáng hung dữ nói:

- Kẻ nào dám ăn tim rồng gan cọp, mới dám động đến lão phu.

Lữ Khưu Mộ Bình đưa tay chỉ về phía quần hùng đang bố trí thành trận thế bát quái cửa cũng nói:

- Bọn chúng đã bủa lưới kín mít cả chúng quanh, với mục đích thách thức chúng ta, xem ai dám xông vào trận thế của họ hay không?

Lệ Sơn lão yêu cười nhạt nói:

- Ngươi cố tình muốn kéo lão phu vào phe người, thì thực là uổng công vô ích.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Ông đến đây với mục đích tìm hiểu pho Giáng long kinh hay chỉ vì Trầm Ứng Thái?

- Ta đến đây có cả hai mục đích đó.

Nếu thế thì pho Giáng long kinh đã bị Ngôn Như Băng cướp đi rồi, ông không đến Ngũ Hành cốc để tm mà trái lại đến đây để làm gì?

Ngôn Như Băng hiện nay chưa trở về Ngũ Hành cốc. Trong khi đó, nhân dịp đại lễ ra mắt của Thiên vô giáo ông ta chắc chắn sẽ tới đây, chừng ấy ta sẽ hỏi lại ông ấy lấy cũng không muộn.

Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng cất tiếng cười to nói:

- Tại hạ xin nói thật với ông anh, là kẻ đã sát hại lệnh đồ tức Trầm Ứng Thái, hiện đang có mặt ở tại đây, song chỉ e là ông anh không dám gây sự với người đó mà thôi.

- Nào lại có như vậy? Ngươi thử chỉ rõ người ấy cho lão phu xem nào?

Thiết Chỉ Thư Sinh bèn đưa tay chỉ thẳng vào người Lương Vô Uý chưởng môn phái Hoài dương nói:

- Ông hãy hỏi Lương Vô Uý thì sẽ rõ.

Lệ Sơn lão yêu lộ vẻ do dự trong giây lát, rồi mới quay người dõng dạc bước thẳng về phía Lương Vô Uý.

Thế là sau một tiếng quát to, Châu Nhân Ký đã bất thần vung lưỡi trường kiếm lên, gây thành một đạo kiếm quang sáng ngời công thẳng tới Lệ Sơn lão yêu nhanh như chớp.

Lệ Sơn lão yêu cười nhạt nói:

- Thằng bé kia, người không chết đã là một cái phúc to rồi, thế hôm nay sao lại tự đi tìm cái chết nữa? Rõ ràng người là kẻ không biết tự lượng sức mình!

Vừa nói lão ta vừa xoay người lách tránh, rồi giương năm ngón tay ra nhắm ngay lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký chụp thẳng tới.

Châu Nhân Ký trông thấy thế chụp của Lệ Sơn lão yêu kỳ diệu khó lường, trong khi đó lại có một luồng kình lực lạnh buốt ồ ạt cuốn tới, làm cho thế kiếm của y bị luống cuống chậm chạp trở lại.

Chính vì vậy thế kiếm của Châu Nhân Ký nhất thời mất hẳn sự linh động, nên đã bị Lệ Sơn lão yêu thò năm ngón tay tới xiết chặt cứng ngắt.

Châu Thiệu Khương đang đứng bên cạnh đưa đôi mắt lạnh lùng theo dõi sự xô sát của đôi bên, khi trông thấy thế, thì lão ta bỗng lộ sắc kinh hãi, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại giữ được sự bình tĩnh ngay.

Tuy nhiên những cử chỉ bất thường ấy của Châu Thiệu Khương đều không thoát được khỏi cặp mắt của Tiêu Tông Kiệt vì suốt từ đầu đến giờ Tiêu Tông Kiệt không giờ phút nào là không chú ý theo dõi Châu Thiệu Khương cả!

Sau khi Lệ Sơn lão yêu đã xiết chặt được lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký thì chưởng trái nhanh như chợp nhằm ngay lồng ngực của Châu Nhân Ký giáng mạnh xuống.

Thế đánh ấy của lão ta, ngầm chứa vô số sự biến hoá tuyệt luân, dù cho Châu Nhân Ký có chống

trả đến mức nào, cũng không làm sao thoát khỏi được cái chết.

Châu Thiệu Khương kinh hãi nói thầm rằng:

Hay lắm, bọn các người tên nào tên nấy đều để dành mấy đường võ hiểm hóc ác độc, hầu chờ dịp đối phó với lão phu. Song cũng may là lão phu không hành động liều lĩnh. Hừ bọn các người chẳng làm sao thoát khỏi được mưu lược của lão phu đâu.

Châu Nhân Ký đang lâm vào tình trạng hiểm nguy như chỉ treo mành chuông, bỗng Tấn Lân đã nhanh như chớp lao mình nhảy ra, vung hai quyền dùng thế Nhật nguyệt đương phong đem toàn lực nhắm ngay sau lưng Lệ Sơn lão yêu xô thẳng tới.

Tiêu Tông Kiệt vẫn làm ra vẻ không hề để ý tới, đưa chiếc quạt xếp quạt mạnh ra một lượt, tức thì một luồng kình lực kín đáo liền bay ra nhắm thẳng điểm vào Uyển mạch nơi cổ tay phải của Lệ Sơn lão yêu tức cánh tay mà lão ta đang xiết chặt lưỡi kiếm của Châu Nhân Ký.

Lệ Sơn lão yêu bất ngờ cảm thấy có một luồng kình phong từ phía sau lưng mình cuốn tới, nên bất đắc dĩ phải thu chưởng phía trái lại, quét trở ra sau, nhưng trong khi đó thì lão ta lại cảm thấy một luòng kình lực lạnh buốt, điểm thẳng vào Uyển mạch của mình, nên trong lòng không khỏi kinh hãi, buông lỏng năm ngón tay đang siết chặt lưỡi kiếm ra và thu thế võ trở về.

Châu Nhân Ký vừa quát to vừa nhanh nhẹn vung lưỡi kiếm lên, gây thành những đốm sao bạc lấp ló bầu trời nhắm ngay Lệ Sơn lão yêu cuốn tới, luồng kiếm phong cũng rít giáo vèo vèo chẳng thua chi muôn ngàn đợt sóng.

Lệ Sơn lão yêu đang lâm vào cảnh lưỡng đầu thọ nan, nên không khỏi giận dữ, vung nhanh đôi quỷ trảo chụp thẳng vào Châu Nhân Ký và Tấn Lân.

Giữa lúc đó Châu Thiệu Khương bỗng ho lên hai tiếng to, rồi phun ra một cục đàm.

Số quần hùng trong võ lâm cũng bất thần phóng ra mười mấy món ám khí, nhắm thẳng Thần châu song sát tiến công tới.

Song sát là người võ công hết sức trác tuyệt nên khi ám khí tới gần, thì Đông Phương Hiểu Tinh bèn cất tiếng cười nhạt, rồi vung chưởng phải ra, quét số ám khí ấy bay thẳng lên lưng chừng trời. Kế đó y lại dõng dạc bước thẳng tới trước mặt số người vừa rồi ném ám khí, gằn giọng nói:

- Bọn người nào mới vừa hung hăng tung ám khí, hãy bước ra tự thừa nhận chớ để liên luỵ đến người khác.

Đông Phương Hiểu Bạch cũng đi theo sát sau lưng ông anh xông thẳng vào cửu cung bát quái trận.

Ngay lúc đó có một gã đàn ông to lớn, mình mặc áo đen vung một lưỡi kim đao lên gây thành một vừng ánh thép chói ngời, rồi gằn giọng quát to rằng:

- Hãy lui trở lại!

Đông Phương Hiểu Tinh quả không hổ với cái tên Truy hồn ác khách. Y tràn người tới, rồi quét ngang một chưởng ra tức thì gã đàn ông to lớn nọ đã gào lên một tiếng thảm thiết, trong khi thân người đã bị hất bay ra xa ngoài năm trượng, từ trên cao rơi xuống đất nghe một tiếng sầm. Thế là lưỡi kim đao đang cầm trong tay liền xắn thẳng vào ngực y khiến máu tươi tuôn trào như suối chết tức khắc không kịp trối!

Quần hùng trông thấy thế đều kinh hoàng thất sắc. Vì chỉ mới chạm mặt nhau, mà đối phương đã vung ra một chưởng, đánh chết ngay một cao thủ thuộc hàng thứ hai trong phái Bắc nhạc. Như vậy võ công của đối phương cao cường và quái dị đến mức nào ai cũng có thể đoán biết được cả.

Yến Nam Tam Kiệt bất thần vọt người bay thẳng lên không rồi xẹt tới nhanh như chớp, đáp xuống trước mặt của Thần châu song sát.

Trạch kỳ nói:

Nhị vị không thể giận cá chém thớt! Món nợ này Trạch mỗ xin gánh chịu tất cả.

Đông Phương Hiểu Tinh cất giong cười khinh dễ, cười nhạt nói:

- Như vậy là tốt lắm! Ông tự biết thế nào cũng khó thoát khỏi được một cái chết, nên mới ôm đồm tất cả vào một mình, như vậy phải không?

Trạch Kỳ cười to nói:

- Lẽ thường thì người võ tướng làm thế nào tránh khỏi được cái chết ngoài trận mạc? Vậy kẻ đại trượng phu dù sống cũng không mừng, mà chết cũng không sợ. Song mọi việc không phải dễ dàng như lời các hạ đã nói đâu.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Có thực như thế hay không?

Trong lúc ấy song sát đã đưa chưởng lên ngang lồng ngực, đồng thời bốn tia mắt ngó chòng chọc vào người của Yến Nam Tam Kiệt.

Tam kiệt cũng đang đứng theo thế chân vạc, sắc mặt có vẻ căng thẳng vô cùng.

Giữa lúc đó nếu song sát đem toàn lực ra đánh thẳng Yến Nam Tam Kiệt thì dù họ không chết

cũng tất bị trọng thương. Trước kia khi Song sát và Tam kiệt gây thành mối hiềm khích với nhau, thì võ công của song sát cũng đã cao cường hơn tam kiệt rất nhiều. Lúc ấy nếu không nhờ Thân thủ báo ứng Lỗ Công Hành kịp thời ra tay tương trợ thì tam kiệt ngày nay nào còn mạng sống nữa?

Nhưng hiện giờ Thần châu song sát đang có phần kiêng dè vì nếu họ ra tay tấn công tam kiệt thì quần hùng sẽ phát động trận thế ngay.

Như vậy dù họ có giết chết được Tam kiệt, cũng khó bề thoát khỏi vòng vây của quần hùng. Chính vì vậy nên họ còn đang đắn đo nghĩ ngợi.

Châu Thiệu Khương bỗng đưa tay ra hiệu cho Thiết Chỉ Thư Sinh rồi lão ta xông thẳng về phía Lương Vô Uý.

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có tiếng tiêu dìu dặt từ phía ngoài cánh rừng tòng vọng lại. tiếng tiêu ấy nghe rất ai oán, khiến mọi người đều không khỏi có cảm giác bùi ngùi.

Song sát vừa nghe tiếng tiêu ấy thổi lên, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn. Cả hai dùng thế Tiềm long thăng thiên vọt thẳng người lên nền trời cao, rồi nhắm hướng có tiếng tiêu lao vút tới như điện chớp.

Chỉ trong nháy mắt họ đã mất hút!

Châu Thiệu Khương vừa mới bước tới độ bốn năm bước, bất ngờ trông thấy song sát đã bị tiếng tiêu xa lạ ngoài khu rừng thu hút đi mất, nên không khỏi sửng sốt.

Trong khi đó bỗng có một bóng đen từ trong một góc kín đáo của khu rừng bất thần chạy ra ném trước mặt Châu Thiệu Khương một bức thư rồi lại nhảy lui ẩn vào cánh rừng.

Tất cả những sự diễn biến đột ngột đó làm cho Châu Thiệu Khương sững sờ, ngơ ngác.

Lão ta bước tới nhặt phong thư lên, thì thấy bên ngoài phong bì trống trơn, không có một chữ nào. Đến khi lão ta xé phong bì rút ra một cánh thư dày đặc những chữ viết theo thể tiểu giai, cỡ đầu móc đũa ăn thì sắc mặt không khỏi biến hẳn.

Trên vừng trán của Châu Thiệu Khương mồ hôi tuôn ra như mưa, đôi vai không ngớt chao động, tựa hồ lão ta đã gặp phải một biến cố chi vô cùng to lớn vậy.

Thốt nhiên Châu Thiệu Khương lại bất thần vọt người bay thẳng lên không, rồi phi thân lướt đi mất hút.

Lữ Khưu Mộ Bình trông thấy thế, không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Trên khuôn mặt sáng như ngọc của Tiêu Tông Kiệt liền lộ nét tươi cười và không ngớt phe phẩy chiếc quạt trong tay, dáng điệu vô cùng hào phóng.

Trong khi đó Lệ Sơn lão yêu đang lưỡng đầu thọ địch. Lão ta ngoại trừ cảm thấy chưởng lực của Tấn Lân và kiếm phong của Châu Nhân Ký lại có một luồng kình lực vô hình không ngớt thu hút lấy chân lực của mình làm cho lão ta phải lâm vào một tình trạng hết sức nguy hiểm.

Lão ta đoán biết, việc này chắc chắn có một cao thủ đang bí mật tác quái, nhưng khổ nỗi là lão ta không thể nào tìm ra được môt nhân vật khả nghi cả.

Bởi thế lão ta mỗi lúc mỗi kinh hoàng thêm, liền cất tiếng hú dài, rồi giũ tay áo bay thẳng lên không bỏ đi mất dạng.

Lúc bấy giờ Nhất bút chấn thiên La Tiềm trong số quần hùng bèn nhìn thẳng vào Thiết Chỉ Thư Sinh cất giọng lạnh lùng cười nói:

Bao nhiêu mưu lược sắp đặt nhọc nhằn, kết cục rồi cũng hỏng bét tất cả.

Thiết Chỉ Thư Sinh nghe thế, sắc mặt liền biến hẳn. Trong khi đó, y lại trông thấy ở hướng đông và hướng tây có hai bóng người lướt tới nhanh như điện xẹt, rồi từ trên đáp nhẹ nhàng xuống đất như hai cánh lá rơi.

Người đáp xuống đất trước, chính là một người đàn ông đứng tuổi, sắc mặt âm u lạnh lùng, mình mặc áo dài ngũ sắc, trong tay cũng cầm một lá cờ tam giác ngũ sắc, đưa đôi mắt sáng ngời như điện quét qua mọi người một lượt, rồi cất giọng sâu hiểm nói:

- Trước ngày cử hành đại lễ ra mắt của Thiên vô giáo ta, các bằng hữu võ lâm không được gây sự đánh nhau như thế này, trái lại xin các vị hãy tự giữ gìn lấy danh dự của mình, hầu đề phòng mọi sự bất trắc.

Nói dứt lời, người ấy lắc mạnh đôi vai, phi thân lên cao bảy tám trượng nghe một tiếng vù, rồi đưa hai cánh tay quạt mạnh trong không khí, tiếp tục lướt đi như gió hốt, chỉ trong nháy mắt là đã bay đi mất.

Người đến sau chính là một lão già đội mão nho sĩ, mình mặc áo xanh, dáng điệu rất đạo mạo, tà áo không ngớt tung bay trước gió, xem có vẻ vô cùng thanh tao thoát tục.

Trong số quần hùng bỗng có người kinh hoàng kêu lên:

- Cốc chủ Ngũ Hành cốc!

Đôi tia mắt sáng ngời của cốc chủ Ngũ Hành cốc tức Ngôn Như Băng không ngớt nhìn chòng chọc

vào mặt của Thiết Chỉ Thư Sinh.

Thiết Chỉ Thư Sinh cảm thấy một luồng hơi lạnh buốt đang từ chót sương sống lần lần tràn lên. Y không ngớt mọi óc tìm ra một cách đối phó với cục diện trước mặt.

Truy hồn ác khách tức Đông Phương Hiểu Tinh và La hầu độc phán tức Đông Phương Hiểu Bạch sau khi nghe được tiếng tiêu dìu dặt ai oán bi thương vọng đến bên tai liền phi thân nhắm ngay hướng có tiếng tiêu ấy lướt tới để tìm kiếm.

Tất cả những trạm gác bí ẩn kín trong khu rừng, tên nào tên nấy đều lộ vẻ kinh ngạc sửng sốt, chứng tỏ bọn chúng cũng đang bị tiếng tiêu lạ lùng kia gây xúc động rất mạnh.

Tiếng tiêu ấy nghe khi gần khi xa, tựa hồ như khi có khi không vậy. Đông Phương song sát đều cau chặt đôi mày, sắc mặt có vẻ đang xúc động mạnh mẽ lắm.

Thân pháp của họ nhanh nhẹn không thua một luồng điện chớp, nên bất giác đã lướt đi xa hằng năm sáu dặm, và sắp đến một ven sông.

Họ trông thấy tại ven sông ấy, trúc xanh mọc um tùm, có đến hàng vạn cây, lá non xanh mướt. Tiếng sáo du dương đã phát ra từ trong khu rừng trúc ấy.

Đông Phương Hiểu Tinh to tiếng gọi rằng:

- Sư muội! Sư muội!

Sau tiếng gọi ấy, không hề nghe tiếng của Trương Uyển Hoa trả lời, mà chỉ nghe tiếng sao bỗng vút tận mây, lâng lâng trên không rồi trong chốc lát âm điệu lại trở thành ấm áp uyển chuyển, khiến người nghe lúc thì cảm thấy tâm thần phấn chấn sôi động, lúc thì cảm thấy thơi thới êm đềm.

Song sát liền lướt nhanh vào rừng trúc, trông thấy Trương Uyển Hoa đang ngồi yên trên một phiến đá xanh thổi sáo.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Sư muội tiếng sao của sư muội gọi ngu huynh có việc gì?

Trương Uyển Hoa liền để ống sáo trên tay xuống, rồi đứng lên tươi cười nói:

- Tiểu muội sợ nhị vị sư huynh bị kẻ khác lợi dụng, làm cho thanh danh bị tổn thương, thân xác bị thiệt hại, nên mới thổi sáo để gọi nhị vị sư huynh đến đây.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Sư muội, nói thế là quá xem thường ngu huynh rồi!

Trương Uyển Hoa nghiêm sắc mặt nói:

- Dù cho võ công của sư huynh có cao cường đến đâu cũng khó bề chống đỡ lại được trước sự bao vây tấn công của quần hùng trong khắp thiên hạ.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Số người ô hợp ấy thì nào có thể chịu đựng nổi một cái đánh?

Phương chi Lữ Khưu Mộ Bình bố trí thiên la địa võng khắp chung quanh rồi.

Trương Uyển Hoa nói:

- Lữ Khưu Mộ Bình là kẻ có tâm địa gian manh độc ác có ý muốn lợi dụng nhị vị sư huynh, nếu thắng thì tốt, bằng không thắng, thì hắn vùi xác nhị vị sư huynh ở trong cánh rừng tòng ấy rồi bỏ đi là hết chuyện.

Nói đến đây, nàng dừng lại trong giây lát rồi đưa mắt nhìn thẳng vào song sát nói tiếp rằng:

- Sư huynh chớ nên khoác loác, trong số quần hùng có mấy nhân vật mà sư huynh đâu thể địch nổi với họ.

Đông Phương Hiểu Bạch nghe qua, trong lòng lấy làm không vui, vội vàng nói:

- Những người ấy là ai?

Trương Uyển Hoa cười tự nhiên nói:

- Trước tiên phải kể là Tiêu công tử, vì chắc chắn sư huynh không phải địch thủ của cậu ấy đâu!

Đông Phương Hiểu Tinh tức giận hừ lên một tiếng nói:

- Để ngu huynh tìm đến cậu ấy so tài một lần, xem có phải đúng với lời sư muội nói hay không?

Sắc mặt của Trương Uyển Hoa bỗng trở nên lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương cười nhạt nói:

- Cậu ấy chẳng hề có mối oán thù chi với sư huynh, vậy tìm người ta đề làm gì? Sư huynh đã đến tuổi này thế mà vẫn còn háo thắng, vậy tiểu muội không muốn đi với huynh nữa đâu.

Song sát nghe qua, không khỏi sửng sốt. Vì họ không ngờ Trương Uyển Hoa lại tức giận họ thực. Trước tiên họ ngạc nhiên không hiểu lý do nào, song vì họ đều là những người từng trải nên nghĩ

ngợi trong giây lát là đã đoán biết sư muội của mình đang thầm yêu Tiêu Tông Kiệt rồi.

Tiêu Tông Kiệt là người diện mạo xinh đẹp như ngọc, thái độ hào hoa phong nhã nếu được làm bạn trăm năm với sư muội thì quả thực là xứng đôi vừa lứa không làm sao tìm đâu ra được một đôi lứa như thế nữa.

Song sát đã bừng hiểu ra, nên đồng thanh ồ lên một tiếng rồi nhìn nhau mỉm cười.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Ngu huynh nếu gặp mặt Tiêu Tông Kiệt thì liền tránh đường ngay, như vậy chắc chắn sư muội không còn nói chi nữa?

Trương Uyển Hoa biết song sát đã nhận xét được tâm trạng của mình nên liền bừng đỏ đôi má nói:

- Kế đó lại còn có Ngôn Như Băng cốc chủ Ngũ Hành cốc .

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Ngôn Như Băng chưa hề xuất đầu lộ diện vậy sư muội doạ các anh là gì?

Vừa rồi tiểu muội có trông thấy Ngôn Như Băng đã lướt thẳng về phía Phúc thọ am. Ngoài ra lại còn có một người không phải dễ chi trêu trọc nữa.

Song sát đều lấy làm ngạc nhiên đồng thanh hỏi:

- Ai thế?

Trương Uyển Hoa nói:

- Người ấy chính là Châu Thiệu Khương!

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Lão ta chỉ là người thuộc hàng vô danh tiểu tốt vậy sao tiểu muội lại bảo là khó trêu cợt?

- Phàm kẻ càng vô danh bao nhiêu thì lại chính là người có nhiều điều đáng sợ bấy nhiêu. Lão ta là một nhân vật hết sức lợi hại.

Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ ngờ vực nói:

- Sư muội, có phải vừa rồi em có tới nới đó hay không?

Trương Uyển Hoa nói:

- Đấy là lẽ tự nhiên, nếu chẳng phải thế, thì tiểu muội làm sao dám nói càn. Thiết Chỉ Thư Sinh tuy đã bố trí thiên la địa vòng nhưng có lẽ trong giờ phút này đã bị tan rã cả rồi.

Truy hồn ác khách nói:

- Ngu huynh muốn đi xem qua cho biết đâu nào lại xảy ra việc như thế được, ngu huynh không tin đâu.

Trương Uyển Hoa nói:

- Muốn trở lại xem cũng được chứ nào có hại chi, nhưng nhị vị sư huynh chớ nên can dự vào việc ở đấy, kẻo lại bị cái họa thiệt thân.

Song sát gật đầu nói:

- Ngu huynh nghe theo lời nói của sư muội là được rồi!

Nói đoạn cả ba người cùng nhau chạy trở lại Phúc thọ am.

Quả nhiên khi ba người lướt tới khu rừng thì trông thấy tất cả những tên giữ nhiệm vụ canh gác bí mật tại đây đều bị đối phương chế ngự huyệt đạo tất cả.

Bọn họ xem qua thủ pháp của kẻ vô danh ấy thì thấy tựa hồ toàn thể bọn tay chân của Lữ Khưu Mộ Bình đều cũng bị một người duy nhất xuống tay chế ngự huyệt đạo. Tên nào tên nấy trợn mắt há mồm, trán rướm mồ hôi to như hạt đậu.

Song sát trông thấy thế, không khỏi giật mình kinh hãi, đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Chương 46: Cục Diện Khủng Khiếp

Bốn tia mắt của Ngôn Như Băng cốc chủ Ngũ hành cốc và Thiết chỉ thư sinh Lữ Khưu Mộ Bình không ngớt nhìn chòng chọc vào nhau, nhưng đôi bên vẫn im lặng không nói chi cả, âm thầm vận dụng nội lực thủ thế, sẵn sàng mở cuộc xô sát.

Tại phía sau lưng của Thiết chỉ thư sinh chừng bảy tám trượng, còn có ngoài hai mươi tay cao thủ của phe hắc đạo đang đứng sững. Bọn họ đều lo lắng cho số phận của Thiết chỉ thư sinh, đồng thời cũng lấy làm lạ tại sao bọn người giữ nhiệm vụ canh gác bí mật trong khu rừng lại chẳng trông thấy Lệ Sơn lão yêu, người của Thiên vô giáo và Ngôn Như Băng đã xâm nhập vào đây. Chả lẽ tất cả số người ấy, đều bị độc thủ của đối phương rồi hay sao?

Chẳng mấy chốc Ngôn Như Băng quay mặt qua Tiêu Tông Kiệt và quần hùng hỏi:

- Các vị nếu không muốn nhúng tay vào việc này của lão phu, thì xin hãy mau rời khỏi nơi đây vậy.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, rồi quay người lại đưa mắt ra hiệu cho Yến Nam Tam Kiệt.

Thế là Yến Nam Tam Kiệt liền dẫn đầu số quần hùng nhanh nhẹn rời khỏi địa điểm ấy ngay.

Lữ Khưu Mộ Bình gằn giọng nói:

- Ngôn cốc chủ, ý định của ông là gì?

Sắc mặt của Ngôn Như Băng lạnh lùng như băng giá, nói:

- Già trước đây đã bị người phỉnh gạt, bảo pho Giáng Long Kinh đã bị bang chủ Phi Phụng bang cướp được, nào ngờ đấy là người muốn giá họa cho kẻ khác, hầu đánh lạc hướng già, để già đây kết thành mối oán thù với bang chủ Phi Phụng bang!

Thiết chỉ thư sinh nói:

- Ngôn cốc chủ, lời nói cần phải căn cứ vào những bằng cớ xác đáng, trái lại, nếu nói bừa bãi, thì sẽ mất đi danh giá của một cốc chủ.

Ngôn Như Băng quát to rằng:

- Bọn Đai kiệt lục điểu mạo nhận là môn hạ của Phi Phụng bang, còn chẳng phải là kế gian thâm độc của người nữa hay sao?

Thiết chỉ thư sinh không khỏi kinh hãi, cười nhạt nói:

- Danh vọng của Lữ Khưu Mộ Bình tôi trong võ lâm không kém hơn cốc chủ, vậy những lời nói có tính cách ngậm máu phun người ấy, xin cốc chủ bớt nói đi là hơn.

Đôi mắt của Ngôn Như Băng bỗng sáng quắc, cười nhạt nói:

- Nếu nơi này chẳng phải thuộc vùng đất của Thiên vô giáo, thì lão phu cũng sẽ thử xem một tên tuổi rung chuyển cả võ lâm như Thiết chỉ thư sinh người có tuyệt nghệ gì cho biết.

Thiết chỉ thư sinh cất tiếng cười to nói:

- Thực chẳng ngờ Ngôn cốc chủ lại sợ uy trước Thiên vô giáo.

Ngôn Như Băng gằn giọng nói:

- Người thuộc giới giang hồ, thì nào lại không biết giữ theo quy củ của giang hồ hay sao? Riêng việc có kiêng sợ uy trước Thiên vô giáo hay không thì đấy là việc riêng của lão phu, không bận chi đến các hạ phải lo nghĩ vô ích.

Thiết chỉ thư sinh biết Ngôn Như Băng không dám ra tay đánh mình, thì trong lòng đã thấy đỡ lo, bèn mỉm cười nói:

- Nếu thế Ngôn cốc chủ đến đây là có mục đích gì?

Ngôn Như Băng nói:

- Lão phu đến đây là bảo các hạ phải trao hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão để lão phu mang về.

Lữ Khưu Mộ Bình cười nhạt nói:

- Hừ, rõ là túi tham không đáy, pho Giáng Long Kinh đã bị ông cướp lấy, và ông trở thành kẻ thù chung của võ lâm.

Câu nói chưa dứt thì có một bóng người từ trong Phúc thọ am chạy ra như bay.

Bóng người ấy chính là Châu Thiệu Khương vừa bỏ đi và đã trở lại.

Sắc mặt của Châu Thiệu Khương có vẻ tiu nghỉu. Khi lão ta đứng yên lại, bèn lên tiếng hỏi rằng:

- Lữ Khưu huynh, tất cả số người lo việc canh gác trong khu rừng đều bị đối phương điểm huyệt té ngã tất cả, vậy chẳng rõ ai đã hành động như thế?

Ngôn Như Băng đáp:

- Đấy chính là việc làm của lão phu.

- Thế còn việc hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão đã bị mất tích cũng là việc làm của ông nữa hay sao?

- Cũng chính là lão phu!

Thiết chỉ thư sinh nghe qua không khỏi kinh hoàng, vì trong Phúc thọ am đã xảy ra việc biến thế mà y vẫn chẳng hề hay biết chi cả!

Châu Thiệu Khương gằn giọng nói:

- Ông là ai thế?

Chẳng hiểu lão ta thực sự không biết hay là giả vờ.

Ngôn Như Băng cất giọng lạnh lùng đáp rằng:

- Già đây chính là Ngôn Như Băng.

Châu Thiệu Khương không khỏi sửng sốt nói:

- Pho Giáng Long Kinh cũng chính do ông lấy đi?

- Đúng thế.

- Vậy hãy đưa trả lại đây.

Ngôn Như Băng nói:

- Hiện giờ ta đang để tại Ngũ hành cốc, và hai cô gái họ Trần và Quả thiện trưởng lão hiện cũng đang trên đường đi tới Ngũ hành cốc.

Bất luận vị nào có ý muốn tranh lấy pho Giáng Long Kinh thì trong vòng ba tháng trở lại đây, lão phu sẵn sàng chờ đợi tại Ngũ hành cốc.

Châu Thiệu Khương gằn giọng nói:

- Như thế thì tốt lắm, trong vòng ba tháng trở lại đây, già sẽ đến tận Ngũ hành cốc của ông, xem

thử cho biết nơi ấy có phải là ổ rồng hang cọp hay không?

Vừa nói dứt lời, bất thần lão ta xô đôi chưởng về phía Ngôn Như Băng rồi bỏ đi ngay. Tức thì một luồng kình lực đi đôi với vô số mũi kim nhỏ bay vèo tới, chẳng khác nào một trận mưa sa bão táp!

Số người của Lữ Khưu Mộ Bình cũng chụp lấy cơ hội ấy tràn tới đem toàn lực ra tấn công vào Ngôn Như Băng.

Bọn họ đều biết Ngôn Như Băng là người giỏi sử dụng chất độc có thể nói là hạng nhất trong võ lâm nên tràn đến cố đánh dồn dập để cho Ngôn Như Băng không còn thời giờ để giở ngón ấy ra nữa.

Bởi thế kình phong cuốn tới ào ào như muôn nghìn đợt sóng đang dâng trong vòng mười trượng, tất cả nhưng cây tùng to lớn đều bị xô bật gốc bay bổng lên nền trời cao khiến ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Bỗng ai nấy nghe một chuỗi cười ha hả rồi lại nghe tiếng của Ngôn Như Băng từ lưng chừng trời vọng xuống rằng:

- Từ trước đến nay già vẫn quen đấu trí chứ không quen đấu sức, vậy nếu các vị không giận, thì già lúc nào cũng chờ đón các vị tại Ngũ hành cốc cả.

Nói đến tiếng cuối cùng thì lão ta đã đi xa hàng mấy mươi trượng rồi, và chẳng mấy chốc là đã mất hút.

Châu Thiệu Khương quát to rằng:

- Đuổi theo mau!

Tức thì cát bụi tung bay mù mịt, bóng người ùn ùn lao thẳng lên không lướt đi như chớp.

Châu Thiệu Khương cũng lướt thẳng vào rừng theo hướng ngược lại với số người vừa phi thân bỏ đi.

Trước cửa Phúc thọ am đã trở lại với cảnh tinh mịch như cũ, lá tùng rơi rụng đầy đất, nhánh cây gãy đổ ngổn ngang hiện rõ cảnh tang thương sau một trận ác chiến.

Từ một nơi kín đáo của khu rừng, bỗng có ba bóng người thong thả bước ra. Ba người ấy chính là Truy hồn ác khách Đông Phương Hiểu Tinh, La Hầu độc phán Đông Phương Hiểu Bạch và người con gái xinh đẹp tuyệt trần Trương Uyển Hoa .

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Ngôn Như Băng không đánh mà lại bỏ rút lui vậy không thể gọi là người có võ công trác tuyệt,

riêng Châu Thiệu Khương cũng không thấy điều gì chứng tỏ lão ta có sở trường đặc biệt. Như vậy sư muội đã đánh giá cao họ quá rồi.

Trương Uyển Hoa mỉm cười tự nhiên nhưng im lặng không nói chi cả.

Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ ngờ vực nói:

- Châu Thiệu Khương tại sao lại đi về hướng tương phản với số người kia, xem ra dường như có điều chi khả nghi lắm.

Trương Uyển Hoa sợ song sát lại gây ra nhiều chuyện rắc rối, nên vội vàng nói:

- Thôi chúng ta hãy trở về Trì Châu đã, tất cả mọi việc gì đợi đến sau khi Thiên vô giáo cử hành đại lễ ra mắt xong sẽ tính đến chẳng muộn.

Song sát xem ra chẳng dám cãi lại ý muốn của Trương Uyển Hoa nên bèn nhắm hướng Trì Châu cùng đi tới.

Riêng về Châu Thiệu Khương sau khi đã lướt vào khu rừng, thì liền chậm chân lại, đưa mắt chú ý nhìn kỹ từng gốc tùng một.

Bỗng nhiên đôi mắt của Châu Thiệu Khương sửng sốt, sắc mặt biến hẳn.

Thì ra trên một gốc tùng to, đã bị ai vạt đi một lớp da dài độ một thước, đồng thời lại vẽ tại nơi đấy ba cái đầu quỷ trông thật ghê rợn màu đỏ tươi.

Châu Thiệu Khương chú ý nhìn một chốc, thì trên vầng trán đã rướm những hạt mồ hôi to, đôi mắt lộ vẻ sợ hãi, nghĩ bụng rằng:

Hắn ta vẫn chưa chết, tại sao lại chưa chết như vậy?

Châu Thiệu Khương sở dĩ chưa dám hành động ngang tàng chính vì trong lòng lão ta còn kiêng sợ mấy người, mà người này chính là một trong số những người đó. Lão ta vừa nhìn thấy những chiếc đầu quỷ đó thì trong lòng lại không khỏi nhớ đến bao nhiêu chuyện cũ đáng lo ngại.

Lão ta cất tiếng khẽ than, rồi bỗng vọt người bay thẳng lên ngọn cây ấy. Và khi thân người của lão ta bay lên cao độ năm sáu trượng, đến một cái chạc hai cây, thì liền thò tay ra nhanh như chớp chụp lấy một cuộn giấy tròn rồi lại buông người rơi trở xuống đất.

Trong khi lão ta chưa kịp mở tấm giấy ấy ra thì đôi cánh tay đã khẽ run rẩy, đủ thấy trong lòng của lão ta đang sợ sệt đến mức nào!

Khi lão ta mở banh tấm giấy ấy ra, thì thấy bên trên bức thư nét chữ cứng cáp, trông bay bướm như

phượng múa rồng bay. Nhưng chữ ấy viết rằng:

Kính gửi Như Hải nhân huynh.

Đã xa cách nhau mấy thu đông rồi, không có dịp nào nhận được sự chỉ dậy của các hạ, khiến tại hạ lấy làm mong nhớ!

Vừa rồi, tôi nhân dịp có việc đi đến vùng Hành Nhạc, và bất ngờ gặp Lệnh phu nhân và lệch ái bị bọn tiểu tốt trong giới giang hồ bắt sống mang đi.

Các hạ tuy là người bất nhân, nhưng thê nhi của các hạ là người vô tội, do đó tôi đã ra tay cứu nguy cho.

Các hạ đã biết rõ cá tính của tại hạ là tuyệt đối không khi nào có ý nghĩ làm ác, cũng như không khi nào lại từ khước việc làm lành. Vậy nếu các hạ lo lắng đến sự an nguy của lịnh ái, thì nên lập tức lấy ngay pho Hàn thiết quan âm đến để trao đổi. Trong vòn một tháng tại hạ sẽ túc trực tại Sư tử lâm ở Hoàng Sơn để chờ đợi.

Bên dưới bức thư không có ký rõ tên ai cả.

Châu Thiệu Khương xem qua xong, không khỏi tức giận tràn hông, râu tóc đều dựng ngược, nghiến răng mắng rằng:

- Lão phu không giết con quỷ già người thì thề không khi nào ngồi yên được cả.

Vì quá tức giận nên lão ta vung song chưởng quét trở lại, khiến bảy tám gốc tùng bị làm chưởng phong quét trúng đều gãy ngang, đổ xuống ầm ầm.

Châu Thiệu Khương liền vọt thẳng người lên cao, lướt đi mất hút.

Bỗng nhiên ngay lúc ấy Tiêu Tông Kiệt đã bất thần xuất hiện, chàng đưa mắt theo Châu Thiệu Khương đã bỏ đi xa, mới cất tiếng than dài nói:

- Tên lão tặc này đã quá u mê, không còn thuốc chi để cứu chữa được nữa, vậy xin người tha thứ cho ta về chỗ trước đây người đã tỏ lòng chiếu cố đến mẹ con ta lúc hàn vi.

Chàng có vẻ xúc cảm, buồn rầu một lúc thật lâu, rồi mới nhẹ nhàng đưa chân bước đi thẳng.

Oo Giữa một đồng cỏ xanh mênh mông, Thần châu song sát và Trương Uyển Hoa đang bước thong thả, cùng trò chuyện với nhau xem rất tương đắc.

Bỗng nhiên từ phía xa có mấy mươi bóng người đang nhanh nhẹn lướt tới.

Trương Uyển Hoa cười tự nhiên nói:

- Số người của Thiết chỉ thư sinh đã đi không về rồi kia, xem ra tất cả mưu gian của họ đều biến thành mây khói.

Chỉ trong chớp mắt sau, Thiết chỉ thư sinh đã tiến đến sát ba người. Y vừa trông thấy song sát, thì liền lên tiếng hỏi ngay rằng:

- Nhị vị tại sao lại qua cầu rút nhịp như thế?

Đông Phương Hiểu Bạch là người tính tình nóng như lửa, nên nghe qua lời nói ấy, thì tức giận tràn hông, gằn giọng nói:

- Lời nói của ông nên giãi bày cho rõ ràng. Thần châu song sát không phải là kẻ thiếu sáng suốt đâu. Tất cả mọi việc đều hỏng từ Châu Thiệu Khương, người bạn chí thân của ông đó. Hừ, nếu ông còn ngậm máu phun người như thế, thì chớ trách ta lại độc ác vô tình.

Thiết chỉ thư sinh thầm nói:

Châu Thiệu Khương bỗng nhiên lại bỏ đi, chẳng có lý do gì rõ ràng cả, thật đáng nghi ngờ. Riêng ta đang ở vào nghịch cảnh, vậy hà tất lại đi tạo thêm những kẻ thù hùng mạnh để đối kháng với mình.

Bởi thế y liền đổi sắc mặt vui vẻ nói:

- Tại ha vì đang bực tức, nên lời nói không khỏi có phần đụng chạm với nhị vị đó! Thế hiện giờ nhị vị có ý định đi đâu?

Đông Phương Hiểu Bạch như chưa nguôi cơn giận, đáp cộc lốc rằng:

- Trì Châu.

Lữ Khưu Mộ Bình tỏ thái độ ôn hoà nói:

- Nếu thế thì chúng ta tạm chia tay, vì tại hạ còn phải đến Phúc thọ am để lo thu xếp mọi việc, khi xong lão trở về ngay.

Song sát đồng hừ lên một tiếng to qua giọng mũi, rồi quay lưng cùng Trương Uyển Hoa tiếp tục đi tới.

Khi họ trở về thành Trì Châu, vẫn thấy nơi này có vẻ yên lành như thường, mặc dù các nhân vật thuộc hai phe hắc bạch đông nghẹt cả đường phố.

Đến khi mặt trời đã lặn, thì có hai nguồn tin đang chuyền miệng trong khắp các nhân vật võ lâm,

và chẳng mấy chốc là được truyền đi khắp nơi.

Nguồn tin thứ nhất bảo là Thiên vô giáo đã thay đổi ý định mở đại lễ ra mắt, mà sẽ dời đến Đoan ngọ năm tới.

Nguốn tin thứ hai, bảo là hoàng hôn ngày mai này sẽ có một việc kinh thiên động địa xảy ra khiến ai nấy đều kinh khiếp.

Hai nguồn tin ấy đang làm cho tất cả các nhân vật võ lâm hiện diện, đều không ngớt băn khoăn lo nghĩ, Tất cả mọi người đều không tin rằng sẽ có những việc như vậy xảy ra, song những nguồn tin ấy đồn đại mỗi lúc một nhiều, mặc dù không ai biết được kẻ nào tung ra hai nguồn tin ấy.

Quần hùng trong võ lâm ai nấy đều cảm thấy ngột ngạt,băn khoăn nhưng chỉ còn cách là chờ đợi đến ngày mai, xem hư thực thế nào mà thôi.

Một đêm đã qua yên tĩnh!

Đến sáng tinh sương thì quần hùng ai nấy đều được một bức mật thư của Thiên vô giáo, những lời lẽ trong bức thư ấy, quả nhiên đúng y như lời đồn đãi vừa qua, tức họ đã thay ý định tiến hành đại lễ ra mắt vào ngày mai, mà dời lại đến ngày Đoan ngọ năm tới. Bức thư ấy cũng cáo lỗi vì đã làm nhọc nhằn quần hùng trong võ lâm phải đi đến đây.

Tuy nhiên số người trong Thiên y giáo lại không nói rõ lý do đã khiến họ phải thay đổi ý định. Bởi thế việc ấy đã trở thành một cấu đố khó giải trong võ lâm.

Nhưng quần hùng trong võ lâm không ai muốn tìm hiểu những sự bí ẩn ấy vì nguồn tin thứ hai có một sự hấp dẫn to tát đối với họ hơn.

Bóng tà dương đã lặn xuống dưới núi, màn đêm đang từ từ buông rủ ...

Đèn đuốc ở trong thành Trì Châu đã bắt đầu cháy tỏ, người qua kẻ lại trên đường đông nghẹt, cũng như xe ngựa tới lui tấp nập.

Bỗng đâu giữa đám người đông đảo, bất thần có một tiếng gào thảm thiết vang lên. Tức thì mọi người trông thấy một gã gầy cao té lăn quay ra đất, tai mắt mũi họng đều trào máu bầm tím.

Số người đang đi trên đường ùn ùn kéo đến để xem, trông thấy gã đàn ông bị giết chết ấy hai tay đang ôm chặt một pho tượng Quan âm cao không đầy chín tấc, màu đen bóng.

Trong số người đang vây xem, bỗng có kẻ buột miệng kêu lên rằng:

- Hàn thiết quan âm!

Tiêng kêu kinh hoàng ấy liền gây ra một sự xáo động mạnh mẽ trong đám người đang đứng chung quanh.

Tức thì có một bóng người nhanh như chớp, lướt đến trước xác chết nọ giương năm ngón tay ra chụp thẳng vào pho Hàn thiết quan âm mà nạn nhân đang ôm chặt vào trong tay.

Năm ngón tay của người ấy vừa mới chạm đến pho Hàn thiết quan âm thì liền thấy một đạo ánh sáng xanh ngắt từ trên nền trời cao giáng xuống.

Thế là qua một tiếng xoạc, cánh tay phải của người ấy đã bị chém đứt lìa, máu tươi bắn ra như suối. Người ấy chỉ kịp gào lên một tiếng to rồi ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Khi ánh thép xanh vừa tắt, thì từ trên cao có một gã đàn ông đầu hươu mắt chuột, miệng mỉm cười ghê rợn, buông người rơi nhẹ nhàng xuống đất. gã đàn ông ấy trong tay đang xiết chặt một thanh trường kiếm lạnh buốt, cất tiếng cười ghê rợn, rồi thò tay trái ra chụp lấy pho Hàn thiết quan âm nhanh như điện chớp và nhún đôi chân vọt thẳng lên trời.

Khi thân hình của y bay cao khỏi mặt đất ba thước thì bỗng nghe có một tiếng quát to rằng:

- Ngươi muốn bỏ chạy hay sao?

Tức thì gã đàn ông đầu hươu mắt chuột ấy đã bị một luồng kình phong mãnh liệt cuốn tới đánh rơi trở xuống đất.

Cùng một lúc với tiếng quát, ai nấy trông thấy một gã đàn ông to lớn kệch cợm, thân hình cao như một ngôi tháp từ trong đám đông lách người bước tới. Y thò bàn tay khổng lồ của mình ra nhắm ngay gã đàn ông kia chụp tới.

Gã đàn ông đầu hươu mắt chuột nọ võ công quả chẳng phải tầm thường. Khi thân hình của y vừa rơi xuống đất thì liền vung kiếm lên, dùng thế Đoạn vân trảm long tấn công thẳng tới, khiến ánh thép loé lên sáng ngời, rít vèo vèo trong gió.

Gã đàn ông có thân hình như ngôi tháp kia liền nhanh nhẹn vung chưởng lên lách mình rồi giương thẳng những ngón tay ra nhắm chụp vào khúc trì huyệt của đối phương trong khi chưởng trái cũng thò đến nhanh như một cơn gió hốt.

Chỉ qua một tiếng phịch là chưởng lực đã giáng thẳng trúng vào lồng ngực của Gã đàn ông đầu hươu mắt chuột nọ, khiến lồng ngực của hắn bị vỡ toang, máu trào như suối, gào lên một tiếng to rồi tắt hơi chết tốt.

Thế là Gã đàn ông có thân hình như ngôi tháp ấy liền nhanh nhẹn thò tay chụp lấy pho Hàn thiết quan âm và định sẽ vọt người bỏ đi ...

Nhưng ngay lúc đó, Yến Nam Tam Kiệt từ trong đám đông lách người bước ra. Cầm long tẩu Trạch Kỳ mỉm cười nói:

- Xin Khổng lão sư hãy chậm chân đã! Trạch mỗ chỉ có ý xem kỹ lại pho Hàn thiết quan âm này coi nó thực hay giả, rồi sẽ để cho lão sư tự ý rời đi.

Thì ra người đàn ông có thân hình như ngôi tháp kia chính là Kình Thiên Thần Khổng Gia Hổ, một cao thủ có tên tuổi trong phái Bắc Nhạc. Y là người có một thân hình cứng rắn đến nỗi giáo mác không thể nào xâm phạm được. Hơn nữa, về Hỗn nguyên chưởng lực của y, cũng rất nổi tiếng trong giới giang hồ. Chưởng lực ấy có thể đánh vỡ tan đến cả sắt đá.

Khổng Gia Hổ trông thấy Yến Nam Tam Kiệt xuất hiện thì không khỏi giật mình nói:

- Lời nói ấy của Trạch đại hiệp có thực không?

Trạch Kỳ cất tiếng than rồi nói:

- Anh em Yến Nam Tam Kiệt chúng tôi từ xưa đến nay, lúc nào cũng trọng lời nói của mình, chẳng hề ăn nói cẩu thả bao giờ. Hàn thiết quan âm từ trước đến nay nổi tiếng là một vật mang đến cho mọi người những điều chẳng lành, nên chỉ có người tài cao đức trọng thì mới giữ được mà thôi. Anh em Trạch mỗ là người tài kém đức hèn, nào dám nhòm ngó đến vật ấy bao giờ, vì chỉ sợ phải mang họa vào thân mà thôi.

Tánh người vốn tham lam, nên khi đã lấy được bảo vật vào thân rồi, thì thử hỏi nào chịu trao lại cho ai bao giờ?

Bởi thế Khổng Gia Hổ đã nghĩ thầm rằng:

Khi đã luyện thành Thiên khu cửu thức thì có thể tung hoành khắp chốn giang hồ vậy ngày hôm nay ta mạo hiểm như vầy cũng là xứng đáng lắm.

Liền đó y bèn đưa thẳng pho Hàn thiết quan âm đến trước mặt Trạch Kỳ nói:

- Xin Trạch đại hiệp hãy xem qua nó có phải là pho tượng thật hay không?

Trong khi ấy năm ngón tay của y vẫn nắm chặt pho Hàn thiết quan âm không hề chịu buông lỏng, đồng thời cũng không ngớt đưa mắt nhìn kỹ xung quanh.

Trạch Kỳ mỉm cười, đưa mắt nhận xét kỹ pho tượng trong tay của Khổng Gia Hổ.

Lôi thần Từ Vi Quang, Diêm La phán Ứng Triệu Hùng cũng đưa bốn tia mắt lạnh buốt nhìn thẳng vào pho Hàn thiết quan âm.

Hàng ngàn tia mắt của tất cả những người hiện diện cũng đang nhìn chòng chọc vào pho tượng trong tay của Khổng Gia Hổ.

Đông phương song sát và Trương Uyển Hoa cũng có mặt trong đám đông.

Trương Uyển Hoa khẽ hỏi rằng:

- Pho Hàn thiết quan âm này không rõ thật hay giả? Tại sao nó lại ở trong tay của gã đàn ông gầy cao kia được? Tại sao hắn ta lại chết? Kẻ nào đã giết chết hắn ta? Võ công của hắn ta kém cỏi như vậy thì làm thế nào có được pho Hàn thiết quan âm?

Bao nhiêu những nghi vấn ấy, chẳng phải chỉ riêng Trương Uyển Hoa mới có, mà tất cả quần hùng, không ai là không băn khoăn tự hỏi như vậy.

Bởi thế họ đều chờ đợi xem Trạch Kỳ bảo đấy là pho tượng thật hay giả rồi sẽ định thái độ và hành động sau.

Đông phương song sát đều cau đôi mày. Đông Phương Hiểu Tinh liền lên tiếng đáp rằng:

- Sư muội hãy bình tĩnh, chớ nên sốt ruột, chỉ trong chốc lát đây là sẽ biết được thật hay giả ngay.

Trương Uyển Hoa trông thấy cách xa đây bốn năm người, cũng có mặt Tiêu Tông Kiệt trong đám đông. Chàng đang phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, có vẻ như không hề để ý đến việc ấy lắm, mà chỉ vì háo kỳ nên bước đến xem mà thôi.

Do đó nàng liền đưa tay vạch đám đông, bước thẳng về phía chàng.

Tiêu Tông Kiệt vừa trông thấy Trương Uyển Hoa thì không khỏi sửng sốt cười nói:

- Cô nương cũng có mặt ở đây nữa à?

Trương Uyển Hoa đưa đôi mắt ngó đăm đăm nhìn Tiêu Tông Kiệt nói:

- Pho Hàn thiết quan âm đấy là thực hay giả đấy?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Tại hạ không được biết nhưng nhãn quanh của Yến Nam Tam Kiệt sáng suốt lắm, hơn nữa ông ta là người hiểu biết rộng rãi, chắc chắn có thể nhận ra được. Nhưng tại hạ thấy rằng một vật quý báu nhất trong võ lâm mà lại ở trong tay cái gã vừa bị chết kia tức một người võ công kém cỏi, tên tuổi chẳng nghe ai nói đến, thì đây quả là một chuyện lạ lắm.

Trương Uyển Hoa nói:

- Tôi cũng có ý nghĩ như vậy.

Tiêu Tông Kiệt khẽ than rồi nói:

- Nhưng nếu khi Yến Nam Tam Kiệt lên tiếng phán đoán đấy là một pho tượng thật, thì quần hùng trong võ lâm chắc chắn sẽ nhảy ra tranh đoạt, và sẽ có không biết bao nhiêu người bị mất mạng trong cuộc tranh đoạt đó.

Cầu long tẩu Trạch Kỳ đưa mắt chú ý nhìn pho Hàn thiết quan âm đang nắm chặt trong tay của Khổng Gia Hổ một lúc thực lâu, rồi mới từ từ ngửa mặt nhìn lên.

Quần hùng trong võ lâm vì sốt ruột muốn được sự giải đáp nhanh chóng, nên giữa lúc Trạch Kỳ còn đang đưa mắt quan sát pho Hàn thiết quan âm thì tâm trạng của họ còn có vẻ nặng nề hơn chính bản thân Trạch Kỳ nữa.

Khi họ thấy Trạch Kỳ ngửa mặt nhìn lên, thì ai nấy mới khẽ thở phì một hơi dài nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Và hàng trăm ngàn tia mắt đổ dồn vào mặt Trạch Kỳ.

Từ Vi Quang, Ứng Triệu Hùng vừa mấp máy đôi môi như muốn nói điều gì, nhưng Trạch Kỳ đã vội vàng liếc mắt ra hiệu cho họ im lại ...

Sau đó Trạch Kỳ bèn quay về Khổng Gia Hổ mỉm cười nói:

- Khổng lão sư, ông có thể đi được rồi!

Trong số quần hùng có người khẽ kêu lên:

- Đấy là đồ giả.

Tức thì đám đông đều xôn xao cả lên.

Đôi mắt của Khổng Gia Hổ bỗng sáng quắc nói:

- Trạch lão sư, pho tượng này là thực hay giả vậy?

Trạch Kỳ nói:

- Khổng lão sư đã lấy được nó vào tay rồi, vậy Trạch mỗ không vội nói nó là thực hay giả làm gì, mà chỉ để Khổng lão sư thong thả tự biết lấy là được rồi.

Khổng Gia Hổ gằn giọng nói:

- Nếu thế Trạch lão sư gọi tôi trở lại để xem pho Hàn thiết quan âm là một việc làm quá thừa mất!

Trạch Kỳ lộ vẻ tươi cười lên tiếng tự trách rằng:

- Trạch mỗ làm như vậy quả là có điều thất lễ, mong Khổng lão sư rộng lượng tha thứ cho. Thôi, xin Khổng lão sư hãy lên đường cho sớm.

Khổng Gia Hổ như đã thầm hiểu ra, nên vội vàng quay lưng rảo bước bỏ đi ngay.

Quần hùng liền tránh ra thành một con đường trống, và Khổng Gia Hổ đã nhanh nhẹn chạy đi bay như gió, chỉ trong chớp mắt là y đã lướt đi tận một đầu đường cách xa đây có ngoài mấy mươi trượng.

Độ Ách chân nhân đang đứng trong đám đông như không còn giữ được bình tĩnh, cất tiếng ho mấy lượt nói:

- Trạch đai hiệp, chẳng lẽ pho Hàn thiết quan âm ấy lại là đồ giả mạo hay sao?

Trạch Kỳ nghiêm sắc mặt lắc đầu nói:

- Không, đấy là một pho tượng thật.

Chỉ với mấy tiếng ngắn ngủi ấy, mà nó ngân vang không khác nào một tảng đá nặng nghìn cân ném vào mặt nước.

Quần hùng hiện diện ai nấy không khỏi biến hắn sắc mặt.

Trạch Kỳ cất tiếng than dài nói:

- Đấy là một vật bất tường, nếu ai được nó mà kém đức, thì tất sẽ mang họa ngay. Như vừa rồi, Trạch mỗ lên tiếng nói thẳng đấy là pho tượng thật, thì chắc chắn có không biết bao nhiêu võ lâm đồng đạo sẽ phải tuôn đổ máu tươi, chết nằm giữa chợ vì pho tượng ấy.

Câu nói chưa dứt thì đã thấy mấy mươi bóng người nối gót nhau ùn ùn đuổi theo Khổng Gia Hổ.

Độ Ách chân nhân lấy làm lạ nói:

- Trạch đại hiệp chẳng lẽ ông lại không muốn đoạt lấy pho tượng ấy lại giúp cho Lỗ Công Hành thí chủ hay sao?

Đôi mắt Trạch Kỳ hiện sắc buồn bã nói:

- Chẳng phải không muốn mà chính vì không thể đó thôi! Dưới hàng ngàn tia mắt đang nhìn chòng chọc của mọi người, nếu Trạch mỗ ra tay tranh đoạt pho Hàn thiết quan âm ấy, thì một là sợ gây ra điều ngộ nhận đối với phái Bắc Nhạn, kế đó tự lượng sức mình không đủ tài để bảo toàn pho tượng, nên đành phải để thong thả, rồi sẽ tính cách khác vậy.

Nói đến đây, ông ta dứng lại giây lát rồi lại cất tiếng than và nói tiếp:

- Hàn thiết quan âm hôm nay tái hiện trong giới giang hồ, bên trong còn có lắm điều khả nghi. Trạch mỗ phải phăng lần manh mối, để tìm hiểu chân tướng về vụ này mới được.

Vừa nói ông ta vừa đưa mắt nhìn về phía xa, có vẻ thương hại và cũng tràn đầy sự đau buồn nói:

- Chỉ e rằng Khổng Gia Hổ sẽ gặp rủi nhiều may ít.

Độ Ách chân nhân cũng cất tiếng khẽ than nói:

- Mọi việc trong võ lâm thay đổi vô cùng nhanh chóng, không làm sao có thể đoán biết được. Giờ đây không còn việc gì, nên bần đạo gấp rút trở về, vậy xin ba vị hãy thận trọng trong mọi việc làm.

Nói dứt lời lão ta bèn cúi đầu thi lễ, rồi dẫn mười mấy môn nhân cất bước nhẹ nhàng chạy bay đi.

Lúc bấy giờ, số quần hùng xung quanh đã bỏ đi gần hết. Trạch Kỳ lên tiếng nói:

- Chúng ta cũng đi vậy.

Mọi sự chuyển biến kinh hồn đã xảy ra tại thành Trì Châu, và chẳng mấy chốc là đã lan truyền khắp cả nam bắc ngạn sông Trường Giang.

Nguồn tin thứ hai ấy là do ai tung ra trong ngày hôm qua thực chẳng thể nào biết được. Song việc ấy chứng tỏ đã có người bày ra mưu, chứ không phải là ngẫu nhiên.

Nhưng người đó là ai?

Thực sự thì chẳng có ai biết được cả!

Số quần hùng trong võ lâm, ai nấy cũng có lòng nghĩ như vậy cả.

Nhưng pho Hàn thiết quan âm trước mắt họ lại là một pho tượng thật kia! Cá tính của con người lúc nào cũng vụ lợi, vậy thử hỏi có ai bằng lòng cân nhắc hơn thiệt sâu xa, nên tự mình đã dấn thân vào chuyện rắc rối mà không chút e dè.

Tại vùng ngoại ô vùng An Khánh mười dặm về phía Tây, sơn cốc đang được nhuộm hồng dưới ánh tịch dương. Giữa một khu rừng xanh biếc, thấp thoáng một ngôi chùa đã đổ nát, vách tường đã loang lổ nhiều nơi.

Bóng tịch dương trông thật là xinh đẹp dịu dáng, nhưng màu trời đang càng lúc càng sẩm tối.

Giữa ánh sáng mờ tỏ, ngôi chùa hoang dại này đã dần dần chìm đắm trong màn trời đêm. Trước

gian đại điện, bên dưới những gốc tùng bách cổ thụ cao chọc trời, được phủ lên một lớp lá khô, nên khi có một trận gió thổi qua, thì số lá khô ấy lại tung bay và xoay vần trên không như những cánh bướm.

Bên trong ngôi chùa hoàn toàn không có một ánh đèn, mà cũng không nghe một tiếng người. Ngôi chùa này đã bỏ hoang vắng từ lâu, chỉ còn tiếng gió reo rì rào, và thỉnh thoảng nghe từ xa những tiếng chim cú rúc lên não ruột, khiến không khí chung quanh càng trở thành âm u lạnh lùng đáng sợ.

Thốt nhiên ...

Có hai bóng người bay nhẹ nhàng như chim, lướt nhanh như gió, từ trên cao đáp xuống sân trong trước gian đại điện. Một bóng người bèn lên tiếng hỏi nhỏ rằng:

- Có phải nơi này hay không?

Một bóng đen khác đáp rằng:

- Đúng thế! Suốt dọc đường đi, tôi cảm thấy có người đang theo dõi chúng mình, song chẳng rõ mình đã bỏ rơi được người ấy hay không ...

Hành động quí hồ nhanh chóng, khi đã thành công thì hãy bỏ đi ngay. Như vậy bọn chúng cũng chẳng làm chi mình được. Hơn nữa, chúng ta cũng chẳng phải là bọn người vô danh tiểu tốt vậy hãy nhanh lên.

Liền đó hai bóng đen ấy nhanh nhẹn lướt thẳng vào gian đại điện.

Một người trong bọn cất giọng sâu hiểm cười nhạt rằng:

Khổng Gia Hổ xin ông hãy bước ra nói chuyện, thì anh em tôi đây còn nghĩ tình để cho được sống sót rời khỏi nơi đây!

Nhưng chung quanh vẫn im phăng phắc, bên trong gian đai điện nồng nặc mùi máu tanh.

Hai bóng đen ấy không khỏi sửng sốt.

Qua một tiếng xoạc cả gian đại điện liền được sáng tỏ, vì một trong hai bóng đen ấy đã bật lửa đánh lên.

Qua ánh lửa đỏ hồng, thấy vẻ mặt của người rất hung dữ dễ sợ, trên đầu tóc rối bù, miệng nhọn mũi ó, khung mặt dài như mặt ngựa, và tái nhợt không hề có màu máu, hai gò má lõm sâu, trông như không có thịt.

Đôi mắt của người ấy sáng quắc và lạnh buốt, khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh tâm.

Còn người kia thì da mặt như đang sưng phù, mày và mắt như dính liền với nhau, môi dày mà lại trớn, để lộ hai hàng răng chôm chổm, ai nhìn đến cũng phải bắt rùng mình.

Bốn tia mắt sáng ngời của họ quét qua khắp gian thần điện, và bỗng nhiên gã đàn ông mặt ngựa kinh hoàng úy lên một tiếng rồi nhanh nhẹn lướt thẳng tới cạnh bên trái của gian điện ấy.

Người kia thấy thế cũng nối gót theo sau.

Thì ra tại nơi đó có năm xác chết nằm sóng sượt, kẻ vỡ ngực người vỡ bụng, máu thịt lầy nhầy, cổ bị gãy lọi, chứng tỏ đối phương dùng một thủ pháp mạnh sát hại.

Trong số xác chết đó, có một xác chết đúng là Khổng Gia Hổ, cao thủ của phái Bắc Nhạn. Nạn nhân hãy còn trợn to đôi mắt, mười ngón tay đều bị gãy lọi, trông hết sức rùng rợn.

Qua hiện tượng đó chứng tỏ nạn nhân đã bị kẻ khác cướp mất pho Hàn thiết quan âm và chết rất ấm ức.

Máu tươi trên mặt đất hãy còn ẩm ướt, chứng tỏ năm người này vừa mới chết trước đây chẳng bao lâu.

Ngoài Khổng Gia Hổ ra, bốn xác chết kia cũng đều là cao thủ có tên tuổi của phái Bắc Nhạn. Đồng thời qua thương thế của họ, đã thấy rõ là cả năm người đều bị một địch thủ ra tay sát hại mà thôi.

Chẳng cần ai bảo cũng có thể đoán biết được kẻ ấy phải là một người nội công tuyệt cao, tên tuổi lừng lẫy, hoặc là một ma đầu khét tiếng trong hắc đạo.

Hai người vừa trông thấy thế, thì không khỏi đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, đồng thời, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy kinh rợn.

Bỗng nhiên trong gian đại điện bất thần có một luồng gió lạnh nổi lên, làm cho ánh lửa đỏ trên chiếc bật lửa lao nhao muốn tắt. Tiếp đó bỗng nghe một giọng nói lạnh buốt bay theo chiều gió vọng đến rằng:

Với hai tên ngưu đầu mã diện ngươi mà cũng muốn liều lĩnh xông vào đây tranh đoạt pho Hàn thiết quan âm thực là đáng tức cười. Có phải chúng bay đã chán không còn muốn sống nữa hay sao?

Giọng nói ấy tựa hồ như không phải thốt ra từ miệng của con người.

Dù cho hai người kia có bạo dạn đến đâu, nghe qua cũng không khỏi kinh hoàng thất sắc, khắp mình đều nổi da gà.

Gã đàn ông mặt ngựa, có vẻ lanh lợi hơn đồng đảng của mình, nên thầm nghĩ rằng:

pho Hàn thiết quan âm nếu bi chính là người này đã đoạt được, thì chắc chắn đối phương đã bỏ đi mất dạng rồi, nào lại nấn ná ở đây làm gì. Hừ, nếu ta bị đối phương đe dọa và sợ hãi rút lui đi thì chẳng hoá ra ngu dại lắm hay sao?

Hắn ta đã nghĩ như vậy, nên trong lòng cũng thấy bạo dạn hơn, cười nhạt nói:

- Ông bạn, chớ giả ma nữa. Sử Mai ta không sợ cái trò ấy đâu, nếu có ngon thì bước ra đây nào.

Tức thì lại nghe một chuỗi cười ngạo nghễ nổi lên nói:

- Sử Mai và Vu Cửu Quế tức Hoắc sơn nhị quỷ các người tuy trong giới giang hồ cũng có thể nói là những nhân vật tên tuổi vang lừng, nhưng trước mặt lão phu thì các người là kẻ vãn bối kém cỏi mà thôi.

Câu nói vừa dứt thì thấy một bóng người nhanh nhẹn và nhẹ nhàng như một bóng ma từ trên cao đáp xuống trước mặt Hoắc sơn nhị quỷ.

Ngọn lửa khi ấy đã sáng tỏ trở lại, nên Hoắc sơn nhị quỷ trông thấy rõ kẻ vừa đến là ai. Do đó cả hai không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Sử Mai buột miệng kinh hãi kêu lên rằng:

- Quỉ thủ thần ông!

Hình dáng của Quỉ thủ thần ông trông chẳng khác nào Nam cực tinh quân trong các bức tranh vẽ, đầu hói trán gồ cao, tóc râu trắng như tuyết, dài chấm ngang vai, mặt đỏ hồng như sâu sa, mày dài mắt phượng, mình mặc một chiếc đạo bào bát quái, tay phải cầm một cây Quỉ thủ thiết quài, tay trái đang xiết chặt một pho Hàn thiết quan âm.

Quỉ thủ thần ông nói:

- Đúng thế! Âu Dương Tuyền ta mấy mươi năm nay không có dấn bước giang hồ, nên ngỡ là tên tuổi đã bị quên lãng trong võ lâm, thế mà hai người vẫn còn nhận ra được lão phu, thực là quý hoá. Vậy hôm nay ta tha chết cho hai người một lần.

Nói đến đây, giọng lão ta trở thành âm u đến đáng sợ nói:

- Ta sẽ nhờ cái miệng của hai người loan truyền khắp chốn giang hồ, cho mọi người biết chính xác lão phu đã đoạt lấy pho Hàn thiết quan âm, vậy nếu kẻ nào không phục, thì hãy đến ven Thái hồ mà tìm lão phu vậy.

Trong khi lão ta nói chuyện, thì Sử Mai liền lén đưa mắt ra hiệu cho Vu Cửu Quế nên cả hai liền bất thần tràn tới, đồng loạt vung bốn cánh tay ra, giương những mười ngón thành những móc sắt, nhanh như chớp chụp thẳng vào hai cánh tay của Quỉ thủ thần ông, khiến gió rít nghe vèo vèo.

Nhị quỷ đã sử dụng đến một lối đánh lén thực là thâm độc, nếu kẻ nào bị họ chụp trúng thì chắc chắn sẽ mất mạng ngay. Trong võ lâm có rất nhiều người đã bị mất mạng dưới Âm thủ quái trảo của nhị quỷ.

Quỉ thủ thần ông chẳng thèm né tránh đi đâu cả, trong khi đôi mắt tràn đầy sát khí!

Thế là bốn bàn tay của Hoắc sơn nhị quỷ đã chụp trúng vào hai cạnh sườn của Âu Dương Tuyền nhưng họ chỉ cảm thấy thân người của Quỉ thủ thần ông mềm như bông gòn, và ngay lúc đó, chân lực trong người họ đã bị mất đi tất cả!

Nhị quỷ biết đã nguy, nên hối hả định thu tay về, nhưng không còn kịp nữa. Âu Dương Tuyền đã thót bụng lại trong khi đối phương vừa chụp tới nhưng giờ đây lão ta bỗng phình bụng trở ra, khiến cho những ngón tay của Nhị qủy như bị một quả búa nặng nghìn cân đánh trúng, liền gẫy lọi tất cả, máu tươi tuôn trào như suối, gào lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã ra bất tỉnh hẳn.

Lúc bấy giờ ở bên ngoài ngôi chùa có mấy tiếng hú dài vọng lại, và không ngớt bay lâng lâng theo chiều gió!

Quỉ thủ thần ông Âu Dương Tuyền bèn thong thả quay người lại, rồi đi khuất sau gian đại điện.

Trước sân của ngôi chùa, bất thần nối gót nhau nhảy xuống bảy bóng đen, trông nhẹ nhàng như những bóng ma. Sau đó họ nhanh như chớp lướt thẳng vào bên trong gian đại điện và chẳng mấy chốc họ lại nhanh nhẹn lướt trở rạ. Việc nhiều cao thủ của phái Bắc nhạc đã bị mất mạng trong ngôi chùa hoang, cũng như việc pho Hàn thiết quan âm bị Quỉ thủ thần ông Âu Dương Tuyền đoạt lấy, chẳng mấy chốc đã loan truyền đi khắp moi nơi. Và chỉ trong một thời gian ngắn, khắp cả võ lâm là chẳng còn ai là không biết được tin ấy.

Chính vì lẽ đó, nên trên đường đi Thái hồ, bỗng lại trở thành nhộn nhịp.

Trên hoang lộ bằng phẳng màu vàng nhạt, cách Thái hồ độ ba mươi dặm, bỗng có ba người kỵ mã thong thả phi ngựa tiến tới.

Những người ngồi trên mình ngựa chính là Truy hồn ác khách Đông Phương Hiểu Tinh, La hầu độc phán Đông Phương Hiểu Bạch và cô gái xinh đẹp Trương Uyển Hoa .

Đôi mày liễu của Trương Uyển Hoa đang cau chặt, khuôn mặt ngọc cũng đang đăm chiêu, lạnh lùng như băng giá, hoàn toàn khác với ngày thường.

Song sát rất quý mến cô tiểu sư muội này của mình, nên thấy suốt đường đi Trương Uyển Hoa không hề lên tiếng một lời nào thì trong lòng họ lấy làm khó chịu. Cả hai vì buồn bực nên sắc mặt trông âm u lạnh lùng thực là đáng sợ.

Bỗng từ một lùm cỏ dại ven đường, có tiếng rên rỉ yếu đuối vọng lại.

Song sát nghe qua không khỏi sửng sốt. Đông Phương Hiểu Tinh liền nhanh nhẹn nhảy xuống mình ngựa, nhắm ngay bụi cỏ dại ấy lao tới.

Y vạch bụi cỏ ra và trông thấy một gã đàn ông mặc áo đen đang nằm sóng sượt trên vung máu, cánh tay trái đã bị chặt đứt tự bao giờ.

Gã đàn ông ấy độ tuổi trên dưới tứ tuần, vì bị mất máu quá nhiều, nên sắc mặt của y tái nhợt như tờ giấy trắng, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi hé mở, thỉnh thoảng lại cất tiếng rên rỉ yếu đuối.

Đông Phương Hiểu Bạch và Trương Uyển Hoa cũng đã xuống ngựa lướt tới nơi. Trương Uyển Hoa trông thấy cảnh tượng rùng rợn trước mặt thì không khỏi cau chặt đôi mày liễu, quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Người này đã sắp chết rồi, vậy chi bằng ta hãy điểm vào tử huyệt của y, cho hắn được chết khoẻ thân.

Truy hồn ác khách thấy lời nói ấy hữu lý, nên khẽ gật đầu nói:

- Đúng lắm.

Tức thì y vung cánh tay mặt lên, rồi nhanh như chớp giương thẳng hai ngón tay ra điểm tới ...

Nhưng bỗng nghe Trương Uyển Hoa cất giọng trong trẻo nạt rằng:

- Chậm đã.

Đông Phương Hiểu Tinh nghe thế, liền nhanh nhẹn thu cánh tay trở về, đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn vào Trương Uyển Hoa nói:

- Sư muội, tại sao em lại ngăn cản ngu huynh vậy?

Trương Uyển Hoa nói:

- Có ai thấy chết mà lại không cứu bao giờ? Phương chi người này rất có thể là kẻ dính líu đến pho Hàn thiết quan âm kia!

Đông Phương Hiểu Tinh biết sư muội mình là người nhận xét rất tế nhị, phán đoán mọi việc cũng rất tài tình nên thấy lời nói của nàng cũng hữu lý, bèn đáp rằng:

- Lời nói của sư muội phải lắm. Nhưng nếu muốn cứu người ấy phải tốn rất nhiều công phu, và ít nhất cũng phải chậm trễ năm sáu tiếng đồng hồ. Hơn nữa nơi đây lại sát đường cái quan có lắm điều bất tiện.

Trương Uyển Hoa nói:

- Tại sao không giúp cho chơn khí đan điền của hắn được mạnh hơn, rồi đỡ hắn lên ngựa, mang về khách sạn lo việc chữa trị.

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ về phía trước tiếp rằng:

- Phía trước mặt chúng ta khói nấu cơm đang bốc lên, vậy chắc chắn nơi ấy có thị trấn hoặc xóm nhà.

Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ luống cuống nhún vai nói:

- Nếu làm như vậy thì mọi người xung quanh sẽ để ý, không biết chừng lại gây ra nhiều điều rắc rồi.

Trương Uyển Hoa nũng nịu nói:

- Thần châu song sát tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, thế mà lại tỏ ra sợ rắc rối như vậy, thì nói chi đến việc dấn bước giang hồ nữa?

Đông Phương Hiểu Tinh bỗng to tiếng cười ha hả, rồi vung hai ngón tay lên điểm vào Khí hải huyệt của gã đàn ông ấy, rồi lại đưa năm ngón tay ra chụp lấy hắn ta, xách bổng lên để mang lên lưng ngựa nói:

- Chúng ta hãy đi thôi!

Ba người cùng nhảy phắt lên yên, quát to một tiếng, tức thì ba con tuấn mã liền giương vó phi nhanh như bay, lướt gió nghe vèo vèo.

Trong khi họ đang tiến tới, thì trông thấy ở phía trước mặt có cát vàng tung bay mịt mù, rồi lại nghe tiếng vó ngựa vang dội. Chẳng mấy chốc họ trông thấy tại nơi ấy có mười mấy bóng đen xuất hiện.

Qua một lúc sau, số người đó đã tiến tới mỗi lúc một gần hơn, nên đã thấy rõ đấy là mười mấy người cỡi ngựa đang chạy nhanh như gió hốt. Số người ngồi trên lưng ngựa đều mặc võ phục màu

đen, dáng điệu hung tợn, đôi mắt sáng ngời như hai bó đuốc.

Chỉ trong nháy mắt là đôi bên đã lướt qua mặt nhau. Trong số đó có một người nhìn thấy sau lưng ngựa của Đông Phương Hiểu Tinh có chở theo một người bị thương thì buột miệng kinh hoàng kêu lên thành tiếng.

Đôi bên đều đang phi ngựa rất nhanh, nên ba con ngựa của song sát và Trương Uyển Hoa đã lướt qua khỏi số người kia ngoài mười trượng.

Nhưng liền đó họ trông thấy đoàn người kia đã nhanh nhẹn quay đầu ngựa trở lại, rồi đuổi theo về phía họ, vung roi nẹt nghe bốp bốp trên không.

Song sát trông thấy thế, liền cau đôi mày, gò mạnh cương tơ. Đông Phương Hiểu Tinh quay mặt nhìn lại, cất giọng lạnh lùng nói:

- Các vị có phải đuổi theo già đây hay không?

Số người cưỡi ngựa ấy cũng đã nhanh nhẹn gò cương cho ngựa đứng lại. Trong số đó có một gã đàn ông to lớn, đưa mắt chú ý nhìn người bị thương đang nằm trên mình ngựa của Đông Phương Hiểu Tinh rồi tươi cười chắp tay nói:

- Tại hạ vì xem nhầm nên tưởng người bị thương này chính là người của tại hạ đã bị lỗi lầm và bị đuổi đi nên mới quay ngựa trở lại, vậy sự thất lễ đó, xin ông hãy rộng lòng bỏ thứ cho.

Nói dứt lời, người ấy lại vòng tay thi lễ rồi quay đầu ngựa cất tiếng quát rằng:

- Đi mau.

Tức thì ngoài mười con ngựa trong đoàn, liền nhanh như gió tiếp tục phi tới trước.

Trong khi gã đàn ông to lớn kia quay đầu ngựa trở lại, thì sắc mặt của Đông Phương Hiểu Bạch đã tràn đầy sát khí. Y nhanh nhẹn vung cánh tay mặt lên muốn giáng thẳng vào lưng của người đó.

Đông Phương Hiểu Tinh trông thấy thế vội vàng ra hiệu ngăn lại nói:

- Trong giờ phút này chúng ta không thể gây sự với kẻ khác.

Trương Uyển Hoa cất tiếng cười giòn nói:

- Sau khi bọn họ đã tìm hiểu đích xác sự thật rồi, thì chúng ta nào sợ bọn họ không tìm tới cửa để nạp mạng.

Đông Phương Hiểu Tinh to tiếng cười ha hả nói:

- Thế là sư muội đã cười rồi đấy! Suốt mấy ngày hôm nay sư muội lúc nào cũng có vẻ buồn rầu, nên ngu huynh lo lắng, e sư muội vì quá phiền muộn mà sanh bệnh mất.

Trương Uyển Hoa nũng nịu:

- Tiểu muội có cười hay không cũng chẳng có dính líu chi đến nhị vị sư huynh kia mà.

Nói đoạn nàng giật mạnh sợi cương tơ, phi ngựa lướt tới như bay.

Song sát lại cất tiếng cười to, rồi cũng giục ngựa đuổi theo như gió. Dưới ánh tà dương, cát bụi tung bay mịt mù, và chỉ trong chốc lát, cả ba người đã lẩn khuất tận chân trời xa.

Vùng phụ cận Thái hồ, cư dân sống bằng nghề chài lưới và ruộng nương, đời sống tất dư dả. Chung quanh đấy đồng bằng bát ngát, dính liền với chân trời, cỏ cây xinh tốt, trông thật là đẹp mắt.

Tại đấy lại có Bình dương trấn, là một thị trấn rất trù phú, gồm đến ba bốn nghìn nóc gia đường phố xe ngựa dập dìu.

Lúc bấy giờ, trời đã hoàng hôn, mọi nhà vừa mới đốt đèn. Song sát và Trương Uyển Hoa cùng bước vào một gian khách sạn để thuê phòng nghỉ ngơi.

Bọn hầu sáng liền dẫn ba người vào một gian phòng rộng rãi, gồm có ba phòng ngủ riêng biệt. Tên hầu sáng ấy giương đôi mắt tròn xoe không ngớt nhìn vào gã đàn ông bị thương kia sắc mặt có vẻ lo lắng lắm.

Đông Phương Hiểu Tinh đã trông thấy được thái độ ấy của tên hầu sáng, cất giọng lạnh lùng nói:

- Hãy mau bưng trà nóng đến đây.

Tên hầu sáng vâng dạ luôn mồm, rồi hối hả lui ra, bưng vào một mâm trà. Trong mâm trà ấy gồm có một bình trà quý giá, và bốn cái chung trà có nắp. Tên hầu sáng mang mâm trà đến, để yên trên bàn.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Không còn việc chi nữa, người hãy lui ra. Nếu chúng ta không gọi thì người không được phép bước vào càn.

Tên tiểu nhị cúi đầu vâng lệnh, rồi bước thẳng ra ngoài.

Nhưng nó đã đưa mắt lén nhìn gã đàn ông bị thương kia một lượt, trước khi lui ra khỏi phòng.

Trương Uyển Hoa cũng liền bước ra theo. Chẳng mấy chốc sau bỗng nghe từ ngoài sân có tiếng

bốp vang lên, rồi đó đã lại nghe tiếng tên hầu sáng buột miệng kêu ối chao.

Trương Uyển Hoa cất tiếng mắng rằng:

- Người không có lỗ tai hay sao? Nếu người dám xông càn vào nữa thì xem chừng cái mạng sống của người đó.

Tên hầu sáng sau khi buột miệng kêu lên một tiếng kinh hãi, liền đưa chân bước những bước loạng choạng lủi đi ngay.

Đông Phương Hiểu Tinh mỉm cười nói:

- Sư muội mà giận lên rồi, thì tên hầu sáng tất phải nếm đủ mùi thống khổ.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Hẳn là thế rồi.

Trương Uyển Hoa trở vào phòng, trên sắc mặt còn nét tươi cười nói:

- Tên hầu sáng này rõ ràng là quân bất lương, đôi mắt gian manh của nó không ngớt nhìn láo liên. Gian khách điếm này chắc chắn có thông đồng với bọn người cưỡi ngựa mà chúng ta đã gặp trên đường.

Vậy trong đêm nay chúng ta phải đề phòng mới được.

Đông Phương Hiểu Tinh cười nói:

- Sư muội quả là người tế nhị, tiên đoán mọi việc chẳng sai, ngu huynh cũng đã sẵn sàng đối phó rồi.

Nói đến đây y bèn đưa tay chỉ mâm trà trên bàn tiếp rằng:

- Trong bình trà ấy, chắc chắn có bỏ thuốc mê, vậy sư muội tuyệt đối chớ nên dùng.

Trương Uyển Hoa vừa nghe nói trong bình trà có độc thì sắc mặt liền trở thành lạnh lùng như được phủ lên một lớp sương, nói:

- Tên tiểu nhị này thực là đáng chết.

Nó chỉ là kẻ thừa hành theo mệnh lệnh của kẻ khác, vậy nó chẳng có tội gì!

Đông Phương Hiểu Tinh vừa nói chuyện nhưng cũng vừa bắt đầu lo chữa trị vết thương cho gã đàn ông kia. Khi y cởi áo của nạn nhân ra, thì trông thấy rõ trên người nạn nhân dấu một bàn tay tím

bầm, nên không khỏi cau mày nói:

- Độc sa chưởng! Hừ, lại dùng đến chín phần công lực. Nếu người này không có nội công cao cường thì đã mất mạng ngay lúc đó rồi.

Vừa nói y vừa đưa tay xoa bóp khắp người của nạn nhân.

Đông Phương Hiểu Tinh lại lấy ra ba viên thuốc màu xanh đen, cậy răng gã đàn ông bị thương cho y nuốt xuống.

Độ nửa tiếng đồng hồ sau, thì gã đàn ông ấy đã cất tiếng nói mê rằng:

- Hàn.. thiết ... quan ...âm.

Song sát nghe thế, không khỏi sửng sốt. Quả nhiên người này sở dĩ bị thụ thương là có tương quan rất chặt chẽ với tung tích của pho Hàn thiết quan âm.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Thực không ngoài sự tiên đoán của sư muội. Vậy hãy để hắn ta yên nghỉ một tiếng đồng hồ nữa, hầu máu huyết trong người trở về kinh mạch xong, rồi sẽ hỏi cũng không muộn.

Nói đoạn y bèn thò tay điểm vào huyệt ngủ của nạn nhân, khiến gã đàn ông ấy nằm ngủ yên trên giường.

Bỗng nhiên sắc mặt của Trương Uyển Hoa biến hẳn, nhanh nhẹn vọt người trước lao thẳng đến cửa sổ, đưa tay lên vuốt mái tóc, rồi lại vung ra ngoài một lượt.

Tức thì một đạo ánh sáng lạnh luốt liền xuyên thủng qua lớp giấy che cửa bay vèo thẳng ra ngoài.

Song sát trông thấy thế, không khỏi sửng sốt, nhưng liền đó bỗng nghe ngoài cửa sổ có tiếng mắng khẽ rằng:

Già đây từ xa đến, không phải là dễ, thế tại sao cô nương không mở cửa đón khách mà trái lại còn dùng ám khí tấn công? Nếu chẳng nhờ già lách tránh được, nếu không thì lồng ngực đã bị toạc ra mất rồi.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Tôn giá là cao nhân phương nào, tại sao lại vô cớ xâm nhập vào nơi cư ngụ của chúng tôi thế?

Bên ngoài cửa sổ có tiếng cười to đáp:

- Các hạ tại sao đến cả tiếng của Lệ mỗ cũng không còn nhận ra nữa?

Đông Phương Hiểu Bạch cất tiếng cười dài nói:

- Té ra là Lệ lão sư, xin mời vào.

Nói đoạn y bèn đưa mắt cho Trương Uyển Hoa bước vào phòng.

Trương Uyển Hoa thấy thế bèn nhanh như chớp, lướt thẳng vào trong phòng riêng.

Lúc ấy cánh cửa phòng đang thong thả mở lớn và trước cửa đang đứng sững Vô tình tú si. Sắc mặt của lão âm u lạnh lùng chẳng hề có một nét vui cười.

Thần châu song sát lại càng nghiêm nghị, lạnh lùng hơn Vô tình tú si nữa. Tuy lúc ấy ở vào tiết trời tháng năm, vì vậy không khí chung quanh có vẻ đã giá lạnh, chẳng khác chi giữa mùa đông giá lạnh.

Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh nhạt nói:

- Lệ lão sư xem thường nên không muốn bước vào phòng chúng tôi hay sao?

Đôi mày của Vô tình tú si bỗng nhướng cao, đưa chân bước thẳng vào phòng nói:

- Hai mươi năm không phải là thời gian ngắn, hôm nay mới được gặp lại nhị vị tái xuất hiện trong giới giang hồ, đấy quả là một cái duyên may mắn hiếm có.

Đông Phương Hiểu Tinh cười qua giọng nham hiểm rồi mời khách ngồi qua xuống ghế, đoạn nói:

- Lệ lão sư, người đứng đắn không nói quanh co. Vậy ông mang theo bao nhiêu cao thủ, tại sao không dẫn cả vào đây cho chúng tôi được ra mắt luôn. Hơn nữa, xin ông cũng nói thẳng cho biết ý định ông đến đây làm gì?

Vô tình tú si cất tiếng to cười ha hả nói:

- Cá tính của nhị vị thực chẳng khác xưa kia, lúc nào cũng dồn ép người ta vào ngõ bí cả. Lệ mỗ tuy có dẫn theo một số thủ hạ, nhưng mục đích là để đối phó với Quỷ thủ thần ông Âu Dương Tuyền kia.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Nếu thế thì Lệ lão sư đến đây để làm gì?

Đôi mắt của Vô tình tú si bỗng sáng quắc, đáp rằng:

- Lệ mỗ đến đây là vì người này.

Vừa nói lão ta vừa đưa tay chỉ vào gã đàn ông đang nằm trên giường nói tiếp rằng:

- Lệ mỗ chỉ hỏi mấy câu là đi ngay, nếu nhị vị còn nể tình bạn cu, thì chắc không từ chối?

Đông Phương Hiểu Bạch cười nói:

- Nếu chúng tôi từ chối thì sao?

Vô tình tú si cười nhạt nói:

- Người thức thời vụ, thì mới đáng gọi là hào kiệt.

Đông Phương Hiểu Bạch biến hẳn sắc mặt tức giận nói:

- Có phải ông ỷ lại vào số đông không?

Vô tình tú si mỉm cười, rồi từ từ đưa bàn tay phải lên, rồi xoè cả năm ngón tay để lộ giữa lòng bàn tay một viên đạn tròn to cỡ hạt đào, có ánh sáng màu tím lóng lánh nói:

- Nhị vị là người kiến thức rộng rãi, vậy có lẽ không đến nỗi không biết ở lòng bàn tay Lệ mỗ là vật gì?

Song sát chú ý đưa mắt nhìn viên đạn tròn ấy một lượt, và Đông Phương Hiểu Tinh như chợt nhớ ra việc gì, sắc mặt biến hẳn nói:

- Chả lẽ vật này chính là Phích lịch lôi hoả châu một hung vật độc đáo của Phích Lịch chân nhơn một trăm năm trước đây hay sao?

Vô tình tú si càng lộ vẻ đắc ý hơn gật đầu nói:

- Cái tên Thần châu song sát quả bất hư truyền, kiến thức rộng rãi, nên nhìn qua là đã biết Phích lịch lôi hoả châu ngay. Lệ mỗ một khi sử dụng đến nó, thì chắc nhị vị cũng biết nó nguy hại đến đâu? Vậy nhị vị hà tất bảo vệ một người không tương quan chi đến mình, mà phải lâm vào cảnh nguy hiểm có thể bị nổ tan ra thành tro bụi? Nếu đổi vào địa vị của Lệ mỗ, thì không khi nào Lệ mỗ lại từ chối như vậy.

Sắc mặt của Thần châu song sát trông lạnh lùng đến đáng sợ tuy nhiên trong lòng họ cũng không khỏi kiêng dè trước viên Lôi hoả châu đó.

Trương Uyển Hoa đang núp sau cánh cửa phòng trông thấy thế thì hết sức sốt ruột. Nàng thò tay hốt một nắm Mai hoa châm vung tay lên định ném ra.

Bỗng nàng cảm thấy cổ tay mình bị ai nắm cứng lại nên không khỏi kinh hãi, mặt hoa tái nhợt hẳn.

Tiếp đó nàng nghe sau lưng có tiếng nói của Tiêu Tông Kiệt nói nhỏ rằng:

- Cô nương, xin chớ liều lĩnh như vậy.

Trương Uyển Hoa vừa nghe được tiếng nói ấy thì quả tim không ngớt nhảy nghe thình thịch, đôi má cũng đỏ bừng nói:

- Tại sao anh lại biết tôi ở đây thế?

Tiêu Tông Kiệt bỗng từ phía sau lưng im lặng bước tới, đưa đôi mắt sáng ngời nhìn đăm đăm vào Vô tình tú si đang đứng bên ngoài.

Ngay lúc đó bỗng từ phía ngoài sân có một tiếng gào thảm thiết vang lên. Tiếng gào ấy nghe đau thương ghê rợn, ai nghe cũng không khỏi xúc động cõi lòng.

Vô tình tú si không khỏi sửng sốt.

Chính trong giờ phút chớp nhoáng đó, Tiêu Tông Kiệt đã nhanh như một luồng điện xẹt, lướt thẳng ra ngoài vung chiếc quạt xếp lên một lượt. Tức thì lưng bàn tay của Vô tình tú si đã bị một ngọn gió mạnh hất bắn lên, khiến viên Lôi hỏa châu trong lòng bàn tay của lão ta cùng bị tung lên cao. Thế là Tiêu Tông Kiệt đã nhanh như chớp, thò cánh tay ra chụp lấy.

Vô tình tú si vừa trông thấy một cái bóng đen lao thoắt tới biết là đã nguy nên tay trái dùng thế Huyền điểu quạ. chém thẳng ra.

Nhưng thân pháp của Tiêu Tông Kiệt hết sức nhanh nhẹn, nên thế võ của lão ta mới vừa đánh ra được nửa chừng, thì viên Lôi hoả châu đã bị Tiêu Tông Kiệt đoạt mất.

Tiêu Tông Kiệt lại nhanh nhẹn vung chiếc quạt xếp lên, điểm thẳng vào mạch cổ tay của Vô tình tú si.

Trương Uyển Hoa từ trong phòng cũng nhanh nhẹn vung kiếm lướt ra, một đạo kiếm quanh xanh lè và lạnh buốt liền quét thẳng vào đôi chân của Vô tình tú si.

Thế là chỉ kịp nghe Vô tình tú sĩ hự lên một tiếng khô khan, rồi nhanh như điện chớp lao thẳng người qua khung cửa sổ bỏ chạy đi mất ...

Chương 47: Hung Tinh Chiếu Mệnh

Trong khi Đông Phương Hiểu Tinh và Đông Phương Hiểu Bạch đang bị Vô Tình Tú Sĩ dùng viên "Phích lịch lôi hoả châu" đe doạ, trong lòng lửa giận cháy bừng bừng nhưng khổ nỗi là không biết làm cách nào để đối phó bỗng nhiên họ trông thấy Trương Uyển Hoa và Tiêu Tông Kiệt từ trong phòng bất thần bước ra, tấn công Vô Tình Tú Sĩ, cướp lấy được viên "Lôi hoả châu" đồng thời lại đánh trọng thương lão ta, thì cả hai hết sức vui mừng.

Nhưng khi Song Sát vừa nhìn thấy Tiêu Tông Kiệt, thì sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng. Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Các hạ đã lẻn vào phòng riêng của tệ sư muội lúc nào thế?

Trương Uyển Hoa nghe câu hỏi ấy, thì sắc mặt bỗng sa sầm, giận hầm hầm nói:

- Sư huynh, việc riêng của sư muội, các anh ít can dự vào là tốt hơn.

Người ta đã ra tay cứu nguy cho các anh, bảo toàn được danh dự của các anh, vậy chẳng ngỏ lời cám ơn người ta thì chớ, trái lại, còn trách móc người ta nữa. Hừ! Thực là chẳng biết chi phải quấy cả!

Đông Phương Hiểu Bạch bất ngờ bị những lời trách móc ấy của Trương Uyển Hoa nên không khỏi sửng sốt, đứng trơ người ra đấy không biết phải ăn nói làm sao?

Đông Phương Hiểu Tinh đưa mắt lườm em một lượt rồi cất tiếng to cười ha hả nói:

- Mắng như vậy phải lắm! Lão nhị thật không biết điều, nên bị mắng là phải. Giờ đây các anh có việc bận đi ra ngoài. Đợi một chốc nữa sẽ trở về nói chuyện sau.

Nói đoạn, y bèn đưa mắt nhìn thẳng vào Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Lão đệ, hai người cứ nói chuyện thân mật đi!

Dứt lời, y đưa tay kéo lấy Đông Phương Hiểu Bạch, rồi bước đi ra khỏi cửa, lên tiếng trách Đông Phương Hiểu Bạch rằng:

- Người ấy chính là bạn tình của sư muội. Em nào phải chẳng biết.

Ăn nói như vậy, bị sư muội mắng là phải!

Trương Uyển Hoa cũng nghe được câu nói ấy, nên đôi má không khỏi đỏ bừng, nói thầm rằng:

“Thực đáng chết! Ai bảo anh lại nói rõ ra như thế? Quả là quá ư hồ đồ!” Tiếp đó nàng đưa mắt thẹn thùng, liếc nhìn về phía Tiêu Tông Kiệt, mỉm cười.

Dáng điệu đầy tình tứ, trong khi đoi má ửng hồng e ấp, trông nàng thực vô cùng xinh đẹp và hết sức quyến rũ.

Tiêu Tông Kiệt đưa mắt nhìn nàng, lửa tình như cháy rực trong lòng. Chàng đã hoàn toàn say sưa trước sắc đẹp của Trương Uyển Hoa .

Oo Song Sát đi ra khỏi cửa là đã trông thấy một thảm cảnh hiện ra trước mắt. Khắp trong sân, có đến bảy tám cái xác chết nằm sõng sượt.

Số người ấy chắc chắn đều là thủ hạ của Vô Tình Tú Sĩ.

Bọn họ biết đấy là nhờ sự ám trợ của một số bằng hữu vỗ lâm đã theo Tiêu Tông Kiệt đến đây. Nhưng khi họ xem xét vết thương của các xác chết, thì không khỏi kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Thì ra vết thương trên những xác chết, đều bị trúng một thứ ám khí gọi là “Lang đinh” tức loại ám khí đặc biệt của Vô Tình Tú Sĩ.

Như vậy số xác chết này đếu không phải là nha trảo của Vô Tình Tú Sĩ.

Song bên trong việc này lại có một điều rất mâu thuẫn với nhau. Sự mâu thuẫn ấy làm cho đảo lộn cả sự nhận xét của mọi người, khiến ai nấy đều không khỏi hoang mang, chẳng hiểu ra sao cả.

Song Sát ngơ ngác nhìn nhau một lúc, rồi lấy một thứ thuốc bột ra, rắc lên các xác chết ấy. Tức thì, chẳng mấy chốc sau, chúng đều tan thành những bãi nước vàng. Xong đâu đó, họ lại cùng bước trở vào phòng.

Khi ấy, họ trông thấy Trương Uyển Hoa và Tiêu Tông Kiệt đang ngồi đối diện với nhau, thầm thì nói chuyện. Khi thấy Song Sát bước vào, thì cả hai người đều đứng lên.

Đông Phương Hiểu Tinh cười nói:

- Cứ nói chuyện đi. Già đây phải cứu tỉnh người này để hỏi qua mọi việc cho biết đã.

Nói dứt lời, y liền cùng Đông Phương Hiểu Bạch dùng nội công đặc biệt của mình, lo việc cứu trị cho gã đàn ông bị thương kia.

Tiêu Tông Kiệt và Trương Uyển Hoa ngồi im lặng cạnh đấy để xem.

Gã đàn ông kia sau khi được cứu chữa, đã từ từ hồi tỉnh trở lại nhưng tâm trí chưa được hoàn toàn bình phục, mà chỉ cất tiếng rên rỉ rất khẽ.

Bỗng nhiên sắc mặt của Trương Uyển Hoa biến hẳn, nhìn ra ngoài cửa sổ, nạt rằng:

- Ai thế?

- Chính là thuộc hạ, tức Tiền Cảnh đây. Có sư phụ ở trong đấy hay không?

Đông Phương Hiểu Bạch cất giọng lạnh lùng "hừ" một tiếng, rồi lướt nhẹ nhàng ra ngoài. Chẳng mấy chốc sau, y lại bước trở vào phòng, nhìn thẳng vào Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Theo sự báo cáo của Tiền Cảnh, thì số quần hùng trong hai phe hắc bạch tựu tập về Thái Hồ đều chưa tìm biết được tung tích của Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền hiện ở đâu. Nhưng Động Đình Sơn Chủ Nguỵ Hùng Hào ở phía tây Thái Hồ, khi hay tin quần hùng kéo đến thì lên tiếng là sẵn sàng lấy tư cách người địa phương, để tiếp đãi tất cả quần hùng. Ông ta sẽ dựng một nhà tiếp tân tại Mã Tích Sơn để thực hiện lời hứa đó. Hơn nữa ông ta bảo là trong vùng phụ cận Thái Hồ độ bốn năm trăm dặm, không có một nhân vật võ lâm tên tuổi nào mà ông ta lại không biết, song chẳng có người nào tên gọi là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền cả. Tuy nhiên, ông ta lại hứa là sẽ sẵn sàng tiếp tay với quần hùng để tìm kiếm tung tích của Âu Dương Tuyền.

Bỗng nhiên gã đàn ông bị thương nọ bất thần mở to đôi mắt ra, nói:

- Nguỵ… Hùng… Hào… không… Mới nói đến đây thì bỗng y rùng mình, rồi nhắm nghiền đôi mắt, không nói nữa.

Đông Phương Hiểu Tinh cau mày nói:

- Xin tôn giả hãy nói hết lời đi nào!

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng than, nói:

- Hắn ta đã chết rồi, còn nói chi được nữa.

Song Sát không khỏi giật mình, và biến hẳn sắc mặt.

Vì với võ công của họ, cũng như với sự thính nhạy phi thường của đôi tai đôi mắt họ, thế mà người ấy bị kẻ khác ám hại, họ không hề hay biết chi cả. Trường hợp này, thực họ không còn biết ăn nói làm sao nữa.

Đông Phương Hiểu Bạch tựa hồ vẫn chưa tin lời nói của Tiêu Tông Kiệt nên nhanh nhẹn bước tới, đỡ lấy thân người ấy lên, thì quả nhiên, trông thấy xác nạn nhân đã lạnh ngắt như băng, không còn

mong chi cứu chữa nữa.

Truy Hồn Ác Khách Đôn Phương Hiểu Tinh trông thấy thế đã biết lời nói của Tiêu Tông Kiệt không sai tí nào, nên sắc mặt bỗng trở thành lạnh lùng và xanh như tầu lá. Kế đó, bỗng y cất tiếng than dài, nói:

- Lão đệ, em làm thế nào mà biết được như vậy?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Người ấy rùng mình như vậy, chứng tỏ y đã bị trúng “Lăng hư âm chỉ” của một võ lâm cao thủ rồi.

Đông Phương Hiểu Bạch kinh ngạc nói:

- “Lăng hư âm chỉ”? Nói thế chắc lão đệ đã biết đấy là hành động của ai rồi?

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Trong võ lâm, số người biết “Hư không điểm huyệt” không dưới hai mươi người, gồm cả nhị vị trong đó. Bởi thế tại hạ thực chẳng làm thế nào biết rõ được là ai. Song người đáng nghi thì chỉ có một mà thôi.

- Ai thế?

- Đấy chính là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình!

Trương Uyển Hoa nói:

- Thế tại sao anh lại không đuổi theo hắn ta?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Y vừa hành động xong là đã bỏ chạy mất dạng rồi. Bởi thế tại hạ tuy có ý muốn truy đuổi, nhưng thực sự thì không đủ khả năng. Vậy thử hỏi làm một việc nhọc sức mà không kết quả thì có lợi ích gì?

Đông Phương Hiểu Tinh bực tức nói:

- Lữ Khưu Mộ Bình! Tất có một ngày lão phu sẽ cho ngươi biết sức lợi hại của lão phu đây.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Nhị vị hà tất phải tức giận? Lữ Khưu Mộ Bình dù nhiều mưu lược, nhưng đều bị hỏng cả. Rồi đây chắc chắn có một ngày y sẽ bị thiệt thân.

Vậy chúng ta hãy bình tĩnh chờ xem.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Lão phu nào chịu để cho nó xem thường. Nếu việc này đồn đãi ra giới giang hồ, mọi người lấy đó làm một đề tài để cười cợt, thì lão phu còn mặt mũi nào nữa?

Tiêu Tông Kiệt nghiêm sắc mặt nói:

- Nhị vị là cao thủ trong võ lâm, nên tại hạ nào dám lên mặt dạy đời. Nhưng nếu nhị vị nhúng tay vào chuyện thị phi không đâu này, thì khó tránh khỏi bị mất mạng, hoặc tiêu tan danh vọng từ bấy lâu nay.

Song Sát nghe qua không khỏi sửng sốt. Đông Phương Hiểu Tinh lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Tại sao lại gọi là không đâu? Xem ra chắc lão đệ có điều chi bí ẩn.

Vậy mong lão đệ giãi bày cho chúng tôi được biết?

Tiêu Tông Kiệt trầm ngâm một lúc, nói:

- Vừa rồi gã đàn ông xấu số kia đã nói đến Ngụy Hùng Hào. Tuy hắn ta đã bất thần bị trúng ám khí mà chết, chua kịp nói hết lời nhưng tại hạ xét đoán thì Nguỵ Hùng Hào chắc chắn có sự câu kết với Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền… Đông Phương Hiểu Bạch kinh ngạc nói:

- Như vậy là lão đệ có ý bảo trại nghinh tân của Nguỵ Hùng Hào dựng lên tại Mã Tích Sơn chính là độc kế của hắn, định sẽ diệt trừ hết tất cả nhân vật võ lâm đến đấy hay sao?

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu nói:

- Đấy chỉ là một mưu kế rất tầm thường. Nguỵ Hùng Hào nào lại làm như vậy để đưa đến cái hoạ thiệt thân cho mình? Phương chi quần hùng trong võ lâm nào phải là những người ngu xuẩn.

Trương Uyển Hoa cười tự nhiên nói:

- Nếu thế thì ý định thực sự của Nguỵ Hùng Hào là thế nào?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Giữa con người và con người, thường vì một sự hiểu lầm nhỏ nhen mà đưa đến một sự xích mích to lớn. Trong võ lâm tình trạng ấy lại càng thường xảy ra hơn nữa. Vì không ưa nhau, đến chỗ oán giận nhau.

Ban đầu chỉ là việc nhỏ, nhưng sau đó lại gây thành sóng gió to. Như vậy đều là những việc không đâu cả.

Nói đến đây, chàng dừng lại trong giây lát, rồi mỉm cười tiếp rằng:

- Theo tại hạ đoán thì Nguỵ Hùng Hào sẽ lợi dụng điểm đó để ly gián quần hùng chém giết lẫn nhau. Như vậy, nếu nhị vị đến Mã Tích Sơn để khích nhau với Yến Nam Tam Kiệt, thì sẽ đưa đến một kết quả như thế nào?

Thần Châu Song Sát nghe qua không khỏi đỏ bừng sắc mặt. Đông Phương Hiểu Tinh cười ha hả nói:

- Kẻ thù gặp nhau thì tất nhiên không còn chi gai mắt hơn. Lão đệ nói như thế là đúng rồi. Nhưng chúng tôi vị nể lão đệ nên bằng lòng gác mối thù ấy lại không đề gập đến nữa.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nhị vị có lòng nhân từ khoan dung như thế, tất sẽ mang được cái phúc đến cho võ lâm. Song nhị vị là những nhân vật mà đối phương rất chú ý, do đó chậm nhất là sáng mai, thì thế nào cũng nhận được thiếp mời. Vậy nhị vị cần phải đề phòng cho lắm mới được.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt nói:

- Việc ấy còn chờ xem bọn họ có bao nhiêu tài năng đã.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, đứng lên cáo từ nói:

- Tại hạ còn có hẹn với một số bằng hữu, không thể ở đây lâu được.

Vậy sáng mai tại hạ đến ra mắt một lần nữa.

Trương Uyển Hoa đứng lên tươi cười nói:

- Để tôi đưa anh một đoạn đường.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Như vậy là nhọc cô nương lắm!

Nói đoạn chàng quay về Song Sát xá một xá thực sâu nói:

- Đêm nay cũng có thể lại xảy ra việc rối. Vậy nhị vị cần chú ý đề phòng!

Trong khi Song Sát hãy còn đang kinh ngạc thì Tiêu Tông Kiệt và Trương Uyển Hoa đã cùng

nhau lướt ra khỏi nhà.

Oo Một vầng trăng trong đang treo lơ lửng trên nền trời cao, soi sáng vằng vặc cả mặt Thái Hồ rộng hàng ba vạn sáu nghìn mẫu, mênh mông nước bạc, không thấy đâu là bến bờ, khiến cảnh sắc xinh đẹp như một bức tranh.

Cạnh ven hồ, tại một nơi nhiều đá tảng ngổn ngang, tùng bách um tùm, có một cô gái tuyệt sắc mình mặc áo đen đang đứng im lặng trong chiều gió lộng. Ngọn gió mát trên mặt hồ thổi tung tà áo của nàng như tiên nữ đang phiêu diêu trên thiên đường.

Nàng đang đưa mắt ngó đăm đăm về một hướng xa, tựa hồ đang nghĩ ngợi điều gì. Bỗng đôi mắt phượng của nàng giương to lên, rồi quay mặt trở lại cười nói:

- Có phải Hoa muội đấy không?

Liền đó, nghe có tiếng cười vui mừng và trong ngần như chuông bạc. Tức thì Trương Uyển Hoa từ trong cánh rừng cạnh đấy nhanh nhẹn lướt người bay ra. Khi nàng đã buông người rơi trở xuống đất, liền lên tiếng nói:

- Quỳnh tỷ, chị có nhớ tiểu muội không?

Cô gái áo đen ấy chính là Lãnh Diện La Sát Tô Chỉ Quỳnh. Nàng cầm lấy đôi tay của Trương Uyển Hoa nhấc cao lên, xem qua một lượt, rồi tươi cười nói:

- Ồ, lâu quá không được gậup. Ngày nay Vỹ muội trông lại càng xinh đẹp như một bó hoa tươi. Thảo nào Kỳ đệ ngày đêm phải điên đảo vì muội.

Trương Uyển Hoa mặt đỏ bừng, nũng nịu nói:

- Quỳnh tỷ, chị chớ nói nhảm! Ai là Kỳ đệ đâu?

Tô Chỉ Quỳnh chu nhọn đôi môi nói:

- Ủa? Chính cậu ta không phải hay sao?

Trương Uyển Hoa quay mặt nhìn lại, trông thấy Tiêu Tông Kiệt đang im lặng đứng sững ở sau lưng nên lại càng hết sức thẹn thùng, nói:

- Anh ấy là Tiêu Tông Kiệt kia mà! Nào phải là Kỳ đệ như Quỳnh tỷ nói?

Tô Chỉ Quỳnh đưa mắt nhìn Tiêu Tông Kiệt cười nói:

- Bọn họ đang trông chờ, vậy đệ đệ hãy đi đi. Độ sau một canh đệ đệ sẽ quay trở lại vì chúng ta xa

nhau lâu ngày mới được gặp, có nhiều chuyện cần phải nói riêng.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng cười to, rồi vọt người bay thẳng lên không, nhằm hướng đông buông rơi người xuống mặt đất, và tiếp tục chạy bay tới trước.

Bỗng nhiên từ trong cánh rừng cạnh đấy có tiếng người nói chuyện.

Chàng nghe văng vẳng họ nói đến bốn tiếng "Hàn Thiết Quan Âm" nên không khỏi lấy làm lạ, nhanh nhẹn lướt thẳng về phía có tiếng nói ấy.

Đến nơi chàng trông thấy có bốn người đang ngồi dưới gốc tùng, bày rượu thịt trên đất để ăn uống. Thức ăn họ đựng trong những chiếc lá sen to, gồm có gà quay, vịt nướng tương, giò heo bắc thảo, sườn nướng, và bốn cái bầu đựng rượu to để ngay trước mặt bốn người. Mùi rượu thịt bay thơm ngào ngạt. Họ cùng nhai thức ăn nghe chóc chách, xem có vẻ ngon lành lắm.

Một người trong bọn họ cất tiếng nói khẽ rằng:

- Tôi cảm thấy thái độ và hành động của lão gia tử có vẻ khác thường lắm.

- Anh căn cứ vào đâu để nói thế?

- Pho "Hàn Thiết Quan Âm" đã lấy được vào tay, thế mà nay lại bị kẻ khác cướp mất đi. Trong khi đó, gia tử có vẻ hết sức buồn bã, phái anh em ta đến vùng Thái Hồ, công việc hết sức trọng đại, thế mà lão gia tử lại không đích thân đến đây. Như vậy chứng tỏ ngoài việc này ra, lại còn có một việc trọng đại chi hơn nữa, đang làm lão gia tử phải bận tâm.

- Hừ, anh chớ nên nói nhảm. Lão gia tử là người hành động lúc nào cũng khó lường. Đâu phải sức anh có thể hiểu được.

Tiêu Tông Kiệt thầm nói rằng:

"Quả không ngoài dự đoán của ta.

Pho Hàn Thiết Quan Âm ấy là một pho tượng giả. Tiếng lão gia tử mà bọn họ nói đến chắc chắn là muốn chỉ Đào Như Hải chứ không còn ai.

Nhưng tại sao Yến Nam Tam Kiệt lại bảo pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay Khổng Gia Hồ là pho tượng thật? " Suốt mấy ngày nay chàng đã vì việc ấy mà cảm thấy vô cùng băn khoăn khó hiểu.

Bỗng nhiên chàng sực nhớ ra một điều gì, mặt liền biến sắc thầm nói:

"Vị chưởng môn của phái Hoài Dương nguy mất rồi!" Liền đó chàng lách mạnh thân người nhanh như chớp lao vút đi như một mũi tên bắn.

Chung quanh ven Thái Hồ đâu đâu cũng là chùa chiền san sát. Tiêu Tông Kiệt nhắm ngay một ngôi chùa nhỏ lướt thẳng tới.

Chàng vừa tiến tới trước ngôi chùa thì liền nghe một tiếng niệm Phật vang rền, nói:

- A Di Đà Phật! Bần tăng chờ đợi tại đây đã lâu rồi. Thế sao thiếu hiệp đến nay mới tới?

Từ trong một lùm cây rậm rạp bỗng thất Ác Di Lặc Trúc Tây lách mình lướt ra.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Bộ có người đến đây gây sự hay sao?

Trúc Tây đáp:

- Chẳng phải thế, chỉ có Yên Nam Tam Kiệt đến đây và muốn gặp thiếu hiệp. Họ chờ đợi đã lâu rồi.

Tiêu Tông Kiệt "ồ" một tiếng dài, nói:

- Vậy xin phiền đại sư bước vào cho họ hay là tôi đã đến.

Nói dứt lời, chàng bèn nhanh nhẹnh đi thẳng vào ngôi chùa.

Yến Nam Tam Kiệt, Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang, Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý, Đoàn Thừa Tiên, Châu Nhân Ký, Xuyên Trung Tam Xú và Lê Ngọc Hành, trông thấy Tiêu Tông Kiệt bước vào đều ùn ùn đứng lên chào đón.

Tiêu Tông Kiệt tươi cười chấp tay thi lễ nói:

- Tại hạ vì bận việc nên chậm trễ, vậy có điều thất lễ với ba vị đại hiệp, mong ba vị niệm tình tha thứ cho.

Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ nói:

- Chả dám! Già đến đây lần này là để cảm tạ cái ơn giải cứu của thiếu hiệp tại Trì Châu. Hơn nữa để nói rõ mọi việc xảy ra sau khi chúng ta đã xa nhau.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Chuyện nhỏ nhặt như thế có đáng chi mà nhắc. Ba vị có biết hiện nay Lương chưởng môn, bang chủ của phái Hoài Dương ở đâu hay không?

Diêm La Phán Ứng Triệu Hùng nói:

- Ông ấy hiện giờ đang ở tại phủ của Kim Câu Đàm Khuê trong huyện thành Ngô Giang. Đàm Khuê là người xuất thân từ phái Hoài Dương, và là sư điệt của Lương Vô Uy.

Tiêu Tông Kiệt vội vàng nói:

- Trong đêm nay Lương chưởng môn sẽ gặp việc nguy hiểm. Vậy chúng ta hãy mau đến đó tiếp cứu người. Song khi chưa cần thiết thì chúng ta tuyệt đối chớ nên ra mặt tương trợ hầu tránh đi trường hợp khiến đôi phương phải kiêng sợ mà đề phòng hơn.

Yến Nam Tam Kiệt nghe qua không khỏi biến hắn sắc mặt. Cầu Long Tẩu Trạch Kỳ mở miệng như định nói gì nhưng Tiêu Tông Kiệt lại lên tiếng tiếp rằng:

- Chuyện chớ nên chậm trễ. Các vị lão sư hãy lên đường đi ngay cho.

Nói dứt lời chàng liền quay người đi thẳng ra cửa. Số người chung quanh cũng hối hả bước theo sau.

Huyện thành Ngô Giang đang nằm im dưới ánh trăng vằng vặc.

Chung quanh im lặng không hề nghe một tiếng động. Thỉnh thoảng từ đường phố hoặc từ trong ngõ hẻm chỉ có tiếng mõ canh vọng đến mà thôi.

Trên những nóc nhà nối tiếp ở phía nam huyện thành, bỗng xuất hiện tám cái bóng đen, đang vọt lên rơi xuống, nhắm ngay một toà nhà to lớn lướt thẳng tới.

Khi bọn họ vừa mới lướt đến nóc nhà ấy, thì bỗng nghe có một tiếng quát to rằng:

- Đứng lại!

Tức thì trên nóc nhà có một bóng đen to lớn, đôi mắt sáng ngời như hai luồng điện, bất thần xuất hiện và tràn nhanh tới, quát to rằng:

- Các bằng hữu là người ở phương nào? Đêm khuya đến viếng có việc làm quý hoá chi?

Chín bóng đen vừa lướt tới, trông thấy tại phủ của Kim Câu Đàm Khuê canh chừng cẩn mật, thì trong lòng không khỏi kinh hãi. Một người trong bọn họ liền cất giọng âm u lạnh lùng, cười dài nói:

- Chúng ta đến viếng ông bạn họ Đàm, để thanh toán một việc chưa thanh toán dứt khoát, cách đây ba tháng tại Ngưu Đầu Sơn.

Liền đó bỗng nghe từ không trung có một tiếng quát to rằng:

- Ai đến tìm Đàm mỗ như vậy??

Tiếng quát vừa dứt, thì Kim Câu Đàm Khuê đã từ trên lưng chừng trời đáp nhẹ nhàng xuống mái ngói.

- Tại hạ là Lưu Diệu. Trại chủ Ngưu Đầu Sơn Trại, tức Kim Trọng Lượng chính là sư đệ của tại hạ. Đàm bằng hữu đã cản trở không cho người ta kiếm tiền bạc, đấy chỉ là việc nhỏ. Song bằng hữu lại ra tay ác độc, giết chết sư đệ của tại hạ mới là việc to. Mối thù không đội trời chung này, tại hạ không thể nào không trả được.

Kim Câu âm thầm đưa mắt dò xát chín người vừa mới đến, thấy ngoại trừ Lưu Diệu, còn thì tất cả đều che kín mặt bằng một vuông khăn đen, có vẻ bí mật khó lường, nên không khỏi thầm kinh hãi, cười nhạt nói:

- Lưu bằng hữu đến báo thù cho em, thì còn chi phải lẽ hơn nữa.

Vậy Đàm mỗ sẵn sàng chờ sự báo thù ấy.

Lưu Diệu cười sâu hiểm, nói:

- Đánh nhau tại nơi này e rằng sẽ làm kinh động đến những người xung quanh. Vậy Lưu mỗ xin chờ đón ông tại ngoại ô phía nam huyện thành này.

Nói đoạn, y quay mặt qua số đồng đảng, quát rằng:

- Đi mau!

Tức thì chín bóng người ấy nối gót nhau bay vọt lên không, lướt đi nhanh như gió.

Đàm Khuê nhận thấy thân pháp tám người che mặt kia hết sức kỳ tuyệt, không người nào là không cao cường hơn Lưu Diệu cả. Do đó ông ta không khỏi kinh hoàng, đôi mắt tràn đầy những tia sáng lo âu.

Lúc bấy giờ, từ trong ngôi nhà lớn ấy đã có năm bóng người phi thân vượt lên mái ngói. Đấy chính là Kiếm Hoàn Song Tuyệt Lương Vô Uy, chưởng môn phái Hoài Dương, Nhất Bút chấn thiên La Tiềm, và ba người nữa đều là cao thủ ở Sào Hồ.

Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm cất tiếng cười to, cười ha hả nói:

- Đàm lão sư, có chuyện chi xảy ra to tát lắm hay sao? Dù cho trời có sập xuống, thì chúng ta cùng nhau đỡ lấy, nhiều nhất là vỡ sọ chết mà thôi. Phương chi có Lương chưởng môn ở đây rồi, thì còn chi đáng lo ngại nữa? Thôi chúng ta hãy đi, La Mỗ muốn xem cho biết bọn họ là những nhân vật ba đầu

sáu tay nào!

Đàm Khuê nói:

- Những chuyện rắc rối nhỏ nhen như thế nào cần phải nhọc đến sức Lương chưởng môn và La đương gia.

Lương Vô Uy nói:

- Lời của La huynh nói rất đúng. Đàm huynh chớ nên khách sáo như vậy.

Đàm Khuê nghe qua trong lòng mới cảm thấy đỗ lo rồi hợp cùng số người của Lương Vô Uy và La Tiềm, lướt thẳng ra ngoại ô phía nam huyện thành.

Bóng trăng sáng vằng vặc, bầu trời trong như gương.

Lưu Diệu trông thấy Kim Câu Đàm Khuê dẫn người chạy đến trong lòng không khỏi kiêng dè. Y đưa mắt nhìn về phía tám người che mặt, cất tiếng cười to, nói:

- Đàm bằng hữu là người biết giữ đúng lời hứa. Nhưng hà tất phải dẫn theo một số người cùng về chầu Diêm Vương đông như vậy.

Kim Câu Đàm Khuê nghe qua trong lòng hết sức tức giận, quát to rằng:

- Lư lão sư! Ông có tin là trong đêm nay, ông có thể lấy được mạng sống của sáu anh em Đàm mỗ đây không?

Lưu Diệu bỗng sa sầm nét mặt, cười sâu hiểm nói:

- Có lý nào các ông còn mong được sống để trở về nữa hay sao?

Cùng một lúc với tiếng quát to, liền thấy một ngọn thiết bút vung lên, gió rít vèo vèo, nhắm ngay Lưu Diệu tới nhanh như một luồng điện chớp.

Thì ra La Tiềm trông thấy Lưu Diệu tỏ vẻ ngang tàng vô lễ, thì hết sức tức giận, vung ngọn thiết bút lên, dùng thế “Bút lực như hồng” bất thần tấn công về phía Lưu Diệu.

Lưu Diệu cũng chẳng phải tay thường, nghe tiếng gió rít liền nhanh như chớp dùng thế “Yến thanh thập bát cổn” nhào lăn ra xa ngoài một trượng để tránh thế công của đối phương, đồng thời vung tay phải lên một lượt, tuốt lưỡi kiếm trên vai ra khỏi vỏ, cười nhạt nói:

- Đường đường là một bậc tổng trại chủ ở Sào Hồ mà lại dùng thủ đoạn đánh lén, quả chẳng khác nào con chó ngoạm trộm.

La Tiềm đã đánh hụt vào khoảng không, liền nhanh nhẹn thu ngọn thiết bút trở về, gằn giọng nói:

- Nhãn lực bằng hữu khá lắm! Lão phu chính là La Tiềm đây.

Nhưng đôi mắt lão phu không hề bị cát bụi làm mờ, nên biết chắc chắn bằng hữu chẳng phải là người họ Lưu tên Diệu đâu.

Lưu Diệu nghe qua không khỏi giật nẩy mình, nhưng liền cười to nói:

- Tại hạ nếu chẳng phải là Lưu Diệu thì là ai? Câu nói ấy của La đương gia không khỏi quá thừa rồi.

Nói đoạn y vung tay lên một lượt, tức thì ánh thép chiếu sáng ngời, nhắm công thẳng về phía La Tiềm, qua một đường kiếm vô cùng hiểm hóc.

La Tiềm tức giận cười lên một tiếng to, vung ngọn phán quan bút trong tay vun vút, khiến ngọn bút chập chờn đầy cả không gian, nhắm công thẳng vào các huyệt đạo quan trọng trên thân người của Lưu Diệu.

Chính vì thế mà ông ta đã giữ được phần chủ động.

Tám người che mặt đứng bên ngoài, bỗng cùng một lúc xê dịch thân hình, rồi nhắm ngay Lương Vô Uý, Đàm Khuê và số thuộc hạ của La Tiềm tràn tới.

Có ba người che mặt trong bọn ấy đã đem hết sức mình, vung kiếm lên công thẳng vào Lương Vô Uý. Mỗi đường kiếm của họ cũng đều vô cùng kỳ diệu và ác liệt, chẳng hề để lộ một sơ hở, khiến Lương Vô Uý phải luống cuống, không sao phản công trả lại được.

Qua thế đánh của họ, đã thấy rõ được dụng ý của họ là đâu rồi.

Nhưng đáng tiếc là Lương Vô Uý vẫn còn mù mờ chưa nhận thức được ý định của đối phương.

Tuy nhiên Lương Vô Uý thực không hổ là vị chưởng môn của một môn phái. Ông ta có một nhãn lực không phải tầm thường, nên đã thấy số người che mặt kia, tên nào tên nấy đều là người có võ công cao cường đến tuyệt đỉnh, đáng đứng vào hàng cao thủ bậc nhất của võ lâm. Ngay đến như Lưu Diệu cũng là người cao cường không kém chi số người kia.

Quả nhiên La Tiềm nói không sai tí nào cả. Trong giang hồ, những nhân vật nổi tiếng không hề có ai tên gọi Lưu Diệu cả. Như vậy, họ đến đây chẳng phải vì mục đích thanh toán mối thù với Đàm Khuê, mà thật sự thì họ có một mục đích khác. Song nhất thời số người của La Tiềm vẫn chưa thể xét đoán được.

Liền đó bỗng có một tiếng gào thảm thiết vang lên, xé tan sự tịch mịch của đêm khuya, nghe thật vô cùng rùng rợn.

Thế là, một thuộc hạ của La Tiềm đã bị một người che mặt dùng thế kiếm tuyệt diệu “Phẩu lân phân giáp” rọc thành một đường máu dài từ trên ngực đến bụng, ngã ngửa ra đất.

Người che mặt ấy cất tiếng cười nhạt, rồi nhanh nhẹn hất mạnh lưỡi kiếm, định hạ sát luôn đối phương.

Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm trông thấy thế, hết sức kinh hãi, liền dùng thế “Thiên sơn như bình” hất lui đối phương một bước rồi quay người lại, vung nhanh chưởng trái lên, dùng thế “Truy bộc nộ triều” quét thẳng ra và quát to:

- Ngươi quả là kẻ ác độc! Không thể nào tha chết cho ngươi được!

Chưởng lực của ông ta mạnh mẽ như xô bay được cả núi đồi, bắt từ trên giáng xuống như mưa sa bão táp.

Người che mặt ấy vì cần tự bảo vệ lấy mình nên liền thu nhanh lưỡi kiếm về, rồi nhảy lui ra xa năm bước, dùng thế “Hi nhuỵ kim phong” tung mạnh lưỡi kiếm trở ra.

Thế kiếm ấy vô cùng kỳ tuyệt, làn kiếm quang loé lên năm đốm sao lạnh buốt, to như cái chén, đâm thẳng vào năm đại huyệt quan trọng trên ngực của La Tiềm nhanh như chớp.

La Tiềm cất tiếng cười nhạt, rồi vung ngọn thiết bút ra, dùng thế “Cửu tinh liên hoàn” đỡ thẳng tới.

Nhưng không ngờ ngay lúc đó, tại sau lưng lão ta, lại có một luồng kiếm công tới. Do đó lão không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn đưa chân phải tràn tới, lánh xa bảy bước, rồi lại vung ngọn thiết bút lên phản công ồ ạt.

Lưu Diệu và một người che mặt nữa cùng vung kiếm vây đánh La Tiềm. Đôi bên đánh nhau rất quyết liệt, không thể nào phân thắng bại được.

Trong khi đó Đàm Khuê và hai cao thủ của Sào Hồ còn lại đang bị ba người che mặt khác vây đánh tơi bời, đỡ gạt luống cuống, lâm vào một tình thế vô cùng nguy hiểm.

Riêng Lương Vô Uý, chưởng môn phái Hoài Dương cũng thế. Lão ta bị ba người che mặt dùng toàn những thế kiếm có tánh cách chế ngự thế kiếm của Lương Vô Uý áp đảo, tựa hồ họ đã biết trước được tất cả những đường kiếm của vị chưởng môn phái Hoài Dương rồi. Chính vì vậy mà bao nhiêu tuyệt học của Lương Vô Uý đều bị họ chế ngự hết, không làm sao thi thố được, mà chỉ còn lo phòng thủ mà thôi. Song cũng may là lão ta không đến đỗi bị thảm bại.

Dù vậy, Lương Vô Uý vẫn bị ba người che mặt kia đẩy lui liên tiếp, nên đã đang xa dần số người của La Tiềm đến mấy mươi trượng, và đã lọt vào một khu rừng tùng.

Chẳng mấy chốc sau, Đàm Khuê cảm thấy hai cánh tay đều mỏi rụng, song câu của ông cũng trở thành chậm chạp hẳn, nên đã bị một thế kiếm của đối phương nhanh như chớp đâm thẳng vào trước ngực.

Ông ta thầm nghĩ rằng:

“Thế là mạng ta đã hết”.

Nhưng ngay lúc đó, ông cảm thấy có một luồng gió mạnh từ đâu cuốn tới, hất xéo ông ra một bên nên may mắn thoát khỏi được mũi kiếm của đối phương đang đâm tới.

Liền đó lại có một cái bóng đen nhẹ nhàng như một bóng ma bay thoắt đến đáp xuống trước mặt của người che mặt nọ.

Đàm Khuê đưa mắt lên nhìn, thì thấy đó lại là một chàng thiếu niên che mặt nữa, nên không khỏi kinh hoàng.

Nhưng chàng thiếu niên ấy đã nhanh như chớp, giương năm ngón tay ra chụp thẳng vào lưỡi kiếm của đối phương.

Người che mặt nọ quát to rằng:

- Ngươi muốn tìm cái chết mà!

Tiếng “mà” chưa dứt thì bỗng nhiên hắn ta đã gào lên một tiếng thảm thiết rồi ngã ngửa ra đất.

Thế là lưỡi trường kiếm trong tay y đã quật lại xắn thẳng vào ngực y, khiến máu tươi tuôn trào như suốt, chết ngay tức khắc.

Đàm Khuê trông thấy thế, hết sức mừng rỡ, nhưng cũng hết sức kinh hoàng. Ông ta mừng rỡ vì bản thân mình cũng như số người xung quanh, có thể thoát được cơn nguy hiểm, nhưng ông ta kinh hoàng vì thấy võ học của chàng thiếu niên che mặt mới đến trác tuyệt có một không hai trên đời.

Thân pháp của chàng thiếu niên che mặt lại càng cao cường tuyệt đỉnh. Chỉ trong nháy mắt là chàng ta đã lướt tới trước mặt hai cao thủ Sào Hồ, vung nhanh đôi thiết chưởng lên một lượt, tức thì hai tiếng gào thảm thiết liền vang lên. Thế là hai người che mặt nọ đã bị chưởng lực của chàng hất bay lên lưng chừng trời rồi lại từ trên cao rơi thẳng trở xuống đất, vỡ sọ, gãy xương chết tốt.

Lưu Diệu và số người che mặt còn lại trông thấy thế đều kinh hoàng thất sắc, biết mọi việc đã

hỏng nên có ý định bỏ chạy đi. Nhưng chàng thiếu niên che mặt ấy đã nhanh như chớp, tràn đến trước mặt họ. Và họ chỉ kịp cảm thấy lồng ngực mình lạnh buốt, đôi mắt tối sầm rồi té lăn quay ra đất.

Liền đó chàng thiếu niên che mặt lại nhanh nhẹn vọt thẳng người lên không, nhắm hướng cánh rừng tùng lướt thẳng tới như điện xẹt.

La Tiềm cũng như số người của Đàm Khuê trông thấy thế đều há mồm trợn mắt, nói không nên lời.

Riêng Trương Vô Uý sau khi bị ba người che mặt vung kiếm áp đảo và đẩy lui vào cánh rừng tùng, thì mặc dù lão ta vẫn duy trì được thế thủ, không đến nỗi phải chiến bại, nhưng vì võ công của ba người che mặt quá ư cao tuyệt, hiểm hóc nên Lương Vô Uý không làm sao phản công trả lại họ được.

Lương Vô Uý nhờ vào võ học cao cường của mình, phòng thủ rất vững chắc, song đứng trước thế công dồn dập của ba đối thủ, lão ta cũng không tránh khỏi luống cuống sợ hãi.

Bỗng nhiên ba gã che mặt kia bất thần cùng vung nhanh chưởng trái lên, tức thì ba luồng ánh sáng màu đen hắc đã từ trong tay họ xẹt thẳng ra như điện chớp.

Thế là Lương Vô Uý đã bị ám khí của đối phương đánh trúng. Lão ta cảm thấy đôi chân và cánh tay trái bị tê buốt, đồng thời một luồng hơi lạnh lạ lùng, cũng theo đó tràn ngập cả cơ thể. Lớp cương lực hộ thân đã hoàn toàn vô dụng, chúng tỏ ám khí của đối phương là loại ám khí hết sức độc.

Đôi chân của Lương Vô Uý liền mềm nhũn, cất tiếng “hự” khô khan rồi té ngồi trên mặt đất.

Giữa giờ phút hiểm nguy như chỉ mành treo chuông ấy, bỗng có hai người mặc áo đen, che kín mặt, từ hai phương hướng khác nhau đồng thời lướt tới, thò tay ra chụp lấy người của Lương Vô Uý.

Chỉ trong nháy mắt, bóng người lướt đến sau mà lại nhanh tay hơn, chụp được Lương Vô Uý vào tay, và trong khi thân hình chưa rơi đến mặt đất, thì lại vọt thẳng lên không, tiếp tục lướt đi tới.

Người che mặt đến sau quát to rằng:

- Lũ chuột kia! Hãy bỏ lão già ấy xuống!

Bóng người ấy dưới cằm có râu dài, không ngớt bay phất phơ theo chiều gió. Lão ta dùng sức xuống đôi chân, rồi nhanh như chớp lao người đuổi theo bóng người che mặt vừa bỏ chạy. Thế là kẻ chạy người đuổi, nhanh chẳng khác nào hai vì sao xẹt.

Chẳng mấy chốc, hai người đã chạy ra hằng mấy trượng. Người che mặt đang kẹp lấy Lương Vô Uý trong tay bỗng buông người rơi trở xuống đất, xoay mặt lại cười nhạt hỏi:

- Tôn giả đuổi theo tại hạ để làm gì?

Người che mặt đến sau nghe hỏi thế, không khỏi sửng sốt, cười nhạt nói:

- Các hạ vì lẽ gì lại bắt sống Lương chưởng môn mang đi?

- Chỉ giỏi nói nhảm! Chínht ại hạ ra tay cứu lấy ông ấy đây!

- Lão phu cũng đang có ý định đó!

- Hừ ai biết ý định của ông ra sao? Ông chỉ giỏi nói ngon nói ngọt ngoài miệng, nhưng trong lòng ẩn chứa gươm đao, thì ai biết được.

- Nói bá láp. Ngươi xem lão phu là hạng người như thế nào?

- Nào ai biết ông là hạng người chi!

- Nhưng ngươi có khác gì hơn ta chứ?

- Ha ha ít nhứt Lương chưởng môn được biết tại hạ là ai?

Lương Vô Uý tuy đang bị thương, nhưng tâm thần rất bình tĩnh, nên nghe qua tiếng nói của người đã ra tay cứu nguy cho mình thì biết đấy là ai rồi. Do đó trong đôi mắt của lão ta tràn đấy những tia sáng vui mừng.

Lão già che mặt kia nghe nói thế, không khỏi cứng miệng, song cũng cất giọng lạnh lùng nói:

- Lương chưởng môn đã bị trúng một loại ám khí thật độc. Nếu không sớm chữa trị thì khi bị nguy hại đến tính mệnh, chớ trách lão phu tại sao không nói trước đấy nhé!

- Xem ra ông đã biết rõ sức lợi hại của những mũi ám khí này?

- Tất nhiên!

- Như vậy chả lẽ đây lại chính là một thứ ám khí riêng của ông, và được ông bí mật trao cho số người kia sử dụng. Giờ đây ông ló mặt ra để chữa trị, hầu lấy cái ơn ấy rúng ép Lương chưởng môn trong một việc chi đó phải không?

Lão già che mặt nghe qua không khỏi giật bắn người, giận dữ nói:

- Tại sao tôn giả lại ngậm máu phun người như vậy?

Người thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Nếu chẳng phải thế, thì tại sao ông lại đuổi theo tại hạ mãi như thế này? Trong khi đó Lương chưởng môn lại chẳng hề quen biết chi với ông cả.

- Nói thế chả lẽ Lương chưởng môn lại là người quen biết với tôn giả hay sao?

Lương Vô Uý bỗng lên tiếng nói:

- Lương mỗ và các vị thiếu hiệp này đã quen biết nhau lâu rồi. Vậy tấm thịnh tình của các hạ, Lương mỗ lúc nào cũng ghi nhớ. Xin các hạ hãy về đi thôi.

Lão già che mặt không khỏi cứng họng, đôi tròng mắt không ngớt xoay tròn, cất tiếng than dài, nói:

- Lương chưởng môn đã bị trúng ám khí. Chỉ trong chốc lát đây thì chất độc sẽ tác quái ngay. Đến chừng ấy, dù cho có tiên thánh cũng không cứu nguy cho được.

Lương Vô Uý nghe thế, không khỏi giật mình kinh hãi.

Giọng nói của chàng thiếu niên che mặt bỗng đổi thành ôn hoà, hỏi tiếp rằng:

- Tại sao các hạ vẫn khăng khăng đòi cứu chữa giúp cho Lương chưởng môn. Chả lẽ…?

Lão già che mặt gằn giọng nói:

- Đúng thế! Già đây có việc muốn nhờ đến Lương chưởng môn, chứ không phải đến đây hoàn toàn vô mục đích. Nhưng tôn giả hãy yên lòng, già đây chỉ đem đến cái lợi cho Lương chưởng môn, chứ không khi nào làm chi hại đến ông ấy cả.

- Nếu thế thì các hạ cứ nói thẳng ra nghe thử?

- Đấy là việc riêng, xin tôn giả thứ lỗi cho, về chỗ không thể nói rõ ra được.

Đôi bên ăn miếng trả miếng, không ai chịu thua ai cả.

Chàng thiếu niên che mặt trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Cứu nguy cho người mới là việc cấp bách. Vậy các hạ cứ đưa thuốc ra trước, đợi đến lúc thương thế của Lương chưởng môn được hoàn toàn bình phục rồi nói chi sẽ nói sau.

- Đấy là lẽ tất nhiên, nhưng xin tôn giả hãy đi tránh ra chỗ khác đã.

- Lòng người lúc nào cũng khó lường. Vậy tại sao các hạ không để cho mọi người được trông thấy mặt thực?

Lão già che mặt này vì đi sai một nước cờ, nên đành chịu hỏng cả ván. Bởi thế, lão ta tuy phải đuổi theo đối phương đến cùng, song chỉ là một hành động miễn cưỡng mà thôi.

Giờ đây, bảo lão ta để cho mọi người trông thấy được mặt thực, thì là một chuyện không thể có được. Lão ta cười nhạt nói:

- Người hãy gỡ vuông khăn che mặt xuống trước đã!

Nói đoạn lão ta liền quét chưởng phải lên một lượt, gây ra một ngọn kình phong cuốn thẳng vào mặt của người thiếu niên.

Người thiếu niên che mặt ấy liền đưa chân phải bước ngang để lách tránh, đồng thời mang cả Lương Vô Uý theo. Thân pháp của chàng ta hết sức tuyệt diệu.

Lương Vô Úy bỗng lên tiếng nói:

- Xin thiếu hiệp hãy để già xuống, và bước tránh đi một chốc. Chắc lão ta cũng chẳng dám làm hại già đâu!

Người thiếu niên che mặt lộ vẻ sửng sốt, nói nhỏ rằng:

- Lương chưởng môn tự tin như thế hay sao?

Lương Vô Uý gật đầu nói:

- Già đây tự tin như vậy!

Người thiếu niên che mặt tỏ vẻ do dự trong chốc lát, và cuối cùng đã để Lương Vô Uý xuống, nói:

- Cũng được! Tại hạ xin tuân mệnh mà bước đi nơi khác nhưng tối đa là trong vòng nửa tiếng đồng hồ mà thôi.

Nói dứt lời, chàng ta nhún mình nhẹ nhàng lao thoắt đi, mới xem qua như rất chậm chạp, nhưng kỳ thực thì nhanh nhẹn vô cùng, nên chỉ trong nháy mắt, là hình bóng của chàng đã trở thành nhỏ xíu như hạt đậu.

Nhắc lại ba người che mặt đa vây đánh Lương Vô Uý vừa rồi, sau khi đã phóng ám khí ra, khiến Lương Vô Uý phải bị thương té xuống đấ thì họ không ngờ lại có hai bóng đen lướt tới chụp lấy Lương Vô Uý mang đi như vậy.

Sự diễn biến quá bâs ngờ đó đã vượt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Bởi thế trong khi họ vung kiếm lên định truy đuổi theo những người che mặt cướp công của mình

thì bỗng nhiên từ phía xa của cánh rừng tùng, có một giọng cười âm u lạnh buốt vọng đến, khiến ba người che mặt ấy không khỏi biến hắn sắc mặt.

Liền đó họ trông thấy ánh thép lập loè trước mắt, rồi có một gã đàn ông gầy, cao, tay cầm một thanh trường kiếm, nhanh như chớp lướt đến trước mặt họ. Cả bọn kinh hoàng, buột miệng hỏi rằng:

- Tôn giả là ai?

- Huynh đệ là Châu Nhân Ký - Hừ, chỉ có cái tên rỗng, thì nào có doạ được ai.

Đôi mắt của Châu Nhân Ký bỗng tràn đầy lửa giận, cất tiếng cười nhạt rồi đưa chân tràn tới vung nhanh gươm lên, dùng thế "Thiên phong tảo nguyệt" quét ngang ra phía trước.

Tức thì kình phong lạnh buốt liền ồ ạt cuốn tới, đi đôi với một luồng sao bach sáng ngời, quét thẳng vào eo lưng của đối phương.

Ba người che mặt vội vàng nhảy dang ra xa, ai đứng theo vị trí nấy, rồi vung gươm lên gây thành ba đạo ánh thép chiếu ngời qua những thế kiếm vô cùng hiểm hóc.

Châu Nhân Ký cất tiếng cười to rồi nhanh nhẹn nhảy lui ra sau hai trượng, đưa cao lưỡi kiếm ngang vai, đôi mắt chăm chú nhìn về phía địch thủ đứng yên không hề nhúc nhích.

Ba người che mặt kia tựa hồ đã đoán biết sức lợi hại của đối phương nên vẫn đứng y nguyên tại vị trí cũ, đưa cao lưỡi kiếm thủ thế, chớ không tràn tới tấn công.

Ba gã ta mỗi người thủ theo một thế. Một gã thì đưa thẳng ngang lưỡi kiếm về phía trước, cất cánh tay cao ngang đầu, thân hình chồm tới với thế "Thượng ưng phốc thố". Một gã thì rùn đôi chân xuống, chống thẳng đứng mũi kiếm trở lên trên với thế "Nộ hoả thu thiên". Và gã thứ ba thì đưa nằm ngang lưỡi kiếm trước ngực, trong khi cánh tay trái co lại, kẹp sát lấy bên hông, với thế "Phất phong vô liễu".

Ba người ấy đều nắm được tâm pháp cao nhất trong võ học, nghĩ là nếu địch đứng yên thì ta đứng yên mà địch di động thì ta phải di động trước. Đây là một bí quyết để thủ thắng đối phương.

Ngọn gió đêm thổi rì rào qua cánh rừng, ánh trăng sáng soi vằng vặc khắp cả vùng hoang dã… Không khí xung quanh như đang đông đặc lại khiến ai nấy đều cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Số người của Nhất Bút Chấn Thiên La Tiềm khi tràn vào được đến khu rừng và trông thấy thế đều không khỏi kinh hoàng sửng sốt.

Thốt nhiên, Châu Nhân Ký quát lên một tiếng to rồi thân hình xoay nhanh như gió cuốn. Tức thì ánh thép chiếu ngời cả không gian và vô số sao bạc chập chờn hoa cả mắt.

Ba người che mặt cũng nhanh nhẹn vung kiếm phản công, ánh thép giương lên như những chiếc móng bạc, uy thế mạnh mẽ vô song.

Thế là bốn bóng người bất thần sáp lại nhau lại rồi nhanh nhẹn dang ra xa ngay, đồng thời tất cả đều "hừ" lên một tiếng khô khan… Ba gã che mặt kia bỗng vọt người bay cả lên không, mang theo một trận mưa máu bỏ chạy đi mất, chứng tỏ họ đã bị thương rất nặng nề.

Trong khi đó chiếc áo dài xanh của Châu Nhân Ký cũng đã bị te tua thành từng mảnh, nhưng chưa hoàn toàn đứt lìa hẳn. Hơn nữa, trên một cánh tay và một bên chân, máu tươi cũng đang trào. Sắc mặt của y tỏ ra vô cùng giận dữ, trông hết sức ghê sợ.

Số người của La Tiềm trông thấy thế, không khỏi kinh hãi, nhanh nhẹn lướt tới, hỏi rằng:

- Châu đại hiệp! Ông đã bị thương như thế nào?

Lúc ấy, số người của Trình Nam Giang, Ngu Vạn Lý cũng đã từ một nơi kín đáo trong khu rừng lướt ra và nhanh nhẹn bước tới hỏi han không ngớt.

Châu Nhân Ký bỗng gượng cười nói:

- Ba người ấy, rõ ràng đã đoán biết trước được thế kiếm của Châu mỗ, nên họ đã sử dụng ba thế kiếm riêng biệt, nhằm chế ngự kiếm học của Châu mỗ. Nhưng cũng may là Châu mỗ đã kịp thời nhận xét ra được sớm, nên nhanh nhẹn chuyển biến được thế kiếm của mình, mới có thể thủ thắng được đối phương.

La Tiềm không trông thấy Lương Vô Uý thì kinh hãi kêu thất thanh lên rằng:

- Lương chưởng môn đâu rồi?

Liền đó bỗng từ trên nền trời cao, Tiêu Tông Kiệt nhanh nhẹn buông mình đáp xuống, nói:

- La lão sư, xin chớ lo ngại đến Lương chưởng môn.

Sau đó, chàng vội vàng dặn dò riêng mấy câu với Trình Nam Giang rồi lại vọt mình bay lên, lướt đi mất hút.

La Tiềm nhận ra đấy là chàng thiếu niên che mặt đã xuất hiện vừa rồi để cứu nguy cho số người mình, nên lên tiếng nói:

- Người ấy võ công cao tuyệt, hiếm có trên đời, nhưng chẳng rõ là ai thế?

Trình Nam Giang chỉ khẽ mỉm cười, chứ không nói thẳng ra. Một chốc sau, lão ta mới lên tiếng bảo mọi người rằng:

- Chỉ trong giây lát đây, thì sẽ biết được người ấy là ai. Nhưng ngay bây giờ, chúng ta phải cùng nhau kéo đi lo việc cứu nguy cho Lương chưởng môn đã.

Nói đoạn, ai nấy đều vọt người bay bổng lên không, lướt đi như gió hốt.

Lương Vô Uý đang nằm xuội lơ trên mặt đất, đưa mắt nhìn đăm đăm vào lão già che mặt.

Hai tia mắt sáng quắc của lão già ấy, từ trong vuông khăn che mặt chiếu ra, trông thật là ghê rợn. Bởi thế Lương Vô Uý không khỏi cảm thấy rờn rợn trong lòng.

Nhưng lão ta đã có sẵn cách đối phó, nên bình tĩnh nói:

- Vị thiếu hiệp ấy đã bỏ đi rồi, vậy xin các hạ hãy ban cho tại hạ món thuốc chữa trị chất độc của những mũi ám khí này.

Lão già che mặt nói:

- Lương chưởng môn có thể trả lời trước cho lão phu một câu hỏi hay không?

Lương Vô Uý mỉm cười nói:

- Các hạ có thể cho tôi thấy được mặt thực trước chăng?

Lão già che mặt đáp một cách mạnh mẽ rằng:

- Không thể được!

Giọng nói của lão ta quả quyết như dao cắt, chứng tỏ không làm thế nào đòi hỏi chi được nữa.

Lương Vô Uý nói:

- Nơi đây chỉ có tôi và ông, vậy có chi lại không được?

Lão già che mặt cười nhạt, nói:

- Vì làm như vậy là quá thừa!

Lương Vô Uý nói:

- Tôi dù được xem mặt thực của các hạ hay không, đều phải bị chết cả, vậy các hạ tiếc rẻ làm gì?

Lão già che mặt tựa hồ rất sửng sốt qua câu nói ấy.

Lương Vô Uý lại nói:

- Các hạ yêu cầu Lương mỗ trả lời câu hỏi của các hạ, chính là một vấn đề nếu nói ra thì khó sống, mà giấu kín thì cũng không thoát chết được.

Lão già che mặt càng thêm ngơ ngác, qua một lúc lâu mới cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Lương chưởng môn quả là người hết sức sáng suốt.

Lương Vô Uý lạnh lùng nói:

- Lương mỗ dù bị chết, nhưng các hạ cũng khó thoát được cái cảnh bị phân thây.

Lão già che mặt liền cất tiếng cười to. Tiếng cười của lão ta vang rền, bay lâng lâng giữa nền trời đêm, rồi theo chiều gió lộng loang ra khắp chốn, khiến núi đồi đều rung chuyển.

Lương Vô Uý cười nhạt, nói:

- Các hạ là người thường tự cho mình khôn hơn kẻ khấc nhưng cuối cùng dấn thân vào cõi chết. Các hạ dù không dở vuông khăn ra, Lương mỗ cũng biết được các hạ là ai rồi.

Lão già che mặt nghe qua, không khỏi rùng mình một lượt, chưởng phải ngầm vận dụng nội lực, mỉm cười nói:

- Lương chưởng môn hãy cứ nói thử xem nào!

Lương Vô Uý nói:

- Các hạ có phải là người mà Lương mỗ đã gặp qua một lần tại Bạch Hổ Cang không?

Nói đến đây, lão ta bỗng cất tiếng than, rồi mới tiếp rằng:

- Thê nhi của các hạ hiện đang bị giam cầm. Đấy là việc ai nghe đến cũng bất nhẫn. Song đấy âu cũng là hậu quả của bao nhiêu chuyện làm ác của các hạ. Các hạ nếu muốn giải cứu thê nhi ra khỏi cơn nguy hiểm như chỉ mành treo chuông, thì tốt nhất nên mau sớm tỉnh ngộ, kẻo đến khi tai hoạ giáng tới đầu thì dù hối hận cũng không còn kịp nữa.

Lão già che mặt bất thần vọt người nhảy tới, giương năm ngón tay ra, chụp lấy Lương Vô Uý, gằn giọng quát to rằng:

- Ngươi đã dùng một thủ đoạn bỉ ổi, bắt sống lấy thê nhi của lão phu đây phải không?

Lương Vô Uý bị siết lấy mạch cổ tay, nên trên vầng trán, mồ hôi đã rướm ra thành những hạt to như hạt đậu, hết sức đau khổ nhưng lão ta vẫn cố nghiến răng chịu đựng, nói:

- Lương mỗ là chưởng môn của một môn phái, vậy thử hỏi có nào lại đi làm những chuyện hèn hạ ấy hay sao? Các hạ nói thế chẳng hoá ra đã lấy cái bụng của kẻ tiểu nhân để xét đoán lòng dạ của người quân tử rồi đó. Hừ nếu các hạ muốn biết thê nhi hiện giờ ở đâu, thì nên buông lỏng bàn tay ra đã.

Người che mặt không khỏi sửng sốt, từ từ buông bàn tay ra, cất giọng sâu hiểm, nói:

- Lương chưởng môn nên nói hết sự thật, kẻo lại chuốc lấy sự đau khổ vô ích.

Lương Vô Uý cười nhạt, nói:

- Thê nhi của ông hiện giờ đang ở trong tay của Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình.

Lão già che mặt ngơ ngác trong giây lát, nói:

- Lão phu không tin! Hừ, người định nhờ tay người khác để hạ đối phương của người, lão phu nào bị phỉnh gạt như vậy?

Nói đoạn, lão ta giương thẳng hai ngón tay ra như một lưỡi giáo, nhắm ngay lồng ngực của Lương Vô Uý, từ từ đâm thẳng xuống… Bỗng nhiên, lão già che mặt như bị rắn độc cắn phải, kinh hoàng nhún mình nhảy xẹt tới trước ngoài ba trượng, rồi lại nhanh nhẹn nhảy sang phía trái bảy thước, mới xoay người lại để nhìn. Thì ra chàng thiếu niên che mặt vừa rồi đã bất thần trở lại.

Bóng trăng trên trời đã trở thành vàng úa buồn bã, nên hình bóng của chàng thiếu niên che mặt kia cũng chỉ còn thấy lờ mờ. Tà áo đen của chàng không ngớt tung bay trong gió, trông mơ hồ như một bóng ma, đang đứng sững cách trước mặt lão già độ ngoài một trượng.

Lão già che mặt không khỏi rùng mình. Vì lão ta hết sức khiếp sợ trước thân pháp kỳ diệu của chàng thiếu niên này. Chàng đã tiến sát đến bên lão, mà vẫn không hề nghe một tiếng động nhỏ.

Chàng thiếu niên che mặt liền cất tiếng cười nhạt nói:

- Toàn thể bộ hạ của ông đã bị tiêu diệt cả rồi. Giờ đây chỉ còn lại một mình ông sống sót mà thôi. Vậy ông còn định hành động ngang tàng hay sao?

Lão già che mặt im lặng không nói chi cả, nhưng trong đầu óc của lão ta đang suy nghĩ tìm cách đối phó.

Chàng thiếu niên lại nói:

- Thương thế của Lương chưởng môn vẫn chưa thấy được chữa trị chi cả. Hừ, tại hạ đã biết ngay từ lúc đầu, ông chẳng phải là một con người tốt kia mà… Lão già che mặt ấy bỗng giương cổ hú lên một

tiếng dài, vang rền cả không gian, loang truyền đi xa tận bốn chân trời.

Chàng thiếu niên cười lạnh lùng nói:

- Ông làm tiếng quỷ rên để làm gì?

Lão già che mặt liền tràn ngay tới trước, thò nhanh cánh tay phải ra như một thanh kiếm, vung thành một cái vòng bán nguyệt trên không trung trong khi năm đầu ngón tay bay vèo vèo tới trước.

Thế võ của lão ta mới xem qua như là một thủ pháp dùng để điểm huyệt, nhưng kỳ thực thì đấy chính là một thế kiếm thâm sâu khó lường.

Khi luồng chỉ phong bay ra, liền chụp kín khắp cả năm mươi bảy đại huyệt trên ngực và bụng của chàng thiếu niên che mặt. Hơn nữa, thế võ của lão ta lại nhanh như một luồng điện xẹt, quả là hiếm có trong võ lâm.

Người thiếu niên che mặt trông thấy thế, không khỏi giật mình, lẹ làng lách sang tay phải, rồi vung tay rút ra một chiếc quạt xếp.

Liền đó, chàng xoè chiếc quạt ra một nửa, rồi nhanh nhẹn quạt xéo về đối phương.

Thế võ của chàng thiếu niên tuy mới xem qua rất tầm thường, nhưng kỳ thực thì nó bao gồm tất cả những thế võ tuyệt học của các phái Côn Lôn, Thiếu Lâm và Thanh Thành. Thế võ ấy, đúng là một thế võ riêng dùng để chế ngự thế kiếm của lão già trước mặt.

Lão già che mặt là người kiến thức rộng rãi, nên vừa nhìn thấy thì không khỏi kinh hoàng, quát to rằng:

- Thế võ hay tuyệt!

Dứt lời, lão ta nhanh nhẹn hạ thấp cánh tay xuống rồi vung ngược trở lên và quét ngang qua, khiến bóng chỉ chập chờn dày đặc rít gió nghe vèo vèo, nhắm công thẳng vào mặt của chàng thiếu niên.

- Một thế “Thiên cân vân điệp” hay tuyệt. Nhưng có làm chi được tại hạ!

Chàng thiếu niên che mặt liền buột miệng cười nhạt, rồi biến đổi ngay thế quạt, vừa vỗ, vừa điểm đánh, vừa quét, thực vô cùng kỳ tuyệt.

Mỗi một thế nào của chàng cũng ngầm chứa một kình lực mạnh mẽ, khiến cát bụi cỏ rác tung bay mù mịt, ai trông thấy cũng phải kinh khiếp.

Lão già che mặt thầm kinh hãi, nghĩ rằng:

“Gã thiếu niên này lai lịch ra sao, mà võ công lại tổng hợp tất cả sở trường của các môn phái, hơn nữa, lại hết sức cao thâm?” Vừa nghĩ thế, lão ta nhanh nhẹn vung cánh tay phải lên, dùng toàn thế kiếm đánh ra tới tấp.

Trên nền trời, ánh trăng lại sáng tỏ, soi vằng vặc khắp núi đồi hoang vắng. Bóng hai người, kẻ này vọt lên thì kẻ khác rơi xuống, đánh nhau vô cùng quyết liệt.

Ngay lúc ấy, bỗng từ phía xa có mấy tiếng hú dài, xé tan màn trời đêm tĩnh mịch…

Chương 48: Biến Động Tại Thái Hồ

Tiếng hú vừa lọt vào tai, thì lão già che mặt như có vẻ hăng hái hơn, nên những thế võ của lão ta lại càng hiểm hóc mãnh liệt, lúc nào cũng nhắm công thẳng vào các tử huyệt của đối phương.

Chàng thiếu niên che mặt cười, nói:

- Chỉ nghe tiếng mà không thấy người, chắc là ông đã mừng hụt rồi!

Nói đoạn, chàng lại vung quạt lên đánh tiếp ra những thế võ kỳ lạ, và đã giành được phần chủ động về mình.

Lão già che mặt nghe qua câu nói ấy của chàng thiếu niên, thì đã biết ngụ ý sâu xa trong câu nói đó, là số người đến tiếp cứu cho mình chắc chắn sẽ bị chặn dọc đường, nên không làm thế nào tiến tới đây được.

Liền đó chàng thiếu niên cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Dụng tâm của ông quá ư thâm độc, sẵn sàng hy sinh thuộc hạ để giành lấy phần lợi cho mình, nhưng đáng tiếc là trời lại không chiều ý người đâu.

Lão già che mặt nghe qua, lại không khỏi kinh hãi. Lão ta vốn có ý sử dụng đến những thế võ tuyệt học hiếm có trong đời, nhưng lão ta còn băn khoăn chờ đợi đến phút chót. Vì không phải là trường hợp tối ư cần thiết, hoặc cần phải đối phó với những nhân vật tối ư nguy hiểm, thì lão ta không khi nào mang ra sử dụng một cách cẩu thả những thế võ ấy.

Thế nhưng, người thiếu niên trước mặt lão ta, thực sự còn lợi hại hơn những nhân vật mà lão ta tưởng tượng nữa.

Chàng thiếu niên che mặt ấy có một lai lịch như thế nào? Qua việc chàng ta biết đủ các thứ tuyệt học riêng biệt của các môn phái trong võ lâm, đã khiến cho mọi người khó phán đoán được về lai lịch của chàng ta. Hơn nữa, về võ công của chàng lại kỳ dị ít khi được thấy trong võ lâm.

Lão già che mặt hết sức kinh hãi trước một đối thủ hoàn toàn xa lạ này.

Bỗng nhiên, lão ta quát to rằng:

- Hãy dừng tay đã!

Tức thì, lão ta nhanh nhẹn nhào ngược thân người trở ra sau, xa hằng bảy, tám thước.

Chàng thiếu niên che mặt cũng nhanh nhẹn bám sát theo như hình với bóng, cười nhạt nói:

- Có lẽ ông đã tự nhận, là không thẻ nào đối kháng nổi với tôi rồi chăng?

- Hừ! Lão phu nào sợ ngươi. Nếu sau này có gặp nhau nữa thì người sẽ biết tay ta.

Nói dứt lời, lão ta bèn vọt người bay thẳng lên không, lướt đi mất hút.

Chàng thiếu niên che mặt cất tiếng cười nhạt, nhưng cũng không đuổi theo. Chàng ta nhanh nhẹn lướt tới nơi Lương Vô Uý đang nằm, ngồi xuống lo việc chữa thương cho lão ta.

Lương Vô Uý nói:

- Thiếu hiệp, sao cậu không nhân cơ hội này bắt sống lấy hắn, để trừ đi một mối hoạ cho võ lâm?

Chàng thiếu niên che mặt đưa tay gỡ vuông khăn lụa xuống, thì thấy rõ đấy chính là Đào Gia Kỳ. Chàng lắc đầu mỉm cười nói:

- Tên lão tặc ấy còn có những võ công thâm độc, chưa đem ra dùng.

Hơn nữa, tại hạ cũng không đủ khả năng để thủ thắng. Phương chi, trong khi pho Hàn Thiết Quan Âm chưa thể đoạt trở về được, nếu hành động quá táo bạo, làm cho đối phương phải kinh sợ kiêng dè, tất sẽ bất lợi hơn.

Lương Vô Uý kinh ngạc nói:

- Pho Hàn Thiết Quan Âm không phải chính là do Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền đã lấy đi hay sao?

- Tại hạ không tin là thực sự Âu Dương Tuyền đã lấy được pho tượng ấy?

- Tại sao Yến Nam Tam Kiệt lại công nhiên tuyên bố, pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay Khổng Gia Hồ, cao thủ của phái Bắc Nhạc, chính là một pho tượng thật?

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ bỗng loé lên hai tia sáng, nói:

- Lúc bấy giờ, có thể pho tượng trong tay Khổng Gia Hồ là một pho tượng thật. Nhưng sau khi Khổng Gia Hồ đã chết, và Âu Dương Tuyền đoạt đi, thì lại là một pho tượng giả.

Nói đến đây, chàng chậm rãi mỉm cười rồi tiếp:

- Nhưng thực hay giả, vẫn còn phải chờ tìm hiểu cho xác thực. Nếu chúng ta phán đoán một cách

thiếu căn cứ, thì e rằng sẽ bị sai lạc, và như thế, là đã trúng vào độc kế của tên lão tặc. Tại hạ biết rõ cá tánh của tên lão tặc ấy rất đa nghi. Do đó, Lương chưởng môn giá hoạ cho Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình thì chắc chắn là hắn ta không được yên thân đâu.

Lương Vô Uý bỗng đứng phắt dậy, chắp tay cảm ơn rằng:

- Cái ơn cứu nguy của thiếu hiệp, già đây lúc nào cũng khắc cốt ghi tâm.

Đào Gia Kỳ cười to, nói:

- Vì tại hạ đến chậm một bước, nên Lương chưởng môn mới phải thọ thương. Thực lòng tại hạ áy náy vô cùng, có đâu lại còn nói tới chuyện ơn nghĩa.

Nói đến đây, chàng bèn đưa mắt nhìn về hướng tên lão tặc vừa bỏ chạy, nói:

- Tại hạ đã có dặn dò mấy cao thủ võ lâm, bám sát để theo dõi tên lão tặc, hầu tìm hiểu sào huyệt của lão ta.

Lương Vô Uý nói:

- Thiếu hiệp là người mưu trí vô song, xét đoán mọi việc như thần, già đây hết sức khâm phục.

Bỗng nhiên, lão ta như nhớ ra điều gì, vội vàng nói:

- La đương gia ở Sào Hồ…?

Đào Gia Kỳ nói:

- Bọn họ bình yên không có việc chi cả. Giờ đây, tại hạ muốn thương lượng với Lương chưởng môn một việc, chẳng rõ có được hay chăng?

Lương Vô Uý nói:

- Thiếu hiệp chớ nên quá khiêm tốn, già đây sẵn sàng nghe lời chỉ dạy của thiếu hiệp.

Đào Gia Kỳ trầm ngâm trong giây lát nói:

- Nơi này không tiện bàn đến chuyện cơ mật, vậy hãy tìm đến một nơi kín đáo hơn mới được.

Lương Vô Uý gật đầu rồi nhanh nhẹn cùng Đào Gia Kỳ chạy bay đi.

Trên đường, Đào Gia Kỳ bỗng trông thấy từ phía sau lưng mình có hai bóng người xinh xắn đang chạy nhẹ nhàng, nhắm phía chàng lướt tới. Bởi thế, chàng không khỏi sửng sốt. Và chẳng bao lâu, chàng đã thấy đó là Tô Chỉ Quỳnh và Trương Uyển Hoa đang cùng chạy bay đến nơi.

Đôi bên chưa kịp chào hỏi nhau thì Tô Chỉ Quỳnh đã kéo ngay Đào Gia Kỳ, kề tai nói nhỏ một hồi.

Đào Gia Kỳ vội vàng nói:

- Tiểu đệ sẽ gấp rút đi đến đó ngay!

Tô Chỉ Quỳnh chưa kịp nói chuyện chi với Lương Vô Uý cả thì đã hối hả cùng Trương Uyển Hoa nhanh nhẹn bỏ chạy bay đi.

Riêng lão già che mặt, sau khi rời bỏ địa điểm giao tranh, trong lòng hết sức căm hận, nhăm phía trước tiếp tục lao vút tới. Gần đây, lão ta đã gặp phải liên tiếp bao nhiêu là sự thất bại, nên lòng dạ ác độc của lão cũng đang sống mạnh, không lúc nào là không nghĩ đến việc gây tai hoạ cho võ lâm. Tuy nhiên, trong lòng lão ta vẫn còn mối lo buồn, là chư a biết cách nào để mở pho tượng Hàn Thiết Quan Âm ra được.

Hơn nữa, chỗ non kém nhứt của lão ta chính là không kịp thời bắt sống lấy Quả Thiện Trưởng Lão trong cuộc xô xát tại Nhạc Lục. Chính vì vậy mà Quả Thiện Trưởng Lão đã bị Lữ Khưu Mộ Bình bắt đem đi giấu kín một nơi. Lão ta tìm đủ mọi cách, nhưng mãi đến ngày nay vẫn không làm sao tìm biết được Lữ Khưu Mộ Bình đã giấu kín Quả Thiện Trưởng Lão ở đâu.

Sự thật bại lần này của lão ta chính là xuất phát từ lòng tham lam của lão. Lão ta vì tham lam pho Giáng Long Kinh, đồng thời, lại quên đi việc Quả Thiện Trưởng Lão tuy đã bị mất hế cả võ công trước kia, không làm sao thoát khỏi được tay lão, nhưng chẳng ngờ kẻ khác lại phỗng tay trên như vậy.

Trước kia, Quả Thiện Trưởng Lão tuy không thể sánh kịp với những cao thủ thượng thặng, nhưng lão ta vẫn là người học rộng tài cao, mưu lược tuyệt thế, bất luận là vật quý báu bí mật chi, khi lão ta đã nhìn qua, thì liền nhận định được chỗ kỳ dị của nó, cũng nhu biết cách mở nó ra ngay. Cái tài ấy, trong cả võ lâm không còn người thứ hai nào có thể sánh kịp.

Suốt mấy năm qua, lão ta đã tốn bao nhiêu công cán để tìm hiểu tin tức của Quả Thiện Trưởng Lão, nhưng chẳng ngờ nhất thời sơ xuất, lại uổng phí tất cả tâm huyết bấy lâu.

Nghĩ thế, lão ta hết sức buồn rầu, và cũng hết sức uất hận.

Vừa rồi Lương Vô Uý lại nhắc đến việc vợ con của lão ta đã bị Lữ Khưu Mộ Bình bắt sống, phải chịu đựng bao nhiêu sự hành hạ khổ sở.

Tuy lời nói ấy không đáng tin, nhưng lão ta cũng không khỏi căm tức, uất ức về chỗ không túm ngay được Lữ Khưu Mộ Bình để phân thây hắn ra làm năm bảy mảnh, hầu hả lòng căm hận đó.

Nhưng Đào Như Hải dù sao vẫn là một tên lão tặc rất trầm tĩnh và nhiều mưu mô, kinh nghiệm lại phong phú. Quả lão ta đúng là một ác ma không ngoan đáng sợ nhất trong phe hắc đạo. Lão ta không khi nào bị rối trước việc gì. Trong mọi việc, lúc nào lão ta cũng sắp đặt sẵn mọi kế hoạch, rồi mới bắt đầu thực hiện từng bước những kế hoạch ấy.

Song trong công việc đêm nay, lão ta nghĩ mãi vẫn không ra tại sao ý định bắt sống Lương Vô Uý của lão lại bị tiết lậu ra ngoài. Lão ta tự xét thấy mình rất cẩn mật, thế mà chẳng ngờ vẫn gặp phải một sự thất bại chua cay.

Khi lão ta chạy đến một ngọn đồi, thì tại đấy đã hiện lên một thảm cảnh, khiến lão nhìn thấy liền biến hẳn sắc mặt.

Thì ra trên một cái cháng hai bên vệ đường, đang treo lơ lửng một xác chết, thân thể loã lồ, từ đầu đến chân bị lột mất lớp da bên ngoài, máu thịt bầy nhầy trông vô cùng thê thảm.

Khi lão ta nhìn kỹ khuôn mặt của xác chết ấy, thì thấy rõ ràng, đây là một cao thủ đắc lực của lão ta, nên không khỏi giật nẩy mình.

Lần này, Đào Như Hải dẫn theo đến bốn mươi tám cao thủ thực hiện ý định thâm độc của lão ta, nhưng xem như thế này, thì có lẽ tất cả thuộc hạ của lão ta đều đã bị sát hại hết rồi.

Tên lão tặc nghĩ đến đây thì không khỏi kinh hoàng thất sắc, máu huyết trong người của lão ta như đang chảy cuồn cuộn, lửa căm tức cũng đang cháy phừng phừng.

Đôi mắt của lão ta tràn đầy lửa giận, không ngớt nghiến răng kêu trèo trẹo.

Bỗng nhiên, ngay lúc ấy, lão ta nghe một tiếng cười nhạt đầy âm u, theo chiều gió vọng đến bên tai.

Đào Như Hải lại không khỏi giật mình và biến hẳn sắc mặt.

Liền đó, bỗng có một luồng gió mạnh cuốn ào ào đến trên đỉnh đầu của lão ta. Bởi thế, lão vội vàng gằn giọng quát rằng:

- Lũ chuột! Quả là to gan!

Dứt lời, lão ta bèn vung chưởng quét thẳng lên.

Nhưng ngọn gió mạnh ấy đã cuốn lấy vuông khăn che mặt của lão ta bay bổng lên lưng chừng trời. Tiếp đó, lại nghe một tiếng “phình” vang lên trên đỉnh đầu, nên lão ta vội vàng ngửa mặt nhìn lên, thì thấy một con chim ưng khổng lồ đang chụp lấy vuông khăn che mặt của lão, và đã bị chưởng lực của lão vừa đánh ra hất bổng lên trên nền trời cao.

Con chim ưng ấy, tựa hồ đã bị thương nhẹ, nên vỗ cánh mấy lượt rồi bay bổng đi mất.

Con chim ưng đó, rõ ràng là một con chim của người vừa lên tiếng cười nhạt ấy đã nuôi. Nó đã đến trêu chọc lão ta theo mệnh lệnh của chủ.

Do đó, lão ta tức giận quát to như sấm rằng:

- Ai lại dám trêu chọc lão phu như thế?

Tiếng quát của lão ta, vang dội cả núi đồi hoang dại, và không ngớt bay lâng lâng trong màn trời đêm.

Nhưng sau đó thì khung cảnh lại im lặng, không nghe một tiếng trả lời nào cả.

Đào Như Hải trợn to đôi mắt cọp, chẳng khác nào hai chiếc lục lạc đồng, lửa giận chiếu ngời, trông hung dữ ghê rợn.

Sau đó, lão ta trông thấy có bốn năm bóng đen đang nhắm hướng lão ta chạy nhanh như bay. Chẳng mấy chốc, số người ấy đã tiến tới gần, và thấy rõ chính là Từ Long Tướng, Lê Kim Hành, và ba gã đàn ông khác.

Từ Long Tướng vừa nhìn thấy xác chết bị lột da treo trên cây, cũng như thấy sắc mặt giận dữ của Đào Như Hải thì không khỏi rùng mình.

Đào Như Hải chậm rãi đưa mắt nhìn qua năm người một lượt, nói:

- Chỉ còn sống sót lại năm người đấy thôi sao?

Giọng nói của lão ta nghe đầy vẻ bùi ngùi.

Số người của Từ Long Tướng đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, trong lòng không khỏi rờn rợn.

Canh tư đã qua, bóng trăng đã xế, tinh tú trên trời đã thay đổi vị trí, gió đêm bắt đầu thổi mạnh, sương lạnh xuống mù trời, làm cho lòng người cảm thấy lạnh lùng tê tái.

Bỗng, lại có một giọng âm u cười nhạt bay theo chiều gió rằng:

- Nói thế thì e sớm quá. Số năm người này không có một tên nào sống sót cả.

Giọng nói tuy không to nhưng đã làm rung chuyển cả màng tai mọi người.

Hơn nữa, có một điều đáng sợ, chính là tiếng cười nhạt ấy lại từ bốn hướng, tám phương vọng về, không làm sao xét đoán được vị trí của người cất tiếng cười ấy ở đâu.

Số người của Đào Như Hải đều hết sức kinh hoàng, mười hai tia mắt sáng ngời như điện, đang quét khắp bốn bên.

Thốt nhiên, có tám bóng người chập chờn như những bóng ma, từ nơi một vùng cỏ dại trên ngọn đồi phía Tây bắt đầu xuất hiện. Thân hình của những bóng đen ấy, tựa hồ như không hề đạp chân trên đất, lướt đi nhẹ nhạng như gió, bắt đầu từ trên lao nhanh xuống.

Vì sức tiến của những bóng đen đó hết sức nhanh nhẹn, nên chỉ trong nháy mắt, là họ đã đến nơi rồi.

Khi Đào Như Hải đưa mắt nhìn tám bóng đen ấy, thì xương sống không khỏi cảm thấy lạnh buốt. Tuy nhiên, lão ta cố trấn tĩnh, cất tiếng cười như cuồng dại, nói:

- Té ra là các ngươi. Các ngươi nào phải là đối thủ của lão phu, chỉ đến đây tìm cái chết mà thôi.

Tám bóng người kia gồm có cả đàn ông lẫn đàn bà, nhưng đều là người đứng tuổi, đôi mắt sáng ngời, đang nhìn chòng chọc vào mặt Đào Như Hải, đầy vẻ giận dữ.

Một lão già mình mặc áo xanh, lưng giắt trường kiếm, bỗng đưa chân bước tới, giương thẳng một ngón tay, chỉ vào mặt Đào Như Hải, giận dữ quát rằng:

- Người quả là đồ u mê, chỉ biết hiếp đáp kẻ khác, thế mà còn dám tỏ ra ngông cuồng sao?

Đào Như Hải cười ghê rợn, nói:

- Lão phu không phải gian manh như người, dám cả gan mạo danh Giáng Khuyết Kiếm Khách Hà Trùng Uy tại Cổ Tùng Cốc ở Hắc Long Đàm thuộc vùng núi Thái Sơn. Cái chết thảm thiết của Hồ Vân Bằng, tổng tiêu đầu của Thành Vân Tiêu Cục, cái chết oan uổng của Vương Ốc Nhất Lão Đào Vĩnh Thọ, cũng như mối hận vì bị sỉu nhục của Hoa Sơn Ngũ Kiếm, Hắc Bạch Song Kỳ, đều là… Câu nói chưa dứt, thì lão già áo xanh đã quát to rằng:

- Câm miệng! Chính người đã làm cho lão phu không dám ló mặt ra nhìn ai nữa. Mối thù ấy không thể nào không trả. Vậy đêm nay gặp nhau, giữa ta và người phải có một kẻ chết.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Lão vẫn nghĩ tới tình bạn cũ, không hề để việc trước kia vào lòng, nên bấy lâu nay ông mới được ăn no ngủ yên, tiêu dao đây đó cho đến ngày hôm nay. Hừ, thế mà ông không biết ơn, còn định trả oán. Con người quý hồ ở chỗ tự biết lượng sức mình, vậy thử hỏi ông có đủ tài nghệ để đối địch nổi với lão phu không?

Lão già mặc áo xanh hết sức tức giận, vung hai cánh tay lên một lượt, tức thì một tiếng “rẻng”

ngân dài, rồi hai đạo ánh thép sáng ngời liền loé lên chói rực.

Từ Long Tướng quát to một tiếng, liền vung gươm công tới ngay, gây ra một vầng sao bạc lạnh buốt, nhắm chụp thẳng vào các huyệt đạo quan trọng của lão già mặc áo xanh.

Đào Như Hải không ngờ Từ Long Tướng lại nhanh nhẹn ra tay như vậy. Lão ta biết Từ Long Tướng không thể nào đối địch nổi với lão già áo xanh nên không khỏi hết sức kinh hãi, nhưng ngăn lại không còn kịp nữa.

Trong khi đó, Lê Kim Hành cũng vung kiếm công ra, đồng thời lại vung chưởng mặt quét tới.

Lão già áo xanh cất giọng lạnh lùng, cười lên thành tiếng rồi song kiếm trong tay lão ta bay ra vun vút. Thế là ba vầng ánh thép chói ngời nhanh nhẹn chạm thẳng vào nhau, rồi cũng lại nhanh nhẹn dang ra xa, trong khi ba bóng người cũng loạng choạng thối lui liên tiếp.

Cánh tay trái của Từ Long Tướng và Lê Kim Hành bị mũi kiếm của lão già áo xanh rọc thành một đường máu, do đó, máu tươi chảy dầm dề.

Nhưng lão già áo xanh cũng cảm thấy trên đùi mình đã bị ám khí ném trúng, nên vội vàng vận dụng chân lực khoá cứng huyệt đạo. Song lão vẫn cảm thấy tại chiếc đùi ấy đang nóng bỏng như bị lửa đốt.

Đào Như Hải cất giọng lạnh lùng cười khanh khách, tay phải siết chặt, từ từ bước thẳng tới trước, nói:

- Người không có ý hại cọp, mà cọp lại muốn giết người, vậy lão phu đành phải mở khai sát giới thôi.

Số người đi theo lão già áo xanh đến đây, gồm có năm đàn ông và hai đàn bà, đều là người trên năm mươi tuổi cả, võ công cũng hết sức trác tuyệt.

Năm lão già xê vừa xê dịch thân người, là đã bao vây lấy Đào Như Hải vào chính giữa. Trong khi đó, bàn tay trái của họ đều đang siết chặt, và tay phải thủ thế sẵn sàng đánh ra!

Bỗng có giọng ồ ề nổi lên rằng:

- Đào Như Hải! Chúng ta dù có chết thì ngươi cũng không sống được. Giáo chủ có phân phối cho chúng ta đây một món ám khí đặc biệt dùng để hạ sát người. Nếu ngươi không tin thì hãy thử cho biết.

Đào Như Hải nghe qua không khỏi giật bắn người, thầm nghĩ:

“Phàm băng giá đóng cao ba thước, tất không phải do khí hậu giá rét trong một ngày gây nên

được. Vậy, lão bà tử này tâm địa còn thâm hiểm hơn ta nữa. Suốt mấy năm gần đây lúc nào cũng lo nghĩ đến việc chế ra một thứ ám khí lợi hại để diệt trừ ta. Do đó, lời nói này không thể không tin được!” Vì lẽ ấy nên lão ta không dám liều lĩnh ra tay tấn công đối phương, mà chỉ đưa đôi mắt ngó đăm đăm vào bàn tay trái đang nắm chặt của năm lão già, không ngớt đắn đo suy nghĩ, xem có phải trong tay của họ đang siết chặt một thứ ám khí nguy hiểm không, đồng thời cũng không ngớt suy nghĩ tìm cách thoát thân cho được an toàn.

Năm lão già kia cũng chẳng dám liều lĩnh tấn công đối phương mà chỉ từ từ đưa chân bước thành vòng tròn xung quanh Đào Như Hải.

Bỗng nhiên, hai lão bà đứng bên cạnh bất thần tuốt kiếm ra siết chặt trong tay rồi vung thẳng về phía của Từ Long Tướng.

Hai lão bà tóc bạc hoa râm này đã tấn công một cách bất thần, qua những thế kiếm nhanh chóng không kém chi điện xẹt.

Bởi thế, tiếng gào thảm thiết liền vang lên liên tiếp, và sau đó, Từ Long Tướng và hai tên tặc tử nữa đã ngã lăn quay xuống đất nằm tắt thở trên vũng máu đào. Riêng Lê Kim Hành và một tên tặc tử áo đen nữa, thì nhanh nhẹn bỏ chạy bay đi, mang theo cả một trận mưa máu rưới khắp mặt đất.

Đào Như Hải trông thấy thế hết sức tức giận, nhưng chẳng hề dám ló ra, vì trong lúc đó vòng vây của năm lão già cứ mỗi lúc lại được siết chặt hơn. Lão ta thầm nghĩ rằng:

“Nếu ta không liều lĩnh đánh giải vây, thì chả lẽ lại bó tay chờ trói hay sao?” Nghĩ thế nên lòng hung ác của lão ta cũng sống dậy. Lão ta đưa tay trái giả vờ thò vào áo, trong khi tay phải liền nhanh nhẹn vung thẳng ra ngoài.

Năm lão già kia trông thấy thế thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, hối hả vung chưởng phải quét ra một luồng kình lực, trong khi chưởng trái cũng nhanh như chớp vung lên… Tức thì đi đôi với những kình phong thét gào như sóng bể, những viên đạn “Thanh lân tinh cầu” liền được năm lão già nhất loạt tung ra.

Chưởng trái của Đào Như Hải tuy giả vờ thò vào trong áo, nhưng kỳ thực thì không có lấy chi cả. Do đó lão ta liền nhanh nhẹn thò tới trước chụp vào các mặt của đối phương, rồi vung mạnh cả hai cánh tay ra một lượt, vọt người bay thẳng lên không trung.

Với một trình độ võ công có thể thoát ra an toàn khỏi một đám mưa “Thanh lân tinh cầu”, cách xa mình chỉ trong gang tấc, thì thật là một người cao tuyệt, và cũng hết sức nguy hiểm.

Số “Thanh lân tinh cầu” tung bay đầy trời, khi va chạm vào nhau thì liền phát nổ lên những tiếng “ầm ầm”, gây ra những đám cháy đỏ rực.

Đào Như Hải đang lơ lửng trên không trung, nhanh nhẹn vung chưởng phải lên quét thẳng trở xuống dưới, gây thành một đạo kình phong ồ ạt, chẳng thua chi núi đồi sụp đổ, nhưng hoàn toàn không ai trông thấy được hình bóng số ám khí của lão ta.

Năm lão già vừa trông thấy Đào Như Hải bất thần vọt thẳng lên cao, khiến cho số ám khí trong tay của họ phải ném hụt vào khoảng không, nên đã vội vàng nhún mình nhảy vọt trở lại phía sau.

Nhưng không còn kịp nữa. Qua những tiếng nổ ầm ầm rung chuyển cả trời đất, năm lão già ấy chẳng những bị trúng phải loại ám khí tuyệt độc của Đào Như Hải, mà đồng thời cũng bị ngọn lửa từ những viên "Thanh lân tinh cầu" bắn ra, đốt cháy họ thành năm khúc than đen hắc.

Hai lão bà tóc bạc hoa râm trông thấy thế, đều không khỏi kinh hãi.

Đào Như Hải liền cất to tiếng cười ha hả, trong lòng tỏ ra đắc ý vô cùng.

Bỗng đâu có một giọng già nua vọng đến rằng:

- Gã ngông cuồng kia, ngươi đã sắp chết đến nơi rồi, mà còn dám tỏ ra hung hăng hay sao?

Đào Như Hải nhanh nhẹn như một luồng điện chớp, xê dịch thân người rồi quay mặt nhìn lại, trông thấy một lão già bé nhỏ, tóc đã bạc phơ, đôi mắt tràn đầy căm hận, đang đứng cách xa đấy ngoài một trượng.

Đào Như Hải vừa hạ được đối phương, nên lòng tin càng vững mạnh, cất tiếng cười to, nói:

- Không hẳn như thế đâu! Này Cửu Long Giáo Chủ, bà chỉ biết trách người mà không biết trách ta, vì khi chúng ta ra tay đánh nhau, thì không làm sao tránh khỏi được sự chết chóc và bị thương tích cả.

Nói đến đây, bỗng lão ta hạ giọng nói tiếp rằng:

- Mấy năm qua bà đã khổ công nghĩ ngợi cách diệt trừ già đây, nhưng giờ thì bao nhiêu công lao ấy đã trôi theo cả dòng nước rồi. Ám khí của bà tuy lợi hại, nhưng thử hỏi có làm chi được già đây chứ?

Lão bà nghe qua, tức giận đến mặt xanh như chàm, cười nhạt, nói:

- Đào Như Hải! Ngươi dám dùng võ công chân thực để so tài với ta không?

Đào Như Hải cười như cuồng dại, nói:

- Có chi lại không dám! Trước kia, võ công của bà nếu so sánh với già đây, thì cũng suýt soát với nhau mà thôi. Do đó ngày hôm nay bà cũng khó thắng được già đây lắm.

Lão bà cất giọng lạnh lùng, nói:

- Chỉ giỏi lẻo mép! Quả là một tên thất phu không biết điều. Vậy hãy ra tay đánh nhau thử?

Nói đoạn, bà ta liền vung hai chưởng lên, dùng thế “Hoàn đoạn định sơn” xô thẳng ra.

Đào Như Hải vừa cười nhạt, vừa vung cả hai chưởng lên, dùng thế “Cấp lôi kinh thiên” đỡ thẳng ra.

Sau một tiếng nổ rung chuyển cả bầu trời, cuồng phong cuốn tới ồ ạt, đôi bên liền bị đẩy lui ra xa, và đều thầm kinh sợ trước chưởng lực mạnh mẽ của đối phương.

Hai đối thủ đều thuộc lớp người võ công tiến đến mức cao tuyệt trong đời, nên khi đánh mạnh đỡ thẳng tay đầy vẻ hằn học với những thế võ chân tài thực học thì thực là ác liệt vô cùng, suốt cả trăm năm chưa thấy xảy ra một lần trong võ lâm.

Chính vì vậy mà cuồng phong không ngớt dấy động ào ào, chẳng thua chi ngọn thuỷ triều mùa xuân tại sông Tiền Đường, lúc nào cũng cuốn hai người vào giữa, và cứ người này tiến thì người kia lùi, người này vọt lên thì người kia lại đáp xuống.

Cả đôi bên đều có những ý nghĩ thâm độc, nên tuyệt đối không để cho đối phương giành được phần chủ động, đồng thời cũng sẵn sàng chụp lấy thời co để đẩy đối phương vào cõi chết.

Góc trời phía Đông đã lần lần sáng tỏ, đôi bên đã đánh nhau suốt một tiếng đồng hồ. Vì đôi bên đều dùng cách đánh mạnh đỡ thẳng, nên chân lực trong người đã bị hao mòn rất nhanh, do đó, họ đều cảm thấy có phần mệt nhọc.

Hai đối phương tuy dùng võ công thuần tuý để đánh nhau nhưng tất cả đường võ của họ đều tinh thâm tuyệt vời, trải qua hàng mấy mươi năm điêu luyện, không dễ gì phá vỡ được.

Đào Như Hải lên tiếng, nói:

- Nếu không xử dụng đến tài nghệ riêng biệt, mà tiếp tục đánh nhau như thế này, thì sẽ đánh tới bao giờ mới định đoạt được sự thắng bại?

Vừa nói, lão ta vừa thò nhanh cánh tay trái ra, dùng cánh tay ấy thây thế cho lưỡi kiếm, vận dụng cả tay lẫn chưởng, thế đánh toàn những đường võ lạ lùng, nên chỉ sau ba đường võ tấn công liên tiếp, là lão ta đã đẩy lui được Cửu Long Giáo Chủ lùi ra sau một bước.

Cửu Long Giáo Chủ biết được là nếu để tên lão tặc Đào Như Hải vuột đi thì đại hoạ sẽ đến ngay trước mắt. Bởi thế bà ta liền vận dụng hết chân lực trong người, quát to một tiếng, rồi lao thẳng về phía đối phương.

Nào ngờ đâu, Đào Như Hải đã lợi dụng giờ phút chớp nhoáng ngắn ngủi, khi Cửu Long Giáo Chủ bị đẩy lui, nhanh nhẹn vọt người lên không, phi thân trở ra sau ngoài một trượng. Lão ta siết chặt bàn tay phải lại, rồi cất tiếng cười ha hả như điên cuồng.

Cửu Long Giáo vừa lao người tới, và trông thấy thế, thì liền nhanh nhẹn nhảy thối lui ra sau. Đôi mắt phượng của bà không ngớt nhìn chòng chọc vào bàn tay phải của Đào Như Hải, tựa hồ như có vẻ đang kiêng sợ.

Hai lão bà đến trước đang đứng cạnh đấy, sắc mặt cũng tràn đầy vẻ lo ngại.

Tiếng cười rung chuyển trời cao của Đào Như Hải vừa dứt, thì sắc mặt lão ta trông lại càng ghê rợn hơn nữa, gằn giọng quát rằng:

- Một ngọn núi thì làm sao ở được hai con cọp? Vậy bà có cần nói chi nữa không?

Nói đoạn lão đưa chân bước chậm rãi về phía Cửu Long Giáo Chủ.

Bước chân của lão ta mạnh mẽ và vững vàng như một quả núi.

Không khí chết chóc đang trùm kín chung quanh, cứ theo từng bước chân của lão ta mà trở thành nặng nề, ngột ngạt hơn.

Cửu Long Giáo Chủ im lặng không nói sao cả. Đôi mắt bà ta vẫn ngó đăm đăm vào bàn tay phải đang siết chặt của Đào Như Hải, đồng thời không ngừng lùi bước ra sau, cố moi óc tìm một cách thoát ra khỏi vòng nguy hiểm.

Hai lão và đứng cạnh dường như cũng đang hết sức khiếp sợ, nên chẳng dám ra tay trợ lực cho Cửu Long Giáo Chủ, mặc dù họ đang băn khoăn đến việc an nguy của bà ta, hơn cả đối với sự an nguy của chính bản thân họ.

Vì họ sợ nếu tràn tới tấn công mà không thu được kết quả, thì sẽ làm cho Đào Như Hải tức giận, tung thứ ám khí tuyệt độc của lão ta ra, tất Giáo Chủ sẽ bị hại ngay chứ chẳng phải chuyện thường. Do đó, họ còn đang do dự và trong lòng hết sức cuống quít.

Bỗng nhiên Đào Như Hải bất thần cảm thấy có một luồng kình lực mềm dẻo và kín đáo, cơ hồ như xô bạt được cả núi đồi, từ phía hông của lão ta tràn tới, hất bắn lão ta ra xa đến bảy, tám trượng.

Tên lão tặc ấy đã biết mình đang ở vào một tình trạng hết sức hiểm nguy, nên giữa lúc thân hình chưa rơi đến đất thì đã hối hả lướt tới phía sau lưng của Giáo Chủ Cửu Long Giáo.

Cửu Long Giáo Chủ trông thấy thế, không khỏi giật mình kinh hãi, nhanh nhẹn lách người qua phía trái để tránh ra xa.

Nhưng Đào Như Hải đã bám sát theo bà ta như hình với bóng, không làm thế nào đẩy lui lão ta ra xa được, nên bà ta kinh hoàng đến mồ hôi lạnh toát cả khắp người.

Liền đó, Đào Như Hải bỗng lại nghe từ phía sau lung của mình có một giọng âm u lạnh lùng nói rằng:

- Tội lỗi của ngươi đã đầy rẫy, ngày chết của ngươi đã đến nơi. Này tên lão tặc kia, thế mà ngươi còn dám hành động ngang tàng nữa hay sao?

Đào Như Hải nhanh nhẹn vọt người xéo ra phía trước để tránh và khi đôi chân của lão vừa đứng yên thì không khỏi sửng sốt. Vì người xuất hiện trước mặt lão ta, lại chính là chàng thiếu niên che mặt vừa rồi.

Bởi thế lão ta cất tiếng cười ghê rợn, nói:

- Thằng bé kia, ngươi tự tin rằng có thể sống được để bỏ đi hay sao?

Nói dứt lời, lão ta bèn vung cánh tay mặt lên… Chàng thiếu niên che mặt quát to rằng:

- Chậm đã! Ông không sợ cùng chết hết cả hay sao?

Vừa nói, tức thì ba ngón tay trên bàn tay mặt của chàng thiếu niên cũng đang kẹp chặt một viên đá có ánh sáng tím lóng lánh, to cỡ hạt đào.

Đào Như Hải vừa trông thấy viên đạn trong tay của chàng thiếu niên che mặt, thì sắc mặt không khỏi biến hẳn, đôi mắt tràn đầy vẻ kính sợ, nói:

- Vật trong tay của tôn giả có phải là món ám khí riêng biệt của Thế Ngoại Nhất Tà Phích Lịch Chân Quan trước đây một trăm năm, gọi là “Phích lịch lôi hoả châu” đấy không?

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Nhãn quan của ông khá lắm, nên nhìn qua là biết được “Phích lịch lôi hoả châu” ngay.

Đào Như Hải hết sức kinh hoàng, nên sắc mặt biến đổi một lần nữa, nói:

- Tôn giả có phải chính là đệ tử kế nghiệp của Phích Lịch Chân Quân không?

- Phải hay không có can hệ chi đến ông chứ?

Đào Như Hải cười nhạt, nói:

- Vật trong tay của lão phu đây, nếu sử dụng ra, thì tôn giả tự tin rằng mình có thể thoát khỏi cái

chết hay chăng?

Chàng thiếu niên che mặt cười to, nói:

- Nếu không tự tin như vậy thì tại hạ đâu lại đến đây làm gì?

Đào Như Hải không khỏi thấy ớn lạnh cả tâm can, mỉm cười nói:

- Phích lịch lôi hoả châu tuy là lợi hại nhưng vị tất làm chi được lão phu. Nếu đôi bên cùng xử dụng ám khí của mình, thì e rằng ý muốn đến đây để giải cứu cho lịnh bằng hữu, sẽ hoàn toàn có kết quả trái ngược đó!

Chàng thiếu niên che mặt nói:

- Lời nói của ông, thực tại hạ không được hiểu rõ.

Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng, đưa tay chỉ về phía Cửu Long Giáo Chủ nói:

- Tôn giả đến đây, chẳng có ý giải cứu cho vị Cửu Long Giáo Chủ này hay sao?

Chàng thiếu niên che mặt cất tiếng to, cười nói:

- Cửu Long Giáo Chủ? Xin ông bỏ lỗi cho, về chỗ tại hạ vì sinh sau đẻ muộn, nên không hiểu trong võ lâm… Câu nói chưa dứt thì bất thần Đào Như Hải đã vọt thẳng người lên không, phi thân lướt đi thẳng.

Chàng thiếu niên che mặt cũng nhanh như chớp vọt thẳng lên nền trời, quét ra một luồng kình lực vô hình, ngầm chứa đến ba phần mười sức mạnh của môn kỳ học “Di hoa tá mộc”.

Đào Như Hải cảm thấy gió rít vèo vèo ở phía sau lung, nên không khỏi hồn phi phách tán. Nhưng lòng hung ác của lão ta vẫn chưa chết hẳn, nên định vung tay ném món ám khí tuyệt độc ấy ra hầu sát hại cả chàng thiếu niên che mặt lẫn Cửu Long Giáo Chủ hầu trừ hậu hoạn sau này.

Nhưng vì quá nguy cấp cần phải tự bảo vệ mạng sống của mình trên hết, nên lão ta không kịp hành động, mà lại gia tăng thêm sức mạnh xuống đôi chân, tiếp tục lướt nhanh tới trước như một vì sao xẹt, để chạy thoát khỏi vòng hiểm nguy.

Chàng thiếu niên che mặt đuổi ra xa độ mấy mươi trượng, liền dừng chân quay trở về địa điểm cũ, chàng trông thấy Cửu Long Giáo Chủ và hai lão bà kia đang chú ý nhìn vào mình, sắc mặt tràn đầy vẻ cảm kích và kinh ngạc.

Cửu Long Giáo Chủ lên tiếng nói:

- Chúng tôi được đại hiệp… Vừa nói đến đây thì bỗng chàng thiếu niên che mặt đưa tay gỡ vuông khăn xuống để lộ một khuôn mặt trẻ trung, xinh đẹp như ngọc nhưng không kém uy nghi, rõ ràng là một người xương cốt thích hợp với việc luyện võ mà trăm năm khó gặp được một lần. Bởi thế bà ta lại càng thêm kinh ngạc, nên im ngay lời đang nói lại.

Chàng thiếu niên bèn chấp tay hướng về Cửu Long Giáo Chủ xá một xá thực sâu mỉm cười nói:

- Vì tại hạ đến giải cứu quá chậm, nên để lão tiền bối phải một phen kinh sợ, vậy xin lão tiền bối hãy tha thứ cho.

Cửu Long Giáo Chủ lộ sắc ngạc nhiên, nói:

- Nào dám thế! Xin thiếu hiệp hãy cho biết lai lịch?

Câu nói chưa dứt thì chàng thiếu niên đã ngắt lời rằng:

- Tại hạ là Tiêu Tông Kiệt, đến đây theo sự uỷ thác của Tô Chỉ Quỳnh tỷ tỷ!

Cửu Long Giáo Chủ liền nói:

- Cô ấy hiện giờ ở đâu? Tại sao lại không đến đây gặp già?

Tiêu Tông Kiệt thò vào áo, lấy ra một phong thơ mật, trao tận tay Cửu Long Giáo Chủ, nói:

- Quỳnh tỷ tỷ có bảo là lần này Giáo Chủ xuất hiện trong giới giang hồ, để tham dự vào việc tranh đoạt Hàn Thiết Quan Âm, thực là một hành động kém sáng suốt.

Cửu Long Giáo Chủ nhận lấy phong thơ và sau khi đã xé ra xem tường tận, liền cất tiếng than dài, nói:

- Lời nói của Quỳnh nhi phải lắm. Việc này khi chưa chắc đoạt được kết quả, thì đâu lại hành động một cách cẩu thả được? Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền tuy đoạt được pho Hàn Thiết Quan Âm, nhưng đấy là một pho tượng thật hay giả vẫn chưa ai được biết rõ ràng.

Nếu đấy là một pho tượng giả thì chẳng hoá ra lại rơi vào kế độc của Đào Như Hải, nhằm mục đích làm cho quần hùng trong võ lâm tàn sát lẫn nhau ấy hay sao?

Vừa nói đến đây thì bà ta bèn đưa đôi mắt sáng ngời, nhìn khắp người của Tiêu Tông Kiệt một lượt rồi mỉm cười nói:

- Già đây đã gần một năm nay không được tin tức chi của Quỳnh nhi cả, nên bí mật cho người đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn chẳng hề biết được chi về nó. Giờ đây già mới được hiểu rõ mọi việc, vậy mong thiếu hiệp hãy thận trọng tiến hành cho có kết quả.

Mặt ngọc của Tiêu Tông Kiệt không khỏi bừng đỏ, đáp rằng:

- Quỳnh tỷ chờ khi mọi việc đã xong, thì sẽ trở về bái kiến Giáo Chủ!

Cửu Long Giáo Chủ gật đầu mỉm cười, đưa ánh nhìn về phía ba xác chết cháy thành than ở dưới đất, bất giác cất tiếng than dài, nói:

Đấy là cái tội của già, nên những nạn nhân này mới phải bị chết thảm thiết.

Tiêu Tông Kiệt thừa cơ hội ấy, bèn nói:

Tại hạ xin cáo lui ngay bây giờ!

Dứt lời chàng chấp tay thi lễ, rồi quay người vọt đi nhanh như một luồng gió.

Cửu Long Giáo Chủ dặn dò hai lão bà đứng bên cạnh lo chôn cất năm xác chết kia, rồi đỡ lấy lão già áo xanh đứng lên, cùng chậm rãi bước đi dưới ánh triêu dương chói lói… Đào Như Hải kinh hoàng đến hồn phi phách tán, tiếp tục chạy bay tới trước độ năm bảy dặm, rồi dừng chân đứng lại bên ven Thái Hồ. Lão ta càng nghĩ càng căm tức thêm, vì suốt trong đời lão ta không có lúc nào lại bị thất bại nhục nhã như lần này. Lão ta đưa mắt nhìn sững sờ vào nước trời xanh biếc của Thái Hồ, sắc mặt không ngớt thay đổi và cũng không ngớt đăm chiêu.

Bỗng nhiên lão ta cảm thấy có tiếng gió nhẹ thoảng qua tại sau lưng mình. Vì lão ta đã như một con chim sợ tên, nên đã nhanh như chớp, lách người qua phía trái, rồi quát to rằng:

- Ai thế?

Tức thì, có một tiếng “hừ” và đáp rằng:

- Thưa lão gia tử!

Lão ta quay mặt ngó lại, thì trông thấy đấy chính là Lê Kim Hành và gã đàn ông mặc áo đen, vai và ngực đều băng bó.

Đào Như Hải như tỉnh lại, cất tiếng than dài, nói:

- Trong bình sinh lão phu chưa hề gặp một sự thất bại nào chua cay đến như vậy. Mối thù này nếu không trả được, thì thực khó sống làm người.

Lê Kim Hoành an ủi rằng:

- Chuyện thắng bại là thường của binh gia, hơn nữa người quân tử dù bao năm mới báo thù, vẫn là chưa muộn. Vậy, lão gia tử hà tất phải canh cánh bên lòng?

Đào Như Hải cười nói:

- Lão phu trong bình sinh chưa lúc nào lại chịu cái nhục như vầy, nên mối oán hận không làm sao dẹp bỏ cho được. Lão phu nếu chẳng thể làm cho điên đảo cả võ lâm, thì bọn họ chưa biết Đào Như Hải ta là lợi hại.

Sắc mặt của lão ta đang tràn đầy sát khí, trông thực ghê rợn.

Tiếp đó, lão ta lại cất tiếng than dài, nói:

- Đáng thương cho Từ hiền điệt, bấy lâu nay đi theo già đây, chí anh hùng chưa toại mà nay phải ôm mối hận về chốn cửu tuyền. Lão phu có ý định đi đến Mao Sơn, hầu kêu gọi sư phụ của nó ra tiếp tay và trong vòng ba ngày thì về. Này Lê hiền điệt, ngươi hãy kề tai cho ta nói nhỏ việc này đã.

Lê Kim Hành nhanh nhẹn bước tới để nghe Đào Như Hải dặn dò.

Hắn gật đầu lia lịa, rồi cùng gã đàn ông mặc áo đen cáo từ, chạy bay đi.

Đôi mắt của Đào Như Hải tràn đầy ánh sáng căm hận và đắc ý. Lão ta đã sắp đặt xong một âm mưu thâm độc, nên liền đưa chân bước đi theo ven hồ. Gió mát không ngớt tung bay tà áo của lão ta, và chẳng mấy chốc, hình bóng của lão ta đã lẩn khuất tận nơi chân trời xa tít.

Ngay lúc ấy, tại một cụm trúc xanh bên ven hồ, bỗng có Đoàn Thừa Tiên, Xuyên Trung Tam Xú, Châu Nhân Ký và Kim Đao Đoàn Long Ngu Vạn Lý bất thần bước ra.

Ngu Vạn Lý nói:

- Tên lão tặc đã đi Mao Sơn, vậy chúng ta có nên theo dõi hắn đi đến đó hay không? Việc này khiến già cảm thấy thực khó quyết định.

Bỗng nhiên, có một bóng người bất thần từ trên cao đáp xuống nhanh như điện chớp, và đấy không ai khác hơn là Đào Gia Kỳ. Chàng lên tiếng nói:

- Tên lão tặc ấy rất gian manh, chắc chắn lão ta không đi Mao Sơn đâu, vậy các vị lão sư hãy mau bí mật bám sát theo sau lão ta, để tìm hiểu hắn định làm việc gì!

Sáu người trong bọn Ngu Vạn Lý nghe thế, liền hối hả nhắm hướng Đào Như Hải vừa bỏ đi, đuổi gấp theo.

Ánh triêu dương vừa ló dạng, bầu trời rực rỡ huy hoàng, trên mặt hồ nước xanh mênh mông, núi xa mờ tỏ, cảnh sắc xinh đẹp vô cùng.

Bỗng đâu, có một thuyền con bất thần xuất hiện ở giữa sóng nước và đang nhắm hướng bờ hồ bơi

nhanh tới. Khi chiếc thuyền con ấy từ từ cập vào bến thì thấy một lão già áo xanh, dáng điệu oai vệ, đôi mắt sáng ngời, từ dưới thuyền bước lên.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt thầm nói:

“Té ra là lão ta!” Lão già áo xanh nhìn thấy dáng điệu của Tiêu Tông Kiệt có vẻ hào hoa phong nhã, diện mục xinh đẹp như ngọc, khiến ai nhìn qua cũng có một ấn tượng sâu xa. Lão ta không ngớt đưa mắt nhìn vào chàng mấy lượt.

Đào Gia Kỳ bỗng dưng bước thẳng tới, nói:

- Ngôn lão tiền bối, từ ngày xa cách đến nay, tiền bối vẫn bình an chứ?

Ngôn Như Băng không khỏi sửng sốt, cau mày nghĩ ngợi, nói:

- Ngươi là ai? Già đây nào có quen biết với ngươi bao giờ?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Sao tiền bối lại chóng quên thế? Tại hạ có lần được gặp tiền bối tại Hùng Vũ Phiêu Cuộc ở Gia Lăng, đồng thời, lại được tiền bối tặng cho ba viên “Cửu chuyển hồn đơn”. Duy có điều là lúc ấy vì tại hạ đã cải trang, nên tiền bối mới không nhận ra được.

Ngôn Như Băng nghe qua hết sức kinh ngạc, đưa đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc vào Đào Gia Kỳ, lắc đầu nói:

- Có phải chính là ngươi không?

Đào Gia Kỳ nói:

- Tại hạ gạt lão tiền bối để làm gì? Hơn nữa, tại hạ cũng không có chuyện chi cần nhờ đến lão tiền bối kia mà Ngôn Như Băng bỗng phá lên cười to nói:

- Lời nói ấy già đây không tin.

- Tại sao thế?

Ngôn Như Băng cất giọng lạnh lùng nói:

- Vì pho Giáng Long Kinh hiện đang ở trong tay già, quần hùng trong thiên hạ, không ai là không muốn ra tay tranh đoạt, vậy ngươi nào có thể khác hơn mọi người.

Đào Gia Kỳ nhếch môi cười nói:

- Tại hạ đối với pho Giáng Long Kinh chẳng xem vào đâu cả, nhưng chỉ lo lắng cho lão tiền bối sẽ gặp nguy hiểm đó thôi.

- Già đây có chi lại gặp nguy hiểm? Ngươi chớ nên đánh lạc hướng ta. Nói cho cùng thì chắc chắn ngươi đang dòm ngó pho Giáng Long Kinh trong tay ta đây rồi!

Đào Gia Kỳ lộ vẻ nghĩ ngợi trong giây lát, cười nói:

- Nếu tại hạ có cần đến pho Giáng Long Kinh ấy thì sẽ xin vơí lão tiền bối tặng cho tai hạ cũng được kia mà!

Ngôn Như băng nghe qua không khỏi sửng sốt. Trên nét mặt của lão ta hiện lên vẻ tươi cười, nói:

- Ngươi nói thế cũng chưa chắc là đúng. Già đây muốn thử xem ngươi có biện pháp gì để làm cho già phải vui lòng tặng nó cho ngươi?

Đào Gia Kỳ mỉm cười rồi thò tay vào áo lấy ra một chiếc vòng bằng ngọc xanh nói:

- Tại hạ sẽ dựa vào vật này!

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng vừa trông thấy chiếc vòng ngọc trong tay của Đào Gia Kỳ thì liền nhớ lại một việc xa xưa, trên mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Chiếc vòng ngọc này sao lại lọt được vào tay tôn giả?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Chiếc vòng ngọc này nguyên là vật sở hữu của lão tiền bối, nhưng trước đấy lão tiền bối đã tặng nó cho thê phòng của tại hạ, và có dặn rằng, về sau lấy chiếc vòng ngọc này để làm tín vật, và muốn cầu xin chi, lão tiền bối cũng sẽ bằng lòng giúp cho cả.

Ngôn Như Băng gật đầu nói:

- Đúng thế! Già đây có nói như vậy, nhưng cô ấy có thật là thê thất của tôn giả hay không?

Ngôn Như Băng không tin Tô Chỉ Quỳnh lại là vợ của chàng thiếu niên trước mặt mình.

Đào Gia Kỳ nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ không cần phải phỉnh gạt lão tiền bối để làm gì!

Ngôn Như Băng nhận xét qua thái độ, thấy lời nói của Đào Gia Kỳ quả không phải man trá, nên lộ vẻ suy nghĩ một lát, và nét lạnh lùng trên sắc mặt cũng hoàn toàn mất hẳn, tươi cười nói:

- Già đây cũng biết tôn giả có ý muốn hỏi xin pho Giáng Long Kinh của già, nhưng cũng được, già đây giữ nó cũng không có dùng vào đây, vậy sẵn sàng biếu cho tôn giả để vẹn tình vẹn nghĩa.

Nói dứt lời, lão ta thò tay phải vào áo ngay tức khắc.

Đào Gia Kỳ nói:

- Xin tiền bối hãy chậm lại đã! Tại hạ không có ý muốn lấy pho Giáng Long Kinh. Vì pho bí cấp ấy của Đạt Ma Sư Tổ, bên trong ghi chép toàn những môn võ học phức tạp rộng rãi, lại cao sâu khó lường, nếu muốn dựa vào năm tháng ngắn ngủi của một đời người để tìm hiểu toàn bộ pho kinh, thì ngoại trừ một người thiên bẩm hết sức đặc biệt, cũng như xương cốt hết sức tốt, còn thì không ai có thể làm được cả. Tại hạ tuy đã thuộc làu những chữ trong quyển kinh nhưng chỉ mới tìm hiểu một vài phần chính yếu và đơn giản mà thôi. Từ nay, nếu muốn được tiến bộ vượt bực, tất cần phải tìm một nơi vắng vẻ kín đáo, và đem hết tâm trí trong người ra suy ngẫm, thì hoạ may mới có thể thu được kết quả… Câu nói chưa dứt thì Ngôn Như Băng đã kinh hãi buột miệng nói:

- Nếu nói vậy, thì tôn giả đã có xem qua pho Giáng Long Kinh rồi?

Đào Gia Kỳ nói:

- Không giấu chi lão tiền bối, tại hạ chính là người đã đoạt lấy thanh Ngô Câu Kiếm và pho Giáng Long Kinh này từ trong tay của Vô Tình Tú Sĩ tại Điệp Thuý Sơn Trang sở Vi Sơn Hồ đây. Sau đó, tại hạ đã mang tặng nó cho bang chủ của Phi Phụng Bang, nhưng chẳng ngờ lại trải qua nhiều cuộc tranh đoạt, và ngày nay lại lọt vào tay của lão tiền bối.

Ngôn Như Bang mỉm cười, rồi gật nhẹ đầu nói:

- Nói vậy thì bang chủ Phi Phụng Bang chắc có một mối tương quan không phải thường với tôn giả?

Nghe qua câu hỏi ấy sắc mặt của Đào Gia Kỳ bỗng bừng đỏ, nhưng liền thành thật cười, nói:

- Đấy chính là người bạn tri kỷ, mà cũng là người yêu của tại hạ!

Ngôn Như Băng nghe qua mới bừng hiểu bèn cười to nói:

- Nếu nói như thế dù tôn giá không có chiếc vòng ngọc kia, già đây cũng sẽ trao trả pho Giáng Long Kinh cho nguyên chủ.

Đào Gia Kỳ nói:

- Nếu lão tiền bối tặng cho tại hạ pho Giáng Long Kinh ấy, ngay bây giờ thì sẽ làm cho lão tiền

bối sau này gặp lắm điều khó khăn.

Nhưng, tại hạ thực ra không sao hiểu được vì lẽ gì lão tiền bối lại cần đến pho Giáng Long Kinh ấy?

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Già đây chẳng qua tức giận lũ ác tà đã kéo nhau đến Ngũ Hành Cốc phá rối nên mới hành động như vậy để chọc tức chúng chơi, hầu hả được phần nào sự tức giận trong lòng của già mà thôi!

Nói đến đây lão có vẻ nghĩ ngợi trong giây lát rồi nói tiếp rằng:

- Tôn giá có phải được Ngụy Hùng Hào mời đến Mã Tích Sơn không?

Đào Gia Kỳ:

- Buổi yến tiệc tổ chức tại Mã Tích Sơn, chính là cạm bẫy nhưng tại hạ nhất định phải đi đến đó.

Ngôn Như Băng gật đầu nói:

- Như vậy tốt lắm! Già sẽ đến Mã Tích Sơn và lấy pho Giáng Long Kinh ra trước mắt các nhân vật võ lâm để trêu trọc chúng một mẻ rồi mới trả về tay tôn giá một cách bí mật không để lộ tung tích chi.

Ngôn Như Băng đưa mắt nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ một lúc lâu nói:

- Tô phu nhân là người võ công không phải tầm thường, vậy chắc tôn giá cũng là người không kém hơn Tô phu nhân. Vậy già đây và tôn giá sẽ có đủ điều kiện để bày trò khéo léo khiến pho Giáng Long Kinh vào tay tôn giá một cách hợp lý kia mà.

Đào Gia Kỳ lắc đầu, mặt lộ sắc luống cuống nói:

- Bất luận thế nào tại hạ chắc chắn không phải là tay đối địch với lão tiền bối, hơn nữa trong chuyến đi Mã Tích Sơn này tại hạ muốn che dấu chân diện mục của mình nên chỉ e rằng lão tiền bối không thể nhận ra tại hạ được!

Ngôn Như Băng bỗng đưa tay vuốt râu cười to ha hả nói:

- Trong lúc gặp mặt tại hạ Hùng Vũ phiêu cục chẳng phải tôn giá đã bảo già đây không sử dụng đến chất độc vô hình thì trong vòng một trăm thế võ, già chưa chắc thắng được tôn giá, nhưng mà trước đây tại sao lại tỏ ra kiêu ngạo, còn giờ thì lại tỏ ra khiêm tốn đến thế?

Đào Gia Kỳ không khỏi đỏ bừng sắc mặt, nói:

- Vì lúc bấy giờ khung cảnh nơi ấy bắt buộc, nên tại hạ không thể không nói như vậy.

Ngôn Như Băng mỉm cười nói:

- Già đây còn nhớ lúc bấy giờ già cũng có ý bảo rằng:

“Nếu đúng như lời tôn giá nói, thì kể từ nay về sau, già sẽ không can dự việc của giới giang hồ nữa”. Lời nói ấy, đến ngày nay vẫn còn ...

Đào Gia Kỳ vội vàng khoát tay, nói:

- Trước kia khác còn bây giờ khác, lão tiền bối sao lại quá giữ lời như vậy?

Ngôn Như Băng nhướng cao đôi mày, to tiếng cười rằng:

- Tôn giá là người thiên bẩm đặc biệt, diện mục siêu quần, tương lai thật không dám ai lường được. Hôm nay, giữa tôn giá và già đây được gặp mặt một lần, song giả đã coi như người quen biết cũ không khác chi đôi bạn vong niên, thì việc so tài cao thấp về võ học thử chơi, có chi là không được?

Đào Gia Kỳ nghe Ngôn Như Băng nói thế, thầm đắn đo trong giây lát, liền đáp rằng:

- Nếu lão tiền bối nói vậy, thì tại hạ xin tuân theo, nhưng mong tiền bối hãy nương tay cho ít nhiều.

Ngôn Như Băng thấy Đào Gia Kỳ đã bằng lòng, thì niềm vui hồn nhiên của thời niên thiếu, cũng bỗng sống lại trog lòng.

Lão tươi cười nói:

- Trong những thế võ so tài với tôn giá, già sẽ dùng ba thứ võ học, gồm có cả “Thập Tuyệt chỉ pháp”!

Đôi mắt của Đào Gia Kỳ bỗng chiếu ngời ánh sáng, nói:

- Lão tiền bối… Ngôn Như Băng lắc đầu nói:

- Giữa tôn giả và già đây, tốt nhất nên xưng hô bằng huynh đệ. Nếu tôn giả không chê, thì gọi già là lão ca ca được rồi.

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Đâu lại như thế được? Nhưng không rõ trong ba thứ võ học mà lão tiền bối sẽ đem ra sử dụng, có chất độc vô hình hay không?

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Này lão đệ! Nếu chẳng phải là một kẻ đại gian ác, thì ta tuyệt đối không khi nào sử dụng đến chất độc vô hình. Ngu huynh bắt đầu đánh đấy nhé.

Đào Gia Kỳ thò tay vào áo, lấy một chiếc quạt xếp ra, cười nói:

- Tiểu đệ xin dùng vật này để làm binh khí, kẻo lại không đối địch nổi với lão ca ca.

Ngôn Như Băng cất tiếng cười to rồi vung cả đôi chưởng lên, tràn lên tới trước tấn công chớp nhoáng ba thế võ, mỗi thế đều hết sức cao thâm kỳ tuyệt, hơn nữa, lại hết sức hiểm hóc, khó lường. Thế này tiếp theo thế kia không đứt đoạn, chẳng khác chi thuỷ triều thao thao trên dòng Trường Giang.

Đào Gia Kỳ không dám lơ là, vung nhanh chiếc quạt lên, tức thì gió vèo vèo, cán quạt luôn luôn nhắm điểm vào lòng bàn tay của Ngôn Như Băng.

Ngôn Như Băng để ý nhìn xem những đường võ của Đào Gia Kỳ, trông thấy thế võ của chàng hết sức tầm thường, không có chi là kỳ lạ cả. Phàm những người am hiểu võ công, chẳng ai là không biết những thế võ đó. Nhưng nếu xem kỹ hơn, thì mới thấy trong các thế võ của chàng, ngầm chứa một sự diễn biến không thể ước lượng được. Đồng thời, thế nào thế ấy cũng nhằm chế ngự thế võ của đối phương, nên lão ta hết sức kinh ngạc.

Càng đánh lâu thì Ngôn Như Băng lại càng cảm thấy võ công của Đào Gia Kỳ quả hết sức cao sâu kỳ tuyệt, làm cho lão ta cơ hồ không còn đứng vững, và cũng không làm sao đỡ gạt cho kịp. Bởi thế, lão ta cất tiếng to cười “khá khá” nói:

- Ngu huynh có đôi mắt già dặn lắm, nên chẳng hề xem lầm ai bao giờ. Đôi bạn vong niên chúng ta từ nay về sau, chắc chắn là càng ngày càng khắng khít.

Nói đoạn lão ta bèn thay đổi chưởng pháp, gây thành bóng chưởng chập chờn khắp cả không gian, đi đôi với những luồng “Huyền thiên kình lực” tấn công tới tấp về phía Đào Gia Kỳ.

Cũng gần như cùng một lúc ấy, thế quạt của Đào Gia Kỳ liền biến đổi theo. Và những thế quạt đó, đều là những thế tuyệt học trong pho Giáng Long Kinh của Đạt Ma Sư Tổ, được chàng diễn biến nên.

Ngôn Như Băng bỗng cảm thấy mình phải đối phó hết sức mệt nhọc, nên bất giác cười nói:

- Những thế võ hay tuyệt!

Tức thì lão ta vọt người bay kên cao năm thước, dùng thế “Thiên long bàn không” nhào xuống, thò mười ngón tay ra, khiến những luồng kình lực vô hình không ngớt bán ra vèo vèo.

Sức tân công của Đào Gia Kỳ đã làm cho lão ta phải luống cuống, và không thể không sử dụng đến “Thập tuyệt chỉ pháp”.

Đào Gia Kỳ bèn giương to chiếc quạt xếp ra, quật mạnh vào khoảng không, rồi vọt người ra xa ngoài bảy tám trượng, cấ tiếng cười to, nói:

- Lão ca ca! Tiểu đệ xin tự nhật là thua rồi!

Ngôn Như Băng còn đang bay lơ lửng trên giữa tầng trời, thì đã thấy “Thập tuyệt chỉ lực” của mình đều bị Đào Gia Kỳ vung quạt quét ra gây thành một luồng kình lực mạnh mẽ, hất xéo cả vào những tảng đá ngổn ngang cạnh đấy.

“Thập tuyệt chỉ lực” của lão ta không có vật cứng rắn chi có thể đỡ nổi, nên khi chạm thẳng vào những tảng đá bên cạnh đó, thì liền toé lửa ra đỏ lòm, rồi lại nghe tiếng ầm ầm tiếp theo, và những tảng đá ấy đã hoàn toàn sụp đổ, biến thành một đống đá vụn nhuyễn như bột.

Ngôn Như Băng buông mình từ trên cao đáp xuống, đưa đôi mắt hết sức kinh ngạc, nhìn thẳng vào Đào Gia Kỳ, thực lâu không nói chi được cả.

Qua một lúc lâu, lão ta mới lên tiếng nói rằng:

- Lão đệ, đây là một thứ võ công thần kỳ chi thế? Có phải đấy là môn tuyệt học đã được ghi chép trong pho Giáng Long Kinh hay không?

Đào Gia Kỳ mỉm cười nói:

- Không phải! Đây chính là một thứ võ học riêng biệt khác, gọi là “Phích trọng tựu khinh, xá lực tha dẫn” - Lão đệ, võ học của ngươi đã tiến tới mức cao thâm tuyệt vời. Vậy có thể nói cho lão ca ca được biết lai lịch của sư môn chăng?

- Ân sư của tiểu đệ chính là Ngoạ Long Cốc Chủ!

- Ngọa Long Cốc Chủ?

Ngôn Như Băng lộ vẻ hết sức kinh hãi, nói tiếp rằng:

- Trong võ lâm thật sự có một nhân vật gọi là Ngoạ Long Cốc Chủ hay sao?

- Tiểu đệ tuyệt đối không bày trò nói quanh làm gì Ngôn Như Băng bỗng chán ngán than dài rằng:

- Ngu huynh tưởng là trong võ lâm ngày nay, chỉ có một mình Hổ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải mới là địch thủ của mình mà thôi, nhưng không ngờ lại còn có cả Ngoạ Long Cốc Chủ nữa.

Bỗng nhiên một giọng cười lạnh lùng bất thần theo chiều gió bay tới. Giọng cười ấy lạnh lùng không thua giá băng, khiến ai nghe đến cũng bắt rùng mình.

Đào Gia Kỳ vội vàng dùng một vuông khăn lụa che kín lấy khung mặt.

Sắc mặt của Ngũ Hành Cốc Chủ cũng trở thành lạnh lùng và xanh như chàm, đưa mắt nhìn về hướng có tiếng cười phát ra và trông thấy có một bóng người nhẹ nhàng như một bóng ma, đang đáp nhanh xuống cách người lão ta độ bảy thước.

Bóng người ấy vừa đứng yên, thì lão ta đã trông thấy đối phương chính là Huyền Băng Lão Mị và một lão già mũi hếch, mắt cú vọ, răng hô chôm chổm, tóc phủ tới vai.

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Ngôn Cốc Chủ, ông đã gặp Ngọa Long Cốc Chủ ở đâu?

Có lẽ Huyền Băng Lão Mị vừa nghe được một phần câu nói giữa Đào Gia Kỳ và Ngôn Như Băng, nên mới lên tiếng hỏi như vậy.

Ngôn Như Băng cất giọng lạnh lùng, cười nói:

- Dường như các hạ muốn tìm Ngoạ Lọng Cốc Chủ để choảng nhau một trận chăng?

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Đúng thế! Ta rất muốn choảng nhau với lão ấy, nhưng hiện giờ Ngoạ Long Cốc Chủ ở đâu?

Ngôn Như Băng cất giọng âm u lạnh lùng nói:

- Hừ! Ông hỏi tôi, thì tôi biết hỏi ai bây giờ?

Huyền Băng Lão Mị cười khanh khách, nói:

- Té ra ông cũng không biết như tôi! Đưa đây cho ta nào!

- Cái chi?

- Pho Giáng Long Kinh ấy!

- Ông là một tướng bại trận, vậy đến hỏi Ngôn mỗ để lấy pho Giáng Long Kinh, thì có khác nào đến trước miệng cọp tranh mồi.

Huyền Băng Lão Mị lại cất giọng ngạo nghễ, cười khanh khách nói:

- Không hẳn như thế đâu! Ông hãy nghe theo lời khuyên của ta, mau lấy pho Giáng Long Kinh đưa ra, bằng trái lại, thì hối hận cũng không còn kịp nữa.

Ngôn Như Bang không khỏi sửng sốt, biết lão ta đang ỷ lại vào một việc gì, nên mới tỏ ra ngang tàng như vậy. Có lẽ lão ta đã ỷ lại vào lão già quái dị đang đứng bên cạnh lão ta.

Ngôn Như Băng bèn đưa mắt nhận xét qua đối phương một lượt, thấy lão già quái dị kia, rất có thể là một kình địch nguy hiểm. Vì nếu chẳng phải thế, thì Huyền Băng Lão Mị đâu có dẫn theo làm gì? Tuy nhiên, nếu ra tay đánh nhau, thì chắc chắn Đào Gia Kỳ chẳng bao giờ lại chịu bó tay đứng nhìn.

Lão ta suy nghĩ đến đây, bèn cất tiếng cười to nói:

- Trong bình sanh, Ngôn mỗ không khi nào lại hối hận trước việc làm của mình.

Huyền Băng Lão Mị cất tiếng cười khanh khách như cuồng dại.

Tiếng cười của lão ta theo với ngọn gió từ trên mặt hồ thổi đến, bay lâng lâng khắp mọi nơi, nghe thật là ghê rợn.

Sắc mặt của Ngũ Hành Cốc Chủ lạnh buốt như giá băng, đôi mắt chiếu ngời ánh sáng.

Trong khi đó, lão già quái dị kia không ngớt đưa mắt nhìn chòng chọc vào khuôn mặt được che kín của Đào Gia Kỳ, rồi bỗng cất một giọng cười lạ lùng từ trong cổ phát ra, đồng thời, nhanh nhẹn vung cánh tay phải lên, thò năm ngón có móng nhọn như móng ó, nhắm ngay mặt của Đào Gia Kỳ chụp thẳng tới.

Qua một tiếng quát to, hai bóng sáp lại, rồi nhanh nhẹn dang ra ngay, mỗi bên đều nhảy lui năm sáu trượng…

Chương 49: Người Đẹp Kinh Hoàng

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng trông thấy lão già quái dị kia bất thần ra tay tấn công Đào Gia Kỳ thì mặt không khỏi biến sắc.

Hai bóng người vừa sáp lại là đã dang ra xa ngay. Và lão già quái dị kia gằn giọng thét lên một tiếng ghê rợn, nhảy vọt trở lui ngoài bảy tám trượng, trong khi đôi mắt cú vọ của lão ta tràn đầy sắc kinh dị.

Đào Gia Kỳ sau khi nhảy lui, vì có vuông khăn che kín khuôn mặt nên không làm sao trông thấy rõ được sắc mặt của chàng, chỉ thấy lồng ngực không ngớt phập phồng, hơi thở hổn hển, chứng tỏ nội thương không nhẹ.

Ngôn Như Băng hết sức kinh hoàng, vì với tài nghệ của Đào Gia Kỳ mà còn bị thương dưới tay lão già quái dị này thì chắc chắn đối phương võ công cao cường không thể tưởng tượng nổi. Ngôn Như Băng cố moi trí nhớ nhưng vẫn không thể nhớ ra được trong võ lâm có một nhân vật nào như thế cả.

Thái độ lạnh lùng của lão già quái dị kia lại còn đáng sợ hơn. Lão đưa đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào người của Đào Gia Kỳ một lúc thật lâu rồi mới cười sằng sặc nói:

- Quả là mạng của thằng nhỏ này rất lớn, từ trước đến giờ hễ lão phu đánh ra một lần là không bao giờ đánh thêm nữa. Nhưng ngươi nên nhớ là sau này nếu có gặp lại thì lão phu sẽ không khách sáo với ngươi như hôm nay đâu.

Ngôn Như Băng cười nhạt nói:

- Giữa hắn và ông có thù oán gì mà ông đánh lén như vậy?

Lão già quái dị cất tiếng cười khanh khách nói:

- Chẳng có thù oán gì cả, chỉ vì ta xem nó chướng mắt vậy thôi.

Ngôn Như Băng cũng cười nhạt nói:

- Nếu kẻ khác cũng thấy ông chướng mắt thì sao?

Lão già quái dị ấy cứng miệng, đôi mắt ngời ánh hung dữ nói:

- Nó cần phải xem xét lại xem nó có đàng hoàng không.

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Thế ông đàng hoàng lắm hả?

Lão già quái dị nghe qua thì tức giận đến xanh mặt, gầm lên một tiếng.

Huyền Băng Lão Mị cất giọng lạnh lùng nói:

- Sư thúc, hắn chính là Ngôn Như Băng, một kẻ chuyên môn sử dụng chất độc vô hình đấy.

Lão già quái dị liền trợn đôi mắt lên nói:

- Là hắn sao? Hừ, ta đã đi tìm mòn cả gót giầy mà không gặp. Đưa pho Giáng Long Kinh ra đây ...

Lão chưa nói xong thì Ngôn Như Băng đã nhanh như chớp tràn người tới xuất kỳ bất ý vung chưởng tấn công luôn.

Bị tấn công bất ngờ, lão già quái dị không còn cách nào khác là phải thối lui liên tục hơn mười trượng, miệng thét gào không ngớt.

Thập Tuyệt Chỉ Pháp của Ngôn Như Băng không có gì cứng rắn mà không xuyên qua nổi, nên lão già quái dị mặc dù đã luyện được một luồng cương khí hộ thân nhưng vẫn không thể chịu nổi, chỗ bị trúng chỉ đau buốt, máu huyết cuồng loạn, tim nhảy thình thịch.

Nhưng lão cũng quyết không để cho Ngôn Như Băng giành thế chủ động nên sau khi nhảy xéo ra sau, liền nhanh nhẹt tràn người tới trước bằng một thân pháp tuyệt diệu vô song.

Ngôn Như Băng cũng nhanh nhẹn như một mũi tên, bám sát theo lão ta như hình với bóng, vung chưởng tấn công không cho lão ta một cơ hội phản đòn.

Thế là tại ven hồ cát bụi tung bay mù mịt, thân hình của đôi bên di chuyển nhanh chóng đến nỗi không còn phân biệt được ai với ai nữa.

Cuồng phong không ngớt dấy động, ai trông thấy cũng phải rùng mình.

Huyền Băng Lão Mị đứng ngoài nhìn cũng phập phồng lo lắng không yên, chỉ sợ Ngôn Như Băng sử dụng chất độc vô hình thì sư thúc của mình chắc sẽ thảm bại. Hơn nữa, chàng thiếu niên che mặt kia cũng không biết có thực sự bị thương hay không, hay chỉ giả vờ nhằm bất thần tấn công lén?

Lão ta không ngớt nghĩ ngợi, cuối cùng quyết định nhảy vào tiếp tay cho sư thúc. Lão vận dụng Hàn Băng Chân Cương xuống lòng bàn tay rồi từ từ từng bước một tiến tới gần chỗ hai người đang

giao đấu.

Bất thần lão cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi tới, tấn công ngay vào mạng môn của mình. Lão vội vàng lách ngang rồi nhanh nhẹn quay người lại xem. Kỳ lạ thay, chàng thiếu niên che mặt vẫn đứng im một chỗ, đang vận chuyển chân lực nhằm chữa thương, lồng ngực không ngớt phập phồng, hơi thở vẫn còn hào hển.

Khoảng cách giữa chàng thiếu niên và lão có đến ngoài hai mươi trượng, dù tài nghệ của chàng thiếu niên có cao cường đến đâu chăng nữa cũng không thể phóng ra một luồng kình lực mạnh như vừa rồi. Vì vậy lão quả quyết là không phải y ra tay.

Chẳng lẽ chung quanh đây còn có một người khác đang ẩn mặt hay sao?

Huyền Băng Lão Mị là một trong Vũ Nội Bát Kỳ, võ công không phải là tệ, nhưng lúc bấy giờ trong lòng cũng bất giác cảm thấy rờn rợn.

Hai năm gần đây lão gặp vô số thất bại ê chề, lớp người trẻ mới xuất hiện trên giang hồ toàn là hạng khó chơi, không dễ đối phó chút nào.

Lão vội đưa mắt nhìn khắp bốn bên, chỉ thấy trời nước xanh biếc mênh mông, trúc xanh xào xạc, núi xa mờ tỏ chứ không thấy bóng ai khác. Trong lòng thầm yên tâm được một chút, lão lại vận dụng Hàn Băng Chân Cương, lần này lão cẩn thận bố trí chân khí bảo vệ thân thể, rồi lại quay lại bước về trận chiến.

Nhưng chân phải của lão ta bỗng như vấp vào một phiến đá to, đau buốt, làm cho lão loạng choạng suýt té lăn quay ra đất.

Lão vội cúi người xuống nhìn, thì không khỏi biến sắc mặt, vì dưới chân chẳng có viên đá nào, dù chỉ là một viên sỏi, toàn là cỏ xanh mướt, mịn màng như nhung.

Lúc này Ngôn Như Băng và lão già quái dị đang đánh nhau tới hồi quyết liệt, đôi bên sử dụng toàn là võ công thượng thừa, nhưng vẫn bất phân thắng bại.

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng bấy lâu tự phụ mình là người tài hoa cái thế, võ công cao tuyệt, thế mà bây giờ là bị một lão già quái dị đánh ngang ngửa, thì trong lòng lão hết sức kinh ngạc.

Nhưng lão cũng nhận ra là lão già quái dị ấy dường như có vẻ kiêng dè, lúc nào cũng bế khí, không dám thở mạnh, sợ trúng phải chất độc vô hình của lão, nên không thể phát huy võ công bản thân đến mức tột đỉnh.

Ngôn Như Băng là người túc trí đa mưu nên biết phải tấn công vào tâm lý của đối phương để thủ thắng nên lão cười lạnh lùng nói:

- Chất độc vô hình của Ngôn mỗ, đã không màu sắc lại không mùi vị, bất luận dính vào chỗ nào trên cơ thể cũng có thể xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng. Nay ông chỉ bế khí còn lỗ chân lông để trống, như vậy làm sao mà tránh được chất độc của Ngôn mỗ đây? Hôm nay ta sẽ cho ông phơi thây tại ven hồ này.

Lão già quái dị nghe thế thì không khỏi kinh hoàng, lão tin rằng lời nói của Ngôn Như Băng không phải là nói chơi, trong lòng có ý muốn tẩu thoát, nhưng vì đã leo lưng cọp, nay chạy thì không khỏi mất mặt nên quýnh quáng không biết phải làm sao.

May cho lão, đúng lúc ấy Huyền Băng Lão Mị bỗng la to lên:

- Sư thúc, chúng ta còn có việc phài đi làm, chậm trễ là không kịp đâu, nay hãy tạm tha cho bọn chúng, tin rằng bọn chúng không thể thoát được đâu.

Lão ta chưa nói hết tiếng cuối cùng thì thân hình đã lướt đi.

Lão già quái dị nghe thế thì mừng thầm, vội dồn chân lực đánh bừa ra hai chưởng, buộc Ngôn Như Băng phải lùi lại sau ba bước để tránh né, rồi cũng xoay mình lướt đi luôn.

Khi bóng hai lão đã mất hút thì Đào Gia Kỳ bỗng cất tiếng cười dài, rồi tháo vuông khăn che mặt ra, khuôn mặt của chàng hồng hào, chẳng có gì ra vẻ là đang bị nội thương nghiêm trọng cả.

Ngôn Như Băng không khỏi sửng sốt, lão hỏi:

- Lão đệ chẳng phải đã bị nội thương sao?

Đào Gia Kỳ cười nói:

- Tiểu đệ nào có bị thương? Nhưng vì muốn cho bọn chúng ỷ y khinh địch nên mới giả vờ như thế.

Ngôn Như Băng nghe vậy mới hiểu ra vấn đề, lão ngửa mặt cười ha hả không ngớt, một hồi sau mới hỏi tiếp:

- Mục đích của lão đệ có phải là truy tầm pho Hàn Thiết Quan Âm hay không?

Đào Gia Kỳ nói:

- Đúng vậy! Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì pho tượng mà Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền đoạt được chỉ là giả, pho tượng thật hiện vẫn trong tay của Đào Như Hải.

Ngôn Như Băng không khỏi ngạc nhiên nói:

- Tại sao hắn phải làm vậy?

Đào Gia Kỳ nói:

- Cũng không có gì là khó hiểu. Lão biết rằng nếu tin tức pho tượng thật hiện đang ở trong tay lão bị lộ ra ngoài thì ai cũng sẽ chú ý tới lão, nên mới bày ra cách đánh lạc hướng mọi người, giá họa cho Âu Dương Tuyền như thế. Trong lúc mọi người đánh nhau tranh giành pho tượng giả thì lão sẽ có thời gian tìm cách mở pho Hàn Thiết Quan Âm nghiên cứu Thiên Khu Cửu Thức.

Ngôn Như Băng nói:

- Chỉ vậy thôi sao?

Đào Gia Kỳ nói:

- Chưa hết đâu. Suốt mấy ngày hôm nay, tiểu đệ nhân xét thấy trong số người nghe đồn đãi mà kéo đến vùng Thái Hồ này chẳng có cao nhân nào thuộc chính phái cả, một việc trái hẳn với lẽ thường, e rằng bên trong có mưu gian của Đào Như Hải.

Ngôn Như Băng thở dài nói:

- Trong võ lâm việc gì cũng mập mờ, không biết đâu mà phán đoán cho được, nếu lão đệ quá chú trọng như vậy thì e rằng sẽ bị lạc hướng đấy.

Đào Gia Kỳ nói:

- Tiểu đệ biết lão tặc rất rõ, nhất cử nhất động của lão ta lúc nào cũng có dính líu tới võ lâm. Bây giờ xin chia tay, hẹn gặp lão ca ở Mã Tích Sơn nhé.

Ngôn Như Băng thò tay vào trong túi áo lấy ra bảy viên Cửu ChUyển Hoa øn Hồn Đơn trao cho Đào Gia Kỳ, nói giọng bùi ngùi:

- Ngu huynh không có gì quí giá, chỉ xin tặng cho lão đệ mấy viên đơn dược nhằm cứu thế độ nhân sau này. Cá tánh của ngu huynh cô độc khác thường, chẳng giống ai cả, nhưng vừa gặp lão đệ thì đã có thiện cảm ngay. Cái đó cũng là ý trời vậy, mong rằng ta còn gặp lại.

Nói xong lão quay mình lướt đi.

Đào Gia Kỳ thẫn thờ nhìn theo cho đến khi bóng lão khuất hẳn, rồi cũng xoay mình lướt đi.

Oo Trên con đường cái quan rộng rãi đến Tô Châu, Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đang cùng nối gót chạy nhanh như gió, trên vầng trán của cả hai đều thấm đẫm mồ hôi, chứng tỏ đã rất mệt nhọc.

Đoàn Thừa Tiên đưa tay lên gạt mồ hôi trên trán, cười nói:

- Lê huynh, phía trước mắt chúng ta có bóng mát của một gốc cây to, hay là chúng ta đên đó nghỉ trong giây lát.

Lê Ngọc Hàng lắc đầu nói:

- Sắp đến Tô Châu rồi, hơn nữa, Xuyên Trung Tam Xú có sai người đến cho hay là người anh bất lương của tôi hiện đang đồng hành với một gã hắc y nhân, đi nhanh về hướng Tô Châu. Tôi tin rằng Xuyên Trung Tam Xú có để lại ám hiệu liên lạc, nếu ta không đi nhanh thì chỉ sợ không kịp liên lạc với họ.

Đoàn Thừa Tiên khẽ gật đầu nói:

- Anh nói vậy cũng phải, thôi đi thôi.

Rồi cả hai không nói gì nữa, cắm đầu lướt nhanh.

Tục ngữ có câu “thượng giới có thiên đàng, hạ giới có Tô, Hàng”, chính là Tô Châu, Hàng Châu.

Tô Châu là một vùng non xanh nước biếc, trù phú tài nguyên, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp, ai đến một lần cũng phải nhớ mãi. Tại cửa Xương Môn có xây dựng một cái lầu cao sừng sững, hết sức nguy nga tráng lệ, người qua kẻ lại dập dìu, xe ngựa nối đuôi tới lui không ngớt.

Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên cũng chen lẫn giữa đám đông người đi đường, bỗng họ nhìn thấy tại góc tường thành có ai đó đã dùng đá đỏ vẽ lên ba cái khoanh tròn dính vào nhau.

Lê Ngọc Hàng nói nhỏ:

- Người anh bất lương của tôi hiện đang ở trong thành.

Đoàn Thừa Tiên gật đầu, rồi hai người rảo bước đi nhanh, lẫn lộn vào đám người đông nghẹt.

Bấy giờ đang ở thời thái bình thịnh trị, dân chúng an cư lạc nghiệp, nhất là ở vùng Ngô - Trung, dân cư khá giả, sống một đời sống thanh nhàn, đàn ca hát xướng vui tươi.

Nơi thích hợp cho việc đàn ca ăn uống không đâu khác ngoài trà đình. Trà đình nhiễm nhiên trở thành nơi tụ họp của các loại nhân vật, sang hèn lẫn lộn nhau.

Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đi theo những ám ký của Xuyên Trung Tam Xú thì đến một ngôi trà đình hiệu “Thanh Thuật Viên”.

Đoàn Thừa Tiên hỏi:

- Nơi đây ư?

Lê Ngọc Hàng không nói gì, cùng Đoàn Thừa Tiên bước vào trong.

Trà đình tại Ngô - Trung đều xây cất theo kiểu cách xưa, tường nhà chạm trổ khéo léo, bàn ghế trong tiệm đều được làm bằng gỗ đỏ quí giá, đồ sứ cũng toàn là đồ cổ đắt tiền. Một địa điểm trang nhã như vậy, nếu cùng bạn bè đến uống trà thơm, nói chuyện tâm tình thì còn gì vui thích hơn nữa?

Thêm vào đó, cửa hiệu lại rộng rãi, chia làm mấy gian, đâu đó phân mình, khiến mỗi nhóm người đều có thể tùy thích mà tìm đến một chỗ hợp với mình.

Vừa vào trong tiệm thì hai người thấy có một dãy hành lang bằng gỗ, bên trong có để bàn ghế. Số người ăn uống trong gian này phần lớn là những người buôn gánh bán bưng, hoặc dân nghèo nàn lam lũ. Đi sâu thêm thì đến một cái phòng to rộng, thực khách có vẻ sang trọng hơn.

Sâu hơn nữa là một khu vườn trúc, lá xanh rì rào, chung quanh có mấy gian sảnh đường, khách khứa bên trong chật ních.

Hai người cùng đi thẳng vào đấy, chưa đến nơi đã nghe tiếng đàn sáo du dương, tiếng ca dìu dặt vọng ra, không cần nói cũng biết có người đang vui chơi cùng đám kỹ nữ.

Lê Ngọc Hàng gọi tiểu nhị tả hình dạng của Xuyên Trung Tam Xú rồi hỏi thăm, tiểu nhị nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói:

- Thực khách đông đảo vô cùng, không làm sao mà nhớ rõ nổi.

Nhưng theo sự mô tả của ông thì ba người đó hình dáng rất đặc biệt, nếu trông một lần thì khó mà quên, vì vậy có lẽ họ không đến đây.

Lê Ngọc Hàng thất vọng, khoát tay ra hiệu cho tiểu nhị lui, rồi quay qua nói với Đoàn Thừa Tiên:

- Lạ thực, sao ám ký lại dẫn tới đây?

Đoàn Thừa Tiên mỉm cười nói:

- Lê huynh đừng nóng, có thể Xuyên Trung Tam Xú thấy lệnh huynh ở đây, nhưng họ không vào ăn uống mà chỉ để ám ký lại.

Lê Ngọc Hàng nói:

- Cũng có lý, nhưng rồi Xuyên Trung Tam Xú lại đi đâu rồi?

Đoàn Thừa Tiên hơi khựng lại, một lúc sau y mới nói:

- Cái đó..... cái đó tiểu đệ cũng chịu không đoán ra.

Lê Ngọc Hàng bỗng đứng lên nói:

- Tôi ra ngoài dò xét chung quanh một chút, sẽ trở lại ngay.

Rồi y bước thẳng ra ngoài.

Một lúc sau Lê Ngọc Hàng quay lại, lắc đầu ngán ngẩm nói:

- Tìm khắp các nơi mà chẳng thấy gì hết.

Đoàn Thừa Tiên an ủi:

- Có câu “Dục tốc bất đạt”, theo đệ nghĩ thì Xuyên Trung Tam Xú là những người lão luyện giang hồ, kinh nghiệm phong phú, chắc không khi nào làm chuyện không có mục đích đâu, ta thử chờ xem.

Lê Ngọc Hàng nhếch môi định nói thì bỗng thấy tên tiểu nhị bưng thức ăn lại bàn nên đành ngưng lại, không nói nữa.

Đoàn Thừa Tiên thưởng cho tiểu nhị một nén bạc rồi hỏi hắn có trông thấy một người hình dáng giống với Lê Kim Hành hay không.

Tiểu nhị suy nghĩ một lát rồi cười nói:

- Có đấy, ông ấy có thuê một gian phòng trang nhã, cạnh đây thôi.

Nhưng ông ấy ra ngoài rồi, tối mới quay về. Hai vị là bạn của ông ấy ư?

Đoàn Thừa Tiên cười nói:

- Ừ, nhưng ngươi không cần báo lại với ông ta làm gì. Bạn cũ gặp nhau, phải để bất ngờ mới vui chứ.

Tiểu nhị cất nén bạc vào túi rồi nói:

- Xem ra nhị vị còn phải chờ khá lâu, nếu ngồi không thì buồn lắm.

Tửu điếm có hai danh ca, chẳng hay hai vị có muốn gọi họ tới giải phiền chăng?

Lê Ngọc Hàng đang định từ chối thì tiểu nhị đã nói tiếp:

- Hai danh ca ấy hết sức xinh đẹp, lại là dòng dõi nhà quan, chỉ vì gia cảnh sa sút nên mới dấn thân vào cái nghề hèn mọn này. Tuy nhiên họ chỉ bán nghề chứ không bán thân, sao hai vị không giúp cho họ?

Đoàn Thừa Tiên cười nói:

- Vậy cũng được, thôi ngươi gọi họ đi.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi đi ra.

Một lúc sau thì có hai thiếu nữ dung mạo xinh đẹp bước vào phòng, dáng vẻ rất đoan trang diễm lệ, không giống kỹ nữ bình thường. Một cô mặc áo gấm viền đen, tay cầm một cây đàn tỳ bà, cô còn lại mặc y phục hồng, tay cầm một ống sáo xinh xắn. Hai cô nhìn Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên, cúi đầu chào:

- Lộng Ngọc và Triêu Vân xin bái kiến nhị vị tướng công.

Đoàn Thừa Tiên mỉm cười nói:

- Xin chớ nên quá thủ lễ, mời ngồi.

Hai cô gái cúi đầu cảm tạ rồi ngồi xuống. Lộng Ngọc nói:

- Nhị vị tướng công muốn nghe bài hát chi?

Đoàn Thừa Tiên cười to nói:

- Tất nhiên là những bài hát hay rồi. Tuy nhiên cũng không cần gấp, ta cứ nói chuyện chơi một chút đã.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chẳng hay nhị vị cô nương có thể nói thực thân thế của mình cho anh em chúng tôi biết được không?

Triêu Vân buồn bã than:

- Chúng tôi bạc mạng như rơm rác, thực chẳng đáng nhắc làm gì, chi bằng để hai chị em cùng đàn khúc Giang Thần Tử để hầu nhị vị, nếu có gì sơ sót thì xin hai vị bỏ lỗi cho.

Rồi hai nàng cùng đàn hát:

Tiếng phách ròn Giọng hát trong Cầu soi bóng nước Hoa nở đầy sân Gió hương mơn trớn Men ngấm đê mê Tình vào mái tóc Đẹp truyệt làn mi Đến đó thì tiếng sáo thay đổi cung bậc, chuyển qua khúc Ngu Mỹ Nhân:

Chàng say chung rượu Ly Đình Tiệc tàn nỗi khổ ly tình càng sâu Hoàng thành cao ngất, người đâu

...

Rời quê đành phải du sầu ra đi Hát lên bao điệu lâm ly Lệ sầu lả tả nhớ thì chiều xưa Đông thành tơ liễu lưa thưa Bóng râm còn đó, trời trưa thẫn thờ.

Đoàn Thừa Tiên và Lê Ngọc Hàng nghe qua liền vỗ tay tán thưởng không ngớt. Lê Ngọc Hàng nói:

- Chẳng khác gì khúc hát trên tiên cảnh, dưới phàm trần mấy khi nghe được.

Lộng Ngọc tươi cười nói:

- Công tử quá khen đấy thôi, tiện thiếp xin thêm một khúc hát nữa.

Rồi nàng lại đưa những ngón tay ngọc lên khảy đàn, cùng Triêu Vân hát rằng:

Tự cổ đã sầu niềm ly biệt Ven sông lưu luyến phút chia tay Cỏ xào hoa héo chiều nay Lòng buồn cảnh cũng đổi thay đượm buồn Loan phụng từ nay đành xa cách Mắt huyền ướt đẫm lệ chia ly Thành cao lầu vắng còn chị.?

Hồng trần nào dám nghĩ gì chuyện xưa.

Lê Ngọc Hàng nói:

- Bài hát hay, nhưng giọng ca bi thảm quá, làm người nghe không khỏi thoáng u buồn.

Đôi mắt của hai cô gái bỗng long lanh ngấn lệ, Đoàn Thừa Tiên và Lê Ngọc Hàng biết họ đang tủi thân thế, đang định lên tiếng an ủi thì bỗng ở phòng bên cạnh có tiếng đập bàn, rồi có tiếng người quát to:

- Những con bé thối tha kia, có hát thì hát cho hay chứ đừng bắt các đại gia phải bỏ tiền ra nghe những lời lẽ như thế.

Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên nghe thế đều biến sắc mặt, lộ vẻ giận dữ.

Triêu Vân vội nói:

- Họ không phải mắng chị em tiện thiếp đâu, nhị vị tướng công hà tất phải tức giận.

Rồi hai nàng lại hát:

Mẫu đơn lóng lánh giọt sương Trước rèm bỗng có cô nương qua thềm Tươi cười cất giọng êm êm Hỏi chàng thử sánh hoa đêm với người?

Chàng vờ kém nét vui cười Bảo rằng “Hoa đẹp hơn người thực xa” Nghe qua nàng bỗng cười xòa Dù hoa có đẹp, nhưng mà hoa câm Trong tiếng ca dìu dặt, Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên cảm thấy có một mùi thơm thoang thoảng bay vào mũi, cả hai cho rằng đó là mùi thơm từ trong người hai cô gái bay ra nên không để ý, vẫn thả hồn theo tiếng hát.

Khi bài hát dứt, Đoàn Thừa Tiên vỗ tay cười nói:

- Nhị vị cô nương xinh đẹp hơn hoa, quí giá hơn ngọc, hà tất phải khổ sở ...

Đang nói Đoàn Thừa Tiên bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, hai mắt tối sầm, liếc qua Lê Ngọc Hàng thì thấy y cũng đang lảo đảo, cả hai nhìn nhau, cùng than thầm “nguy mất” Liền đó, quả nhiên cả hai cùng thấy trời đất đảo lộn, té lăn quay xuống sàn nhà, bất tỉnh không còn biết gì nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, Lê Ngọc Hàng mới tỉnh lại, y thấy mình đang nằm yên trong một gian phòng được bài trí hết sức sang trọng. Y cảm thấy trong đầu óc vẫn còn xây xẩm, toàn thân vô lực, thử vận công thì thấy chân lực không biết đã đi đâu hết nên trong lòng rất kinh hãi, thầm nghĩ:

- “Nơi đây là đâu? Còn Đoàn huynh ra sao rồi?” Nghĩ tới đó y cố gắng nhớ lại mọi chuyện, rồi bất giác căm phẫn hét lên:

- Hai con tiện tỳ Lộng Ngọc và Triêu Vân dung mạo xinh như hoa mà tâm địa ác độc như rắn rết. Sau này nếu ta gặp được thì nhất quyết giết không tha.

Bỗng nhiên từ ngoài cửa phòng có một cô thiếu nữ áo xanh bước vào, tay bưng một cái chén sứ. Đặt chén sứ lên bàn, cô gái xoay mình đóng cửa phòng lại rồi đến bên Lê Ngọc Hàng nói nhỏ:

- Công tử chớ nên trách bọn họ, bọn họ bị ép buộc nên mới phải làm như vậy thôi.

Lê Ngọc Hàng thầm kinh ngạc, y cũng dịu giọng hỏi:

- Đây là đâu?

Cô gái lắc đầu nói:

- Tôi chịu sự sai khiến nên không dám tiết lộ cơ mật, xin công tử thứ lỗi.

Nói đoạn cô gái bưng chén sứ lên nói:

- Đây là nước sâm, dùng xong thì công tử có thể ngồi dậy và đi đứng chậm rãi trong gian phòng này được, dù sao thì cũng còn hơn là nằm bẹp dí trên giường.

Lê Ngọc Hàng chán nản không trả lời, cũng không đụng đến chén nước.

Cô gái nói nhỏ:

- Lê công tử, đại trượng phu phải biết tùy cơ ứng biến, nếu câu chấp như vậy thì chẳng phải chết oan uổng hay sao? Nếu vậy thì đại thù làm sao mà báo được? Cái chết có lúc nặng tựa Thái Sơn, cũng có lúc nhẹ như lông hồng, công tử nên suy nghĩ cho kỹ.

Lê Ngọc Hàng nghe qua thì giật mình, nói:

- Tại hạ biết rồi.

Cô gái áo xanh nói:

- Công tử đã biết thì tốt, chứ không thì lại phí bao nhiêu nỗi lo lắng của Lộng Ngọc tỷ tỷ.

Rồi nàng múc nước sâm trong chén cho Lê Ngọc Hàng uống, chẳng mấy chốc sau thì Lê Ngọc Hàng đã uống hết.

Cô gái áo xanh trước khi đi ra ngoài còn nói:

- Công tử xin nhớ lời tiểu tỳ, chớ nên tỏ ra cố chấp mà nên ngủ đi, đừng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Lê Ngọc Hàng gật đầu nhưng không làm sao mà nhắm mắt được. Y đang suy nghĩ thì bỗng bên ngoài cửa sổ có một tiếng gào thảm thiết vang lên, y vội bước lại gần cửa sổ, nhìn ra.

Cảnh tượng bên ngoài thật là dễ sợ. Trên khoảng sân trống có cắm năm chiếc cọc gỗ, mỗi chiếc cọc trói chặt một tăng nhân. Một gã hắc y nhân cởi trần đang nung một thanh sắt đỏ, còn có ba gã hắc y nhân đứng kế bên, cười lạnh lùng như giám thị.

Một trong năm tăng nhân bị trói đã bị thanh sắt nung đỏ dí vào hai vết nơi vai, da thịt nám đen, ngất đi tự bao giờ. Bốn vị còn lại thì nhắm nghiền đôi mắt, niệm Phật hiệu luôn.

Gã hắc y nhân cởi trần cười ghê rợn, rút thanh sắt trong lò ra rồi lại dí vào vai một tăng nhân khác, người ấy gào la thảm thiết, mồ hôi toát ra ướt đẫm.

Lê Ngọc Hàng trông thấy thế thì không dám nhìn nữa, y nhắm chặt hai mắt, bên tai vẫn còn nghe tiếng gào la thảm thiết của các tăng nhân.

Bỗng có tiếng “hừ” lạnh lùng phía sau làm cho Lê Ngọc Hàng ớn lạnh cả xương sống, y vội quay lại thì thấy có một lão già tóc bạc hoa râm, dáng điệu oai vệ, đang nhìn chòng chọc vào mình bằng đôi mắt sáng ngời.

Lão già ấy gằn giọng nói:

- Thuận ta thì sống, mà nghịch ra thì chết. Năm tên giặc trọc ngoài sân kia chính là cái gương cho ngươi đó.

Lê Ngọc Hàng nhận ra đó chính là Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải, một tên đầu sỏ gian ác khét tiếng giang hồ, y không khỏi kinh hãi trong lòng, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, cười nhạt nói:

- Tại hạ có tội tình gì mà bị giam cầm thế này?

Lão già lên tiếng nói:

- Ngươi có biết ta là ai không?

Lê Ngọc Hàng giả vờ lắc đầu nói:

- Tại hạ mới dấn bước giang hồ, kiến thức còn nông cạn nên không biết được nhiều, xin thứ lỗi cho.

Lão già gằn giọng nói:

- Thực là không biết?

Lê Ngọc Hàng cười nhạt nói:

- Tại hạ nói dối làm gì?

Sắc mặt của lão già dịu lại, lão nói:

- Thế ngươi đến Thanh Thuật Trà Viên để làm gì?

Lê Ngọc Hàng nói:

- Để tìm người anh bất nhân cùng cha khác mẹ với tại hạ.

Lão già lại hỏi:

- Là ai?

Lê Ngọc Hàng nói:

- Y tên Lê Kim Hành.

- Còn ngươi là ai?

- Lê Ngọc Hàng.

- Sao ngươi gọi anh ngươi là bất nhân?

- Vì cái chết của tiên phụ có điều đáng nghi, tại hạ nghi ngờ rằng chính y đã giết cha, nên mới truy tìm để hỏi cho rõ.

- Có thực vậy không? Tại sao ta không biết việc đó.

Lê Ngọc Hàng nghe thế thì thầm mắng trong bụng tên lão tặc gian manh sâu hiểm. Y nói:

- Xem ra hình như lão tiền bối biết được tung tích của Lê Kim Hành, nếu có thể chỉ đường cho tại hạ thì tại hạ rất cảm kích.

Lão già nói:

- Hiện nay hắn ta đã phụng mệnh đi làm việc phương xa, nếu mau thì trong vòng một tháng sẽ trở về. Ta có thể giúp ngươi trả thù nhưng..... Lão dừng lại một chút rồi nói:

- Ta làm gì cũng có ơn nghĩa và trừng trị, nếu đã nhận ơn của ta thì suốt đời phải làm môn hạ cho ta, không được sinh lòng phản trắc. À mà khoan đã, cái gã đi cùng với ngươi là ai?

- Hắn tên là Đoàn Thừa Tiên.

- Ngươi có biết lai lịch của hắn không?

- Xin lão tiền bối tha lỗi, tại hạ và hắn chỉ mới gặp nhau mà thôi.

- Sao ngươi biết Lê Kim Hành có mặt ở trà đình?

- Do một người bạn trông thấy rồi báo cho tại hạ.

- Là ai?

- Chính là Xuyên Trung Tam Xú.

- Bọn này lúc trước đã được Huyền Băng Lão Mị thu dụng, nhưng chẳng hiểu sao lại bội phản, bây giờ chúng làm môn hạ cho ai?

- Hiện giờ bọn họ là võ sư giữ nhà cho công tử Tiêu Tông Kiệt ở Kim Lăng.

Lão già nghe vậy thì “hừ” một tiếng nói:

- Bọn chúng đã nổi danh võ lâm mà sao lại cam tâm làm tay sai như vậy?

- Tại hạ chỉ biết Tiêu Tông Kiệt có võ công rất cao cường, tiêu tiền như nước, lòng dạ hào hiệp,

nên tuy là mê đắm tửu sắc, lúc nào cũng tìm thú vui nơi lầu xanh nhưng không vì thế mà kém đức. Xuyên Trung Tam Xú làm kẻ dưới cửa cho y cũng đâu có gì là lạ.

Lão già trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu ngươi muốn khôi phục lại võ công thì phải chịu quy thuận làm môn hạ của ta, lại còn phải làm ngay một việc cho ta nữa. Ta đây chính là Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải.

Lê Ngọc Hàng giả vờ ngạc nhiên, nói:

- Trong võ lâm lúc nào cũng đầy dẫy những sự gian manh, đúng sai thực khó xét đoán. Uy danh của lão tiền bối hiện giờ đang nổi tiếng khắp võ lâm, nhưng trước khi nhận thức được cách đối nhân xử thế của lão tiền bối thì vãn bối thực không dám hứa. Tuy nhiên chỉ cần lão tiền bối giúp vãn bối trả thù cha thì cho dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng vãn bối cũng không chối từ.

Đào Như Hải cất tiếng cười to nói:

- Tốt, ba hôm nữa lão phu sẽ sắp xếp mọi việc cho ngươi.

Rồi lão bước ra khỏi phòng.

Lê Ngọc Hàng thấy cánh cửa phòng tự động đóng mở, chuyển động ầm ầm thì biết là gian phòng này có đặt những máy móc bí mật, tại cửa sổ lại còn có những song sắt to cỡ hai ngón tay chắn lại. Y không khỏi chán nản, ngồi thừ người ra.

Một lúc sau thì có một cô gái áo xanh bước vào phòng, nói:

- Lão gia tử ban cho một viên thuốc để giúp cho công tử khôi phục lại võ công. Công tử uống đi.

Lê Ngọc Hàng đưa mắt nhìn viên thuốc, thầm nghĩ:

- “Tên lão tặc nếu muốn giết ta thì thực dễ như lấy đồ trong túi, chắc không cần dùng độc dược”.

Nghĩ đoạn y cảm tạ rồi cầm viên thuốc uống luôn. Cô gái thấy y uống xong thì cười khẽ rồi lui ra.

Lê Ngọc Hàng đang nghĩ ngợi thì cửa lại mở ra, rồi một cô gái khác lại vào, chính là Lộng Ngọc, nàng tỏ vẻ cuống quít, hạ giọng hỏi ngay:

- Công tử uống viên thuốc rồi hay sao?

Lê Ngọc Hàng không khỏi ngạc nhiên, gật đầu.

Lộng Ngọc lộ vẻ buồn rầu nói:

- Ôi, uống viên thuốc ấy rồi thì trong vòng ba hôm nữa công tử sẽ bị mất hết bản tính cố hữu và cam chịu sự sai khiến của người ta. Tiện thiếp biết công tử là người đứng đắn nên không nhỡ thấy người bị hại.

Giờ đây công tử hãy ráng nghĩ ra ai có thể cứu được người, rồi tiện thiếp sẽ mạo hiểm đi gặp người ấy.

Lê Ngọc Hàng nghe thế thì giật mình kinh hãi, thầm nghĩ lại thì chỉ có Đào Gia Kỳ là có thể cứu nguy cho mình nên vội tả hình dáng của y cho Lộng Ngọc nghe. Y biết là hành tung của Đào Gia Kỳ vô định nên Lộng Ngọc khó mà tìm được, tuy nhiên trước mắt thì y không còn cách nào khác.

Lộng Ngọc nói:

- Tiện thiếp xin cố hết sức mức.

Nàng quay lưng định đi thì Lê Ngọc Hàng bỗng hỏi:

- Còn người bạn đồng hành của tại hạ hiện ra sao rồi?

Lộng Ngọc quay lại, thở dài nói:

- Ông ấy cũng chịu chung số phận với công tử ...

Bỗng này biến sắc mặt, nhanh nhẹn lướt ra khỏi phòng.

Lê Ngọc Hàng còn đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì thì bên ngoài vọng vào tiếng nói:

- Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, các vị lão sư đã suy nghĩ chín chắn chưa?

Chính là giọng của Đào Như Hải. Lê Ngọc Hàng liền bước ra cửa sổ nhìn.

Dưới ánh trăng sáng bây giờ đã có trên mười tăng nhân mình mặc cà sa, đầu tóc bạc phơ, trên tay đều cầm binh khí, sắc mặt cực kì căng thẳng. Đào Như Hải thì đứng xoay lưng lại phía Lê Ngọc Hàng nên y không trông thấy sắc mặt của lão ra sao.

Năm tăng nhân bị buộc trên cọc gỗ lúc nãy đã bị dời đi. Lê Ngọc Hàng trông thấy mười tăng nhân mới này đều là người võ công cao tuyệt, chắc chắn sắp sửa xảy ra một cuộc ác đấu kịch liệt.

Đào Như Hải bỗng nói:

- Mấy năm trước đây già đã gác đao quy ẩn, chẳng ngờ vẫn bị người ta đổ oan, vì vậy mới không thể không áp dụng thủ đoạn ...

Một vị lão tăng ngắt lời:

- Lời nói đó quả là sai lầm lắm. Chuyện thị phi, phải quấy rồi có ngày cũng phải lộ ra, thí chủ hà tất phải hành động ngang tàng như vậy, coi chừng sau này phải gánh chịu sự trừng phạt của trời đất.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Vô độc bất trượng phu. Các vị tự nhận là danh môn chính phái, vậy sao lại ăn nói bừa bãi, vu oan cho già, hôm nay già phải ăn miếng trả miếng với các vị.

Vị lão tăng nói:

- Thế nào là vu oan?

Đào Như Hải cười ha hả nói:

- Suốt mấy năm gần đây, chẳng phải mọi người trong thiên hạ đều vu cáo già là đầu sỏ tội ác, giết Lỗ Công Hành, cướp Hàn Thiết Quan Âm sao? Cũng may là sự thật đã rõ ràng ...

Lại có một vị lão tăng khác ngắt lời:

- Lão nạp không tin pho tượng trong tay Âu Dương Tuyền là thật.

Đào Như Hải quát to:

- Chính cao thủ phái Bắc Nhạc là Khổng Gia Hổ đã cướp được, rồi lại bị mất đi, lúc đó Yến Nam Tam Kiệt cũng đã quan sát kỹ và xác nhận đó là pho tượng thật. Với tên tuổi của họ thì chẳng lẽ còn chưa đủ tin hay sao?

Vị lão tăng cười nhạt nói:

- Vàng thau lẫn lộn nên nhất thời có thể Yến Nam Tam Kiệt đã nhận lầm, việc ấy cũng không cần bàn đến. Giờ đây thí chủ dẫn dụ anh em bần tăng đến đây có phải vì chưa hả cơn tức trong lòng, nên muốn đối địch với cả võ lâm, và đầu tiên là khiêu chiến với anh em bần tăng phải không?

Đào Như Hải cười ha hả nói:

- Đúng thế!

Vị lão tăng biến sắc, giận dữ nói:

- Thí chủ quả không biết lượng sức. Anh em bần tăng tuy có dạ từ bi nhưng cũng quyết không buông tha cho những kẻ ngông cuồng kiêu ngao đâu.

Đôi mắt của Đào Như Hải tràn đầy sát khí, cười nhạt nói:

- Giết một nhưng làm phúc trăm thì cũng chẳng phải là phạm giới.

Thiếu Lâm Tự từ lâu nay tự coi mình là minh chủ võ lâm nên quen tự cao tự đại. Đào Như Hải này không làm thì thôi, làm thì phải làm cho ra làm, các vị muốn đánh nhau từng người một, hay là định nhào cả vào thì làm ngay đi.

Một vị lão tăng mày bạc đưa thiền trượng lên nói:

- Bần tăng là Nhẫn Không, xin lãnh giáo tuyệt nghệ của thí chủ.

Đào Như Hải cười ha hả, rút ra một thanh kim đao sáng ngời, dùng thế Bình Sa Lạc Nhạn đánh ra luôn, thế võ nhìn rất bình thường nhưng lại ẩn chứa nhiều biến hóa khó lường.

Nhẫn Không cảm thấy tất cả các đại huyệt đều bị ánh đao uy hiếp thì không khỏi cả kinh, thầm cất tiếng niệm Phật, rồi bước lùi lại ba bước, sau đó quét mạnh thiền trượng ra.

Thế võ ấy có sức mạnh như xô bạt được cả núi đồi, gió cuốn ào ào như triều dâng dậy sóng, uy thế mạnh mẽ vô song.

Chương 50: Hàn Băng Độc Chỉ

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả rồi vung ngọn kim đao trong tay lên dùng thế Họa Long Điểm Nhãn, gây thành một đạo ánh sáng lạnh buốt, nhằm chém thẳng vào ngọn thiền trượng của Nhẫn Không nhanh như điện chớp tuyệt diệu vô song!

Nhẫn Không trông thấy thế võ tuyệt học đó của Đào Như Hải chính là một thế võ tuyệt học của Phật môn, ngầm chứa một sức mạnh phi thường, thì không khỏi ngầm kinh hoàng thất sắc.

Thiền trượng của Nhẫn Không chưa kịp thu trở về thì đã bị kim đao của Đào Như Hải điểm trúng, lão tăng cảm thấy hổ khẩu tê buốt, thiền trượng bị hất văng ra xa, trước ngực cảm thấy máu huyết đảo lộn. Ngọn đao của Đào Như Hải như có mắt, vòng ngược trở lại, rồi chỉ thấy ánh đao lóe lên, máu tươi văng tung tóe, cả cánh phải của Nhẫn Không đã bị chém đứt. Lão tăng lảo đảo, té khụy xuống đất.

Sắc mặt của tất cả các tăng nhân đều biến hẳn.

Lê Ngọc Hàng trông thấy thế thì hết sức kinh hãi, thầm nghĩ:

- “Tên lão tặc quả là võ công cái thế, nếu không trừ hắn đi thì hậu họa không biết sao mà kể. Ôi, xem ra các tăng nhân Thiếu Lâm không ai còn có thể sống sót để rời khỏi chỗ này”.

Lúc đó đã có một lão tăng khác bước ra dõng dạc quát to:

- Tâm địa của Đào thí chủ quả là quá ác độc, chỉ e rằng trời đất khó dung.

Đào Như Hải cất tiếng cười to nói:

- Già đây từ trước đến nay không bao giờ tin cái thuyết nhân quả, nếu các vị đại sư đồng ý qui đầu làm môn hạ của già thì già có thể tha chết cho.

Vị lão tăng ấy giận dữ nói:

- Câm miệng! Anh em bần tăng không khi nào chịu làm tay sai cho yêu tà.

Đào Như Hải lạnh lùng nói:

- Từ bấy lâu nghe đồn Nhẫn Vô là người đứng đầu trong Đạt Ma Viện, có giáng ma chưởng lực lợi hại không ai sánh kịp. Hôm nay thật là may cho già có cơ hội được chiêm ngưỡng rồi.

Vừa nói lão vừa tra thanh kim đao vào vỏ, rồi vung chưởng lên chờ đợi.

Nhẫn Vô thấy Đào Như Hải chỉ một chiêu mà đã đả bại Nhẫn Không thì biết là hôm nay mình gặp kình địch lợi hại nhất trên đời, lão tăng không khỏi than dài, thầm khấn nguyện trời Phật phù hộ cho mình khỏi bị chiến bại ngày hôm nay.

Rồi lão tăng nhướng cao đôi mày, gằn giọng quát:

- Đỡ chiêu!

Lão co tay lại, rồi vung mạnh trở ra, dùng thế Thạch Phá Thiên Kinh, đánh thẳng tới.

Đào Như Hải cũng nhanh nhẹn vung chưởng lên đỡ. Nghe ầm một tiếng long trời, kình phong đảo lộn, cát đá bay mù mịt.

Nhẫn Vô bị hất bắn ra sau hơn mười bước, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng, đôi mắt trở thành lờ đờ, mất hẳn vẻ tinh anh.

Các tăng nhân còn lại trông thấy thế thì kinh hoàng tái mặt. Họ nghe tiếng xương gãy rắc rắc, rồi nhìn lên thì thấy hai bàn tay của Nhẫn Vô đang buông thõng, chắc hẳn đã bị gãy xương. Tất cả đều ùa tới bên Nhẫn Vô để hỏi thăm.

Nhẫn Vô hạ giọng nói nhỏ:

- Tay gãy chỉ là ngoại thương, trước ngực của huynh bị nội thương khá nặng, tình hình này thì các vị sư đệ đừng cương cường hiếu thắng nữa, phải tạm nhẫn nhịn thôi.

Lão tăng nói rất nhỏ như sợ Đào Như Hải nghe thấy, nhưng võ công của Đào Như Hải quả thật thâm hậu, lão nghe được nên cười hăng hắc gằn giọng nói:

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Các tăng nhân Thiếu Lâm còn lại đều cúi đầu niệm Phật hiệu, rồi ném binh khí xuống đất. Đào Như Hải đắc trí cười nói:

- Tốt lắm, các vị nếu mà nhận ra sớm hơn thì đâu phải có chuyện như vậy.

Rồi lão nhanh như chớp cách không điểm huyệt toàn bộ tăng nhân Thiếu Lâm, rồi quay lại nói với đám lâu la:

- Các ngươi mau bày yến tiệc tiếp đón các vị đại sư.

Tức thì có hai bong đen lướt tới, đỡ lấy Nhẫn Vô và Nhẫn Không mang đi cứu chữa, số còn lại

theo Đào Như Hải đi vào trong.

Lê Ngọc Hàng nhìn theo, trong lòng kinh hoàng, thầm nghĩ:

- “Lão tặc quả thật lợi hại, các vị tăng nhân này chắc sẽ giống như ta, phải uống thuốc làm cho mất tâm trí, trở thành công cụ cho lão tặc gây rối phái Thiếu Lâm. Nếu như thành công thì chắc chắn là sau Thiếu Lâm sẽ là các phái khác, võ lâm chắc sẽ không được bình an”.

Y nghĩ đến thế, rồi lại nhìn lại hoàn cảnh của mình, bất giác thở dài chán nản.

Trăng đã lặn, bầu trời tối mịt mờ, một ngọn gió đêm lạnh lùng lùa qua cửa sổ, làm cho Lê Ngọc Hàng rùng mình ớn lạnh. Y bỗng cảm thấy choáng váng đầu óc, té phịch xuống đất bất tỉnh.

Ánh triêu dương vừa ló dạng, sương sớm hãy còn mịt mờ, khách bộ hành qua lại như mắc cửi trên khắp đường phố của thành Tô Châu, những người buôn gánh bán bưng chen chúc trên đường, miệng không ngớt rao hàng, huyên náo cả đường phố.

Hai bên hành lang của Thanh Thuật Trà Viên, thực khách đã ngồi đông đảo. Số người này đều là những người bình dân thô lỗ, áo banh ngực, co giò ngồi chồm hổm trên ghế, vừa đưa mắt nhìn người đi đường, vừa nói chuyện ầm ĩ.

Giữa đám đông bỗng xuất hiện một thanh niên áo xanh, mặt mày trắng trẻo như bôi một lớp phấn mỏng, người dong dỏng cao, tay cầm một cái quạt xếp quí giá thong thả bước vào Thanh Thuật Trà Viên.

Dáng điệu của y thực là thanh cao thoát tục, không hề có một nét tầm thường của người đời, nên ai nhìn vào cũng thấy dễ gần gũi, thân cận, mấy chục cặp mắt đều chăm chú nhìn vào y.

Bỗng có một tiếng “ủa” khẽ vang lên, dường như có ai rất ngạc nhiên khi nhận ra y, tuy nhiên giữa khung cảnh ồn ào này nên tiếng “ủa” rất khẽ đó cũng bị chìm vào sự huyên náo.

Chàng thanh niên vừa bước vào cửa quán thì đã có tiểu nhị nhanh chóng chạy ra đưa rước, hắn trông thấy dáng điệu của y không phải tầm thường nên dẫn y vào những gian phòng thanh tịnh tận phía sân sau.

Chàng thiếu niên chọn một gian phòng sạch sẽ, có cửa sổ sáng sủa và bàn ghế trang trọng, rồi bước vào ngồi xuống. Tiểu nhị cúi mình cười giả lả nói:

- Công tử muốn dùng món điểm tâm nào?

Chàng thiếu niên áo xanh cười nói:

- Mang cho ta một bình trà ngon, còn đồ ăn điểm tâm thì lựa mấy món nổi tiếng nhất đem lên là được.

Giọng của y là giọng kinh thành, nghe rất trong trẻo vui tai. Tiểu nhị thấy có món hời thì vội cúi mình nói:

- Xin vâng.

Rồi hối hả bước ra ngoài.

Y vừa bước ra ngoài thì từ bên ngoài cửa sổ bỗng có một vật màu trắng bay thẳng vào, rớt nhẹ trên bàn. Chàng thiếu niên không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn thì thấy đó là một cục giấy tròn, liền cầm lên rồi mở ra xem.

Chữ viết trên giấy rõ ràng là của nữ giới, đọc xong nội dung thì chàng thiếu niên bỗng biến sắc mặt, nhưng chỉ lát sau đã lấy lại bình tĩnh, rồi cất mảnh giấy vào ngực, sau đó cúi đầu trầm tư nghĩ ngợi.

Lát sau thì tiểu nhị bưng đồ ăn vào, chàng thiếu niên bỗng cất tiếng cười khẽ rồi nói:

- Nơi đây có cô nương nào đàn hay hát giỏi thì ngươi kêu vào đây cho ta, ta sẽ trọng thưởng.

Tiểu nhị cười giả lả nói:

- Có thì có, nhưng mà quá sớm như vầy thì… để tiểu nhân đi xem xem đã.

Chàng thiếu niên lấy ra một thỏi bạc nói:

- Đây coi như là tiền thưởng trước cho ngươi, nhớ phải là gái đẹp, xấu xí thì không được đâu đó.

Tiểu nhị tươi cười nói:

- Tiểu nhân không dám nhận tiền thưởng đâu.

Miệng nói thế nhưng tay hắn đã thò ra cầm lấy bạc rồi chạy thẳng ra ngoài.

Chỉ một lát sau hắn đã dẫn vào hai cô gái xinh đẹp tuyệt trần bước vào. Vừa nhìn thấy thì chàng thiếu niên đã cau mày lắc đầu nói:

- Không được, xấu quá, người khác đi.

Tiểu nhị vâng dạ luôn miệng rồi lại quay người cùng với hai cô gái trở ra.

Lát sau hắn lại dẫn vào một cô gái, người này có một nốt ruồi duyên bên má trái, nhìn trông xinh

xắn vô cùng.

Cô gái vừa nhìn thấy chàng thiếu niên thì đã nháy mắt ra hiệu.

Chàng thiếu niên thấy thế liền gật đầu, lấy thêm một nén bạc nữa rồi mỉm cười nói với tiểu nhị:

- Tốt lắm, cô này được đó, ngươi xuống bếp đem thêm mấy món rượu thịt nữa lên đây. Nén bạc này coi như ta thưởng thêm cho ngươi.

Tiểu nhị cười tít mắt cầm nén bạc bước ra. Y vừa khuất dạng thì chàng thiếu niên đã hạ giọng nói nhỏ:

- Có phải cô nương đã ném thư cho tại hạ không?

Cô gái cười nói:

- Đúng vậy, tiện thiếp tên là Lộng Ngọc, ở đây tai vách mạch rừng, xin công tử cứ gọi thẳng tên thiếp ra để bọn họ khỏi nghi ngờ. Công tử có phải họ Tiêu?

Chàng thiếu niên gật đầu nói:

- Tại hạ chính là Tiêu Tông Kiệt, lời nói của cô nương tuy không kể chi tiết nhưng qua đó tại hạ cũng suy đoán được phần nào. Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên bị Đào Như Hải bắt đi không biết có nguy hiểm đến tính mạng không?

Lộng Ngọc vừa định trả lời thì bỗng liếc nhìn ra cửa rồi khẽ biến sắc.

Tiêu Tông Kiệt nhanh nhẹn cất tiếng cười to, rồi choàng tay qua ôm lấy Lộng Ngọc, nói giọng lè nhè say sưa:

- Mắt hoa miệng khó nên lời, tâm hồn bay bổng tuyệt vời ai ơi. Có người đẹp ở trước mắt thì làm sao tại hạ kiềm chế cho nổi?

Lộng Ngọc đỏ bừng mặt, hai tay không ngỡ gỡ tay của Tiêu Tông Kiệt ra.

Bên ngoài bỗng có tiếng “hừ” lạnh lùng nỗi lên.

Lộng Ngọc cất giọng run run nói:

- Xin công tử hãy tỏ ra đứng đắn, chớ xem tiện thiếp là gái bán hoa mà có cử chỉ thô lỗ, còn ra thể thống gì nữa.

Vừa nói nàng vừa ra hiệu cho Tiêu Tông Kiệt, cho biết là người lạ vẫn còn ở trước cửa. Tiêu Tông

Kiệt buông lỏng ra rồi nói:

- Cô nương, xin thứ lỗi, vì tại hạ quá xúc động nên không thể kiềm chế lòng mình, cô nương không xót thương cho tại hạ hay sao?

Lộng Ngọc hết sức thẹn thùng nói:

- Từ trước đến nay tiện thiếp chưa gặp ai mà nóng nảy như công tử, xin chờ tiện thiếp hát một bài có được không?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Vậy tại hạ xin lắng nghe.

Lộng Ngọc liền đưa tay lên gảy đàn rồi cất giọng hát lên cao vút.

Ngay lúc đó, Tiêu Tông Kiệt bất thần vọt thẳng người ra ngoài cửa sổ, trong thoáng chốc đã mất hút.

Lộng Ngọc trông thấy mà thầm kình hãi, nàng quả thật phục Lê Ngọc Hàng đã biết chọn đúng người để nhờ vả, tuy nhiên vẫn không dám ngưng ca hát.

Tiêu Tông Kiệt sau khi lướt ra khỏi cửa sổ thì bay thẳng lên nóc nhà, rồi nằm sát xuống đưa mắt quan sát nhìn chung quanh. Chàng trông thấy bên cạnh một giàn hoa leo, có một gã đàn ông to lớn, mặt mày hung tợn đang ẩn kín thân người, đưa đôi mắt sáng quắc như hai luồng điện không ngớt nhìn chòng chọc vào gian phòng của chàng.

Nhưng hắn ra vẫn chưa hay biết Tiêu Tông Kiệt đã ra khỏi phòng và theo dõi mình.

Tiêu Tông Kiệt “hừ” lạnh một tiếng rồi cách không điểm một cái.

Gã đàn ông lập tức cảm thấy có một luồng gió lạnh buốt quét vào người, rồi máu huyết trong người như đông đặc lại, trợn mắt há mồm, chết cứng ngay lập tức.

Tiêu Tông Kiệt liền nhanh nhẹn phi than trở vào trong phòng, ngồi yên xuống, làm ra vẻ vẫn đang lắng nghe Lộng Ngọc hát, đồng thời vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Tiếng hát của Lộng Ngọc vừa dứt thì tiểu nhị cũng bưng rượu vào.

Tiêu Tông Kiệt đợi y ra ngoài rồi mới cười to nói:

- Tại hạ tuy không rành về âm luật, nhưng cũng biết tiếng đàn và giọng hát của cô nương quả là hay tuyệt vời. Nay xin mời cô nương một ly rượu.

Lộng Ngọc vội vàng nói:

- Đâu dám, kẻ rình ngoài cửa… Tiêu Tông Kiệt khoát tay ngắt lời, ra hiệu là chàng đã xử lý xong.

Lúc đó Lộng Ngọc mới hạ giọng kể lại chuyện của Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên.

Tiêu Tông Kiệt nghe xong thì lộ vẻ trầm ngâm, một lúc sau chàng mỉm cười nói:

- Mưu gian của lão tặc thì ra là muốn khống chế tâm trí của các nhân vật võ lâm, từ đó bá chủ giang hồ.

Lộng Ngọc gật đầu:

- Đúng như vậy, tiện thiếp nghe phong thanh là bước đầu tiên lão sẽ nhắm vào Thiếu Lâm, Côn Lôn, còn có nhóm người của Vô Tình Tú Sĩ nữa.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Cô nương có thể cho tại hạ biết lão hiện đang cư ngụ ở nơi nào không?

Lộng Ngọc lắc đầu, gượng cười nói:

- Lão lúc nào cũng giữ bí mật chỗ ở, nhằm tránh thuộc hạ sinh lòng phản trắc. Đừng nói là tiện thiếp mà ngay cả những thuộc hạ thân cận nhất cũng không biết chính xác lão ở đâu.

Tiêu Tông Kiệt thở dài nói:

- Nếu chỉ dùng hai tiếng thâm hiểm thì có lẽ chưa đủ để mô tả con người của lão tặc. Lão hành động bao giờ cũng có dự mưu trước, lại còn có tâm kế sâu sa. Nếu như chẳng phải trong thời gian gần đây còn có người có tâm kế cao hơn lão một bậc thì chỉ e võ lâm ngày nay đã cúi đầu làm nô lệ cho lão hết cả rồi.

Chàng dừng lại một chút, nhìn thẳng vào Lộng Ngọc nói:

- Xem ra cô nương và Lê huynh mới vừa gặp nhưng đã có cảm tình sâu đậm, nếu không thì cũng không mạo hiểm báo tin. Xin cô nương yên tâm, tại hạ quyết không phụ long mong mỏi của mọi người.

Lộng Ngọc đỏ bừng mặt, lộ rõ vẻ thẹn thùng.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng lao xao, mọi người đã phát hiện ra xác chết cứng đờ ở ngoài giàn hoa. Lộng Ngọc vội đứng lên bước ra cửa, từ bên ngoài có một lão già mập mạp giống như phú thương cũng đang bước đến, không ngớt xì xầm với nàng, vẻ mặt đầy kinh dị.

Bên ngoài bỗng có người nói:

- Người này trúng phải tuyệt học Hàn Băng Chỉ, một kỳ học riêng của Hàn Băng Lão Mị mà chết, xác chết giá lạnh như một tảng băng, quả là không thể nào nhầm lẫn được.

Lão già phú thương nghe thế bỗng nở nụ cười nham hiểm rồi nói to:

- Ông đây biết rõ như thế thì chắc là đồng đảng với Huyền Băng Lão Mị rồi.

Người vừa nhận xét là một trung niên có khuôn mặt khỉ, má hóp, mắt lươn mũi ó. Y nghe qua lời nói của lão già phú thương thì lộ sắc giận dữ, quát to:

- Các hạ chớ nên ngậm máu phun người như thế.

Lão già cười nhạt nói:

- Ông hãy nói thực ra đi, bằng không thì không toàn mạng để rời khỏi đây đâu.

Người đàn ông trung niên giận đến xanh mặt, bất ngờ tràn tới vung chưởng quét thẳng vào vai trái của lão già phú thương, tốc độ cực nhanh.

Lão già phú thương tuy to béo phục phịch nhưng thân pháp lại nhanh nhẹn vô song, chỉ khẽ lách người đã tránh thoát, rồi bất ngờ thò cánh tay mặt ra chụp vào Khúc Trì huyệt của người đàn ông trung niên, khiến y lập tức cảm thấy máu huyết cuồng loạn, nội lực công tâm, mồ hôi vã ra như tắm, đau đớn vô cùng.

Bỗng trong đám đông có một người quát to:

- Buông tay ra!

Lão già sửng sốt, hỏi ngược lại:

- Là ai?

Câu hỏi vừa dứt thì bỗng nghe có một tràng cười ngạo nghễ nổi lên, lạnh buốt như băng giá, khiến người nghe phải rùng mình rởn ốc.

Lão già phú thương tưởng rằng Huyền Băng Lão Mị xuất hiện nên trên mặt thoáng lộ nét sợ hãi. Từ sau đám đông có hai bong người nhảy vọt đến trước mặt lão, nhìn kĩ thì đó là một cặp quái nhân song thai, diện mục lạnh lung kiêu ngạo.

Quái nhân bên trái lạnh lung nói:

- Ta bảo ngươi buông ra ngay, thủ hạ của lão phu không phải ai muốn hiếp đáp cũng được.

Vừa nói quái nhân ấy vừa phóng ra một chỉ, bắn thẳng vào Thiên Phủ huyệt của lão già phú thương. Chỉ phong nhanh như chớp, lại mạnh mẽ vô cùng, bắt buộc lão ta phải buông tay rồi ngã ngửa ra sau thì mới tránh được.

Tiêu Tông Kiệt nhận ra cặp quái nhân đó chính là Thần Châu Song Sát. Chàng thầm nghĩ:

- "Ta không nên ngăn trở, võ công của Thần Châu Song Sát cũng như tài trí chưa chắc đã kém Đào Như Hải, lại có thêm ta yểm trợ thì chắc cũng phải làm cho lão tặc phải nhức đầu một phen, mà nhụt đi cái ý chí làm bá chủ võ lâm" Lão già phú thương sau khi phải ngã ngửa ra đất để tránh chỉ phong thì liền bật người dậy, nói:

- Nhị vị là anh em ruột phải không? Tại sao lại ra tay độc ác như vậy?

La Hầu Độc Phán Đông Phương Hiểu Bạch gằn giọng cười nói:

- Thủ hạ của anh em ta có thù oán gì với ngươi không? Sao ngươi lại ỷ võ công cao cường rồi ra tay hiếp đáp hắn?

Lão già phú thương nghe thấy thế thì cứng họng, thẹn quá hóa giận, lão tràn tới, bất kể hay dở, tấn công luôn ra bảy chiêu.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nhạt, vung chưởng lên dùng thế Hoành Sơn Đoạn Vân chém xéo qua, thế võ nhìn tưởng như đơn giản nhưng bên trong ẩn chứa vô số biến hóa.

Lão già phú thương cảm thấy bị kình lực bao phủ khắp các đại huyệt thì sợ đến mất vía, vội nhảy lùi ra sau. Nhưng Đông Phương Hiểu Bạch đã thi triển thân pháp cao cường, theo sao lão như hình với bóng, tấn công liên tiếp.

Nghe một tiếng gào thảm vang lên, rồi lão già phú thương đã té ngửa ra đất, đôi chân của lão ta từ đầu gối trở xuống đã bị đứt lìa khỏi cơ thể, thất khiếu chảy máu, chết tự lúc nào rồi.

Từ trong đám đông có một lão già mặc áo đen bước ra, nhìn thẳng vào Đông Phương Hiểu Bạch rồi cúi xuống xách bổng cái xác của lão già phú thương lên, miệng nói:

- Các hạ xuống tay ác độc vô tình, xin để lại danh tánh để sau này chúng tôi biết người mà trả thù.

Đông Phương Hiểu Tinh nãy giờ đứng im, lúc ấy cười nhạt rồi bất thần phóng ra một chưởng về lão già áo đen.

Đông Phương Hiểu Tinh đã nhanh nhưng lão già áo đen còn nhanh hơn, chưởng phong của Đông

Phương Hiểu Tinh chưa kịp tới thì lão ta đã nhảy lên cao, ném ra chín mũi Hoàng Phong Tiêu vào anh em Thần Châu Song Sát, thân hình nhanh nhẹn lướt đi xa, vẫn vác theo cái xác của lão già phú thương.

Chín mũi Hoàng Phong Tiêu tới gần Thần Châu Song Sát thì lại nổ tung ra làm vô số những mũi kim nhỏ, bay toán loạn, làm cho Thần Châu Song Sát cũng phải bất ngờ. Hai lão vội dùng chưởng lực hất mạnh ra nhằm đánh văng những mũi kim đó đi, rồi cùng hét lên một tiếng, lao người đuổi theo lão già áo đen.

Lộng Ngọc trở vào phòng thì đã không thấy chàng thiếu niên đâu, nàng đoán Tiêu Tông Kiệt đã theo dõi lão già áo đen ấy nên bất giác thầm kinh hãi, cũng nhảy ra ngoài cửa sổ phóng đi.

Lão già áo đen lúc này đang triển khai khinh công chạy trên con đường ra ngoại ô. Lão vẫn vác cái xác của lão già phú thương nhưng tốc độ không hề giảm sút, mà trái lại còn nhanh hơn, chứng tỏ là một tay cao thủ hạng nhất trong võ lâm hiện nay. Anh em Thần Châu Song Sát dù đã cố hết sức chạy theo nhưng vẫn không thu ngắn được khoảng cách.

Đi qua một cánh đồng lúa trĩu nặng hạt chín vàng thì bỗng lão già áo đen chậm hẳn lại, như cố ý dụ cho anh em Thần Châu Song Sát đến gần. Anh em Thần Châu Song Sát nổi tiếng trên giang hồ, uy danh không nhỏ, kinh nghiệm giang hồ cũng phong phú nên lẽ nào không biết, tuy nhiên họ ỷ y võ công của mình nên không them để ý, cứ tiến tới phía trước.

Khi họ chạy đến cánh đồng lúa thì bất thần từ trong đó có hai mươi người bất thần nhảy ra, có già có trẻ nhưng ai nấy đều có huyệt Thái Dương nhô cao, chứng tỏ là nội gia công lực không phải tầm thường.

Anh em Thần Châu Song Sát vẫn ngang nhiên không hề sợ sệt, nhìn nhau cười khanh khách.

Trong số người vừa mới nhảy ra bỗng có một tiếng “hừ” lạnh lùng nổi lên, rồi có một người sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng bước ra, nói:

- Hai vị chính là Thần Châu Song Sát oai dang vang lừng tứ hải có phải không?

Đông Phương Hiểu Tinh gằn giọng nói:

- Đã biết tên tuổi của anh em ta sao còn dám cuồng ngạo chặn đường?

Người kia cười nhạt nói:

- Tuế nguyệt vô tình, Thần Châu Song Sát nếu như trước đây thì còn có thể dọa nạt được những tên nhát gan trong giang hồ, nhưng giờ đây thì… Đông Phương Hiểu Bạch mới nghe đến đó đã chịu không nổi, quát to:

- Câm miệng, đã vậy thì đừng trách lão phu độc ác.

Lão chưa nói xong thì đã đánh mạnh ra một chưởng.

Người kia nhanh nhẹn nhảy lùi ra phía sau rồi cười ha hả nói:

- Thần Châu Song Sát đúng là không hổ danh ngang tàn, đã lọt vào thiên la địa võng mà vẫn còn làm phách.

Anh em Thần Châu Song Sát nghe thế còn đang ngơ ngác thì bỗng ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, rồi lập tức cảm thấy đầu váng mắt hoa, ngã lăn ra đất bất tỉnh luôn.

Lập tức có hai người chạy ra vác hai anh em Thần Châu Song Sát lên chạy như bay đi.

Tiêu Tông Kiệt lúc này đang ẩn trong cánh đồng lúa, chàng đang định đuổi theo thì bỗng nghe sau lưng có tiếng nói của Lộng Ngọc:

- Tiêu công tử hãy đợi một chút.

Rồi Lộng Ngọc từ phía sau lưng chàng lướt lên, tay cầm một gói dược hoàn nói:

- Bọn họ chắc chắn sẽ mang Thần Châu Song Sát đến Linh Nghiêm Tự, tiện thiếp không tiện đến đó, vậy công tử xin hãy cầm lấy dược hoàn giải độc này rồi hãy tùy cơ hành sự.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười, đưa tay nhận lấy gói dược hoàn rồi nói:

- Cô nương quả là người biết đại nghĩa, lòng dạ tốt không ai bì được.

Tại hạ xin gắng hết sức tác thành cho cô nương cùng Lê huynh nên duyên cầm sắt.

Lộng Ngọc đỏ mặt nói:

- Công tử nên thận trọng, tiện nữ xin bái biệt.

Rồi nàng và Tiêu Tông Kiệt mỗi người xoay lưng đi một phía, chỉ trong chốc lát đã mất dạng.

Linh Nghiêm Tự là một ngôi chùa có tiếng ở Ngô – Trung, tọa lạc trên ngọn Linh Nghiêm Sơn, cách Tô Châu ba mươi dặm, sát với Mộc Độc Trấn. Cả khu chùa nguy nga đồ sộ, nhà cửa kiến trúc uy nghi, còn có một ngọn tháp cao bảy tầng, đứng sừng sững.

Trời đã bắt đầu về đêm, một vầng trăng tròn nhô trên trời cao, sao thưa nhấp nháy khi mờ khi tỏ, gió đêm thổi lạnh khiến lá tùng không ngớt reo rì rào, thỉnh thoảng nghe tiếng chó sủa từ những căn nhà xây dựng gần với chùa vọng ra.

Dưới ánh trăng sang bỗng xuất hiện hai bóng người phi thân nhẹ nhàng như hai bóng ma lướt lên Linh Nghiêm Tự. Đi đến gần Linh Nghiêm Tự thì cả hai bỗng dừng lại rồi một người lên tiếng:

- Đã cho người báo tin nhiều lần mà sao lão gia tử vẫn chưa thấy đến? chẳng lẽ người đã đi xa rồi? nếu thật vậy thì xử lý anh em Thần Châu Song Sát bằng cách nào đây nhỉ?

Người kia trả lời:

- Hay là giết quách đi cho xong, kẻo để dây dưa biết đâu lại sinh ra hậu hoạn.

Người nói ban đầu lại nói:

- Tự tiện hành động kiểu này, e rằng anh em ta sẽ bị trừng trị thôi, ta không nghĩ là chịu nổi sự trừng phạt của lão gia tử.

Người kia nghe thế thì bỗng rùng mình, y nói:

- Vậy thì thôi đừng nói nữa, lão gia tử dặn chúng ta dời Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đi chỗ khác, và không cho Lê Kim Hành hay, kẻo lại có chuyện thì chúng ta cứ y lệnh mà làm là được rồi, chuyện tới đâu hay tới đó vậy.

Hai người cùng gật đầu rồi nhanh nhẹn lướt thẳng phía sau khu rừng rậm, có lẽ là hai tên canh gác chỗ này.

Hai tên vừa di chuyển thì có một bóng người như chim én lướt qua trên đầu chúng, nhẹ nhàng không một tiếng động rồi mất hút trong màn đêm.

Tại Linh Nghiêm Tự nơi tàng kinh các có bốn đao thủ đứng canh gác khá cẩn thận, vì nơi đó là nơi giam giữ anh em Thần Châu Song Sát. Bốn đao thủ tuy đã rất cẩn thận canh gác nhưng vẫn không phát giác được có một bóng đen đã nhẹ như một làn gió thoảng lướt vào trong.

Rồi bên trong tàng kinh các bỗng có tiếng cười ha hả nổi lên, bốn tên đao thủ giật mình, vội chạy vào trong để xem xét thì thấy anh em Thần Châu Song Sát đã tỉnh lại từ bao giờ, và đang ngồi xếp bằng cười ha hả. Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Chỉ với cái thứ thuốc mê hồn cỏn con ấy mà tưởng rằng đã khuất phục được anh em Thần Châu Song Sát sao? Các ngươi quá coi thường chúng ta rồi đó.

Đông Phương Hiểu Bạch cười tiếp lời:

- Bọn các ngươi mời anh em ta đến đây mà rượu thịt không có, thật không giống với nguyên tắc đãi khách trên giang hồ tí nào.

Nói đến đó lão bất thình lình đứng dậy, mọi người chỉ thấy bóng lão hoa lên một cái rồi đã trở về chỗ cũ, bốn tay đao thủ kia thì gào lên thê thảm, mỗi tên một cánh tay đã đứt lìa, máu tươi tung tóe.

Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Võ công kém như vậy thì thật là nhọc công lão đệ của ta quá, bọn bay mau gọi đương gia ra đây nói chuyện với chúng ta.

Bốn tay đao thủ gắng gượng đứng dậy rồi chạy ra khỏi cửa, chỉ một chút sau đã có nhiều tiếng hú nối tiếp nhau vang dội như báo động, rồi một ngọn pháo hiệu bay thẳng lên trời cao, tỏa ánh sáng rực rỡ.

Tại sườn Linh Nghiêm Sơn, hai bóng đen đi tuần lúc nãy vừa nhìn thấy pháo hiệu, chưa kịp biết chuyện gì thì đã bị ai đó điểm trúng huyệt đạo, rồi thì lập tức cảm thấy như có muôn ngàn con kiến đang bò trong huyết quản, đau đớn khó chịu vô cùng.

Tiếp đó trước mặt chúng có một thiếu niên áo đen che mặt xuất hiện, cất tiếng cười nhạt nói:

- Các ngươi muốn chết hay muốn sống? Trên đời này trừ ta ra không ai có thể giải được thủ pháp Thất Âm Sách Huyệt này cả, các ngươi sẽ phải trải qua bảy ngày bảy đêm đau đớn như thế này rồi mới thất khiếu chảy máu mà chết.

Hai tên canh gác sợ đến mất vía, chúng run bần bật, không nói nên lời.

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Mau dẫn ta đến chỗ giam giữ Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên.

Hai tên canh gác không dám cãi lời, vội đi trước mở đường. Chẳng mấy chốc sau, ba người đã đến một khu núi hoang vắng, cây cối mọc um tùm, đá tảng ngổn ngang, có một ngôi nhà đá đứng trơ trọi.

Một tên đưa tay chỉ về phía trước, hạ giọng nói:

- Họ hiện đang bị giam trong ngôi nhà ấy, bên ngoài còn có Lạc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng, một nhân vật hoành hành tại sa mạc miền Bắc canh giữ.

Chàng thiếu niên che mặt gật đầu, rồi bỗng xuất chỉ điểm rất nhanh, hai gã canh gác không nói thêm được tiếng nào đã ngất đi.

Chàng thiếu niên lặng lẽ đi về phía ngôi nhà đá, khi còn cách khoảng hai mươi trượng thì có tiếng quát nổi lên:

- Đứng lại.

Rồi một lão già to lớn, mắt sáng như hai luồng điện, lạng người tới cản đường.

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt nói:

- Linh Nghiêm Sơn là một nơi thắng cảnh tại Ngô – Trung, ta đến thăm quan thì có gì là sai?

Lão già lạnh lùng nói:

- Đừng có lẻo mép, mau nói rõ ra.

Chàng thiếu niên nói:

- Lạc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng danh lừng bốn bể, sao nay lại cam chịu làm chó giữ nhà cho người khác thế?

Lão già nghe vậy thì giận dữ, vung chưởng đánh thẳng ra, trong lúc nóng giận nên lão vận dụng toàn bộ công lực, định một chưởng đánh chết ngay chàng thiếu niên cho hả giận.

Chàng thiếu niên chẳng có vẻ gì là sợ sệt, vung chưởng lên đỡ.

Nghe bùng một tiếng, rồi Doãn Hồng lão đảo lùi lại phía sau, hổ khẩu đã rách toạc, máu huyết cuồng loạn, ọe một tiếng phun ra một búng máu tươi. Lão gầm lên một tiếng uất hận rồi không kể sống chết nhào tới đánh ra một thế liều mạng.

Chàng thiếu niên che mặt cười gằn, đảo người né rồi vung chưởng đánh xéo ra.

Lạc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng “hự” một tiếng rồi té ngửa ra sau, mặt mày nát nhừ, chết ngay đương trường.

Chàng thiếu niên che mặt chính là Đào Gia Kỳ, chàng không thèm để ý đến tình trạng của Doãn Hồng mà nhanh nhẹn chạy thẳng vào trong ngôi nhà đá, chàng thấy Lê Ngọc Hàng đang nằm mê man trên mặt đất, còn Đoàn Thừa Tiên thì bị trói treo trên tường, da thịt rách nát, chứng tỏ vừa bị tra tấn rất tàn nhẫn. Cả hai đều mê mệt không tỉnh lại được, dù Đào Gia Kỳ đã dùng đủ cách cũng đành phải bó tay.

Đào Gia Kỳ đang lo lắng thì Lộng Ngọc từ bên ngoài lướt vào, cùng đi với nàng còn có một cô gái nữa, cả hai chào Đào Gia Kỳ rồi cô gái đi cùng với Lộng Ngọc nói:

- Tiện thiếp là Triêu Vân, bây giờ không thể cứu tỉnh Lê, Đoàn hai vị công tử được đâu, vì thuốc giải chỉ có trong người của lão tặc Đào Như Hải, lão sẽ đến đây trong phút chốc, công tử hãy tạm ẩn thân đã rồi hãy tính.

Đào Gia Kỳ nghe vậy thì nhanh như chim én lướt ra ngoài, rồi nhảy lên một cành cây cao, Lộng

Ngọc và Triêu Vân thì đến bên xác chết của Doãn Hồng, vẻ mặt làm ra vẻ đầy kinh sợ.

Chỉ phút chốc sau đã có một bóng đen lướt đến với một tốc độ kinh hồn, chính là Đào Như Hải, lão nhìn qua xác chết của Doãn Hồng rồi nói:

- Doãn lão sư vì sao mà chết?

Lộng Ngọc ra vẻ sợ sệt nói:

- Tỳ nữ không biết được kẻ ấy, chỉ thấy hắn cao bảy thước, trên trán có một cục bướu to, tuổi ngoài ngũ tuần. Hắn chỉ đánh có hai chiêu thì Doãn lão sư đã mất mạng, hắn bẻ khóa vào nhà đá nhưng không hiểu sao lại quay người bỏ đi.

Đào Như Hải lạnh lùng nói:

- Hai kẻ bị giam trong đó thế nào?

Triêu Vân nói:

- Kẻ đến đây có lẽ không vì hai tên họ Đoàn và họ Lê, vì hắn chỉ nhìn thoáng qua bọn họ một chút là đã bỏ đi ngay, chắc là có thù oán riêng với Doãn lão sư, nên ra tay cực kỳ tàn độc, không hề nương tình.

Đào Như Hải trầm ngâm một chút rồi cúi xuống xem xét xác chết của Doãn Hồng thật kỹ, nhằm tìm ra nguyên nhân của cái chết.

Rồi lão gằn giọng nói:

- Các ngươi lập tức di chuyển hai gã họ Lê và họ Đoàn đến Xuyên Sơn Động phía sau Vọng Hồ Đài trên Thiên Bình Sơn ở gần Thái Hồ chờ đợi ta.

Hai cô gái dạ lớn rồi quay mình bước đi.

Đào Như Hải suy nghĩ thêm một lúc, rồi đứng dậy quay lưng định bước đi.

Bỗng có một lão già từ trong bụi rậm lướt ra, cười hềnh hệch nói:

- Đào lão sư, lâu nay không gặp, lão sư vẫn mạnh giỏi chứ?

Đào Như Hải nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Huyền Băng Lão Mị, lão liền cười nhạt nói:

- Thì ra là Huyền Băng lão sư, cám ơn lão sư có lòng thăm hỏi, Đào mỗ vẫn bình thường. Xin hỏi lão sư có việc gì mà lại dừng chân nơi đây thế?

Huyền Băng Lão Mị cười nói:

- Người đứng đắn thì không thích nói dài dòng. Tôi đến đây là muốn tìm tung tích của Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền, Đào lão sư có tin tức gì hay không vậy?

Đào Như Hải nói:

- Lạ thật, sao ai cũng tìm lão phu để hỏi về Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền là thế nào? Lão phu cũng đang muốn tìm lão ta để rửa sạch hàm oan về vấn đề pho tượng Hàn Thiết Quan Âm đây.

Huyền Băng Lão Mị không nói gì, chỉ nhìn đăm đăm vào Đào Như Hải, một lúc sau lão bỗng chỉ vào xác chết của Doãn Hồng và nói:

- Người chết kia là ai thế nhỉ?

Đào Như Hải chỉ ậm ừ không nói.

Huyền Băng Lão Mị cười nhạt nói:

- Có lẽ đó là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền phải không?

Đào Như Hải nghe thế thì không khỏi biến sắc, hai mắt chiếu ngời hung quang, tràn đầy sát khí.

Chương 51: Truy Tìm Tung Tích

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Huyền Băng lão sư có nhận ra Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền không?

Huyền Băng Lão Mị đưa mắt nhìn vào xác chết của Lặc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng rồi lắc đầu nói:

- Tôi không biết mặt của hắn, nhưng có lẽ xác chết này đúng là Âu Dương Tuyền rồi.

Đào Như Hải gằn giọng nói:

- Lão sư dựa vào đâu mà nói vậy?

Huyền Băng Lão Mị cười nhạt nói:

- Nếu là một nhân vật tầm thường thì Đào huynh làm gì lưu luyến ở nơi này lâu đến như vậy?

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Nếu nói thế thì Huyền Băng lão sư xác nhận người này chính là Âu Dương Tuyền, đồng thời nạn nhân cũng bị chết dưới tay của Đào mỗ?

Đào Như Hải không muốn nói rõ là Lạc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng chính là thủ hạ của lão ta, vì nếu vạn nhất Huyền Băng Lão Mị hỏi tới mãi, và nếu đối đáp chẳng khéo thì sẽ để lộ sơ hở không hay.

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Chính tôi có ý nghĩ như vậy.

Đào Như Hải phá lên cười to như cuồng dại, nói:

- Nếu thế, Huyền Băng lão sư định làm gì?

Sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị bỗng sa sầm, nói:

- Nếu Đào lão sư thừa nhận là mình đã giết chết Âu Dương Tuyền thì pho Hàn Thiết Quan Âm cũng đã rơi vào tay của lão sư rồi. Bởi thế tôi muốn lão sư cho mượn xem qua vật quí báu ấy có được không?

Đào Như Hải cười to nói:

- Nếu Đào mỗ không bằng lòng thì sao?

Giọng nói của Huyền Băng Lão Mị nghe rất giá lạnh:

- Đào huynh là người biết chuyện, vậy chớ bắt buộc tôi phải nói trắng ra làm gì?

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Người không hợp ý nhau, nói chuyện nửa câu cũng đã quá nhiều, vậy xin Huyền Băng lão sư hãy ra tay đi nào.

Huyền Băng Lão Mị biến hẳn sắc mặt, quét tay áo ra, gây thành một luồng "Huyền Băng chấn cương". Tức thì gió to nổi lên ào ào, chung quanh trở thành giá rét như trời đông đổ tuyết, làm cho đối phương có cảm giác như máu huyết đều bị đông đặc cả lại.

Đào Như Hải rùn thấp đôi chân, đứng vững như núi, trong khi tóc râu và vạt áo không ngớt tung bay, đôi tròng mắt cũng chiếu ngời ánh sáng lạnh buốt.

Sau một thời gian độ dùng xong một chén trà, luồng "Huyền Băng chân cương" đã yếu dần thì Đào Như Hải mới quát to một tiếng rồi vung mạnh hai tay xô thẳng tới.

Một tiếng nổ to như trời long đất lở, gió cuốn ào ào khiến Huyền Băng Lão Mị không đứng vững được phải thối lui ra sau liên tiếp ba bước dài.

Sắc mặt của Đào Như Hải đỏ hồng như gấc, chứng tỏ chân khí trong người đang có phần rối loạn.

Ngay lúc đó bỗng từ xa có mấy tiếng hú nghe thực rùng rợn vọng đến, ba bóng người từ xa phi thân tới nhanh như điện, chính là Vô Tình Tú Sĩ và Bắc Quốc Song Ma.

Ba lão yêu ấy vừa trông thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Huyền Băng lão sư, ông không còn hối hận kịp rồi!

Dứt lời lão ta đã vọt người phi thân thẳng lên không, lướt đi như gió cuốn, chỉ trong nháy mắt là mất hút.

Vô Tình Tú Sĩ cau mày bước thẳng đến trước mặt Huyền Băng Lão Mị nói:

- Huyền Băng lão sư, nguyên nhân nào lại đưa đến cuộc xô xát như thế?

Huyền Băng Lão Mị bị luồng chưởng phong của Đào Như Hải va chạm mạnh, khiến máu huyết và tạng phủ trong người đều bị đảo lộn.

Lão vội vàng vận dụng chân lực điều hòa hơi thở để điều chỉnh lại.

Cũng may là Đào Như Hải chưa sử dụng hết toàn lực, nếu không thì lão đã chẳng còn mạng sống.

Huyền Băng Lão Mị nghe câu hỏi của Vô Tình Tú Sĩ liền cất giọng bực tức đáp:

- Tên lão tặc đó đã hạ độc thủ giết chết Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền và cướp đi pho Hàn Thiết Quan Âm rồi.

Bắc Quốc Song Ma đồng thanh la lên kinh hoàng:

- Có thật thế không?

Vô Tình Tú Sĩ có vẻ không hoàn toàn tin lời, nghĩ bụng:

- “Âu Dương Tuyền phải trải qua bao nhiêu gian nguy mới lấy được bảo vật đó vào tay, lẽ nào lại để mất đi dễ dàng quá như thế? Nếu lão ta chưa kịp cất giấu thì dại gì chường mặt ra để lãnh cái họa thiệt thân như vậy.

Bởi thế Vô Tình Tú Sĩ liền lộ sắc mặt ngờ vực nói:

- Huyền Băng lão sư căn cứ vào đâu mà nói thế?

Huyền Băng Lão Mị khẽ “hừ” một tiếng, đưa tay chỉ cái xác chết của Lặc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng đang nằm dài trên mặt đất nói:

- Đây chẳng phải là Âu Dương Tuyền đó sao?

Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng đưa mắt nhìn qua xác chết của Doãn Hồng một lượt rồi nói:

- Xem ra Huyền Băng lão sư biết được mặt của Âu Dương Tuyền.

Huyền Băng Lão Mị vội vàng lên tiếng phủ nhận:

- Tôi nào biêt được mặt thật của lão.

Vô Tình Tú Sĩ cười nhạt nói:

- Như vậy tại sao Huyền Băng lão sư lại quả quyết xác chết này chính là Âu Dương Tuyền?

Huyền Băng Lão Mị tức giận tràn hông, đôi mắt giương tròn xoe gằn giọng nói:

- Đào lão tặc không phủ nhận xác này là Âu Dương Tuyền thì tất nhiên không còn gì phải nghi ngờ nữa.

Vô Tình Tú Sĩ cười to nói:

- Có lý nào lão thừa nhận như vậy, làm gì có ai ngu đến thế? Xác này diện mục bị lầy nhầy không còn nhận rõ ra được là ai, mà Huyền Băng lão sư lại không biết mặt Âu Dương Tuyền thì thử hỏi hắn dại gì mà thừa nhận chứ?

Huyền Băng Lão Mị nghe xong không khỏi cứng họng, sắc mặt khó coi vô cùng. Mộ Phụng Tường vội nói:

- Xin nhị vị chớ nên cãi vã, chờ tiểu đệ xem kỹ coi xác chết này là ai.

Nhưng cái xác bị đánh nát tan, máu thịt lầy nhầy nên Mộ Phụng Tường xem xét một lúc lâu vẫn không làm cách nào nhận ra được. Mãi đến khi lão thấy ngón tay giữa ở bàn tay bên trái của xác chết thì mới giật mình ngờ ngợ. Ngón này bị cụt mất một lóng nên có đeo một cái lóng giả hình con chim ưng.

Lúc này Kỷ Hồng Phi cũng vừa bước tới nên Mộ Phụng Tường liền lên tiếng gọi:

- Anh có nhận ra người này không?

Kỷ Hồng Phi đưa mắt nhìn ngón tay giữa đó rồi cất giọng kinh ngạc, buột miệng kêu lên:

- Lặc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng đây mà.

Mộ Phụng Tường hạ giọng nói:

- Đúng thế, chính là hắn đấy. Trước kia trong lúc giữa tôi và anh có một chuyện nhỏ nhặt mà sinh ra giận hờn nhau, tôi đã bỏ ra đi và hợp tác với hắn, xưng hiệu là Tái Ngoại Song Hùng, uy danh rung chuyển khắp sa mạc. Sau đó hắn bỗng thất tung, không còn ai biết được tin tức nên tôi tưởng hắn đã chết, nào ngờ hôm nay lại gặp hắn bị ám hại ở đây.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Nhị vị nhìn kỹ xem có phải chính là Lặc Thủ Thần Ưng Doãn Hồng không?

Kỷ Hồng Phi to tiếng nói:

- Còn gì không phải nữa.

Vô Tình Tú Sĩ đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn qua Huyền Băng Lão Mị.

Huyền Băng Lão Mị không khỏi tỏ ra luống cuống, sắc mặt biến đổi liên tiếp.

Vô Tình Tú Sĩ bỗng than dài:

- Lệ mỗ từ trước tới nay cứ tự phụ mình là người túc trí đa mưu, nhưng xem ra vẫn còn kém Đào Như Hải một bậc. Hắn tự nhận mình giết chết Âu Dương Tuyền để nhờ cái miệng của Huyền Băng lão sư loan truyền ra khắp nơi. Như thế không còn ai chú ý đi tìm Âu Dương Tuyền nữa, và hắn sẽ ung dung tìm Âu Dương Tuyền hạ độc thủ. Tâm địa của hắn thật thâm độc vô cùng.

Kỷ Hồng Phi nói:

- Hắn xuất hiện tại vùng Thái hồ này, vậy chắc chắn hắn chưa bỏ đi xa. Chúng ta chớ nên trì hoãn để cho hắn đạt được ý định một cách dễ dàng. Hãy cùng lên đường thôi.

Tiếng “mau” vừa dứt thì lũ gian tà đã vọt người lướt đi như chớp.

Thiên Bình sơn, hay còn có tên là Phạm Phần sơn vì hướng Bắc quả núi có phần mộ Phạm Trọng Yêm, nằm tại ngoại ô thành Tô Châu hai mươi dặm về phía Tây. Chung quanh có rất nhiều ngọn núi thập hơn vây quanh, rừng cây rậm rạp, nước suối chảy róc rách uốn lượn, cảnh sắc vô cùng xinh đẹp. Trên đỉnh núi bằng phẳng nên còn gọi là Thiên Bình, trên đó có Vọng Hồ Đài, vì đứng tại có cũng có thể thấy Thái Hồ sông nước mênh mông, buồm trắng nhấp nhô in rõ trên nền trời xanh biếc.

Ngọn núi này lại nổi tiếng là một nơi có nhiều lá đỏ. Khi gió mùa thu bắt đầu thổi tới thì cả núi rừng đỏ rực như màu ráng chiều, du khách đến thưởng ngoạn không ngớt.

Đêm hôm ấy là một đêm trăng sáng, một bóng người xẹt qua khoảng không rồi nhẹ nhàng đáp xuống đỉnh Thiên Bình, dưới bóng trăng thấy rõ đó là Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải, một tên tôi phạm đầu sỏ trong giới giang hồ.

Đào Như Hải đưa mắt nhìn khắp tứ phía rồi lên tiếng gọi:

- Lộng Ngọc và Triêu Vân đâu?

- Tiện tỳ có mặt tại đây.

Câu nói vừa dứt thì từ phía sau Vọng Hồ Đài có hai bóng nhỏ nhắn bước ra, trang nghiêm nói:

- Kinh chúc lão gia tử vạn an.

Đào Như Hải nói:

- Được rồi! Hai gã ấy vẫn chưa tỉnh sao?

Lộng Ngọc đáp:

- Thưa vâng, xin lão gia tử cho lịnh.

Đào Như Hải lộ vẻ trầm ngâm, đôi tròng mắt xoay chuyển qua một lượt, mỉm cười hỏi:

- Suốt mấy năm qua hai ngươi lúc nào cũng tỏ ra trung thành, thật đáng khen ngợi. Hai gã họ Lê và họ Đoàn này nhân cách cũng không phải tầm thường, nay lão muốn tác thành chúng với hai ngươi để nên vợ nên chồng với họ. Hai ngươi thấy sao?

Lộng Ngọc và Triêu Vân nghe qua thì tỏ vẻ hết sức thẹn thùng, cùng cúi đầu nói:

- Tỳ nữ chẳng dám có những ý nghĩ ngông cuồng!

Đào Như Hải mỉm cười nói:

- Lão phu đã quyết rồi, không thay đổi nữa. Giờ đây lão phu có việc phải đi ngay, hai ngươi có thể dùng thuốc cứu tỉnh chúng nó dậy. Sau đó chúng nó chắc chắn sẽ tìm đến một gã gọi là Tiêu Tông Kiệt, hai ngươi cũng theo bọn chúng cùng đi, giữa đường thì mật báo cho lão phu biết những tin tức về bọn chúng, không được chậm trễ ...

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng hát to bay theo chiều gió vọng đến. Đào Như Hải không khỏi sửng sốt, lão lắng tai nghe thì thấy tiếng hát rằng:

Trăng tròn hoa nở vui thay Song người đâu thể giữ hoài niềm vui Hết vui rồi lại bùi ngùi Bao nhiêu chuyện cũ đã lùi vào mơ.

Rừng xanh xinh đẹp nên thơ Vui buồn quá khứ, thẫn thờ lòng ai Dù cho ngày có thêm dài Nhưng mà thử hỏi mấy ai hưởng tròn?

Cùng với tiếng hát có một bóng người từ xa nhẹ nhàng tiến tới.

Người ấy đi cùng hướng với mặt trăng nên Đào Như Hải thấy được đó là một chàng thiếu niên tuấn tú nhưng không thấy rõ được mặt mày.

Đôi mắt của Đào Như Hải có thể nhận thấy mọi vật trong bóng đêm dễ như ban ngày, thế mà lúc này lại chỉ thấy mờ mờ, nên trong lòng lão lấy làm lạ. Người thiếu niên ấy thong thả bước qua bên cạnh lão, tựa hồ xem như ba người bọn lão không hề có mặt, miệng vẫn cất tiếng ngâm:

Đường Thái Hành xe đi dễ đổ Nhưng so lòng người còn bằng phẳng hơn Nước Vu Giáp thuyền đi dễ chìm Nhưng so lòng người còn yên lành lắm Đào Như Hải không khỏi cau mày, hai mắt sáng quắc bất thần quát to lên:

- Đứng lại đã.

Tiếng quát của lão to như sấm nổ, vang dội cả núi đồi khiến bao nhiêu chim rừng đang ngủ gà ngủ gật đều kinh hoàng bay lên nghe xào xạc.

Chàng thiếu niên thong thả quay mặt lại nói:

- Có phải ông quát bảo tại hạ đấy không?

Đào Như Hải cười nhạt hỏi lại:

- Chả lẽ ở đây còn có ai khác?

Đôi mày xinh đẹp của chàng thiếu niên khẽ nhướng lên, chàng nói:

- Bèo nước gặp nhau chỉ trong giây lát rồi mạnh ai nấy trôi giạt, ông gọi tôi có phải là quá thừa hay không?

Đào Như Hải gằn giọng nói:

- Đôi mắt của lão phu vẫn chưa bị cát bụi làm mờ đâu. Ngươi hãy mau xưng tên họ ra, từ trước đến nay ta chưa hề giết người không tên không tuổi.

Chàng thiếu niên bỗng ủa lên một tiếng nói:

- Đôi mắt của ông chưa bị cát bụi làm mờ thì tại sao lại lên giọng trách móc tại hạ. Tên tuổi của tại hạ có dính dáng chi đến ông đâu?

Xem ra trong trần thế này hầu hết đều là hạng người tự cao tự đại cả.

Đào Như Hải biến hẳn sắc mặt, vung cánh tay phải lên chụp thẳng về chàng thiếu niên nhanh như chớp.

Khi năm ngón tay của lão ta còn cách xa thân người chàng thiếu niên chừng năm tấc thì bỗng nhiên chàng ta lách người tránh ngang, loáng một cái đã tránh khỏi thế chụp của Đào Như Hải.

Đào Như Hải trong lòng không khỏi kinh hoàng, chàng thiếu niên cười to nói:

- Ông bỗng dưng lại gây sự, thực tôi không thể nào tha thứ cho ông được.

Nói đoạn chàng đưa cao tay lên, một chưởng xòe thẳng ra như một lưỡi búa nhắm ngay cánh tay của Đào Như Hải chém xuống nhanh như chớp.

Chiêu thức của chàng thiếu niên thật thần kỳ khó đoán, làm cho Đào Như Hải càng kinh hoàng

hơn. Lão đã nhanh nhẹn đưa chân lách tránh, thay đổi vị trí mấy lượt song vẫn cảm thấy luồng chưởng phong sắc bén như dao lướt qua sát thân mình.

Bỗng nhiên thiếu niên cất tiếng cười ha hả, nhắm chân núi Thiên Bình lao vút đi. Đào Như Hải kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh, biết chàng ta có ý dằn mặt mình nên vừa thẹn thùng vừa tức giận, lập tức quay về phía Lộng Ngọc và Triêu Vân nói:

- Hãy theo mệnh lệnh của lão phu mà hành sự.

Dứt lời lão nhắm hướng bỏ đi của chàng thiếu niên phóng người đuổi theo.

Bóng trăng sáng vằng vặc khiến những bóng đen của cánh rừng phong in loang lổ trên mặt đất như được trải lên một lớp gấm. Trên mặt hồ ánh nước loang loáng mênh mông, ngọn gió đêm đang thổi mạnh khiến lá rừng không ngớt reo xào xạc.

Những tà áo gấm của Lộng Ngọc và Triêu Vân bay phất phơ theo chiều gió, họ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng hai người vừa có một nỗi vui mừng khó tả, vừa có một nỗi buồn man mác.

Triêu Vân nói:

- Chúng ta hãy mau cứu tỉnh hai anh ấy dậy kẻo chậm trễ lại sinh ra nhiều điều ...

Đột nhiên có một tiếng quát to, bay theo chiều gió vọng lại:

- Hãy đứng yên đấy.

Mặt hoa của hai cô gái biến sắc, họ vội đưa tay lên vai rút ra Cửu Khổng ngọc tiêu, đồng thời đưa mắt nhìn về hướng có tiếng quát.

Trong bóng đêm xuất hiện mười mấy bóng người. Kẻ cầu đầu là một thiếu niên diện mục đầy vẻ âm u.

Hai cô gái vừa trông thấy người thiếi niên ấy thì không khỏi hết sức kinh hoàng, trong lòng than thầm nhưng vội vàng thi lễ nói:

- Lê đường chủ, tỳ nữ xin có lời vấn an.

Thiếu niên ấy chính là Lê Kim Hành. Đôi mắt y thoáng hiện những tia sáng thâm hiểm và ác độc, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười nói:

- Hai cô nương chớ nên quá thủ lễ. Tôi đã được báo tin cho biết là hai người đang nhận mệnh lệnh canh giữ hai gã họ Lê và họ Đoàn tại đây. Trong hai kẻ đó có một người là bạn cũ của Lê mỗ, chẳng hay hai người có biết việc ấy chăng?

Lộng Ngọc đáp:

- Quả có chuyện đó, nhưng tiểu tỳ chỉ phụng mệnh canh giữ họ mà thôi chứ hoàn toàn không biết họ là ai.

Lê Kim Hành nói:

- Như vậy là rất tốt, hai người vui lòng mang bọn chúng ra cho Lê mỗ nhận mặt có được không?

Lộng Ngọc tỏ vẻ luống cuống nói:

- Vừa rồi lão gia tử có ra lệnh là hai chị em chúng tôi phải trông coi nghiêm ngặt, đồng thời bất luận là ai cũng không được đến đây dòm ngó, kẻ nào cãi lịnh sẽ bị giết chết. Vậy xin đường chủ bỏ quá cho, tiểu tỳ không thể làm như vậy được.

Lê Kim Hành biến sắc mặt cười nhạt nói:

- Cô dám cãi lịnh của bản đường chủ hay sao?

Triêu Vân đoán biết Lê Kim Hành đã tìm hiểu được phần lớn việc này rồi, vậy không làm sao tránh được một cuộc xô xát nên nàng nạt lớn:

- Giữa Lê đường chủ và lão gia tử thì địa vị ai lớn ai nhỏ? Nếu như địa vị của người lớn hơn thì bọn tiểu tỳ dù có to gan bằng trời cũng không làm sao dám cãi lịnh đường chủ, đằng này ...

Lê Kim Hành cất giọng khô khan cắt lời:

- Rõ là hạng tiểu nhân vụ lợi, lẻo mép lắm lời. bản đường chủ há lại là người ngang hàng với bọn ngươi sao?

Nói dứt lời hắn quay người lướt thẳng vào Xuyên Sơn động.

Lộng Ngọc thấy thế không khỏi cuống quýt, nhanh nhẹn lách mình chắn ngang trước mặt Lê Kim Hành và vung cánh tay nhỏ lên, bóng ngọc tiêu chập chờn phủ đầy cả một vùng không gian, tấn công thẳng vế phía đối phương:

Lê Kim Hành cười nhạt nói:

- Ngươi to gan lắm.

Hắn vung tay lên, một lưỡi trường kiếm theo thế Liêm quyền tập phong đánh thẳng ra, ánh kiếm chiếu lên ngời ngời, nhằm thẳng vào bóng ngọc tiêu mà công kích. Thế kiếm có sức mạnh phi thường, chiêu thức vô cùng kỳ tuyệt.

Choảng một tiếng, ngọc tiêu và trường kiếm va chạm với nhau.

Ngọc tiêu trong tay Lộng Ngọc bị dội mạnh ra, khiến nàng cảm thấy cánh tay tê buốt, bất giác lùi lại phía sau một bước.

Lê Kim Hành gằn giọng nói:

- Tiện tỳ! Ngươi tự tiện muốn tìm cái chết thì chớ trách bản đường chủ nhé.

Nói đoạn hắn vung lưỡi gươm lên, kình phong rít lên veo véo, sao bạc lập lè khắp nơi.

Bỗng ngay lúc ấy chiếc tiêu của Triêu Vân từ phía sau lưng hắn xông tới, đồng thời nàng nạt to:

- Nếu lão gia tử biết được chuyện này thì chẳng biết ai là kẻ mang họa vào thân?

Lê Kim Hành nghe nói giật mình, hắn nghiến răng xoay mình lại phía sau, quét ngang lưỡi kiếm về phía Triêu Vân với một sức mạnh phi thường, đầu mũi kiếm rung rung không ngớt.

Lộng Ngọc thấy thế kinh hãi, biết Lê Kim Hành có dụng ý muốn sát hại hai nàng nên mới dùng toàn những chiêu thức hiểm độc. Thế kiếm đó nếu Triêu Vân mà không lách khỏi thì sẽ mất mạng ngay.

Nàng không kể gì nữa, tấn công liền ba thế vào phía sau lưng y. Lê Kim Hành cảm thấy sau ót mình có kình phong nổi lên thì buộc phải lách người tránh ngang để tự bảo vệ tánh mạng.

Hai cô gái cũng biết nếu thua là phải chết nên chủ động tấn công, bám sát đối phương như hình với bóng. Hai chiếc ngọc tiêu như hai con rồng đang giận dữ, công ra toàn những thế kỳ tuyệt hiểm hóc. Lê Kim Hành buộc phải thủ nhiều hơn công, tay chân bắt đầu luống cuống.

Bỗng nhác thấy đám thủ hạ đang đứng trơ như phỗng, y chợt nảy ra một ý, quát to lên:

- Sao bọn các ngươi không mau xông vào Xuyên Sơn động bắt lấy hai cái thằng ranh ấy cho ta?

Bọn thủ hạ nghe tiếng quát thảy đều giật mình, tuy khiếp sợ Đào Như Hải nhưng cũng không dám trái lệnh. Chúng do dự giây lát rồi ùa nhau kéo thẳng vào trong.

Lộng Ngọc và Triêu Vân thấy thế không khỏi biến sắc mặt, cuống quít cả lên, thế tiêu cũng không khỏi trở thành rối loạn.

Chính đó là dụng ý của Lê Kim Hành, y vừa nhận thấy hai nàng mất bình tĩnh liền vung gươm tấn công như chớp nhoáng. Nghe xoảng một tiếng, cả hai chiếc tiêu trong tay va mạnh vào trường kiếm rồi tuột khỏi tay hai nàng bay mất.

Lê Kim Hành cất giọng cười ghê rợn, mũi kiếm chỉ thẳng vào cổ họng Lộng Ngọc chỉ cách chừng vài tấc, quát to:

- Đã chịu bó tay chưa?

Lộng Ngọc chỉ cười nhạt:

- Tiểu tỳ chết vạn lần cũng chẳng tiếc, chỉ tiếc cho Lê đường chủ sao lại tự hại đến tính mình của mình như vậy.

Lúc đó Triêu Vân tuy thấy Lộng Ngọc bị nguy hiểm nhưng cây tiêu cũng bị văng mất rồi nên chỉ đành giương mắt nhìn chòng chọc vào mặt Lê Kim Hành mà thôi.

Lê Kim Hành cất giọng lạnh lùng cười nói:

- Bản đường chủ nếu không có chỗ dựa thì há lại dám hành động thế này? Dù cho lão gia tử có đến đây thì ta cũng có cách đối đáp, hai ngươi nói nhiều dọa nạt phỏng có ích gì?

Lúc này bọn thủ hạ đã khiêng Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên vẫn còn đang mê man bước ra, để họ nằm xuống trước mặt Lê Kim Hành. Y vừa thấy Lê Ngọc Hàng thì mặt liền lộ sát khí, cười nhạt nói:

- Tiểu súc sinh! chớ trách ta độc ác.

Vừa nói y vừa vung lưỡi kiếm lên nhắm ngay mặt của Lê Ngọc Hàng chém thẳng xuống.

Nhưng bỗng y cảm thấy cổ tay rung chuyển mạnh, trường kiếm bị hất văng ra xa, lòng không khỏi kinh hoàng thất sắc. Quay đầu lại hắn đã thấy Đào Như Hải đang đứng sững, sắc mặt lạnh lùng như giá băng, đôi mắt sáng ngời nhìn chòng chọc về phía mình thì không khỏi rùng mình liên tiếp mấy lượt.

Y vội vàng cúi người thi lễ nói:

- Lão gia tử.

Đào Như Hải buột miệng cười lạnh lùng nói:

- Ngươi vẫn còn xem lão phu ra gì ư?

Lê Kim Hành nghe vậy thì biết Đào Như Hải đang vô cùng tức giận, y hồn phi phách tán cúi đầu ấp úng:

- Thuộc hạ ...tự hỏi lương tâm mình từ trước đến nay chưa từng làm gì ...

Đôi mắt của Đào Như Hải tràn đầy phẫn nộ, lão quát to cắt lời:

- Ngươi xem lịnh của ta chẳng khác lời nói đứa con nít, còn dám tỏ ra phản nghịch bất kính như vậy ...

Lê Kim Hành vội đỡ lời:

- Lão gia tử cũng biết giữa thuộc hạ và thằng em ngỗ nghịch này có lời thề không đội trời chung, như lửa với nước mà. Thuộc hạ nghĩ giết nó đi để trừ hậu hoạn thì chẳng có gì là sai cả.

Đào Như Hải lại quát lên:

- Câm miệng! Đã làm môn hạ của lão phu thì ngươi không còn hoàn toàn tự do nữa. Hiện giờ Lê Ngọc Hàng đã mất hết sáng suốt, ta muốn lợi dụng nói để hoàn thành một công việc hết sức trọng đại, chẳng có gì là thiên vị hắn cả. Ngươi đã biết tội chưa?

Nói tới câu cuối cùng vẻ mặt của Đào Như Hải lộ sát khí rõ rệt. Lê Kim Hành run rẩy nói:

- Thuộc hạ biết tội rồi!

Đào Như Hải lại quát lên:

- Còn chờ ta hạ thủ nữa hay sao?

Lê Kim Hành biến hắn sắc mặt, tim đập thình thịch, mồ hôi tuôn như suối.

Bỗng ngay lúc ấy có một giọng nói già nua vang lên:

- Nghĩ tình Lê đường chủ mới phạm tội lần đầu, nể tình tiểu đệ lão huynh tha cho y một lần được không?

Cùng một lúc với tiếng nói ấy, Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn từ xa lướt đến nhanh như chớp.

Đào Như Hải gằn giọng nói:

- Lão phu thi hành kỉ luật lúc nào cũng nghiêm minh, tội nào trừng trị thế ấy, tuyệt không sai chạy.

Lê Kim Hành nghiến chặt răng nói:

- Thuộc hạ xin cảm ơn lão gia tử tha mạng.

Nói dứt lời y vung trường kiếm lên chém thẳng vào cánh tay trái của mình. Nghe xoẹt một tiếng, bàn tay trái của y đã rơi xuống đất, máu tươi tuôn như suối. Y cắn răng chịu đau, lấy ra một gói thuốc trị thương rắc lên rồi xé một vạt áo ra băng bó.

Cao Thiết Sơn đưa mắt nhìn Lê Kim Hành một lượt rồi quay qua Đào Như Hải nói:

- Nghe đâu Âu Dương Tuyền hiện đang trú ngụ trên một hòn đảo nhỏ ở giữa Thái Hồ, đảo ấy rộng không hơn năm dặm, chung quanh đá ngầm dày đặc, vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa số đá ngầm ấy trời sinh đã ngẫu nhiên thành một Mê Tung trận đồ, rất khó xâm nhập.

Đào Như Hải trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Chỉ có thế thì có gì đáng sợ. Có điều lão già đó đang bị số đông nhân vật võ lâm để ý vậy chi bằng ta cứ để cho bọn họ ra tay trước, gặp trở lực mà rút lui hết đi, chừng ấy chúng ta thong thả xuống tay cũng không muộn.

Cao Thiết Sơn lại nói:

- Thế thì bây giờ ta cũng nên đến đó để dò xét qua một lần cho biết.

Đào Như Hải gật đầu nói:

- Cũng được.

Lão quay qua Lê Kim Hành gằn giọng nói:

- Kể từ nay ngươi phải theo lão phu, không được đi bừa bãi. Những người khác trở về phân đàn chờ lịnh.

Cao Thiết Sơn đưa tay kéo Lê Kim Hành rồi cùng Đào Như Hải chạy bay đi. Bọn thủ hạ của Lê Kim Hành cũng giải tán.

Gió đêm thổi thực mạnh, trăng sáng vằng vặc. Lộng Ngọc và Triêu Vân qua một cơn nguy hiểm cùng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Hai nàng liếc nhìn Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đang nằm mê man mà nước mắt tuôn như mưa.

Qua một lúc sau Triêu Vân mới chùi đôi dòng lệ rồi nói:

- Tỷ tỷ, chúng ta có khóc cũng vô ích, vậy mau cứu tỉnh họ trước đã.

Lộng Ngọc đưa tay áo gấm lên lau nước mắt, thở dài nói:

- Nói thì nói thế chứ hai người họ hiện giờ đã mất hết sáng suốt, khi tỉnh dậy cũng ngơ ngơ ngáo ngáo, vậy thử hỏi làm sao chúng ta vui cho được.

Bỗng có một tiếng cười vọng đến:

- Không sao đâu, tại hạ có một cách làm cho hai anh ấy trở lại sáng suốt như xưa.

Hai cô gái nghe qua không kỏi giật mình. Họ quay đầu nhìn lại thì thấy Tiêu Tông Kiệt và Thần Châu Song Sát đang đứng sau lưng. Cả hai hết sức mừng rỡ, nhanh nhẹn sụp xuống thi lễ.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười nói:

- Nhị vị cô nương xin hãy đứng lên, phiền hai người đi lấy cho tôi một chén nước suối.

Giữa núi rừng không biết tìm đâu ra vật đựng nên hai nàng nhìn nhau ngơ ngác.

Đông Phương Hiểu Tinh lấy trong lưng ra một cái bầu rượu, cười nói:

- Tạm thời dùng đỡ cái này nhé.

Lộng Ngọc nhận lấy rồi cất bước chạy thật nhanh.

Tiêu Tông Kiệt lấy hai viên thuốc ra bỏ vào miệng Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên rồi nhanh nhẹn vung chỉ lên điểm vào mười mấy huyệt đạo trên người họ.

Thần Châu Song Sát trong thấy chỉ pháp của y cao siêu lạ lùng thì không khỏi lấy làm thán phục, tự cảm thấy chính mình không sao bì kịp.

Phút chốc sau Lộng Ngọc bưng một bầu nước chạy về.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Cô nương, thuốc giải độc ở đâu?

Lộng Ngọc vội lấy thuốc giải ra nói:

- Thuốc này chỉ có thể cứu tỉnh hai người chứ thần trí thì vẫn còn bị tên lão tặc khống chế.

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười đáp:

- Xin hai vị yên tâm, tại hạ cam đoan trao trả lại hai đức lang quân hoàn toàn khỏe mạnh và tươi tỉnh.

Hai cô gái nghe thế không khỏi đỏ bừng mặt, cúi đầu e thẹn không tả xiết.

Tiêu Tông Kiệt sau khi cho hai người uống thuốc xong thì nói:

- Khoảng nửa tiếng sau họ sẽ tỉnh dậy, giờ đây tại hạ muốn nhờ nhị vị dẫn đường để cứu các vị tăng nhân Thiếu Lâm. Trong đêm nay thì chắc chắn là lão tặc ấy không thể có mặt ở phân đàn.

Lộng Ngọc nói:

- Tại phân đàn tuy không có lão nhưng bọn đệ tử rất đông, vậy muốn giải cứu các vị tăng nhân thì phải nhọc sức đánh nhau với chúng, vạn nhất lọt vào mưu gian của lão tặc thì càng nguy hơn. Bởi thế ý của tỳ nữ là bắt giặc nên bắt tên đầu sỏ, ta trừ tên lão tặc thì hay hơn.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Cô nương có biết lão đi đâu không?

Lộng Ngọc nói:

- Vừa rồi Cao Thiết Sơn có đến rủ lão đi một hòn đảo hoang nhỏ trên Thái Hồ, nghe nói đó là nơi ẩn náu của Âu Dương Tuyền.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng cười ha hả, hoàn toàn không để ý gì đến lời nói của Lộng Ngọc.

Lộng Ngọc đỏ bừng mặt nói:

- Có phải công tử nghi ngờ lời nói của tỳ nữ không?

Tiêu Tông Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ nào lại không tin cô nương, nhưng vì cô nương chưa biết tính lão tặc ấy vô cùng gian manh sâu hiểm ...

Chàng ngưng lại quay người bước đến một tảng đá lớn, đưa mắt nhìn Thái Hồ trầm ngâm nghĩ ngợi Lúc bấy giờ trăng hãy còn sáng vằng vặc, trên mặt hồ rộng ba vạn sáu nghìn mẫu như được trùm lên một lớp the mỏng, trắng xóa mông lung, xinh đẹp vô cùng.

Thần Châu Song Sát đưa mắt nhìn nhau một lượt rồi bước đến gần Tiêu Tông Kiệt. Đông Phương Hiểu Tinh cất tiếng ho một tiếng rồi nói:

- Lão nhận thấy lời nói của Lộng Ngọc cô nương rất đúng, chẳng hay thiếu hiệp có ý nghĩ thế nào?

Tiêu Tông Kiệt mỉm cười hỏi:

- Nhị vị chưa quên pho Hàn Thiết Quan Âm chứ?

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Đó là một vật quí báu vô cùng trong võ lâm, ai mà không ham muốn. Tuy nhiên giờ đây anh em

của lão không còn tha thiết như lúc trước nữa. Nhưng cũng không thể để cho tên lão tặc ấy lấy đi mà dựa vào đó giày xéo võ lâm. Anh em lão cũng muốn nhân đó mà trả cái thù bị lão ngầm ám hại.

Tiêu Tông Kiệt cất tiếng than dài:

- Nhị vị không biết cá tánh gian manh của tên lão tặc ấy đâu. Pho Hàn Thiết Quan Âm thực đang ở trong tay lão, pho mà Âu Dương Tuyền lấy đi chỉ là đồ giả.

Thần Châu Song Sát kinh hãi cùng hỏi:

- Thật ư?

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Tại hạ dám quả quyết như vậy.

Đông Phương Hiểu Bạch lấy làm lạ hỏi:

- Pho Hàn Thiết Quan Âm đã ở trong tay lão rồi thì lão còn đến Thái hồ làm gi? Thực lão không sao hiểu nổi.

Tiêu Tông Kiệt nhìn Thần Châu Song Sát nói:

- Nguyên nhân sâu xa thì nhất thời khó mà nói ra minh bạch. Nếu hai vị muốn trả thù thì chúng ta cứ ở lại đây. Theo tại hạ đoán thì nội trong vòng sáng ngày mai thế nào lão tặc cũng quay trở lại.

Thần Châu Song Sát nếu không được Tiêu Tông Kiệt cứu nguy cho thì thanh danh cả đời đã bị trôi theo dòng nước. Nên mỗi lần nghĩ đến thì lại hết sức căm hận Đào Như Hải, xem y như cái gai trước mắt, không thể không nhổ bỏ.

Tiêu Tông Kiệt biết Song Sát tánh tình rât ngạo mạn, chỉ vì nhất thời thiếu cẩn thận mà bị Đào Như Hải thanh toán ngầm nên họ coi đó là một sự nhục nhã to lớn không thể không báo thù. Chàng cũng thấy rằng nếu không để cho Song Sát gặp phải một vài vố đau để dịu bớt tính kiêu ngạo đi thì đó còn là một mối lo lớn.

Bởi thế khi Song Sát đồng ý ở lại Thiên Bình để chờ đợi Đào Như Hải thì Tiêu Tông Kiệt liền mỉm cười nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Lộng Ngọc và Triêu Vân, kề tai nói nhỏ với họ một hồi. Hai cô nghe xong vội vàng đỡ lấy Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên hối hả bỏ đi ngay.

Kế đó Tiêu Tông Kiệt cũng nhanh nhẹn lao người đi mất hút. Trên Vọng Hồ Đài chỉ còn lại Thần Châu Song Sát sừng sững giữa đêm khuya, tà áo không ngớt tung bay theo gió.

Sao sáng đấy trời, nhấp nháy không ngớt. Gió đêm thổi to lạnh buốt cả xương tủy.

Tiếng chuông chùa từ hướng Linh Nghiêm Tự vọng đến, theo gió loan truyền ra tận tít mù xa.

Trăng lặng sao mờ, cả bầu trời đang đắm chìm trong màn đêm bao la. Bên dưới sườn núi, tiếng sóng trên mặt hồ không ngớt vỗ xào xạc vào mé bãi, nghe như tiếng thầm thì oán thán.

Bỗng đâu Thần Châu Song Sát nhanh nhẹn quay người lại cùng đưa mắt nhìn thẳng vào đám cây rậm rạp. Đông Phương Hiểu Tinh cất giọng lạnh lùng nói:

- Anh em lão phu ở đây chờ đợi đã lâu rồi, sao Đào lão sư không bước ra cho anh em lão phu được gặp?

Liền đó bỗng nghe một giọng cười ha hả, rồi có tiếng nói đáp lại:

- Đôi tai và đôi mắt của nhị vị hết sức thính nhạy, vừa nghe qua tiếng gió đã biết ngay vị trí của đối phương. Tên tuổi Thần Châu Song Sát vang lừng bấy lau nay thực không ngoa tí nào.

Cùng một lúc với tiếng nói, Đào Như Hải với dáng điệu uy nghĩ dẫn theo đám người nữa bước ra.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Đào lão sư, anh em lão phu chỉ muốn giành lại công bình ...

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả, ngắt lời:

- Trong võ lâm chuyện phải trái rất khó bình luận, kẻ nào thắng là hơn. Huống chi Đào mỗ đối với nhị vị không hề có ác ý, nếu nhị vị cho rằng đó là thù hằn thì Đào mỗ cũng không biết làm cách nào hơn, đành thẳng thắn đón nhận vậy.

Ngụ ý của lời nói ấy tràn đầy vẻ ngông cuồng kiêu ngạo. Thần Châu Song Sát nghe thấy sa sầm nét mặt, thái độ lạnh lùng ngay. Đông Phương Hiểu Bạch quát:

- Đào Như Hải! Chân tài thực học của ngươi thì xoàng, chỉ ỷ vào âm khí tuyệt độc là Thanh Lân Tinh Cầu thì to mồm làm gì?

Đào Như Hải nghe qua không khỏi giật nảy mình. Suốt nửa năm trở lại đây lão đã gặp rất nhiều thất bại chua cay, ngay cả thê nhi bị người ta bắt đi đến bây giờ vẫn chưa biết tung tích ở nơi nào khiến cho lão căm hận đến xương tủy, mà trong long cũng ngầm kinh hoàng tột độ. Hơn nữa mấy hôm trước lão còn bị một chàng thiếu niên che mặt ra tay làm nhục trước mặt Cửu Long Giáo chủ phải bỏ chạy, cũng là một chuyện khiến lão nghiến răng căm hận mỗi khi nghĩ qua.

Đồng thời lão cũng được biết sư thúc của Huyền Băng Lão Mị, tức lão già quái dị tóc phủ tới vai kia, hiện cũng xuất hiện tại Thái Hồ. Lão già ấy võ công cao tuyệt. Cứ theo tình hình mà nói thì tất cả

yêu tà thuộc lớp già đã ẩn cư nay cũng sẽ ùn ùn kéo trở ra. Bước đường ngày mai sẽ đầy dẫy những gian nguy hiểm trở, khiến lão không khỏi hết sức lo âu canh cánh.

Hai tháng gần đây số tóc trắng trên đầu Đào Như Hải mỗi ngày một nhiều, chứng tỏ trong lòng lão ta hết sức phiền muộn. Tình thế hiện nay cho thấy trừ phi lão tỉnh ngộ quay đầu là bờ, còn không thì tất sẽ lâm vào tình trạng lỡ leo lưng cọp không dám xuống nữa.

Sắc mặt của Đào Như Hải bỗng trở nên hằm hằm, tràn đầy sát khí, lão nghĩ:

- "Nếu không làm thì thôi, mà làm thì phải làm cho tới cùng. Mưu sự tại nhân mà thành sự tại thiên. Nếu ta cứ rụt rè thì e rằng mãi cũng chẳng thành công được".

Nghĩ đoạn lão cất tiếng cười cuồng dại, nói:

- Nói dài dòng chi chỉ làm trò cười cho bọn tiểu nhân vô sỉ, nhị vị hãy ra tay cho rồi.

Nói dứt lời lão trợn tròn xoe đôi mắt cọp, dáng điệu vô cùng uy nghi.

Đông Phương Hiểu Tinh đưa chân bước tới một bước rồi từ từ nâng cao đôi chưởng lên.

Đào Như Hải ngoài mặt tuy tỏ ra ung dung nhưng đứng trước đại địch trong lòng cũng không khỏi hết sức căng thẳng.

Gió đêm thổi mạnh, trên đỉnh Thiên Bình tràn ngập không khí chém giết rùng rợn.

Bên ngoài một ngôi chùa tọa lạc cách Thiên Bình sơn mười dặm về phía Nam có hàng vạn gốc cổ thụ cao chọc trời. Bóng trăng soi lên nhành lá của những cây cổ thụ tạo thành những bóng đen loang lổ trên mặt đất. Đêm khuya tịch mịch, chỉ nghe tiếng gió thổi rì rào.

Bỗng đâu có một bóng người lướt nhanh trên nền trời rồi đáp nhẹ nhàng xuống một cây cổ thụ cành lá cong quẹo. Y được trùm kín trong một lớp vải đen, chỉ có lộ hai cánh tay ra ngoài, mới nhìn qua chẳng khác gì một con yêu tinh nơi rừng hoang núi vắng, trông thật ghê rợn.

Bỗng có tiếng quát to:

- Lũ yêu ma mà cũng dòm ngó bản tự hay sao?

Cùng một lúc với tiếng quát có hai gã đàn ông đứng tuổi mặt mày quái dị, tay cầm trường kiếm lướt thẳng tới.

Người che mặt áo đen vừa xuất hiện cười một nụ cười sâu hiểm, nói:

- Mau vào gọi bọn Vô Tình Tú Sĩ ra đây chịu tội.

Gã đàn ông đứng phía bên trái vung thanh kiếm lên chém vào người che mặt đồng thời quát:

- Với tài nghệ của ngươi nào đáng đến đây ngông cuồng, mau đỡ… Y nói chưa dứt lời thì người che mặt đã nhanh như chớp chụp lấy thanh kiếm của y kéo về phía mình, đồng thời vung mạnh trở lại.

Tức thì, cùng với một tiếng gào thảm thiết, thân hình của gã đàn ông ấy đã ngã lăn ra đất, thanh trường kiếm của y cắm vào ngực của chính y, máu tươi phun xối xả, chết ngay lập tức.

Gã còn lại thấy thế không khỏi kinh hoàng thất sắc, quay người định bỏ chạy đi.

Nhưng có một luồng kình phong từ phía sau ập tới, gã cảm thấy đôi vào đau đớn vô cùng, không kìm được bất tiếng la thảm.

Thì ra đôi vai của hắn đã bị người che mặt bóp gãy hết xương cốt.

Người che mặt cất tiếng cười nhạt nói:

- Ngươi còn giữ được cái mạng, mau chạy vào trong gọi bọn chúng ra nhanh lên.

Bỗng từ trong lùm cây rập rạp có nhiều bóng người bước ra. Nhìn kỹ thì thấy đó là năm người khỏe mạnh, nhưng không thấy bong dáng bọn Vô Tình Tú Sĩ trong đó.

Người đi đầu mình mặc một chiếc áo dài trắng, sắc mặt tái nhợt như một tờ giấy, răng hô lộ cả ra ngoài trông hết sức ghê rợn.

Kế đó là một lão già thấp bé tóc rối bù, dưới cằm có một chòm râu ngắn, đôi mắt chuột không ngớt chớp chớp.

Phía sau hai lão già đó là hai gã đàn ông khổng lồ, một áo vàng một áo đỏ, tay cầm một ngọn phướn giương lên, trông chẳng khác gì hai cái xác chết khô.

Sau chót hết là một người đàn bà da trắng như tuyết, tuổi trên dưới bốn mươi nhưng hãy còn duyên dáng. Mình y thị mặc áo ngắn đen bó sát thân hình, đôi nhũ hoa nhô cao, những đường cong trên thân thể hoàn toàn lộ liễu.

Gã quái nhân áo trắng gằn giọng nói:

- Khá khen cho thằng nhãi kia dám đến đây giả ma giả quỷ. Ngươi hãy gỡ cái khăn che mặt xuống rồi xưng tên họ, bằng không lão phu vung chưởng đánh chết ngươi lập tức.

Người che mặt cất giọng lạnh lùng đáp:

- Ta dám chắc ông không thể đánh chết được ta. Huống chi ta đến đây cũng không phải muốn gây

sự với năm vị. Cả năm vị đều là người xa lạ, chắc đều là yêu ma mới dấn bước giang hồ phải không?

Quái nhân mặc áo trắng quát to:

- Câm miệng, nếu bọn lão phu xưng lai lịch thì có lẽ ngươi sẽ sợ đến vỡ cái mật chó ra đó.

Người che mặt cất giọng khinh lờn nói:

- Đã sợ thì không đến đây, lời nói của ta có đúng không?

Đôi mắt của quái nhân áo trắng trợn to, nói:

- Lão phu là Thôi Mạng Vô Thường Viên Tông Nam.

Lão lại chỉ về phía những người kia nói tiếp:

- Lão thấp bé là Minh Kha Di Quân Kha Dục, hai người to lớn là Thiên Tàn Tinh Tả Phi Long và Địa Sát Tinh Chung Chấn Giang. Cô nương đó chính là Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân.

Người che mặt nghe xong cất tiếng cười to nói:

- Tên tuổi của các vị thật là xa lạ với ta. Hôm nay ta đến đây chỉ muốn gặp bọn Vô Tình Tú Sĩ, các vị mau tránh ra đừng làm mất thời giờ của ta nữa.

Thực ra tên tuổi của Nam Hoang Ngũ Hung rất nổi tiếng thì người che mặt lẽ nào không biết, y chỉ giả vờ như vậy.

Viên Tông Nam nghe qua lời nói đó thì hết sức tức giận, lão cười nhạt:

- Muốn gặp bọn người Vô Tình Tú Sĩ cũng chẳng có gì khó, chỉ cần đánh bại Viên mỗ là được.

Ngay lúc đó Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân lao thoắt tới trước, vung cánh tay ngọc lên chụp thẳng vào mặt của người che mặt, đồng thời cười giòn nói:

- Ngươi chẳng dám cho người ta thấy mặt hay sao?

Chỉ lực của bà ta rít trong gió nghe vèo vèo, một mùi thơm tỏa ra ngào ngạt.

Năm ngón tay của Thôi Nhân Nhân chỉ còn cách khuôn mặt của người che mặt không đầy một thước thì bỗng bà ta như bị rắn độc cắn phải, vội đảo người quay trở về, miệng khẽ rên rỉ, chân loạng choạng phải mất một lúc mới đứng vững được, mắt lộ vẻ giận dữ kinh hoàng.

Vì vừa rồi bà ta bị một luồng chỉ lực bắn thẳng nhũ hoa làm cho khắp người tê dại, chân lực cũng tiêu tan mất. Mặc dù bà đứng lại trên mặt đất rồi mà cảm giác tê dại trong người vẫn không hết mà trái

lại còn gia tăng thêm. Bà ta không khỏi hết sức kinh hoàng, nhìn chòng chọc về phía người che mặt.

Người che mặt lạnh lùng nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ. Ta chẳng có liên quan gì đến năm vị, nếu năm vị cố tình gây sự thì ta bắt buộc phải thất lễ đó.

- Thế ngươi đến đây vì Lệ mỗ hay sao?

Cùng một lúc với giọng nói lạnh buốt ấy, năm bóng người lướt nhanh đến, chính là bọn Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma và lão nhân tóc dài chấm vai.

Vô Tình Tú Sĩ đưa mắt nhìn khắp trên dưới người che mặt một lượt.

Người che mặt liền lên tiếng nói:

- Ta đến đây chính vì ngươi.

- Ngươi là ai?

- Ta là Lê Kim Hành, đến đây theo lệnh của lão gia tử ta, tức là Đào Như Hải lão nhân gia.

Vô Tình Tú Sĩ kinh ngạc, nhưng kế đó liền cất tràng cười dài, nói:

- Ngươi thật là to gan, dám đến đây gặp Lệ mỗ.

Người che mặt cười nhạt đáp:

- Tin hay không tùy ngươi. Đào lão gia tử ta nói trước nay lão gia tử vì pho Hàn Thiết Quan Âm mà phải chịu hàm oan, do đó lão gia tử nhất định phải tìm hiểu cho rõ sự thực, không cho bất cứ ai nhúng tay vào chuyện này. Vì vậy lão gia tử có lời khuyên các người trước khi trời sang nên rời khỏi chốn thị phi này… Vô Tình Tú Sĩ ngắt lời:

- Nếu Lệ mỗ không bằng lòng?

- Nếu thế lão gia tử sẵng sang chờ đợi các người trên đỉnh Thiên Bình sơn để giải quyết chuyện này trước khi trời sáng… Người che mặt nói đến đây thì ngừng lại một chút, cười nhạt rồi nói tiếp với giọng hết sức khinh nhờn:

- Lão gia tử nói chỉ sợ các người không có gan thôi.

Nói dứt lời y vọt mình đi mất.

Vô Tình Tú Sĩ và lão nhân tóc dài chấm vai cùng quát to lên một tiếng rồi vung chưởng ra gây

thành một luồng gió lốc cuốn thẳng theo bóng người che mặt.

Nhưng người che mặt đã nhanh nhẹn dùng thế Thần Long phi không nhào lộn thân mình giữa lưng chừng trời, rồi tiếp tục vọt ra xa ngoài mười trượng.

Vô Tình Tú Sĩ vừa thu chưởng về thì bất thình lình nghe tiếng cười lọt vào tai, đồng thời lão bỗng thấy hoa mắt, sau đó nghe bốp bốp hai tiếng.

Hóa ra người che mặt đột ngột quay trở lại, y thần tốc đến bên người Vô Tình Tú Sĩ tát hai cái tát hết sức nặng nề.

Vô Tình Tú Sĩ vừa đau vừa nhục, lão dồn hết sức bình sinh xô ra hai chưởng vào ngực người che mặt. Cùng lúc đó, lão nhân tóc dài chấm vai đứng bên hông lão cũng công ra hai chưởng nhắm vào người che mặt.

Nào ngờ người che mặt đã nhanh nhẹn lách người đi, y lướt thẳng đến sau lưng của Thiên Tàn Tinh và Địa Sát Tinh tung ra hai chưởng đẩy hai gã vào luồng chưởng lực của Vô Tình Tú Sĩ và lão nhân tóc chấm vai.

Thiên Tàn Tinh và Địa Sát Tinh bỗng cảm thấy trước mặt sau lưng đều có kình phong chưởng lực, không kịp suy nghĩ nữa giở hết sức bình sinh tung chưởng ra. Ầm ầm mấy tiếng, hai gã bị hất văng ra xa, xương bả vai xuýt nữa gẫy nát. Cố gắng rùn chân đứng vững lại, hai gã căm hờn nhìn chòng chọc vào Vô Tình Tú Sĩ và lão nhân tóc dài chấm vai, định gây sự.

Huyền Băng Lão Mị vội vàng nói:

- Đều là hiểu lầm cả, xin nhị vị chớ tức giận.

Dưới ánh trăng mờ, người che mặt vọt người lao đi xa, cất tiếng cười to nói:

- Tốt nhất các ngươi nên cút khỏi nơi này trước khi trời sáng, kẻo lại mang họa vào thân đấy.

Tiếng nói chưa dứt thì bóng y đã mất hút.

Thôi Mạng Vô Thường Viên Tông Nam gầm lên một tiếng rồi phi thân đuổi theo, cả đám còn lại sau một thoáng ngơ ngác cũng liền chạy theo tức tốc.

Chương 52: Giả Thật Khó Phân

Vầng trăng đã lặn, sao thưa đã chìm, sương trắng phủ mờ cả bầu trời cao.

Trên đỉnh Thiên Bình Sơn gió lạnh buốt cả da thịt, rừng thong reo rì rào, bỗng lũ yêu ma ùn ùn xuất hiện, làm cho không khí trên đỉnh núi lại ngột ngạt mùi sát phạt.

Tại Vọng Hồ Đài, Thần Châu Song Sát và Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải đang trông mặt nhau mà thủ thế, chờ đợi bùng nổ một cuộc xô xát ác liệt.

Từ phía sau Đào Như Hải bỗng có một bóng người lách mình tràn tới nói:

- Giết gà hà tất phải dùng đến dao mổ bò, xin lão gia tử hãy để cho thuộc hạ đối phó được rồi.

Tiếng nói vừa dứt thì người ấy đã lao vút về phía Đông Phương Hiểu Tinh, vung cả song chưởng lên đánh một đòn thật ác liệt.

Tức thì, một tiếng gào thảm vang lên từ chính miệng của người ấy.

Hắn bị hất bắn trở về, rơi xuống đất nghe một tiếng “bịch”, chết tốt.

Đào Như Hải đưa mắt nhìn kĩ thì thấy thất khiếu của hắn đều trào máu đen, tứ chi gãy lìa rơi rải rác trên mặt đất.

Với đôi mắt của Đào Như Hải mà chỉ kịp nhìn thấy hai anh em Thần Châu Song Sát bay thoắt thân người tới, chứ chưa kịp nhìn thấy họ đã ra tay như thế nào cả.

Bởi thế lão ta không khỏi thầm kinh hãi, cười nhạt nói:

- Quả là hết sức ác độc.

Đông Phương Hiểu Bạch nói:

- Hai tiếng ác độc phải gắn cho ông mới hợp. Hai anh em lão phu tuy xuống tay nặng nề, nhưng chẳng hề sát hại ai mà không có lý do.

Song hễ ai xúc phạm đến Thần Châu Song Sát này thì chỉ có đường chết. Nếu không như thế thì cái tên Truy Hồn Ác Khách và La Hầu Độc Phán chẳng hóa ra là những cái tên rỗng hay sao?

- Quả là ăn nói lớn lối.

Tiếng nói vừa dứt thì Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn đã nhanh nhẹn lướt ra như một luồng gió.

Đông Phương Hiểu Bạch cất tiếng hừ lạnh lẽo rồi đưa chưởng phải quét ngang qua.

Cao Thiết Sơn lách mình tránh ngang rồi tràn tới bên cạnh Đông Phương Hiểu Bạch, đưa tay phải chặt vào đối phương hết sức nhanh nhẹn.

Đông Phương Hiểu Bạch vừa nhìn qua đã nhận ra ngay đối phương chính là Cao Thiết Sơn nên lập tức có ý muốn giết chết hắn. Vì thế chưởng vừa rồi của ông ta chỉ là hư chưởng, và khi Cao Thiết Sơn vừa lách mình tránh đi thì thân người của Đông Phương Hiểu Bạch cũng lao theo ngay, rồi nhanh nhẹn đánh thẳng vào lưng y một chưởng hết sức lực.

Khi chưởng lực vừa chạm vào người đối phương thì Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn liền nhanh như chớp nhảy lùi về phía sau. Nhưng khi hắn vừa đứng yên lại thì sắc mặt đã biến đổi một cách thảm hại, lão đảo hai lượt rồi té sấp xuống đất, máu bầm từ miệng trào ra như suối.

Đào Như Hải trông thấy thế hết sức kinh hoàng.

Thì ra Cao Thiết Sơn có ác tâm nên đã vận dụng Thất Độc Công Lực trong toàn thân tập trung vào chưởng trái, định đánh ra một thế võ là giết ngay được Đông Phương Hiểu Bạch. Nào ngờ Đông Phương Hiểu Bạch tài nghệ cao cường hơn y một bậc, hơn nữa lão cũng tập trung hết sức lực đánh ra một đòn đó nên Thất Độc Công Lực của Cao Thiết Sơn bị hất ngược trở về, khiến máu huyết trong người y bị cuồng loạn và tràn vào tạng phủ.

Cao Thiết Sơn hại người không được mà trái lại còn rước họa vào thân, đấy âu cũng là quả báo nhãn tiền nên hắn mới bị chết một cách thảm thiết.

Đông Phương Hiểu Bạch tuy đánh chết được Quỷ Ảnh Tử Cao Thiết Sơn nhưng chân lực trong người cũng bị hao hụt rất nhiều, máu huyết trong người đảo lộn, sắc mặt trở thành trắng nhợt như một tờ giấy trắng.

Truy Hồn Ác Khách Đông Phương Hiểu Tinh biết em mình bị nội thương khá nặng nên không khỏi cau đôi mày, nhanh nhẹn tràn tới che chắn cho em, rồi cười nhạt nói:

- Đào lão sư, bọn chúng đều là phường vô danh tiểu tốt, hà tất phải xua chúng ra chịu chết làm gì như thế chứ.

Đào Như Hải lúc ấy sắc mặt tràn đầy sát khí, cũng cười nhạt nói:

- Đào mỗ không còn khoan dung nhân đạo được nữa, mời.

Bỗng đâu lúc ấy có nhiều bóng người cùng ùa tới, chính là bọn người Vô Tình Tú Sĩ.

Đào Như Hải vừa đưa mắt nhìn thì không khỏi kinh hãi, thầm kêu khổ trong lòng.

Ánh bình minh đã ló dạng nên thấy rõ sắc mặt của bọn người Vô Tình Tú Sĩ đều lạnh lùng như băng giá, nhìn chòng chọc vào Đào Như Hải.

Thiên Tàn Tinh Tả Phi Long nhìn Vô Tình Tú Sĩ hỏi:

- Lão ta có phải là Đào Như Hải đấy không?

Vô Tình Tú Sĩ gật đầu nói:

- Đúng thế, chính là lão ta đó.

Đôi mày chổi xuể của Tả Phi Long nhướng lên, lão quát hỏi:

- Này Đào Như Hải, còn Lê Kim Hành đâu rồi?

Đào Như Hải nghe qua không khỏi giật mình và đang định lên tiếng trả lời, thì bỗng nghe có giọng nói nhỏ như muỗi kêu vọng vào tai:

- Đào huynh, bọn người này đều cho rằng pho Hàn Thiết Quan Âm là do ông anh đang cất giữ, vậy nếu không diệt trừ chúng đi thì hậu hoạn khó mà lường được.

Giữa lúc lộn xộn, Đào Như Hải không thể nào phân biệt được tiếng nói ấy là của ai. Nhưng thuật truyền âm ấy nếu không phải là người có võ công cao cường thì nhất quyết không thể làm được. Lão ta không biết đó là bạn hay thù, nên nhất thời không khỏi đứng thừ người ra.

Tả Phi Long trông thấy thái độ của Đào Như Hải thì lại tưởng là lão ta khinh thường mình nên tức giận bừng bừng, vung song chưởng đánh mạnh một đòn ra.

Đào Như Hải bỗng thấy đối phương đánh mình thì cũng không kìm được cơn giận, vung song chưởng đánh ra. Chưởng của lão mạnh mẽ, khí thế muốn xô bạt cả núi đồi, bên trong lại kèm theo chín mũi độc châm, mắt thường khó mà nhìn thấy rõ.

Ầm một tiếng thực lớn, Tả Phi Long lảo đảo, y cảm thấy chín đại huyệt trên người đều tê buốt, gào lên một tiếng lớn rồi tay chân mềm nhũn, té lăn quay ra đất chết luôn.

Địa Sát Tinh Chung Chấn Cang trông thấy nghĩa huynh bị chết thảm thì gào lên một tiếng nhanh như chớp xông tới Đào Như Hải, bất kể sống chết đánh ra liên tiếp bảy tám chưởng. Thế chưởng nào cũng mạnh mẽ như búa bổ, kình phong dấy động ầm ầm.

Thôi Mạng Vô Thường Viên Tông Nam, Minh Phù Diêm Quân Kha Dục, Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân cũng đều ùa tới tấn công Đào Như Hải.

Tiếp đó Vô Tình Tú Sĩ, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma và lão già quái dị cũng gia nhập cuộc chiến.

Cuộc xô xát này thật vô cùng ác liệt, quyền chưởng chỉ phong rít ầm ầm, cát đá bay tung mù mịt. Những gốc thông to bằng miệng bát chung quanh đấy cũng bị gãy rụng và cuốn thẳng lên không trông vô cùng rùng rợn.

Thần Châu Song Sát nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau đứng nhìn, không tham gia cuộc chiến.

Bỗng Đào Như Hải cất tiếng hú dài rồi vọt người bay thẳng lên cao, thân hình còn đang lơ lửng thì trong tay lão đã vọt ra một thanh kim đao, vung nhanh lên một lượt, ánh thép sáng lóa cả một vùng, biến thành vô số điểm bạc từ trên cao cuốn thẳng xuống.

Nghe “hự” một tiếng khô khan, Thôi Mạng Vô Thường Viên Tông Nam đã té lăn quay ra đất, trước ngực thủng bảy lỗ, máu trào ra như suối.

Lũ yêu tà trông thấy thế thì vừa kinh hãi vừa tức giận, càng nổi cơn điên ùa vào Đào Như Hải tấn công bất kể sống chết.

Đào Như Hải siết chặt lưỡi kim đao trong tay, tung hoành như một con rồng đang nổi cơn thịnh nộ giữa biển khơi. Ánh thép chiếu ngời khắp nơi, sao bạc chập chờn đây đó, thân hình của lão thoắt ẩn thoắt hiện.

Lại một tiếng “xoạt” vang lên, một phần tay áo rộng của Huyền Băng Lão Mị bị đứt lìa, bay tung lên trời, cánh tay phải của lão ta cũng bị mũi đao rạch một đường dài năm tấc.

Đao pháp của Đào Như Hải quá ư lợi hại khiến cho bọn yêu tà bị đẩy lùi về sau ba bước.

Đào Như Hải vẫn đứng giữa vòng vây với lưỡi kim đao đưa ngang trước ngực, mũi đao rung rung ngân lên những tiếng dài không ngớt.

Đôi mắt của lão già quái dị trở nên hết sức âm u, lão lạnh lùng nhìn thẳng vào Đào Như Hải quát rằng:

- Đao pháp mà ngươi đang sử dụng có phải là Thiên Khu cửu thức đó không?

Đào Như Hải cười ngất như điên cuồng nói:

- Nếu Đào mỗ thực sự đã lấy được pho Hàn Thiết Quan Âm, rèn luyện được Thiên Khu cửu thức

thì nãy giờ các ngươi đã mất mạng từ lâu.rồi.

Lão già quái dị lại quát lên:

- Không hẳn là thế!

Đào Như Hải nói:

- Các hạ có lẽ là sư thúc của Hàn Băng lão sư, Hàn Phách lão nhân phải không?

Hàn Phách lão nhân gằn giọng nói:

- Ngươi còn biết được tên ta thì thực là quý hóa, nếu ta sử dụng Hàn Phách thần công thì e rằng ngươi đã chết từ lâu rồi.

Đào Như Hải cười ha hả nói:

- Đào mỗ chính là đang muốn được thử Hàn Phách thần công xem nó có lợi hại như lời đồn từ trước đến nay hay không đây. Nhưng chỉ e rằng nó không hạ nổi Đào mỗ.

Hàn Phách lão nhân hết sức tức giận, quát to:

- Xin các vị hãy bước tránh xa một đường tên cho.

Lũ yêu tà nghe thấy thế liền nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau.

Trong khi đó Thần Châu Song Sát đã bỏ đi đâu mất dạng.

Giữa lúc Đào Như Hải và Hàn Phách lão nhân đang gìm nhau thì Vô Tình Tú Sĩ đã nhận định được sơ hở trong đao pháp của Đào Như Hải nên xầm xì bàn tán với đồng bọn, phải dùng chiêu nào để diệt trừ y.

Vô Tình Tú Sĩ là một trong Vũ Nội Bát Kì, tài trí hơn người, trí nhớ lại siêu việt, không ai sánh kịp.

Huyền Băng Lão Mị vừa bị thua một đường kiếm, cảm thấy vô cùng nhục nhã, căm tức hận không thể đánh tan xương thịt của Đào Như Hải ra.

Nam Thiên Ngũ Hung bị mất hai nên hiện giờ có mối thù không đội trời chung với Đào Như Hải, nhưng còn kiêng sợ đao pháp biến ảo của y nên chưa dám ra tay.

Hàn Phách lão nhân tức giận tràn hông, râu tóc đều dựng đứng cả lên, vận dụng toàn thể chân lực, chuẩn bị tấn công.

Riêng Đào Như Hải thì dựng đứng lưỡi dao lên, chiếu lập lòe ánh thép và chập chờn sao bạc.

Toàn thể bọn người Vô Tình Tú Sĩ ai đứng theo phương vị nấy, tập trung tinh thần thủ thế chờ đợi. Mỗi người đều sẵn sàng sử dụng võ công tuyệt học của mình, cũng như những ám khí vô cùng lợi hại mà chỉ riêng họ mới có.

Ánh triều dương đang nhô lên tại chân trời phía Đông, màu vàng chói lọi, muôn ngàn đợt sóng bạc trên mặt Thái Hồ mênh mông phản chiếu ánh sang lên tận đỉnh Thiên Bình sơn, làm cho ai nấy hoa cả mắt.

Bỗng Hàn Phách lão nhân hừ to rồi vung cả hai tay áo lên.

Đào Như Hải vội nhún mình vọt lên cao ba thước, vung mạnh cánh tay ra. Ánh thép lạnh ngắt chói lòa khắp nơi, lưỡi đao vút qua đến đâu sao bạc lập lòe đến đó.

Minh Phù Diêm Quân Kha Dục vung tay ném ra một nắm ám khí, tỏa khói đen mù mịt hôi tanh nồng nặc.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa rung chuyển cả núi đồi, khói đen cuồn cuộn, hơi lạnh thấu xương thì nghe mấy tiếng “hự” khô khan, rồi tất cả im lặng như cũ.

Vầng khói đen bị ngọn gió to từ mặt hồ thổi đến bay tan dần rồi trở nên nhợt nhạt.

Cảnh vật ở đỉnh Thiên Bình sơn đã có ít nhiều thay đổi, lũ yêu tà đã biến đi đâu mất dạng, chỉ còn lại hai cái xác chết của Tả Phi Long và Viên Tông Nam đang bị băng tuyết đóng long lánh như pha lê và máu tươi lốm đốm mà thôi.

Cỏ non khắp vùng cũng bị phủ lên một lớp sương lạnh trắng toát, những cành thông cạnh đấy cũng tương tự, nước nhỏ xuống tong tỏng.

Chung quanh hơi lạnh tràn ngập, thoang thoảng mùi hôi tanh khiến ai ngửi cũng phải buồn nôn.

Ánh thái dương chiếu rọi khắp nơi, cánh rừng xung quanh đang lộ màu xanh tươi mơn mởn.

Địa chỉ cũ của Quân Oa Cung trước kia của Ngô Vương trước kia mái ngói cong san sát, lâu đài thủy tạ mọc khắp nơi thì bây giờ chỉ còn lại một đống gạch vụn đổ nát, đâu đâu cũng thấy một màu thê lương tan tác. Nơi một bức vách tường sụp đổ có một lão già áo đen đang ngồi xếp bằng nhắm mắt, sắc mặt tái nhợt trông chẳng khác nào một vị tăng nhân đang ngồi nhập định.

Qua một lúc khá lâu sắc mặt của lão ta mới thoáng hiện màu máu tươi, lồng ngực không ngớt nhấp nhô có vẻ mệt nhọc lắm.

Lão già ấy chính là Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải. Lão từ từ mở đôi mắt ra, chiếu ngời hai tia sáng trông thật khủng khiếp rồi thở phì một hơi dài nhẹ nhõm.

Cách đấy chẳng bao xa bỗng có tiếng bước chân thật khẽ, làm cho Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng, đưa mắt về hướng có tiếng động, quát to:

- Ai thế?

Tiếng quát của lão ta rền như sấm nổ khiến ai nghe lọt vào tai cũng phải kinh hoàng.

Liền lúc đó có một giọng lạnh lùng đáp lại:

- Chính tôi đây.

Câu nói vừa dứt, tức thì có một bóng người bay thoắt đến trước mặt Đào Như Hải, bóng người ấy gầy cao, trên lưng có giắt một thanh trường kiếm.

Đào Như Hải đứng phắt dậy đưa mắt nhìn đăm đăm vào đối phương, lão nhận ra người đó chính là Châu Nhân Ký.

Châu Nhân Ký không ngừng đưa mắt nhìn khắp từ đầu đến chân Đào Như Hải, hắn chẳng nói gì cả.

Đào Như Hải giả bộ cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

- Tại hạ là Châu Nhân Ký.

Nói đến đây, Châu Nhân Ký dừng lại trong giây lát, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói tiếp:

- Tôn giá đây có lẽ là vị lão tiền bối mà tại hạ đã có dịp gặp tại Hương Khẩu Trấn một lần đấy chăng?

Đào Như Hải không khỏi kinh ngạc và cũng không khỏi luống cuống, lão thừa nhận thì cảm thấy không hay, nhưng không thừa nhận cũng không được. Trong lòng lão ta không khỏi lấy làm lạ tại sao Châu Nhân Ký lại nhận ra mình. Cuối cùng lão lắc đầu nói:

- Lão phu không hề biết mặt ngươi, mà cũng chưa hề đến Hương Khẩu Trấn bao giờ.

Châu Nhân Ký nghe thế thì đôi mắt lộ sắc buồn bã nói:

- Nếu chẳng phải thì tại hạ thực là thất lễ quá.

Nói đoạn y từ từ quay người lại bước đi.

Đào Như Hải như sực nhớ ra điều gì, to tiếng gọi:

- Chậm đã, lão phu có điều này muốn hỏi.

Châu Nhân Ký quay mặt lại nói:

- Tôn giá nếu có điều gì xin nói nhanh nhanh, vì tại hạ còn vội đi tìm người nữa.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Lão đệ là người mới nổi danh trong võ lâm, tên tuổi vang dội cả hai miền Nam Bắc sông Trường Giang, gặp được thật quý hóa vô cùng.

Chẳng hay lão đệ muốn tìm ai thế? Lão phu cũng quen biết không ít nhân vật võ lâm, biết đâu khi lão đệ nói cho lão phu nghe thì lão phu có thể giúp được gì chăng?

Châu Nhân Ký tỏ vẻ trầm ngâm trong giây lát, nói:

- Tại hạ đang muốn tìm một vị tiền bối có ngoại hiệu là Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải. Lão tiền bối ấy tên tuổi rung chuyển cả võ lâm, khắp vùng Thần Châu không ai là không biết. Tôn giá chắc cũng nghe đến danh hiệu của ông ấy rồi, nhưng chắc tôn giá không biết tung tích của ông ấy rồi.

Đào Như Hải không khỏi giật nảy người, sắc mặt biến đổi nói:

- Thì ra là ông ấy.

Đôi mắt của lão ta vừa chiếu ra những tia sáng lạ lùng, rồi nói tiếp:

- Người lão đệ gặp ở Hương Khẩu Trấn là Đào Như Hải sao?

Châu Nhân Ký đáp:

- Rất khó xác nhận, vì từ đầu đến cuối lão tiền bối ấy chẳng hề cho biết danh hiệu thực cũng như lai lịch của mình.

Đào Như Hải hỏi tiếp:

- Thế tại sao lão đệ lại biết đó chính là Đào Như Hải?

Châu Nhân Ký gượng cười nói:

- Đấy chỉ là do sự phán đoán của tại hạ, vì ngoài ông ấy ra thì chẳng còn ai nữa.

Đào Như Hải ngạc nhiên nói:

- Tại sao thế?

Châu Nhân Ký đáp:

- Vì kẻ khác thì không làm sao có được một trình độ võ học cao cường tuyệt đỉnh như vậy.

Đào Như Hải cất tiếng cười ha hả nói:

- Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải là người lòng dạ ác độc, tánh tình xảo quyệt thâm hiểm, tất cả nhân vật chính phái đều nguyền rủa và có ý diệt trừ, thế tại sao lão đệ lại tỏ ra tôn kính như thế?

Châu Nhân Ký cười nhạt nói:

- Giữa cái thiện và cái ác chỉ là đường tơ kẽ tóc, hơn nữa chuyện phải trái trong võ lâm thực khó bề xét đoán, mà chỉ chờ đợi đến khi con người nằm yên trong áo quan rồi thì mới có thể nhận định được, vậy tại hạ nào dám phỉ báng người ta bừa bãi.

Đào Như Hải gật đầu nói:

- Tung tích của lão ta chỉ có một mình lão phu được biết, nhưng vì lẽ gì mà lão đệ lại muốn gặp lão ta gấp rút như vậy?

Sắc mặt của Châu Nhân Ký lộ vẻ kinh ngạc, đáp rằng:

- Ba hôm trước đây tại hạ có gặp một vị cao nhân trong võ lâm, và vị này có đưa một phong thơ mật, bảo tìm cách trao đến cho Đào Như Hải lão tiền bối. Vị cao nhân ấy đã dặn dò là không được làm mất phong thơ này, đồng thời còn chỉ điểm cho tại hạ là cứ tìm xung quanh Thái Hồ, tất sẽ gặp Đào Như Hải lão tiền bối.

Đào Như Hải cau mày hỏi:

- Có thực thế không? Hãy đưa phong thơ mật ấy cho lão phu xem thử.

Châu Nhân Ký lộ vẻ luống cuống, lắc đầu nói:

- Tại hạ cần phải trao tận tay Đào Như Hải lão tiền bối, xin ông hãy chỉ dùm đường đi nước bước, tại hạ vô cùng cảm ơn.

Đào Như Hải nói:

- Lão phu chính là Đào Như Hải đây.

Trong ý nghĩ của Đào Như Hải thì bất luận lời nói ấy của Châu Nhân Ký là thật hay giả, hoặc có âm mưu gì bên trong thì lão tự tin rằng cũng có thể đối phó được. Do đó lão mới đánh bạo nhìn nhận như vậy. Nếu lão thấy ra Châu Nhân Ký có gì gian trá thì sẽ xuống tay giết ngay.

Châu Nhân Ký lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Nếu vậy người mà tại hạ được gặp tại Hương Khẩu Trấn chẳng phải là ...

Đào Như Hải ngắt lời:

- Lão đệ không tin lão phu chính là Đào Như Hải hay sao?

Nói đoạn lão vung tay lên, sau một tiếng cách đã siết chặt lưỡi kim đao trong tay rồi nói:

- Nghe nói rằng kiếm pháp của lão đệ rất cao cường ...

Châu Nhân Ký không chờ lão nói hết câu, vội vàng khoát tay nói:

- Chẳng cần phải làm như thế đâu. Tại hạ tin lời nói của tôn giá là được rồi. Vả lại nếu tôn giá không phải là Đào Như Hải thì phong thư này cũng hoàn toàn vô dụng với tôn giá mà thôi.

Vừa nói y vừa nhìn Đào Như Hải một lượt rồi rút trong tay áo ra một phong thư đưa sang.

Đào Như Hải không vội cầm lấy phong thư mà đưa mắt nhìn vào dòng chữ đề bên ngoài trước. Lão ta thấy mấy chữ bay bướm đề rõ ràng “Thân gửi Đào Như Hải huynh”.

Nét bút ấy hoàn toàn y hệt với nét bút đã viết tại gốc tùng lớn trước cửa Phúc Thọ Am trước đây.

Bởi thế lão không khỏi biến sắc, năm ngón tay run run nhận lấy phong thư, tâm trạng cũng không khỏi nặng nề như có một phiến đá đè nặng lên.

Tất cả những cử chỉ và thái độ ấy không lọt qua được cặp mắt của Châu Nhân Ký khiến gã thấy rất tức cười.

Đào Như Hải xé phong bì, thò tay vào trong lấy ra một cánh thơ dày đặc những chữ. Bức thư viết rằng:

- “Trước đây tại hạ có lưu bút tích trên một cột tùng lớn ở trước của Phúc Thọ Am, tin rằng các hạ của đã xem qua và hiểu được mọi lẽ.

Thê nhi của các hạ đến nay vẫn bình an vô sự.

Nhưng vừa rồi Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành bất ngờ viếng thăm tệ xá, nhìn thấy sự hiện diện

của họ nên không khỏi nhớ lại mối thù xưa và định sẽ xuống tay sát hại để thanh toán mối hận cũ. Tại hạ thấy vậy đã cố gắng khuyên giải hơn thiệt và không cho ông ấy xúc phạm đến thê nhi của các hạ, vì thế mà Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành không thể làm gì khác hơn được.

Kỳ hạn một tháng nay đã sắp hết rồi. Vậy mong tôn giá vì sự an nguy của tôn thất và lệnh ái mà mau thanh toán mọi ân thù, kẻo quá muộn ăn năn không kịp nữa”.

Bên dưới phong thư không ký tên ai cả mà chỉ vẽ một cái hình đầu quỷ trông hết sức ghê rợn mà thôi.

Sắc mặt của Đào Như Hải lạnh lùng như băng, xếp kỹ phong thơ cất vào áo.

Châu Nhân Ký chờ khi Đào Như Hải vừa thò tay vào áo thì sắc mặt bất chợt thay đổi, gã quát to:

- Lão tặc, tiên sư là Tuyền Cơ Tử có phải bị chết dưới tay của ngươi không?

Câu nói vừa dứt thì y đã phi thân vọt thẳng lên không rồi nhào lộn đầu trở xuống, tuốt lưỡi trường kiếm ra, vung thành một chuỗi sao bạc sáng ngời, từ trên cao giáng xuống đầu của Đào Như Hải.

Võ công của Đào Như Hải đã đến mức cao cường tuyệt đỉnh nên trong khi ngọn gió vừa rít lên thì lão đã nhanh nhẹn lách mình nhảy ngang ra ngoài một trượng, đồng thời vung nhanh chưởng phải ra.

Tức thì một luồng kình phong cuốn thẳng về phía Châu Nhân Ký, mang theo bảy mũi Bạch Hổ Đinh và mười ba mũi Tam Tuyệt phách hồn châm rít gió nghe vèo vèo.

Châu Nhân Ký đánh hụt, thế kiếm rơi vào khoảng không, thân hình từ trên cao rơi nhẹ xuống đất. Y hoàn toàn không ngờ rằng mình đang rơi vào một tình thế vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, vì hành động của đôi bên đều quá nhanh nên chẳng còn đủ thời giờ cho y lách trách, y đành liều mạng dùng thế Phong quyện lạc hoa, vung lưỡi kiếm thành một bức màn dày đặc đỡ thẳng vào thế công của đối phương.

Ngờ đâu luồng kình phong quá mạnh đã hất bay vầng kiếm quang của Châu Nhân Ký, những món ám khí tuyệt độc thì vẫn vèo vèo bay tới, nhằm vào hai mươi huyệt đạo quan trọng trên khắp người của y.

Giữa lúc những mũi ám khí chỉ còn cách người Châu Nhân Ký trong gang tấc và mạng sống của y đang như chỉ mành treo chuông, thì bất ngờ có một luồng kình phong mạnh mẽ vô song không biết từ đâu cuốn thẳng tới thổi bạt chúng đi nơi khác. Thân hình của Châu Nhân Ký cũng bị hất ra xa bảy tám trượng.

Đào Như Hải cảm thấy thân hình bị rung chuyển mạnh, lão còn đang thắc mắc thì từ phía sau có một giọng cười lạnh lùng vọng ra, đồng thời có một giọng nói:

- Lão tặc, chính ngươi lo cho mình còn chưa xong, vậy mà còn dám ra tay hạ sát kẻ khác ư?

Câu nói vừa lọt vào tai thì Đào Như Hải không khỏi nổi da gà, lão nhanh nhẹn xoay người lại, nhận ra đó là một chàng thiếu niên che mặt, chính là người đã xuất hiện ngăn chặn lão ta không cho sát hại Cửu Long Giáo chủ.

Chàng thiếu niên này đã làm cho Đào Như Hải có thêm một mối lo nghĩ băn khoăn, ngủ không yên giấc. Giờ đây là gặp mặt thì lão không kinh hoàng sao được. Điều làm cho lão sợ nhất chính là viên Phích Lịch lôi hỏa đạn, một hung vật độc đáo riêng của Thế Ngoại Nhất Tà Phích Lịch Chân Quân, một ma đầu khét tiếng cách đây một trăm năm mà chàng thiếu niên này đang giữ trong túi áo.

Viên lôi hỏa châu ấy nếu mang ra sử dụng thì cả một vùng chừng mười mấy trượng vuông cũng bị sức nổ của nó hủy diệt tất cả, người có võ công cao cường đến đâu cũng chống không nổi. Vì thế lão bất giác thối lui một bước, đôi mắt sáng ngời như điện, quát to:

- Lại là ngươi.

Chàng thiếu niên ung dung đáp:

- Đúng thế, chính ta đây.

Đào Như Hải nói:

- Tôn giá nếu quả đúng là môn đồ kế nghiệp của Phích Lịch Chân Quân thì hà tất phải che giấu chân diện mục như thế.

Chàng thiếu niên che mặt cười ha hả, nói:

- Ta chẳng phải là kẻ đối đầu, mà cũng chẳng có thù oán chi với các hạ, nếu để lộ chân tướng chẳng hóa ra thừa sao? Ta có lời khuyên tốt nhất các hạ nên dẹp bỏ lòng dạ ác độc, chân thành hối cải, hiện nay vẫn chưa muộn. Trái lại chờ đến khi đại họa lâm đầu thì dù có hối cũng không còn kịp đâu.

Vừa nói y vừa đưa cao cánh tay lên, lắc qua mấy lượt. Đào Như Hải thấy rõ giữa ba ngón tay của y có một viên đạn tròn, to cỡ hạt đào, màu tía lóng lánh.

Lão vừa nhìn qua thì đã hồn phi phách tán, đôi chân nhún mạnh vọt người bay thẳng ra xa, lướt nhanh như điện chớp, chỉ trong phút chốc đã mất hút.

Châu Nhân Ký đang đứng cách xa đấy ngoài một trượng bỗng kêu to lên:

- Thiếu hiệp, sao lại để cho lão tặc ấy chạy vuột đi? Thả cọp về rừng rồi nó sẽ gây đại họa.

Chàng thiếu niên che mặt đưa tay lên gỡ vuông khăn che mặt xuống, thì ra đó chính là Tiêu Tông

Kiệt. Chàng nhướng cao đôi mày, cười to nói:

- Châu huynh xin đừng quá nóng nảy. Lão tặc ấy không phải tầm thường. Tại hạ không tin rằng mình có thể thủ thắng được trong một thế đánh, nhưng lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, sẽ có một ngày lão ta phải chịu đền tội mà thôi.

Châu Nhân Ký cất tiếng than:

- Lão ta chạy vuột đi như vậy, rồi đây trong giang hồ sẽ phải có thêm không biết bao nhiêu là oan hồn uổng tử nữa.

Tiêu Tông Kiệt nói:

- Lão ta không chạy vuột đi được đâu, xin Châu huynh hãy an lòng.

Tại hạ nhất định tìm cách bắt buộc tên lão tặc ấy phải nhìn nhận mọi tội lỗi của mình, để Châu huynh được toại nguyện, và cũng để cho lịnh sư được ngậm cười nơi chín suối.

Nói đến đây, chàng dừng lại trong giây lát rồi tiếp rằng:

- Xin Châu huynh hãy trở về trước, hiện giờ tại hạ còn có một việc gấp cần làm, khi xong xuôi tại hạ sẽ trở về ngay.

Nói đoạn hai người chia tay, mạnh ai nấy lướt đi.

Mặt trời nóng bỏng như lửa khiến không khí khắp nơi đang hết sức oi bức.

Đào Như Hải đang tiếp tục lướt đi trên một con đường núi.

Trong một khu rừng dầy đặc có một gian nhà to ẩn hiện giữa nhành lá đang lay động theo chiều gió. Chung quanh gian nhà này có rất nhiều tùng bách cổ thụ mọc vây quanh, nhánh nhóc cong vòng che rợp trời, bóng râm mát mẻ, tiếng ve sâu kêu dìu dặt khắp ngọn cây. Nơi này không khí không oi bức như mùa hạ mà đâu đâu cũng có gió thổi phe phẩy mát dịu.

Đào Như Hải lướt tới bên ngoài gian nhà to lớn ấy thì không khỏi giật mình, dừng chân đưa mắt nhìn khắp bốn bên thầm nghĩ:

- “Chung quanh đây có rất nhiều trạm canh bí mật, thế tại sao lại chẳng thấy động tĩnh gì cả? Chẳng lẽ chúng nó lại bị hạ độc thủ hết rồi sao?” Những nghi ngờ trong lòng lão hóa ra hoàn toàn đúng với sự thật.

Lão đã nhìn thấy ở cánh rừng tùng cách đấy không xa có ba xác chết đang nằm lăn trên đất. Lão vội lao người đến đấy.

Ba xác chết ấy đều bị vỡ sọ, máu óc bắn ra tứ tung, chứng tỏ số nạn nhân này đã bị đối phương dùng một thủ pháp mạnh để hạ sát nên cảnh tượng chết chóc của họ trông mới ghê rợn đến như vậy.

Đào Như Hải trông thấy thế thì biết sự việc không hay, lão nhanh nhẹn vọt thẳng người nhắm hướng căn nhà lao vút tới.

Ở trong nhà là một cảnh tượng thảm khốc. Lê Kim Hành nằm chết bên góc tường, đôi mắt đã bị kẻ địch móc mất, chỉ còn lại hai lỗ sâu hoắm đầy máu bầm, trước trán bị đánh vỡ một đường to, lồng ngực cũng bị vỡ toang, quả tim bị móc mất, tạng phủ đổ cả ra ngoài.

Trước cái chết ghê rợn của Lê Kim Hành dù cho Đào Như Hải là con người khét tiếng tàn ác cũng không khỏi kinh hoàng biến sắc.

Khắp trong căn nhà đâu đâu cũng có xác chết nằm la liệt trong hết sức khủng khiếp, tất cả những cao thủ chính phái mà họ giam giữ cũng đều được giải thoát rồi, chỉ còn Đào Như Hải được sống sót, còn thì ngay đến một con gà, con chó cũng bị đối phương giết sạch tất cả.

Đào Như Hải giận đến râu tóc dựng đứng, hai mắt lộ tia sáng ghê rợn, lẩm bẩm:

- Quả là một lũ người hết sức ác độc, lão phu nếu không trả được mối thù này thì quyết không chịu ngồi yên.

Bỗng ngay lúc đó có một chuỗi cười lạnh lùng bay theo gió vọng đến:

- Việc đó e còn khó hơn lên trời đấy.

Đào Như Hải biến hẳn sắc mặt, lão lao người ra vung chưởng đánh thẳng về hướng có tiếng nói, quát to:

- Lũ chuột muốn tìm lấy cái chết mà.

Chưởng lực của lão ta hết sức mạnh mẽ, cuốn tới như triều dâng, một gốc cây to bị chưởng lực đánh gãy lìa, nhành lá tung bay đầy trời, cát bụi mịt mù đây đó trông hết sức ghê rợn.

Nhưng giọng nói khi nãy lại từ phía sau của lão ta vọng lên:

- Đào Như Hải, tức giận chỉ có hại cho tấm thân mình mà thôi, chẳng ích lợi gì trong việc đối phó với những chuyện này đâu. Mau tìm hiểu số người kia tại sao mà chết, như thế ông sẽ biết lời nói của ta không ngoa chút nào cả.

Đào Như Hải khựng người lại hỏi:

- Tôn giá là ai?

Nhưng chung quanh vẫn im lặng như một cõi chết, chẳng hề nghe một câu trả lời nào, chứng tỏ đối phương đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Đào Như Hải chỉ còn biết trơ trơ tức giận suông một mình, mặt tái xanh như chàm, chẳng thể làm gì hơn được.

Liền đó lão bèn xem xét kĩ lại từng xác chết và không khỏi rùng mình liên tiếp. Sự xúc động của lão từ trước đến nay chưa hề có, lão có cảm giác cả trời cao đang sụp xuống đè lên lão.

Thì ra tất cả số người kia đều trúng Ngũ Vân Xà đầu đinh, chứng tỏ Lỗ Công Hành thực sự chưa chết.

Lão là người xét đoán nhanh nhẹn, nên đoán rằng Ngoạ Long Cốc chủ Đồng Hải Xuyên, cũng như Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành và một số đại địch khác sỏ dĩ chưa ra mặt đối kháng với lão là vì bọn họ chưa biết rõ tung tích của pho Hàn Thiết Quan Âm, nên mới diệt trừ bọn thủ hạ của lão trước, khiến lão bị cô thế, không còn xoay xở được mà bắt buộc phải tự động dâng pho Hàn Thiết Quan Âm cho đối phương.

Nghĩ thế Đào Như Hải không khỏi cười nhạt, lão nghĩ thầm:

- “Lão phu nhất định không cho bọn mi được toại nguyện mà phải làm cho bọn mi chết thảm thì mới hả được cơn giận của phu hôm nay”.

Nhưng lão lại nghĩ đến hoàn cảnh của thê nhi, cùng với bọn người đối địch ai cũng có võ công cao cường, tài trí vô song, rồi bỗng cảm thấy cùng đường mạt lộ, hết sức bi quan.

Liền đó, sắc mặt của lão lại biến đổi, thoáng hiện một làn sát khí, rồi dùng thế Thần Long Cửu Tiêu trong nháy mắt đã lướt đi mất hút.

Trong gian nhà to bỗng có mấy bóng người xuất hiện, phi thân nhắm hướng Đào Như Hải đuổi theo như gió cuốn.

Bóng tịch dương đã ngã về Tây, hoàng hôn trùm kín cả vũ trụ.

Trên mặt Thái Hồ sóng nước đang phản chiếu ánh sáng rực rỡ của buổi chiều tà. Những con nhạn trắng bay lượn đó đây, những cánh buồm căng gió nhấp nhô xa gần, càng làm cho cảnh sắc thêm ngoạn mục, ai nhìn thấy cũng cảm thấy thư thái trong lòng.

Giữa sóng nước mênh mông bỗng xuất hiện một cánh thuyền con, bập bềnh trôi theo ngọn sóng, khi ẩn khi hiện. Trên chiếc thuyền ấy, Vô Tình Tú Sĩ đang nhắm nghiền đôi mắt, sắc mặt tái lợt.

Lão ta đã ngồi trên cái thuyền không ngớt nhấp nhô này suốt một ngày qua. Trận xô xác trên Thiên

Bình sơn tuy lão ta may mắn thoát chết nhưng đã bị chưởng lực và đao chiêu của Đào Như Hải làm cho nội thương nặng nề, phải bỏ chạy tháo thân. Lúc đó lão nhắm phía dưới Vọng Hồ Đào buông mình rơi thẳng xuống, cũng may rơi vào một chiếc thuyền nhỏ bỏ trống, vội cắt dây cho chiếc thuyền trôi bập bềnh theo dòng nước Thái Hồ, rồi vận dụng chân lực điều hòa hơi thở lo việc điều trị nội thương.

Ngoài ra đồng bọn của lão vận mạng như thế nào lão cũng chưa biết, nhưng đoán rằng họ cũng không hơn gì mình. Vì thế lão hết sức căm hận Đào Như Hải, và cũng hối hận là mình quá khinh địch, tự phụ nên mới gặp một thất bại chua cay như thế.

Giờ đây trên mặt hồ bỗng lại xuất hiện một chiếc thuyền con đang lướt nhanh như tên bắn. Người ngồi trong đó không ai khác hơn chính là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu Mộ Bình. Hai chiếc thuyền sắp sửa lướt mặt nhau thì cả hai người trên thuyền đều nhận rõ mặt nhau, Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi "ủa" lên một tiếng, nói:

- Chẳng phải là Vô Tình lão sư đó sao?

Vô Tình Tú Sĩ tuy có sự chống đối ngầm với Thiết Chỉ Thư Sinh, nhưng sự giao thiệp của kẻ tiểu nhân thường nhắm vào những quyền lợi vật chất, vì thế ngoài mặt họ vẫn làm ra vẻ tương đắc, lão cười to đáp:

- Bạn cố tri thì ở đâu cũng có thể gặp nhau được cả. Quí hóa thay, quý hóa thay.

Hai chiếc thuyền đã cập sát vào nhau nên Thiết Chỉ Thư Sinh đã trông thấy rõ thân hình tiều tụy tơi tả của Vô Tình Tú Sĩ. Lão cũng là người gian xảo có tiếng nên vừa nghe qua tiếng cười có vẻ gượng gạo, cùng dáng điệu xốc xếch của Vô Tình Tú Sĩ đã thầm đoán biết có chuyện không hay ...

Nhưng lão ta không ngờ rằng Vô Tình Tú Sĩ bị tơi tả như vậy là do Đào Như Hải mà ra, nên cười thầm, nghĩ bụng:

- "Nhân vật tên tuổi như Vũ Nội Bát Kỳ tài nghệ cũng chỉ đến thế mà thôi" Lão nhìn Vô Tình Tú Sĩ rồi làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Vô Tình lão sư, sao trông có vẻ thểu não thế?

Vô Tình Tú Sĩ nghe qua gượng cười đáp:

- Vì nhất thời khinh địch nên mới ra nông nỗi này.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nói:

- Còn có kẻ nào lại dám cả gan xúc phạm đến Vô Tình lão sư hay sao? Có lẽ kẻ ấy lai lịch cũng

chẳng phải tầm thường đâu nhỉ.

Giọng nói của y lộ rõ vẻ xiên xỏ, khinh miệt.

Vô Tình Tú Sĩ tất nhiên nhận ra được điều đó, lão nóng mặt cười nhạt nói:

- Nếu Thiết Chỉ lão sư đánh nhau với hắn thì tin rằng tình trạng còn thê thảm hơn Lệ mỗ.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười cười hỏi:

- Ai vậy?

Vô Tình Tú Sĩ trầm giọng nói:

- Đào Như Hải.

Sắc mặt của Thiết Chỉ Thư Sinh biến đổi ngay, lão nói:

- Lại là hắn. Con người ấy nếu không trừ đi thì thực không làm sao mà ăn ngon ngủ yên được. Chinh tại hạ cũng bị lão làm cho điêu đứng đây.

Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng nói:

- Có phải Thiết Chỉ lão sư muốn nói đến chuyện ở Phúc Thọ Am phải không?

Thiết Chỉ Thư Sinh gật đầu nói:

- Nếu Vô Tình lão sư không chê thì trên thuyền tại hạ có sẵn rượu thịt, lão sư qua đây ta cùng uống rượu, đồng thời bàn kế hoạch diệt trừ tên lão tặc ấy được không?

Vô Tình Tú Sĩ vui vẻ nhận lời ngay. Lão ta gượng người nhảy qua thuyền của Thiết Chỉ Thư Sinh, nói:

- Tình hình hiện giờ nếu chúng ta hợp lực thì cả hai cùng có lợi, nếu không thì đảm bảo không thể tránh khỏi bị Đào Như Hải dùng độc kế hạ từng người một. Việc xảy ra tại Phúc Thọ Am cũng như một hồi chuông báo động. Chẳng lẽ Thiết Chỉ lão sư không biết Châu Thiệu Khương chính là Đào Như Hải cải trang hay sao?

Thiết Chỉ Thư Sinh nghe qua gượng cười nói:

- Châu Thiệu Khương và tại hạ trước kia giao du rất thân mật, ngờ đâu lại bị Đào Như Hải hạ độc thủ, rồi giả dạng y tìm đến tại hạ. Vì vậy tại hạ mới lầm mưu gian của lão tặc đó. Đến ngày nay mỗi khi nhớ lại tại hạ đều nghiến răng căm hận.

Sau đó Thiết Chỉ Thư Sinh lại hỏi Vô Tình Tú Sĩ tại sao lại đụng độ với Đào Như Hải, mọi việc xảy ra thế nào. Vô Tình Tú Sĩ cũng đem việc xô xát kể lại tỉ mỉ cho lão nghe.

Thiết Chỉ Thư Sinh nghe xong không khỏi kinh hãi, lão nói:

- Nếu không diệt trừ lão tặc đó thì có ngày chúng ta đều chết không có đất chôn thây.

Nói đến đó sắc mặt của lão trở nên nghiêm nghị, đưa mắt nhìn thẳng vào Vô Tình Tú Sĩ, nói tiếp:

- Tại hạ giả vờ đi ngắm phong cảnh Thái Hồ, thực chất là đang khổ tâm suy nghĩ tìm một kế hoạch đối phó với Đào Như Hải. Tại hạ đã nghĩ kĩ rồi, nếu không lấy được pho Hàn Thiết Quan Âm cũng như Giáng Long kinh thì chắc chắn không còn đường nào có thể thực hiện được mục đích.

Vô Tình Tú Sĩ cười nhăn nhó nói:

- Việc ấy không dễ làm đâu.

Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng quả quyết nói:

- Trên đời này không có việc gì khó, chỉ e lòng người sợ khó mà thôi. Theo lời đồn đãi thì Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền hiện đang ẩn cư tại một hòn đảo hoang nhỏ giữa Thái Hồ này, có lẽ Vô Tình lão sư vì phải tìm nơi vắng vẻ để trị nội thương nên không được biết.

Tại hạ tin rằng chuyện đó là thực.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Nếu nói thế thì việc đó chắc chắn Ngụy Hùng Hào cũng biết được.

Chi bằng chúng ta đến Sơn Minh ở phía Tây Động Đình bắt Ngụy Hùng Hào trước có phải hay hơn không?

Thiết Chỉ Thư Sinh gật đầu nói:

- Tại hạ cũng có ý nghĩ đó, nhưng vì đi một mình thì không khỏi cô thế, mà dắt một số đông theo lại sợ giang hồ chê cười ỷ đông hiếp yếu, nên vẫn còn do dự chưa biết phải làm sao.

Vô Tình Tú Sĩ cười nói:

- Tôi và ông nào phải người dễ bị trêu chọc, ta cùng đến đó thôi.

Thiết Chỉ Thư Sinh thở dài nói:

- Nói thì nói thế nhưng nếu chúng ta có thể đến đó, thì Đào Như Hải cũng có thể đi đến đó được,

tình hình không dễ chịu đâu.

Vô Tình Tú Sĩ không khỏi ngơ ngác, cười nhạt nói:

- Thực không ngờ Thiết Chỉ Thư Sinh bị rắn cắn một lần mà ba năm sau trông thấy sợi dây vẫn còn sợ.

Thiết Chỉ Thư Sinh đỏ mặt nói:

- Cũng phải đề phòng chứ.

Nói đến đó y bỗng cất tiếng cười lớn, rồi nói tiếp:

- Vô Tình lão sư hào khí ngất trời, làm cho tại hạ cũng phấn chấn theo. Được, anh em chúng ta cùng đi đến đó.

Nói đoạn y quay mũi thuyền lại, nhắm phía Tây Động Đình lướt tới.

Một vầng trăng tròn đang treo lơ lửng trên trời cao, chiếu rọi ánh sáng vằng vặc xuống Thái Hồ làm cho mặt nước trong sáng như gương.

Giữa khung cảnh trời cao lồng lộng, mặt nước nhấp nhô này thì ai cũng phải say đắm.

Trên mặt hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền lớn ba buồm đang lướt nhanh. Trên thuyền gắn một chiếc đèn tỏa ánh sáng vàng nhợt nhạt, rọi thẳng vào chiếc thuyền nhỏ của Vô Tình Tú Sĩ và Thiết Chỉ Thư Sinh.

Hai lão ác ma trông thấy thế không khỏi sửng sốt, cùng đưa mắt nhìn lên. Trước mũi thuyền to có ba bóng người đang đứng sát nhau.

Người đứng chính giữa tay cầm một ngọn đèn soi thẳng vào thuyền của hai lão.

Liền đó có mộ tiếng quát to như sấm:

- Ai thế? Đêm khuya sao lại nhở nhơ trên mặt hồ làm gì?

Vô Tình Tú Sĩ cười nhạt nói:

- Ngụy Hùng Hào xem Thái Hồ này như là của riêng, thật khiến cho người ta tức cười quá.

Một tiếng quát to lại vọng đến:

- Bằng hữu, ăn nói hãy thận trọng ...

Câu nói chưa dứt thì Vô Tình Tú Sĩ đã nhắm chiếc thuyền to lao vút tới. Chân của lão chưa đứng vững trên thuyền thì tay phải đã nhanh như chớp vung chưởng đánh ra.

- Ối chao! ...

Cùng một lúc với tiếng kêu đó, gã đàn ông chính giữa đã bị lão đánh văng xuống nước. Gã đàn ông bên trái biến sắc, vung lưỡi đao thép lập lòe ánh sáng lên chém thẳng vào lão ta, đao thế hết sức mãnh liệc, rít gió nghe vèo vèo.

Vô Tình Tú Sĩ nào coi đám thủy tặc ấy ra gì, lão lách mình tránh ngang rồi vung tay kẹp cứng lưỡi đao thép của đối phương. Chưởng trái tung mạnh ra đánh thẳng vào ngực của gã đàn ông ấy.

Nghe phịch một cái, gã đàn ông bị chưởng lực trúng giữa ngực, xương cốt đều gãy nát, tâm mạch cũng vỡ, miệng trào máu tươi té ngửa chết ngay.

Trong mui thuyền bỗng có một bóng người nhanh nhẹn lao ra, quát to:

- Bằng hữu quả là người tâm địa ác độc, không làm sao buông tha cho ngươi được nữa rồi.

Một thanh đoản kiếm chiếu ngời ánh thép nhanh như chớp nhằm vào ngực của Vô Tình Tú Sĩ đâm thẳng tới.

Vô Tình Tú Sĩ hừ một tiếng, đứng yên không thèm nhúc nhích. Mũi kiếm của đối phương còn cách lão độ một thước thì bỗng dừng lại, chừng ấy lão mới nhận thấy đối phương là một lão già gầy cao, tuổi độ ngũ tuần, đôi mắt sáng quắc không ngớt nhìn chòng chọc vào mình như muốn đoán biết lai lịch đối phương.

Lúc ấy Thiết Chỉ Thư Sinh cũng đã nhảy qua chiếc thuyền lớn, chắp tay ra sau lưng, đứng nhìn đôi bên đang thủ thế.

Từ trong khoang thuyền có khoảng mười tên thủy tặc nữa ùa ra, nhưng chúng đều khiếp sợ võ công của Vô Tình Tú Sĩ mà chỉ đứng vòng quanh, không dám ùa vào tấn công.

Vô Tình Tú Sĩ bỗng phá lên cười nói:

- Tại sao tôn giá chưa ra tay?

Người kia sau khi nhìn rõ lai lịch của hai lão thì không khỏi rùng mình, thu kiếm lại cất tiếng cười nói:

- Thực chẳng ngờ Vô Tình Tú Sĩ và Thiết Chỉ Thư Sinh, hai nhân vật tên tuổi lẫy lừng bốn biển mà lại đi gây sự đánh nhau với đám vô danh tiểu tốt. Tại hạ tự biết mình không địch nổi, bây giờ hai

vị muốn chém muốn mổ thì tùy. Nhưng tại hạ không rõ vì lẽ gì mà hai vị lại đến đây gây sự như vậy?

Vô Tình Tú Sĩ cười gằn nói:

- Một lũ ngang tàng hống hách, toàn là đáng chết.

Lão già nghe qua không khỏi rùng mình luôn mấy lượt.

Thiết Chỉ Thư Sinh vội vàng nói:

- Đây chẳng qua chỉ là một sự hiểu lầm, thôi bỏ qua đi. Nhưng chúng tôi muốn gặp Ngụy đương gia, tôn giá co thể đưa chúng tôi đến gặp được không?

Lão già lộ vẻ sửng sốt nói:

- Nhị vị đến đây thực là rủi rồi, hồi sáng sớm nay đương gia đã đi Kim Lăng để lo việc hôn nhân của Thiếu đương gia, đến tối mai mới về kịp. Nếu nhị vị có chi gấp thì cứ nói với tại hạ, tại hạ là Tiền Chấn Trạch, giữ chức vụ Tuần Hồ đà chủ.

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười nói:

- Tiền đà chủ, nghe người ta đồn đãi bảo là Âu Dương Tuyền hiện đang ẩn cư tại một hòn đảo nhỏ hoang vắng giữa Thái Hồ, chẳng biết có thật hay không?

Tiền Chấn Trạch đáp:

- Quả có như thế, nhưng nơi ẩn cư của lão ta chung quanh có đến hai mươi ba hòn đảo nhỏ vây bọc, nằm chằng chịt như bàn cờ, nước sâu lại chảy xiết, vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, nơi đấy lại là một trận đồ trời sanh, quanh co khúc khủy vô cùng, người đi dễ lạc vào đường cùng, chắc chắn sẽ mất mạng. Giữa ông ấy và tệ đương gia từ trước đến nay không ai xâm phạm đến ai, mà cũng chẳng hề qua lại với nhau bao giờ.

Vô Tình Tú Sĩ cười nhạt nói:

- Thế sao Ngụy đương gia lại giữ kín như vậy?

Tiền Chấn Trạch đáp:

- Vì đôi bên là láng giềng, nếu gây việc hiểu lầm thì họa sẽ vào mình ngay, nên buộc phải im miệng để khỏi sinh rắc rối.

Nói đến đó lão nhìn hai tên ác ma một lượt, nói tiếp:

- Có lẽ nhị vị đến đây vì pho Hàn Thiết Quan Âm ...

Vô Tình Tú Sĩ gằn giọng ngắt lời:

- Đúng vậy, phiền Tiền đà chủ dẫn đường đến đó.

Tiền Chấn Trạch lộ sắc luống cuống, không biết trả lời sao.

Vô Tình Tú Sĩ quát to:

- Ngươi không bằng lòng ư?

Tiền Chấn Trạch than dài:

- Nếu nhị vị muốn đến đấy lẽ nào tại hạ không bằng lòng. Nhưng tại hạ chỉ có thể dẫn đường đến những hòn đảo nhỏ chung quanh đấy thôi. Vì tại hạ từ trước đến nay cũng chưa hề ghé ngang chỗ trú ngụ của Âu Dương Tuyền lần nào cả. Khi đến gần đấy nhị vị có thể dùng thuyền nhỏ xâm nhập, xin thứ lỗi tại hạ không thể làm hơn được nữa.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười lớn nói:

- Đấy là lẽ tất nhiên, cái ơn chỉ đường này tất sẽ có ngày bọn ta đền đáp, chứ ai lại đi gây khó khăn cho Tiền đà chủ, xin người cứ yên lòng.

Tiền Chấn Trạch vòng tay thi lễ nói:

- Nếu thế thì tại hạ xin đích thân cầm lái.

Nói đoạn lão ta xoay người chạy đăm đăm ra sau lái thuyền.

Vô Tình Tú Sĩ đưa mắt nhìn đăm đăm về phía Thiết Chỉ Thư Sinh, tựa hồ không đồng ý với cách giải quyết đó.

Thiết Chỉ Thư Sinh mỉm cười nói nhỏ:

- Chừng tới đó mình sẽ có cách khác, giờ phải nói sao cho hắn yên tâm chứ.

Vô Tình Tú Sĩ lắc đầu nói:

- Vạn nhất hắn nhảy xuống nước rồi đục thuyền cho chìm, trong khi tôi và ông đều không biết lội thì tính làm sao?

Thiết Chỉ Thư Sinh cũng không khỏi biến sắc, nhanh nhẹn nhắm hướng lái thuyền lao vút tới.

Tiền Chấn Trạch trông thấy Thiết Chỉ Thư Sinh chạy như bay tới thì trong lòng đã đoán được sự việc, mỉm cười nói:

- Thiết Chỉ tiền bối có ý nghi ngờ tại hạ dùng mưu gian để hãm hại hai vị hay sao? Tục ngữ có câu "Đã dùng thì không nghi, còn nghi thì không dùng", tại hạ dù có đưa tay lên trời thề cũng vô ích thôi.

Thiết Chỉ Thư Sinh thấy Tiền Chấn Trạch đoán biết được thâm ý của mình thì không khỏi kinh ngạc. Nhưng dù sao lão cũng là nhân vật có nhiều mưu lược, nên nhướng cao đôi mày, cười ha hả nói:

- Tiền đà chủ, tại hạ nào có ý nghĩ như vậy, chẳng qua muốn xuống đây nói chuyện, hỏi Tiền đà chủ về võ công của Âu Dương Tuyền để chuẩn bị đối phó mà thôi.

Tiền Chấn Trạch nói:

- Chẳng nói giấu gì lão tiền bối, tại hạ chưa bao giờ gặp Âu Dương Tuyền nên cũng chẳng biết võ công của lão cao thấp như thế nào. Tuy nhiên theo lời tệ đương gia thì võ công của lão rất cao cường tuyệt đỉnh.

Trong khi hai người đối đáp thì chiếc thuyền vẫn chỉ mũi lướt về hướng song nước mênh mông.

Vô Tình Tú Sĩ lúc đó chắp tay ra sau lưng đi đi lại lại, tựa hồ như chẳng để tâm đến vic gì. Kì thực lão đã âm thầm dùng vô hình chỉ lực hết sức thâm độc điểm huyệt hết tất cả mọi người trên thuyền.

Bầu trời trong veo, trăng sang như ngọc.

Chiếc thuyền tiếp tục lướt tới độ một giờ đồng hồ thì giữa trời nước mênh mông bỗng xuất hiện một hòn đảo nhỏ. Dưới ánh trăng sáng có thể trông thấy thấp thoáng chung quanh hòn đảo ấy, đá ngầm nhô cao lên trên mặt nước san sát như rừng, chẳng khác nào nanh vuốt của một loài thủy quái.

Bỗng ngay lúc ấy sóng trên mặt hồ nổi lên dữ dội, khiến chiếc thuyền chòng chành lắc lư chao đảo. Những ngọn sóng vỗ vào vách đá nghe ầm ầm, tung bọt trắng xóa khắp nơi.

Tiền Chấn Trạch đưa tay chỉ về hòn đảo ấy nói:

- Đến rồi, hòn đảo ấy chính là nơi trú ngụ của Âu Dương Tuyền, nhị vị nên xuống thuyền tại đây. Từ đây đến đó còn nhiều hòn đảo nhỏ nằm san sát nhau, với thuật khinh công tuyệt đỉnh của nhị vị thì sẽ đến nơi một cách dễ dàng.

Vô Tình Tú Sĩ thong thả từ trên mũi thuyền đi xuống sau lái, lão đi rất thong thả, sắc mặt tươi cười.

Chiếc thuyền lúc ấy đã cập vào gần hai tảng đá lớn nhô lên trên mặt hồ.

Vô Tình Tú Sĩ bỗng cất tiếng cười ha hả nói:

- Tiền đà chủ mệt nhọc rồi.

Vừa dứt lời năm ngón tay của lão đã nhanh như chớp điểm thẳng vào trước ngực của Tiền Chấn Trạch. Y liền cảm thấy mấy huyệt đạo trước ngực tê dại, mất tự chủ té ngửa ra sau.

Bọn thủy tặc đứng chung quanh trông thấy thế còn đang kinh hãi thì cũng cảm thấy đầu óc choáng váng quay cuồng, đôi mắt tối sầm rồi đều ngã cả ra.

Thiết Chỉ Thư Sinh không khỏi hãi hùng, bắt đầu để tâm đề phòng Vô Tình Tú Sĩ. Lão nhìn bọn người Tiền Chấn Trạch một lượt rồi quay sang Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, thôi chúng ta đi.

Vừa nói dứt lời lão nhắm hướng hòn đảo phi thân lướt đi. Vô Tình Tú Sĩ cũng cất bước loạng choạng phi thân theo, chớp mắt đã không thấy bóng dáng hai lão đâu nữa Trong khi đó ở một góc khác của hòn đảo, cũng có hai bóng người đang giở thuật phi hành lướt nhanh tới trung tâm.

Đồng thời ở một góc khác cũng lại có hai bóng người nữa đang phi hành, một trước một sau cách nhau chừng hai mươi trượng. Người đi sau thân hình nhanh nhẹn, lách phải luồn trái lướt nhanh trên những tảng đá, cố gắng không gây tiếng động để người đi trước không biết có người đang đi theo.

Người đi trước là một lão già diện mạo âm u lạ lùng, dưới ánh trăng sáng trông lão ta như một xác chết vô hồn, khiến ai nhìn cũng phải rùng mình rởn óc. Thân pháp của lão cực nhanh, tràn tới không khác gì một làn gió thoảng, nhưng tựa hồ trong lòng đang ngổn ngang tâm sự nên cứ lướt tới mà không hề biết có người đang theo dõi.

Người theo sau có nhãn lực thật tốt, theo sát lão già như hình với bóng, chứng tỏ đó phải là một nhân vật tài hoa cái thế, võ học cao tuyệt chứ không phải tầm thường.

Tại hòn đảo này có vô số đá ngầm từ dưới mặt nước nhô lên, chẳng những chi chít mà lại tạo thành một thế trận thiên nhiên hết sức quái dị, nên không phải ai cũng có thể xâm nhập được một cách dễ dàng.

Lão già đi trước chạy một lúc thì chậm lại, nhắm một gian nhà đá xây lên bởi những tảng đá kỳ dị bước thẳng tới.

Bóng người theo dõi ở phía sau liền nhanh nhẹn phi thân lướt lên nóc ngôi nhà ấy, rồi rùn thấp người xuống, nằm sát mình trên mái nhà.

Kế đó y đưa hai ngón tay ra dùi mạnh xuống mái nhà bằng đá.

Bỗng đâu lại có hai bóng người nữa bất thần vọt đến. Người đang nằm trên mái nhà nhìn rõ hai người đó thì suýt nữa buột miệng kêu thành tiếng, nghĩ thầm:

- “Tại sao nhị vị ấy cũng đến đây?” Thì ra hai bóng người vừa đến chính là Ngọc Long Cốc chủ Đồng Hải Xuyên và Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành.

Đôi mắt của Đồng Hải Xuyên rất lanh nên vừa lướt tới đã trông thấy bóng người nằm phục trên mái nhà, lão không khỏi sửng sốt quay qua nói với Lỗ Công Hành:

- Kỳ nhi cũng đến đây rồi kìa.

Chỉ trong nháy mắt là hai bậc dị nhân ấy cũng đã lướt đến, rồi cùng đáp nhẹ nhàng xuống mái nhà. Đào Gia Kỳ định mở miệng nói chuyện nhưng Đồng Hải Xuyên vội vàng ra hiệu ngăn lại.

Lúc ấy mái nhà đã bị Đào Gia Kỳ xoi thủng một lỗ nên Lỗ Công Hành có thể nhìn vào trong. Lão thấy một lão già diện mục âm u lạnh lùng đang ngồi trước một cái bàn bằng đá, trên bàn có để hai pho tương Hàn Thiết Quan Âm, đôi mắt của lão già ấy sáng ngời, thỉnh thoảng cất tiếng cười thật là ghê rợn.

Lỗ Công Hành trông thấy thế thì không khỏi giật mình vì hai pho Hàn Thiết Quan Âm đó giống hệt nhau. Lão là chủ cũ mà cũng không nhận ra được pho nào thực, pho nào giả.

Chương 53: Quần Ma Thần Phục

Nhìn thấy hai pho Hàn Thiết Quan Âm giống hệt nhau thì Lỗ Công Hành không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ:

- "Xem thái độ của tên lão tặc này dường như lão đang suy nghĩ đến một âm mưu thâm độc chi đây. Để xem hắn định làm gì rồi hãy tính" Lỗ Công Hành là người già dặn kinh nghiệm, lúc nào cũng bình tĩnh sáng suốt. Trước khi cướp được pho Hàn Thiết Quan Âm trở về thì lão ta nhất định không ra tay một cách liều lĩnh.

Đồng Hải Xuyên lúc này cũng đã xoi được một lỗ thủng trên mái nhà, nhìn xuống và cũng không khỏi sửng sốt, lão khẽ nói với Lỗ Công Hành:

- Lỗ huynh, pho nào mới là pho tượng thật?

Lỗ Công Hành gượng cười đáp:

- Tiểu đệ cũng không làm sao phân biệt được.

Đồng Hải Xuyên nói:

- Tôi và anh hãy tràn vào gian nhà đá, rồi bất thần ra tay đoạt lấy cả hai pho Hàn Thiết Quan Âm, chừng ấy từ từ sẽ tìm ra cái nào thật, cái nào giả.

Lỗ Công Hành nói:

- Nêu ra tay mà đạt được kết quả ngay thì thực là may mắn vô cùng, nhưng nếu mà thất bại thì chỉ sợ sau này muốn tìm hắn cũng không phải là dễ.

Đồng Hải Xuyên nói:

- Có phải Lỗ huynh muốn bảo là tên lão tặc ấy còn có võ công cao cường mà bình nhật hắn che dấu không sử dụng, chỉ để chờ đối phó với những người như chúng ta không?

Lỗ Công Hành nói:

- Chính là vậy. Dụng tâm của tên lão tặc này rất sâu độc, chân giả khó lường, không ai xét đoán cho thấu được. Hiện nay sở dĩ hắn chưa dám hành động ngang tàng theo ý muốn là vì hắn chưa biết

được anh và tôi đã thực sự chết hay chưa, vì lẽ đó nên hắn còn kiêng dè. Trái lại nếu tôi và anh ra mặt đấu với lão thì vì túng nước phải làm liều, hắn lấy mạng đổi mạng thì ai thắng ai bại cũng khó mà biết trước được.

Hôm nay chúng ta đến đây chỉ có mục đích là đoạt lấy pho Hàn Thiết Quan Âm trở về, nhất thiết phải cẩn thận mới được.

Đào Gia Kỳ bỗng xen vào nói:

- Kỳ nhi cũng có ý nghĩ như vậy, vì nếu lỡ không thành công làm cho lão đề phòng cẩn thận hơn thì không hay. Tuy nhiên theo Kỳ nhi nhận xét thì hai pho Hàn Thiết Quan Âm kia đều là giả.

Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên nghe qua không khỏi sửng sốt.

Đồng Hải Xuyên hỏi:

- Làm sao con biết?

Đào Gia Kỳ nói:

- Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền ẩn trốn tại hòn đảo nhỏ này, hiện nay võ lâm ai cũng biết. Kỳ nhi đoán đó là do chính tên lão tặc Đào Như Hải loan tin ra nhằm câu nhử quần hùng thiên hạ vào bẫy của hắn. Một dụng tâm chính nữa của hắn là muốn nhị vị đại nhân phải ra mặt mà rơi vào cạm bẫy, nhưng thiên bất dung gian, hắn không ngờ là nhị vị đại nhân và Kỳ nhi lại đến đấy quá sớm như thế, giữa lúc thế trận của hắn chưa bố trí chu đáo.

Đồng Hải Xuyên tươi cười nói:

- Chẳng phải chỉ có bấy nhiêu phải không?

Đào Gia Kỳ cười cười nói tiếp:

- Hai pho Hàn Thiết Quan Âm ấy chẳng những là hai pho tượng giả, mà theo Kỳ nhi thì chúng còn được bôi lên một thứ thuốc cực độc, trong ruột lại có chứa ám khí. Riêng pho tượng thật thì chắc lão không kịp giấu ở đâu xa mà chỉ dấu ở những hòn đảo nhỏ gần đây thôi.

Lỗ Công Hành nói:

- Vậy theo ý ngươi thì thế nào?

Đào Gia Kỳ nói:

- Nhị vị đại nhân chớ nên chạm mặt với tên lão tặc ấy mà chỉ nên tìm hiểu xem pho tượng thật đang

được cất giấu ở đâu, nhằm cướp lấy đem về. Như vậy mình không sợ chi Đào Như Hải không tìm đến Vân Môn Giáp tại Hoàng Sơn mà cướp nó. Ta đảo lộn địa vị chủ khách để buộc Đào Như Hải tự dấn thân đến nộp mạng.

Lỗ Công Hành gật đầu nói:

- Ý của con rất hay, cứ vậy mà làm thôi.

Bỗng ngay lúc ấy có một bóng người phi thân rất nhanh, lướt thẳng đến căn nhà. Y vừa đến trước cửa thì đã nghe Đào Như Hải từ bên trong hạ giọng hỏi:

- Có phải Thạch hiền đệ không?

- Chính là thuộc hạ đây!

Bóng người mới đến lập tức lên tiếng trả lời, nhưng không dám vào nhà, y đứng ngoài nói tiếp:

- Bẩm lão gia tử, ngoài thế trận có người xâm nhập.

Đào Như Hải nói:

- Hiền đệ có biết là lũ chuột nào không?

Người đứng trước cửa trả lời:

- Bọn chúng có đến mấy nhóm. Theo như thuộc hạ dò xét được thì một nhóm gồm Vô Tình Tú Sĩ, Thiết Chỉ Thư Sinh, nhóm khác thì đều là thuộc hạ của Lệ Sơn Lão Yêu, nhưng không thấy Lệ Sơn Lão Yêu xuất hiện. Ngoài ra, những nhóm khác thuộc hạ cũng đang cho người đi dò xét. Vậy xin lão gia tử định đoạt.

Đào Như Hải nói:

- Hiền đệ mau trở lại đảo lộn trận thế ngay và tạm thời đứng ra đốc suất mọi việc canh phòng, ngu huynh cũng sẽ ra đó ngay.

Bóng người trước cửa dạ một tiếng rồi lao người đi luôn.

Lỗ Công Hành từ chiếc lỗ thủng trên mái nhà nhìn xuống chú ý theo dõi mọi cử động của Đào Như Hải. Lão cầm lên một pho Hàn Thiết Quan Âm rồi đi thẳng đến trước một bức vách đá, đưa tay trái ra nhấn mạnh vào một mảnh đá gồ cao.

Tức thì bức vách đá ấy bỗng mở ra một cánh cửa, để lộ một cái hộc vuông độ ba thước. Đào Như Hải cất pho tượng lão đang cầm vào đấy, trên khoé miệng lộ nụ cười ghê rợn, vách đá từ từ khép lại.

Lỗ Công Hành thầm nghĩ:

- “Nếu sắc mặt ngươi vẫn bình thường thì ta còn tưởng là ngươi cất pho tượng thật đi. Ngươi quả thật là một con cáo già, nhưng đáng tiếc vẫn không che dấu được nguyên hình” Sau đó Đào Như Hải đi lại vòng quanh trong phòng hai lượt, tựa hồ như đang nghĩ ngợi một việc gì, cũng chẳng thèm để ý đến pho Hàn Thiết Quan Âm còn lại đang để trên bàn. Giây lát sau, dường như đã có sự quyết định, lão nhanh nhẹn chạy thẳng ra khỏi cửa.

Đào Gia Kỳ liền nhẹ nhàng phi hành đuổi theo. Thân pháp của chàng lanh lợi, lại đề phòng cẩn thận nên dù Đào Như Hải quay đầu mấy lượt để kiểm tra xem có ai theo dõi không, lão vẫn không nhận biết sự có mặt của chàng.

Đào Như Hải nhắm hướng một hòn đảo nhỏ hướng Đông Nam lướt thẳng tới. Đào Gia Kỳ thì vừa bám sát theo vừa lưu ý nhớ hướng đi thật kỹ, vì những tảng đá ngổn ngang trên hòn đảo là một “bát trận đồ” trời sinh. Hướng đi của Đào Như Hải là tử môn nên lão bước từng bước rất cẩn thận, Đào Gia Kỳ cũng cẩn thận bám theo.

Đào Như Hải vừa đến mé nước thì dừng chân lại một lát rồi nhảy vọt lên, phóng về phía trước, khi hết trớn rơi xuống mặt hồ thì lão lại điểm nhẹ chân một cái rồi vọt lên ngay, chẳng khác gì con chuồn chuồn điểm nước, thân pháp vô cùng cao tuyệt khiến ai nhìn đến cũng phải thán phục.

Đào Gia Kỳ cũng không chậm trễ phóng người theo ngay. Dưới ánh trăng sáng kẻ trước người sau cứ tiếp tục tiến tới mãi.

Hai hòn đảo nhỏ chỉ cách nhau độ mấy mươi trượng nhưng mặt nước hồ vì bị những tảng đá ngầm bên dưới cản trở nên nhấp nhô rất dữ tợn, bọt nước bắn lên trắng xóa chẳng khác nào sương lạnh, ai trông thấy cũng phải e dè.

Đào Như Hải không thể nảo tưởng tưởng được rằng có kẻ đang theo dõi mình, lại càng không nghĩ được là Đồng Hải Xuyên và Lỗ Công Hành đã xâm nhập vào trung tâm sào huyệt của lão. Lão quá sơ hở khi cho rằng với trận đồ trời sinh, địa hình hiểm trở thì ai muốn xâm nhập cũng phải mất một hai ngày. Con người dù mưu trí đến đâu cũng không tránh khỏi một vài sơ suất nhỏ, mà họa lớn lại phát sinh từ sơ suất nhỏ ra.

Mặt hồ rộng mấy mươi trượng, nhưng hai người đều sử dụng thuật khinh công tuyệt đỉnh nên chỉ trong chốc lát đã qua tới bờ bên kia.

Đào Như Hải thở phào một cái, rồi lại tiếp tục lướt đi. Đào Gia Kỳ vừa bám sát theo sau vừa để tâm chú ý địa hình của hòn đảo. Y bất giác sửng sốt, thầm thấy quái lạ vì hòn đảo nhỏ này là do vô số tảng đá ngầm từ dưới nước nhô lên kết thành, lồi lõm cao thấp, trơn trợt cực kì nguy hiểm. Thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài tảng đá kỳ hình dị tướng đứng sừng sững rất lạ mắt. Còn có vô số đường

nước nhỏ chảy quanh, dày đặc như mạng nhện, tiếng nước chảy róc rách.

Đào Như Hải bỗng dừng chân trên một phiến đá to, lại quay đầu lại như kiểm tra. Đào Gia Kỳ thấy thế vội lách ngang, ẩn mình sau một tảng đá cách lão mấy mươi trượng, đưa mắt lén nhìn.

Chàng trông thấy Đào Như Hải đứng sững trên phiến đá, rồi đưa mắt sáng ngời nhìn quanh khắp bốn bên, miệng thoáng hiện nét tươi cười. Lão rùn thấp người xuống thò tay vào dưới nước, lòn vào dưới một phiến đá lấy ra một pho Hàn Thiết Quan Âm cầm trong tay trầm ngâm nghĩ ngợi.

Pho tượng này từ khi lão lấy được cho đến nay thì đã làm lão tốn không biết bao tâm huyết nhưng vẫn không làm sao mà mở ra được.

Lão cũng không biết Thiên Khu Cửu Thức có thật sự ở trong ruột của pho tượng hay không.

Tuy pho tượng có thể dùng những loại đao kiếm sắc bén bổ ra được, nhưng lão lại sợ làm thế sẽ hỏng nó nên chẳng dám sử dụng cách ấy.

Nên biết Đào Như Hải là người lúc nào cũng thận trọng, phàm làm việc gì cũng tính toán hết sức kĩ lưỡng nên ít khi bị thất bại. Pho Hàn Thiết Quan Âm đã rơi vào tay Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành nhiều năm qua, nếu thực sự Thiên Khu Cửu Thức có trong ruột pho tượng thì với tài nghệ của y tất có thể tìm được thần vật từ thời Xuân Thu để mở pho tượng ta, hoàn toàn không có gì khó khăn cả. Nhưng tại sao y không làm chuyện đó là điều cho Đào Như Hải phải nghĩ đến nhức cả óc vẫn không hiểu ra điều bí ẩn bên trong.

Kể từ khi lão đoạt được pho tượng thì tai họa đến với lão dồn dập, tan nhà nát cửa khiến lão phải điên đầu, vậy mà lão vẫn không biết hối ngộ thì cũng dư biết lão rất khó rời bỏ con đường ác.

Trong khi lão đang trầm ngâm nghĩ ngợi thì Đào Gia Kỳ vẫn không bỏ sót một hành động của lão.

Qua một lúc lâu, Đào Như Hải cất tiếng thở dài chán nản, cất pho tượng vào chỗ cũ rồi nhắm hướng Tây Nam lướt đi. Lão tới mé nước rồi dùng một chiếc thuyền con giấu kín trong hốc đá chèo đi như bay, trong chớp mắt đã mất dạng.

Đào Gia Kỳ trông thấy bóng lão đã khuất liền thở phào một tiếng, nhanh nhẹn đến chỗ cất giấu thò tay lấy pho tượng Hàn Thiết Quan Âm rồi hối hả chạy trở lại gặp Đồng Hải Xuyên và Lỗ Công Hành.

Hai lão vẫn còn đang ở chỗ cũ nói chuyện, đố nhau xem Đào Như Hải có thể mở được pho tượng và nghiên cứu Thiên Khu Cửu Thức hay không.

Lỗ Công Hành cho rằng Đào Như Hải dù sao cũng là một bậc tài hoa xuất chúng, chẳng qua là đi lầm vào con đường tà nên với khả năng của hắn thì việc mở pho tượng ra nghiên cứu Thiên Khu Cửu

Thức không có gì là khó cả. Sở dĩ lão còn giấu chưa đem môn tuyệt học đó ra thi thố là vì muốn dành riêng đối phó với kình địch mà thôi.

Đồng Hải Xuyên cười nói:

- Tiểu đệ suốt đời diệt trừ yêu tà, lẽ nào không biết thói quen của chúng hay sao? Tiểu đệ tin chắc là Đào Như Hải chưa thể thu thập được Thiên Khu Cửu Thức. Lão là người không chịu cam tâm nằm yên nên nếu có tuyệt học ấy rồi thì chắc chắn sẽ đem ra thi thố mà không chịu nhẫn nhục như vậy.

Lỗ Công Hành nói:

- Một kẻ lòng dạ gian manh bao nhiêu thì bề ngoài càng làm ra vẻ chân thành bấy nhiều, cũng như kẻ đại trí bề ngoài lờ đờ như kẻ ngu xuẩn vậy. Đào Như Hải chẳng phải là con cừu non, lẽ đâu lại không biết câu hư hư thực thực. Đồng huynh chính vì quá xem thường hắn nên mới lãnh cái họa chặt chân trước đây.

Đồng Hải Xuyên tức giận nói:

- Lỗ huynh chớ nên nhắc lại chuyện cũ, chúng ta đánh cược với nhau được không?

Lỗ Công Hành hỏi:

- Đánh cược thế nào?

Đồng Hải Xuyên trả lời:

- Nếu như Đào Như Hải chưa tìm hiểu được những bí mật trong pho Hàn Thiết Quan Âm thì.. ... hừ ... hừ ... anh phải bái tiểu đệ làm sư phụ.

Lỗ Công Hành nói:

- Bái làm sư phụ cũng được, nhưng anh sẽ lấy võ công gì để dạy cho tôi?

Đồng Hải Xuyên làm ra vẻ bí mật nói:

- Thời cơ chưa đến, chưa thể nói rõ được.

Lỗ Công Hành nói:

- Thế nếu tôi đoán trúng thì sao?

Đồng Hải Xuyên cười nói:

- Nhât ngôn kí xuất tứ mã nan truy, lẽ tự nhiên là tôi cũng bái anh làm sư phụ.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng Đào Gia Kỳ nói:

- Ân sư và nhạc phụ không cần tranh chấp làm gì, xin hãy xem vật này đã.

Y phi thân nhẹ nhàng đến như một con chim, hai tay bưng pho tượng Hàn Thiết Quan Âm.

Lỗ Công Hành vừa trông thấy pho tượng thì hết sức vui mừng, vội vàng đưa tay đón lấy, lật qua lật lại xem xét thật kỹ rồi nói:

- Chính là nó đây, ngươi lấy từ đâu thế?

Đào Gia Kỳ bèn đem mọi chuyện thuật lại cho hai lão nghe.

Đồng Hải Xuyên cất tiếng than:

- Tên lão tặc gian manh như một con cáo già. Nếu chẳng có Kỳ nhi theo dõi tìm hiểu thì chẳng ai có thể tưởng tượng được là lão giấu pho tượng thật ở dưới một tảng đá ngầm nơi hoang đảo như thế.

Lỗ Công Hành đưa mắt chăm chú nhìn Đào Gia Kỳ nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ về Hoàng Sơn tìm hiểu Thiên Khu Cửu Thức, chừng nửa tháng sau ngươi tìm cách dẫn dụ Đào Như Hải đến đó rồi chúng ta sẽ thừa dịp đó mà diệt trừ hắn.

Lão dừng lại một chút rồi lại nói:

- Vân tỷ của ngươi mỗ khi nhớ đến cái chết thảm thiết của mẹ và em trai thì quyết tâm đòi chính tay rửa hận chứ không chịu nhờ vả ai cả. Nó tuy bây giờ võ công đã cao cường nhưng so với Đào Như Hải thì chênh lệch nhau một trời một vực, cho dù học được Thiên Khu Cửu Thức nhưng tài nghệ chưa tiến đến mức tinh thâm thì cũng hoài công thôi. Vì thế chỉ còn một cách bổ cứu là dùng Ngô Câu Kiếm, nghe đâu hiện giờ đang trong tay Ngôn Như Băng, bạn vong niên của ngươi. Nếu ngươi hỏi xin thì biết đâu lão sẽ bằng lòng đấy.

Đào Gia Kỳ nói:

- Tiểu tế xin vâng mệnh.

Lỗ Công Hành cười to rồi cùng Đồng Hải Xuyên phi thân lướt đi.

Đào Gia Kỳ đoán biết Đào Như Hải còn trở lại gian nhà đá nên tìm đến một tảng đá cao ráo ngồi chờ.

Bóng trăng đêm sáng vằng vặc, chung quanh hòn đảo khói sóng mịt mờ, cảnh vật khiến Đào Gia

Kỳ không khỏi thoáng có cảm giác u buồn của ly biệt, sắc mặt bùi ngùi ngơ ngác.

Vầng trăng đã lặn, cả bầu trời đang chìm trong bóng tối. Tại chân trời phía Đông có một đám mây to bay ngang, sương khói mịt mờ phủ kín mặt Thái Hồ.

Bỗng có mười chiếc thuyền con lướt sóng cập bờ, rồi có mấy mươi người từ những chiếc thuyền đó tràn lên đảo.

Đào Gia Kỳ lấy một vuông lụa đen ra che mặt rồi nhanh nhẹn phi thân bám sát theo. Chàng nhận ra trong số người ấy có Lệ Sơn Lão Yêu, Vô Tình Tú Sĩ và Thiết Chỉ Thư Sinh, trong lòng không khỏi thầm phục bọn chúng có thực tài, sự hiểm yếu của thiên nhiên chung quanh không thể ngăn chặn được chúng.

Mấy mươi yêu tà tiếp tục chạy thẳng tới trước, khi còn cách xa gian nhà đá độ ngoài mười trượng thì dừng chân cả lại. Lệ Sơn lão Yêu đưa mắt nhìn một lão già bé nhỏ nói:

- Có phải ngươi nói Quỷ Thủ lão tặc Âu Dương Tuyền đang ở trong đó không?

Lão già bé nhỏ đáp:

- Đúng thế!

Lệ Sơn Lão Yêu nói tiếp:

- Ngươi hãy gọi hắn ra để trả lời những câu hỏi của ta.

Lão già gầy bé tỏ vẻ do dự trong chốc lát rồi bước thẳng vào bên trong gian nhà đá.

Đào Gia Kỳ chú ý nhìn kĩ thái độ của bọn yêu tà thì thấy tên nào cũng tỏ ra mệt nhọc, quần áo rách nát, chứng tỏ đã phải trải qua một cuộc đấu cam go.

Lệ Sơn Lão Yêu quay qua Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Âu Dương Tuyền có địa lợi như vậy thì trong cuộc xô xát này võ lâm đồng đạo ắt phải vong mạnh quá nửa. Nếu chúng ta không bắt sống được tay sai của hắn thì e rằng đến được đây cũng không dễ đâu.

Lũ yêu tà này bình nhật thì lúc nào cũng chống đối ngầm, không ai thành thật với ai cả, thậm chí còn giở thủ đoạn ám hại nhau là đằng khác. Nhưng giờ đây vì vừa cùng nhau trải qua một cơn hoạn nạn nên tạm thời gạt bỏ hiềm khích mà cấu kết với nhau.

Thiết Chỉ Thư Sinh khẽ cau đôi mày nói:

- Tại hạ có cảm giác rằng cho dù chúng ta có đến được đây rồi cũng hoài công vô ích.

Lệ Sơn Lão Yêu ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao lại như vậy?

Thiết Chỉ Thư Sinh đáp:

- Âu Dương Tuyền nghe được tin quần hùng kéo đến thì chắc chắn đã ôm pho Hàn Thiết Quan Âm cao bay xa chạy rồi, công lao của chúng ta chẳng phải phí cả hay sao?

Lệ Sơn Lão yêu nghe qua cũng không khỏi ngơ ngác, sắc mặt biến đổi. Lão tuy là một yêu tà cái thế, nhưng trải qua một cuộc ác chiến thì cũng tỏ ra kinh sợ nơm nớp như chim sợ cung. Nếu không phải thế thì lẽ nào lão lại không xông thẳng vào căn nhà đá kia?

Đào Gia Kỳ trông thấy thế thì cười thầm trong bụng, phục Đào Như Hải quả là người không dễ trêu chọc, đã ánh tan tác cả cá tính ngạo mạn ngông cuồng của bọn yêu tà nổi danh có tiếng.

Lão già bé nhỏ sau khi đi thẳng vào gian nhà đá một lúc lâu vẫn không thấy trở ra. Lũ yêu tà bên ngoài thấy vậy thì trong lòng vừa nghi ngờ vừa lo sợ, không ngớt đưa mắt nhìn nhau, đầy vẻ ngơ ngác.

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Quả đúng như dự toán của tại hạ, Âu Dương Tuyền đã nghe động và biến đi rồi.

Lệ Sơn Lão Yêu sắc mặt trở nên xanh như chàm, nói:

- Chả lẽ lão già đó trốn luôn trong nhà, không trở ra nữa sao?

Lão chờ thêm giây lát rồi nói tiếp:

- Nếu lão phu bực lên thì thà một chưởng đánh nát căn nhà đá cho rồi.

Bỗng nhiên trong gian nhà đá có một giọng nói vọng ra:

- Chưa chắc đâu.

Sắc mặt của Lệ Sơn Lão Yêu biến đổi, lão quát to:

- Ngươi là ai? sao không dám bước ra đây cho mọi người nhìn thấy?

Giọng nói lại cất lên:

- Lão phu chính là Âu Dương Tuyền, bấy lâu ẩn cư ở đây, không còn muốn bước chân vào giang hồ nữa. Lão phu tự xét mình không oán thù chi với các vị thế mà các vị lại tìm đến cửa gây sự, vô cớ sát hại thủ hạ của lão phu, nên lão phu muốn biết lý do.

Lệ Sơn Lão Yêu cười nhạt nói:

- Cần gì phải hỏi? Cá nhân ngươi không có tội, tội ở chỗ là giữ gìn bảo vật võ lâm trong người. Hôm nay chúng ta đến đây rồi thì chắc chắn ngươi không thể nào mà yên thân được. Nếu ngoan ngoãn đưa pho Hàn Thiết Quan Âm ra thì chúng ta sẽ rời khỏi nơi này ngay tức khắc.

Giọng nói lại tiếp tục:

- Qua giọng nói thì chắc các hạ là Lệ Sơn Lão Yêu phải không? Bấy lâu lão phu cũng đã nghe tiếng tăm nhưng bây giờ mới được gặp, thật đáng tiếc.

Ngừng một chút, người trong nhà lại nói:

- Hàn Thiết Quan Âm bấy lâu nổi tiếng là một hung vật, kẻ kém đức giữ lấy nó thì chỉ mang họa vào thân thôi. Lão phu lúc đầu không tin nhưng giờ đây thấy quả đúng như vậy. Lão phu chiếm giữ nó sự thực chỉ có ý tốt, muốn chấm dứt một cuộc chém giết liên miên vì nó mà thôi, ai ngờ lại bị kẻ tiểu nhân đàm tếu.

Lệ Sơn Lão Yêu gằn giọng nói:

- Lão phu không tin Âu Dương lão sư lại có lòng nhân từ như thế.

Người trong nhà cười ha hả nói:

- Lão phu cũng biết các vị không tin nhưng pho Hàn Thiết Quan Âm thật sự có trong tay lão phu. Nhưng lão phu lấy được nó rồi thì không muốn dùng mà sẵn sàng biếu lại cho người khác. Chỉ tiếc các hạ không phải minh chủ võ lâm, vì thế nếu tặng riêng cho các hạ thì người khác không khỏi so bì. Đứng trước tình trạng cháo ít mà sư sãi đông như vậy thì thử hỏi lão phu biết làm sao?

Câu nói vừa dứt thì quả nhiên lũ yêu tà kề tai xì xầm bàn tán với nhau không ngớt.

Mưu kế ấy của Âu Dương Tuyền quả là tuyệt diệu, nó thâm độc không kém những âm mưu ly gián ác độc nhất từ trước tới nay.

Sắc mặt của Lệ Sơn Lão Yêu bỗng thay đổi hẳn, trông vô cùng ghê rợn. Lão gằn giọng quát to:

- Ngươi chỉ cần đưa pho Hàn Thiết Quan Âm ra là được, còn những vấn đề khác không liên quan đến ngươi.

Trong gian nhà đá Âu Dương Tuyền cười ha hả nói:

- Làm gì có chuyện nhân nhượng dễ như vậy. Tuy nhiên các vị đã đến đây thì lão phu cũng không để các vị về không, vả lại lão phu cũng muốn xem các vị giải quyết pho tượng này như thế nào.

Lũ yêu tà đoán Âu Dương Tuyền sắp bước ra khỏi căn nhà nên không ai bảo ai đều im phăng phắc, không ngớt nhìn chòng chọc vào khung cửa.

Trời đã sáng hẳn, ánh triêu dương chói lọi ở góc trời Đông trông thực sặc sỡ vui mắt.

Tại khung cửa gian nhà đá Âu Dương Tuyền bất ngờ xuất hiện. Đó là một lão già đầu hói láng trơn, tóc râu bạc phếu, đôi mày dài phất phơ, mặt đỏ như châu sa, mắt phượng xinh đẹp. Lão mặc một chiếc áo đạo bào mình thêu bát quái trông chẳng khác gì Nam Cực Tinh Quân.

Bàn tay mặt của lão chống cây Quỉ Thủ thiết quày, bàn tay trái rõ ràng cầm một pho tượng Hàn Thiết Quan Âm cao chín tấc, sắc xám đen.

Lũ yêu tà vừa trông thấy thì không khỏi giật mình, tim đập thình thịch.

Chỉ riêng có Đào Gia Kỳ là biết cái lão già tự xưng Âu Dương Tuyền kia là ai nhưng trong lòng cũng không khỏi kinh dị, nghĩ mãi mà vẫn không biết lão đã trở vào căn nhà đá từ lúc nào.

Lúc ấy Lệ Sơn Lão Yêu đã quay mặt lại nói:

- Sử, Vu nhị vị lão sư, người này có đúng là Âu Dương Tuyền không?

Trong lũ yêu tà có hai gã đàn ông đầu trâu mặt ngựa bước ra, chính là Hoắc Sơn Nhị Quỉ, với bốn bàn tay bị gãy đã được “Tục cốt linh dược” chữa lành. Cả hai đều nhìn Âu Dương Tuyền căm hặn nói:

- Chính là lão quỷ này rồi.

Âu Dương Tuyền cất tiếng cười dài rung chuyển cả trời cao. Khi tiếng cười vừa dứt thì sắc mặt của lão ta đã trở nên lạnh lùng, gằn giọng nói:

- Pho Hàn Thiết Quan Âm ở đây, ai bước tới nhận?

Lệ Sơn Lão Yêu quát lên:

- Hãy trao cho lão phu.

Nói đoạn lão tràn ngay ra tới trước.

Bỗng nhiên Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Chậm đã.

Lệ Sơn Lão Yêu nghe thấy vậy thì dừng chân lại, biến sắc mặt, sát khí tràn đầy đôi mắt, nói:

- Thiết Chỉ lão sư có gì nói chăng?

Thiết Chỉ Thư Sinh vẫn bình tĩnh mỉm cười nói:

- Phàm việc gì cũng nên suy nghĩ chín chắn rồi hãy làm, các hạ thử xét xem có thể đối địch nổi chúng tôi hay không?

Lệ Sơn Lão Yêu hỏi:

- Ông nói vậy là có ý gì?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Nói trắng ra là pho tượng này dù sao đi nữa cũng không vào tay các hạ được đâu.

Lúc bấy giờ bỗng có thêm tám bóng người khác bay xẹt tới như điện chớp, chính là Hàn Phách Lão Nhân, Huyền Băng Lão Mị, Bắc Quốc Song Ma, Nam Thiên Tam Hung, còn có cả Thang Bá Tử nữa.

Lệ Sơn Lão Yêu thấy Thiết Chỉ Thư Sinh nhục mạ mình trước mặt bao nhiêu người thì bừng bừng tức giận, vung chưởng đánh mạnh ra.

Hàn Phách Lão Nhân lách mình tới quét tay áo ra đỡ thẳng, quát to:

- Tránh ra đi!

Bùng một tiếng, Lệ Sơn Lão Yêu bị hất văng ra sau liên tiếp ba bước, sắc mặt tái nhợt gằn giọng nói:

- Tôn giá võ công thực đáng sợ, xin cho biết tánh danh để khi nào sẵn sàng tại hạ sẽ lãnh giáo tuyệt học.

Huyền Băng Lão Mị cướp lời nói:

- Đó là sư thúc của ta.

Lũ yêu tà nghe qua không khỏi giật mình thất sắc. Lệ Sơn Lão Yêu gật đầu nói:

- Nếu thế thì tại hạ có thua cũng không xấu hổ.

Trong đám yêu tà bỗng có tiếng nói:

- Sơn chủ làm thế nào lại thua lão ấy? Chẳng qua là sơn chủ đã quá mệt nhọc mà thôi.

Hàn Phách Lão Nhân sa sầm nét mặt nhìn về hướng có giọng nói.

Âu Dương Tuyền bỗng cất tiếng cười ha hả thực to nói:

- Lão phu không muốn phải đứng chờ đợi lâu như thế này, pho tượng này chỉ là đồ vô dụng với lão phu, các vị cứ lấy mang đi.

Lão tung pho Hàn Thiết Quan Âm lên không rồi quay mình bước thẳng vào trong.

Pho tượng từ trên cao rơi nhanh xuống, chỉ còn cánh đỉnh đầu lũ yêu tà chừng bốn thước thì cả bọn ùn ùn nhảy lên, thò tay ra chụp lấy.

Khương Định Viễn trong nhóm Hắc Bạch Song Kỳ thò tay nhanh hơn mọi người nên đã chụp được pho Hàn Thiết Quan Âm vào tay. Bang Trường Hồng thì vung ngọn thương lên thành vô số những đốm sao bạc lạnh ngắt, đẩy lui lũ yêu tà ra xa để bảo vệ Khương Định Viễn, rồi cùng nhau phi hành thẳng ra phía mé nước.

Lũ yêu tà cũng hò hét đuổi theo.

Cả bọn cùng chạy ra đến mé nước thì bất giác khựng người cả lại, vì ghe thuyền không biết đã bị ai đánh cắp mang đi hết.

Huyền Băng Lão Mị nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Khương Định Viễn, thò cánh tay phải ra quát:

- Đưa đây.

Khương Định Viễn cười nhạt nói:

- Cho dù ông có lấy được thì cũng chạy không thoát kia mà.

Huyền Băng Lão Mị hừ một tiếng nói:

- Ngươi xem thường lão phu đến thế ư?

Sắc mặt của Khương Định Viễn trở thành lạnh lùng, đưa tay chỉ về phía hồ nước mênh mông nói:

- Khương mỗ không tin ông có thể lướt qua mặt hồ này mà về đất liền được.

Huyền Băng Lão Mị nghe thế không khỏi biến sắc, tất cả lũ yêu tà cũng đều lộ vẻ kinh hoàng.

Vô Tình Tú Sĩ cất tiếng than:

- Nhất thời sơ hở nên chúng ta đã trúng mưu gian của Âu Dương lão tặc rồi. Pho tượng kia chắc chắn cũng là đồ giả. Một báu vật võ lâm, ai cũng muốn tranh đoạt thì lẽ nào lão lại hai tay biếu không cho người khác như thế.

Lệ Sơn Lão Yêu cười nhạt nói:

- Đến bây giờ mới biết có muộn quá không?

Vô Tình Tú Sĩ quát to:

- Lệ mỗ biết chậm nhưng vẫn còn hơn các hạ là kẻ không biết gì hết.

Lệ Sơn Lão Yêu đỏ mặt tía tai, nhưng không làm sao nói gì được, đành quay mặt về phía gian nhà đá nói:

- Lão phu thề không tha chết cho ngươi.

Vừa nói lão vừa đi thẳng về phía gian nhà đá.

Vô Tình Tú Sĩ cười to nói:

- Giờ này mà lão tặc đó còn ở trong kia hay sao?

Lệ Sơn Lão Yêu nghe qua thì dừng bước lại ngay, đứng trơ như một khúc gỗ, sắc mặt hết sức ghê rợn, giận đến mức tóc râu dựng đứng cả lên.

Vô Tình Tú Sĩ cũng chẳng chú ý gì đến lão, gượng cười nói:

- Ở đây không cây cỏ, cầm thú, không ngờ Lệ mỗ có ngày lại phải chịu chết đói như hôm nay.

Lũ yêu tà nghe qua không khỏi lo âu ra mặt.

Lệ Sơn Lão Yêu quay mặt lại hạ giọng nói:

- Thiết Chỉ lão sư phán đoán chẳng sai. Pho tượng này là giả, nhưng kẻ làm ra thật khéo léo phi thường, ngay đến như chúng ta cũng bị gạt.

Vừa nói lão vừa thò tay lấy pho tượng trong tay Khương Định Viễn, y không muốn đưa nhưng trong hoàn cảnh này thì không làm sao cự tuyệt được, bất đắc dĩ đành phải buông tay ra.

Lệ Sơn Lão Yêu cầm lấy pho tượng, lật qua lật lại xem kỹ một lúc nhưng chẳng nhận ra điều chi khác thường, bèn cất giọng hỏi:

- Đây là một pho tượng giả hay thật, xin các vị thứ lỗi tại hạ không làm sao phán đoán được. Có ai biết pho tượng thật có đặc điểm gì không?

Lũ yêu tà đều trợn mắt há miệng, không biết nói sao.

Lệ Sơn Lão Yêu bỗng thay đổi sắc mặt, ném mạnh pho tượng xuống đất, nói:

- Chi bằng hủy nó đi, kẻo lại gây mối họa cho người khác.

Pho tượng rơi xuống đất vỡ tan, rồi có một làn khói độc không màu sắc, mùi vị xông lên, mắt thường không làm sao thấy được. Ngay đến Thang Bá Tử là kẻ chuyên dùng độc mà cũng không biết.

Hơi độc mỗi lúc một nhiều, lũ yêu tà bắt đầu trông thấy một làn khói xanh mỏng, tỏa lên không trung.

Thang Bá Tử kinh hãi la lên:

- Không xong, trong pho tượng có độc.

Câu nói ấy chưa dứt thì lũ gian tà đã cảm thấy trong người khang khác, vội vàng nín thở để khói độc không xâm nhập thêm. Nhưng đã quá muộn, cả bọn đã hít vào không ít khói độc.

Sắc mặt của Thang Bá Tử hiện rõ nét lo âu, thầm vận dụng chân lực đuổi chất độc ra ngoài. Mụ cảm thấy chân lực bị đình trệ, tạng phủ đau đớn nên vội thò tay vào áo lấy thuốc giải độc ra uống vào.

Hai người bị độc nặng nhất là Lệ Sơn Lão Yêu và Khương Định Viễn. Lệ Sơn Lão Yêu đứng gần pho tượng nhất, lại là người đập vỡ nó ra. Khương Định Viễn thì tuy đứng xa nhưng do cầm pho tượng nên bị dính chất độc bôi bên ngoài. Cả hai đều cảm thấy khí huyết đảo lộn, tim nhảy mạnh, đầu váng mặt hoa, tạng phủ đau nhói.

Có một điều đáng buồn cười nhất là ngay cả chuyên gia dụng độc Thang Bá Tử bây giờ cũng không thể giải độc được cho mình.

Mặt trời buổi sáng đã lên cao, trên mặt hồ mênh mông đang chói lọi nhưng ánh vàng rực rỡ. Lũ yêu tà kẹt trên hoang đảo đều ngồi bệt xuống đất, ngửa mặt nhìn thẳng vào ánh triêu dương, sắc mặt tái nhợt.

Riêng Đào Gia Kỳ sau khi Âu Dương Tuyền ném pho Hàn Thiết Quan Âm giả về phía lũ yêu tà rồi quay mình bỏ vào trong thì chàng cũng nhanh nhẹn lướt đến gian nhà đá, nhìn vào bên trong. Chàng thấy Âu Dương Tuyền lấy pho Hàn Thiết Quan Âm giấu trong vách đá ra, rồi nhanh như chớp xê dịch cái bàn đá đi một nơi khác.

Tức thì phía dưới cái bàn đá lộ ra một địa huyệt. Âu Dương Tuyền nhanh nhẹn nhảy vào đấy rồi chiếc bàn đá lại trở về vị trí cũ.

Đào Gia Kỳ không khỏi sửng sốt, chàng nghĩ:

- “Thì ra trong gian nhà đá này có những bố trí tinh vi như thế.

Quả nhiên tên lão tặc hết sức chu đáo, làm sẵn cả những đường rút lui.

Xem ra những việc này không phải một sớm một chiều mà xong được, chỗ đáng sợ của lão chính là ở chỗ ấy”.

Chàng đoán rằng lão sẽ trở lại nơi giấu pho tượng thật để lấy nó đem theo, nên chàng không tìm hiểu thêm bí mật trong gian nhà đá nữa mà nhanh nhẹn nhắm hướng hòn đảo hoang lướt tới. Vì vậy chuyện bọn yêu tà trúng độc chàng không được mục kích.

Đào Gia Kỳ chờ đến khi mặt trời lên tận đỉnh đầu mà vẫn chưa thấy Đào Như Hải đến, trong lòng hết sức nghi ngờ rằng trên đảo đã có biến.

Chàng suy nghĩ thêm một lúc thì bỗng kinh hoàng, không khỏi biến sắc mặt.

Vì chàng chợt nghĩ ra biết đâu Đào Như Hải đã phát hiện ra mình cùng Đồng Hải Xuyên và Lỗ Công Hành ẩn mình trên mái nhà, nên mới lấy pho tượng thật giấu trong vách đá, rồi khéo léo lợi dụng sự đa nghi của con người để làm cho số đông theo dõi mình tưởng nó là đồ giả.

Nếu quả thật như vậy thì pho tượng giấu dưới nước cũng là giả. Đào Gia Kỳ không khỏi sợ đến run cả người, thầm lo ngại cho Lỗ Công Hàng, Đồng Hải Xuyên, Vân tỷ, Quỳnh tỷ. Nhưng trong thâm tâm chàng vẫn thầm mong sự nghi kị của mình là sai lầm, không ngớt nguyền rủa tên lão tặc Đào Như Hải.

Khi chàng quay lại hòn đảo có gian nhà đá thì phát giác ra những mảnh vỡ của pho Hàn Thiết Quan Âm giả nằm trên mặt đất. Chàng thò tay nhặt lên, xem xét một lúc nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Bỗng giữa những tảng đá ngổn ngang cách đấy không xa có những tiếng rên rất khẽ vọng lại. Chàng đưa mắt nhìn về hướng có tiếng động thì thấy có một lão già trên dưới ngũ tuần đang cố gắng bò ra.

Lão già ấy trông thấy Đào Gia Kỳ cầm mảnh vỡ của pho tượng thì biến sắc, cố hết sức cất giọng khàn khàn nói:

- Mau bỏ đi, có..... độc!

Đào Gia Kỳ lắc đầu, mỉm cười nói:

- Chẳng sao đâu, có lẽ tôn giá bị chất độc trong vật này hại mới ra nông nỗi này phải không?

Lão già liền gật đầu.

Đào Gia Kỳ lấy một viên thuốc giải độc ra cho lão ta uống, chẳng mấy chốc sau sắc mặt của lão đã hồng hào trở lại, thở phì ra một hơi dài rồi đứng thẳng người lên, vòng tay cảm tạ:

- Thân lão chịu nhiễm chất độc tưởng là phải chết, thế mà may mắn được các hạ cứu nguy cho. Lão không bao giờ dám quên ơn, xin hỏi ...

Đào Gia Kỳ mỉm cười ngắt lời:

- Tôn giá tại sao lại chỉ bị nhiễm độc có một mình như vậy? còn số người Lệ Sơn Lão Yêu, Vô Tình Tú Sĩ đâu cả rồi?

Lão già lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Té ra các hạ cũng biết nhiều chuyện thật. Câu chuyện rất dài dòng, để lão kể cho các hạ nghe.

Lão già này chính là một tay cường khấu khét tiếng ở Lĩnh Nam, gọi là Tam Thủ Thời Thiên Chu Quán Hồng. Vì lão lúc nào cũng đi đơn độc một mình nên không quen biết lũ yêu tà kia. Đối với pho Hàn Thiết Quan Âm lão không có lòng ham muốn mà chỉ vì hiếu kì nên đi xem cho biết. Nếu có lấy được thì đáng mừng, còn không thì cũng chẳng sao.

Chính vì thái độ không tha thiết ấy của lão nên mạng sống của lão mới không bị nguy hại. Vừa rồi lão đúng ở rất xa nên nhiễm hơi độc không nhiều. Khi nghe Thang Bá Tử la lên thì lão vội nhảy tránh ra xa mấy chục trượng, trốn trong một hốc đá vận dụng công lực bảo vệ huyệt đạo để duy trì tánh mạng.

Trong khi lũ ác ma đang thoi thóp thì Âu Dương Tuyền từ trong gian nhà đá bước ra ...

Nghe đến đây Đào Gia Kỳ hỏi:

- Âu Dương Tuyền giết hết bọn họ rồi ư?

Chu Quán Hồng lắc đầu thở dài nói:

- Chu mỗ tuy thuộc hắc đạo nhưng chưa bao giờ trông thấy ai ghê gớm như Âu Dương Tuyền. Lão cứu tỉnh bọn họ nhưng ngầm chế ngự hết, rồi dùng uy lực và quyền lợi để dụ dỗ, thu dụng họ làm môn hạ sai khiến suốt đời.

Đào Gia Kỳ không khỏi kinh hãi nói:

- Nguy! Dụng tâm của tên lão tặc thật gớm ghê. Lão đã thu dụng yêu tà trong thiên hạ làm tay sai rồi thì chắc chắn lão sẽ còn hành động ngang tàn hơn thế nữa.

Nói đến đây, chàng ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Tôn giá may mắn thoát khỏi tay tên lão tặc thì cũng là may trong cái rủi. Ông chớ tiết lộ việc hôm nay mà hãy về Lĩnh Nam, giải nghệ và tìm nơi ẩn mình, như thế mới mong được yên thân sau này.

Chu Quán Hồng nghe thế gật đầu nói:

- Lão xin nghe các hạ, nhưng khổ nỗi bây giờ ghe thuyền không có thì làm sao rời khỏi nơi đây?

Đào Gia Kỳ không trả lời, chàng chụp lấy lão nhắm phía những tảng đá ngổn ngang cạnh đấy lướt tới, rồi từ trong mé nước kéo ra một chiếc thuyền nhỏ, hai người cùng nhảy xuống, chèo đi.

Chỉ trong phút chốc bóng dáng chiếc thuyền đã biến mất giữa trời nước mênh mông.....

Chương 54: Thái Hồ Loang Máu

Cây cỏ xanh tươi chạy dài, trời cao trong ngần không gợn một áng mây.

Mới bắt đầu giò mùi thì ở tại Tuyết Khu Kiều, một địa điểm mà trên đường đi đến Mã Tích Sơn ở Thái Hồ không thể nào không đi ngang, đã thấy có vô số nhân vật võ lâm nối gót nhau đi như một dòng nước chảy không ngừng. Cảnh tượng ấy đã làm cho tiểu trấn vùng Tuyết Khu Kiều này lại thêm phần náo nhiệt.

Trên một đoạn đường cách tiểu trấn độ năm dặm bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên từ xa vọng lại, cát bụi tung bay mịt mù, thấp thoáng thấy có sáu kị mã đang phi tới như bay.

Người đi đầu râu dài đến bụng, mắt sáng như mắt diều hâu, dáng điệu vô cùng oai vệ. Đôi mắt lão đang chiếu sáng ngời, khí thế hiên ngang thì bỗng con ngựa của lão như khiếp sợ một vật gì, đôi chân trước bỗng chùng lại rồi đứng thẳng hai chân sau lên, cất tiếng hí dài, suýt nữa làm cho lão già phải rơi xuống ngựa.

Năm người kị mã đang chạy phía sau trông thấy thế không khỏi kinh hãi, vội gò cương cho ngựa đứng lại. Có một người trong bọn nhanh nhẹn nhảy phóc xuống đất, đưa tay nắm lấy cương ngựa của lão già rồi quát:

- Súc sinh, mày bị gì thế?

Con ngựa có vẻ bình tĩnh trở lại nhưng vẫn lắc đầu vẫy đuôi, bốn chân run cầm cập.

Lão già ngồi trên mình ngựa đôi mắt chiếu sáng ngời, cười nhạt nói:

- Lũ chuột cả gan dám ám hại người, sao chưa chịu ló mặt ra cho ta thấy?

Từ trong một bụi cây rậm rạp bên vệ đường bỗng có tiếng cười trong veo như chuông bạc vọng đến, rồi nạt lại lão:

- Mạc Khương! Bản cô nương đã tìm ngươi từ lâu rồi.

Cùng một lúc với tiếng nạt đó, có hai bóng cô gái lao vút ra chặn ngang trước mặt của sáu con ngựa. Hai cô gái xinh như hoa đó không ai khác chính là Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phấn.

Lão già ngồi trên mình ngựa chính là Thị Vệ Lãnh Ban trong đại nội tên là Mạc Khương, kẻ thù

giết cha của Hàn Thanh Quân. Lão thấy nàng thì trước tiên lộ vẻ sửng sốt, sau đó lại cất tiếng cười to nói:

- Hàn cô nương, lão phu và lệnh tôn trước kia giao du với nhau vô cùng thân mật, như tay với chân. Thế mà ông ấy cấu kết phản nghịch nên hoàng thượng truyền lệnh bắt giết đi. Lão phu chỉ tuân theo thánh chỉ, sao cô nương lại trách.

Hàn Thanh Quân tức giận xanh mặt, nàng quát:

- Mạc Khương, cho dù lão có khéo ăn nói đến đâu thì hôm nay ta cũng không tha cho lão đâu, hãy chuẩn bị đền tội đi.

Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương nghe qua câu nói ấy liền biến đổi sắc mặt, nhưng vẫn cười ha hả nói:

- Lão phu nghĩ tình qua lại với cha ngươi mấy chục năm, muốn giữ cho lão một người hương lửa nên mới chừa cho ngươi một con đường sống. Ngươi tưởng lão phu sợ ngươi hay sao?

Phía sau lưng lão có một người lướt ra quát:

- Tiện tỳ, ngươi còn nhận ra Âu mỗ không?

Hàn Thanh Quân đưa mắt nhìn thì nhận ra đó là Ác Quỉ Thủ Âu Ngươn Hoài, một kẻ trước đây đã từng dùng thuyền chặn đường nàng trên sông Hoàng Hà, sau đó bị Đào Gia Kỳ chế ngự, may mắn mà thoát chết. Bởi thế nàng cười nhạt nói:

- Âu Ngươn Hoài, trước đây trên sông Hoàng Hà ...

Âu Ngươn Hoài thấy Hàn Thanh Quân muốn nhắc lại mối nhục cũ của y thì buột miệng quát to chặn họng:

- Câm miệng lại, nạp mạng đi!

Hắn vung ngọn Ác Quỉ Thủ to bằng cườm tay, dùng thế Chỉ Thiên Hoạch Nhật đánh thẳng ra, ánh thép chiếu ngời lạnh ngắt.

Thế võ mới đi được nửa chừng thì lại biến thành ba thế khác liên hoàn bay vèo tới, bóng chập chờn cả không gian, hết sức hiểm hóc.

Hàn Thanh Quân tuốt lưỡi trường kiếm ra, lắc người một cái dùng thế Vân Mẫn Vu Sơn đâm xéo về phía địch. Lưỡi kiếm đánh ra, ánh thép chói mắt, gió lạnh rít vèo vèo.

Mạc Khương là người có kiến thức rộng rãi, vừa nhìn qua thế võ của Hàn Thanh Quân đã biến đổi

sắc mặt, thầm nghĩ:

- “Không xong, thế kiếm con tiện tỳ này sử dụng chính là Phong Vân Cửu Kiếm độc tôn của Thanh Vân tặc ni. Âu Ngươn Hoài e rằng không đối địch nổi”.

Liền đó đã nghe xoảng một tiếng, ngọn Ác Quỉ Thủ của Âu Ngươn Hoài đã bị thanh trường kiếm của Hàn Thanh Quân hất bay ra xa, rồi nhanh như điện chớp lưỡi kiếm đã điểm thẳng vào lồng ngực y.

Âu Ngươn Hoài chỉ kịp gào lên một tiếng thảm thiết là đã ngã lăn quay ra đất, trước ngực bị thủng một lỗ to, máu tươi trào ra như suối.

Bốn người còn lại sau lưng Mã Khương đều tràn lên, quát to:

- Khá khen cho con tiện tỳ ác độc, hôm nay chúng ta không thể tha chết cho ngươi được nữa.

Bốn gã ấy đều là những cao thủ trong đại nội, võ công đều rất cao cường, khi tràn tới tấn công hay lui về phòng thủ đều rất chặt chẽ, phối hợp rất tài tình.

Phong Vân Cửu Kiếm của Hàn Thanh Quân tuy tinh thâm tuyệt đỉnh nhưng hoàn toàn không thể giành được quyền chủ động, nàng không khỏi cảm thấy cuống quít.

Trong khi đó Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương cũng đã nhảy xuống ngựa, thò tay nhanh như chớp chộp về phía Đỗ Nguyệt Phấn.

Đỗ Nguyệt Phấn đang tập trung tinh thần chú ý theo dõi cuộc xô xát giữa Hàn Thanh Quân với bốn người kia, đồng thời đang thầm tính toán xem mình phải tiếp tay với Hàn Thanh Quân như thế nào, nên hoàn toàn không ngờ đến việc Mạc Khương ra tay đánh lén. Bởi thế khi nàng hay được thì đã quá muộn, cánh tay phải của nàng đã bị nắm chặt rồi.

Nhưng đầu ngón tay của Mã Khương cắm sâu vào thịt làm Đỗ Nguyệt Phấn đau đến run lẩy bẩy, nàng tức giận quát lên:

- Tên lão tặc hèn hạ chỉ giỏi đánh lén, nhục nhã thay danh tiếng cao thủ đại nội.

Mã Khương cất tiếng cười to, chẳng thèm để ý đến lời nói của Đỗ Nguyệt Phấn.

Hàn Thanh Quân nghe Đỗ Nguyệt Phấn quát lên liền nhìn qua phía đó, nàng không khỏi thất sắc, thế kiếm chậm lại.

Bốn cao thủ đại nội lập tức thừa lúc đó ùa tới tấn công, làm Hàn Thanh Quân lâm vào tình trạng hiểm nguy vô cùng.

Phàm các cao thủ đánh nhau, chỉ sơ sẩy một li một tí cũng có thể quyết định đến việc sống chết. Hàn Thanh Quân vì nóng lòng báo thù cha, lại giật mình trước tình cảnh lâm nguy của Đỗ Nguyệt Phấn nên thay vì có thể áp đảo được địch nhân thì lại trở nên sút kém đi, lâm vào tình trạnh chỉ mành treo chuông.

Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương không khỏi đắc trí, cất tiếng cười như điên dại. Bất ngờ lão bỗng nghe sau lưng có tiếng nói trầm trầm:

- Buông tay ra!

Liền đó lão cảm thấy có một vật cứng đang chỉa thẳng vào lưng mình, khiến mạng môn huyệt tê buốt.

Mạc Khương không khỏi rùng mình, nhưng vẫn tiếc rẻ chưa chịu buông Đỗ Nguyệt Phấn ra. Lão lách mình về phía trái, trong khi tay mặt kéo nàng theo, mục đích là mượn tay đối phương sát hại nàng, nhờ đó lão cũng có thể thoát khỏi sự chế ngự.

Nào ngờ thân hình của lão tuy nhanh nhưng người phía sau còn nhanh hơn nữa. Vật cứng rắn đó vẫn chỉa vào mạng môn huyệt của lão, bám sát như đỉa đói, không làm cách nào thoát được.

Lại nghe người phía sau lưng cất giọng lạnh lùng quát:

- Ta bảo ngươi buông tay ra sao ngươi dám cãi lại, ngươi không còn muốn sống nữa sao?

Đỗ Nguyệt Phấn đưa mắt nhìn thì thấy phía sau lưng Mạc Khương có một lão ăn mày già đang đứng sững, chính là Cửu Chỉ Thần Cái sư bá, nên trong lòng hết sức vui mừng.

Mạc Khương bất đắc dĩ phải buông tay ra, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai? sao dám có hành động phản nghịch như vậy?

Lúc bấy giờ bốn cao thủ đang vây đánh Hàn Thanh Quân sắp áp đảo được đối phương thì bỗng bất ngờ trông thấy chủ soái bị chế ngự nên không khỏi chấn động tinh thần, tay chân luống cuống.

Hàn Thanh Quân không bỏ lỡ cơ hội tấn công liền ba chiêu hiểm hóc, lật ngược tình thế và giành lại quyền chủ động.

Ngờ đâu giữa lúc ấy thì cục diện lại thay đổi một lần nữa.

Cửu Chỉ Thần Cái đang yên trí rằng có thể chế ngự đối phương thì bỗng cảm thấy sau lưng có một luồng kình phong cuốn tới, rồi một tiếng quát âm u ghê rợn vang lên:

- Buông tay ra!

Cửu Chỉ Thần Cái thấy luồng kình phong quá mạnh thì biết đó là một cao nhân võ học trong hắc đạo nên nhanh nhẹn lách tránh, rồi quay người lại phía sau để nhận biết đối phương. Lão thấy có một người đàn ông đứng tuổi mình mặc áo xanh đang đứng cách đó bảy thước.

Gã đàn ông này dáng điệu khá thanh cao, lưng eo vai nở, mày rậm mắt to trông rất quắc thước. Nhưng đáng tiếc là chiếc mũi lại cong như mũi ó, đôi môi lại quá mỏng, hai con mắt láo liên ngầm chứa một sự hung ác gian manh.

Mạc Khương thấy người đó thì không khỏi nhẹ nhõm trong lòng, lão cất tiếng cười ha hả nói:

- Âu Dương huynh đến thực là đúng lúc.

Tiếp đó lão đưa đôi mắt căm hận nhìn thẳng vào Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói:

- Tưởng ai té ra lại là lão ăn mày nhà ngươi. Nên biết hại người thì người hại, ta sẽ băm nát thây ngươi ra cho hả dạ.

Cửu Chỉ Thần Cái chẳng thèm để ý đến lời nói của lão mà nhìn chăm chú vào người mặc áo xanh hỏi:

- Tôn giá là ai? Trước tới giờ lão hóa tử này nổi tiếng xuống tay ác độc, nếu kẻ nào vô cớ can thiệp vào việc của lão thì..... Không đợi cho lão dứt lời, gã đàn ông mặc áo xanh đã cười nhạt nói:

- Tại hạ là Âu Dương Cầu. Kẻ khác kiêng sợ cái tên Vũ Nội Bát Kỳ của ông, chứ tại hạ chỉ là con cừu non nên chưa biết sợ cọp, mà trái lại còn đang muốn vuốt thử râu cọp đây.

Mạc Khương vỗ tay, cười nói:

- Âu Dương huynh thực là người khí phách ngang tàn, ai cũng phải khâm phục.

Ngay lúc ấy có tiếng Hàn Thiết Quân nạt to, thanh trường kiếm trong tay vun vút như một con rồng vẫy đuôi, ánh thép chiếu ngời, hai trong bốn gã đang bao vây nàng bị chém vào vai, máu tuôn đỏ ối, cùng lộn trở về phía sau.

Hai gã vừa tức giận vừa xấu hổ, hét lên một tiếng rồi nhảy lên cao, lộn đầu trở xuống, vung tay ném ra vô số ám khí như mũi kim. Ám khí từ trên cao bay xẹt xuống như chớp, trong vòng mấy trượng vuông khôn cách chi mà tránh khỏi được.

Hàn Thanh Quân trông thấy, định nhảy tránh thì đã không kịp nữa. Nàng nghiến chặt đôi hàm răng, định dùng mạng đổi mạng mà vung kiếm chém sả về phía địch.

Nào ngờ ngay lúc đó có một luồng kình lực vô hình cuốn tới, hất nàng bay ra xa bảy tám trượng.

Hai gã đàn ông từ trên không lao xuống như hai con diều đứt dây, ngất lịm đi luôn.

Hàn Thanh Quân không khỏi sửng sốt, nhưng người đã ám trợ cho nàng vẫn chưa xuất hiện.

Mạc Khương cũng không khỏi giật mình, nhìn chòng chọc vào Hàn Thanh Quân. Biến cố vừa rồi quá đột ngột nên lão ta chẳng thể nào hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra. Nhưng qua một lúc sau, lão tựa hồ đã đoán ra được một phần sự thực, liền lập tức tỏ ra nơm nớp sợ hãi, như có một đại họa sắp giáng xuống đầu mình.

Âu Dương Cầu trái lại không để ý gì đến chuyện đó, cười nói:

- Cửu Chỉ lão hóa tử, nếu ông tự nhận không thể đối địch với ta thì xin ông rời đi ngay, ta vẫn hở cho ông một góc lưới, cho ông sống nốt quãng đời già của mình.

Cửu Chỉ Thần Cái nghe thế hết sức tức giận, tóc râu đều dựng đứng, đôi mắt tràn đầy lửa căm hờn.

Tục ngữ có câu “người tranh nhau một lời nói, phật tranh nhau một lư hương”. Cửu Chỉ Thần Cái tên tuổi được liệt vào một trong Vũ Nội Bát Kỳ thì có lẽ nào lại sợ một tên vô danh tiểu tốt như Âu Dương Cầu.

Nhưng Cửu Chỉ Thần Cái cho dù rất tức giận vẫn chưa gây sự đánh nhau.

Vì Cửu Chỉ Thần Cái là một con người già dặn. Lão biết Âu Dương Cầu dám khiêu chiến như vậy thì chắc chắn phải có một chỗ dựa. Hiện nay trong võ lâm nhân tài rất nhiều, tre già măng mọc, người mới xuất hiện thay thế người cũ là chuyện rất thường, lão không thể không thận trọng được.

Hơn nữa nguyên nhân chính yếu khiến lão phải dè dặt là vì trước đây trong một lần theo dõi hành tung Thang Bá Tử, lão đã bị bọn yêu tà Vô Tình Tú Sĩ đánh trọng thương, nguy kịch đến nỗi tính mạng chỉ còn không quá ba mươi ngày. Sau đó may mắn nhờ Đào Gia Kỳ biếu thuốc Cửu ChUyển Hoa øn Hồn Đơn để uống, tuy thương thế đã bình phục nhưng nếu đánh nhau với cao thủ thì sợ rằng sẽ tái phát.

Đào Gia Kỳ có hứa với lão là sau khi xin thêm được Cửu ChUyển Hoa øn Hồn Đơn thì sẽ biếu thêm để cho thương thế bình phục hẳn, song vì y cứ bận việc này việc nọ mãi nên kéo dài cho đến tận hôm nay.

Chính vì vậy nên Cửu Chỉ Thần Cái đang đắn đo không biết có nên ra tay đánh nhau với đối phương hay không.

Âu Dương Cầu tựa hồ biết rõ Cửu Chỉ Thần Cái bề ngoài hung hăng nhưng trong lòng kiêng dè nên chỉ mỉm cười nham hiểm chờ đợi.

Bỗng từ đằng sau lưng hắn bỗng có tiếng cười khẽ vọng đến.

Tiếng cười thật quen thuộc làm cho Âu Dương Cầu không khỏi giật mình, vội quay người lại. Y nhận ra người đó chính là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi, một người mà y lúc nào cũng kiêng dè nên liền cười giả lả chào:

- Đồ huynh!

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Âu hiền đệ!

Vừa nói Đồ Lôi vừa liếc mắt về phía Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Hiền đệ, giữa hiền đệ và Cửu Chỉ Thần Cái đã xảy ra tranh chấp gì à?

Âu Dương Cầu cau mày nghĩ:

- "Ngươi và Cửu Chỉ Thần Cái có sự giao thiệp từ khi nào vậy" Sắc mặt của y lộ vẻ không vui. Nhưng y chưa kịp trả lời thì Đồ Lôi tựa hồ đã đoán được ý nghĩ trong lòng hắn nên vội vàng nói:

- Giữa huynh và Cửu Chỉ Thần Cái không phải là chỗ bạn bè thân mật gì với nhau đâu. Chẳng qua trước đây có dịp gặp mặt nhau một lần mà thôi. Ngu huynh nhất định không can thiệp vào chuyện này, nhưng xin hiền đệ cho ngu huynh hỏi ông ấy một câu trước đã.

Âu Dương Cầu nói:

- Đồ huynh muốn hỏi lão ta điều gì?

Đồ Lôi nghiêm sắc mặt, tằng hắng một tiếng nói:

- Việc này tin chắc hiền đệ còn thiết tha muốn biết hơn ngu huynh, là tung tích của Tô hiền muội.

Cửu Chỉ Thần Cái nghe hai người đối đáp mà chẳng hiểu ất giáp gì cả. Lão cũng chẳng quen biết với Đồ Lôi, cố moi trí nhớ nhưng vẫn không làm sao nhớ được mình gặp hắn lúc nào. Trong lòng bỗng phấn chấn thầm nghĩ:

- "Có lẽ gã này do ai đó sai khiến, tới đây trợ giúp ta cũng nên" Âu Dương Cầu nghe lời nói của Đồ Lôi thì không khỏi đứng trơ ra ngơ ngác.

Đồ Lôi mỉm cười, rồi bước về phía Cửu Chỉ Thần Cái.

Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương bỗng quát to:

- Âu Dương huynh, người này có vẻ man trá lắm.

Dứt lời lão nhanh như chớp thò cánh tay ra chụp về phía Đồ Lôi.

Giữa Âu Dương Cầu và Đồ Lôi từ trước đến nay vốn đã có hiềm khích, lúc nào cũng mong ước sao cho Đồ Lôi chết đi cho rồi. Nhưng giờ đây vì muốn biết tin tức của Tô Chỉ Quỳnh nên trái lại y không muốn hắn bị sát hại, vội quát lên:

- Chậm đã!

Hắn chưa dứt lời thì đã thấy Đồ Lôi nhanh nhẹn quay người lại, vung chưởng quật lại vào tay của Mạc Khương.Chỉ nghe Mạc Khương hự lên một tiếng khô khan rồi thân người lão đã bị bắn ra sau bốn năm trượng.

Âu Dương Cầu biến hắn sắc mặt, trong lòng hết sức kinh hãi.

Đồ Lôi cất tiếng cười nhạt rồi nhanh nhẹn lướt tới trước mặt Cửu Chỉ Thần Cái, cất tiếng như muỗi kêu nói:

- Lão tiền bối, là vãn bối Đào Gia Kỳ đây, xin hành động theo vãn bối cho được vệc.

Nói đoạn chàng vung tay chụp lấy Cửu Chỉ Thần Cái rồi vọt người ra xa bảy tám trượng.

Cửu Chỉ Thần Cái biết đó là Đào Gia Kỳ thì trong lòng hết sức vui mừng, lão vội hỏi:

- Có thực là thiếu hiệp không?

Đồ Lôi cười nói:

- Chính là vãn bối đây.

Trong lúc đó Âu Dương Cầu sợ hai người bỏ chạy đi nên tức tốc vọt người theo.

Đồ Lôi quay mặt lại, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Âu Dương hiền đệ, em làm vậy là có ý gì?

Thái độ của Đồ Lôi trông hết sức uy nghi làm cho Âu Dương Cầu bất giác kinh sợ. Hơn nữa lúc nãy được mục kích thế đánh của Đồ Lôi y cảm thấy quả là cao siêu khôn lường, thật khó đối phó, nên y bất giác rùng mình, thối lui ra sau, cất giọng khô khan cười nói:

- Tiểu đệ không có ý gì, song vì nóng lòng muốn biết tin tức Tô hiền muội nên mới quên hết phép tắc mà thôi.

Đồ Lôi thừa lúc Âu Dương Cầu đang nói chuyện liền nhanh nhẹn nhét một viên thuốc vào tay Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lão tiền bối hãy mau uống viên Cửu ChUyển Hoa øn Hồn Đơn này đi.

Rồi chàng xê dịch thân người, bước đến trước mặt Âu Dương Cầu cười nhạt nói:

- Nếu hiền đệ không tin ngu huynh thì việc này chờ đến khi hiền đệ so tài với lão hóa tử xong rồi sẽ hỏi cũng không muộn.

Âu Dương Cầu mỉm cười nói:

- Tiểu đệ nào lại có ý như thế.

Sắc mặt của Đồ Lôi trở nên lạnh lùng, gằn giọng nói:

- Ngu huynh từ trước đến nay bao giờ cũng nói như đinh đóng cột.

Nói đoạn y bước tránh ra xa.

Cửu Chỉ Thần Cái lúc này đã uống xong viên Cửu ChUyển Hoa øn Hồn Đơn nên tràn đầy lòng tự tin, cất tiếng cười to nói:

- Âu Dương Câu, xem đây.

Lão tràn người tới vung chưởng đánh thẳng vào đối phương, trong nháy mắt đã tung ra bảy thế võ, kình phong dấy động ào ào.

Cao thủ đánh nhau, giành được chủ động thì đối phương sẽ bị áp đảo luống cuống ngay. Vì thế Âu Dương Cầu không khỏi rối loạn chân tay, lách tránh liên tiếp, chỉ biết vận dụng Thái Ất Chân Lực, thừa sơ hở của đối phương mà phản công trở lại.

Đồ Lôi bước tới trước mặt Hàn Thanh Quân nói nhỏ:

- Mạc Khương là kẻ đại thù với cô nương, tại sao không nhân dịp này rửa sạch mối hận ấy đi? Thả cọp về rừng ắt có hậu hoạn, nếu cô nương đánh không lại đã có ta giúp sức.

Hàn Thanh Quân tuy không biết y là ai nhưng biết chắc đó là một cao thủ, và vừa rồi chính y vừa mới cứu nàng chứ không còn ai khác nữa. Nàng lập tức gật đầu cám ơn rồi vung nhanh trường kiếm, xông tới Mạc Khương.

Bốn tên cao thủ tay sai thì đang trọng thương ngất xỉu, hai tên còn lại thì chứng kiến Mạc Khương bị Đồ Lôi đánh văng ra xa nên trong lòng khiếp sợ, chỉ biết đứng chôn chân như khúc gỗ, nhìn chòng

chọc vào Đồ Lôi mà thôi.

Mạc Khương bất ngờ thấy Hàn Thanh Quân xông lại, lão giật mình quát lên:

- Giỏi cho con tiện tỳ, ngươi dám đánh lén ...

Chưa dứt lời lão đã vận nội lực lên đỉnh điểm, định một chưởng đánh chết tươi Hàn Thanh Quân.

Bỗng lão cảm thấy hai huyệt đạo sau lưng bất thần tê buốt, đôi chân đứng không vững phải lảo đảo, và đôi tay cũng buông thõng xuống, không còn điều khiển được nữa.

Hàn Thanh Quân chém tới nhanh như chớp, chỉ nghe hự một tiếng thì Bát Tý Nhân Ma Mạc Khương đã bị chém đứt lìa cánh tay trái, máu tươi tuôn như suối.

Lão biết mình đã bị đối phương thanh toán ngầm, hôm nay không cách nào thoát chết nên nhắm mắt lại, cất tiếng than:

- Nhổ cỏ không nhổ tận gốc nên mới có kết quả hôm nay.

Hàn Thanh Quân rít lên:

- Ác tặc, ngươi bán đứng bằng hữu, thật không bằng cầm thú. Hôm nay ta phải giết chết ngươi để an ủi linh hồn song thân nơi chín suối.

Nói đoạn nàng dùng hết sức đâm mũi kiếm vào ngực trái của Mạc Khương.

Bát Tý Nhân Ma gào lên một tiếng thê thảm rồi té ngửa ra phía sau chết ngay.

Trong khi đó, lũ nha trảo của lão cũng đã bất ngờ bị điểm huyệt rồi có mấy bóng người nhảy ra mang chúng đi mất.

Âu Dương Cầu và Cửu Chỉ Thần Cái vẫn còn đang đánh nhau ác liệt, cả hai đều có sở trường riêng, sử dụng toàn thế võ kì tuyệt khiến ai nhìn cũng phải kinh tâm táng đởm.

Bỗng nhiên Đồ Lôi đang đứng bên cạnh bất ngờ lên tiếng:

- Âu Dương hiền đệ, để ngu huynh giúp đệ một tay nhé.

Vừa nói y vừa vung chưởng nhanh như chớp chụp vào vai trái của Âu Dương Cầu.

Âu Dương Cầu hết sức kinh hãi kêu lên:

- Anh..... Đồ Lôi cười nhạt một tiếng, đắc thủ rồi liền vọt thẳng lên cao, mang theo cả Âu Dương Cầu, nhắm hướng Nam lướt đi nhanh như gió, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Cửu Chỉ Thần Cái đưa mắt nhìn theo một lúc lâu, trong lòng không khỏi cảm khái tuổi già.

Bỗng nghe Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Hàn tỷ, lão đã chết rồi, dù chị có băm vằm lão ra cũng vô ích thôi.

Cửu Chỉ Thần Cái quay lại nhìn thì thấy Mạc Khương toàn thân máu me bê bết, mặt mày không còn nhìn rõ nữa. Lão bất giác thầm nghĩ:

- "Tuy biết có nhân quả báo ứng nhưng con bé này xuống tay quả là nhẫn tâm thật" Đôi mắt của Hàn Thanh Quân đỏ hoe, rạch lồng ngực của Mạc Khương cắt lấy trái tim cho vào túi da beo đeo sau lưng, rồi quay mặt về hướng Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Sư bá, còn người vừa ám trợ chúng ta đâu rồi?

Cửu Chỉ Thần Cái híp đôi mắt lại, vừa cười vừa nói:

- Đã đi rồi.

Hàn Thanh Quân rất thông minh, nhìn thấy Cửu Chỉ Thần Cái có thái độ như vậy thì lờ mờ đoán ra ẩn ý, sắc mặt không khỏi đỏ bừng, nũng nịu nói:

- Điệt nhi muốn bái tạ cái ơn tương trợ của y chứ có ý gì đâu mà sao sư bá lại cười. Sư bá có biết y là ai không?

Cửu Chỉ Thần Cái lắc đầu nói:

- Con bé ngươi chớ sốt ruột, ta cũng mới biết người đó là ai thôi. Kể cũng lạ, ngươi phải biết rõ hơn ta mới phải chứ, vậy mà lại để cho nó đi mất.

Hàn Thanh Quân ngơ ngác không hiểu:

- Sư bá lúc nào cũng nói chuyện ra vẻ bí ẩn, sao không nói thẳng cho điệt nhi biết?

Cửu Chỉ Thần Cái như không hề nghe thấy Hàn Thanh Quân, chỉ lẩm bẩm nói trống không:

- Nó đang bận việc gấp, làm gì rảnh rỗi kể lể sự thương nhớ với các ngươi. Thôi đừng sốt ruột, rồi từ từ cũng biết ngay thôi mà.

Hàn Thanh Quân không khỏi tức mình giậm chân thình thịch, khiến cho Đỗ Nguyệt Phấn không khỏi phì cười.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nói:

- Hai con bé này nhìn mặt thì thông minh, hóa ra lại ngốc ơi là ngốc, có thế cũng không biết.

Hàn Thanh Quân nói dỗi:

- Nếu điệt nhi biết thì còn hỏi sư bá làm gì?

Cửu Chỉ Thần Cái cười ha hả, xem ra rất khoái chí nói:

- Thôi đi! Lên núi Mã Tích Sơn thôi. Trên đường đi ta sẽ nói cho các ngươi biết.

Từ Tuyết Khu Kiều tới Mã Tích Sơn phải đón hai lần thuyền, đầu tiên ngồi thuyền tới Tân Trang, sau đó thay thuyền đến Mã Tích Sơn.

Nhưng đó chỉ là con đường đi của du khách bình thường, riêng nhân vật võ lâm không muốn mất thời giờ nên tự thuê thuyền đi một mạch tới Mã Tích Sơn.

Cửu Chỉ Thần Cái cùng hai cô gái cũng thuê lấy một chiếc thuyền rồi nhắm Mã Tích Sơn chèo tới. Lúc ấy trời đã về chiều, sóng nước phản chiếu ráng chiều vô cùng rực rỡ, tiếng hò hát của thuyền câu trên mặt sóng dìu dặt nơi nơi, cảnh sắc trông như một bức tranh vẽ.

Cửu Chỉ Thần Cái ngồi dựa mạn thuyền, cầm một ống điếu bằng tre, vừa nhét thuốc vào vừa châm lửa kéo ro ro, rồi phì khói thuốc ra trắng xóa, trông thảnh thơi vô cùng.

Hàn Thanh Quân sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Sư bá, sao người cứ im lặng thế?

Cửu Chỉ Thần Cái giật mình nói:

- Ta biết nói gì bây giờ?

Nhưng lão sực nhớ ra, cười nói:

- À, ngươi muốn biết lai lịch và danh tánh của chàng ta phải không?

Hai chữ “chàng ta” lão cố tình vừa nhấn mạnh, vừa kéo dài như có ẩn ý sâu xa.

Hàn Thanh Quân tựa hồ đoán được mang máng nên sắc mặt bỗng ửng đỏ.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Còn ai nữa? chính là Đào Gia Kỳ, người mà ngươi chẳng khi nào quên đó.

Cả Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phấn đều giật mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Không để cho hai nàng kịp nói gì, lão đã nói tiếp:

- Ta biết hai ngươi không tin, vậy thôi đi, nói chi cho uổng lời.

Hàn Thanh Quân im lặng không nói gì, thầm nghĩ:

- "Sao huynh ấy không chịu ra mặt gặp mình, chẳng lẽ ..." Tánh con gái rất dễ nghi ngờ, sắc mặt nàng không khỏi hiện vẻ u buồn.

Đỗ Nguyệt Phấn trong lòng không có cảm xúc gì, khẽ khuyên nhủ:

- Đào công tử có lẽ đang có chuyện chi gấp nên không tiện lưu lại chuyện trò, tỷ tỷ hà tất phải buồn bực.

Hàn Thanh Quân dàu dàu nói:

- Tỷ nào có buồn bực chi đâu.

Bỗng nhiên từ phía trời nước tít xa có một chiếc thuyền con rẽ nước lướt nhanh tới, trên thuyền có một lão già đầu hói, mặc áo dài màu lam đứng sững. Khi hai chiếc thuyền gần nhau thì lão nhìn Cửu Chỉ Thần Cái, chắp tay xá một lượt rồi nói:

- Có phải Cửu Chỉ Thần Cái tiền bối đây không?

Vừa nói, lão vừa nhìn hai cô gái như dò xét.

Cửu Chỉ Thần Cái từ từ gõ nhẹ ống điếu vào mạn thuyền, cười đáp:

- Đúng là lão đây, tôn giá là ai?

Lão già lộ vẻ cung kính nói:

- Tại hạ là Hà Đỉnh, giữ chức vụ đàn chủ Lễ Tân Đàn ở Thái Hồ.

Tại hạ nghe lời đồn đãi nói tiền bối và nhị vị cô nương đây ở Tuyết Khu Kiều đã sát hại Mạc đại nhân, lãnh ban đội Thiết Vệ Sĩ trong đại nội ...

Cửu Chỉ Thần Cái biến sắc mặt quát:

- Bọn ưng khuyển Thanh triều ấy có liên quan gì đến Thái Hồ?

Hà Đỉnh có nén cơn tức giận trong lòng, tươi cười nói:

- Nào có thể nói như vậy? Các vị làm gì ở chỗ khác thì không nói, nhưng đi qua Thái Hồ thì có thể đem lại nhiếu rắc rối cho tệ trại. Vì vậy tại hạ phụng mệnh Ngụy đương gia đến mời các vị đi đường khác.

Đây là chuyện bất đắc dĩ, mong các vị lượng thứ cho.

Cửu Chỉ Thần Cái cười nhạt nói:

- Lão hóa tử ta đâu phải là hạng người mới nghe dọa nạt vài câu đã bỏ chạy.

Đôi mày của Hà Đỉnh khẽ nhướng cao, chắp tay ngang nhiên nói:

- Nếu các vị tiếp tục đi tới thì có chuyện gì xảy ra, bản trại không chịu trách nhiệm.

Nói dứt lời lão quay mũi thuyền lướt đi.

Hàn Thanh Quân nói:

- Lão già đó nói năng vô lễ, tựa hồ chẳng phải người lương thiện, sao sư bá không chịu xuống tay trừ hắn đi?

Cửu Chỉ Thần Cái cười nói:

- Chớ nên làm bẩn tay lão hóa tử ta.

Chẳng bao lâu thuyền đã cập bến một xóm chài lưới. Ba người bỏ thuyền đi bộ, nhắm hướng núi đồi cổ thụ đi thẳng tới.

Bóng hoàng hôn đã buông rủ, cảnh sắc chung quanh đã trở thành mịt mờ.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Chúng ta lên được Thắng Tử Lãnh thì chẳng còn lo không ai đón rước.

Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Sư bá, sao không thấy thủ hạ của Ngụy Hùng Hào và quần hùng võ lâm đâu cả?

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Ngọn Mã Tích Sơn này gồm có tất cả hai mươi ba bến thuyền, trong khi số thủ hạ lo việc nghênh đón tân khách của Ngụy Hùng Hào chỉ có mặt ở mặt núi phía trước mà thôi. Ngọn núi phía sau này là khu cấm địa của họ, ta đi vào đây thì chắc chắn chẳng bao xa nữa sẽ có người ra ngăn lại ngay thôi.

Hàn Thanh Quân nói:

- Tại ngọn núi phía sau này chắc có điều chi bí ẩn nên từ trước tới nay họ mới xem là khu cấm địa.

Cửu Chỉ Thần Cái nói:

- Lão hóa tử từ trước đến giờ chẳng hề kiêng dè lũ yêu tà, để coi thử chúng làm gì với ta cho biết.

Lão vừa dứt lời thì có một giọng cười lạnh lùng bay theo gió vọng đến:

- Cũng chưa hẳn thế đâu.

Cùng một lúc với tiếng cười nhạt ấy, liền thấy có hai bóng người thực to lớn từ trong cánh rừng cổ thụ nhảy ra như đôi chim khổng lồ, đáp xuống trước mặt Cửu Chỉ Thần Cái độ ngoài hai trượng.

Hàn Thạch Quân và Đỗ Nguyệt Phấn đưa mắt nhìn lên thì thấy đó là hai lão già, đầu đội một vuông khăn trắng, mình mặc áo dài vàng sậm giống nhau. Đôi mắt của hai lão lạnh lùng, khóe miệng mỉm một nụ cười ghê rợn, nhìn chòng chọc vào Cửu Chỉ Thần Cái.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng cười ha hả nói:

- Tưởng là ai hóa ra là Bắc Quốc Song Ma. Giữa chúng ta có mối thù sống chết, vậy hôm nay thanh toán luôn cho rồi.

Hai bóng người bay tới quả là Bắc Quốc Song Ma Kỷ Hồng Phi và Mộ Phụng Tường.

Kỷ Hồng Phi hừ lạnh lùng, nói:

- Kẻ chiến bại thì còn nói tướng làm gì? Lần trước ngươi không mất mạng đã là may mắn lắm rồi. Chắc mối thù này ngươi không báo được đâu.

Cửu Chỉ Thần Cái cười nói:

- Có báo hay không là chuyện của ta, hai ngươi làm chó giữ cửa cho Ngụy Hùng Hào từ bao giờ vậy?

Kỷ Hồng Phi biến hẳn sắc mặt quát to:

- Bá láp, Kỷ mỗ đến đây là vì chuyện Mạc Khương. Ai đã giết Mạc Khương?

Hàn Thanh Quân tuốt trường kiếm cầm tay, nghiến răng nói:

- Chính là bản cô nương, ngươi định làm gì?

Kỷ Hồng Phi trợn to đôi mắt hung dữ lên quát:

- Con tiện tỳ kia, ngươi mau nạp mạng đi.

Không đợi Kỷ Hồng Phi quát xong, Hàn Thanh Quân đã vung trường kiếm dùng Phong Vân kiếm pháp công ra ba thế nhanh như chớp, vô cùng hiểm hóc.

Kỷ Hồng Phi không ngờ Hàn Thanh Quân có thể tấn công nhanh nhẹn và mãnh liệt đến như vậy nên không kịp đề phòng, buộc phải thối lui hai bước, mặt đầy sát khí, lách mình tránh rồi thò tay ra chụp thẳng vào thanh kiếm của đối phương, quát to:

- Buông kiếm!

Thế võ của lão thực hết sức cao thâm huyền diệu, không ai có thể tiên liệu được. Năm ngón tay của lão ta lướt gió vèo vèo nhắm thân kiếm chói ngời của Hàn Thanh Quân chụp xuống.

Trước khi đầu ngón tay của lão chạm vào kiếm thì Hàn Thanh Quân đã cảm thấy thanh kiếm của mình bị rung chuyển mạnh, hổ khẩu tay tê buốt, trong lòng thầm kêu nguy tai.

Cửu Chỉ Thần Cái trông thấy Hàn Thanh Quân bị lâm nguy thì vung chưởng lên công thẳng vào bên hông của Kỷ Hồng Phi, cười nhạt nói:

- Từng ấy tuổi đầu mà lại đi hiếp đáp một cô con gái nhỏ, thực là hèn hạ.

Thế chưởng ấy của Cửu Chỉ Thần Cái chỉ nhằm mục đích làm cho kẻ địch phải tự cứu nguy, vì thế Kỷ Hồng Phi đành phải xoay tay đỡ.

Hai luồng chưởng phong chạm nhau nghe bùng một tiếng, rồi cả hai đều bị bắn ra sau nửa bước.

Nhưng cả hai lại nhanh nhẹn tràn tới, dùng thế đánh chớp nhoáng tấn công vào đối phương, chưởng phong dấy động ào ào chẳng thua chi một cơn bão táp. Đôi bên đều dùng toàn những thế võ cao sâu kỳ diệu, khó bề phân được thắng bại.

Mộ Phụng Tường cất tiếng cười nhạt rồi cất bước về phía hai cô gái.

Bỗng sắc mặt lão biến đổi hẳn, nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau.

Hai cô gái thấy thế không khỏi ngạc nhiên, chống kiếm thẳng nghiêm ngặt thủ thế.

Bỗng từ phía sau lưng hai nàng có tiếng cười nhạt vọng ra:

- Có phải tên Quỉ Thủ Lão Tặc Âu Dương Tuyền đã sai khiến bọn ngươi tiếp tay với lũ gian ác để hành động ngang tàng phải không?

Hai cô gái vội quay mặt lại nhìn thì thấy Yến Nam Tam Kiệt cùng với bảy vị cao thủ võ lâm nữa đang đứng cách đó ngoài một trượng, trong số đó có cả Xích Sa Chấn Sơn Chưởng Dương Thiên Hành. Hàn Thanh Quân vừa nhìn qua, trong lòng hết sức vui mừng, cất tiếng kêu:

- Dương thúc thúc ...

Dương Thiên Hành đưa mắt ra hiệu, có ý bảo Hàn Thanh Quân chớ lên tiếng.

Kỷ Hồng Phi đang giao đấu với Cửu Chỉ Thần Cái, thấy tình hình như vậy thì nhảy ra phía sao, trầm giọng nói:

- Bọn các ngươi dù có đông gấp mười cuối cùng cũng phải chết hết mà thôi.

Cửu Long Tẩu Trạch Kỳ cất giọng lạnh lùng nói:

- Hai ngươi nếu ỷ vào chất độc vô hình của Quỉ Thủ lão tặc thì đã lầm to rồi, bọn ta nào phải các ngươi.

Song Ma nghe qua biến đổi sắc mặt. Mộ Phụng Tường gằn giọng quát:

- Có gì thì nói rõ ra đi.

Trạch Kỳ cười nói:

- Nghe đồn các người ...

Bỗng ngay lúc đó từ trong sơn cốc có một tiếng hú dài vọng ra, khiến núi đồi vọng lên những tiếng ngân không ngớt.

Song Ma bỗng nhắm hướng có tiếng hú vọt đi nhanh như chớp, Kỷ Hồng Phi còn nói vọng lại:

- Đợi lão phu làm xong việc này rồi sẽ trở lại lấy mạng các ngươi.

Cửu Chỉ Thần Cái bỗng phá lên cười, nói:

- Hành động đầu voi đuôi chuột, lão hóa tử thực xấu hổ dùm bọn bay.

Dứt lời lão quay qua hàn huyên với Yến Nam Tam Kiệt.

Dương Thiên Hành nói nhỏ với Hàn Thanh Quân:

- Vừa rồi ta có gặp Đào thiếu hiệp, cậu ấy có chuyển lời với cô nương là chúc mùng cô nương đã trả được thù. Ân oán đã xong, vậy cô nương không cần phải nhúng tay vào chuyện thị phi của giang hồ nữa.

Hàn Thạch Quân nói:

- Đây là tại Dương thúc thúc có điều chưa rõ. Hiện Đỗ muội đây đang có ý định tìm Thang Bá Tử để thanh toán món nợ máu khi xưa, cháu làm sao khoanh tay đứng nhìn được.

Dương Thiên Hành tỏ ra do dự trong giây lát rồi mỉm cười nói:

- Nếu thế cháu có thể đi cùng số người chúng ta. Chuyến đi này rất nguy hiểm, vì chưa biết Ngụy Hùng Hào và Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền đang có âm mưu thâm độc gì. Vì thế phải hết sức dè dặt, không nên gây sự đánh nhau một cách cẩu thả.

Hàn Thanh Quân nói:

- Cháu xin tuân mệnh.

Dưới bóng hoàng hôn mịt mờ, trên mười bóng người liền nối đuôi nhau nhằm hướng rừng núi phía trước mặt lướt tới.

Vầng trăng sáng trong như ngọc đang treo lơ lửng trên nền trời cao, cả vùng Mã Tích Sơn đang phơi mình dưới ánh trăng bạc, trông chẳng khác nào một con ốc bằng ngọc đựng trong một chiếc chậu pha lê, khi mờ khi tỏ. Cảnh vật như trong mộng, vừa xinh đẹp vừa êm đềm.

Trên đỉnh cao tại ngọn Huyền Phong thuộc Mã Tích Sơn, bóng người chập chờn như những bóng ma. Trong đám đông ấy thì Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền đang đứng chính giữa, sắc mặt lạnh lùng như giá băng, đôi mắt cọp chiếu ngời ánh sáng.

Số người chung quanh lão ta đều là những ma đầu khét tiếng võ lâm, hoặc là những yêu tà hung tợn trong phe hắc đạo. Nhưng tất cả đều đứng im thin thít.

Âu Dương Tuyền bỗng gằn giọng nói:

- Chắc hẳn có kẻ đã thoát được tại hòn đảo hoang vừa rồi, nếu chẳng phải thế thì Yến Nam Tam Kiệt làm sao biết được nội tình của ta.

Kỷ Hồng Phi nói:

- Chỉ cần cật vấn Yến Nam Tam Kiệt thì sự thật thế nào rồi cũng lộ rõ.

Âu Dương Tuyền lắc đầu nói:

- Không được, Yến Nam Tam Kiệt chỉ là bọn người tầm thường, không đáng kể. Bắt sống chúng chỉ làm cho người ta kiêng dè, không hay. Kẻ đáng sợ nhất hiện giờ chính là Ngũ Hành Cốc Chủ

Ngôn Như Băng, suốt mấy tháng gần đây lão phu truy tìm tung tích của lão ta mà vẫn không ra.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Âu Dương lão sư võ công cao cường tuyệt đỉnh, mưu lược vô song thì tại sao lại kiêng sợ Ngôn Như Băng như vậy?

Lũ yêu tà sau khi bị trúng mưu kế độc của Âu Dương Tuyền thì tuy bị ép buộc phải thần phục, làm tay sai cho lão ta, nhưng trong lòng không giây phút nào là không muốn thoát khỏi cảnh cá chậu chim lồng đó. Bởi thế chúng luôn tìm cách xúi giục Âu Dương Tuyền đối đầu với những nhân vật lỗi lạc nhất, nhằm bắt lão hứng chịu thất bại.

Nhưng Âu Dương Tuyền là một con cáo già thì lẽ nào không biết điều đó, lão mỉm cười nói:

- Xem ra Lệ lão sư chẳng hề ngán sợ Ngôn Như Băng chút nào ...

Câu nói chưa dứt thì một cục đá to bằng nắm tay bỗng từ trên nền trời cao, rơi đánh phịch xuống ngay trước mặt của Âu Dương Tuyền, rồi vỡ thành bốn năm mảnh nhỏ.

Đồng thời từ trên ngọn cây ô bác cổ thụ cao chọc trời cành lá xum xuê có một tiếng cười nhạt rất khẽ vọng xuống.

Tiếng cười lọt vào tai bọn yêu tà thì bỗng rền vang làm cho cả bọn đều giật mình kinh hãi.

Âu Dương Tuyền biến hẳn sắc mặt, vọt người bay thẳng lên không rồi bất thần vung chưởng đánh mạnh ra.

Ầm một tiếng, cay cổ thụ đã bị đánh thủng một vùng to rộng, cành lá gãy đổ bay như mưa.

Âu Dương Tuyền buông chân đứng nhẹ trên cành cây, tức thì trông thấy một bóng người từ trong ngọn cây vụt bay đi nhẹ nhàng như một con chim, đồng thời lại buông ra tràng cười không ngớt. Lão không khỏi tức giận, hét to:

- Loài chuột nhắt, chạy đi đâu?

Dứt lời lão lao người đuổi theo, một trước một sau lướt vèo vèo trên không như hai luồng điện xẹt.

Người bí ẩn có thân pháp vô cùng cao tuyệt, y bất thần xẹt lẹ thân hình xuống đất rồi chui thẳng vào một cánh rừng rậm rạp. Âu Dương Tuyền cất tiếng hừ lạnh lùng rồi cũng nhào vào cánh rừng đó. Nhưng lão vừa đưa tay vạch lá rừng ra thì bóng người đã mất hút.

Âu Dương Tuyền không khỏi tức giận đến râu tóc dựng đứng, đưa đôi mắt sáng ngời ngó khắp

bốn bên. Bất giác lão biến sắc mặt vì tại một gốc cây cạnh đấy lão thấy có một cái đầu quỉ nắn bằng đất, to cỡ nắm tay, trông thật hung dữ, rùng rợn.

Lão vội nhặt cái đầu quỉ lên, nghiến răng thầm nói:

- Con quỉ già này cũng đến Thái Hồ rồi sao? Nếu quả thực là hắn thì mọi việc rắc rối vô cùng.

Nhưng khi lão ta nghĩ đến việc đối phương không dám chạm mặt với mình thì lại đoán chắc rằng không phải là con quỉ già kia. Nhưng dù thật hay giả thì lão ta cũng phải thay đổi ít nhiều kế hoạch, vì nếu không làm thế thì e rằng mọi việc đều sẽ gặp trở ngại gay go.

Con quỉ già ấy không ai khác hơn là Ngọa Long Cốc Chủ Đồng Hải Xuyên. Còn kẻ chạy vụt đi chắc là đồ đệ của hắn, và hắn đã biết lão đang cải trang giả dạng. Mà người duy nhất biết lão giả dạng và lọt lưới khỏi đảo hoang chính là hắn.

Nghĩ thế nên lão không khỏi hoang mang, lòng tự tin cũng bắt đầu lay chuyển.

Nhưng dù sao lão ta cũng là một con người lắm mưu mẹo, nên quyết định vẫn thi hành theo kế hoạch đã định, nhưng chỉ thay đổi kế hoạch mà thôi.

Lúc bấy giờ lũ yêu tà cũng đã ùn ùn kéo tới. Thiết Chỉ Thư Sinh hỏi:

- Hắn là ai vậy?

Âu Dương Tuyền mỉm cười đáp:

- Không phải kẻ địch mà chỉ là một đồ đệ giỏi của một người bạn xưa của lão phu, y mang đến một nguồn tin mật.

Nói đến đây lão chuyển đề tài, nói:

- Các vị lão sư, ngày mai các vị hãy giả dạng làm tân khách đến viếng thăm núi của ta, rồi trà trộn vào quần hùng, khi nào cần thiết phải hành động ta sẽ cho người thông báo.

Đám yêu ta nghe xong lập tức tản đi ngay, chỉ còn một mình Âu Dương Tuyền ngồi lại trầm ngâm nghĩ ngợi.

Từ trong cánh rừng bỗng có một bóng người bất thần lướt tới. Âu Dương Tuyền ngước mắt nhìn lên, nói:

- Ngươi đã làm việc ấy ra sao rồi?

Người kia cung kính đáp:

- Thuộc hạ đã đem lệnh của lão gia tử truyền cho Ngụy Hùng Hào để ông ta thi hành. Trong nước uống và thức ăn ông ta sẽ bỏ một thứ thuốc độc không màu, không mùi vị. Thứ thuốc phát tác rất chậm chạp, ăn xong thì hai ngày sau chất độc mới ngấm vào tạng phụ và huyệt đạo.

Chính thuộc hạ đã đích thân trông nom họ làm việc ấy nên chắc chắn không có sơ suất.

Nói đến đây người kia dừng lại một chút rồi mới tiếp:

- Kế hoạch ấy tuy hay nhưng chỉ e nếu người ngoài biết được họ sẽ đàm tếu mà thôi.

Âu Dương Tuyền mỉm cười đầy gian manh:

- Ngươi khỏi cần lo xa, sau ba ngày nữa ta sẽ đem pho Hàn Thiết Quan Âm làm miếng mồi nhử mọi người tranh đoạt và dùng võ lực xô xát nhau. Càng sử dụng chân lực nhiều thì chất độc càng phát tác mau và bị đối phương giết chết. Như vậy bề ngoài chẳng ai biết họ bị chất độc sát hại.

Người kia cười nói:

- Lão gia tử tính toán hết sức tài tình, thuộc hạ không làm sao bì kịp.

Âu Dương Tuyền cất tiếng cười ha hả rồi cùng người kia phi thân vút đi.

Khi hai người vừa bỏ đi thì trong lùm cây rậm rạp lại lướt ra hai bóng người, chính là Ngôn Như Băng và Đồ Lôi.

Đồ Lôi cất giọng căm hận nói:

- Dụng tâm của tên lão tặc thật quá ác độc. Ngôn cốc chủ nếu không sớm đối phó thì quần hùng võ lâm y sẽ mất mạng cả.

Ngôn Như Băng cất tiếng than rồi nói:

- Khi tội ác của lão đã đầy dẫy thì tất sẽ bị trời trừng phạt, ngày đền tội của lão chẳng còn xa đâu. Chỉ mong lão sẽ chịu tội dưới tay của lệnh sư và lệnh nhạc phụ tại Vân Môn Giáp. Này lão đệ, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm thôi.

Nói đoạn cả hai cùng lướt đi.

Ánh bình minh vừa ló dạng, bầu trời hãy còn lờ mờ.

Tại phía sau một xóm nhà nằm về hướng nam Mã Tích Sơn có một sườn núi bằng phẳng, chu vị rộng độ chừng bốn năm trăm trượng, hai bên có trên mười tòa lầu được kiến trúc dưới rừng cây mát mẻ, tường quét vôi trắng tinh.

Chung quanh những tòa lầu ấy có rất nhiều nhân vật võ lâm đang đi lại nhởn nhơ. Số thuộc hạ của Ngụy Hùng Hào không ngớt tới lui giữa đám quần hùng, tỏ ra rất bận rộn.

Trên góc sườn núi có dựng một hí đài ngó mặt ra bờ hờ. Nó nguyên là để hát cúng thần, nhưng bây giờ dùng làm võ đài tỷ thí võ công cho số quần hùng hiện diện.

Hai bên sân khấu có hai câu đối rằng:

Ai đứng khoanh tay nhìn Ta vào diễn xuất chơi Nhưng bây giờ khung cảnh đã hoàn toàn khác hẳn, không ai có thể khoanh tay đứng nhìn, mà cũng không ai có thể nhảy vào diễn xuất chơi được.

Cửu Chỉ Thần Cái và Yến Nam Tam Kiệt cùng ăn ở chung với nhau trong những gian lầu dùng làm nơi tiếp khách ấy, họ vừa uống rượu, vừa xầm xì bàn tán.

Rượu thịt mà Ngụy Hùng Hào mang ra tiếp khách đều là thổ sản Thái Hồ, những vùng khác không sao có được.

Cửu Chỉ Thần Cái vừa vuốt râu vừa uống ừng ực một chén rượu to rồi nói:

- Lão hóa tử đến đây chỉ có mục đích là ăn uống cho thỏa thích mà thôi, hễ thấy rượu là không để ý đến mạng nữa. Thứ rượu này đã để lâu trên mười năm, lại được khạp bằng nước suối trong với loại gạo thơm quí giá, đồng thời lại nâm thêm trái dương mai, một loại quả chỉ có ở vùng này nên chất rượu hết sức thơm ngon. Thực không uổng công lặn lội cực nhọc đến đây hôm nay.

Trạch Kỳ cười to nói:

- Chẳng ngờ đối với thuật uống rượu lão tiền bối lại am hiểu như thế, chỉ vừa uống qua là đã biết ngay rượu gì. Trạch Kỳ này thực lấy làm xấu hổ.

Cửu Chỉ Thần Cái thấy Trạch Kỳ khen ngợi thì càng đắc trí, đưa tay chỉ vào các món ăn trên bàn nói:

- Loài bạch ngư này là một món ăn đặc biệt của Thái Hồ, các địa phương khác chắc chắn không thể có cơ hội thưởng thức được. Bạch ngư Thái Hồ tuyệt ngon nổi tiếng thiên hạ, vào đời nhà Tùy các quan chức ở đây đều lấy nó làm vật tiến vua, vì thịt nó vừa ngọt, vừa bùi mà lại béo.

Ngoài ra còn có loài tôm trắng vỏ mềm, ngân ngư, cua đỏ, hào đều là món ăn quí giá cả. Nếu đem so với sơn hào hải vị thì còn vượt hơn nhiều.

Cửu Chỉ Thần Cái đang nói thao thao bất tuyệt về nghệ thuật ăn uống thì Dương Thiên Hành hối hả bước vào nói:

- Bên ngoài có lời đồn rằng ba hôm nữa Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền sẽ đến đây, và sẽ lấy pho Hàn Thiết Quan Âm để làm phần thưởng cho vị nào có võ công cao nhất.

Đôi mắt của Cửu Chỉ Thần Cái bỗng sáng ngời, cười to nói:

- Nếu thế thì còn nhiều chuyện vui đây. Lão hóa tử ăn nhậu no nê rồi lại còn được xem sướng mắt nữa.

Diêm La Phán Ứng Triệu Hùng nói:

- Trong việc này e có mưu gian chi đây.

Lôi Thần Từ Vi Quang cười nhạt nói:

- Họ nào chẳng hiểu kẻ lành thì không đến, kẻ đến thì không lành cơ chứ.

Cửu Long Tẩu Trạch Kỳ thì trầm ngâm không nói gì.

Cửu Chỉ Thần Cái nhìn Dương Thiên Hành hỏi:

- Còn hai con bé ấy đâu rồi?

Câu hỏi vừa dứt thì Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phấn đã nhanh như chớp lướt vào. Hàn Thanh Quân hỏi:

- Sư bá tìm bọn tiểu điệt phải không?

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nói:

- Ta chỉ e hai đứa bay lén đi ra bên ngoài rồi gây sự thì lại rắc rối nên mới hỏi thăm, chứ ai tìm hồi nào?

Hàn Thanh Quân chu môi có vẻ không bằng lòng.

Cửu Chỉ Thần Cái cười ha hả nói:

- Ai chẳng biết được hai đứa bay đang giở trò gì. Một thì đang nhớ chàng, còn một thì tìm kẻ thù phải không?

Sắc mặt của hai cô gái cùng đỏ bừng, không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Cửu Chỉ Thần Cái.

Lúc ấy bên ngoài khung cửa bỗng có tiếng cười của Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang:

- Cửu Chỉ tiền bối trông nom quá chặt chẽ không phải là thượng sách đâu. Hai cô nương này đã đi

ra ngoài một vòng rồi đấy.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nói:

- Trình lão sư tưởng lão phu không biết hay sao?

Trình Nam Giang từ ngoài bước vào, trông thấy thái độ của hai cô gái dường như có vẻ bất mãn mình thì bất giác cười phá lên, nói:

- Trình mỗ đang sợ xảy ra chuyện rắc rối thì chuyện rắc rối đã xảy ra rồi.

Lão nói tiếp:

- Đỗ cô nương, cô không tìm ra Thang Bá Tử nên cho rằng mụ ta chưa đến, vậy là lầm. Mụ đang có mặt ở tòa lầu phía Nam trong một gian phòng bí mật, chưa đến lúc cần thì chưa lộ mặt ra đâu. Lão phu có thể dẫn dụ mụ ta ra giùm cô nương, nhưng có một điều kiện.

Đỗ Nguyệt Phấn nghe thế vội nói:

- Trình đại hiệp nói đi.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn mắt nhìn Trình Nam Giang nói:

- Trình lão sư lại đứng ra cầm đầu cho mấy con bé này rồi. Không có chuyện thì thôi, có chuyện rắc rối thì lão hóa tử sẽ tính sổ với ông đấy nhé.

Trình Nam Giang vội đưa mắt ra hiệu cho Cửu Chỉ Thần Cái rồi nói:

- Trình mộ bảo đảm không có chuyện gì.

Nói xong lão quay sang hai cô gái, nói tiếp:

- Nhị vị cô nương hãy về phòng sửa soạn đi, chắc không tránh khỏi xô xát quyết liệt vì thế hãy mang theo nhiều ám khí để ra tay tấn công bất thần cho mụ ta không kịp sử dụng chất độc.

Hàn Thanh Quân cười cười nói:

- Trình đại hiệp, nhưng ông còn chưa nói điều kiện cơ mà.

Trình Nam Giang nói:

- Để chốc nữa sẽ nói sau, có lẽ Đỗ cô nương cũng không đến nỗi chối từ.

Hai cô gái lấy làm mừng, nhanh nhẹn về phòng riêng.

Cửu Chỉ Thần Cái trợn to đôi mắt nhìn thẳng vào Trình Nam Giang như muốn hỏi lão đang giở trò gì. Trình Nam Giang liền nghiêm sắc mặt rồi nói nhỏ với Cửu Chỉ Thần Cái và Yến Nam Tam Kiệt một lúc.

Thần Cái và Tam Kiệt nghe qua thì biến đổi sắc mặt. Từ Vi Quang cười nhạt nói:

- Chẳng ngờ lão tặc lại nham hiểm độc ác đến thế, muốn thâu tóm quần hùng trong thiên hạ. Đào Như Hải xem ra hãy còn thua xa hắn.

Cho đến giờ Trình Nam Giang vẫn chưa biết Âu Dương Tuyền chính là Đào Như Hải cải trang, Yến Nam Tam Kiệt lại càng không biết, họ chỉ nghe đồn đãi là chúng đã cấu kết với nhau mà thôi.

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than:

- Quả là tính tham ăn hại con người ta không ít, xem ra ta còn trúng độc nặng hơn ba vị nhiều.

Trình Nam Giang mỉm cười nói:

- Người lành thì gặp được việc may do đó chúng ta mới được Đào thiếu hiệp, do đã biết trước nên bỏ thuốc giải độc vào rượu thịt rồi. Lão tiền bố có ăn uống nhiều hơn cũng chẳng hề bị hại đâu. Ba hôm nữa Quỉ Thủ lão tặc chắc chắn sẽ bật ngửa và rã rời cả hàng ngũ, thất bại ê chề.

Nhưng Đào thiếu hiệp có ý muốn cho lão nếm mùi gậy ông đập lưng ông, vì vậy không trừ Thang Bá Tử không xong.

Trạch Kỳ ngạc nhiên nói:

- Thang Bá Tử hung ác tàn bạo, từ trước tới giờ không chịu phục tùng ai thế sao bây giờ lại bằng lòng làm tay sai cho Quỉ Thủ lão tặc?

Trình Nam Giang cười nói:

- Kẻ bơi giỏi thường hay chết đuối. Hắn bị trúng độc của Âu Dương Tuyền, sau đó bị kiềm chế ba nơi huyệt đạo, vì vậy phải trốn kín trong một gian phòng để lo giải trừ chất độc trong người.

Cửu Chỉ Thần Cái bất giác chặc lưỡi nói:

- Núi cao còn có núi cao hơn, thực không ngờ Thang Bá Tử và Ngôn Như Băng từ bấy lâu nổi danh là sử dụng chất độc vô song, vậy mà bây giờ trở thành vô dụng.

Từ bên ngoài bỗng có giọng nói lạnh lùng vọng vào:

- Không hắn thế đâu.

Cửu Chỉ Thần Cái không khỏi biến sắc mặt, vung chưởng đánh ra ngoài cửa sổ.

Chưởng của lão bay ra ngoài khoảng không mà không chạm vào gì ca. Lão còn đang ngơ ngác thì có hai bóng người từ cửa sổ bay vút vào, buông người xuống lầu, chính là hai anh em Thần Châu Song Sát Đông Phương Hiểu Tinh và Đông Phương Hiểu Bạch.

Đông Phương Hiểu Bạch mỉm cười vòng tay nói:

- Nếu không phải thân già này còn một tí sức lực tránh khỏi chưởng lực của Thần Cái thì chẳng phải lão đã làm oan hồn dưới tay ông rồi hay sao?

Cửu Chỉ Thần Cái và mọi người cùng cười rộ lên, sau đó đứng dậy thi lễ chào hỏi.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Nghe lời đồn đãi là ba hôm nữa Ngôn Như Băng cũng đến đây, Ông ấy sẽ dùng pho Giáng Long kinh để đổi lấy Hàn Thiết Quan Âm, hoặc dùng nó như một vật đánh cuộc ...

Bỗng ngay lúc ấy bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng gào thảm thiết, giữa đêm khuya nghe như tiếng ma rên quỉ khóc, khiến ai nghe cũng phải rùng mình rởn óc.

Chương 55: Trận Đánh Kinh Hồn

Quần hùng vừa nghe tiếng gào ấy, ai nấy đều không khỏi biến hắn sắc mặt, ùn ùn bước ra khỏi cửa. Họ trông thấy tại một gốc cây long trảo hòe bên ngoài cửa sổ có một xác chết đang nằm sóng sượt, trên ngực và bụng bị thủng bản lỗ, máu tươi tuôn trào như suối, trông vô cùng rùng rợn.

Bên cạnh xác chết, Châu Nhân Ký đang đứng sững, tay còn siết chặt thanh gươm, cười gằn nói:

- Tên tặc tử này chính là thủ hạ của Vô Tình lão tặc, hắn rình nghe câu chuyện của các vị. Tại hạ sợ nó đi thoát cho nên phải dùng ác chiêu, làm cho các vị phải giật mình, vậy xin có lời nhận lỗi.

Tiếng gào thảm thiết ấy cũng làm kinh động bọn thủ hạ của Ngụy Hùng Hào, có ba gã đàn ông mặc võ phục chạy tới ngay, và khi vừa trông thấy thảm cảnh thì chúng không khỏi biến sắc mặt.

Cửu Chỉ Thần Cái cất giọng lạnh lùng quay về ba người ấy nói:

- Gã này nghe trộm câu chuyện của bọn anh em già đây, lại bỗng dưng dùng thủ đoạn tà môn nên chính hắn tự tìm lấy cái chết. Phiền các vị mang tử thi của gã đi cho, đồng thời mong quý đương gia dò xét kỹ lai lịch của hắn hầu đề phòng không để xảy ra những việc đáng tiếc như thế nữa.

Ba gã đàn ông nọ vì kiêng sợ uy danh của Cửu Chỉ Thần Cái nên cất tiếng vâng lời rồi khiêng tử thi lên chạy bay đi.

Số người của Cửu Chỉ Thần Cái quay trở về thì không còn trông thấy Thiết Bối Đà Long Trình Nam Giang và hai cô gái Hàn Thanh Quân, Đỗ Nguyệt Phấn đâu nữa, nên bất giác cười nói:

- Trình lão sư dẫn hai con bé ấy đi tìm Thang Bá Tử gây sự rồi, chẳng hiểu họ định giở trò chi đây?

Trạch Kỳ cau đôi mày nói:

- Thang Bá Tử không phải là con người dễ gây sự, nên e rằng Trình lão sư và nhị vị cô nương ấy không phải là tay đối địch nổi với bà ta, vậy chẳng hay chúng ta có nên bí mật tiếp ứng cùng họ hay không?

Cửu Chỉ Thần Cái trầm ngâm trong giây lát rồi lắc đầu cười nói:

- Già thấy không cần, vì Trình lão sư là người lúc nào cũng rất chín chắn, nếu việc chỉ còn thiếu

điều kiện thì không khi nào hành động liều lĩnh. Chúng ta kéo đến đấy quá đông thì chỉ có hại là dễ bị lộ tung tích mà thôi.

Sau đó, quần hùng cùng bàn bạc với nhau về mọi kế hoạch để đối phó với cuộc chiến ác liệt sắp xảy ra tại vùng Thái Hồ này.

Trong khi ấy, tại một cánh rừng rập rạp trên một sườn núi ở phía sau những tòa lầu tiếp tân này bỗng có ba bóng người bay thoắt đi, chính là Trình Nam Giang, Hàn Thanh Quân và Đỗ Nguyệt Phấn.

Đỗ Nguyệt Phấn bay vọt lên sườn núi rồi dừng chân đứng lại, nghiêng đầu mỉm cười tự nhiên nói:

- Trình đại hiệp, ông có điều kiện chi thì bây giờ cứ thẳng thắn nói ra đi.

Trình Nam Giang nghiêm sắc mặt lại nói:

- Già biết cô nương nóng lòng muốn trả mối thù nhưng vì chúng ta đang có việc cần dùng tới Thang Bá Tử nên chủ ý của già là bắt sống bà ta mang về, giao cho hai người trông coi, nhưng cô nương phải tạm thời lánh xa nơi này.

Đỗ Nguyệt Phấn không khỏi lộ vẻ luống cuống, không biết phải nói gì, vì nàng cảm thấy lời nói của Trình Nam Giang thật là khó hiểu, hơn nữa chính nàng cũng không muốn bỏ lỡ một dịp chứng kiến quần hùng đại hội. Do đó nhất thời nàng không biết phải trả lời ra sao.

Hàn Thanh Quân nói:

- Đỗ tỷ tỷ phải rời khỏi đây, còn tôi thì sao?

Trình Nam Giang nói:

- Lẽ tất nhiên là cô nương cũng phải cùng đi.

Hàn Thanh Quân chu chiếc miệng bé nhỏ lên, lắc đầu nói:

- Tôi đâu lại bỏ lỡ dịp may ngàn năm một thuở để xem quần hùng tranh tài như thế này.

Trình Nam Giang cố ý than dài nói:

- Già cũng không muốn nhị vị cô nương bỏ lỡ, nhưng riêng về Hàn cô nương thì e rằng nếu ở lại đây thì sẽ mất một dịp tốt để làm chuyện khác còn to tát hơn nữa.

Hàn Thanh Quân không khỏi giật mình nói:

- Là gì vậy?

Trình Nam Giang nói:

- Hiện giờ ở Thái Hồ tuy sắp nổi cơn sóng gió nhưng trong chớp mắt sẽ sóng yên gió lặng, không thể nào biến thành một cục diện làm rung chuyển võ lâm đâu. Lũ yêu tà kia còn phải chờ một dịp khác mới có thể diệt trừ được. Then chốt của vấn đề đều nằm tại bản thân của Đào thiếu hiệp. Riêng Thang Bá Tử cũng có một vai trò quan trọng không kém. Hiện giờ cô nương không muốn gặp mặt Đào thiếu hiệp hay sao?

Hàn Thanh Quân vừa nghe qua liền lộ vẻ mặt tươi cười nói:

- Có thực thế không? Anh ấy hiện giờ ở đâu?

- Cái đó ...

Trình Nam Giang lại trầm ngâm trong giây lát mới tiếp:

- Tạm thời chưa thể nói cho cô nương biết được vì việc ấy có liên quan đến những việc rất trọng đại, nên không thể không giữ bí mật.

Đỗ Nguyệt Phấn không tin, lắc đầu nói:

- Trình đại hiệp cố ý phỉnh gạt chúng tôi để chúng tôi tránh đi nơi khác hòng khỏi vướng tay vướng chân các vị chứ gì?

Trình Nam Giang trợn to đôi mắt nói:

- Già cần gì phải phỉnh gạt?

Lão dừng lại một chút rồi nói:

- Thôi, những lời không đâu chớ dài dòng, Đỗ cô nương hãy nghe già nói nhỏ điều này.

Hàn Thanh Quân liền quay người tránh đi nơi khác, đưa mắt nhìn về phía mặt hồ rộng mênh mông, đang lóng lánh ánh trăng vằng vặc, tương tư về Đào Gia Kỳ. Nàng cảm thấy có trăm ngàn lời muốn nói với chàng nhưng lại luống cuống không biết bắt đầu từ đâu.

Bỗng Đỗ Nguyệt Phấn nhảy phắt đến nói:

- Sư tỷ, chúng ta đi thôi.

Nói dứt lời nàng đưa tay kéo Hàn Thanh Quân rồi cả hai cùng vọt đi mất hút. Trình Nam Giang cũng chẳng biết đã bỏ đi tự lúc nào.

Tại sườn núi phía sau xóm chài có thể ánh đèn từ mấy tòa lầu tiếp tân chói ra sáng rực, nghe văng vẳng tiếng nói cười huyên náo, ồn ào không ngớt.

Trong một gian phòng nơi tòa lầu tiếp tân nằm ở chót sườn núi phía Nam có một người từ bên trong không ngớt cử động, bóng rọi rõ lên lớp giấy che cửa sổ.

Bỗng đâu hai cánh cửa sổ mở rộng ra, người đó thò đầu ra ngoài, mái tóc bạc trắng, đôi mắt rực lửa căm hờn, chính là Thang Bá Tử.

Bà ta thò đầu ra nhìn một lượt rồi khẽ thở dài. Rồi bà đóng cửa sổ lại, không ngớt đi tới đi lui trong phòng như có việc gì trọng đại đang chất chứa làm cho bà ta phải băn khoăn, chưa quyết định được dứt khoát.

Thỉnh thoảng bà ta lại cất tiếng thở dài, nhưng ngay sau đó lại trợn mắt như muốn tét cả khóe. Bà là một quái kiệt bấy lâu tên tuổi vang lừng cả võ lâm thế mà trong phút chốc lại bị Âu Dương Tuyền chế ngự, sai khiến, thử hỏi bà ta không căm tức sao được.

Còn một điều sỉ nhục hơn hết chính là một người bấy lâu nổi tiếng là giỏi dùng độc như bà ta mà lại không thể nào giải trừ chất độc trong cơ thể mình, mà nó lại mỗi ngày một ngấm sâu hơn, đến nỗi khiến cho bà ta không thể không cam chịu cúi đầu nghe mệnh lệnh của tên lão tặc Âu Dương Tuyền. Bởi thế cứ mỗi lần nhớ đến việc ấy là bà ta lại cảm thấy căm hận tột đỉnh, từng sợi tóc trắng trên đầu lại dựng đứng cả lên.

Trên hành lang của tòa lầu bỗng nghe tiếng bước chân đi hối hả.

Sắc mặt hầm hầm của Thang Bá Tử mất ngay, những sợi tóc trên đầu cũng xịu xuống.

Tiếng chân đã dừng lại trước của phòng bà ta, có tiếng gõ nhẹ vào khung cửa. Thang Bá Tử nói:

- Cứ vào.

Liền đó có một tên hán tử hai tay bưng một cái mâm hai tầng bước thẳng vào cửa, tỏ vẻ cung kính nói:

- Thức ăn tối đã có rồi đây!

Vừa nói hắn vừa để cái mâm xuống, dọn tất cả thức ăn ra rồi cười nói:

- Xin mời lão tiền bối, tiểu nhân cáo lui.

Nói dứt lời, hắn cúi người hành lễ rồi bước lui ra khỏi phòng, lại đóng kín cánh cửa như cũ.

Thức ăn nấu thực ngon, có một tô canh nấm đông cô nấu gà và bốn món xào, đều là những món ăn

tươi ngon và quí giá ở vùng Thái Hồ.

Ngoài ra còn có một bầu “Bích Lan Xuân Tửu”, thứ để lâu năm, và cơm trắng thơm phức.

Thang Bá Tử lại cất tiếng thở dài nhưng cũng ngồi xuống rót lấy rượu và cầm đũa gắp thức ăn.

Bà ta cứ tưởng uống say là có thể giải sầu nhưng không ngờ khi rượu vào thì nỗi buồn lại tràn ngập cõi lòng bà ta. Bao nhiêu chuyện cũ ập về làm cho Thang Bá Tử không kiềm chế nổi, bà để mạnh ly rượu xuống rồi cất tiếng thở dài não ruột.

Bỗng ngay lúc ấy có tiếng búng nhẹ vào cửa sổ rồi một bóng người hiện ra bên ngoài, nói:

- Ân sư, Đỗ Nguyệt Phấn, môn đồ của ân sư đến đây.

Thang Bá Tử nghe nói mặt bất giác hiện rõ vẻ tức giận, nói:

- Sao không chịu bước vào?

Đỗ Nguyệt Phấn cất giọng thỏ thẻ như oanh vàng nói:

- Không có lệnh sao con dám tự tiện bước vào.

Rồi nàng mở cửa sổ ra, nhanh nhẹn từ ngoài lao vào phòng rồi đứng yên cách chiếc bàn của Thang Bá Tử ngoài một trượng, sắc mặt rất trang nghiêm.

Thang Bá Tử cười nhạt nói:

- Ngươi còn nhớ đến sư phụ thì thực là quý hóa thay.

Nụ cười của mụ lộ vẻ ghê rợn làm cho Đỗ Nguyệt Phấn không khỏi rùng mình, nàng nói:

- Ân sư là người có công ơn cao dày, đồ nhi làm sao dám quên được.

Thang Bá Tử hỏi:

- Sau khi Thủy Nguyệt Am bị đốt cháy thì ngươi bỏ đi đâu?

Đỗ Nguyệt Phấn đáp:

- Con suýt nữa bị chết cháy giữa đám lửa to, nhưng sau đó may mắn được người khác cứu sống mang đi giữa lúc đang hôn mê ...

Thang Bá Tử ngắt lời hỏi:

- Ai?

Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải.

Thang Bá Tử biến sắc nói:

- Có thực vậy không?

Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Hoàn toàn là thật, ngay cả Hàn Thanh Quân sư tỷ cũng bị bắt đi.

May mắn sau đó cả hai gặp được Thanh Vân Thần Ni cứu thoát, và rồi bọn con đã lạy người làm sư phụ, ở đấy học võ công cho tới giờ.

Thang Bá Tử cất giọng cười khẩy nói:

- Ngươi đã bò lên cao quá rồi thì còn tìm đến ta làm gì? có phải định làm bỉ mặt ta phải không?

Vừa nói năm ngón tay của mụ cũng âm thầm thò ra khỏi ống tay áo, vận dụng chân lực sẵn sàng tấn công.

Đỗ Nguyệt Phấn biết rất rõ tính tình hung bạo của mụ ta nên nàng đã có đề phòng trước, nhanh nhẹn bước thối lui ra sau nói:

- Con nào dám thế, hiện giờ con biết ân sư đang bị Âu Dương lão tặc chế ngự nên mạo hiểm đến đây giải cứu ân sư đây.

Thang Bá Tử nghe qua không khỏi biến sắc mặt, tức giận nói:

- Ai nói thế? Ta chẳng đang đi đứng hoàn toàn tự do sao? Kẻ nào dám nói gian ngoa làm tổn thương uy danh của Thang Bá Tử này thì không bao giờ ta tha thứ cho kẻ đó.

Đỗ Nguyệt Phấn không khỏi cười thầm, nói:

- Ân sư tưởng không ai biết hay sao? Lúc số người của ân sư bị ám hại thì có người tránh thoát kịp thời và đã nhìn xem rất kĩ. Nếu ân sư không chịu rời khỏi nơi này thì e rằng về sau cả tâm linh cũng sẽ vĩnh viễn bị Âu Dương Tuyền khống chế, không còn cách nào tự cứu được nữa đâu.

Đôi mắt của Thang Bá Tử chiếu ngời những tia sáng đáng sợ, làm cho Đỗ Nguyệt Phấn không khỏi thầm lo, nàng lập tức gia tâm đề phòng mọi việc. Không khí trong phòng trở nên im phăng phắc

rất ngột ngạt.

Đỗ Nguyệt Phấn tựa hồ đoán được tâm trạng của Thang Bá Tử nửa muốn giết mình, nửa do dự nên nàng khẽ nói:

- Ân sư định giết đồ nhi hay sao? nếu ân sư làm vậy thì chỉ tự gây hoạ cho mình mà thôi.

Thang Bá Tử gằn giọng hỏi:

- Tại sao mi nói thế?

Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Chất độc ân sư trúng phải là rất ư nguy hiểm, đang ngấm vào tạng phủ của người. Nếu người vận dụng chân lực thì nó sẽ phát tác ngay, dù cho người có thoát chết thì cũng phải chờ bốn ngày sau mới có thể sử dụng võ công lại. Nhưng lúc đó thì sự sáng suốt của người cũng hoàn toàn bị mất, chỉ còn biết nghe mệnh lệnh của Âu Dương Tuyền mà thôi.

Thang Bá Tử cười nhạt nói:

- Không ngờ hôm nay ngươi lại biết dùng lời lẽ man trá để đánh lạc hướng ta. Ai dạy ngươi như thế?

Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Tất cả những lời con nói đều là sự thực, chẳng hề có một tí man trá nào cả. Ân sư là người sử dụng chất độc khét tiếng trong đời thì hãy thử những thứ rượu thịt này xem xem có phải tất cả đều có độc không?

Thang Bá Tử kinh hãi, vội lấy một cây kim bạc ra thử những thức ăn trên bàn. Mụ biến đổi hẳn sắc mặt, há hốc miệng khi thấy cây kim bạc đã chuyển sang màu đen.

Đỗ Nguyệt Phấn nói:

- Ân sư nếu không suy nghĩ lại thì sau này hối không kịp đâu. Con nhớ tình thầy trò xưa nên mạo hiểm đến đây thông báo cho người biết.

Bây giờ con sẽ ra vách núi bên ngoài cửa sổ đợi người trong giây lát, nếu chậm trễ hơn thì con bắt buộc phải bỏ đi, vì còn có việc gấp phải làm.

Nói dứt lời nàng nhảy ra ngoài cửa sổ, phút chốc đã mất hút.

Thang Bá Tử vung chưởng quạt khẽ làm tắt hết những ngọn nến trong phòng rồi cũng vọt người

ra theo.

Kế cận gian phòng của bà ta là phòng riêng của Vô Tình Tú Sĩ và Bắc Quốc Song Ma. Ba gã ma đầu ấy cũng đang căm tức vì bị Âu Dương Tuyền chế ngự. Họ không ngớt bàn bạc kế sách làm sao thoát đi nhưng khổ nỗi cả ba đều bị điểm huyệt, nếu bỏ đi thì càng chết sớm nên đành bó tay không tìm được cách thoát thân.

Kỷ Hồng Phi đôi mắt tràn đầy lửa giận nói:

- Thủ pháp điểm huyệt của lão tặc thật lợi hại, chẳng thể nào giải trừ.

Mộ Phụng Tường than:

- Nếu không quái dị như thế thì sao gọi là Quỉ Thủ Thần Ông?

Chẳng ngờ anh em ta tên tuổi rung chuyển tứ hải thế mà chết bởi một cái tên tầm thường như Âu Dương Tuyền, thực khiến lòng ta oán hận vô cùng.

Kỷ Hòng Phi trợn to đôi mắt nói:

- Nói nhảm mãi có ích gì. Cứ mỗi hôm đến giờ Tý và giờ Ngọ thì lão tặc lại cho người mang thuốc đến bảo chúng ta uống. Cứ nhìn mấy hoàn thuốc mà nghẹn cả họng, không làm sao nuốt trôi được, chỉ muốn vung chưởng đánh vào đầu mình cho rồi, hầu thoát khỏi cái nhục nhã đắng cay như vậy.

Vô Tình Tú Sĩ lạnh lùng nói:

- Chỉ nên trách bản thân chúng ta tham lam quá nên mới tự dấn thân vào bẫy của kẻ thù. Bây giờ có tự trách cũng không làm chi được mà phải tìm cách giải trừ chất độc trong người mới là cấp thiết.

Mộ Phụng Tường nói:

- Nói thế chắc là Lệ lão sư đã có một ý kiến sáng suốt gì đó, xin cứ nói thẳng ra.

Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Lệ mỗ sau một ngày suy nghĩ đã tìm được manh mối trong việc giải trừ thủ pháp của tên lão tặc ...

Bắc Quốc Song Ma nghe thế thì vui mừng như điên, đồng thanh nói:

- Xin hãy nói mau ra cho.

Vô Tình Tú Sĩ gượng cười nói:

- Lệ mỗ còn sốt ruột hơn cả hai vi, song việc ấy quả không dễ. Lão tặc tâm địa ác độc nên điểm những huyệt đạo hoàn toàn tương khắc với chất độc trong người chúng ta. Nếu chúng ta giải được huyệt đạo thì sẽ kích thích chất độc phát tác, chết ngay lập tức.

Bắc Quốc Song Ma nghe thấy thế thì chán nản thở dài.

Vô Tình Tú Sĩ nói tiếp:

- Tuy nhiên Lệ mỗ có nghĩ ra được một cách, chẳng biết có thực hành được hay không? Thang Bá Tử phòng kế bên nổi tiếng dùng độc, chắc bà ta biết cách giải trừ chất độc, vậy Lệ mỗ muốn cùng bàn bạc với bà ta, phối hợp kiến thức đôi bên lại, không biết chừng sẽ thoát được cảnh cá chậu chim lồng này.

Bắc Quốc Song Ma đồng thanh nói:

- Có lý, chúng ta nên làm ngay thôi.

Cả bọn bàn bạc xong liền bước sang phòng Thang Bá Tử. Nhưng chưa đi đến nơi thì thấy cả gian phòng tối om, Vô Tình Tú Sĩ không khỏi giật mình nói:

- Bà ta ngủ rồi hay sao?

Bắc Quốc Song ma bước tới cửa phòng gõ nhẹ hai tiếng nói:

- Thang lão sư có trong phòng không?

Bên trong vẫn im lặng, không có tiếng trả lời.

Kỷ Hồng Phi đưa tay xô nhẹ cánh cửa phòng. Ánh trăng sáng soi rõ trên bàn ruợu thịt vẫn còn e hề, mùng màn chăn gối vẫn còn ngay ngắn, nhưng Thang Bá Tử thì không thấy đâu cả. Thức ăn hãy còn nóng cho thấy bà ta đi chưa lâu.

Sắc mặt của Vô Tình Tú Sĩ không ngớt biến đổi, lão nghĩ:

- “Chẳng lẽ bà ta đã giải trừ được huyệt đạo và chất độc trong người nên đã bỏ đi rồi hay sao?” Bắc Quốc Song Ma cũng có ý nghĩ tương tự, cả ba người ngơ ngác, đưa mắt nhìn nhau. Vô Tình Tú Sĩ cất giọng căm hận cười nhạt nói:

- Thang Bá Tử không nghe đến cái tình võ lâm đồng đạo, sau này nếu gặp được mụ ta thì ta nhất định phải làm cho mụ bị điêu đứng mới hả dạ.

Mộ Phụng tường hừ một tiếng rồi nhanh nhẹn bước ra ngoài, đến từng gian phòng báo tin cho lũ yêu tà còn lại biết.

Chẳng bao lâu sau bọn yêu tà đều tập trung lại. Họ nghe chuyện Thang Bá Tử đã bỏ đi mà không khỏi vừa khâm phục vừa ganh tị. Thiết Chỉ thư Sinh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thang Bá Tử có thể làm được thì chúng ta tại sao không làm được.

Chỉ cần chúng ta tập trung toàn bộ năng lực lại thì tìm ra giải pháp chắc cũng không khó, nhưng chỉ e rằng chúng ta bề ngoài tỏ ra hợp tác mà bên trong lại ngấm ngầm chống đối nhau, rồi tất cả đều bị chôn chặt cuộc đời ở đây mà thôi.

Câu nói của y chẳng khác nào một tiếng chuông cảnh tỉnh giấc mộng trầm luân của bọn yêu tà, tất cả đều trầm ngâm suy nghĩ.

Bỗng ngay lúc ấy có một giọng cười lạnh lùng truyền đến:

- Các ngươi đừng có nằm mộng giữa ban ngày, Âu Dương chủ nhân võ học cái thế, làm sao để cho các ngươi giải trừ huyệt đạo. Chớ nên hành động liều lĩnh mà làm cho chất độc trong người phát tác, thất khiếu chảy máu chết ngay.

Bọn yêu tà nghe thấy thế thì liền quay người về phía có tiếng cười.

Chúng thấy một lão già gầy bé, mình mặc áo đen, đôi mắt sâu hiểm đang đứng ở đầu phòng, chính là Sách Mệnh Thất Chưởng Kha Viễn Sơn, cánh tay mặt của Âu Dương Tuyền.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nói:

- Kha lão sư nói thế quá đáng rồi, việc Thang Bá Tử bỏ đi là một minh chứng rõ ràng trước mắt. Võ học trong thiên hạ tuy chia thành nhiều môn nhiều phái nhưng cũng cùng chung một mối, không có lẽ lại không thể tìm hiểu ra.

Kha Viễn Sơn nghe thấy thế thì biến sắc, vội chạy qua phòng Thang Bá Tử kiểm tra. Lão thấy phòng trống thì quát lên:

- Mụ ta đi đâu rồi?

Vu Quế cười nhạt nói:

- Dù anh em bọn ta biết cũng vị tất đã nói cho ngươi nghe. Hừ, cái lũ dựa oai hùm ấy, sau này ngươi sẽ biết mùi của bọn ta.

Kha Viễn Sơn hết sức tức giận, vung chưởng nhằm ngực của Vu Quế đánh thẳng tới. Vu Quế hừ

một tiếng, lách tránh rồi cũng vung chưởng đánh ra.

Kha Viễn Sơn dường như chỉ chờ có thế, lão cười nhạt không thèm nhúc nhích như chẳng coi thế đánh của Vu Quế ra gì.

Thế chưởng của Vu Quế đánh ra được nửa chừng thì lão bỗng cảm thấy máu huyết nơi lồng ngực cuồng loạn, cổ họng thấy mằn mặn rồi phun ra một ngụm máu bầm đen như suối. Kế đó tai mắt mũi họng cũng trào máu bầm, ngã ra đất chết ngay.

Kha Viễn Sơn cất tiếng cười ghê rợn nói:

- Ta đã nói mà không nghe, thật đáng đời. Các vị nên lấy đó làm tấm gương, nếu không ...

Thiết Chỉ Thư Sinh bỗng gầm lên:

- Câm ngay, chớ cáo mượn oai hùm, ngươi có thể chạy thoát được sự vây đánh của anh em bọn ta không?

Kha Viễn Sơn nghe thấy thế thì biến sắc, cười nhạt nói:

- Lời của Kha mỗ xuất phát từ lòng tốt mà các vị không nghe thì Kha mỗ cũng chẳng biết làm sao.

Nói đoạn lão xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ lao vút đi.

Vầng trăng sáng treo lơ lửng trên không, khiến núi đồi được phủ lên một màu bạc lóng lánh.

Bên cạnh một gốc cây cổ thụ có ba xác chết nằm sóng sượt. Kha Viễn Sơn trông thấy thì giật mình vì đó là một trạm gác bí mật, vội cúi người xem xét. Lão thấy cả ba đều bị điểm vào tử huyệt mà chết nên kinh hoàng, vội chạy đến những vùng chung quanh để xem xét các trạm gác bí mật khác thì thấy mười bảy trạm gác xung quanh vách đá của tòa tiếp tân lầu này đều bị tương tự. Lão sợ hãi run bần bật, vội nhanh như chớp lao đi.

Trên một hòn đảo hoang giữa Thái Hồ, Âu Dương Tuyền và Ngụy Hùng Hào đang ngồi nói chuyện. Ngụy Hùng Hào nói:

- Lão gia tử bày mưu bắt sống được cả bọn yêu tà thì làm sao bọn Yến Nam Tam Kiệt lại có thể biết được mọi việc? bên trong việc này hẳn có chuyện đáng ngờ.

Âu Dương Tuyền cười nhạt nói:

- Chắc chắn có kẻ đã lọt lưới. Ta cũng đang muốn biết đó là ai, nhưng vẫn không sao biết được.

Ngụy Hùng Hào nói:

- Có thể truy ra từ bọn Yến Nam Tam Kiệt.

Âu Dương Tuyền lắc đầu:

- Như thế không hay, bọn chúng chỉ là người nghe kẻ khác nói lại, nếu bắt bọn chúng thì không khỏi bứt mây động rừng. Ta có ý muốn từ trong số người bị bắt sống truy ra, nhưng vì chưa có dịp. Hơn nữa ta cũng chưa tiện ra mặt cất vấn bọn chúng.

Đôi mắt của Ngụy Hùng Hào lộ vẻ lo âu nói:

- Việc này nếu tiết lộ ra ngoài chỉ e sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch định trước của lão gia tử.

Âu Dương Tuyền gật đầu nói:

- Tất nhiên. Ta đã định ba hôm nữa sẽ dùng pho Hàn Thiết Quan Âm làm miếng mồi nhử khiến cho bọn người tự nhận là chính phái kia phải ra tay tàn sát lẫn nhau, rồi mình làm ngư ông đắc lợi. Nếu việc ấy tiết lộ ra thì chắc chắn chúng ta không thâu được kết quả tốt mà còn bị thiệt hại là đằng khác.

Nói đến đây lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng cũng may là số thuốc độc bỏ vào trong rượu thịt chưa bị phát hiện nên chỉ cần thay đổi phương pháp hành động, ly gián cho bọn chúng tự đánh nhau thì tuy rằng đi khác đường như vẫn đến cùng một kết quả.

Nói đoạn lão phá lên tràng cười ha hả rất đắc ý.

Bỗng đâu từ phía chân trời có một con bồ câu bay đến đáp xuống vai Ngụy Hùng Hào. Y bắt con chim xuống rồi mở lấy một cái ống đựng thơ dưới chân chim ra, sau đó vung tay một cái, con bồ câu lại vỗ cánh bay lên trời cao, chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Ngụy Hùng Hào đưa bức thơ cho Âu Dương Tuyền, nói:

- Bồ câu mang thư đến thì chắc là có chuyện chi rất cấp bách.

Âu Dương Tuyền mở thơ ra đọc, sắc mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Ngôn Như Băng lão quỉ cũng đến và dùng pho Giáng Long Kinh làm mồi nhử cho quần hùng tự tàn sát nhau nhằm trả mối thù họ xâm nhập Ngũ Hành Cốc trước kia. Như vậy thì trời cũng chiều lòng người, ta cũng bớt được một nỗi lo rồi.

Ngụy Hùng Hào gật đầu nói:

- Đây là hồng phúc của lão gia tử, vô tình giúp cho người tránh được tiếng ác, sau này hành động cũng ít gặp trở lực hơn.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bọn người Vô Tình Tú Sĩ giữ lại cũng vô dụng, chỉ e rằng dùng bọn chúng cũng giống như lấy thân mình dụ cọp, hậu họa thật khó lường.

Âu Dương Tuyền mỉm cười nói:

- Ngươi không biết được ẩn ý của ta đâu. Sau này bọn chúng sẽ vĩnh viễn phải nghe lời ta sai khiến ...

Bỗng Kha Viễn Sơm từ xa lướt người tới nói:

- Bẩm lão gia tử, Thang Bá Tử đã trốn mất, mười bảy trạm canh bí mật của chúng ta cũng đã bị đối phương tìm thấy và sát hại, thuộc hạ vẫn chưa biết là do ai làm.

Âu Dương Tuyền không khỏi biến sắc, nhưng lão lại cười ha hả nói:

- Thang Bá Tử trong mắt ta là một nhân vật không đáng kể, mụ sẽ không qua khỏi giờ Tý hôm nay đâu.

Lão quắc mắt nói:

- Hai ngươi mau trở về lo sắp đặt lại những trạm canh bí mật cho chu đáo. Để cho đối phương vào ra tự do như vậy chẳng phải là trò cười cho cả võ lâm hay sao?

Ngụy Hùng Hào và Kha Viễn Sơn dạ một tiếng, cùng phi thân lướt đi.

Âu Dương Tuyền cũng đứng lên nhắm hướng Đông Nam luớt tới.

Dưới bóng trăng sáng, hình bóng của lão chập chờn như con én giỡn sóng trên mặt hồ khiến ai thấy cũng phải khâm phục. Lão lướt tới một vùng đá tảng ngổn ngang thì dừng lại, cúi người xuống rút ra một pho Hàn Thiết Quan Âm.

Từ phía xa, đằng sau một tảng đá lớn bỗng xuất hiện nửa thân người, chính là Đào Gia Kỳ. Chàng mỉm cười đắc ý vì lão tặc đã hành động đúng theo dự đoán của chàng, trở về hòn đảo này để đổi lấy một pho tượng giả nhằm gây ra tình trạng lẫn lộn vàng thau.

Âu Dương Tuyền bưng pho tượng trong tay, cúi đầu nghĩ ngợi, không để ý chung quanh nữa.

Đào Gia Kỳ mỉm cười rồi nhanh nhẹn phi thân lướt đi.

Qua ngày thứ ba, ánh triêu dương từ từ nhô lên tại góc trời phía Đông chói lọi, khiến cả vùng Thái Hồ tưng bừng dưới ánh nắng mai.

Tại Nam thôn bên cạnh Mã Tích Sơn, sương mù đã tan dần, bao nhiêu tòa nhà màu trắng đang được tô lên một lớp ánh nắng mai vàng nhạt. Khắp ba bên cây xanh bao phủ, còn phía trước là mặt hồ rộng mênh mông, từng đàn chim nhạn đang bay vần trên mặt nước làm cho cảnh sắc xem thực vui mắt.

Hai câu đối tại hai bên tả hữu của hí đài cao vẫn còn nhưng hôm nay lại được sơn phết sặc sỡ, nền đỏ chữ vàng làm cho nổi bật, ai cũng phải chú ý.

Trên hí đài trông rất hoang tàn ấy, các nhân vật võ lâm đang ngồi tụm năm tụm ba nói chuyện rì rầm, xem ai sẽ là người khoanh tay đứng nhìn, còn ai là người sẽ diễn xuất chơi.

Suốt hai ngày trước, số quần hùng võ lâm nghe đồn đãi kéo nhau đến đây không phải là ít. Bọn họ đều đến với mục đích tranh đoạt pho Hàn Thiết Quan Âm và pho Giáng Long Kinh. Lẽ tất nhiên là cũng có một số người đến đây chỉ với mục đích mở rộng tầm mắt.

Số người Vô Tình Tú Sĩ trong một đêm đã rút đi hết, không còn trông thấy họ tại tòa lầu phía Nam nữa, nhưng quá nửa số người còn lại trong tòa lầu cũng là những người đồng cảnh ngộ với họ.

Trong khi quần hùng Cửu Chỉ Thần Cái, Yến Nam Tam Kiệt ... đang quây quần nói chuyện thì bỗng thấy Trình Nam Giang lướt nhanh tới, vẻ mặt nghiêm trọng, lão nói:

- Chẳng hiểu Âu Dương lão tặc có mưu đồ chi mà lại rút hết số người Vô Tình Tú Sĩ về Trung Châu. Đào thiếu hiệp đã phái người âm thầm theo dõi bọn họ.

Cửu Chỉ Thần Cái hỏi:

- Còn y hiện giờ ở đâu?

Trình Nam Giang đáp:

- Hiện giờ thì vẫn còn ở đây, vì Âu Dương lão tặc không đi theo đám yêu tà ấy. Y nhờ tại hạ chuyển lời đến các vị là xin chớ manh động, kẻo lại rơi vào mưu gian của lão tặc.

Yến Nam Tam Kiệt rất kính phục và ngưỡng mộ Đào Gia Kỳ nên lên tiếng đáp ngay:

- Nếu Đào thiếu hiệp đã có lời dặn như vậy thì anh em lão phu xin nghe lời mà chờ đợi xem sao.

Bỗng ngay lúc đó có tiếng thanh la nổi lên, có tám gã đại hán lực lưỡng mặc y phục sặc sỡ từ trong bước ra rồi chia thành hai hàng đứng hai bên rất nghiêm chỉnh.

Ngụy Hùng Hào từ trong hậu đài đi ra, chắp tay hướng về phía quần hùng thi lễ rồi nói:

- Chư vị tân khách từ xa đến mà tại hạ tiếp đón chưa được chu đáo, quả là có lỗi. Nếu các vị hôm nay có hứng thì chúng ta nhân dịp này so tài võ học với nhau, hầu biết ai cao ai thấp. Tuy nhiên trong việc so tài chỉ nên vừa đánh tới là thu tay trở về, chớ nên gây ra việc đả thương mà làm mất hòa khí.

Lão tuyệt nhiên không đả động tới pho Hàn Thiết Quan Âm và Giáng Long kinh.

Trình Nam Giang mắng thầm:

- "Cái tên cáo già gian manh, khôn ngoan nói trớ đi tất cả. Tuy nhiên cuối cùng thì ngươi cũng đừng hòng thoát được cái nhục thảm bại chua cay" Liền đó có một giọng nói thực to nổi lên:

- Ngụy đương gia, anh em chúng tôi đến đây đều vì pho Hàn Thiết Quan Âm và Giáng Long kinh, vậy tại sao ngài lại không đề cập đến?

Ngụy Hùng Hào nhận ra người vừa nói chính là Quá Thiên Tinh Cao Tiêu Hổ, một tên đại cường khấu hoành hành vùng Nam Quới Châu, y tươi cười nói:

- Cao đại hiệp xin chớ nóng lòng. Tại hạ tuy thân trong giang hồ nhưng không phải là người đua đòi danh lợi, tổ chức cuộc họp mặt hôm nay với mục đích riêng tư.

Cao Tiêu Hổ cười như điên dại nói:

- Thế anh em chúng ta không quản ngại đường xa đến đây công cốc ư?

Ngụy Hùng Hào bỗng sa sầm nét mặt nói:

- Tại hạ không hề gửi thiếp mời mà là do tôn giá tự đến. Đứng ở địa vị dân địa phương thì tại hạ nhận thấy việc mình làm chẳng có gì là sai cả, tôn giá tại sao lại buông lời trách móc như thế?

Cao Tiểu Hổ cứng họng, đang định cãi thì bỗng sau lưng có tiếng nói:

- Đối với pho Giáng Long kinh tôn giá cũng có hứng thú hay sao?

Tiếng nói không to lắm nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một. Tất cả đều quay lại xem xem người nói là ai, và ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng ra mặt.

Thì ra người vừa nói chính là Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng, một nhân vật mà tên tuổi rung chuyển cả thiên hạ. Lão mặc áo dài xanh, thái độ ung dung bình tĩnh, đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mặt Cao Tiêu Hổ.

Cao Tiêu Hổ từ bấy lâu nay hoành hành ở miền Nam Quới Châu, võ công độc đáo, chẳng những

rất quái dị mà còn vô cùng thâm độc. Số cao thủ bị chết dưới tay y không phải là ít, ví thế y đã quen xem người không ra gì, tuy biết Ngôn Như Băng là người tiếng tăm lừng lẫy nhưng vẫn bị pho Giáng Long kinh quyến rũ, cười to nói:

- Giáng Long kinh là pho sách ghi chép tuyệt học của võ lâm, trên đời hiếm có, nên chẳng riêng gì Cao mỗ mà toàn bộ quần hùng hiện diện cũng đều muốn tranh đoạt ...

Ngôn Như Băng ngắt lời:

- Già đây chỉ hỏi tôn giá mà thôi, còn những người khác thì tôn giá không cần nói đến.

Cao Tiêu Hổ cất giọng lạnh lùng nói:

- Cần gì phải hỏi nữa.

Ngôn Như Băng cất tiếng cười dài, rồi thò tay vào áo rút ra một quyển sách và lật ra trước mắt mọi người, để lộ ba chữ cổ tự đã cũ kĩ “Giáng Long kinh”.

Cao Tiêu Hổ buột miệng la to, phi thân lao vút tới, giương mười ngón tay ra những móng ó, rít gió nghe vèo vèo, chụp thẳng về phía Ngôn Như Băng vối một thế võ hết sức mãnh liệt.

Ngôn Như Băng cất tiếng cười khẽ rồi vung năm ngón tay búng nhẹ ra.

Tức thì Cao Tiêu Hổ như bị trúng phải một vố đánh nặng nề, cả người lộn nhào ra sau, bay đi ngoài ba trượng, khi rơi trở xuống y phải gắng gượng lắm mới đứng vững được, sắc mặt tái nhợt hẳn, giận dữ nói:

- Ông sử dụng chất độc vô hình thì đâu phải hảo hán.

Ngôn Như Băng cười nói:

- Nếu già sử dụng chất độc vô hình thì ngươi làm gì mà còn sống để nói chuyện như vậy.

Cao Tiêu Hổ nghe qua thì càng tức giận y quát lên:

- Ỷ vào chất độc thì chỉ là hạng bàng môn tả đạo mà thôi.

Ngôn Như Băng cười to nói:

- Đối với hạng như ngươi thì không xứng đáng cho ta phải dùng chất độc vô hình, võ công hèn kém như ngươi thì với tới pho Giáng Long kinh sao nổi.

Cao Tiêu Hổ là một nhân vật hùng cứ nhất phương mà giờ đây chịu nhục trước mặt cả trăm người

thì y làm sao nhịn nổi. Xoạt một tiếng, trong tay y đã nắm chặt một thanh bảo đao bén ngót. Ngôn Như Băng cũng phải thầm công nhận đó là một thanh đao quí.

Lão ta mỉm cười nói:

- Tôn giá nếu có thể đỡ nổi ba thế võ của già đây thì già sẽ trao tặng pho Giáng Long kinh ngay, và già hứa là không dùng đến chất độc vô hình.

Cao Tiêu Hổ nghe qua càng thêm vững tin, y tính rằng chỉ cần Ngôn Như Băng không dùng chất độc vô hình thì với võ công của y cũng có thể miễn cưỡng đỡ được ba thế công của lão.

Bởi thế y quát to:

- Tốt lắm!

Rồi vung lưỡi đao lên, dùng thế Kinh đào cự lăng nhắm tới Ngôn Như Băng công vào nhanh như điện chớp.

Ngôn Như Băng cười khẩy, lướt người vào thẳng đao quang, tựa hồ coi đao pháp của Cao Tiêu Hổ như trò chơi con nít. Hai bóng người vừa xáp vào nhau đã lập tức dang ra xa, ánh thép vụt tắt, thân người của Cao Tiêu Hổ bị hất tung bay ra xay, khóe miệng trào máu đen, sắc mặt xám ngắt, ngất lịm đi không cựa quậy được nữa.

Ngôn Như Băng xiết thanh Thất tinh bảo đao của đối phương trong tay, cười nhạt rồi xếp pho Giáng Long kinh cất lại vào túi áo. Chỉ cần một chiêu mà lão đã làm trọng thương một tay cường đạo lừng danh ở góc trời Nam thì tài nghệ không khỏi làm cho quần hào khiếp phục.

Cửu Chỉ Thần Cái cất tiếng than:

- Tuy tính tình của lão ta lạnh lùng cô độc không giống ai nhưng quả thật võ công đã vượt hẳn mọi người. Lão hóa tử tự lấy làm xấu hổ, không thể nào so sánh kịp.

La Hầu Độc Phán Đông Phương Hiểu Bạch không phục, cười nhạt nói:

- Để ta thử đấu với lão xem sao.

Truy Hồn Ác Khách Đông Phương Hiểu Tinh trợn mắt nhìn em, nói nhỏ:

- Đệ đệ chớ nên hành động theo cảm tính mà làm rối kế hoạch của Đào thiếu hiệp, nếu làm hỏng kế hoạch thì anh em ta còn mặt mũi nào nhìn Uyển Hoa hiền muội nữa.

Đông Phương Hiểu Bạch không sợ trời không sợ đất mà chỉ sợ mỗi Trương Uyển Hoa mà thôi. Hơn nữa trong lòng lão cũng biết ơn Đào Gia Kỳ cứu mạng và cũng bái phục tài nghệ xuất chúng của

chàng nên nghe nói thế lão liền cất tiếng cười khà khà, nói:

- Tôi xin nghe lời dạy của huynh trưởng, chờ dịp khác so tài với lão ta vậy.

Bỗng từ hướng Đông có một tiếng hú trong trẻo vang lên, rồi có một bóng người từ trong một cánh rừng rậm rạp lướt ra nhanh như chớp, chỉ trong nháy mắt đã đứng cạnh Ngôn Như Băng, nhẹ nhàng như một cánh hoa rơi.

Quần hùng trông thấy thế đều không khỏi thầm kinh ngạc, hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía ấy. Chỉ thấy đối phương là một người lưng thon, vai nở, da mặt đen sạm, mắt cọp mũi sư tử, dưới cằm không râu, mình mặc một chiếc áo dài màu thổ huỳnh, trên vai có giắt bảy món ám khí hình thoi, chiếu ánh sáng xanh lập lòe, dáng điệu vô cùng oai vệ.

Quần hùng phần lớn đều không biết lai lịch của người mới đến, chỉ riêng có Cửu Chỉ Thần Cái và Trình Nam Giang là đưa mắt nhìn nhau mỉm cười mà thôi.

Yến Nam Tam Kiệt và Thần Châu Song Sát trong lòng đầy dẫy nghi ngờ, hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Cửu Chỉ Thần Cái cười đáp:

- Là Đào thiếu hiệp cải trang thành đệ nhất cao thủ của Cửu Long Giáo Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi đấy.

Liền đó, từ đằng xa nghe thấy Đồ Lôi nói:

- Từ ngày chia tay đến nay, Ngôn cốc chủ vẫn bình yên chứ?

Ngôn Như Băng giả vờ giật mình nói:

- Tưởng là ai hóa ra là Đồ lão sư, xin hỏi có điều gì chỉ giáo?

Đồ Lôi nói:

- Nghe lời đồn đãi là Ngôn cốc chủ đã lấy được pho Giáng Long kinh, chẳng hiểu có đúng thế hay không?

Ngôn Như Băng cười nói:

- Không sai chút nào cả.

Đồ Lôi quay mặt nhìn Cao Tiêu Hổ đang nằm dưới đất nói:

- Người này là Ngôn cốc chủ làm cho như vậy phải không?

Ngôn Như Băng nói:

- Hắn dòm ngó pho kinh của già, già giao ước nếu hắn đỡ được ba chiêu thì sẽ biếu hắn pho kinh, nào ngờ chưa được một chiêụ.... Rồi lão thở dài lắc đầu.

Đồ Lôi lại nói:

- Chỉ qua việc này cũng đủ biết võ công của Ngôn cốc chủ đã cao tuyệt lắm rồi, tại hạ khâm phục, khâm phục. Nhưng chẳng lẽ trong quần hùng không có ai ra nữa hay sao?

Ngôn Như Băng cười nói:

- Phàm bất cứ việc gì cũng quí ở chỗ biết lượng sức, chắc không có ai có gan đâu.

Quần hùng nghe thấy đều không khỏi tức giận, nhưng ai cũng khiếp vía trước võ công của lão nên chẳng ai dám xông ra.

Bỗng ngay lúc đó có một giọng cười âm u sâu hiểm nổi lên:

- Rõ là khoác lác không biết xấu hổ! Lão phu muốn thử xem võ công của Ngôn cốc chủ cao cường tới đâu.

Liền đó có một bóng người lướt ra, chính là Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền, một nhân vật mà khắp giang hồ đã đồn đãi gần đây.

Sắc mặt của Ngôn Như Băng như được phủ một lớp sương lạnh, lão gằn giọng nói:

- Các hạ là Âu Dương Tuyền mà tên tuổi vang dội phải không?

Âu Dương Tuyền nói:

- Không dám, không dám. Tại hạ nào dám so với Ngũ Hành cốc chủ.

Ngôn Như Băng lại hỏi:

- Các hạ phải chăng cũng dòm ngó pho Giáng Long kinh của ta?

Âu Dương Tuyền cười nói:

- Đúng vậy.

Ngôn Như Băng cười ha hả nói:

- Ngôn mỗ cũng đang dòm ngó pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay các hạ đó.

Âu Dương Tuyền nói:

- Vậy chúng ta làm một cuộc đánh cuộc, lấy võ học ra thi thố, ai thắng thì lấy cả hai nên chăng?

Ngôn Như Băng gật đầu:

- Chính hợp ý Ngôn mỗ.

Đồ Lôi bỗng quát to:

- Chậm đã! Phàm việc gì cũng có kẻ trước người sau ...

Âu Dương Tuyền cất giọng lạnh lùng ngắt lời:

- Xem ra tôn giá đến đây cũng vì pho Giáng Long kinh. Con người nến biết tự lượng sức mình, tôn giá nghĩ mình có thể chống nổi Ngôn cốc chủ hay sao?

Đồ Lôi nghe qua thì mặt lộ rõ vẻ tức giận, quát lên:

- Ta dù không đối địch nổi cũng vẫn cứ đấu, không những thế mà còn dòm ngó cả pho Hàn Thiết Quan Âm của ngươi nữa kìa.

Âu Dương Tuyền cười to nói:

- Già đây giữ kỹ vật này để chờ các hạ lấy, chỉ e các hạ không có cái phúc được trông thấy nó mà thôi.

Nói đoạn lão nhanh nhẹn nhảy lùi ra xa.

Đồ Lôi nói với Ngôn Như Băng:

- Ngôn cốc chủ đã tuyên bố là nếu ai đỡ nổi chiêu thì ông sẽ tặng pho Giáng Long Kinh phải không?

Ngôn Như Băng gật đầu nói:

- Lời nói của già đây chắc chắn như đinh đóng cột, không khi nào hối hận bao giờ.

Tức thì Đồ Lôi liền xê dịch đôi chân, đưa chưởng phải ngang ngực nói:

- Tốt lắm, mời Ngôn cốc chủ tấn công đi thôi.

Chương 56: Đổ Vỡ Tan Tành

Ngôn Như Băng tuy đã biết Đồ Lôi chính là Đào Gia Kỳ cải trang, tất cả mọi việc đều tiến hành theo kế hoạch đã định, nhưng lão muốn thử cho biết chân tài của Đào Gia Kỳ nên ném lưỡi đao của Cao Tiêu Hổ xuống đất, cười nói:

- Hãy đỡ!

Vừa nói lão vừa dùng thế Nhật Nguyệt tranh huynh búng mười ngón tay ra. Thế võ rất nhanh lại kì diệu, là một chiêu trong Thập tuyệt chỉ pháp có một không hai trong võ lâm.

Thế võ này dùng cả chưởng lẫn chỉ, cả cứng rắn lẫn mềm dẻo, kình lực ồ ạt như núi nhắm các đại huyệt trên người của Đồ Lôi đổ xuống.

Ngay lúc ấy Đồ Lôi dùng thế Hoành đoạn vân sơn nhắm ngay Khúc trì huyệt của Ngôn Như Băng chụp tới.

Ngôn Như Băng cảm thấy có một luồng kình lực mạnh mẽ xô bạt của Thập tuyệt chỉ pháp của mình ra thì không khỏi thầm kinh hãi. Lão nhận ra thế võ của Đồ Lôi có nhiều kỳ tuyệt khó lường, uy lực vô cùng mạnh mẽ, làm cho lão không thể tìm ra cách phá chiêu.

Trong khi lão đang nghĩ ngợi thì năm ngón tay của Đồ Lôi đã chụp sát cánh tay phải của lão ta rồi, bắt buộc Ngôn Như Băng phải dùng Tiên Thiên ngũ hành bộ pháp lách trách như tinh tú đổi ngôi mới may mắn thoát khỏi thế võ đó. Tuy nhiên cánh tay của lão vẫn bị đầu ngón tay của Đồ Lôi quét trúng, ít nhiều cảm thấy tê dại.

Đến chừng đó Ngôn Như Băng mới biết võ học của đối phương đã thực sự đạt được tinh hoa võ học, chỉ có vậy mới có thể biến những chiêu thức bình thường thành kỳ diệu, làm cho lão hết sức kinh dị.

Đà Lôi lớn tiếng nói:

- Chiêu thứ nhất.

Nói đoạn y lại dùng chiêu thức cũ, bám sát Ngôn Như Băng như hình với bóng.

Thế võ tuy không thay đổi nhưng kỳ thực bên trong lại diễn biến tinh tuyệt vô cùng, không ai có

thể lường được.

Ngôn Như Băng đã biết khi Đồ Lôi đánh ra một chiêu thì chiêu tiếp theo sẽ ồ ạt như dòng Trường Giang thao thao bất tuyệt nên vội sử dụng Tiên Thiên Ngũ Hành bộ pháp không ngớt xê dịch thân mình, thay đổi vị trí liên tục, đồng thời sử liền hai chiêu Kim Ty hệ uyển và Ly Long thám châu quét xéo trở lại để đối phó.

Thân pháp của lão ta vô cùng tuyệt diệu, thế võ cũng lạ mắt khiến những người xung quanh vỗ tay tán thưởng không ngớt.

Đồ Lôi nhanh nhẹn thu tay phải trở về, thân người nhảy lùi về phía sau tránh chiêu.

Ngôn Như Băng thét lớn một tiếng, mười ngón tay vung lên nhanh như gió điểm ra, bóng chỉ chập chờn khắp nơi, bức bách Đồ Lôi phải liên tiếp lui về phía sau.

Bỗng Đồ Lôi hú lên một tiếng dài rồi tràn ngay thân hình tới, hai chưởng xô thẳng ra trước va chạm mạnh vào chỉ lực của Ngôn Như Băng. Sau một tiếng nổ khẽ cả hai đều bị hất ra xa, bóng chỉ đầy trời cũng biến mất hết.

Tuy chỉ đánh ra ba thế võ nhưng dưới mắt của những tay cao thủ thì từ bộ pháp đến thế đánh của cả hai đều bộ lộ thân pháp tuyệt đỉnh, tất cả quần hùng đều nín thở trố mắt theo dõi cuộc tranh tài của đôi bên.

Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền theo dõi mà không khỏi thầm kinh hãi. Lão nhận thấy Đồ Lôi tuy toàn đánh ra những chiêu thức tầm thường nhưng bên trong lại ẩn chứa biến hóa kỳ bí khó lường làm cho lão cảm thấy e dè, không còn coi thường đối phương như lúc trước.

Đồ Lôi cười ha hả nói:

- Ngôn cốc chủ, ba thế võ đã qua, lời nói của cốc chủ có đúng sự thật không?

Ngôn Như Băng đứng ngơ ngác, sắc mặt buồn thiu. Qua một lúc lão tươi cười trở lại, rút trong tay áo ra pho Giáng Long kinh nói:

- Thực ra già chẳng dùng gì đến pho kinh này, võ công của Đồ lão sư lại cao cường như thế nên có giao lại cho lão sư cũng chẳng sao. Tuy nhiên chỉ có người đức hạnh mới giữ được nó, chỉ lo Đồ lão sư ...

Đồ Lôi không nói gì, đưa tay ra cầm lấy pho kinh.

Bỗng Âu Dương Tuyền cất giọng lạnh lùng nói:

- Chậm đã!

Vừa nói lão vừa thò tay chụp thẳng vào pho kinh.

Cánh tay phải của Đồ Lôi nhanh như chớp nhặt lấy thanh Thất Tinh bảo đao rồi vung thành một bức màn thép sáng ngời che chở trước mặt, trong khi cánh tay trái ung dung đút pho kinh vào trong áo.

Chỉ một thế đao mà đã sử dụng đến nhiều tuyệt học của ngũ đại môn phái nên có một uy lực mãnh liệt vô cùng, Âu Dương Tuyền đang lao người tới cũng phải hối hả vọt người về phía sau.

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Muốn cướp giật ngang thì quả là bỉ ổi, sao không dùng võ công chân thực ra mà so tài cao thấp?

Khuôn mặt của Âu Dương Tuyền đỏ bừng, lão cười ghê rợn nói:

- Đồ Lôi, ngươi thắng nổi ta hay sao?

Đồ Lôi nghe qua thì cười như điên dại, sắc mặt bỗng thay đổi, gằn giọng nói:

- Nói nhiều làm gì? Đánh đi rồi biết, lão không tìm ta thì ta cũng sẽ tìm lão thôi.

Âu Dương Tuyền nghe thế không khỏi sửng sốt, nói:

- Tìm ta làm gì? Ngươi muốn cả pho Hàn Thiết Quan Âm ư?

Đồ Lôi nói:

- Đó là điều thứ yếu thôi.

Âu Dương Tuyền càng hoang mang, lão nói lớn:

- Có gì sao không nói trắng ra?

Đồ Lôi cười to nói:

- Chỉ e khi ta nói ra thì lão chẳng còn đất chôn thân đâu.

Âu Dương Tuyền biến hẳn sắc mặt nói:

- Chỉ giỏi hù dọa, ngươi có bản lãnh gì?

Đồ Lôi bỗng tràn người tới trước mặt Âu Dương Tuyền nói:

- Lão có thực sự đúng là Quỉ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền hay không?

Âu Dương Tuyền biết đối phương đã nhận ra mọi sự bí mật của mình nên sắc mặt lập tức lộ sát khí, dồn chân lực vào hai tay chuẩn bị đánh ra.

Đồ Lôi nói tiếp:

- Chớ nghĩ đến việc hại ta. Hôm nay ta đến đây chỉ muốn hỏi xem có phải lão đang giữ hai pho Hàn Thiết Quan Âm phải không?

Âu Dương Tuyền nghe thấy thế như bị một quạ tạ ngàn cân giáng thẳng vào ngực, kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, trong đầu thắc mắc vô cùng tại sao đối phương lại biết rõ như thế, thầm nghĩ phải bắt lại để tra cho ra lẽ.

Nhưng liền đó lão lại có một ý nghĩ khác. Qua cuộc đấu vừa rồi thì lão nhận thấy gã Đồ Lôi này có võ học cao sâu tuyệt đỉnh, chẳng kém gì mình, bất giác trong lòng lại đâm ra do dự mà không dám manh động.

Lúc ấy Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng đã ung dung bỏ đi, bước qua chỗ nhóm người Cửu Chỉ Thần Cái đang đứng.

Không khí xung quanh trở nên vô cùng ngột ngạt, ai nấy im lặng phăng phắc, hàng trăm con mắt nhìn vào Âu Dương Tuyền chờ đợi lão lên tiếng.

Ngụy Hùng Hào lấy làm lạ nghĩ thầm:

- “Lão gia tử từ trước đến nay trải qua không biết bao nhiêu biến cố to lớn nhưng không khi nào lại có thái độ như vậy. Xem ra tất cả những kế hoạch của lão gia tử sắp tan thành mây khói rồi” Một việc làm cho hắn kinh dị hơn là những nhân vật quan trọng của ngũ đại môn phái không có ai đến dự cả, chỉ có chưởng môn phái Nga Mi đang đứng cách xa xa khoanh tay nhìn mà thôi.

Hiện tượng này quả thật khó hiểu, vì sáng sớm hôm qua hắn đã được tin báo là các nhân vật quan trọng trong ngũ đại môn phái đang lục tục kéo đến Thái Hồ, và đã xuất hiện ở Kim Đàn, Thường Châu rồi.

Như vậy chẳng lẽ hành tung của nhóm người Vô Tình Tú Sĩ đã bị phát hiện và truy đuổi rồi sao?

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, tỏ ra lo sợ còn hơn cả Âu Dương Tuyền nữa.

Lúc bấy giờ sự tấn công tâm lý của Đồ Lôi dường như đã có hiệu quả. Chàng cười nhạt nói:

- Âu Dương Tuyền, những điều mà ta biết về lão chẳng phải chỉ có bấy nhiêu đâu. Lão chớ được

voi đòi tiên, bắt được bọn người Vô Tình Tù Sĩ thì hôm nay lại muốn giở mửng cũ. Ngay bây giờ nếu quay đầu lại thì vẫn còn kịp ...

Mồ hôi lạnh đã toát ra dầm dề ướt cả trán của Âu Dương Tuyền, đôi tròng mắt của lão không ngớt xoay chuyển. Trong khi đó Đồ Lôi vẫn thao thao:

- Lão đã phí bao tâm huyết để mưu đồ bá nghiệp võ lâm nhưng ngày nay xem ra tất cả đều đã tan thành mây khói. Pho Giáng Long kinh thì lọt vào tay ta, hai pho Hàn Thiết Quan Âm lão giữ thì đều là tượng giả. Nhà Phật có dạy mỗi người đều có lương duyên, khó mà cưỡng cầu. Ta nói đến đây là hết lời, sau này phước hay họa đều do lão mà thôi.

Âu Dương Tuyền cất giọng khô khan cười nói:

- Lão phu nào phải đứa trẻ ba tuổi để cho ngươi lừa gạt dễ như vậy?

Đồ Lôi cười to nói:

- Lão hãy xem lại xem pho Hàn Thiết Quan Âm dưới nước có còn là vật cũ hay không?

Âu Dương Tuyền kinh hoàng, lão biết là mọi việc đã đổ bể rồi, mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Qua một lúc lão chợt quát to lên:

- Là mi đánh cắp nó phải không? Ta ... ta thề không đội trời chung với mi.

Đồ Lôi dùng thuật truyền âm nói:

- Ta lấy làm gì? Nếu lão còn lưu luyến thì hãy đến Vân Môn Giáp mà lấy lại, mặc cho thê nhi nước mắt ướt đẫm mỗi ngày ...

Âu Dương Tuyền không đợi Đồ Lôi nói hết lời đã vọt người lướt đi ngay.

Nhóm người Cửu Chỉ Thần Cái đã đoán trước nên khi Âu Dương Tuyền vừa mới lướt đi thì lão đã nghe có tiếng Thần Chă Song Sát quát to:

- Trở lại đi!

Rồi có bốn luồng kình lực vô cùng mạnh mẽ cuốn tới. Lão cười lạnh lùng, vung hai chưởng khoát mạnh ra nói:

- Chưa chắc đâu!

Nghe bùng một tiếng thật to, thân hình của Thần Châu Song Sát đã rơi nhanh xuống. Âu Dương Tuyền lợi dụng tình hình tiếp tục lao người về hướng Đông Bắc nhanh như điện xẹt.

Nhưng ngay lúc ấy Cửu Chỉ Thần Cái đã vận dụng Thái thanh quyền cương đánh ra, lão hóa tử chờ lúc Âu Dương Tuyền còn chưa điều hòa công lực đã nắm quyền chủ động, không cho lão tặc có thì giờ vận công chống trả.

Ngũ Hành cốc chủ Ngôn Như Băng cũng phóng ra một chỉ.

Âu Dương Tuyền cắn răng vung chưởng phải hứng đòn, rồi mượn thế đánh của Cửu Chỉ Thần Cái xoay người vọt đi rất nhanh. Tuy thoát được vào rừng nhưng cánh tay phải tê buốt dữ dội, trong lòng lão không khỏi căm hận và kinh hãi.

Trong khi ấy Ngụy Hùng Hào cũng đã nhận ra tình thế không ổn, lão ta vội xoay người tìm đường rút lui.

Bỗng có một bóng người chập chờn trước mắt, lão nhìn lên thì thấy đó là Đồ Lôi, không khỏi giật bắn người vội nói:

- Ngụy mỗ tự xét thấy không có điều chi thất lễ, sao Đồ lão sư lại chặn đường như vậy?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Ngươi và Âu Dương Tuyền cấu kết với nhau làm hại quần hùng, ngoài miệng ngon ngọt mà bên trong đầy dẫy gươm đao, làm sao mà chối tội cho được?

Ngụy Hùng Hào biến sắc, lão biết âm mưu đã bại lộ liền vung cánh tay phải lên, bọn lâu la tức thì từ bốn phía ùn ùn tràn về phía Đồ Lôi.

Cùng lúc lão đánh bậy ra một chiêu rồi xoay người bỏ chạy.

Đồ Lôi chẳng xem bọn lâu la ra gì, cười nhạt nói:

- Ngươi muốn chạy à, đâu có dễ thế?

Tức thì chàng vung tay chụp ra, một luồng hấp lực níu Ngụy Hùng Hào lại, kéo lão sa nhanh xuống đất. Lão còn chưa kịp định thần thì mạch cổ tay đã bị Đồ Lôi nắm giữ.

Bọn lâu la lúc đấy đã tràn tới, đứa vung đao, đứa vung chưởng công tới ồ ạt.

Đồ Lôi mỉm cười, vung thanh Thất Tinh bảo đao trong tay phải chém ngang một thế, ánh thép chiếu ngời khắp ngơi.

Bọn lâu la kêu lên thảm thiết, đã có năm cánh tay bị đứt lìa dưới ngọn bảo đao, máu đỏ tuôn như suối. Những tên còn lại hết sức kinh hãi nhưng đang thế tràn tời nên nhất thời không sao lui lại kịp.

Ngay lúc ấy Kim Đao Đoàn Long Ngư Vạn Lý từ trên cao buôn mình xuống, dùng hết sức đánh ra một đường đao mạnh ngàn cân. Lại nghe thêm nhiều tiếng kêu thảm nữa, đã có nhiều tên lâu la bị đứt cổ, đứt tay, ngã quay ra đất. Những tên còn lại không dám tham đánh nữa, quay lưng bỏ chạy toán loạn.

Đồ Lôi ném thanh Thất Tinh bảo đao về phía Ngư Vạn Lý nói:

- Được ông tiếp tay thật là rất cảm kích. Nay tại hạ xin tặng cho ông lưỡi đao này.

Ngư Vạn Lý tiếp lấy đao, cười nói:

- Xin cảm ơn.

Đồ Lôi mỉm cười, tay phải nhanh như chớp điểm vào âm huyệt của Ngụy Hùng Hào.

Ngụy Hùng Hào liền cảm thấy thân người nóng ra như lửa đốt, sắc mặt xám ngắt, đau đớn vô cùng.

Bỗng nhiên có mấy tiếng Phật hiệu vọng lên, rồi có sáu bóng người cao lớn lướt tới. Đó là sáu tăng nhân cao thấp không đều nhau, mình mặc cà sa, tuổi trên lục tuần, mày râu đều bạc trắng như tuyết, chính là Ngoại Đường Lục Tăng của Thiếu Lâm Tung Sơn, Nhẫn Cơ, Nhẫn Trí, Nhẫn Không, Nhẫn Châu, Nhẫn Vô và Nhẫn Phương. Cả sáu người võ công đều rất cao cường, trước đây cùng hành hiệp giang hồ, danh tiếng rung chuyển cả hai miền tả hữu ngạn Trường Giang, ai cũng kính sợ.

Nhẫn Cơ hướng về Đồ Lôi chắp tay nói:

- Bần tăng là Nhẫn Cơ ở Tung Sơn, dám xin Đồ thí chủ trao trả Giáng Long kinh cho bọn lão nạp.

Đồ Lôi cười nói:

- Pho kinh này tuy theo đồn đãi là do Đạt Ma Tổ Sư dốc tâm huyết viết ra, cao thâm ngang với Dịch Cân Kinh nhưng lời nói của đại sư có phần hơi võ đoán, thực sự không có gì chứng minh nó thuộc về Thiếu Lâm Tự cả. Xin thứ lỗi tại hạ không thể tuân mạng.

Nhẫn Cơ nhíu mày lại, lão không biết nên nói làm sao. Lão cảm thấy lời lẽ của Đồ Lôi thật hữu lý, thực khó mà tranh luận. Nhưng nếu dùng võ công tranh đoạt thì trước mặt quần hùng không khỏi làm mất phong độ của một môn phái lớn. Bởi thế lão chỉ cúi đầu trầm ngâm mà không biết nói sao.

Trong khi đó năm tăng nhân còn lại đều hầm hầm sắc mặt, như chỉ chờ Nhẫn Cơ ra hiệu là ùa vào tấn công đối phương ngay.

Đôi mắt Đồ Lôi rất sắc bén, chàng nhận ra tay phải của Nhẫn Cơ đã bị cụt, đồng thời hai mạch cổ tay của Nhẫn Vô đại sư cũng có một đôi vòng vàng siết chặt lấy nên chàng liền nhớ ra là lúc mình cứu

nguy cho Lê Ngọc Hàng và Đoàn Thừa Tiên đã nhân tiện vào một tòa nhà lớn giải cứu cho một số tăng nhân Thiếu Lâm, và cả hai vị này cũng có trong số đó.

Bởi thế chàng bình tĩnh trở lại, mỉm cười không nói gì.

Bỗng nghe Nhẫn Cơ nói:

- Đồ thí chủ có ý chiếm pho Giáng Long kinh mà không chịu qui hoàn cho nguyên chủ hay sao?

Đồ Lôi nói:

- Phàm vật vô chủ ai cũng có thể chiếm lấy. Hiện nay tại hạ chưa tìm ra nguyên chủ của pho kinh này nên thử hỏi tại hạ giữ nó có chi là không được?

Nhẫn Cơ cất tiếng than:

- Thí chủ nói ngang như vậy thì bần tăng chắc phải đắc tội rồi, vì bần tăng đến đây là phụng mệnh đi lấy lại pho kinh.

Sáu vị tăng nhân liền đứng dàn ra, hai người vung thiền trượng lên, bốn người còn lại chắp tay dùng thế Đồng tử tham Phật, dồn chân lực sẵn sàng tràn đến.

Bỗng Ngôn Như Băng quát to:

- Chậm đã!

Sắc mặt của lão lạnh lùng như băng giá, tràn người đến trước.

Nhẫn Cơ giật mình nói:

- Ngôn cốc chủ muốn can dự vào chuyện này hay sao?

Ngôn Như Băng gằn giọng nói:

- Pho kinh này là do Ngôn mỗ lấy được trong tay Phạm Đồng Ngô tại Thanh Phong Giáp ở núi Nhạc Lục.

Nhẫn Cơ gật đầu nói:

- Việc này bần tăng đã biết, Phạm Đồng Ngô chính là Đào Như Hải cải trang ra.

Ngôn Như Băng cười nhạt nói:

- Đại sư biết như thế là được rồi. Vừa rồi Ngôn mỗ và Đồ lão sư có đánh cuộc, Ngôn mỗ đã thua

và đã tặng pho kinh cho Đồ lão sư như đã hứa.

Nhẫn Cơ lại gật đầu nói:

- Bần tăng vừa đến đây cũng đã nghe nói đến việc đó.

Ngôn Như Băng nói:

- Vậy pho kinh không phải là cướp đi từ Thiếu Lâm Tự, các vị đến đây nhận càn không sợ người ta cười cho sao?

Nhẫn Cơ đỏ bừng mặt nói:

- Anh em của bần tăng hành sự theo mạng lệnh, không thể làm khác, xin Ngôn thí chủ hiểu cho.

Ngôn Như Băng giận dữ nói:

- Ngay như Ngôn mỗ còn không đối địch nổi Đồ lão sư, các vị đại sư nói thế là không tự lượng sức rồi.

Nhẫn Cơ nghe qua bừng bừng lửa giận, nhưng vẫn cố cười nhạt nói:

- Anh em bần tăng có chết cũng không hối hận. Ngôn thí chủ không cần nhọc lòng làm chi.

Bỗng ngay lúc đó Thần Châu Song Sát to tiếng quát:

- Trâu bò húc nhau ruồi muỗi chết, các vị hãy rút lui đi.

Quần hùng nghe thế thì không còn có ý định ở lại xem nữa, tất cả ùn ùn kéo nhau bỏ đi.

Liền đó Thần Châu Song Sát bước đến, Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Dù cho pho kinh có là vật sở hữu của Thiếu Lâm đi nữa thì nay tạm cho Đồ lão sư mượn cũng chẳng phải là quá đáng.

Nhẫn Cơ không khỏi sửng sốt nói:

- Lời nói ấy nghĩa là ...

Đông Phương Hiểu Bạch cắt lời:

- Sáu vị bị Đào Như Hải làm nhục, kẻ bị chém đứt tay, người bị chặt bỏ bàn tay, vết thương vẫn còn đó, các vị đã quên sao? Nếu các vị không có Đồ lão sư âm thầm cứu nguy cho thì bây giờ vẫn còn đang dở sống dở chết. Tại hạ đây dù không phải là nhân vật chính phái nhưng cũng lấy làm chướng

mắt đối với cái kiểu báo ân như vậy.

Sáu vị tăng nhân nhìn nhau ngạc nhiên rồi cùng cúi mình sụp lạy nói:

- Nếu chẳng nhờ Đông Phương thí chủ nói rõ ra thì bọn bần tăng vẫn còn mù mờ như trong mộng. Ơn đức này có ngày bọn bần tăng xin đền đáp, nhưng không thể nào vì cá nhân mà bỏ việc chung được.

Đông Phương Hiểu Tinh cười ha hả nói:

- Khá khen cho lời nói của các ông. Tại hạ xin hỏi có gì chứng minh pho Giáng Long Kinh là của Thiếu Lâm Tự? Cái việc tự vẽ bùa mà đeo như vậy thì thực ra chỉ có phái Thiếu Lâm mới làm được mà thôi.

Nhẫn Cơ đỏ mặt, cất tiếng niệm Phật hiệu thật to.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Tại hạ tuyệt đối không khi nào làm khó dễ các vị, nhưng hiện giờ tạm thời chưa thể trao pho Giáng Long kinh này cho các vị ngay được.

Khoảng nửa tháng sau, tại hạ sẽ đi đến Tung Sơn ra mắt quí chưởng môn.

Nói đến đây chàng bỗng ngừng lại trong giây lát rồi nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Tôi xin khuyên các vị đại sư hãy mau trở về Tung Sơn, vì Đào Như Hải đã lung lạc được đám yêu tà trong võ lâm, tìm đến gây sự phá rối các môn phái lớn, nên chỉ e rằng khi các vị về đến nơi thì Thiếu Lâm Tự đã tan tành rồi cũng nên.

Sáu vị tăng nhân nghe qua không khỏi biến sắc mặt. Nhẫn Cơ nói:

- Lời nói của Đồ thí chủ hoàn toàn là sự thực chứ?

Đồ Lôi nói:

- Tại hạ trước nay không quen nói dối bao giờ.

Nhẫn Không bỗng bước tới một bước, chắp tay cúi đầu nói:

- Đồ thí chủ đã biết được tin ấy sao không cho người thông báo cho tệ tự hay, hầu có một sự đề phòng?

Đồ Lôi nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ không khi nào có ý khoanh tay đứng nhìn để làm ngư ông đắc lợi. Đào lão tặc là người vô cùng gian manh ác độc, hành sự rất khó lường nên việc hắn cho đám yêu tà xâm nhập Trung Châu tại hạ cũng vừa được biết thôi. Huống chi quí phái bấy lâu nay vẫn an phận thủ thường, đối với chính nghĩa võ lâm ít khi để ý đến. Ngay như việc Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành đại hiệp và Côn Lôn Nhất Chân Tử lão tiền bối bị hại quí phái chẳng những bỏ ngoài tai, mà sau đó phái Côn Lôn đến thỉnh cầu quí phái tiếp tay với họ nêu cao chính nghĩa võ lâm cũng bị quí phái thẳng thắn chối từ ...

Ngừng mốt chút, Đồ Lôi nói tiếp:

- Đấy là chưa nói giữa tại hạ và quí phái chẳng hề có quan hệ chi, nếu phái người báo tin thì chưa chắc quí phái đã chịu tin lời mà có lẽ xin vào cửa tự còn không được nữa là khác.

Sắc mặt của Nhẫn Không lập tức nghiêm lại, lão nói:

- Xưa kia Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành thí chủ hành sự quá cứng rắn, không chịu tìm hiểu nguyên nhân xa gần cũng như những nỗi khúc chiết của sự việc mà chỉ dựa vào những gì mục kích để hành sự, sát hại nhân mạng như cỏ rác. Vì vậy cả hai phái chính tà đều oán hận, lập mưu hợp lực diệt trừ Lỗ thí chủ. Tiền nhiệm chưởng môn của bản tự đã đích thân đi gặp Lỗ thí chủ, khuyên nhủ ông ấy trong bất luận việc gì cũng nên chừa cho người ta một cơ hội cải hối, để tránh khỏi sự oán hận của người đời. Nào ngờ Lỗ thí chủ đã không chịu nghe mà còn nổi cơn thịnh nộ, không giải bày hơn thiệt đã dẹp trà đuổi khách ngay.

Tiền nhiệm chưởng môn của bản tự đành phải bỏ về, sau đó tuy bịnh nặng nhưng vẫn viết thơ cho các môn phái lớn, khuyên nhủ chớ nên gây oán với Lỗ thí chủ.

Đây là những chuyện bí mật trong võ lâm mà hầu hết những người hiện diện đều không biết, nên ai cũng im lặng nghiêng tai lắng nghe.

Nhẫn Cơ tiếp lời sư đệ:

- Sau đó thái độ rộng lượng của tiền nhiệm chưởng môn của bản tự chẳng những không được đền đáp hợp lý, mà trái lại, Lỗ thí chủ ra tay tàn sát bảy mươi ba đệ tử của tệ tự đang hành hiệp trên giang hồ. Lúc bấy giờ hành tung của Lỗ thí chủ không nhất định, nên đã ba tệ tự cho người tìm đến tận cửa để phân bày hơn thiệt nhưng đều không gặp mặt.

Tiền nhiệm chưởng môn của tệ tự tuy không đạt được ý nguyện nhưng đến giờ phút lâm chung vẫn dặn dò vị đương kim chưởng môn không được gây thù oán với Lỗ thí chủ, cũng như không cho phép nhúng tay vào việc giang hồ ...

Lão dừng lại một chút rồi nói:

- Đồng thời người cũng nói rằng lẽ trời rất công minh, việc báo ứng không sai chạy tí nào cả, rồi

đây Lỗ thí chủ sẽ có ngày phải chịu hậu quả đen tối do mình gây ra. Chính vì tệ tự phải tuân theo lời dặn dò của tiền nhiệm chưởng môn nên bất đắc dĩ phải gạt bỏ mọi ân oán trong võ lâm, vậy nên Đồ thí chủ chớ nên quá để tâm trách móc.

Đồ Lôi vừa lắng nghe xong thì đã nhận ra ngay một việc vô cùng bí mật trong câu chuyện đó. Chàng cất tiếng than dài nói:

- Quí phái chỉ biết trách người mà không biết trách mình. Sao đại sư không thử nghĩ xem có phải thực sự tất cả những tội ác đó đều là do Lỗ đại hiệp làm hay không?

Nhẫn Cơ không khỏi sửng sốt nói:

- Chả lẽ ... chả lẽ có kẽ khác mạo danh hay sao?

Đồ Lôi nói:

- Lỗ đại hiệp lúc ấy có đến năm năm không dấn thân vào giang hồ, người ẩn cư trong một noi kín đáo, dốc hết tâm trí vào việc mở pho Hàn Thiết Quan Âm.

Nhẫn Cơ nói:

- Nếu sự thật quả đúng như vậy thì đúng là có kẻ đã mạo danh, vậy kẻ đó là ai?

Đồ Lôi nói:

- Chính là Đào Như Hải.

Nhẫn Cơ cau mày nói:

- Thí chủ có bằng chứng không?

Đồ Lôi đáp:

- Việc ấy chờ khi lão ta đền tội thì sẽ tự thú nhận cho mọi người biết. Lúc này chỉ phỏng đoán thôi chứ chưa có gì là chắc chắn hết.

Bỗng chàng nghiêm sắc mặt nói:

- Lão ta chừng nào đền tội thì còn phải chờ xem các môn phái có bằng lòng gạt bỏ ý nghĩ riêng tư để cùng góp sức diệt trừ lão hay không?

Câu nói vừa dứt thì Đồ Lôi đã siết chặt tay của Ngụy Hùng Hào lao mình luớt đi.

Ánh thái dương mùa hạ đang chiếu rọi khắp nơi, không khí nóng bức như thiêu như đốt.

Trên một con đường cái quan phẳng lì bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên, cát vàng bay mù mịt, chẳng mấy chốc sau đã xuất hiện sáu kị sĩ đang phi nhanh như gió hốt.

Trong số ấy có một người mặc y phục ngắn màu đen, miệng không ngớt kêu ôi chao, đồng thời tay vung ngọn roi ngựa liên tục, chứng tỏ y đang có chuyện rất gấp.

Người cầm đầu tuổi ngoài bốn mươi, thân hình to lớn, mày rậm như chổi xuể, sắc mặt sạm đen, da thịt hồng hào, thái độ hiên ngang. Y đưa tay chỉ về một dãy núi xa, cất tiếng cười to nói:

- Đỉnh Hoa Sơn đã thấy kia rồi, đến hoàng hôn thì chắc chắn ta sẽ đến đó kịp. Mấy con ngựa này cũng không đến nỗi phải chết dọc đường vì kiệt sức.

Người đi ngay phía sau hỏi:

- Nhị sư huynh, khi chúng ta gặp chưởng môn thì sẽ bẩm báo ra sao đây?

Người được gọi là nhị sư huynh nói:

- Cuộc họp mặt ở Mã Tích Sơn tuy có vẻ đầu voi đuôi chuột nhưng chúng ta lại biết được pho Hàn Thiết Quan Âm trong tay Âu Dương Tuyền là giả.

Những người còn lại nhao nhao nói:

- Thế còn pho tượng thực ở đâu?

- Chắc là trong tay tên lão tặc Đào Như Hải rồi.

- Hiện nay tên tuổi của lão đang vang dội cả võ lâm, oai quyền đang hồi cực thịnh, chẳng khác chi bóng mặt trời trên đình đầu. Ngoại hiệu của lão cũng đã đổi từ Hồ Chưởng Kim Đao thành Hỗn Thế Ma Vương, nghe càng kinh khiếp.

- Ôi số anh em đồng môn phái Hoa Sơn ta chết thật oan uổng, ngay cả cái bóng của pho Hàn Thiết Quan Âm cũng chưa có ai trông thấy mà đã chết đi một số thật đông, chẳng trách suốt hai năm nay chưởng môn chẳng hề có nét tươi cười.

Kế đó đoàn người lại mọp sát mình ngựa, rồi thúc ngựa chạy thật nhanh.

Người được gọi là nhị sư huynh bỗng trông thấy chính giữa đường cái có một bóng người áo xám đang đứng như muốn cản đường thì giật mình, vội gò cương cho ngựa đứng lại.

Người mặc áo xám là một gã đàn ông, y ngạo nghễ nhìn gã nhị sư huynh cười khanh khách nói:

- Đái Thời Khôi, ngươi không ngờ Thạch Vân ta đón đường phải không?

Đái Thời Khôi quát to:

- Họ Thạch kia, ngươi muốn gì?

Thạch Vân trầm giọng nói:

- Ngươi thấy sắc thì động lòng dâm, xuống tay ác độc để giày xéo thân gái yếu đuối, rõ là phường dâm loạn ác đức. Thạch mỗ mang kiếm hành hiệp khắp giang hồ, lần trước đã để cho người thoát được, nhưng lần này thì không đâu.

Nói đoạn y tuốt kiếm nghe một tiếng rẻng, ánh thép chiếu ngời sáng ngắt.

Đái Thời Khôi sạm mặt, y quát to:

- Bá láp, năm vị sư đệ, hãy diệt trừ thằng ranh này đi.

Tiếng quát vừa dứt thì cả sáu người đã nhảy xuống lưng ngựa, rút binh khí nhắm ngay đầu đối phương chém xuống.

Nào ngờ Thạch Vân lại đứng yên, không thèm tránh né, các loại binh khí đều chém trúng vào người y. Một tiếng gào thê thảm vang lên, y đã té ngửa ra đất chết ngay.

Sáu môn đồ của phái Hoa Sơn ngơ ngác nhìn nhau không hiểu.

Đái Thời Khôi kinh nghiệm già dặn, y đoán có cao thủ nào đó đã bí mật trừng trị Thạch Vân nên cúi xuống xem xét kỹ thi thể của gã, nhưng cũng chẳng thấy vết thương nào khác.

Bỗng ngay lúc ấy mọi người lại nghe một giọng cười âm u lạnh lùng nói:

- Rõ là ác độc, môn hạ Hoa Sơn lại ỷ chúng hiếp cô, hầu giấu diếm tội lỗi tày trời của mình, thực ai biết cũng phải căm hận.

Cả bọn sáu người nghe qua không khỏi kinh hãi cùng nhìn lên thì thấy bên vệ đường có ba bóng người.

Đái Thời Khôi trông thấy người đứng giữa thì sắc mặt biến đổi, cất giọng run run nói:

- Thân..... Thù .....Báo .. ...Ứng..... Lão già đứng giữa gằn giọng nói:

- Đúng thế, là ta đây, ta phải thế thiên hành đạo.

Vừa nói lão vừa vung chưởng lên, năm bóng đen nhỏ xẹt ra nhanh như chớp.

Năm người trong bọn Đái Thời Khôi gào lên thê thảm rồi té ngửa ra đất chết ngay.

Gã sống sót duy nhất thì gần như hồn lìa khỏi xác, vội lướt người vọt đi ngay.

Lỗ Công Hành vung tay đánh với theo, quát to:

- Ngươi muốn chạy hay sao?

Tức thì gã kia đang chạy nhanh bỗng hự lên một tiếng, té xuống đất như một con diều đứt dây, không cựa quậy nổi nữa.

Lỗ Công Hành quát to:

- Ta chừa mạng cho ngươi. Mau trở về nói với Hoa Sơn chưởng môn là phái này đã theo tà đạo, giờ Tý đêm nay lão phu sẽ đến núi Phù Dung thanh lọc hàng ngũ giùm Hoa Sơn phái.

Câu nói vừa dứt, lão ta cất tiếng cười dài rồi vọt đi luôn.

Người còn sống sót trong nhóm sáu đệ tử phái Hoa Sơn vẫn chưa chết hẳn. Gã bị nội gia kình lực đánh trọng thương, võ công hoàn toàn mất hết, máu huyết đảo lộn, mặt tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Gã loạng choạng bước đến cạnh xác chết của năm huynh đệ đồng môn, nhìn kỹ thì thấy cả năm đều bị dính một mũi Ngũ Vân Xà Đầu đinh tại ấn đường, chính là món ám khí thành danh của Lỗ Công hành, vô cùng ác liệt, thấy máu là chết.

Gã tràn đầy căm hận, lẩm bẩm:

- Cái chết của Thạch Vân rõ ràng không phải là chết dưới tay của anh em ta, vậy mà Lỗ Công Hành không tìm hiểu trắng đen đã hạ độc thủ. Xem ra lời đồn đã giang hồ chẳng sai tí nào. Cho dù nhị sư huynh có đúng là đã háo sắc thì cũng chỉ nên trừng trị một mình huynh ấy chứ sao lại liên lụy cả đến anh em ta?

Gã bỗng rùng mình khi nhớ lại lời nhắn của Lỗ Công Hành, vội gắng gượng lê bước đến bên một con ngựa, rồi lấy hết sức tàn leo lên yên phi nhanh.

Mặt trời đã lặn về Tây, ráng chiều đỏ ối rực rỡ ...

Trên núi Hoa Sơn có ba bóng người đang lướt nhanh xuống. Khi cả bọn vừa xuống chân núi thì bỗng nghe từ đằng xa có tiếng vó ngựa rồi một con ngựa phi nhanh tới, nhưng lại chẳng có ai ngồi trên ngựa.

Ba người cùng lấy làm lạ, khi con ngựa chạy đến gần thì họ mới thấy một gã đàn ông nằm sát trên

lưng ngựa. Một trong ba người kêu lên:

- Chẳng phải là Cao Phàn Vân sư đệ hay sao?

Cao Phàn Vân sau một lúc bị xốc xáo trên lưng ngựa thì có cảm giác như xương cốt trong người đều rã rời, máu huyết trong người cuồng loạn.

Nhưng may mắn là tâm thần y còn tỉnh táo, nên vừa nghe thấy thế liền thều thào nói:

- Phiền các vị sư huynh mau đưa tiểu đệ vào gặp chưởng môn, có việc rất gấp phải bẩm báo ...

Đang nói đến đó gã hộc một tiếng rồi phun ra cả ngụm máu bầm đen.

Ba người kia nghe vậy thì không khỏi biến sắc mặt, vội đỡ Cao Phàn Vân xuống ngựa rồi khiên hắn ta chạy lên đỉnh núi.

Gió núi đang thổi mạnh, cây cối nơi nơi không ngớt reo xào xạc.

Trên đỉnh Phù Dung thấy có một ngôi chùa mái đỏ cao ngệu, chen lẫn với ánh vàng son huy hoàng, nằm ẩn hiện giữa tàn là xum xuê của rừng cổ thụ. Ba bóng người khiêng Cao Phàn Vân chạy thẳng vào trong.

Trải qua thời gian độ dùng xong một bữa cơm thì trong đại điện có một tiếng chuông to nổi lên vang rền, theo chiều gió lan truyền khắp nơi.

Tức thì có nhiều bóng người nối gót nhau lướt thẳng lên núi rồi chạy vào đại điện. Cả Hoa Sơn chìm hẳn giữa một bầu không khí kinh hoàng sợ hãi, ai nấy đều nơm nớp lo âu.

Đêm đã về khuya, trăng sao đã bắt đầu lặn vào nền trời mờ tối.

Trong gian đại điện im lặng phăng phắc, bình yên như mọi ngày mà chẳng thấy có động tĩnh chi cả.

Chẳng lẽ Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành lại bất ngờ thay đổi ý định rồi sao?

Không! Trước tới giờ không bao giờ ông ta nói điều chi mà không làm cả.

Trời đã sáng hẳn, thấy rõ trong gian đại điện xác chết nằm ngổn ngang, không dưới bảy tám mươi người, toàn bộ đều bị Ngũ Vân Xà Đầu đinh sát hại.

Trong số nạn nhân có cả Hoa Sơn chưởng môn Phù Trần Tử, lão vẫn còn đội mão ngôi sao, mặc áo lông, mắt mở trừng trừng như trải qua một cơn kinh hoàng khủng khiếp trước khi chết.

Đây quả là một vụ án kinh khủng nhất trorng võ lâm, gần như cả Hoa Sơn phái không còn ai sống sót.

Trên đường hướng lên ngọn Phù Dung bỗng xuất hiện một người lướt nhanh như điện xẹt, chỉ trong chớp mắt đã lên đến đỉnh.

Bóng người đó chính là Đào Gia Kỳ, chàng dừng chân trước đại điện, bước vào rồi trợn mắt líu lưỡi không khỏi kinh hoàng thất sắc, nghĩ thầm:

- "Quả đúng như ta tiên liệu, chỉ tiếc là ta đến quá chậm nên Hoa Sơn phái đành phải chịu diệt vong".

Thì ra trên đường cái quan chàng phát giác xác chết của bọn Đái Thời Khôi, biết họ là đệ tử Hoa Sơn, mà cái chết lại do trúng phải Ngũ Vân Xà Đầu đinh nên đoán rằng lão tặc Đào Như Hải đã giả dạng nhạc phụ của chàng Lỗ Công Hành mà bất lợi cho Hoa Sơn phái nên trong lòng hoảng sợ, vội nhắm Hoa Sơn mà đi nhanh tới.

Không ngờ chỉ chậm chân một chút mà Đào Như Hải đã hạ sát cả phái Hoa Sơn như vậy. Cảnh tượng này khiến máu nóng của Đào Gia Kỳ sôi sùng sục, cái ơn trước đây Đào Như Hải giúp đỡ cho mẹ con chàng cũng đã không còn làm chàng do dự trong việc diệt trừ lão ta nữa.

Trong Đình Thạnh Tửu Lâu ở Trường An, có một chàng nho sinh công tử mặt sáng như ngọc, phong độ hào hoa đang ngồi tại một cái bàn kê sát cửa sổ. Chàng vừa rót rượu uống rất ung dung, vừa phe phẩy chiếc quạt xếp quí giá, trong miệng không ngớt ngâm nga. Tiếng ngâm văng vẳng:

"Chàng say men rượu Ly Đình Tiệc tàn nỗi khổ ly tình càng sâu Hoàng thành cao ngất người đâu Rời quê đành phải âm thầm ra đi Hát lên bao điệu lâm ly Lệ sầu lả tả nhớ gì chiều xưa Đông thành tơ liễu lưa thưa Bóng râm còn đó, trời trưa thẫn thờ ..." Trường An nằm sát cạnh Hoa Sơn nên tin tức lan đi rất nhanh chóng, thực khách trong tửu lầu không ngớt bàn bạc về án mạng tại Hoa Sơn. Kẻ nói vậy, người nói khác, ồn ào huyên náo, ai cũng miêu tả sự việc xảy ra như chính mình thấy vậy.

Bên cạnh bàn của thiếu niên có một gã đàn ông đứng tuổi, sắc mặt vàng như nghệ, đôi mắt sáng quắc, miệng nở nụ cười gian xảo.

Bỗng nhiên người đàn ông đứng tuổi ấy biến sắc mặt vì trước ngực chiếc áo dài đen của y bỗng có một đốm lửa nhỏ cháy bốc khói lên như có ai dùng cây nhang châm vào vậy, chỉ trong phút chốc đã thủng một lỗ to.

Gã cuống quít đưa tay lên phủi, nhưng đốm lửa cháy rất nhanh, chỉ trong phút chốc đã cháy cùng khắp cái áo dài của y.

Tất cả thực khách chung quanh đều không khỏi kinh ngạc trước một việc xảy ra quá đột ngột như

thế, hàng trăm con mắt đều đổ dồn vào người của gã đàn ông mặt vàng nọ.

Bỗng có một tiếng nói the thé cất lên:

- Kẻ ấy xúc phạm Hồ Tiên nên mới chịu như thế đó.

Người đàn ông mặt vàng nghe thế thì buột miệng kêu một tiếng kinh hoàng rồi lao người chạy đi.

Số thực khách đều chắt lưỡi, cho đó là một việc kì lạ, chẳng ai để ý là chàng thiếu niên ngồi bàn cạnh đấy cũng đã bỏ đi mất tự bao giờ.

Riêng gã đàn ông mặt vàng thì sau khi cắm đầu chạy một mạch khỏi thành, liền nhắm ướng Đại Nhạn Tháp lướt thẳng tới.

Chiếc áo dài đen của y đã hoàn toàn cháy rụi, và bắt đầu lan sang áo trong, làm cho y hết sức cuống quít.

Ngôi Đại Nhạn Tháp tọa lạc phía sau Từ Ân Tự. Từ cửa chùa cho đến gian đại điện hai bên đều có tượng thần linh. Tại sân chùa có mấy cây bách cổ thụ, lá không ngớt reo trong gió. Chung quanh có những bia đá san sát như rừng, khắc danh sách của các vị tiến sĩ trong nhiều triều đại qua.

Bên dưới những gốc bách cổ thụ ấy có mấy người đang đi tới đi lui, chính là bọn người của Bắc Quốc Song Ma.

Mộ Phụng Tường vừa trong thấy y phục của gã đàn ông đứng tuổi kia đang bốc khói trắng thì quát to:

- Đỗ hiền đệ, chuyện gì vậy?

Gã đàn ông đứng tuổi đưa tay chỉ vào lớp y phục đang cháy khắp mình, nhưng vì quá mệt nên không nói ra lời nữa.

Kỷ Hồng Phi vung chưởng quét ra một luồng Huyền Âm kình khí, khiến gã đàn ông lạnh run, nhưng cũng may nhờ đó mà ngọn lửa đang cháy cũng tắt hẳn, lộ ra nửa thân trên trần trùi trụi, trông thật thểu não.

Kỷ Hồng Phi liền hỏi gã chuyện gì đã xảy ra. Gã đàn ông nhăn nhó buồn bã kể lại hết, nhưng không biết vì sao lại như thế.

Mộ Phụng Tường cười nhạt nói:

- Làm gì có chuyện quái dị vậy.

Tuy lão chính mắt thấy tình cảnh nhưng vẫn còn chưa tin.

Bỗng ngay lúc đó có một tiếng cười nhạt đầy âm u từ sau hậu điện vọng đến, rồi hai lão già diện mục lạnh lùng bước ra.

Mộ Phụng Tường bật tiếng kêu:

- Thần Châu Song Sát!

Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Đúng vậy, chính là hai anh em ta đây. Song Sát mà so với Song Ma thì sao nhỉ?

Bắc Quốc Song Ma tên tuổi được liệt vào Vũ Nội Bát Kỳ nên chẳng coi Song Sát vào đâu. Kỷ Hồng Phi cười nhạt nói:

- Nhị vị muốn so sánh tên tuổi nên đến đây ư?

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Còn một việc khác nữa.

Kỷ Hồng Phi ngạc nhiên:

- Còn gì nữa?

Đông Phương Hiểu Tinh cười gằn nói:

- Các ngươi làm điều gì thì tự hiểu, cần gì phải giả bộ hỏi. Dùng Ngũ Vân Xà Đầu đinh thảm sát cả Hoa Sơn phái để giá họa cho Lỗ Công hành, chắc hẳn các ngươi vâng lệnh lão tặc Đào Như Hải phải không?

Bắc Quốc Song Ma biến sắc mặt, Kỷ Hồng Phi nói cứng:

- Đông Phương lão sư sao lại ngậm máu phun người như vậy? Dưới tay Kỷ mỗ oan hồn nhiều không kể xiết nhưng Kỷ mỗ chẳng bao giờ hèn nhát giá họa cho kẻ khác cả. Trong võ lâm ngày nay thử hỏi có ai dám ra mặt đối địch thẳng với Kỷ mỗ chứ?

Câu nói vừa dứt thì Đông Phương Hiểu Tinh đã bất thần vung tay lên, một ngọn chưởng phong ồ ạt như gió thổi bay cả núi đồi lập tức cuốn tới.

Chương 57: Tung Sơn Thảm Bại

Bắc Quốc Song Ma cất tiếng cười ghê rợn, rồi cùng xô mạnh bốn chưởng ra. Đông Phương Hiểu Bạch cũng tràn người tới, vung chưởng tấn công vào số tùy tùng của Song Ma.

Khi hai luồng chưởng lực va chạm nhau thẳng vào nhau liền gây nên một cơn gió mạnh, cát bụi tung bay mù trời, rồi nghe nhiều tiếng gào thảm thiết vang lên.

Song Ma liếc mắt nhìn thì thấy số người đi chung với mình thảy đều mất mạng dưới chưởng lực của đối phương.

Thần Châu Song Sát tấn công xong thì nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau.

Đông Phương Hiểu Tinh nói:

- Tên tuổi của các vị hiện nay không còn dọa được ai đâu, huống chi giờ này các ông lại còn cam tâm làm tay sai cho bọn hung tàn, khiến ai nghe cũng phải nghiến răng căm hận. Sao hai ông còn chưa chịu bó tay chịu trói?

Mộ Phụng Tường gằn giọng quát:

- Các ngươi tự đến đây tìm cái chết vậy chớ trách bọn ta ác độc ...

Đông Phương Hiểu Bạch cười ngắt lời:

- Anh em bọn ta cũng nổi tiếng là lòng dạ độc ác, hành sự lúc nào cũng khắt khe, nếu so với Song Ma các ông thì chỉ có hơn chứ chưa chắc đã kém. Hai ông liệu hôm nay có thể chạy thoát khỏi Từ An Tự hay không?

Bắc Quốc Song Ma nghe thế không khỏi sửng sốt, thầm nghĩ Thần Châu Song Sát có cái gì đó chống lưng. Tùy tùng của hai lão đều chết một cách quá nhanh chóng, mà chắc chắn võ công của Thần Châu Song Sát không thể cao cường đến thế được, vì vậy cả hai hoang mang không hiểu sự thể ra làm sao, có khi ở chung quanh nơi này đã có mai phục rất đông rồi cũng nên.

Nghĩ tới đó, hai lão bất giá đưa bốn mắt nhìn ngó khắp bốn bên.

Quả nhiên ngay lúc đó, từ trong đại điện có nhiều tiếng cười vọng ra, nghe rất quái dị, làm ai cũng nổi da gà.

Song Ma nghe thấy tiếng cười thì giật nảy mình, sắc mặt lập tức biên thành hung tợn, râu tóc dựng đứng lên, vận dụng toàn bộ công lưng chuẩn bị tấn công.

Thần Châu Song Sát thì trái lại, tỏ ra thản nhiên như bình thường, chẳng coi việc đó vào đâu cả.

Những tiếng cười lạnh lùng trong đại điện vang lên không ngớt, mỗi lúc một to, một ghê rợn, khiến Song Ma rùng mình kinh hoàng.

Cũng may hai lão đều là những ma đầu khét tiếng nên kinh nghiệm giang hồ phong phú, càng sợ hãi thì càng có ý thức chuẩn bị đối phó, đánh một chiêu không thành là chạy ngay.

Tiếng cười vẫn vang lên không ngớt, Song Ma không nhịn nổi nữa, đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi bất thần xoay lưng bỏ chạy thật nhanh.

Cả hai lão đang dở hết tốc lực chạy trốn thì bỗng cảm thấy có một luồng kình lực kín đáo và mềm mại, cuốn thẳng vào người, làm cho thân hình cả hai đều dao động, chân khí trong người phút chốc tiêu tan hết, ngã ngửa ra.

Đông Phương Hiểu Bạch cười ha hả nói:

- Tưởng chạy mà được à?

Sắc mặt của Song Ma bừng đỏ, rồi trong chốc lát đã chuyển thành màu xanh như chàm.

Mộ Phụng Tường chẳng khác nào một con cọp điên, lão lồng lộn lên. quát to:

- Quân đánh lén chỉ là kẻ thất phu hèn nhát bỉ ổi, có gan thì chường mặt ra đây.

Tức thì từ sau một gốc cổ thụ có một giọng nói lạnh lùng vọng ra:

- Những kẻ âm thầm ám hại cả môn phái khác thì cũng có thể mắng người khác là bỉ ổi hay sao?

Giọng nói vừa ngừng thì sau gốc cổ thụ có một chàng thiếu niên sang trọng hào hoa tay cầm quạt xếp ung dung bước ra.

Mộ Phụng Tường gằn giọng hỏi:

- Kẻ ám toán lão phu vừa rồi là ngươi phải không?

Chàng thiếu niên cười nói:

- Tại hạ là người trói gà không chặt thì làm gì ám hại nổi các ông.

Tên tuổi Bắc Quốc Song Ma vang lừng võ lâm mà hình như đôi mắt lại chẳng hề sáng suốt tí nào.

Song Ma không khỏi sững sờ. Chàng thiếu niên này đôi mắt ẩn kín ánh hoa, rõ ràng là một nội gia cao thủ. Hai lão càng nghĩ càng cảm thấy kinh sợ, mặt mày dần dần tái nhợt đi, thanh danh của hai lão coi như đã trôi theo dòng nước, không làm sao lấy lại được nữa.

Cuối cùng Song Ma thở dài thườn thượt. Hai lão đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi cùng vung chưởng tự đánh xuống đầu mình, thà chết chứ sống nữa thì chỉ thêm nhục.

Chàng thiếu niên cười nói:

- Các ông không thể chết được đâu.

Rồi chàng vung tay một cái, Song Ma bỗng cảm thấy đôi mắt hoa lên, dưới nách lạnh buốt, cả cánh tay phải của hai lão đều cứng đờ, dừng lại cách đỉnh đầu chưa tới một phân, thoát chết trong gang tấc.

Đôi mắt của Kỷ Hồng Phi trợn to, cơ hồ muốn tét cả khóe, lão gầm lên” - Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể làm nhục, ngươi định làm gì anh em lão phu nữa đây?

Chàng thiếu niên nghiêm sắc mặt nói:

- Nhị vị lăng nhục kẻ khác đã quá nhiều nên cứ tưởng rằng ai cũng như vậy. Tại hạ không có ý lăng nhục nhị vị mà chỉ muốn hỏi nhị vị về hành tung của Lệ Sơn Lão Yêu và bọn người Vô Tình Tú Sĩ mà thôi.

Bắc Quốc Song Ma đưa mắt nhìn nhau. Kỷ Hồng Phi thầm than dài, nói:

- Họ đã vâng lịnh của Âu Dương Tuyền, chia nhau đi đánh Thiếu Lâm, Nga Mi và Côn Lôn, mạo danh Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành, hầu mở cuộc chém giết trên giang hồ.

Chàng thanh niên cau mày nói:

- Liệu họ có thành công hay không?

Kỷ Hồng Phi nói:

- Dù không thành công thì cũng đạt được mục đích giá họa cho kẻ khác. Căn cứ vào việc đã xảy ra tại Hoa Sơn thì rất có thể ba môn phái kia cũng khó mà thoát khỏi tai họa.

Chàng thiếu niên ấy không ai khác ngoài Đào Gia Kỳ. Nghe Kỷ Hồng Phi nói xong chàng biến sắc mặt, cúi đầu nghĩ ngợi trong giây lát rồi bỗng cười nhạt nói:

- Nhị vị đã biết hối lỗi chưa?

Song Ma cười ha hả nói:

- Anh em ta tên tuổi vang lừng, chẳng lẽ đầu hàng một đứa nhóc như ngươi hay sao?

Giọng cười của hai lão tràn đầy vẻ thê lương thảm não. Đang cười bỗng cả hai oẹ một tiếng, phun ra hai ngụm máu bầm đen.

Đào Gia Kỳ nhanh nhẹn vung tay ra, điểm thẳng vào mấy huyệt đạo trên người hai lão, cả hai cầm máu lại ngay. Sắc mặt chàng lộ vẻ thương hại nói:

- Nhị vị trúng độc nặng lắm rồi, nếu không có thuốc giải thì suốt đời sẽ bị Đào Như Hải sai khiến nhục nhã.

Song Ma nghe thế chợt biến sắc mặt, Mộ Phụng Tường trầm giọng nói:

- Sao ngươi biết chính là Đào Như Hải đã ám hại bọn ta?

Đào Gia Kỳ không trả lời, chàng lấy ra hai viên thuốc giải độc, nhét vào miệng hai lão rồi nói:

- Âu Dương Tuyền chính là Đào Như Hải, nhị vị hiện giờ chắc cho rằng lời nói của tại hạ là vô căn cứ, nhưng sau này sẽ thấy nó không giả tí nào đâu.

Nói xong chàng bất ngờ xoè rộng chiếc quạt xếp ra rồi quạt mạnh vào mặt của Song Ma.

Hai lão tức thì cảm thấy một luồng kình lực mạnh mẽ ập tới, bất giác cảm thấy nghẹt thở, hai mắt tối xầm, ngã ngữa ra sau ngất đi luôn.

Đào Gia Kỳ nói lớn:

- Đem bọn họ về giam tại Vân Môn Giáp.

Tức thì có hai gã đàn ông áo đen nhanh nhẹn lướt ra, kẹp lấy Song Ma rồi xoay mình đi ngay.

Đào Gia Kỳ và số người Thần Châu Song Sát cũng nhanh nhẹn lướt đi.

Bầu trời trong veo chẳng gợn mây, dưới ánh mặt trời quang đãng là huyện thành Đăng Phong chạy dài uốn khúc như một con rồng, trông thực nguy nga hùng vĩ.

Huyện thành này thuở xa xưa có tên là Dương Thành Ấp, đời Tần sửa thành Dương Thành Huyện, đến đời Đường thì Võ Tắc Thiên đổi tên địa phương ấy thành Đăng Phong Huyện, và giữ nguyên cho đến ngày nay.

Núi Tung Sơn có Thiếu Lâm Tự nên đặc biệt nổi bật, Đăng Phong Huyện cũng được nổi tiếng lây

vì muốn đi tới Tung Sơn thì phải đi ngang qua đó. Vì vậy nó so với các huyện thành lân cận thì phồn thinh hơn, phố sá vui vẻ, buôn bán tấp nập, ngựa xe qua lại dập dìu.

Hôm ấy tại một gian nhà ngoại thành bỗng xảy ra một vụ thảm sát khiến ai nghe đến cũng phải ghê rợn. Một người quả phụ bị hãm hiếp đến chết, thân thể lõa lồ, bên cạnh còn có xác chết của ba tăng nhân Thiếu Lâm cũng lõa lồ thân thể, cổ bị bẻ gãy lìa, tại lồng ngực có cắm một mũi Ngũ Vân Xà Đầu Đinh, chết thật thảm thiết.

Trên vách gian nhà có một dòng chữ viết bằng máu "Dâm ô thì phải chết", phía dưới có chữ kí "Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành" Án mạng vừa xảy ra thì người lân cận khi hay được lập tức tri hô lên, chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp chốn. Cả huyện thành đều xôn xao, từng đoàn người kéo nhau đến xem đông như kiến.

Trong khi đó tại ngọn Thiếu Thất thuộc dãy Tung Sơn, ngôi chùa Thiếu Lâm Tự tên tuổi vang lừng giang hồ vẫn ẩn hiện tường đỏ ngói xanh giữa bóng cây chập chờn, tiếng gió thoảng đưa hồi chuông câu kệ làm cho ai nghe đến cũng có ý nghĩ quên mất cõi phàm trần.

Tại sườn núi phía Bắc bỗng có sáu bóng người đang chạy như bay giữa con đường mòn trong núi rừng, nhắm ngay Thiếu Lâm Tự lướt thẳng tới, chính là Ngoại Đường Lục Tăng thuộc La Hán Đường của phái Thiếu Lâm.

Một vị tăng nhân đang gác cửa chùa thấy bóng dáng họ như vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Các vị sư huynh có chuyện gì mà gấp gáp đến thế?

Nhẫn Cơ hạ giọng nói:

- Chưởng môn phương trượng đâu rồi?

- Hiện ở Đạt Ma viện.

Nhẫn Cơ ừ một tiếng rồi nói:

- Cám ơn sư đệ.

Câu nói chưa dứt lời lão đã dẫn năm tăng nhân theo sau mình lướt nhanh đi.

Đến một cánh rừng trúc xanh um thì cả sáu người mới chậm chân lại, nối gót nhau bước thẳng vào cánh rừng trúc.

Trong cánh rừng bỗng có tiếng quát khẽ:

- Đứng yên lại!

Đoàn người của Nhẫn Cơ lập tức dừng chân đứng yên, chắp tay nói:

- Phiền sư huynh bẩm lại với chưởng môn phương trượng cho tiểu đệ là Nhẫn Cơ cùng năm vị huynh đệ đã trở về, và có một việc hết sức cơ mật cần trình báo lại. Việc ấy không thể nào chậm trễ vì đại họa đã đến nơi, có quan hệ đến sự tồn vong của môn phái chứ không phải tầm thường.

Chẳng mấy chốc trong cánh rừng trúc có tiếng nói vọng ra:

- Các sư đệ vào đi.

Sắc mặt của sáu vị tăng nhân thuộc hàng chữ Nhẫn đều tỏ ra rất nghiêm trang, thong thả nối gót nhau đi vào cánh rừng. Trước mặt họ là một vị lão tăng gầy cao, râu tóc bạc phơ đang đứng trước một cội bồ đề.

Cạnh gốc bồ đề có một ngôi nhà xinh xắn sơn trắng, chiếm một vuông đất rất rộng, trên cửa có treo một tấm biển đề ba chữ to “Đạt Ma Viện” Sáu vị tăng nhân liền sụp lạy sát đất, miệng nói:

- Đệ tử xin ra mắt chưởng môn phương trượng.

Vị lão tăng tươi cười nói:

- Các ngươi hãy đứng lên nói chuyện.

Nhẫn Cơ nói:

- Bọn đệ tử trong chuyến đi Thái Hồ lần này đã làm tổn thương đến uy danh của bản môn không ít, xin chịu sự trừng phạt của chưởng môn.

Kế đó lão kể ra tất cả những việc bị Đào Như Hải bắt giữ, hành hạ nhục nhã, rồi được người ta cứu ra ngoài, gặp được Đồ Lôi ra sao, Giáng Long Kinh cuối cùng như thế nào, nhất nhất kể lại tỉ mỉ.

Vị lão tăng nhíu mày nói:

- Đồ Lôi chẳng qua chỉ là một cao thủ hạng nhất trong Cửu Long Giáo, võ công của hắn làm sao cao hơn Ngôn Như Băng được, thật là khó hiểu. Tin tức gã nói liệu có thật không?

Nhẫn Cơ cúi mình nói:

- Bọn đệ tử lúc đầu cũng hết sức hoang mang không biết có nên tin hay không, nhưng trên đường về thì xảy ra nhiều chuyện làm cho không tin cũng không được.

Vị lão tăng hỏi:

- Là chuyện gì thế?

Nhẫn Cơ nói:

- Trước tiên là phái Hoa Sơn trong một đêm bị tiêu diệt, sau đó khi bọn đệ tử về đến Đăng Phong Huyện thì trong Huyện lại xảy ra một cuộc thảm sát có liên quan đến danh dự của phái ta.

Rồi lão kể lại cho vị lão tăng nghe.

Chưởng môn Thiếu Lâm Tự nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi, cất tiếng than dài nói:

- Nếu vậy thì đêm nay số yêu tà của Đào Như Hải sẽ tấn công phái ta, mau cho đánh chuông báo động.

Tức thì sáu vị tăng nhân lập tức quay người chạy bay đi, nhắm hướng lầu chuông chạy thẳng tới.

Chẳng mấy chốc sau tiếng chuông đã nổi lên vang rền, lan truyền khắp núi đồi. Khắp trong rừng có vô số tăng nhân, tốp năm tốp ba cùng nhắm hướng Đạt Ma Viện chạy tới.

Bóng tịch dương đã về Tây, ráng chiều đỏ ối cả một góc trời. Cả khu vực Thiếu Lâm Tự rộng lớn cũng dần dần bị màn đêm mờ mịt trùm lên che kín mít. Khắp đây đó im lặng phăng phắc, không hề nghe một tiếng người, mà cũng không hề thấy một ánh lửa.

Một bầu không khí chết chóc đầy rùng rợn đang bao trùm cả khu Thiếu Lâm Tự. Canh một đã qua, canh hai lại qua, vầng trăng sáng đang treo lơ lửng trên nền trời cao, canh ba cũng sắp hết.

Bỗng đâu từ phía chân trời xa có mấy tiếng hú cao vút theo chiều gió vọng đến, khiến ai nghe lọt vào tai cũng không khỏi rùng mình.

Tại chân núi phía Bắc bỗng xuất hiện vô số bóng đen đang nhắm hướng Thiếu Lâm Tự chạy nhanh đến như những luồng điện xẹt. Những bóng đen ấy lướt đi thật là nhanh nên chỉ trong chớp mắt đã xâm nhập vào vòng tường của ngôi chùa, có không dưới ba mươi người.

Trong số ấy có một người giống hệt Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành, ngoài ra những người khác thì đều che kín mặt nên không thể đoán ra lại lịch của bọn họ.

Người có hình dáng và khuôn mặt giống hệt Lỗ Công Hành ấy có đôi mắt thật sáng, phát ra những tia nhìn ghê rợn.

Bỗng từ sau một gốc cổ thụ có tiếng quát to:

- Hãy đứng yên đó!

Tiếng quát vừa dứt thì có một đám tăng nhân tràn tới, vây chặt số người vừa xâm nhập lại.

Lỗ Công Hành liền quét mắt nhìn qua khắp bốn bên, trông thấy số tăng nhân kéo đến mỗi lúc một đông thì đôi mắt càng rực sáng, cất tiếng cười ha hả, nói:

- Lão phu thật may mắn, đêm nay được trông thấy La Hán trận pháp của Thiếu Lâm Tự.

Một vị tăng nhân cười nhạt nói:

- Thí chủ giữa đêm khuya dẫn người xâm nhập bản tự là có ý gì?

Lỗ Công Hành khinh khỉnh nói:

- Gọi chưởng môn của các ngươi ra đây nói chuyện với ta.

Vị tăng nhân kia nói:

- Bần tăng có thể không đáng nói chuyện với thí chủ, nhưng thí chủ cũng phải cho bần tăng biết danh tánh, để còn vào bẩm với chưởng môn chứ.

Lỗ Công Hành gằn giọng quát:

- Quả là làm phách, hãy vào nói với chưởng môn các ngươi có ta là Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành hôm nay đến giúp Thiếu Lâm Tự thanh lọc môn phái đây.

Liền đó từ xa bỗng có một giọng nói già nua vọng đến:

- Lỗ thí chủ từ xa đến mà lão tăng không kịp ra nghênh đón, thực là có lỗi rất nhiều.

Cùng lúc với tiếng nói, vị chưởng môn phái Thiếu Lâm đã từ trên nền trời cao buông mình xuống, nói tiếp:

- Lão tăng có điều chưa biết rõ, muốn nhờ Lỗ thí chủ giải bày cho minh bạch. Bấy lâu nay nghe nói Lỗ thí chủ ẩn cư tại Vu Sơn, lại còn bị kẻ thù sát hại cả nhà rồi cườp đi pho Hàn Thiết Quan Âm, chỉ còn mình là được sống sót. Sao thí chủ không đi thanh toán mối ân oán đó mà còn rảnh rỗi đến đây thanh lọc môn phái giùm cho lão tăng?

Lỗ Công Hành cất tiếng cười ha hả nói:

- Việc ân oán riêng tư của Lỗ mỗ đã được thanh toán xong, ông khỏi cần quan tâm đến làm gì.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm cất tiếng nói to:

- A Di Đà Phật, thí chủ nói thế quả là có lý. Việc riêng của ai thì tự mình lo liệu lấy. Vậy cho nên

việc của Thiếu Lâm Tự cũng cảm phiền thí chủ đứng ngoài cho, chẳng cần phải nhúng tay vào làm gì cho thêm mệt.

Lỗ Công Hành cất giọng nham hiểm cười nói:

- Việc này lại khác, môn hạ Thiếu Lâm không giữ giới luật, xúc phạm tà dâm làm cho ai ai cũng căm hận. Lỗ mỗ thế thiên hành đạo có gì là không đúng?

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm không khỏi thầm than dài, lão tự biết không thể tránh khỏi một cuộc xô xát. Nếu ra tay đánh nhau thì môn hạ Thiếu Lâm sẽ lớp chết, lớp bị thương, thật là khó nghĩ.

Bởi thế lão chỉ còn biết lẩm bẩm khấn nguyện linh hồn của các vị tiền nhiệm chưởng môn, mong họ phù trợ để Thiếu Lâm Tự có thể vượt qua khỏi kiếp nạn đêm nay, tránh khỏi thảm hạ tan tành cả môn phái.

Khấn vái xong, lão liền vung tay áo ra, nhắm Lỗ Công Hành đánh tới ngay. La Hán trận cũng lập tức phát động, tât cả các tăng nhân đều tràn tới, vung chưởng đánh ra, gây thành những luồng kình phong như sóng gào gió thét, trông thực vô cùng rùng rợn.

Bọn người che mặt cũng đều là những yêu tà có võ công cao cường cả, bởi thế chiêu thức cũng nội lực đánh ra đều rất ác hiểm, kình phong rít vù vù.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm đã biết đối thủ chắc chắn không phải là Lỗ Công Hành, nhưng cũng biết đó là một ma đầu có võ công lợi hại, nên lão tràn tới dùng phương pháp tấn công dồn dập, sử dụng tuyệt học Đạt Ma qui ngươn chưởng nhằm áp đảo để giành thế chủ động.

Chưởng phong của lão không khác gì một lưỡi búa to khai sơn phá thạch, toàn nhằm vào huyệt đạo trọng yếu của đối phương công tới.

Nhân vật tự xưng là Lỗ Công Hành ấy không ngờ vị chưởng môn phái Thiếu Lâm lại dùng phương pháp này nên không khỏi luống cuống, chỉ tránh né mà chưa phản kích được chiêu nào.

Nhưng dù sao hắn cũng không phải là một kẻ tầm thường, sau khi lách trách được một lúc thì bất thần vung ngược cánh tay phải trở lại, nhằm ngay cổ tay trái của vị chưởng môn phái Thiếu Lâm chém xuống.

Thế võ ấy được lão sử dụng thật thần tình, lập tức giành lại ngay thế chủ động vì vị chưởng môn phái Thiếu Lâm bị luồng kình lực quá mạnh áp đảo, bất đắc dĩ phải lui về sau một bước.

Chính ngay lúc ấy, Lỗ Công Hành nhanh như chớp tràn tới xuất liền ba chiêu thức vô cùng kỳ bí nhằm vào vị chưởng môn phái Thiếu Lâm.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm đứng trước thế công nguy hiểm đó vẫn bình tĩnh không rối loạn, lão lập tức kết hợp quyền chưởng trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm Tự để phòng ngự. Tuy thủ nhiều hơn công nhưng hết sức chặt chẽ, không hề có sơ hở.

Lỗ Công Hành trông thấy thế cũng phải thầm khen vị chưởng môn phái Thiếu Lâm không hổ danh tôn sư một phái đứng đầu thiên hạ, tài nghệ quả tinh tuyệt vô song.

Bỗng nhiên có mấy tiếng gào thảm vang lên, vị chưởng môn phái Thiếu Lâm liếc mắt nhìn thì thấy môn hạ của mình đã có bảy tám người bị thương vong mạng. Lão không khỏi thầm than khổ, cầu xin Đức Phật từ bi cứu độ.

Tuy có nhiều người thương vong nhưng La Hán trận vẫn không hề bị rối loạn, trái lại còn có vẻ chặt chẽ hơn, vì khi một người vừa ngã xuống thì lập tức có một người khác tràn đến án ngữ phương vị, thế công sau thời gian đầu đã trở nên nhuần nhuyễn hơn, như thủy triều nơi sông Tiền Đường, khiến bốn bề cát bụi tung bay mù mịt.

Đứng trước tình thế ấy, lũ yêu tà cũng phải chùn tay, Lỗ Công Hành thầm nghĩ:

- “Môn hạ Thiếu Lâm đông đến cả ngàn người, trong khi nhân mã bên ta chỉ có hạn, nếu cứ đánh mãi chỉ e bất lợi mất” Quả như lão dự đoán, uy lực của La Hán trận quá lợi hại nên đã có ba tên trong số bọn yêu tà bị đánh trọng thương, té ngửa ra sau.

Lỗ Công Hành quyết định không dây dưa nữa, lão lách mình nhảy ra sau, rút ra một nắm Ngũ Vân Xà Đầu đinh quát to:

- Các ngươi đừng trách lão phu nhé.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm biết Lỗ Công Hành có ý muốn sử dụng ám khí tối độc nên cũng nhanh nhẹn móc ra một nắm Bồ Đề Tử, ngưng thần đối phó.

Tuy nhiên giữa lúc cả hai còn chưa kịp đánh ra thì bỗng có một bóng người không biết từ đâu xẹt ra, quát to:

- Khá khen cho đồ nghiệt chướng.

Câu quát chưa dứt bóng người đó đã nhắm ngay Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành đánh thẳng tới.

Lỗ Công Hành hết sức kinh hãi, còn chưa kịp phòng thủ thì ám khí Ngũ Vân Xà Đầu đinh đã bị cướp mất, đồng thời lồng ngực như bị một chiếc búa tạ giáng thẳng vào, hự lên một tiếng, thân người đã bị hất văng ra xa.

Bóng người ấy vẫn không dừng lại, nhanh như chớp tràn tới bọn yêu tà tấn công tới tấp.

Số yêu tà che mặt vô cùng kinh hãi, ùn ùn dáo dác tìm đường tẩu thoát.

Trên những cành cây cổ thụ xung quanh bỗng có nhiều tiếng cười lạnh lùng vang lên, rồi một giọng nói vọng xuống:

- Đến thì dễ nhưng đi lại khó, các ngươi đừng hòng bỏ chạy.

Lũ yêu tà bỗng bị những luồng kình phong đánh bật trở lại, còn bị sức tấn công của La Hán trận dồn ép nên chỉ trong chốc lát đã có thêm mấy tên bị đánh trọng thương, gào la thảm thiết.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm nhận ra bóng người mới đến là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi thì không khỏi sửng sốt, lão không ngờ chỉ trong thời gian ngắn mà võ công của y đã tiến bộ đến như thế, trong lòng cứ ngơ ngác không hiểu tại sao.

Lúc bấy giờ Lỗ Công Hành cũng đã gượng đứng lên được, hay tay run run rút ra một cái lọ nhỏ, đổ ra mấy viên linh dược trị thương uống vào ngay.

Đồ Lôi đưa mắt chú ý nhìn về Lỗ Công Hành, cười nói:

- Ngươi cũng biết sợ chết nữa sao? Yên tâm đi, chưởng lực ta dùng rất vừa phải, không làm ngươi chết được đâu.

Lỗ Công Hành đôi mắt tràn đầy lửa căm hờn, nói:

- Lỗ mỗ nếu không chết thì thề sẽ có ngày rửa cái nhục hôm nay.

Đồ Lôi cười ha hả nói:

- Thân thủ như ngươi mà cũng dám tự xưng là Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành hay sao?

Rồi chàng cất tiếng nói to:

- Các vị có thể ra mặt được rồi.

Tức thì từ trên những cành cây rậm rạp có nhiều bóng người nhảy xuống. Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm trông thấy số người ấy gồm có anh em Thần Châu Song Sát, Ác Di Lặc Trúc Tây, Xuyên Trung Tam Xú, Châu Nhân Ký. Lão không khỏi thầm kinh hãi, trong lòng vừa yên được một chút đã lại nổi phong ba, chỉ e đuổi cọp cửa trước thì sói lại vào cửa sau, đôi mắt hiện rõ vẻ lo lắng.

Đồ Lôi nhìn thấy thế thì không khỏi buồn cười, chàng nói:

- Xin chưởng môn chớ lo, bọn tại hạ tuyệt đối không có ý làm hại quí phái đâu. Bọn tại hạ tuy ngoài mặt hung ác nhưng so với những người tự cho là cao siêu, chính phái thì lại đứng đắn hơn

nhiều lắm.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm nghe qua, khuôn mặt già nua bỗng đỏ bừng, nói:

- Lão tăng tuyệt không có ý ấy. Các vị ân nhân đến cứu nguy cho bản tự, toàn bộ tăng chúng Thiếu Lâm tự quyết không quên ơn.

Đồ Lôi mỉm cười quay lại nói với Tang Hướng Lương:

- Tang lão sư, phiền lão sư nhọc lòng.

Tang Hướng Lương cười cười, tay bóp nát một viên thuốc Hóa Dung Hoàn rồi bước đến trước mặt Lỗ Công Hành, thò tay xoa xoa khắp khuôn mặt của hắn.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Nếu tại hạ không lầm thì người này chính là Lệ Sơn Lão Yêu.

Quả nhiên gương mặt thật của kẽ giả mạo đã từ từ hiện ra, chính là Lệ Sơn Lão Yêu.

Đồ Lôi đưa mắt nhìn lão, cất tiếng than dài:

- Các hạ cũng là một bậc cao thủ trên giang hồ, là tông sư của một môn phái, vậy tại sao lại cam tâm hạ mình đi làm tay sai cho Đào Như Hải?

Đôi mắt của Lệ Sơn Lão Yêu chiếu ngời lửa căm hờn, giận dữ nói:

- Chỉ khéo nói bá láp! Ta đi làm tay sai cho Đào Như Hải lúc nào?

Đồ Lôi nói:

- Các hạ đến giờ phút này vẫn chưa biết Đào Như Hải chính là Âu Dương Tuyền ư?

Lệ Sơn Lão Yêu cười khẩy nói:

- Ta không tin!

Đồ Lôi thở dài nói:

- Rồi các hạ sẽ phải tin thôi. Các hạ vì bị uy hiếp nên mới làm điều này, cũng không đến nỗi đáng chết.

Lệ Sơn Lão Yêu giận dữ nói:

- Ta chịu sự sai khiến lúc nào?

Đồ Lôi cười to nói:

- Thế ông giả mạo Lỗ Công Hành làm gì?

Lệ Sơn Lão Yêu cười nhạt nói:

- Việc ấy chỉ có thể trách Lỗ Công Hành hành động lúc nào cũng cứng rắn theo ý riêng của mình, trời người đều ghét, ta thích giả mạo để chồng chất thêm tội trạng cho hắn thì ta làm đấy, có gì không được?

Đồ Lôi thở dài:

- Ông che dấu tội trạng cho Đào Như Hải thì có lợi gì cho ông không? Mỗi ngày đến hai giờ Tý và Ngọ thì ông đều phải dùng thuộc độc, tại sao vậy?

Lệ Sơn Lão Yêu thở dài không nói gì.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm bước tới một bước chắp tay nói:

- Đồ thí chủ, đại nạn đã qua, vậy xin các thí chủ hãy cùng bước vào thiền đường ngồi nói chuyện, chuyện còn lại để cho môn hạ tệ tự giải quyết là được rồi.

Đồ Lôi lắc đầu nói:

- Bảo là đại nạn đã qua thì có hơi sớm. Quý phái giữ địa vị đứng đầu trong chín môn phái lớn, nhân tài thực đông, môn hạ vô số, vì thế Đào Như Hải đã phái ba bốn tốp cao thủ đến tấn công, cuối cùng hắn sẽ ra mặt nữa. Bọn người vừa rồi đi tiên phong, số người còn lại cũng sẽ đến ngay.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm lộ vẻ kinh hãi nói:

- Được Đồ thí chủ giải bày cho biết thực là ơn to vô cùng, không biết tốp sau có những ai?

Đồ Lôi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Theo như tại hạ biết được thì tốp thứ hai gồm Vô Tình Tú Sĩ, Nam Hoang Tam Hung và thủ hạ.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm lấy làm lạ nói:

- Lão tăng có nghe nói đến Nam Hoang Ngũ Hung, chứ chưa hề nghe nói đến Nam Hoang Tam Hung, lại có bọn yêu tà khác ư?

Đồ Lôi nói:

- Hai trong số đó là Tả Phi Long và Viên Tông Nam đã bị giết trong cuộc xô xát trên Thiên Bình Sơn, bây giờ chủ còn lại tam hung mà thôi.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm gật đầu nói:

- Ra là vậy.

Đồ Lôi nói tiếp:

- Tốp thứ ba gồm Thiết Chỉ Thư Sinh, Huyền Băng Lão Mị cùng sư thúc là Hàn Phách Lão Nhân. Cuối cùng Đào Như Hải, nếu thấy vẫn chưa xong thì mới xuất hiện. Hiện nay quí phái đang ở trong tình trạng nguy hiểm vô cùng. Theo ý tại hạ thì chưởng môn nên ra lịnh cho thuộc hạ ai giữ phương vị nấy, không được ra tay liều lĩnh, số người của tại hạ sẽ ra tay đối phó, nếu không thắng được thì sẽ tìm kế khác sau.

Bỗng ngay lúc đó có một tiếng hú vọng tới, Đồ Lôi vội vàng nói:

- Ta nên hành sự thôi.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm biết lời nói của Đồ Lôi không ngoa nên lập tức ra lệnh cho thuộc hạ ẩn mình ngay. Nhẫn Cơ sau khi chắp tay thi lễ với Đồ Lôi mới mang Lệ Sơn Lão Yêu ẩn mình đi.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm nói:

- Xin hãy thận trọng, lão tăng tạm thời cáo lui.

Dứt lời lão nhanh nhẹn ẩn vào rừng cổ thụ rập rạp.

Thần Châu Song Sát và mọi người cũng ẩn kín. Đô Lôi đưa mắt về hướng vừa có tiếng hú rồi cũng hú dài một tiếng, chỉ trong chốc lát đã có mười mấy bóng người ùn ùn từ xa lướt tới, chính là Vô Tình Tú Sĩ, Nam Hoang Tam Hung và bọn tay chân.

Cả bọn yêu tà vừa tới thì đã thấy đồng bọn nằm la liệt trên mặt đất mà chẳng biết Lệ Sơn Lão Yêu đã đi đâu, tên nào cũng biến sắc, ngơ ngác nhìn nhau.

Đôi mắt âm u của Vô Tình Tú Sĩ nhìn Đồ Lôi chằm chằm, lão biết chàng không phải là môn hạ Thiếu Lâm nên gằn giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi.

Vô Tình Tú Sĩ cất giọng lạnh lùng nói:

- Lão phu cũng có nghe tên tôn giá rồi.

Nói đến đây lão chỉ tay về phía lũ yêu tà che mặt đang nằm la liệt trên mặt đất hỏi tiếp:

- Việc này chắc tôn giá có biết.

Đồ Lôi nói:

- Dĩ nhiên là biết. Bọn chúng thất kính với ta, không thể tha thứ.

Vô Tình Tú Sĩ nghe nói chợt rùng mình, nhưng chợt nghĩ ra điều gì, lão nói tiếp:

- Chưa chắc đã thế.Tôn giá mau nói ra chưởng môn Thiếu Lâm Tự và Lệ Sơn sơn chủ ở nơi nào, bằng không ...

Đồ Lôi cười nhạt, ngắt lời:

- Ai là Lệ Sơn sơn chủ? Ta chỉ thấy có một kẻ mạo danh Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành, và đã bị giết chết rồi mà thôi. Các hòa thượng Thiếu Lâm đang tụng kinh cho vong hồn gã trong đại điện.

Lũ yêu tà nghe qua không khỏi kinh hoàng, Vô Tình Tú Sĩ nói:

- Để lão phu đi xem thử.

Rồi xê dịch thân người chuẩn bị lướt đi.

Bỗng Đồ Lôi quát to:

- Chậm đã! Phật môn thanh tịnh ai cho phép lũ yêu tà các ngươi tùy tiện, mau bó tay chịu trói hết thì ta tha chết cho.

Lão nhị trong Nam Hoang Tam Hung là Minh Phủ Diêm Quân Kha Dục hết sức tức giận, tuốt thanh trường kiếm ra quát:

- Khá khen cho ngươi tự tìm lấy cái chết.

Cùng với tiếng quát, tay phải lão đã nhắm Thiên Phủ huyệt của Đồ Lôi đâm kiếm tới, đồng thời tay trái cũng ném ra một nắm Thôi Hồn Kim Sa, một loại ám khí to cỡ hạt gạo, có hình tam giác, rất cứng rắn và cực độc, nhờ nó mà lão thành danh trên giang hồ.

Ngờ đâu nắm Thôi Hồn Kim Sa bay được nửa chừng thì bỗng tan biến mất dạng, chẳng thấy tăm hơi đâu.

Đồ Lôi hừ một tiếng nói:

- Ngươi có ngoại hiệu là Minh Phủ Diêm Quân, vậy sống trên dương thế này cũng chỉ là vô dụng, để ta cho ngươi xuống dưới đó.

Vừa dứt lời chàng đã vươn tay ra chụp thẳng vào thanh kiếm đang phóng tới, rồi xoay ngược lại, đâm về phía Kha Dục.

Trong lúc Kha Dục vừa tuốt kiếm tấn công Đồ Lôi thì Vô Tình Tú Sĩ và bọn lâu la cũng tràn vào đại điện, ở bên ngoài chỉ còn Đồ Lôi và Nam Hoang Tam Hung.

Nghe một tiếng gào thảm thiết vang lên, Kha Dục đã ngã ngửa ra sau, mũi kiếm của chính hắn ghim vào ngực hắn, mắt vẫn trợn trừng tựa như không tin rằng mình lại chết bởi kiếm của mình.

Địa Sát Tinh Chung Chấn Cang thấy Kha Dục chết thảm thì tức giận hét to một tiếng, vung ngọn chiêu hồn phướn đánh ra.

Đồ Lôi cười gằn, né người lách trách chiêu phướn của Chung Chấn Cang, rồi trong khi đối phương còn chưa kịp biến chiêu, cánh tay trái đã giáng thẳng vào ngực y một chưởng cực mạnh.

Chàng ra tay cực nhanh, nghe bộp một tiếng Chung Chấn Cang đã vỡ xương ngực, tâm mạch đứt đoạn chết ngay.

Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân không còn quan tâm đến tình nghĩa nữa, thị xoay lưng bỏ chạy thật nhanh. Đồ Lôi cũng không thèm đuổi, chàng quay lưng chạy về hướng Đại Hùng Bửu Điện.

Trước cửa đại điện là một cuộc chiến không cân sức giữa bọn người Vô Tình Tú Sĩ với nhóm người Thần Châu Song Sát và Thiếu Lâm Tự, bọn yêu tà không chống nổi nên bị đánh trọng thương gần hết, chỉ có Vô Tình Tú Sĩ vẫn vùng vẫy chống trả quyết liệt mà thôi.

Lão biết mình sắp nguy nên không ham đánh, bất ngờ nhảy thật mạnh về phía sau xoay lưng lướt nhanh đi.

Giữa lúc đó bất ngờ Đồ Lôi từ phía sau một gốc cổ thụ bước ra, giáng một đòn quyết liệt.

Bị bất ngờ không kịp phòng bị, nội lực lại kém hơn đối phương nên Vô Tình Tú Sĩ hộc một tiếng, hông trúng đòn rồi ngã ra. Đồ Lôi không chậm trễ, giao ngay Vô Tình Tú Sĩ cho vị chưởng môn Thiếu Lâm Phái vừa chạy tới, nói:

- Số người Hàn Phách Lão Nhân sẽ đến ngay bây giờ, chưởng môn xin hãy canh giữ tên này.

Rồi chàng nhanh nhẹn xoay lưng lướt đi.

Chương 58: Xác Chết Tại Thiếu Lâm

Trăng soi vằng vặc cả ngọn Thiếu Thất Phong, bóng trăng loang lổ làm cho cả mặt đất như được phủ một lớp gấm hoa. Khắp nơi gió thổi thông reo rì rào, cảnh vật trở thành tịch mịch vô cùng.

Bỗng có những tiếng hú cứ nối tiếp nhau từ xa vọng đến, rồi bay lâng lâng trên nền trời, vang dội cả đồi núi, xé tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya.

Dưới bóng trăng lạnh lẽo, tại chân ngọn Thiếu Thất Phong bỗng xuất hiện ba bóng đen nhỏ như hạt đậu, nhanh nhẹn lướt lên núi, chính là Thiết Chỉ Thư Sinh, Huyền Băng Lão Mị và Hàn Phách Lão Nhân.

Thiết Chỉ Thư Sinh cau đôi mày nói:

- Chỉ e rằng mọi việc đêm nay sẽ gặp nhiều rắc rối. Việc xảy ra đêm trước tại Hoa Sơn chắc chắn không thể loan truyền nhanh đến đây kịp để khiến phái Thiếu Lâm biết mà đề phòng, vì vậy chỉ có thể là có sơ xuất ở huyện thành Đăng Phong, làm cho Thiếu Lâm phái đề phòng kịp thời.

Huyền Băng Lão Mị nói:

- Nhưng nếu chúng ta không tạo ra cái cớ là mộn hạ Thiếu Lâm gian dâm giết người thì làm sao tránh khỏi giang hồ dị nghị?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Nhưng chúng ta đã cất tiếng hú dài để ra ám hiệu với số người đi trước mà vẫn không nghe hồi âm. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì tất cả những người đi trước đều đã gặp rủi ro rồi.

Huyền Băng Lão Mị nghe qua không khỏi biến sắc, lão nghĩ một hồi rồi nói:

- Theo tôi thì không đến nỗi như thế đâu. Tuy võ công của Thiếu Lâm cao cường nhưng quyết không thể đánh thảm bại những người đi trước được. Hơn nữa bọn họ đã phụng mệnh dùng thuốc mê trước rồi mới tấn công cơ mà.

Thiết Chỉ Thư Sinh lộ vẻ ngờ vực nói:

- Nếu như vậy chẳng lẽ bọn họ đã thành công và rút đi êm ái rồi sao?

Lũ yêu tà không ngờ được rằng Đào Gia Kỳ đã tìm hiểu được được mưu gian của chúng, rồi sai Ác Di Lặc Trúc Tây cùng hai tăng nhân trà trộn vào Thiếu Lâm tự, dùng giải dược phá tan âm mưu sử dụng thuốc mê, vì thế cho nên âm mưu của chúng mới phải chịu thất bại như vậy.

Hàn Phách Lão Nhân cất giọng lạnh lùng nói:

- Nói nhiều vô ích, chi bằng lên thẳng trên đó coi coi chuyện gì đã xảy ra. Thiếu Lâm Tự có phải hang rồng hổ huyệt đâu mà chúng ta phải sợ sệt?

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Tiền bối chớ nên liều lĩnh mà hối hận không kịp.

Hàn Phách Lão Nhân gằn giọng nói:

- Bình sinh lão phu hành sự chưa bao giờ hối hận.

Bỗng ngay lúc đó có một giọng cười âm u lạnh lùng vọng đến:

- Lời nói của Thiết Chỉ Thư Sinh thế mà đúng. Thiếu Lâm tự chẳng khác nào hang rồng hổ huyệt, nếu xông càn vào thì hối hận cũng không kịp đâu.

Hàn Phách Lão Nhân tức giận nhắm hướng có tiếng nói vọng đến công mạnh ra một chưởng.

Ầm ầm, ba gốc cổ thụ đã bị chưởng lực của lão đánh gẫy ngang, bụi cát văng mù mịt. Nhưng tiếng cười âm u ấy dường như vẫn không hề hấn gì, lại vọng đến:

- Trút giận lên cây cối phỏng có ích gì? Thật chẳng thấy ai trên đời ngu ngốc u mê không chịu nhìn ra lẽ phải như ông.

Hàn Phách Lão Nhân bị chửi thẳng vào mặt thì giận đến râu tóc dựng đứng, lão còn đang chưa biết phải làm sao thì trong đám cát bụi mờ mịt đã xuất hiện một bóng gã đàn ông đứng tuổi, dáng điệu oai phong, trên lưng có giắt bảy loại ám khí.

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Các hạ là ai?

Người đàn ông đứng tuổi mỉm cười nói:

- Tại hạ là Đồ Lôi, còn các hạ phải chăng là Thiết Chỉ Thư Sinh Lữ Khưu đại hiệp nổi tiếng giang hồ?

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Hai chữ đại hiệp thật tình không dám nhận. Chẳng hay Đồ lão sư có phải là người quen thân với Thiếu Lâm Tự hay không?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Võ lâm tuy chia ra nhiều môn phái, nhưng nguồn gốc thì chỉ là một. Chẳng hay câu hỏi của Lữ Khưu lão sư có ý gì? Nhưng tại hạ là người có quan hệ rất sâu xa đến Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành đây.

Ba gã ma đầu nghe thế không khỏi kinh ngạc biến sắc mặt. Thiết Chỉ Thư Sinh rùng mình hai lượt rồi nói:

- Là mối quan hệ gì?

Đồ Lôi ung dung nói:

- Vấn đề ấy không nói ra thì vướng cổ như mắc xương gà vậy. Thật ra người chính là ân sư của tại hạ.

Ba ma đầu giật nảy mình, Huyền Băng Lão Mị gằn giọng quát:

- Người này không thể tha được, tấn công mau.

Nói đoạn lão vung song chưởng công mạnh về Đồ Lôi. Hàn Phách Lão Nhân và Thiết Chỉ Thư Sinh cũng nhanh như chớp lao vào hợp công.

Ba gã ma đầu cùng hợp công nên sức mạnh không phải tầm thường, kình phong dấy động ào ào, cây cối gãy đổ, cát bụi mù mịt.

Đồ Lôi cười ha hả rồi nhanh nhẹn lướt người mất hút trong đám cát bụi mù trời.

Ba gã ma đầu cảm thấy kình lực đánh ra chỉ vào khoảng không mà Đồ Lôi thì mất dạng thì không khỏi giật mình ngơ ngác. Hàn Phách Lão Nhân sắc mặt xanh như chàm, cất giọng nói:

- Thằng nhãi vừa rồi chỉ mạo nhận đệ tử của Lỗ Công Hành mà thôi. Lão phu nhất quyết xông lên Thiếu Lâm tự xem xem chuyện gì đã xảy ra trên đó.

Rồi cả ba kẻ trước người sau lướt nhanh lên đỉnh núi.

Khi cả ba vừa qua vòng tường ngoài thì đã thấy vô số xác chết của lũ yêu tà che mặt trên mặt đất. Thiết Chỉ Thư Sinh biến hẳn sắc mặt, vội cúi xuống giở khăn che mặt của một xác chết ra, và khi nhận

ra kẻ đó là ai thì buột miệng “úy” lên một tiếng kinh hãi.

Huyền Băng Lão Mị thấy thế thì biết có chuyện không hay, vội hỏi:

- Ai đó?

Thiết Chỉ Thư Sinh cất tiếng than dài nói:

- Chính là một trong Lệ Sơn Thất Tôn Giả.

Sắc mặt của Huyền Băng Lão Mị lộ vẻ kinh hoàng nói:

- Nếu thế thì e rằng Lệ Sơn sơn chủ đã lành ít dữ nhiều, chúng ta mau rút lui thôi, khi nào tìm hiểu ra sự thực sẽ tìm cách đối phó sau.

Hàn Phách Lão Nhân bỗng nói:

- Trở về gặp Âu Dương Tuyền thì chúng ta ăn nói sao đây?

Thiết Chỉ Thư Sinh và Huyền Băng Lão Mị nghe thấy thế thì lập tức buồn bã ra mặt. Hàn Phách Lão Nhân nói tiếp:

- Bọn ta đều là anh hùng một đời, vậy mà bây giờ chẳng khác gì ưng khuyển. Đáng lý ra nên chết quách đi cho đỡ nhục, nhưng ta nghĩ kĩ rồi, chết như thế trong lòng hãy còn ấm ức, vì vậy đành phải kéo dài kiếp sống tàn đến hôm nay.

Thiết Chỉ Thư Sinh nói:

- Nếu tiền bối may mắn thoát được sự kiềm chế của Âu Dương lão tặc thì tiền bối sẽ làm gì?

Hàn Phách lão nhân cười nhạt nói:

- Ta sẽ giết hết kẻ nào chống đối ta trên cõi đời này.

Thiết Chỉ Thư Sinh sáng bừng đôi mắt nói:

- Vãn bối sẽ theo tiền bối để xây dựng lại cuộc đời anh hùng bá nghiệp còn dở dang.

Lúc cả ba đang nói chuyện thì tại một góc tối cách đó chừng mười trượng, Đồ Lôi đang theo dõi cả ba. Nghe bọn yêu tà nói chuyện thì chàng không khỏi thở dài, thầm tiếc cho bọn yêu tà đã lún quá sâu, không thể cứu vãn, chỉ còn cách diệt trừ bọn chúng để khỏi có hậu hoạn về sau.

Bỗng đâu ngay sau lưng chàng có tiếng cười nhạt rất khẽ, Đồ Lôi không khỏi giật mình quay người lại thì nhận ra sau lưng chàng chính là Quỷ Thủ Thần Ông Âu Dương Tuyền. Lão không nói

không rằng đưa hai ngón tay điểm trúng ngay huyệt Thần Phong của Đồ Lôi, sau đó đôi mắt lão lại quay sang nhìn đăm đăm về phía số người Thiết Chỉ Thư Sinh, nghiêng tai lắng nghe lời đối đáp của họ.

Ba gã ma đầu ấy sau khi bàn bạc một lúc thì quyết định lướt mình về Tàng Kinh Các để xem xét số phận của Lệ Sơn Lão Yêu và Vô Tình Tú Sĩ ra sao.

Âu Dương Tuyền không ngờ được là Đồ Lôi đã luyện được thần công Di hoa tiếp mộc, có thể tùy ý dời đổi các huyệt đạo trong người nên vị trí Thần Phong huyệt mà lão điểm vào thực chất chỉ là một nơi trống không. Đồ Lôi vẫn không bị sao, nhưng chàng đứng im lìm giả như là bị điểm trúng huyệt vậy.

Chàng có thể thừa cơ hội này giết chết tên lão tặc thật dễ dàng, nhưng sau khi suy xét thì thấy nếu giết lão ta ngay thì nỗi oan của Lỗ Công Hành sẽ không được gột rửa, ông ta đành phải mang hàm oan, và Huỳnh Ỷ Vân, người vợ thân yêu của chàng cũng phải chịu chung nỗi buồn khổ đó.

Ngoài ra còn có vụ án oan của Đoàn Thừa Tiên, ân sư của Châu Nhân Ký, cùng vụ đổ máu ở Cô Tùng Cốc, tất cả những việc đó đều phải từ miệng của tên lão tặc thú nhận thì mới có thể phơi bày sự thật ra ánh sáng.

Vì vậy chàng phải gắng nhịn không ra thay lỗ mãng.

Nhưng khi chàng thấy ba tên ma đầu đi về hướng Tàng Kinh Các thì không khỏi cuống quít, vì tuy có số người của Thần Châu Song Sát nhưng chưa chắc đã thủ thắng được, vì vậy chàng không ngớt nghĩ ngợi, tìm cách dọa cho Âu Dương Tuyền phải kinh sợ mà bỏ chạy.

Khi Âu Dương Tuyền quay mặt lại thì Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Âu Dương Tuyền lão đã thấy chưa? Độc dược của lão tuy chế ngự được lũ yêu tà nhưng không thể tránh được tấm lòng phản trắc của họ.

Âu Dương Tuyền nói:

- Bọn chúng dù có ý muốn phản loạn nhưng không thể giải trừ chất độc của lão phu thì làm chi được?

Đồ Lôi nói:

- Đợi đến lúc họ giải được độc dược thì e rằng đã không còn kịp nữa.

Âu Dương Tuyền cười nhạt nói:

- Trừ khi bọn chúng chết mà thôi.

Đồ Lôi nói:

- Cũng chưa hẳn thế đâu.

Âu Dương Tuyền gằn giọng nói:

- Đừng nói bá láp nữa, giao pho Giáng Long Kinh ra đây.

Đồ Lôi cười nói:

- Ta dại gì mà mang theo bên người?

Âu Dương Tuyền mặt lộ sát khí, cười nhạt hỏi:

- Sao ngươi biết lão phu giấu pho Hàn Thiết Quan Âm dưới nước?

Đồ Lôi nói:

- Lão muốn biết câu trả lời thì hãy trả lời ta mấy câu hỏi trước đã.

Âu Dương Tuyền nói:

- Mạng sống của ngươi còn đang nằm trong tay ta mà còn dám ra giá với ta ư?

Đồ Lôi khẽ cười nhạt rồi bỗng rùn mình xuống, xoay người nhảy thẳng ra ngoài.

Âu Dương Tuyền hết sức kinh hãi quát to:

- Đứng lại, ngươi chạy đi đâu?

Tức thì lão vọt người bám theo.

Đôi bên chỉ cách nhau chưa tới mười trượng mà Âu Dương Tuyền dù đã giở hết tốc lực vẫn không làm sao bắt kịp Đồ Lôi, trong lòng lão thầm kinh hãi.

Chớp mắt đã xuống chân núi Thiếu Thất, Đồ Lôi nhanh như chớp ẩn mình vào cánh rừng rậm rạp cây cối xanh tươi.

Âu Dương Tuyền biết Đồ Lôi đang núp trong rừng cây nên hết sức để ý, lão chờ xem nếu có bụi cây nào động đậy thì sẽ xuất toàn lực đánh ngay vào đấy.

Bỗng dưng từ lùm cây phía xa xa có tiếng hát vọng ra:

“Vì đâu tuấn mã mệt nhoài Giang hồ mấy độ đông đoài bôn ba Nay sóng gió lại thổi qua Thuyền to ta phải bước ra lái lèo Cuộc đời lắm nỗi cheo leo Xoay vần như một ngọn đèn kéo quân Nhưng bao giờ mới chịu dừng?

Trầm mê ngoan cố thì đừng trách ai.” Tiếng ca văng vẳng khi gần khi xa, không biết đích xác từ đâu vọng lại.

Đôi mắt của Âu Dương Tuyền chiếu ngời ánh sáng, lão đưa chân nhẹ nhàng từng bước từng bước một tiến về hướng có tiếng ca văng vẳng.

Tiếng ca ấy dừng lại một chút rồi lại trỗi lên:

“Hoàng hôn trời đã tối rồi Sớm lo đến việc phản hồi quê xa Chớ nên mải miết lân lâ Trễ tràng rồi lại trôi qua một ngày!

Đời người như thể mây bay Lợi danh như thể sương mai đầu cành!

Buông lơi cả việc tu hành Mai đây chín suối cam đành khổ đau!

Nhãn tiền chẳng thấy hay sao?

Luật hình nghiêm khắc, trời cao công bình!”.

Từng câu từng chữ một đều có ngụ ý khuyên tên lão tặc nên sớm quay đầu trở lại với lẽ phải.

Nhưng tên lão tặc đã chìm đắm quá sâu, không còn cách nào tự cứu nữa, lão cứ nhắm hướng có tiếng ca bước lần tới mãi. Cuối cùng thì lão trông thấy Đồ Lôi đang chắp tay đứng sững giữa rừng, liền nhanh lẹ lướt tới, công ra một chưởng luôn.

Đồ Lôi chỉ xê dịch thân mình một chút đã thoát khỏi thế công của đối phương, chàng nhảy lùi về sau hai trượng rồi bất chợt quát to:

- Chậm đã!

Âu Dương Tuyền dừng tay hỏi:

- Có gì nói mau.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Khi còn ở Mã Tích Sơn ta đã nói rồi, nếu lão muốn tìm lại Hàn Thiết Quan Âm thì cứ tới Vân Mơn Giáp mà tìm.

Âu Dương Tuyền sắc mặt liền trở thành hung tợn, quát to:

- Ngươi có đúng là đồ đệ của Lỗ Công Hành không?

Đồ Lôi cười nhạt nói:

- Phải hay không thì đến đó lão sẽ rõ, chỉ sợ lão không dám mà thôi.

Âu Dương Tuyền thầm nghĩ:

- “Nếu hắn đúng là đồ đệ của Lỗ Công Hành thì ta nên nhân dịp này bắt sống rồi đem đến Vân Môn Giáp đổi lấy vợ và con gái về, sau đó sẽ lên kế hoạch diệt trừ hai lão tặc Lỗ Công Hành và Ngọa Long Cốc chủ luôn”.

Nghĩ thế lão ta bất chợt vung tay ra, dùng thế Thiên La Địa Võng đánh thẳng vào Đồ Lôi, thế võ bao gồm cả kiếm pháp, chưởng lực và chỉ lực, vô cùng độc đáo.

Đồ Lôi không khỏi thầm phục lão tặc không hổ danh là một bậc tông sư võ học, chỉ tiếc là đi lầm đường ác mà thôi. Chàng lập tức ngã ngửa người ra, rồi xoay lưng vọt thẳng lên, dùng thế Kim Long Thám Trảo, nhanh như chớp chụp thẳng vào cổ tay lão tặc.

Âu Dương Tuyền nhận ra đó là một thế võ trong Giáng Long Kinh, đủ sức phá vỡ thế công của mình thì thầm kinh dị. Lão bước xéo qua một bước tránh rồi lại liên tiếp đánh ra bảy thế võ liên hoàn trong chớp mắt.

Đồ Lôi sau khi sử một thế phản công giành lại được quyền chủ động thì nhanh nhẹn lướt ra ngoài, cười khanh khách nói:

- Tại hạ thấy lệnh ái xinh xắn dễ thương nên đã tận dụng làm tiểu thiếp, nay tiểu tế đành nhân nhượng nhạc phụ ba phần vậy.

Nói rồi chàng lướt đi mất hút, nhưng từng câu từng chữ vẫn lọt vào tai của Âu Dương Tuyền một cách rõ ràng.

Tên lão tặc nghe thế thì lòng đau như cắt, gào to lên:

- Lão phu thề không đội trời chung với một tên thất phu hèn mạt như ngươi.

Rồi lão cũng lướt người đuổi theo.

Trong lúc đó tại Thiếu Lâm tự, một cuộc xô xát đẫm máu đã nổ ra.

Thần Châu Song Sát đang vây đánh Thiết Chỉ Thư Sinh rất ác liệt, làm cho lão ta phải trổ hết cả

tuyệt học ra mới cố gắng duy trì thế công bình.

Châu Nhân Ký và Ác Di Lặc Trúc Tây thì vây công Huyền Băng Lão Mị. Vị chưởng môn Thiếu Lâm phái cùng toàn thể môn hạ thì dàn thành La Hán Trận tấn công Hàn Phách Lão Nhân, lúc này như một con hổ điên, từng sợi tóc bạc trên đầu đều dựng đứng cả lên, không ngừng vung chưởng đánh ra.

Chưởng phong của lão ta hết sức âm độc, môn hạ Thiếu Lâm thương vong rất nhiều, nhưng vì La Hán Trận uy lực cũng mạnh mẽ vô biên nên Hàn Phách Lão Nhân mấy lân muốn thoát ra ngoài mà không làm sao thoát ra được.

Nhẫn Châu đại sư biết cuộc chiến đêm nay quyết định sự tồn vong của Thiếu Lâm, mắt lão thấy đồng môn thương vong la liệt nên trong lòng này sinh ý định liều mạng. Lão vung ngọn thiền trượng lên, dùng hết sức lực sử chiêu Lực phách Hoa Sơn đánh mạnh ra, nhằm đầu Hàn Phách Lão Nhân bổ thẳng xuống.

Hàn Phách Lão Nhân cười nhạt, công thẳng vào chiêu số của Nhẫn Châu đại sư.

“Bùng” một tiếng, Nhẫn Châu đại sư thân hình bị hất văng ra xa, ngọn thiền trượng bay tít lên trời, hổ khẩu hai tay rách toạc, máu chảy dầm dề.

Hàn Phách Lão Nhân nhanh nhẹn đánh bồi theo một chưởng. Nhẫn Châu đại sư không thể tránh kịp, lão gào một tiếng thảm thiết rồi ngã ra đất, chết ngay.

Các tăng nhân chung quanh trông thấy thế thì hết sức bi phẫn, cùng liều mạng tấn công như lũ tràn vào ba tên ác ma.

Ba tên ác ma tuy võ công trác tuyệt nhưng không thể chịu đựng nổi nữa, cùng hú lên một tiếng dài rồi lao vút lên trên cao, tìm đường bỏ chạy.

Giữa nền trời khuya bỗng có tiếng niệm Phật hiệu to, rồi có giọng quát lên:

- Ba vị thí chủ hãy ở lại đã.

Ba gã ma đầu bỗng cảm thấy có một luồng chưởng lực hùng hậu đánh thẳng vào hậu tâm, hự lên mấy tiếng rồi rớt cả xuống đất.

Tiếp đó có một vị lão tăng diện mạo thanh tú, mày dài phất phơ nhẹ nhàng nhảy xuống.

Ba gã ma đầu nhận ra đó chính là Trường Mi Tôn Giả, trụ trì Phổ Đà Viện ở Nam Hải, lão tăng chắp tay nói:

- Thiếu Lâm có gì thất đức mà làm cho ba vị thí chủ tức giận đến chém giết như thế? Môn hạ Thiếu

Lâm lớp chết lớp bị thương, xin ba vị thí chủ cho một lời giải thích cho hợp lý.

Thiết Chỉ Thư Sinh cười nhạt nói:

- Thiếu Lâm môn hạ gian dâm hiếu sát nên anh em ta thế thiên hành đạo, có chi là sai trái? Thiếu Lâm phương trượng bênh vực môn hạ mà dùng lời lẽ nặng nề nhục mạ anh em tạ.... Trường Mi Tôn Giả lạnh lùng ngắt lời:

- Chuyện riêng của Thiếu Lâm thì đã có người của Thiếu Lâm lo liệu, ai khiến ba vị xem vào rồi chém giết ở đây? Bần tăng tuy nhân từ nhưng hôm nay không thể tha thứ cho hành động ngang ngược đó.

Thiết Chỉ Thư Sinh quát to:

- Ngươi muốn gì?

Trường Mi Tôn Giả nói:

- Bần tăng muốn ba vị thanh toán món nợ máu ngay nơi này.

Ba gã ma đầu cười gằn rồi bất chợt chồm dậy, cùng vung chưởng đánh ra, khoảng cách quá gần, chỉ e Trường Mi Tôn Giả không tránh né kịp.

Bỗng nhiên ba gã ma đầu biến hẳn sắc mặt, lộ vẻ vô cùng đau đớn, vần trán toát mồ hôi lạnh, lảo đảo muốn té.

Trường Mi Tôn Giả và vị chưởng môn Thiếu Lâu không khỏi ngơ ngác, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Ba gã ma đầu sau một hồi run rẩy toàn thân thì đôi mắt bỗng trở nên lờ đờ, rồi té ngã ra đất. Dưới ánh trăng sáng mọi người đều trông thấy sau lưng mỗi tên có cắm một ngọn Phích Lịch Thoa.

Rồi từ một ngọn cổ thụ cạnh gian đại điện, có một bóng người nhảy xuống, chính là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi.

Chàng quay về phía hai vị cao tăng, chắp tay tươi cười nói:

- Tại hạ vừa rồi có chuyện chậm trễ, để cho sự việc ra như thế này, thật là áy náy.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm mặt đầy vẻ cảm kích nói:

- Đồ thí chủ xin đừng nói thế, nếu không có thí chủ tương cứu thì đại nạn khó qua. Bây giờ xin mời thí chủ vào thiền phòng cùng đàm đạo, lão tăng cũng có một chuyện muốn nhờ thí chủ giải đáp cho

minh bạch.

Đồ Lôi suy nghĩ một hồi rồi gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng tại hạ còn có việc gấp, nên đến sáng sớm là phải đi ngay.

Rồi mọi người cùng bước vào trong Đạt Ma Viện, cùng dùng trà.

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm mỉm cười nói:

- Bần tăng được Nhẫn Cơ cho biết là nhờ có thí chủ ra tay ám trợ nên thoát được cái nạn thiệt thân. Ơn đức đó thật to tát, nhưng nghe đâu thí chủ còn có điều phật lòng với tệ phái, vậy xin thí chủ nói rõ ra, để tệ phái biết đường mà sửa chữa.

Đồ Lôi nghiêm nghị nói:

- Thật ra không có gì đáng gọi là phật lòng cả, chỉ là chuyện của nhạc phụ Lỗ Công Hành lão nhân gia thôi. Lão nhân gia bị Đào Như Hải vu oan, rồi bị các phái hiểu lầm làm cho không còn chỗ dung thân, phải ẩn thân nơi Vân Môn Giáp, suýt nữa bị mất mạng dưới tay Đào Như Hải ...

Chàng ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nhạc phụ lão nhân gia tuy có tiếng ghét ác như thù, nhưng ngoại trừ một số kẻ đại gian đại ác ra, ai người cũng chừa cho một đường để tự cải hối, vậy mà.. ...

Vị chưởng môn phái Thiếu Lâm thở dài nói:

- Mọi việc đã qua không làm sao sửa chữa được. Từ nay thí chủ có việc gì sai bảo thì dù có lọt vào nước sôi lửa bỏng, Thiếu Lâm cũng không chối từ.

Đồ Lôi nói:

- Hiện nay đã thấy rõ kẻ đầu sỏ chính là Đào Như Hải. Bởi thế tại hạ nhất định buộc hắn phải thừa nhận tội trạng của mình trước võ lâm.

Nếu nhị vị lão tăng không chê thì xin đến Vân Môn Giáp ở Hoàng Sơn, tại nơi đó sẽ có người tiếp đón, còn tại hạ sẽ đi dụ tên lão tặc đến đền tội trước mặt mọi người.

Vị chưởng môn Thiếu Lâm bỗng lộ vẻ thẹn thùng, muốn lên tiếng nói điều chi nhưng lại thôi.

Đồ Lôi nói:

- Chưởng môn có việc gì xin cứ thẳng thắn nói ra.

Lão hòa thượng ngập ngừng nói:

- Lão tăng ... lão tăng không dám xin thí chủ hoàn lại pho Giáng Long Kinh, nhưng muốn mượn thí chủ xem qua một lượt.

Đồ Lôi nói:

- Pho Giáng Long Kinh tại hạ đã tặng cho một người khác nên hiện giờ không có ở đây, nhưng sau khi Đào Như Hải đền tội xong thì tại hạ sẽ qui hoàn pho kinh lại nguyên chủ.

Bỗng có một tăng nhân từ ngoài hớt hả chạy vào nói:

- Bên ngoài có Tang thí chủ, muốn gặp Đồ thí chủ có việc rất quan trọng.

Đồ Lôi vội vàng nói:

- Xin mời y vào.

Vị tăng nhân ấy quay trở ra. Lát sau dẫn vào một người đầu to như cái thúng, răng hô lởm chởm, bước đến nơi.

Đồ Lôi đứng lên giới thiệu:

- Đây là Tang Hướng Lương lão sư, hiện đã cải tà qui chánh, xin nhị vị lão tăng chớ xem ông ấy là yêu tà nữa.

Hai vị lão tăng niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật, buông đao đồ tể thì thành Phật.

Tang Hướng Lương nói:

- Tên lão tặc đang đi gấp rút về hướng Long Môn, hiện giờ hai vị Dương và Thân hiền đệ đang bí mật theo dõi hành tung của lão.

Trường Mi Tôn Giả bỗng biến sắc nói:

- Không xong! Trong Long Môn có một ma đầu cái thế mà ít ai được biết, nhưng không biết hiện nay còn..... Đồ Lôi cau mày hỏi:

- Người ấy là ai?

Trường Mi Tôn Giả nói:

- Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu.

Đông Phương Hiểu Tinh bỗng xen vào nói:

- Tại hạ cũng nghe nói về người này, nhưng chẳng phải trước đây lão ta đã bị Võ Thánh Thiên Khu Chân Nhân giết chết rồi hay sao?

Trường Mi Tôn Giả nói:

- Thí chủ chưa biết rõ ngọn nguồn. Kỳ thực Thiên Khu Chân Nhân thương tiếc kẻ có tài nên tha chết mà chỉ dùng dây gân giao long xỏ qua xương bả vai, giam tại một địa huyệt ở Long Môn. Nếu Đào Như Hải mà nắm được Mạc Vô Cửu thì hậu hoạn thật khó lường.

Đồ Lôi nói:

- Trước đây không biết Thiên Khu Chân Nhân đã dùng thứ võ công nào để khuất phục Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu?

Trường Mi Tôn Giả cười nói:

- Chính là Thiên Khu Cửu Thức. Pho Hàn Thiết Quan Âm mà bị Đào Như Hải cướp lấy, rồi cùng nghiên cứu với Mạc Vô Cửu thì e rằng trên đời không còn ai có thể đối địch nổi nữa.

Đồ Lôi mỉm cười nói:

- Hàn Thiết Quan Âm đã được nhạc phụ tại hạ thu trở về rồi.

Trường Mi Tôn Giả ồ một tiếng, nói:

- Thật là đáng mừng.

Đồ Lôi nói tiếp:

- Tà không thể thắng chính, xin hai vị lão tăng áp giải lũ yêu tà đến Vân Môn Giáp, còn tại hạ sẽ đến ngay Long Môn, xin hẹn gặp lại.

Dứt lời chàng đã lướt đi xa.

Long Môn cách thành Lạc Dương hai mươi lăm dặm về phía Nam.

Tại đây hai bên có núi cao, chính giữa có một dòng nước chảy, tên gọi Y Thủy.

Núi tên là Y Khuyết Sơn, vách đá cao sừng sững, rừng xanh um như tranh. Hai bên vách núi có rất nhiều tượng Phật lớn nhỏ tạc vào đá, lại có những tấm bia ghi chép văn chương cổ tích, di tích từ thời

Bắc Ngụy.

Tổng cộng có đến mười bốn vạn hai nghìn hai trăm tám mươi chín pho, điêu khắc rất tinh xảo, trông như người sống.

Nơi cửa ra vào của Long Môn có một dòng suối trong trẻo từ bên trong vách núi bắn ra, mù mịt như mưa, lóng lánh như châu ngọc.

Bỗng có một lão già tóc bạc hoa râm xuất hiện. Lão ta dáng điệu oai vệ, đôi mắt sáng quắc trông rất khủng khiếp, nhưng sắc diện lại thoáng hiện vẻ bồn chồn không yên.

Lão già ấy đứng trên ven hồ, có vẻ do dự, buồn bã. Gió mát không ngớt phe phẩy, rồi bỗng có tiếng hát nhẹ nhàng vang lên:

“Đã qua cơn hoạn nạn Nên tìm đường Đào Nguyên Chớ để cuộc đời phải Bùn nhơ vùi hồn thiêng U mê không thức tỉnh Bát Nhã thuyền kế bên Người cũ đâu chẳng thấy Để thuyền mãi lênh đênh Hỏi ra thì mới hiểu Người còn nhiều tham lam Đường thiện bằng phẳng lắm Thì từ bỏ sao cam Nghiệt căn ăn sâu mãi Mai hậu xuống hoàng tuyền Trầm luân không tự cứu Tất phải chịu truân chuyên Chừng ấy khó siêu độ Linh hồn mãi khổ đau Biết ai cùng than trách Thực khinh khiếp biết bao” Lão già nghiêng tai lắng nghe, sắc mặt biến hẳn, thầm nói:

- “Người ấy chẳng lẽ lại là Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu? Nghe tiếng ca thì chẳng lẽ lão đã có ý hối ngộ mà quay về đường thiện?” Lão bước về hướng có tiếng hát Tiếng hát lại vang lên:

“Chung đình không duyên phận Phú quí thoáng trôi mau Ước ao đời chim chóc Rừng xanh mãi vui ca Cuộc đời sầu đau lắm Hư danh phụ ta hoài Phong trần tung lưỡi kiếm Thanh xuân sớm tàn phai.” Lão già vẫn bước tới nhẹ nhàng, tiếng hát mỗi lúc một xa, tựa hồ người hát đang tản bộ thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp.

Càng đi sâu vào núi thì càng nghe rõ tiếng thác nước chảy ầm ầm.

Khi còn cách một cái ao sen không xa thì đã trông thấy có bóng một người đang đứng chắp tay ra sau, quay lưng đưa mắt nhìn lên vách núi, xem một câu đối rằng:

Ngựa rộng mở chân trời Rồng ẩn dật nhân gian Câu liễn mười chữ ấy viết rất cứng cáp, lại bay bướm như rồng bay phượng múa.

Người ấy mặc một chiếc áo dài xám, hai cái tay trắng mịn như ngọc, râu tóc bạc phếu như bông.

Lão già tóc hoa râm từ từ bước đến sau lưng người ấy rồi tằng hắng mấy tiếng.

Lão già tóc bạc quay đầu lại. Diện mạo của lão ta hết sức thanh tú, đôi mắt sáng ngời, lão nhìn lão

già tóc hoa râm nói:

- Tôn giá là ai? có lẽ cũng là người yêu thích cảnh núi non xinh đẹp chăng?

Lão già tóc hoa râm mỉm cười nói:

- Tại hạ là Đào Như Hải, còn tôn giá có phải họ Mạc không?

Lão già tóc bạc bỗng hiện nét giận dữ qua đôi mắt nói:

- Tôn giá làm sao biết lão phu họ Mạc?

Đào Như Hải chắp tay xá sâu xuống rồi nói:

- Xin tiền bối đừng giận, tiên sư cũng bị lão mũi trâu Thiên Khu ấy sát hại, nên trước khi lâm chung có dặn dò là phải trả thù cho người, có nhắc qua lão tiền bối nữa.

Lão già tóc bạc cười ha hả nói:

- Thiên Khu Chân Nhân đã chết rồi thì làm thế nào mà trả thù được. Già đây đã hối lỗi việc làm trước kia của mình, vậy chớ nên dùng lời lẽ khích bác để xúi giục già nữa, xin tôn giá đi đi.

Đào Như Hải nói:

- Thiên Khu Chân Nhân đã chết nhưng số môn đồ gọi lão bằng sư tổ vẫn còn.

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói:

- Thì có liên quan gì đến già?

Đào Như Hải cất tiếng than nói:

- Số người ấy toan tính bá chiếm võ lâm, rêu rao rằng sẽ tính sổ với lão tiền bối, trong vòng ba hôm nữa sẽ đến vùng Long Môn này.

Lão già tóc bạc nghe qua, đôi mắt hiện lên vẻ kì lạ, gằn giọng nói:

- Bọn chúng mà có tài năng gì.

Đào Như Hải nói:

- Bọn chúng nói là đã luyện thành Thiên Khu Cửu Thức.

Nghe qua bôn tiếng Thiên Khu Cửu Thức, sắc mặt của lão già tóc bạc tràn đầy sát khí, quát:

- Bọn chúng là những ai?

Đào Như Hải thấy thế thì đoán mưu kế của mình đã có hiệu quả, lão nói tiếp:

- Kẻ cầm đầu tên là Tiêu Tông Kiệt, khoảng hai mươi tuổi.

Lão già tóc bạc nghe qua cất tiếng cười ha hả nói:

- Tôn giá không nệ đường xa đến đây tìm già là vì chuyện ấy chăng?

Đào Như Hải không khỏi giật mình nói:

- Tại hạ cũng bị hắn ám hại, tự biết không đối địch nổi nên đến đây cầu xin tiền bối tương trợ.

Lão già tóc bạc cười nhạt nói:

- Ta đây đã hoàn toàn hiểu được hai chữ danh lợi chẳng qua là mây khói thoảng qua trước mắt thôi. Oan oan tương báo cứ kéo dài mãi thì đời nào kiếp nào mới chấm dứt? Tôn giá về đi.

Đào Như Hải tràn đầy thất vọng, gượng cười nói:

- Lão tiền bối không tỏ ra thương xót sanh linh vô tội trong thiên hạ sắp bị tàn sát sao? Thảo nào Tiêu Tông Kiệt dám khoác lác là nếu hắn tới Long Môn thì Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu sẽ phải giương cổ ra chờ chặt đầu.

Đôi mắt của lão già tóc bạc không khỏi lộ ra vẻ buồn bã, lão cười nhạt nói:

- Nếu thế thì cũng chỉ là việc riêng của già, tôn giá không cần phải lo nghĩ làm gì cho nhọc trí.

Bỗng nhiên từ vách đá bên cạnh ao sen có một tiếng cười lạnh lùng ghê rợn nổi lên. Lão già tóc bạc và Đào Như Hải giật mình, cùng đưa mắt nhìn lên.

Thì ra tại nơi đó có một khe nứt rộng không đầy một thước, dù cho ai cũng không thể chui vào được. Vậy mà tiếng cười lại từ đó phát ra, quả là khó hiểu.

Bỗng trong khe đá nhỏ có một vật nhỏ bé nhảy ra, rồi trong tức khác đã phình to ra thành quái nhân quần áo rách rưới, gầy đét như que củi, lông lá khắp người, tóc dài xuống mặt. Lão già tóc bạc và Đào Như Hải thầm khâm phục môn Xúc Cốt Công tuyệt diệu của quái nhân.

Quái nhân ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi quay về hướng lão già tóc bạc nói:

- Tôn giá có biết lai lịch của lão phu không?

Lão già tóc bạc lạnh lùng nói:

- Có liên quan gì đến ta?

Quái nhân gằn giọng nói:

- Trong đời đâu lại có chuyện trùng hợp đến vậy, vì ta cũng tên là Mạc Vô Cửu đây.

Lão già tóc bạc bỗng lắc người ra xa, lướt nhanh đi.

Đào Như Hải giận dữ quát to:

- Ngươi chạy đi đâu?

Cùng một lúc với tiếng quát, lão đã phóng người đuổi theo.

Quái nhân cũng không nói không rằng lướt người đi theo.

Hoàng hôn đã xuống, khói mây mờ mịt.

Lão già tóc bạc nhắm hướng Y Thủy, nơi có vô số tượng Phật chạy thẳng tới.

Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải và Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu cũng gấp rút đuổi theo.

Chương 59: Tự Sa Vào Lưới

Trên Long Môn Sơn tượng Phật vô số nên lão già áo xám lướt thẳng vào đấy thì mất hút ngay.

Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu lồng lộn như một con hổ điên, gầm hét đinh tai nhức óc, râu tóc dựng đứng cả lên. Lão quay lại Đào Như Hải hỏi:

- Kẻ đó là ai mà dám mạo danh lão phu?

Đào Như Hải mỉm cười, thành thực nói:

- Nếu vãn bối biết được thì làm gì còn bị hắn gạt như thế?

Mạc Vô Cửu bất giác cười ngất. Hình dáng của lão ta rất quái dị, nụ cười lại càng xấu xí khiến cho ai nhìn cũng phải rùng mình. Lão cười xong liền nói:

- Đúng là việc này ta không thể nghĩ ra được.

Rồi lão lại nhìn Đào Như Hải dò xét một lúc, nói:

- Còn ngươi là ai? Làm sao biết được lão phu ở chỗ này? Ngươi tìm ra có việc gì?

Đào Như Hải thầm nghĩ:

- “Chẳng phải lão ta đã nghe hết rồi sao? Nếu không như thế thì làm gì có chuyện xuất hiện đúng lúc đến thế? Xem ra Mạc Vô Cửu là một con người tánh tình kỳ lạ, chẳng thể gây sự được.” Mạc Vô Cửu nhếch môi cười nhạt nói:

- Đừng tưởng rằng ra không biết ngươi đang nghĩ gì. Ngươi đang cười trong bụng là ta hỏi một câu hỏi quá thừa phải không?

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Đúng vậy, câu chuyện giữa hai người các ngươi ta đã nghe thấy hết, ngươi là Đào Như Hải?

Đào Như Hải cung kính đáp:

- Đúng là vãn bối.

Mạc Vô Cửu cười nhạt nói:

- Đã lâu rồi ta không còn để ý đến chuyện giang hồ nữa. Ngươi chớ đặt điều gạt ta, ngươi đã làm nhiều điều ác nên bịa đặt chuyện nhằm đánh lạc hướng ta, muốn cho ta ra tay giúp ngươi áp đảo kẻ thù có đúng không?

Đào Như Hải nghe qua không khỏi kinh hoàng, vội nói:

- Lời nói của vãn bối đều là sự thật, không hề có ý lừa gạt tiền bối.

Mạc Vô Cửu híp đôi mắt nói:

- Ngươi nói gã đó tên là Tiêu Tông Kiệt?

- Đúng thế.

- Nếu Tiêu Tông Kiệt không đến đây thì sao?

Đào Như Hải sững sờ, thầm phục lão tặc quả là khó đối phó. Nhưng lão ta đã dự liệu trước nên vẫn không đổi sắc mặt, nói:

- Nhân vật võ lâm nói ra một lời thì phải chắc như đinh đóng cột.

Tiêu Tông Kiệt trẻ người háo thắng, chắc chắn không chịu tỏ ra là mình kém cỏi đâu.

Mạc Vô Cửu cất giọng ngạo nghễ cười khanh khách nói:

- Chớ tưởng là mình khôn ngoan hơn người. Dù cho ngươi có xảo trá đến đâu cũng đừng hòng qua mắt lão phu. Bây giờ nếu ngươi chịu trở về, dùng mưu gian bắt sống vợ con hoặc bạn bè của Tiêu Tông Kiệt để dụ hắn đến đây thì ta còn xem xét lại. Trước kia ta làm quá nhiều chuyện sai rồi nên bây giờ không dễ gì để cho người khác lợi dụng đâu.

Đào Như Hải giật mình, gượng cười nói:

- Vãn bối nào dám đặt điều dối gạt tiền bối. Nhưng nếu tiền bối không tin thì dù vãn bối có nói nữa cũng vô ích, vậy xin bái biệt tại đây, sau này nếu có dịp sẽ lại đến bái kiến.

Nói đoạn lão ta quay người định bước đi.

Mạc Vô Cửu bỗng trợn mắt nói:

- Gượm đã, bây giờ Tiêu Tông Kiệt đang ở đâu?

Đào Như Hải lập tức cảm thấy phấn chấn, vội quay lại nói:

- Hắn đang ở Vân Môn Giáp thuộc núi Hoàng Sơn.

Mạc Vô Cửu bất giác lộ vẻ sửng sốt nói:

- Vân Môn Giáp ...

Rồi lão ngửa mặt lên trời không nói gì. Một lúc sau lão mới như sực tỉnh, nói:

- Ngươi đi đi, ta biết rồi.

Đào Như Hải thất vọng, quay người lướt đi.

Mạc Vô Cửu đưa mắt nhìn theo bóng Đào Như Hải cho đến khi mất hút, miệng lẩm bẩm:

- Thằng ranh này đúng là không biết ta đã có sạn trong đầu, cái mạng già này của ta làm sao mà lại chịu chết bởi tay ngươi?

Bỗng từ sau lưng lão ta có người to tiếng nói:

- Đúng lắm! Lão tiền bối vừa nghe qua là đã biết mọi việc, không bị lời nói huyễn hoặc lôi kéo. Tại hạ tự thấy còn kém xa.

Mạc Vô Cửu vội quay lưng lại, lão thấy lão già áo xám đang từ sau một pho tượng Phật nhô mình ra thì không khỏi tức giận, “hừ” một tiếng, vung chưởng đánh ra luôn.

Lão già áo xám cười nói:

- Như thế này đâu phải là cung cách chào đón khách phương xa.

Rồi cũng nhấc tay lên tung chưởng ra nghênh tiếp.

Kì lạ thay, hai chưởng lực chạm nhau không hề gây ra một tiếng động nhỏ mà hoàn toàn triệt tiêu lẫn nhau. Lão già áo xám lắc nhẹ thân hình một chút rồi bước thẳng tới.

Mạc Vô Cửu thấy đối phương có thể thẳng thắn nghênh tiếp một đòn mà lão đã dồn chín phần mười công lực vào đó thì không khỏi giật mình, quát lên:

- Các hạ là ai? Lai lịch ra sao?

Lão già ám xám tươi cười nói:

- Khoan nói đến lai lịch của tại hạ đã. Lão tặc Đào Như Hải khi nãy quả đúng là một kẻ đã làm nhiều điều gian ác trong võ lâm, khiến người người đều oán hận. Tại hạ được tin lão ta muốn đến đây

lôi kéo tiền bối nên vội đến trước, mạn phép mượn danh của lão tiền bối để ngăn chặn ý đồ đó. Xin tiền bối tha thứ.

Mạc Vô Cửu quát:

- Công chuyện của lão phu không mượn ngươi xen vào.

Lão già áo xám nói:

- Tại hạ nào có ý xen vào, sao tiền bối lại võ đoán như thế?

Mạc Vô Cửu không khỏi sửng sốt, cười nhạt nói:

- Quả là miệng lưỡi lẻo mép, chắc ngươi là đồng bọn của Tiêu Tông Kiệt phải không? Tiêu Tông Kiệt là đồ tử đồ tôn của Thiên Khu Chân Nhân ư?

Lão già áo xám cười ha hả nói:

- Việc ấy thì chắc lão tiền bối hiểu rõ hơn ai hết. Xin hỏi lão tiền bối rằng Thiên Khu Chân Nhân có đệ tử kế nghiệp hay không?

- Không có.

- Đã không có đệ tử thì làm gì còn có đồ tôn?

Dưới ánh trăng sáng, thấy rõ khuôn mặt quái dị của Mạc Vô Cửu thay đổi. Lão lẩm bẩm:

- Trước kia Thiên Khu Chân Nhân đã chính miệng hứa với Mạc Vô Cửu ta là Thiên Khu Cửu Thức của người sẽ bị phong kín lại, không truyền cho ai, chỉ cần ta ...

Bỗng lão đổi sắc mặt, nói:

- Ngươi hãy nói cho ta nghe những hành động gian ác của Đào Như Hải.

Lão già áo xám liền kể lại mọi việc cho Mạc Vô Cửu nghe.

Nghe xong, đôi mắt của Mạc Vô Cửu sáng ngời, lão nói:

- Chuyện của Đào Như Hải lão phu tuyệt đối không can thiệp, nhưng hiện giờ pho Hàn Thiết Quan Âm ở đâu?

- Hiện giờ vẫn còn mù mờ, chưa rõ tung tích. Mà có đúng Thiên Khu Chân Nhân phong kín Thiên Khu Cửu Thức vào trong pho Hàn Thiết Quan Âm hay không cũng là một chuyện khó mà tin được.

Nói đoạn, lão già áo xám lại cười to nói:

- Đào Như Hải không còn chỗ nào nương tựa nên bày điều nói láo để lợi dụng lão tiền bối. Thật ra Thiên Khu Chân Nhân đã qua đời, lại không có đồ tử đồ tôn, cho dù lão tiền bối có muốn phục thù thì cũng không được.

Mạc Vô Cửu bỗng cười nham hiểm nói:

- Đó là việc riêng của lão phu, không cần ngươi xía vô.

Rồi bất chợt lão vung tay ra chụp thẳng về phía lão già áo xám.

Lão già áo xám thấy thế công quá hiểm hóc, tựa hồ có vô số cánh tay từ bốn phương tám hướng chụp tới thì không khỏi thầm kinh hãi.

Lão liền giơ thẳng cánh tay lên nhắm ngay mặt của Mạc Vô Cửu đánh ra một chưởng.

Thật ra lão già áo xám biết thế công của Mạc Vô Cửu chính là tuyệt nghệ thành danh Đa Tỳ Na Tra của lão, nên không dám coi thường, vội đánh ra một chiêu coi rất tầm thường, nhưng thực chất có chứa nhiều biến hóa, nhằm ép đối phương phải tự cứu để giảm bớt sức công, rồi từ đó nhảy tránh ra.

Quả nhiên lão già áo xám đoán không lầm, Mạc Vô Cửu phải hơi lùi lại một bước, lão vội nhảy tránh, nhưng tay áo cũng đã bị đầu ngón tay của Mạc Vô Cửu rạch đứt.

Mạc Vô Cửu thấy thế đánh của mình không tổn thương được đối phương thì rất tức giận, gào thét đinh tai nhức óc, vung chưởng lên lại định đánh ra.

Lão già áo xám bỗng cười ha hả, tung mình lên cao rồi sử thế Mãnh Long Phiêu Thần vọt ra, đang được nửa chừng thì lại đổi thành thế Bạch Hạc Triển Xí vọt ra xa hơn nữa, vượt luôn qua dòng Y Thủy. Lão đáp xuống một tảng đá nhô ra ở vách đá bờ bên kia sông, tính ra đã nhảy ra hơn hai mươi trượng.

Chưa cần nói đến võ công, chỉ riêng tài nghệ khinh công như vậy đã làm cho Mạc Vô Cửu phải kinh ngạc trợn mắt há miệng.

Mạc Vô Cửu bỗng có ý nghĩ háo thắng, lão ta cũng vọt người dùng hết sức nhảy qua dòng Y Thủy, đáp xuống vách đá đó.

Bỗng lão già áo xám quay mặt lại, cười nói:

- Trước kia tại hạ cũng mang gươm tung hoành khắp võ lâm, nhưng rồi cũng không tránh khỏi bị thế nguyệt vô tình xóa đi tuổi thanh xuân.

Bây giờ nghĩ lại thì danh lợi cũng chỉ như mây khói thoảng bay, có đó rồi mất đó. Tiền bối đã lánh xa chốn trần tục thì còn gì đáng cho người tranh đua nữa?

Mạc Vô Cửu tuy hình thù xấu xí nhưng tâm địa lại rất thẳng thắn, lão ta cười ngạo nghễ nói:

- Câu nói ấy không sai. Nhưng trong trời đất mọi vật đều phải đấu tranh sinh tồn, thắng thì còn mà thua thì bị đào thải. Đời người không lâu, do đó chỉ cần lão phu còn sống trên đời ngày nào cũng quyết không để cho ai bỡn cợt mình hết.

Lão già ám xám nói:

- Võ công của tiền bối cao tuyệt vô song, tiếng tăm vang rền trong thiên hạ, tại hạ nào dám bỡn cợt. Giết chết tại hạ thì có được lợi gì cho tiền bối đâu?

Mạc Vô Cửu nói:

- Con nhà võ có tánh ganh tài, đến chết cũng không thay đổi đâu.

Lão già áo xám cười to nói:

- Thói thường tre già thì măng mọc, người mới thay người cũ.

Chẳng lẽ lão tiền bối nghĩ rằng không ai thắng được mình ư?

Mạc Vô Cửu lầm lì nói:

- Ít nhứt là ngươi không thể thắng ta.

Lão già áo xám lại cười ha hả nói:

- Nếu lão tiền bối có hứng thì cứ thử xem.

Mạc Vô Cửu nghe thế thì rất tức giận, quát to lên một tiếng, vung chưởng đánh ra.

Lão già áo xám không hề né tránh, cũng thẳng thắn giơ chưởng lên nghênh tiếp.

Lần này thì hai luồng chưởng lực không triệt tiên lẫn nhau, mà trái lại, nghe bùng một tiếng thật lớn, cát đá bay mù mịt.

Lão già áo xám cười lớn rồi nương theo chưởng phong lướt đi xa.

Mạc Vô Cửu tuy vẫn đứng vững nhưng cánh tay bị phản lực làm cho tê buốt, máu huyết trong người nhộn nhạo. Lão giương đôi mắt kinh hoàng nhìn theo bóng đối phương, lúc này đã bay đi mất tích.

Mạc Vô Cửu thở dài một tiếng, trong lòng bỗng có cảm giác buồn bã ngậm ngùi của một kẻ anh hùng đã đến thời xế bóng.

Qua một lúc khá lâu, lão ta mới quay lưng nhắm phía ao sen bước đi.

Vầng trăng sáng treo lơ lửng trên nền trời cao, vùng ngoại ô thành Lạc Dương cảnh đêm có vẻ lạnh lùng buồn bã. Từ nơi thôn xóm phía xa có một tiếng chó tru dài, lại càng làm cho cảnh khuya thêm ảm đạm.

Trên con đường cái quan rộng rãi và chằng chịt dấu bánh xe, có một bóng người đang bước khấp khểnh cô độc giữa đêm khuya. Người ấy có vẻ như đang chất chứa bao nhiêu là tâm sự, dáng điệu mệt nhọc uể oải vô cùng, giống như một người ngã bệnh đã lâu năm, làm cho cơ thể trở nên yếu đuối vậy.

Người đó không ai khác hơn chính là Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải.

Hiện giờ lão chỉ còn trơ trọi một mình, không còn ai tiếp tay nữa.

Sau khi lão rời khỏi Long Môn được một lúc thì bắt gặp một tên thủ hạ, qua đó biết được mọi âm mưu độc ác mà mình sắp đặt đã bị vô hiệu, thủ hạ yêu tà lão sai đi cũng bị bắt sống, bao nhiêu công sức tiêu tan. Vì thế lão thối chí vô cùng, trong lòng tự biết chỉ còn hai con đường, một là chết đi để trốn thoát mọi việc, hai là đến Vân Môn Giáp tỏ ý thần phục trước anh hào võ lâm thiên hạ, tự nhận lấy tội lỗi nhằm đánh đổi lấy sự tự do của vợ con.

Trong lúc bình thường, lão ta tuyệt đối không bao giờ chịu cúi đầu trước mặt quần hùng. Nhưng bây giờ thì ngoài con đường thứ hai ra, chắc lão ta không còn sự lựa chọn nào khác.

Giữa lúc lão đang thất thểu bước đi thì bỗng có tiếng gọi:

- Có phải Đào huynh đấy không?

Đào Như Hải không khỏi giật mình, vội quay mặt lại nhìn. Lão thấy có mấy mươi bóng người đang chạy lại, người cầm đầu là một đạo nhân trên dưới ngũ tuần, mình mặc áo đạo bào đen, trên đầu có bới một búi tóc cao, trên lưng có giắt một thanh trường kiếm, thân hình gầy đét nhưng cao nghệu.

Đi sát theo lưng lão già ấy là Hắc Bạch Song Kỳ Khương Định Viễn và Ban Trường Hồng.

Theo sau Song Kỳ lại còn Mê Dương Xà Nữ Thôi Nhân Nhân và một số tay cao thủ khác. Đào Như Hải tuy chưa từng gặp qua bọn họ nhưng chỉ nhìn qua thân pháp đã biết tất cả đều có võ công thượng thặng, không phải tầm thường.

Hai bên gần lại thì Đào Như Hải cũng nhận ra được lão đạo sĩ đi đầu là ai, liền phấn khởi nói to:

- Cung hiền đệ phải không? Ta chờ hiền đệ đã lâu lắm rồi.

Lão đạo sĩ đó chính là sư phụ của Từ Long Tướng, Lao Sơn Vũ Sĩ Cung Mộng Khách.

Cung Mộng Khách bước tới nắm chặt tay của Đào Như Hải lắc lắc, nói:

- Bần đạo sau khi phái đồ đệ đến Đào phủ thì phải lên Trường Bạch Sơn tìm hái một thứ linh dược nên ba lần Đào huynh cho sứ giả đến tìm đều không thể tiếp kiến, thực là có lỗi lắm lắm. Đào huynh võ công cái thế, mưu lược lại không ai bì kịp, thế mà lần này thất bại nặng nề, thật làm cho bần đạo không thể hiểu nổi.

Đào Như Hải cười đau đớn nói:

- Chớ nói chi Cung hiền đệ, ngay cả bản thân ngu huynh còn không làm sao nghĩ ra được vì sao mà tất cả những kế hoạch của ngu huynh đều bị vô hiệu. Chắc cũng là do thời vận, biết nói chi hơn nữa.

Cung Mộng Khách nói:

- Đào huynh chớ nên ngả lòng, giờ đây vẫn còn có thể xoay xở được.

Tập trung lực lượng của chúng ta lại rồi liều một phen, biết đâu có thể lật ngược được tình thế.

Nói đoạn lão ta bèn giới thiệu số người lạ mặt cho Đào Như Hải biết, tất cả đều là những tay võ công cao cường ở ngoài quan ải.

Đào Như Hải hết sức vui mừng, tỏ ý mang ơn nặng nề với lão đạo sĩ. Kế đó lão nhìn Thôi Nhân Nhân nói:

- Thôi nữ hiệp, chuyến đi Tung Sơn thế nào?

Thôi Nhân Nhân lộ vẻ buồn bã, gượng cười nói:

- Tất cả đều thảm bại, chỉ có một mình tôi thấy trước tình thế bất lợi nên nhanh chân bỏ chạy, nhờ đó mà thoát chết.

Đào Như Hải chỉ buồn rầu im lặng, không nói gì thêm nữa.

Cung Mộng Khách nói:

- Bây giờ Đào huynh định liệu thế nào?

Đào Như Hải trầm ngâm trong giây lát rồi nói:

- Ngoại trừ liều một trận ra thì còn làm gì hơn được, bây giờ ta đi Hoàng Sơn.

Cung Mộng Khách nói:

- Kẻ địch ở Hoàng Sơn ư?

- Chính là Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành.

- Lão ta chưa chết hay sao?

- Nghe đâu là chưa chết, ngoài ra còn có Ngọa Long cốc chủ nữa.

Ngu huynh sở dĩ bị thất bại đến nước này có lẽ cũng vì hai con quỷ già đó. Tuy nhiên ... tuy nhiên ...

Lão nói liên tiếp đến hai lần tiếng “tuy nhiên” nhưng lại im lặng mà không nói hết.

Cung Mộng Khách vội hạ giọng hỏi:

- Đào huynh còn gì khó nói ư?

Đào Như Hải than dài rồi nói:

- Đến nước này thì ngu huynh cũng không giấu hiền đệ nữa. Ngu huynh không ngán hai con quỷ già đó, mà chỉ sợ một người che mặt mà thôi.

Cung Mộng Khách tròn mắt:

- Người che mặt? Hắn võ công còn cao hơn cả Đào huynh hay sao?

Đào Như Hải nói:

- Võ công của hắn tuy cũng làm cho ngu huynh e dè, nhưng cái làm cho ngu huynh sợ nhất là hắn có một viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu, một ám khí hung tợn của Phích Lịch Chân Quân, từng làm điên đảo giang hồ hơn một trăm năm trước.

Cung Mộng Khách ban đầu biến sắc mặt, lộ vẻ kinh hoàng, nhưng sau một lúc lão bỗng cười nói:

- Đó là Đào huynh nghe đồn đãi, hay là chính mắt thấy hắn ta cầm viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu?

Đào Như Hải nghiêm sắc mặt nói:

- Chính mắt ta mục kích, viên ám khí đó hình dáng giống hệt như lời đồn đãi từ trước tới nay.

Cung Mông Khách nói:

- Hắn đã ném nó ra chưa?

Đào Như Hải lắc đầu:

- Chưa, nếu không thì ngu huynh đâu còn ở đây nói chuyện với hiền đệ.

Cung Mộng Khách cười ha hả nói:

- Đào huynh hiện giờ đã thành cái đích ngắm của muôn người, đối phương nhất định phải giết chết Đào huynh mới hả hạ. Thế mà hắn ta có một thứ ám khí vô cùng lợi hại như vậy, tại sao vẫn để cho Đào huynh chạy đi?

Đào Như Hải biến sắc nói:

- Có phải ý hiền đệ muốn nói là ngu huynh bị hắn phỉnh gạt hay không?

Cung Mộng Khách gật đầu nói:

- Đúng như vậy.

Đào Như Hải suy nghĩ một chặp, cảm thấy rất hữu lý, nỗi lo lắng canh cánh bao lâu bỗng nhiên tựa hồ như được trút bỏ đi hết.

Cung Mộng Khách nói:

- Việc này chớ nên chậm trễ, chúng ta phải gấp rút đi cứu thoát đại tẩu và lệnh ái. Từ đây đến Hoàng Sơn đường xa không dưới ngàn dặm, trên đường đi ta có thể bàn kế hoạch tỉ mỉ đối phó với bọn chúng.

Hoàng Sơn là vùng núi từ lâu đã nổi tiếng có nhiều cây tùng cổ thụ lạ lùng, nhiều tảng đá kỳ hình dị tướng, mây trôi mờ mịt như biển cả.

Du khách đến tham quan, đưa mắt nhìn thì chỉ thấy rừng tùng mênh mông.

Sáng hôm đó, khi khói sương còn mờ mịt thì ở trước của Văn Thù Viện bỗng có một tiếng hú trong trẻo nổi lên, nghe chẳng khác nào tiếng phượng gáy rồng gầm, theo chiều gió loan truyền ra khắp bốn bên, lâng lâng mãi trên nền trời cao.

Tiếng hú vừa dứt thì có một chàng thiếu niên áo trắng, diện mạo xinh đẹp không kém gì Tống Ngọc, Phan An nhẹ nhàng đáp xuống.

Trong Văn Thù Viện cũng có một giọng nói ngọt ngào trong veo vọng ra:

- Kỳ đệ phải không?

Rồi một cô gái xinh đẹp như hoa bước ra.

Chàng thiếu niên áo trắng mỉm cười nói:

- Kính chào Quỳnh tỷ.

Hai người nắm tay nhau cùng bước vào trong điện. Cả hai vừa đi vừa nhìn nhau, ánh mắt ngời sáng tràn đầy tình thương yêu, tựa hồ có nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết nói gì trước hết.

Qua một lúc lâu sau, hai người mới bắt đầu kể lại cho nhau nghe mọi việc xảy ra trong thời gian xa cách.

Đào Gia Kỳ hỏi:

- Còn Vân tỷ đâu rồi?

Tô Chỉ Quỳnh cười nói:

- Đệ đệ đang nhớ đến người ta ư?

Đào Gia Kỳ đỏ mặt nói:

- Quỳnh tỷ lúc nào cũng thích pha trò.

Tô Chỉ Quỳnh cười khanh khách nói:

- Chả lẽ tôi nói sai à? Nhưng hiện giờ đệ đệ chưa gặp được đâu.

Đào Gia Kỳ lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao thế?

Tô Chỉ Quỳnh nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh sư và lệnh nhạc phụ đã mở được pho Hàn Thiết Quan Âm và đang hợp lực nghiên cứu phần huyền diệu trong Thiên Khu Cửu Thức, đang ở vào giai đoạn rất quyết liệt, phải tuyệt đối tịnh tâm, hầu tránh cái nạn tẩu hỏa nhập ma.

Dừng một chút, nàng nói tiếp:

- Vân tỷ cùng mọi người đang lo việc bảo vệ cho hai vị lão nhân gia.

Khắp vùng núi có chưởng môn Nga Mi, Thiếu Lâm, Yến Nam Tam Kiệt, cùng nhiều người khác đang canh phòng rất cẩn mật. Vì vậy đệ đệ không gặp được đâu.

Đào Gia Kỳ gật đầu nói:

- Còn bọn yêu tà bị bắt sống mang về đây hiện như thế nào?

Tô Chỉ Quỳnh đáp:

- Chúng đang bị nhốt trong một cái hang đá sâu, dưới một vách đá cao ngàn trượng.

Đào Gia Kỳ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không rõ Thiên Khu Cửu Thức đến bao giờ mới có kết quả.

Tô Chỉ Quỳnh nói:

- Trong vòng bảy hôm nữa mới xong.

Đào Gia Kỳ bỗng lộ vẻ lo lắng nói:

- Chỉ e tên lão tặc sẽ xâm nhập vào đây trước thời hạn đó. Hiện giờ bọn chúng đang trên đường kéo nhau đến đây, gồm có rất nhiều cao thủ trong hắc đạo, do Lao Sơn Vũ Sĩ Cung Mộng Khách dẫn đầu, tiếp tay với Đào Như Hải.

Tô Chỉ Quỳnh nghe qua không khỏi giật mình, nói:

- Thật là gay go. Nếu lần này cho lão tặc ấy chạy thoát đi thì hậu hoạn không biết đâu mà lường, sự hàm oan của lệnh nhạc phụ cũng sẽ không thể gột rửa được. Hơn nữa, nếu chúng ta không ngăn chặn được bọn chúng thì hai vị lão nhân gia sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành tàn phế ngay.

Lúc ấy quần hùng nghe tiếng hú của Đào Gia Kỳ cũng đã tụ tập lại trước cửa Văn Thù Viện. Đào Như Hải trầm ngâm một lát rồi mạnh mẽ nói:

- Việc này để tiểu đệ sắp đặt cách đối phó. Nhưng trước khi gia sư và nhạc phụ bước ra khỏi tịnh thất thì Quỳnh tỷ chớ nên để lộ mặt cho mọi người trông thấy.

Rồi chàng chạy ra ngoài thi lễ với quần hùng, sau đó chàng nhìn lướt qua mọi người một lượt, nói:

- Tên lão tặc Đào Như Hải sắp xâm nhập, xin quý vị theo tại hạ mai phục ở những nơi hiểm yếu nhằm ngăn chặn không cho bọn chúng xâm nhập trước khi gia sư và nhạc phụ của tại hạ thành công.

Quần hùng liền lập tức gật đầu tán thành, rồi cùng Đào Như Hải lướt đi.

Đêm đã về khuya.

Tại sườn núi phía Bắc, nơi có ngôi Diêm La Miếu ẩn mình trong bóng tùng rập rạp có một ánh đèn vàng nhợt nhạt từ trong miếu hắt ra, xung quanh có mấy mươi bóng người đang ngồi quây quần, ra chiều nghiêm trọng.

Số người này chính là bọn yêu tà dẫn đầu bởi Đào Như Hải.

Lão cất giọng rất khẽ nói:

- Các vị lão sư, già này được các vị ra tay giúp đỡ thật mang ơn rất nhiều, sau này sẽ tìm cách đền đáp lại ơn sâu nặng. Việc hôm nay quyết định thành bại của đại cuộc, vì vậy chúng ta phải hành sự hết sức cẩn trọng, kĩ lưỡng.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Già muốn trong đêm nay và đêm mai, ta dùng kế phô trương dọa nạt làm hoang mang đối phương. Sau đó khi các vị xông vào gặp bọn họ thì rút lui ngay để cho bọn họ phải đuổi theo mệt nhọc. Trong khi đó già và Cung lão sư sẽ thừa cơ xâm nhập Vân Môn Giáp để dò xét qua một lượt rồi sẽ định kế hoạch sau.

Lũ yêu tà đều tán thành. Sau khi thương lượng một lúc thì chúng chia ra làm mười lăm tốp, bủa đi khắp các hướng. Đào Như Hải và Cung Mộng Khách mỗi người dẫn theo ba cao thủ rồi cũng chia tay lướt đi.

Tại Hoàng Sơn thì Bách Bộ Vân Thê là một địa điểm hết sức hiểm yếu, vách đá cao sừng sững, mây khói mịt mờ, muốn đi qua chỉ có cách lấy tay sờ soạng rồi bước từ từ, nếu không thận trọng thì bị rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng mà tan xương nát thịt ngay.

Số người của Đào Như Hải đang cùng chậm chạp từng bước một trèo lên được phân nửa Bách Bộ Vân Thê thì bỗng từ trên đỉnh đầu có tiếng hát vọng xuống:

“Vì đâu tuấn mã mệt nhoài Giang hồ mấy độ đông hoài bôn ba Nay sóng to lại thổi qua Thuyền to ta phải bước ra lái lèo Cuộc đời lắm nỗi cheo leo Xoay vần như một ngọn đèn kéo quân Nhưng bao giờ mới chịu dừng?

Trầm mê, ngoan cố thì đừng trách ai!” Tiếng hát sang sảng nhằm đánh thức lòng người, tuy mỗi lúc một xa nhưng câu nào câu nấy đều rõ mồn một.

Đào Như Hải bỗng nhớ đến ngày trước ở ngọn Thái Thất lão cũng từng nghe qua bài hát này, do đồ đệ của Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành là Thất Xảo Phích Lịch Thoa Đồ Lôi hát. Nay đối phương lại hát lên bài này, lão không khỏi biến sắc mặt.

Bỗng đâu một tên thủ hạ cùng đi bỗng cảm thấy đôi chân đau nhói, tê buốt như bị rắn độc cắn phải, rồi mất hết cảm giác. Hắn mất tự chủ, buông tay khụy chân, ngã luôn xuống vực sâu ở phía dưới.

Đào Như Hải không khỏi kinh hoàng nói:

- Mau đứng yên, có địch.

Cả ba người cùng đưa tay ôm cứng vách núi, không dám thở mạnh.

Nhưng một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì, một tên thủ hạ đánh bạo lên tiếng nói:

- Đào lão sư, nếu tôi đoán không sai thì Phàn huynh vì không cẩn trọng nên bị trượt chân, chứ chưa hẳn là có địch đâu.

Đào Như Hải trong lòng vẫn còn ngờ vực, nhưng cũng biết là không thể tỏ ra sợ hãi. Lão bèn cất tiếng than dài nói:

- Mới vừa xuất trận, chưa lập được công trạng gì đã thiệt thân, già thật xấu hổ với Phàn lão sư.

- Việc chết sống đều có số mạng, làm sao trách Đào lão sư được.

- Nói thì nói thế, nhưng nếu không vì già thì Phàn lão sư đâu phải phơi thây dưới vực sâu muôn trượng như vậy. Khi mọi việc xong xuôi, già nhất định phải tìm thi thể của ông ấy để an táng cho chu đáo.

Rồi cả ba lại tiếp tục thận trọng trèo lên Bách Bộ Vân Thê.

Bỗng tiếng ca khi nãy lại nổi lên:

“ Đời người như thể mây bay Lợi danh như thể sương mai đầu cành Buông lơi cả việc tu hành Mai đây chín suối cam đành khổ đau Nhãn tiền chẳng thấy hay sao?

Luật hình nghiêm khắc, trời cao công bình.” Đào Như Hải nghe qua thì biến sắc mặt, thân hình run rẩy, suýt nữa trượt chân rơi thẳng xuống vực.

Lão biết Đồ Lôi đã nhận ra, vì vậy lão vội vàng nói nhỏ:

- Nhị vị lão sư!

Nhưng chung quanh bỗng im phăng phắc.

Đào Như Hải không khỏi giật mình sửng sốt, chung quanh chỉ còn tiếng lá tùng reo trong gió rì rào liên miên. Lão liên tưởng đến số mạng của hai tên yêu tà đồng hành, lòng bỗng cảm thấy lạnh như

băng, vội trở xuống chân núi, chạy thẳng về Diêm La Miếu.

Phần Cung Mộng Khách dẫn theo ba cao thủ từ Diêm La Miếu ra đi, vòng qua Bạch Long Đàm, Thủy Tín Phong đến Tây Hải Môn, tìm đường xâm nhập Vân Môn Giáp.

Nào ngờ khi bọn chúng vừa đến Thủy Tín Phong thì bỗng nghe mấy tiếng cười ha hả, rồi có bảy người che mặt từ trong rừng tùng bay vút ra, một người lạnh lùng nói:

- Quả là tặc tử to gan, dám xông càn vào cấm địa Hoàng Sơn, tự tìm lấy cái chết. Một tên đồng bọn của Cung Mộng Khách quát lên:

- Câm miệng, Quách Tử Minh này xem các ngươi có tuyệt nghệ gì.

Rồi hắn rút ra đôi song câu, đánh thẳng ra.

Người che mặt cất tiếng cười nhạt, vung tay trái giương thẳng năm ngón tay ra, nhắm ngay ngọn câu bên phải của Quách Tử Minh chụp vào, trong khi thanh trường kiếm tay phải cũng chậm rãi ra chiêu. Thế đánh nhìn rất chậm chạp nhưng kỳ thực rất nhanh chóng.

Quách Tử Minh cảm thấy khi thanh kiếm của đối phương chạm vào ngọn câu trái thì kình lực của ngọn câu liền theo đó mất hẳn, còn ngọn câu phải thì tí nữa đã bị chụp mất. Gã không khỏi kinh hoàng thất sắc.

Người che mặt bỗng cười nói:

- Quách Tử Minh, nộp mạng đi.

Rồi trường kiếm vung ra, kiếm chiêu kì ảo thần tốc vô cùng.

Quách Tử Minh không thể tránh kịp. Gã gào lên một tiếng thảm thiết, cả cánh tay trái bị chém đứt lìa, thân hình văng ra phía sau, máu tươi phun như suối.

Người che mặt không hề dung tình, mũi gươm lại nhanh như chớp điểm thẳng ra, đâm xuyên ngực Quách Tử Minh. Gã ngả ngửa ra sau, chết ngay.

Cung Mộng Khách cũng là thánh thủ kiếm thuật nên đôi mắt cực kì sắc bén. Lão nhận thấy thế kiếm của người che mặt cao sâu khó lường nên không khỏi giật mình, trầm giọng quát:

- Thật là tàn độc, bần đạo không thể tha ngươi được.

Người che mặt cười ha hả nói:

- Tiếp tay cho kẻ gian ác mà còn dám bảo người khác là độc ác ư?

Cung Mộng Khách tức giận cùng cực, nhưng hắn chưa kịp ra tay thì hai tên yêu tà còn lại đã nhảy ra, nói:

- Cung lão sư, hai chúng tôi là bằng hữu của Quách huynh, vậy việc phục thù xin cho hai chúng tôi đảm trách.

Cung Mộng Khách nói:

- Nhị vị cẩn trọng.

Hai tên yêu tà cùng cất tiếng quát rồi nhảy lại phía người áo đen che mặt.

Nào ngờ người áo đen che mặt bỗng nhảy lùi ra phía sau một trượng, rồi sáu người che mặt còn lại nhanh nhẹn nhảy ra phía trước, chặn lấy hai tên yêu tà.

Cung Mộng Khách giật mình, nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ gã áo đen che mặt kia muốn đối địch với ta" Quả nhiên không ngoài dự liệu của lão, người áo đen che mặt đã nhanh như chớp nhắm lão vung kiếm đánh luôn.

Cung Mộng Khách tràn đầy sát khí, vung tay tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, dùng thế Ngọc Đái Chỉ Yêu làm thành một làn kiếm quang che chở trước ngực, chặn lại thế công của người áo đen che mặt.

Người áo đen che mặt cười nhạt nói:

- Liên Hoàn Tam Tuyệt chẳng qua cũng tầm thường như vậy thôi.

Cung Mộng Khách tức giận đến xanh mặt, gằn giọng nói:

- Ngươi đã nhận ra bần đạo là ai thì thực là quí hóa lắm.

Lời nói chưa dứt thì cả hai đã lại lao vào nhau, đôi bên đều có kiếm pháp tinh tuyệt nên xung quanh kiếm phong ào ạt, ánh thép chiếu ngời, khiến ai nhìn cũng phải rùng mình.

Sau khoảng một tuần trà thì bỗng nghe Cung Mộng Khách cười ha hả nói:

- Té ra ngươi là môn hạ của Tuyền Cơ Tử, bảy đường Tuyền Cơ kiếm pháp thử hỏi làm gì được bần đạo?

Nói đến đó bỗng lão giật mình, quát lên:

- Ngươi là Châu Nhân Ký?

Người áo đen che mặt cười to nói:

- Đúng là ta, đừng nói nhiều nữa, đỡ kiếm đi.

Dứt lời y đưa thẳng mũi kiếm lên trời, sắc mặt nghiêm trang như đang tập trung hết tinh thần vào chiêu kiếm.

Cung Mộng Khách biết thế kiếm này của Châu Nhân Ký chắc chắn rất lợi hại nên không dám coi thường, cũng hết sức tập trung chờ đợi.

Đột nhiên cả hai cùng quát lên một tiếng rồi hai ánh thép lạnh ngắt lướt qua thật nhanh. Kiếm phong tắt hẳn, cả hai đã lại cách nhau ngoài ba trượng.

Tay áo trái của Cung Mộng Khách đã bị chém rách, tại bắp tay có một vòng tròn đỏ hiện lên rất rõ.

Đùi của Châu Nhân Ký cũng bị lưỡi kiếm cắt đứt, máu tươi chảy ra, nhưng trong phút chốc đã ngưng lại, chứng tỏ y đã ngầm vận chân lực phong tỏa huyệt đạo không cho máu chảy ra nữa.

Châu Nhân Ký cười lạnh lùng nói:

- Nợ máu phải trả bằng máu, đêm nay hai ta một mất một còn.

Ngay lúc ấy bỗng có hai tiếng gào thảm thiết, hóa ra hai tên yêu tà không thể địch nổi sáu người che mặt giáp công, đều đã tử thương ngã ra đất.

Liền đó sáu người che mặt lập tức tràn đến, hợp với Châu Nhân Ký bao vây Cung Mộng Khách lại.

Cung Mộng Khách biết đến nước này thì tẩu vi thượng sách nên lập tức thi triển Liên Hoàn Tam Tuyệt, đồng thời phóng ra một nắm phi châm, trong khi thân hình đã nhắm sườn núi phía Bắc xông thẳng ra.

Hai người áo đen che mặt cùng cảm thấy nhói đau nơi đầu vai, rồi hự một tiếng, loạng choạng lùi lại.

Châu Nhân Ký và số người còn lại biết có theo cũng không kịp nên đành bực tức quay lại, chăm sóc cho hai người bị thương, là Dương Công Lượng và Thân Lâm.

Châu Nhân Ký xem qua vết thương trên vai của hai người thì thấy không có chi lạ, nhưng vết thương lại nóng như lửa đốt, và vẻ mặt của hai người lại đau đớn vô cùng nên không khỏi kinh dị. Y lớn tiếng nói:

- Chỉ còn cách đưa hai vị đến cho Đào thiếu hiệp xem, họa may còn cứu chữa được.

Ngay lúc ấy bỗng có tiếng nói theo chiều gió vọng đến từ đằng xa:

- Ai bị thương thế?

Rồi có hai bóng người nhanh nhẹn lướt đến, chính là Đào Gia Kỳ và Ngũ Hành Cốc chủ Ngôn Như Băng.

Đào Gia Kỳ vội xem xét vết thương rồi quay qua Ngôn Như Băng nói:

- Cốc chủ tinh thông y đạo, xin phiền ra tay chữa trị giúp cho.

Ngôn Như Băng không nói gì, bước qua xem xét vết thương của Dương Công Lượng và Thân Lâm. Một lát sau lão thở dài nói:

- Đây chính là Càn Ngươn Vô Hình độc châm, nếu so với Tam Tuyệt Sách Hồn châm của Đào Như Hải thì còn độc hơn gấp bội. Thật không ngờ Cung Mộng khách lại luyện thành công nó.

Lão ngưng lại một chút, rồi nói:

- Thứ độc châm này vô cùng nguy hiểm, sau khi vào cơ thể thì sáu tiếng sau sẽ phát tác chất độc, hai vị Dương, Thân chắc chắn bị trúng rất nhiều nên mới phát tác nhanh chóng. Nếu lão phu không nhầm thì mọi người đều đã trúng châm rồi, mau cởi y phục và giầy vớ ra cho lão phu kiểm tra.

Số người Châu Nhân Ký đều nhanh nhẹn làm theo, để cho Ngôn Như Băng dùng đá nam châm hút ra kim độc.

Qua một lúc khá lâu Ngôn Như Băng mới nói:

- Lão đệ, em lại xem này.

Đào Gia Kỳ vội chạy đến xem, thấy viên đá nam châm của Ngôn Như Băng có tập trung một nhúm kim nhỏ màu trắng như sữa. Chàng không khỏi thở dài nói:

- Xem ra bắt tên lão tặc thật là khó quá.

Ngôn Như Băng cười nói:

- Lão đệ lo lắng quá nên đâm ra mất sáng suốt. Trong pho Giáng Long Kinh có một thế trận gọi là Đại Diễn Hư Ảo, nếu dùng đối phó với tên lão tặc thì có gì là khó đâu. Chỉ khó làm sao dụ được hắn tự đưa đầu vào tròng mà thôi. Ta có một kế, hy vọng nếu bố trí thành công sẽ làm cho mọi việc dễ dàng hơn.

Đào Gia Kỳ nghe qua như bừng tỉnh nói:

- Thật cám ơn lão huynh.

Rồi cả đoàn người cùng kéo nhau trở lại Văn Thù Viện.

Chương 60: Kẻ Gian Đền Tội

Hồ Chưởng Kim Đao Đào Như Hải sau khi bị thất bại tại Bách Bộ Vân Thê thì hốt hoảng chạy trở về Diêm La Miếu. Trong lòng lão ta đang căm tức tràn hông nhưng khi đưa mắt nhìn chung quanh, thấy ngôi miếu hãy còn trống trải, chưa có ai trở về cả thì lại chán ngán cất tiếng than dài, nghe đầy sự thê lương của một anh hùng chiến bại, thực vô cùng ai oán.

Ánh trăng xuyên qua lá tùng rậm rạp, soi sáng một đôi liễn treo trước cửa miếu. Đào Như Hải đưa mắt nhìn thì thấy ngụ ý của đôi liễn là muốn khuyên nhủ người ta nên sớm bỏ những oan nghiệt để trở về với đời sống thiện lương, tôn kính thần linh.

Sắc mặt của Đào Như Hải không khỏi lộ vẻ buồn rầu, lão thầm nghĩ:

- "Lần này đến Hoàng Sơn có phải ta đã càng dấn sâu thêm vào tội lỗi oan nghiệt hay không?" Trong giây phút đó, lương tri của lão ta bỗng hồi sinh, làm cho lão nảy ra ý định muốn rút lui trở về nẻo chánh.

Bỗng có một bóng người từ trong sơn cốc lướt ra, chạy thẳng về Diêm La Miếu, Đào Như Hải nhìn kỹ thì nhận ra đó chính là Lao Sơn Tú Sĩ Cung Mộng Khách, lão vừa nhìn thấy Đào Như Hải thì đã hỏi ngay:

- Chuyến đi của Đào huynh kết quả ra sao?

Đào Như Hải cười thê thảm nói:

- Ba người cùng đi thì một chết hai mất tích, ngay cả bản thân ngu huynh cũng suýt nữa phải vùi thây nơi vực thẳm Bách Bộ Vân Thê.

Cung Mộng Khách lộ vẻ kinh ngạc nói:

- Có lẽ nào lại đụng đầu với hai con quỷ già ấy rồi sao?

Đào Như Hải lắc đầu nói:

- Chẳng phải thế, ngu huynh đã gặp Đồ Lôi, đồ đệ của Lỗ Công Hành. Nhưng tức là ở chỗ ngu huynh chỉ nghe được giọng nói mà chưa trông thấy được con người hắn.

Rồi lão kể lại mọi chuyện cho Cung Mộng Khách nghe. Sau đó lão lại hỏi:

- Còn ba người đi theo hiền đệ thì sao rồi?

Cung Mộng Khách lắc đầu nói:

- Cũng chẳng khác gì trường hợp của Đào huynh, họ chết cả rồi. Tuy nhiên bần đạo cũng đã phóng được độc châm vào đối phương, trong vòng nửa giờ nữa tất cả sẽ chết hết.

Tiếp đó lão kể lại mọi việc cho Đào Như Hải nghe. Nghe xong Đào Như Hải trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Có đến bảy người che mặt ư?

Cung Mộng Khách gật đầu nói:

- Tất cả là bảy người che mặt, trong đó một là Châu Nhân Ký.

Đào Như Hải vừa nghe qua Châu Nhân Ký thì sắc mặt biến đổi, lão đã bỏ không biết bao nhiêu tâm cơ nhằm thu phục người này, nhưng cuối cùng lại về tay kẻ khác. Hơn nữa khi nhớ lại Tuyền Cơ Tử ở Thiên Sơn thì trong lòng lão cũng rất áy náy, nên bất giác cất tiếng thở dài.

Cung Mộng Khách nhìn qua thái độ của Đào Như Hải, chậm rãi nói:

- Tuyền Cơ Tử ở Thiên Sơn chẳng phải lúc trước giao du rất thân mật với Đào huynh hay sao?

Đôi mắt của Đào Như Hải thoáng lộ nét buồn bã, nói:

- Vì hiểu lầm trong nhất thời mà dẫn đến hậu quả vô cùng tai hại.

Sau khi mọi việc đã xảy ra thì tuy ngu huynh đã xóa hết mọi dấu hết khả nghi, Châu Nhân Ký vẫn biết được mọi chuyện.

Cung Mộng Khách nói:

- Chuyện đã qua thôi không nhắc nữa ...

Câu nói chưa dứt thì ngoài cửa đã xuất hiện bóng người lố nhố, thì ra lũ yêu tà được phái đi đã quay trở về. Một tên trong bọn là Hắc Thủy Nhất Bá Đổng Ngươn Thần nói:

- Chúng tôi bị trúng kế của địch nên phải chạy trối chết, lại được biết tin Đào lão sư cũng bị trúng mai phục nên trong lòng cảm thấy rất tức giận, khó chịu lắm.

Đào Như Hải gật đầu ra vẻ cảm ơn nói:

- Lòng dạ của các vị già xin tâm lãnh, nhưng nếu cứ hành động theo cảm tính thì không thể thu

được kết quả tốt đâu, chúng ta cần có kế hoạch lâu dài.

Rồi lão đưa mắt nhìn Cung Mộng Khách nói tiếp:

- Nếu chúng ta tấn công thẳng vào thì e rằng sức ta kém cỏi hơn địch. Ngu huynh đã điều động số thủ hạ ở năm tỉnh miền Nam, nhưng không rõ họ có đến kịp không nữa.

Cung Mộng Khách cười nói:

- Có nôn nóng hơn cũng không làm được gì. Bây giờ chúng ta hãy tạm thời chờ đợi thêm một ngày nữa, hòng bàn bạc kỹ lưỡng mọi kế hoạch, khi nào thủ hạ của Đào huynh đến thì cùng xuất trận luôn.

Đào Như Hải im lặng không nói gì, lão cố gượng cười nhưng trong lòng thì nặng nề như đeo đá, tâm trạng phập phồng lo sợ.

Cả đêm đó đối với lũ yêu tà như dài vô tận.

Vào đêm thứ hai, khắp dãy Hoàng Sơn vẫn khói mây mờ mịt. Đã vào canh ba, đêm khuya càng thêm tịch mịch, ngôi Diêm La Miếu vẫn đứng im lìm giữa cánh rừng tùng rậm rạp.

Trong bóng tối bỗng xuất hiện mấy bóng người nối gót nhau nhắm ngôi miếu lướt tới. Nhưng họ không đến thẳng miếu mà dừng lại ở một bãi đất bằng phẳng trước rừng tùng, vì ở nơi đó có một tảng đá nhô ra, trên tảng đá có một lão tăng tướng mạo thanh tú đang ngồi, hai bên tả hữu của lão còn có hai thanh y thiếu nữ đứng hầu, mỗi cô cầm một thanh trường kiếm.

Thanh kiếm trong tay cô bên phải sáng ngời, rõ ràng là một thanh kiếm báu. Đó chính là Ngô Câu Kiếm, một thần vật đời Xuân Thu, chặt sắt thép dễ dàng như chặt chuối.

Xung quanh tảng đá bị một vầng sáng nhạt bao phủ, không biết là gì.

Trong đám người mới tới không thấy có mặt Đào Như Hải, không biết lão đã bỏ đi đâu.

Đôi mắt của Lao Sơn Vũ Sĩ Cung Mộng Khách sáng ngời, nhìn chằm chằm vào ba người trước mặt. Lão bỗng chợt giật mình khi sực nhớ ra hình như Đào Như Hải đã từng nói qua về lai lịch của ba người kia, đó có lẽ là Quả Thiện Trưởng Lão, cùng Trần Phù và Trần Dung.

Lão đang ngẫm nghĩ thì bất chợt phía sau lưng đã có một bóng người lách ra, quát to lên một tiếng rồi tràn thẳng về phía tảng đá.

Cung Mộng Khách hinh hãi, vội quát lên:

- Không thể lỗ mãng được.

Nhưng đã muộn, bóng người đó đã lao đến tảng đá. Bỗng hắn gào lên một tiếng thê thảm rồi cả thân người bị bắn tung lên cao, rớt đánh phịch trở xuống như một con diều đứt dây.

Cung Mộng Khách và lũ yêu tà còn lại cùng đưa mắt nhìn xem và đều rùng mình kinh hãi. Thì ra tên yêu tà đó đã bị gãy lìa hai cánh tay, mắt trợn to, thất khiếu xuất huyết, chết tự lúc nào rồi.

Cung Mộng Khách sợ run người, lão biết vầng sáng xung quanh tảng đá chính là Đại Thừa Thiền Công của Phật môn, mềm mại nhưng mạnh mẽ như thép. Lão ngập ngừng hỏi:

- Đại sư ... phải chăng là Quả Thiện Trưởng Lão mà giang hồ bấy lâu nay đồn đãi?

Cô gái đứng bên phải bỗng cười giòn tan, nói:

- Gã mũi trâu đã biết sao còn chưa quỳ lạy?

Tiếng cười của cô trong veo như một chuỗi chuông bạc kêu leng keng, nhưng tựa hồ như có ẩn chứa sự khiêu khích, khinh miệt.

Cung Mộng Khách dù sao cũng là một kẻ thành danh, làm sao chịu được sự khinh miệt như vậy. Lão tức giận nói:

- Đại sư là người trong cửa Phật, tại sao lại ngạo mạn vô lễ thế?

Quả Thiện Trưởng Lão vẫn ngồi yên không hề nhúc nhích.

Cô gái bên phải chính là Trần Phù, đôi mắt nàng thoáng hiện sát khí, nhưng chỉ trong chớp mắt đã tan biến. Nàng lại cười nói:

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, còn gã mũi trâu ngươi là cái quái gì mà lại dám ngang tàn bắt lỗi bắt phải?

Cung Mộng Khách dằn không nổi cơn giận nữa, lão vung chưởng đánh ra một luồng Càn Ngươn chân khí.

Luồng chân khí của Cung Mộng Khách vừa chạm vào vầng sáng bên ngoài tảng đá thì như chạm phải một chướng ngại vật, cứ duy trì ở đó, đồng thời Cung Mộng Khách bỗng càm thấy kình lực phản hồi gia tăng, lão vội gia tăng nội lực mạnh hơn nữa.

Quả Thiện Trưởng Lão cũng nhíu chặt đôi mày, chứng tỏ lão ta cũng đã dồn hết sức ra. Trong trường hợp này thì bên nào bị bại coi như sẽ mất mạng ngay, nên không thể nào phân tâm nghĩ đến chuyện khác được.

Bỗng Trần Phù cười nhạt, khẽ xê dịch thân hình rồi lạng người đi, chỉ trông thấy ánh thép sáng

ngời rồi lưỡi Ngô Câu Kiếm trong tay nàng đã nhanh như chớp đánh vào bọn yêu tà lâu la, chúng còn chưa kịp định thần thì một số tên không tránh kịp chiêu số kì ảo nên đã gào lên thê thảm rồi bỏ mạng tại đương trường.

Lũ yêu tà còn lại tức giận gào thét ầm ĩ rồi ùn ùn tràn lại tấn công Trần Phù.

Trần Phù cười khẽ, rồi bất chợt không tấn công nữa mà xoay người chạy thẳng vào rừng tùng, bọn yêu tà cũng gào thét đuổi theo.

Sự việc xảy ra Cung Mộng Khách đều trông thấy hết, nhưng lão ngoài việc than khổ trong lòng ra thì không dám làm gì khác, vì chỉ cần hơi núng thế là vầng sáng của Quả Thiện Trưởng Lão đã ùn ùn tấn công sang.

Bỗng Cung Mộng Khách nghe đau buốt khắp người, lão vội liếc nhìn thì thấy trên lồng ngực, bai, bụng và bắp đùi của mình đã bị bám đầy là bò cạp, rít, thằn lằn, nhền nhện độc, con nào cũng đang cắn và nhả nọc độc vào người lão. Chỉ trong phút chốc lão bỗng nghe bải hoải rồi hai mắt nổ đom đóm, trong lòng thầm kêu:

- “Mạng ta thế là xong” Giữa lúc nguy ngập đó bỗng nghe tiếng quát to của Đào Như Hải:

- Lão trọc to gan thật!

Tức thì áp lực đè nặng lên Cung Mộng Khách lập tức bị triệt tiêu, lão ta nhanh như chớp vận nội lực phong bế huyệt đạo để tránh nọc độc xâm nhập thêm, rồi ngước mắt nhìn lên. Lão chỉ thấy Đào Như Hải đang đứng sững ra đó, còn Quả Thiện Trưởng Lão và Trần Dung đã không còn ở đó nữa.

Lúc đó lũ yêu tà truy đuổi Trần Phù không được đều đã quay trở về.

Đào Như Hải không nói gì, vung tay một cái, tất cả những độc vật đang bám trên người Cung Mộng Khách đã bị dính độc châm, rơi lả tả xuống đất. Lão chụp lấy Cung Mộng Khách rồi quay lại bọn yêu tà nói rất nhanh:

- Lập tức rút lui.

Câu nói vừa dứt thì lão đã vọt đi.

Cả bọn về đến Diêm La Miếu thì Cung Mộng Khách đã hôn mê không còn biết gì nữa. Đào Như Hải xem xét thương thế của lão ta thì thấy nội thương rất trầm trọng, lại còn bị nhiễm độc không nhẹ, vì vậy tuy Đào Như Hải cũng là một tay sử dụng chất độc tài tình nhưng cũng biết rằng phải tốn ít nhất năm ngày năm đêm mới trị thương, khôi phục lại được sức mạnh và võ công cho Cung Mộng Khách. Lão thầm than dài rồi ra lịnh cho bọn yêu tà chia ra làm hai, một nửa bảo vệ Diêm La Miếu, còn một nửa thì tìm cách đón bọn thuộc hạ của lão đang từ phía Nam lên.

Tại sao Đào Như Hải không có mặt trong lúc quan trọng nhất? Thì ra do lão sực nhớ đến là lão còn một người bạn già đang ẩn cư tại Hoàng Sơn nên định đến nhờ tiếp tay, không ngờ người ấy đã dời đi nơi khác, trên đường về thì gặp chuyện xảy ra.

Đó chính là một nước cờ cao của Đào Gia Kỳ, nếu không làm như vậy thì khó mà giằng co lâu dài với Đào Như Hải, nhằm kịp thời bố trí trận Đại Diễn Hư Ảo, cũng như đủ thời giờ cho Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên nghiên cứu thành công Thiên Khu Cửu Thức.

Nước cờ đó coi như đã thành công, Đào Như Hải phải dốc lòng chữa trị cho Cung Mộng Khách, nên chớp mắt đã có bốn ngày trôi qua bình yên vô sự. Đào Gia Kỳ đã bố trí xong trận Đại Diễn Hư Ảo, Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên cũng sắp thành công.

Trong khi đó Đào Như Hải phải dồn hết tâm lực cứu chữa cho Cung Mộng Khách. Lão phải hết sức cẩn thận dồn chân lực giúp cho Cung Mộng Khách đả thông huyệt đạo, nếu sơ xuất thì Cung Mộng Khách sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tàn phế còn nặng thì mất mạng ngay.

Chiều hôm đó, Đào Như Hải đang chữa trị thương thế cho Cung Mộng Khách thì bất chợt bên ngoài Diêm La Miếu nghe mấy tiếng huyên náo, rồi lại có vài tiếng “hự” khô khan vang lên, tiếp đó là một giọng nói rất quái dị vọng vào:

- Ta và Đào Như Hải có quen biết, nay đến trợ giúp. Nếu các ngươi còn ngăn trở thì đừng trách ta độc ác đó.

Đào Như Hải nhận ra giọng nói đó là của Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu, lão không khỏi mừng rỡ trong lòng, nhưng vì đang chữa trị thương thế cho Cung Mộng Khách nên không dám ngừng tay để chạy ra nghinh đón.

Liền đó có một bóng người từ ngoài bay thoắt vào, chính là Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu. Lão thấy Đào Như Hải đang chữa trị bệnh thì sửng sốt, ngẩn người ra giây lát rồi vung tay điểm thẳng vào huyệt đạo của Cung Mộng Khách, miệng hỏi:

- Tên này bị gì thế?

Đào Như Hải cảm thấy áp lực đã giảm nhẹ rất nhiều liền mỉm cười nói:

- Đa tạ tiền bối đã tương trợ. Khi nào xong vãn bối sẽ nói lại cho tiền bối nghe sau.

Rồi cả hai cùng truyền lực sang Cung Mộng Khách.

Độ khoảng nửa giờ sau thì Đào Như Hải và Mạc Vô Cửu cùng rút tay về, thở ra một hơi nặng nhọc. Hai người nghỉ ngơi một chút rồi Đào Như Hải đem đầu đuôi câu chuyện kể lại cho Mạc Vô Cửu nghe.

Mạc Vô Cửu ngạc nhiên hỏi:

- Lúc y bị thương ngươi không có mặt ư?

Đào Như Hải lắc đầu:

- Không có.

Mạc Vô Cửu thở dài:

- Đành chờ tên này tỉnh dậy để kể ra câu chuyện thôi.

Một lát sau thì Cung Mộng Khách tỉnh lại, lão kể hết mọi chuyện ra. Mạc Vô Cửu nghe xong hết sức kinh ngạc, trầm ngâm một lúc khá lâu rồi mới nói:

- Cung lão sư cần phải tịnh dưỡng, tạm thời không nên hành động, để ta đến Vân Môn Giáp dò xét trước cái đã. Nhưng các ngươi cũng không cần đợi ta trở về, cứ lo việc mình đi.

Nói đoạn lão liền phi thân lướt đi.

Đã qua một ngày một đêm, Mạc Vô Cửu vẫn chưa thấy quay lại.

Trời đã tối, số thủ hạ của Đào Như Hải ở năm tỉnh miền Nam đã kéo tới đủ, Cung Mộng Khách cũng đã bình phục. Vì vậy lũ yêu tà quyết định hành động ngay, nhằm tránh đêm dài lắm mộng.

Đào Như Hải điều động bảy tám mươi người nhắm hướng Thanh Lương Đài lướt tới. Lão quyết định không theo ngõ Thang Khẩu để tiến vào Vân Môn Giáp vì đó là con đường chính thức, chắc chắn đối phương sẽ bố trí lực lượng nghiêm mật để phòng thủ.

Sau khi vượt qua Thanh Lương Đài thì cả đoàn người tiến vào một khu rừng hoa cỏ mọc cao quá đầu người, hương thơm ngào ngạt, ai ngửi cũng thấy dễ chịu.

Bỗng đâu có mấy tiếng gào thê thảm vang lên, rồi nghe tiếng đao kiếm chạm nhau leng keng, lũ yêu tà vì đi lẫn vào trong đám hoa cỏ rậm rạp nên không thể nhìn rõ tình hình. Đào Như Hải thấy có biến vội quát:

- Chạy mau!

Liền đó cả bọn yêu tà ùn ùn bỏ chạy. Ra khỏi khu rừng, kiểm điểm lại thì thấy thiếu mất mười bốn người, chắc chắn là đã bị mất mạng khi nãy.

Đào Như Hải nhìn Cung Mộng Khách buồn bã nói:

- Hiền đệ, kẻ địch ẩn kín, còn ta thì lộ liễu, làm sao đối phó được đây.

Cung Mộng Khách cười gượng nói:

- Đến nước này thì cũng không cần kiêng dè gì nữa, ta cứ tới đâu hay tới đó thôi.

Đào Như Hải thở dài rồi không nói gì nữa, nhắm hướng núi đồi trùng điệp tiếp tục lướt đi.

Thật ra tất cả những cảnh vừa rồi đều chỉ là ảo ảnh, số người mất tích chẳng qua là bị lạc lối mà thôi. Con đường lũ yêu tà đang đi vào thì càng đi sâu càng nguy hiểm, cheo leo. Sau khi vượt qua Bách Bộ Vân Thê còn phải trèo thêm một ngọn núi cao khác.

Chính vì vậy nên lũ yêu tà tên nào tên nấy đều mệt nhoài, buộc phải dừng chân nghỉ ngơi trên đỉnh núi.

Bọn yêu tà chưa kịp nghỉ ngơi thì đã nghe thấy nhiều chuỗi cười lạnh lùng vọng đến, rồi có vô sống bóng người xuất hiện, chính là Thần Châu Song Sát cùng một số người khác.

Truy Hồn Ác Khách Đông Phương Hiểu Tinh cười nhạt nói:

- Đào Như Hải, Lỗ đại hiệp mời một mình ông đến để nói chuyện, vậy mà ông lại dẫn theo cả một đàn chó săn, xông càn vào phía sau núi.

Như vậy chứng tỏ òng dạ của ông vẫn y như cũ, không chịu cải hối.

Theo ý kiến của tại hạ thì ông nên ra lệnh cho bọn người này trở về, rồi một mình theo tại hạ vào gặp mặt Lỗ đại hiệp hầu giải quyết ân oán, đừng để bọn chúng mất mạng vô ích.

Cung Mộng Khách bước tới nói:

- Thí chủ là Đông Phương Hiểu Tinh?

Đông Phương Hiểu Tinh cười ha hả nói:

- Ông may mắn thoát chết dưới tay của Quả Thiện Trưởng Lão, đáng lẽ ra nên biết dừng chân mới phải, vậy mà.. ...

Lời nói của lão chưa hết thì Cung Mộng Khách đã rút kiếm đánh ra, thế kiếm đó cũng là ám hiệu tấn công nên bọn yêu tà vừa trông thấy liền ùn ùn tràn tới.

Thần Châu Song Sát hình như chỉ chờ có vậy, cả hai phát ra tràng cười khiêu khích rồi nhanh nhẹn nhảy lùi ra sau.

Số yêu tà Cung Mộng Khách đang hăng máu nên không hề e ngại, ùn ùn đuổi theo.

Đào Như Hải là một con cáo già, lão trông thấy thế biết là chuyện không hay nên vội quát to:

- Hiền đệ, chớ nên trúng gian kế của đối phương!

Nhưng đã muộn, chỉ trong chớp mắt đã không thấy hình bóng của số người Cung Mộng Khách đâu nữa. Trái lại, Thần Châu Song Sát đã không biết quay trở lại từ lúc nào, đang đứng sững trước mặt lão ta.

Đông Phương Hiểu Bạch cười nói:

- Nếu ông biết điều thì ngoan ngoãn theo tôi đến gặp Lỗ đại hiệp, đừng mang nhọc vào thân làm gì.

Đào Như Hải biết đã trúng kế của đối phương, lão không còn thiết tha gì nữa, rút đao ra tấn công liều mạng ngay vào Thần Châu Song Sát, đao chiêu thật hiểm ác, gió cuốn vù vù, bụi bay mù mịt.

Thần Châu Song Sát không dám coi thường, vội vung kiếm hợp lực chống đỡ.

Tuy nhiên võ công đôi bên có sự chênh lệch nên chỉ qua mười chiêu thì Thần Châu Song Sát đã thủ nhiều hơn công, trong khi đao chiêu của Đào Như Hải thì càng lúc càng mãnh liệt.

Bỗng Đào Như Hải hú to một tiếng rồi lập tức biến chiêu, một vầng ánh đao ngời sáng lóe lên, đập ngay vào song kiếm của Song Sát. Nghe “choang” một tiếng thật mạnh rồi Song Sát đã loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, hay tay kiếm run run, chứng tỏ đã bị áp lực không nhẹ.

Đào Như Hải đang định nhào tới dứt điểm thì bỗng nghe sau lưng có một hơi kiếm lạnh vút tới. Chiêu kiếm nhanh như chớp làm cho lão ta không thể không tự cứu, nên lão vội xoay ngọn đao trở lại, vừa kịp lúc cản thanh kiếm đang đâm ra.

Lại nghe leng keng rồi bóng người vừa xáp vào tấn công Đào Như Hải đã nhảy ra phía sau, chính là Châu Nhân Ký. Ánh mắt của y rực lửa căm thù, nhìn Đào Như Hải quát:

- Tên lão tặc, hôm nay ngươi phải trả lại mạng cho ân sư của ta.

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Muốn ép tội cho ta giết Tuyền Cơ Tử không dễ đâu, chớ nên ngậm máu phun người như thế.

Châu Nhân Ký quát to rồi vung kiếm tấn công, Thần Châu Song Sát sau khi điều hòa chân khí cũng lao vào trợ giúp.

Đào Như Hải thấy kiếm pháp của Châu Nhân Ký tuy có tiến bộ nhưng vẫn chưa vượt ra ngoài phạm vi của Tuyền Cơ kiếm pháp thì thầm mừng, lão nghĩ rằng với tính cách của Lỗ Công Hành thì nếu như lão ta đã tìm hiểu được Thiên Khu Cửu Thức, lão ta sẽ truyền lại cho một người có căn cốt tốt như Châu Nhân Ký, và võ công của y sẽ vì thế mà tăng lên đột biến. Tuy nhiên không phải vậy nên lão cũng vững tâm hơn trước rất nhiều, đao chiêu cũng vì thế càng lúc càng biến ảo hơn.

Châu Nhân Ký và Thần Châu Song Sát cảm thấy càng lúc càng nguy hiểm nên không dám ham đánh, nhanh nhẹn thu kiếm lại rồi cùng xoay mình lướt đi.

Đào Như Hải không dám đuổi theo sợ lại rơi vào ngụy kế. Lão đứng đó hoang mang một hồi rồi quyết định nhắm hướng đi của Cung Mộng Khách hồi nãy đuổi theo.

Lão đã vượt qua ba ngọn núi cao nhưng vẫn không trông thấy hình bóng của Cung Mộng Khách đâu cả, trong lòng không khỏi kinh dị.

Đang hoang mang thì bỗng từ trong cánh rừng có cười nhạt vọng ra, rồi tức thì có ba món ám khí hình thoi nhanh như điện xẹt nhắm lão bay tới.

Đào Như Hải nhận ra đó là Thất Xảo Phích Lịch Thoa của Đồ Lôi, lão cười nhạt, vung chưởng đánh ra, định hất văng những mũi thoa đó đi.

Nào ngờ ba mũi thoa vừa chạm vào chưởng lực của Đào Như Hải thì đã nổ lớn, rồi độc châm bên trong lòng thoa bắn ra như châu chấu, đồng thời ánh lửa cũng bừng lên, lửa liếm tới mặt đất, bắt vào cây cỏ chung quanh, làm cho cả một vùng trong phút chốc đã trở thành biển lửa.

Đào Như Hải kinh hoàng vội dở hết sức bình sinh đánh thẳng ra một chưởng, kình phong như gió bão bạt đi tất cả những độc châm cùng ánh lửa đang liếm tới, rồi trong tích tắc đó nhảy bắn ra xa.

Khi bình tĩnh nhìn lại thì lão thấy râu tóc và chiếc áo dài màu xanh của mình đã bị cháy quá nửa, dáng điệu trông cực kì thiểu não, ai nhìn cũng buồn cười.

Đào Như Hải giận đến xanh mặt, nhằm hướng ba mũi thoa phóng ra lúc nãy lướt tớt, định liều mạng, nào ngờ lại chẳng có ai.

Lão đang điên cuồng thì bất chợt thấy trong bụi cây rập rạp có một bóng người vọt ra, chạy rất nhanh. Lão không còn kiêng sợ gì nữa, quát to một tiếng rồi cũng dùng thân pháp thượng thừa đuổi theo.

Kẻ trước người sau rượt đuổi được một đoạn thì bỗng Đào Như Hải sực tỉnh, lão nghĩ:

- “Hai con quỷ già hận ta thấu xương, chắc chắn muốn dụ ta chạy vào cạm bẫy để hành hạ cho sống dở chết dở, không nên dại dột tự lao đầu vào rọ. Rừng xanh còn đó thì lo gì không có củi đun?”

Nghĩ đoạn lão dừng lại, hai mắt láo liên tìm đường tẩu thoát.

Bỗng ngay lúc đó có một giọng già nua vọng tới:

- Đào Như Hải, ông định chạy hay sao?

Đào Như Hải không khỏi giật mình, vội nhìn lại thì thấy cách xa độ năm sáu trượng có mấy mươi bóng người đang đứng sững, chính là Cửu Long Giáo Chủ và thuộc hạ của bà ta.

Trong tay Cửu Long Giáo Chủ đang cầm một viên đạn lóng lánh, to cỡ hạt đào, màu tính thẫm, rõ ràng là Phích Lịch Lôi Hỏa Châu của Phích Lịch Chân Quân.

Nhìn thấy viên đạn thì Đào Như Hải hồn phi phách tán, lão không kịp suy nghĩ nữa, đã xoay người dùng hết tốc lực chạy đi như bay.

Suốt dọc đường Đào Như Hải chạy không ngừng, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe như có tiếng cười nhạt của Cửu Long Giáo Chủ đang ở sau lưng. Do đó lão càng cảm thấy kinh hoàng, cố sức chạy cho nhanh hơn nữa.

Lão chạy một hồi lâu mới từ từ chậm lại rồi dừng hẳn. Lão đưa mắt nhìn xung quanh thì nhận ra nơi mình đang đứng là một vách núi cao cực kỳ nguy hiểm, phía trước là mây bay dập dờn, còn sau lưng cũng bị sương mù che phủ, không còn nhìn ra đường đi nữa.

Bỗng nhiên có tiếng hát vọng tới:

“Hồng trần bát ngát ai ơi Anh hùng bao kẻ muôn đời hận đau Phồn hoa thực có khác nào Sương mai trước nắng, thể nào chưa buông?

Công danh, phú quí, người thương ...

Cũng rồi tan biến, thể dường chiêm bao Người ơi tỉnh ngộ mau mau Kẻo khi quả báo thì sao thoát nào?” Đào Như Hải nghe qua không khỏi biến hẳn sắc mặt, đưa mắt ngơ ngác nhìn khắp bốn bên, nhưng không thấy bóng người nào, chỉ nghe một giọng cười to vọng đến:

- Giờ đây ngươi đã tuyệt đường rồi, sao còn chưa chịu tự thú những hành động gian ác trước đây hòng chuộc lại một phần lỗi lầm, giải cứu vợ con?

Đào Như Hải trợn to mắt, gằn giọng nói:

- Tôn giá là ai? Sao không dám xuất hiện?

Giọng nói lại vang lên:

- Ngươi muốn trông thấy ta ư?

Tức thì một bóng người lướt thẳng ra, chính là chàng thiếu niên che mặt, người mà lão đã gặp tại Vọng Hồ Đài nơi Thiên Bình Sơn, lão bất giác quát:

- Thì ra là ngươi.

Chàng thiếu niên che mặt cười nhạt hỏi:

- Ngươi có muốn biết ta là ai không?

Đào Như Hải nghe qua câu hỏi đó thì không khỏi ngơ ngác, rồi đôi mắt lập tức tràn đầy sát khí, chiếu những tia sáng hung tợn.

Ngay lúc đó, chàng thiếu niên thở dài, rồi từ từ gỡ vuông lụa che mặt ra. Đào Như Hải trông thấy thì không khỏi sửng sốt, lão quát:

- Tiêu Tông Kiệt?

Chàng thiếu niên cười nhạt nói:

- Quý nhân thì lúc nào cũng bận rộn nên đến cả Kỳ nhi mà lão gia tử cũng quên ư?

Đào Như Hải nghe qua thì cúi mặt trầm ngâm một hồi lâu. Sau đó lão ngửa mặt lên hỏi:

- Ta đối xử vớ mẹ con ngươi không bạc, sao ngươi lấy oán báo ân?

Đào Gia Kỳ cười nhạt nói:

- Kỳ nhi đâu lại có thể làm chuyện bất nhân thất đức đến thế được?

Thê nhi của lão gia tử vẫn bình yên vô sự. Nhưng oan có đầu, nợ có chủ, mạng lịnh của ân sư khó cãi, lời dặn dò của nhạc phụ khó quên, làm sao Kỳ nhi có thể làm khác hơn đây?

Sắc mặt của Đào Như Hải trở thành thiểu não, nói:

- Lịnh sư và lịnh nhạc phụ là ai?

Đào Gia Kỳ nói:

- Ân sư chính là Ngọa Long Cốc Chủ Đồng Hải Xuyên, còn nhạc phụ của tôi chính là Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành.

Đào Như Hải nghe qua thì thở hắt ra một tiếng, không nói gì nữa.

Bỗng lão ta ngẩn đầu lên, hai mắt lóe lên tia sáng khác lạ, song chưởng nhích động, tựa hồ muốn xuất thủ.

Nhưng lão chưa kịp làm gì thì từ sau lưng đã có một giọng nói vang lên:

- Đào Như Hải, có phải ông chưa bị trừng trị thì chưa biết sợ phải không?

Giọng nói ấy rất quen thuộc, Đào Như Hải không cần quay lại nhìn cũng biết người nói là Đồng Hải Xuyên.

Đồng Hải Xuyên cười nhạt nói:

- Lần này chúng ta giáp mặt, ông đang ở thế yếu, còn tôi đang ở thế mạnh, vậy mà ông còn định đánh nhau hay sao?

Đào Như Hải quay người lại cười ha ha nói:

- Nếu một đánh một thì chưa chắc ta đã bại.

Đồng Hải Xuyên trầm giọng nói:

- Vậy thì xin mời đến đây để nếm thử Thiên Khu Cửu Thức của tôi.

Đào Như Hải nghe qua bất giác lạnh cả sống lưng. Lão biết đã đến đường cùng nên không còn để ý đến tính mạng nữa, nhằm vào Đồng Hải Xuyên đánh luôn, thế võ này là thế võ liều mạng nên cực kỳ bá đạo, không phải tầm thường.

Đồng Hải Xuyên đưa xéo lưỡi kiếm lên, rồi từ từ đâm tới, trong khi thân hình cũng quay tròn cùng một lúc với lưỡi kiếm, vạch thành một hình bán nguyệt trên không trung.

Một bên sử dụng lối đánh mau lẹ, một bên lại rất chậm chạp, hoàn toàn tương phản với nhau. Nghe một tiếng “xoảng”, lưỡi đao và kiếm đã va chạm, tia lửa bắn tung tóe.

Tức thì Đào Như Hải “hự” một tiếng, rồi phun ra một ngụm máu tươi, thanh đao trong tay bị gãy đi một đoạn, sắc mặt tái xanh. Lão ta quay phắt người lại, định bỏ chạy thật nhanh.

Nào ngờ có một bóng người còn nhanh hơn, nhảy ra chặn đường lão lại, chính là Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành.

Sau đó quần hào khắp tứ phía ùn ùn kéo ra, tất cả đều là những kẻ thù không đội trời chung với Đào Như Hải.

Lỗ Công Hành gằn giọng nói:

- Đến nước này ngươi còn không nói ư?

Đào Như Hải cười nhạt nói:

- Ta thà chết không nhìn nhận gì hết.

Nói dứt lời lão đã đưa tay ra định đánh xuống thiên linh cái ...

Bỗng có một giọng nói run run cât lên:

- Cha! Cha! Cha vẫn không hối cải ư?

Rồi trong đám quần hùng có hai bóng người, một già một trẻ lách ra, chính là vợ con của Đào Như Hải.

Đào Như Hải thở dài ai oán, nói:

- Được rồi. Chính Đào Như Hải này mạo danh Lỗ Công Hành gây nên chuyện ác năm xưa. Nhưng nếu các môn phái tâm địa không hẹp hòi, không chịu phân tích rõ sự việc thì làm sao Đào mỗ làm ác được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ án Hắc Long Đàm, Thanh Lai Tiêu Cuộc, cái chết của Đoàn Vi Thọ, cũng như các vụ xô xát ở Thái Hồ, Hoa Sơn đều do Đào mỗ chủ mưu cả đấy.

Châu Nhân Ký tức giận quát:

- Còn cái chết của tiên sư là Tuyền Cơ Tử thì sao?

Đào Như Hải mỉm cười buồn bã nói:

- Là do ông ấy giấu kín võ học, lại còn định ám hại ta nên ta bắt buộc phải ra tay trước ...

Bỗng nhiên ngay lúc ấy có tiếng hú ghê rợn vọng đến, rồi bỗng thấy Đa Tỳ Na Tra Mạc Vô Cửu từ xa lướt lại, một tay cầm một chiếc hộp ngọc, còn một tay cầm viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu.

Theo sau lão là một thiếu nữ xinh đẹp, tay cầm trường kiếm, chính là Lỗ Ỷ Vân, nàng la lớn:

- Cha, không thể để cho hắn thoát, hắn đã cướp Thiên Khu Cửu Thức rồi.

Quần hùng đều biến sắc, nhìn chằm chặp vào chiếc hộp trên tay của Mạc Vô Cửu. Lão ta cất tiếng cười nhạt nói:

- Mau thả Đào Như Hải, bằng không lão phu sẽ ném viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu này ra, như vậy thì cả ngọn núi này cũng sẽ thành tro bụi tức khắc.

Quần hùng ai nấy cũng đều biết sức tàn phá của Phích Lịch Lôi Hỏa Châu nên bất giác đều lùi lại một bước. Riêng Lỗ Công Hành và Đồng Hải Xuyên vẫn đứng yên, hai lão biết cho dù có thả Đào Như Hải ra thì Mạc Vô Cửu cũng sẽ ném Phích Lịch Lôi Hỏa Châu, vì vậy mà hai lão rất khó nghĩ, chưa biết phải làm thế nào.

Giữa lúc ấy bỗng Đào Gia Kỳ lướt ra, tả chưởng vung thẳng về phía Đào Như Hải, xô lão về phía Mạc Vô Cửu, còn hữu chưởng thì quét thẳng vào trước mặt của tên ma đầu Đa Tý Na Tra.

Bất ngờ bị tấn công, Đào Như Hải bị xô thẳng về phía Mạc Vô Cửu, còn Mạc Vô Cửu thì mải lo đỡ thế công của Đào Gia Kỳ nên không thể né tránh, cả hai va chạm mạnh làm cho chiếc hộp ngọc cũng như viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu theo đó rớt ra.

Nhanh như chớp Lỗ Ỷ Vân đã nhào ra chụp lại chiếc hộp ngọc. Cửu Chỉ Thần Cái trong lúc đó cũng phát ra một luồng kình phong đẩy viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu xuống vực sâu.

Ngũ Hành Cốc Chủ Ngôn Như Băng và Ngọa Long Cốc Chủ Đồng Hải Xuyên xuất toàn lực phát ra mỗi người một chưởng về phía Đào Như Hải, trong khi đó Đào Gia Kỳ và Thân Thù Báo Ứng Lỗ Công Hành cũng dùng hết tuyệt học phóng chưởng về phía Mạc Vô Cửu, toàn bộ danh gia võ học đều đồng loạt xuất chiêu nên kình phong ầm ầm, tưởng chừng có thể bạt cả núi non.

Nghe “bùng, bùng” hai tiếng rồi Đào Như Hải và Mạc Vô Cửu đã bị hất văng ra xa, té lăn xuống vực.

Lúc này, viên Phích Lịch Lôi Hỏa Châu cũng đã rơi xuống đáy vực và phát nổ dữ dội. Mọi người chỉ thấy một quầng lửa bùng lên từ dưới đáy vực, kèm theo tiếng gào thảm thiết của Đào Như Hải và Mạc Vô Cửu, rồi tất cả trở lại im lìm, chỉ còn mùi khét lẹt của lửa trong không khí.

Khói đen vẫn còn bốc mịt mù, những mảnh đá vụn vẫn không ngớt văng tung tóe.

Vầng trăng đã lặn về Tây, góc trời Đông đã bắt đầu hửng sáng.

Cùng với ngọn gió mát dịu buổi bình minh thoảng đến, mọi người đều nghe văng vẳng những tiếng niệm Phật hiệu lọt vào tai.... Ngọn Hoàng Sơn vẫn một màu xanh biếc, khói mây vẫn mịt mù, nhưng hôm nay dường như có vẻ đồ sộ hơn, đứng sừng sững giữa nền trời trong veo đầy ánh sáng.....

SENDIKAGO
师傅饶命

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Một Nấm Mồ - Một Cánh Nhạn

Tây lầu.

Một tòa lầu nổi tiếng, thuộc trấn Trung Châu. Với kết cấu nguy nga đồ sộ, liên kết bằng những dãy hành lang hun hút, Tây lầu quả thật rất xứng đáng là một danh lam thắng cảnh, một tuyệt tác nghệ thuật, nếu như nó không khoác thêm bên trong bộ mặt của một kỹ viện. Tuy nhiên chính sự bề thế trong đó mà Tây lầu trở thành tòa lầu nổi tiếng của trấn này.

Tất nhiên Tây lầu đã có tiếng tăm như vậy thì những người bước chân vào Tây lầu cũng không phải hạng dân giả tầm thường.

Để được đặt chân vào Tây lầu, chí ít khách tìm hoa cũng phải là một tiểu phú, dùng kim lượng không biết chùng tay. Và một điều tất nhiên, đã có kẻ đại phú thì tất có bọn ăn mày.

Từ lúc sáng tinh mơ khi Tây lầu mở cửa thì trước cổng vào tòa lầu đã có bang chúng Cái bang tề tựu. Sự có mặt của những gã Cái bang thường ngày đã trở thành cái lệ mà chẳng một ai quan tâm đến. Tất nhiên khách tìm hoa cũng chẳng tiếc chi một nén bạc vụn để cho bọn chúng, vốn lúc nào cũng đeo dai như mấy con đỉa đặng xin cho được một nén bạc vụn. Nhưng chẳng có vị chủ nhân nào lại thích khách nhân bị phiền lụy bởi bọn ăn mày. Chính vì lẽ đó mà một khi bang chúng Cái bang kéo đến đông quá thì sẽ đến lượt bọn đại hán võ sĩ ra tay. Do đó cảnh huyên náo lúc nào cũng rộn lên trước cửa vào Tây lầu.

Hôm nay khác hơn mọi bữa, vừa mới sáng tinh mơ, chưa có vị khách nào ghé đến Tây lầu. Có chăng là những kẻ đã qua đêm, giờ ngất ngưởng tìm đường về khiến tòa lầu rộn rịp hẳn lên. Những gã đại hán nai nịt chỉnh tề, rầm rập tiến ra phía trước để chuẩn bị làm phận sự hằng ngày là cản chân lũ ăn mày. Còn những người khác thì mỗi người một việc, hối hả làm. Người treo đèn, kẻ chưng cờ đuôi nheo. Trên gian chính sảnh, vốn đã được trang hoàng lộng lẫy, giờ trải thêm một tấm thảm lụa lót từ ngoài hiên kéo dài đến tận cầu thang dẫn lên những tầng lầu phía trên. Cảnh rộn rịp tấp nập đó chứng tỏ Tây lầu đang chuẩn bị đón một vị khách hệ trọng.

Sự chuẩn bị của bọn gia nô trong Tây lầu khiến cho bang chúng Cái bang càng háo hức hơn. Nên khi bọn đại hán vệ sĩ đã túm tụm thì bang chúng Cái bang cũng kéo đến trên ba mươi người e dè đứng xa xa, nhưng cũng có chủ đích án ngữ bên kia đường để chờ thời vận.

Quả đúng với sự phỏng đoán của bọn Cái bang ở Trung Châu trấn, khi trong Tây lầu vừa chuẩn bị

xong thì một đoàn nhân mã xuất hiện. Dẫn đầu đoàn nhân mã là bốn thớt tuấn mã do bốn kỵ sĩ vận võ phục, lưng mang đại đầu đao, tay cầm bốn lá đại kỳ, trên có thêu ba chữ “Cửu Trùng đài”.

Bốn kỵ sĩ dẫn đầu giữ cương ra roi cho bốn con tuấn mã mở đường hướng thẳng đến Tây lầu.

Bọn Cái bang vừa nhác thấy bốn kỵ sĩ đó, liền đồng loạt chìa những chiếc tô sành nham nhỡ đến trước, miệng thì xướng lên :

- Khách quan vui vẻ...

Bọn bang chúng Cái bang còn chưa kịp nói hết câu thì bốn gã kỵ sĩ rút bốn chiếc roi sắt bên mình tuấn mã, thẳng tay quất xuống đầu họ.

Chát... Chát... Chát... Chát...

Bốn chiếc roi sắt vùn vụt quất thẳng xuống đầu lũ bang chúng Cái bang chẳng một chút nương tay.

Bọn Cái bang tưởng rằng sẽ gặp được quới nhân, không ngờ lại nhận những ngọn roi sắt bổ xuống dữ dội và tàn nhẫn, chẳng mấy chốc hoảng loạn hẳn lên. Những kẻ đứng gần bốn kỵ sĩ chỉ kịp quăng chiếc tô sành kiếm ăn hàng ngày mà ôm đầu bỏ chạy.

Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi mà bốn kỵ sĩ cầm bốn lá đại kỳ Cửu Trùng đài đã dọn sạch bọn Cái bang trước cổng Tây lầu.

Sau khi dọn sạch bọn bang chúng Cái bang, bốn kỵ sĩ mới xuống ngựa, đứng án ngữ ngay đường vào Tây lầu.

Sự hung hãn của bốn người đó khiến cho không cảnh trước tòa Tây lầu thoáng chốc trở nên trang trọng, tôn nghiêm.

Khi tất cả đều đã an bài rồi thì đoàn nhân mã mới xuất hiện, từ từ tiến về phía tòa lầu. Dẫn đầu chiếc kiệu hoa sơn son thiếp vàng và hai hàng cao thủ cũng nai nịt chĩnh tề, đại đao kè kè bên hông.

Đi hầu hai bên kiệu hoa là tám nàng kiều nữ với dáng điệu thướt tha, nhan sắc tợ tiên nữ giáng trần.

Bọc hậu sau kiệu hoa là một đại hán lực lưỡng, vận trường y màu lam, sắc diện lạnh lùng và lộ rõ nét hung tợn của mộ gã đao phủ thủ có máu lạnh. Sau cùng là hai võ sĩ lực lưỡng khiêng chiếc hòm cây.

Mặc dù hai gã đó có dáng bộ khá bệ vệ nhưng xem chừng khiêng chiếc hòm cũng khá vất vả.

Đoàn nhân mã dừng trước cửa tòa Tây lầu.

Bốn kỵ sĩ cầm đại kỳ Cửu Trang Đài đồng loạt quỳ một chân ra vẻ rất tôn kính.

Chiếc rèm kiệu hoa khẽ vén lên rồi nhanh chóng hạ xuống.

Tám gã phu kiệu thì tiếp bước đưa chiếc kiệu tiến vào trong Tây lầu, cùng thời khắc đó thì tiếng nhạc rộn rã cả lên trong gian chính sảnh.

Sự xuất hiện của đoàn nhân mã khiến bất cứ ai thấy đều phải liên tưởng đến cuộc du lãm của đấng thiên tử, chứ không thể của người trong chốn nhân dân.

Kiệu hoa được đặt ngay trước chiếc thảm đã được trải sẵn vào tới bên trong cầu thang.

Ả kiều nữ đứng bên cỗ kiệu, khom xuống với động tác thật khoan thai từ từ vén rèm.

Cùng với hành động của người kiều nữ đó thì bốn người kia đã rải hoa theo tấm thảm.

Sự long trọng đó chứng tỏ thân phận của người trong kiệu không phải tầm thường.

Từ trong kiệu hoa, một trang giai nhân bước xuống, sự diễm lệ, đài các của nàng khiến cho tòa Tây lầu thoạt chìm đi.

Ánh bình minh ban mai hắt những tia sáng tinh anh rọi vào chiếc áo ngọc trai, tỏa ra thứ ánh sáng huyền hoặc tôn tạo thêm vẻ đẹp thiên kiều bá mị của nàng.

Nàng nhìn lướt qua khung cảnh chung quanh tòa Tây lầu rồi mới di dời gót sen với dang đi thật là uyển chuyển.

Ngắm những bước chân của nàng chỉ có thể ví như nàng là một nhành liễu đang ẻo lả bởi những ngọn gió thu hiu hiu thổi. Vòng tiếu yêu không quá hai gang tay, trông nàng thật yếu đuối thật mảnh khảnh, đúng là một thục nữ chốn khuê phòng.

Nàng đi đến đâu hoa rải dưới chân nàng đến đón. Tiếng nhạc du dương càng rộn rã hơn khi nàng bước vào gian chính sảnh.

Không gian Tây lầu vốn bình thời thật tấp nập nhưng nay bỗng chốc trở nên trang trọng vô cùng.

Bọn kiều nữ trong Tây lầu hôm nay cũng vận những bộ cánh lộng lẫy để tiếp đón giai nhân.

Khi nàng bước vào chính sảnh, tất cả đồng loạt quỳ xuống hô :

- Nương nương quang lâm!

Nàng điểm một nụ cười mỉm, khẽ gật đầu với sự cung kính của những người kia.

Nàng thỏa mãn với sự tiếp đón long trọng nhưng không thốt một lời khen tặng nào mà rảo bước về phía cầu thang dẫn lên Tây lầu.

Đón nàng ngay chân cầu thang là lão ma mạ Mặc dù đã ngoài lục tuần, mái tóc đã hoa râm, nhưng dung diện vẫn được ma ma trau chuốt bằng phấn, bằng son, trông lão thật là ngộ nghĩnh.

Lão ma ma kính cẩn ôm quyền xá nàng :

- Nương nương quang lâm!

Nàng khẽ gật đầu rồi hỏi lão ma ma :

- Y đến rồi chứ?

- Bẩm nương nương, Cát Thiên Phong đang ở trên tầng thượng Tây lầu.

Nàng lại gật đầu :

- Tốt lắm. Mụ lo chu tất cho Cát Thiên Phong chứ?

- Không dám giấu nương nương mụ đã lo chu tất cho Cát Thiên Phong nhưng Thiên Phong không nhận sự tiếp đãi ân cần.

Đôi chân mày lá liễu của nàng khẽ chau lại khiến cho lão ma ma thoạt lộ vẻ lúng túng.

Nàng từ tốn nói :

- Cát Thiên Phong không phật ý?

- Dạ không.

- Thế thì tốt.

Lão ma ma khúm núm nói :

- Mụ dẫn nương nương lên gặp Cát Thiên Phong.

Nàng lắc đầu :

- Không cần... Tự bổn nương lên được rồi.

- Thỉnh nương nương!

Lão ma ma nói xong đứng qua một bên.

Nàng nhìn lão ma ma lần nữa rồi mới di dời gót sen bước lên những bậc tam cấp.

Nàng đi đến đâu đều để lại mùi xạ hương dìu dịu, mà bất cứ ai ngửi cũng phải ngây ngớt với cảm giác mơ hồ.

Nàng dừng bước, thoáng lộ vẻ suy tưởng khi chân đã bước hết những nấc thang cuối cùng dẫn lên tầng thượng.

Đập vào mắt nàng là dáng của thư sinh đang chấp tay sau lưng với vẻ thư nhàn nhìn vầng dương quang đang nhô qua khỏi đường chân trời.

Đôi thu nhãn của nàng nhìn vào chiếc lưng của người kia như nhìn một pho tượng vô giá đã từng thuộc về nàng.

Nàng buông một tiếng thở dài, rồi khẽ tằng hắng.

Cát Thiên Hồng từ từ quay mặt nhìn lại.

Hai người đối nhãn với nhau. Phải nói đây là cuộc hội kiến của mỹ nữ và mỹ nam tử.

Nếu trên giang hồ nàng là một trang giai nhân sắc nước hương trời. Một kỳ nữ có một không hai thì đối diện với nàng là một mỹ nam tử, với vẻ phong trần và thư thái. Ngoài những nét lạnh lùng ẩn tàng trên khuôn mặt anh tuấn, Cát Thiên Phong đúng là có cái thân của một trang nam tử đỉnh thiên lập địa.

Nàng rảo bước đến trước mặt Thiên Phong.

Hai người lại nhìn nhau. Họ như muốn thâu tóm hình ảnh của nhau vào đáy mắt mình.

Nàng từ tốn nói :

- Đình Phương sợ Cát huynh không đến.

- Thiên Phong không thể không đến.

Nàng bước đến thạch bàn, ngồi xuống chiếc đôn đã được chuẩn bị từ trước.

Thiên Phong cũng đến ngồi đối mặt với nàng.

Nàng nhìn bầu rượu còn niêm kín, ôn nhu nói :

- Huynh chưa uống rượu của Tây lầu?

- Không có chủ nhân Thiên Phong sao dám mạo muội.

Nàng mỉm cười mở niêm vò rượu rót ra hai chén.

- Đình Phương có thể hầu tiếp Cát huynh như hôm nào chứ?

Thiên Phong gật đầu :

- Mãn Đình Phương giờ đã là ái thiếp của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, Cát Thiên Phong đâu dám mạo phạm bắt nàng bồi tiếp.

- Ở đây không phải là Cửu Trùng đài, nơi ngự trị của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

- Ý nàng muốn nói đây là Tây lầu? Nơi mà trước đây đã từng có một thiên hạ mỹ nhân ngự trị trước khi trở thành ái thiếp của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

- Đến Tây lầu, Mãn Đình Phương trút bỏ thân phận ái thiếp của mình.

Nàng bưng chén rượu chìa đến trước :

- Đình Phương mời Cát huynh.

Cát Thiên Phong lạnh nhạt đáp lời nàng :

- Đa tạ!

Đình Phương nhíu mày lộ vẻ bất nhẫn nhưng rồi cũng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, chạm chén với Thiên Phong.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ, đặt chén xuống bàn, trong khi Thiên Phong uống cạn phần rượu của mình.

Nàng lại rót rượu ra chén Thiên phong. Nàng vừa rót vừa nói :

- Cát huynh nhận được y hẹn với Mãn Đình Phương đến Tây lầu lần này vì Đình Phương hay vì những kỳ biến xảy ra ở Kim trang đại phủ?

Thiên Phong đưa tay nhón lấy một tờ giấy hồng điều để trên bàn. Chàng thờ ơ nhìn Mãn Đình Phương bằng ánh mắt ôn nhu, trong khi tay thoăn thoắt xếp miếng giấy hồng điều. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, Thiên phong đã xếp xong hình một cánh hoa đào.

Nhìn cánh hoa đào bằng giấy hồng điều, chàng từ tốn nói :

- Hoa đã có chủ tất Thiên Phong không được quyền tơ tưởng đến.

Thiên Phong xoay cánh hoa giấy trên tay mình, từ tốn nói :

- Thiên Phong gặp nàng vì những sự biến ở Kim trang đại phủ.

- Thế mà Đình Phương lại nghĩ Thiên Phong sẽ nôn nao khi gặp lại Đình Phương chớ.

- Tất cả đã qua trong quá khứ rồi.

Thiên Phong lại với tay lấy một miếng giấy hồng điều.

Chàng thờ ơ định nhãn về phía vầng dương quang mà tay thì tiếp tục xếp giấy tạo hình.

Thiên Phong xếp tiếp một cánh bướm, rồi gắn nó lên cành đào.

Chàng nhìn Đình Phương nói :

- Bây giờ Đình Phương đã là thê thiếp của Võ lâm Minh chủ, Thiên Phong rất mừng cho Đình Phương, Đại Chu Thiên đại ca chắc rất bận bịu với công đạo võ lâm?

- Đã là Võ lâm Minh chủ thì tướng công phải rất bận rồi.

Thiên Phong mỉm cười nói :

- Chức cao quyền trọng thì ắt không có ngày thư nhàn.

- Tướng công không có được sự nhàn tảng như Cát huynh. Xét cho cùng, tướng công có được ngày hôm nay chính là nhờ Cát huynh.

Thiên Phong lắc đầu :

- Mãn phu nhân đừng nói vậy. Đã sinh ra trong cõi đời này, được làm người đã là khó. Nhưng đã là người thì ai cũng có phần có mệnh. Tướng công của phu nhân có phận mới đặng được cái ngày làm chủ võ lâm Trung Nguyên, Cát Thiên Phong nào dám sánh bằng:

Đình Phương thở ra.

Thiên Phong bưng chén rượu uống.

Nàng chờ Thiên Phong uống xong đặt chén xuống bàn mới từ tốn nói :

- Tướng công luôn nhắc đến Cát huynh. Nếu không có Cát huynh thì người đã chẳng có thời vận đảm đương chức vị Võ lâm Minh chủ. Đúng ra chức vị này phải là của Cát Thiên Phong.

- Phu nhân nói quá.

Mãn Đình Phương rót rượu vào chén Thiên Phong.

Thiên Phong nhìn Đình Phương rót rượu, ôn nhu nói :

- Hôm nay được đối ẩm với phu nhân Cát Thiên Phong thật là cao hứng vô cùng.

Đình Phương đặt vò rượu xuống bàn :

- Đình Phương cũng vậy.

Thiên Phong lại cầm lên một tấm giấy hồng điều. Chàng vừa xếp hình vừa hỏi Đình Phương :

- Hồi trước Đại Chu Thiên, Cát Thiên Phong và Khán Nhân là những bằng hữu tri âm tri kỷ. Họa cùng chia, phúc cùng hưởng. Nay Đại Chu Thiên huynh là Võ lâm Minh chủ, còn Khán Nhân thì gặp họa kiếp vong thân.

Thiên Phong xếp xong hình một mái vòm với hai góc cong vút và nhọn hoắt, đặt nằm bên đóa hoa vì cánh bướm rồi mới nói :

- Không biết Đại Chu Thiên huynh trong cương vị Võ lâm Minh chủ đã truy nguyên kiếp họa của Khán huynh đến đâu rồi?

Đình Phương cầm lấy cánh đào, ngắm nhìn :

- Tướng công đang truy cứu các sự việc đã diễn ra tại Kim trang đại phủ.

Nàng buông một tiếng thở dài :

- Nghe đâu tướng công rất khó phân xử.

Đôi chân may của Thiên Phong thoạt nhíu lại :

- Đại Chu Thiên huynh đường đường là một Võ lâm Minh chủ sao lại khó xử? Phán quyết của Đại Chu Thiên là phán quyết của công đạo võ lâm.

Mãn Đình Phương lại buông một tiếng thở dài.

Thiên Phong hỏi :

- Sao phu nhân lại thở dài?

Mãn Đình Phương nhìn Thiên Phong :

- Quả thật tướng công quan tâm rất nhiều đến huyết án ở Kim trang đại phủ. Làm sao Đại Chu

Thiên tướng công lại không quan tâm khi nghe đến Khán Nhân gặp họa kiếp chứ? Nếu tướng công không màng đến huyết án đó thì sao dám gặp Cát Thiên Phong.

Nàng nhìn về hướng vầng nhật quang :

- Cũng vì huyết án ở Kim trang đại phủ mà tướng công mới cho Đình Phương đến hội kiến với Cát Thiên Phong.

- Minh chủ, Thiên Phong và Khản Nhân là bằng hữu thủ túc.

- Chính vì lẽ đó mà phu tướng mới khó xử.

Thiên Phong cau mày :

- Trong huyết án có uẫn khúc gì không?

Mãn Đình Phong gật đầu :

- Có uẩn khúc.

- Uẫn khúc gì?

- Cổ vật Long cốc.

Thiên Phong nhíu mày lộ vẻ bất nhẫn :

- Cổ vật Long cốc liên đới đến huyết án ở Kim trang đại phủ?

Mãn Đình Phương gật đầu :

- Ngoài cổ vật Long cốc ra, còn một người liên đới nữa.

- Ai?

Mãn Đình Phương thở dài lưỡng lự.

Thiên Phong nói :

- Phu nhân ngại nói tên người đó?

Mãn Đình Phương gật đầu.

- Kể cả với Cát Thiên phong.

- Đúng như vậy.

- Tại sao?

Nàng bưng chén rượu nhấp một ngụm nhỏ rồi nói :

- Đình Phương rất ngại nói ra sự thật.

- Đã là sự thật thì chẳng có gì khiến phu nhân phải ngại. Phải chăng Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên vì người đó mà khó xử huyết án Kim trang đại phủ?

Mãn Đình Phương gật đầu :

- Quả đúng như vậy.

Thiên Phong bưng chén rượu uống cạn :

- Phu nhân có thể cho Thiên Phong biết người đó chứ?

- Đình Phương có nên nói ra sự khó xử của tướng công không?

- Thiên Phong có thể thay Minh chủ mà phán quyết huyết án này?

- Thật chứ Thiên Phong không thể mặc nhiên trước huyết án của nhị ca.

Mãn Đình phương buông một tiếng thở ra, rồi lấy trong ống tay áo xiêm y của minh ra một bức lụa lốm đốm những dấu máu. Nàng đặt miếng lụa đó lên bàn :

- Tên ngươi đó có trong bức lụa này.

Mãn Đình Phương vừa nói vừa đẩy bức lụa về phía Cát Thiên Phong.

- Cát huynh muốn biết thì hãy mở bức lụa ra sẽ biết.

Thiên Phong nhìn mảnh lụa đỏ lốm đốm những dấu máu thẩm xì. Chàng từ từ mở mảnh lụa.

Trong khi Thiên Phong mở mảnh lụa thì Mãn Đình Phương nói :

- Mảnh lụa này được Khán Nhân nắm cứng trước khi chết. Có lẽ Khán Nhân huynh muốn để lại di chứng cho tướng công.

Thiên Phong bậm môi mở toang mảnh lụa hồng. Chân mày của Cát Thiên Phong nhíu hẳn lại : Ba chữ Cát Thiên Phong viết nguệch ngoạc bằng máu, nét của nó bị những đốm máu thâm xì đọng quanh trông thật là nham nhở.

Thiên Phong nhìn Đình Phương :

- Cát Thiên Phong?

Mãn Đình Phương cúi đầu.

- Chính vì bức lụa Khán Nhân để lại ở khiến phu tướng không thể phán xử được.

Thiên Phong sa sầm mặt. Chàng đẩy bức lụa về phía Mãn Đình Phương rồi thuận tay gom tất cả những hình giấy đã xếp, vò lại ném xuống sàn thượng lầu.

Chàng lẩm nhẩm nói :

- Cổ vật Long cốc... Cát Thiên Phong...

Thiên Phong từ từ đứng lên.

- Cát Thiên Phong.

Chàng nhìn lại Đình Phương :

- Đại Chu Thiên không muốn gặp Thiên Phong bởi vì mảnh lụa của Khán Nhân để lại?

- Phu tướng rất khó xử trong vụ huyết án này. Người có thể xử được chỉ còn mỗi một mình Cát huynh mà thôi.

Thiên Phong buông một tiếng thở ra, rồi cầm lên một mảnh giấy hồng điều, thoăn thoắt xếp hình một cánh hoa hướng dương. Chàng đẩy đóa hướng dương về phía Mãn Đình Phương :

- Phu nhân hãy trao đóa hoa này cho Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

Mãn Đình Phương không hiểu ý nghĩa của đóa hướng dương đó. Nàng chưa kịp hỏi đóa hướng dương bằng giấy hồng điều kia ẩn chứa ý nghĩa gì thì Thiên Phong đã rảo bước bỏ đi về phía cầu thang.

Đình Phương nói với theo :

- Cát huynh.

Cát Thiên Phong như đọc được ý niệm của nàng lạnh nhạt nói :

- Võ lâm Minh chủ sẽ hiểu ý của Thiên Phong.

Chàng vừa nói vừa bước xuống cầu thang rời Tây lầu.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Công Tử Kim Lăng

Ôm hai vò Bách Hoa Thổ Phồn tửu, Tôn Quách rời Kim Lăng phủ, đi như chạy về phía ngoại vi trấn Trung Châu.

Vốn là một thiếu gia trong Kim Lăng phủ, Tôn Quách chẳng thiếu gì nhưng vốn tính thích ngạo lảm bên ngoài, nên suốt ba ngày hôm nay bị hãm trong biệt phòng, Tôn Quách chẳng khác nào người bị chôn chân chôn tay bực bội vô cùng. Nên vừa có dịp trốn khỏi Kim Lăng phủ, Tôn Quách như chim sổ lồng như cá xổng chậu, hối hả đi tìm bằng hữu.

Vốn tính hào phóng, Tôn Quách không quên lấy theo hai vò Bách Hoa Thổ Phồn tửu, thứ rượu mà Kim Phủ dùng đãi những khách nhân thế gia.

Rời trấn Trung Châu, Tôn Quách ba chân bốn cẳng chạy nhanh đến tòa cổ miếu nằm ở phía Đông trấn.

Tôn Quách vừa bước chân lên những bậc tam cấp vừa reo :

- Có rượu ngon... có rượu ngon đây.

Cánh cửa ngôi cổ miếu bật ra.

Một lão ăn mày Cái bang cầm Đả Cẩu bổng bước ra.

Lão hí hửng nói :

- Trong hoạn nạn thì y như rằng có Tôn tiểu đệ xuất hiện.

Tôn Quách sững mặt nhìn lão ăn mày :

- Cái gì là hoạn nạn chứ?

Lão ăn mày nắm tay Tôn Quách kéo vào cổ miếu :

- Ậy... Vào trong rồi Tôn tiểu đệ sẽ biết tất mà, đâu có gì gấp gáp.

Tôn Quách theo lão Cái bang vào trong cổ miếu.

Đập vào mắt thiếu gia họ Tôn là bang chúng Cái bang nằm la liệt. Có người còn ôm đầu để bịt vết thương.

Tôn Quách tròn mắt nhìn qua một lượt :

- Ý... Lão bá bá... Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôn Quách đặt vò rượu xuống ngay giữa gian cổ miếu :

- Các vị huynh đệ. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Tôn Quách vừa hỏi vừa mở nắp hai vò rượu. Mùi hảo tửu bốc lên khiến bọn bang chúng Cái bang đều chú nhãn nhìn hai vò rượu như đóng đinh.

Tôn Quách cười khẩy nói :

- A... Tôn Quách thiếu gia biết rồi. Các chư vị huynh đệ đã giành ăn với nhau nên mới ra nông nổi này phải không?

Bọn bang chúng Cái bang lắc đầu.

Tôn Quách hất mặt :

- Không giành ăn thì chuyện gì xảy ra cho các vị huynh đệ vậy?

Bang chúng Cái bang nhao nhao hẳn lên. Mạnh ai người nấy nói về cuộc náo loạn tại Tây lầu.

Tôn Quách nghe không được hoa tay nói :

- Hê... Một người nói thôi.

Vị trưởng lão liền khoát tay nạt ngang :

- Các ngươi im đi!

Bọn bang chúng Cái bang giờ mới im lặng. Chờ cho mọi người im lặng hết, trưởng lão đó mới thuật lại mọi chuyện cho Tôn Quách nghe.

Nghe xong câu chuyện, Tôn Quách bực bội nói :

- Hừ... Đúng là lũ đầu trâu mặt ngựa mà.

Tôn Quách chấp tay sau lưng đi đi lại lại. Y vừa đi vừa rủa :

- Lũ đầu trâu mặt ngựa kia không dạy cho chúng một bài học thì chúng chẳng coi con người ra gì cả.

Tôn Quách vỗ ngực mình :

- Thiếu gia Tôn Quách cũng đường đường là một thiếu gia của Kim Lăng phủ, còn kết nghĩa thâm giao với các chư huynh đệ Cái bang. Bọn Tây lầu có là gì mà lại hành xử không giữ lễ nghĩa như vậy chứ? Hừ...

Tôn Quách quay lại vị trưởng lão Cái bang :

- Lão thúc thúc có cách chỉ dạy bọn đầu trâu mặt ngựa đó không?

- Ậy... Cách thì có rồi. Nhưng muốn dạy bọn đó thì chúng ta phải có kim lượng.

- Hê... Chỉ cần kim lượng mà có thể dạy được bọn chúng à? Nếu chỉ có thế thôi thì dễ quá.

Tôn Quách vỗ vào ngực mình :

- Tôn thiếu gia sẽ lo phần kim lượng. Tôn Quách nhất định không để cho bọn đầu trâu mặt ngựa ở Tây lầu hống hánh hiếp đáp chư huynh đệ của mình.

Tôn Quách liền tháo miếng ngọc đeo bên hông. Y chìa miếng ngọc bội cho mọi ngươi nhìn qua rồi dõng dạc nói :

- Hiện tại thì Tôn thiếu gia không có sẵn kim lượng, nhưng miếng ngọc bội này cũng đáng giá năm trăm lạng. Chúng ra dùng nó mà đến đại náo Tây lầu của bọn đầu trâu mặt ngựa.

Bang chúng Cái bang thấy Tôn Quách cao hứng cũng hứng khởi xướng theo :

- Đại náo Tây lầu... Đại náo Tây lầu.

Ngôi cổ miếu bỗng chốc sôi động hẳn lên. Tất cả mọi người đều hào hứng đứng bật dậy.

Tôn Quách nhìn qua một lượt rồi cao giọng nói :

- Chúng ta đi!

Tôn Quách xăm xăm bước ra cổ miếu, kéo theo sau hơn ba mươi nhân mạng Cái bang. Ai nấy đều hăm hở vô cùng. Tất cả kéo rốc tới Tây lầu.

Vừa kéo đến trước cổng tam quan Tây lầu thì Tôn Quách và các bằng hữu Cái bang bị bọn vệ sĩ chặn lại.

Tôn Quách ưỡn ngực nói :

- Sao các người dám chặn bổn thiếu gia chứ?

Gã vệ sĩ nhíu mày :

- Tiểu tử là ai mà dám nghênh ngang chứ?

Tôn Quách tròn mắt :

- Hê... Bộ ngươi không biết Tôn Quách, bổn thiếu gia của Kim Lăng phủ à?

- Kim Lăng phủ?

Tôn Quách chìa miếng ngọc bội đến trước :

- Ngươi biết miếng ngọc bội này chứ?

Tôn Quách hất mặt :

- Sao. Ngươi nhận ra miếng ngọc bội rồi chứ?

Gã vệ sĩ từ tốn trở lại :

- Tây lầu hôm nay mới được vinh hạnh đón tiếp thiếu gia Kim Lăng phủ.

Nhưng...

Tôn Quách khoát tay :

- Không nhưng gì hết. Hôm nay bổn thiếu gia Tôn Quách thuê trọn Tây lầu của các ngươi để khoản đãi các vị huynh đệ của mình. Tốn bao nhiêu các người cứ nói, nhưng phải lo thật chu tất đó.

Gã vệ sĩ lúng túng một lúc rồi từ tốn nói :

- Tây lầu hôm nay đã có thượng khách, không bồi tiếp Tôn thiếu gia được. Hẹn Tôn thiếu gia ngày mai vậy.

Tôn Quách trợn ngược đôi chân mày :

- Hê... Sao lại hẹn ngày mai chứ? Chẳng lẽ các ngươi coi khinh Kim Lăng phủ của bổn thiếu gia? Các ngươi tưởng Tôn thiếu gia dễ có dịp được ra ngoai ngao du cùng các huynh đệ lắm ư?

Tôn Quách khoát tay :

- Không nói gì nữa... Tây lầu hôm nay bổn thiếu gia sẽ mua đứt một ngày để khoản đãi các vị huynh đệ.

Gã võ sĩ Tây lầu cau mày :

- Sao... Tôn công tử định mua trọn Tây lầu để khoản đãi lũ Cái bang này à?

Tôn Quách hất mặt :

- Hê... Tôn thiếu gia có kim lượng thì muốn đãi ai cũng được, cớ gì các hạ lại thắc mắc. Hê... Bộ bang chúng Cái bang không đáng bước vào Tây lầu sao?

Gã vệ sĩ cau mày :

- Tây lầu từ trước đến nay không có lệ bồi tiếp Cái bang. Tôn công tử đã chọn lầm chỗ rồi.

Tôn Quách cau có nói :

- Các người thật là quái lạ! Tây lầu dựng ra để mua vui cho những kẻ lắm của nhiều tiền. Chúng ta bề ngoài là những kẻ khố rách áo ôm nhưng đâu thiếu kim lượng. Nếu bọn thượng khách lúc sáng kia vênh vênh váo váo đánh đập các chư huynh đệ của Tôn thiếu gia vì chúng có lắm kim lượng thì bây giờ Tôn thiếu gia muốn mở mắt cho chúng.

Gã võ sĩ sa sầm mặt nhưng vẫn giữ giọng ôn nhu :

- Tôn công tử hãy cẩn trọng lời nói của mình, kẻo họa vào thân đó.

- Hừ... Họa cái con khỉ. Thiếu gia đã quyết định rồi, không bàn cãi nữa.

Tôn Quách hất mặt :

- Các ngươi tránh ra một bên để chúng ta vào.

Gã vệ sĩ nhíu mày :

- Tây lầu không thể tiếp Tôn công tử trong ngày hôm nay.

Tôn Quách cau mày nói :

- Không tiếp cũng không được... bởi hôm nay ta mới trốn được ra ngoài.

Tôn Quách vừa nói vừa xâm xâm bước tới.

Gã vệ sĩ bất ngờ vươn trảo thộp lấy gáy Tôn Quách nhấc bổng lên.

Bị gã vệ sĩ nhấc bổng khỏi mặt đất, Tôn Quách vùn vẫy miệng thì hét toáng lên :

- Quái... Quái... Các ngươi tiếp khách nhân như vậy ư? Các ngươi tiếp bổn thiếu gia như vậy ư?

Gã đại lực có hàm râu quai nón từ bên trong Tây lầu bước ra. Gã hất mặt nói :

- Để tiểu tử đó xuống.

Gã vệ sĩ Tây lầu buông Tôn Quách.

Bị buông bất ngờ, Tôn Quách khụy chân té xuống đất. Y liền quay ngoắt lại :

- Ngươi đối xử với bổn thiếu gia như vậy à?

Tôn Quách nạt xong quay lại gã đại lực râu quai nón :

- Tôn thiếu gia Kim Lăng phủ vinh hạnh được biết tôn giá.

Gã đại hán hất mặt nói :

- Tiểu tử là thiếu gia của Kim Lăng phủ?

Tôn Quách gật đầu :

- Không sai.

Gã nhìn Tôn Quách :

- Tiểu tử kéo lũ ăn mày đến đây có ý muốn náo loạn Tây lầu trong khi Mãn nương nương đang có mặt?

Tôn Quách nhún vai :

- Hê... Thiếu gia đâu náo loạn mà chỉ muốn thuê tòa Tây lầu nổi tiếng này khoản đãi chư vị bằng hữu của mình thôi.

- Tiểu tử thật là hồ đồ ngông nghênh. Bình thường bọn Cái bang đã không được vào Tây lầu, huống gì hôm nay.

Tôn Quách khoát tay :

- Hê... Nói như vậy đâu có được. Tây lầu là chốn du lãm của khách nhân, thế thì ai có kim lượng cũng đều vào được. Sao tôn giá lại phân định Cái bang với những khách nhân khác chứ?

Tôn Quách vỗ ngực mình :

- Ví như Tôn thiếu gia đây kết nghĩa với bằng hữu Cái bang rồi cũng không được bước vào Tây lầu à? Tây lầu của tôn giá là cái gì mà ghê gớm như vậy chứ?

Gã đại lực râu quai nón sa sầm nét mặt :

- Tiểu tử sống trong Kim Lăng phủ mà chưa biết ý nghĩa của những lá đại kỳ kia. Ngươi có thấy ba chữ Cửu Trùng đài không?

Tôn Quách nhún vai :

- Tất nhiên là thấy rồi, nhưng không phải vì ba chữ ôn dịch kia rồi muốn đánh đập bằng hữu Cái bang của bổn thiếu gia là được đâu?

Tôn Quách nhìn bốn lá đại kỳ Cửu Trùng đài, chề môi nói :

- Tưởng đâu bốn lá đại kỳ Cửu Trùng đài đó quí hóa gì. Bổn thiếu gia chỉ cần xuất mươi nén bạc là có trăm lá đại kỳ thêu ngàn chữ Cửu Trùng đài.

Gã đại hán trợn mắt :

- Tiểu tử... Ngươi quả là vọng ngôn mà. Mạng số của ngươi chết yểu bởi cái miệng chẳng biết trên biết dưới.

Gã vừa nói vừa nắm tay lại thành một thoi quyền nhắm ngay chính diện Tôn Quách tống đến một quả thần lực thôi sơn.

Nếu như Tôn Quách hứng trọn thoi quyền của gã đại hán vào đúng ngay mặt thì chắc chắn thủ cấp của y sẽ vỡ toang ngay lập tức.

Trong khi gã đại hán thi thố thần quyền tập kích, Tôn Quách hốt hoảng ôm mặt thét lên :

- Đừng...

Vị thiếu gia Kim Lăng phủ đoan chắc mình phải hứng thoi quyền với sức mạnh khủng khiếp của đối phương, nên khi thét xong thì chỉ biết nhắm mắt.

Bang chúng Cái bang nhao nhao hẳn lên.

Tôn Quách chờ mãi vẫn không thấy có cảm giác gì, từ từ hạ tay xuống. Đến lúc này mới nhận ra sắc diện của họ Tôn xanh nhợt xanh nhạt.

Y gượng nói :

- Sao chưa...

Tôn Quách nói đến đây mới kịp nhận ra một trung niên thư sinh đứng cạnh mình, đang giữ thoi quyền của gã đại lực kia lại.

Gã đại lực trừng mắt nhìn Cát Thiên Phong :

- Cát Thiên Phong tôn giá để cho tiểu tử bỡn cợt với Minh chủ ư?

Cát Thiên Phong lắc đầu :

- Cát Thiên Phong không có ý mạo phạm Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên cũng không thể làm ngơ trước cái chết của một người chưa từng biết quy lệ của võ lâm.

Thiên Phong từ tốn nói tiếp :

- Cát Thiên Phong đã từng là bằng hữu tri kỷ với Võ lâm Minh chủ. Hàn Thiên tôn giả chắc cũng nể mặt Thiên Phong bỏ qua cho Tôn thiếu gia đây một lần.

Hàn Thiên hừ nhạt một tiếng :

- Bỏ qua cho kẻ vọng ngôn coi thường đại kỳ Cửu Trùng đài của mình chủ thì Hàn Thiên này sao dám nhìn mặt Minh chủ chứ?

- Minh chủ chắc hẳn không phán xét một người chưa được biết giang hồ võ lâm là thế nào. Hàn Thiên tôn giả xem như nể mặt tại hạ.

Cát Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :

- Tây lầu hôm nay đã thuộc về Minh chủ nương nương, Tôn thiếu gia hãy tìm nơi khác mà khoản đãi bằng hữu của mình. Tôn thiếu gia chắc nể mặt tại hạ.

Tôn Quách nhìn Cát Thiên Phong nheo mày một lúc rồi hỏi :

- Cát huynh đây phải chăng chính là... chính là Song Hoàn Lãnh Nhân mà thân phụ của Tôn Quách thường nhắc đến?

Cát Thiên Phong gật đầu :

- Tại hạ có giao tình với Kim Lăng đại nhân.

Tôn Quách reo lên :

- Hay quá. Đến đây không ngờ gặp được kỳ nhân. Thân phụ của đệ lúc nào cũng nhắc đến Cát huynh. Nhân đây đệ thỉnh Cát huynh đến tệ phủ.

Tôn Quách xoa tay :

- Kim Lăng đại phủ còn đẹp hơn tòa Tây lầu này nữa. Tôn Quách không thèm ở lại đây đâu.

Tôn Quách quay lại nhóm bang chúng Cái bang :

- Các chư vị huynh đệ... Hôm nay Tây lầu thuộc về Minh chủ nương nương. Chúng ta không tiện vào mua một cuộc chén thù chén tạc thì ngày khác vậy.

Tôn Quách lần tay vào thắt lưng lấy ra ba nắm vàng ròng :

- Để không phụ tình các vị huynh đệ. Tôn Quách gởi các vị chút ngân lượng đặng giải sầu.

Nhận ba nén vàng của Tôn Quách, nhóm bang chúng Cái bang tản ngay.

Tôn Quách nhìn lại Cát Thiên Phong :

- Mời Cát huynh!

Thiên Phong gật đầu.

Hai người rảo bước rời Tây lầu, trong khi Hàn Thiên tôn giả vẫn chưa hết bực dọc nhìn theo Thiên Phong và Tôn Quách.

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kỳ Tuyệt

Kim trang đại phủ vốn trước đây là trang viện đồ sộ, nếu so sánh với Kim Lăng phủ thì có thể nói bên tám lạng bên nửa cân. Nhưng giờ đây Kim trang đại phủ đã hoàn toàn khác hẳn.

Kể từ sau họa kiếp, Kim trang đại phủ chỉ còn là chốn hoang sơ đổ nát chỉ có thể ví nó là ngôi nhà hoang chực chờ sụp đổ với thời gian.

Những thanh xà ngang bị mối đục ruỗng, khiến cho mái vòm bỗng chốc trở nên xiêu vẹo hoang tàn. Vách thì đã đóng rêu lỗ chỗ trông như một bức tranh nham nhở và ảm đạm.

Đứng trước cảnh quang hiu quanh đó, Cát Thiên Phong không khỏi bùi ngùi thở dài với những ký ức hiện về trong tâm tưởng.

Nghe tiếng thở dài của chàng, Tôn Quách ngẩng nhìn :

- Thường sự hoang phế sẽ đến khi những ngôi nhà không có bóng người.

Thiên Phong bước lên những bậc tam cấp tiến vào gian chính sảnh. Chàng vừa đặt tay vào cánh cửa chính...

Rầm...

Cánh cửa đổ sầm xuống bởi sự mục rỗng với thời gian.

Thiên Phong thoáng một chút sững sờ với sự đổ nát đó. Chàng buông một tiếng thở ra nghe thật não lòng.

Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :

- Bỗng dưng huynh cảm thấy mình trở nên trơ trọi lạ lùng.

- Trong tình cảnh của huynh thì ai lại không cảm nhận đặng sự trơ trọi chứ.

Thiên Phong và Tôn Quách tiến vào gian đại điện. Cả Thiên Phong lẫn Tôn Quách không tìm đâu ra bệ thờ bài vị của Khán Nhân.

Chàng khẽ lắc đầu nói :

- Lúc sinh thời Nhị ca là một đại phú gia lẫy lừng trấn Trung Châu. Trong nhà lúc nào cũng có nhân sĩ và học sĩ tá túc. Nhưng khi viên tịch thì một bệ thờ cũng chẳng ai đoái hoài đến, đời người quả là một cuộc chơi phù du và phiền lụy.

Tôn Quách nói :

- Từ lúc Kim trang đại phủ suy vi, biến mất khỏi thương trường thì Kim Lăng phủ cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :

- Tại sao?

- Một khi đã độc tôn thì cảm thấy cô đơn lắm. Kim trang đại phủ còn, Kim Lăng có một đối thủ đối kháng trong thương trường. Nay Kim trang mất thì Kim Lăng đâu còn ai để thi thố tài chứ?

Thiên Phong mỉm cười :

- Tôn Quách thiếu gia có thán phục Kim trang đại phủ không?

Tôn Quách nhướn mày nói :

- Kim trang đại phủ thúc thúc có thể sánh ngang với lão nhân gia của Kim

Lăng phủ. Tôn Quách sao lại không thán phục chứ. Tôn đệ thường nghe lão nhân gia nhắc đến Kim trang đại phủ thúc thúc.

- Lão đại nhân nhắc như thế nào?

Kim trang đại phủ thúc thúc xứng là một thiên hạ đệ nhất thương gia. Khi người đến Trung Châu này chỉ với một cỗ xe ọc ạch, nhưng chỉ sau ba năm đã có thể sánh với Kim Lăng phủ rồi.

- Tôn thiếu gia biết Nhị ca của tôi phát tài nhanh như vậy chính là nhờ vào bằng hữu?

Thiên Phong mỉm cười nói tiếp :

- Tôn thiếu gia cũng đáng là một thiên hạ đệ nhất nhân trong thương trường.

- Cát huynh quá khen.

Cát Thiên Phong rảo bước chầm chậm đi khắp gian đại điện. Thần nhãn của chàng chiếu vào từng ngỏ ngách như tìm kiếm một thứ gì đó.

Thần nhãn sáng ngời của Thiên Phong dừng lại chiếu vào cây cột cái dựng đúng ngay hướng thần

đạo.

Khác hẳn với những cây cột khác, cây cột này trông thật vững chắc, với lớp một láng bóng thách thức với thời gian và sự hoang tàn. Nếu quan sát kỹ bộ cấu trúc của gian chính sảnh thì sẽ thấy điểm đặc dị của cây cột. Nó vừa biệt lập nhưng vừa án ngữ ngay đường thần đạo nên tợ như đỡ toàn bộ gian chính sảnh.

Thấy Thiên Phong chăm chú nhìn vào cây cột đó, Tôn Quách tò mò hỏi :

- Cát huynh tìm cái gì vậy?

Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :

- Kẻ nào có thể trấn giữ thần đạo trong võ lâm giang hồ?

- Ờ...Thì chính là Minh chủ võ lâm.

- Tôn thiếu gia nói rất đúng.

Thiên Phong mỉm cười với Tôn Quách, rồi trở bộ bước ra ngoài.

Bây giờ thần sắc của Thiên Phong đã có sự biến đổi, mất hẳn vẻ trầm tư suy tưởng khi mới đặt chân đến Kim trang đại phủ.

Chàng bước đến ngang ngưỡng cửa, rồi nhìn lại Tôn Quách :

- Tôn thiếu gia có thích đi uống rượu với ta không?

Tôn Quách reo lên :

- Được đối ẩm với Cát huynh thì còn gì bằng nữa.

Tôn Quách xuýt xoa :

- Ái cha...Thật là thú vị vô cùng!

Hai người bước ra mái hiên. Họ chưa kịp rời Kim trang đại phủ thì bất thình lình vị trưởng lão Cái bang xuất hiện, từ bên ngoài lướt vào.

Lão ăn mày vừa lướt đến đã quỳ một chân xuống trước mặt Cát Thiên Phong rồi thốt :

- Tôn giá...

Thiên Phong chau mày.

Tôn Quách vội đỡ lão đứng lên :

- Lão trượng có chuyện gì?

Lão Cái bang nhìn Thiên Phong :

- Tôn giá... Hành Thiên tôn giả đã...

Thiên Phong buông một tiếng thở ra :

- Lão trượng. Tại hạ có thể đoán ra chuyện gì rồi. Họ đang ở đâu?

Lão ăn mày hấp tấp nói :

- Họ đã đưa tất cả những chư huynh đệ của lão về Phân đàn võ lâm.

Thiên Phong nhìn qua Tôn Quách :

- Tại hạ sẽ đến đó. Lão hãy tạm trú ở thư phòng của Tôn thiếu gia.

- Tôn giả giúp giùm Cái bang.

Tôn Quách nhìn Thiên Phong :

- Tất cả cũng tại Tôn Quách không biết tôn chỉ qui lệ của võ lâm, nên mới vấy họa đến các vị huynh đệ Cái bang.

- Tôn thiếu gia yên tâm...Ta có thể thu xếp được chuyện này.

Thiên Thong trầm mặc nói :

- Nhị vị bảo trọng.

Tôn Quách toan mở miệng nói nhưng Thiên Phong đã dụng khinh thuật siêu phàm lướt đi, chỉ trong khoảng khắc bóng của chàng đã mất hút trong tầm mắt của hai người.

Rời Kim trang đại phủ, Cát Thiên Phong dụng khinh thuật siêu phàm xuất chúng lướt về hướng Tây.

Khi chàng đến Phân đàn võ lâm mới giảm cước tốc, rảo bước tiến vào khoảng sân rộng.

Trên khoảng sân rộng, bốn ngọn đại kỳ thêu chữ Cửu Trùng đài được ghim ngay chính điện, nhằm biểu thị quyền uy của Võ lâm Minh chủ.

Nhìn qua bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài, Thiên Phong rảo bước tiến vào gian chính sảnh Phân đàn.

Bên trong gian chính sảnh Phân đàn, Hàn Thiên tôn giả như biết Cát Thiên

Phong sẽ đến nên đã chuẩn bị mọi nghi thức để đón tiếp.

Thiên Phong vừa xuất hiện ngay ngưỡng cửa thì hàng cao thủ của Tổng đàn võ lâm đồng loạt xướng lên :

- Uy vũ võ lâm, Đại Chu Thiên minh chủ.

Thiên Phong nhíu mày định nhãn về phía Hàn Thiên tôn giả.

Hàn Thiên tôn giả ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng thản nhiên đưa mắt nhìn Cát Thiên Phong.

Thiên Phong bình thản chấp tay sau lưng bước vào chính sảnh Phân đàn.

Chàng đứng đối mặt với Hàn Thiên tôn giả :

- Tôn giá là Minh chủ võ lâm?

Vừa nghe Thiên Phong dứt lời, Hàn Thiên tôn giả bật đứng dậy. Y chỉ Thiên Phong :

- Cát Thiên Phong...Ngươi nói vậy là có ý gì?

Thiên Phong nhìn Hàn Thiên tôn giả trang trọng nói :

- Các hạ tự tiện cho cao thủ Tổng đàn võ lâm bắt bang chúng Cái bang về Phân đàn võ lâm để phán quyết. Hành động của các hạ khiến Thiên Phong cứ ngỡ các hạ là Đại Chu Thiên minh chủ chứ.

Hàn Thiên sa sầm mặt :

- Ngươi...

Thiên phong khoát tay cướp lời Hàn Thiên :

- Nếu như các hạ không tự cho mình cái quyền như Đại Chu Thiên minh chủ thì sao chưa thả các bang chúng Cái bang ra?

Hàn Thiên đập tay xuống tràng kỷ :

- Cát Thiên Phong...Ngươi nghe cho rõ đây: Bản nhân nhận tứ kỳ Cửu Trùng đài là thay mặt cho

Đại Chu Thiên minh chủ, đến đây để làm sáng tỏ vụ huyết án Kim trang đại phủ. Ngươi thừa biết Kim trang đại phủ và Đại Chu Thiên minh chủ là bằng hữu chi giao mà.

Hàn Thiên chống tay lên tràng kỷ, người hơi chồm về trước :

- Bọn Cái bang ở Trung Châu đã xem thường tứ kỳ Cửu Trùng đài, tội của chúng chiếu theo quy ước tôn chỉ của võ lâm chẳng khác nào tội phạm thượng khi quân.

Thiên Phong lắc đầu :

- Hàn Thiên tôn giả sao lại so sánh như vậy. Giang hồ võ lâm đâu giống như quan trường. Võ lâm lấy đạo nghĩa làm đầu, Minh chủ càng giữ đạo nghĩa, quần hào càng tâm phục khẩu phục. Các hạ lạm dụng tứ kỳ Cửu Trùng đài để thay mặt Đại Chu Thiên minh chủ phán quyết tiểu tiết của bằng hữu giang hồ, sao đáng gọi là nghĩa khí?

- Thế theo Cát Thiên Phong. Tôn giá sẽ xử như thế nào?

- Thiên Phong thiết nghĩ, các hạ đã là Hàn Thiên tôn giả trong Tổng đàn võ lâm thì tất có đủ sự chuẩn mực, khéo léo để giải quyết vụ này. Không cần thiết là phải hỏi Thiên Phong.

- Ta muốn nghe sự chỉ giáo của Cát Thiên Phong.

- Tại hạ không phải là người của Tổng đàn võ lâm.

- Nếu các hạ tự nhận mình không phải là ngưởl của Tổng đàn võ lâm thì khi bản nhân phán quyết, tôn giá không xen vào chứ?

- Tại hạ không phải là người của võ lâm, nhưng cũng không thể nhắm mắt làm ngơ trước kiếp nạn của những huynh đệ võ lâm.

- Nói chung tôn giá thấy tứ kỳ Cửu Trùng đài mà vẫn thờ ơ mặc nhiên như không thấy...

- Đạo nghĩa giang hồ không thể vì bốn ngọn đại kỳ thêu ba chữ Cửu Trùng đài.

Hàn Thiên vừa nghe Thiên Phong nói dứt câu liền đập tay xuống tràng kỷ :

- Xấc xược thật...Thấy tứ kỳ Cửu Trùng đài chẳng khác nào hiện thân của Đại Chu Thiên minh chủ. Hừ... Rõ ràng ngươi xem thường tôn chỉ của võ lâm...

Thiên Phong nhìn thẳng vào mắt Hàn Thiên tôn giả :

- Các hạ hãy tự nghiệm lại lời nói của mình.

Hàn Thiên rít lên bằng giọng khàn khàn :

- Cát Thiên Phong...Bản nhân từng nghe là võ công của ngươi quỷ khốc thần sầu nên đã từng nảy sinh ý muốn khảo chứng xem đúng thật như vậy hay không. Nếu như ngươi minh chứng cho ta thấy võ công của ngươi đúng như thiên hạ đồn đãi thì ta sẵn sàng bỏ qua chuyện của bọn Cái bang.

Thiên Phong mỉm cười :

- Thiên Phong đoán được ý của các hạ. Tiểu tiết của chư huynh đệ Cái bang là cái cớ để các hạ khảo chứng võ công của Thiên Phong.

- Nếu đúng như vậy thì sao?

- Các hạ khảo chứng võ công của Thiên Phong nhằm mục đích gì?

- Ta sợ những gì thiên hạ đồn đều là ngoa ngôn.

- Có thể như vậy.

Hàn Thiên rời chỗ đứng, rảo bước đến bên chiếc hòm do hai gã đại lực đứng giữ, gã trầm giọng nói :

- Đại đao.

Hai gã đại lực nghe lệnh liền mở nắp hòm.

Hàn Thiên nhìn vào trong hòm rồi từ từ cúi xuống, khi y thẳng người lại, tay đã cầm ngọn đại đao khổng lồ, tỏa ánh thép ngời ngời.

Hàn Thiên nhìn Thiên Phong :

- Cây đao của bản nhân nặng non trăm cân, với sức nặng đó ta có thể chẻ đôi bất cứ một thứ binh khí nào. Cát Thiên Phong không biết chịu được bao nhiêu chiêu của Hàn Thiên?

- Chỉ sợ các hạ không đủ lực thi thố hết tuyệt thức đao pháp của các hạ.

- Thiên Phong... Ngươi xem thường ta như thế ư?

Hàn Thiên hừ nhạt rồi hoành đao bước thẳng đến ba bộ. Y gầm lên :

- Thiên Phong. Đỡ đao!

Hàn Thiên xoạt tấn, vung đại đầu đao. Mặc dù ngọn đao nặng trên trăm cân, thế mà trong tay Hàn Thiên tôn giả nó không khác gì một ngọn đao bình thường.

Đao vừa bổ tới, Thiên Phong chỉ thoạt thối lại hai bộ. Bộ pháp của chàng thật đơn giản nhưng ngọn đao của Hàn Thiên phải trật đích, bổ luôn xuống nền gian chính sảnh Phân đàn.

Chát...

Những thớt gạch bị vỡ toang, hoặc rạn nứt bởi thần lực của ngọn đao.

Khi Hàn Thiên thu đại đầu đao về thì Cát Thiên Phong đã lòn qua thân pháp của gã, đựng án ngữ ngay trước bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài. Tay của chàng vẫn chấp sau lưng trong tư thế thật ung dung tự tại.

Thiên Phong nói :

- Thần lực dụng đao pháp của Hàn Thiên các hạ quả rất đáng khen. Cái chỗ của các hạ đúng ra là phải ở những pháp trường của quan nhân.

- Ngươi không dám đỡ đao của ta thì còn lớn giọng làm gì chứ?

- Thiên Phong không đỡ đao của Hàn Thiên các hạ bởi vì chưa tới thời khắc buộc các hạ phải dừng đao đồ tể.

- Đôi Ma Hoàn của ngươi để đâu rồi?

- Đối phó với một người như Hàn Thiên tôn giả, thì cần gì phải dụng đến Ma Hoàn Đoạt Mạng chứ. Thiên Phong chỉ sợ khi hoàn xuất hiện thì đao chẳng còn.

Hàn Thiên rít lên :

- Lớn giọng thật!

Cùng với câu nói đó, gã thét lồng lộng :

- Ngươi phải chết!

Hàn Thiên tôn giả phạt lưỡi đại đầu đao với một thế Chuyển Thân Diệu Thủ Trảm Yêu. Thức đao nay của Hàn Thiên lấy công làm chính, bởi y tự thị vào thần lực vì ngọn đại đầu đao nặng non trăm cân, trong khi đối phương không hề có binh khí trong tay.

Áp lực của thức đao mãnh liệt vô cùng, tuy nhiên thần thái và tư thế của Thiên Phong không hề dao động.

Thiên Phong chờ cho ngọn đại đầu đao còn cách mình đúng hai gang tay, chắc chắn rằng Hàn

Thiên không thể kịp thu đao lại, mới điểm mủi giày thi triển thuật Phi Yến Xung Thiên.

Thân pháp của chàng như một mũi tên vút lên cao ba trượng ngang với đỉnh tứ kỳ Cửu Trùng đài.

Trong khi Cát Thiên Phong dụng thuật khinh thân Phi Yến Xung Thiên thì Hàn Thiên tôn giả lại gia tăng nội lực vào thức đao công kích của mình.

Chát... Chát... Chát... Chát...

Âm thanh kim loại vang lên chát chúa. Bốn cây thiết trượng dùng để gắn bốn ngọn đại kỳ được đúc bằng thép bị đại đao của Hàn Thiên tôn giả chém đứt lìa chỉ trong một thức đao.

Bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài đổ xuống sàn Phân đàn võ lâm như là bốn cây chuối bị phạt ngang thân. Bốn ngọn đại kỳ đó là biểu thị quyền lực tối thượng của Võ lâm Minh chủ nay bị chém ngang, đổ lông lốc trên sàn gạch, khiến cho Hàn Thiên đứng sững sờ như pho tượng.

Trong khi Hàn Thiên đứng sững ra như trời trồng thì Cát Thiên Phong chỉ khẽ lắc vai cắt một đường vòng cung lướt qua đầu gã.

Thiên Phong tằng hắng rồi nói :

- Đao pháp của Hàn Thiên các hạ quả là có một không hai trong giang hồ. Một thức đao chém đứt một lúc bốn cán cờ bằng thép, Cát Thiên Phong bội phục.

Hàn Thiên quay ngoắt lại :

- Thiên Phong ngươi...

Thiên Phong nhún vai :

- Tại hạ lần đầu chứng nghiệm đao pháp dũng mãnh của các hạ.

Thiên Phong ôm quyền:

- Bội phục. Bội phục.

Hàn Thiên tím mặt.

Thiên Phong mỉm cười, nói tiếp :

- Có lẽ bây giờ các hạ đã có thể ra lệnh cho thuộc nhân tổng Phân đàn võ lâm phóng thích các chư huynh đệ Cái bang.

Thiên Phong nói nhưng thần nhãn đóng đinh vào mặt Hàn Thiên tôn giả.

Hàn Thiên ấp úng. Hàm râu quai nón của gã giật giật.

Bởi sự tình diễn biến không như gã tưởng, Hàn Thiên nhìn bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài, buông một tiếng thở dài.

Hàn Thiên tự biết mình vừa phạm một sai lầm, có thể vong mạng bất cứ lúc nào. Gã không ngờ đại đầu đao của mình lại tiện đứt bốn cán đại kỳ Cửu Trùng đài, nên mới buông tiếng thở dài ảo não như vậy.

Hàn Thiên nhìn lại Cát Thiên Phong.

- Ngươi chủ định buộc ta phải...

Gã chưa nói hết lời thì tiếng của Mãn Đình Phương từ sau bức rèm che cất lên :

- Ma Hoàn chưa xuất hiện mà Hàn Thiên tôn giả đã đứng đối mặt với tử thần. Trên đời này còn ai hơn được Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong chứ.

Nghe Mãn Đình Phương nói, Hàn Thiên biến hẳn sắc diện.

Nàng bước ra khỏi thức rèm, định đôi nhu nhãn nhìn Cát Thiên Phong :

- Lâu lắm rồi Mãn Đình Phương chưa thấy đôi Ma Hoàn của Cát huynh.

- Ma Hoàn để đành cho Kim trang đại phủ, không dành cho tiểu tiết của Cái bang.

Thiên Phong nói xong trở bộ quay bước trở ra.

Mãn Đình Phương nói với theo :

- Cát huynh bỏ đi đó sao?

Thiên Phong chỉ khẽ vung tay về phía sau. Từ trong bản thủ của chàng, một cánh nhạn bằng giấy bay ra lướt về phía Mãn Đình Phương.

Nàng đón hình cánh nhạn bằng giấy đó. Khi cánh nhạn giấy nằm gọn trong ngọc thủ của Mãn Đình Phương thì Cát Thiên Phong đã bỏ đi rồi.

Đình Phương nhìn cánh nhạn bằng giấy trong tay mình. Nàng từ từ ngẩng lên nhìn Hàn Thiên tôn giả, từ tốn nói:

- Ngươi đã chứng nghiệm được công xuất quỷ nhập thần của Cát Thiên Phong chưa?

Hàn Thiên vội quỳ xuống :

- Thuộc hạ bất tài nên lỡ tay...

Mãn Đình Phương lắc đầu :

- Ngươi sao có thể gọi là đối thủ của Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong? Trong khi ngươi dồn nội lực thi triển đao pháp để lấy mạng Cát Thiên Phong thì y lại ung dung tự tại, vừa xếp hình cánh nhạn vừa buộc ngươi hạ đao chém đứt cán bốn ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài.

Hàn Thiên trố mắt :

- Thật như vậy sao?

Mãn Đình Phương chìa cánh nhạn giấy đến trước.

- Nếu Cát Thiên Phong xếp hình cỗ áo quan thì có lẽ ngươi chẳng còn đứng được trên hai chân của ngươi đâu.

Những gì Mãn Đình Phương nói rót vào tai Hàn Thiên tôn giả, mà gã nghe tưởng như là mình chỉ có thể tin khi nằm trong giấc mộng mà thôi.

Xem tiếp hồi 4 Đại Chu Thiên

Chương 4: Đại Chu Thiên

Tổng đàn võ lâm.

Tổng đàn nguy nga đồ sộ, ví như một tòa thành lừng lững tọa lạc trên Sanh Tử Bình.

Trong tòa Tổng đàn là tám dãy nhà cấu trúc theo đồ hình bát quái, vây bọc khu trung tâm là một tòa lầu có cấu trúc như một đài sen được tôn tạo bằng những họa tiết vô cùng tinh tế sống động.

Chung quanh tòa lầu hình đài sen là hào nước trong vắt phẳng lì. Nó vừa tôn tạo cho tòa đài liên vừa là ranh giới ngăn cách khu trung tâm với dãy nhà xếp theo đồ hình bát quái. Dọc hai bên hào nước là những hàng liễu tha thướt soi bóng xuống mặt nước trong vắt, trông tợ tấm gương lưu ly óng ánh.

Trên gian thượng tầng của tòa đài liên có thể nhìn bao quát ra khắp bốn phương tám hướng, Võ lâm Minh chủ đang ngồi trầm tư suy tưởng, mặc dù trước mặt Đại Chu Thiên là tám nàng mỹ nữ đang chuyển mình uốn thân mềm mại theo giai khúc Phụng Hoàng ca. Còn ngồi rót rượu cho võ lâm chí tôn là hai nàng mỹ nữ sắc nước hương trời. Nhưng xem chừng Minh chủ cũng không màng đến.

Đại Chu Thiên bưng chén rượu, nhìn mặt mình in trong chén rượu. Xoay chén rượu một vòng rồi đặt xuống thạch bàn bằng đá cẩm thạch xanh bóng.

Mãn Đình Phương xuất hiện.

Đại Chu Thiên ngẩng mặt nhìn nàng.

Y khoát tay.

Tiếng đàn ngưng bặt, tám nàng kỹ nữ rút nhanh về phía hậu điện.

Hai nàng hầu cũng theo cái khoát tay của Võ lâm Minh chủ mà lẩn nhanh theo tám người kia.

Mãn Đình Phương bước đến thạch bàn rồi ngồi xuống chiếc đôn đối diện Đại Chu Thiên.

Đại Chu Thiên nhìn Mãn Đình Phương :

- Phu nhân đã gặp Cát Thiên Phong?

Mãn Đình Phương khẽ gật đầu :

- Thiếp đã gặp Thiên Phong.

Đại Chu Thiên nhìn nàng:

- Theo phu nhân... Thiên Phong đang nghĩ gì?

Nàng lấy đóa hướng dương và cánh nhạn bằng giấy đặt lên thạch bàn :

- Thiên Phong gởi hai món này cho tướng công.

Đại Chu Thiên nhìn đóa hướng dương cánh chim nhạn, thần sắc của vị Võ lâm Minh chủ thoạt sa sầm lại.

Mãn Đình Phương hỏi :

- Hai thứ này Thiên Phong gởi cho tướng công hàm chứa ý nghĩa gì?

Đại Chu Thiên dõi mắt về hướng Tây, ánh dương quang từ từ chìm xuống đường chân trời.

Võ lâm Minh chủ có vẻ trầm tư mặc tưởng.

Mãn Đình Phương im lặng, bởi thừa biết hiện tại Đại Chu Thiên đang suy tưởng mông lung, mà không muốn ai cắt đứt sự suy tưởng của y.

Đại Chu Thiên bưng chén rượu đứng lên. Y chắp tay sau lưng, rảo bộ bước về khóm tử đinh hương.

Mãn Đình Phương nhìn theo Đại Chu Thiên.

Không gian trên thượng tầng tòa đài liên thật tĩnh lặng. Sự tĩnh lặng cùng thái độ của Minh chủ Đại Chu Thiên khiến Mãn Đình Phương càng thêm tò mò thắc mắc.

Đại Chu Thiên đứng thật lâu bên khóm tử đinh hương, mắt ếch ằm chim nhìn về trời Tây. Chờ cho đến khi mặt trời đã chìm hẳn xuống đường chân trời, chỉ còn chừa lại váng chiều đỏ ối, Võ lâm Minh chủ mới rưới rượu lên đóa tử đinh hương. Y vừa rưới vừa nói :

- Khán Nhân. Ngươi phải hiểu cho ta!

Đại Chu Thiên quay trở lại thạch bàn cầm thạch. Y ngồi xuống đối mặt với Mãn Đình Phương.

- Phu nhân đã vất vả vì ta nhiều quá rồi. Hãy đi nghỉ đi!

Đình Phương mỉm cười :

- Thiếp muốn hầu hạ tướng công.

Đại Chu Thiên lắc đầu.

- Không cần.

Mãn Đình Phương cúi mặt nhìn xuống.

- Đã hai con trăng nay, thiếp và tướng công không gần nhau.

Mãn Đình Phương rót rượu ra chén Đại Chu Thiên. Nàng ôn nhu nói :

- Tướng công suy nghĩ về Cát Thiên Phong?

Đại Chu Thiên bưng chén rượu buông một tiếng thở dài. Tiếng thở dài của y nghe thật não nề. Y nhìn Mãn Đình Phương, từ tốn nói :

- Phu nhân nói đúng. Ta đang nghĩ về Cát Thiên Phong. Đáng lý ra chỗ của Cát Thiên Phong hiện tại chính là chỗ ta đang ngồi.

Đại Chu Thiên uống cạn số rượu trong chén rồi đặt xuống bàn. Nói tiếp :

- Cát Thiên Phong là nỗi ám ảnh của ta. Ta không thể nào quên được hắn.

Mãn Đình Phương lại rót rượu vào chén Chu Thiên.

Trong y khi Đình Phương rót rượu thì Đại Chu Thiên nhón lấy đóa hướng dương cùng cánh nhạn bằng giấy. Y nhìn đóa hướng dương, khẽ nói :

- Một năm.

Đặt đóa hướng dương xuống bàn, y nhìn cánh nhạn. Nói tiếp :

- Ải Nhạn Môn.

Đại Chu Thiên cho đóa hướng dương và cánh nhạn giấy vào thắt lưng, lơ đễnh nói :

- Cát Thiên Phong.

Đại Chu Thiên nhìn lại Mãn Đình Phương. Y ôn tồn hỏi :

- Đình Phương... Giữa ta và Cát Thiên Phong, ai xứng là Võ lâm Minh chủ?

- Tất nhiên là tướng công rồi.

Đại Chu Thiên cau mày lộ vẻ bất nhẫn. Y lắc đầu :

- Nói sai rồi. Ta không thể sánh với Cát Thiên Phong. Ta chỉ xứng là Võ lâm Minh chủ khi có thể sánh ngang với Cát Thiên Phong mà thôi.

- Hiện tại tướng công là Võ lâm Minh chủ.

Đại Chu Thiên chỉ vào đầu mình :

- Trong tâm tưởng của ta vẫn còn cái bóng Cát Thiên Phong. Chỉ khi nào tại ải Nhạn Môn ta buộc Cát Thiên Phong phải rời khỏi tâm não Đại Chu Thiên, bấy giờ ta mới xứng với cương vị hiện nay.

- Tướng công bị Cát Thiên Phong ám ảnh?

- Đúng... Thiên Phong là nỗi ám ảnh buộc ta phải đánh mất mình.

Chống tay lên mặt thạch bàn cẩm thạch, Chu Thiên mơ hồ nói :

- Ta không muốn cái bóng Cát Thiên Phong che kín bầu trời võ lâm Trung Nguyên trong tâm tưởng của ta.

- Một Cát Thiên Phong không thể bì với một Minh chủ võ lâm. Phán quyết của tướng công là phán quyết của công đạo. Còn Thiên Phong dù có tuyệt thế võ công cũng chỉ là một hiệp khách hành.

- Nàng nói đúng một phần. Nhưng không có Cát Thiên Phong ta không thể là Minh chủ võ lâm.

Bất thình lình Đại Chu Thiên khẽ xoay thạch bàn. Thạch bàn thoạt xoay nửa vòng, giữa thạch bàn lộ ra một cái hộc bí mật.

Đại Chu Thiên thò tay vào cái hộc đó lấy ra một miếng hắc thạch đen xì trên miệng hắc thạch ẩn hiện dấu họa tiết Thủ Long (đầu rồng).

Y đặt phiến hắc thạch ngay trước mặt, đôi chân mày nhíu lại :

- Cổ vật Long cốc.

Mãn Đình Phương nhìn phiến hắc thạch :

- Đây chính là cổ vật Long cốc ư?

Đại Chu Thiên gật đầu :

- Nó chính là cổ vật Long cốc. Đã tròn hai con trăng rồi ta bỏ biết bao tâm huyết để khảo cứu, nhưng không làm sao tìm ra bí mật cổ vật này.

Mãn Đình Phương nhìn cổ vật Long cốc chằm chằm :

- Nó chỉ là một miếng hắc thạch bình thường.

- Không thể như thế được.

Đại Chu Thiên thở dài một tiếng. Nói tiếp :

- Nếu nó chỉ là một miếng hắc thạch khắc họa tiết Thủ Long thì Khán Nhân không dành riêng cho Cát Thiên Phong. Trên giang hồ không ai hiểu Khán Nhân Kim trang đại phủ bằng Đại Chu Thiên và Cát Thiên Phong.

Nhìn Đại Chu Thiên Đình Phương nói :

- Nếu trong cổ vật này có chứa kỳ tích thì Khán Nhân trang chủ không dễ gì giao cho Song Hoàn Lãnh Nhân.

- Nàng nói sai rồi, Khán Nhân trang chủ giữ cổ vật Long cốc dành riêng cho Cát Thiên Phong. Bởi hiểu Thiên Phong hơn bất cứ ai chính là Kim trang Trang chủ.

Đôi chân mày lá liễu của Mãn Đình Phương thoạt cau hẳn lại.

- Phu quân...Tại sao Trang chủ Kim trang đại phủ không giao cho người?

Tướng công, Cát Thiên Phong và Kim trang Trang chủ đã từng thề đồng sinh đồng tử kia mà.

- Nếu Nhị đệ trao cổ vật Long cốc cho ta thì đâu đã xảy ra huyết án Kim trang đại phủ.

(Sách in nhảy 5 trang)

Nhận được mệnh lệnh của Võ lâm Minh chủ, gã đại hán liền gióng ba hồi trống, hiệu triệu các cao thủ Tổng đàn võ lâm.

Khi ba hồi trống dứt tiếng thì từ bên ngoài đại sảnh hai hàng cao thủ nai nịt gọn gàng từ từ tiến vào. Tất cả quần hào hướng về Đại Chu Thiên ôm quyền trịnh trọng xướng lớn :

- Đại Chu Thiên uy vũ võ lâm. Võ lâm Minh chủ.

Chờ cho mọi người yên vị, Đại Chu Thiên mới từ tốn nói :

- Bản tòa gióng hiệu trống thỉnh thị các vị hội mặt tại minh đường võ lâm đột ngột bởi một việc vô cùng hệ trọng.

Quần hào xướng lên :

- Minh chủ chỉ giáo!

- Bản tòa xem sao trên trời thấy ứng mạng võ lâm sắp tới chính khí suy vi. ứng mạng võ lâm rơi vào Long cốc, chính vì lẽ đó bổn tòa hiệu triệu chư vị để ban chỉ dụ võ lâm.

Đại Chu Thiên đứng lên :

- Kể từ lúc này, tất cả quần hào võ lâm phải dụng hết sức tìm cho ra Nghiêm Lệ Hoa, phu nhân của Kim trang đại phủ Trang chủ. Bất cứ ai tìm được Nghiêm Lệ Hoa, trong đại hội võ lâm sẽ được trọng thưởng xứng đáng.

Đại Chu Thiên đảo mắt nhìn qua một lượt :

- Bản tòa lập lại lần nữa, tìm Nghiêm Lệ Hoa chứ không được sát tử thị. Bản tòa phân các ngươi thành ba đạo.

Đạo thứ nhất thuộc quyền thống lãnh của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.

Đạo thứ hai thuộc sự thống lãnh của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Đạo thứ ba thuộc Lãnh Tâm Hàn Thiên thống lãnh.

Đại Chu Thiên nói đến tên người nào thì người đó bước ra đứng trước ngai.

Ma Kiếm Vô Nhân dáng người dong dỏng mặt xương xương, hai lưỡng quyền nhô cao biểu thị thần sắc của một sát thủ giết người không gớm tay.

Y bước đến trước Đại Chu Thiên, trịnh trọng quì một chân xuống, cao giọng nói :

- Ma kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn nhận lệnh Võ lâm Minh chủ.

Đại Chu Thiên nhìn Mạc Lịnh Cẩn :

- Bản tọa tin tưởng vào Mạc hộ đàn.

Đại Chu Thiên vừa nói vừa rút tấm kim bài chỉ lịnh võ lâm trao qua tay họ Mạc.

Nhận tấm kim bài chỉ lịnh võ lâm xong, Mạc Lịnh Cẩn đứng lên :

- Mạc hộ pháp xả thân vì Võ lâm Minh chủ.

Đại Chu Thiên gật đầu ra dấu cho Mạc Lịnh Cẩn lui về chỗ cũ.

Đến lượt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Trịnh Đáng có tầm thước lực lưỡng, y không búi tóc mà lại xõa tóc, lúc nào cũng vận bộ trường y màu đen. Hai con ngươi ngời ngời toát ra cái nhìn khủng bố và lạnh lùng.

Trinh Đáng cũng quỳ một chân xuống. Y nói cụt lủn :

- Trinh Đáng nhận lịnh Võ lâm Minh chủ!

Đại Chu Thiên nhìn Trịnh Đáng dăng ánh mắt khắt khe. Y rút kim chỉ lịnh võ lâm trao vào tay Trịnh Đáng rồi nói :

- Trịnh hộ pháp đừng làm bản tòa thất vọng.

Trịnh Đáng ngớ mặt nhìn lên.

- Bổn Hộ pháp sẽ làm hết sức mình vì võ lâm.

- Vì võ lâm hay vì bản tòa?

Trịnh Đáng nhìn Đại Chu Thiên:

- Vì võ lâm và cũng vì Minh chủ.

- Nếu như Trịnh hộ pháp đưa được Nghiêm Lệ Hoa về đây, bản tòa sẽ tuyên dương công trạng của Trịnh hộ pháp và trao cho người chức vị hộ tướng võ lâm. Một khi bản tòa cảm thấy không còn đủ thông tuệ thống lĩnh quần hào thì Trịnh hộ pháp sẽ thay bản tòa.

Trịnh Đáng ôm quyền xá Đại Chu Thiên :

- Đa tạ sự ưu ái của Minh chủ!

Nói xong không chờ Đại Chu Thiên phán mà lẳng lặng lui về chỗ cũ.

Hàn Thiên bước ra.

Đại Chu Thiên không để cho Hàn Thiên quỳ như hai người kia, mà ôn nhu nói :

- Ngươi đã xả thân vì bổn tọa nhiều quá rồi. Bản tòa thật áy náy khi ngươi phải cực nhọc lần nữa.

Đại Chu Thiên vừa dứt lời, Hàn Thiên quỳ ngay xuống trước chân Đại Chu Thiên. Y xúc động nói :

- Minh chủ đã không bắt tội Lãnh Tâm Hàn Thiên, còn giao trọng trách. Hàn Thiên thề sẽ xả thân

vì Minh chủ.

Đại Chu Thiện đỡ Hàn Thiên đứng lên.

- Bản tòa kỳ vọng vào ngươi. Bản tòa xem ngươi như thủ túc.

- Đa tạ Minh chủ!

Đại Chu Thiên lấy kim bài chỉ lịnh trao qua tay Lãnh Tâm Hàn Thiên.

Đại Chu Thiên đột nhiên vận công truyền âm nhập mật :

- Ngươi nghe cho rõ đây. Gặp Nghiêm Lệ Hoa không được giết mà phải dẫn độ về đây. Trong lúc hành sự, ngươi phải để mắt đến Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Hàn Thiên nhìn Đại Chu Thiên khẽ chớp mắt.

Chu Thiên ra dấu.

Lãnh Tâm Hàn Thiên quay bước về chỗ cũ.

Chu Thiên từ từ ngồi lại chiếc ngai dát vàng có đôi rồng quẫy khúc :

- Tất cả những gì bản tòa muốn nói đã nói, còn ai có gì muốn nói không?

Mọi người im lặng.

- Không ai nói gì nữa à? Nếu không còn gì để thắc mắc, ba vị hộ đàn mau sớm lên đường.

Chu Thiên nói xong, đứng lên cùng với Mãn Đình Phương lui bước vào hậu đường.

Chu Thiên vừa đi vừa hỏi Đình Phương :

- Phu nhân nghĩ sao về Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?

Mãn Đình Phương nhìn Chu Thiên, mỉm cười :

- Thiếp cùng một ý nghĩ như tướng công.

- Trịnh Đáng là một thần đao có một không hai trên chốn giang hồ. Y chấp nhận cúi mình để trở thành Hộ pháp Tổng đàn võ lâm, nhằm chờ thời cơ thay thế ta.

- Tướng công có hai người đáng để mắt đến.

Chu Thiên dừng bước, nhìn qua nàng.

- Hai người? Nàng muốn nói đến Mạc Lịnh Cẩn ư?

- Thiếp không ngại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn. Y là một đại kiếm thủ siêu quần thật, nhưng không có tham vọng trở thành Võ lâm Minh chủ. Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chỉ cần lấy mỹ nữ cũng đã chiêu dụ được.

- Nàng quả là thông minh. Thế nàng muốn nói đến người nào?

- Cát Thiên Phong.

- Ta không bao giờ quên Cát Thiên Phong.

Chu Thiên nhìn sững Mãn Đình Phương. Y nhoẻn miệng cười :

- Ta hiểu ý nàng rồi.

Đình Phương cũng cười.

- Tướng công đã có thể qua đèo được rồi chứ?

Đại Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách. Y lộ rõ vẻ đắc ý sau câu nói của Mãn Đình Phương.

Chu Thiên vòng tay qua tiếu yêu của nàng. Y nhỏ giọng nói :

- Một người quá thông minh ở bên cạnh ta, ta cũng ngại lắm đó.

Xem tiếp hồi 5 Thục nữ Túy Tiên lầu

Chương 5: Thục Nữ Túy Tiên Lầu

Túy Tiên lầu.

Gọi là Túy Tiên lầu, nhưng chẳng thể là lầu được, bởi nó trông chẳng khác nào một gian nhà trống hoác từ trên xuống dưới.

Tuy không có vẻ nguy nga đồ sộ như những tòa tửu lâu nhưng Túy Tiên lầu vẫn tấp nập khách giang hồ kéo đến. Được như vậy bởi ở Túy Tiên lầu có thứ hảo tửu mà không nơi nào có được. Loại hảo tửu đó, do chính tay chủ nhân cất ra, mà chủ nhân Túy Tiên lầu lại mà một trang mỹ nữ tuyệt sắc bất phàm, bất cứ nam nhân nào diện ngộ cũng đều phải tơ tưởng, khó cầm được lòng nhớ thương vụng trộm và ao ước có một lần trong đời được cận kề giai nhân.

Không biết vì Túy Tiên tửu ngon hơn cả Trung Nguyên nhứt tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng hay do nhan sắc siêu phàm, kiều mỵ của chủ nhân Túy Tiên lầu mà khách giang hồ nô nức kéo đến. Chính vì thế Túy Tiên lầu lúc nào cũng như ngày hội. Từ sáng tinh mơ cho đến lúc gà gáy canh một. Thậm chí có những hôm tiết trời lập đông hoặc trời giông mưa phủ. Vẫn có khách dừng lại để thưởng thức Túy Tiên tửu và giai nhân.

Nàng vận bộ cánh bằng lụa mỏng màu hồng nhạt, ngồi bên quầy chăm chú từng mũi kim thêu đôi bướm trên chiếc khăn trắng tinh. Dáng vẻ của nàng như một thiếu nữ khuê các, một thục nữ đoan trang mà khi đập vào mắt người nào, kẻ đó chỉ có thể chắc lưỡi, thầm ao ước mà không dám thốt lời đường mật yêu đương.

Vầng trăng non đã lên quá đỉnh đầu, thế mà nàng vẫn không ngừng tay chăm chút từng đường thêu của mình.

Thỉnh thoảng nàng lại khẽ ngước lên, chớp mắt nhìn qua những con sâu rượu đang trổ tài uống thật nhiều để lấy lòng giai nhân. Đôi lúc, hai cánh môi mỏng lại điểm một nụ cười xinh như mộng, mà bất cứ khách nhân nào may mắn bắt gặp cũng đều sửng sốt trố mắt nhìn như muốn nuốt lấy nụ hàm tiếu xinh xắn của nàng.

Trong khi nàng ngồi thêu thì lão nô bộc hối hả chạy tới chạy lui theo những tiếng gọi của khách.

Tất nhiên rượu ngon, cùng với mỹ nữ thì đâu có túy tiên ông nào chịu bỏ ra về, thậm chí có kẻ uống đến lăn ra đất chẳng biết gì cả.

Uống rượu nhiều thì phải say, say túy lúy chuyện đó chẳng có gì lạ, nhưng ở Túy Tiên lầu đã từng có người chết vì Túy Tiên tửu. Bởi rượu ngon và mỹ nữ buộc khách giang hồ không nỡ đứng lên bỏ đi, không đi được thì phải uống và có kẻ đã uống cho đến khi ói cả mật xanh, có kẻ ọc luôn bao tử ra ngoài mà chết. Nhưng cái chết đó không hề làm mất đi danh tiếng của Túy Tiên lầu mà ngược lại càng làm cho Túy Tiên lầu nổi đình nổi đám hơn. Người này kháo với người kia và cứ như thế mặc dù Túy Tiên lầu không có vẻ bệ vệ nguy nga như những tòa kỹ lâu chốn đô hội nhưng vẫn tấp nập khách giang hồ.

Lão bộc bước đến bên nàng :

- Tiểu thư đã thêu xong chưa?

Nàng khẽ lắc đầu.

Lão bộc mỉm cười bỏ về phía quầy rượu.

Khi lão bộc vừa rời nàng đi về phía quầy rượu thì một thư sinh vận nho y màu lam lững thững bước đến bên nàng. Gã cố tạo dáng vẻ phong lưu của Phan An, Tống Ngọc.

Sự lân la của gã nho sinh đó buộc những người khác chợt hướng mắt nhìn.

Gã nho sinh thoạt cúi đầu như muốn ngửi mùi hương dìu dịu từ mái tóc nàng phả ra.

Y nhỏ nhẹ nói :

- Thanh Thanh tiểu thư thêu đẹp quá!

Nàng e lệ sau lời khen tặng của gã nho sinh. Nét e lệ của nàng cũng thật là duyên dáng và yêu kiều. Hai gò má thoạt hây hây đỏ trông tợ trái táo đang tới thời mọng chín.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Công tử quá khen.

Gã mỉm cười nói tiếp :

- Thanh Thanh muội quá khiêm nhường, Mông Khách Cao Điền nói bằng thực tâm mình đó.

Nàng hạ kim thêu ghim vào mảnh lụa trắng, cúi mặt nói :

- Muội muội đã thêu lâu lắm rồi nhưng chưa có ai khen muội cả.

- Thì hôm nay Cao huynh đã khen muội nè.

- Cao công tử khiến Thanh Thanh không thêu được nữa.

Mông Khách Cao Điền dịch chân đứng sát hơn vào bên nàng, hành động của gã khiến khách nhân đối ẩm bắt đầu bực bội.

Đứng cận kề giai nhân, được nghe từng lời nói nhỏ nhẹ đường mật của nàng thì Mông Thạch Cao Điền còn quan tâm gì tới những ánh mắt hằn học đang chiếu vào?

Gã nghe nàng nói, Cao Điền càng thêm cao hứng. Y hồ hởi nói :

- Nếu huynh có đặng một thê tử đảm đang như muội muội, huynh thật không còn gì hạnh phúc hơn nữa.

Nàng lại e lệ cúi đầu đáp lời Mông Khách Cao Điền :

- Muội không đáng như huynh nghĩ đâu. Trên đời này đâu thiếu những giai nhân tuyệt sắc, tuyệt phàm. Huynh chỉ bỡn cợt muội thôi.

- Hê...Huynh nói thật lòng đó.

- Mộc Thanh Thanh chỉ là cô gái yếu đuối sống nhờ vào Túy Tiên lầu, đâu thể so sánh với những trang giai nhân mà huynh đã từng gặp qua.

- Hê... Sao muội lại nói như vậy. Đối với Cao huynh thì muội muội là tiên nữ khiến tim huynh thổn thức. Còn giai nhân nào qua được muội chứ?

Cao Điền thoạt liếc trộm về phía đám khách giang hồ rồi nhỏ giọng nói với nàng :

- Muội để mắt xem, bao nhiêu kẻ đang trố mắt cú vọ nhìn huynh đó.

Thanh Thanh thoạt ngẩng lên nhìn rảo qua một lượt. Nàng như sợ hãi cúi mặt nhìn xuống :

- Sao họ lại nhìn chăm chú như vậy?

Mông Trạch Cao Điền mỉm cười :

- Họ đang ghen với Cao huynh đó, bây nhiêu đó muội muội cũng đủ biết muội đẹp như thế nào rồi.

Cao Điền lại cúi đầu như muốn dí hai cánh mũi vào mái tóc của giai nhân :

- Huynh có phúc hơn những gã đó. Muội biết tâm trạng của huynh lúc này như thế nào không?

Nàng e lệ hơi nghiêng đầu qua một chút :

- Muội không biết... Nhưng muội sợ.

Cao Điền nhướn mày :

- Thanh Thanh sợ cái gì? Chẳng lẽ muội sợ huynh?

Nàng khẽ lắc đầu :

- Muội thấy những người kia nhìn chăm chú quá nên muội sợ.

Cao Điền cười mỉm :

- Huynh lại chẳng thấy sợ gì cả mà còn thích thú khi những con mắt cú vọ kia hau háu nhìn huynh và muội.

- Nhưng muội thấy kỳ quá. Cao huynh đừng để họ nhìn muội như vậy.

Nàng ngẩng lên nhìn Cao Điền. Vô hình trung ánh mắt của Cao Điền thộp được chiếc cổ trắng ngần gợi cảm của nàng. Hắn bất chợt cảm nhận trái tim mình náo nức kỳ lạ.

Cao Điền mỉm cười với nàng :

- Huynh sẽ đuổi bọn vô danh tiểu tốt này đi để muội không ngại nữa, được không?

Mặt hoa của nàng thoạt rủ lại rồi khẽ lắc đầu. Nàng chưa kịp mở miệng nói thì hai gã đại hán lực lưỡng rời bàn bước tới.

Một người thì sứt môi, còn kẻ kia thì chột mắt. Gã sứt môi phà ra mùi rượu nồng nặc từ cái miệng thối ủng. Gã rít lên :

- Tiểu tử... Ngươi biết đây là Ôn Đầu quan, vùng đất Thánh Linh của Song sát chứ? Khôn hồn, muốn giữ cái mạng chó của ngươi thì cút xéo ngay, để yên cho Thanh Thanh cô nương thêu thùa. Ngươi... Ngươi mà làm cho bổn đại gia nóng giận thì cái mạng chó của ngươi cũng không còn.

Nghe những lời hằn học đó, Mông Khách Cao Điền vẫn bình thản như không.

Y điểm một nụ cười mỉm, nói :

- Cao mỗ đã lâu nghe danh Song sát đất Thánh Linh, hôm nay mới được diện kiến. Hạnh ngộ... Hạnh ngộ.

Gã chột mắt hừ nhạt, nói :

- Hừ... Bọn ta mà thèm đối mặt với tiểu tử ngươi à. Ngươi không đáng để Song sát này nhìn tới.

Mông Điền nhìn qua gã chột mắt :

- Nói như thế các hạ không muốn nhìn Cao mỗ.

Gã chột mắt gật đầu. Y toan mở miệng nói thì bất thình lình Cao Điền nhích bộ, dụng luôn một thế chỉ của thủ pháp Đường Lang. Hữu thủ của Cao Điền vừa cong lại đã bung ra trông tợ nhát chém của con bọ ngựa. Thủ pháp của Mông Khách Cao Điền nhanh cực kỳ và hoàn toàn bất ngờ.

Khi gã chột mắt vừa nhác thấy thì ngón chỉ quái dị của Mông Khách Cao Điền đã bổ thẳng vào con mắt còn lại của gã.

Phập...

Gã rú lên một tiếng lồng lộn, ôm mặt thối lui ba bộ. Miệng gào lên :

- Nhị đệ... Mắt ta đui rồi!

Tiếng thét của gã chột mắt khiến gã sứt môi thoáng hốt hoảng. Gã toan phản kích Mông Khách Cao Điền thì ngay lập tức hứng trọn một quả Nhật Tự quyền vào ngay vùng trung lộ.

Mông Khách Cao Điên chỉ dụng có bốn thành nội lực nhưng Nhật Tự quyền là tuyệt kỹ võ lâm của Đường Lang môn, nó có thể vừa công phá vừa xuyên thấu vào tử huyệt của đối phương mà bức tử.

Bộp...

Âm thanh vang lên khô khốc, gã sứt môi lỏ mắt trừng trừng, miệng há ra như con cá ngão đang mắc cạn sắp bị chết ngộp. Gã đứng như trời trồng, không thốt được tiếng nào, mồ hôi xuất hạn tuôn ướt đẫm mặt.

Mông Khách Cao Điền nhún vai cười mỉm. Nụ cười vừa tắt, y chỉ xô vào trán đối phương.

Gã sứt môi ngã ngửa ra sau, ót đập xuống sàn nhà.

Cao Điền nhìn lại Thanh Thanh.

Nàng úp mắt vào đôi ngọc thủ, hai bờ vai run nhẹ.

Cao Điền mỉm cười, cúi xuống bên nàng :

- Muội muội đừng sợ.

Gã chột mắt tiếp tục rống :

- Trời ơi, đôi mắt của ta!

Cao Điền bước đến bên y :

- Ngươi không muốn nhìn Mông Khách Cao Điền thì tiếc chỉ con mắt thối đó chứ? Hãy đem xác nhị đệ của ngươi đi đi. Đừng buộc Mông Khách Cao Điền phải bẩn tay.

Nghe Cao Điền nói, gã chột mắt như đoán được chuyện gì đã xảy ra liền lấp bấp nói :

- Nhị đệ của ta...

- Hắn chầu Diêm chúa rồi.

Cao Điền vừa nói vừa đẩy gã chột mắt về phía cái xác của gã sứt môi.

Gã chột ôm lấy gã sứt môi :

- Nhị đệ...

Cao Điền nheo mày, lấy ra một nén vàng, thảy xuống gã chột :

- Đem hắn đi!

Gã chột bậm môi một tay ôm mặt một tay kéo xác nhị đệ mò mẫm tìm lối ra.

Thanh Thanh thấy cảnh đó toan đứng lên, nhưng Mông khách Cao Điền đã giữ nàng ngồi lại.

Gã nhìn nàng nói :

- Muội muội không nhất thiết là phải động lòng với hai con quạ thối đó.

- Họ tội nghiệp quá!

- Bọn chúng tự chuốc họa vào thân thì ráng mà nhận cái quả đó.

Mông Khách Cao Điền tằng hắng, chờ cho Song sát mất dạng ngoài cửa mới ôn tồn nói với đám khách còn đang ngồi bất động bởi kết cục quá thảm thiết của Song sát.

- Đã quá nửa đêm rồi, Túy Tiên lầu tạm đóng cửa. Ngày mai sẽ bồi tiếp các vị. Hôm nay Mông Khách Cao Điền đại thiếu gia của Đường Lang môn khoản đãi các vị. Ngày mai hẹn tái kiến tại đây.

Lời của vị đại thiếu gia Đường Lang môn thốt ra, cùng với kết cục bi thảm của hai người kia khiến nó biến thành mệnh lệnh của bậc trưởng tôn ban phát cho kẻ bề dưới.

Lão bộc nhìn qua Mộc Thanh Thanh.

Nàng khẽ gật đầu.

Khách nhân sau khi nghe Cao Điền nói, cũng lật đật đứng lên khỏi bàn. Tất nhiên những người đó đều là những kẻ trong giang hồ thì sao lại không biết thế lực của Đường Lang môn, huống chi kẻ đối diện với họ lại là đại thiếu gia của Đường Lang môn với thủ pháp cực kỳ tối độc.

Có người khách sáo ôm quyền hướng về Cao Điền, trịnh trọng nói :

- Cáo từ. Hẹn ngày tái kiến.

Cao Điền gật đầu ôm quyền đáp lễ :

- Cáo biệt!

Khách nhân lũ lượt ra về. Chẳng mấy chốc Tuy Tiên lầu đã trống hoác, chỉ còn lại Mộc Thanh Thanh, lão bộc và Mông Khách Cao Điền.

Cao Điền nhìn lão bộc :

- Đêm đã khuya rồi, lão trượng chưa nghỉ sao?

Thanh Thanh nhìn lão bộc :

- Thúc thúc khép cửa đi, để Thanh Thanh bồi tiếp đại thiếu gia Cao Điền huynh.

Lão bộc gật đầu, nhanh nhẩu khép các cánh cửa lại rồi lẩn nhanh ra sau.

Mông Khách Cao Điền mỉm cười nhìn Thanh Thanh. Thần nhãn của y chợt chiếu vào chiếc khăn lụa thêu đôi bướm.

Cao Điền cầm lấy chiếc khăn lụa ngắm qua. Đập vào hai con ngươi của y là hình hai cánh bướm với màu sắc thật ôn nhu. Cạnh bên hai cánh bướm là bài phú, thơ với những dòng chữ thảo thật mềm môi, uyển chuyển.

Cao Điền lấy giọng khẽ ngâm :

Tình buồn nào thấy có vui đâu

Duyên phận nào ai dễ ghẹo nhau

Gió lạnh đâu hồn êm giấc lạnh

Hoa thu ghen mãi thuộc hơi thu

Tuyết đà để lạnh thân ngoài lửa

Bóng ác treo nghiêng bóng trước lầu

Tình cảnh dường nay phong cảnh ấy

Còn bao nhiêu nữa lại càng đau.

Cao Điền gấp khăn lụa, trao qua tay Mộc Thanh Thanh. Y nhìn Thanh Thanh từ tốn nói :

- Bài thơ này do muội viết ra à?

Thanh Thanh nhẹ gật đầu.

Cao Điền mỉm cười :

- Hay lắm, nhưng ý thơ buồn quá!

- Huynh nhận ra ý thơ buồn lắm ư?

- Rất buồn nữa. Phải chăng muội đang mang một tâm sự?

Nàng mỉm cười :

- Muội có tâm sự gì đâu?

Cao Điền bước đến đứng sát bên nàng. Y cúi đầu nói khẽ vào tai nàng :

- Muội đừng giấu huynh.

Nàng ngẩng lên nhìn Cao Điền, Không biết cố ý hay vô tình mà Thanh Thanh nhẹ thả làn hơi vào hai cánh mũi Cao Điền.

Hắn thoáng ngây người bởi làn hơi thở nhẹ tênh của nàng.

Nàng ôn nhu nói :

- Huynh nghĩ muội có buồn không?

Nàng nhẩm đọc :

Tuyết đà để lạnh thân ngoài lửa

Bóng ác treo nghiêng bóng trước lầu

Cao Điền thoạt nhíu mày :

- Ý hai câu phú đó là gì? Phải chăng muội đang ám chỉ thân phận mình.

Thanh Thanh thoạt cúi đầu nhìn xuống.

Cao Điền đặt tay lên đôi bờ vai liễu.

Nàng nói thật khẽ :

- Thân phận của muội ư? Nó chẳng khác nào một cánh hoa chỉ để cho thiên hạ ngắm mà thôi.

- Tại sao nó lại là một cánh hoa chỉ để cho người ta ngắm?

- Đã bao nhiêu lâu rồi muội ngồi đây để mọi người chiêm ngưỡng. Tất cả xem muội như một bức tranh, một cánh hoa đẹp mà không một ai thấy trong muội nỗi niềm của một người con gái đang mơ đang mộng.

- Đã có người đến trong sự suy tưởng của muội.

Nàng ngẩng lên nhìn Cao Điền :

- Muội đã chờ lâu lắm rồi, nhưng chẳng có ai cả.

- Huynh nói có đấy.

Cao Điền mỉm cười :

- Một mỹ nữ như muội tất nhiên sẽ có nhiều người ngắm và ao ước.

- Nhưng có mấy ai lọt vào đôi thu nhãn của muội đâu?

- Thanh Thanh lại nghĩ ngược lại.

- Muội nghĩ như thế nào?

- Muội đã quá mỏi mòn trong nỗi cô tịch của riêng mình, trong khi quanh mình chỉ là những con người vô tâm vô giác.

Cao Điền lắc đầu :

- Có một kẻ không vô tâm với muội.

Nàng chớp hai cánh mí cong vút :

- Muội không biết người đó, người đó là ai?

Nàng nhoẻn miệng tạo một đóa hàm tiếu gợi tình.

Cao Điền khẽ nắm đôi vai mảnh khảnh của nàng :

- Người huynh muốn nói đang đứng trước mặt muội.

Thanh Thanh tròn mắt :

- Muội không tin.

Cao Điền nhướng mày :

- Muội không tin ư?

Thanh Thanh gật đầu.

Cao Điền hỏi :

- Sao muội lại không tin?

- Huynh chỉ bỡn cợt Thanh Thanh mà thôi.

- Với một người như muội, vừa xinh đẹp vừa yếu đuối đoan trang. Huynh có thể bỡn cợt được hay sao? Mông Khách Cao Điền đâu có cái tâm ác như vậy.

Cao Điền buông một tiếng thở dài :

- Muội đừng nghĩ huynh bỡn cợt muội.

Nàng lại khẽ chớp hai cánh mi cong vút :

- Một người như muội thì sao có thể để cho một đại thiếu gia Đường Lang môn để tâm được chứ. Bây giờ huynh nói thế, nhưng khi rời Túy Tiên lầu thì không còn nhớ đến muội nữa.

Cao Điền sa sầm mặt :

- Không! Cao Điền đâu phải là kẻ chơi trăng quên đèn.

Y lại buông một tiếng thở dài, rồi nói tiếp :

- Rời khỏi Đường Lang môn lần này, huynh cố ý đi tìm Liệt Hỏa Thần Nữ.

Ả ma đầu đã lấy mạng nhị đệ huynh. Trả được món nợ này rồi huynh sẽ quay về với muội.

Thanh Thanh chớp mắt :

- Huynh ra giang hồ cốt để trả hận?

Cao Điền gật đầu :

- Ả ma đầu kia gieo gió thì phải gặp bão. Sau khi thành toàn món nợ ả đã vay của Đường Lang môn, huynh sẽ tìm lại muội và chúng ta cùng về Đường Lang môn.

- Muội sợ lắm.

- Muội sợ gì?

- Những cuộc chém giết vô nghĩa của người võ lâm.

Cao Điền mỉm cười, vuốt ve chiếc gáy của Thanh Thanh :

- Giang hồ là một cuộc tranh đoạt. Huynh có tranh đoạt mới có đặng thời khắc được gần gũi bên muội.

Nàng liếc xéo Cao Điền :

- Muội sợ ả ma đầu kia.

Cao Điền trợn mắt :

- Sao muội sợ ả ma đầu Liệt Hỏa Thần Nữ chứ.

- Muội sợ ả sẽ hớp hồn huynh. Huynh sẽ không trở lại tìm muội nữa.

Cao Điền vòng tay qua vòng tiếu yêu của nàng.

Thanh Thanh thoạt co mình lại.

Cao Điền nói :

- Thanh Thanh... Trước đây huynh không bao giờ nghĩ đến một trang nữ sắc nào cả, nhưng khi diện ngộ với muội thì huynh như lột xác. Huynh sẽ không quên muội. Huynh sẽ không quên muội. Huynh sẽ quay trở lại đây cùng với muội.

Nàng đứng lên đối mặt với Cao Điền :

- Huynh hứa với muội chứ?

Cao Điền gật đầu :

- Huynh hứa.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Cao Điền :

- Muội sẽ đau khổ lắm, nếu như muội mất huynh.

Cùng với câu nói đó nàng vòng tay ôm lấy cổ Mông Khách Cao Điền.

Từ tấm thân trúc liễu của nàng toát ra một thứ hấp lực mà Mông Khách Cao Điền không sao kìm được dục tình đang cháy bỏng trong tâm tưởng.

Vòng tay quấn quanh tiếu yêu của Thanh Thanh được Cao Điền xiết chặt lại.

Nàng khẽ nhón chân nói khẽ :

- Chàng... Muội đau!

Cao Điền nghe nàng nói, toan nới lỏng vòng tay, nhưng Thanh Thanh vội vã cản lại :

- Huynh đừng...

Nàng nép đầu vào vai Cao Điền :

- Thanh Thanh muốn nằm gọn trong vòng tay huynh. Muội muốn làm nô nữ cho huynh. Muội không thể thiếu huynh.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn Cao Điền.

- Muội yêu huynh nhiều lắm. Muội sẽ biến thành một nữ nô vì huynh. Muội muốn huynh hành hạ muội.

Cao Điền nhướn mày nhìn sâu vào đáy mắt nàng :

- Thanh Thanh... Huynh đâu nỡ biến nàng thành một nữ nô.

Thanh Thanh lắc đầu :

- Không... Muội là nô nữ của chàng. Thanh Thanh sẽ chết vì chàng.

Những lời êm ái thốt ra từ hai cái môi xinh xắn của Thanh thanh khiến cho Cao Điền ngỡ như mình đang nằm mộng, nghĩ thầm :

- Thì ra nàng đã để mắt đến mình. Nàng đã yêu mình.

Ý nghĩ đó khiến Cao Điền từ tốn nói :

- Thanh Thanh... Huynh sẽ đối xử tốt với muội.

Thanh Thanh áp má vào môi Cao Điền :

- Muội chỉ muốn làm nữ nô cho huynh mà thôi.

Cao Điền thích thú, hé răng cắn nhẹ vào vành tai thanh tú của nàng.

Thanh Thanh thoạt rùng mình :

- Huynh.

Cao Điền cười khẩy :

- Huynh không làm muội đau đâu.

- Vì tình yêu, muội có bị huynh hành hạ, muội cũng cam lòng. Bởi vì muội đã yêu huynh. Huynh hành hạ muội như thế nào cũng được, nhưng xin đừng để lại dấu tích trên người muội. Muội là nữ nô của huynh nhưng không muốn mình sớm biến hình một đóa hoa tàn tạ.

- Thanh Thanh...

Nàng gục đầu vào vai Cao Điền :

- Muội đã nói rồi, Thanh Thanh là nô nữ của huynh.

- Thanh Thanh... Huynh đang nằm mơ phải không?

- Đây là sự thật chứ không phải giấc mơ.

Nàng thối lại nửa bộ, và không chờ Cao Điền phải bận tay mà tự trụt bỏ xiêm y của mình. Thanh Thanh nhìn Cao Điền bằng đôi thu nhãn gợi tình :

- Cao huynh...

Cao Điền mỉm cười :

- Thanh Thanh.

Nàng cầm tay Cao Điền tát khẽ vào má mình. Nàng vừa thực hiện động tác đó vừa nói :

- Muội trong mắt huynh như thế nào?

- Muội đẹp lắm! Huynh chưa từng nhận được cảm giác này bao giờ.

- Muội là của huynh.

Nàng lại cầm tay Cao Điền tát vào má của nàng :

- Muội là nô nữ của huynh.

Cùng với câu nói đó, nàng lại dùng tay Cao Điền tát vào bên má còn lại của nàng.

Nàng cúi mặt :

- Muội không được thanh cao phải không?

Cao Điền lắc đầu :

- Không… Với huynh muội là một thục nữ mà từ lâu huynh từng ao ước.

- Không… Thanh Thanh chỉ là nô nữ của huynh. Muốn trao thân cho huynh, để huynh hành hạ muội.

Nàng kéo Cao Điền vào sát thân thể nàng. Đôi gò bồng đảo căng phồng của Thanh Thanh áp sát vào người Cao Điền.

Đến lúc này thì Mông Khách Cao Điền đâu thể giữ được tịnh tâm. Trong huyết quản của gã là dòng hỏa tình cuộn chảy sôi sục. Cao Điền bấu mười ngón tay vào vùng tiếu yêu của Thanh Thanh.

Nàng thoạt rên khẽ, rồi ưỡn người áp sát vào hắn hơn. Nàng nhỏ nhẹ nói.

- Huynh… Muội đau lắm!

Cao Điền cười mỉm :

- Tại muội thích huynh biến muội thành nô nữ mà.

Thanh Thanh nhoẻn miệng cười :

- Thì muội đang là nô nữ của huynh.

Cao Điền không còn gì để suy tưởng nữa. Trong hiện tại tâm tưởng của y chỉ còn mỗi một ý niệm giao hoan với nàng.

Cao Điền bế xốc Thanh Thanh, rồi đặt nàng nằm xuống dưới sàn gạch. Gã ngồi bệt xuống bên cạnh nàng, dõi mắt lần theo những đường nét da thịt :

- Thanh Thanh...

- Hãy trừng phạt muội như trừng phạt một ả nô nữ đớn hèn...

Cao Điền lắc đầu.

- Huynh tôn thờ muội.

Gã thốt xong câu đó thì cúi mặt áp má vào vùng bồng đảo của Mộc Thanh Thanh.

Cao Điền nghe rõ tiếng đập thình thịch của trái tim nàng. Âm thanh thịch thịch từ lồng ngực nàng dội vào thính nhĩ Cao Điền khiến gã ngây ngất và rạo rực, một cảm giác say tình như đến độ toàn thân như bốc nhiệt.

Cao Điền toan trút bộ trường y nho sinh của mình thì bất thình lình đôi ngọc thủ của Thanh Thanh choàng qua cổ gã.

Cao Điền ngỡ đâu nàng sẽ ghịt y xuống, nhưng ngược với ý nghĩ của Cao Điền, đại huyệt Thần Khuyết bỗng buốt nhói.

Cao Điền thốt lên một tiếng :

- Ôi... Thanh Thanh!

Y chỉ nói được bấy nhiêu, toàn thân bủn rủn mất hẳn nội lực, toàn thân như bị đóng băng cứng ngắc. Gã tròn mắt nhìn Thanh Thanh :

- Thanh Thanh muội muội...

Thanh Thanh thản nhiên nhìn Cao Điền. Ánh mắt của nàng giờ đây không còn là ánh mắt của một thục nữ đoan trang, một Mộc Thanh Thanh yếu đuối nhu mì, mà thay vào đó là ánh mắt của loài hồ ly vừa gian xảo vừa tàn nhẫn.

Nàng nắn nót bàn tay Cao Điền.

Cao Điền biến sắc lí nhí nói :

- Thanh Thanh... muội cũng biết võ công ư?

- Liệt Hỏa Thần Nữ sao lại không biết võ công?

Cao Điền xuất hạn mồ hôi, lắp bắp nói :

- Nàng chính là Liệt Hỏa Thần Nữ?

Thanh Thanh gật đầu.

- Chàng ngạc nhiên lắm ư?

- Ma nữ... Ngươi định làm gì ta?

- Thanh Thanh làm gì huynh ư?

Cao Điền mím môi mãi một lúc rồi nói :

- Ma nữ giết ta ư?

- Tất nhiên rồi.

Nàng vuốt ve hai má Cao Điền :

- Ta thích ngươi hành hạ ta, nhưng ngươi lại không làm điều đó. Nếu chàng biết thì đã được phát lạc cùng với ta trước khi hồn chầu Diêm chúa. Chàng chưa được toại nguyện mà sớm chết kể cũng tội nghiệp.

Cao Điền rít lên bằng giọng khàn đặc :

- Ma nữ... Ta chưa muốn chết!

Thanh Thanh lắc đầu :

- Chưa có ai có được cái lệ đó một khi đã chiêm ngưỡng và làm chủ thể xác của Liệt Hỏa Thần Nữ. Thanh Thanh thích ngươi hành hạ Thanh Thanh để rồi ta sẽ phán xét lại ngươi.

Nàng đưa tay lên búi tóc rút cây trâm dài độ một gang tay.

Cây trâm vàng óng đập vào mắt Mông Khách Cao Điền khiến gã càng hồn siêu phách lạc hơn.

Gã cố lấy hết sức mới thốt nổi thành lời :

- Thanh Thanh tha cho ta lần này đi!

Thanh Thanh bật cười khanh khách.

Nàng cất ngang tràng cười như ngọc va vào nhau nhìn Cao Điền, nói :

- Chàng hãy van xin Thanh Thanh.

- Ta van xin nàng!

- Lời của chàng không thật.

Cao Điền nhăn nhó :

- Ta van nàng đó.

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Những gã nam nhân sao hèn yếu quá, đốn mạt quá.

Câu nói đó của nàng càng khiến Cao Điền hồn siêu phách lạc. Mặt gã xanh tái như chẳng còn giọt máu nào.

Thanh Thanh mỉm cười khi nhận ra sắc diện nhợt nhạt của Cao Điền.

Nàng bình thản cởi hộ trường y nho sinh của gã.

Nhìn thân thể Cao Điền, Thanh Thanh nhạt nhẽo nói :

- Nam tử hán.

Cao Điền bặm môi.

Thanh Thanh dí mủi cây trâm vào lỗ mũi Cao Điền, rồi nói :

- Chàng ngửi thấy mùi gì không?

Cao Điền nhìn Thanh Thanh mà toàn thân nổi đầy gai ốc. Cảm giác hãi hùng hốt hoảng xâm chiếm tâm tưởng khiến gã không sao đủ sức nói được thành lời.

Cao Điền lắp bắp :

- Ta sợ...

Thanh Thanh nhíu mày :

- Thanh Thanh hỏi chàng có ngửi được mùi hương gì không?

- Mùi hương của nàng... Mùi da thịt của nàng.

- Không phải mùi đó. Chàng phải ngửi được mùi tanh của máu.

- Thanh Thanh!

Cao Điền chỉ gọi được hai tiếng Thanh Thanh thì mũi châm thọc thẳng vào cánh mũi của gã.

Cao Điền rống lên bằng tất cả sự đau đớn tột cùng.

A...

Khi Thanh Thanh rút cây trâm ra thì một vòi máu tuôn ra từ cánh mũi của Cao Điền. Nàng nhạt nhẽo ngắm Mông Khánh Cao Điền, trong khi Cao Điền nhăn nhó đau đớn.

Thanh Thanh nói :

- Chàng đã ngửi ra mùi máu tanh rồi chứ?

- Ta ngửi ra rồi.

- Thế thì tốt. Những nam tử hán của võ lâm Trung phải đường bệ cao ngạo như Cao huynh mới đúng. Thanh Thanh biết dù có đau như thế nào huynh cũng chịu được.

- Nàng...

Gã vừa dứt câu thì mũi trâm của Thanh Thanh lại đâm thẳng vào mắt gã.

Phập...

Cao Điền rống lên lồng lộng. Gã gào lên :

- Ma nữ hạ thủ ta đi... Giết ta đi!

- Tất nhiên ta sẽ giết ngươi mà.

Giọng nói của nàng nghe thật là lạnh nhạt và tàn nhẫn.

Thanh Thanh chờ cho cơn đau của Cao Điền dịu lại mới dùng cây trâm liên tục đâm vào thân thể gã.

Cao Điền hứng chịu liên tục những nhát đâm không nương tình, mỗi lần mủi châm từ tay nàng hạ

xuống thì gã lại giật nảy lên với sự đau đớn khủng khiếp.

Mông Khách Cao Điền rống mãi cho đến khi hồn gã trút khỏi xác để về chầu Diêm chúa.

Thanh Thanh từ từ đứng lên. Máu của Cao Điền bắn rưới lên người nàng. Bây giờ nếu có ai thấy được cảnh này thì hẳn không bao giờ còn có thể tơ tưởng đến trang giai nhân sắc nước hương trời của Túy Tiên lầu.

Thanh Thanh ngắm nhìn cái xác bê bết, nhầy nhụa không còn hình còn dạng của Mông Khách Cao Điền.

Nàng mỉm cười tỏ lộ sự hoan hỉ sau khi bắt người tình phải chịu cực hình thảm thiết trước khi hồn du địa phủ.

Thanh Thanh nhìn về phía cửa hậu :

- Lão nô!

Lão bộc từ phía sau tất tả chạy lên, trên tay lão là chiếc thau mạ vàng cùng một chiếc khăn lụa. Lão nhìn Cao Điền mà biết mình phải làm gì.

Lão nhúng khăn vào chậu nước rồi vắt ráo, cẩn trọng lau những vết máu dính trên cơ thể Liệt Hỏa Thần Nữ.

Động tác của lão thật tỉ mỉ, như sợ làm trầy sước làn da trắng nõn của nàng.

Lau sạch những vệt máu trên cơ thể Thanh Thanh, lão mới rửa đến đôi ngọc thủ mảnh khảnh của nàng.

Chờ cho lão làm xong phận sự, Thanh Thanh mới chỉ cái xác Cao Điền :

- Lão dọn cái thây ma ô uế này rồi hãy đi nghỉ.

Nàng ra xong mệnh lệnh đó mới rảo bước đi về phía cửa hậu phòng.

Lão nô nhìn theo Thanh Thanh, khẽ lắc đầu buông một tiếng thở dài.

Chờ cho Thanh Thanh mất dạng sau cánh cửa. Lão bộc moi trong thắt lưng một gói giấy hồng điều pha vào chậu nước. Một làn khói xanh bốc lên tỏa mùi hăng hắc.

Lão chờ cho khói ngừng bốc hẳn mới sối chậu nước lên xác Cao Điền.

Những âm thanh xèo xèo phát ra, cùng với mùi da thịt tỏa mùi khét lẹt.

Chỉ một lúc sau thi thể Cao Điền chỉ còn là một vũng nước nhầy nhầy.

Đến bây giờ lão bộc mới tiếp tục công việc dọn dẹp Túy Tiên lầu để chuẩn bị cho ngay mai.

Xem tiếp hồi 6 Hoa Sơn chưởng môn

Chương 6: Hoa Sơn Chưởng Môn

Trở lại Kim trang đại phủ, Cát Thiên Phong rảo bước tiến vào gian đại sảnh. Chàng tiến đến cây cột dựng ngay đường thần đạo.

Nhìn cây cột đó, Thiên Phong lẩm nhẩm nói :

- Nhị ca nếu có hiển linh thì để lại dấu tích cho Cát Thiên Phong.

Thiên Phong nói xong định nhãn quan sát thật kỹ cây cột. Thần nhãn sáng ngời của chàng đi lần theo thân cây cột án ngữ đường thần đạo rồi từ từ dừng lại đóng đinh vào gốc cột. Cục táng bằng đá hoa cương đập vào mắt chàng. Cục táng không có gì lạ ngoại trừ ba vết máu như ba điểm son cố ý để lại.

Thiên Phong chau mày nghĩ thầm :

- Phải chăng đây là ấn tích của nhị ca?

Thiên Phong quan sát lại thật kỹ cây cột đó, chàng hít một luồng chân ngươn thật sâu rồi lẩm bẩm nói :

- Nhị ca hiển linh.

Cùng một lúc với câu nói đó Cát Thiên Phong tung một cước đá thốc vào cục táng.

Cục táng bật ra ngoài, cây cột sụp xuống. Cả gian đại sảnh như rung rinh. Nó chưa kịp đổ sụp xuống thì Thiên Phong đã thộp lấy cục táng thoát ra bên ngoài.

Cũng vừa thoát ra ngoài thì gian chính sảnh đổ ụp xuống.

Ầm...

Kim trang đại phủ giờ chỉ còn một đống đổ nát, đó cũng là dấu tích sau cùng của tòa trang viện đã một thời vang bóng.

Thiên Phong bần thần trước sự sụp đổ của tòa trang viện Kim trang. Những hoài niệm trong dĩ vãng đột ngột tái hiện lại trong tâm tưởng chàng.

Chàng nhớ lại tiếng đàn réo rắt ai oán của Nghiêm Lệ Hoa trong ngày đưa tiễn mình lên đường, chén rượu giao tình của Kim trang Trang chủ. Những hoài kỹ đó khiến Thiên Phong không sao dằn được nỗi bồi hồi, buông một tiếng thở dài não nề.

Chàng nhẩm nói :

- Kiếp người thật phù du... Kim trang đại phủ giờ chỉ còn dấu ấn dĩ vãng xa vời.

Thiên Phong khẽ lắc đầu. Trong chàng là một cảm giác mơ hồ trống rỗng.

Thiên Phong nhìn lại cục táng có ba dấu máu. Trên cục táng có những dòng chữ được khắc bằng lối chữ thảo thật cẩn thận và trau chuốt.

“Cát Thiên Phong lão đệ nhã giám.

Trong một lần bôn ba ra quan ngoại, Nhị ca vô tình mua được một cổ vật. Cổ vật đó là một miếng đá có dấu Thủ Long. Sau khi đem cổ vật về huynh đã khảo cứu. Công việc chưa đến đâu thì tin về cổ vật đã truyền ra ngoài giang hồ. Có kẻ mưu toan đoạt cổ vật. Nhị ca biết vì cổ vật mà ngôi Kim trang đại phủ sẽ bị kiếp họa, nên những gì ta khảo cứu được đều để lại trên chiếc áo của Khán Như tiểu nữ, đứa con gái duy nhất của Nhị ca. Nếu đúng như ta dự đoán thì Cát lão đệ hãy thay huynh chăm sóc cho Khán Như. Nhị ca lo lắng nên đã gởi Khán Như đến Dương Châu trấn cho lão bộc Khá. Nhị ca có chết cũng không quên được ơn trời biển của Cát lão đệ.

Nhị ca Trang chủ Kim trang Khán Nhân di bút”.

Thiên Phong đọc hết những dòng chữ trên phiến đá táng mà lòng không sao kềm được nỗi niềm xúc động bùi ngùi, trong lòng chàng trong là một nỗi xót xa ai oán.

Thiên Phong đọc lại một lần nữa, nhẩm nói :

- Nhị ca còn một ái nữ... âu đây cũng phúc trời dành cho Nhị ca.

Chàng ôm cục đá táng toan rời bước ra khỏi Kim trang đại phủ thì bất thình lình từ bên ngoài cổng Kim trang đại phủ có khoảng mười người xuất hiện đang trổ khinh công lướt về phía chàng.

Chỉ không đầy hai cái chớp mắt những người này đã đến trước mặt Cát Thiên Phong.

Dẫn đầu mười gã kiếm thủ là lão một lão nhân thần thái quắc thước. Mặc dù chân diện của lão đã ngoài ngũ tuần nhưng tóc râu vẫn đen mượt.

Lão nhân nhìn Cát Thiên Phong :

- Lão phu đoán không lầm, tôn giá đây chính là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

Thiên Phong khẽ gật đầu, ôm quyền hỏi lại lão :

- Còn tôn giá chính là Chưởng môn Hoa Sơn phái Vạn Bá Thành?

- Đích thị lão phu.

Ánh mắt sáng ngời của Vạn chưởng môn nhìn cục đá táng trên Cát Thiên Phong. Lão tằng hắng lấy giọng nói :

- Tôn giá chắc đoán biết vì sao lão phu rời Hoa Sơn tìm đến Kim trang đại phủ chứ?

- Vạn chưởng môn tìm đến Kim trang đại phủ để truy nguyên huyết án của Nhị ca Khán Nhân.

- Không sai. Nhưng lão phu có việc còn hệ trọng hơn là tìm ái đồ Nghiêm Lệ Hoa.

- Tẩu tẩu đã không có ở đây kể từ sau kiếp họa Kim trang đại phủ.

Vạn Bá Thành nhìn qua đống đổ nát của gian chính sảnh.

Lão buông một tràng thở ra rồi nói :

- Chỉ vì cổ vật Long cốc mà tôn giá đã đánh mất nhân tính.

Thiên Phong cau mày :

- Chưởng môn nói gì?

- Hừ... tôn giá còn giả vờ nữa ư? Tôn giá quay lại Kim trang đại phủ để xóa dấu tích của mình. Giang hồ ai mà không biết huyết án Kim trang đại phủ do chính tay tôn giá gây ra. Võ lâm Minh chủ vì tình riêng mà không muốn truy cứu hành tích của tôn giá.

Cát Thiên Phong khoát tay cướp lời Vạn Bá Thành :

- Nghĩa huynh đệ đối với tại hạ rất trọng, không chỉ vì một cổ vật Long cốc mà Cát Thiên Phong đánh đổi nó. Vạn chưởng môn nói như vậy là ngậm máu phun người đó.

- Chẳng lẽ một câu nói của tôn giá có thể xóa được hành tích nhơ nhuốc của mình sao? Võ lâm Minh chủ Chu Đại Thiên vì tình không truy cứu tội trạng của ngươi, nhưng lão phu thì khác. Lão phu không thể khoanh tay ngồi nhìn huyết án của ái đồ Nghiêm Lệ Hoa.

- Thịnh ý của Vạn chưởng môn tại hạ rất bội phục, nhưng sự thật tại hạ là kẻ ngoại cuộc. Mặc dù vậy tại hạ cũng không mặc nhiên để qua huyết án của Nhị ca Kim trang chủ nhân. Tại hạ nói như thế, mong Chưởng môn hiểu cho Cát Thiên Phong.

Vạn Bá Thành vuốt chòm râu đen mượt.

Lão tằng hắng nói :

- Tôn giá khẳng định huyết án Kim trang đại phủ không có bàn tay của tôn giá nhúng vào?

- Những lời của Vạn chưởng môn khiến tại hạ sững sờ. Chẳng lẽ Chưởng môn không tin vào Cát Thiên Phong?

- Làm sao lão phu có thể tin được!

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Tin hay không là quyền của Chưởng môn, còn tâm Cát Thiên Phong trong sạch là được rồi.

Chàng ôm quyền xá Vạn Bá Thành :

- Cáo từ!

Thiên Phong toan dợm bước thì Chưởng môn Hoa Sơn lách bộ chặn ngang trước mặt chàng :

- Tôn Giá chưa thể đi được.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Cát Thiên Phong thoạt cau hẳn lại :

- Sao tại hạ lại không được quyền rời khỏi đây. Vạn chưởng môn định cản bước Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong ư? Đôi Ma Hoàn của tại hạ rất nặng đạo nghĩa nhưng cũng rất vô tình.

Thiên Phong gay gắt nói :

- Cáo từ.

Vạn Bá Thành khoát tay :

- Khoan...

- Chưởng môn muốn hỏi gì?

Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành nhìn cục đá táng trên tay Thiên Phong :

- Lão phu đã nói rồi, huyết án của ái đồ không thể làm ngơ được. Lão phu đến Kim trang đại phủ lần này cố ý tìm tông tích kẻ đã dựng ra huyết án Kim trang.

Lão quét chòm râu đen mượt :

- Mặc dù thiên hạ đồn huyết án này do chính tay tôn giá gây ra nhưng lão phu vẫn bán tín bán nghi. Chẳng lẽ một Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong lại có thủ đoạn đê hèn chỉ vì cổ vật Long cốc?

Thiên Phong cướp lời Vạn Bá Thành

- Tại hạ không như người ta nói.

- Lão phu cũng nghĩ như vậy.

- Lời đã nói cạn ý, tại hạ đi được rồi chứ?

Vạn Bá Thành lắc đầu :

- Lão phu muốn biết cái gì trên tay tôn giá. Nếu như nó chính là ấn tích minh chứng cho sự vô can của tôn giá, Vạn Bá Thành xin được khảo chứng, và sẽ lách mình mười trượng nhường đường cho tôn giá.

- Hiện tại thì Vạn chưởng môn chưa thể khảo chứng được hoàng thạch này.

Vạn Bá Thành nhíu mày, gằn giọng hỏi :

- Tại sao?

- Rất dễ hiểu, sau cái chết của Nhị ca Kim trang Trang chủ, Cát Thiên Phong cảm thấy không còn tin vào ai nữa.

- Đó là lời thật của tôn giá ư?

- Tại hạ nghĩ sao thì nói vậy.

Vạn Bá Thành gay gắt nói :

- Lão phu nghĩ khối hoàng thạch kia chính là dấu tích minh chứng sự nhúng tay của tôn giá vào huyết án, nên tôn giá muốn hủy nó đi.

Thiên Phong sa sầm mặt nạt ngang :

- Sàm ngôn!

Chàng hít một luồng chân ngươi thật sâu nghiêm giọng nói từng tiếng :

- Tại hạ đã nhường Vạn chưởng môn, vì cái tâm của Chưởng môn nghĩ đến tẩu tẩu Nghiêm Lệ Hoa. Nếu như người khác không phải là Chưởng môn nhân thì

Thiên Phong không bỏ qua những lời sàm ngôn vừa rồi đâu.

- Nếu tôn giá khẳng khái tự cho rằng mình không liên can đến huyết án Kim trang và cổ vật Long cốc, thì sao không cho lão phu khảo chứng hoàng thạch trên tay tôn giá?

- Tại hạ không cho Chưởng môn khảo chứng bởi vì trên hoàng thạch này có bút tự của Nhị ca Khán Nhân trang chủ.

- Những bút tự đó nói gì?

- Bây giờ thì tại hạ chưa thể nói ra với bất cứ ai.

- Phải chăng đó là những bút tự mà Kim trang Trang chủ để lại cáo giác án trạng của tôn giá?

Chân diện của Cát Thiên Phong sa sầm :

- Những lời của Vạn chưởng môn, Cát Thiên Phong không cần phải nghe nữa. Hãy tránh đường cho tại hạ.

Vạn Bá Thành lắc đầu :

- Chừng nào tôn giá chưa cho Vạn lão phu khảo chứng những bút tự trên hoàng thạch thì lão chưa thể cho tôn giá rời khỏi Kim trang được.

- Hoa Sơn phái có thể cản bước được Song Hoàn Lãnh Nhân ư?

- Vì ái đồ Nghiêm Lệ Hoa, Hoa Sơn phải bắt tôn giá trả lại những gì đã vay của Kim trang đại phủ.

- Hừ... Nói như thế nào thì Vạn chưởng môn cũng vẫn không tin. Các người quả là hồ đồ.

- Chỉ cần tôn giá cho lão phu khảo chứng hoàng thạch thì không có chuyện can qua giữa Hoa Sơn và tôn giá.

Thiên Phong nạt ngang :

- Sàm ngôn! Không ai có thể đọc được những bút tự trên khối hoàng thạch này khi Cát Thiên Phong chưa cho phép!

Thiên Phong nói xong dấn bước đi tới.

Chưởng môn Hoa Sơn rút soạt trường kiếm dắt sau lưng, thét lớn :

- Khởi trận.

Thiên Phong cau mày, gằn giọng nói :

- Tại hạ đã nói hết lời nhưng Chưởng môn vẫn khư khư giữ lấy ý niệm của người. Cát Thiên Phong đành thất lễ với tẩu tẩu Nghiêm Lệ Hoa.

Thiên Phong vừa nói vừa dấn bộ đi tới.

Vạn Bá Thành thét lên :

- Ngũ Tinh Hoa Sơn kiếm pháp.

Năm gã kiếm thủ Hoa Sơn đồng loạt cất thành năm hướng vung trường kiếm tập kich Cát Thiên Phong.

Năm gã kiếm thủ kết thành màn lưới kiếm quang như hình hoa mai năm cánh mà nhụy của đóa hoa kiếm chính là đối phương của họ.

Cả một không gian trên ba trượng vuông chỉ có màn kiếm ảnh dầy đặc và bóng người nhoang nhoáng.

Khi năm gã kiếm thủ Hoa Sơn vừa triển khai thế trận Hoa Sơn Ngũ Tinh kiếm pháp, khi những đạo ánh kiếm dũng mãnh kia vừa chộp tới thân Thiên Phong thì chàng liền thi triển thuật Phi Long Triển Xí.

Thân ảnh Cát Thiên Phong ví như một cơn lốc xoay cuồn cuộn bổ lên trên không. Cùng với thuật Phi Long Triển Xí thì những đạo chỉ kình với sức công phá như bảo đao, bảo kiếm thoát ra đánh thẳng vào năm lưỡi kiếm đang chụp tới chàng.

Chát... Chát... Chát... Chát...Chát...

Những thanh trường kiếm của năm gã kiếm thủ Hoa Sơn bị chỉ kình đánh bắn ngược trở lại.

Cả năm gã kiếm thủ Hoa Sơn đồng loạt thối bộ về sau. Cả năm gã kiếm thủ hoành kiếm, trong khi Chưởng môn Hoa Sơn lại thét tiếp :

- Ngũ Lôi Phi!

Vạn Bá Thành chưa kịp thốt hết khẩu quyết điều phối kiếm trận Hoa Sơn Ngũ Tinh.

Tiếng “Kiếm” còn chưa kịp thoát ra khỏi hẳn bờ môi thâm xì của lão thì bất ngờ Cát Thiên Phong như một cánh én cắt một đường vòng cung thoắt đến bên lão.

Chưởng môn Hoa Sơn bối rối toan vung kiếm chém xả vào đối phương. Nhưng ý tưởng đó vừa

mới hiện ra trong tâm ý của lão thì cảm giác yết hầu của mình có dấu tích của thần chết.

Cảm giác đó khiến cho lão rùng mình bỏ luôn ý niệm sát tử Cát Thiên Phong. Vạn Bá Thành nhìn lại.

Ba ngón chỉ của Cát Thiên Phong tạo ra một thế vuốt như móng chim ưng chực chờ quấu vào tử huyệt của lão. Vạn Bá Thành xuất mồ hôi.

Lão nhìn Cát Thiên Phong :

- Tôn giá...

Tinh nhãn của Cát Thiên Phong ngời ngời sắc na của thần chết chiếu thẳng vào mặt Chưởng môn Vạn Bá Thành :

- Nếu Chưởng môn vẫn còn buộc tại hạ phải cho người khảo chứng di bút của Nhị ca thì tuyệt kỹ Tam Chỉ Sầu Ưng của tại hạ sẽ bứt đứt cuốn họng của Chưởng môn.

Vạn Bá Thành dựng ngược cả tóc gáy sau câu nói lạnh lùng của Cát Thiên Phong.

Lão ngượng ngịu nói :

- Lão cũng chỉ vì huyết án của ái đồ Nghiêm Lệ Hoa.

- Chính vì mục đích đó mà Chưởng môn mới còn giữ được cái mạng khi đối mặt với Song Hoàn Lãnh Nhân. Chưởng môn đừng buộc tại hạ phải có lỗi với tẩu tẩu. Đừng để Song Hoàn xuất hiện khi Cát Thiên Phong chưa muốn.

- Lão phu hiểu.

Thiên phong buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Tại hạ rất cảm phục nghĩa sư đồ của Chưởng môn với tẩu tẩu. Nếu trong một năm Cát Thiên Phong không truy ra thủ phạm vấy máu Kim trang đại phủ thì sẽ tự mình phán xử trước công đạo của quần hào.

Vạn Bá Thành chớp mắt. Cảm giác nhờn nhợt của ngón tay tuyệt kỹ Tam Chỉ Sầu Ưng hiện ra tại vùng tử huyệt yết hầu khiến toàn thân lão như đóng băng, xương sống như có hàn khí chạy dọc từ trên xuống dưới, nhưng mồ hôi thì lại tuôn ra khiến cho bản thủ giữ đốc kiếm nhơm nhớp.

Lão gượng nói :

- Lão phu sẽ không khảo chứng bút tự của Kim trang Trang chủ nữa.

Thiên Phong từ từ rút tay lại, miệng thì nói :

- Đa tạ Chưởng môn.

Cát Thiên Phong ôm khối hoàng thạch trở bộ trổ khinh công bỏ đi.

Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Đại Thành nhìn theo bóng Cát Thiên Phong khẽ vuốt râu cười mỉm.

Lão nhẩm nói :

- Giờ thì lão phu tin rằng Song Hoàn Lãnh Nhân sẽ chẳng bao giờ tìm đến Hoa Sơn phái.

Xem tiếp hồi 7 Người say kẻ tỉnh

Chương 7: Người Say Kẻ Tỉnh

Dương Châu thành.

Thiên Phong rảo bộ đi qua cổng tòa thành sừng sững. Chàng dừng bước trước một tòa trang viện đóng cửa im ỉm. Nhìn cánh cửa đóng kín như muốn cách ly tòa trang viện với cảnh sống tấp nập hối hả bên ngoài của các cư dân thành Dương Châu, Thiên Phong thoạt lưỡng lự.

Chàng bước qua gian cửa hiệu đối diện với tòa trang viện.

Từ trong cửa hiệu, một gã hán nhân vận trường y theo lối trang phục của những thương nhân bước ra. Gã nhìn Thiên Phong :

- Khách nhân cần chi?

Thiên Phong ôm quyền xá :

- Tại hạ mạn phép xin được hỏi tôn giá chủ nhân của tòa trang viện bên kia...

Gã đại hán thương nhân rối rít nói :

- Khách nhân muốn hỏi lão Tôn gù?

Thiên Phong gật đầu.

Gã đại hán rối rít nói :

- Lão Tôn gù đang ở trong đó đó. Lão này kỳ hoặc lắm, tự dưng đóng cửa không tiếp một ai nữa kể từ ba con trăng.

Thiên Phong ôm quyền xá gã :

- Đa tạ tôn giá.

Gã khoát tay :

- Không có chi. À... Tôi có nghe lão Tôn gù đóng cửa để chờ người nào đó. Người đó tên là Cát Thiên Phong thì phải.

Thiên Phong mỉm cười :

- Không giấu gì tôn giá, tại hạ chính là Cát Thiên Phong.

Gã reo lên :

- A, thì ra là Cát huynh đây.

Gã xúm xít :

- Mời vào... Mời vào...

Thiên Phong không tiện từ chối liền theo gã bước vào cửa hiệu.

Gã đại hán thương nhân hối thúc bọn gia nô pha trà thết khách. Y dẫn Thiên Phong vào gian thư phòng khá tươm tất.

Gã tự giới thiệu :

- Tôi họ Điền, tên Lã Trung.

Thiên Phong ôm quyền xá :

- Hân hạnh được bái kiến Điền huynh.

Điền Lã Trung bưng trà rót ra chén. Y vừa rót vừa nói :

- Cát huynh đừng thủ lễ như vậy, Điền Lã Trung này áy náy lắm.

Y bưng chén trà trao qua tay Thiên Phong :

- Mời Cát huynh.

- Đa tạ Điền huynh!

Thiên Phong nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống bàn.

Điền Lã Trung nhìn Thiên Phong, nói :

- Lão Tôn gù có nói với tôi về Cát huynh. Vừa gặp Cát huynh ngoài cửa tôi đã ngờ ngợ huynh chính là Cát Thiên Phong, người mà lão Tôn gù đang chờ.

- Tại hạ đến Dương Châu lần này mục đích tìm lão Tôn gù cũng chỉ vì một người bằng hữu thủ túc.

Điền Lã Trung xoa tay nói :

- Cát huynh cứ yên tâm, chỉ cần tôi gõ cửa thì lão Tôn gù sẽ xuất hiện ngay.

Điền Lã Trung nhấp một ngụm trà, lấy giọng nói tiếp :

- Lần đầu tiên Điền Lã Trung mới được hạnh ngộ với Cát huynh. Tôi có nghe lão Tôn gù nói, Cát huynh là người võ lâm với ngoại danh Song Hoàn Lãnh Nhân, mà bất cứ người nào trong giang hồ cũng đều biết.

- Điền huynh đừng tin vào những lời của lão Tôn gù. Tại hạ chưa từng gặp qua lão Tôn gù lần nào.

- Nếu lão Tôn gù nói sai, thì phong thái của Cát huynh cũng nói cho Điền Lã Trung này biết huynh là một bậc đại hiệp trong giới võ lâm.

- Tại hạ không như Điền huynh nghĩ đâu.

Thiên Phong uống cạn số trà rồi nhìn Điền Lã Trung, nói :

- Tại hạ mạn phép phiền Điền huynh gọi giùm lão Tôn gù, chủ nhân tòa trang viện đối diện.

Điền Lã Trung gật đầu :

- Tất nhiên rồi. Tôi phải giúp Cát huynh chứ. Thật ra lão gù đã nhờ tôi làm điều đó mà. Nếu như Cát huynh không nhờ tôi thì có gọi đến khản cổ cũng không ai mở đâu. Chỉ có tôi mới biết được ám hiệu mà thôi.

- Sao lão Tôn gù lại nhờ đến Điền huynh?

Điền Lã Trung nhún vai :

- Chuyện này thì tôi cũng không biết nữa. Có lẽ lão Tôn gù giở chứng muốn đóng cửa không tiếp xúc với người lạ mà chờ Cát huynh.

Điền Lã Trung đứng lên :

- Để tôi qua gọi lão vậy.

- Thật phiền đến Điền huynh.

- Ây... Việc cỏn con mà phiền gì. Cát huynh khách sáo quá.

Hai người rời cửa hiệu bước qua tòa trang viện.

Điền Lã Trung nắm chiếc vòng sắt khện vào cửa hai tiếng.

Cộp... Cộp...

Y chờ một lúc lại phện tiếp hai tiếng, rồi nhìn lại Cát Thiên Phong :

- Lão Tôn gù sẽ ra ngay thôi.

Quả đúng như Điền Lã Trung nói, chỉ một lúc sau thì cánh cửa im ỉm của tòa trang viện hé mở. Một khuôn mặt nhú ra. Khuôn mặt có những nét khắc khổ và cau có.

Lão Tôn gù nói :

- Lão Điền có gì mà gọi ta vậy?

Điền Lã Trung hất mặt nói :

- Người lão chờ đã đến rồi nè, sao không thỉnh Cát huynh vào?

Lão Tôn gù nhìn Cát Thiền Phong bằng ánh mắt xét nét.

Chàng nhìn lão, từ tốn nói :

- Tại hạ là Cát Thiên Phong, tam đệ của Kim trang đại phủ Trang chủ.

Lão Tôn gù hơi nghiêng đầu ngắm Thiên Phong :

- Công tử là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong?

Chàng khẽ gật đầu.

Lão Tôn gù trang trọng nói :

- Lão chưa từng gặp tôn giá lần nào.

- Tại hạ cũng chưa từng gặp tôn giá.

- Thế tôn giá có gì minh chứng thân phận của mình không?

Thiên Phong mỉm cười :

- Tôn giá không tin tại hạ chính là Cát Thiên Phong?

- Không phải không tin, nhưng lão muốn biết thật chính xác.

Thiên Phong mỉm cười :

- Tôn giá muốn tại hạ minh chứng?

Lão Tôn gù gật đầu.

Thiên Phong xòe hai bàn tay đến trước :

- Tôn giá hãy nhìn kỹ.

Chàng khẽ lắc cổ tay, ngay lập tức từ trong ống tay áo đôi Ma Hoàn nhỏ xíu cỡ hai đồng tiền kẽm thoạt lướt ra nằm gọn trong đôi bản thủ của Cát Thiên Phong, rồi lại nhanh chóng biến mất khi chàng lắc cổ tay lần nữa.

Lão Tôn gù nhướn mày nói :

- Đúng rồi. Đúng là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát đại hiệp.

Lão vừa nói vừa mở rộng cánh cửa hơn một chút :

- Mời Cát đại hiệp!

Thiên Phong lẩn vào trong tòa trang viện. Đến lúc này chàng mới có thể thấy rõ chiếc lưng gù cửa lão Tôn, trên lưng là khối gù to cỡ một quả dưa, chễm chệ nằm ngay gần gáy. Khối gù đó như muốn đè chiếc lưng của lão Tôn phải khòm xuống sâu hơn.

Chờ cho Thiên Phong vào, lão Tôn gù mới nói với Điền Lã Trung :

- Lão gù đa tạ Điền huynh!

Điền Lã Trung khoát tay :

- Hê... Lão đừng khách sáo như vậy chứ.

Lão Tôn gù từ tốn nói :

- Tối nay lão Tôn mời Điền huynh qua đây chén thù chén tạc với Cát đại hiệp.

- Lão không mời thì Điền Lã Trung này cũng qua mà.

Y nhìn Thiên Phong :

- Đêm nay Điền Lã Trung này sẽ bồi tiếp Cát huynh đó.

- Tại hạ xin được bồi tiếp Điền huynh.

Chàng ôm quyền xá Điền Lã Trung :

- Hẹn tái kiến!

- Hẹn.

Lão Tôn gù đóng sập cửa lại khi Điền Lã Trung vừa quay lưng. Lão hối hả quay qua Cát Thiên Phong :

- Cát đại hiệp... Lão gù này đã chờ ngươi lâu lắm rồi. Chờ đến mỏi cả cổ.

- Tại hạ chỉ mới được tin kiếp nạn của Nhị ca Kim trang Trang chủ.

Lão Tôn gù buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Lão nô cũng không ngờ kiếp nạn lại đổ sập xuống đầu chủ nhân.

Lão nhìn Thiên Phong :

- Mời Cát đại hiệp vào trong.

- Lão Tôn đừng gọi Thiên Phong khách sáo như vậy. Chúng ta là người nhà với nhau.

- Lão bộc không dám.

Thiên Phong lắc đầu :

- Lão Tôn cứ gọi tại hạ là Thiên Phong được rồi.

- Vậy cũng được.

Lão Tôn gù đưa Thiên Phong đến gian thư phòng.

Thiên Phong vừa yên vị đã hỏi :

- Lão Tôn... Thiên Phong muốn gặp Khán Như.

Lão Tôn gù bưng vò rượ đặt xuống trước mặt chàng :

- Thiên Phong muốn gặp Khán Như ngay bây giờ à?

- Không có gì bất tiện đối với Khán Như chứ?

Lão Tôn gù buông một tiếng thở dài, rồi ngồi xuống đối diện với chàng. Lão chống tay lên bàn, tựa vào cằm như đỡ lấy thủ cấp, nếu không sợ rằng cục gù trên lưng sẽ đè thân lão nằm móp xuống bàn.

Lão từ tốn nói :

- Tất nhiên để Khán Như gặp Thiên Phong tôn giá không có bất tiện rồi, nhưng 1ão chỉ ngại...

- Lão Tôn có gì ngại?

- Khán Như đã nghe hung tin về kiếp nạn của thân phụ chủ nhân. Nó lúc này rất buồn phiền, nên lão đã cho người đưa Khán Như đi du sơn ngoạn cảnh trên Hoàng Thạch Cương.

Thiên Phong cau mày :

- Hoàng Thạch Cương?

Lão Tôn gù gật đầu :

- Trên Hoàng Thạch Cương, Khán chủ nhân có một hoa viên rất đẹp mà không một nơi nào có. Lúc sinh thời Khán chủ nhân thường đến Hoàng Thạch Cương nghỉ ngơi khi tiết trời lập đông. Nay lão Tôn để cho Khán Như lên hoa viên Hoàng Thạch Cương nghỉ ngơi, hy vọng phong thủy của hoa viên Hoàng Thạch Cương khiến cho Khán Như tiểu thư vơi được nỗi phiền muộn trong lòng.

Lão Tôn gù rót rượu ra chén :

- Mời tôn giá!

- Đa tạ lão Tôn.

Chàng bưng chén rượu nhưng không uống.

Lão Tôn gù nói :

- Tôn giá biết rượu gì trong chén chứ?

Thiên Phong mỉm cười :

- Lúc Nhị ca còn sinh thời, tại hạ và Nhị ca thường đối ẩm, chén thù chén tạc, mà rượu thường uống là Thổ Phồn tửu.

Lão Tôn gù nhướn mày nhìn Thiên Phong.

Thiên Phong nhìn lão Tôn gù :

- Rượu trong chén lão Tôn đưa cho Thiên Phong không phải là Thổ Phồn tửu của Nhị ca uống hồi nào.

- À... Thiên Phong tôn giá thật là tinh tường. Rượu trong chén quả không phải là Thổ Phồn tửu của chủ nhân.

Thiên Phong thở dài :

- Trước đây Nhị ca có nói, Thổ Phồn tửu của Kim trang đại phủ có thể thết đãi trăm người uống say trong ba tháng vẫn không hết. Thế mà nay chỉ sau ba con trăng, rượu Thổ phồn cũng không còn.

Lão Tôn gù tất tả đứng lên :

- Thiên Phong tôn giá miễn thứ!

- Tại hạ không bắt lỗi lão Tôn đâu. Nhị ca viên tịch thì ắt phải có sự thay đổi trang Kim trang đại phủ chứ.

- Đa tạ Thiên Phong tôn giá đã lưu tình. Nghe tôn giá nói lão luôn rất thẹn.

- Tại hạ đã nói không trách tôn giá.

Lão Tôn gù ngồi trở lại :

- Không có Thổ Phồn tửu của chủ nhân, nhưng rượu trong chấn tôn giá là hảo tửu độc nhất vô nhị của đất Dương Châu đó. Lão Tôn gù phải ra tận Ô Đầu Quan, mua của Túy Tiên lầu đem về đây chờ đợi tôn giá.

- Thiên Phong có nghe danh Túy Tiên lầu và Túy Tiên tửu nhưng chưa có dịp quá vãng qua.

- Nếu tôn giá lưu lại đây lâu lão Tôn sẽ tự mình đưa tôn giá đến Túy Tiên lầu. Ở Túy Tiên lầu có trang giai nhân tuyệt sắc lên là Mộc Thanh Thanh cũng với hảo tủu Túy Tiên tửu mà không có thứ rượu nào sánh bằng.

- Nhất định tại hạ sẽ đến đó.

Lão Tôn gù đứng lên :

- Tôn giá đi đường xa đã mệt hãy nghỉ ngơi. Ngày mai lão Tôn sẽ đưa tôn giá lên Hoàng Thạch Cương gặp Khán Như. Thiên Phong tôn giá có gì cần cứ gọi 1ão Tôn.

Lão thoạt nhếch cánh môi cố nặn một nụ cười với chàng, nói tiếp :

- Cuối cùng lão Tôn cũng gặp được.

Xem tiếp hồi 8 Cát bụi giang hồ

Chương 8: Cát Bụi Giang Hồ

- Khất bá bá... Khán Như đói bụng quá rồi!

Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ vò đầu bứt râu :

- Ấy da... Nha đầu đói bụng thì lão cũng đói bụng vậy.

- Đói bụng sao bá bá hổng kiếm cái gì ăn?

Bang chủ Cál bang chau mày :

- Bá bá cũng muốn đi tìm cái ăn cho nha đầu lắm, nhưng khốn nỗi, lão chỉ cần thò cái mặt ra bên ngoài thì nhất định sẽ có chuyện lớn ngay mà.

Khuôn mặt bầu bĩnh của cô bé mười ba tuổi sụ hẳn xuống. Khán Như vừa nhăn nhó vừa nói :

- Hổng lẽ Khán Như và bá bá chịu chết đói à. Hồi ở Kim trang, chỉ cần Khán Như đòi ăn là có người mang thức ăn vào ngay. Thậm chí gia gia còn bắt Khán Như ăn nữa kìa.

Khán Như phụng phịu :

- Bá bá không thương Khán Như bằng gia gia.

Khất Tổ Tổ tròn mắt :

- Con nha đầu này... Không biết gì hết. Cái gì gọi là không thương, cái gì là thương chứ? Bộ lúc này nha đầu tưởng như hồi còn ở Kim trang đại phủ sao?

Khán Như cúi mặt bật khóc tức tưởi. Khán Như vừa khóc vừa nói :

- Sao mọi người ác với Khán Như quá hả?

Khất Tổ Tổ lắc đầu :

- Hây...

Lão dịch sát vào Khán Như, choàng tay qua vai cô bé :

- Khán Như nghe bá bá nói đây nè. Không phải Khất bá bá không muốn đi tìm cái ăn cho Khán Như đâu, nhưng lúc này ra ngoài rất nguy hiểm. Bá bá và Khán Như cần phải chịu đựng chờ tìm được Cát thúc thúc, thì lúc đó Khán Như tha hồ mà ăn. Bá bá nghĩ Cát thúc thúc cũng đang đi tìm Khán Như.

Khán Như nhìn Khất Tổ Tổ :

- Biết chừng nào Cát thúc thúc mới đến. Cát thúc thúc đến chắc Khán Như chết đói rồi quá.

- Hây da... Lão ăn mày này biết làm sao đây?

Khất Tổ Tổ vuốt tóc Khán Như :

- Tiểu nữ ráng chịu đựng đi.

Lão nhìn ra bên ngoài ngôi miếu hoang :

- Chờ đêm xuống, bá bá sẽ đi tìm cái gì cho Khán Như ăn. Bây giờ thì Khán Như ngủ đi.

Khán Như đứng lên :

- Bá bá... Khán Như muốn về Kim trang đại phủ gặp gia gia và mẫu thân. À, ở Kim trang đại phủ, Khán Như không bị đói và bá bá cũng không bị đói nữa.

Khán Như nắm tay Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ :

- Bá bá, mình về Kim trang đại phủ đi, Bá bá đưa Khán Như về gặp gia gia và mẫu thân.

Khất Tổ Tổ vò đầu :

- Nha đầu... Ngươi phải hiểu...

Khán Như dậm chân :

- Không... Khán Như không hiểu gì hết. Bá bá phải đưa Khán Như về. Nếu bá báhỏng đưa Khán Như cũng sẽ tự về một mình. Khán Như nhớ gia gia và mẫu thân lắm rồi.

Khán Như dằng tay Khất Tổ Tổ :

- Bá bá...

Khất Tổ Tổ đứng lên, nhìn Khán Như, lắc đầu :

- Nha đầu... Ngươi phải hiểu cho bá bá của ngươi. Hiện tại bá bá và ngươi chỉ có màn trời chiếu đất mà thôi.

Khán Như phụng phịu lắc đầu :

- Không... Bá bá nói dối Khán Như. Bá bá muốn bắt Khán Như theo bá bá. Khán Như hổng chịu đâu. Khán Như nhớ gia gia và mẫu thân.

Khán Như lại dằng tay lão Cái bang :

- Bá bá...

Khán Như bật khóc tức tưởi.

Thấy Khán Như khóc nức nở, Khất Tổ Tổ càng lúng túng hơn. Lão vò đầu bứt tai, nói :

- Trời ơi là trời! Lão ăn mày này nói như thế nào cho ngươi hiểu đây.

Lão dậm chân rít tên :

- Mẹ tổ cái lũ bất nhân bất nghĩa.

Khán Như tròn mắt nhìn Khất Tổ Tổ :

- Bá bá chửi Khán Như à?

- Hê... Nha đầu đừng nghĩ vậy. Bá bá đây thương nha đầu không hết, cớ sao lại chửi chứ?

Lão vuốt tóc Khán Như :

- Hồi đó lão nhân gia Kim trang đại phủ rất trọng vọng bá bá, mặc dù bá bá chỉ là một lão ăn mày tầm thường. Mỗi lần bá bá quá vãng Kim trang đại phủ cũng đều được lão nhân gia xem như thượng khách.

- Gia gia đối xử tốt với bá bá như vậy, sao bá bá hổng đưa Khán Như về gặp gia gia. Gia gia sẽ khoản đãi bá bá một bữa đại yến thật ngon nè.

Khất Tổ Tổ thở dài, nhìn ra ngoài ngôi miếu hoang.

Lão lẩm nhẩm nói :

- Ta phải làm sao bây giờ?

Khán Như dằng tay Khất Tổ Tổ :

- Bá bá. Chúng mình về Kim trang đại phủ nhe.

Khất Tổ Tổ nghe Khán Như nói càng bối rối nhiều hơn. Lão buông một tiếng thở dài thườn thượt. Nhìn lại Khán Như. Khất Tổ Tổ nặn một nụ cười méo xệch.

Lão nói :

- Nha đầu đói lắm rồi phải không?

Khán Như gật đầu :

- Khán Như đói lắm rồi.

- Bá bá thì lại đang thèm rượu muốn chảy nước miếng đây.

Lão vuốt râu :

- Được rồi... Chúng ta sẽ có cái ăn cái uống.

Khán Như tròn mắt nhìn Khất Tổ Tổ :

- Bá bá... Tìm cái ăn cái uống ở đâu? Bá bá dẫn Khán Như về Kim trang đại phủ phải không?

Khất Tổ Tổ lắc đầu :

- Bá bá có cách mà.

Lão nắm tay Khán Như :

- Đi với bá bá. Bá bá và Khán Như không thể ngồi lì trong cổ miếu này để đợi chết đói chết khát.

Khán Như liếc Khất Tổ Tổ :

- Bây giờ bá bá mới chịu nghe lời của Khán Như. Bá bá đưa Khán Như về Kim trang chứ?

Khất Tổ Tổ lắc đầu thở ra :

- Kim trang đại phủ giờ đâu còn nữa. Nhưng bá bá có một chỗ chẳng thua gì Kim trang đại phủ đâu.

Khán Như phụng phịu :

- Khán Như muốn về Kim trang đại phủ à.

- Hây... Được rồi. Khi nào gặp Cát thúc thúc thì Khán Như sẽ trở về Kim trang đại phủ. Nha đầu chịu chưa?

Khán Như sa sầm mặt :

- Chừng nào Cát thúc thúc mới đến?

- Làm sao bá bá biết được, nhưng chắc cũng chỉ trong nay mai thôi. Bây giờ thì nha đầu đừng có đòi về Kim trang đại phủ nữa, để bá bá còn rảnh trí tìm cái ăn cái uống cho ngươi. Nha đầu chịu không?

Khán Như gượng gật đầu :

- Bá bá hứa với Khán Như đó.

- Bá bá hứa.

Hai người rời ngôi miếu hoang, theo tiểu lộ đi về phía trấn Trung Châu.

Khán Như nhìn Khất Tổ Tổ :

- Bá bá dẫn Khán Như đi đâu vậy?

- Bá bá sực nhớ đến một người. Hy vọng sẽ gặp được người này.

Khán Như nhướn mày hỏi :

- Người đó là ai vậy?

Lão gãi đầu :

- Người này có quan hệ khá mật thiết với Cát thúc thúc của Khán Như.

- Bá bá... Người đó giống gia gia không?

- Giống gia gia của Khán Như về tính tình.

Khán Như reo lên :

- Bá bá... Khán Như hiểu rồi.

- Hiểu gì?

- Nhất định bá bá đưa Khán Như về Kim trang đại phủ nè.

- Nha đầu... Bá bá đã nói rồi. Ngươi hãy để cho bá bá rảnh tâm rảnh trí tìm cái ăn cái uống chứ. Tại bá bá không muốn nói sự thật với nha đầu mà thôi.

Hai người vừa đến giao lộ của tiểu đạo thì Khất Tổ Tổ nghe tiếng vó ngựa cất lên dồn dập.

Lão khẩn trương nói với Khán Như :

- Khán Như... Ba bá và ngươi tạm nấp vào chỗ nào đợi nhóm nhân mã này đi qua rồi sẽ đi tiếp.

Khất Tổ Tổ vừa nói vừa kéo Khán Như nấp vào một bụi rậm ven đường.

Lão và khán Như vừa ẩn mình thì toán nhân mã cũng xuất hiện. Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ nhìn qua kẽ bụi rậm quan sát. Lão giật mình khi nhận ra dẫn đầu đoàn nhân mã chính là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.

Khất Tổ Tổ nghĩ thầm :

- Lũ bất nhân bất nghĩa đến Trung Châu để gì đây? Chẳng lẽ bọn chúng cũng đến Giản Hoa thiền viện?

Toán nhân mã trên hai mươi nhân mạng do Ma Kiếm Vô Nhân dẫn đầu lướt qua chỗ Khất Tổ Tổ và Khán Như nấp.

Chờ cho toán nhân mã đó đi xa, Khất Tổ Tổ mới nắm tay Khán Như dẫn ra ngoài.

Khán Như hỏi :

- Bá bá... Sao chúng ta phải ẩn nấp bọn người kia chứ?

Khất Tổ Tổ vuốt tóc Khán Như :

- Khi nào nha đầu đủ trí khôn thì ắt biết thôi. Bá bá chỉ nói với ngươi là tất cả bọn người trên giang hồ đều ma mãnh và chẳng một ai là người tốt cả. Cũng chỉ vì người giang hồ mà nha đầu và lão ăn mày già này phải chịu đói, chịu khát đó.

Khán Như hỏi :

- Người giang hồ là những ai vậy?

- Nha đầu hỏi như vậy làm sao ta trả lời được. Nha đầu đừng có hỏi, đừng có nói nữa, để dành sức mà chịu đựng cái đói chứ. Ngươi nói mãi thì sẽ hết hơi đó.

Khán Như nhìn Khất Tổ Tổ, gật đầu.

Hai người mải miết đi trong cái đói và cái khát.

Đến xế trưa thì họ cũng đến được Trung Châu trấn.

Khán Như dừng bước bên một gian hàng bán bánh nướng, mùi thơm lừng từ những chiếc bánh nướng bốc lên khiến cô bé càng cảm thấy cơn đói hành hạ.

Khán Như nhìn xấp bánh nướng để trên bàn.

Khất Tổ Tổ dằng tay Khán Như :

- Nha đầu nhìn gì vậy?

Khán Như nuốt nước miếng rồi nói :

- Bá bá... Khán Như đói quá!

Lão ăn mày vuốt râu :

- Nha đầu thèm bánh phải không?

Khán Như gật đầu.

Nghe Khán Như nói, theo thói quen, Khất Tổ Tổ lần tay vào thắt lưng, chẳng còn một nén bạc vụn. Lão buông một tiếng thở dài, lắc đầu nói :

- Bá bá quên không mang theo kim ngân. Nha đầu ráng chịu một chút, chúng ta đến Giản Hoa thiền viện rồi thì tha hồ ăn bánh nướng. Ở Giản Hoa thiền viện có rất nhiều bánh nướng, nha đầu tha hồ ăn.

- Bá bá nói thật chứ?

- Tất nhiên bá bá đâu bao giờ ngoa ngôn với Khán Như của bá bá.

Khất Tổ Tổ nói xong toan nắm tay Khán Như bỏ đi thì bất ngờ một thiếu nữ bước đến chắn ngang đường lão ăn mày Cái bang.

Nàng nhìn Khán Như :

- Cô bé dễ thương quá!

Khất Tổ Tổ nhìn thiếu nữ. Chân diện dung của nàng thật là đoan trang thuần thục, và giọng nói nói thật là truyền cảm khiến lão không nảy sinh ý niệm hoài nghi.

Nàng nhìn Khất Tổ Tổ :

- Trưởng lão, tiểu nữ họ Mộc tên Thanh Thanh. Người ở Ô Qua Đầu.

Khất Tổ Tổ ôm quyền xá nàng :

- Lão phu là Khất Tổ Tổ. Còn đây là Khán Như, tiểu nữ của lão ăn mày.

Thanh Thanh mỉm cười :

- Tiểu nữ đi ngang thấy Khán Như xinh đẹp nên muốn làm quen, mong trưởng lão miễn thứ, đừng cho tiểu nữ là kẻ tò mò.

Nàng lại nhìn Khán Như :

- Muội muội thích ăn bánh nướng phải không?

Khán Như gật đầu :

Thanh Thanh vuốt nhẹ gò má Khán Như :

- Tỷ tỷ đứng ở xa thấy muội muội nhìn gian hàng bánh nướng, biết ngay muội rất thích ăn bánh. Để tỷ mua cho muội nghe.

- Tỷ tỷ mua cho muội hả?

Thanh Thanh gật đầu. Nàng nắm tay Khán Như dẫn đến gian hàng bánh nướng.

Thấy dung mạo mỹ miều, thuần thục của nàng, gã bán bánh nướng vồn vã hỏi :

- Tiểu thư muốn mua bánh nướng?

- Tôi muốn mua hết số bánh của huynh.

Gã bán bánh nướng rối rít nói :

- Tiểu thư đúng là người biết ăn bánh. Bánh nướng của tôi ở đây nổi tiếng nhất, chỉ có những người biết ăn mới thưởng thức được hết cái vị ngọt ngào của nó.

Gã vừa nói vừa dồn hết số bánh nướng nóng hổi vào bao giấy, gói cẩn thận rồi trao qua tay Mộc Thanh Thanh.

Nhận gói bánh nướng, trả cho gã một nén bạc. Thanh Thanh quay lại bên Khán Như.

Nàng mỉm cười với Khán Như, rồi ấn gói bánh nướng vào tay cô bé :

- Muội tha hồ mà ăn nhé.

Khất Tổ Tổ vuốt râu, nhìn Khán Như, nói :

- Nha đầu sao không cảm tạ Mộc cô nương đi.

Khán Như nhìn Thanh Thanh :

- Đa tạ tỷ tỷ.

- Hê... Muội đừng khách sáo như vậy.

Nàng quay lại Khất Tổ Tổ :

- Lão trượng, nhân buổi sơ giao, tiểu nữ muốn mời lão trượng và Khán Như muội quá vãng đến Túy Tiên lầu của tiểu nữ, để tiểu nữ có dịp khoản đãi lão trượng và muội muội.

Khất Tổ Tổ nhướn mày :

- Sao... Tiểu thư là chủ nhân Túy Tiên lầu?

Thanh Thanh gật đầu :

- Không giấu Khất trưởng lão, tiểu nữ cùng với lão bộc mở Túy Tiên lầu. Túy Tiên lầu tuy không sánh bằng những tòa tửu lâu, kỹ lâu nguy nga tráng lệ, nhưng không một nơi nào ở đất Trung thổ có đặng hảo tửu tuyệt như Túy Tiên lầu.

- Lão phu có nghe danh tiếng Túy Tiên tửu. Tâm niệm có dịp sẽ đến đó thưởng thức, nhưng...

Thanh Thanh mỉm cười :

- Trưởng lão đừng ngại. Hôm nay đúng là duyên hạnh ngộ. Thanh Thanh muốn thỉnh mời lão trượng cùng muội muội đến Túy Tiên lầu.

Vốn đang thèm rượu muốn chảy nước dãi, Khất Tổ Tổ làm gì bỏ qua cơ hội này.

Lão nghĩ thầm :

- “Ai cha. Xem chừng vận may đã đến với mình và Khán Như rồi đây. Thế mới có câu hết cơn bĩ cực đến hồi thái lai.”

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Trưởng lão ngại ư?

- Ơ... Lão phu đang định dẫn Khán Như đến Giản Hoa thiền viện.

Thanh Thanh trố mắt nhìn Khất Tổ Tổ. Nàng từ tốn nói :

- Giản Hoa thiền viện của Thánh Cô Bình Nhi lập ra để cưu mang những người thất cơ lỡ vận. Lão trượng và muội muội đã gặp Thanh Thanh thì đâu phải là kẻ thất cơ lỡ vận nữa. Chẳng lẽ Túy Tiên lầu không thể giúp lão trượng và muội muội như Giản Hoa thiền viện được hay sao?

- Lão phu áy náy vô cùng.

Khất Tổ Tổ nhìn Mộc Thanh Thanh :

- Lão phu đường đường là một Bang chủ Cái bang, thế mà lúc này lại không có một nén bạc vụn để thưởng thức Túy Tiên tửu.

Thanh Thanh lộ nét phấn khởi :

- Tiểu nữ không ngờ mình được hội kiến với Bang chủ Cái bang. Tiểu nữ thất lễ... Thất lễ, mong trưởng lão miễn chấp.

Nàng vừa nói vừa ôm quyền xá Khất Tổ Tổ.

Lão ăn mày bối rối, cuống quít khoát tay :

- Lão phu không dám... Không dám.

Thanh Thanh mỉm cười, từ tốn nói :

- Thanh thanh nghiêng mình kính cẩn thỉnh trưởng lão quá vãng Túy Tiên lầu để Thanh Thanh có dịp bồi đáp trưởng tôn Cái bang.

- Cô nương thật là hiếu khách.

Khất Tổ Tổ nhìn lại Khán Như :

- Nha đầu... Sao... Người định đến Túy Tiên lầu của Mộc cô nương hay đến Giản Hoa thiền viện.

Khán Như nhìn Thanh Thanh :

- Khán Như đến Túy Tiên lầu của tỷ tỷ.

Thanh Thanh nắm tay Khán Như :

- Tỷ tỷ vô cùng cảm kích khi nghe muội muội nói.

Nàng nhìn lại Khất Tổ Tổ :

- Mời Khất trưởng lão.

- Lão phu hôm nay mới có dịp thưởng thức Túy Tiên tửu. Nhất định lão phu phải uống thật say để tỏ lòng tôn kính Mộc cô nương đã có lòng hiếu khách thỉnh lão ăn mày và nha đầu Khán Như.

- Khất trưởng lão quá khen, chỉ sợ Thanh Thanh lo không được chu toàn, để trưởng lão phiền lòng.

- Ấy... Đã là Cái bang thì đâu dám làm phiền đến những người hảo tâm như Mộc cô nương.

Thanh Thanh mỉm cười, rồi nắm tay Khán Như. Ba người rảo bước trở về Ô Qua Đầu.

Khất Tổ Tổ đâu thể nào biết được Mộc Thanh Thanh chính là Liệt Hỏa Thần Nữ. Nếu như lão ăn mày biết được thì có gan bằng trời cũng không dám đưa Khán Như đến Túy Tiên lầu.

Xem tiếp hồi 9 Di tâm đối mặt

MA HOÀN LÃNH NHÂN

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Di Tâm Đối Mặt

Túy Tiên lầu khác hẳn mọi ngày, Túy Tiên lầu thật vắng lặng. Không gian quanh Túy Tiên lầu ngỡ như đã ngủ yên. Một giấc ngủ thật sâu trong sự tĩnh lặng.

Lão bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ dùng đến vò rượu thứ hai. Lão đã bắt đầu ngất ngưởng với men rượu. Mặc dầu trạng thái đã bắt đầu lâng lâng ngây ngất nhưng Khất Tổ Tổ vẫn chưa chịu ngừng uống, bởi con sâu rượu trong người lão vẫn còn thôi thúc vì mấy hôm nay con sâu rượu trong người lão đã qua khô khan và khát rượu. Lão bang chủ nốc thêm một chén rượu nữa thì cảm nhận đất dưới chân gợn sóng quay cuồng.

Lão nấc một tiếng, chống tay tựa càm nhìn Mộc Thanh Thanh đang chăm chút từng đường kim mũi chỉ. Lão muốn khen nàng một câu, nhưng lưỡi cứ líu hẳn lại không sao thốt được ra lời.

Thanh Thanh trở thế ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Dung diện xinh đẹp hoa nhường nguyệt thẹn của nàng đập vào mắt Lão bang chủ khiến lão phải cố nhướn đôi chân mày chực cụp xuống bởi men rượu để thu tóm vẻ đẹp thùy mị, đài các của Thanh Thanh.

Khất Tổ Tổ lại nấc khẽ một tiếng nữa. Trong tâm tưởng lão chỉ muốn thốt một lời khen tặng Thanh Thanh, nhưng khốn nỗi đầu óc giờ đây cứ u mê mù mờ, chẳng nghĩ ra một câu nào.

Lão với tay lấy vò rượu định rót ra chén. Nhưng kể cả việc tầm thường đó Lão bang chủ cũng thấy khó khăn vô cùng. Lão vừa chạm tay vào vò rượu thì nó rơi ngay xuống sàn.

Xoảng...

Rượu trong vò bắn ra tung tóe, lan rộng trên mặt nền Túy Tiên lầu.

Khất Tổ Tổ càng lúng túng hơn. Lão muốn đứng lên để bước đến bên Thanh Thanh, nhưng đôi cước pháp lại không chịu theo ý lão. Chúng cứ nhũn ra và cuối cùng thì Lão bang chủ phải gục đầu xuống bàn.

Lão bang chủ Khất Tổ Tổ vừa thả hồn theo men rượu Túy Tiên tửu thì cửa Túy Tiên lầu cũng mở ra, Cát Thiên Phong từ bên ngoài bước vào. Chàng nhìn Khất Tổ Tổ rồi dời mắt trở lại Mộc Thanh Thanh.

Sự xuất hiện của Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong không làm cho Mộc Thanh Thanh sững

sờ, thậm chí cũng không bắt nàng bớt đi sự chăm chú vào công việc thêu thùa.

Nàng thêu xong mủi thêu sau cùng, tạo thành đôi cánh bướm giao tình, rồi mới ngẩng lên nhìn Cát Thiên Phong. Hai cánh môi của nàng điểm một nụ cười xinh như mộng :

- Tôn giá đã đến.

Cát Thiên Phong dấn bộ đến trước mặt nàng :

- Cô nương đợi tại hạ?

Mộc Thanh Thanh gật đầu.

Nàng chỉ chiếc bàn đặt ngay bên cạnh mình. Trên chiếc bàn đó là một vò rượu và một xấp giấy hồng điều được cắt sẵn cẩn thận.

- Thanh Thanh biết Tôn giá sẽ đến.

- Và nàng còn biết cả những cố tật của tại hạ?

Nàng mỉm cười với Thiên Phong :

- Trước khi tiếp người nào, phải biết rõ về người đó. Thanh Thanh mời Tôn giá yên vị.

Thiên Phong ngồi xuống chiếc đôn đối diện với nàng. Thần nhãn của chàng hướng vào xấp giấy hồng điều.

Thanh Thanh nói :

- Thanh Thanh biết Tôn giá rất thích xếp hình và cũng rất ngưỡng mộ những hình giấy Tôn giá xếp ra.

- Cô nương quá chu đáo.

- Muốn có vật thì phải chu đáo chứ.

- Lần này cô nương tiếp tại hạ không như những lần trước chứ?

- Những gã vô sỉ kia thì sao sánh được với Cát Thiên Phong.

Nàng đặt chiếc khăn vừa thêu xong lên bàn. Trong khi Thiên Phong đã nhón lấy một tờ giấy hồng điều bắt đầu xếp hình.

Chàng nhìn Thanh Thanh mà tay cứ tuần tự gấp từ góc giấy. Chàng xếp xong hình một cánh hoa

hồng, đẩy qua một bên rồi hỏi Thanh Thanh :

- Tại sao cô nương lại sát tử lão Tôn gù và bằng hữu của gã?

- Những gã đó hết sử dụng được rồi.

- Nhưng họ đã giúp cô nương hạ độc tại hạ.

Thanh Thanh nhún vai, lắc đầu :

- Nếu lão Tôn gù quan sát một chút tất sẽ thấy Tôn giá đã trục toàn bộ độc chất Hỏa Dục Tình ra ngoài bằng nhuyễn công.

- Cô nương đã phát hiện ra điều đó nên mới sát tử lão Tôn gù và Điền Lã Trung?

Thanh Thanh gật đầu :

- Muốn biết Song Hoàn Lãnh Nhân lợi hại như thế nào phải nhìn thật kỹ. Lão Tôn gù và họ Điền chỉ biết một Cát Thiên Phong công tử chứ chẳng hề biết trước mắt họ còn là Song Hoàn Lãnh Nhân.

- Cô nương đã quá coi trọng tại hạ. Đúng ra cô nương nên để cho họ được sống. Họ chết thì Cát Thiên Phong vẫn tìm đến Túy Tiên lầu.

- Thanh Thanh đã dự đoán trước và đây cũng là ý của Thanh Thanh.

Nàng vừa nói vừa mở nắp vò rượu rót vào chén của Cát Thiên Phong.

Động tác rót rượu của nàng thật là tinh tế mềm mại. Chỉ cần nhìn lướt qua cũng có thể biết nàng là một nghệ nhân rót rượu mà bất cứ ai muốn tập rót như nàng cũng khó mà tựu thành nghệ thuật đó.

- Mời Tôn giá.

Thiên Phong bưng chén rượu.

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Đã là hảo tửu thì nhứt định trong rượu không có độc. Nếu có độc thì đó không còn là hảo tửu.

- Cô nương đã có sự chuẩn bị thì tại hạ nghĩ cô nương không nhất thiết là phải hạ độc vào trong rượu.

- Tôn giá nói rất đúng.

Nàng rót thêm một chén rượu nữa :

- Thanh Thanh cùng đối ẩm với Tôn giá chứ?

- Cô nương là chủ, tại hạ là khách không dám thất lễ với cô nương.

Hai người chạm chén. Thiên Phong và nàng cùng uống cạn số rượu trong chén.

Cả hai cùng đặt chén xuống bàn một lượt.

Thiên Phong chỉ tay về phía Lão bang chủ Cái bang :

- Lão trượng kia chính là Bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ?

Thanh Thanh gật đầu :

- Đúng là Lão bang chủ Khất Tổ Tổ.

Nàng nhìn về phía Lão bang chủ Khất Tổ Tổ lắc đầu nói :

- Lão bang chủ đúng là một con sâu rượu.

- Lão đã uống Túy Tiên tửu?

- Thanh Thanh khoản đãi lão. Nhưng rượu của Khất bang chủ uống không giống như rượu mà Thanh Thanh khoản đãi Tôn giá.

- Trong rượu của Lão bang chủ Cái bang có độc?

Thanh Thanh thản nhiên gật đầu :

- Quả đúng như Tôn giá đoán. Độc trong Túy Tiên tửu mà Thanh Thanh hạ thủ cho Khất bang chủ uống không công phá tức thời. Mà chỉ khi nào Thanh Thanh muốn, mới chiêu hồn lão về chầu Diêm chúa. Hạ độc như vậy mới xứng là Độc Vương chứ!

- Cô nương là truyền nhân của Độc vương?

Thanh Thanh lắc đầu :

- Không.

- Túy Tiên tửu quả là danh bất hư truyền, nhưng uống nó lúc nào cũng cảm nhận có lưỡi hái tử thần kè kè bên cổ mình.

- Rượu ngon không phải là không độc.

Chàng nhón lấy một mảnh giấy hồng điều tiếp tục xếp hình.

Thanh Thanh nhìn lướt qua đôi tay thư sinh của Cát Thiên Phong rồi bưng vò rượu rót vào chén chàng.

Thiên Phong không màng đến những động tác nghệ thuật rót rượu của Thanh Thanh mà tập trung thần thức vào công việc của mình. Chỉ trong khoảng khắc chàng đã xếp xong hình một chiếc thuyền nan.

Thanh Thanh nhón tay lấy chiếc thuyền nan bằng giấy đó. Nàng ngắm con thuyền giấy, nói :

- Sao công tử không hỏi Thanh Thanh chủ đích đón Tôn giá ở đây?

Thiên Phong ngẩng lên nhìn nàng :

- Cô nương đã có sự chuẩn bị, tất phải có chủ đích của mình. Tại hạ không hỏi, nhưng chắc chắn cô nương sẽ nói.

- Nếu như Thanh Thanh không nói chủ đích của mình?

- Chẳng lẽ cô nương chỉ muốn gặp tại hạ mà thôi?

- Thanh Thanh không có quá nhiều thời gian tiếp Tôn giá chỉ để đối ẩm. Và Thanh Thanh cũng không mất nhiều công sức để đưa Lão bang chủ và tiểu thư Khán Như về Túy Tiên lầu.

Nàng mỉm cười với Thiên Phong khi chàng bắt đầu tỏ vẻ khẩn trương.

Thiên Phong cầm một tấm giấy hồng điều, buông một tiếng thở dài rồi nhìn Thanh Thanh, nói :

- Một cô bé vừa mới mười hai tuổi chắc chắn không làm cho cô nương buồn phiền và phật ý?

- Khán Như thật ngây thơ và hồn nhiên. Nhưng nếu không có Khán Như thì Thanh Thanh đâu dám chủ động ngồi đối mặt với Song Hoàn Lãnh Nhân.

- Tại hạ không quá vô tâm như cô nương nghĩ.

- Đã là Lãnh Nhân thì sao không vô tâm.

Thiên Phong xếp tiếp hình một cánh nhạn. Chàng đẩy cánh nhạn về phía Thanh Thanh :

- Tại hạ đến rồi đi như cánh nhạn này.

- Tôn giá đến rồi lại đi, đó là lẽ sống của loài nhạn. Nhưng Thanh Thanh không nhìn Tôn giá như một cánh nhạn.

Thiên Phong bưng chén rượu uống rồi nhìn Thanh Thanh, hỏi :

- Cô nương cần gì ở tại hạ?

Thanh Thanh đứng lên. Nàng cầm chiếc khăn thêu đôi bướm, rảo bước qua đứng cạnh Cát Thiên Phong :

- Nếu Thanh Thanh đoán không lầm, Tôn giá rất lo lắng cho cô bé Khán Như.

- Cô nương nói đúng. Tại hạ coi Khán Như còn quan trọng hơn cả sinh mạng mình.

Nàng đặt tay lên vai chàng.

Thiên Phong mặc nhiên không màng đến bàn tay mảnh khảnh, thanh tao của Thanh Thanh.

Nàng ghé miệng vào tai Thiên Phong, nhỏ nhẹ nói :

- Nếu Thanh Thanh đổi mạng Khán Như với mạng của Tôn giá, thì Tôn giá có chịu không?

Thiên Phong nhón lấy một tờ giấy hồng điều :

- Cô nương buộc tại hạ phải chết?

- Có thể chết và có thể không chết.

- Thế cô nương sẽ buộc tại hạ làm gì?

Thanh Thanh bá cổ Thiên Phong :

- Tôn giá sẽ thuộc về Thanh Thanh chứ?

- Tại hạ vì Khán Như hơn vì mình.

Thanh Thanh ghì lấy Thiên Phong :

- Tại sao Tôn giá luôn nghĩ đến cô bé đó chứ? Khán Như là gì khiến Tôn giá phải quên cả bản thân mình?

Thiên Phong từ từ ngẩng lên nhìn nàng :

- Tại hạ có cần phải nói cho cô nương biết hay không? Và cô nương cần gì phải biết về mối quan hệ của tại hạ và Khán Như. Nếu cô nương muốn biết tại hạ chỉ có thể nói đó là chữ nghĩa và chữ tình.

- Hay lắm! Thanh Thanh quả là may mắn khi có được Khán Như trong tay mình.

Nàng nới lỏng vòng tay của mình :

- Nếu như Tôn giá phục tùng những ước muốn của Thanh Thanh thì Khán Như lẫn Lão bang chủ Khất Tổ Tổ sẽ không có gì nguy đến tính mạng cả.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Tại hạ cần gặp Khán Như!

Thanh Thanh lại muốn Tôn giá biểu lộ sự phục tùng của mình trước.

Thiên Phong ngẩng mặt nhìn nàng :

- Cô nương muốn tại hạ phải làm gì?

- Tôn giá hãy vén ống tay áo của Thanh Thanh lên!

Nàng vừa nói vừa duỗi đôi tay đến trước mặt Cát Thiên Phong. Thanh Thanh mỉm cười nhìn Thiên Phong.

Chàng đặt tay lên bản thủ của nàng từ từ vén lần lớp lụa mỏng tang. Cánh tay của Thanh Thanh lộ ra. Đập vào mắt Thiên Phong là lớp da trắng mỏng tợ bông bưởi.

Thiên Phong vén ống tay xiêm y của Thanh Thanh qua khỏi cánh khuỷu.

Nàng nhìn chàng nhỏ giọng nói :

- Cánh tay của Thanh Thanh đẹp không?

- Rất đẹp!

- Tôn giá thấy đẹp?

- Cánh tay của cô nương là biểu dương sự mỹ miều và đài các.

- Tôn giá đã từng gặp qua những đôi tay như thế này chưa?

Thiên Phong nhìn đôi cánh tay ngọc của nàng. Chàng khẽ nói :

- Mỗi nữ nhân đều có vẻ đẹp riêng, mà chỉ có người nặng tình mới cảm nhận được cái đẹp đó. Cánh tay cô nương rất đẹp nhưng rất tiếc cảm quan của tại hạ không có tình.

- Tôn giá rất thẳng thắn.

- Tại hạ không dám nhận mình là người thẳng thắn.

- Thanh Thanh thích những lời nói thật của Tôn giá.

Nàng vuốt má Thiên Phong.

Chàng mặc nhiên với những hành động của nàng và với tay lấy một mảnh giấy hồng điều, tiếp tục xếp hình.

Nàng ngả đầu, gác cằm lên vai Thiên Phong :

- Thiên Phong có cảm nhận được xúc cảm của sự gần gũi này không?

Thiên Phong khẽ lắc đầu :

- Thật là mơ hồ.

- Thanh Thanh đang ở bên cạnh Tôn giá sao lại mơ hồ?

- Bởi tâm của tại hạ bất an, nên có cảm giác mơ hồ với tất cả những gì chung quanh mình.

- Cái gì làm cho Tôn giá bất an?

Thiên Phong buông một tiếng thật lạnh nhạt :

- Khán Như!

Nàng bật cười khanh khách :

- Tôn giá quá lo cho nha đầu Khán Như.

- Tại hạ đã nói Khán Như còn quý hơn mạng của Thiên Phong.

- Quý Khán Như như vậy, nếu bây giờ Thanh Thanh buộc Tôn giá phải quỳ xuống trước mặt thì sao?

Chàng nhìn lên nàng :

- Tại hạ chấp nhận!

Thanh Thanh trố mắt nhìn Thiên Phong :

- Sao? Một Song Hoàn Lãnh Nhân mà vì một ả nha đầu chưa đầy mười ba mà chấp nhận quỳ dưới chân Liệt Hỏa Thần Nữ à?

- Ai cũng có một cái mạng chỉ có một mà thôi, mà cái mạng của Cát Thiên Phong chẳng thể nào sánh với mạng của Khán Như.

Thiên Phong từ từ đứng lên đối nhãn với nàng.

Thanh Thanh nhìn Thiên Phong, mỉm cười nói :

- Thanh Thanh quả thật cũng không ngờ đó.

- Tai hạ sẽ làm tất cả vì Khán Như.

- Tốt lắm! Thanh Thanh bắt đầu thấy thích Tôn giá.

Nàng buông thõng hai tay, mỉm cười nói :

- Một gã nô dịch như Tôn giá quả là đắc dụng. Nhưng Thanh Thanh đâu nỡ buộc Tôn giá phải hạ mình quỳ dưới chân Thanh Thanh.

- Thiên Phong hạ mình trước cô nương nhưng nếu Khán Như có mệnh hệ nào thì cõi Trung Nguyên này chẳng có chỗ cho Liệt Hỏa Thần Nữ đứng đâu!

Thanh Thanh cau mày. Lời nói vừa rồi của Cát Thiên Phong đập vào tai nàng chẳng khác nào một tiếng sấm khiến trong xương sống như có hàn khí xuất hiện, tạo ra cảm giác rờn rợn.

Thiên Phong nhìn thẳng vào mắt Mộc Thanh Thanh. Chàng nói bằng một giọng nghe thật lạnh lùng :

- Tại hạ thiết nghĩ cô nương không bao giờ hại đến Khán Như. Bởi lẽ cô bé không phải là người võ lâm, và cũng chẳng hề có oán có hờn với cô nương.

- Tôn giá nói đúng, nhưng Thanh Thanh buộc phải làm điều này chỉ vì muốn nhờ đến Tôn giá.

- Cô nương muốn tại hạ làm điều gì?

- Đến Tử Vong cốc gặp một người.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Cát Thiên Phong thoạt cau hẳn lại. Nhưng chàng từ tốn nói với Thanh Thanh :

- Cô nương muốn tại hạ gặp Âm Dương song sát?

Thanh Thanh gật đầu :

- Không sai!

- Gặp Âm Dương song sát để làm gì?

Thiên Phong vừa nói vừa rút lấy một mảnh giấy hồng điều, và theo thói quen đã trở thành cố tật, chàng bắt đầu xếp hình.

Thanh Thanh ngồi xuống chiếc đôn, ngượng mặt nhìn Thiên Phong :

- Nếu Thanh Thanh nói ra thì Tôn giá có thực thi điều Thanh Thanh muốn hay không?

- Cô nương cứ nói.

- Thanh Thanh nghĩ Tôn giá vì Khán Như phái không?

- Đúng.

Nàng lại đứng lên đối mặt với Thiên Phong :

- Tôn giá biết Âm Dương song sát quý nhất thứ gì không?

Thiên Phong xếp xong hình con thiên nga đặt lên bàn. Chàng nhìn Thanh Thanh, nói :

- Nếu phái Tuyết Sơn có Băng Tầm là báu vật trấn sơn thì Tử Vong cốc có Kim Trùng mà Âm Dương song sát quý hơn cả sinh mạng họ.

Thanh Thanh mỉm cười :

- Thanh Thanh muốn có đôi Kim Trùng của Âm Dương song sát. Chỉ cần Tôn giá đem được cặp Kim Trùng đó về Lạc Hồn cốc thì Khán Như và Lão bang chủ sẽ an toàn ra đi cùng Tôn giá.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài. Chàng rút tiếp một mảnh giấy hồng điều, thoăn thoắt xếp hình một nấm mộ. Trao qua tay Thanh Thanh :

- Tại hạ gởi cô nương nấm mồ này.

Thanh Thanh ngớ ngẩn hỏi :

- Nó có ẩn ý gì?

- Tại hạ sẽ đến Lạc Hồn cốc.

Thiên Phong nhìn nàng bằng ánh mắt khắt khe rồi rảo bước đến bên Khất Tổ Tổ Bang chủ Cái bang. Chàng đứng nhìn Lão bang chủ đang gục đầu cất tiếng ngáy vang như sấm động.

Thiên Phong nhẩm nói :

- Đa tạ Lão bang chủ đã cứu mạng Khán Như. Hẹn ngày tái ngộ.

Thiên Phong nói xong rảo bước ra ngoài Túy Tiên lầu.

Thanh Thanh đứng nhìn theo sau lưng Cát Thiên Phong, miệng điểm một nụ cười mỉm.

Xem tiếp hồi 10 Hoa Sơn hoạt náo

Chương 10: Hoa Sơn Hoạt Náo

Gian thư phòng xinh xắn lọt giữa hoa viên với những khóm hoa tử đinh hương và vạn cúc bốn mùa nở rộ. Bên song cửa sổ một thiếu phụ với dung diện u uẩn, ánh mắt mơ màng ngây ngô dõi nhìn về một hướng cố định nào đó. Chỉ cần nhìn sâu vào đáy mắt thất hồn của thiếu phụ cũng biết nàng đang có một tâm trạng thật phiền não.

Chính sự phiền não và u uất đó khiến nàng trở thành một người mơ màng sống không thật với mình.

Mặc dù nàng vẫn trang điểm, vẫn tươm tất, vẫn có vẻ đài các của những bậc tôn phu đại quý, nhưng ẩn chứa bên trong ánh mắt của nàng là nỗi thất hồn của một người quên mất hiện tại.

Thiếu phụ đó chính là Nghiêm Lệ Hoa.

Đã bao nhiêu lâu rồi mà nàng vẫn không sao quên được cái ngày kiếp họa xảy đến cho Kim trang đại phủ. Và kể từ sau ngày đó, nàng chẳng còn nhớ gì nữa. Có nhớ chăng là những hoạt cảnh máu chảy thây đổ của Kim trang đại phủ. Cái kiếp nạn vô luân mà nàng chỉ có thể ôm vào mình mà chẳng thố lộ cùng ai được.

Nhìn nụ tử đinh hương, nàng chợt mỉm cười vu vơ. Nhưng rồi nụ cười đó tắt ngay trên hai cánh môi gợi buồn mênh mông và thay vào đó là một câu nói mơ hồ :

- Khán Như!

Hai tiếng Khán Như vừa thốt ra khỏi đôi cánh môi xinh xắn, giờ đã đượm nỗi uẫn buồn phiền, thì hai dòng lệ lại trào ra, khóe mắt mơ hồ buồn thảm.

Nàng mặc nhiên để hai dòng nước mắt tuôn chảy xuống má, tạo thành hai vệt dài.

Vạn Bá Thành từ ngoài cửa thư phòng bước vào. Trên tay lão là chén thuốc còn bốc hơi tỏa mùi thơm dìu dịu.

Chưởng môn Hoa Sơn bước đến bên Nghiêm Lệ Hoa mà nàng vẫn dõi mắt mơ hồ nhìn về cõi hư vô nào đó.

Bá Thành nhìn nàng, nhỏ giọng nói :

- Lệ Hoa...

Nàng như không nghe lời của lão mà lơ đễnh thả hồn vào cõi tiềm thức mông lung cô tịch.

Vạn Bá Thành buộc phải gọi một lần nữa.

- Lệ Hoa.

Vạn Bá Thành vừa gọi tên nàng vừa đặt chén thuốc xuống bàn trước mặt Nghiêm Lệ Hoa.

Lệ Hoa cũng chẳng màng đến chén thuốc đang bốc khói.

Vạn Bá Thành đặt lên bờ vai nàng :

- Lệ Hoa có nghe ta nói không?

Lệ Hoa từ từ ngoảnh đầu nhìn lại. Nàng ngớ ngẩn hỏi :

- Lão là ai?

- Nàng không nhận ra ta nữa à?

Đôi chân mày vòng nguyệt của Lệ Hoa thoạt nhướng lên rồi lại nhanh chóng cụp xuống.

Nàng lắc đầu, và trong sự mơ hồ nào đó hai cánh môi điểm một nụ cười mỉm :

- Khán Nhân phu quân. Chàng đến với thiếp đó à? Còn Khán Như đâu?

Lệ Hoa đứng lên nắm tay Vạn Bá Thành :

- Đã lâu lắm rồi chàng cùng với Khán Như đi đâu mà không về, để Lệ Hoa nhớ đến mòn mỏi. Chàng và Khán Như ác lắm, không nghĩ gì đến thiếp cả, Kim trang đại phủ đâu còn thiếu gì nữa, chúng ta đã có tất cả rồi, nếu so sánh với Kim Lăng phủ đâu thua kém gì, thế mà chàng vẫn bôn ba khắp nơi, bỏ mặc thiếp ở đây có một mình.

Nàng lắc vai Vạn Bá Thành :

- Chàng biết thiếp giận chàng lắm không?

Lệ Hoa nhìn qua vai Vạn Bá Thành :

- Khán Như đâu? Chàng sao không dẫn Khán Như vào đây. Thiếp nhớ nó lắm!

Vạn Bá Thành sa sầm mặt, từ từ gỡ tay nàng xuống khỏi vai mình :

- Lệ Hoa, hãy nghe ta nói đây, Kim trang đại phủ giờ đã không còn. Kim trang Trang chủ phu quân của nàng đã chết, Khán Như cũng đã chết. Nàng đừng nghĩ đến những người đó nữa.

Vạn Bá Thành buông một tiếng thở dài :

- Chỉ còn Vạn Bá Thành đang đứng trước mặt nàng. Nàng nhận ra ta chứ?

Lệ Hoa tròn mắt nhìn Vạn Bá Thành. Nàng lấp bắp nói :

- Sao... Đúng rồi... Phải rồi...

Lệ Hoa ôm mặt bật khóc thảm. Tiếng khóc của nàng như tiếng kêu ai oán, tiếng trách hờn, tiếng nỉ non của một kẻ bất hạnh rơi vào thảm cảnh tột cùng của nỗi thống khổ.

Nàng ôm lấy đầu :

- Đúng rồi... Nhà tan cửa nát. Phu quân ta chết mà.

Nàng lắc đầu :

- Không... Không phải như vậy đâu... Không phải như vậy đâu. Ta không nhớ gì hết.

Nàng đập đầu xuống bàn.

Vạn Bá Thành đỡ lấy Lệ Hoa :

- Lệ Hoa bình tĩnh đi nào. Hãy uống chén thuốc này rồi nàng sẽ cảm thấy khỏe.

Lệ Hoa từ từ ngẩng đầu lên nhìn Vạn Bá Thành. Ánh mắt bỗng chốc trở nên ngây dại thất thần :

- Lão là ai?

Vạn Bá Thành ghì lấy Nghiêm Lệ Hoa :

- Nàng nhận ra ta chứ? Ta chính là Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành, là sư huynh của nàng đây.

- Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành?

Lệ Hoa mỉm cười, từ từ đứng lên :

- Phải, lão chính là Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành. Ta nhớ rồi, ta nhớ rồi.

Nàng lại bật khóc, thổn thức nói :

- Vạn Bá Thành... Ngươi tàn nhẫn lắm... Ngươi tàn nhẫn lắm. Ta đến cầu cứu ngươi, mong ngươi vị tình sư môn mà đến cứu tướng công và Khán Như, thế mà ngươi bắt ta ở lại Hoa Sơn. Ngươi... ngươi...

Nàng vung tay đẩy Vạn Bá Thành, rồi chỉ vào mặt lão, rít lên bằng giọng căm hờn :

- Vạn Bá Thành... Ngươi là loài cầm thú mà. Ngươi giữ ta lại Hoa Sơn để tìm cách bẻ hoa trêu nguyệt, mặc nhiên để Kim trang đại phủ muốn ra sao thì ra. Vạn Bá Thành... Ngươi tàn nhẫn lắm.

Nàng quơ tay hất chén thuốc rơi xuống sàn thư phòng, rồi gào lên với giọng phẫn uất tột cùng :

- Vạn Bá Thành... Ngươi tránh ra để ta trở về Kim trang đại phủ. Ngươi tránh ra.

Lệ Hoa nghiến răng ken két :

- Ngươi tránh ra.

Nàng đẩy Bá Thành.

Bá Thành ghịt vai nàng lại :

- Lệ Hoa... Tại vì huynh yêu nàng. Muội có hiểu cho huynh không. Huynh yêu muội từ lúc muội nhập môn, nhưng...

Lệ Hoa lắc đầu :

- Tên dâm đãng, tránh ra!

Nàng lắc đầu nguầy nguậy :

- Ta muốn về Kim trang đại phủ. Ta muốn về Kim trang đại phủ.

Lệ Hoa vừa nói vừa bấu vào vai Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành.

Lão buộc phải gỡ đôi ngọc thủ của nàng, nhíu mày thở ra, nói :

- Dù muội không yêu huynh nhưng huynh cũng đã...

Lệ Hoa trừng mắt nhìn Vạn Bá Thành :

- Vạn Bá Thành... Ngươi làm nhục ta. Ta hận ngươi lắm. Bá Thành... Có ngày ta sẽ giết ngươi.

Lệ Hoa vừa nói vừa vung trảo quất vào Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành, nhưng lão chỉ gạt tay một cái rồi phóng chỉ khí điểm thẳng tới đại huyệt Nhân Trung của nàng.

Lệ Hoa đã nhủn người ra, ánh mắt mơ hồ thất thần của nàng từ từ nhắm lại.

Vạn Bá Thành buông một tiếng thở dài. Lão nói :

- Nghiêm Lệ Hoa... Tại sao ta yêu nàng mà nàng cứ mãi để tình cho người khác. Gã Trang chủ Kim trang Khán Nhân hơn Vạn Bá Thành Chưởng môn Hoa Sơn này hay sao?

Bá Thành nhìn Lệ Hoa lắc đầu rồi cúi xuống bế xốc thân thể nàng lên đưa đến tràng kỷ. Lão ngắm Lệ Hoa bằng ánh mắt xoi mói với những tia nhìn háo hức.

Lão vuốt những sợi tóc mai của Lệ Hoa, lẩm nhẩm nói :

- Muội vẫn đẹp như hôm nào. Và Vạn Bá Thành vẫn yêu muội say đắm như hôm nào.

Chưởng môn Hoa Sơn vừa nói đến đây thì gã thuộc hạ từ bên ngoài tất tả bước vào.

Vạn Bá Thành toan cúi xuống hôn lên trán Lệ Hoa, nghe tiếng chân người vội vã, bực dọc đứng lên.

Gã thuộc nhân phái Hoa Sơn quỳ xuống dưới chân Vạn Bá Thành.

Vạn Bá Thành hừ nhạt, gắt gỏng nói :

- Chưa có lịnh ta, ai cho phép ngươi xông vào Lạc Hoa phòng?

Gã thuộc nhân dập đầu nói :

- Khởi bẩm Chưởng môn, thuộc hạ không dám mạo muội, nhưng Hoa Sơn đại sảnh đường, Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đòi gặp cho bằng được Chưởng môn.

Vạn Bá Thành nhíu mày, chắp tay sau lưng, lão hỏi :

- Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đến Hoa Sơn để làm gì?

- Bẩm Chưởng môn, Trịnh Đáng không nói nằng nặc đòi gặp Chưởng môn.

- Hắn muốn gặp ta?

- Thưa vâng!

Vạn Bá Thành bước đến ô cửa sổ nhìn ra bên ngoài hoa viên. Lão nghĩ thầm :

- Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng muốn gặp ta. Hắn muốn gì?

Vạn BáThành quay lại :

- Các người lo cho gã chu tất chứ?

- Y chẳng uống rượu, cũng chẳng uống trà, mà chỉ đòi gặp Chưởng môn. Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng còn đem cả kim bài của Minh chủ Đại Chu Thiên đến nữa.

- Sao... Có cả kim bài Minh chủ nữa à?

- Thưa vâng.

Vạn Bá Thành sa sầm mặt. Lão nghiêm giọng nói :

- Các ngươi chuẩn bị đại yến để ta bồi tiếp Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng!

- Tuân lệnh Chưởng môn!

* * * * *

Vạn Bá Thành từ trong hậu điện Hoa Sơn đại sảnh bước ra. Trên người y giờ có thêm chiếc áo khoác biểu lộ thân phận Chưởng môn phái Hoa Sơn.

Bá Thành giả lả bước đến trước mặt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đang ngồi bệ vệ trên chiếc đôn thượng khách.

Lão vừa nói vừa ôm quyền xá Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng :

- Hạnh ngộ... Hạnh ngộ. Vạn mỗ nghe môn hạ Hoa Sơn báo có Trịnh hộ pháp Tổng đàn võ lâm quá vãng, không kịp nghinh đón. Mong Trịnh hộ pháp miễn chấp.

Trịnh Đáng nhạt nhẽo đáp :

- Trịnh mỗ không trách Vạn chưởng môn.

Y rút tấm kim bài võ lâm đặt lên bàn, lạnh lùng nói :

- Trịnh mỗ đem kim bài võ lâm đến Hoa Sơn theo chủ ý của Đại Chu Thiên minh chủ.

- Trịnh hộ pháp có kim bài Minh chủ, Vạn mỗ càng thêm áy náy vì không kịp tổ chức nghinh tiếp.

Vạn Bá Thành nhìn về phía hai gã môn hạ đang hầu trực :

- Dọn đại yến hầu tiếp Trịnh hộ pháp!

Trịnh Đáng khoát tay :

- Không cần. Trịnh mỗ đến rồi sẽ đi ngay, không cần Vạn chưởng môn nhân bồi tiếp đại yến long trọng.

Vạn Bá Thành vuốt râu, giả lả nói :

- Trịnh hộ pháp từ Tổng đàn đến Hoa Sơn, Vạn mỗ phải bồi tiếp đại yến để tỏ lòng tôn kính. Nếu không tiếp Trịnh hộ pháp thì Vạn mỗ sao có thể gặp Minh chủ.

Trịnh Đáng nhìn Vạn Bá Thành bằng ánh mắt lạnh lùng của một sát thủ giết người không gớm tay.

Y nhạt nhẽo nói :

- Trịnh mỗ đến Hoa Sơn lần này không phải vì một bữa đặc yến của Vạn chưởng môn. Cũng như Vạn chưởng môn đã thấy kim bài Minh chủ chẳng khác nào thấy Minh chủ Đại Chu Thiên.

- Vạn mỗ nào dám không nghĩ đến điều đó.

- Thế thì tốt!

- Nhưng dù sao Trịnh hộ pháp cũng phải dùng một chén rượu để Vạn mỗ tỏ lòng ngưỡng mộ chứ.

- Một chén rượu?

Vạn Bá Thành gật đầu.

Trịnh Đáng gật đầu :

- Được.

Vạn Bá Thành quay lại hai gã môn hạ hầu trực :

- Đem hảo tửu để ta thết đãi Trịnh hộ pháp!

Mệnh lệnh được ban ra, ngay lập tức gã môn hộ Hoa Sơn bưng ra một tĩnh rượu độ năm cân.

Vạn Bá Thành mở nắp tĩnh rượu, vừa nói vừa rót rượu ra chén :

- Đây là Trung Nguyên nhứt tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng mà Vạn mỗ chỉ dùng để khoản đãi thượng khách.

- Uống một chén rượu của Vạn chưởng môn, Trịnh mỗ rất cảm kích sự hiếu khách của Chưởng môn.

Y bưng chén rượu, nhìn Vạn Bá Thành, nói :

- Mời!

- Mời Trịnh hộ pháp!

Hai người dốc ngược chén rượu, uống cạn.

Vạn Bá Thành vừa đặt chén xuống bàn vừa toan rót rượu ra nữa thì Trịnh Đáng đã khoát tay :

- Không uống nữa.

Vạn Bá Thành sửng sốt nhìn họ Trịnh.

- Trịnh hộ pháp chỉ uống một chén thôi sao?

- Chỉ một chén!

Trịnh Đáng vừa nói vừa đẩy chén rượu qua một bên.

Thấy thái độ cương quyết của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng, Vạn Bá Thành buộc phải đậy nắp tĩnh rượu lại.

Lão từ tốn hỏi :

- Trịnh hộ pháp đem theo kim bài Minh chủ đến Hoa Sơn có công cán hay chỉ ghé thăm Vạn mỗ?

Trịnh Đáng từ từ đứng lên :

- Đến Hoa Sơn lần này, Trịnh mỗ muốn tìm một người.

- Trịnh hộ pháp đến Hoa Sơn tìm người?

- Không sai.

- Trịnh hộ pháp chỉ giáo, người đến Hoa Sơn tìm ai?

Trịnh Đáng nhìn thẳng vào mặt Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành :

- Trịnh mỗ không muốn Vạn chưởng môn nói hai chữ “không biết”.

- Nếu Vạn mỗ biết sẽ sẵn lòng nói ngay với Trịnh hộ pháp. Trịnh hộ pháp đến Hoa Sơn lần này có kim bài Minh chủ, Vạn mỗ đâu dám cải lịnh Minh chủ chứ.

- Được Chưởng môn nghe cho rõ đây, Trịnh mỗ đến Hoa Sơn lần này cốt tìm phu nhân Kim trang đại phủ Nghiêm Lệ Hoa.

Vạn Bá Thành bật đứng lên :

- Trịnh hộ pháp tìm Nghiêm Lệ Hoa?

- Không sai. Vạn chưởng môn không được nói không biết Nghiêm Hoa.

Vạn Bá Thành từ từ ngồi xuống. Lão nhìn Trịnh Đáng, từ tốn nói :

- Vạn mỗ sao dám nói không biết Nghiêm sư muội chứ. Nghiêm sư muội vốn là người của Hoa Sơn phái nhưng sau đó đã theo tướng công là Trang chủ Kim trang rồi. Kể từ đó đến nay, Hoa Sơn cắt đứt quan hệ với Nghiêm sư muội.

- Chưởng môn nói thật đấy chứ?

- Thấy kim bài Minh chủ như thấy Minh chủ, Vạn mỗ nào dám ngoa ngôn. Huống chi người thủ kim bài chính là Trịnh hộ pháp.

Trịnh Đáng hừ nhạt lắc đầu nói :

- Nghiêm phu nhân đang ở trong Hoa Sơn phái của Vạn chưởng môn.

Vạn Bá Thành bật đứng lên :

- Sao Trịnh hộ pháp lại nói như vậy? Nghiêm sư muội ở tại Hòa Sơn mà Vạn mỗ lại không biết.

- Bởi vì Chưởng môn giả vờ không biết. Nên trước khi Trịnh mỗ nói đã cảnh cáo Vạn chưởng môn không được nói hai chữ “không biết”.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng vừa dứt lời liền đưa tay ra sau lưng rút ngọn khoái đao sáng ngời. Ảnh đao nhoáng lên thoát ra nhanh hơn một cái chớp mắt.

Khi ảnh đao biến mất thì chiếc bàn đã bị chém làm hai phần bằng nhau.

Vạn Bá Thành sững sờ ngồi bất động với chiêu đao khốc liệt của họ Trịnh. Sát khí khủng khiếp của Sát Đao Vô Ảnh khiến trán Vạn Bá Thành xuất hạn mồ hôi.

Mặt bàn vẫn phẳng lì không một vết nứt nào, nhưng Vạn Bá Thành thừa biết nó đã bị chém làm hai rồi.

Lão nhìn Trịnh Đáng.

Trịnh Đáng nhìn lão.

Hai người đối nhãn với nhau.

Trịnh Đáng rít một luồng chân ngươn, khe khắt nói :

- Vạn chưởng môn đừng buộc ngọn Khoái Đao Vô Ảnh của Trịnh mỗ biến Chưởng môn giống như cái mặt bàn này. Trong đáy mắt của Chưởng môn, Trịnh mỗ đã thấy sự giả dối điêu ngoa. Hay Chưởng môn nghĩ mình đã là Hoa Sơn chưởng môn thì có thể sánh ngang với Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?

Vạn Bá Thành lưỡng lự.

Trịnh Đáng gằn giọng nói tiếp :

- Kim bài Minh chủ trong tay Trịnh mỗ, tất Trịnh mỗ có thể thay Minh chủ phán trị những kẻ kháng lệnh võ lâm Tổng đàn.

Vạn Bá Thành từ từ đứng lên. Y dùng ống tay áo trường y lau vội lớp mồ hôi rịn ra đọng trên trán.

Họ Vạn từ tốn nói :

- Trịnh hộ pháp sao biết Nghiêm Lệ Hoa sư muội ở tại Hoa Sơn phái?

- Nghiêm phu nhân không trở về Hoa Sơn thì đi đâu, và câu nói của Chưởng môn đã khẳng định phu nhân Kim trang đại phủ đang có mặt ở đây.

Vạn Bá Thành lại từ từ ngồi xuống, ánh mắt của họ Vạn đóng đinh vào ngọn khoái đao sáng ngời của Trịnh Đáng. Lão buông một tiếng thở dài, từ tốn nói :

- Đúng như Trịnh hộ pháp nói, Nghiêm sư muội đang có mặt tại Hoa Sơn.

- Vạn chưởng môn còn chờ gì mà chưa gọi Nghiêm phu nhân ra?

- Trịnh hộ pháp đã biết rồi, Vạn mỗ cũng chẳng có gì để giấu nữa. Kể từ sau kiếp nạn ở Kim trang đại phủ, Nghiêm sư muội bị ám ảnh, mất hết thần thức, do đó Vạn mỗ mới để cho sư muội lưu lại Hoa Sơn phái.

Vạn Bá Thành lại thở dài :

- Chẳng hay Nghiêm sư muội đã đắc tội gì với võ lâm Tổng đàn mà Trịnh hộ pháp phải thân hành đến Hoa Sơn?

- Vạn chưởng môn không cần phải biết. Đã là lịnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên thì bất cứ người nào cũng phải tuân phục.

- Vạn mỗ biết.

- Thế Chưởng môn còn hỏi làm gì nữa.

- Vạn mỗ chỉ sợ Nghiêm sư muội đã phạm đại tội mà thôi.

- Vạn chưởng môn không phải lo điều đó.

- Trịnh hộ pháp đã có lời như vậy thì Vạn mỗ an tâm vô cùng.

Vạn Bá Thành nhìn lại hai gã môn hạ hầu phục :

- Hai ngươi vào Lạc Hoa viên đón Nghiêm cô cô đến đây!

Hai gã thuộc môn Hoa Sơn kính cẩn cúi đầu nói :

- Tuân lệnh Chưởng môn.

Hai gã đó lẩn nhanh về phía sau hậu viện.

Vạn Bá Thành nhìn Trịnh Đáng, từ tốn nói :

- Trịnh hộ pháp có thể cho Vạn mỗ biết Nghiêm sư muội đã phạm tội gì không?

Trịnh Đáng nhạt nhẽo trả lời Bá thành :

- Trịnh mỗ đã nói rồi, Vạn chưởng môn không cần phải biết.

Y nói xong thản nhiên ngồi xuống với tay lấy chiếc kim bài Minh chủ giắt vào thắt lưng, rồi thờ ơ nhìn ra bên ngoài. Tất nhiên thái độ của Trịnh Đáng đập vào mắt Vạn Bá Thành khiến y vô cùng bất mãn, nhưng đối mặt với y là Vô Ảnh Đao, một đao thủ khét tiếng võ lâm Trung Nguyên, cùng với kim bài Minh chủ thì họ Vạn có gan bằng trời cũng không dám vô lễ để chuốc họa vào thân.

Hai gã môn hạ Hoa Sơn dìu Nghiêm Lệ Hoa bước ra. Dung diện tiều tụy của nàng khiến Trịnh Đáng phải cau mày.

Y lắc đầu nói với Vạn Bá Thành :

- Vạn chưởng môn chăm sóc cho Nghiêm phu nhân tệ quá.

Y nói xong đứng lên bước thẳng tới trước mặt Nghiêm Lệ Hoa, không màng đến sự bẽn lẽn của

Chưởng môn Hoa Sơn Vạn Bá Thành.

Trịnh Đáng ôm quyền xá Lệ Hoa, ôn nhu nói :

- Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng bái kiến phu nhân, và cung thỉnh phu nhân đi cùng với tại hạ.

Lệ Hoa ngơ ngác nhìn Trịnh Đáng. Nàng ngờ nghệch hỏi :

- Lệ Hoa đi đâu?

- Phu nhân cứ theo Trịnh mỗ rồi sẽ biết, Vạn chưởng môn chăm sóc phu nhân không được chu đáo nên tại hạ mới thỉnh phu nhân đi.

- Lệ Hoa đâu muốn ở đây.

Vạn Bá Thành bối rối cướp lời nàng :

- Trịnh hộ pháp... Nghiêm sư muội thần trí không được minh mẫn, có thể thốt những lời sàm sỡ, mong Trịnh hộ pháp đừng để tâm.

Y nhìn lại Lệ Hoa, thở ra rồi nói :

- Nghiêm sư muội... Trịnh hộ pháp đây sẽ đưa sư muội đi gặp lại Kim trang Trang chủ Khán Như.

Dung mạo của Lệ Hoa phấn chấn hẳn lên :

- Sao... phu quân và Như nhi còn sống à?

Vạn Bá Thành khẽ gật đầu.

Lệ Hoa chớp mắt như ncười vừa thức dậy sau cơn ác mộng khủng khiếp. Nàng nhìn Trịnh Đáng chằm chằm :

- Trịnh đại hiệp đưa Lệ Hoa về Kim trang đại phủ à?

Vạn Bá Thành ngầm ra dấu với Trịnh Đáng.

Y khẽ gật đầu từ tốn nói với Lệ Hoa :

- Phu nhân yên tâm, Trịnh mỗ sẽ đưa phu nhân về Kim trang đại phủ.

- Thật ư?

- Trịnh mỗ nói là làm. Thỉnh phu nhân theo Trịnh mỗ.

- Trịnh đại hiệp để Lệ Hoa vào trong trang điểm lại có được không?

Vạn Bá Thành khoát tay :

- Không cần... Không cần đâu. Với lại lúc này Khán Như đang rất trông Nghiêm sư muội.

Y quay sang Trịnh Đáng :

- Vạn mỗ sẽ tiễn Trịnh hộ pháp và Nghiêm sư muội một đoạn.

Trịnh mỗ không dám làm phiền Chưởng môn.

Vô Ảnh Đao nhìn lại Nghiêm Lệ Hoa :

- Thỉnh phu nhân!

Y vừa nói vừa nắm tay nàng dẫn ra cửa gian tiền sảnh phái Hoa Sơn.

Vạn Bá Thành nhìn theo Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng bằng ánh mắt cay cú và hằn học.

Trịnh Đáng cùng với Nghiêm Lệ Hoa đi hết những bậc tam cấp để đến cỗ xe song mã chờ sẵn bên ngoài.

Hai người chưa đến được cỗ xe song mã thì từ ngoài cổng tam quan, Hàn Thiên tôn giả cùng với hai mươi kiếm thủ của Tổng đàn võ lâm xuất hiện, tiến vào.

Sự xuất hiện của Hàn Thiên tôn giả khiến mặt Trịnh Đáng sa sầm lộ rõ những nét bất mãn.

Hàn Thiên chễm chệ trên lưng con hắc long câu, tay cầm đại kỳ Cửu Trùng đài.

Hàn Thiên ra hiệu dừng bước khi còn cách Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng độ mươi trượng.

Y xuống ngựa, cầm đại kỳ bước đến đối mặt với Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng, dõng dạc nói :

- Trịnh hộ đàn nghe rõ chỉ lịnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu thiên.

Trịnh Đáng cau mày hất mặt :

- Chỉ lịnh gì?

- Ta được chỉ dụ mật của Minh chủ Đại Chu Thiên, đến rước Nghiêm phu nhân về Tổng đàn võ lâm.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng ngửa mặt cười khanh khách. Y cắt tràng tiếu ngạo, tỏ lộ thái độ khinh

miệt, chỉ Hàn Thiên tôn giả, gằn giọng nói từng tiếng :

- Hàn Thiên tôn giả, nghe cho rõ lời của Trịnh mỗ đây, Nghiêm phu nhân do chính tay Trịnh mỗ tìm ra, thì phải do chính tay Trịnh mỗ đưa đi. Ngươi không có quyền chen vào việc của Trịnh mỗ.

Hàn Thiên tôn giả quắc mắt :

- Trịnh Đáng... Ngươi dám cãi lịnh Võ lâm Minh chủ à?

- Đừng nói đến Võ lâm Minh chủ trước mặt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng này. Nếu Đại Chu Thiên hôm nay là Võ lâm Minh chủ thì một ngày nào đó Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng sao không trở thành độc tôn võ lâm?

Hàn Thiên tôn giả rít lên :

- Trịnh Đáng... Ngươi quá ngông cuồng ngạo mạn rồi!

Hàn Thiên vừa dứt lời, Trịnh Đáng đã gầm lên :

- Không... Một khi Trịnh mỗ trở thành chủ nhân Long Cốc thì võ lâm Trung Nguyên có đáng gì chứ. Còn bây giờ, Nghiêm phu nhân do chính Trịnh mỗ tìm ra, thì chính Trịnh mỗ đưa đi. Kẻ nào dám cản đường ta chứ?

Vạn Bá Thành từ trong bước ra, nghe tất những lời đối đáp giữa Trịnh Đáng và Hàn Thiên tôn giả. Lão ngờ ngợ đoán ra sự việc bên trong, nên khấp khởi mừng thầm.

Y chỉ Trịnh Đáng :

- A... Thì ra Trịnh hộ pháp đã...

Y cố ý lấp lửng bỏ ngang câu nói ở đó.

Hàn Thiên tôn giả trừng mắt nhìn Trịnh Đáng :

- Trịnh Đáng... Thì ra người chẳng coi Minh chủ trong mắt người nữa phải không?

Trịnh Đáng nhếch mép, dè bỉu nói :

- Trịnh mỗ không phải hạng người nô dịch như ngươi.

Trịnh Đáng dứt lời nắm tay Nghiêm Lệ Hoa rảo bước tiến về cỗ xe song mã.

Vạn Bá Thành gào lên :

- Không thể để cho Trịnh hộ pháp lộng hành, xem thường Minh chủ võ lâm.

Trịnh Đáng nghe câu nói này bất nhẫn quay lại :

- Ai dám cản chân Trịnh mỗ đây?

Hàn Thiên tôn giả rít lên :

- Trịnh Đáng, ngươi tưởng chỉ mấy lời ngoa ngôn đó thì khiến tất cả mọi người ở đây phải chùng bước sợ ngươi ư?

Hàn Thiên Tôn giá khoát tay.

Năm gã kiếm thủ thuộc sự thống lãnh của y rút xoạt trường kiếm phi thân ra án ngữ trước mặt Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Thấy người ngăn bước mình, Trịnh Đáng rít lên :

- Chắc ngươi muốn chết!

Cùng với câu nói đó, ngọn khoái đao cùng với thân pháp của Trịnh Đáng nhoáng lên. Không thể nào tưởng tượng được và quỷ thần cũng phải khiếp đảm.

Vạn Bá Thành chỉ kịp nhác thấy thân thủ Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng vừa nhích động thì y đã trụ bộ trở lại rồi. Bấy nhiêu đó chứng tỏ đao pháp cũng như thân pháp của y quá nhanh, nhanh đến độ ngoài sự quan sát của mắt người.

Vạn Bá Thành chẳng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng năm gã kiếm thủ thì vẫn đứng sừng sững án ngữ trước mặt họ Trịnh.

Vạn Bá Thành nhíu mày nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ hắn đã hạ tử một lúc năm mạng người mà mình chẳng hề thấy đao pháp?

Trong lúc Bá Thành nghĩ như vậy thì Trịnh Đáng thản nhiên nắm tay Nghiêm Lệ Hoa rảo bộ đi qua năm gã kiếm thủ kia như chẳng có ai đứng chặn trước mặt mình.

Lệ Hoa vô tình chạm vào một gã kiếm thủ. Thân pháp của gã này như một cây chuối bị chém đứt đoạn, phần trên rơi ra.

Đến bây giờ Vạn Bá Thành mới rùng mình, thất thần thất phách. Y buột miệng nói :

- Đao quá tàn nhẫn. Tàn nhẫn quá! Đúng là Vô Ảnh Đao.

Trịnh Đáng nhấc Nghiêm Lệ Hoa lên cỗ xe song mã. Gã nhìn lại Hàn Thiên tôn giả :

- Ngươi về nói lại với Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, đã đến lúc rời bỏ chức vị đó, để lại cho Trịnh mỗ.

Hàn Thiên tôn giả sa sầm mặt, thét lên :

- Trịnh Đáng, ngươi có thể đi được à?

- Chẳng lẽ ngươi chưa nhận biết cái gì sẽ đến với ngươi khi cản chân Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?

Hàn Thiên tôn giả thét lên :

- Đao...

Hai gã thuộc hạ khiêng hòm tất tả khiêng đến bên Hàn Thiên tôn giả. Hàn Thiên tôn giả dụng chân đạp nắp rương bung ra. Y cúi xuống chiếc rương rút lên ngọn đại đao sáng ngời.

Hàn Thiên thủ đao nhìn chằm chằm Trịnh Đáng :

- Ngươi chỉ có thể đi được khi bước qua ngọn đại đao của Hàn Thiên.

Trịnh Đáng cười khảy :

- Đao của ngươi chỉ đáng để chặt đầu chó mà thôi.

- Để xem đại đao của ta chặt đầu chó hay chặt đầu ngươi.

Hàn Thiên vừa nói vừa dụng toàn bộ lướt đến, vung đại đầu đao nhắm thiên đình Trịnh Đáng bổ thẳng xuống một chiêu với chín thành thần lực.

Trước ảnh đao dũng mãnh lấy cương làm chủ, Trịnh Đáng đâu dám xem thường, dù sao Hàn Thiên tôn giả đường đường cũng là một hộ tướng hộ đường, cánh tay trợ thủ đắc lực của Đại Chu Thiên kia mà.

Đối phó với thế đao dũng mãnh của Hàn Thiên tôn giả, Trịnh Đáng bước xéo qua nửa bộ, xỉa ngọn khoái đao đâm tới hổ khẩu của đối phương.

Thế đao của Trịnh Đáng thật là tầm thường nhưng Hàn Thiên tôn giả phải lúng túng. Y vừa xuất thủ dụng chín thành công lực nhưng buộc phải hoành đao thu về, bởi thế phản kích thần kỳ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Vừa hoành đao về thì Hàn Thiên cảm nhận ngay sát đao hừng hực của đối phương tập kích vào

vùng hạ đẳng của mình. Hàn Thiên chỉ kịp dựng lưỡi đao án ngữ trước mặt cũng là lúc ngọn khoái đao chém xả vào thân đại đao.

Chát...

Hổ khẩu Hàn Thiên tê rần, buốt nhói, buộc y phải buông đốc đao thối lại ba bộ.

Mất binh khí đại đao, Hàn Thiên càng bối rối hơn. Bởi hơn bất cứ ai, y biết Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng là một đao thủ cực kỳ lợi hại chỉ một chiêu đao có thể tước mạng sống của đối phương.

Bức Hàn Thiên phải buông đại đao thối bộ, xem như Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đã cầm chắc sinh mạng của Hàn Thiên trong tay rồi. Đến lúc này không chỉ một mình Hàn Thiên tôn giả là người trong cuộc phải bối rối, lúng túng và thất kinh lạc cả hồn vía mà ngay cả Vạn Bá Thành cũng bồn chồn lo lắng vô cùng.

Vạn Bá Thành nghĩ thầm :

- Nếu như Trịnh Đáng sát tử Hàn Thiên tôn giả thì mình không phải là đối thủ của y. Để giữ mạng chỉ còn cách rời khỏi Hoa Sơn mà thôi.

Trịnh Đáng nhìn Hàn Thiên tôn giả :

- Thế nào... Ngươi còn dám cản đường ta không?

Hàn Thiên thở hắt ra một tiếng :

- Hôm nay ta không cản chân được ngươi nhưng lưới võ lâm lồng lộng không có chỗ cho ngươi đâu.

- Câu đó ngươi nên về hỏi với Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

Trịnh Đáng nói xong, liền vung khoái đao chém xả xuống đốc đao.

Chát...

Đốc ngọn đại đao bị chém đứt làm hai rời khỏi lưỡi đao văng ra hai phía.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nói :

- Ngươi về nói với Minh chủ Đại Chu Thiên, kẻ nào làm chủ Long Cốc, kẻ đó làm chủ võ lâm.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nói đến đây thì nghe sau lưng mình, phía cỗ xe song mã, tiếng sáo cất lên vi vu, nghe thật ai oán.

Tiếng sáo đó khiến chân diện dung của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thoạt lộ những nét vừa thất thần vừa bất nhẫn, vừa hằn học. Y từ từ quay lại nhìn về phía cỗ xe song mã trên có Nghiêm Lệ Hoa.

Xem tiếp hồi 11 Khúc Phượng Hoàng

Chương 11: Khúc Phượng Hoàng

Khi Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đối mặt với cỗ xe thì tiếng sáo cũng ngưng tấu khúc. Hữu thủ Trịnh Đáng cầm chuôi ngọn khoái đao khẽ bóp chặt lại.

Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

Thiên Phong giắt ngọn sáo trúc vào bên hông, nhìn Trịnh Đáng, từ tốn nói :

- Tại hạ mạn phép Trịnh huynh và các vị ở đây đưa Nghiêm tẩu tẩu rời Hoa Sơn phái.

Trịnh Đáng cau mày :

- Ngươi đưa Nghiêm Lệ Hoa đi ư?

- Tại hạ có bổn phận phải đưa tẩu tẩu đi tìm đại phu.

Thiên Phong định nhãn về phía Vạn Bá Thành :

- Thiên Phong đưa tẩu tẩu đi, Vạn chưởng môn thấy không có gì bất tiện chứ?

- Nhưng Võ lâm Minh chủ..

Thiên Phong cướp lời Vạn Bá Thành :

- Kim trang Trang chủ là Nhị ca, Võ lâm Minh chủ là Đại ca của Thiên Phong. Đưa tẩu tẩu đi tìm đại phu, chắc Đại Chu Thiên Đại ca không trách Thiên Phong.

Chàng nhìn lại Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng :

- Đa tạ Trịnh các hạ đã có lòng với tẩu tẩu. Hẹn ngày tái ngộ!

Trịnh Đáng thét lên khi Thiên Phong toan cầm lấy dây cương :

- Khoan!

Thiên Phong từ tốn hỏi :

- Trịnh các hạ có điều chi chỉ giáo?

Trịnh Đáng dấn đến ba bộ, đứng án ngữ trước đầu cỗ xe song mã. Y trang trọng nói :

- Trịnh mỗ đến Hoa Sơn lần này vì muốn tìm bí mật cổ vật Long cốc. Mà người giữ bí mật đó chỉ có thể là Nghiêm phu nhân. Chính vì lẽ đó mà Trịnh mỗ không để Nghiêm phu nhân đi được.

- Thì ra các hạ đến Hoa Sơn tìm Nghiêm tẩu tẩu chỉ vì muốn biết bí mật cổ vật Long cốc. Rất tiếc tẩu tẩu hiện thần trí bất ổn, tâm bất an không thể giúp Trịnh các hạ được.

Thiên Phong ôm quyền xá Trịnh Đáng, từ tốn nói :

- Vô Ảnh Đao của Trịnh các hạ nhanh ngoài một cái chớp mắt. Đao thoát ra như chớp xẹt, vừa dũng mãnh vừa tàn nhẫn và khốc liệt, tại hạ đã có nghe danh nghe tiếng. Nhưng hôm nay thì Thiên Phong nhất thiết không thể giao Nghiêm tẩu tẩu cho các hạ được. Cáo từ!

Trịnh Đáng gầm lên :

- Khoan.. Cát Thiên Phong ngươi chưa thể đi được.

Thiên Phong buông thõng hai tay :

- Trịnh các hạ không cho Cát Thiên Phong đưa Nghiêm tẩu tẩu đi tìm đại phu?

- Ngươi muốn đi thì chí ít phải cho Trịnh Đáng thấy đôi song hoàn vô địch của ngươi mà thiên hạ đã đồn đãi.

Thiên Phong nhíu mày, từ tốn nói :

- Trong binh khí phổ của võ lâm có phân định: Nhứt điếu, nhị hoàn, tam đao, tứ kiếm. Tại hạ thiết tưởng binh khí phổ đó đã xếp hạng rồi, đâu cần phải chứng khảo.

- Binh khí phổ là binh khí phổ, nhưng kẻ dụng đao, người dụng hoàn, chưa biết ai đạt đến cái thần kỳ của binh khí mình sử dụng.

- Các hạ nói rất đúng. Vậy tại hạ mạn phép được hỏi trong võ lâm còn ai sử đúng đao thần kỳ hơn Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng chứ?

- Ngoài Trịnh mỗ ra, e rằng không còn ai nữa.

- Tại hạ không phục đao pháp của Trịnh các hạ. Cái thần của đao dựa vào sự dũng mãnh và khốc liệt. Cái uy vũ của kiếm dựa vào sự uyển chuyển và linh hoạt, còn đôi Ma hoàn của tại hạ thì dựa vào cái nhanh và chính xác. Những luân lý đó chắc Trịnh các hạ thừa bản lĩnh để khảo chứng các loại binh khí trong võ lâm.

- Trịnh mỗ thừa biết.

- Nếu đã biết như vậy ắt Trịnh các hạ không buộc tại hạ phải khảo chứng thì sợ Hoàn quá nhanh, tại hạ không kịp thu về.

- Đao của ta cũng dựa vào sự dũng mãnh và nhanh nhẹn.

Trịnh Đáng vừa nói vừa hoành đao gác chéo, hướng lưỡi đao về phía Cát Thiên Phong.

Mặc nhiên với lối thủ đao của Trịnh Đáng, Cát Thiên Phong vẫn buông thõng hai tay nhưng tinh nhãn của chàng thì đóng đinh vào mắt đối phương.

Trịnh Đáng cũng chiếu thần nhãn ngập sắc na sát khí khủng bố của mình đối lại ánh mắt sắc nét của Thiên Phong. Hai người đối mặt với nhau cứ như họ dùng mắt để khảo chứng những gì mình đã thốt ra.

Sự đối nhãn của họ khiến cho cục trường bỗng chốc trở nên im lặng nặng nề, và tiềm ẩn trong sự im lặng đó là không gian khủng bố mơ hồ.

Hai đối thủ chỉ mới đối nhãn với nhau thôi nhưng phảng phất đâu đó trong ánh mắt của họ là sắc na của tử thần, chập chờn.

Lưỡi khoái đao của Trịnh Đáng khẽ run nhẹ thì bên kia đôi bản thủ của Thiên Phong cũng nhích động. Cả hai như đang đọc ý niệm của nhau, để có thể quyết định bằng một chiêu. Đối với Trịnh Đáng, đối thủ lần này trong mắt y quả là không sao định tâm được. Chính ánh mắt rất khắt khe, và cũng rất ôn hòa của Cát Thiên Phong khiến tâm tưởng họ Trịnh chao động, không biết đao sẽ đến trước hay hoàn sẽ đến trước lưỡi hái tử thần.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thoạt chớp. Một cái chớp mắt đó thôi mày đã giật mình, xương sống xuất hiện một luồng khí âm hàn giá buốt.

Thiên Phong nhìn Trịnh Đáng từ tốn nói :

- Cước pháp của các hạ vừa mới dịch sai phương vị.

Trịnh Đáng thở phào một tiếng :

- Song Hoàn Lãnh Nhân quả là lợi hại. Thiên hạ đồn đãi không ngoa.

Trịnh Đáng nói xong từ từ hạ khoái đao xuống.

Hai tay Thiên Phong cũng nắm lấy dây cương đôi tuấn mã, chàng từ tốn nói :

- Trong võ lâm Trung Nguyên khó có người đạt được cái thân như Trịnh các hạ. Đa tạ Trịnh các hạ đã mở đường!

- Ta sẽ gặp lại ngươi. Hẹn ngày tái kiến!

Thiên Phong giật dây cương, đôi tuấn mã cất đầu hí vang rồi trổ nước kiệu kéo cỗ xe lao ra ngoài quan lộ.

Bấy giờ Trịnh Đáng mới nhìn lại dưới chân mình.

Quả đúng như Thiên Phong nói, trong lúc y chớp mắt, thần thức quá căng thẳng nên chân phải hơi dịch sang trái một chút để lộ nửa dấu chân ra ngoài.

Trịnh Đáng nhìn theo cỗ xe song mã, lẩm nhẩm nói :

- Đao hoàn cũng có lúc phải đối chứng với nhau.

Y nói xong liền trổ khinh công thượng thừa thoát đi, rời khỏi Tổng đàn Hoa Sơn phái, mặc nhiên không màng đến những kẻ đang có mặt tại cục trường.

Cuộc đối nhãn vừa rồi buộc Trịnh Đáng phải nghĩ tới một điều, trên giang hồ còn có một người nhanh hơn y, lạnh lùng hơn y, người đó chính là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

* * * * *

Trở lại Cát Thiên Phong. Chàng cùng Nghiêm Lệ Hoa rời Hoa Sơn phái trên cỗ xe song mã của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng, theo quan lộ trở về trấn Trung Châu.

Khi trời sập tối thì Thiên Phong đến ngoài bìa trấn.

Chàng dừng xe ven một bìa rừng, vén rèm nhìn vào trong.

Nghiêm Lệ Hoa ngồi ủ rũ, đôi mắt buồn vời vợi như chìm vào cõi hoài kỷ xa vắng nào đó. Chính vẻ tiều tụy, vô thần của Lệ Hoa buộc Thiên Phong phải buông một tiếng thở dài ảo não.

Chàng khép rèm cửa lại, rồi ra roi

Khiến đôi tuấn mã kéo xe vào trong trấn.

Thiên Phong dừng cỗ xe trước một tòa trang viện có treo tấm liễn sơn son thếp vàng : Giản Hoa thiền viện.

Ngồi trên ghế xà ích, Thiên Phong thoáng một chút lưỡng lự, nhưng rồi cũng quyết định phi thân

xuống xe, bước đến cánh cửa đóng im lìm, trên có hai chiếc đèn lồng. Chàng nắm tay vào chiếc vòng sắt gõ.

Cánh cửa trang viện nhanh chóng mở ra. Một thiếu nữ tuổi trạc hai mươi bước ra nhìn Thiên Phong. Nàng nhìn chàng một lúc rồi như nhận ra kẻ đứng trước mặt mình là ai, liền reo lên :

- Cát thiếu gia!

- Chỉ Ngọc còn nhận ra ta à.

- Làm sao Chỉ Ngọc có thể quên được Cát thiếu gia chứ. Thiếu gia trên đường du lãm, quá vãng Giản Hoa thiền viện thăm..

Chỉ Ngọc bỏ lửng câu nói ở đó.

Thiên Phong mỉm cười nói :

- Ta không đến một mình mà đến cùng một người nữa.

- Ai vậy? Chẳng lẽ..

Thiên Phong lắc đầu :

- Chỉ Ngọc đừng nghĩ bậy. Người này tâm thần bất định, nên ta mới đưa đến Giản Hoa thiền viện. Bình Nhi còn ở đây không?

Chỉ Ngọc gật đầu :

- Bình Nhi cô cô vẫn luôn ở đây, và..

Chỉ Ngọc chưa nói hết ý thì có tiếng một nữ nhân cất lên ngay sau lưng. Giọng của nàng nghe thật nghiêm khắc nhưng không thiếu từ tốn và từ tâm :

- Chỉ Ngọc..

Chỉ Ngọc nghe giọng nói đó liền cúi đầu thối lui hai bộ. Người vừa thốt ra lời nói vừa rồi làmột trang giai nhân tuyệt sắc.

Nàng đẹp nhưng thần thái như mai như tuyết, vừa nghiêm vừa rộng lượng.

Cát Thiên Phong nhìn nàng :

- Thiên Phong đến Giản Hoa thiền viện không làm phiền đến Bình Nhi chứ?

Nàng mỉm cười :

- Giản Hoa thiền viện lúc nào cũng rộng cửa đối với Cát huynh.

- Huynh với một người.

- Nếu không có người kia thì có lẽ Thiên Phong chẳng bao giờ nhớ đến Giản Hoa thiền viện, phải không?

Nàng nói và nhưng lại mỉm cười với chàng.

Thiên Phong từ tốn đáp :

- Huynh không muốn làm phiền muội thôi.

- Chúng ta hãy vào trong. Bình Nhi vẫn để dành vò rượu Tương Tư Thảo cho Cát huynh.

Thiên Phong nói :

- Ngoài cỗ xe kia là Nghiêm Lệ Hoa, phu nhân của Kim trang đại phủ. Lệ Hoa sau kiếp nạn của Kim trang đã bị thất thần, mất trí nên huynh muốn nhờ đến Giản Hoa thiền viện.

- Bình Nhi sẵn sàng giúp huynh mà.

Nàng quay lại Chỉ ngọc :

- Chỉ Ngọc, mau thu xếp một chỗ cho Nghiêm phu nhân.

- Thưa vâng.

Thiên Phong nhìn Chỉ Ngọc di bước chân về phía cỗ xe, rồi quay lại Bình Nhi, từ tốn nói :

- Huynh vô cùng cảm kích tấm lòng độ lượng của Bình Nhi!

Nàng nhướng đôi chân mày vòng nguyệt :

- Cát huynh khách sáo từ bao giờ vậy.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Đã lâu Cát huynh không đến Giản Hoa thiền viện, Bình Nhi thỉnh huynh vào thư khách đàm đạo. Tất nhiên huynh phải uống hết vò rượu Tương Tư Thảo đấy.

- Huynh sẽ uống cạn vò rượu đó.

Hai người rời mái hiên gian tiền sảnh bước vào trong trong khi Chỉ Ngọc dìu Lệ Hoa vào hậu liêu trang viện.

Thiên Phong nhìn Bình Nhi châm rượu ra hai chiếc chén ngọc. Động tác của nàng vẫn như hôm nào, vẫn không có gì thay đổi.

Bình Nhi đặt vò rượu xuống bàn, nhìn Thiên Phong nói :

- Vò rượu Tương Tư Thảo này đã quá ba năm rồi, Bình Nhi cứ ngỡ đâu nó sẽ chẳng bao giờ được tỏa mùi. Không ngờ hôm nay Cát huynh lại trở về.

Thiên Phong đến Giản Hoa thiền viện để uống cạn vò rượu này rồi lại đi.

Chàng bưng chén rượu dốc ngược uống cạn số rượu mà Bình Nhi đã rót ra chén.

Nàng nhìn Thiên Phong uống rượu, chờ cho Không đặt chén xuống mới nói :

- Huynh vẫn là con sâu rượu như hồi ba năm về trước.

- Đã có bao giờ huynh uống rượu với Bình Nhi mà con sâu rượu không thức dậy đâu.

Thiên Phong tự tay bưng vò rượu rót ra chén mình. Chàng vừa rót rượu vừa nói :

- Đối với huynh, rượu của Giản Hoa thiền viện lúc nào cũng là thiên hạ đệ nhất hảo tửu. Không có một thứ rượu nào trong thiên hạ khả dĩ sánh bằng.

- Huynh lại khách sáo rồi.

- Đối với Bình Nhi, một Thánh Cô thì Cát Thiên Phong này nào dám khách sáo chứ.

- Huynh đã nói vậy thì Bình Nhi phải uống với người có cái tâm lạnh lùng một chén.

Nàng bưng chén rượu của Thiên Phong nhấp một ngụm nhỏ rồi trao lại cho chàng :

- Bình Nhi không có con sâu rượu như huynh.

Thiên Phong nhìn nàng, mỉm cười :

- Con sâu rượu trong huynh chỉ thức dậy khi đối mặt với Thánh cô Bình Nhi mà thôi. Bởi vì hơn bất cứ thứ gì trên đời này, con sâu rượu trong huynh biết Thiên Phong đang nghĩ gì khi đối mặt với Thánh Cô.

Bình Nhi thoạt đỏ mặt và diện dung liền lộ ngay nét nghiêm khắc.

Bình Nhi buông một tiếng thở dài, nhỏ giọng nói :

- Bình Nhi làmột nữ nhân, nhưng không giống như những nữ nhân khác. Nếu Cát Thiên Phong là kẻ lãnh tâm lạnh lùng, thì tim của Bình Nhi cũng đã giao trọn cho sư tôn của mình.

Thiên Phong uống cạn số rượu trong chén. Chàng đặt chén xuống bàn, nhìn Bình Nhi, nói :

- Bình Nhi mãi mãi làmột Thánh Cô, còn huynh vĩnh viễn là kẻ lữ hành không định hướng.

- Như vậy có lẽ tốt hơn.

Nàng châm rượu vào chén của Thiên Phong :

- Chừng nào huynh đi?

- Huynh muốn gởi Nghiêm tẩu tẩu lại đây.

- Bình Nhi sẽ lo cho Nghiêm tẩu tẩu. Giữa Nghiêm phu nhân và Võ lâm Minh chủ như đã xảy ra điều gì đó, mà mấy hôm nay những cao thủ ở Tổng đàn võ lâm thường quá vãng đến đây. Hình như họ tìm Nghiêm phu nhân.

- Vấn đề này Thiên Phong chưa thể khẳng khái lý giải được, nhưng tẩu tẩu của Thiên Phong lúc này có rất nhiều người muốn bắt đi, trong lúc thần trí bấn loạn. Có lẽ người biết một phần nào trong vụ huyết án ở Kim trang đại phủ. Thiên Phong muốn nhờ muội bảo bọc.

- Bình Nhi hiểu. Cát huynh cứ yên tâm. Nghiêm phu nhân một khi đã được Cát huynh gởi gắm thì Bình Nhi phải có trách nhiệm.

- Thiên Phong cảm kích tấm lòng bao dung của Thánh Cô, hẹn có ngày sẽ báo đáp.

Bình Nhi lắc đầu :

- Cát huynh đừng nói thế, Bình Nhi mở Giản Hoa thiền viện mục đích cũng vì muốn cưu mang những người như Nghiêm phu nhân. Đây đã là tôn chỉ của Bình Nhi mà, sao huynh còn nặng ơn mang nghĩa chứ.

Nàng đứng lên :

- Cát huynh.. Tình trạng của Nghiêm phu nhân mất thần mất trí, thì chỉ có một người khả dĩ khôi phục lại thần trí cho Nghiêm phu nhân mà thôi.

- Thánh Cô muốn nói đến Diệu Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông?

Bình Nhi gật đầu :

- Theo Bình Nhi thì chỉ có Chữ Hàn Thông lão đại phu mới có thể phục hồi thần thức của Nghiêm phu nhân. Chữ Hàn Thông lại có hành tung vô định, không biết đâu mà tìm.

- Thiên Phong sẽ tìm ra Chữ Hàn Thông.

- Bình Nhi mong Cát huynh sớm tìm ra Chữ đại phu. Còn sự an nguy của Nghiêm phu nhân, huynh cứ yên tâm. Sẽ không ai làm gì được phu nhân khi người ở trong Giản Hoa thiền viện.

- Thiên Phong cũng mong như vậy.

Chàng bưng chén rượu uống cạn, rồi nhìn Bình Nhi, nói :

- Đã ba năm rồi, Thiên Phong và Thánh Cô chưa hợp tấu lại giai khúc Phụng Hoàng Ca. Giờ chúng ta có thể tấu giai khúc đó chứ?

- Bình Nhi cũng đang cao hứng.

Nàng lấy ống tiêu ngọc giắt bên hông.

Thiên Phong cũng lấy ống sáo bằng trúc.

Bình Nhi nói :

- Mời huynh.

Thiên Phong khẽ điểm mũi giày. Thân pháp của chàng cất lên cao ba trượng, từ từ xoay tròn trong không trung, cùng với tiếng sáo ngọc vi vu cất lên.

Tiếng sáo của chàng vừa dứt thì tiếng tiêu của Bình Nhi cất lên, hòa đúng với tấu khúc mà chàng vừa thổi.

Hai cánh môi của nàng tạo ra một nụ hoa chực chờ chớm nở, còn chân bước đi tợ các nàng tiên múa khúc Nghê Thường trong không trung. Mỗi bước chân của Bình Nhi đều tạo ra những đóa hoa khí công, lượn lờ tợ như những cánh sen trôi theo nàng.

Tiếng sáo và tiếng tiêu phối hợp với nhau, quyện lẫn vào nhau. Nếu tiếng tiêu cao vút vời vợi thì tiếng sáo lại có âm hưởng trầm trầm.

Nghe hai người hợp tấu sáo và tiêu, người ta những tưởng như đôi Tiên Đồng Ngọc Nữ đang phiêu bồng, chơi đùa trong khoảng không bao la vô tận.

Nếu tiếng tiêu của Thiên Phong mang âm hưởng gợi cho người nghe liên tưởng đến sự hùng vĩ của đại dương, thì tiếng tiêu của Bình Nhi lại bắt mọi người liên tưởng đến cánh buồm lãng đãng trên đại dương bao la vô tận đó.

Thiên Phong thổi dứt tấu khúc thì Bình Nhi cũng hoàn thành khúc tiêu của mình. Hai người với bộ pháp khinh thân thần kỳ quán tuyệt hạ thân trở về chỗ cũ.

Bình Nhi nhìn Thiên Phong :

- Giai khúc của huynh cũng như hôm nào.

- Thánh Cô cũng vậy.

- Ba năm trôi qua, Bình Nhi cứ ngỡ đâu Thiên Phong đã quên tấu khúc Phụng Hoàng Ca.

Thiên Phong lắc đầu :

- Làm sao Thiên Phong có thể quên được khúc Phượng Hoàng do chính Bình Nhi và Thiên Phong sáng tạo. Khúc Phượng Hoàng đã ở trong tim, trong thần thức của huynh.

- Nó là nhịp nối để một ngày nào đó xóa đi khoảng cách giữa Bình Nhi và Cát huynh.

Nàng châm rượu vào chén của Thiên Phong :

- Thời gian qua mau thật, nhưng với sự cô đơn thì nó lại trải dài và gậm nhấm một đời người.

Nàng nói xong buông một tiếng thở dài. Đó cũng là tiếng lòng mà nàng muốn gởi lại cho Thiên Phong.

Không biết tiếng thở ra của nàng mang ẩn ý gì nhưng có lẽ nó là biểu trưng của nỗi cô đơn mà một nữ nhân phải chịu.

Có tiếng gõ cửa, buộc Bình Nhi phải cắt ngang những ý tưởng trong đầu mình.

Nàng ngoảnh mặt nhìn ra :

- Vào đi!

Chỉ Ngọc bước vào. Nàng khép nép đến bên Bình Nhi, nhỏ giọng nói :

- Thánh Cô, có Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu công tử cầu kiến.

Bình Nhi cau mày :

- Chỉ Ngọc hãy nói với Công Tôn công tử hôm nay Bình Nhi không tiếp khách.

- Chỉ Ngọc có nói, nhưng Thiết Phiến thư sinh công Tôn Cửu nhứt định đòi gặp cho bằng được Thánh Cô.

Bình Nhi hừ nhạt.

Chỉ Ngọc khép nép nhìn nàng.

Thiên Phong nhìn nàng, nói :

- Thánh Cô không cần vì Thiên Phong mà thất lễ với Công Tôn công tử. Đêm nay Thiên Phong sẽ uống cạn vò rượu Tương Tư Thảo này rồi ngày mai lại ra đi.

- Thiên Phong.

Chàng mỉm cười :

- Một ngày nào đó khúc Phượng Hoàng cũng sẽ trổ lên trong Giản Hoa thiền viện.

- Thiên Phong chờ Bình Nhi chứ?

Chàng nhìn nàng điểm một nụ cười mỉm.

Bình Nhi đáp lại Thiên Phong cũng bằng một nụ cười mỉm, rồi đứng lên theo Chỉ Ngọc bước ra ngoài gian thư khách.

Khi cánh cửa gian thư khách đóng lại thì Thiên Phong cảm nhận trông tâm tưởng mình một cảm giác mơ hồ mông lung của một nỗi buồn cô tịch.

Thiên Phong rảo bước tiến lại bên cửa sổ nhìn ra ngoài nhà phía bên kia là hoa viên. Những gian nhà trong màn đêm nhấp nhoáng trông chẳng khác nào những ngôi cốc nhỏ dành cho những bậc hành giả tham thiền nhập định.

Bỗng trong màn đêm nhá nhem đó, Thiên Phong chợt phát hiện thấy một bóng người nhỏ nhắn với khinh pháp tuyệt luân lẩn nhanh vào một ngôi cốc.

Hành tung của người đó khiến Thiên Phong suy nghĩ một chút. Chàng toan phi thân qua cửa sổ thì bóng người kia lại xuất hiện. Lần xuất hiện này thân pháp của người đó xem chừng rất vội vã và bí mật.

Mặc dù chỉ có ánh sáng mờ mờ nhạt nhạt từ những ngọn đèn lồng hắt ra bên ngoài nhưng thần nhãn của Cát Thiên Phong vẫn phát hiện người kia cõng theo một chiếc bao khá to so với thân ảnh của

y.

Thiên Phong không dằn được tò mò liền trổ khinh thuật siêu phàm thoát ra ngoài cửa sổ băng theo bóng người nọ. Chàng nghĩ thầm :

- Người này là ai, sao hành tung kỳ dị như vậy?

Xem tiếp hồi 12 Thiết Phiến thư sinh

Chương 12: Thiết Phiến Thư Sinh

Công Tôn Cửu trong bộ trường y nho sinh may bằng gấm tơ tầm, thứ gấm nổi tiếng của Hàng Châu, trên tay là cây quạt với những nan hoa được mạ vàng sáng ngời. Mặc dù tự cho mình làmột công tử phong lưu nho nhã nhưng bộ dáng bề ngoài Công Tôn Cửu chẳng nho nhã chút nào. Y chỉ cao độ ba bộ, mà bề ngang lại quá bề thế, phối hợp cùng bộ trường y bằng gấm thêu hoa, trông lại càng lùn và càng mập.

Ngồi hầu hai bên Công Tôn Cửu là hai gã gầy nhom, vận hắc y võ phục bó chẽn, kiếm giắt sau lưng, mặt lúc nào cũng khằm khằm ra vẻ làmột sát thân giết người không gớm tay.

Bình Nhi vừa bước ra, Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu đã vội vã đứng lên, vồn vã bước đến đối diện với nàng. Y trịnh trọng ôm quyền xá Bình Nhi :

- Công Tôn Cửu công tử hạnh ngộ bái kiến Thánh Cô Bình Nhi!

Nghe gã Công Tôn công tử xưng, Bình Nhi chỉ chực bật cười, nhưng nàng kịp nén tiếng cười vào trong để không mất vẻ nghiêm khắc vốn đã có trên dung diện.

Bình Nhi từ tốn nói :

- Công Tôn công tử từ đất Tô Châu, quá vãng đến Giản Hoa thiền viện chẳng hay có chuyện chi?

Công Tôn Cửu xoa tay nói :

- Ở Tô Châu, tại hạ đã nghe danh tiếng Thánh Cô.

Bình Nhi cướp lời Công Tôn Cửu :

- Thiên hạ ở Tô Châu nói về tôi như thế nào?

Công Tôn Cửu chắc lưỡi :

- Thiên hạ nói rất nhiều về Thánh Cô Bình Nhi.

Gã ngập ngừng một lúc rói nói tiếp :

- Thiên hạ đồn đãi Thánh Cô làmột giai nhân mình hạc sương mai..

Bình Nhi khoát tay :

- Đa tạ Công Tôn công tử, nhưng Bình Nhi không thích nghe những lời lẽ sáo rỗng đó.

- Ơ.. Ơ.. Đúng rồi. Tại hạ biết một người như Thánh Cô cần gì phải nghe những lời sáo mòn như vậy. Thiên hạ không cần nói mà tại hạ đây chỉ gặp Thánh Cô một lần ở Tô Châu thì không thể không đến Trung Châu để được hạnh ngộ lần thứ hai.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoạt nhìu lại. Bình Nhi nhìn Công Tôn Cửu :

- Công Tôn công tử từ Tô Châu tìm đến Giản Hoa thiền viện cốt chỉ để nói những lời này sao?

Công Tôn Cửu xoa tay, toét miệng cố rặn một nụ cười cầu duyên. Bộ dạng gã trông chẳng khác gì một con lật đật.

Công Tôn Cửu nói :

- Ấy.. Tại hạ không chỉ đến thăm Thánh Cô bằng những lời nói xuông mà còn bằng tấm lòng thành thật nữa.

Công Tôn Cửu nói :

- Lòng thành thật của Công Tôn công tử biểu hiện như thế nào?

- Ậy.. Ậy.. Thánh Cô nói rất đúng.

Y vỗ tay vào trán ra chiều suy nghĩ mông lung.

- Ái chà.. Không biết bao nhiêu đây có đủ nói hết lòng thành của Công Tôn Cửu đối với Thánh Cô hay không? Tại hạ xem chừng nó cũng quá ít, chưa nói hết đặng. Nhưng gã càng làm dáng lại càng giống một tên hề. Y vừa làm dáng vừa nói :

- Nói ra thật hổ thẹn, nhưng tại hạ phải nói. Tại hạ.. Tại hạ gặp Bình Nhi Thánh Cô liền đem lòng nhớ thương.

Gã nhăn nhó bộ mặt núc ních như một kẻ đang gặp cảnh khốn nạn :

- Tại hạ.. Tại hạ đã yêu Thánh Cô

Rồi. Nếu Thánh Cô ưng thuận thì.. Thì tại hạ.. Sẽ đem toàn bộ gia sản ở Tô Châu dâng lên Thánh Cô.

Nói xong vội vã nhìn ra ngoài cứ như muốn tránh né ánh mắt khắt khe nghiêm nghị của Bình Nhi.

Hai gã sai nô của Công Tôn Cửu khiêng vào một chiếc rương đặt xuống trước mặt gã.

Công Tôn Cửu chỉ chiếc rương gài khóa cẩn thận, nói với Bình Nhi :

- Đây chỉ là chút lễ mọn để Công Tôn Cửu thổ lộ tình yêu với Thánh Cô. Tại hạ cung thỉnh Thánh Cô đoái tưởng đến lòng ngưỡng mộ thành kính của Công Tôn Cửu thư sinh mà nhìn qua.

Y mở nắp rương, cúi mình soạn ra từng thứ để ra bên ngoài. Y vừa soạn vừa nói :

- Đây là tơ Hàng Châu, thứ tơ mà không một nơi nào có được. Nó vừa đẹp vừa bền, nếu Thánh Cô dùng để may xiêm y thì sắc đẹp không một giai nhân nào sánh bằng.

Còn đây làmiếng ngọc bội cực kỳ quí giá, nó có thể kỵ hàn khí xâm nhập vào cơ thể. Nếu Bình Nhi Thánh Cô đeo nó thì chẳng còn hàn khí nào có thể hại được nàng, còn đây là chiếc hòm trong có chứa trăm nén vàng ròng, tại hạ mong Thánh Cô hãy nhận lấy, để tại hạ được tỏ lòng ngưỡng mộ Thánh Cô.

Công Tôn Cửu vừa nói vừa soạn các đồ vật trong rương, thái độ của gã thật là kiêu hãnh, huênh hoang, và nhứt nhứt chú nhãn vào chiếc rương mà không nhìn chung quanh.

Công Tôn Cửu soạn xong ngẩng mặt nhìn lại, Bình Nhi chẳng còn đứng ở đó nữa. Nàng đã bỏ đi vào trong từ lúc nào mà Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu chẳng hề hay chẳng hề biết.

Công Tôn Cửu ngơ ngơ ngác ngác nói :

- Ơ.. Ơ.. Thánh Cô đâu rồi nhỉ?

Công Tôn Cửu nhìn ra ngoài cửa. Đập vào mắt Công Tôn Cửu bây giờ không chỉ có hai gã thuộc hạ với bộ mặt như hung thần mà còn có thêm bốn gã đại hán vận thanh y võ phục đứng án ngữ ngay cửa tiền sảnh Giản Hoa thiền viện.

Công Tôn Cửu bực dọc :

- Hai ngươi không thấy gì à!

Hai gã thuộc nhân ngơ ngẩn nói :

- Công tử Chúng tôi thấy gì?

- Bốn con khỉ kia vào bất thình lình nên Thánh Cô bỏ đi. Hai ngươi thật là vô dụng!

Hai gã thuộc nhân của Công Tôn Cửu quay lại.

Một gã hất mặt nói :

- Các ngươi là ai?

Lời còn đọng trên hai vành môi của gã thì ánh kiếm ngay lập tức xuất hiện. Chỉ có thể nói ánh kiếm thoát ra tạo thành một chiếc cầu vồng sáng ngời ánh sắc bạc rồi nhanh chóng biến mất.

Ánh kiếm biến mất nhưng gã thuộc nhân của Công Tôn Cửu hồn đã lìa khỏi xác. Đường kiếm vừa rồi của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn đâm thủng trái tim gã thuộc nhân của Công Tôn Cửu.

Gã thuộc nhân còn lại vội thối bộ đến bên Công Tôn Cửu.

Công Tôn Cửu tròn mắt nhìn Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn. Y ngập ngừng một lúc rồi nói :

- A.. Các hạ chính là Mạc Lịnh Cẩn với ngoại danh là Ma Kiếm Vô Nhân.

Mạc Lịnh Cẩn nhìn Công Tôn Cửu :

- Biết ta là Ma Kiếm Vô Nhân, sao lũ sâu bọ các ngươi còn chưa cút xéo đi, hay đợi Mạc mỗ tống tiễn hồn các ngươi về chầu diêm chúa?

Công Tôn Cửu xòe Thiết phiến phe phẩy nói :

- Ái cha! Mạc kiếm thủ nói hay quá hay quá.

Y nhướng mày, tiếp :

- Mạc kiếm thủ không biết Công Tôn Cửu đang.. Đang..

Mạc Lịnh Cẩn gằn giọng :

- Ta không cần biết ngươi đang làm gì, hãy cút đi!

- Hê, tự nhiên Mạc kiếm thủ lại đuổi ta. Vô lý thật. Vô lý thật. Ở đây là tiền sảnh của Thánh Cô Bình Nhi chứ đâu phải nhà của Mạc kiếm thủ.

Mạc Lịnh Cẩn nhíu mày tỏ lộ vẻ bất nhăn ra bên ngoài :

- Thằng lùn kia. Ngươi muốn bổn Hộ pháp cắt lưỡi ngươi à.

- Ê.. Ngươi đừng nói quá vậy chứ. Bộ ngươi tưởng mang ngoại danh Ma Kiếm Vô Nhân muốn bắt nạt Công Tôn Cửu này là được hay sao? Nói cho ngươi biết, ngươi bắt nạt công Tôn Cửu không dễ đâu. Trên đời này chỉ có Công Tôn Cửu thư sinh bắt nạt ngươi khác thôi chứ chưa có ai bắt nạt được ta.

Công Tôn Cửu xoa tay :

- Nói cho ngươi biết, đến ngay cả Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên cũng phải nể mặt dòng họ Công Tôn ở Tô Châu.

Công Tôn Cửu phẩy chiết Thiết phiến :

- Thôi, các ngươi đi đi!

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn sa sầm mặt. Y dấn đến một bộ :

- Mạc mỗ xem thử ngươi có bản lĩnh như thế nào mà đòi lên mặt với Mạc mỗ chứ.

Mạc Lịnh Cẩn vừa nói vừa thi triển một thế kiếm, tạo ra ba đóm sáng hình chữ phẩm công thẳng vào vùng phương vị của Công Tôn Cửu.

Bộ dạng lùn tịt, lật đật của Công Tôn Cửu ngỡ đâu chỉ là chiếc bị thịt để Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn thử kiếm.

Nhưng thật không ngờ, khác hẳn với bộ tạng ục ịch đó, Công Tôn Cửu lại có bộ pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Khi ba điểm sáng tạo hình chữ phẩm ập tới tập kích, thì gã Thiết phiến công tử khẽ rùng mình Thân ảnh của gã như thu nhỏ lại hơn nữa và nhanh như một con sóc lòn qua ánh kiếm của Mạc Lịnh Cẩn chẳng chút khó khăn gì.

Y vừa tránh được thế kiếm liền phản công bằng một thế điểm cực kỳ lợi hại tàn khốc.

Ngọn Thiết phiến trong tay Công Tôn Cửu chập lại, điểm tới ngay tam tinh Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn. Thế điểm này của gã vừa nhanh vừa chính xác và lợi đụng vào thế công của đối phương.

Nếu như trúng thế điểm của Công Tôn Cửu, thì tam tinh của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chắc chắn sẽ vỡ toang.

Vừa công hụt đối phương Mạc Lịnh Cẩn kịp thời nhận ra đối phương của mình không phải tầm thường như gã nghĩ mà làmột đại cao thủ chuyên dụng những thế điểm cực kỳ ảo diệu, nên vừa nhác thấy bóng ngọn Thiết phiến liền liền thi triển thế Hoài Long Quá Bộ, ngã người ra sau, còn trường kiếm thì biến chiêu thành một thế phạt ngang đỡ ngọn Thiết phiến.

Choang..

Kiếm và quạt chạm thẳng vào nhau tóe ra những tia lửa li ti.

Công Tôn Cửu buột miệng thốt :

- Hay lắm.. Xứng đáng làmột kiếm thủ vô song.

Miệng thì thốt lời khen nhưng tay thì liên thủ dụng Thiết phiến công kích Ma Kiếm Vô Nhân. Phải công nhận thủ pháp điểm huyệt của Công Tôn Cửu vô cùng kỳ ảo và linh hoạt.

Trong khi Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chủ động công kích trước, đáng lẽ phải chiếm thế chủ công, nhưng sau khi công hụt đối phương một chiêu thì y nhanh chóng rơi ngay vào thế bị động bởi những thế điểm liên hoàn bất tận của Công Tôn Cửu.

Thủ pháp dụng Thiết phiến điểm vào các tử huyệt của đối phương hợp cùng bộ pháp thần kỳ, chỉ trong không đầy một tuần trà mà Công Tôn Cửu đã thi thố được năm mươi thức điểm. Tất cả những thế điểm của gã đều buộc đối thủ không sao rãnh tay phát triển thế công lấy lại sự quân bình ban đầu.

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn tưởng chừng như mình rơi vào một trận đồ phải đối phó với trăm cao thủ, mà người nào cũng dụng Thiết phiến với những thức, chiêu như thần, nhứt nhứt đều có thế công vào tử huyệt của gã.

Mạc Lịnh Cẩn vốn làmột kiếm thủ lẫy lừng đất Giang Đông và được Đại Chu Thiên trọng dụng giao trọng trách Hộ pháp võ lâm Tổng đàn, thế mà giờ đây đối phó với Công Tôn Cửu, một con người có bộ tạng vừa lùn vừa mập, dáng thì ì ạch, lại lúng túng và khó khăn vô cùng.

Từ lúc khởi đầu cuộc đầu cho đến lúc này, Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn tuyệt nhiên chỉ biết đón đỡ những thế điểm bất tận của gã Thiết Phiến thư sinh mà không sao phản công được.

Ma Kiếm Vô Nhân xuất hạn mồ hôi vì không ngừng đỡ những thế điểm của đối phương. Y bắt đầu cáu giận, quát lớn :

- Ta giết ngươi!

Trong lúc tức giận, Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn bất kể đến thế điểm của đối phương mà dồn nội lực vào thanh trường kiếm đâm thẳng tới vùng chân tâm của Công Tôn Cửu, mặc nhiên để cho ngọn Thiết phiến công vào tam tinh mình.

Chiệu thức này Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn khởi phát từ sự tức giận nên muốn cả hai cùng đoạn tử một chỗ.

Khi Mạc Lịnh Cẩn vừa khởi phát chiêu kiếm chí mạng đó, Công Tôn Cửu như đọc được ý niệm trong đầu của đối phương. Y không thu Thiết phiến về mà chỉ khẽ xoay nghiêng một chút, tả thủ điểm

vào lưỡi kiếm, đẩy bật qua một bên, trong khi ngọn Thiết phiến vẫn điểm tới tam tinh của họ Mạc.

Tình hế của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chẳng khác nào chỉ mành treo chuông bởi chiêu thức quá huyền ảo và tân kỳ của gã công tử vừa lùn vừa mập.

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn chỉ kịp nghĩ :

- Thế là hết!

Ý nghĩ đó vừa lướt qua trong đầu Ma

Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn thì một âm thanh khô khốc vang lên ngay trước mặt gã.

Chát!

Ngọn thiết thiến bị đẩy bật qua một gang, đâm xướt lướt sát bên mang tai Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh C.

Một giọng nói đầy uy lực cất lên ngay bên ngoài cửa tiền sảnh của Giản Hoa thiền viện

- Dừng tay!

Công Tôn Cửu nhanh hơn một con sóc thoát trở về vị trí cũ. Y định nhãn về hướng tiền sảnh.

Đại Chu Thiên trong bộ trường y Võ lâm Minh chủ từ bên ngoài chắp tay sau lưnghước vào. Nếu vừa rồi Đại Chu Thiên không dùng tuyệt kỹ thi triển ám tiễn đẩy ngọn Thiết phiến dịch qua khỏi tử huyệt của Mạc Lịnh Cẩn thì có lẽ giờ đây họ Mạc đã là cái xác không hồn bởi những thế điểm của Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu.

Công Tôn Cửu vừa thấy Đại Chu Thiên liền liền ôm quyền xá :

- Hạnh ngộ.. Minh chủ quang lâm thật là hạnh ngộ cho Công Tôn Cửu.

Mạc Lịnh Cẩn cùng ba gã kia đồng loạt quì một chân xuống sàn tiền sảnh, xướng lên :

- Minh chủ quang lâm!

Đại Chu Thiên nhìn họ trầm giọng đầy uy quyền, nói :

- Các ngươi đứng lên!

Mạc Lịnh Cẩn cùng ba người kia đồng loạt đứng lên.

Đại Chu Thiên bước đến trước mặt Công Tôn Cửu. Y từ tốn nói :

- Võ công của dòng họ Công Tôn quả là danh bất hư truyền, bổn tọa ngưỡng mộ.. Ngưỡng mộ.

- Minh chủ quá khen. Nhưng võ công của dòng họ Công Tôn sao có thể sánh với võ công của người đứng đầu võ lâm. Công Tôn Cửu không dám nhận lời khen tặng đó. Những thế điểm của dòng họ Công Tôn so với võ công của Đại Chu Thiên minh chủ chỉ có thể nói lão đại múa rìu qua mắt thợ.

- Công Tôn công tử quá khiêm tốn, làm bổn tọa áy náy. Nếu võ công của dòng họ Công Tôn không có sự huyền vi siêu phàm thì Mạc hộ pháp đâu dã lúng túng đến suýt mất mạng.

Công Tôn Cửu xoa tay :

- Minh chủ quá khen, chứ những thế điểm kia đâu đáng để Minh chủ nhìn tới.

Đại Chu Thiên mỉm cười vuốt râu. Y nhìn Công Tôn Cửu nói :

- Công Tôn công tử quá khiêm tốn chứ từ lâu bổn tọa đã ngưỡng mộ võ công của dòng họ Công Tôn là đã có lần thân hành đến Tô Châu thỉnh thị Công Tôn Mộ Dung lão gia, cùng gánh vác trọng trách với bổn tọa.

Đại Chu thiên thở dài :

- Bổn tọa vô cùng tiếc. Nếu được Công Tôn Mộ Dung hỗ trợ thì võ lâm Tổng đàn có thể có một kỳ hiệp hành đạo vì chính nghĩa.

Công Tôn Cửu nhún vai nói :

- Minh chủ không biết đó thôi, chứ Công Tôn lão nhân gia nghĩ Minh chủ nhờ có Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong trợ thủ nên mới có dịp chễm chệ ngồi trên ghế Võ lâm Minh chủ. Chính vì lẽ đó mà lão nhân gia không phục mà không ra trợ thủ với Minh chủ đó.

- Bổn tọa thật là hổ thẹn khi nghe những lời vừa rồi của Công Tôn công tử.

Công Tôn Cửu toét miệng cười. Y vừa cười vừa nói :

- Nếu như Minh chủ có thể phá được những thế điểm tuyệt luân của dòng họ Công Tôn thì nhất định lão nhân gia sẽ tâm phục khẩu phục mà ra giang hồ cùng với người gánh vác trọng trách võ lâm.

Phá được những thế điểm thần kỳ của dòng họ Công Tôn thì quả là khó có người nhất là phải đối đầu với Công Tôn Mộ Dung đại hiệp.

Đại Chu Thiên nhìn Công Tôn Cửu :

- Hổ phụ sinh hổ tử. Bổn tọa thấy cyu thi triển những thế điểm của dòng họ công tôn mà càng thêm

ngưỡng mộ dòng họ công tôn ở tô châu.

Công Tôn Cửu xoè quạt phe phẩy :

- Trên giang hồ không biết có mấy ai chịu được những thế điểm Thuận Thủy Thôi Châu của dòng họ công tôn?

Y nhìn lại Đại Chu Thiên :

- Minh chủ đỡ được mấy chiêu?

Đại Chu Thiên mỉm cười :

- Bổn tọa không dám thi thố với công tôn mô dung đại hiệp, nhưng với công tử thì bổn tọa có thể chịu được hai mươi thế điểm mà tuyệt nhiên không di dời thân pháp.

- Vậy ư?

Công Tôn Cửu hất mặt :

- Nếu Minh chủ chịu được hai mươi thế điểm của Công Tôn Cửu thì gã thư sinh này sẽ dập đầu theo Minh chủ. Thậm chí còn khẩn cầu lão nhân gia phò trợ cho Minh chủ.

- Công tử nói thật đấy à?

- Tất nhiên là thật rồi.

Công Tôn Cửu vừa dứt lời bất ngờ lạng bộ đâm mũi Thiết phiến điểm vào tam tinh của Đại Chu Thiên.

Thế điểm của gã công ra thật bất ngờ và nhanh như một cái chớp mắt.

Đại Chu Thiên như thầm đoán được thâm ý của Công Tôn Cửu nên khi gã vừa xuất thủ thì cũng cong chỉ điểm vào đầu ngọn Thiết phiến.

Coong!

Ngọn Thiết phiến bật ngược trở lại trong khi hai chân Đại Chu Thiên không hề nhích động.

Công Tôn Cửu thoáng sững sờ bởi chỉ pháp vô cùng chính xác và dũng mãnh của Đại Chu Thiên. Nhưng y vẫn chưa phục liền thi triển bộ pháp di hình chạy vòng quanh Đại Chu Thiên.

Công Tôn Cửu thi triển bộ pháp thần kỳ chẳng mấy chốc tạo thành một con trốt vây quanh Đại Chu Thiên mà chẳng còn thấy bóig dáng của gã đâu nữa.

Đại Chu Thiên vẫn bình thản đứng chôn chân mặc nhiên với con trốt vần vũ cuốn quanh thân hình lão.

Xẹt..

Ngọn Thiết phiến gần như sắp chạm vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Đại Chu Thiên thì lại bị chỉ khí của lão đánh bật ra.

Chỉ trong không quá một tuần trà, thế mà Công Tôn Cửu đã xuất thủ được hai mươi mốt thế điểm nhưng tuyệt nhiên không sao chạm được vào tử huyệt trọng yếu của Võ lâm Minh chủ.

Đại Chu Thiên nói :

- Công tử đã xuất thủ quá một chiêu đó.

Công Tôn Cửu buột miệng thốt :

- Lão thật là lợi hại!

- Nếu bổn tọa chỉ dựa vào một tam đệ Song Hoàn Lãnh Nhân thì chiếc ngai Võ lâm Minh chủ đã có thể thuộc về một người khác. Người đó không chừng lại chính là Công Tôn Mộ Dung đại hiệp.

Đại Chu Thiên mỉm cười :

- Công tử giữ lời hứa với bổn tọa chứ?

- Ơ.. Để.. Để.. Công Tôn Cửu về hỏi lại lão nhân gia.

Công Tôn Cửu vừa nói vừa quay lưng bước nhanh ra bên ngoài.

Đại Chu Thiên nói theo :

- Công Tôn công tử về nói lại với Công Tôn Mộ Dung đại hiệp, Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên sẽ đến thăm người.

Công Tôn Cửu dừng bước, nghe xong mấy lời của Đại Chu Thiên, ôm quyền xá :

- Cáo từ. Tại hạ sẽ nói lại với Công Tôn lão nhân gia.

Dai Chu Thiên mỉm cười :

- Cho bổn tòa gởi lời thăm hỏi ân cần đến Công Tôn Mộ Dung đại hiệp.

- Tại hạ sẽ chuyển lời!

Công Tôn Cửu cùng với gã thuộc hạ còn lại nhanh chân rảo bước ra ngoài.

Khi Công Tôn Cửu đã bỏ đi hẳn rồi, Bình Nhi với Chỉ Ngọc mới từ hậu điện gian tiền sảnh bước ra. Nàng bước đến trước mặt Đại Chu Thiên, kính cẩn ôm quyền xá :

- Minh chủ quang lâm Giản Hoa thiền viện, Bình Nhi không kịp nghinh tiếp, thật đắc tội.

Trong khi nàng nói thì ba gã thuộc nhân của Mạc Lịnh Cân khiêng xác gã thuộc hạ của Công Tôn Cửu đem ra ngoài.

Đại Chu Thiên nhìn nàng, ôn nhu nói :

- Cát Thiên Phong Tam đệ đưa Nghiêm Lệ Hoa, Nhị đệ phu nhân đến Giản Hoa thiền viện của Thánh Cô. Bổn tọa muốn đưa Nghiêm Lệ Hoa về Tổng đàn võ lâm.

- Minh chủ nói có đúng có sai. Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong có đến đây và đã đi, đây chẳng có Nghiêm phu nhân nào cả.

Đại Chu Thiên cau mày :

- Thánh Cô nói thật đấy chứ? Bổn tọa đã thấy cỗ xe mà Cát Thiên Phong đưa Nghiêm Lệ Hoa đi để ở bên ngoài Giản Hoa thiền viện.

Bình Nhi từ tốn đáp lời Đại Chu Thiên :

- Bình Nhi lập Giản Hoa thiền viện, mục đích cưu mang những kẻ thất cơ lỡ vận, chứ chẳng hề tỏ ý tranh đoạt, hay tham dự vào những chuyện võ lâm. Mong Minh chủ hiểu cho!

- Bổn tọa chỉ muốn gặp Nghiêm Lệ Hoa.

- Nghiêm phu nhân không có ở đây.

Đại Chu Thiên cau mày :

- Thánh Cô nói thật đó chứ?

- Quả là như vậy..

- Nếu như Nghiêm Lệ Hoa có ở đây thì sao?

- Bình Nhi vốn chẳng hề biết võ công nên đâu dám ngụy ngôn với Minh chủ. Ngụy ngôn với Minh chủ chẳng khác nào Bình Nhi tự chuốc họa vào thân, và Giản Hoa thiền viện này sẽ chẳng còn chỗ

đứng trên đất Trung thổ.

Đại Chu Thiên chắp tay sau lưng nhìn Bình Nhi. Ánh mắt của Võ lâm Minh chủ thật khe khắt và nghiêm lạnh.

Đại Chu Thiên tằng hắng rồi nói :

- Thánh Cô đã nói vậy thì bổn tọa tạm tin. Mai này bổn tọa sẽ không phải thất, vọng về những lời của Thánh Cô hôm nay. Cáo từ!

- Đa tạ Minh chủ.

Đại Chu Thiên rảo bước bỏ ra ngoài.

Lão dừng bước ngay ngưỡng cửa gian tiền sảnh, bâng quơ nói :

- Nếu không gặp được Nghiêm phu nhân thì vụ huyết án của Kim trang đại phủ bổn tọa buộc phải xử Cát Thiên Phong.

Đại Chu Thiên nói xong bỏ đi luôn cùng với Mạc Lịnh Cẩn.

Chỉ Ngọc nhìn Bình Nhi, hỏi :

- Thánh Cô.. Chúng ta tính sao giờ?

- Chỉ Ngọc hãy đưa Nghiêm phu nhân xuống mật thất, rồi ta sẽ sắp xếp.

- Thưa vâng!

Xem tiếp hồi 13 Quỷ kiếm pháp

Chương 13: Quỷ Kiếm Pháp

Trở lại với Cát Thiên Phong.

Sau khi Thiên Phong phát hiện hành tung mờ ám của bóng người bí mật kia, liền trổ khinh thuật bám theo.

Người nọ vận y phục dạ hành bó chẽn, vác chiếc bao sau lưng, trổ khinh công siêu phàm, băng băng theo mái ngói. Chẳng mấy chốc đã rời Giản Hoa thiền viện. Y cứ băng đi vun vút không hề nghi ngờ có người bám theo mình. Người đó rời trấn Trung Châu, ra bên ngoài ngoại vi, rồi lướt vào một khu rừng tòng.

Bóng người kia thoăn thoắt lướt đi, những tưởng y đã quá quen thuộc với khu rừng và các con đường mòn trong khu rừng này. Mặc dù trời tối đen như mực, nhưng Cát Thiên Phong vẫn bám theo dạ khách hành như bóng với hình.

Dạ khách hành vác chiếc bao băng về phía ánh ngọn đèn hắt ra từ một gian thảo xá cất sâu trong rừng.

Y dừng bước trước cửa gian thảo xá, có vẻ tư lự rồi đẩy cửa bước vào. Một lúc lâu trở ra, nhưng không còn bao vải trên lưng. Y lẩn nhanh vào bóng tối một tàng cây đại thụ.

Cát Thiên Phong điểm mũi giày băng mình lên cao ba bộ cắt một đường vòng cung, chàng không khác nào một con linh miêu rình mồi, lần bước về gian thảo xá.

Một tiếng rên phát ra từ phía trong gian thảo xá khiến cho Thiên Phong càng tò mò hơn.

Dụng tới tuyệt kỹ chỉ pháp Nhứt Chỉ Dương Cương, Thiên Phong khoét lấy một lỗ nhỏ ghé mắt nhìn vào.

Trong gian thảo xá là một thiếu phụ, dung diện khá tiều tụy, nhưng tinh nhãn thì sáng ngời, lóe ra hai luồng hung quang mà bất cứ người nào chạm phải đều thất hồn mất vía.

Trước mặt thiếu phụ là một gã nam nhân trang phục tả tơi bởi những nhát kiếm chém dọc chém ngang. Ánh mắt thiếu phụ nhìn nam nhân đó như mãnh thú nhìn con mồi đang giãy chết. Thanh trường kiếm trên tay nàng còn dính những giọt máu rỉ xuống đất.

Kiếm lại được vung lên, và lưỡi kiếm liếm qua da thịt người kia tướt đi một lớp da mỏng. Thiếu phụ như bắt đầu say máu bởi chiêu kiếm khốc liệt và tàn nhẫn vừa rồi của mình, nên bắt đầu xuất thủ những nhát kiếm quyết liệt hơn, tàn khốc hơn. Mặc nhiên chẳng màng tới sự đau đớn tột cùng của nạn nhân. Nàng càng thi triển những chiêu kiếm khốc liệt thì ánh mắt càng sáng ngời và tinh tường hơn.

Khi nàng trụ được thần thức, thu hồi kiếm ảnh thì gã nam nhân kia đã bị lóc thành một bộ xương trắng hếu, chỉ còn chừa lại mỗi chiếc thủ cấp là còn nguyên vẹn với những nỗi hãi hùng, thống khổ.

Thiếu phụ sau khi thu hồi kiếm pháp, đứng thở mệt nhọc, một lúc sau thì tự cởi bỏ xiêm y, phơi toàn bộ thân thể dưới ánh bạch lạp. Trên thân thể của nàng đầy những vết thẹo chi chít.

Nàng trở đốc kiếm tự rọc một đường dài vào vùng nhũ hoa của mình. Máu rỉ ra nhưng thần sắc thì biểu lộ một cảm giác khoái lạc tột cùng. Nàng quệt một vết máu, đưa lên miệng liếm.

Những hành động của thiếu phụ này đập vào mắt Thiên Phong khiến chàng không khỏi căm phẫn bởi sự biến thái ghê tởm này.

Sự phẫn nộ đó thôi thúc, Thiên Phong toan đạp cửa thảo xá thì có tiếng động sau lưng chàng. Thiên Phong quay mặt nhìn lại.

Gã vận hắc y dạ hành đang chiếu tinh nhãn sáng ngời nhìn chàng.

Thiên Phong nhìn gã hỏi :

- Các hạ là ai, sao lại có hành tung kinh tởm, bắt người về cho ác phụ luyện kiếm?

Hắc y dạ hành nhấn tới hai bộ. Hai người đối nhãn với nhau. Y gằn giọng nói :

- Ngươi đã thấy tất cả?

- Không chỉ thấy mà tại hạ còn muốn thanh trừ những người như tôn giá và ác phụ trong gian thảo xá này.

Hắc y dạ hành dấn thêm một bộ :

- Các hạ đã thấy thì các hạ phải chết!

- Làm chuyện tồi bại như vậy mà Tôn giá còn muốn giết hại hạ nữa ư?

Thiên Phong vừa nói vừa từ từ lay cổ tay. Đôi Song Hoàn Đoạt Mạng bé xíu từ trong ống tay áo của chàng chạy xuống nằm gọn trong đôi bản thủ.

Hắc y dạ hành ngờ ngợ như nhận ra Thiên Phong liền hỏi :

- Nếu ta đoán không lầm, Tôn giá chính là Cát Thiên Phong.

Thiên Phong gằn giọng nói :

- Tôn giá biết thì đã quá muộn rồi!

Chàng vừa dứt lời vừa thi triển ngọn Ma Hoàn Đoạt Mạng bên cánh tay trái.

Chiếc Ma hoàn thoát ra, tạo một âm thanh rít gió nghe buốt cột sống, nhưng chẳng hề thấy bóng thấy dáng.

Vút!

Hắc y dạ hành như biết sự lợi hại khốc liệt của chiếc Ma Hoàn Đoạt Mạng, vừa thét vừa liệng ra một kim kim tiền đỡ chiếc Ma hoàn của Thiên Phong.

- Dừng tay!

Chát!

Đồng kim tiền của Hắc y dạ hành bị Ma hoàn đánh bật tung trở lại ghim luôn vào bả vai Hắc y dạ hành.

Thiên Phong toan dùng tiếp chiếc Ma hoàn thứ hai để kết liễu đối phương thì tiếng hét lồng lộng của gã hắc y dạ hành buộc chàng bỏ ý định và thu hồi Ma hoàn vừa đánh ra.

Thiên Phong gằn giọng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Hắc y dạ hành buông một tiếng thở dài. Một tay ôm bả vai, một tay lột chiếc khăn lụa che mặt :

- Cát huynh hãy nhìn xem tôi là ai?

Thiên Phong sửng sốt :

- Lữ Điền trang chủ?

- Phải Lữ Điền đây!

Thiên Phong bước nhanh đến trước mặt Lữ Điền. Chàng khe khắt hỏi :

- Lữ trang chủ sao lại hành động bỉ ổi như vậy?

- Cát huynh, chuyện dài dòng lắm!

- Vậy ác phụ trong gian thảo xá này là ai vậy?

Lữ Điền cúi đầu :

- Người đó chính là nương tử của đệ.

- Hả! Ác phụ đó chính là Mẫn Hà Băng?

Lữ Điền gật đầu :

- Cát huynh không còn nhận ra được nàng nữa à?

Thiên Phong lắc đầu :

- Ta không thể nào tin được người kia lại chính là Mẫn Hà Băng.

Chàng ghịt vai Lữ Điền :

- Lữ Điền! Hãy cho ta biết, tại sao Mẫn Hà Băng lại biến thái ra nông nổi này! Hãy nói mau!

- Cát huynh... Chuyện dài dòng lắm.

- Ta muốn biết.

- Đệ sẽ kể lại tất cả cho Cát huynh nghe.

Lữ Điền vừa dứt câu thì cửa thảo xá bật ra. Mẫn Hà Băng từ bên trong lướt ra ngoài. Trên tay nàng là thanh Huyết kiếm tỏa sắc máu đỏ ối.

Đôi thần nhãn của nàng giờ tợ ánh mắt của loài dã thú săn mồi ban đêm.

Mẫn Hà Băng vung kiếm nhắm Lữ Điền công kích.

Lữ Điền lộ rõ vẻ hoảng hốt, thất thần.

Cát Thiên Phong thi triển ngọn Ma hoàn bên hữu thủ công vào lưỡi kiếm của Mẫn Hà Băng.

Chát!

Nhờ ngọn Ma hoàn đó mà Lữ Điền thoát khỏi lưỡi Huyết kiếm trong đường tơ kẻ tóc.

Cát Thiên Phong đẩy Lữ Điền qua một bên.

Như con mãnh thú điên cuồng bị sẩy mất mồi, Mẫn Hà Băng vung kiếm tập kích Cát Thiên Phong.

Những thế kiếm của nàng thi triển vô cùng quái dị và tàn nhẫn. Hết nhát này lại đến nhát khác cứ vun vút bủa lấy thân thể Cát Thiên Phong.

Trong vùng kiếm ảnh và quái dị do Mẫn Hà Băng tạo ra, Cát Thiên Phong tưởng chừng như mình lọt vào một trận đồ kiếm ma, vừa tàn nhẫn vừa nguy hiểm tột cùng. Mặc dù đứng trong trận đồ kiếm ma đầy sát kiếm tử vong nhưng Cát Thiên Phong không thể dụng được tuyệt kỹ, bởi người thi triển những ác chiêu kiếm pháp đó lại chính là Mẫn Hà Băng, nghĩa muội thuần thục của chàng hôm nào.

Cát Thiên Phong không ngừng bị kiếm ảnh dồn ép, thậm chí có lúc thàn tưởng như có muôn vạn đóa hoa kiếm cùng một lúc phủ xuống thân thể mình.

Nếu người trong vùng kiếm ma ấy không phải là Cát Thiên Phong thì có lẽ những chiêu kiếm tàn khốc và mãnh liệt của Mẫn Hà Băng đã lóc chàng thành một bộ khô cốt rồi.

Nói như vậy nhưng ngay Cát Thiên Phong cũng không khỏi lúng túng bởi những chiêu kiếm quái dị lạ thường đó.

Rét... Rét... Rét...

Ba nhát kiếm của Mẫn Hà Băng rọc ba đường dài trên trang phục của chàng.

Tình huống cấp bách, đôi lúc Cát Thiên Phong toan dụng tới tuyệt kỹ Song Hoàn Đoạt Mạng nhưng bên ngoài Lữ Điền lại luôn miệng nói :

- Cát huynh... Xin nương tay với Nương tử nàng đang bị ma kiếm chi phối thần thức, không làm chủ được mình. Cát huynh tha cho Nương tử.

Chính vì lời khẩn thiết của Lữ Điền mà Cát Thiên Phong gác bỏ ý tưởng dùng đến tuyệt kỹ Ma Hoàn Đoạt Mạng.

Nhưng nếu chàng không dùng đến Ma hoàn thì kiếm ảnh do Mẫn Hà Băng thi triển chẳng khác nào lưỡi hái tử thần chập chờn trên đỉnh đầu Cát Thiên Phong mà lúc này chàng lại đang gánh vác bao nhiêu trọng trách đối với Khán Như và Nghiêm Lệ Hoa cũng như huyết án Kim trang đại phủ.

Thiên Phong vừa chống trả những chiêu kiếm liên thủ tàn nhẫn vừa không thể quyết định được cách xử trí toàn ven. Chính vì thế mà chàng không khỏi lúng túng, và bối rối.

Rét... Rét... Rét...

Trang phục của Thiên Phong lại nhận thêm ba nhát kiếm nữa, chém dọc theo hai bên hông, ngỡ

như Mẫn Hà Băng đang cố ý dụng kiếm pháp xẻ da thịt Thiên Phong.

Lữ Điền gào lên :

- Cát huynh, hãy tước lấy thanh kiếm của nàng!

Lời gào thét của Lữ Điền như một phán truyền khiến Cát Thiên Phong bừng tỉnh. Cùng với sự bừng tỉnh của chàng thì một chiêu kiếm khốc liệt cũng vừa chụp tới.

Thiên Phong chỉ kịp lách bộ để tránh chiêu kiếm đó trong đường tơ kẻ tóc. Mặc dù chàng đã nhanh, nhưng lưỡi Huyết kiếm của Mẫn Hà Băng vẫn kịp cắt lấy một vạt áo của Cát Thiên Phong.

Thiên Phong rít một luồng chân Ngươn, dồn chân khí vào đan điền, hú lên một tiếng lồng lộng. Ngọn sáo vốn bình thời chỉ được Thiên Phong sử dụng như một nhạc cụ, nay được thi triển như một đoản côn, linh hoạt biến hóa, nhoang nhoáng điểm tới mũi kiếm của Mẫn Hà Băng.

Chát... Chát... Chát...

Ảnh Huyết kiếm chạm vào đầu cái sáo thoạt chậm lại trong nháy mắt. Nhưng với Thiên Phong, đó là thời cơ đủ để chàng thi triển đôi Ma hoàn thần kỳ tuyệt học của võ lâm.

Chiếc Ma hoàn thứ nhất thoát ra, chẳng khác nào một vì tinh tú lướt đi trong đêm tối, đập mạnh vào hổ khẩu của Mẫn Hà Băng.

Mẫn Hà Băng rú lên lồng lộng như con mãnh thú hoang dã vừa bị trúng thương.

Đốc thanh Huyết kiếm thoạt nới lỏng trong ngọc thủ của nàng thì ngọn Ma hoàn thứ hai đã xẹt tới, nện vào thân kiếm với một lực di sơn đảo hải.

Keng!

Thanh Huyết kiếm bật khỏi tay Mẫn Hà Băng, văng xa đến bốn trượng trong khi Mẫn Hà Băng vẫn còn lồng lộng nhào tới Thiên Phong.

Chàng di chuyển bộ vị tránh né thế chộp ngẫu nhiên của nàng rồi dụng tới tuyệt kỹ Nhứt Chỉ Dương Cương thọc vào đại huyệt Vĩ Lư sau gáy Hà Băng.

Mẫn Hà Băng chúi người ngã sấp tới trước, nằm bất động.

Thấy tình trạng của nương tử như vậy, Lữ Điền lao tới đỏ gọn tấm thân Mẫn Hà Băng.

- Nương tử!

Ánh mắt của nàng vẫn còn những tia nhìn hừng hực chiếu vào mặt Lữ điền.

Mẫn Hà Băng nghiến răng ken két, bởi cơ thể giờ đây đã bị điểm huyệt bất động.

Thiên Phong ngồi xuống bên cạnh Mẫn Hà Băng. Chàng nghe rõ mồn một tiếng nghiến răng kẻo kẹt từ miệng nàng phát ra.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài, rồi cách không điểm chỉ vào tĩnh huyệt của nàng.

Hà Băng lịm dần đi, chẳng bao lâu đã ngủ thiếp.

Lữ Điền lắc đầu nói :

- Nương tử... Ta không biết phải làm gì bây giờ?

- Lữ trang chủ hãy đưa phu nhân vào thảo xá.

Lữ Điền nhìn Thiên Phong rồi ẵm Hà Băng đưa vào thảo xá.

Thiên Phong chỉ còn biết lắc đầu nhìn bộ khô cốt bị những chiêu kiếm ma quái của Mẫn Hà Băng lóc da, lóc thịt. Chàng không khỏi có cảm giác ớn buốt xương sống khi nghĩ đến tình trạng của người này.

Thiên Phong đưa bộ khô cốt cùng các mảnh thịt ra bên ngoài rồi quay lại thảo xá.

Lữ Điền ngồi bên cạnh Mẫn Hà Băng chờ chàng.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài, hỏi Lữ Điền :

- Lữ trang chủ, chuyện gì đã xảy ra khiến phu nhân phải đến nông nổi này?

Lữ Điền nhìn Thiên Phong rồi quay lại chiếu mắt vào mặt Mẫn Hà Băng. Y nhỏ giọng nói :

- Tất cả cũng tại do đệ mà ra cả!

- Lữ trang chủ hãy nói rõ cho tại hạ biết.

- Cát huynh. Trong một lần phát hiện được lối vào tử cốc, tôi phát hiện một ngôi mộ cổ. Tò mò tôi đã lật tấm đá bia thì thấy một tấm da dê cùng thanh Huyết kiếm. Lòng mừng khấp khởi, bởi đệ tưởng tấm da dê đó là một bí kíp kiếm pháp cao minh, có thể phát dương quang đại Mai Hoa trang, đệ đem về nói cho Hà Băng biết!

- Tại sao Lữ trang chủ lại đưa kí kíp kiếm pháp đó cho Hà Băng trong khi phu nhân từ trước đến giờ chưa từng luyện võ?

Lữ Điền thở dài cúi đầu :

- Vì tấm da dê ghi kiếm pháp thật là khó hiểu. Nó chỉ có những bức hình lạ lùng.

- Trang chủ muốn dụng đến sự thông tuệ của Mẫn Hà Băng?

- Quả đệ có ý đó. Không ngờ khi Hà Băng nghiên cứu bức ba dê kiếm pháp thì bị ngay tình trạng này. Nàng như bị kiếm pháp thâu tóm thần thức mà không sao làm chủ được mình. Nàng dần dần thay đổi cho đến tình trạng như hiện nay.

Đệ không biết về sau thì Hà Băng sẽ như thế nào nữa. Nhưng hằng đêm, nàng cần khảo thí kiếm pháp với một người. Có như vậy Hà Băng mới không gào thét hoặc hủy hoại thân thể mình.

- Thật là khủng khiếp!

Thiên Phong đặt tay lên vai Lữ Điền :

- Trang chủ và phu nhân buộc phải rời Mai Hoa trang dấn bước vào giang hồ. Đêm đêm Trang chủ thân hành đi bắt những người vô tội về cho phu nhân luyện kiếm?

Lữ Điền nhìn Thiên Phong, khẽ gật đầu :

- Đệ không còn cách nào khác, và cũng không nỡ thấy Hà Băng cứ hủy hoại thân thể mình.

- Nếu mai hậu, phu nhân tựu thành những chiêu kiếm ma kia thì sao?

- Đệ cũng không biết nữa. Nhưng đệ có một hy vọng.

- Hy vọng gì?

- Long cốc.

Lữ Điền thốt xong câu nói đó, bất thình lình cách không điểm chỉ vào đại huyệt Bách Hội của Thiên Phong.

Trong lúc bất ngờ, Thiên Phong đâu kịp phòng bị tránh né, nên trúng ngọn chỉ pháp của Lữ Điền, bỗng chốc trở nên bất động.

Thiên Phong giật mình cau mày nhìn Lữ Điền :

- Lữ trang chủ sao lại hành động như vậy? Chẳng lẽ Trang chủ muốn dụng cả tại hạ để phu nhân luyện kiếm?

Lữ Điền nhìn Thiên Phong :

- Cát Thiên Phong tôn giá... Lữ Điền buộc phải hành động như vậy thôi.

- Lữ trang chủ thừa biết hành vi của Trang chủ và phu nhân sẽ không đất dung thân chứ?

- Tôn giá... Hiểu cho Lữ Điền. Mặc dù Lữ Điền rất cảm kích và ngưỡng mộ tôn giá, nhưng phu nhân của Lữ Điền còn quan trọng hơn tôn giá nhiều.

Lữ Điền thở hắt ra một tiếng rồi nghiêm giọng hỏi :

- Tôn giá biết vì sao Lữ Điền và phu nhân phải bỏ Mai Hoa trang mà bôn ba ngoài giang hồ không? Chỉ vì chúng tôi muốn tìm tôn giá!

- Tìm tại hạ?

Lữ Điền gật đầu :

- Đúng như vậy. Chúng tôi tìm tôn giá vì muốn lấy cổ vật Long cốc. Hà Băng chỉ có thể bình phục khi lấy được Long Diên Hương trong Long cốc. Tôi muốn phục hồi lại thần thức cho Hà Băng.

- Lữ trang chủ đang phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.

- Tôn giá nói vậy là có ý gì?

Y lắc đầu :

- Tôn giá đừng gạt tôi. Há chẳng phải tôn giá đã tàn sát Kim trang đại phủ vì cổ vật Long cốc? Tôn giá hãy giao cổ vật đó cho tại hạ, rồi Lữ Điền sẽ đưa nương tử đi ngay mà không làm hại gì đến tôn giá.

Lữ Điền đổi giọng nghe thật là đau đớn :

- Nếu Tôn giá không giao cổ vật Long cốc để Lữ Điền đưa nương tử đến Long cốc! Lữ Điền buộc phải giải huyệt cho nương tử để nàng dùng Tôn giá mà luyện ma kiếm.

Thiên Phong thở ra :

- Trang chủ nghĩ Cát Thiên Phong vô nhân, vô nghĩa tàn sát Kim trang đại phủ của Nhị ca để chiếm đoạt cổ vật Long cốc à?

- Chuyện đó thiên hạ ai cũng biết.

Cổ vật Long cốc không ở trong tay Tôn giá thì ở trong tay ai?

Lữ Điền lắc vai Thiên Phong :

- Tôn giá... Lữ Điền không thể để nương tử mãi mãi chịu kiếp nạn này. Hãy giao cổ vật Long cốc cho tôi. Lữ Điền sẽ đưa nương tử đi ngay.

- Tại hạ rất tiếc không có cổ vật Long cốc và tại hạ cũng đang đi tìm người giữ cổ vật Long cốc.

Lữ Điền lắc đầu :

- Lữ Điền không tin. Tất cả mọi người đều biết Tôn giá chính là người giữ cổ vật Long cốc.

- Lữ trang chủ tin tại hạ hay tin thiên hạ?

Lữ Điền nhìn Thiên Phong chầm chầm.

Thiên Phong nói tiếp :

- Nếu Thiên Phong có giữ cổ vật Long cốc, thì sẽ chẳng tiếc gì với Trang chủ. Kiếp nạn của phu nhân, Thiên Phong đâu thể nhắm mắt làm ngơ được.

Lữ Điền bậm môi. Chợt y ngửa mặt cười khành khạch. Y cất tràng tiếu ngạo ngơ ngẩn đó nhìn Thiên Phong :

- Thiên Phong, sao ngươi có thể trao cổ vật Long cốc cho Lữ Điền này được chứ? Ngươi không ngại tàn sát Kim trang Đại phủ thì việc gì ngươi chẳng dám làm?

Lữ Điền bậm môi ghịt vai Thiên Phong :

- Thiên Phong... Ngươi có chịu giao cổ vật Long cốc ra hay không? Hay ngươi buộc ta phải giải huyệt cho phu nhân để nàng dụng kiếm pháp ma quỷ kia lóc từng thớ thịt của ngươi. Đến lúc đó thì người có hối cũng không kịp.

- Lữ trang chủ hãy bình tâm. Bất cứ một hành động sai lầm nào của Trang chủ cũng đều dẫn đến đại họa cho thiên hạ. Tại hạ khuyên Trang chủ đó!

Lữ Điền gầm lên :

- Không! Tôn giá không biết được nỗi đau đớn như thế nào khi chứng kiến tận mắt sự hủy hoại của phu nhân ta. Tôn gía chỉ có một cách lựa chọn là giao cổ vật Long cốc cho ta mà thôi!

Lữ Điền gằn vai Thiên Phong :

- Thiên Phong... Lữ Điền và Mẫn Hà Băng lặn lội khắp nẻo đường giang hồ cũng chỉ vì cổ vật đó.

Bởi nó có thể phục hồi thần trí của Hà Băng.

- Tại hạ rất tiếc không có cổ vật Long cốc.

Lữ Điền gầm lên :

- Tôn giá buộc Lữ Điền này à!

Lữ Điền dứt lời bỏ chạy ra ngoài, rồi quay trở lại, trên tay là một thanh Huyết kiếm đỏ ối.

Y đặt thanh Huyết kiếm ngay trên đầu Hà Băng, nhìn Thiên Phong, nói :

- Tôn giá đừng buộc Lữ Điền này. Một khi Lữ Điền giải khai huyệt đạo cho nương tử rồi, Tôn giá hẳn biết chuyện gì sẽ đến chứ? Kiếm pháp quỷ dị của Hà Băng lóc từng miếng da, miếng thịt của tôn giá và bấy giờ Lữ Điền có muốn cứu tôn giá thì cũng không được.

Thiên Phong nhìn Lữ Điền, trầm giọng nói :

- Lữ trang chủ muốn phu nhân của Trang chủ mãi mãi sống trong kiếp nạn này ư?

Lữ Điền lắc đầu :

- Không! Làm sao Lữ Điền này chịu được cảnh nàng tự hành hạ mình chứ!

- Nếu Trang chủ không muốn thì hãy giải khai huyệt đạo cho tại hạ.

Lữ Điền tròn mắt :

- Sao! Giải khai huyệt đạo cho Tôn giá à?

- Đúng như vậy!

- Tôn giá sẽ trao cổ vật Long cốc cho Lữ Điền và Mẫn Hà Băng ư?

- Tại hạ quả là không có cổ vật Long cốc nhưng có cách giúp Hà Băng.

- Tôn giá có cách ư? Cách gì?

Thiên Phong thở dài một tiếng :

- Thiếu Lâm tự!

Lữ Điền lập lại câu nói của chàng :

- Thiếu Lâm tự. Chẳng lẽ lên Thiếu Lâm có cách hóa giải kiếp nạn của Hà Băng?

- Tại hạ nghĩ Thiếu Lâm có cách hóa giải. Còn nếu như Trang chủ một mực muốn tại hạ trở thành cái mộc của phu nhân thì cơ hội hóa giải nạn cho Lữ phu nhân quả là chẳng có được đâu. Một ngày kia kiếm pháp quỷ dị mà Lữ phu nhân vô tình thụ học, khiến cho Hà Băng mất hẳn thần thức và tẩu hỏa nhập ma, nếu không cũng trở thành một giống quỷ đói giết người vô tội.

Chàng buông một tiếng thở dài :

- Tình trạng của Hà Băng lúc này cũng đã rất nghiêm trọng. Thậm chí phu nhân cũng chẳng thể nào nhận ra Trang chủ là ai một khi say kiếm.

Nghe Thiên Phong nói, Lữ Điền càng bối rối và lúng túng hơn.

Nhận ra vẻ lúng lúng của Lữ Điền.

Thiên Phong bồi thêm một câu nữa :

- Trang chủ chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài việc phải tuân theo sự chỉ giáo của tại hạ.

- Nhưng một khi Lữ Điền giải khai huyệt đạo cho tôn giá thì Tôn giá có chịu bỏ qua những gì Lữ Điền đã làm không?

- Thiên Phong có thể bỏ qua cho Lữ trang chủ, nhưng ác nghiệp của nhị vị quá nặng, chỉ còn chờ mệnh trời mà thôi.

Chàng vừa dứt lời thì ngoài sân một giọng nói u hồn cất lên khiến người nghe cảm thấy rờn rợn :

- Song Hoàn Lãnh Nhân nói rất đúng, nhưng bổn cung e Tôn giá chỉ lo cho cái mạng của mình mà thôi.

Cùng với lời nói đó, từ bên ngoài hai mảnh giấy vàng mã một vàng một bạc tà tà bay vào.

Vẻ mặt Thiên Phong thoạt đăm chiêu tư lự và hiện những nét khẩn trương.

Điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi trong tình cảnh này mà có người thứ ba xuất hiện, thì rõ là sự bất lợi tột cùng của Thiên Phong.

Với lại hai mảnh giấy vàng mã kia bay vào, Thiên Phong biết người vừa nói và sắp đến kia là ai.

Xem tiếp hồi 14 Quỷ môn giáo chủ

Chương 14: Quỷ Môn Giáo Chủ

Thiên Phong nhìn ra ngoài cửa thảo xá lạnh nhạt nói :

- Chốn rừng sâu hun hút này, không ngờ tại hạ lại diện kiến với Quỷ môn giáo chủ!

Từ ngoài thảo xá xuất hiện một người vận huyết y, đầu đội mũ vải như những người đưa tang. Đôi ma nhãn lóe ra ánh nhìn ngời ngời, trông thấy bắt buộc phải liên tưởng đến những đóm mắt ma trơi chập chờn trong những khu mộ địa.

Ánh mắt ngời ngời của Quỷ môn giáo chủ đóng đinh vào mặt Thiên Phong. Y cất giọng u hồn, nói :

- Đã là quỷ thì bắt cứ ở đâu tôn giá cũng gặp.

- Quỷ có cảnh giới khác với người.

Tại hạ không thích gặp quỷ trong cảnh giới của mình.

Nghe hai người đối đáp. Lữ Điền càng bối rối hơn. Đến lúc này rõ là gã chẳng biết mình phải làm gì. Y như một kẻ đứng ở lề đường trơ trọi, không biết phải chọn cho mình một ngã nào.

Quỷ môn giáo chủ dấn đến một bộ. Y vừa dấn bộ vừa nói :

- Bổn tọa nghe danh đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng của Tôn giá chưa từng gặp một đối thủ nào. Và chính đôi Ma hoàn đó đã đưa Đại Chu Thiên lên đảm đương chức vị Minh chủ võ lâm. Không biết chuyện đó có đúng hay không?

- Giáo chủ tự hỏi tất có thể tự trả lời được.

Quỷ môn giáo chủ lưỡng lự một chút rồi hỏi tiếp :

- Bổn tọa muốn nhìn thấy đôi Ma hoàn thần sau quỷ khốc đó.

- Ma hoàn chẳng khi nào xuất hiện để phơi ra cho người ta thấy. Cũng như Giáo chủ chẳng bao giờ lột bỏ chiếc mũ trên đầu để tại hạ nhân nhận diện mục.

Thiên Phong nhếch mép cười mỉm nhìn Quỷ môn giáo chủ, từ tốn hỏi :

- Giáo chủ theo chân tại hạ để tìm cơ hội đoạt cổ vật Long cốc hay vô tình đi qua?

Quỷ môn giáo chủ lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Vô tình cũng đúng mà hữu ý cũng đú.

Hai người đối đáp một cách mập mờ cứ như là họ đang tìm cách đọc tâm ý của nhau.

Thiên Phong cười mỉm :

- Tại hạ thiết tưởng Giáo chủ vô tình đi ngang qua đây.

- Quã là bổn tọa có vô tình thấy ánh đèn từ trong thảo xá hắt ra mà đến, nhưng lại hữu tình. Bởi bổn tọa đang đi tìm kẻ dụng khẩu Huyết kiếm ma. Và trong thảo xá này có người đã dụng những tuyệt kỹ kiếm pháp của Quỷ môn.

Quỷ môn giáo chủ nói xong mắt đóng đinh vào cây Huyết kiếm để trên đầu Mẫn Hà Băng.

Lũ Điền thấy Quỷ môn giáo chủ nhìn cây Huyết kiếm liền dịch thân án ngử, vì sợ Quỷ môn giáo chủ có thể bất kỳ xuất thủ sát tử Hà Băng.

Quỷ môn giáo chủ nhìn lại Cát Thiên Phong :

- Bổn tọa đoan chắc các hạ không phải là người đã thi thố những chiêu kiếm tuyệt kỹ của Quỷ môn.

Thiên Phong hỏi ngược lại Quỷ môn giáo chủ :

- Giáo chủ tìm kẻ dụng kiếm pháp Quỷ môn để đoạt lại bí kíp thư tịch của kiếm pháp?

- Kiếm pháp của Quỷ môn phải thuộc về Quỷ môn.

- May mắn cho tại hạ là người không thích luyện kiếm.

- Tôn giá không thích luyện kiếm, thế thì kẻ dụng kiếm pháp Quỷ môn là người nào?

Quỷ môn giáo chủ chỉ Lữ Điền.

Thiên Phong lắc đầu :

- Y còn đủ thần thức không bị say kiếm. Điều đó Giáo chủ nhận ra chứ?

- Không phải y thì ai? Chẳng lẽ là vị cô nương đang nằm thiêm thiếp kia?

Thiên Phong khẽ gật đầu :

- Chính là nàng.

- Là thị ư?

- Đúng như vậy!

- Nếu là thị thì bổn tọa phải đem thị đi.

- Giáo chủ có thể đem nàng đi nhưng trước hết phải bước qua đôi Ma hoàn Đoạt Mệnh của tại hạ.

Chàng dứt câu thi đôi bản thủ khẳng khiu khiu của Quỷ môn giáo chủ từ từ nắm lại :

- Thiên Phong nhìn thẳng vào ánh mắt ma trơi của Quỷ môn giáo chủ lạnh lùng nói :

- Với một người tựu thành ma kiếm tuyệt chiêu của Quỷ môn. Tại hạ bắt nằm thiêm thiếp với Giáo chủ. Đôi Ma hoàn của Thiên Phong không phải là thứ võ khí vô dụng đâu.

Quỷ môn giáo chủ thoạt lưỡng lự. Đôi bản thủ từ từ buông thõng trở lại như cũ.

Thiên Phong nghiêm mặt nói :

- Tại hạ thiết tưởng Giáo chủ không muốn chứng nghiệm đôi Ma hoàn của tại hạ?

Quỷ môn giáo chủ thối lại một bộ. Ánh mắt trơ trơ của y chằm chằm nhìn Thiên Phong như cố quan sát thật kỹ chân diện của Thiên Phong. Mãi một lúc sau y mới ngập ngừng nói :

- Bổn tọa quả là cũng rất muốn khảo chứng đôi Ma hoàn của tôn giá.

Thiên Phong nhếch mép :

- Vì sao Giáo chủ muốn khảo chứng?

- Vì nó quá danh tiếng mà bất cứ một ai khi nghe cũng bỗng chốc chờn lòng e ngại.

- Giáo chủ nói đúng đó.

- Nhưng có lẽ hôm nay Ma hoàn sẽ không xuất hiện trước mặt bổn tọa.

- Nó chưa xuất hiện vì chưa phải lúc.

Quỷ môn giáo chủ lắc đầu :

- Không phải chưa phải lúc mà chỉ vì nó không thể xuất hiện được.

- Nói như Giáo chủ ắt phải có nguyê cớ?

- Đúng, nhứt định Tôn giá đang gặp chuyện gì rắc rối rồi.

Quỷ môn giáo chủ cười khẩy rồi nói :

- Có lẽ tôn giá vì đối phó với các tuyệt chiêu kiếm pháp của Quỷ môn nên đã cạn kiệt chân ngươn. Lúc này tôn giá còn bận phục hồi nguyên khí thì bổn tọa xuất hiện. Nếu bổn tọa nói đúng thì quả là bổn tọa gặp may mắn rồi.

Quỷ môn giáo chủ hết đầu đến trước :

- Bổn tọa đoán đúng chứ?

Thiên Phong gật đầu :

- Giáo chủ đoán rất đúng. Đã đoán đúng sao Giáo chủ còn chưa xuất thủ? Giáo chủ xuất thủ lúc này vừa hạ tại hạ dễ dàng vừa đoạt được Mẫn Hà Băng.

Câu đáp thẳng thừng của chàng khiến Quỷ môn giáo chủ lưỡng lự. Y ngập ngừng nói :

- Tôn giá khẳng khái tự nhận à?

- Cảnh giới sống và cảnh giới chết chỉ cách nhau một đường tơ. Nếu kẻ tới số thì suy đoán sai, còn kẻ gặp vận đỏ sẽ đoán đúng. Giáo chủ đồng ý với tại hạ chứ?

Quỷ môn giáo chủ lấp lửng đáp lời chàng :

- Bổn tọa chẳng biết tôn giá đáp lời bổn tọa trong trường hợp nào.

Thiên Phong buông một câu cụt lủn :

- Chờ đợi!

- Tôn giá chờ đợi ai?

- Tại hạ chờ đợi vận mạng của mình sẽ chuyển hóa như thế nào trong cõi nhân gian này.

- Tôn giá nói bổn tọa không hiểu ẩn ý.

Thiên Phong cười mỉm. Nụ cười đó vụt tắt trên hai cánh môi của chàng cùng lúc với một tiếng thở dài.

Quỷ môn giáo chủ toan mở miệng hỏi vì sao Thiên Phong lại thở ra như vậy, thì bất chợt chàng từ từ đứng lên.

Lữ Điền thấy Thiên Phong tự giải tỏa huyệt Bách Hội để cử động được cũng giật mình.

Thiên Phong điềm đạm nói :

- Cơ hội tốt của Quỷ môn đã qua rồi. Nếu như vừa rồi Giáo chủ xuất thủ thì Cát Thiên Phong dù có mạng trời cũng không thể làm gì được. Nhưng bây giờ thì khác...

Cùng với lời nói đó, đôi bản thủ của chàng khẽ lật nghiêng.

Quỷ môn giao chủ buộc phải thối lui một bộ!

- Tôn giá đã lừa bổn tọa!

- Trước cảnh giới của sự sống còn thì định tâm chính là điều phán quyết sự tồn vong của mình. Giáo chủ không thể vượt qua được cái thần của tại hạ.

- Bổn tọa đã bỏ bao nhiêu công sức để truy tìm khẩu quyết kiếm pháp siêu hóa của Quỷ cung, đâu thể vì Tôn giá mà bỏ qua cơ hội này được chứ.

- Đó là ý của Giáo chủ, nhưng thời cơ thì chưa đến.

Quỷ môn giáo chủ thở hắt ra một tiếng, rồi bất chợt hú lên lanh lảnh. Tiếng hú của Quỷ môn giáo chủ vừa cất lên thì cả gian thảo xá chuyển động như có một trận giông dữ dội ập tới.

Lữ Điền hối hả vận công phòng bị bảo vệ cho Mẫn Hà Băng.

Y chưa biết chuyện gì sắp xảy ra thì cả gian thảo xá đổ sụp xuống. Cùng với đổ sụp của gian thảo xá thì Quỷ môn giáo chủ vỗ thẳng tới Cát Thiên Phong một đạo kình với mười hai thành công lực. Trong đạo kình khí của Quỷ môn giáo chủ tỏa mùi tử thi thối rữa lâu ngày mà bất cứ ai khi ngửi cũng phải xây xẩm mày mặt mày nôn oẹ.

Cát Thiên Phong cau mày, điểm mũi giày, thân pháp vút lên cao ba trượng, đồng thời liên thủ phát tác những đạo chỉ phá vỡ mái thảo xá.

Ầm.

Cả gian thảo xá đổ sụp xuống.

Lữ Điền xây xẩm đầu óc, bởi ngửi mùi tử khí tỏa ra từ ngọn chưởng kình của Quỷ môn giáo chủ. Gã cố gắng chồm mình lên dùng thân che cho Mẫn Hà Băng, nhưng cơ thể bị nhũn ra, mất hẳn nội

lực.

Y gục xuống trước khi kịp thấy Quỷ môn giáo chủ lướt qua mặt mình như một cánh chim cắt sớt lấy Hà Băng cùng thanh Huyết kiếm.

Thân pháp của Quỷ môn giáo chủ quả là thần kỳ tuyệt luân. Khi gian thảo xá đổ xuống thì y đã kịp cắp Hà Băng lướt ra bên ngoài nhanh như bóng ma trơi.

Lữ Điền trợn mắt toan thét lên thì đầu óc tối sầm lại chẳng còn biết gì nữa.

Thiên Phong dụng thuật khinh pháp siêu phàm thoát ra khỏi thảo xá. Khi chàng hạ thân xuống thì chỉ còn thấy bóng của Quỷ môn giáo chủ mất hút vào bóng đêm của khu rừng rồi.

Lữ Điền từ trong đống cỏ và tre lóp ngóp đứng lên. Y dáo dác nhìn quanh, miệng thì gào thét :

- Nương tử... Hà Băng... Nàng đâu rồi? Quỷ môn giáo chủ ngươi không được hại đến nương tử của ta.

Lữ Điền nhìn thấy Thiên Phong liền nhao tới chộp lấy vai, nhưng chỉ một cái lắc vai. Chàng đã tránh thế chộp vô thần vô thức của Lữ Điền.

Thiên Phong nhìn Lữ Điền bằng ánh mắt khắc khe.

Lữ Điền gào lên :

- Thiên Phong... Sao Tôn giá không ra tay bảo vệ cho nương tử của tôi chứ?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Lúc này tại hạ không phải là đối thủ của Quỷ môn giáo chủ.

Lữ Điền há hốc miệng :

- Sao. Lữ Điền không tin rôn giá không phải là đối thủ của Quỷ môn giáo chủ. Võ lâm Trung Nguyên còn ai có bản lĩnh khiến Tôn giá phải e dè?

- Chính Trang chủ. Tại hạ quả là rất thất vọng trước sự hồ đồ của Trang chủ. Nếu như Trang chủ đừng giở thủ đoạn điểm huyệt tại hạ thì đâu xảy ra cớ sự này.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài.

- Tại Lữ điền này sao?

- Nguyên khí của tại hạ đã mất quá nhiều khi giải tỏa bế huyệt của Trang chủ, mà xú chưởng của

Quỷ môn lại vô cùng lợi hại.

Chàng nhìn Lữ Điền, khẽ lắc đầu.

Lữ Điền ngơ ngẩn nhìn Thiên Phong :

- Tôn giá... Lữ Điền phải làm sao bây giờ?

- Ai cũng có mạng vận. Nếu phu nhân còn vận đỏ thì tại hạ sẽ đưa phu nhân về bằng như ngược lại. Tại hạ chẳng biết phải làm gì hơn nữa.

Lữ Điền quỳ thộp xuống trước mũi giầy của Thiên Phong :

- Tôn giá. Tôn giá hãy giúp tôi.

- Tại hạ có lòng nhưng bị người phủ nhận. Hiện tại Thiên Phong không chỉ vì một phu nhân của Lữ trang chủ.

Thiên Phong một tiếng thở dài từ tốn nói :

- Trang chủ hãy đến Thiếu Lâm tự cầu khẩn Thiếu Lâm Hành Tổ Đại Trí thiền sư.

Chàng đỡ Lữ Điền đứng lên :

- Trang chủ... Hãy nghe theo lời tại hạ!

Lữ Điền gục đầu tỏ vẻ thảm hại tột cùng.

Thiên Phong đặt tay lên vai y :

- Đây chưa phải là lúc Trang chủ nhụt chí bi lụy. Sự hồ đồ của Trang chủ phải trả giá bằng bao nhiêu sinh mạng của người khác, đó mới là nỗi thống khổ bi ai.

Lữ Điền ngẩng mặt nhìn lên :

- Lữ Điền ân hận!

Thiên Phong mỉm cười :

- Tại hạ hiểu, nhưng người khác thì không hiểu cho Trang chủ. Một lần nữa, tại hạ khuyên Trang chủ hãy thân hành lên Thiếu Lâm tự, thỉnh cầu Thiếu Lâm Hành Tổ Đại Trí thiền sư.

- Lữ Điền xin ghi tạc lời của Tôn giá chỉ giáo!

- Tại hạ tin Trang chủ sẽ sớm gặp lại phu nhân.

Thiên Phong thở ra, rồi nói :

- Trang chủ bảo trọng. Cáo từ!

- Tôn giá!

Thiên Phong nghiêm mặt, lạnh nhạt nói :

- Hãy vượt qua nghiệp quả mà Trang chủ đã tạo ra. Tại hạ sẽ tìm đến Trang chủ sau.

Thiên Phong nói xong trở bộ trổ khinh thuật băng mình, chẳng mấy chốc đã mất vào bóng đêm của khu rừng, để lại Lữ Điền với nỗi thống khổ, ân hận vì sự hồ đồ của y.

Xem tiếp hồi 15 Kim Tài công tử

Chương 15: Kim Tài Công Tử

Tôn Quách cao hứng bưng chén rượu đưa lên cao :

- Nào. Mời tất cả các huynh đệ!

Mọi người cùng bưng chén đứng lên, cả gian tiền sảnh của tòa kỹ viện rộn rịp hẳn lên. Các môn hạ Cái bang cùng đồng loạt nói :

- Mời Kim Tài công tử!

Tôn Quách uống cạn số rượu trong chén, y chờ cho mọi người uống xong mới dõng dạc nói :

- Hồi nãy các vị bằng hữu gọi tiểu gia bằng cái tên gì vậy?

Lão Cái bang vuốt râu cười mỉm rồi nói :

- Không giấu gì Tôn thiếu gia, từ ngày kết nghĩa kim bằng với Tôn thiếu gia, chúng tôi gần như quên bằng cái nghiệp hành khất của mình. Các huynh đệ rất cảm kích Tôn thiếu gia và đã bàn với nhau, kể từ hôm nay Tôn thiếu gia sẽ là Kim Tài công tử, Phân đàn chủ của chúng tôi ở đây.

Tôn Quách gãi dầu, chắc lưỡi rồi khẽ gật đầu.

Y chỉ lão Cái bang :

- Hay. Lão huynh và các vị huynh đệ đây tặng cho Tôn Quách một mỹ danh rất hay.

Y vỗ ngực :

- Tốt lắm. Tốt lắm! Kể tử hôm nay Tôn Quách sẽ là Kim Tài công tử.

Tôn Quách rót rượu ra chén, trịnh trọng bưng lên :

- Tại hạ thỉnh các vị huynh đệ đã ban tặng cho Tôn Quách mỹ danh đó.

Y chìa chén đến trước :

- Nào. Chúng ta cùng uống.

Tất cả mọi người lại cùng nâng chén với Tôn Quách. Tất nhiên nơi nào có sự hội tụ của bang chúng Cái bang thì nơi đó trở nên nhộn nhịp và huyên náo. Hôm nay lại càng huyên náo hơn, chẳng khác nào ngày hội của chúng ăn mày, hởi vì từ lâu chưa bao giờ trong Cái bang lại có một người như Tôn Quách tự nguyện đầu nhập. Thân thế của Tôn Quách thì sao có thể gọi là môn hạ Cái bang, nhưng sự đời không như người ta tưởng. Một vị Tôn thiếu gia với gia thế đại phú lại thích giao du với chúng ăn mày. Đây cũng là một chuyện thật là hi hữu trong chốn võ lâm giang hồ.

Tôn Quách càng uống càng cao hứng. Y dõng dạc nói :

- Các huynh đệ. Hôm nay chúng ta sẽ uống thật say.

Tôn Quách vừa nói bừa bưng cả vò rượu toan đặt lên miệng tu thì bất thình lình một vật gì đó đánh trúng vào vò rượu khiến nó vỡ tan ngay trên tay Tôn Quách.

Tôn Quách buông tay, những mảnh sành rơi xuống sàn xoang xoảng. Y trố mắt, ngớ ngẩn buột miệng thốt :

- Cái gì vậy! Thốt hết câu, Tôn Quách mới nhận ra một thiếu nữ vận xiêm y võ phục màu hồng nhạt đang đứng đối mặt cách y khoảng ba bộ, trên tay nàng là ngọn roi da dầu có bọc một khối chì nhỏ bằng ngón tay.

Tôn Quách ngơ ngơ ngác ngác nhìn thiếu nữ.

Trong khi bang chúng Cái bang thì nhốn nháo hẳn lên. Tất cả mọi người đều lõ mắt nhìn nàng.

Lão Cái bang toan mở miệng nói thì Tôn Quách đã khoát tay ngăn lại. Y mỉm cười tiến đến trước mặt thiếu nữ :

- Ngày vui của Tôn thiếu gia mà cô nương lại nỡ vung roi đánh bể vò rượu, tiếc thật, tiếc thật.

Tôn Quách vừa dứt lời thì ngọn roi trong tay nàng lại vung lên, lướt qua ngay trên búi tóc họ Tôn. Khi nàng thu ngọn roi về rồi, Tôn Quách mới ngồi thụp xuống tránh né. Y đưa hai tay ôm đầu, miệng thì thốt :

- Ôi cha!

Y nghiêng đầu nhìn thiếu nữ. Nàng bước đến hai bộ.

Bang chúng Cái bang nhao nhao hẳn lên.

Thiếu nữ quắc mắt nhìn lướt qua một vòng rồi gằn giọng nói :

- Chỉ cần các người vọng động thì bổn cô nương sẽ đập nát thủ cấp gã Phân đàn chủ của các ngươi

ngay lập tức.

Nghe nàng nói Tôn Quách hồn siêu phách lạc, vừa khoát tay vừa thét toáng lên :

- Các huynh đệ đừng vọng động, đừng vọng động, kẻo thủ cấp của Tôn thiếu gia không còn nguyên vẹn nữa.

Y giũ hai tay như giũ bầy ruồi đang bầu theo :

- Tất cả huynh đệ ngồi xuống, ngồi xuống.

Bang chúng Cái bang buộc phải ngồi trở lại ghế. Cục trường đang huyên náo bỗng chốc trở nên im lặng phăng phắc. Tất cả đều chẳng biết làm gì ngoài cách lấy mắt nhìn thiếu nữ.

Tôn Quách e dè ngẩng đầu nhìn nàng. Y ráng rặn một nụ cười cầu tài rồi từ từ đứng lên.

Thiếu nữ nhìn Tôn Quách, cất giọng gay gắt :

- Ngươi là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang?

- Giờ cô nương mới hỏi tại hạ.

Tôn Quách chắc lưỡi :

- Cô nương hiểu lầm rồi!

Thiếu nữ cau đôi mày vòng nguyệt :

- Hiểu lắm thế nào? Chẳng lẽ hai lỗ tai ta nghe nhầm sao?

Tôn Quách nhăn nhó :

- Chắc chắn cô nương đã nghe lầm.

Nàng chỉ vị trưởng lão Cái bang, nói :

- Khi nãy chính tai bổn cô nương nghe lão trượng kia nói ngươi là Phân đàn chủ Cái bang ở đây mà.

Tôn Quách sửa lại y phục nho nhã, được may bằng gấm Hàng Châu, rồi nhún vai nói :

- Cô nương nhìn xem tại hạ có giống bang chúng Cái bang không nào?

Thiếu nữ lộ vẻ do dự :

- Từ trước đến nay quả là bổn cô nương chưa từng gặp một bang chúng Cái bang nào có lối phục trang như ngươi.

- Cô nương đã biết vậy sao còn cứ khăng khăng cho tại hạ là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang chứ?

Tôn Quách ưỡn ngực nói :

- Tại hạ mạng phép được tự giới thiệu. Tại hạ là Kim Tài công tử, tục danh Tôn Quách, Tôn thiếu gia của Kim Lăng đại phủ.

Thiếu nữ sa sầm mặt :

- Ngươi là thiếu gia của Kim Lăng phủ?

- Đích thị là như vậy.

Tôn Quách lấy miếng ngọc bội đeo bên hông :

- Đây. Đây là bằng chứng để cô nương tin lời Tôn Quách này.

Y chìa miếng ngọc bội đến trước.

Thiếu nữ nhìn qua miếng ngọc bội :

- Vậy ngươi không phải là Phân đàn chủ Cái bang?

- Tất nhiên là như vậy rồi. Chẳng lẽ một Tôn thiếu gia của Kim Lăng đại phủ lại là một ăn mày chúa sao?

- Bổn cô nương tạm tin ngươi. Thế ở đây ai là Phân đàn chủ Cái bang?

Vô hình chung nàng định nhãn về phía vị trưởng lão Cái bang.

Tôn Quách khoát tay :

- Ấy ấy. Cô nương lại sắp nhìn lầm nữa rồi.

Nàng hằn học nói :

- Không phải ngươi thì lão kia chứ ai?

Tôn Quách lắc đầu :

- Không phải như cô nương nghĩ đâu. Ấy ra cô nương đến Dương Châu lần này có mục đích tìm

Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang?

Nàng gật đầu :

- Không sai. Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang này đang ở đâu?

Tôn Quách gãi đầu :

- Tại hạ mạo muội mạn phép hỏi, cô nương tìm gã Phân đàn chủ để làm gì?

Nàng gắt gỏng đáp lời Tôn Quách :

- Chuyện của bổn cô nương, không liên can tới ngươi.

- Ấy. Ấy. Sao cô nương lại nói vậy?

Nàng nạt ngang :

- Ta nói không đúng ư?

Tôn Quách nhăn nhó :

- Tất nhiên cô nương nói là đúng rồi. Nhưng có một điều không đúng.

Nàng hất mặt :

- Trình Tú Tú nói không đúng chỗ nào?

Tôn Quách chắc lưỡi :

- Tại Trình cô nương không biết đó thôi, tại hạ đây và Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang là huynh đệ chi giao, tình như thủ túc. Phân đàn chủ hiện nay đang bận luyện thần công vô địch, tế thế thiên hạ, nên đã ẩn tích mai danh, chỉ duy nhất mỗi một mình tại hạ biết chỗ mà thôi.

Trình Tú Tú hối hả hỏi luôn :

- Tôn công tử biết chỗ của Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang Dương Châu ư?

Tôn Quách gật đầu :

- Chỉ duy nhất có mình tại hạ biết mà thôi. Không giấu gì Trình cô nương, thần công mà Phân đàn chủ đang khổ công luyện do chính tay Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong giao đó. Nghe nói khi tụ thành công phu này thì chẳng một ai còn là đối thủ của Phân đàn chủ. Bằng hữu của tại hạ sẽ là Độc Cô Cầu Bại thứ hai của võ lâm Trung Nguyên.

Trình Tú Tú hừ nhạt rồi nói :

- Trình Tú Tú không cần biết y đang luyện võ công gì. Bổn cô nương muốn gặp y.

- Chính vì tại hạ thấy cô nương cứ khăng khăng đòi gặp Phân đàn chủ, nhìn dung diện cô nương, tại hạ đoán chắc chắn có chuyện hệ trọng, nên muốn hỏi cho ra lẽ, đặng còn giúp cô nương.

- Đó là chuyện của ta, không liên can gì đến công tử.

Nàng vung ngọn roi da. Ngọn roi quất xuống mặt bàn bên cạnh Tôn Quách, sức công phá của ngọn roi như bảo đao bảo kiếm, chém đứt một góc bàn.

Nàng nhìn Tôn Quách :

- Nếu như công tử không dẫn Trình Tú Tú đi gặp gã Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang Dương Châu, thì cho dù công tử có là Kim Lăng đại phủ lão nhân, Trình Tú Tú cũng không nương tay.

Tôn Quách rùn vai :

- Eo ôi!

Môn hạ Cái bang bật đứng lên.

Tôn Quách hối hả nói :

- Hê... Các huynh đệ đừng vọng động.

Y nhìn lại Trình Tú Tú, rặn cười, nói :

- Được rồi. Tại hạ sẽ đưa cô nương đi gặp Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang.

Trình Tú Tú nhạt nhẽo đáp :

- Thế thì tốt.

Tôn Quách xoa tay, nói :

- Các huynh đệ cứ ở lại đây thỏa thê uống rượu, Tôn Quách đưa Trình cô nương diện kiến Phân đàn chủ rồi sẽ quay lại ngay, cùng các vị đối ẩm.

Y nhìn lại Tú Tú :

- Cô nương đi theo tại hạ chứ?

- Bổn cô nương không rời mắt khỏi ngươi đâu.

Tôn Quách nhún vai rảo bước tiến ra ngoài.

Tú Tú chỉ thoạt lắc cổ tay đã quấn tròn ngọn roi da, khoác lên vai rồi bước theo Tôn Quách.

Tôn Quách chắp tay sau lưng, gã bước chầm chậm như một kẻ nhàn tảng.

Trình Tú Tú đi theo cạnh bên Tôn Quách. Nàng có vẻ nôn nóng.

Trình Tú Tú nhìn qua Tôn Quách, hỏi :

- Tôn công tử sao không dùng khinh thuật đi cho nhanh hơn?

Tôn Quách nhìn nàng, nhướng mày :

- Tại hạ vốn có khinh công dị kỳ, kỳ diệu. Chỉ lắc vai một cái đã lẻn mất trong chớp mắt.

- Tại sao Tôn công tử không sử dụng?

- Tại hạ sợ cô nương theo không kịp.

Trình Tú Tú tỏ vẻ ngơ ngẩn :

- Khinh công của Tôn công tử cao siêu như vậy ư?

- Tất nhiên là cao siêu rồi, nhưng khốn nỗi tại hạ một khi trổ khinh thuật thì không thể dừng cước pháp được. Chính vì thế tại hạ sợ cô nương không theo kịp thì tiếc lắm.

- Công tử tiếc cái gì?

- Ái chà. Cô nương không biết tại hạ tiếc cái gì?

- Công tử tiếc cái gì?

Tôn Quách dừng bước, nhìn lên trời. Y lơ là nói :

- Người ta sẽ cảm thán cô đơn khi lẻ loi một mình.

- Tú Tú không hiểu ý của công tử.

Tôn Quách nhìn lại nàng :

- Cô nương không biết là cuộc đi cùng với một nữ nhân xinh đẹp như cô nương thì ai mà lại muốn

đi nhanh chứ. Tại hạ đi nhanh rồi mất dấu cô nương, không biết bao giờ mới gặp lại, không tiếc là gì.

Mặt hoa của Trình Tú Tú cau hằn lại lộ rõ những nét hằn học.

(Sách mất trang 79-86)

- Tại hạ không sợ chết mà chỉ sợ phí hoài thôi.

- Cái gì là phí chứ?

- Chết lúc này tại hạ không đành lòng.

- Công tử nói gì tôi không hiểu.

- Cô nương giả vờ không hiểu ư! Bất cứ một nam nhân nào may mắn được cận kề bên giai nhân mà chết bất đắc kỳ tử thì đó đúng là cái chết lãng nhách.

Gã vừa dứt lời, Tú Tú bất giác dừng lại gỡ tay Tôn Quách ra khỏi vai mình. Nàng nhìn Tôn Quách bằng ánh mắt khe khắc :

- Công tử còn nói năng sàm sỡ như vấy thì Tú Tú sẽ kéo người đi đấy.

- Trình cô nương nỡ để tại hạ chết, cô nương không muốn gặp gã Phân đàn chủ Cái bang à?

- Tất nhiên là Tú Tú muốn gặp.

- Vậy cô nương phải dìu tại hạ đi.

Tôn. Quách vừa nói vừa từ từ khuỵu chân xuống.

Tú Tú buộc phải nắm tay gã kéo lên và dìu đi tiếp. Nàng vừa dìu Tôn Quách vừa hỏi :

- Vào tiểu lộ kia, đi bao xa mới đến chỗ gã Phân đàn chủ Cái bang trấn Dương Châu?

- Trình cô nương vào tiểu lộ đó, cứ theo tiểu lộ đi miết, khi nào tại hạ nói dừng lại thì ắt đã tới.

- Đi mãi là đi bao xa?

- Tại hạ lúc này cũng chẳng nhớ nữa. Hình như đó là một ngôi nhà hoang thì phải, nhưng nếu không có tại hạ thì gã kia sẽ chẳng tiếp Trình cô nương đâu.

- Gã nghi ngờ Tú Tú à?

- Không phải như vậy, mà bởi vì gã đang luyện thần công cái thế.

Hai người lần bước vào tiểu lộ. Tú Tú thỉnh thoảng lại nhăn mày bởi vẻ khệnh khạng, uể oải của Tôn Quách. Nhưng rồi cuối cùng hai người cũng đến được ngôi nhà khá khang trang, như vừa mới được dựng lên.

Tú Tú nhìn mái ngói đỏ om, rồi quay lại Tôn Quách, nói :

- Tôn công tử nói ngôi nhà hoang nhưng Tú Tú thấy như nó vừa mới được dựng thì phải.

Tôn Quách gãi đầu :

- Ái chà. Tại hạ quên nói với Trình cô nương. Đúng lẽ đây là một ngồi nhà hoang, nhưng từ khi gã Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang kết nghĩa với tại hạ thì nó mới vừa được dựng lại, nên mới khang trang như thế này.

- Người dựng ngôi nhà này chính là Tôn công tử.

- Tất nhiên là tại hạ rồi.

- Tôn công tử xem ra rất gần gũi với Cái bang

- Nhưng tại hạ không ngờ bọn ăn mày đó lại hạ độc thủ với Tôn Quách này. Hừ... Lần này chúng phải bị tại hạ trị tội.

Hai người bước vào khoảng sân rộng trước ngôi nhà.

Tôn Quách nói :

- Trình cô nương cứ ở đây đợi tại hạ.

Tôn Quách không đợi Trình Tú Tú có chịu hay không mà rảo bước, với dáng đi khòm khòm, như thể người đang đau bụng trầm kha. Y cũng chẳng gõ cửa mà bình nhiên đẩy cửa lẩn nhanh vào trong.

Trình Tú Tú đứng khoanh tay nhìn với nét mặt chờ đợi. Thời gian trôi qua khá lâu, nhưng Trình Tú Tú vẫn không thấy Tôn Quách quay trở ra. Nàng bắt đầu sốt ruột.

Tú Tú nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ gã công tử họ Tôn này gạt mình?

Ý niệm đó thôi thúc nàng phải xông vào gian nhà ngói mà Tôn Quách vừa mới lẩn vào.

Tú Tú rút ngọn roi da để chuẩn bị đối phó với những bất trắc rồi mới rảo bước cẩn thận theo những bậc tam cấp.

Nàng đứng ngay ngưỡng cửa, khẽ gọi :

- Tôn công tử... Tôn công tử...

Không có tiếng của Tôn Quách đáp lời nàng.

Tú Tú cau mày tỏ lộ vẻ bất nhẫn vì nghi Tôn Quách đã gạt nàng. Nàng nghĩ thầm :

- Tôn Quách. Ngươi dám gạt Trình Tú Tú này à!

Cùng với ý nghĩ dó, Tú Tú tống một đạo chưởng đánh thẳng vào cánh cửa gian tiền sanh.

Rầm.

Cánh cửa bật tung ra. Nàng phi thân vào trong. Cước pháp của nàng vừa chạm xuống nền gạch thì bị kéo giật ngược trở lên bởi một sợi dây thòng lọng đã chuẩn bị trước.

Tôn Quách từ sau tràng kỷ nhô đầu ra :

- Thế là ta đã bắt được nàng rồi.

Tú Tú thét lên :

- Ngươi tưởng bắt được ta dễ lắm ư?

Cùng với lời nói đó, nàng vung ngọn roi đầu có bịt chì quất thẳng vào sợi dây chằng.

Chát.

Đầu ngọn roi đánh vào sợi thừng, khiến nó bị tưa ra ngay. Nàng tiếp tục vung một thức roi nữa thì Tôn Quách lộ vẻ hốt hoảng.

Y nghĩ thầm :

- Ui cha. Ả nha đầu này lợi hại thật. Nếu mình không có cách gì khống chế thì chẳng bao lâu nữa ả sẽ thoát khỏi cái bẫy này.

Ý nghĩ đó khiến Tôn Quách lo lắng, nắm đầu dây thừng giật lên giật xuống không để cho Tú Tú tiếp tục dùng roi da quệt vào dây thừng.

Tú Tú bị xốc liên tục, mặt mày xây xẩm. Nàng thét lên, giọng phẫn nộ :

- Cẩu tặc! Ngươi ngưng ngay cái trò đó lại!

Tôn Quách vừa giật dây thừng vừa nói :

- Tôn thiếu gia ngưng thì nàng thoát ra làm sao.

Y nói xong càng giật vội vã hơn.

Tú Tú chịu không nổi tình trạng bị nhồi lên nhồi xuống trong tư thế trồng chuối ngược. Đầu óc nàng u u, mặt mày xây xẩm, cuối cùng buông cả sợi rơi xuống sàn nhà.

Đến lúc đó Tôn Quách mới thở phào nhẹ nhõm.

Y bước đến nhặt sợi roi da và thản nhiên dùng chính sợi roi đó cột tay Tú Tú.

Khi Tôn Quách hạ nàng nằm duỗi dài xuống đất thì Tú Tú đã mềm nhũn, bởi cảm giác như người bị say sóng.

Khi Tú Tú hồi phục thần thức thì không làm sao cử động được nữa, bởi Tôn Quách đã trói chặt nàng.

Tôn Quách ngồi xổm trước mặt nàng :

- Hê. Bây giờ bổn thiếu gia mới cho nàng biết, ta chính là Kim Tài công tử Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang ở đất Dương Châu.

- Ngươi chính là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang Dương Châu à?

- Không sai!

Tôn Quách véo vào má nàng :

- Trong lúc Tôn đàn chủ đãi huynh đệ nàng đám đánh đổ vò rượu của ta. Tội đó nàng biết ta sẽ xử như thế nào không?

Tú Tú trừng mắt :

- Ta không phải tìm ngươi.

- Thế nàng tìm ai chứ? Không có thù không có oán, thế mà xấn xổ làm càn khiến cho Tôn Quách mất mặt với các huynh đệ. Nàng biết ta nóng giận lắm không.

Tôn Quách nói dứt câu véo tiếp vào má còn lại của Tú Tú.

Nàng giận uất, nạt Tôn Quách :

- Đồ cẩu trệ! Người có ngưng hành động đó không? Hay ngươi muốn bổn cô nương xé xác ngươi ra!

- Eo ôi!

Tôn Quách nhăn nhó tạo một bộ mặt thật quái dị :

- Giờ này mà còn đòi xé xác Tôn thiếu gia nữa. Nàng lo cái thân của nàng còn chưa xong mà đòi xé xác Tôn thiếu gia. Nực cười thật!

- Cẩu trệ. Ngươi muốn gì?

- Nàng hỏi Tôn thiếu gia muốn gì à? Muốn trừng phạt cái tội xấc sượt của nàng. Muốn bẻ răng, cắt lưỡi nàng bởi vì dám gọi Tôn thiếu gia là cẩu trệ.

Tú Tú rít lên :

- Ngươi dám!

- Hừ. Ai dám làm gì Tôn thiếu gia mà ta không dám chứ? Nàng là bậc mẫu nghi thiên hạ hay sao mà Tôn thiếu gia lại không dám hành hạ nàng.

Tôn Quách vừa nói vừa lột phăng hai chiếc hài thêu hoa của Tú Tú. Bàn chân thon nhỏ, thanh mảnh của nàng hiện ra đập vào mắt Tôn Quách khiến y phải buột miệng khen :

- Ái chà. Chân nàng đẹp quá?

Câu khen tặng của Tôn Quách khiến Tú Tú lộ vẻ lo lắng.

Nàng ngập ngừng nói :

- Ngươi định làm gì bổn cô nương?

Tôn Quách nhìn nàng, y gằn giọng nói :

- Tôn thiếu gia được Cát Thiên Phong đại ca trao cho bí kíp thần công cái thế. Tôn thiếu gia chỉ chờ kiếm được một người có căn cơ như nàng để luyện thành thần công cái thế đó. Không ngờ nàng lại lẫn xác đến, còn làm bẽ mặt Tôn thiếu gia với chư vị huynh đệ Cái bang, còn gọi ta là cẩu trệ nữa. Nàng đúng là tới số rồi.

Tú Tú biến sắc :

- Thần công đó là gì?

- Nàng muốn biết à?

- Ngươi nói đi!

- Thần công đó có tên là Tiếu Ngạo thần công.

- Bổn cô nương chưa từng nghe thứ võ công nào có tên như vậy.

- Làm sao nàng biết được chứ. Tiếu Ngạo thần công là do Cát Thiên Phong đại ca đích thân lấy từ Long cốc giao cho ta. Nàng muốn biết không?

Tú Tú nhíu mày :

- Tiếu Ngạo thần công do Thiên Phong Lãnh Nhân lấy từ Long cốc trao cho ngươi à?

- Đúng như vậy.

Tôn Quách xoa tay :

- Ta lúc nào cũng gặp may. Đang cần một người có căn cơ và cá tính hỗn xược, huênh hoang, kiêu ngạo và chẳng tinh như nàng để tụ thành Tiếu Ngạo thần công.

Y nhìn lên trần gian tiền sảnh :

- Ờ... Thì ta gọi nàng là xú yêu nữ đó. Nàng làm gì Tôn thiếu gia nào?

- Hừ. Nếu Tú Tú thoát khỏi tình cảnh này, ngươi hối không kịp với bổn cô nương đâu.

- Tốn thiếu gia đâu cho nàng thoát chứ.

Bất chợt Tôn Quách vuốt má Tú Tú.

Tú Tú trừng mắt :

- Ngươi...

- Hê... Tôn thiếu gia nói vậy chứ nàng cũng đẹp lắm. Không đến nỗi là xú yêu nữ đâu. Ta khen tặng nàng rồi đấy nhé, đừng có để tâm mà chuốc thù chuốc oán với ta nhé.

- Ngươi!

Tôn Quách quắc mắt :

- Ngươi cái gì! Nàng xưng hô như vậy là hay lắm hả? Nhi nữ thì phải đoan trang, thục nữ, lấy công

dung ngôn hạnh làm đầu, đằng này mở miệng là cẩu trệ, là ngươi, là đòi xé xác. Thứ bà chẳng như nàng thì có là Hằng Nga, Tây Thi, nam nhi cũng chẳng đoái hoài tới.

Tú Tú cúi đầu nhìn xuống.

Tôn Quách hừ nhạt rồi từ từ đứng lên. Gã gằn giọng nói :

- Trình Tú Tú. Nghe ta hỏi đây.

Nàng vẫn cúi mặt nhưng ôn nhu nói :

- Công tử muốn hỏi gì?

- Tại sao nàng nằng nặc đòi đi tìm Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang ở Dương Châu để hành tội chứ?

Tú Tú ngẩng lên :

- Gã đã làm khổ mẹ ta.

- Mẹ của nàng à? Tôn thiếu gia chưa gặp lần nào mà làm khổ mẫu thân nàng cái gì?

- Vậy công tử không phải là Phân đàn chủ à?

- Ấy... Tôn thiếu gia đích thị là Phân đàn chủ Phân đàn Cái bang ở Dương Châu. Tất cả chư huynh đệ ở đây đều công nhận.

- Hừ! Tại sao ngươi lại làm khổ mẹ của Tú Tú chứ?

Tôn Quách sa sầm mặt :

- Nàng nói nhăng nói cuội gì thế?

Tu Tú lắc đầu :

- Ta cũng không hiểu nữa. Lạ thật!

Tôn Quách hỏi.

- Lạ cái gì?

- Nếu đúng như Tú Tú suy đoán thì năm nay Tôn công tử đã ngoài ngũ tuần chứ đâu...

- Sao? Tôn thiếu gia mà ngoài ngũ tuần à? Nàng có đui không vậy?

- Tú Tú cũng không biết.

- Nàng không biết thì làm sao Tôn Quách này biết được. Cũng có thể mẫu thân của nàng là người mộng tưởng nên nằm mơ thấy Tôn thiếu gia.

Tú Tú đỏ mặt :

- Ngươi không được...

Tôn Quách khoát tay :

- Ta biết. Ta biết. Ta rút lại lời nói đó nhé.

Tôn Quách chợt đổi giọng thật là ôn nhu từ tốn :

- Trình cô nương này. Nếu như ta cởi trói cho cô nương thì cô nương có bỏ qua mọi chuyện không?

Tú Tú cau mày :

- Không. Tú Tú nhất định phải tìm cho ra người đã làm khổ mẫu thân.

- Trời ơi. Tôn thiếu gia có biết mẫu thân của cô nương là ai đâu mà cô nương cứ khăng khăng chuốc thù chuốc oán với Cái bang chứ.

Tôn Quách vùng vằng :

- Nếu cô nương không hứa với tại hạ thì tại hạ sẽ bắt cô nương bỏ vào ổ kiến lửa đó. Có hứa không?

Tú Tú gằn giọng :

- Không!

- Ta bắt cô nương chết đói chết khát đó. Có chịu hứa không?

Tú Tú nói :

- Không! Không!

- Ấy cha. Nàng thật cứng đầu cứng cổ!

Tôn Quách gãi đầu :

- À! Nàng không hứa thì ta sẽ bắt nàng vào bỏ vào…

Có tiếng thạch sùng cất lên phía sau bệ thờ vừa mới đặt những bài vị của lão tổ Hồng Thất Công.

Tôn Quách hí hửng nói luôn :

- Ta sẽ bắt mấy con thạch sùng bỏ vào người nàng.

Tú Tú đổi sắc :

- Ngươi…

- A. Nàng sợ rồi.

Tôn Quách mỉm cười :

- Nàng sợ mấy con thạch sùng phải không?

Tú Tú cúi đầu.

Tôn Quách hứng khởi nói :

- Thế thì nàng phải hứa, nếu không, ta bắt thạch sùng bỏ vào người nàng đó.

Tôn Quách vừa nói vừa xăm xăm tiến về phía bệ thờ.

Tú Tú hốt hoảng nói :

- Tôn công tử. Tú Tú sợ thạch sùng lắm!

Nàng vừa dứt lời thì một tiếng quát thật lớn giống chim ưng ngoài biển cất lên lồng lộng ngay bên ngoài cửa gian tiền sảnh :

- Gìoắc.

Ngay sau tiếng kêu đó, một giọng nói khe khắt cất lên :

- Ai dám bắt Tú Tú phải sợ chứ?

Xem tiếp hồi 16 Thần Cái

Chương 16: Thần Cái

Nghe giọng nói đó, Tôn Quách giật mình quay mặt nhìn lại, trong khi Tú Tú reo lên :

- Mẫu thân!

Đập vào mắt Tôn Quách là một trung phụ tuổi trạc ngoài tứ tuần, nhan sắc vẫn còn những nét đài các của thời xuân trẻ.

Tôn Quách lộ vẻ bối rối.

Lúc đó từ bên ngoài một con chim ưng sắc đỏ tía như có lớp lửa bao bọc bên ngoài bay vào, nhẹ nhàng đậu lên cánh tay trung phụ.

Trung phụ nhìn Tôn Quách :

- Tiểu tử! Ngươi dám lăng nhục và hành hạ Tú Tú, mạng ngươi đã tới rồi!

Nghe trung phụ nói ra lời đó, Tôn Quách biến sắc, sợ đến hồn siêu phách lạc.

Tứ chi của y cứ tưởng sắp nhủn ra mà té ngửa xuống sân nhà vì nỗi sợ hãi cái chết sẽ ập đến với mình.

Tôn Quách khoát tay :

- Hê! Mẫu mẫu hiểu lầm... Hiểu lầm Tôn Quách.

Tôn Quách vừa dứt lời, trung phụ chỉ tay về phía gã :

- Ngươi còn ngoa ngôn nữa à? Điểu nhi, lấy mạng hắn!

Tú Tú hốt hoảng thét lên :

- Mẹ. Khoan!

Tiếng thét của nàng chậm hơn cánh chim hỏa điểu.

Con hỏa điểu được lịnh của trung phụ, vỗ đôi cánh dài hơn hai trượng, cắt một đường thẳng tắp từ tay trung phụ lao thẳng tới Tôn Quách.

Thế lao đi tấn công của con hỏa điểu chẳng khác nào thế lao của một con chim sắt vồ tới con mồi. Đôi móng vuốt nhọn hoắt, sắc như bảo đao bảo kiếm vâm tới trước, chẳng khác nào một thế trảo tử thần chụp tới Tôn Quách, đồng thời chiếc mỏ dài và cứng như sắt thép cũng mổ tới tập kích vào thiên đỉnh.

Thế công của hỏa điểu nhanh như sét trời, mà Tôn Quách lại chẳng hề biết chút võ công nào.

Trước chiêu công khốc liệt của hỏa điểu, Tôn Quách chẳng khác nào một con mồi bất động và tất nhiên sự sống của họ Tôn ví như chỉ mành treo chuông.

Trong khoảng khắc chớp nhoáng, gần như lưỡi hái tử thần đã đặt vào đúng sổ tử của Tôn Quách thì bất ngờ từ phía bệ thờ bài vị Hồng Thất Công lão tổ, một đạo khí kình xoáy cuộn như con chốt thổi ra ngăn cản đường bay của hỏa điểu.

Quác!

Hỏa điểu như giống linh ưng, cảm nhận được nội kình của luồng khí kình kia, liền đập đôi cánh tạo ra một đạo khí khác công kích lại.

Ầm!

Hỏa điểu đập cánh, bay vút lên như muốn lướt lên luồng xoáy khí để tiếp tục tập kích Tôn Quách.

Sự biến thần kỳ kia khiến cho Tôn Quách càng ngơ ngẩn hơn. Y chưa biết chuyện gì đang xảy ra với mình, thì bị một hấp lực khủng khiếp hút về phía bệ thờ lão tổ Hồng Thất Công.

Cùng với cảm giác bị hút đó, thì thắt lưng Tôn Quách như có bàn tay ai thộp cứng. Rồi y như bị nhấc bổng lên không trung.

Ầm!

Tôn Quách chỉ kịp thấy mái ngói bị khí kình đánh bật tung một lỗ to bằng chiếc nia, và y cứ tiếp tục bay bổng qua lỗ hổng đó.

Tôn Quách chỉ còn biết nhắm mắt nghĩ thầm :

- Hồn mình sắp diện kiến Ngọc Hoàng thượng đế rồi đây.

Mặc dù Tôn Quách nhắm tít hai mắt nhưng bên tai vẫn nghe những âm thanh ù ù :

- Mình đã lên đến tầng mây thứ mấy rồi nhỉ? Nếu mình gặp Ngọc Hoàng không biết nói sao đây. Mạng của mình xem ra vắn số quá!

Ý nghĩ đó khiến Tôn Quách phải buông một tiếng thở dài, liên tưởng đến Kim Lăng phủ và song thân mà không khỏi não lòng, tim quặn đau.

Tôn Quách nghĩ tiếp :

- Mình chưa kịp báo hiếu song thân đã vội lìa đời về chầu Ngọc Hoàng thượng đế. Mình là đứa con bất hiếu mà. Tôn quách ơi, bây giờ thì ngươi đã hiểu giang hồ như thế nào, võ lâm như thế nào, chỉ toàn là một lũ người không ra người, ngợm không ra ngợm, gặp nhau là chém là giết.

Khi Tôn Quách chực bật tiếng rên thì tiếng u u cũng ngưng bặt bên mang tai.

Tôn Quách vẫn không chịu mở mắt, mặc dù biết mình đã không còn cảm giác phiêu bồng mà đã an vị ở đâu đó rồi.

Một giọng nói trầm trầm, từ tốn cất lên ngay trước mặt Tôn Quách :

- Tôn tiểu tử. Ngươi còn chưa mở mắt ra nữa à?

Tôn Quách vẫn nhắm mắt, hành đại lễ. Y vừa hành đại lễ vừa nói :

- Ngọc Hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế. Diêm vương uy vũ, Tôn Quách khấu kiến!

- Tiểu tử! Cái gì là Ngọc Hoàng. Cái gì là Diêm Vương chứ?

Tôn Quách vẫn gục đầu không dám ngẩng lên :

- Ngài không phải là Ngọc Hoàng, không phải là Diêm Vương thì cũng là Nam Tào Bắc Đẩu, hoặc Phán quan đại nhân. Tôn Quách lúc còn ở cõi dương trần, nhứt nhứt đều không nghĩ đến chuyện sằng bậy bạ bất nhân bất nghĩa. Tôn Quách chỉ có tội là chưa báo hiếu cho song thân. Nếu mạng số Tôn Quách quả là vắn phần, mong các vị thương tình mà cho đầu thai sớm trở về Kim Lăng phủ. Tôn Quách thề sẽ không màng đến giang hồ võ lâm nữa.

Giọng nói trầm trầm kia lại cất lên :

- Tôn tiểu tử. Ngươi có chết đâu mà nói như vậy!

- Sao. Tôn Quách chưa chết à. Thật sao?

Tôn Quách vừa nói vừa ngẩng đầu lên. Đập vào mắt Tôn Quách là một lão nhân tầm thước, tuổi trạc ngoài ngũ tuần, trường y có đính một chiếc túi thêu hoa nằm ngay trước ngực.

Tôn Quách lí nhí nói :

- Phán quan đại nhân, bộ Tôn Quách chưa chết à?

- Lão phu nói ngươi chưa chết.

Tôn Quách ngờ vực, vỗ vào má mình.

Bộp!

Y thốt lên :

- Ý cha. Mình còn đau mà ma thì không biết đau!

Y làm lại lần nữa, và vỗ vào má còn lại.

Bốp!

Tôn Quách xoa tay khắp người, đến lúc này thì y mới có thể khẳng định mình vẫn ở chốn dương trần.

Như một kẻ vừa thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp, Tôn Quách nhảy đổng lên, phấn khích la toáng như người vừa bắt được kho tàng liên thành :

- Ha... Ha... Tôn Quách chưa chết. Tôn thiếu gia Kim Lăng phủ chưa chết. Tôn Quách còn sống. Thế là mạng số của Tôn Quách vẫn còn. Tôn Quách biết mà, mạng mình lớn lắm, sống dai lắm.

Lão nhân vuốt râu mỉm cười vì sự phấn khích quá hào khởi của họ Tôn.

Tôn Quách sau một hồi mừng rỡ nhớ sực nghĩ đến lão nhân, liền quay ngoắt lại :

- Lão tiền bối. Phải chính lão tiền bối đã cứu vãn sinh?

Lão nhân khẽ gật đầu :

- Tiểu tử thật là may mắn khi đó lão phu đang có mặt ở ngôi nhà Từ đường Cái bang do chính người tạo dựng ra.

Tôn Quách quỳ thộp xuống :

- Vãn sinh bái đầu tạ ơn lão tiền bối.

Lão nhân đỡ Tôn Quách đứng lên :

- Tôn thiếu gia đứng lên đi.

- Đa tạ lão tiền bối. Ơn cứu mạng hôm nay Tôn Quách xin ghi lòng tạc dạ.

Lão mỉm cười :

- Phân đàn Cái bang ở Dương Châu đã nhứt nhứt tôn Tôn thiếu gia làm Phân đàn chủ. Lão phu cũng là người của Cái bang, chẳng lẽ thấy bạn đồng môn thọ nạn mà khoanh tay nhìn sao được?

Tôn Quách nhìn sững lão nhân :

- Lão tiền bối cũng là người của Cái bang?

- Không sai. Nhưng môn hạ Cái bang chẳng biết lão đâu, ngoại trừ bang chủ Khất Tổ Tổ.

Lão mỉm cười :

- Còn người thứ hai chính là Tôn thiếu gia.

- Lão tiền bối. Vậy thật là hữu duyên, Tôn Quách là kẻ hậu sinh chỉ kết thân với các bằng hữu của Cái bang, không ngờ nay có duyên phận được hạnh ngộ với trưởng tôn.

Tôn Quách ôm quyền xá lão nhân :

- Hậu sinh Tôn Quách bái kiến lão tiền bối.

Lão nhân khoát tay :

- Tôn Quách. Đừng giữ lễ như vậy, đây chỉ có lão phu và ngươi thôi.

- Nhưng không có tiền bối thì Tôn Quách đã tiêu mạng rồi.

- Ta không nghĩ đến tiểu tiết ân nghĩa, mà chỉ cảm phục Tôn thiếu gia.

- Tiền bối đừng gọi Tôn Quách là Tôn thiếu gia, mà văn bối áy náy hổ thẹn.

- Vậy cũng được. Ta kính Tôn thiếu hiệp, bởi vì thiếu hiệp không có tâm tư xem thường các môn hạ Cái bang.

Lão vuốt râu, mỉm cười, nói tiếp :

- Phàm những người gia thế vọng tộc như thiếu hiệp thì rất xem thường Cái bang. Nhưng riêng Tôn thiếu hiệp thì không như những hạng người đó.

- Tôn Quách thật áy náy khi nghe lời nói đó của tiền bối. Bản thân Tôn Quách có phần có số, may mắn được sinh ra trong Kim Lăng phủ, chứ thật ra công chỉ là hạng bất tài vô dụng. Tôn Quách được

các bằng hữu huynh đệ Cái bang kết nghĩa là may mắn lắm rồi, đâu dám có xem thường các huynh đệ.

- Cái bang từ trước đến nay vốn chưa từng có được một kỳ tài căn cơ hơn người nên so với các môn phái khác trong giang hồ đành chịu bị xem thường.

Lão bước đến gần bên Tôn Quách :

- Lão phu nghe nói Tôn thiếu hiệp là người khẳng khái, kết tình bằng hữu với các huynh đệ ở Phân đàn Dương Châu. Chuyện kết thân của Tôn hiếu hiệp khiến lão phu bán tín bán nghi. Lão phu mạn phép được hỏi, nguyên nhân nào thiếu hiệp lại thích Cái bang?

- Tiền bối hỏi, vãn bối thật bất ngờ. Vãn bối chỉ có thể trả lời: Tứ hải giai huynh đệ. Vãn bối không hề cho mình là hạng cao hạng phú quý để rồi xem thường người khác. Ai cũng có cái hay, cái tốt. Còn vãản bối chỉ nhờ sự may mắn sinh trong Kim Lăng phủ.

- Tôn thiếu hiệp có nghĩ mình sẽ là một môn hạ Cái bang không?

- Nói ra thật là hổ thẹn. Vãn bối được các huynh đệ Cái bang ở Dương Châu phong tặng danh hiệu Kim Tài công tử và cả chức vị Phân đàn chủ Dương Châu, nhưng khốn nỗi lại chẳng biết chút võ công nào để có thể mở mày mở mặt với các bang phái khác.

Lão nhân mỉm cười :

- Chỉ cần tôn thiếu hiệp chấp nhận đầu nhập Cái bang.

Tôn Quách gãi đầu :

- Tất nhiên là Tôn Quách đầu nhập rồi. Nhưng vãn bối chỉ sợ khi trở thành môn hạ Cái bang thì phải đứng chầu đứng chực trước các khách điếm, tửu lâu lều lt sẽ khiến song thân buồn lòng và mi lâu phủ sẽ.

Lão nhân mỉm cười khoát tay :

- Tôn thiếu hiệp đừng lo điều đó. Cái bang đâu phải chỉ có mỗi một việc là chầu chực kiếm cái ăn, cái uống ở các tửu điếm, khách điếm. Trong Cái bang có những kỳ thủ mà một thời đã từng phát dương quang đại cho môn phái. Lão phu thấy Tôn thiếu hiệp có căn cơ hơn người, nếu thật lòng thiếu hiệp muốn trở thành môn hạ Cái bang thì Trình Tử Quang sẽ thay các vị trưởng tôn truyền thụ võ công của Cái bang cho thiếu hiệp.

- Trình tiền bối sẽ truyền thụ võ công cho Tôn Quách ư?

Trình Tử Quang gật đầu.

Tôn Quách reo lên :

- Thế thì tốt quá rồi! Được các huynh đệ bằng hữu Cái bang ở Dương Châu trao cho chức vị Phân đàn chủ Dương Châu, Tôn Quách áy náy vô cùng.

- Tôn thiếu hiệp sẽ không còn áy náy nữa. Lão phu chỉ mong Tôn thiếu hiệp đừng thố lộ võ công của thiếu hiệp do chính lão phu truyền thụ.

- Vãn bối xin ghi tạc chỉ giáo của Trình tiền bối.

Tôn Quách nhìn Trình Tử Quang rồi bất thần quỳ xuống hành đại lễ :

- Đệ tử Tôn Quách bái kiến sư phụ!

Trình Tử Quang mỉm cười, đỡ Tôn Quách đứng lên :

- Kể từ hôm nay sư phụ sẽ truyền thụ võ công tuyệt nghệ của Cái bang cho con.

Tôn Quách phấn khởi hỏi :

- Sư phụ truyền thụ võ công cho đệ tử ngay bây giờ à?

- Tất nhiên rồi!

- Sư phụ truyền thụ võ công gì vậy?

- Tất cả những tuyệt nghệ của sư phụ.

Lão nhìn Tôn Quách, nói :

- Võ công của sư phụ không phải một ngày một buổi khả dĩ có thể truyền hết tất cả cho con, và không phải trong một ngày một buổi con có thể tụ thành hoàn thiện hoàn mỹ những tuyệt nghệ võ công tủa ta. Con muốn tựu thành võ công của sư phụ thì phải khổ luyện. Hàng đêm sư phụ sẽ đến đây truyền thụ võ công cho con.

Tôn Quách bối rối.

Sự bối rối của Tôn Quách không qua được ánh mắt của Trình lão nhân. Lão từ tốn hỏi :

- Tôn sư điệt có gì mà bối rối vậy?

- Không giấu gì sư phụ, Tôn Quách không phải lúc nào cũng có thể ra khỏi Kim Lăng phủ. Hàng đêm sư phụ lại truyền thụ tuyệt nghệ võ công, con chỉ sợ sư phụ phải chờ thôi à!

- Sư phụ đã tính tất cả rồi. Trước tiên sư phụ sẽ truyền thụ bộ pháp khinh thân Miêu Hành cước pháp. Đó là những bước đi bước chạy của loài linh miêu. Bộ pháp này cực kỳ ảo diệu, có thể giúp con ra vào bất cứ nơi nào dễ như trở bàn tay. Trước đây lão tổ Cái bang đã từng dụng Miêu Hành cước vào tới cấm thành của thiên tử để uống rượu mà chẳng một tên cấm vệ quân nào phát hiện được.

Tôn Quách vỗ tay reo lên :

- Hay quá! Bộ pháp này rất phù hợp với con đó.

Trình Tử Quang mỉm cười :

- Con có thể dùng bộ pháp này mà rời Kim Lăng phủ. Hoặc sư phụ cũng có thể vào tận đó để truyền thụ võ công cho con mà không làm kinh động đến song thân của Quách sư đồ.

Tôn Quách hứng khởi nói :

- Sư phụ mau truyền thụ bộ pháp Miêu Hành cước cho con đi!

- Con chú ý đây!

Trình Tử Quang vận hành nguyên ngươn rồi chuyển hóa tư thế. Lão lắc vai, thân pháp xoay tròn như một con trốc, thoát một cái đã lướt lên cành một cây đại thụ.

Từ cành cây này lão di chuyển qua các cành cây khác thật nhanh trong tư thế của một con mèo đi như trên mặt đất.

Trình Tử Quang thoăn thoắt chuyền từ cành cây này qua cành cây khác mà chẳng hề tạo ra một tiếng động nào, thậm chí các cành cây cũng chẳng hề quằn xuống khi lão di chuyển trên đó. Rồi lão tung mình lên, nhẹ êm như một chiếc lá là là, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Tôn Quách.

Tôn Quách xuýt xoa nói :

- Hay quá. Sư phụ phải truyền thụ cho con tuyệt kỹ bộ pháp con mèo này.

Tử Quang bật cười :

- Đây là bộ pháp Miêu Hành cước chứ không phải bộ pháp con mèo. Trước khi học thì phải nhớ thuộc khẩu quyết và nói cho đúng. Nếu học bừa, học đại thì có lúc con không đi được như mèo mà lại lộn đầu xuống đất.

- Con hiểu rồi!

- Bây giờ con bắt đầu học khẩu quyết và tập đi những tư thế của linh miêu.

Quá cao hứng với bộ pháp Miêu Hành cước, Tôn Quách không ngại gì hết mà chú tâm, chú thần luyện những tư thế của Trình Tử Quang truyền thụ. Y vốn chưa từng học võ công, nay được đích truyền từ một vị trưởng tôn Cái bang, nên vô cùng hứng thú và tập trung quên cả ăn lẫn uống và cả thời gian.

Khi mặt trời sụp bang thì Tôn Quách đã có thể cất mình lướt lên cành cây.

Thấy Tôn Quách đam mê luyện bộ pháp Miêu Hành cước, Trình Tử Quang mỉm cười đắc ý.

Lão nhẩm nói :

- Cái bang sắp có một kỳ tài quán tuyệt để cùng với các bang phái khác đua tranh trong chốn võ lâm giang hồ.

Xem tiếp hồi 17 Truy tìm

Chương 17: Truy Tìm

Tiếng sáo vi vu ai oán cất lên từ cỗ xe song mã, nghe mà ngỡ như một lời than oán, trách hờn. Tiếng sáo đó buộc Minh chủ Đại Chu Thiên và Ma Kiếm Vô Nhân cùng bọn thuộc hạ Tổng đàn võ lâm vừa bước ra ngoài mái hiên phải dừng bộ định nhãn về phía cỗ xe song mã.

Đại Chu Thiên thoạt cau mày, sa sầm mi và buông một tiếng thở dài khi nhận ra người ngồi trên ghế xà ích đang thổi sáo chẳng ai xa lạ mà chính là Cát Thiên Phong.

Đại Chu Thiên chờ cho Thiên Phong thổi hết tấu khúc mới quay lại nói với Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn :

- Các ngươi cứ ở lại đây!

Đại Chu Thiên nói xong mới rảo bước tiến về phía cỗ xe song mã. Y đứng dưới đất nhìn lên :

- Cát tam đệ!

Thiên Phong hạ ống sáo xuống đặt bên cạnh :

- Tổng đàn võ lâm chắc rất bận khi giang hồ nảy sinh biến cố. Nhất là huyết án Kim trang đại phủ.

- Mấy hôm nay huynh đang truy tìm hung thủ gây ra huyết án Kim trang đại phủ.

Y buông tiếng thở dài, rồi trầm giọng nói :

- Hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ chắc Tam đệ cũng biết?

Thiên Phong mỉm cười :

- Tất cả cũng chỉ vì cổ vật Long cốc.

- Đúng như vậy!

- Không biết cổ vật kia hàm chứa bí mật gì. Trong Long cốc có bí kiếp hay báu vật gì mà Nhị ca lại gặp kiếp nạn?

Thiên Phong nhìn Đại Chu Thiên, buông một tiếng thở dài, ôn nhu nói :

- Chu Thiên huynh nghi ngờ người đoạt cổ vật Long cốc tạo ra huyết án Kim trang đại phủ chính là Cát Thiên Phong?

- Huynh không tin Cát tam đệ là người tạo ra huyết án Kim trang đại phủ, nhưng rất tiếc tại hiện trường có lưu lại một vật mà vật đó chỉ có đệ mới có mà thôi.

Thiên Phong lắc đầu :

- Huynh muốn nói đến vật gì?

Đại Chu Thiên minh chủ buông một tiếng thở dài :

- Một cỗ áo quan mà chỉ có đệ mới xếp được.

Đại Chu Thiên nhìn Thiên Phong.

Thiên Phong cũng đáp lại Võ lâm Minh chủ bằng ánh mắt ôn hòa, nhưng ẩn chưa sự nghiêm khắc của một lãnh nhân vô tình.

Chu Thiên nói :

- Huynh đã suy nghĩ kỹ, nên mới cho tẩu tẩu đến gặp đệ.

- Mãn tẩu tẩu đã trao cho huynh cái gì của đệ?

- Một đóa hoa hướng dương và một cánh nhạn.

- Một năm sau, tại ải Nhạn Môn. Chắc huynh hiểu rồi chứ?

- Huynh hiểu.

Chu Thiên hỏi tiếp :

- Tam đệ đã đưa Nghiêm Lệ Hoa muội muội đi đâu?

- Đi đến nơi mà Nghiêm tẩu tẩu cần đến. Huynh yên tâm, Nghiêm tẩu tẩu sẽ chẳng bị gì đâu.

Đại Chu Thiên buông một tiếng thở dài :

- Huynh thiết tưởng Cát đệ đệ không hại đến Nghiêm Lệ Hoa muội muội.

- Không bao giờ. Hãy tin vào lời của Thiên Phong.

Cát Thiên Phong cầm lấy dây cương, nhìn Đại Chu Thiên, trầm giọng khe khẽ nói :

- Đã đến lúc võ lâm không còn sự tĩnh lặng, để huynh chễm chệ trên chếc ngai Võ lâm Minh chủ. Tất cả các đại cao thủ đã nhìn thấy sự rạn nứt huynh đệ khi Kim trang đại phủ xảy ra huyết án và họ quyết định đoạt lại những gì mà trước đây đáng lý là không thuộc về huynh.

Đại Chu thiên nhíu mày :

- Thiên Phong đệ đệ nói vậy có ý gì?

- Thiên Phong nghĩ Chu Thiên huynh có thể tự mình đảm trách được vận mệnh võ lâm. Hiện tại trước mặt huynh có rất nhiều đại cao thủ để huynh, phải chứng tỏ bản lĩnh của một Võ lâm Minh chủ.

- Thiên Phong đệ đệ muốn nói ai? Trong những đại cao thủ muốn đối phó với Đại Chu Thiên có Tam đệ chứ?

- Nhứt định là không nếu như tại ải Nhạn Môn không có bài vị của Nhị ca Khán Nhân.

Thiên Phong nhìn Chu Thiên :

- Huynh hãy chuẩn bị đối phó với Quỷ môn giáo chủ, Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng và cả Đường môn.

Thiên Phong chằm chằm nhìn thẳng vào mắt Đại Chu Thiên. Chàng lạnh nhạt nói :

- Cáo từ! Trước khi đi, Thiên Phong muốn gởi đến huynh một câu.

- Nói đi!

- Quân tử vị nhân, tiểu nhân vị danh!

Đại Chu Thiên cau mày tỏ lộ vẻ bất nhẫn.

Thiên Phong mặc nhiên không chú tâm đến vẻ mặt khe khắt của Đại Chu Thiên mà đưa ống sáo lên thổi, đồng thời giật dây cương.

Đôi tuấn mã kéo cỗ xe đi trong tiếng sáo vi vu hờn trách của Thiên Phong. Nếu chàng nhìn lại sau lưng mình ắt sẽ nhận ra ngay Thánh Cô Bình Nhi đang đứng trên gác lầu dõi mắt nhìn theo.

Còn Đại Chu Thiên thì nhặt lấy chiếc áo khoác bên ngoài của Thiên Phong. Chiếc áo đầy những nhát kiếm sắc bén rọc theo từng đường chỉ, chính xác đến độ ngỡ như người ta dùng kiếm mà cắt chỉ trên chiếc áo.

Dòng chữ viết trên áo đập vào mắt Đại Chu Thiên : Kiếm pháp Quỷ môn.

Đại Chu Thiên nhíu mày quan sát các đường kiếm đó mà không khỏi sờn lòng, do dự. Y muốn trổ

khinh thuật băng theo Thiên Phong, nhưng ý niệm đó vừa lướt qua trong tâm trí Đại Chu Thiên thì cỗ xe song mã đã chuyển sang nước đại ào ào lướt đi để lại trong tầm mắt của vị Võ lâm Minh chủ lớp bụi mịt mù.

Rời Giản Hoa thiền viện của Thánh Cô Bình Nhi, Cát Thiên Phong rong cỗ xe song mã theo quan lộ hướng về phía trời Tây.

Khi trời hừng sáng, ánh bình minh còn chập chờn chưa thì đến địa phận trấn Giang Tô.

Thiên Phong bỏ xe tháo dây cương để đôi ngựa được tự do, rồi trổ khinh thuật siêu phàm vào trong trấn Giang Tô.

Cư dân trong trấn vẫn còn yên giấc, chỉ có những thương nhân là thức dậy sớm chuẩn bị cho một ngày chợ.

Thiên Phong dừng bước trước một gian nhà cỏ có treo tấm liễn : Thần Toán Tử.

Chàng nhìn tấm liễn, điểm một nụ cười. Nụ cười ẩn ý kia còn chưa mất trên hai cánh môi của Cát Thiên Phong thì cánh cửa dịch mở.

Một khuôn mặt lú ra, khuôn mặt của một đứa trẻ. Nếu mới nhìn lướt qua, nhưng định nhãn nhìn kỹ thì đó lại là khuôn mặt của một lão nhân ngoài lục tuần.

Người kia gắt gỏng nói :

- Bộ Lãnh Nhân Tôn giá không tin hay sao mà nhìn tấm biển ta treo lại cười chứ?

Thiên Phong nhìn lại người đó :

- Nếu không tin thì Thiên Phong đã không tìm đến Thần Toán Tử lão huynh.

Thần Toán Tử toét miệng cười, mở cửa, nói :

- Vào đi... Vào đi!

Thiên Phong bước qua cửa vào trong nhà.

Thần Toán Tử xun xoe bày bình trà nóng và một vò rượu cũng đã được hâm nóng.

Lão ngồi đối diện với Thiên Phong :

- Hôm qua bắt quẻ, Thần Toán Tử lão biết sáng sớm hôm nay sẽ có kỳ nhân quá vãng nên chuẩn bị sẵn bầu trà và bầu rượu chờ kỳ nhân. Không ngờ kỳ nhân lại là Tôn giá.

- Tại hạ bội phục tài bói toán của lão huynh!

- Tôn giá khen ta mà lại cười chế giễu khi đọc tấm liễn bên ngoài.

Thần Toán Tử vừa nói vừa châm ra hai chén trà, hai chén rượu. Lão nhìn Thiên Phong, nói :

- Mấy lão lang băm dạy cho lão một câu : Bình minh nhứt trảng trà, lương y bất đáo gia.

- Huynh biết như vậy sao còn rót rượu làm gì?

- Hây... Thật là khó nói và hổ thẹn. Kể từ lúc gặp Tôn giá bỗng dưng Thần Toán Tử này trở thành một con sâu rượu. Nên mình phải vừa uống rượu vừa uống trà. Trà khiến cho ta không bị cảm phong hàn, còn rượu thì vỗ về con sâu trong lục phủ ngũ tạng.

Thiên Phong mỉm cười.

Thần Toán Tử nói tiếp :

- Tôn giá đến tệ xá của ta, chắc chắn là có chuyện lớn rồi phải không?

Lão chắc lưỡi :

- Nếu không có chuyện lớn thì Tôn giá dễ gì đặt chân đến ngôi tệ xá ở Giang Tô này chứ.

- Huynh nói mà Thiên Phong tưởng mình là đức Kim thượng đương đại.

Thần Toán Tử bưng chén rượu :

- Mời!

- Mời huynh!

Hai người cầm chén rượu uống cạn số rượu rồi tiếp tục bưng chén trà.

Thiên Phong nói :

- Huynh biết gì về cổ vật Long cốc?

Thần thái của Thần Toán Tử thoạt sa sầm. Lão vừa bưng chén trà toan uống lại từ từ đặt xuống. Lão hỏi lại Thiên Phong :

- Tôn giá vừa mới nói cái gì?

- Cổ vật Long cốc.

- Cổ vật Long cốc?

Thần Toán Tử nói xong đưa chén trà đổ vào miệng rồi từ từ đứng lên.

Thiên Phong nhìn theo lão. Chàng nhận ra trong thái độ của Thần Toán Tử có vẻ trang trọng và khẩn trương. Lão nhìn Thiên Phong :

- Tôn giá vừa nói đến cổ vật Long cốc?

Thiên Phong gật đầu.

Thần Toán Tử nhíu mày, trang trọng nói :

- Mấy hôm nay, lão nhìn trời xem sao, thấy có Thất Hùng Tinh phối kết cùng các sao Long Trì, Quốc Ấn, Thiên Mã, Thiên Khốc, Thiên Hư. Tất cả các sao đó hợp với Thất Hùng Tinh, vận hành theo Âm Dương Ngũ Hành tạo ra một sát khí khổng lồ trong trời đất. Vùng sát khí này tụ lại ở đỉnh Long Trì.

Thần Toán Tử từ từ ngồi xuống :

- Không lẽ sát nghiệp Âm Dương Ngũ Hành chính khởi phát từ cổ vật Long cốc. Nếu đúng như ta xem sao thì đại họa của Trung Nguyên sắp đến rồi!

- Thiên Phong muốn hỏi Thần Toán Tử huynh có thể biết gì về cổ vật đó không?

- Tôn giá đợi ta một chút!

Thần Toán Tử lẩn ra sau hậu phòng, một lúc sau mang ra một quyển sách da dê.

Lão nhìn Thiên Phong, nói :

- Đây là bộ chỉ thư, ghi lại tất cả những sự kiện xảy ra trong võ lâm. Ta nghĩ trong này có ghi lại bí mật cổ vật Long cốc. Tôn giá chờ ta một chút.

Thần Toán Tử đặt bộ sách cũ lên bàn, cẩn thận lật từng trang. Mắt của lão như dán lấy từng trang giấy đã ố vàng.

Thiên Phong nhìn lão lật sách mà suy nghĩ :

- “Không biết tất cả những gì gã thầy bói này nói có đúng hay không?”

Ý nghĩ đó khiến chàng buộc phải mỉm cười, nhìn Thần Toán Tử chăm chú lật từng trang cổ sách.

Thần Toán Tử chợt reo :

- Đây rồi. Trong cổ thư này có ghi về cổ vật Long cốc. Để ta xem nó ghi cái gì?

Thần Toán Tử vừa toan đọc từng dòng chữ trong cổ thư thì bất thình lình trong hậu liêu có tiếng động phát ra. Tiếng động lạ lùng đó khiến Thần Toán Tử phải ngẩng mặt nhìn về phía gian hậu liêu, buột miệng thốt :

- Cái gì thế?

Lời còn đọng trên miệng lão thì Thiên Phong đã dụng khinh thuật Lưu Thủy Hành Vân cất mình cắt một đường cầu vồng thoát qua bàn lướt vào gian hậu liêu.

Chàng vừa lướt qua ngưỡng cửa hậu liêu thì một ánh chớp bạc sáng ngời nhoáng lên, kẻ một đường thẳng tắp chém xả vào vùng yết hầu Cát Thiên Phong.

Vốn trời mới tờ mờ sáng nên tầm nhìn hạn chế vô cùng, mà ánh chớp bạc sáng ngời kia xuất hiện vô cùng bất ngờ và hoàn toàn chính xác, nhưng Cát Thiên Phong vẫn kịp thi triển ngọn Ma Hoàn thần kỳ, đón đỡ ngọn bạch quang khốc liệt kia.

Chát!

Chiếc Ma Hoàn vừa trở lại tay chàng khi đạo bạch quang biến mất thì một chiếc bóng thoát qua khung cửa sổ như bóng ma quỷ dị.

Thiên Phong đâu để cho kẻ ám toán mình chạy thoát dễ dàng. Chàng điểm mũi giày thoát qua cửa sổ, bám theo.

Bóng người vận xám y trổ khinh công cao siêu thần kỳ thoát chạy. Y băng vào một ngôi nhà có vẻ đã bỏ hoang lâu ngày.

Thiên Phong đâu ngại, cũng lướt vào bám theo y. Khi đặt chân vào trong gian tiền sảnh, chàng mới thấy hiện ra một bầy rắn nhung nhúc, từ phía đại điện lao đến tập kích bất ngờ.

Đôi Ma Hoàn của Thiên Phong đồng loạt thoát ra, với những âm thanh vù vù như tiếng sáo dìu.

Đôi Ma Hoàn của Cát Thiên Phong loang loáng, tợ đôi chim sắt hung tợn, tạo ra một màn lưới ảnh quang nhập nhoạng như bầy tinh tú băng trong màn âm u mờ mịt.

Chỉ trong khoảng khắc, lũ rắn độc chỉ còn là những khúc thịt ngoe nguẩy.

Khi lũ rắn đã hoàn toàn bị triệt hạ.

Thiên Phong mới giật mình sực nghĩ tới Thần Toán Tử. Chàng đảo mắt nhìn quanh, không thấy

dấu tích của người kia nữa, nên càng khẩn trương hơn.

Không một chút chần chờ, Thiên Phong trở bộ quay ra rồi dụng khinh thuật siêu phàm xuất chúng quay trở lại gian nhà của Thần Toán Tử.

Trở về tới gian đại sảnh, đập vào mắt Thiên Phong là bộ dáng ngồi liệt dưới đất của Thần Toán Tử. Hai mắt lão mở trừng trừng nhìn ra cửa.

Thiệt Phong hốt hoảng bước đến :

- Lão huynh!

Chàng nhìn xuống vùng hạ đẳng của Thần Toán Tử, vùng Đan điền của lão đã bị đục thủng hai lỗ nhỏ mà chết, còn quyển cổ thư không cánh mà bay mất rồi.

Thiên Phong nghiến răng :

- Mình thật vô dụng, trúng vào kế điệu hổ ly sơn của địch nhân.

Thiên Phong cúi xuống quan sát vết thương của Thần Toán Tử.

Hai lỗ nhỏ xíu kia được đục ra từ bên trong. Rõ ràng là cách tấn công của một loài vật bé xíu.

Thiên Phong nhíu mày. Chàng bước lại chiếc bàn. Ngay trên bàn có ba chữ viết bằng máu của Thần Toán Tử: Tử Vong cốc.

Thiên Phong từ từ ngồi xuống đôn, nhìn ba chữ Tử Vong cốc, chàng nghĩ thầm :

- “Âm Dương song sát đang chờ mình tại đó”.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài. Một tiếng động khẽ trên đầu Thiên Phong. Hữu thủ của chàng thoát vung nhẹ. Chiếc Ma Hoàn Đoạt Mạng thoát ra, cắt một đường thẳng tắp.

Phập!

Chiếc Ma Hoàn thần kỳ trở lại tay Thiên Phong thì chiếc đầu rắn mới từ trên trần rơi xuống ngay giữa mặt bàn. Tiếp theo chiếc đầu rắn đó là những giọt máu tanh nhiểu xuống.

Thiên Phong đứng lên. Chàng buông một tiếng thở dài, nhìn lại Thần Toán Tử :

- Thần Toán Tử huynh. Thiên Phong đã đem lại họa kiếp sát thân cho huynh, mong huynh miễn thứ!

Thiên Phong ôm Thần Toán Tử đặt lên tràng kỷ rồi đắp mặt lại trước khi rời ngôi nhà của lão toán

số kỳ tài của võ lâm.

Xem tiếp hồi 18 Âm Dương song sát

Chương 18: Âm Dương Song Sát

Tử Vong cốc

Ba chữ thảo khắc trên cây cột đá, khắc hình một con mãng xà vương nhe nanh tỏ lộ sự hung tợn mà bất cứ ai đứng trước nó cũng phải chờn lòng không dám bước tiếp vào con độc đạo dẫn sâu vào khu thung lũng lòng chảo phủ những tán dây leo và những khối đá tảng khổng lồ.

Thiên Phong nhìn cây cột đá khắc tượng mãng xà vương. Chàng sực nhớ đến cái chết của Thần Toán Tử mà trong lòng dâng lên sự phẫn nộ, căm hờn.

Thiên Phong ngỡ như hai con mắt của mãng xà đang nhìn mình chằm chằm.

Chàng nhẩm nói :

- Âm Dương song sát!

Cùng với lời nói đó, đôi Ma Hoàn theo cái lắc tay của Cát Thiên Phong vút qua, công thẳng vào đầu tượng mãng xà.

Rầm!

Thủ cấp con mãng xà vỡ tung thành những mảnh nhỏ rơi lã chã xuống đất.

Thiên Phong rảo bước vào độc đạo. Đi hết con đường mòn nhỏ chàng bắt gặp một cầu dây bắc ngang một cái vực sâu hun hút. Phía dưới vực là dòng nước chảy tạo ra thứ âm thanh cuồng nộ khiến cho người muốn qua cầu phải lưỡng lự.

Thiên Phong bước đến đầu cầu thì bên kia một giọng nói u hồn cất lên :

- Tôn giá đã đến đó ư?

- Tại hạ đã đến!

- Tôn giá có đem theo cổ vật Long cốc chứ?

- Nếu cổ vật Long cốc không có bên Thiên Phong thì sao?

- Ta không tin cổ vật Long cốc lại không có bên mình Tôn giá. Vì cổ vật đó mà Tôn giá không ngại chùng tay đồ tể với Kim trang Trang chủ, người đã từng đối với Tôn giá như huynh đệ thủ túc.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài nghĩ thầm :

- Đến ngay cả những nhân vật bá đạo như Âm Dương song sát, đã ẩn mình trong Tử Vong cốc vẫn cho mình là hung thủ tạo ra kiếp nạn tại Kim trang đại phủ.

Ý niệm đó khiến chàng phải buông tiếng thở dài ai oán.

Thiên Phong từ tốn nói :

- Nếu tại hạ vì Kim trang đại phủ tìm đến Tử Vong cốc thì sao?

- Tôn giá muốn đoạt lại quyển cổ thư của Thần Toán Tử?

- Mục đích của tại hạ không chỉ đoạt lại cổ thư của Thần Toán Tử mà còn vì một chuyện khác nữa.

- Chuyện gì?

- Dương Sát cốc chủ sẽ biết sau.

- Tôn giá chỉ có thể được bồi tiếp khi có đem theo cổ vật Long cốc.

- Cốc chủ biết cổ vật Long cốc chứ?

- Chưa biết!

- Thế thì tại hạ sẽ cho Cốc chủ biết.

Thiên Phong rảo bước tiến dần lên cầu dây. Quan sát địa hình, Thiên Phong đâu dám xem thường mà chuẩn bị để đối phó với tất cả những gì bất trắc xảy ra. Chàng đề khí vận công dồn vào đan điền và lúc nào cũng định tâm, định thức hướng về phía trước.

Thiên Phong đi đến giữa cầu dây, thì giọng nói ồn ồn của Dương Sát lại cất lên :

- Bổn cốc đã có thể nhìn thấy cổ vật Long cốc, Tôn giá hãy dừng bước cho bổn cốc nhìn qua cổ vật.

Thiên Phong dừng bộ, định tinh nhãn về phía đầu cầu dây bên kia. Mờ mờ trong màn sương là bóng một người vận xám y, trùng với màn sương mờ đó.

Thiên Phong nghĩ :

- Dương Sát quả là có ý đón mình. Y cũng tinh tường muốn dùng màn sương kia để che tầm mắt của mình đây. Y dùng màn sương kia để ẩn thân tất cũng ngại đối mặt với đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng của Cát Thiên Phong.

Chàng nghĩ xong, lạnh nhạt nói :

- Chỉ có cổ vật Long cốc thì Dương Sát cốc chủ mới cho tại hạ bước qua cầu dây này ư?

- Đúng như vậy!

- Cốc chủ đã muốn vậy thì tại hạ phải cho Cốc chủ thấy.

Thiên Phong định nhãn nhìn về phía Dương Sát cốc chủ. Chàng nghĩ thầm :

- Y tự thị vào cầu dây này, vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi mình xuất thủ. Đây có lẽ là một cái bẫy mà Âm Dương song sát dành riêng cho mình.

Thiên Phong rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, định tinh nhãn nhìn về phía Dương Sát. Lần quan sát này, chàng chú tâm nhìn xuyên qua lớp sương mù dày đặc, để có thể đoán Dương Sát định dụng quỷ kế gì để đối phó với chàng.

Thiên Phong từ tốn nói :

- Sao Cốc chủ lại muốn nhìn cổ vật Long cốc trước?

- Tại sao ư? Bởi vì bổn Cốc chủ cần báu vật đó.

- Cổ vật Long cốc là báu vật ư? Tại hạ thì chẳng hề thấy nó có giá trị gì cả.

- Tôn giá chưa phát hiện ra mà thôi.

- Cốc chủ đã phát hiện ra bí mật của cổ vật Long cốc?

- Tôn giá hỏi để làm gì? Tôn giá hỏi thì bổn cốc cũng không thể trả lời.

- Cốc chủ vì cổ vật Long cốc và những bí mật trong cổ vật đó mà thẳng tay sát tử Thần Toán Tử?

- Bổn cốc không ngại những chuyện đó. Cũng như Tôn giá cũng đâu ngần ngại dẫn thân đến Tử Vong cốc và còn dụng song Hoàn Đoạt Mạng đập nát đầu thạch xà của Tử Vong cốc nữa.

- Đó là lời cảnh cáo của tại hạ Cốc chủ.

- Thế thì Tôn giá hãy cho thấy cổ vật Long cốc rồi thực hiện lời cảnh báo của Tôn giá đối với ta.

- Tại hạ vốn đã rất thán phục Cốc chủ. Sự thán phục đó tại hạ chỉ còn cách biểu lộ bằng sự tuân lệnh mà thôi.

Dương Sát bật lên tràng cười khanh khách. Tiếng cười của gã nghe như tiếng rú ma quái của một quái nhân khát máu, điên cuồng.

Dương Sát cắt ngang tràng tiếu ngạo, trầm giọng khe khắt nói :

- Bổn cốc sẽ để Tôn giá được thán phục bổn cốc bằng tâm bằng trí.

- Cốc chủ nói rất hay!

Cát Thiên Phong từ từ nâng dần đôi bản thủ đến trước. Thần nhãn của chàng đóng đinh về phía vị chủ nhân Tử Vong cốc. Khi hai cánh tay của chàng gần như sắp duỗi thẳng ra, thì đôi Song Hoàn Đoạt Mạng cũng xuất hiện ở lòng bàn tay.

Thiên Phong trang trọng nói :

- Cốc chủ thấy rồi chứ?

Cốc chủ Tử Vong cốc thoạt nhón người hơi chồm về phía trước. Tư thế háo hức của Dương Sát khiến lão rơi vào trạng thái hoàn toàn bất lợi. Chính lúc đó, bản thủ của Cát Thiên Phong khẽ lắc nhẹ và tất nhiên cái điều phải đến đã đến.

Đôi Song Hoàn Đoạt Mạng thoát ra như hai vì tinh tú xẹt đi trong màn đêm mờ mịt.

Dương Sát chỉ có thể thấy chúng chỉ là hai vệt sáng kéo dài ra từ đôi bản thủ của Cát Thiên Phong.

Dương Sát Tang Phó chỉ kịp thốt lên Song Hoàn Đoạt Mạng!

Tất cả sự biến chỉ diễn ra trong không đầy một chớp mắt, cùng với lời nói hốt hoảng của Dương Sát. Tang Phó buộc phải cúi rạp tới trước để tránh đôi Ma Hoàn đoạt mạng của Cát Thiên Phong.

Mặc dù phản ứng của vị chủ nhân Tử Vong cốc cực nhanh và linh hoạt nhưng búi tóc của gã vẫn bị tiện lìa.

Gã còn cúi rạp người sát mặt đất thì kỳ biến thứ hai xảy ra. Cầu đã chùng chình rồi bứt ra ở phía đầu cầu của Cốc chủ Tử Vong cốc. Hai sợi thừng to biến thành đôi mãnh xà khổng lồ ngóc đầu trở lại tập kích Cát Thiên Phong.

Thiên Phong đã có sự chuẩn bị từ trước, khi đôi mãng xà vương cong mình lại tấn công chàng thì Thiên Phong đã thi triển tuyệt thức khinh thân Lưu Thủ Hành Vân, phối hợp cùng đôi tơ tầm nối kết với cặp Ma Hoàn Đoạt Mạng lúc đó đã ghim chắc vào tàng cây cổ thụ phía bên kia bờ vực.

Thân pháp của Cát Thiên Phong cất lên cao non năm trượng, phiêu bồng như một người biết thuật đằng vân. Nhoáng một cái lướt qua trên đầu đôi mãng xà vương.

Cặp mãng xà quắn người toan đớp lấy đối phương thì đã bị hứng trọn hai tuyệt kỹ từ ngọn sáo ngọc, điểm xuống đúng giữa đỉnh đầu.

Phập... Phập...

Hai cái đầu của cặp mãng xà nát bét và chiếc cầu do chúng tạo ra ào ào rơi xuống đáy vực hun hút.

Dương Sát Tang Phó vừa nhỏm người bật đứng lên thì cảm nhận áp lực tử thần xuất hiện ngay yết hầu. Y rùn mình định thần mới nhận ra ngay yết hầu có ba ngón tay quặc lại theo thế Tam Chỉ Sầu Ưng chực chờ bóp đứt phế quản của gã.

Đứng cạnh Dương Sát không ai khác mà chính là Cát Thiên Phong.

Cát Thiên Phong nhạt nhẽo nói :

- Cốc chủ tâm phục khẩu phục rồi chứ?

Tang Phó liếc xéo Thiên Phong. Bây giờ thì y đã không còn làm chủ được mình nữa, bởi tính mạng giờ đây đã thuộc về đối phương. Không còn thế chủ động, y buộc phải buông một tiếng thở dài.

Y ngập ngừng nói :

- Tôn giá đã thắng bổn cốc!

- Chí ít thì Cốc chủ cũng kịp nhận ra điều đó. Mặc dù tại hạ đã khống chế được Cốc chủ nhưng tại hạ chưa thắng.

- Tôn giá còn muốn gì nữa?

- Tại hạ không phải đến Tử Vong cốc để giết Cốc chủ, mặc dù đáng lý ra Thiên Phong phải làm. Cốc chủ và phu nhân thẳng tay lấy mạng Thần Toán Tử thì Thiên Phong cũng có thể bứt đứt phế quản của Cốc chủ để Thần Toán Tử huynh có thể mỉm cười.

- Tôn giá sao còn chưa thực hiện mục đích của mình đi?

- Chưa đến lúc... Tại hạ cần phải gặp Âm Sát phu nhân.

Thiên Phong nhìn Dương Sát Tang Phó.

Tang Phó lộ vẻ bối rối :

- Tôn giá gặp phu nhân của bổn cốc để làm gì?

- Phu nhân chắc không nỡ để cho phu quân mình sớm chầu diêm chúa đặng sống trơ trọi một mình trong Tử Vong cốc buồn tẻ này.

Thiên Phong vừa dứt lời thì một bóng người nhỏ nhắn từ phía sau cây cột đá bước ra.

- Tôn giá nói rất đúng!

Thiên Phong liếc mắt nhìn về phía Âm Sát. Chàng lạnh nhạt nói :

- Âm Sát phu nhân đã một lần dẫn tại hạ đến ngôi nhà hoang đặng làm mồi cho bầy rắn độc của phu nhân, lần này phu nhân định xử trí như thế nào?

Âm Sát Chu Kỳ Đào dấn đến hai bộ ả lấy hơi, nghiêm giọng nói :

- Bản lãnh võ công của Tôn giá khiến cho phu phụ Âm Dương song sát phải thán phục.

- Đa tạ phu nhân đã khen tặng!

Đôi tinh nhãn khe khắt của Chu Kỳ Đào chiếu vào mặt Cát Thiên Phong.

- Tôn giá thân hành đến Tử Vong cốc vượt qua Tử Vực Mục, để lấy lại cổ thư của Thần Toán Tử?

Thiên Phong nhạt nhẽo đáp lời Chu Kỳ Đào trong khi ngọn Tam Chỉ Sầu Ưng của chàng tuyệt nhiên không rời tử huyệt của Dương Sát Tang Phó :

- Cổ thư của Thần Toán Tử tất phải trả về Thần Toán Tử. Còn mạng của Thần Toán Tử thì phải đổi bằng một thứ khác.

Tuyệt kỹ Tam Chỉ Sầu ưng của Thiên Phong bóp chặt lại ngay sau khi chàng vừa dứt lời.

Dương Sát Tang Phó thoạt nhón người :

- Ơ...

Bộ mặt lạnh lùng của Chu Kỳ Đào thoạt lộ những nét lo lắng.

Thiên Phong mỉm cười nhìn ả, nói :

- Phu nhân chắc thừa biết tại hạ là một lãnh nhân chứ?

- Ta biết!

- Thế phu nhân có nghĩ Cốc chủ đây sẽ mất mạng không?

Âm Sát gật đầu :

- Nhưng Tôn giá muốn có sự trao đổi?

- Không sai!

- Tôn giá muốn trao đổi cái gì?

- Một thứ mà phu nhân rất quý.

Âm Sát Chu Kỳ Đào sa sầm mặt. Ả lấp lửng một lúc rồi hỏi :

- Chẳng lẽ Tôn giá muốn đòi đôi Kim Trùng của ta?

- Đúng như vậy!

Chu Kỳ Đào tròn mắt mở to hết cỡ. Ả lộ hẳn vẻ ngạc nhiên ra bên ngoài :

- Chẳng lẽ Tôn giá cần đôi Kim Trùng đó của ta sao? Ta không tin một Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong lại đòi linh vật Kim Trùng, khi mà nó chẳng có giá trị gì đối với Tôn giá.

- Tại hạ không cần thì đã không thân hành đến Tử Vong cốc. Trong giang hồ ai mà không biết Tử Vong cốc là chốn tử địa của Âm Dương song sát, có đường vào mà thẳng có đường ra.

Chàng nhìn lại Dương Sát thờ ơ hỏi :

- Theo Cốc chủ thì phu nhân có chịu đổi đôi Kim Trùng để giữ tính mạng của Cốc chủ không?

Tang Phó nhìn Thiên Phong. Y chỉ ngập ngừng mà không thốt được ra lời.

Thiên Phong cau mày :

- Cốc chủ không thể nói được à? Chẳng lẽ đôi Kim Trùng đó, phu nhân quý hơn Cốc chủ.

- Tang mỗ không có ý đó.

Thiên Phong nhìn lại Âm Sát Chu Kỳ Đào :

- Tại hạ tội nghiệp cho Tang Cốc chủ. Xem chừng phu nhân quý đôi Kim Trùng kia hơn sinh mạng của Tang Cốc chủ. Đã vậy thì tại hạ cũng chẳng cần đổi chác làm gì nữa. Phàm nghĩa phu thê quý hơn bất cứ thứ gì trên cõi đời này, thế mà đối với phu nhân nó nhẹ tợ lông hồng. Âu cũng là định số của Tang Cốc chủ. Âm Dương song sát là một đôi phu phụ mà thiên hạ nghĩ nếu không có Âm Sát

thì Dương Sát thật là trơ trọi, nếu không có Dương Sát thì Tử Vong cốc quạnh quẻ lắm. Thế mà... Có lẽ phu nhân thích nâng niu đôi Kim Trùng đã tạo ra hư danh lẫy lừng của mình.

Chàng nhìn lại Dương Sát Tang Phó :

- Tang Cốc chủ hãy nhìn phu nhân của mình lần cuối đi!

Tang Phó chưa kịp dời tinh nhãn nhìn thì tam ngón chỉ trong tư thế tuyệt thức Tam Chỉ Sầu Ưng từ từ quắc lại.

Đôi mắt của Tang Phó mở trừng trừng nhìn về Âm Sát Chu Kỳ Đào miệng hắn phát ra những âm thanh khèn khẹc.

Âm Sát Chu Kỳ Đào lắc đầu, nói :

- Tôn giá... Khoan...

- Sao... Phu nhân đã đổi ý rồi ư?

Âm Sát nhìn Đương Sát rồi dời mắt trở lại Thiên Phong :

- Tôn giá có thể cho ta biết vì sao lại muốn đoạt Kim Trùng của Tử Vong cốc không?

- Kim Trùng trong tay tại hạ rồi thì tại hạ sẽ nói.

- Tôn giá hứa?

Thiên Phong gật đầu.

Âm Sát buông một tiếng thở dài thườn thượt :

- Được rồi... Chu Kỳ Đào sẽ đổi đôi Kim Trùng lấy sự bảo toàn tính mạng cho phu tướng.

- Cuối cùng phu nhân cũng biết cái quý của nghĩa phu thê.

- Kỳ Đào buộc phải trao đổi với tôn giá để Tử Vong cốc không hiu quạnh.

Lời vừa dứt, Âm Sát Chu Kỳ Đào lòn tay ra sau lưng lấy chiếc tráp mạ vàng trang trọng nói :

- Đôi Kim Trùng đang ở trong tráp này.

- Tang Cốc chủ đã từng có ý muốn nhìn thấy cổ vật Long cốc. Tại hạ cũng có ý muốn nhìn qua đôi Kim Trùng của phu nhân.

- Tôn giá muốn kiểm chứng?

- Không sai!

Âm Sát Chu Kỳ Đào nhìn Thiên Phong rồi từ từ mở nắp tráp. Ả lật nghiêng tráp để Thiên Phong có thể thấy rõ. Trong đó có đôi Kim Trùng nhỏ xíu bằng nửa ngón tay út, óng ánh sắc màu vàng.

- Tôn giá thấy rồi chứ?

- Đa tạ phu nhân đã cho tại hạ thấy linh vật của Tử Vong cốc.

Thiên Phong kéo Tang Phó dịch tới hai bộ.

Âm Sát gằn giọng nói :

- Tôn giá đã thấy sao còn chưa tha phu trượng của Kỳ Đào ra?

- Tại hạ cần đôi Kim Trùng kia trước!

- Tôn giá quá cẩn thận.

- Giang hồ dạy cho tại hạ điều đó.

- Thế thì chúng ta lại rơi vào tình thế giằng co rồi. Kỳ Đào muốn Tôn giá thả phu tướng trước, ngược lại Tôn giá lại muốn đôi Kim Trùng này trước.

- Tại hạ quả là không muốn chúng ta rơi vào tình thế lưỡng phân này.

- Kỳ Đào cũng có ý như tôn giá.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Kỳ Đào thì bất thình lình chiếc Ma Hoàn Đoạt Mạng bên tả thủ của Cát Thiên Phong bắn xẹt ra hớt lấy chiếc tráp trên tay nàng.

Khi Kỳ Đào phát hiện được thì Ma Hoàn thần kỳ đã đưa chiếc tráp trở qua tay Thiên Phong rồi.

Chu Kỳ Đào buột miệng nói :

- Cát Thiên Phong...

- Tại hạ buộc phải thất lễ với phu nhân để tránh cho đôi bên có sự khó xử.

Thiên Phong nhìn lại chiết tráp lần nữa rồi mới cột nó vào thắt lưng.

Chàng nhìn Kỳ Đào :

- Tại hạ vì sao lại muốn lấy đôi Kim Trùng, khi nó chẳng có giá trị gì đối với tại hạ, là vì nó có giá trị với người khác. Người đó phu nhân có thể đoán ra.

- Chẳng lẽ chính ả nha đầu dâm đãng Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh?

Thiên Phong buông ngọn chỉ sát nhân ra khỏi yết hầu Dương Sát Tang Phó, đồng thời đẩy về phía Âm Sát Chu Kỳ Đào. Chàng vừa hành động vừa nói :

- Phu nhân đã đoán đúng rồi đó.

Bộ mặt của Âm Sát vốn đã có những nét khe khắt khi mất đôi Kim Trùng, giờ càng lộ vẻ bất nhẫn hơn sau khi Cát Thiên Phong khẳng định lời nói của ả.

Âm Sát Chu Kỳ Đào nhìn lại Tang Phó :

- Tang Phó... Ngươi đã thố lộ cho dâm nữ Mộc Thanh Thanh phải không?

- Phu nhân... Chúng ta vẫn có thể đoạt lại đôi Kim Trùng kia mà.

- Tang Phó... Ngươi còn nói như vậy được ư? Ai có thể đoạt lại đôi Kim Trùng khi nó đã nằm trong tay Cát Thiên Phong?

- Ta sẽ đoạt lại cho nàng.

Tang Phó vừa nói vừa vận công, nhưng Cát Thiên Phong đã mất biến lúc nào rồi.

Tang Phó bối rối gọi lớn :

- Cát Thiên Phong. Ngươi ở đâu?

Chu Kỳ Đào nhìn Tang Phó, lắc đầu :

- Tang Phó. Ngươi có gào lên cũng vô ích mà thôi. Mất Kim Trùng thì Tử Vong cốc sẽ không có ngày bình lặng và chẳng còn là vùng tử địa của Âm Dương song sát.

- Phu nhân...

Kỳ Đào buông một tiếng thở dài :

- Cuối cùng, Kỳ Đào cũng nhận ra tìm ngươi thuộc về ai. Ta chỉ là cái bóng của Thần Nữ Mộc Thanh Thanh. Ngươi đừng mộng tưởng Thanh Thanh sẽ là chủ nhân Tử Vong cốc.

Âm Sát nói xong lẩn nhanh ra sau cột đá mất dạng, để mặc Tang Phó ngơ ngẩn dáo dác nhìn quanh. Y muốn Thiên Phong nhưng tăm dạng của chàng chẳng thấy đâu cả.

Y lớn tiếng gào :

- Cát Thiên Phong... Ngươi đang ở đâu? Cát Thiên Phong, hãy ra mặt đi!

Mặc cho gã gào thét, chỉ có sự im lặng đáp lại gã mà thôi. Tang Phó gào chán chê rồi ngồi thọp xuống cây cột đá thở dốc.

Gã lẩm nhẩm nói :

- Thiên Phong... Ngươi đừng giao đôi Kim Trùng cho Thanh Thanh. Tang Phó này cầu khẩn người đấy!

Tang Phó như một thân cây đang rũ dần vì thiếu sinh khí và nhựa sống. Vì sao y lại quá đổi băn khoăn và lo lắng khi biết Thiên Phong lấy đôi Kim Trùng trao cho Mộc Thanh Thanh, điều đó chỉ có y biết mà thôi.

Xem tiếp hồi 19 Trở lại Túy Tiên lầu

Chương 19: Trở Lại Túy Tiên Lầu

Bầu rượu thứ hai đã cạn, và cũng là lúc lão trượng hạ xong những tấm sáo đóng cửa Túy Tiên lầu, Thiên Phong nhìn lão làm những công việc vặt vãnh đó bằng ánh mắt thờ ơ.

Khi lão vừa hạ tấm sáo sau cùng xuống thì một tiếng sấm chưởng dội lên cánh cửa chính của Túy Tiên lầu khiến nó đổ sụp xuống.

Rầm!

Lão trượng quay ngoắt lại, trong khi Thiên Phong vẫn thờ ơ như không có chuyện gì xảy ra.

Hai gã đại hán vận đạo tỳ xầm xập bước vào. Một tên hùng hổ nói :

- Quán chủ đâu?

Lão trượng nghe gọi, hối hả bước về phía họ thì Mộc Thanh Thanh đã bất thần xuất hiện ngay sau lưng hai gã đó. Nàng từ tốn nói :

- Nhị vị khách gia đến muộn quá rồi. Túy Tiên lầu đã đóng cửa, hẹn nhị vị ngày hôm sau đến, chúng tôi sẽ bồi tiếp Túy Tiên tửu.

Hai gã quay nhìn nàng, dỏng tai như muốn thâu tóm tất cả giọng oanh thỏ thẻ phát ra từ đôi cánh môi hàm tiếu gợi mời của Mộc Thanh Thanh.

Gã đứng bên phải, dáng vẻ lực lưỡng, chắc lưỡi nói :

- Thiên hạ đồn đãi không ngoa, Túy Tiên lầu có giai nhân khuynh nước, khuynh thành. Hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ uống một bữa thật say tại Túy Tiên lầu này.

Gã đứng bên trái Thanh Thanh liếm mép với vẻ háo hức của một gã đại đạo hái hoa :

- Ái cha... Đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc. Đêm nay chúng ta sẽ uống cạn hết toàn bộ rượu của Túy Tiên lầu, giai nhân đừng cản.

Gã ghé người, cứ như muốn áp đầu vào mặt Mộc Thanh Thanh :

- Giai nhân không được khước từ đấy.

Thanh Thanh tạo một nụ cười mỉm rất tươi và gợi tình. Nàng từ tốn nói :

- Nhị vị đại ca đã có cao hứng muốn thưởng lảm Túy Tiên tửu tại Túy Tiên lầu thì đương nhiên Thanh Thanh phảl bồi tiếp rồi, kẻo nhị vị lại phiền trách gian lầu thô sơ này.

Gã đại lực đứng bên phải xuýt xoa nói :

- Lời ngọc của giai nhân khiến huynh đệ tại hạ rất phấn chấn. Ta sẽ đuổi gã kia ra ngoài để giai nhân và huynh đệ chúng ta chén thù chén tạc.

Thanh Thanh khoát tay :

- Nhị vị đại ca đừng làm vậy... Thanh Thanh sẽ đắc tội với khách nhân.

Nắng giắt chiếc khăn thêu đôi bướm bên hong rồi rút cây trâm cài mái tóc mai óng ả từ tốn nhìn hai gã đại hán, nói :

- Nhị vị đại ca xem, Cát huynh uống rượu rất an nhiên tự tại, mới có thể hưởng được hết cái thú ẩm tửu của bậc cao nhân. Chính vì lẽ đó mà Thanh Thanh không thể thất lễ với Cát huynh.

Nàng mỉm cười chớp ánh mắt như một thôn nữ đang van lơn người có quyền lực, rồi nói tiếp :

- Thanh Thanh không thất lễ với Cát huynh tất sẽ phụ lòng nhị vị đại ca.

Gã đại hán lực lưỡng gật đầu :

- Nàng nói rất đúng. Huynh đệ chúng ta là những trang hảo hán trên giang hồ tất nàng không thể thất lễ được rồi.

Thanh Thanh lắc đầu :

- Đại ca nói đúng. Thanh Thanh không muốn thất lễ với nhị vị đại ca nên chọn phương cách...

- Nàng định chọn phương cách gì?

Thanh Thanh mỉm cười :

- Tống tiễn nhị vị về cõi a tỳ.

Hai gã kia chưa kịp hiểu ý nghĩa câu nói của nàng, và cho là họ có hiểu ra lời nói đó thì cũng chỉ nghĩ là lời nói đùa của một trang giai nhân thích làm nũng. Hai gã còn ngơ ngẩn với câu nói của nàng thì cây trâm bóng loáng nhọn hoắt của Thanh Thanh đã thọc vào yết hầu gã đại lực.

- A...

Nàng rút cây trâm và liên thủ đâm qua gã còn lại bằng một thủ pháp cực kỳ ảo diệu và chính xác.

Chỉ một lần động tay động chân mà Thanh Thanh đã tống tiễn hai gã đạo tỳ huênh hoang về cõi a tỳ khi chúng vẫn còn những nét ngơ ngẩn bởi câu nói của nàng.

Hai gã đạo tỳ trừng trừng nhìn nàng cứ như đang hỏi :

- Cớ sao mình lại không thể nói được?

Thanh Thanh mỉm cười dùng chiếc khăn thêu lau máu dính trên cây trâm rồi giắt lại vào búi tóc.

Mọi cử động của nàng trông thật là từ tốn thuần thục, và chẳng có chút gì có thể nói là chùng tay.

Nàng dời gót sen bằng một dáng đi cũng rất thục nữ khuê các tiến đến bên bàn Cát Thiên Phong, trong khi lão gia nô làm bổn phận của lão là hủy hai cái thây kia bằng Hóa Cốt Tán.

Thanh Thanh ngồi xuống chiếc đôn đối diện với Thiên Phong :

- Thanh Thanh không muốn những tên vô danh tiểu tốt kia làm tôn giá mất lòng khi thưởng thức Túy Tiên tửu, nên buộc phải xuất thủ không nương tay. Tôn giá miễn chấp chứ?

Thiên Phong rút một tờ giấy hồng điều xếp hình một cánh nhạn.

Chàng vừa xếp hình vừa nói :

- Tại hạ đã quá quen thấy những cảnh chết chốc của giới võ lâm giang hồ.

Chàng đẩy hình con nhạn qua một bên, từ tốn nói tiếp :

- Chết là điểm kết thúc của một đời người, nhưng mỗi người chắc chắn có một cái chết khác nhau.

- Được đàm đạo với Tôn giá. Thanh Thanh rất hứng thú.

- Được thưởng thức hảo tửu của Liệt Hỏa Thần Nữ, Thiên Phong rất cao hứng!

- Thanh Thanh chỉ lo Tôn giá thấy Thanh Thanh xuất thủ tống khứ lũ vô danh tiểu tốt thì sẽ mất đi sự hứng thú đó.

Thiên Phong lắc đầu :

- Tại hạ không mất cái hứng thú thưởng ngoạn hảo tửu.

- Cũng không để tâm đến những gã kia?

- Không. Bởi tại hạ biết họ phải chết. Hai gã kia đã đến vận hạn phải chết nên không nhận ra tử thần trong bộ lốt giai nhân.

- Tôn giá cho Thanh Thanh là tử thần ư?

- Cái chết sẽ đến thật bất ngờ nếu người ta không biết gương mặt tử thần.

Thiên Phong lấy tiếp một tờ giấy hồng điều nữa. Hai tay chàng thoăn thoắt xếp mảnh giấy và chỉ trong chớp mắt đã tạo thành hình một lưỡi câu liêm.

- Tử thần không nhất thiết là một bóng ma quỷ dị, một gã thần chết bận áo thụng với bộ mặt khô lâu, tay luôn luôn xách câu liêm, mà đôi khi tử thần còn là hiện thân của một trang giai nhân đài các, hay một thục nữ đoan trang, và chỉ đến khi cái chết ập đến thì mới thấy được khuôn mặt của tử thần.

- Khuôn mặt đó như thế nào?

- Tại hạ chưa đối mặt với cái chết. Nhưng tại hạ có thể hình dung ra được, đó là một màu đen cùng với sự tĩnh lặng trong mộ địa.

- Tôn giá ắt đã bước qua cảnh tử vong rồi chứ?

- Đã bước qua Tử Vong cốc và quay lại Túy Tiên lầu.

Thiên Phong cầm bầu rượu rỗng rót ra chén. Chàng bình thản bưng chén rượu chẳng có giọt nào đặt lên miệng.

Thanh Thanh cau mày buột miệng nói :

- Trong chén của tôn giá không có rượu. Bầu rượu cũng đã cạn hết rồi.

Thiên Phong nhìn Thanh Thanh :

- Khi người ta chết thì có thể uống rượu mà không cần rượu. Sự chết đồng cảnh giới với sự hư vô, mà trong cảnh giới đó thì chẳng có gì là thật cả.

Chàng đổi chất giọng nghe thật nhạt nhẽo :

- Tại hạ đang trong cảnh giới hư vô đối mặt với cô nương.

Mặt hoa của Thanh Thanh thoáng chút biến sắc. Nàng cảm nhận xương sống gai lạnh tạo ra những hột ốc li ti lan nhanh khắp cơ thể mình.

Nàng ngập ngừng nói :

- Vì nguyên cớ gì mà Tôn giá tự cho mình đang ở trong cảnh giới hư vô?

- Đối mặt với tại hạ là một gương mặt tử thần.

Thanh Thanh sa sầm :

- Tôn giá có ác cảm với Thanh Thanh như vậy ư?

Thiên Phong lắc dầu :

- Không. Nếu cô nương không cho mình là hiện thân của tử thần thì tại hạ cũng không cho mình là kẻ trong cảnh giới cùng với cô nương.

Chàng đặt chén không xuống bàn, trở giọng thật trang trọng :

- Tại hạ muốn gặp Khán Như!

- Trong tâm tư của Tôn giá chỉ có mỗi một Khán Như thôi sao?

- Cô nương cần tìm hiểu để làm gì?

Thanh Thanh đứng lên :

- Thanh Thanh thấy lạ mà thôi.

Thiên Phong nhìn nàng, từ đứng dậy. Chống tay lên mặt bàn, chàng từ tốn nói :

- Tại hạ đã đến Tử Vong cốc và đã quay lại Túy Tiên lầu. Túy Tiên tửu ở đây rất ngon, nhưng có lẽ tại hạ đã uống đủ tửu lượng.

- Tôn giá muốn gặp Khán Như ngay bây giờ?

Thiên Phong gật đầu.

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Tôn giá không sợ làm mất giấc ngủ của cô bé ư?

- Khán Như ngủ thì có thể thức, và đêm sau lại tiếp tục ngủ, nhưng người chết thì không thể thức được nữa.

- Tôn giá nghi ngại Thanh Thanh đã giết cô bé Khán Như?

Chàng lắc đầu :

- Không!

- Đa tạ Tôn giá đã tin Thanh Thanh, nhưng Thanh Thanh nhận thấy trong đáy mắt của Tôn giá ánh lên sự nghi ngờ.

- Cô nương cần đôi Kim Trùng hơn cái mạng bé bỏng của Khán Như và cái mạng già của trưởng lão Cái bang Khất Tổ Tổ.

Thiên Phong vừa nói vừa lấy chiếc tráp mạ vàng đặt lên bàn.

Thanh Thanh nhìn chiếc tráp có đôi Kim Trùng :

- Tôn giá hay thật! Trong giang hồ hình như bất cứ chuyện gì một khi Tôn giá đã nhúng tay vào sẽ đều làm được.

- Cô nương quá khen!

Thanh thanh cầm lấy chiếc tráp vàng có đôi Kim Trùng, đưa lên trước mắt ngắm nhìn. Nàng vừa ngắm chiếc tráp vừa ôn nhu từ tốn nói với Cát Thiên Phong :

- Ả Âm Sát Chu Kỳ Đào quý đôi Kim Trùng này hơn cả sinh mạng ả. Tôn giá đoạt được cặp Kim Trùng này thì chắc ả kia đã về với cõi chết rồi?

- Không! Cái Âm Sát mất là cái mà cô nương đang muốn đoạt.

Thanh Thanh mỉm cười. Nàng từ tốn nói :

- Thanh Thanh thỉnh Tôn giá đến hoa viên của Liệt Hỏa Thần Nữ!

- Khán Như đang ở đó?

Thanh Thanh gật đầu.

Thiên Phong nhìn sâu vào đáy mắt của nàng.

Chạm vào đôi thần nhãn của Thiên Phong, Thanh Thanh bất chợt bồn chồn. Nàng nhìn về phía lão bộc để tránh ánh mắt của chàng :

- Tôn giá. Chúng ta đi!

Hai người rời Túy Tiên lầu bằng cửa hậu. Thanh Thanh cùng với Thiên Phong theo một tiểu lộ, đi vào một cánh rừng tùng. Chẳng bao lâu họ đã đến được hoa viên.

Khác hẳn với Túy Tiên lầu, hoa viên của Thanh Thanh có thể ví như vườn thượng uyển trong cấm

thành. Mặc dù trong màn đêm dày đặc, hoa viên vẫn mập mờ toát ra vẻ đẹp riêng của nó.

Thanh Thanh đưa Thiên Phong đến ngôi nhà cây có treo hai dãy lồng đèn trước mái hiên, hắt ánh sáng lung linh xuống những khóm tử đinh hương.

Nàng mở cửa gian tiền sảnh :

- Mời Tôn giá!

Thiên Phong cùng với nàng bước vào bên trong gian tiền sảnh.

Thiên Phong hỏi Thanh Thanh :

- Cô nương ngụ ở đây có một mình?

- Thanh Thanh thích sống một mình.

Nàng chỉ chiếc tràng kỷ :

- Tôn giá ở đây đợi Thanh Thanh.

- Tại hạ sẽ đợi.

Nàng mỉm cười rồi di dời gót sen lẩn ra sau hậu sảnh. Một lát sau, nàng quay trở lại, Thanh Thanh đã thay đổi trang phục.

Giờ đây trên người nàng là một cánh lụa mỏng mà dưới ánh đèn lồng có thể thấy ẩn hiện những đường nét của cơ thể.

Sự xuất hiện của Thanh Thanh trong bộ cánh gợi dục không làm Thiên Phong vui vẻ mà ngược lại cặp chân mày lưỡi kiếm của chàng chợt sa sầm và cau có.

Mặc dù Thanh Thanh nhận ra vẻ bất nhẫn trên khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Phong, nhưng vẫn vờ như chẳng thấy. Nàng bước đến đối mặt với chàng :

- Thanh Thanh muốn bồi tiếp tôn giá trước khi tiễn Tôn giá và Khán Như cùng với Khất Tổ Tổ rời khỏi hoa viên này.

Không chờ Thiên Phong có chịu hay không, nàng nắm lấy tay chàng :

- Đã nửa đêm rồi, Cát huynh. Khán Như và Khất Tổ Tổ chưa được gặp, Cát huynh không nôn nóng chứ?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Tại hạ sẵn sàng bồi tiếp cô nương nhưng không phải lúc này.

- Khán Như quan trọng hơn Thanh Thanh à?

- Với tại hạ...

- Tôn giá sợ Thanh Thanh sẽ xử tôn giá như với những người khác?

- Không!

- Thế sao người lại gấp muốn rời hoa viên này?

- Túy Tiên tửu, tại hạ đã uống rồi. Kim Trùng cũng đã trao cho cô nương rồi.

Thanh Thanh vén ống tay áo để lộ cánh tay thon mảnh với lớp da trắng nõn như bông bưởi. Nàng chủ định để cánh tay thon mảnh như một tạo vật hoàn mỹ của tạo hóa, buộc Thiên Phong phải chú nhãn mà khơi dậy trong tâm tưởng những ý niệm dục tình.

Nàng chờ đợi và nghĩ thầm :

- Bất cứ một nam nhân nào cũng khó mà bước qua ải dục, ải sắc của nữ nhân?

Với ý niệm đó, Thanh Thanh định nhãn nhìn thẳng vào mặt Thiên Phong chờ đợi những nét rung cảm sẽ hiện lên trên khuôn mặt chàng.

Thiên Phong rút một mảnh giấy bắt đầu xếp hình. Thần thức của chàng như tập trung vào việc xếp hình buộc Thanh Thanh phải để tâm chăm chú nhìn.

Thanh Thanh tò mò hỏi :

- Tôn giá định tặng Thanh Thanh hình gì vậy?

Thiên Phong không nhìn lên mà vẫn chăm chú xếp giấy :

- Khi tại hạ xếp xong thì e rằng đã quá muộn.

- Tôn giá định xếp hình gì?

- Một cỗ áo quan!

Thiên Phong vừa dứt lời thì Thanh Thanh xả vội ống tay áo xuống. Nàng lắc đầu :

- Tôn giá đừng xếp nữa. Một khi cổ áo quan xếp thành hình, thì chuyện gì sẽ xảy ra, phải chăng...

- Cô nương đã biết!

Thanh Thanh buông một tiếng thở dài :

- Thanh Thanh sẽ đưa Khán Như và Khất Tổ Tổ ra.

Thiên Phong ngưng tay không xếp hình nữa.

Thanh Thanh cầm lấy chiếc chuông gắn trên vách tiền sảnh, lắc ba tiếng.

Sau ba hồi chuông leng keng của nàng, lão gia nô xuất hiện cùng với Khán Như và Khất Tổ Tổ.

Vừa gặp Thanh Thanh, Khán Như lên tiếng :

- Cô cô... Khán Như không thích ở đây nữa.

- Sẽ có người đưa Khán Như đi!

Nàng nhìn Thiên Phong :

- Tiểu nữ, Cát huynh đây sẽ đưa ngươi đi!

Khất Tổ Tổ dụi mắt. Đến bây giờ lão mới nhận ra Thiên Phong, liền reo lên :

- A... Cát lão đệ...

- Khất lão huynh uống Túy Tiên tửu đến quên cả thần thức.

- Ái da... Tại rượu của Mộc cô nương quá ngon!

- May cho Khất lão huynh chỉ biết

uống rượu :

Thanh Thanh liếc trộm chàng bằng ánh mắt hằn học.

Nàng hậm hực nói với lão gia nô :

- Tiễn khách!

Thanh Thanh dứt lời bỏ đi thẳng vào hậu sảnh.

Thiên Phong nhìn theo nàng chờ cho Mộc Thanh Thanh khuất hẳn sau vòm cửa hậu sảnh, Thiên Phong mới bước đến bên Khán Như :

- Điệt nữ có nhận ra thúc thúc không?

Khán Như nhìn chàng, khẽ lắc đầu.

Chàng mỉm cười vuốt tóc Khán Như :

- Lúc thúc thúc ra đi, điệt nữ chỉ mới năm tuổi, giờ làm sao nhớ được.

Thiên Phong lấy trong thắt lưng ra một miếng ngọc bội.

- Điệt nữ nhớ mảnh ngọc bội này chứ?

Khán Như nhìn qua miếng ngọc bội rồi nhìn Thiên Phong :

- Cát Thiên Phong thúc thúc?

Thiên Phong gật đầu.

Khán Như nói :

- Phụ thân dặn Khán Như phải tìm thúc thúc. Thúc thúc đưa Khán Như về Kim trang đại phủ nhé?

- Thúc thúc sẽ đưa điệt nữ về.

Chàng nắm tay Khán Như :

- Chúng ta đi!

Khán Như gật đầu.

Khất Tổ Tổ vuốt râu nói :

- Cát lão đệ, chúng ta đi ngày à?

- Túy Tiên tửu Khất lão huynh đã uống quá nhiều rồi. Uống nhiều quá Khất lão huynh trở thành Túy Tiên mà quên bẵng mình đang sống trong cõi dương thế đó.

Khất Tổ Tổ chắc lưỡi. Lão quay lại lão gia nô của Thanh Thanh :

- Lão phu vô cùng cảm kích lão huynh. Hẹn ngày tái kiến!

Ba người rảo bước trở ra.

Khi Thiên Phong cùng với Khán Như và Khất Tổ Tổ bước ra ngoài mái hiên thì cả không gian hoa

viên bừng sáng với những ánh đuốc khổng lồ.

Trong ánh đuốc phá nát màn đêm tăm tối là quần hào võ lâm đang đối mặt với Thiên Phong.

Trong quần hào có cả các kiếm thủ của Tổng đàn võ lâm, mà Hàn Thiên tôn giả là người thủ ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài.

Đứng cạnh Hàn Thiên tôn giả là Khư Kha đạo trưởng cùng với những nhân vật tự cho mình là những đại hiệp vị nghĩa trên giang hồ, như Quân Vi Phục, Di Hành Cước Quang Diễn, Giang Đông ngũ hiệp, Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh.

Tất cả những người này đều đã từng là thượng khách của Kim trang đại phủ.

Thiên Phong nhìn lại Khất Tổ Tổ :

- Lão huynh chăm sóc Khán Như!

- Lão đệ yên tâm!

Xem tiếp hồi 20 Nợ tình

Chương 20: Nợ Tình

Tôn Quách chằm chằm nhìn vào ngọn nến, rồi hét lên một tiếng, ngọn bổng pháp trong tay y thoát đến, xỉa thẳng tới ngọn nến. Khi Tôn Quách rút gậy về thì đầu gậy đã tước ngọn bấc trên ngọn nến.

Ngọn nến vẫn lập lòe cháy, mặc dù tuyệt thức bổng pháp Tôn Quách thi triển nhanh ngoài chớp mắt.

Tôn Quách reo lên :

- Sư phụ... Tôn Quách đã tựu thành võ công của người rồi!

Tôn Quách hứng chí nhìn lại Trình Tử Quang, nhưng Trình trưởng lão chẳng còn đứng sau lưng nữa.

Tôn Quách ngớ ngẩn gọi :

- Sư phụ.

Y chống ngọn bổng pháp, gãi đầu, lẩm nhẩm nói :

- Ái chà... Không biết sư phụ đi đâu rồi?

Y buông một tiếng thở ra. Tiếng thở dài của Tôn Quách còn đọng trên miệng thì tiếng truyền âm nhập mật của Trình Tử Quang nghe như tiếng muỗi kêu vo ve đập vào thính nhĩ của họ Tôn :

- Tôn Quách... Tất cả tuyệt nghệ của ta đều đã truyền cho con, sư phụ không còn gì để dạy cho con nữa, ta hy vọng rằng với sự thông minh và căn cơ trời phú, một ngày nào đó con sẽ trở thành bang chủ Cái bang.

Tôn Quách dáo dác nhìn quanh :

- Trình sư phụ. Sư phụ ở đâu?

- Con đừng tìm ta nữa. Có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại. Bảo trọng!

- Sư phụ...

Tôn Quách lẩm nhẩm nói :

- Sư phụ truyền thụ xong võ công, sao lại bỏ đi bất ngờ như vậy chứ? Sư phụ, Tôn Quách sẽ không phụ lòng của người đâu.

Tôn Quách rời khu rừng tòng, quay trở về trấn Dương Châu. Y vừa đi vừa nghĩ ngợi mông lung.

Tôn Quách vừa đến cửa tam quan Kim Lăng phủ thì từ bên trong gã gia nô hối hả bước ra :

- Thiếu gia... Nguy rồi!

Tôn Quách tròn mắt ngơ ngẩn hỏi :

- Cái gì nguy?

- Có một vị cô nương tìm thiếu gia.

Vị cô nương đó nằng nặc bắt thiếu gia phải đền tội.

- Cô ta đang ở đâu?

- Cô nương đó đang ở tại khách phòng. Lão nhân gia đang hầu tiếp cô ta.

Tôn Quách nhíu mày nghĩ. Y nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ ả Trình Tú Tú đến quấy rối Kim Lăng phủ? Ả thật là quá đáng mà.”

Tôn Quách khoát tay :

- Ngươi đi đi, để ta vào gặp vị cô nương kia.

- Dạ... Thiếu gia cẩn thận.

- Ngươi yên tâm.

Tôn Quách chắp tay sau lưng, rảo bước hướng về phía gian thượng khách phòng. Y dừng bước trước những bậc tam cấp suy nghĩ một lúc rồi tiến thẳng vào cửa chính.

Trình Tú Tú vừa thấy Tôn Quách, đang ngồi vội bật đứng lên. Nàng nhìn Tôn Quách, gắt gỏng nói :

- Tôn thiếu gia đã về đó à?

Tôn lão nhân cau mày tỏ vẻ giận dữ.

Tôn Quách xoa tay cất tràng cười sang sảng. Y vừa cười vừa bước nhanh tới trước mặt Tú Tú, giả lả nói :

- A... Trình muội muội. Ngọn gió lành nào đưa muội đến thăm huynh và lão nhân gia vậy?

Tôn Quách lườm Tú Tú rồi quay sang Tôn lão nhân :

- Cha... Đây là Trình Tú Tú muội muội của con. Quách nhi và Tú Tú vốn là nghĩa huynh muội, lại có tình có ý. Con có ý dẫn Tú Tú về ra mắt cha. Không ngờ trong lúc con ra ngoài thì Tú Tú lại đến.

Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :

- Muội không đợi huynh gì hết, đến một mình lão nhân gia sao biết được muội. Ái chà... Lão nhân gia lại chẳng biết huynh và muội đã thề non hẹn biển nữa.

Nghe Tôn Quách nói mà mặt hoa Tú Tú đỏ ửng vì thẹn.

Tôn Quách nói với Tôn lão nhân :

- Cha... Muội muội Tú Tú vốn có chứng tự ti, và... Và hay e thẹn, nên có điều chi sơ xuất, cha bỏ qua cho Tú Tú nhe.

Tôn lão nhân ngơ ngẩn nhìn Tú Tú. Lão lắc đầu :

- Lão phu chẳng hiểu gì cả!

Tôn Quách nói :

- Rồi cha sẽ hiểu thôi mà.

Tôn Quách bất thần quay lại Tú Tú, vươn trảo thộp lấy mạch môn của nàng. Tú Tú vốn không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn,Tôn Quách đã tựu thành võ công nên hoàn toàn bất ngờ, không sao phản ứng kịp.

Nàng thốt lên :

- Ê...

Tôn Quách lườm nàng, nhưng từ tốn nói :

- Muội muội đi cùng với huynh ra hậu viên. Chúng ta sẽ tâm sự với nhau.

Tôn Quách nhìn lại Tôn lão nhân :

- Cha... Quách nhi và Tú muội sẽ gặp cha sau nhé.

Tôn Quách không chờ Tôn lão nhân có ý kiến gì hay không mà kéo luôn Tú Tú ra bên ngoài.

Tú Tú đã bị khống chế mạch môn, thỉnh thoảng lại bị Tôn Quách bấu vào đại huyệt buốt tê cả hữu thủ, đành phải bước theo Tôn Quách.

Tôn Quách hối hả kéo Tú Tú ra khỏi thượng khách phòng. Y vừa đi vừa lầu bầu :

- Nàng thật hết chỗ tới rồi nên mới mò đến Kim Lăng phủ. Nàng đúng là oan gia của Tôn thiếu gia mà. Bộ nàng không biết ta luôn sợ lão nhân gia à? Lần trước nếu không có mẫu thân nàng thì Tôn thiếu gia đã bắt thạch sùng bỏ vào người nàng rồi.

Tôn Quách lắc đầu :

- Đáng ra nàng phải biết khôn biết ngoan mà đừng tìm Tôn thiếu gia nữa, đàng này lại mò đến Kim Lăng phủ làm kinh động đến lão nhân gia. Bổn thiếu gia nhứt định không nương tay với nàng nữa đâu.

Tú Tú bối rối :

- Gã Tôn Quách kia... Ngươi định làm gì ta chứ?

- Làm gì cô nương à?

Tôn Quách hừ nhạt, gằn giọng nói :

- Bổn thiếu gia có cả một bầy thạch sùng trong hậu viên. Tạ sẽ bỏ nàng vào giữa bầy thạch sùng đó để chúng ăn thịt, cho đáng đời nàng. Làm như thế để nàng bỏ cái thói tự kiêu, tự đại.

- Ngươi không được làm như vậy.

- Lần trước có mẫu thân nàng, lần này thì còn ai dám cản ta chứ!

- Ngươi hành xử với Tú Tú như vậy là bỉ ổi lắm.

Tôn Quách nạt ngang :

- Với người kiêu ngạo như nàng phải xử như vậy mới đáng tội. Hừ... Tại tửu điếm, đập vò rượu của bổn thiếu gia, giờ còn mò đến Kim Lăng phủ làm kinh động lão nhân gia. Ta không trị nàng thì nàng chưa sợ mà.

- Ngươi...

Tôn Quách trợn mắt :

- Ngươi... Ngươi cái con khỉ.

Tú Tú gục mặt. Nàng uất ức khiến lệ phải trào ra khóe mắt.

Tôn Quách thấy nàng khóc, hậm hực :

- Hừ... Bổn thiếu gia chưa hành tội mà nàng đã khóc rồi. Nàng tưởng những giọt nước mắt của nàng có thể làm siêu lòng bổn thiếu gia ư? Nghĩ như thế là nàng lầm rồi đó!

Tôn Quách vừa nói vừa kéo Tú Tú.

Gã gia nô Kim Lăng phủ bước đến :

- Thiếu gia...

- Hê... Ngươi đừng lo nữa. Bây giờ đến lượt ta trị tội ả đây.

Tôn Quách khoát tay ra hiệu cho gã gia nô rút lui, rồi tiếp tục dẫn Tú Tú đi.

Tôn Quách dẫn Tú Tú rời khu tiền sảnh Kim Lăng phủ, đến khu hoa viên dành riêng cho y.

Tú Tú đã bị bế mạch môn, mặc dù tức Tôn Quách đến độ phát khóc nhưng không làm sao được.

Dẫn Tú Tú vào thư phòng riêng của mình, Tôn Quách xuất thủ điểm vào tĩnh huyệt của nàng.

Gã hất mặt nói :

- Bây giờ nàng thấy thế nào?

- Tôn công tử điểm huyệt Tú Tú để làm gì?

- Còn làm gì nữa, để trị tội nàng chứ sao.

- Tôn công tử xử Tú Tú như vậy, không xứng đáng là một đại trượng phu của Kim Lăng phủ.

Tôn Quách nạt ngang :

- Lẻo mồm, lẻo mép. Bổn thiếu gia có bao giờ tự phong mình là đại trượng phu đâu.

Y bắc chiếc đôn, ép Tú Tú ngồi xuống.

- Nàng nghe ta hỏi đây!

- Tôn công tử muốn hỏi gì?

- Vì nguyên cớ gì mà nàng và mẫu thân của nàng lại căm hận Cái bang như vậy?

- Tú Tú cũng không biết, nhưng mỗi lần nhắc đến Cái bang là mẫu thân lại phẫn nộ tột cùng.

- Chính vì lý do đó mà nàng cũng hùa theo mẹ nàng, muốn gây thù chuốc oán với Cái bang?

- Tú Tú không có gây thù chuốc oán với Cái bang, nhưng muốn tìm ra nguyên cớ.

Tôn Quách gãi đầu :

- Bây giờ nàng phải trả lời thật với ta. Nếu như bổn thiếu gia thả nàng ra thì nàng còn gây chuyện với Cái bang nữa không?

Tú Tú nhìn Tôn Quách :

- Tôn công tử thả Tú Tú ra ư?

Tôn Quách gật đầu :

- Chỉ cần nàng hứa là không gây chuyện với chúng môn hạ Cái bang thì Tôn Quách thả nàng ra ngay.

- Được Tú Tú sẽ không gây chuyện với Cái bang. Nhưng Tú Tú còn một đề nghị.

Tôn Quách hất mặt :

- Nàng muốn có đề nghị gì?

Tú Tú nhìn Tôn Quách.

- Tú Tú sợ Tôn công tử không chấp nhận đề nghị này.

- Nàng cứ nói cho ta nghe, nếu như đề nghị của nàng không bắt bổn thiếu gia đi lấy gan hùm là được rồi.

Y cười khảy :

- Nói như thế chứ ta biết cô nương đâu nỡ bắt Tôn thiếu gia vào hang hùm phải không?

Y vuốt mũi, nghiêng đầu nhìn Tú Tú :

- Xem chừng cô nương cũng khá là xinh đẹp đó!

Hai má Tú Tú ửng hồng vì thẹn.

Tôn Quách nhướng mày :

- Hê... Bổn thiếu gia khen, nàng mắc cỡ ư?

Tú Tú cau mày :

- Tú Tú không thích nghe những lời nói sàm sỡ đó.

- Bổn thiếu gia khen mà là sàm sỡ à? Thôi được rồi. Nàng nói ra đề nghị đi. Nếu được bổn thiếu gia sẽ chấp nhận.

Tú Tú nhìn Tôn Quách.

- Tôn công tử lựa chọn cẩn thận đó. Nếu như ngươi có bất cứ sự sỗ sàng nào với Trình Tú Tú thì mẫu thân ta sẽ san bằng Kim Lăng phủ.

Tôn Quách nghe nàng nói, sa sầm mặt. Y suy nghĩ rồi ngập ngừng nói :

- Trình cô nương thấy đó. Bổn thiếu gia đâu có dám sàm sỡ với Trình cô nương, chẳng qua vì ta không muốn lão nhân gia kinh động, nên buộc phải dụng hạ sách đối với cô nương.

- Tú Tú tin công tử. Công tử nên biết một điều, trong giang hồ võ lâm, Hỏa Điểu đảo chủ cũng có thứ bậc đó. Đến ngay cả Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên cũng phải nể mặt.

- Ta biết. Nàng đừng phô trương nữa. Bây giờ thì nàng muốn gì nào?

Tú Tú mỉm cười.

Tôn Quách cáu gắt nói :

- Hê... Sao không nói mà lại cười? Bộ mặt của bổn thiếu gia tức cười lắm hay sao hả?

- Tú Tú thấy công tử khá bối rối khi nghe Tú Tú nói.

- Tất nhiên rồi. Bổn thiếu gia đâu muốn xảy chuyện liên can đến Kim Lăng phủ.

- Thế thì tốt. Nếu bây giờ Tú Tú vận công đoạn mạch mà chết thì rõ ràng Kim Lăng phủ đã có chuyện liên can đến Hỏa Điểu đảo chủ phải không?

Nàng mỉm cười nhìn Tôn Quách :

- Kim Lăng phủ bề thế thật nhưng một khi ái nữ duy nhất của Hỏa Điểu đảo chủ chết trong Kim

Lăng phủ thì chuyện lớn sẽ đến ngay đó.

Nàng chớp mắt :

- Công tử thử nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên tàng cây tòng, con hỏa điểu đang lõ cặp mắt như hai cục than hồng nhìn vào thư phòng của Tôn Quách.

Nhận ra con hỏa điểu, Tôn Quách lầu bầu nói :

- Cái gì vậy chứ, tại sao con hỏa điểu quỷ quái lại có mặt ở đây?

- Bởi nó có bổn phận bảo vệ Tú Tú.

- Thế thì chết bổn thiếu gia rồi!

- Nếu như Tôn công tử không đối xử tốt với Tú Tú. Hỏa điểu vốn là một linh ưng. Nó có thể tấn công người và cũng có thể dẫn mẫu thân đến tận đây để sát phạt Kim Lăng phủ.

Tôn Quách cáu gắt nạt ngang :

- Bổn thiếu gia biết rồi. Nàng muốn gì?

- Nếu như Tôn công tử không muốn có chuyện liên can đến Kim Lăng phủ thì đúng canh Tý đêm nay, phải đến Sanh Tử Bình gặp Tú Tú.

- Nàng muốn bổn thiếu gia đến đó để làm gì?

- Điều đó thì Tú Tú chưa thể thố lộ ngay lúc này được.

Tôn Quách gãi đầu. Gã chìa mặt tới hỏi Tú Tú :

- Nàng có dự mưu gì không?

- Tú Tú không bao giờ giở thủ đoạn hạ sách như Tôn công tử đâu.

Tôn Quách trừng mắt :

- Hừ... Nói vậy mà nghe được à. Được rồi, bổn thiếu gia sẽ đến. Nàng không dễ gì bắt nạt được bổn thiếu gia đâu.

- Chỉ cần Tôn công tử đến thì Tú Tú sẽ không làm điều gì khiến Tôn lão nhân phải bận lòng.

- Được. Nàng hứa như vậy là tốt rồi.

Tôn Quách vừa nói vừa toan vận công cách không điểm chỉ giải huyệt cho nàng.

Y chưa thực hiện thì bất ngờ Tú Tú đứng bật lên :

- Tú Tú không cần Tôn công tử giải huyệt.

Tôn Quách sững sờ :

- Sao lạ vậy, hỏng lẽ võ công của bổn thiếu gia không tinh xảo ư?

Tú Tú mỉm cười :

- Không phải không tinh xảo, nhưng tại vì Tú Tú có bận Kim Ti giáp trong người nên chỉ khí của Tôn thiếu gia không làm gì được thôi.

Tôn Quách thối lại hai bộ :

- Nàng không bị bế huyệt, sao lại nhẫn nhục ngồi yên chứ?

- Tú Tú muốn tận mắt thấy sự hành sử của Tôn công tử như thế nào?

Nàng mỉm cười :

- Tôn công tử nhớ đấy nhé. Tú Tú đợi công tử ở Sanh Tử Bình.

Nàng nói xong bước nhanh ra bên ngoài thư phòng để mặc Tôn Quách đứng chôn chân với nỗi sửng sốt ngỡ ngàng.

Nàng đi rồi Tôn Quách mới lầu bầu nói :

- Ả Trình Tú Tú này định giở trò gì với mình đây. Y gãi đầu, chắc lưỡi :

- Phải chi lúc này có Trình sư phụ thì hay quá!

Xem tiếp hồi 21 Sanh Tử Bình

Chương 21: Sanh Tử Bình

Một bãi bằng với chu vi trọn trăm mẫu, chính giữa là một cái hồ khá rộng.

Ngay giữa hồ, là ốc đảo vỏn vẹn chỉ độ tám trượng vuông.

Màn sương dày đặc khoác lên Sanh Tử Bình một khung cảnh nhờn nhợt, lạ lùng.

Khi Tôn Quách đặt chân đến Sanh Tử Bình thì Trình Tú Tú đã có mặt ở đó rồi. Sự có mặt của nàng khiến Tôn Quách phải cẩn trọng.

Y lia nhanh ánh mắt, cố nhìn thấu qua màn sương mù để nhận định đối phương của mình có chuẩn bị trước cạm bẫy hay không. Sau khi đoán chắc Trình Tú Tú không chuẩn bị sẵn kế sách để đối phó, Tôn Quách mới ung dung chắp tay sau lưng rảo bước đến trước mặt nàng.

Y ôm quyền xá Tú Tú rồi từ tốn nói :

- Tại hạ y hẹn với Trình cô nương.

Tú Tú nhìn Tôn Quách, mỉm cười rồi nói :

- Tú Tú cứ tưởng Tôn công tử sẽ không dám đến phó hội với Tú Tú.

- Sao tại hạ lại không dám chứ? Trình cô nương đâu phải là một nữ ma đầu, hay một hung thần ác quỷ, mà ngược lại là một trang giai nhân, mà bất cứ nam nhân nào khi diện ngộ đều không khỏi tơ tưởng.

- Tôn công tử nói thật đấy chứ?

Tôn Quách xe cằm, gật đầu :

- Tất nhiên là tại hạ nói thật rồi.

- Công tử đến phó hội với Tú Tú tại sanh Tử Bình là vì sắc đẹp của Tú Tú à?

- Ơ... Cái này...

Tú Tú cướp lời Tôn Quách :

- Sao... Công tử không trả lời được à?

- Tai hạ khó trả lời thôi.

- Sao lại khó?

Tôn Quách tằng hắng :

- Thì khó là khó chứ sao!

- Mỗi chuyện trả lời một câu hỏi bình thường như vậy công tử cũng trả lời không được.

Nàng hừ nhạt nói tiếp :

- Thế tại sao công tử trước mặt Tôn lão nhân lại khăng khăng phát ngôn cho rằng Tú Tú...

Nàng bỏ lửng câu nói.

Tôn Quách khoát tay :

- Ấy Trình cô nương hiểu cho tại hạ. Không phải tại hạ muốn bức nhục cô nương đâu, mà bởi vì lão nhân gia rất khó tính.

- Tôn lão nhân khó tính, rồi Tôn công tử muốn nói sao cũng được ư?

- Ơ... Chuyện này... Tại hạ xin cô nương miễn thứ.

- Tôn công tử chỉ nói được có bấy nhiêu thôi ư?

Tôn Quách nghệch mặt :

- Tại hạ phải làm sao bây giờ? Trình cô nương bỏ qua sự khiếm khuyết của tại hạ đi.

Tú Tú nhìn thẳng vào mặt Tôn Quách :

- Tú Tú sẽ bỏ qua sự khiêm nhã của Tôn công tử, sau khi khảo chứng toàn bộ võ công của công tử.

Tôn Quách tròn mắt :

- Khảo chứng võ công của tại hạ ư?

Tú Tú gật đầu.

Tôn Quách rút vai :

- Tại sao cô nương phải cần khảo chứng võ công của tại hạ chứ?

- Đó là việc riêng của Tú Tú.

Tôn Quách thừ người :

- Khảo chứng võ công cũng là việc riêng nữa à?

Tôn Quách khoát tay :

- Thôi, cô nương đừng khảo chứng võ công, mà hãy nhận trăm lạng vàng ròng của Kim Lăng phủ, gọi là lời tạ tội của tại hạ đối với cô nương.

- Tú Tú không thích kim lượng của Kim Lăng phủ.

- Sao... Kim lượng mà cô nương không thích thì thích cái gì chứ?

- Tú Tú chỉ muốn khảo chứng võ công của công tử mà thôi.

- Tại sao phải cứ khảo chứng võ công của tại hạ chứ? Cô nương thừa biết khi hai người giao thân sẽ có những điều bất trắc xảy ra.

- Chính vì sợ những điều bất trắc đó mà Tôn công tử buộc phải thi thố hết bản lĩnh của mình.

Tú Tú vừa nói vừa lòn tay rút ngọn roi da đầu có bọc chì.

Thấy nàng chuẩn bị binh khí, Tôn Quách bối rối hẳn lên. Y lúng túng, hấp tấp hỏi :

- Bộ Trình cô nương định khảo chứng võ công của tại hạ thật à.

- Từ trước đến giờ Tú Tú chưa bao giờ nói hai lời.

Tôn Quách lẩm bẩm rủa :

- Khỉ thật. Cớ gì mà phải thượng cẳng tay, hạ cẳng chân chứ!

Nghe gã nói, mặt hoa của Tú Tú sa sầm lại :

- Công tử nói gì thế?

Tôn Quách khoát tay :

- À... Tại hạ đâu có nói gì!

Tú Tú vừa nghe công tử chửi :

- Không không, tại hạ nào dám chửi cô nương. Nhưng quả thật tại hạ rất khó xử.

- Khó xử như thế nào?

- Một người như Trình cô nương mà lại vung tay vung chân thì mất hẳn vẻ đài các của một giai nhân. Thứ hai, tại hạ khó mà thắng được cô nương, bởi lẽ Tôn Quách chưa bao giờ xuất thủ đánh một nữ nhi. Huống chi cô nương xem vẻ ngoài như lá ngọc cành vàng.

Tôn Quách vừa nói vừa nghĩ thầm :

- Mụ chằng này thiệt hết biết nói nổi. Hở một chút là đòi thượng cẳng tay hạ cẳng chân, thiếu gia mà bắt được một lần nữa thì nhất định bỏ vài con thạch sùng vào người ả, cho đáng đời hung dữ.

Tú Tú nghe Tôn Quách nói, nghiêm giọng đáp lời gã :

- Tôn công tử nói hay lắm, nhưng không biết có thật lòng như lời nói không.

- Ấy... Tất nhiên là thật rồi.

- Vậy sao lúc tại ngôi nhà Phân đàn Cái bang, và tại Kim Lăng phủ, Tôn công tử muốn bỏ thạch sùng vào người Tú Tú?

Tôn Quách lắc đầu nguầy nguậy :

- Cô nương đừng hiểu lầm... Đừng hiểu lầm... Tại hạ chỉ hù dọa thôi, chứ nào dám có hành động khinh xuất để cô nương phải sợ hãi chứ.

Tôn Quách vỗ tay vào ngực :

- Nam tử đại trượng phu, đầu đội trời chân đạp đất, sao nỡ hành động khiến một nữ nhân mình hạc sương mai như cô nương phải sợ hãi chứ.

Tú Tú mỉm cười :

- Miệng lưỡi của Tôn công tử giảo hoạt thật.

Nghe nàng nói, Tôn Quách rủa thầm :

- Ả này thật là quá đáng mà. Nếu khảo chứng võ công của Tôn thiếu gia chắc ả là đối thủ, chẳng qua Tôn thiếu gia không muốn giao thủ chỉ vì không muốn mẫu thân của ả khuấy động Kim Lăng phủ mà thôi.

Ý niệm thì nghĩ vậy nhưng ngoài mặt Tôn Quách vẫn gặn một nụ cười cầu tình :

- Tại cô nương mới gặp tại hạ lần đầu chứ có thời gian sống cạnh sẽ càng thấy cái miệng của tại hạ vô cùng lợi hại.

- Lợi hại... Là sao?

- Tại hạ không có ý xấu, cô nương đừng hiểu lầm.

Tú Tú thở ra :

- Thôi được, Tú Tú sẽ không khảo chứng võ công của Tôn công tử nữa. Nhưng công tử phải nói cho Tú Tú biết tên người đã truyền thụ võ công cho công tử.

Tôn Quách tròn mắt mở to hết cỡ. Y khoát tay :

- Ấy... Chuyện này thì không thể được rồi. Tại hạ đã hứa là không thể tiết lộ danh tính của sư tôn cho bất cứ người nào.

- Thế là công tử buộc Tú Tú phải khảo chứng võ công của công tử.

- Sao... Lại đòi...

Tôn Quách chưa nói hết câu thì Tú Tú đã xuất thủ. Ngọn roi da từ ngọc thủ của nàng đánh thẳng tới, đầu roi có bọc chì công trực diện Tôn Quách.

Thế công của nàng cực kỳ bất ngờ, nhưng Tôn Quách vẫn kịp thi triển Miêu Hành cước thoát về sau hai bộ tránh né trong đường tơ kẽ tóc.

Ngọn roi da vừa chụp tới, khi Tôn Quách vừa dụng Miêu Hành cước tránh né thì nàng cũng thâu hồi ngọn roi lại, nhìn Tôn Quách, nói :

- Tôn công tử vừa dụng đến thuật Miêu Hành cước?

Tôn Quách sững sờ, ngơ ngác hỏi :

- Trình cô nương cũng biết Miêu Hành cước của tại hạ ư?

- Sao lại không biết chứ.

Tú Tú vừa nói vừa dịch thân đến trước hai bộ, ngọn roi da được nàng dồn chân ngươn vào, thoạt búng thẳng ra như một cây thương đâm tới yết hầu Tôn Quách.

Tôn Quách buộc miệng thốt :

- Ý Cha!

Miệng thì thốt nhưng hữu thủ Tôn Quách khoa lên với sự biến hóa thần kỳ khiến cho Tú Tú phải hoa cả mắt. Nàng cảm tưởng trước mặt mình là một rừng bản thủ dầy đặc, tất cả đều tiềm ẩn uy lực dũng mãnh.

Chát... Chát... Chát... Chát...

Liên tục ngọn roi da của Tú Tú bị những bóng ảnh thủ dầy đặc của đối phương cản phá một cách quyết liệt. Ngọn roi chạm vào ảnh thủ của Tôn Quách liền chùng hẳn lại.

Đỡ thẳng ngọn roi của Tú Tú bằng chưởng ảnh, Tôn Quách tưởng đôi tay của mình sẽ bị ngọn roi vô tình của Tú Tú quất nát bét, nhưng thật là kỳ diệu, tay của y không sao cả mà còn buộc Tú Tú phải thu hồi binh khí.

Tôn Quách phấn chí nói :

- Đến lượt tại hạ đáp lễ đây.

Tôn Quách vừa nói vừa điểm mũi giày, thân pháp của y thoát cao ba trượng, trong tư thế của một con mèo, lướt theo ngọn roi da của Tú Tú, nhảy bổ tới, song thủ thì vươn ra trông chẳng khác nào thế vồ của mèo.

Sự phản kích của Tôn Quách vừa nhanh vừa linh hoạt và tiềm ẩn uy lực mãnh liệt, khiến cho Tú Tú hốt hoảng.

Nàng còn chưa kịp có phản xạ thì đôi cầm nả thủ theo thế chộp của mèo đã tới hai vai nàng rồi.

Tú Tú hốt hoảng thét lên :

- Miêu Chưởng Thần Thủ!

Một lần nữa Tôn Quách sững sờ bởi Tú Tú tuy nhận ra thế công của y nhưng tuyệt nhiên không có cách hóa giải.

Trong sự sửng sốt đó, Tôn Quách thấy Tú Tú không thể tránh né hai hóa giải thế Miêu Chưởng Thần Thủ của mình, nhưng không kịp thu hồi thế công lại, mặc dù trong tâm rất muốn thu hồi vì sợ đả thương nàng.

Tôn Quách biến sắc, khi mười đầu ngón tay chạm vào hai bờ vai nàng. Y bối rối giang rộng hai tay để tránh cho Tú Tú khỏi bị đả thương bởi thế công của mình, vô tình hành động đó của Tôn Quách khiến y lao sầm tới nàng.

Hai người chạm vào nhau, Tú Tú té ngửa ra sau, còn Tôn Quách thì nằm chồng lên người nàng.

Tú Tú thất sắc rít lên :

- Ngươi!

- Nàng!

Tôn Quách chỉ nói được bấy nhiêu thì cảm nhận thân mình bị nhấc bổng lên. Hai tai Tôn Quách nghe tiếng ù ù, rồi lưng nện thẳng xuống đất.

Rầm!

Tôn Quách thét lớn :

- Úi cha... Chết tiểu gia rồi!

Tôn Quách nằm dưới đất. Nếu vừa rồi Tôn Quách không kịp dụng một thế lộn trong bộ pháp Miêu Hành cước thì có lẽ xương sống y đã bị gảy làm hai.

Tôn Quách nhướng mắt nhìn. Đập vào nhãn quan của Tôn Quách là trung phụ, mẫu thân của Trình Tú Tú, Hỏa Điểu đảo chủ.

Hỏa Điểu đảo chủ nhìn Tôn Quách chầm chầm.

Tôn Quách từ từ đứng lên. Y vặn người khẽ thốt :

- Úi cha... Đau quá...

Hỏa Điểu đảo chủ nhìn Tôn Quách không chớp mắt.

Khi Tôn Quách chạm và nhãn lực của Hỏa Điểu đảo chủ thì rúng động thần hồn. Y không khỏi than thầm :

- Úi cha. Gặp đại sát thủ rồi, lần này Tôn tiểu gia chắc toi mạng quá!

Trong ý niệm thì nghĩ vậy, nhưng Tôn Quách vẫn cố làm mặt giả lả. Y ôm quyền xá Hỏa Điểu đảo chủ :

- Đa tạ tiền bối đã nương tay, Tôn Quách vô cùng bội phục, vô cùng bội phục.

Tôn Quách vừa nói vừa xá Hỏa Điểu đảo chủ. Y giả lả cười rồi nói :

- Vãn bối có công chuyện phải đi ngay, hẹn ngày khác sẽ tái kiến với tiền bối.

Tôn Quách vừa nói vừa quay lưng.

Tất nhiên trong tình huống đối mặt với Hỏa Điểu đảo chủ, Tôn Quách đã nghĩ chỉ còn một phương kế duy nhất là bỏ chạy thôi.

Y vừa toan dợm bước trổ Miêu Hành cước thì có tiếng hỏa điểu rúc trên đầu.

Quác!

Tiếng rúc khô khốc đó khiến Tôn Quách đứng sững, không dám cất bước.

Hỏa Điểu đảo chủ nói :

- Tiểu tử, nếu ngươi bước thêm một bước nữa thì hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi năm sau đó.

Tôn Quách từ từ quay lại :

- Dạ... Tiểu tử Tôn Quách không dám bước nữa.

Hỏa Điểu đảo chủ nhìn thẳng vào mặt Tôn Quách :

- Tiểu tử... Khi nãy ngươi định làm nhục Tú nhi?

Tôn Quách khoát tay như đuổi ruồi bâu vào mặt. Y vừa khoát tay vừa nói :

- Tiền bối đừng hiểu lầm vãn bối. Vãn bối dù có gan bằng trời cũng không dám bức nhục Trình tiểu thư.

- Chính mắt ta thấy, và chính tay ta buộc ngươi phải rời khỏi thân thể Tú Tú.

Nghe Hỏa Điểu đảo chủ nói,Tú Tú đỏ chín mặt cúi nhìn xuống đất.

Tôn Quách gãi đầu :

- Tiền bối hiểu sai cho vãn bối rồi. Vãn bối giải thích sao đây với tiền bối. Khó nói quá... Khó nói quá.

- Tiểu tử chẳng khác gì lão quỷ sư tôn Trình Tử Quang. Ngươi còn nhỏ tuổi mà đã ngập ngụa dục vọng dâm tà.

Tôn Quách lắc đầu, khoát tay :

- Tiền bối hiểu lầm rồi. Vãn bối không phải hạng người như tiền bối nói đâu và sư phụ cũng không phải hạng như tiền bối nghĩ đâu.

Hỏa Điểu đảo chủ hừ nhạt, lạnh lùng nói :

- Người còn binh vực cho lão quỷ nữa ư! Ta không biết thói trăng hoa vô tình của Trình lão tặc thì còn ai biết nữa!

- Tiền bối nói vậy quả là oan cho vãn bối và sư tôn quá. Tội cho vãn bối quá.

- Chính mắt ta thấy ngươi định bức nhục Tú nhi kia mà. Tôn Quách... Thầy ngươi như thế nào thì ngươi như thế nấy! Không xuống tay giết ngươi, nhưng bắt ngươi làm con tin để lão quỷ Trình Tử Quang phải đến gặp ta.

- Vãn bối quả là không có ý bức nhục Trình tiểu thư. Tiền bối hãy nghe vãn bối giải thích.

Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :

- Trình cô nương, khi nãy tại hạ lụn thế công Miêu Chưởng Thần Thủ, vì sợ tiểu thư bị trọng thương nên buộc phải chuyển thế chứ...

Tú Tú chau mày :

- Tôn công tử chuyển thể gì kỳ vậy?

Đáng ra Tôn công tử phải chộp trảo vào vai Tú Tú...

- Đúng đúng... Nhưng...

Hỏa Điểu đảo chủ cắt ngang :

- Tiểu tử đừng ngoa ngôn, lẻo sự nữa. Dù cho ngươi có ý tốt thì ra cũng bắt ngươi làm con tin để buộc lão sư phụ Trình Tử Quang của ngươi phải đến gặp ta.

Hỏa Điểu đảo chủ vừa nói dứt câu liền lắc vai với một bộ pháp thần kỳ, không khác gì cánh chim sắt lướt đến Tôn Quách.

Vừa nhác thấy Hỏa Điểu đảo chủ thi thố võ công, Tôn Quách liền dùng thuật Miêu Hành cước toan bỏ chạy.

Nhưng Hỏa Điểu đảo chủ như đọc được ý niệm của Tôn Quách nên khi gã vừa di động thân thì trảo công của bà đã chẳng khác nào mười móng vuốt của chim ưng vươn tới. Hữu thủ thì chộp vào gáy, tả thủ thì bấu vào vai phải.

Thế công của Hỏa Điểu đảo chủ vừa nhanh vừa chính xác, cùng với sự biến hóa ảo diệu phi thường.

Khi Tôn Quách vừa động chân thì trảo thủ đã chụp đến rồi. Thế chụp của Hỏa Điểu đảo chủ chẳng khác gì thế chộp của con chim ưng túm lấy con mồi.

Tình thế bất đắc dĩ, Tôn Quách bất nhẫn quay ngoắt lại :

- Tiền bối buộc vãn bối.

Cùng với lời nói đó, Tôn Quách trụ bộ, cũng vươn trảo như đôi vuốt mèo đỡ thẳng lấy trảo công của Hỏa Điểu đảo chủ.

Chát!

Bốn ngọn trảo bấu cứng vào nhau.

Tôn Quách giật mình, tóc gáy dựng đứng bởi cảm nhận áp lực khổng lồ tợ núi Thái đè lên đôi trảo công của mình. Y muốn rút trảo lại nhưng khổ nỗi đã bị trảo thủ của Hỏa Điểu đảo chủ bấu cứng.

Cùng lúc đó thì con hỏa điểu từ trên cao lao vụt xuống. Nó vươn hai chân chụp lên đầu Tôn Quách.

Tú Tú thất sắc thét :

- Mẹ!

Tôn Quách thì nhắm mắt than thầm :

- Mình tiêu thật rồi!

Y buột miệng buông một tiếng thở dài nghe thật là ảo não.

Tiếng thở dài của Tôn Quách còn đọng trên cửa miệng thì Hỏa Điểu đảo chủ buông trảo công của Tôn Quách, gằn giọng nói :

- Nếu lão sư tôn của ngươi không đến thì ta mới lấy cái mạng của ngươi.

Cùng với lời nói đó, Hỏa Điểu đảo chủ điểm luôn vào các huyệt Vĩ Lư, Bách Hội của Tôn Quách rồi ra dấu cho con Hỏa điểu bay lên không trung.

Đến lúc này Tôn Quách mới biết thủ cấp của mình vẫn còn nguyên trạng. Y nhìn Hỏa Điểu đảo chủ, ngập ngừng nói :

- Vãn bối vẫn còn sống à?

Xem tiếp hồi 22 Sóng gió trùng trùng

Chương 22: Sóng Gió Trùng Trùng

Lia cặp tinh nhãn sáng ngời lướt nhìn qua chúng quần hào đang đứng đối diện với mình, Thiên Phong lạnh nhạt nói :

- Các vị tìm tại hạ hay tìm cổ vật Long cốc?

Hàn Thiên tôn giả lên tiếng trước :

- Cát Tôn giá thấy ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài chứ?

Thiên Phong gật đầu :

- Tại hạ đã thấy.

- Thấy đại kỳ Cửu Trùng đài như thấy Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

- Đó là quy ước của giang hồ, tại hạ biết.

Thiên Phong vừa nói vừa không ngừng xếp tấm giấy hồng điều thành hình một nấm mộ.

Hàn Thiên nói :

- Các hạ đã biết quy ước đó, vậy Tôn giá có dám chống lại phán lịnh của mình chủ hay không?

- Tại hạ không phải là người của Tổng đàn võ lâm, cũng chẳng biết Đại Chu Thiên minh chủ muốn phán lịnh gì cho tại hạ?

Hàn Thiên hừ nhạt rồi nói :

- Tôn giá bất nhân, bất nghĩa, vì cổ vật Long cốc mà tán tận lương tâm tạo dựng ra huyết án Kim trang đại phủ. Nay còn định đem cả giọt máu cuối cùng của Khán Nhân trang chủ đi. Theo phán quyết của Chu Thiên minh chủ, Tôn giá phải để Khán Như lại để Tổng đàn võ lâm truy nguyên căn cơ huyết án Kim trang đại phủ.

Thiên Phong lắc đầu :

- Võ lâm có quy luật của võ lâm. Thiên Phong có cái lệ của Cát Thiên Phong. Tại hạ không thể để

mặc Khán Như trôi dạt giữa chốn tranh đoạt trên giang hồ.

- Thế là Tôn giá muốn chống lại lịnh của Tổng đàn võ lâm?

- Chưa một ai trong võ lâm có thể ra lịnh cho Cát Thiên Phong.

Hàn Thiên trừng mắt :

- Kể cả Võ lâm Minh chủ?

- Đúng!

- Vậy là tôn giá đã xem thường tôn chỉ võ lâm giang hồ rồi.

Thiên Phong nhếch môi chìa hình nấm mồ vừa mới xếp đến trước mặt :

- Hàn Thiên hộ pháp thấy nấm mồ trên tay tại hạ chứ?

Hàn Thiên cau mày. Cùng với cái cau mày của Hàn Thiên, quần hào bất giác đồng thối lại nửa bộ.

Hàn Thiên nói :

- Tôn giá định một mình náo loạn quần hào ư?

- Khi Cát Thiên Phong trở thành nấm mồ như thế này thì các hạ mới có thể phán xét được tại hạ.

Thiên Phong buông một tiếng thở ra :

- Phía trước mặt tại hạ chỉ có một con đường. Con đường đó tại hạ sẽ dẫn Khán Như đi, và hy vọng sẽ không có những nấm mồ theo mỗi bước chân của Cát Thiên Phong.

Chàng nhìn lại Khán Như :

- Khán Như... Thúc thúc đưa con đi!

Thiên Phong mỉm cười với Khán Như, rồi mới thả bước tiến thẳng về phía quần hào.

Khán Như bám sát sau lưng Thiên Phong, và Lão bang chủ Cái bang Khất Tổ Tổ là người đoạn hậu.

Theo mỗi bước chân của Cát Thiên Phong, cục trường bỗng chốc trở nên căng thẳng tột cùng.

Bắc Thần Kỳ Hiệp Đồng Lĩnh lên giọng nói :

- Tôn giá muốn rời khỏi đây phải nói cho quần hào biết về vụ huyết án của Kim trang Trang chủ Khán Nhân.

Thiên Phong vừa đi vừa đáp lời Bắc Thần Đông Lĩnh :

- Cát mỗ không có gì để nói.

- Tôn giá là người trong cuộc mà chẳng có gì để nói ư?

Chàng buông một câu cụt lủn :

- Không!

Hàn Thiên tôn giả nói lên bằng giọng của bấc trưởng thượng :

- Cát Thiên Phong... Người thị võ công cao cường thì đừng trách quần hào võ lâm cậy thế đông bức ép ngươi.

Hàn Thiên vừa nói vừa toan phát lệnh đại kỳ Cửu Trùng đài để quần hào liên thủ tập kích Cát Thiên Phong.

Hữu thủ của Hàn Thiên tôn giả vừa đặt vào cán ngọn đại kỳ thì tinh nhãn của Thiên phong cũng đóng đinh vào mặt gã.

- Hộ pháp là nấm mồ đầu tiên!

Nấm mồ giấy do Thiên Phong xếp bằng tấm giấy hồng điều rơi thẳng như một cánh diều là là đáp xuống ngay trên cánh tay của Hàn Thiên tôn giả.

Thiên Phong tiếp tục rảo bước vừa đi vừa nói :

- Tôn giá thừa hiểu ý nghĩa của hình giấy đó?

Hàn Thiên tôn giả vo nấm mồ giấy, nhìn Thiên Phong, gằn giọng nói :

- Thiên Phong Lãnh Nhân, một mình ngươi sao có thể chống lại quần hào!

Miệng thì nói, tay Hàn Thiên tôn giả toan vũ lộng đại kỳ Cửu Trùng đài phát lệnh võ lâm, nhưng y chưa kịp thực hiện ý định đó thì đã sững người.

Đôi Ma Hoàn Đoạt mạng tợ như hai

Lưỡi tầm sét xé toạc bóng đêm ghim tới thân pháp Hàn Thiên tôn giả.

Một chiếc thì công phá yết hầu, chiếc còn lại thì đập nát chấn thủy của Hàn Thiên.

Cát Thiên Phong xuất thủ lấy mạng Hàn Thiên tôn giả, mà gã thì như không kịp có một hành động phản xạ nào.

Đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng sau khi lấy mạng Hàn Thiên tôn giả liền rút trở lại và nằm gọn trong lòng song thủ của Cát Thiên Phong.

Hàn Thiên tôn giả gần như đã biến thành pho tượng bất động, hai mắt mở trừng trừng, có lẽ cái chết đến với gã quá nhanh, nhanh đến độ gã chẳng kịp thốt lời nào và cũng chẳng kịp nằm xuống nên đành phải nhận một cái chết đứng như tượng đá.

Cái chết của Hàn Thiên tôn giả khiến quần hào rúng động. Mọi người bất giác e dè, và lộ rõ sự lúng túng ra mặt.

Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh ngập ngừng nói :

- Tôn giá đã quyết định một mình chống lại quần hào võ lâm?

- Tại hạ chẳng muốn giết người nhưng nếu bị bắt buộc thì cũng phải nhúng tay vào máu.

Thiên Phong vừa nói vừa dấn bước đi tiếp. Khán Như vẫn bám sát theo chàng.

- Đông Lĩnh đại hiệp cũng muốn chặn đường tại hạ như Hàn Thiên hộ pháp?

Đông Lĩnh lúng túng, lão ngập ngừng nói :

- Lão chỉ muốn tôn giá để Khán Như lại.

Thiên Phong đáp một chữ cụt lủn, ẩn chứa sắc na khủng bố của một sát thủ vô tâm :

- Không!

Tiếng nói khô khốc lạnh lùng của chàng khiến quần hào bất giác phải đặt tay vào binh khí. Cục trường trở nên căng thẳng tột cùng.

Sự phẫn nộ của Thiên Phong khiến ai cũng e dè. Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh cố giữ vẻ ôn hòa, lấy giọng từ tốn nói :

- Tôn giá hiểu cho lão. Kim trang Trang chủ đã từng đối với lão như huynh đệ thủ túc, nay Kim trang Trang chủ gặp kiếp họa bởi...

Lão ngập ngừng bỏ lửng câu nói, rồi nói tiếp :

- Kim trang Trang chủ chỉ còn mỗi một mình Khán Như là giọt máu duy nhất còn lưu lại trên cõi nhân gian này. Tôn giá chẳng lẽ...

Thiên Phong tiếp lời Đông Lĩnh :

- Khán Như sẽ đi cùng với tại hạ!

- Tôn giá buộc chúng ta phải thất lễ với Tôn giá rồi.

- Tại hạ đã nói hết lời, không cần thiết phải giãi bày với các vị nữa.

Thiên Phong nói xong, chàng ta cắp ngang hông Khán Như. Chàng nhìn quần hào :

- Chúng ta sẽ gặp tại!

Chàng dứt lời liền điểm mũi giày toan trổ thuật khinh thân thượng thừa băng mình đi thì có một đạo phách không chưởng với sức mạnh bài sơn đảo hải cuốn tới.

Mặt của Thiên Phong lộ hẳn những nét bất nhẫn. Chàng không tránh đạo phách không chưởng mà tiếp tục thi thố thuật khinh công thần kỳ lướt lên cao ba trượng đạp lên sóng chưởng băng về phía trước.

Khinh thân thần kỳ quán tuyệt của Thiên Phong khiến quần hào nghệch mặt mà nhìn.

Với thuật pháp như đằng vân cởi gió, Thiên Phong vút qua đầu Bắc Thần Đông Lĩnh.

Cùng lúc một giọng nói ôn hòa cất lên :

- Lão đệ chưa thể đi được!

Giọng nói ồn ồn của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên buộc Thiên Phong phải hạ thân xuống phía sau quần hào, hữu thủ của chàng vẫn cặp Khán Như.

Đại Chu Thiên chắp tay sau lưng, hai bên là hai hàng cung thủ, tất cả đã sẵn sàng buông tên nhắm vào Cát Thiên Phong.

Hai người đối mặt với nhau.

Quần hào Trung Nguyên thoạt trở thành những kẻ bàng quan trước hai đại cao thủ quán tuyệt của võ lâm.

Buông một tiếng thở ra, Thiên Phong nói :

- Minh chủ không muốn tại hạ rời khỏi đây?

- Lão đệ có thể rời khỏi đây, nhưng nhất thiết phải để Khán Như lại.

Thiên Phong lắc đầu :

- Không... Khán Như phải đi cùng với Cát Thiên Phong.

- Huynh có thể bỏ qua cho lão đệ hành động giết Hàn Thiên hộ pháp nhưng không thể bàng quan mặc nhiên để lão đệ đưa Khán Như đi.

- Nói thẳng ra là Minh chủ không muốn Thiên Phong cùng với Khán Như đi?

- Không sai, bởi huyết án Kim trang Trang chủ Nhị đệ còn trong vòng uẩn khúc, mà kẻ bị nghi ngờ nhiều nhất chính là lão đệ.

Thiên Phong cười khẽ :

- Hay lắm... Nói như Minh chủ cũng có lý nhưng Thiên Phong đã có ước hẹn với Minh chủ rồi.

- Lão đệ quả là có hẹn với ta, nhưng đó là chuyện của một năm sau tại ải Nhạn Môn. Còn trong hiện tại thì ta buộc phải bảo bọc cho Khán Như.

- Thiên Phong không thể bảo bọc cho Khán Như được sao?

- Không được!

- Vậy Thiên Phong buộc phải lìa khỏi đây bằng chính bản lĩnh của mình.

Đại Chu Thiên nhún vai :

- Hai bên huynh là những đại cung thủ bách phát bách trúng. Ta biết võ công của lão đệ vô cùng cao siêu, nhưng e rằng lão đệ khó mà vượt qua những đại cung thủ này đó!

- Minh chủ không nghĩ đến Khán Như ư! Khán Như hiện ở trong tay Thiên Phong.

Đại Chu Thiên cau mày :

- Khán Như ư! Chẳng lẽ lão đệ định dụng Khán Như làm mộc đỡ cho lão đệ sao?

- Nếu Minh chủ cho rằng mình có thể bảo bọc được cho Khán Như thì sẽ không ban lịnh cho bọn cung thủ xạ tiễn.

Thiên Phong nói đúng đấy chứ? Còn nếu như Minh chủ chỉ nói mà không có tâm thì tất cả mọi người sẽ là nhân chứng cho cuộc thảm sát này.

Lời của chàng khiến Đại Chu Thiên bỗng chốc trở nên bối rối và lúng túng.

- Thiên Phong lão đệ bức ép ta đấy à?

Thiên Phong lắc đầu :

- Thiên Phong nào dám bức ép Võ lâm Minh chủ. Vừa rồi nếu Thiên Phong không dụng đến khinh thân Lưu Thủ Hành Vân thì ngọn phách không chưởng của huynh có lẽ đã di hại đến Khán Như rồi. Một chưởng đó, Thiên Phong ghi tạc vào tâm và sẽ đáp lại huynh vào năm sau. Cáo từ!

Thiên Phong rảo bộ tiến thẳng đến trước.

Đại Chu Thiên thấy rõ sự cương quyết của chàng, nhưng không biết xử trí như thế nào. Y bối rối nhưng cuối cùng cũng thét lớn :

- Đứng lại!

Thiên Phong dừng bước nói :

- Minh chủ sẽ hạ lịnh cho bọn cung thu xạ tiễn đấy chứ?

- Ngươi đừng buộc ta!

- Tại ải Nhạn Môn, Minh chủ, Thiên Phong và Nhị ca Kim trang Trang chủ đã từng kết nghĩa kim bằng. Hôm nay, Nhị ca đã ra đi chỉ còn lại Thiên Phong và Minh chủ, chẳng lẽ sợi dây kim bằng mong manh kia sẽ đứt nốt phần còn lại?

Thiên Phong quay lại nhìn thẳng vào mặt Đại Chu Thiên :

- Trên cương vị Minh chủ, sẽ có rất nhiều việc mà Tôn giá phải làm. Còn huyết án của Nhị ca, một năm sau tại ải Nhạn Môn, Thiên Phong sẽ giải tỏa cho tôn giá.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài, rồi trở bộ tiếp bước bỏ đi.

Bọn cung thủ không rời mắt khỏi chàng, tên thì đã được giương sẵn chỉ chờ đợi Đại Chu Thiên phát lịnh.

Khoảng cách giữa Thiên Phong và bọn cung thủ càng lúc càng rút ngắn lại.

Trong khi Đại Chu Thiên minh chủ thì cứ giương mắt nhìn chàng mà không biết phải xử trí như thế nào.

Thiên phong bước qua hàng cung thủ.

Đại Chu Thiên buông một tiếng thở dài.

Thiên Phong nói :

- Đa tạ huynh đã mở khai lộ.

Thiên Phong dứt lời, lắc vai thi triển khinh thuật siêu phàm thoát đi. Khi bóng chàng đã mất vào màn đêm dày đặc thì Đại Chu Thiên mới như sực tỉnh.

Lão nhìn lại quần hào, trang trọng nói :

- Các vị kể từ bây giờ bổn tọa khởi phát lịnh kỳ Cửu Trùng đài truy sát Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Bất cứ ai là người của võ lâm cũng đều có quyền sát tử Thiên Phong.

Xem tiếp hồi 23 Thiên Long tự

Chương 23: Thiên Long Tự

- Thúc thúc đưa Khán Như đi đâu vậy?

Thiên Phong nhìn lại Khán Như :

- Thúc thúc sẽ đưa Khán Như lên một nơi rất vui và sẽ không còn ai quấy rầy đến Khán Như nữa.

Khán Như sa sầm mặt :

- Thúc thúc không đưa Khán Như về Kim gia trang hả? Thúc thúc hãy nói thật cho Khán Như biết đi, đã có chuyện gì xảy ra cho Kim gia trang rồi?

- Sau này thúc thúc sẽ nói cho Khán Như biết.

- Khán Như muốn biết ngay bây giờ hà.

Khán Như dằng tay Thiên Phong :

- Thúc thúc... Khán Như muốn biết ngay bây giờ.

- Khán Như còn nhỏ, khi nào lớn lên thúc thúc sẽ nói.

Khán Như phụng phịu :

- Nếu thúc thúc không nói thì phải đưa Khán Như về Kim trang đại phủ.

Thiên phong thở ra, nhìn Khán Như, nói :

- Kim trang đại phủ đâu còn nữa mà thúc thúc đưa Khán Như về!

Khán Như tròn mắt :

- Sao... Thúc thúc nói gì kỳ vậy?

Thiên Phong gượng cười, vuốt tóc Khán Như :

- Khi nào khán Như lớn lên chút nữa, thúc thúc sẽ nói.

Khán Như dậm chân :

- Thúc thúc không nói, Khán Như không thèm đi với thúc thúc nữa đâu. Khán Như sẽ tự mình tìm đường trở về Kim trang đại phủ, dù có xảy ra chuyện gì cũng được.

- Khán Như... Không phải thúc thúc không muốn đưa con về Kim trang đại phủ mà chỉ vì bây giờ chưa phải là lúc.

Thiên Phong nắm tay Khán Như :

- Khán Như có thích gặp lại mẫu thân không?

Khán Như gật đầu reo lên :

- Thúc thúc đưa con đến gặp mẹ à?

Thiên Phong gật đầu :

- Thúc thúc đưa con đến một nơi thật an toàn rồi sẽ đưa mẹ con đến gặp con. Khán Như chịu chứ?

Khán Như gật đầu.

Thiên Phong ngồi xuống cõng Khán Như lên lưng, rồi nhắm hướng dãy núi Ngũ Đài sơn trổ khinh thuật băng mình lướt đi.

Thiên Long tự

Thiên Phong vừa đặt chân đến trước cổng tam quan tòa cổ tự Thiên Long thì tiếng khánh chuông vang lên.

Boong...

Khi tiếng Đại Hồng chung vừa dứt thì Thiên Phong bước qua cửa tam quan để vào bên trong. Chàng chưa kịp rảo bước hướng về phía gian Đại Hồng bảo điện thì rầm rập bốn võ tăng từ trong băng ra. Tất cả đều cầm binh pháp vây lấy chàng.

Khán Như hốt hoảng ôm cứng lấy Thiên Phong :

- Thúc thúc!

Một vị võ tăng chấp tay nói :

- A Di Đà Phật! Thí chủ muốn vào Đại Hồng bảo điện?

Thiên Phong chấp tay xá vị võ tăng đó :

- Tại hạ muốn diện kiến Phương trượng Đại Trí thiền sư.

- A Di Đà phật! Thí chủ biết quy lệ của Thiên Long cổ tự?

- Tại hạ biết.

Thiên Phong vừa nói vừa rút chiếc sáo nhìn bốn vị võ tăng :

- Mời tứ Thiên Vương đại sư!

- Chúng bần tăng không khách sáo.

Vị võ tăng đó dứt lời liền vung bổng pháp đập tới Thiên Phong một gậy. Ngọn bổng pháp của vị võ tăng bổ thẳng xuống đỉnh đầu Thiên Phong tiềm ẩn một sức mạnh khủng khiếp.

Khi đầu gậy còn cách đỉnh đầu chàng một gang tay thì ngọn sáo trúc đã điểm tới thẳng lấy nó.

Chát...

Tưởng đâu lần chạm thẳng đỡ thẳng đó cây sáo trúc của Thiên Phong sẽ vỡ nát, nhưng không, sau âm thanh khô khốc đó, sáo và gậy chạm thẳng vào nhau thì ngọn bổng pháp bật ngược trở lại cũng lúc cước pháp của Thiên Phong điểm tới vùng hạ đẳng của vị võ tăng.

Mũi giày của chàng vừa chạm đến tăng bào của vị võ tăng liền thu ngay lại.

Thiên Phong nói :

- Đa tạ đại sư!

Lời còn chưa dứt trên môi chàng thì ba vị võ tăng còn lại chia thành ba hướng theo hình chữ phẩm đồng loạt múa bổng pháp, tạo thành những nan hoa nhoang nhoáng ép tới chàng. Tiếng gậy xé gió vùn vụt, ngỡ như chung quanh Thiên Phong vừa xuất hiện một trận cuồng phong đang chực chờ cuốn lấy chàng.

Khi ba chiếc nan hoa do ba vị võ tăng thi triển chực chụp xuống thân pháp Thiên Phong thì chàng như chiếc pháo thăng thiên vút lên cao ba trượng. Ba ngọn đả bổng pháp đồng loạt thọc tới, đan chéo vào nhau. Nếu như Thiên Phong không kịp thoát lên thì đã bị ba chiếc trường côn gông lại.

Tất cả diễn biến chỉ xảy ra trong chớp mắt. Từ trên cao Thiên Phong hạ thân xuống đứng ngay trên những trường côn. Chàng hạ thân nhẹ nhàng, nhưng ba vị võ tăng Thiên Long tự ngỡ như phải đỡ cả một ngọn núi Thái đè lên binh khí mình.

Cả ba đồng hiệp lực dồn nội lực giữ trường côn để khỏi phải buông chúng bởi sức trì khủng khiếp do Thiên Phong tạo ra.

Rắc...

Cả ba ngọn côn đều gảy ngang. Ba vị võ đăng đồng loạt thối hai bộ.

Thiên Phong chắp tay ôm quyền xá :

- Đa tạ ba vị đại sư!

- Thí chủ đã qua được Tứ Thiên trận pháp. Mời thí chủ vào trong!

Thiên Phong mỉm cười.

Khán Như lí nhí nói :

- Thúc thúc thật là tài!

- Chỉ tiếc thúc thúc luôn là kẻ đến muộn!

Thiên phong vừa nói vừa cõng Khán Như rảo bước về phía Đại Hồng bảo điện. Chàng chưa kịp bước lên những bậc tam cấp thì Đại Trí thiền sư cùng với hai tiểu tăng từ trong bước ra.

Đại Trí thiền sư lần chuỗi bồ đề, gật đầu xá Thiên Phong :

- Tứ Thiên trận pháp không thể cản chân được Tôn giá.

- Nhưng đâu phải ai cũng có thể vượt qua Tứ Thiên trận pháp của tăng huynh?

- A Di Đà Phật! Cản chân được Cát Thiên Phong mới hay, chứ đối với mấy người khác thì lão nạp đâu còn hứng thú với võ thuật của phật môn nữa.

Thiên Phong mỉm cười :

- Võ lâm Trung Nguyên không chỉ có mỗi mình Thiên Phong. Sắp tới đây tăng huynh sẽ được chứng kiến nhiều đại cao thủ của võ lâm nữa.

Đại Trí thiền sư nhướng mày :

- A Di Đà Phật! Hay quá... Hay quá. Càng có nhiều cao thủ thì võ học Trung Nguyên càng phát dương quang đại. Thiên Long cổ tự chẳng còn nhàm chán với sự tĩnh lặng nữa.

Đại Trí thiền sư đeo chuỗi hạt vào cổ nói tiếp :

- Cát lão đệ vào chứ?

- Thiên Phong chỉ sợ tăng huynh không muốn Đại Hồng bảo điện nhuốm bụi đường của khách giang hồ.

- Không không... Cát lão đệ đến là lão tăng đây thú lắm rồi.

Hai người trở vào Đại Hồng bảo điện.

Đại Trí thiền sư như đã biết chiếc chắc Cát Thiên Phong sẽ vượt qua trận pháp Tứ Thiên vương nên đã pha sẵn một bình trà đãi chàng.

Đại Trí thiền sư nhìn Khán Như :

- Tiểu nữ đây là gì của Cát lão đệ?

- Đây là điệt nữ của Thiên Phong.

- Té ra là vậy lão nạp lại cứ nghĩ khác.

Đại Trí thiền sư nhìn Khán Như :

- Tiểu nữ tục danh là gì?

Khán Như khép nép nói :

- Dạ... Tiểu nữ họ Khán tên Như.

- Được lắm... Khán Như.

Đại Trí thiền sư tiểu đồng đứng bên phải :

- Giác Giới, tới thời khắc đánh chuông rồi đó.

- Thưa vâng.

Giới bước đến chiếc Đại Hồng chung, rồi dùng đầu cụng thật mạnh.

Boong...

Tiếng khánh chuông vang lên lồng lộng, trong khi Khán Như ngỡ chiếc đầu Giác Giới sẽ bị vỡ tung ra sau lần đánh chuông bằng cách thức đó.

Thiên Phong mỉm cười nói :

- Không ngờ chỉ mới có hai năm mà tăng huynh đã luyện thành Thiết Đầu công cho Giác Giới.

Đại Trí thiền sư phấn chấn nói :

- Còn nhiều thứ lắm. Phải nói võ học của phật môn càng nghiên cứu càng thấy hay vô cùng. Một lát nữa lão nạp sẽ cho Cát lão đệ thấy.

Đại Trí nói xong, bất ngờ nhìn Thiên Phong, buông một tiếng thở dài :

- Nhưng bần tăng vẫn anh ách trong lòng.

- Tăng huynh có tâm sự gì?

- Lão nạp luyện công mãi, nghiên cứu mãi võ học của phật môn nhưng vẫn không sao qua được Cát lão đệ.

Lão rót trà ra chén :

- Lão nạp chỉ muốn thắng Cát lão đệ để buộc lão đệ phải ở mãi trong cổ tự này cùng với ta sáng đàm đạo, chiều khảo cứu võ công của phật gia.

Đại Trí thiền sư đẩy chén trà về phía Thiên Phong :

- Cát lão đệ uống trà đi!

- Đa tạ tăng huynh!

Thiên Phong bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn.

Đại Trí thiền sư nheo mắt với chàng. Lão từ tốn nói :

- Lần này Cát lão đệ quá vãng Thiên Long cổ tự chắc có việc nhờ đến lão nạp rồi phải không?

Thiên Phong khẽ gật đầu.

- Lão nạp nhìn Cát lão đệ là biết ngay mà.

Đại Trí thiền sư quay lại tiểu đồng đứng bên trái :

- Giác Chánh... Ngươi đưa tiểu nữ đây ra ngoài hoa viên xem hoa ngắm bướm.

Thiên phong nhìn lại Khán Như :

- Khán Như... Con ra ngoài hoa viên cùng nhị vị tiểu tăng xem hoa ngắm bướm nhé.

Khán Như nhìn Thiên Phong, khẽ gật đầu.

Giác Chánh và Giác Giới cùng với Khán Như rời Đại Hồng bảo điện.

Đại Trí thiền sư hối hả hỏi Cát Thiên Phong :

- Cát lão đệ chắc vẫn còn nhớ những giao ước với lão nạp này chứ?

- Thiên Phong đã đến đây thì sao lại không nhớ những giao ước của tăng huynh chứ?

Đại Trí thiền sư xuýt xoa :

- Thế thì tốt lắm rồi. Lão nạp chỉ sợ Cát lão đệ quên những giao ước hôm nào thôi.

Đại Trí thiền sư bưng chén trà. Lão nhấp một ngụm nhỏ, lấy giọng nói :

- Cát lão đệ đến đây chắc có chuyện muốn nhờ lão nạp này?

Thiên Phong gật đầu.

Đại Trí thiền sư hấp tấp nói :

- Cát lão đệ muốn nhờ lão nạp chuyện gì? Hê... Lão nạp ở Thiên Long tự nhưng vẫn biết chuyện ngoài giang hồ đấy nhé. Có phải Cát lão đệ đến Thiên Long tự lần này vì vụ huyết án Kim trang đại phủ?

Thiên Phong mỉm cười từ tốn nói :

- Thiên Phong chưa nói mà tăng huynh đã đoán ra. Thiên Phong chắc không cần phải nói nữa.

Đại Trí thiền sư xoa đầu :

- Huyết án Kim trang đại phủ quả làm chấn động võ lâm. Trong võ lâm, người dám mở cuộc huyết sát đối với Kim trang đại phủ đây? Ai cũng biết Kim trang Trang chủ là bằng hữu thủ túc với Đại Chu Thiên minh chủ và Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong, ngoài ra còn bao nhiêu đại cao thủ nữa đã từng là thượng khách của Kim trang Trang chủ.

Đại Trí thiền sư buông một tiếng thở ra, nhìn Thiên Phong, nói :

- Theo lão đệ, hung thủ là ai?

- Thiên Phong không thể trả lời câu hỏi của tăng huynh.

- Thế mà lão tăng này lại nghe...

Thiên Phong cướp lời Đại Trí thiền sư :

- Tăng huynh nghe thiên hạ bàn tán về Thiên Phong?

Lão tăng Thiên Long tự ngập ngừng một lúc rồi gật đầu :

- Lão nạp nghe, nhưng không tin. Lão nạp không tin nhưng có thể võ đoán người sát hại phải là một kẻ rất gần với Kim trang Trang chủ.

- Thiên Phong sẽ tìm ra người đó.

- Điều đó chắc không khó với Song Hoàn Lãnh Nhân. Chỉ cần Cát lão đệ tìm ra người giữ cổ vật Long cốc thì y chính là hung thủ.

- Thiên Phong có cùng ý niệm với tăng huynh.

- Thế là ta đã giúp lão đệ rồi nhé. Còn bây giờ thì lão đệ muốn nhờ gì lão tăng thô thiển này?

- Đệ muốn gởi Khán Như lại Thiên Long tự một thời gian, tăng huynh thấy có thể được không?

- Ồ... Tất nhiên là được rồi. Miễn là Cát lão đệ thực hiện đúng những giao ước của ta.

- Đệ không quên những giao ước của huynh.

- Thế thì tốt.

Đại Trí thiền sư vừa nói vừa đứng lên bước nhanh ra đóng cửa lại. Lão tăng hí hửng quay trở vào. Lão vừa đi vừa nói :

- Lão nạp không giấu gì Cát lão đệ. Từ lúc khảo chứng võ công lần trước với Cát lão đệ đến nay, lão nạp thô thiển này đã luyện thành thêm ba thứ tuyệt nghệ của phật gia nữa. Đó là Thiết Đầu công, Đồng Tử công, và cả Túy Vương quyền. Không biết với nhưng thứ tuyệt nghệ đó Cát lão đệ có vượt qua ta được không?

- Thiên Phong vô cùng khâm phục tăng huynh, nhưng nếu không vượt qua tăng huynh thì mãi mãi Thiên Phong phải ở trong Thiên Long tự, thì sao có thể truy nguyên hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ?

Đại Trí thiền sư sa sầm mặt :

- Cát lão đệ vẫn thắng lão nạp à?

- Không thắng cũng phải thắng.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu nhé. Đầu tiên lão nạp thô thiển này sẽ dùng Thiết Đầu công đó.

- Thiên Phong không làm tăng huynh thất vọng đâu.

Chàng vừa nói vừa đứng lên. Miệng Thiên Phong điểm một nụ cười, trong khi Đại Trí thiền sư lại tỏ ra háo hức vô cùng. Chàng bước đến trước chiếc Đại Hồng chung, chắp tay sau lưng :

- Mời tăng huynh!

- Cát lão đệ cẩn thận đấy nhé!

- Khảo chứng võ công với tăng huynh thì đệ không thể coi thường rồi.

Đại Trí thiền sư rùn tấn, rít một luồng chân ngươn thật sâu. Lão nâng dần hai tay lên ngực, rồi bất ngờ bung mạnh đôi song thủ rề phía trước như người nông phu vung tay rải thóc.

Ngay lập tức một luồng hấp lực khủng khiếp xuất hiện cuốn về phía Cát Thiên Phong.

Luồng hấp lực cuồn cuộn quấn quanh Thiên Phong để kéo chàng rút về phía lão tăng Thiên Long tự.

Hai vạt áo trường y của Thiên Phong phất phần phật bởi luồng hấp khí do Đại Trí thiền sư tạo ra.

Mặc dù thi triển hấp tự khí công đến tầng thứ mười, nhưng tuyệt nhiên Đại Trí thiền sư không sao kéo dịch hai chân chàng nhích động. Hai chân Thiên Phong với thế Thiên Cân Trụy dính chặt xuống sàn đại điện. Những âm thanh rắc rắc phát ra dưới đế giày chàng bởi sàn Đại Hồng bảo điện phải chịu một sức nặng khủng khiếp như núi Thái đè lên, sàn đại điện bắt đầu rạn nứt những đường chỉ do Thiên Phong dụng thuật Thiên Cân Trụy áp chế lại hấp lực khí công của Đại Trí thiền sư.

Đại Trí thiền sư bất ngờ thét lớn :

- Lần này thì lão nạp thắng Cát lão đệ rồi!

Lão nói xong liền giũ mạnh hai ống tay áo tăng bào, thân pháp tợ một mũi phi tiễn lao thẳng tới Cát Thiên Phong, dùng đầu húc vào vùng thượng đẳng của chàng.

Thế công của Đại Trí thiền sư vô cùng lợi hại, bởi nó vừa bất ngờ vừa dũng mãnh, lại buộc đối phương phải đối phó trong tình thế thụ động.

Thiên Phong vừa nhác thấy Đại Trí thiền sư nói dứt câu, vừa giũ đôi ống tay áo tăng bào, liền giải tỏa ngay thuật Thiên Cân Trụy. Chàng phản xạ thật nhanh, chuyển hóa từ thuật Thiên Cân Trụy sang tuyệt kỹ khinh pháp Lưu Thủy Hành Vân, lướt lên cao ba trượng.

Mặc dù Thiên Phong phản ứng nhanh ngoài một cái chớp mắt nhưng thân pháp của chàng vừa bốc lên thì chiếc đầu của vị lão tăng Thiên Long tự cũng lướt đến rồi.

Thiên Phong vươn hữu chưởng đặt vào đầu lão tăng làm điểm tựa, cong người như con giao long uốn thân quăng mình lên không trung.

Boong...

Đầu của Đại Trí thiền sư công hụt mục tiêu nện thẳng vào chiếc Đại Hồng chung sau lưng chàng.

Tiếng khánh chuông vang lên lồng lộng, rồi nhanh chóng biến thành những tiếng rè rè.

Chiếc Đại Hồng chung, chịu lực húc đó, tợ như hứng cả một tảng thiên thạch đập thăng, không chịu nổi liền rạn nứt, rồi vỡ ra thành bốn mảnh rơi xuống sàn Đại Hồng bảo điện.

Đại Trí thiền sư hóa giải Thiết Đầu công, sững sờ nhìn những mảnh vỡ của chiếc Đại Hồng chung. Lão thừ người, lẩm nhẩm nói :

- Ơ... Cái chuông của ta... Cái chuông của ta!

Lão tăng Thiên Long tự ôm lấy một mảnh vỡ của chiếc Đại Hồng chung, tức tưởi, vừa sụt sùi khóc vừa nói :

- Thôi rồi chiếc Đại Hồng chung của ta... Cát lão đệ... Lão tăng phải làm sao đây... Phải làm sao đây?

Thiên Phong bước đến sau lưng Đại Trí thiền sư.

Lão tăng Thiên Long tự nhìn chàng :

- Thiên Phong lão đệ phải làm sao cho chiếc Đại Hồng chung trở lại như cũ?

- Tăng huynh tìm người đúc lại Đại Hồng chung.

- Đúc lại Đại Hồng chung. Khó quá...Khó quá...

- Khó hay không thì tăng huynh cũng phải đúc lại chuông. Đại Hồng chung bị bể nhưng Thiên Phong vô cùng thán phục tuyệt nghệ Thiết Đầu công của tăng huynh.

Chàng vừa dứt câu Đại Trí thiền sư liền rú lên thổn thức. Lão vừa khóc vừa nói :

- Lão nạp thô thiển này luyện thành Thiết Đầu công cũng chỉ có thể đánh bể Đại Hồng chung mà chẳng làm gì được Cát lão đệ.

- Tăng huynh còn hai tuyệt nghệ nữa mà!

Đại Trí thiền sư bất ngờ là đứng sổng lên. Lão xoa đầu :

- Đúng rồi... Đúng rồi... Lão nạp thô thiển này còn những hai tuyệt nghệ Phật môn là Đồng Tử công và Túy Vương quyền. Nhứt định ta sẽ bắt Cát lão đệ phải thua ta mới được.

Lão vuốt râu :

- Ta lại bắt đầu chứ?

Thiên Phong lắc đầu :

- Tăng huynh quên quy ước rồi sao?

- Ơ...

Một việc thì một tuyệt công. Thiên Phong đã tiếp Thiết Đầu công của tăng huynh rồi, còn Đồng Tử công và Túy Vương quyền chắc tăng huynh phải chờ đến dịp khác.

Đại Trí thiền sư tròn mắt, ngây mặt nhìn Thiên Phong :

- Nói như Cát lão đệ thì lão nạp thô thiển này lại phải chờ đến dịp khác nữa ư?

- Tất nhiên như vậy rồi!

Đại Trí thiền sư rũ người :

- Lão nạp này phải chờ ư... Phải chờ ư?

- Đây là giao ước của tăng huynh lập ra mà!

- Lão nạp lại thua Cát lão đệ nữa rồi.

ôi tội nghiệt cho lão nạp... Tội nghiệt cho lão nạp!

Đại Trí thiền sư vừa nói vừa cúi mặt đi phía cửa hậu Đại Hồng bảo điện.

Lão vừa đi vừa nói :

- Lão nạp lại phải chờ... Lại phải chờ...

Thiên Phong nhìn theo sau lưng Đại Trí thiền sư mà nghĩ thầm :

- “Không ai có thể tin được một người từ bỏ cõi tục lụy tìm vào cõi tịnh tu, thế mà vẫn say mê võ công như vị hòa thượng này!”

Xem tiếp hồi 24 Trên đường bôn tẩu

Chương 24: Trên Đường Bôn Tẩu

- Thánh Cô, Chỉ Ngọc đã chuẩn bị xong tất cả rồi.

Bình Nhi nhìn ra ngoài ô cửa sổ :

- Chúng ta sẽ đưa Nghiêm phu nhân đi ngay trong đêm nay. Bên ngoài, người của Tổng đàn võ lâm vẫn chú nhãn vào chúng ta chứ?

- Phía trước lúc nào cũng có người của Tổng đàn võ lâm canh gác.

Bình Nhi quay lại hỏi Chỉ Ngọc :

- Ai vậy?

- Án ngữ phía trước là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.

- Mạc Lịnh Cẩn? Ngoài ra còn những ai nữa?

- Chỉ có Mạc Lịnh Cẩn thôi, nhưng mấy hôm nay bên ngoài đã có dấu hiệu của những cao thủ Quỷ môn.

Mặt Bình Nhi cau hẳn lại. Nàng lộ vẻ lo lắng, quay lại hỏi Chỉ Ngọc :

- Quỷ môn ư?

Chỉ Ngọc gật đầu :

- Cô cô chúng ta đi ngay hay phải chờ thời cơ thuận lợi mới đưa Nghiêm phu nhân đi?

Bình Nhi nhíu mày suy nghĩ :

- Nghiêm phu nhân không thể ở đây được nữa rồi.

Bình Nhi đứng lên bước đến trước mặt Chỉ Ngọc :

- Chỉ Ngọc, ta có phương cách này.

- Cô cô chỉ giáo.

- Chỉ Ngọc sẽ hóa trang thành Bình Nhi, đi bằng cửa hậu. Chỉ Ngọc cố gắng che giấu hành tung càng lâu càng tốt. Bọn cao thủ Quỷ môn và Mạc Lịnh Cẩn chắc chắn sẽ bị lôi cuốn theo Chỉ Ngọc, đến khi họ phát hiện được thì Bình Nhi và Nghiêm phu nhân đã đi xa rồi.

- Chỉ Ngọc sẽ theo sự chỉ giáo của cô cô.

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ. Chỉ Ngọc hãy đi hóa trang rồi chuẩn bị lên đường.

- Thưa vâng.

Chỉ Ngọc lui ra ngoài thư phòng. Còn lại Bình Nhi, nàng quay trở lại ô cửa nhìn ra ngoài hoa viên. Tâm trạng Bình Nhi lúc này thật là bồn chồn lo lắng. Nàng không ngại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn nhưng lại e dè Quỷ môn.

Chỉ Ngọc quay trở vào thư phòng :

- Cô cô, Chỉ Ngọc đã chuẩn bị xong.

Bình Nhi ngắm Chỉ Ngọc. Nàng mỉm cười :

- Chỉ Ngọc hóa trang khá lắm.

- Cô cô quá khen.

- Chúng ta đi.

Bình Nhi tiễn Chỉ Ngọc đến chân cầu thang. Nàng nắm tay Chỉ Ngọc :

- Chỉ Ngọc bảo trọng.

- Cô cô bảo trọng.

Sau khi Chỉ Ngọc đi rồi, Bình Nhi mới đến dưỡng tâm đường. Nàng đẩy cửa bước vào.

Nghiêm Lệ Hoa đang ngồi ủ rũ, mặc dù nghe tiếng bước chân nhưng chẳng màng quay lại nhìn xem người đến là ai.

Mãi đến khi Bình Nhi đặt tay lên vai nàng, Lệ Hoa mới ngẩng nhìn.

Bình Nhi mỉm cười nói :

- Nghiêm phu nhân hôm nay đã khoẻ rồi chứ?

Nghiêm Lệ Hoa ngờ nghệch nói :

- Các người bắt ta vào đây để làm gì? Hãy thả ta ra, cho ta về gặp tướng công.

Nàng ghịt ống tay áo của bình Nhi :

- Các ngươi ác lắm nên bắt cả gia đình của ta phải tan tác. Ta hận các ngươi!

Bình Nhi buông một tiếng thở dài ảo não :

- Phu nhân... Bình Nhi đến để đưa phu nhân về Kim trang đại phủ gặp lại Trang chủ và Khán Như tiểu thư.

Lệ Hoa tròn mắt nhìn nàng :

- Sao, ngươi đưa ta về Kim trang đại phủ ư?

Bình Nhi gật đầu.

Nghiêm Lệ Hoa chợt ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe tợ tiếng khóc, tiếng than ai oán của một người rơi vào cảnh ngộ bi ai nhất.

Nàng ngưng tiếng cười rồi sụt sùi nói :

- Kim trang đại phủ đâu còn nữa. Các người đã đốt Kim trang đại phủ, giết tướng công của ta. Ngươi gạt ta làm gì?

Bình Nhi nắm tay nghiêm Lệ Hoa :

- Phu nhân cứ mãi dày vò mình thì sao có thể chăm sóc cho Khán Như tiểu thư?

Nghe Bình Nhi nhắc đến Khán Như, Nghiêm Lệ Hoa như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng. Nàng hối hả nói :

- Khán Như đâu? Ta muốn gặp Khán Như.

- Bình Nhi sẽ đưa phu nhân đi gặp Khán Như.

- Ngươi đưa ta đi gặp Khán Như à?

Bình Nhi gật đầu.

Lệ Hoa hỏi ngược lại Bình Nhi :

- Ngươi nói thật đó chứ?

- Bình Nhi nào dám ngoa ngôn với phu nhân.

Lệ Hoa đứng bật dậy, ghịt tay Bình Nhi :

- Chúng ta đi... Chúng ta đi. Đi nhanh lên!

Bình Nhi mỉm cười nói :

- Trước khi đi phu nhân phải dùng chén thuốc mà Khán Như đã hốt cho phu nhân chứ.

Bình Nhi vừa nói vừa bưng chén thuốc trên bàn. Nàng nhìn Lệ Hoa khẽ gật đầu :

- Phu nhân.

Lệ Hoa nhìn chén thuốc, sắc diện biến đổi không ngừng. Tình trạng của Lệ Hoa khiến Bình Nhi thoạt nhíu mày.

Nàng từ tốn nói :

- Phu nhân không thích uống à?

- Ngươi cho ta uống gì đây? Ngươi lại muốn làm nhục ta nữa à?

Bình Nhi lắc đầu :

- Phu nhân không uống cũng được.

Nàng đặt chén thuốc xuống bàn, nắm tay Lệ Hoa :

- Phu nhân, chúng ta đi.

Bình Nhi vừa nói vừa nắm tay Nghiêm Lệ Hoa rảo bước ra bên ngoài hoa viên.

Chỉ Ngọc đã chuẩn bị sẵn cỗ xe song mã cho nàng để nàng có thể đưa Nghiêm Lệ Hoa rời Giản Hoa thiền viện.

Bình Nhi vén rèm :

- Mời phu nhân.

Lệ Hoa ngớ ngẩn chỉ khoang xe :

- Ta chui vào đây à?

- Phu nhân sẽ ở trong khoang xe. Khi nào đến nơi, Bình Nhi sẽ thỉnh phu nhân xuống.

- Ngươi đưa ta đến gặp Khán Như chứ?

- Bình Nhi sẽ đưa phu nhân đến gặp Khán Như.

Lệ Hoa gật đầu :

- Ngươi không được gạt ta đấy nhé!

Bình Nhi gượng cười :

- Tất nhiên Bình Nhi sẽ đưa phu nhân đến gặp Khán Như.

Lệ Hoa liếc Bình Nhi rồi nhìn chầm chầm vào chiếc đèn lồng. Nàng chớp mắt nói :

- Hồi đó ở Kim trang đại phủ có nhiều đèn này lắm. Ngươi cho ta chiếc đèn này nhé.

- Nếu phu nhân thích.

- Ta thích lắm.

Bình Nhi tháo chiếc đèn lồng treo bên hông xe trao qua tay Lệ Hoa :

- Phu nhân cứ giữ lấy mà chiêm ngưỡng.

- Ngươi tốt với ta quá!

Nàng nói xong ôm khư khư chiếc đèn lồng chui vào khoang xe.

Bình Nhi thoạt buông một tiếng thở dài áo não. Nàng không ngờ có lúc đến ngay cả phu nhân của Kim trang đại phủ cũng rơi vào tình cảnh nông nổi này.

Bình Nhi buông rèm, vận áo khoác ngoài có mũ trùm đầu để che giấu chân diện mục, rồi phi thân lên ghế xà ích.

Bình Nhi ra roi đánh vào khoảng không nhưng khí kình từ ngọn roi da phát ra cũng khiến đôi tuấn mã giật mình, kéo cỗ xe băng về phía trước.

Cỗ xe song mã theo cửa hậu rời Giản Hoa thiền viện hướng về cửa Đông trấn Trung Châu.

Bình Nhi đánh xe ra khỏi trấn mà tuyệt nhiên không chạm phải cặp mắt tò mò nào. Điều đó khiến nàng vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm :

- Chỉ Ngọc hành động thật hiệu quả. Có lẽ lúc này cả Mạc Lịnh Cẩn và bọn Quỷ môn đã theo Chỉ Ngọc.

Lệ Hoa từ trong khoang xe nhô mặt ra ngoài nói với Bình Nhi :

- Ê... Sao ta thấy im lặng quá. Sự im lặng này khiến ta sợ đó.

Bình Nhi nhìn Lệ Hoa, nói :

- Không ai làm hại đến phu nhân đâu. Phu nhân đừng sợ.

- Ngươi nói không ai làm hại ta, thế sao ta lại ngửi thấy mùi tử khí.

Bình Nhi mỉm cười :

- Phu nhân chỉ tưởng tượng thôi.

- Ngươi không tin?

- Bình Nhi đâu cảm thấy điều gì bất ổn. Nghiêm phu nhân cứ nhắm mắt nghỉ ngơi chỉ độ đến chiều ngày mai chúng ta có thể đến được chỗ của Khán Như.

- Ngươi không tin cũng được, nhưng rồi ngươi sẽ thấy ta nói đúng.

Lệ Hoa nói xong liền rút vào trong khoang.

Sự tĩnh lặng của màn đêm cùng với những lời của Nghiêm Lệ Hoa càng khiến cho tâm Bình Nhi trở nên bồn chồn. Nàng cảm thấy lo lắng và ngờ ngợ sắp có kỳ biến xảy ra với mình.

Chính cảm giác ngờ ngợ đó thôi thúc Bình Nhi ra roi cho tuấn mã phi nước đại. Ý nghĩ đó vụt lướt qua tâm niệm. Bình Nhi vung roi toan quất vào mông đôi tuấn mã để trở nước đại lướt đi. Nàng chưa kịp đánh roi da vào mông cặp long ô câu thì bất ngờ chúng dựng cả hai vó trước hí vang lồng lộng tưởng chừng như có quỷ xuất hiện ngay trước mặt chúng.

Sự hốt hoảng của đôi tuấn mã khiến Bình Nhi giật mình. Khi đôi tuấn mã vừa hạ hai vó trước xuống thì thủ cấp của chúng cũng lìa khỏi cổ. Tám vó ngựa khụy xuống khiến cỗ xe chực lật ngang.

Sự biến thần kỳ đã diễn ra mà tuyệt nhiên Bình Nhi chỉ cảm nhận được một luồng sát đao mát lạnh chợt xuất hiện rồi biến mất. Nàng bật đứng thẳng lên ghế xà ích.

- Ai!

Lời còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì phát hiện một người đứng án ngữ ngay đầu cỗ xe là

một đao thủ vận hắc y dạ hành. Người đó đứng quay lưng lại phía nàng, nhưng Bình Nhi vẫn cảm nhận có một sự khủng bố bao trùm toát ra từ dáng đứng của y.

Bình Nhi từ tốn hỏi :

- Các hạ là ai?

Người kia từ từ quay lại. Khi chân diện mục của y đập vào mắt Bình Nhi, nàng mới buột miệng nói :

- Quỷ môn!

- Thánh Cô đã nhận ra bổn tọa?

- Bình Nhi đối với Quỷ môn không thù không oán, cớ gì tôn giá ra tay chặn đầu ngựa cản đường Bình Nhi?

- Thánh Cô giả vờ không biết hay muốn bổn tọa nói ra nguyên cớ sự chặn đầu xe của Thánh Cô?

Bình Nhi nghiêm mặt :

- Tôn giá muốn gì?

- Bổn tọa cung thỉnh Nghiêm phu nhân và Thánh Cô về cổ mộ một thời gian.

- Tôn giá thỉnh hay bắt buộc Bình Nhi?

- Tùy Thánh Cô nghĩ sao cũng được.

- Nếu tôn giá thỉnh thì Bình Nhi mạn phép từ chối. Nếu tôn giá buộc thì Bình Nhi cũng đành phải mạn phép không thể theo tôn giá được.

- Thánh Cô đã thấy cái chết của đôi tuấn mã rồi chứ?

- Tôn giá định dùng cái chết của cặp tuấn mã để buộc Bình Nhi phải theo tôn giá à? Nếu tôn giá nghĩ như vậy thì lầm rồi đó!

- Bổn tọa không muốn ra tay bởi từ lâu đã được nghe nói Thánh Cô của Giản Hoa thiền viện là người đôn hậu, không biết võ công.

Gã dấn đến một bộ :

- Thánh Cô thị vào cái gì mà không theo bổn tọa về cổ mộ? Cổ mộ Quỷ môn không đáng để Thánh Cô đến sao?

Lệ Hoa ở trong khoang xe vén rèm nhú mặt ra. Nàng nhìn Quỷ môn chủ, ngây ngô nói :

- Ta ngửi đúng mùi tử thi mà.

Lệ Hoa vừa nói vừa muốn leo ra ngoài nhưng Bình Nhi đã cản nàng lại :

- Phu nhân cứ ở trong khoang xe.

Bình Nhi nhìn lại Quỷ môn chủ. Nàng từ tốn nói :

- Bình Nhi rất muốn quá vãng cổ mộ của Quỷ môn chủ, nhưng lúc này thì không tiện. Xin hẹn Quỷ môn chủ lại lần khác, nhất định Bình Nhi sẽ đến.

- Bổn tọa không thể chờ đợi lâu hơn.

- Vậy là tôn giá bức ép Bình Nhi?

- Cứ cho là như vậy.

- Bình Nhi đành phải thất lễ với tôn giá.

- Vậy là nàng cũng buộc bổn tọa.

- Tôn giá nói quá, Bình Nhi đâu dám mà chỉ xin tôn giá nhường đường cho qua mà thôi.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Bình Nhi thì Quỷ môn chủ vận hóa công phu. Y vừa vận công vừa nói :

- Cương Thi đại pháp của bổn tọa dù không thể sánh với Kim Cương Bất Hoại của Thiếu Lâm tự Đạt Ma sư tổ nhưng vẫn có thể thỉnh mời Thánh Cô và Nghiêm phu nhân về cổ mộ.

Quỷ môn chủ dứt lời, toan động thủ tập kích Bình Nhi bằng một thế Cầm Nả Thủ. Nhưng y chưa kịp xuất thủ chợt một giọng nói trầm trầm cất lên ngay sau lưng buộc Quỷ môn chủ phải quay lại.

- Với một người như Thánh Cô Bình Nhi mà Quỷ môn chủ Hào Bân cũng phải dụng đến Cương Thi đại pháp ư?

Quỷ môn chủ Hào Bân cau mày khi nhận ra người vừa mới lên tiếng. Y sa sầm mặt, gắt gỏng nói :

- Thần Cái Trình Tử Quang thật xuất hiện đúng lúc đó. Đúng ra ngươi không nên xuất hiện lúc này, bởi vì đây không phải là chuyện của ngươi.

- Sao không là chuyện của Trình mỗ chứ? Trình mỗ cũng từng là thượng khách của Kim trang

Trang chủ, bây giờ thấy Nghiêm phu nhân bị kiếp nạn chẳng lẽ chỉ biết uống rượu quẹt miệng làm ngơ sao?

- Thế là ngươi cũng muốn xen vào một phần?

- Tất nhiên rồi. Quỷ môn chủ Hào Bân có phần thì Trình mỗ cũng phải có phần.

- Hừ... Được để xem bao lâu nay, bản lĩnh võ công của Thần Cái như thế nào rồi?

Quỷ môn chủ Hào Bân vừa nói vừa lấn bộ áp tới, rồi vươn đôi trảo công cầm nả thủ chộp thẳng vào vùng thượng đẳng của đối phương. Thế công của Quỷ môn chủ Hào Bân thật là quái dị trông tợ thế chợp của cương thi vồ lấy con mồi.

Trình Tử Quang nhác thấy đối phương dùng trảo công tập kích mình liền rùn bộ.

Khi đôi trảo công của Quỷ môn chủ Hào Bân còn cách nửa gang tay thì lão dụng Miêu Hành cước. Chỉ đạp nhẹ hai mũi giày thôi nhưng thân pháp của Trình Tử Quang đã như một con mèo vụt lướt qua đầu Quỷ môn chủ Hào Bân, rồi cong người lại, ngay lập tức mười đạo chỉ khí bén ngót phản kích công thẳng vào vùng tử huyệt Thiên Linh Cái của đối phương.

Sự biến hóa linh hoạt và thần kỳ của Thần Cái Trình Tử Quang vừa tránh được thế công đặc thù của Quỷ môn vừa Thuận Thủy Thôi Chu phản kích khiến cho Hào Bân phải giật mình.

Y cảm thấy áp lực chỉ khí từ phía sau xé gió ập tới liền xoay nửa bộ, dụng đôi trảo Cương Thi đại pháp ngáng đỡ.

Chát... Ầm...

Hai đối thủ đối chỉ và trảo chẳng một chút nương tay.

Thần Cái Trình Tử Quang lộn một vòng trên không rồi trụ thân đối mặt với Quỷ môn chủ Hào Bân.

Trong khi đó thì Hào Bân phải thối lùi một bộ mới trụ vững. Y nhìn họ Trình gằn giọng nói :

- Không ngờ Thần Cái lại tăng tiến võ công mau chóng như vậy.

- Ta cũng không ngờ Cương Thi đại pháp của Quỷ môn chủ lại đạt đến cảnh giới thần kỳ siêu hóa bất hoại.

- Thần Cái nói quá rồi. Chỉ khí Kim Cang của Thần Cái mới đáng để cho Hào Bân này khâm phục. Nhưng ta còn thứ công phu khác. Lần này để xem Kim Cang chỉ của Thần Cái có đủ uy lực chống đỡ không?

Hào Bân nói xong, hất chiếc áo choàng, đưa tay ra sau lưng rút thanh Huyết kiếm đỏ ối.

Trình Tử Quang vừa thấy thanh Huyết kiếm xuất hiện trên tay Quỷ môn chủ Hào Bân, mặt đã sa sầm, lộ vẻ khẩn trương.

Thần Cái Trình Tử Quang trang trọng nói :

- Quỷ môn chủ tìm đâu ra thanh kiếm đó chớ?

- Thần Cái cũng biết thanh Huyết kiếm này nữa à?

- Trình mỗ có nghe qua.

- Có nghe qua tất Thần Cái biết uy lực của Ma Kiếm Huyết Thư!

- Quỷ môn chủ đã luyện thành Ma Kiếm Huyết Thư?

- Đã luyện nhưng chưa biết đạt đến cảnh giới nào. Thần Cái là người đầu tiên để bổn tọa kiểm nghiệm kiếm pháp của mình đã đạt đến đâu.

- Kiếm đã ở trong tay Quỷ môn chủ rồi, sao còn chưa xuất chiêu?

- Bổn tọa không bỏ qua cơ hội này đâu!

Thần Cái Trình Tử Quang rùn tấn, nhìn Hào Bân, nói :

- Thỉnh chiêu!

Quỷ chủ Hào Bân thét lên một tiếng thật lớn, cùng với tiếng thét của Quỷ môn chủ Hào Bân thì lưỡi Huyết kiếm cũng tạo ra một màn ánh kiếm đỏ ối, chụp tới Thần Cái Trình Tử Quang.

Kiếm chưa đến mà Thần Cái Trình Tử Quang đã cảm nhận được sát kiếm như giông bão phủ tới mình, khiến toàn thân như gai lạnh.

Khi màn ánh kiếm từ bốn phương tám hướng chụp tới, Trình Tử Quang vận hóa nội lực dồn vào đôi bản thủ. Lão liên thủ búng ra những đạo chỉ Kim Cang đánh vào lưỡi kiếm.

Chỉ và kiếm chạm thẳng vào nhau tạo ra những âm thanh khô khốc mà Bình Nhi đứng bên ngoài thị nhãn tưởng nhu trước mặt mình đang có một trận hỗn chiến của hàng trăm cao thủ.

Bất ngờ màn Huyết kiếm biến mất.

Thần Cái Trình Tử Quang lắc mình lướt về sau hai trượng. Khi lão trụ bộ thì vạt áo trường y phía trước tự đứt lìa ra rơi xuống phủ lên hai mũi giày.

Quỷ môn chủ Hào Bân quay người nhìn lại Trình Tử Quang. Y lạnh nhạt nói :

- Ma Kiếm của bổn tọa chỉ mới luyện đến mức có thể chém đứt một vạt áo của Thần Cái. Nếu như bổn tọa có thêm thời gian thì có thể truy sát Thần Cái đó.

- Kiếm pháp của Quỷ môn chủ quả là lợi hại vô cùng. Trình mỗ bội phục. Nhưng nếu Trình mỗ bị đứt một vạt áo thì Quỷ môn chủ cũng không thể nguyên vẹn được.

Hào Bân rít lên :

- Bổn tọa và ngươi sẽ có dịp gặp lại nhau mà!

Quỷ môn chủ Hào Bân vừa nói vừa hậm hực trở bộ bỏ đi.

Trình Tử Quang buông một tiếng thở ra.

Bình Nhi bước xuống xe để đến bên Thần Cái Trình Tử Quang. Nàng ôm quyền xá Trình Tử Quang :

- Đa tạ tiên sinh đã ra tay phò trợ!

Trình Tử Quang nhìn nàng :

- Thánh Cô đừng khách sáo. Trình Mỗ hành động vì sự an nguy của Nghiêm phu nhân. Vừa rồi nếu không có Thánh Cô bí mật giúp cho Trình mỗ thì Quỷ môn chủ Hào Bân không bỏ đi dễ dàng như vậy đâu.

- Tiên sinh vì Bình Nhi. Bình Nhi không thể bỏ mặc tiên sinh một mình đối đầu với kiếm pháp quỷ dị của Quỷ môn.

Trình Tử Quang buông một tiếng thở dài, nhìn Bình Nhi, nói :

- Lão phu nghĩ một ngày nào đó Quỷ môn chủ luyện thành kiếm pháp kia thì đại họa sẽ phủ lên đầu võ lâm.

Lão nhìn lại cỗ xe :

- Thánh Cô định đưa Nghiêm phu nhân đi đâu?

- Bình Nhi định đưa Nghiêm phu nhân đến Hoàng Thạch Cương.

- Tổng đàn Vô Vi phái?

- Ở đó phu nhân sẽ được an toàn hơn, rồi sau đó mới tìm Diệu Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông phục hồi thần thức cho phu nhân.

- Như thế cũng được nhưng từ đây đến Hoàng Thạch cương còn rất xa mà ngựa thì đã bị Quỷ chủ Hào Bân sát tử rồi. Thánh Cô tính như thế nào?

Thần Cái Trình Tử Quang vừa nói hết câu thì có tiếng vó ngựa rộn lên từ phía cửa Đông trấn Trung Châu. Lão nhìn lại Bình Nhi :

- Thánh Cô hãy đưa Nghiêm phu nhân lánh mặt, để lão phu tìm ngựa cho.

- Đa tạ tiên sinh!

- Thánh Cô đừng đa lễ như vậy. Nếu không có Thánh Cô âm thầm trợ thủ khi lão đối phó với Hào Bân thì ta đâu còn dịp tìm ngựa cho Thánh Cô nữa.

Bình Nhi trở lại cỗ xe, dìu Nghiêm Lệ Hoa lẫn vào hàng tùng ven quan lộ, thì tiếng ngựa cũng ào ào lướt đến.

Hơn hai mươi nhân mã. Dẫn đầu là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn với ngọn bạch kỳ thêu bốn chữ : Hộ Pháp Kiếm Nhân.

Mạc Lịnh Cẩn ra dấu cho những gã thuộc nhân dưới trướng vây bọc cỗ xe và cả Thần Cái Trình Tử Quang.

Trình Tử Quang nhìn Mạc Lịnh Cẩn, nói :

- Mạc hộ pháp không nhận ra lão phu hay sao mà cho người vây lão vậy?

Mạc Lịnh Cẩn hất mặt nói :

- Lão là ai, Mạc mỗ không cần biết. Những người trong cỗ xe này đâu?

- Mạc hộ pháp định hỏi ai?

- Lão giả vờ đấy à? Ta muốn biết Thánh Cô Bình Nhi và Nghiêm phu nhân của Kim trang đại phủ.

- À. Mạc hộ pháp đến muộn quá rồi. Bình Nhi Thánh Cô và Nghiêm phu nhân đã đi xa rồi.

Mạc Lịnh Cẩn bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa phi thân xuống đất, bước nhanh lại bên xác đôi tuấn mã. Y chấm một ngón tay vào đốm máu, rồi dè bỉu nhìn Thần Cái Trình Tử Quang :

- Máu ngựa chưa đông, thế mà lão lại dám nói Bình Nhi và Nghiêm Lệ Hoa bỏ đi xa rồi. Nực cười

thật!

Mạc Lịnh Cẩn nhìn lại bọn thuộc nhân, gằn giọng nói :

- Lục soát quanh đây!

Thần Cái Trình Tử Quang khoát tay :

- Mạc hộ pháp khỏi lục soát. Chỉ cần Hộ pháp bước qua được Trình mỗ thì sẽ thấy Thánh Cô Bình Nhi và Nghiêm phu nhân. Nếu như không đủ bản lĩnh thì Trình mỗ sẽ mượn tạm một đôi ngựa của Mạc hộ pháp để thế cho đôi ngựa đã chết kia.

Mạc Lịnh Cẩn nhíu mày :

- Lão vừa nói gì?

- Trình Tử Quang nói là làm! Mạc hộ pháp không tin thì cứ xuất thủ.

Mạc Lịnh Cẩn nhìn sững Trình Tử Quang một lúc rồi mới nói :

- Lão đây chính là Thần Cái kỳ tài Trình Tử Quang?

- Mạc hộ pháp nói quá chứ lão phu nào dám nhận đại ngôn đó.

Lời còn chưa tan hết thì một giọng nói cất lên ngay sau lưng Mạc Lịnh Cẩn :

- Mạc hộ pháp cần ta giúp không?

Xem tiếp hồi 25 Trùng phùng

Chương 25: Trùng Phùng

Giọng nói kia nghe thật là ôn nhu, nhưng lại có uy lực tiềm ẩn bên trong buộc Mạc Lịnh Cẩn phải quay lại.

Đập vào mắt Mạc Lịnh Cẩn là một trung phụ vận xiêm y hồng nhạt, tuổi trạc ngoài tứ tuần. Thần sắc vừa nghiêm vừa lạnh.

Mạc Lịnh Cẩn hỏi :

- Mụ là ai?

Đôi chân mày vòng nguyệt của Hỏa Điểu đảo chủ thoạt cau lại :

- Mạc hộ pháp sao lại hằn học với ta như vậy? Ta muốn giúp Mạc hộ pháp đối phó với gã Thần Cái kia, thế mà Mạc hộ pháp lại gọi ta bằng mụ.

Hỏa Điểu đảo chủ hừ nhạt một tiếng :

- Đã gọi ta bằng mụ thì ta buộc các người phải cút khỏi mắt ta!

Mạc Lịnh Cẩn trừng mắt :

- Mụ là ai mà dám lớn giọng chứ?

- Mạc hộ pháp muốn biết ta là ai à?

Hỏa Điểu đảo chủ dứt lời, vung chiếc gậy tạo ra những âm thanh u u kỳ hoặc. Khi bà hạ chiếc gậy đó xuống thì ngay lập tức con hỏa điểu từ trên không trung lao thẳng xuống Mạc Lịnh Cẩn.

Mạc Lịnh Cẩn chỉ bận tập trung tinh thần để hỏi lai lịch Hỏa Điểu đảo chủ, nên sự tập kích bất ngờ của hỏa điểu khiến y không sao phản kháng kịp.

Mạc Lịnh Cẩn chỉ kịp thấy trên không trung bất thình lình xuất hiện một luồng khí thì đôi móng vuốt sắc như bảo đao bảo kiếm của hỏa điểu đã đến tới mặt y rồi.

Mạc Lịnh Cẩn chộp tay vào đốc kiếm, nhưng động tác của y quá muộn so với thế công của hỏa điểu.

Mười móng vuốt của hỏa điểu đã bấu vào mặt Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn, buộc gã phải rú lên một tiếng khủng khiếp, đưa tay ôm mặt, ngã luôn xuống đất.

Mạc Lịnh Cẩn chỉ còn biết đưa tay ôm mặt. Cố chống trả với những chiếc vuốt của con hỏa điểu.

Khi Hỏa Điểu đảo chủ vung gậy lần nữa tạo ra tràng âm vực tu tu thứ hai, thì con hỏa điểu mới buông Mạc Lịnh Cẩn, rồi vụt lên không trung.

Đến bây giờ chân diện dung của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn trông thật bê bết, thất hồn.

Hỏa Điểu đảo chủ nhìn Mạc Lịnh Cẩn :

- Mạc hộ pháp còn muốn thử nữa hay không?

Lúc này thì Mạc Lịnh Cẩn như đã nhận biết trung phụ là ai. Y ngập ngừng nói :

- Mụ... Chính là Hỏa Điểu đảo chủ?

- Bây giờ thì Mạc hộ pháp nhận ra rồi đó.

Mạc Lịnh Cẩn sau một lúc bối rối mới ngập ngừng nói :

- Mạc mỗ theo hiệu kỳ của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên truy bắt Nghiêm Lệ Hoa phu nhân Trang chủ Kim trang và Thánh Cô Bình Nhi, mạn phép hỏi Đảo chủ có xen vào chuyện này không?

Hỏa Điểu đảo chủ nhún vai :

- Đó là chuyện của võ lâm Trung Nguyên. Còn ta có chuyện của ta.

- Đảo chủ không dây vào việc riêng của Tổng đàn võ lâm?

- Ta chỉ tìm Thần Cái Trình Tử Quang mà thôi.

Hỏa Điểu đảo chủ xăm xăm bước đến đối mặt với Tử Quang :

- Lão tặc không nghĩ ta xuất hiện lúc này chứ?

- Quả thật huynh không ngờ. Có chuyện gì thì Tịnh Lan hãy đợi ta giải quyết xong việc ở đây rồi sẽ bồi tiếp muội.

- Hừ... Ngươi nói dễ nghe quá.

Thần Cái Trình Tử Quang lắc đầu :

- Được. Nếu như Tịnh Lan muốn buộc ta phải bồi tiếp thì trước hết phải thỉnh những vị đang có mặt ở đây đi chỗ khác. Chẳng lẽ chuyện riêng của ta và muội lại để cho người khác nghe sao?

- Được. Tịnh Lan chiều lão một lần nữa.

Hỏa Điểu đảo chủ nhìn lại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn, từ tốn nói :

- Ta muốn các người mau rời khỏi đây!

Mạc Lịnh Cẩn tròn mắt. Y toan mở miệng đáp lời Hỏa Điểu đảo chủ thì cảm nhận một đạo khí chưởng như sét trời bủa tới cùng với tiếng quát của Hỏa Điểu đảo chủ :

- Đi...

Đạo khí chưởng cương mãnh kia đánh xuống ngay trước mũi giày Mạc Lịnh Cẩn, buộc y phải thối lùi ba bộ mà vẫn chưa trụ được thân.

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn hậm hực nhìn Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan :

- Hỏa Điểu đảo chủ. Chuyện hôm nay Võ lâm Minh chủ sẽ truy cứu về sau.

Mạc Lịnh Cẩn dứt lời thân phi thân lên lưng ngựa, nhưng Thần Cái Trình Tử Quang đã thoát lên trước y. Lão khoát tay :

- Mạc hộ pháp cho ta mượn con thần mã này.

Mạc Lịnh Cẩn còn chưa biết phải xử trí như thế nào thì Hỏa Điểu đảo chủ đã thét lên :

- Lão định thoát đi à?

Cùng với tiếng quát đó, Hỏa Điểu đảo chủ chỉ hơi lắc vai, ngọc thủ vỗ tới một đạo khí chưởng đánh thẳng vào lườn con tuấn mã.

Chát...

Con ngựa dựng hai vó trước rồi đổ kềnh xuống đất lườn của nó bị vỡ nát, lục phủ ngũ tạng lòi ra bên ngoài.

Thần Cái Trình Tử Quang rời khỏi lưng ngựa bằng thuật Miêu Hành cước, lướt ra xa ba trượng. Lão giương mắt nhìn Hỏa Điểu đảo chủ.

Đến bây giờ thì Mạc Lịnh Cẩn mới điều bọn thủ hạ rút đi, nhưng trước khi rời khỏi cục trường, vẫn hậm hực nói với Hỏa Điểu đảo chủ :

- Hẹn ngày tái kiến!

Khi bọn Mạc Lịnh Cẩn rút đi rồi, Hỏa Điểu đảo chủ mới bước tiến đến đối diện với Trình Tử Quang, gằn giọng nói :

- Nếu người bỏ đi thì gã đệ tử của ngươi sẽ thay ngươi trả món nợ cho Tịnh Lan đó!

Mặt Trình Tử Quang sa sầm :

- Tịnh Lan... Nàng muốn nói đến ai?

- Ngươi chỉ có một gã đệ tử duy nhất mà thôi, còn hỏi ta nữa à?

- Nàng muốn nói đến Tôn Quách?

- Không sai. Gã tiểu tử Tôn Quách cũng có căn cơ như ngươi. Cái bang và ngươi chắc đã kỳ vọng rất nhiều vào tên tiểu tử đó.

Thần cái lo lắng hỏi Tịnh Lan :

- Tịnh Lan định làm gì Tôn Quách?

- Chừng nào ngươi chưa trả nợ cho Tịnh Lan thì mạng của Tôn Quách như chỉ mành treo chuông. Chắc ngươi thừa hiểu cá tính của Tịnh Lan?

Thần Cái buông một tiếng thở dài :

- Nàng buộc ta phải làm gì để trả nợ cho nàng /

- Buộc người phải làm gì ư? Tử Quang... Ngươi có biết Tịnh Lan này hận ngươi đến cỡ nào không?

- Tịnh Lan... Nàng hiểu cho ta!

Hỏa Điểu đảo chủ rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Không... Tại sao ta phải hiểu cho ngươi?

Tịnh Lan chỉ vào mặt Trình Tử Quang :

- Nếu có thể được thì Tịnh Lan này cũng lóc da xẻ thịt ngươi.

Tịnh Lan dấn đến một bộ :

- Thần cái Trình Tử Quang, Tịnh Lan đã thề sẽ truy sát Cái bang đến người cuối cùng. Ngươi biết chứ?

- Tịnh Lan... Oan có đầu, nợ có chủ. Tử Quang có nợ với nàng thì nàng cứ hành xử cái thân của ta.

- Một mình ngươi đâu đủ trả nợ cho Tịnh Lan. Nếu không có Tịnh Lan thì ngươi cũng đã làm mồi cho lũ cá đói ngoài trùng khơi. Ngươi trả ơn ta bằng sự vô tình, vô tâm và...

Tịnh Lan mím môi :

- Ngươi giết cuộc đời ta bằng nỗi hận thù, bằng sự chờ đợi trong cô đơn.

Hỏa Điểu đảo chủ thốt lên :

- Tử Quang... Ngươi trả ta bằng cách gì đây?

Trong lúc căm phẫn, Hỏa Điểu chủ nhân gần như mất hẳn thần trí. Ngọc thủ của bà vung lên, ẩn tàng trong bàn tay Tịnh Lan là ngọn trủy thủ sáng ngời bay tới vùng thượng đẳng của Thần Cái Trình Tử Quang.

Trước sự tấn công để thỏa lòng căm phẫn của Hỏa Điểu đảo chủ. Thần Cái Trình Tử Quang chẳng hề lộ vẻ hoảng hốt, hay phản kháng, mà lại buông thõng hai tay chấp nhận hứng trọn ngọn trủy thủ vô tình của Tịnh Lan.

Gần như cái chết đã hiện ra ngay trước mắt Thần Cái, và lưỡi hái tử thần chính là ngọn trủy thủ vô hình trong ngọc thủ của Tịnh Lan.

Nhưng chính vào khoảng khắc sau cùng trước khi ngọn trủy thủ oan nghiệt chạm đến vùng tử huyệt của Trình Tử Quang thì một tiếng quát lồng lộng cất lên ngay sau lưng Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan :

- Dừng tay!

Mặc dù gần như ngọn thủ đã chạm mũi đến trang phục của Thần Cái Trình Tử Quang, nhưng bằng một động tác thần kỳ, Tịnh Lan đã thu hồi ngọn đao oan nghiệt một cách dễ chàng.

Tôn Quách với một thế trảo áp vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Trình Tú Tú. Ép nàng bước đến đối mặt với Tịnh Lan.

Tịnh Lan rít lên :

- Tiểu tử... Ngươi...

Tôn Quách hất mặt nói :

- Nếu mẫu mẫu giết sư phụ của Tôn Quách thì Tôn Quách giết Tú Tú để trả thù cho sư phụ!

Tử Quang nghe Tôn Quách nói, biến sắc, trừng mắt nhìn. Lão nghiêm giọng :

- Tôn Quách... Con không được hại Tú Tú!

- Sư phụ!

Trình Tử Quang sa sầm mặt :

- Người nghe lời ta. Nếu Tú Tú có mệnh hệ gì bởi tay ngươi thì... Hãy thả tay khỏi tử huyệt của Tú Tú ngay!

Tôn Quách nhìn Tú Tú.

Bất ngờ y nhìn lại Hỏa Điểu đảo chủ :

- Mẫu mẫu hãy để sư phụ của Tôn Quách đi thì Tôn Quách sẽ không dám làm hại đến Tú Tú.

Tịnh Lan buông một tiếng thở dài não nề, bà trang trọng nói :

- Tú Tú không can dự đến chuyện riêng của ta và sư phụ của ngươi. Ngươi hãy buông trảo công khỏi tử huyệt của Tú Tú.

Tú Tú nhìn Tịnh Lan, nói :

- Mẫu thân hãy hứa với tên tiểu tử Tôn Quách này, đừng bức tử sư phụ gã trước. Nếu không dám chừng gã giết con lắm!

Tôn Quách hất mặt :

- Mẫu mẫu nghe Tú Tú nói rồi chứ?

Tịnh Lan sa sầm mặt. Bà nhìn lại Thần Cái Trình Tử Quang.

Tử Quang khẽ lắc đầu.

Tịnh Lan khe khắt nói :

- Được ta sẽ bỏ qua chuyện cũ nhưng với điều kiện Trình lão tặc phải đến Hỏa Điểu đảo đúng ngày rằm để gặp ta.

Tử Quang gật đầu :

- Ta sẽ đến Hỏa Điểu đảo để gặp nàng.

- Tịnh Lan chờ ngươi!

Hỏa Điểu đảo chủ nhìn lại Tôn Quách.

- Tiểu tử còn chờ gì nữa mà chưa thả Tú Tú?

Tôn Quách xoa đầu, buông thõng tay.

Y cười khẩy nói :

- Vãn bối đâu dám làm hại đến Trình tiểu thư của mẫu mẫu.

Tịnh Lan quắc mắt :

- Tú Tú... Theo mẹ trở về!

Tú Tú bước đến đối mặt với Hỏa Điểu đảo chủ :

- Mẹ... Tú Tú còn có chuyện ở lại đây.

- Chuyện gì?

- Tú Tú phải trả thù gã tiểu tử Tôn Quách.

- Sao?

Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan còn chưa biết Tú Tú định làm gì, thì bất ngờ nàng trở bộ phi thân đến trước mặt Tôn Quách.

Nàng chỉ mặt Tôn Quách, gằn giọng nói :

- Tôn công tử, bây giờ đến lượt Tú Tú hành tội ngươi!

Tú Tú vừa nói vừa vung ngọc thủ vỗ thẳng một chưởng vào bờ vai phải của Tôn Quách.

Đối phó với chưởng ảnh của nàng, Tôn Quách chỉ khẽ lắc vai rồi quay lưng dụng Miêu Hành cước bỏ chạy. Y vừa chạy vừa nói :

- Ả chồn tinh kia có giỏi thì cứ rượt theo Tôn thiếu gia.

- Ngươi có chạy lên trời cũng không thoát khỏi tay bổn cô nương.

Hỏa Điểu đảo chủ còn chưa kịp suy tính cách ứng phó với tình huống kỳ hoặc này thì Tú Tú đã cùng với Tôn Quách mất dạng vào cánh rừng tùng.

Hỏa Điểu đảo chủ nhìn lại Trình Tử Quang :

- Tử Quang... Nếu gã sư đồ của ngươi di hại đến Tú Tú thì ngươi đúng là kẻ gieo nghiệp gặp quả đó.

- Tịnh Lan.... Tôn Quách sẽ không bao giờ hại đến Tú Tú đâu và còn ngược lại nữa.

- Người chắc như vậy chứ?

- Huynh tin là như vậy.

- Tịnh Lan hy vọng lời ngươi đúng. Riêng ngươi, ngươi sẽ lên Hỏa Điểu đảo chứ?

- Huynh sẽ đến đó nhận sự phán xét của Tịnh Lan.

- Quân tử bất hý ngôn.

- Trình Tử Quang sẽ không làm Tịnh Lan thất vọng đâu.

- Tịnh Lan sẽ chờ người.

Hỏa Điểu đảo chủ lưỡng lự một lúc rồi nói tiếp :

- Tử Quang... Hãy để mắt đến Tú Tú!

- Huynh hiểu.

Hỏa Điểu đảo chủ khẽ buông một tiếng thở ra, nhìn Trình Tử Quang lần nữa rồi mới trổ khinh thuật bỏ đi.

Thần Cái nhìn theo Hỏa Điểu đảo chủ cho đến khi bóng của người khuất hẳn mới rảo bước về phía khu rừng tùng đặng tìm Bình Nhi và Nghiêm Lệ Hoa.

Thần Cái vào trong rừng tùng, khẽ gọi :

- Thánh Cô Bình Nhi... Thánh Cô Bình Nhi.

Không có tiếng Bình Nhi đáp lời. Chung quanh Thần Cái chỉ có bóng đêm nhàn nhạt bởi ánh trăng mười sáu.

Trình Tử Quang dấn bước tiến xa vào trong. Lão vừa đi vừa gọi khẽ :

- Bình Nhi... Thánh Cô Bình Nhi...

Thần Cái Trình Tử Quang thoạt giật mình khi thấy chiếc áo choàng của Bình Nhi vướng trên một bụi gai.

Lão nhặt lấy chiếc áo choàng thì phát hiện thêm chiếc hài của Nghiêm Lệ Hoa.

Đôi chân mày của Thần Cái Trình Tử Quang nhíu hẳn lại.

Lão nghĩ thầm :

- Nhứt định đã có chuyện gì xảy ra tới Bình Nhi và Nghiêm phu nhân.

Ý nghĩ như vậy, Thần Cái băng mình lên một chạc ba của một tàng cây đại thụ. Lão trổ tinh nhãn rảo nhìn khắp chung quanh, nhưng tuyệt nhiên chẳng phát hiện được gì. Trong lòng Thần Cái bồn chồn lo lắng. Lão dụng thuật Miêu Hành cước băng mình từ tàn cây này qua tàn cây khác, nhưng cũng chẳng phát hiện dấu tích của Bình Nhi và Nghiêm Lệ Hoa.

Xem tiếp hồi 26 Đối ngôn

Chương 26: Đối Ngôn

Tôn Quách đang thi triển khinh thuật Miêu Hành cước thì bất thình lình dừng bộ quay lại.

Tú Tú lướt đến ngay trước mặt y. Nàng vừa thở vừa nói :

- Tôn Quách, bộ huynh định bỏ Tú Tú đó à?

Tôn Quách dựng chân mày :

- Thế nàng định rượt theo ta mãi hay sao?

Tú Tú sa sầm mặt :

- Không rượt theo huynh thì rượt theo ai?

Tôn Quách hất mặt nói :

- Tôn thiếu gia đâu có mắc nợ nàng mà nàng bám theo Tôn thiếu gia chớ?

Tú Tú cau mày :

- Huynh nói sao, nói lại cho Tú Tú nghe coi?

- Ơ... Thì ta nói rồi, nàng hổng nghe sao?

Tú Tú hừ nhạt, nói :

- Huynh nói huynh không mắc nợ Tú Tú phải không?

Tôn Quách gượng gật đầu :

- Chứ ta có mắc nợ nàng đâu.

Gã vừa dứt thì bất thình lình Tú Tú lạng người áp sát, ngọc thủ vươn ra thộp lấy mạch môn của Tôn Quách.

Thế công lần này của nàng khác hẳn lần rồi, mà có phần quyết liệt cương mãnh, nhưng đối phó với trảo công của Tú Tú. Tôn Quách cũng chẳng tỏ vẻ gì bối rối.

Y chỉ hơi đảo bộ, tả thủ gạt hữu thủ của Tú Tú còn hữu thủ thì biến hóa thành một thế chộp bấu nhanh lấy mạch môn của nàng mà khống chế.

Tôn Quách vừa khống chế mạch môn của Tú Tú vừa nói :

- Ả La Sát định đánh Tôn thiếu gia à?

Tú Tú dậm chân :

- Tôn huynh làm đau Tú Tú.

Nàng gắt gỏng nói :

- Tú Tú chết ở đây để mẫu thân và thúc thúc Trình Tử Quang đến Kim Lăng phủ hỏi tội Tôn lão nhân sao lại sinh ra một tên tiểu tặc chuyên bức hiếp nữ nhi tay yếu chân mềm.

Tú Tú vừa nói vừa dùng cánh tay còn lại giơ cao nhứ trên thiên đỉnh của nàng.

Tôn Quách bối rối buông mạch môn của nàng.

Gã cuống quít thét lên :

- Ê... Đừng làm như vậy.

Tú Tú mỉm cười hạ ngọc thủ xuống.

Tôn Quách hất mặt :

- Nàng muốn gì?

Tú Tú nhún vai nói :

- Muốn Tôn huynh trả nợ cho Tú Tú. Bây giờ nhứt nhứt điều gì huynh muốn làm đều phải hỏi qua Tú Tú.

- Ta phải hỏi nàng ư?

- Đúng như vậy!

- Không thể được. Một Kim Tài công tử, một Tôn thiếu gia của Kim Lăng phủ đâu thể cái gì cũng phải hỏi nàng. Mà nàng là cái gì mà bắt buộc Tôn thiếu gia nhứt nhứt phải nghe theo nàng chứ? Không thể nào như thế được.

Tú Tú mỉm cười nói :

- Mẫu thân và sư phụ của tôn huynh đều biết Tú Tú rượt theo Tôn huynh. Bây giờ nếu huynh không theo sự sai bảo của Tú Tú thì Tú Tú sẽ tự kết liễu đời mình. Lúc đó Tôn huynh nghĩ xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Tôn Quách tròn mắt :

- Ơ... Nếu nàng làm vậy thì Hỏa Điểu đảo chủ và sư phụ của ta sẽ tìm đến Kim Lăng phủ.

- Mẫu thân của Tú Tú nóng tính lắm. Tú Tú chỉ sợ mẫu thân sẽ không thể ngồi yên nghe Tôn huynh giải thích mà ngược lại sẽ dụng võ công làm cỏ toàn bộ Kim Lăng phủ.

Nàng lắc đầu :

- Tội nghiệp cho Tôn lão nhân lắm. Chẳng biết nguyên cớ gì mà Kim Lăng phủ gặp kiếp nạn diệt vong, Tôn lão nhân gia chết cũng khó nhắm mắt đó.

Tôn Quách cáu gắt nạt ngang :

- Thôi... Nàng im đi!

- Tú Tú không im thì sao. Nếu như Tôn huynh bỏ đi thì Tú Tú sẽ gửi điểu thư đi rồi tự vẫn đó.

Tôn Quách ôm đầu :

- Trời ơi, Tôn thiếu gia gặp đúng kiếp nạn rồi!

Tôn Quách gắt gỏng hỏi Tú Tú :

- Tôn thiếu gia nợ gì nàng chứ? Nói nhanh đi rồi ta trả, trả hết một lượt, không thiếu một nén bạc vụn.

Tú Tú mỉm cười :

- Tôn huynh nợ Tú Tú nhiều lắm. Ở Kim Lăng phủ, huynh nói với Tôn lão nhân gia, Tú Tú là...

Nàng bỏ lửng câu nói lườm

Tôn Quách nói :

- Cái nợ đó Tôn huynh trả Tú Tú như thế nào?

Tôn Quách nhăn nhó :

- Ậy... Tôn Quách chỉ nói càn chứ đâu có ý gì.

- Với một nữ nhân mà Tôn huynh lại nói càn được ư? Nói càn như Tôn huynh thì tiết hạnh của người ta sẽ ra sao đây?

- Ơ...

Tú Tú mỉm cười nói tiếp :

- Đó chỉ mới là món nợ đầu tiên mà Tôn huynh vay Tú Tú.

- Còn nợ gì nữa?

- Tôn huynh đã nhờ Tú Tú giả vờ để mẫu thân không giao thủ với sư phụ của huynh.

- Ơ...

- Còn nữa.

Tôn Quách gắt gỏng nói :

- Nàng nói hết đi!

- Huynh hiếp đáp Tú Tú.

Tôn Quách tròn mắt :

- Ta hiếp đáp nàng? Hiếp đáp hồi nào?

- Há chẳng phải huynh đòi bỏ thạch sùng vào người Tú Tú trong khi huynh biết rõ Tú Tú rất sợ những con vật đó sao.

Nàng nhìn Tôn Quách :

- Tất cả những món nợ kia Tôn huynh trả cho Tú Tú như thế nào?

- Nếu nàng cần, Tôn Quách sẽ trả cho nàng năm trăm lạng kim ngân. Nàng chịu chứ?

Tú Tú lắc đầu :

- Kim lượng không mua được tiết hạnh, và chẳng mua được danh dự cũng như không thể đổi được ân cừu giữa thân mẫu và sư phụ của Tôn huynh.

- Thế ta phải làm gì bây giờ?

- Tôn huynh phải trả bằng chính Tôn huynh.

Tôn Quách nghệch mặt :

- Ta không hiểu ý của nàng.

Tú Tú cười khảy :

- Tú Tú nhìn thấy trong ánh mắt của Tôn huynh sự nhân ái, và chắc chắn rất lo lắng cho Tôn lão nhân gia.

- Tất nhiên ta rất lo cho thân phụ rồi.

- Nếu Tôn huynh luôn nghĩ đến Tôn lão nhân gia thì phải trả nợ cho Tú Tú. Mà trả nợ cho Tú Tú bằng chính Tôn huynh.

- Thế nàng buộc ta phải làm gì?

Tú Tú mỉm cười :

- Xem mặt Tôn huynh kìa.

- Mặt ta làm sao?

- Nếu Tôn huynh muốn trả nợ cho Tú Tú thì phải làm nô bộc cho Tú Tú.

Tôn Quách há hốc miệng. Mãi một lúc sau y mới thốt được ra :

- Sao... Nàng buộc ta phải làm nô bộc cho nàng à?

Tôn Quách khoát tay :

- Không, không thể như vậy được. Không thể như vậy được.

- Nếu Tôn huynh không chịu thì chuẩn bị mang xác Tú Tú về cho thân mẫu ở Hỏa Điểu đảo.

Tú Tú vừa nói vừa vung tay qua khỏi đầu.

Tôn Quách hốt hoảng thộp lấy ngọc thủ của nàng :

- Khoan... Đừng mà...

- Tôn huynh sao cản Tú Tú?

- Ta... Ta...

- Nếu Tôn huynh không chịu làm nô bộc cho Tú Tú thì cứ để Tú Tú chết, sau đó huynh tìm cách giải trình với thân mẫu và sư phụ của huynh.

- Ơ... Ta biết giải thích thế nào cho mẫu thân nàng tin lời ta?

- Nếu huynh nói không được thì để mặc cho mẫu thân Tú Tú phán xử Kim Lăng phủ.

Tôn Quách lắc đầu, buột miệng thốt :

- Thế thì chết Tôn thiếu gia rồi.

Y rít lên :

- Ả La Sát... Đừng tính chuyện tự sát nữa, Tôn thiếu gia chịu làm nô bộc cho nàng đó.

- Huynh chắc chắn rồi chứ?

Tôn Quách gật đầu, gặt gỏng nói :

- Miễn sao nàng đừng làm chuyện gì kinh động đến Kim Lăng phủ là được rồi.

- Tú Tú hứa.

Tôn Quách thở hắt ra như muốn phun cả một khối chì vướng trong cổ y.

Y háy mắt nói :

- Nô bộc tôn thiếu gia xin chờ mệnh lệnh của La Sát chủ nhân.

Tú Tú bụm miệng cười. Nàng sao có thể nén được tiếng cười bởi thái độ và giọng nói của Tôn Quách.

Tú Tú lấy giọng trang trọng nói :

- Nô bộc Tôn Quách hãy nghe lịnh của Tú Tú đây!

Tôn Quách lườm nàng.

Tú Tú cười mỉm rồi nói tiếp :

- Kể từ bây giờ Tôn Quách không được rời Tú Tú nửa bước. Trước tiên, Tôn Quách phải cõng Tú Tú tìm một khách điếm nào đó nghỉ ngơi. Ngày mai đưa Tú Tú lên Động Đình hồ.

Tôn Quách nạt ngang :

- Đến Động Đình hồ làm cái khỉ gì ở chứ?

- Tú Tú nghe nói Động Đình hồ là chốn danh lam thắng cảnh tuyệt đẹp, nên muốn đến đó thưởng lãm.

- Nàng rảnh rỗi quá nên mới đòi đi du lãm Động Đình hồ.

- Tất nhiên rồi!

- Tôn Quách không rảnh!

Tú Tú trợn mày nhìn Tôn Quách :

- Tôn Quách huynh định chống lệnh Tú Tú ư?

Tôn Quách hốt hoảng khoát tay :

- Không không.

Y giả lả cười :

- Ta sao dám chống lệnh La Sát chủ nhân chứ.

- Thế thì Tôn huynh còn chờ gì nữa mà không hạ lưng xuống cõng Tú Tú.

Tôn Quách bặm môi, lẩm bẩm rủa :

- Trời ơi. Tại sao ta lại xúi quẩy gặp ả La Sát ôn dịch này chứ?

Miệng thì rủa thầm nhưng Tôn Quách vẫn khom người xuống.

Tú Tú mỉm cười nhún vai, nói :

- Như vậy sao được. Nam nữ thụ thụ bất thân.

Nàng dứt câu thì Tôn Quách bật người đứng lên :

- La Sát chủ nhân nói rất chí lý. Chủ nhân ngồi trên lưng Tôn Quách thì nhất định sẽ có sự đụng chạm. Điều đó cấm kỵ, rất là cấm kỵ. Vậy chủ nhân tự lo cho mình nhé!

- Hê... Đâu có được. Tú Tú có cách mà.

Tôn Quách sững sờ :

- Cách gì? Chẳng lẽ La Sát chủ nhân đứng trên lưng Tôn Quách sao?

- Tú Tú đâu có đứng mà muốn ngồi cơ.

- Làm sao ngồi được?

- Tú Tú có cách.

Tú Tú chỉ cành chạc ba cây tùng :

- Tôn huynh chặt chạc ba cây tùng đó xuống đây, Tú Tú sẽ làm thành một cái ghế đặt lên lưng Tôn huynh. Thế là Tú Tú có chỗ ngồi.

Tôn Quách ngôi bệt xuống đất, miệng thốt lên :

- Trời ơi. Sao Tôn thiếu gia khổ thế này!

- Đã là nô bộc thì đâu có ai sướng.

Tôn Quách lắc đầu :

- Thôi thôi. Tôn Quách chỉ cõng La Sát chủ nhân mà không cõng thêm cái ghế nào nữa đâu. La Sát chủ nhân có kế sách gì khác không?

Tú Tú nhíu mày :

- Thôi được rồi. Tú Tú không bắt Tôn huynh cõng nữa, mà bắt tôn luynh phải đi cạnh Tú Tú.

- Kế sách đó được với Tôn Quách đó.

Tôn Quách giả lả cười :

- La Sát chủ nhân thật là tốt với Tôn Quách!

Tôn Quách vừa dứt câu thì chợt nghe tiếng hỏa điểu rúc trên không trung. Y vội vã thọp người xuống đưa tay che đỉnh đầu.

Trong khi Tôn Quách hốt hoảng thì Tú Tú lại tỏ vẻ khẩn trương.

Nàng nắm tay Tôn Quách :

- Tôn Quách. Hỏa điểu không tấn công mà chỉ báo tin thôi. Chắc thân thân mẫu hoặc sư phụ của Tôn huynh gặp chuyện gì rồi.

Tôn Quách bật đứng sõng lên :

- Có chuyện đó sao?

- Tiếng kêu của hỏa điểu nhứt định đã có sự biến.

Từ trên không cánh chim đỏ ối băng xuống.

Tú Tú chìa hữu thủ, con linh ưng nhẹ nhàng đáp lên tay nàng. Nó rúc ba tiếng rồi lại lao đi.

Tú Tú nhìn lại Tôn Quách :

- Tôn huynh, chúng ta mau theo hỏa điểu!

- Tuân lệnh La Sát chủ nhân!

Xem tiếp hồi 27 Tôn Quách xuất thủ

Chương 27: Tôn Quách Xuất Thủ

Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu đặt Nghiêm Lệ Hoa xuống tràng kỷ rồi bước đến đối mặt với Bình Nhi.

Y từ tốn nói :

- Thánh Cô cứ yên tâm, tại hạ chỉ điểm vào mê huyệt của Nghiêm phu nhân để dễ dàng đưa phu nhân đến đây. Nơi đây an toàn, sẽ không có ai làm phiền đâu. Nghiêm phu nhân sẽ nghỉ lại đây đêm nay, ngày mai tại hạ và Thánh Cô sẽ đưa Nghiêm phu nhân đi.

Bình Nhi ôm quyền xá Công Tôn Cửu :

- Đa tạ công tử đã phò trọ cho Bình Nhi.

- Thánh Cô đừng khách sáo mà tại hạ áy náy lắm. Đã từ lâu tại hạ mong được có cơ hội để phò trợ cho Thánh Cô.

Công Tôn Cửu cố rặn một nụ cười mỉm. Hai cánh môi ấy của y tưởng mím lại rồi kéo bành ra hai bên, khiến bộ mặt núc ních thoáng trông thật là quái gở.

Phẩy thiết phiến, Công Tôn Cửu nói :

- Đây là khu điền viên của dòng họ Mộ Dung, nên người võ lâm không dám đặt chân đến, nếu như chưa có sự đồng ý của tại hạ.

Y lại phe phẩy thiết phiến :

- Tại hạ thỉnh Thánh Cô đến gian tửu phòng, chúng ta sẽ cùng đàm đạo qua đêm.

Bình Nhi thoáng lưỡng lự, nhưng rồi cũng chấp nhận lời thỉnh cầu của Thiết Phiến thư sinh.

Được nàng nhận lời, Công Tôn Cửu cao hứng nói :

- Đêm nay tại hạ mới được mãn nguyện khi cùng với Thánh Cô bồi ẩm. Đây là niềm ao ước bấy lâu nay của tại hạ.

- Công tử nói quá, chứ tại Giang Tô đâu thiếu những trang giai nhân tài sắc vẹn toàn, mong muốn

cùng với công tử bồi ẩm, đàm đạo.

Công Tôn Cửu lắc đầu :

- Trên đời này đâu có ai khả dĩ sánh bằng Thánh Cô Giản Hoa thiền viện. Những mỹ nữ, giai nhân ở Giang Tô so với Thánh Cô chẳng khác nào đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

- Công Tôn công tử nói, Bình Nhi cảm thấy hổ thẹn.

Công Tôn Cửu lại rán rặn thêm một nụ cười mỉm :

- Tại hạ mời Thánh Cô!

Hai người rời gian thư phòng dành riêng cho Nghiêm Lệ Hoa để đến tửu phòng.

Tửu phòng là một gian phòng được kết tạo giữa khu hoa viên với những khóm hoa được cắt tỉa thành hình những con vật như ong, bướm, nai, và có cả những cánh chim với những nét cắt tỉa vô cùng tinh xảo.

Gọi là gian tửu phòng, nhưng đúng ra nó là một gian lục giác đặt giữa khu viên cắt tỉa những con thú.

Trong khung cảnh đó, người ngồi trong tửu phòng có cảm giác mình sống trong cõi thiên nhiên vừa êm đềm vừa thanh lãm.

Dưới ánh trăng đêm rằm, những con thú trông vô cùng sống động và như tỏ ý phủ phục đối với chủ nhân.

Công Tôn Cửu chuốc rượu ra hai chiếc chun ngọc lưu ly. Y nhìn Bình Nhi, mỉm cười nói :

- Đôi chun uống rượu này đã từng được Sở Vương Hạng Võ dùng để đối ẩm với trang kỳ nữ Ngưu Cơ. Đêm nay tại hạ xin được mạn phép ví mình như Sở Vương Hạng Võ và Thánh Cô như kỳ nữ Ngưu Cơ.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Bình Nhi thoạt nhíu lại sau câu nói của Công Tôn Cửu.

Nàng lắc đầu, nhìn Công Tôn Cửu, nói :

- Sở vương Hạng Võ và Ngưu Cơ là những bậc tiền nhân được lưu danh hậu thế. Mặc dù Sở vương Hạng Võ không lập được đế nghiệp như Hán Cao Tổ, nhưng cái dũng tâm và hào khí đáng là bậc thánh nhân. Kỳ nữ ngưu Cơ thì lại tiết liệt đáng để người đời sau khâm phục. Bình Nhi không dám tự coi mình là bậc liệt nữ đó.

Nàng nhìn Công Tôn Cửu rồi bưng chun rượu ngọc :

- Chun rượu này năm xưa Sở Vương Hạng Võ đã dùng để đối ẩm với kỳ nữ Ngưu Cơ, Bình Nhi mạn phép mượn lại của công tử kính đến hai người.

Nàng dứt lời rưới chun rượu xuống sàn đá hoa cương của gian tửu phòng.

Công Tôn Cửu nghe Bình Nhi nói, thấy nàng rưới rượu cúng, mà bỗng thẹn đỏ mặt.

Mặc dù vậy y vẫn gượng nói :

- Tại hạ thật là thô thiển, nay được Thánh Cô mở mắt, càng khâm phục tài đức của Thánh Cô hơn.

- Bình Nhi không dám nhận lời nói của Công Tôn công tử.

- Lời nói thì chỉ đọng trên đầu môi chót lưỡi, tại hạ mạn phép xin được bắt chước Thánh Cô.

Y không chờ Bình Nhi có lời gì mà cũng bưng chun rượu rưới xuống sàn đá hoa cương.

Công Tôn Cửu vừa rưới rượu vừa nói :

- Công Tôn Cửu không đáng mặt anh hào như Sở Vương, nhưng cũng đáng là bậc nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Anh hùng kiến vi anh hùng, nên ta mượn chén rượu này gọi là kiến vi người đã chết.

Công Tôn Cửu nhìn lại Bình Nhi nói :

- Tại hạ nói như vậy được chứ.

- Nếu Sở Vương Hạng Võ nghe được những lời của Công Tôn công tử chắc rất mãn ý, mãn phần.

- Đến lượt Thánh Cô khách sáo với, tại hạ rồi đó.

Công Tôn Cửu rót rượu ra chén. Y bưng chun rượu chìa đến trước mặt Bình Nhi :

- Tại hạ kính tri kỷ hồng nhan một chun rượu.

Bình Nhi lưỡng lự một chút rồi đưa tay đón chun rượu của Công Tôn Cửu.

Những ngón tay mảnh khảnh của nàng vừa chạm vào chun rượu thì bất ngờ Công Tôn Cửu buông chun rượu.

Chun rượu ngọc rời khỏi tay y rơi xuống mặt bàn đá hoa cương.

Cạch!

Chun rượu lăn tiếp rồi rơi xuống sàn tửu phòng. Số rượu trong chun ngọc tợ một sợi chỉ bắn vào tĩnh huyệt của Bình Nhi.

Bình Nhi mặc dù đã có chủ ý phòng bị nhưng vẫn hoàn toàn bị bất ngờ bởi tuyệt kỹ thần kỳ của Công Tôn Cửu nên không sao phản ứng, hay tránh né chiêu công của Thiết Phiến thư sinh.

Từ tĩnh huyệt của nàng như có một luồng hàn khí nhanh chóng lan tỏa khắp châu thân rồi đóng băng, tứ chi không sao cử động được.

Bình Nhi biến sắc nói :

- Công Tôn công tử cớ sao lại có dụng ý điểm huyệt Bình Nhi?

- Tại hạ thất lễ... Thất lễ với Thánh Cô.

Y vừa nói vừa chồm qua mặt bàn, hai mắt thao láo nhìn thẳng vào đáy mắt của Bình Nhi :

- Tại hạ đã lỡ thất lễ với Thánh Cô, giờ thì phải chuộc lại. Để tại hạ lau số rượu đọng trên người Thánh Cô vậy.

Y nói xong tủm tỉm cười tỏ thái độ thật là sàm sỡ. Gã với tay toan áp hữu thủ vào vùng nhũ hoa của Bình Nhi thì nàng tức giận quát lên :

- Dừng tay!

Tiếng quát của Bình Nhi biểu lộ sự căm phẫn tột cùng khiến Công Tôn Cửu cũng phải giật mình rút tay lại.

Y giả vờ nói :

- Tại hạ có ý tốt với Thánh Cô mà thôi, sao nàng lại tức giận với ta chứ?

- Nếu công tủ có ý tốt thì mau dụng chỉ khí giải tĩnh huyệt của Bình Nhi!

- Ơ... Hóa ra nàng bị giọt rượu rơi vô tình điểm vào tĩnh huyệt ư. Thế mà ta lại không biết.

Công Tôn Cửu mỉm cười nham nhở.

Y nói tiếp :

- Có lẽ đây là ý trời khiến giọt rượu kia vô tình điểm vào tĩnh huyệt của nàng.

Gã vuốt chiếc cằm núc ních mỡ, nói tiếp :

- Ông tơ bà nguyệt có lẽ đã biết ta quá tơ tưởng đến Thánh Cô Giản Hoa thiền viện, nên mới se tơ, se chỉ cho giọt rượu kia bắn đúng vào tĩnh huyệt của nàng.

Bình Nhi sa sầm mặt cướp lời Công Tôn Cửu :

- Im miệng! Bình Nhi không nghĩ một trang nam tử của dòng họ Công Tôn Mộ Dung lại có thể thốt ra những lời như vậy.

- Những lời của ta không lọt vào tai nàng ư?

- Làm sao Bình Nhi nghe được!

- Tất nhiên giờ thì nàng khó nghe đó nhưng khi nàng đã là của ta thì những lời kia lại rất ngọt ngào.

Gã nhe răng cười khành khạch, nhìn Bình Nhi nói tiếp :

- Tại Giang Tô, ta đã từng ao ước được hưởng đóa hoa tinh khiết của Bình Nhi Thánh Cô Giản Hoa thiền viện. Đêm nay là cơ hội sao ta có thể bỏ qua được chứ.

Công Tôn Cửu chắp tay sau lưng rảo bước qua bên phía Bình Nhi. Gã đứng đối mặt với Bình Nhi :

- Trong đêm trăng, giữa khung cảnh hữu tình này, ta thấy nàng đúng là Ngưu Cơ kỳ nữ, còn Công Tôn Cửu thì hóa thân thành Hạng Võ Sở Vương.

Công Tôn Cửu vừa nói vừa toan đưa tay vuốt má Bình Nhi.

Bình Nhi lại thét :

- Dừng tay!

Một lần nữa tiếng quát của nàng buộc Công Tôn Cửu phải rút tay lại.

Bình Nhi nói :

- Nếu như công tử còn giở trò sàm sỡ thì Bình Nhi sẽ tự cắn lưỡi mà chết.

Công Tôn Cửu khoát tay :

- Ê... Nàng đừng làm vậy. Chẳng lẽ sự ái mộ của ta khiến nàng phẫn nộ, tự kết liễu mình sao?

Bình Nhi trang trọng, nói :

- Tiết hạnh của nữ nhân quan trọng hơn mạng sống của mình.

Công Tôn Cửu thở ra, lắc đầu nói :

- Công Tôn Cửu ta không xứng với nàng sao? Tại Giang Tô dòng họ Công Tôn Mộ Dung là độc tôn duy nhất, chẳng khác nào Hạng Võ hùng cứ đất Sở. Trên giang hồ Công Tôn Cửu có thua sút ai đâu, thế mà nàng lại chẳng để cho ta một chút cơ hội.

- Nếu công tử trọng thì Bình Nhi thì đã không dụng đến phương kế hạ lưu đê tiện của bọn thảo khấu lục lâm.

Công Tôn Cửu bực bội nói :

- Thế ta phải làm sao bây giờ?

- Chữ tiết hạnh của Bình Nhi quí hơn mạng sống Bình Nhi. Nếu như Công Tôn công tử ái mộ Bình Nhi thì hãy giải khai huyệt đạo cho Bình Nhi. Trái tim của nữ nhân cũng dễ siêu lòng bởi một đấng nam nhi đại trượng phu đó.

Đôi chân mày rậm rịt của Công Tôn cửu nhíu lại :

- Ta thích nàng mà phải chờ, phải đợi sao?

Những thớ thịt trên mặt Công Tôn cửu giật giật. Y thè lưỡi liếm mép :

- Nếu như ta giải huyệt cho nàng thì ta sợ mình chẳng còn có cơ hội nào nữa.

- Bình Nhi chẳng biết võ công kia mà.

Công Tôn Cửu tròn mắt nhìn Bình Nhi :

- Nàng không có võ công ư?

- Nếu như có võ công thì Bình Nhi đâu dễ để cho công tử dụng kế sách điểm huyệt dễ dàng như vậy.

- Một Thánh Cô của Giản Hoa thiền viện mà không biết võ công nghĩ cũng lạ đó.

Công Tôn Cửu nhìn Bình Nhi. Y chợt mỉm cười :

- Hê... Muốn giải huyệt cho nàng thì ta phải đụng đến thân thể nàng. Ta sợ nàng e ngại mà tự cắn lưỡi chết. Khó cho Công Tôn Cửu này quá.

- Công tử có thể dùng chỉ khí.

- Chỉ khí ư... Ta đâu thể vận công phát chỉ khí đặng. Thôi được rồi, ta phải đành dùng mười ngón

tay thịt giải khai toàn bộ ba mươi huyệt đạo của nàng.

Vừa nói vừa nham nhở toan áp cả mười ngón tay vào vùng thượng đẳng của Bình Nhi.

Bình Nhi tức giận quát lên :

- Không được!

- Không được là sao. Ta phải giải khai tĩnh huyệt cho nàng kia mà?

- Ta không cần nữa.

Bình Nhi bặm môi rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Công Tôn công tử,Bình Nhi vô cùng thất vọng bởi sự trơ tráo và dục vọng thấp hèn của người. Giòng họ Công Tôn Mộ Dung có là danh tộc lẫy lừng thì sự bỉ ổi hôm nay của công tử cũng sẽ bị nghiệp quả trời chu đất diệt về sau.

- Ta ngưỡng mộ nàng mà bị trời tru đất diệt sao?

Công Tôn Cửu rít lên :

- Để xem ra có bị trời tru đất diệt hay không khi đã thưởng lãm đóa hoa tinh anh thuần khiết của Thánh Cô Giản Hoa thiền viện.

Gã vừa nói vừa tự lột bỏ trang của mình.

Hành động của gã khiến Bình Nhi càng phẫn nộ và bối rối hơn. Nhưng trong tình cảnh bị điểm tĩnh huyệt thì nàng chỉ còn biết nhắm mắt tránh nhìn vào cảnh dung tục của gã Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu.

Quác..

Tiếng chim rúc trên không khiến Bình Nhi giật mình, và cả Công Tôn Cửu cũng tõ vẻ lúng túng.

Một luồng gió lạnh lẽo lùa qua tửu phòng.

Tôn Quách và Tú Tú từ sau khóm hoa tỉa hình con nai lù lù bước ra.

Tôn Quách vừa xuất hiện đã lớn tiếng nói :

- Hay lắm... Hay lắm...

Y nhìn lại Tú Tú :

- Thì ra hỏa điểu đưa ta và nàng đến để xem mắt phu tướng của nàng.

Tôn Quách nhướng mày :

- Ê... Gã công tử mập lớn kia, ngươi có thích La Sát chủ nhân của Tôn Quách này không?

Tú Tú đỏ mặt lời nói của Tôn Quách.

Nàng gắt gỏng :

- Tiểu nô. Ngươi không được sàm ngôn.

Trong khi Tú Tú gắt gỏng quát Tôn Quách thì Công Tôn Cửu cũng tức giận đến đỏ mặt bởi sự xuất hiện quá đường đột của hai người.

Gã nghe Tôn Quách nói mà nghĩ là lời chậm chọc, nên cáu gắt rít lên the thé :

- Công Tôn Cửu này chỉ thích cái mạng chó của ngươi mà thôi.

Tôn Quách nhăn mặt :

- Ngươi đúng là hồ đồ. Không thích La Sát chủ nhân mà lại thích Kim Tài công tử.

Công Tôn Cửu gầm lên :

- Đúng, ta thích cái mạng của ngươi.

Gã vừa nói vừa thộp cây thiết phiến để trên bàn, tung mình phi thân ra bên ngoài, áp thẳng tới Tôn Quách.

Cây thiết phiến trong tay Công Tôn Cửu tạo thành ba điểm đâm tới vùng thượng đẳng của Tôn Quách.

Thấy đối phương bất ngờ tập kích mình, Tôn Quách cũng xoạt bộ trụ tấn, hai tay thoa đến trước tạo thành những bóng ảnh thủ, rồi từ trong bóng ảnh thủ đó bất ngờ thoát ra ba sợi chỉ khí điểm thẳng tới đầu cây quạt sắt của Công Tôn Cửu.

Chát... Chát... Chát...

Cả hai đều dùng những thế điểm thần kỳ tấn công, đỡ thẳng đánh thẳng.

Mặc dù có cây thiết phiến dùng làm binh khi nhưng giao thủ với những đạo chỉ khí của Tôn Quách. Công Tôn Cửu chẳng thể chiếm được thượng phong.

Chỉ trong khoảng khắc vừa đúng ba tuần trà, Công Tôn Cửu đã dụng đến ba mươi mốt thế điểm thần kỳ của dòng họ Công Tôn Mộ Dung, nhưng tuyệt nhiên đầu quạt của y luôn bị những đạo chỉ khí cứng như sắt thép cản phá.

Bất ngờ Công Tôn Cửu rùn người xuống, thọc cây thiết phiến điểm tới vết hầu của Tôn Quách.

Tử huyệt của Tôn Quách hiện ra ngay trước mắt Công Tôn Cửu.

Công Tôn Cửu nghĩ thầm :

- Ngươi hết mạng rồi!

Khi đầu mũi quạt gần như chạm được vào vùng tử huyệt yết hầu của Tôn Quách thì Công Tôn Cửu giật mình khi ngón trỏ, đối phương cũng chỉ còn cách tam tinh của gã vừa đúng nửa đốt ngón tay.

Thế công của Công Tôn Cửu lẫn Tôn Quách đều nhắm vào tử huyệt của nhau, mà nếu người này cố kết thúc tử chiêu thì cũng tự khắc bị tử chiêu của đối phương lấy mạng.

Tôn Quách tròn mắt nhìn Công Tôn Cửu. Y gượng nói :

- Ngươi đâm thủng yết hầu ta thì tam tinh của ngươi cũng bị Kim Cang thần chỉ của ta đâm vỡ sọ. Công tử mập biết chứ.

Công Tôn Cửu cũng hối hả đáp lời Tôn Quách :

- Ngươi đâm thủng tam tinh của ta thì thiết phiến của ta cũng sẽ đâm thủng tử huyệt yết hầu của ngươi.

- Ta biết vậy bây giờ công tử mập lùn tính sao đây?

Công Tôn Cửu gượng nói :

- Ngươi tính sao?

Tôn Quách hỏi ngược trở lại :

- Thế ngươi tính sao?

- Ngươi quyết làm sao ta làm vậy.

Tôn Quách nhíu mày :

- Ta với ngươi huề vậy.

- Huề như thế nào?

Tôn Quách lấy một luồng chân khí, nghiêm giọng nói :

- Người có sợ chết không?

- Thế còn ngươi?

- Tất. Nhiên ta sợ chết rồi.

- Ngươi sợ chết thì ta cũng rất quý mạng sống của mình.

- Thế thì được. Ta từ từ rút chỉ pháp trở về. Còn ngươi cũng rút cây quạt sắt của ngươi lại.

Công Tôn Cửu nhìn Tôn Quách chằm chằm :

- Được Ta đồng ý.

Tôn Quách nghiêm giọng nói :

- Ta đếm tới ba thì chúng ta cùng thực hiện giao kết một lúc.

- Ta đồng ý.

- Ta đếm đây.

Tôn Quách từ từ đếm. Tiếng “ba” vừa dứt trên môi của y, thì cả Tôn Quách lẫn Công Tôn Cửu đồng loại rút tay lại.

Cả hai vừa rút tay vừa lạng người thoát về sau.

Công Tôn Cửu vừa mới trụ bộ liền điểm mũi giày lướt tới, tiếp tục thi triển những thế điểm thần kỳ của mình tập kích tiếp đối phương.

Và cũng như ba mươi hiệp đấu trước, Công Tôn Cửu không làm sao điểm được vào những đại huyệt của Tôn Quách.

Đầu ngọn thiết phiến luôn bị những đạo chỉ Kim Cang đón đỡ, hoặc Tôn Quách với những bước đi như mèo lách tránh những chiêu công.

Qua thêm ba mươi hiệp nữa và đến hiệp thứ ba mươi mốt thì cả hai lại rơi vào thế lưỡng bại câu thương.

Tôn Quách nhìn Công Tôn Cửu :

- Chúng ta lại huề với nhau.

Công Tôn Cửu hậm hực :

- Ngươi lại đếm đi!

- Tất nhiên là phải đếm rồi.

Một... Hai... Ba...

Sau tiếng thứ ba, Tôn Quách vờ rút tay lại, trong khi Công Tôn Cửu cũng rút ngọn thiết phiến. Tôn Quách vừa nhác thấy ngọn thiết phiến đã không còn tạo được tử chiêu nữa liền nói :

- Công tử mập lùn thua ta rồi!

Nghe Tôn Quách nói như vậy, Công Tôn Cửu giật mình. Nhưng y chưa kịp đoán định tâm ý của đối phương thì Tôn Quách đã nhanh tay điểm chỉ công tới chứ không thối bộ như lần trước.

Thế công bất ngờ của đối phương khiến Công Tôn Cửu lúng túng. Y chẳng kịp xòe cây thiết phiến ra đỡ mà chi kịp lắc vai lạng bộ.

Mặc dù Công Tôn Cửu phản xạ nhanh như một cái chớp mắt, nhưng bả vai phải của y cũng buốt nhói như có một mũi trủy thủ thọc sâu đến tận xương đòn gánh.

Công Tôn Cửu thốt kêu :

- Ôi... Ha...

Y liên tục thối bộ năm bước, tả thủ ôm lấy bờ vai máu đã nhuộm đỏ trang y. Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm cả mặt Công Tôn Cửu. Y nhìn Tôn Quách chằm chằm :

- Ngươi thủ đoạn hạ lưu!

Tôn Quách nạt ngang :

- Ngươi nói bậy! Giao thủ với nhau ai khôn thì người đó thắng, chứ hạ. Lưu với thượng lưu cái gì.

Công Tôn Cửu rít lớn :

- Được lắm... Lần khác ta sẽ đòi lại cái nợ này với ngươi!

Công Tôn Cửu nói xong điểm mũi giày băng mình đi. Chỉ trong chớp mắt y đã mất hút vào bóng đêm mất dạng.

Tôn Quách gọi với theo :

- Ê... Ê... Sao ngươi không chịu đưa La Sát chủ nhân của ta đi cùng.

Tú Tú thét lên :

- Ngươi còn nói bậy nữa thì ta sẽ tự...

Nghe Tú Tú quát như vậy, Tôn Quách bịt miệng, quay lại nhìn nàng.

Tú Tú gằn giọng :

- Kể từ bây giờ Tú Tú cấm Tôn Quách tiểu nô không được thốt một lời nào!

- Vậy là Tôn Quách này câm ư?

- Khi nào Tú Tú cho nói thì Tôn Quách mới nói.

Tôn Quách ôm đầu :

- Trời ơi!

Xem tiếp hồi 28 Dạ tình - lãnh tâm

Chương 28: Dạ Tình - Lãnh Tâm

Ngọn gió hiu hiu từ bên ngoài thổi vào gian thảo xá mang theo mùi xạ hương thoang thoảng. Mùi xạ hương quyến rũ của loài hồ ly tận bể Tây Trúc, nên nó có đặc tính khiến kẻ ngửi nó bị khơi dậy dục tình.

Với đặc tính đó thì mùi xạ hương kia đâu phải người nào cũng có được. Và cũng chẳng phải ngẫu nhiên mà nó xuất hiện theo ngọn gió để lan tỏa vào gian thảo xá này. Kẻ dụng mùi hương xạ này nhất định có chủ ý.

Trong ngôi thảo xá, Cát Thiên Phong vẫn ngồi bất động vận công điều tức, mặc dù mùi xạ hương quyến rũ kia đã tràn ngập cả gian thảo xá.

Từ ngoài thảo xá, một nữ nhân vận xiêm y bằng lụa Hàng châu, tay cầm lồng đèn đi vào. ánh đèn lồng rọi qua lớp xiêm y của nàng đủ để người ta thấy những đường nét tạo hình của một cơ thể mỹ nữ. Nàng che mặt bằng một chiếc khăn lụa, chỉ chừa đôi mắt thật là gợi tình gợi cảm, thỉnh thoảng chớp lại như thiếu nữ e thẹn khi gặp ý trung nhân.

Nàng đặt chiếc đèn lồng xuống trước mặt Cát Thiên Phong.

Đôi chân mày của Thiên Phong dựng lên và tay với đến xấp giấy hồng điều nhón lấy một tờ.

Nàng nhìn Cát Thiên Phong xếp giấy tạo hình. Từ cơ thể nàng mùi xạ hương không ngừng tỏa ra để tạo một bầu không khí đặc dị. Trong khung cảnh hữu tình phối kết cùng mùi xạ hương mê hoặc đó thì mấy ai có thể giữ được tịnh tâm của mình. Nhưng với Thiên Phong thì hoàn toàn khác, chàng vẫn thờ ơ với mùi xạ hương, với những đường nét mờ ảo của mỹ nữ mà chú nhãn vào việc xếp hình.

Nhìn Thiên Phong mà những tưởng việc xếp hình chàng đang làm còn quan trọng hơn cả mỹ nữ đang đứng đối diện.

Thiên Phong xếp xong hình một con bọ ngựa, đẩy nó đến trước.

Nàng nhón tay lấy hình con bọ ngựa rồi nhìn lại Thiên Phong.

Thiên Phong nói :

- Phu nhân đã đến đây cùng với mùi hương đặc dị riêng thì không cần phải che mặt.

- Tôn giá nhận ra được ta chứ?

- Trên đời này chỉ có mỗi Mãn Đình Phương phu nhân mới có đặng mùi xạ hương thần kỳ, cũng như chỉ có Mãn phu nhân mới có đặng đôi mắt đẹp vì đã luyện thành Nhiếp Thần đại pháp.

Thiên Phong ngẩng mặt nhìn lên Mãn Đình Phương, trong khi nàng tự cởi bỏ chiếc khăn lụa che mặt.

Mãn Đình Phương nhìn Thiên Phong, nói :

- Tôn giá đã nhận ra Mãn Đình Phương khi còn che mặt chắc cũng đoán được mục đích mà Đình Phương đến gặp tôn giá chứ?

Thiên Phong từ từ đứng lên :

- Nàng đến gặp tại hạ vì nàng, vì tại hạ hay vì người khác?

Mãn Đình Phương se mấy sợi tóc mai.

Nàng mỉm cười nói :

- Đình Phương đến gặp Cát huynh vì cả ba điều đó. Vì Đình Phương, vì Thiên Phong và vì một người thứ ba nữa. Nhưng người thứ ba đó không phải là Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

Thiên Phong thở ra :

- Người thứ ba không phải là Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên thì là ai?

- Cát huynh muốn biết không?

Người thứ ba đó rất gần với huynh và cũng rất xa với huynh.

Đình Phương bước đến gần bên Thiên Phong :

- Chắc chắn Cát huynh rất muốn trả thù cho Kim trang Trang chủ Khán Nhân. Khán Nhân chính là người thứ ba mà Đình Phương muốn nói đến.

Thiên Phong chắp tay sau lưng nhìn nàng, hỏi :

- Nói như vậy thì nàng biết hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ?

- Trong thiên hạ tất cả mọi người đều nghĩ rằng hung thủ tạo ra huyết án Kim trang đại phủ chỉ có một kẻ duy nhất, người đó chính là Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng Đình Phương thì khác. Đình Phương không nghĩ kẻ đó là huynh.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Người gây ra kiếp án Kim trang đại phủ phải là người giữ cổ vật Long cốc.

- Tại hạ cũng nghĩ như phu nhân.

Đinh Phương nguýt mắt đưa tình. Hai cánh môi mọng đỏ của nàng thoạt nhếch lên tạo một nụ cười gợi cảm, đưa tình.

Bắt gặp vẻ mặt lẳng lơ, gợi tình của Đình Phương, Thiên Phong quay mặt nhìn ra cửa.

Chàng từ tốn nói :

- Chắc chắn phu nhân muốn cho tại hạ biết điều gì đó?

Nàng bước đến sau lưng Thiên Phong. Mùi xạ hương từ cơ thể Đình Phương giờ đây như muốn phủ lên cả người Cát Thiên Phong.

- Đình Phương đến gặp Thiên Phong vì ba điều. Một vì Đình Phương, hai vì Thiên Phong, ba vì Khán Nhân.

Nàng đặt tay lên vai Thiên Phong :

- Đình Phương có thể cho Cát huynh biết ai là người tạo ra huyết án Kim trang đại phủ, và còn có thể trao tận tay huynh cổ vật Long cốc.

Nàng kéo vai Thiên Phong buộc phải đối mặt với mình rồi từ tốn nói tiếp :

- Cả hai việc đó Đình Phương vì Cát huynh và Trang chủ Kim trang. Còn cái Đình Phương muốn...

Nàng bỏ lửng câu nói mà nhìn thẳng vào đáy mắt Cát Thiên Phong. Hai cái mi cong vút thoạt khép hờ lại, và đôi môi xinh mộng hé mở.

Đình Phương lí nhí nói :

- Với Đình Phương, Thiên Phong chắc không phải là một lãnh nhân lạnh lùng vô cảm.

Mãn Đình Phương vừa nói vừa từ từ ngả đầu toan áp vào vai Thiên Phong. Hơi thở của nàng nhả ra một mùi thơm quyến rũ dìu dịu phà vào mặt Thiên Phong.

Chiếc má ửng hồng của nàng chưa đặt lên vai Thiên Phong thì đã bị đỡ lên.

Đình Phương mở to đôi thu nhãn nhìn Cát Thiên Phong :

- Sao…

Vẻ mặt lạnh lùng của Thiên Phong đập vào mắt nàng.

Đình Phương nói :

- Thiên Phong, đối với Đình Phương chàng vẫn mãi là một lãnh nhân?

Thiên Phong lạnh nhạt nói :

- Tại hạ còn hơn một lãnh nhân vô tình.

- Tại sao?

- Phu nhân có thể tự nghĩ ra.

- Cái mà người cần biết, cần có, sẽ được Đình Phương trao. Và cái người đáp cho Đình Phương chỉ là một chữ tình cũng không được sao?

- Phu nhân đòi hỏi một thứ mà tại hạ không thể cho được.

Đình Phương thối lại ba bộ. Nàng nhìn Thiên Phong chằm chằm tưởng chừng như muốn thâu tóm thân pháp của thiên Phong vào trong đáy mắt mình.

Đình Phương bất ngờ kéo trề xiêm y xuống :

- Chẳng lẽ Đình Phương không thể tạo cho Thiên Phong chút gợi cảm tình yêu?

Thiên Phong lắc đầu rồi từ từ quay lưng nhìn ra ngoài thảo xá.

Đình Phương bước qua Thiên Phong, tựa vai vào vách thảo xá :

- Thiên Phong xem thường Đình Phương ư?

- Không.

- Thế tại sao?

- Tại hạ không dám xem thường phu nhân, nhưng lại sợ phu nhân.

- Ngươi sợ ta?

Thiên Phong gật đầu. Chàng lơ là nói :

- Tại hạ đã xếp hình giấy gì cho phu nhân nhỉ?

- Một con bọ ngựa.

- Phu nhân hiểu ý nghĩa của hình giấy đó chứ?

Mặt hoa của Đình Phương thoạt sa sầm lộ rõ những nét bất nhẫn pha trộn sự phẫn nộ.

- Ngươi không muốn biết hung thủ đã tạo ra huyết án Kim trang đại phủ à?

- Tại hạ sẽ tìm người giữ cổ vật Long cốc.

- Ngươi không thể tìm ra được đâu.

- Thiên Phong nghĩ sẽ tìm được.

Đình Phương hừ nhạt một tiếng :

- Thiên Phong. Rồi ngươi sẽ hối hận lối xử thế hôm nay của ngươi.

- Thiên Phong không nghĩ đến hậu hoạn?

Đình Phương buông một tiếng thở dài rồi chợt ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng khiến Thiên Phong phải nhíu mày.

Thiên phong buột miệng hỏi :

- Có gì đắc ý khiến phu nhân cười?

- Đình Phương cười Thiên Phong đó.

- Thiên Phong chẳng có gì đáng để Mãn phu nhân phải cười cả.

- Đình Phương có lý do để cười Thiên Phong.

- Thật ra Thiên Phong cũng rất muốn nhắm mắt làm ngơ trước vẻ đẹp của Mãn Đình Phương.

Thiên Phong lắc đầu :

- Phu nhân nói sai rồi.

- Không. Đình Phương thấy ngọn lửa tình trong ánh mắt của Thiên Phong, nhưng Thiên Phong đang chạy trốn ngọn lửa tình đó.

Nàng bước dịch qua, đối nhãn Thiên Phong.

Thiên Phong muốn quay mặt đi nhưng Đình Phương đã cản lại. Nàng nghiêm giọng nói :

- Tại sao chàng lại chạy trốn lửa tình đối với Đình Phương chứ? Phải chăng chàng sợ mình sẽ phải đại tội vì thiếp là phu nhân của đại ca chàng?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Cứ cho là phu nhân đúng.

- Vậy là chàng tự nhận đã có tình với Đình Phương?

Thiên Phong lắc đầu :

- Không.

- Nếu như Đình Phương không là phu nhân của Đại Chu Thiên thì sao?

Đình Phương vừa nói vừa bước đến một bộ. Thân thể của nàng gần như chỉ chực ngã vào người Thiên Phong. Đôi thu nhãn vẫn mở to nhìn sâu vào đáy mắt sáng như tìm kiếm chút biểu hiện nào đó.

Đình Phương từ tốn nói :

- Thiếp đã từng yêu chàng.

Thiên Phong nhíu mày :

- Chữ tình của phu nhân tại hạ không dám nhận. Phu nhân nên biết Minh chủ Đại Chu Thiên và Cát Thiên Phong đã từng kết nghĩa huynh đệ tại ải Nhạn Môn.

- Đình Phương biết, nhưng Đại Chu Thiên đâu có coi Thiên Phong là huynh đệ của mình. Sau khi trở thành Võ lâm Minh chủ.

Nàng vừa nói vừa toan đặt tay lên hai bờ vai Của Thiên Phong.

Thiên Phong cau mày.

Đình Phương buông thõng tay xuống.

Nàng cười mỉm :

- Nếu không có Cát Thiên Phong thì Đại Chu Thiên đâu thể trở thành Võ lâm Minh chủ. Hôm nay mặc dù là người đứng đầu võ lâm nhưng cái bóng của Thiên Phong vẫn lồng lộng che trên đầu Võ

lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

- Tại hạ không thích nói về điều này. Cái danh không làm nên con người. Ngược lại nó chỉ gieo sự phiền toái mà thôi.

Thiên Phong thối lại một bộ, ôm quyền nói :

- Đa tạ phu nhân đã quá vãng thảo xá, nhưng đêm đã khuya, tại hạ thất lễ không tiện bồi tiếp, xin được tiễn phu nhân!

Đình Phương nhíu mày đỏ mặt :

- Thiên Phong muốn tiễn Đình Phương?

- Không sai.

- Tiễn Đình Phương Thiên Phong cũng không cần biết cổ vật Long cốc đang ở trong tay ai?

- Tại hạ tự tìm được.

Đình Phong buông một tiếng thở ra :

- Được lắm. Đã vậy thì Đình Phương cũng chẳng còn gì phải luyến tiếc Thiên Phong.

Nàng gằn giọng nói :

- Ngươi đúng là một con người nhẫn tâm vô tình!

Nàng cười khẩy nói tiếp :

- Thiên Phong, nếu bây giờ ngươi nói, ngươi vô tình với Đình Phương, bởi vì mặt nào đó Đình Phương là tẩu tẩu của ngươi, thì tại sao đã có thời ngươi cũng tôn thờ Nghiêm Lệ Hoa?

Thiên Phong cau mày lộ vẻ bất nhẫn ra mặt, nhưng chàng vẫn từ tốn nói :

- Cho đến bây giờ Kim trang phu nhân vẫn là tẩu tẩu của Cát Thiên Phong.

- Ngươi nói thật lòng mình đấy chứ?

- Sống không hổ thẹn với trời với đất thì Thiên Phong ngại gì phải ngoa ngôn.

Đình Phương cười mỉm :

- Đình Phương thấy ngươi đã bắt đầu run rồi kia. Ngươi tức giận hay đang xúc động?

Thiên Phong nhìn Đình Phương mãi một lúc mới nói :

- Tại hạ giận tẩu tẩu và thương cảm cho Nhị tẩu tẩu. Khi tay của Thiên Phong không còn run nữa thì e rằng thiên hạ sẽ kháo với nhau về một bi kịch mà Thiên Phong sắp tạo ra.

- Nghĩa là ngươi có thể giết Đình Phương?

- Phu nhân nên rời khỏi chỗ này đi, và đừng bao giờ cho Cát Thiên Phong thấy mặt.

Nói dứt lời gắt gỏng đó, Thiên Phong trở bộ đi thẳng vào trong thảo xá, mặc nhiên không màng đến ánh mất hằn học của Mãn Đình Phương.

Tiếng cười từ hai cánh môi của Đình Phương phát ra nghe thật chát chúa và tiềm ẩn sự oán hờn tột cùng.

Nàng cắt tràng tiếu ngạo chứa đựng thái độ hờn căm đó, gằn giọng nói :

- Ngươi không muốn gặp ta, nhưng ta mãi mãi là nỗi kinh hoàng của ngươi.

Đình Phương dứt câu quay lưng trổ khinh công, mang theo chiếc đèn lồng bỏ đi.

Khi chiếc đèn lồng đã mất hút vào màn đêm thì từ trong bóng tối một người bước ra. Ánh mắt người đó sáng như hai vì sao đêm, thoạt liếc vào trong gian thảo xá nhìn Thiên Phong.

Bất thình lình Thiên Phong quay thắt lại.

Người kia nhanh như cắt trổ thuật Mê Tông Bộ băng mình đi, trong khi Thiên Phong buông một tiếng thở dài ảo não. Chàng bước ra bên ngoài nhìn những dấu chân mà người kia để lại trên mặt đất rồi khẽ lắc đầu.

Chàng lẩm nhẩm nói :

- Sự nhỏ nhen sẽ gặm dần trái tim người.

Xem tiếp hồi 29 Đao vô nhân

Chương 29: Đao Vô Nhân

Hắc Y bang.

Đúng như cái tên mà võ lâm gán cho Hắc Y bang, cũng đúng với ý của vị Bang chủ Kiêu Lĩnh Thống, một người thích màu đen như thích nhìn một trang giai nhân sắc nước hương trời. Chính vì nỗi đam mê kỳ hoặc đó mà Hắc Y bang chỉ có một màu đen phủ trùm khắp mọi nơi.

Ngay gian đại đường, cũng chỉ được trang hoàng bằng mỗi một thứ phẩm màu, đó là màu đen. Chính điều quái gở đó mà bất cứ ai bước vào Tổng đàn Hắc Y bang đều có cảm giác như mình đang ở trong chốn địa ngục a tỳ.

Mặc dù chỉ là một bang phái trong chốn võ lâm, nhưng thế lực của Hắc Y bang không phải tầm thường, bởi nó là chốn dừng chân của lục lâm thảo khấu, và hùng cứ cả một vùng thuộc trấn Sơn Đông.

Trời vừa rạng sáng tinh mơ, tiếng gà gáy đầu tiên còn chưa dứt, thì một người vận bạch y, đầu chít khăn trắng xuất hiện ngay trước cửa đại đường Hắc Y bang. Cũng chính màu trắng đơn lẻ đó khiến cho khách nhân nổi bật lên cái nền màu đen quái gở mà Kiêu Lĩnh Thống vô cùng đắc ý.

Y nhìn tấm bảng sơn son thếp vàng có ba chữ triện được viết bằng mực đen : Hắc Y bang.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nhếch cặp môi dầy, tỏ thái độ dè bỉu, rồi thản nhiên điểm mũi giày cất mình lên cao hai trượng, cây khoái đao thoát ra, tạo thành một vùng ảnh đao sáng ngời và tấm bảng Hắc Y bang đã biến thành những mảnh vụn rơi lã chã xuống hiên gian đại đường.

Khi Trịnh Đáng hạ thân xuống thì những tiếng trống dồn dã trỗi lên liên hồi.

Trịnh Đáng thản nhiên với tiếng trống báo động đó. Y tung cước đạp thẳng vào cánh cửa gian đại đường.

Rầm...

Cánh cửa bằng gỗ liền bung ra và sập xuống bởi cái đạp của họ Trịnh.

Sự xuất hiện quá đường đột cùng với những hành động của Trịnh Đáng khiến bang chúng Hắc Y bang nhốn nháo hẳn lên.

Từ trước đến nay, tại trấn Sơn Đông, Hắc Y bang có thể ví như long đầm hổ huyệt, không một người nào dám khinh thường, chứ đừng nói là dám có hành động bỡn cợt. Thế mà hôm nay, lại có người vừa lên đại đường đã vung tay tàn phá, chẳng coi Hắc Y bang ra gì. Chính điều đó khiến cho bang chúng Hắc Y bang sững sờ ngơ ngẩn.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng bước vào trong gian đại đường như bước vào chỗ không người. Y nhìn chiếc ngai đặt ngay chính diện gian đại đường mà đoán thầm :

- Có lẽ đây là chỗ ngự trị của Bang chủ Hắc Y bang?

Ý niệm đó lướt qua nhanh trong đầu họ Trịnh. Và chẳng cần biết bang chúng Hắc Y bang đã xuất hiện tụ trung trước cửa đại đường, Trịnh Đáng thản nhiên bước đến chiếc ngai dành riêng cho Kiêu Lĩnh Thống, chễnh chệ ngồi xuống.

Vừa yên vị xong thì Kiêu Lĩnh Thống cùng với tất cả bang chúng Hắc Y bang sầm sập kéo vào.

Thấy Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng ngang nhiên chiếm chiếc ngai Bang chủ của mình, Kiêu Lĩnh Thống trợn mày lõ mắt tỏ lộ sự phẫn nộ tột cùng.

Y cởi chiếc áo choàng đen quẳng qua tay gã thuộc nhân đứng cạnh bên mình, rồi lớn tiếng quát :

- Ngươi là ai?

Trịnh Đáng nhìn Kiêu Lĩnh Thống :

- Các hạ là Kiêu Lĩnh Thống, Bang chủ Hắc Y bang.

- Không sai!

- Thế thì tốt, ta không phải đi tìm các hạ.

Kiêu Lĩnh Thống bực bội nói :

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của bổn Bang chủ!

- Không cần thiết. Ta đến đại đường của Hắc Y bang lần này là có chủ đích. Kể từ lúc ta xuất hiện thì giang hồ không còn Hắc Y bang nữa mà thay vào đó là Đao môn. Kiêu các hạ sẽ trở thành đao sai, còn tất cả bang chúng Hắc Y bang sẽ trở thành những đao thủ. Kiêu các hạ đồng ý chứ?

- Chỉ mấy lời đó ngươi đã muốn triệt thoát Hắc Y bang khỏi võ lâm giang hồ à? Ngươi định giỡn mặt với Kiêu mỗ ư?

Trịnh Đáng nhìn Kiêu Lĩnh Thống nhún vai dè biểu, nói :

- Nếu đi cùng với Trịnh Đáng thì có thể Kiêu các hạ sẽ trở thành phó chủ võ lâm. Còn nếu như muốn chống lại Trịnh Đáng, ta e Kiêu các hạ sẽ trở thành quỷ không đầu.

Đôi chân mày đang dựng ngược vì tức giận của Kiêu Lĩnh Thống vừa nghe xong câu nói đó của Trịnh Đáng thoạt chảy xệ xuống, tỏ vẻ lưỡng lự một túc rồi hỏi :

- Trịnh Đáng... Bổn Bang chủ hình như có nghe cái tên này. Trịnh Đáng...

Kiêu Lĩnh Thống nhíu mày rồi như chợt nhớ ra :

- Ngươi chính là Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng?

- Bây giờ Kiêu các hạ mới nhận ra à?

Vẻ mặt của Kiêu Lĩnh Thống sa sầm lại y gằn giọng nói :

- Trịnh hộ pháp là người Tổng đàn Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Hắc Y bang là bang phái của võ lâm, đã quy phục võ lâm Tổng đàn. Cớ vì sao mà Trịnh hộ pháp lại ngang nhiên đến đại đường Hắc Y bang buộc Kiêu mỗ phải sửa tên đổi hiệu chứ?

- Trịnh mỗ đã không còn là Hộ pháp của võ lâm Tổng đàn, và đang thực hiện cái đích sau cùng là làm chủ Tổng đàn võ lâm. Kiêu các hạ theo ta chứ?

Đôi chân mày rậm của Kiêu Lĩnh Thống nhíu lại :

- Thì ra Trịnh hộ pháp muốn phản lại Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên?

- Thế Kiêu Bang chủ có đi cùng với Trịnh mỗ không?

- Trịnh hộ pháp không giữ nghĩa khí giang hồ ư?

Trịnh Đáng ngửa mặt cười khanh khách. Y cất tràng cười tỏ lộ thị uy, nhìn Kiêu Lĩnh Thống, gằn giọng nói :

- Cái gì là đạo nghĩa giang hồ nhỉ? Nếu như võ lâm còn nghĩa khí và đạo lý thì cả Đại Chu Thiên cũng đâu đáng mặt giữ chiếc ngai Võ lâm Minh chủ mà dùng đại kỳ Cửu Trùng Đài bắt Kiêu các hạ phải tuân phục.

Trịnh Đáng lắc đầu :

- Nói nhiều vô ích. Trịnh mỗ chỉ muốn biết thịnh ý của Kiêu các hạ mà thôi.

Kiêu Lĩnh Thống hất mặt :

- Nếu như Kiêu mỗ không theo Trịnh hộ pháp thì sao?

- Kiêu các hạ sẽ hối tiếc đó. Tấm bãng Hắc Y bang ngoài kia là lời cảnh cáo của ta đối với Kiêu các hạ.

Kiêu Lĩnh Thống cười khẩy, rồi hừ nhạt một tiếng, nói :

- Từ lâu Kiêu mỗ cũng có nghe bản lĩnh đao pháp của Trịnh hộ pháp. Nếu như Trịnh hộ pháp muốn Kiêu mỗ phải hủy danh Hắc Y bang thì phải chứng tỏ bản lĩnh cho Kiêu mỗ thấy.

- Khi Kiêu các hạ biết được bản lĩnh của Trịnh mỗ thì e rằng các hạ chỉ còn sống bằng cái hồn mà thôi. Nói như thế, nhưng ta cũng sẽ chìu Bang chủ.

Trịnh Đáng đứng lên, rảo bước đến trước mặt Kiêu Lĩnh Thống. Y khẳng khái nói :

- Trịnh mỗ là khách đến để đảm đương chỗ của Kiêu Bang chủ, cái công sức của Kiêu Bang chủ dựng ra Hắc Y bang cũng bằng mồ hôi và nước mắt. Cảm công sức của Kiêu Bang chủ, Trịnh mỗ nhường cho người ba chiêu. Sau ba chiêu đó mới xuất đao phân xử.

- Ngươi xem thường Kiêu mỗ quá đó.

- Trịnh mỗ kính người mà thôi. Trịnh mỗ cũng nghe nói Kiêu các hạ có tài dụng búa thần kỳ. Chắc Kiêu các hạ muốn thử đôi búa thành danh của mình với ngọn khoái đao của Trịnh mỗ?

- Đúng!

Kiêu Lĩnh Thống khoát tay :

- Các ngươi tránh ra để ta khảo chứng đao pháp của Trịnh hộ pháp!

Trịnh Đáng nhún vai :

- Chưa phải lúc. Kiêu Bang chủ chờ một lúc đã!

- Tại sao phải chờ?

- Trịnh mỗ đã chuẩn bị cho Kiêu Bang chủ.

Trịnh Đáng nói dứt câu thì ngoài cửa đại điện bốn gã đạo tỳ xuất hiện, khệ nệ khiêng vào một cỗ áo quan được phủ phẩm màu đen.

Trịnh Đáng chờ bốn gã đạo tỳ đặt cỗ áo quan xong mới nói :

- Giờ mới là lúc.

Kiêu Lĩnh Thống hằn học nói :

- Ngươi tống tiễn bổn Bang chủ à?

- Trịnh mỗ đoạt cơ nghiệp của Kiêu các hạ thì phải đáp lại bằng cái gì chứ.

- Hừ! Để xem ai là người chui vào cỗ áo quan này.

- Thỉnh Bang chủ!

Kiêu Lĩnh Thống quát :

- Đưa binh khí cho ta!

Một gã thuộc nhân khệ nệ ôm đôi búa sáng ngời ánh thép đến trước mặt Kiêu Lĩnh Thống.

Nhận đôi binh khí, Kiêu Lĩnh Thống gằn giọng nói :

- Đôi búa của bổn Bang chủ đã từng làm kinh động bảy mươi trại lục lâm thì có xá gì một ngọn khoái đao của ngươi chứ.

- Thế thì Kiêu Bang chủ còn chần chờ gì mà chưa xuất thủ ra tay.

- Bổn Bang chủ ra tay ngay đây thôi!

Kiêu Lĩnh Thống rùn tấn hoành búa gác chéo vào nhau, trong khi đó Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng vẫn dửng dưng thờ ơ, lạnh nhạt khoanh tay trước ngực.

Thái độ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng càng khiến cho Kiêu Lĩnh Thống tức giận.

Rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, Kiêu Lĩnh Thống gồng người. Hàng cúc áo võ phục bung ra để lộ vùng ngực u nần, những khối thịt phẳng lì. Y hét lên một tiếng lồng lộng như hổ gầm :

- Nằm xuống!

Cùng với tiếng hét lanh lảnh đó, Kiêu Lĩnh Thống vung đôi búa nặng tám trăm cân lao tới Trịnh Đáng bổ xuống đầu.

Trịnh Đáng chỉ nhún vai, bước dịch sang một bộ, động tác của y thật đơn giản, nhưng đã tránh được thế công cương mãnh quyết liệt của Kiêu Lĩnh Thống.

Đôi búa sáng ngời luồng qua bên hông Trịnh Đáng.

Công hụt đối phương một chiêu, Kiêu Lĩnh Thống nhanh chóng chuyển bộ trở về thế công.

Mặc dù dùng thứ vũ khí nặng trịch nhưng Kiêu Lĩnh Thống không hề chậm chạp. Đôi búa của Hắc Y bang chủ nhanh như cắt, từ thế Đồng Tử Bái Quan Âm chuyển qua một thế phạt ngang theo bộ pháp Thuận Thủ Khiên Dương. Chiêu công này của Kiêu Lĩnh Thống nhắm vào vùng hạ đẳng Đan điền của Trịnh Đáng.

Trịnh Đáng vẫn khoanh tay trước ngực, nhưng khi Kiêu Lĩnh Thống chuyển thế công, đôi chân mày y khẽ nhíu lại. Y hơi lùi nửa bộ, và chuyển hóa công phu thóp bụng tránh đôi búa của Kiêu Lĩnh Thống chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Trịnh Đáng buột miệng khen :

- Thức chiêu này khá lắm!

Công hụt chiêu công thứ hai, Kiêu Lĩnh Thống toan chuyển thế công tập kích tiếp thì Trịnh Đáng đã dùng thuật Lăng Ba Hư Bộ. Thân pháp của y vùn vụt như chiếc bông vụ nhấc lên khỏi mặt đất rồi nhẹ nhàng trụ thân trên nắp cỗ áo quan.

Trịnh Đáng nhìn Kiêu Lĩnh Thống, nói :

- Kiêu Bang chủ chỉ còn đúng một chiêu nữa mà thôi.

Kiêu Lĩnh Thống công hụt hai chiêu, hậm hực đáp lời Trịnh Đáng :

- Bổn Bang chủ cũng đang chờ xem đao pháp xuất thần của ngươi đây.

Kiêu Lĩnh Thống vừa nói vừa múa búa loang loáng áp thẳng tới Trịnh Đáng. Y nhắm vào đôi cước pháp của họ Trịnh phạt ngang chiếc búa bên hữu thủ.

Khi Trịnh Đáng vừa tránh thế búa đó thì chiếc búa còn lại đã hườm sẵn, bổ luôn vào vùng hạ đẳng, đây là một chiêu thức liên hoàn mà Kiêu Lĩnh Thống đã có dụng ý trước khi xuất thủ. Sát chiêu của y chủ đích nhằm vào chiếc búa thứ hai, tạo ra bất ngờ để đối phương không thể né tránh được.

Nhưng khi lưỡi búa còn cách vùng hạ đẳng của Trịnh Đáng vừa đúng một gang tay thì một ánh đao sáng ngời xuất hiện làm Kiêu Lĩnh Thống hoa cả mắt. Cùng với cảm giác hoa mắt đó thì Kiêu Lĩnh Thống thấy nắp cỗ áo quan thoạt mở ra và như có một lưỡi tầm sét quất thẳng xuống đỉnh đầu khiến y chẳng còn biết gì nữa.

Sự biến gần như chỉ diễn ra không đầy một cái nháy mắt và gần như tất cả bang chúng Hắc Y bang chẳng nhận biết đao pháp của Trịnh Đáng khởi phát từ lúc nào.

Họ chỉ thấy gót chân của Trịnh Đáng khẽ vỗ vào nắp cỗ áo quan bật nó ra, rồi thủ cấp của Bang chủ rơi lọt vào trong áo quan, trong khi đôi búa thành danh lại trực bổ vào hai bên hông áo quan, chỉ chừa lại nửa thân bên ngoài. Nhìn Kiêu Lĩnh Thống mà ngỡ như y cố sục tìm lại chiếc thủ cấp vừa rời khỏi cổ rơi vào áo quan.

Trịnh Đáng nhìn xác Kiêu Lĩnh Thống một lần nữa rồi ung dung tiến đến chiếc ngai, ngồi dựa lưng với tư thế của một chủ nhân ông.

Cái chết của Bang chủ Kiêu Lĩnh Thống khiến cho các bang chúng thất thần biến sắc. Tất cả như đều thất hồn, thất vía hóa thân thành những pho tượng bất động, ngờ nghệch lấy mắt nhìn Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Chờ cho mọi người lấy lại tịnh tâm, Trịnh Đáng mới từ tốn nói :

- Các ngươi có đồng ý theo ta hay không?

Lời của họ Trịnh như một mệnh lệnh được ban ra, và có thần uy khiến tất cả bang chúng Hắc Y bang đồng loạt quỳ móp xuống :

- Tân Bang chủ uy vũ!

Trịnh Đáng cau mày thét lên :

- Không phải như vậy. Từ lúc này Hắc Y bang không còn có tên trong giang hồ, mà chỉ có mỗi Đao môn mà thôi. Bổn nhân sẽ là Đao vương, còn các người là đao thủ.

Bang chúng Hắc Y bang đều dập đầu xướng :

- Đao vương uy vũ!

Trịnh Đáng gật đầu :

- Có như vậy chứ!

Y thốt xong câu nói đầy tự mãn liền cất tràng tiếu ngạo khằng khặc. Tiếng cười của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng mang theo sát na khủng bố khiến cho chúng môn hạ phải rúm người lại trong tư thế quỳ mọp khuất phục.

Xem tiếp hồi 30 Độc tâm vô tình

Chương 30: Độc Tâm Vô Tình

Chiếc lư trầm nghi ngút bốc lên làn khói trầm tỏa mùi hương lan khắp gian tâm định phòng. Ngồi trước bộ lư đồng bóng lưỡng có thể thấy rõ bóng ảnh chính là Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

Với vẻ mặt trầm tư, Đại Chu Thiên minh chủ như đang suy gẫm một điều gì đó rất hệ trọng. Mấy hôm nay, tất cả những thám nhân đã thông tin cho Chu Thiên biết sự xuất hiện của Đao môn và Quỷ môn.

Với sự xuất hiện của hai môn phái đó, vô hình trung võ lâm phân thành thế chân vạc, mặc dù tại Tổng đàn võ lâm vẫn có một vị Võ lâm Minh chủ.

Đại Chu Thiên hé mở hai mi mắt nhìn bóng mình in trên vách chiếc lư đồng. Khuôn mặt của y trông thật méo mó và dị hình. Chu Thiên tự nhìn mình, nhẩm nói :

- Cát Thiên Phong... Ta rất cần ngươi để trụ trên đỉnh cao võ lâm, nhưng ngươi không thể là chiếc bóng khổng lồ che kín cả bầu trời trên đỉnh đầu Chu Thiên.

Chu Thiên từ từ đứng lên, rồi chắp tay sau lưng đi quanh chiếc lư bốc khói trầm nghi ngút. Vẻ mặt của y vô cùng trang trọng như đang dẫn đuổi tâm tưởng vào một cảnh giới nào đó.

Đại Chu Thiên dừng bước, thoạt điểm một nụ cười mỉm rồi nhẩm nói :

- Mãn Đình Phương!

Y vừa dứt lời thì có tiếng gõ cửa. Chu Thiên quay mặt nhìn vào lư đồng, lạnh nhạt nói :

- Phu nhân đó à?

Tiếng của Mãn Đình Phương cất lên ngoài cửa thư phòng :

- Chính thiếp!

- Ta đang chờ phu nhân, vào đi!

Mãn Đình phương mở cửa bước vào, tiến đến và dừng sau lưng Chu Thiên.

Chu Thiên nói mà không nhìn lại Mãn Đình Phương :

- Mấy hôm nay ta không lên đại đường Tổng đàn võ lâm vì bận khảo cứu cổ vật Long cốc. Nàng thay ta, vậy có tin gì không?

Mãn Đình Phương từ tốn đáp lời :

- Thiếp có nghe tin về sự xuất hiện của Quỷ môn và Đao môn. Hai môn phái này đang khuếch trương thực lực, và hình như họ muốn đua tranh cùng Tổng đàn võ lâm để độc tôn trên giang hồ.

Đại Chu Thiên từ từ quay lại nhìn Đình Phương.

- Ta có nghe nói.

Vuốt chòm râu đen mướt, Chu Thiên nói :

- Kể ra Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng cũng có bản lĩnh và hào khí tranh đoạt võ lâm rất đáng thán phục. Nếu như Cát Thiên Phong hỗ trợ ta thì Đao môn và Quỷ môn có đáng gì.

Đình Phương lí nhí nói :

- Tướng công có dự tính gì về Đao môn và Quỷ môn?

- Có Đao môn, có Quỷ môn, giang hồ càng sôi động và thú vị. Theo nàng thì Đao môn đáng sợ hay Quỷ môn?

Đình Phương nhìn Đại Chu Thiên :

- Cả hai đều có ý tranh đoạt với tướng công, và thực lực của họ lúc này chẳng thua kém gì Tổng đàn võ lâm. Theo Đình Phương, cả hai đều đáng sợ và cần thanh trừ.

Đại Chu Thiên cười mỉm :

- Đối với ta, Đao môn lẫn Quỷ môn đều không đáng sợ bằng Cát Thiên Phong.

Chu Thiên đặt tay lên bờ vai nhỏ nhắn của Đình Phương :

- Mấy hôm nay nàng thay ta chắc đã mệt mỏi lắm rồi phải không?

- Thiếp không dám nói đến sự nhọc nhằn khi hầu hạ tướng công.

Đại Chu Thiên khẽ gật đầu, mỉm cười :

- Ta biết nàng rất cực nhọc khi đảm đương những sự việc của Tổng đàn võ lâm.

Y buông một tiếng thở dài :

- Chỉ tiếc ta phải bận khảo cứu cổ vật Long cốc. Khi nào ta phát hiện ra bí mật cổ vật Long cốc thì chẳng còn gì để e ngại nữa.

Y quay mặt vào chiếc lư đồng, ôn nhu nói tiếp :

- Trước đây tất cả mọi bang phái trên giang hồ đều hướng về Tổng đàn võ lâm bằng ánh mắt ngưỡng mộ, bởi vì bên cạnh ta có Ma Hoàn Lảnh Nhân Cát Thiên Phong. Thiên Phong có được sự ngưỡng mộ đó, bởi vì y có bằng hữu khắp bốn phương trời. Thiếu Lâm thì có Huệ Viễn đại sư, Thiên Long tự thì có Đại Trí thiền sư, Võ Đang thì có Thiên Vân đạo trưởng, Cái bang có Thần Cái Trịnh Tử Quang và Bang chủ Khất Tổ Tổ.

Chu Thiên cười khảy, tiếp :

- Tại đây thì có ta là huynh đệ kết nghĩa, đương nhiệm chức vị Võ lâm Minh chủ. Nhưng từ lúc Thiên Phong rời khỏi võ lâm Tổng đàn, theo chân Trương Lương đi tìm Hoàng Thạch Công thì võ lâm thiên hạ như chẳng còn có Minh chủ, mặc dù tại đây vẫn có một Đại Chu Thiên.

Đình Phương cướp lời Chu Thiên :

- Tướng công nói làm lòng Đình Phương se thắt.

Chu Thiên quay lại nhìn nàng :

- Ta nói điều đó để nàng biết trên đỉnh cao của võ lâm có một Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, nhưng trên đỉnh đầu của ta còn có một cái bóng khổng lồ là Cát Thiên Phong. Ta đã là Võ lâm Minh chủ thì xá gì một Đao môn hay Quỷ môn, mà cái điều ta nghĩ chính là chiếc bóng Cát Thiên Phong.

Chu Thiên nắn bờ vai Đình Phương :

- Một ngày nào đó, ta biết Cát Thiên Phong sẽ truy tìm ta, kẻ tàn sát Kim trang đại phủ.

Y nâng cằm Đình Phương :

- Người đó đang đứng trước mặt phu nhân.

Đình Phương nhìn sâu vào mắt Chu Thiên :

- Thiếp hiểu tướng công.

- Nàng hiểu ta tất phải lo cho sự an nguy của ta.

- Đình Phương sao có thể để chàng gặp đại họa được.

- Nhưng đại họa thì vẫn còn treo lơ lửng trên đầu ta. Đình Phương... Chắc nàng đâu muốn Thiên Phong là mối họa diệt thân của ta chứ?

- Thiếp cũng đang hận Cát Thiên Phong.

- Nàng vì ta mà hận Thiên Phong ư?

Đình Phương gật đầu.

Chu Thiên mỉm cười :

- Ta không ngờ mình có đặng một vị thê thiếp trọn tình, trọn nghĩa như nàng.

- Chúng ta là phu tướng với nhau kia mà.

Đình Phương vừa nói vừa ngả đầu vào vai Đại Chu Thiên.

Chu Thiên vuốt mái tóc của nàng :

- Đình Phương... Ta có thể đổi tất cả những gì ta có trên cõi nhân gian này, nhưng ta không bao giờ muốn mất nàng.

Đình Phương ngẩng mặt nhìn Chu thiên :

- Tướng công!

Chu Thiên vòng tay bế xốc Đình Phương lên. Y rảo bước tiến về tràng kỷ, trong khi hai mắt Đình Phương từ từ khép lại và hơi thở bỗng chốc trở nên dồn dập.

Chu Thiên mỉm cười, đặt Đình Phương nằm xuống tràng kỷ rồi ngồi xuống bên Đình Phương :

- Phu nhân hận Thiên Phong, cũng như ta hận mình sao chỉ là cái bóng của Song Hoàn Lãnh Nhân. Thậm chí đến ngay cả Trịnh Đáng cũng không tâm phục khẩu phục khi Đại Chu Thiên đã ngồi vào chiếc ngai Võ lâm Minh chủ.

- Những kẻ đó có mắt nhưng thiếu tròng nên không biết nhìn người.

Đình Phương vừa nói vừa với tay bá lấy cổ Đại Chu Thiên.

Hai cánh môi của Chu Thiên thoạt nhếch lên tạo một nụ cười giả lả. Y gở đôi tay Đình Phương, rồi từ tốn nói :

- Phu nhân chờ ta một chút!

Đại Chu Thiên đứng lên, tiến đến bên chiếc lư trầm. Y khẽ xoay chiếc lư trầm nửa vòng. Dưới đáy lư nhô ra một cái hộc bí mật. Chu Thiên thò tay vào cái hộc đó lấy ra một chiếc tráp mạ vàng óng ánh, trên nắp có khắc chữ triện với nét sắc xảo: Kim trang đại phủ.

Ngắm chiếc tráp một lúc, Chu Thiên mới đem đến đặt lên người Đình Phương.

Đình Phương nhướng đôi mày vòng nguyệt, nói :

- Tướng công... Chiếc tráp này đựng gì vậy?

Hai cánh môi của Chu Thiên lại tạo một nụ cười giả lả. Y vừa mỉm cười vừa nói :

- Cổ vật Long cốc.

- Cổ vật Long cốc ư? Sao tướng công lại trao cho thiếp?

Chu Thiên vuốt má Đình Phương, từ tốn nói :

- Đình Phương, ta đã bỏ rất nhiều thời gian để khảo cứu cổ vật Long cốc. Trong cổ vật này có ẩn tích một pho bí kiếp thần kỳ mà một khi luyện thành sẽ trở thành bất tử. Ngày mai ta sẽ tìm một chốn ẩn thân luyện bí kíp trong cổ vật Long cốc.

- Tướng công sao không để thiếp theo cùng?

Chu Thiên lắc đầu :

- Pho bí kíp này rất đặc dị, nếu như không tụ thành thì có thể bị tẩu hỏa nhập ma. Ta vốn muốn thoát thỏi chiếc bóng của Cát Thiên Phong nên phải luyện nó. Nếu họa như ta không tụ thành thì chỉ có nàng là người ta tin, thay ta tiếp quản ngai vị Võ lâm Minh chủ. Trên đời này ta chẳng tin một ai bằng chính kẻ chung chăn, chung gối.

Đình Phương chớp mắt. Hai giọt lệ long lanh rịn ra chảy theo khóe mắt nàng.

Nàng thổn thức nói :

- Tướng công!

Chu Thiên cúi xuống dùng lưỡi thấm hai giọt lệ của Đình Phương rồi áp mặt vào má nàng, nhỏ nhẹ nói :

- Nếu ta có mệnh hệ nào khi luyện bí kíp võ công thì phu nhân sẽ thay ta tiếp tục khảo cứu võ công trong cổ vật Long cốc.

Đình Phương ôm ghịt lấy Chu Thiên :

- Tướng công... Thiếp sẽ theo sự chỉ giáo của chàng!

Chu Thiên mỉm cười :

- Ta có mệnh hệ gì, miễn nàng hận Thiên Phong là ta mãn nguyện rồi.

Bàn tay của Chu Thiên vuốt ve hai gò má còn đọng dấu lệ, cứ như đang nâng niu một báu vật vô giá mà không thể giữ được vì phải xa nó.

Đình Phương ôm ghịt lấy Chu Thiên, kéo sát xuống vùng bồng đảo của mình :

- Thiếp tôn thờ tướng công!

- Ta cũng tôn thờ nàng!

Đình Phương nghe xong câu nói đó hối hả cởi trường y của Chu Thiên.

Nàng vừa cởi y phục của Chu Thiên vừa nói :

- Đã lâu rồi thiếp chưa từng ân ái với tướng công.

Chu Thiên chờ cho Đình Phương trút xong bộ trường y của mình mới gạt tay nàng ra.

Y vận lại trường y, nhỏ giọng nói :

- Đã bao giờ nàng thấy ta ân ái với nàng chưa? Chúng ta mặc dù là phu phụ nhưng ta không thể làm được cái chuyện đáng làm của một nam nhân.

- Điều đó chỉ tại vì tướng công lo cho đại nghiệp mà quên đi bản thân mình.

Chu Thiên lắc đầu :

- Không phải như vậy đâu. Đã muốn làm cây đại thụ đứng trong trời đất để thiên hạ tôn vinh thì phải chế ngự được ải dục, ải sắc mà lập danh cùng thiên hạ. Chính vì lẽ đó mà ta biết mình phải làm gì để tự mình khống chế được mình.

Chu Thiên vừa nói vừa lấy tay Đình Phương áp vào vùng hạ đẳng của y.

Đình Phương trố mắt nhìn Chu Thiên, tưởng chừng như hai con ngươi sắp lọt thỏm ra ngoài. Nàng lắp bắp nói :

- Tướng công...

Chu Thiên mỉm cười :

- Nàng lạ lùng lắm ư?

- Trước đây tướng công còn...

Chu Thiên mỉm cười :

- Nhưng sau đó thì mất.

- Tại sao như vậy?

- Tại sao ư? Bởi vì ta muốn thoát khỏi cái bóng khổng lồ Cát Thiên Phong nên đã tịnh thân.

Đình Phương từ từ ngồi dậy, nàng ngớ ngẩn nói :

- Tướng công!

Chu Thiên mỉm cười :

- Nàng đừng lo, khi nào ta luyện thành bí kíp trong cổ vật Long cốc thì sẽ tự hoàn trả lại như lúc ban đầu.

Đinh Phương ôm ghì lấy Chu Thiên :

- Thiếp sẽ giúp chàng.

- Không. Ta sẽ tự lo cho mình được.

Chu Thiên đỡ Đình Phương đứng lên :

- Nàng có thương cảm thì cũng đã rồi. Đừng đau buồn làm gì nữa. Hãy giữ nhan sắc của nàng mà chờ ta tụ thành võ công thần kỳ.

- Thiếp sẽ chờ tướng công.

Vuốt má Đình Phương, Chu Thiên từ tốn nói :

- Khi ta đi, nàng hãy bảo trọng!

- Tướng công cũng phải bảo trọng.

- Ta biết tự lo cho mình.

Chu Thiên dìu Đình Phương ra cửa. Y mở cửa gian tĩnh tâm phòng, nhìn Đình Phương, nói :

- Đại Chu Thiên tướng công của nàng không phải là một kẻ tầm thường.

- Thiếp hiểu!

Chu Thiên buông một tiếng thở dài :

- Ngày mai ta đi, nay ta muốn tĩnh tâm.

- Thiếp sẽ thu xếp cho tướng công.

Chu Thiên lắc đầu :

- Không cần đâu Đình Phương. Ta tự thu xếp được.

Y nhìn Đình Phương lần nữa rồi từ từ đóng cửa lại. Y quay trở lại ngồi trước lư đồng nhìn bóng mình in trên vách lư, cười mỉm nói :

- Mãn Đình Phương, ngươi có mắt nhưng không có tròng. Đại Chu Thiên đâu phải là người tầm thường như nàng tưởng.

Xem tiếp hồi 31 Oán tình loạn võ lâm

Chương 31: Oán Tình Loạn Võ Lâm

Trịnh Đáng nhìn tấm bảng vàng sơn son thiếp vàng khắp dòng chữ chân phương: Võ lâm chi bảo.

Y thực sự bất ngờ khi đặt chân đến vùng thánh địa của võ lâm mà trước đây y đã từng là Hộ pháp. Trong bộ trường y thêu gấm, Trịnh Đáng phấn chấn vô cùng.

Y lẩm nhẩm nói :

- Đại Chu Thiên cũng có lúc y phải nhận ra chân giá trị của mình mà sớm quy ẩn giang hồ nhường võ lâm chi bảo cho Trịnh Đáng chứ!

Nói xong câu đó Trịnh Đáng lại giũ hai ống tay áo trường bào y rảo bước tiến lên những bậc tam cấp. Đi theo lưng gã là chúng môn hạ Đao môn độ trên năm mươi nhân mạng. Tất cả đều lăm lăm những cây đao sáng ngời ánh thép.

Trịnh Đáng bước vào đại đường. Y cứ ngỡ ra đón mình sẽ là vị thê thiếp Mãn Đình Phương nhưng Trịnh Đáng lại ngớ người khi trong đại sảnh đường võ lâm chi bảo có đủ mặt các nhân vật võ lâm của đại phái. Đến ngay cả Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành cũng có mặt và càng ngạc nhiên khi có cả Công Tôn Hách một nhân vật lừng lẫy với những chiêu thức kỳ dị của vùng đất Giang Tô.

Trịnh Đáng định nhãn về phía chiếc ngai Minh chủ võ lâm giờ bỏ trống như đang chờ người kế nhiệm.

Trịnh Đáng gượng nói :

- Trịnh mỗ đến muộn các vị miễn thứ.

Trịnh Đáng vừa nói vừa ôm quyền xá qua một lượt tất cả những cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm.

Một thị nữ bưng đến chiếc đôn đặt bên Trịnh Đáng, y khách khí nói :

- Đa tạ cô nương!

Trịnh Đáng vừa yên vị thì Mãn Đình Phương xuất hiện. Nàng trang điểm bằng một bộ cánh như bộ mẫu nghi thiên hạ trong chốn cấm thành.

Đình Phương đảo mắt tinh nhanh trong vắt như hai hạt ngọc đen tuyền nhìn qua một lượt tất cả

những người đang có mặt tại võ lâm chi bảo.

- Các vị cao nhân đã nhận được nhạn thư, không quản ngại đường xa và thời gian quý báu mà đến phó hội tại võ lâm Tổng đàn chi bảo, Đình Phương vô cùng xúc động và bội phục.

Ánh mắt của nàng thoạt liếc về phía Trịnh Đáng. Hai cánh một của nàng thoạt điểm một nụ cười ẩn ý.

Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành đứng lên ôm quyền xá Đình Phương rồi trang trọng nói :

- Chúng tôi từ vạn dặm đến võ lâm chi bảo lần này mục đích ra sao chắc phu nhân thừa biết?

- Vạn chưởng môn hãy liếc nhìn về phía ngai Minh chủ thì ắt sẽ biết những gì Đình Phương viết trong nhạn thư là đúng hay sai!

- Nếu đúng như nhạn thư thì giờ phu nhân định lẽ nào?

- Nếu Vạn chưởng môn cho phép thì Đình Phương mới dám nói!

- Tại võ lâm chi bảo không có Võ lâm Minh chủ thì Đại Chu Thiên thì tạm thời phu nhân đảm trách.

Đình Phương xá Vạn Bá Thành :

- Đa tạ Chưởng môn!

Nàng bước đến Huệ Viên đại sư và Thiên Vân đạo trưởng, ôm quyền từ tốn nói :

- Nhị vị tôn trưởng ở đây thân phận cao nhất, Đình Phương thỉnh nhị vị tôn trưởng mở lời.

Huệ Viên đại sư lần chuỗi hạt lắc đầu nói :

- Thiếu Lâm xin nhường cho phu nhân!

Thiên Vân đạo trưởng cũng tiếp lời ngay sau câu nói của nàng :

- Võ Đương cũng xin nhường lại cho phu nhân!

- Đa tạ đạo trưởng!

Đình Phương trở gót quay lại giữa chính sảnh. Một lần nữa ánh mắt của nàng lại hướng về phía Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

- Đình Phương đã được nhị vị tôn trưởng tiên sinh cho phép, xin được ngỏ mấy lời với các vị đang

có mặt tại đây!

Nàng lấy một hơi chân nguyên từ tốn nói :

- Trong ngày hội Long vân, Chu Thiên tướng công được các vị suy tôn làm Võ lâm Minh chủ. Nay vì huyết án của Kim trang đại phủ, Chu Thiên quyết định mi danh ẩn tích, rửa tay rút khỏi giang hồ. Chu Thiên ra đi đột ngột, để lại võ lâm chi bảo với lời nhắn mà Đình Phương đã ghi trong nhạn thư gửi cho các vị.

Trịnh Đáng đứng lên cướp lời Đình Phương :

- Chu Thiên rửa tay quy ẩn giang hồ là đúng rồi, y không còn con đường lựa chọn nào khác. Trịnh mỗ đã từng là Hộ pháp võ lâm Tổng đàn nên biết rành Đại Chu Thiên hơn bất cứ ai. Đáng lý ra y nên mai danh ẩn tích sớm hơn thì hay biết mấy chứ không phải đợi đến lúc này.

Đình Phương nhìn Trịnh Đáng :

- Trịnh hộ pháp!

Trịnh Đáng khoác tay cướp lời nàng :

- Bây giờ Trịnh mỗ không còn là Trịnh hộ pháp mà đã là Đao chủ Đao môn!

- Đình Phương thật thất lễ, Đao chủ miễn thứ!

- Trịnh mỗ không dám chấp phu nhân.

Đình Phương khẽ chớp mắt mỉm cười, nụ cười của nàng thật nhiều ý nghĩa.

Đình Phương nói tiếp :

- Sau khi Chu Thiên ra đi, Đình Phương đã suy nghĩ và quyết định hội triệu quần hào để các vị minh chứng tìm người thay thế Chu Thiên.

Huệ Viên đại sư nói :

- A di đà Phật! Lão nạp xin được hỏi phu nhân một câu!

- Đại sư chỉ giáo.

- Đa tạ phu nhân. Lão nạp thấy tất cả các kỳ nhân, Bang chủ, Chưởng môn đều có mặt tại võ lâm chi bảo, nhưng lại thiếu một người!

Đình Phương mỉm cười đáp lời Huệ Vân đại sư :

- Đình Phương mạn phép hỏi đại sư, phải đại sư muốn nhắc đến Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong?

- A di đà Phật! Quả là lão nạp có ý đó!

- Đại sư thắc mắc cũng đúng. Đình Phương đang định nói về Cát Thiên Phong!

- Lão nạp xin được nghe cao ý của phu nhân!

- Như các vị đã biết, huyết án Kim trang đại phủ có liên quan đến Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Chính vì lý do đó mà Chu Thiên quyết định mai danh ẩn tích, rửa tay quy ẩn giang hồ. Và điều Chu Thiên muốn là ai đó một khi đảm đương trọng nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm thì truy cứu huyết án Kim trang đại phủ.

- A di đà Phật! Khi Đại Chu Thiên đảm nhiệm chức vị Minh chủ võ lâm thì huyết án Kim trang đại phủ được gán cho Cát Thiên Phong, nhưng ngay cả Đại Chu Thiên cũng không tìm ra được chứng cớ để quy kết Thiên Phong, phu nhân nói ra điều này quả là khó xử!

Trịnh Đáng lên tiếng nói :

- Chuyện đó Trịnh mỗ thiết nghĩ không cần bàn đến trong ngày hôm nay. Khi nào chọn được Võ lâm Minh chủ thì tự khắc người đảm đương chức vụ trọng đại của võ lâm sẽ phán quyết.

Đình Phương mỉm cười :

- Đao chủ đã khẳng khái như vậy, Đình Phương xin được lãnh hội cao kiến!

Trịnh Đáng ôm quyền xá nàng :

- Đa tạ phu nhân! Trịnh mỗ xin được hỏi, chúng ta vẫn dùng lôi đài võ lâm để phân định ai là thiên hạ đệ nhất nhân chứ?

Đình Phương đáp lời Trịnh Đáng :

- Theo lệ là phải dùng đến lôi đài để ấn chứng võ công để chọn người kế nhiệm chức vị Minh chủ. Những người trong võ lâm đại hội lần này, có một điều hơn khác thường.

- Ý của phu nhân như thế nào?

Đình Phương mỉm cười nói :

- Tất cả chúng ta ở đây ai cũng biết, trong lần Long vân đại hội, Cát Thiên Phong đã là thiên hạ đệ

nhất nhân, chính vì thế lần này sẽ có một điều khác thường.

Vạn Bá Thành hỏi :

- Điều khác thường đó như thế nào? Xin phu nhân chỉ giáo!

Đình Phương liếc trộm Trịnh Đáng rồi lại nhìn Vạn Bá Thành từ tốn nói :

- Võ lâm Trung nguyên không thể hai người chiếm đỉnh cao võ lâm!

Vạn Bá Thành cướp lời nàng :

- Điều đó thì ở đây ai cũng đều biết cả!

- Võ lâm không thể có hai Minh chủ, tất cũng không thể có hai thiên hạ đệ nhất nhân. Chính vì thế trong lần khảo thí võ công lần này một khi người nào đã chiếm lĩnh lôi đài phải tỷ thí với Cát Thiên Phong.

Nàng vừa dứt lời thì Huệ viễn đại sư niệm Phật hiệu trang trọng nói :

- A di đà Phật! Từ trước đến nay võ lâm chưa từng có quy lệ này. Lão nạp mạn phép hỏi đây là ý của phu nhân hay là ý của tôn giá Đại Chu Thiên?

Đình Phương định nhãn nhìn Huệ viễn đại sư :

- Chuyện đại sự của võ lâm, Đình Phương phận nữ nhi làm sao tự mình dám quyết định!

- A di đà Phật! Vậy ra đây là ý của tôn giá Đại Chu Thiên?

- Đình Phương theo sự chỉ giáo của phu quân mà truyền lại cho các vị biết mà thôi. Tướng công của tiện nội truyền đạt ý đó cũng chỉ vì huyết án của Kim trang đại phủ mà người không thể tra xét được bởi...

Đình Phương bỏ lửng câu nói, buông một tiếng thở dài rồi tiếp :

- Tướng công của tiện nội tránh cảnh huynh đệ tương tàn!

- A di đà Phật! Nói như phu nhân thì tôn giá đã khẳng khái cho Cát Thiên Phong chính là hung thủ tạo lập huyết án Kim trang đại chủ!

- Có lẽ là như vậy!

- A di đà Phật! Tôn giá Đại Chu thiên đã tìm ra chứng cứ?

- Nếu không có chứng cứ thì người đã chẳng từ bỏ chức vụ Võ lâm Minh chủ mà rửa tay quy ẩn giang hồ.

Huệ viễn đại sư khẽ lắc đầu niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Thiếu Lâm là cửa Phật môn, không tơ tưởng tranh giành đoạt lợi do đó lão nạp không tham gia vào cuộc khảo chứng võ công lần này!

Huệ viễn đại sư ôm quyền xá Mãn Đình Phương, lão tăng Thiếu Lâm vừa xá vừa nói :

- Đa tạ phu nhân đã nghĩ đến Thiếu Lâm mà gửi nhạn thư, lão nạp cáo từ!

Không chờ Đình Phương có buông lời cản mình hay không vị cao tăng Thiếu Lâm thong dong chống trượng tiến ra cửa.

Thiên Vân đạo trưởng chờ cho Huệ viễn ra hẳn đại sảnh mới gác phất trần trịnh trọng nói :

- Cao tăng Thiếu Lâm vốn có thiên lý nhãn và thiên lý nhĩ, đã cho bần đạo một nẻo đường chính đạo. Bần đạo sẽ theo huệ viễn đại sư để vui cảnh thanh nhàn không màng đến danh đến lợi.

Thiên Vân đạo trưởng xá Đình Phương :

- Đa tạ phu nhân đã có nhạn thư gửi đến Võ Đang, giờ bần đạo xin cáo từ!

Lão đạo dứt lời trở bước theo Huệ viễn đại sư.

Mãn Đình Phương thấy hai người bỏ đi, chẳng hề tỏ thái độ cản chân họ lại mà mặc nhiên chẳng nói gì. Chờ cho Thiên Vân đạo trưởng mất dạng bên ngoài gian đại điện võ lâm Tổng đàn, nàng mới cất giọng từ tốn nói :

- Sự ra đi của lão tăng Thiếu Lâm và Thiên Vân đạo trưởng chẳng qua chỉ vì hai người không muốn đối mặt với Cát Thiên Phong. Nguyên nhân nào thì các vị đây ắt cũng đã biết rồi!

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng cười khảy rồi nói :

- Phu nhân không nói ra Trịnh mỗ cũng có thể đoán được. Lão tăng Thiếu Lâm và lão đạo Võ Đang đã từng kết mối thâm giao với Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong!

- Đao chủ đã trả lời giùm cho Đình Phương!

Nàng vừa nói vừa ôm quyền xá Trịnh Đáng, và không quên trao cho ánh mắt đưa tình diễm lệ.

Chạm vào ánh mắt của nàng, Trịnh Đáng ngây người. Y ngỡ như vừa rồi có một luồng khí lạ xâm

nhập vào lục phủ ngũ tạng khiến tâm bỗng bồn chồn háo hức.

Y buột miệng buông một câu nói theo tâm tưởng vừa mới nảy sinh từ cảm giác lạ lùng kia :

- Trịnh mỗ từ trước đến giờ luôn ngưỡng mộ phu nhân!

Họ Trịnh vừa dứt câu, lời nói của y còn văng vẳng bên tai mọi người thì từ ngoài cửa đại điện Tổng đàn võ lâm một người phi thân vào. Thân pháp của người này như bóng ma quỷ dị, thoắt cái đã lướt đến trước mặt Đình Phương.

Y vừa trụ thân vừa nói :

- Quỷ chủ Hào Bân cũng rất ngưỡng mộ phu nhân!

Tất cả quần hào kỳ tài đang có mặt tại Tổng đàn võ lâm đều định nhãn về phía Hào Bân. Hào Bân trong bộ trang phục đạo tỳ, khoác áo choàng đen, tay cầm Huyết kiếm, trông thật là oai phong lẫm liệt nhưng điểm khiến mọi người phải nhìn gã chính là mái tóc và chòm râu bạc trắng, mặc dù ai cũng thừa biết niên kỷ của họ Hào chỉ trạc ngoài tứ tuần.

Đình Phương ngắm Hào Bân từ tốn nói :

- Tất cả mọi người ở đây đều là những Chưởng môn, Chưởng phái, Chưởng bang, chỉ còn thiếu tôn giá mà thôi!

- Bổn tọa cũng chưa đến quá chậm để cùng mọi người phần tài cao thấp!

Y lại nhìn Trịnh Đáng :

- Đao chủ đồng ý với Hào mỗ chứ?

Trịnh Đáng vuốt râu nhún vai nói :

- Võ lâm đại hội càng có đông người càng hào hứng, càng phấn khích. Sự có mặt của Quỷ chủ khiến Trịnh mỗ thấy thật là hào hứng.

Trịnh Đáng nheo mắt như ngắm nhìn Hào Bân :

- Trịnh mỗ nghe nói Quỷ chủ đang luyện một thứ kiếm pháp vô cùng huyền diệu, không biết điều đó đúng hay sai, nhưng Quỷ chủ thay đổi quá nhiều!

Hào Bân ngửa cổ cười khanh khách, y cắt tràng tiếu ngạo, nhìn Trịnh Đáng nói :

- Bổn nhân cũng có nghe nói về đao pháp của Đao chủ là vô địch thiên hạ, nhân cơ hội võ lâm lôi

đài, bổn nhân cũng rất muốn thỉnh giáo đao pháp của Đao chủ. Còn kiếm pháp của bổn nhân như thế nào, rồi đây Đao chủ sẽ thấy!

Hào Bân nhìn lại Mãn Đình Phương nói :

- Đến võ lâm Tổng đàn lần này, bổn nhân có đem theo nhiều thượng phẩm để dành cho ngày khảo chứng võ công, thỉnh phu nhân ngự lãm.

- Đa tạ Quỷ chủ!

Đình Phương cùng mọi người rảo bước ra bên ngoài để xem thượng phẩm của Hào Bân. Khi ra đến bên ngoài, mọi người mới ngớ người bởi thấy trên hai mươi cỗ quan tài đặt đầy khoảng sân tiền. Đứng cạnh mỗi cỗ quan tài là hai gã đạo tỳ vóc dáng lực lưỡng.

Hào Bân nói :

- Bổn nhân đem theo những thượng phẩm này đến võ lâm Tổng đàn để phu nhân khỏi bận tâm lo chuyện hậu sự với những kẻ muốn tranh đoạt với bổn nhân.

Đình Phương lia mắt nhìn qua những cỗ quan tài rồi lại nhìn Hào Bân từ tốn nói :

- Quỷ chủ thật là chu đáo. Chưa lập lôi đài mà đã chuẩn bị trước hậu sự cho người tham gia lôi đài, xin nhận của Đình Phương một xá gọi là đại kính!

Nàng vừa nói vừa ôm quyền xá Hào Bân.

Hào Bân cũng hấp tấp đáp lễ nàng, y vừa xá vừa nói :

- Bổn nhân bất kính, bất kính!

Trịnh Đáng nhíu mày, hừ nhạt một tiếng, trở bộ quay trở vào trong gian võ lâm đại điện võ lâm.

Đình Phương hỏi Hào Bân :

- Đình Phương mạn phép hỏi Quỷ chủ, cỗ quan tài nào dành cho Cát Thiên Phong?

Hào Bân thoạt ngây người :

- Bổn nhân không hiểu ý của phu nhân!

Đình Phương mỉm cười nói :

- Về chuyện này, Đình Phương sẽ nói với lại sau với tôn giá!

Một lần nữa nàng lại tặng riêng cho Hào Bân một nụ cười đầy ẩn ý.

Xem tiếp hồi 32 Dạ thâu buôn thân

Chương 32: Dạ Thâu Buôn Thân

Khi màn đêm buông xuống, sự tĩnh lặng nhanh chóng bao trùm toàn bộ khuôn viên Tổng đàn võ lâm, mặc dù đã tập trung tất cả những đại cao thủ về chuẩn bị cho ngày khảo chứng võ công tìm người kế nhiệm cho Đại Chu Thiên.

Trong gian thư phòng giành riêng cho thượng khách, tọa lạc ngay phía sau khu chính phòng dành cho mỹ nhân Mãn Đình Phương, cách biệt với những gian phòng khác, Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng y lại dừng bước bên cửa sổ, mắt hướng nhìn về phía dãy phòng của Mãn phu nhân.

Từ lúc trở về thư phòng của riêng mình, Trịnh Đáng không sao quên được ánh mắt lẫn nụ cười của Đình Phương. Ánh mắt và nụ cười của nàng khiến Trịnh Đáng bâng khuâng với tâm trạng bồn chồn, mơ mộng. Hơn tất cả những người đã có mặt tại đây, Trịnh Đáng đã từng là người của võ lâm Tổng đàn, tất cả mọi nẻo đường trong khuôn viên y đều biết và cũng hơn bất cứ ai, y cảm thấy mình rất gần gũi với mỹ nữ họ Mãn.

Trịnh Đáng nhìn qua thư phòng của Đình Phương. Ánh đèn trong thư phòng của nàng hắt lên cửa, Đình Phương đập vào tinh nhãn của họ Trịnh. Nàng đang chải lại mái tóc, mỗi động tác của nàng thật là uyển chuyển, trau chuốt, cứ như Đình Phương biết có người đang trộm ngắm mình. Bóng của Đình Phương in trên ô cửa từ từ đứng lên và cũng những động tác thật gợi cảm đang trút bỏ xiêm y. tất cả các hoạt cảnh đó khiến cho Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng ngây người.

Y buộc phải nghĩ thầm :

- Không hiểu Đình Phương có biết mình đang nhìn trộm nàng hay không?

Cùng với ý niệm mơ hồ đó, Trịnh Đáng với tay lấy bầu rượu, ngửa cổ tu ừng ực nhưng mắt vẫn không rời ô cửa có bóng giai nhân.

Rượu lan nhanh trong kinh mạch, rượu khiến y bồn chồn háo hức với cảm giác kỳ lạ. Trong cảm giác đó đôi lúc Trịnh Đáng tưởng mình đã có thể dụng thuật khinh thân băng mình qua bên thư phòng Đình Phương, nhưng y kịp lắc đầu xua đi ý tưởng đó, ngày mai đã là lúc tranh đoạt trên lôi đài.

Nhưng để xua đi ý tưởng đó Trịnh Đáng phải dụng đến rượu mà càng uống thì y càng có cảm giác bồn chồn nôn nao bởi ánh mắt và nụ cười của nàng đã đọng trong ý tưởng của họ Trịnh.

Nhìn lên ô cửa khi bóng của nàng không còn in trên ô cửa nữa, Trịnh Đáng ngớ ngẩn buông một tiếng thở dài. Khi bóng dáng của mỹ nữ không còn trong ánh mắt Trịnh Đáng y mới cảm nhận được sự cô tịch của màn đêm.

Trịnh Đáng bâng quở nhìn lên ô cửa sổ thư phòng Đình Phương một lúc lâu rồi mới đóng cửa lại. Y quay trở lại chiếc đôn, tự chuốc rượu độc ẩm. Trong men nồng nụ cười và ánh mắt của giai nhân vẫn mơ hồ hiện ra trong tâm tưởng họ Trịnh. Trịnh Đáng bất giác hồi tưởng lại hôm nào, lần đầu tiên đối mặt với Đình Phương, nhan sắc của nàng khiến y chao đảo, mặc dù thừa biết mỹ nữ đã thuộc về Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

Đôi lúc chính y phải tự hỏi :

- Đại Chu Thiên có đáng được cái diễm phúc đó hay không? Đại Chu Thiên nếu không có Song Hoàn Lãnh Nhân trao cho chức vị Minh chủ võ lâm thì họ Trịnh ta đã chễm chệ ngồi tại tòa Tổng đàn này và còn hơn thế nữa, giai nhân đã thuộc về ta.

Trịnh Đáng cầm cả bầu rượu tu ừng ực, y lẩm nhẩm nói :

- Hôm nay ta đã là một Đao chủ trở về Tổng đàn này. Đại Chu Thiên, nếu người có thể trở thành Võ lâm Minh chủ nhờ Song Hoàn Lãnh Nhân thì Trịnh Đáng cũng có thể thay người bằng chính bản lĩnh của ta. Nếu Trịnh Đáng thay người đảm đương chức vụ Võ lâm Minh chủ, thì ta cũng có thể thay người chăm sóc nàng.

Y lại dốc một hơi rượu thật dài, nhìn bóng mình in trên tường, lẩm nhẩm nói :

- Ngày mai, ngày mai chính là cơ hội của ta!

Thốt hết lời Trịnh Đáng lại bưng bầu rượu toan uống tiếp thì có tiếng gõ cửa :

Cộc... cộc...

Tiếng gõ cửa khô khốc cắt đứt những ý tưởng đang trôi trong ý niệm của Trịnh Đáng khiến y bực dọc. Y đặt bầu rượu xuống bàn, bước ra cửa, Trịnh Đáng gắt gỏng hỏi :

- Ai?

Y thốt song câu nói thì sững người, bởi mùi xạ hương từ bên ngoài len qua khe cửa nhanh chóng tỏa khắp thư phòng của họ Trịnh.

Mùi xạ hương này sao Trịnh Đáng không biết được. Y sững sờ bởi ngửi đúng mùi xạ hương quyến rũ mà mùi hương đó chỉ có ở một người. Người đó chẳng ai khác mà chính là Võ lâm Minh chủ phu nhân Mãn Đình Phương.

Trái tim của họ Trịnh đập thình thịch, thậm chí y quên cả việc mở cửa thư phòng. Như chợt tỉnh khỏi giấc mơ không thật, Trịnh Đáng hối hả mở cửa thư phòng.

Đứng trước mặt y đúng là Mãn Đình Phương với bộ cánh xiêm y màu hồng nhạt bằng lụa Hàng Châu. Bộ cánh nàng vận may thật khéo, đủ để cho Trịnh Đáng có thể thấy lờ mờ những đường nét của cơ thể nàng, chẳng khác nào chiếc bóng đã in trên ô cửa thư phòng Đình Phương. Mùi xạ hương từ cơ thể Đình Phương tỏa ra, xộc vào hai cánh mũi của họ Trịnh khiến y ngây ngất như kẻ mất hồn.

Trịnh Đáng không cầm được sự háo hức khôn tả đang dâng ngập trong huyết quản, phải buột miệng nói :

- Đình Phương!

Nàng điểm một nụ cười thật nhiều ẩn ý rồi nhỏ giọng :

- Đao chủ không mời Đình Phương vào thư phòng của người à?

- Sao ta lại ngu ngốc như vậy chứ? Mời phu nhân!

Trịnh Đáng đứng qua một bên.

Đình Phương rảo bước đi vào. Những bước chân của nàng thật uyển chuyển, mềm mại, kéo theo vòng tiếu yêu như nhảy múa trong ánh mắt họ Trịnh.

Đình Phương yên vị xuống tràng kỷ, chứ không ngồi trên chiếc đôn dành để tiếp khách.

Trịnh Đáng bối rối, y vội khép cửa và quay ghế trở lại bắc ghế ngồi đối diện với nàng. Y ngập ngừng rồi nói :

- Tại hạ vô cùng ngỡ ngàng và bất ngờ khi phu nhân quá vãng!

Đình Phương mỉm cười nói :

- Chu Thiên đã đi rồi, sao Đao chủ cứ mãi gọi Đình Phương bằng hai chữ phu nhân? Hai tiếng đó khiến Đình Phương cảm thấy Đao chủ khách sáo lắm. Ở đây chỉ có Đình Phương và Đao chủ, chúng ta từng là người nhà của nhau, khách sáo để làm gì?

- Đình Phương chỉ giáo như thế nào, Trịnh Đáng nghe như vậy!

Nàng liếc mắt. Ánh mắt của nàng khiến cho họ Trịnh bồi hồi bâng khuâng, y buột miệng nói :

- Đình Phương!

- Trịnh huynh, như thế có được không?

- Hay lắm, được lắm!

Nói như thế nhưng Trịnh Đáng vẫn ngập ngừng. Y suy nghĩ một lúc rồi hỏi Đình Phương :

- Đêm khuya, huynh không ngờ Đình Phương lại dời gót sen qua thư phòng của huynh?

- Huynh lạ lắm à?

Trịnh Đáng gật đầu.

Đình Phương để hai tay lên đùi. Nàng nhìn Trịnh Đáng bằng ánh mắt thật gợi cảm từ tốn thốt :

- Khi Trịnh huynh rời bỏ chức Hộ pháp Tổng đàn, trở thành Đao chủ Đao môn, Đình Phương đã suy nghĩ có một ngày huynh sẽ quay trở về đây. Đúng như Đình Phương đã nghĩ, huynh đã quay trở về.

- Cũng nhờ có Đình Phương!

Nàng nhướng mày lộ vẻ ngạc nhiên :

- Sao huynh lại nói nhờ Đình Phương?

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng mỉm cười, y bước đến bàn lấy bầu rượu và hai chiếc chén đến tràng kỷ. Trịnh Đáng trịnh trọng chuốc rượu ra hai chiếc chén rồi bưng một chén đặt qua tay Đình Phương.

Y nhìn nàng nói :

- Huynh thỉnh Đình Phương chén rượu này sau đó huynh sẽ nói.

- Đa tạ huynh đã rót rượu mời Đình Phương!

Hai cánh môi gợi cảm của nàng lại điểm một nụ cười mỉm. Hai người chạm chén với nhau, rồi cùng uống cạn số rượu trong chén. Nếu Trịnh Đáng như dốc thẳng số rượu trong chén vào miệng thì Đình Phương không như y mà ngược lại uống thật chậm. Làn da cổ trắng ngần của nàng như phơi ra đập vào mắt họ Trịnh để y có thể hình dung được những giọt rượu đang mơn trớn từng giọt thanh quản của nàng.

Đình Phương uống xong rượu đặt chén xuống bàn, hai cánh môi thoạt mím lại tạo ra nụ cười gợi cảm. Nàng nhỏ giọng nói :

- Đình Phương đã uống xong chén rượu của huynh mời rồi.

Rít một luồng chân nguyên, Trịnh Đáng cố lấy giọng thật ôn nhu để nói :

- Đình Phương muốn hiểu câu nói của huynh ư?

Nàng khẽ gật đầu.

- Huynh sẽ nói cho Đình Phương biết. Ngay từ buổi đầu hội diện với Đình Phương huynh đã ganh tỵ với Chu Thiên. Sự ganh ghét đó có bởi vì...

Nàng cướp lời Trịnh Đáng :

- Chu Thiên là Minh chủ võ lâm?

Trịnh Đáng lắc đầu :

- Không phải như vậy. Mặc dù Chu Thiên là Minh chủ võ lâm nhưng y đâu đáng mặt để mọi người tôn vinh, ngoại trừ một gã Hàn thiên tôn giả ngu ngơ và hám danh. Trong võ lâm ai cũng đều biết nếu không có Cát Thiên Phong thì Đại Chu Thiên chẳng là gì cả. Chính Cát Thiên Phong là cái hồn của y.

- Huynh cũng nghĩ như vậy?

- Đó là sự thật. Huynh phải nghĩ như mọi người mà thôi. Hồi đó tại Long vân võ hội, Cát Thiên Phong chiếm lĩnh lôi đài và chính Cát Thiên Phong đã trừ họa kiếp Thiên ngoại nhân ma. Nhưng tất cả công sức của Thiên Phong đều trao qua cho Chu Thiên, chính vì thế y mới được vinh dự đảm đương chức vụ Minh chủ võ lâm.

- Thế huynh ganh với Chu Thiên vì lẽ gì?

Trịnh Đáng nhìn thẳng vào mặt Đình Phương :

- Vì Đình Phương!

- Đình Phương ư?

Trịnh Đáng gật đầu :

- Đình Phương chẳng khác gì ngọc nữ, Chu Thiên tợ ác quỷ, nhưng y lại có phần hơn Trịnh huynh.

Đình Phương chớp mắt :

- Đình Phương hiểu rồi!

- Vậy Đình Phương nghĩ gì về Trịnh Đáng?

Đình Phương buông tiếng thở dài :

- Đình Phương phận đã có…

Trịnh Đáng nắm tay nàng cướp lời :

- Hắn không đáng như Đình Phương nghĩ đâu, hắn cũng chỉ là phận tầm gửi, ngay khi huyết án Kim trang đại phủ xảy ra, thì Cát Thiên Phong không còn là hồn của y nữa, thì Chu Thiên phải tự rút khỏi giang hồ.

Trịnh Đáng nắn nót bàn tay thon mảnh của Đình Phương :

- Nếu Chu Thiên phải nhờ vào Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong thì Trịnh huynh chỉ tin vào bản lĩnh của mình. Trịnh huynh sẽ trở thành Minh chủ võ lâm và đương nhiên Đình Phương ngồi tại tòa lầu này.

Trịnh Đáng nói xong nhìn sâu vào đáy mắt nàng.

- Đình Phương nghĩ gì về sự ganh ghét của Trịnh Đáng?

- Đình Phương chỉ mong sao huynh trở thành Võ lâm Minh chủ!

- Nhất định Trịnh huynh phải là Võ lâm Minh chủ. Ngày mai tất cả võ lâm thiên hạ sẽ biết về vị tân Minh chủ.

Đình Phương mỉm cười.

Trịnh Đáng nắm tay nàng :

- Còn Đình Phương sẽ nghĩ gì về huynh?

Đình Phương nhìn Trịnh Đáng. Nàng từ từ rút tay lại, rồi bưng bầu rượu rót ra hai chiếc chén. Bưng một chén nàng đưa lên trước mặt mình :

- Đình Phương kính Trịnh huynh một chén rượu, cầu mong sự vinh hiển sớm đến với huynh!

Trịnh Đáng hứng khởi đón lấy chén rượu của nàng, khi tay y vừa chạm đến tay Đình Phương thì nàng như cố tình buông chén rượu. Chén rượu rời khỏi tay Đình Phương rơi xuống đùi nàng, rượu tưới ướt chiếc cánh hồng gợi cảm của Đình Phương.

Đình Phương e lệ đứng lên, nàng ôn nhu nói :

- Đình Phương vô ý quá, Đình Phương có lỗi với Trịnh huynh!

Trịnh Đáng khoác tay :

- Không sao, không sao! Để huynh lau cho Đình Phương!

Y không chờ Đình Phương có nhận hay không mà áp hai tay vào chân nàng, chỗ ướt sũng rượu. Mười ngón tay của Trịnh Đáng chừng như dính cứng vào lớp lụa mỏng trên người Đình Phương.

Hai bàn tay của Trịnh Đáng vuốt dọc theo hai chân mỹ nữ. Đình Phương vẫn đứng bất động trước những cử chỉ háo hức và nồng nhiệt của Trịnh Đáng.

Đôi chân với làn da trắng nõn của Đình Phương từ từ lộ ra đập vào mắt họ Trịnh, khiến cho y càng hứng khởi và háo hức hơn. Trịnh Đáng ngẩng mặt nhìn lên, y thấy đôi mắt thu hồn tinh anh của Đình Phương nhắm hờ và nhịp thở của nàng rộn rã hơn. Mùi xạ hương từ cơ thể nàng tỏa ra đã đầy ắp hai cánh mũi họ Trịnh, và máu trong kinh mạch như chảy mạnh hơn để tạo ra trong người Trịnh Đáng sự háo hức cần phải chiếm hữu.

Trịnh Đáng vuốt hai tay dọc theo hai bên hông của Đình Phương và chỉ dừng ngay vùng tiếu yêu. Mặt của họ Trịnh gần như dán sát vào vùng nhũ hoa đang phập phồng chờ đợi của nàng.

Trịnh Đáng nghĩ thầm :

- Cuối cùng nàng cũng thuộc về Trịnh Đáng này mà!

Cùng với ý nghĩ đó, Trịnh Đáng vòng tay qua tiếu yêu rồi bế nàng đặt lên tràng kỷ. Tấm thân kiều diễm của nàng như mềm ra trong đôi tay sục sạo của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Từ gian thượng khách phòng của Trịnh Đáng, Đình Phương quay trở lại thư phòng của mình. Trong tận cùng sâu thẳm, nàng vẫn cảm nhận những cảm xúc mà Trịnh Đáng vừa đem lại, thứ cảm giác mà từ trước đến nay Đình Phương luôn háo hức đi tìm. Bằng một cử chỉ vô thức, nàng vuốt vùng hạ đẳng rồi mới mở cửa.

Vừa khép cửa lại thì giọng nói nhạt nhẽo của Quỷ chủ Hào Bân cất lên ngay sau lưng nàng :

- Bổn nhân đã chờ phu nhân!

Nghe Hào Bân nói, Đình Phương đứng thừ người không quay lại. Nàng rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực rồi mới từ tốn nói :

- Quỷ chủ chờ Đình Phương ắt có việc thỉnh cầu?

Nàng vừa nói vừa lắng nghe những bước chân của Quỷ chủ Hào Bân bước đến ngay sát sau lưng, cho đến khi có thể cảm nhận được làn hơi thở nóng hổi của Quỷ chủ Hào Bân phả vào gáy nàng.

Hào Bân nhìn chiếc gáy trắng ngần của Đình Phương :

- Đêm nay tĩnh lặng quá nên tại hạ sực nhớ đến ánh mắt và nụ cười của phu nhân đã trao cho tại hạ trên đại đường võ lâm.

Hào Bân vừa nói vừa đặt hai tay lên bờ vai Đình Phương. Nàng không hề phản kháng lại cử chỉ của chủ nhân Quỷ môn. Đình Phương từ tốn nói :

- Quỷ chủ không nghĩ ánh mắt và nụ cười của Đình Phương chỉ là biểu cảm thái độ hiếu khách à?

- Không! Trong ánh mắt và nụ cười của phu nhân, tại hạ thấy ngọn lửa tình khao khát!

- Quỷ chủ nghĩ sai về Đình Phương rồi!

- Ta không nghĩ sai về nàng đâu.

Hào Bân vừa nói vừa kéo Đình Phương quay lại đối mặt với mình. Hai người chạm nhãn vào nhau.

Hào Bân như muốn đọc từng ý nghĩ của Đình Phương qua ánh mắt nàng. Y lấy giọng ôn nhu từ tốn nói :

- Phu nhân đang tìm người kế nhiệm chỗ trống của Đại Chu Thiên?

Nàng ngẩng mặt đáp lời Hào Bân :

- Không phải ý của Đình Phương mà là ý đồ của Đại Chu Thiên!

- Quỷ môn chủ nhân cũng đáng được phu nhân để mắt đặng thế vào chỗ trống của Chu Thiên lắm chứ!

- Tất cả tùy thuộc vào võ đài khảo chứng võ công ngày mai!

- Ngay bây giờ Hào Bân đã cảm nhận chính mình chứ không ai khác có thể đảm đương chỗ trống của Đại Chu Thiên!

Đình Phương nhíu mày :

- Quỷ chủ tin như vậy à?

Hào Bân gật đầu :

- Tại hạ tin chắc như vậy. Nếu không có Cát Thiên Phong thì chẳng có ai khả dĩ được gọi là đối thủ của Quỷ chủ Hào Bân!

- Quỷ chủ tự tin quá!

Hào Bân mỉm cười :

- Ngay phu nhân cũng tin như vậy!

Đình Phương lắc đầu.

Hào Bân sa sầm mặt :

- Sao?

Đình Phương mỉm cười :

- Quỷ chủ chưa thể đủ bản lĩnh để thế vào chỗ trống của Đại Chu Thiên!

- Vậy còn ai hơn được tại hạ nữa?

- Quỷ chủ vừa nói còn có Cát Thiên Phong!

Hào Bân ngửa mặt cười khanh khách. Y cắt tràng tiếu ngạo, nâng cằm Đình Phương từ tốn nói :

- Ngay lúc này hoặc trong lôi đài khảo chứng võ công ngày mai, có thể Hào Bân chưa thể so bì với Song Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng một ngày nào đó tại hạ tìm được cách khai thông kinh mạch kiếm khí để tụ thành cảnh giới lư hỏa thuần thanh của Ma kiếm thì Cát Thiên Phong có đáng gì?

- Đình Phương nhìn Hào Bân.

Hào Bân mỉm cười nói :

- Tại hạ nói thật đó!

- Đình Phương có nghe nói đến tuyệt kỹ kiếm pháp của Quỷ môn, vậy ngày mai Quỷ chủ dùng Ma kiếm đối phó với quần hùng trên lôi đài khảo chứng võ công chứ?

- Tất nhiên rồi. Và chẳng một ai khả dĩ là đối thủ của tuyệt kiếm pháp của Hào Bân này đâu!

- Quỷ chủ đoán chắc chứ?

Hào Bân gật đầu.

Đình Phương mỉm cười nói :

- Thế đao pháp của Trịnh Đáng thì sao?

- Đáo pháp của Trịnh Đáng khốc liệt thật nhưng đầu thể bì với kiếm pháp của Hào Bân?

- Đình Phương cũng mong là như vậy!

Nàng liếc, mắt sắc như bảo kiếm lia qua mặt Hào Bân, rồi nói tiếp :

- Nếu có kẻ tìm được bí mật cổ vật Long cốc và dụng chính bí kíp võ công trong cổ vật Long cốc để đối phó với Quỷ chủ thì sao?

Hào Bân thả tay ra khỏi bờ vai của Đình Phương :

- Quả thật tại hạ có nghe nói đến cổ vật Long cốc nhưng không nghĩ đó là một bí kíp võ công!

- Quỷ chủ nghĩ bảo vật Long cốc là gì?

- Theo tại hạ cổ vật Long cốc chỉ là một thứ báu vật có giá trị liên thành, nên Kim trang đại phủ mới quý nó. Phàm bất cứ thương nhân nào mà chẳng tơ tưởng đến kim tài, cũng như người giang hồ thì mơ tưởng đến bí kíp võ công!

Đình Phương lắc đầu :

- Quỷ chủ sai rồi!

- Tại hạ sai ư? Sai chỗ nào?

- Cổ vật Long cốc là một bí kíp võ công mà trong nhất thời Đại Chu Thiên chưa thể tìm ra bí mật của pho bí kíp đó!

- Có thật như Đình Phương nói không?

- Nếu Quỷ chủ ngày mai chiếm lĩnh lôi đài khảo chứng võ công thì sẽ được thấy cổ vật Long cốc!

Nàng ngẩng mặt mỉm cười nhìn Hào Bân nói tiếp :

- Làm chủ võ đài khảo chứng võ công đã khó, nhưng làm chủ thiên hạ càng khó hơn, và khó hơn tất cả là làm chủ Đình Phương!

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, chính vì thế ngay trong đêm nay tại hạ phải làm chủ cái điều khó nhất để chuẩn bị cho ngày mai trở thành kẻ độc tôn trong giang hồ võ lâm.

Quỷ chủ Hào Bân nói chưa dứt câu đã vòng tay qua tiếu yêu của Đình Phương. Gã nặn một nụ cười cầu tình.

Đình Phương nắm cổ tay Hào Bân, nàng cười nhẹ :

- Quỷ chủ...

- Bổn nhân không thích hai tiếng đó khi chỉ có ta và nàng.

Hào Bân kéo ghịt Đình Phương áp sát vào người gã bằng động tác cử chỉ thật quyết liệt, y ghé miệng vào tai Đình Phương thủ thỉ nói :

- Nàng biết nàng đẹp lắm hay không? Nhan sắc của nàng khiến bổn nhân không sao định tâm kiềm chế được mình!

Hào Bân nói dứt câu, cặn nhẹ vào mành tai của Đình Phương.

Nàng thoạt rùng mình bởi cảm giác kỳ lạ do Hào Bân vừa tạo ra.

Liền sau cảm giác đó, tấm thân của Đình Phương chợt như mềm nhũn trong vòng tay đang xiết ghịt lại của gã chủ nhân Quỷ môn.

Cái cảm giác mà Trịnh Đáng đem lại cho nàng vừa mới lắng đọng thì bất chợt bùng lên như một ngọn lửa khổng lồ thiêu đốt Đan điền Đình Phương.

Nàng thở dồn dập phả ra những luồng khí phải và khướu giác Hào Bân đem theo làn hương thơm dìu dịu.

Và theo một cảm giác vừa trỗi lên trong tâm tưởng, Đình Phương buông người để nó trôi theo những khoái cảm mà nàng vừa mới bắt lại.

Cái gì đến tất phải đến khi chỉ có Đình Phương và Hào Bân.

Cái đích của Hào Bân là muốn chiếm đoạt thể xác của Đình Phương trong khi nàng cũng đang cần tìm lại những cảm giác nhục dục vừa mới được tận hưởng.

Xem tiếp hồi 33 Máu nhuộm giang hồ

Chương 33: Máu Nhuộm Giang Hồ

Mãn Đình Phương yên vị trong chiếc ngai chánh chủ khảo, bên cạnh là chiếc ngai sơn son thiếp vàng dành riêng cho chức vị Võ lâm Minh chủ, phía sau là ba ngọn đại kỳ Cửu Trùng đài. Lôi đài chưa đến thời khắc khai cuộc mà không gian có vẻ căng thẳng tột độ.

Quỷ chủ Quỷ môn Hào Bân cùng bốn mươi gã môn hạ chiếm ngay phần chính đông. Đặt phía trước các môn hạ Quỷ môn là hàng áo quan, nhìn mà ngỡ Quỷ môn chuẩn bị một cuộc đại tàn sát vô tiền khoáng hậu.

Ở hướng chính Tây là Đao môn với sự chủ trì của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Còn hướng chính bắc chẳng ai khác là quần hào võ lâm với Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành, Giang Đông ngũ hiệp và Bắc Thần Kỳ Hiệp Đông Lĩnh. Những người đó được ngồi ở ngay hàng ghế đầu sát với lôi đài. Còn sau lưng họ là những hảo hán mà tên tuổi chưa thành danh. Ngồi lẫn trong đám quần hào đó có cả lão nô của Liệt Hỏa Thần Nữ.

Đình Phương ra lệnh cho gã đại lực võ sĩ của Tổng đàn võ lâm. Ba hồi trống được gióng lên xé tan sự im lặng nặng nề. Khi ba hồi trống vừa dứt thì bất ngờ Liệt Hỏa Thần Nữ xuất hiện. Mộc Thanh Thanh trong bộ cánh một a hoàn bước đến, thản nhiên ngồi xuống chiếc đôn còn bỏ trống để bên cạnh Đình Phương. Sự bất kính của Mộc Thanh Thanh khiến Đình Phương cau mày nhìn lại gay gắt hỏi :

- Sao người dám ngồi bên cạnh ta?

Thanh Thanh mỉm cười từ tốn nói :

- Nương nương bớt giận. Sự giận dữ của phu nhân khiến cho nhan sắc của người không còn thu hút nam nhân nữa đâu. Với lại phu nhân càng không nên tức giận với Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh.

Đình Phương sa sầm mặt :

- Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh?

- Vâng, chính tôi. Phu nhân hãy để mắt đến ống tay áo Thanh Thanh xem có cái gì?

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Phu nhân ắt biết thứ độc vật có một không hai này chứ?

- Kim trùng?

Thanh Thanh gật đầu :

- Phu nhân đã nhận ra đôi kim trùng ắt biết đặc tính chúng?

- Bổn nương biết. Vậy ý cô nương muốn gì?

Hai cánh môi tươi tắn của Thanh Thanh tạo nên nụ cười mỉm rồi từ tốn nói :

- Đêm vừa rồi phu nhân thật là diễm phúc. Thanh Thanh ghen với phu nhân đó.

Đình Phương thẹn đỏ chín mặt. Nàng quay sang nhìn thẳng vào mắt Thanh Thanh :

- Ý của cô nương muốn nói gì?

- Thanh Thanh đã nói vậy mà phu nhân vẫn không hiểu ư, hay là phu nhân giả vờ không hiểu?

Đình Phương buông tiếng thở dài :

- Cô nương đến đây không phải dùng đôi kim trùng này uy hiếp ta chứ?

- Thanh Thanh đâu có ý uy hiếp phu nhân mà chỉ muốn ngồi bên phu nhân thôi. Phu nhân không nỡ trách Thanh Thanh vô lễ với phu nhân chứ?

- Ta không muốn trách cô nương nhưng cũng không muốn đôi kim trùng chực xâm nhập vào cùng Đan điền ta!

- Thanh Thanh đâu nỡ để cặp kim trùng này xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của phu nhân. Nếu đẻ chúng xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của phu nhân thì chắc chắn phu nhân sẽ không giữ được vẻ đẹp thiên kiều bá mỵ khi chúng nhấm nháp lục phủ ngũ tạng của người.

Giọng nói của Thanh Thanh rất từ tốn, Đình Phương cảm nhận được trong giọng nói của nàng có sắc na của sự khủng bố khiến cho xương sống nàng gai buốt.

Đình Phương gượng hỏi :

- Cô nương muốn gì ở bổn nương?

Thanh Thanh mỉm cười ôn nhu nói :

- Cổ vật Long cốc!

- Cô nương muốn tìm cổ vật Long cốc ở ta thì đã lầm rồi. Muốn tìm cổ vật Long cốc cô nương phải tìm Cát Thiên Phong!

- Có lẽ phu nhân nói đúng nhưng nhiều khi Thanh Thanh lại đoán đúng.

- Cô nương quá tự thị vào sự võ đoán của mình!

- Đoán tắt có đúng hay sai, cái hay của kẻ đánh cờ là biết trước đối phương phải đi nước cờ gì!

Thanh Thanh mỉm cười đặt ngọc thủ lên tay Đình Phương rồi ôn nhu nói :

- Chúng ta sẽ cùng thị sát vị tân Võ lâm Minh chủ chứ? Chắc phu nhân sẽ không phiền khi Thanh Thanh ngồi cạnh?

Mặt Đình Phương sa sầm, buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Bổn nương không nghĩ sẽ tiếp một vị khách như cô nương!

- Thanh Thanh không đáng để phu nhân tiếp sao?

Cùng với lời nói đó, nàng sẽ xiết ngọc thủ bấu vào hồ khẩu của Đình Phương.

Hữu thủ của Đình Phương tê rần, kéo theo cảm giác đau nhói đến tận đỉnh đầu.

Nàng thoạt rùng mình mím môi nén cái đau vào trong để khỏi thốt những câu đau đớn rồi nói :

- Cô nương thích ngồi cạnh ta thì cứ ngồi. Ta chỉ ngại đôi kim trùng sơ suất mà thôi!

- Phu nhân yên tâm, chỉ khi nào Thanh Thanh cho phép thì chúng mới đắc tội với phu nhân!

Nàng liếc nhìn Đình Phương rồi mới định trở lại lôi đài, ngọc thủ của Thanh Thanh vẫn khống chế mạch môn của Đình Phương.

Một tiếng còng được gióng lên nghe chát chúa. Liền sau tiếng còng đó, từ phía quần hào một đại hán vận trường y sặc sỡ thêu những đồng kim bảng, phi thân lên võ đài.

Dung diện với hàm râu cá chốt của gã thỉnh thoảng lại đưa qua đưa lại trông như một con sâu róm đeo bám ngay phía dưới hai cánh mũi to và xẹp. Gã ôm quyền xá mọi người rồi lấy giọng khinh khỉnh nói :

- Kim Tiền Thạch Cổ mong được chư vị anh hùng chỉ giáo!

Thanh Thanh nhìn qua Đình Phương nói :

- Phu nhân thấy gã Thạch Cổ Kim Tiền này thế nào?

- Bổn nương không phải là thầy tướng nên không đoán được tướng người!

- Thanh Thanh muốn biết gã sẽ thủ đài được bao lâu?

Đình Phương trả lời nàng bằng một giọng nhạt nhẽo :

- Tùy theo bản lĩnh của gã.

- Xem chừng phu nhân không thích gã này lắm!

- Sao cô nương lại nói với ta điều đó?

- Bởi Thanh Thanh chỉ thấy phu nhân chú trọng đến Quỷ chủ Hào Bân và Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng. Qua ánh mắt của phu nhân Thanh Thanh võ đoán chắc phu nhân chỉ muốn hai người đó thủ đài.

- Trong võ lâm hiện giờ còn ai hơn được Quỷ môn và Đao môn chứ? Ngay cả Hoa Sơn chưởng môn cũng không thể sánh được với họ!

- Phu nhân kỳ vọng vào đao pháp của Trịnh Đáng và kiếm pháp của Hào Bân?

- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được!

- Nếu như Thanh Thanh thủ đài thì phu nhân có thích không?

Đình Phương quay sang nhìn nàng, nàng buông một tiếng thở dài rồi quay mặt định nhãn về phía lôi đài.

Từ phía Đao môn một gã đao phủ cầm khoái đao lắc vai băng lên lôi đài.

Kim Tiền Thạch Cổ nhìn gã đao phủ :

- Người có danh phận gì trong giang hồ không?

- Người chỉ cần biết ta thuộc Đao môn là đủ rồi!

Đôi chân mày nhợt nhạt của Thạch Cổ khẽ nheo lại :

- Thế là người chẳng có danh tiếng gì hết?

- Nhưng đủ bản lĩnh để chỉ giáo người!

Kim Tiền Thạch Cổ nhìn về phía Trịnh Đáng :

Y dõng dạc nói :

- Cái giá mà Thạch mỗ đưa ra để chuộc cho mạng gã này là năm mươi lạng, không biết có quá đắt với đao phủ không?

Trịnh Đáng sa sầm mặt gắt gỏng nói :

- Thuộc hạ Đao môn thượng đài không phải để dâng kim lượng cho người.

- Đao chủ nói vậy thì gã đao phủ không đáng giá một đồng kẽm.

Kim Tiền Thạch Cổ vừa dứt tiếng chẳng cần nhìn lại đối phương mà chỉ hơi xoạc tấn, hai vai lắc nhẹ. Hữu thủ của gã vung mạnh ra phía sau lưng.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nhíu mày buột miệng thốt :

- Phi tiễn Vô Ảnh!

Trịnh Đáng còn chưa dứt lời thì gã đao phủ đã lảo đảo thối lui ba bộ, hai mắt dựng ngược tưởng chừng như hai con người sắp rớt khỏi tròng.

Ngay giữa tam tinh gã đồng tiền kẽm ghim ngập quá hai phần ba. Gã thuộc nhân Đao môn của Trịnh Đáng ngã vật xuống, đập thẳng xuống sàn lôi đài.

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Chiêu thức của gã họ Thạch này phu nhân thấy hay chứ? Hình như y lấy mạng đối phương mà chẳng phải tốn một giọt mồ hôi đó.

- Vô Ảnh tiêu rất hay, nhưng sợ rằng gã họ Thạch kia không giữ được lôi đài lâu hơn.

Trong khi Thanh Thanh và Đình Phương đối đáp với nhau thì gã đạo tỳ của Quỷ môn đã phi thân lên lôi đài, khiêng xác gã thuộc nhân của Trịnh Đáng bỏ vào một cỗ quan tài.

Quỷ chủ Hào Bân nhìn qua Trịnh Đáng chắc lưỡi nói :

- Đối phó với Kim Tiền Thạch Cổ e rằng phải dụng đến đao pháp của Đao chủ.

Thạch Cổ hạ tử đối phương của mình quá dễ dàng, ngửa mặt cất tràng cười khanh khách.

Y vừa cười vừa khinh khỉnh nói :

- Vừa rồi Thạch mỗ mới chỉ dụng đến một thức trong bí kíp phi tiễn có tên là Nhất điểm phi hồ, đối phương của Thạch mỗ đã biến thành ma rồi. Không biết ở đây còn ai muốn chỉ giáo cho Thạch mỗ này chăng?

Trịnh Đáng tằng hắng nói :

- Đánh chó không cần đến đao to.

Thạch Cổ nghe Trịnh Đáng thốt ra câu đó mặt đanh hẳn lại, nhìn chằm chằm họ Trịnh :

- Sao Đao chủ cho Thạch mỗ là loài khuyển cẩu à? Thế thì Thạch mỗ thỉnh giáo Đao chủ!

- Bản lĩnh của người khá lắm nhưng mạng của người thì quá nhỏ!

- Mạng của Thạch mỗ quá nhỏ sao Đao chủ không lên đài cướp nó đi?

Thạch Cổ vê hàm râu cá chốt :

- Mạng của Thạch mỗ này quả là rất nhỏ nhưng mạng của Đao chủ lại rất lớn. Theo giá mà Thạch mỗ cho thì chí ít cũng phải đáng hai nghìn lạng vàng ròng.

Vậy khi Đao chủ thượng đài, phải chuẩn bị sẵn số kim lượng đó để chuộc lại cái mạng của người đó.

Trịnh Đáng khẽ lắc đầu từ từ đứng lên.

Kim Tiền Thạch Cổ nhướng mày :

- Đao chủ có sẵn số kim lượng đó rồi chứ?

- Nếu người lấy được mạng ta thì còn có nhiều hơn số kim lượng mà người ra giá!

Thạch Cổ tròn mắt thốt lên :

- Ồ có thật như thế chứ?

- Trịnh mỗ không thích nói hai lời.

Lời nói chưa dứt thì Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đã lướt lên lôi đài, đứng đối mặt với Thạch Cổ. Hữu thủ dốc ngược khoái đao như muốn giấu nó ra sau lưng, Trịnh Đáng nhạt nhẽo nói :

- Vô Ảnh Phi Tiễn đã có tiếng khắp vùng Kinh Châu, hôm nay Trịnh mỗ muốn chứng nghiệm uy lực của tuyệt kỹ thành danh kia.

Thạch Cổ vê hàm râu cá chốt, y vừa vê vừa nói :

- Đao chủ sẽ được thấy ngay đây, Thạch mỗ chỉ mong những lời Đao chủ đã thốt ra là sự thật cho dù hồn người đã quy chầu Diêm chúa.

- Ta hứa!

Lời còn đọng trên môi Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thì cũng là lúc Kim Tiền Thạch Cổ thi triển bí thuật phi tiễn của mình. Tay trái của y vung đến trước.

Âm thanh xé gió nghe tợ tiếng lụa bị xé vừa ngắn vừa chói.

Rét!

Đối thủ của Kim Tiền Thạch Cổ lúc này đâu còn là những cao thủ tầm thường nữa mà là Đao chủ Trịnh Đáng. Vốn đã có chủ ý ngay từ lúc thượng đài, Trịnh Đáng tuy đáp lời đối thủ nhưng mắt không rời thủ pháp của Thạch Cổ.

Thạch Cổ vừa xuất thủ phóng Kim Tiền thì Trịnh Đáng cũng đã lắc nhẹ hữu thủ, dùng đốc đao hứng lấy ám tiễn của đối phương.

Keng!

Đồng tiền kẽm chạm thẳng vào đốc đao, đổi hướng ghim luôn xuống sàn đài.

Thạch Cổ xuýt xoa rồi nói :

- Đao chủ đúng là người có bản lĩnh. Đao chủ sẽ được thưởng thức tuyệt kỹ “Mãn Vũ Phi Tiễn”.

Vừa nói hết câu thân pháp của Thạch Cổ liền chuyển động như chiếc bông vụ, thủ pháp liên tục bắn ra một màn mưa ám tiễn bằng những đồng tiền nhắm Trịnh Đáng bắn tới.

Những âm thanh xé gió như tiếng mưa rào rộn lên, khi lọt vào thính nhĩ của Đình Phương buộc nàng phải tưởng tượng thân thể Trịnh Đáng sẽ bị xé ra thành những mảnh vụn bởi loạt ám tiễn “Mãn Vũ Phi Tiễn”.

Nhưng ngược với ý niệm của Đình Phương, tất cả những đồng tiền ám tiễn của Kim Tiền Thạch Cổ như chạm phải bức tường bạch quanh ngay trước mặt Trịnh Đáng mà đổi hướng ghim xuống sàn lôi đài, tạo thành một đường thẳng tắp từ chân Vô Ảnh Đao đến chân họ Thạch.

Kim Tiền Thạch Cổ bất ngờ ngừng bộ pháp trụ tấn, định nhãn nhìn Trịnh Đáng.

Y buột miệng nói :

- Tại hạ bội phục Đao chủ. Tuyệt thức “Mãn Vũ Phi Tiễn” vừa rồi đã khiến túi tiền của Thạch mỗ chẳng còn có đồng nào.

Trịnh Đáng nhìn Thạch Cổ bằng ánh mắt lạnh lùng, toát ra sự khủng bố của một sát thủ giết người không gớm tay.

Y lạnh lùng nói :

- Người đã hết nhẵn túi tiền rồi à?

Thạch Cổ gật đầu :

- Xem như mạng của Thạch mỗ đã hết như chính túi kim bảng của họ Thạch.

Y vừa nói vừa xòe hai bàn tay đến trước, y tắc lưỡi nói :

- Lần buôn này Thạch Cổ lỗ lớn rồi!

Thạch Cổ vừa nói vừa quan sát Trịnh Đáng bằng ánh mắt cú vọ.

Một lần nữa y buông tiếng thở dài não nề :

- Cái mạng của Thạch Cổ đúng như Đao chủ nói, đi buôn mà bị lỗ thì đau xót nào bằng!

Giọng nói của Kim Tiền Thạch Cổ nghe thật là não lòng. Nó có thể khiến đối phương phải xao động mà nương tay tha mạng, nhưng rất tiếc đối mặt với họ Thạch là Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Hai mắt của họ Trịnh chỉ hơi cụp xuống.

Chính vào thời khắc hai mí mắt họ Trịnh tưởng như nhắm lại thì hữu thủ của họ Thạch lắc nghiêng một bên.

Một đồng kim bảng mỏng dính như lưỡi kiếm từ trong kẽ tay nhú ra, ngón giữa nhanh chóng cong lại búng đồng kim bảng lao đi nhanh hơn chớp trời hướng thẳng tới yết hầu Trịnh Đáng.

Mọi sự biến chỉ diễn ra trong không đầy nửa cái chớp mắt, nó chỉ xảy ra trong thời khắc hai mi mắt họ Trịnh nhích động.

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng đứng như một pho tượng bất động, hữu thủ ôm yết hầu, trong khi Kim Tiền Thạch Cổ đắc ý cười khảy nói :

- Thạch mỗ quên chưa nói còn đồng kim bảng sinh tử để giành cho những cao thủ như Đao chủ.

Tất cả quần hào gần như đứng thẳng dậy bởi sự bất ngờ mà Thạch Cổ vừa tạo ra đó.

Thạch Cổ đang đắc ý chợt ngưng hẳn chân diện lõ mắt nhìn Trịnh Đáng.

Miệng y từ từ há ra, như quá ngạc nhiên không tin vào mắt mình nữa.

Hai mí mắt của Trịnh Đáng từ từ nhướng lên, hữu thủ cũng hạ xuống và đồng kim bảng từ trong kẽ tay rơi ra lăn lông lốc xuống sàn lôi đài.

Thạch Cổ như nghẹn họng không nói được câu nào.

Y tái mắt lắp bắp nói :

- Người vẫn không chết à?

Thốt xong câu nói đó, Kim Tiền Thạch Cổ như người gặp ma, gặp quỷ trở bộ quay lưng toan trổ thuật khinh công thoát xuống lôi đài.

Thạch Cổ vừa cất mình lên khỏi sàn lôi đài thì ánh bạc quanh nhoáng lên tợ lưỡi tầm sét bổ thẳng xuống thân pháp y.

Phập!

Mọi người có mặt tại võ đài khảo chứng võ công đều tròn mắt thốt lên :

- Ồ!

Họ không thốt ra lời hốt hoảng đó sao được khi thấy thân pháp của Kim Tiền Thạch Cổ chẳng khác nào cây mía bị chặt làm hai phần, tách ra đổ về hai hướng và vẫn còn giãy đành đạch.

Trịnh Đáng nhìn Thạch Cổ lạnh lùng nói :

- Người đáng được hưởng tử đao của ta!

Cái chết khủng khiếp của Kim Tiền Thạch Cổ tợ như lời cảnh báo đối với những ai muốn tranh đoạt lôi đài khảo chứng võ công với Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng.

Cục trường thoáng chốc im phắc, tưởng chừng như mọi người đều đã nín thở bởi cái chết khủng khiếp của Thạch Cổ.

Trịnh Đáng nhìn về phía Quỷ chủ Hào Bân :

- Trên giang hồ có lẽ chỉ có Đao môn và Quỷ môn là xứng tài xứng lực tranh đoạt võ công với nhau mà thôi. Tôn giá và Trịnh mỗ chẳng cần mất thời gian làm gì nữa.

Hào Bân đứng lên từ tốn nói :

- Đao chủ nói rất đúng, bổn nhân cũng chẳng thiết nhìn người khác múa tay múa chân ngứa mắt lắm rồi.

Trịnh Đáng đáp lời Hào Bân :

- Đao của Trịnh mỗ cũng không muốn dính máu những kẻ tầm thường.

- Đúng, ngưu phải tầm ngưu, mã phải tầm mã. Cao thủ thượng thặng thì phải đối mặt với cao thủ thượng thặng.

Hào Bân nói xong điểm mũi giày băng lên lôi đài. Hai kỳ phùng địch thủ đứng đối mặt với nhau.

Mộc Thanh Thanh nhìn qua Đình Phương :

- Chắc phu nhân không muốn chứng kiến trận đấu này?

- Bổn nương rất thích thị nhãn cuộc đấu của hai người này.

- Sao... phu nhân thích à?

Đình Phương gật đầu nhạt nhẽo nói :

- Rất thích!

Thanh Thanh nhướng cao đôi mày vòng nguyệt :

- Cả hai người đều rất gần gũi với phu nhân. Thanh Thanh không biết phu nhân thích ai thọ tử, Quỷ chủ Môn chủ hay Đao chủ Đao môn?

Đình Phương nhún vai :

- Ai cũng vậy mà thôi. Võ lâm chỉ có một người độc tôn, chứ không thể có hai người!

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Nhưng vẫn có một ả giai nhân sở hữu đến hai gã nam nhân đó.

Đình Phương sa sầm mặt hướng mắt nhìn lại lôi đài.

Nàng lấy giọng ôn nhu nói :

- Ta không bàn chuyện đó ở đây. Nếu như Mãn Đình Phương chỉ sở hữu hai gã nam nhân và chưa

có tiếng là dâm nữ thì Liệt Hỏa Thần Nữ đã là một ma đầu lẫy lừng trong giang hồ.

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Người ta chỉ nói về Liệt Hỏa Thần Nữ nhưng chẳng ai biết chân diện mục của thần nữ.

Đình Phương nhìn lại Thanh Thanh :

- Cô nương không phải là Liệt Hỏa Thần Nữ sao?

- Duy có phu nhân biết Thanh Thanh là Liệt Hỏa Thần Nữ mà thôi!

Nàng nắn bàn tay của Đình Phương :

- Phàm những kẻ biết chân diện của Liệt Hỏa Thần Nữ thì không thể bảo toàn được tính mạng.

Đình Phương buông một tiếng thở dài :

- Cô nương đã có chủ định giết ta?

Thanh Thanh mỉm cười rồi từ tốn nói :

- Đôi kim trùng có thể xâm nhập vào Đan điền của phu nhân, và ngược lại chúng có thể ngoan ngoãn tuân theo sự chỉ giáo của phu nhân.

- Ý của cô nương muốn đặt điều kiện gì với ta?

- Cổ vật Long cốc.

- Ta đã nói rồi, cô nương không tin ta à?

- Tất nhiên là không, Thanh Thanh có thể khẳng định hung thủ dựng ra huyết án Kim trang đại phủ là Đại Chu Thiên chứ không thể nào là Cát Thiên Phong!

- Cô nương đã biết vậy tại sao không đi tìm Đại Chu Thiên để đoạt cổ vật Long cốc?

Thanh Thanh nheo con mắt bên trái với vẻ hài hước rồi nói tiếp :

- Đại Chu Thiên có bao giờ tự bỏ chức vụ Võ lâm Minh chủ mà tìm chỗ rửa tay quy ẩn đâu. Phải có một nguyên cớ gì đó chứ. Mà nguyên cớ kia thì đích thị chính là phu nhân.

Nàng chắc lưỡi khẽ gật đầu nhìn Đình Phương chậm rãi nói :

- Để Thanh Thanh suy luận coi có đúng không nhé. Đại Chu Thiên mở huyết án Kim trang đại phủ

để đoạt cổ vật Long cốc, bất kể Kim trang Trang chủ là bằng hữu thủ túc của y, sau đó y đổ vấy cho Cát Thiên Phong. Đó là bước thứ nhất.

Đình Phương cau mày :

- Tiếp theo thì sao?

- Chu Thiên đem bảo vật Long cốc về khảo cứu và tìm ra bí kíp võ công trong cổ vật đó. Môn công phu trong cổ vật Long cốc phải rất đặc dị, và y đã thổ lộ với phu nhân.

Thanh Thanh mỉm cười :

- Chu Thiên không ngờ người thê thiếp đầu ấp tay gối của mình chẳng hề thương yêu gì mình, nên đã ra tay giết gã đoạt cổ vật Long cốc, sau đó truyền nhạn thư thông báo với quần hùng là Võ lâm Minh chủ vì huyết án Kim trang đại phủ mà gác tay quy ẩn. Không biết suy đoán của Mộc Thanh Thanh này đúng hay sai?

- Nếu tất cả mọi người đều suy đoán như cô nương thì Mãn Đình Phương chẳng còn có chỗ đứng trên dải đất võ lâm Trung nguyên.

- Phu nhân phủ nhận lời suy đoán của Thanh Thanh?

- Tất nhiên cô nương đã nói sai thì làm sao ta có thể đồng ý với sự suy luận của cô nương chứ!

- Được thôi. Sau khi lôi đài minh chứng được người kế nhiệm chức vụ Minh chủ võ lâm, Thanh Thanh sẽ minh chứng với phu nhân về sự suy luận đúng đắn của mình.

Đình Phương chột dạ quay sang nhìn Thanh Thanh hỏi :

- Sao… cô nương có thể chứng minh được suy luận không căn cứ của cô nương à?

- Tất nhiên là phải được rồi.

Trong khi hai người đối đáp với nhau thì trên võ đài minh chứng võ công, Hào Bân và Trịnh Đáng đấu nhãn với nhau. Nếu ánh mắt của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng lạnh lùng khe khắt thì ánh mắt của Quỷ chủ Hào Bân toát ra sự khủng khiếp của một sứ giả thần chết dưới cõi A tỳ.

Ngọn khoái đao của Trịnh Đáng hướng mũi điểm vào vùng thượng đẳng của Hào Bân thì mũi kiếm cũng định vị vào vùng chấn thủy tử huyệt của họ Trịnh.

Kiếm cũng như đao hoàn toàn bất động nhưng trong cái tịnh đó vẫn toát ra sát đao lẫn sát kiếm rờn rợn. Mặc dù chưa xuất thủ phát chiêu nhưng ánh mắt của hai đối thủ như đã làm ra một cuộc tỷ đấu ngấm ngầm.

Trịnh Đáng lẫn Hào Bân như biến thành hai pho tượng trên võ đài khảo chứng võ công. Sự bất động của hai người tạo ra một không gian nặng nề bao trùm lên võ đài và lan qua quần hùng khiến mọi người gần như nín thở.

Huyết kiếm nhích động, khoái đao cũng lắc nhẹ. Liền ngay sau sự chuyển động tích tắc mà mọi người chẳng hề thấy đó, cả Hào Bân và Trịnh Đáng đồng loạt nhập thẳng vào nhau.

Mọi người há hốc mồm chờ đợi kết cục cuộc đấu của hai kỳ phùng địch thủ.

Nếu một cuộc giao đấu của hai đối thủ bình thường thì họ phải phân định võ công theo từng hiệp, nhưng với những đại cao thủ kỳ tài như Hào Bân và Trịnh Đáng thì họ chỉ dừng lại trong một chiêu thức có thể phân định được bản lĩnh của nhau.

Một âm thanh khô khốc vang lên.

Keng!

Hào Bân và Trịnh Đáng đều bật về hai hướng. Họ lại đối nhãn nhìn nhau. Tất cả mọi con mắt đều nhìn định về lôi đài chờ đợi. Người thì tưởng tượng Hào Bân sắp tách làm hai, hoặc thủ cấp rơi xuống đất chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi.

Trịnh Đáng buông một tiếng thở dài, từ từ hạ ngọn khoái đao. Y rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực, nhạt nhẽo nói :

- Kiếm pháp của Quỷ chủ quả là không thể nào hình dung được!

- Bổn nhân luyện được Quỷ kiếm chưa đạt đến cảnh giới tối thượng.

Hai cánh môi của Quỷ chủ Hào Bân khẽ nhếch lên một chút. Câu đối đáp của hai người buộc mọi người phải vỡ lẽ phải nhìn lại Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng. Ống tay trường bào của y bên phải bị rọc một đường dài và máu theo cánh tay gã chảy xuống đỏ thắm lưỡi đao.

Trịnh Đáng mím môi :

- Hẹn ngày tái kiến! Cáo từ!

Trịnh Đáng nói xong trở bộ xuống võ đài, theo mỗi bước chân y là một giọt máu để lại.

Quỷ chủ Hào Bân nhìn theo Trịnh Đáng. Y lắc vai chiếc áo choàng rơi khỏi vai phủ xuống sàn đài.

Chờ cho Trịnh Đáng dẫn bọn môn hạ rời khỏi Tổng đàn võ lâm, Quỷ chủ Hào Bân mới tằng hắng nói :

- Ở đây còn ai khả dĩ muốn khảo chứng võ công kiếm pháp của bổn nhân?

Lời nói của Hào Bân vừa dứt thì một bóng người từ dưới băng lên võ đài.

Người kia vừa trụ thân thì liền chỉ Hào Bân, thét lên lồng lộng :

- Quỷ chủ mau trả phu nhân của ta lại cho ta, bằng không hôm nay ta sẽ một mất một còn với người!

Cặp chân mày của Hào Bân thoạt cau lại. Y gằn giọng nói :

- Lữ Điền người muốn tỷ thí với bổn nhân đó à?

- Nếu người không trả phu nhân của ta lại cho ta.

Lữ Điền rít lên :

- Mẫn Hà Băng đang ở đâu?

- Người đã thượng đài thì phải xuất thủ phát chiêu. Nếu như giết được bổn nhân thì có cơ hội gặp lại nương tử Mẫn Hà Băng của người.

- Ác tặc, người buộc Lữ Điền này rồi!

- Lữ Điền có bản lĩnh gì thì cứ giở hết ra đi, nói nhiều không nên. Chỉ cần người giết được ta thì tất gặp lại nương tử của người!

Lữ Điền rít lên :

- Lữ Điền hôm nay sẽ liều chết với người!

- Bổn nhân cũng muốn cho mọi người ở đây thấy uy lực của kiếm pháp Quỷ môn.

Lời nói dứt trên miệng thì thanh Huyết kiếm đã được Quỷ chủ Hào Bân võ lộng. Mọi người chỉ thấy những đường kiếm đỏ ối đan chéo vào nhau như một tấm lưới tỏa ra rồi chụp thẳng tới chủ nhân Mai Hoa trang Lữ Điền mà chẳng hề thấy thân pháp của Quỷ chủ đâu nữa.

Vầng Huyết kiếm xuất hiện và tồn tại đúng khoảnh khắc một hơi thở dài rồi biến mất. Quỷ chủ Hào Bân trở lại vị trí cũ, thần sắc lộ rõ những nhét mệt mỏi.

Phía bên này chủ nhân Mai Hoa trang Lữ Điền đã bị róc thành từng mảnh thịt đỏ ối. Hồn của Lữ Điền đã sớm chầu Diêm chúa nhưng thân thể vẫn tiếp tục rã ra từng tảng thịt theo mỗi đường kiếm lưu lại trên người gã.

Cái chết của Lữ Điền khiến quần hào hồn siêu phách lạc. Mọi người không thể nào tưởng tượng trên đời này lại có một thức kiếm pháp khủng bố và tàn bạo như vậy nên cứ đực người, lõ mắt nhìn lên võ đài.

Võ đài khảo chứng võ công đã nặng nề bởi cuộc đấu của Trịnh Đáng và Quỷ chủ Hào Bân, giờ càng nặng nề hơn bởi cái chết khủng bố của Lữ Điền.

Sau cái chết của Lữ Điền, không gian võ đài bỗng trở nên im ắng lạ lùng. Bất chợt sự im lặng khủng bố kia bị phá vỡ bởi một giọng nói gay gắt :

- Dụng kiếm như vậy là tàn nhẫn quá. Tàn nhẫn không thể nào chấp nhận được!

Sự thảng thốt của người kia khiến Quỷ chủ Hào Bân phải định nhãn về người vừa mới cất tiếng nói. Đôi chân mày của Quỷ chủ khẽ cau lại khi nhận ra người vừa mới khẳng khái thốt lời là một thiếu niên anh tuấn. Người đó chẳng ai khác chính là Tôn Quách.

Chân dung diện của Hào Bân sa sầm hẳn lại. Y gằn giọng nói :

- Tiểu tử, người nói như thế dụng ý gì?

Tôn Quách chắc lưỡi xoa tay lắc đầu, ậm ự một lúc rồi mới đáp lời Hào Bân :

- Ơ ơ vãn sinh chẳng có ý gì hết.

Hào Bân hừ nhạt gằn giọng nói :

- Thế sao tiểu tử lại nói kiếm của bổn nhân không thể nào chấp nhận được vậy?

- Vãn sinh nói như thế bởi kiếm pháp của tiền bối quá ư tàn nhẫn. Nếu như mọi người đều dụng thức kiếm pháp đó thì chính khí võ lâm sẽ như thế nào?

- Bổn nhân không cần biết nhưng tiểu tử đã thốt ra câu nói vừa rồi là có ý muốn tranh đoạt với bổn nhân.

Tôn Quách bối rối lúng túng khoác tay :

- Ơ...

Vừa toan thốt tiếng không thì Trình Tú Tú đã véo vào hông Tôn Quách. Nàng truyền âm nhập mật nói :

- Tôn huynh còn chờ gì nữa mà chưa thượng đài?

Tôn Quách quay lại lõ mắt nhìn nàng chằm chằm. Y hằn học nói :

- Hê... mụ La Sát muốn Tôn tiểu gia sớm chầu Diêm chúa bởi kiếm pháp tàn bạo của lão tiên sinh kia à? Ả La Sát có giỏi thì sao không thượng đài mà bắt Tôn tiểu gia chứ?

Tú Tú nheo mày dùng phép truyền âm nhập mật nói với Tôn Quách :

- Tú Tú đảm bảo Tôn huynh sẽ không chết mà đây còn là cơ hội của huynh nữa. Nếu huynh không thượng đài thì Tú Tú sẽ đoạn mạch mà chết, nhưng sẽ gào lên trước lúc chết người sát tử Tú Tú chính là Tôn Quách thiếu gia Kim Lăng phủ.

Tôn Quách nhăn nhó :

- Trời ơi, sao ả La Sát cứ ép ta chứ?

Tú Tú mỉm cười nói :

- Tú Tú đoán chắc Tôn huynh sẽ thắng, nếu huynh chú tâm quan sát dung diện của lão quỷ kia thì biết ngay thôi.

Tôn Quách nhìn Quỷ chủ Hào Bân, một thoáng ngạc nhiên hiện ra trên mặt Tôn Quách khi y phát hiện trên trán Hào Bân đọng một lớp mồ hôi.

Tú Tú nheo mắt với Tôn Quách rồi truyền âm nhập mật nói :

- Lão đã hao tổn rất nhiều chân nguyên khí nhưng không ai dám thượng đài bởi sợ kiếm pháp tàn nhẫn của lão. Lão cố dụng kiếm pháp tàn nhẫn vừa rồi sát tử Lữ Điền, chẳng qua muốn thị uy đặng uy hiếp tinh thần của mọi người đang có mặt tại đây.

Tôn Quách nhăn nhó :

- Nhưng ta đâu có màng đến chức vị Võ lâm Minh chủ mà thượng đài với lão chứ?

- Tú Tú hiểu tâm tính của huynh, nhưng huynh nghĩ lại xem, một người luyện kiếm pháp như lão mà đảm đương chức vị Võ lâm Minh chủ thì đúng là tai họa lớn cho Trung thổ rồi.

Tú Tú nghiêm mắt nhìn Tôn Quách :

- Sao... Huynh còn chờ gì nữa? Đã là nam nhi mà nhút nhát như vậy sao?

- Nhưng rủi y không như chúng ta đoán thì sao?

Tú Tú hừ nhạt rồi gắt gỏng nói :

- Nếu như huynh không vận dụng thời cơ này thì đến ngay cả việc rời khỏi đây cũng khó lắm đó. Bây giờ thì huynh chạy được hay không? Nếu như huynh sợ thượng đài thì đừng bép xép nói nhăng nói cuội. Giờ xem như đã cưỡi trên lưng hổ rồi, phóng lao thì phải theo lao chứ?

Tôn Quách thở hắt ra một tiếng rồi quay lại nhìn Quỷ chủ Hào Bân :

- Tiên sinh muốn vãn sinh thượng đài à?

- Đúng!

- Tại sao đúng?

- Tiểu tử không chấp nhận kiếm pháp của bổn nhân thì phải thượng đài giao thủ với bổn nhân.

Lưỡng lự một lúc Tôn Quách ngập ngừng nói :

- Nếu như vãn sinh không thượng đài thì sao?

- Nếu không thượng đài thì tiểu tử phải tự cắt lưỡi của người đi!

- Ôi chao, tiên sinh bắt vãn sinh phải cắt lưỡi à?

- Không sai!

Tôn Quách gật đầu :

- Cắt lưỡi thì không chết cũng tàn phế, vãn bối đành phải thượng đài vậy.

Tôn Quách điểm mũi giày trổ thuật Miêu Hành cước lướt lên võ đài khảo chứng võ công, khinh pháp của Tôn Quách khiến Quỷ chủ Hào Bân thoạt sửng sốt.

Đôi chân mày rậm của Hào Bân thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra. Lão cất giọng thật nhạt nhẽo :

- Tiểu tử, người đã thấy cái chết của Lữ Điền rồi chứ?

Tôn Quách gật đầu :

- Tất nhiên thấy rồi!

- Đã thấy mà người vẫn dám thượng đài?

- Tiên sinh buộc vãn sinh!

Tôn Quách hất mặt nói :

- Võ công của vãn bối gồm có “Miêu Hành cước”, thân ảnh phù dung biến hóa vô lượng, ngoài “Miêu Hành cước” còn có “Kim Cang chỉ” đã từng đả bại Công Tôn Cửu, ngoài ra còn có bí thuật “Kim Cương Bất Hoại”, bên trong còn có Kim Ty giáp thì đâu còn sợ gì kiếm pháp của tiên sinh!

Tôn Quách tiến đến ba bộ truyền âm nghiêm giọng nói :

- Nếu bình thời thi Tôn Quách không phải là đối thủ của tiên sinh nhưng hiện thời thì khác, sau khi tiên sinh thi triển kiếm pháp khủng bố thì hao tổn chân nguyên quá nhiều. Nội lực của tiên sinh lúc này ví như đèn dầu leo lét, sắp cạn kiệt, nếu một khi người tiếp tục sử dụng thứ kiếm pháp khủng bố vừa rồi nhất định sẽ có hậu quả khó lường. Có thể tiên sinh sẽ bị tẩu hỏa nhập ma nữa, thành thử ra công thượng đài của tiên sinh chẳng khác nào công dã tràng.

Mồ hôi rịn ra thành những hạt đổ ướt đẫm mặt Quỷ chủ Hào Bân. Tôn Quách thấy sự biến đổi trên gương mặt đối phương nghĩ thầm :

- Ả nha đầu nói đúng rồi. Nếu như lão quỷ này không hao tổn chân nguyên như mình nói thì đã xuất thủ phát kiếm chiêu khủng bố kia. Ngược lại gã biến đổi chân diện mục thì mình và ả La Sát đoán đúng.

Ý nghĩ đó khiến cho Tôn Quách phấn chấn, y dấn tiếp đến một bộ nhìn Hào Bân nói :

- Vãn bối nói đúng chứ?

- Tại sao người biết?

- Tiên sinh đã thừa nhận tiểu sinh nói đúng?

- Người chưa trả lời ta.

- Tự tiên sinh không biết đấy thôi, chứ vãn sinh là truyền nhân đời thứ một trăm của Hoa Đà tổ sư. Vãn sinh may mắn thọ nhận y bát và kinh sư của Tổ sư Hoa Đà nên mới nhìn được căn bệnh của tiên sinh.

Hào Bân hừ nhạt gắt gỏng nói :

- Cho dù bổn nhân không dụng đến Ma kiếm thì người cũng không phải là đối thủ của bổn nhân.

Cùng với lời nói đó, Huyết kiếm rung lên tạo ra ba đóa hoa kiếm đỏ ối cắt thành hình chữ phẩm công vào vùng thượng đẳng của Tôn Quách.

Thấy đối phương xuất thủ kiếm pháp Tôn Quách giật mình buộc miệng thốt :

- Hê...

Xem tiếp hồi 34 Đoạn tuyệt

Chương 34: Đoạn Tuyệt

Thanh Thanh lắc đầu khi nhìn thấy Tôn Quách thượng đài. Không hiểu tại sao nàng lại buông một tiếng thở dài, tỏ vẻ tiếc nuối.

Nàng quay sang nói với Mạn Đình Phương :

- Phu nhân! Có lẽ chúng ta không nên ở lại đây để chứng kiến thêm một cái chết thê thảm nữa!

Thanh Thanh vừa nói vừa khống chế mạch môn Đình Phương buộc Đình Phương phải đứng lên theo nàng, bất cần Đình Phương có chấp nhận hay không.

Trong sự khống chế của Thanh Thanh, Đình Phương buộc phải đứng lên. Hai người vừa toan bước đi thì sự biến trên võ đài khảo chứng bắt buộc họ phải dừng bước.

Tất cả những người thị chứng cuộc đấu đồng loạt ồ lên một tiếng. Quần hào không ngạc nhiên sao được khi thanh Huyết kiếm của Quỷ chủ Hào Bân tuột khỏi tay găm vào cột chống lôi đài. Chuôi kiếm còn rung bần bật.

Diễn tiến cuộc giao đấu giữa Tôn Quách hoàn toàn trái ngược với dự kiến của mọi người. Khi Hào Bân xuất thủ phát chiêu thì ai cũng nghĩ thiếu niên khôi ngô anh tuấn kia sẽ phải nhận một cái chết thảm khốc như Mai Hoa trang chủ Lữ Điền, nhưng khi mũi kiếm sát tử còn cách Tôn Quách non một gang tay thì bằng khinh pháp thần kỳ, Tôn Quách cất mình lên cao ba trượng, rồi lộn ngược trong không trung cùng lúc phát ra ba đạo chỉ khí Kim Cang công nhằm mệnh môn cầm kiếm của đối phương.

Ba đạo chỉ khí Kim Cang của Tôn Quách tập kích chính xác đến độ Hào Bân vừa trúng chỉ đã không làm chủ được buộc phải buông đốc kiếm. Thanh Huyết kiếm tuột ra khỏi hữu thủ lão, bay cắm vào cột chống lôi đài.

Tôn Quách thừa thế thượng phong hạ xuống phía sau Hào Bân. Hữu thủ vươn ra biến thành một thế Cầm Nã thủ chộp vào gáy đối phương. Thế chộp của Tôn Quách chẳng khác nào thế vờn mồi của mèo.

Diễn biến diễn ra trong khoảnh khắc ngắn ngủi, khi quần hào thốt tiếng ngạc nhiên thì Cầm Nã thủ của Tôn Quách đã chạm đến tử huyệt Bách Hội của Quỷ chủ Hào Bân.

Hào Bân thất sắc thốt lên :

- Người...

Tiếng người còn đọng nơi cửa miệng lão thì Tôn Quách đã biến chiêu tát vào sau gáy lão.

Bộp!

Hứng cái tát của Tôn Quách, Hào Bân chúi người té sấp tới trước.

Thâm tâm Tôn Quách vốn không muốn gây thù chuốc oán nên đúng khoảnh khắc sau cùng trước khi thế trảo có thể xé nát gáy đối phương thì biến thành cái tát, do đó Hào Bân mới có thể giữ được mạng sống chỉ té chúi đến trước.

Cuộc giao thủ giữa Tôn Quách và Hào Bân chỉ diễn ra trong chưa đầy một tuần trà đã có kết cục. Thật ra nếu Hào Bân không bị hao tổn chân nguyên bởi kiếm pháp khủng bố thì Tôn Quách sao có thể đối phó được với y.

Quỷ chủ Hào Bân ngượng nghịu đứng lên. Y nhìn Tôn Quách không chớp mắt.

Tôn Quách ôm quyền xá từ tốn nói :

- Tiên sinh nương tay!

Hai hàm răng của Quỷ chủ nghiến lại, phát ra những tiếng kêu ken két, còn ánh mắt tưởng như nảy lửa đặng đốt cháy Tôn Quách. Lão cố lấy giọng trầm tĩnh nói :

- Người đã nhường nhịn bổn nhân một chiêu. Bổn nhân đa tạ người. Nhưng nhất định ta sẽ tìm lại người.

Tôn Quách khoác tay :

- Vãn sinh không có ý tranh đoạt với tiên sinh!

- Người không muốn cũng không được. Hãy cho bổn nhân biết tục danh của người đi!

Tôn Quách lúng ta lúng túng. Trong tâm tưởng Tôn Quách đâu có ý thượng đài, nhưng đây là tình huống bắt buộc, vô tình y trở thành kẻ thủ đài đả bại Quỷ chủ Hào Bân.

Tôn Quách nhăn nhó nói :

- Tiên sinh bỏ qua chuyện này đi!

- Trước mặt quần hào võ lâm, y đã thắng bổn nhân, sao có thể bỏ qua được.

Hiện tại người đã có thể vỗ ngực tự xưng là Võ lâm Minh chủ. Nhưng một khi bổn nhân tụ thành cảnh giới tối thượng của Ma kiếm thì nhất định sẽ quay trở lại Tổng đàn võ lâm lấy lại những gì ngày hôm nay người đã lấy của ta.

Quỷ chủ Hào Bân nói xong bước đến rút thanh Huyết kiếm rồi trổ thuật khinh công bỏ đi, không thèm quay mặt lại. Chúng môn hạ quỷ đao trong võ phục đạo tỳ bó chẽn thấy chủ nhân bỏ đi, cũng ào ào rút lui.

Đình Phương và Thanh Thanh chứng kiến kỳ tích đó xảy ra không khỏi ngây người ngạc nhiên.

Đình Phương hướng mắt về phía võ đài nói :

- Một thiếu niên thư sinh mà có thể đả bại được Quỷ chủ Quỷ môn thật là chuyện khó tin!

Thanh Thanh nhún vai tiếp lời Đình Phương :

- Nhưng tất cả đều là sự thật. Anh hùng đâu cần chờ tuổi.

- Cô nương nói đúng. Bây giờ thì cô nương chắc phải cho bổn nương một cơ hội tuyên bố với mọi người đã ứng chọn được tân Võ lâm Minh chủ chứ?

Thanh Thanh còn đang lưỡng lự, chần chừ chưa biết xử lý thế nào thì Tôn Quách đã phi thân xuống dưới võ đài, xăm xăm bỏ đi. Từ trong quần hào, Bắc Thần Đông Lĩnh lạng bộ chắn ngang đường đi của Tôn Quách.

Lão kính cẩn ôm quyền xá :

- Sao thiếu hiệp lại bỏ đi khi quần hào chưa suy tôn người?

Tôn Quách khoác tay như đuổi bầy ruồi chờ bâu vào mặt gã. Gã vừa khoát tay vừa nói :

- Không không vãn sinh không có ý tranh giành chức vị Võ lâm Minh chủ với các vị. Vãn sinh chỉ vì bị người ta...

Y lườm Tú Tú.

Tú Tú liếc gã.

Bắc Thần Đông Lĩnh tằng hắng nói :

- Tiểu đại hiệp đã xua đuổi được Quỷ chủ Quỷ môn khỏi võ đài minh chứng, xem như đã làm một việc đại phúc cho thiên hạ, đáng được mọi người suy tôn.

Nghe Đông Lĩnh nói, Tôn Quách càng bối rối hơn. Y lắc đầu quầy quậy, nhìn Đông Lĩnh nói bừa :

- Cát Thiên Phong cho vãn bối đến đây thị chứng chứ không bảo vãn bối làm Võ lâm Minh chủ.

Y nói xong hối hả ôm quyền xá Đông Lĩnh :

- Cáo từ... cáo từ.

Đông Lĩnh còn chưa biết xử lý như thế nào thì Tôn Quách đã dụng “Miêu Hành Cước” băng mình bỏ đi. Tú Tú cũng hối hả trổ thuật khinh công đi theo gã.

Rời khỏi Tổng đàn võ lâm, nàng khẽ gọi :

- Tôn đại ca chờ Tú Tú với chứ!

Tôn Quách rời võ đàn khảo chứng võ công một cách bất ngờ. Đình Phương chẳng kịp hỏi tục danh gã. Nàng buông một tiếng thở dài nhìn sang Thanh Thanh :

- Sao vị công tử đó lại đột ngột bỏ đi như vậy?

- Có lẽ y không thích chức vị Võ lâm Minh chủ mà phu nhân sắp ban tặng!

Nghe câu nói đó của Thanh Thanh, hai gò má Đình Phương ửng đỏ vì thẹn, nàng nhìn về phía lôi đài khẽ lắc đầu.

Thanh Thanh mỉm cười rồi liếc Đình Phương cười nhạt nhẽo nói :

- Bây giờ thì phu nhân không còn bận rộn nữa. Đến phần của chúng ta.

- Tùy cô nương vậy. Bây giờ thì cô nương muốn xử ta như thế nào cũng được.

- Thanh Thanh chỉ muốn minh chứng cho phu nhân thấy sự suy đoán của Thanh Thanh mà thôi. Lôi đài khảo chứng võ công của phu nhân không tìm được Minh chủ nhưng lời suy đoán của Thanh Thanh thì phải đúng.

Liệt Hỏa Thần Nữ vừa nói vừa áp dẫn Đình Phương theo hành lang trở vào đại đường võ lâm. Nàng ghé miệng vào tai Đình Phương nói nhỏ :

- Phu nhân để mắt vào xem đôi kim trùng của Thanh Thanh kìa!

Đình Phương nhìn xuống đất. Nàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy đôi kim trùng vàng ửng di chuyển thoăn thoắt, cứ như chúng đã quen với từng ngõ ngách trong Tổng đàn võ lâm.

Đình Phương lắc đầu nói :

- Nếu không tận mắt thấy e rằng bổn nương cũng không thể tin chúng lại đắc dụng như vậy.

- Đôi kim trùng là một linh vật chúng sẽ đưa Thanh Thanh và phu nhân đến đúng chỗ cần đến.

- Cặp kim trùng đưa ta và cô nương đi đâu?

- Phu nhân sẽ biết ngay thôi mà!

Cặp kim trùng như có bản năng biết đánh hơi, thoăn thoắt bò dọc theo đường hành lang.

Thanh Thanh nói :

- Đôi kim trùng này đang mò theo những dấu chân đọng mùi xạ hương của phu nhân.

Đình Phương nhíu mày :

- Chẳng lẽ chúng đã từng có mặt ở tại đây?

Thanh Thanh cười khảy quay sang Đình Phương nói :

- Bây giờ phu nhân mới hoảng hốt à?

- Nếu như cô nương lấy được cổ vật Long cốc, sẽ xử bổn nương như thế nào?

- Sao phu nhân sớm tỏ ra lo lắng như vậy chứ?

Lời nói dứt thì Thanh Thanh cũng điểm một nụ cười chế diễu Đình Phương.

Cặp kim trùng di chuyển đến trước cửa thư phòng của Đình Phương thì dừng lại. Chúng ngẩng đầu lên như đánh hơi thấy điều gì bất ổn.

Thanh Thanh quan sát chúng nhưng thủ pháp sát tử thì vẫn không rời mệnh môn của Đình Phương. Nàng quay lại nói với Đình Phương :

- Trong thư phòng của phu nhân có điều gì đó khiến đôi kim trùng bỗng nhiên dè dặt!

Cùng với lời nói đó, Thanh Thanh điểm chỉ vào tĩnh huyệt của Đình Phương.

Điểm huyệt rồi nàng nói tiếp :

- Phu nhân tạm thời phải chịu đựng như vậy thôi!

Lời nói của Thanh Thanh còn đọng trong thính nhĩ của Đình Phương thì bất thình lình cửa thư

phòng của nàng tự mở ra, rồi một tiếng còi rúc lên lanh lảnh.

Cặp kim trùng vừa nghe tiếng còi đó như gặp phải sát tinh, chúng quấn tròn lại, chẳng dám cục cựa, nhúc nhích.

Trong khi đôi kim trùng hốt hoảng bởi tiếng còi kia thì Thanh Thanh như đã nhận biết đối thủ của mình là ai. Nàng nhanh hơn một cái chớp mắt, thu hồi cặp kim trùng bỏ vào tráp.

Chiếc tráp vừa được Thanh Thanh đậy lại thì từ trong thư phòng của Đình Phương một tia bạc óng bắn xẹt ra, nhắm ngay tử huyệt yết hầu của Thanh Thanh.

Như đoán biết trước cái gì sẽ đến ngay sau tiếng còi kia, bằng một thủ pháp vô cùng thần kỳ, chiếc khăn lụa ngay lập tức xuất hiện trên tay và chỉ mỗi một lần phảy chiếc khăn đó, Thanh Thanh đã thu tóm được ám tiễn của đối phương.

Nàng giũ chiếc khăn lụa thì ngọn băng phách thần trâm rơi xuống sàn gạch, Thanh Thanh gấp chiếc khăn, thong dong bước vào với dáng vẻ rất thanh nhàn tự tại.

Nàng nhìn Âm sát Chu Đào Kỳ nhún vai nói :

- Thủ pháp của muội chẳng hơn trước được bao nhiêu!

Kỳ Đào căm phẫn rít lên :

- Ma nữ còn có thể ở miệng với ta hai tiếng muội muội nữa sao?

- Ta không ép người nhận hay không nhận hai tiếng muội muội đó. Và quả thật ta cũng chẳng thiết gặp người đâu.

Trong khi Thanh Thanh và Đào Kỳ đối đáp với nhau thì Tang Phó tỏ ra vô cùng bối rối.

Nhận ra vẻ bối rối của Tang Phó, Thanh Thanh mỉm cười dời đôi thư nhãn nhìn y.

Nàng ôn nhu nói :

- Chàng vẫn như hôm nào!

Tang Phó buông tiếng thở dài. Y cố tạo ra vẻ mặt thật bình thường nhưng nét bối rối không sao khỏa lấp được. Tang Phó nói :

- Thanh Thanh! Tang huynh và Kỳ Đào không muốn làm khó muội nhưng rất đáng tiếc muội lại làm khó cho Tang huynh và Kỳ Đào.

- Sao chàng nói Thanh Thanh làm khó cho chàng và muội muội à?

Tang Phó lắc đầu :

- Huynh không có ý như vậy. Huynh và Kỳ Đào đến đây để thu hồi lại cặp kim trùng mà Cát Thiên Phong đã đoạt đi!

Thanh Thanh mỉm cười :

- Cát Thiên Phong đoạt kim trùng của Tang huynh và muội muội, sao hai người không tìm y mà đòi? Hai người đã không tìm Thiên Phong, ngược lại còn tìm Thanh Thanh. Xét ra ai làm khó cho ai?

Tang Phó lại buông ra tiếng thở dài lần nữa, cứ ngỡ như tâm của gã lúc này rất xáo trộn và bất an.

Y cố lấy giọng từ tốn nói :

- Tang huynh thiết nghĩ, chính là Mộc muội đã nhờ Thiên Phong đến Tử Vong cốc để đoạt cặp kim trùng của Kỳ Đào, Mộc muội cũng thừa biết, nếu Kỳ Đào không có cặp Kim trùng kia, tính mạng khó bề bảo tồn.

Thanh Thanh lắc đầu :

- Kỳ Đào của chàng thì chàng biết, Thanh Thanh làm gì biết được mà chàng hỏi.

- Thanh Thanh! Huynh xin muội!

Hai cánh môi của Thanh Thanh lại nhếch lên, điểm một nụ cười chế diễu.

Nàng nhìn Tang Phó nói :

- Huynh biết trên đời này muội căm thù nhất là cái gì chứ? Đó là cái danh Âm Dương song sát chủ nhân Tử Vong cốc. Tại sao muội thù chắc huynh cũng đã biết rồi.

Kỳ Đào cướp lời Thanh Thanh :

- Người thù ta thì đúng hơn. Người thù chỉ vì Tang Phó đại ca không yêu người!

Thanh Thanh nhìn lại Kỳ Đào :

- Muội nói đúng. Ta thù muội bởi vì Tang Phó đại ca không yêu ta. Chàng không yêu ta bởi vì có người chen vào. Người đó chính là Chu Kỳ Đào.

Nàng lại nhìn Tang Phó :

- Tang huynh đáng lý ra thì đâu có Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh, đáng ra Âm nữ là Thanh Thanh mới đúng. Đáng ra Tử Vong cốc là của huynh và muội.

- Thanh Thanh!

Thanh Thanh khoát tay :

- Muội nhớ hôm nào khi Tang huynh luyện Hàm mô công, chẳng may kinh mạch đảo lộn, nếu không có muội thì huynh đã như thế nào chứ? Chắc Tang huynh không còn nhớ nữa?

Nàng bặm môi trên khóe mắt rịn hai giọt lệ. Nét mặt của nàng thật là ủ dột và thê lương. Tang Phó nhìn Thanh Thanh rít lên :

- Trời ơi làm sao ta có thể quên được!

Thanh Thanh bồi thêm :

- Huynh vẫn còn nhớ ư?

Nàng nấc nghẹn một tiếng :

- Muội làm sao có thể tin được lời nói của Tang huynh. Huynh có cuộc sống êm ả với Kỳ Đào nơi Tử Vong cốc thì làm sao huynh có thể nhớ đến Mộc Thanh Thanh này nữa!

Tang Phó gay gắt nói :

- Thanh Thanh! Muội đừng nghĩ vậy. Nếu Tang Phó này không nghĩ đến muội thì đã không thổ lộ cho muội biết Kỳ Đào sống dựa vào đôi kim trùng kia. Muội lấy đi đôi kim trùng chẳng khác nào bắt Kỳ Đào phải chết dần chết mòn.

Kỳ Đào nghe Tang Phó nói chỉ khẽ lắc đầu :

- Tướng công!

Tang Phó nhìn lại Kỳ Đào :

- Nương tử ta rất là khó xử!

Thanh Thanh cướp lời Tang Phó :

- Nếu như muội vào Kỳ Đào, huynh sẽ chọn ai? Thanh Thanh hay là Kỳ Đào?

- Ta...

- Nếu không có Kỳ Đào, Thanh Thanh đã là nương tử của Tang huynh. Bây giờ thì Tang huynh không thể quyết định được nữa ư?

- Thanh Thanh, muội hiểu cho ta!

- Nếu không hiểu Tang huynh thì Mộc Thanh Thanh đã không hy sinh trong lúc huynh bị đảo lộn kinh mạch bởi luyện Hàm mô công!

Tang Phó hét lên :

- Nàng bảo ta phải làm sao bây giờ?

- Huynh phải chọn. Một là Kỳ Đào, hai là Thanh Thanh. Nếu Tang huynh chọn Kỳ Đào...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng, tháo dây buộc chiếc tráp có đôi kim trùng đặt lên bàn, nhìn Tang Phó nói tiếp :

- Chính tay Tang huynh phải giết Mộc Thanh Thanh mà lấy chiếc tráp có đôi kim trùng này. Bằng như Tang huynh chọn Thanh Thanh thì Kỳ Đào sẽ nhận lại đôi kim trùng trong chiếc tráp này.

Thanh Thanh nhìn lại Kỳ Đào :

- Kỳ Đào, muội đồng ý với Thanh Thanh chứ?

Kỳ Đào cau mày lộ vẻ bất nhẫn, hằn học nói :

- Ma nữ, người có thể gạt được ai chứ sao gạt được Kỳ Đào, chẳng lẽ Kỳ Đào không biết được tâm địa của người sao?

- Tại sao muội lại có thể nói ra những lời đó với ta chứ? Muội mắng chửi ta, đúng, Thanh Thanh là ma nữ, nhưng Thanh Thanh không cướp đoạt tình yêu của người khác.

Tang Phó lại buông ra tiếng thở dài, y gay gắt nói :

- Thôi, huynh không muốn nghe hai nàng tranh cãi nữa. Thanh Thanh lẫn Kỳ Đào, Tang Phó không bỏ được ai.

Tang Phó nhìn lại Thanh Thanh :

- Thanh Thanh nàng hiểu cho huynh!

Mặt hoa của Thanh Thanh lộ nét ủ dột ê chề :

- Huynh đã nói ra câu đó thì huynh đã chọn rồi. Thế sao Tang huynh còn chưa chịu xuất thủ giết

Thanh Thanh để giữ Kỳ Đào lại cho huynh? Trước đây khi huynh thổ lộ bí mật của Kỳ Đào cho Thanh Thanh biết, muội ngỡ đâu tình cảm của huynh đối với Kỳ Đào đã cạn, và quay lại với Thanh Thanh.

Tang Phó gục đầu nhìn xuống đất.

Nghe Thanh Thanh nói, Kỳ Đào buộc phải liếc trộm Tang Phó.

Kỳ Đào bất nhẫn gắt gỏng nói :

- Tướng công, bây giờ thì Kỳ Đào mới biết tướng công không dành trọn hết chữ tình cho muội. Trong tâm tưởng của tướng công còn có Mộc Thanh Thanh.

Chính vì thế bí mật sinh tử của muội, tướng công cũng thổ lộ với ả.

Tang Phó ngẩng mặt lên nhìn Kỳ Đào :

- Kỳ Đào, quả thật huynh cũng có tình với Thanh Thanh. Làm sao huynh quên được sự chịu đựng của Mộc muội khi huynh bị đảo lộn kinh mạch trong lúc luyện Hàm mô công.

Kỳ Đào nhìn Tang Phó, buông tiếng thở dài :

- Được, muội sẽ không để cho Tang huynh phải khó xử đâu!

Kỳ Đào dời mắt qua Mộc Thanh Thanh :

- Thanh Thanh! Ta chỉ muốn nàng đối xử tốt với Tang Phó. Xem như đây là ý trời, Tang không đã không có tình với Kỳ Đào nên mới thổ lộ bí mật của Kỳ Đào cho nàng biết.

Kỳ Đào bặm môi một lúc rồi nói tiếp :

- Kỳ Đào chẳng thể giữ được tướng công của mình đành phải tự rút khỏi cuộc tình tay ba này.

- Muội hiểu như thế là tốt!

Thanh Thanh vừa nói vừa chìa chiếc tráp có đôi kim trùng bên trong :

- Nàng nhường Tang huynh cho ta, thì ta nhường đôi kim trùng lại cho nàng.

Hãy đến lấy rồi đi đi!

Kỳ Đào lại nhìn Tang Phó một lần nữa, rồi dấn đến hai bộ. Những ngón tay của Kỳ Đào vừa chạm đến chiếc tráp nhốt đôi kim trùng thì cũng là lúc hữu thủ của Liệt Hỏa Thần Nữ rút phắt cây trâm cài tóc.

Tang Phó nhác thấy hành động của Thanh Thanh, y đoán ngay ra mục đích của nàng, hối hả thốt lên :

- Thanh Thanh... đừng...

Lời nói của Tang Phó quá muộn đối với thủ pháp sát tử của Mộc Thanh Thanh. Có lẽ Tang Phó chỉ kịp thấy thân pháp của Kỳ Đào thoạt nảy lên một chút vì bị cây trâm ghim thẳng vào yết hầu.

Kỳ Đào trợn tròn hai con người nhìn Mộc Thanh Thanh, nàng nghiến răng thốt lên :

- Ngươi...

Kỳ Đào chỉ nói được mỗi một tiếng đó rồi khụy người xuống ngay trước mũi hài của Tang Phó. Hai con người trong vắt của nàng vẫn đóng đinh vào kẻ giết mình.

Tang Phó nhào tới ôm Kỳ Đào :

- Chu muội... Chu muội!

Đập vào mắt Tang Phó là vết dấu trâm đen kịt, đủ cho y biết Kỳ Đào không thể qua được kiếp nạn này.

- Chu muội!

Kỳ Đào dịu hẳn người trút hơi thở cuối cùng trong khi còn rất nhiều điều muốn nói với Tang Phó.

Tang Phó gầm lên :

- Chu muội, huynh đã hại muội rồi!

Tang Phó đứng bật lên, hai mắt đỏ au như hai hòn than hồng. Y vươn trảo chộp lấy hộ khẩu của Mộc Tang Phó giằn mạnh :

- Thanh Thanh tại sao muội lại làm vậy?

Thanh Thanh nhìn thẳng vào mắt Tang Phó :

- Vì Tang huynh mà muội phải làm như vậy!

- Tại sao vì ta chứ? Nàng quá tàn nhẫn!

- Nếu Tang huynh cho là muội tàn nhẫn thì hãy giết muội trả thù cho Chu Kỳ Đào!

Tang Phó gào lên :

- Ta chỉ muốn hỏi nàng, tại sao hạ độc thủ giết Kỳ Đào, trong khi Kỳ Đào đã chấp nhận là kẻ thua cuộc trong mối tình này?

- Nếu để Kỳ Đào sống ra đi thì nhất định trong tâm tưởng của Tang huynh vẫn có nàng. Muội không muốn một ngày nào đó mình sẽ như Kỳ Đào, buộc phải nhường huynh lại cho ả.

- Chữ tình làm cho Mộc muội cuồng tâm rồi!

- Huynh nói đúng. Mộc Thanh Thanh thì tình yêu duy nhất chỉ có duy nhất mà thôi.

Tang Phó buông một tiếng thở dài, khẽ lắc đầu :

- Đáng ra muội không nên làm như thế. Ta đã có lỗi với Kỳ Đào khi thổ lộ bí mật của nàng cho muội biết. Bây giờ muội lại hạ độc thủ với nàng nữa, làm sao tâm ta được yên ổn khi sống với muội?

Thanh Thanh từ từ quỳ xuống dưới chân Tang Phó :

- Huynh đã nói vậy thì hãy hạ độc thủ với Thanh Thanh này đi. Hãy ra tay đi trong lúc sự phẫn nộ còn dâng tràn trong đáy mắt huynh.

Tang Phó bặm môi lắc đầu. Bất thình lình y giằn mạnh tay Thanh Thanh :

- Ta đã mất Kỳ Đào, giờ chẳng lẽ mất luôn cả nàng. Ta không thể làm như vậy được!

Tang Phó ngồi xuống bên xác Kỳ Đào :

- Chu muội, tha thứ cho huynh!

Trong khi đó y đâu biết được sau lưng mình, hai cánh môi tươi thắm của Liệt Hỏa Thần Nữ điểm một nụ cười mỉm, biểu lộ thái độ khinh thị và chế diễu.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tang huynh muốn Thanh Thanh chuộc lại lỗi lầm với Kỳ Đào như thế nào?

Tang Phó không nhìn lên mà gắt gỏng nạt ngang :

- Tùy nàng!

- Tùy muội ư?

- Đúng như vậy!

- Thế thì huynh hãy nhìn muội xem!

Tang Phó ngẩng mặt nhìn lên.

Trong nháy mắt y chỉ kịp nhìn thấy cây trâm tẩm Hóa Cốt tán bổ thẳng xuống tam tinh mình.

Tang Phó đâu thể nào ngờ được kẻ vừa mới vị tình với y mà giết người giờ lại nhẫn tâm hạ độc thủ giết luôn y. Chính sự không thể nào ngờ đó mà Tang Phó gần như chẳng có một chút phản ứng, mà chỉ trố mắt nhìn lưỡi hái thần chết trong sự ngây ngô bất lực.

Phập!

Cây trâm ghim quá nửa, bắt Tang Phó bật ngửa ra sau.

Y lắp bắp nói :

- Nàng!

- Kỳ Đào sẽ mãi mãi có Tang huynh bên cạnh dưới a tỳ!

Bộ mặt của Tang Phó biến dạng trông thật là thảm não.

Y chỉ Mộc Thanh Thanh :

- Ta chết quá tức tưởi!

Y nói thêm được bấy nhiêu thì lại gồm người trút hồn ra khỏi xác.

Mộc Thanh Thanh nhìn xác Kỳ Đào và Tang Phó thờ ơ nói :

- Tội nghiệp cho Tang huynh quá! Nếu Tang huynh biết được trước đây khi hai người trở thành Âm Dương song sát, đoạt chiếm Tử Vong cốc của Mộc Thanh Thanh thì muội đã nguyện sẽ có ngày bắt hai người phải trả lại cho muội. Bây giờ thì huynh và Kỳ Đào đã trở thành đôi uyên ương dưới a tỳ.

Nàng nói xong nhổ một bãi nước bọt vào mặt Tang Phó :

- Chúc huynh sớm đầu thai!

Lời của nàng còn đọng trên hai cánh môi thì đã nghe một giọng nói thật lạnh lùng nhạt nhẽo :

- Cô nương đúng là người có máu lạnh!

Xem tiếp hồi 35 Nghiệp quả

Chương 35: Nghiệp Quả

Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh giật mình bởi giọng nói của Cát Thiên Phong thốt lên ngay sau lưng nàng. Bằng bản lĩnh võ công của mình mà Mộc Thanh Thanh cũng không sao phát hiện được hành tung của Thiên Phong, điều đó khiến nàng bối rối và giật mình.

Thanh Thanh không nhìn lại sau mình mà cất giọng thật ôn nhu từ tốn.

- Tôn giá đến thật đúng lúc.

- Tại hạ lại nghĩ khác. Tại hạ đến không đúng lúc với cô nương.

- Tôn giá đã thấy tất cả?

- Tận mắt thấy nhưng tại hạ vẫn không tin.

- Tôn giá không tin điều gì?

- Một giai nhân mai cốt cách, một dáng vẻ tiểu thư, một con người nhu mì, thướt tha lại có thể giết hai mạng người trong một thái độ rất dửng dưng.

Thanh Thanh nghe xong câu nói đó của Cát Thiên Phong từ từ quay lại đối nhãn với chàng.

Nàng gắt gỏng nói :

- Vẻ bề ngoài của người ta dễ đánh lừa người khác.

- Nhận xét của cô nương rất đúng với cô nương.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Thanh Thanh thoạt cau lại :

- Tôn giá đã chứng kiến độc sát tử của Thanh Thanh, thế tôn giá có nghĩ sẽ giúp Tang Phó và Kỳ Đào trả thù không?

Thiên Phong nhún vai :

- Nếu Âm Dương song sát là những bậc chính nhân chính nghĩa thì tại hạ đã không để Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh giết họ đâu.

- Nghĩa là họ không phải chính nhân quân tử?

- Đó là ý nghĩ của tại hạ.

- Tôn giá nghĩ như thế rất đúng. Xem như Thanh Thanh giết Âm Dương song sát là làm điều phúc cho thiên hạ.

Thiên Phong gật đầu :

- Có lẽ như vậy.

- Thế mà khi tôn giá xuất hiện Thanh Thanh lại sợ.

- Mộc cô nương sợ gì?

Thanh Thanh ngập ngừng một lúc rồi nói :

- Tôn giá sẽ bức tử Thanh Thanh để trả thù cho hai người này.

Thiên Phong nhếch mép :

- Tại hạ không vì Âm Dương song sát mà bức tử cô nương, nhưng Cát Thiên Phong có thể vì điều khác mà lấy mạng Liệt Hỏa Thần Nữ.

Sắc diện Thanh Thanh biến đổi qua màu nhợt nhạt sau câu nói lạnh lùng của Thiên Phong :

- Tôn giá vì điều gì mà muốn bức tử Thanh Thanh?

- Mộc cô nương là một người có máu lạnh.

- Máu lạnh?

Thiên Phong gật đầu từ tốn nói :

- Tại hạ không biết đã có bao nhiêu người chết dưới độc thủ tàn nhẫn của cô nương rồi.

- Chuyện đó không liên quan gì đến tôn giá. Giữa Thanh Thanh và tôn giá cũng chẳng có thì có oán, thế thì chẳng có lí do gì tôn giá hạ độc thủ với Mộc Thanh Thanh. Hay tôn giá có ý muốn trở thành một đại hiệp... đặng cũng như Thanh Thanh đánh lừa mọi người?

Thiên Phong lắc đầu :

- Tại hạ chưa bao giờ nghĩ mình là một đại hiệp.

Thanh Thanh cất tràng cười khanh khách. Tiếng cười của nàng trong như ngọc lưu ly va vào nhau.

Nghe nàng cười Thiên Phong nhíu mày :

- Sao cô nương lại cười?

- Thanh Thanh cười tôn giá?

- Cười tại hạ?

Thanh Thanh khẳng khái gật đầu :

- Đúng... Thanh Thanh cười tôn giá.

- Cát Thiên Phong chẳng có gì đáng cho Mộc cô nương cười cả.

- Thanh Thanh cười có lý do của nó. Nếu như tôn giá hạ tử Thanh Thanh thì thiên hạ cũng không cho tôn giá là người chính nhân quân tử, vị nghĩa diệt ma nữ đâu. Mà ngược lại thiên hạ sẽ nhìn tôn giá bằng con mắt khác.

- Họ nhìn Thiên Phong như thế nào?

- Một Ma Hoàn Lãnh Nhân lẫy lừng trong chốn giang hồ lại nhẫn tâm bức tử một cô gái yếu đuối như Mộc Thanh Thanh. Đó là chưa nói lúc này gần như thiên hạ đều cho tôn giá chính là hung thủ tạo ra huyết án Kim Trang đại phủ.

Khẽ lắc đầu chàng nhạt nhẽo đáp lời :

- Tại hạ không quan tâm đến sự suy đoán của thiên hạ. Thiên Phong làm điều gì không hổ thẹn với lương tâm thì chẳng có gì phải ngại ngùng.

Nghe câu nói đó của Thiên Phong, Mộc Thanh Thanh bất giác thối lại hai bộ.

Nàng ngập ngừng một lúc rồi mới lên tiếng :

- Tôn giá cho Thanh Thanh là người có máu lạnh, nhưng Thanh Thanh thấy tôn giá mới đúng là kẻ lạnh lùng, còn hơn cả Mộc Thanh Thanh.

Nàng vừa nói vừa nhìn Thiên Phong với ánh mắt e dè.

Thiên Phong nhìn nàng :

- Mộc cô nương đừng quá sợ mà đánh mất sự nhu mì vốn có của cô nương. Mặc dù tại hạ đã chứng kiến độc thủ sát tử tàn nhẫn của cô nương, nhưng bây giờ tại hạ chưa có ý bức tử Mộc cô nương đâu.

- Tôn giá sẽ để yên cho Thanh Thanh à?

- Kẻ làm điều lành trời sẽ ban chon điều phước. Kẻ làm điều ác trời sẽ ban cho họa kiếp. Cô nương hãy nhớ lấy điều đó mà hành sự. Còn tại hạ xuất hiện ở đay không phải để lấy mạng cô nương mà để lấy lại cặp Kim Trùng.

- Lấy lại Kim Trùng?

- Không sai.

- Tôn giá làm gì mà cần đến cặp Kim Trùng đó chứ?

- Nếu cô nương hỏi như vậy thì tại hạ thiết tưởng chính cô nương cũng chẳng cần đến cặp Kim Trùng kia. Người cần chúng là Chư Kỳ Đào, mà Chư Kỳ Đào thì đã chết rồi.

- Dù cho Chư Kỳ Đào chết nhưng đôi Kim Trùng này là một linh vật.

- Tại hạ thấy chúng là một độc vật thì đúng hơn. hay Mộc cô nương muốn giữ chúng, để dùng như một binh khí công phá lục phủ ngũ tạng của người khác?

Thanh Thanh bặm môi :

- Tôn giá thật sự muốn lấy lại Kim Trùng à?

- Tại hạ phải thu hồi chúng.

Thanh Thanh buông tiếng thở ra.

- Thôi được... Tôn giá đã muốn thì Thanh Thanh buộc phải trao thôi. Dù tiếc đôi Kim Trùng này, nhưng Thanh Thanh còn ngại đối phó với Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong hơn.

Nàng vừa nói vừa ôm chiếc tráp chìa đến trước như rất kính cẩn và thành khẩn trao nó cho Thiên Phong. Đôi thu nhãn của Mộc Thanh Thanh khẽ chớp một cái, cùng với cái chớp mắt đó thì tay khẽ búng vào đáy tráp.

Cạch...

Khi âm thanh khô khốc đó vừa phát ra thì chiếc tráp bật nắp bên hông. Cặp Kim, Trùng từ trong tráp bắn xẹt ra như đôi phi tiễn vàng óng ánh nhắm vào Đan Điền của Cát Thiên Phong tập kích.

Sự biến hoàn toàn bất ngờ, nhưng kết thúc thì Mộc Thanh Thanh phải ngỡ ngàng chứ không phải là Thiên Phong. Nếu như dự mưu của Mộc Thanh Thanh dụng sự bất ngờ để đôi Kim Trùng có thể

xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của Thiên Phong thì kết cục bắt nàng phải hồn siêu phách lạc.

Đôi bản thủ của Thiên Phong thoạt rung lên, đôi Kim Trùng có lớp da cứng như sắt thép đã bị kẹp cứng trong chiêu Song Chỉ Cầm Long của chàng.

Cặp Kim Trùng cố vùng vẫy nhưng không sao tuột ra khỏi đôi Song chỉ Cầm long của chàng.

Thiên Phong lắc đầu dè bỉu nói :

- Mộc cô nương thật ma mãnh.

Thanh Thanh thối tiếp một bộ nữa.

Thiên Phong nhìn nàng nói tiếp :

- Cô nương đã dụng đôi Kim Trùng như binh khí để xâm nhập đan điền của tại hạ, nếu như Thiên Phong cũng dụng chính cặp Kim Trùng này làm ám tiễn để chúng có thể chui vào đan điền của cô nương thì sao?

Thanh Thanh lắc đầu :

- Tôn giá đừng làm như vậy.

- Mộc cô nương không muốn tại hạ dùng Kim Trùng như binh khí, thế sao lại xử sự như vậy với tại hạ?

- Thanh Thanh... Thanh Thanh chỉ lỡ tay mà thôi.

- Nói thế còn nghe được. Cũng may cặp Kim Trùng này chưa phải là thứ độc vật lợi hại bất khả xâm phạm.

Thiên Phong vừa dứt lời thì có tiếng chân người dội đến. Dung diện lịch lãm thoạt sa sầm khi nghe những tiếng bước chân hối hả đó Thiên Phong lạng người băng một bộ pháp thần kỳ. Thân pháp của chàng quỷ dị vô thường, thoáng cái đã đoạt chiếc tráp trong tay Mộc Thanh Thanh Bỏ đôi Kim Trùng vào bên trong tráp Thiên Phong nói :

- Tại hạ cần chúng hơn cô nương!

Chàng vừa dứt câu thì Thanh Thanh thét lớn :

- Cứu người... Cứu người...

Nàng vừa thét vừa xé toạc y trang, phơi cả hai bờ vai mảnh khảnh.

Giang Đông Ngũ Hiệp cùng Bắc Thần Đông Lĩnh và cả Hoa Sơn chưởng môn đồng loạt xông vào. Cảnh tượng trước mặt khiến mọi người đứng thừ ra, nhìn Thiên Phong chằm chằm Bắc Thần đông Lĩnh vuốt râu hạm hực nói :

- Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong sao có thể hành xử như vậy được?

Thiên Phong cau mày.

Thanh Thanh chỉ chàng :

- Các vị đại hiệp, chính hắn đó, y đã nhẫn tâm giết Âm Dương song sát đoạt Kim Trùng và còn định...

Nàng bật khóc nức nở, Thanh Thanh vừa khóc vừa nói :

- Hắn định cưỡng bức tiểu nữ nữa Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành bước đến bên nàng, y từ tốn nói :

- Tiểu thư có sao không?

- Nếu không có các vị đại hiệp thì thì thân tiểu nữ không biết như thế nào?

Nàng dúi đầu vào vai Vạn Bá Thành nhưng không quên liếc mắt nhìn trộm Cát Thiên Phong.

Thấy nàng ứng phó trơ trẽn như vậy, Thiên Phong điểm một nụ cười, ôn nhu nói :

- Mộc cô nương khéo quá, tại hạ bội phục!

Thanh Thanh nép ra sau Vạn Bá Thành :

- Ngươi còn có thể nói như vậy ư? Nếu không có các vị đại hiệp thì Thanh Thanh đã bị thất thân với ngươi rồi.

Vạn Bá Thành nhìn Thiên Phong.

- Thiên Phong... tôn giá đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, bản lãnh võ công thì thuộc hàng thượng thừa trong võ lâm sao lại nhẫn tâm bức hại một tiểu thư chân yếu tay mềm như Thanh Thanh cô nương?

- Hoa Sơn chưởng môn đúng là một vị đại hiệp, trượng phu trượng nghĩa.

Thấy kẻ cô thế thì ra tay bênh vực. Vị tiểu thư kia đúng là đang cần những bậc đại hiệp như chưởng môn cưu mang. Tại hạ sẽ rất cảm kích khi Thanh Thanh cô nương được Hoa Sơn chưởng

môn cưu mang.

Chàng lại nhìn Bắc Thần Đông Lĩnh :

- Ở đây tại hạ là kẻ bàng quan, nên chẳng có gì phải lưu lại cả. Mong các vị nhường đường!

Vừa nghe xong câu đó của Thiên phong Giang Bân nhất hiệp đã trợn mắt, hùng hổ nạt :

- Các huynh đệ Giang Đông ngũ hiệp hôm nay sẽ không để các hạ muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi đâu.

Thiên Phong nhún vai :

- Tại hạ có nghe nói về sự trượng nghĩa của Giang Đong Ngũ Hiệp, các vị đáng là những đại hiệp cứu nhân độ thế nhưng rất tiếc nghĩa khí của các vị thiếu mất đôi mắt và thiếu hai lỗ tai, cũng như thiếu hẳn một cái đầu. Nếu tất cả những vị đại hiệp trên giang hồ đều như Giang Đông ngũ hiệp thì chắc họa kiếp lớn sắp xảy ra cho thiên hạ.

Giang Bân gầm lên :

- Cát Thiên Phong... Ngươi phỉ báng Giang Đông ngũ hiệp à?

- Tại hạ thấy sao thì nói vậy chứ có dám phỉ báng các vị đại hiệp đâu. Thiên Phong đã cạn lời và chẳng thiết ở lại đây nữa, cáo từ!

Chàng rảo bước toan bỏ đi. Thái độ ung dung tự tại của Thiên Phong càng khiến cho Giang Bân tức giận.

Y gầm lên :

- Ma Hoàn Lãnh Nhân... Ngươi chưa thể đi được đâu!

Cùng với lời nói đó Giang Bân nhất hiệp rút xoạt trường kiếm, từ phía sau tập kích vào đại huyệt Thiên linh cái của Thiên Phong.

Thiên Phong không hề dừng bước. Khi mũi kiếm gần như chạm được vào tử huyệt thì chỉ một cái lắc vai chàng bước dịch qua một bộ, đồng thời búng một đạo chỉ khí đánh bật mũi kiếm qua một bên.

Keng...

Giang Bân chới với. Y chưa kịp trụ thì thế trảo Tam Chỉ Sầu Ưng đã đặt đúng vào yết hầu họ Bân.

Giang Bân biến sắc.

Thiên Phong lạnh lùng nói :

- Các hạ muốn sống hay muốn chết. Phàm những kẻ không mắt không tai và không có đầu thường hay gặp đại họa diệt thân, các hạ có biết không?

Những ngón chỉ của Thiên Phong từ từ bóp khít lại.

Bốn người còn lại trong Giang Đông ngũ hiệp gần như thất hồn thất sắc khi nghe những tiếng khọt khẹt từ cửa miệng của nhất hiệp Giang Bân phát ra.

Giang Đông nhị hiệp rít lên :

- Nếu tôn giá hạ độc chiêu sát tử đại ca Giang Bân thì Giang Khốc quyết liêu mạng với tôn giá đó.

Thiên Phong nhìn lại Giang Khốc :

- Giang Đông ngũ hiệp sẽ gặp đại họa diệt thân nếu không mở mắt, lắng tai nghe. Hôm nay Thiên Phong cho các người một cơ hội nhưng ngày mai chẳng ai giúp được các người đâu.

Chàng khẽ đẩy Giang Bân.

Giang Bân thối lui bốn bộ trở về vị trí cũ.

Thiên Phong nghiêm mặt nhìn qua một lượt những người đang có mặt tại thư phòng :

- Các vị hãy bảo trọng!

Vô hình chung ánh mắt chàng lại đóng đinh vào Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành. Chạm vào ánh mắt khe khắt của Thiên Phong, Hoa Sơn chưởng môn vội ngoảnh mặt chỗ khác.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Phong toan bước đi, nhưng Mãn Đình Phương đã xuất hiện chắn ngang đường đi của chàng.

- Tôn giá khoan đi!

Vừa thấy Mãn Đình Phương, Mộc Thanh Thanh đã điểm mũi hài phi thân ra cửa sổ. Chỉ trong chớp mắt bóng nàng đã mất hút.

Những người còn lại trong thư phòng của Đình Phương ngây người bởi không ngờ một vị tiểu thư yếu đuối như Thanh Thanh lại khả dĩ có thể dụng được khinh công thần kỳ như vậy.

Trong khi mọi người ngây người bởi khinh thuật của Liệt Hỏa Thần Nữ thì Mãn Đình Phương đã bước vào thư phòng.

Bắc Thần Đong Lĩnh ôm quyền xá Mãn Đình Phương, hỏi :

- Phu nhân có điều chi chỉ giáo?

Đình Phương nhìn qua Thiên Phong :

- Đình Phương muốn cho mọi người biết về một sự thật.

Thiên Phong lắc đầu :

- Phu nhân chưa nói ra, Thiên Phong đã biết sự thật đó như thế nào.

Thiên Phong thốt xong câu nói đó toan bỏ đi nhưng Đình Phương đã cản lại.

Nàng hối hả nói :

- Tôn giá không quan tâm đến cổ vật Long cốc sao?

Thiên Phong nhún vai mỉm cười :

- Phu nhân nhìn người sai rồi. Người xưa có câu “Vô độc bất trượng phu”, tướng công của phu nhân đang muốn một tay chống cả bầu trời võ lâm, đáng là một trượng phu.

- Tôn giá nói Đình Phương không hiểu.

- Rồi phu nhân sẽ hiểu.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài đi thẳng ra ngoài, mặc nhiên chẳng màng đến những ánh mắt đang dõi theo sau lưng mình.

Xem tiếp hồi 36 Ứng mạng Võ lâm Minh chủ

Chương 36: Ứng Mạng Võ Lâm Minh Chủ

Tôn Quách lầu bầu gắt gỏng nói với Trình Tú Tú :

- Tôn tiểu gia hông biết kiếp trước có mắc nợ gì nàng hay không mà cứ bị nàng bám theo như đỉa đói vậy!

Tú Tú chớp mắt :

- Hê! Huynh há chẳng đã là tiểu nô của Tú Tú là gì?

Nàng mỉm cười ngắm Tôn Quách :

- Xem tướng mạo của Tôn huynh có dáng là một Minh chủ võ lâm lắm chứ. Mà đúng rồi, bây giờ huynh đã là Võ lâm Minh chủ!

Nàng hài hước ôm quyền xá Tôn Quách :

- Trình Tú Tú bái kiến Võ lâm Minh chủ!

Tôn Quách khoát tay như xua bầy nhặng :

- Thôi thôi. Nếu không bị nàng bắt buộc thì gan của Tôn tiểu gia có bằng trời cũng không dám thượng đài giao thủ với Quỷ chủ Quỷ môn Hào bân. Nghĩ lại xương sống của Tôn tiểu gia còn lạnh ngắt đây này.

- Tôn huynh không thượng đài cũng không được!

- Sao không được chứ?

- Quỷ chủ Hào Bân buộc Tôn huynh phải thượng đài.

- Ờ hé, cũng tại lão Quỷ chủ Quỷ môn bắt Tôn tiểu gia thượng đài. Nếu lão không bắt buộc Tôn tiểu gia thì giờ đây lão đã là Võ lâm Minh chủ rồi. Tại lão tất cả mà!

Tôn Quách bất ngờ nhìn lại Tú Tú :

- Tú Tú, ta có một điều rất băn khoăn?

- Tôn huynh có điều gì cứ nói ra đi!

Tôn Quách gãi đầu :

- Giả như mọi người đều biết Tôn tiểu gia là Võ lâm Minh chủ rồi thì họ có làm phiền đến lão nhân gia ở Kim Lăng phủ hay không?

Tú Tú nheo mày. Thuận tay nàng bẻ một nhánh cây khô :

- Tôn huynh làm Võ lâm Minh chủ thì Kim Lăng phủ nở mày nở mặt, thậm chí còn uy phong còn hơn bây giờ nữa. Trên giang hồ có biết bao nhiêu người muốn được như Tôn tiểu huynh!

Tôn Quách gật đầu :

- Thế thì tốt!

Tú Tú chặt lưỡi nói :

- Nhưng Tú Tú còn một điều lo!

- Điều gì khiến nàng lo lắng?

- Hiện tại tất cả những cao thủ trong võ lâm giang hồ đều biết Tôn huynh là Võ lâm Minh chủ, tất có kẻ phục, kẻ thì không. Những kẻ bất phục sẽ tìm đến Tôn huynh để khảo chứng võ công.

Tôn Quách trợn mắt nhìn Tú Tú :

- Nàng nói sao, có người đến tìm Tôn thiếu gia để khảo chứng võ công à?

Tú Tú gật đầu :

- Nhất định sẽ có chuyện đó xảy ra.

Tôn Quách nhăn nhó :

- Thế thì chết Tôn tiểu gia rồi. Chức vị Võ lâm Minh chủ Tôn tiểu gia đâu có màng đến, thế mà có người lại muốn tranh giành với tiểu gia.

Y thở hắt ra một tiếng dài thườn thượt :

- Ai da, cũng tại cái lão Quỷ chủ Quỷ môn, đã hết gân hết sức mà còn buộc tiểu gia thượng đài.

Tôn Quách nắm tay Tú Tú :

- Trình cô nương bây giờ Tôn Quách này phải làm sao đây? Tôn Quách thắng lão Quỷ chủ Quỷ môn là do lão cạn kiệt chân nguyên thôi!

- Hê nhắc đến lão Quỷ chủ Quỷ môn thì Tôn huynh phải chuẩn bị đối phó với lão. Nhất định lão sẽ đến tìm Tôn huynh!

- Thế thì tiểu gia mất mạng thật rồi. Kiếm pháp của lão nàng đã thấy rồi.

Tôn Quách đâu phải là địch thủ của Quỷ chủ Quỷ môn. Tú Tú hãy chỉ cho Tôn Quách phải làm gì đây? Hay ta trở lại võ đài khảo chứng, nói thật cho mọi người nghe?

- Tôn huynh có trở lại cũng đã muộn quá rồi. Bây giờ Tôn huynh bộc bạch sự thật sẽ càng bất lợi hơn. Nếu như huynh không nói thì chỉ có vài người muốn giao thủ với huynh, và với võ công hiện tại Tôn huynh có thể đối phó. Bằng như nói cho mọi người biết sự thật về cuộc giao đất giữa huynh và Quỷ chủ Quỷ môn, e rằng tất cả các cao thủ trên giang hồ sẽ tìm huynh đó.

Tôn Quách buông một tiếng thở dài lắc đầu :

- Tôn Quách biết làm sao bây giờ?

- Tôn huynh cứ coi như đây là ý trời vậy!

Tôn Quách nạt ngang :

- Ý trời, ý trời! Ả la sát này chẳng biết gì hết. Nàng chỉ muốn Tôn Quách chết hoặc Kim Lăng phủ tán gia bại sản mà thôi. Phải chi võ công của ta như Cát đại ca thì chẳng nói làm gì, đằng này... Hây, ý trời làm cho cuộc sống của Tôn tiểu gia bỗng nhiên rắc rối.

- Tú Tú có cách rồi!

Tôn Quách phấn khích hẳn lên, háo hức hỏi nàng :

- Tú Tú có cách à? Cách gì nói mau lên đi! Nhanh lên! Tiểu gia sẵn sàng nghe theo sự chỉ giáo của nàng!

Tú Tú mỉm cười :

- Xem huynh kìa, cuống quít như thế có ích gì?

- Tiểu gia không cuống sao được? Mặc kệ, nàng muốn nói Tôn Quách này sao cũng được, nhưng nhất định phải chỉ giáo cho Tôn Quách biết cách phải làm gì!

Tú Tú nhìn Tôn Quách :

- Tôn huynh phải thụ huấn võ công càng cao siêu càng tốt.

- Thụ huấn võ công? Võ công ở đâu mà thụ huấn? Hiện tại ta chỉ được Trình sư phụ ban cho võ vẽ mấy tuyệt kỹ Miêu chưởng và Kim Cang chỉ cùng với Miêu Hành Cước. Mấy tuyệt kỹ đó chỉ có thể đối phó với Công Tôn Cửu bất phân thắng bại chứ nếu gặp những đại cao thủ thì đoán chắc mất mạng với họ ngay!

- Võ công của thần cái thật ra vô cùng lợi hại. Chẳng qua huynh mới hàm thụ, chưa đạt đến cảnh giới tối thượng. Nếu như đạt tới cảnh giới tối thượng thì huynh cũng là một đại cao thủ trên giang hồ!

- Nhỡ như Tôn Quách chưa luyện đến cảnh giới tối thượng mà đã có người tìm đến giao thủ thì sao?

- Ơ... Tú Tú cũng không biết nữa, nếu có trường hợp đó xảy ra thì huynh phải trổ hết bản lĩnh để thắng họ, chứ không còn cách gì khác.

Tôn Quách chỉ vào mặt Tú Tú :

- Ả la sát này thật là giảo quyệt, thế mà cũng nói chỉ giáo cho tiểu gia cách phải làm gì. Hừ không cần nàng nói, tiểu gia có cách của tiểu gia.

- Cách của huynh là gì?

Xoa vầng trán rộng, Tôn Quách nhíu mày rồi nhìn Tú Tú trang trọng nói :

- Tôn Quách tính như thế này. Ta sẽ trở về Kim Lăng phủ, giả vờ ốm nặng, không xuất đầu lộ diện. Chẳng lẽ một kẻ ốm nặng mà cũng có kẻ đòi thi triển võ công ư?

- Hê... Tôn huynh làm như vậy không được đâu. Bây giờ huynh về lại Kim Lăng phủ chẳng khác nào muốn Kim Lăng phủ chen chân vào giang hồ. Tôn huynh há chẳng muốn mọi người trên võ lâm làm phiền đến lão nhân gia à?

Tú Tú tiếp :

- Tú Tú nói có đúng không? Tôn huynh quay về Kim Lăng phủ tất sẽ có người đến làm phiền đến lão nhân gia, biết đâu người đó lại chính là Quỷ chủ Quỷ môn!

Tôn Quách sa sầm mặt :

- Nàng nói đúng!

- Nếu huynh cho rằng Tú Tú nói đúng, thì chỉ còn mỗi cách là huynh phải trui rèn võ công đạt đến cảnh giới tối thượng. Lúc bấy giờ huynh mới xứng là Võ lâm Minh chủ.

Tôn Quách thở dài :

- Biết thứ võ công nào là tối thượng đây? Trời ơi, trời bắt chi Tôn Quách phải chịu cái chức Võ lâm Minh chủ thối tha này chứ? Nếu lúc này có ai cần cái chức vị Võ lâm Minh chủ thối này thì Tôn Quách sẽ giao ngay lập tức!

- Tôn huynh càng lo lắng thì càng mất sáng suốt. Hãy gác chuyện này qua một bên, Tú Tú và huynh tìm một tửu điếm nào để ăn mừng ngày huynh phát dương quang đại!

- Phát dương quang đại cái con khỉ, ta chẳng thiết gì nữa.

- Dù muốn hay không thì huynh cũng đã lỡ làm Võ lâm Minh chủ rồi. Một Võ lâm Minh chủ thì đâu thể có bộ mặt cáu kỉnh và hốt hoảng được.

Nàng nắm tay Tôn Quách :

- Tôn huynh đừng lo lắng nữa. Nếu như có chuyện gì xảy ra, chỉ cần Tú Tú nói một tiếng thì mẫu thân sẽ không bỏ huynh đâu. Còn như quá nguy kịch thì Tú Tú sẽ đưa huynh về Hỏa điểu đảo.

Tôn Quách nhìn sững nàng :

- Đúng rồi! Tôn Quách sẽ trở về Hỏa điểu đảo. Trên đất liền bị làm phiền thì Tôn tiểu gia ra biển. Ít ra thì nàng cũng phải nói được điều đó với Tôn Quách.

- Võ lâm Minh chủ gì mà lúc nào cũng chỉ chạy trốn thiên hạ. Lạ thật đó!

- Lạ như thế nào?

- Lần đầu tiên Tú Tú thấy một Võ lâm Minh chủ như huynh!

- Tôn tiểu gia đâu có cần làm Võ lâm Minh chủ!

- Thôi không bàn đến chuyện này nữa, Tú Tú đã đói bụng rồi.

- Ta cũng đói như nàng vậy.

Tú Tú nguýt Tôn Quách :

- Đói thì phải đi tìm cái ăn, cái uống cứ đứng đây mà tán gẫu thì chưa chết bởi đao kiếm thì đã chết đói chết khát rồi.

Nàng mỉm cười nắm tay Tôn Quách kéo đi. Khi đi ngang qua cửa hiệu bán gấm, Tôn Quách chợt dừng bước nói với Tú Tú :

- Nàng chờ ta một chút.

- Tôn huynh đi đâu?

- Ta vào cửa hiệu này rồi ra ngay thôi mà.

Tôn Quách nói dứt câu xăm xăm bước vào cửa hiệu. Một lúc sau y trở ra, trên tay là một cuộn gấm thượng hạng. Tú Tú thấy y mua gấm ngạc nhiên hỏi :

- Tôn huynh mua gấm để làm chi vậy?

- Còn hỏi nữa. Lão nhân gia có dạy huynh muốn nhờ thiên hạ việc gì thì trước tiên phải biết tặng cho người thứ khác. Tôn Quách chắc sắp phải nhờ đến thân mẫu của Tú Tú nên phải chuẩn bị sẵn gấm để tặng lão mẫu mẫu chứ. Nếu không sợ lão mẫu mẫu của Tú Tú đã không cho tá túc tại Hỏa điểu đảo còn phải buộc tiểu gia phải giao thủ thì chết chắc.

Tú Tú nguýt Tôn Quách :

- Tôn huynh xem thường thân mẫu của Tú Tú quá rồi đó!

- Ấy, đừng nói tiểu gia xem thường lão mẫu mẫu. Cửa hiệu tiểu gia vừa vào là của Kim Lăng phủ đó. Với số gấm này thì có đáng chi với Kim Lăng phủ. Với lại ta cũng muốn vào đó lấy một ít kim lượng để chi dùng nếu phải bôn ba.

- Tiểu huynh lo xa quá.

- Ê Tôn thiếu gia vốn xuất thân trong Kim Lăng phủ mà Kim Lăng phủ lại là thương gia lẫy lừng ở kinh thành.

- Thôi cũng được! Tùy huynh vậy!

Hai người rảo bước đi tiếp. Họ chọn một tửu điếm đơn sơ có phần vắng vẻ.

Tôn Quách quay sang Tú Tú :

- Chúng ta vào đây đi. Tửu điếm này vắng vẻ chắc không có người để mắt đến Tôn tiểu gia.

Tú Tú mỉm cười gật đầu.

Tôn Quách và Tú Tú vừa bước vào tửu điếm những thực khách trong tửu điếm như đồng loạt đứng cả lên. Mươi gã đại hán vận võ phục đồng loạt bước đến trước mặt Tôn Quách kính cẩn ôm quyền xá Tôn Quách :

- Bái kiến Minh chủ!

Đang cầm khúc gấm, Tôn Quách chẳng biết làm sao, liền bỏ qua tay Tú Tú.

Y giả lả ôm quyền đáp lễ :

- Các vị huynh đệ khách sáo, khách sáo!

Miệng thì nói vậy, trong tâm Tôn Quách rủa thầm :

- Quỷ tha ma bắt các người đi. Tôn tiểu gia đâu muốn gặp các người ở đây lại còn bô bô gọi tiểu gia là Minh chủ võ lâm nữa.

Gã đại hán lực lưỡng có hàm râu quai nón với vẻ mặt như một gã đao phủ chốn pháp trường nhìn Tôn Quách nói :

- Tại hạ là Quân Vi Phục trại chủ lục lâm Hồ Nam. Tại võ đài khảo chứng võ công, thấy Minh chủ trổ tuyệt thế võ công đả bại Quỷ chủ Quỷ môn, lòng vô cùng thán phục và ngưỡng mộ. Tại hạ tâm nguyện khi nào có dịp thuận lợi sẽ bái kiếm Minh chủ, mong được Minh chủ kết giao thủ túc huynh đệ.

Tôn Quách reo lên :

- Thế thì tốt quá, tốt quá. Tứ hải giai huynh đệ, Tôn Quách rất thích được kết giao bằng hữu với các vị.

Quân Vi Phục xá Tôn Quách :

- Lục lâm Hồ Nam đa tạ Minh chủ!

Y quay lại nhóm người đứng sau lưng :

- Các người mau bày đại yến, hôm nay Quân đại ca sẽ cùng Minh chủ uống thật say để kết tình huynh đệ!

- Tuân lệnh đại ca!

Chỉ trong khoảnh khắc, một bàn đại yến được bày ra giữa gian tửu điếm.

Tú Tú truyền âm nhập mật nói với Tôn Quách :

- Tôn huynh thấy không? Chức vị Võ lâm Minh chủ cũng được đấy chứ. Nếu mà huynh không phải là Võ lâm Minh chủ thì trại chủ lục lâm Hồ Nam Quân Vi Phục đâu có trọng vọng huynh như vậy?

Quân Vi Phục chọn cho Tôn Quách chỗ ngồi thượng tọa rồi mới bắc ghế ngồi cạnh. Y hào hứng rót rượu ra chén, hớn hở nói :

- Được Minh chủ xem như huynh đệ thủ túc, các huynh đệ lục lâm Hồ Nam vô cùng cảm kích. Quân Vi Phục kính Minh chủ một chén rượu này, thay mặt huynh đệ lục lâm Hồ Nam tỏ lòng tôn kính.

- Trại chủ khách sáo quá. Ta thật là áy náy. Nhưng hôm nay vinh dự được kết giao huynh đệ với các vị, Tôn Quách cũng hết sức cảm kích nghĩa khí của các huynh đệ lục lâm.

Tôn Quách bưng chén :

- Mời tất cả mọi người!

Tất cả cùng nâng chén uống cạn. Tôn Quách đặt chén xuống bàn, nhìn lướt qua một lượt trang trọng nói :

- Các huynh đệ lục lâm Hồ Nam trượng nghĩa khí như vậy, tại hạ vô cùng ngưỡng mộ. Nếu sau này võ lâm có cần đến các vị, mong huynh đệ hỗ trợ.

Chúng lục lâm đồng loạt đứng lên.

Quân Vi Phục dõng dạc nói :

- Huynh đệ lục lâm Hồ Nam sẵn sàng tiếp nhận lời chỉ giáo của Võ lâm Minh chủ!

- Đa tạ các vị!

Vi Phục nói tiếp :

- Được Minh chủ kết giao huynh đệ thủ túc, lục lâm Hồ Nam xem như đã phát dương quang đại.

- Các huynh đệ lục lâm xem Tôn Quách như thủ túc là quý lắm rồi. Tôn Quách mời các vị chén rượu này. Nào chúng ta cùng nâng chén!

Tú Tú nhìn Tôn Quách mỉm cười.

Tôn Quách uống rượu mà lòng nhẹ nhõm vô cùng, y nghĩ thầm :

- “Các người không khảo chứng võ công của Tôn tiểu gia là được rồi. Còn xem tiểu gia là huynh đệ nữa càng tốt cho tiểu gia hơn”.

Lục lâm vốn là những người thô lỗ, nhưng rất thẳng thắn khách khí, nay được uống rượu, ăn chung với Minh chủ nên phấn khích, hào hứng vô cùng. Bàn đại yến chẳng mấy chốc thật là rộn rã,

rôm rả.

Có người chồm hẳn tới trước, xin được uống cùng Tôn Quách. Uống cạn một tuần rượu, Tôn Quách đã bắt đầu thấm men, gật gà gật gưỡng. Ánh mắt bình thường vốn rất trong và sáng nay như người ngủ gật. Y lè nhè nói :

- Nghĩ làm Minh chủ cũng vui vui!

Vi Phục đáp lời Tôn Quách :

- Đâu dễ gì được chức Võ lâm Minh chủ. Chỉ có những người bản lĩnh như Tôn huynh mới xứng.

- Tất nhiên phải xứng rồi, để... để không làm mất mặt các chư vị huynh đệ chứ.

Vi Phục ôm quyền xá :

- Minh chủ vô cùng khẳng khái!

- Hê... không giấu gì các vị huynh đệ!

Tôn Quách toan bộc bạch sự thật thì Tú Tú như đoán được y sắp sửa nói gì, liền véo mạnh vào đùi gã.

Tôn Quách trợn mắt rú lớn :

- Ui cha!

Vi Phục hối hả nói :

- Minh chủ sao vậy?

Tôn Quách như bừng tỉnh giả lả khoát tay :

- Không có gì! Không có gì!

Tú Tú lườm Tôn Quách. Chạm vào cái lườm sắc như bảo đao bảo kiếm từ đôi thu nhãn của nàng, Tôn Quách như bừng tỉnh, y thở hắt ra một tiếng :

- Chúng ta đã uống nhiều rượu rồi, hẹn gặp lại các chư vị huynh đệ vậy!

Vốn xuất thân từ Kim Lăng phủ, và sẵn tính hào phóng, Tôn Quách lấy một thỏi vàng ròng đặt lên trên bàn. Y nhìn Quân Vi Phục nói :

- Hôm nay tại hạ trả bữa đại yến này. Sau này các vị có gặp lại tại hạ đã là huynh đệ thì đừng khách

sáo gọi Tôn Quách là Minh chủ, cứ gọi tục danh của ta là Kim Tài Công Tử là được rồi.

Vi Phục phấn khởi nói :

- Chúng huynh đệ lục lâm xin lĩnh hội chỉ huấn của Tôn huynh!

Tôn Quách gật gù :

- Tốt lắm, tốt lắm. Các huynh đệ nhớ đấy nhé. Tôn Quách là Kim Tài Công Tử chứ không phải là Võ lâm Minh chủ đâu nhe!

Tôn Quách đứng lên. Tất cả lục lâm Hồ Nam cũng đồng loạt đứng lên ôm quyền xá Tôn Quách.

Tôn Quách thở hắt ra rồi nói :

- Hẹn ngày tái kiến.

Vi Phục kính cẩn nói :

- Kim Tài Công Tử Tôn huynh bảo trọng!

- Quân huynh yên tâm, Tôn Quách lo cho bản thân mình lắm!

Y còn muốn nói nữa thì Tú Tú đã ghịt tay, nàng nhìn Vi Phục nói :

- Tôn huynh của tôi đã thấm men rượu, có gì sơ xuất mong các vị bỏ qua!

Vi Phục nhìn Tú Tú từ tốn nói :

- Tôn nương nương nói vậy khiến huynh đệ chúng tôi thật áy náy!

Nghe Vi Phục gọi mình là Tôn nương nương, Tú Tú thẹn thùng liếc xéo Tôn Quách.

Tôn Quách toan mở miệng đính chính thì nàng đã cướp lời gã :

- Tú Tú chỉ sợ các vị huynh đệ ở đây hiểu lầm tướng công mà thôi!

Tôn Quách quay lại trợn mắt nhìn nàng, nhưng Tú Tú đã kéo y ra khỏi cửa.

Nàng vừa đi vừa truyền âm nhập mật nói với Tôn Quách :

- Tôn huynh há đã từng nói với lão nhân gia Tú Tú là nương tử của huynh?

- Ơ!

- Tôn huynh còn không nhận thì đừng hòng nhờ Tú Tú nói với mẫu thân cho huynh tá túc ở Hỏa Điểu Đảo.

Tôn Quách gật đầu :

- Ơ... Tôn Quách sẽ không nói gì hết.

Hai người vừa rảo bước đến ngưỡng cửa thì chạm mặt với Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu. Vừa thấy Công Tôn Cửu, đang bị men rượu khiến cho bần thần Tôn Quách đã tỉnh ngay.

Dáng vẻ của Công Tôn Hách đập vào nhãn quang của Tôn Quách khiến cho y bất giác bồn chồn. Đôi mắt sáng ngời trông tựa mắt chim cú săn mồi khiến cho Tôn Quách nao nao hơn.

Tôn Quách nhìn sang Tú Tú nhỏ giọng nói :

- Tú Tú! Xem chừng chúng ta không gặp may rồi, trở vào trong nhé!

Tú Tú lắc đầu :

- Không. Một khi đã đi thì không quay vào.

Tôn Quách bặm môi suy nghĩ. Bất chợt y quay vào bên trong :

- Các vị huynh đệ, chúng ta có khách đến tìm!

Từ trong tửu điếm, Quân Vi Phục và chúng huynh đệ lục lâm Hồ Nam đồng loạt kéo ra đứng bên cạnh Tôn Quách.

Công Tôn Hách nhếch môi dè bỉu nói :

- Tân Minh chủ ra là một tên lục lâm gàn dở. Lão phu không phục!

Quân Vi Phục trợn mắt :

- Lão già kia sao dám càn rỡ ngoa ngôn trước mặt huynh đệ chúng ta chứ?

Công Tôn Hách chỉ Tôn Quách :

- Bọn lục lâm các người đâu đáng để lão phu nhìn tới. Nhất là tiểu tử lục lâm tân Minh chủ kia.

Vi Phục cáu gắt nạt lớn :

- Lão là ai mà dám nói càn như vậy chứ? Hừ gàn rỡ như lão là cùng rồi!

Vi Phục quay sang Tôn Quách :

- Tôn huynh tính sao?

- Tất nhiên phải cảnh cáo lão rồi. Lão đó tuổi già sức yếu, các huynh đệ tính được rồi. Còn tên công tử kia vừa lùn vừa mập, xem ra có tuyệt công để tại hạ lo.

Tôn Quách nói như vậy bởi vì y đã giao thủ với Công Tôn Cửu, và không muốn chạm trán với Công Tôn Hách bởi từ trong ánh mắt của lão toát ra sát na hung tợn của tử thần.

Quân Vi Phục khẳng khái nói :

- Kim Tài Công Tử huynh khỏi bận tay bận chân với lão quỷ hồ đồ này. Chỉ huynh đệ lục lâm thôi cũng thừa sức dạy cho lão hồ đồ này. Chỉ huynh đệ lục lâm thôi cũng thừa sức dạy cho lão và gã công tử lùn mập kia một bài học biết kẻ trên người dưới.

Tôn Quách thở phào một tiếng như vừa trút được một gánh nặng trên vai, y khẽ gật đầu nói :

- Vậy cũng được khi nào các huynh đệ cần đến ta thì ta sẽ xuất thủ hỗ trợ.

- Tôn huynh cứ thị nhãn, chẳng cần phải bận tâm.

Vi Phục nói với gã thuộc hạ đứng bên :

- Đưa binh khí cho ta.

Gã thuộc hạ nhanh chân đi vào bên trong rồi quay trở ra, trao cho Quân Vi Phục ngọn Lang nha bổng nặng non năm trăm cân.

Quân Vi Phục nào biết lão quỷ đối phương của gã là Công Tôn Hách, một đại cao thủ danh chấn trên giang hồ.

Vi Phục xách Lang nha bổng cùng với những gã thuộc nhân vây thành vòng trong xung quanh Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu.

Vi Phục gằn giọng nạt từng tiếng :

- Lão quỷ biết thân biết phận thì mau quỳ xuống tại tội với tân Minh chủ, bằng như không thì đừng trách huynh đệ chúng ta đó.

- Kiểu cách của các người đúng là một lũ đầu trộm đuôi cướp. Hôm nay lão phu sẽ mở đại khai sát giới tống tiễn bọn lục lâm các người về chầu diêm chúa.

Vi Phục nghe Công Tôn Hách nói phẫn nộ hét lớn :

- Lão quỷ muốn chết mà!

Gã vừa dứt lời liền phất tay ra hiệu cho chúng lục lâm đồng loạt xông vào tập kích Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu.

Xem tiếp hồi 37 Công Tôn Hách

Chương 37: Công Tôn Hách

Mặc dù thủ binh khí Lang nha bổng nặng trên năm trăm cân, nhưng Quân Vi Phục vẫn múa vùn vụt, xem chừng sức nặng của binh khí không thể bì với thần lực của gã.

Vi Quân Phục quát lớn :

- Lão quỷ nằm xuống!

Ngọn Lang nha bổng bổ xuống thẳng tới Công Tôn Hách.

Trước thế công dũng mãnh của Quân Vi Phục, Công Tôn Hách lại rất dửng dưng ngỡ như chiếc Lang nha bổng kia chỉ là món đồ chơi, không đáng để lão phải bận tâm.

Chờ cho chiếc Lang nha bổng được Quân Vi Phục khởi động tập kích mình, Công Tôn Hách mới giũ hai ống tay áo. Hai đạo khí kình nặng tợ ba đào vồ tới binh khí của Vi Phục.

Ầm...

Hai đạo kình kia hất ngược Lang nha bổng bật trở lại, buộc Quân Vi Phục phải tháo lui hai bộ.

Đến lúc này Quân Vi Phục mới biết đối phương của mình không phải tầm thường.

Y giật mình cũng là lúc chiếc Thiết phiến trong tay Công Tôn Hách xòe ra.

Chiếc Thiết phiến với dòng chữ “Mộ Dung đại pháp”

Bốn chữ đó bắt Quân Vi Phục liên tưởng đến dòng họ Mộ Dung ở Giang Tô với thủ pháp điểm huyệt thần kỳ danh bất hư truyền, có thể ví như đỉnh cao bắc đẩu Thiếu Lâm.

Vi Phục biến sắt thét lớn :

- Kim Tài Tôn huynh...

Y muốn cầu cứu Tôn Quách, nhưng chỉ nói được mấy nhiêu thì đã nghẹn lời.

Chiếc thiết phiên thần kỳ của Công Tôn Hách như một tia điện trời thọc xuyên qua yết hầu của Quân Vi Phục mà gã không kịp thấy đối phương xuất thủ lúc nào.

Phập....

Quân Vi Phục thối tiếp ba bộ nữa hai mắt cứ trợn trừng nhìn chiếc Thiết phiến.

Công Tôn Hách vừa rút chiếc thiết phiên lại xòe ra rồi phạt ngang qua cổ Quân Vi Phục.

Phập...

Chiếc cổ to, lực lưỡng của Quân Vi Phục chẳng khác nào thân cây chuối hứng trọn nhát rìu bén ngót.

Thủ cấp của gã lật ra sau rơi xuống đất mà tứ chi vẫn còn run lẩy bẩy một lúc rồi mới đổ sầm xuống.

Thấy cái chết quá thảm khốc của trại chủ lục lâm Quân Vi Phục, Tôn Quách biến sắc buột miệng thốt :

- Ôi cha... Khủng khiếp quá.

Nếu Tôn Quách sửng sốt thì chúng lục lâm hồn siêu phách lạc. Trước cái chết khủng bố của chủ trại lục lâm, bọn họ như mất cả thần lẫn vía, đứng trơ ra như phỗng mặc nhiên hứng chịu những thế điểm sát tử của Công Tôn Cửu mà chẳng phản kháng gì.

Gần như chỉ trong thời khắc chưa uống xong tuần trà mà chúng lục lâm Hồ Nam trên mười mạng đã biến thành những xác chết nằm rải rác trước cửa tửu điếm.

Đến cả Tôn Quách lẫn Tú Tú cũng thờ người trước cảnh dại sát của cha con Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu.

Công Tôn Hách làm cỏ xong chúng lục lâm Hồ Nam mà xem chừng chẳng tốn một chút dư lực.

Lão xòe Thiết phiến phe phẩy, vuốt râu nhìn Tôn Quách :

- Đến lượt tân Minh chủ thị chứng võ công bản lĩnh để Công Tông lão tâm phục khẩu phục chứ.

Tôn Quách thấy cảnh chết chóc diễn ra ngay trước mắt mình, đã choáng váng, thần hồn át thần vía, buột miệng nói càn :

- Tại sao lúc ở võ đài khảo chứng võ công tìm Minh chủ, Công Tôn tiền bối không thượng đài giao thủ với Quỷ chủ Quỷ môn, chờ khi vãn sinh bỗng nhiên bị trở thành Võ lâm Minh chủ rồi lại đi tìm mà giao đấu chứ?

Công Tôn Hách nheo mày :

- Đã là Minh chủ thì lúc nào giao thủ không được?

Tôn Quách khoát tay :

- Vậy là bất công!

- Bất công chỗ nào?

- Công Tôn tiền bối sợ Quỷ chủ Quỷ môn, không dám thượng đài. Vậy không phải bất công à?

Công Tôn Hách nghe Tôn Quách nói, thẹn đến đỏ mặt :

- Tiểu tử dám nói lão phu sợ chết ư?

Tôn Quách gật đầu bừa :

- Nếu như tiền bối không sợ chết tại sao không dám thượng đài giao đâu với Quỷ chủ Quỷ môn? Đến bây giờ thì khư khư đòi giao đấu với vãn sinh. Trên giang hồ võ lâm ai mà không biết võ công của dòng tộc Mộ Dung Công Tôn siêu quần, biến hóa, xuất quỷ nhập thần, hóa ra chỉ chuyên đi bắt nạt hậu bối ư?

Công Tôn Hách sa sầm mặt, nạt ngang :

- Tiểu tử nói càn. Tại võ đài khảo chứng võ công, tiểu tử đã đánh bại Quỷ chủ Quỷ môn, nghiễm nhiên trở thành Võ lâm Minh chủ, thế thì còn ngại gì Công Tôn lão phu chứ?

Công Tôn Hách vuốt râu cười mỉm nói tiếp :

- Trên giang hồ bây giờ ai ai cũng biết Kim Tài công tử Tôn Quách võ công xuất thần nhập hóa, trước quần hào đã minh chứng bản lĩnh đả bại Quỷ chủ Quỷ môn, nay sao lại e dè với lão phu thô thiển này chứ?

Công Tôn Cửu hậm hực nói :

- Tôn Quách... Có thể tại võ đài khảo chứng võ công, ngươi dùng thủ đoạn mưu ma chước quỷ đánh bại Quỷ chủ Quỷ môn chứ bản lĩnh thì chẳng có gì.

Tôn Quách hất mặt, nói càn :

- Tôn tiểu gia có nói mình có bản lĩnh bao giờ đâu. Hê... Nhưng nếu Tôn tiểu gia không có bản lĩnh thì sao đã từng buộc ngươi chạy như bị ma đuổi? À... Hay ngươi quên, cuộc giao thủ đó rồi?

Nhắc đến cuộc giao thủ đó, Công Tôn Cửu thẹn đến chín :

- Lần đó Thiết Phiến thư sinh này thua ngươi cũng chỉ vì quá chủ quan, không đề phòng thủ đoạn của ngươi mà thôi.

- Thủ đoạn với không thủ đoạn. Ta thắng ngươi là được rồi.

Công Tôn Cửu đanh mặt, gắt gỏng nói :

- Ngươi thắng ta thì giờ phải minh chứng võ công của ngươi với Công Tôn bá bá.

Tôn Quách giật mình khi Công Tôn Cửu dứt lời.

Y khoát tay lắc đầu :

- Tiểu gia không đấu với Công Tôn tiền bối đâu. Như thế là bất kính.

Công Tôn Cửu gắt gỏng cướp lời Tôn Quách :

- Ngươi đừng giảo hoạt, giảo ngôn tránh né nữa. Hãy xuất thủ minh chứng võ công của ngươi với Công Tôn bá bá đi.

Công Tôn Hách xen vào :

- Công Tôn Cửu nói đúng đó, tân Minh chủ muốn lão phu tâm phục khẩu phục thì phải cho lão chứng nghiệm võ công của Minh chủ chứ.

Tú Tú nhìn Công Tôn Hách nói :

- Công Tôn tiền bối nói rất đúng. Nhưng có một sự thật, cuộc khảo chứng võ công là điều bất công đối với tiểu huynh của tiểu nữ.

Công Tôn Hách nhìn sang nàng. Chiếc Thiết phiến trên tay lão không ngừng phe phẩy :

- Lão phu muốn nghe điều bất công đó. Nếu như tiểu nữ giải trình được thì lão phu sẽ bỏ đi, bằng như ngược lại thì tân Minh chủ buộc phải thi thố với lão phu để ấn chứng ai có võ công cao hơn ai.

Tôn Quách nhìn qua Tú Tú bằng ánh mắt lo lắng.

Y lí nhí nói :

- Ả La Sát liệu dùng ngôn mà khuyến dụ lão quỷ, nếu không thì nàng vĩnh viễn mất đi tướng công của mình mà trở thành góa bụa đó.

Tú Tú mỉm cười, lườm Tôn Quách.

Nàng lại nhìn Công Tôn Hách lấy giọng từ tốn nói :

- Tiểu nữ chẳng giấu gì Công Tôn tiên sinh...

Công Tôn Hách gằn giọng cướp lời nàng :

- Đừng dài dòng nữa, hãy nói thẳng cho lão phu biết cái điều bất công đó đi.

- Tiểu nữ nói ngay đây thôi. Vâng Tôn huynh của tiểu nữ luyện tuyệt công trong cổ vật Long cốc..

Công Tôn Hách tròn mắt :

- Sao... Tiểu tử luyện tuyệt công trong cổ vật Long cốc à? Lạ thật, lão phu không tin.

Tôn Quách gật đầu :

- Quả thật vãn bối luyện công trong cổ vật Long cốc.

- Lão phu nghe nói trong cổ vật Long cốc có bí kíp tuyệt công. Thế sao tiểu tử đã luyện mà không dám đấu với lão phu chứ?

Tú Tú cướp lời lão :

- Chính vì tiểu huynh của tiểu nữ luyện tuyệt công trong cổ vật Long cốc nhưng chưa đạt đến hỏa hầu thượng thừa. Vì chưa đạt đến hỏa hầu thượng thừa mà nội công không ngừng bị đình trệ khi xuất thủ. Tiểu huynh chỉ dụng được võ công tuyệt kỹ theo từng thời khắc.

Công Tôn Hách cau mày :

- Lão phu không hiểu.

- Tiểu nữ giải trình đây. Nếu như tiểu huynh của tiểu nữ đạt đến hỏa hầu thượng thừa thì nội lực sẽ không ngừng lưu chuyển, không bị gián đoạn theo thời khắc nữa. Lúc thượng đài đấu với Quỷ chủ Quỷ môn, công lực của tiểu huynh tiểu nữ đúng thời khắc nội lực sung mãn, hoành chuyển theo chu kỳ ngũ hành, mới dễ dàng đả bại Quỷ chủ Quỷ môn. Nay đã qua thời khắc đó, võ công của tiểu huynh trở lại rất bình thường chỉ có thể sánh ngang với Thiết Phiến thư sinh công tử đây thôi.

Nàng ngưng lời quan sát dung diện của Công Tôn Hách, rồi tiếp :

- Nay Công Tôn tiên sinh chọn thời khắc nội lực tiểu huynh ngưng trệ, không sung mãn để đòi giao thủ ấn chứng, đó có phải là điều bất công cho tiểu huynh của tiểu nữ không? Nếu như Công Tôn tiên sinh muốn khảo chứng võ công của tiểu huynh thì hãy để cho tiểu huynh giao đấu với Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu. Nể mặt Công Tôn tiên sinh, Tôn Quách huynh sẽ không dụng sát chiêu hại

Công Tôn Cửu công tử. Ngược lại, trong vòng hai mươi chiêu, Thiết Phiến thư sinh Công Tôn Cửu không đả bại được tiểu huynh của tiểu nữ thì xem như đã thua.

Công Tôn Cửu gắt gỏng nạt ngang :

- Ta và gã đã giao thủ bất phân thắng bại rồi.

Y dè bỉu, lắc đầu nói :

- Nghe cô nương giải trình ta và Công Tôn bá bá đây sao tin được.

Tôn Quách cướp lời gã :

- Hê... tin hay không quyền của Công Tôn công tử, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Nếu như ta mà luyện thành khí lực sung mãn lưu chuyển không ngưng trệ, vượt qua ngũ hành âm dương thì sẵn sàng giao thủ với Công Tôn tiên sinh.

Tôn Quách giả vờ buông một tiếng thở dài :

- Nhưng rất tiếc... Công Tôn tiên sinh đã chứng nghiệm võ công của vãn sinh tại võ đài khảo chứng võ công rồi, chắc phải tin những gì Tú tú nói.

Công Tôn Hách nhìn Tôn Quách :

- Được... Xem như tiểu nữ kia nói đúng đi. Lão phu sẽ tin nếu như tiểu tử trao lại cho lão phu chức vị Võ lâm Minh chủ bằng tín vật của ngươi.

Tôn Quách nhìn qua Tú Tú, nhẹ giọng nói :

- Lão quỷ chỉ thèm chức vị Võ lâm Minh chủ thôi. Tiểu gia sẽ trao chức vụ đó cho lão vậy.

Tôn Quách giả lả cười rồi nói :

- Vãn sinh không màng đến chức vụ Võ lâm Minh chủ. Điều này vãn bối đã nói tại võ đài khảo chúng võ lâm rồi. Bây giờ tiền bối muốn thì vãn sinh sẵn sàng trao cho người, nhưng tín vật thì chẳng biết lấy gì làm tin.

- Tiểu tử đồng ý là được rồi, nhưng tín vật thì lão phu chọn.

Tôn Quách gật đầu nói :

- Sắn khúc lụa này, vãn sinh làm tín vật trao cho tiền bối vậy.

Công Tôn Hách lắc đầu.

Tôn Quách ngơ ngác hỏi :

- Thế tiền bối đòi gì?

Công Tôn Hách trang trọng nói :

- Tín vật của Minh chủ không thể là một cuộn gấm, một thỏi vàng, một hạt dạ minh châu, mà nó phải là tín vật đối với thiên hạ.

Tôn Quách nhăn mặt :

- Tín vật đối với thiên hạ. Tại đây, trong hoàn cảnh bất ngờ này, vãn sinh chẳng có tín vật nào hết.

Công Tôn Hách vuốt râu cất tràng tiếu ngạo thật là đanh ác.

Lão gằn giọng nói :

- Tân Minh chủ có tín vật.

- Tiền bối nói cho vãn sinh biết xem mình có tín vật gì?

- Một chân, một tay hoặc một con mắt.

Tôn Quách sa sầm mặt :

- Tiền bối nói vậy có ý gì?

- Lão phu cần một chân hoặc một cánh tay, hay một con mắt của tân Minh chủ để làm tín vật với thiên hạ. Tự Minh chủ chọn lấy một thứ cho lão phu.

Công Tôn Cửu tiếp lời Công Tôn Hách :

- Ngươi nghe rõ rồi chứ? Ngươi phải tự chọn lấy một trong ba thứ: chân, tay hoặc con mắt của ngươi trao cho Công Tôn bá bá.

Tôn Quách biến sắc. Y chỉ vào ngực mình :

- Tiên sinh buộc vãn sinh phải chặt tay hoặc chân, không thì phải móc một con mắt à?

Công Tôn Hách thản nhiên gật đầu :

- Đúng như vậy. Những thứ đó mới đáng là tín vật của Võ lâm Minh chủ.

Tôn Quách ngây người, ngơ ngẩn nói :

- Nếu tiên sinh bắt Tôn Quách phải làm vậy thì vãn bối sẽ biến thành phế nhân sao?

Công Tôn Cửu cười khảy, tiếp lời Tôn Quách :

- Tất nhiên ngươi sẽ trở thành phế nhân rồi.

Tôn Quách khoát tay :

- Không, không... Tiên sinh chọn tín vật khác đi. Vãn sinh đã chấp nhận trao chức vị Võ lâm Minh chủ cho tiên sinh rồi chẳng lẽ tiên sinh còn buộc vãn sinh phải biến thành phế nhân ư?

Công Tôn Hách nhạt nhẽo nói :

- Lão phu chỉ nhận một trong ba thứ đó, còn nếu như Minh chủ ngu thì lão phu buộc phải mượn thủ cấp của Minh chủ.

Tú Tú cau mày, gắt gỏng nói :

- Lão đã bức ép tiểu huynh của tiểu nữ.

- Lão phu không bức ép mà cho tiểu tử lựa chọn mà. Nếu y chỉ trao chức vị Võ lâm Minh chủ cho lão phu bằng lời thì võ lâm giang hồn ai tin, cũng như giải trình của nha đầu ai minh chứng?

Lời của Công Tôn Hách chưa tan trong thính nhĩ của Tôn Quách và Tú Tú.

Tôn Quách và Tú Tú còn bối rối chưa biết phải ứng phó như thế nào thì từ phía sau lưng Công Tôn Hách, Cát Thiên Phong đã lên tiếng :

- Võ lâm Minh chủ là ứng mạng của thiên cơ. Ứng mạng đó đã rơi vào Tôn Quách, thì đâu ai chống lại ý trời.

Thiên Phong vừa nói vừa ung dung bước qua Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu :

- Thiên Phong chúc mừng Tôn thiếu gia.

- Cát đại ca.

Sự xuất hiện đúng lúc của Cát Thiên Phong khiến Tôn Quách phấn chấn hẳn lên. Y quá phấn khích quên bẵng cả Công Tôn Hách lẫn Công Tôn Cửu mà hào hứng nói :

- Mừng quá... mừng quá khi gặp lại Cát đại ca.

Thiên Phong mỉm cười :

- Gặp lại một lãnh đạo du lãng mà Minh chủ mừng ư?

- Hây da... Cát đại ca đừng gọi tiểu đệ là mình chủ, minh tôn gì hết. Cái chức Minh chủ thối đó không bằng gặp lại Cát đại ca.

Tôn Quách nhìn lại Công Tôn Hách :

- Công Tôn tiền bối có muốn làm Minh chủ thì cứ mà đến Tổng đàn võ lâm tự xưng đi. Còn ba thứ tín vật để kiếp sau Tôn Quách trao cho tiền bối. Bây giờ có Cát đại ca. Tôn Quách không còn thời gian khẩu chiến với Công Tôn tiền bối đâu, mà còn phải bồi tiếp đại ca.

Tôn Quách lại nhìn Thiên Phong :

- Đại ca, chúng ta đi thôi. Thấy cái cảnh này tiểu đệ không thích ở đây rồi.

Tôn Quách dứt lời toan dợm bước thì Công Tôn Hách đã lên tiếng :

- Tôn giá muốn tranh đoạt với gia tộc Mộ Dung?

Thiên Phong quay lại nhìn thẳng vào mắt Công Tôn Hách.

Chàng từ tốn nói :

- Tại hạ không hề có ý tranh đoạt với ai để tạo lập cái danh hư ảo, nhưng Thiên Phong cũng không muốn chống lại ứng mạng thiên cơ.

- Nói như vậy là tôn giá đã quyết đối mặt với lão phu rồi.

- Nếu như lão có ý chống lại ứng mạng thiên cơ mà sát tử Minh chủ đoạt danh đoạt quyền.

Công Tôn Hách lộ rõ sát khí ra mặt. Lão gằn giọng nói :

- Từ lâu Công Tôn lão phu đã nghe uy danh Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong và rất muốn thỉnh giáo võ công của tôn giá. Nhân tiện có cuộc hội kiến này, tôn giá chắc không để lão phu thất vọng.

- Nếu lão Công Tôn đã có tâm ý như vậy, tại hạ đâu nỡ để lão thất vọng chứ.

Công Tôn Hách gật đầu :

- Thế thì tốt lắm. Tiểu tử Tôn Quách không dám thi thố võ công với lão phu thì có tôn gia thay y.

Lão dấn đến hai bộ.

Trong khi Cát Thiên Phong và Công Tôn Hách giao nhãn với nhau thì Tôn Quách dí miệng vào tai Tú Tú, thì thầm :

- Nàng nghĩ Cát đại ca có phải là đối thủ của lão Công Tôn đó không?

- Tôn huynh nên đặt vấn đề ngược lại thì đúng hơn. Mặc dù Thiết phiến đại pháp của dòng họ Công Tôn Mộ Dung cao minh thật, nhưng nếu so với Ma hoàn thì trong binh khí phổ xếp còn xa lắm mới đặng là đối thủ của Cát đại ca. Nếu như muội đoán không lầm thì huynh nên chú nhãn đến gã Thiết Phiến thư sinh mập lùn kia thì hơn. Nhất định y sẽ có thủ đoạn.

Nghe Tú Tú nhắc chừng, Tôn Quách liền định nhãn đóng đinh quan sát mọi cử động của Công Tôn Cửu.

Đập mắt vào Tôn Quách là ánh mắt giảo hoạt, láo liên của Công Tôn Cửu đang sục sạo, xoi mói như cố tìm một đại huyệt tử vong trên thân ảnh của Cát Thiên Phong.

Tôn Quách nghĩ thầm :

- “Hừ... Đúng như ả La Sát dự đoán. Tên mập lùn này chắc chắn sẽ giở trò với Cát đại ca một khi lão Công Tôn kia xuất thủ phát chiêu”.

Xem tiếp hồi 38 Ma Hoàn

Chương 38: Ma Hoàn

Vốn đã nghe danh Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong, Công Tôn Hách đâu dám xem thường. Thiết phiến trên tay Công Tôn Hách đã xòe ra, nhưng không còn động thái phe phẩy nhàn tản, mà có phần khẩn trương hợp với thần sắc trang trọng của lão.

Lão Công Tôn nhìn Cát Thiên Phong tưởng chừng như muốn biến cái nhìn của lão thành một nhát đao, nhát kiếm chẻ đôi người đối phương, lão chậm rãi nói :

- Lão phu nghe thiên hạ đồn đại tôn giá có biệt tài xếp hình giấy. Một khi đối phương nhận được hình nấm mồ thì xem như đã đối mặt với thần chết, không biết chuyện đó có đúng không?

- Nếu đúng như thiên hạ đồn đại thì Công Tôn lão muốn nhận hình giấy gì?

Công Tôn Hách lưỡng lự một lúc rồi mới đáp lời Cát Thiên Phong :

- Tất nhiên chẳng ai thích đối mặt với tử thần, và lão phu cũng vậy. Nói như thế nhưng khi giao thủ thì binh khí lại vô tình.

- Tại hạ sẽ kìm chế binh khí của mình.

- Tôn giá có lòng như vậy lão phu xin đa tạ.

Lời nói dứt trên cửa miệng, Công Tôn Hách đã lắc vai thẳng tới Cát Thiên Phong. Thiết phiến trong tay lão nhanh chóng được gấp lại, biến thành đoản côn, có mũi nhọn hoắt liên thủ phóng ra những thế điểm chết người công vào ba mươi sáu đại huyệt của Thiên Phong.

Đối phó với những thế điểm thần kỳ của Công Tôn Hách, Thiên Phong không chút gì tỏ ra nao núng, mặc dù những thế công của đối phương đều là những chiêu công sát tử. Mũi quạt điểm tới tưởng như chạm được vào tử huyệt của Thiên Phong, thì y như rằng chỉ cần chàng nhích động thân pháp là đã tránh được sát chiêu của lão Công Tôn.

Liên thủ trong chớp mắt, lão Công Tôn Hách đã xuất được mười thế điểm liên hoàn, nhưng tuyệt nhiên không sao chạm được vào thân ảnh của đối phương. Lão càng truy kích Thiên Phong càng bồn chồn lo lắng, bởi lẽ chỉ có lão xuất thủ còn đối phương chỉ tuyệt nhiên né tránh, vậy mà những chiêu công của lão vẫn không làm gì được. Công Tôn Hách dụng đến thế điểm thứ mười hai thì bất thình lình xoay bộ, xòe Thiết phiến quạt ngang. Với thế công biến hóa bất ngờ này, dụng ý của Công Tôn

Hách nhằm ra một chiêu quyết định, nếu như vẫn không đắc thủ thì ngưng ngay cuộc giao thủ.

Thiết phiến của lão Công Tôn vừa xòe ra định phạt ngang yết hầu của Thiên Phong, nhưng ý đồ của lão như đã bị Thiên Phong đọc trước, nên chiếc Thiết phiến vừa xòe ra thì hộ khẩu của lão Công Tôn Hách như có áp lực của chỉ công khống chế.

Áp lực chỉ công khiến lão Công Tôn giật mình, thâu hồi Thiết phiến, phi thân lướt về sau. Lão nhìn Thiên Phong không chớp mắt rồi từ tốn nói :

- Tôn giá không xuất thủ để lão phu thị nhãn tuyệt công của tôn giá.

- Tại hạ đã ra chiêu rồi, Công Tôn lão không thấy thôi.

Câu nói của Thiên Phong khiến Công Tôn Hách giật mình. Lão nheo mày nghĩ thầm :

- “Từ lúc ta chủ động tấn công, không hề thấy Thiên Phong phản kích, hay thấy đôi Ma hoàn xuất hiện, thế mà gã nói đã xuất thủ rồi. Chẳng lẽ thủ pháp dụng Ma hoàn của gã xuất thần đến độ vô hình, vô chiêu và vô thanh chăng?”

Tâm tưởng nghĩ như vậy nên lão Công Tôn nhìn lại thân pháp mình. Lão chẳng hề phát hiện được dấu tích nào trên bộ trường y nên nhìn lại Thiên Phong nói :

- Tôn giá đã xuất thủ sao lão phu chẳng thấy vết tích binh khí của tôn giá trên người lão phu?

- Tại hạ không dụng tâm để dấu tích trên thân pháp của Công Tôn lão!

- Vậy vết tích binh khí của tôn giá công vào chốn hư vô à?

- Đã xuất chiêu thì phải có đích!

Lão Công Tôn nghe chàng nói câu này, một lần nữa phải nhìn lại thân ảnh của mình. Lão chẳng hề phát hiện được gì. Đến lúc này, Công Tôn Hách mới ngờ ngợ dời mắt về phía Công Tôn Cửu.

Lão thấy hai tay Công Tôn Cửu buông thõng, bình thời tay cầm Thiết phiến của Công Tôn Cửu thường thủ che chắn phần thượng đỉnh nay lại xuôi thẳng dọc hai bên thân trong tư thế như bị trời trồng đứng bất động.

Lão Công Tôn biến sắc. Lão phi thân đến bên Công Tôn Cửu. Đập vào tinh nhãn của lão Công Tôn là hai đốm máu rỉ ra từ hai bên bờ vai của Công Tôn Cửu.

Công Tôn Hách thộp lấy Công Tôn Cửu.

Lão lay vai Thiết Phiến thư sinh :

- Hảo nhi!

Công Tôn Cửu như người bừng tỉnh ra khỏi cơn ác mộng, ngớ người nhìn Công Tôn Hách :

- Hơ!

- Hảo nhi, người sao vậy?

Công Tôn Cửu ngơ ngơ nói :

- Bá bá... hơ Công Tôn Hách lay vai Công Tôn Cửu :

- Người sao vậy?

- Hơ! Hảo nhi định phóng Thiết phiến đánh vào bách hội huyệt của Cát Thiên Phong nhưng chưa kịp thực hiện ý định đó thì có hai lưỡi sét bạch quanh đánh vào vai hài nhi.

Công Tôn Hách xé toạc vai Công Tôn Cửu. Hai mắt lão mở to hết cỡ nhìn hai vết thương sâu hoắm cắt đứt đại huyệt Thiên Trụ. Đại huyệt Thiên Trụ là đầu mối giao cảm của các dây thần kinh, một khi bị phế bỏ thì tứ chi chẳng khác nào bị điểm tĩnh huyệt, không sao cử động được nữa. Nếu bị điểm tĩnh huyệt còn có thể giải khai, nhưng hủy huyệt Thiên Trụ thì xem như trở thành phế nhân suốt đời.

Công Tôn Hách hoảng loạn tinh thần, hối hả nói :

- Hảo nhi người cử động được không?

Công Tôn Cửu lắc đầu.

Công Tôn Hách thấy gã lắc đầu càng khẩn trương hơn :

- Hảo nhi người đã trở thành phế nhân rồi!

Lão ôm ngang vùng thắt lưng Công Tôn Cửu rồi quay lại Cát Thiên Phong :

- Tôn giá sao không hạ độc chiêu với lão phu mà lại nhắm vào Công Tôn Cửu chứ?

Thiên Phong lạnh nhạt đáp lời Công Tôn Hách :

- Nếu Thiết Phiến thư sinh bàng quang tọa thị thì đã không phải chịu kiếp nạn này. Tại hạ cũng muốn y giam mình mãi mãi trong Mộ Dung phủ để đừng gây thêm họa cho bá tánh.

Nghe Thiên Phong nói, Công Tôn Hách phẫn nộ rít lên :

- Thiên Phong, hảo nhi của Công Tôn Mộ Dung phủ có làm gì cũng được cả.

Nếu cần thì Mộ Dung phủ sẽ bồi hoàn bằng kim lượng chứ chẳng lẽ vì một lũ dân đen mà người hạ độc thủ với Hảo nhi của Mộ Dung phủ ư?

- Dân đen hay cùng mạt cũng là con người. Nếu Công Tôn lão phu không phục thì tại hạ sẵn sàng bồi tiếp.

Cùng với câu nói đó thì tấm giấy hồng điều đã xuất hiện trên tay Thiên Phong. Bằng những động tác thuần thục, nhanh như cắt chàng đã xếp xong hình một nấm mồ.

Công Tôn Hách thở hắt ra một tiếng dài thườn thượt. Lão gằn giọng nói :

- Ma Hoàn Lãnh Nhân, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại!

- Tại hạ sẵn sàng chờ lão!

Công Tôn Hách nghiến răng ném về phía chàng ánh mắt hằn học bất nhân rồi mới cắp Công Tôn Cửu trở bộ dụng thuật khinh công thượng thừa băng mình đi.

Tôn Quách bước đến bên Thiên Phong :

- Cát đại ca!

Thiên Phong nhìn lại Tôn Quách :

- Đó là ý trời, Tôn đệ không nên từ chối. Với ai thì ta không biết, nhưng với Tôn đệ thì ta thấy rất xứng đáng với cương vị đó!

- Nhưng võ công của đệ..

- Phàm Minh chủ võ lâm thì thường là người có võ công siêu quần, nhưng chưa hẳn võ công đã khiến thiên hạ bội phục. Tôn đệ hãy lấy chữ nhân chữ nghĩa để hành sự, tất sẽ khiến được thiên hạ.

- Nhưng đệ chỉ sợ minh không đủ tài đủ trí thôi?

Thiên Phong mỉm cười nhìn Tôn Quách :

- Bên cạnh tiểu đệ còn có Thiên Phong!

Tôn Quách reo lên :

- Thế thì Tôn Quách này sẵn sàng đảm nhiệm chức vị Võ lâm Minh chủ theo ý trời!

Thiên Phong vỗ vai Tôn Quách :

- Ta cũng tin đây là ý trời!

Tôn Quách ngập ngừng nói :

- Đệ chỉ sợ lão Công Tôn Hách không bỏ qua chuyện này.

- Huynh sẵn sàng bồi tiếp lão.

Tú Tú lên tiếng :

- Tôn giá đã xem Tôn tiểu huynh như nghĩa đệ, thế sao không truyền thụ tuyệt kỹ cho tiểu huynh?

Tôn Quách trừng mắt nhìn Tú Tú :

- Ả la sát biết gì mà nói?

Thiên Phong cướp lời Tôn Quách :

- Trình cô nương nói rất đúng. Huynh chỉ sợ những tuyệt kỹ võ học của mình không đáng để Tôn đệ hàm thụ mà thôi!

Tôn Quách mừng rỡ nhìn Thiên Phong :

- Đại ca định truyền tuyệt nghệ cho đệ à?

- Nếu Tôn đệ thích võ học của Thiên Phong!

Tôn Quách reo lên :

- Tất nhiên là thích rồi, chỉ sợ đại ca chê Tôn Quách là kẻ thô thiển không đáng để đại ca truyền thụ võ công!

- Đệ đã là Minh chủ sao nói không xứng đáng chứ?

- Nếu Tôn Quách học được võ công của đại ca thì chẳng còn sợ ai bắt nạt nữa, và cũng chẳng cần phải lánh thân ra Hỏa điểu đảo!

- Huynh sẽ truyền thụ võ học cho Tôn đệ. Nếu Tôn đệ có cao hứng muốn học võ công của huynh thì hãy theo huynh.

- Tất nhiên phải theo đại ca rồi!

Thiên Phong mỉm cười gật đầu.

Tú Tú hớn hở nói :

- Tú Tú cũng sẽ theo Cát đại ca!

Tôn Quách cau mày nhìn nàng :

- Chẳng lẽ nàng cũng đòi thụ giáo võ công của Cát đại ca?

- Theo Cát đại ca không phải đệ thụ giáo võ công mà để chăm sóc cho huynh thôi!

- Ta đâu có cần nàng chăm sóc, Tôn tiểu gia có thể tự lo liệu cho mình mà!

- Hê, bây giờ huynh có Cát đại ca nên quên Tú Tú đã từng sát vai sát cánh với huynh trong lúc hoạn nạn. Một kẻ vô ơn bội nghĩa như huynh thì đâu có thể lấy chữ nhân, chữ nghĩa phát dương quang đại chứ?

Tôn Quách nghe nàng nói chỉ còn biết thở dài im lặng.

Thiên Phong nói :

- Tú Tú nói cũng đúng. Với lại huynh cũng đang rất cần có Tú Tú cùng với Thánh Cô Bình nhi chăm sóc cho Nghiêm Lệ Hoa phu nhân!

Tôn Quách tròn mắt hỏi Thiên Phong :

- Sao đại ca đã gặp thánh cô và Lệ Hoa phu nhân?

Thiên Phong gật đầu :

- Huynh đã gặp họ ở Hoàng Thạch Cương. Nếu như ông trời có mắt thì Nghiêm đại tẩu sẽ phục hồi thần thức.

- Kim Lăng phủ có rất nhiều đại phu tiếng tăm lừng lẫy. Nếu đại ca cần, đệ sẽ mời những vị đại phu kia phục hồi thần thức cho Nghiêm phu nhân!

- Phục hồi thần thức cho Nghiêm phu nhân không phải chuyện dễ mà chỉ có một người khả dĩ làm được. Người đó chính là Chử Hàn Thống!

- Chử đại phu ở đâu?

- Đang ở tại Hoàng thạch cương.

- Đại ca đã mời được Chử đại phu rồi?

- Huynh e mời không được!

- Sao lại không được?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài.

Thấy Thiên Phong thở dài, Tôn Quách nhìn chàng hỏi :

- Mời Chử đại phu, đại ca có điều gì khó nói phải không?

Thiên Phong nhìn Tôn Quách mỉm cười :

- Đúng là như vậy, vốn trước đây Chử đại phu là một thần y nhân từ đôn hậu, cứu người không phân biệt bạch đạo hay hắc đạo. Một hôm Chử đại phu dụng y cứu một cao thủ đại ma đầu.

Tôn Quách hỏi :

- Chính kẻ kia đã lấy ơn mà báo oán?

- Y buộc Chử đại phu phải dùng y thuật đả thông hai đại huyệt nhâm đốc đặng có thể luyện công đến cảnh giới tối thượng. Chử đại phu đã không thực hiện lời thỉnh cầu của gã. Phàm muốn đả thông hai đại huyệt nhâm và đốc để mở cửa sinh tử huyền quan chỉ có những ai gặp may mắn mà thôi, còn dụng y thuật thì chẳng khác nào coi thường mạng người. Chính vì lẽ đó mà Chử đại phu đã không nhận lời thỉnh cầu của người đó.

- Người kia đã làm gì với Chử đại phu?

- Đốt sách y thuật của Chử đại phu, và còn cưỡng bức Chử phu nhân cho đến chết. Kể từ sau kiếp họa đó, Chử đại phu thề không dụng y thuật cứu người võ lâm.

- Chính vì nguyên nhân đó mà lão làm khó cho đại ca?

- Thực ra huynh cũng không muốn làm khó cho Chử đại phu vết thương trong tâm người đó còn hằn dấu, giờ đây khơi dậy, người càng đau lòng hơn.

- Đệ sẽ đích thân đi mời Chử đại phu!

Tú Tú xen vào :

- Thỉnh mời Chử đại phu xem chừng rất hợp với huynh!

Tôn Quách nhìn Tú Tú :

- Nàng biết gì mà nói?

- Hê sao Tú Tú không biết huynh chứ? Trên giang hồ thì có ai xảo ngôn bằng huynh?

Tôn Quách trợn mắt :

-Ê!

- Tú Tú từng sống bên cạnh huynh mà!

- Tôn tiểu gia xảo ngôn đặng đối phó với tính la sát của nàng đó.

Tôn Quách nhìn Cát Thiên Phong :

- Đại ca! Thỉnh mời Chử đại phu hãy giao cho Tôn đệ, nhất định đệ sẽ thỉnh mời được Chử đại phu!

- Huynh kỳ vọng vào Tôn đệ nhưng cũng đừng vì chuyện của mình mà khiến Chử đại phu phải đau lòng với vết thương lòng trong quá khứ!

- Đệ hứa!

Xem tiếp hồi 39 Bí mật Quỷ kiếm pháp

Chương 39: Bí Mật Quỷ Kiếm Pháp

Rời võ đài khảo chứng võ công, trong lòng Quỷ chủ Hào Bân vẫn còn hậm hực. Lão không ngờ dự mưu của lão lại bị một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt càn rỡ tước mất trong thời khắc sau cùng.

Hào Bân càng nghĩ càng tức, vì Ma Kiếm lão hàm thụ qua Mẫn Hà Băng không sao đạt được tới cảnh giới như nàng. Mỗi lần dụng đến kiếm pháp đó thì cứ y như rằng nguyên ngươn của lão cạn kiệt khủng khiếp, không sao phục hồi lại trong một thời gian ngắn.

Trở về Quỷ môn, Hào Bân triệu hồi ngay một gã thuộc hạ thân tín, theo mật đạo bí mật xuống gian mật thất được kiến tạo ngay bên dưới thư phòng của gã.

Hào Bân không thể ngờ, khi y vừa khuất dạng dưới mật đạo thì Đại Chu Thiên từ sau tấm rèm bước ra.

Y nhìn cửa mật đạo từ từ đóng lại, rồi thản nhiên bước đến chiếc tràng kỷ.

Chu Thiên đảo mắt nhìn qua một lượt rồi mới bỏ độc dược vào tĩnh rượu để trên tràng kỷ.

Trong lúc Chu Thiên bỏ độc vào tĩnh rượu thì dưới gian mật thật, Hào Bân bất thình lình điểm vào tĩnh huyệt của gã thuộc hạ thân tín.

Gã thuộc hạ biến sắc thốt lên :

- Chủ nhân...

Hào Bân đặt tay lên vai gã :

- Yên tâm... Bổn nhân không làm hại đến ngươi đâu, mà chỉ muốn truyền thụ kiếm pháp cho người mà thôi.

- Đa tạ chủ nhân!

Hào Bân mỉm cười nói :

- Vô Cương, trong tất cả những môn hạ ở Quỷ môn, ngươi là người ta trọng thị nhất nên mới cho ngươi được khảo chứng kiếm pháp độc tôn của Quỷ môn.

Hào Bân nói xong đặt Huyết kiếm trên giá đỡ. Y quay lại Vô Cương :

- Trong thời khắc ngắn ngủi, ngươi phải nghiệm ra kiếm pháp độc tôn của Quỷ mơn.

- Thuộc hạ sẽ cố gắng hết sức để không phụ lòng tin của chủ nhân.

- Tốt lắm!

Hào Bân quay trở ra mật đạo, thạch môn từ từ đóng lại. Trên cánh cửa đá chỉ còn lại ô cửa tò vò mà người đứng ngoài có thể nhìn vào quan sát bên trong. Khi cánh cửa đó đóng hẳn lại thì cửa gian mật thất được mở ra bằng cơ quan bí mật.

Mẫn Hà Băng từ trong gian mật thất băng mình lướt ra ngoài. Trên người Hà Băng là bộ trang phục tả tơi, gần như để lộ tất cả những vùng da thịt cần phải giấu.

Mắt nàng hau háu nhìn lưỡi Huyết kiếm rồi vươn tay chộp lấy đốc kiếm.

Tiếng của Hào Bân nói qua ô cửa tò vò :

- Vô Cương... Ngươi phải vượt qua được quỷ nữ kia mới có thể thụ giáo kiếm pháp độc tôn của Quỷ môn Hào Bân vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải tỏa bế huyệt cho Vô Cương.

Vô Cương vừa được giải tỏa bế huyệt, liền rút xoạt trường kiếm thủ thế. Y khẳng khái nói :

- Chủ nhân yên tâm... Vô Cương sẽ vượt qua quỷ nữ này.

- Ngươi càng giữ cuộc giao thủ lâu chừng nào càng tốt chừng đó.

Trong khi Hào Bân nói vơi Vô Cương thì Mẫn Hà Băng nhìn gã bằng cặp mắt đỏ hoe như hai hòn than. Nàng bất thần vò rối cả mái tóc vốn lâu ngày không được chải, giờ như bện cứng vào với nhau.

Hà Băng hú vang một tiếng lanh lảnh, rồi vung Huyết kiếm, dựng ra một vùng ảnh quang đỏ ối. Nếu thanh Huyết kiếm trong tay Hào Bân có thể tỏa ra một màn lưới kiếm quang màu huyết dụ thì trong tay Hà Băng, vùng ảnh quang kia chói lòa đến độ Vô Cương lóa cả mắt và cảm nhận như có cả một biển máu bất ngờ đổ trút xuống mặt gã.

Khi vùng ảnh quang đó mất đi thì cánh tay thủ trường kiếm của Vô Cương đã rơi xuống sàn đá. Vô Cương đứng ngây người một lúc. Y không sao cảm nhận được chuyện gì vừa xảy ra, cho đến khi cái đau xộc đến tận óc mới rú lên lồng lộng.

- A...

Cùng với tiếng rú của Vô Cương, vùng ảnh quang màu đỏ lại xuất hiện. Và lần này thì y cảm nhận

rõ mồn một những nhát kiếm bén ngọt sàn sạt lướt trên thân pháp của y.

Mặc dù cảm nhận những nhát kiếm vô hình kia đang lóc từng lớp thịt của mình nhưng Vô Cương không sao có phản ứng, và cũng chẳng hề có cảm giác đau đớn. Có chăng thì chỉ có cảm giác mát lạnh tỏa khắp châu thân. Cảm giác mát lạnh đó càng lúc càng tăng cho đến khi thần thức của Vô Cương bị đóng băng, chẳng còn biết gì nữa. Hồn Vô Cương chui tọt xuống a tỳ, để lại thân ảnh giờ như bộ khô cốt trắng hếu mà chẳng định hình được kiếm pháp thần kỳ của quỷ nữ.

Đứng bên ngoài nhìn qua ô cửa tò vò thị sát cuộc hành xử Vô Cương, Hào Bân cố ghi nhận tất cả những chiêu kiếm mà Mẫn Hà Băng thi triển bằng vô thức.

Mặc dù y rất tập trung nhưng vẫn không sao nhìn thấu qua vùng ảnh quang đỏ ối để thụ nạp kiếm pháp tàn khốc kia.

Khi Mẫn Hà Băng buông thõng hai tay, thả thanh Huyết kiếm xuống sàn đá, Hào Bân vẫn còn ngây người bởi những gì vừa diễn ra.

Y buông một tiếng thở dài, lắc đầu :

- Ta sẽ còn phải mất bao nhiêu gã thuộc hạ thân tín mới cảm đến cái thần của kiếm pháp Quỷ môn?

Y lại lộ vẻ chán chường qua tiếng thở ra thứ hai. Hào Bân nhìn Mẫn Hà Băng lần nữa rồi mới đóng lại ô cửa tò vò, theo mật đạo trở lên thư phòng.

Gã ngồi xuống tràng kỷ, nheo mày suy nghĩ. Trong tâm tưởng của Quỷ chủ Hào Bân giờ chỉ còn đọng mỗi hoạt cảnh dưới gian mật thất. Hoạt cảnh kia khiến y mông lung suy tưởng.

Hào Bân lẩm nhẩm nói :

- Tại sao Hà Băng dụng kiếm pháp Quỷ môn liên tục như vậy mà chẳng hề hao phí nguyên ngươn? Căn cơ đó ở đâu?

Gã chống tay lên tràng kỷ, để suy tư ngẫm nghĩ. Hào Bân đập tay xuống bàn :

- Trong kiếm pháp Quỷ môn ta còn thiếu khẩu quyết nào nữa?

Hào Bân buông một tiếng thở dài, thuận tay bưng tĩnh rượu dốc ngược đổ vào miệng.

Lão nhíu mày. Đôi tinh nhãn một lúc sau như đờ đẫn hẳn. Hào Bân nhìn tĩnh rượu. Y có cảm tưởng hai mắt như có hai khối chì kéo trễ mí mắt, bắt phải nhắm lại.

- Lạ thật!

Thốt ra câu này, Hào Bân toan đứng lên, nhưng cả thân y như phải nâng cả ngọn Ngũ Hành Sơn, không sao đứng nổi.

Hào Bân chớp mắt :

- Tại sao ta lại có cảm giác này?

- Tại Quỷ chủ quá suy nghĩ đó.

Nghe giọng nói bất ngờ của Đại Chu Thiên, Hào Bân chõi tay lên tràng kỷ gượng đứng dậy. Y cố mở mắt nói :

- Ngươi là ai?

- Quỷ chủ không nhận ra ta nữa à?

Hào Bân nhíu mày, cố nhận dạng người đứng trước mặt mình. Y gượng nói :

- Ngươi chính là Đại Chu Thiên!

- Quỷ chủ đã nhận ra bổn tọa rồi đó.

- Đại Chu Thiên... Ngươi đến đây làm gì?

Chu Thiên cười khảy một tiếng, đẩy nhẹ vào ngực Hào Bân. Cái đẩy tay của Chu Thiên rất khẽ, nhưng Hào Bân không sao gượng được mà phải té ngồi xuống tràng kỷ.

Chu Thiên bắc chiếc đôn ngồi đối diện với Hào Bân. Y từ tốn nói :

- Tất cả những kỳ biến nơi võ đài khảo chứng võ công, ta đều chứng kiến cả.

Kiếm pháp của Quỷ chủ quả là tuyệt hảo, không có thứ kiếm pháp nào sáng bằng.

Chính vì kiếm pháp của Quỷ chủ mà bổn tọa phải có mặt ở đây.

- Ngươi muốn thụ nạp kiếm pháp của Quỷ môn?

- Không sai.

- Kiếm pháp của Quỷ môn là tà kiếm, ngươi là kẻ chính phái sao có thể thụ nạp được chứ?

Chu Thiên lắc đầu :

- Đã là võ công thì đâu có chính có tà. Tuyệt học võ công chỉ phân định cao và thấp mà thôi. Kiếm

pháp của Quỷ chủ đúng là kiếm pháp cao minh, không sao lường được. Chỉ tiếc Quỷ chủ chưa thông huyền khí lực nên đã mất cơ hội chiếm vị chức danh Võ lâm Minh chủ bởi một tên tiểu tử vô danh tiểu tốt.

- Ngươi biết như vậy còn đòi thụ nạp kiếm pháp Quỷ môn làm gì nữa?

Chu Thiên vuốt râu nhún vai :

- Quỷ chủ không thể thông huyền kinh lạc để chân ngươn lưu chuyển, nhưng bổn tọa biết đâu lại làm được điều đó. Tất cả thiên hạ đều nghĩ Đại Chu Thiên từ bỏ Tổng đàng võ lâm để gác kiếm quy ẩn.

Chu Thiên lắc đầu :

- Không đâu... Bổn tọa chờ thời cơ thôi. Và đây chính là một cơ hội của bổn tọa.

Hào Bân ngập ngừng nói :

- Ngươi và phu nhân của ngươi giở thủ đoạn lập võ đại khảo cứng võ công để thừa cơ thủ lợi?

Chu Thiên nhún vai :

- Quỷ chủ lầm rồi. Tất cả đều lạ dự mưu của riêng bổn tọa mà thôi. Còn Mãn Đình Phương ư? Ả dâm nữ đó đã không thuộc về ta từ lâu rồi. Tất cả những gì mà Quỷ chủ hành sự với ả, bổn tọa đều thấy đều biết, nhưng nhứt thời không xuất đầu lộ diện.

- Đại Chu Thiên... Ngươi thật là bỉ ổi!

Chu Thiên lắc đầu :

- Sao Quỷ chủ lại nặng lời với bổn tọa như vậy? Nếu bổn tọa không có dự mưu, bây giờ chắc đã khó mà giữ nguyên được thân pháp bởi kiếm chiêu tàn khốc của Quỷ chủ.

Chu Thiên đặt tay lên vai Hào Bân :

- Để có được dự kế này, bổn tọa đã phải ngồi diện lư suốt một con trăng để tự nghiệm về mình. Rời võ lâm Tổng đàn một thời gian cũng chẳng mất mát gì, sau đó bổn tỏa sẽ quay lại, chiếc ngai Võ lâm Minh chủ vẫn thuộc về bổn tọa, nhưng trên đầu Chu Thiên thì không còn cái bóng khổng lồ Cát Thiên Phong.

Chu Thiên buông vai Hào Bân, tằng hắng nói tiếp :

- Ta có thể làm tất cả mọi chuyện để trở thành cửu đỉnh của võ lâm. Ý niệm đó buộc ta phải mở

huyết án Kim Trang đại phủ, đặng đoạt cổ vật Long cốc.

Huyết án đó sớm muộn gì cũng sẽ lộ, nên ta phải dụng đến kế sách này.

Chu Thiên cười khảy rồi tiếp :

- Rời Tổng đàn võ lâm, ta có đặng tất cả những tiên cơ hơn các người.

- Ngươi muốn gì ở ta?

- Kiếm pháp của Quỷ môn.

- Ngươi hãy tự đi mà thụ huấn.

- Quỷ chủ đã thụ nạp kiếm pháp đó rồi, nhưng chưa đạt đến cảnh giới thông huyền kinh mạch, nguyên nhân nào khiến Quỷ chủ không thể đạt đến cảnh giới thông huyền kinh mạch chứ?

- Nếu ta biết thì đã không để mất thời cơ tại võ đài khảo chứng võ công.

Chu Thiên cau mày :

- Quỷ chủ có thể nói cho ta biết được không?

- Nguyên cơ đó ngươi tự mà tìm, bổn nhân chẳng có gì để nói.

- Quỷ chủ không nói ư?

Chu Thiên chau mày lộ vẻ bất nhẫn. Y bất ngờ xốc nách Quỷ chủ Hào Bân rồi nói :

- Ta sẽ tự tìm căn cơ đó ngay nơi Quỷ chủ.

Hào Bân biến sắc :

- Ngươi định làm gì ta?

- Bí mật bên dưới gian thư phòng này.

Nghe Chu Thiên nói, mồ hôi xuất hạn ra tráng Hào Bân. Tất cả sự thay đổi trên dung diện của Quỷ chủ Hào Bân không qua được ánh mắt tinh tường của Đại Chu Thiên.

Chu Thiên ghé miệng vào tai Hào Bân, vừa cười vừa nói :

- Ta nói đúng tâm ý của Quỷ chủ chứ?

Hào Bân thở dồn dập :

- Ngươi thật là bỉ ổi mà.

- Vô độc bất trượng phu.

Dứt câu nói đó, Chu Thiên xốc nách Hào Bân dẫn về phía cửa mật đạo. Hào Bân cố ghì chân lại, nhưng y không sao thực hiện được tâm tưởng của mình. Trong hiện tại, khí lực của Hào Bân chưa kịp phục hồi nguyên trạng, lại bị thêm độc dược của Chu Thiên đầu độc, thành ra thể trạng của gã mới như vậy.

Thấy Hào Bân ghìm người, Chu Thiên cau mày :

- Quỷ chủ sợ điều gì mà không dám vào mật đạo với ta?

- Bên dưới đó chẳng có gì cả.

- Nếu không có gì sao Quỷ chủ lại ngại không cùng ta xuống nhìn qua một chút?

Miệng thì nói rất từ tốn, nhưng Chu Thiên lại lôi xệch Hào Bân về phía cửa mật đạo. Y vừa lôi Hào Bân vừa nói :

- Phàm cái gì quý thì người ta hay chôn dưới đất để tránh những con mắt xoi mói của người võ lâm. Nhất định dưới mật đạo thư phòng của Quỷ chủ có báu vật.

Chu Thiên khởi động cơ quan mở cửa mật đạo, rồi kéo xệch Hào Bân xuống những bậc tam cấp. Chu Thiên kéo lê Hào Bân đến thạch môn.

Y nhìn Hào Bân, gằn giọng nói :

- Quỷ chủ, sau thạch môn này có gì?

Hào Bân hằn học đáp lời Chu Thiên :

- Ta chẳng có gì sau thạch môn này cả.

Mặt Chu Thiên đanh lại, lộ sát khí ra ngoài. Y gắt gỏng nói :

- Quỷ chủ, đừng buộc ta phải dụng đến thủ pháp đoạn mạch, lúc đó mới chịu nói ra.

Hào Bân nhìn Chu Thiên. Y lộ vẻ suy tư một lúc rồi nói :

- Bên trong thạch môn này chính là gian thư kiếm của Quỷ môn. Ngươi vào ắt sẽ học được Ma Kiếm Quỷ môn.

Chu Thiên nhìn Hào Bân một lúc như muốn đọc những ý nghĩ ẩn giấu trong đầu Quỷ chủ. Bất thình lình Chu Thiên bật cười khành khạch. Tràng tiếu ngạo của Chu Thiên tạo ra trong cột sống của Quỷ chủ Hào Bân luồng hàn khí giá buốt, khiến y phải rùng mình.

Hào Bân e dè hỏi :

- Tại sao ngươi cười? Ngươi muốn biết sau thạch môn có gì thì ta đã nói. Nói xong ngươi lại cười.

Chu Thiên đẩy Hào Bân té ngồi vào vách mật đạo. Y nhìn Hào Bân nói :

- Ta đang đứng vào chỗ của Quỷ chủ để suy luận.. Lúc đầu Quỷ chủ không muốn cùng ta xuống mật đạo, chứng tỏ bên dưới này có kỳ tích võ công kiếm pháp. Bây giờ đứng trước thạch môn có cái gì đó rất khủng khiếp và nguy hiểm.

Nếu như ta là Quỷ chủ, đương nhiên trong tình huống thế này thì rất muốn Chu Thiên bước vào thạch môn.

Những thớ thịt trên mặt Quỷ chủ Hào Bân giần giật sau câu nói nhạt nhẽo của Đại Chu Thiên.

Chu Thiên cười khẩy nhìn Hào Bân, gằn giọng nói :

- Ta nhìn thấy nét sợ hãi lộ ra trên mặt Quỷ chủ. Sự sợ hãi buộc Chu Thiên phải cẩn trọng.

Chu Thiên bước đến xốc Hào Bân đứng lên.

- Quỷ chủ sẽ thay ta bước vào thạch môn này.

- Ta không vào.

- Không vào tất bên trong là một cái bẫy chết người. Ta nghĩ như thế cũng không được. Quỷ chủ đâu có thể đặt một cái bẫy ở đây, bởi vì ngươi đâu ngờ đến sự xuất hiện bất thình lình của ta.

Chu Thiên ghịt cổ áo Hào Bân :

- Nói đi... Phía sau thạch thất này là gì? Nếu ngươi không nói thì ta buộc phải đưa ngươi vào trong đó.

- Ngươi muốn biết thì cứ vào.

- Quỷ chủ rất cương cường, rất khẳng khái. Ta rất thích những nhân vật có cá tính như Quỷ chủ Quỷ môn. Ta thích, nhưng cũng rất căm phẫn những kẻ xem thường ta.

Chu Thiên áp chỉ pháp vào yết hầu Hào Bân :

- Chỉ cần ngón chỉ của ta không kềm chế được thì mạng của Quỷ chủ sẽ về chầu Diêm Chúa.

- Ngươi cứ thực hiện ý định của ngươi đi.

Thấy Hào Bân quá cương cường, Chu Thiên nheo mày, buông một tiếng thở dài :

- Quỷ chủ muốn chết chứ không muốn thổ lộ bí mật sau thạch môn này?

- Sinh mạng của ta nằm trong tay ngươi, ngươi muốn giết lúc nào không được?

- Ngươi không sợ chết, nhưng lại sợ bước vào thạch môn này. Được lắm...

Chu Thiên lại đẩy Hào Bân té ngồi dựa lưng vào vách đá mật thất. Y quay lại quan sát thạch môn và chẳng khó khăn gì để phát hiện ra ô cửa tò vò.

Chu Thiên nhìn lại Hào Bân, mỉm cười :

- Có lẽ ta đã tìm được cái cần tìm.

Chu Thiên quay lại thạch môn mở ô cửa tò vò. Thấy Chu Thiên mở ô cửa tò vò, Hào Bân hấp tấp nói :

- Chu Thiên, ta có đề nghị với ngươi.

Chu Thiên không màng đến lời của Hào Bân mà nhìn qua ô cửa tò vò. Thần sắc của Chu Thiên từ bình thản biến sang những nét trang trọng, bởi vì đập vào mặt y là bộ khô cốt với những lớp da thịt rải quanh và Quỷ nữ với những bộ y trang rách bươm đang ngồi vận công, hai mắt nhắm nghiền.

Chu Thiên đóng ô cửa tò vò, quay lại Hào Bân. Y mỉm cười nói :

- Ta cảm nhận được một điều gì đó ở đây.

Hào Bân thở ra :

- Ta biết thế nào rồi ngươi cũng phát hiện được.

- Ngươi biết thế sao không nói sớm?

- Ta muốn có một đề nghị với ngươi.

- Ta đang chờ ngươi chỉ giáo.

- Nếu như ta nói tất cả bí mật trong thạch phòng dưới mặt đất này, ngươi phải bảo toàn tính mạng

cho ta.

Chu Thiên dè bỉu nói :

- Quỷ chúa mà cũng sợ chầu Diêm chúa. Nghĩ cũng lạ thật!

Chu Thiên ngồi xuống cạnh Hào Bân :

- Quỷ chủ sợ biến thành bộ khô cốt như tên thuộc hạ thân tín của ngươi sao?

Nghe Chu Thiên nói, Hào Bân biến hẳn sắc diện :

- Ngươi hứa sẽ giữ tính mạng cho ta, rồi ta mới nói sự thật.

Chu Thiên gật đầu :

- Ta hứa!

- Ngươi hãy thề trước mặt ta đã!

- Ta thề, nếu như ta sai ngôn không giữ mạng Quỷ chủ thì sống không thấy mặt trời, chết không đất dung thây.

Hào Bân nghe Chu Thiên thốt xong lời thế độc mới buông một tiếng thở dài.

Chu Thiên mỉm cười đặt tay lên vai Hào Bân :

- Ngươi tin vào ta rồi chứ?

Hào Bân khẽ gật đầu.

Chu Thiên nắm vai Hào Bân :

- Đã tin thì chúng ta sẽ hòa hợp với nhau. Trước đây nếu không có Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong che bóng trên đầu Đại Chu Thiên thì ta cũng từng là Võ lâm Minh chủ. Đúng không nào?

Hào Bân rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, nhè nhẹ thở ra rồi mới từ tốn nói :

- Trước đây Mai Hoa trang chủ Lữ Điền vô tình lạc vào cổ mộ của sư tổ Quỷ môn, lấy đặng bí kíp Ma Kiếm. Cũng một sự ngẫu nhiên, phu nhân của Lữ Điền đã thụ nạp, kiếm pháp trong bí kíp đó mà thần thức hỗn loạn không làm chủ được mình.

Chu Thiên cướp lời Hào Bân :

- Vị phu nhân của Mai Hoa trang chính là quỷ nữ trong thạch thất này?

Hào Bân gật đầu :

- Không sai. Bí kíp đã bị Mẫn Hà Băng hủy rồi, nên ta buộc phải thụ huấn Ma Kiếm thông qua ả. Không biết căn nguyên gì mà bao lâu nay mặc dù đã tìm mọi phương cách để thụ huấn nhưng vẫn không vượt qua được cảnh giới trung kiếm để đạt tới cảnh giới như Quỷ nữ.

Chu Thiên vuốt râu cười mỉm :

- Có khi Quỷ chủ không có căn học Ma Kiếm của tiền bối.

- Ta không tin điều đó. Ngay cả tôn giá có bắt chước Hào Bân cũng chỉ đạt đến cảnh giới như ta mà thôi.

- Sao Quỷ chủ không tìm phương cách nào khác?

- Ta đã tìm hết mọi phương cách rồi. Và đã không biết bao nhiêu nhân mạng chết trong thạch thất này, nhưng bế tắc vẫn hoàn bế tắc.

- Ta sẽ giải thoát sự bế tắc của Quỷ chủ.

- Tôn giá chưa biết nên chủ quan như vậy.

Chu Thiên đứng lên nhìn thạch môn, thờ ơ nói :

- Ta cần có kim bài Quỷ chủ.

- Để làm gì?

Chu Thiên quay lại Hào Bân :

- Để giải thoát sự bế tắc cho Quỷ chủ.

- Kim bài lệnh chủ của Quỷ môn ta...

Chu Thiên không chờ Hào Bân nói hết câu mà vươn tay thộp xuống thắt lưng gã giật lấy miếng ngọc bội khắc hình đầu lâu trắng hếu. Ngắm miếng ngọc bội, Chu Thiên tắc lưỡi nói :

- Cũng tuyệt xảo đấy. Chắc chắn đây là ngọc phù lệnh của Quỷ môn.

Hào Bân gật đầu.

Chu Thiên mỉm cười nói :

- Ta rất cảm kích sự thành thật của Quỷ chủ.

Nói xong câu đó, Chu Thiên chấp tay sau lưng, đảo mắt quan sát thật kỹ những đặc điểm của mật đạo và thạch môn. Thấy thái độ của Chu Thiên, Hào Bân chột dạ hỏi :

- Chu Thiên... Ngươi đã hứa giữ cho ta cái mạng mà?

Chu Thiên nhìn lại Hào Bân, khẽ nhún vai :

- Ta có nói không giữ lời đâu. Ta hứa giữ một cái mạng Quỷ chủ chứ không hứa giữ một nhân mạng. Cảnh giới của Quỷ ở đâu, cảnh giới của người ở đâu? Ta không nói ra Quỷ chủ cũng có thể hiểu mà...

Hào Bân biến sắc :

- Chu Thiên ngươi...

- Ngươi là Quỷ thì phải đến cảnh giới của Quỷ, đừng hốt hoảng khi phải trở về đúng cảnh giới của mình.

Toàn thân Hào Bân như run bắn lên bởi câu nói của Đại Chu Thiên. Hào Bân ngập ngừng nói :

- Chu Thiên... Ngươi định nuốt lời ư?

- Ta chỉ làm bổn phận của kẻ dựng lại ngũ hành âm dương. Với lại ngươi cũng chẳng đáng sống trong cảnh giới nhân sinh nữa, bởi vì ngươi là Quỷ chủ Quỷ môn, nhưng bên cạnh ngươi đã có Quỷ nữ xứng đáng hơn nhiều.

Chu Thiên nói xong xốc nách Hào Bân. Y nhìn Hào Bân, lạnh nhạt nói :

- Bây giờ ta muốn tận mắt thấy uy vũ của Quỷ kiếm pháp.

Hào Bân biến sắc xanh nhợt xanh nhạt. Có thể nói nỗi sợ hại khiến thần hồn, thần vía của gã tản mác, bởi vì hơn bất cứ ai, Hào Bân thừa biết một cái chết như thế nào bởi Quỷ kiếm pháp của bổn môn.

Hào Bân toan mở lời van xin Chu Thiên, nhưng lời chưa thốt ra khỏi miệng thì thạch môn đã được khởi động, và y đã bị Chu Thiên ấn vào trong.

Hào Bân gào lên :

- Chu Thiên... cho ta ra mau! Mau thả ta ra...

Chu Thiên nhìn qua ô cửa tò vò :

- Ngươi nên dụng kiếm pháp mà tự bảo vệ lấy mình.

Những hạt mồ hôi to bằng hạt đỗ tuôn chảy xuống mà Hào Bân. Y thều thào nói :

- Chu Thiên... Ta van tôn giá hãy cho ta ra.

- Ngươi nên nhìn lại sau lưng ngươi kìa.

Hào Bân nghe Chu Thiên nói, tự đoán biết chuyện gì đang xảy đến. Y quay ngoắt người lại chỉ kịp thấy vầng huyết quang đỏ lòm làm lóa cả mắt. Trong khi Hào Bân bị Hà Băng dụng Quỷ kiếm pháp lóc da xẻ thịt biến thành một bộ khô cốt thì Đại Chu Thiên đứng ngây người bởi ảnh kiếm thần kỳ của nàng.

Chu Thiên không ngừng tắc lưỡi nói :

- Hảo kiếm pháp. Hảo kiếm pháp. Nàng đáng được ban thưởng... Nàng đáng được ban thưởng!

Khi Hà Băng thu hồi kiềm quang, gác Huyết kiếm trên gác. Chợt như bừng tỉnh, nàng ngớ ngẩn nhìn quanh :

- Ơ... Ta đang ở đâu đây? Ta đang ở đâu đây?

Đứng bên ngoài nhìn Hà Băng qua ô cửa tò vò, đôi chân mày của Đại Chu Thiên chợt cau lại.

- À... Sau khi thi triển được Quỷ kiếm đến tầng tối thượng nàng mới phục hồi thần trí.

Y bặm mới rồi vỗ tay vào thạch môn :

- Nữ nhân không thể luyện được Quỷ kiếm pháp, nhưng nam nhân thì không thể luyện tới cảnh giới tối thượng. Kẻ trong cổ mộ muốn truyền lại điều đó mà.

Y thốt xong câu đó liền sập lại ô cửa tò vò. Chu Thiên chắp tay sau lưng rảo bước trở ra bên ngoài mật đạo, lên thư phòng Hào Bân. Y ngồi thừ người trên tràng kỷ, nhìn ra ngoài, miệng không ngừng lẩm nhẩm :

- Cổ mộ! Bí mật trong Cổ mộ.

Chu Thiên đứng sõng dậy, phi thân ra ngoài cửa sổ, băng mình vào bóng đêm.

Y không mấy khó khăn để tìm ra ngôi cổ mộ trong khu hoa viên dành để làm mộ địa của các vị tiền nhân Quỷ môn.

Chu Thiên tiến thẳng đến ngôi mộ lớn nhất, cổ nhất được dựng lập ngay trung tâm. Y đứng nhìn tấm bia đá: “Thái Ất Công chi mộ”.

Chu Thiên suy nghĩ một lúc rồi vận công dồn nội lực vào chưởng pháp vỗ thẳng xuống nắp cổ mộ.

Ầm...

Vòm kim tỉnh hứng trọn đạo chưởng với mười hai thành công lực của Đại Chu Thiên bị nứt thành nhiều mảnh. Không bỏ phí thời khắc nào, Chu Thiên bới tung từng manh kim tỉnh, cuối cùng cũng bới được đến nắp áo quan.

Chu Thiên nghiêm giọng nói :

- Thái Ất Công, Chu Thiên vì muốn phát dương kiếm pháp của ông nên buộc phải đánh động đến ông.

Chu Thiên dứt lời, vận công bổ chưởng xuống nắp áo quan.

Bình...

Nắp áo quan lâu ngày, sao chịu đựng được chưởng kình mãnh liệt của vị cựu Võ lâm Minh chủ, nên nó vỡ nát thành từng mảnh vụn. Bên trong áo quan là thân pháp của vị Thái Ất Công. Mặc dù đã mất lâu năm nhưng thân thể của Thái Ất Công không có chút gì gọi là phân hủy. Nhìn cái xác của Thái Ất Công ngỡ như lão đang ngủ say thì đúng hơn Chu Thiên nhìn xác Thái Ất Công một lúc rồi cởi đồ tẩm liệm ra. Y lưỡng lự một lúc sau đó quyết định thọc trảo công vào vùng hạ đẳng của xác chết.

Dung diện của Đại Chu Thiên trang trọng hẳn lên. Y từ từ rút tay lại, nhìn xác Thái Ất Công lẩm nhẩm lời nói :

- Ta đoán không sai. Lão đã tịnh thân để luyện Quỷ kiếm pháp.

Xem tiếp hồi 40 Giảo ngôn

Chương 40: Giảo Ngôn

Tôn Quách chắp tay sau lưng, khệnh khạng bước vào thảo trang. Gặp Chữ Hàn Thông ngồi trên chõng tre, gã cũng chẳng màng tới, mà thản nhiên bước đến bàn cây, ngồi bắt chân chữ ngũ.

Chữ Hàn Thông với mái tóc bạc phếch, râu cũng bạc trắng, đưa mắt nhìn Tôn Quách. Lão đại phu im lặng, chỉ dõi mắt theo từng hành động của gã thiếu niên ương ngạnh. Tất nhiên Tôn Quách thừa biết lão đại phu Chữ Hàn Thông đang nhìn mình, nhưng vẫn giả vờ như không thấy.

Y rót trà ra chén, tự nhiên nhấp một ngụm nhỏ, tắc lưỡi nói :

- Ái chà... Trà của Chữ đại phu tạm uống được.

Tôn Quách nhịp chân đảo mắt nhìn quanh, không màng đến chủ nhân của thảo trang, y bưng chén trà tiến đến chiếc kệ chưng những hũ sành.

Tôn Quách đọc lớn cốt cho lão đại phu phải nghe :

- Thiên niên hà thủ ô, xuyên nhân sâm, thạch quỳ, đỗ trọng. Những thứ thuốc tầm phào thế này mà cũng dám tự xưng là Diệu Thủ Thần Y. Đúng là lang băm khéo bày vẽ.

Nói câu khích bác đó rồi, Tôn Quách quay lại ngồi vào chỗ cũ, bắt chân chữ ngũ ra vẻ khinh khỉnh.

Tất nhiên lời của Tôn Quách khiến Chữ Hàn Thông phải cau mày lộ rõ vẻ bất nhẫn. Mặc dù trong lòng ấm ức, nhưng Chữ đại phu vẫn giữ vẻ bình tĩnh, trang trọng, từ tốn nói :

- Tiểu tử, sao lại vọng ngôn hồ đồ như vậy?

Tôn Quách nhìn Chữ đại phu :

- Hê... Bộ lão tiên sinh là Chữ Hàn Thông Diệu Thủ Thần Y hay sao mà tức giận với Tôn tiểu đại phu này chứ?

Chữ Hàn Thông đứng lên :

- Lão phu chính là Chữ Hàn Thông, người mà thiên hạ gắn cho mỹ danh Diệu Thủ Thần Y.

Khi Chữ Hàn Thông vừa dứt lời thì Tôn Quách cũng bật cười khành khạch.

Tràng tiếu ngạo nghênh ngang của Tôn Quách khiến mặt của Chữ đại phu phải sa sầm.

Tôn Quách chỉ mặt lão, tiếp tục cười nức nẻ. Không thể cầm lòng được nữa, Chữ Hàn Thông gắt gỏng hỏi :

- Có gì vui đâu mà tiểu tử cười nhiều quá vậy?

Tôn Quách ôm bụng :

- Nực cười, nực cười thật!

- Cái gì khiến tiểu tử nực cười?

Tôn Quách khoát tay :

- Đúng là thiên hạ say hết rồi, đui hết rồi!

- Cái gì là say, cái gì là đui? Nếu tiểu tử không giải trình được thì lão phu buộc phải đuổi ngươi ra khỏi gian thảo xá này.

- Sao... Chữ đại phu mà đuổi Tôn đại phu à? Thật là khó tin.

- Thế chuyện gì khiến cho Tôn đại phu cười chứ?

Tôn Quách lắc đầu :

- Bổn Tôn đại phu nghe danh Diện Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông là người bắt mạch, hốt thuốc mát tay, nên mới thân hành không quản ngại đường xa đến đây để xem có đúng như thiên hạ nói hay không, nhưng xem chừng Tôn đại phu ta phải thất vọng qua!

- Tiểu tử thất vọng thì cứ rời khỏi thảo trang của lão phu.

- Hê... Trước khi Tôn đại phu này rời khỏi đây thì ít ra lão cũng phải hỏi nguyên cớ gì khiến cho ta thất vọng chứ?

- Lão phu mong được tiểu tử chỉ giáo.

Tôn Quách đứng lên, chắp tay sau lưng :

- Đến bây giờ lão mới chịu nhún nhường nói với Tôn đại phu ta một câu nghe lọt lỗ tai.

Tôn Quách vê cằm :

- Tôn đại phu ta thất vọng bởi vì gặp một Diệu Thủ Thần Y mà thiên hạ tôn sùng, nhưng lão Diệu Thủ Thần Y kia chẳng đoán được ta đã bao nhiêu niên kỷ.

Thấy mà còn không biết thì cái không thấy làm sao mà biết?

Chữ Hàn Thông cau mày :

- Lão phu không hiểu ý của ngươi.

Tôn Quách hất mặt :

- Lão đoán xem Tôn đại phu ta đã bao nhiên niên kỷ mà lão gọi ta là tiểu tử chứ?

Chữ đại phu nhìn Tôn Quách, nói :

- Tiểu tử này cũng chỉ mới mười tám niên mà thôi.

Tôn Quách nạt ngang :

- Sai rồi. Tôn đại phu ta thật là thất vọng.

- Lão đoán sai ư?

- Chắc sai chứ còn gì nữa. Lão nghĩ coi, Hoa Đà, Biển Thước đã viên tịch cách nay vài trăm năm, mà Tôn đại phu ta là hậu duệ đời thứ ba của Hòa Đà, Biển Thước. Nói cho lão biết luôn, năm nay Tôn đại phu ta đã ngoài trăm tuổi già.

Chữ đại phu vuốt râu :

- Lão phu khó mà tin.

- Lang băm như lão thì sao tin được. Lão chỉ học được một chút thuật y tầm thường hổ lốn mà đã xưng là Diệu Thủ Thần Y. Còn như Tôn đại phu đây đường đường là hậu nhân của Hoa Đà, Biển Thước, có cả thuật cải lão hoàn đồng, đến ngay như Tâm Lĩnh đại phu, Can Tương đại phu là hai bậc thánh y của Kim Lăng phủ còn phải quỳ mọp xin truyền thêm y thuật. Đáng lẽ ra khi Tôn đại phu ta vào đây thì lão phải săng sái bắc ghế mời ta ngồi, dâng trà cho ta uống rồi mới xin thọ giáo một chút y thuật. Đằng này, mang hảo danh là Diệu Thủ Thần Y, thấy người bề trên mà gọi là tiểu tử, hỏi sao Tôn đại phu ta không cười chứ?

Chữ Hàn Thông vuốt râu, ngờ ngợ nhìn Tôn Quách :

- Tôn đại phu biết Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu à?

- Sao Tôn đại phu ta lại không biết chứ. Ở Kim Lăng phủ, Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu đã từng quỳ mọp đặng xin ta truyền thụ một ít y thuật. Hai người đó xem ra đáng mặt hơn lão nhiều.

Tôn Quách dứt lời, Chữ Hàn Thông cười khảy, từ tốn nói :

- Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu đáng mặt hơn lão ư?

- Chẳng lẽ hai người đó lại không bằng lão?

- Cứ cho là Tôn đại phu nhìn đúng vậy. Nhưng lão cho Tôn đại phu biết một Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu chỉ mới được lão phu đây truyền cho mỗi phần thượng của y thuật mà thôi, thế mà đã thành đại phu rồi đó.

Tôn Quách hơi sửng sốt, bởi câu nói của lão đại phu Chữ Hàn Thông.

Y ngập ngừng rồi hỏi :

- Hê... Bộ lão định bỡn cợt Tôn đại phu ta đó à? Nghe lão nói Tôn đại phu ta chẳng thể nào tin được.

- Tin hay không đó là quyền của Tôn đại phu.

Lời vừa dứt trên miệng Chữ Hàn Thông thì Tôn Quách đập tay xuống bàn.

Rầm!

Chữ Hàn Thông giật mình.

Tôn Quách trừng mắt nhìn lão, gằn giọng nói :

- Kẻ học y thuật thì không được lấy cái danh, cái lợi để hành đạo. Thế mà lão dụng y thuật tạo danh, lợi còn vọng ngôn gạt gẫm đấng bề trên. Y đức không có, sao còn dám xưng là đại phu chứ?

- Lão phu thiết nghĩ mình chưa làm điều gì tổn hạ đến y đức của một đại phu.

Tôn Quách hừ nhạt, nói :

- Lão đã phạm vào y đức.

Chữ Hàn Thông hất mặt :

- Lão phu phạm lỗi lầm gì mà Tôn đại phu cho là lão phạm vào y đức chứ?

- Tôn đại phu ta nói lão phạm là phạm.

- Vậy Tôn đại phu xin chỉ giáo cho lão lang quê mùa này!

Tôn Quách bước đến đứng đối mặt với Chữ Hàn Thông, vẻ mặt vênh váo ra vẻ kẻ cả :

- Phàm những kẻ hạ thấp người khác chỉ là hạng bất tài. Lão biết điều đó chưa?

- Lão phu chưa hề hạ thấp ai.

- Hừ! Thế lão đã chẳng cho Tâm Lĩnh đại phu và Can Tương đại phu chỉ là những đại phu xoàng xĩnh so với lão. Nhưng hai người kia thì Tôn đại phu ta thấy y thuật của họ rất cao minh, còn lão thì chỉ nghe tiếng mà chẳng thấy gì cả ngoài mấy cái hũ tầm thường đặt trên kệ gỗ kia.

- Nếu Tôn đại phu nói vậy thì Chữ lão phu xin rút lại lời nói của lão.

Tôn Quách trợn mắt :

- Đã nói rồi còn rút lại được hay sao?

- Thế ý Tôn đại phu muốn gì?

Tôn Quách quay mặt nhìn ra cửa trang trọng nói :

- Trên đời này có ba hạng người. Hạng người thứ nhất chưa làm mà đã nói, đó là hạng người hạ đẳng. Hạng người thứ hai vừa nói vừa làm, đó là trung đẳng.

Hạng người thứ ba không nói mà làm đó là thượng đẳng. Hạng người đó chính là Tôn đại phu ta đây.

Tôn Quách quay lại nhìn thẳng mắt Chữ Hàn Thông :

- Còn lão là hạng người nào?

Chữ Hàn Thông ậm ự, rồi buông một tiếng thở dài :

- Lão phu cũng không biết.

- Bản thân mình mà cũng không biết thì còn biết gì nữa chứ?

Tôn Quách gật gù :

- Theo ý của Tôn đại phu ta thì lão chỉ xếp vào hạng người hạ đẳng.

- Lý do gì?

- Lão chỉ có danh mà không có thực. Diệu Thủ Thần Y mà không thực thì y thuật cứu đời, tất cả mọi đại phu trên đời này đều như lão hết thì ông tô Hoa Đà, Biển Thước của Tôn đại phu thật bẽ mặt với càn khôn vũ trụ.

Tôn Quách vỗ tay, trở bộ xăm xăm bước lại kệ đặt những hũ dược thảo :

- Mấy cái hũ dược thảo tầm thường này làm ra cái hư danh Diệu Thủ Thần Y để phỉnh lừa thiên hạ. Tôn đại phu ta thay mặt tổ sư y thuật Hoa Đà, Biển Thước mà đập bể chúng cho rồi.

Tôn Quách vừa nói vừa tung tay đánh dứ vào một hũ thuốc. Chữ Hàn Thông hốt hoảng thét lớn :

- Khoan đã! Dừng tay!

Tôn Quách quay lại :

- Lão tiếc mấy cái hũ dược thảo tầm thường này à?

- Lão phu không tiếc, nhưng đã làm nghề y thuật thì quý dược thảo như quý sinh mạng mình.

Tôn Quách khoát tay :

- Sai rồi!

- Sai như thế nào?

- Học y thuật là để cứu người. Chính vì thế kẻ hành xử y thuật quý mạng người như chính mạng của mình. Đó là y đạo, y đức mà tổ sư của ta để lại.

Chữ Hàn Thông thở dài :

- Đa tạ sự chỉ giáo của Tôn đại phu!

- Không cần khách sáo! Nếu lão nhận sự chỉ giáo của Tôn đại phu ta thì phải hành sự y thuật không vì cái riêng của minh.

- Từ lúc hành y đạo đến nay lão phu chưa từng đặt cái danh cái lợi để mưu cầu cho bản thân mình. Chính vì thế mới được mọi người ban cho hảo danh Diệu Thủ Thần Y.

- Thế thì tốt, nhưng Tôn đại phu ta vẫn không tin vào bản lĩnh y thuật của lão.

- Ý của Tôn đại phu muốn gì?

- Phàm người hành đạo y thuật phải có thực tài mới khả dĩ làm được.

Tôn Quách gật gù :

- Chữ đại phu có danh là Diệu Thủ Thần Y, tất thiên hạ sẽ đổ xô tới để mong được lão bắt mạch hốt thuốc?

- Lão phu đã từng bắt mạch, hốt thuốc trị bệnh cho bá tánh, những sẽ không trị bệnh cho người võ lâm.

Tôn Quách cau mày :

- Thế nào là người võ lâm và không phải là người võ lâm?

Y chìa mặt tới :

- Lão phân biệt võ lâm với không võ lâm à?

- Ơ...

Tôn Quách nạt nộ :

- Trong y thuật có chương nào phân biệt người võ lâm giang hồ với người không võ lâm không? Tất cả đều là con người, mà kẻ hành đạo phải quý sinh mạng họ.

Tôn Quách tát vào má Chữ Hàn Thông :

- Vậy mà lão khư khư xưng là Diệu Thủ Thần Y. Diệu Thủ Thần Y cái con khỉ. Phàm là đại phu thì phải luôn tâm niệm lương y như từ mẫu. Cái kiểu phân biệt của lão Tôn đại phu ta thấy lão chỉ giống hạng lương y như ác mẫu.

- Ơ... Lão phu có nguyên cớ riêng Tôn Quách thở ra :

- Hở ra một chút là đổ cho có tâm sự riêng, thế còn tâm sự chung của lão thì để đâu?

- Ơ...

Tôn Quách nguýt Chữ Hàn Thông :

- Tôn gia ta không bắt bí lão làm gì nữa. Tạm thời lão tạm gác ý tưởng phân biệt võ lâm hay không võ lâm qua một bên. Gác tâm sự riêng, cũng như tâm sự chung mà nghe Tôn gia nói đây!

- Tôn đại phu chỉ giáo!

Tôn Quách nghiêng đầu nhìn Chữ Hàn Thông :

- Tôn gia xem chừng y thuật của lão chỉ có danh mà chẳng có thực, nên buộc phải thay mặc tổ sư Hoa Đà, Biển Thước khảo chứng lại y thuật của lão.

- Tôn đại phu không tin lão phu à?

- Tin làm sao được? Như Tôn gia đây đã ngoài trăm tuổi mà lão còn nhận không ra. Thấy mà còn không bắt được tuổi thì bịnh không thấy chắc lão đoán bậy bạ hết.

Chữ Hàn Thông thở dài :

- Nếu Tôn gia đã muốn khảo chứng y đạo của lão phu thì lão sẵn sàng để Tôn gia khảo chứng. Tôn gia nói đi, bất cứ một căn bịnh nào lão phu đây cũng đều có thể hốt thuốc trị bệnh được. Chỉ trừ những căn bệnh thuộc về phần số của người đó.

Tôn Quách nheo mày :

- Tôn gia muốn khảo chứng bằng đạo thực dụng chứ không phải bằng lời nói suông.

- Lão phu đồng ý.

Tôn Quách mỉm cười, khinh khỉnh :

- Xem chừng lão rất tự tin?

- Đã hành sự y thuật, không tự tin thì sao làm được chuyện chứ.

- Ai cha. Câu này thì lão lại nói rất đúng y đạo tâm thư. Nghe được đó. Nghe được đó...

Tôn Quách chắp tay sau lưng, rảo bước ra cửa thảo xá, vỗ tay ba tiếng, rồi nói lớn :

- Đưa người vào!

Bốn gã đại lực khệ nệ khiêng vào hai chiếc cáng. Một chiếc cáng đặt Nghiêm Lệ Hoa đang nằm thiêm thiếp. Chiếc cáng kia là Trình Tú Tú, hai mắt mở to, da mặt vàng ủng như trét nghệ.

Đặt Tú Tú và Nghiêm Lệ Hoa nằm song song với nhau, Tôn Quách mới ra lệnh cho bọn đại lực :

- Các ngươi lui ra!

Chờ cho bống gã đại lực lui hẳn ra bên ngoài, Tôn Quách mới nói với Chữ Hàn Thông :

- Đây là hai con bệnh trầm kha. Mạng của họ đều thập tử nhất sinh. Lão hãy thử bắt mạch hốt thuốc xem. Nếu như không hiểu thì cứ hỏi Tôn gia.

Chữ Hàn Thông vuốt râu. Lão liếc qua Tôn Quách rồi định nhãn vào Tú Tú :

- Vị cô nương này lão phải bắt mạch, còn phu nhân đây thì không cần bắt mạch cũng biết.

Tôn Quách hất mặt :

- Phu nhân đó bịnh gì?

- Tâm bệnh

Tôn Quách gật đầu :

- Lão nhìn mà biết ư?

- Thần khí thể hiện qua dung diện. Dung diện của phu nhân đây lộ rõ tâm bệnh u uẩn.

- Hảo... Xem như lão đoán đúng một phần. Còn vị cô nương này?

Chữ Hàn Thông nghiêm mặt rồi đặt ba ngón chỉ vào mạch khẩu của Tú Tú.

Tôn Quách thoạt điểm một nụ cười mỉm.

Chân diện của Chữ Hàn Thông càng lúc càng ngưng trọng và căng thẳng.

Lão nhíu mày, buột miệng nói :

- Lạ thật!

- Cái gì là lạ?

- Lão phu thấy mạch của vị cô nương đây rất bình ổn, và đập rất tốt, chẳng có biểu hiện gì đang mắc chứng bệnh trầm kha thập tử nhất sinh.

- Nếu không trúng bệnh trầm kha thập tử nhất sinh sao mặt mày của cô ta lại vàng dợt như sắp chết chứ?

Chữ Hàn Thông bắt mạch một lần nữa.

Lão lắc đầu :

- Lạ lùng thật... Lạ lùng thật!

Lão nhìn lên Tôn Quách :

- Tôn gia... Lão phu chưa từng thấy chứng bịnh kỳ quặc như thế này.

- Tôn gia nói rồi, chưa hẳn lão đã là Diệu Thủ Thần Y như thiên hạ đồn đãi mà.

Tôn Quách bước đến bên Diệu Thủ Thần Y :

- Thôi được, bước khảo chứng thứ nhứt xem như qua. Bước thứ hai là thực hành y thuật. Tôn gia sẽ trị cho vị cô nương mặt vàng như mụ La Sát, còn lão thì trị cho vị phu nhân kia. Nếu như Tôn gia thắng thì lão phu phải tuyên thệ trước mặt ta, kể từ bây giờ trở đi không phân biệt người này với người kia mà lấy y đạo làm gốc để hành sự.

- Lão phu...

Tôn Quách cướp lời Chữ Hàn Thông :

- Hê... Đây là tôn chỉ của tổ sư Hoa Đà Biển Thước, nếu như lão khư khư cho cái riêng cái chung thì ta thay mặt sư tổ tước danh hiệu y đạo diệu thủ của lão à.

- Nếu như lão phu thắng?

- Lão thắng được Tôn gia thì xem như lão là sư tổ của ta. Đã là sư tổ thì chẳng khác nào kẻ bề trên, thì lão muốn làm gì cũng được.

Tôn Quách đặt tay lên vai Diệu Thủ Thần Y :

- Tôn gia rất muốn lão thắng kìa. Để minh chứng cho lời Tôn gia nói, Tôn gia tặng lão đôi Kim Trùng để chữa trị cho vị phu nhân đây.

Diệu Thủ Thần Y tròn mắt nhìn Tôn Quách.

Tôn Quách mỉm cười, lấy chiếc tráp đựng đôi kim trùng đặt bên cạnh Nghiêm Lệ Hoa.

Y hất mặt nói :

- Lão thấy Tôn gia thế nào?

- Tôn gia đúng là hậu duệ của Hoa Đà, Biển Thước.

- Lão đã chịu như vậy thì xem như thua Tôn gia rồi chứ? Nào hãy thử lấy lại tâm thức cho vị phu nhân này coi.

- Lão phu phục Tôn gia mà chứng tỏ y thuật của mình.

Lão bế xốc Nghiêm Lệ Hoa đưa vào hậu phòng phía sau thảo trang. Chữ Hàn Thông vừa đi khuất

thì Tôn Quách véo một cái thật đau vào má Tú Tú.

Nàng giải tỏa tịnh công, bật ngồi dậy thét lên :

- Tôn huynh làm gì vậy?

Tôn Quách mỉm cười nói :

- Ta trị bệnh cho nàng.

- Trị bệnh như huynh vài lần thì cái mặt của Tú Tú chẳng còn ra hình ra dáng nữa.

- Với nàng trị như vậy mới hiệu nghiệm.

Tôn Quách vừa nói vừa rút chiếc khăn lụa đã chuẩn bị sẵn lau mặt cho Tú Tú.

Tú Tú mỉm cười để cho y chăm sóc mình. Nàng lí nhí nói :

- Tôn huynh bây giơ mới đúng là thần y.

Tôn Quách lườm nàng :

- Nếu Tôn tiểu gia không phải là thần y thì sao gạt được lão Chữ Hàn Thông? Phàm đã là đại phu thần y thì nhìn bất cứ ai đến với họ đều là những con bịnh trầm kha cả, và chỉ một chút mẹo vặt thôi huynh đã qua mặt lão!

- Huynh thật là giảo hoạt!

- Hê... Sao dám chửi ta giảo hoạt? Mụ La Sát này thật là hồ đồ!

- Chứ muội đâu có bịnh gì mà huynh bắt muội phải giả bịnh?

- Chính cái không có bịnh của nàng mà Chữ đại phu mới như lọt vào mê hồn trận pháp của Tôn Quách, buộc phải xóa lời thề và phục hồi thần thức cho Nghiêm phu nhân.

- Cát đại ca chỉ còn biết lắc đầu bởi sự giảo hoạt của huynh thôi.

- Nàng hết câu để nói rồi sao mà cứ chửi ta là đổ giảo hoạt hả?

Tôn Quách vừa nói vừa toan véo má Tú Tú.

Nàng nhắm mắt lại, nhăn nhó :

- Huynh không còn gì làm sao mà cứ véo muội hả? Muội đã hết bịnh rồi mà.

- Nàng đúng là lẻo mép.

Tôn Quách vừa nói vừa cốc vào trán Tú Tú :

- Nay mai mà nàng còn làm phiền đến Tôn tiểu gia thì ta sẽ bắt nàng biến thành một con bịnh thật đó.

Xem tiếp hồi 41 Ma Hoàn vô giới

Chương 41: Ma Hoàn Vô Giới

Với Hào Bân thì không thể khơi thông nguyên khí để tụ thành kiếm pháp độc tôn của Quỷ môn, nhưng với Đại Chu Thiên thì hoàn toàn khác. Chỉ trong một thời gian ngắn Chu Thiên gần như đã đạt đến cái thần của của Quỷ Kiếm.

Đại Chu Thiên ngồi vận công điều tức ngay trong thư phòng của Hào Bân năm nào. Đỉnh đầu của gã lan tỏa một làn khí trắng nhàn nhạt. Hai mi mắt đang lim dim chợt mở bừng, Chu Thiên bật đứng dậy, hú vang một tiếng lồng lộng.

Tiếng hú của Chu Thiên tiềm ẩn uy lực siêu phàm đến độ gian thư phòng như phải chịu đựng một cơn giông đi qua, run lên bần bật.

Hai con ngươi của Đại Chu Thiên bây giờ đã khác trước, nó tựa như hai hòn than đỏ hoe, toát ra sát khí khủng bố của loài quỷ dữ tìm mồi ban đêm.

Chu Thiên cất tiếng cười vang động cả một vùng. Y vừa cười vừa nói :

- Lưỡng Nghi Âm Dương của ta đã hợp nhất. Rồi đây Chu Thiên này chứ không ai khác chính là người độc tôn thiên hạ, tung hoành võ lâm.

Chu Thiên bước ra khỏi thư phòng, dụng khinh thuật thượng thừa băng lên đại sinh đường. Y xòng xộc bước vào và chạm trán ngay với hai gã Hộ đàn đại đường Quỷ môn.

Hai gã Hộ pháp đại đường ôm quyền xá Chu Thiên :

- Tổng quản có chi sai khiến?

Chu Thiên nhìn hai gã Hộ pháp đại đường Quỷ môn, xẵng giọng nói luôn :

- Kể từ bây giờ, bổn nhân không còn là Đại tổng quản của Quỷ môn mà chính thức là Duy Ngã Độc Tôn Đại Chu Thiên.

Hai gã Hộ pháp đại đường sững sờ bởi câu nói của vị Tổng quản. Huỳnh y hộ pháp Phó Cổn cau mày nói :

- Quỷ môn chủ nhân đang bế quan luyện kiếm, Tổng quản nói vậy có ý gì?

Chu Thiên cười khảy :

- Làm gì còn có Quỷ chủ nhân. Hào Bân đã chết từ lâu rồi.

Phó Cổn sa sầm mặt :

- Tổng quản nói vậy có ý gì?

- Bổn nhân nói Hào Bân đã chết từ lâu rồi, và hiện tại chỉ có bổn nhân là đáng để các ngươi gọi là chủ nhân thôi.

Phó Cổn thối lại hai bộ, rút binh khí là thanh đại đao thủ thế. Y cáu ghét nói :

- Quỷ môn chưa bao giờ có kẻ đại nghịch như ngươi.

Chu Thiên lắc đầu :

- Chính Hào Bân mới là kẻ đại nghịch. Y ngang nhiên dám xưng hùng chống lại Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Ngươi hiểu diều đó chứ?

- Tổng quản chính là cựu Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên ư?

- Không sai. Giờ thì ngươi còn dám cãi lịnh bổn nhân hay không?

Phó Cổn lưỡng lự :

- Nhưng đây là Quỷ môn và tôn giá cũng đã từ nhiệm rồi mà.

- Giải thích với ngươi bằng lời e rằng ngươi không hiểu ai là kẻ độc tôn võ lâm.

Chu Thiên nói dứt câu liền vũ lộng thanh Huyết kiếm. Một vầng chớp quang đỏ ối khiến Phó Cổn lóa cả mắt, y cảm nhận như có muôn vàn những đạo khí băng hàn xoàn xoạt lia qua khắp thân mình và chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi thần thức đã mất hẳn vào cõi hư vô.

Xích Y hộ pháp Nhâm Thạch đứng ngây người trước cái chết quá đỗi khủng bố của Phó Cổn do tuyệt kĩ kiếm pháp của Đại Chu Thiên gây ra. Nếu trước đây Hạo Bân dùng Quỷ Kiếm còn có thể thấy đạo kiếm quang đỏ rực thì đến lượt Đại Chu Thiên thi triển Quỷ Kiếm, Nhâm Thạch chẳng còn nhận ra chiêu kiếm nào cả ngoài một vùng huyết quang đỏ ối làm cho lóa mắt.

Thân ảnh của Huỳnh y hộ pháp Phó Cổn bị kiếm pháp kì tuyệt của Đại Chu Thiên lóc thành một bộ xương khô mà tay vẫn còn thủ đốc đại đao không chịu buông.

Mồ hôi gần như xuất hạn ướt đẫm trang phục của Nhâm Thạch. Y chỉ bừng tỉnh khi Chu Thiên gọi

đến tên.

- Nhâm Thạch.

Nhâm Thạch giật mình nhìn lại Đại Chu Thiên rồi quỳ xuống :

- Minh chủ chỉ giáo.

Chu Thiên cười khảy nói :

- Kiếm của bổn nhân thế nào?

- Tuyệt kiếm vô song.

- Thế ngươi có phục bổn tọa không?

- Nhâm Thạch mãi mãi là nô dịch của chủ nhân!

Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách, tiếng cười của gã như tiếng tru của loài quỷ đói đang khát máu tươi.

Cắt tràng tiếu ngạo đó, Chu Thiên trang trọng nói với Nhâm Thạch :

- Ngay bây giờ ngươi hãy chuẩn bị cho ngày mai đến Đao môn của Trịnh Đáng. Tất cả mọi nhân mã trong Quỷ môn đều phải chịu sự thống lĩnh của bổn tọa.

Ai không phục thì giết!

- Tuân lệnh chủ nhân!

Chu Thiên trở bộ rảo bước trở ra. Y vừa đi vừa nói :

- Bổn tọa lập lại một lần nữa. Bất cứ ai phản lệnh Minh chủ Đại Chu Thiên thì giết chẳng tha. Ngươi nghe rõ chứ?

- Thuộc hạ nghe rõ!

Chu Thiên trở về thư phòng của mình, rồi khởi động cơ quan cửa mật đạo đi xuống thạch thất gian Mẫn Hà Băng. Y nhìn qua ô cửa tò vò nghĩ thầm :

- “Kiếm pháp Quỷ môn sẽ chỉ một mình ta biết dùng mà thôi”.

Chu Thiên nghĩ xong, mở cửa thạch môn thong dong bước vào. Hà Băng đang ngồi tĩnh công nghe tiếng bước chân của Chu thiên mở choàng hai mắt.

Nàng ngây ngô nhìn gã rồi từ từ đứng lên.

Chu Thiên mỉm cười nói :

- Quỷ nữ sẽ đấu với bổn nhân chứ?

Như kẻ vô thức, Hà Băng chộp lấy thanh trường kiếm đặt bên cạnh mình.

Nàng rít lên ken két rồi vung kiếm lao tới Đại Chu Thiên.

Thế kiếm của nàng vô cùng mãnh liệt và tàn khốc, nhưng Chu Thiên đã biết trước thế kiếm kia sẽ công kích vào đâu. Huyết kiếm liền huy động đón thẳng trườn kiếm của Hà Băng.

Keng...

Thanh trườn kiếm của Hà Băng bật ngược trở lại, cùng lúc một mảng thịt bên má trái nàng rớt ra. Nếu người khác cảm thấy đau đớn thì Hà Băng chẳng cảm nhận được gì cả, mà như phấn khích hơn với nhát kiếm của Chu Thiên.

Cũng như nhát kiếm đầu tiên, thanh trường kiếm bình thời của nàng có thể lóc da xẻ thịt bất cứ ai xâm nhập vào thạch phòng nhưng hiện tại nó như chạm phải một bức tường kiên cố bao bọc quanh Đại Chu Thiên và bật ngược trở lại, cùng với một mảnh thịt rớt ra từ cơ thể nàng.

Cuộc giao thủ giữa Hà Băng và Đại Chu Thiên đúng là cuộc đấu không cân sức, Hà Băng chẳng khác nào một hình nhân biết cử động để Chu Thiên trui rèn kiếm pháp tàn nhẫn của mình. Khi Hà Băng thi thố hết tất cả kiếm huyết thì cơ thể nàng chẳng còn lớp da bọc nữa mà chỉ còn những lớp thịt đỏ ối.

Thanh trường kiếm vuột khỏi tay Mẫn Hà Băng. Ánh mắt ngây dại của nàng liền có thần trở lại. Hà Băng như cảm nhận được cái đau khủng khiếp thét lên :

- A...

Nàng rũ người xuống sàn đá. Toàn thân run rẩy như người bị phong hàn xâm nhập.

Chu Thiên nhìn hà Băng mỉm cười.

Hà Băng thều thào nói :

- Ôi đau quá... Sao ta lại như thế này?

- Nàng đã dụng Quỷ kiếm giao thủ với bổn nhân.

- Tôi không nhớ gì hết. Đau quá... Hãy giết tôi đi... Tôi xin tôn giá hãy giết tôi đi. Trời ơi... Đau quá. Tôi không chịu nổi nữa!

Hà Băng co rút người lại, cảm giác bỗng như bị nung trong lò thêu khiến nàng gần như muốn ngất lịm.

Hà Băng nghiến răng, cố thều thào van xin Đại Chu Thiên :

- Tôn giá... Xin hãy gia ơn cho Hà Băng.

Chu Thiên nâng đầu Hà Băng :

- Nàng đau lắm phải không?

- Tôn giá... Xin hãy gia ơn... Đau quá... Sao tôi lại như thế này?

- Ta sẽ giúp cho nàng sớm thoát khỏi cảnh đau đớn khủng khiếp này, để không một ai còn luyện được Quỷ kiếm pháp nữa.

Hà Băng gượng hé mắt thều thào nói :

- Tôi xin tôn giá.

Hà Băng nói được bấy nhiêu thì ngất lịm đầu gục xuống tay Chu Thiên.

Chu Thiên nhìn dung diện như hoa tàn nguyệt ố của nàng, không hiểu nghĩ gì mà y chợt buông một tiếng thở dài. Y đặt đầu Hà Băng xuống sàn đá, đứng lên rảo bộ trở ra, khởi động cơ quan đóng thạch môn lại.

Rời mật đạo, Chu Thiên trở lại thư phòng. Y ngồi xuống tràng kỷ, trong tâm của y bỗng như có một khối chì nặng trĩu. Cái chết của Hà Băng khiến cho tâm trạng Chu Thiên chao động bâng khuâng. Y ngỡ như mình vừa mất gì đó rất gần gũi.

Y với tay cầm bầu rượu mở nắp tu ừng ực. Đặt tĩnh rượu xuống bàn, Chu Thiên lảm nhẩm nói :

- Hào Bân, Hà Băng, rồi đến ai? Trịnh Đáng, cuối cùng là Cát Thiên Phong cùng Mãn Đình Phương. Tất cả các người đều đáng chết.

Chu Thiên đứng bật dậy, vung Huyết kiếm chém xả vào tràng kỷ.

Chát...

Tràng kỷ bị xẻ làm đôi. Nhát kiếm đó như đủ để khiến cho Chu Thiên tịnh tâm lại. Y hướng mũi

kiếm về phía giá bạch lạp, xả luôn nhát thứ hai. Giá bạch lạp rơi xuống, lửa nhanh chóng bén vào chiếc rèm lụa.

Chu Thiên nhìn lửa cháy lan dần, cười khảy nói :

- Lửa sẽ lan ra cả võ lâm để Chu Thiên ta vĩnh viễn độc tôn thiên hạ.

Lửa càng lúc càng bốc cháy cao hơn, và khi Chu Thiên rảo bộ trở ra thì vách thư phòng đã bùng cháy dữ dội.

Thấy lửa cháy, bọn thuộc hạ Quỷ môn ùn ùn kéo đến. Khi thấy Chu Thiên, bọn thuộc hạ Quỷ môn sững sờ một lúc rồi đồng loạt quỳ mọp xuống.

Chu Thiên gằn giọng nói :

- Lửa sau lưng ta đã chày, lửa võ lâm cũng sẽ cháy.

Thốt xong câu nói đầy chất giọng khủng bố, Chu Thiên mới rảo bước hướng đến gian đại đường. Y sững bộ khi thấy dáng người nho nhã tôn tạo bằng bộ lam y thư sinh đứng ngay bên ngoài mái hiên tiền sảnh.

Mặc dù trong màn ánh sáng nhập nhoạng từ phía cột lửa khổng lồ hắt ra khó mà nhận ra người đó, nhưng với Chu Thiên, y sao có thể không nhận ra được, bởi cái dáng của người kia mãi tiềm ẩn trong tâm tưởng của y.

Mặt Chu Thiên đanh hẳn lại, bước đến gần Thiên Phong, y cất giọng lạnh lùng nói :

- Ngươi đến tìm ta hay đến tìm Quỷ chủ Quỷ môn?

Thiên Phong định nhãn nhìn sâu vào mắt Đại Chu Thiên :

- Huynh nghĩ Thiên Phong đến Quỷ môn để làm gì? Tìm huynh ư?

Chàng lắc đầu :

- Thiên Phong sẽ tìm huynh tại Nhạn Môn quan, đúng một năm sau. Với lại lúc này, huynh đã rời bỏ giang hồ, gác kiếm bên trời mà quy ẩn.

Chu Thiên cười khảy, nói :

- Thế thì ngươi đến tìm Quỷ chủ Hào Bân?

Thiên Phong lại lắc đầu :

- Thiên Phong không đi tìm một bóng ma vô nghĩa.

Mặt Chu Thiên sa sầm hẳn lại :

- Thế ngươi tìm ai? Tại sao ngươi lại cho rằng Quỷ chủ Hào Bân chỉ còn là một bóng ma vô nghĩa?

- Sự xuất hiện của huynh ở đây.

- Ngươi hiểu rõ về ta đó. Thế ngươi tìm ai nào?

Chu Thiên hỏi xong lại cất tràng cười nắc nẻ. Y cười như điên như dại, mãi một lúc mới cắt tràng tiếu ngạo, nhạt nhẽo nói :

- Ta thừa biết ngươi tìm ai. Mẫn Hà Băng, phu nhân Mai Hoa trang phải không?

- Huynh nói không sai, Thiên Phong đến đây cốt để tìm Mẫn phu nhân.

Chu Thiên nhún vai :

- Ngươi tìm Mẫn Hà Băng cốt hủy bí kiếp kiếm pháp Quỷ môn?

- Chưa hẳn là như vậy. Tại võ đài khảo chứng võ công, Thiên Phong bàng quang trước cái chết của Lữ trang chủ bởi lẽ y đã phạm sai lầm nghiêm trọng trong đời, nhưng với Hà Băng phu nhân thì khác.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài nhìn Chu Thiên, tiếp :

- Có lẽ Thiên Phong đã đến chậm.

- Đúng như vậy, ngươi đã đến chậm.

Chu Thiên trở thanh Huyết kiếm án ngữ vùng thượng đẳng :

- Huyết kiếm đã ở trong tay ta, tất ngươi thừa biết chuyện gì đã xảy ra.

- Huynh đã thụ nạp được kiếm pháp Quỷ môn?

- Không sai.

Cát Thiên Phong lạnh nhạt nói :

- Cát Thiên Phong chúc mừng cho huynh. Hy vọng với thứ kiếm pháp cực kì tàn nhẫn và khủng bố đó, huynh sẽ độc tôn thiên hạ lần thứ hai.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Phong phóng tầm mắt nhìn về phía vùng lửa đỏ :

- Tội nghiệp cho Hà Băng! Kết cuộc hôm nay cũng chỉ vì nghiệp quả của nàng quá lớn khi luyện Quỷ kiếm pháp.

Thiên Phong nhìn lại Chu Thiên :

- Huynh có thể học lại bài học máu của Mẫn phu nhân!

Chàng khẽ lắc đầu, toan rảo bước bỏ đi nhưng Chu Thiên đã gọi giật lại :

- Thiên Phong đứng lại.

- Huynh có điều gì chỉ giáo cho Thiên Phong?

Chu Thiên cười khảy :

- Ta vừa thụ giáo kiếm pháp Quỷ môn nên rất muốn biết uy lực của nó như thế nào đối với Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

- Huynh muốn dụng kiếm pháp Quỷ môn khảo chứng võ công của Thiên Phong ngay bây giờ à?

Chu Thiên thản nhiên gật đầu :

- Quả thật ta có ý đó, và thiết nghĩ, với kiêm pháp Quỷ môn chắc chỉ có một mình ngươi mới đáng mặt đối thủ của Chu Thiên mà thôi.

- Nếu huynh chỉ thị vào kiếm pháp tàn khốc và khủng bố của Quỷ môn để giao thủ với Thiên Phong, e rằng huynh đã lại phạm sai lầm như Lữ Điền và Hào Bân.

- Nói như thế ngươi đã quá tự tin đó. Chẳng lẽ trên thế gian này chẳng có môn công phu nào đáng mặt giao thủ với Ma Hoàn của ngươi ư?

- Thiên Phong không nói như vậy. Kiếm pháp Quỷ môn đáng là công phu thượng thặng, nhưng nếu chỉ dựa vào thứ kiếm pháp đó thôi thì huynh chưa thể thắng được Cát Thiên Phong.

- Ngươi nói ra điều đó càng khiến cho Chu Thiên thêm háo hức muốn được giao thủ với đôi Ma Hoàn lẫy lừng của ngươi.

- Thiên Phong đã hẹn huynh một năm sau tại Nhạn Môn quan.

- Tại sao phải chờ đến một năm chứ? Dù ngươi không nói ra thì ta cũng thừa biết ngươi đã định ra được hung thủ tạo huyết án Kim trang đại phủ. Hung thủ đó chính là ta.

Mặt Thiên Phong đanh lại, nghiêm khắc hỏi Chu Thiên :

- Tại sao huynh làm điều đó? Chẳng lẽ với chức vị Võ lâm Minh chủ vẫn chưa đáp ứng hết được khát vọng độc bá võ lâm của huynh à?

Chu Thiên nhún vai :

- Ai mà chẳng mơ đến chức vụ Võ lâm Minh chủ chứ. Nhưng rất tiếc cái chức vị đó của ta lại do ngươi mà có. Mặc dù ta là Võ lâm Minh chủ nhưng trên đầu ta là Cát Thiên Phong, nếu không có ngươi thì Chu Thiên cũng đâu được thiên hạ tâm phục khẩu phục. Thiên Phong... Chu Thiên không muốn bóng ngươi che khuất cả bầu trời võ lâm, và cả ta nữa, và chính vì thế ta phải đi tìm võ công.

- Huynh đi tìm võ công để giao thủ với Cát Thiên Phong?

- Không sai.

- Và huynh tự thị vào kiếm pháp Quỷ môn để hoành bá thiên hạ?

- Kiếm pháp Quỷ môn đáng mặt là một công phu vô địch đấy chứ?

- Huynh đoan chắc như vậy?

Chu Thiên gật đầu.

Thiên Phong nhạt nhẽo nói :

- Thiên Phong đã hẹn với huynh một năm sau tại Nhạn Môn quan. Huynh thừa hiểu cuộc giao thủ tại Nhạn Môn quan sẽ kết thúc như thế nào.

- Ý của ngươi sẽ kết thúc bằng một nấm mồ?

Thiên Phong gật đầu :

- Đúng, từ đây đến cuộc giao thủ kia còn khá nhiều thời gian để huynh luyện Quỷ kiếm pháp của Quỷ môn!

- Ta muốn giao thủ ngay bây giờ.

Thiên Phong lắc đầu :

- Thiên Phong không muốn chiếm lấy tiên cơ của huynh. Nếu huynh nghĩ kiếm pháp Quỷ môn có thể thắng được Thiên Phong là huynh sai rồi.

- Ngươi nói vậy có ý gì?

- Thái công công vốn là một thái giám, do bị ức chế nên chế tác Quỷ kiếm pháp để giải tỏa những ức chế của mình. Chính vì muốn giải tỏa những ức chế của một thái giám mà kiếm pháp của Thái công công vô cùng tàn nhẫn và khủng bố. Tại đây, Thái công công đã dụng Quỷ kiếm pháp của mình giao thủ với Mông Diện Khách. Huynh hãy quay trở lại nhìn cho kỹ Thái công công chết bởi thứ võ công nào.

Miệng thì nói, mắt Thiên Phong nhìn chằm chằm vào tinh nhãn của Đại Chu Thiên.

Chàng khẽ lắc đầu :

- Cho dù huynh đã tụ thành kiếm pháp vô thường quỷ dị của Thái công công, nhưng chỉ với thứ kiếm pháp đó thì vẫn chưa thể giao thủ với Cát Thiên Phong. Huynh hãy nhớ, cái hẹn một năm tại Nhạn Môn quan.

Chàng nói dứt lời, rảo bước bỏ đi, mặc nhiên để lại sự ngơ ngẩn cho Đại Chu Thiên.

Khi Thiên Phong mất dạng rồi, Chu Thiên mới như người bừng tỉnh. Y lắc vai băng mình về hướng cổ mộ. Vừa đến cổ mộ, Chu Thiên gom đồ tẩm liệm bó thành đuốc rồi đánh đá lửa châm vào.

Ánh sáng từ ngọn đuốc nham nhở hắt xuống hố huyệt rọi lên xác Thái công công. Ánh mắt của Chu Thiên nhìn chằm chằm vào yết hầu Thái công công.

Trên yết hầu của Thái công công có một vết thương còn mở miệng thâm xì.

Vết thương kia đúng là do Ma Hoàn tạo ra, chứ không thể có thứ binh khí nào khác.

Chu Thiên sa sầm lẩm nhẩm nói :

- Cũng lại Ma Hoàn!

Y nhíu mày nhìn vết thương trên yết hầu Thái công công :

- Chẳng lẽ Thiên Phong nói ra điều đó là sự thật? Quỷ kiếm pháp cũng không phải là môn võ công đối địch với Ma Hoàn? Mông Diện Khách dụng Ma Hoàn sát tử Thái công công, và Thiên Phong cũng dụng Ma Hoàn. Y chính là truyền nhân tiếp thụ Ma Hoàn của Mông Diện Khách, còn mình là kẻ thụ nạp kiếm pháp của Thái công công.

Chu Thiên lắc đầu :

- Không thể như vậy được. Chu Thiên ơi, tại sao ngươi cứ mãi là chiếc bóng của Cát Thiên Phong? Chu Thiên... ngươi còn một năm để thụ giáo tuyệt công cổ vật Long cốc. Quỷ kiếm pháp không thể làm gì được Cát Thiên Phong, nhưng Chu Thiên không phải là Thái Ất Công.

Lời vừa dứt, trên hai cánh môi dầy, Chu Thiên hú vang một tiếng lồng lộng, rồi vũ lộng Huyết kiếm nhắm xác Thái Ất Công thi triển Quỷ kiếm.

Chu Thiên vừa thi triển Quỷ kiếm pháp vừa thét lồng lộng :

- Ta đã vì lão... vì lão, nhưng thật là vô ích.

Xem tiếp hồi 42 Hoa Sơn chi mộ

Chương 42: Hoa Sơn Chi Mộ

Đôi tuấn mã thiên lý long câu trổ nước đại phi như lướt trên mặt đất, nhưng xem chừng hai kỵ sĩ vẫn chưa chịu hãm cước tốc, mà càng ra roi thúc chúng phi nhanh hơn.

Tôn Quách vung roi da quất vào mông ngựa.

Chát!

Y vừa quất roi vừa lầu bầu nói :

- Mi chạy hết nổi rồi à?

Tú Tú lườm Tôn Quách :

- Tôn huynh còn muốn chúng chạy nhanh hơn được nữa sao?

Đôi tuấn mã thở phì phò phả ra làn hơn nóng bỏng. Tú Tú thoạt ghìm cương ngựa. Thấy nàng ghìm cương, Tôn Quách buộc phải hãm cước tốc ngựa của mình lại.

Y quay sang gắt gỏng đáp :

- Sao nàng lại hãm ngựa lại?

- Nếu cứ kiểu cách của huynh thì e rằng chưa đến được Hoa Sơn cặp ngựa này sẽ vỡ tim mà chết. Tôn huynh không nên hấp tấp như vậy!

- Ta chỉ lo cho Nghiêm phu nhân mà thôi!

- Tất nhiên huynh lo thì muội cũng lo vậy. Nhưng chưa hẳn Nghiêm phu nhân đã đến Hoa Sơn!

Tôn Quách trợn mắt :

- Nàng nói sao? Chính nàng suy đoán Nghiêm phu nhân đến Hoa Sơn giờ lại nói ngược lại. Hừ nàng định giở trò gì với ta hử?

- Muội chỉ đoán nhưng chưa hẳn đã đúng!

Tôn Quách hậm hực nói :

- Dù cho Nghiêm phu nhân không đến Hoa Sơn thì Tôn tiểu gia cũng phải đến đó chất vấn lão chưởng môn Hoa Sơn Vạn bá Thành. Nghe Nghiêm phu nhân kể mà tiểu gia không sao nhịn được. Vạn bá Thành đã là một chưởng môn nhân một phái lớn như Hoa Sơn thì phải biết đạo làm người, chứ cớ đâu lại giở thói thú vật đối với cả sư muội mình!

Tôn Quách nói hết lời lại ra roi đánh vào mông ngựa. Con tuấn mã lồng lên, trổ nước đại phi nhanh trên quan lộ. Tất nhiên Tú Tú đâu thể để bị bỏ rơi, đành phải thúc vào hông ngựa bám theo Tôn Quách.

Hai người cúi rạp mình trên lưng tuấn mã mà phi như gió hốt. Bóng Hoa Sơn hiện ra trước mặt Tôn Quách và Tú Tú, khiến cho họ càng nôn nao hơn.

Khi Tôn Quách và Tú Tú đến tới chân Hoa Sơn thì đã nghe tiếng binh khí chạm nhau phía trên Tổng đàn Hoa Sơn.

Tôn Quách nhìn Tú Tú :

- Đích thị Nghiêm phu nhân đã đến đây rồi!

Rời lưng tuấn mã, Tôn Quách trổ Miêu hành cước băng theo con đường tam cấp dẫn lên Tổng đàn Hoa Sơn phái. Tú Tú vội vã theo y luông miệng réo :

- Tôn huynh! Chờ muội với!

Trên Tổng đàn Hoa Sơn, trước gian đại sảnh hội quán, Hoa Sơn chưởng môn Vạn Bá Thành khoanh tay trước ngực thị sát cuộc giao đấu giữa Nghiêm Lệ Hoa và bốn cao thủ Hoa Sơn phái.

Trở lại Nghiêm Lệ Hoa, sau khi được Diệu thủ thần y Chữ Hàn Thông dụng đôi kim trùng phục hồi thần thức, liền sực tỉnh, nhớ lại tất cả những ký ức u uất mà không dằn được lòng căm phẫn tột cùng đối với Vạn Bá Thành nên lén rời bỏ Hoàng thạch cương đến Hoa Sơn. Sự xuất hiện của Nghiêm Lệ Hoa buộc Vạn Bá Thành phải đoán biết việc gì sẽ xảy đến.

Lão không để cho Lệ Hoa thóa mạ mình, liền hạ lệnh cho Tứ tướng Hoa Sơn hợp sức bắt Nghiêm Lệ Hoa.

Nghiêm Lệ Hoa vốn xuất thân từ phái Hoa Sơn, do đó kiếm pháp của nàng đâu lạ lùng gì đối với lão chưởng môn lòng lang dạ sói.

Tứ tướng Hoa Sơn vốn đã được lệnh Vạn Bá Thành chỉ bắt Lệ Hoa mà không được làm tổn thương, nên chỉ đánh cầm chừng, bức ép đối phương mà thôi, trong khi đó Lệ Hoa lại đổ sự căm phẫn vào những chiêu kiếm liều thân quyết tử, chính vì thế mà cuộc đấu giữa Lệ Hoa và Tứ tướng Hoa Sơn biến thành một hoạt cảnh náo nhiệt bất phân.

Mặc dù trận giao thủ bất phân kẻ thắng người bại, nhưng nếu quan sát kỹ thì thấy Lệ Hoa không ngừng bị các vị tướng Hoa Sơn dồn vào thế bị động. Cho dù những thế kiếm của nàng vô cùng công mãnh và uy dũng.

Lệ Hoa thét lên :

- Lệ Hoa liều mạng với các người!

Cùng với lời nói đó, thanh trường kiếm trong tay Lệ Hoa run lên tạo ra những bông hoa kiếm chụp tới bốn gã tướng pháp Hộ đàn Hoa Sơn. Chiêu kiếm này Lệ Hoa đã có chủ định liều thân, không màng đến sự sống nữa.

Khi nàng vừa xuất thủ phát chiêu kiếm thì Vạn Bá Thành đã lên tiếng hạ lệnh :

- Triển kiếm!

Mệnh lệnh của Vạn Bá Thành ban phát, Tứ tướng Hoa Sơn đồng loạt hành động. Ba người biến chiêu hợp ba thanh kiếm thành thế chân vạc đỡ thẳng vào lưỡi trường kiếm của Nghiêm Lệ Hoa.

Keng!

Thanh trường kiếm của Lệ Hoa vừa chạm vào ba thanh kiếm hình chân vạc thì bị ghìm cứng lại đồng thời thanh kiếm thứ tư vung lên chém bổ xuống.

Keng…

Những tia lửa bắn tung tóe, thanh trường kiếm của Lệ Hoa gãy ngang và đốc kiếm cũng tuột khỏi tay của nàng.

Vạn Bá Thành mỉm cười phát tiếp mệnh lệnh :

- Truy nhân!

Tứ tướng Hoa Sơn đồng loạt hành động. Cả bốn người đều vươn bốn ngọn trảo chộp tới tứ chi của Lệ Hoa. Chỉ cần những chiêu trảo kia bắt được vào tứ chi của nàng thì xem như Lệ Hoa hoàn toàn bị khống chế. Mặc dù đã có tâm ý liều thân với Hoa Sơn phái để gột rửa những sự ô nhục, nhưng Lệ Hoa đâu phải là địch thủ của Tứ tướng Hoa Sơn, nên trước những ngọn trảo thần kỳ kia nàng không khỏi lúng túng.

Khi bốn ngọn trảo công gần như đã bắt được Lệ Hoa thì Tôn Quách với thuật Miêu hành cước cắt một đường vòng cung nhập cuộc. Sự xuất hiện bất ngờ của Tôn Quách khiến cho Tứ tướng Hoa Sơn không sao trở tay kịp, vì họ bận thực hiện mệnh lệnh của Vạn Bá Thành.

Bộp... bộp... bộp... Bộp...

Cả bốn gã Tứ tướng Hoa Sơn hứng trọn bốn tuyệt kỹ Miêu chưởng của Tôn Quách để lại những dấu tích trên mặt. Hứng những thế Miêu chưởng thần kỳ đó Tứ tướng Hoa Sơn đồng loạt thối lui lại ba bộ, đưa tay ôm mặt.

Tôn Quách chỉ Tứ tướng Hoa Sơn :

- Bốn con chuột thúi kia dám hỗn với Nghiêm phu nhân à?

Tôn Quách quay sang hỏi Nghiêm Lệ Hoa :

- Phu nhân có sao không?

Lệ Hoa nhìn Tôn Quách :

- Đa tạ thiếu hiệp, Lệ Hoa không sao, nhưng tôi đã làm phiền đến người!

- Ấy phu nhân đừng nói vậy, Tôn Quách hổ thẹn với Cát đại ca!

Tứ tướng Hoa Sơn bấy giờ mới định thần. Cả bốn đóng đinh vào Tôn Quách.

Một người gằn giọng nói :

- Tiểu tử dám đánh lén Tứ tướng Hộ đàn Hoa Sơn?

Tôn Quách nạt ngang :

- Đánh lén cái con khỉ. Bốn con chuột thúi các người đáng ra phải bị bổn Minh chủ trừng phạt nặng hơn mới đúng. Bốn người mà liên thủ hợp lực đối phó với một phu nhân chân yếu tay mềm.

Tôn Quách dấn lên một bộ :

- Các người thấy bổn Minh chủ đã không quỳ bái mà còn khệnh khạng cái mặt ra đứng nhìn nữa. Quỷ chủ Quỷ môn còn phải nhường chức vị Minh chủ cho tiểu gia, nếu như tiểu gia không có lòng quảng đại thì bốn người các người đã sớm chầu diêm chúa rồi!

Tôn Quách khoát tay :

- Các người lui ra để tiểu gia nói chuyện với lão già chưởng môn ôn dịch kia!

Tứ tướng Hoa Sơn còn đang lưỡng lực thì Vạn Bá Thành đã hạ lệnh :

- Các người lui ra đi!

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tứ tướng Hoa Sơn tháo bộ lui về trước đại sảnh hội quán Hoa Sơn.

Vạn Bá Thành nhìn Tôn Quách bằng hai mắt nảy lửa, nhưng khi lên tiếng thì lại từ tốn ôn nhu :

- Hôm nay là chuyện riêng của Hoa Sơn phái, sao tiểu huynh đệ lại xen vào?

Tôn Quách nghe Vạn Bá Thành gọi mình là tiểu huynh đệ, liền khoát tay như đuổi một bầy ruồi nhặng chực bâu vào gã :

- Hê hê tiểu gia không phải là tiểu huynh đệ với hạng người ôn dịch như lão đâu nghe!

Mặt Vạn Bá Thành đanh hẳn lại. Đôi mắt chảy xệ xuống biểu hiện sự bất nhẫn.

Tôn Quách thấy bộ mặt của Vạn Bá Thành dè bỉu nói :

- Lão ôn dịch đừng làm bộ mặt đó, khó coi lắm. Tiểu gia cho lão biết, tiểu gia đến Hoa Sơn lần này trong tư cách tân Võ lâm Minh chủ!

Bá Thành giả lả cười, ôm quyền xá Tôn Quách nói :

- Hoa Sơn vô cùng hạnh ngộ khi được tân Minh chủ quá vãng. Lão phu đường đột không biết đành thất lễ với Minh chủ!

- Nói vậy tạm nghe được. Thế lão chưởng môn có biết nguyên cớ nào mà bổn Minh chủ lặn lội đến đây không?

Bá Thành từ tốn đáp lời Tôn Quách :

- Lão phu mong được Minh chủ chỉ giáo!

Tôn Quách hừ nhạt rồi nói :

- Lão không biết hay giả vờ không biết? Nói cho lão biết, chính bổn Minh chủ đã giúp Nghiêm phu nhân phục hồi thần thức để đến đây vấn tội lão đó!

Tôn Quách khoanh tay ra vẻ thượng trưởng rồi nói :

- Đã làm người thì trước hết phải giữ đạo nghĩa làm người. Đằng này lão đường đường là một chưởng môn nhân lại hành sự chẳng có chút nhân tính. Theo lão thì một người không có nhân tính thì phải xử như thế nào? Chặt đầu, phanh thây hay lăng trì, tất cả những hình phạt đó đều đáng dành cho lão ôn dịch. Nhưng nể tình lão đã có thời làm sư huynh của Nghiêm tẩu tẩu, bổn Minh chủ cho lão

được quyền phán xét mình!

Vạn Bá Thành cau mặt, nhìn Tôn Quách :

- Nghe Minh chủ chỉ giáo, lão phu vô cùng hối hận vì những gì mình đã làm.

Tôn Quách gật đầu :

- Ân hận là tốt rồi!

Hoa Sơn chưởng môn buông một tiếng thở dài, dấn đến ba bộ, rút ngắn khoảng cách giữa lão và Tôn Quách.

Lão tỏ vẻ đăm chiêu rồi nói :

- Tại Tổng đàn võ lâm, lão được chứng kiến thần công tuyệt thế của Minh chủ, trong lòng vô cùng thán phục. Nay Minh chủ thân hành đến Hoa Sơn phán xét công đạo, việc làm của Minh chủ càng khiến lão khâm phục hơn!

Tôn Quách gật gù :

- Lão nghĩ như thế cũng tốt. Vậy lão sẽ xử mình như thế nào nói cho ta biết đi!

Bá Thành vuốt râu :

- Lão nghe Minh chủ nói nghĩ phải tự xử lấy mình để giữ đạo chính khí trên giang hồ!

- Thế thì tốt!

- Theo cách xử của lão phu là... là thay Minh chủ để giữ công đạo giang hồ!

Tôn Quách còn chưa hiểu câu nói của Vạn Bá Thành thì đã thấy muôn vạn bông hoa kiếm chụp tới tập kích mình. Kiếm quang chưa đến mà Tôn Quách đã cảm nhận sát kiếm chi chít phong tỏa ba mươi sáu huyệt đạo của mình.

Vốn Bá Thành đã có chủ định từ trước, nên lời vừa dứt đã xuất thủ tuyệt kiếm Hoa Sơn kiếm pháp tạo thành muôn vạn kiếm sát tử tập kích Tôn Quách với chủ định triệt hạ đối phương chỉ trong một chiêu.

Đột nhiên thấy những hoa kiếm xuất thủ tập kích mình, Tôn Quách buột miệng thốt :

- Lão tự xử cái gì mà kỳ cục vậy?

Miệng thì nói song thủ Tôn Quách liên tục phóng ra những đạo Kim Cang chỉ, tuyệt công của kỳ

tài Thần cái Trình Tử Quang truyền thụ mà chẳng né tránh những bông hoa kiếm của Vạn Bá Thành.

Chát! Chát! Chát!

Ba đạo Kim cang của Tôn Quách công trực diện vào những hoa kiếm của Vạn Bá Thành, phát ra những âm thanh chan chát khô khốc, cùng với những âm thanh đó, những bông hoa kiếm thoạt tan biến vào hư vô.

Chủ động tấn công Tôn Quách với chủ định sát tử đối phương ngay từ chiêu kiếm đầu tiên, nhưng khi bị phản kích Vạn Bá Thành lại rơi vào tình huống bị động. Hoa Sơn kiếm pháp của lão như bị chạm vào một bức tường chỉ khí, không sao thi thố được hết những tuyệt kỹ của bổn môn, chính vì vậy lão chưởng môn Hoa Sơn không khỏi bối rối vội thu hồi kiếm pháp.

Thanh trường kiếm của lão vừa mới thu về, chưa kịp chuyển biến qua thế thủ thì mắt đã hoa bởi những bóng chưởng ảnh vồ tới.

Bốp!

Má phải của Vạn Bá Thành hứng trọn một chưởng của Tôn Quách khiến đầu lão vang những tiếng u u và mắt nảy đom đóm. Vạn Bá Thành phải thối lùi hai bộ mà vẫn không sao giữ được thăng bằng. Lão còn chưa kịp định thần định trí thì đã liên tục hứng thêm một lúc ba cái tát nảy lửa.

Bốp! Bốp! Bốp!

Đến lúc này thì lão không thể đứng vững được mà ngã ngửa về sau, buông cả trường kiếm đưa tay ôm mặt.

Thấy chưởng môn thất thế, Tứ tướng Hộ đàn Hoa Sơn đồng loạt xông vào, cả bốn người chưa kịp nhập cuộc thì có tiếng chim rúc trên cao.

Từ trên không trung, con hỏa điểu lao xuống. Nó giang rộng hai cánh lướt xoạt qua trước mặt bốn gã tướng pháp hộ đường Hoa Sơn phái. Cánh của hỏa điểu ví như lưỡi bảo đao sắc bén lia ngang yết hầu bốn người chỉ trong một thế bay nhanh như gió lốc.

Bốn tiếng rú cất lên lồng lộng, Tứ tướng Hộ đàn Hoa Sơn ôm lấy yết hầu thối lùi cho đến khi ngã ngửa xuống đất, giãy đành đạch, rồi nảy ngược người lên cho hồn thoát khỏi xác.

Cái chết của Tứ tướng Hoa Sơn khiến cho Vạn Bá Thành càng rúng động, hồn siêu phách lạc. Cánh hỏa điểu đảo một vòng trên không trung và khi Tú Tú xuất hiện nó mới nhẹ nhàng đáp xuống cánh tay nàng.

Tú Tú vừa bước đến bên Tôn Quách thì đã bị gã cau có, gắt gỏng nạt :

- Ả la sát, người không nhẹ tay được à? Bộ giết người là hay lắm sao?

Tôn Quách lườm Tú Tú, trong khi nàng thẹn đỏ mặt vì câu gắt gỏng của y.

Tôn Quách quay sang hỏi Vạn Bá Thành, y cáu gắt rít lên :

- Còn cái lão ôn dịch này nữa! Lão tự xử cái con khỉ gì mà kỳ cục vậy? Đáng ra lão phải quỳ xuống dưới chân Nghiêm đại tẩu dập đầu xin tẩu tẩu thứ tội, đằng này lại giở trò định giết bổn Minh chủ?

Vạn Bá Thành gục mặt lí nhí nói :

- Lão phu biết tội của mình!

Tôn Quách hừ nhạt gằn giọng nói :

- Bổn Minh chủ mới chỉ cảnh cáo lão bốn cái bạt tai Miêu chưởng chứ nếu ả la sát này thì đời lão tiêu rồi, biết chưa?

- Lão biết!

Tôn Quách cau mày lườm Vạn Bá Thành :

- Bổn Minh chủ cho lão thêm một cơ hội nữa đấy!

Vạn Bá Thành nhìn lên Tôn Quách :

- Đa tạ Minh chủ!

- Ta không thèm nhận sự đa lễ của lão đâu. Hãy đến mà van xin Nghiêm tẩu tẩu kìa!

Vạn Bá Thành toan đứng lên nhưng Tôn Quách nạt lớn :

- Không được đứng lên mà phải quỳ. Lão quỳ mà lết đến trước mặt Nghiêm tẩu tẩu, có như vậy thì tẩu tẩu mới xúc động tha cho lão chứ. Cũng như ta hồi đó đắc tội với lão nhân gia, phải quỳ mới được tha đó!

Nghe Tôn Quách nói Tú Tú chỉ chực bật cười nhưng nàng kịp nén tràng cười để khỏi làm cho Tôn Quách thẹn mặt với lão chưởng môn Vạn Bá Thành.

Bị Tôn Quách buộc đi quỳ đến xin tội với Nghiêm Lệ Hoa, Vạn Bá Thành không khỏi ê mặt. Sắc diện của lão tím bầm vì thẹn thùng.

Tôn Quách thấy lão lưỡng lự gắt gỏng nói :

- Lão còn chưa chịu xin Nghiêm tẩu tẩu à, hay đợi bổn Minh chủ hạt bút lệnh cho ả la sát thực thi công đạo phanh thây chặt đầu lão chứ?

Vạn Bá Thành buông tiếng thở dài, rồi quỳ xuống lê đến trước mặt Nghiêm Lệ Hoa.

Lão gượng nói :

- Lệ Hoa tha tội cho sư huynh!

Nhìn Vạn Bá Thành nghe lão nói mà mặt hoa của nàng đanh lại. Sự phẫn nộ càng lúc càng sục sôi dâng trào trong tâm trí và hai bên khóe, Lệ Hoa bặm môi cố nén những xúc cảm vào trong rồi mới ôn tồn nói :

- Một chưởng môn Hoa Sơn lại có thể quỳ dưới chân Lệ Hoa sao?

Nàng cười khảy lắc đầu :

- Hoa Sơn suy tàn rồi, suy tàn rồi. Nó không tồn tại trên chốn võ lâm giang hồ làm chi nữa!

Lệ Hoa cười mà nghe như khóc. Trạng thái khích động của Lệ Hoa khiến ngay cả Tôn Quách là người bàng quang cũng não lòng oán than.

Tôn Quách bực tức nói :

- Lão ôn dịch thấy chưa? Lão đường đường là một chưởng môn nhân đáng lý phải làm cho Hoa Sơn phái phát dương quang đại với các bang phái khác, đằng này... hừ...

Tôn Quách bất nhẫn xỉa ngón tay vào trán Vạn Bá Thành :

- Tiểu gia nhìn mặt lão thấy ghét quá hà. Nếu tiểu gia là thiên lôi thì cho lão một búa đi đời rồi!

Tôn Quách nhìn qua Nghiêm Lệ Hoa từ tốn nói :

- Tẩu tẩu định xử lý lão như thế nào?

Lệ Hoa buông một tiếng thở dài :

- Kể từ bây giờ lão đừng cho ta thấy mặt nữa, và đừng cho ta nghe đến Hoa Sơn phái. Nơi nào có Hoa Sơn phái thì nơi đó sẽ biến thành thảm trạng máu chảy đầu rơi!

Nàng bặm môi cố dằn những nỗi căm phẫn vào bên trong, nghiêm trang nói tiếp :

- Hôm này Nghiêm Lệ Hoa cùng với những bằng hữu đại nhân đại nghĩa cho lão một cơ hội bảo

tồn tính mạng vì nghĩ đến quãng thời gian Lệ Hoa đã từng là môn hạ Hoa Sơn. Lão hãy đi đi!

Vạn Bá Thành nhìn lên nàng :

- Sư huynh...

Lệ Hoa hét lên :

- Im!

Nàng nhìn lão đăm đăm :

- Nếu như lão còn thốt ra hai tiếng sư huynh với ta thì mạng của lão không tồn tại!

Tôn Quách xen vào :

- Lão nghe rồi chứ? Tẩu tẩu đã cho lão đi thì mau chạy đi, còn nói nhăng nói cuội nữa làm gì?

Tôn Quách hất mặt :

- Đi đi!

Vạn Bá Thành từ từ đứng lên rồi nhanh chân trổ khinh công băng đi!

Nghiêm Lệ Hoa thở dài ảo não nhìn về phía đại diện Hoa Sơn, hai dòng lệ bất giác lại tuôn trào.

Tôn Quách nhỏ giọng từ tốn nói :

- Tỷ tỷ khóc cho Hoa Sơn phái, khóc cho những bậc tiền nhân đã dựng nên Hoa Sơn, nay Hoa Sơn phải nhận kết cục diệt vong đau lòng.

- Tỷ tỷ có thể thay lão ôn dịch dựng lại Hoa Sơn mà!

Lệ Hoa lắc đầu :

- Không! Tỷ tỷ không bao giờ là người của Hoa Sơn phái. Hoa Sơn đối với Lệ Hoa chỉ là cơn ác mộng trong đời, và khi nào nó mất đi thì tỷ tỷ mới thoát khỏi cơn ác mộng đó.

Lệ Hoa nói xong tiến thẳng vào đại đường Hoa Sơn. Nàng bước đến trước bàn thời các vị tiền nhân Hoa Sơn phái đốt một nén nhang khấn thầm.

Nàng khấn xong trở bước ra ngoài đại đường Hoa Sơn, Lệ Hoa nói với Tôn Quách :

- Những gì đối với Hoa Sơn tỷ tỷ đã làm tất cả rồi. Và cái việc sau cùng là lập cho Hoa Sơn một

tấm bia mộ!

Tôn Quách ngớ ngẩn hỏi :

- Đệ không hiểu ý của tỷ tỷ!

- Đệ sẽ hiểu ngay thôi!

Tôn Quách định hỏi lại thì Lệ Hoa đã quay vào đại đường phóng hỏa đốt, nàng trở ra nhìn Tôn Quách :

- Bây giờ thì đệ đã hiểu rồi chứ?

Ba người rời Tổng đàn Hoa Sơn phái, quay trở xuống. Đi đến cuối con đường mòn tam cấp thì trên đỉnh Hoa Sơn giờ ví như miệng ngọn hỏa diệm sơn vừa bừng tỉnh.

Lệ Hoa dừng bước nhìn lên rồi dựng một tấm bia đá, dùng kiếm khắc dòng chữ: Hoa Sơn chi mộ!

Xem tiếp hồi 43 Tiểu nhân ma đạo

Chương 43: Tiểu Nhân Ma Đạo

Một ngọn gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào thư phòng của Mãn Đình Phương thổi tắt ngọn bạch lạp. Bóng đêm nhanh chóng trùm lên tất cả. Mãn Đình Phương vén rèm bước xuống thềm cửa. Nàng định đánh đá lửa thắp lại giá bạch lạp thì cảm nhận có ai đó đã ở trong thư phòng của mình.

Đình Phương nghiêm giọng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Câu hỏi vừa thoát ra khỏi miệng thì một lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép đã xuất hiện, áp vào chiếc cổ trắng ngần của nàng.

- Phu nhân đừng vọng động mà thiệt thân!

- Vạn chưởng môn đó à?

- Chính là lão phu!

- Tại sao chưởng môn phải làm vậy? Đường đường là một chưởng môn đáng lý ra phải đàng hoàng vào cửa trước, sao lại có hành tung bất minh chứ?

- Lão phu có cớ của lão phu! Gã tiểu tử tân Minh chủ đã đến Hoa Sơn cùng với Nghiêm Lệ Hoa!

Đình Phương cướp lời Vạn Bá Thành :

- Và chưởng môn chẳng còn đất dung thân nên nửa đêm đột nhập vào thư phòng của Đình Phương?

- Lão phu quá vãng phu nhân trong tình cảnh này vì nguyên cớ riêng!

- Chưởng môn không nghĩ đột nhập thư phòng của Đình Phương là hồ đồ sao?

Và càng hồ đồ hơn khi chưởng môn lại khống chế Đình Phương. Thật ra ý chưởng môn muốn gì?

Đình Phương vừa nói vừa đẩy lưỡi kiếm ra xa.

Vạn Bá Thành nghiêm giọng nói :

- Lão phu muốn cổ vật Long cốc!

Chưởng môn không nói ra, Đình Phương cũng hiểu chưởng môn muốn gì!

Nàng nói xong đánh đá lửa châm lại giá bạch lạp. Gian phòng bừng sáng trở lại, Đình Phương nhìn Vạn Bá Thành :

- Xem chừng Vạn chưởng môn đã gặp chuyện không vui nên thần sắc quá hốc hác!

Quả thật lão phu đang gặp chuyện bất trắc. Lão phu chẳng giấu phu nhân làm gì!

Vạn Bá Thành buông tiếng thở dài :

- Chỉ cần phu nhân cho lão phu mượn cổ vật Long cốc khảo cứu tuyệt công hòng có thể...

Đình Phương cướp lời Vạn Bá Thành :

- Vạn chưởng môn có thể trở thành Minh chủ?

- Nếu như lão phu trở thành Minh chủ thì không bao giờ quên phu nhân!

Đình Phương quay trở lại tràng kỷ bắt chân chữ ngũ nhìn Vạn Bá Thành :

- Nếu như chưởng môn không đường đột xâm nhập vào thư phòng của Đình Phương mà chọn cơ hội nào khác thổ lộ ra ý này thì biết đâu sẽ đặng cơ hội có được cổ vật Long cốc. Nhưng rất tiếc chưởng môn đã vào rồi thì e chẳng có cơ hội đó!

Mặt Vạn Bá Thành nhíu lại :

- Tại sao không được cơ hội đó chứ? Phu nhân sẽ không cho lão phu mượn cổ vật ư?

- Cổ vật Long cốc đối với Đình Phương chỉ như một khối đá vô tri vô giác chẳng có giá trị gì, nhưng rất tiếc chính vì cổ vật đó mà chung quanh Đình Phương không thiếu người nhòm ngó. Thậm chí đến ngay cả ban đêm mà Đình Phương vẫn không màng đóng cửa sổ, bởi thừa biết sẽ không có người nào dám đường đột xâm nhập vào đây một khi chưa có phép của Đình Phương!

- Nhưng hiện tại lão phu đã vào đây rồi!

- Chưởng môn đã vào tất sẽ có người vào!

Nàng vừa dứt lời thì từ ngoài cửa sổ một người phi thân vào. Người đó chính là Bắc Thần Đông Lĩnh.

- Phu nhân nói rất đúng. Nếu Vạn chưởng môn đã vào thư phòng bức ép phu nhân giao cổ vật

Long cốc thì lão Đông Lĩnh cũng phải vào để bảo vệ phu nhân cùng cổ vật Long cốc!

Vạn Bá Thành đanh mặt nhìn Đông Lĩnh :

- Lão tự xưng là đại hiệp nhưng cũng cùng một giuộc như Vạn mỗ mà thôi!

Đình Phương nhìn hai người mỉm cười.

Bắc Thần Đông Lĩnh nhún vai nói :

- Bởi vì Đông lão phu là đại hiệp nên không thể khoanh tay bàng quang tọa thị mặc nhiên để cho lũ tiểu nhân khuynh đảo giang hồ, nửa đêm dụng hành tung mờ ám xâm nhập vào thư phòng của nữ nhân.

Vạn Bá Thành hậm hực nói :

- Lão phu vào đây cũng chỉ vì Cổ vật Long cốc chứ chẳng có tốt lành hơn Vạn mỗ!

Đông Lĩnh dè bỉu nói :

- Lão phu không cần nhiều lời với hạng tiểu nhân bỉ ổi như người!

Đông Lĩnh quay sang Đình Phương :

- Phu nhân có thể để lão đuổi gã tiểu nhân nửa đêm đến kinh động ngọc thể chứ?

- Đông đại hiệp cứ tự nhiên làm theo ý của mình!

Bắc Thần Đông Lĩnh ôm quyền xá Mãn Đình Phương. Lão vừa xá vừa khách sáo nói :

- Đa tạ phu nhân!

Bắc Thần Đông Lĩnh nhìn lại Vạn Bá Thành :

- Lão phu đã được phép của Mãn phu nhân đuổi kẻ bỉ ổi ra ngoài!

Vạn Bá Thành hằn học nói :

- Người có bản lĩnh gì cứ thi thố ra đi!

Miệng thì nói tay thủ kiếm đã vung lên, tạo ra ba bông hoa kiếm ảnh cắt thành hình chữ phẩm chia thành ba hướng tấn công vào vùng thượng, hạ trung của Bắc Thần Đông Lĩnh tập kích, với chiêu thức bất ngờ này Vạn Bá Thành muốn chiếm ngay thế thượng phong.

Bắc Thần Đông Lĩnh không hề né tránh, cũng chẳng nao núng. Lão vừa thấy ba bông hoa kiếm đặc trưng kiếm pháp của Hoa Sơn phái, liền trụ bộ cười khảy nói :

- Kiếm pháp của Hoa Sơn phái do người thi thố đâu còn uy lực như xưa nữa!

Cùng với lời nói đó Bắc Thần Đông Lĩnh lắc vai lạng người lách qua bóng ảnh kiếm của Vạn Bá Thành. Bộ pháp của lão thật bình thản nhưng lại vô cùng đắc dụng, vừa tránh được kiếm ảnh vừa áp sát đối phương.

Chiếc đao trủy thủ dài độ một tấc xuất hiện ngay trên tay Bắc Thần Đông Lĩnh, đâm bổ tới vùng hạ đẳng của đối phương. Thế chiêu công này của Bắc Thần Đông Lĩnh quả là một sát chiêu chí tử, buộc Vạn Bá Thành phải hốt hoảng nhảy lùi lại sau ba bộ.

Vạn Bá Thành chưa kịp thu kiếm biến chiêu thì Bắc Thần Đông Lĩnh lại dụng bộ pháp thần kỳ áp sát. Với binh khí vừa ngắn vừa gọn phối hợp cùng bộ pháp biến hóa phi thường, lại giao thủ trong khoảng không chật hẹp, nên lão hoàn toàn chiếm hẳn thượng phong so với Vạn Bá Thành.

Vạn Bá Thành xuất thủ trước nhưng khi Đông Lĩnh phản kích thì lão lại rơi ngay vào thế bị động không sao biến hóa kiếm pháp được mà chỉ biết né tránh những chiêu công vô cùng hiểm hóc của đối phương.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Bắc Thần Đông Lĩnh đã xuất thủ liên hoàn được hai mươi chiêu thức dồn ép Vạn Bá Thành vào thế bị động không ngừng né tránh.

Mồ hôi xuất hạn ướt đầm đìa bộ dạ y của Vạn Bá Thành mà lão không làm sao phản kích không chiêu kiếm nào.

Xoạt!

Ngọn trủy thủ cắt thành một đường dài trên áo dạ hành của Vạn Bá Thành.

Nến như vừa rồi Vạn Bá Thành chỉ chậm hơn một chút có lẽ lục phủ ngũ tạng của lão đã trôi tuột ra ngoài.

Mặt Vạn Bá Thành biến sắc nhợt nhạt trong khi Bắc Thần Đông Lĩnh vẫn thản nhiên như chẳng tốn chút ít nội lực nào. Vạn Bá Thành thối lui hai bộ, lưng áp vào tường, chân tung một cước đá vào chiếc đôn bay tới tập kích vào mặt Đông Lĩnh.

Đông Lĩnh rít lên :

- Đúng là đồ bỉ ổi!

Lão vừa nói vừa vỗ chưởng đánh vào chiếc đôn để nó bay ngược trở lại mặt Vạn Bá Thành đồng thời liên thủ dùng tiểu đao tập kích. Chiếc đôn bay ngược trở lại, Vạn Bá Thành buộc phải dụng kiếm ngáng đỡ.

Chát!

Chiếc đôn bị lưỡi kiếm của Bá Thành đánh bật qua một bên, nhưng ngọn trủy thủ đã đến nơi rồi. Bá Thành hốt hoảng thét lên :

- Đông Lĩnh!

Bá Thành muốn thốt câu xin tha mạng nhưng đã quá muộn. Tiếng Đông Lĩnh vừa mới thốt ra khỏi cửa miệng thì ngọn trủy thủ đã ghim vào vùng đan điền của lão rồi.

Cổ tay Đông Lĩnh lắc khẽ một cái thu hồi ngọn trủy thủ, đồng thời móc luôn cả khối ruột lầy nhầy từ trong bụng đối phương ra ngoài.

Vạn Bá Thành trợn tròn hai mắt nhìn Đông Lĩnh, y lắp bắp nói :

- Người tàn nhẫn quá!

Bá Thành đứng dựa lưng vào tường, buông kiếm rơi xuống đất. Y thở gấp từng hơi để chờ đợi cái chết đến với mình. Một cái chết từ từ và đau đớn. Nếu phải nhận cái chết như Bá Thành, thì đây là một cái chết đau đớn nhất.

Bá Thành lả đi, hai mắt vẫn đóng đinh vào Bắc Thần Đông Lĩnh từ từ khụy dần xuống :

Y thều thào nói :

- Người... không phải... là một đại...

Đầu Bá Thành lật qua một bên hồn lìa khỏi xác. Dửng dưng nhìn xác Bá Thành, lão chùi ngọn trủy thủ vào má Bá Thành rồi quay lại với Mãn Đình Phương từ tốn nói :

- Mãn phu nhân lão phu đã đuổi tên chưởng môn bỉ ổi Vạn Bá Thành đi rồi!

Đình Phương nhìn xác Bá Thành thờ ơ nói :

- Hôm này Đình Phương mới chứng kiến sát thủ của Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp. Với cách giết người như đại hiệp không biết thiên hạ có còn nể trọng người hay không?

- Đối với hạng tiểu nhân thì lão phu phải vận dụng đến sát chiêu như vậy mới đáng tội chúng!

Cánh cửa thư phòng bật ra, cùng với tiếng vỗ tay đôm đốp. Tiếng vỗ tay kia buộc Bắc Thần Đông Lĩnh phải nhìn lại. Công Tôn Hách chấp tay sau lưng bước vào.

- Thủ pháp giết người cũng như cách nói của Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp rất hay... rất hay. Lão Công Tôn này xin lãnh hội!

Đình Phương đứng lên hỏi :

- Công Tôn tiên sinh nói hay là hay ở chỗ nào?

Công Tôn Hách rút thiết phiến phe phẩy nhìn Vạn bá Thành :

- Sát thủ của Bắc Thần đại hiệp khiến cho Vạn chưởng môn chết từ từ, chết trong sự đau đớn cùng cực. Nghĩ đến cái chết của Vạn chưởng môn, Công Tôn Hách cảm thấy xương sống ớn lạnh mà ngại ngùng giao thủ với Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp. Với sát thủ giết người man rợ như vậy, nhưng Bắc Thần Đông Lĩnh vẫn được thiên hạ cho là đại hiệp, thì quả là có cách nói hay, cách sống giả hay, những cái đó của đại hiệp lão Công Tôn khâm phục... khâm phục!

Công Tôn Hách nắm lấy cổ áo của cái xác Vạn bá Thành. Y dí dỏm nói :

- Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp đã đuổi người ra khỏi thư phòng của Mãn phu nhân mà người cứ ngồi lỳ ở đây, như thế là không tốt. Người phải ngoan ngoãn nghe theo lời chỉ giáo của Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp!

Công Tôn Hách vừa dứt lời bất ngờ quẳng cái xác của Vạn bá Thành qua đầu Đông Lĩnh bay ra ngoài bằng lối cửa sổ. Quẳng xác Vạn Bá Thành, Công Tôn Hách đã có chủ định, nhưng đùm ruột của y lại quết vào cổ Đông Lĩnh mà rơi xuống sàn thư phòng.

Mặt Đông Lĩnh bê bết máu.

Công Tôn Hách giả lả nói :

- Ấy chết, Vạn chưởng môn đi mà vẫn quyến luyến đại hiệp nên mới gửi lại phần dạ tâm của gã!

Nãy giờ nghe Công Tôn Hách nói và bị hứng cả đùm ruột của Vạn Bá Thành, Đông Lĩnh thừa biết người ta khiêu khích mình, lão đã phẫn nộ lại càng phẫn nộ.

Lão chùi vết máu trên mặt, nhìn Công Tôn Hách :

- Từ lâu lão đã nghe tuyệt pháp thiết phiến của dòng họ Công Tôn Mộ Dung, nhân cuộc giao ngộ này lão phải thỉnh giáo!

Công Tôn Hách khoát tay :

- Không, không. Lão Công Tôn rất sợ một cái chết như Vạn Bá Thành. Và lão Công Tôn đường đột đến thư phòng của Mãn phu nhân cũng không hề có dụng ý như Vạn Bá Thành. Nói ra điều đó lão Công Tôn xin đại hiệp đừng nặng tay với lão!

Đông Lĩnh rít lên :

- Công Tôn Hách! Người đừng giả vờ nữa!

Bắc Thần Đông Lĩnh lắc vai dùng bộ pháp di thân thần kỳ áp tới Công Tôn Hách. Vốn đã biết võ công của dòng họ Công Tôn Mộ Dung nức tiếng Giang Tô, Bắc Thần Đông Lĩnh đâu dám xem thường. Lão vừa thi triển bộ pháp thần kỳ áp sát đối phương liền vung ngọn trủy thủ thọc vào đan điền Công Tôn Hách. Bộ pháp của Đông Lĩnh vừa nhanh vừa linh hoạt, lại chính xác cực kỳ.

Nhưng Công Tôn Hách đâu phải là Vạn Bá Thành. Nếu như Vạn Bá Thành dụng kiếm thì binh khí hoàn toàn bất lợi trong cận chiến, nhưng Công Tôn Hách lại dụng thiết phiến, thứ binh khí vô cùng đắc lợi khi phải giao thủ cận chiến.

Mũi trủy thủ chưa kịp đâm tới thì thiết phiến đã tạt ngang hất ra. Đông Lĩnh trở bộ dựng ngược ngọn trủy thủ thốc trở lên. Chiếc thiết phiến xòe ra vỗ xuống.

Chát!

Chiếc thiết phiến của Công Tôn Hách ví như chiếc búa tạ năm trăm cân vỗ thẳng xuống mũi trủy thủ.

Hổ khẩu Bắc Thần Đông Lĩnh buốt nhói, tưởng chừng như các mạch máu đã vỡ tung xổ hết ra bên ngoài. Tay cầm trủy thủ của Đông Lĩnh rũ xuống, chiếc thiết phiến xòe ra, lướt nhanh qua mang tai Bắc Thần Đông Lĩnh.

Mặc dù chỉ là chiếc quạt có vẻ để làm dáng, nhưng khi lâm trận trong tay Công Tôn Hách nó đúng là thứ binh khí cực kỳ lợi hại và vô cùng biến hóa. Khi chiếc quạt lướt qua mang tai Đông Lĩnh nó hớt luôn lỗ tai của lão.

Lỗ tai Đông Lĩnh rơi ra, Công Tôn Hách khẽ quạt phẩy một cái, đẩy nó rơi vào đống ruột của Vạn bá Thành.

Đông Lĩnh bị rớt một lỗ tai rát buốt đau đớn nhăn mặt. Trong khi Công Tôn Hách lại giả vờ chặc lưỡi :

- Ấy cha! Thật đắc tội với Đông Lĩnh đại hiệp!

Công Tôn Hách ôm quyền dí dỏm xá Đông Lĩnh :

- Lão Công Tôn vô tình cắt đứt một lỗ tai của đại hiệp, mong đại hiệp miễn thứ, miễn thứ!

Thấy thái độ ngạo mạn của Công Tôn Hách, máu trong kinh mạch của Bắc Thần Đông Lĩnh sôi sùng sục. Nếu có thể được lão đã xẻ da lóc thịt lão Công Tôn nhưng qua cuộc giao thủ vừa rồi, Đông Lĩnh thừa biết mình không phải là đối thủ ngang tài ngang sức với đối phương.

Bắc Thần Đông Lĩnh cố nén nỗi đau và uất ức gắng gượng nói :

- Một lỗ tai của Đông Lĩnh để lại nhưng lại được thỉnh giáo tuyệt kỹ của Công Tôn tiên sinh đã hạnh duyên lắm rồi. Hẹn ngày tái ngộ!

Đông Lĩnh toan trở bộ phi thân ra cửa sổ, nhưng vừa lắc vai thì đại huyệt Thạch môn đã bị mũi thiết phiến điểm tới nhanh hơn một cái chớp mắt.

Công Tôn Hách xuất thủ vừa bất ngờ vừa nhanh ngoài tầm mắt của Bắc Thần Đông Lĩnh. Khi đầu thiết phiến chạm vào đại huyệt Thạch môn, Đông Lĩnh mới kịp phát hiện ra. Lão khụy người xuống thốt lên :

- Ôi!

Toàn thân Đông Lĩnh như có một bầy kiến nhung nhúc bò, tạo cảm giác rát bỏng. Lão run bần bật và co người lại.

Công Tôn Hách xòe thiết phiến phe phẩy :

- Lão Công Tôn chưa cho Đông Lĩnh đại hiệp đi thì người chưa đi được!

Đông Lĩnh gượng nói :

- Lão muốn gì?

- Đại hiệp hỏi Công Tôn à? Nếu lão hỏi thì Công Tôn trả lời. Đại hiệp biết lão Công Tôn thích gì không?

- Lão...

Đông Lĩnh biến sắc khi chạm vào đôi tinh nhãn sáng ngời của Công Tôn Hách.

Công Tôn Hách xòe quạt nhịp vào thiên đỉnh Đông Lĩnh :

- Nếu ta thích thì thích cái mạng của Đông Lĩnh đại hiệp. Cái mạng của Đông Lĩnh đại hiệp mới làm cho Công Tôn Hách này thực sự quan tâm, còn chiếc lỗ tai kia...

Công Tôn Hách lắc đầu :

- Lão Công Tôn không nhận đâu!

- Lão... lão cần gì phải giết ta chứ?

- Tất nhiên lão Công Tôn sẽ không lấy mạng của Đông Lĩnh đại hiệp lúc này rồi. Bởi giết đại hiệp thì đâu còn ai dọn cái đống bầy nhầy của đại hiệp bầy ra chứ?

Lão nhịp quạt tiếp vào đỉnh đầu Đông Lĩnh ôn tồn nói :

- Nếu như đại hiệp muốn sống thì phải dùng hết mớ ruột và cả chiếc lỗ tai này!

Đông Lĩnh biến sắc :

- Lão bắt ta ăn ư?

- Ờ, ăn thì có sao đâu! Hay đại hiệp chê số ruột và chiếc lỗ tai của người?

- Lão...

Công Tôn Hách nheo mày gằn giọng nói :

- Một là đại hiệp ăn, còn như chê thì buộc lão Công Tôn phải dùng đến thủ pháp đoạn mạch để Đông Lĩnh đại hiệp tiếp nhận một cái chết còn đau đớn hơn cả Vạn bá Thành!

- Lão tàn nhẫn quá!

- Chỉ ngang với Đông Lĩnh đại hiệp thôi!

Đông Lĩnh xuất hạn mồ hôi, cảm giác rát bỏng không ngừng gia tăng trong nội thể của lão.

Công Tôn Hách nhịp thiết phiến nói :

- Lão Công Tôn biết lúc này Đông Lĩnh đại hiệp vô cùng khổ sở bởi cảm giác rát bỏng như bị kiến đốt. Đại hiệp nghe lời lão Công Tôn dọn hết phần bầy nhầy này bằng mồm, thì lão Công Tôn sẽ giải tỏa cảm giác đau đớn đó cho đại hiệp. Bằng như không để lâu chút nữa thì từng thớ thịt của đại hiệp sẽ theo nhau rớt ra ngoài. Ở đây có bầy nhầy rồi lại càng bầy nhầy hơn mà lão Công Tôn thì rất sợ sự dơ bẩn!

- Công Tôn tiên sinh buộc ta phải ăn sao?

Công Tôn Hách lạnh nhạt nói :

- Lão Công Tôn không nói hai lời!

Cảm giác rát bỏng càng lúc càng đốt phá bên trong nội thể của Bắc Thần Đông Lĩnh. Gã chỉ muốn hú lên để xoa dịu cảm giác đau đớn đó. Sắc mặt của Đông Lĩnh càng lúc càng nhợt nhạt rồi chuyển dần qua màu tím ngắt.

Lão nghiến răng cố chịu, trong khi Công Tôn Hách bình thản đến ngồi bên cạnh Mãn Đình Phương.

Đông Lĩnh nhìn Công Tôn Hách hai hàm răng nghiến lại phát ra những âm thanh ken két. Lão rùng mình rồi như chẳng thể nào chịu đựng được sự hành hạ khủng khiếp bởi tuyệt kỹ bế môn đoạn mạch của lão Công Tôn mà cúi xuống ôm lấy số ruột lầy nhầy nhai ngấu nghiến.

Công Tôn Hách ngửa mặt cười sằng sặc. Trong khi Mãn Đình Phương thì nôn thốc nôn tháo.

Công Tôn Hách vừa cười vừa nói :

- Đại hiệp kìa! Đại hiệp giống cẩu hoang! Ha ha ha...

Xem tiếp hồi 44 Đoạn tình

Chương 44: Đoạn Tình

Công Tôn Hách đỡ lấy Đình Phương :

- Phu nhân không sao chứ?

Đình Phương lắc đầu :

- Đình Phương không thể nào ngờ được, một Bắc Thần Đông Lĩnh đại hiệp lại coi mạng mình lớn đến độ ăn cả ruột của đồng loại!

Công Tôn Hách mỉm cười :

- Đại hiệp cũng là con người, mà con người thì ai lại không quý mạng mình.

Còn gã Bắc Thần Đông Lĩnh chẳng qua chỉ là một tên ngụy đại hiệp mà thôi!

- Nhưng Đình Phương ngỡ ngàng quá và không bình tâm được khi thấy tận mắt Đông Lĩnh như vậy!

Công Tôn Hách đỡ Đình Phương ngồi lên :

- Gian thư phòng của phu nhân đã được Đông Lĩnh dọn sạch rồi, nhưng tại hạ nghĩ nơi đó đã ô uế, không đáng để chúng ta đàm đạo, do đó mới đưa phu nhân qua gian phòng này!

Đình Phương nhìn Công Tôn Hách :

- Tôn giá cũng rất tinh tường nên mới chọn gian phòng này!

- Phu nhân quá khen!

- Đình Phương không khách sáo đâu, trong Tổng đàn võ lâm, đây là thư phòng dành riêng cho Đại Chu Thiên đó!

Nàng chỉ chiếc lư trầm :

- Chỉ có gian phòng này mới có đặng chiếc lư trầm kia. Và chỉ duy nhất có Đại Chu Thiên mới được tận hưởng sự thanh thản của bậc thánh nhân qua mùi hương trầm nghi ngút.

Công Tôn Hách lắc đầu :

- Nếu Đại Chu Thiên hưởng được thì chúng ta cũng có quyền hưởng như y chứ. Công Tôn tại hạ đây không đáng mặt hơn Đại Chu Thiên hữu danh vô thực đó sao?

Công Tôn Hách rời tràng kỷ bước đến chiếc trầm lư, nhón lửa đốt trầm. Mùi trầm từ trong lư bốc lên nghi ngút, nhanh chóng tạo ra làn hương ngào ngạt vào một khung cảnh huyền hoặc nơi chốn thượng giới.

Công Tôn Hách lấy vò Thổ phồn tửu bưng đến lên tràng kỷ rồi ngồi xuống bên cạnh Mãn Đình Phương.

Lão chuốc rượu ra hai cái chén :

- Tại hạ mời phu nhân!

- Đa tạ tôn giá!

Đình Phương đón lấy chén rượu từ tay Công Tôn Hách nhấm một ngụm nhỏ, trong khi lão Công Tôn lại đổ dốc cả chén vào miệng mình. Uống xong chén rượu Công Tôn Hách mới nhìn Đình Phương từ tốn nói :

- Không nói ra chắc phu nhân cũng hiểu mục đích của tư chứ?

- Tôn giá cũng muốn chiếm hữu cổ vật Long cốc?

- Quả thật Công Tôn Hách cũng có ý muốn như vậy. Tại võ đài khảo chứng võ công kỳ rồi, phu nhân từng cho mọi người biết mục đích của mình.

Công Tôn Hách ghé miệng vào tai nàng :

- Giết Cát Thiên Phong!

- Trước đây Đình Phương có ý đó, nhưng kể từ khi Thiên Phong giải huyệt đạo giúp Đình Phương thoát khỏi sự áp chế của Liệt Hỏa Thần Nữ thì đã bỏ ý định đó rồi!

Mặt Công Tôn Hách sa sầm :

- Phu nhân bỏ ý định đó tức là đã phản lại cựu Minh chủ Đại Chu Thiên!

Đình Phương lắc đầu :

- Đình Phương phản lại Đình Phương thì đúng hơn!

Nàng ngẩng lên nhìn Công Tôn Hách :

- Nhưng nếu tôn giá muốn có cổ vật Long cốc thì Đình Phương cũng sẽ trao cho tôn giá!

- Sao... phu nhân đồng ý trao báu vật đó cho ta à?

Đình Phương gật đầu :

- Đình Phương không cần cổ vật Long cốc!

- Ta vô cùng hoan hỷ khi nghe phu nhân thốt ra lời nói vừa rồi!

Lão chuốc rượu ra chén, hả hê bưng chén rượu dốc hết vào miệng.

Đặt chén rượu xuống bàn, Công Tôn Hách hỏi Đình Phương :

- Nàng trao cổ vật Long cốc cho ta mà không có điều kiện gì ư?

- Tất nhiên phải có!

- Nàng nói đi, ta sẵn sàng bồi tiếp nàng!

Đình Phương nghiêm mặt nói :

- Đình Phương không biết trong cổ vật Long cốc có gì. Nhưng chắc chắn nó chứa một kỳ tích liên quan đến vận mạng của võ lâm!

- Phu nhân đoán chắc như vậy ư?

Đình Phương gật đầu :

- Nếu cổ vật Long cốc không ẩn giấu kỳ tích liên quan đến vận mệnh võ lâm thì đâu có kiếp nạn đến với Kim trang đại phủ!

- Phu nhân đoán rất đúng. Nếu như trong cổ vật Long cốc có kỳ tích siêu phàm như vậy thì Công Tôn Hách càng muốn chiếm hữu nó.

- Không chỉ riêng một mình tôn giá mà ai cũng muốn chiếm hữu cổ vật Long cốc cho riêng mình. Đình Phương sẵn sàng trao cổ vật Long cốc cho tôn giá với điều kiện.

- Công Tôn Hách hứa sẵn sàng bồi tiếp phu nhân!

- Sau này dù tôn giá có độc tôn thiên hạ bằng kỳ tích trong cổ vật Long cốc thì Đình Phương vẫn là chủ nhân tòa Tổng đàn võ lâm này!

Công Tôn Hách nhìn nàng rồi ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của lão nghe thật là thỏa thuê và tràn đầy phấn khích. Cắt tràng cười tiếu ngạo đó, Công Tôn Hách nắm lấy tay Đình Phương :

- Đình Phương! Ta chỉ sợ nàng buộc ta thâu tóm cả trời xanh cho nàng mà thôi, chứ tòa Tổng đàn võ lâm này, lão Mộ Dung phủ sẽ thuộc về nàng một khi ta độc chiếm võ lâm Trung nguyên!

- Đình Phương tin vào những gì tôn giá đã nói!

- Ngay bây giờ ta sẽ thực hiện lời nói của mình!

Công Tôn Hách lấy trong thắt lưng ra miếng ngọc bội bóng sắc màu xanh da trời, lão đặt miếng ngọc bội vào tay Đình Phương từ tốn nói :

- Đây là tín phù của Công Tôn Mộ Dung phủ. Người giữ tín phù này là chủ nhân của Mộ Dung phủ, ta trao lại cho nàng để khẳng định những gì ta đã nói!

- Đình Phương chưa giao cổ vật Long cốc cho tôn giá!

Công Tôn Hách mỉm cười khẽ vuốt bàn tay của Đình Phương. Y vừa vuốt ve bàn tay của nàng vừa nói :

- Cổ vật Long cốc chỉ là một báu vật vô tri vô giác, còn nàng mới chính là báu vật có thức có thần!

Lão Công Tôn vừa nói vừa vuốt ve dọc theo cánh tay Đình Phương. Cảm giác lão Công Tôn tạo ra khiến Đình Phương rùng mình, toàn thân nổi gai ốc, nhưng nàng không hề phản kháng, hay rụt tay lại, mà khẽ nhắm mắt để thu nạp cảm giác đó.

Lão Công Tôn mỉm cười tiếp tục di chuyển bàn tay háo hức của mình chui sâu vào cánh tay áo xiêm y của Đình Phương cho đến khi đã có thể cảm nhận được luồng nhiệt hỏa từ cơ thể Đình Phương truyền qua tay lão, Đình Phương nhũn hẳn người khi Công Tôn Hách vòng tay qua vòng tiếu yêu thon mảnh của nàng...

Trong niềm hoan lạc vô tận, Công Tôn Hách khẽ nói vào tai Đình Phương :

- Ta sẽ độc tôn thiên hạ và lấy mạng Cát Thiên Phong đúng theo ý của nàng!

Trong cõi khoái lạc trần tục, Công Tôn Hách và Đình Phương đâu có biết có một đôi mắt đỏ au sáng ngời đang nhìn họ, tất cả hoạt cảnh do Đình Phương và Công Tôn Hách tạo ra đều lọt vào ánh mắt sáng ngời sắc na khủng bố đó.

* * * * *

Tiễn Công Tôn Hách ra cửa sau khi trao cổ vật Long cốc cho lão, Đình Phương quay trở vào tràng kỷ. Trong khi nàng vẫn còn đượm cảm giác bâng khuâng của cuộc giao hoan vừa rồi. Bằng một động tác vô thức thôi thúc, bất giác Đình Phương vuốt ve dọc theo hai bên hông mình như muốn tìm lại cảm giác vừa rồi.

Cạch!

Một tiếng động khẽ, nhưng cũng đủ bắt Đình Phương phải rời bỏ những ý tưởng đang chảy qua trong tạp niệm của mình, nàng quay mặt lại hỏi :

- Tôn giá quay trở lại à?

Câu nói vừa thốt ra cửa miệng, Đình Phương đã há hốc mồm khi kịp nhận ra người gây ra tiếng động không phải là Công Tôn Hách mà là Đại Chu Thiên.

Nàng buột miệng nói tiếp :

- Chu Thiên!

Chu Thiên nhạt nhẽo nói :

- Hiện tại trong tâm ý của nàng ta là gì?

- Ơ thiếp vẫn đợi tướng công?

Chu Thiên cười khảy :

- Nàng đừng rụt rè như thế! Ta biết mình chẳng là gì trong tâm tưởng của nàng cả. Trong ý niệm giao tình của nàng ta biết chỉ có một người thôi, người đó chính là Cát Thiên Phong!

Kéo chiếc đôn Chu Thiên ngồi đối diện với Đình Phương :

- Chắc nàng lạ lẫm lắm khi ta xuất hiện ở đây phải không?

- Đình Phương không ngờ tướng công lại quay trở về Tổng đàn võ lâm. Đình Phương ngỡ đâu tướng công đang còn bận trui rèn võ công trong cổ vật Long cốc!

- Đến lúc này thì ta mới bắt đầu luyện!

Chu Thiên ve cằm :

- Nàng yêu Cát Thiên Phong phải không?

Đình Phương bặm môi.

- Cho dù nàng không nói ra ta cũng biết chữ tình của nàng đối với Cát Thiên Phong như thế nào. Chính mắt ta từng chứng kiến cuộc hội diện của nàng với Thiên Phong tại thảo xá. Nàng đã từng muốn đạt được chữ tình của Thiên Phong mà bán đứng ta cho y!

Đình Phương biến sắc.

Chu Thiên cười khảy :

- Sao? Ta nói đúng chứ? Ta nhớ lúc bấy giờ vào ban đêm, một nữ nhân xuất hiện tiến vào thảo xá của Thiên Phong. Mỹ nữ mang theo mùi xạ hương của phu nhân Mãn Đình Phương!

Y hất mặt :

- Nàng nói tiếp cho ta nghe chứ?

- Chàng đã biết tất cả rồi!

Chu Thiên nhún vai :

- Hận Cát Thiên Phong không đáp ứng tình, nàng buộc phải dựng ra võ đài khảo chứng võ công. Nàng hay thật đó! Nàng cũng chẳng ngần ngại trao thân cho Trịnh Đáng, Hào Bân và cuối cùng là Công Tôn Hách!

Chu Thiên đứng lên :

- Xem ra nàng cũng đáng mặt là một dâm nữ!

- Mặc dù trao thân cho những người đó, nhưng tâm ý của Đình Phương vẫn chỉ có mỗi một mình chàng!

Chu Thiên nạt ngang :

- Hồ đồ! Nàng tưởng ta không biết à? Nàng trao thân cho ba tên súc sinh kia để tìm cảm giác nhục dục nhưng tâm tưởng thì vẫn nghĩ đến Cát Thiên Phong!

Chu Thiên bước tới đặt tay lên vai Đình Phương. Y cảm nhận bờ vai nàng khẽ run rẩy dưới tay của mình.

- Nàng đang sợ hãi bởi những gì Chu Thiên nói ra đều đúng với tâm sự của nàng?

Đình Phương bặm môi khẽ gật đầu.

- Đúng! Đình Phương yêu Cát Thiên Phong từ lâu rồi nhưng tình bất thành, bởi vì Đình Phương là

phu nhân của Đại Chu Thiên!

- Ít nhất thì nàng cũng dám nhìn thẳng vào sự thật!

Chu Thiên nắn bờ vai Đình Phương rồi từ từ ấn nàng ngồi xuống tràng kỷ. Y từ tốn nói :

- Ta đã biết được điều đó từ lâu rồi. Nàng yêu Thiên Phong nhưng lại trói buộc ta, chính vì thế mà ôm mộng tương tư người tình. Ta và nàng như hai kẻ đồng sàng dị mộng. Nếu ở bên ta tâm tưởng của nàng vẫn thuộc về Cát Thiên Phong thì trong tâm tưởng của ta cũng chỉ có mỗi một Cát Thiên Phong. Cả hai chúng ta đều nghĩ về Thiên Phong nhưng ý nghĩ khác nhau!

Chu Thiên nâng cằm Mãn Đình Phương :

- Tất cả những gì nàng làm Chu Thiên đều biết và mặc nhiên để cho nàng hành động!

- Nói như vậy thì Chu Thiên đã biết tất cả?

Chu Thiên thản nhiên gật đầu.

Đình Phương sa sầm mặt nói :

- Thế sao huynh không cản Đình Phương lại?

Chu Thiên cười khảy :

- Sao ta lại cản nàng? Ta và nàng há chẳng phải hai kẻ đồng sàng dị mộng à?

Nàng muốn chữ tình với Thiên Phong muốn tòa Tổng đàn võ lâm này, còn Chu Thiên thì muốn thoát khỏi cái bóng của Thiên Phong và độc tôn thiên hạ bằng chính võ công của mình!

Chu Thiên vuốt má Đình Phương :

- Ta mặc nhiên không màng đến từng động thái của nàng, bởi vì ta muốn trao cổ vật Long cốc giả của ta cho một trong ba tên súc sinh kia!

Đình Phương nheo mày nhìn Chu Thiên :

- Cổ vật Long cốc huynh giao cho Đình Phương là giả ư?

Chu Thiên mỉm cười gật đầu :

- Tất nhiên là giả rồi! Với một kẻ không chung thủy như nàng thì sao Đại Chu Thiên có thể trao cổ vật Long cốc thật được chứ?

- Huynh cũng muốn lợi dụng Đình Phương?

- Đúng!

Đình Phương đứng bật lên.

Chu Thiên lại ấn nàng ngồi xuống :

- Ta chưa nói hết câu chuyện cần nói sao nàng sớm phẫn nộ như vậy?

- Đình Phương không muốn bị người khác lợi dụng!

- Nàng nghĩ mình cao minh hơn kẻ khác ư? Cao nhân tất hữu cao nhân trị. Vỏ quít dày tất có móng tay nhọn!

Chu Thiên với tay lấy miếng tín phù Công Tôn Mộ Dung phủ. Y ngắm miếng tín phù ngọc bội đó :

- Rất đẹp! Xem chừng lão Công Tôn Hách kỳ vọng rất nhiều ở nàng và khối đá vô tri vô giác kia nên mới trao cả miếng ngọc bội Công Tôn Mộ Dung phủ!

Chu Thiên nhìn lại Đình Phương :

- Ta nghĩ sau võ đài khảo chứng võ công sẽ thu nạp được những tuyệt công vô địch của thiên hạ nhưng đáng tiếc đến ngay cả Quỷ kiếm pháp của Quỷ chủ Hào Bân cũng không thể bì được với đôi Ma hoàn của Thiên Phong!

Chu Thiên chớp mắt lơ đễnh nói :

- Có lẽ đến bây giờ ta chỉ còn một cách duy nhất là đến Long cốc để tìm bí mật trong đó!

- Huynh đã quyết vậy rồi, còn đến đây làm gì? Huynh sống với Đình Phương không có tình, và chỉ xem Đình Phương như một con cờ ở trong tay huynh mà thôi!

Chu Thiên trở bộ chắp tay sau lưng bước đi. Y dừng lại bên chiếc lư trầm đang tỏa mùi hương ngào ngạt, bất thình lình Chu Thiên quay trở lại :

- Nàng có biết con cờ khi nào có tác dụng không?

Đình Phương gay gắt nói :

- Con cờ là con cờ chứ chẳng là gì cả!

Chu Thiên lắc đầu :

- Con cờ chỉ có tác dụng khi nằm trên bàn cờ và nó chẳng còn tác dụng gì, hay trở thành con cờ vô nghĩa khi đã nằm ngoài bàn cờ!

- Đó là ý niệm của huynh! Còn Đình Phương không quan tâm đến!

Chu Thiên lại lắc đầu :

- Nàng đã từng nói nàng chỉ là con cờ trong tay Đại Chu Thiên kia mà!

Đình Phương biến sắc :

- Nói như vậy... huynh...

- Nàng đã là con cờ nằm ngoài ván cờ rồi!

Đình Phương đứng sõng lên :

- Huynh định làm gì Đình Phương nào?

Chu Thiên tháo thanh Huyết kiếm đặt lên bàn. Đình Phương thoạt chau mày khi nhận ra thanh Huyết kiếm của Quỷ chủ Hào Bân.

Nàng ngập ngừng nói :

- Đình Phương đã hiểu ván cờ của huynh!

Chu Thiên mỉm cười :

- Bây giờ nàng mới hiểu ư? Nếu trước đây nàng hiểu thấu đáo những nước cờ của Đại Chu Thiên thì đâu có ngày hôm nay!

Chu Thiên với tay lấy tĩnh rượu thản nhiên mở nắp tu ừng ực. Y đặt tĩnh rượu xuống bàn ngắm Đình Phương :

- Nàng vẫn đài các kiêu sa như thủa nào. Ta ao ước được nhìn thấy tấm thân đã có thời nằm gọn trong vòng tay Đại Chu Thiên!

- Huynh đã coi Đình Phương như một con cờ thì đâu màng đến tấm thân này!

- Một con cờ đẹp, mặc dù bị loại ra khỏi ván cờ nhưng vẫn là con cờ đẹp!

Chu Thiên nhìn sâu vào mắt Đình Phương. Ánh mắt Chu Thiên bây giờ không còn là ánh mắt ngày xưa nữa, mà tiềm ẩn trong đó là sắc na khủng bố. Nên khi chạm vào ánh mắt của Đại Chu Thiên, Đình Phương như bị hớp hồn, mà muốn co rúm người lại. Hai chân nàng tưởng như biến thành bùn nhão

không thể đỡ được tấm thân, buộc phải ngồi xuống tràng kỷ.

Đình Phương ngập ngừng nói :

- Huynh muốn gì ở Đình Phương nữa? Nếu Đình Phương không chung thủy, trở thành kẻ phản bội huynh... thì trong đó có một sự sắp đặt của huynh!

- Ta không bàn đến chuyện đó. Nếu không có Cát Thiên Phong, nàng đúng là một mỹ nữ chung tình. Nhưng trong tâm tưởng nàng có Cát Thiên Phong nên nàng hóa thành dâm nữ!

Chu Thiên khoát tay :

- Ta không hề trách nàng. Bởi vì ta cũng muốn như vậy mà!

- Huynh đã muốn Đình Phương như vậy, giờ thì huynh còn muốn gì ở Đình Phương?

Chu Thiên nhạt nhẽo đáp lời nàng :

- Muốn chiêm ngưỡng vẻ đẹp kỳ tuyệt của tạo hóa đã đắp lên cơ thể nàng!

Đình Phương lắc đầu :

- Huynh đã không là một nam nhân bình thường!

- Dù cho ta chẳng còn là một nam nhân bình thường ta vẫn có quyền với con cờ của mình!

Lời nói chưa dứt trên miệng Đại Chu Thiên thì ảnh Huyết kiếm cũng xuất hiện chụp thẳng xuống thân pháp Mãn Đình Phương. Kiếm pháp Quỷ môn được Chu Thiên thi triển đạt đến cảnh giới tối thượng siêu quần, không thể nào tưởng tượng được. Chỉ một lần xuất thủ kiếm pháp Quỷ môn, Đại Chu Thiên đã rọc nát xiêm y Mãn Đình Phương thành những miếng vải vụn rơi lã chã xuống chân nàng.

Khi ảnh kiếm Huyết kiếm biến mất thì trên người Đình Phương chẳng còn mảnh vải nào cả. Tấm thân kiều diễm đài các của nàng lồ lộ đập vào đôi nhãn thần đỏ hoe của Đại Chu Thiên.

Trong khi Chu Thiên ngắm Đình Phương thì nàng ngược lại, gần như thần phách của Đình Phương tản mát hết sau nhát kiếm quỷ khốc thần sầu kia mà biến thành pho tượng bất động không có phản ứng gì.

Chu Thiên chắc lưỡi :

- Nàng vẫn đẹp như hôm nào!

Hai cánh môi của Đình Phương mấp máy, một lúc sau mới thốt ra lời :

- Quỷ kiếm!

- Đúng đó là kiếm pháp Quỷ môn. Kiếm pháp đó thần kỳ và lợi hại như vậy nhưng vẫn không thể bì với đôi Ma hoàn của Mông diện khách và bây giờ là Cát Thiên Phong!

- Đình Phương không nói điều đó, huynh định làm gì Đình Phương?

Chu Thiên nhạt nhẽo nói :

- Một câu hỏi hay!

Lời nói dứt, ảnh Huyết kiếm lại xuất hiện. Lần này nó tước một lớp da hai bên hông Đình Phương.

Nàng rú lên đau đớn, Đình Phương co rúm người lại.

- Huynh định lấy mạng muội sao?

- Ta muốn hủy hoại cái đẹp của nàng để giữ nó mãi mãi trong tâm ta.

Đình Phương gào lên :

- Không!

Tiếng thét thống khổ của Mãn Đình Phương không làm cho Chu Thiên chùng tay mà ngược lại càng làm cho hắn phấn khích hơn. Huyết kiếm vũ lộng tạo ra màn huyết quang nhuộm đỏ gian thư phòng Minh chủ. Khi vùng Huyết kiếm đỏ ối biến mất thì tấm thân đài các kiều diễm của Mãn Đình Phương giờ trông như một khối thịt đỏ au thật là gớm ghiếc.

Đình Phương lắp bắp :

- Giết ta đi! Hãy giết ta đi! Trời ơi, đau quá! Đình Phương không chịu nổi!

Hãy giết Đình Phương nhanh lên! Ta van người! Ta van người!

Đình Phương tuột xuống tràng kỷ, quỳ trước mặt Chu Thiên.

Trong lúc Đình Phương thống khổ cùng cực thì Chu Thiên lại tỏ lộ vẻ háo hức vô cùng phấn khích trước nỗi đau của nàng.

Đình Phương gục mặt :

- Ta van người! Muội cầu khẩn huynh hãy giết muội đi!

Chu Thiên nhếch môi mỉm cười.

Đình Phương gục đầu xuống trước mũi giày Chu Thiên thều thào nói :

- Muội đau lắm!

- Nỗi uất hận của ta còn đau đớn hơn nàng gấp bội!

- Muội... muội van huynh! Hãy ra tay đưa muội đi!

Chu Thiên nhìn xuống chiếc giày đỏ ối của Đình Phương. Y bình thản trở đốc kiếm :

- Nàng sẽ được ra đi!

Ảnh kiếm phạt ngang cổ Đình Phương!

Xem tiếp hồi 45 Lưới nhện

Chương 45: Lưới Nhện

Đến ngã ba quan lộ, Tôn Quách dừng ngựa. Y quay sang nói với Trình Tú Tú và Nghiêm Lệ Hoa đang ngồi trên ghế xà ích cỗ xe độc mã :

- Tỷ tỷ và Tú muội hãy đến Thiên long tự trước, Tôn Quách sẽ đến sau!

Nghiêm Lệ Hoa nhìn Tôn Quách khẽ gật đầu.

Tú Tú thì hỏi :

- Tôn huynh về thăm lão nhân gia rồi chừng nào mới đến gặp muội?

Tôn Quách nhăn nhó :

- Làm sao ta biết được. Bộ nàng tưởng có chức vị Võ lâm Minh chủ rồi thì muốn làm gì thì làm sao? Nếu như lão nhân gia không cho tiểu huynh ra ngoài nữa thì có vạn cái chức Võ lâm Minh chủ ta cũng không thể rời khỏi Kim lăng phủ!

Tú Tú thở dài mặt hoa ủ dột :

- Vậy là muội không gặp lại huynh nữa sao?

- Hê... nói vậy thôi chứ nhất định tiểu huynh sẽ tìm cách ra ngoài, đến Thiên Long tự gặp muội và tẩu tẩu. Huống chi tiểu huynh còn chưa thụ nạp hết võ công của Cát Thiên Phong đại ca mà!

Tôn Quách mỉm cười nói tiếp :

- Đã là Võ lâm Minh chủ thì phải có võ công siêu thần nhập thánh, chứ xoàng xĩnh như tiểu huynh thì tổ chỉ biết chạy mà thôi!

- Võ công của huynh giờ đây đâu còn tầm thường như hồi đó nữa. Đến ngay cả chưởng môn hoa sơn...

Tú Tú bỏ lửng câu nói giữa chừng liếc trộm Nghiêm Lệ Hoa rồi nói :

- Đến ngay như Vạn Bá Thành lão tặc không còn là đối thủ của huynh!

- Ấy nàng chỉ muốn phô trương ta thôi. Càng phô trương chừng nào thì tiểu huynh của nàng càng chạy thục mạng chừng đó!

Tôn Quách quay sang Nghiêm Lệ Hoa :

- Tôn Quách thăm lão nhân gia xong sẽ tìm đến Thiên long tự, tỷ tỷ bảo trọng!

Nghiêm Lệ Hoa nói :

- Giang hồ hiểm ác đa đoan, đệ đệ cũng phải đề phòng và bảo trọng lấy thân!

Tôn Quách gật đầu.

Y quay lại nhìn Tú Tú :

- Muội muội cùng với tẩu tẩu đến Thiên long tự, dọc đường cẩn thận!

Mắt Tú Tú rươm rướm. Nàng ngập ngừng nói :

- Muội chỉ muốn gặp lại huynh thôi!

- Nhất định ta sẽ gặp lại nàng.

Tôn Quách mỉm cười với nàng rồi ra roi vào con xích thố để nó kéo cỗ xe lao về phía trước. Tôn Quách nhìn theo cỗ xe độc mã của Lệ Hoa và Tú Tú cho đến khi nó chỉ còn là đốm bụi đường mù mịt xa tít cuối quan lộ.

Tôn Quách vươn vai :

- Giang hồ võ lâm chán chết đi được. Nếu mình biết võ lâm giang hồ chỉ toàn là những cuộc tranh giành khốc liệt thì Tôn Quách này chẳng thèm màng tới. Nghĩ cho cùng tội nghiệp cho Nghiêm tỷ tỷ!

Tôn Quách buông một tiếng thở dài rồi ra roi đánh vào mông con Hắc long câu để nó trổ nước kiệu hướng về trấn Trung Châu. Tôn Quách vừa thúc ngựa vừa miên man suy nghĩ, thỉnh thoảng lại chắc lưỡi lẩm nhẩm :

- Lần này không biết nói sao với lão nhân gia đây. Nếu nói không xuôi thì mình khó có thể rời khỏi Kim lăng phủ!

Y xoa bờm ngựa.

- Ê, mi có cách chi chỉ giáo cho tiểu gia không?

Câu hỏi của Tôn Quách thật dí dỏm, tưởng như y đang nói với người chứ không phải nói với

ngựa, nhưng thật bất ngờ, con Hắc long câu lại dậm hai chân trước thình thịch như muốn trả lời Tôn Quách.

Tôn Quách gãi bờm ngựa hý hửng nói :

- Người có cách giúp tiểu gia phải không?

Một tiếng sấm nổ trên không trung, khiến con Hắc long câu chùng cước pháp.

Tôn Quách vỗ về nó :

- Hê! Có Tôn tiểu gia ở đây thì chẳng có gì khiến người phải sợ cả. Người cứ nghĩ trên lưng người là một Võ lâm Minh chủ đầu đội trời chân đạp đất!

Tiếng sấm thứ hai lại trổ lên, cùng với những tảng mây đen kéo tới, chẳng mấy chốc đã che kín cả bầu trời. Tôn Quách lo lắng nói :

- Ái chà! Lúc nào không mưa lại nhằm lúc tiểu gia đang rong ruổi trên đường mà chuyển mưa. Đúng là gặp xúi quẩy rồi!

Tôn Quách dáo dác nhìn quanh tìm chỗ nấp mưa nhưng liền thất vọng khi chẳng tìm thấy một gian thảo xá nào. Y vỗ vào bờm ngựa :

- Chúng ta gặp xúi quẩy rồi, phải chạy nhanh kẻo không kịp nào!

Thúc gót giầy vào hông ngựa, Tôn Quách khiến con Hắc long câu phi nước đại hòng tránh cơn giông sắp ập đến. Một tiếng sấm nữa lại ầm ỳ trỗi lên, khiến con Hắc long câu càng cuống quít. Khi tiếng sấm vừa dứt thì Tôn Quách chợt nghe tiếng thét lanh lảnh của một nữ nhân từ một tàng cây đại thụ :

- Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Tiếng thét nghe thật là não lòng, chứng tỏ người kia đang gặp nguy kịch.

Tôn Quách không kìm được lòng, lao nhanh ngựa về phía tàng cây. Vốn đã thụ nạp Miêu hành cước của lão Thần cái Trình Tử Quang nên khi còn cách tàng cây khoảng mười trượng thì Tôn Quách đã thi triển khinh thuật siêu phàm xuất chúng rời lưng tuấn mã nhẹ nhàng hạ xuống một chạc ba.

Hoạt cảnh dưới tàng cây đập vào mắt Tôn Quách khiến y không cầm được sự phẫn nộ.

Thiếu nữ đang giãy dụa cố đẩy đại hán lực lưỡng đang toan sàm sỡ cưỡng bức nàng. Tôn Quách thét lên phi thân xuống.

- Hê! Con dê kia dừng tay lại đi!

Gã đại hán đứng sõng lên áo phanh phô trương vòm thịt vạm vỡ lực lưỡng, trong khi thiếu nữ co dúm người lại cố che đi những nơi xiêm y bị cào rách phơi da thịt ra ngoài.

Nàng nhìn Tôn Quách hối hả nói :

- Thiếu hiệp cứu tiểu nữ với!

Tôn Quách gắt gỏng :

- Sao người mặt mày sáng sủa tướng mạo oai phong lẫm liệt như thế mà hành động bỉ ổi càn rỡ vậy?

Tôn Quách hất mặt :

- Người không biết nhục à?

- Tiểu tử! Người hết muốn sống rồi hay sao mà chen vào chuyện của đại gia chứ?

Tôn Quách chỉ tay lên trời, cùng lúc một tiếng sấm đì đùng nổi lên. Thấy động tác kỳ cục của Tôn Quách gã đại hán lực lưỡng cau mày rít lên :

- Tiểu tử làm trò gì vậy?

- Các hạ không nghe tiếng sấm à?

Gã đại hán gắt gỏng :

- Tiếng sấm thì sao nào?

- Các hạ tinh mắt sẽ thấy ngay thôi mà! Các hạ nhìn lên coi!

Gã đại hán tò mò sau khi nghe câu nói đó của Tôn Quách. Y ngước mặt nhìn lên trời. Không bỏ lỡ thời cơ, Tôn Quách thi triển Miêu Hành Cước áp sát đối phương nhanh hơn một lần chớp mắt vung hữu chưởng tát một cái vào gò má gã.

Bốp!

Hứng trọn cái tát bất ngờ của Tôn Quách, gã đại hán lảo đảo thối lui ba bước, mắt nổ đom đóm, máu xịt ra hai cánh mũi. Gã gầm lên :

- Tiểu tử người dám gạt đại gia!

Tôn Quách nghiêm mặt nói :

- Trời đánh người mà vẫn chưa nhận biết hành động bỉ ổi của người à? Hay người đợi đến lúc thiên lôi bổ cho một búa tách làm hai mới biết tội hay sao?

- Thiên lôi chưa đánh đại gia mà tiểu tử đã ra tay rồi!

- Hê! Thiên lôi sai tiểu gia mà!

Gã đại hán toan cất tiếng thóa mạ thì lại bị thêm một cái tát nảy đom đóm bên má còn lại.

Gã buột miệng thốt lên :

- Ôi cha!

Tôn Quách chắp tay đứng trước mặt gã :

- Thế nào bây giờ thì người nhận ra ta là tiểu thiên lôi chưa?

Tôn Quách vừa nói vừa đảo hộ khẩu biến hóa thành tuyệt kỹ Song chỉ cầm long vừa thụ học của Cát Thiên Phong. Y áp đôi song chỉ vào đúng hai con mắt của gã đại hán nhạt nhẽo nói :

- Cũng tại người có hai con mắt sàm sỡ nhục dục khốn kiếp mà dở thói dâm tặc vào giữa ban ngày ban mặt. Tiểu thiên lôi ta sẽ lấy hai con mắt của người để người khỏi dở thói dê xồm đê tiện nữa!

Nghe Tôn Quách nói như vậy gã đại hán hốt hoảng lắc đầu :

- Thiếu gia tha mạng! Tôi chỉ...

Tôn Quách hằn học cướp lời gã :

- Chỉ cái con khỉ! Hừ!

Thiếu nữ khép nép bước đến bên Tôn Quách :

- Thiếu hiệp cảnh cáo gã như thế là đủ rồi! Tôi sợ thấy cảnh máu chảy lắm!

Tôn Quách lườm gã :

- Người nghe cô nương này nói chưa? Người ta là nhi nữ mà người còn giở thói trăng hoa sàm sỡ! Hừ, nếu cô nương đây không xin thì tiểu gia móc mắt người rồi đó!

Tôn Quách lừ mắt :

- Còn chưa đi? Đứng đó làm chi? Lần sau tiểu gia mà còn thấy người giở trò sàm sỡ với ai thì đừng trách ta đó!

Gã đại hán dập đầu như tế sao rồi quay lưng toan bỏ chạy, Tôn Quách đã gọi giật lại :

- Dừng bước!

Gã đứng sững rồi từ từ quay lại :

- Thiếu hiệp đã cho tôi đi rồi mà!

- Tất nhiên là ta cho người đi, nhưng người phải coi chừng!

- Tiểu nhân coi chừng gì ạ?

Tôn Quách chỉ lên trời :

- Trời đang nổi cơn thịnh nộ vì người đó. Phải khom người xuống mà lủi!

- Tiểu nhân xin tiếp nhận sự chỉ giáo của thiếu hiệp!

Tôn Quách khoát tay :

- Đi đi!

Gã đại hán lủi nhanh về phía quan lộ.

Tôn Quách nhìn lại thiếu nữ :

- Cô nương không sao chứ?

- Đa tạ thiếu hiệp, Thanh Thanh không sao. Nếu không có thiếu hiệp xuất hiện cứu giúp thì không biết thân Thanh Thanh đã như thế nào rồi!

- Chuyện đã qua Thanh Thanh cô nương vẫn bình yên là tốt rồi!

Những sợi mưa li ti bắt đầu đổ xuống.

Tôn Quách hối hả nói :

- Nhà của Thanh Thanh cô nương ở đâu, để tại hạ đưa về?

- Thanh Thanh rất cảm kích tấm lòng độ lượng của thiếu hiệp. Nhà của Thanh Thanh ở sâu trong rừng, nếu người không chê Thanh Thanh xin được thỉnh đến tệ gia bồi đáp chén rượu nóng chờ qua

cơn giông!

Tôn Quách nhìn bầu trời đang vần vũ mưa giông, rồi nhìn Thanh Thanh từ tốn nói :

- Trước hết tại hạ xin đa tạ cô nương đã có lời mời, nhưng cô nương đừng vì ơn mà khách sáo quá!

Nàng nhún nhường nhu mỳ nói :

- Thanh Thanh ghi tạc những lời nói của tiểu huynh!

Tôn Quách đâu biết vị cô nương nhu mì, thục nữ kia lại chính là Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh, một ma nữ khét tiếng trên giang hồ.

Mưa nhanh chóng trút xuống những màn nước trắng xóa, kèm theo những tiếng sấm ầm ì, buộc người ta phải liên tưởng đến cơn cuồng nộ của càn khôn vũ trụ.

Cơn giông ập đến bất ngờ, Tôn Quách buộc phải nói với Thanh Thanh :

- Chúng ta nép tạm vào tàng cây này chờ qua cơn giông!

Nàng khẽ gật đầu.

Mưa trút xuống như thác đổ, tàng cây đại thụ lại quá nhỏ, Thanh Thanh buộc phải đứng nép người vào Tôn Quách, vô hình trung những chỗ da thịt phơi ra của nàng đập vào mắt họ Tôn. Tôn Quách lẩn tránh, quay mặt chỗ khác, nhưng Thanh Thanh vẫn cứ đứng nép sát vào người y.

Tôn Quách có cảm giác Thanh Thanh đang run lên vì những cơn gió giật quất thẳng vào hai người.

- Cô nương lạnh lắm à?

Thanh Thanh gật đầu.

Dáng vẻ thướt tha yếu đuối của nàng khiến Tôn Quách không cầm lòng được.

Y dùng thân mình che chắn cho nàng, nhưng thỉnh thoảng vẫn cảm nhận được thân thể nàng run khẽ khi chạm vào người y.

Một tiếng sấm nổ trên không trung, kèm theo một tia sét đánh xuống tàng cây gần đó. Thanh Thanh hoảng hốt ôm ghịt lấy Tôn Quách. Trong tình thế chẳng đừng đặng, Tôn Quách đâu câu nệ đến tiểu tiết, liền choàng tay ôm lấy bờ vai Thanh Thanh :

- Cô nương đừng sợ!

- Muội sợ lắm!

Nàng dùng tiếng muội xưng hô với Tôn Quách bất giác sự lạ lùng ban đầu dần mất hẳn và thay vào đó là cảm giác gần gũi, gắn bó.

Thanh Thanh lí nhí nói :

- Tiểu huynh ơi, mưa chắc còn lâu lắm, hay chúng ta đi đi, nhà muội cũng không xa nơi này lắm đâu!

Tôn Quách gật đầu :

- Thôi được tại hạ sẽ đưa cô nương đi!

Tôn Quách nhìn sâu vào đáy mắt Thanh Thanh :

- Cô nương biết thuật khinh công chứ?

Nàng lắc đầu :

- Muội là thôn nữ chốn hoang vu, làm gì biết thuật khinh công!

Tôn Quách mỉm cười :

- Dễ lắm! Tại hạ sẽ dìu cô nương về bằng thuật khinh công!

Đôi thu nhãn trong vắt của nàng khẽ chớp lại :

- Muội thích lắm!

Tôn Quách mỉm cười nói :

- Chỉ cần cô nương đừng nghĩ tại hạ sàm sỡ, có ý lạm dụng!

Nàng lắc đầu nguầy nguậy :

- Tiểu huynh đừng nói vậy! Nếu không có tiểu huynh thì Thanh Thanh há giữ được sự trong trắng của mình?

- Nghĩ như thế thì tốt rồi!

Tôn Quách vòng tay qua vùng tiếu yêu của nàng rồi thi triển Miêu hành cước băng đi trong màn mưa trắng xóa. Thanh Thanh phấn khích bởi thuật khinh công thượng thừa của Tôn Quách mà bá chặt lấy cổ gã. Thân thể nàng như dán chặt vào thân pháp Tôn Quách.

Theo sự hướng dẫn của nàng, chẳng bao lâu Tôn Quách đã nhận ra gian thảo xá nho nhỏ, tọa lạc giữa mười cây tùng cao ngất ngưởng, chung quanh là những khóm hoa đang co lại để tránh giông.

Thanh Thanh nói :

- Tiểu huynh! Nhà của muội đó!

Tôn Quách buột miệng hỏi :

- Một mình cô nương ở đây không sợ à?

- Muội ở với lão bộc, mà chưa từng tiếp xúc với một ai!

Tôn Quách vừa đưa Thanh Thanh vào mái hiên gian thảo xá thì lão bộc đã hối hả mở cửa. Lão chắc lưỡi rồi nhìn Tôn Quách :

- Trời giông gió quá! Tiểu thư mau vào nhà!

Thanh Thanh chau mày :

- Sao lão không mời cả tiểu huynh của Thanh Thanh?

Lão bộc lưỡng lự.

Thanh Thanh cau có nói :

- Không có tiểu huynh, Thanh nhi đã bị người ta hại rồi đó!

Nàng nhanh chóng thuật lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong bìa rừng lúc trời sắp mưa. Lão bộc nghe xong buông một tiếng thở dài. Lão nhìn lại Tôn Quách từ tốn nói :

- Công tử hãy vào trong nhà, lão sẽ nhóm bếp để hong khô y phục của người!

Tôn Quách ôm quyền :

- Đa tạ lão trượng!

Lão nhóm bếp lửa rồi lẩn nhanh ra sau nhà, cứ như muốn tránh mặt Tôn Quách. Từ trong gian nội thất Thanh Thanh trở ra với bộ cánh khác. Trong bộ cánh này trông nàng càng ra vẻ là một tiểu thư thục nữ yếu đuối!

Thanh Thanh bước đến bên Tôn Quách. Một luồng gió giật thổi đến đóng sập cánh cửa gian thảo xá lại.

Thanh Thanh nhu mì nói :

- Y trang của huynh đã ướt sũng rồi, mau cởi ra để muội hong cho khô!

Tôn Quách lúng túng :

- Tại hạ...

- Tiểu huynh ngại ư? Sao tiểu huynh lại có thể khách khí như vậy? Tiểu huynh không thể xem như Thanh Thanh như tiểu muội của mình được à?

Nghe nàng nói những lời nói đó, Tôn Quách chỉ mỉm cười giả lả nói :

- Tại hạ chỉ sợ làm phiền đến cô nương!

- Huynh nói câu đó khiến muội hổ thẹn vô cùng. Nếu không có huynh thì muội đã ra sao rồi?

Nàng lườm Tôn Quách.

Cái liếc mắt giận dỗi của Thanh Thanh khiến cho Tôn Quách phải cười rồi cởi chiếc áo thư sinh màu lam. Nàng cẩn trọng đón lấy chiếc trường y của Tôn Quách hong lên bếp lửa.

Từ sau nhà lão bộc bưng lên một bầu rượu nóng. Lão đặt xuống bên cạnh Tôn Quách nói :

- Công tử dùng bầu rượu nóng này trong khi tiểu thư hong khô trang phục của người!

Lão nói xong toan lẩn tiếp xuống bếp nhưng Tôn Quách đã gọi lại :

- Lão trượng!

- Công tử có điều chi chỉ giáo?

Tôn Quách từ tốn nói :

- Tiết trời bên ngoài gió mưa, trong đây có bầu rượu nóng, lão trượng định để vãn bối độc ẩm à? Vãn bối cung thỉnh lão trượng ở lại cùng uống cạn bầu rượu này!

Lão bộc nhìn Tôn Quách :

- Công tử miễn thứ, lão phu không thể ngồi cùng với công tử và tiểu thư được, như vậy là thất lễ!

Tôn Quách nhìn qua Thanh Thanh :

- Cô nương ở đây chúng ta có ba người, đâu cần gì phải phân biệt ngôi thứ chứ!

Thanh Thanh nhìn lão bộc :

- Tiểu huynh đã ngỏ lời, lão còn ngại ngùng chắc chắn tiểu huynh sẽ phiền lòng đó!

Tôn Quách nhìn lại lão bộc từ tốn nói :

- Lão trượng, vãn bối thích được đối ẩm với lão!

- Đa tạ công tử đã cho phép!

Lão ngồi ngay xuống sàn gạch, bên cạnh Tôn Quách. Tôn Quách chuốc rượu ra hai cái chén :

- Vãn bối mời lão trượng!

- Công tử làm vậy lão rất áy náy!

- Lão trượng không cần thiết phải nghĩ đến thứ bậc!

Hai người cạn chén rồi uống cạn số rượu được hâm nóng. Tôn Quách ngỡ như được sưởi ấm toàn cơ thể. Y phấn khích nói :

- Đây mới đúng là hảo tửu!

Thanh Thanh nói :

- Tiểu huynh không biết đấy thôi, rượu này do chính lão bộc đích thân cất thành đó!

Tôn Quách nhướng mày nhìn lão bộc :

- Thế thì hay quá! Nhất định khi về đến Kim lăng phủ, vãn bối sẽ cho người đích thân đến học tuyệt nghệ nấu rượu của lão trượng!

- Công tử quá khen, rượu của lão cất sao có thể sánh bằng rượu của Kim lăng phủ!

- Lão trượng khách sáo thôi, chứ lời của vãn bối xuất phát từ lòng thành!

- Lão phu cũng nói thật. Rượu của lão phu uống rất mau say!

Tôn Quách dí dỏm đáp lời lão :

- Có rượu nào uống mà lại không say?

Lão bộc nhìn Tôn Quách :

- Có một thứ rượu không uống mà vẫn say!

Tôn Quách ngây ngô hỏi :

- Lão trượng có thể chỉ giáo cho vãn bối biết thứ rượu đó không?

Lão bộc thờ ơ nói :

- Công tử đã bao giờ uống rượu tình không?

Chân mày của Tôn Quách thoạt nhíu lại. Y nhìn lão bộc chăm chăm :

- Quả thật vãn bối chưa từng uống và cũng chưa từng nghe!

Lão bộc thờ ơ nói :

- Công tử chưa từng uống thì bây giờ đang được thưởng thức đó. Bầu rượu này chính là bầu rượu tình mà lão phu cất riêng để cho tiểu thư khoản đãi vị tân Võ lâm Minh chủ!

Câu nói này của lão bộc khiến cho Tôn Quách giật mình chột dạ. Tinh nhãn của Tôn Quách đóng đinh vào mặt lão bộc :

- Lão trượng nói vậy! Hình như...

Thanh Thanh mỉm cười cướp lời Tôn Quách :

- Tiểu huynh há chẳng phải là Võ lâm Minh chủ sao?

Tôn Quách quay sang nhìn nàng :

- Nàng biết Tôn Quách là Võ lâm Minh chủ à?

Thanh Thanh thản nhiên gật đầu.

Lão bộc đứng lên nhìn Tôn Quách nói :

- Chỉ có Võ lâm Minh chủ mới được Mộc tiểu thư thết đãi rượu tình, còn phận như lão thì đâu đáng được tiểu thư cho uống. Ai cũng có duyên có phần, công tử có duyên phần mới được tiểu thư mời hảo tửu.

Lão nói xong lẩn nhanh ra sau nhà.

Tôn Quách nhìn lại Thanh Thanh ngập ngừng hỏi :

- Thanh Thanh cô nương đã có sự chuẩn bị trước đối với tại hạ?

Thanh Thanh mỉm cười gật đầu, nàng rút cây kim trên búi tóc xỏ chỉ và dùng ngay chính trường y của Tôn Quách để thêu.

Tôn Quách hỏi :

- Thanh Thanh cô nương chuẩn bị như vậy nhằm mục đích gì? Phải chăng hoạt cảnh ở tàng cây đại thụ cũng do cô nương dựng ra?

- Thanh Thanh đã dựng ra để thử lòng tiểu huynh!

- Dựng ra hoạt cảnh đó để làm gì? Và nếu tại hạ đoán không lầm cô nương cũng là người của võ lâm!

- Vâng! Thanh Thanh cũng là người của võ lâm!

Tôn Quách sầm nét mặt :

- Cô nương đã gạt tại hạ?

Lời nói thốt xong, Tôn Quách bật đứng dậy, vươn tay chộp lấy chiếc áo trên tay Thanh Thanh. Nàng chỉ khẽ gạt nẹ đã hất tay Tôn Quách ra.

Tôn Quách cáu gắt nói :

- Tại hạ không thích ai gạt mình!

Nàng nhìn Tôn Quách :

- Thanh Thanh có gạt tiểu huynh đâu. Chẳng lẽ chỉ vì muốn mời tân Võ lâm Minh chủ một chén rượu trong thảo xá mà huynh lại tức giận với Thanh Thanh sao?

Tôn Quách hằn học nói :

- Nàng phải có mục đích gì khác nữa!

Thanh Thanh đứng lên mặt đối mặt với Tôn Quách :

- Thế tiểu huynh đoán xem! Thanh Thanh có mục đích gì?

Tôn Quách sực nhớ tới lần đầu hội kiến với Công Tôn Hách và Công Tôn Cửu gắt gỏng nói :

- Đích thị nàng muốn ta nhường lại chức vị Võ lâm Minh chủ cho nàng! Phải vậy không?

Thanh Thanh vừa nghe câu nói đó thốt ra từ miệng của Tôn Quách đã bật cười.

Tôn Quách thấy nàng cười hằn học hỏi :

- Ta nói không đúng sao mà nàng cười?

- Tất nhiên là huynh nói không đúng rồi!

Thanh Thanh lấy bầu rượu chuốc ra hai chén. Nàng trao một chén vào tay Tôn Quách :

- Thanh Thanh chỉ muốn thỉnh huynh một chén rượu tình!

- Chỉ có thế thôi à?

Thanh Thanh gật đầu.

Tôn Quách cau mày :

- Chỉ vì muốn thỉnh ta một chén rượu mà nàng phải dụng đến ngụy kế, thật khó tin!

- Dụng ngụy kế bởi muội biết huynh là một chính nhân quân tử!

- Được nàng đã nói vậy thì tiểu gia uống chén rượu này!

Tôn Quách dốc ngược chén rượu vào miệng mình rồi nghiêm mặt nói với Thanh Thanh :

- Rượu thì tiểu gia đã uống rồi, bên ngoài cũng đã bớt giông, tiểu gia cáo từ!

Tôn Quách vừa nói vừa vươn tay chộp trường y, nhưng một lần nữa Thanh Thanh lại gạt tay y ra ngoài.

Tôn Quách nhíu mày :

- Sao? Nàng định bắt ta uống rượu nữa à?

- Huynh không nghe lão bộc nói à? Rượu của Thanh Thanh mời huynh là rượu tình!

- Rượu tình thì cũng là rượu chứ có gì là khác đâu?

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Khác nhiều lắm, Thanh Thanh mời tiểu huynh chén rượu tình không phải vì muốn huynh trao lại chức vị Võ lâm Minh chủ mà vì Thanh Thanh muốn trở thành phu nhân của Võ lâm Minh chủ!

Tôn Quách tròn mắt đưa tay chỉ vào ngực mình :

- Nàng muốn trở thành phu nhân của ta?

Thanh Thanh thản nhiên gật đầu.

Tôn Quách chìa mặt tới :

- Nàng có điên không vậy? Bộ cái chức Võ lâm Minh chủ lớn lắm hay sao mà nàng muốn trở thành phu nhân của tiểu gia chứ?

Tôn Quách xoa trán mình :

- Người võ lâm điên hết rồi, điên hết thật rồi!

Tôn Quách cau mày gằn giọng nói :

- Nếu như tiểu gia trao cái chức Võ lâm Minh chủ hữu danh vô thực đó cho một người khác thì nàng cũng lại dụng ngụy kế để bắt người kia uống rượu tình để nàng trở thành phu nhân của Võ lâm Minh chủ?

Thanh Thanh lắc đầu :

- Không… chỉ có mỗi một mình tiểu huynh mà thôi!

- Nhưng ta chưa có tình với nàng!

- Chàng chưa có tình với Thanh Thanh nhưng đã uống rượu tình của Thanh Thanh!

- Rõ là nàng muốn sinh chuyện rắc rối mà! Hừ khi nào tiểu gia có tình thì sẽ tìm nàng, còn hiện tại tiểu gia chưa có tình thì có uống vạn chén, ngàn chén rượu tình thì Tôn Quách cũng chẳng có tình với nàng!

Tôn Quách ôm quyền nói :

- Cáo từ!

Một lần nữa Tôn Quách lại vươn tay thộp lấy trường y của mình.

Lần này như có chủ định, Tôn Quách dụng đến Miêu chưởng để đắc thủ, nhưng Thanh Thanh chỉ khẽ gạt tay đã hất trảo công của Tôn Quách chẳng khó khăn gì. Nàng vừa gạt tay Tôn Quách vừa dấn đến một bộ, ấn nhẹ vào ngực y.

Động tác của Thanh Thanh thật nhẹ nhàng nhưng Tôn Quách sao trụ được mà phải thối lui hai bộ.

Y tròn mắt ngơ ngẩn với điều đó. Tôn Quách không ngơ ngẩn sao được khi tự dưng mình chẳng còn chút công lực gì, mà ngỡ như đã thoát xác biến thành một Tôn Quách thủa nào chẳng hề luyện võ công.

Vẻ mặt Thanh Thanh đanh lại với những nét cay độc hiện lên trong ánh mắt.

Nàng cau có nói :

- Huynh đã uống rượu tình của Thanh Thanh rồi định bỏ Thanh Thanh sao?

Tôn Quách hằn học nói :

- Rượu tình! Rượu tình, tự dưng tiểu gia mất hết công lực! Trong rượu tình của nàng có cái gì?

- Bây giờ huynh mới hiểu được độc tính của rượu tình à? Chỉ khi nào huynh động phòng loan phụng với Thanh Thanh thì công lực của huynh mới được phục hồi!

- Tại sao nàng phải làm vậy?

- Bởi một điều đơn giản, Thanh Thanh đã yêu huynh ngay từ khi thấy huynh thượng đài giao thủ với Quỷ chủ Quỷ môn!

Thanh Thanh từ tốn nói :

- Chàng hãy đánh thiếp nữa đi!

Tôn Quách há hốc miệng :

- Trời đất ơi! Nàng điên rồi ư? Nàng cuồng tâm loạn trí rồi chăng?

Thanh Thanh lắc đầu :

- Không! Thanh Thanh không điên, không loạn trí nhưng thiếp là của chàng, là nô lệ của chàng. Thiếp muốn được chàng hành hạ cho thể xác này đau đớn!

Tôn Quách lắc đầu :

- Ta không hiểu được cái gì đang xảy ra trong tâm tưởng của nàng!

Thanh Thanh quỳ xuống dưới chân Tôn Quách ngẩng đầu nhìn lên :

- Thiếp van chàng hãy xem thiếp như nữ nô của chàng. Hãy đánh Thanh Thanh đi!

Hành động và cử chỉ của Thanh Thanh càng khiến Tôn Quách bối rối hơn, y gắt gỏng nói :

- Thanh Thanh! Ta không hiểu tại sao nàng lại như vậy?

- Làm sao công tử hiểu được cá tính bốc đồng và khổ dâm của Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh!

Giọng nói rất từ tốn của lão bộc khiến cho Tôn Quách giật mình ngơ ngẩn buột miệng nói :

- Sao? Thanh Thanh chính là Liệt Hỏa Thần Nữ?

Trong khi Tôn Quách nói thì Thanh Thanh đứng bật dậy, nàng quay ngoắt lại nhìn lão bộc :

- Ta chưa có lịnh sao lão lại vào?

Cùng với lời nói Thanh Thanh không cần quay lại mà vẫn điểm chỉ bế tĩnh huyệt của Tôn Quách.

Bất ngờ bị bế huyệt Tôn Quách hốt hoảng nói :

- Thanh Thanh nàng định làm gì?

Không màng đến lời nói của Tôn Quách, Thanh Thanh bước thẳng đến trước mặt lão bộc.

Nàng gắt gỏng nói :

- Đã từ lâu ta không muốn thấy mặt lão rồi!

Xem tiếp hồi 46 Cổ bảo

Chương 46: Cổ Bảo

Mưa trút xuống như thác đổ, cả bầu trời trắng xóa cùng với những luồng gió giật mãnh liệt táp vào tòa cổ bảo Long cốc tọa lạc trên Ngũ Đài sơn. Tòa cổ bảo Long cốc này vốn là thánh địa võ lâm nơi tôn nghiêm, chỉ trong những kỳ đại hội, các vị chưởng môn mới hội tụ để nghinh bái càn khôn vũ trụ. Tòa cổ bảo Long cốc sừng sững, với chiếc tháp nhọn như hai mũi giáo chực đâm toạc bầu trời. Nó được kiến tạo bằng đá hoa cương, ẩn một nửa vào trong sườn Ngũ đài sơn, mặt còn lại là cánh cửa duy nhất, trông như một bức vách cao vời vợi, vô cùng kiên cố.

Tương truyền chưa từng có ai vượt qua được bức vách kia để vào trong cổ bảo Long cốc.

Trong màn nước trắng xóa kia, duy nhất chỉ có một người đang đứng trước bức vách cao sừng sững của cổ bảo Long cốc như một pho tượng, mặc nhiên không màng đến gió mưa đang vần vũ quất vào người y. Bộ trường y ướt sũng nhưng y vẫn đứng bất động, mắt đăm đăm hướng về cổ bảo Long cốc. Một luồng gió dữ thổi tới, hai vạt áo trường y tạo ra những tiếng phần phật. Tiếp theo là một tiếng sấm, nghe mà tưởng cả bầu trời sắp nổ tung.

Ầm!

Cả Ngũ đài sơn tưởng chừng nhưng muốn sụp đổ bởi luồng sét khủng khiếp kia, nhưng rồi tất cả bỗng im ắng trở lại, ngoài tiếng mưa trút rào rào và những luồng gió thổi ù ù!

Đại Chu Thiên vẫn chưa rời bước mà vẫn đăm đăm nhìn vào vách đá kiên cố ngăn cách y với tòa cổ bảo Long cốc. Tiếng sấm lại trỗi lên, và ngay lập tức một tia sét trời phóng thẳng xuống đỉnh tháp và Ngũ đài sơn lại rung chuyển.

Cầm cổ vật Long cốc trên tay Chu Thiên lần bước thận trọng tiến về phía vách đá. Y thầm nghĩ :

- Ứng mạng võ lâm đặt Chu Thiên là Minh chủ thì ta phải vượt được bức vách vô tri kia để vào cổ bảo Long cốc.

Ý niệm đó thôi thúc Chu Thiên mạnh dạn bước tới mà không màng ngó đến những tia sét trời đang chuyển hóa để phóng tới đỉnh tháp!

Ầm!

Ngũ Đài Sơn chuyển động rồi trở lại sự yên tĩnh vốn dĩ thuộc về vùng thánh địa võ lâm.

Trong lúc tia sét trời phóng xuống đỉnh tháp cổ bảo Long cốc ánh sáng xanh chói lòa, tạo ra những được ranh chạy dọc theo bức vách đá đập vào mắt Chu Thiên khiến y ngờ ngợ đó là thạch môn duy nhất để tiến vào cổ bảo.

Chu Thiên chăm chú quan sát vách đá rồi dấn tiếp tới hai bộ. Đến lúc này thì toàn thân y như nổi đầy gai ốc, với cảm giác giá buốt do cảm nhận những tia sét trời sắp phóng xuống mình.

Chu Thiên buông một tiếng thở dài :

- Ta không có ứng mạng đảm đương chức vị Võ lâm Minh chủ hay sao?

Vừa thốt ra câu nói này thì thình lình có một bóng người trường y có mũ trùm đầu lướt đến sau lưng Đại Chu Thiên.

- Ta đã chờ tôn giá ở đây!

Chu Thiên quay lại :

- Trịnh hộ pháp đó ư?

- Tôn giá không ngờ gặp Trịnh mỗ chứ?

- Ta chỉ hơi ngạc nhiên!

- Tôn giá ngạc nhiên cũng đúng thôi. Bởi tôn giá không tin Trịnh Đáng có thể trở thành người gác thánh địa chờ tôn giá!

- Người chờ ta để làm gì?

- Tôn giá còn chưa biết mục đích của Trịnh mỗ à?

- Ta đang chờ người nói!

Trịnh Đáng hất chiếc mũ trùm đầu để nước mưa và gió dữ táp vào mặt mình.

- Trịnh mỗ chờ tôn giá ở đây để lấy cổ vật Long cốc vào cổ bảo!

Chu Thiên dè bỉu nói :

- Người cùng một ý với ta?

- Trịnh mỗ cũng cùng một ý niệm với tôn giá!

- Độc tôn thiên hạ?

- Đó là ý định của Trịnh Đáng!

Chu Thiên ngửa mặt cười khằng khặc, những tia nước xối xuống mặt Chu Thiên.

Trịnh Đáng sa sầm mặt giũ hai ống tay áo thụng :

- Ý của ta có gì khiến tôn giá phải cười?

Cắt tràng tiếu ngạo, Chu Thiên nhìn lại Trịnh Đáng trịnh trọng nói :

- Khi Chu Thiên còn thì Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng chỉ có thể đảm đương chức vị Võ lâm Hộ pháp mà thôi!

- Người đâu còn Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong hậu thuẫn để nói ra những lời đó với Trịnh mỗ chứ!

Trịnh Đáng nhún vai :

- Khi người tạo lập huyết án Kim trang đại phủ thì Trịnh mỗ thừa hiểu thời cơ đã đến với ta!

Chu Thiên cười khảy :

- Thời cơ đến với người ư? Nghe lạ lùng lắm đó. Đã nói thời cơ đến sao người không trở thành Minh chủ võ lâm ngay tại võ đài khảo chứng võ công?

Mặt Trịnh Đáng cau hẳn lại :

- Trịnh mỗ chưa trở thành Võ lâm Minh chủ vì còn chờ người tại cổ bảo Long cốc này. Đại Chu Thiên nếu như người muốn rời khỏi thánh địa Long cốc thì trước hết hãy trao cổ vật Long cốc cho Trịnh mỗ. Bởi hơn bất cứ ai Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng mới xứng làm chủ nhân võ lâm mà thôi!

Lời của Trịnh Đáng vừa thốt hết thì một tiếng sấm nổi lên, kéo theo lằn sét trời xé toạc bầu trời phóng xuống tháp cổ bảo Long cốc.

Chu Thiên nghiêm giọng nói :

- Với cổ vật Long cốc, người sẽ làm gì để vượt qua được bức vách kiên cố ngăn cách cổ bảo với cảnh giới hiện tại chứ?

- Người muốn biết ư?

- Nếu như người không muốn nói ra thì ta cũng chẳng ép. Người có thể dùng cổ vật Long cốc vào cổ bảo thì Chu Thiên cũng có thể dụng nó như người!

- Vậy người ắt có đem theo cổ vật Long cốc chứ?

Chu Thiên gật đầu :

- Ta đến thánh địa để vào cổ bảo, tất phải đem theo cổ vật Long cốc rồi!

- Được lắm! Trịnh mỗ cũng không giấu người. Nếu có cổ vật Long cốc thì mới vượt qua được những luồng sét trời kia. Bằng như không có thì thây người sẽ tan ra thành những mảnh vụn bởi những luồng sét với uy lực càn khôn đó!

- Đa tạ người đã cho ta biết, nhưng ta không hiểu tại sao người lại biết?

- Rời Tổng đàn võ lâm, ta đã đến đây để chờ người!

- Dự võ đài khảo chứng võ công người vẫn không tin Đại Chu Thiên gác kiếm quy ẩn à?

Trịnh Đáng cười gằn rồi nói :

- Sao ta có thể tin được một kẻ luôn muốn độc chiếm võ lâm lại dễ dàng gác kiếm quy ẩn chứ?

- Người cũng biết nhìn xa trông rộng nhưng người vẫn thiếu một thứ!

- Thứ gì?

- Thiếu sự khôn lanh để biết tuân phục ta. Sau khi bị thảm bại dưới quỷ kiếm pháp của Quỷ chủ Hào Bân, người đến đây với hy vọng trở thành chủ nhân tòa cổ bảo Long cốc tiếp thụ võ công trong cổ bảo để trở lại giang hồ?

- Không sai! Ta chỉ còn thiếu cổ vật Long cốc để có thể bước vào cổ bảo!

- Từ đó người luôn nghĩ đến ta?

- Quả đúng như vậy. Trịnh mỗ thừa biết người sẽ tìm đến đây!

Chu Thiên mỉm cười nhạt nhẽo nói :

- Và người có tin Chu Thiên đến thánh địa võ lâm để trở thành chủ nhân tòa cổ bảo không?

- Người đến trao cho Trịnh mỗ thì đúng hơn!

- Người lầm rồi!

- Người không phải là đối thủ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng!

Chu Thiên lắc đầu. Với tay ra sau lưng với lưỡi Huyết kiếm đỏ ối.

Vừa thấy lưỡi Huyết kiếm xuất hiện trên tay Đại Chu Thiên, mặt Trịnh Đáng sa hẳn lại, lộ rõ những nét ngỡ ngàng, y ngập ngừng nói :

- Thanh kiếm đó của Quỷ chủ Hào Bân!

- Bổn tọa đã giết gã Quỷ chủ bỉ ổi bất tài đó rồi!

- Võ công của người có thể đả bại Quỷ chủ được sao?

- Và cả Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nữa!

Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng nghe Chu Thiên nói bán tín bán nghi, nhưng những nét khinh thị đã biến mất trên mặt và thay vào đó là những nét khẩn trương, dè chừng.

Thanh khoái đao sáng ngời được gã hoành chéo nơi vùng thượng đẳng.

Chu Thiên dè bỉu nói :

- Trịnh Đáng người không ngại một lần nữa phải giao thủ với Quỷ kiếm pháp chứ?

- Không hãy xuất thủ đi!

- Bổn nhân sẵn sàng chiều theo ý của người !

Chu Thiên trở mũi kiếm điểm lên trời. Đã một lần giao thủ với Quỷ chủ Hào Bân tất Trịnh Đáng nhận ra ngay thế kiếm khai cuộc mà Chu Thiên sắp thi triển.

Mặt Trịnh Đáng căng thẳng tột độ.

Chu Thiên thét lên một tiếng lồng lộng, cùng lúc đó tiếng sấm lại nổi lên trên không trung cùng với một tia sét phóng thẳng xuống đỉnh tháp cổ bảo Long cốc.

Màn Huyết kiếm đỏ ối hòa với ánh sáng xanh biếc của tia sét trời khiến không thể phân biệt đâu là ảnh kiếm, đâu là ánh sáng xanh chói lòa cuồng nộ của càn khôn vũ trụ!

Keng!

Kiếm vào đao cùng chạm thẳng vào nhau, nhưng kiếm không ngừng kiếm chiêu trong khi đao thì như bị mất hút trong màn ảnh kiếm nhập nhoạng.

Phập!

Hữu thủ cầm đao của Trịnh Đáng bị Huyết kiếm chém lìa khỏi thân ảnh.

Trịnh Đáng thối lui năm bộ, máu rưới đỏ mặt đất thánh địa, chảy theo dòng nước mưa lan nhanh thành một vũng.

Trịnh Đáng gần như thất sắc trước chiêu kiếm thần kỳ, không sao tưởng tượng được. Cho dù Quỷ chủ Hào Bân có sống dậy cũng phải siêu hồn phách lạc bởi thức kiếm do Chu Thiên thi triển.

Trịnh Đáng ôm bờ vai phún máu bặm môi.

Chu Thiên cười khảy :

- Trịnh Đáng bây giờ thì người nghĩ thế nào? Ta hay người sẽ trở thành chủ nhân tòa cổ bảo Long cốc và độc tôn thiên hạ! Đao pháp của người hay sát kiếm của Chu Thiên?

Trịnh Đáng thối lui hai bộ nữa. Mắt y đã bắt đầu hoa, chỉ thấy bóng dáng Chu Thiên nhập nhoạng qua làn mưa trắng xóa.

Trịnh Đáng ngập ngừng nói :

- Ta không ngờ người lại thụ nạp Quỷ kiếm pháp của Quỷ chủ Hào Bân!

- Bổn nhân đáng được thụ nạp Quỷ Kiếm của Hào Bân, còn người thì đáng được nhận một cái chết xứng với sự phản bội của người!

Tiếng sét nổ trên không trung cả không gian vang động, và khi tiếng ầm ì còn dội trong thính nhĩ của Vô Ảnh Đao Trịnh Đáng thì màn Huyết kiếm khổng lồ đã chụp xuống thân pháp gã.

Nếu màn mưa làm ướt sũng chiếc áo thụng của Trịnh Đáng thì màn kiếm quỷ đỏ ối tợ cơn lốc dữ phủ trùm cả thân ảnh gã. Máu và thịt cùng quyện vào màn mưa rưới đầy khoảng đất thánh địa võ lâm. Tất cả chỉ diễn ra trong chừng khoảnh khắc tiếng sấm gầm thét trên bầu trời và khi tiếng sấm dứt thì mọi sự diễn biến đã trở lại lúc ban đầu khi Đại Chu Thiên bước chân vào thánh địa cổ bảo Long cốc.

Mưa vẫn tiếp tục trút xuống như thác đổ, và bây giờ Đại Chu Thiên đã nghiễm nhiên không còn e ngại những tia sét trời từ trên không trung phóng xuống ngôi cổ bảo.

Chu Thiên rảo bước đi nhanh về phía vách đá kiên cố án ngữ tòa cổ bảo với cảnh giới thực tại. Bức vách kia như đường ranh âm dương giới, phân định hai cảnh giới hoàn toàn trái ngược nhau.

Mặt đối mặt với bức vách thạch môn, Chu Thiên chờ đợi một lưỡi tầm sét từ trên không phóng xuống. Đúng như sự chờ đợi của Chu Thiên, một lưỡi tầm sét xuất hiện phóng thẳng xuống cổ bảo.

Ầm!

Trong vầng ánh sáng xanh rờn đến lóa mắt, Chu Thiên thấy rõ mồn một cánh cửa vòm được nhanh chóng tạo lập bởi luồng sét trời đó và nó cũng mất đi khi luồng sét tan biến.

Cầm chắc cổ vật Long cốc, Chu Thiên rít một luồng chân khí căng phồng trong lồng ngực, y thầm nghĩ :

- Nếu ta có chân mạng Võ lâm Minh chủ thì đây là cơ hội của ta. Bằng như không đây là ý trời buộc ta phải tan ra trên mảnh đất thánh địa này!

Ầm!

Thêm một luồng sét giáng xuống đỉnh tháp cổ bảo và lần này Chu Thiên không ngần ngại hữu thủ giơ cao cổ vật Long cốc bước nhanh vào vùng phong tỏa của sét trời.

Cả người Chu Thiên như lọt vào vùng tử địa của càn khôn. Cả không gian như sẫm xịt hẳn lại, rồi lại theo từng luồng sét phóng thẳng xuống cổ vật Long cốc phát tán vào bức vách thạch môn.

Vách đá ngăn cách cổ bảo với cảnh giới bên ngoài phát ra những âm thanh lụp bụp, và nhanh chóng chuyển động, lộ hẳn một ô cửa hình vòm cung.

Chu Thiên cười khảy rồi băng mình qua vào ô cửa hình vòm đó. Mắt y lóa hẳn chẳng còn nhận thấy cảnh vật gì nữa bởi luồng ánh sáng xanh rờn hắt vào mặt.

Không còn mưa không còn gió, Chu Thiên như đang đứng trong cảnh giới hoàn toàn tĩnh lặng của riêng mình. Đứng yên một chỗ thật lâu cho đến tinh nhãn của Chu Thiên quen với vùng ánh sáng chói lòa kia, y mới đi tiếp vào trong.

Can Tương thần kiếm!

Chu Thiên sững sờ khi thấy thanh kiếm phát quang xanh rờn đặt ngay trên giá đỡ, hai bên thanh kiếm đó là hai bộ cốt khô trong tư thế ngồi kiết đà.

Y nhìn thanh kiếm phát quang xanh rờn không chớp mắt.

Rét!

Từ trên nóc thạch thất một luồng tầm sét xuất hiện nhập thẳng vào lưỡi kiếm rồi mất hút!

Chu Thiên lẩm nhẩm nói :

- Can Tương thần kiếm!

Y nghi ngại đứng ngắm lưỡi kiếm xanh rờn!

Chu Thiên chờ cho mắt mình đã quen với luồng ánh sáng xanh phát ra từ lưỡi kiếm, mới dấn đến ba bộ. Ngay trên kệ đỡ thanh kiếm là một phiến đá phẳng lỳ, bề rộng bằng độ một cuốn sách.

Chu Thiên nghĩ :

- Đây có lẽ chính là bí kíp tuyệt công của cổ vật Long cốc!

Y từ từ đưa tay toan rút phiến đá.

Rét!

Chu Thiên vội rụt tay lại, luồng sét nạp nhanh vào lưỡi kiếm đồng thời tạo ra một cảm giác giá buốt trong cột sống của Chu Thiên.

Y buông một tiếng thở dài nghĩ thầm :

- Chu Thiên đã vào trong cổ bảo thì tất cả những gì của cổ bảo đều phải thuộc về Đại Chu Thiên!

Với ý niệm đó Chu Thiên rút thanh Huyết kiếm điểm tới để lấy phiến đá.

Chát!

Thanh Huyết kiếm của Quỷ môn vừa chạm đến phiến đá thì đã bị gãy đôi bởi một luồng sét trời bất ngờ xuất hiện từ trên mái vòm vỗ thẳng vào nó.

Chu Thiên buột miệng thốt :

- Ui chà!

Y vội thối lui hai bộ.

Chu Thiên buông một tiếng thở dài. Y thoạt lộ vẻ thất vọng khi nhìn thấy thanh Can Tương thần kiếm.

Y nghĩ thầm :

- Huyết kiếm đã gãy ta lại không thể lấy được Can Tương thần kiếm sao?

Ý nghĩ ấy thoáng chạy qua trong tâm tưởng Chu Thiên thì bất giác y nhớ đến cổ vật Long cốc. Y quan sát hai bộ khô cốt và ngờ ngợ hiểu ra điều gì đó. Thần nhãn của Chu Thiên nhìn lên trần mái vòm thạch phòng. Y gần như muốn reo lên khi thấy có trên mái vòm có dấu ấn giống hệt cổ vật Long cốc. Chính từ dấu ấn đó, những luồng tầm sét phóng ra xuống thanh kiếm Can Tương và phiến đá lưu tự.

Chu Thiên cười khảy :

- Cuối cùng thì ta cũng đã biết bí mật của cổ bảo Long cốc!

Y vừa nói vừa vận công phóng cổ vật Long cốc ấn vào dấu ấn.

Cạch!

Chu Thiên chờ một lúc thật lâu chẳng thấy luồng tầm sét nào nữa mới dám đưa tay lấy phiến đá bút tự.

Y đọc nhanh những khẩu quyết trong bút tự rồi ngửa mặt cười khanh khách đầy vẻ thỏa mãn :

- Chu Thiên sẽ là thần kiếm Can Tương kiếm sẽ theo ý của ta, Thiên Phong ơi Thiên Phong, Ma hoàn của người sẽ chẳng là gì đối với Đại Chu Thiên này cả!

Y lật úp phiến đá đọc tiếp bút tự khắc bằng lối chữ chân phương thật sắc nét :

Ta và sư đệ Minh Thông luyện Can Tương thần kiếm để cho hành giả bảo vệ chính khí võ lâm Trung nguyên, một khi chính khí suy vi. Nếu hành giả là người đại nhân quân tử may mắn vào được cổ bảo Long cốc thì dụng thần kiếm Can Tương cùng khẩu quyết khắc trên thạch thư mà thay trời hành đạo. Bằng như ngược lại thì chính Can Tương thần kiếm sẽ là mối diệt thân cho người. Điều báo ứng của ta và sự đệ có trời đất chứng minh qua Long ấn kỳ môn!

Nhị thánh di bút.

Chu Thiên đọc xong phần mặt sau của miệng phiến thạch, y nhìn lại hai phần di thân của Nhị thánh.

- Ứng mạng võ lâm đã thuộc về Chu Thiên thì quyền định đoạt tối hậu võ lâm cũng phải thuộc về ta, ta chỉ cần khẩu quyết Can Tương thần kiếm chứ không cần những lời lẽ giáo huấn rỗng không!

Thốt xong câu nói đó Chu Thiên lật phiến thạch, ngốn ngấu học thuộc lòng khẩu quyết Can Tương thần kiếm rồi mới cầm lấy đốc thanh Can Tương thần kiếm.

- Giờ đây ta mới chính là Võ lâm Minh chủ!

Cùng với câu nói đó, thanh kiếm Can Tương được Chu Thiên thi thố chém xả vào miếng phiến thạch, y vừa chém vừa nói :

- Sẽ chẳng một ai là người thứ hai thu nạp khẩu quyết Can Tương thần kiếm!

Miếng phiến thạch tan ra thành bụi khi lưỡi kiếm Can Tương chạm vào nó, Chu Thiên thấy uy lực

của thanh kiếm quá ư ngoài sức tưởng tượng của gã, liền buông một tràng tiếu ngạo tràn ngập niềm phấn khích độc tôn.

Y nhìn thanh kiếm phát quang xanh rờn nói :

- Võ lâm sẽ thuộc về Đại Chu Thiên và chỉ có mỗi một mình ta mà thôi!

Xem tiếp hồi 47 Độc Vương Tây Môn Kình

Chương 47: Độc Vương Tây Môn Kình

Lão bộc tuy thấy Thanh Thanh với sắc diện toát ra sát khí đằng đằng nhưng vẫn bình thản, từ tốn nói :

- Thanh Thanh... tiểu thư có thể lấy mạng lão, dù lão chết cũng không hối tiếc, chỉ mong tiểu thư hãy bảo tồn sinh mạng cho công tử!

Thanh Thanh rít lên bằng giọng căm phẫn :

- Ta đã làm gì Tôn huynh nào mà lão lại thốt ra câu nói đó?

Nàng hừ nhạt lườm lão bộc. Bất chợt nàng lại thay đổi thái độ, miệng điểm một nụ cười.

Sự thay đổi thái độ của Thanh Thanh càng khiến cho Tôn Quách bồn chồn lo lắng hơn. Y nghĩ thầm :

- Mình vừa thoát được ả la sát Tình Tú Tú thì lại gặp mụ chằn Liệt Hỏa Thần Nữ. Cái số ứng mạng võ lâm của Tôn Quách chỉ gặp toàn những chuyện rắc rối thôi sao?

Trong khi Tôn Quách suy nghĩ thì Mộc Thanh Thanh đã rút cây trâm cài tóc.

Ánh sáng vàng chói của cây trâm đập vào mắt Tôn Quách khiến y càng lúng túng lòng dạ rối bời, nhưng chẳng biết phải hành động đối phó như thế nào, với lại y đang bị bế huyệt nên chỉ biết lấy mắt mà nhìn!

Lão bộc nhìn Thanh Thanh không chớp mắt!

Thanh Thanh ôn nhu hỏi :

- Tại sao lão lại muốn Thanh Thanh giữ lại cái mạng của Tôn huynh?

Lão bộc khẳng khái đáp lời nàng :

- Tôn công tử khác với những người khác!

- Khác như thế nào?

- Những gã mà tiểu thư sát tử chỉ là những hạng người háo sắc, sống nặng dục vọng, vừa đê tiện vừa bỉ ổi, song Tôn công tử thì không!

- Làm sao lão biết Tôn huynh khác những gã kia?

- Phong thái của Tôn công tử là một chính nhân quân tử. Chính vì phong thái đó mà tại võ đài khảo chứng võ công, người đã thốt lời dè bỉu Quỷ kiếm pháo của Quỷ chủ Hào Bân. Và ngay trong hiện thời, người cũng không bị sắc dục là hoen ố tâm niệm của mình. Phong thái của Tôn công tử khiến lão tâm phục khẩu phục!

- Lão ca ngợi Tôn tiểu huynh quá đó. Sợ rằng Tôn tiểu huynh không đúng như lời lão nói!

Lão bộc lắc đầu :

- Tiểu thư! Lão nô đã từng theo tiểu thư, hầu hạ tiểu thư kể từ lúc lão nhân gia quy tiên!

Buông một tiếng thở dài lão bộc nói tiếp :

- Bất cứ chuyện gì một khi tiểu thư đã quyết, tuyệt nhiên lão nô không hề phản bác, hay chống đối. Thậm chí còn giúp tiểu thư nhưng lần này, lão phu buộc phải xin tiểu thư giữ lại mạng Tôn công tử.

Thanh Thanh bất chợt buông một tiếng thở dài. Tiếng thở đó còn đọng trên miệng thì thình lình Thanh Thanh nhìn lại Tôn Quách. Chạm vào ánh mắt khe khắt của nàng, Tôn Quách chột dạ!

Thanh Thanh bước đến đối mặt với y!

- Tiểu huynh, đã biết Thanh Thanh là Liệt Hỏa Thần Nữ và cũng đã nghe lão nô nói hết rồi chứ?

Tôn Quách gật đầu!

Thanh Thanh mỉm cười nói :

- Thế bây giờ tiểu huynh tính sao?

- Thế theo ý nàng thì Tôn tiểu gia phải tính sao?

Thanh Thanh nhạt nhẽo nói :

- Một, tiểu huynh sẽ cùng muội động phòng loan phụng. Hai, lão bộc sẽ chết thay huynh! Huynh chọn cách nào?

Tôn Quách vừa nghe xong liền đáp ngay :

- Tất nhiên là Tiểu gia chọn cách thứ nhất rồi!

Thanh Thanh ngây người nhìn Tôn Quách :

- Nghĩa là tiểu huynh chọn muội làm kẻ nâng khăn sửa túi?

- Chứ chẳng lẽ để lão trượng kia chết thay cho Tôn tiểu gia à? Tiểu gia đâu có đành lòng!

Thanh Thanh thẹn đỏ ửng hai gò má :

- Tiểu huynh suy nghĩ rồi ư?

- Chẳng lẽ Tôn tiểu gia lại ngoa ngôn với nàng?

Tôn Quách ngập ngừng một chút :

- Nhưng rất tiếc!

- Tiểu huynh tiếc gì?

- Nàng nhìn lại ta thì biết chứ gì! Con muỗi cắn ta còn không đập được thì làm cái khỉ gì nữa!

Thanh Thanh bật ra tiếng cười sau câu nói của Tôn Quách. Cùng với tiếng cười đó, nàng điểm chỉ giải tỏa bế huyệt cho y!

Tôn Quách vươn va :

- Ui cha... Giờ mới thoải mái làm sao!

Y vuốt má Thanh Thanh :

- Tôn tiểu gia có nghe Liệt Hỏa Thần Nữ là kẻ khét tiếng độc ác, không ngờ lại là một giai nhân, nên ta mới chọn cách thứ nhất.

Thấy Tôn Quách thay đổi thái độ, Thanh Thanh cũng không khỏi ngạc nhiên nàng dè chừng nhìn y :

- Tiểu huynh nói thật đấy chứ?

- Ơ. Thế nàng nghĩ sao mà hỏi tiểu gia câu đó chứ? Tất cả ta đều nói thật hết.

Bỏ Thanh Thanh, Tôn Quách bước đến đối mặt với lão bộc. Y từ tốn kính cẩn nói :

- Vãn bối bất tài vô dụng nhưng tuyệt nhiên không phải hạng người tham sống sợ chết để mặc cho lão trượng chết thế!

Tôn Quách đặt tay lên vai lão bộc :

- Vãn bối vô cùng cảm kích trước tấm lòng độ lượng của tiền bối!

Chàng nhìn sâu vào mắt lão bộc, dụng truyền âm nhập mật nói :

- Vãn bối hứa sẽ không làm hại đến Mộc tiểu thư của lão trượng nhưng phải dạy cho nàng biết cách giữ đạo lý gia phong, chỉ cần lão trượng cho thuốc giải rượu tình, tức khắc tình thế sẽ thay đổi ngay!

Lão bộc nhìn Tôn Quách!

Tôn Quách nheo mắt nói :

- Rượu tình do chính tay lão trượng cất để vãn bối uống đặng tản mát công lực. Lão đừng nói là không có thuốc giải rượu tình!

Đôi chân mày của lão bộc thoạt nhíu lại ròi lại nhanh chóng giãn ra.

- Lão tin vào những lời của công tử!

Thanh Thanh bước đến gần Tôn Quách! Y quay lại nạt nàng :

- Tại sao chưa có lịnh của ta mà nàng lại bước đến gần ta chứ?

Thanh Thanh sượng mặt :

- Muội không nghe được những gì huynh nói với lão bộc sao?

- Hê Tôn tiểu gia là trai tân, chưa từng bước qua cửa loan phòng, cũng chưa từng chung đụng với nữ nhân. Ta nói chuyện với lão trượng đây là để thụ học cách thức động phòng loan, nàng nghe làm sao được chứ?

Thanh Thanh thẹn đỏ mặt trở bước quay về chỗ cũ.

Tôn Quách nheo mắt với lão bộc!

Lão buông tiếng thở dài ra rồi nhìn Tôn Quách nói :

- Một khi uống rượu tình mà công tử giao hoan với Thanh Thanh thì xem như đã truyền hết công lực qua nàng mà tự phế bỏ võ công của mình!

Tôn Quách nhướng mày sững sờ!

Lão bộc tiếp :

- Vì trượng cái nghĩa của công tử, lão mới nói ra điều đó!

- Thế còn thuốc giải thì sao?

Lão nhìn ra ngoài thảo xá.

- Thuốc giải ở bên ngoài thảo xá này!

Tôn Quách nhíu mày. Y suy nghĩ mông lung và sực tỉnh hiểu ra câu nói của lão bộc. Tôn Quách lí nhí hỏi :

- Ý của lão trượng là thuốc giải rượu tình chính là nước mưa?

Lão bộc khẽ lắc đầu!

Tôn Quách phấn khởi nói :

- Thế thì tốt rồi, đa tạ lão trượng!

Tôn Quách mỉm cười chấp tay sau lưng quay lại Thanh Thanh, y dí dỏm nói :

- Tiểu gia đã học rồi. Bây giờ thì có thể cùng muội nên duyên cầm sắt!

Thanh Thanh chớp mắt nhìn Tôn Quách :

- Tiểu huynh đã suy nghĩ và không ân hận chứ?

Lời còn đọng trên hai cánh môi Thanh Thanh thì một tiếng sấm trỗi lên. Liền ngay sau tiếng sấm ầm ì đó là một đạo phách không chưởng bổ thẳng tới cánh cửa thảo xá.

Ầm!

Cánh cửa bật ra đổ sầm xuống đất. Từ bên ngoài sồng sộc bước vào hai người một nam một nữ vận trường y sắc sỡ. Cả hai không giữ được vẻ mặt ôn nhu, mà đằng đằng sát khí.

Họ vừa xuất hiện đã đóng đinh tinh nhãn vào mặt Mộc Thanh Thanh. Gã hán nhân gằn giọng nói :

- Đường môn tìm đến ma nữ, bắt ả phải trả lại những nợ máu đã vay của Đường môn!

Tôn Quách nhìn Thanh Thanh nhún vai nói :

- Chưa động phòng loan mà oan gia đã tìm đến rồi. Xem chừng cái số của nàng dám hổng có phu

tướng cận kề.

Tôn Quách vừa nói xong thì đôi phu phụ Đường môn đồng loạt lắc mình áp tới Thanh Thanh. Mặc dù thấy đôi phu phụ kia đồng loạt tập kích mình nhưng lại rất dửng dưng.

Hán nhân trung niên nắm lấy hai tay trung phụ lia cắt tới một đường vòng cung, đôi cước pháp của trung phụ duỗi thẳng đập ngay mắt Tôn Quách là ánh sáng chói lòa trước mũi hài của trung phụ. Hai đóm sáng kia nhắm vào cùng tử huyệt của Thanh Thanh!

Tôn Quách buộc miệng thốt :

- Hài đao!

Tôn Quách chưa hết bần thần vì thấy hài đao của trung phụ công và tử huyệt của Thanh Thanh mà tuyệt nhiên Thanh Thanh chẳng hề phản kích hay nhích động thân pháp.

Khi hai điểm sáng gần như điểm tới đích thì đôi trảo công của lão bộc vươn ra. Thủ pháp của lão vô cùng thần kỳ và chính xác ngoài mức tưởng tượng của Tôn Quách!

Đôi trảo công của lão bộc đã thộp cứng cổ chân của trung phụ và lão chỉ khẽ lắc mình đã hất cặp phu thê Đường môn té ngã về sau!

Lão bộc hằn giọng nói :

- Các người không được chạm đến Mộc tiểu thư!

Thấy lão bộc xuất thủ thần kỳ, Tôn Quách không bỏ lỡ cơ hội, dụng tình huống lộn xộn, lẩn nhanh ra bên ngoài thảo xá. Lão bộc đứng án ngữ ngay trước mặt Thanh Thanh, nhìn đôi phu phụ Đường môn nghiêm giọng nói :

- Vũ Văn Hân, phối kim ngọc, nếu hai người cãi lời lão thì đừng trách lão đó!

Vũ Văn Hân nghe lão bộc gọi đúng tên mình bật đứng lên ngơ ngác hỏi :

- Lão quỷ là ai, sao lai biết danh tính của Uyên Ương song đao chứ?

- Vũ Văn Hân, người biết như vậy là đủ rồi. Đáng lý ra Đường môn của các người đã bị làm cỏ, nhưng vì lòng hiếu sinh, lão phu còn chưa mở cuộc thảm sát đó. Các người còn dẫn xác đến đòi mạng Mộc Thanh Thanh là sao?

Vũ Văn Hân gằn giọng nói :

- Nhưng Vũ mỗ muốn biết lão là ai?

Lão bộc cáu gắt nói :

- Những hạng hậu sinh như người không cần biết!

Phối Kim Ngọc rít lên :

- Đại ca không cần nói với lão làm gì nữa!

Phối Kim Ngọc vừa nói vừa vũ lộng hai ống tay xiêm y, phối hợp cùng Vũ Văn Hân. Từ hai ống tay áo xiêm y của Phối Kim Ngọc, hai luồng khí độc xộc mùi hăng hắc thổi táp đến lão bộc, trong khi đó Vũ Văn Hân búng hai ngọn phi châm mỏng như lông ngựa công vào vùng hạ đẳng!

Lão bộc chẳng cần tránh né hai luồng khí độc của Phối Kim Ngọc cũng như hai mũi phi châm của Vũ Văn Hân. Ống tay áo trường y của lão xoay tròn tạo ra một hấp lực hút lấy hai lồng xú khí của đối phương, đồng thời đón lấy đôi huynh châm tử sát.

Vũ Văn Hân lẫn Phối Kim Ngọc ngẩn người bởi thủ pháp kỳ tuyệt của lão bộc!

Vũ Văn Hân nói :

- Lão cũng biết thu hồi độc khí của đường môn ư?

- Lão còn biết cách trả lại các người!

Cùng với lời nói đó, lão bộc chỉ đẩy đôi xong thủ tới trước. Từ trong ống tay áo của lão hai đạo khí xú uế của Phối Kim Ngọc bắn xẹt ra, nhưng lần này được thủ pháp của lão bộc, chúng tụ lại sắc như hai sợ chỉ cứng ngắc.

Hai sợ chỉ khí độc đó công tới ngay hai bờ vai Phối Kim Ngọc và Vũ Văn Hân!

Bộp!

Đôi phu phụ đường môn thốt lên :

- Ối!

Cả hai đồng loạt thối lui hai bộ, mắt đóng đinh nhìn lão bộc của Thanh Thanh!

Vũ Văn Hân ôm bả vai!

Lão bộc nói :

- Độc khí do hai người luyện ra tất hai người có giải được. Mau trở về Đường môn mà hóa giả độc dược đi!

Vũ Văn Hân bặm môi, Phối Kim Ngọc nhìn y khẽ gật đầu, Vũ Văn Hân gượng từ tốn nói :

- Tiên sinh hãy cho Vũ mỗ biết đại danh sau này còn dịp tái kiến!

Lão bộc khoát tay :

- Hai người đi đi! Lão chẳng có ngoại danh gì cả, và cũng không muốn gặp lại hai người!

Vũ Văn Hân lẫn Phối Kim Ngọc chẳng còn gì để hỏi, buộc phải trở bộ quay lưng nhưng không quên ném lại lão bộc ánh mắt hằn học và khe khắt.

Chờ cho đôi phu phụ Vũ Văn Hân và Phối Kim Ngọc đi hẳn rồi Tôn Quách mới quay trở lại thảo xá.

Thanh Thanh nhìn Tôn Quách :

- Muội ngỡ đâu tiểu huynh đã bỏ đi để mặc lão bộc ở lại đây!

Tôn Quách nạt luôn :

- Nói sàm! Tôn tiểu gia đâu phải hạng người tham sanh quý tử mà bỏ đi. Với lại tiểu gia cũng đường đường là một Võ lâm Minh chủ, đã thốt ra lời mà không giữ thì sau này còn nói ai nữa?

- Nghe huynh nói, Thanh Thanh càng khâm phục huynh hơn!

Tôn Quách xoa tay bước đến bên nàng :

- Với lại Tôn Quách đâu thể đi được khi trên người hổng có mảnh vải nào!

Ta cũng không nỡ bỏ qua một trang giai nhân muốn nâng khăn sửa túi cho ta!

Tôn Quách liếc trộm qua lão bộc, y gãi đầu nói :

- Ái chàng... không biết sau khi cặp phu phụ Đường môn đến đây, muội có còn cao hứng không nữa?

Thanh Thanh nhìn Tôn Quách :

- Muội chỉ sợ tiểu huynh đổi ý mà thôi!

Tôn Quách nhún vai :

- Ta đâu muốn bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này. Nhưng ta hỏi nàng nhe.

Nàng đã thấy lão trượng đây vì nàng như thế nào rồi, thế nàng còn giữ ý niệm đòi sát hại lão trượng không?

Tôn Quách ve cằm :

- Nghĩ cũng lạ thật, lão trượng đây thần công siêu hóa như vậy mà lại cam tâm trở thành lão nô cho nàng. Ông trời bất công quá!

- Tính mạng của lão bộc này tùy vào thái độ của tiểu huynh đối xử với Thanh Thanh!

- Tất nhiên là huynh phải đối xử tốt với Thanh muội rồi!

Y nheo mắt với Thanh Thanh :

- Sao tự dưng huynh thấy kỳ kỳ quá hà!

Tôn Quách nắm tay Thanh Thanh.

- Ta vào trong kia vậy nhé!

Thanh Thanh e lệ nhìn Tôn Quách!

Không chờ Thanh Thanh có phản ứng gì, Tôn Quách dìu nàng đưa vào gian thư phòng ngăn cách với gian ngoài. Vừa bước vào trong gian thư phòng đó, Tôn Quách liền buông tay Thanh Thanh ôm vùng đan điền gào lên :

- Ôi cha... đau quá... đau quá.

Y nhào xuống tràng kỷ, lăn lộn, tỏ lộ sự đau đớn cùng cực. Thanh Thanh vội vã đỡ lấy Tôn Quách :

- Tiểu huynh sao vậy?

Tôn Quách trợn tròng hai con mắt tưởng như sắp trút hồn ra khỏi xác. Động thái của y càng khiến Thanh Thanh lo lắng hơn!

- Tiểu huynh sao vậy?

- Vì nàng. Tiểu gia vì nàng mà ra nông nỗi này!

- Thanh Thanh đâu có làm gì huynh?

- Nàng đã cho tiểu huynh uống rượu tình, còn nói không làm gì à?

- Uống rượu tình chỉ bị tản mát công lực chứ đâu đến nỗi này!

Tôn Quách thều thào :

- Nhưng tiểu huynh thì khác!

Tôn Quách lại ôm bụng :

- Ôi cha... đau quá!

Tôn Quách nhỏm người lên :

- Nó chạy...

Thanh Thanh ngớ người :

- Cái gì chạy?

- Thì cái đau nó chạy chứ cái gì!

Tôn Quách hằn học nạt :

- Tại nàng khiến tâm bịnh của huynh tái phát rồi. Trời ơi, lần này ta mà chết yểu thề biến thành con ma theo nàng đòi mạng đó!

Tôn Quách duỗi tay phải :

- Nó chạy đến cánh khủy, nàng nắn chặn nó lại!

- Vâng! Muội sẽ chặn nó lại!

Thanh Thanh dụng công nắn vùng khuỷu tay Tôn Quách! Y duỗi người trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, xuýt xoa nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Tôn Quách chờ một lúc rồi lại giãy giụa :

- Cái cha... nó lại chạy nữa rồi! Lần này nó chạy quá tay trái!

Y lại duỗi tay bắt Thanh Thanh dung công xoa nắn trong thư thế thụ hưởng, Tôn Quách chắc lưỡi :

- Ái cha! Có được một phu nhân như nàng, Tôn tiểu gia chẳng khác nào sống trong cảnh thiên thai, đầy hoan lạc!

Thanh Thanh đỏ mặt!

Nàng toan mở miệng thì Tôn Quách bất thần nhỏm dậy, và chỉ pháp của y nhanh như cắt điểm vào tịnh huyệt của Thanh Thanh!

Thanh Thanh trố mắt buột miệng hỏi :

- Huynh sao lại điểm huyệt Thanh Thanh?

- Hê, thì nàng đã chẳng muốn động hòng loan là gì?

- Huynh động phòng loan sao lại điểm huyệt muội?

- Tôn Quách nhăn nhó :

- Cách thức của Tôn tiểu gai động phòng khác thường lắm!

Tôn Quách gãi đầu. Y thả chân xuống tràng kỷ, bước nhanh đến vách hậu rút ra một miếng tre!

Thanh Thanh cau mày nhìn Tôn Quách :

Nàng hồi hộp hỏi :

- Huynh định làm gì muội?

Tôn Quách lườm nàng :

- Người xưa có câu, dạy con từ thủa còn thơ, dạy phu nhân từ lúc ban sơ mới về. Nàng đã nhận ta là phu tướng thì trước tiên phải dạy nàng đã!

Tôn Quách nhịp roi lên tràng kỷ, tay còn lại thì ấn Thanh Thanh nằm sấp duỗi dài. Y nghiêm giọng nói :

- Thứ nhất ta dạy nàng lễ nghi của một thục nữ!

Lời vừa dứt, Tôn Quách đánh một roi vào mông Thanh Thanh!

Chát!

Nàng nhăn mặt nhưng nhắm mắt. Nhìn Thanh Thanh, Tôn Quách ngỡ như nàng chẳng hề đau bởi nhát roi vừa rồi mà ngược lại còn có cảm giác khác!

Tôn Quách cau mày :

- Roi thứ hai ta dạy nàng là cách là người đôn hậu, rộng lượng và nhân ái!

Chát!

Tôn Quách nảy người lên thều thào nói :

- Tướng công, thiếp đau lắm nhưng thiếp cũng thích lắm. Nhưng tướng công đừng để lại những vết thẹo trên người thiếp!

Tôn Quách cau mày :

- Được! nếu nàng muốn!

Ngồi bên ngoài, lão bộc nghe tiếng roi nã chan chát mà nóng lòng bước tới bước lui! Lão bặm môi toan xông vào gian thư phòng đó thì Tôn Quách đã mở cửa bước ra.

Y nhìn lão bộc :

- Lão trượng, Thanh Thanh đã ngủ say rồi!

- Sao tiểu thư có bị gì không?

- Lão trượng yên tâm, vãn bối chỉ đánh nàng mấy roi rồi phế bỏ võ công của nàng!

Lão bộc trợn tròng hai con người :

- Công tử phế bỏ võ công của Thanh Thanh?

Tôn Quách gật đầu.

Lão bộc gầm lên :

- Công tử nỡ đối xử với tiểu thư như vậy sao?

Lão vừa nói vừa vươn trảo nhanh ra một cái chộp lấy cổ Tôn Quách. Tôn Quách hốt hoảng :

- Lão trượng!

Lão bộc rít lên :

- Công tử biết rằng Thanh Thanh có rất nhiều kẻ thù, bây giờ bị phế bỏ võ công thì sao tự bảo vệ được chứ?

Tôn Quách gỡ tay lão bộc!

- Lão trượng hãy bình tĩnh. Vãn bối phế bỏ võ công của Thanh Thanh đã có chủ đích. Thanh Thanh bị phế bỏ võ công chỉ có lợi mà thôi! Vốn Thanh Thanh đã bị biến thái trầm trọng, nếu như không phế bỏ võ công thì một ngày nào đó nàng chẳng cách chi cứu vãn được số mệnh. Bây giờ vãn bối phế bỏ võ công của nàng buộc Thanh Thanh trở lại người bình thường, sau đó đưa về Kim Lăng phủ nhờ các đai phu kỳ tài phục hồi lại thể trạng của nàng. Vãn bối sẽ cưu mang nàng, tiền bối cứ yên tâm!

- Công tử!

- Lão trượng! Tôn Quách nói bằng tất cả lòng thành khẩn của mình. Nếu như để Thanh Thanh tiếp tục dụng võ công tại thêm sát nghiệp, e rằng sau này chúng ta có muốn đổi số mạng của nàng cũng không thể được!

Lão bộc thở dài :

- Lão phu cũng chỉ kỳ vọng vào một điều gì đó tốt lành thay đổi cuộc sống của Thanh Thanh!

Tôn Quách và lão bộc bước đến chiếc bàn đá. Lão lấy tĩnh rượu độ hai cân, rót ra hai chiếc chén! Tôn Quách lưỡng lự nhìn chén rượu!

Lão bộc như đọc được ý nghĩ của y liền nói :

- Tôn công tử yên tâm, đây không phải là thứ rượu tình mà Thanh Thanh dùng để chuốc công tử!

- Vãn bối cũng nghĩ như vậy!

Tôn Quách vừa nói vừa bưng chén rượu :

- Vãn bối kính lão trượng một chén!

- Mời!

Hai người cùng uống cạn số rượu chuốc ra chén. Đặt chén rượu xuống bàn, Tôn Quách nói :

- Vãn bối có điều muốn thỉnh giáo lão trượng!

Lão bộc gật đầu!

Tôn Quách nhìn lão ôn nhu nói :

- Lúc lão trượng giao thủ với đôi phu phụ Đường môn, vãn bối nhận biết người là một đại cao thủ kỳ tài trong chốn võ lâm. Thậm chí vãn bối còn ngờ ngợ lão trượng đây còn là trưởng tôn của Đường môn, nhưng sao người lại chấp nhận cuộc sống nô bộc cho Thanh Thanh. Thậm chí...

Tôn Quách bỏ lửng câu nói giữa chừng!

Lão bộc nhìn chàng :

- Công tử thắc mắc cũng đúng thôi! Với lại lão cũng đang tính bộc bạch sự thực cho công tử rõ!

- Nếu như đó là chuyện kín đáo của lão trượng, vãn bối không dám hỏi!

Lão bộc lắc đầu :

- Cho dù công tử không hỏi, lão phu cũng sẽ nói với người mà!

Lão chuốc rượu ra chén của mình nhấp một ngụm nhỏ, rồi nhìn Tôn Quách chậm rãi :

- Lão phu chính thật là Độc Vương Tây Môn Kình. Lúc sinh thời đáng ra lão phu đã là chưởng môn Đường môn, nhưng vì sư đệ dụng mưu chiếm ngự chức vị đó, đẩy lão xuống vực thẳm. Lão phu may mắn được thân phụ và thân mẫu Mộc Thanh Thanh cứu mạng và còn phục hồi vỗ công. Ơn cứu mạng đó lão xem như tái sinh lần thứ hai và tâm niệm mãi mãi sẽ đền ơn song thân Thanh Thanh! Cũng kể từ đó cái tên Độc Vương không còn trong chốn giang hồ!

Lão dốc hết số rượu trong chén vào miệng rồi chậm rãi kể tiếp :

- Ngỡ đâu cuộc sống của lão trôi đi êm đềm, chờ đến ngày viên tịch...

Lão lắc đầu nhìn Tôn Quách :

- Một ngày kia sư đệ của lão bất ngờ xuất hiện, sát tử song thân Thanh Thanh còn cưỡng hiếp Thanh Thanh nữa! Khi lão quay trở về thì đã quá muộn!

- Lão trượng đã hạ tử sư đệ mình?

- Đúng! Lão không thể để cho gã sống thêm thời khắc nào nữa!

- Sau huyết án đó, tiền bối càng dốc lòng phù trợ Thanh Thanh bất kể nàng làm bất cứ chuyện gì!

Lão tâm nguyện như vậy! Nhưng với công tử, lão xin Thanh Thanh giữ lại cái mạng cho người! Hơn ai hết, lão phu nhận thấy trong phong thái lịch lãm của công tử có cái thần của bậc chính nhân quân tử!

- Đa tạ lão trượng quá khen!

Độc vương Tây Môn Kình lấy trong ngực áo r một quyển sách da dê đặt lên bàn.

- Lão biết Thanh Thanh đã gây ra biết bao oan nghiệt trên chốn giang hồ, bởi lẽ Thanh Thanh thù

oán nam nhân mà lão thì không có lời chi để khuyên giải!

Lão buông một tiếng thở dài nhìn Tôn Quách nói tiếp :

- Công tử đã phế bỏ võ công và quyết cưu mang Thanh Thanh! Lão mong công tử nhận lấy quyển bí kíp Độc kinh để có cơ đắc dụng sau này!

Tôn Quách toan mở miệng từ chối nhưng Tây Môn Kình đã khoát tay như đọc được ý niệm của y!

- Công tử đừng từ chối! Nếu như công tử có lòng thành với Thanh Thanh thì lão cũng một lòng thành khẩn với người nếu công tử e dè lão xin nhận người làm lão đệ!

- Tôn Quách vô cùng may mắn vào cảm kích Tây lão huynh!

- Có một vị lão đệ như Tôn Quách, Tây Môn Kình còn gì thích thú hơn nữa!

Lão chuốc rượu ra hai chiếc chén không!

- Huynh kính lão đệ!

- Đệ kính lại lão huynh!

Hai người chạm chén, và cất tảng cười sảng khoái! Tôn Quách vừa uống rượu vừa nghĩ thầm :

- “Không ngờ mình lại luôn gặp những điều kỳ ngộ mà không ai có được!”

Xem tiếp hồi 48 Quyền uy tối thượng

Chương 48: Quyền Uy Tối Thượng

Ánh dương quang còn choạng vạng mà tiếng đại hồng chung đã gióng lên giục giã. Cùng với những hồi chuông hối hả đó, những vị cao tăng Thiếu Lâm từ trong võ tăng đường với thuật pháp khinh thân thần kỳ băng lên Đại Hồng bảo điện.

Họ nhanh chóng kết thành một hàng ngang án ngữ trước cửa tòa Đại Hồng bảo điện tôn nghiêm chốn Phật môn!

Từ phía cổng tam quan cao sừng sững xuất hiện một đoàn người võ lâm nai nịt gọn gàng. Đi đầu đoàn người võ lâm là cỗ kiệu sơn son thiếp vàng, trên nóc là ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài, biểu trưng uy quyền của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên!

Bốn gã đại hán lực lưỡng đặt cỗ kiệu xuống ngay trước mặt các vị tăng võ Thiếu Lâm, Chu Thiên vén rèm bước xuống!

Phương trượng đại Sư Huệ Viễn từ trong Đại Hồng bảo điện bước ra, ôm quyền kính cẩn xá Đại Chu Thiên :

- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ quá vãng cảnh chùa quá sớm, lão nạp và các chư tăng không kịp nghênh đón, mong thí chủ miễn chấp!

Chu Thiên mỉm cười nhìn Huệ Viễn đại sư nói :

- Lão tăng quá đa lễ, bổn nhân đâu có ý đến Thiếu Lâm để làm phiền cá vị cao tăng Thiếu Lâm!

- A di đà Phật! Thí chủ nói ra điều đó, lão nạp đây rất cảm kích vô cùng!

- Được các vị cao tăng Thiếu Lâm cảm kích, bổn nhân toại nguyện rồi!

Chu Thiên chấp tay sau lưng dấn đến trước hai bộ. Ánh mắt sáng ngời lia nhanh qua các vị võ tăng Thiếu Lâm ròi định lại chiếu vào mặt Phương trượng đại sư Huệ Viễn!

- Bổn nhân đến Thiếu Lâm lần này không biết các vị cao tăng Thiếu Lâm còn xem Chu Thiên là Võ lâm Minh chủ hay không?

- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ đã gác kiếm quy ẩn, Đình Phương phu nhân đã triệu hồi võ lâm đại hội, bầu chọn Minh chủ mới. Thiếu Lâm mặc dù không can dự vào võ lâm đại hội nhưng một khi

đại hội mở ra thì ắt đã có Minh chủ mới. Võ lâm chỉ có một nên không thể tồn tại hai vị Minh chủ!

Chu Thiên gật đầu :

- Nói như lão hòa thượng thì các vị tăng nhân Thiếu Lâm đã không thừa nhận Đại Chu Thiên này là Võ lâm Minh chủ?

- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ vốn đã quy ẩn giang hồ, và tất cả mọi người đều đã biết vụ huyết án Kim trang đại phủ. Chính vì vụ huyết án đó nên...

Chu Thiên cướp lời Huệ Viễn đại sư :

- Thôi, lão tăng đừng nói nữa. Bổn nhân đến Thiếu Lâm lần này không phải để dùng lời phân trần, hay thỉnh thị các vị phải thừa nhân tôn kính bổn nhân!

Chu Thiên trở bộ khoanh tay trước ngực, biểu thị phong thái của bậc trưởng thượng :

- Bổn nhân đến Thiếu Lâm trong tư cách Minh chủ võ lâm và ban phát mệnh lệnh cho các vị tăng nhân Thiếu Lâm. Những gì bổn nhân nói đều là sự thật. Các chư tăng Thiếu Lâm có một cách để lựa chọn. Một là Thiêu lâm tuyệt diệt trên giang hồ, hai là các vị tăng nhân phải đầu phục Đại Chu Thiên!

Chu Thiên cười khảy :

- Đúng ngày rằm, Phương trượng đại sư cùng các vị cao tăng Thiếu Lâm đến Tổng đàn võ lâm dự hội đăng cơ Minh chủ của Đại Chu Thiên! Nhớ, khi đến Tổng đàn võ lâm, Phương trượng phải đem theo ngọc Phật cùng bộ Dịch Cân kinh kỳ thư của Thiếu Lâm tự đặng làm lễ dâng Minh chủ!

- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ định bức ép Thiếu Lâm tự đó ư?

- Bổn nhân không ép mà ban phát mệnh lệnh! Nếu Thiếu Lâm phản lệnh Minh chủ thì kiếp họa đầu rơi máu chảy khó tránh đó! Lão tang có muốn chứng kiến uy quyền của Đại Chu Thiên này không?

- A di đà Phật! Chu Thiên thí chủ định dụng quyền uy mà buộc Thiếu Lâm tự sao?

- Không sai! Minh chủ tất phải có uy quyền của Minh chủ. Quyền uy đó phải thống trị tất cả các bang, các phái trong giang hồ!

Chu Thiên thối lui hai bộ, mắt đóng đinh vào Phương trượng đại sư Huệ Viễn :

- Bổn nhân sẽ cho lão tăng thấy quyền lực tuyệt đối vô song của một Minh chủ mà suy ngẫm quyết định số phận của Thiếu Lâm tự!

Chu Thiên nói xong rút thanh Can Tương thần kiếm xanh rờn. Y thủ đốc kiếm bằng hai tay, từ từ

giơ lên trời. Các vị võ tăng thấy Chu Thiên thủ binh khí lướt đến dàn hàng ngang án ngữ trước mặt Phương trượng Huệ Viễn.

Đại Chu Thiên cười khảy gằn giọng nói :

- Quyền uy của một Minh chủ sẽ minh chứng qua thanh kiếm này!

Lời còn đọng trên hai bờ môi của Chu Thiên thì cả bầu trời Tung sơn như xám xịt hẳn lại, liền theo đó là những luồng sét trời xuất hiên phóng thẳng xuống lưỡi kiếm Can tương. Hiện tượng thần kỳ đó khiến các vị cao tăng Thiếu Lâm ngây người ra nhìn. Những màn sét nhanh chóng truyền qua lưỡi kiếm Can tương rồi phủ lên người Đại Chu Thiên tạo thành một màn sét quang rờn rợn bao phủ toàn thân gã.

Phương trượng Huệ Viễn chưa biết chuyện gì sắp xảy ra thì Chu Thiên hú vang lồng lộng. Tiếng hú của gã cất đi vang động cả vòm trời Tung sơn Thiếu Lâm, kèm theo một tia sét kiếm thoát ra từ thanh Can Tương thần kiếm!

Rét!

Lưỡi kiếm cắt dọc không gian và khi nó biến mất thì hàng cao tăng Thiếu Lâm án ngữ trước mặt Phương trượng Huệ Viễn đại sơ tợ như những cây chuối non bị đốn ngang đổ xuống rầm rập!

Phương trượng đại sư biến hẳn sắc diện, chắp tay lần chuỗi hại miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tế độ chúng sinh!

Các vị tăng nhân còn lại của Thiếu Lâm tưởng chừng như đã biến thành những pho tượng la hán bất động. Tất cả đều hồn siêu phách lạc bởi nhát kiếm càn khôn vô thường do Chu Thiên thi triển cướp đi tính mạng của mười vị võ tăng hộ đàn!

Chu Thiên hóa giải càn khôn kiếm khí nhìn các vị cao tăng Thiếu Lâm rồi định nhãn đóng đinh vào mặt Phương trượng Thiếu Lâm Huệ viễn, gã tằng hắng nghiêm giọng nói :

- Lão tăng đã chứng nghiệm quyền uy của một vị Minh chủ rồi chứ? Nếu đã chứng nghiệm thì phải quy ngẫm về quyền uy đó mà quyết định vận mạng của Thiếu Lâm! Đúng ngày đăng cơ của bổn nhân, bất cứ bang phái nào mà không đến dự xem như phản lệnh Minh chủ, tất phải chịu kiếp nạn diệt vong! Hãy nhớ những gì bổn nhân nói đó!

Chu Thiên rút ngọn đại kỳ trên nóc kiệu phóng xuống mặt sân Đại Hồng bảo điện!

Phập!

Cán ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài ghim thẳng xuống quá một phần ba, giũ lá đại kỳ phần phật nghe như tiếng giữ chéo áo của tử thần!

Chu Thiên lừ mắt nhìn qua các vị võ tăng hộ đường Thiếu Lâm giờ đã biến thành những xác chết vô hồn vô cảm rồi thản nhiên trở vào trong kiệu!

Các vị cao tăng Thiếu Lâm như bừng tỉnh, sau khoảnh khắc thất thần, toàn động thủ thì Phương trượng Huệ Viễn đã ngăn lại bằng tiếng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Máu đã nhuộm thánh địa Phật môn, đừng để nhuộm thêm nữa!

Chiếc kiệu sơn son thiếp vàng được bón gã đại lực sĩ nhấc lên rời Thiếu Lâm trong khi các vị chư tăng còn chưa hết nỗi bàng hoàng!

* * * * *

Vừa thấy chiếc kiệu có ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài, Hành Hành đạo trưởng cùng với Khư Khư đạo trưởng từ trong đại đường Võ Đang băng ra chặn đường.

Hành Hành đạo trưởng thủ kiếm nghiêm giọng nói :

- Tôn giá là ai?

- Đạo sĩ không còn nhận ra ngọn đại kỳ Cửu trùng dài của Minh chủ Đại Chu Thiên sao?

Hành Hành đạo trưởng cau mày :

- Ác đạo Đại Chu Thiên đã tán tận lương tâm, hoạt sát Kim trang đại phủ, giết sư đệ, cướp cổ vật Long cốc, sau đó tự quy ẩn để tránh công đạo võ lâm, nay lại còn dám tự xưng mình là Minh chủ ư?

Chu Thiên vén rèm bước xuống, thần nhãn chiếu ngời vào mặt Hành Hành đạo trưởng.

Y gằn giọng nói :

- Lão đạo sĩ thúi vừa nói gì?

Hành Hành đạo trưởng thấy Chu Thiên gay gắt nói :

- Đại Chu Thiên, tất cả mọi tội lỗi đều do người gây ra, vậy mà còn dám dẫn xác đến Thái Hòa Võ Đang sao?

- Lão đạo sĩ dám ngang nhiên nói với Minh chủ như vậy sao? Lão không thể giữ được cương đạo võ lâm à?

- Người chẳng còn là Minh chủ nữa rồi!

- Thái Hòa Võ Đang sao lại có một tên đạo sĩ hồ đồ e chẳng biết kỷ cương võ lâm. Võ Đang đáng tội suy vi diệt vong!

Hành Hành đạo trưởng trợn mắt nạt :

- Đại Chu Thiên! Người mới đáng là kẻ tội đồ của võ lâm chính nghĩa đó!

Chu Thiên hừ nhạt một tiếng rút thanh Can Tương thần kiếm từ từ hướng mũi lên trời, bầu trời Thái Hòa Võ Đang liền chuyển hóa càn khôn xám xịt rồi từng luồng sát hóng thẳng xuống mũi kiếm Can tương nhanh chóng kế thành một màn kiếm sét vây bọc thân pháp Đại Chu Thiên!

Chu Thiên nói :

- Lão đạo sĩ thúi nghĩ bổn nhân là một tội đồ đáng phán xét thì sao chưa phán xét đi? Bổn nhân chờ sự phán xét của lão đạo sĩ đó!

Hành Hành đạo trưởng tuy thấy hiện tượng lạ nhưng vẫn cương cường nói :

- Đại Chu Thiên, bần đạo thay mặt quần hào võ lâm phát xét công đạo với người!

Hành Hành đạo trưởng hướng mũi trường kiếm, lắc vai áp thẳng tới, chém một nhát vào vùng sét kiếm bao bọc thân pháp Đại Chu Thiên! Thấy Hành Hành đạo trưởng sử kiếm tập kích mình, Chu Thiên chẳng hề phản kích.

Thanh trường kiếm của Hành Hành đạo trưởng vừa chạm vào vùng sét kiếm bao bọc thân ảnh Đại Chu Thiên thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra!

Ầm!

Kèm theo tiếng nổ đó thì một tia sét kiếm phóng ra điểm vào vùng thượng đẳng của Hành Hành đạo trưởng. Mùi da thịt bốc cháy khét lẹt và Hành Hành đạo trưởng chỉ kịp rú lên một tiếng thảm khốc.

A... A.

Tiếng rú thảm của Hành Hành đạo trưởng khiến cho Khư Khư đạo trưởng giật thót ruột! Lão đạo sĩ toan lướt đến đỡ lấy thân pháp của đại sư huynh nhưng Hành hành đạo trưởng đã đổ sụp xuống đất.

Vùng thượng đẳng của lão đạo sĩ còn bốc khói phả ra mùi khét của da thịt bị cháy đen thành than!

Khư Khư đạo trưởng không còn tin vào mắt mình nữa. Rõ rằng lão thấy sư huynh chu động tập

kích Chu Thiên nhưng kết quả thì hoàn toàn ngược lại. Gần như lão đạo sĩ chẳng hề thấy Chu Thiên phản kích nhưng sư huynh lão lại nhận một cái chết khủng khiếp!

Khư Khư đạo trưởng bất giác thối lui hai bộ!

Chu Thiên nhìn Khư Khư đạo trưởng!

Chạm vào đôi tinh nhãn ngời ngời sát khí của Đại Chu Thiên, Khư Khư đạo trưởng tưởng chừng như có đợt khí băng hàn xuất hiện trong cột sống khiến lão liên tục rùng mình!

Chu Thiên gằn giọng nói :

- Lão đạo sĩ thúi còn xem bổn Minh chủ là tội đồ của võ lâm không?

Khư Khư đạo trưởng rùng mình. Lão lưỡng lự!

Chu Thiên cười khảy nói tiếp :

- Chắc lão đạo sĩ lại muốn chứng nhiệm quyền uy của Võ lâm Minh chủ?

Cùng lúc đó thì Thiên Vân đạo trưởng từ trong lướt ra. Vừa thấy Thiên Vân đạo trưởng, Khư Khư đạo trưởng hối hả nói :

- Chưởng môn! Khủng khiếp quá!

Thiên Vân đạo trưởng nhìn Chu Thiên rồi rảo bước đến quan sát thi thể Hành Hành đạo trưởng. Lão đạo sĩ buông một tiếng thở dài, quay lại đối mặt với Chu Thiên!

Chu Thiên bình thản khoanh tay đối nhãn với Thiên Vân đạo trưởng.

Thiên Vân đạo trưởng nén nỗi phẫn uất vào trong, lấy giọng từ tốn nói :

- Tôn giá lặn lội từ xa đến đây để gây thù chuốc oán với Võ Đang phái?

Đôi chân mày của Chu Thiên nhíu hẳn lại :

- Gây thù chuốc oán là sao? Lão đạo sĩ quên hẳn ngoạn đại kỳ Cửu Trùng Đài là biểu trưng chức sắc và quyền uy của Minh chủ võ lâm rồi ư?

Chu Thiên dấn đến hai bộ :

- Võ Đang, Thiếu Lâm, Cái bang, Hoa sơn, Hằng sơn, Côn luân... Tất cả đều thuộc về võ lâm tức thuộc về Minh chủ! Minh chủ chính là bổn nhân. Nói thẳng ra các người đều là nô dịch của bổn tọa, không phân biệt bạch đạo hay hắc đạo. Bất cứ ai dám cãi lệnh của bổn Minh chủ đều phải chịu xét tội

tử!

- Tôn giá tự nhận mình là Minh chủ?

- Trên giang hồ không ai đáng mặt là Võ lâm Minh chủ khi có mặt Đại Chu Thiên!

Chu Thiên nhìn thẳng vào mặt Thiên Vân đạo trưởng!

- Lão đại sĩ đã thấy quyền uy của bổn nhân?

Chu Thiên cười khảy chỉ Thiên Vân đạo trưởng :

- Lão đạo sĩ hãy quỳ xuống bái lễ bổn nhân, rồi đúng ngày rằm đem lưỡng nghi thái cực âm dương đến Tổng đàn võ lâm dâng lên bổn tọa dự lễ đăng cơ để để Võ Đang mãi mãi được chăn dắt.

Vừa nghe xong câu nói xấc xược với giọng khinh thị của Đại Chu Thiên, mặt Thiên Vân đạo trưởng sa sầm lại, lộ rõ những nét bất nhẫn, lão đạo trưởng ngắt lời nói :

- Bần đạo không thể tuân theo chỉ dụ bất minh của một người đã từng tạo ra sát nghiệp bất nhân, bất nghĩa!

- Thế là lão đạo sĩ đã cãi lại phản lệnh của Minh chủ!

Cùng với lời nói đó, thanh Can Tương thần kiếm được Chu Thiên chuyển hóa hướng mũi lên không trung. Ngay lập tức bầu trời chuyển hóa càn khôn, và những luồng sét xuất hiện phóng xuống mũi kiếm tạo lập màn sét kiếm bảo hộ thân ảnh Đại Chu Thiên!

Thấy Chu Thiên thi triển thần công quái lạ, Thiên Vân đạo trưởng đâu dám xem thường. Liền trụ bọ vận hóa Lưỡng nghi âm dương thái cực!

Khư Khư đạo trưởng nói :

- Chưởng môn cẩn thận!

- Sư đệ yên tâm!

Thiên Vân đạo trưởng dụng Thái cực lưỡng nghi chuyển hóa khí công. Đôi song thủ của Thiên Vân đạo trưởng di chuyển thật mềm mại, trông như đang múa nhưng không gian trong phạm vị mươi trượng vuông lại dao động xuất hiện những đạo khí vần vũ!

Chu Thiên nói :

- Lưỡng nghi âm dương thái cực cũng hay đó!

Song thủ của Thiên Vân đạo trưởng chuyển động nhanh hơn, cuồng phong nổi lên ầm ầm. Lão đạo sĩ thét lên một tiếng đẩy song thủ đến trước.

Những đạo cuồng phong dũng mãnh ào ào thổi đến Đại Chu Thiên kéo theo đá và cát. Trong màn cát đã vần vũ đó, có cả những cụm lá bắn xẹt đi như phi châm!

Không gian thật hỗn độn, không còn phân biệt được đâu là trời, đâu là đất.

Trước cơn cuồng nộ của tạo hóa do Lưỡng nghi thái cực âm dương tại ra, Chu Thiên vẫn dửng dưng đón chờ.

Màn sét kiếm tợ như một vách tường kiên cố che chắn Chu Thiên, không để bất cứ thứ gì có thể xuyên thủng qua nó mà chạm đến thân pháp chủ nhân Can Tương thần kiếm!

Mặc cho Thiên Vân đạo trưởng thi triển Lưỡng nghi âm dương thái cực tập kích mình, Chu Thiên vẫn dửng dưng trong màn sét kiếm hộ thể. Y còn ngạo nghễ cất tiếng cười vang động không trung!

Thiên Vân đạo trưởng thét lên một tiếng vũ lộng phất trần lao tới Chu Thiên :

- Mãn vũ luân hồi!

Cây phất trần biến tháo thành muôn ngàn chiêu thức công vào thân ảnh Đại Chu Thiên!

Cùng với sự chuyển đổi chiêu công, của Thiên Vân đạo trưởng thì Chu Thiên hú vang lên một tiếng lồng lộng. Tiếng hú của gã át cả tiếng thét của đối phương.

Màn sét kiếm tợ một màn lưới khổng lồ chụp xuống thân pháp Thiên Vân đạo trưởng. Thân ảnh của lão đạo sĩ Võ Đang tưởng chừng như mất hút trong màn sét kiếm khủng khiếp đó.

Ầm! ầm! ầm!

Những tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên vấy động cả không gian Thái Hòa Võ Đang. Khi màn sét kiếm được Chu Thiên thu hồi thì Thiên Vân đạo trưởng chẳng khác nào bị cực hình phanh thây! Thân ảnh của lão đạo sĩ bị cắt thành năm khúc, da thịt bốc cháy khét lẹt!

Khư Khư đạo trưởng đứng ngây ra hồn siêu phách lạc. Từ cổ chí kim lão mới thấy lần đầu một thứ tà công khủng khiếp như vậy. Khư Khư đạo trưởng mặt cắt không còn một giọt máu. Hai chân thì cứ như muốn nhũn ra thành bùn nhão.

Chu Thiên định nhãn nhìn Khư Khư đạo trưởng :

- Còn lại mỗi một mình lão đạo sĩ!

Khư Khư đạo trưởng run bần bật. Lão như sực tỉnh khỏi cơn ác mộng, từ từ quỳ mọp xuống chân Chu Thiên!

Chu Thiên cười khảy :

- Lão đã thấy quyền uy tối thượng của Minh chủ rồi chứ?

- Bần đạo đã thấy!

- Đã thấy, vậy còn dám cãi lịnh Minh chủ không?

Khư Khư đạo trưởng cúi mọp đầu xuống đất.

- Bần đạo không dám phản lệnh Minh chủ!

- Vậy thì được! Đúng ngày rằm, bổn Minh chủ sẽ đăng cơ, lão thay Thiên Vân đạo trưởng đến Tổng đàn võ lâm phó hội!

- Tuân phục Minh chủ!

- Tốt lắm!

Chu Thiên cất tràng cười ngạo nghễ, trở bước vào trong kiệu. Gã đại lực sĩ rút cây đại kỳ Cưu trùng đài ghim thẳng xuống đất biểu thị cho quyền uy tối thượng của Chu Thiên!

* * * * *

Mộ Dung phủ!

Bao bọc bằng một vách tường kiên cố, Mộ Dung Phủ tách biệt hẳn với bên ngoài, mặc dù tòa trang viện tọa lạc ngay trong trấn Giang Tô sầm uất. Với vẻ bề thế và quyền uy của dòng họ Mộ Dung thì bất cứ cư dân nào ngụ ở Giang Tô đều biết và kiêng dè Mộ Dung Phủ!

Sự ngưỡng một của các cư dân trong trấn Giang tô càng tôn tạo uy danh của Mộ Dung Phủ. Đương nhiên tòa trang viện Mộ Dung Phủ trở thành thánh địa của cư dân Giang tô, điều đó đồng nghĩa với sự chễnh chệ của các vị chủ nhân thuộc dòng họ Công Tôn!

Trước cổng vào trang viện Mộ Dung Phủ luôn túc trực một đội võ sĩ nai nịt gọi gàng, binh khí tuốt trần, sẵn sàng sát thủ bất cứ một ai xâm nhập khi chưa có lệnh của Công Tôn Hách!

Trời vừa chạng vạng tối, chiếc kiệu sơn son thếp vàng của Đại Chu Thiên xuất hiện hướng về Mộ Dung Phủ. Đi trước kiệu là tám gã đại lực võ sĩ cầm bảng hiệu với dòng chủ Chu Thiên minh chủ! Độc ton thiên hạ! Uy vũ võ lâm! Chuyển đảo càn khôn!

Đi sau kiệu chừng ba mươi đại hán đoạn hậu là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn!

Đoàn kiệu của Chu Thiên hướng thẳng vào cổng Mộ Dung Phủ.

Đôi võ sĩ gác cổng toan bước ra chặn đường. Tám gã đại lực cầm bảng hiệu liền rút đại đao. Đao pháp của tám người đó thật là thần sầu và chỉ bằng một chiêu đao bất ngờ và khốc liệt, đội võ sĩ gác cổng Mộ Dung Phủ đều biến thành những xác chết vô hồn!

Kiệu của Đại Chu Thiên tiếp tục tiến vào trong Mộ Dung Phủ.

Tiếng binh khí vang động bên ngoài làm kinh động nội phủ. Hơn năm mươi gã gia nô của Mộ Dung Phủ nai nịt gọn gàng tay lăm lắm đại đao bước ra!

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn từ phía sau phi thân lướt lên trước.

Bọn gia nô Mộ Dung Phủ xếp thành hàng ngang án ngữ trước cỗ kiệu Đại Chu Thiên!

Chu Thiên vén rèm kiệu đưa mắt nhìn qua một lượt bọn gia nô Mộ Dung Phủ.

Y chau mày rồi hạ rèm xuống trước khi quẳng ra một tấm linh bài màu đỏ.

Thấy tám lệnh bài đó Mạc Linh Cẩn liền lớn tiếng nói :

- Huyết tử bài!

Câu nói cộc lốc của Mạc Linh Cẩn như một mệnh lệnh phát ra cho tám gã đại lực thủ đao cùng hai mươi cao thủ hộ kiếm mở cuộc đại sát.

Mạc Linh Cẩn vung kiếm xông thẳng vào đám gia nô Mộ Dung Phủ. Kiếm pháp của Mạc Linh Cẩn đã được thiên hạ gán cho ngoại hiệu Ma Kiếm Vô Nhân quả chẳng sai. Ảnh kiếm của y loang loáng như chiếc lưỡi hái tử thần tung hoành giữa bày dê non!

Thây người đua nhau đổ xuống nhuộm đỏ sân trang Mộ Dung Phủ. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bọn gia nô Mộ Dung Phủ chỉ còn vỏn vẹn không quá mười người đứng túm tụm, thần hồn nát thần phách, tứ chi run lẩy bẩy!

Bọn đại lực thủ đao vây quanh những kẻ tội nghiệp hốt hoảng đó!

Ma Kiếm Vô Nhân nhìn bọn gia nô cười khảy nói :

- Các người đã tới số rồi!

Tám tên gia nô đồng loạt quỳ xuống :

- Xin tha mạng!

Mạc Linh Cẩn nhún vai :

- Tha mạng là trái với huyết tử lệnh bài! Giết.

Tám gã đao thủ đồng loạt nhảy xổ tới. Đao pháp nhoang nhoáng chém xả vào bọn gia nô không một chút nương tay, nương tình. Đầu roi, thây ngã, máu rưới đỏ thảm cỏ xanh mượt tôn tòa Mộ Dung Phủ.

Tòa trang viện Mộ Dung giờ ví như một bãi thây ma ngổn ngang xác chết.

Chiếc kiệu được bọn đại lực tiếp tục khiêng thẳng tiến vào trong Mộ Dung Phủ. Bên trong gian tiền sảnh trống hoác, vắng lặng lạ lùng. Chu Thiên vén rèn kiệu bước vào. Sự vắng lặng đó khiến gã ngạc nhiên.

Chu Thiên tiến đến tràng kỷ, yên vị! Y ra lệnh cho Mạc Linh Cẩn :

- Tìm Công Tôn Hách!

Mạc Linh Cẩn ôm quyền xá :

- Tuân lệnh Minh chủ!

Bọn đao thủ và kiếm thủ tỏa ra. Một lúc sau Mạc Linh Cẩn ôm xốc Công Tôn Cửu đến đặt ngay dưới chân Chu Thiên.

Chu Thiên nhìn Thiết phiến thư sinh Công Tôn Cửu, lão ôn nhu hỏi :

- Sao người lại ra nông nỗi này?

Công Tôn Cửu thuật lại cuộc giao thủ giữa Công Tôn Hách và Cát Thiên Phong!

Chu Thiên gật đầu :

- Người định giở quỷ kế nhưng không qua được thần nhãn tinh tường của Ma Hoàn Lãnh Nhân nên bị gã chủ công bắt người phải nằm liệt một chỗ phải không?

- Không sai!

- Người cũng đáng tội lắm!

- Giết Cát Thiên Phong có lợi cho tôn giá, sao lại đáng tội?

Chu Thiên lắc đầu :

- Cát Thiên Phong phải do chính tay bổn Minh chủ phán xét kìa. Nếu y lỡ chết về tay người thì ta đâu còn cơ hội đó chứ!

Chu Thiên chống tay lên bắp chân chờ tới hỏi :

- Người cho ta biết Công Tôn Hách thúc thúc của người đang ở đâu?

- Tôn giá hỏi thúc thúc của ta để làm gì?

- Bổn nhân muốn lấy lại những gì thúc thúc của người đã vay của bổn nhân!

Công Tôn Cửu nheo mày :

- Tôn giá muốn đoạt lại cổ vật Long cốc?

- Nhiều thứ khác nữa!

Chu Thiên lấy miếng tín phù bằng ngọc lưu ly chìa đến trước y ôn nhu nói :

- Bổn nhân muốn gửi lại thúc thúc của người miếng tín phù này!

Công Tôn Cửu e dè nhìn Chu Thiên :

- Công Tôn thúc thúc đang khảo cứu cổ vật Long cốc!

Chu Thiên lắc đầu :

- Thứ cổ vật mà phu nhân ta trao cho thúc thúc chỉ là giả, chẳng có giá trị gì đâu. Người hãy chỉ chỗ thúc thúc của người cho ta biết, đừng để ta với lão đừng mất thời gian vô ích!

Công Tôn Cửu xẵng giọng đáp :

- Nếu như Công Tôn Cửu không chỉ thì sao?

- Đó là chỉ dụ của Cửu Trùng Đài Minh chủ Đại Chu Thiên! Tiểu tử không nên cứng đầu phản linh mà hối không kịp đó!

Công Tôn Cửu nhìn vào mắt Chu Thiên :

- Lão là Minh chủ ư?

Chu Thiên bình thản gật đầu :

- Minh chủ chính là bổn nhân!

- Thúc thúc của Công Tôn thiếu gia mới xứng là Minh chủ!

Chu Thiên nhạt nhẽo nói :

- Vọng ngôn hồ đồ!

Chất giọng của Chu Thiên khiến Công Tôn Cửu giật mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Chu Thiên nâng cằm Công Tôn Cửu lạnh lùng nói :

- Đừng để bổn nhân phải mạnh tay với một kẻ phế nhân như người!

Công Tôn Cửu ghì đầu toan ngoảnh mặt chỗ khác nhưng y không sao thực hiện được ý định của mình!

Chu Thiên bất ngờ vươn trảo chộp xuống vùng hạ đẳng của Công Tôn Cửu. Y bóp nhẹ vào vùng hạ bộ của gã Công Tôn thư sinh. Công Tôn Cửu nhăn mặt tỏ lộ sự đau đớn tột cùng.

Chu Thiên nói :

- Người chịu đau được chứ?

- Lão... lão. Ôi cha...

Công Tôn Cửu toan thè lưỡi cắn tự sát nhưng ý niệm của gã không qua được cặp mắt sáng ngời của Đại Chu Thiên! Y vươn tả thủ bóp miệng gã há hốc ra rồi tọng luông miếng tín phù vào miệng của Công Tôn Cửu.

- Ơ...

Bổn tọa chưa cho tiểu tử chết. Nếu người chết thì người là người đầu tiên chống được mệnh lệnh của bổn nhân!

- Lão nỡ thẳng tay không nương tình với một người tàn phế như ta sao?

- Ta không hề nương tay với bất cứ ai chống lại chỉ dụ của Minh chủ Đại Chu Thiên!

- Lão tàn nhẫn quá!

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng Công Tôn Cửu thì gã lại rống tiếp bởi bị Chu Thiên bóp hạ bộ :

- A...

Mặt Công Tôn Cửu xuất hạn mồ hôi.

Chu Thiên mỉm cười :

- Đây chỉ mới là cực hình ban đầu chứ bổn tọa còn chưa cho tiểu tử nếm cái đau của Quỷ kiếm pháp!

Công Tôn Cửu lắp bắp :

- Lão… lão…

Chân mày Chu Thiên cau lại, hai mắt đóng đinh và mặt Công Tôn Cửu.

Chạm vào cái nhìn ngập ngụa sắc na khủng bố, Công Tôn Cửu như bị mất cả thần thức lẫn thần hồn. Y lắp bắp mãi một lúc mới thốt ra nổi :

- Nhưng…

Chu Thiên cướp lời gã :

- Nghe được đó! Bổn nhân nghĩ tòa trang viện Mô dung phủ này cũng cần phải có người quán xuyến chăm sóc. Nếu như người ương ngạnh thì dòng họ Công Tôn Mộ Dung sẽ chẳng còn ai đâu. Bổn tọa nói đúng chứ?

Công Tôn Cửu khẽ gật đầu.

Đại Chu Thiên rút miếng tín phù trong miệng gã :

- Sao người nói cho bổn tọa biết chứ?

- Tiểu bối sẽ nói!

- Thúc thúc của người đang ở đâu?

Công Tôn Cửu lưỡng lự một lúc mới hỏi ngược lại Chu Thiên :

- Minh chủ tha mạng cho kẻ tàn phế này?

- Ta sẽ giữ lại mạng cho những ai biết tuân phục chỉ dụ mệnh lệnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên!

- Vãn bối sẽ nói!

- Bổn Minh chủ đang chờ người nói!

Chu Thiên nâng cằm Công Tôn Cửu nhìn thẳng vào đáy mắt gã như thẩm định lời nói của Thiết phiến thư sinh!

Công Tôn Cửu không thể chịu được ánh mắt ngập sắc na khủng bố tinh thần của Đại Chu Thiên! Y mấp máy hai cánh môi một lúc sau mới thốt ra lời :

- Thúc thúc... thúc thúc của vãn bối đang khảo cứu cổ vật Long cốc dưới mật thất cổ mộ dòng họ Mộ Dung!

Chu Thiên gật đầu :

- Tiểu tử đã kịp nhận ra quyền uy của Minh chủ! Bổn tọa để lại cho người một cái mạng tàn phế.

Xem tiếp hồi 49 Kiếm máu

Chương 49: Kiếm Máu

Công Tôn Hách bực dọc đi tới đi lui trong gian mật thất nằm sâu phía bên dưới ngôi cổ mộ của dòng họ Công Tôn. Vốn luôn thị vào trí thông minh và kiêu hãnh với gia tộc Công Tôn Mộ Dung, nhưng đã mất bao nhiêu ngày mà Công Tôn Hách vẫn không sao hiểu được những vết ngoằn ngoèo trên phiến hắc thạch mà Đình Phương trao cho y.

Công Tôn Hách dừng bước nhìn lại phiến hắc thạch suy nghĩ :

- “Cái gì chứa đựng trong cổ vật Long cốc? Những vết ngoằn ngoèo kia là gì? Phải chăng nó là một thế kiếm thần kỳ, hay là một bức địa đồ dẫn vào thạch địa cổ bảo Long cốc?”

Công Tôn Hách buông tiếng thở dài. Từ lúc nhập mật thất cùng với ả a hoàn thân tín và phiến hắc thạch cổ vật Long cốc, Công Tôn Hách như tách biệt hẳn với cảnh giới bên ngoài. Y nào hay biết được cuộc thảm sát đang diễn ra ngay phía trên đầu. Nếu lão biết được thì chẳng phí hoài công sức với phiến hắc thạch vô tri kia.

Công Tôn Hách bước đến bên phiến hắc thạch, mắt lão đóng đinh vào phiến đá. Đôi chân mày rậm rì của lão cau lại, rồi giãn ra tỏ lộ những nét suy tưởng mông lung.

Xoa nhẹ phiến hắc thạch Công Tôn Hách lẩm nhẩm nói :

- Ngươi đang chứa bí mật gì?

Sau câu nói đó lão Công Tôn lại buông một tiếng thở dài tỏ lộ sự chán ngán, đầy thất vọng.

Ả a hoàn bước đến phía sau Công Tôn Hách :

- Bẩm chủ nhân, nô nữ đã pha chén trà sâm cho người.

Công Tôn Hách quay lại nhìn ả a hoàn. Lão vuốt râu, đón lấy chén trà, bước đến tràng kỷ ngồi duỗi dài. Nhấp một ngụm trà sâm, Công Tôn Hách nhìn ả a hoàn nói :

- Thủy Cúc giúp ta thư giãn một chút.

Với dáng điệu mềm mại uyển chuyển Thủy Cúc bước đến rồi ngồi ngay dưới chân lão Công Tôn. Nàng xoa nắn đôi chân chắc nịch của Công Tôn Hách một cách cẩn thận và tỉ mỉ như đang nâng niu một thứ báu vật vô giá.

Công Tôn Hách dựa lưng vào thành tràng kỷ, nhấp tiếp một ngụm trà rồi đặt chén xuống bàn. Lão nhìn lên trần gian mật thất, thơ ơ nói :

- Thủy Cúc... nàng thấy phiến hắc thạch kia có gì lạ không?

- Nô nữ không thấy có gì là lạ cả. Có thể tại mắt của nô nữ không bì được mắt của chủ nhân.

Công Tôn Hách nheo mày :

- Nàng khéo nói lắm.

Lão hơi nhỏm người lên một chút :

- Có bao giờ nàng nghĩ phiến hắc thạnh kia chỉ là khối đá vô tri vô giác chẳng có giá trị gì?

- Đã là báu vật của chủ nhân thì không thể như thế được.

Thủy Cúc đều tay đánh nhè nhẹ hai bắp chân lão Công Tôn, Công Tôn Hách chỏi tay ngồi nhỏm dậy :

- Nếu nói là báu vật của ta thì không thể là không có giá trị. Có lẽ tại ta chưa tìm ra đó thôi.

- Thủy Cúc cũng nghĩ như vậy. Cũng có thể thời gian qua chủ nhân quá suy ngẫm nên thần thức căng thẳng mà không tìm ra được giá trị của phiến đá này.

Lão Công Tôn nhìn sững nàng :

- Có thể như vậy. Sao ta không nhận ra điều ấy chứ? Gia tộc Công Tôn Mộ Dung, Công Tôn lão phu là người thông minh nhất, một đệ nhất nhân trong gia tộc Công Tôn mà không hiểu ẩn ý của phiến hắc thạch kia thì thật là tệ quá. Có lẽ tại ta quá căng thẳng thần thức.

Lão Công Tôn cúi xuống nâng cằm Thủy Cúc :

- Trong gian mật thất này chỉ có ta và nàng.

Lão buông cằm Thủy Cúc, nắm lấy tay nàng dìu lên tràng kỷ. Ngắm Thủy Cúc, Công Tôn Hách nói :

- Trong sự thanh vắng của gian mật thất này, ta mới nhận ra vẻ đẹp của nàng.

Cũng với lời nói đó, hai bàn tay lão Cong Tôn đặt lên hai bờ vai nàng. Tất nhiên Thủy Cúc thừa biết chủ nhân của mình đang muốn gì, và hành động kế tiếp ra sao, nhưng phận nô nữ nàng nào dám phản kháng chủ ý của chủ nhân. Thủy Cúc lại khác những ả a hoàn khác trong Công Tôn Mộ Dung

phủ, Công Tôn Hách ưu ái nàng hơn những người khác, chính vì lý do đó mà hai bờ mi của nàng chỉ hơi khép lại, nhu nhã chờ đợi và chấp nhận.

Phựt... phựt...

Hai chiếc cúc bật ra và chiếc áo ngoài trễ xuống, hai bờ vai trắng như bông bưởi đập vào mắt Công Tôn Hách. Làn da trắng mịn của nàng như men rượu nồng chảy vào kinh mạch lão Công Tôn, khơi dậy trong tâm tưởng những khát khao kỳ lạ.

Công Tôn Hách liên tưởng đến Mãn Đình Phương ngày nào. Thứ cảm giác mà Đình Phương đem đến cho lão vẫn còn âm ỉ trong sâu thẳm của thần thức, và chợt bừng cháy lại bởi ả a hoàn nhu mì, thuần thục.

Tay lão Công Tôn kéo mạnh một cái. Chiếc áo ngoài tưởng như bị xé làm hai mảnh để rơi tuột ra khỏi tấm thân của Thủy Cúc. Chiếc yếm màu hồng đào càng làm tôn tạo làn da trắng ngần của nàng, càng khiến lửa tình dục bừng cháy trong kinh mạch Công Tôn Hách.

Lão điểm một nụ cười mỉm với vẻ thỏa mãn tột cùng vì thấy sự thuần nhu của Thủy Cúc.

Công Tôn Hách nói :

- Ta chịu nàng hầu dịch quả là không lầm.

Không mở mắt Thủy Cúc ôn nhu đáp lời lão Công Tôn :

- Chủ nhân quá khen. Thủy Cúc chỉ muốn hầu hạ chủ nhân thật chu đáo.

Công Tôn Hách gật đầu :

- Ta ghi nhận sự chu đáo của nàng. Khi nào tìm ra bí mật phiến hắc thạch kia, rời mật thất ta sẽ ban thưởng hậu hĩ.

- Thủy Cúc đa tạ chủ nhân.

- Nàng đừng khách sáo nói với ta những lời đó.

Lão Công Tôn vừa nói vừa vòng tay qua cổ Thủy Cúc. Lão loay hoay mãi mà không sao cởi được dây buộc yếm. Công Tôn Hách cau mày nói :

- Ta không thích nàng vận những chiếc yếm như thế này.

- Thủy Cúc sẽ không vận những chiếc yếm này nữa.

Nàng tự cởi dây buộc yếm. Chiếc yếm hồng đào rời khỏi cơ thể Thủy Cúc để phơi ra vùng bồng đảo trông như hai quả đào vừa chín cành mọng nước.

Công Tôn Hách chằm chằm nhìn vào đôi nhũ hoa xinh xắn, mỉm cười nói :

- Ta cảm nhận được tiếng đập của trái tim nàng.

Miệng thì nói hai tay lão Công Tôn lần theo bờ vai Thủy Cúc trôi dần vào vùng bồng đảo trái cấm. Nàng thoạt rùng mình và làn da trắng tinh nổi lớp gai ốc.

Chính động thái đó của Thủy Cúc khiến lão Công Tôn càng phấn khích hơn. Lão bật ra tiếng cười khoái trá và thỏa mãn nói :

- Ta rất thích nàng.

- Nô nữ chưa từng gần gũi một người nam nhân nào.

- Ta sẽ trọng thưởng thêm cho nàng vì sự trinh bạch trong trắng đó.

Hai bàn tay của lão Công Tôn đặt lên đôi gò bồng đảo, và trong khoảnh khắc tràn ngập dục tình, đầu lão áp vào ngực Thủy Cúc. Một lần nữa nàng lại rùng mình và hơi rúm người lại bởi cảm giác kỳ dị lan tỏa toàn châu thân qua sự va chạm với Công Tôn Hách.

Trong niềm phấn khích tột cùng, lão Công Tôn nói :

- Tạo hóa đã ban nàng cho ta. Cùng với lời nói đó, lão Công Tôn Hách toan ép Thủy Cúc ngả người xuống tràng kỷ thì bất thình lình một tiếng nổ kinh thiên động địa, nghe ngỡ như tiếng sét trời giã thẳng vào cánh cửa đá gian mật thất.

Ầm...

Cánh cửa đá gian mật thất nát ra thành từng mảnh vỡ. Sự biến đột ngột đó khiến Công Tôn Hách giật mình, và dục tình theo cái giật mình đó tan biến trong tâm khảm lão.

Thủy Cúc cũng chẳng khác gì lão Công Tôn. Nàng hốt hoảng co người lại, buột miệng thốt :

- Chủ nhân...

Công Tôn Hách bật đứng dậy, đóng đinh tinh nhãn về phía cửa mật thất mà hai thính nhĩ vẫn còn những tiếng ù ù do tiếng nổ kia tạo thành.

Công Tôn Hách còn chưa biết chuyện gì vừa diễn ra trong gian địa phòng này, liền ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khành khạch. Tràng cười của Đại Chu Thiên khiến lão Công Tôn thẹn mặt đỏ như gấc.

Lão Công Tôn phẫn nộ gằn giọng nói :

- Đại Chu Thiên... Ngươi dám dẫn xác đến tận mật thất của lão Công Tôn này à?

Cắt tràng tiếu ngạo, Chu Thiên nhìn lại Công Tôn Hách :

- Bổn nhân cứ tưởng lão quỷ đang nghiền ngẫm suy tưởng tìm bí mật của phiến hắc thạch kia, hay chí ít cũng ngồi kiết đà vận công điều tức luyện thứ công phu thần kỳ nào đó, không ngờ lại thấy một hoạt cảnh ô uế ngay dưới cổ mộ gia tộc Công Tôn Mộ Dung.

Chu Thiên lắc đầu :

- Bổn nhân quả là thất vọng về một kỳ tài của gia tộc Công Tôn Mộ Dung.

Nghe Chu Thiên thốt lên những lời giáo huấn, Công Tôn Hách đã giận càng thêm giận. Lão hằn học đáp lời Chu Thiên :

- Chuyện của lão ở đây không liên quan đến ngươi. Nếu lão có mối quan hệ mật thiết với ngươi thì đó là mối quan hệ thân tình với Mãn Đình Phương phu nhân.

Công Tôn Hách vuốt râu cười khảy, nhìn Chu Thiên tiếp :

- Trong mật thất dòng họ Công Tôn, ngươi thấy lão và Thủy Cúc ân ái, ngươi cho là chuyện lạ. Hừ... Thế ngươi có biết lão Công Tôn đã từng ân ái với phu nhân của ngươi ngay tại gian phòng lịch lãm đã một thời từng dành riêng cho gã Võ lâm Minh chủ hữu danh vô thực Đại Chu Thiên?

- Cảnh ô uế đó bổn nhân đã thấy.

Công Tôn Hách cau mày :

- Ngươi thấy sao không xuất đầu lộ diện?

- Chưa phải lúc bổn nhân ra mặt, và bổn nhân cũng muốn như vậy, lão quỷ tự nhận là kỳ tài của gia tộc Công Tôn mà chẳng biết gì cả.

Công Tôn Hách hất mặt, gằn giọng nói :

- Ngươi muốn nói gì?

- Bổn tọa nói lão quỷ chẳng biết gì cả thế mà cũng tự nhận bừa là kỳ tài.

Chu Thiên cười khảy nhún vai nói :

- Bổn tọa thấy lão chỉ xứng là một con lừa ngu ngốc. Chỉ có con lừa Công Tôn Hách mới dí mũi

vào phiến hắc thạch vô tri vô giác chẳng có giá trị gì và cho là cổ vật Long cốc.

- Sao...

Công Tôn Hách chỉ phiến hắc thạch ở trên bàn :

- Phiến hắc thạch kia chẳng giá trị gì hết sao?

- Nếu nó là cổ vật Long cốc thì giờ lão đã trở thành Võ lâm Minh chủ.

- Phu nhân của ngươi chẳng trao lão cổ vật Long cốc như nàng nói?

- Ý của bổn tọa chứ không phải của ả dâm phụ Mãn Đình Phương. Còn hôm nay bổn tọa đến Công Tôn Mộ Dung phủ để thanh toán những món nợ với lão.

Chu Thiên chắp tay sau lưng :

- Lão phai trả cho bổn nhân những món nợ này. Thứ nhất là nợ tình với Mãn Đình Phương.

Công Tôn Hách cười mỉm, dè bĩu nói :

- Chuyện đó do ngươi quá đỗi bất tài nên phu nhân của ngươi mới gởi gắm thân phận vào lão Công Tôn này, sao gọi là nợ tình.

- Đình Phương gởi thân cho lão thì lão phải trả nợ cho bổn tọa.

- Ngươi đâu đủ bản lãnh để buộc lão Công Tôn trả nợ chứ.

- Thế mà lão phải trả đó. Phàm những kẻ thừa nước đục thả câu đều mắc nợ cả.

- Ngươi nói nghe hay đó, nhưng không biết ngươi sẽ dùng cách gì đòi nợ lão Công Tôn.

- Can Tương thần kiếm.

Chu Thiên đổi từ chất giọng ôn nhu qua chất giọng thật khe khắc lạnh lùng :

- Lão quỷ có biết khi bổn nhân chứng kiến cảnh lão giao hoan với Mãn Đình Phương thì trong tâm tưởng của bổn nhân nghĩ gì không?

- Công Tôn Hách đáp một câu cụt lủn bằng chất giọng khinh thị :

- Ai mà biết được ngươi nghĩ gì.

Chu Thiên nhìn chằm chằm vào đáy mắt Công Tôn Hách :

- Lúc đó bổn nhân nghĩ sẽ lóc thịt lão.

Nghe câu nói đó lão Công Tôn bật cười khanh khách. Lão vừa cười vừa chỉ vào Đại Chu Thiên nói :

- Lão Công Tôn này biết vì sao ngươi có ý niệm đó. Trên đời ai mà không tức giận khi chứng kiến tận mắt phu nhân mình giao tình với người khác. Nhưng ngươi nên xét lại mình. Bởi vì ngươi như thế nào Mãn Đình Phương mới trao tình cho lão Công Tôn. Ngươi chỉ là một gã bất tài theo đóm ăn tàn. Nếu không có Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong thì ngươi há đã là Minh chủ.

Lão Công Tôn vuốt râu hóm hỉnh nói :

- Lão đang tưởng tượng ra lúc đó bộ mặt ngươi chắc nực cười lắm. Hai mắt cú vọ của ngươi trợn tròng nhìn lão và Đình Phương giao tình nhưng chẳng làm gì được.

Lão chắc lưỡi :

- Lão Công Tôn tội nghiệp cho ngươi quá.

- Bổn nhân tội nghiệp cho ngươi thì đúng hơn.

- Tại sao lại tội nghiệp cho lão chứ?

- Lão chỉ được cái xác của Đình Phương chứ đâu được trái tim ả. Trái tim của ả không thuộc về lão đâu.

- Thuộc về ngươi à?

Chu Thiên lắc đầu :

- Cùng không. Trái tim của ả lúc nào cũng hướng về kỳ tài thực sự của võ lâm, Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng chuyện đó bổn nhân không nói ở đây. Chuyện ở đây là lão phải trả nợ cho bổn nhân.

- Ngươi nói nghe rất là cương liệt, khẳng khái và tự tin, nhưng sợ ngươi làm không được.

- Nghe câu nói này bổn nhân cảm thấy lão vừa ngu dốt vừa đáng thương hại.

- Để xem giữa lão và ngươi, ai là kẻ đáng thương hại. Lão chỉ sợ khi gian thư phòng bằng đá này biến thành nấm mộ của ngươi, lúc đó ngươi mới kịp nhận ra sự u mê của mình.

- Lão hãy biến gian thạch thất này thành nấm mộ cho bổn nhân đi.

- Ngươi không cần thách thức lão Công Tôn này.

- Bổn nhân đang nôn nóng xem lão dùng cách chi để biến gian thạch thất này thành mồ chôn Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên.

- Ngươi là Võ lâm Minh chủ?

- Trên giang hồ chỉ có mình ta đáng là Võ lâm Minh chủ thôi.

- Ngươi tự xưng như vậy chắc bản lĩnh khác trước nhiều rồi.

- Nói ra cũng vô ích, lão hãy thử rồi ắt biết mà.

- Được lắm, lão Công Tôn sẽ thử xem bản lĩnh Võ lâm Minh chủ như thế nào.

Lão Công Tôn lấy thiết phiến trong ống tay áo. Phẩy nhẹ chiếc thiết phiến ra vẻ bậc trưởng thượng, rồi bằng một bộ pháp thần kỳ siêu đẳng lão áp nhanh đến Đại Chu Thiên.

Chiếc thiết phiến nhanh chóng gập lại, biến thành một chiếc đoản côn điểm vào ba từ huyệt trên người Đại Chu Thiên.

Mặc dù thấy đối phương tập kích mình nhưng Đại Chu Thiên vẫn chắp tay sau lưng chờ đợi trong tư thế thật khoan thai và lịch lãm.

Cạch... Cạch... Cạch...

Đầu ngọn thiết phiến với sức công phá như quả chùy nặng năm trăm cân nện thẳng vào vùng tử huyệt Chương Môn, Âm Giao, Thạch Môn. Với thế công này, Công Tôn Hách chủ định áp chế công lực Chu Thiên rồi sau đó mới hành xử. Khi đầu thiết phiến điểm trúng ba vùng đại huyệt sinh tử đó, Công Tôn Hách vô cùng hoan hỉ, đoan chắc đối phương đã mất hết công lực.

Lão phấn chấn thu hồi thiết phiến thối về sau hai bộ nhìn Đại Chu Thiên, cười khảy nói :

- Ngươi không tránh nổi Tam Phiến Hủy Công của lão thì sao đáng mặt là đối thủ chứ?

Chu Thiên lắc đầu :

- Lão quỷ đúng là một con lừa.

- Ngươi đã bị chế ngự công lực còn gì hống hách nói với lão chứ.

- Cây thiết phiến của lão thì làm gì được bổn nhân.

Công Tôn Hách ngờ ngợ khi nghe câu nói của Chu Thiên. Lão nhìn lại chiếc thiết phiến rồi ngẩng

lên nói :

- Chẳng lẽ chiếc thiết phiến thần kỳ của lão là bùn nhão sao?

- Còn tệ hơn bùn nữa.

Chu Thiên vừa nói vừa chuyển hóa Can Tương thần kiếm, hướng mũi lên nóc thạch thất. Những âm thanh sấm động nổi lên, rồi tiếp những luồng sét xuất hiện nhanh chóng phủ khắp thân thể Chu Thiên.

Hiện tượng là lùng đó khiến lão Công Tôn ngây người ra nhìn. Lão buột miệng nói :

- Chu Thiên... Ngươi giở trò ma mãnh gì vậy?

- Đây mới là quyền uy của Võ lâm Minh chủ.

Lời vừa thốt hết ra hai cánh môi thì đạo sét kiếm chém xả tới hữu thủ cầm quạt của Công Tôn Hách. Vốn Công Tôn Hách thấy hiện tượng lạ đã phòng bị trước, khai đạo sét kiếm phóng ra, lào xòe thiết phiến đón đỡ thẳng.

Ầm...

Chiếc thiết phiến tan ra thành từng mảnh vụn, còn cánh tay thủ quạt của Công Tôn Hách nát bét. Lão Công Tôn rú lên thảm thiết :

- Trời ơi!

Đón thẳng đỡ thẳng vào luồng sét kiếm của Can Tương thần kiếm, lão Công Tôn mới nghiệm ra sức mạnh uy vũ của Đại Chu Thiên. Sức mạnh đó khiến lão thất thần thất sắc.

Chu Thiên nói :

- Lão đã hiểu thế nào là quyền uy của Minh chủ rồi chứ?

- Ngươi luyện tà công.

Chu Thiên giải tỏa Càn Khôn kiếm khí, định nhãn vào mặt Công Tôn Hách :

- Bổn nhân sẽ cho ngươi chứng nghiệm nhiều thứ quyền uy tối thượng của bổn nhân.

Ảnh kiếm nhoang nhoáng tạo thành một màng lưới chụp xuống thân hình Công Tôn Hách. Khi màn lưới kiếm kia biến mất thì mặt lão Công Tôn như bị lóc ra từng mảng thịt chỉ còn trơ lại lớp xương trắng hếu.

Thấy cảnh tượng đó Thủy Cúc không cầm được nỗi hoảng sợ rú lên.

Lão Công Tôn ngơ ngẩn như xác chết biết thở, giơ mắt nhìn Đại Chu Thiên.

Chu Thiên ngắm lão :

- Đến bây giờ lão mới đúng là một con quỷ không có mặt.

Chu Thiên dấn bộ bước đến, từ từ hướng mũi kiếm vào vùng hạ đẳng của Công Tôn Hách.

- Còn bây giờ mới là lúc bổn nhân buộc lão phải trả nợ tình.

Công Tôn Hách thều thào :

- Ngươi định làm gì lão phu?

- Tước đi cặp giao hoan của lão.

Công Tôn Hách nhũn người, khụy hai chân :

- Chu Thiên... Ngươi hãy giết lão đi.

- Ta thích lão chết từ từ. Chết trong sự đau đớn tột cùng. Lão chết đúng với cái chết nghiệp quả của lão.

Mũi kiếm bén và nhọn nhích tới, thọc sâu vào vùng hạ đẳng của Công Tôn Hách. Lão Công Tôn nhỏm dậy, chụp bừa cánh tay vào lưỡi kiếm.

Chu Thiên cười khảy :

- Tốt lắm.

Cùng với lời nói đó, lưỡi kiếm lật ngang rồi nhanh chóng rút ngược trở lại.

Bàn tay lão Công Tôn đứt lìa khỏi hổ khẩu và máu tuôn xối xả ướt sũng đáy quần lão. Công Tôn Hách ngã chúi tới trước, lăn lộn trên sàn mật thất. Chu Thiên thản nhiên đứng nhìn sự đau đớn tột cùng của lão Công Tôn. Y cười mỉm bước đến tràng kỷ ngồi xuống bên cạnh Thủy Cúc, mắt đăm đăm nhìn Công Tôn Hách.

Lão Công Tôn vừa lăn lộn vừa gào thét :

- A... Chết ta mất... Hãy giết ta đi...

Chu Thiên đặt thanh Can Tương thần kiếm ngang hai bắp chân mình, thờ ơ nói :

- Cô nương thấy lão thế nào?

Thủy Cúc cúi gập mặt xuống tràng kỷ, không dám nhìn cảnh tượng khủng bố đó.

Chu Thiên vỗ tay ba cái. Mạc Lịnh Cẩn từ bên ngoài bước vào, trên tay gã là ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài.

Chu Thiên nói :

- Hãy giúp cho lão tặc đi.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn bước đến, đứng sõng trên đỉnh đầu lão Công Tôn, hai tay cầm cán đại kỳ bằng thép sáng ngời. Y giơ cao đại kỳ rồi dồn công lực đâm thẳng xuống vùng thượng đẳng của lão Công Tôn.

Phập...

Chiếc cán sắt của ngọn đại kỳ xuyên qua ngực lão Công Tôn, ghim luôn xuống sàn đá mật thất. Lão Công Tôn giờ muốn lăn cũng không được. Lão bị ghìm cứng xuống sàn mật thất, người cứ nẩy lên nẩy xuống mãi một lúc mới nằm im bất động.

Chu Thiên nhìn xác Công Tôn Hách. Y từ từ đứng lên, chắp tay sau lưng rảo bước tiến ra cửa.

Mạc Lịnh Cẩn gập người khi Chu Thiên đi ngang. Chu Thiên dừng bước, nói với Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn :

- Ngươi hành sự khá lắm.

- Đa tạ Minh chủ đã khen tặng, thuộc hạ sẽ có gắng nhiều hơn.

Chu Thiên đặt tay lên vai Mạc Lịnh Cẩn :

- Bổn nhân thưởng cho y ả phu nhân của lão Công Tôn đó.

Mạc Lịnh Cẩn quỳ một chân xuống trước mũi giày của Chu Thiên :

- Đa tạ Minh chủ đã gia ân.

Xem tiếp hồi 50 Bôn tẩu

Chương 50: Bôn Tẩu

Thiên Long tự.

Tiếng mõ cốc cốc từ gian cốc tịnh của Đại Trí thiền sư phát ra thật đều, thật thanh nhàn, nhưng Tôn Quách thì chẳng cảm thấy sự thanh nhã đó. Y cứ đi tới đi lui, không ngừng xoa tay vuốt trán, lẩm nhẩm nói :

- Chết hết đến nơi mà lão đại thiền sư vẫn bình nhiên tụng kinh gõ mõ. Bộ lão thiền sư định tụng kinh mở lối, mở đường đặng tất cả chúng ta có quang lộ về cõi niết bàn bái lạy Phật Tổ như lai, đặng siêu thoát qua cảnh giới khác tránh được Đại Chu Thiên hay sao?

Y thở dài, nhìn về phía tịnh cốc của Đại Trí thiền sư lắc đầu nói :

- Đại sư ơi, xin đừng có gõ mõ nữa mà, Tôn Quách này sắp điên lên đây. Bộ tiếng gõ mõ của đại sư là môn thần công quán tuyệt có thể chống lại kiếm pháp càn khôn của Chu Thiên ư?

Tú Tú bước đến bên Tôn Quách :

- Sao huynh cứ hay cuống cuồng lên như vậy? Cái gì cũng phải từ từ. Đại Trí thiền sư đã biết tất cả mọi chuyện trên giang hồ mà người vẫn kiên tâm tịnh cốc, gõ mõ tụng kinh tất đang nghĩ kế sách đối phó với Đại Chu Thiên một khi gã xuất hiện tại đây.

Tôn Quách quay sang nạt Tú Tú :

- Mụ La Sát thì biết gì.

Tú Tú sa sầm mặt :

- Sao huynh lại nạt muội? Tú Tú nói không đúng à?

- Tất nhiên là đúng rồi, nhưng nàng có biết trong bụng ta như có lửa đốt không?

Tú Tú tròn mắt nhìn Tôn Quách :

- Trong bụng huynh có lửa đốt à?

- Ờ, lửa không đốt sao được. Nàng nghĩ coi, Thiếu Lâm tự còn khuất phục Đại Chu Thiên, Võ

Đang chưởng môn Thiên Vân đạo trưởng cùng Hành Hành đạo trưởng thì quy tịch bởi một chiêu kiếm Càn khôn. Công Tôn Hách võ công như vậy mà còn bị hành xử nhận một cái chết thê thảm, thì người kế tiếp là ai?

Tôn Quách chỉ vào ngực mình :

- Người kế tiếp mà Đại Chu Thiên muốn tiễn về a tỳ chính là Tôn huynh của nàng chứ ai.

- Người kế tiếp là Tôn huynh à?

Tôn Quách nheo mày, nhăn mặt :

- Chứ còn ai nữa?

- Tại sao không là người khác mà lại là huynh?

- Ả La Sát này chỉ biết một mà không biết hai. Ráng mà suy ngẫm có phải người kế tiếp mà Đại Chu Thiên muốn tống tiễn về a tỳ là ta không?

Tú Tú lắc đầu :

- Muội không hiểu. Tại sao Đại Chu Thiên lại ngắm vào huynh?

- Hừ vậy mà còn chưa hiểu nữa. Đại Chu Thiên nhắm vào Tôn huynh của nàng bởi vì ta là Võ lâm Minh chủ. Cũng tại vì nàng o ép mà huynh phải lên võ đài, võ lâm chẳng lẽ có hai Minh chủ? Một bầu trời võ lâm thì chỉ có một Minh chủ mà thôi, mặc dù tiểu gia chưa bao giờ ngồi trên ghế Minh chủ tại Tổng đàn võ lâm, nhưng khốn nỗi trên giang hồ ai cũng đã thừa nhận rồi.

Tôn Quách lắc đầu :

- Ta bị kẹt rồi. Chu Thiên tất phải tìm cái gã tiểu tử Tôn Quách võ công xuất thần nhập quỷ mà khảo chứng để quyết định ai là người đứng đầu võ lâm.

Tôn Quách thở ra :

- Không nói ra thì nàng cũng thừa biết Tôn Quách đâu phải là đối thủ của Đại Chu Thiên.

Y le lưỡi :

- Eo ôi! Một quỷ chủ Hào Bân mà ta còn cuống tay, cuống chân. Một Công Tôn Hách ta còn sợ đến vỡ mật, nay lại đối phó với Đại Chu Thiên thì xem như ta chết chắc rồi.

- Muội hiểu rồi.

- Nàng hiểu được cũng đâu giúp gì cho tiểu huynh của nàng.

Tôn Quách nhìn qua tịnh cốc của thiền sư Đại Trí, y xoa trán :

- A... ta hiểu rồi.

- Tôn huynh hiểu gì?

- Lão thiền sư đang tụng kinh cầu siêu cho tiểu gia trước đây mà. Tội nghiệp cho thân Tôn Quách này quá, chưa chết mà đã nghe tụng kinh cầu siêu.

Y nhìn lại Tú Tú :

- Này... nếu như huynh có sớm về chầu diêm phủ, thì nàng ở lại nhớ kiếm phu tướng có số sống lâu đấy nhé. Kẻo tìm nhằm người thứ hai cũng có số giống như ta thì thành ra thân thục nữ dặm giang hồ phải có nhiều chồng. Khổ lắm... Khổ lắm!

Nghe Tôn Quách nói, Tú Tú thẹn ửng hai má. Nàng ngập ngừng nói :

- Nếu Tôn huynh có mệnh hệ nào thì Tú Tú sẽ quy y để thờ cúng Tôn huynh.

- Ai mà tin được chứ. Nhưng ta nói như vậy thôi chứ tướng số của Tôn Quách sống lâu lắm.

Tôn Quách bước ra cửa sổ nhìn về hướng cổng tam quan. Tú Tú bước đến bên gã :

- Tôn huynh ngóng ai vậy?

- Thì ngóng Cát Thiên Phong đại ca chứ ai. Trong tình thế dầu sôi lửa bỏng mà Cát đại ca lại biệt mất tăm hơi.

- A di đà Phật...

Nghe tiếng Phật hiệu, Tôn Quách quay ngoắt lại. Thấy thiền sư Đại Trí, y hối hả bước đến hỏi :

- Lão đại sư đã tụng kinh cầu siêu cho vãn bối xong rồi à?

Đại Trí thiền sư nhìn Tôn Quách :

- Cái gì là kinh cầu siêu?

- Thì mấy ngày hôm nay vãn bối không ngừng nghe tiếng gõ mõ tụng kinh của đại sư.

- A di đà Phật... Lão tăng chỉ tụng kinh nhật tụng hàng ngày mà thôi.

- Chứ không phải lão đại sư đang tụng kinh cho vãn bối à?

Đại Trí thiền sư lườm Tôn Quách :

- Tất nhiên là không rồi. Lão tăng đâu dám vô lễ trù ẻo Võ lâm Minh chủ chứ.

Tôn Quách nhăn mặt :

- Không... không. Đại sư đừng gọi vãn bối là Võ lâm Minh chủ. Chu Thiên mà nghe được chắc vãn bối không kịp thở nữa.

- Đã là Võ lâm Minh chủ thì là Võ lâm Minh chủ. Chỉ mới có một Đại Chu Thiên với Càn Khôn kiếm pháp mà công tử đã cuống cuồng rồi. Sau này còn làm gì được nữa.

Tôn Quách xụ mặt :

- Vãn bối đâu thích làm Võ lâm Minh chủ chứ. Làm Võ lâm Minh chủ mà luôn bị lưỡi hái tử thần kề cổ, thôi thì làm hòa thượng chắc hơn.

- A di đà Phật, nếu công tử có nhã ý làm hòa thượng thì bần tăng sẵn lòng tế độ, cắt tóc quy y cho người.

Tú Tú khoát tay :

- Không không... Tôn huynh của Tú Tú chỉ nói vậy thôi.

Nghiêm Lệ Hoa từ trong hậu liêu bước ra :

- Lão đệ đừng suy nghĩ quá mà bấn loạn tâm thần. Mặc dù Chu Thiên đã có được Càn Khôn kiếm khí, nhưng ứng mạng võ lâm vẫn thuộc về đệ đệ. Từ trước đến nay có bao giờ ác tà thắng được thiện căn đâu.

- Đệ cũng hiểu được điều đó, nhưng tình hình thế này thì chúng ta đâu làm được gì.

Thanh Thanh xuất hiện, nhìn Tôn Quách nói :

- Nếu Đại Chu Thiên có Càn Khôn kiếm khí thì Tôn Quách có tuyệt kỹ Ma Hoàn của Cát Thiên Phong, Miêu chưởng của Trình Tử Quang thần cái và cả Độc kinh của Độc Vương Tây Môn Kình. Xem chừng võ công của Tôn huynh còn nhiều hơn cả Đại Chu Thiên đó.

Tôn Quách nhăn mặt. Y xồng xộc bước đến tràng kỷ ngồi :

- Tất cả mọi người sao nghĩ đơn giản quá. Chu Thiên hiện tại có Càn Khôn kiếm pháp và nghiễm

nhiên đã khuất phục tất cả các bang phái hai đạo hắc bạch trên giang hồ. Thực lực của y bây giờ ví như Ngũ Hành Sơn, chúng ta làm gì có sức mà đối chọi chứ.

Tôn Quách đứng lên :

- Hay là...

Nghiêm Lệ Hoa cau mày nhìn Tôn Quách khe khắt nói :

- Đệ đừng nói với tỷ phải khuất phục kẻ đã tạo ra huyết án Kim trang đại phủ. Không... Đại Chu Thiên có đặng ngày hôm nay chễm chệ ngồi trên thiên hạ là do tay của y nhúng máu bất nhân bất nghĩa. Những kẻ bất nhân bất nghĩa không bao giờ được sự phò trợ của thiên cơ.

- A di đà Phật... Phu nhân nói rất đúng. Phàm những kẻ bất nhân bất nghĩa như Đại Chu Thiên thì không bao giờ đảo lộn được càn khôn, càng không có cơ may làm chủ càn khôn.

Nói xong câu đó, Đại Trí thiền sư lại buông một tiếng thở dài. Tiếng thở dài của lão đại sư lại càng khiến cho mọi người thêm nặng tâm lo lắng.

Không gian trong đại điện Thái Hòa Thiên Long tự bất giác trở nên nặng nề trong sự im lặng của mọi người. Ai nấy đều cùng nghĩ về mối đại họa chập chờn đang treo lơ lửng, không biết chừng nào sẽ ập đến.

Sự im lặng bất ngờ đó khiến mọi người đều dõi mắt nhìn ra cửa, hướng về cổng Tam quan Thiên Long tự. Trong ánh mắt mọi người lộ nét trông ngóng chờ đợi và hơn bất cứ ai, người nóng lòng nhất chính là Tôn Quách.

Y chắt lưỡi nói :

- Mãi đến bây giờ mà Cát đại ca vẫn chưa về.

Tiếng chim rúc trên cao, Tú Tú phấn chấn hẳn lên. Nàng bước nhanh ra cửa nhìn lên bầu trời. Cánh chim hỏa điểu đảo ba vòng rồi lao xuống, nhẹ nhàng đáp lên cánh tay nàng. Tú Tú hỏi hỏa điểu :

- Hỏa điểu... Mẫu thân ta đến phải không?

Hỏa điểu gục gặc cái đầu đỏ ối. Tú Tú quay vào hớn hở nói :

- Tôn huynh đừng lo nữa, mẫu thân của muội đến rồi.

Từ ngoài cổng tam quan, Hỏa Điểu đảo chủ cùng với Thần Cái kỳ tài Trình Tử Quang song hành trổ khinh thuật lướt vào. Thấy họ đi song đôi với nhau, Tôn Quách thở phào một tiếng.

Y lại nhìn Tú Tú nói :

- Lạ thật... Mới hôm nào Trình sư phụ và thân mẫu của muội còn hục hặc, gặp nhau chỉ đòi thượng cẳng tay hạ cẳng chân, nay lại ra vẻ thân thiết quá.

Tịnh Lan đảo chủ cùng Trình Tử Quang bước vào đại điện Thái Hòa Thiên Long tự. Đại Trí thiền sư bước ra nghênh tiếp hai người.

Lão đại sư ôm quyền xá :

- Nhị vị thí chủ đến thật đúng lúc.

Tử Quang đáp lễ Đại Trí thiền sư rồi hướng mắt nhìn Tú Tú và Tôn Quách.

Tôn Quách bước đến vấn an Tử Quang :

- Sư phụ!

Tử Quang vuốt râu :

- Sư phụ đã biết tất cả rồi.

- A di đà Phật... Trình đại hiệp đã biết tất cả rồi, vậy người chắc đã nghĩ ra kế sách đối phó với Đại Chu Thiên một khi y đến Thiên Long tự?

Trình Tử Quang lưỡng lự. Tịnh Lan nói :

- Đại sư... Tịnh Lan và Trình huynh đến Thiên Long tự lần này không phải bàn về cách đối phó với Đại Chu Thiên. Trên giang hồ võ lâm gần như tất cả đều đã quy thuận Chu Thiên, bởi kiếm pháp Càn Khôn quá ư khủng khiếp khiến cho ai ai cũng phải sợ. Tịnh Lan và Trình huynh đến Thiên Long tự để thỉnh mọi người ra Hỏa Điểu đảo một chuyến. Trên đảo Hỏa Điểu chúng ta sẽ được an toàn hơn, đối phó với Đại Chu Thiên lúc này chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Tịnh Lan hướng mắt nhìn Nghiêm Lệ Hoa :

- Lệ Hoa phu nhân đồng ý với Tịnh Lan chứ?

Tú Tú nhìn Đại Trí thiền sư :

- Đại sư... Thân mẫu nói rất đúng. Chúng ta chỉ có bấy nhiêu người mà đối phó với Đại Chu Thiên chẳng khác nào châu chấu đá xe. Mọi người hãy tạm lánh mặt ra ngoài Hỏa Điểu đảo một thời gian, nhất định sẽ có cách đối phó với lão ma đầu đó.

Tôn Quách nói nhỏ vào tai Trình Tử Quang :

- Sư phụ Tử Quang quay lại. Tôn Quách nói :

- Trước đây sư phụ và Hỏa Điểu đảo chủ như lửa với nước sao bây giờ...

- Đó là chuyện riêng của ta, đệ tử không cần biết. À... ta nghe nói ngươi đã đại náo võ đài khảo chứng, đả bại quỷ chủ Hào Bân, chiếm ngự chức vị Minh chủ võ lâm.

Tôn Quách nhăn mặt, thuật lại tất cả mọi việc. Trình Tử Quang lắc đầu, mỉm cười :

- Đúng là ngươi có số làm Võ lâm Minh chủ mà.

Tôn Quách le lưỡi :

- Eo ôi... đệ tử xin nhường chức vị đó lại cho sư phụ.

Tú Tú nghe Tôn Quách nói, lườm Tôn Quách :

- Tôn huynh...

Tử Quang mỉm cười nói :

- Tú Tú không muốn ngươi trao chức vị Võ lâm Minh chủ cho ta đâu. Ngươi đã có số ứng mạng Minh chủ thì ráng mà giữ.

- Sư phụ đừng nghe...

Tôn Quách... Cái số của ngươi cũng gắn liền với Tú Tú đó.

Tôn Quách nhỏ giọng nói :

- Vậy là số của đệ tử trùng với số của sư phụ.

- Ngươi...

Tôn Quách rút vai, lẩn nhanh ra sau lưng Nghiêm Lệ Hoa. Thiền sư Đại Trí nói :

- A di đà Phật... Nếu như chúng ta rời khỏi Trung Nguyên ẩn thân ngoài Hỏa Điểu đảo, một khi Đại Chu Thiên muốn truy sát thì cũng sẽ tìm đến Hỏa Điểu đảo.

Tịnh Lan đảo chủ nói :

- Thiền sư yên tâm. Ngoài Hỏa Điểu đảo địa thế hiểm trở, ngoài ra còn có Đào Hoa trận pháp

trùng trùng, Chu Thiên có ra Hỏa Điểu đảo cũng khó mà tìm ra chúng ta.

- A di đà Phật. Vậy là chúng ta chỉ biết trốn chạy thôi sao?

- Tình thế hiện tại chúng ta không còn cách nào khác.

Nghiêm Lệ Hoa buông một tiếng thở dài. Trình Tử Quang thần cái nhìn nàng hỏi :

- Phu nhân có cao kiến gì không?

- Nếu lúc này Cát Thiên Phong lão đệ có mặt ở đây, chúng ta dễ dàng quyết định hơn.

Hỏa điểu chợt rúc lên một tiếng rồi rời tay Tú Tú, vỗ đôi cánh dài thoát ra khỏi đại điện Thái Hòa.

Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan nhíu mày :

- Hỏa điểu đã linh cảm thấy có điều bất ổn sắp xảy đến ở đây. Đại sư mau quyết định, Tịnh Lan đã chuẩn bị tất cả rồi. Chúng ta sẽ đến đảo bằng lâu thuyền.

- A di đà Phật...

Đại Trí nhìn qua Nghiêm Lệ Hoa :

- Phu nhân... Theo ý bần tăng thì mọi người nên rời Thiên Long tự, còn lão tăng sẽ ở lại đây chờ Cát Thiên Phong.

Hỏa điểu rúc lên ba tiếng, chao liên tục ba vòng với vẻ khẩn trương. Tịnh Lan nói :

- Đại sư... Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.

Từ bên ngoài cổng tam quan Thiên Long tự, một người bận trường phục Cái Bang băng nhanh vào đại điện Thái Hòa. Người đó chính là lão Bang chủ Cái Bang Khất Tổ Tổ.

Khất Tổ Tổ vừa gặp Trình Tử Quang phấn khích bước đến hành đại lễ :

- Tham kiến trưởng bối.

Tử Quang đỡ Bang chủ Khất Tổ Tổ :

- Không cần phải đa lễ. Có chuyện gì mà Bang chủ hấp tấp như vậy?

Khất Tổ Tổ hướng về Đại Trí thiền sư :

- Đại sư... Thám nhân Cái Bang thông báo có đoàn nhân mã độ năm mươi nhân mạng, cầm đại kỳ

Cửu Trùng Đài đang trên đường đến Thiên Long tự.

Tử Quang sa sầm nét mặt, hướng mắt nhìn qua Tịnh Lan đảo chủ :

- Muội muội... Huynh sợ chúng ta không kịp rời khỏi Thiên Long tự.

Tịnh Lan nhìn lại Đại Trí thiền sư :

- Đại sư, đoàn nhân mã kia cầm đại kỳ Cửu Trùng Đài biểu thị quyền lực Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Chu Thiên đang đến đây.

Đại Trí thiền sư thở ra :

- A di đà Phật. Không ngờ Đại Chu Thiên lại đến nhanh như vậy.

Lão tăng hướng mắt về Nghiêm Lệ Hoa :

- Phu nhân chắc phải rời khỏi Thiên Long tự.

- Còn đại sư?

- Bần tăng sẽ ở lại bồi tiếp Đại Chu Thiên để các vị có thời gian đi xa.

Nghiêm Lệ Hoa lắc đầu :

- Như vậy...

Đại Trí thiền sư cướp lời nàng :

- A di đà Phật... Đại Chu Thiên kéo môn hạ đến Thiên Long tự không phải để đối đầu với bần tăng, mà chủ đích chỉ muốn bắt phu nhân và Khán Như tiểu nữ mà thôi. Một mình bần tăng ở đây dễ đối phó hơn.

Tử Quang nói :

- Phu nhân... Đại Trí thiền sư nói rất đúng... Chúng ta không thể ở đây được.

Một mình lão tăng có cơ ứng phó với Đại Chu Thiên.

Đại Trí thiền sư nói bằng giọng khẩn trương :

- Phu nhân đừng chần chờ nữa kẻo hỏng hết đại sự.

Lão tăng nhìn lại Tử Quang :

- Thần Cái đại hiệp, có lẽ chúng ta nên chia làm hai cánh mà rời khỏi Thiên Long tự.

- Phân tán lực lượng chúng ta tránh được Đại Chu Thiên. Đại sư chỉ giáo rất đúng. Trình mỗ và Tịnh Lan muội muội sẽ cùng với Khất Tổ Tổ bang chủ đánh động lôi kéo kẻ địch. Còn Tú Tú, Tôn Quách sẽ bảo trợ Nghiêm phu nhân, Khán Như và cô nương kia đến ghềnh Chu Sa. Lâu thuyền đang đậu tại đó.

- A di đà Phật... Như thế cũng được. Lão nạp sẽ cho Giác Giới và Giác Chánh theo phò trợ cho cánh của Tôn công tử.

- Tất cả mau sớm lên đường.

Trình Tử Quang nói đến đây thì ngoài cổng tam quan đã xuất hiện đoàn cao thủ tiên phong tiến vào. Đi đầu là Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn với ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài.

Đại Trí thiền sư nói :

- Họ đến rồi. Mọi người hãy theo cửa sau mà đi.

Nghiêm Lệ Hoa còn chần chờ.

Đại Trí thiền sư cau mày nói :

- Phu nhân... Hãy nghe theo lão nạp.

Lệ Hoa ôm quyền xá lão tăng Thiên Long tự :

- Lão đại sư bảo trọng.

- A di đà Phật... Phu nhân cứ yên tâm. Nếu có chuyện gì xảy đến cho bần tăng, nhờ phu nhân chăm sóc Giác Giới và Giác Chánh.

Trình Tử Quang hối thúc Tôn Quách :

- Ngươi mau đi đi!

- Sư phụ bảo trọng.

Tú Tú lo lắng nói :

- Thân mẫu...

Tịnh Lan khoát tay :

- Đi đi... Mẹ sẽ gặp lại con sau. Nhớ bảo trọng!

- Mẹ bảo trọng.

Tôn Quách cùng với Tú Tú, Lệ Hoa và Thanh Thanh theo cửa hậu rời đại điện Thái Hòa Thiên Long tự. Mọi người ra đi mà trong lòng không khỏi bồn chồn lo lắng cho những người ở lại.

Tôn Quách tạt vào hậu cốc hối thúc Khán Như và Giác Giới, Giác Chánh rời Thiên Long tự. Mọi người theo con đường độc đạo phía sau núi Thiên Sơn mà đi.

Xuống đến chân núi, Tú Tú lo lắng nói :

- Tiểu huynh, sao muội lo quá.

- Ai mà không lo chứ. Lúc này đừng có nói gở mà Tôn huynh thêm bấn loạn tâm định đó.

Tôn Quách nói với Lệ Hoa :

- Tỷ tỷ và mọi người tạm dừng bước ở đây, để đệ đi trước xem tình hình thế nào.

- Tôn đệ cẩn thận đó.

- Tỷ tỷ đừng lo cho đệ.

Y vỗ vào đôi cước pháp của mình :

- Đệ chạy không thua gì một con linh dương đâu.

Nghe Tôn Quách nói, Thanh Thanh suýt bật cười nhưng cũng kịp bụm miệng nén tiếng cười vào trong.

Tôn Quách dụng Miêu hành cước thoăn thoắt lướt đi như một con mèo rừng băng ra ngoài độc đạo. Y đi chưa được bao nhiêu lâu đã hối hả quay lại với vẻ mặt vô cùng khẩn trương và hốt hoảng.

Tôn Quách thở ra, lắc đầu nói :

- Tất cả mọi nẻo đường đều có người của Đại Chu Thiên. Cứ như y đã biết trước chúng ta sắp rời Thiên Long tự mà cho môn hạ chặn kín mọi ngả đi.

Tú Tú xen vào :

- Chúng ta đành phải xông ra mở đường thoát thân vậy.

- Nàng nói liều... Đánh động bọn chúng rồi chết à?

- Vậy huynh tính sao?

- Dù muốn hay không thì chúng ta cũng phải rời Thiên Long tự.

- Nhưng huynh sẽ dụng phương kế gì để rời khỏi đây?

- Thì phải để Tôn Quách này suy nghĩ chứ. Hễ nói ra là có cách hóa giải ư?

Tôn Quách nhíu mày, xoa trán thuận tay bẻ luôn một cành cây khô. Y quẳng nhánh cây khô, vỗ tay vào trán :

- Có cách rồi.

Tú Tú phấn chấn hỏi :

- Tôn huynh dụng cách gì?

Tôn Quách gõ vào đầu mình, nheo mắt nói :

- Độc công.

Tú Tú lập lại :

- Độc công... Tôn huynh cũng biết dụng độc nữa à?

- Ha... Đừng quên tiểu huynh của nàng là truyền nhân đích thực của Độc Vương Tây Môn Kình, lấy độc trị độc. Gã Đại Chu Thiên bất nhân bất nghĩa sẽ được thưởng thức tuyệt kỹ độc công của Tôn Quách.

Xem tiếp hồi 51 Mượn gió thị uy

Chương 51: Mượn Gió Thị Uy

Trở lại đại điện Thái Hòa Thiên Long tự. Đại Trí thiền sư vừa ngồi vào bồ đoàn trong tư thế kiết đà của Phật môn thì Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn cùng hai mươi gã đại hán vận võ phục xầm xập bước vào.

Mặc dù thấy Mạc Lịnh Cẩn xông vào điện Thái Hòa nhưng Đại Trí thiền sư vẫn bình thản một tay lần chuỗi hạt bồ đề, một tay gõ mõ.

Mạc Lịnh Cẩn đóng đinh thần nhãn nhìn Đại Trí thiền sư rồi khệnh khạng bước đến. Y dựng đại kì cốt cho lão tăng Thiên Long tự thấy rồi dõng dạc nói :

- Đại Trí hào thượng, hãy nghe phán lịnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên.

Nghe rõ lời nói bằng giọng xấc xược của Mạc Lịnh cẩn nhưng đại Trí thiền sư vẫn lần chuỗi hạt và gõ mõ giả như chẳng nghe Lịnh Cẩn nói gì Không thấy lão tăng Thiên Long tự ngẩng mặt nhìn mình, Mạc Lịnh Cẩn hằn học nói :

- Lão trọc Thiên Long tự. Thính nhĩ của lão điếc rồi hay sao mà không nghe bổn hộ pháp võ đàn nói chứ?

Lão tăng Thiên Long tự ngưng gõ mõ, từ từ ngẩng lên :

- A di đà Phật, lão nạp đang chờ nghe pháp dụ của hộ pháp Tổng đàn võ lâm Lịnh Cẩn gật đầu :

- Tốt lắm. Lão hào thượng Thiên Long tự nghe cho rõ đây. Thừa chỉ lệnh của Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên, bổn hộ pháp Mạc Lịnh Cẩn đến Thiên Long Tự dẫn giải Khán Như nha đầu và Nghiêm Lệ Hoa phu nhân về Tổng đàn võ lâm. lão hào thượng mau đưa hai người đó ra đây.

- A di đà Phật. Có phải đây là chỉ dụ của Đại Chu Thiên?

Mạc Lịnh Cẩn gằn giọng :

- Không sai!

- Mạc thí chủ có gì làm bằng chứng. nếu như lời nói vừa rồi thoát ra từ chính miệng của Đại Chu Thiên, lão nạp không dám phảng kháng. Nhưng rất tiếc nó lại thoát ra từ miệng của Mạc hộ pháp.

Mạc Lịnh Cẩn sa sầm mặt :

- Lão hòa thượng Thiên Long tự không thấy ngọn đại kì trên tay bổn hộ pháp ư?

- A di đà Phật... Ngọn đại kỳ kia không thay thế dược Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên. Phiền Đại hộ pháp về báo lại với Đại Chu Thiên, lão hòa thượng Thiên Long tự chỉ tuân theo sự chỉ giáo của người mà thôi.

- Hừ... Lão hòa thượng Thiên Long tự không tin cả Mạc Lịnh Cẩn hộ pháp đàn võ lâm sao? Hay lão có ý muốn chống lại Đại Chu Thiên? Một lão Thiên Vân đạo trưởng cứng đầu đã chết, một Công Tôn Hách sớm chầu diêm chúa, chẳng lẽ lão là người thứ ba theo chân những gã kia?

- A di đà Phật, lão nạp là người chốn Phật gia, chẳng hề có ý tranh đoạt với giang hồ. Lão nạp do dự vì không biết chỉ dụ của Mạc hộ pháp là của ai thôi.

- Ta thừa lệnh Võ lâm Minh chủ Mạc Chu Thiên.

- Mạc hộ pháp càng khiến cho lão hòa thượng này khó xử.

Mạc Lịnh Cẩn hằn học :

- Lão khó xử cái gì?

Đại Trí thiền sư lần chuỗi bồ đề :

- Mạc hộ pháp là Mạc hộ pháp, còn Đại Chu Thiên là Đại Chu Thiên. Lão nạp chỉ tuân theo chỉ dụ của Đại Chu Thiên, không tuân theo người nào cả. Nếu như mạc hộ pháp tự cho mình có quyền sai khiến lão nạp thì ngang nhiên tự cho mình là Minh chủ, hơn cả chủ nhân võ lâm Tổng đàn Đại Chu Thiên rồi.

Mạc Lịnh Cẩn trợn tròn hai mắt hết cỡ. Đôi lòng đen của gã như lọt thỏm giữa hai cục thịt trắng dã. Lịnh Cẩn rít lên :

- Lão trọc Thiên Long tự... Ngươi đừng sàm ngôn nói càn. Lão định bôi nhọ thanh danh Chu Thiên minh chủ ư?

- A di đà Phật, lão nạp đâu dám vô lễ với người đã độc tôn võ lâm thiên hạ.

- Không dám... không dám sao không đưa Khán Như nha đầu và Kim Trang phu nhân ra đây?

- Lão nạp đã phân giải với Mạc hộ pháp rồi.

- Lão nói vậy buộc Mạc mỗ phải nghe vậy sao?

- Nghe hay không là quyền của Mạc hộ pháp.

Mạc Lịnh Cẩn tức giận, buông một tiếng hừ nghe thật cáu gắt và nhạt nhẽo rồi nói :

- Lão không dâng nạp Khán Như nha đầu và Kim Trang phu nhân thì Mạc mỗ có cách của Mạc mỗ.

Mạc Lịnh Cẩn quay lại bọn thuộc hạ đứng sau lưng mình :

- Người đâu, lục xét mọi ngóc ngách tòa Thiên Long tự này, bắt được nha đầu Khán Như thì bắt, còn bắt không được cứ giết.

Đại Trí thiền sư cau mày :

- A di đà Phật. Mạc hộ pháp xem cổ tự Thiên Long này là chốn sơn lâm cùng cốc rồi muốn giết người là giết sao? Lão nạp đâu thể cho Mạc hộ pháp lộng hành muốn làm gì thì làm.

Mạc Lịnh Cẩn gạt ngang :

- Bổn hộ pháp muốn làm thì làm, ai dám ngăn cản bổn hộ pháp?

Liền ngay sau câu nói đó Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn lia ngang trường kiếm quét qua yết hầu lão thiền sư Thiên Long tự. Trong tư thế ngồi kiết đà, phàm rất khó ứng phó, nhưng thiền sư Đại Trí chỉ hơi ngả người về sau đã tránh chiêu kiếm của họ Mạc chẳng mấy khó khăn gì.

Công hụt Đại Trí thiền sư một chiêu kiếm, Mạc Lịnh Cẩn trở bộ, chuyển kiếm đâm thẳng tới, tập kích trực diện vào vùng thượng đẳng của lão tăng. Lần này lão tăng Thiên Long tự lại nghiêng người để mũi kiếm xoạt ngay qua bên hông mình.

Lão tăng Đại Trí cặp hữu thủ lại kẹp xứng lưỡi kiếm của Mạc Lịnh Cẩn, tả thủ vẫn không ngừng lần chuỗi bồ đề.

Thấy đối phương giữ kiếm mình bằng nách, Mạc Lịnh Cẩn vận công dồn hết nội lực vào hữu thủ rút thanh trường kiếm lại. Mặc dù gã đã dồn hết chân khí để rút kiếm về nhưng tuyệt nhiên lưỡi liếm như dính cứng vào nách đại sư Đại Trí.

Lão tăng thiên Long tự từ tốn nói :

- A di đà Phật... Lão nạp đã nhường Mạc thí chủ để tránh cho đại điện Thái Hòa Thiên Long nhuốm máu người trần gian, mong Mạc thí chủ hiểu cho lão.

- Hừ... Lão trọc già dám phản lịnh Minh chủ Đại Chu Thiên, giờ lại dám xuất ngôn dạy dỗ bổn hộ pháp nữa à? Hôm nay Mạc hộ pháp sẽ làm cỏ ngôi cổ tự khốn kiếp này.

- A di đà Phật... Mạc thí chủ nên giữ lời kẻo phạm đến tam bảo mà chịu kiếp họa khó lường.

- Phạm hay không Mạc mỗ không cần biết. Lão trọc già chống lại bổn hộ pháp xem như chống lại Minh chủ Đại Chu Thiên. Ngôi cổ tự Thiên long của lão đã đến hồi tuyệt diệt rồi.

- Phật môn đã tồn tại suốt mấy trăm năm, sao có thể tuyệt diệt được?

- Hừ... Lão trọc già đã muốn thấy sự tuyệt diệt thì Mạc hộ pháp sẽ cho lão thấy quyền uy tối thượng của Minh chủ Chu Thiên.

Mạc Lịnh Cẩn thét lên lồng lộng :

- Người đâu, phóng hỏa ngôi cổ tự này cho ta.

Mệnh lệnh đã được ban phát nhưng tuyệt nhiên không có tiếp đáp lời Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn.

Gã họ Mạc càng phẫn nộ tột cùng, liền buông đốc kiếm quay ngoắt lại :

- Các ngươi điếc hết rồi hay sao?

Tay ai đó đặt lên vai Mạc Lịnh Cẩn, liền sau đó là giọng từ tốn nhưng nhạt nhẽo của Cát Thiên Phong vang lên :

- Các hạ không cần thiết phải tức giận với những người đã bị điểm huyệt.

Mạc Lịnh Cản sững người, đứng trơ ra mãi một lúc mới thốt được ra lời :

- Tôn giá đó ư?

- Mạc các hạ còn nhận ra tại hạ ư?

- Mạc mỗ sao có thể không nhận ra giọng nói của Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Nhưng cho dù tôn giá có là huynh đệ kết giao thủ túc với Minh chủ Đại Chu Thiên mà phản lại lệnh Minh chủ cũng xem như chống lại người.

- Cái nghĩa kim bằng chi giao đó đã tan biến kể từ sau huyết án Kim trang đại phủ.

- Nghĩa là tôn giá muốn chống lại Đại Chu Thiên minh chủ?

- Ta nhường người một bước người phải kính lại ta một trượng.

Mạc Lịnh Cẩn quay lại :

- Chẳng có chuyện đó đâu. Tất xả mọi nẻo đường dẫn đến Thiên Long tự đều đã được phong tỏa. Tôn giá muốn bảo tồn ngôi cổ tự Thiên Long thì phải giao Khán Như nha đầu và Nghiêm Lệ hoa phu nhân cho Mạc mỗ dẫn giải về Tổng đàn võ lâm.

- Tại hạ không có ý giao người và cũng không để cho ngôi cổ tự này biến thành đống hoang tàn.

Thiên Phong đổi giọng :

- Lão thiền sư Thiên long tự đã nhường các hạ một bước, các hạ cũng nên nhường lại một trượng mà dẫn bọn thuộc hạ rời khỏi đây.

Mạc lịnh Cẩn sa sầm mặt :

- Chẳng có chuyện đó đâu. Chỉ khi nào các ngươi giao nha đầu Khán Như và Nghiêm Lệ Hoa thì mới được yên thân.

Thiên Phong lắc đầu :

- Tại hạ đến Thiên Long tự dể đưa Khán Như và Nghiêm phu nhân rời khỏi đây. Một khi Thiên Phong nhúng tay vào thì không sự từ bi hỉ xả như Đại Trí thiền sư đâu, các hạ nên nhớ điều đó.

Nghe câu nói này, bất giác trong xương sống của Mạc Lịnh Cẩn xuất hiện một luồng hàn khí giá buốt. Y e dè nhìn Thiên Phong.

- Tôn giá quyết định chống lại Minh chủ Đại Chu Thiên?

- Điều đó Mạc các hạ hỏi thật là thừa, chủ nhân của các hạ thừa biết phải làm gì để đối phó với tại hạ.

Thiên Phong nghiêm mặt :

- Nơi đây là đại điện Thái Hòa chốn thâm nghiêm của cổ tự Thiên Long, tại hạ không muốn vấy máu ngôi đại điện này nên buộc phải phân giải, các hạ đừng bức bách.

Thiên Phong từ từ buông tay khỏi vai Mạc Lịnh Cẩn :

- Các hạ không ít cơ hội để gặp lại tại hạ đâu. Đi đi!

Mạc Lịnh Cẩn bặm môi mặt lộ rõ những nét bất nhẫn. Y nhìn Thiên Phong bằng cặp mắt hậm hực, gằn giọng nói :

- Tôn giá không phải là đối thủ của Minh chủ Đại Chu Thiên đừng mộng tưởng.

Y dứt lời liền trở bước toan bước đến đám thuộc hạ giải huyệt cho chúng thì tất cả những người kia đồng loạt được giải huyệt cùng lúc, ngơ ngẩn dáo dác nhìn.

Thiên Phong nói :

- Mạc hộ pháp quên lấy lại thanh kiếm của người rồi.

Chàng vừa nói vừa đón lấy thanh kiếm của Mạc Lịnh Cẩn từ tay lão đại sư Thiên Long Tự.

Mạc Lịnh Cẩn vừa quay lại thì giật mình khi thấy ánh chớp quang lướt xẹt ngay trên đỉnh đầu mình. Mũi kiếm ghim thẳng vào cây cột sau lưng Lịnh Cẩn, trong khi búi tóc của gã đã rời khỏi đỉnh đầu rơi xuống đất, sợi dây lụa vẫn còn cột cứng búi tóc đó.

Mạc Lịnh Cẩn biến sắc :

- Thiên Phong... Chu Thiên minh chủ sẽ tìm ngươi.

- Tại hạ không ngại chuyện đó.

Lịnh Cẩn hừ nhạt một tiếng rồi cùng bọn thuộc hạ kéo nhanh ra bên ngoài đại đường Thái Hòa Thiên Long tự. Khi bọn Mạc Lịnh Cẩn vừa rút lui, Thiên Phong hối hả hỏi thiền sư Đại Trí :

- Tăng huynh, Khán Như, Nghiêm Lệ Hoa và mọi người đâu cả rồi?

Đại sư Đại Trí thuật lại cho Thiên Phong biết mọi sự sắp xếp ở đây, rồi hỏi chàng :

- Lão đệ có phát hiện được gì không?

Thiên Phong gật đầu.

Chàng ôn nhu nói :

- Đại Chu Thiên khảo cứu cổ vật Long cốc tìm ra được thần kiếm độc bá võ lâm, còn Khán Nhân đại ca thì khảo cứu cổ vật Long cốc tìm ra khẩu quyết khắc chế kiếm pháp Càn Khôn kia. Khán Nhân đại ca vốn là người thông tuệ, lại nhân ái nên mới tìm ra được khẩu quyết đặc dị khắc chế Càn Khôn kiếm pháp. Nhưng khẩu quyết kia, Khán Nhân đại ca lại gởi gắm vào điệt nữ Khán Như, trước khi biết được dự mưu của Chu Thiên.

- A di đà Phật. Cốt lõi bây giờ là phải tìm ra khẩu quyết khắc chế kiếm pháp Càn Khôn.

Thiên Phong gật đầu :

- Đúng vậy. Với kiếm pháp Càn Khôn trong tay, Đại Chu Thiên bây giờ có thể nói đã đạt tới cảnh

giới tối thượng của khí kiếm, không một môn công phi nào khả dĩ khắc chế được y cả, ngoại trừ chính kiếm khí đó khắc chế y.

- Lão nạp đã hiểu. Có lẽ Đại Chu Thiên cũng hiểu ra điều đó nên huy động tất cả thuộc hạ của y đến Thiên Long tự bắt Khán Như và Nghiêm phu nhân.

Lão tăng Thiên long tự tay luôn lần chuỗi hạt bồ đề, có vẻ khẩn trương :

- Cát lão đệ, Tôn Quách, Tú Tú và Giác Giới, Giác Chánh hộ tống Khán Như và Nghiêm Lệ Hoa phu nhân cùng Thanh Thanh theo cửa hậu viện rời khỏi đây, nhưng xem chừng với sự huy động của Chu Thiên họ rất khó phá được vòng vây.

Lão đệ định sao đây?

- Đại sư... Thiên Phong phải cứu họ.

- Lão nạp sợ không kịp cứu thì họ đã bị Chu Thiên bắt rồi.

- Tôn Quách mưu lược, nhưng...

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Tăng huynh, nếu như Thiên Phong có mệnh hệ nào thì người hãy cùng với Tôn Quách khảo cứu bí mật mà Khán Nhân đại ca gởi gắm qua Khán Như để giải họa cho giang hồ.

- A di đà Phật... Lão nạp đặt kỳ vọng vào Cát lão đệ. Lúc này mọi người gần như kỳ vọng vào Cát lão đệ mà thôi.

Thiên Phong nheo mày suy nghĩ :

- Tăng huynh... Thiên Phong rượt theo họ đây.

- Lão nạp sẽ cùng đi với lão đệ.

Hai người nhanh chóng theo cửa hậu để kịp rời đại điện Thái Hòa, hy vọng bắt kịp tốp người của Tôn Quách.

Xem tiếp hồi 52 Sa lưới

Chương 52: Sa Lưới

Tôn Quách chờ cho gió đổi hướng, liền châm lửa dúm vào bùng nhùng mà y đã tẩm độc công. Lửa bốc lên, cùng với làn khói dày đặc phả về phía trước.

Bọn cao thủ võ lâm Tổng đàn bất chợt thấy lửa bốc lên, không biết chuyện gì đang diễn ra, liền kéo nhau ào ào lướt tới. Chúng vô tình lọt ngay vào vùng khói mê dược của Tôn Quách tạo ra. đứng trên đầu gió, Tôn Quách chống tay ngang hông, hất mặt tỏ vẻ trưởng thượng :

- Lũ người ngợm kia, thấy bổn Minh chủ Tôn tiểu gia không bái lạy mà còn đứng ngây ra đó nhìn à?

Gã đội trưởng chỉ Tôn Quách :

- Chính tiểu tử đó, các ngươi xông lên bắt hắn lại.

Gã thốt được bấy nhiêu lời đã thấy mắt hoa, đầu nổ sấm rồi chúi người phía trước ngã lăn ra bất tỉnh. Ngay sau gã đội trưởng thì những người khác cũng nhận ra cảm giác đó. Có kẻ hốt hoảng thốt lên :

- Khí độc...

Nhưng phát hiện được thì đã quá muộn rồi. Bọn cao thủ võ lâm Tổng đàn đua nhau ngã xuống như chuối rụng. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Tôn Quách đã dùng độc công mở được độc đạo.

Tú Tú phấn khích nói :

- Tôn huynh đúng là kỳ tài võ lâm. Chẳng càn động tay động chân thế mà đã mở được vòng vây, nhưng coi bộ huynh còn đa sát hơn cả muội nữa.

Tôn Quách trừng mắt nhìn nàng :

- Nói bậy... Tiểu gia giết người hồi nào. Tiểu gia chỉ dụng một chút mê dược để cho bọn họ ngủ một giấc dài thôi.

Tôn Quách nhún vai :

- Tiểu gia hổng thích tay mình nhuốm máu đâu. Mụ la sát nên học điều này ở tiểu gia.

Tôn Quách quay lại :

- Vòng vây được mở rồi, chúng ta đi thôi.

Khi mọi người chuẩn bị đi tiếp thì Nghiên Lệ Hoa mới phát hiện Thanh Thanh đã không còn trong toán người của mình nữa.

Nghiêm Lệ Hoa khẩn trương nói :

- Tôn lão đệ... Thanh Thanh đi đâu rồi?

Tôn Quách ngơ ngẩn :

- Sao? Thanh Thanh bỏ đi đâu chứ?

- Trong lúc lão đệ dụng trận độc công thì Thanh Thanh đi tìm cây khô. Chẳng biết giờ đang ở đâu?

Tôn Quách vò trán :

- Thanh Thanh đi đâu mới được chứ? Trong lúc khẩn trương thế này mà cô ta còn bắt bướm hái hoa? Làm gì có chuyện đó.

Tú Tú đảo mắt nhìn quanh :

- Tôn huynh... Có khi nào Thanh Thanh...

Tôn Quách gạt ngang :

- Hê... Ả La Sát đừng nói bậy. tiểu gia biết nàng nghĩ gì rồi. Thanh Thanh sao có thể phản bội chúng ta.

Lệ Hoa nhìn Tôn Quách :

- Lão đệ... Sự nghi ngờ của Tú Tú có khi đúng đấy.

Tôn Quách nheo mày :

- Theo ý tỉ, chúng ta phải tính sao đây?

Nghiêm Lệ Hoa khẳng khái nói :

- Lão đệ và mọi người hãy vượt vòng vây trước, tỷ ở lại đây chờ Thanh Thanh.

Tôn Quách lắc đầu :

- Đâu có được. Người ở lại chính là đệ đệ đây. Đại Chu Thiên chủ đích tìm tỉ tỉ và Khán Như chứ không phải tìm đệ.

Tú Tú lườm Tôn Quách :

- Muội biết ý huynh rồi. Huynh muốn ở lại...

Tôn Quách trừng mắt cướp lời Tú Tú :

- Ê... Ả La Sát này lại sắp nghĩ quấy, nói bậy rồi. Tiểu huynh và Thanh Thanh xem nhau như bằng hữu chi giao và Tôn Quách có bổn phận chăm sóc nàng đặng tròn lời hứa với Độc Vương Tây Môn Kình.

Tú Tú cúi đầu :

- Nhưng...

Tôn Quách giật gay nàng :

- Nhưng cái con khỉ. Lúc này mà nàng còn ghen tuông hờn lẫy được nữa ư?

Tiểu huynh của nàng lo đến sốt ruột lên đây này.

Tôn Quách nhìn Nghiêm Lệ Hoa :

- Tỷ tỷ mau đưa mọi người đi đệ sẽ ở lại đây tìm Thanh Thanh.

Lệ Hoa lưỡng lự.

Tôn Quách hối thúc :

- Tỷ tỷ hãy nghe lời đệ một lần đi.

Tú Tú ngẩng mặt nhìn Tôn Quách :

- Muội sẽ ở lại với huynh.

- Nàng đòi ở lại với ta à? Để chết chùm một chỗ, chôn một huyệt hay sao?

Tú tú khẳng khái gật đầu :

- Thà là vậy, Tú Tú sẵn sàng chết cùng với huynh.

- Nàng có điên không vậy? Ở lại thì chỉ bận tay bận chân ta mà thôi.

- Nhưng Tú Tú sẽ không đi nếu huynh không cùng đi. Huynh nên biết Đại Chu Thiên cũng rất chú tâm đến huynh, bởi vì huynh đã từng được mọi người xưng tụng là Võ lâm Minh chủ. Một khi Chu Thiên biết được Tôn Quách ở đây, nhất định y sẽ không giữ cho huynh một cái mạng đâu.

- Cứ cho là như vậy, nhưng muội ở lại thì cũng có giúp gì được cho huynh.

Tôn Quách đảo mắt nhìn quanh, lắc đầu, lẩm nhẩm nói :

- Thanh Thanh cô nương ơi, mau xuất hiện cho Tôn tiểu gia nhờ với.

Khán Như nhìn mọi người nhỏ nhẹ nói :

- Tôn thúc thúc... Khi nãy Khán Như thấy Thanh Thanh cô cô đi về hướng này nè.

Tôn Quách nhíu mày :

- Sao... Thanh Thanh đi về phía ngược lại à?

Khán Như gật đầu.

Lệ Hoa ngồi xuống bên Khán Như :

- Như nhi, con thấy như vậy thật à?

Khán Như gật đầu.

Lệ Hoa nhìn đến Tôn Quách :

- Tôn lão đệ... Tỷ tỷ sợ không kịp rồi, hay các người mau rời khỏi đây, để mặc tỷ và Khán Như ở lại.

Tôn Quách lắc đầu :

- Sao có thể như vậy được chứ. Chúng ta đi vẫn còn kịp. Tỷ tỷ để đệ cõng Khán Như, chúng ta có thể đi nhanh hơn đến chỗ neo thuyền.

- Tỷ tỷ sợ...

- Ậy, đừng bàn cãi nữa, nước đến đâu, tát đến đấy, tùy cơ ứng biến, không việc gì phải e dè mà bàn tới bàn lui.

Tú Tú mỉm cười :

- Lâu lắm rồi mới nghe huynh thốt một câu đúng với ứng mạng Võ lâm Minh chủ.

- Nàng chỉ được cái khéo nói mà thôi.

Tôn Quách ngồi xuống cõng Khán Như lên lưng. Y khẩn trương nói :

- Tỷ tỷ, chúng ta đi. Nếu như có chuyện gì xảy ra thì Giác Giới bảo vệ Khán Như, còn để cho đệ đối phó. Một khi chưa có lịnh của đệ thì không ai được tự ý vọng động.

Lệ hoa gật đầu :

Tú Tú nói :

- Trong đây huynh là Võ lâm Minh chủ, tất cả mọi người phải nghe theo sự phán truyền của huynh rồi.

- Nói thì phải giữ lời đấy nhé.

Hai tiểu tăng Thiên Long tự Giác Giới và Giác Chánh mở đường, Tôn Quách đi sau cõng Khán Như, Lệ Hoa và Tú Tú đoạn hậu. Mọi người nhanh chân len qua bãi cao thủ Tổng đàn võ lâm nằm la liệt cất tiếng ngáy vang như sấm động.

Tôn Quách nheo mắt với Khán Như nói :

- Điệt nữ... Sau này có muốn học độc công của thúc thúc thì thúc thúc sẽ truyền cho điệt nữ. Cái môn công phu này quả là lợi hại, không thể nào ngờ được. Chẳng tốn một chút mồ hôi mà đả bại được những hơn năm mươi cao thủ.

- Thúc thúc dạy cho Khán Như nghe.

- Tất nhiên thúc thúc sẽ dạy cho điệt nữ.

Mọi người vượt qua độc đạo Thiên Long xuống đến quan lộ. Tôn Quách thở phào nhẹ nhõm, nói với Lệ Hoa :

- Tỷ tỷ, chúng ta đã đến được quan lộ rồi. Xem chừng chúng ta đã hiểu lầm Thanh Thanh cô nương.

Lệ Hoa đảo mắt nhìn quanh.

Tú Tú nói :

- Yên tĩnh quá.

Tôn Quách nạt nàng :

- Yên tĩnh thì tốt chứ sao. Chẳng lẽ muội lại muốn cảnh hỗn độn bát nháo thượng cẳng tay hạ cẳng chân à?

Tôn Quách hối thúc :

- Chúng ta cùng trổ thuật đi cho nhanh. Khi nào đến lâu thuyền đệ sẽ quay lại tìm Thanh Thanh cô nương.

Tú Tú hậm hực nói :

- Lúc nào huynh cũng lo cho Thanh Thanh. Huynh không nhớ Thanh Thanh đã từng một thời là Liệt Hỏa Thần Nữ à?

- Muội cứ nghĩ oan cho ta mà thôi. Đã là kẻ cùng hội cùng thuyền thì sao bỏ nhau được chứ Tôn Quách gắt gỏng :

- Không bàn đến chuyện này nữa. Quyết định vẫn là bổn Minh chủ. Muội hiểu lời huynh nói chứ?

Tú Tú xụ mặt, lấy mắt lườm Tôn Quách.

Khán Như ghé miệng vào tai Tôn Quách lí nhí nói :

- Trình cô cô không thích thúc thúc nhắc đến Thanh Thanh cô cô là sao vậy?

- Khán Như còn nhỏ hổng biết thì đừng hỏi. Trình cô cô không thích thúc thúc nhắc đến Thanh Thanh cô cô bởi vì Trình cô cô có tính khí của La Sát cô cô.

- La Sát cô cô là ai?

- Thúc thúc cũng không biết nhưng nghe nói La Sát cô cô dữ lắm. chuyên bắt nạt con nít. Khán Như biết rồi đó, ngay cả thúc thúc mà Trình cô cô còn bắt nạt thì đâu còn xem ai ra gì.

- Thế thúc thúc có sợ Trình cô cô không?

- Tất nhiên thúc thúc sợ rồi.

- Thế sao thúc thúc có thể ra lịnh cho Trình cô cô?

- Hê... Chuyện đó dễ hiểu thôi. Hiện tại thúc là Võ lâm Minh chủ mà.

- Võ lâm Minh chủ có thể hạ lịnh cho người khác à?

Tôn Quách gật đầu.

Khán Như nói tiếp :

- Thúc thúc có thể hạ lịnh cho những người khác sao không hạ lịnh cho đại ma đầu Đại Chu Thiên đền lại cho Khán Như những gì y đã cướp của Khán Như?

- Ơ, chuyện này... Ờ thì từ từ thúc thúc sẽ bắt Đại Chu Thiên đền lại chi Khán Như Kim trang đại phủ.

- Khán Như may mắn có được một người thân như thúc thúc.

Sau câu nói đó, Khán Như ngay thơ đặt một nụ hôn vào mang tai Tôn Quách.

Nhận nụ hôn ngây thơ của Khán Như, Tôn Quách không khỏi xúc động mà nghĩ thầm :

- “Cái gã Đại Chu Thiên ôn dịch này, ham chi cái danh Võ lâm Minh chủ độc tôn thiên hạ mà gây cảnh đoạn trường cho Khán Như và Nghiêm tỷ tỷ chứ”.

Ý niệm đó còn chưa tan trong tâm tưởng Tôn Quách thì một âm thanh xé gió thoạt đập vào thính nhĩ mọi người.

Tôn quách thét lên :

- Cẩn thận...

Phập...

Ngọn đại kỳ trắng toát với dòng chữ Cửu Trùng Đài cùng chiếc căn sáng ngời ánh thép ghim thẳng xuống mặt đất ngay phía trước Giác Giới và Giác Chánh, cách độ một trượng. Lá đại kỳ Cửu Trùng Đài giũ phần phật như tiếng quét áo của tử thần.

Tôn Quách thừ người sững sờ trước sự xuất hiện của ngọn đại kỳ chết chóc đó.

Bốn gã đại hán với khinh công thần kỳ khiêng chiếc kiệu hoa sơn son thếp vàng lướt đến đặt xuống ngay sau ngọn đại kỳ Cửu Trùng Đài. Đại Chu Thiên vén rèm cùng với Thanh Thanh từ trong kiệu bước ra.

Sự xuất hiện của Thanh Thanh bên cạnh Đại Chu Thiên buộc Tú Tú phải lia nhanh thu nhãn liếc trộm Tôn Quách.

Mặt Tôn Quách sa sầm.

Chu Thiên chắp tay sau lưng, đứng trước cỗ kiệu lia cặp tinh nhãn sáng ngời lướt qua tất cả mọi người.

Tôn Quách buông một tiếng thở dài, từ từ đặt Khán Như xuống đất, rồi bước đến đối mặt với Đại Chu Thiên.

Chu Thiên ngắm Tôn Quách từ đầu đến chân trong sự im lặng.

Tất cả mọi người gần như biến thành tượng đá bởi sự im lặng của Đại Chu Thiên. Sự im lặng đó khiến họ lo lắng cho Tôn Quách nhiều hơn.

Chu Thiên từ tốn hỏi :

- Các người định chạy đi đâu?

Tôn Quách ôm quyền xá Chu Thiên :

- Vãn bối nghe đại danh Chu Thiên duy ngã độc tôn, vô cùng ngưỡng mộ và kính trọng. Nhưng khi nghe thiên hạ đồn Chu Thiên tiên sinh định tìm vãn bối để khảo chứng võ công, nên buộc lòng phải chạy trốn.

Chu Thiên nheo mày :

- Chạy trốn nghĩa là sao? Bổn nhân nếu đoán không lầm, tiểu tử chính là Tôn Quách, người đả bại quỷ chủ Hào Bân tai võ đài khảo chứng võ công.

- Chu Thiên tiền bối nói không sai.

- Tiểu tử có thể đả bại được quỷ chủ Hào Bân sao lại không dám thi thố võ công với bổn nhân?

Tôn Quách lắc đầu, khoát tay như đuổi ruồi :

- Ậy... vãn bối sao dám thi thố võ công với Chu Thiên để táng mạng chứ.

- Bổn nhân không tin võ công của ngươi có thể hạ được quỷ chủ Hào Bân mà lại không thể bì với bổn nhân.

Tôn Quách vẫn giữ giọng ôn nhu đáp :

- Dạ... Tiểu bối sao có thể bì được với Đại Chu Thiên được chứ. Nếu có thể thi thố võ công với tiên sinh thì vãn bối dẫu đến nỗi phải chạy thục mạng, bán sống bán chết.

Chu Thiên nhếch môi cười :

- Ngươi tự biết võ công của ngươi không thể sánh với bổn nhân?

Tôn Quách gật đầu :

- Tất nhiên là như vậy rồi. Tôn Quách sao có thể so sánh được với tôn giá chứ. Đã không sánh bằng mà đòi thi thố thì chẳng khác nào tự đâm đầu vào lưỡi hái tử thần.

Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách :

- Tiểu tử nói nghe hay lắm, nhưng võ lâm chỉ có một thì đâu thể có hai Minh chủ. Cuối cùng thì tiểu tử cũng phải cùng bổn nhân giao thủ để chọn lấy một người mà thôi.

Tôn Quách xoa tay :

- Ậy... Tôn giá nói rất đúng, nhưng tiểu bối tự nhận thấy mình đã không phải là đối thủ của tôn giá thì đâu cần thi thố võ công nữa. Một người chưa giao thủ đã bỏ chạy thì chắc người đó là kẻ thua rồi.

Chu Thiên nhìn Tôn Quách :

- Ngươi nói như vậy tức đã tự nhận mình là người thua cuộc.

- Tôn giá dạy rất đúng.

- Nếu bổn nhân nói đúng thì sao?

- Tôn giá đã nói đúng thì võ lâm chỉ có một Minh chủ.

- Vị Võ lâm Minh chủ đó là ai?

Tôn Quách ôm quyền kính cẩn xá Đại Chu Thiên :

- Tôn giá hỏi một câu rất đúng. Vị Võ lâm Minh chủ kia phải là tôn giá rồi.

- Tiểu tử nói sao?

- Dạ, vãn bối nói tôn giá mới xứng là Võ lâm Minh chủ. Thiên hạ thì chẳng biết gì cả, cứ đặt cái chức vị đó cho vãn bối bắt Tôn Quách phải bỏ chạy.

Chu Thiên cười khảy :

- Ngươi nói nghe rất hay. Thế ngươi có muốn tranh đoạt chức vị Võ lâm Minh chủ với bổn nhân không?

Tôn Quách nhún vai lắc đầu :

- Không, không... Tiểu bối có gan bằng trời cũng không dám tranh đoạt với tôn giá, bởi vì...

- Bởi vì sao?

Tôn Quách giả lả cười, chỉ vào ngực mình :

- Tôn Quách chỉ có một cái mạng.

- Đúng... Ngươi chỉ có mỗi một cái mạng mà thôi.

- Chính vì vậy mà Tôn Quách không dám tranh đoạt với tôn giá.

- Ngươi không dám tranh đoạt sao lại chạy trốn bổn nhân. Đúng lẽ đạo thì tiểu tử phải đến Tổng đàn võ lâm bái kiến bổn nhân mới đúng.

Tôn Quách xoa tay :

- Tôn giá xin hiểu cho tiểu bối. Cũng tại vì thiên hạ cứ bâu lại cho Tôn Quách là Võ lâm Minh chủ, nên tiểu bối mới không dám đến bái kiến tôn giá.

Chu Thiên lườm Tôn Quách :

- Ngươi sợ gì?

- Tôn giá lại cho tiểu bối khinh thị người mà lú mặt đến. Tiểu bối chờ cơ hội...

Chu Thiên cướp lời Tôn Quách :

- Cơ hội gì? Cơ hội thu nạp võ công thần kỳ để đoạt lại chức vị Minh chủ võ lâm của bổn nhân ư?

Tôn Quách khoát tay :

- Không, không... Tôn Quách nào dám như vậy. Tôn Quách chờ cơ hội như thế này.

Chu Thiên cay mày :

- Nghĩa là sao?

- Tiểu bối muốn tôn giá đến diện kiến mình.

Chu Thiên trừng mắt :

- Hỗn láo...

Y vừa nói vừa thò tay toan rút Can Tương thần kiếm nhưng Tôn Quách đã ôm quyền lạy như tế sao :

- Tiểu bối lỡ miệng, tôn giá miễn trách... Xin miễn trách và đừng tức giận lấy mạng tiểu bối.

- Vậy ngươi phải nói lại cho bổn nhân nghe.

- Thưa vâng... Tiểu bối vốn đã biết thế nào tiền bối cũng truy tìm cái gã tiểu tử vô tình trở thành Võ lâm Minh chủ hữu danh vô thực, nhưng có giải bày chưa hẳn tiền bối đã tin, nên tương kế tựu kế để cho Mộc Thanh Thanh đi báo với tôn giá đặng dễ bề diện kiến người.

- Tiểu tử nói thật đấy chứ?

- Tất nhiên tiểu bối đâu dám vọng ngôn với tiền bối.

- Nếu ngươi thật lòng thì phải đưa tất cả những người kia về Tổng đàn võ lâm.

Chỉ một người mất thì mạng ngươi sẽ đền cho người đó.

- Tôn Quách tuân lịnh tôn giá.

Tôn Quách quay bộ bước trở lại đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người. Đôi thần nhãn của Tôn Quách điểm vào Nghiêm Lệ Hoa rồi khẽ nheo một cái làm hiệu, sau đó dõng dạc nói :

- Các người nghe đây, nhất nhất không được rời khỏi Tôn tiểu gia và Đại Chu Thiên minh chủ. Đó là lịnh của Đại Chu Thiên minh chủ và Tôn tiểu gia.

Khán Như ngơ ngác trước sự thay đổi đột ngột của Tôn Quách liền cất giọng cáu gắt hỏi :

- Thúc thúc khi nãy...

Nghiêm Lệ Hoa đã kịp bịt miệng Khán Như :

- Như nhi, con không được cãi lịnh Tôn thúc thúc.

Tôn Quách gật đầu :

- Các người hiểu rồi đó.

Tôn Quách buông một tiếng thở ra, rồi trở bộ quay lại đối mặt Đại Chu Thiên :

- Tiểu bối đã truyền chỉ lịnh của tôn giá cho những người kia. Tất cả mọi người ở đây mong được tôn giá thu nạp.

- Tốt lắm, tất cả hãy theo bổn nhân về Tổng đàn võ lâm.

Tôn Quách kính cẩn xá Chu Thiên :

- Đa tạ tôn giá đã thụ nạp.

Chu Thiên lườm mắt nhìn Tôn Quách rồi dời qua đóng đinh vào mặt Nghiêm Lệ Hoa, lão chắp tay sau lưng, dấn đến ba bộ đối diện với nàng :

- Nghiêm phu nhân theo lời bổn tọa về Tổng đàn võ lâm chứ?

Lệ Hoa còn lưỡng lự thì chạm ngay vào cái nheo mắt thứ hai của Tôn Quách.

Nàng từ tốn nói :

- Tôn giá đã muốn thì Lệ Hoa đâu dám phản lịnh

- Tốt lắm!

Bọn cao thủ do Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn xuất hiện. Chu Thiên liền ra lệnh cho bọn chúng áp giải nhóm người của Tôn Quách lên đường.

Mọi sự diễn biến đều lọt vào mắt Cát Thiên Phong và lão Đại Trí thiền sư Thiên Long tự.

Thiên Phong nói :

- Tôn Quách đã khôn ngoan, biết xử trí mọi việc.

- A di đà Phật... Nhưng tất cả bọn họ đã bị Chu Thiên bắt.

- Khi chính đạo suy vi thì phải như vậy thôi. Điều cốt lõi là chính đạo vẫn tồn tại chứ không tuyệt diệt bởi kiếm pháp Càn Khôn.

- Cát lão đệ tính sao bây giờ?

- Đưa họ trở ra.

Xem tiếp hồi 53 Đối ẩm - Đoạn tình

Chương 53: Đối Ẩm - Đoạn Tình

Màn đêm buông xuống, phủ lên Tổng đàn võ lâm một sắc màu âm u rờn rợn.

Kể từ lúc Đại chu Thiên trở lại giang hồ với thanh Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn thì tòa Tổng đàn võ lâm nhanh chóng trở thành vùng thánh địa bất khả xâm phạm, mặc dù hắc bạch hai đạo trên giang hồ đều biết Đại Chu Thiên có được ngày hôm nay là kết quả vụ huyết án huynh đệ tương tàn tại Kim trang đại phủ. Cho dù vụ huyết án đó trở thành bi kịch cho Kim trang đại phủ, và khởi đầu cuộc tranh đoạt triền miên nhưng kết cuộc vẫn thuộc về kẻ khởi tranh Đại Chu Thiên mà không một ai còn dám chống đối lại.

Màn đêm âm u đúng là sắc màu mà Chu Thiên mang đến cho tòa Tổng đàn võ lâm. Tiếng trống canh một vừa điểm thì Cát Thiên Phong trong bộ bạch y thư sinh trắng toát xuất hiện ngay trước cổng tam quan. Phong thái của chàng thật ung dung tự tại, tiến bước đi vào cửa tam quan, hướng về tòa đại điện võ lâm.

Sự xuất hiện của Thiên Phong trong bộ bạch y thư sinh như một thách thức đối với bóng đêm đang bao trùm lên tòa võ lâm này. Ngay lập tức Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn cùng với hai mươi gã thuộc hạ giáo đầu võ lâm lướt ra chặn đường Thiên Phong.

Mạc Lịnh Cẩn rít lên :

- Cát Thiên Phong... Ngươi còn dám dẫn xác đến đây ư? Ngươi định nộp mạng cho Võ lâm Minh chủ Đại Chu Thiên à?

Thiên Phong từ tốn nói :

- Sao tại hạ lại không dám đến chứ? Ở đây là chốn tranh đoạt trên giang hồ chứ không phải là đại điện Thái Hòa của Thiên Long tự. Mạc các hạ nên nghĩ đến điều đó.

Thiên Phong vừa dứt lời liền lắc nhẹ cổ tay. Cặp Ma Hoàn bé xíu xuất hiện ngay trong lòng đôi bản thủ của chàng.

Chàng tiếp :

- Nếu Chu Thiên có kiếm pháp Càn Khôn thì Thiên Phong có Ma Hoàn đoạt mạng.

Lời vừa dứt trên miệng chàng, thì đôi song thủ cũng phạt ngang nhẹ chém vào khoảng không trước mặt. Động tác của Thiên Phong thật đơn giản, nhưng từ đôi bản thủ của chàng có hai vì sao vàng óng bắn xẹt ra, cắt một đường vòng cung lướt qua vùng yết hầu của bọn cao thủ giáo đầu Tổng đàn võ lâm rồi nhanh chóng mất hút trong đôi bản thủ của Thiên Phong.

Thủ pháp phóng thích Ma Hoàn của Thiên Phong đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần. Mặc dù bọn cao thủ giáo đầu đã biết mình đang đối mặt với một đại kì thủ kì tài trong võ lâm nên luôn chuẩn bị tư thế đối phó, thế mà đôi Ma Hoàn thoát ra lúc nào chúng cũng chẳng hề kịp phản kháng. Khi đôi Ma Hoàn đã trở lại ẩn trong đôi bàn tay thư sinh của Thiên Phong chúng mới biết mình đã bị trọng thương.

Hơn mươi gã giáo đầu cao thủ đồng loạt ôm yết hầu, té quỵ xuống đất. Chúng không dám rú, không dám thốt lời nào mà chỉ cố ôm vết thương cố bảo toàn mạng sống của mình.

Thiên phong định nhãn nhìn lại Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn :

- Máu đã nhuộm võ lâm.

Sau khi chứng nghiệm sát chiêu Ma Hoàn đoạt mạng của Thiên Phong, sắc mặt Lịnh Cẩn hiện rõ trong màn đêm bởi màu tái nhạt khiếp sợ Y bất giác thối lại một bộ. Trường kiếm hoành thủ trước ngực.

Lịnh Cẩn hối thúc nói :

- Gióng chiêng lên!

Những hồi chiêng liên hồi được gióng lên dồn giã, mặc nhiên không màn đến hồi chiêng inh ỏi đó, Thiên Phong vẫn bình nhiên chắp tay sau lưng chờ đợi.

Khi tiếng chiêng dứt hẳn thì Đại Chu Thiên xuất hiện cùng với hai lão nhân.

Một người vận bạch y, một người vận hắc y. Cả hai đều có cùng một khuôn mặt giống nhau như đúc. Khuôn mặt xương xẩu với hai lưỡng quyền nhô cao, mắt lộ hẳn ra ngoài, mũi thì quặp xuống trông như mỏ két. Sắc diện của hai người đó thật lạnh lùng và tàn nhẫn.

Chu Thiên và hai người kia bước ra ngoài mái hiên đại đường võ lâm thì dừng bộ. Đôi thần nhãn của Chu Thiên nhận ra Thiên Phong đột nhiên bừng sáng như muốn đâm thủng cả màn đêm nhập nhoạng bởi những giá đuốc dựng bên ngoài đại đường.

Hai cánh môi Chu Thiên khẽ nhếch lên. Cùng lúc đó thì hai ả nô nữ đã khiêng ra chiếc ngai Võ lâm Minh chủ đặt sau lưng Chu Thiên. Y bình thản ngồi xuống chiếc ngai, gác chân chữ ngũ, còn hai ả nô nữ thì đứng hầu phe phẩy quạt.

Chu Thiên ra dấu.

Bọn giáo đầu võ lâm cùng với Mạc Lịnh Cẩn đồng loạt thối về sau đứng thành hai hàng theo hình cánh cung.

Ánh sáng từ những giá đuốc hắt ra tạo thành một khoảng không nhập nhoạng trông thật kì bí.

Thiên Phong đứng sừng sững đối diện với Đại Chu Thiên. Chu Thiên nhìn Thiên Phong từ tốn nói :

- Bổn tọa không nhờ tôn giá lại đến trước thời hạn đã hẹn với bổn tọa tại ải Nhạn Môn.

- Thiên phong không quên cái hẹn đó.

- Thế sao Cát lão đệ lại đến đây?

- Tại sao Thiên Phong đến ư?

Chu Thiên khẽ gật đầu :

- Ta muốn biết mục đích của lão đệ khi đến võ đàn trong lần này.

Thiên Phong cười mỉm, ôn nhu nói :

- Thiên Phong đến trước khi quá muộn.

Đôi chân mày của Đại Chu Thiên thoạt nhíu lại :

- Thế nào là muộn?

- Chu Thiên huynh sẽ tìm Thiên Phong.

- Đúng... Bổn tọa nhất định sẽ tìm lão đệ. Nếu như bổn tọa không nhớ đến cái hẹn tại ải Nhạn Môn thì đã nôn nóng đi tìm Cát lão đệ rồi.

Y xoa tay :

- Ta rất nôn nóng tìm lại Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

- Thiên Phong hiểu ý của Chu Thiên huynh.

- Và ta chưa đi tìm thì lão đệ đã tìm đến trước. Lão đệ tìm đến đây thi thố tuyệt kĩ Ma Hoàn cảnh tỉnh bổn tọa sao?

Thiên Phong lắc đầu :

- Thiên Phong không có ý cảnh tỉnh Chu Thiên huynh.

Chu Thiên đổi giọng gay gắt :

- Không có ý đó sao lão đệ lại dụng Ma Hoàn Đoạt Mạng tạo cảnh thảm sát ngay tại đại đường võ lâm?

- Thiên Phong muốn tìm cảm giác của Chu Thiên hôm nào đã dựng ra tại Kim trang đại phủ. Có lẽ cái đêm hôm đó, cuộc thảm sát còn kinh hồn hơn bây giờ. Nếu ngư tại đây, đêm nay, Thiên Phong dựng huyết án với một kẻ đã độc ton thiên hạ thì trước kia Chu Thiên huynh dựng huyết án với một người kết nghĩa kim bằng mà chẳng hề có chút võ công.

- Cát lão đệ tính giảng đạo lí cho bổn tọa đó à?

Chu Thiên nói xong ngửa mặt cười nắc nẻ.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, y gằn giọng nói :

- Bổn nhân không thích đạo lí mà chỉ thích quyền uy tối thượng của một đại cao thủ trên chốn giang hồ. Võ công ta bây giờ không cần đến uy danh đôi Ma Hoàn của Cát lão đệ. Chu Thiên đã có thể đứng sừng sững trên đỉnh cao võ lâm.

- Bây giờ Chu Thiên huynh đã có kiếm pháp Càn Khôn rồi.

Chàng buông một tiếng thở dài :

- Nhưng rất tiếc kiếm pháp đó lại bắt nguồn từ máu và nước mắt.

Chu Thiên khoát tay :

- Ta không thích nghe những lời đó thốt ra từ cửa miệng của Cát lão đệ.

Thiên Phong vẫn giữ giọng ôn nhu đáp lời Chu Thiên :

- Đa tạ sự chỉ giáo của Chu Thiên huynh.

Chu Thiên đứng lên nhìn Thiên Phong nói :

- Chưa đến kì hẹn, Cát lão đệ quá vãng đến Tổng đàn võ lâm với mục đích gì?

Thiên phong lấy vò rượu đeo bên hông :

- Trả lại những chén rượu kim bằng hôm nào cho Chu Thiên huynh.

- Vậy ư?

Thiên phong lạnh nhạt nói :

- Huynh không nhận ư?

Đại Chu Thiên ngửa mặt cười khằng khặc. Tràng cười của gã nghe như tiếng ma tru quỷ khóc khiến cho tất cả những ai có mặt tại hiện trường thảy đều rợn xương nổi ốc.

Cắt tràng tiếu ngạo tỏ rõ sự kiêu hãnh và ngạo nghễ, Chu Thiên bước lần xuống những bậc tam cấp.

Gã vừa đi vừa nói :

- Nếu Cát Thiên phong đã muốn gởi lại bổn tọa những chén rượu kim bằng hôm nào thì bổn tọa sẵn sàng nhận.

Chu Thiên nhìn lại hai ả a hoàn đứng hầu :

- Dọn bàn cho bổn nhân tiếp Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

- Tuân lệnh Minh chủ.

Hai ả a hoàn lẩn nhanh vào trong đại điện, khoảng khắc sau đã trở ra khiêng một chiếc bàn cây. Chu Thiên chỉ khoảnh sân ngay trước đại điện võ lâm.

Hai ả đó liền đặt chiếc bàn cây và hai chiếc đon rồi quay lại chỗ cũ.

Chu Thiên nhìn Thiên Phong :

- Mời lão đệ!

Thiên phong thư thả với tư thế nhàn tản bước đến yên vị trên chiếc đôn. Chu Thiên cũng như chàng ngồi xuống chiếc đôn đối diện.

Thiên Phong đặt tĩnh rượu lên bàn rồi nhìn Chu Thiên nói :

- Chu Thiên huynh dọn thiếu một chỗ ngồi.

- Cát lão đệ muốn nói đến Kim trang Trang chủ nhị đệ?

- Trước đây chúng ta có ba người cùng đối ẩm kết tình kim bằng thủ túc, nay trả lại tình kim bằng

đó cũng phải đủ ba người chứ.

- Khán Nhân nhị đệ đã chết rồi.

- Chết...

Thiên Phong lắc đầu :

- Cái tình kim bằng chi giao mới chết. Thiên Phong nghĩ nhị ca vãn còn sống, đang muốn được trao lại chén rượu bồi ẩm hôm nào cho huynh.

- Được... Ta chiều theo ý của Cát lão đệ vậy.

Chu Thiên lại ra dấu.

Lần này đích thân Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn dọn ra thêm một chiếc đôn nữa đặt giữa Thiên Phong và Chu Thiên. Ba chiếc đôn tạo thành thế chân vạc, bao bọc quanh chiếc bàn cây.. Ngồi đối mặt là Thiên phong và Chu Thiên, chiếc đôn còn lại được để trống.

Chu Thiên nói :

- Ba người phải có ba chiếc chén chứ.

- Tất nhiên.

Ba chiếc chén bằng sành nhanh chóng được ả a hoàn bưng ra dọn lên bàn.

Chu Thiên vuốt râu mỉm cười :

- Tất cả đã có đủ rồi. Chắc Cát lão đệ không định trả lại những món thức ăn hôm nào chứ.

- Những món thức ăn đó của Khán Nhân nhị ca, mà người thì không thể ăn cùng với Thiên Phong và Chu Thiên được.

- Thời gian trôi qua thế mà Cát lão đệ vẫn không thay đổi cả dung mạo lẫn cá tính.

- Còn Chu Thiên huynh thì đã đích thị là Minh chủ võ lâm.

- Đó là khát vọng của ta.

Thiên Phong chuốc rượu ra ba chiếc chén sành.

Chàng nâng chén rượu :

- Chén rượu này trước tiên Thiên Phong chúc mừng Chu Thiên huynh đã nghiễm nhiên trở thành Võ lâm Minh chủ.

Không chờ Chu Thiên đáp lời, Thiên Phong dốc trọn số rượu trong chén vào miệng mình, rồi bưng tiếp chén rượu đặt chỗ dành Khán Nhân Kim trang Trang chủ, chàng bình thản đổ chén rượu đó rưới lên chiếc đôn.

Thiên phong rưới xong chén rượu, Chu Thiên mới bưng chén của mình. Y lạnh nhạt nói :

- Rượu của dĩ vãng phải để có về với dĩ vãng.

Nói xong câu đó, Chu Thiên hất chén rượu ra phía sau lưng mình. Bằng hành động đó, Chu Thiên nghĩ Thiên phong sẽ phẫn nộ và tức giận, nhưng không như ý niệm của Chu Thiên, chàng vẫn bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra mà bưng tỉnh rượu rót tiếp vào ba chiếc chén không.

Thiên Phong rót rượu nhìn Chu Thiên :

- Chu Thiên huynh nói gì chứ?

Nhìn chằm chằm Thiên Phong, Chu Thiên nói :

- Bổn nhân muốn hỏi Cát lão đệ.

- Chu Thiên huynh cứ hỏi.

- Cát lão đệ có biết nguyên cớ gì mà bổn nhân chú tâm đến cổ vật Long cốc và tạo ra huyết án Kim trang đại phủ, giết Khán Nhân nhị đệ không?

Thiên Phong rút ra một tấm giấy hồng điều trong thắt lưng, bắt đầu xếp hình.

Động thái của chàng buộc Chu Thiên phải chú nhãn quan sát. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Thiên Phong đã xếp xong hình một hoa huệ. Chàng đặt đóa hoa huệ đó qua bên chỗ chiếc đôn dành cho Khán Nhân trang chủ, rồi điềm đạm nói :

- Thứ nhất, Khán Nhân nhị ca không nhìn ra người mặc dù nhị ca tự đặt cho mình cái tên Khán Nhân.

- Ý Cát lão đệ muốn nói... Khán Nhân đã không nhìn ra khát vọng của ta nên mới thổ lộ cho ta biết mình vô tình tìm được báu vật võ lâm.

Thiên Phong chống tay tựa cằm :

- Định số đã sắp đặt như vậy rồi.

- Đã là định số thì không ai thay đổi được.

Chu Thiên mỉm cười :

- Bổn nhân nói đúng chứ?

- Rất đúng, đã xó lúc Chu Thiên huynh đã là Võ lâm Minh chủ.

- Đúng, bổn nhân đã có lúc là Võ lâm Minh chủ, nhưng rất tiếc trên đầu ta còn có một Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

- Tại sao lại là Thiên Phong chứ không phải là ai khác?

- Chính Thiên Phong chứ không ai, và khác bổn nhân muốn xóa hẳn cái bóng của Thiên Phong nên mới tạo lập huyết án Kim trang đại phủ.

Thiên Phong khẽ lắc đầu :

- Vô tình thật. Hóa ra Thiên Phong cũng là một nguyên cớ dẫn đến kiếp họa cho Kim trang đại phủ.

- Không sai.

Chu Thiên bưng chén rượu, cười khảy rồi nói :

- Bổn nhân dùng chén rượu này chia sẻ với Cát lão đệ về vết thương tổn trong tình kim bằng giữa ta và lão đệ đối với Khán Nhân. Chúng ta cùng nâng chén chứ?

Thiên phong bưng chén rượu của mình, kính cẩn nâng bằng hai tay đưa đến trước.

- Mời Chu Thiên huynh.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén, đặt chén xuống bàn, Thiên Phong bưng chén rượu cúng Khán Nhân rưới lên chiếc đôn. Rồi rút một tấm giấy hồng điều ra xếp đóa hoa huệ thứ hai đặt bên cạnh hoa huệ thứ nhất. Dưới bàn tay khéo léo của Thiên Phong, hai đóa hoa huệ giống nhau như tạc.

Chàng nhìn Chu Thiên nói :

- Chén rượu vừa rồi Chu Thiên uống cảm thấy thế nào?

- Rất ngon, không cay, không đắng, không nồng.

Thiên phong cướp lời Chu Thiên :

- Không cay, không đắng, không nồng. Chén rượu nhạt nhẽo như chính cuộc kết giao kim bằng hôm nào.

Chu Thiên bật cười sảng khoái. Y vừa cười vừa chỉ vào Thiên phong nói :

- Nói rất đúng.

Thiên Phong chuốc tiếp rượu ra ba chiếc chén. Rót xong số rượu cuối cùng từ tĩnh vào ba chiếc chén Thiên Phong mới từ tốn nói :

- Chén rượu này Thiên Phong xin được đưa tiễn Khán Nhân nhị ca.

Chàng đặt chén rượu của mình sát bên cạnh chén rượu cúng Khán Nhân.

Chu Thiên gật đầu :

- Bổn nhân cũng bắt chước ngươi.

Đặt chén rượu phía bên đối diện.

Thiên Phong buông tiếng thở dài :

- Tiếc thật!

- Ngươi tiếc gì?

- Nhị ca không thể uống được. Có lẽ Thiên phong và huynh đành phải chia đôi số rượu này.

- Bổn nhân có thể đổ chúng xuống đất như Thiên phong kia mà?

Thiên Phong lắc đầu :

- Không, rượu tiễn thì phải uống. Chu Thiên huynh đã có nhã ý tiễn nhị ca sao lại đổi ý nhanh vậy? Rượu tiễn đưa chẳng lẽ chỉ đổ thôi sao?

- Thế Thiên Phong uống như thế nào?

- Huynh một nửa, Thiên Phong một nửa, uống cùng một lúc. Chu Thiên huynh không nỡ từ chối cuộc đưa tiễn này?

Chu Thiên gật đầu :

- Được... Bổn nhân rất sẵn lòng. Nếu như bổn nhân không uống được số rượu tiễn đưa này, chắc

Thiên Phong sẽ không phục.

- Thiên Phong chỉ sợ Chu Thiên từ chối thôi.

Thốt xong câu đó, hai người nhìn thẳng vào nhau. Trong đáy mắt của người này chỉ có hình của người kia. Cả hai như đang dùng thần nhãn để đọc ý niệm của nhau.

Chu Thiên mỉm cười :

- Cách uống này khiến bổn nhân thích thú đó.

Chu Thiên thốt dứt lời thì Thiên Phong khẽ vỗ tay xuống mặt bàn.

Cách...

Chàng vỗ thật nhẹ nhưng đã truyền vào mặt bàn cây nguyên lực của mình, lan nhanh ra ba chén rượu. Điều kỳ diệu xảy ra, ba chén rượu lún hẳn xuống mặt bàn.

Còn số rượu bên trong thì đồng loạt bay bổng lên như hai hạt ngọc lưu ly, óng ánh bảy sắc màu do phản chiếu ánh sáng từ những ngọn đuốc bập bùng.

Ba viên ngọc rượu to bằng nắm tay vừa bay lên ngang tâm mắt Thiên Phong và Chu Thiên thì ảnh kiếm thoát ra chém xả vào ba viên ngọc rượu óng ánh, tách chúng ra làm hai phần bằng nhau. Chu Thiên khẽ đảo cổ tay, lưỡi kiếm Can Tương lật ngang, phát ánh hào quang xanh lè, phát ra một hấp lực thần kỳ hút lấy nửa phần của mình. Rượu đọng lại trên lưỡi Can Tương thần kiếm, nhập lại làm một, và như cô lại thành một khối băng.

Chu Thiên đưa tay bốc khối rượu đã đóng thành băng đó bỏ vào miệng, chúng nhanh chóng chuyển hóa thành chất lỏng bình thường.

Bên kia Thiên Phong dụng chiếc Ma Hoàn tuyệt kỹ của mình phóng ra xẹt ngang dưới đáy phần rượu của mình, nhập chúng thành một rồi rút thật nhanh về phía mình.

Thiên Phong chưa kịp dụng công phu để chuyển hóa rượu từ thể lỏng sang thể rắn thì cảm nhận có hỏa khí cuồn cuộn từ đầu mũi Can Tương phóng đến chỗ rượu chưa kịp đông đặc của mình.

Lúc này chàng mới thấy hai cánh môi của Chu Thiên thoạt điểm một nụ cười ngạo nghễ.

Gần như luồng hỏa khí kia đã có thể làm cho khối rượu của Thiên Phong tan ra thành từng giọt nhỏ thì chiếc Ma Hoàn thứ hai được chàng thi triển biến thành chiếc mộc đỡ hứng lấy đạo hỏa khí vô hình nọ.

Một âm thanh khô khốc vang lên khi đạo hỏa khí vô hình chạm vào chiếc Ma Hoàn.

Cạch...

Cùng với sự xuất hiện của âm thanh đó, Thiên Phong đã nhón lấy khối rượu bỏ vào miệng. Mặc dù chàng vẫn uống được nửa phần rượu của mình nhưng chiếc Ma Hoàn thứ hai lại bật ngược trở lại. Nó không còn ngoan ngoãn như thường khi mà lại để một vết thương trên bản thủ Thiên Phong.

Thiên Phong nắm bàn tay lại.

Chu Thiên nhìn chằm chằm vào hữu thủ Thiên Phong.

Gã mỉm cười nói :

- Ma Hoàn của Cát lão đệ quả là kỳ tuyệt.

- Uống được rượu tiễn Khán Nhân nhị ca, Thiên Phong đã mãn nguyện lắm rồi.

Chàng vừa thốt hết câu thì có tiếng chim hỏa điểu rúc trên bầu trời đêm.

Nghe tiếng chim kêu đêm, mặt Chu Thiên cau hẳn lại.

Y nhìn Thiên Phong nói :

- Trong đêm nghe tiếng chim kêu tức có điềm chẳng lành. Điều chẳng lành đó không biết đến với bổn nhân hay Thiên Phong.

Thính nhĩ Thiên Phong như dỏng lên nghe ngóng. Thiên Phong quan sát Chu Thiên. từ tốn nói :

- Chu Thiên huynh đã hỏi thì Thiên Phong phải trả lời. Phàm tiếng chim kêu đêm phát ra trên vùng đất của ai thì điều không lành sẽ đến với người đó.

Trong lúc nói, chàng đã bí mật dụng thuật Quỷ Vực Thanh. Mặc dù giọng của chàng thật ôn nhu từ tốn nhưng khi lọt vào thính nhĩ của Chu Thiên thì chẳng khác nào tiếng gầm thét của đại dương.

Chu Thiên cau mày, đứng bật dậy, chỉ Thiên Phong :

- Thiên Phong... Ngươi đến Tổng đàn với mục đích gì?

- Cùng Chu Thiên huynh dựng lại cuộc kết giao kim bằng năm xưa giữa ba người. Huynh, Khán Nhân nhị ca và Cát Thiên Phong.

Chu Thiên lắc đầu :

- Không... ngươi còn mục đích khác.

- Đó là ý niệm của Chu Thiên huynh.

Chu Thiên hừ nhạt một tiếng :

- Rượu lễ, rượu nghĩa đã xong rồi. Bổn nhân và ngươi xem như hai kẻ xa lạ, thậm chí là những đối thủ không đội trời chung.

Chu Thiên vừa nói vừa rút Can Tương thần kiếm.

Thiên Phong nói :

- Chưa đến kỳ hẹn tại Nhạn Môn Quan, Thiên Phong không thể xóa ngôn giao thủ với Chu Thiên huynh.

- Ngươi định đi à?

- Thiên Phong đến từ biệt Minh chủ rồi phải đi chứ.

Chu Thiên hét lên :

- Ngươi không thể đi được.

Chu Thiên vừa toan vận chuyển Càn Khôn kiếm pháp thì một cột lửa khổng lồ bùng lên phía sau hậu đường võ lâm khiến cho gã phân tâm.

Không bỏ lỡ thời cơ, Thiên Phong điểm mũi giày thoát về sau hai trượng rồi trở bộ pháp Mê Tung Bộ thần kỳ băng mình bỏ đi.

Chu Thiên thét lên lồng lộn :

- Giữ hắn lại!

Mệnh lệnh vừa được ban ra, bọn giáo đầu võ lâm giật mình.

Hai gã Hắc Bạch Diêm La từ trên mái hiên đại sảnh đồng loạt cất mình lên cao ba trượng, cắt một đường vòng cung rượt theo Thiên Phong. Hai gã đó băng đến cửa tam quan thì chẳng còn thấy tăm dạng của Thiên Phong.

Chu Thiên hoành thanh Can Tương thần kiếm tra vào vỏ, gầm lên :

- Các ngươi chạy đâu cho thoát khỏi bổn nhân chứ.

Xem tiếp hồi 54 Đào thoát

Chương 54: Đào Thoát

Trong ngục thất đại hình tọa lạc ở hậu đường võ lâm, Tôn Quách hết ngồi rồi lại đứng đi tới đi lui. Sự bồn chồn của Tôn Quách buộc Khán Như phải hỏi :

- Thúc thúc là Võ lâm Minh chủ, sao gặp lão ma đầu Đại Chu Thiên lại sợ hãi quá vậy?

Tôn Quách nhăn mặt :

- Nha đầu chẳng biết gì cả. Thúc thúc của ngươi vì sự an nguy của mọi người mà chịu lép vế, nhường chức danh Minh chủ cho lão ma đầu đó. Nếu như thúc thúc không tùy cơ ứng biến mà cứ khăng khăng hám cái danh hão Minh chủ võ lâm thì bây giờ tất cả mọi người hổng còn sống trên cõi đời này đâu.

- Nói vậy thúc thúc vì mọi người à?

Tôn Quách gật đầu :

- Tất nhiên thúc thúc vì mọi người rồi. Chứ nếu chỉ có một mình thúc thúc thì...

Tôn Quách bỏ lửng câu nói ở đó.

Khán Như hỏi tiếp :

- Một mình thúc thúc thì sao?

Tôn Quách nạt ngang :

- Con nha đầu này. Nếu như một mình thúc thúc ngươi thì thì... thúc thúc đâu có phải nghe ngươi hỏi.

Khán Như trố mắt ngơ ngác trước câu đáp của Tôn Quách.

Lệ Hoa choàng tay qua vai Khán Như :

- Như nhi, con còn nhỏ chưa hiểu hết mọi chuyện đâu. Quả thật Tôn thúc thúc của con vì tính mạng của mọi người mà chịu nhẫn nhục đó thôi.

- Vậy hả mẹ?

Lệ Hoa gật đầu :

- Con đừng hỏi thúc thúc nữa. Hãy để thúc thúc nghĩ phương kế đưa chúng ta ra khỏi đây.

- Nếu thúc thúc không có kế sách thì sao hở mẹ?

Tôn Quách giả lả cười nói :

- Nha đầu đừng xem thường Tôn thúc thúc của ngươi chứ. Nếu như thúc thúc không có kế sách thì Cát Thiên Phong đại ca cũng đưa mọi người ra khỏi đây.

Khán Như hỏi tiếp :

- Chừng nào Cát thúc thúc mới đến?

Tôn Quách nhăn nhó :

- Làm sao ta biết được.

Tôn Quách vò đầu gãi tay, lẩm nhẩm nói :

- Cũng tại con mụ Mộc Thanh Thanh thù vặt vãnh mà khiến chúng ta phải chui vào cái rọ này.

Tôn Quách vừa thốt hết câu thì nghe tiếng còng vang lên giục giã, liên hồi. Y lo lắng bước đến cửa ngục lao, nhìn ra ngoài.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ?

Tiếng còng vừa dứt thì Thanh Thanh xuất hiện, Nàng bận bộ cánh xiêm y thật lộng lẫy, với những hạt ngọc trai kết thành những xâu chuỗi dài đính trước ngực.

Thanh Thanh đứng ngoài ngục lao nhìn Tôn Quách và tất cả mọi người.

Vừa thấy Thanh Thanh, Tôn Quách đã giả lả cười nói :

- Ái chà... Thanh Thanh cô nương đẹp quá. Nếu trước đây Thanh Thanh trang điểm lộng lẫy như thế này thì Tôn Quách đã thỉnh mời lão nhân gia đến cầu hôn với nàng rồi.

Thanh Thanh nghe câu nói càn rỡ đó của Tôn Quách, đôi chân mày vòng nguyệt thoạt nhíu lại lộ vẻ bất nhẫn.

Nàng gắt gỏng :

- Ta không cần đến lão nhân gia của Tôn công tử cầu hôn. Ngay bây giờ Tôn công tử có cầu hôn với ta cũng đã quá muộn rồi. Bởi ngay trong ngày đăng cơ, Tôn công tử sẽ là người đầu tiên được Đại Chu Thiên minh chủ dùng để tế cờ Cửu Trùng Đài. Máu của ngươi sẽ tô đỏ lá đại kỳ của Chu Thiên.

- Hả... Chu Thiên nói giữ cho Tôn tiểu gia một cái mạng mà?

- Đúng, chỉ khi nào Thiên Phong thế vào chỗ của ngươi.

- Thế thì thôi, ta đành chờ chết vậy.

Tôn Quách chắt lưỡi :

- Ta chết thì được rồi, chỉ lo cho nàng không ai chăm sóc. Tôn tiểu gia vốn đã hứa với Độc Vương chăm sóc cho nàng, nay lại chết yểu để một mình mình nàng trên cõi nhân gian này, quả ta không yên lòng.

Tôn Quách khẽ gọi Thanh Thanh :

- Thanh muội... Tiểu huynh biết muội không nỡ để mặc tiểu huynh làm vật tế cờ cho Đại Chu Thiên đâu. Muội cũng không nỡ để mặc huynh trong ngục lao này.

Huynh cũng không nghĩ muội là kẻ phản bội. Chẳng qua trong lúc bôn tẩu quá bấn loạn nên muội mới theo về với Đại Chu Thiên...

Tôn Quách còn toan nói nữa thì Thanh Thanh đã gạt ngang :

- Tôn Quách... Ngươi im đi!

- Sao muội lại bắt tiểu huynh im chứ. Muội há đã từng muốn tiểu huynh động phòng loan trúc. Nay muội mặc nhiên thấy huynh gặp nạn mà không cứu thì còn đâu nghĩa phu thê. Bây giờ chỉ cần muội mở cửa ngục lao này là huynh với muội như đôi uyên ương.

Thanh Thanh gào lên :

- Im...

Nàng thở gấp một lúc rồi gằn giọng nói :

- Thanh Thanh vào ngục lao không phải để cứu ngươi và bọn người kia đâu.

Tôn Quách hất mặt :

- Thế Thanh muội vào ngục lao làm gì? Để thăm tiểu huynh của muội lần cuối ư? Hay là muốn

tiểu huynh động phòng loan trúc với muội? Cứ cho muội thích như vậy nhưng trong tình cảnh này thì tiểu huynh sao có thể thực hiện ý muốn của muội.

Thanh Thanh rít lên :

- Ngươi im đi. Đúng... Thanh Thanh vào đây để nhìn mặt ngươi lần cuối và cũng để báo cho ngươi biết. Đúng ngày đăng cơ Minh chủ của Chu Thiên, Thanh Thanh sẽ thỉnh thị Chu Thiên cho Thanh Thanh được tự tay lấy mạng ngươi.

Nàng nhìn Tôn Quách bằng ánh mắt hằn học, tóe lửa căm hờn. Thanh Thanh gằn giọng nói :

- Ta sẽ để máu ngươi chảy ra thật từ từ cho đến khi tim ngươi ngừng đập.

Tôn Quách tròn mắt :

- Eo ôi... Thế thì chết đau đớn lắm. Tại sao Thanh muội lại muốn ta chết đau đớn như vậy? Bộ muội không còn yêu ta nữa sao mà bỗng chốc căm thù ta đến tận xương tủy chứ?

Thanh Thanh rít lên :

- Đúng... Thanh Thanh căm thù ngươi.

Tôn Quách chỉ vào mình :

- Căm thù tiểu huynh của nàng?

Tôn Quách vừa thốt xong câu nói đó lại reo lên :

- A... Tiểu huynh đã hiểu rồi. Muội quá yêu ta nên mới hận ta như vậy. Hay muội ghen với ả nha đầu Trịnh Tú Tú kia? Ậy... Tú Tú không thể lấy trọn trái tim của tiểu huynh đâu, muội yên tâm. Muội chỉ cần mở cửa ngục lao này là tiểu huynh lại yêu muội như hồi ở thảo xá.

Thanh Thanh cau mày, lắc đầu :

- Ta không ngờ ngươi lại có thể mặt dầy mày dạn mà thốt ra những lời đó.

Tôn Quách ngươi nghe cho rõ đây. Tại gian thảo xá, Thanh Thanh chủ định dụng rượu tình của Độc Vương để hấp thụ chân ngươn của ngươi, mưu cầu nghiệp lớn phát dương quang đại, không ngờ ta đã không thành công còn bị ngươi phế bỏ võ công. Cái hận kia nặng như núi Thái Sơn trong tam tưởng ta. Khi biết ngươi chẳng có thần công gì cả thì Thanh Thanh đã có ý bán ngươi cho Đại Chu Thiên rồi.

Nàng cười khảy nói tiếp :

- Ngươi nghe rõ những lời ta nói rồi chứ? Một khi Thanh Thanh đã được Đại Chu thiên tin dùng thì một lúc nào đó thanh Can Tương thần kiếm sẽ thuộc về Thanh Thanh.

Tôn Quách sa sầm mặt :

- Hóa ra nàng chẳng có chút tình gì với tiểu huynh cả.

- Đúng Tôn Quách đổi giọng gay gắt :

- Hừ... Mụ nghe cho rõ tiểu gia nói đây. Tôn tiểu gia cũng đâu yêu thương gì mụ chứ. Thật ra tiểu gia cũng vì độc vương mà cưu mang mụ, hi vọng mụ sẽ thay tâm đổi tính, nhưng xem chừng mụ hết cách giáo hóa rồi. Nếu như mụ có tình, có nghĩa thì tiểu gia sẽ phục hồi công lực, đàng này... Ôi gia, mụ lại bán đứng tiểu gia.

- Ta còn muốn phanh thây ngươi nữa kìa.

- Ờ thì cho dù là nàng muốn phanh thây ta đi, vậy thì sao chưa chịu phanh thây mổ ruột? Nhìn sắc diện của nàng, Tôn Quách biết ngay nàng chẳng dám làm điều đó. Nếu đã dám thì sao không vào đây mà phanh thây tiểu gia?

- Tôn Quách... Ngươi giảo hoạt lắm. Cái miệng của ngươi thật lém lỉnh.

Ngươi dụng kế dụ ngọt không được, trở qua khích bác Thanh Thanh ư? Ngươi không những không đạt được mục đích tự giải thoát cho ngươi và bọn kia mà còn làm cho Thanh Thanh thêm chán ghét và căm thù ngươi. Đến ngày đăng cơ, Thanh Thanh sẽ cắt lưỡi ngươi để tô thẫm máu lên ngọn đại kì Cửu Trùng Đài của Đại Chu Thiên.

Tôn Quách cáu ghét rủa Thanh Thanh :

- Nàng đúng là một ma nữ tàn nhẫn. Nàng đúng là một độc phụ tối thượng.

- Đúng, bây giờ ngươi có rủa, có oán trách ta thì thì định số của ngươi cũng đã được an bài rồi. ngươi chẳng còn cơ hội nào thay đổi định số của mình đâu.

Nàng cười khảy nhún vai nói tiếp :

- Ta vào đây để nói cho các ngươi một tin nữa.

- Tin gì?

Thanh Thanh nghiêm giọng :

- Tôn Quách, có lẽ bây giờ ngươi đang kì vọng vào Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong đến cứu

ngươi và bọn người kia. Đúng... Thiên Phong đã đến và đang được Đại Chu Thiên cùng tất cả hảo thủ võ lâm Tổng đàn bồi tiếp. Trước đây Thiên Phong đúng là thiên hạ đệ nhất nhân nhưng bây giờ đã hết rồi. Đôi Ma Hoàn của Thiên Phong có thần kì cũng không thể sánh với Can Tương thần kiếm của Đại Chu Thiên.

Nàng nhìn Tôn Quách nhún vai dè bỉu :

- Chỉ khoảnh khắc nữa thôi các người sẽ thấy thủ cấp của kì tài Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

Tôn Quách khẩn trương hỏi :

- Sao... Cát đại ca đến ư?

Thanh Thanh gật đầu :

- Y đến và sẽ nhận một cái chết thảm thương. Các người nên chuẩn bị khăn tang để tiễn đưa gã đi.

Thanh Thanh nói xong cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Tiếng cười của nàng khiến Tôn Quách lẫn những người trong ngục lao càng thêm bồn chồn lo lắng.

Khán Như buột miệng nói :

- Thanh Thanh cô cô thấy chúng tôi bị hoạn nạn thế này thích thú lắm hay sao mà cười? Lúc trước Thanh Thanh cô cô được Tôn thúc thúc đối xử tốt, nay lại lấy oán báo ơn. Thanh Thanh cô cô là người không tốt.

Thanh Thanh nạt ngang :

- Nha đầu... Trong tất cả những người ở đây chết đều đáng cả, chỉ có ngươi là ta thấy tội nghiệp thôi. Cha ngươi đã giáng họa cho ngươi phải nhận cái chết thảm trong ngày đăng cơ. Ngươi chết tại vì ngươi giữ những bí mật trong cổ vật Long cốc mà cha ngươi đã khảo cứu ra.

Nghe Thanh Thanh nói những lời đó, Nghiêm Lệ Hoa lo lắng buộc phải lên tiếng :

- Thanh Thanh cô nương hãy nói với Minh chủ Đại Chu Thiên, Khán Như còn nhỏ chẳng biết gì cả. Nếu có giết thì giết Nghiêm Lệ Hoa đây, đừng động gì đến Khán Như.

- Đó là quyền của Chu Thiên.

- Lệ Hoa cầu khẩn cô nương nói với Chu Thiên một lời.

Thanh Thanh nhún vai :

- Đừng van xin vô ích. Các người chỉ còn hi vọng vào cảnh giới bên kia mà thôi.

Tôn Quách buông một tiếng thở dài làu bàu nói :

- Cát đại ca bộ hổng biết Đại Chu Thiên có Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn hay sao mà xông vào trong này chứ?

Tôn Quách lại nhìn Thanh Thanh :

- Thanh Thanh... nàng đừng nói càn để cướp tinh thần ta đó nhe. Tôn Quách không tin nàng đâu.

- A di đà Phật...

Tiếng Phật hiệu khiến Thanh Thanh sửng sốt quay lại, nhưng đã bị Đại Trí thiền sư điểm chỉ bất động.

Tôn Quách phấn chấn reo :

- Lão đại sư đến rồi... Chúng ta thoát rồi. Lão đại sư mau mở cửa ngục thất đi.

- A di đà Phật... Lão nạp sẽ mở ngay đây.

Đại Trí thiền sư đút chìa khóa mở sợi xích to. Tôn Quách lẩn nhanh ra bên ngoài. Vừa ra Tôn Quách đã hỏi :

- Đại sư... Phải Cát đại ca đã một mình xông vào Tổng đàn võ lâm?

Đại Trí thiền sư gật đầu :

- Điều đó quả không sai.

- Tại sao đại ca lại làm như vậy? Đại ca thừa biết Đại Chu Thiên có Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp kia mà.

- Nếu Thiên Phong không một mình đối mặt với Đại Chu Thiên thì lão nạp với Thần Cái Trình đại hiệp đâu thể vào đây cứu mọi người được.

- Vậy đây là kế sách của Cát đại ca?

- A di đà Phật... Đúng như vậy. Thiên Phong chấp nhận làm mồi ngon nhử bẫy thú dữ để các người được sống, nhưng bần tăng hi vọng Thiên Phong sẽ vượt qua kiếp họa trùng trùng này.

- Chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

- Lão nạp và mọi người đã chuẩn bị tất cả rồi. Chư vị mau sớm rời khỏi đây.

Tôn Quách quay lại Thanh Thanh. Y lừ mắt nhìn nàng rồi lấy luôn mảnh son môi viết lên mặt Thanh Thanh: tối độc phụ nhân tâm.

Tôn Quách nói :

- Nàng đáng được tiểu gia thưởng cho cái danh này.

Mọi người nhanh chân rời ngục lao. Trên đường ra bên ngoài, rải rác bọn giáo đầu nằm bất động bởi bị đại sư điểm huyệt. Bên ngoài Trình Tử Quang đã chờ sẵn.

Thần Cái cũng chuẩn bị hỏa công để đốt tòa nguyệt lâu dành riêng cho Đại Chu Thiên.

Tôn Quách nói :

- Sư phụ, để đệ tử làm việc này cho.

- Không đâu, để cho ta. Khi nào tiếng hỏa điểu cất lên thì ta mới phóng hỏa.

Đại Trí thiền sư nói :

- Tất cả đều có trong kế sách, Tôn công tử mau sớm lên đường.

Tôn quách cõng Khán Như, cùng với Nghiêm Lệ Hoa, Trình Tú Tú, Giác Giới, Giác Chánh và Đại Trí thiền sư theo cửa hậu nhanh chóng rời khu vực ngục lao và nguyệt lầu. Ngay tạ cửa hậu, bọn giáo đầu võ lâm cũng đã bị điểm huyệt.

Bình Nhi chờ mọi người bên ngoài trên cỗ xe song mã.

Tôn Quách thoát băng lên ghế xà ích, ấn Khán Như vào trong khoang. Chờ cho mọi người đều đã yên vị, Bình Nhi mới thúc đôi tuấn mã trổ nước đại lao đi.

Nàng không quên nhìn lại sau lưng mình, môi mím chặt, nấc nhẹ một tiếng.

Tôn Quách ngồi bên tự đoán được Bình Nhi đang nghĩ gì. Y đón lấy dây cương nhỏ giọng nói :

- Thánh Cô... Cát đại ca nhất định thoát hiểm mà.

Cỗ xe lướt được hai mươi trượng thì ngọn lửa bùng lên phía đài nguyệt vọng.

Tôn Quách buông một tiếng thở dài :

- Trình sư phụ đã bắt đầu phóng hỏa.

Tôn Quách nói :

- Thánh Cô... Chúng ta đi đâu?

- Thiếu Lâm tự.

Đôi song mã trổ hết cước pháp kéo cỗ xe lao đi vùn vụt. Tôn Quách lo lắng nói :

- Thánh Cô... Họ sẽ rượt theo chúng ta chứ?

- Nhất định rồi.

Xem tiếp hồi 55 Hắc Bạch Diêm La

Chương 55: Hắc Bạch Diêm La

Đúng như Bình Nhi dự đoán, khi ngọn hỏa đài được thắp lên trên đỉnh đài phong thần, võ lâm đăng cơ thì như một tin lệnh được phát ra cho mọi hương đàn trực thuộc Tổng đàn võ lâm truy đuổi theo nhóm Tôn Quách và Bình Nhi.

Hơn năm mươi nhân mã thuộc hương đàn trấn Thiểm Tây được huy động án ngữ con độc đạo duy nhất băng qua trấn. Đuốc được đốt sáng xé toạc cả không gian thăm thẳm.

Tôn Quách e dè nhìn qua Bình Nhi :

- Chúng ta tính sao?

- Chỉ còn một con đường phía trước mà thôi.

- Vậy là chúng ta không được lùi?

- Không được lùi.

- Được.

Tôn Quách nhìn lại đại sư Đại Trí, nói :

- Đại sư hộ tống Nghiêm Lệ Hoa tỷ tỷ và Khán Như, để bọn giáo đầu thô thiển cho vãn bối.

Đại Trí thiền sư hóm hỉnh nói :

- Minh chủ tất phải đi tiên phong rồi.

Tôn Quách gãi đầu :

- Vãn bối hổng ham chức vị Minh chủ chút nào.

Tôn Quách trao dây cương qua tay Bình Nhi :

- Thánh Cô... Tôn Quách mở đường đây.

- Tôn thiếu hiệp cẩn trọng. Họ rất đông.

- Tại hạ đâu đánh hết, chỉ mở đường thôi.

Đại Trí thiền sư lên ghế xà ích :

- A di đà Phật... Hai chú sãi nhỏ của lão nạp sẽ giúp Minh chủ.

Tôn Quách lưỡng lự...

Đại Trí thiền sư mỉm cười :

- Thiếu hiệp yên tâm. Võ công của hai chú sãi nhỏ ở Thiên Long tự không xoàng xĩnh làm vướng tay vướng chân thiếu hiệp đâu.

- Thế thì được.

Tôn Quách vừa toan dụng Miêu Hành cước cất mình qua đầu đội tuấn mã thì Giác Giới, Giác Chánh với thuật pháp "Lưu Thủy Hành Vân" như đôi tiên đồng băng lên trước.

Tôn Quách hối hả dụng Miêu Hành cước lướt theo vừa với :

- Hê... Cái gì cũng phải chờ Minh chủ chứ.

Ba người đồng loạt băng đến phía trước đoàn tuấn mã án đường, dẫn đầu chính là Bắc Thần Đông Lĩnh.

Vừa chạm mặt Bắc Thần Đông Lĩnh, Tôn Quách phấn khích reo lên :

- A... Chúng ta gặp người thân rồi.

Tôn Quách ôm quyền xá Bắc Thần Đông Lĩnh :

- Tiền bối chắc không quên vãn bối chứ?

- Tôn Quách thiếu gia.

- Chính tiểu bối đây. Tiểu bối tưởng đâu ai xa lạ, hóa ra là tiền bối. Tại võ đài khảo chứng võ công lần trước, tiểu bối vô cùng cảm kích tiền bối đại hiệp.

Hôm nay tiền bối chắc không nỡ làm khó dễ vãn bối trong lúc bôn ba phải không?

Đông Lĩnh lạnh nhạt lắc đầu :

- Thời thế đã khác rồi. Minh chủ võ lâm Đại Chu Thiên đã phát hỏa lịnh, lão phu không thể chống lịnh Minh chủ.

- Hê... Tiểu bối cũng là Minh chủ vậy.

- Tôn công tử giờ đã là tội nhân của võ lâm Tổng đàn. Nếu Tôn công tử muốn sống thì hãy quỳ xuống giao mình cho lão để lão dẫn giải về võ lâm Tổng đàn.

Tôn Quách tròn mắt :

- Đã thoát khỏi chỗ ôn dịch đó, nay lại quay về ư?

Tôn Quách khoát tay :

- Không đâu.

- Công tử không chịu nghe lịnh thì lão phu đành thất lễ.

Tôn Quách thét lên :

- Mở đường!

Cùng với tiếng quát của Tôn Quách thì cỗ xe song mã do Bình Nhi giữ cương cũng lướt tới.

Không một chút chần chờ thêm nữa. Tôn Quách dụng thuật Miêu Hành cước áp thẳng tới Bắc Thần Đông Lĩnh, thi triển luôn những tuyệt kỹ Miêu Chưởng đã thụ học từ Thần Cái Trình Tử Quang. Chỉ trong chớp mắt, mặc dù Đông Lĩnh dụng trùy đao nhưng vẫn bị Tôn Quách dồn ép về hẳn một hướng.

Trong tình thế bức bách chẳng đặng đừng, Tôn Quách đành giở hết tất cả tuyệt học đã thụ giáo của Trình Tử Quang, thậm chí dụng luôn cả những tuyệt thức chỉ pháp của Cát Thiên Phong, phối hợp thành một thứ võ công tạp nham, hỗn độn, khiến cho Đông Lĩnh phải lúng túng, chỉ biết đỡ mà không sao phản kích được.

Bắc Thần Đông Lĩnh bị dồn hẳn về một phía, cách xa bọn giáo đầu dưới trướng lão. Tôn Quách vừa thi triển võ công vừa nói :

- Hồi đó quỷ chủ Hào Bân còn không thắng nổi tiểu gia thì lão đâu thắng được ta.

Đông Lĩnh nghe nói tức uất đến dỏ mặt. Lão toan mở miệng thét lớn, dụng một thức công tối hiểm phản kích, nhưng miệng lão vừa mở ra thì hứng trọn một chưởng thế của Tôn Quách.

Bộp...

Đông Lĩnh ngả ngửa ra sau. Tôn Quách dừng bộ, chỉ Đông Lĩnh :

- Lão đã thua. Nếu còn vận công thì kinh mạch sẽ vỡ nát mà chết.

Đông Lĩnh ngơ ngác :

- Sao...

- Tiểu gia đã tống vào lục phủ ngũ tạng của lão một hoàn Thất Đoạn Cốt.

Tôn Quách vừa nói vừa chìa quyển bí thư Độc kinh đến trước mắt Bắc Thần Đông Lĩnh.

- Lão đừng có vọng động mà chết đó. Những lời tiểu gia nói xuất phát từ quyển Độc kinh của Độc Vương sư phụ Tây Môn Kình.

Bắc Thần Đông Lĩnh biến sắc, ngồi thừ ra bất động.

Tôn Quách cười khẩy, trở bộ quay trở lại. Lúc bấy giờ bọn giáo đầu đã bị hai chú sãi Thiên Long tự giở những tuyệt công tuyệt thức của Đại Trí thiền sư đánh cho thất điên bát đảo.

Bình Nhi thản nhiên giật cương cho đôi tuấn mã tiếp tục kéo cỗ xe băng lên phía trước.

Tôn Quách thét lớn :

- Chúng ta đi.

Cỗ xe song mã vượt qua cửa ải đầu tiên thuộc trấn Thiểm Tây chẳng mấy khó khăn gì.

Hai chú sãi Thiên Long tự chỉ lắc vai đã băng mình lướt lên ngồi trên nóc khoang xe.

Tôn Quách xoa tay, phấn khích nói :

- Cao thủ Tổng đàn võ lâm xem ra chỉ là lũ hữu danh vô thực, chẳng có bản lĩnh gì. Đại sư thấy tiểu bối thế nào, đáng mặt Võ lâm Minh chủ chứ?

- A di đà Phật... Rất đáng mặt.

Đại Trí mỉm cười, nói tiếp :

- Tôn thiếu hiệp dùng võ công chi mà khiến lão Bắc Thần Đông Lĩnh vốn tự kiêu tự đắc phải ngồi thừ ra vậy?

- A... Đâu có gì khó để đối phó với lão. Tiểu bối dùng một cục đất sét thảy vào miệng lão trong lúc lão toan phản kích, thế là xong.

Đại Trí thiền sư nhíu mày :

- Cái gì, chỉ một cục đất sét thôi?

- Không không... Còn phải cho lão đại hiệp ngụy quân tử đó nhìn qua quyển Độc kinh của lão tiền bối Tây Môn Kình.

- A di đà Phật... Tôn công tử quả là túc trí đa mưu.

Tôn Quách chưa kịp đáp lời khách sáo với Đại Trí thiền sư thì tiếng hỏa điểu rúc lên trên không trung.

Tiếng chim kêu nghe lồng lộng buộc Tôn Quách lẫn Đại Trí phải nhìn lên bầu trời.

Tú Tú nghe tiếng hỏa điểu liền vén rèm, khẩn trương nói :

- Tiểu huynh... Hỏa điểu cảnh báo có cao thủ kỳ tuyệt đang rượt theo chúng ta. Có thể là Đại Chu Thiên, mau thúc ngựa chạy nhanh lên.

- Đại Chu Thiên à?

Vừa nói, Tôn Quách và ra roi đánh vào mông đôi tuấn mã.

- Hai con rùa, nhanh chân lên.

Đại Trí thiền sư lo lắng quay lại hỏi Tú Tú :

- Tiểu nữ có thể hiểu được tiếng chim kêu à?

Nàng gật đầu :

- Tiếng chim vừa rồi là của hỏa điểu, con linh ưng đã tong sống với tiểu nữ mà.

- A di đà Phật. Thế thì đúng rồi.

Đại Trí thiền sư nhìn Tôn Quách :

- Tôn thiếu hiệp hãy cùng mọi người đi tiếp, lão nạp ở lại đoạn hậu.

Tôn Quách lắc đầu :

- Không... Chúng ta cứ đi tiếp. Vừa đánh vừa chạy, không để mất thêm người nào nữa.

Tú Tú nhìn Tôn Quách :

- Tôn huynh nói như một Minh chủ ban phát mệnh lệnh.

- Thì Chu Thiên chưa đăng cơ, Tôn Quách vẫn còn là Minh chủ mà.

Tôn Quách ra roi thúc đôi tuấn mã phi nhanh hơn, mặc dù đã nghe được tiếng thở phì phò của chúng.

Y vừa thúc ngựa vừa nói :

- Biết đâu chừng hỏa điểu ban đêm không nhìn được, trông gà hóa cuốc thì sao.

Tú Tú sa sầm mặt :

- Linh vật của Hỏa Điểu đảo không tầm thường như huynh tưởng đâu.

Một luồng gió cuồng nộ ập tới. Hai chú sãi Giác Giới và Giác Chánh đang ngồi trên nóc khoang xe bị hất xuống đất. Cả hai đồng loạt thốt lên :

- Ôi cha!

Tôn Quách và Đại Trí thiền sư còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì hai người vận y đen trắng băng ngựa ngay trên đầu mọi người. Khinh thuật của hai người đó thật thần kỳ quán tuyệt, và thủ pháp lại xuất quỷ nhập thần.

Họ vừa trụ bộ trước đầu đôi tuấn mã thì cặp câu liêm đã lia ngang, tiện đứt yết hầu ngựa rồi.

Đôi tuấn mã đang kéo cỗ xe chỉ kịp khụy hai vó trước mà không thể thốt ra tiếng hí giãy chết.

Tôn Quách nhanh tay hơn mọi người, phi chân xuống đỡ lấy cán xe không cho nó lật ngang.

Y chỉ kịp thở phào một tiếng khi cỗ xe đã dừng hẳn lại.

Đại Trí thiền sư lướt xuống án ngữ trước đầu xe, miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Lão nạp không ngờ nhị vị Hắc Bạch Diêm La lại rời Lạc Hồn Cốc tái xuất giang hồ.

Hắc Diêm La dung câu liêm chỉ Đại Trí thiền sư :

- Các ngươi đã thấy Hắc Bạch Diêm La rồi, sao còn chưa chịu quỳ xuống giao nộp mạng chứ?

Tôn Quách thở hắt ra một tiếng, bước đến đứng bên Đại Trí thiền sư :

- Hai vị tiên sinh đã chém chết ngựa của tiểu gia. Tiểu gia chưa bắt đền, còn đòi lấy mạng mọi người nữa. Như thế quả là bất công và ngang tàng.

Bạch Diêm La trừng mắt nhìn Tôn Quách :

- Tôn tiểu tử định nói nhăng nói cuội để giở trò bôn tẩu nữa à?

Tôn Quách khoát tay :

- Hê, tiểu gia đâu phải hạng người tham sinh úy tử mà bỏ bạn đồng hội đồng thuyền được.

Tôn Quách ngẩng đầu ngắm Hắc Bạch Diêm La rồi reo lên :

- A... Tôn Quách nhận ra rồi.

Hắc Diêm La cau mày, hằn học nói :

- Tiểu tử nhận ra gì?

Tôn Quách vỗ tay :

- Nhị vị tiên sinh không nhận ra Tôn Quách nhưng Tôn Quách không thể không nhận ra nhị vị tiên sinh. Chúng ta đều là người nhà với nhau cả.

Bạch Diêm La sa sầm mặt, động cán câu liêm xuống đất.

Bộp...

Gã gằn giọng nói :

- Tiểu tử... Ngươi đừng xảo ngôn vô ích. Hãy ngoan ngoãn giao nộp mạng đi.

Tôn Quách lắc đầu, xoa tay :

- Tôn Quách đã nói các vị là người nhà mà lại không tin. Có phải nhị vị tiên sinh đây là... là Hắc Bạch Diêm La?

Hắc Diêm La nói :

- Không sai. Chúng ta là Hắc Bạch Diêm La chứ không phải người nhà của tiểu tử.

Tôn Quách hào hứng nói :

- Nhị vị tiên sinh đúng là người nhà mà. Trước đây Tôn Quách có lập một trại bán áo quan...

Bạch Diêm La cướp lời Tôn Quách :

- Tiểu tử nói chuyện gì thế? Ngươi mở trại bán áo quan thì có liên can gì đến Hắc Bạch Diêm La chứ?

Tôn Quách chắc lưỡi :

- Nhị vị tiên sinh không biết đấy thôi. Tiểu bối mở trại bán áo quan tất có liên can tới nhị vị tiền bối.

- Liên can gì?

Tôn Quách nhăn nhó :

- Này nhé... Người bán áo quan với diêm la địa phủ thì có phải là người nhà không? Nếu không có Tôn Quách thì đâu có người chết. Không có người chết thì sao có a tỳ, không có a tỳ thì chẳng có Hắc Bạch Diêm La. Xét cho cùng, chúng ta là người nhà với nhau.

Tôn Quách dấn đến một bộ :

- Đã là người nhà thì không nên bôi mặt đánh nhau. Chúng ta bôi mặt đánh nhau thiên hạ sẽ cười cho. Tiểu bối nói cặn kẽ với tất cả những lời vàng thước ngọc, nhứt định nhị vị tiên sinh sẽ nhận ra cái lý của Tôn Quách.

Hắc Diêm La hừ nhạt, toan mở miệng phản bác lại Tôn Quách. Vốn đã có chủ định từ trước, vừa nhác thấy Hắc Diêm La hơi lơ là bởi những lời nói sằng của mình, khi y vừa toan mở miệng phản bác, Tôn Quách bất thần xuất thủ.

Mặc dù chủ động tập kích bất ngờ, Tôn Quách không dám xem thường đối phương, đã dụng ngay tuyệt thức Nhất Chỉ Dương Cương đã thụ học của Cát Thiên Phong, phối hợp với chỉ khí Kim Cang từ tả thủ chia làm hai hướng. Một công vào vùng thượng đẳng, còn chỉ khí thì đánh vào khu vực đại huyệt Huyền Khưu, nằm ngay thắt lưng Hắc Diêm La.

Thủ pháp của Tôn Quách cực kỳ nhanh và chính xác, lại xuất ra vào thời điểm bất ngờ nhất đối với Hắc Bạch Diêm La. Với thế công hoàn toàn bất ngờ này thì Tôn Quách xem như nắm chắc phần thắng.

Chỉ công Nhất Chỉ Dương Cương gần như chạm vào đại huyệt của đối phương, trong khi Hắc Diêm La hoàn toàn không có phản ứng đối phó gì. Gã gần như hoàn toàn bất ngờ với chiêu công thần tốc của Tôn Quách thì Bạch Diêm La đã kịp hoàn lưỡi câu liêm móc vào vùng hạ đẳng của Tôn Quách.

Tình huống đó khiến Đại trí thiến sư giật thót ruột. Lão tăng buột miệng buông tiếng Phật hiệu :

- A di đà Phật, cứu độ chúng sinh.

Lão thiền sư không lo lắng sao được, bởi nếu như Tôn Quách đắc thủ với chiêu công loại được Hắc Diêm La thì cũng tự kết liễu sinh mạng mình bởi lưỡi câu liêm sáng ngời của Bạch Diêm La. Tất

nhiên một mình Bạch Diêm La, Đại Thiền Sư có thể đối phó để cho Bình Nhi cùng với mọi người tiếp tục bôn tẩu.

Nhưng Tôn Quách chết thì chẳng khác nào võ lâm mất đi một đóa hoa kỳ tài. Đại Trí thiền sư đâu muốn chuyện đó xảy ra, nhưng tình thế chẳng đặng đừng buộc lão phải buông Phật hiệu tỏ lộ sự bất lực của mình.

Trong cuộc đấu, Tôn Quách bất ngờ ra chiêu công, hoàn toàn gần như đắc thủ thì chớp thấy lưỡi câu liêm sáng ngời ánh thép của Bạch Diêm La phạt ngang, chực chờ móc vào vùng hạ đẳng của mình. Nếu để cho câu liêm công trúng đích, thì xem như lục phủ ngũ tạng Tôn Quách sẽ phơi bày hết ra ngoài, bằng như tránh lưỡi câu liêm thần chết của Bạch Diêm La thì bao nhiêu dự tính xem ra dã tràng xe cát biển đông.

Tú Tú hốt hoảng thét lên :

- Tôn huynh!

Nàng sợ hãi ôm mặt gục đầu xuống bởi sợ phải chứng kiến cái chết thảm thương của người mình thương, mình yêu.

Hắc Diêm La nhìn trừng trừng Tôn Quách và chỉ kịp thốt :

- Mạng đổi mạng.

Vào khoảnh khắc cuối cùng. Tôn Quách quyết định chuyển thế, không công vào những vùng huyệt đạo của Hắc Diêm La mà dồn khí công Kim Cang Chỉ đỡ lấy lưỡi câu liêm, cùng Nhất Chỉ Dương Cương cắt ngang mặt Hắc Diêm La, điểm tới tam tinh Bạch Diêm La.

Sự chuyển thế thần kỳ của Tôn Quách buộc Bạch Diêm La phải nghiêng đầu tránh né mà không dụng hết chiêu thức của mình.

Ngón chỉ Kim Cang chạm vào sang lưỡi câu liêm, khiến cho nó đổi hướng.

Lợi dụng khoảnh khắc chớp nhoáng đó. Tôn Quách thi triển Miêu Hành cước, cất mình lướt qua đầu Hắc Bạch Diêm La.

Mặc dù phản ứng nhanh và cực kỳ biến hóa nhưng lưỡi câu liêm sáng ngời của Bạch Diêm La cũng rọc một đường dài xé toạc ống quần Tôn Quách.

Thấy Tôn Quách thoát khỏi kiếp nạn trong đường tơ kẽ tóc, lão thiền sư Thiên Long tự vô cùng phấn khích, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai...

Vừa dứt câu Phật hiệu, Đại Trí thiền sư xông luôn vào cuộc giao thủ với Hắc Bạch Diêm La.

Hắc Diêm La cáu kỉnh, gắt giọng nói :

- Chưa thấy quan tài các người chưa khuất phục bổn nhị vị sứ giả a tỳ.

Lần này không để rơi vào tình thế bị động. Hắc Bạch Diêm La đồng loạt phối hợp. Cả hai đồng loạt di thân phối hợp vây quanh Đại Trí thiền sư. Sự phối hợp của Hắc Bạch Diêm La vô cùng nhuần nhuyễn và chính xác, không để lọt một chút sơ hở.

Xâu chuỗi bồ đề của thiền sư Đại Trí vừa chớp công vào Hắc Diêm La thì y như rằng lưỡi câu liêm của Bạch Diêm La đã chớp tới toan móc lấy vùng hạ đẳng của lão tăng. Còn nếu như Đại Trí thiền sư công Bạch Diêm La thì lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La đã đến trước, tạo áp lực nặng nề nơi yết hầu của đối phương.

Bản lĩnh võ công của lão tăng Thiền Long tự đâu phải tầm thường, bởi vì vốn người rất ham mê võ học, nhưng trước sự phối hợp thần kỳ, nhuần nhuyễn của Hắc Bạch Diêm La, như bóng với hình khiến cho lão tăng không khỏi lúng túng. Trận giao thủ diễn ra được mười hiệp, bằng sự phối hợp của đôi câu liêm, lần hồi Hắc Bạch Diêm La đã chiếm được thế thượng phong.

Lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La móc tới yết hầu Đại Trí thiền sư nhanh hơn chớp mắt. Xâu chuỗi bồ đề của vị cao tăng Thiên Long tự cũng phạt ngang gạt lưỡi câu liêm qua bên.

Chát...

Đại Trí thiền sư chưa kịp thâu hồi xâu chuỗi thì...

Xoạt...

Áp lực từ phía sau năng nề ập tới, Đại Trí thiền sư chỉ kịp bước tới một bộ theo bộ pháp Mê Tông, nhưng lưỡi câu liêm đã móc được vào chiếc áo tăng bào, rồi rọc một đường dài từ trên xuống dưới. Nếu như Đại Trí thiền sư không phản ứng nhanh nhẹn thì có lẽ lưỡi câu liêm bén ngót của Bạch Diêm La đã móc được xương sống của người rồi.

Tôn Quách thấy sự biến càng lúc càng bất lợi cho lão tăng, liền thét lớn :

- Hai lão quỷ cho tiểu gia nhập cuộc với chứ.

Cùng với lời nói đó, Tôn Quách thi triển Miêu Hành cước nhập trận. Vừa nhập trận, Tôn Quách dụng luôn Kim Cang Chỉ điểm tới tam tinh Bạch Diêm La.

Trước thế công của đối phương, Bạch Diêm La rất dửng dưng. Y vẫn dụng câu liêm móc vào vùng thượng đẳng của Đại Trí thiền sư, buộc lão tăng Thiên Long tự phải thối lại hai bộ, cùng lúc đó lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La đã xuất hiện, móc thẳng vào chỉ pháp của Tôn Quách.

Tôn Quách giật mình, vừa thu hồi chỉ pháp vừa lách ngang tránh lưỡi câu liêm thần kỳ của đối phương. Mặc dù Tôn Quách nhập cuộc, áp lực do Hắc Bạch Diêm La giảm hẳn đối với lão tăng Thiên Long tự, nhưng sự khinh giảm đó chỉ diễn ra trong khoảnh khắc và rồi đến ngay cả Tôn Quách cũng bị lúng túng bởi sự phối hợp thần kỳ của đôi cao thủ Lạc Hồn Cốc.

Nếu Hắc Bạch Diêm La phối hợp chiêu công với chiêu thủ một cách nhuần nhuyễn như dựng thành một trận pháp luân xa chiến thì Đại Trí thiến sư và Tôn Quách cứ như gà mắc tóc. Sự nhập cuộc của Tôn Quách càng khiến cho Đại Trí thiền sư lẫn y thêm vướng tay vướng chân. Đôi lúc Tôn Quách ngỡ như chiêu công của mình cứ nhằm lão tăng Thiên Long tự, ngược lại đôi khi chiếc xâu chuỗi bồ đề của lão tăng lại vô tình tạo áp lực đối với Tôn Quách trong khi chủ đích của vị cao tăng Thiên Long là công vào Bạch Diêm La.

Trận đấu diễn ra thêm được mươi hiệp thì lão tăng Thiên Long tự và Tôn Quách gần như chỉ biết thủ mà không thể nào công được đối phương. Hai người liên tục bị Hắc Bạch Diêm La dồn vào thế bị động.

Đại Trí thiền sư vốn ham mê võ học, và luôn tự thị vào bản lĩnh võ công của mình, nay đối phó với Hắc Bạch Diêm La, không sao chiếm được thế chủ động, và ngược lại còn liên tục bị đối phương dồn ép nên tịnh tâm chợt phẫn nộ.

Đại Trí thiền sư thét lớn một tiếng :

- Lão nạp không nhịn được nữa rồi.

Cùng với tiếng thét phẫn nộ đó, lão tăng Thiên Long tự xoạt chân, rồi quất ngang xâu chuỗi, chủ đích đánh vào mặt Bạch Diêm La. Bạch Diêm La chỉ hơi ngã ngửa người về sau, lưỡi câu liêm trong tay gã nhắm vùng hạ đẳng của Tôn Quách móc tới. Trong khi đó lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La thì mổ phập xuống tạo áp lực ngay trên đỉnh đầu lão tăng.

Tình thế chẳng đặng đừng, Đại Trí thiền sư buộc phải lắc vai lách ngang né tránh lưỡi câu liêm của đối phương toan chực chờ bửa vào đỉnh đầu mình, vô tình chiếc xâu chuỗi phát chiêu công của lão tăng Thiên Long lại biến thành chiêu công quất qua bên Tôn Quách.

Dưới vùng hạ đẳng là móc câu tử thần của Bạch Diêm La, trên là chiếc xâu chuỗi vô tình của lão tăng Thiên Long tự, Tôn Quách ví như người bị rơi vào thế trên đe dưới búa.

Tôn Quách buột miệng thốt :

- Ôi cha!...

Y không sao có thể liên thủ ngăn trở cả hai thứ binh khí công cùng một lúc.

Trong lúc bối rối, Tôn Quách buộc phải nghiêng người lấy vai chịu đựng xâu chuỗi của lão tăng Thiên Long tự.

Bốp...

Tôn Quách nhăn mặt :

- Ai cha...

Vai thì hứng xâu chuỗi của Đại trí thiền sư, còn song thủ thì Tôn Quách thi triển chiêu thức Tam Chỉ Sầu Ưng bổ vào lưỡi câu liêm, đánh bật nó ghì xuống bên dưới.

Chát...

Hứng trọn xâu chuỗi của Đại Trí thiền sư, mắt Tôn Quách nổ đom đóm, xương bả vai thì ngỡ như đã nát vụn.

Trong khi đó, Đại Trí thiền sư lại ngơ người bởi sự vô tình của mình. Khi lão tăng thấy chiêu công của mình phát ra lại nhằm Tôn Quách tập kích thì vội vã giảm hẳn nội lực, nhưng mặc dù đã giảm nội kình, bên vai phải của Tôn Quách vẫn tê buốt, không sao cử động được hữu thủ.

Hắc Diêm La đâu bỏ qua cơ hội lúc lão tăng Thiên Long tự ngơ ngơ người bởi sự vô tình công vào Tôn Quách, lưỡi câu liêm liền thọc tới toan móc vào vùng hạ đẳng của đối phương.

Thế công này của gã Hắc Diêm La thật tàn nhẫn, nhưng được gã thi triển vô cùng nhanh nhẹn và thần kỳ, khiến cho lão tăng không kịp trở tay phản ứng.

Đầu lưỡi câu liêm móc vừa chạm đến chiếc tăng y, và chỉ thêm một động tác nữa thôi. Hắc Diêm La đã có thể móc được lục phủ ngũ tạng của Đại Trí thiền sư lôi ra ngoài. Tình huống này ví như lưỡi hái tử thần đã đặt đúng vào tử số của lão tăng Thiên Long tự. Chính vào khoảnh khắc sau cùng đó, một bóng người với thân pháp như đằng vân lướt gió nhập cuộc.

Vừa nhập cuộc thì từ hổ khẩu của người kia một ánh chớp vàng tựa ánh sáng tinh sa bắn vụt ra điểm thẳng vào sóng lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La.

Bốp...

Lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La đón thẳng đốm sáng vàng như tinh sa, bị trì hẳn xuống đất. Bạch Diêm La cũng bị bất ngờ không kịp phối hợp, buộc phải lạng người qua dùng câu liêm của mình án

ngữ ngay trước mặt Hắc Diêm La.

Hắc Diêm La buột miệng thốt :

- Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong.

Xem tiếp hồi 56 Kiếp nạn trùng trùng

Chương 56: Kiếp Nạn Trùng Trùng

Thấy Cát Thiên Phong xuất hiện đúng lúc, giải thoát tình thế bất lợi cho Đại Trí thiền sư, Tôn Quách phấn khích reo lên :

- Cát đại ca!

Thiên Phong nhìn Hắc Bạch Diêm La nhưng nói với Tôn Quách :

- Tôn Quách mau đưa mọi người hướng về phía trước. Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan và Trình đại hiệp đang chờ mọi người.

Tôn Quách gật đầu :

- Tuân lệnh đại ca.

Hắc Diêm La rít lên :

- Các ngươi chỉ có mỗi một con đường là quỳ xuống nạp mạng chứ đừng hòng rời khỏi đây.

Hắc Bạch Diêm La đồng loạt động câu liêm án ngữ ngang quan lộ.

Thiên Phong cau mày nhìn hộ :

- Nhị vị Diêm La có thể cản đường được Ma Hoàn Lãnh Nhân này sao?

Bạch Diêm La đáp lời chàng :

- Thiên Phong, có bản lĩnh gì thì cứ thi thố hết ra đi. Hắc Bạch Diêm La từng nghe danh đôi Ma Hoàn thần kỳ của ngươi, hôm nay ta muốn chứng nghiệm sự thần kỳ đó.

Vừa nói hết câu thì những luồng sét trời xuất hiện trên không trung kèm theo những tiếng sấm đì đùng. Thấy những đạo sét trời xuất hiện, mặt Thiên Phong lộ rõ nét khẩn trương.

Đại Trí thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Hắc Diêm La cười khẩy, nhìn Thiên Phong :

- Tôn giá hiểu chuyện gì sắp xẩy ra rồi chứ? Minh chủ Đại Chu Thiên dụng Càn Khôn kiếm khí thu nạp vào Can Tương thần kiếm và sắp đến đây rồi đó. Nếu các ngươi ngoan ngoãn tự giao nộp sinh mạng thì nhị vị đại gia sẽ xin với Minh chủ cho mấy người được chết trong sự thanh nhàn, bằng như ngược lại... các người tự hiểu mình sẽ phải chịu khổ hình như thế nào.

Thiên Phong lắc đầu :

- Đại Chu Thiên sẽ không đến kịp như hai ngươi tưởng đâu.

Vừa dứt câu, Thiên Phong liền dụng thuật khinh công lướt đến Hắc Bạch Diêm La. Tất nhiên Hắc Bạch Diêm La đã biết đối thủ của mình là Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong, một đối thủ không phải tầm thường nên đồng loạt vung câu liêm cùng phối hợp để ứng phó.

Chiếc Ma Hoàn thoát ra đập thẳng vào lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La.

Chát...

Chiếc Ma Hoàn đó hất ngược lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La về sau. Ngay lập tức chiếc câu liêm của Bạch Diêm La phạt tới nhắm vào vùng hạ đẳng của Thiên Phong.

Chiếc câu liêm chưa kịp biến thành chiêu thì đã nhận áp lực nặng nề từ tuyệt kỹ Nhất Dương Chỉ Dương Cương đè tới.

Nếu như đấu với Đại Trí thiền sư và Tôn Quách, đôi câu liêm của Hắc Bạch Diêm La phối hợp thần kỳ, biến hóa linh hoạt thì khi giao thủ với Cát Thiên Phong, sự phối hợp đó như liên tục bị gián đoạn bởi khi chúng chưa biến thành chiêu thành thức thì đã gặp phải áp lực của Ma Hoàn, hoặc chỉ pháp thần kỳ của đối phương.

Một điều lạ lùng là Cát Thiên Phong chỉ dụng có một chiếc Ma Hoàn mà thôi.

Nhưng chỉ một chiếc cũng đủ cho Hắc Diêm La phải lúng túng, không ngừng thối bộ.

Chiếc Ma Hoàn bắn ra, lần này nhắm vào vùng thượng đẳng của Hắc Diêm La. Vừa chớp thấy ánh sáng vàng như tinh tú bắn ra. Hắc Diêm La toan đưa câu liêm ngăn đỡ, còn Bạch Diêm La thì hoành bộ định dụng móc câu từ dưới móc lên công vào vùng tử huyệt Thần Khuyết của đối phương.

Nhưng bất ngờ, khi chiếc Ma Hoàn gần chạm vào lưỡi câu liêm của Hắc Diêm La, lại bất ngờ đổi hướng nhắm sóng câu liêm của Bạch Diêm La vỗ tới.

Chát...

Lưỡi câu liêm của Bạch Diêm La bị chiếc Ma Hoàn đánh bật qua bên trông khi Hắc Diêm La chưa

kịp hiểu tại sao lại có hiện tượng kỳ lạ như vậy. Y còn đang lúng túng chưa kịp phán đoán tình thế thì bờ vai phải nhói buốt với cảm giác có mũi dùi cứng như thép thọc xuyên qua da thịt gã.

- Ôi cha...

Hắc Diêm La tháo luôn ba bộ. Y chưa kịp trụ tấn thì hứng tiếp một ngọn cước vào vùng thượng đẳng.

Bình...

Hắc Diêm La bật ngửa ra sau, cảm giác mà y nhận được là sức nặng khủng khiếp như quả Thái Sơn đè xuống vùng thượng đẳng của mình.

Bạch Diêm La thấy Hắc Diêm La bị trúng cước của Thiên Phong, toan phát động câu liêm phạt tới để giải nguy cho đồng bọn. Y chưa kịp thực hiện ý định đó thì ánh tinh sang vàng nhợt lại thoát ra, buộc gã phải bỏ ngay ý niệm đó mà dụng câu liêm ngăn đỡ.

Chát...

Chiếc Ma Hoàn chạm vào lưỡi câu liêm, khiến cho hổ khẩu của Bạch Diêm La buốt đến tận óc. Với cảm giác đó, Bạch Diêm La nhận ra nội lực của mình không thể nào bì với khí kình của Ma Hoàn Đoạt Mạng.

Cùng lúc một tiếng sấm rền trỗi lên trên không trung và một luồng sét trời giã xuống, tỏa ánh sáng lóa cả mắt.

Bạch Diêm La phấn khích nói :

- Thiên Phong... Ngươi chờ Minh chủ đến.

- Tại hạ không có thời gian để chờ Minh chủ của tôn giá.

Lời vừa dứt thì chiếc Ma Hoàn lại thoát ra xẹt đến yết hầu Bạch Diêm La. Đã chuẩn bị từ trước, dù biết nội kình của mình không thể sánh với Thiên Phong nhưng gã vẫn cương cường dụng câu liêm đón thẳng đỡ thẳng.

Chát...

Bạch Diêm La đỡ thẳng lưỡi Ma Hoàn, chưa kịp tháo thêm ba bộ thì đầu gối bên phải rát buốt, đau đến tận óc. Cái đau khủng khiếp đó khiến Bạch Diêm La khuỵu chân xuống, chính khoảnh khắc đó y mới thấy chiếc Ma Hoàn thứ hai đang cắt một vòng cung quay trở lại tả thủ của Thiên Phong.

Y buột miệng nói :

- Thiên Phong...

- Tại hạ đã nói không thể chờ thêm thời khắc nào nữa.

Bạch Diêm La biến hẳn sắc diện. Bởi hiện tại y thừa biết sinh mạng của mình hoàn toàn được đặt trong tay đối phương. Nếu như y thấy đôi Ma Hoàn lần nữa, điều đó đồng nghĩa với cái chết.

Một luồng sét cắt ngang bầu trời.

Thiên Phong hối thúc mọi người :

- Tất cả đi đi!

Bình Nhi bịn rịn :

- Còn Cát huynh?

- Huynh sẽ đi cùng với mọi người.

Thiên Phong chờ cho tất cả vượt qua Hắc Bạch Diêm La mới nhìn hai gã, nói :

-Chính khí võ lâm không thể mất đi một cách dễ dàng như các người tưởng đâu.

Bạch Diêm La nhìn Thiên Phong chằm chằm. Y chợt thấy tả thủ của chàng rỉ máu qua kẽ tay.

- Thiên Phong... Tay ngươi đang rỉ máu kìa.

- Một chút máu đối với Thiên Phong chẳng đáng gì.

- Hừ... Một chút máu chẳng đáng gì, nhưng tay trái của ngươi không còn làm chủ được chiếc Ma Hoàn. Ma Hoàn đủ một đôi, ngươi còn chẳng thể làm gì được Minh chủ Đại Chu Thiên, giờ nó chỉ có một chiếc thì sao làm nên chuyện lớn được.

- Còn một chiếc nhưng nó vẫn có thể lấy mạng chủ nhân Lạc Hồn Cốc.

- Ngươi định kết thúc sinh mạng của Hắc Bạch Diêm La à?

- Võ lâm phải có hắc đạo và bạch đạo mới là võ lâm. Thiên Phong để lại cho hai ngươi một cái mạng.

Chàng trở bộ dụng khinh thuật thượng thừa băng theo nhóm Tôn Quách, Bình Nhi, Đại Trí thiền sư và Nghiêm Lệ Hoa cùng với Khán Như và hai chú sãi nhỏ Giác Giới và Giác Chánh. Thiên Phong không phải mất nhiều công sức, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã bắt kịp mọi người.

Hỏa Điểu đảo chủ đã chờ sẵn mọi người tại ngã ba cùng với Trình Tử Quang.

Thiên Phong vừa đến, Trình Tử Quang liền nói :

- Tôn giá... Chúng ta cứ theo kế sách mà hành động chứ?

Thiên Phong gật đầu.

Trình Tử Quang nhìn lại Nghiêm Lệ Hoa và Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan :

- Muội muội... Mau đưa mọi người lên đường.

Tịnh Lan gật đầu.

Tiếng sấm rền lại trổ trên không trung.

Tịnh Lan nói với Lệ Hoa :

- Phu nhân... Chúng ta đi.

Bình Nhi bước đến bên Thiên Phong :

- Cát huynh... Muội muốn đi cùng với huynh.

Thiên Phong lắc đầu :

- Lệ Hoa cần muội hơn.

- Đã có Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan và Trình đại hiệp. Tất cả mọi người sẽ an toàn về đến Thiếu Lâm, còn huynh và muội sẽ đến Giản Hoa thiền viện.

- Bình Nhi... Huynh tự lo được cho mình. Muội nên nhớ hiện tại Chu Thiên đã luyện thành Càn Khôn kiếm khí và Can Tương thần kiếm. Đi cùng với huynh họa nhiều lành ít đó.

Bình Nhi lắc đầu :

- Không... Muội đã quyết như vậy rồi.

- Muội nên nghĩ đến Vô Vi phái.

Tất cả đều vì chính đạo võ lâm. Sự phát dương quạng đại của Vô Vi phái không là gì cả khi chính đạo võ lâm nằm trong tay kẻ bất nhân, bất nghĩa.

Tôn Quách bước đến bên Thiên Phong :

- Đại ca, hãy cho đệ đi cùng với đại ca.

Đệ lại càng không được đi theo huynh. Nếu ứng mạng võ lâm rơi đúng vào đệ thì mạng của đệ chính là chính đạo võ lâm. Phải bảo vệ chính đạo võ lâm như bảo vệ sinh mạng của đệ.

Thiên Phong nhìn lại Trình Tử Quang :

- Tất cả mau lên đường đi, không còn kịp nữa đâu.

Tử Quang bặm môi.

Đại Trí thiền sư lần chuỗi hạt bồ đề, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Tôn giá bảo trọng.

- Đại sư bảo trong. Tất cả những gì tại hạ muốn nói đã nói hết với lão đại sư rồi. Nếu như Thiên Phong không quay về thì cứ theo đó mà hành sự.

- A di đà Phật... Lão tăng tin tôn giá sẽ quay về.

- Hy vọng như vậy.

Lại một ánh chớp lóe sáng cả bầu trời, Thiên Phong hối thúc mọi người :

- Tất cả mau sớm lên đường.

Khán Như bước đến bên chàng :

- Thúc thúc phải về cùng với Khán Như nhé.

Thiên Phong nắm tay Khán Như :

- Khán Như bảo trọng. Tất cả chính sự của võ lâm hiện trong tay Khán Như.

- Nhưng Khán Như chỉ muốn thúc thúc quay về mà thôi.

Thiên Phong mỉm cười, gật đầu :

- Thúc thúc sẽ quay về với Khán Như.

- Thúc thúc hứa với Khán Như rồi đó nha?

Thiên Phong gật đầu.

Trình Tử Quang đốc thúc mọi người lên cỗ xe song mã, theo ngã rẽ bên tay phải thúc ngựa bỏ đi.

Thiên Phong nhìn theo cỗ xe đó cho đến khi nó mất hút vào bóng đêm. Chàng ở lại xóa hết dấu vết, rồi lên cỗ xe độc mã, ra roi chạy thật chậm hướng về phía trước. Theo sau cỗ xe độc mã của Thiên Phong độ hơn tám con tuấn mã sắc lông đen kịt.

Thiên Phong đi được hai trượng, liền quất roi vào mông con tuấn mã. Nó cất tiếng hí vang lồng lộng.

Tiếng sấm rền nổi trên không trung, hòa với tiếng ngựa hí vang cả không gian, náo loạn màn đêm.

Khi Thiên Phong quay lại phía sau, đã phát hiện chiếc kiệu của Chu Thiên do bốn gã đại lực khiêng ào ào lướt tới. Thiên Phong không chần chừ thêm mà ra roi đánh mạnh vào mông con tuấn mã. Con ngựa hí vang một hồi rồi kéo cỗ xe lao nhanh về phía trước.

Bầy ngựa phía sau cũng trổ qua nước đại bám theo cỗ xe của chàng. Chiếc kiệu do bốn gã đại lực khiêng cũng gia tăng cước pháp. Chu Thiên vén rèm kiệu, rồi lắc vai lướt mình lên không. Bằng một bộ pháp không thể nào tưởng tượng được. Đại Chu Thiên như người chạy trên không trung bám theo bầy ngựa và cỗ xe độc mã của Cát Thiên Phong.

Nếu lúc y còn ngồi trong kiệu sơn son thếp vàng để bốn gã đại lực khiêng thì khoảng cách giữa Thiên Phong và chiếc kiệu càng lúc càng xa dần, nhưng khi Chu Thiên rời cỗ kiệu dụng đến khinh thuật thì khoảng cách ấy nhanh chóng được thu ngắn lại.

Mặc dù Thiên Phong đã thúc tuấn mã phi nước đại lao đi như giông như gió nhưng Chu Thiên với bộ pháp thần kỳ vẫn ào ào rút ngắn khoảng cách lại.

Đại Chu Thiên vừa truy sát vừa quát :

- Các ngươi đừng chạy nữa, vô ích mà thôi.

Mặc dù cho Chu Thiên quát tháo, Thiên Phong vẫn ra roi để lũ ngựa lao đi.

Một tiếng sấm động trên bầu trời, liền theo đó là một đạo sét kiếm sáng ngời, xé toạc màn đêm, giã thẳng xuống lũ ngựa đang bám theo cỗ xe Thiên Phong.

Ầm...

Bốn con tuấn mã bị chẻ đôi, lăn ra đất chết không kịp giãy, kịp hí.

Tiếng sấm nổ do đạo sét kiếm tạo ra khiến cho lũ ngựa tản mác, Thiên Phong phải ghì cứng dây cương mới không để con tuấn mã kéo cỗ xe hoảng loạn.

Thiên Phong bất ngờ đứng thẳng trên ghế xà ích. Hữu thủ của chàng vung ngược về sau. Ánh Ma Hoàn thoát ra như một đóm vàng xé toạc màn đêm, nhắm yết hầu của Đại Chu Thiên tập kích.

Rét...

Ma Hoàn lướt đi xé toạc không khí tạo ra thứ âm thanh nghe buốt lạnh cả cột sống.

Ánh Ma Hoàn chưa chạm được đến thân ảnh Chu Thiên thì lưỡi Can Tương thần kiếm đã biến nó thành những hạt bụi li ti bắn văng tung tóe như pháo hoa.

Chu Thiên rít lên :

- Cát Thiên Phong... Thì ra là ngươi.

Cùng với lời nói đó, Chu Thiên chuyển Can Tương thần kiếm, tạo thành một luồng sét trời từ trên cao bổ thẳng xuống cỗ xe độc mã của Thiên Phong.

Từ lưỡi Can Tương thần kiếm, một đạo sét sáng ngời cắt tới Thiên Phong.

Bóng đêm như bị rách toạc bởi ánh quang xanh rờn của đạo sát kiếm Càn Khôn.

Vừa chớp thấy ánh sáng xanh rờn làm lóe mắt, Thiên Phong chỉ kịp thi triển Mê Tông Bộ thoát ra khỏi cỗ xe độc mã băng về phía trước.

Ầm...

Cỗ xe độc mã lẫn con ngựa hắc ô long câu bị xé vụn thành từng mảng trong tiếng sấm rền rung chuyển cả đất trời. Luồng sét kiếm với uy lực Càn Khôn đó hất Thiên Phong băng đi nhanh hơn. Mặc dù đã kịp thi triển Mê Tông Bộ thoát đi nhưng thính nhĩ của Thiên Phong vẫn rộn lên những tiếng ầm ì như sóng biển vỗ vào gò đá.

Chàng không cần quay mặt nhìn lại nhưng vẫn biết chuyện gì xảy ra sau lưng mình. Dồn hết nội lực vào cước pháp, Thiên Phong dụng khinh thuật “Lưu Thủy Hành Vân” lao về hướng một cánh rừng phía trước. Trên đầu chàng, bầu trời lại nổ lên những tiếng sầm ầm ầm.

Thiên Phong nghĩ thầm :

- “Chu Thiên sắp xuất Càn Khôn sét kiếm lần thứ hai. Lần nay y sẽ hướng vào mình”

Ý niệm đó lướt nhanh qua đầu Thiên Phong cùng với cảm giác toàn thân như có bầy kiến bò nhung nhúc và bất giác xương sống gai lạnh.

Cả khoảng không trên đầu chàng như có màn lưới sét kiếm bao trùm. Hiện tượng đó buộc Thiên

Phong phải nghĩ đến cái chết đang chực chờ chụp đến mình.

Khoảnh khắc cuối cùng để Thiên Phong có thể định hình về cái chết thì một tiếng thét cất lên lanh lảnh :

- Chu Thiên!

Tiếng thét kia khiến Thiên Phong bồi hồi và vô hình trung giảm cước pháp, trở bộ nhìn lại.

Chàng buột miệng thốt :

- Bình Nhi!

Bình Nhi như vị tiên cô trong bộ xiêm y trắng toát, lướt thẳng đến Chu Thiên.

Từ đôi ngọc thủ của nàng, hai mảnh lụa trắng phóng ra như đôi giao long hướng vào hai vùng thượng đẳng và trung đẳng của Đại Chu Thiên công tới.

Ầm... Ầm...

Cả hai thành lụa được Bình Nhi dồn hết nguyên âm chân khí đến mười thành vỗ tới thân pháp của Chu Thiên. Sức công phá của hai mảnh lụa có thể san núi lấp đồi, nhưng khi chúng chạm đến thân pháp của Chu Thiên thì cũng chỉ tạo được một lực công vừa đủ buộc Chu Thiên phải giảm khinh thuật.

Sau hai tiếng nổ ầm ầm, cả hai mảnh lụa công của Bình Nhi bốc cháy, còn Chu Thiên thì vẫn dửng dưng như chẳng có chuyện gì, bởi lẽ toàn thân của y đã được màn sét kiếm Càn Khôn hộ thể.

Chu Thiên rít lên :

- Ngươi muốn chết?

Sau câu nói đó, Chu Thiên hướng mũi Can Tương thần kiếm về phía Bình Nhi. Lưỡi kiếm Can Tương tưởng như thoát ra khỏi tay Đại Chu Thiên, cắt một đường thẳng tắp xanh rời trong không trung lướt thẳng đến vùng thượng đẳng của Bình Nhi.

Thấy lưỡi kiếm Can Tương xẹt đi trong khoảnh không gian chụp đến Bình Nhi như lưỡi hãi của tử thần, Thiên Phong bặm môi, dồn tất cả nội lực phóng chiếc Ma Hoàn thứ hai cản lưỡi kiếm tử vong đó lại.

Chát...

Chiếc Ma Hoàn biến thành những mảnh vụn li ti bắn ra như pháo hoa giống như chiếc Ma Hoàn thứ nhất, còn lưỡi kiếm Can Tương vẫn cắt không gian lao tới.

Ầm...

Bình Nhi bị hất tung lên cao ba trượng, bắn về sau. Thiên Phong đau đớn đến cắt lòng. Chàng điểm mũi giày thoát lên, vòng tay qua tiếu yêu đỡ lấy tấm thân Bình Nhi.

Thân thể Bình Nhi mềm nhũn trong tay Thiên Phong.

- Cát đại ca... Thoát đi!

Tiếng hỏa điểu rúc lên trong không trung rồi lao chúc xuống. Đôi cánh linh ưng giang rộng, vỗ thẳng vào mặt Đại Chu Thiên.

Bị hỏa điểu tấn công bất ngờ, Đại Chu Thiên không kịp phòng bị nên bị cánh chim tát vào má phải.

Chát...

Chu Thiên buộc phải thối nửa bộ. Đôi thần nhãn xanh rờn tóe ra cái nhìn phẫn nộ.

Gã rít lên :

- Quỷ điểu... Ngươi cũng muốn chầu diêm chúa.

Hỏa điểu đâu thể nghe được câu nói đầy sự phẫn nộ của đối phương mà vẫn tiếp tục dụng đôi cánh thần lực của mình quất tới. Nhưng lần này nó đã không đạt được ý định như lần trước. Cánh của con linh ưng sắp chạm vào má trái Chu Thiên thì lưỡi Can Tương thần kiếm đã xuất ra một đạo sét kiếm chém xả vào đôi cánh của nó.

Phập phập...

Đôi cánh hỏa điểu tợ tàu lá chuối non bị phạt bởi một lưỡi kiếm sắc, lìa khỏi thân.

- Quắc...

Hỏa điểu kêu được mỗi một tiếng duy nhất, rơi thẳng xuống ngay dưới chân Chu Thiên. Mặc dù nó đã bị cụt cả hai cánh, nhưng thân vừa chạm đất vẫn búng người lên dùng đôi chân đầy vuốt sắc bấu lấy vai phải đối phương. Chiếc mỏ cứng như sắt thép nhắm vào tam tinh Chu Thiên mổ tới.

Chu Thiên né đầu tránh được cái mổ đầu tiên của hỏa điểu, đến lần tập kích thứ hai thì lưỡi Can Tương thần kiếm đã lướt ngang, bứt đầu linh ưng rơi xuống đất.

Chu Thiên rít lên :

- Ngươi đáng được thưởng một cái chết dành cho ngươi.

Chu Thiên vận hóa kiếm khí Càn Khôn tạo thành một mành lưới vừa đủ trùm lên xác chim. Thịt da hỏa điểu nhanh chóng biến thành bụi bay rải trong không trung.

Chu Thiên hạ xong hỏa điểu, như sực nhớ đến Cát Thiên Phong, y vội định thần nhãn về hướng của chàng. Nhưng đập vào mắt Đại Chu Thiên chỉ có màn đêm âm u vô tận.

Chu Thiên thét lên :

- Thiên Phong... Ngươi ở đâu?

Đáp lại tiếng gào phẫn nộ của Chu Thiên chỉ có sự im lặng.

Lia tinh nhãn nhìn qua một lượt khắp chung quanh, Chu Thiên buông một tiếng thở ra rồi rít giọng nói :

- Các ngươi không thể thoát khỏi cuộc truy sát của bổn Minh chủ đâu.

Xem tiếp hồi 57 Lệ tình

Chương 57: Lệ Tình

Tất cả mọi người đều bồn chồn, lo lắng định nhãn nhìn về phía gian thư phòng.

Tôn Quách thỉnh thoảng lại liếc trộm Cát Thiên Phong. Y cảm nhận trong đôi mắt của Thiên Phong là khoảng trống xa xôi.

Diệu Thủ Thần Y từ bên trong gian thư phòng mở cửa bước ra. Lão đảo mắt nhìn qua mọi người.

Tôn Quách hối hả bước đến :

- Lão đại phu... Thánh Cô ra sao?

Diệu Thủ Thần Y Chữ Hàn Thông vuốt râu :

- Lão phu đã làm hết sức của mình.

- Tiểu gia biết như vậy rồi. Nhưng muốn hỏi...

Chữ Hàn Thông khẽ lắc đầu rồi bước đến trước mặt Cát Thiên Phong.

Lão từ tốn nói :

- Tôn giá... Bình Nhi Thánh Cô muốn gặp người.

Thiên Phong nhìn Chữ Hàn Thông.

Lão đại phu vuốt râu, khẽ lắc đầu. Cái gật đầu thật khẽ của lão Thần Y chứa nhiều ẩn ý mà những người đang có mặt tại gian thư sảnh không thể lý giải được.

Thiên Phong buông một tiếng thở ra rồi tiến thẳng đến mở cửa để vào gian thư phòng Bình Nhi đang tịnh dưỡng.

Nàng nằm trên tràng kỷ, hai mắt nhắm nghiền. Ánh mắt tinh anh của Bình Nhi giờ đã thâm quầng.

Thiên Phong đến ngồi bên nàng. Chàng nắm lấy tay Bình Nhi.

- Bình Nhi muội muội.

Nàng hé mở hai mí mắt thâm quầng :

- Cát đại ca.

- Muội sẽ qua tai kiếp này mà.

Bình Nhi mỉm cười :

- Muội sẽ không sao đâu. Huynh bình yên là muội mãn nguyện rồi.

Chàng nắm bàn tay thon thả của nàng :

- Tại sao muội lại không nghe lời huynh?

Thiên Phong lắc đầu :

- Tại sao... Đáng lẽ ra muội nên đi cùng với mọi người.

-Muội không yên lòng. Tất cả những gì phải đến thì đến thôi. Đâu ai thoát khỏi định số mà ông tạo đã an bài. Cũng như tình yêu của muội và huynh.

Nàng chớp mắt. Hai hàng lệ rịn ra khóe rồi lan nhanh xuống mang tai, tô đẫm những sợi tóc mai đen mượt.

Thiên Phong không cầm lòng được. Chàng ngỡ như trái tim mình sắp nát ra bởi những giọt nước mắt của nàng.

Bình Nhi gượng cười :

- Được thấy huynh bình an là muội vô cùng hạnh phúc.

- Nhưng huynh thì...

Bình Nhi cướp lời Thiên Phong :

- Huynh đừng nói gở.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài não lòng :

- Bình Nhi... Vô Vi phái rồi cũng có lúc phát dương quang đại như Thiếu Lâm, Võ Đang...

Bình Nhi mỉm cười :

- Muội cũng ước ao đến ngày Vô Vi phái trở lại với võ lâm. Để rồi bên cạnh muội có huynh.

Nhưng muội sợ ngày đó đến quá muộn, và hình như suy nghĩ của muội đã đúng.

Thiên Phong nắm tay nàng. Chàng nhìn Bình Nhi, khẽ lắc đầu :

- Không... Huynh tin cái ngày Vô Vi phái sẽ trở lại giang hồ đang đến gần.

Muội sẽ là Vô Vi chưởng môn.

- Muội sẽ là Vô Vi chưởng môn, còn huynh?

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt đượm buồn da diết :

- Huynh trả lời muội đi. Đến ngày Vô Vi phái trở lại với giang hồ, Bình Nhi sẽ là chưởng môn, huynh lại ra đi như ngày chúng ta gặp nhau và huynh biết được tâm nguyện của muội?

Thiên Phong lắc đầu :

- Huynh sẽ không rời bỏ muội nữa đâu.

Nụ cười héo hon lại nở trên đôi môi nhợt nhạt của nàng. Bình Nhi nhỏ giọng nói :

- Huynh hứa như vậy chứ?

- Huynh hứa.

- Muội sẽ không nhận chức chưởng môn Vô Vi phái, mà nhường lại cho huynh.

- Muội đem hết tâm huyết để thực hiện tâm nguyện phục hưng Vô Vi phái của ân sư. Sao khi thành công lại nhường cho huynh? Huynh đã ê chề với những cuộc tranh danh đoạt lợi trên chốn võ lâm rồi.

Bình Nhi chớp mắt :

- Cát huynh... Muội không nhường chức vị chưởng môn Vô Vi phái cho huynh thì nhường cho ai? Sau khi Vô Vi phái phát dương quang đại, muội sẽ lui vào hậu trường thực hiện chức trách của một người mẹ tất phải nhường chức vị đó lại cho tướng công của mình chứ. Huynh không nghĩ có ngày muội và huynh trở thành đôi uyên ương sao?

- Bình Nhi...

Nàng rút ngọc thủ của mình lại :

- Huynh hãy nói đi... Huynh có yêu Bình Nhi không?

Thiên Phong gật đầu :

- Huynh yêu muội. Yêu nhiều lắm.

Hai cánh môi của nàng như được lại sức sống, chúng hé nở một nụ cười mãn nguyện.

Nàng lại đặt tay vào tay Thiên Phong :

- Muội cũng yêu huynh. Yêu nhiều lắm.

Nàng chớp mắt. Lệ lại trào ra khóe lăn dài xuống hai bên má. Bình Nhi khẽ nói :

- Ông trời sao bất công quá.

Thiên Phong nắm tay nàng. Chàng từ tốn nói :

- Vô Vi phái phát dương quang đại, huynh và muội sẽ tìm người nào có đủ tài, đủ sức trao lại. Rồi huynh và muội sẽ ra đi tìm một chốn nào đó thanh tịnh mà dừng chân. Bụi võ lâm sẽ không vướng bận chúng mình.

Nàng nhìn Thiên Phong, khẽ gật đầu :

- Muội thích như vậy đó. Huynh và muội sẽ đi thật xa, đi đến một nơi nào đó mà bụi giang hồ chẳng thể nào bám theo chúng mình. Chúng ta sẽ mãi mãi sống bên nhau.

Thiên Phong nắm tay nàng :

- Huynh sẽ đưa muội đi.

- Vậy theo huynh, ai là người đáng được muội tin cậy?

- Làm sao huynh định đoạt được?

Nàng chớp mắt :

- Muội chọn được người rồi.

- Ai?

- Tôn Quách...

Thiên Phong vuốt má nàng :

- Muội chọn người không lầm. Tôn Quách đúng là một người đáng để muội tin và giao chức vị chưởng môn cho y.

- Tôn Quách không biết có nhận không?

- Tôn Quách vốn dĩ không màng đến danh đến lợi, nhưng muội giao chức vị chưởng môn cho y, y sẽ nhận. Y nhận bởi vì y là người độ lượng, và kính trọng muội.

- Y kính trọng huynh nữa chứ.

- Huynh không đáng được y kính trọng như muội đâu. Cuộc đời của Cát Thiên Phong không thể sánh bằng Thánh Cô Bình Nhi.

Nàng lắc đầu :

- Muội không thích sự so sánh đó của huynh. Huynh đừng nói như vậy nữa.

- Huynh sẽ không nói :

Nàng nắm tay Thiên Phong, mỉm cười nói :

- Trước đây, khi mới diện ngộ với huynh trên đỉnh Lư Sơn, không biết sao muội cứ mãi vơ vẩn hoài. Sự vơ vẩn đó, rồi đến lúc muội cũng phải tự thú, phải chăng mình đã yêu Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong?

Nàng nhìn Thiên Phong :

- Tình yêu đến với muội thật bất ngờ và thật đẹp. Hồi đó muội cứ tưởng trong kiếp làm người này, muội sẽ chẳng bao giờ biết yêu, biết tơ tưởng đến một nam nhân nào. Nhưng ông tạo lại xui khiến muội gặp huynh trên Lư Sơn.

Nàng bóp nhẹ tay Thiên Phong :

- Huynh biết không? Đã biết bao nhiêu muội lắc đầu xua hình bóng huynh ra khỏi tâm tưởng muội. Nhưng càng chối bỏ thì lại càng nhớ huynh nhiều hơn.

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Huynh chỉ là một lãng tử phiêu bạt, không ngờ được chữ tình của Thánh Cô.

Huynh không biết làm thế nào để đền đáp lại tình yêu của muội.

- Chỉ cần huynh yêu muội là đủ rồi. Kiếp người hôm nay, muội không cần gì cả, mà chỉ cần huynh thôi. Có lẽ đây cũng là định số của ông trời.

- Bình Nhi.

Nàng chớp mắt nhìn chàng :

- Thiên Phong. Cái tên này không biết muội đã gọi bao nhiêu lần. Muội cũng đã gọi tên huynh ngay cả trong giấc mơ nữa đó.

Nàng mỉm cười nhìn chàng.

Hai cánh môi của Bình Nhi trông thật nhợt nhạt, thiếu hẳn sức sống.

Trái tim của Thiên Phong đau nhói khi dung diện của nàng trông tợ cánh hoa sắp tàn úa.

- Bình Nhi... Huynh có lỗi với muội.

- Huynh đâu có lỗi gì với muội.

- Huynh vẫn cảm thấy mình là người có lỗi.

Nàng lắc đầu :

- Muội không thích nghe huynh nói như vậy. Muội rất yêu huynh, nhưng chỉ sợ huynh từ chối tình yêu của Bình Nhi.

Thiên Phong lắc đầu :

- Huynh may mắn được muội trao tình sao lại có thể từ chối được.

- Huynh hứa sẽ yêu muội mãi nhé?

- Huynh hứa.

- Cát huynh... Muội cứ thắc mắc, sao huynh lại lấy ngoại hiệu là Ma Hoàn Lãnh Nhân. Huynh không phải là Lãnh Nhân phải không?

- Huynh không là Lãnh Nhân.

- Hai tiếng Lãnh Nhân khiến muội thắc mắc mãi. Muội tin huynh không là Lãnh Nhân.

- Muội muốn biết vì sao huynh chọn hai chữ Lãnh Nhân ư?

- Muội muốn biết lắm.

- Đáng ra Thiên Phong đã là Lãnh Nhân nếu như Bình Nhi không sưởi lại trái tim băng giá của huynh.

- Bình Nhi ư?

Thiên Phong gật đầu.

Nàng hỏi tiếp :

- Trái tim của muội cũng đã từng băng giá nếu như không gặp huynh. Trái tim của Bình Nhi băng giá bởi vì tâm nguyện thực thi với ân sư, còn huynh? Ai đã khiến trái tim huynh băng giá?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Muội muốn biết ư?

Bình Nhi khẽ gật đầu :

- Muội muốn biết. Trong ánh mắt của huynh biểu hiện cái nhìn của một lãng tử đa tình. Nếu trái tim huynh bị băng giá thì nhất định phải do một nữ nhân gây ra.

Muội đoán có đúng không?

Thiên Phong gật đầu :

- Muội đoán đúng. Huynh không phủ nhận.

- Người đó là ai vậy?

Thiên Phong lưỡng lự, đôi mắt nhìn qua ô cửa sổ. Bình Nhi nhỏ giọng hỏi :

- Huynh không nói được à?

Thiên Phong nhìn trở lại nàng :

- Muội muốn biết?

Nàng chớp mắt như thay cho cái gật đầu.

Chàng buông một tiếng thở dài :

- Huynh không giấu muội. Người khiến cho huynh trở thành Lãnh Nhân chính là...

Chàng nhìn thẳng vào mắt Bình Nhi :

- Nghiêm Lệ Hoa.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Bình Nhi thoạt nhíu lại. Nàng nhỏ giọng nói :

- Nghiêm Lệ Hoa ư? Muội... muội không ngờ.

- Không ai có thể ngờ được.

- Nghiêm tỷ tỷ đã làm gì khiến huynh trở thành Lãnh Nhân?

- Tất cả đều là dĩ vãng đối với huynh. Thuở thiếu thời, huynh và Lệ Hoa đã từng chơi đùa với nhau. Đệ nhất tiêu cục Cát Long đã giao hôn với đệ nhất gia Nghiêm Quốc Vĩ. Nhưng khi Cát Long đệ nhất tiêu cục suy vì trong một chuyến áp tải hàng đến Dương Châu...

Thiên Phong buông một tiếng thở dài :

- Cuộc hôn phối đó đã không thành. Chỉ phúc giao hôn bị xé bỏ và Cát Thiên Phong phải lưu lạc trong chốn giang hồ, để rồi trở thành truyền nhân của Mông Diện Khách.

- Huynh vẫn nhớ đến Nghiêm Lệ Hoa chứ?

- Sau khi trở thành truyền nhân của Mông Diện Khách, huynh kết giao bằng hữu với Khán Nhân nhị ca. Đến bây giờ huynh mới biết Nghiêm Lệ Hoa là phu nhân của Kim trang đại phủ.

- Huynh có nói chuyện này với Lệ Hoa phu nhân không?

Thiên Phong nhìn nàng, mỉm cười :

- Nghiêm tẩu tẩu đã từng hội kiến với huynh. Và tất cả đã được huynh và Lệ Hoa cho vào dĩ vãng. Còn chăng là trái tim băng giá của Cát Thiên Phong. Chữ tình hôm nào nay được thay bằng nghĩa kim bằng với Khán Nhân nhị ca. Và sau đó...

- Muội gặp huynh?

Thiên Phong nắm tay nàng :

- Huynh hãi hùng khi nghĩ đến mình sẽ lại trở thành Lãnh Nhân.

- Khi trái tim băng giá thì người ta chỉ còn là xác chết biết thở thôi.

- Đúng... Thiên Phong đã từng là một xác chết biết thở mà thôi.

- Có muội rồi... huynh sẽ chẳng bao giờ biến thành Lãnh Nhân nữa chứ?

- Huynh sẽ chẳng bao giờ là Lãnh Nhân nữa.

- Thiên Phong.

- Bình Nhi.

Nàng nắm chặt tay Thiên Phong :

- Muội thích nghe huynh tấu khúc Phụng Hoàng Ca. Muội không đủ nguyên khí để thổi tiêu phối hợp cùng huynh. Nhưng một mình huynh cũng đủ gợi nhớ lại tấu khúc của muội và huynh.

Thiên Phong bặm môi. Chàng nhìn nàng khẽ gật đầu, rồi rút chiếc sáo ngọc đeo bên hông đưa lên miệng.

Âm vực từ chiếc sáo phát ra nghe vi vu, nhưng nếu trước đây tấu khúc Phụng Hoàng Ca do Thiên Phong và Bình Nhi phối ngẫu thổi ra tạo nên một trượng khúc vui tươi, nhộn nhịp thì giờ đây chỉ mỗi tiếng sáo ngọc vi vu nghe thật buồn và ảm đạm.

Giai khúc do Thiên Phong thể hiện nghe thật ai oán và gợi nhớ đến một cuộc ly biệt, chia cắt của đôi uyên ương.

Ánh mắt của chàng như lặng chìm trong giai khúc bi ai do chính mình tấu thành.

Thiên Phong thổi xong, đặt sáo ngọc xuống bên cạnh Bình Nhi.

Nàng nhìn Thiên Phong, mỉm cười :

- Muội biết huynh sẽ buồn lắm khi muội phải ra đi bỏ huynh lại.

- Bình Nhi...

- Muội sẽ mãi mãi ở cạnh bên huynh để sưởi ấm trái tim Cát Thiên Phong...

Hai cánh môi của Bình Nhi càng lúc càng trở nên nhợt nhạt, mất dần đi sức sống.

- Muội... muội không muốn... huynh lần thứ hai trở thành Lãnh Nhân.

Thiên Phong ôm vai nàng, đỡ lên ngồi dựa vào ngực mình. Chàng nghẹn ngào nói :

- Bình Nhi... Muội đừng đi.

Nàng bóp chặt tay Thiên Phong.

- Muội sẽ mãi mãi bên cạnh huynh. Muội biết cái thời khắc kia phải đến.

Đáng ra muội đã không được nghe huynh tấu Phụng Hoàng Ca, không được thổ lộ tất cả tâm tư

của mình, nhưng muội vẫn có những thời khắc không thể nào quên này... Muội biết tất cả... Muội biết mình muốn hay không thì định số đã an bài rồi.

Nàng cố vòng tay bá cổ Thiên Phong :

- Muội không muốn bỏ huynh mà đi đâu. Muội không muốn rời xa huynh.

Nước mắt của nàng trào ra ướt đẫm ngực áo của Thiên Phong.

Trái tim nàng áp sát vào trái tim chàng để truyền qua Thiên Phong sức sống sau cùng của nó.

Thiên Phong nấc nghẹn không thốt được thành lời mà chỉ cảm nhận trái tim của Bình Nhi đang yếu dần.

Bình Nhi gượng nói :

- Muội... mãi mãi yêu huynh.

Thân thể nàng dịu hẳn sau câu nói đó, đôi tay mềm ra để rồi tuột dần cho đến khi chúng buông thong theo thể xác của nàng.

Thiên Phong ôm ghì lấy Bình Nhi. Thể xác mềm mại của Bình Nhi đang lạnh dần trong vòng tay xiết chặt của Thiên Phong.

Cuối cùng Thiên Phong cũng định thần để chứng nghiệm cuộc chia tay vĩnh viễn giữa chàng với Bình Nhi. Hai mắt chàng khép lại, miệng thốt lên hai tiếng từ biệt :

- Bình Nhi...

Xem tiếp hồi 58 Oan nghiệp

Chương 58: Oan Nghiệp

Tôn Quách lầu bầu nói :

- Cũng tại cái gã bất nhân bất nghĩa Đại Chu Thiên, tâm tưởng Khư Khư ôm cái hảo danh Minh chủ mà gây ra cảnh đoạn trường thê lương này. Gã cần chức vị Minh chủ thì Tôn tiểu gia đã nhường cho gã rồi, còn đòi hỏi gì nữa chứ.

Tú Tú lườm Tôn Quách :

- Tôn huynh, lúc này không phải là lúc để càu nhàu Đại Chu Thiên.

Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :

- Muội còn binh gã Đại Chu Thiên đó nữa hả? Nhẫn tâm giết bằng hữu, đoạt cổ vật Long cốc. Giờ thì ra tay sát thủ với Bình Nhi Thánh Cô, ông trời nếu có mắt chắc gì đã để yên cho gã.

Nghiêm Lệ Hoa buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Nếu như ông trời có mắt thì Chu Thiên đã không trở thành chủ nhân Can Tương thần kiếm, quyền uy tối thượng của Nhị Thánh. Hắn có duyên có phần để trở thành chủ nhân thần kiếm, nhưng không phải đã là chủ nhân thanh Can Tương thần kiếm thì chẳng có ai trị được y. Cái ác không bao giờ tồn tại cả.

- Thế tỷ tỷ đã nghĩ ra cách gì khống chế tên đại ma đầu vô nhân, vô nghĩa đó chưa?

Lệ Hoa khẽ lắc đầu.

Đại Trí thiền sư nói :

- A di đà Phật... Trên chốn hồng trần này chẳng có gì là vĩnh cửu hay độc tôn cả. Can Tương thần kiếm uy vũ tối thượng nhưng nhất định phải có điểm khắc trị.

Và cái điểm khắc trị đó ắt đang ở đâu đó quanh chúng ta, nên Đại Chu Thiên mới mở cuộc truy sát gắt gao, dồn mọi người vào tử địa.

Tôn Quách hỏi :

- Đại sư nói rất đúng, và vãn bối cũng nghĩ như vậy. Nhưng suốt mấy ngày hôm nay, Nghiêm tẩu tẩu đã khảo cứu tất cả trên cơ thể Khán Như điệt nữ mà chẳng phát hiện được gì. Nếu theo lời Cát đại ca thì Khán Nhân trang chủ có để lại ấn tích, nhưng sao tìm mãi vẫn không thấy? Chẳng lẽ phải đến nước mổ bụng Khán Như ư?

Tôn Quách nhún vai lắc đầu :

- Nếu có thể chặt một tay, một chân hay móc một con mắt của Tôn Quách mà vì đại cuộc, xem như Tôn Quách hy sinh một nửa, nhưng mổ bụng Khán Như điệt nữ thì không được đâu. Thà dụng kế gì chứ nhứt định không được làm chuyện đó.

- A di đà Phật... Bần tăng thà thí mạng với đại ma đầu Đại Chu Thiên chứ tuyệt nhiên không thể cho mọi người vì đại cuộc mà nhẫn tân với Khán Như điệt nữ.

Tôn Quách gật đầu :

- Vãn bối theo về với lão đại sư.

Nghiêm Lệ Hoa buông một tiếng thở dài :

- Tôi cũng không biết tướng công đã để lại ấn tích gì trên người Khán Như.

Tôi thật là vô dụng.

Tôn Quách khoát tay :

- Tỷ tỷ đừng tự trách mình. Tất cả mọi người ở đây, ai nấy cũng đều nóng ruột, nóng gan bởi sự tàn nhẫn của Đại Chu Thiên, nhưng đâu có ai trách tỷ tỷ. Có trách là trách Tôn Quách nè.

- Đệ đệ không có gì đáng trách cả.

- Sao không chứ. Đệ đường đường là Minh chủ thế mà chỉ biết làu bàu mà chẳng giúp được tích sự gì cho võ lâm.

Đại Trí thiền sư nhìn ra ngoài thảm cỏ. Trên thảm cỏ Khán Như và hai chú sãi Thiên Long tự đang chơi đùa. Sự vô tư và thanh nhã của ba đứa trẻ khiến lão đại sư buột miệng buông tiếng Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Tôn Quách tò mò hỏi :

- Lão tăng nghĩ gì mà lại niệm Phật hiệu vậy?

- Lão nạp nhìn lũ trẻ đang vui đùa kia mà sực nghĩ đến Đại Chu Thiên nên không tĩnh tâm, suy nghĩ càn rỡ buộc phải niệm Phật hiệu mà thôi.

- A... Lão tăng nghĩ Đại Chu Thiên sẽ mò đến đây? Lão đại ma đầu kia sẽ gây cuộc thảm sát với những đứa trẻ ngoài kia?

- A di đà Phật... Lão nạp quả có nghĩ như vậy.

Tôn Quách chắc lưỡi :

- Nếu lão đại sư nghĩ như vậy thì nên tĩnh tâm ngồi kiết đà suy tưởng xem Khán Nhân trang chủ để lại dấu tích gì trên người Khán Như chứ.

- A di đà Phật... Thiếu hiệp chỉ giáo rất đúng. Lão nạp không nên để tâm tưởng vào những ý niệm bi quan, mà phải tập trung thần tuệ đặng phán đoán.

- Tất cả chúng ta ai cũng đều phải suy tưởng cả, chứ không nên để một mình Nghiêm tỷ tỷ động não.

Tú Tú lườm Tôn Quách :

- Tôn huynh nói rất hay, nhưng muội muội có thấy huynh ngồi kiết đà định tâm suy nghĩ đâu.

Tôn Quách nạt ngang :

- Muội biết gì mà nói.

- Muội thấy thế nào thì nói vậy thôi. Chứ muội đâu có thêm oan cho huynh.

Tôn Quách hừ nhạt, gắt gỏng nói :

- Nếu Tôn huynh của nàng mà ngồi kiết đà tịnh tâm được như Đại Trí thiền sư thì đã không rời Kim Lăng phủ để trở thành Kim Tài công tử, rồi Võ lâm Minh chủ đâu. Tại cái chân của tiểu huynh không chịu ở yên một chỗ, cái miệng của tiểu huynh thì cứ nói mãi. Nếu Tú Tú không chịu được thì Tôn Quách đi ra ngoài vậy.

Tú Tú trừng mắt, Tôn Quách dợm bước ra cửa sảnh thì Tú Tú đã gọi giật lại :

- Tôn đại ca đứng lại.

Tôn Quách quay lại, cau mày nhìn nàng :

- Chưa chi mà muội đã ức hiếp ta rồi.

Y le lưỡi :

- Xem chừng nếu như vận hên đến với ta thì Chu Thiên xuất hiện đưa ta đi đến cõi a tỳ còn hơn ở bên cạnh nàng.

Y gằn giọng :

- Muội đúng là một ả La Sát mà.

Tú Tú không màng đến lời Tôn Quách mà gay gắt hỏi :

- Huynh tính đi đâu?

- Ơ... Đi đâu thì có liên quan gì đến nàng. Tỷ như ta đến kỹ lâu uống rượu vui vẻ một chút không được à?

- Hừ... Huynh mà đến đó thì đừng trách muội.

- Chưa gì mà nàng đã ràng buộc ta rồi. Kiếp này mà làm phu quân của nàng thì đời Tôn Quách tiêu tùng mất.

- Huynh mà đến kỹ lâu thì muội sẽ náo loạn Kim Lăng phủ đó.

- Trời đất... Bộ nàng định làm loạn đến lão nhân gia ư?

Tú Tú gật đầu :

- Nói huynh không nghe thì muội làm loạn lão nhân gia luôn.

Tôn Quách thở hắt ra, cau mày, đăm đăm nhìn nàng. Tú Tú bước đến trước mặt Tôn Quách nói :

- Lúc này huynh không nên rời khỏi gian sảnh phòng này.

- Muội ra lịnh cho huynh hả?

- Muội không phải ra lịnh cho huynh, mà vì mọi người. Huynh nghĩ xem, lúc này tất cả mọi nơi đều có thám nhân của Đại Chu Thiên, một khi chúng phát hiện ra huynh tất sẽ báo với Đại Chu Thiên. Đã một lần chúng ta thoát khỏi cuộc truy sát gắt gao của gã vô nhân vô nghĩa nhưng đổi lại bằng cái chết của Thánh Cô và hỏa điểu, bây giờ đến lượt ai?

Nàng nắm tay Tôn Quách :

- Huynh có thể đánh muội nhưng đừng rời khỏi đây.

Tôn Quách lắc đầu, thở ra :

- Ta biết chứ sao không biết. Nhưng chẳng lẽ cứ lòng vòng trong gian sảnh phòng này? Ta muốn ra ngoài kia chơi đùa với Khán Như và Giác Giới, Giác Chánh cho thư giãn đấy mà.

- Tôn huynh nói muốn đến kỹ lâu mà.

- Ta nói chứ đi hồi nào. Ta không phải sợ Đại Chu Thiên mà không dám đến kỹ lâu, nhưng tiểu gia sợ nàng nhiều hơn. Nghe rõ rồi chứ?

Tú Tú lườm Tôn Quách. Gã giũ vạt áo, quay lưng bước nhanh ra ngoài sảnh phòng.

Đại Trí thiền sư nhìn theo sau lưng Tôn Quách, khẽ nói :

- Tôn thiếu hiệp đã là Minh chủ mà tâm tính lại giống như trẻ con.

Đại Trí thiền sư nói dứt lời quay lại Nghiêm Lệ Hoa :

- Nghiêm phu nhân...

- Đại sư có điều chi chỉ giáo?

- A di đà Phật... Mấy hôm nay, kể từ sau cái chết của Thánh Cô Bình Nhi, Cát Thiên Phong không hề lộ diện. Có lẽ Thiên Phong rất đau khổ. bởi vì Thiên Phong nghĩ chính y đã gây ra cái chết cho Bình Nhi. Lão nạp thiết tưởng, Nghiêm phu nhân có thể khuyên giải đôi lời với Thiên Phong.

Lệ Hoa thoạt lắc đầu, lí nhí nói :

- Lệ Hoa chẳng biết nói gì với Thiên Phong.

- Phu nhân có thể nói được kia mà.

Nàng đứng lên :

- Đại sư đã chỉ giáo. Lệ Hoa thử một lần xem có được không.

Đại Trí thiền sư khẽ gật đầu.

* * * * *

Lệ Hoa khẽ đẩy cửa bước vào gian thư phòng. Nàng thoáng sững sờ khi thấy Thiên Phong đang ngồi diện bích. Trong chàng như một pho tượng vô tri vô giác trong tư thế kiết đà bất động. Trước khi mở cửa bước vào, trong tâm tưởng Lệ Hoa ngỡ sẽ bắt gặp Thiên Phong đang ngồi độc ẩm để tự tìm quên cái đau mất mát vừa đến với chàng, nhưng tất cả như trái ngược với ý của nàng.

Sự im lặng thật nặng nề, nhưng trước sự suy tưởng của Thiên Phong, nàng không buồn phá vỡ sự im lặng đó.

Lệ Hoa lưỡng lự đứng ngay cửa. Đầu óc nàng bỗng dưng thật trống rỗng, và chẳng biết nên phải làm gì. Con người đang ngồi kiết đà, diện bích trầm tư kia đã có thời rất gần gũi với nàng, thậm chí hơn cả sự gần gũi nữa, có thể nói, nếu không có sóng gió cuộc đời thì họ đã là một đôi uyên ương liền cánh, nhưng sao giờ đây giữa nàng và Thiên Phong lại là một khoảng cách xa vời vợi. Khoảng cách đó, Lệ Hoa cảm nhận rõ mồn một. Có lúc nàng muốn xóa đi khoảng cách giữa mình với Thiên Phong, nhưng ý tưởng liền tan biến nhanh khi họ đối mặt nhau. Nàng càng muốn xóa đi sự cách biết thì khoảng cách càng xa dần hơn.

Có những lúc nàng tự hỏi :

“Thiên Phong còn gì ở trong tâm tưởng mình, và mình còn gì ở trong chàng?”

Đã bao đêm nàng trăn trở với ý niệm đó, nhưng để định hình được lời giải đáp thì lại quá mông lung và mờ mịt. Có chăng là chỉ nhận được vẻ lãnh cảm từ đáy mắt của Cát Thiên Phong.

Nàng nhìn Thiên Phong mà đầu óc trống rỗng không thể tìm được một câu nói mở lời. Sự im lặng càng khiến cho nàng cảm nhận sâu sắc hơn về sự xa vời giữa nàng với Thiên Phong.

Bất giác Lệ Hoa buông một tiếng thở dài, rồi toan lùi bước trở ra thì Thiên Phong đã lên tiếng :

- Nghiêm nhị tẩu đã vào, sao không nói gì?

Thiên Phong vừa nói vừa từ từ đứng lên, quay mặt lại nhìn Lệ Hoa.

Chạm vào ánh mắt của Thiên Phong, Lệ Hoa chỉ chực chạy trốn bởi nó quá lạnh lùng.

Thiên Phong chỉ chiếc đôn đặt ngay bên tràng kỷ :

- Mời nhị tẩu.

Lệ Hoa chớp mắt, rồi bước đến chiếc đôn yên vị. Nàng nhìn Thiên Phong, từ tốn nói :

- Lệ Hoa những tưởng Thiên Phong đang tìm quên trong men rượu.

Chàng bước đến ngồi đối diên với Lệ Hoa, từ tốn nói :

- Rất có thể Thiên Phong sẽ tìm quên trong men rượu, nhưng không phải bây giờ.

Sau câu nói của Thiên Phong, ánh mắt của hai người lại gặp nhau. Tất nhiên Nghiêm Lệ Hoa

muốn né tránh cái nhìn trực diện của Thiên Phong, nhưng từ đáy mắt của chàng có một hấp lực vô hình hút lấy nhãn quang nàng.

Nàng bối rối, buột miệng nói :

- Lệ Hoa đến để chia buồn với Thiên Phong sau khi Bình Nhi gặp kiếp nạn.

- Tất cả mọi người rồi phải đến thời khắc từ bỏ cõi đời này. Không một ai có thể tồn tại vĩnh cửu. Riêng Đại Chu Thiên, sẽ không ra đi một cách bình thản như Bình Nhi đâu. Hắn cũng sẽ không được nhận sự ra đi như những kẻ bình thường.

Lệ Hoa bưng bình trà rót ra hai chiếc chén :

- Lệ Hoa không muốn nghe đến ba chữ Đại Chu Thiên.

- Nhưng ba tiếng đó là nỗi ám ảnh của Thiên Phong.

- Sao Thiên Phong không thể gác Đại Chu Thiên qua một bên? Y không phải là điểm suy nghĩ của cuối cùng trong cuộc đời của chúng ta. Ngoài Đại Chu Thiên ra, Thiên Phong và Lệ Hoa còn nhiều điều phải suy nghĩ hơn.

Thiên Phong đứng lên. Chàng bưng chén trà bước đến cửa sổ rồi quay lại nhìn thẳng vào đáy mắt Lệ Hoa :

- Nhị tẩu muốn nhắc lại dĩ vãng?

- Một dĩ vãng đẹp, nhưng quá nhiều nước mắt và máu.

- Tất cả đều là dĩ vãng. Còn lại chăng chỉ là những hồi ức mà Thiên Phong đã từng muốn quên và đã quên.

- Thiên Phong quên cả rồi sao?

- Đã quên.

Chàng lạnh nhạt đáp lời Lệ Hoa.

Nàng từ từ đứng lên, buông một tiếng thở dài, Lệ Hoa nói :

- Lệ Hoa nghĩ Thiên Phong đã không quên những hoài kỷ đó.

Chàng lắc đầu, xoay chén trà một vòng. Nhìn bóng mình hiện ra trong chén trà, Thiên Phong từ tốn nói :

- Khi người ta đã muốn quên thì nhất định quên. Tự mình phải quên để chối bỏ một dĩ vãng mà chỉ đem đến cho mình nỗi đau và sự đày đọa tâm hồn. Đối với quá khứ, trái tim Thiên Phong đã băng giá.

Lệ Hoa vừa thở ra vừa lắc đầu :

- Thiên Phong đang chối bỏ dĩ vãng hay đang lừa dối mình?

Đôi chân mày lưỡi kiếm của chàng thoạt nhíu lại sau câu hỏi của Nghiêm Lệ Hoa :

- Lý do nào khiến nhị tẩu hỏi Thiên Phong câu đó?

Nàng bưng chén trà bước đến đối mặt với Thiên Phong :

- Thiên Phong hỏi Lệ Hoa ư? Một câu hỏi hay một lời oán trách?

- Thiên Phong càng thắc mắc hơn sau câu nói này của nhị tẩu.

Nàng cười khẩy. Một tiếng cười, hay đúng ra đó là tiếng nấc nghẹn ai oán :

- Thiên Phong đã hỏi thì Lệ Hoa phải trả lời. Mặc dù không hẳn câu trả lời của Lệ Hoa đã đúng.

- Thiên Phong muốn biết.

Nàng nhìn sâu vào đáy mắt Thiên Phong :

- Huyết án Kim trang đại phủ. Thiên Phong hiểu Lệ Hoa rồi chứ?

- Vì huyết án Kim trang đại phủ, cái chết của nhị ca Khán Nhân, Thiên Phong phải nhập cuộc tranh đoạt với võ lâm, và cụ thể hơn với Đại Chu Thiên.

- Thiên Phong vì tướng công Khán Nhân, hay vì Nghiêm Lệ Hoa?

- Nhị tẩu nghĩ xem, Thiên Phong vì ai?

Lệ Hoa lưỡng lự rồi nhỏ giọng nói :

- Ai chẳng có dĩ vãng. Trong tình trường càng có nhiều hoài niệm hơn. Thiên Phong vì Khán Nhân tướng công ư?

Nàng lắc đầu :

- Thiên Phong không nói nhưng Lệ Hoa có thể đoán được. Vì Nghiêm Lệ Hoa, vì dĩ vãng tình yêu hôm nào Thiên Phong mới nhập cuộc.

Thần nhãn của Thiên Phong từ từ khép lại, rồi bất ngờ mở to nhìn chằm chằm Nghiêm Lệ Hoa :

- Nhị tẩu đoán sai rồi.

- Lệ Hoa đoán sai ư?

- Đã sai.

- Thế thì Thiên Phong vì Khán Nhân?

Chàng lại lắc đầu.

Lệ Hoa bất nhẫn gay gắt hỏi :

- Vậy Thiên Phong vì ai?

Chàng mở cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Xa xa trên bầu trời hoàng hôn xuất hiện những cánh nhạn bay về hướng tây.

Lệ Hoa hối thúc chàng :

- Sao Thiên Phong không nói?

- Thiên Phong có cần phải nói không?

- Lệ hoa muốn nghe.

Thiên Phong quay lại nhìn vào mắt nàng :

- Trong tâm tưởng của nhị tẩu, Thiên Phong vì nhị ca, vì nhị tẩu mà truy tìm kẻ tạo huyết án Kim trang đại phủ?

- Lệ Hoa nghĩ như vậy.

Thiên Phong lắc đầu.

- Thiên Phong vì Đại Chu Thiên.

Nàng nhướng mày :

- Sao... Lệ Hoa có nghe lầm không? Thiên Phong vì Đại Chu Thiên mà... mà trở thành đối thủ không đội trời chung của gã à?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài, rồi bước trở lại bàn, Lệ Hoa bước theo chân chàng.

Đặt chén trà xuống bàn, Thiên Phong nhìn vách thư phòng, từ tốn nói :

- Chắc không một ai ngờ được, Đại Chu Thiên chính là...

Thiên Phong bỏ lửng câu nói, buông một tiếng thở dài. Nghe tiếng thở ra não nề của chàng, Lệ Hoa càng muốn biết những uẩn khúc trong tâm tưởng Thiên Phong. Nàng nhìn Thiên Phong, hỏi :

- Đại Chu Thiên chính là ai?

- Giọt máu của ân sư Mông Diện Khách.

Lệ Hoa trố mắt nhìn Thiên Phong :

- Sao... Có chuyện đó sao?

Thiên Phong ngồi xuống chiếc đôn, chống tay tựa cằm. Ánh mắt của chàng trôi vào quá khứ xa xôi mơ hồ.

Với tay lấy bầu rượu năm cân, mở nắp, dốc cả bầu rượu tu ừng ực, chàng đặt bầu rượu xuống bàn, lơ đãng nói :

- Quá khứ... Quá khứ...

Lệ Hoa đến bên cạnh Thiên Phong :

- Tất cả chỉ là quá khứ.

- Nhưng quá khứ lại là gánh nặng trong hiện tại.

Thiên Phong nhìn lại Lệ Hoa :

- Khi Đệ nhất trang chủ xé tờ chỉ phúc giao hôn, Thiên Phong mới hiểu được cuộc đời này như thế nào.

Lệ Hoa cúi mặt nhìn xuống :

- Lệ Hoa không thể trái ý lão nhân gia. Phận làm con đâu dám cưỡng lịnh từ đường song thân.

- Thiên Phong không trách Lệ Hoa. Cứ cho đó là định số mà Thiên Phong phải gánh chịu. Thiên Phong đã ra đi và ấp ủ sẽ dựng lại đệ nhất tiêu cục Cát Long. Khát khao của Thiên Phong lúc đó ví như khao khát của Bình Nhi muốn phục hưng Vô Vi phái.

Chàng lại dốc ngược bầu rượu tu ừng ực. Đặt bầu rượu xuống bàn, Thiên Phong nhìn bâng quơ, nói tiếp :

- Thiên Phong luôn tự hỏi, tại sao Đại Chu Thiên lại là giọt máu của ân sư Mông Diện Khách.

Lời còn đọng trên miệng. Thiên Phong lại toan dốc rượu vào miệng mình, nhưng Lệ Hoa đã kịp cản lại :

- Vì một Đại Chu Thiên mà Thiên Phong tự đầu độc mình bằng men rượu hay sao?

Lệ Hoa đặt tay lên vai Thiên Phong :

- Bây giờ Lệ Hoa đã có thể hiểu vì sao trước đây Cát Thiên Phong đáng ra đã là Võ lâm Minh chủ, nhưng lại trao chức vị đó lại cho Chu Thiên.

Thiên Phong ngẩng lên nhìn Lệ Hoa :

- Còn một sự thật nữa, Lệ Hoa chưa hiểu.

- Thiên Phong muốn nói gì?

- Khán Nhân trang chủ nhị ca, tướng công của Lệ Hoa, mặc dù không biết võ công, nhưng lại uyên bác kiến văn cổ tự phạn kinh. Và chính Thiên Phong đã thổ lộ với Đại Chu Thiên về cổ vật Long cốc. Chính sự thổ lộ đó đã đưa đến cuộc huyết án Kim trang đại phủ.

Nghiêm Lệ Hoa sững sờ nhìn Thiên Phong. Chén trà trong tay nàng run rẩy rồi tuột ra rơi xuống sàn phòng.

Xoảng...

Chén trà vỡ toang thành từng mảnh vỡ nham nhở. Lệ Hoa lắc vai Thiên Phong nói :

- Sao Thiên Phong thổ lộ với Chu Thiên?

- Thiên Phong chỉ muốn Chu Thiên có được thần công tái thế xứng với chức vị Minh chủ đã trao cho y.

- Thiên Phong cũng nhìn lầm người ư?

Chàng lắc đầu :

- Nếu Thiên Phong không nói thì Khán Nhân cũng sẽ nói. Vì nghĩa kim bằng và hơn tất cả, vì Lệ Hoa. Trong tâm tư của Chu Thiên không có ý tranh đoạt với Kim trang đại phủ, mà chỉ có Thiên Phong mà thôi. Trong võ lâm, thì một ngày nào đó y cũng phải đối mặt với sự thật. Y chưa xứng là Võ lâm Minh chủ. Chính sự thật này mà Chu Thiên mới nhúng tay vào máu của bằng hữu.

Lệ Hoa bặm môi lắc đầu :

- Thiên Phong muốn Chu Thiên thắng mình?

- Nghĩa sư đồ, Thiên Phong phải trả.

Lệ Hoa nghiến răng nén sự uất hận vào trong. Nàng rít lên :

- Các người đã đánh mất nghĩa khí bằng hữu.

Nàng thốt xong trở bộ đi thẳng ra ngoài. Trong khi đó, Thiên Phong đã dốc cạn bầu rượu vào miệng mình.

Chàng đập tay xuống bàn, khẽ nói :

- Sư phụ... Thiên Phong phải làm sao đây?

Xem tiếp hồi 59 Loạn thần

Chương 59: Loạn Thần

Tôn Quách khoanh tay trước ngực nhìn Khán Như và hai chú sãi nhỏ Thiên Long tự chơi đùa với nhau trên thảm cỏ. Y quan sát Khán Như :

- “Lúc mình tuổi còn ngây thơ như Khán Như thì cũng như nó mà thôi. Nhìn Khán Như, mình không thể tin được nó đang giữ bí mật khắc chế Can Tương thần kiếm”.

Thốt xong câu đó, Tôn Quách vô hình trung buông một tiếng thở dài.

Y nghĩ tiếp :

- “Khán Như đang suy nghĩ gì nhỉ, và có biết mình đang giữ bí mật khắc chế kiếm pháp Càn Khôn của Đại Chu Thiên không?”

Câu hỏi đó lướt qua đầu Tôn Quách thì Khán Như đã bước đến trước mặt y.

Khán Như quệt mồ hôi trán :

- Thúc thúc có chơi với chúng con không?

- Hê... Nếu như Khán Như và hai chú tiểu hòa thượng kia cho Tôn Quách này cùng chơi.

Khán Như vỗ tay :

- Khán Như thích lắm... thích lắm. Có thúc thúc cùng chơi vui biết mấy.

Tôn Quách bước vào thảm cỏ, nhìn hai chú sãi Thiên Long tự :

- Các ngươi đang chơi trò gì thế?

Giác Giới làm mặt hề nói :

- Nếu Tôn thúc thúc muốn chơi thì phải chịu phạt trước.

Tôn Quách tròn mắt :

- Cái gì? Chưa chơi mà ngươi đã bắt ta chịu phạt rồi.

- Đó là lệ mà.

- Thôi cũng được. Các ngươi nói đi, ta sẽ chịu phạt như thế nào?

Giác Giới chìa chiếc khăn lụa đen nhét vào tay Tôn Quách :

- Thúc thúc sẽ bịt mắt lại và làm mèo rượt đuổi Giác Giới, Giác Chánh cùng với Khán Như. Bắt được người nào xem như người đó sẽ thay thế thúc thúc làm con mèo mù.

Tôn Quách chỉ Giác Giới :

- Hê... Ngươi suy nghĩ kỹ chưa đó. Ta báo cho tiểu hòa thượng biết. Tôn Quách này là một đại cao thủ Miêu Hành cước đó. Hai tiểu hòa thượng và ả nha đầu kia thua Tôn Quách này chắc chắn rồi.

Miệng thì nói, tay Tôn Quách dùng khăn lụa che mắt mình lại. Y khoát tay :

- Các ngươi tản ra đi.

Giác Giới ra hiệu cho Khán Như, Khán Như nhón chân rồi cỡi lên vai Giác Giới.

Tôn Quách nói :

- Các ngươi rồi chưa?

Giác Chánh thét lên :

- Rồi.

Tôn Quách vừa nghe tiếng “Rồi” thốt ra liền nhanh hơn một cái chớp mắt, thi triển Miêu Hành cước. Y chỉ thoạt nhún hai chân, thân pháp phóng đến trước trong tư thế mèo bắt chuột.

Giác Chánh vốn đã biết Tôn Quách có võ công, không như Khán Như nên đã chuẩn bị từ trước. Miệng vừa thốt xong tiếng “Rồi”, liền dụng thuật “Lưu Thủy Hành Vân” lướt qua phải.

Mặc dù Giác Chánh đã phản xạ thật nhanh, nhưng cũng suýt bị đôi trảo công của Tôn Quách thộp được vạt áo cà sa.

Khán Như nói lớn :

- Thúc thúc ơi, Khán Như ở đây nè.

Tôn Quách thộp hụt Giác Chánh, trảo công chạm vào mặt cỏ. Song thủ thoạt rùn lại, rồi bất thình lình đảo lộn người trở lại nhanh không thể tưởng.

Ngờ đâu Tôn Quách lỡ bộ, phải trụ tấn, nhưng không ngờ bộ pháp Miêu Hành cước của Tôn Quách lại cực kỳ ảo diệu, biến hóa, không cần thiết phải lấy lại bộ tấn mà vẫn có thể lộn người đổi hướng. Chính vì sự bất ngờ đó là Giác Giới đâm ra lúng túng. Phần có Khán Như trên vai, Giác Giới cũng mất đi sự chủ động ứng phó.

Đôi trảo thủ của Tôn Quách chờn vờn chộp đến Giác Giới, trong khi y chưa biết phản ứng thế nào.

Tôn Quách cười khẩy, nói :

- Đến lượt nha đầu làm mèo mù nhé.

Tôn Quách đoán chắc sẽ thộp được Khán Như, nhưng tay của y chưa kịp chạm đến đích thì Giác Giới với cước pháp thần kỳ, tung ra một thức Tảo Địa cước phạt ngang đôi chân của Tôn Quách.

Nghe tiếng gió lẫn áp lực bất ngờ xuất hiện ngay dưới chân mình, Tôn Quách buột miệng thốt :

- Hê...

Tiếng thốt ngạc nhiên ngớ ngẩn vừa thoát khỏi hai cánh môi mỏng của Tôn Quách thì cước pháp của Giác Giới đã chạm vào chân y.

Bốp...

Bị mất thăng bằng, Tôn Quách chúi người đến trước, vô hình trung để trảo công thộp tới đống đồ chơi của Khán Như.

Bốp...

Khán Như thét lên :

- Ôi... Thúc thúc làm bể hết mấy con lật đật của Khán Như rồi.

Tôn Quách bực dọc, lồm cồm bò dậy, tháo luôn vuông lụa che mắt.

Y hậm hực nói :

- Tên tiểu hòa thượng nào vừa mới tống cho tiểu gia một đã vậy? Các ngươi chơi trò mèo vờn chuột chứ có phải giao thủ võ công đâu.

Giác Giới gãi đầu, lí nhí nói :

- Dạ... Tôn thúc thúc dạy rất đúng. Đây là trò mèo vờn chuột, nhưng mèo mù mà dồn chuột đến đường cùng tất sẽ bị nó cắn à.

Tôn Quách trừng mắt :

- Chuột mà dám cắn mèo ư? Tiểu hòa thượng nói nhăng nói cuội đích thị chính ngươi vừa cho Tôn tiểu gia một cước.

Tôn Quách vuốt lỗ mũi :

- Xém chút nữa thì lỗ mũi của ta quẹo một bên rồi. Ngươi biết không?

Tôn Quách vùng vằng :

- Các ngươi ăn gian quá... Ta không thèm chơi nữa.

Khán Như bước đến bên Tôn Quách :

- Thúc thúc hổng chơi nữa nhưng phải đền Khán Như mấy con lật đật bị thúc thúc làm bể.

Tôn Quách chỉ Giác Giới :

- Tại cái gã tiểu hòa thượng này mà mấy con lật đật của Khán Như mới bể.

Có đền thì Khán Như bắt đền gã.

Khán Như sụ mặt :

- Hổng biết đâu... Khán Như bắt đền thúc thúc à. Thúc thúc làm bể thì phải đền cho Khán Như.

Khán Như vừa nói vừa dằn tay Tôn Quách.

Tôn Quách nhăn nhó :

- Cái con khỉ.

- Thúc thúc không đền, Khán Như sẽ nói với mẫu thân đó.

Tôn Quách nhìn lại Giác Giới :

- Tại ngươi tất cả đó.

Tôn Quách nhìn lại Khán Như :

- Mấy con lật đật bằng đất sét này, nắn chẳng ra gì cả, Khán Như quý chúng làm gì?

Khán Như chớp mắt nhìn Tôn Quách :

- Thúc thúc nói đúng. Mấy con lật đật của nhị vị sư huynh Giác Chánh, Giác Giới hổng giống con lật đật mà phụ thân cho Khán Như.

Tôn Quách cau mày :

- Sao... Phụ thân của Khán Như có cho Khán Như một con lật đật à?

Khán Như gật đầu :

- Khán Như rất thích con lật đật, bởi nó chẳng bao giờ té. Biết sở thích của Khán Như, phụ thân có tặng một con, và còn căn dặn đừng làm bể, làm mất nữa.

Khán Như nắm tay Tôn Quách :

- Thúc thúc biết không? Cứ mỗi đêm Khán Như lại ngắm nhìn chú lật đật mà thích ghê luôn. Nhưng bây giờ thì chẳng còn con lật đật đó nữa.

Tôn Quách hỏi :

- Tại sao không còn?

Khán Như nhìn xuống đất :

- Khán Như đã để con lật đật đó ở Kim trang đại phủ.

Khán Như nhìn lên Tôn Quách :

- Thúc thúc... Thúc thúc thương Khán Như không?

Tôn Quách gật đầu :

- Tất nhiên là thương Khán Như rồi. Nếu như thúc thúc không thương Khán Như thì đầu liều mạng xông pha, tả xung hữu đột giải cứu điệt nữ khỏi ngục lao của tên đại ma đầu Chu Thiên chứ.

- Khán Như biết thúc thúc rất thương Khán Như. Nếu thúc thúc thương Khán Như thì Khán Như mới nhờ thúc thúc một việc.

Tôn Quách khẳng khái gật đầu :

- Ngươi cứ nói.

- Thúc thúc trở về Kim trang đại phủ lấy con lật đật mà phụ thân đã tặng cho Khán Như. Con lật đật đó là kỷ niệm của phụ thân Khán Như. Khán Như muốn có nó.

- Khán Như thích con lật đật đó lắm à?

- Thích lắm. Bởi nó là kỷ vật của phụ thân mà.

- Vậy trước khi cho Khán Như con lật đật đó, phụ thân có nói gì không?

Khán Như nhíu mày, rồi gật đầu :

- Có nói.

- Nói gì.

- Phụ thân căn dặn phải giữ gìn thật cẩn thận, và không được trao cho bất cứ ai, ngoại trừ một người.

- Ai?

- Minh chủ võ lâm.

Tôn Quách cau mày :

- Minh chủ võ lâm?

Khán Như gật đầu.

Tôn Quách hỏi tiếp :

- Thế sao Khán Như không trao con lật đật cho Đại Chu Thiên? Đại Chu Thiên không phải là Minh chủ à?

Khán Như cáu gắt nói :

- Lão ma đầu đó đã giết phụ thân Khán Như, đốt Kim trang đại phủ, bắt Khán Như phải lưu lạc giang hồ. Làm sao Khán Như trao kỷ vật của thân phụ cho y chứ.

Khán Như chìa mặt tới trước :

- Thúc thúc nói như vậy là nói bậy. Trong mắt Khán Như, Đại Chu Thiên đâu phải là Võ lâm Minh chủ.

- Thế theo Khán Như ai mới xứng là Võ lâm Minh chủ?

Khán Như chẳng một chút suy nghĩ mà chỉ ngay Tôn Quách :

- Trong mắt Khán Như, Tôn thúc thúc mới đáng là Võ lâm Minh chủ.

Tôn Quách ngây người.

Tôn Quách ngồi xuống ngay bên cạnh Khán Như :

- Khán Như... Có thể con lật đật mà phụ thân đã trao cho Khán Như rất hệ trọng. Hãy nói cho thúc thúc, Khán Như cất con lật đật đó ở đâu trong Kim trang đại phủ.

- Thúc thúc hứa sẽ lấy về cho Khán Như chứ?

Tôn Quách gật đầu :

- Thúc thúc hứa.

- Theo thúc thúc thì Khán Như sẽ cất con lật đật đó ở đâu?

- Khán Như có một chỗ bí mật, để giấu nó phải không?

- Thúc thúc đoán sai rồi.

- Làm sao thúc thúc đoán đúng được.

- Thúc thúc thua Khán Như nha?

- Ờ... Xem như thúc thúc chịu thua Khán Như. Thế Khán Như cất con lật đật đó ở đâu trong Kim trang đại phủ?

Khán Như lắc đầu :

- Khán Như hổng cất ở đầu hết, mà đặt nó ngay trong thư phòng của Khán Như để hằng đêm ngắm nó và chơi với nó.

Tôn Quách sa sầm mặt :

- Để ngay trong thư phòng của Khán Như?

Khán Như gật đầu.

Tôn Quách nắm tay Khán Như :

- Chúng ta vào trong sảnh phòng nói chuyện tiếp.

- Thúc thúc không đi lấy kỷ vật cho Khán Như à?

- Thúc thúc sẽ đi ngay. Nhưng cái gì cũng phải từ từ, sao Khán Như hấp tấp quá vậy. Dục tốc bất đạt nghe chưa.

Khán Như gật đầu.

Tôn Quách nghĩ thầm :

- “Không lẽ khẩu quyết khắc chế Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp được Kim trang Trang chủ giấu trong con lật đật và tặng cho Khán Như? Có thể lắm chứ. Kim trang Trang chủ làm như vậy sẽ không ai ngờ được, lại còn muốn Khán Như giao lại cho Võ lâm Minh chủ, ẩn ý muốn trao lại cho Cát đại ca”.

Nghĩ như vậy Tôn Quách quá phấn khích vỗ tay :

- Đúng rồi... Đích thị là như vậy rồi. Lúc bấy giờ trong mắt Kim trang Trang chủ, Cát đại ca mới xứng là Võ lâm Minh chủ. Đích thị như vậy rồi.

Khán Như ngẩng lên nhìn Tôn Quách :

- Thúc thúc nói gì vậy? Cái gì là đích thị, cái gì là đúng rồi?

- Khán Như... Thúc thúc đã tìm ra cách bắt cái lão ma đầu Đại Chu Thiên hành xử rồi.

Khán Như tròn mắt :

- Thúc thúc nói thật chứ?

- Sao không thật.

Khán Như lườm Tôn Quách :

- Khán Như chỉ thấy thúc thúc chực bỏ chạy khi nghe đến lão đại ma đầu đó mà thôi.

- Khán Như chẳng biết gì cả. Lúc nào thì nên chạy, lúc nào thì mới đánh?

Đâu phải cứ gặp Đại Chu Thiên là dụng đến võ công. Nếu như thúc thúc của nha đầu không linh hoạt ứng phó, mà cứ cương cường hữu dũng vô mưu thì có lẽ bây giờ đã về chầu diêm chúa rồi.

Tôn Quách xoa đầu Khán Như :

- Biết mình, biết địch mới trăm trận trăm thắng chứ.

Tôn Quách nắm tay Khán Như toan dẫn vào trong thì từ trên đại điện một vị võ tăng Thiếu Lâm trổ khinh thuật băng xuống. Vị võ tăng đó vừa thấy Tôn Quách liền hối hả ôm quyền xá rồi nói :

- A di đà Phật... Tôn thiếu hiệp, Phương trượng Huệ Viễn cho tôi xuống báo với các vị, hương đàn chủ Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn dẫn năm mươi nhân mạng Tổng đàn võ lâm kéo đến Thiếu Lâm tự đòi lục soát. Các vị mau tìm cách tránh mặt.

Tôn Quách ôm quyền xá vị võ tăng :

- Đa tạ đại sư đã báo tin. Vãn bối sẽ cùng mọi người lẩn tránh để không làm phiền đến Thiếu Lâm.

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai. Phương trượng căn dặn bần tăng nói với các vị phía sau núi Tung Sơn có một thạch động, hãy vào trong đó ẩn thân. Khi nào bọn ma đầu bỏ đi sẽ vào báo tin sau.

- Đa tạ đại sư. Đại sư có quay lại đại thăm đến lão tăng Phương trượng.

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai. Các vị bảo trọng. Xem ra lần này Đại Chu Thiên đã quyết định dồn các vị vào tử địa.

- Vãn bối đã biết như vậy. Đại sư bảo trọng.

Vị võ tăng Thiếu Lâm quay trở lên, còn Tôn Quách nắm tay Khán Như vội vã trở lại gian sảnh phòng.

Vừa bước vào sảnh phòng, Tôn Quách đã nhanh miệng nói :

- Đại Trí thiền sư, bọn Tổng đàn võ lâm dưới sự điều động của Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn đang kéo đến đây. Xem chừng bọn chúng đã bắt đầu nghi ngờ sự có mặt của chúng ta tại Thiếu Lâm tự. Theo sự chỉ giáo của Phương trượng Huệ Viễn, tạm thời chúng ta lánh mặt vào thạch động sau núi Tung Sơn.

Tôn Quách thở dài, nói tiếp :

- Tất cả mau sớm vào thạch động ẩn thân.

Tôn Quách vừa dứt câu thì Nghiêm Lệ Hoa từ ngoài bước vào. Sắc diện của nàng trông thật trang trọng và nghiêm khắc.

Vừa thấy Lệ Hoa, Tôn Quách đã hối hả nói :

- Tỷ tỷ... Chúng ta mau rời khỏi đây, vào thạch động sau nói ẩn thân. Bọn võ lâm Ma giáo đã đến đây rồi.

Lệ Hoa lắc đầu.

Tôn Quách ngây người nhìn nàng :

- Tỷ tỷ sao vậy?

- Lệ Hoa sẽ không chạy trốn nữa, mà quyết tử với chúng một trận. Lệ Hoa chẳng còn thiết gì với cõi đời này.

Tôn Quách ngây người thốt :

- Tỷ tỷ...

Khán Như cũng kêu lên :

- Mẹ...

Lệ Hoa nhìn Khán Như :

- Khán Như... Mẹ gởi con lại cho Tôn thúc thúc chăm sóc, còn mẹ sẽ quyết với lão Đại Chu Thiên một trận sau cùng. Mẹ chỉ muốn theo về cùng với cha của con thôi.

- Tỷ tỷ đừng làm như vậy.

Tôn Quách nhăn nhó :

- Tỷ tỷ... Lúc này chưa phải lúc chúng ta đủ lực lượng và bản lĩnh võ công đối phó với Đại Chu Thiên.

- Dù yếu ta cũng quyết đấu với Đại Chu Thiên.

- Không thể được... Tỷ tỷ làm như vậy chẳng khác nào tự sát.

Lệ Hoa nạt ngang :

- Đúng... Lệ Hoa muốn tự sát.

Nàng dứt lời, trở bộ bước nhanh ra cửa.

Tôn Quách hối hả gọi :

- Tỷ tỷ...

Khán Như cũng gào theo :

- Mẹ...

Lệ Hoa mặc nhiên với sự kêu gào của Tôn Quách và Khán Như, trổ khinh công băng lên đại hồng bảo điện.

Tôn Quách nhìn lại Tú Tú :

- Tú Tú... Đã có chuyện gì xảy ra mà Nghiêm tỷ tỷ bỗng dưng thay đổi như vậy?

Tú Tú lắc đầu.

Tôn Quách nhìn Đại Trí thiền sư :

- Đại sư...

- A di đà Phật... Lão tăng cũng không biết.

Tôn Quách vò đầu bứt tai :

- Chúng ta phải làm sao bây giờ?

Tú Tú nói :

- Nghiêm phu nhân qua thư phòng của Cát đại ca, rồi thay đổi như vậy đó.

Muội cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với hai người.

- Sao có chuyện kỳ cục như vậy?

Tôn Quách vừa nói vừa xăm xăm bước ra ngoài, đi thẳng đến thư phòng của Cát Thiên Phong. Y đẩy cửa bước vào. Trong gian thư phòng trống rỗng. Thiên Phong không còn ở đó nữa.

Tôn Quách gãi đầu, dậm chân :

- Lạ lùng thật... Không thể nào giải thích được. Lạ lùng thật.

Xem tiếp hồi 60 Quân tử vị nhân

Chương 60: Quân Tử Vị Nhân

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn khoanh tay trước ngực, với bộ dạng khinh khỉnh ra vẻ trưởng thượng, hất mặt nói với Huệ Viễn đại sư :

- Lão tăng Thiếu Lâm chắc chắn bọn tội nhân Tổng đàn võ lâm không có trong Thiếu Lâm tự chứ?

- A di đà Phật... Lão nạp là người của Phật gia, đâu thể phạm giới luật Phật môn.

- Nếu như bổn đàn chủ tìm được bọn chúng, hay dấu vết của bọn chúng thì lão sẽ tính sao với Chu Thiên minh chủ?

Huệ Viễn đại sư lưỡng lự :

- Hương đàn chủ đã đến Thiếu Lâm, ắt tự biết phải làm gì, lão nạp không dám cản chân đàn chủ.

Mạc Lịnh Cẩn hừ nhạt rồi nói :

- Bổn đàn chủ báo cho lão hòa thượng biết. Tất cả mọi bang phái, hay bất cứ ngóc ngách nào của võ lâm, chúng ta đều đã nhìn qua và không thấy tung tích bọn phạm nhân đó. Duy chỉ có một nơi chưa nhìn tới đó là Thiếu Lâm tự. Nhất định bọn phạm nhân đang lẩn trốn trong Tung Sơn cổ tự này. Chu Thiên minh chủ đã có chỉ dụ, bất cứ ai kháng lệnh võ lâm Tổng đàn, bao che cho bọn phạm nhân kia sẽ bị tảo thanh tiệt diệt khỏi võ lâm Trung Nguyên.

- A di đà Phật... Lão nạp đã nghe chỉ dụ đó của Chu Thiên minh chủ, nên đâu dám cản chân hương đàn chủ.

- Nói nghe được đó nhưng nếu như bổn đàn chủ tìm ra dấu vết của bọn phạm nhân thì lão trọc sẽ tính sao với bổn đàn chủ đây?

Y mỉm cười, bước đến bên lão tăng Thiếu Lâm tự, rồi vênh váo ngoại đầu ngắm lão tăng Phương trượng như ngắm một pho tượng La Hán.

Mạc Lịnh Cẩn nhỏ giọng nói :

- Bổn đàn chủ nghe nói trong Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự có rất nhiều những báu vật và bí kíp võ công.

Mạc Lịnh Cẩn cười khẩy :

- Hê... Chỉ cần lão tăng hiểu ý của bổn đàn chủ, thì bổn đàn chủ nhứt định sẽ bỏ qua mà không tấu trình lên Minh chủ Đại Chu Thiên.

Mạc Lịnh Cẩn ve hàm râu cá chốt, khinh khỉnh nhìn Phương trượng Huệ Viễn, nói tiếp :

- Bổn đàn chủ nói ít, nhưng lão tăng Thiếu Lâm hiểu nhiều. Và không ngại gì một chút vật mọn trong Tàng Kinh Các đối với bổn đàn chủ?

- A di đà Phật... Đàn chủ thích gì ở Thiếu Lâm tự, xin cứ tự nhiên. Trong Thiếu Lâm tự, ngoại trừ kim thân Phật tổ và các vị La Hán, còn bất cứ trân châu hay bảo vật, lão nạp coi là những món đồ hư ảo, phù phiếm không đáng gì.

Mạc Lịnh Cẩn xuýt xoa :

- Hay... Lão Phương trượng quả là người có chân tu. Mạc Lịnh Cẩn bái phục... bái phục Thiếu Lâm tăng nhân.

Y nhìn lão tăng Thiếu Lâm lần nữa rồi trở bộ quay lại nói với bọn thuộc nhân dưới trướng :

- Các ngươi nghe rõ đây. Lão tăng Thiếu Lâm đã có ý tặng cho bổn đàn chủ tất cả những báu vật có trong cổ tự này, ngoại trừ mấy pho tượng vô tri vô giác.

Các ngươi hãy chia nhau ra mà tìm báu vật đem về hương đàn của ta.

Bọn thuộc nhân phấn khích đồng loạt xướng lên :

- Tuân lệnh hương đàn chủ.

- Các ngươi làm cho nhanh, cho gọn đấy nhé.

Các vị võ tăng Thiếu Lâm đứng hầu hai bên Phương trượng đại sư Huệ Viễn sa sầm mặt, cau mày lộ vẻ phẫn nộ. Nhưng trước chân diện mục nghiêm khắc và trầm mặc của lão tăng Huệ Viễn, mọi người buộc phải đứng đưa mắt nhìn mà không có hành động gì.

Bọn thuộc nhân dưới trướng Mạc Lịnh Cẩn toan túa ra ngoài đại hồng bảo điện sục xạo báu vật. Hai gã đầu tiên vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa đại hồng bảo điện thì rú lên một tiếng thảm thiết.

- A...

Hai gã đó thối bộ trở vào, tay ôm vùng thượng đẳng, máu trào đỏ thẫm y phục của hai gã. Bọn thuộc hạ lẫn Mạc Lịnh Cẩn sững sờ, đứng ngây người ló mắt nhìn ra cửa.

Nghiêm Lệ Hoa từ ngoài bước vào.

Mạc Lịnh Cẩn reo lên :

- A... Thì ra là Lệ Hoa phu nhân Kim trang đại phủ.

Lệ Hoa hằn học nhìn Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn, gằn giọng nói :

- Mạc Lịnh Cẩn, ngươi thị vào quyền uy của Đại Chu Thiên mà tác oai, tác quái. Bổn phu nhân hôm nay chẳng còn gì để mất. Cái bổn phu nhân có đã mất, giờ chẳng còn mất gì nữa, nên quyết sống chết một trận với lũ ma đầu các ngươi.

Mạc Lịnh Cẩn ngửa mặt cười khằng khặc :

- Tưởng đâu ai có thể hăm dọa được Mạc mỗ, chứ ai dè lại là Nghiêm phu nhân, đệ tử của Hoa Sơn phái.

Nghiêm Lệ Hoa nạt ngang :

- Im miệng lại. Với bổn nương chẳng có Hoa Sơn phái nào cả.

Mạc Lịnh Cẩn trố mắt :

- Sao... Với phu nhân chẳng còn phái Hoa Sơn nào à? Ờ... Mà đúng rồi. Trên võ lâm giang hồ đâu còn Hoa Sơn phái.

Mạc Lịnh Cẩn chắc lưỡi :

- Tổng đàn Hoa Sơn thì chính tay phu nhân phóng hỏa, còn lão chưởng môn Vạn Bá Thành ôn dịch thì bị lão ngụy đại hiệp Bắc Thần Đông Lĩnh mổ bụng lôi lục phủ ngũ tạng ra ngoài.

Gã thở hắt ra một tiếng giả vờ tiếc rẻ :

- Tiếc thật... Tiếc thật. Hoa Sơn một thời đã từng là Trung Nguyên thần kiếm, thế mà nay chẳng là gì cả. Hèn chi phu nhân không nhận.

Y nhìn Nghiêm Lệ Hoa nhún vai, nói :

- À... Mà làm sao Nghiêm phu nhân có thể nhận Hoa Sơn là nơi xuất thân võ học của mình được chứ. Ái cha... Cũng lão Vạn Bá Thành ôn dịch.

Y niểng đầu ngắm Lệ Hoa :

- Mạc mỗ nhìn kỹ cũng thừa nhận nhan sắc của phu nhân chẳng thua Tây Thi, Giáng Ngọc, Dương

Quý Phi. Chắc Mạc mỗ phải thử qua xem tại sao Nghiêm phu nhân lại có nhiều hấp lực khiến nam nhân đoái vọng.

Nghiêm Lệ Hoa đỏ mặt vì câu nói xúc xiểm của Mạc Lịnh Cẩn. Nàng gằn giọng :

- Hương đàn chủ cũng có ý như Vạn lão tặc à?

Mạc Lịnh Cẩn cười khẩy :

- Với Nghiêm phu nhân thì bất cứ ai cũng đều có ý đó. Mạc mỗ cũng như những người khác mà thôi, nên đâu thể bỏ qua được.

- Nếu hương đàn chủ có ý đó thì trước tiên thử qua thanh kiếm của bổn cô nương đã.

Lời vừa cạn trên hai cánh môi, Nghiêm Lệ Hoa xuất thủ liền, thi triển ba bông hoa kiếm, chia thành hình chứ phẩm, nhắm ba vùng thượng, trung, và hạ của Mạc Lịnh Cẩn tập kích.

Kiếm pháp của Lệ Hoa vốn xuất xứ từ Hoa Sơn phái, lai trong thời khoảng suy vi cùng độ bởi Vạn Bá Thành, do đó kiếm thuật của nàng chỉ có nét mềm mại uyển chuyển, trông thì đẹp nhưng sát kiếm thì chẳng có chút nào. Lệ Hoa giao thủ với Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn không nghĩ đến cao thấp, mà chỉ muốn phát tiết sự phẫn nộ của mình sau khi biết được sự thật về mối quan hệ giữa Thiên Phong, Khán Nhân và Chu Thiên.

Nàng dụng kiếm pháp Hoa Sơn, nhưng lại có dụng ý thí mạng, do đó kiếm pháp của nàng càng đẹp hơn. Ngược lại với Lệ Hoa, Mạc Linh Cẩn vốn đã có ngoại hiệu Ma Kiếm Vô Nhân, tức kiếm chiêu của gã thiên về sự đắc dụng hơn là dáng vẻ bên ngoài. Với một kiếm thủ như Mạc Lịnh Cẩn thì chẳng khó khăn gì để nhận ra những khuyết trong kiếm pháp của Nghiêm Lệ Hoa.

Y chẳng màng đến chuyện rút trường kiếm đỡ kiếm chiêu của nàng mà vẫn dửng dưng khoanh tay trước ngực, thi thố những bộ pháp thật bình giản nhưng vẫn dễ dàng tránh né trường kiếm của đối phương. Thậm chí đôi lúc Mạc Linh Cẩn còn bỡn cợt, vung hữu thủ vuốt nhẹ vào má nàng, từ tốn nói :

- Nương tử càng múa kiếm ta thấy càng đẹp đó.

Câu nói xúc xiểm của Mạc Lịnh Cẩn càng khiến Lệ Hoa tức giận đến biến sắc. Thanh trường kiếm trong tay nàng vũ lộng, biến hóa và chém vào khoảng không phát ra những âm thanh như sáo diều, thế nhưng tuyệt nhiên không sao chạm được vào chéo áo của họ Mạc.

Mạc Lịnh Cẩn thích thú nói :

- Nương tử khá lắm. Ta đã ngửi được mùi xạ hương từ hơi thở của nương tử rồi đó.

Lưỡi kiếm đâm thẳng tới yết hầu Mạc Lịnh Cẩn. Y chỉ bước dịch qua nửa bộ đã tránh được nhát kiếm của Lệ Hoa, rồi thuận tay vuốt hữu thủ dọc theo hông phải của nàng.

- Ai cha... Quả là một tấm thân tuyệt mỹ.

Lệ Hoa tức uất thét lên :

- Mạc tặc tử, nằm xuống!

Nàng bước tới nửa bộ, phạt ngang thanh trường kiếm, dụng ý tiện đứt thủ cấp của đối phương.

Mạc Lịnh Cẩn cười khẩy, rồi dụng vỏ kiếm đỡ lấy trường kiếm của Lệ Hoa.

Chát...

Lưỡi trường kiếm trong tay Nghiêm Lệ Hoa bật ngược trở lại. Nhanh hơn một cái chớp mắt, Ma Kiếm Vô Nhân đã dụng đốc kiếm điểm chỉ vào tĩnh huyệt của nàng.

Lệ Hoa thốt lên :

- Ối...

Lịnh Cẩn dè bỉu nói :

- Nương tử định sát tử phu tướng của nàng à? Hừ... Nếu Mạc mỗ không tiếc tấm thân lá ngọc cành vàng của nàng thì chỉ cần lắc tay một cái cũng đủ tống tiễn nương tử về cõi a tỳ rồi đó.

Y vừa nói vừa bước đến cạnh Lệ Hoa.

Mạc Lịnh Cẩn nhìn lại lão tăng Huệ Viễn :

- Lão hòa thượng... Nghiêm phu nhân đây là một chứng cớ chứng tỏ Thiếu Lâm có phần bao che cho bọn phạm nhân, nhưng bổn đàn chủ thể theo nguyện vọng và giao ước đã nói với lão mà bỏ qua. Mạc đàn chủ làm như vậy được chứ?

Lệ Hoa căm phẫn nói :

- Mạc Lịnh Cẩn... Ngươi có muốn giết thì cứ giết đi, đừng bày trò với các vị cao tăng Thiếu Lâm. Thiếu Lâm chẳng liên can gì đến sự có mặt của bổn nương ở đây đâu.

Mạc Lịnh Cẩn giả lả cười :

- Nương tử sao lại muốn chết chứ. Ậy... Mạc huynh đâu nỡ vùi dập một tấm thân lá ngọc cành vàng như nàng. Muốn gì thì trước tiên Mạc mỗ cũng phải thưởng thức vẻ đẹp trời ban cho vị phu nhân Kim

trang đại phủ.

- Mạc Lịnh Cẩn... Ngươi đừng vọng tưởng.

- Nàng sẽ còn làm gì được nào?

Huệ Viễn đại sư thở dài, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Mạc đường chủ hãy cho Nghiêm phu nhân một cơ hội giữ gìn sự trong sạch để thờ phụng Kim trang Trang chủ.

Mạc Lịnh Cẩn lườm Huệ Viễn đại sư :

- Bổn đàn chủ không trong sạch sao?

Y khoát tay :

- Không cần nói nhiều. Cứ theo giao ước giữa bổn đàn chủ và Thiếu Lâm mà thực hiện. Bổn đàn chủ sẽ đưa Nghiêm phu nhân về hương đàn của mình trước, còn bọn thuộc nhân sẽ đưa báu vật Thiếu Lâm về sau.

- A di đà Phật...

Hai mươi vị võ tăng đứng hầu hai bên Huệ Viễn đại sư bị Mạc Lịnh Cẩn dồn đến ngõ cụt trong sự phẫn nộ. Tất cả toan động thủ thì Mạc Lịnh Cẩn quát lớn :

- Các ngươi dám chống lại chỉ lịnh của Minh chủ Đại Chu Thiên, động thủ với Mạc mỗ ư?

Huệ Viễn đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn gằn giọng :

- Nếu các ngươi vọng động mà không nghĩ hậu quả thì Mạc mỗ e rằng Tung Sơn cổ tự Thiếu Lâm cũng chẳng khác gì Hoa Sơn phái.

Đại sư Huệ Viễn buông một tiếng thở dài, niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Lão đại sư định nhãn nhìn Nghiêm Lệ Hoa, tay lần chuỗi hạt bồ đề, gượng nói :

- Nghiêm phu nhân...

Lệ Hoa cướp lời Huệ Viễn đại sư :

- Lão đại sư. Ân oán giữa Kim trang đại phủ và võ lâm Tổng đàn không liên đới đến Thiếu Lâm. Ân trả, oán đền, nếu kiếp này Lệ Hoa không trả được cho Thiếu Lâm, kiếp sau nguyện làm thân trâu ngựa đáp trả.

Nàng nhìn Lịnh Cẩn, nói :

- Mạc đàn chủ... Ngươi dám đưa ta đến gặp Chu Thiên không?

- Tất nhiên được chứ. Nhưng trước khi...

Y ve hàm râu cá chuốt, cười khẩy rồi nói :

- Mạc mỗ cần phải thỉnh phu nhân Kim trang đại phủ về hương đàn của Mạc mỗ trước đã.

Y không cần Lệ Hoa có đồng ý hay không, mà vòng tay qua tiếu yêu của nàng nhấc bổng lên. Bị điểm huyệt, Lệ Hoa không sao phản kháng được mà chỉ biết gào thét :

- Mạc tặc... Buông ta xuống...

Mạc Lịnh Cẩn ngửa mặt cười khành khạch :

- Mạc mỗ đâu thể nào bỏ qua một đóa hoa đẹp của Hoa Sơn phái.

Mạc Linh Cẩn nhìn lại các vị cao tăng Thiếu Lâm :

- Các lão trọc ở Thiếu Lâm tự quả là nhẫn nhục... Mạc mỗ khâm phục, khâm phục.

Y vừa nói vừa trở bộ rảo bước tiến ra ngoài đại hồng bảo điện. Các vị võ tăng Thiếu Lâm bặm môi hướng mắt nhìn lão Phương trượng Huệ Viễn. Tất nhiên mọi võ tăng đều chờ đợi một phán hiệu của lão cao tăng Thiếu Lâm, nhưng chỉ nhận được sự tham thiền nhập định của Huệ Viễn đại sư.

Bất giác tất cả những vị võ tăng Thiếu Lâm đồng loạt ngồi bệt xuống bảo điện trong tư thế kiết đà rồi đồng loạt xướng lên :

- A di đà Phật...

Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn vô cùng đắc ý. Y không thể nào ngờ được mình sớm đắc lợi như vậy khi xông vào Thiếu Lâm tự, và càng đắc ý hơn khi vô tình lại có đặng Nghiêm Lệ Hoa.

- Với bộ mặt hớn hở, Mạc Lịnh Cẩn rời đại hồng bảo điện. Trong tâm tưởng của y lúc này chỉ độc một ý niệm là sớm quay trở về hương đàn để tận hưởng tấm thân của Lệ Hoa phu nhân.

Mạc Lịnh Cẩn vừa đi vừa chắc lưỡi nói :

- Được cận kề với nương tử, ta thích thú vô cùng. Không biết nương tử có cùng một ý niệm với ta không.

Y quay mặt qua, chu hai cánh môi dày thử áp vào má Lệ Hoa rồi chắc lưỡi :

- Thơm lắm... Thơm lắm.

Lệ Hoa tức đến vỡ mật, nhưng chỉ biết nhắm mắt, thét toáng lên :

- Mạc tặc... Mau thả ta xuống!

Lịnh Cẩn lắc đầu :

- Không không... Mạc mỗ chưa thưởng thức được vẻ đẹp của đóa hoa Hoa Sơn thì sao có thể buông được. Sao nương tử gấp gáp quá vậy?

Y nói xong thốt ra tràng tiếu ngạo sàm sỡ, rồi trổ khinh thuật băng đi.

Đang dụng khinh thuật thượng thừa để sớm quay về hương đàn thụ hưởng tấm thân của Lệ Hoa, nhưng chưa kịp vượt qua cổng tam quan Thiếu Lâm tự thì Mạc Lịnh Cẩn nghe tiếng sáo vi vu cất lên ai oán ngay phía trước mình.

Người thổi sáo vận lam y thư sinh ngồi trên một phiến đá, và như tập trung vào tấu khúc y đang thổi. Mặc dù người kia chuyên tâm thổi sáo, nhưng Mạc Lịnh Cẩn vừa thấy người đó đã đứng sững bộ, miệng thốt lên :

- Cát Thiên Phong.

Thiên Phong hạ chiếc sáo ngọc xuống dời mắt nhìn Mạc Lịnh Cẩn.

Mạc Lịnh Cẩn lưỡng lự :

- Tôn giá đã chờ Mạc mỗ ở đây ư?

- Quả đúng như Mạc các hạ nói, Thiên Phong chờ các hạ ở đây.

- Thế tôn giá muốn gì?

- Trong đại hồng bảo điện, chốn thâm nghiêm của Phật môn, tại hạ không dám rưới máu bụi trần khiến cho thánh địa Thiếu Lâm ô uế. Nhưng trên khoảng đất này đã thuộc về cõi trần gian u tối, máu có rưới cũng không sao.

- Ý tôn giá muốn...

Thiên Phong nhìn chằm chằm Mạc Lịnh Cẩn :

- Giết Mạc các hạ.

- Hừ... Giết Mạc mỗ dễ lắm hay sao?

- Với ai thì có thể khó, nhưng với Cát Thiên Phong thì chẳng khó chút nào.

Giọng nói của chàng thật lạnh lùng và tàn nhẫn nên khi Mạc Lịnh Cẩn nghe liền có cảm giác gai lạnh trong cột sống. Vốn họ Mạc đã quá hiểu về võ công của Thiên Phong và tự nhận mình chưa phải là đối thủ của Ma Hoàn Lãnh Nhân. Trong võ lâm, kẻ có thể khắc chế được Cát Thiên Phong duy nhất là Đại Chu Thiên mà thôi.

Mạc Lịnh Cẩn nhìn Thiên Phong không chớp mắt.

- Mạc mỗ chưa muốn chết.

- Nhưng phần số của Mạc các hạ đã đến.

- Cái số của Mạc mỗ phải chết bởi tay Cát Thiên Phong sao?

- Đúng như vậy.

Mạc Lịnh Cẩn cười gằn, dè bỉu nói :

- Mạc mỗ nghe nói đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng của Lãnh Nhân Cát Thiên Phong đã bị Minh chủ Đại Chu Thiên phá hủy rồi. Chẳng lẽ tôn giá có đôi Ma Hoàn thứ hai?

- Khi đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng bị hủy thì chẳng bao giờ có đôi thứ hai thay thế. Không có Ma Hoàn, Thiên Phong vẫn có thể lấy mạng các hạ.

Mạc Lịnh Cẩn dè bỉu nói :

- Thiên Phong... Ngươi muốn lấy mạng Mạc mỗ dễ lắm hay sao? Mạc mỗ sợ ngươi khó thực hiện được ý định của ngươi đấy.

Mạc Lịnh Cẩn vừa nói vừa đặt Nghiêm Lệ Hoa xuống đất. Y cố ý dung Nghiêm Lệ Hoa như chiếc mộc đỡ che chắn mình, rồi rút trường kiếm áp lưỡi vào yết hầu nàng.

Mạc Lịnh Cẩn nói :

- Thiên Phong, ngươi thấy rồi chứ? Trường kiếm của Mạc mỗ vốn đã có tiếng là vô nhân, chắc nó

không ngại tước cái mạng của nhị tẩu ngươi.

Lệ Hoa nói :

- Thiên Phong... Lệ Hoa không cần người phải bận tâm đến ta. Kim trang đại phủ cũng không cần người xả thân vì cuộc huyết án. Và ngay hiện tại, Lệ Hoa cũng không cần người ra tay giải thoát.

Lịnh Cẩn cáu gắt nạt Lệ Hoa :

- Nghiêm phu nhân không sợ chết à?

Lệ Hoa bình thản lắc đầu :

- Không... Cái chết đối với Lệ Hoa nhẹ như tơ hồng.

Nàng nhìn Thiên Phong, nói tiếp :

- Thiên Phong... Tất cả những gì Lệ Hoa thốt ra với người đều xuất phát từ tâm của Lệ Hoa. Hãy đi đi, đừng nặng nợ với huyết án Kim trang đại phủ và cũng đừng vì Lệ Hoa.

Nàng nói dứt lời ngoảnh mặt nhìn chỗ khác, nhưng lệ thì đã trào ra khóe mắt.

Trong khi Lệ Hoa nói thì Thiên Phong chỉ biết im lặng, và luôn tay xếp những hình cánh nhạn bằng giấy.

Mạc Lịnh Cẩn nhìn Thiên Phong nói :

- Thiên Phong... Ngươi đã nghe Nghiêm phu nhân nói rồi chứ? Người ta đã không muốn ngươi nhúng tay vào, ngươi còn đứng chắn đường Mạc mỗ làm gì nữa?

Thiên Phong buông một tiếng thở dài, ôn nhu nói với Lệ Hoa :

- Được... Lệ Hoa đã không muốn cho Thiên Phong nhập cuộc thì Thiên Phong sẽ bàng quang tọa thị. Võ lâm sẽ chẳng bao giờ có Thiên Phong.

Mạc Lịnh Cẩn phấn khích nói :

- Ngươi nói nghe được đó.

Thiên Phong khẽ lắc đầu rồi trở bộ quay lưng. Thấy chàng quay lưng, Mạc Lịnh Cẩn như trút được một gánh nặng, bất giác buông tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng thở ra như trút được gánh nặng của Ma Kiếm Vô Nhân còn chưa trọn thì bất thình lình Thiên Phong xoay nửa bộ, và nhanh hơn cả sét trời, chiếc ngọc tiêu xé toạc không khí thoát đi và nó chỉ

dừng lại khi đã ghim sâu vào đúng tam tinh họ Mạc.

Bộp...

Thủ cấp Mạc Lịnh Cẩn bật ngửa ra sau, và liên tục, thối lùi lại ba bộ, hai mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Thiên Phong. Miệng hắn há hốc, ngập ngừng mãi một lúc rồi mới nói :

- Ngươi... Ngươi... Thiên Phong...

Y muốn nói nhiều nữa nhưng lực bất tòng tâm bởi sát chiêu chí mạng mà Cát Thiên Phong dành cho gã. Ma Kiếm Vô Nhân Mạc Lịnh Cẩn ngã ngửa ra sau, giãy chết mà mắt vẫn mở trừng trừng, bởi chưa tin được ngọn ngọc tiêu lại có thể là binh khí tước đi cái mạng của gã.

Thiên Phong bước đến đối mặt với Lệ Hoa :

- Thiên Phong chưa thể đi được khi Lệ Hoa gặp tai kiếp.

Chàng vừa nói vừa điểm chỉ giải khai huyệt đạo cho nàng rồi từ tốn nói :

- Lệ Hoa bảo trọng.

Thiên Phong rút ngọn sáo ngọc toan bỏ đi nhưng Lệ Hoa đã gọi giật chàng lại :

- Thiên Phong...

Chàng nhìn lại nàng.

Lệ Hoa hỏi :

- Thiên Phong đi đâu?

- Tìm đến Đại Chu Thiên.

- Sao... Thiên Phong tìm Đại Chu Thiên à? Thiên Phong không biết Chu Thiên giờ có Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn ư?

Thiên Phong gượng cười :

- Tất nhiên Thiên Phong biết.

- Biết sao còn tìm gã? Thiên Phong giờ không phải là đối thủ của Chu Thiên đâu.

- Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp của Chu Thiên từ tay Thiên Phong mà có.

Chàng nhắm mắt :

- Thiên Phong phải chuộc lại những gì tự tay mình gây ra.

Lệ Hoa lắc đầu :

- Không.

- Tại sao không?

Nàng lưỡng lự rồi khẳng khái nói :

- Lệ Hoa không muốn để Thiên Phong lao đầu vào cõi chết.

- Chết ư? Thiên Phong cũng coi cái chết nhẹ tợ tơ hồng như Lệ Hoa. Nhị tẩu bảo trọng.

Lệ Hoa thét lên :

- Thiên Phong... Đừng đi tìm Chu Thiên!

Thiên Phong không nhìn lại nhưng vẫn đáp lời nàng :

- Định số đã sắp xếp cuộc đối đầu giữa Thiên Phong và Chu Thiên. Cái đích sau cùng của Chu Thiên chính là Cát Thiên Phong. Đã quá nhiều người chết rồi, khi cuộc đối đầu đó chưa kết thúc.

Thiên Phong nói xong thi triển thuật “Lưu Thủy Hành Vân”, băng mình lướt đi.

Lệ Hoa gào theo :

- Thiên Phong...

Hai chân nàng như mất lực từ từ khuỵu xuống.

Cũng lúc đó, Phương trượng đại sư Huệ Viễn cũng xuất hiện. Lão tăng Thiếu Lâm khẽ niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Xem tiếp hồi 61 Tiểu nhân vị kỷ

Chương 61: Tiểu Nhân Vị Kỷ

Chu Thiên ngồi kiết đà vận công điều tức, thanh Can Tương thần kiếm đặt ngay bên cạnh. Y lần hồi chuyển hóa vào cảnh giới thiền định. Phàm một khi vận công điều tức đến cảnh giới thiền định thì mọi sự vật chung quanh gần như không cảm nhận được, bởi tâm thức của người thiền định đã chuyển qua một cảnh giới khác.

Một làn khói mỏng lan qua khe cửa, rồi nhanh chóng phủ khắc gian thư sảnh của Đại Chu Thiên. Làn khói mỏng kia tự dưng xuất hiện chăng? Không, nhất định phải có người chủ ý xông làn khói kia vào gian thư sảnh của Chu Thiên.

Từ trên vách thư sảnh, bầy thạch sùng khoảng năm con lộp bộp rơi xuống, nằm ngửa phơi cái bụng trắng hếu trông thật gớm ghiếc. Cửa thư sảnh nhích động rồi hé mở.

Thanh Thanh len qua khe cửa thư sảnh bước vào. Mắt nàng nhìn Chu Thiên, rồi dời qua thanh kiếm Can Tương. Đôi thu nhãn của nàng sáng ngời như muốn thâu tóm lấy thanh kiếm báu đó.

Thanh Thanh nhẩm nói :

- Thần kiếm...

Nàng nhón đi trên mười đầu ngón chân, nhẹ nhàng bước đến thanh kiếm Can Tương. Nàng thoạt nheo mày khi thấy hai cánh mũi của Đại Chu Thiên vẫn phập phồng hít thở. Làn khói độc Hủy Nhục không có tác động gì đến gã. Điều đó khiến nàng ngạc nhiên vô cùng. Nếu như độc dược Hủy Nhục không hề có biểu hiện tác động đến Chu Thiên thì bầy thạch sùng giờ đây chỉ còn là những bộ xương khô.

Thanh Thanh vừa ngạc nhiên vừa hồi hộp bởi hiện tượng kỳ lạ đó. Nhưng một khi nàng đã quyết định xâm nhập vào gian thư sảnh của Đại Chu Thiên thì đâu thể bỏ qua cơ hội chiếm lấy lưỡi kiếm báu Can Tương.

Thanh Thanh mím môi, thò tay nâng thanh kiếm Can Tương ra khỏi giá đỡ.

Đôi thu nhãn của nàng lại liếc nhìn Chu Thiên một lần nữa. Sau khi đoán chức vị chủ nhân Tổng đàn võ lâm đang trong cảnh giới nhập định, mới thối bộ từ từ đến khe cửa thư sảnh. Thanh Thanh toan len người trở ra thì điều kỳ lạ xảy ra. Thanh kiếm Can Tương như giữ nàng lại.

Thanh Thanh cau mày, ngơ ngẩn :

- Kỳ lạ vậy?

Xoạt...

Lưỡi kiếm tự rút ra khỏi vỏ, là đà bay về phía Chu Thiên. Thanh Thanh thấy hiện tượng kỳ lạ đó, ngây người buột miệng thốt :

- Ô...

Nàng chưa hết ngạc nhiên thì Chu Thiên đã mở mắt nhìn nàng. Chạm vào thần nhãn của Chu Thiên, xương sống của Liệt Hỏa Thần Nữ gai lạnh, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Thanh Can Tương thần kiếm ngoan ngoãn gác lên tay Chu Thiên như một con vật trung thành.

Chu Thiên nhìn Thanh Thanh, nói :

- Ngoài bổn tọa ra không một ai làm chủ được Can Tương thần kiếm.

Thanh Thanh dựa lưng vào tường. Sắc diện xanh nhợt, xanh nhạt. Nàng từ từ dẫn đến hai bộ rồi quỳ thụp xuống trước mặt Đại Chu Thiên :

- Minh chủ... miễn tội cho Thanh Thanh.

Nàng dập đầu xuống sàn gian thư sảnh.

Chu Thiên nói :

- Bổn nhân thừa biết tâm địa của nàng. Mục đích của nàng chính là thanh Can Tương thần kiếm, phải không?

Thanh Thanh lí nhí nói :

- Quả đúng như Minh chủ nói. Thanh Thanh đã bị Tôn Quách phế bỏ võ công, những tưởng Can Tương thần kiếm có thể phục hồi lại được công lực như xưa, nên mạo phạm thâm nhập vào thư sảnh của Minh chủ, với chủ định lấy thanh kiếm báu.

Nàng lại dập đầu xuống sàn thư sảnh :

- Thanh Thanh đã biết tội của mình. Bây giờ Minh chủ muốn Thanh Thanh phải chuộc tội như thế nào, Thanh Thanh cũng chịu.

Chu Thiên gật đầu :

- Nói hay lắm. Thế ngoài chủ đích lấy thanh kiếm báu, nàng còn chủ đích gì nữa không?

Thanh Thanh biến sắc, xuất hạn mồ hôi. Nàng lấm lét nhìn Chu Thiên.

Chu Thiên mỉm cười :

- Chắc nàng còn chủ định thứ hai, nhưng không thể nói ra phải không?

- Minh chủ hãy tha tội cho Thanh Thanh.

- Hãy dọn sạch xác những con thạch sùng trong thư sảnh của bổn nhân đi.

- Thưa vâng.

Thanh Thanh gom tất cả những bộ xương của lũ thạch sùng gói lại để vào góc thư sảnh. Nàng lấm lét nhìn Chu Thiên, khẽ nói :

- Minh chủ cho Thanh Thanh đưa xác lũ thạch sùng ra ngoài.

Chu Thiên mỉm cười :

- Chưa được.

- Minh chủ chỉ giáo.

- Tại sao nàng lại dụng độc khí ám toán bổn nhân?

Thanh Thanh vừa nghe Chu Thiên hỏi, rùng mình, vội vã quỳ thộp xuống :

- Minh chủ, Thanh Thanh biết tội của mình.

- Câu nói đó nàng thốt ra quá muộn.

Thanh Thanh dập đầu xuống, khi ngẩng lên lệ đã trào ra khóe mắt.

- Minh chủ xin hãy tha tội cho Thanh Thanh.

- Nếu như bổn nhân không có Càn Khôn kiếm khí hộ thể thì có lẽ đã biến thành bộ khô cốt như lũ thạch sùng kia. Đến bấy giờ chẳng biết lấy ai tha tội cho nàng.

- Minh chủ... Bây giờ người phán quyết thế nào Thanh Thanh cũng đành chịu.

Chu Thiên cười mỉm :

- Bổn nhân đáng ra đã dụng Quỷ kiếm pháp lóc từng mảnh da, từng mảnh thịt của nàng, nhưng thấy nàng thành khẩn không quanh co chối tội cũng có phần xúc động đó.

Chu Thiên từ từ đứng lên, chắp tay sau lưng đứng nhìn Thanh Thanh phủ phục dưới chân mình.

Thanh Thanh ngẩng mặt nhìn Chu Thiên :

- Thanh Thanh thề sẽ chẳng bao giờ tái phạm nữa.

Chu Thiên đỡ Thanh Thanh đứng lên :

- Đứng lên đi.

Nàng từ từ đứng lên. Mặc dù được Chu Thiên cho phép đứng lên nhưng Thanh Thanh vẫn không bớt sự hồi hộp. Hơn bất cứ ai, nàng thừa biết sự hòa nhã, ôn nhu khoác bên ngoài sẽ là bắt đầu của một cuộc hành xử khủng khiếp nhất.

Chu Thiên mỉm cười, nâng cằm Thanh Thanh. Y từ tốn nói :

- Bổn nhân nghe nói Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh là một dâm nữ, giết người không gớm tay bằng một thủ đoạn thật tàn nhẫn. Không biết lời đồn đãi đó có đúng không?

Thanh Thanh bặm môi gật đầu :

- Thanh Thanh không dám giấu Minh chủ.

- Vậy là thiên hạ nói đúng?

- Trước đây không ai biết Thanh Thanh là Liệt Hỏa Thần Nữ.

- Bây giờ thì tất cả mọi người đều biết. Hơn thế nữa nàng lại còn toan ám hại bổn nhân, đoạt Can Tương thần kiếm để làm chủ võ lâm này.

- Minh chủ...

Thanh Thanh vừa nói vừa toan quỳ xuống, nhưng Chu Thiên đã nhanh tay giữ nàng lại. Gã ôn nhu nói :

- Bổn nhân không thích nàng quỳ gối van xin. Liệt Hỏa Thần Nữ không biết khóc, không biết van xin mà.

- Nhưng với Minh chủ...

Chu Thiên bịt miệng nàng lại.

Y từ từ thả tay khỏi chiếc miệng xinh xắn của Mộc Thanh Thanh rồi từ tốn nói :

- Ta muốn thấy tất cả những thủ đoạn giết người của nàng đã làm nên cái danh Liệt Hỏa Thần Nữ.

- Thanh Thanh không dám đắc tội với Minh chủ.

Chu Thiên lắc đầu :

- Không phải với bổn nhân. Nếu nàng cho bổn nhân thấy tất cả những thủ đoạn giết người đã làm thành danh tự Liệt Hỏa Thần Nữ, bổn nhân sẽ cho nàng một cơ hội. Nàng không cần thiết phải van xin bổn nhân.

Thanh Thanh lấm lét gật đầu :

- Tuân lệnh Minh chủ.

- Tốt lắm!

Chu Thiên quay lưng trở lại ngồi dựa lưng vào thành tràng kỷ.

Chu Thiên mỉm cười nhìn Thanh Thanh.

Thấy nụ cười hiện trên miệng Chu Thiên, Thanh Thanh càng lo lắng và hồi hộp hơn. Nàng không biết Chu Thiên định giở hình phạt gì với nàng và ai sẽ là người bị Chu Thiên đem ra làm vật khảo chứng thủ đoạn của nàng. Có một điều nàng có thể đoán được qua nụ cười của Chu Thiên, đó là sự tàn nhẫn và khủng bố nhất đối với một tử thần trong cảnh giới nhân sinh này.

Chu Thiên lắc chiếc chuông nhỏ bằng bàn tay. Một ả a hoàn từ bên ngoài bước vào, phủ phục trước mặt Chu Thiên. Lão khoát tay ra hiệu cho ả a hoàn đừng thủ lễ rồi nói :

- Ngươi xuống ngục lao võ lâm, mang theo kim lịnh dẫn độ lão tặc đã miệt thị bổn nhân lên đây.

Chu Thiên vừa nói vừa quẳng về phía ả a hoàn chiếc kim bài. Đón lấy kim bài chỉ lịnh, ả a hoàn xá Chu Thiên rồi lẩn nhanh ra bên ngoài.

Ngồi trên tràng kỷ, Chu Thiên ngắm Thanh Thanh.

- Nàng cũng là một trang giai nhân tuyệt sắc chẳng thua kém ai.

- Minh chủ quá khen. Thanh Thanh nếu được miễn thứ sẽ trọn đời hầu hạ Minh chủ.

Nụ cười bí hiểm lại hiện lên hai cánh môi của Đại Chu Thiên. Y cầm bầu rượu, mở nắp đổ vào miệng, khà khà nói :

- Nếu như nàng có thể cho bổn nhân thấy tất cả thủ đoạn giết người của nàng.

- Thanh Thanh không giấu Minh chủ.

Chu Thiên ngửa mặt cười khanh khách.

Thời khắc chưa uống xong một tuần trà thì bọn quản ngục đưa vào thư sảnh một lão già còm lưng. Thần sắc của lão trông thật thảm hại bởi chịu nhục hình nơi đại lao.

Thanh Thanh vừa thấy lão nhân đó, ngớ người buột miệng thốt :

- Lão bộc...

Độc Vương Tây Môn Kình cũng thờ người ra vì nhận ra Thanh Thanh :

- Tiểu thư sao ở đây? Tôn Quách đâu?

Chu Thiên cười mỉm :

- Độc Vương... Ngươi và Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh là người nhà của nhau à?

Độc Vương Tây Môn Kình nhìn lại Đại Chu Thiên. Lão gằn giọng nói :

- Đại Chu Thiên bất nhân, bất nghĩa kia, có muốn làm gì thì cứ lão độc mà hành xử nè. Lão phu không ngại hứng chịu những cực hình khổ ải của lão đâu. Còn ngươi đừng vọng tưởng lão sẽ ghi lại tất cả những độc công cho ngươi.

Chu Thiên từ từ đứng lên :

- Bổn tọa không còn cảm thấy thích thú với độc công của lão rồi.

Chu Thiên chắp tay sau lưng bước đến trước mặt Độc Vương Tây Môn Kình :

- Tất cả những gì trên võ lâm đều thuộc về Đại Chu Thiên. Nếu như ai không phục người đó sẽ phải chịu khổ hình. Đó là bất di bất dịch của bổn nhân.

- Lão phu không phục.

- Rất khí khái. Những người khí khái như lão khiến bổn nhân vô cùng phấn khích.

Chu Thiên quay lại tràng kỷ ngồi bắt chân chữ ngũ. Y nhìn Thanh Thanh :

- Thanh Thanh...

Thanh Thanh hướng mắt nhìn Chu Thiên :

- Minh chủ chỉ giáo.

- Nàng biết phải làm gì rồi chứ?

Độc Vương gằn giọng nói với Chu Thiên :

- Đại Chu Thiên... Ngươi muốn gì ở Thanh Thanh? Ngươi thừa biết Thanh Thanh đã bị phế bỏ võ công rồi.

- Lão tự nghiệm ra, tất biết Thanh Thanh sẽ làm gì lão.

Độc Vương Tây Môn Kình nhìn Thanh Thanh :

- Tiểu thư... Đại Chu Thiên bắt tiểu thư phải làm gì?

Thanh Thanh bặm môi, ngập ngừng mà không nói được ra lời. Nàng cúi mặt.

Chu Thiên cau mày, gay gắt nói :

- Đừng bỏ qua cơ hội mà bổn nhân đã ban cho nàng. Hay nàng không muốn nhận cơ hội mà bổn nhân đã ban?

Thanh Thanh nhìn lại Chu Thiên :

- Minh chủ...

Chu Thiên khoát tay :

- Đừng nói nhiều với bổn nhân. Bổn nhân chỉ cho nàng một cơ may duy nhất mà thôi.

Thanh Thanh thở ra rồi bước đến đối mặt với Độc Vương Tây Môn Kình. Mặt nàng đanh lại với sắc na đầy sát khí. Thanh Thanh nghiêm giọng nói :

- Lão có muốn thụ hưởng thể xác của Thanh Thanh không?

Độc Vương Tây Môn Kình trố to đôi tinh nhãn nhìn nàng không chớp :

- Thanh Thanh... Tiểu thư nói gì vậy? Lão độc có thể làm được chuyện đó sao?

Độc Vương lắc đầu :

- Không... Lão không thể làm được.

Độc Vương nói xong bất ngờ cất tiếng cười khằng khặc. Lão vừa cười vừa chỉ Đại Chu Thiên :

- Lão phu đã biết rồi. Tên bất nhân, bất nghĩa kia muốn Thanh Thanh dụng độc giết lão phu. Ngươi cũng muốn lão độc này trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa như ngươi. Ha... Ha... Ha...

Độc Vương cười sằng sặc. Trong khi Chu Thiên cau mày lộ vẻ bất nhẫn và hằn học.

Chu Thiên nói :

- Bổn nhân thiết tưởng chẳng có gì để lão khoái trá và cười to như vậy.

- Sao lão phu không cười chứ. Lão phu không như con người của ngươi đâu.

Lão phu sao có thể là kẻ bất nhân, bất nghĩa, mặc dù mình đã là Độc Vương. Chu Thiên... Ngươi đừng nằm mộng.

Lão độc nhìn lại Thanh Thanh :

- Thanh Thanh tiểu thư... Nếu lão nô đoán không lầm thì chính tiểu thư đã tạo ra cái họa kiếp hôm nay.

Lão lắc đầu :

- Lão nô đã nghi ngại cái ngày phải chứng nhận kiếp họa mà tiểu thư đã gây ra. Tất cả đã quá muộn rồi. Tiểu thư tự bảo trọng lấy mình.

Lão độc nhìn lại Chu Thiên :

- Chu Thiên... Ngươi đừng mơ tưởng sẽ có một lão độc bất nhân, bất nghĩa.

Lão lại ngửa mặt cười sằng sặc. Rồi bất ngờ quỳ thụp xuống, dồn tất cả nội lực còn sót lại nện thủ cấp xuống sàn thư sảnh.

Bộp...

Đầu lão độc nứt ra làm hai, và lão ra đi trong tư thế quỳ mọp.

Chu Thiên nghiến răng ken két :

- Lão tặc... Ngươi thoát khỏi tay bổn nhân rồi.

Trong khi Chu Thiên nổi cơn phẫn nộ thì Thanh Thanh run bần bật. Nàng tự biết sự phẫn nộ của Chu Thiên chẳng mấy chốc sẽ đổ xuống đầu mình.

Chu Thiên chỉ xác lão độc :

- Đưa lão tặc ra khỏi đây.

Bọn quản ngục nhanh nhẹn khiêng xác lão độc lôi ra ngoài. Chu Thiên ngồi xuống tràng kỷ, buông một tiếng thở dài.

Y nhìn lại Mộc Thanh Thanh. Vô hình trung ánh mắt của Chu Thiên lại chạm vào nhãn quang của Thanh Thanh trong lúc nàng xét nét nhìn gã.

Chu Thiên gằn giọng nói :

- Thanh Thanh.

Thanh Thanh run bắn lên, quỳ mọp xuống sàn thư sảnh.

- Minh chủ chỉ giáo.

- Bổn nhân có phải là một kẻ bất nhân bất nghĩa hay không?

- Thanh Thanh không bao giờ dám nghĩ như vậy.

Chu Thiên gằn giọng :

- Đứng lên đi.

Thanh Thanh từ từ đứng lên. Trong lồng ngực nàng trái tim đập như trống trận.

Ánh mắt của Chu Thiên sắc như một lưỡi dao, rọi từ trên xuống dưới chân Thanh Thanh. Gã lấy giọng từ tốn nói :

- Một lão bộc già nua như Tây Môn Kình còn không màng đến thân xác Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh, bổn nhân không biết nàng còn điểm gì hấp dẫn được nam nhân.

Thanh Thanh biến sắc sau câu nói dè bỉu của Đại Chu Thiên. Thanh Thanh ấp úng một lúc rồi nói :

- Thanh Thanh cũng không biết.

- Ngay cả bản thân mình mà nàng cũng không biết ư? Bổn nhân thật hối tiếc đã ban cho nàng một cơ hội.

- Minh chủ...

Chu Thiên khoát tay :

- Đừng van xin bổn nhân. Bổn nhân muốn thấy tấm thân đã từng giết người của nàng.

Nàng cúi mặt lí nhí nói :

- Tuân lệnh Minh chủ.

Nàng không một chút e dè mà thoát y ngay trước mặt Đại Chu Thiên. Chu Thiên nheo mày nhìn tấm thân không còn mảnh vải của Thanh Thanh. Y lạnh nhạt nói :

- Quả như bổn nhân nghĩ, nàng chẳng còn nét gợi cảm thu hút của một Liệt Hỏa Thần Nữ nữa.

Thanh Thanh sao có thể ngờ được, Đại Chu Thiên giờ đây đã không còn là một nam nhân bình thường. Y đã hàm thụ Quỷ kiếm pháp, buộc phải tịnh thân, nên đâu thể có cảm xúc trước vẻ đẹp nhục dục của thể xác nàng.

Thanh Thanh đỏ mặt vì thẹn sau câu nói dè bỉu của Chu Thiên. Nàng thẹn nhưng toàn thân thì run rẩy bởi nỗi sợ hãi nơm nớp.

Chu Thiên nói tiếp :

- Một khi nữ nhân đã mất đi cái đẹp thu hút thì nên hủy diệt nó đi.

- Minh chủ xin tha mạng.

Chu Thiên không màng đến lời van xin khẩn thiết của Thanh Thanh, mà dụng hấp lực thu lấy lưỡi Can Tương thần kiếm rồi thi triển Quỷ kiếm pháp. Những chiêu kiếm khủng bố chụp lên thân thể Thanh Thanh, để lại chi chít những vết cắt trên da thịt nàng, từ mặt cho đến chân. Dụng ý những nhát kiếm Chu Thiên để lại trên cơ thể Thanh Thanh là không tước đi sinh mạng nàng, mà chỉ là sự hủy hoại khủng khiếp.

Khi Chu Thiên thu hồi Can Tương thần kiếm thì Thanh Thanh đã ngất lịm.

Giờ đây chẳng một ai có thể nhìn ra được một Mộc Thanh Thanh Liệt Hỏa Thần Nữ hôm nào. Chi chít trên cơ thể và dung diện của nàng đầy những vết rọc nham nhở, mà sau này khi nó biến thành sẹo có lẽ Thanh Thanh phải mang chân dung của một nữ quỷ dạ xoa.

Chu Thiên nhìn lại Thanh Thanh, mỉm cười rồi ban phát mệnh lệnh :

- Quẳng ả ra bên ngoài Tổng đàn.

Y buông mình xuống tràng kỷ, thần nhãn đóng đinh vào thân thể Mộc Thanh Thanh.

Xem tiếp hồi 62 Chỉ bút huyết thư

Chương 62: Chỉ Bút Huyết Thư

Màn nước mưa trắng xóa trút xuống Kim trang đại phủ, trong khi Tú Tú, Lệ Hoa dùng thân che cho Khán Như thì Tôn Quách không màng đến màn mưa trút xuống như thác đổ đó mà dùng tay bới đống đổ nát, y vừa bới vừa lẩm bẩm :

- “Không biết con lật đật của Khán Như có đúng là khẩu quyết khắc chế Can Tương thần kiếm và kiếm pháp Càn Khôn hay không, chứ mình thì sắp biến thành một con lật đật rồi”.

Mặc dù mưa đổ xuống tạo không gian se lạnh, nhưng Tôn Quách vẫn xuất hạn mồ hôi vì sự nặng nhọc.

Khán Như nhìn Tôn Quách :

- Tôn thúc thúc có thấy gì không?

Tôn Quách nhìn lại Khán Như, nhún vai :

- Con lật đật của Khán Như nó chạy trốn thúc thúc rồi.

- Nhất định nó phải ở đâu đó trong thư phòng của Khán Như mà.

Tôn Quách nhăn nhó :

- Cái đống gạch vụn này đâu phải là thư phòng của Khán Như.

Nói xong, Tôn Quách lại tập trung vừa đào vừa bới. Y ngồi bệt cả xuống đất.

- Mệt quá mà chẳng thấy con lật đật của Khán Như.

Khán Như nhìn Lệ Hoa :

- Mẹ... Khán Như ra phụ với thúc thúc.

- Khán Như... Trời đang mưa. Con sẽ bị phong hàn nhập vào thân.

- Nhưng Khán Như không nỡ để Tôn thúc thúc đào một mình.

Lệ Hoa nhìn lên bầu trời.

Mưa bắt đầu nhẹ hạt rồi ngừng hẳn, chỉ có những luồng gió lạnh sẽ thổi cũng khiến mọi người rùng mình. Khán Như rời chỗ nấp mưa chạy nhanh về phía Tôn Quách.

Tôn Quách nhìn lại Khán Như :

- Nha đầu... Ngươi ra đây làm gì?

Khán Như sụ mặt :

- Khán Như muốn phụ với thúc thúc.

- Ậy... Một mình thúc thúc cũng đủ rồi, không cần đến nha đầu.

- Nhưng Khán Như muốn phụ với thúc thúc.

- Thúc thúc cũng đường đường là tiểu Minh chủ, không tìm được con lật đật kia thì nha đầu tìm gì được. Khán Như chỉ thêm lộn xộn cho thúc thúc mà thôi.

Khán Như sụ mặt :

- Thúc thúc xem thường Khán Như quá.

Tôn Quách nheo mắt nói :

- Hê... Nói như thế là xem thường đó hả?

Tôn Quách lườm Khán Như rồi tiếp công việc của mình. Y vừa mới nhấc một tảng gạch thì Khán Như đã reo lên :

- Thúc thúc... Nó đây rồi.

Khán Như vừa reo vừa cúi xuống nhặt con lật đật, rồi chăm chú chùi sạch lớp bụi phủ bên ngoài.

Khán Như nhìn con lật đật, thành khẩn nói :

- Phụ thân... Khán Như đã tìm thấy được kỷ vật của cha rồi.

Với vẻ mặt trang trọng và hớn hở, Khán Như đặt một nụ hôn vào con lật đật.

Thấy Khán Như quá thành khẩn trước kỷ vật của cha mình, Tôn Quách không khỏi xúc động, buột miệng nói :

- Nha đầu giống Tôn thúc thúc quá.

Khán Như nhìn lại Tôn Quách :

- Thúc thúc nói Khán Như giống thúc thúc chỗ nào?

Khán Như thốt đến đây chợt thấy trên khóe mắt Tôn Quách có màn nước mắt.

Nó tò mò hỏi :

- Sao thúc thúc khóc?

Tôn Quách giả lả cười :

- Hê... Nha đầu... Thúc thúc của ngươi từng tuổi này mà khóc ư? Đúng là con nít lẻo mồm lẻo miệng.

- Không... Thật mà. Khán Như thấy muốn khóc vậy đó.

- Bậy bạ... Thúc thúc của Khán Như chỉ xúc động mà thôi. Thấy Khán Như tìm được kỷ vật của thân phụ, thúc thúc xúc động chợt nghĩ đến lão nhân gia đang mòn mỏi chờ thúc thúc ở Kim Lăng phủ.

Tôn Quách khoát tay :

- Không nói chuyện này nữa... Đưa con lật đật cho thúc thúc xem qua một chút coi.

Khán Như giao con lật đật qua tay Tôn Quách. Ngắm con lật đật thật kỹ, Tôn Quách thấy nó chẳng có gì khác biệt nếu so với những con lật đật bầy bán ngoài chợ.

Tôn Quách cầm con lật đật nhìn mãi mà vẫn không phát hiện được gì.

Lệ Hoa bước đến.

Tôn Quách quay sang nhìn nàng :

- Tỷ tỷ... Đệ chẳng thấy có gì lạ cả.

Tôn Quách vừa nói vừa trao qua Lệ Hoa. Nàng quan sát thật kỹ con lật đật.

Tôn Quách hấp tấp hỏi :

- Tỷ tỷ có phát hiện được gì không?

Lệ Hoa khẽ lắc đầu :

- Tỷ không phát hiện được gì cả.

Tôn Quách gật đầu :

- Chẳng lẽ con lật đật này cũng chẳng có ý nghĩa gì?

Lệ Hoa nhìn lại Khán Như :

- Như nhi... Lúc cha con trao con lật đật này có nói gì không?

Khán Như nheo mắt suy nghĩ :

- Để con nhớ coi, cha nói gì nhỉ?

Khán Như ngẩng nhìn Lệ Hoa :

- Lúc cha trao con lật đật có nói phải tuyệt đối giữ gìn nó.

Lệ Hoa mỉm cười :

- Mẹ biết rồi. Ngoài căn dặn con giữ gìn kỷ vật thì còn nói gì nữa không?

Tôn Quách hối thúc Khán Như :

- Khán Như ráng nhớ lại lão nhân sinh còn nói gì với con nữa.

Khán Như nhăn nhó :

- Lâu quá rồi... Con cũng không nhớ nữa.

Tôn Quách nhìn Lệ Hoa bằng ánh mắt thất vọng. Y buông một tiếng thở dài :

- Tỷ tỷ... Chúng ta nên quay về Thiếu Lâm tự rồi tính sau. Chúng ta không phát hiện được gì, nhưng biết đâu các vị cao tăng Thiếu Lâm có thể phát hiện ra.

- Thôi được... Chúng ta sẽ quay về Thiếu Lâm tự.

Nàng vừa dứt lời thì Khán Như chợt reo lên :

- Mẹ ơi... Con nhớ ra rồi.

Lệ Hoa nhìn lại Khán Như, vỗ về :

- Như nhi... Con nhớ gì nào?

Tôn Quách vuốt tóc Khán Như :

- Nha đầu ngoan nào, ráng nhớ xem cha con nói gì.

Khán Như chớp mắt :

- Ơ... Cha nói. nếu có chuyện gì xảy ra cho cha và mẹ thì... thì tìm Cát thúc thúc, tặng cho con lật đật đặng người làm chung rượu cúng tế cha và mẹ.

Tôn Quách nhìn Lệ Hoa :

- Tỷ tỷ...

Lệ Hoa mơ hồ nói :

- Làm chung rượu.

Nàng lại ngắm nhìn con lật đật :

- Làm chung rượu... Làm chung rượu.

Lệ Hoa nhìn lại Tôn Quách :

- Đệ đệ... Tỷ hiểu rồi.

- Đệ cũng đoán ra rồi. Bên trong con lật đật này.

Lệ Hoa gật đầu.

Tôn Quách nhìn lại Khán Như :

- Khán Như... Hiện tại không có Cát thúc thúc, vậy Tôn thúc thúc có thể biến con lật đật thành chung rượu đặng kính cha con một chung rượu được không?

Khán Như gật đầu :

- Được chứ. Khán Như xem Tôn thúc thúc cũng như Cát thúc thúc vậy đó.

- Thúc thúc rất cảm kích thịnh tâm của Khán Như dành cho thúc thúc. Tại Kim Lăng phủ có rất nhiều lật đật bằng đất, thúc thúc sẽ tặng cho Khán Như vô số những con lật đật như thế này.

- Thúc thúc hứa với Khán Như rồi đó, đừng có nuốt lời như lần trước đấy.

- Thúc thúc nuốt lời với nha đầu hồi nào?

- Thúc thúc hổng nhớ à? Thúc thúc vừa mới hứa sẽ bắt lão ma đầu Đại Chu Thiên, nhưng vừa gặp

lão đã biến thành con khúm núm rồi.

Tôn Quách đỏ mặt :

- Ê... Ngươi...

Lệ Hoa vuốt đầu Khán Như :

- Như nhi không được nói với Tôn thúc thúc những lời như vậy. Nếu không có Tôn thúc thúc thì giờ đây mẹ con ta đã không còn cơ hội lấy lại được kỷ vật của cha con.

Tôn Quách nói :

- Tỷ tỷ... Khán Như còn nhỏ, chưa biết tâm địa của người võ lâm, tỷ đừng trách Khán Như.

Lệ Hoa mỉm cười với Tôn Quách. Nàng trao lại con lật đật cho Tôn Quách :

- Tỷ trao lại cho đệ. Đệ cứ tùy tiện xử trí. Đối với tỷ, người xứng được để mọi người tôn xưng Võ lâm Minh chủ chính là đệ.

Tôn Quách le lưỡi :

- Eo ôi... Nghĩ đến hai chữ Minh chủ, sao đệ thấy nản lòng quá. Đệ chỉ mong sớm qua kiếp nạn này mà thôi.

- Bất cứ ai cũng đều muốn trở thành mình trở thành Võ lâm Minh chủ mà bán rẻ nhân nghĩa, duy có mình đệ thì không màng đến, nhưng ứng mạng võ lâm thì lại thuộc về lão đệ.

Tôn Quách cầm con lật đật, ngắm nhìn, rồi lấy ngọn trủy thủ giắt dưới giày. Y cẩn thận đẽo gọt từng chút từng chút, miệng thì không ngừng nói :

- Kim trang Trang chủ linh thiêng thì ứng mạng vào con lật đật này.

Tôn Quách đẽo đúng một vòng cắt đôi con lật đật rồi gõ nhẹ một cái.

Cạch...

Quả đúng như Lệ Hoa và Tôn Quách dự đoán, bên trong con lật đật là một viên ngọc xanh biếc cùng mảnh di thư xếp hình cánh nhạn.

Tôn Quách thở phào một tiếng, nhón lấy bức di thư trao qua tay Lệ Hoa.

- Tỷ tỷ. Có lẽ đây là bức di thư mà Kim trang Trang chủ để lại cho tỷ.

Lệ Hoa cầm lại bức di thư từ từ mở ra xem. Nàng mỉm cười nói với Tôn Quách :

- Trang chủ không để lại di thư cho tỷ mà để lại cho Cát Thiên Phong.

- Tỷ đọc xem Trang chủ viết gì trong đó.

Lệ Hoa gật đầu, đọc chậm rãi :

“Thiên Phong lão đệ nhã giám.

Sau lần huynh khảo cứu cổ vật Long cốc, phát hiện được bí mật của nó. Cổ vật Long cốc là chìa khóa để vào cổ bảo Long cốc. Trong cổ bảo Long cốc có chứa báu vật quyền uy tối thượng của Nhị Thánh và thanh Can Tương thần kiếm.

Thanh kiếm này vốn được Nhị Thánh luyện thành bằng nguyên khí Âm Dương Càn Khôn, nên uy lực vô cùng khủng khiếp. Vì uy lực khủng khiếp đó mà Nhị Thánh mới e dè tạc thêm cổ vật Long cốc vừa làm chìa khóa mở cổ bảo dành cho người có tâm, nhưng cũng là vật khắc chế uy lực của của Can Tương thần kiếm. Vật khắc chế kia chính là viên ngọc bích đính trên cổ vật.

Thiên Phong lão đệ. Huynh và đệ cùng với Chu Thiên đại ca kết nghĩa kim bằng. Đại ca nay đã là Võ lâm Minh chủ, nhưng võ công thì không thể ví với lão đệ được. Đệ có ý tặng cho Chu Thiên đại ca cơ hội thực sự làm chủ thiên hạ, nhưng huynh lại cảm nhận trong tâm tưởng đại ca không như huynh nghĩ. Chu Thiên huynh khác hẳn lão đệ, người luôn đặt chữ danh lên hàng đầu, xem trọng nó hơn cả bản thân mình. Chính vì thế huynh lo lắng một ngày nào đó chính cổ vật Long cốc mà đệ trao lại cho huynh sẽ trở thành kiếp nạn huynh đệ tương tàn.

Nghĩ đến điều đó lòng huynh se thắt nhưng càng nghĩ càng thấy rõ mồn một cái ngày đó phải đến. Nếu đúng như huynh nghĩ thì huynh trao lại cho lão đệ viên ngọc bích khắc chế Can Tương thần kiếm. huynh hy vọng cái ngày mà huynh lo lắng sẽ không đến, và chúng ta mãi mãi là những bằng hữu tình như thủ túc.

Kim trang Trang chủ Khán Nhân di bút”.

Cuối bức di thư còn một đoạn nhỏ, mà xem chừng Khán Nhân trang chủ phải cố lắm mới viết được.

“Thiên Phong lão đệ. Nếu như Khán Nhân huynh có ra đi trước, đệ hãy chăm sóc Lệ Hoa và Khán Như giùm cho huynh. Huynh vô cùng cảm kích”.

Đọc đến đấy Nghiêm Lệ Hoa bật khóc.

Khán Như nhìn Lệ Hoa :

- Mẹ...

Thốt được mỗi tiếng đó, Khán Như cũng khóc nấc như nàng.

Tôn Quách cúi đầu trầm mặc, y lí nhí nói :

- Trang chủ Khán Nhân đại ca khảo cứu cổ vật Long cốc đã đoán được sự việc sẽ xảy ra như thế này. Người rất đau lòng mới để lại bức di thư này.

Tôn Quách nâng viên ngọc bích :

- Tỷ tỷ...

Lệ Hoa nhìn Tôn Quách :

- Đệ muốn hỏi gì?

- Viên ngọc bích này có thể khống chế được Can Tương thần kiếm ư?

- Tỷ tỷ nghĩ nó chính là kỳ vật khắc chế uy lực khủng bố của Can Tương thần kiếm, nên tướng công mới cẩn trọng lưu lại cho Cát Thiên Phong trong tình huống như thế này.

- Vậy chúng ta mau trở về Thiếu Lâm.

Lệ Hoa lo lắng nói :

- Thiên Phong đã ra đi để kết thúc mọi ân oán với Đại Chu Thiên. Tỷ sợ...

Tôn Quách khẩn trương :

- Nếu như vậy thì chúng ta không thể chần chờ được nữa. Đệ nghĩ, Cát đại ca sẽ chờ đến ngày Chu Thiên đăng cơ Minh chủ mới xuất hiện thanh toàn mọi ân oán đặng kết thúc bi kịch này.

- Nếu Thiên Phong chờ đến ngày đó, chúng ta có cơ hội thuận lợi hơn. Còn nếu như...

Tú Tú xen vào :

- Tỷ tỷ đừng nghĩ viển vông mà càng xáo trộn tâm định hơn.

Lệ Hoa gật đầu :

- Đệ... Chúng ta quay trở lại Thiếu Lâm tự.

Xem tiếp hồi 63 Đối mặt

Chương 63: Đối Mặt

Ngày rằm trung ngươn.

Tổng đàn võ lâm.

Đêm trung ngươn thật là náo nhiệt, nhưng tại Tổng đàn võ lâm càng náo nhiệt hơn. Tất cả mọi ngóc ngách đều treo đèn hoa đăng sáng rực cả góc trời. Chu Thiên đã chờ đợi cái ngày này từ lâu lắm rồi. Cái ngày mà y thực thụ đứng trên đài cửu trùng để tuyên cáo với thiên hạ mình là kẻ duy ngã độc tôn.

Dọc theo đài cửu trùng, những chum hoa đăng rực rỡ nối kết kéo dài ra tận ngoài cổng tam quan. Tất cả mọi bang phái trong giang hồ đều đã tề tụ về Tổng đàn võ lâm qua cánh Sinh Tử thiếp.

Thời khắc như ngưng đọng lại bởi sự tôn nghiêm và uy vũ của ngôi đài.

Nhưng rồi thời khắc mà Chu Thiên chờ đợi cũng đã đến. Ba tiếng trống được gióng lên vang động cả không gian của tòa Tổng đàn.

Thùng... Thùng... Thùng...

Tiếng nhạc được đoàn nhạc công trên trăm nhân mạng đồng loạt xướng lên.

Tấu khúc do đoàn nhạc công tấu thành nghe thật là hùng tráng, nhưng phảng phất trong đó là tiếng đàn bi ai lúc có lúc không.

Khi tiếng nhạc vừa dứt thì quần hào đồng loạt xướng lên :

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

Sau ba lần xướng, quần hào trả lại không gian im tĩnh lúc ban đầu.

Từ trong gian đại đường võ lâm, một con rồng vàng do trăm cao thủ võ lâm thủ múa lướt ra. Với những bộ pháp như đằng vân phi vũ, đội múa rồng tạo ra một con rồng thật sống động. Khi vút lên

cao, khi uốn lượn, khi quẫy khúc thành những đợt sóng ba đào.

Ầm…

Con rồng quấn lấy chiếc bảng Thiếu Lâm tự rồi nhanh chóng biến nó thành từng mảnh vụn nham nhở. Chiếc bảng Thiếu Lâm tự bị hủy bởi vì không có vị cao tăng nào của Thiếu Lâm về dự ngày hội đăng cơ của Chu Thiên. Tấm bảng Thiếu Lâm tự bị hủy, cũng là chỉ lịnh của Chu Thiên đặt ra trong Tử Sinh thiếp, nó hàm ý loại bỏ ngôi cổ tự Thiếu Lâm ra khỏi giang hồ.

Đội múa rồng lướt về phía hậu điện. Chiếc đuôi rồng vừa mất hút phía sau hậu điện thì Bạch Diêm La lại lớn giọng xướng lên :

- Minh chủ quang lâm.

Ba hồi còng được gióng lên liên hồi, tạo một cảm giác nao nao đối với quần hùng đang có mặt.

Theo sự điều phối của một gã diễn trò, quần hào lại một lần xướng lớn :

- Võ lâm uy vũ… Minh chủ thần uy.

Hai hàng nô nữ với những bộ cánh thật lộng lẫy từ trong đại đường bước ra.

Họ đi đến đâu rải hoa đến đó, ngỡ như dụng hoa lót chân cho vị Minh chủ.

Chu Thiên ngồi trên chiếc kiệu sơn son thếp vàng do bốn gã đại lực khiêng từ từ tiến về phía đài cửu trùng.

Quần hào tiếp tục xướng :

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

Hai hàng nô nữ dừng lại trước đài cửu trùng, còn chiếc kiệu của Đại Chu Thiên tiếp tục tiến lên và chỉ dừng lại trước những bậc tam cấp dẫn lên cửu trùng đài.

Chu Thiên đứng lên, rồi hất vạt áo trước bước xuống kiệu. Y chắp tay sau lưng thong dong tiến lên đài cửu trùng. Y đứng ngay trước chiếc lư đồng bóng lộn in cả hình của mình trên vách lư, nghĩ thầm :

- “Ta đã muốn có võ lâm thiên hạ thì võ lâm thiên hạ phải thuộc về ta”.

Ý niệm đó lướt nhanh trong tâm tưởng Chu Thiên, y khoát tay ra hiệu :

- Đốt trầm.

Hai nàng nô nữ từ cánh phải bước ra tiến thẳng đến chiếc lư trầm. Họ cẩn thận thả vào trong lư những bó trầm bắt đầu bén lửa rồi nhanh chân lui bước trở ra.

Chu Thiên đứng yên trước lư trầm từ từ bốc lên làn khói trắng tỏa mùi thơm ngào ngạt lan cả khắp không gian quanh đài cửu trùng.

Y chờ đợi cho đến khi khói trầm bốc cháy hẳn, tỏa ra màn khói hương thơm ngào ngạt, tạo thành một không gian thật huyền diệu, kỳ bí, mới từ từ quay lại nhìn thẳng xuống quần hào bằng ánh mắt sáng ngời sắc na của vị chủ nhân nghiêm khắc.

Chu Thiên chậm rãi nói :

- Trong giang hồ, Thiếu Lâm tự không đến dự, xem như đã tự ý chống đối lại mạng trời. Sau khi bổn tòa đăng cơ, chính thức trở thành Minh chủ võ lâm, điều trước nhất, Thiếu Lâm cổ tự phải được xóa sạch mọi dấu tích trong chốn giang hồ Trung Nguyên.

Y đảo mắt nhìn qua một lượt :

- Tất cả mọi người ở tại Tổng đàn võ lâm đêm nay, có ai không phục bổn tọa?

Câu hỏi của Chu Thiên được quần hào đáp trả lại bằng sự im lặng. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi ai cũng biết Chu Thiên giờ đây đã có Can Tương thần kiếm và Càn Khôn kiếm pháp, chống hay tỏ thái độ bất phục chẳng khác nào mời tử thần đưa hồn mình, sớm về cõi a tỳ.

Bạch Diêm La xướng lên lồng lộng :

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

Quần hào nghe gã Bạch Diêm La xướng, tất biết mình phải làm gì, đồng loạt xướng theo :

- Võ lâm uy vũ, Minh chủ thần uy.

Chu Thiên vuốt râu, mỉm cười :

- Được lắm... Các vị đã thành kính tôn vinh Đại Chu Thiên là Võ lâm Minh chủ, duy ngã độc tôn. Thành tâm của các vị ta không từ chối, nhưng một khi Chu Thiên đăng cơ thì tất cả mọi bang phái trong giang hồ đều phải quy về một mối là tòa Tổng đàn võ lâm, chỉ còn là những hương đàn trực thuộc bổn tòa. Chỉ lịnh của Minh chủ là thiên lịnh, không một ai được chống đối, không một ai không làm tròn.

Kẻ chống chỉ lịnh của bổn tọa sẽ bị khổ hình lăng trì, người thực hiện không tròn thì bị giam vào ngục lao ba năm. Các vị nghe rõ rồi chứ?

Quần hào im phăng phắc.

Chu Thiên lia nhanh ánh mắt khe khắt đảo qua một lượt tất cả những người đang có mặt phía trước đài cửu trùng. Tất cả những ai lỡ chạm vào ánh mắt của Chu Thiên, thảy đều chung một cảm nhận, đó là ánh mắt của thần chết đầy quyền uy.

Chu Thiên nói :

- Tất cả đều đồng một ý với bổn tọa chứ?

Bạch Diêm La xướng lên :

- Minh chủ thần uy, thông tuệ càn khôn.

Quần hào đồng loạt xướng theo gã ác ma Lạc Hồn Cốc :

- Minh chủ thần uy, thông tuệ càn khôn.

Đại Chu Thiên ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo vang động cả không gian. Y cất tràng tiếu ngạo đó, nhìn lên đỉnh đài cửu trùng, ngạo nghễ nói :

- Cát Thiên Phong, chắc ngươi không thể nào ngờ có lúc Đại Chu Thiên cũng tự đứng bằng hai chân trên đỉnh đầu thiên hạ. Ha... ha... ha... ha...

Sau tràng cười đó, Chu Thiên mới lấy lại vẻ tự thị và trang trọng lúc ban đầu, rồi chậm rãi chắp tay sau lưng từ từ tiến lên những bậc tam cấp dẫn đến đỉnh đài cửu trùng.

Theo mỗi bước chân của gã thì bọn nhạc công lại tấu nhưng giai khúc nghe thật là oai nghiêm.

Chu Thiên tiến đến những bậc thang cuối cùng, và trước khi chân y có thể đặt đến đỉnh đài cửu trùng thì tiếng sáo vi vu cất lên.

Tiếng sáo kia nghe thật bi ai và hờn trách, nhưng âm lượng thì lấn át cả giai khúc của trăm gã nhạc công cùng tạo ra. Tiếng sáo khiến cho bọn nhạc công ngơ ngác, rồi vô hình trung đồng loạt buông nhạc cụ, lắng tai nghe.

Đến nay cả quần hào khi tiếng sáo lọt vào thính nhĩ cũng ngơ ngẩn lắng nghe mà quên hẳn vị Minh chủ trên đài cửu trùng. Tất cả mọi người đều nghe tiếng sáo.

Đại Chu Thiên không thể không nghe, ngược lại, chính y là người nghe rõ nhất, và cũng chính y

biết tiếng sáo kia của ai.

Còn một bậc tam cấp thì Chu Thiên đã có thể chễm chệ trên chiếc đài cửu trùng, nhưng y không bước lên bậc thang sau cùng đó mà từ từ quay lại. Đôi tinh nhãn sáng ngời nhìn thẳng về phía cổng tam quan.

- Cát Thiên Phong.

Từ ngoài cửa tam quan, Thiên Phong trong bộ bạch y nho sinh đầu chít khăn tang, tay cầm chiếc sáo ngọc, vừa đi vừa thổi sáo, tiến theo con đường kết hoa đăng hướng thẳng đến đài cửu trùng.

Sự xuất hiện của chàng khiến quần hào đang có mặt đồng loạt đổ dồn mắt nhìn mà quên bẵng Đại Chu Thiên. Tấu khúc do Thiên Phong tấu ra từ chiếc sáo ngọc nghe thật não lòng và ai oán, khi tấu khúc đó dứt tiếng nhạc sau cùng, và tay hạ chiếc sáo xuống thì chàng đã bước đến dưới chân đài cửu trùng.

Chu Thiên từ trên đài nhìn xuống. Y gằn giọng nói :

- Thiên Phong... Ngươi đến thật đúng lúc đó.

- Thiên Phong không thể đến chậm hơn.

Chu Thiên cười khẩy rồi nói :

- Ngươi đến dự lễ đăng cơ của bổn tọa, hay đến với mục đích gì?

Thiên Phong nhìn Chu Thiên, nhạt nhẽo hỏi lại :

- Theo Minh chủ thì Thiên Phong đến với mục đích gì?

Chu Thiên ngạo nghễ, vuốt râu rồi nói :

- Thân vận bạch y, đầu chít khăn tang. Ngươi đến lễ đăng cơ của bổn tọa để tự đưa đám mình.

- Nếu Thiên Phong không có ý tự đưa đám mình thì sao?

Chu Thiên cười khẩy, nói :

- Bổn tọa vẫn giữ nấm mồ và cánh nhạn của ngươi.

- Hôm nay cũng đã đến kỳ hẹn mà Thiên Phong phải đối mặt với Minh chủ.

Bằng hữu của Thiên Phong đã có quá nhiều người chết rồi.

Chu Thiên cướp lời Thiên Phong :

- Kể cả Thánh Cô Bình Nhi?

- Bình Nhi đã chết.

- Ngươi không nói ra, bổn nhân cũng biết.

- Vậy Minh chủ thừa đoán được vì sao Thiên Phong có mặt tại đây.

Chu Thiên ngửa mặt cười khành khạch. Y cất tràng tiếu ngạo, chỉ tay xuống Thiên Phong, trang trọng nói :

- Sự xuất hiện của Ma Hoàn Lãnh Nhân tại buổi đăng cơ của bổn tọa càng làm cho bổn tọa thêm cao hứng và vô cùng hoan hỷ.

Chu Thiên chợt đổi giọng, nói gằn từng tiếng :

- Chắc ngươi biết vì sao bổn tọa lại cao hứng chứ?

- Biết.

- Thế ngươi có thể nói cho bổn nhân nghe được không?

Nhìn thẳng vào mắt Chu Thiên, chàng từ tốn nói :

- Trên võ lâm, Minh chủ chỉ muốn mình là kẻ độc tôn, do đó cần phải xóa sạch những dấu tích để lại trong cuộc đời của Minh chủ. Những dấu tích trong dĩ vãng của Minh chủ chỉ đem đến cho người sự tự kỷ, nhỏ nhoi.

Chu Thiên bật cười rồi nói :

- Hay lắm... Rất đúng. Cái ấn tích trong tâm tưởng của bổn nhân chính là Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Xóa cái ấn tích đó bằng chính bản lĩnh của bản tọa, ta mới có thể ngẩng cao đầu nhìn thiên hạ.

Chu Thiên rút thanh Can Tương thần kiếm đeo sau lưng mình. Gã điểm thần nhãn nhìn Thiên Phong :

- Ý trời bắt bổn tọa phải làm điều đó.

- Và Thiên Phong cũng muốn kết thúc trò máu đổ thây ngã của Đại Chu Thiên.

- Thiên Phong... Được lắm. Nếu hôm nay bổn tọa không xóa ngươi khỏi cõi giang hồ này thì chức

vị Minh chủ bổn tọa sẽ nhường lại cho ngươi.

Thiên Phong khoát tay :

- Nếu tơ tưởng đến chức vị Minh chủ võ lâm thì Cát Thiên Phong đã chẳng cho Chu Thiên biết bí mật cổ vật Long cốc của Kim trang Trang chủ. Hôm nay, nếu như Thiên Phong có trở về với cát bụi, chỉ hy vọng Minh chủ lấy cái nhân làm đầu. Không có chữ nhân thì chẳng thể giữ được chính khí của người võ lâm. Không có chính khí thì chẳng có Minh chủ.

- Thiên Phong... Ngươi dạy bổn nhân đó à?

- Thiên Phong nói tự đáy lòng mình.

- Bổn tọa không cần những lời nói của ngươi. Bổn tọa cần minh chứng cho tất cả mọi người thấy quyền uy của một vị Minh chủ là đủ rồi.

Chu Thiên gằn giọng :

- Thời gian chẳng còn nhiều nữa, hãy thi triển Ma Hoàn đi.

Ma Hoàn Thiên Phong đã trả về với cát bụi rồi.

Chu Thiên bật cười rồi nói :

- Bổn tọa nhớ rồi. Đôi Ma Hoàn của Cát Thiên Phong đã tan thành cát bụi bởi lưỡi gươm thần uy của bổn tọa. Thế thì bây giờ ngươi sẽ dụng binh khí gì để làm tròn sứ mạng của ngươi đối với các bằng hữu đã chết bởi bổn tọa?

- Cát Thiên Phong.

Chu Thiên chỉ Thiên Phong :

- Ngươi?

- Không sai.

Chu Thiên ngửa mặt cười khằng khặc :

- Thiên Phong, được lắm đó. Thế thì ngươi hãy chuẩn bị chứng nghiệm thần uy tối thượng của Minh chủ Đại Chu Thiên.

Lời còn đọng trên cửa miệng, hai chân Chu Thiên từ từ xoạt rộng ra. Can Tương thần kiếm hướng mũi lên không trung. Y bắt đầu chuyển vận công phu Càn Khôn kiếm khí.

Không trung bất giác nổi lên những tiếng sấm đì đùng, rồi xuất hiện những luồng sét ngoằn ngoèo rực sáng cả phạm vi Tổng đàn võ lâm. Hiện tượng kỳ dị đó khiến tất cả quần hào đều ngưng thần, hồi hộp chờ đợi.

Những luồng sét trời từ trên cao phóng xuống đầu mũi kiếm Can Tương, rồi nhanh chóng tạo thành một màn khí kiếm bao bọc toàn bộ thân thể Đại Chu Thiên, mà người thị nhãn không sao nhìn thấy được thân pháp gã.

Chu Thiên thét lên lồng lộng :

- Thiên Phong, đã đến lúc ngươi nói lời cuối cùng rồi. Hãy nói ra suy nghĩ của ngươi.

- Giết được Thiên Phong rồi, Chu Thiên sẽ lấy chữ nhân khi thực sự trở thành Minh chủ.

Chu Thiên gầm lên :

- Không... Bổn tọa chỉ có quyền uy tối thượng và sự khắc chế quyền lực vô biên.

Thanh Can Tương thần kiếm được gã vũ lộng tạo ra một màn lưới tầm sét rực rỡ, chiếu sáng cả đài cửu trùng.

Hắc Diêm La xướng lên :

- Võ lâm uy vũ... Minh chủ thần uy.

Quần hào bị tiếng xướng lồng lộng của Hắc Diêm La và hiện tượng thần kỳ do Chu Thiên tạo ra khiến buột miệng xướng theo :

- Võ lâm uy vũ... Minh chủ thần uy.

Chu Thiên từ từ định thanh Can Tương thần kiếm toan tạo một luồng sét kiếm chớp lấy mạng sống của Thiên Phong, thì có tiếng khánh chuông trỗi lên ba hồi vang động cả không trung. Tiếng đại hồng chung trỗi lên khiến mọi người bất giác ngơ ngác.

Ba hồi chuông vừa dứt thì các tăng nhân Thiếu Lâm cùng Thần Cái Trình Tử Quang lẫn Đại Trí thiền sư ào ào lướt vào Tôn Quách từ trong đoàn tăng nhân Thiếu Lâm lướt đến bên cạnh Thiên Phong, thét lớn :

- Dừng kiếm.

Tiếng thét của Tôn Quách như có uy lực thần bí khiến Chu Thiên bất giác hạ thanh Can Tương kiếm xuống. Ánh mắt ngời ngời chiếu thẳng xuống Tôn Quách.

Gã gằn giọng nói :

- Các ngươi đến để cùng nạp mạng tế cờ đăng cơ của bổn nhân.

Xem tiếp hồi 64 Võ lâm Minh chủ

Chương 64: Võ Lâm Minh Chủ

Tôn Quách trao qua tay Thiên Phong bức di thư của Khán Nhân để lại, nhanh miệng nói :

- Cát đại ca hãy đọc đi, sẽ biết vì sao mọi người có mặt ở đây lúc này.

Nói xong với Thiên Phong, Tôn Quách nhìn lại Chu Thiên. Y ôm quyền xá Chu Thiên, rồi cao giọng nói :

- Tiểu Minh chủ Tôn Quách bái kiến Đại minh chủ.

Chu Thiên giải tỏa kiếm khí Càn Khôn cau mày nói :

- Tiểu tử... Ngươi nói cái gì thế?

- Tôn Quách nói tiểu Minh chủ bái kiến Đại minh chủ.

Chu Thiên lắc đầu :

- Cái gì là tiểu Minh chủ, cái gì là Đại minh chủ? Tiểu tử... Ngươi định bỡn cợt bổn tọa đó ư?

Tôn Quách khoát tay :

- Không không... Tiểu Minh chủ Tôn Quách sao dám bỡn cợt Đại minh chủ Chu Thiên chứ. Nhưng Tôn Quách nói vậy là có lý của nó.

Chu Thiên gằn giọng, gay gắt nói :

- Cái lý gì? Tiểu tử đang đùa với thần uy của một vị Minh chủ.

Tôn Quách lắc đầu :

- Đại minh chủ cho tiểu Minh chủ nói đùa ư? Không đùa đâu. Tôn Quách gọi người là Đại minh chủ, vì trong lần Long Hoa đại hội, Cát đại ca đã trao chức vị Minh chủ cho tôn giá. Sau đó tôn giá tự bỏ chức vị đó đi tìm Can Tương thần kiếm, còn ứng mạng võ lâm thì buộc Tôn Quách trở thành Minh chủ trong ngày hội khảo chứng võ công.

Chu Thiên cướp lời Tôn Quách :

- Tiểu tử. Ngươi chỉ gặp may mà thôi.

- Ậy... Sao Minh chủ lại nói Tôn Quách gặp may. Mà phải nói là số của Tôn Quách phải trở thành Minh chủ. Phàm trong võ lâm không thể có hai Minh chủ một lúc. Chính vì thế mà Tôn Quách mới có lối xưng hô như vậy.

Tôn Quách gãi đầu nói tiếp :

- Tôn giá là bậc trưởng bối nên Tôn Quách gọi là Đại minh chủ. Còn Tôn Quách là kẻ hậu sinh đành lép vế nhận mình là tiểu Minh chủ vậy.

- Tiểu tử nói nghe thật càn rở. Nếu như ngươi tự nhận mình là tiểu Minh chủ thì bổn tọa sẽ tống tiễn ngươi về cảnh giới khác đặng ngươi giữ chức vị đó.

Tôn Quách nhăn nhó :

- Đại minh chủ nóng nảy quá. Nếu như câu nói đó tôn giá nói ra trước đây thì đúng đó, nhưng bây giờ thì quả không đúng chút nào. Cả Tôn Quách và tôn giá đều là Minh chủ thì quyền uy phải ngang nhau chứ, huống chi đêm qua thần nhân cổ bảo hiện về nói với tiểu Minh chủ phải thu hồi lại thanh Can Tương thần kiếm trong tay Đại minh chủ.

Chu Thiên cau mày, nạt lớn :

- Tiểu tử có thể làm được chuyện đó ư?

- Nếu không làm được thì Tôn Quách đã không đến đây. Trong giấc mơ, Tôn Quách nghe rõ mồn một, thần nhân cổ bảo nói Can Tương thần kiếm trong tay Đại minh chủ đã gây quá nhiều nghiệp quả võ lâm, nên buộc tiểu Minh chủ phải thu hồi lại.

- Chính ngươi thu hồi ư?

Tôn Quách gật đầu :

- Đúng như vậy, tôn giá nói quả không sai.

Chu Thiên ngửa mặt cười khành khạch. Tiếng cười của y vang động cả không trung tòa Tổng đàn võ lâm.

Cắt tràng cười tự thị, và ngạo nghễ đó, Chu Thiên nói :

- Tôn Quách, nếu như ngươi thu hồi được thanh Can Tương thần kiếm, bổn nhân thề sẽ bước ngay xuống ngôi đài cửu trùng này, nhường nó lại cho ngươi đó.

Tôn Quách từ tốn ôm quyền :

- Đa ta Đại minh chủ đã nhường cho tiểu Minh chủ.

- Ngươi bỡn cợt với bổn tọa như thế đủ rồi, hãy tiếp nhận cái chết khủng khiếp nhất đến với ngươi đây.

Chu Thiên vừa nói vừa vận hóa công phu. Càn Không kiếm khí. Cả không trung trên đầu Chu Thiên xuất thiện màn lưới tầm sét, sáng rực.

Nhìn hiện tượng kỳ lạ đó, Tôn Quách không khỏi lo lắng, nghĩ thầm :

- "Ái cha... Xem chừng lần này gã Đại Chu Thiên thật sự nổi cơn thịnh nộ đối với mình đây. Gã nhất quyết dùng Can Tương thần kiếm để giết tiểu gia. Nếu như những gì Khán Nhân trang chủ để lại trong di thư không đúng thì mình chắc chắn tiêu đời"

Nghĩ đến đây, bất giác Tôn Quách lo âu.

Chính vào lúc Chu Thiên sắp phát tác thần uy tối thượng của thanh Can Tương thần kiếm thì Bạch Diêm La nói :

- Khởi bẩm Minh chủ, hãy để gã cho bọn thuộc hạ.

Chu Thiên khoát tay :

- Không cần.

Gã dồn tất cả nguyên khí Càn Khôn vào Can Tương thần kiếm, thét lên lồng lộng :

- Tiểu tử Tôn Quách... Hãy đón lấy cái chết.

Chu Thiên phạt lưỡi kiếm hướng về phía Tôn Quách. Một chiếc lưới xuất hiện từ đầu mũi Can Tương thần kiếm phóng tới Tôn Quách.

Thiên Phong buột miệng nói :

- Tôn đệ...

Đã có chuẩn bị từ trước, Tôn Quách vẫn đứng xoạt chân trụ bộ, hữu thủ cầm viên ngọc bích châu đón thẳng chiếc lưới tầm sét đang phóng tới mình.

Rét...

Viên ngọc bích quả thật thần kỳ. Nó tựa như có hấp lực hút lấy tất cả những luồng sét kiếm từ Can

Tương thần kiếm phóng ra, rồi bất thình lình phóng ngược những đạo sét kiếm kia trở lại Chu Thiên.

Ầm...

Không gian chấn động.

Đài cửu trùng nghiêng ngả.

Viên ngọc bích trong tay Tôn Quách ta ra thành bụi, nhưng lưỡi kiếm Can Tương cũng gãy vụn, chỉ còn lại mỗi đốc kiếm trên tay Chu Thiên, ngay cả màn sét kiếm hộ thể cũng tan biến.

Chu Thiên ngây người ngơ ngẩn :

- Sao kỳ lạ vậy?

Tôn Quách vỗ tay :

- Thấy chưa? Tôn Quách đã nói với Đại minh chủ rồi, cái gì của cổ bảo Long cốc phải trở về với cổ bảo Long cốc.

Chu Thiên bặm môi, mặt lộ sát khí hừng hực, gã gằn giọng nói :

- Không còn Can Tương thần kiếm bổn tọa vẫn bắt ngươi đầu thai qua cảnh giới khác.

Câu nói ngập tràn sắc ma khủng bố chết chóc, khiến Tôn Quách vừa nghe lọt thính nhĩ đã chột dạ.

Y lẩn nhanh ra sau lưng Thiên Phong nhìn Chu Thiên, nói :

- Hê... Đại minh chủ không giữ lời hả?

Chu Thiên rít lên :

- Bổn tọa đâu thể để cho ngươi trở thành Minh chủ.

Chu Thiên chỉ Tôn Quách :

- Lấy mạng gã tiểu tử đó cho bổn nhân.

Hắc Bạch Diêm La đồng loạt phi thân tới, nhưng Đại Trí thiền sư đã băng ra cản bước hai gã lại.

Lão tăng Thiên Long tự lần chuỗi hạt bồ đề, nói :

- A di đà Phật... Lần trước lão nạp lép vế, lần này muốn thỉnh giáo phối hợp công thủ của hai vị chủ nhân Lạc Hồn Cốc.

Bắc Thần Đông Lĩnh cũng theo lịnh Đại Chu Thiên lướt ra thì Thần Cái Trình Tử Quang đã đón đầu.

Tôn Quách lúng túng thét bừa :

- Các vị hãy nghe theo lời hiệu triệu của tiểu Minh chủ đẩy lùi ma đạo khỏi chốn giang hồ.

Chu Thiên rít lên :

- Bổn tọa không lóc thịt lột da tiểu tử thề không sống trên cõi đời này nữa.

Cùng với lời nói ngập tràn phẫn nộ đó, từ trên đài cửu trùng, Chu Thiên phi thân băng xuống. Khi gã chỉ còn cách Tôn Quách bốn trượng thì một ánh chớp bạc phóng ra. Chu Thiên nhanh như cắt vươn trảo chộp lấy ánh chớp đó.

Chiếc ám khí kia thật ra là một nấm mồ bằng giấy hồng điều. Nhìn nấm mồ giấy, Chu Thiên như người tỉnh giấc cuồng nộ, nghĩ đến Cát Thiên Phong.

Y buột miệng nói :

- Thiên Phong.

Hai người vô hình trung lại đối nhãn với nhau.

Chu Thiên bặm môi, nén cơn phẫn nộ vào trong, trang trọng nói :

- Thiên Phong... Ta đã mất Can Tương thần kiếm.

- Thiên Phong cũng đã mất đôi Ma Hoàn Đoạt Mạng.

Chu Thiên thở hắt ra, từ tốn nói :

- Dù sao Chu Thiên và ngươi cũng đã từng là bằng hữu thủ túc. Chẳng lẽ bây giờ ngươi vì người ngoài mà buộc ta phải dựng cảnh huynh đệ tương tàn?

Thiên Phong lắc đầu :

- Tất cả những gì đã có thì người đều đánh mất. Bây giờ quá muộn, bởi giữa Thiên Phong và Đại Chu Thiên chẳng còn gì để mất. Có chăng là mất đi sư ô uế, vẩn đục trong mối quan hệ giao tình giữa Thiên Phong và Đại Chu Thiên.

- Ngươi buộc ta?

- Đã đến lúc Thiên Phong và Chu Thiên trả lại tất cả những gì đã vay của nhau, mượn của nhau.

Hãy xuất thủ đi.

- Ngươi...

Chu Thiên ngập ngừng rồi thét lên lồng lộng :

- Được... Thiên Phong... Chu Thiên và ngươi sẽ cùng chết với nhau.

Chu Thiên điểm mũi dày tạt ngang, trảo công vươn ra bấu vào yết hầu một gã thuộc hạ đứng gần.

Bộp...

Trảo thì bứt yết hầu gã thuộc hạ đứng gần bên, tay thì tước lấy thanh trường kiếm của gã. Chu Thiên lại lăn xả tới Thiên Phong thi triền Quỷ kiếm pháp của Quỷ môn.

Ảnh kiếm nhoang nhoáng bao trùm khắp thân pháp Cát Thiên Phong, nhưng tuyệt nhiên lưỡi kiếm không thể nào chạm đến chiếc áo bạch y nho sinh của chàng. Những chiêu kiếm quyết tủ của Chu Thiên gần như bị Thiên Phong hóa giải bằng những thức chiêu đặc dị từ cây sáo ngọc.

Chu Thiên bất giác phạt ngang lưỡi trường kiếm toan tiện đứt thủ cấp đối phương. Thế kiếm đang thoát ra chưa thành chiêu, bất thình lình chuyển hướng nhắm Tôn Quách.

Chủ đích của Chu Thiên qua chiêu kiếm này là muốn giết Tôn Quách, hoặc chí ít cũng có thể khống chế y buộc Cát Thiên Phong phải rơi vào tình thế lưỡng phân. Y có chủ định đó cũng đúng thôi, vì đã xuất thủ gần như hết những chiêu kiếm quyết định trong Quỷ kiếm pháp mà chẳng làm gì được Thiên Phong.

Tôn Quách mãi thị trận mà quên phòng bị, bất ngờ Chu Thiên chuyển hướng tập kích, không khỏi lúng túng, bối rối thốt lên :

- Hê...

Tiếng thốt ngơ ngẩn của Tôn Quách còn đọng trên hai cánh môi thì kiếm của Chu Thiên đã đến vùng tử huyệt của y rồi.

Tưởng chừng mười mươi mũi kiếm sẽ xuyên qua vùng thượng đẳng của Tôn Quách thì chiếc ngọc tiêu đã xé gió điểm thẳng vào lưỡi kiếm của Chu Thiên.

Chát...

Lưỡi trường kiếm gãy ngang khi đầu sáo ngọc chạm vào nó. Lưỡi kiếm gãy chưa kịp rơi xuống đất thì sáo ngọc đã trở lại tay Thiên Phong và nhanh hơn một cái chớp mắt điểm luôn vào hổ khẩu cầm đốc của Chu Thiên.

Chát...

Bị điểm vào hộ khẩu, Chu Thiên nhận được cảm giác tê rần buốt nhói buộc phải buông cả đốc kiếm, y sững sờ trước chiêu công thần và chính xách của Cát Thiên Phong, khi định được thần trí thì đầu sáo ngọc đã đặt trúng vào yết hầu gã.

Chu Thiên thẫn thờ nói :

- Cát Thiên Phong.

Y chỉ thốt được mỗi cái tên Thiên Phong rồi đưa mắt nhìn chàng.

Hai người đối nhãn với nhau.

Chu Thiên ngập ngừng nói :

- Nếu còn thanh kiếm Can Tương và Càn Khôn kiếm khí...

Thiên Phong buông một tiếng thở dài nói :

- Những thứ đó không thể thuộc về một kẻ bất nhân, bất nghĩa.

- Nhưng...

- Đừng nhắc về dĩ vãng. Tất cả đã bị tôn giá xóa sạch hết bằng huyết án Kim trang đại phụ và cái chết của Bình Nhi.

Chu Thiên thở ra :

- Nhưng còn một điều Thiên Phong khó có thể hạ thủ với Đại Chu Thiên.

- Tôn giá nhắc đến tình sư môn Mông Diện Khách?

Chu Thiên cười khảy :

- Không sai. Thử hỏi... nếu không có nhân phụ của Chu Thiên thì Thiên Phong chưa hẳn đã là một đại kỳ tài trong chốn võ lâm. Nếu không có thân phụ ta thì đâu thể có Ma Hoàn Lãnh Nhân Cát Thiên Phong. Chẳng lẽ để đáp lại công phu truyền thụ võ công, ngươi thẳng tay sát hại tử hậu duệ duy nhất của Mông Diện Khách?

- Hoàn đã trả lại cho người rồi.

- Nhưng võ công thì ngươi chưa trả.

- Kết cục hôm nay không phải là nghiệp quả của tiên nhân, tôn giá đừng trách Cát Thiên Phong. Cái gì Thiên Phong đã cho tôn giá đã nhận và đã xóa nó đi. Chúng ta chẳng còn ai nợ ai cả, nhưng phán quyết sự tồn vong của tôn giá không phải là Thiên Phong.

- Ngươi hãy để cho Đại Chu Thiên một cơ hội.

- Không có cơ hội nào cho Chu Thiên đâu. Đối với Mông Diện sư tôn, Chu Thiên là kẻ bất hiếu. Ngươi vì Quỷ kiếm pháp mà tự tịnh thân thì sao có thể báo đáp được công sinh thành. Đối với bằng hữu, người là kẻ bất nghĩa. Đối với chính đạo võ lâm người là kẻ bất nhân. Bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân thử hỏi tôn giá sẽ là con người gì?

Thiên Phong buông tiếng thở ra :

- Hãy để võ lâm phán xử một người như Chu Thiên.

Thiên Phong nói dứt lời, liên tục phóng sáo ngọc điểm vào ba mươi sáu huyệt của Đại Chu Thiên. Hứng trọng những thế điểm thần kỳ của Cát Thiên Phong. Chu Thiên liên tục rùng mình, và rồi nhũn hẳn người ra, bởi vì đã bị phế bỏ võ công.

Y gầm lên lồng lộng :

- Cát Thiên Phong... Ngươi phế bỏ võ công của ta ư?

Thiên Phong nhạt nhẽo đáp lời gã :

- Một người như tôn giá không nên có võ công. Thiên Phong đã dùng Đoạn Mạch Phế Huyết, tuyệt kỹ điểm huyệt phế bỏ võ công của sư tôn. Nếu như tôn giá có ý định tiếp tục thụ học võ công chẳng khác nào tự giết mình. Đây cũng là cơ hội để Chu Thiên bảo toàn mạng sống.

Nghe Thiên Phong nói, Chu Thiên từ từ khụy chân, ngồi bệt xuống đất. Sắc diện của gã là một nỗi chán chường ê chề. Y lẩm bẩm nói :

- Thế là hết. Ta chẳng còn gì để vui thú trong cuộc đời này nữa. Ta chẳng còn gì để luyến tiếc cuộc đời này nữa.

Chu Thiên gượng đứng lên. Y nhìn Thiên Phong nói :

- Trong cuộc đời Chu Thiên, nỗi ám ảnh triền miên chính là Cát Thiên Phong. Và nỗi ám ảnh khủng khiếp đó đã trở thành sự thật.

Y buông một tiếng thở ra não nề rồi từ từ hướng về đài cửu trùng rảo bước theo những bậc tam cấp.

Tôn Quách nhìn Thiên Phong.

Y chỉ thấy chàng khẽ lắc đầu dõi mắt nhìn theo sau lưng Đại Chu Thiên.

Lệ Hoa xuất hiện, trổ khinh pháp lướt đến bên Thiên Phong. Nàng nói với Thiên Phong :

- Thiên Phong để mặc cho Chu Thiên đăng cơ ư?

Chàng bâng quơ đáp lời Lệ Hoa :

- Đến khoảng khắc sau cùng, người ta cũng không thể từ bỏ khát vọng của mình. Hãy để cho Chu Thiên mơ một giấc mơ sau cùng.

- Chu Thiên đã bước đến tận cùng đỉnh đài cửu trùng. Y nhìn trời, nhìn đất, nhìn bao quát khắp xung quanh, rồi giang rộng hay tay, thét lên lồng lộng :

- Chu Thiên không phải là Minh chủ trong cảnh giới này thì sẽ là Minh chủ trong cảnh giới a ty. Mãi mãi Đại Chu Thiên vẫn là Minh chủ.

Y nói đến đây, không một chút ngần ngại lao mình ra khỏi đài cửu trùng. Vốn đã bị Thiên Phong phế bỏ võ công. Đại Chu Thiên đâu còn công phu để thi triển khinh thuật, nên rơi nhanh xuống đất như một quả mít rụng.

Bộp...

Chu Thiên oằn người rồi duỗi dài bất động. Hắn tự tìm cho mình một lối thoát để tránh sự phán quyết của võ lâm quần hào. Bởi hắn muốn để lại chiếc bóng Minh chủ của mình mãi mãi trong tâm khảm của mọi người.

Bên kia đài cửu trùng. Đại Trí thiền sư một mình liên thủ đối phó với Hắc Bạch Diêm La. Khác hẳn lần trước, lần này Đại Trí thiền sư hoàn toàn chủ động.

Lão tăng Thiên Long tự không cho Hắc Bạch Diêm La có cơ phối hợp và chiếc áo cà sa của người được quấn lại thành cây trường côn, với những thức chiêu biến hóa thần kỳ càng lúc càng dồn Hắc Bạch Diêm La vào thế hạ phong.

Đại Trí thiền sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Lão nạp đắc tội với thí chủ.

Lời còn đọng trên miệng, lão tăng Thiên Long Tự thi triển bộ pháp “Lưu Thủy Hành Vân” nhấc bổng người lên cao ba trượng để tránh đôi câu liêm của Hắc Bạch Diêm La, rồi dùng trường côn bằng áo cà sa lia nhanh một vòng công thẳng vào mặt hai kẻ đại địch.

Bốp... Bốp Hắc Bạch Diêm La cùng hứng trọn chiêu công của lão tăng Thiên Long tự, bật ngửa người ra sau, buông cả binh khí.

Cùng lúc đó thì Thần Cái Trình Tử Quang cũng đã vỗ một trảo vào ngực Đông Lĩnh.

Bắc Thần Đông Lĩnh bật thối lui năm bộ, biến đổi sắc diện rồi rùn mình ọi luôn một bụm máu. Lão lấm lét nhìn Thần Cái Trình Tử Quang.

Tôn Quách thét lớn :

- Tất cả dừng tay.

Tiếng thét lồng lộng của Tôn Quách buộc mọi người đang giao thủ đồng loạt thối lui trở về sau.

Tôn Quách trang trọng nói :

- Đã có quá nhiều người chết rồi, và sau cùng Đại Chu Thiên cũng tự kết liễu đời mình, các vị còn tranh đoạt với nhau làm gì chứ?

Tất cả đều im lặng lắng nghe Tôn Quách nói.

Tôn Quách vừa dứt lời lão tăng Thiên Long Tự liền niệm Phật hiệu cướp lời y :

- A di đà Phật... Tiểu Minh chủ nói rất đúng. Võ lâm đã có nhiều người chết rồi, đâu thể cứ tiếp tục máu chảy thây rơi nữa.

Tôn Quách xoa tay :

- Lão tăng nói rất chí lý. Chu Thiên là kẻ bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa, chết là đúng rồi, ở đây không thể có thêm nhiều người chết nữa. Nếu các vị còn coi Tôn Quách là Minh chủ thì mau ngưng giao thủ theo Tôn Quách, võ lâm là một vườn hoa muôn màu, muôn sắc không ai có thể độc tôn đặng. Chức Minh chủ chẳng qua là cái gút giữ viền mối chính khí, chứ không phải là quyền lực tối tượng để thống trị người khác. Chính vì lẽ đó, chọn Minh chủ là chọn người có tài, có đức, có nghĩa chứ không nhất thiết kẻ có võ công tối thượng. Các vị có đồng ý với tiểu gia không?

Đại trí thiền sư gật đầu :

- A di đà Phật... Đó mới là lời nói đầy nghĩa khí của một Minh chủ. Bần tăng thiết tưởng ở đây Tôn thiếu thiệp đáng là Minh chủ võ lâm.

Tôn Quách tròn mắt :

- Hê... Nhưng...

Gã chưa thốt hết lời thì quần hào đồng loạt ôm quyền hướng về Tôn Quách :

- Minh chủ đại nghĩa, võ lâm phát dương quang đại.

Thiên Phong nhìn Tôn Quách :

- Tôn đệ không nên từ chối. Đệ là Võ lâm Minh chủ thì máu sẽ ngừng chảy, thây ngừng đổ, đó cũng là một việc làm đại nghĩa.

Tôn Quách ngập ngừng, lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Các vị đã bắt buộc thì Tôn Quách không từ chối.

Y ôm quyền xá mọi người :

- Đa tạ... Đa tạ!

Tôn Quách quay mình trổ Miêu Hành cước lướt lên đài cửu trùng. Lên đến đỉnh y nhìn xuống thì chẳng thấy Cát Thiên Phong đâu nữa. Tôn Quách dáo dác nhìn quanh.

- Cát đại ca đâu rồi...

Y lắc đầu nghĩ thầm :

“Trên cái đài cao tít này, làm Minh chủ sao trơ trọi quá”.

Xem tiếp hồi 65 Hồi kết

Chương 65: Hồi Kết

Vũ Văn Hân và Phối Kim Ngọc từ trong khách điếm bước ra. Bọn hành khất nhâu lại bấu lấy hai người, duy chỉ có một tên hành khất vận áo thụng bằng vải gai có mũ trùm đầu là hối lả lẩn nhanh. Hành động của tên hành khất đó khiến Vũ Văn Hân và Kim Ngọc phải chú nhãn.

Vũ Văn Hân gạt bọn hành khất, bước nhanh về phía tên hành khất đang lầm lũi bỏ đi. Y thét gọi :

- Gã kia đứng lại.

Gã hành khất dừng bước.

Văn Hân bước đến rồi bất thình lình giật chiếc mũ trùm đầu của gã. Đôi thần nhãn của y nhíu lại :

- Liệt Hỏa Thần Nữ Mộc Thanh Thanh.

Thanh Thanh bị nhận dạng, biến sắc thối lại ba bộ. Nàng lắc đầu nói :

- Đường chủ lầm người rồi. Tôi chỉ là một nữ hành khất tội nghiệp mà thôi.

Phối Kim Ngọc bước đến bên Văn Hân. Nàng ngắm Thanh Thanh từ đầu đến chân :

- Đích thị là ma nữ Mộc Thanh Thanh.

Thanh Thanh cúi đầu.

Kim Ngọc dấn đến hai bộ :

- Ma nữ... Hôm nay ngươi phải trả nợ máu cho nhị vị sư huynh của Kim Ngọc.

Thanh Thanh ngẩng mặt nhìn thẳng Kim Ngọc và Vũ Văn Hân. Nàng cười khẩy, nói :

- Hai ngươi đã nhận ra ta là Mộc Thanh Thanh, còn chờ gì nữa mà chưa xuất thủ đòi nợ đi?

Kim Ngọc nhíu mày :

- Tại sao ngươi ra nông nỗi này?

- Ngươi không cần biết. Muốn giết thì cứ giết đi, đừng nhiều lời làm gì nữa.

Thanh Thanh đứng sõng lên, nhìn thẳng vào mặt đôi phu phụ Đường môn.

Kim Ngọc nói :

- Ông trời có mắt cho Kim Ngọc gặp lại ma nữ. Hôm này Kim Ngọc sẽ lấy mạng ngươi tế cho nhị vị sư huynh.

Thanh Thanh lạnh nhạt đáp :

- Hai ngươi cứ tự nhiên, ta không hề phản kháng hay van xin. Xuất thủ đi!

Kim Ngọc rút trường kiếm.

Nàng chưa kịp xuất chiêu sát tử Mộc Thanh Thanh thì bất thình lình Tôn Quách cùng Khất Tổ Tổ và Tú Tú với Trình Tử Quang xuất hiện.

Tôn Quách thét lớn :

- Dừng tay!

Kim Ngọc nghe Tôn Quách thét buộc phải hạ trường kiếm xuống. Khi nàng nhận ra Tôn Quách liền ôm quyền xá, từ tốn nói :

- Minh chủ...

Tôn Quách bước đến trước mặt Kim Ngọc và Vũ Văn Hân :

- Phối phu nhân và Vũ đường chủ không thể cởi bỏ sợi dây oan nghiệp giữa Đường môn và Thanh Thanh cô nương sao? Thanh Thanh cô nương đã chịu quả báo quá đủ rồi, các vị còn muốn dồn cô ấy vào tử cảnh à?

Vũ Văn Hân ngập ngừng rồi nói :

- Thanh Thanh đã bức tử hai vị đại ca của nương tử, Minh chủ hiểu điều đó.

- Bổn Minh chủ hiểu, nhưng nếu xét tường tận thì Đường môn cũng đã có lúc không giữ được đạo nghĩa bằng hữu. Tất cả chuyện của Đường môn, bổn Minh chủ đã được Độc Vương Tây Môn Kình thổ lộ hết rồi.

Tôn Quách lấy quyển Độc kinh chĩa ra trước :

- Đây chính là kỳ thư chi bảo của Đường môn, các vị nhận ra chứ?

Kim Ngọc phấn khích nói :

- Minh chủ... Quyển Độc kinh đó chính là kỳ thư chi bảo của Đường môn. Chỉ có Đường chủ mới được giữ Độc kinh mà thôi, và cũng chỉ có người giữ Độc kinh mới là Đường chủ Đường môn.

- Thế tại sao nhị vị lại chẳng có Độc kinh mà nó lại ở trong tay bổn Minh chủ?

Văn Hân đỏ mặt vì thẹn.

Tôn Quách nói tiếp :

- Độc Vương Tây Môn Kình đã trao quyển Độc kinh này cho tại hạ và gởi gắm Mộc cô nương nhờ tại hạ quan tâm. Đáng lý ra Độc Vương đã là Đường chủ Đường môn, nhưng vì huynh đệ tương tàn mới phải chịu kiếp nô bộc. Còn Mộc Thanh Thanh chính là đại ân nhân của Độc Vương. Bây giờ nhị vị đã hiểu ra rồi chứ? Nếu không có Mộc Thanh Thanh thì Đường môn sao còn giữ được quyển kỳ thư Độc kinh này.

Tôn Quách lia mắt nhìn qua Kim Ngọc và Vũ Văn Hân :

- Tại hạ đã nói hết lời, nhị vị chắc đã hiểu và không đặt nặng oán nợ nữa chứ?

Kim Ngọc buông một tiếng thở dài.

Vũ Văn Hân nhìn qua Kim Ngọc rồi ôm quyền xá Tôn Quách :

- Minh chủ đã chỉ giáo, Đường môn nào dám không nghe.

Tôn Quách mỉm cười ôm quyền xá Vũ Văn Hân :

- Đa tạ Đường chủ. Nhân tiện gặp nhị vị, tại hạ xin giao lại quyển kỳ thư Độc kinh cho Đường môn.

Văn Hân mừng rỡ, hối hả xá Tôn Quách :

- Đa tạ Minh chủ. Đường môn vô cùng cảm kích tiểu Minh chủ.

Tôn Quách khoát tay :

- Đường chủ đừng khách sáo như vậy. Độc kinh vốn của Đường môn thì phải trả lại cho Đường môn. Hy vọng một ngày nào đó Đường môn phát dương quang đại, dụng Độc kinh cứu nhân độ thế.

- Phu phụ chúng tôi ghi nhận sự chỉ giáo của Minh chủ.

Vũ Văn Hân đón lấy quyển Độc kinh.

Gã nói với nương tử mình :

- Nương tử... Xem như chúng ta chẳng còn ân oán gì với Liệt Hỏa Thần Nữ.

Phối Kim Ngọc khẽ gật đầu.

Nàng ôm quyền xá mọi người :

- Đa tạ Minh chủ đã trao cho Độc kinh. Phu phụ xin mạn phép cáo từ, nếu có dịp cung thỉnh Minh chủ và các vị đây quá vãng Đường môn.

Tôn Quách gật đầu :

- Nhất định tại hạ sẽ đến thăm Đường môn một ngày gần đây.

Phối Kim Ngọc và Vũ Văn Hân một lần nữa ôm quyền xá Tôn Quách rồi mới chịu quay bộ trổ khinh thuật bỏ đi.

Tú Tú nhìn Tôn Quách, mỉm cười :

- Xem chừng càng ngày Tôn huynh càng ra vẻ một vị Minh chủ quán xuyến công việc của võ lâm.

Tôn Quách lườm nàng :

- Hừ... Nàng làm như tiểu huynh của nàng ham lắm vậy.

Tôn Quách nhìn lại Thanh Thanh. Y không khỏi đau lòng khi thấy sự tàn phế của Thanh Thanh. Chạm vào ánh mắt của Tôn Quách, Thanh Thanh vội trùm lại chiếc mũ che mặt.

Nàng lí nhí nói :

- Minh chủ sẽ không phân xử Thanh Thanh chứ?

Tôn Quách lắc đầu :

- Tôn Quách không phán xử nàng, mà còn muốn thỉnh cô nương về Giản Hoa thiền viện để chăm sóc.

Khất Tổ Tổ thờ dài, nói :

- Mộc cô nương... Giản Hoa thiền viện phù hợp với cô nương hơn. Bình Nhi đã ra đi rồi. Giản Hoa thiền viện cần một người để chăm sóc đặng làm chốn dừng chân cho khách cơ hàn.

Thanh Thanh bật khóc, thổn thức nói :

- Thanh Thanh có đáng được về Giản Hoa thiền viện không?

Nàng lắc đầu :

- Thanh Thanh đã là một người ô uế từ tâm cho đến xác, đâu dám bước chân vào chốn thanh cao như Giản Hoa thiền viện.

Tú Tú nắm tay Thanh Thanh :

- Mộc cô nương... Tất cả đều đã qua cả rồi, lúc này cần những người có từ tâm để phát dương chính khí võ lâm. Tiểu huynh Tôn Quách một lòng vị nhân, vị nghĩa, đâu nghĩ đến những tiểu tiết trong dĩ vãng. Cô nương nên trở lại Giản Hoa thiền viện, một ngày nào đó sẽ cảm thấy sự thanh thản trong tâm hồn mình.

- Tú Tú... Thanh Thanh chỉ sợ làm ô uế chốn thanh cao như Giản Hoa thiền viện mà thôi.

- Mộc Thanh Thanh cô nương đừng nghĩ như vậy. Thánh Cô Bình Nhi lập Giản Hoa thiền viện để vị nhân, nay Thánh Cô đã sớm viên tịch thì mọi người cùng gánh vác công việc ở Giản Hoa thiền viện mới đúng chứ. Bình Nhi Thánh Cô chắc chắn vô cùng hoan hỷ khi biết Mộc Thanh Thanh sẽ thay mình chăm sóc cho những kẻ thất cơ lỡ vận.

Thanh Thanh cúi mặt bật khóc :

- Thanh Thanh có lỗi với mọi người nhiều quá.

Tôn Quách mỉm cười, nói với nàng :

- Mộc cô nương trở về Giản Hoa thiền viện sẽ không ai còn nghĩ đến một Liệt Hỏa Thần Nữ trong quá khứ.

Tú Tú nói :

- Mộc cô nương... Đừng từ chói nha?

Trình Tử Quang vuốt râu mỉm cười :

- Mộc cô nương sẽ không từ chối đâu.

Khất Tổ Tổ chợt giằng tay Tôn Quách :

- Tiểu huynh đệ xem ai đến kìa.

Tôn Quách nhìn theo tay Khất Tổ Tổ. Mặt y biến hẳn sắc diện khi nhận ra lão Trang chủ Kim Lăng

phủ đang cỡi con lừa hướng về phía mình.

Tôn Quách hốt hoảng nói :

- Chết rồi... Lão nhân gia.

Tú Tú ngơ ngẩn nói :

- Tôn huynh...

Tôn Quách hối hả nói với Trình Tử Quang Thần Cái :

- Sư phụ thay đệ tử đưa Mộc Thanh Thanh về Giản Hoa thiền viện, còn đệ tử phải đi đây.

- Tôn Quách đi đâu?

- Tôn Quách chạy trốn thôi. Lão nhân gia mới đúng là Minh chủ của Tôn Quách. Một khi lão nhân gia bắt được thì nhất định sẽ nện gậy vào mông đệ tử và còn cấm cửa không cho ra ngoài nữa.

Tú Tú cướp lời Tôn Quách :

- Nhưng huynh giờ đã là Minh chủ võ lâm.

- Nàng thì cứ Minh chủ với không Minh chủ. Đối với lão nhân gia thì tiểu huynh cũng chỉ là Tôn Quách mà thôi. Ta đi đây.

Tôn Quách nhanh chân dụng Miêu Hành cước thoát đi. Tú Tú cũng vội vã bám theo gã.

Nàng vừa rượt theo Tôn Quách vừa nói :

- Tiểu huynh chờ Tú Tú với. Nếu không chờ thì Tú Tú sẽ đại náo Kim Lăng phủ đó.

Tôn Quách sững bước, quay lại :

- Ả la sát... Sao nàng cứ làm phiền ta vậy chứ?

Tú Tú phụng phịu :

- Tôn huynh nói như vậy với muội đó hả?

Tôn Quách thấy mắt nàng bắt đầu ngân ngấn nước, y vội vã khoát tay :

- Thôi thôi, nàng đừng khủng bố ta nữa. Được rồi, miễn nàng đừng đại náo Kim Lăng phủ thì muốn huynh làm gì cũng được.

Tú Tú vội nhoẻn miệng cười :

- Tôn huynh nói rồi nhé! Ngày mai huynh phải đưa Tú Tú về ra mắt lão nhân gia.

Tôn Quách ôm đầu :

- Trời ơi! Thế thì chết tiểu gia rồi.

Tú Tú lườm Tôn Quách :

- Huynh không thể thoát khỏi tay muội đâu. Đừng tưởng bở.

* * * * *

Mọi người trở lại Giản Hoa thiền viện. Tôn Quách và Tú Tú lẫn Trình Tử Quang và Hỏa Điểu đảo chủ Tịnh Lan đến ngay gian tiền sảnh có đặt bài vị của Thánh Cô Bình Nhi.

Mọi người không ngờ lại gặp Nghiêm Lệ Hoa cùng Đại Trí thiền sư đang có mặt tại gian đại sảnh.

Tôn Quách bước đến bên Nghiêm Lệ Hoa nói :

- Tỷ tỷ...

Y nhìn lên bệ thờ bài vị Thánh Cô Bình Nhi, thấy đầy những đóa hoa huệ xếp bằng giấy trắng.

Nhìn những bông huệ giấy kia, Tôn Quách đoán ngay người xếp là ai.

Y hỏi Lệ Hoa :

- Tỷ tỷ... Cát đại ca đâu rồi?

Lệ Hoa nhìn sang Tôn Quách :

- Thiên Phong đi rồi. Nếu Tôn đệ muốn gặp lại Thiên Phong thì phải chờ đến ngày này năm sau khi chàng đến viếng vong linh của Thánh Cô Bình Nhi.

- Cát đại ca không nói với tỷ người đi đâu à?

- Giang hồ mênh mông, làm sao tỷ biết được Cát đại ca đi đâu.

Nàng buông một tiếng thở dài :

- Kiếp người thật phù du như một giấc chiêm bao. Tôn đệ thắp một nén nhang cho Bình Nhi chứ?

Tôn Quách gật đầu.

Mọi người lui bước để lại Tôn Quách đứng trước bệ thờ Bình Nhi.

Tú Tú nhẹ bước đến bên Tôn Quách. Hai người đốt hai nén nhang rồi kính cẩn ghim lên chiếc lư sành.

Lệ Hoa nhìn Tôn Quách và Tú Tú, khẽ nói :

- Thánh Cô Bình Nhi sẽ phò hộ cho đôi trai tài gái sắc này mãi mãi được cận kề bên nhau.

- A di đà Phật... Đến ngày song hỷ của họ bần tăng sẽ đích thân đến dự.

Tôn Quách chắp tay xá bài vị Bình Nhi, chính vào lúc đó mắt y kịp thấy dòng chữ thảo khắc như rồng bay phụng múa đặt ngay trước bài vị Bình Nhi.

“Minh chủ vị nhân, võ lâm vị nghĩa”.

Tôn Quách khẽ nói :

- Cát đại ca... Đệ sẽ thực hiện đúng theo chỉ huấn của người.

HẾT

Dqqa Lonq Sinh

MAI HOA

Quái Điểu

vinabook

3

MAI HOA QUÁI KIỆT

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Huyền Bạch Huynh Đệ

Mùa xuân, tháng ba ở phương Nam chính là thời tiết trăm hoa đua nở, cỏ cây tươi tốt, cảnh sắc thu hút con người. Ở huyện Giang Tích bên sông Hoàng Phố có một rừng hoa đào rộng hơn trăm mẫu, trên một đại đạo chạy tới Nam Hạ Hàng Châu, hàng ngày biết bao thương nhân, du khách vãng lai, náo nhiệt phi thường, mỗi khi qua rừng hoa đào đều muốn dừng xe xuống ngựa, ghé vào Đào Hoa Trang uống vài chung rượu, giải trừ mọi nỗi gian nan trên đường.

Đào Hoa Trang là một tòa kiến trúc độc đáo, kiểu như một đại lữ quán, kinh doanh tấp nập. Biệt tài chế tạo mỹ tửu của chủ nhân Đào Hoa Trang nức tiếng hai phủ Tô – Hàng, mỗi người có dịp ngang qua rừng hoa đều không thể không ghé vào Đào Hoa Trang tạm nghỉ, bởi thế danh tiếng Đào Hoa Trang đã lấn át cả hai địa danh Tô – Hàng. Nhắc đến Đào Hoa Trang thì không một ai không tấm tắc ca tụng.

Chủ nhân Đào Hoa Trang không những có biệt tài chế tạo mỹ tửu, mà còn có óc thẩm mỹ, giữa rừng hoa đào kiến trúc lên mấy chục tòa lầu các độc đáo, dẫn nước thành suối, dùng cây làm cầu, tre trúc làm lan can, trồng cỏ phủ mặt đất. Cầu nhỏ bắc ngang qua dòng nước uốn quanh, trên bờ cỏ hoa thơm ngát, mùa hoa đào nở đỏ hồng cả một không gian khiến người ta thần mê mục huyễn; khi hoa tàn rụng xuống tạo thành một tấm thảm dưới tán cây xanh, cảnh sắc khiến xao xuyến lòng người.

Trong số mấy chục tòa lầu các, nổi danh hơn cả là «Thính Thiến Các», «Phi Thúy Đài» và «Di Hồng Lâu», hợp thành một khu Viện Lạc, chỉ có một cây cầu nhỏ thông ra bên ngoài, tứ bề tre trúc tạo nên một bức tường cao che khuất, không còn thông đạo nào khác.

«Thính Thiền Các» là nơi chứa hàng vạn quyển sách, khách nhân cư trú ở đây tự lấy sách đọc làm thú vui. Còn «Phi Thúy Đài» và «Di Hồng Lâu» thì lại theo một tình điệu khác, trong lầu có ca kỹ vũ nương, túc trực để hầu hạ khách nhân hưởng lạc.

Một ngày nọ, lúc chính ngọ, trên đại đạo đi Nam Hạ bỗng nhiên xuất hiện hai thớt mã viễn trình.

Người đi trước là một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi, răng trắng môi hồng, mình bận bộ huyền y, tóc đằng trước chấm mày, đằng sau phủ xuống tận vai, vừa phóng ngựa như bay vừa nhìn sang hai bên tả hữu, thần thái lúc này vô cùng sảng khoái, trên miệng nở một nụ cười. Thớt mã chàng đang cưỡi đen như mun, toàn thân từ đầu tới cuối không một tạp mao, tráng đại hùng phong, nhác trông đã biết ngay là một Thiên lý Long câu quý hiếm.

Người thứ hai đi sau là một bạch y thanh niên tuổi ước đôi mươi, mày kiếm, mắt sáng như sao, mặt đẹp như ngọc, ngực nở lưng ong, anh tuấn vô song, chỉ riêng sắc diện quá ư nghiêm túc, hai đầu mày hơi nhíu lại, tựa hồ có tâm sự trầm trọng. Chàng cưỡi một con bạch long câu, lông trắng như tuyết, tai dài dựng ngược, tuy phi như bay mà tinh lực dư thừa.

Hai người tuy chung một đường, nhưng lại không giống nhau. Chàng thiếu niên tươi cười dễ khiến người ta cảm mến, còn chàng thanh niên lại đầy vẻ ưu tư khiến người có cảm giác trầm trọng.

Hiện thời đúng vào mùa hoa đào nở rộ. Cánh rừng đào đã hóa thành một biển hoa đào mênh mông.

Lá cờ lớn, thêu ba chữ «Đào Hoa Trang» chiêu khách đang bay phấp phới trong gió.

Huyền y thiếu niên cho ngựa quành lại trước mặt bạch y thanh niên, thấp giọng nói:

− Đại ca, địa phương này cảnh sắc ưu nhã, chúng ta nghỉ uống vài chung trà rồi lại đi tiếp được chăng ?

Bạch y thanh niên trầm tư một lát, đoạn nói:

− Được !

Huyền y thiếu niên mỉm cười, nhảy xuống ngựa, thuận tay giữ lấy dây cương của bạch y thanh niên nói:

− Thỉnh đại ca xuống ngựa !

Bạch y thanh niên thong thả xuống ngựa, động tác chậm rãi của chàng cộng với thần thái ưu tư khiến người ta có cảm giác nặng nề.

Thấy hai vị khách tới, hai gã tiểu nhị vội chạy ra cung thân nói:

− Thỉnh nhị vị thiếu gia vào trong kia !

Đoạn đưa tay ra đón lấy dây cương ngựa.

Huyền y thiếu niên vội ngăn gã lại, nói:

− Khỏi phiền hai vị, ngựa của huynh đệ tại hạ rất dữ, nó mà cất chân đụng nhằm các vị thì không phải chuyện đùa. Hai tiểu nhị ngẩng đầu nhìn hai thớt mã, thấy chúng cao to, thần tuấn dị thường, vội rụt tay lại, cười nói:

− Thì để hai vị thiếu gia tự dắt vậy.

Đào Hoa Trang kiến trúc tại một nơi thâm u giữa rừng đào, một con đường nhỏ lát đá dẫn thẳng tới cổng trang, dọc hai bên đường hoa đào nở rộ, tỏa mùi thơm ngan ngát.

Tòa kiến trúc này phong cách độc đáo, tứ bề lung linh, một dòng suối nhỏ chảy xuyên dưới lầu, chạy men theo các hàng cây được cắt xén khúc triết, trông vô cùng u nhã.

Huyền y thiếu niên cột ngựa vào một góc đào, rồi rảo bước đi về phía trước.

Bỗng một tiểu nhị chạy tới chắn đường, hướng dẫn hai vị khách quẹo sang một con đường nhỏ khác.

Hai vị khách này trang phục bằng thứ hàng quý hiếm, ngựa của họ thuộc loại tuấn mã, khí thế bất phàm, cử chỉ đường hoàng, rõ là phong thái tử đệ thế gia, lưng lại đeo trường kiếm, khí phái hiên ngang hùng dũng.

Huyền y thiếu niên hỏi tiểu nhị:

− Tại sao phải quẹo sang tiểu đạo này ?

Tiểu nhị cười xu nịnh, đáp:

− Vì tiểu đạo này đưa tới nơi nghênh tiếp hàng quý khách của tệ trang, nơi đó u nhã yên tĩnh, hai vị thiếu gia rất tiện nghỉ ngơi.

− Thì ra vậy.

Huyền y thiếu niên nói, đoạn đi theo tiểu nhị.

Trước mắt trải rộng thảm cỏ xanh, biển hoa đào, giữa biển hoa mọc lên các tòa lầu độc đáo.

Tiểu nhị đưa hai người vào một tiểu thất thanh nhã. Ở đây quả nhiên yên tĩnh, sạch như lau, hương thơm của hoa từ ngoài song cửa thoang thoảng bay vào, dưới lầu có dòng suối rì rào chảy qua.

Bạch y thanh niên nhìn cảnh vật tươi đẹp bên ngoài song cửa, cặp lông mày thủy chung vẫn nhíu lại, chẳng hề giãn ra, tựa hồ vạn vật trên thế gian không thể khiến chàng hứng thú.

Tiểu nhị cung thân hỏi:

− Nhị vị thiếu gia dùng chi ?

Bạch y thanh niên vẫn chau mày không nói, chỉ ngưng thần nhìn ra ngoài song cửa, đầu không ngoảnh lại.

Huyền y thiếu niên hồi đáp:

− Có món gì ngon thì mang lên.

Tiểu nhị vội tiếp lời:

− Nhị vị thiếu gia từ xa tới, chưa biết bổn trang, ở đây món nào cũng ngon, rượu lại càng đặc biệt ...

Huyền y thiếu niên ngắt lời ngay:

− Khỏi cần nhiều lời, mau bưng lên đây Tiểu nhị ứng thanh, tức thời lui ra.

Một lát sau, cơm rượu đã được bưng tới.

Bạch y thanh niên thong thả châm một chung rượu, đưa lên miệng định uống, chợt lại đặt ngay xuống bàn.

Huyền y thiếu niên thở dài:

− Đại ca, suốt ngày đại ca giữ vẻ mặt u sầu, không thốt một lời, nhìn đại ca mà buồn cả người.

Bạch y thanh niên nhìn huyền y thiếu niên, mặt lộ vẻ căng thẳng, nói:

− Này, hãy nghe xem có tiếng đọc sách từ đâu vọng tới ?

Huyền y thiếu niên ngưng thần lắng tai, quả nhiên có tiếng đọc sách từ giữa rừng hoa đào vẳng tới, lại kèm với tiếng đàn, thì trong lòng vô cùng kinh ngạc, nói:

− Ồ, đúng là hạng thức giả kỳ quái, người nào lại tìm đến một nơi như tửu quán này mà đọc sách, chơi đàn, liệu có phát cuồng không đây ?

Bạch y thanh niên nhìn ra ngoài song, nói:

− Hổ đệ đừng nói oan cho người ta, tiếng đàn từ hướng chính Đông, tiếng đọc sách từ hướng Tây Bắc vẳng tới, hai thanh âm là từ hai hướng khác nhau.

Huyền y thiếu niên ngưng thần nghe một lát rồi nói:

− Không sai, nhưng tại sao giữa rừng đào lại có tiếng đàn và tiếng đọc sách, để tiểu đệ đi coi xem sao mới được ?

Bạch y thanh niên nói:

− Không nên, đệ lại muốn chuốc phiền não vào thân hay sao ?

Huyền y thiếu niên cười:

− Tiểu đệ chỉ ra coi xem thử, quyết không gây náo sự.

Bạch y thanh niên tuy không đồng ý, nhưng cũng không cản trở.

Chỉ thấy huyền y thiếu niên ấn tay xuống bậc song, nhún người như lưu tinh vọt ra bên ngoài. Thoáng một cái, thân hình đã mất hút trong rừng hoa đào.

Bạch y thanh niên nhìn theo, lắc đầu thở dài, nói:

− Đúng là một hài tử tinh nghịch.

Bỗng có tiếng cước bộ rậm rịt tới gần, rồi một Thanh y thiếu nữ thần sắc hốt hoảng, đầu tóc rối loạn, rẽ mành chạy vào.

Bạch y thanh niên đang định cất tiếng hỏi, thì Thanh y thiếu nữ đưa cả hai tay xua xua, ngụ ý thỉnh cầu Bạch y thanh niên đừng lên tiếng, rồi nàng lập tức chạy nấp vào sau lưng chàng, kéo vạt áo dài của chàng mà che kín hai chân.

Bạch y thanh niên nghi hoặc vạn phần, nhưng chàng vẫn không muốn cất tiếng, chỉ đưa chung rượu lên môi thong thả nhấm nháp.

Bỗng mành cửa lại xáo động, một lam y đại hán trạc ba mươi tuổi bước vào.

Chỉ thấy người này đầu báo mắt tròn, một bộ ria mép vểnh cao, mày rậm miệng to, tướng mạo cực kỳ uy vũ, tiến vào nhanh mà cước bộ thanh thoát, không phát ra một tiếng động, hiển nhiên là có võ công thượng thừa. Cặp mắt của y đảo nhìn tứ phía tiểu thất một hồi, rồi cũng chẳng buồn xem người ta có mời hay không, liền kéo vạt áo tự tiện ngồi xuống chiếc ghế của huyền y thiếu niên.

Bạch y thanh niên lạnh lùng nhìn gã đại hán một hồi, thong thả châm một chung rượu, thong thả đưa lên môi uống.

Gã đại hán lại tự tiện cầm bình rượu châm vào chiếc chung vốn dành cho huyền y thiếu niên, đoạn ngửa cổ dốc cạn chung rượu vào miệng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau một hồi, không ai nói lấy nửa lời, tựa hồ họ chỉ cần nói một tiếng sẽ phá vỡ không khí khẩn trương thần bí ở đây.

Một làn hương hoa nồng nàn theo gió đưa vào, tiếng đàn nghe cũng rõ hơn.

Gã đại hán kia đột nhiên nhấc vò rượu lên, tu liền một hơi cạn sạch vò rượu.

Bạch y thanh niên cau mày, vẫn chưa buồn nói.

Gã đại hán đặt vò rượu xuống, cười nói:

− Mỹ tửu của Đào Hoa Trang quả là hảo tửu, hảo tửu !

Bạch y thanh niên gắp đồ nhắm, đưa lên miệng, thong thả nhai, mắt vẫn nhìn ra ngoài song.

Gã đại hán cười ha hả một tràng, rồi bốc đồ nhắm đưa lên miệng mà nhai ngấu nhai nghiến, chỉ trong chốc lát, đồ nhắm đã bị gã ăn hết sạch.

Bạch y thanh niên chắp hai tay lại, tỏ ý muốn tiễn khách ra ngoài.

Gã đại hán cười gằn một tiếng, nói:

− Sao, công tử muốn tại hạ bỏ đi ư ?

Bạch y thanh niên không nói, chỉ nhè nhẹ gật đầu.

Gã đại hán cười:

− Muốn tại hạ đi không khó, nhưng phải để tại hạ ăn cơm đã.

Giọng nói thật kiên quyết, chứng tỏ nếu gã chưa ăn no bụng, thì nhất định chưa chịu rời khỏi nơi này.

Bạch y thanh niên lúc này hẳn thấy dùng tay khó biểu đạt ý muốn của mình, đành thong thả nói:

− Các hạ nên rút lui sớm đi còn kịp, tại hạ có một tiểu huynh đệ rất nóng tính, chỉ e lúc hắn trở lại đây, các hạ có muốn đi ra cũng không đễ.

Gã đại hán nói:

− Lại có chuyện vậy ư ? Thế thì tại hạ chờ gặp hắn một chút, rồi đi cũng chưa muộn.

Bạch y thanh niên quắc mắt nhìn gã đại hán, nói:

− Nếu các hạ không ra khỏi đây, lát nữa có nếm mùi thống khổ thì đừng trách tại hạ.

Gã đại hán bỗng cúi đầu nói:

− Công tử che dấu phạm nhân, dụ dỗ thiếu nữ, chẳng lẽ không sợ vương pháp ?

Bạch y thanh niên bất giác sững sờ nhìn xuống chân.

Gã đại hán cười cuồng ngạo một hồi, đoạn thò tay ra. Gã thân cao, vai rộng, tay dài, dĩ nhiên vươn một cái đã chộp được thiếu nữ đứng nấp sau lưng Bạch y thanh niên.

Bạch y thanh niên đang định xuất thủ tương cứu, bỗng Thanh y thiếu nữ kêu van:

− Ca ca, đừng ...

Gã đại hán cười ha hả, nói:

− Con tiểu a đầu này nghịch ngợm quá chừng, hãy mau theo ta hồi gia !

Đoạn gã nắm hai tay lại cung kính nói với Bạch y thanh niên:

− Huynh muội chúng tại hạvừa rồi quậy phá nhã hứng của công tử, tại hạ thỉnh công tử tha tội !

Bạch y thanh niên gật đầu đáp lễ, trong bụng nghĩ thầm:

“Thì ra họ là huynh muội với nhau, chút nữa thì ta chen vào chuyện người khác.” Chàng đang nghĩ thì gã đại hán và Thanh y thiếu nữ đã lanh lẹ bước ra.

Bạch y thanh niên nhìn mâm chén ngổn ngang, bỗng giật mình, đưa tay sờ sau lưng, lấy ra một mảnh vải trắng cuộn tròn, giở mảnh vải nhìn, thấy có mấy dòng chữ như sau:

«Ngu huynh muội biết chàng đem theo trong người Thiên niên Sâm hoàn, nên không quản đường xa ngàn dặm lặn lội theo tới đây, lưu tấm khăn mọn tặng chàng, giang hồ trùng trùng phong hiểm, mong chàng thận trọng.» Bên dưới không có chữ ký, chỉ họa một con thương ưng (diều hâu) mắt to với một con hồ điệp (bướm) dang rộng đôi cánh.

Bạch y thanh niên tựa hồ bị tấm khăn có bút tích kia giáng một đòn cực mạnh, ngồi ngây người trên ghế, hồn phi phách tán, nhất thời không nghe thấy gì, một lát sau mới đưa tay sờ đằng sau hông, quả nhiên chiếc bình ngọc đựng «Thiên niên Sâm hoàn» đã không cánh mà bay, thế vào đó là một tấm khăn tay trắng muốt. Tấm khăn này, ở góc trên bên hữu, có thêu một con hồ điệp màu xanh đang sải cánh vô cùng sống động, đường thêu vô cùng tinh xảo, đẹp phi thường. Một mùi hương thanh thoát từ tấm khăn lan tỏa tứ phía.

Bạch y thanh niên nhìn tấm khăn và mảnh vải ghi mấy dòng chữ kia thì mặc nhiên thất thần, sắc diện từ tươi hồng biến thành tái xám, rồi trắng bệch, trong lòng thì thống khổ và kích động. Mấy dòng chữ kia như mũi tên nhọn đâm vào tim chàng. Chỉ thấy mục quang của chàng đầy vẻ cừu hận, hai mắt mỗi lúc một giương tròn, máu dồn lên đỏ hoe, rồi máu ứa ra hai bên khóe mắt, nhỏ từng giọt xuống chiếc áo dài trắng như tuyết chàng đang mặc trên người.

Thời gian trôi qua không biết lâu mau, Huyền y thiếu niên đã vọt qua song nhảy vào, vừa thấy hai vệt máu đang chảy trên mặt Bạch y thanh niên thì cả kinh, thét lên một tiếng, lao bổ lại.

Tiếng thét ấy làm kinh động xung quanh, một tiểu nhị hớt hải chạy vào, hốt hoảng nói:

− Thiếu gia, có chuyện gì vậy ?

Nhìn thần thái của Bạch y thanh niên, tên tiểu nhị vội nói:

− Vị thiếu gia này có lẽ bị trúng tà, dầu gì cũng chớ chạm đến người vị thiếu gia, để tiểu nhân đi thỉnh đại phu.

Đoạn gã quay người chạy đi rất gấp.

Huyền y thiếu niên cảm thấy vô cùng lo lắng và phiền não, nói lớn:

− Hừ, nếu đại ca của ta có mệnh hệ gì, ta thề không phá tan Đào Hoa Trang này không làm người nữa !

Miệng nói, song thủ ngầm vận nội công, ấn vào mấy yếu huyệt trên người Bạch y thanh niên.

Chỉ nghe Bạch y thanh niên thở phào một tiếng, tròn mắt đưa qua đưa lại, nói:

− Thế là hết, hết tất cả rồi ...

Huyền y thiếu niên thấy Bạch y thanh niên tỉnh lại, lòng như trút được khối đá nặng ngàn cân, vội hỏi:

− Đại ca, có chuyện gì vậy ?

Bạch y thanh niên lúc này lần lần khôi phục thần trí, thong thả cầm lấy tấm khăn và miếng vải ở trên bàn, thở dài một tiếng, nói:

− Hổ đệ, hôm nay ngày mấy rồi ?

Huyền y thiếu niên nghiêng đầu nghĩ một chút, nói:

− Hôm nay mồng bảy.

Bạch y thanh niên tự nói với mình:

− Một ngày đi gấp có thể đến Chung Sơn, vậy còn ba ngày nữa.

Huyền y thiếu niên ngẩn người nói:

− Đại ca vừa nói những gì, đệ nghe chẳng minh bạch chút nào ?

Bạch y thanh niên đưa tay áo lên lau sạch vết máu trên mặt, đoạn thong thả trầm giọng nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» của chúng ta đã bị mất rồi.

Huyền y thiếu niên cả kinh hỏi:

− Bị người lấy cắp ư ?

Bạch y thanh niên gật đầu:

− Không sai, bị người lấy cắp.

Huyền y thiếu niên khẩn trương hỏi:

− Đại ca, vậy chúng ta phải làm sao đây ?

Bạch y thanh niên trầm tư một lát, nói:

− Chân trời góc biển cũng phải tìm ra tặc nhân, mà chúng ta chỉ còn có ba ngày.

Đột nhiên, mục quang của chàng ngưng đọng nhìn tấm khăn trên tay, trong lòng máy động, nói:

− Hổ đệ, huynh đã nghĩ ra một phương pháp, tuy chưa chắc hữu hiệu, nhưng sự việc đã khẩn cấp thế này, chỉ còn cách thử xem sao.

Huyền y thiếu niên vội hỏi:

− Đại ca, có phương pháp gì, mau nói ra đi !

Bạch y thanh niên nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn», quan hệ đến sự sinh tử của sư bá, nếu không tìm lại được nhanh nhất, huynh có chết vạn lần cũng không đền hết tội.

Huyền y thiếu niên nghe vậy, bất giác ứa lệ, nói:

− Đại ca nếu có mệnh hệ gì, tiểu đệ này cũng chẳng thiết sống trên thế gian nữa.

Bạch y thanh niên thở dài, ghé vào tai Huyền y thiếu niên nói mấy câu, rồi đột nhiên rú lên một tiếng, ngã ngửa ra đàng sau.

Huyền y thiếu niên lạc giọng gọi:

− Đại ca, ôi đại ca ...

Đoạn khóc rống lên.

Đúng lúc ấy, tiểu nhị dẫn đại phu gấp gáp chạy vào, nghe tiếng kêu khóc của Huyền y thiếu niên, hốt hoảng hỏi:

− Thiếu gia, đừng khóc nữa, đại phu đã tới ...

Huyền y thiếu niên hai tay bưng mặt vừa khóc vừa nói:

− Cơm rượu của Đào Hoa Trang các người có độc, hại chết đại ca của tại hạ, các người phải bồi thường đi.

Giọng nói của chàng càng lúc càng nóng nảy, chàng tung một cước đá mạnh vào bàn ăn, khiến đĩa chén bay tứ tán, chiếc bàn văng ra ngoài song, rơi xuống một bụi đào ở bên dưới rồi đổ nghiêng đi, hoa đào bị chấn động rớt lả tả.

Gã tiểu nhị đứng ngây ra bất động, bụng nghĩ thầm:

“Vị thiếu niên này cước lực ghê gớm, bị hắn đá một cước chắc chết quá.” Bèn vội can:

− Thiếu gia, thỉnh thiếu gia hãy bớt giận, cứu người là trọng, hãy để đại phu coi xem lệnh huynh bị bệnh gì, rồi có gì thiếu gia nói sau cũng chưa muộn !

Huyền y thiếu niên nghe hữu lý, từ từ buông hai tay đang ôm mặt, lạnh lùng nói:

− Nếu đại ca của tại hạ bị chết ở Đào Hoa Trang này, bất luận vì bệnh gì, tại hạ cũng quyết thanh toán món nợ này với Đào Hoa Trang các người, đừng có thấy Lý Tiểu Hổ này nhỏ bé mà dễ bức hiếp.

Tiểu nhị nói:

− Lý thiếu gia, thỉnh bớt giận, để đại phu coi bệnh cho lệnh huynh được chăng ?

Lý Tiểu Hổ chậm rãi thối lui vài bước, nói:

− Đại ca của tại hạ đã khí tuyệt thân vong rồi.

Tiểu nhị sững sờ nói:

− Vương đại phu, thỉnh đại phu coi bệnh được chăng ?

Vương đại phu bước lại, cúi xuống bên người Bạch y thanh niên, đặt ba ngón tay vào mạch môn của chàng, lắc đầu nói:

− Tứ chi đã lạnh ngắt, mạch đã ngừng trệ, thân không động đậy, các vị mau chuẩn bị hậu sự đi thôi !

Nói đoạn, đứng dậy bước ra ngoài.

Tiểu nhị ngây người, thốt lên:

− Sao mau thế ?!

Lý Tiểu Hổ liền chộp lấy cổ tay hữu của tiểu nhị, nói:

− Đào Hoa Trang các ngươi ...

Chỉ nghe tiểu nhị thất thanh kêu lên:

− Lý thiếu gia, ôi đau quá, thiếu gia nhẹ tay một chút, cổ tay của tiểu tử đến gãy mất thôi !

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nói:

− Tại hạ muốn ngươi phải đền mạng đại ca của tại hạ trước, rồi tại hạ sẽ tìm chủ nhân của ngươi thanh toán, sau đó sẽ phóng hỏa thiêu trụi Đào Hoa Trang này.

Tiểu nhị kinh hãi nói:

− Lý thiếu gia, có gì cứ từ từ nói, thỉnh thiếu gia nhẹ tay một chút, cổ tay tiểu nhân sắp gãy rồi.

Lý Tiểu Hổ thấy gã tiểu nhị đau đớn, mặt vã mồ hôi, mới buông tay gã, nói:

− Đại ca của ta chết tại Đào Hoa Trang của các ngươi, há có thể bỏ qua, hãy mau tìm chủ nhân của các ngươi tới đây !

Tiểu nhị vừa bị đau đớn, đâu còn dám ở lại đối đáp, vội cung thân nói:

− Thỉnh Lý thiếu gia ngồi đợi một chút, tiểu nhân sẽ đi mời chủ nhân tới ngay để thương lượng với Lý thiếu gia.

Đoạn không đợi Lý Tiểu Hổ hồi đáp, vội cắm đầu chạy đi.

Lý Tiểu Hổ nhìn gã tiểu nhị lật đật cắm đầu chạy đi, không nhịn được, mỉm cười, thấp giọng hỏi:

− Thế nào nữa ?

Bạch y thanh niên đang nhắm mắt, bỗng mở mắt ra, nói:

− Hổ đệ, sự tình trọng yếu thế này mà đệ còn cười ư, hãy mau giả bộ bi thương sầu khổ.

Nói đoạn lại nhắm nghiền hai mắt.

Lát sau, tiểu nhị đưa một lão nhân tuổi ước lục tuần gấp tới. Lão nhân trán cao cằm nhọn, thoạt nhìn có thể biết ngay là một người đa mưu túc trí.

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nhìn lão nhân nói:

− Vị này có phải là chủ nhân Đào Hoa Trang hay không ?

Lão nhân thong thả gật đầu, đáp:

− Không sai !

Lý Tiểu Hổ nói:

− Đại ca của tại hạ bỗng dưng bị bỏ mạng tại Đào Hoa Trang của các vị, chẳng lẽ chết uổng như vậy được sao ?

Lão nhân lắc đầu thở dài:

− Trời có mưa nắng, người có họa phúc, lệnh huynh qua đời ở đây, tại hạ cũng rất đau lòng, nhưng vì sao tử vong, thật là khó nói, giả dụ là do Lý công tử dùng cơm rượu của tệ trang, bị trúng độc mà chết, thì lỗi của tệ trang thật là lớn ...

Lý Tiểu Hổ tuy rất thông minh, nhưng tuổi còn thơ ấu, làm sao có thể đối đáp với một lão nhân lịch lãm, vừa nghe đã nổi lôi đình, nói:

− Bất luận đại ca của tại hạ chết vì lẽ gì, đã chết ở Đào Hoa Trang của các người, các người không thừa nhận món nợ này, thì tại hạ buộc các hạ phải thường mạng, rồi sẽ hỏa thiêu Đào Hoa Trang của các hạ !

Chỉ nghe lão nhân cười ha ha, vuốt chòm râu dài, nói:

− Tiểu công tử y phục khác thường, thiết tưởng lai lịch cũng không nhỏ, lão hủ kinh doanh ở Đào Hoa Trang này rất công bằng, một không khi dễ thường nhân, hai không làm điều gian phạm, tiểu công tử nói vậy há chẳng xúc phạm lão hủ ...

Lý Tiểu Hổ nghe chủ nhân Đào Hoa Trang nói hữu lý, trong nhất thời chưa biết nên đối đáp thế nào. Chỉ nghe lão nhân thở dài một tiếng, nói:

− Ở nhà mọi chuyện đều ổn, ra khỏi nhà vạn sự đều nan giải, nếu công tử có yêu cầu gì, lão hữu

nguyện toàn lực tương trợ.

Lý Tiểu Hổ tuổi còn nhỏ, chưa từng gặp đại sự loại này, tuy đã được bạch y thanh niên nói trước, nhưng nhất thời cảm thấy hoang mang, chưa biết nên nói ra những yêu cầu gì cho phù hợp với lời dặn của Bạch y thanh niên.

Lão nhân thấy chàng lúng túng, thì cười nói:

− Lão hủ kinh doanh ở đây đã ngót bốn mươi năm, tiếp đãi từ các bậc nhất phẩm Vương hầu, đại quan quý khách, thứ đến nhất phu tục tử, tất cả đều đã cư trú tại Đào Hoa Trang.

Đến đây, lão nhân dừng lời, hạ giọng tiếp:

− Nhị vị công tử phục trang lộng lẫy, đi ngựa thiên lý, lưng đeo báu kiếm, hẳn chẳng phải là du khách, có thể có ân oán trên giang hồ. Tiểu công tử tuy nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh hơn người, nghĩ rằng lệnh huynh chết kỳ lạ thế này, thiết tưởng tiểu công tử hãy nên nghe theo lời lão phu ...

Lý Tiểu Hổ nghĩ thầm:

“Lão này gian ngoan giảo quyệt ... may mà lão ta hoàn toàn không biết đại ca giả chết.” Chàng bèn làm bộ bi thương, buồn bã nói:

− Tại hạ có một yêu cầu, không biết lão trượng có chấp nhận ?

Lão nhân hỏi:

− Tiểu công tử cứ nói.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Thực không dám giấu, huynh đệ chúng tại hạ sinh sống bằng nghề đao kiếm trên giang hồ, chuyện sống chết là lẽ thường, nhưng đại ca của tại hạ chết một cách ly kỳ như thế này, tất phải chờ đầu lãnh của chúng tại hạ đến tra xét rõ nguyên do rồi mới mai táng. Bởi vậy tại hạ muốn lão trượng dành cho một gian phòng kín đáo, tạm dời quàn tử thi ở đó.

Lời vừa nói quả nhiên phát sinh hiệu lực. Lão nhân gật gật đầu, nói:

− Thỉnh tiểu công tử an tâm, mọi việc đều có lão hủ lo liệu.

Đoạn quay sang phân phó cho các tiểu nhị đứng bên cạnh, chiêu hô bọn họ, rồi cung tay cười nịnh với Lý Tiểu Hổ:

− Tang sự của lệnh huynh, do lão hủ lo liệu, nhưng còn một việc muốn yêu cầu tiểu công tử.

Lý Tiểu Hổ thấy thái độ của lão thay đổi như vậy, song ngoài mặt chàng vẫn làm như không hay biết, nói:

− Lão trượng có yêu cầu gì, thỉnh cứ nói.

Lão nhân nói:

− Khi nào thủ lĩnh của tiểu công tử đến, mong tiểu công tử báo cho lão hủ biết, để lão hủ bày tiệc khoản đãi cho thật chu đáo.

Mấy chục năm kinh doanh, kiến văn quảng bác, lão nhân Trang chủ thừa biết những cuộc tàn sát báo phục cừu hận trong giang hồ, nay nếu bọn họ kéo tới đây, dễ táng gia bại mệnh !

Lý Tiểu Hổ trầm ngâm giây lát, đáp:

− Việc đó ... việc đó còn phải để tại hạ loan báo thủ lĩnh trước, rồi mới có thể làm theo ý lão trượng.

Lão nhân vuốt râu, gật đầu:

− Điều đó đương nhiên.

Lúc này mấy thuộc hạ của chủ nhân liền khiêng thi thể Bạch y thanh niên đi ra, xuyên rừng cây tới một căn nhà lợp ngói u tịch.

Đây là một phòng thất lợp ngói màu lục, được quét dọn rất sạch sẽ, cửa che màn trắng, bên trong có một cổ quan tài bằng gỗ hồng sắc đặt ở chính giữa sảnh, khói hương nghi ngút, hoa trắng la liệt, không khí cực kỳ trang nghiêm.

Lão Trang chủ lệnh cho thiểu nhị đặt thi thể của Bạch y thanh niên vào trong quan tài, cung tay nói với Lý Tiểu Hổ:

− Lý công tử, thỉnh công tử xem còn cần gì, chớ khách khí, cứ việc phân phó.

Lý Tiểu Hổ đăm đăm suy nghĩ một chút, đoạn nói:

− Vải trắng một trượng, bút mực mỗi thứ một cái, sào dài một chiếc, một cây đèn lồng và một cây phướn trắng phải cao hơn rừng đào một trượng.

Lão Trang chủ gật đầu nói:

− Được, được, có ngay. Lão hủ xin cáo biệt, và sẽ đích thân đi gọi nội phụ và tiểu nữ tôn bái vong linh của lệnh huynh.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Ngựa và hành lý của tại hạ ...

Lão Trang chủ tiếp lời:

− Lão hủ đã sớm dặn tiểu nhị mang tới đầy đủ, thỉnh Lý công tử an tâm.

Lý Tiểu Hổ khiêm thân nói:

− Lão trượng bảo tiểu nhị mang binh khí của tại hạ lại đây. Cảm phiền lão trượng, sau xin hậu tạ.

Đoạn hai bàn tay chập lại để thi lễ, nhưng lập tức ngầm vận kình lực đẩy về phía cây đào gần đó.

Chỉ thấy thân cây rung động mạnh, hàng ngàn bông hoa đào rụng xuống lả tả.

Lão Trang chủ sững sờ, vội nắm hai tay vào nhau, nói:

− Hiếm thấy, hiếm thấy ... Tiểu công tử tuổi còn nhỏ mà đã có tuyệt kỹ.

Đoạn vội vã quay người bước đi.

Một lát sau, một gã tiểu nhị mình bận đồ trắng, đầu chít khăn sô, vội vã chạy tới, tay cầm vải trắng, giấy bút và cây sào dài.

Lý Tiểu Hổ mở vuông vải, cầm bút viết tám chữ lớn:

«Linh đường của nghĩa huynh Lãnh Như Băng» Rồi đốt đèn, treo vào đầu cây phướn, dựng lên.

Từ xa nhìn tới, giữa biển hoa đào đột ngột nổi lên một cây phướn trắng bay phần phật trong gió, trông thật lạ mắt.

Lý Tiểu Hổ bảo gã tiểu nhị:

− Hãy báo với lão Trang chủ, ở đây chỉ một mình ta trực bên linh cữu là đủ, không dám phiền đến người khác.

Gã tiểu nhị mặc đồ tang vội chắp tay:

− Cung kính tuân lệnh, vậy tiểu nhân xin cáo lui.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Chuyển lời ta vói lão Trang chủ, hãy mau mang binh khí của ta tới đây.

Lát sau, gã tiểu nhị đã mang tới hai thanh kiếm, một cây thiết bút.

Lý Tiểu Hổ tiếp nhận binh khí, nói:

− Nếu ta chưa gọi, không một ai được tới gần một bước !

Tiểu nhị luôn miệng đáp ứng, chắp tay chạy đi.

Lý Tiểu Hổ thấy xung quanh không một bóng người, mới lại bên quan tài, nói:

− Đại ca, tiểu đệ nhập vai như thế được chưa ?

Lãnh Như Băng đáp nhỏ:

− Tặc nhân xảo quyệt, Hồ đệ chớ khinh suất, mau lui ra đi.

Lý Tiểu Hổ lui ra hai bước, rồi bỗng nhiên lại đến gần quan tài, nói:

− Đại ca, tiểu đệ thấy có một sự khả nghi.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Sự gì khả nghi ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Tại «Thính Thiền Các» có hai người đọc sách, người nào người nấy tinh hoa anh tuấn, rõ ràng là nhân vật võ công thượng thừa, khi tiểu đệ đến «Thính Thiền Các», cả hai không buồn nhìn tiểu đệ lấy một lần ...

Lãnh Như Băng hỏi:

− Hai người ấy trạc tuổi nào ? Nam hay nữ ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Một người ngoại tứ tuần, một người hơn hai mươi tuổi, cả hai đều là nam.

Lãnh Như Băng nói:

− Không phải, bọn lấy cắp Sâm hoàn là một nam một nữ.

Ngưng một chút, đoạn nói tiếp:

− Lui lại đi, đừng để người ta nhìn thấy mà lộ chân tướng thì nguy hiểm lắm.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Trời hãy còn sớm, tứ phía không người, nói vài câu cũng không sao, huống hồ kẻ lấy trộm Sâm hoàn vị tất sẽ tới.

Lãnh Như Băng không lý gì đến, nhắm nghiền hai mắt, vận khí điều tức.

Lý Tiểu Hổ không được nói chuyện nữa, liền nhún vai, tiện tay rút một thanh kiếm đặt vào quan tài, rồi thong thả bước tới chỗ đặt bài vị, đốt một chút giấy tráng kim, đoạn ngồi tựa bên quan tài.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, trời đã dần dần hôn ám, rồi tối hẳn, đèn mấy nơi đã sáng, ngọn đèn treo trên đầu cây phướn đã chiếu tỏ mảnh vải bay phấp phới.

Bỗng có tiếng ho khàn khàn, tiếp đến tiếng cước bộ từ phía hậu thất vọng lại.

Một thiếu niên anh tuấn mặc y phục màu lam, tay cầm cây quạt, thong thả tiến lại.

Lý Tiểu Hổ vừa nhìn đã nhận ra đó chính là một trong hai người đọc sách khả nghi ở «Thính Thiền Các».

Mục quang sắc bén của Lam y thiếu niên quét một vòng xung quanh, đoạn lạnh lùng hỏi:

− Ai nằm ngủ trong chiếc quan tài kia vậy ?

Lý Tiểu Hổ hơi giật mình, đáp:

− Nói sao nghe vô lý, chẳng lẽ các hạ thích ngủ trong quan tài hay sao ?

Lam y thiếu niên mỉm cười:

− Vậy nằm trong quan tài kia là một người chết ư ?

Lý Tiểu Hổ nói:

− Đương nhiên.

Lam y thiếu niên lại nói:

− Người đã chết, tại sao không đậy nắp áo quan ?

Lý Tiểu Hổ giận dữ:

− Ai cần các hạ lo lắng, hãy mau đi chỗ khác.

Lam y thiếu niên mỉm cười:

− Tiểu huynh đệ tính nóng như lửa.

Đoạn cất bước tiến thẳng đến bên cỗ quan tài.

Lý Tiểu Hổ khuỳnh vai hữu bước tới chắn đường, hỏi:

− Các hạ muốn gì ?

Lam y thiếu niên nói:

− Đã là bôn tang đại sự, thì tuyệt đối không nghi kỵ khách nhân.

Đoạn thân hình linh hoạt dị thường, né ngay sang một bên mà lướt qua.

Hữu thủ của Lý Tiểu Hổ vội chộp lấy một bên vai của lam y thiếu niên.

Lam y thiếu niên không hề ngoảnh đầu lại, nhưng tựa hồ sau lưng có mắt, dột nhiên lách vai một cái, vọt người ngay tới bên cỗ quan tài.

Lý Tiểu Hổ chụp không trúng, mà đối phương đã tới sát bên quan tài thì cả kinh, vội lao như bay đến.

Động tác của Lam y thiếu niên trông có vẻ thong thả, kỳ thực cực nhanh, chỉ thấy chân vừa dợm bước, người đã đảo quanh quan tài, đầu ngó vào bên trong quan tài quan sát, miệng nói:

− Quả nhiên là một xác chết.

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nói:

− Dĩ nhiên là xác chết, ai nói dối các hạ làm gì.

Lam y thiếu niên nhìn Lý Tiểu Hổ, nói:

− Người đã chết rồi, tiểu huynh đệ tốt nhất nên đậy nắp áo quan lại, kẻo bị người ta nhìn thấy, nghi ngờ là giả chết.

Lý Tiểu Hổ tuy thông minh tuyệt luân, nhưng tuổi còn ấu thơ, trong nhất thời chưa thấu hiểu ý tứ lời lam y thiếu niên vừa nói, trong bụng nghĩ thầm:

“Lời này không sai, nếu ta không đậy nắp quan tài, e sẽ khiến người khác sinh nghi.”.

Ngẩng lên, chỉ thấy Lam y thiếu niên lảo đảo như người say rượu, vừa đi ra khỏi tiểu thất vừa ngâm nga câu gì đó, chiếc quạt trong tay khe khẽ phe phẩy.

Lý Tiểu Hổ chăm chú nhìn theo đến khi người đó khuất hẳn, mới an tâm bước ra cửa, nhìn khắp xung quanh, thấy Lam y thiếu niên đích thực là đã đi khỏi, mới vội chạy vào bên cỗ quan tài, thấp giọng hỏi:

− Đại ca, có nên đậy nắp quan tài chăng ?

Lãnh Như Băng từ từ mở mắt, đáp:

− Lý ra huynh phải dặn Hổ đệ, nên đậy nắp từ sớm mới phải.

Chàng ngừng lại một chút, đoạn tiếp:

− Người vừa rồi, võ công rất cao, không chừng cùng một bọn với ả thiếu nữ và gã đại hán lấy cắp Sâm hoàn, Hổ đệ cần lưu tâm đến hắn.

Lý Tiểu Hổ nghĩ một lát, nói:

− Đúng rồi. Cả hai lần tiểu đệ đều chộp không trúng hắn, xem chừng võ công của hắn cao hơn tiểu đệ.

Lãnh Như Băng nói:

− Sau khi đậy nắp quan tài, không nên mở ra coi, nếu có ai tới, cũng chớ tỏ vẻ khẩn trương khiến họ sinh nghi.

Lý Tiểu Hổ biết đại ca nội công thâm hậu, bèn thong thả đậy nắp quan tài, nói:

− Nếu tiểu đệ có việc khẩn yếu cần báo cho đại ca biết, thì phải làm thế nào ?

Lãnh Như Băng nói:

− Hổ đệ chỉ cần cao giọng hơn một chút là huynh nghe được.

Lý Tiểu Hổ lại hỏi:

− Nếu hai kẻ lấy cắp Sâm hoàn tới thì sao ?

Lãnh Như Băng nói:

− Đệ cứ làm như không hay biết gì, cứ lo giữ ngoài cửa, mọi việc còn lại để huynh xử lý. Ôi, chỉ e chúng không đến thôi.

Lý Tiểu Hổ đậy xong nắp áo quan, thì ngồi xuống bên cạnh, vận khí điều tức.

Lúc này lão Trang chủ với nội phụ và nhi nữ của lão mang linh vị Lãnh Như Băng tới. Thiếu nữ mặc bộ y phục màu lục trông khả nghi, chẳng có vẻ gì là nhi nữ của lão trang chủ. Họ đốt hương lễ bái hồi lâu rồi rút lui.

Đường xa mỏi mệt, lúc này chỉ còn một mình Lý Tiểu Hổ. Chàng bèn dựa lưng vào quan tài nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng trống cầm canh vẳng tới. Đã là canh hai.

Một loạt tiếng bước chân vọng đến tai Lý Tiểu Hổ. Chàng mở mắt nhìn ra, chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp, toàn thân mặc võ phục màu xanh, lưng đeo song kiếm, tay cầm cây nến đứng trước quan tài, mắt lim dim, vẻ mặt nghiêm túc.

Lý Tiểu Hổ trong lòng rúng động, với lấy thanh bảo kiếm đặt ở bên cạnh.

Lại thấy một thân hình cao lớn đã đứng sừng sững ở ngoài cửa. Nhìn kỹ, người này là một đại hán trạc ba mươi tuổi, lưng đeo đơn đao.

Gã đại hán ho khẽ một tiếng, nói:

− Cô nương, oa nhi kia đã nhìn thấy chúng ta.

Thanh y thiếu nữ tựa hồ không thèm để mắt đến Lý Tiểu Hổ, đáp:

− Biết rồi.

Chỉ thấy nàng chắp hai tay vào nhau, giơ trước ngực, miệng lầm rầm khấn mấy câu, rồi một tay cầm cây nến đưa qua đưa lại phía trên nắp áo quan, đoạn thở dài một tiếng, nói:

− Âm linh Lãnh công tử có biết, thỉnh lượng thứ cho tiểu nữ đã lấy cắp Sâm hoàn ...

Lý Tiểu Hổ cả mừng, nghĩ thầm:

“Thì ra là ả này !” lập tức tả thủ vỗ vào quan tài, hữu thủ chộp lấy bảo kiếm, bật dậy. Chỉ nghe phía trong nắp quan tài «bịch» một tiếng, nắp quan tài đột nhiên bật tung, Lãnh Như Băng bay từ trong cỗ áo quan ra.

Động tác của hai người cực nhanh, nhưng động tác của thanh y thiếu nữ cũng lanh lẹ phi thường, trong khoảnh khắc, biết bị trúng kế, nàng đã vọt ra tới cửa.

Ngoài kia là rừng đào, là bóng đêm, nếu để thiếu nữ đào thoát khỏi tiểu thất, e khó bề tìm bắt được nàng. Lãnh Như Băng vội thét lên:

− Đứng lại !

Song cước nhún nhẹ, người đã bay tới phía trước như có sóng thần nâng đẩy.

Thanh y thiếu nữ động tác cực nhanh, đã vọt ra ngoài cửa.

Chỉ nghe một tràng cười lớn, tiếp đến tiếng nói:

− Lãnh huynh không cần phải gấp, ả chạy chẳng thoát nổi !

Một luồng kình phong ập lại.

Chỉ thấy Thanh y thiếu nữ bị bật người, ngã ngửa xuống đất.

Trong chớp mắt, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ đã song song truy đuổi đến ngoài cửa tiểu thất.

Gã đại hán mặc y phục màu đen, cũng đã rút đao chuẩn bị xuất thủ. Thanh y thiếu nữ đưa mắt quét một vòn, miệng kêu:

− Nam tử đại trượng phu, giả chết, bức hiếp người mà không hổ thẹn hay sao ?

Thanh y thiếu nữ đưa tay rút bảo kiếm chỉa về phía Lãnh Như Băng, lạnh lùng nói:

− Các hạ đã cho người mai phục trong rừng đào, hẳn đoán chắc rằng cô nương thể nào cũng đến phải không ?

Lãnh Như Băng quắc mắt nhìn Thanh y thiếu nữ cùng hắc y đại hán, nhận ra chúng là kẻ lấy cắp Sâm hoàn, bèn nói:

− Ở đây chỉ có huynh đệ tại hạ, chứ ...

Thanh y thiếu nữ giận dữ:

− Các hạ còn trợn mắt nói dối nữa ư, thế vừa rồi kẻ nào đã xuất thủ ám toán ?

Chỉ nghe tiếng cười nhè nhẹ, một người bận trường y, tay phe phẩy cây quạt, chính là người đọc sách, bước ra, nói:

− Người ngoài cuộc muốn xem cảnh náo nhiệt, nên mới phát chưởng vừa rồi, khiến cô nương thấy nực cười.

Thanh y thiếu nữ hừ một tiếng, nói:

− Đã là người ngoài cuộc, sao còn chen chân vào chuyện thiên hạ.

Trường y thanh niên nói:

− Tại hạ lâu nay vốn thích làm những chuyện không phải của mình.

Lãnh Như Băng bỗng nói:

− Việc này để tại hạ xử lý, không dám làm phiền tới ngoại nhân.

Đoạn thong thả chìa tay ra, nói:

− Trả lại đi, tại hạ không muốn động thủ với ngươi.

Thanh y thiếu nữ cười nhạt, hỏi:

− Trả cái gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

− «Nhân sâm hoàn».

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

− Đối với bổn cô nương. «Nhân sâm hoàn» rất trọng yếu, không thể trả cho các hạ.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ cần cứu tính mệnh của một vị trưởng bối.

Thanh y thiếu nữ đáp:

− Bổn cô nương cần cứu mạng cô nương của tệ gia.

Lãnh Như Băng cau mày, hơi giận:

− Cuối cùng cô nương có trả hay không ?

Thanh y thiếu nữ nói:

− Dĩ nhiên không trả.

Lãnh Như Băng đột nhiên sấn tới hai bước, từ từ cất tay lên.

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói:

− Các hạ đã dùng tay không, bổn cô nương dùng binh khí, có thắng cũng chẳng vinh dự, vậy bổn cô nương cũng sẽ dùng tay không bồi tiếp ...

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng, nói:

− Tại hạ không muốn động thủ với nữ nhân, chỉ cần cô nương hoàn trả Sâm hoàn, thì tại hạ sẽ không tra cứu việc lấy cắp nữa.

Thanh y thiếu nữ trợn mắt nói:

− Các hạ thật quá ngang tàng.

Đoạn ngọc thủ phóng ngay ra một chưởng.

Lãnh Như Băng né người tránh, vẫn chưa trả đòn.

Thanh y thiếu nữ đánh một đòn không trúng, trong lòng tức giận, trong chốc lát đã liên tục phóng ra bảy chiêu.

Chỉ thấy Lãnh Như Băng hai vai di động trong lớp chưởng ảnh, người vẫn đứng trong phạm vi một thước mà né tránh cả bảy chưởng của đối phương.

Lý Tiểu Hổ thấy Lãnh Như Băng trước sau vẫn chưa chịu trả đòn thì hết nhịn nổi, bèn nói lớn:

− Đại ca, sao không xuất thủ chế ngự ả trộm đạo đó đi, nếu để ả chạy mất thì vĩnh viễn không lấy lại được Sâm hoàn.

Lãnh Như Băng tâm tình chấn động, đột nhiên hữu thủ tà tà xuất chiêu.

Chàng đã không động thủ thì thôi, một khi trả đòn thì động tác cực kỳ thần tốc, lợi hại vạn phần.

Thanh y thiếu nữ chỉ cảm thấy cánh tay hữu tê dại, kình lực toàn thân bỗng nhiên biến mất.

Trường y thiếu niên đứng quan chiến một bên, kinh ngạc và chấn động, bỗng dừng tay quạt. Hiển nhiên chàng ta vô cùng thán phục thủ pháp tuyệt luân của Lãnh Như Băng.

Chương 2: Thương Ưng Hồ Điệp

Lãnh Như Băng đột ngột thối lui, hạ giọng nói:

− Hổ đệ, mau soát người ả.

Bỗng một tiếng gầm lớn, hắc y đại hán chém ngang cây đao tới, đao phong ào ào.

Lý Tiểu Hổ thi triển chiêu kiếm «Thôn phong thổ nguyệt». «Keng» một tiếng đánh bạt đao thế của hắc y đại hán, đoạn tung ngay một cước bồi tiếp.

Chàng tuy tuổi nhỏ, nhưng xuất thủ thần tốc, lợi hại hiếm thấy, một cước vừa tung ra, trường kiếm cũng đồng thời phóng chiêu «Phàn hoa liễu» tạo nên một mảng kiếm hoa, bức hắc y đại hán phải thối lui năm bước.

Lãnh Như Băng vọt tới, thấp giọng nói:

− Hổ đệ, không cần đả thương họ, mau đi tìm Sâm hoàn.

Lý Tiểu Hổ mỉm cười, bay tới bên cạnh thanh y thiếu nữ, nói:

− Sâm hoàn để ở đâu ?

Thanh y thiếu nữ tuy đã bị Lãnh Như Băng điểm thương mạch đạo, nhưng thái độ của nàng vẫn ngang tàng, lạnh lùng nói:

− Sâm hoàn nào ? Sớm đã giao đi ngoài trăm dặm rồi ...

Lý Tiểu Hổ phẫn nộ nói:

− Cuối cùng ngươi giấu nó ở đâu, nói mau !

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nhìn Lý Tiểu Hổ một cái, không nói. Lý Tiểu Hổ nói:

− Được lắm ! Ngươi muốn nếm thống khổ ...

Đoạn tay hữu tra kiếm vào bao, tay tả nắm lấy cổ tay nàng, tay hữu đặt ngay tại khuỷu cùi chỏ, nói tiếp:

− Ngươi muốn nếm một chút mùi vị «Phân Cân Thác Cốt» phải không ?

Lúc này hắc y đại hán cầm đao nhảy bổ tới.

Lãnh Như Băng tràn ngang sang chận đường gã, trầm giọng quát:

− Hổ đệ, đừng làm thế, mau tìm trên người ả, chỉ cần lấy lại Sâm hoàn là chúng ta tức thời đi ngay.

Tay hữu của chàng bỗng vỗ ra một chưởng.

Chỉ nghe hắc y đại hán kêu một tiếng, cây đao trên tay gã bị rớt xuống đất.

Lãnh Như Băng xoay người, điểm trúng vào huyệt «Kiên tĩnh» của gã.

Xuất chưởng làm rơi đao, xoay tay điểm trúng huyệt, tựa hồ cả hai thủ pháp ấy xảy ra đồng thời, nhanh hơn tia chớp.

Lý Tiểu Hổ còn ít tuổi, chẳng e ngại gì, lập tức đưa tay sờ nắn khắp thân mình thanh y thiếu nữ.

Lãnh Như Băng hồi hộp nhìn Tiểu Hổ, hy vọng Tiểu Hổ mau chóng tìm ra Sâm hoàn.

Trường y thanh niên đã hồi phục thần thái, tay phe phẩy quạt, đứng ngoài quan sát.

Thanh y thiếu nữ lặng lẽ cúi đầu, lim dim mắt, để mặc cho Lý Tiểu Hổ tra xét khắp mình, chẳng nói một lời.

Lý Tiểu Hổ đã rà soát toàn thân thiếu nữ, không thấy Sâm hoàn, bất giác nổi nóng nói:

− Con tiện tì này, ngươi giấu Sâm hoàn ở đâu ?

Thanh y thiếu nữ từ từ mở mắt, ném ra mục quang rực lửa về phía Lãnh Như Băng, nói:

− Bổn cô nương đã giao cho người khác mang đi xa trăm dặm, các ngươi có làm gì ở đây cũng vô ích, hai ta võ công chẳng bằng ngươi, có chết cũng không ân hận ...

Hắc y đại hán tiếp lời:

− Trong giang hồ hiểm trá trùng trùng, nếu Linh cô nương chịu nghe lời tại hạ, thì lúc này chúng ta đã ở ngoài trăm dặm, ôi, cô nương lại còn ủy mị thương tâm, ân hận về việc lấy trộm dược vật khiến người ta tự tuyệt mà khăng khăng đòi ở lại phúng điếu, nên mới đến cơ sự này ...

Thanh y thiếu nữ quát lớn:

− Ai khiến ngươi theo ta, hừ, đồ tham sinh úy tử !

Lãnh Như Băng thong thả nói:

− Hổ đệ rà soát thật kỹ chưa ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Kỹ lắm rồi, vẫn không thấy đâu cả.

Lãnh Như Băng nói:

− Hãy giải huyệt cho họ, tha cho họ đi.

Lý Tiểu Hổ sững sờ:

− Sao kia ?

Lãnh Như Băng nói:

− Giải huyệt, rồi thả cho họ đi !

Lần này Lý Tiểu Hổ nghe rành rọt từng lời, nhưng trong lòng hồ nghi không hiểu, cũng không dám trái lệnh sư huynh, đành giải huyệt cho nàng rồi lui lại một bên.

Lãnh Như Băng tới bên hắc y đại hán, cúi xuống nhặt cây đao trả cho gã, giải huyệt cho gã, rồi cung tay nói:

− Thỉnh nhị vị thượng lộ, thứ cho tại hạ không tiễn.

Đoạn thong thả quay người đi vào tiểu thất.

Thanh y thiếu nữ và hắc y đại hán nhìn theo chàng, trong lòng không rõ kinh ngạc hay hoan hỉ.

Chỉ thấy bộ y phục trắng của chàng xao động như dập dờn trên sóng nước, tựa hồ toàn thân chàng đang run lên bần bật.

Hắc y đại hán đến bên thanh y thiếu nữ, nói nhỏ:

− Linh cô nương, chúng ta nên đi thôi.

Thanh y thiếu nữ thong thả quay người, chậm rãi bước đi, hình bóng khuất dần trong rừng hoa đào. Hắc y đại hán cung tay, hướng vào tiểu thất thi lễ, nói:

− Ân đức của công tử đối với chúng tại hạ hôm nay, tại hạ không bao giờ quên, sau này sẽ có ngày báo đáp.

Lý Tiểu Hổ thở dài nói:

− Ngươi mau xéo đi cho rảnh mắt, kẻo ta nổi cơn lên thì dù có bị sư huynh quở trách, ta cũng giết chết ngươi !

Hắc y đại hán biết chàng nói thực, vội quay người chạy vội ra.

Thấy họ đã đi xa, Lý Tiểu Hổ mới đi vào tiểu thất.

Bỗng nghe một tiếng gọi trầm sau lưng:

− Tiểu huynh đệ !

Lý Tiểu Hổ dừng bước, quay đầu nhìn lại, thấy trường y thanh niên tay phe phẩy quạt, miệng mỉm cười, nhìn chàng gật gật đầu, thì cau mày hỏi:

− Gọi ta làm gì ?

Vì đang phiền não, nên giọng nói Lý Tiểu Hổ thật khó nghe.

Trường y thanh niên mỉm cười:

− Tiểu huynh đệ tuổi nhỏ mà tính khí quá nóng nảy.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Thì đã sao ? Ta đang bực lắm, tốt nhất đừng có chọc giận ta !

Trường y thanh niên tựa hồ lại có ý chuốc lấy phiền não, bèn bước tới, mỉm cười nói:

− Phiền tiểu huynh đệ bẩm với sư huynh một tiếng, rằng Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương có sự thỉnh cầu.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Ngươi thực là lắm chuyện, vừa rồi ngươi đứng một bên đã thấy sư huynh của ta bị khổ vì mất Sâm hoàn, tâm tình sầu não, nay lại còn thỉnh thỉnh cầu cầu gì nữa.

Vương Phi Dương phe phẩy quạt, mỉm cười:

− Tại hạ từ ngày qua lại trong giang hồ đến nay từng gặp không ít cao nhân, nhưng các nhân vật đức cao vọng trọng trong võ lâm chưa một ai dám vô lễ với tại hạ như lần này ...

Chỉ nghe tiếng nói âm trầm của Lãnh Như Băng từ phía trong vọng ra:

− Vương huynh đừng trách, sư đệ của tại hạ phóng túng đã quen nên có điểm thất lễ, thỉnh Vương huynh nể mặt tại hạ mà lượng thứ cho.

Đoạn từ trong tiểu thất bước ra.

Vương Phi Dương cung tay nói:

− Lãnh huynh, mấy thứ linh vị, cùng cái phướn kia nên loại bỏ đi, để như vậy khó coi, chỉ khêu gợi tính hiếu kỳ của các nhân vật võ lâm.

Lãnh Như Băng nói:

− Đa tạ Vương huynh chỉ giáo ...

Đoạn quay sang Lý Tiểu Hổ nói:

− Hổ đệ mau thu dọn mấy thứ ấy đi, rồi chúng ta còn gấp thượng lộ.

Lý Tiểu Hổ ứng thanh, lập tức đi thu dọn.

Vương Phi Dương phe phẩy cây quạt, nói:

− Lãnh huynh ...

Lãnh Như Băng quay đầu lại hỏi:

− Vương huynh có điều gì chỉ giáo ?

Vương Phi Dương bỗng bước lại gần chàng, nói:

− Huynh đệ có một việc muốn nhờ Lãnh huynh dốc lực hiệp trợ một chuyến.

Ôi, tại «Thính Thiền Các», tại hạ cư trú một tháng nay cũng là vì việc này.

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Tại hạ còn có việc trọng yếu, phải sớm đi Hàng Châu ngay.

Vương Phi Dương hơi biến sắc, nói:

− Lãnh huynh đã không có ý hiệp trợ, tại hạ không dám nài ép, đành vậy.

Đoạn quay người bước đi. Lãnh Như Băng quay mình thở dài một tiếng, nói:

− Vương huynh hãy dừng bước !

Vương Phi Dương dừng lại, hỏi:

− Huynh còn muốn nói gì chăng ?

Lãnh Như Băng thong thả bước tới, nói:

− Thường nghe gia mẫu nhắc Hoàng Sơn Thế Gia là đệ nhất nghĩa hiệp trong võ lâm.

Vương Phi Dương nói:

− Quá lời, quá lời.

Lãnh Như Băng nói:

− Hoàng Sơn Thế Gia danh trấn thiên hạ, không biết cần tại hạ hiệp trợ việc gì ?

Vương Phi Dương trầm ngâm một lát, đoạn thấp giọng nói:

− Đào Hoa Trang này bề ngoài bất quá chỉ là một đại tửu điếm, kỳ thực là nơi tàng long ngọa hổ, ẩn chứa rất nhiều tai họa. Một âm mưu khiến nhân tâm võ lâm kinh hãi chính đang được tiến hành tại chốn phồn hoa trông như êm ả này.

Lãnh Như Băng chau mày, hỏi:

− Có chuyện như vậy sao ?

Vương Phi Dương đáp:

− Lãnh huynh từ xa đến, chưa biết bí mật ở Đào Hoa Trang này. «Di Hồng Đài», «Phỉ Thúy Lâu» tuy là chốn hưởng lạc, nào ngờ các ca kỹ, vũ nương yêu kiều lả lướt, dung sắc như hoa cuối cùng lại đều có tuyệt kỹ, biết bao cao thủ võ lâm đã biến mất vô thanh vô tức dưới tay chúng !

Lãnh Như Băng mắt phóng ra những tia thần quang rực lửa, hiển nhiên chàng đã bị động tâm bởi lời kể vừa rồi của Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương bỗng ngừng lại, ngưng thần cẩn thận lắng nghe một lát, rồi tiếp:

− «Thính Thiền Các» tàng thư vạn quyển tưởng cống hiến chữ nghĩa cho độc giả, nào ngờ bọn chúng dùng vạn quyển tàng thư chỉ để dẫn dụ kỳ nhân, nhằm thực thi âm mưu khác.

Lãnh Như Băng nói:

− Vương huynh nói vậy có chứng cứ hay không ? Theo tại hạ nhận xét, lão Trang chủ tuy thâm trầm, nhưng cũng không giống một nhân vật trong giang hồ.

Vương Phi Dương mỉm cười, nói:

− Lãnh huynh đến rất đúng lúc, hôm nay chính là định kỳ tụ hội ba tháng một lần của lão ta. Phàm là các nhân vật có chút địa vị trong võ lâm đều tới đây.

Theo chỗ đệ nghe biết, cứ ba tháng chúng hội tụ một lần. Đệ đã tận tâm dò xét, nhưng chưa cách gì biết được kẻ chủ trì đại sự là ai. Lãnh huynh tới đây thật là may ...

Lãnh Như Băng nói:

− Vương huynh vừa bảo là Đào Hoa Trang ẩn tàng một âm mưu chấn động nhân tâm võ lâm, không biết là muốn nói việc gì ?

Vương Phi Dương đáp:

− Việc đó nói ra thì dài, nhất ngôn nan tận, chỗ này không tiện nói. Nếu Lãnh huynh có hứng, ta hãy thừa dịp đêm tối đến một nơi lân cận mà đàm luận.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một lát, nói:

− Vương huynh có hữu ái, tại hạ chẳng dám khước từ.

Lúc này Lý Tiểu Hổ đã thu dọn xong, bước vào trong tiểu thất.

Lãnh Như Băng thấp giọng nói:

− Hổ đệ đi dắt ngựa lại đây ...

Lời chưa dứt, bỗng nghe tiếng cước bộ rậm rịch chạy tới gần.

Ngẩng nhìn lên, chỉ thấy hai gã tiểu nhị cầm đèn dẫn đường, tiếp đến lão Trang chủ hấp tấp chạy tới.

Lý Tiểu Hổ nói nhỏ:

− Đại ca mau chui vào quan tài đi thôi !

Lãnh Như Băng nói:

− Huynh đã xuất hiện chỉ e họ đã nhìn thấy.

Vương Phi Dương nói nhỏ:

− Không sao, tại hạ đã quan sát kỹ tình hình bốn phía xung quanh, mấy cái hầm chông bọn chúng bố trí đã bị tại hạ tiêu trừ, Lãnh huynh tạm thời nằm vào quan tài càng tốt, để xem chúng định giở trò gì ?

Lãnh Như Băng gật đầu nói:

− Hổ đệ, nhớ bảo chúng trả lại ngựa, chúng ta sẽ đi ngay trong đêm.

Đoạn nhún chân nhảy một cái, người đã bay nhẹ nhàng nằm gọn vào trong quan tài. Chàng vừa nằm gọn trong đó, lão trang chủ đã hối hả chạy vào. Vương Phi Dương đã nhanh như chớp nấp vào sau cánh cửa.

Lý Tiểu Hổ vội bước ra chắn giữ ngoài cửa. Tay hữu của chàng cầm thanh kiếm chỉa ngang, sắc mặt lạnh lùng nói:

− Nửa đêm khuya khoắt, lão trượng vội vã đến đây làm gì ?

Giọng chàng nghe rất gay gắt, ngang ngược Hai gã tiểu nhị vội nép sang hai bên. Lão Trang chủ vẻ mặt âm trầm đưa mắt đảo qua đảo lại nhìn Lý Tiểu Hổ chằm chằm, nói:

− Tiểu huynh đệ, mắt lão phu chưa mờ, lão phu từng gặp nghìn vạn người, há để bị tiểu huynh đệ lừa dối ở đây ? Thỉnh lệnh huynh bước ra, lão phu muốn hỏi vài điều trọng yếu.

Lý Tiểu Hổ tuổi còn nhỏ, chưa hiểu sự hiểm trá của giang hồ, nên bị trúng kế của lão ta, bất giác ngoảnh đầu về phía quan tài rồi mới lắc đầu nói:

− Không được, lão trượng có việc gì, cứ nói lại với tại hạ cũng xong.

Vương Phi Dương nấp sau cửa nghe vậy thì cau mày nghĩ thầm:

“Như thế chẳng hóa ra lạy ông tôi ở bụi này.”.

Chỉ nghe lão Trang chủ ho một tiếng, nói:

− Tiểu huynh đệ tuổi còn nhỏ, e rằng không đương nổi việc này.

Lý Tiểu Hổ quắc mắt nói:

− Lão trượng chớ gây sự, người đã chết làm sao còn ra nói chuyện được với lão ?

Lão trang chủ cười khẩy, nói:

− Tiểu huynh đệ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, không mau tránh ra, đừng trách lão phu vô tình, lấy lớn hiếp nhỏ.

Lý Tiểu Hổ trợn mắt, nói:

− Thế nào lão muốn đánh nhau thì còn gì tốt hơn.

Lão Trang chủ tựa hồ không ngờ Lý Tiểu Hổ nhỏ tuổi mà lại ngang tàng như vậy, thì ngẩn người ra nói:

− Tiểu tử chưa ráo máu đầu mà ngang tàng hiếm thấy ...

Bỗng một giọng nữ nhân tiếp lời của lão:

− Không cần nhiều lời với hắn ...

Từ trong rừng hoa đào một lục y thiếu nữ tóc dài thong thả bước ra.

Lý Tiểu Hổ đưa mắt nhìn lục y thiếu nữ, nhận ra đó chính là người đã sắm vai nhi nữ của lão Trang chủ đã tới viếng sư huynh.

Chỉ thấy thiếu nữ ung dung, uyển chuyển bước lại.

Lý Tiểu Hổ đang định quát lớn chợt nghe tiếng Vương Phi Dương nói nhỏ ở đằng sau:

− Tiểu huynh đệ tạm nén cơn giận, tại hạ nghĩ rằng chúng đến đây ắt có dụng tâm, hãy để chúng nói vài câu để dò xét ý đồ của chúng.

Lục y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ ngưng thần đứng im, tựa hồ chưa nghe thấy gì, thì nổi giận bước thẳng vào tiểu thất.

Lý Tiểu Hổ vung kiếm chắn đường, thanh kiếm phát ra một đạo hào quang như tia chớp.

Lục y thiếu nữ vội lùi lại hai bước, cười nhạt một tiếng nói:

− Chẳng trách hắn cuồng ngạo, hắn là cũng có chút võ công.

Lý Tiểu Hổ đang định động thủ, chợt nhớ tới lời Vương Phi Dương vừa nhắc nhở, bèn nén giận, cười nói:

− Muốn vào trong kia cũng được, nhưng trước hết hãy nói vài lời, nếu các ngươi nói năng hợp đạo lý, tất nhiên ta sẽ để cho ngươi vào.

Chàng nói câu này với vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc.

Vương Phi Dương đứng sau cửa cười thầm:

“Hài tử này xem ra cũng rất láu lỉnh.”.

Lục y thiếu nữ vén tấm màn che, trầm ngâm giây lát, nói:

− Huynh đệ các ngươi có phải từ Hoa Sơn tới đây ?

Lý Tiểu Hổ sững sờ đáp:

− Không sai, làm sao ngươi biết ?

Lục y thiếu nữ mỉm cười:

− Vị sư huynh giả chết của ngươi có phải tên là Lãnh Như Băng ?

Lý Tiểu Hổ gật đầu:

− Cũng không sai, thì sao ?

Lục y thiếu nữ gật gù nói:

− Đúng vậy ! Nói cho ngươi biết, vị sư huynh giả chết của ngươi có mang theo bên người «Thiên niên Sâm hoàn». Hành lý, yên ngựa của các ngươi chúng ta đã xét kỹ, không thấy Sâm hoàn, ắt là sư huynh của ngươi mang nó trong người.

Lý Tiểu Hổ cau mày, nghĩ thầm:

“Thật là quái sự, việc huynh đệ ta mang Sâm hoàn cực kì bí mật, không hiểu tại sao lại có nhiều người biết như vậy ?”.

Chỉ nghe lục y thiếu nữ nói tiếp:

− Chúng ta vốn chuẩn bị chờ hai ngươi tại bến đò Trường Giang mới hạ thủ, không ngờ các ngươi lưu lại Đào Hoa Trang này.

Nói đến đây, bỗng gằn giọng, tiếp:

− Lời ta nói đã minh bạch, sinh tử chỉ có hai đường cho các ngươi chọn lựa.

Muốn rời khỏi nơi đây, hãy ngoan ngoãn giao nộp «Thiên niên Sâm hoàn».

Lý Tiểu Hổ quắc mắt, cười:

− Ta là người không sợ chết, nhưng không biết tử lộ như thế nào ?

Lục y thiếu nữ nhún vai, nhướn mày, nói:

− Người nhỏ mà lớn mật, xem ra ngươi không chịu cúi đầu !

Lý Tiểu Hổ nhún vai, nói:

− Nói nghe hay đó, cô nương chỉ hơn ta vài tuổi, lại là phận nhi nữ mà dám cả gan cướp bóc thương nhân, đáng tiếc cô nương đã chọn lầm đối tượng.

Lục y thiếu nữ hơi ngẩn người:

− Tại sao bảo ta chọn lầm đối tượng, lời ngươi vừa nói chẳng lẽ là hoang ngôn ?

Lý Tiểu Hổ ưỡn ngực:

− Xưa nay ta chưa từng hoang ngôn. Ngươi dò xét hoàn toàn đúng đó, huynh đệ hai ta đúng là có đem theo «Thiên niên Sâm hoàn», chỉ e ngươi không đủ bản lĩnh để cướp đi !

Lục y thiếu nữ hất mái tóc dài, nói:

− Thì ra ta đã tìm lầm đối tượng !

Đoạn nhanh như cắt sấn tới, dùng hai ngón tay điểm vào yếu huyệt «Huyền cơ» của Lý Tiểu Hổ.

Lý Tiểu Hổ xoay cổ tay đâm kiếm xéo lên, tạo thành hai đạo kiếm hoa.

Thủ pháp của Lục y thiếu nữ vô cùng thâm hiểm, ngọc chưởng trong lúc né tránh kiếm thế đã vỗ ngay một chưởng vào tay hữu cầm kiếm của Lý Tiểu Hổ.

Lý Tiểu Hổ cau mày, vội thối lui hai bước để tránh đòn.

Lục y thiếu nữ nhích người vọt theo, chưởng thức của tay hữu tràn tới, tả thủ rút ngay cây trâm cài trên đầu.

Lý Tiểu Hổ quát lớn:

− Lưu tâm !

Trường kiếm đột xuất thi triển tuyệt học, phóng liền ba chiêu, hào quang như sóng cuộn lập tức bức Lục y thiếu nữ lùi hẳn ra bên ngoài.

Tả thủ của lục y thiếu nữ đột nhiên phóng ra, nhắm vào mũi kiếm của Lý Tiểu Hổ.

Lý Tiểu Hổ thu hồi trường kiếm, tả thủ rút phắt cây kim bút sau lưng, dùng chiêu «Tiếu chỉ Thiên Nam» nghênh đón.

Lục y thiếu nữ vội thu hồi cây trâm, thối lui vài bước.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Thế nào ? Không đấu nữa ư ?

Lục y thiếu nữ lạnh lùng đáp:

− Ngươi dùng cả kiếm lẫn bút, chiêu thuật quá thần kỳ ...

Lý Tiểu Hổ mỉm cười:

− Cô nương biết thì tốt, ta bảo cô nương tìm lầm người, lúc này cô nương đã minh bạch chưa ?

Lục y thiếu nữ đáp:

− Ta tuy không thắng được ngươi, nhưng cũng không bại dưới tay ngươi.

Nếu muốn phân thắng bại, e rằng phải tới vài trăm chiêu mới có thể quyết định.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Cô nương có thể đối phó với kiếm và bút của ta, võ công quả thực cũng chẳng tầm thường, nhưng ta muốn nói cho cô nương biết, nếu đại ca của ta không chết, thì cô nương hoàn toàn không thể đối phó được một chiêu với đại ca của ta.

Lục y thiếu nữ im lặng nghĩ một hồi, đoạn nói:

− Võ công của ngươi tuy cao, vượt ra khỏi dự liệu của bổn cô nương, nhưng các ngươi quyết không thể rời khỏi nơi đây mà không để lại Sâm hoàn.

Lý Tiểu Hổ lắc đầu nói:

− Ta không tin, vậy ta cứ đi cho các ngươi xem.

Đột nhiên chàng vọt ngay tới bên cạnh lão Trang chủ.

Hai gã tiểu nhị vội đổ xô vào cứu chủ nhân, nhưng bị Lý Tiểu Hổ đá cho một cước. Một gã bị trúng cước vào đùi, kêu rú lên, văng ra xa sáu bảy thước cùng với cây đèn lồng, miệng la oai oái. Gã thứ hai còn đang sững sờ liền bị Lý Tiểu Hổ giáng cho một cái tát tai, hoa cả mắt, lảo đảo ngã giúi ngã dụi, một lúc mới lồm cồm bò dậy.

Lão Trang chủ thấy vậy vội thối lui để tránh né Lý Tiểu Hổ.

Lý Tiểu Hổ thu thập xong hai gã tiểu nhị, liền vọt ngay tới bên cạnh lão Trang chủ, song thủ cùng đưa ra chụp lấy lão.

Lão Trang chủ tránh được tả thủ, nhưng hữu thủ đã bị chàng vỗ đúng vào mạch huyệt.

Kỳ quái thay, lục y thiếu nữ chỉ lạnh lùng quan sát, không hề xuất thủ tương trợ.

Lý Tiểu Hổ tăng lực ngón tay, lão Trang chủ tức thời đau toát mồ hôi hột, đưa mắt nhìn lục y thiếu nữ cầu cứu.

Lục y thiếu nữ lạnh lùng nói:

− Lão ta là người không biết võ công, ngươi giết hắn cũng vô ích.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Ta muốn hắn trao trả hành lý và ngựa cho ta.

Đoạn lại ngầm gia tăng nội lực vào ngón tay khiến lão Trang chủ đau đớn phải rên lên.

Nhưng thủy chung lão ta vẫn chưa dám đáp ứng, chỉ nhìn lục y thiếu nữ, hiển nhiên cô nương này không phải là nữ nhi của lão ta.

Lục y thiếu nữ bỗng thở dài, nói:

− Dắt ngựa lại cho họ ! Hãy để họ đi !

Lão Trang chủ như phụng thánh chỉ, lập tức nói với Lý Tiểu Hổ:

− Tiểu công tử, thỉnh buông tha lão phu, lão phu sẽ tức thời bảo chúng dắt ngựa tới cho hai vị.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Được ! Ta cũng chẳng ngại ngươi chạy lên trời.

Đoạn buông tay lão Trang chủ ra.

Lão ta cử động vai mấy cái, lệnh cho hai gã tiểu nhị đi mang hành lý và dắt ngựa tới.

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nói:

− Vật dụng của đại ca ta, tuy người đã chết, song không được một thiếu thứ gì.

Lão Trang chủ gật đầu lia lịa.

Một lúc sau, hai gã tiểu nhị đã trở lại, nói:

− Ngựa đã đóng yên, hành lý thì ở đây, thỉnh thiếu gia xem kỹ, coi có thiếu thứ gì chăng ?

Lý Tiểu Hổ hỏi:

− Ngựa đâu ?

Một gã tiểu nhị đáp:

− Ngựa hiện tại ... hiện tại ...

Mắt gã cứ hết nhìn lục y thiếu nữ lại nhìn lão Trang chủ.

Lục y thiếu nữ thong thả gật đầu:

− Để cho họ đi !

Gã tiểu nhị liền thưa:

− Ngựa đã sẵn sàng, hiện đang ở ngoài rừng đào ...

Vương Phi Dương đứng liền thi triển công phu «Truyền âm nhập mật», bảo Lý Tiểu Hổ:

− Buộc chúng khiêng quan tài Lãnh huynh ra đặt lên lưng ngựa.

Lý Tiểu Hổ đang chưa biết xử trí, nghe Vương Phi Dương nhắc, bèn dõng dạc nói:

− Các ngươi khiêng quan tài ra đặt lên lưng ngựa.

Hai tiểu nhị ngẩn người hỏi:

− Chỉ hai chúng tiểu nhân thôi ư ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Có ta hiệp trợ.

Hai gã chậm chạp bước vào khiêng một đầu cổ quan tài, Lý Tiểu Hổ một mình khiêng đầu đằng sau, đưa quan tài ra tận ngoài cổng Đào Hoa Trang, đặt lên lưng ngựa, buộc chặt hành lý lên yên, rồi

nhún mình nhảy lên lưng ngựa.

Lục y thiếu nữ theo ra cổng trang hỏi:

− Lệnh huynh chết thật ư ?

Lý Tiểu Hổ nói:

− Hừ ! Sinh tử đại sự, ai dám làm trò đùa ?

Lục y thiếu nữ bèn bước đến bên quan tài, vỗ một chưởng vào nắp áo quan, nói:

− Nếu y có cất giữ «Thiên niên Sâm hoàn» trong người, những mong sau khi uống y có thể cải tử hoàn sinh !

Lý Tiểu Hổ chăm chú nhìn, thấy trên nắp quan tài hiện rõ vết tích năm ngón tay, nhưng chàng rất tin tưởng ở võ công của sư huynh, nên tuy biết Lục y thiếu nữ ngấm ngầm ám toán, chàng cũng chẳng buồn để tâm, liền thúc ngựa rời Đào Hoa Trang.

Màn đêm u trầm, tiết xuân lạnh lẽo, gió sông thổi mạnh. Lý Tiểu Hổ thúc ngựa phi mỗi lúc một nhanh.

Chỉ nghe tiếng sóng vỗ ì oạp, ngẩng đầu nhìn xa xa phía trước, chỉ thấy sông nước mênh mông, thì ra đã tới bờ sông Trường Giang.

Bỗng có tiếng gọi sau lưng:

− Tiểu huynh đệ, hãy dừng lại !

Lý Tiểu Hổ gò cương ngựa, ngoảnh lại, thấy Vương Phi Dương đã tới bên cạnh, bất giác thầm kinh ngạc, nghĩ:

“Người này thân pháp cực nhanh !”.

Vương Phi Dương chăm chú nhìn cỗ quan tài, thấp giọng nói:

− Chúng ta đã cách xa Đào Hoa Trang, mau mở nắp áo quan xem lệnh huynh có bị ...

Lời chưa dứt, nắp quan tài đã đột nhiên bật tung, Lãnh Như Băng bay vọt ra khỏi cỗ quan tài. Chàng vốn không ưa nói, chỉ gật đầu mỉm cười với Vương Phi Dương. Tuy chàng cười lộ hàm răng, nhưng mày vẫn nhíu, mặt vẫn giữ nguyên vẻ ưu sầu.

Vương Phi Dương chột dạ hỏi:

− Sao, Lãnh huynh thụ thương ư ?

Lãnh Như Băng lắc đầu, vẫn không cất tiếng ...

Lý Tiểu Hổ vội tiếp lời:

− Sư huynh của đệ rất ít nói, đã mấy năm ở với nhau, thường ngày rất khó nghe được sư huynh nói một tiếng. Nếu không có sự tất yếu, quyết chẳng mở miệng.

Vương Phi Dương cười:

− Người ta mỗi người một tính, chẳng ai giống ai. Lệnh huynh đã không nói, tại hạ cũng chẳng ép.

Lãnh Như Băng đột nhiên thở dài, nói:

− Vương huynh có điều gì xin cứ nói hết ra, tại hạ lắng nghe đây.

Vương Phi Dương đơm giọng, nói:

− Lãnh huynh vừa rồi đã nghe, hẳn cũng biết những điều tại hạ vừa kể chẳng phải là sự khua môi múa mép.

Lãnh Như Băng gật gật đầu:

Vương Phi Dương nói:

− Tại hạ thoạt tiên cho rằng Lãnh huynh với vị tiểu huynh đệ tới Đào Hoa Trang cũng bị hạng gian nhân độc thủ ám hại, cho nên vốn định tiếp cứu, nhưng thấy huynh xuất thủ mới biết là huynh có võ nghệ cao cường. Thật tình tại hạ chưa hề gặp một nhân vật nào có thân thủ như vậy.

Lãnh Như Băng tựa hồ định nói câu gì, nhưng lại thôi, chỉ hơi động môi và hé răng.

Vương Phi Dương chăm chú nhìn mặt Lãnh Như Băng, trầm ngâm một lát, dợm nói tiếp:

− Tại hạ vốn muốn thỉnh Lãnh huynh tương trợ, làm sáng tỏ nhân vật đứng sau lưng chủ trì mọi việc ở Đào Hoa Trang, nhưng lúc này tại hạ đã thay đổi chủ ý.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Cải biến chủ ý như thế nào ?

Vương Phi Dương nói:

− Theo chỗ tại hạ biết, âm mưu đang tiến hành ở Đào Hoa Trang tuy rất ngấm ngầm ghê gớm,

nhưng nhất thời chưa phát tác, Lãnh huynh thân mang «Thiên niên Sâm hoàn», không quản lộ trình ngàn dặm phong trần, gấp tới Kim Lăng, hẳn là có việc khẩn yếu ?

Lãnh Như Băng gật đầu, Lý Tiểu Hổ đỡ lời:

− Huynh đệ tại hạ phải gấp đến Thanh Vân Quán ở Hàng Châu này để tặng thần dược cho một vị trưởng bối, nay thần dược đã bị lấy cắp. Ôi ! Đại ca của đệ bình thường đã sầu mi khổ diện, không thích nói, nay gặp họa khiến tâm tình càng trầm trọng, càng không muốn đa ngôn.

Vương Phi Dương nói:

− Thanh Vân Quán chủ với gia môn của tại hạ là chỗ quen biết, tại hạ sẽ bồi tiếp hai vị tới đó may ra có thể giúp gì được chăng ?

Lãnh Như Băng chậm rãi nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» kia gia sư phải tốn bao tâm huyết mới có được, vì thế mà thọ trọng thương phải bế quan trị thương, nay thần dược bị mất, thực khiến cho tại hạ chẳng còn mặt mũi nào tái kiến sư trưởng ...

Đôi mắt chàng lộ đầy vẻ u sầu bỗng nhiên đảo qua đảo lại, phóng ra hai đạo hàn quang nói tiếp:

− Dược vật tuy bị mất, nhưng tại hạ vẫn phải đến Thanh Vân Quán kiến diện Thanh Vân trưởng bối thỉnh lượng thứ, sau đó tái hồi Phong Diệp Cốc chịu tội.

Vương Phi Dương nói:

− Lãnh huynh tạm thời chớ quá sầu khổ, theo chỗ tại hạ được biết, y thuật của Thanh Vân quán chủ vô cùng cao minh, chờ sau khi tại hạ gặp Thanh Vân Quán chủ thương lượng một chuyến, xem có loại dược vật nào thay thế được chăng.

Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng, song mục trở lại vẻ u sầu. Lý Tiểu Hổ từ từ thả cỗ quan tài xuống khỏi lưng ngựa, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Sư huynh quá nhân từ mới phải sầu khổ thế này. Cứ như tiểu đệ thì đã bắt hai kẻ lấy cắp Sâm hoàn của chúng ta mà tra vấn, không chừng hắn có thể khai ra nơi chúng mang đi.

Lãnh Như Băng nhìn Lý Tiểu Hổ, định nói lại thôi:

Vương Phi Dương đã nói:

− Trước mắt chỉ có một việc đáng ngại là bọn gian nhân ở Đào Hoa Trang quyết không bỏ qua hai vị mà bám theo. Theo chỗ tại hạ đã ngầm dò xét, thì kẻ chủ trì âm mưu dường như là một cao thủ văn

võ song toàn, lại cực kỳ âm trầm độc hiểm, có tai mắt ở khắp miền Giang Nam.

Lời chưa dứt bỗng nghe có tiếng chuông bạc kêu leng keng trên trời.

Lãnh Như Băng, Lý Tiểu Hổ bất giác cũng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng trong đêm tối, dù mắt họ rất tinh cũng không nhìn thấy gì.

Vương Phi Dương bỗng rút ra một ống tiêu, đưa lên miệng thổi một giai điệu du dương.

Lý Tiểu Hổ không nhịn được, hỏi:

− Huynh thổi làm gì vậy ?

Vương Phi Dương cười:

− Có lẽ chim đưa thư của xá muội bay tới.

Lý Tiểu Hổ gật đầu nói:

− A ! Đệ thường nghe sư phụ nói rằng ở Giang Nam có một loại chim đưa thư bay xa ngàn dặm.

Chỉ nghe tiếng gió của cánh chim rồi một con chim câu trắng sà xuống đậu ngay trên vai Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương cất ống tiêu, gỡ ra một ống trúc nhỏ từ mình chim, mở nắp ống trúc, rút ra một mảnh giấy, lấy đá lửa trong túi, đánh lửa.

Mảnh giấy có viết mấy chữ, Vương Phi Dương đọc xong, bẻ một cành khô, đánh lửa châm đốt cành cây, viết vội mấy chữ vào mảnh giấy kia, nhét vào ống trúc, đoạn vỗ nhẹ mình chim, cười nói:

− Bạch Hoa ...

Lời chưa dứt, con chim câu trắng đã vỗ mình bay lên không trung.

Lý Tiểu Hổ chăm chú, giỏng tai mà không nghe thấy tiếng chuông, thì lấy làm kỳ quái, lại hỏi Vương Phi Dương:

− Trên mình chim có gắn chuông, tại sao lúc kêu lúc không ?

Vương Phi Dương cười:

− Tiểu huynh đệ chưa biết đó thôi. Xá muội say mê nuôi dưỡng các loại linh cầm. Con Bạch Hoa vừa rồi được xá muội sủng ái nhất. Ở đùi bên phải của nó tuy có gắn một chiếc chuông bạc, nhưng chỉ khi tìm thấy người nó mới mổ vào chuông cho chuông kêu. Vừa rồi tại hạ đã quấn chuông lại, nên

không nghe thấy nữa.

Lý Tiểu Hổ thán phục:

− Bạch Hoa này giỏi thật. Có thể tìm người chuyển thư.

Vương Phi Dương lắc đầu, cười:

− Dù con vật linh xảo đến mấy cũng không thể bằng con người. Con Bạch Hoa tuy linh xảo hiếm thấy, nhưng chỉ chuyển thư thì giỏi, chứ tìm người chưa thạo.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Tại sao nó lại tìm đến được Đào Hoa Trang này ?

Vương Phi Dương nói:

− Khi tại hạ ly gia, xá muội có giao Bạch Hoa cho tại hạ mang theo, phòng khi bất trắc thì báo tin về. Trong thời gian ở Đào Hoa Trang, tại «Thính Thiền Các», tại hạ phát giác Đào Hoa Trang hoàn toàn không phải là nơi kinh doanh đường đường chính chính, qua mấy lần dò xét, lại phát giác các ca kỹ vũ nương ở «Di Hồng Đài» và «Phỉ Thúy Lâu» đều có tuyệt kỹ, tại hạ tiếp tục dò xét hai nơi ấy, thì thấy ở đó không chỉ có việc trác táng thâu đêm, tửu sắc mê nhân, mà còn là nơi tàng long ngọa hổ. Thấy mình thân cô thế cô, mới thả chim đi, hy vọng xá muội tới hiệp trợ, không ngờ đã mười ngày nay chẳng có hồi âm, mãi đêm nay Bạch Hoa mới bay tới.

Lãnh Như Băng bỗng nói:

− Vậy Vương huynh hãy ở lại đây chờ lệnh muội, còn huynh đệ tại hạ phải đi ngay Thanh Vân Quán.

Vương Phi Dương cười:

− Tại hạ đã viết trong giấy, hẹn gặp xá muội ở Thanh Vân Quán. Thanh Vân Quán chủ rất sủng ái xá muội, sẵn lòng truyền thụ võ công. Hơn nữa xá muội tài trí hơn người, từng tu dưỡng thuật luyện đan cao thâm, rất có thể hiệp trợ cho Lãnh huynh ... Chúng ta hãy đi gấp trong đêm nay.

Lý Tiểu Hổ bỗng vỗ vỗ vào con tuấn mã của mình nói:

− Huynh hơn đệ vài tuổi, thỉnh lên ngựa mà đi cho nhanh !

Vương Phi Dương cười, đáp:

− Đa tạ thịnh ý của tiểu huynh đệ.

Đoạn cất bước đi trước. Lãnh Như Băng, Lý Tiểu Hổ cưỡi ngựa theo sau, chẳng mấy chốc đã tới bờ sông.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy lớp lớp sóng trào, chẳng thấy bờ bên kia.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Đêm hôm khuya khoắt thế này, liệu có thuyền qua sông không nhỉ ?

Vương Phi Dương nói:

− Chỗ này vốn không phải là chỗ qua sông, ban ngày cũng không có thuyền.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa rậm rịt vọng tới hòa với tiếng sóng.

Cả ba đồng loạt quay nhìn về phía sau.

Chỉ thấy hai bóng người phi ngựa như bay, thoáng chốc đã tới ngay trước mặt họ.

Lý Tiểu Hổ nhận ra một trong hai người kia chính là Lục y thiếu nữ từng động thủ với chàng ở Đào Hoa Trang, còn người thứ hai là một Lam y thiếu nữ, nhan sắc và độ tuổi cũng xấp xỉ như Lục y thiếu nữ, sau lưng đeo chéo một thanh trường kiếm.

Vương Phi Dương vội quay lưng lại đối diện với dòng sông, hai thiếu nữ kia không thể nhìn rõ diện mạo của chàng.

Lý Tiểu Hổ cất tiếng cười, lạnh lùng hỏi:

− Các người đuổi theo làm gì ?

Lục y thiếu nữ nhìn ba người hỏi:

− Vị kia cũng là ca ca của người chăng ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Đúng thế thì đã sao ?

Lục y thiếu nữ cười khẩy:

− Sao lắm ca ca thế ?

Lý Tiểu Hổ rút phăng trường kiếm nói:

− Khỏi cần nhiều lời, các ngươi đuổi theo để làm gì ?

Lam y thiếu nữ cười một tiếng nói:

− Để lấy một vật.

Lý Tiểu Hổ hỏi:

− Vật gì ?

Lam y thiếu nữ nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn».

Lý Tiểu Hổ chĩa kiếm ra, nói:

− Thì trước hết hãy hỏi xem nó có chịu không đã ?

Lục y thiếu nữ vốn đã động thủ với Tiểu Hổ một lần, biết lời chàng là thực, còn Lam y thiếu nữ cho rằng chàng tức giận mà nói thế, bèn rút trường kiếm, sấn tới quát:

− Ngươi muốn chết ư ?

Đoạn phóng một chiêu «Thiên nữ huy qua».

Lý Tiểu Hổ đối lại một chiêu «Vân vụ kim quang». Kiếm hoa đầy trời, phong tỏa thế công của lam y thiếu nữ. Trong tiếng va chạm leng keng của đao kiếm, Lý Tiểu Hổ cười nói:

− Ta muốn sống tới tám mươi tuổi mới chết !

Miệng thì cười nói, trường kiếm nhanh như chớp công liền ba chiêu, bức lam y thiếu nữ thối lui một bước. Thiếu nữ này tựa hồ không ngờ một đồng tử lại có kiếm pháp tinh diệu, kiếm chiêu kỳ ảo như vậy. Nàng cả kinh quay đầu nhìn Lục y thiếu nữ, hạ giọng nói:

− Muội hãy mau trở về kêu người trợ chiến, tỷ sẽ cầm chân ...

Lý Tiểu Hổ quát lớn:

− Hừ ! Chỉ e các ngươi không thể rời khỏi nơi đây.

Lam y thiếu nữ hít một hơi dài lãnh khí, đoạn lại nghiêng mình chuyển bộ huy động trường kiếm, tận lực công kích Lý Tiểu Hổ. Kiếm thế của nàng vô cùng quái dị, toàn lực công kích, tựa như muốn liều mạng giao đấu. Mũi kiếm thảy đều nhắm tới các yếu huyệt của đối phương.

Kiếm pháp của Lý Tiểu Hổ tuy cao siêu hơn, nhưng trong lúc cấp bách muốn thủ thắng cũng chẳng phải dễ.

Song phương trao đổi chiêu thức, kiếm pháp đôi bên đều có chỗ tinh diệu của mình, chỉ trong choáng chốc đã thấy kiếm ảnh trùng trùng, kiếm quang chập chờn, huyền ảo.

Lục y thiếu nữ chú mục quan sát tình hình giao đấu, thần sắc lộ vẻ vô cùng khẩn trương.

Bỗng nghe Lý Tiểu Hổ quát lớn một tiếng, luồng kiếm quang đột nhiên biến mất. Bóng hai người tách xa hẳn nhau.

Lý Tiểu Hổ thu kiếm về trước ngực, mặt lộ vẻ nghiêm nghị. Lam y thiếu nữ hai vai chuyển động, người thối lui năm bước, kiếm rời khỏi tay rớt xuống đất, tả thủ ôm lấy vai hữu.

Lục y thiếu nữ tựa hồ đã biết trước Lam y thiếu nữ sẽ bị bại dưới tay kiếm của Lý Tiểu Hổ, nên không cảm thấy bất ngờ; nàng thở dài một tiếng, bước lại hỏi:

− Thương thế của tỷ tỷ nặng lắm không ?

Lam y thiếu nữ cố nhịn đau, nói:

− Thương thế không nhẹ, chỉ e cánh tay hữu sẽ bị phế bỏ.

Lục y thiếu nữ thong thả cúi nhặt thanh kiếm lên, nói:

− Muội đã biết, muội không phải là đối thủ của hắn.

Lam y thiếu nữ tựa vào người lục y thiếu nữ nói:

− Muội hãy mau đào tẩu đi !

Lục y thiếu nữ buồn bã cười một tiếng:

− Đào tẩu đi đâu cho thoát ? Tai mắt của bọn chúng giăng khắp nam bắc Trường Giang, dù có chạy tới chân trời góc bể cũng sẽ bị chúng bắt về.

Sóng nước mênh mông, bóng đêm âm trầm, hai thiếu nữ đứng bên nhau than thở, hợp thành một bức họa thê lương.

Lý Tiểu Hổ quay nhìn sư huynh, chậm rãi tra kiếm vào vỏ, cung tay bảo hai thiếu nữ:

− Hai ngươi hãy đi đi !

Lục y thiếu nữ thong thả lấy một mảnh vải trắng băng bó vết thương cho Lam y thiếu nữ, rồi họ

cầm tay nhau đi đến bên dòng sông.

Lý Tiểu Hổ vô cùng kinh ngạc nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ hai người này có thể vượt sông ?”.

Chỉ thấy hai thiếu nữ ưỡn ngực, ngẩng đầu, vẻ mặt sầu khổ, cứ thế bước đến dòng nước đang chảy cuồn cuộn trước mặt.

Lãnh Như Băng quát khẽ:

− Cô nương hãy khoan !

Đoạn búng người vọt đi. Thân pháp của chàng quả thật vô cùng khinh linh, chỉ trong chớp mắt đã tới ngay sau hai nàng. Chộp ngay lấy y phục của họ mà kéo họ lên bờ.

Lục y thiếu nữ ngoảnh lại nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

− Ngươi muốn gì ?

Lãnh Như Băng thong thả lui hai bước nói:

− Hai cô nương tại sao lại tìm đến cái chết ?

Lục y thiếu nữ nói:

− Ngươi quan tâm làm gì ...

Tựa hồ tự thấy lời lẽ quá thất lễ, vội tiếp:

− Tỷ muội chúng ta không còn cách nào khác.

Lãnh Như Băng đột nhiên thở dài:

− Nhân sinh bất ý đến tám chín mười phần, hai cô nương bất quá chỉ không lấy được «Thiên niên Sâm hoàn». Vật ấy vốn của người khác, nào hai cô nương có mất gì đâu phải tìm đến cái chết, chẳng phải là coi rẻ tính mạng quá hay sao ?

Lam y thiếu nữ bỗng ứa hai dòng lệ, nói:

− Tỷ muội hai ta không địch nổi các vị. «Thiên niên Sâm hoàn» vĩnh viễn chẳng lấy được, nếu hồi gia sẽ phải chịu tam hình, chi bằng chết đi còn hơn.

Vương Phi Dương bèn hỏi:

− Chịu tam hình là thế nào ?

Hai nàng nhìn nhau, gật đầu, đoạn lục y thiếu nữ đáp:

− Chúng ta đã sắp chết, có nói ra cũng chẳng sao. Đó là Thủy hình, Hỏa hình và Nhân hình.

Lãnh Như Băng cảm thấy không phải việc khẩn yếu, nên tuy chưa hiểu, cũng chẳng muốn hỏi.

Vương Phi Dương phe phẩy cây quạt, nói:

− Thủy hình, Hỏa hình kể ra cũng chẳng khó hiểu, nhưng Nhân hình thì tại hạ chưa từng nghe qua, hai cô nương có thể nói rõ hơn cho tại hạ mở rộng kiến văn được chăng ?

Chỉ thấy hai nàng đỏ mặt, cúi đầu im lặng.

Vương Phi Dương tài trí hơn người, nhìn thần sắc của hai nàng, chợt hiểu ra, bèn nói:

− Hai cô nương không nói cũng được, nhưng thiên hạ chẳng lẽ không có chỗ an thân lập nghiệp, mà cứ phải hồi gia hay sao ?

Lục y thiếu nữ lắc đầu:

− Chúng ta đã chứng kiến không ít tỷ muội đào tẩu đến tận phương trời xa xôi, nhưng chưa thấy được ai có thể như ý nguyện, nếu họ không bị bắt trở lại, thì cũng sa vào cảnh ngộ thê thảm vô cùng ...

Nói đến đây bỗng run rẩy, im bặt.

Vương Phi Dương trầm ngâm, nói:

− Không biết tại hạ có thể làm gì để hai cô nương từ bỏ ý định tìm đến cái chết ?

Lục y thiếu nữ nhìn Lãnh Như Băng, nói:

− Trừ phi vị công tử này chịu giao «Thiên niên Sâm hoàn», thì tỷ muội chúng ta mới thoát được tam hình.

Vương Phi Dương ngẩn người, không biết nói thế nào được.

Chàng vốn định dựa vào uy vọng của Hoàng Sơn Thế Gia trong võ lâm từng giao du rộng rãi, hẳn có thể tìm một nơi an thân lập nghiệp tử tế cho hai thiếu nữ kia, không ngờ hai nàng lại trông chờ vào «Thiên niên Sâm hoàn» của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng, nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» đã sớm bị lấy cắp, hai cô nương đã đến chậm một bước.

Lục y thiếu nữ ngạc nhiên:

− «Thiên niên Sâm hoàn» đã mất, sao công tử còn giả chết ?

Lãnh Như Băng chau mày, lấy ra mảnh vải, nói:

− Hai cô nương xem đây, sẽ hiểu tại hạ không nói sai.

Lục y thiếu nữ cầm mảnh vải, đọc mấy dòng chữ, nhìn hình vẽ thương ưng, hồ điệp, nói:

− Nếu công tử chịu giao mảnh vải này thì có thể cứu mạng tỷ muội chúng tiểu nữ.

Lãnh Như Băng ngẩn người trầm ngâm.

Nên biết «Thiên niên Sâm hoàn» có quan hệ trọng đại đối với chàng, mảnh vải này lại là manh mối duy nhất để tìm lại «Thiên niên Sâm hoàn», nay lại cho đi, tức là mất luôn cả manh mối, vì thế mà chàng trầm ngâm chưa quyết.

Lục y thiếu nữ chậm rãi trả lại chàng mảnh vải, nói:

− Công tử đã thấy nam giải, chúng tiểu nữ chẳng dám nài ép, chỉ yêu cầu công tử đừng cản bước chúng tiểu nữ tìm lấy cái chết.

Đoạn nắm tay Lam y thiếu nữ mà bước thẳng xuống sông. Sóng nước mênh mang, sóng cuộn trùng trùng, hai nàng ắt sẽ bị dòng nước nuốt chửng.

Lãnh Như Băng đột nhiên cao giọng:

− Hai cô nương dừng bước !

Đoạn vội bước theo họ. Lục y thiếu nữ rầu rĩ nói:

− Mong công tử hãy để chúng tiểu nữ trầm mình ! Muốn bảo toàn được sự thanh bạch chúng tiểu nữ chỉ có cách này mới được toàn thây.

Lãnh Như Băng nghiêm nghị nói:

− Cô nương biết rằng mảnh vải này nhất định sẽ cứu mạng của hai cô nương chứ ?

Lục y thiếu nữ gật đầu:

− Mảnh vải này có vẽ hồ điệp và thương ưng, tất nhiên biểu thị hai kẻ lấy trộm thần dược. Có manh

mối này chúng tiểu nữ khả dĩ trình được lên tiểu thư.

Lãnh Như Băng thong thả trao mảnh vải nói:

− Đã vậy, hai cô nương cầm lấy mà đi !

Lục y thiếu nữ đã cầm lấy mảnh vải bỗng lại trao trả, hỏi:

− Công tử cho chúng tiểu nữ thật ư ?

Mắt nàng ứa lệ, đăm đăm nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nói:

− Dĩ nhiên là thật !

Đoạn chàng vất mảnh vải xuống đất, quay lưng bước đi.

Lục y thiếu nữ nhặt mảnh vải lên, bỗng mỉm cười, nhìn Lam y thiếu nữ, nói:

− Chúng ta không phải chết nữa.

Thần thái lúc này trông thật hồn nhiên.

Vương Phi Dương bỗng nhiên bước tới trước mặt hai nàng nói:

− Nhị vị cô nương, tại hạ có việc muốn thỉnh giáo !

Lục y thiếu nữ hỏi:

− Việc gì vậy ?

Vân Phi Dương nói:

− Nhị vị cô nương vừa nhắc đến tiểu thư, vậy vị tiểu thư ấy có phải là nhân vật chủ chốt ở Đào Hoa Trang hay chăng ?

Lục y thiếu nữ trầm ngâm một lát, nói:

− Chúng tiểu nữ phụng mạng tiểu thư, nhưng tiểu thư có phải là nhân vật chủ chốt hay không thì chưa rõ. Công tử nếu có can đảm, sao không tới gặp nàng ?

Vương Phi Dương nói:

− Muốn gặp phải làm thế nào ?

Lục y thiếu nữ nói:

− Phòng lục lăng trên «Phỉ Thúy Lâu». Ở đó người ta gọi tiểu thư là Lục y, mảnh vải này chúng tiểu nữ đem về giao lại cho tiểu thư.

Đoạn khoát tay Lam y thiếu nữ bước vội đi.

Vương Phi Dương nhìn theo hai nàng khuất dần, thở dài nhẹ một tiếng, định nói lại thôi.

Lát sau, chàng nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lãnh huynh, giang hồ trăm ngàn hiểm trá, huynh thành tâm đãi người như thế, làm sao có thể hoạt động trong giang hồ ?

Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng không nói gì Vương Phi Dương biết chàng không ưa nhiều lời, chỉ nói:

− Xem chừng chúng ta chẳng có cách qua sông.

Lý Tiểu Hổ nhún vai:

− Chúng ta hãy mau đi tìm bến đò !

Vương Phi Dương thở dài:

− Nếu có xá muội ở đây, hẳn xá muội sẽ nghĩ ra cách vượt sông.

Lãnh Như Băng đảo mắt một cái, thần quang lóe lên, định nói lại thôi. Vẻ mặt chàng lại ưu tư, sầu khổ, tưởng chừng không còn quan tâm đến bất cứ sự vật gì.

Bỗng giữa dòng nước đang chảy băng băng xuất hiện một đốm lửa đèn trên một con thuyền đang chạy về phía ba người.

Vương Phi Dương có kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn thấy đã lập tức cả nghi, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lãnh huynh, giữa đêm khuya, lại xuất hiện một con thuyền lớn thế kia, chúng ta hãy mau ẩn nấp để quan sát xem sao.

Lý Tiểu Hổ cơ linh dị thường, mục quang vừa đảo một vòng đã nhìn thấy cách mười mấy trượng có mấy gốc đại thụ với một tòa mộ phần độc lập, trong bóng đêm hợp thành một dải đen sẫm khó

phân biệt, chàng bèn nói:

− Chúng ta hãy lại nấp ở đằng kia.

Vương Phi Dương gật đầu cười:

− Tiểu huynh đệ thật là linh cơ !

Đoạn phóng đi trước, Lý Tiểu Hổ đưa hai con ngựa theo sau, cả hai nhanh chóng khuất vào phía sau phần mộ.

Lãnh Như Băng tựa hồ vô tri vô giác, cứ đứng chắp tay sau lưng trên bờ sông.

Chiếc thuyền đang lướt sóng, tiếp cận bờ.

Ngọn đèn trên thuyền càng lúc càng sáng, bóng người lố nhố ở đầu thuyền, ba cánh buồm cao to bắt đầu hạ xuống, hiển nhiên đây là một con thuyền lớn.

Một hắc y nhân cao lớn đứng ở mũi thuyền đưa cây tù và lên thổi, thanh âm nghe chấn động màng nhĩ.

Giữa cảnh đêm thanh vắng, tiếng tù và truyền xa hàng chục dặm.

Con thuyền từ từ áp mạn vào bờ, một tấm ván bắc lên bờ, cửa khoang mở ra, hai cây đèn xuất hiện trước.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn, thấy hai thanh y tiểu tì cầm đèn thong thả đi lên bờ. Tiếp đến bốn đồng tử chừng mười bốn, mười lăm tuổi, đồng phục màu đen, chiều cao ngang nhau, lưng đeo trường kiếm. Tua kiếm màu huyết hồng, bay phất phơ trong gió đêm.

Trên mui thuyền có rất nhiều người vội vã qua lại, không biết để làm gì.

Đèn trong khoang được thắp sáng trưng, hiển nhiên bên trong cũng có người. Hai tiểu tì cầm đèn giơ cao, đứng im hai bên, tóc dài bay phất phơ trong gió.

Bốn hắc y đồng tử nhanh chóng tới gần Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng thong thả đưa mắt nhìn bốn đồng tử một lượt, rồi quay lại nhìn con thuyền lớn đang dập dềnh trên sóng.

Bốn hắc y đồng tử hiển nhiên chưa có kinh nghiệm đối địch, đứng bốn góc vây quanh Lãnh Như Băng. «Soạt» một tiếng, trường kiếm đã nhất loạt được rút ra. Kỳ quái là bốn đồng tử đều chưa tức thời xuất thủ, cứ đứng trơ ra nhìn Lãnh Như Băng tựa hồ còn đợi điều gì.

Chỉ nghe một thanh âm trầm thấp từ trong khoang thuyền vọng ra:

− Nương nương hạ lệnh ...

Bốn hắc y đồng tử lập tức giơ tay tả ra phía trước ngang vai, ưỡn ngực, trường kiếm trong tay hữu được đặt chéo lên vai, người đứng nghiêm vẻ mặt thành kính.

Nhưng từ trong khoang thuyền lại vọng ra giọng nói âm trầm:

− Bắt lấy kẻ rình trộm, áp giải lên thuyền.

Bốn hắc y đồng tử đồng thanh:

− Tuân lệnh ngọc chỉ của nương nương.

Đoạn di động thân hình, vung kiếm tạo thế.

Gã đồng tử đứng góc bên tả quát:

− Đi lên thuyền !

Lãnh Như Băng đăm đăm nhìn dòng nước tựa hồ không nghe thấy.

Hắc y đồng tử ấy nổi giận:

− Ngươi điếc hay sao ?

Đoạn đâm tới một kiếm.

Lãnh Như Băng chú mục nhìn ánh kiếm đâm tới, vẫn đứng yên tại chỗ.

Hắc y đồng tử kiếm đâm ra dường như có chủ định, thấy sắp chạm tới sườn Lãnh Như Băng đột nhiên thu kiếm lại, miệng quát to:

− Ngươi phải bước lên thuyền, đã nghe rõ chưa ?

Lãnh Như Băng cau mày, mắt phóng ra thần quang, nhưng lập tức lại dịu ngay, đưa mắt nhìn bốn đồng tử, đoạn chậm rãi bước về phía trước.

Chương 3: Thượng Giang Kim Bài

Bốn hắc y đồng tử như gặp đại cường địch vội vung trường kiếm, hàn quang loang loáng như chớp, gấp gấp nhắm tới bốn đại huyệt của Lãnh Như Băng.

Với bất kỳ đồng tử nào, dù tay kiếm mạnh tới mấy, một khi Lãnh Như Băng đã xuất thủ, hắn sẽ lập tức bị chàng sát thương. Nhưng, chàng thanh niên vẻ mặt u sầu mình đầy tuyệt kỹ, chẳng buồn để tâm tới các mũi kiếm đang gấp gấp chĩa vào nơi yếu huyệt, thản nhiên, thong thả bước lên thuyền.

Lên tới thuyền, mới thấy có mười một hắc y đại hán nai nịt gọn gàng, đứng im như những bức tượng trên mạn thuyền.

Một thanh âm dịu dàng từ trong khoang vọng ra:

− Đưa người ấy vào trong khoang.

Bốn hắc y đồng tử vung kiếm quát:

− Nhập khoang !

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ phía một lượt rồi mới ung dung bước vào khoang thuyền.

Chỉ thấy hai cây nến to bằng bắp tay tỏa sáng rực rỡ cộng với bốn cây đèn treo ở bốn góc khoang tỏa ánh sáng màu vàng, tám viên minh châu to như mắt rồng được khảm vào vách gỗ, ánh đèn chiếu vào các hạt minh châu khiến chúng long lanh phản chiếu hào quang.

Sát vách kê một chiếc bàn, trên trải gấm màu vàng. Sau bàn, có một chiếc cẩm đôn nhưng không có ai ngồi.

Bốn hắc y đồng tử đồng loạt chúc mũi kiếm xuống, một gã cung tay nói:

− Phạm nhân đã được dẫn tới, kính nương nương ngọc chỉ !

Lãnh Như Băng nhìn khoang thuyền lộng lẫy một lượt, lại chắp hai tay sau lưng, ngước mắt ngắm nhìn bức họa sơn thủy trên vách khoang, thấy bên dưới không đề tác giả, coi thủ bút, khí thế, bút kình tuy chưa thật hùng vĩ, nhưng cảnh mây trắng phiêu sa, cô nhạn độc phi, một nữ nhân đứng trên đỉnh núi, xem ra rất có dụng ý.

Chỉ thấy từ một cửa khoang ở góc thuyền xuất hiện bốn lục y tiểu tỳ hộ vệ một hoàng y nữ nhân tha thướt bước vào.

Lãnh Như Băng vẫn chú mục vào bức tranh sơn thủy, chẳng để mắt đến người vừa bước vào trong khoang.

Hoàng y nữ nhân thong thả ngồi xuống chiếc cẩm đôn, trầm giọng quát:

− Ngươi đã biết tội chưa ?

Thanh âm của nàng dịu ngọt như tiếng hoàng oanh, nhưng rất nghiêm khiến Lãnh Như Băng phải quay đầu lại nhìn. Chàng ngẩn người ra, bởi hoàng y nữ nhân kia tuy thanh âm dịu ngọt, du dương, nhưng bộ mặt lại xú quái vô tỉ, lỗ chỗ vết xẹo, bộ hoàng y lại đính đủ kim châu quí giá chẳng hợp chút nào với bộ mặt xú quái, khiến người ta không muốn nhìn đến lần thứ hai.

Giọng nói du dương của hoàng y nữ nhân lại vang lên:

− Ngươi đã thấy bản cung mà không hành lễ, quả là gan không nhỏ !

Lãnh Như Băng thản nhiên cười một tiếng, vẫn chưa nói gì.

Hoàng y nữ nhân nổi nóng:

− Ngươi nghe thấy chưa, hay là bị điếc ?

Lãnh Như Băng hơi nhíu mày, thong thả hỏi:

− Có chuyện gì ?

Giọng nói của chàng hoàn toàn bình thản, không chút e sợ.

Giọng nói lạnh lùng bình thản ấy khiến hoàng y nữ nhân ngẩn người, trầm ngâm một hồi, rồi mới quát:

− Xưa nay chưa có một kẻ nào dám cả gan nói năng khinh xuất như vậy tại bổn cung.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn hoàng y nữ nhân một cái, rồi lại chậm rãi cúi xuống, tựa hồ như không nghe thấy tiếng quát vừa rồi.

Hoàng y nữ nhân thấy thái độ điềm nhiên lạnh lùng của chàng, càng tức giận, quát to:

− Ta không tin người trên thế gian lại có thể không biết nỗi đau da thịt.

Trước hết, hãy cho hắn nếm thử hai chục roi !

Một trong số bốn Thanh y tiểu tỳ đứng sau Hoàng y nữ nhân liền lấy từ dưới gầm bàn một cây roi da, vung roi đánh tới.

Lãnh Như Băng đột ngột nhảy ra ba thước, ngọn roi cuộn gió tạt vào y phục của chàng.

Hoàng y nữ nhân cười khẩy một tiếng, nói:

− Thì ra là một cuồng sinh tự đắc võ công !

Lời chưa dứt, cây roi trong tay tiểu tỳ đã bị nữ nhân giật lấy, cổ tay nàng nhẹ xoay, cây roi quét ngang khoang thuyền, tạo thành tiếng gió vun vút.

Lãnh Như Băng hai vai nhấp nhô, lách mình trong tiên ảnh quét ngang lia lịa.

Hàng chục miếng đòn roi, thủy chung vẫn chưa trúng được một lần vào người chàng.

Vẻ mặt chàng vẫn điềm nhiên, lạnh lùng, nhìn vào khó biết là mừng hay giận. Chàng hỏi:

− Tại hạ không hề phạm đến giang thủy, các vị buộc tại hạ lên thuyền, không biết có dụng tâm gì ?

Hoàng y nữ nhân bỗng mỉm cười, để lộ hai hàm răng đều tăm tắp, nói:

− Phàm những nơi thuyền của ta đi qua, không một kẻ nào dám ngầm theo dõi ...

Thanh âm của nàng thật du dương, hàm răng đều đặn, vừa trắng vừa nhỏ, nhưng chẳng hợp chút nào với bộ mặt xú quái, khiến càng khó coi.

Lãnh Như Băng bỗng xoay người bước ra.

Bốn Hắc y đồng tử lăm lăm tay kiếm, đứng trấn giữ bên ngoài cửa khoang.

Ngoại hình chàng ưu tư sầu muộn, cộng với nội tâm can trường, ngộ hung hiểm vẫn ung dung khiến bốn Hắc y đồng tử không dám xung động.

Bỗng có một tiếng nói dịu dàng, một Thanh y tiểu tỳ thong thả tiến lại, hạ giọng nói:

− Công tử hãy khoan !

Lãnh Như Băng dừng bước quay đầu, chú mục nhìn Thanh y tiểu tỳ không hỏi một tiếng.

Thanh y tiểu tỳ nói:

− Thỉnh công tử dừng bước một lát, đợi nương nương giáng chỉ.

Lãnh Như Băng đảo mắt một cái, đoạn lạnh lùng hỏi:

− Có chuyện chi ?

Thanh y tiểu tỳ mỉm cười hỏi:

− Công tử chỉ nói mỗi một câu đó thôi ư ?

Lãnh Như Băng nói:

− Trừ phi các ngươi đủ sức ngăn giữ ta !

Kiếm mi chau lại, tinh mục chuyển động, vẻ ưu sầu trên mặt chàng lập tức biến mất.

Thanh y tỳ nữ hơi sững sờ, nói:

− Người trên thuyền này thảy đều có tuyệt học kinh nhân, công tử tưởng rằng có thể ỷ vào võ công của một người mà dễ dàng ra khỏi đây sao ?

Lãnh Như Băng điềm nhiên cười một tiếng, lại cất bước đi ra.

Bốn hắc y đồng tử nhất loạt vung kiếm, hàn quang lấp loáng, lấp loáng.

Lãnh Như Băng tựa hồ như không để ý tới màn kiếm quang ấy, cứ ung dung bước ra.

Chỉ nghe một thanh âm nhu mềm từ phía sau vọng tới:

− Đứng lại !

Lãnh Như Băng đột nhiên quát lớn:

− Kẻ cản ta sẽ chết !

Đoạn chàng búng người lao nhanh ra ngoài khoang thuyền.

Bốn hắc y đồng tử nhất tề chĩa kiếm vào bốn đại huyệt của chàng mà điểm tới.

Lãnh Như Băng trông bề ngoài tưởng như không chuẩn bị, thật ra chàng xuất thủ lẹ hơn tia chớp. Hữu thủ vừa vung lên đã chộp đúng cổ tay của một hắc y đồng tử, vặn nhẹ một cái, cả ba thanh kiếm của ba gã còn lại đều bị bật ra, tiếng sắt thép đụng nhau loảng xoảng.

Lãnh Như Băng thoát ra khỏi kiếm trận, đứng ở đầu mũi thuyền, đưa mắt một vòng, bất giác ngây người.

Trên tấm ván và ở cạnh tấm ván bắc lên bờ có năm sáu hắc y đại hán trấn giữ, người nào cũng lăm lăm binh khí trong tay tạo thành trận thế cự địch lợi hại, vẻ mặt sát khí đằng đằng. Ba phía còn lại là sóng nước cuồn cuộn, mênh mang.

Sắc diện vốn đã ưu sầu của chàng càng thêm u buồn, mày càng nhíu thêm, thần quang trong mắt cũng tắt dần, chàng đứng ngây ra bất động.

Bỗng như một người thụ trọng bệnh, thế lực suy sụp, chàng ngồi bệt xuống.

Không một hắc y đồng tử hay một hắc y đại hán nào dám tới gần chàng.

Gió đêm như cắt, sóng vỗ nhức tai. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, con thuyền đã ở giữa Trường Giang trùng trùng sóng nước.

Bỗng có hai Thanh y tỳ nữ đến gần chàng nói:

− Nương nương có lệnh chỉ, thỉnh công tử vào khoang sau.

Lãnh Như Băng từ từ đứng dậy, gật đầu nhẹ theo hai nữ tỳ bước vào khoang thuyền.

Hai tỳ nữ chẳng ngờ chàng thanh niên lạnh lùng cao ngạo, mình đầy tuyệt kỹ, đột nhiên lại nhu thuận như thế thì lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

“Tính cách người này biến hóa vô cùng, thật là khó đoán !”.

Xuyên qua khoang giữa, tỳ nữ dẫn chàng vào khoang sau.

Đây là một nhã thất được bố trí thập phần tinh tế, bốn vách màu xanh da trời, một chiếc bàn đá được đục chạm tinh xảo, trên bày sẵn cao lương mỹ tửu.

Nữ chủ nhân đã thay đổi bộ hoàng y lộng lẫy bằng bộ lam y thanh nhã, mái tóc buông dài óng ả xuống vai, đang đứng ngoảnh mặt ra ngoài sông. Gió sông thổi phần phật vào y phục và mái tóc của nàng.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn bốn bề một hồi, tựa lưng vào vách thuyền mặc nhiên không nói.

Chỉ nghe một thanh âm dịu ngọt vọng lại:

− Ngươi thấy ta rất khó nhìn phải không ?

Lãnh Như Băng hơi động nhãn, nhưng vẫn im lặng.

Thanh âm dịu ngọt lại vẳng tới:

− Ta là Diệp Thanh Văn, nhưng ít ai gọi đến tên đó, người ta quen gọi ta là Kim nương nương, ngươi muốn xưng hô với ta như thế nào ?

Lần này Lãnh Như Băng đến cả tròng mắt cũng không động.

Kim nương nương hỏi tiếp:

− Tại sao ngươi không nói ?

Nữ nhân thong thả quay người lại, chỉ thấy Lãnh Như Băng nhắm nghiền hai mắt thì thở dài, nói:

− Ngươi hãy mở mắt nhìn ta một chút, được chăng ?

Lãnh Như Băng vẫn nhắm mắt nói:

− Ngươi giữ ta trên thuyền này là có dụng tâm gì ? Hãy mau thả ta ra, nếu không ...

Kim nương nương cười khanh khách:

− Nếu không thì sao ? Người nào đã đặt chân lên hành cung trên sông của ta, chỉ có hai con đường để lựa chọn.

Lãnh Như Băng «hừ» một tiếng hỏi:

− Là những con đường nào ?

Kim nương nương đáp:

− Một là ta thu dụng làm môn hạ, hai là bỏ xác dưới sông, làm mồi cho thủy tộc.

Lãnh Như Băng thong thả tựa người vào vách thuyền, nhắm nghiền hai mắt, thầm nghĩ cách đào thoát, không phí lời giao đàm với nữ nhân nữa.

Kim nương nương tuy tung hoành khắp Trường Giang uy danh vang dội, đã chinh phục được không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, nhưng đối với nam nhân khinh nhân lạnh lùng, cao thâm, quá ít lời này thì nàng lại chưa biết ứng xử ra sao.

Nhưng rốt cuộc, nàng là người lịch lãm giang hồ, kiến văn quảng bác, thầm biết rằng đối với một người như chàng, nếu dùng danh lợi mà dẫn dụ, sinh tử mà uy hiếp thì chỉ uổng phí tâm cơ. Chàng coi khinh sinh tử, chẳng màng danh lợi, thì duy chỉ còn cách đợi chàng nói ra, căn cứ vào ngôn từ sẽ phát hiện nhược điểm của chàng mà lợi dụng, uy hiếp.

Mỗi người đều có nhược điểm, chỉ là các nhược điểm ấy không giống nhau mà thôi.

Diệp Thanh Văn đã gặp vô số nhân vật, nhưng người có hình sắc như chàng thì nàng chưa thấy bao giờ.

Nàng bèn quay người nhìn ra bờ sông, nhìn bầu trời đầy tinh tú, nhìn sóng nước cuồn cuộn.

Quả nhiên, Lãnh Như Băng rất lâu không nghe đối phương lên tiếng, trở nên tò mò, bất giác mở mắt ra nhìn.

Chỉ thấy tình hình hệt như lúc chàng mới bước vào khoang, nữ nhân vẫn đứng nhìn ra ngoài như đang thưởng ngoạn cảnh sắc sông nước Trường Giang trong đêm.

Lãnh Như Băng nhíu mày nghĩ thầm:

“Lúc này thuyền đang ở giữa sông, chỉ có cách bắt giữ chủ nhân, chế ngự Kim nương nương mới có thể bức mụ ta cho thuyền cặp bờ.”.

Đột nhiên trong tiếng gió bỗng vẳng lại tiếng gọi «đại ca» nghe thật não nùng, thê lương và khẩn thiết. Lãnh Như Băng nhận ra đó là tiếng gọi của Lý Tiểu Hổ.

Một ý nghĩ thoáng qua, chàng không thể đợi lâu hơn nữa, chàng phải rời con thuyền này, dựa theo dòng chảy mà đi. Song mục của chàng chợt lóe lên ánh hàn quang kinh động nhân tâm, chàng đột ngột lao tới chỗ Kim nương nương đang đứng, hữu thủ vung ra tràn tới.

Kim nương nương tuy đứng quay lưng về phía chàng, nhưng sau lưng nàng như vừa mọc thêm một con mắt, Lãnh Như Băng vừa bay tới, nàng đột ngột quay mình lại, bật người ra khỏi chỗ đó năm thước.

Ánh đèn nến chiếu tỏ, chỉ thấy nàng nhướn mi, phấn diện hơi động, cặp mắt to tròng sáng bừng lên, mũi hơi phập phồng, miệng nhoẻn một nụ cười:

− Không ngờ ngươi lại giỡ trò ám toán.

Lãnh Như Băng hơi nóng mặt nói:

− Nếu ngươi không mau cho thuyền vào bờ, đừng trách ta xuất thủ bất lưu tình.

Kim nương nương cười duyên dáng, dịu dàng nói:

− Giữa đêm khuya thanh vắng, ở một nơi như thế này, sẵn cao lương mỹ tửu chiêu đãi, há là lúc động thủ ?

Mặt nàng lúc này đã không thấy các vết sẹo lỗ chỗ, rõ ràng khi nãy là nàng dùng thuật dị dung, tiếng cười lời nói vô cùng duyên dáng, đầy vẻ quyến rũ của nữ nhân.

Lãnh Như Băng trấn tĩnh tinh thần lạnh lùng nói:

− Huynh đệ của ta đang gọi, ta phải lên bờ ngay.

Kim nương nương cười nhẹ một tiếng, nói:

− Thế gian này chưa một ai đủ khả năng sai khiến hành động của ta.

Lãnh Như Băng xoay người, vung hữu thủ phóng tới một chưởng.

Kim nương nương nhíu mày, thân hình uyển chuyển tránh ngang sang ba thước.

Lãnh Như Băng sợ chưởng lực đập vào làm hư vách thuyền, đột nhiên thu hồi chưởng thế, điểm một chỉ về phía sau.

Kim nương nương nhẹ phất tay áo để lộ cổ tay ngà ngọc, lại tránh một chỉ, cười nói:

− Nếu ngươi muốn giao đấu thật sự, chi bằng hãy cùng ta dùng một chút tiệc rượu, sau đó hãy cùng nhau quyết phân thắng bại.

Cử chỉ của nàng khinh linh mỹ diệu, tuy trong lúc tính mệnh bị đe dọa, thần thái vẫn ung dung ưu mỹ khiến lòng người xúc động.

Lãnh Như Băng công hai đòn đều trượt, hữu chưởng đột nhiên thu lại, xoay người cực nhanh, tả thủ kích tới một chiêu «Huy trầm thanh đạm».

Kim nương nương cười khanh khách nói:

− Đang tâm đập phá bàn tiệc sao ?

Trong tiếng cười đã nhanh hơn cắt phóng ra một chưởng, nhảy vọt tới.

Lãnh Như Băng «hừ» một tiếng, ngay lúc nàng chưa đặt chân xuống sàn đã tung ra một chưởng. Chưởng lực này sẽ đánh vào cước bộ của nàng khi chân nàng vừa chạm sàn, hẳn nàng sẽ bị ngã sấp.

Nào ngờ nữ nhân yêu kiều này lại có võ công tuyệt luân, chỉ thấy nàng vung tay một cái, thân mình đã bay thẳng lên, chân co lại, trong một khoảnh khắc chỉ thấy tay áo phất phới, thân hình yêu kiều đã xoay ngang, đáp nhẹ vào chiếc giường gỗ ở tầng trên.

Lãnh Như Băng ngây người, thu hồi công thế, ngầm tán thưởng:

“Khinh công của nữ nhân này quả lợi hại.”.

Chỉ thấy nàng đã lấy lại tư thế ưu mỹ dị thường, ngã người nằm ngay ngắn trên chiếc giường gỗ,

đưa tay vén vén mấy lọn tóc xỏa xuống mặt nói:

− Ngươi chẳng thể công kích được nữa.

Lúc này chàng lại nghe văng vẳng tiếng gọi «đại ca» nối tiếp nhau lẫn trong tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền. Lãnh Như Băng sắc diện trầm trọng, ngưng mục nghĩ một chút, đoạn đột nhiên xông ra khỏi khoang thuyền.

Chỉ nghe một tiếng quát nhẹ:

− Đứng lại !

Kim nương nương đã bật dậy, phóng xuống như một làn chớp, hoành ngọc chỉ trảo tới.

Lãnh Như Băng lẹ tay dùng hai ngón trỏ và giữa điểm vào mạch môn của Kim nương nương.

Kim nương nương hạ thấp chưởng thế hất ngược tới «Khúc trì huyệt» của Lãnh Như Băng.

Chưởng chỉ của hai người phiêu chuyển, hốt thăng hốt trầm, trong thoáng chốc đã trao đổi năm chiêu qua lại. Năm chiêu này biến hóa thần tốc, vô cùng kỳ ảo, khi công khi thủ, chiêu nào cũng lợi hại.

Kim nương nương đột nhiên tung một cước, tà áo phiêu động, để lộ bắp chân trắng nõn trắng nà.

Lãnh Như Băng bỗng thối lui ba bước.

Kim nương nương tán thưởng:

− Ngươi đối phó được mấy chiêu cận thân vừa rồi, ta đành để cho ngươi đi vậy.

Nàng bỗng không cười nữa, mặt trở nên nghiêm túc, nói tiếp:

− Đã tương kiến tức thị hữu duyên, thỉnh ngươi ngồi lại uống chung rượu nhạt, ta sẽ hạ lệnh cho thuyền vào bờ, tiễn ngươi đi.

Vị chủ nhân duyên dáng, tươi cười, sâu sắc, lúc này lại trở nên trang nghiêm, để lộ phong thái cao quí, khí phái.

Lãnh Như Băng lúc này cảm thấy nàng đã hoàn toàn trở thành một con người khác, đầy vẻ trang nghiêm quí phái, khiến người ta phải trọng nể, bèn hơi cúi đầu hành lễ, nói:

− Đa tạ thịnh tình của nương nương, nhưng sư đệ của tại hạ còn ấu thơ, đợi tại hạ quá lâu dĩ nhiên sẽ rất lo lắng.

Kim nương nương vỗ tay một cái, cửa khoang lay động, một thanh y tiểu tỳ bước vào, cung kính nói:

− Nương nương có lệnh ?

Kim nương nương nói:

− Bảo họ đưa thuyền vào bến cũ để tiễn vị công tử này lên bờ.

Thanh y tiểu tỳ ứng thanh lui ra.

Kim nương nương thong thả ngồi xuống chỉ chỗ đối diện nói:

− Thỉnh công tử ngồi chờ một lát !

Lãnh Như Băng thoáng trầm tư rồi ngồi xuống.

Kim nương nương đưa bàn tay ngà ngọc cầm bình rượu rót đầy chén của Lãnh Như Băng, rồi mới đến chén của nàng, nói:

− Võ lâm đương thế đều biết một Kim nương nương tung hoành giang hồ, nhưng người có dịp thật sự kiến diện ta thì rất ít, trừ những kẻ nô bộc tùy thân, chỉ có năm ba vị là cùng.

Lãnh Như Băng dợm giọng nhẹ, vẫn không nói. Kim nương nương biết chàng định cất tiếng, chờ mãi không thấy nói, thì mỉm cười hỏi:

− Công tử không thích nhiều lời phải không ?

Lãnh Như Băng gật đầu. Kim nương nương nói:

− Võ công và sự lãnh đạm của công tử thật là hiếm thấy.

Lãnh Như Băng nói:

− Võ công của nương nương chẳng thấp hơn tại hạ.

Kim nương nương đưa tay vén một lọn tóc xõa, nói:

− Người ngoài ba mươi tuổi võ công cao minh như thế này đã hy hữu, đàng này công tử còn quá trẻ, lại có thân thủ vô song.

Lãnh Như Băng nói:

− Kim nương nương quá khen.

Bỗng Kim nương nương lại thở dài:

− Đêm nay từ biệt, mai sau không biết còn có duyên tái kiến, liệu công tử có thể cho biết quí danh ?

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ là Lãnh Như Băng.

Kim nương nương mỉm cười nói:

− Công tử bao nhiêu tuổi rồi ?

Lãnh Như Băng sững sờ, mặc nhiên không đáp.

Kim nương nương không để tâm, mỉm cười:

− Trông công tử lãnh đạm, u sầu cứ như một lão nhân tám mươi tuổi. Ôi, tiểu huynh đệ có tính ưu tu sầu khổ trầm trọng như thế hẳn là có tâm sự thương tâm ?

Kim nương nương ngừng một lát lại hỏi:

− Nếu ta đoán không sai, công tử chỉ hơn hai mươi tuổi một chút thì phải ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Mới sang tuổi hai mươi mốt.

Kim nương nương từ từ cúi đầu một hồi lâu, mới ngẩng lên, hai mắt đẫm lệ, mỉm cười nói:

− Ta hơn công tử mười bốn tuổi, gọi công tử là tiểu huynh đệ cũng chẳng đến nỗi thất lễ !

Lãnh Như Băng nói:

− Chuyện đó, chuyện đó ...

Kim nương nương tiếp:

− Nhi nữ giang hồ không cần quá khép mình vào lễ giáo ...

Hai hàng lệ lăn xuống má, nàng tiếp:

− Nếu tiểu đệ ta còn sống, hắn cũng lớn bằng công tử.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Lệnh đệ ư ?

Kim nương nương đáp:

− Ba tuổi đã thất lạc, đến nay vẫn biệt tăm ! Ôi, những mong hoàng thiên có mắt, cho ta và tiểu đệ có ngày được trùng phùng.

Lãnh Như Băng thấy vẻ sầu khổ của Kim nương nương, bất giác cảm động, muốn nói vài lời an ủi, nhưng lại thôi. Kim nương nương đưa tay áo lau nước mắt, nói:

− Tiểu đệ của ta ... tuy ta chỉ nhớ hồi y còn thơ ấu, ngày nào cũng quấn quít bên ta, ta luôn tưởng nhớ đến y, nay lớn lên chắc cũng cao lớn như công tử.

Kim nương nương từ từ nhắm mắt, hỏi bằng giọng u buồn:

− Lãnh công tử có hiểu tâm ý của ta chăng ?

Lãnh Như Băng mỉm cười:

− Chưa hiểu.

Kim nương nương ngẩn người, rồi mỉm cười nói:

− À phải ! Công tử đâu có quan tâm đến tâm sự của người khác !

Lãnh Như Băng bỗng thở dài, định nói lại thôi.

Kim nương nương thong thả đứng dậy, nâng chung rượu nói:

− Thuyền sắp cập bến, chúng ta từ biệt ở đây, ta kính công tử chung rượu này !

Lãnh Như Băng cũng thong thả đứng dậy, nâng chung rượu lên uống cạn.

Bỗng một nhu âm từ ngoài vọng vào:

− Bẩm tấu nương nương, thuyền đã cặp bến.

Lãnh Như Băng nắm hai tay lại thi lễ, đoạn bước vội ra ngoài.

Kim nương nương bỗng trầm giọng nói:

− Huynh đệ dừng bước !

Lãnh Như Băng dừng chân, quay đầu lại, chỉ thấy Kim nương nương bước theo sau, nói:

− Huynh đệ tuy không nhận ta làm tỷ tỷ, nhưng ta vẫn có tâm nhận công tử làm đệ. Dù công tử có coi ta là hạng hạ tiện, ta cũng qua dung mạo của công tử tìm thấy tiểu đệ đã thất lạc của ta.

Đoạn Kim nương nương giơ cánh tay ngọc đưa cho chàng một tấm kim bài, nói:

− Kim bài này, tỷ tỷ tặng tiểu đệ làm chút lễ bạc, có thể sau này tiểu đệ sẽ dùng đến.

Lãnh Như Băng hơi chần chừ, nói:

− Cung kính không bằng tuân lệnh.

Đoạn tiếp lấy kim bài, cũng không buồn xem, đút ngay vào túi. Chàng vốn tính lãnh đạm và ưu tư, tựa hồ trên thế gian người người vật vật thảy đều không làm cho chàng cảm khái và hứng thú.

Kim nương nương cười, nói:

− Những mong Hoàng Thiên an bài cho tỷ đệ hai ta có ngày tái kiến, ngày ấy hy vọng đệ đã bỏ được thần thái ưu sầu. Thế gian có rất nhiều sự việc thương tâm, nhưng cũng có vô số hồi ức mỹ lệ, sự vật khả ái; hiền đệ hãy thận trọng, thứ cho tỷ tỷ không tiễn.

Lãnh Như Băng cung tay, rảo bước qua khoang giữa hoa mỹ, bước lên mũi thuyền.

Bảy tám hắc y đại hán trong tay cầm binh khí, vẻ nghiêm túc, cùng nhất tề cung tay tiễn chàng.

Lãnh Như Băng thấy tấm ván đã được bắc vào bờ, liền thong thả bước lên bờ.

Lý Tiểu Hổ sớm đã đợi chàng trên bờ sông, vừa thấy chàng xuống khỏi thuyền, vội chạy tới thở phào nói:

− Làm cho tiểu đệ sợ muốn chết !

Vương Phi Dương vác hai khúc gỗ dài chừng ba thước từ xa chạy tới, thấy Lãnh Như Băng đã lên bờ, thì mỉm cười, quăng hai khúc gỗ đi.

Lãnh Như Băng nhìn hai khúc gỗ, trong lòng vô cùng cảm động, thầm biết Vương Phi Dương chuẩn bị mạo hiểm dùng khúc gỗ bơi ra sông tiếp cứu chàng, nhưng chàng là người không thích nói, chỉ mỉm cười nhè nhẹ gật đầu.

Vương Phi Dương nói nhỏ:

− Con thuyền kia rất giống một hành cung truyền ngôn trên sông, Lãnh huynh xông pha nguy

hiểm, bình an trở về, huynh đệ thật thán phục, thiết tưởng vừa trải qua một cuộc ác chiến khốc liệt vô cùng.

Lãnh Như Băng lắc đầu, cười:

− Họ hoàn toàn không bức tại hạ phải động thủ, lại còn tống tiễn trở lên bờ.

Vương Phi Dương ngạc nhiên hỏi:

− Có chuyện như vậy sao ?

Lãnh Như Băng còn chưa kịp hồi đáp, bỗng nghe có thanh âm nữ nhân vọng lên:

− Lãnh công tử có phải muốn qua sông ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Dù muốn qua sông, cũng không dám phiền.

Chỉ thấy từ trên chiếc thuyền lớn thả xuống một con thuyền nhỏ, rút tấm ván bắc ngang rồi giương buồm mà đi. Ba cánh buồm căng phồng, một thoáng sau đã đưa con thuyền đi mất dạng. Nhưng con thuyền nhỏ lại cặp vào bờ. Chèo thuyền là hai Thanh y tỳ nữ. Lãnh Như Băng đã nhận ra một trong hai tỳ nữ ấy là người từng dẫn chàng vào trong khoang sau con thuyền gặp Kim nương nương.

Một tỳ nữ bước tới, cung thân nói:

− Tỳ nữ được phụng mệnh chèo thuyền đưa công tử sang sông.

Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn con thuyền nhỏ không mui, coi kích thước bất quá chỉ chở được năm ba người mà thôi.

Tỳ nữ mỉm cười nói:

− Công tử an tâm, tỳ nữ vốn sinh trưởng trên sông nước, dụng thuyền linh hoạt, quyết không để công tử phải kinh hãi.

Lý Tiểu Hổ hỏi:

− Con thuyền nhỏ thế kia làm sao chở nổi ba người chúng ta với hai con tuấn mã ?

Thanh y tỳ nữ cười đáp:

− Đừng lo, thuyền nhỏ nhưng vững chắc, chỉ cần cặp ngựa đừng phiêu động, ắt có thể bình an sang sông.

Lý Tiểu Hổ không dám quyết định, ngoảnh nhìn sư huynh hỏi:

− Đại ca, chúng ta có nên xuống thuyền của họ hay không ?

Lãnh Như Băng hơi chần chừ, rồi đáp:

− Đệ đi dắt ngựa lại đây.

Lý Tiểu Hổ y lời, bước đi, lát sau dắt hai con ngựa tới. Hai thanh y tỳ nữ trước hết dắt hai con ngựa xuống thuyền, rồi cười nói:

− Mời ba vị lên thuyền.

Vương Phi Dương lên thuyền trước, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ xuống theo.

Vương Phi Dương bôn tẩu giang hồ đã lâu, vừa bước xuống thuyền đã lập tức chăm chú theo dõi cử động của hai tỳ nữ, nhưng ngoài mặt giả bộ nhàn nhã ngắm cảnh sông nước.

Hai tỳ nữ động tác thành thục, một người chèo thuyền, một người bẻ lái, chiếc thuyền lao nhanh ra giữa dòng sông.

Sóng dâng cao từng đợt, chiếc thuyền nhỏ rẽ sóng lướt đi, nước bắn tung tóe đàng mũi.

Lãnh Như Băng thong thả ngồi xuống, nhắm nghiền hai mắt.

Vương Phi Dương đưa mắt nhìn chàng, chỉ thấy trên trán chàng mồ hôi chảy từng giọt lớn, thì lấy làm kỳ quái nhưng không tiện hỏi.

Thuyền đã tới giữa sông, sóng mỗi lúc một cao, con thuyền chở quá nặng, nước mấp mé mép thuyền, có lúc như muốn tràn vào trong, trông thật hãi hùng.

May mà hai tỳ nữ phối hợp động tác thuần thục, con thuyền cứ rẽ sóng băng băng. Hơn nửa khắc sau đã tới bờ bên kia.

Lý Tiểu Hổ dắt ngựa lên trước, tiếp đến là Vương Phi Dương, riêng Lãnh Như Băng vẫn ngồi bất động, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt.

Hai tỳ nữ vô cùng ngạc nhiên, một người không nhịn được bèn gọi:

− Lãnh công tử, thuyền đã cặp bờ, chúng tỳ nữ phải trở về phục mệnh.

Lãnh Như Băng từ từ mở mắt, cất bước lên bờ, đoạn quay đầu cung tay nói:

− Đa tạ nhị vị cô nương.

Hai tỳ nữ mỉm cười nói:

− Không dám, mong công tử bảo trọng.

Rồi họ cho thuyền rẽ sóng chạy đi.

Vương Phi Dương âm thầm quan sát, chỉ thấy mồ hôi trên mặt Lãnh Như Băng đã được lau khô, sắc diện đã trở lại vẻ lãnh đạm, u sầu bèn nghĩ thầm:

“Tính tình của người này thật lạ lùng, càng lúc càng khó hiểu.”.

– -- oo -- Sau khi lên bờ, ba người lập tức đi gấp về phía Thanh Vân Quán ở Chung Sơn.

Vương Phi Dương thuộc đường, cất bước chạy trước, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ cho ngựa chạy theo. Khoảng hai khắc sau chân trời đằng Đông đã rạng, ba người tới Thanh Vân Quán.

Thanh Vân Quán là một kiến trúc không lớn, chỉ chiếm một diện tích chưa quá nửa mẫu.

Ba người vừa đến Thanh Vân Quán đã thấy cổng lớn đã được mở rộng, một đạo nhân tuổi trạc tứ tuần, râu dài tới ngực bước ra nghinh đón.

Vương Phi Dương bước tới trước một bước, cung tay nói:

− Không dám phiền đạo trưởng đại giá thân nghênh.

Thì ra vị đạo nhân này chính là Thanh Vân Quán chủ mà họ muốn tìm gặp.

Thanh Vân Quán chủ mỉm cười nói:

− Vương công tử cũng đến ư ?

Vương Phi Dương mỉm cười:

− Lâu ngày không được tương kiến, muôn phần thương nhớ, vội tới bái kiến.

Thanh Vân Quán chủ nói:

− Bần đạo không dám, thỉnh các vị mau vào trong quán dùng trà.

Hai vị đạo đồng từ phía sau chạy ra, tiếp lấy cương ngựa từ tay Lý Tiểu Hổ.

Lý Tiểu Hổ tháo hành lý ra khỏi yên ngựa.

Thanh Vân Quán chủ đưa cặp mắt sáng thong thả nhìn Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ rồi hỏi:

− Vị nào là Lãnh công tử ?

Lãnh Như Băng cung tay đáp:

− Vãn bối là Lãnh Như Băng ! Đạo trưởng có phải là Thanh Vân Quán chủ Tiêu Dao Tử lão tiền bối chăng ?

Đạo nhân mỉm cười đáp:

− Chính là bần đạo, lệnh đường đã cho chim đưa thư, báo cho bần đạo biết công tử sẽ tới, bần đạo mong ngóng đã mấy ngày nay.

Lãnh Như Băng im lặng thở dài, cúi đầu.

Thanh Vân Quán chủ chau mày nói:

− Thỉnh chư vị vào bên trong.

Đoạn quay mình đi trước dẫn đường.

Vương Phi Dương, Lãnh Như Băng và Lý Tiểu Hổ vội bước theo, hai đạo đồng dắt ngựa quẹo ra phía sau.

Qua một tòa đình viện có các bồn hoa, cả bọn vào một đại điện và men theo mé tả tới một ngõa xá.

Ngõa xá này trồng đầy hoa, ở trong có mấy chiếc ghế trúc được lau chùi sạch sẽ, có một đạo đồng đang đứng khoanh tay ở một bên.

Tiêu Dao Tử khẽ nói:

− Mời các vị ngồi.

Đoạn quay sang đạo đồng bảo:

− Dâng trà.

Đạo đồng «dạ» một tiếng lui ra. Lát sau bưng vào một khay gỗ.

Tiêu Dao Tử lại khẽ nói:

− Mời ba vị tự dùng trà, bần đạo sẽ trở lại ngay.

Vương Phi Dương nói:

− Mời đạo trưởng tùy tiện.

Tiêu Dao Tử gật đầu, mỉm cười vội vã đi ra.

Vương Phi Dương tựa hồ cảm thấy tình thế có chút bất ổn, bèn quay nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Lãnh huynh ...

Sắc diện của Lãnh Như Băng vốn ưu sầu lúc này càng u buồn hơn, dường như đang có tâm sự. Chỉ nghe chàng khẽ «ừm» một tiếng, ngẩng đầu lên nói:

− Xin Vương huynh chỉ giáo.

Vương Phi Dương hỏi:

− Lãnh huynh đã quen biết Thanh Vân Quán chủ từ trước ư ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Không.

Vương Phi Dương không hỏi thêm, nâng chung trà, nhấp một ngụm vẻ mặt trầm tư.

Im lặng kéo dài độ một tuần trà. Ngay cả Lý Tiểu Hổ luôn miệng cười nói, lúc này cũng bị lây không khí căng thẳng mà xịu mặt, ngồi im lặng.

Qua một tuần trà, Tiêu Dao Tử tươi cười trở lại, thong thả bước vào nói:

− Lãnh công tử.

Lãnh Như Băng vòng tay:

− Lão tiền bối.

Tiêu Dao Tử nói:

− Trần đại hiệp vừa qua một cơn nguy kịch, công tử đến còn kịp thời.

Lãnh Như Băng thất sắc, toàn thân run lên, nhưng không nói nên lời.

Tiêu Dao Tử lấy làm kỳ quái, trầm ngâm một chút đoạn nói:

− Lệnh đường có viết trong thư nói công tử có đem «Thiên niên Sâm hoàn» cải tử hoàn sinh đến đây. Ôi !

Tiêu Dao Tử thở dài một tiếng, tiếp:

− Vì thương thế của Trần đại hiệp bần đạo đã tận tâm tận lực, cố gượng chi trì qua cơn hiểm nghèo được tới ngày hôm nay.

Vương Phi Dương đột nhiên hỏi xen vào:

− Chẳng lẽ ngoài «Thiên niên Sâm hoàn» ra không còn một thứ dược vật nào chữa được thương thế của Trần đại hiệp ?

Tiêu Dao Tử lắc đầu:

− Ngoại trừ «Thiên niên Sâm hoàn», bần đạo còn chưa nghĩ ra dược vật nào khả dĩ trị được thương thế của Trần đại hiệp.

Lãnh Như Băng định ngẩng đầu lên nói thì Tiêu Dao Tử đã lên tiếng trước:

− Nội công của Trần đại hiệp vô cùng thâm hậu, khác hẳn thường nhân, nếu luận về thương thế thật khó qua nổi vài ngày, vậy mà Trần đại hiệp có thể chi trì tới hàng tháng trời ...

Vương Phi Dương nói:

− Y thuật của đạo trưởng cử thế vô song, điều lý đắc pháp, mới bảo toàn được tính mệnh cho Trần đại hiệp.

Tiêu Dao Tử nhìn sắc trời mỉm cười:

− Trần đại hiệp đã thiu ngủ, tối thiểu cũng phải hai giờ nữa mới tỉnh lại phục dược, chúng ta còn có thể đàm đạo dài dài ...

Tiêu Dao Tử thở dài một tiếng, nói tiếp:

− Trần đại hiệp bị mười bảy kiếm thương, ba kiếm đâm sâu tận gân cốt, nội phủ, lại còn bị chấn thương vì chưởng lực, hoàn toàn nhờ nội công thâm hậu mới gắng gượng chạy được về tới đây. Bần đạo tuy biết chút ít y thuật, nhưng khó cưỡng lại hoàng thiên. Thương thế thảm trọng như vậy, thật chẳng dược vật nào chữa lành. Bần đạo một mặt cho bồ câu đưa thư báo hung tin đến Phong Diệp Cốc, một mặt phái người đi tìm dược vật, cố cứu sống Trần đại hiệp.

Lãnh Như Băng bỗng cất tiếng:

− Đạo trưởng có thể đưa vãn bối tới coi thương thế của Trần đại hiệp được chăng ?

Tiêu Dao Tử đăm chiêu một hồi, đáp:

− Lúc này Trần đại hiệp khí nhược phiêu hốt, dường như hấp hối, hôn mê suốt ngày. Nếu Lãnh công tử muốn gặp, tốt nhất nên chờ sau khi đã uống xong «Thiên niên Sâm hoàn», thần trí tỉnh táo, cũng chưa muộn.

Lãnh Như Băng đột nhiên đứng dậy nói:

− Vãn bối có thể tới bên ngoài bệnh thất của Trần đại hiệp nhìn một chút được chăng ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Lãnh công tử hà tất gấp gặp Trần đại hiệp như vậy.

Lãnh Như Băng mở to hai mắt, hai khóe mắt như muốn rách ra, gân máu đỏ lên nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» mà vãn bối mang theo đã bị người lấy cắp.

Tiêu Dao Tử như bị giáng một chưởng, toàn thân chấn động, hỏi lại:

− «Thiên niên Sâm hoàn» bị người lấy cắp ư ?

Lãnh Như Băng buồn rầu nói:

− Ôi. Bị người lấy cắp mất rồi, vãn bối phụng mệnh từ mẫu, lại để mất cắp Sâm hoàn, hại chết Trần đại hiệp, thật có chết ngàn lần cũng không chuộc được tội.

Tiêu Dao Tử tuy là người trầm tính, nhưng gặp tình cảnh này, cũng chưa biết xử trí thế nào, chỉ thở dài hỏi:

− Sâm hoàn bị lấy cắp ở đâu ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Tại Đào Hoa Trang, sự tình này không thể trách cứ sư huynh của vãn bối.

Lãnh Như Băng không nói gì, nhưng máu ứa ra hai khóe mắt, hợp với mồ hôi lạnh nhỏ thành giọt xuống y phục màu trắng.

Vương Phi Dương nói:

− Tìm Sâm hoàn bị mất không phải là việc ngày một ngày hai. Trước mắt, việc khẩn cấp là đạo

trưởng cố nghĩ cách tạm bảo toàn tính mệnh cho Trần đại hiệp.

Tiêu Dao Tử thong thả đứng dậy nén xúc động cười một tiếng, hạ giọng nói với Lãnh Như Băng:

− «Thiên niên Sâm hoàn» đã bị người lấy cắp, Lãnh công tử cũng đừng quá đau lòng, bần đạo sẽ tận tâm tận lực duy trì tính mệnh cho Trần đại hiệp.

Lãnh Như Băng chậm rãi đưa ống tay áo lên lau mặt, thong thả nói:

− Tại hạ để mất «Thiên niên Sâm hoàn», nếu vì thế mà hại chết Trần đại hiệp ...

Bỗng nghe trên không có tiếng vỗ cánh, rồi một con chim sáo lông trắng bay qua cửa vào, đậu xuống vai Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương nhìn con chim sáo lông trắng mỏ hồng rồi quay lại nói:

− Trần đại hiệp một đời bôn tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, phù trung trừ gian làm bao việc thiện, ắt được hoàng thiên thấu lòng, sẽ được ngậm cười nơi chốn cửu tuyền, Lãnh công tử chẳng nên tự làm khổ mình.

Thần quang trong đôi mắt Lãnh Như Băng chợt lóe lên tựa hồ đang quyết định một việc gì trọng đại. Chàng thong thả nói:

− Khi Trần đại hiệp được tỉnh lại, phiền đạo trưởng cho vãn bối được diện kiến.

Chợt nghe con chim sáo cất tiếng gọi:

− Đạo trưởng, đạo trưởng.

Tiêu Dao Tử nói:

− Được, bần đạo sẽ làm theo tâm nguyện của Lãnh công tử.

Vương Phi Dương chau mày:

− Con Tuyết Mị này xá muội chẳng chịu rời nó nửa bước, sao đột nhiên nó lại bay tới Thanh Vân Quán mà gọi đạo trưởng ...

Bỗng có tiếng cười trong trẻo vọng vào:

− Đại ca thông minh nhất thế gian, hồ đồ nhất thời chẳng lẽ không biết có kẻ đánh cắp Tuyết Mị của đại thư hay sao ?

Vương Phi Dương hơi ngẩn người, còn chưa kịp lên tiếng thì một thanh y thiếu nữ mười bốn,

mười lăm tuổi, hai bím tóc vắt vẻo ngang vai, vẻ mặt hồn nhiên đã tung tăng chạy vào bên cạnh Vương Phi Dương.

Nàng nhìn khắp nơi một lượt rồi dừng ánh mắt lại trên mặt Lãnh Như Băng bất giác ngây người hỏi nhỏ Vương Phi Dương:

− Đại biểu ca, người kia khóc cái gì vậy ?

Vương Phi Dương đối với tính ấu trỉ của nàng tựa hồ như bất lực, khẻ nhíu mày nói:

− Biểu muội tới một mình ư ?

Thanh y thiếu nữ hỏi lại:

− Không được sao ?

Vương Phi Dương nói:

− Biểu muội lấy trộm con Tuyết Mị tất làm cho xá muội sốt vó, xá muội mà chịu tha cho biểu muội mới là kỳ quái.

Thanh y thiếu nữ nói:

− Ồ, sợ gì ki chứ ? Muội đã lưu mấy chữ ở Sơ Trang Đài, báo cho biểu thư biết là nó bay đến tìm Thanh Vân Quán Chủ ở Hàng Châu ...

Tiêu Dao Tử dường như chưa biết thiếu nữ này, hơi chau mày, hỏi:

− Cô nương tìm bần đạo làm gì ?

Thanh y thiếu nữ mỉm cười nói:

− Thường nghe biểu thư tán dương kiếm thuật cao minh của đạo trưởng, nên tới đây xin lãnh giáo, lãnh giáo.

Tiêu Dao Tử ngạc nhiên nói:

− Vương cô nương nói đùa thôi, sao cô nương lại tin ?

Thanh y thiếu nữ nói:

− Đạo trưởng đừng e ngại, tiểu nữ tìm đạo trưởng tỷ đấu xem ai thắng ai bại mà thôi. Chúng ta vô oán vô cừu, tiểu nữ sẽ không đả thương đạo trưởng đâu.

Nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng khẩu khí rất ngang tàng. Vương Phi Dương quát:

− Đừng nói năng bá đạo.

Thanh y thiếu nữ mỉm cười, nhìn Tiêu Dao Tử nói:

− Khi nào chúng ta so kiếm, đừng nên cho đại biểu ca tiểu nữ đứng xem.

Tiêu Dao Tử thấy nàng nhỏ tuổi, tính nết hồn nhiên, cũng chẳng để tâm đến lời lẽ ngông cuồng vừa rồi, chỉ cười nhạt nói:

− Bần đạo chỉ có hư danh, e không phải là đối thủ của cô nương, bần đạo thấy chẳng dám so kiếm.

Vương Phi Dương vội đỡ lời:

− Biểu muội của vãn bối được nuông chiều từ ấu thơ, nói năng vô lễ mong đạo trưởng đừng để tâm.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói:

− Bần đạo đâu có để tâm làm gì.

Đoạn nghiêm mặt nhìn Lãnh Như Băng:

− Lãnh công tử.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Lão tiền bối có điều gì phân phó ?

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Kẻ lấy trộm «Thiên niên Sâm hoàn» có lưu lại dấu tích gì chăng ?

Thanh y thiếu nữ đột nhiên xen vào:

− Lão đạo trưởng ...

Lý Tiểu Hổ lạnh lùng nhìn thanh y thiếu nữ, nói:

− Cô nương ít lời một chút được chăng ? Người ta đang đàm luận công việc nghiêm chỉnh.

Thanh y thiếu nữ sững sờ, nổi giận:

− Hừ, ngươi là gì của ta ? Muốn xía vào chuyện của người lớn sao. Không biết dơ.

Lý Tiểu Hổ hỏi:

− Ngươi mạ lỵ ai ?

Thanh y thiếu nữ đáp:

− Ta mạ lỵ ngươi đấy, thì đã sao ?

Lý Tiểu Hổ nổi giận:

− Ngươi hết muốn sống rồi hả ?

Hai vai nhích động, ngứa ngáy muốn động thủ.

Thanh y thiếu nữ bỗng sấn lên một bước, hữu thủ phóng ra một chưởng, tả thủ cũng vỗ vào mạng sườn của Lý Tiểu Hổ, miệng quát:

− Ngươi hung hăng cái gì ? Ta phải giáo huấn cho ngươi mới được.

Chương 4: Thanh Vân Quán Chủ

Lý Tiểu Hổ vội nghiêng người né tránh, đồng thời một chiêu «Thu huy ngũ huyền» phách xéo lên, nói:

− Giỏi lắm. Xem ai giáo huấn ai ?

Lời chưa dứt, đôi bên đã qua lại năm chiêu.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn, thấy hai người động thủ thập phần kịch liệt, thủ pháp bên nào cũng không nương tay, toàn nhắm vào yếu huyệt của đối phương, chàng lập tức quát:

− Hổ đệ dừng tay.

Vương Phi Dương cũng đồng thời nói to:

− Biểu muội mau dừng tay.

Lý Tiểu Hổ nghe tiếng quát của Lãnh Như Băng thì lập tức dừng lại, nhưng thanh y thiếu nữ đang cao hứng phóng tiếp một chưởng.

Lý Tiểu Hổ không ngờ nàng lại tiếp tục động thủ nên tránh không kịp, bị chưởng của nàng đánh trúng vào vai hữu. Chưởng này khá mạnh khiến Lý Tiểu Hổ bị đẩy văng đi ba bước mới trụ lại được.

Lời vừa dứt Vương Phi Dương hữu thủ chộp ngay lấy cổ tay của thanh y thiếu nữ.

Thanh y thiếu nữ vội xoay cổ tay, điểm vào «Khúc trì huyệt» ở khuỷu tay hữu của Vương Phi Dương.

Nàng tựa hồ đột nhiên cảm thấy mình sai, ngón tay sắp tới huyệt vội thụt lại, chau mày thoái lui năm bước, ủ dột nói:

− Biểu ca định đánh muội thật ư ?

Vương Phi Dương thở dài, quay sang hỏi Lý Tiểu Hổ:

− Tiểu huynh đệ thụ thương rồi chăng ?

Lý Tiểu Hổ đáp:

− Không sao, khí lực như thế, đệ có đứng im cho đánh mười quyền cũng không chết.

Thanh y thiếu nữ nổi giận nói:

− Hừ ! Ngươi lộng ngôn gì vậy ? Đứng nói mười quyền, ta chỉ giáng một quyền ngươi cũng hết chịu nổi.

Lý Tiểu Hổ nói:

− Ngươi chẳng vừa đánh ta một chưởng đó sao ? Hiện tại ta vẫn còn đứng vững đây.

Thanh y thiếu nữ nói:

− Chưởng vừa rồi ta chưa dụng lực, nếu dụng lực hẳn ngươi đã ngã lăn ra bất tỉnh rồi.

Thiếu niên, thiếu nữ đều là những kẻ hiếu thắng, trong khi tranh cãi chẳng ai chịu ai, tuy ác khẩu nhưng thâm tâm chẳng có gì.

Lãnh Như Băng thở dài:

− Hổ đệ hãy chịu nhịn một câu đi.

Lý Tiểu Hổ nhún vai, chau mày nói:

− Đệ thật không bằng lòng khi đại ca xử sự như thế. Nếu không phải sợ đại ca nổi giận, hôm nay đệ đã đã giáo huấn cho ả kia một trận.

Thanh y thiếu nữ đối lại:

− Ai sợ ngươi ? Hừ, không có biểu ca ta ngăn cản, hôm nay ta đã cho ngươi một trận thừa sống thiếu chết.

Lần này Lý Tiểu Hổ quả nhiên không nói nữa, nhưng vẻ mặt hầm hầm tức giận.

Vương Phi Dương cung tay nói với Lãnh Như Băng:

− Lãnh huynh đừng cười, biểu muội của tại hạ vốn được gia mẫu nuông chiều từ ấu thơ.

Lãnh Như Băng nói:

− Tuổi mười ba mười bốn đều hay giận hờn như thế, tiểu đệ của tại hạ cũng vậy thôi.

Vương Phi Dương quay sang nói với Tiêu Dao Tử:

− Thỉnh đạo trưởng nghĩ kỹ xem, ngoài «Thiên niên Sâm hoàn» ra còn dược vật gì khả dĩ cứu được tính mạng của Trần đại hiệp hay không ?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một hồi đáp:

− Dược vật tuy có, nhưng tìm chẳng được.

Vương Phi Dương hỏi:

− Đạo trưởng có thể nói tên dược vật ấy là gì, để tại hạ nhớ lại xem có tìm được chăng ?

Tiêu Dao Tử mắt bỗng sáng lên, cả cười:

− Bần đạo quên biến đi mất, Hoàng Sơn Thế Gia cất giữ vô số kỳ dược quý hiếm.

Vương Phi Dương nói:

− Tổ tiên đã có công sưu tầm vô số kỳ trân dược phẩm nhưng không phải thứ gì cũng có, thương thế của Trần đại hiệp quá trầm trọng, không biết cần đến thứ dược vật gì ?

Tiêu Dao Tử nói:

− «Vạn niên Tuyết liên tử» ...

Vương Phi Dương nói:

− Thứ này tệ xá có một ít.

Tiêu Dao Tử nói:

− «Thiên niên Linh chi dịch».

Vương Phi Dương đăm chiêu nghĩ một lát, rồi nói:

− Thứ này dường như gia mẫu có lần nhắc đến, đại khái cũng có.

Tiêu Dao Tử cả mừng nói:

− Còn một vị nữa, nếu quí phủ có, thì không dùng «Thiên niên Sâm hoàn» cũng khả dĩ cứu được Trần đại hiệp.

Vương Phi Dương hỏi:

− Là vị gì ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Vị này khó tìm nhất, quí phủ rất có thể tàng giữ nó, chắc chắn là thế.

Vương Phi Dương nói:

− Sự đời thường ở ngoài dự liệu của con người, đạo trưởng chớ vội mừng.

Tiêu Dao Tử nói:

− Vị thứ ba là «Thiên niên Độc mãng đàm», đem hòa với hai vị trước.

Vương Phi Dương nói:

− Vật này tuy có, nhưng gia mẫu đã từng cho đi cứu người, chỉ e đã hết.

Tiêu Dao Tử sững sờ nói:

− Tuy đã có hai kỳ dược bách thế nan cầu, mà thiếu «Độc mãng đàm» hòa vào thì công hiệu bị chiết giảm đi rất nhiều.

Vương Phi Dương nói:

− Dù tệ phủ có còn «Độc mãng đàm» hay không, phải hỏi mới biết, nếu có thì khả dĩ bảo xá muội mang tới đây được.

Tiêu Dao Tử vỗ nhẹ tay mốt cái, một đồng tử chạy vào, nói:

− Sư phụ có gì phân phó ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Hãy mang văn phòng tứ bảo (giấy, bút, nghiên mực) lại đây.

Đồng tử kia vâng lời, lập tức chạy đi, lát sau đem giấy bút tới. Vương Phi Dương viết tên ba dược vật, rồi buộc thư vào chân sáo Tuyết Mị, nói:

− Con chim này cực kỳ thông minh, lại có sức bay kinh nhân, bất luận hành trình xa đến mấy, nó chỉ bay một mạch là đến.

Đoạn chàng tung nhẹ con Tuyết Mị, nó lập tức dang cánh bay xa.

Lý Tiểu Hổ chưa hết tính nhi đồng, chàng rất thích con chim này, liền chạy ra xem, chỉ thấy nó như một mũi tên lao vút lên tầng mây.

Thanh y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ như vậy, liền nói:

− Hừ, có gì lạ mà phải xem kia chứ ?

Tiếng nàng nói nhỏ, nhưng thính giác của Lý Tiểu Hổ linh mẫn, nghe rành rọt từng chữ, bèn quay vào, lạnh lùng nhìn thanh y thiếu nữ một cái, rồi tới bên cạnh Lãnh Như Băng.

Vương Phi Dương nhìn thấy Lý Tiểu Hổ đỏ mặt, ngại rằng lại sắp sinh chuyện đấu khẩu, vội cung tay nói với Tiêu Dao Tử:

− Quán chủ cư trú ở Hàng Châu đã lâu, có biết bí mật của Đào Hoa Trang hay chăng ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Nghe đã lâu, nhưng chưa từng mục kích.

Vương Phi Dương nói:

− Vãn bối tận mắt chứng kiến một số việc khả nghi ...

Ngừng một chút, đoạn tiếp:

− Nhưng kẻ chủ sự là một nhân vật tâm cơ cực kỳ lợi hại, chẳng những đề phòng nghiêm mật, mà còn không để lộ bất cứ vết tích gì khiến người ngoài lưu tâm, cho nên rất khó phát giác.

Tiêu Dao Tử nói:

− Nói như thế thì «Thiên niên Sâm hoàn» của Lãnh công tử cũng là bị người của Đào Hoa Trang đánh cắp ?

Vương Phi Dương trầm ngâm một lát, nói:

− Không phải thế, kẻ đánh cắp Sâm hoàn tựa hồ đã bám theo Lãnh công tử rất lâu, rồi khôn khéo hạ thủ ở Đào Hoa Trang mà thôi ...

Đoạn thong thả nhìn Lãnh Như Băng nói tiếp:

− Do sự vô ý của Lãnh huynh mà an bài một trường hý kịch nhị hổ tương đấu, hơn nữa trường hý kịch này mới triển khai màn đầu, phải đợi sau khi xá muội tới đây chúng ta mới khả dĩ quyết định, liệu Sâm hoàn và trường ác đấu này có liên quan với nhau hay không ?

Lãnh Như Băng đột nhiên phiêu động cặp mày u sầu, định nói lại thôi.

Chàng ít bôn tẩu giang hồ, đối với những trò gian trá, hiểm ác trên giang hồ chàng biết không nhiều, nghe Vương Phi Dương bảo rằng chàng đã vô tình mà sắp đặt nhị hổ tương đấu, tuy chưa hiểu, nhưng tánh ít nói nên cũng không hỏi.

Vương Phi Dương dường như nhìn rõ tâm lý của Lãnh Như Băng bèn mỉm cười nói:

− Lãnh huynh hồ nghi lời tại hạ thì phải ?

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ chỉ chưa hiểu huyền cơ.

Vương Phi Dương nói:

− Kẻ lấy cắp Sâm hoàn của Lãnh huynh có lưu lại một mảnh vải, trên mảnh vải lại cả gan lưu bút tích, chứng tỏ đối phương rất can đảm, dám làm dám chịu, hơn nữa đây là dự mưu có chuẩn bị.

Lãnh Như Băng gật đầu:

− Vương huynh thật cao minh.

Vương Phi Dương nói:

− Người của Đào Hoa Trang dường như sớm biết Lãnh huynh có mang Sâm hoàn bên người, nhưng chúng bị chậm một bước, bị người khác lấy đi trước. Kế sách ban đầu của chúng nhằm cướp Sâm hoàn của Lãnh huynh, cũng do Lãnh huynh đã mất Sâm hoàn mà phí cả tâm cơ, vượt ra ngoài dự liệu của chúng, lại xảy ra trước khi thủ lĩnh của chúng đến tụ hội, thiếu người chủ sự trở tay không kịp, tiện nghi thuộc về đôi nam nữ lấy cắp Sâm hoàn rồi cao chạy xa bay ...

Lãnh Như Băng nói:

− Vương huynh kiến giải thật cao minh, khiến tại hạ thán phục.

Vương Phi Dương nói tiếp:

− Đầu lĩnh chủ sự Đào Hoa Trang qui lệnh thâm nghiêm, việc hai thiếu nữ kia kiên quyết tự vẫn chứng thực điều đó. Việc Lãnh huynh đưa cho hai thiếu nữ mảnh vải do kẻ lấy cắp Sâm hoàn lưu lại để cứu sống hai thiếu nữ, ắt sẽ dẫn tới một trường phân tranh ác liệt giữa Đào Hoa Trang với kẻ ăn cắp Sâm hoàn ...

Tiêu Dao Tử bỗng xen vào:

− Chỉ e cũng sẽ gây cho Thanh Vân Quán nhiều điều phiền phức.

Lý Tiểu Hổ ngạc nhiên hỏi:

− Tại sao lại gây phiền phức cho Thanh Vân Quán ? Ồ, vãn bối càng nghe càng không minh bạch.

Lý Tiểu Hổ tuy thông minh tuyệt luân nhưng chưa hết tính nhi đồng hồn nhiên, đối với việc đấu trí hành mưu trong võ lâm, chưa thể hiểu ngay được.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói:

− Đào Hoa Trang canh phòng nghiêm mật, bố trí kín đáo không lộ vết tích chứng tỏ chúng hoàn toàn không muốn cho người ngoài biết bí mật rừng đào, giữ kín nơi phát hiệu lệnh của lục lâm đại trại. Các vị đã phát giác ra bí mật của chúng, bọn chúng tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua cho các vị.

Vương Phi Dương nói:

− Vãn bối nghĩ rằng bọn chúng chưa có thời gian tính đến việc này. Lãnh huynh tại Đào Hoa Trang đã thi triển một chút võ công chấn hãi thế tục, đủ khiến cho chúng không dám khinh địch, nhưng mục đích trước mắt của chúng là tập hợp cao thủ đoạt lấy Sâm hoàn. Vãn bối tưởng kẻ chủ sự Đào Hoa Trang chưa dám hồ đồ triển khai lực lượng đối phó vói hai phía cường địch ...

Vương Phi Dương lại phe phẩy quạt, cười lớn:

− Thanh Vân Quán chủ từng một thời vang bóng võ lâm Giang Nam, kẻ chủ sự Đào Hoa Trang muốn động tới Thanh Vân Quán hẳn phải suy tính trước.

Tiêu Dao Tử thản nhiên nói:

− Không tới thì thôi, nếu tới ắt sẽ bài sơn đảo hải, cuồng phòng bạo vũ.

Vương Phi Dương nói:

− Quán chủ an tâm, vãn bối gây nên phiền phức, quyết không tự thủ bàng quan.

Tiêu Dao Tử bỗng ngẩng lên nhìn trời, nói:

− Trần đại hiệp hẳn sắp tỉnh, bần đạo phải tới bệnh thất, thỉnh các vị chờ ở đây một lát.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối, vãn bối có thể cùng vào được chăng ?

Tiêu Dao Tử đăm chiêu một chút nói:

− Được. Nhưng Trần đại hiệp lúc này nửa mê nửa tỉnh, không nên đi nhiều người vào đó.

Vương Phi Dương nói:

− Tại hạ chờ ở đây cũng được. Một mình Lãnh huynh đi cùng là được rồi.

Tiêu Dao Tử nói:

− Nếu thương thế của Trần đại hiệp không biến đổi, bần đạo sẽ trở lại ngay.

Đoạn đứng dậy bước đi.

Lãnh Như Băng theo sau.

Xuyên qua hai tòa đình viện, bước thẳng vào đại điện, Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

“Tại sao Trần đại hiệp thọ thương trầm trọng như thế mà lại để nằm ở đại điện ?” Chàng đưa mắt nhìn, trong đại điện rộng lớn, ngoài mấy bức tượng thần cao to ra, không có vật gì khác.

Tiêu Dao Tử đi thẳng tới một bức tượng thần, thoáng một cái đã ẩn vào sau bức tượng đưa tay ra vẫy chàng.

Chàng vội rảo bước chạy lại.

Thì ra, giữa bức tượng và vách hậu của đại điện có một khoảng trống, lúc chàng chạy tới mới thấy Tiêu Dao Tử đứng chờ ở đó, trước mặt là một cái cửa hẹp, trổ ngay trên vách hậu.

Từ khuôn cửa hẹp có một bậc đá dẫn xuống phía dưới sâu hun hút.

Tiêu Dao Tử thở dài, nói:

− Trần đại hiệp tính khí cương trực, ghét ác như cừu, bọn lục lâm hành ác đã bị Trần đại hiệp hạ thủ vô số, uy danh của Trần đại hiệp chấn động giang hồ mấy chục năm nay, nhưng cừu nhân của Trần đại hiệp cũng đầy rẫy khắp nam bắc Trường Giang. Năm trước bần đạo hai lần được Trần đại hiệp viện thủ cứu mạng, nay bần đạo tuy đã rời bỏ phong trần, từ giã cõi tục, không màng tới chuyện thị phi trong giang hồ, nhưng đối với ân nhân cứu mạng năm trước, bần đạo làm sao có thể không tận tâm tận lực ...

Tiêu Dao Tử xuống được hai bậc đá, bỗng giơ tay đập nhẹ vào vách hậu của đại điện, khuôn cửa hẹp tự động đóng lại.

Tiêu Dao Tử nói tiếp:

− Trong võ lâm Giang Nam, bần đạo tuy có chút uy danh nhưng Trần đại hiệp kết cừu quá nhiều. Hơn nữa, trong số cừu nhân của Trần đại hiệp có không ít những đại ma đầu võ công tuyệt cao, huống hồ việc Trần đại hiệp thọ trọng thương đã lan truyền trong giang hồ. Cái tin Trần đại hiệp được bần đạo cứu về Thanh Vân Quán chỉ e đã lộ ra ngoài, do đó bần đạo không thể không nghiêm mật phòng bị. Ôi, những ngày qua bần đạo không giờ khắc nào không lo lắng cho sự an nguy của Trần đại hiệp.

Lãnh Như Băng chỉ im lặng nghe, nét mặt đầy vẻ u sầu.

Qua mấy khúc quanh co, thông đạo đột nhiên lại hướng lên phía trên, chừng hơn một trường thì rộng hẳn ra.

Tại đây có hai đạo y thiếu niên cầm kiếm tĩnh tọa trên một băng ghế đá, vừa thấy Tiêu Dao Tử liền đứng dậy nghênh đón.

Tiêu Dao Tử hỏi nhỏ:

− Thương thế của Trần đại hiệp ra sao rồi ?

Một thiếu niên lớn tuổi hơn đáp:

− Vẫn hoàn toàn như cũ.

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Trần đại hiệp tỉnh lại chưa ?

Thiếu niên đáp:

− Chưa, sau khi phục dược, chưa một lần mở mắt, nhưng hô hấp khá đều, tựa hồ ngủ ngon giấc.

Tiêu Dao Tử đưa tay ra hiệu cho Lãnh Như Băng đừng nói, đoạn bước đi trước.

Hai thiếu niên cúi mình đẩy băng ghế đá dọc theo vách, một thạch môn lập tức mở ra.

Nguyên lai đó là một cơ quan bí mật.

Đằng sau thạch môn là một tịnh thất. Ở góc bên tả có một thạch đỉnh cao năm thước, một chiếc giường gỗ to rộng, bên giường nằm ngửa một thân hình cao to.

Người kia toàn thân từ đầu xuống chân, chỉ trừ mắt và mũi, đều băng kín vải trắng, tựa hồ như là súc vải trắng, hiển nhiên khắp mình đều bị thương thế trầm trọng. Chỉ nghe tiếng thở tuy yếu nhưng khá đều, giống như người nằm đó đang ngủ say.

Tiêu Dao Tử hạ giọng nói rất nhỏ:

− Đây là tịnh thất thập phần bí mật nơi bần đạo tu luyện nội công.

Bỗng một loạt tiếng nói lao xao vọng tới cắt ngang lời Thanh Vân Quán chủ.

Tiêu Dao Tử biến sắc, nói nhỏ với hai đạo y thiếu niên ở ngoài thạch môn:

− Các người mau ra coi thử.

Hai thiếu niên vâng dạ chạy đi.

Lãnh Như Băng thấp giọng hỏi:

− Đạo trưởng, sao lại có người tới Thanh Vân Quán ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Chắc không phải là người của Thanh Vân Quán. Tịnh thất này có thông với một thạch thất, phía sau tựa không sâu vào trong núi. Để bảo đảm an toàn cho Trần đại hiệp, bần đạo có giao cho mấy đệ tử canh chừng ở đó. Phía trên tịnh thất này cũng có hai người trấn giữ. Tiếng lao xao vừa rồi là từ trên tịnh thất truyền xuống. Ôi, tịnh thất này kiến trúc tuy bí mật, nhưng vì cự ly với đại điện phái trên không nhiều, nếu ở trên đó là một cao thủ am hiểu kiến trúc, ắt có thể phát hiện được tịnh thất ngay thôi.

Lãnh Như Băng đảo mắt, thần quang lấp lánh, nói nhỏ:

− Đạo trưởng, vãn bối có hai điều không biết có nên hỏi hay không ?

Tiêu Dao Tử chậm rãi gật đầu:

− Lãnh công tử cứ hỏi.

Lãnh Như Băng nói:

− Trần đại hiệp giao tình với Lãnh gia vãn bối như thế nào ?

Tiêu Dao Tử trầm ngầm một lát, đáp:

− Trần đại hiệp có ơn cứu mạng đối với Lãnh gia của công tử.

Lãnh Như Băng hơi sững sờ, nói:

− Đạo trưởng hẳn biết gia mẫu, từ khi vãn bối có trí nhớ đến nay, gia mẫu chưa hề rời khỏi Diệp

Phong Cốc một bước.

Tiêu Dao Tử thay đổi sắc mặt trầm trọng dị thường, chậm rãi nói:

− Mẫu thân của công tử quả thật không nói cho công tử biết sự tình ngày trước ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Thật vậy, lúc vãn bối thượng lộ gia mẫu ứa nước mắt, muốn vãn bối dù thế nào cũng phải đem «Thiên niên Sâm hoàn» đến giao cho đạo trưởng, không ngờ lại bị người đánh cắp.

Tiêu Dao Tử thở dài, nói:

− Hài tử, mạng vận của Như Băng ngươi thật là quá khổ. Ôi, năm xưa bần đạo với phụ mẫu của công tử đồng môn học nghệ. Lệnh tôn kém ta ba tuổi, được gọi là nhị đệ, lệnh đường ít tuổi nhất, ta và lệnh tôn quen gọi nàng là tam muội ...

Vẻ mặt của đạo trưởng bỗng bừng sáng, tựa hồ trong lòng đang trào dâng những ký ức ngọt ngào và mỹ lệ.

Lãnh Như Băng hỏi luôn:

− Thế gia gia của vãn bối ở đâu ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Chết rồi.

Lãnh Như Băng hét:

− Bị kẻ nào giết ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Ôi ! Việc này nói ra thì dài, nhất ngôn nan tận, lệnh đường không kể cho công tử biết, hẳn là có chỗ khổ tâm.

Bỗng một đạo trang thiếu niên chạy vội vào. Tiêu Dao Tử hỏi:

− Có kẻ nào xâm nhập phải không ?

Đạo trang thiếu niên đáp:

− Thanh Vân Quán của chúng ta đã bị bao vây, Vương công tử đang đối đáp với chúng.

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Bọn họ như thế nào ?

Đạo trang thiếu niên đáp:

− Người cầm đầu tuổi trạc tứ tuần, vóc người cao lớn khôi ngô.

Tiêu Dao Tử ngoảnh đầu nhìn về phía chiếc giường, nói nhỏ với đạo trang thiếu niên:

− Ngươi ở lại đây chiếu cố Trần đại hiệp.

Đoạn quay sang bảo Lãnh Như Băng:

− Chúng ta ra ngoài kia xem bọn họ là ai ?

Rồi cất bước đi trước.

Hai người khẩn trương theo thông đạo ra tới đại điện, chỉ nghe tiếng đấu khẩu từ bên ngoài vọng vào.

Một giọng ồm ồm gắt gỏng:

− Vương công tử hóa ra lại có giao tình thân trọng như thế đối với Thanh Vân Quán chủ, thực là ngoài dự liệu của tại hạ.

Tiếng Vương Phi Dương đáp lại:

− Việc trong thiên hạ khó mà dự liệu được hết, ngay như việc Mã huynh với thân phân và thanh danh như thế trong giang hồ, cuối cùng lại can tâm đi theo tà phái, thật cũng vượt ra ngoài dự liệu của ta.

Giọng nói ồm ồm kia nổi giận, quát:

− Tại hạ một điều Vương công tử hai điều Vương công tử, vậy mà Vương công tử mở miệng mạ lị người, chẳng lẽ Vương công tử tưởng rằng tại hạ e sợ Hoàng Sơn Thế Gia lắm ư ?

Tiêu Dao Tử quay sang Lãnh Như Băng nói:

− Chắc chắn sẽ phải động thủ ?

Đoạn bước ra đại điện.

Ra khỏi đại điện, chỉ thấy Vương Phi Dương, Lý Tiểu Hổ và thanh y cô nương đứng thành một

hàng, đối diện với hàng chục võ trang đại hán hung hăng.

Người cầm đầu thân cao tám thước, lưng hổ eo gấu, diện sắc hồng hào, râu quai nón, sau lưng ló lên một chiếc cù luân lấp lánh kim quang, bên hông giắt thiết nhuyễn đao, oai phong lẫm liệt.

Chỉ nghe Vương Phi Dương cất tiếng cười vang nói:

− Mã huynh quá lời, Kim Luân Thần Đao danh tiếng trên giang hồ ai mà không biết, Hoàng Sơn Thế Gia chuyên lo việc người, qui củ của tổ tiên Vương mỗ há dám bất phục tòng.

Họ Mã kia chưa kịp hồi đáp, Thanh Vân Quán chủ đã cao giọng tiếp lời:

− Mã đại hiệp có bệnh mới tới, không biết đại giá quang lâm, để ra nghênh tiếp.

Họ Mã đảo mắt nhìn Tiêu Dao Tử và Lãnh Như Băng một cái, rồi cung tay nói:

− Tại hạ đến bái vọng Quán chủ.

Tiêu Dao Tử cung tay đáp lại:

− Không dám, Mã đại hiệp có gì chỉ giáo.

Rồi ngầm thi triển thuật «Truyền âm nhập mật» bảo Lãnh Như Băng:

− Người này là một nhân vật nổi danh trong võ lâm Giang Nam, «Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương».

Mã Triều Dương cười ha hả nói:

− Vô sự đâu dám tới quấy nhiễu Thanh Vân Quán chủ, hôm nay viếng thăm là muốn thỉnh giáo đạo trưởng hai sự tình.

Tiêu Dao Tử nói:

− Mã huynh có giáo ngôn gì, bần đạo xin rửa tai lắng nghe.

Mã Triều Dương nói:

− Tại hạ muốn nói rõ trước, việc này không phải là bổn ý ...

Tiêu Dao Tử nói:

− Thì ra Mã đại hiệp phụng mệnh mà đến.

Mã Triều Dương đỏ mặt, dòi ho nhe một tiếng, nói:

− Chính là phụng mệnh mà đến.

Tiêu Dao Tử vừa thong thả bước tới, vừa cười:

− Không biết là phụng mệnh của ai vậy ?

Mã Triều Dương bỗng nhiên ngẩng mặt nhìn trời, chậm rãi đáp:

− Đương kim võ lâm, người đủ tài ra lệnh cho tại hạ chỉ có một vài ...

Tiêu Dao Tử cười, tiếp lời:

− Cho nên bần đạo mới lấy làm kỳ quái mà hỏi.

Mã Triều Dương nói:

− Quán chủ khỏi cần quan tâm, chỉ nên biết tại hạ phụng mệnh mà đến là đủ rồi.

Tiêu Dao Tử nói:

− Mã đại hiệp đã không muốn nói phụng mệnh ai, bần đạo cũng chẳng dám ép, nhưng không biết Mã đại hiệp chỉ giáo việc gì ?

Mã Triều Dương cười:

− Việc thứ nhất, muốn hỏi Quán chủ một người, đang hạ lạc ở đâu ?

Tiêu Dao Tử cười:

− Bần đạo đã sớm gác bỏ chuyện thị phi trong giang hồ, chẳng màng tới mọi sự giang hồ, ngoài trừ việc thăm viếng dăm ba bằng hữu cố tri, không hề vãng lai với võ lâm đồng đạo.

Mã Triều Dương nói:

− Quán chủ rũ bỏ thế tục, nhưng huynh đệ muốn hỏi tới một người mà trừ Quán chủ ra, ít ai biết được.

Vương Phi Dương nghe Thanh Vân Quán chủ đối đáp, tự thấy phận mình là khách, không tiện đứng ra bao biện, đành thoái lui về một bên, im lặng quan sát.

Tiêu Dao Tử có chút trầm ngâm, nghiêm nghị hỏi:

− Là vị nào vậy ?

Mã Triều Dương nói:

− Một người danh vang bốn cõi, võ lâm khắp mười ba tỉnh năm bắc chẳng ai là không biết.

Tiêu Dao Tử nói:

− Mã đại hiệp khỏi cần vòng vo, người ấy cuối cùng là ai vậy ?

Mã Triều Dương nói:

− Thiết Diện Côn Trọng Hoạt Báo Ứng Thần Phán Trần Hải !

Tiêu Dao Tử mỉm cười:

− Quả nhiên là một vị cao nhân danh vang thiên hạ, Vạn gia sinh Phật, thị phi Thần Phán, thiết diện vô tư, bọn lục lâm vừa nghe danh đã táng đởm kinh hồn ...

Mã Triều Dương tiếp lời:

− Tại hạ nghe quán chủ nói như thế, muốn hỏi đạo trưởng về nơi hạ lạc của Trần Hải.

Tiêu Dao Tử cười:

− Một cao nhân lừng lẫy trong võ lâm như vậy, đáng tiếc bần đạo chưa có duyên được một lần kiến diện.

Mã Triều Dương biến sắc, lạnh lùng nói:

− Quán chủ hãy mở to mắt ra mà nhìn, người ta có câu «thiện giả bất lai, lai giả bất thiện».

Tiêu Dao Tử đưa mắt nhìn tứ phía một lượt, nói:

− Thanh thiên bạch nhật, lăng lăng càn khôn, nơi đây một khoảng trời trong mây tạnh, Mã đại hiệp muốn tới kiếm chuyện sao ?

Mã Triều Dương lạnh lùng:

− Thanh Vân Quán là một tòa kiến trúc toàn bằng gỗ tốt, nhưng không đương nổi ngọn lửa vô tình.

Tiêu Dao Tử cười:

− Mã đại hiệp lại thành thạo cả việc phóng hỏa nữa chăng ?

Mã Triều Dương gầm lên:

− Phải, nhưng tại hạ lại muốn giết vài kẻ trước đã.

Tiêu Dao Tử nói:

− Hừ, tiên sát nhân, hậu phóng hỏa ...

Vương Phi Dương tiếp lời:

− Sát nhân ắt phải đền mạng !

Mã Triều Dương mắt lộ đầy vẻ sát cơ, chăm chú nhìn Tiêu Dao Tử, nói:

− Tại hạ vì nghĩ tới trước đây chúng ta từng quen biết, nên mới hết lời khuyên nhủ.

Tiêu Dao Tử nói:

− Thịnh tình tâm lãnh, cảm kích bất tận.

Mã Triều Dương nói:

− Tại hạ biết Trần Hải bị mười bảy nhát kiếm, lại bị nội thương bởi «Tam Dương Chưởng» lực, thương thế trầm trọng, dù có là kim cương thiết đỉnh, cũng khó bảo toàn tính mạng. Quán chủ lại đi che chở một kẻ trọng thương sắp chết, chẳng quá hồ đồ hay sao ?

Ngừng một chút, lại nói:

− Có thể Trần Hải đã chết, Quán chủ còn giữ thi thể của hắn làm gì ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Dù Kim Luân Thần Đao Mã đại hiệp có nói gì đi nữa bần đạo cũng không thể tìm ở đâu ra Trần đại hiệp được.

Mã Triều Dương ngoảnh nhìn tám gã đại hán đứng ở phía sau, lạnh lùng nói:

− Quán chủ đã từng nghe danh «Đông Hải Song Giao» hay chưa ?

Tiêu Dao Tử giật mình, thất sắc, nhưng lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh, lạnh lùng đáp:

− Bần đạo đã lâu không quan tâm đến sự việc giang hồ. Đối với những cao nhân mới quật khởi

trong võ lâm vài năm nay, bần đạo biết rất ít.

Mã Triều Dương cả cười, nói:

− Đạo trưởng chỉ mạnh miệng hãy nghĩ kỹ lời của tại hạ mà đưa thi thể của Trần Hải ra đây kẻo khó tránh thù địch.

Lý Tiểu Hổ bỗng nhiên nói xen vào:

− Hừ. Ngươi nói quá nhiều hãy để tại hạ tiếp chiêu.

Mã Triều Dương nhìn Lý Tiểu Hổ chằm chằm, cả giận quát lớn:

− Tiểu tử nhà ngươi thật to gan. Ngươi là môn hạ của người nào ? Ta không thèm giết một kẻ chưa ráo máu dầu, món nợ này sự phụ của ngươi sẽ phải trả.

Lý Tiểu Hổ cười khẩy một tiếng, nhún vai nói:

− Người khỏi cần tìm sư phụ của ta, tìm ta là được.

Mã Triều Dương nổi sát cơ, nhưng nén giận, hiển nhiên hắn phải kính nể uy danh của Thanh Vân Quán chủ, nên không lý gì đến Lý Tiểu Hổ, cung tay nói với Tiêu Dao Tử:

− Tám vị bằng hữu cùng đến với tại hạ đây đều là môn hạ của Đông Hải Song Giao ...

Ngừng một chút lại nói:

− Thỉnh Thanh Vân Quán chủ suy nghĩ cho kỹ, liệu có nên kết cừu với Đông Hải Song Giao hay chăng ?

Tiêu Dao Tử thản nhiên cười một tiếng nói:

− Mã huynh nói như vậy nhưng bần đạo chưa từng gặp Trần đại hiệp thì biết làm sao ?

Tám gã đại hán đứng sau Mã Triều Dương tựa hồ hết chịu nổi. Một gã cười nhạt nói:

− Đã không thân thiện được thì Mã huynh khỏi cần nói thêm.

Mã Triều Giương cao giọng nói:

− Nếu tại hạ không biết tin đích xác chứng thực Trần Hải đang ở trong Thanh Vân Quán, thì tại hạ cũng chẳng dám đến đây gây chuyện thị phi, làm phiền Quán chủ. Sự tình đã đến nước này, nếu Quán chủ vẫn không chịu nói ra nơi hạ lạc của Trần Hải thì đừng trách Mã mỗ thiếu tình bằng hữu.

Lãnh Như Băng vẫn giữ vẻ mặt sầu muộn, đứng bất động, tưởng chừng không quan tâm gì tới cuộc đấu khẩu trước mặt chàng.

Tiêu Dao Tử ngửa mặt nhìn trời, thong thả nói:

− Bần đạo tuy đã ra khỏi cõi tục, không màng tới thị phi của giang hồ, nhưng cũng không muốn bị người ép buộc, Mã đại hiệp cứ cưỡng bức như vậy há chẳng phải là quá khinh người lắm sao ?

Mã Triều Dương lạnh lùng nói:

− Quán chủ đã không chịu nghe lời khuyên của huynh đệ, thì cũng đành vậy.

Tám gã đại hán trước khi đến Thanh Vân Quán đã thương nghị kỹ với nhau, tiên lễ hậu binh, trước hãy để Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương lấy danh uy hiếp, nếu Thanh Vân Quán chủ kiên quyết không chịu, thì các đệ tử của Đông Hải Song Giao mới dùng võ lực giải quyết.

Nhưng Mã Triều Dương bị bất ngờ hoàn toàn vị sự hiện diện của Vương Phi Dương. Vị công tử của Hoàng Sơn Thế Gia lại đến đúng vào lúc này. Hoàng Sơn Thế Gia đã mấy đời uy danh, lừng lẫy trong võ lâm, chẳng những nghĩa hiệp mà võ công lại cao mình thâm hậu, giao du quảng bác, đại bộ phận các đại môn phái, các nhân vật chính đạo trong giang hồ đều có thâm giao với Hoàng Sơn Thế Gia, các nhân vật lục lâm nghe nhắc đến Hoàng Sơn Thế Gia đều phải thoái lui.

Nhưng các môn hạ của Đông Hải Song Giao lại chẳng thèm để mắt tới Vương Phi Dương. Mã Triều Dương vừa lui về phía sau, bọn chúng lập tức bước lên trước.

Họ Mã thi triển «Truyền âm nhập mật» nói với các môn hạ của Đông Hải Song Giao:

− Gã thiếu niên tay cầm quạt kia là đệ tử đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia, gia học uyên bác, chớ nên khinh địch. Xem chừng gã đã quyết tâm bang trợ Thanh Vân Quán chủ, gây khó dễ cho chúng ta. Hắn tuy nhỏ tuổi, nhưng các vị phải cẩn thận, chớ nên khinh địch.

Tám đại đệ tử của Đông Hải Song Giao bước tới, nhất từ phát xuất binh khí, chuẩn bị tức thời động thủ.

Tiêu Dao Tử tuy ngoài mặt giữ vẻ bình tĩnh, nhưng lòng đầy sầu muốn.

Đông Hải Song Giao tuy quật khởi giang hồ ở miền duyên hải nhưng thế lực mấy năm gần đây đã xâm nhập vào cả võ lâm Giang Nam, ai nghe nhắc đến cũng khiếp phục hung uy.

Tiêu Dao Tử nghĩ thầm:

“Trận này dù thắng thì từ nay về sau cũng thành nơi kết họa, vĩnh viễn không có một ngày được

yên.”.

Chỉ nghe một gã đại hán cao giọng quát:

− Lão đạo sĩ kia, còn chưa đem binh khí ra mà chịu chết, còn chờ gì nữa ?

Tiêu Dao Tử nghiêm mặt, lạnh lùng nói, giọng phẫn nộ:

− Bần đạo gửi thân nơi huyền môn, dĩ nhiên không dùng kiếm.

Gã đại hán tay hữu giơ thẳng cây kim ti nhuyễn tiên ra đằng trước, nói:

− Người muốn chọn tử lộ, cũng đừng trách người.

Lúc này một đạo y thiếu niên tay cầm cây phất trần, vội chạy ra trước mặt Tiêu Dao Tử. Tiêu Dao Tử thong thả cầm lấy cây phất trần từ tay thiếu niên, nghiêm nghị nói:

− Bần đạo với Đông Hải Song Giao không hề quen biết, chúng ta không nên gây ân oán làm chi.

Gã đại hán nói:

− Nếu Quán chủ chịu nói ra nơi hạ lạc của Trần Hải, gia sư chẳng những không trách tội Quán chủ mà sẽ có giao hảo với Quán chủ.

Tiêu Dao Tử nghiêm mặt, thản nhiên nói:

− Giao hảo với Đông Hải Song Giao, bần đạo cũng chẳng có hứng, chỉ mong không gây thù chuốc oán là được.

Gã đại hán quát:

− Ngang tàng lắm, hôm nay nếu không biến tòa Thanh Vân Quán này thành bình địa, thì môn hạ của Đông Hải Song Giao còn thể diện gì trong giang hồ nữa.

Đoạn đâm thẳng cây nhuyễn tiền về phía trước.

Tiêu Dao Tử khẽ nhích thân sang một bên, cây phất trần trong tay xoay nhanh một vòng, rồi đâm chéo lên cây nhuyễn tiên.

Cây phất trần tuy bé nhỏ nhưng trong tay một cao thủ thì có uy thế chẳng kém gì đao kiếm, chỉ phất một cái, lực đạo phát ra cực mạnh, kình lực tuyệt luân, nhanh như tia chớp nhắm vào cây nhuyễn tiên của đại hán.

Gã đại hán tuy trong lòng kinh hãi, nhưng chỉ hừ một tiếng, vội thu hồi cây nhuyễn tiên.

Đột nhiên cây phất trần lại biến thành một vật nhu nhuyễn dị thường, cứ xoắn lấy ngọn nhuyễn tiên, khiến gã đại hán cố thu hồi mà không được, song lại chưa có cách gì để hất văng cây phất trần ra. Tiêu Dao Tử lại dồn nội lực vào cổ tay, giật mạnh về phía sau.

Song phương đều dụng lực giằng co. Tiêu Dao Tử đứng bất động, còn đại hán bị kéo chúi về đằng trước một bước.

Gã đại hán bị thua kém thì cả giận quát to một tiếng, dùng chiêu «Hoành tảo thiên quân» đâm thẳng tới.

Cây phất trần của Tiêu Dao Tử cũng vũ lộng dùng chiêu «Bình bộ thanh vân» nhẹ nhàng hất lên tránh đòn.

Gã đại hán phát liền hai chiêu mà không đâm trúng đối phương thì càng phẫn nộ, múa tít cây nhuyễn tiên, tạo nên một trời tiên ảnh, tiên phong ào ào như bài sơn đảo hải, nhắm Thanh Vân Quán chủ mà kích tới.

Tiêu Dao Tử thân pháp linh hoạt, như hành vân lưu thủy giữa đám tiên ảnh, cây phất trần trong tay nhẹ nhàng phất ra phất lại mà hóa giải một cách vô hình tiến thế lợi hại của gã đại hán.

Mã Triều Dương lạnh lùng quan chiến, lòng thầm kinh hãi, nghĩ bụng:

“Uy danh của Thanh Vân Quán chủ quả đúng như lời đồn đại, lại có Vương Phi Dương của Hoàng Sơn Thế Gia tương trợ, xem chừng cuộc phân tranh hôm nay phía ta khó chiếm được tiện nghi ...”.

Đang nghĩ bỗng nghe gã đại hán quát một tiếng, chiêu thế đột nhiên phân khai. Ngưng mục nhìn, chỉ thấy Tiêu Dao Tử mặt tái nhợt, lạnh lùng nói:

− Bần đạo tuy không nỡ đả thương người, nhưng cũng không muốn bị người đả thương, nếu ngươi còn tiếp tục thi triển độc thủ bức bách thì đừng trách bần đạo.

Nguyên gã đại hán đánh lâu không thắng bèn đột ngột thi chuyển tuyệt học, ngầm vận công lực, dụng «Âm Phong Chỉ» điểm xuất một chỉ.

Hắn đang lúc tung hoành cây nhuyễn tiên, đột ngột thi triển tuyệt kỹ, quả nhiên một đòn đã đắc thủ.

Tiêu Dao Tử cảm thấy một ám kình âm hàn đánh trúng vào bả vai thầm biết đã bị đối phương dùng độc công ngoại môn ám toán, thì bất giác kích động sát cơ, vội vàng đề tụ chân khí, đè nén thương thế phất ngược tay sử một chiêu «Thiên hà thủ điếu», kích trúng hậu tâm gã đại hán.

Tuy đã thọ thương, Tiêu Dao Tử vẫn có thể xuất thủ trầm trọng, từng sợi phất trần đều hàm súc

kình lực nội gia, gã đại hán sử cây nhuyễn tiên không ngờ đối phương đã trúng ám toán lại còn vận công phản kích, cảm thấy một luồng cương kình kích trúng hậu tâm. Máu lập tức từ chỗ đó bắn ra.

Các môn hạ của Đông Hải Song Giao thấy đệ nhất sư huynh của họ bị thất thế, liền nhất tề vung binh khí xông lên, định liên thủ công kích.

Vương Phi Dương cười khẩy một tiếng nói:

− Thì ra đệ tử Đông Hải Song Giao cuối cùng chỉ dựa vào số đông để thủ thắng, đã là vô liêm sỉ, phải chăng định giở thủ đoạn quần đấu hay sao ?

Thanh y thiếu nữ và Lý Tiểu Hổ sớm đã nóng lòng muốn xuất thủ, nhưng chưa có cơ hội, nay vừa nghe Vương Phi Dương cất lời như vậy, cả hai người lập tức cùng xông lên.

Hai thanh kiếm như cuốn mây vẹt tuyết, chỉa về hai hướng mà công kích đối phương.

Lý Tiểu Hổ mới đây bị thiệt thòi với thanh y thiếu nữ, trong lòng dồn nén nỗi ấm ức thực sự muốn chiếm tiên cơ, nay có cơ hội động thủ với cường địch, muốn trổ tài cho thanh y thiếu nữ được thấy, liền chọn gã đại hán ở gần nhất mà đâm tới một kiếm.

Thanh y thiếu nữ chậm hơn một chút, nhưng không cam chịu thua kém Lý Tiểu Hổ, liền phóng ngay kiếm công kích gã đại hán đã bị Tiêu Dao Tử đả thương.

Một thiếu nữ nhỏ tuổi, nhưng vừa có gia học uyên bác, đã đắc chân truyền, vừa được danh sư khổ tâm rèn luyện cho đến nơi đến chốn, thời gian luyện võ với tuổi cơ hồ ngang nhau, tính tình lại hiếu thắng, nên vừa xuất thủ nàng đã vận dụng ngay tuyệt học bình sinh.

Gã đại hán kia chỉ đề phòng Vương Phi Dương và Tiêu Dao Tử, căn bản không để tâm đến Lý Tiểu Hổ. Thấy Lý Tiểu Hổ vung kiếm đâm tới, gã bèn tiện tay vung cây nhạn linh đao trong tay dùng chiêu «Đại bằng triển dịch» đâm xéo ra, những tưởng đòn này nếu không đánh rớt cây bảo kiếm của Lý Tiểu Hổ thì tối thiểu cũng đánh bạt được nó sang một bên.

Nào ngờ chỉ một ý tưởng khinh địch mà rước họa sát thân. Chỉ thấy Lý Tiểu Hổ thế kiếm đang đâm thẳng bỗng chếch sang một bên, hất chéo lên «keng» một tiếng, nhạn linh đao của đối phương bị gạt sang một phía.

Gã đại hán thấy tình thế bất lợi, nhưng đã chậm nửa bước, quay đao lại không kịp, hốt hoảng thoái lui ba bước.

Lý Tiểu Hổ người dấn lên theo kiếm ảnh che thân, bỗng phóng một chiêu «Xuân vân xạ triển», một vùng kiếm quang loang loáng không để cho gã đại hán thay đổi thân pháp, kiếm thế lại biến sang chiêu «Ngọc nữ đầu thoa», hàn quang như chớp lóe, một tiếng rú vang lên, cây kiếm của chàng đã

đâm xuyên từ ngực ra sau lưng đối phương, máu phun thành vòi xa mấy thước, gã đại hán ngã bật ngửa ra sau.

Sau khi đâm tử thương đối phương, Lý Tiểu Hổ dương dương tự đắc ngoảnh đầu nhìn về phía thanh y thiếu nữ.

Lúc này cây kiếm trong tay nàng xoay tít như bánh xe, hàn quang loang loáng, cây nhuyễn tiên của gã đại hán trọng thương chưa kịp cất lên, kiếm thế đã tới sát người, chém đứt đôi người gã đại hán.

Hai gã đại hán khác lập tức xông tới công kích nàng, một gã dùng quỷ đầu đao, một gã dùng ngân phi xà thương.

Bảo kiếm của thanh y thiếu nữ chuyển thế linh xảo dị thường, thân tùy kiếm chuyển, sau khi né tránh hai thứ binh khí, lập tức thi triển chiêu «Vân long tam hiện» dấy lên một vùng kiếm hoa công kích lại đối phương.

Lý Tiểu Hổ càng thêm hăng hái, tả thủ rút phắt cây thiết bút đeo ở sau lưng ra, bút đâm kiếm chém, công kích bốn gã đại hán.

Tám đệ tử của Đông Hải Song Giao đã chết hai, còn lại sáu người, hai người đang đấu với thanh y thiếu nữ, một mình Lý Tiểu Hổ đảm đương bốn gã còn lại.

Lãnh Như Băng đứng ngoài quan sát ngầm vận khí chuẩn bị, nếu thấy tình thế bất lợi cho Lý Tiểu Hổ chàng sẽ tức thời xuất thủ tương trợ.

Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương thần sắc khẩn trương chăm chú cân nhắc tình thế.

Hắn đã sớm dự liệu việc Thanh Vân Quán chủ Tiêu Dao Tử võ nghệ cao cường, nổi danh trên giang hồ.

Nhưng kiếm chiêu lợi hại của Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ thì quả thực vượt khỏi mọi dự liệu của hắn.

Hắn thấy hai người trẻ tuổi đối địch với số đông, chẳng những không có vẻ bại, mà lại công nhiều hơn thủ, các môn hạ Đông Hải Song Giao sáu người đánh hai, vẫn không giành được thế thượng phong, thì hắn càng lúc càng kinh hãi, nghĩ thầm:

“Đối phương còn hai kẻ chưa động thủ. Vương Phi Dương của Hoàng Sơn Thế Gia là nhân vật nổi danh trên giang hồ, võ công quyết chẳng kém Thanh Vân Quán chủ, còn gã bạch y thanh niên vẫn bỉnh thản như không, hắn chẳng phải là hạng tầm thường, trận chiến hôm nay xem ra thắng ít bại nhiều ...”.

Đang nghĩ, bỗng nghe Lý Tiểu Hổ quát lớn một tiếng, cây trường kiếm thi triển chiêu «Lưu vân yểm nguyệt» dấy lên một trời kiếm khí che chở thân mình, cây thiết bút ẩn tàng trong màn kiếm quang bất ngờ chọc ra, một tiếng rú thảm thiết, một môn hạ của Đông Hải Song Giao lại gục xuống tại trận.

Thanh y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ luôn luôn hơn mình, lại đả thương một đối phương, thì trong lòng vừa khẩn trương, vừa tức giận, bèn thi triển tuyệt kỹ gia truyền, một chiêu «Nhất phàm phổ độ» bay ra, kiếm thế đột biến, hàn quang đại thịnh, người và kiếm cùng tiến, kiếm đánh bạt nhạn linh đao rồi chém vút xuống.

Một tiếng rú thảm, gã đại hán sử nhạn linh đao đã bị chém trúng giữa vai.

Tám đại đệ tử của Đông Hải Song Giao trong thoáng chốc đã tử thương bốn người.

Mã Triều Dương chịu hết nổi, bèn lấy cây kim luân đeo sau lưng, rút thiết nhuyễn đao bên hông ra, quát lớn:

− Dừng tay !

Bốn gã đại hán thấy sư huynh sư đệ đã tử thương một nửa, trong bụng vừa kinh sợ vừa đau đớn, đã thế hai oa nhi kim đồng ngọc nữ này võ công vừa cao cường, vừa độc hiểm, nếu tiếp tục giao đấu, hẳn sẽ tử vong, nên nghe tiếng quát của Mã Triều Dương liền công vội một chiêu, rồi thoái lui mấy bước.

Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ đang định truy gấp, nhưng đều bị Vương Phi Dương và Lãnh Như Băng quát dừng. Thanh y thiếu nữ nhìn bốn thi thể nằm ngổn ngang, bỗng mỉm cười nói:

− Môn hạ đệ tử Đông Hải Song Giao hóa ra đều là hạng võ công tầm thường, vậy mà cũng đòi vác mặt đến Thanh Vân Quán.

Lý Tiểu Hổ nhún vai, chỉ kiếm về phía Kim Luân Thần Đao Mã Triều Dương, cười nói:

− Người vừa có kim luân, vừa có nhuyễn đao, sao lại đứng trơ mắt ra đó ?

Hay là đã mất hết dũng khí rồi ? Nếu tự mình nhảy ra giao đấu đâu đến nỗi mấy tên giao tử giao tôn kia bị uổng mạng.

Mã Triều Dương nhìn thi thể bốn gã đồng bọn, cười nhạt một tiếng, nói với Thanh Vân Quán chủ:

− Món nợ máu này của môn hạ Đông Hải Song Giao hãy tạm gửi lại Thanh Vân Quán chủ. Không quá mười ngày nữa, Đông Hải Song Giao sẽ thân chinh tới đây đòi món nợ máu này.

Tiêu Dao Tử sớm nhận biết Mã Triều Dương muốn rút lui cho đỡ bẽ mặt, nên thản nhiên đáp:

− Bần đạo vốn đã gác kiếm qui ẩn, lâu nay không từng giết người. Mã đại hiệp muốn sao được vậy.

Mã Triều Dương giắt đao vào bên hông, nói:

− Khi gặp Đông Hải Song Giao, tại hạ sẽ cứ thực tình mà kể lại sự việc hôm nay.

Đoạn hắn quay người ra khỏi Thanh Vân Quán.

Bốn gã đại hán trông vẫn hung hăng, nhưng lúc này cũng đành cúi đầu mà đi.

Lý Tiểu Hổ vung kiếm quát:

− Đứng lại.

Tiêu Dao Tử nói nhỏ:

− Thôi, tha cho họ đi.

Lý Tiểu Hổ ấm ức nhìn Tiêu Dao Tử, chậm rãi tra kiếm vào vỏ, hiển nhiên chàng rất bất mãn với việc Tiêu Dao Tử tha cho bọn kia.

Tiêu Dao Tử mỉm cười, nhìn Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ, nói:

− Nhị vị thiếu niên còn nhỏ tuổi này đã có kiếm học tinh kỳ, hắn sau này sẽ trở thành kiếm thủ thượng thừa.

Lý Tiểu Hổ chẳng tỏ vẻ hoan hỉ trước lời tán dương của Tiêu Dao Tử, phẩy tay nói:

− Tha chúng đi chính là dành cho Đông Hải Song Giao mấy kẻ dẫn đường.

Lãnh Như Băng thầm biết Lý Tiểu Hổ tuy ít tuổi nhưng rất cao ngạo, ngoại trừ sư trưởng với bản thân chàng ra, hắn chẳng chịu nghe ai, nên chàng sợ hắn nói không chọn lời, vội bước tới bên Tiêu Dao Tử, nói với Lý Tiểu Hổ:

− Hổ đệ, không được nói xằng.

Lý Tiểu Hổ tuy cao ngạo, nhưng đối với sư huynh rất cung kính nhu thuận, không dám nói gì thêm.

Vương Phi Dương cung tay, cười nói với Tiêu Dao Tử:

− Không phải tại hạ đồng ý với vị tiểu huynh đệ kia, nhưng đạo trưởng thả cho chúng đi quả thực là dành cho chúng quá nhiều tiện nghi.

Tiêu Dao Tử cười nhạt, nói:

− Trần đại hiệp đã hồi tỉnh, bần đạo tất phải vào bệnh thất, không tiện tái động thủ với chúng.

Đoạn đưa mắt nhìn quanh, thấp giọng nói tiếp:

− Liệu có dược vật để cứu Trần đại hiệp hay không rất khó biết trước, nếu xảy ra giao chiến e hỏng đại sự.

Vương Phi Dương nói:

− Thực ra đạo trưởng không nên xuất thủ mới phải, lúc ấy đâu cần đạo trưởng đích thân động thủ.

Tiêu Dao Tử nói:

− Thỉnh chư vị hãy nhập thất ngồi đợi một lát, bần đạo phải đi xem thương thế của Trần đại hiệp ra sao đã.

Vương Phi Dương gật đầu, đưa thanh y thiếu nữ bước đi.

Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:

− Lão tiền bối, vãn bối muốn cùng đi được chăng ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Lúc này Trần đại hiệp đã tỉnh dậy, rất có thể nói được, Lãnh công tử cũng vào thăm thì càng tốt.

Lý Tiểu Hổ tuy không nghe Tiêu Dao Tử nhắc đến chàng, nhưng dường như tự biết không thể cùng đi, bèn rảo bước đuổi theo Vương Phi Dương và thanh y thiếu nữ, bước thẳng vào Tây sương phòng.

Tiêu Dao Tử, Lãnh Như Băng trở lại vào đại điện và đi xuống mật thất.

Lúc này người nằm trên giường, vải trắng băng phủ toàn thân đã trở mình, mở to mắt ngơ ngác nhìn hai người. Đôi mắt tuy mở to, nhưng vô thần, màu vải trắng băng quanh mắt khiến cho đôi mắt như trắng ra.

Tiêu Dao Tử thở dài nhè nhẹ, rón rén tới bên giường nói:

− Nguyên khí của Trần huynh còn yếu, không nên nói nhiều.

Lãnh Như Băng cung thân nói:

− Vãn bối Lãnh Như Băng yết kiến Trần lão tiền bối.

Lão nhân chớp mắt nói, giọng vô cùng yếu ớt:

− Lão phu trầm trọng lắm rồi, đạo trưởng đừng tốn thêm tâm cơ.

Tiêu Dao Tử mỉm cười:

− Thỉnh Trần đại hiệp an tâm dưỡng tức, bần đạo đã tìm được linh dược trị thương cho Trần huynh, chỉ nội nhật dăm ba ngày nữa ...

Trần Hải nói:

− Lão phu biết đã trọng thương trí mạng, đạo trưởng đừng tốn tâm huyết mà vô ích.

Tiêu Dao Tử nói:

− Trần huynh hãy tin vào y đạo của tại hạ.

Trần Hải từ từ nhắm mắt lại nói:

− Oa nhi này là ai ?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một chút đáp:

− Là một vị vãn bối trong võ lâm, nam tử của một vị cố hữu.

Chương 5: Đào Hoa Ngộ Hiểm

Vừa thấy Tiêu Dao Tử và Lãnh Như Băng trở ra, Vương Phi Dương đứng dậy đón, hỏi:

− Lãnh huynh được gặp Trần đại hiệp rồi chứ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Rồi.

Vương Phi Dương hỏi:

− Thương thế của Trần đại hiệp ra sao ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại chàng:

− Mấy ngày nữa lệnh muội có thể tới đây ?

Vương Phi Dương kiến văn quảng bác, vừa nghe câu hỏi của Tiêu Dao Tử, đã biết thương thế của Trần Hải diễn biến xấu đi, hơi trầm ngâm đáp:

− Nếu xá muội có ở nhà thì căn cứ vào cước trình của xá muội, nhanh thì ba ngày đêm, muộn nhất cũng không quá năm ngày sẽ tới.

Tiêu Dao Tử nói:

− Ôi ! Chỉ e Trần đại hiệp không chờ được nữa.

Vương Phi Dương hỏi:

− Sao ? Thương thế xấu đi ư ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Từ sau khi Trần đại hiệp được bần đạo dùng dược vật, dưỡng thương trong mật thất, thần trí chưa bao giờ lại tỉnh táo như hôm nay, bần đạo e rằng thương thế có biến.

Bỗng nghe một thanh âm khàn đặc từ bên ngoài vọng vào:

− Tiểu tử nhà ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn, cái tòa miếu hoang hẻo lánh của nhà ngươi có đáng gì mà sợ lão phu lấy trộm.

Lý Tiểu Hổ bỗng lao vọt ra bên ngoài. Thanh y thiếu nữ thấy Lý Tiểu Hổ như vậy, cũng sợ chậm chân hơn, vội vọt ra theo.

Tiêu Dao Tử cau mày nói:

− Người nào vậy nhỉ ? Nghe như cổ họng bị đau nặng ?

Đoạn cất bước đi ra ngoài.

Vương Phi Dương nói:

− Giọng người này nghe quen quen, tại hạ phải ra coi thử !

Lời chưa dứt, người đã chạy ra. Không thấy tay áo rộng của chàng chuyển động, mà người đã vọt đi nhanh như tia chớp, ra trước cả Thanh Vân Quán chủ.

Lãnh Như Băng nói với Tiêu Dao Tử:

− Lão tiền bối dừng bước.

Tiêu Dao Tử đã đặt chân lên bậc cửa, bèn quay mình lại hỏi:

− Có việc gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Vị tiểu huynh đệ của vãn bối tính nết nóng nảy, thỉnh đạo trưởng chiếu cố, nếu hắn có hỏi về vãn bối, thì đạo trưởng cứ bảo rằng vãn bối phải vào mật thất chăm sóc Trần lão tiền bối.

Tiêu Dao Tử hơi ngẩn người hỏi:

− Công tử định đi đâu ?

Lãnh Như Băng cười khô một tiếng:

− Vãn bối phải đi tìm lại Sâm hoàn.

Rồi cũng không đợi Tiêu Dao Tử hồi đáp, chàng đã phi thân ra ngoài.

Tiêu Dao Tử vội gọi:

− Hãy khoan.

Đoạn tung người đuổi theo. Nhưng chỉ một thoáng đã không thấy hình bóng Lãnh Như Băng đâu nữa.

Tiêu Dao Tử đứng ngẩn ra, miệng lẩm bẩm:

− Khinh công đến thế thì khắp dải Trường Giang này chẳng ai bì kịp.

Chỉ nghe thanh âm khàn đặc vọng lại:

− Thanh Vân Quán chủ ở đâu ?

Tiêu Dao Tử sực tỉnh, vội chạy về phía đó.

Có tiếng Vương Phi Dương nói:

− Lão Thâu nhi đến Thanh Vân Quán làm gì vậy ?

Tiêu Dao Tử thấy một lão già gầy quắt, tuổi trạc ngũ tuần, để một chòm râu dê, người lấm lem bụi đất, ngã nghiêng đi bên cạnh Vương Phi Dương. Lý Tiểu Hổ và thanh y thiếu nữ đi kèm ở phía sau.

Lão nhân gầy quắt bỗng sải bước vào Tây sương thất, cũng chẳng đợi Vương Phi Dương giới thiệu, cung tay nói:

− Đạo trưởng có phải là Thanh Vân Quán chủ ?

Tiêu Dao Tử chắp tay đáp:

− Bần đạo là Tiêu Dao Tử. Thỉnh quí danh của tôn giá ?

Lão nhân mỉm cười đáp:

− Tên của lão phu nghe bất nhã lắm, là Liễu Thanh Phong Lão Thâu Nhi.

Tiêu Dao Tử nói:

− Từng nghe đại danh của tôn giá đã lâu.

Liễu Thanh Phong đưa mắt nhìn cách bố trí trong phòng nói:

− Vô sự chẳng lên tam bảo điện, lão chỉ thỉnh vấn Quán chủ một câu thôi, có phải Trần đại hiệp Trần Hải lạc bước tại Thanh Vân Quán hay không ?

Tiêu Dao Tử cau mày đáp:

− Liễu đại hiệp hỏi vậy để làm gì ?

Liễu Thanh Phong nói:

− Nghe phong thanh Trần đại hiệp bị cừu gia ám toán, thân thọ trọng thương, chẳng rõ thật hay hư ?

Khách nhân đột ngột hỏi thẳng như vậy, Tiêu Dao Tử trong nhất thời không biết ăn nói thế nào.

Vương Phi Dương đỡ lời:

− Sao ? Lão Thâu nhi lại nhập theo tà phái của Đông Hải Song Giao rồi chăng ?

Liễu Thanh Phong ngẩn người nói:

− Lão Thâu nhi này ngoại hiệu tuy bất nhã, nhưng tự tin mình còn vài phần cốt khí, Vương công tử hỏi thế chẳng hóa ra coi khinh lão phu này quá ư.

Vương Phi Dương nói:

− Vậy lão dò xét nơi hạ lạc của Trần đại hiệp để làm gì ?

Liễu Thanh Phong bỗng cười vang nói:

− Năm xưa lão phu từng thụ ơn cứu mệnh của Trần đại hiệp, cho nên mới vội đi dọ xét, tiện thể mang tặng một lọ thương dược ...

Ngừng một chút, giọng nói trở nên buồn rầu:

− Vạn nhất bất hạnh, Trần đại hiệp đã qua đời, thì lão phu cũng muốn được rập đầu trước linh cữu mà biểu thị tấm lòng.

Tiêu Dao Tử nói:

− Thương thế của Trần đại hiệp quá trầm trọng, chỉ e dược vật cũng không thể còn công hiệu.

Liễu Thanh Phong nói:

− Nếu là dược vật thông thường, lão phu mặt mũi nào dám mang đến Thanh Vân Quán.

Tiêu Dao Tử nói:

− Đó là dược vật gì, có thể cho bần đạo xem trước được chăng ?

Liễu Thanh Phong rút từ trong túi ra một chiếc bình ngọc, nói:

− Nếu lão phu không lầm, thì đây là «Thiên niên Sâm hoàn» do Sâm Tiên Long Thiên Lộc điều chế.

Lý Tiểu Hổ chằm chằm nhìn chiếc bình ngọc, kinh ngạc thốt lên:

− Ồ. Đây là bình «Thiên niên Sâm hoàn» của huynh đệ chúng tại hạ bị mất.

Đoạn nhớ đến Lãnh Như Băng, bèn giương mắt ngó tứ phía, vẻ mặt lập tức lộ vẻ sầu khổ, nói tiếp:

− Quán chủ, đại ca của tại hạ đi đâu rồi ?

Tiêu Dao Tử ho nhẹ một tiếng, nói:

− Lệnh ca có việc đi rồi, sẽ trở lại thôi.

Đoạn đưa tay tiếp nhận chiếc bình ngọc, mở nút, cả phòng lập tức thơm mùi hương thanh khiết, gật đầu nói:

− Không sai, quả đây là đệ nhất thành phẩm trị thương của võ lâm hiện nay, do Sâm Tiên Long Thiên Lộc khổ công điều chế.

Liễu Thanh Phong cung tay nói:

− Sau khi thương thế Trần đại hiệp đã lành, thỉnh quán chủ chuyển lời hỏi thăm của lão Thâu nhi, nay lão phu xin cáo biệt.

Đoạn quay mình bước ra.

Tiêu Dao Tử cao giọng nói:

− Thỉnh Liễu lão dừng bước một lát, bần đạo có điều muốn thỉnh giáo.

Liễu Thanh Phong dừng chân, hỏi:

− Quán chủ có điều gì chỉ giáo ?

Danh tính của lão tuy bất nhã, nhưng lời nói lại thanh lịch dị thường.

Tiêu Dao Tử thở dài, nói:

− Trần đại hiệp quả thực đang ở Thanh Vân Quán, có bình «Thiên niên Sâm hoàn» này của Liễu lão, Trần đại hiệp hẳn sẽ bảo toàn được tính mạng, bần đạo thay mặt Trần đại hiệp cảm tạ Liễu lão.

Đoạn đưa bàn tay áp ngực, cúi mình hành lễ.

Liễu Thanh Phong cười ha hả, nói:

− Lão Thâu nhi này chịu ơn cứu mệnh của Trần đại hiệp thì phải báo đáp.

Lão phu không dám quấy nhiễu Quán chủ thêm, nay xin cáo biệt.

Nói đoạn quay mình chạy đi.

Tiêu Dao Tử nhìn theo, thở dài:

− Người này danh tính bất nhã, nhưng thật vô cùng hào phóng.

Vương Phi Dương nhìn quanh, không thấy Lãnh Như Băng bất giác cau mày, hỏi:

− Lãnh huynh đi đâu nhỉ ?

Tiêu Dao Tử đang đăm chiêu suy nghĩ, nghe câu hỏi của Vương Phi Dương chợt ngẩn ra một lúc rồi mới giậm chân, nói:

− Ôi, nếu Lãnh Như Băng chịu chờ thêm một chút đâu đến nỗi phải cất công.

Vương Phi Dương ngạc nhiên hỏi:

− Lãnh huynh đi đâu vậy ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Vì Trần đại hiệp thương thế nghiêm trọng, chỉ «Thiên niên Sâm hoàn» mới cứu mạng được, nên Lãnh Như Băng đã đi truy tìm để lấy lại bình Sâm hoàn bị mất.

Vương Phi Dương nói:

− Thiên địa mênh mang. Lãnh huynh biết đi tìm ở đâu kia chứ ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Hoàn thiên hữu nhãn, Sâm hoàn bị mất, thế mà cuối cùng lại tình cờ được hoàn lại cho chúng ta.

Vương Phi Dương bỗng kêu giật giọng:

− Hỏng, nguy to rồi.

Thanh y thiếu nữ từ nãy vẫn đứng im, chợt hỏi xen vào:

− Đại biểu ca, cái gì nguy to rồi ?

Vương Phi Dương nói:

− Lãnh Như Băng ngoại cương nội hòa, ngoài mặt lạnh lùng như băng giá, nhưng trong tâm thì nhân từ vô cùng, tuy đầy mình võ công tuyệt thế, nhưng cũng không thể ứng phó với sự hiểm trá trong giang hồ, huống chi ...

Tiêu Dao Tử đã đoán được ẩn ý của Vương Phi Dương, cũng bất giác lạc cả giọng, nói:

− Vương công tử lo Lãnh Như Băng dấn thân thiệp hiểm đi tìm Sâm Tiên Long Thiên Lộc phải không ?

Vương Phi Dương đáp:

− Không sai. «Thiên niên Sâm hoàn» bị mất đi, dù có bị đem xuống đáy bể hay lên đỉnh tuyết phong, chàng cũng quyết tìm ra, nhưng còn một cách khác, thiết tưởng chàng lúc này đang đi tìm người điều chế ra nó là Sâm Tiên Long Thiên Lộc.

Tiêu Dao Tử lộ vẻ khẩn trương, nói:

− Quả có như vậy, thế thì nguy hiểm vô cùng.

Vương Phi Dương lại thở dài, nói:

− Long Thiên Lộc tự coi mình là thanh cao bậc nhất, không hề giao du với võ lâm đồng đạo, chỉ e gia mẫu cũng không quen Long Thiên Lộc.

Tiêu Dao Tử nói:

− Theo chỗ bần đạo biết, trong đồng đạo võ lâm Trung Nguyên, chỉ một mình Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường của phái Võ Đang là có giao tình với Long Thiên Lộc.

Vương Phi Dương nói:

− Thập Phương Lão Nhân Ngụy lão tiền bối tại hạ có quen. Nhưng Ngụy lão thường du ngoạn nay đây mai đó, lúc này chẳng biết ở đâu, làm sao tìm cho được ?

Bỗng nghe thanh y thiếu nữ kêu lên thất thanh:

− Ôi. Gã tiểu quỷ kia chạy đâu rồi ?

Vương Phi Dương giậm chân, nói:

− Muốn chết ư ? Làm sao biểu muội cứ lưu tâm đến hắn như vậy ?

Thanh y thiếu nữ nói:

− Chúng ta hãy mau đi tìm gã tiểu quỷ ấy.

Vương Phi Dương đáp:

− Khinh công của hắn chẳng tầm thường, chỉ e lúc này đã ở cách đây mấy dặm, chúng ta đuổi theo sao kịp ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Ôi. Thực là nguy to, bần đạo suốt một đời chưa bao giờ lại hồ đồ như lần này.

– -- oo -- Lại nói Lãnh Như Băng sau khi rời Thanh Vân Quán, tiếp tục thi triển khinh công mà băng mình vùn vụt về hướng bờ sông. Chàng tránh đường cái quan, nhắm phương hướng vượt đèo núi mà đi gấp.

Đi một mạch không nghỉ, lúc đến bờ sông, người đã đầm đìa mồ hôi. Chàng vực nước sông lên rửa mặt, thần trí lập tức tỉnh táo hẳn lại.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một lá thuyền câu nhỏ ở cách chàng chừng mươi trượng.

Lãnh Như Băng mục quang hơn người, ngưng thần nhìn thấy trên thuyền là một lão nhân đội nón lá, bèn đề chân khí vào đan điền, gọi:

− Lão bá bá, thỉnh chở giùm tại hạ qua sông, sẽ có trọng kim hậu tạ.

Tiếng gọi của chàng nghe không to, nhưng lão nhân ở ngoài xa hơn mười trượng giữa tiếng sóng vỗ, vẫn nghe rõ dị thường.

Chỉ thấy lão nhân thu lưới lại, quay mình nhìn chàng rất lâu, rồi mới từ từ chèo thuyền về phía chàng.

Chiếc thuyền câu còn cách bờ hơn hai trượng, Lãnh Như Băng đã nhún mình nhảy tới. Với khinh công tuyệt vời, chàng đáp xuống con thuyền nhỏ như một chiếc lá rơi, không hề làm cho nó chao động.

Lão nhân kinh ngạc nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Chà, tiểu huynh đệ biết bay ư ?

Lãnh Như Băng cười đáp:

− Tại hạ bất quá chỉ luyện một chút võ công, phiền lão bá bá chở tại hạ sang sông, tại hạ có việc gấp.

Lão nhân gật đầu, chèo thuyền sang bờ bên kia.

Lãnh Như Băng chăm chú nhìn dòng nước chảy băng băng, bỗng mặt biến sắc, vội ngồi xuống, nhắm nghiền hai mắt, tựa lưng vào mạn thuyền, mặt tái nhợt.

Không biết bao lâu, bỗng lão nhân gọi:

− Công tử, đến bờ rồi.

Lãnh Như Băng mở mắt, thấy thái dương đã ngã về phía tây, liền búng người bay lên bờ, vừa bỏ vào tay lão nhân một thỏi bạc, nói:

− Gửi lão bá bá chút tiền uống rượu, đa tạ lão bá bá.

Đoạn quay người chạy đi.

Lão nhân nhìn kỹ thỏi bạc, vội cao giọng gọi với theo:

− Nhiều quá, lão hán đâu dám nhận.

Lãnh Như Băng không ngoảnh đầu lại.

Chàng nóng lòng chạy gấp về phía Đào Hoa Trang. Chàng phải tìm được Lục y tiểu thư ở «Phỉ Thúy Lâu», chủ nhân của hai thiếu nữ mà ngay bờ sông chàng đã cho tấm vải.

Hoa đào vẫn nở rộ đón gió. Đào Hoa Trang vẫn không thiếu khách tấp nập kéo vào.

Lãnh Như Băng nhắm thẳng hướng Đào Hoa Trang cứ đường tắt mà đi.

Chàng đã có ý định đại khái, sẽ vào Đào Hoa Trang từ phía sau rừng hoa đào.

Một con đường nhỏ lát đá trắng phiêu lạc giữa một thảm cánh hoa tàn rụng quanh co dẫn tới giữa rừng đào dày đặc.

Qua vài khúc quanh nữa, đến một ngã rẽ, Lãnh Như Băng dừng chân, quan sát tứ phía rồi men theo

một đường ở chính giữa mà đi.

Cảnh vật ở đây đẹp đến não lòng, cả một rừng hoa đào, hoa hồng thảo lục, trông như bức họa đẹp mắt, nhưng cứ cách một quãng lại có chốt cảnh giới nghiêm mật.

Lãnh Như Băng đi được chừng năm trượng, bỗng thấy từ sau một gốc đào lâu năm ló ra hai Thanh y thiếu niên.

Hai gã này tuổi trạc hai mươi, mặt mũi tuấn tú, chỉ riêng cặp mắt láo liên đảo qua đảo lại đầy vẻ hung quang, sắc diện thì nhợt nhạt.

Lãnh Như Băng đã bị chúng nhìn thấy, chàng lập tức cất bước đi thẳng tới.

Hai Thanh y thiếu niên bèn bước ra chắn đường, cười hỏi:

− Quý khách định đi đâu vậy ?

Lãnh Như Băng đáp gọn lỏn:

− «Phỉ Thúy Lâu».

Hai gã thiếu niên hơi ngạc nhiên hỏi:

− «Phỉ Thúy Lâu» ư ?

Lãnh Như Băng không nói không rằng, phóng mục quang vào hai gã.

Hai gã chăm chú nhìn chàng một chặp, rồi gã bên tả thong thả nói:

− Chắc đại gia muốn gặp Lục y cô nương ?

Lãnh Như Băng gật đầu nhẹ. Hai gã thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, nói:

− Lục cô nương đã dặn ngưng tiếp khách trong ba ngày, thỉnh đại gia lưu danh tính, ba ngày sau hãy tới.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Ta không thể không gặp nàng ngay hôm nay.

Đoạn cất bước đi thẳng.

Hai gã thiếu niên nhìn tứ phía, không thấy ai khác, lập tức xông lên, túm lấy ngực áo của Lãnh Như Băng mà quát:

− Đứng lại !

Lãnh Như Băng thộp ngay lấy gã đứng bên tả, ngầm vận nội lực đẩy hắn đi trước, giơ hữu chưởng về phía gã đứng bên hữu.

Gã bên tả cảm thấy nửa thân tê dại, lực đạo toàn thân bị mất hết, mới biết đã gặp cao thủ, trong lòng cực kỳ kinh hãi. Còn gã kia thấy đồng bọn như vậy, lại nhìn chưởng thế sẵn sàng đánh tới, đành vội bỏ chạy.

Lãnh Như Băng đã đoán trước là hắn sẽ đào tẩu, hữu thủ của chàng lập tức túm lấy áo của gã nói nhỏ:

− Ngươi mà chống cự, ta sẽ làm đứt tâm mạch của ngươi, ngươi sẽ chết ngay tại chỗ.

Gã này quả nhiên không dám cử động.

Lãnh Như Băng vỗ vào lưng gã nói:

− Cả hai ngươi đều bị ta dùng thủ pháp «Chấn Huyệt Trảm Mạch» đả thương yếu huyệt. Nội trong bảy ngày không được vận khí động thủ với người, kẻo sẽ thổ huyết mà chết.

Hai gã thiếu niên tuy bị phong bế huyệt đạo, không thể kháng cự, nhưng hai mắt lộ vẻ nghi ngờ.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Nếu các ngươi không tin, hãy vận khí thử coi.

Nói đoạn chàng ấn tay vào huyệt đạo của hai gã.

Hai gã y lời ngầm đề chân khí, quả nhiên cảm thấy yếu huyệt ở sau lưng huyết khí không tới được thì vô cùng kinh hãi, vội cúi đầu nói:

− Chúng tiểu nhân có mắt không thấy Thái Sơn, thỉnh đại gia thứ tội.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Các ngươi hãy chờ ở đây, đợi khi ta trở ra, sẽ giải huyệt cho các ngươi.

Đoạn đi được mấy bước bỗng ngoảnh đầu lại nói:

− Đừng quên việc sinh tử của các ngươi hoàn toàn lệ thuộc vào ta. Nội nhật nửa tháng, huyệt đạo chưa được giải, Thái âm kinh mạch sẽ ngưng kết bộc thương, từ nay trở đi không được luyện võ công.

Hai gã im lặng, gật đầu.

Lãnh Như Băng không lý gì đến chúng nữa, rảo bước về phía «Phỉ Thúy Lâu».

Một hàng rào trúc cao ngất bao quanh tòa thanh lâu, cửa ra vào cũng làm bằng trúc nửa khép nửa mở.

Lãnh Như Băng đẩy cánh cửa trúc bước vào bên trong.

Một tỳ nữ dung mạo thanh tú, vội chạy tới, cung thân nói:

− Vị thiếu gia đã vào nhầm cửa thì phải ?

Lãnh Như Băng cười hỏi:

− Đây có phải là «Phỉ Thúy Lâu» ?

Tỳ nữ đáp:

− Không sai, khách nhân muốn tìm ai ?

Lãnh Như Băng nói:

− Lục y cô nương.

Đoạn cất bước đi thẳng vào.

Tỳ nữ vội nói:

− Cô nương đang bận, thỉnh khách nhân lưu lại danh tính, vài ngày nữa hãy tới.

Lãnh Như Băng nói:

− Ta phải gặp nàng ngày hôm nay.

Tỳ nữ nói:

− Không được, cô nương đang tiếp khách.

Lãnh Như Băng không thèm để ý, bước vào sảnh.

Trong đại sảnh có những bức màn lụa tím buông rũ, bốn chiếc kỷ màu hồng, đệm bọc vải trắng như tuyết, bốn góc có bốn bồn hoa lớn, hương hoa thơm ngát.

Đại sảnh không có một bóng người.

Lãnh Như Băng đảo mắt, chỉ thấy phía góc bên tả có một cầu thang gỗ trải lụa trắng, bèn lập tức tiến về phía đó.

Lên hết mười tám bậc thang, đến một sảnh rộng chín thiếu nữ y phục diễm lệ ngồi một hàng trong sảnh, thấy Lãnh Như Băng lập tức ùa lại dàn hàng ngang trước mặt chàng.

Tỳ nữ đứng giữa ngắm chàng, thong thả chìa bàn tay ngọc, nói:

− Người đến đây.

Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi:

− Cái gì ?

Ả tỳ nữ tựa hồ đứng đầu cả nhóm, tròn mắt hỏi:

− Khách của Lục y cô nương ư, thỉnh thiệp ?

Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:

− Không có.

Tỳ nữ hỏi:

− Không có thiệp đến đây làm gì ?

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn bậc thang dẫn lên lầu trên, nói:

− Ta muốn tìm một người.

Cả đám tỳ nữ nhao nhao hỏi:

− Tìm ai vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Lục y.

Đoạn bước lên nói:

− Tránh ra mau, ta không muốn động thủ.

Đám tỳ nữ giận dữ, bảy tám ả lập tức xúm lại định giữ lấy chàng.

Lãnh Như Băng quắc mắt, hất vai tràn tới, tả thủ đột nhiên thi triển cầm nã thủ pháp, chộp lấy cánh tay của tỳ nữ đứng đầu cả nhóm, ả tỳ nữ này lập tức buộc phải xoay mình, bị chàng đẩy thẳng về phía các ả còn lại.

Chàng xuất thủ quá nhanh, cả đám tỳ nữ kinh hãi, vội dạt lùi cả đi.

Lãnh Như Băng vọt qua chỗ họ, chạy lên lầu trên.

Đám tỳ nữ biết không đương nổi, đều dừng lại ở bên dưới, không dám đuổi theo.

Lầu thượng chia làm hai phòng song song với nhau, gian phía sau là một tòa lương đài rộng rãi, trần phủ lụa màu xanh da trời,sàn trải thảm màu hồng.

Trong lương đài có bể phun nước mát mẻ, hai đại hán khôi ngô đang nâng chén rượu lên môi.

Ngồi giữa hai đại hán là một lục y mỹ nhân, cặp mắt to đung đưa hết nhìn gã đại hán bên này lại nhìn bên kia vô cùng tình tứ.

Hai đại hán thì cứ dán mắt vào nàng, hoàn toàn không biết rằng Lãnh Như Băng đã đứng ở lương đài hồi lâu.

Lục y mỹ nhân thần trí chưa mê, trong lúc đung đưa cặp mắt qua lại đã nhìn thấy Lãnh Như Băng thì đột nhiên buông rơi tấm khăn trắng lau miệng, ngồi nghiêm mặt lại.

Hai đại hán trong lúc nốc rượu, mục quang chuyển động, chợt phát hiện Lãnh Như Băng thì đột nhiên biến sắc, đặt chung rượu xuống.

Gã đại hán ngồi ở phía đông cười một tiếng, nói:

− Hảo tiểu tử, to gan lắm.

Đoạn đứng bật dậy, bước ra khỏi bàn, phách không tung ra một quyền.

Lãnh Như Băng nghe miếng quyền của gã xé gió, biết võ công của đối phương chẳng tầm thường, bèn nghiêng người, sử dụng bộ pháp «Đảo Thái Thất Tinh Bộ» lách qua gã đại hán cản đường, tiến vào giữa lương đài, chú mục nhìn lục y mỹ nhân, lạnh lùng hỏi:

− Cô nương là Lục y ?

Lục y mỹ nhân thái độ bình thản, mỉm cười đáp:

− Tệ thiếp chính là Lục y, đại danh của công tử ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương khỏi cần biết ...

Gã đại hán ngồi ở phía tây đột nhiên đập một chưởng xuống bàn, nói:

− Khẩu khí hào cường, ta phải giáo huấn cho ngươi trước, rồi sẽ tính sau.

Lãnh Như Băng nhìn vết chưởng của đối phương trên bàn, trong như một vết lõm, thì nghĩ thầm:

“Nội lực hùng hậu quá, người này ta không thể xem thường ...”.

Gã đại hán công kích trước lúc này đã quay lại dùng thức «Ngạ hổ bổ dương», hữu thủ xòe ra chộp tới.

Lãnh Như Băng lại chuyển dịch vai, thoái lui mấy thước, vẫn chưa trả miếng.

Gã đại hán thứ hai đột nhiên bật dậy khỏi bàn, xông ra giáng một quyền vào sau lưng Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng chuyển bộ, tạt ngang tránh đòn quyền ấy.

Hai đại hán một trước một sau đồng thời triển khai thế công cực nhanh, quyền chưởng ào ào như gió bão.

Lãnh Như Băng lách thân trong làn quyền chưởng giao thoa, cuối cùng vẫn chưa trả đòn. Thân pháp của chàng kỳ ảo, khiến quyền chưởng của hai đối phương vẫn không thể đánh trúng chàng.

Lục y mỹ nhân tựa hồ thích thú xem cảnh ba người giao đấu, ngưng thần chú mục, miệng mỉm cười.

Thế công của hai đại hán càng lúc càng mãnh liệt, nhưng thân pháp của Lãnh Như Băng cũng càng lúc càng kỳ ảo, bước chân cứ như hành vân lưu thủy, bất luận quyền chưởng của hai người kia mãnh liệt, hiểm ác đến mấy thủy chung vẫn chẳng chạm tới được mép áo của chàng.

Lục y mỹ nhân đã nghiêm mặt lại, thong thả đứng dậy, đến gần ba người, cao giọng nói:

− Ba vị hãy dừng tay !

Kỳ thực chỉ có hai đại hán luôn tay công kích, còn Lãnh Như Băng thủy chung vẫn chưa trả đòn, nghe tiếng nói của Lục y mỹ nhân, hai đại hán bèn nhảy lùi lại.

Lãnh Như Băng vẫn chưa hoàn thủ, nhưng cũng cảm nhận được đối phương có võ công thập phần cao minh, quyền chưởng cương kình mãnh liệt.

Lục y mỹ nhân chú mục nhìn Lãnh Như Băng, mỉm cười nói:

− Nhị hổ tương tranh, ắt một sẽ thọ thương, ba vị nếu còn giao đấu, dù ai thọ thương cũng đều đáng tiếc.

Nào chưởng, nào quyền, nào cước của hai đại hán mãnh liệt công kích mấy chục chiêu vẫn không chạm tới người Lãnh Như Băng, thì trong bụng thập phần kinh ngạc, thấy Lục y mỹ nhân nói vậy cũng là dịp để họ ngừng tay, vì thế họ không nói gì.

Lãnh Như Băng nhè nhẹ gật đầu, vẻ u sầu vẫn không thay đổi, trước lời nói của lục y mỹ nhân chàng thản nhiên như không. Bộ y phục màu trắng của chàng lấm lem bùn đất, chẳng hề làm giảm bớt vẻ anh tú của chàng.

Lục y mỹ nhân cung thân hành lễ với Lãnh Như Băng nói:

− Lục y mệnh bạc, xuất thân tiện nghiệp, nghênh lai tống vãng, mong nhờ các vị ân khách ban thưởng sủng ái, mà được hưởng chút thịnh danh, công tử nếu không e ngại, thỉnh ngồi vào bàn tiệc, tiện nữ sẽ cho bày bàn tiệc mới để tiếp đãi công tử.

Ngừng một chút, mỉm cười nhìn hai đại hán nói tiếp:

− Chưa đánh nhau chưa thành bằng hữu, có câu «anh hùng tương tích tam thuyên nhất chiến», thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài. Tiện thiếp tuy không hiểu võ công, nhưng thấy rằng chỉ trong nửa giờ không đủ phân thắng bại ...

Nàng nói liền liền, chẳng để cho ai xen vào, đoạn thong thả cúi mình, vẻ mặt nghiêm túc.

Lãnh Như Băng không nói gì, quay người bước đến bàn tiệc, tự động ngồi xuống.

Lục y mỹ nhân vội theo sau lưng chàng, tới ngồi xuống bàn.

Hai đại hán làm theo.

Lục y mỹ nhân vỗ nhẹ tay hai cái, lập tức có hai Thanh y tỳ nữ bước vào.

Lục y mỹ nhân phân phó cho họ thay bàn tiệc tàn, dọn bàn tiệc mới.

Không lâu, cao lương mỹ tửu đã được bưng lên.

Vẻ thản nhiên lạnh lùng của Lãnh Như Băng khiến hai đại hán chẳng thể có cách gì luận đàm với

chàng.

Lục y mỹ nhân nâng chung rượu, mỉm cười nói với Lãnh Như Băng:

− Công tử có thể cho tiện thiếp được biết quí tánh đại danh chăng ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một chút, đáp:

− Vô danh tiểu tốt, có nói ra cô nương cũng chẳng biết.

Lục y mỹ nhân mỉm cười:

− Công tử đã không muốn nói tính danh, tiện thiếp chẳng dám nài ép.

Quay sang hai đại hán, nói:

− Nhị vị đây là hai nhân vật thượng thừa của võ lâm Giang Nam, Phó Quốc Tiền ở Hàng Châu và Bạch Hưng Tài ở Dương Châu.

Lãnh Như Băng nhẹ gật đầu nói:

− Hân hạnh được biết đại danh.

Phó Quốc Tiền cung tay, nói:

− Không dám, huynh đài dường như không phải là người trong võ lâm Giang Nam ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ từ vùng xa xôi hẻo lánh tới đây.

Bạch Hưng Tài nói:

− Thân pháp huynh đài kỳ ảo, chúng tại hạ chưa từng gặp cao thủ như thế này, tại hạ xin kính huynh đài một chung.

Lãnh Như Băng đã cầm chung rượu lên định uống, nhưng đột nhiên lại đặt xuống, thong thả nói:

− Tại hạ không uống được rượu, đành phụ nhã ý của huynh đài.

Lục y mỉm cười, chú mục nhìn Phó, Bạch hai người nói:

− Công tử đã không uống được, tửu bất khả ép, tiện thiếp xin được uống thay chàng.

Cũng không chờ hai người kia có đồng ý hay không, liền nâng chung rượu lên uống cạn.

Phó Quốc Tiền cười ha hả, nói:

− Cô nương đã đại diện, tại hạ mạo muội kính hai chung được chăng ?

Lục y ngưỡng mày, mục quang liếc Lãnh Như Băng cười đáp:

− Chỉ e quá lộ liễu khiến công tử đây chướng mắt.

Nói đoạn tự rót rượu vào chén uống cạn.

Bạch Hưng Tài đảo mắt hai lượt, đột nhiên đứng dậy nói:

− Cơm no rượu say rồi, không dám phiền nhiễu thêm, xin cáo biệt.

Phó Quốc Tiền cũng cung tay, nói:

− Tại hạ cũng cần cáo biệt.

Lục y thong thả đứng lên, cung thân nói:

− Hôm nay chưa thể bồi tiếp nhị vị chu đáo, tiện thiếp cảm thấy quá khiếm khuyết, thỉnh nhị vị dịp khác.

Phó Quốc Tiền cười nhạt:

− Nếu được gọi, tất phải tới ngay.

Đoạn quay mình bước đi.

Bạch Hưng Tài lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, cung tay nói:

− Hẹn tái ngộ.

Rồi quay mình đi ngay.

Lục y nhìn theo hai người xuống lầu, rồi mỉm cười quay sang nói với Lãnh Như Băng:

− Hai vị ấy tức giận bỏ đi, chỉ e món nợ lần này sẽ trút lên đầu công tử.

Lãnh Như Băng thản nhiên nói:

− Tại hạ với họ vô oán vô cừu, có món nợ gì kia chứ ?

Lục y cười:

− Mỹ sắc làm say lòng người, tình như mũi kiếm khiến máu đổ, xưa nay anh hùng hào kiệt có mấy ai không bại dưới tay nữ nhân ?

Miệng nói, mắt cười lộ vẻ tự phụ.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Nhưng tại hạ tới đây hoàn toàn chẳng phải vì mỹ sắc của cô nương.

Lục y mỉm cười, nói:

− Công tử là vĩ nhân, há lại giống thường nhân.

Lãnh Như Băng hoàn toàn lãnh đạm trước lời tán tụng của Lục y mỹ nhân, cũng chẳng rõ là chàng mừng hay giận ?

Lục y quả thực là người âm trầm, điềm tĩnh, nghe những lời khó nghe như thế của Lãnh Như Băng, nàng thủy chung vẫn không đổi thanh sắc, cười một tiếng nói:

− Công tử kiếm mi tinh mục, phong thái khiến người cảm động, đáng tiếc y phục chưa được như ý, trong phòng tiện thiếp có vài bộ nam trang, thỉnh công tử vào thay y phục, rồi chúng ta lại tiếp tục đàm luận được chăng ?

Lãnh Như Băng nói:

− Thịnh tình tâm lãnh, tại hạ thấy khỏi cần.

Lục y mở tròn đôi mắt đẹp, nói:

− Công tử cái gì cũng từ chối, khiến tiện thiếp thật khó đoán biết ý của chàng ?

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn lục y một chặp, nói:

− Rất đơn giản, tại hạ đến lấy lại một vật.

Lục y hơi sững sờ:

− Vật gì vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Mảnh vải.

Lục y cười khanh khách, nói:

− Tiện thiếp cứ tưởng công tử muốn lấy vật gì trân bảo, hóa ra chỉ một mảnh vải. Công tử đã quá bộ tới Phỉ Thúy Lâu này, dù vì mục đích gì cũng là thượng khách của Lục y này, trước hết hãy uống với tiện thiếp vài chung rượu, rồi tiện thiếp sẽ dâng chàng những gì chàng muốn.

Lãnh Như Băng không ngờ việc đòi lại mảnh vải thuận lợi đến thế, bất giác hơi ngẩn người.

Lục y đưa bàn tay ngà ngọc rót rượu vào chung cho chàng, rồi rót cho mình, nâng chung rượu lên trước mặt chàng, nói:

− Người trong võ lâm tiện thiếp gặp không ít, ai cũng đa nghi, nếu công tử không ngại chỗ lạ, thỉnh hãy dùng chung rượu của tiện thiếp mà đối ẩm được chăng ?

Nói đoạn, nàng cầm chung rượu của chàng uống cạn.

Lãnh Như Băng thấy không tiện từ chối, sợ bị người cho là nhát gan, đành cầm chung rượu của nàng lên uống từ từ, vừa uống vừa ngầm vận chân khí.

Lục y mỉm cười, nói:

− Công tử lặn lội đường xa tới đây, nếu trở về tay không há chẳng uổng công. Tiện thiếp có tập thổi tiêu, tự tinh thành tựu cũng khá, nếu công tử có hứng nghe tiện thiếp nguyện tấu một khúc ...

Lãnh Như Băng nói:

− Không dám phiền cô nương, tại hạ còn có việc khẩn yếu, chẳng tiện ngồi lâu, đành phụ nhã ý.

Lục y rút ra một cây ngọc tiêu, nói:

− Công tử không có hứng thưởng thức, nhưng tiện thiếp lại có tình thổi tiêu.

Cũng chẳng đợi chàng có đáp ứng hay không, liền đưa cây tiêu lên môi mà thổi. Tài thổi tiêu của nàng tựa hồ đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, tiếng tiêu vừa cất lên đã nỉ non ai oán, thấu tận cõi lòng.

Lãnh Như Băng bất giác bị tiêu âm chinh phục, chàng vốn đã u sầu, nay vẻ mặt càng thêm ưu tư buồn bã.

Bỗng tiếng tiêu trầm hẳn xuống, trầm mãi, trầm mãi đến tận cùng, như muốn len vào tận đáy lòng, rồi bỗng đứt đoạn, tiếp đó lại nấc lên ai oán như muốn nói đến nỗi khổ của một giai nhân liễu yếu đào tơ đang lâm cảnh tương tư tình lang nơi viễn xứ.

Lãnh Như Băng như say tiếng tiêu, ngồi lặng người bất động. Khi tiếng tiêu ngừng bặt, chàng như người vừa tỉnh mộng, ngẩng đầu nhìn tứ phía, thấy trời đã vào đêm thì giật mình, nghĩ thầm:

“Ta đã bị tiêu thanh hớp hồn.” Bèn lập tức đứng dậy, hít một hơi dài.

Lục y cất cây tiêu, không chờ Lãnh Như Băng cất tiếng, đã nói trước:

− Thỉnh công tử bình phẩm, tiện thiếp thổi tiêu có nghe được hay chăng ?

Lãnh Như Băng nhìn các vì sao nhấp nháy ngoài song, nói:

− Muộn rồi, tại hạ phải đi.

Lục y ngưỡng mày, mắt lộ một tia sát cơ, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã khôi phục vẻ tươi cười duyên dáng, nói:

− Thỉnh công tử đợi một chút, tiện thiếp đi lấy mảnh vải cho chàng.

Đoạn đứng dậy bước đi, yểu điệu và tha thướt, đầy vẻ gợi tình.

Lãnh Như Băng thấy nàng bước vào phòng trong.

Một vùng sáng lóe lên, đèn trong phòng được thắp sáng.

Lãnh Như Băng di chuyển phương vị, đến khe cửa ngó vào phòng.

Một bóng người di động một hồi bên song cửa, rồi đột nhiên đứng bất động.

Lãnh Như Băng đợi một hồi lâu, vẫn không thấy Lục y trở ra.

Không thể chờ thêm, chàng bước vào phòng.

Chàng đẩy cửa mở đến nửa chừng, đã bước nửa bước, bỗng nghĩ thầm:

“Đêm hôm khuya khoắt, một đôi nam nữ ở chốn cô lâu, ta há có thể đường đột bước vào phòng the.”.

Bèn ho một tiếng, định nói thì từ trong phòng vọng ra giọng nói của Lục y:

− Công tử quá khách khí, «Phỉ Thúy Lâu» đâu phải cấm cung của bậc vương hầu, tiện thiếp chẳng phải là vương phi ...

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Cô nương mau hoàn trả mảnh vải, tại hạ còn có việc trọng yếu phải làm ngay.

Một tiếng thở dài vọng ra, rồi tiếng tiêu réo rắt lại cất lên.

Lãnh Như Băng cười một tiếng, đẩy hẳn cửa bước vào, lập tức đứng ngây người.

Chỉ thấy Lục y đã cởi bỏ y phục, để lộ tấm thân nõn nà, nửa nằm nửa ngồi trên giường, đang cầm tiêu mà thổi. Mắt nàng đung đưa, vẻ mặt nửa tươi cười, nửa như không, chăm chăm nhìn Lãnh Như Băng.

Tiêu âm nhặt khoan dìu dặt như khêu gợi xuân tình.

Lãnh Như Băng tâm thần hơi chấn động, phải vận nội công để chế ngự tiêu âm.

Tiêu âm của Lục y bỗng dồn dập dâng trào cuồn cuộn như trong cơn hồng thủy.

Lãnh Như Băng toàn thân bừng bừng, người vã cả mồ hôi, phải một lúc sau mới trấn tĩnh cơn xúc động mãnh liệt.

Lục y mỹ nhân đột ngột ngồi dậy, thần sắc đại biến, bắt đầu vội vã đi lui đi tới trong phòng, tiêu âm cũng nhịp với tiếng bước chân mà mỗi lúc một gấp gáp, như kinh như hãi, tràn ngập khắp phòng.

Chỉ thấy nàng lúc này đã chạy như bay như biến khắp phòng, thân hình thoang thoảng mùi mồ hôi ngây ngất. Bỗng huỵch một tiếng, Lục y bị vấp chân ngã chúi xuống đất, tiêu âm cũng lập tức bặt ngừng.

Lãnh Như Băng từ từ mở to hai mắt, nhìn Lục y nằm tênh hênh dưới đất, thong thả giơ hữu chưởng lên.

Lục y nằm dưới đất tựa hồ không có khả năng đề kháng. Chưởng thế của chàng mà giáng xuống, hẳn nàng sẽ chết tức thời.

Nhưng chàng chậm rãi thu tay lại.

Lục y thoát chết, nằm im một hồi rồi mới ngồi dậy. Cây tiêu trong tay nàng bị văng cách xa ba bốn thước.

Chỉ thấy nàng hơi động đậy, đoạn thổ ra một búng huyết.

Lãnh Như Băng bước tới, lạnh lùng nói:

− Tại hạ không muốn giết nữ nhân, hãy mau hoàn trả mảnh vải, tại hạ phải đi ngay.

Lục y hai tay chống sàn thong thả đứng dậy, chạy lại giường nằm bật xuống, nói:

− Thiếp thọ thương rồi, hành động bất tiện, mảnh vải ở dưới gối của thiếp, chàng lại mà lấy.

Lãnh Như Băng hơi sững sờ, cuối cùng thong thả bước tới.

Mái tóc của nàng lòa xòa bên gối, mặt tái nhợt, hai mắt lim dim, khóe miệng còn vết máu. Thương thế của nàng cực kỳ trầm trọng, nàng nằm ngửa trên giường như một cái xác.

Lãnh Như Băng do dự một chút, đoạn thò tay xuống dưới gối, quả nhiên rút ra một mảnh vải trắng. Mở ra xem, chẳng có chữ gì, chỉ thấy một luồng u hương xộc lên mũi, đây nào phải là vật cần tìm, chàng liền cả giận, định động thủ, bỗng cảm thấy trước mắt tối sầm, bụng nghĩ thầm:

“Hỏng rồi !” Vội giơ tay giáng xuống Lục y một chưởng. Nhưng chưởng mới xuống nửa chừng, nội công đã tiêu tán, chính mình cũng đứng không vững, cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, người lảo đảo, rồi ngã gục xuống sàn.

Không biết bao lâu sau, Lãnh Như Băng mới tỉnh cơn mê. Mở mắt ra, bốn bề tối om, động đậy tứ chi, chỉ nghe loảng xoảng tiếng xích sắt, chắc hẳn chân tay đã bị xiềng xích cột lại. Lãnh Như Băng định thần, căng mắt vận nhãn lực mà nhìn chỉ thấy tứ bề là vách đá, không một chút ánh sáng tự nhiên. Thì ra đây là một thạch lao chuyên dùng giam giữ các nhân phạm trọng yếu.

Lãnh Như Băng có cảm giác như thạch lao này nằm sâu dưới đất, bất giác thở dài, nghĩ thầm:

“Ta chủ quan khinh địch, có chết trong địa lao này cũng đành, nhưng Trần đại hiệp đang chờ Sâm hoàn như đại hạn chờ mưa, nếu vì thiếu Sâm hoàn mà có mệnh hệ gì thật là mối đại hận trong đời ta.” Đang nghĩ thế, bỗng nghe trên vách có tiếng lạch xạch, lạch xạch.

Chương 6: Thủy, Hỏa, Nhân Hình

Lãnh Như Băng dứt bỏ các ý nghĩ tán loạn, ngưng thần chăm chú nhìn lên vách đá.

Chỉ thấy ở đó có ánh đèn chiếu vào qua một lỗ nhỏ hình chữ nhật, dài chừng một thước, rộng nửa thước. Đoạn một bàn tay trắng nõn nà đẩy vào một chiếc khay gỗ, kèm theo thanh âm trong trẻo của nữ nhân:

− Thỉnh Lãnh công tử dùng bữa.

Mùi rượu thịt thơm nức tỏa vào ngào ngạt.

Lãnh Như Băng ngửi thấy mùi rượu thịt thơm lừng, chợt thấy đói bụng. Đang nghĩ hãy ăn một chút để bảo trì thể lực, bỗng nghe tiếng xích sắt loảng xoảng, rồi một cánh tay kỳ quái gầy khô như móng vuốt chim ưng, đột nhiên chìa ra kéo ngay khay gỗ đi. Lãnh Như Băng chú mục nhìn theo, chàng thấy ở bên vách đá có một lão nhân gầy quắt đang ngồi.

Lão nhân đầu bù tóc rối, râu ria cũng lòa xòa, khiến không thể nhìn rõ mặt mũi. Chỉ thấy lỗ nhỏ giờ đã bị che lại, bóng tối bao trùm địa lao.

Nhãn lực của Lãnh Như Băng hơn người, tuy trong bóng tối vẫn nhận ra cử động của lão nhân ngồi kia.

Đó là một người gầy quắt, ngoài trừ bộ y phục rách tả tơi, chỉ còn da bọc xương, hệt một kẻ nhịn đói lâu ngày. Lão nhân dùng tay bốc thức ăn mà nhai ngốn ngấu, chứng tỏ quá ư đói khát.

Lãnh Như Băng thầm thở dài, nghĩ bụng:

“Người này không biết đã bị bỏ đói bao nhiêu ngày rồi ?”.

Lão nhân tuy gầy quắt nhưng thực lượng lại kinh nhân, chỉ thoáng chốc đã ăn hết sạch khay thức ăn. Một bình rượu nhỏ, cũng được lão nhân nốc cạn một hơi. Ăn uống xong, lão nhân vỗ vỗ mấy cái vào bụng, nhìn Lãnh Như Băng, bỗng nhiên như động tâm, thong thả hỏi:

− Tiểu tử, lão phu ăn hết sạch phần cơm của ngươi, lần sau bọn chúng mang bữa ăn tới, lão phu sẽ để cho ngươi tất cả.

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Tại hạ không đói.

Lão nhân được ăn no, tinh thần hưng phấn, thần quang trong mắt đảo qua đảo lại, cười nói:

− Không đói, ha ha, tiểu tử, trừ phi ngươi định chết đói trong thạch lao này, hoặc giả nội công đã tu luyện tới cảnh giới «bất tiến thực» (không cần ăn vẫn sống), nếu không bất cứ chúng thí cho cái gì ngươi cũng chẳng chê đâu ...

Lão nhân tựa hồ cảm thương cho số phận của chính mình, hào khí bỗng nhụt hẳn. Lão thở dài, tiếp:

− Lão phu đã phải ở trong thạch lao này một thời gian chẳng ngắn ngủi gì.

Lãnh Như Băng chợt giật mình, nghĩ thầm:

“Nếu suốt đời bị giam hãm trong thạch lao tăm tối này thì thật là chết quách còn hơn.” Chàng nói:

− Lão tiền bối đã bị giam ở đây bao lâu ?

Lão nhân đưa tay áo túm mái tóc rối trên đầu, nói giọng thê lương:

− Cũng không nhớ rõ, đại khái chừng hai năm.

Lãnh Như Băng nói:

− Hai năm ư ?

Lão nhân cao giọng:

− Ngươi tưởng ngắn ngủi lắm sao ?

Đoạn giọng nói trầm xuống, đầy ảo não:

− Hai năm tuy không thể bảo là lâu, nhưng người đừng quên đây là một thạch lao tăm tối, một ngày ở đây còn dài hơn cả một năm bên ngoài, bảy trăm ngày đêm, vị chi là bảy trăm năm đó.

Lãnh Như Băng chợt nhớ đến từ mẫu ở Diệp Phong Cốc đang mong chờ ái tử trở về, bất giác chàng thở dài nhè nhẹ, thê lương.

Lão nhân bỗng cười vang một trận, tiếng cười âm vang khắc nhĩ kinh tâm, bị bốn bề vách đá dội lại, nghe như tiếng sấm động, khiến người hồn xiêu phách lạc.

Lãnh Như Băng ngầm vận chân khí đề kháng thanh âm kia, lòng thầm kinh dị:

“Nội công của người này e chẳng kém gì ta.”.

Tiếng dội còn âm vang hồi lâu, rồi mới tắt hẳn.

− Tiểu tử, ngươi sợ ư ? Ha ha, nếu ngươi phải sống ở đây hai năm, chỉ e ngươi cũng biến thành lang sói như lão phu đó thôi.

Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn lão nhân một cái, mặc nhiên không nói.

Lão nhân thở dài, nói:

− Tiểu tử, tại sao ngươi không nói đi ?

Lãnh Như Băng đáp không trúng vào câu hỏi của lão nhân:

− Lão tiền bối bị giam ở đây lâu đến thế mà không nghĩ cách đào tẩu hay sao ?

Lão nhân nói:

− Chúng sớm biết lão phu quyết chẳng chịu bị giam mình ở đây, nên ... đây là một thứ quái lao ...

Lão nhân di động xiềng xích trên người, nói tiếp:

− Ngay đến thứ này cũng được chúng làm riêng, kiên cố vô cùng.

Đoạn lão nhân đột nhiên nói sang chuyện khác, hỏi:

− Tiểu tử, võ công của ngươi cũng khá đấy. Không biết sư phụ là ai ?

Lãnh Như Băng đảo mắt nói:

− Đồ kỵ sư húy, thứ cho tại hạ không thể phụng cáo.

Lão nhân sững sờ, cười:

− «Hổ Hống Phí Công» của ta vừa thi triển trong lao thất vừa rồi có uy lực cực lớn, một cao thủ võ lâm cũng khó chịu đựng, vậy mà ngươi không bị sao cả.

Lãnh Như Băng nhắm mắt, ngồi tựa vào vách đá.

Lão nhân thấy Lãnh Như Băng tựa hồ không nghe thấy lời lão vừa nói, thì cả giận cười lạnh một tiếng, nói:

− Hừ ... tiểu tử, ngươi mà dám vô lễ với ta ...

Lãnh Như Băng mở to mắt nhìn lão nhân, mỉm cười không nói.

Lão nhân đột nhiên dịu mặt giọng nói trở nên hết sức dịu dàng:

− Từ nay hai ta đã thành kẻ cùng chung hoạn nạn, ha ha, nếu lão phu có bị chết đói ở đây, chỉ e ngươi cũng khó mà sống được một mình.

Lãnh Như Băng hé miệng, định nói lại thôi.

Lão nhân nói:

− Đã sáu ngày nay chúng không đem thức ăn cho lão phu, hôm nay chúng đưa cao lương mỹ tửu tới, xem ra lão phu ăn hết cả phần của ngươi.

Lãnh Như Băng thở dài, không nói.

Lão nhân giận dữ quát:

− Tiểu tử, ngươi có biết lão phu là ai không hả ?

Lãnh Như Băng lắc đầu, mỉm cười.

Lão nhân nói:

− Ngươi bôn tẩu ở Giang Nam, hẳn phải từng nghe nhắc đến uy danh của lão phu.

Người này đại khái bị giam quá lâu, chẳng có ai tiếp chuyện, nay được khai khẩu thì thao thao bất tuyệt, lại gặp ngay phải Lãnh Như Băng là người không ưa nói, thành thử đành nói một mình. Chỉ nghe lão nhân ho một tiếng, tiếp:

− Tiểu tử, tại sao ngươi lại không nói ? Ngươi đã khi nào nghe nhắc đến ngoại hiệu Sấu Hầu Vương hay chưa ?

Lão nhân cứ ngỡ Lãnh Như Băng vừa nghe đến ba tiếng Sấu Hầu Vương chắc phải thất kinh, nào ngờ sự tình vượt ra ngoài mọi dự liệu của lão, Lãnh Như Băng vẫn chẳng có phản ứng gì. Lão nhân quát một tiếng to như sấm:

− Sấu Hầu Vương chính là ta đây.

Lãnh Như Băng nhè nhẹ thở dài, chẳng lý gì đến lão.

Lão nhân đứng bật dậy, khiến xiềng xích trên người kêu xủng xoảng, nói tiếp:

− Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công, ngươi chưa từng nghe nhắc đến, vậy ba chữ Lão Hầu Vương Nhi ngươi đại khái có nghe rồi chứ ?

Trong cơn giận dữ, ba chữ «Lão Hầu Nhi» bị lão nhân nói vấp mấy lần.

Lãnh Như Băng bị lão nhân vô cớ mắng oan, đành thản nhiên đáp một câu:

− Thì ra là Hứa lão tiền bối.

Hứa Sĩ Công vui mừng:

− Lão phu bị giam cầm hai năm nay, võ lâm dĩ nhiên vẫn nhắc tới uy danh của lão phu chứ ?

Lãnh Như Băng lắc đầu.

Hứa Sĩ Công nói:

− Chúng ta bình sinh chưa từng gặp nhau, làm sao ngươi biết danh của lão phu ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Thì tại hạ vừa nghe đó thôi.

Đoạn chàng lại nhắm mắt vờ như muốn ngủ.

Hứa Sĩ Công tuy trong bụng vô cùng phẫn nộ, nhưng chẳng có cách gì với chàng, bèn lạnh lùng nói:

− Hừ. Có ngày thoát khỏi chốn tù ngục này, lão phu không thể không cho ngươi một bài giáo huấn.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

− Lão tiền bối đừng ngộ nhận, tại hạ chẳng qua không thích nói mà thôi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Hừ ! Tuổi nhỏ mà làm ra vẻ trưởng thượng.

Chỉ nghe một loạt tiếng lạch xạch lạch xạch vọng vào, Lãnh Như Băng lần này đã có kinh nghiệm, liền đoán có biến hóa.

Quả nhiên, cánh cửa bằng đá của ngục thất được mở ra, hai Thanh y thiếu nữ lăm lăm trường kiếm cầm đèn bước vào.

Hứa Sĩ Công đứng bật dậy, hữu thủ đưa ra chộp nhanh lấy Thanh y thiếu nữ đi trước.

Chỉ nghe tiếng xích sắt loảng xoảng một hồi, ngón tay của lão nhân còn cách thiếu nữ cả thước, dây xích đã cạn, chẳng thể với xa hơn được nữa.

Thanh y thiếu nữ hừ một tiếng, xoay tay kiếm phạt ngang qua.

Lão nhân tự biết bàn tay mình khó chạm tới thân đối phương, chỉ ngầm vận nội kình mà phách không một chưởng, một luồng chưởng phong cương kình tràn về phía hai thanh y thiếu nữ. Uy lực vô cùng mạnh mẽ, khiến vách đá đối diện dội lại một luồng gió mạnh.

Hai Thanh y thiếu nữ đồng loạt nhảy qua một bên, tránh luồng chưởng phong ghê gớm.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Người này nội công thật thâm hậu.”.

Hai Thanh y thiếu nữ sau khi né tránh, vội vọt nhanh tới bên cạnh Lãnh Như Băng, nói:

− Lãnh công tử, cô nương của chúng tiểu nữ có lệnh chuyển công tử tới một chỗ khác.

Lãnh Như Băng sớm đã ngầm vận khí để thử, cảm thấy xiềng xích trên người vững chắc dị thường, không tài gì dùng sức lực của mình đứt tung ra được, bèn ngẩng đầu nhìn hai thiếu nữ, không nói gì.

Thiếu nữ đi trước bỗng xoay qua nói với Hứa Sĩ Công:

− Hừ, Lão Hầu Nhi, giờ Tý đêm nay sẽ xét xử lão, nếu lão lại không đáp ứng …

Hứa Sĩ Công quát:

− Này con a hoàn, lão phu là hạng người gì mà phải khuất phục mệnh lệnh của lũ a hoàn các ngươi ? Hừ ! Muốn lão phu đáp ứng còn khó hơn cả việc bay lên trời đó.

Thiếu nữ nói:

− Tại sao lão cứ phát khùng như vậy, đợi xem khi lão bị hình phạt tàn khốc rồi, có đáp ứng hay không là tùy ở lão.

Hứa Sĩ Công giọng giận dữ:

− Lão phu há để tâm đến chuyện sinh tử.

Thiếu nữ cười khẩy:

− Tiểu nữ đã tận mắt chứng kiến rất nhiều cao thủ võ lâm, khi bị khốc hình thì mất hết hào khí anh hùng, cầu chết chẳng xong, cuối cùng đều xót xa van nài.

Tiểu nữ không tin lão là kim cương thiết đinh, đồng thọ la hán, đủ sức chịu nổi nỗi đau đớn hóa cốt tiêu phù.

Hứa Sĩ Công gầm lên:

− Quỷ nha đầu ...

Đoạn phách không một chưởng.

Hai Thanh y thiếu nữ đã biết chưởng thế hùng hậu của lão nhân, vội tránh sang một bên.

Lúc này một Thanh y thiếu nữ thò tay vào túi rút ra một cái chìa khóa, tra vào ổ ở vách đá, xoay sang phía hữu ba vòng, nghe «tách» nhẹ một tiếng, dây xiềng dưới chân chàng lập tức tách rời ra, nhưng dây xích trên tay tựa hồ lại bị siết chặt hơn.

Lãnh Như Băng đứng dậy hỏi:

− Các người muốn đưa ta đi đâu ?

Thiếu nữ đi trước nói:

− Cô nương phân phó đưa Lãnh công tử đến một nơi phong cảnh u mỹ ...

Ngừng một chút, lại tiếp:

− Chúng tiểu nữ chỉ phụng mệnh mà tới, mong công tử đừng làm khó với chúng tiểu nữ.

Lãnh Như Băng gật đầu nhẹ. Thiếu nữ cầm đèn giơ cao nói:

− Chúng ta đi !

Hai thiếu nữ một trước, một sau đưa Lãnh Như Băng ra bên ngoài.

Lãnh Như Băng đưa tay lên nói với Hứa Sĩ Công:

− Lão tiền bối bảo trọng !

Đoạn bước ra. Thạch môn lạch xạch lạch xạch một hồi đã được đóng lại.

Ba người đi trong một thông đạo rộng chừng hai thước, Lãnh Như Băng mang theo khối dây xích trầm trọng trên người, mỗi bước đi lại vang lên tiếng loảng xoảng loảng xoảng.

Qua mấy khúc quanh, tới một chỗ quẹo, thiếu nữ đi trước bỗng quay người lại, mỉm cười nói:

− Lãnh công tử là người thông minh, tốt nhất chớ vọng tưởng đào tẩu mà chỉ rước lấy họa sát thân.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nhìn thiếu nữ, không nói gì.

Thiếu nữ đi trước thong thả lấy ra một mảnh vải đen, nói:

− Phiền công tử, cần phải bịt mắt lại.

Lãnh Như Băng thầm biết chẳng thoát được, bèn từ từ nhắm mắt lại.

Thiếu nữ dùng mảnh vải bịt mắt chàng. Tiếp đó chàng bị người dẫn đi, chỉ biết là đi lên phía trên, mé tay hữu.

Đột nhiên tay hữu của chàng bị người giữ lại, tai nghe một tiếng cười, nói:

− Đến rồi, đợi một chút nữa sẽ cởi băng bịt mắt cho công tử.

Đoạn băng vải bịt mắt chàng được cởi ra.

Ngưng mục nhìn, chỉ thấy hai thiếu nữ đang đi ra cửa.

Đây là một tịnh thất bố trí trang nhã, hào hoa, một sảnh đường rất thoáng rộng, lại có một gian ám thất, cổ tay mở toang, trần thiết cực kỳ thanh thoát, mỹ lệ.

Trên nóc sảnh đường và ám thất đều có trổ cửa nhỏ, nhưng được chắn bằng hai lớp song sắt to bằng cổ tay, dù người có võ công nhảy được lên đó cũng khó mà bẻ gãy.

Sảnh đường này hiển nhiên nằm cao hơn mặt đất.

Lúc này ánh sáng ngoài trời chiếu vào trong sảnh, nhưng chỉ mờ mờ, thiết tưởng đang là buổi tối.

Lãnh Như Băng chưa biết đường đi lối lại ra sao, lại mang xiềng xích trầm trọng trên người, hành động cực kỳ bất tiện, bên ngoài cửa hẳn có lực lượng mai phục, chi bằng tạm thời ngồi tĩnh tọa, vận khí điều tức, trước hết nghĩ cách bẻ gãy xích còng tay, rồi mạo hiểm đào tẩu cũng chưa muộn.

Cũng chẳng cần vào trong thất, chàng ngồi ngay ở một góc sảnh.

Chàng ngồi tĩnh tọa, vận khí điều tức, nào ngờ vừa định dẹp bỏ mọi ý nghĩ, thì bao nhiêu nỗi khổ tâm nung nấu trong người lập tức dồn dập dâng lên đầu.

Nghe lời nói của Tiêu Dao Tử dường như có ẩn ý riêng sự sinh tử của Trần đại hiệp liên quan mật thiết đến chàng, chàng lại nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình.

Từ khi có trí nhớ, ngày đêm đều có ân sư nghiêm khắc đốc thúc chàng khổ luyện võ công, giữ mãi

thi thư trước mặt từ mẫu. Nhưng mỗi lần chàng hỏi đến phụ thân, thì từ mẫu đều nổi giận quát phải im lặng.

Chàng tưởng nhớ đến thần thái của sư phụ đối với chàng. Khi đốc thúc chàng luyện võ công thì vô cùng nghiêm trang, nhưng khi bình thường thì rất ư hòa nhã, dễ dãi. Mỗi khi thấy mẫu thân thì sư phụ của chàng cung thuận tôn kính khác hẳn thường tình.

Càng lớn, chàng càng thầm biết mẫu thân chàng chẳng những kiến văn uyên thâm, mà còn đầy mình tuyệt kỹ, nhưng chưa từng đàm luận về võ công với chàng.

Chính đang nghĩ tới đây, chợt nghe có tiếng cười, rồi một hồng y thiếu nữ mỹ lệ bưng tới một khay gỗ, nói:

− Cơm rượu ban nãy đã bị Lão Hầu Nhi giành ăn hết, chỉ e công tử đã quá đói bụng.

Đoạn từ từ đặt khay gỗ xuống.

Trên khay có một bình mỹ tửu, một đĩa bánh. Mùi rượu bánh thơm lừng, khiến Lãnh Như Băng thấy đói cồn cào.

Hồng y thiếu nữ nói:

− Dân chúng Giang Nam xưa nay ăn cơm, nhưng cô nương biết công tử là người miền Tây Bắc tới, e ngại chưa quen ăn cơm, nên đã đích thân xuống bếp làm món bánh này cho công tử đó.

Lãnh Như Băng nhìn khay gỗ, nghĩ thầm:

“Đêm nay có đào tẩu, e sẽ phải ác chiến một trận, cũng nên ăn một chút cho có sức.”.

Nhưng thấy Hồng y thiếu nữ đứng bên cạnh nhìn chằm chằm, tuy bụng rất đói, chàng cũng chưa tiện ăn.

Hồng y thiếu nữ đợi một lát vẫn không thấy chàng ăn, liền tự rót rượu uống, rồi nhón một mẫu bánh mà ăn, cười nói:

− Thỉnh công tử an tâm mà dùng bữa.

Đoạn quay mình bước đi.

Lãnh Như Băng bắt đầu ăn uống. Thấy rất ngon miệng. Lát sau chàng đã ăn hết bánh.

Hồng y thiếu nữ bước vào, mỉm cười, bưng khay gỗ đi ra.

Những tì nữ này đối với chàng đều rất khách khí, chàng thấy hơi kỳ quái, nhưng không tiện hỏi chuyện với họ.

Một thiếu nữ khác bưng trà vào cho chàng rồi lại bước ra ngay.

Trời đã vào đêm, trong sảnh đường tối om.

Lãnh Như Băng nhãn lực hơn người, vẫn nhìn thấy mọi vật. Chàng đề tụ chân khí vào hai tay, dùng lực bẻ thử chuỗi dây xích còng tay, nhưng thấy nó quá chắc chắn, không sao bẻ nổi thì nghĩ thầm; “Nếu không bẻ gãy được nó, ta cứ đào tẩu, khi động thủ với người, ta sẽ thi triển «Xúc Cốt Công», sau đó tìm cách phá ổ khóa xích trên người.”.

Bỗng thấy hai thiếu nữ cầm đèn bước vào. Người đi trước cầm đèn, trang phục màu hồng, chính là thiếu nữ đã mang cơm lần trước, người thứ hai trang phục màu lục.

Cả hai đi tay không, dáng dấp thong thả, không có vẻ gì ác ý.

Hồng y thiếu nữ giơ đèn, nói:

− Tiểu nữ phụng mệnh đưa công tử đến ...

Bỗng ngưng lời.

Lãnh Như Băng thản nhiên đứng dậy, cất bước định đi.

Hồng y thiếu nữ vốn muốn được quan tâm, nói lấp lửng để chàng hỏi lại, không ngờ Lãnh Như Băng hoàn toàn thờ ơ, chẳng để tâm đến hậu quả hung cát, thì bất giác ngẩn người, đành quay mình đi trước dẫn đường.

Lục y thiếu nữ đi phía sau chàng, rời sảnh đường, lại đi xuống dưới thấp.

Lãnh Như Băng thầm ngạc nhiên, nghĩ:

“Chẳng lẽ chúng lại muốn tống ta xuống dưới thạch lao ?”.

Thông đạo quanh co, phòng bị nghiêm mật, ở mỗi khúc quẹo đều có treo đèn, dưới đèn là một hắc y đại hán tay hữu lăm lăm binh khí, tay tả cầm cây nỏ, dài chừng một thước rưỡi, vẻ mặt lạnh lùng, thấy người đi qua không ngăn trở cũng chẳng nhìn lâu.

Qua chín khúc quẹo, cảnh vật biến đổi hẳn.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một tòa đại sảnh cực rộng, đèn đuốc sáng trưng, bóng người xếp thành từng hàng, im phăng phắc.

Lục y thiếu nữ đi sau vội rảo bước lên, ghé tai chàng nói nhỏ:

− Cô nương bảo tiểu nữ nói với công tử, nếu giáo chủ có hỏi gì, công tử hãy đối đáp cho nhã nhặn.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Giáo chủ cái gì ?

Lục y thiếu nữ đáp:

− Công tử không cần hỏi nhiều, những mong cứ làm theo lời tiểu nữ là được, mọi việc khác đã có cô nương lo liệu.

Đoạn đi chậm lại một bước.

Đến trước sảnh môn, hồng y tì nữ bỗng đặt cây đèn xuống, cung thân nói:

− Đã dẫn Lãnh Như Băng tới.

Chỉ thấy từ trong đại sảnh một gã đại hán dung mạo hung ác bước ra, chộp lấy còng tay của Lãnh Như Băng mà lôi chàng vào trong sảnh, còn hai tỳ nữ lập tức thối lui. Lãnh Như Băng cảm thấy một luồng kình lực cực mạnh lôi chàng đi, bèn ngầm vận nội công đứng lại bất động.

Gã đại hán dung mạo hung ác thấy lôi đi không được, trong bụng có chút kinh sợ, nghĩ thầm:

“Không ngờ gã tiểu tử này lại có nội công thâm hậu như vậy”.

Bèn quay đầu mỉm cười, từ từ dẫn chàng vào trong đại sảnh.

Lãnh Như Băng vừa đi, vừa đưa mắt quan sát tình thế, thấy mười hai đại hán cao to, y phục màu đen, đứng bất động bốn phía, người nào diện mạo cũng âm trầm.

Dựa vào vách sau là một mộc đài, trên kê ba chiếc ghế phủ da hổ, bên tả mộc đài có hai thanh y đồng tử, bên hữu là hai hoàng y nữ đồng, đằng trước mộc đài đặt một ngọc đỉnh cao cả thước, từ trong đỉnh, một ngọn lửa màu lam bốc lên cao hai tấc, từng luồng khói xanh chờn vờn bay lên, tỏa khắp đại sảnh một mùi hương thanh thoát.

Đại sảnh dài rộng mỗi chiều không dưới năm trượng, hai bên vách kê mười mấy dãy ghế dài, đã có không ít người ngồi, cả nam lẫn nữ, mặt đều bị che một mảnh vải đen, tay đều bị còng bằng xích.

Gã đại hán dẫn Lãnh Như Băng tới bên một chiếc ghế gỗ, nói nhỏ:

− Ngồi xuống !

Đoạn gã kéo từ trên vách đã một sợi dây xích khóa vào còng tay của Lãnh Như Băng rồi dùng vải đen bịt mắt chàng lại.

Lát sau, bỗng nghe vang lên ba tiếng chuông trầm trầm, rồi tiếng cước bộ rậm rịch, hiển nhiên là có nhiều người bước vào sảnh. Đoạn tất cả im lặng.

Một thanh âm dịu dàng nhỏ nhẹ vọng đến tai chàng:

− ... Võ công vô cùng cao minh ... ta nên thu phục vào giáo phái ...

Mảnh vải bịt mắt chàng được cởi ra.

Chàng thấy đã có hai người ngồi trên ba chiếc ghế ở mộc đài, người ngồi bên hữu chính là Lục y mỹ nhân của «Phỉ Thúy Lầu». Người bên tả là một nam nhân không râu, tay áo màu xanh rất dài, trông thập phần nho nhã, nhưng sắc diện tựa người vừa mới tỉnh ngủ.

Lúc này lại thấy một người mặc hoàng y đi ra, người này mặt che một chiếc mạng quái dị, tay mang đôi găng màu đen, ngoại trừ có thể thấy mục quang tinh tường chuyển động còn lại toàn thân đều bị che lấp bởi bộ áo choàng rộng thùng thình. Người này đĩnh đạc ngồi vào ghế chính giữa.

Chỉ nghe thanh y văn sỹ ngồi bên tả quát nhỏ:

− Dẫn Hứa Sĩ Công vào.

Hai hắc y đại hán từ cửa phía nam lôi vào trong sảnh một người, rồi cởi băng bịt mắt cho người đó.

Lãnh Như Băng nhận ra người ấy chính là Hứa Sĩ Công Sấu Hầu Vương.

Hứa Sĩ Công trên người đầy xiềng xích, đứng ở trước ngọc đỉnh, đưa mắt nhìn đại sảnh, lạnh lùng nói:

− Các người muốn xử trí lão phu như thế nào, hãy mau động thủ đi !

Lão nhân này bị giam cầm hai năm dưới thạch lao tăm tối, nhưng khí phách không hề sút giảm.

Hoàng y nhân nhìn Hứa Sĩ Công chằm chằm, không nói gì.

Chỉ thấy Thanh y văn sĩ cười một tiếng, nói:

− Hứa Sĩ Công, lão đã biết tình cảnh lúc này của lão thế nào chưa ?

Hứa Sĩ Công gầm lên:

− Lão phu bị các người bắt giữ sớm đã coi như bị chết rồi. Quyền sinh sát đang ở trong tay các ngươi, họ Hứa ta dù có chết cũng chết như một vị anh hùng.

Thanh y văn sĩ cười nham hiểm:

− Hứa Sĩ Công, lão nói năng quá phóng túng đó, nếu muốn sát hại lão, ai còn giam giữ lão trong thạch lao để cho lão sống những hai năm làm gì.

Hứa Sĩ Công ngẩn người, hỏi:

− Các người định làm gì lão phu ?

Thanh y văn sĩ cười, đáp:

− Hứa Sĩ Công, lão tự coi mình là người uyên bác, vậy lão có biết bổn tòa là ai không ?

Hứa Sĩ Công ngẩng đầu, song mục chăm ...

(**** mất hai trang ****) Hai nàng quả nhiên vội quỳ xuống bái lạy.

Thanh y văn sĩ lạnh lùng nói:

− Các ngươi rủ nhau đào tẩu, đã đáng tội chết, dù có lý do chính đáng cũng không được nói.

Lãnh Như Băng thầm thở dài:

“Nói gì lạ vậy ? Đã biết đối phương có lý mà không cho người ta nói.”.

Chỉ nghe Thanh y văn sĩ tiếp:

− Dùng Thủy hình !

Một tấm vải che ở góc đại sảnh lập tức được vén sang bên, một đại hán cao lớn, bưng một chiếc chảo cực lớn tiến ra.

Dưới đáy chảo có gắn một thạch lò. Lửa trong thạch lò đỏ rực. Chảo đựng đầy nước được đặt trước thạch đỉnh.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

“Dùng thủy hình chẳng lẻ lại thả người vào chảo mà luộc cho đến chết hay sao ? Ôi, thật là hình phạt thảm tuyệt thế gian, chưa từng có bao giờ.”.

Hai nàng đang quỳ thấy chảo nước bốc hơi ngùn ngụt, biết sắp bị thả vào trong đó, vội cùng giơ

tay xiềng xích lên mà điểm vào huyệt «Thiên linh».

Thanh y văn sĩ sớm đã dự liệu hai nàng tất tự tìm cái chết, bèn cười khẩy một tiếng, nói:

− Muốn chết ư ? Đâu có dễ như vậy !

Hữu thủ phẩy một cái, hai cánh tay của hai thiếu nữ đang giơ lên liền đột nhiên rơi thõng xuống.

Lãnh Như Băng tinh mắt, thấy Thanh y văn sĩ khi phẩy tay đã phóng ra một viên đạn nhỏ, thì kinh hãi nghĩ thầm:

“Người này võ công không phải tầm thường, vừa thi triển «Mễ Lạp Đả Huyệt».”.

Chỉ nghe hắn trầm giọng nói:

− Dụng hình !

Tám đại hán lập tức ùa tới, từ từ mở nắp chảo ra, nhấc bổng hai thiếu nữ lên mà thả chân vào chảo nước đang bốc hơi nghi ngút.

Hai nàng tựa hồ biết có hô cứu cũng vô ích, đành cắn răng cố chịu cực hình, không thốt một lời.

Bị ngâm trong nước nóng một lát, chắc đã tới lúc quá nóng, tuy hai thiếu nữ đành lòng chịu chết, nhưng cũng hết chịu nổi, cuối cùng cũng rú lên những tiếng thảm thiết. Tiếng rú nghe thê thảm, kinh động lòng người.

Lãnh Như Băng cảm thấy muốn nghẹt thở, bèn quát lớn:

− Dừng tay !

Tiếng quát như sấm giữa mùa xuân, rung chuyển cả đại sảnh, khiến những cây đèn treo phải đung đưa, lửa nến bị bạt nghiêng cơ hồ suýt tắt, rồi mới sáng trở lại. Dư âm của tiếng quát còn vang vọng hồi lâu.

Chỉ thấy Thanh y văn sĩ giơ tay tả phẩy một cái, mấy gã đại hán tức thời kéo hai thiếu nữ ra khỏi chảo nước.

Lãnh Như Băng thấy hai thiếu nữ bị ướt sũng tới đùi, họ đang vội vàng kéo ống quần lên cao, để lộ những bắp chân đỏ bầm. Chàng bất giác thở dai.

Thanh y văn sĩ thong thả đưa mục quang lạnh lùng nhìn mặt Lãnh Như Băng, cười một tiếng, nói:

− Ngươi quát cái gì ? Phải chăng muốn thụ hình thay cho chúng ?

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Các môn phái võ lâm có không ít lập quy nghiêm khắc, nhưng người vi phạm bị xử trí tàn khốc như hai nữ nhân vừa rồi, há có thể coi các vị là anh hùng được sao ?

Thanh y văn sĩ cười khẩy nói:

− Bổn tòa chính đang chiếu theo môn qui mà hành hình, bổn giáo có ba đại pháp giới, kẻ vi phạm sẽ bị ba đại khốc hình là Thủy, Hỏa và Nhân hình.

Lãnh Như Băng nói:

− Như vừa rồi đã quá tàn nhẫn.

Thanh y văn sĩ nhìn Lục y mỹ nhân, mỉm cười hỏi:

− Cô nương, có phải là người này chăng ?

Lục y gật đầu, nói:

− Đúng, người này võ công cao cường, nếu có thể thu nạp, sẽ rất đắc dụng.

Thanh y văn sĩ cười nhạt, quay về phía tám gã đại hán vừa hành hình hai thiếu nữ, nói:

− Dùng Hỏa hình !

Tám gã đại hán nhất loạt vâng dạ, nhấc chảo nước ra khỏi thạch lò, ngọn lửa xanh lập tức bốc lên khá cao.

Thanh y văn sĩ bỗng vỗ tay, nói:

− Cởi băng bịt mắt cho bọn kia được sáng mắt ra !

Hắn ngồi đó, vẻ mặt âm trầm độc ác, nhìn hai thiếu nữ xinh tươi như hoa như ngọc vừa bị thủy hình đỏ bầm cả bắp chân theo lệnh hắn, mà sắc diện vẫn thản nhiên như không. Bọn hắc y đại hán nghe lệnh lập tức động thủ, cởi băng bịt mắt tất cả những người đang ngồi trên các hàng ghế.

Lãnh Như Băng lướt mắt nhìn họ, bỗng giật mình. Chàng đã nhận trong số họ một nam, một nữ là hai kẻ đã lấy cắp «Thiên niên Sâm hoàn» và lưu lại mảnh vải. Chàng không ngờ gặp lại họ ở chốn này.

Hai người kia tựa hồ cũng đã nhận ra chàng, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Thần thái thiếu nữ đó chứng tỏ nàng đã trải qua không ít đau đớn.

Lãnh Như Băng nhắm mặt lại, nghĩ thầm:

“Ai ngờ Đào Hoa Trang lại là một sào huyệt thổ phỉ ghê gớm như vậy. Hoàng y nhân kia mặt che mạng, cố tạo vẻ thàn bí, hẳn là thủ lĩnh, còn Thanh y văn sĩ và Lục y mỹ nhân đều là hai nhân vật chủ chốt của sào huyệt ấy.” Đang nghĩ thế, bỗng nghe liền hai tiếng thét chói tai.

Lãnh Như Băng mở choàng mắt, chỉ thấy hai thiếu nữ bị treo lên cao, trên bắp chân vừa bị hai cây ngân trâm nung đỏ áp vào.

Một cái giá, đặt mây chục cây ngân trâm dài chừng năm tấc một cây, ngay phía trên thạch lò. Ngọn lửa xanh bốc lên nung các cây trâm đỏ hồng đến hai phần ba.

Thanh y văn sĩ lim dim mắt, tựa hồ không nghe, không thấy gì.

Hai gã đại hán tay mang bao, lại cầm lấy hai cây trâm trên thạch lò, bước về phía hai thiếu nữ.

Lại hai tiếng thét kinh tâm động hồn vang lên trong sảnh.

Lãnh Như Băng nhìn kỹ, thấy nơi trên thân mình thiếu nữ bị áp trâm nung đỏ đều là huyệt đạo thì tâm thần chấn động, thầm nghĩ:

“Thủ đoạn thế này, đừng nói là da thịt, ngay đến thiết đỉnh đồng thọ cũng e chẳng chịu nổi.”.

Tiếng thét, tiếng la lại vang lên, thoáng chốc hai thiếu nữ đã bị hàng chục vết thương. Mùi thịt cháy khét lẹt.

Lãnh Như Băng cảm thấy nộ khí bốc lên đầu, nhưng cũng đành bất lực vì thân đã bị xiềng xích thế này, làm sao có thể cứu được người.

Chỉ nghe có tiếng cầu khẩn:

− Thỉnh Giáo chủ từ bi cho đệ tử ... được chết ngay ... đệ tử nguyện dưới cửu tuyền cũng ... không dám quên đại ân đại đức của Giáo chủ.

Lời cầu khẩn thê lương, ai oán vô cùng.

Hoàng y nhân chỉ dùng mục quang lạnh lẽo quét về phía hai thiếu nữ một cái, tựa hồ không nghe thấy giọng khẩn cầu làm đứt ruột người của thiếu nữ.

Thanh y văn sĩ cười một tiếng, nói:

− Đau như thế chưa thấm vào đâu, trọng hình còn ở phía trước kia.

Hắn giơ tay lên, tiếp:

− Hãy tạm quẳng chúng xuống Thủy lao cho hưởng nỗi khổ ba ngày ở đó, rồi sẽ áp dụng Nhân hình.

Hai Hắc y đại hán ứng thanh chạy tới, hạ hai thanh nữ thụ trọng thương xuống. Còn tám đại hán diện mạo hung ác vừa tham gia hành hình thì vẫn đứng bất động.

Lãnh Như Băng ngầm thở dài, nghĩ:

“Không biết họ còn phải chịu thứ độc hình thảm tuyệt nhân gian gì nữa đây !”.

Đột nhiên Thanh y văn sĩ mở to hai mắt, nhìn toàn sảnh một lượt, cười nói:

− Hoạt động của bổn giáo hoàn toàn bí mật, cho nên người trong võ lâm rất ít ai được biết …

Bỗng nhiên một tiếng quát lớn:

− Lão phu nhớ ra rồi.

Lãnh Như Băng nhìn về phía người nói, chính là Hứa Sĩ Công.

Thanh y văn sĩ nói:

− Thử nói coi …

Hứa Sĩ Công nói:

− Nếu lão phu nhớ không lầm, các người hắn là Huyền Hoàng Giáo tung hoành ở miền Tây Nam, ẩn núp tại sơn khu Vân Quý …

Thanh y văn sĩ cười ha hả:

− Không sai, Hứa đại hiệp quả không hổ thẹn là người uyên bác, thấy nhiều biết rộng, bổn giáo đúng là hoạt động tại sơn khu Vân Quý, ít lui tới Giang Nam và Trung Nguyên, nay thiên hạ gặp nhiều hoạn nạn, Giáo chủ bổn giáo động lòng từ bi, chiêu mộ võ lâm đồng đạo, chung mưu đại sự, chấn chỉnh giang sơn.

Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:

− Bàng môn tả đạo há có thể làm nên đại sự ?

Thanh y văn sĩ cười một tiếng, nhìn lục y nói:

− Lão Hầu Nhi cuồng vọng như vậy, không làm cho lão nếm thử một chút đau đớn, lão sẽ không biết thế nào là lợi hại.

Lục y nữ nhân lúc này mỉm cười, nói:

− Người này danh tiếng lẫy lừng khắp một dải Giang Nam và Trung Nguyên, đại bộ phận võ lâm đồng đạo đều là chỗ cố cựu tương tri của lão, cho nên từ sau khi bắt được lão, ta chưa hề gia hại, không ngờ hai năm cầm tù như thế vẫn chưa cải biến được tính cuồng ngạo của lão. Xử trí thế nào, thỉnh Giáo chủ huấn thị.

Thanh y văn sĩ nhìn Hoàng y nhân, cung tay nói:

− Thỉnh Giáo chủ huấn thị.

Hoàng y nhân không nói, chỉ lắc đầu nhè nhẹ.

Thanh y văn sĩ nói:

− Giáo chủ còn phải tiếp kiến giai tân, nếu không có điều gì giáo huấn, không dám phiền Giáo chủ bận tâm thêm !

Hoàng y nhân thong thả đứng dậy, quay mình bước đi.

Lục y và Thanh y văn sĩ cũng đứng dậy, cung thân đồng biệt.

Bọn Hắc y đại hán và tám gã đại hán thừa hành đều hai tay nắm lại thành quyền giơ lên quá đầu mà bái tiễn. Bốn nam nữ đồng tử cũng đi theo ra tận ám môn rồi mới quay trở lại chỗ cũ.

Thanh y văn sĩ nhìn Hứa Sĩ Công nói:

− Giáo chủ bổn giáo từ bi đại độ, không nỡ dùng trọng hình gia hại lão ...

Bỗng một hồi chuông dồn dập vọng vào.

Thanh y văn sĩ và Lục y mỹ nhân đều biến sắc, đứng bật dậy.

Lục y nữ nhân vội nhảy xuống khỏi mộc đài, hấp tấp chạy đi. Thanh y văn sĩ nhìn khắp sảnh một lượt, nói:

− Tạm đưa bọn chúng xuống Thủy lao. Thu dọn hình cụ !

Tám gã đại hán khiêng chảo nước, thạch lò ra khỏi sảnh. Mười hai hắc y đại hán đồng loạt tháo khóa khỏi xiềng xích dùng vải đen bịt mắt mọi người, dẫn ra khỏi sảnh.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy bị người cầm dây xích còng tay kéo đi, từ trên xuống thấp dần, lát sau nghe tiếng nước như đang chảy vào một con mương, rồi chàng bị đẩy xuống dòng nước lạnh giá. Chỉ nghe một giọng khàn khàn cất lên:

− Lão phu nếu thoát khỏi chốn này mà không san Đào Hoa Trang thành bình địa thì Sấu Hầu Vương coi như sống vô ích mấy chục năm ở chốn giang hồ.

Bọn Hắc y đại hán dẫn mọi người tới đây đều đã thối lui.

Bỗng có tiếng gọi nho nhỏ ngân dài của nữ nhân:

− Lãnh công tử !

Lãnh Như Băng nghe tiếng gọi ở ngang bên mình, nhưng trong thủy lao có đến hàng chục người, có thể không riêng chàng họ Lãnh, nên chưa hồi đáp.

Nữ nhân gọi một tiếng, không có tiếng đáp, ngừng một chút, lại gọi to hơn:

− Lãnh Như Băng.

Lần này đúng danh tính của mình, Lãnh Như Băng liền đáp:

− Cô nương có gì chỉ giáo ?

Nữ nhân nghe tiếng đáp, biết chàng ở ngay cạnh mình, liền hạ giọng nói nhỏ:

− Bình Sâm hoàn của công tử, chỉ e cũng đã bị chúng cướp mất rồi. Ôi !

Những tưởng lấy cắp được Sâm hoàn của công tử, sẽ chữa khỏi bệnh cho tiểu thư của gia phủ, nào ngờ bị bọn Huyền Hoàng Giáo dùng mưu kế quỷ quyệt bắt giữ.

Lãnh Như Băng vội hỏi:

− Chẳng phải cô nương đã giao Sâm hoàn cho người khác mang đi trước rồi hay sao ?

Thiếu nữ thở dài, đáp:

− Đấy là tiểu nữ nói dối công tử thôi ! Khi đến bên linh cữu của công tử, tiểu nữ đã giấu Sâm hoàn ở một chỗ, sau khi từ biệt, mới lấy lại Sâm hoàn mà đi gấp ...

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Các nhân vật trong giang hồ quả thực người người đều gian trá xảo quyệt, khi ấy đúng là huynh đệ mình bị họ lừa dối.”.

Chàng là người đức độ, nghĩ mình đã sa cơ thất thế, cũng chẳng nên oán trách người khác làm gì.

Thiếu nữ kia nói tiếp; − Sớm biết thế này, tiểu nữ đã chẳng lấy cắp Sâm hoàn của công tử, tự mình bị hại không sao, để lụy đến người.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Lời này quả không sai, nếu không bị mất Sâm hoàn, ta cũng chẳng trở lại Đào Hoa Trang để đến nỗi bị giam hãm ở chốn này.”.

Nhưng chàng chỉ bình thản đáp:

− Việc quá khứ khỏi cần nhắc lại. Nhưng tại hạ có điều muốn hỏi cô nương.

Thiếu nữ hỏi:

− Việc gì vậy ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương biết chắc là bình Sâm hoàn bị Huyền Hoàng Giáo cướp đi chứ ?

Thiếu nữ trầm ngâm một hồi, đoạn quả quyết:

− Tiểu nữ nghĩ không sai. Tiểu nữ bị bọn Huyền Hoàng Giáo ám toán, khi mê man tỉnh dậy trong rừng, thì đã ở đây, bình Sâm hoàn giấu trong người dĩ nhiên đã bị chúng lấy mất.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Bình Sâm hoàn liên quan mật thiết đến sự sinh tử của Trần lão tiền bối. Qua lời nói của Thanh Vân Quán chủ, Trần đại hiệp dường như có giao tình vô cùng thân thiết với gia đình ta, nếu không mẫu thân đã chẳng giao Sâm hoàn cho ta và Hổ đệ mang đi tặng, sư phụ cũng chẳng vì đoạt Sâm hoàn mà thụ thương, nếu ta còn sống phải tìm mọi cách thoát khỏi nơi đây, đoạt lại Sâm hoàn.” Ý định thoát thân choán hết tâm trí, chàng cố nghĩ sách lược.

Thiếu nữ lâu lâu không thấy chàng nói, lại thở dài, kể:

− Cô nương của gia phủ tiểu nữ tư dung tuyệt thế, chẳng ai sánh bằng. Ôi !

Đáng tiếc chứng bệnh hiểm nghèo, quanh năm bị con ma bệnh hành hạ, ngày ngày đều bị hôn mê, lão chủ nhân của tiểu nữ tuy đã thỉnh cầu danh y khắp thiên hạ, nhưng dược liệu nào cũng không trị lành chứng bệnh kia, do đó ảo não sầu bi, không còn thiết gì nữa.

Lãnh Như Băng chỉ nghĩ cách lấy lại Sâm hoàn, cứu mệnh sư bá, nhưng cũng không thể không hồi đáp thiếu nữ, đành thuận miệng hỏi:

− Chứng bệnh gì kia ?

Chàng căn bản không hiểu thiếu nữ nói gì, chỉ nghe loáng thoáng, nên tùy khẩu mà hỏi.

Thiếu nữ lại thở dài, nói:

− Tiểu thư của tiểu nữ đã được hết thảy danh y trong thiên hạ hội chẩn, nhưng vẫn không xác định được căn nguyên của chứng bệnh là gì. Bệnh của nàng là bẩm sinh, tuy từ ấu niên đã được gia phụ truyền thụ các loại võ công dưỡng sinh, nhưng thể trạng của tiểu thư vẫn chẳng khá lên chút nào. Ôi ! Bệnh thế của nàng khi không phát tác, nàng vẫn cười nói như thường, nhưng lúc phát tác thì đột nhiên bất tỉnh nhân sự.

Thiếu nữ ngừng một chút, không thấy Lãnh Như Băng nói, bất giác lại lẩm bẩm:

− Lão gia của tiểu nữ tuổi đã cao, lại chỉ có một mình nữ nhi, nên sủng ái nàng vô cùng. Ôi ! Kỳ thực tiểu thư của gia phủ tài sắc song toàn, đang ở tuổi cập kê, người người gặp nàng đều cảm động, trên dưới khắp phủ, ai cũng tôn kính ái mộ nàng, tiếc thay trời xanh không có mắt, khiến cho một tiểu thư mỹ tuệ tuyệt luân như nàng mắc chứng bệnh tai ác như vậy ...

Lãnh Như Băng bỗng «à» một tiếng, cân nhắc một hồi, rồi hỏi:

− Cô nương có mang theo người một cây trủy thủ hay thứ binh khí gì không ?

Thiếu nữ sững sờ, hỏi:

− Công tử dùng trủy thủ làm gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ muốn phá xiềng xích.

Thiếu nữ trầm ngâm một lát, rồi hạ giọng nói:

− Sau khi tiểu nữ bị bắt, mọi vật bên người đều bị lấy hết, nhưng trong áo lót tiểu nữ có giấu một đoản kiếm phòng khi bất trắc, có điều là, có điều là ...

Tựa hồ lỡ miệng, nàng lặng thinh hồi lâu vẫn không nói tiếp:

Lãnh Như Băng hỏi:

− Có điều là thế nào ? Cô nương hãy nói đi !

Cả hai đều bị bịt mắt, chẳng nhìn được vẻ mặt của nhau, chỉ nghe thiếu nữ hạ giọng nói:

− Tay của tiểu nữ bị còng, không thể lấy đoản kiếm ra được.

Lãnh Như Băng nói:

− Đoản kiếm giấu ở đâu, không biết tại hạ có thể lấy được chăng ?

Thiếu nữ im lặng, mới thong thả nói:

− Tiểu nữ giấu ở bên trong đoản y, công tử, công tử ...

Nàng vốn định nói:

“Công tử có thể lấy ra được, tuy rất bất tiện”, song không nỡ cự tuyệt chàng, cứ phân vân lưỡng lự.

Lãnh Như Băng ngẩn người hồi lâu, rồi nói:

− Tại hạ ... không tiện ... lấy ra phải không ?

Bỗng có tiếng bước chân rậm rịch, rồi một giọng nam nhân khàn khàn nói:

− Vị nào là Lãnh Như Băng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ đây !

Bước chân tiến lại gần chàng, nói:

− Đi !

Lãnh Như Băng hỏi:

− Đi đâu ?

Người kia đáp:

− Không giết đâu, cứ an tâm.

Lãnh Như Băng cười khẩy, đứng dậy bước đi.

Gã đại hán cầm dây xích còng tay chàng, nói:

− Để tại hạ dẫn đường.

Lãnh Như Băng lúc này bị người kéo đi. Chàng đi sau, người kia bước chân hữu, chàng bước chân hữu, người kia bước chân tả, chàng làm theo y hệt. Mặc dù bị bịt mắt, nhưng tai chàng cực thính.

Họ lại đi lên phía trên. Qua nhiều khúc quẹo, bỗng nghe giọng một nữ nhân dịu dàng:

− Cởi băng bịt mắt cho y.

Giọng nói rất giống Lục y mỹ nhân. Băng vải bịt mắt được cởi bỏ, quả nhiên cách chàng ba thước là Lục y mỹ nhân.

Đây là một khuê phòng trang trí hoa mỹ, hương thơm thoang thoảng.

Hai tì nữ tay cầm đoản kiếm đứng ở hai bên Lục y mỹ nhân. Chỉ thấy nàng giơ tay:

− Cho ngươi lui !

Lãnh Như Băng ngoái lại, thấy gã đại hán mặc võ phục quay mình bước ra, chàng chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt, đó là một người da trắng trẻo, cao lớn và rất anh tuấn.

Lục y giơ bàn tay ngọc, chỉ chiếc ghế bên hữu, mỉm cười, nói:

− Thỉnh công tử an tọa.

Lãnh Như Băng ngồi xuống đó.

Lục y mỹ nhân nói:

− Tiện thiếp đã gặp vô số người, nhưng người ít nói như Lãnh công tử thì chưa từng thấy một ai.

Nàng cười duyên dáng, rồi tiếp:

− Lãnh công tử đã suy nghĩ chưa ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Nghĩ cái gì ?

Lục y nói:

− Nghĩ đến sự sinh tử.

Lãnh Như Băng hờ hững đáp:

− Chưa !

Lục y nói:

− Tiện thiếp có thể phụng cáo.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn toàn bộ khuê phòng, mặc nhiên im lặng.

Lục y nói:

− Một người cao ngạo đáng mến ...

Nàng đưa tay vén một món tóc xõa xuống mặt, tiếp:

− Tình thế trước mắt, tiện thiếp khả dĩ để cho công tử được sống, nhưng cũng có thể khiến công tử phải chết, công tử minh bạch hay chưa ?

Lãnh Như Băng cười khẩy, không đáp.

Lục y đảo mắt, thấy hai tì nữ lộ vẻ đầy tức giận, sắp động thủ, bèn nói:

− Thỉnh hai vị nhập thất cho !

Hai tì nữ lập tức quay người bước đi nhưng còn giận dữ đưa mắt nhìn chàng một lượt.

Lãnh Như Băng thầm lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

“Tại sao lục y nữ nhân lại nói năng khách khí với thuộc hạ như vậy ?”.

Lục y từ từ đứng dậy, hữu thủ đưa lên đột ngột từ ống tay áo phóng ra một đạo bạch quang, sượt qua trán của Lãnh Như Băng, «phập» một tiếng, cắm vào chiếc cột sau lưng chàng.

Lãnh Như Băng ngoảnh lại nhìn thấy thứ ám khí cắm trên cột là một ngọn phi đao đã cắm sâu vào cột chừng hơn một tấc.

Bên tai vang lên tiếng cười khanh khách của Lục y:

− Mũi phi đao có chất cực độc, dù là người võ công cao cường đến mấy, cũng không cách gì chịu đựng nổi chất độc ấy, chỉ cần chạm vào da thịt của công tử, máu sẽ đông lại ngay mà chết.

Lãnh Như Băng thong thả quay đầu nhìn mặt nàng, nói:

− Cô nương nói vậy là có ý gì ?

Lục y mỹ nhân mỉm cười, nói:

− Tiện thiếp muốn công tử nghĩ đến sự sinh tử, nếu ngọn phi đao vừa rồi sát thương da thịt của công tử, thì công tử đã sớm ở dưới âm phủ rồi.

Vẻ mặt Lãnh Như Băng thờ ơ, lạnh lùng.

Lục y thở dài, nói:

− Công tử còn quá trẻ, tiền đồ còn dài lắm ... Luận về võ công của công tử khi coi công tử xuất thủ, có thể nói công tử là một cao thủ thượng thừa trong đương kim võ lâm, cố nhiên ngoài thiên tư ra, công tử đã phải khổ luyện mười mấy năm rồi, tiện thiếp đoán rằng công tử hẳn xuất thân từ một thế gia võ lâm, luyện võ từ lúc sơ sinh, nếu lúc này bị chết một cách dễ dàng và uổng phí thì thực đáng tiếc.

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng:

− Cô nương có điều gì thì cứ nói thẳng ra, tại hạ chưa hiểu ẩn ý đâu.

Lục y mỉm cười, nói:

− Nếu lúc này tiện thiếp muốn giết công tử, thật chỉ cần phất nhẹ tay một cái, nhưng tiện thiếp cũng có thể mở còng tháo xích, thả công tử ra khỏi đây.

Nàng đi đi lại lại, nói tiếp:

− Hiên ngang chịu chết, đúng là dũng khí của bậc hào kiệt, nhưng chàng nên nghĩ đến những người thân đang tựa cửa mong ngóng người thân trở về, huống hồ công tử đầy mình tuyệt kỹ, chết đi thật là đáng tiếc ...

Nàng bỗng dừng lại, nhìn đăm đăm vào mặt chàng, chậm rãi nói:

− Trong đời tiện thiếp là người tâm lang thủ độc, chưa từng từ bi với bất cứ ai, số cao thủ võ lâm chết dưới tay tiện thiếp chẳng ít, đã rơi vào tay tiện thiếp chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là chết, hai là qui phục Huyền Hoàng Giáo để tiện thiếp sử dụng ...

Nàng thở dài nhẹ một tiếng, lại nói:

− Kỳ quái thật, tiện thiếp với công tử tựa hồ đặc biệt có duyên nợ.

Chỉ thấy nàng thò tay vào túi, rút ra một chiếc kim bài, cười nói:

− Chủ nhân của chiếc Kim bài này, công tử biết chứ ?

Lãnh Như Băng chăm chú nhìn, thấy nó chính là vật của Kim nương nương, bất giác sững sờ, đáp:

− Biết.

Lục y mỹ nhân mỉm cười:

− Công tử là thế nào với nữ chủ nhân của nó ?

Hiển nhiên nàng quen biết với Kim nương nương.

Lãnh Như Băng trầm ngâm hồi lâu, không đáp.

Chàng là người kín đáo, rất không muốn đem chuyện Kim nương nương nhận chàng làm tiểu đệ nói ra.

Lục y cất kim bài vào túi, mỉm cười nói:

− Kỳ thực, chẳng cần công tử nói ra, tiện thiếp cũng biết.

Chương 7: Tiền Lộ Mang Mang

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

− Cô nương biết cái gì ?

Lục y cười thân mật:

− Công tử giả bộ hay không biết thật ?

Lãnh Như Băng trợn mắt giận dữ:

− Lãnh Như Băng này là hạng người nào mà phải giả bộ ?

Lục y cười:

− Thôi, những chuyện như thế trong giang hồ cũng là thường tình, tiện thiếp không hỏi nữa. Trước mắt có một việc trọng yếu, cần công tử sớm quyết định.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Việc gì vậy ?

Lục y hỏi lại:

− Công tử đã quyết định chuyện sống chết của mình hay chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chưa !

Lục y nói:

− Vậy công tử quyết định chết ư ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Cũng không !

Lục y hỏi:

− Vậy công tử muốn thế nào ?

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ muốn suy nghĩ kỹ một chút đã.

Lục y hỏi lại:

− Cần bao nhiêu lâu để suy nghĩ ?

Lãnh Như Băng nói:

− Có thể dăm ba ngày, cũng có thể chỉ cần một lát.

Lục y mỉm cười:

− Được ! Công tử hãy ngồi đây suy nghĩ đi, tiện thiếp dành cho công tử nửa khắc đó, lát nữa tiện thiếp sẽ trở lại.

Đoạn nàng quả nhiên quay lưng đi vào nội thất.

Trong khách sạn rộng rãi, chỉ còn một mình Lãnh Như Băng.

Bốn bề vắng lặng như tờ.

Lãnh Như Băng thở dài, ngưng mục trầm tư, tình thế bức bách chàng không thể không suy nghĩ cách đối phó.

Qua giọng nói kiên quyết của Lục y, chàng ý thức rằng mình quả nhiên đang lâm vào hoàn cảnh hoặc sống hoặc chết, đồng thời cũng phát giác Lục y không toàn quyền quyết định việc sinh tử của chàng.

“Kẻ quyết định cuối cùng là Thanh y văn sĩ và Hoàng y nhân. Hoàng y nhân có thể đúng là thủ lĩnh của Huyền Hoàng Giáo, cũng có thể Thanh y văn sĩ dùng thái độ quỵ lụy để che mắt người, nhưng xem chừng quyền uy của hắn rất lớn, tạm thời chưa thể biết rõ hắn có phải là Giáo chủ đích thực hay chưa.”.

Chàng nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình, nghĩ đến «Thiên niên Sâm hoàn» và nghiêm mẫu tóc đã điểm bạc của mình. Chàng thở dài một tiếng ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, cố bình tĩnh gạt bỏ mọi tạp niệm để suy nghĩ cách tốt nhất để đối phó với tình hình trước mắt.

Bỗng có tiếng nhỏ nhẹ:

− Lãnh công tử.

Chàng giật mình, ngoảnh lại đã thấy một lục y thiếu nữ đứng ngay bên mình, đó chính là người đã cầu xin chàng cho mảnh vải trắng ở bờ sông.

Thiếu nữ thần sắc lộ vẻ bất an, hạ giọng nói nhỏ:

− Tiện nữ nhờ có công tử tặng mảnh vải mà bảo trì được tính mạng, thoát khỏi tam hình, vô cùng cảm kích.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy mình ngu xuẩn, thầm nghĩ:

“Mình đã tặng mảnh vải cho ả, hôm nay lại vì mảnh vải mà tới, mới sa cơ thất thế đến nỗi này.”.

Thiếu nữ không thấy Lãnh Như Băng hồi đáp, vội nói tiếp:

− Tiện thiếp không thể ở đây lâu, công tử muốn tiện thiếp làm gì hãy mau phân phó.

Lãnh Như Băng nhìn thanh kiếm bên hông thiếu nữ nói nhỏ:

− Cô nương có thể phá chiếc còng tay cho tại hạ được chăng ?

Thiếu nữ nhìn kỹ đoạn dây xích còng tay chàng, lắc đầu nói:

− Lục y tiểu thư sớm biết công tử võ công cao cường, đã dùng đến loại xích đặc biệt này, dù có thiết phủ cũng khó đập gãy. Cứ như tiện thiếp được biết, loại xích này chỉ có hai bộ, một để còng Hứa Sĩ Công, bộ thứ hai không ngờ lại còng tay công tử.

Lãnh Như Băng ngẩn người, im lặng.

Thiếu nữ lại nói:

− Hai bộ xích này sớm được chuẩn bị để sử dụng cho người có võ công thượng thừa, do đó ...

Đột nhiên nàng ngừng bặt, nấp vội vào sau lưng Lãnh Như Băng.

Chỉ thấy một đại hán cao lớn, khôi ngô lảo đảo bước vào, tựa hồ đôi chân không đỡ nổi thân hình hộ pháp.

Lãnh Như Băng thoáng nhìn đã biết gã đại hán đã thụ thương bởi chưởng lực của một nội gia cao thủ, hơn nữa thương thế rất trầm trọng, khó bề thoát chết.

Chỉ nghe gã đại hán kêu lên giọng yếu ớt đứt quãng:

− Lục y ... cô nương ...

Lời chưa dứt đã ngã vật xuống.

Thiếu nữ nấp sau lưng chàng vội vọt ra, đỡ gã đại hán. Động tác của nàng cực kỳ mau lẹ. Vừa lúc đó Lục y mỹ nhân đã xuất hiện ở thất môn, lạnh lùng hỏi:

− Còn thở không ?

Thiếu nữ thong thả ngẩng đầu lên đáp:

− Tắt thở rồi.

Lục y chỉ hơi ngạc nhiên, thong thả bước tới.

Lãnh Như Băng lắc đầu, nghĩ thầm:

“Thuộc hạ của Lục y đắc lực như thế, mà khi bỏ mạng, chủ nhân của hắn chẳng mấy xúc động, thật là nhẫn tâm.”.

Chỉ thấy Lục y cúi xuống nhìn gã đại hán một hồi, rồi nói:

− Hắn bị người dùng nội gia trọng thủ pháp đả thương.

Bỗng có mấy tiếng thét từ xa vọng tới. Lục y biến sắc, đứng bật dậy, nói nhỏ:

− Mau kéo thi thể ra ngoài, cường địch đã xâm nhập địa đạo.

Thiếu nữ y lời lôi xác gã đại hán vào trong nội thất.

Lãnh Như Băng ngoài mặt tỏ vẻ bình thản, nhưng trong lòng cảm thấy rất khẩn trương.

Lục y thong thả quay mình lại, lạnh lùng hỏi:

− Công tử đã nghĩ xong chưa ? Muốn sống hay muốn chết ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ còn chưa quyết.

Lục y cười khẩy, giơ tay điểm trúng huyệt đạo của chàng, kéo chàng vào một góc, rồi chạy vội ra, nhanh tay đóng thất môn lại.

Nội thất bỗng nhiên tối mò.

Lãnh Như Băng lại nghĩ đến cách đào thoát.

Thạch môn bị đóng kín, không để lọt một âm thanh, cũng không biết người nào đã thâm nhập Đào Hoa Trang, xung nhập địa đạo bí mật, nhưng căn cứ việc gã đại hán vừa chết, thì cũng biết người kia hẳn là một cao thủ, trận đấu sắp tới hẳn sẽ vô cùng ác liệt.

Chàng không thể tự cứu mình, đầu óc quay cuồng bao ý nghĩ.

Bỗng nhiên có mấy tiếng chấn động mạnh, tựa hồ có người dùng binh khí giáng mạnh vào thạch môn ở phía trên, nhưng vì cửa quá chắc nên lại giáng vào vị trí mấy lần rồi ngừng.

Lãnh Như Băng không thể phán đoán người ấy là ai, huống hồ chàng mới ra giang hồ, quen biết chưa nhiều, nên chẳng biết cất tiếng gọi ai.

Bỗng có tiếng nói nhỏ là giọng của một nữ nhân:

− Lãnh công tử ! Lãnh công tử ...

Lãnh Như Băng đã nhận ra đó là thiếu nữ ban nãy, bèn đáp:

− Tại hạ ở đây.

Một bóng người lướt nhẹ đến bên chàng. Thiếu nữ nói:

− Tiện thiếp kém cỏi không thể cứu được Lãnh công tử ...

Lãnh Như Băng nói thực, thản nhiên đáp:

− Tại hạ hoàn toàn không hy vọng cô nương báo đáp.

Thiếu nữ nói:

− Ồ, tiểu nữ tuy không thể cứu công tử, nhưng lại nghe lén được một chuyện, chỉ cần công tử chịu khuất phục một thời gian, Giáo chủ và Lục y cô nương dù sao cũng chưa sát hại công tử.

Lãnh Như Băng kinh ngạc hỏi:

− Vì sao vậy ?

Thiếu nữ đáp:

− Tiểu nữ lại nghe lén, Giáo chủ và Lục y cô nương nói với nhau sẽ không giết công tử để còn sử

dụng. Tiểu nữ biết công tử là người nghĩa hiệp thà chết không chịu khuất phục, nên tiểu nữ muốn báo cho công tử biết để ráng nhẫn nhục một thời gian. Nếu có cơ duyên, tiểu nữ sẽ có ngày cứu công tử thoát khỏi nơi đây.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ cũng báo cho cô nương biết rằng ...

Thiếu nữ ngắt lời:

− Công tử dù sao cũng đừng chết uổng.

Đoạn vội chạy đi.

Lãnh Như Băng chờ một lúc lâu vẫn không thấy thiếu nữ quay trở lại.

Bỗng thất môn được mở ra, một đồng tử cầm đèn bước vào, đi sau là Thanh y văn sĩ, tiếp đến là Lục y mỹ nhân.

Thanh y văn sĩ cung tay cười một tiếng, nói với Lãnh Như Băng:

− Bổn tòa không biết Lãnh huynh từ Phong Diệp Cốc tới đây nên có chút đắc tội.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Ta nên đối đáp nhã nhặn với hắn vài câu, để hắn tháo bỏ còng tay cho ta rồi sẽ tính sau.” Bèn gật đầu đáp:

− Nói hay, rất hay.

Nào ngờ Thanh y văn sĩ tựa hồ nhìn thấu tâm ý của chàng, cười nói:

− Lãnh huynh dĩ nhiên đã chịu khổ quá lâu, phiền chịu thêm một chút nữa.

Hắn gian ngoa xảo quyệt, ngụ ý bảo cho chàng biết đừng vọng tưởng đến việc đào tẩu.

Lãnh Như Băng nhìn Lục y mỹ nữ đang bước tới, nghĩ thầm:

“Lục y cô nương quả không nói dối ta, tên này có thân phận địa vị trong Huyền Hoàng Giáo chẳng kém gì Giáo chủ, nay bỗng dưng nói năng khách khí với ta, hắn có nguyên nhân.

Nhưng ta chưa có danh tiếng gì trong giang hồ, chẳng biết chúng định dùng ta làm gì đây ?”.

Thanh y văn sĩ nhìn Lục y mỹ nữ, nói:

− Đã bắt được cường địch chưa ?

Lục y mỹ nhân trầm ngâm một hồi, chậm rãi đáp:

− Hắn có võ công rất cao minh, lại không đến một mình, xem chừng nắm rất vững tình thế của chúng ta. Tiện thiếp giao đấu với hắn vài chiêu, hắn đã thoát đi mất.

Thanh y văn sĩ có chút biến sắc, nhưng không hỏi thêm, đưa mắt cho gã đồng tử, đồng tử liền lấy băng vải đen bịt mắt Lãnh Như Băng. Chỉ nghe Thanh y văn sĩ lạnh lùng nói:

− Lãnh huynh nếu không muốn thể xác đau đớn thì chớ chống cự.

Lãnh Như Băng cảm thấy bị người lôi đi. Một lát sau, có gió thổi mát rượi, mùi hoa thơm ngào ngạt, tựa hồ đã ra khỏi mật thất, rồi bị đẩy lên một cỗ xe.

Thoáng chốc, xe đã chuyển bánh chạy đi. Xe chạy càng lúc càng nhanh.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Không biết chúng đưa mình tới đâu, nhưng nhất định nơi ấy phải hung hiểm hơn Đào Hoa Trang, chỉ e càng khó bề đào thoát.”.

Ý định đào tẩu trở nên mãnh liệt, chàng ngầm đề tụ chân khí, đưa cánh tay hữu lên định giật băng vải bịt mắt ra. Nào ngờ đột nhiên tay hữu đau nhói vì bị một vật chích vào, phải buông ngay xuống, muốn giơ lên nữa cũng chẳng được, thì lòng thầm kinh hãi. Chàng nghe một giọng âm trầm lạnh lùng lọt vào tai:

− Nếu muốn thử nếm «Kim Châm Huyệt» của ta thì cứ chống cự nữa đi.

Lãnh Như Băng kinh hãi nghĩ thầm:

“Thì ra hắn dùng phép «Kim Trâm Đả Huyệt», chẳng trách tay hữu của mình hết cử động.”.

Bỗng có tiếng thét to, sàn xe rung động, một luồng gió quạt vào trong thùng xe, tựa hồ có người bị đánh văng ra khỏi xe. Một tràng cười ha hả, tiếp đến một giọng trầm hùng:

− Tiểu tử, ngươi cắm kim trâm vào hai tay lão phu, không ngờ lão phu lại còn song cước. Ha ha ...

Lãnh Như Băng nghe thanh âm của Hứa Sĩ Công cũng đang ở trên xe, bèn lên tiếng:

− Hứa lão tiền bối đó ư ?

Hứa Sĩ Công lại cười vang, nói:

− Thật là chân nhân hà xứ bất tương phùng, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Trong tiếng nói cười, tỏ rõ hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện sinh tử.

Lãnh Như Băng còn chưa hồi đáp, Hứa Sĩ Công đã nói tiếp:

− Gã tiểu tử áp giải trên xe bị lão phu đá cho một cước. Ha ha, những mong nếu không gãy xương mà chết thì cũng thành kẻ tàn phế.

Nhưng trên xe lại có nhiều tiếng lịch kịch, tựa hồ kẻ bị hất văng ra khỏi xe đã nhảy lại được lên xe.

Hứa Sĩ Công quát lớn:

− Hảo tiểu tử, mạng ngươi còn lớn đó.

Một tiếng cười lạnh:

− Lão Hầu Nhi liệu hồn, dọc đường lão sẽ được nếm mùi đau khổ.

Chỉ nghe Hứa Sĩ Công đáp trong tiếng cười:

− Ngươi cắm kim trâm vào hai chân lão phu, nhưng lão phu còn lưỡi để mạ lị ngươi, ngươi có cắt lưỡi lão phu, lão phu sẽ chửi thầm ngươi trong bụng, trừ phi ngươi giết lão phu. Hừ, lão phu còn sống ngày nào lão phu quyết trả món nợ này.

Lãnh Như Băng đột nhiên cảm thấy hai chân tê dại. Chàng cũng đã bị kim trâm đâm vào đùi, hắn kẻ kia đề phòng chàng dùng cước đá hắn, nên đã động thủ trước.

Hứa Sĩ Công mạ lị một hồi, không thấy kẻ kia đối đáp, cũng thôi không nói nữa.

Cỗ xe chạy tiếp cực nhanh, đường gập ghềnh nên người trong xe bị xóc mạnh dữ dội. Hai người bị kim trâm phong bế các yếu huyệt nên đành chịu trận.

Hứa Sĩ Công lại lên tiếng:

− Tiểu tử, các ngươi chở lão phu đi đâu vậy ?

Một giọng lạnh lùng đáp:

− Cứ nằm im đó, rồi sẽ biết.

Hứa Sĩ Công giận dữ:

− Nếu ngươi muốn lão phu nằm im không chống cự thì phải ngoan ngoãn trả lời, kẻo đừng trách

lão phu réo gọi tám đời nhà ngươi lên mà chửi.

Lời của lão Hứa quả nhiên có hiệu lực, chỉ nghe một giọng lạnh lùng đáp lại:

− Tại hạ chỉ chở hai vị đến bờ sông, rồi sẽ có người tiếp nhận, còn mang đi đâu tiếp thì lúc ấy các vị hãy hỏi họ.

Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:

− Xem chừng ngươi cũng chẳng dám nói dối lão phu. Nếu ngươi nói sai, lão phu sẽ phá tan cỗ xe này.

Con người ngang tàng này trong đời chưa hề bị người bày bố sắp đặt như hiện giờ, nên quá giận mà tuôn ra như vậy, kỳ thực toàn thân đã bị phong bế huyệt đạo nào có làm gì được.

Cỗ xe đột nhiên ngừng lại, kẻ hộ tống cũng nhảy xuống xe.

Có nhiều tiếng người lao xao từ xa vọng lại, nhưng quá nhỏ, hai người không thể nghe rõ bọn họ nói gì. Lát sau có nhiều tiếng bước chân tới quanh xe.

Lãnh Như Băng cảm thấy mình bị người khiêng khỏi xe. Rồi tiếng Hứa Sĩ Công mạ lị:

− Lão phu trời sinh cho hai chân, đâu cần lũ tôn tử các ngươi phải võng rước ?

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Lão nhân bị giam cầm hai năm, tính càng thêm nóng nảy. Hắn khi chưa bị bắt, nghe ai nói chướng tai là lập tức động thủ.”.

Lúc này đột nhiên tiếng mạ lị của Hứa Sĩ Công ngừng bặt.

Bỗng chàng cảm thấy bị đặt nằm vào trong một chỗ ba mặt đều là gỗ ván, thì vô cùng kinh ngạc, nghĩ:

“Chẳng lẽ là quan tài ? Chẳng lẽ chúng đem chôn sống ta ?” Rồi phía trên có tiếng lịch kịch, đoạn hô hấp trở nên khác hẳn, tựa hồ nắp áo quan đã được đậy lại. Rồi cỗ quan tài được người khiêng đi.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Nguy to nguy to rồi. Ngờ đâu Lãnh Như Băng này vừa ra giang hồ, chưa làm nên trò gì, đã bị đem chôn sống, chỉ thương thay cho từ mẫu tựa cửa ngóng trông. Hổ đệ đệ thì mỏi mắt chờ đợi ở Thanh Vân Quán.” Chàng thấy cô độc như đang ở một thế giới khác, một thế giới tối tăm u huyền.

Không biết bao lâu sau, nắp áo quan được mở, một giọng lạnh lùng:

− Ăn đi.

Rồi một chiếc bánh bao được dúi vào tay.

Chàng vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ lại cần phải ăn để lấy sức, và nghĩ cách khu trục kim trâm khỏi các huyệt đạo mà liều chết chống cự một phen cuối cùng.

Một lát sau, từng hồi tiếng sóng vỗ vọng đến tai, vậy là đã ở trên thuyền.

Nắp quan tài được đậy lại.

Lãnh Như Băng thở dài, đưa bánh lên miệng cắn một miếng. Lúc này chàng tự biết tình thế đã vô vọng, không thể kháng cự, mặc cho số phận an bài.

Mệt mỏi và căng thẳng, chàng ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, bỗng chàng tĩnh lại, thấy con thuyền bị chao đảo dữ dội, bên tay hữu của chàng đã có thể cử động được.

Thì ra mũi kim trâm cắm ở Khúc trì huyệt bên tay tả bị dây xích động phải, đã rơi ra.

Trong lúc tiếp cận với cái chết, sinh cơ chợt lóe sáng, Lãnh Như Băng cử động được tay, liền rút hết các mũi kim trâm khỏi yếu huyệt, tháo băng bịt mắt, chỉ còn dây xích còng tay là đành chịu, nhưng trong lòng đã có chủ ý, quyết không chịu vâng theo sự sắp đặt của người.

Có tiếng binh khí giao đấu với nhau, Lãnh Như Băng trong lòng máy động, dùng hai tay nâng nhẹ nắp áo quan lên.

Tức thời một luồng gió sông thổi vào, tiếng binh khí cũng đã nghe rõ, hiển nhiên có người đang động thủ trên thuyền.

Lãnh Như Băng thong thả hạ nắp áo quan xuống, suy nghĩ có nên hất tung nó lên mà nhảy ra chăng ?

Bỗng quan tài chấn động mạnh, tựa hồ ai đó nhảy lên quan tài, rồi một cái gì đó giáng mạnh vào nó.

Lãnh Như Băng hiếu kỳ tâm động, nhẹ hé nắp áo quan nhìn ra qua khe, chỉ thấy một hắc y đại hán đang múa đơn đao giao đấu với người, người kia nấp ở một bên quan tài, chàng không nhìn được là ai, sử dụng một cây câu liêm sáng loáng, đang công kích dữ dội.

Hắc y đại hán hiển nhiên không địch nổi, cứ liên tục thoái lui.

Bỗng một tiếng quát lớn, một hắc y đại hán khác lao tới cực nhanh, cây đao trong tay hắn đánh dạt lưỡi câu liêm của người kia sang một bên.

Gã hắc y đại hán thứ nhất sắp lạc bại, bỗng có viện thủ kịp thời thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, hai cây đao đồng thời phản kích.

Cây câu liêm lùi dần, hiển nhiên đã bị hai đối phương phối hợp phản kích, mất thế thượng phong.

Bỗng trong tiếng va chạm binh khí đột nhiên có tiếng rú thảm, Lãnh Như Băng từ từ hạ nắp áo quan xuống, thở dài, nghĩ thầm:

“Chắc người thụ trọng thương không phải là đệ tử của Huyền Hoàng Giáo.”.

Sau một hồi kịch chiến, tất cả trở lại yên lặng, con thuyền tiếp tục trôi đi bình ổn, nhưng đầu óc Lãnh Như Băng lại ngổn ngang trăm mối ... Lúc này dù có vùng ra khỏi quan tài mà chống cự được, thì giữa dòng sông chảy xiết mênh mông cũng chẳng có cách gì đưa thuyền vào bờ, một khi tay còn bị xiềng xích.

Chàng tựa hồ rất sợ sông nước, mỗi lần nhìn thấy dòng sông chảy cuồn cuộn lại bất giác rùng mình kinh hãi. Chàng không rõ tại sao tự nhiên mình lại như vậy.

Đang nghĩ thì chiếc thuyền dừng lại. Cỗ quan tài lại được khiêng đi. Chàng vội đề tụ chân khí, chuẩn bị sẵn sàng, hễ người mở nắp áo quan, sẽ tức thời phát xuất chưởng lực.

Nào ngờ rất lâu sau vẫn chẳng thấy ai đến mở áo quan.

Chiếc áo quan lại bị người khiêng đi đến mười mấy dặm, mới bị đặt xuống, chắc là để nghỉ, đoạn lại được khiêng đi, một lát sau thì dừng hẳn lại.

Lãnh Như Băng lại chuẩn bị động thủ. Nhưng lần này chàng lại thất vọng, tựa hồ những kẻ khiêng áo quan đã bỏ đi hết, chẳng có ai mở áo quan ra coi.

Cuối cùng chàng không nhịn được nữa bèn đưa tay đẩy nắp áo quan ra và ngồi dậy.

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy tối mờ mờ, đang là đêm tối. Chàng đang ở trong một thạch thất có ba gian, ba cỗ quan tài đặt thành hàng gần nhau.

Lãnh Như Băng bước ra khỏi quan tài, hai cửa sổ gỗ của thạch thất mở toang, tựa hồ không có ai canh phòng, chàng đi ra mở cửa chính.

Chàng đang định bước ra, bỗng nhớ đến Hứa Sĩ Công thì nghĩ thầm:

“Người này tuy quái dị, nhưng là bậc anh hùng hào kiệt” Bèn quay lại chỗ đặt chiếc quan tài chính giữa mở nắp ra.

Chỉ thấy nằm trong đó một thiếu nữ bị vải đen bịt mắt, trên người cắm vô số kim trâm, miệng bị nhét giẻ trắng.

Lãnh Như Băng không thể nhận biết nữ nhân này là ai, chàng chần chừ một hồi rồi đậy nắp quan tài xuống, bước lại cỗ quan tài thứ ba.

Nằm trong quan tài quả nhiên là Hứa Sĩ Công, miệng cũng bị nhét giẻ.

Chàng liền cởi băng bịt mắt cho lão Hứa. Lão Hứa chớp chớp mắt, chằm chằm nhìn chàng, nhưng không nói được. Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− Lão tiền bối đừng lên tiếng.

Rồi mới lôi cục giẻ ra khỏi miệng lão.

Hứa Sĩ Công nói:

− Mau rút kim trâm bên tay hữu của lão phu.

Hứa Sĩ Công ngồi dậy, bước ra khỏi quan tài, hít một hơi thật dài, hỏi:

− Đây là nơi nào ?

Lãnh Như Băng lắc đầu tỏ ý không biết.

Hứa Sĩ Công vốn biết chàng không ưa nói, nên chẳng để tâm, liền chỉ cỗ quan tài ở giữa hỏi:

− Trong ấy có người hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Có một cô nương.

Hứa Sĩ Công nhìn Lãnh Như Băng một cái, rồi bước tới mở nắp áo quan, cởi băng bịt mắt, rút cục giẻ ra khỏi miệng thiếu nữ, rút các mũi kim trâm trên người nàng. Động tác của lão cực nhanh, mặt không buồn nhìn kỹ người nằm trong quan tài.

Lãnh Như Băng thán phục nghĩ thầm:

“Đức độ của người này ta quả không theo kịp”.

Thiếu nữ đã bước ra khỏi quan tài, chính là người đã lấy cắp cây Sâm hoàn của chàng.

Hứa Sĩ Công quan sát tình hình một lượt, nói nhỏ:

− Bọn chúng đã đưa ba chúng ta tới đây, hẳn nơi này phải canh phòng vô cùng nghiêm mật.

Thiếu nữ tiếp lời:

− Cũng có thể họ cho rằng chúng ta đã bị kim trâm phong bế huyệt đạo, không thể cử động, mới yên tâm bỏ ngõ cửa như thế kia.

Hứa Sĩ Công lắc đầu nói:

− Kinh nghiệm mấy chục năm giang hồ của lão phu cho thấy bề ngoài việc canh phòng càng có vẻ sơ sài, kỳ thực sự phòng bị thập phần nghiêm mật, chúng ta không được khinh suất.

Thiếu nữ bỗng thở dài:

− Chúng ta bị xiềng xích thế này, làm sao có thể động thủ với người để thoát khỏi đây ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Năm xưa lão phu từng bị xiềng xích khắp người, lão phu đã vận khí làm đứt hết, nhưng loại xiềng xích này chẳng biết làm bằng vật liệu gì mà vững chắc kỳ quái.

Lãnh Như Băng nói:

− Loại xiềng xích này được làm bằng thứ hợp kim bền vững dị thường. Chỉ có hai cái đặc biệt dùng xiềng cho tại hạ và tiền bối.

Đột nhiên chàng bước tới trước mặt thiếu nữ, vận lực vào hai tay kéo căng sợi xích còng tay thiếu nữ khiến nó bị gãy rời ra, rớt xuống đất.

Hứa Sĩ Công mỉm cười tán thưởng:

− Hảo công phu ! Hảo thần lực !

Thiếu nữ nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Đa tạ công tử cứu giúp.

Lãnh Như Băng thong thả quay người đi ra cửa.

Hứa Sĩ Công là người lão luyện, thấy Lãnh Như Băng đi ra ngoài, vội trầm giọng quát:

− Đứng lại !

Lãnh Như Băng ngạc nhiên dừng bước.

Hứa Sĩ Công đột nhiên cất tiếng cười vang.

Thanh y thiếu nữ cau mày, nói:

− Tại sao lại cười to như vậy ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Sao ư ? Các ngươi quả thực tưởng rằng mọi cử động của chúng ta đều không bị người nhìn thấy hay sao ?

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

− Lão cười như vậy, dĩ nhiên sẽ bị chúng nghe thấy.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, phán đoán không sai, chỉ e nhất cử nhất động của chúng ta đã sớm bị người giám thị.

Lãnh Như Băng đảo mắt nhìn, thấy dù bên ngoài có người, cũng khó nhận ra cảnh vật trong thạch thất, nên chàng không tin lão Hứa, nghĩ thầm:

“Trừ phi tiếng cười của lão đánh động bọn chúng ...”.

Hứa Sĩ Công biết hai người trẻ tuổi không tin, lại cười ha hả, nói:

− Hai vị không tin, cứ mở rộng cửa ra mà coi.

Lãnh Như Băng bước ra, từ từ đưa tay đẩy cánh cửa gỗ ra. Ngay lúc đó chàng nghe Hứa Sĩ Công quát:

− Cẩn thận !

Quả nhiên cửa vừa mở, hai đạo hàn quang trắng loáng quét ngang qua cực nhanh, mang theo một luồng hơi lạnh phần phật.

Lãnh Như Băng sớm đề phòng, dùng dây xích tiếp chiêu, thoái lui gấp liền ba bước. Chỉ nghe keng một tiếng, kim thiết giao kích, bạch quang tung tóe.

Lãnh Như Băng cảm thấy lực đạo đánh tới đã nhanh lại mạnh, bất giác hơi hoảng, nghĩ thầm:

“Nếu không được Hứa lão nhắc nhở để mình đề phòng, chỉ e đã bị đả thương bởi đòn vừa rồi.”.

Từ ngoài vọng vào lời tán thưởng:

− Hảo tiểu tử, biết sử dụng xiềng xích đối phó với kiếm của lão phu.

Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn ra, chỉ thấy ngay trước cửa đặt hai chiếc hòm sắt lớn, nắp hòm được đóng sập lại, không biết trong hòm chứa vật gì.

Hai chiếc hòm vừa cao to vừa chắc chắn, hẳn không phải là vật thông dụng.

Đứng giữa hai chiếc hòm là một người có đôi mắt cực lớn sáng quắc, đầu bù tóc rối. Lãnh Như Băng kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Người này mắt quá lớn, thân hình phải cao ít ra cả trượng.”.

Lãnh Như Băng cũng chưa biết lời tán dương vừa rồi có phải là của cự mục lão nhân hay không, nhưng nhìn thanh trường kiếm trong tay lão loe lóe hàn quang, bèn cung thủ, nói:

− Lực đạo của đường kiếm các hạ thật là cường kình hiếm thấy.

Cự mục lão nhân đã thong thả nấp vào hòm sắt, chỉ còn chìa ra nửa thanh kiếm hàn quang lấp lóe.

Quay đầu lại, thấy Hứa Sĩ Công đang đứng ngây ra nhìn hai cái hòm sắt lớn.

Hiển nhiên biến cố này cũng vượt ra ngoài dự liệu của một lão nhân đã bôn tẩu mấy mươi năm trong giang hồ.

Lãnh Như Băng vốn có nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng nhìn thần sắc của Hứa Sĩ Công, chàng định nói lại thôi. Thiếu nữ thì không nhịn nổi, nói:

− Kìa, lão tiền bối đang suy nghĩ hay là bị dọa mà sợ rồi ?

Hứa Sĩ Công thong thả quay nhìn thiếu nữ, nói:

− Lão phu đang nghĩ xem lão kia là ai ?

Thiếu nữ «ừm» một tiếng, nói:

− Lão tiền bối quen người ấy thì tốt, chỉ cần lão ta chịu xê dịch cái hòm sắt ra một chút là chúng ta khả dĩ xông ra được.

Hứa Sĩ Công lẩm bẩm:

− Chẳng lẽ lại là lão ta ? Không thể có chuyện như vậy.

Thiếu nữ nhướng mày nói:

− Lão tiền bối lẩm bẩm cái gì thế ? Hay là bị dọa sợ quá rồi ?

Hứa Sĩ Công bỗng nghiêm mặt nói:

− Đúng lão ta rồi. Đúng rồi. Nhất định là lão ta, thiên hạ không thể có người thứ hai như lão ta.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động hỏi:

− Hứa lão tiền bối, người ấy là ai vậy ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Nam Mậu Phong Nhân.

Lãnh Như Băng và thiếu nữ cùng cau mày, hỏi:

− Nam Mậu Phong Nhân ?

Chỉ thấy từ phía sau chiếc hòm sắt chìa ra một tấm mộc bài, trên viết dòng chữ:

«Đồng chung cảnh giang hồ lưu lạc. Gặp nhau hà tất phải quen nhau.» Thiếu nữ ngưng thần, nhìn kỹ dòng chữ một hồi, đoạn quay sang nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lãnh công tử.

Lãnh Như Băng thong thả nói:

− Gì vậy ?

Thiếu nữ nói:

− Tiểu nữ nhìn hai hàng chữ kia, bỗng nhớ đến một sự tình.

Chỉ nghe Hứa Sĩ Công gọi to:

− Nam Mậu Phong Nhân, có còn nhớ Hứa Sĩ Công này là ai không ?

Từ sau chiếc hòm sắt vọng ra giọng the thé của người kia:

− Làm sao lão phu lại không nhớ Lão Hầu Nhi ?

Lãnh Như Băng đang định nói, nhưng Hứa Sĩ Công đã xua xua tay, rồi nói:

− Đã nhận ra người quen cũ, hôm nay sẽ đối xử như thế nào với huynh đệ đây ?

Người kia đáp:

− Chỉ cần các vị không rời thạch thất, thì lão phu sẽ không động thủ.

Hứa Sĩ Công cười khẩy một tiếng, nói:

− Ta có điều muốn hỏi, chủ nhân là hạng người gì mà lại có thể ép một bậc anh danh lừng lẫy như Nam Mậu Phong Nhân cam tâm ngã theo tà phái, chịu đi canh cửa cho họ vậy ?

Nam Mậu Phong Nhân đáp:

− Lão phu đã viết rồi đó, gặp nhau hà tất phải từng quen nhau, đều chung cảnh ngộ lưu lạc giang hồ.

Hai câu trên vốn là lời lẽ thê lương, nhưng qua giọng nói the thé của lão ta nghe rất chói tai.

Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, đóng hai cánh cửa lại, ôm đầu ngồi xuống đất, không nói gì.

Thiếu nữ thở dài, đến bên cạnh Hứa Sĩ Công, dịu dàng nói:

− Lão tiền bối làm sao vậy ?

Thái độ của nàng trở nên hết sức dịu dàng, nàng từ từ cúi xuống, nói tiếp:

− Lão tiền bối, chúng ta đã cùng chung cảnh ngộ hoạn nạn, lão tiền bối có điều gì thương cảm thì hãy nói ra đi.

Hứa Sĩ Công bỗng ngẩng đầu, cầm lấy chiếc khóa sắt trên người thiếu nữ, nói:

− Đừng cử động.

Rồi đột nhiên phách một chưởng. Chiếc khóa bị tách ra một nửa. Hứa Sĩ Công phách liền ba chưởng, chiếc khóa vỡ thành mấy mảnh, rớt xuống đất, đoạn lão ngẩng mặt lên cười ha hả:

− Công lực của lão phu chưa bị mất.

Trông lão xúc động khác hẳn lúc thường.

Lãnh Như Băng bất giác thốt lên:

− Lão tiền bối, «Thiết Sa Chưởng» lực hùng hậu thật.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tiểu tử, hai ta là nam nhi đại trượng phu, chuyện sinh tử dĩ nhiên chẳng đáng quan tâm, nhưng hai ta không thể nhắm mắt để cô nương này táng mạng ở đây. Ngồi chờ chết không bằng hãy quyết tử chiến một trận, để cô nương thoát khỏi nơi này.

Lãnh Như Băng tuy có điều chưa hiểu, nhưng vẫn đáp ngay:

− Lão tiền bối nói chí phải, chúng ta hãy tìm cách hộ tống cô nương thoát hiểm trước, may mà xiềng và khóa đã được phá bỏ ...

Thiếu nữ thở dài, lắc đầu:

− Hai vị lầm rồi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ngươi nên nhớ thời gian lúc này rất quý báu, bóng tối là vàng đó, nếu đợi lúc cái bệnh điên điên khùng khùng của Nam Mậu Phong Nhân phát tác, e có muốn đào tẩu cũng chẳng thoát. Lão phu sẽ mở đường, chống cự công thế của hắn, tiểu tử chú ý, đừng để hắn mở hòm sắt, còn nữ nha đầu nếu thấy có cơ hội thì lập tức vọt ra mà thoát đi.

Đoạn cất bước, giơ tay đẩy cánh cửa. Thiếu nữ nói:

− Hãy khoan, hãy khoan, hãy nói rõ sự tình trước được chăng ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Khỏi cần, ngươi hãy thoát trước đi.

Thiếu nữ nói:

− Sự tình chưa rõ, dù có thể thoát tiểu nữ cũng không đi đâu.

Hứa Sĩ Công giậm chân bực bội:

− Hừ, nha đầu không biết hay dở thế nào nữa, có chuyện gì thì nói mau ?

Thiếu nữ hỏi:

− Lão tiền bối dường như rất sợ Nam Mậu Phong Nhân thì phải ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Nam Mậu Phong Nhân tuy điên điên khùng khùng, nhưng võ công hết sức cao cường.

Thiếu nữ nói:

− Võ công của lão tiền bối so với lão ta thế nào ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Chỉ tiếp được mười chiêu.

Thiếu nữ đưa mắt sang phía Lãnh Như Băng, hỏi:

− Vị công tử này so với lão tiền bối thì sao ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Trông thủ pháp bẻ gãy xiềng xích của tiểu tử, tựa hồ võ công hắn cao hơn lão phu.

Thiếu nữ nói:

− Thế thì được, ba chúng ta tuy võ công của tiểu nữ kém nhất, hai vị đã có lòng tương trợ cho tiểu nữ đào thoát, chỉ e cũng chẳng thoát nổi, dù qua được cửa này, cũng khó thoát được sự truy đuổi của chúng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không ngờ một hài tử như ngươi lại có thể nhìn xa trông rộng như vậy.

Thiếu nữ thở dài nói:

− Hôm nay tiểu nữ từng đàm luận với vị công tử đây về tình thế, ba chúng ta tất phải để một người đào thoát, tiểu nữ là hài tử võ công thấp kém, có chết cũng chẳng đáng gì.

Hứa Sĩ Công cúi đầu, nói:

− Lão phu cũng quá tuổi rồi, nên ở lại.

Thiếu nữ nói:

− Chỉ còn Lãnh công tử nên ...

Lãnh Như Băng nói tiếp:

− Tại hạ cũng chẳng tiếc sinh mệnh.

Thiếu nữ nói:

− Ba chúng ta ắt phải nghĩ cách để cho một người đào thoát, công tử là người đáng sống nhất.

Hứa Sĩ Công nói:

− Xiềng xích trên người thế kia, chạy làm sao thoát ?

Thiếu nữ đăm chiêu suy nghĩ một chút, nói:

− Chủ nhân của gia phủ tiểu nữ có một thanh bảo kiếm sắc bén tuyệt thế, tiểu nữ sẽ giao cho công tử một tín vật, công tử mang nó đến cầu cứu chủ nhân của tiểu nữ, sẽ được thoát khỏi xiềng xích.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đã vậy ngươi hãy mau trao tín vật cho hắn, rồi chúng ta hiệp trợ cho hắn đào thoát.

Thiếu nữ liền rút từ trong túi ra một mảnh vải trắng, hạ giọng nói:

− Lãnh công tử hãy cúi xuống, để tiểu nữ nói cho cách cầu kiến chủ nhân của gia phụ tiểu nữ.

Bỗng cửa mở toang ra, một thiếu niên khí độ trang nghiêm thong thả bước vào.

Hứa Sĩ Công tràn qua chắn đường, quát:

− Ngươi là ai ?

Theo sau thiếu niên khí độ trang nghiêm là một gã tiểu đồng mi thanh mục tú, tay xách cây đèn lồng che vải trắng, phía trên chóp đèn lồng có gắn một hạt minh châu, khiến ánh đèn phản xạ làm sáng trưng cả tòa thạch thất.

Thiếu niên lạnh lùng đảo mắt nhìn một lượt, rồi thản nhiên nói:

− Tại hạ họ Hạ Hầu, còn các vị ?

Thái độ của thiếu niên tuy trang nghiêm lạnh lùng, nhưng giọng điệu rất hòa nhã.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Mình bôn ba mấy chục năm trong giang hồ, các nhân vật có tên tuổi trong võ lâm đều từng gặp

hoặc nghe nhắc đến song chưa hề nghe nhắc đến cao thủ nào mang họ Hạ Hầu.” Nghĩ trong bụng như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn đáp:

− Lão phu là Hứa Sĩ Công, vị này họ Lãnh.

Thiếu niên gật đầu, nói:

− Sấu Hầu Vương ...

Hứa Sĩ Công nói:

− Đó là ngoại hiệu mà bằng hữu giang hồ tặng cho lão phu.

Thiếu niên cung tay nói với Lãnh Như Băng:

− Lãnh huynh có thể cho biết tên chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Lãnh Như Băng.

Thiếu niên lẩm bẩm ba chữ «Lãnh Như Băng» mấy lần, rồi tựa hồ nhớ không ra lai lịch của đối phương bèn quay sang phía thiếu nữ, nói:

− Cô nương có thể cho biết tính danh ?

Thiếu nữ trầm ngâm một chút, đoạn nói:

− Hàn Linh.

Thiếu niên hơi cau mày, hỏi:

− Còn họ của cô nương là gì ?

Thiếu nữ đáp:

− Cứ gọi Hàn Linh là được, khỏi cần biết họ.

Thiếu niên cười nhạt nói:

− Tại hạ không ép.

Ngừng một chút, nói tiếp:

− Các vị tốt hơn cả đừng tính đến việc đào tẩu.

Hứa Sĩ Công nói luôn:

− Tại sao ngươi lại nói như vậy ?

Thiếu niên mỉm cười, nói:

− Bổn đường chính đang tra vấn một sự việc, sau khi tra vấn rõ ràng, nếu các vị vô can, bổn đường chẳng những lập tức phóng thích các vị mà còn dùng lễ cung tống khỏi đây. Nếu các vị dự tính đào tẩu, chỉ e gây náo loạn vô ích ...

Chàng ta ngẩng mặt lên, cười nhẹ một tiếng, nói tiếp:

− Các vị đủ tài loại trừ các mũi kim trâm phong bế huyệt đạo, phá bỏ quan tài mà ra, phần công lực đó tại hạ vô cùng bái phục.

Chàng ta đưa mắt nhìn thiếu nữ, tiếp:

− Cô nương này đã phá bỏ hình cụ trên người, hẳn đang chuẩn bị đào tẩu thì phải ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Ngươi đã giao cho Nam Mậu Phong Nhân canh cửa, bọn này chạy ra sao được ?

Thiếu niên tỏ vẻ hơi ái ngại, nói:

− Ồ ! Nam Mậu Phong Nhân tuy võ công cao minh, nhưng cảnh ngộ rất đáng thương.

Hứa Sĩ Công giận dữ nói:

− Nam Mậu Phong Nhân vô tình bạc nghĩa, có bị quả báo thì cũng đáng đời.

Thiếu niên lại mỉm cười, nói:

− Sao, các hạ có quen biết Nam Mậu Phong Nhân ư ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Hừ ! Há không quen biết. Năm xưa tại Nam Mậu Đại Sơn, lão phu đã từng cứu giúp lão ta ba tháng trời. Lão ta bị trọng thương, thập tử nhất sinh, lão phu đã ngày đêm chăm sóc qua cơn nguy hiểm mới cáo biệt, không ngờ tên tiểu tử vong ân bội nghĩa ...

Thiếu niên lạnh lùng ngắt lời Hứa Sĩ Công:

− Nam Mậu Phong Nhân lưu lạc tới đây, tự có nỗi khổ tâm, dù lão ta có giao tình thâm hậu với các hạ cũng chẳng thể giúp các hạ được.

Hứa Sĩ Công tuy ngang tàng ương ngạnh, nhưng bôn tẩu giang hồ nhiều năm, là người tâm cơ linh mẫn, thoạt thấy Nam Mậu Phong Nhân bất chấp giao tình cố tri thì vô cùng phẫn nộ, cả giận mạ lị Nam Mậu Phong Nhân, nhưng vừa nghe thiếu niên nói vậy thì lập tức nguôi giận, nghĩ thầm:

“Hắn ẩn thân sau hai chiếc hòm kia hẳn phải có nguyên nhân, hắn tính tình quái dị, điên điên khùng khùng, trong đời ít người tri kỷ, duy thọ trọng ân của ta, nếu chẳng phải bất đắc dĩ hắn đã không coi ta như người lạ.”.

Thiếu niên lạnh lùng nói tiếp:

− Gia phụ luôn luôn chủ trương người không động đến ta, ta không động đến người, do đó Lục Tinh Đường xưa nay không hề lai vãng với các nhân vật giang hồ, dù thiên hạ loạn lạc, giang hồ phân tranh dữ dội đến mức nào, nếu không động chạm đến Lục Tinh Đường thì bổn đường cũng không truy xét. Nhưng nếu có kẻ xâm phạm dù chỉ một tấc đất thuộc địa phận Lục Tinh Đường hoặc giẫm nát một ngọn cỏ của bổn đường thì dù kẻ đó là ai, anh hùng tới mức nào, cũng đừng hòng thoát khỏi sự truy đuổi và báo phục của bổn đường. Nhưng Lục Tinh Đường cũng chưa hề vô cớ đả thương người, nếu các vị vô can, thì sau khi xác minh bổn đường sẽ tức thời thỉnh các vị rời khỏi đây.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lệnh tôn là ai, lão phu có thể biết chăng ?

Thiếu niên đáp:

− Gia phụ mải mê thi họa, không cần danh tiếng trên giang hồ, chỉ e các hạ cũng không biết, huống hồ tại hạ không tiện nói thay phụ thân.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Lục Tinh Đường là địa phương nào trong võ lâm, sao mình chưa hề nghe nhắc đến ?”.

Lão Hứa bôn tẩu bao nhiêu năm trong giang hồ, biết khắp thiên hạ phàm là các nhân vật hữu danh trong võ lâm, dù chưa gặp mặt thì cũng từng nghe qua, nhưng Lục Tinh Đường này thì lại chưa hề nghe nhắc đến. Trong nhất thời lão trầm tư không nói.

Chương 8: Lục Tinh Đường

Thạch thất đột nhiên trở lên im lặng, một luồng gió đêm thổi vào làm các bóng người lung lay.

Lãnh Như Băng trong lòng có rất nhiều nghi vấn nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của gã thiếu niên, chàng cũng chẳng muốn hỏi.

Nhưng thiếu nữ thì không nhịn được, bèn hỏi:

− Cuối cùng là sự việc gì, sao không nói minh bạch ra đi ?

Thiếu niên nhìn nàng, lạnh lùng đáp:

− Các vị bị người ta bắt, bổn đường đã xuất thủ cứu giúp mà đưa tới đây, nay các vị dù có bị chúng ta lưu giữ một vài ngày thì đâu có sao ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Kiều quy kiều, lộ quy lộ, bọn này là những người bôn tẩu trong giang hồ, ân oán phân minh, cái tình của các vị cứu giúp, bọn này dĩ nhiên cảm tạ, nhưng bị lưu giữ lại, lòng người sao có thể yên.

Thiếu niên cau mày thản nhiên đáp:

− Các vị khỏi cần cảm tạ, cứ việc yên tâm.

Nói đoạn quay mình bước ra.

Hứa Sĩ Công nổi giận, quát lớn:

− Đứng lại !

Thiếu niên đã bước ra cửa, nghe tiếng quát liền dừng bước, ngoảnh đầu lại hỏi:

− Có chuyện gì ?

Hứa Sĩ Công cung tay nói:

− Trước hết cảm tạ sự cứu giúp.

Thiếu niên cười khẩy đáp:

− Khỏi cần.

Hứa Sĩ Công nói:

− Quân tử không làm chuyện mờ ám, thỉnh thiếu trang chủ chuyển lời báo với lệnh tôn, Hứa Sĩ Công và hai vị này nếu có thể rời khỏi Lục Tinh Đường ắt có ngày trở lại cảm tạ.

Thiếu niên nói:

− Các vị chớ nghĩ rằng có thể có đủ tài rời khỏi nơi đây.

Hứa Sĩ Công cả cười nói:

− Lão phu bảo đi là đi.

Thiếu niên nói:

− Chỉ e các vị không được như ý.

Hứa Sĩ Công nói:

− Nghe khẩu khí của thiếu trang chủ, có lẽ Lục Tinh Đường đã mai phục khắp chốn, nhưng nếu lão phu bám sát đằng sau thiếu trang chủ mà đi ra, hẳn những kẻ mai phục chắc đã dám động thủ.

Hiển nhiên lão Hứa ngụ ý bảo cho Lãnh Như Băng và thiếu nữ biết rằng đây là thời cơ tốt nhất để đào tẩu.

Thiếu niên biến sắc nói:

− Các vị không nên.

Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Hứa mỗ tung hoành Nam Bắc, đã qua muôn vàn hung hiểm, nếu thiếu trang chủ có thể ngăn cản tại đây, thì Hứa mỗ mới thật bái phục.

Nói đoạn xông thẳng ra.

Tuy bị cầm tù hai năm tại Đào Hoa Trang, nhưng suốt thời gian đó lão Hứa luôn luôn tìm cách thoát thân, võ công chẳng hề mai một, đã thế họa trung hữu phúc, được rảnh rang tu luyện nội công, võ công càng thăng tiến. Lần này xông ra, thật nhanh hơn tia chớp.

Lãnh Như Băng từng tiếp chưởng lực của Hứa Sĩ Công trong thạch lao, biết nội lực của lão chẳng tầm thường, vội né mình sang một bên mà quan chiến.

Thiếu niên thấy Hứa Sĩ Công xông ra thì cười một tiếng, vỗ một chưởng.

Chưởng này hết sức bình thường, nhưng thời điểm xuất chưởng cũng như bộ vị công kích lại rất đúng lúc, đúng chỗ, khiến Hứa Sĩ Công hai tay vướng công kích không thể tách rời hai bàn tay để chống đỡ, phải thoái lui mấy bước.

Hứa Sĩ Công sững sờ thầm nghĩ:

“Chưởng này của hắn chẳng có gì kỳ ảo, vậy mà ta phải thoái lui, thật gã tiểu tử này ta không thể coi thường !” Đoạn lại tiến ra, nhưng lần này lại ngầm vận công lực và thong thả bước từng bước.

Thiếu niên từ từ giơ tay, gã đồng tử vội giơ cao cây đèn lồng.

Hứa Sĩ Công chưa nhận ra chỗ kỳ ảo của chưởng thế đối phương, chẳng dám khinh suất, còn cách thiếu niên ba bước thì dừng chân, chập hai bàn tay trước ngực rồi đẩy mạnh ra.

Nội công của lão thâm hậu, chưởng này đẩy ra, chưởng thế chưa đến, một luồng kình phong đã ập tới trước ào ào.

Thiếu niên lại cười nhạt một tiếng, tay tả dùng chiêu «Khổng tước khai bình» đưa xéo lên, thân tùy chưởng thế mà chuyển bộ, né tránh chính diện chưởng lực của đối phương, tả thủ nhanh như cắt chộp lấy uyển mạch của Hứa Sĩ Công.

Chiêu thuật xuất thủ của thiếu niên này tuy chẳng có gì kỳ ảo, nhưng trong sự bình thường lại tiềm ẩn sự cao thâm, phương hướng và bộ vị công kích đều khiến đối phương khó chống đỡ, chưởng lực của Hứa Sĩ Công bị thiếu niên làm cho lệch trọng tâm sang một bên, rồi thiếu niên thừa thế tập kích, dùng cầm nã thủ pháp hoàn toàn thông thường mà trảo tới, khiến Hứa Sĩ Công buộc phải thoái lui hai bước để né tránh.

Hứa Sĩ Công kinh hãi nhìn chàng thiếu niên với vẻ thất thần.

Lão nhân thấy nhiều biết rộng, hiện tại liên tục bị người truy bức, biết gặp phải cao thủ kình địch, lão không thắng nổi đối phương, tự biết hoàn toàn chẳng phải vì hai tay đang bị xích còng.

Lãnh Như Băng đột nhiên xông lên, hai tay chập lại trước ngực nói:

− Tại hạ xin lĩnh giáo vài chiêu.

Thiếu niên lạnh lùng đáp:

− Cứ việc xuất thủ.

Lãnh Như Băng thấy thiếu niên bức Hứa Sĩ Công thoái lui, chiêu thuật, thủ pháp đều hết sức thông thường, bèn dùng chiêu «Đồng tử bái Phật», cũng là một chiêu thuật bình thường mà đẩy ra.

Thiếu niên nghiễm nhiên đứng yên, đợi khi chưởng lực của Lãnh Như Băng đến sát bên mình, hữu thủ đột ngột dùng thức «Uyển đệ phiên vân» lật bàn tay vung xéo lên, năm ngón để hờ, chộp lấy uyển mạch của Lãnh Như Băng.

Chiêu này hoàn toàn là võ học bình thường, phàm là người luyện võ ai cũng biết, nhưng năm ngón tay để hờ của chàng ta không giống người khác, thời điểm cũng như phương hướng xuất chưởng đều đúng lúc, đứng chỗ hết mức, chính vào khi chiêu thuật của Lãnh Như Băng đã hết đà.

Lãnh Như Băng giật mình, vội nhảy lùi hai bước.

Thiếu niên cười khẩy một tiếng, điềm nhiên quay mình thong thả bước đi, có gã đồng tử cầm đèn chiếu đường, vượt qua hai chiếc hòm sắc cực lớn, lẫn vào trong bóng đêm.

Lãnh Như Băng đứng ngây người nhìn theo, mắt đăm chiêu, vẻ trầm tư.

Hứa Sĩ Công đột nhiên giậm chân, kêu lên:

− Ồ, vừa rồi chiêu «Đồng tử bái Phật» của ngươi nếu chậm lại một chút, đừng đẩy hết đà, biến sang chiêu «Huy trần thanh đạm», thì đã phá được chiêu «Uyển đệ phiên vân» của hắn rồi.

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Tuy chiêu ấy dùng hết đà, nhưng tại hạ muốn biến hóa thành «Tiễn hoa thủ» để trấn ép uyển mạch của hắn ...

Hứa Sĩ Công reo lên:

− «Tiễn hoa thủ», «Tiễn hoa thủ». Hay ! Chiêu ấy tuyệt vời, nếu hắn không thoái lui kịp hắn sẽ bị ngươi trấn ép uyển mạch. Vậy tại sao lúc ấy ngươi lại không biến chiêu ?

Lãnh Như Băng nói:

− Năm ngón tay hắn để hờ, nếu nhất loạt búng bật ra, thì nội lực chỉ phong khi đó chỉ cần dài hơn một tấc là đủ đả thương uyển mạch của tại hạ.

Hứa Sĩ Công ngây người nói:

− Chúng ta lẽ ra không nên xuất thủ công kích hắn trước.

Lãnh Như Băng lắc đầu, nói:

− Khi lão tiền bối động thủ với hắn, vãn bốn thấy những chiêu thuật hắn sử dụng đều rất bình thường, mà bức lão tiền bối phải thoái lui. Vãn bối quan sát cứ ngỡ rằng hắn bất quá chỉ đạt tới hai quyết ổn, thực (trong võ thuật có ba quyết là ổn, thực và trọng, chỉ những bậc thượng thừa mấy chục năm mới đạt tới cả ba quyết, nhất là quyết trọng), lấy tịnh mà biến chiêu công kích thật nhanh, nhưng sau khi vãn bối đích thân xuất thủ, mới biết mình liệu định đã lầm, đối phương chẳng những đạt được hai quyết ổn, thực mà thủ pháp bình thường, trong cái thực lại ẩn tàng đầy nguy hiểm, biến hóa tới mức thần kỳ, nhìn bề ngoài thấy chiêu thuật quá bình thường, nhưng thực ra là ám tàng sát chiêu.

Hứa Sĩ Công trầm tư suy nghĩ đến cuộc giao đấu vừa rồi, bất giác thở dài, nói:

− Ngươi nói không sai, ai ngờ ở chốn này lại gặp cao thủ thượng thừa.

Lãnh Như Băng chậm rãi quay sang nói với thiếu nữ:

− Cô nương chẳng nên hao phí tâm cơ, chúng ta không thoát nổi đâu.

Thiếu nữ nói:

− Không thoát đi, chẳng lẽ cứ ngồi chờ chết hay sao ?

Ba người cùng lâm cảnh nguy nan, tự nhiên cùng thương cảm lẫn nhau.

Hoạn nạn liên kết họ thành một khối.

Hứa Sĩ Công thở dài, nói:

− Lão phu bôn Nam tẩu Bắc, từng gặp vô số cao thủ, không ngờ hôm nay lại bại dưới tay một gã tiểu tử chưa hề nghe danh ...

Thiếu nữ thở dài não nề, tiếp lời:

− Nếu chủ nhân của gia phủ tiểu nữ ở đây, chắc chắn chỉ sau mười chiêu là hắn hết cách giữ chân chúng ta.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Chủ nhân của ngươi là ai, mà ngươi dám bạo miệng như vậy ?

Thiếu nữ nói:

− Ồ, nhắc đến ngoại hiệu của chủ nhân tiểu nữ, thiên hạ ai cũng phải thán phục.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ngươi cứ nói lấp la lấp lửng mãi, ngoại hiệu thế nào ?

Thiếu nữ đáp:

− Chủ nhân của tiểu nữ là ...

Bỗng như nhớ ra sự tình gì trọng đại, đột nhiên nàng ngừng bặt.

Lãnh Như Băng cau mày, nói:

− Lão tiền bối, xem chừng chúng ta khó bề ra khỏi đây, nhưng vãn bối ...

Thiếu nữ nói:

− Tiểu nữ đã có cách ...

Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:

− Ngươi đừng ngắt lời người ta được chăng ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cứ để cô nương nói nốt.

Thiếu nữ nói:

− Chúng ta hãy hợp lực phá tường mà ra, tránh đi cửa chính.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ngươi không nói, lão phu cũng đã biết.

Thiếu nữ lạnh lùng nói:

− Thì cứ để tiểu nữ nói xong hãy hay.

Hứa Sĩ Công nghe giọng nghiêm túc của nàng, quả nhiên im lặng, bốn mắt nhìn chằm chằm vào mặt thiếu nữ.

Chỉ thấy thiếu nữ sửa lại áo quần, dung mạo nghiêm trang ngồi xuống, hai bàn tay chắp trước mặt, miệng lẩm bẩm:

− Thỉnh cô nương phù hộ cho Hàn Linh sử dụng «Ngũ Thái Thần Đồng».

Hứa Sĩ Công ho nhẹ một tiếng nói:

− Ồ ! Nha đầu, ngươi nói với ai vậy ?

Hàn Linh đáp:

− Vị cô nương của gia phủ.

Giọng nàng trang trọng và nghiêm túc, như có chuyện hệ trọng.

Hứa Sĩ Công tuy biết trong thạch thất không có người nào khác, cũng bất giác nhìn quanh một lượt, nói:

− Ồ ! Cô nương của ngươi là nhân vật như thế nào mà ngươi cung kính đến thế ?

Hàn Linh nghiêm trang đáp:

− Một thiếu nữ tài sắc song toàn. Ôi, thương thay nàng bị chứng bệnh bất trị, hàng ngày bị hôn mê, bị con ma bịnh hành hạ ...

Hàn Linh nhìn Lãnh Như Băng nói tiếp:

− Tiểu nữ những mong cứu mệnh cho cô nương của gia phủ, mới lấy trộm «Thiên niên Sâm hoàn» của công tử.

Lãnh Như Băng mỉm cười không nói.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tiểu thư của nhà ngươi thì liên quan gì đến việc đào tẩu của chúng ta ?

Hàn Linh đáp:

− Cô nương của tiểu nữ tài đức kiêm toàn, có thể tạo ra nhiều vật ly kỳ cổ quái, làm kinh hãi thế tục.

Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:

− Ngươi tán dương tiểu thư của ngươi quá mức đó.

Hàn Linh đáp:

− Tiểu nữ còn chưa biết hết tài hoa tuyệt vời của nàng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Thôi được. Ừ, thì nàng tài hoa lắm, ngươi kể tiếp đi.

Hàn Linh nói:

− Nàng có tâm tư linh xảo, chế tạo những vật kỳ quái, nhưng tiểu nữ thích nhất là ...

Lãnh Như Băng trong lòng máy động nghĩ thầm:

“Không biết tiểu thư của nàng là nhân vật kỳ lạ tới mức nào mà nàng ái kính như vậy ?”.

Hàn Linh nói tiếp:

− Lúc tiểu nữ ra đi, cô nương có ban tặng một vật gọi là «Ngũ Thái Thần Đồng», dặn rằng khi gặp nguy nan, hãy ném vật đó ra, sẽ không ai làm hại mình được. Tiểu nữ vẫn mang bên mình chưa dám sử dụng. Lúc này tiểu nữ có thể lấy nó ra giúp hai vị đào tẩu, cũng là dịp báo đáp ân tình của hai vị.

Hứa Sĩ Công cười một tiếng nói:

− Lão phu không tin thế gian có những sự thần kỳ như vậy.

Hàn Linh nổi giận:

− Lão không tin thì cứ việc ở lại đây mà chờ chết.

Lãnh Như Băng cũng không tin, nhưng không nói ra, chỉ hỏi:

− Không biết «Ngũ Thái Thần Đồng» của cô nương hình dạng ra sao, có thể cho tại hạ xem được chăng ?

Hàn Linh trầm ngâm một chút, đáp:

− Được, hai vị hãy nhắm mắt lại, để tiểu nữ lấy cho mà xem.

Hai người cùng nhắm mắt lại.

Chừng uống hết một chén trà, mới nghe Hàn Linh nói:

− Xong rồi, các vị hãy xem đây.

Hứa Sĩ Công chăm chú nhìn, chỉ thấy Hàn Linh cung kính đưa ra một vật dài chừng ba tấc, to bằng

ngón tay cái, thì cau mày nói:

− Ngươi định đùa cợt với chúng ta phải không ?

Hàn Linh nói:

− Vì trời tối nên các vị chưa nhìn rõ đó thôi.

Hứa Sĩ Công nổi giận:

− Mắt lão phu trong đêm tối vẫn sáng như linh châu, ai bảo không nhìn rõ ?

Lãnh Như Băng căng mắt nhìn, cũng chẳng thấy vật kia kỳ diệu ở chỗ nào, nhưng chàng không nói gì, chỉ quay mặt đi.

Hàn Linh giận dữ hỏi:

− Thế nào ? Các vị không tin hả ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Động thủ giao đấu, nguy hiểm đến tính mạng, tương trợ kẻ yếu, tiếp cứu nữ nhân là bổn phận của đại trượng phu, cô nương khỏi cần cầu đến ai nữa, hai chúng ta cũng có cách giúp cô nương thoát hiểm trước.

Hàn Linh cao giọng nói:

− Được, các vị không chịu tin, thì tiểu nữ sẽ cho các vị coi.

Đoạn nàng quay người đi thẳng ra cửa lớn.

Hứa Sĩ Công đưa tay giữ nàng lại, nói:

− Ngươi muốn chết hay sao vậy ?

Hàn Linh giận dữ nói:

− Mau buông ra, nếu không để các vị thấy sự lợi hại của «Ngũ Thái Thần Đồng» thì các vị chẳng thể biết cô nương của tiểu nữ thông minh đến mực nào.

Hứa Sĩ Công nắm chặt cổ tay nàng, bấm nhẹ vào huyệt khiến nàng hết giằng co, đoạn lão lắc đầu nói:

− Nha đầu ! Nam Mậu Phong Nhân võ công cao cường lắm, lão phu còn chẳng địch nổi hắn, làm

sao ngươi chịu nổi một đòn. Đành rằng cô nương của ngươi tài hoa tuyệt thế, dung mạo vô song, nhưng nàng ở tận đâu đâu làm sao kịp cứu viện cho ngươi ?

Lão Hứa tuy nóng nảy, nhưng tấm lòng rất nhân từ.

Hàn Linh lui lại một bước, nói:

− Các vị không cho tiểu nữ dùng «Ngũ Thái Thần Đồng», nhưng đã chịu tin lời tiểu nữ chưa ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Ừ thì tin.

Hàn Linh nói:

− Vậy hai vị hãy mau phá tường mà đào tẩu.

Hứa Sĩ Công ngẩn ra, lại cười ha hả:

− Lão phu cũng chẳng chịu thúc thủ chờ chết, chi bằng cứ thử một phen.

Miệng nói, liền quát một tiếng, đẩy mạnh một chưởng vào vách.

Chưởng lực của lão cực mạnh, vách thất bị chấn động lung lay, bụi rớt đầy mặt.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Đã không thúc thủ chờ chết, chi bằng trước hết hãy thoát ra ngoài thạch thất này !” Nghĩ đoạn chàng nói:

− Lão tiền bối, để tại hạ hỗ trợ một tay.

Chàng tới gần vách, ngầm vận nội lực, hai bàn tay đặt vào tường đẩy thật mạnh. Nào ngờ bức tường được xây quá kiên cố, Lãnh Như Băng dùng toàn lực đẩy mạnh, ngói lợp bên trên rớt xuống tứ tung, mà bức tường vẫn chỉ hơi lung lay.

Hứa Sĩ Công bước nhanh tới, hai tay hợp lực đẩy mạnh.

Hai người phối hợp lực đạo, cộng lại chẳng dưới vài ngàn cân, tường dù xây kiên cố cũng chẳng trụ nổi, chỉ nghe một tiếng chấn động lớn, đất bay đá lở, bức tường bị hổng một lỗ rộng chừng ba thước. Đúng lúc ấy, hai cánh cửa gỗ mở toang, bên tai vang lên tiếng gầm quái dị của Nam Mậu Phong Nhân. Một luồng kình lực xô thẳng tới khiến mặt đất rung chuyển, bụi tung mù mịt.

Hứa Sĩ Công kêu lên:

− Nha đầu, mau chạy đi, lão phu sẽ chặn hắn lại.

Dứt lời, song thủ đưa lên ngực rồi đẩy ra một chiêu «Thôi sơn điền hải».

Hai luồng kình lực quấn vào nhau thành cơn lốc xoáy bắn tung mọi thứ lên.

Hàn Linh nhẹ lắc thân vọt ra ngoài trước.

Lãnh Như Băng vừa thấy Hứa Sĩ Công vừa tiếp một chưởng của Nam Mậu Phong Nhân, thì thân hình chàng cũng bị chưởng phong đẩy lui một bước, chàng lập tức thuận thế tràn sang một bên, nói:

− Thỉnh lão tiền bối thoát ra trước, vãn bối thử với hắn một chưởng.

Hứa Sĩ Công đã biết võ công của chàng cao siêu, nên đồng ý ngay, lão hạ giọng nói:

− Đừng nên ham chiến.

Dứt lời lão cũng vọt ra.

Lãnh Như Băng vội phát chiêu trước, không để cho Nam Mậu Phong Nhân kịp thời huy chưởng công kích.

Vì bụi đất mù mịt, không rõ đối phương ở vị trí nào, nên một chưởng của chàng nhắm về phía thanh âm quái dị mà đánh tới. Chỉ nghe «sầm» một tiếng, cánh cửa gỗ lập tức vỡ toác ra. Trong tiếng nứt vỡ của cánh cửa gỗ, văng vẳng truyền tới một thanh âm vô cùng trong trẻo rõ ràng:

− Hứa lão đệ hãy bảo trọng ! Người của Lục Tinh Đường ai nấy thảy đều là cao thủ, ngu huynh không thể trợ thủ hộ tống ...

Thanh âm trong nhỏ, nhưng không hề bị các tạp âm lất át, vừa nghe thì biết ngay là lời của Nam Mậu Phong Nhân.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Người này hoàn toàn chưa quên sự thâm giao, tất có nỗi khổ tâm khó nói.” Vừa nghĩ, chàng vừa nhảy ra ngoài thạch thất.

Ngẩng lên nhìn trời sao, biết đêm đã khuya.

Quanh chàng bày la liệt những chậu cây cảnh, nghe có tiếng nước chảy, phảng phất hoa ảnh, mùi hương hoa thơm ngát, chàng đang ở trong một hoa viên rộng lớn.

Hứa Sĩ Công và Hàn Linh đứng chờ cánh chàng bốn năm thước. Lãnh Như Băng vội tiến về phía

họ nói nhỏ:

− Nam Mậu Phong Nhân chưa quên tình giao cựu, lão ta xuất thủ công tập lão tiền bối chỉ là bất đắc dĩ.

Hàn Linh thấy Lãnh Như Băng an toàn thoát khỏi thạch thất, thì nhướng mày, nói:

− Kỳ quái, tại sao không có ai đến cản đường chúng ta ?

Hứa Sĩ Công nghiêm nghị nói:

− Nha đầu đừng vội cao hứng, lão phu trải mấy chục năm giang hồ thấy tình hình này là đáng sợ, nếu trong hoa viên này không có mai phục, ắt họ có âm mưu khác.

Hàn Linh nói:

− Ồ ! Nếu lão tiền bối e sợ, thì để tiểu nữ dẫn đường cho.

Đoạn tay hữu cầm «Ngũ Thái Thần Đồng» bước về phía trước.

Hứa Sĩ Công lắc đầu, lẩm bẩm:

− Nếu không thấy ngươi là hài tử, lão phu hẳn phải giáo huấn cho ngươi một lần !

Miệng lão tuy nói vậy, nhưng chân lại bước đi theo nàng.

Lãnh Như Băng đi sau cùng, ngầm vận nội lực đề phòng.

Xuyên qua ba bốn dãy cây cảnh, vẫn không có ai cản đường, cũng chẳng có vật gì được phát động, cả hoa viên rộng lớn chìm trong bóng đêm yên tĩnh.

Khung cảnh hoàn toàn yên tĩnh này khiến Hứa Sĩ Công nghi ngờ, lão dừng bước nói:

− Tình hình này không ổn, chúng ta gây ra tiếng động lớn như vậy, tại sao người của Lục Tinh Đường không hề kinh động ? Hơn nữa quanh nơi giam người lại không ai phòng thủ.

Lãnh Như Băng cũng rất nghi hoặc, giọng lộ vẻ khẩn trương, nói:

− Vãn bối cũng nghĩ như vậy.

Hàn Linh cười nhạt:

− Các vị đừng nghi ma nghi quỷ nữa ! Gã thiếu niên kia chẳng qua chỉ hù dọa chúng ta mà thôi.

Lời còn chưa dứt bỗng nghe từ phía sau một cây cảnh cách họ năm, sáu thước vọng lại một tiếng cười:

− Nếu biết điều, tốt nhất hãy tự động quay trở lại !

Hứa Sĩ Công lên tiếng:

− Vị bằng hữu nào đó, thỉnh bước ra đối đáp.

Từ phía sau cây có tiếng đáp:

− Chưa ai trốn thoát Lục Tinh Đường, xung quanh chỗ các vị đang đứng đã có nhiều lớp bao vây, chỉ cần tại hạ lệnh một tiếng, những ám khí cực độc sẽ từ bốn phương tám hướng phóng về phía các vị.

Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên phát giác quanh chỗ ba người đang đứng xuất hiện nhiều lớp cây cảnh.

Lão từng trải qua nhiều trận kịch chiến, lúc lâm nguy vẫn bình tĩnh, chỉ cười khảy một tiếng nói:

− Mấy trò ám khí, khó có thể ngăn cản lão phu !

Từ sau thân cây lại vọng tới giọng nói lạnh lùng:

− Những cây cảnh vây quanh ba vị ẩn tàng mười hai bộ liên châu giáp nỏ với ống mai hoa trâm, nếu ba vị tự tin có thể lợi dụng đêm tối mà tránh được cung tên, độc trâm thì cứ thử xem ...

Ngừng một chút, người kia lại tiếp:

− Lục Tinh Đường tuy là thành đồng vách sắt, nhưng cũng chưa hề vô cớ đả thương một vị bằng hữu võ lâm, nếu các vị chịu tự động quay trở lại, tại hạ quyết định không xuất thủ, còn nếu cứ liều mạng xông tới, đừng trách bổn đường xuất thủ.

Hứa Sĩ Công nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lão phu thiết nghĩ tất cả những lời người kia nói đều là sự thật, mười hai bộ giác nỏ có thể không bắn trúng ba chúng ta, nhưng tám ống mai hoa trâm thì rất khó đối phó, xem chừng đêm nay chúng ta chẳng thoát khỏi nơi này được.

Lãnh Như Băng cau mày nói:

− Ngựa hay không ăn cỏ úa, há bị họ đe dọa dùng giáp nỏ và mai hoa trâm mà quay trở lại. Lão tiền bối hãy đi sau cùng, để vãn bối đi trước mở đường ...

Chàng đưa mắt nhìn Hàn Linh nói tiếp:

− Cô nương hãy đi ở giữa.

Nói đoạn chàng đề tụ chân khí, tiến lên phía trước.

Từ phía trước vang lên giọng nói lạnh lùng:

− Các vị thực khi dễ Lục Tinh Đường.

Lãnh Như Băng đáp:

− Đêm nay nếu các vị dùng giáp nỏ và mai hoa trâm đả thương chúng tại hạ, e rằng Lục Tinh Đường cũng phải trả giá rất đắt.

Nói đoạn chàng vẫn tiến lên, chỉ nghe «phựt» một tiếng, cung tiễn xé gió bay tới rào rào. Lãnh Như Băng đã sớm vận công lực toàn thân, đưa tay phách ra một chưởng.

Một luồng chưởng phong hùng hậu ào ra, đẩy dạt mười mấy cung tiễn sang một bên.

Người kia nói:

− Chưởng lực hùng hậu lắm, vậy hãy thử tiếp một chưởng của ta.

Một luồng kình lực lập tức ào tới.

Lãnh Như Băng vừa giơ tay định tiếp chưởng, bỗng nghe Hứa Sĩ Công từ phía sau nói:

− Để lão phu !

Hai luồng chưởng phong phách không đập vào nhau, tức thời tạo nên một đợt cuồng phong làm cho các cành hoa trong vòng ba thước gãy rơi lả tả.

Một chiêu đối chưởng này chưa phân mạnh yếu.

Hứa Sĩ Công thầm kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Người này không biết thuộc loại nhân vật nào trong Lục Tinh Đường mà nội lực thâm hậu như vậy, xem ra chốn Lục Tinh Đường vô danh này là nơi tàng long ngọa hổ.” Đang nghĩ, một loạt cung tiễn lại xé gió bay tới.

Lãnh Như Băng hai tay đặt ngang ngực, dùng toàn lực đẩy ra một chưởng, lại làm cho mười mấy cung tiễn bị dạt đi, nhưng cung tiễn cứ tới tấp bay đến như mưa.

Cung tiễn ào ào bay đến, khí thế vừa nhanh vừa mạnh, Lãnh Như Băng sau khi đẩy liền mấy chưởng đã tự thấy tình thế nguy hiểm, nghĩ thầm:

“Mình cứ liên tục dùng nội lực thế này, e chẳng chi trì được lâu, khó bảo toàn tính mệnh, phải có kế sách lâu dài một chút mới ổn.”.

Cung tiễn từ các giác độ khác nhau bay tới, tay chàng lại bị xích còng nặng nề, đối phó rất không linh hoạt, chỉ cần sơ sảy một chút là nguy to.

Người của Lục Tinh Đường tựa hồ sớm có dự mưu, tiễn bắn ra không dày đặc, mỗi lần phóng có mười hai mũi, vị trí bắn luôn thay đổi, nhưng chỉ vây khốn, chứ không hề có ý giết chết đối phương.

Hứa Sĩ Công đột nhiên vận lực đẩy ra hai chưởng đánh bạt một loạt cung tiễn, đoạn hạ giọng nói với Lãnh Như Băng:

− Theo như lão phu ngầm tra xét lộ số của cung tiễn, dường như là có sự ám hợp ngũ hành biến hóa, chủ nhân của Lục Tinh Đường này thực chẳng phải tầm thường, mượn thảo mộc bày thành kỳ trận, ẩn tàng những cung thủ trong trận, tài trí như vậy đủ khiến người ta bái phục ...

Lãnh Như Băng tiếp lời:

− Vãn bối cũng cảm thấy lộ số của cung tiễn thật kỳ quái, khi trước khi sau, khó bề đối phó. Cung tiễn của họ liên miên bất tuyệt, nếu chúng ta cứ theo cách này, chỉ e khó chi trì được một giờ.

Hứa Sĩ Công thở dài nói:

− Bình sinh lão phu trải qua bao nhiêu lần hung hiểm, nhưng chưa lần nào như hôm nay. Người kia nói không sai, chúng ta đã bị hãm trong kỳ trận ám khí biến hóa vô lường. Đừng nói đến tám ống mai hoa trâm chứa đầy độc trâm, khiến ta có cảm giác bất lực. Chỉ riêng với liên châu giáp nỏ đã đủ khiến ta tiến thoái lưỡng nan. Cục thế đêm nay chỉ e khó lòng thoát nổi trùng vi.

Lãnh Như Băng đột nhiên xé toang một vạt áo, tay hữu cầm nó quét ra vù một tiếng, nói:

− Cục thế tuy hiểm ác, nhưng chúng ta không thể thúc thủ đợi chết.

Manh áo kia tuy là vật nhu nhuyễn, nhưng nằm trong tay chàng thì có uy lực mạnh mẽ, phong thanh chói tai, khiến cung tiễn rớt lả tả.

Sự kiên cường của Lãnh Như Băng khiến Hứa Sĩ Công tăng thêm hào khí, lão cất tiếng cười sang sảng, nói:

− Hảo diệu pháp !

Đoạn lão cũng xé toạc vạt áo mà phất. Hàn Linh cũng xé tay áo mà xuất thủ. Việc họ liên thủ đối phó với cung tiễn khiến công lực của họ không bị hao tổn đáng kể.

Thấy tình thế như vậy, Lãnh Như Băng lập tức tiến lên. Hai người kia bám sát theo chàng.

Từ sau đám cây cảnh vọng ra một tràng cười lạnh, tiếp đó không gian rùng rùng chuyển động, cung tiễn đột nhiên phóng ra rào rào, bao vây tứ phía, liên miên bất tuyệt, tạo thành trận thế công kích toàn diện, võ công của Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công tuy cao, nhưng hai tay bị xiềng xích nên vận dụng không được linh hoạt, có cảm giác ứng phó không kịp. Cả ba người đều phải dừng bước, chia ra vừa né tránh vừa đánh bạt đám mưa cung tiễn.

Bỗng một mũi kình tiễn lẫn trong đám mưa tên tấp nập phóng tới. Lãnh Như Băng phất mạnh áo về hướng kình tiễn, nào ngờ luồng lực đạo của nó quá ư cương mãnh, bị mảnh áo cuốn lấy vẫn còn lao tới hai thước rồi mới rớt xuống.

Trong khoảng khắc Lãnh Như Băng đối phó với kình tiễn, đã thêm bốn mũi tiễn bay tới. Chàng vừa nghiêng mặt, bốn mũi tiễn bay xoẹt qua bên tai.

Hàn Linh bỗng nhiên giơ cao «Ngũ Thái Thần Đồng» ném về phía trước.

Hứa Sĩ Công vừa định đưa tay ngăn lại, thì đã không kịp, bèn thở dài nói:

− Ngươi biết tác dụng của «Ngũ Thái Thần Đồng» ư ?

Hàn Linh thẫn thờ đáp:

− Tiểu nữ thường nghe tiểu thư nói rằng «Ngũ Thái Thần Đồng» này có thể che được tai mắt của địch nhân, ngăn cản truy binh.

Hứa Sĩ Công không dám hỏi nhiều, chú mục nhìn «Ngũ Thái Thần Đồng», ngầm đề tụ chân khí, chuẩn bị ứng biến.

Chỉ nghe một tiếng «ầm» vang lên, một đám khói lớn trong khoảng khắc bao trùm một phạm vi rộng chừng mấy trượng, Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công cùng búng mình ra khỏi đám khói.

Trong đêm tối, khó phân biệt rõ, nhưng cũng có thể thấy đám khói này không phải chỉ có một màu.

Một mùi hương hoa thơm lừng từ trong đám khói tỏa ra ngào ngạt, xộc vào mặt mũi.

Hứa Sĩ Công khoan khoái hít hít mấy hơi, nói:

− Hương khí thơm tho quá ...

Hàn Linh giật mình, vội nói:

− Lão tiền bối, mau ngừng hô hấp.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Tại sao ? Mùi hương có độc tố ư ?

Hàn Linh đáp:

− Cô nương của tiểu nữ không nói, nhưng đã dặn là sau khi ném «Ngũ Thái Thần Đồng», phải ngưng hô hấp, thầm đếm đến một trăm, rồi hãy phóng ra bên ngoài !

Hứa Sĩ Công đã cảm thấy hơi choáng váng, biết nàng nói không sai, vội ngừng hô hấp.

Đám khói phát cực nhanh, thoáng chốc đã lan rộng một phạm vi sáu bảy trượng.

Lúc này Hàn Linh đã thầm đếm đến số một trăm, liền cùng Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng vọt đi.

Trong đám khói có những tiếng kêu hoảng loạn, những kẻ mai phục sau các cây cảnh tự dưng xông vào loạn đả với nhau.

Hứa Sĩ Công từ bên ngoài nhìn thấy các bóng người loạn đả hồ đồ như vậy thì cất tiếng cười vang.

Hàn Linh cau mày, lạnh lùng nói:

− Lão cười gì vậy ? Chúng ta còn chưa ra khỏi hiểm địa ...

Nói đoạn, nàng phi thân vượt ra bên ngoài bức tường. Chú mục nhìn, chỉ thấy đạo chằng chịt, nước chảy dào dạt, nhìn đâu cũng thấy nước vây quanh tòa trang viện.

Chợt nghe Hứa Sĩ Công kêu lên một tiếng, vung quyền đánh về phía Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng cũng vung chưởng nghênh tiếp. Cả hai bị chấn động ngã lăn từ trên tường xuống bên ngoài.

Lãnh Như Băng lập tức búng người dậy, phóng ngay một cước. Hứa Sĩ Công lắc mình tràn ngang, thuận tay vỗ ra một chưởng. Lãnh Như Băng không thèm né tránh, hai ngón tay hữu điểm thẳng vào mạch môn của Hứa Sĩ Công, bức lão phải thu hồi chưởng thế.

Hai người mang xiềng xích, vận dụng chưởng thế, tuy không linh hoạt, nhưng chiêu số rất kỳ ảo, hiểm ác.

Hàn Linh thấy hai người đánh tới hồi ác liệt, tự biết công lực mình không đủ ngăn cản họ, thì vô cùng lo lắng, chạy tới chạy lui, la hét ầm ĩ, nhưng hai người kia vẫn tiếp tục loạn đả. Đang lúng túng,

nàng đột nhiên chạy lại bên bờ nước, vục nước lạnh hắt vào mặt hai người, khiến họ lập tức dừng tay. Hàn Linh mỉm cười nói:

− Tiểu thư của tiểu nữ sớm có bảo rằng sau khi thi triển «Ngũ Thái Thần Đồng», người bị trúng độc thần trí sẽ mê loạn, chỉ cần tạt nước lạnh vào mặt, sẽ tỉnh táo ngay.

Hứa Sĩ Công đưa tay vuốt nước trên mặt, nói:

− Thế nào ? Trận ẩu đả vừa rồi ra sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chưởng lực của lão tiền bối thật là hùng hậu, vãn bối không phải là đối thủ.

Hứa Sĩ Công cười nói:

− Phải à, ta vừa ngửi thấy mùi hoa lam kia, thì thần trí có chút mê loạn. Bọn người trong hoa viên chắc đang còn ác đấu với nhau.

Hàn Linh nghe lão tán dương uy lực của «Ngũ Thái Thần Đồng», bèn mỉm cười, nói:

− Tiểu nữ không gạt lão tiền bối chứ ?

Hứa Sĩ Công cười ha hả:

− Lão phu bôn tẩu giang hồ đã lâu, gặp qua rất nhiều cao nhân, các loại vật mê hồn loại nào cũng biết, nhưng chưa từng thấy qua loại dược vật này. Nha đầu, dược vật này gọi là gì ?

Hàn Linh nói:

− Là «Ngũ Thái Thần Đồng» chứ còn là gì nữa !

Lãnh Như Băng đảo mắt quan sát tứ bề, thấy khe đạo dọc ngang chi chít, vây quanh tòa trang viện, ngoài năm mươi trượng còn có một ao lớn khoảng một mẫu, thì chàng lấy làm kỳ quái, thầm nghĩ:

“Nơi này gọi là Lục Tinh Đường, chẳng lẽ là do sáu cái ao vây quanh trang viện mà thành ? Nhưng các thủy đạo chằng chịt này hiển nhiên là do người đào nên, không biết có tác dụng gì ?” Nghĩ vậy, chàng quay sang Hứa Sĩ Công nói:

− Lão tiền bối kiến đa thức quảng, có biết các thủy đạo này có tác dụng gì không ?

Hứa Sĩ Công là lão giang hồ cự phách, sau một hồi lưu tâm quan sát, quả nhiên phát hiện các thủy đạo hàm ẩn phương vị bát quái. Lão nói:

− Đây ắt hẳn là thủy trận do trang chủ bày đặt. Ai không hiểu sự biến hóa ở trong, khi sa vào trận thế, sẽ không kiếm nổi đường ra.

Lãnh Như Băng nghe vậy, lòng thầm bái phục, nghĩ:

“Vị lão nhân này quả là uyên bác, từ nay mình phải lưu tâm học hỏi lão nhiều.”.

Bỗng nghe Hàn Linh dịu dàng nói:

− Lão tiền bối đã am hiểu thủy trận, hãy mau đưa tiểu nữ ra khỏi đây.

Hứa Sĩ Công ngẩn người, nói:

− Lão phu chỉ biết sơ bát quái dịch lý, e khó quá được thủy trận mà ra …

Một tiếng cười lạnh lùng vang lên phía sau lưng ba người:

− Vậy là các hạ tự biết rõ mình, đừng nói biết sơ, ngay cả người tinh thông dịch lý, bát quái, cũng không dễ thoát ra nổi «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận» của bổn đường.

Ba người quay lại, chỉ thấy người đứng trên bức tường vây chính là chàng thiếu niên nghiêm trang nọ.

Hứa Sĩ Công sớm đã động thủ giao đấu mấy chiêu với chàng ta trong thạch thất, biết võ công của y thập phần kỳ ảo, trong chiêu số bình thường tàng ẩn sát chiêu vô cùng nguy hiểm, nên lão chẳng dám khinh địch.

Thiếu niên nói tiếp:

− Từ ngày Lục Tinh Đường sáng lập cơ nghiệp đến nay, chưa ai có thể có đủ tài vượt qua thế trận trong hoa viên, các vị đã bình an ra khỏi đó, tại hạ vô cùng kính phục.

Nói đoạn hắn ta từ trên tường nhảy xuống.

Hứa Sĩ Công cung tay, nói:

− Nói chí phải ! Xin thỉnh giáo đại danh của người bày «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận».

Thiếu niên đáp:

− Là Hạ Hầu Cương này.

Ngừng một chút, hắn lại nói tiếp:

− Vừa rồi gia phụ được phi báo rằng các vị không liên quan gì tới sự vụ, nhưng còn có một vài tiểu tiết chưa thật minh bạch, nội trong sáu khắc sẽ xác minh xong xuôi. Liệu các vị có thể tạm lưu lại một ngày được chăng ?

Hàn Linh lạnh lùng nói:

− Chúng ta đã vô can, vì sao còn phải lưu lại thêm một ngày ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Nếu tại hạ không đưa tiễn, chỉ e ba vị không ra khỏi «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận».

Hứa Sĩ Công cung tay nói:

− Thịnh tình xin tâm lãnh, «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận» của quí trang tuy vô cùng kỳ ảo, nhưng lão phu và hai vị đây cũng muốn thử một phen.

Hạ Hầu Cương nói:

− Tại hạ hoàn toàn có hảo ý, nếu ba vị không muốn uống rượu mời, lại đòi rượu phạt chỉ e mất thể diện.

Lãnh Như Băng nói:

− Thiếu Trang chủ dựa vào thủy trận có thể ngăn cản được chúng tại hạ ư ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Nếu các vị gấp muốn thoát thân ngay đêm nay, tại hạ có thể thành toàn cho các vị một cơ hội.

Hứa Sĩ Công nói:

− Thỉnh giáo ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Chỉ cần một người trong ba vị thắng được tại hạ, tại hạ lập tức cung tiễn các vị ra khỏi thủy trận.

Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng đều đã giao đấu với y vài chiêu, biết võ công của y vô cùng nguy hiểm, trong chiêu thức bình thường ẩn tàng công thế lợi hại, nên trước một đối thủ cao minh như y, cả hai đều không dám khinh địch, đưa mắt nhìn nhau im lặng. Nên biết điều này quan hệ đến sự sinh tử tồn vong của cả ba người, nên chưa ai dám quyết định.

Hạ Hầu Cương nhìn ba người, bỗng nói:

− Nếu các vị tự biết không thắng nổi tại hạ, thì hãy chịu lưu lại một ngày.

Lãnh Như Băng cau mày, thong thả nói:

− Ba chúng tại hạ cùng lâm kiếp nạn, bèo nước tương phùng tại đây, không ai muốn quyết định thay cho người khác. Huynh đài võ công cao cường, tại hạ mới rồi đã lĩnh giáo, nếu tại hạ không thắng nổi, tùy huynh đài xử lý, nhưng còn hai vị này, tại hạ không thể đại diện mà quyết định.

Hạ Hầu Cương nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng một chặp, nói:

− Hai vị thân bị xiềng xích, dù có liên thủ mà đánh, cũng không có tiện nghi, vị cô nương kia còn chưa động thủ, nhưng tại hạ bình sinh không muốn động thủ với nữ nhân.

Hàn Linh nổi giận, nói:

− Nữ nhân thì làm sao ? Hừ, ngày sau nếu có cơ hội, nhất định phải cho thiếu trang chủ nếm khổ ải mới được.

Hứa Sĩ Công tựa hồ phẫn nộ trước lời lẽ của Hạ Hầu Cương, bèn quát:

− Lão phu lĩnh giáo trước !

Nói đoạn lão phóng ra một quyền. Lão nhân tính khí nóng nảy, vừa xuất thủ đã dùng toàn lực.

Hạ Hầu Cương né mình tránh quyền phong, nói:

− Hai vị tốt nhất hãy cùng liên thủ.

Bỗng có bốn võ trang đại hán cùng lao tới.

Lãnh Như Băng nhìn bốn đại hán phi thân vọt qua bức tường vây, đáp xuống nhẹ nhàng lạ thường, rõ ràng là những cao thủ tu luyện nội công ngoại công thâm hậu, thì trong lòng có chút kinh hãi.

Hứa Sĩ Công đã tống liền bốn quyền, chiêu nào cũng trầm trọng cương mãnh, tiềm lực hùng hậu.

Hạ Hầu Cương nhẹ nhàng vung chưởng hóa giải, bình thản đối phó không chút hấp tấp với bốn quyền cương mãnh của Hứa Sĩ Công.

Lãnh Như Băng chưa xuất thủ tương trợ, đã vậy chàng còn lùi lại ba bước, hoàn toàn chăm chú nhìn quyền chưởng của hai người biến hóa, tựa hồ muốn qua đó tìm ra cách phá giải quyền lộ của Hạ Hầu Cương.

Lúc này bốn đại hán đã đứng thành một trận thế, tay tả mỗi người cầm một cái thiết bài dài một

thước đặt ngang ngực, tay hữu lăm lăm trường kiếm, đứng im quan chiến.

Sau bốn quyền, Hứa Sĩ Công biết đã gặp kình địch hiếm thấy. Lão bôn tẩu giang hồ mấy mươi năm, trải vô số cuộc ác chiến, dày dạn kinh nghiệm, sau khi công bốn quyền, tức thời đề tụ chân khí, thối lui ba bước, ngưng thần chờ địch, không dám công thêm.

Hạ Hầu Cương lạnh lùng nói:

− Tại hạ hoàn công.

Nói đoạn hắn rướn người, tả thủ phóng ra một chiêu «Hàng giang thủy điếu».

Hứa Sĩ Công lập chưởng như cây đao, đánh xéo lên theo chiêu «Hoành đoạn vân sơn».

Hạ Hầu Cương không thu chưởng thế, chờ khi tay của đối phương tới sát, bỗng giãn xòe năm ngón tay chộp lấy.

Chiêu cầm nã thủ pháp này vốn rất bình thường, nhưng vì thời cơ và bộ vị đúng lúc đúng chỗ, nên hiệu dụng rất cao.

Hứa Sĩ Công bỗng hạ thấp cổ tay, né tránh được, nhưng đã mất tiên cơ.

Hạ Hầu Cương thừa thế vung tay tả đánh tới, liên hoàn công kích tới sáu chưởng.

Hứa Sĩ Công đều tránh được cả sáu chưởng, nhưng bị bức lui ba bước, trán vả mồ hôi.

Lãnh Như Băng mục kích tình thế, nghĩ thầm:

“Hứa Sĩ Công uy danh lừng lẫy, nếu đêm nay bị Hạ Hầu Cương đả thương, hắn lão sẽ hết sức đau lòng, chi bằng nhân lúc chưa phân thắng bại, mình nhảy vào đánh thay lão.”.

Lòng vừa suy nghĩ, thân đã động, chàng vọt tới trước mặt Hứa Sĩ Công mà ngăn chặn Hạ Hầu Cương, nói nhỏ với lão nhân:

− Lão tiền bối bị cầm tù suốt hai năm khổ cực, chân lực hao tổn trầm trọng chưa được khôi phục, hãy nhường cho vãn bối trận này !

Cũng không đợi Hứa Sĩ Công nói, chàng đã phóng ra một chưởng.

Hạ Hầu Cương cười nhạt, nói:

− Tại sao hai vị chẳng sớm liên thủ mà công kích, như tại hạ đã khuyến cáo thực tình ngay từ đầu.

Nói đoạn hắn né mình nhường một chiêu.

Lãnh Như Băng nói:

− Đừng khoa trương, hãy thắng tại hạ trước, rồi nói cũng chưa muộn.

Hai bàn tay một trước một sau liên tiếp đánh ra.

Hạ Hầu Cương nghiêng người, thân pháp xảo diệu dị thường, né tránh chưởng thế của đối phương, tay hữu tùy theo sự di chuyển của thân mình mà quét ngang qua.

Lãnh Như Băng sớm đã lưu tâm quan sát quyền lộ của Hạ Hầu Cương, phát giác rằng y chẳng những có tài biến hóa xảo diệu những chiêu số bình thường, mà còn có thân pháp vô cùng lanh lẹn, tàng ẩn huyền cơ, dù bị đối phương công kích cương mãnh thế nào, y vẫn không ly khai một phạm vi rộng chừng hai thước, luôn luôn chờ chưởng chỉ của đối phương tới sát thân mình, mới linh hoạt né tránh.

Biết vậy, Lãnh Như Băng đã sớm có đối pháp, người theo song chưởng mà tiến lên hai bước, chờ khi thân hình Hạ Hầu Cương di chuyển, chàng mới biến chiêu mà công kích dồn dập.

Phút chốc, chỉ thấy chưởng chỉ tới tấp, cước ảnh rầm rập, càng công càng nhanh, chàng đã tung ra chín cước và đánh tới mười tám chưởng.

Đây là một đợt công kích thật như cuồng phong bạo vũ, triều dâng thác đổ, khiến mấy người ở ngoài quan chiến cũng phải hồi hộp.

Chỉ thấy Hạ Hầu Cương hai chân lanh lẹn di chuyển vị trí như bánh xe chuyển động, suốt thời gian này gấp gấp né tránh, không công kích được lấy một lần.

Lãnh Như Băng thở dài, nói:

− Hảo thân thủ !

Nói đoạn chàng vội thối lui ba bước.

Hạ Hầu Cương giơ tay lau mồ hôi trán, nói:

− Bức tại hạ vã mồ hôi thế này, huynh đài là người duy nhất tại hạ bình sinh được gặp.

Lãnh Như Băng nói:

− Tránh né liền chín cước, mười tám chưởng liên hoàn công kích của tại hạ mà huynh đài không ly khai phạm vi hai thước, tại hạ quả thật thán phục, nếu đêm nay tại hạ có bại dưới tay huynh đài, cũng không có gì ân hận.

Hạ Hầu Cương nói:

− Hãy cẩn thận.

Đoạn rướn người tới, giơ tay phóng một chiêu «Trực khấu thiên nam».

Lãnh Như Băng biết trong chiêu số bình thường của đối phương ẩn tàng sự biến hóa kỳ ảo, nên không dám khinh suất, vội né người, thối lui nửa bước.

Chỉ cốt tự vệ, hữu chưởng đánh ra một chiêu «Bế môn thôi nguyệt».

Hạ Hầu Cương đột ngột biến chưởng thế, nhắm vào «Kiên tỉnh» huyệt mà đánh tới.

Lãnh Như Băng ấp hai bàn tay lại, biến thành thức «Tiến Hóa Thủ» chặt vào uyển mạch đối phương.

Hạ Hầu Cương nói:

− Võ công của huynh đài quả là bất phàm.

Vừa nói, người đã lạng tránh và công lại hai chưởng.

Hai người triển khai một đợt công kích cực kỳ mau lẹ để chiếm tiên cơ.

Hai cổ tay Lãnh Như Băng bị vướng xích còng, không thể linh hoạt vận dụng để công thủ, kém hẳn tiện nghi so với Hạ Hầu Cương, song chàng có kỳ chiêu công kích bù lại sự linh hoạt, nên trận đấu ở cục diện bất phân thắng bại. Phút chốc đôi bên đã trao đổi năm sáu chục chiêu. Bỗng Hạ Hầu Cương quát:

− Lãnh huynh coi đây !

Đột nhiên hắn sấn tới sát bên Lãnh Như Băng, chưởng thế đanh bình thường chợt lật tay vỗ xuống vai Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng vì hai cổ tay bị xích còng, ứng biến không kịp, trúng một chưởng vào vai, nhưng lâm nguy vẫn không loạn, chàng hét một tiếng, đánh mạnh cùi chỏ chéo lên.

Hai bóng người đột ngột tách ra, Lãnh Như Băng mặt trắng bệch, lảo đảo thối lui hai bước mới ổn định lại được, Hạ Hầu Cương thì hai tay ôm mạng sườn khuỵu xuống.

Bốn võ trang đại hán cầm binh khí lập tức xông tới vây chặt Lãnh Như Băng vào giữa.

Hạ Hầu Cương trầm giọng quát:

− Các ngươi mau lui ra ... hãy tiễn họ ... ra khỏi thủy trận ...

Mạng sườn của chàng thiếu niên đã thụ trọng thương, khi nói đau nhói lên dữ dội, nên lời nói có bị ngắt quãng. Bốn đại hán vội thối lui, trường kiếm trong tay đã dắt vào bao. Hạ Hầu Cương từ từ gượng đứng dậy, cười một tiếng buồn bã, nói:

− Lãnh huynh võ công cao minh, tại hạ không phải là đối thủ.

Lãnh Như Băng nói:

− Hạ Hầu huynh hạ thủ lưu tình, nên tại hạ mới còn lực để phản kích.

Hạ Hầu Cương nói:

− Lãnh huynh còn vướng xiềng xích trên người, đã mất nhiều tiện nghi …

Đoạn thở dài, nói tiếp:

− Thứ cho tại hạ thụ trọng thương, không thể đích thân đưa tiễn Lãnh huynh.

Lãnh Như Băng nói:

− Thiếu trang chủ là bậc tín nhân anh hùng, Lãnh Như Băng này trong lòng thán phục, nếu có duyên gặp lại, sẽ đáp tạ ân tình hôm nay, tại hạ cáo biệt.

Nói đoạn, chàng cung tay hành lễ rồi quay mình bước đi.

Hạ Hầu Cương đưa mắt nhìn bốn đại hán trầm giọng quát:

− Các ngươi thay ta tiễn khách, nếu chậm trễ sơ suất, sẽ bị phạt nặng.

Bốn đại hán đồng loạt vâng dạ, khép nép nói với Lãnh Như Băng:

− Chúng tại hạ xin dẫn đường cho ba vị.

Đoạn cất bước đi trước.

Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công và Hàn Linh được bốn đại hán dẫn đường ra khỏi «Nam Đẩu Tinh Thủy Trận» khá nhanh, nhưng trong lúc đi, họ cảm thấy đạo lộ của thủy trận rất phức tạp, rắc rối.

Bốn đại hán dẫn bọn họ ra khỏi thủy trận, tức thời cung tay hành lễ, rồi lại thối lui.

Hứa Sĩ Công vốn là người tự thị rất cao nay dĩ nhiên vô cùng thán phục Lãnh Như Băng, lão thở dài nói:

− Trường giang sóng sau đè sóng trước, một lớp người mới đã thắng cựu nhân. Đêm nay lão phu

cảm thấy quả đã hết thời rồi.

Giọng nói của lão vô cùng thê lương.

Lãnh Như Băng định nói vài câu an ủi, song chưa biết mở đầu thế nào, đành ho nhẹ một tiếng, đề cập chuyện khác:

− Lão tiền bối, hãy ngắm vị trí của Lục Tinh Đường, đúng là có sáu hồ nước bao quanh trang viện !

Hứa Sĩ Công ngẩng nhìn chung quanh, quả thấy thủy quang loang loáng, sáu hồ nước vây quanh trang viện, trong đó thủy đạo ngang dọc, nước của các hồ đều thông với nhau, thiết nghĩ cái tên Lục Tinh Đường hẳn là căn cứ vào sáu hồ nước mà đặt, thì trong lòng lão Hứa lấy làm cảm khái, gật đầu nói:

− Giang hồ đa nghĩa sĩ, phong trần ẩn dị nhân, nếu lão phu chưa tận mắt chứng kiến, hẳn không thể tin rằng cái trang viện nằm giữa sáu hồ thả cá kia lại là nơi ẩn cư của một vị cao nhân tuyệt thế chưa ai biết đến.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa, rồi từ phía các thủy đạo chằng chịt có ba con ngựa chạy tới cách chỗ bọn họ bốn năm thước thì dừng lại. Ba thanh y đồng tử nhảy xuống ngựa, cung thân hành lễ, nói:

− Chúng tiểu nhân phụng mệnh thiếu trang chủ dâng ngựa tặng ba vị.

Hứa Sĩ Công nói:

− Thịnh tình này xin tâm lãnh, hãy nói với thiếu trang chủ rằng lão phu và hai vị đây không dám tiếp thụ tặng vật.

Ba thanh y đồng tử cùng nói:

− Thiếu trang chủ quy lịnh cực nghiêm, ba vị không thể không nhận, chúng tiểu nhân không thể làm trái lệnh.

Nói đoạn, bọn chúng cung tay thối lui.

Chương 9: Dã Hạc Thượng Nhân

Hàn Linh bỗng nhiên cười, nói:

− Người ấy sao mà khách khí !

Đoạn nhảy trước lên mình ngựa, thấy bên yên ngựa đã buộc sẵn một bình nước, một túi lương khô, một túi bạc lẻ, thì nàng cất tiếng cười khanh khách.

Hứa Sĩ Công giận dữ hỏi:

− Có gì đáng để cười lắm sao ?

Hàn Linh đáp:

− Trên yên ngựa đã có sẵn bình nước, lương khô, hai vị xiềng xích đầy mình, mà đi đường cái quan giữa thanh thiên bạch nhật thì thật khó coi, chi bằng đang sẵn ngựa đây, hãy mau lên đường.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương nói phải đó, lão tiền bối chúng ta mau lên ngựa đi thôi.

Hứa Sĩ Công thấy hai người đã lên ngựa, đành làm theo.

Ba người phóng ngựa chạy chừng sáu bảy dặm. Hứa Sĩ Công đột nhiên dừng ngựa, hỏi:

− Chúng ta đi đâu đây ?

Hàn Linh nói:

− Các vị mang xiềng xích trên người, dĩ nhiên trước hết phải đến gặp lão gia tiểu nữ.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu không đi.

Hàn Linh hỏi:

− Lão không đi, thì định suốt đời mang xiềng xích trên người hay sao ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu tự có cách phá giải, khỏi cần ngươi quan tâm.

Hàn Linh cau mày, nói:

− Lão bị người ta gọi là Lão Hầu Nhi kể cũng đúng. Lão gia của tiểu nữ có thanh bảo kiếm sắc bén, có thể chặt gãy loại xiềng xích này. Thứ lợi khí đó trong võ lâm không phải ai cũng có, nếu lão muốn mang xiềng xích suốt đời thì không đi cũng được.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chủ nhân của cô nương hiện ở đâu ? Cách đây bao xa ?

Hàn Linh đáp:

− Cái đó còn tùy cơ may của hai vị.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lãnh huynh đệ, đừng tin vào nha đầu này, chúng ta hãy đi theo hướng của mình.

Hàn Linh vội nói:

− Lão đi đâu mà vội, người ta còn chưa nói hết. Chủ nhân của tiểu nữ điều chế đan dược cho tiểu thư của tiểu nữ, nên thường lưu trú ở Liên Vân Lư của Dã Hạc Thượng Nhân tại Quỳnh Nha. Nếu hai vị có cơ may, thì sẽ gặp được chủ nhân của tiểu nữ ở đó, vậy tiểu nữ nói thế là đúng hay sai ?

Lãnh Như Băng sững sờ, định nói lại thôi.

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên:

− Chủ nhân của ngươi quen biết Dã Hạc Thượng Nhân ư ?

Hàn Linh đáp:

− Không chỉ quen biết, mà có giao tình như huynh đệ vậy.

Hứa Sĩ Công nói:

− Như lão phu được biết, Dã Hạc Thượng Nhân chỉ sống cô độc. Không lai vãng với các nhân vật võ lâm ...

Hàn Linh nói:

− Tuy Dã Hạc Thượng Nhân lạnh lùng cô độc, nhưng đối với chủ nhân của tiểu nữ, lại kính trọng dị thường.

Hứa Sĩ Công nói:

− Chúng ta nên đi Liên Vân Lư Quỳnh Nha một chuyến để gặp Dã Hạc Thượng Nhân.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối, chúng ta mang xiềng xích thế này mà đi Quỳnh Nha ư ?

Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Lão đệ, Dã Hạc Thượng Nhân là bậc cao nhân lừng lẫy giang hồ mấy chục năm nay, là đệ nhất danh kiếm Giang Nam, nhưng tính tình lãnh đạm, không cần danh tiếng trong võ lâm, bế môn tạ khách, quanh năm ẩn cư tại Liên Vân Lư Quỳnh Nha, không xuống núi một bước, do đó ít ai trong giang hồ biết đến vị cao nhân ấy.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Đã bế môn tạ khách, quanh năm ẩn cư, sao lại bảo là thanh danh lừng lẫy giang hồ ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Hỏi rất hay ... Hai mươi năm về trước, trong võ lâm giang hồ đột nhiên xuất hiện một vị võ công siêu việt, nhưng lại là một gã thiếu niên chưa ai biết đến. Hắn tự nói là từ thủy vực Đông Hải tới đây, chuyên hành ác, làm náo loạn cả võ lâm Giang Nam, thần quỷ đều bất an. Võ công của hắn tuyệt thế vô song, hắn đánh bại hơn tám mươi cao thủ của cả hắc đạo lẫn bạch đạo, làm náo loạn hàng nửa năm trời mà không ai đủ tài chế ngự sự hung hãn của hắn. Bấy giờ Dã Hạc Thượng Nhân đấu với hắn ở ngoài thành Kim Lăng. Đương thời các cao thủ võ lâm nghe tin kéo đến xem rất đông, nhưng Dã Hạc Thượng Nhân không muốn hiển lộ võ công trước quần chúng, mới chuyển địa điểm giao đấu xuống sông ...

Lãnh Như Băng hỏi:

− Xuống sông giao đấu ư ?

Hứa Sĩ Công cao hứng kể tiếp:

− Hai người mỗi bên chọn một chiếc thuyền nhỏ, dùng một dây xích sắt dài năm thước buộc thuyền vào nhau, rồi thả ra giữa sông cho thuyền tự trôi theo dòng nước. Đôi bên đứng trên thuyền mà giao đấu.

Lãnh Như Băng nói:

− Thật là một trường giao đấu tân kỳ.

Hàn Linh tiếp lời:

− Nhất định là Dã Hạc Thượng Nhân chiến thắng.

Hứa Sĩ Công kể:

− Hai người mặc cho thuyền dập dềnh giữa sóng nước mà giao đấu, chẳng ai biết tình hình ra sao, nhưng từ khi gã thiếu niên kia bước xuống thuyền, thì không tái xuất hiện ở Giang Nam nữa. Có người bảo hắn bị chết dưới tay kiếm của Dã Hạc Thượng Nhân, bỏ xác dưới lòng sông, cũng có người bảo hắn bị thương nhưng tẩu thoát, người ta truyền thuyết đủ thứ, song có một điều đích xác là hắn đã bại dưới tay Dã Hạc Thượng Nhân, đích xác là vậy, vì từ đó hắn biệt vô tông tích trong giang hồ. Uy danh của Dã Hạc Thượng Nhân nhờ đó mà thành, nhưng Dã Hạc Thượng Nhân vừa nổi danh đã trở lại Liên Vân Lư Quỳnh Nha, bế môn tạ khách, không chịu tiếp bất cứ một nhân vật nào nữa, dù họ là ai.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chẳng lẽ hai chục năm nay không một ai được gặp Dã Hạc đạo trưởng ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Cũng có thể có người được gặp, nhưng giang hồ không truyền tụng gì nữa, do đó lão phu mới nổi tính hiếu kỳ.

Hàn Linh nói:

− Hai vị cùng đi với tiểu nữ, bảo đảm gặp được Dã Hạc đạo trưởng.

Đoạn nàng giục ngựa phóng đi trước.

Ba con tuấn mã phóng như bay, vó ngựa phá tan cảnh tịnh mịch của đêm tối.

Trời sáng thì họ đã đi được mấy chục dặm.

Trên đường cái quan đã thấp thoáng có bóng người qua lại.

Hàn Linh cho ngựa quẹo vào một cánh rừng nhỏ ven lộ, nói:

− Chúng ta hãy nghỉ ăn uống một chút đã !

Lãnh Như Băng nhìn vạt áo bị xé rách một mảng lớn của mình, nói:

− Chúng ta ăn mặc thế này, thân lại mang xiềng xích, hình dung quái dị, đi giữa đường cái quan sẽ bị người ta chú ý.

Hứa Sĩ Công nói:

− Nam nhi đại trượng phu, có gì đáng ngại ?

Hàn Linh mỉm cười, nói:

− Lão đầu bù tóc rối, chẳng khác gì một lão khiếu hóa, cũng chẳng sao, nhưng còn Lãnh công tử là một trang anh tuấn, hình dung thế kia xem chừng cũng thật khó coi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Hừ, hai ta là nam nhi đại trượng phu trong giang hồ, lấy nghĩa khí làm trọng, lão phu há để tâm đến diện mạo xú mỹ !

Hàn Linh dịu giọng nói:

− Đúng thế ! Nhưng Lãnh công tử hẳn phải chú ý đến dung mạo chứ ?

Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Người trong võ lâm tôn kính những bậc anh hùng nhân nghĩa. Lão phu đầu bù tóc rối, nhưng từng dọc ngang suốt dải Nam Bắc Trường Giang, nào có ai dám coi thường !

Lãnh Như Băng hạ giọng, nói:

− Lão tiền bối, chúng ta thân bị xiềng xích, y phục tả tơi, lại cưỡi tuấn mã phóng ngựa giữa đại lộ, há chẳng làm kinh thế hãi tục ?

Hàn Linh cười:

− Tiểu nữ có một cách.

Lãnh Như Băng nói:

− Thỉnh cao kiến của cô nương ?

Hàn Linh đáp:

− Chúng ta hãy thuê một cỗ xe ngựa. Hai vị ngồi trong xe, không lo có ai thấy được.

Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, nói:

− Lão phu thà đi suốt đêm, chứ không chịu ngồi xe. Vả lại Quỳnh Nha cách đây chẳng xa, chỉ đi hai đêm là tới.

Bỗng thấy có hai kỵ sĩ phóng ngựa tới. Họ nhìn ba người một hồi, rồi cùng xuống ngựa. Một người cung tay, nói:

− Vị nào là Lãnh công tử ?

Lãnh Như Băng ngạc nhiên, nhưng cũng đáp:

− Tại hạ đây, có gì chỉ giáo ?

Đại hán nói:

− Chúng tiếu nhân là đệ tử của Lục Tinh Đường, phụng mệnh thiếu trang chủ, đi tìm Lãnh công tử để dâng tặng hai bộ y phục mới, thỉnh công tử tiếp nhận.

Gã đại hán thứ hai lập tức gỡ chiếc túi trên yên ngựa, trong đó hai bộ y phục và hai tấm vải choàng ngoài áo, đưa cho chàng, nói:

− Y phục của công tử đã bị rách, thỉnh công tử thay cho.

Lãnh Như Băng vô cùng cảm động trước thịnh tình của Hạ Hầu Cương, nhưng chàng vốn ít nói, chỉ mỉm cười, nói:

− Quý quản gia hãy đem y phục trở về !

Hai đại hán ngây người, nói:

− Công tử không ... muốn tiếp nhận ư ?

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ bị còng tay thế này, thay y phục sao được ?

Một đại hán cười, nói:

− Thiếu trang chủ của bổn đường đã nghĩ đến việc đó, có lệnh cho tiểu nhân mang theo một trong ba «tam bảo kiếm» của tệ đường đến đây để chặt xích xiềng cho công tử.

Vừa nói, gã vừa rút từ trong người ra một thanh đoản kiếm dài chừng một thước, lưỡi xanh biếc, cán nạm hoàng kim, trang trí cực kỳ hoa mỹ.

Lãnh Như Băng bất giác thốt lên:

− Hảo kiếm, hảo kiếm !

Đại hán nói:

− Lão chủ nhân của tệ đường tinh thông thủy thiết, là đệ nhất danh gia đúc kiếm, nhưng cả một đời lão chủ nhân cũng chỉ đúc có ba thanh đoản kiếm như thế này mà thôi.

Hứa Sĩ Công nói xem vào:

− Các ngươi đem theo danh kiếm thế này bên người, phải cẩn thận một chút đó.

Đại hán mỉm cười, nói:

− Trong võ lâm chỉ e chưa thấy ai dám cướp đoạt một vật gì của Lục Tinh Đường, huống hồ thiếu trang chủ của chúng tiểu nhân đã phân phó rằng phải đem thanh đoản kiếm này dâng tặng Lãnh công tử. Thiếu trang chủ còn nói đây chính là có ý hồng phấn tặng giai nhân, bảo kiếm tặng nghĩa sĩ.

Lãnh Như Băng nghiêm trang nói:

− Một báu vật như thế này, tại hạ quyết không dám tiếp nhận. Nhờ quý quản gia hãy phá giùm khóa xích trên thân mình tại hạ, rồi đem bảo kiếm trở về trình với Hạ Hầu công tử, tại hạ tâm lĩnh thịnh tình.

Đại hán cung thân nói:

− Kiếm này là thiếu trang chủ thành tâm dâng tặng, nếu Lãnh công tử không chịu nhận, chúng tiểu nhân trở về biết ăn nói làm sao với thiếu trang chủ ?

Gã đại hán thứ hai cũng khẩn khoản nài nỉ chàng tiếp nhận, nhưng chàng chỉ im lặng lắc đầu, không nói thêm câu nào nữa.

Hứa Sĩ Công cau mày nói:

− Các ngươi đừng nói nhiều nữa ! Vị công tử này đã không chịu nhận, dù các ngươi có giết y, y cũng chẳng nhận đâu.

Hàn Linh mỉn cười nói:

− Lão biết rõ Lãnh công tử quá nhỉ ?

Hứa Sĩ Công quắc mắt nói:

− Ngươi không nên nhiều chuyện.

Đoạn bảo gã đại hán:

− Mau cầm bảo kiếm, chặt xiềng xích cho người ta đi !

Gã đại hán thở dài thất vọng.

Lãnh Như Băng bảo gã:

− Quý quản gia hãy phá xiềng xích cho Hứa lão tiền bối trước.

Đại hán cung thân quay sang phía Hứa Sĩ Công nói:

− Thỉnh lão tiền bối thứ tội, tiểu nhân vô lễ động thủ.

Hứa Sĩ Công quát to:

− Đừng nhiều lời, mau động thủ.

Đại han cầm bảo kiếm, nhắm vào ổ khóa xích sau lưng Hứa Sĩ Công chém mạnh xuống, ổ khóa mặc dù được tinh chế rất chắc chắn, nhưng quả nhiên bị gãy rời, dây xích tung ra.

Hứa Sĩ Công ưỡn ngực, ngửng mặt lên trời cười vang.

− Hảo kiếm, hảo kiếm, quả nhiên là hảo kiếm !

Đoạn giơ hai tay nói:

− Còn thứ này nữa.

Đại hán chỉ thấy dây xích còng tay rất lớn, bèn lui một bước mỉm cười nói:

− Thỉnh lão tiền bối lưu tâm.

Đoạn vung kiếm chém xuống thật mạnh.

Chỉ nghe «keng» một tiếng chói tai, gã đại hán bị dội lại ba thước, mà dây xiềng trên tay vẫn không hề hấn gì.

Đại hán biến sắc nói.

− Loại xiềng xích này quá rắn chắc, ngay cả «Sâm Thương Kiếm» mà chặt không gãy hay sao ?

Hứa Sĩ Công vẫy vẫy hai bàn tay quát lớn:

− Thử một lần nữa xem !

Đại hán hít một hơi dài, lại bổ mạnh lưỡi kiếm.

Lại một tiếng «keng» nghe chói tai hơn, mũi kiếm bật ngược ra, nhưng dây xiềng vẫn không hề hấn gì.

Đại hán trầm ngâm nói:

− Chỉ e loại xiềng này cũng được đúc bằng loại sắt tương tự «Sâm Thương Kiếm», theo một phương pháp như nhau.

Hứa Sĩ Công giận dữ mạ lị mấy câu, rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Hàn Linh nói:

− Đúng là một lão nhân quái dị !

Lãnh Như Băng nói:

− Hai vị quản gia nên trở về đi thôi.

Một đại hán hỏi:

− Công tử có cần chúng tiểu nhân chuyển lời gì chăng ?

Lãnh Như Băng thong thả nói:

− Trời đất bao la nhất định có ngày tái ngộ.

Đại hán dùng đoản kiếm phá khóa xiềng xích trên người Lãnh Như Băng, rồi nói:

− Ba thanh bảo kiếm của Lục Tinh Đường này là báu vật của võ lâm, vậy mà công tử không chịu nhận, đủ thấy khí độ anh hùng, nhưng thiếu trang chủ của chúng tiểu nhân vốn là người tự thị rất cao, ẩn cư ở một nơi cách biệt, chưa từng kết giao bằng hữu nay đã thành tâm dâng tặng báu vật, không chỉ là thán phục hào khí của công tử mà còn muốn được kết giao bằng hữu. Chúng tiểu nhân nhiều năm đi theo đường chủ, biết rõ tính cách của thiếu trang chủ, nếu công tử không nhận kiếm, chúng tiểu nhân chẳng những sẽ bị quở trách nặng nề đã đành, chỉ e thiếu trang chủ lại còn ngộ nhận rằng Lãnh công tử không chịu kết giao bằng hữu, thì thật là đáng tiếc.

Hàn Linh dịu dàng nói:

− Lãnh công tử, người ta đã thành tâm dâng tặng, tại sao công tử cứ khăng khăng cự tuyệt ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một hồi, rồi nói:

− Đã như vậy tại hạ tạm bảo quản giùm đoản kiếm này.

Đoạn chàng nhận kiếm, tra vào bao !

Hai hán tử tươi cười, cáo biệt mà đi.

Hứa Sĩ Công ngẩng mặt lên, giọng thán phục:

− Anh hùng trong thiên hạ, lão phu từng gặp không ít, Hạ Hầu Cương là người mới gặp một lần đã tặng danh kiếm, một bậc hào hiệp như vậy thật hiếm có trên giang hồ.

Lãnh Như Băng thì thở dài:

− Vô công thụ lộc e là không tránh khỏi sự phiền.

Hàn Linh mỉm cười nói:

− Hai vị đừng khách sáo nữa, chúng ta hãy mau lên đường.

Đoạn nàng khoác tấm vải choàng cho Lãnh Như Băng, nói:

− Thứ này có thể che lấp bộ ngực tả tơi của công tử được đây.

Lại quay sang, cười hỏi Hứa Sĩ Công.

− Lão tiền bối, có cần tiểu nữ giúp chăng ?

Hứa Sĩ Công cười:

− Trong đời lão phu chưa từng được thụ hưởng ân tình như thế này.

Hàn Linh nói:

− Ồ ! Được thế là nhờ Lãnh công tử đó.

Hứa Sĩ Công cất tiếng cười vang, nhảy lên ngựa phóng đi.

Ba con tuấn mã phi như bay, bụi tung mù mịt dưới vó ngựa.

Dọc đường Hàn Linh tận tình chiếu cố cho hai người kia vì họ cử động bất tiện.

Ngày đi, đêm nghỉ, trưa hôm sau họ đã tới dãy Mao Sơn, nơi có ngọn Liên Vân Lư. Hứa Sĩ Công dừng ngựa, hỏi Hàn Linh:

− Ngươi biết Liên Vân Lư nằm ở đâu chứ ?

Trong chuyến đi này, lão nhân được nàng chiếu cố trong mọi việc, nên đã thay đổi ấn tượng về nàng.

Hàn Linh nhăn mày, đáp:

− Ồ, dĩ nhiên là tiểu nữ biết !

Hứa Sĩ Công nói:

− Vậy ngươi dẫn đường đi !

Hàn Linh nói:

− Sơn đạo gập ghềnh, chỉ một quãng nữa thì tuấn mã cũng khó đi đó.

Hứa Sĩ Công nói:

− Liên Vân Lư nghe danh cũng đã biết, dĩ nhiên phải nằm trên một tuyệt phong cao ngất, chạm đến mây trời.

Hàn Linh nói:

− Nếu sơn đạo chỉ hiểm trở, thì đâu có ngăn nổi các cao thủ võ lâm lên thăm viếng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Sao ? Chẳng lẽ còn có những trở ngại đặc biệt ư ?

Hàn Linh mỉm cười:

− Dĩ nhiên là có ! Trước khi lên đến Liên Vân Lư, chúng ta phải vượt qua ba cửa ải.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Là những gì ?

Hàn Linh cười:

− Lão tiền bối đừng gấp ! Lát nữa sẽ biết !

Đoạn nàng tế ngựa đi trước.

Vượt qua hai ngọn đèo, cảnh vật bỗng biến đổi hẳn, sơn đạo càng gập ghềnh hơn, thế núi càng hiểm trở, Hàn Linh xuống ngựa, nói:

− Ta phải để ngựa ở lại đây thôi !

Ba người bắt đầu đi bộ. Hàn Linh thuộc đường, dẫn hai người đồng hành vượt qua bốn ngọn đèo thì thấy một sơn cốc hoang vu ở trước mặt, trong cốc mọc đầy cỏ dại. Hàn Linh cùng hai người tiến thẳng vào sơn cốc.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Dã Hạc Thượng Nhân sống ở trong sơn cốc này ư ?

Hàn Linh đáp:

− Đây là con đường duy nhất dẫn đến Liên Vân Lư. Hai vị cứ đi theo tiểu nữ, không sợ lạc đâu.

Cỏ dại vừa dầy vừa cao, mỗi bước đi đều thấy độc xà và nhiều thứ côn trùng chạy tán loạn, quả là một ác cốc hoang vu.

Phải sau ba, bốn dặm, đột nhiên đến một khúc quẹo về hướng nam, sau khúc quẹo cảnh vật đột nhiên thay đổi hẳn, chỉ thấy một túp lều tranh nho nhỏ núp dưới một cây thông cổ thụ xanh tươi chắn ngay giữa lối đi. Vách cốc hai bên cao ngất, vô cùng hiểm trở, mọc đầy rêu xanh, người có võ công tuyệt luân cũng khó bề leo lên vách cốc. Một đường mòn nhỏ dẫn thẳng vào túp lều tranh.

Hứa Sĩ Công quan sát hình thế, ngoài việc đi xuyên qua túp lều kia, không còn đường nào khác để đi tiếp lên núi.

Hàn Linh tiến thẳng đến trước cửa túp lều. Chỉ thấy cánh cửa lều đóng sập ngay lại. Ba người đứng ở ngoài không nghe thấy bất cứ động tĩnh gì. Hứa Sĩ Công nói:

− Chúng ta nhảy lên cây thông mà vượt qua túp lều này, khỏi cần làm kinh động người trong đó.

Lời chưa dứt, cửa lều đã mở, một trung niên mặc độc một chiếc khố, thong thả bước ra.

Hàn Linh cung tay nói:

− Cao đại thúc, đại thúc mạnh giỏi chứ ?

Người kia ngẩn ra, nói:

− Lại con oa nhi tinh quái này ...

Hàn Linh không để người kia nói hết, đã nói tiếp:

− Hai vị đây đều đến tìm lão chủ nhân của tiện nữ, thỉnh Cao đại thúc cho họ đi qua !

Đại hán họ Cao đưa tay hữu vuốt chòm râu dê, nói:

− Việc này ngươi làm khó cho ta quá, qui củ trong núi của chúng ta không để người lạ được tiến vào nửa bước.

Hàn Linh nói:

− Tiện nữ dẫn họ đến gặp lão chủ nhân là có việc trọng yếu, Cao đại thúc không cho đi qua, chẳng hóa tiện nữ uổng phí bao công lao khó nhọc ư ?

Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng chăm chú nhìn đại hán, thầm nghĩ cách vượt qua túp lều tranh.

Đại hán trầm ngâm một hồi, rồi né sang một bên.

Hàn Linh cúi mình nói:

− Đa tạ Cao đại thúc !

Đoạn bước lên trước và kín đáo vẫy tay cho hai người đi theo.

Trong lều, ngoài chiếc giường gỗ, một bếp lò sơ sài ở góc, không còn vật gì khác.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Ngay một người có võ công thượng thừa mà phải sống ở nơi sơn cùng thủy tận, sinh hoạt tự túc tự cấp giản đơn như thế này cũng đã là khó ...”.

Qua khỏi lều, ba người đi lên một con đường mòn ngoằn ngoèo.

Hàn Linh quay nhìn lại túp lều tranh, nói:

− Người họ Cao kia vô cùng hòa nhã, rất có hảo cảm với tiểu nữ, mới cho chúng ta đi qua đây. Cửa ải sắp tới chắc sẽ cam go lắm.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Chẳng lẽ chúng ta phải động thủ hay sao ?

Hàn Linh nói:

− Khó nói trước. Người cố thủ ở đó mặt lạnh như tiền, tiểu nữ từng theo lão chủ nhân đến yết kiến Dã Hạc Thượng Nhân, mà ngay với lão chủ nhân của tiểu nữ gã nọ cũng lục vấn chán chê, bắt phải đợi gã đi bẩm báo xong mới cho đi qua.

Hứa Sĩ Công nói:

− Vậy là không cách gì thương lượng hòa nhã với hắn để vượt qua ?

Hàn Linh đáp:

− Ai mà biết ? Tiểu nữ theo lão chủ nhân ở trên Liên Vân Lư khá lâu, thành người quen thuộc với gã, nhưng gã vẫn lầm lỳ vô tình, mặt mũi lúc nào cũng khó đăm đăm, thôi cứ đi, đến đó hãy tính !

Ba người đã tới một sơn cốc tuyệt hiểm.

Ngẩng đầu lên, vách cốc dựng đứng, ở vách bên tay hữu, có một chỗ lõm sâu chừng ba thước, là do thiên tạo, có sức người tu sửa thêm chút ít, và cốc đạo chỉ vừa cho một người lọt qua. Ngoài cửa ải này, không còn đường nào đi lên.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Nếu từ phía trên người ta lăn một hòn đá hoặc khúc cây xuống, e một cao thủ võ công thượng thừa cũng khó tránh khỏi thương vong, phải lui bước.”.

Lên được chừng một trăm trượng, bống tuyệt cốc quẹo sang phía hữu. Một giọng nói lạnh lùng từ đằng sau chỗ quẹo vọng ra:

− Ai đó ? Đứng lại !

Lúc này ba người đã tới sát khúc quanh. Hàn Linh đi trước, Hứa Sĩ Công đi giữa, Lãnh Như Băng ở sau cùng.

Nghe tiếng quát lạnh lùng, ba người đều dừng bước. Ngẩng lên, thì thấy một hắc y trung niên đại hán cao gầy, hai mắt trũng sâu, vẻ lầm lỳ tay cầm trường kiếm, đứng chắn phía trước. Hàn Linh cúi mình thi lễ, nói:

− Đại thúc còn nhớ Hàn Linh chăng ?

Trung niên đại hán lạnh lùng, chăm chú nhìn Hứa Sĩ công và Lãnh Như Băng một hồi, rồi mới nói:

− Phàm những kẻ tại hạ đã gặp một lần, thì suốt đời cũng không bao giờ quên.

Hàn Linh nói:

− Đại thúc đã nhớ được Hàn Linh, tất cũng tin lời của tiện nữ. Hai vị này đều là bằng hữu của lão chủ nhân tiểu nữ, có việc trọng yếu phải tới đây, thỉnh đại thúc để cho họ đi qua !

Trung niên đại hán không biểu lộ thái độ gì trước lời thỉnh cầu của Hàn Linh, chỉ lạnh lùng nói:

− Không được !

Hàn Linh cau mày bực bội, nhưng cố nén giận, dịu dàng nói:

− Hai vị này rất cần gặp lão chủ nhân của tiện nữ, thỉnh đại thúc chiếu cố cho.

Đại hán nhếch mép nói:

− Chỉ có hai đường ngươi có thể chọn, một là các ngươi đi xuống dưới kia mà chờ, ta sẽ thỉnh chủ nhân của ngươi xuống gặp dưới đó.

Hứa Sĩ công đã thấy khó chịu, hỏi luôn:

− Còn đường thứ hai ?

Đại hán đáp:

− Đường thứ hai rất giản đơn, ba vị cứ việc động thủ, qua được thì qua.

Hứa Sĩ công nói:

− Anh hùng thiên hạ, ai ai cũng kính trọng Dã Hạc Thượng Nhân, nào ngờ thuộc hạ của đạo trưởng lại là kẻ không hiểu tình lý, thực khiến lão phu bất mãn vô cùng.

Đại hán lạnh lùng nói:

− Liên Vân Lư không hề lai vãng với các nhân vật võ lâm, ai bất mãn là việc của họ, lão họ Cao dưới kia để cho các ngươi lên đây, còn ta thì không, các ngươi muốn làm sao tùy ý.

Hứa Sĩ công nổi giận, quát lớn:

− Ta quyết phải vượt qua, ta không tin Liên Vân Lư là một rừng đao kiếm …

Đại hán nói:

− Không tin thì hãy cứ thử coi.

Hứa Sĩ công càng giận, nói:

− Hàn Linh, để ta lên.

Đoạn lão lách người tiến lên.

Lão nhân dày dạn kinh nghiệm, tuy rất nóng giận, nhưng thừa hiểu tình thế địch ta, thấy chỗ gã đại hán đang đứng là nơi rộng nhất trong tuyệt cốc, chắn ngang chỗ hiểm yếu ở trên cao, còn lão thỉ ở dưới thấp vô cùng bất lợi, huống hồ người kia lại có binh khí trong tay.

Lãnh Như Băng nhìn Hàn Linh, định nói lại thôi.

Hứa Sĩ công tựa lưng vào vách cốc, tiến dần từng bước.

Đại hán vẫn chăm chăm nhìn Hứa Sĩ Công, đứng bất động, nhìn tư thế của đại hán ra là tay kiếm thuật thượng thừa, đang sử dụng yếu quyết dĩ tịnh chế động.

Lãnh Như Băng nhìn cục diện vội kêu lên:

− Lão tiền bối, hãy khoan !

Đoạn rút đoản kiếm ra khỏi bao, đưa cho Hứa Sĩ Công, nói:

− Lão tiền bối tay bị còng xích đã mất tiện nghi, địa hình lại hoàn toàn bất lợi, lão tiền bối cần phải sử dụng binh khí.

Hứa Sĩ Công biết gã đại hán là một kiếm thủ lợi hại bèn tiếp nhận đoản kiếm.

Ánh tà dương chiếu xuống thanh kiếm khiến nó lóe lên hàn quang sáng rực.

Hứa Sĩ Công giơ kiếm, đột nhiên tiến lên hai thước.

Đại hán chém kiếm xuống, một ánh hàn quang nhằm tới trước ngực Hứa Sĩ Công.

Hứa Sĩ Công đưa ngang đoản kiếm đánh lên.

Đại hán vội xoay cổ tay, thu kiếm về, đồng thời tung ra một cước. Gã ở trên cao, nên cước này nhắm vào yếu huyệt «Huyền cơ» ở ngực Hứa Sĩ Công.

Hứa Sĩ Công né mình đưa đoản kiếm chém ngang qua.

Đại hán vội rút chân lại, múa trường kiếm, tạo nên ba luồng kiếm hoa, nhằm vào ba đại yếu huyệt

của thượng bàn Hứa Sĩ Công.

Qua mấy chiêu, Hứa Sĩ công đã biết gặp phải cường địch, đúng như dự liệu, gã đại hán quả là một kiếm thủ lợi hai, nếu lão nhân không có đoản kiếm trong tay, chỉ e sớm đã lạc bại. Ác chiến trong tuyệt cốc, cẩn thận giao đấu, kiếm chiêu của đôi bên thảy đều hung hiểm.

Hứa Sĩ công tuy bị bất lợi về địa thế, hai tay lại bị xích còng nhưng có báu kiếm, khiến gã đại hán không dám đổi kiếm trực diện, hơn nữa tuyệt cốc quá hẹp, đoản kiếm có thể xoay trở lịnh hoạt, cũng là một tiện nghi không nhỏ. Cuộc đấu xem ra bên tám lạng kẻ nửa cân.

Lãnh Như Băng đứng ngoài quan sát, thấy hai bên giao đấu mỗi lúc một dữ dội, đã trở thành cuộc giao tranh sinh tử, thì chàng lo lắng nghĩ thầm:

“Tình thế này nếu còn tiếp diễn, hẳn sẽ có một bên bị thương vong, dù là bên nào, cũng đều bất ổn.”.

− Dừng tay !

Hứa Sĩ Công nghe tiếng quát bị phân tâm, đoản kiếm trong tay lão hơi chậm lại, Hắc y đại hán thừa cơ sấn tới, hàn quan lóe lên nhằm vào đầu Hứa Sĩ Công chém xuống. Hứa Sĩ Công phải khó khăn lắm mới tránh khỏi.

Đại hán đắc thủ một kiếm mới nhảy lui một bước, lạnh lùng quát:

− Có chuyện gì ?

Hứa Sĩ Công bị thiệt một đường kiếm trong lòng bất phục, quát to một tiếng, dùng chiêu «Xuyên vân xạ nguyệt» đâm tới.

Hắc y đại hán không kịp đề phòng, thấy kiếm đến quá nhanh, vội né mình sang một bên. Tuy ứng biến cực nhanh, nhưng gã cũng bị rách toạc một mảng áo.

Đại hán lạnh lùng nói:

− Thừa cơ người ta không phòng bị, há đáng mặt đại trượng phu ?

Đoạn vung ngay trường kiếm chém xuống.

Đoản kiếm của Hứa Sĩ Công dùng chiêu «Nghênh Vân phụng nguyệt» để đối phó.

Hai người lại tiếp tục giao đấu ác liệt. Trong ánh tà dương chỉ thấy kiếm quang, kiếm ảnh loang loáng.

Hàn Linh khẩn trương nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

− Làm thế nào đây ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tuyệt cốc quá hẹp song phương đều liều chết, chẳng ai chịu ai.

Hàn Linh nói:

− Chẳng lẽ họ liều đấu đến cùng thật ư ? Công tử mau nghĩ cách đi.

Lãnh Như Băng thấy kiếm chiêu của hai bên càng lúc càng ác độc, thì bất giác cau mày nói:

− Chỉ dăm chục chiêu nữa ắt có người tử thương.

Bỗng «keng» một tiếng, hai kiếm chạm vào nhau, trường kiếm trong tay đại hán bị gãy văng một đoạn dài bảy tấc.

Hứa Sĩ Công cười phá lên hỏi:

− Ngươi đã chịu nhường đường hay chưa ?

Đại hán hừ một tiếng, thối lui hai bước, trường kiếm vung lên tạo ra một rừng kiếm ảnh, hùng hổ đánh xuống.

Trường kiếm của gã dài ngót ba thước, bị gãy một đoạn sáu bảy tấc, nhưng vì tuyệt cốc quá hẹp, vô tình trường kiếm của đại hán ngắn đi lại sử dụng linh hoạt hơn, công thế càng thêm lợi hại.

Hứa Sĩ Công lúc này bị kém tiện nghi, nhưng tính cách lão cương cường, vẫn tiếp tục cuộc ác chiến.

Hàn Linh thấy hai người trán đẫm mồ hôi, hiển nhiên cuộc tỉ kiếm này quá hao tổn sức lực, thì vội vàng kêu to:

− Đừng đánh nhau nữa !

Đoạn nàng tay không xông lên. Lãnh Như Băng trợn mắt quát:

− Đứng lại !

Chàng vội giơ tay níu Hàn Linh, nói:

− Cô nương muốn chết hay sao ?

Hàn Linh ngẩng lên, thấy hai người vẫn giao đấu ác liệt như cũ, tựa hồ không thèm nghe tiếng kêu vừa rồi của nàng, thì ứa nước mắt nói:

− Mau buông tiểu nữ ra, nếu họ còn đánh nhau, ắt có người tử thương !

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương tay không, làm sao ngăn trở được họ.

Hàn Linh nói:

− Nhưng họ có chịu nghe lời tiểu nữ đâu kia chứ !

Lãnh Như Băng nói:

− Hiện tại họ đã nóng giận thật sự, liều sinh tử với nhau rồi, còn chịu nghe ai nữa.

Hàn Linh ngẩn người, nói:

− Thì để họ giết tiểu nữ trước đi đã !

Lãnh Như Băng nói:

− Cũng vô ích thôi ... Thế này vậy, cô nương hãy đứng xa ra một chút, chuẩn bị cứu thương, để tại hạ thử can họ ra xem có được chăng.

Ánh dương quang chiếu xuống, chỉ thấy chỗ hai bóng người thoát ẩn thoát hiện trong những làn kiếm quang hung hiểm tột bực, Hàn Linh chợt lạnh người, thốt lên:

− Cứu thương cho ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chưa biết được có thể là Hứa lão tiền bối, hoặc Hắc y đại hán, cũng có thể là tại hạ.

Đoạn chàng thong thả tiến lên.

Hàn Linh vội nói:

− Lãnh công tử hãy cẩn trọng !

Lãnh Như Băng ngoảng đầu lại mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng dị thường, chậm rãi nói:

− Cô nương hãy lui một trượng, đừng ở gần quá, nếu có chuyện gì sẽ trở tay không kịp.

Phong thái của chàng đủ khiến nữ nhân xúc động, Hàn Linh ngẩn người, y lời chàng và thối lui.

Lãnh Như Băng tới cách hai người kia chừng bốn thước, đột ngột ưỡn ngực, thẳng người lao vào làn kiếm quang đang giao thoa giữa Hắc y đại han và Hứa Sĩ Công.

Hàn Linh đứng sững, ngưng thần chú mục nhìn lên. Chỉ thấy Lãnh Như Băng lao vào giữa làn kiếm quang lấp loáng.

Những tiếng sắt thép va chạm nhau loảng xoảng, làn kiếm quang đột ngưng.

Hắc y đại hán kêu thất thanh, trường kiếm bị rớt xuống đất. Hứa Sĩ Công tuy không bị rớt kiếm, nhưng người bị tạt xuống bảy tám bước mới đứng trụ lại được.

Nhìn đến Lãnh Như Băng, chỉ thấy tấm vải choàng của chàng bị thủng một lỗ dài bốn năm tấc.

Hàn Linh vội chạy tới, hỏi:

− Lãnh công tử, có sao không ?

Lãnh Như Băng thản nhiên đáp:

− May vẫn toàn mạng.

Đại hán nhìn thanh trường kiếm bị gãy văng dưới đất, tái mặt nói:

− Thỉnh các vị lên núi !

Đoạn quay người, chạy mất hút.

Lãnh Như Băng nhìn kỹ, tại khúc quẹo bên tay hữu, có một thạch động chỉ vừa chỗ cho một người đi lại, thì ra Hắc y đại hán trấn giữ ở động huyệt, là chỗ hiểm yếu nhất. Chẳng trách vô số cao thủ không thể vượt qua cửa ải này để lên gặp Dã Hạc Thượng Nhân.

Hứa Sĩ Công bước ra, cười nói:

− Không có đoản kiếm lợi hại này, hôm nay lão phu ắt đã lạc bại dưới tay gã kia.

Đoạn lão trả lại đoản kiếm cho Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng nói:

− Kiếm thuật của hai vị đều vào loại thượng thừa, trong tay tại hạ không có thứ còng xích kiên cố này để chống đỡ kiếm thế của hai vị, hắn đã tử thương dưới kiếm quang rồi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu từng gặp quá nửa các nhân vật giang hồ, một cao thủ như Lãnh huynh đệ ở lứa tuổi này lão phu mới gặp lần đầu. Xem chừng mấy chục năm bôn tẩu giang hồ của lão phu rốt cuộc chỉ là hư danh.

Lãnh Như Băng nói:

− Thiếu trang chủ của Lục Tinh Đường là Hạ Hầu Cương còn hơn tại hạ mấy phần.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đại khái trong hàng vãn bối, cả hai vị đều là đệ nhất cao thủ ! Ôi, lớp người mới đã hơn hẳn cựu nhân, lão phu hết thời rồi.

Giọng nói của lão nhân cực kỳ bi thương.

Hàn Linh nhặt cây kiếm gãy lên, nói:

− Chúng ta đi thôi, lên đến đỉnh núi là Liên Vân Lư rồi !

Lãnh Như Băng tựa hồ sực nhớ điều gì, hỏi:

− Dã Hạc Thượng Nhân là người thế nào ?

Hàn Linh mỉm cười:

− Hòa nhã vô cùng, chỉ cần qua được hai cửa ải hiểm trở, thì người trên đỉnh núi sẽ đích thân nghênh tiếp, thịnh tình chiêu đãi, hai vị cứ yên tâm theo tiểu nữ !

Qua khỏi khúc quẹo, chì thấy một sơn đạo hệt như sống đao nghiêng nghiêng chạy chéo lên trời.

Hàn Linh khom lưng đi trước, gió núi thổi mạnh làm y phục màu xanh của nàng bay phần phật, thân hình nàng chờn vờn trong mây, tựa hồ đung đưa trước gió.

Đi một hồi, sơn đạo rộng dần, bằng phẳng hơn, trên đầu là trời xanh, mây trắng tầng tầng lớp lớp bay ngang qua.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn, dưới mây là không gian sâu thẳm, người bỗng cảm thấy lâng lâng nhẹ nhõm, chỉ nghe Hứa Sĩ Công đang lẩm bẩm:

− «Nhìn thiên địa trung trung ... Lòng buồn thương rơi lệ ...» Lão phu hôm nay mới hiểu được hàm ý của câu này ...

Hai người vừa trải qua một cuộc ác chiến vô cùng nguy hiểm, nay trước cảnh trời đất bao la bỗng

sinh cảm khái gần giống nhau.

Hàn Linh tựa hồ căn bản chưa từng lưu ý ngắm nhìn phong cảnh núi non trùng điệp xung quanh, ngoảnh đầu lại, cười nói:

− Sắp tới Liên Vân Lư rồi đấy, chắc chắn lão chủ nhân của tiện nữ đang ở trên này.

Hiện tại nàng như đã rũ bỏ phong trần của giang hồ, khôi phục thiên tính hồn nhiên ngây thơ của hài nhi giữa đỉnh núi ngất cao.

Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công cũng ngẩng nhìn lên, chợt gió núi đưa tới một mùi hương hoa thanh đạm, ngây ngất.

Đi thêm một chút, đã thấy một vườn cúc được ánh dương quang rọi chiếu vàng rực một màu tươi rói. Một con đường nhỏ lát đá trắng chạy xuyên qua vườn cúc vàng; dưới bóng mấy cây tùng xanh, dăm ba con hạc xám thơ thẩn đứng con thì vươn rộng cánh, con thì nghểnh cao cổ, thấy người lạ đến không chút hoảng sợ, làm tăng thêm vẻ đẹp cho cảnh thiên nhiên.

Cuối con đường nhỏ là mấy gian thảo thất, nền lát đá trắng, mái phủ cỏ anh, toàn bộ cảnh vật nơi đây phảng phất như ở chốn thần tiên.

Hứa Sĩ Công thốt lên:

− Liên Vân Lư hay thực !

Lời chưa dứt, bỗng thấy từ trong thảo thất thong thả bước ra một lão nhân gầy xanh mình mặc áo lông, đầu đội mũ đen, phong thái nhàn tản.

Lão nhân cất bước chậm rãi tới gần ba người, mỉm cười nói:

− Giai khách viễn lai, bần đạo không nghênh tiếp từ xa, những mong thứ tội.

Hứa Sĩ Công quay đầu lại nói nhỏ:

− Giang hồ đều bảo Dã Hạc Thượng Nhân là người cô độc lãnh đạm, ai ngờ đúng như Hàn Linh nói, đạo sĩ vô cùng hòa nhã.

Lãnh Như Băng thản nhiên mỉm cười, im lặng.

Chỉ thấy Hàn Linh đã chạy vội lên trước cười rối rít:

− Lão đạo trưởng, tiện nữ đưa hai vị khách nhân tới gặp đạo trưởng, lão đạo trưởng có chiêu đãi khách hay không ?

Trong thái độ của nàng đối với đạo trưởng, có thể nghĩ rằng hai người khá thân với nhau.

Đạo trưởng mỉm cười, giơ tay nói:

− Bần đạo quanh năm suốt tháng ở trên núi, bầu bạn với tùng hạc, lúc nào cũng mong chờ khách tới đây, bần đạo thật hết sức vui mừng.

Lãnh Như Băng cúi mình đáp lễ trước.

Hứa Sĩ Công tuy trong bụng nghĩ thầm:

“Nếu lão quả thực mong chờ khách tới, hắn đã chẳng phải cho người chặn giữ mấy cửa ải hiểm yếu dưới kia !”, nhưng ngoài mặt vẫn đáp lễ rất khách khí, khiêm nhường.

Dã Hạc Thượng Nhân thấy hai người đều bị còng xích, lòng thầm kỳ quái, nhưng không để lộ ra mặt, cũng không hỏi khách tới nhằm mục đích gì, chỉ mỉm cười.

Mọi người cùng bước vào thảo thất, chỉ thấy trong thất bốn vách có cửa sổ, một bộ bàn ghế bằng cây tùng bách hữu thế tự nhiên mà thành, không hề có vết đục đẽo gì. Thảo thất rộng chừng ba trượng, trông cực kỳ mộc mạc, giản dị.

Hai thanh y đồng tử tóc trái đào bưng trà vào, khay chén đều bằng gỗ tùng.

Mùi trà xanh thơm mát tỏa lan.

Dã Hạc Thượng Nhân không hỏi khách đến làm gì, Hàn Linh không nhịn được, hỏi:

− Lão đạo trưởng có thể thỉnh giùm chủ nhân của tiểu nữ ra gặp hai vị khách đây được chăng ?

Dã Hạc Thượng Nhân khẽ lắc đầu:

− Lò sắc thuốc đang ở thời điểm hệ trọng, chỉ e chẳng ai thỉnh được chủ nhân cô nương.

Hàn Linh chớp mắt, nói:

− Sau hoàng hôn liệu có thể gặp được lão chủ nhân của tiện nữ chăng ?

Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười, đáp:

− Chắc là được.

Hứa Sĩ Công nói:

− Từ giờ đến hoàng hôn cũng không lâu nữa, chúng ta chờ một chút vậy.

Hứa Sĩ Công thực ra cũng không định nói như vậy, nhưng vì nãy giờ lão chưa nói câu nào nên cũng thấy trong lòng ngứa ngáy.

Dã Hạc Thượng Nhân tựa hồ nhìn thấu tâm ý của lão, mỉm cười nói:

− Nhìn diện mạo và nghe giọng nói của thí chủ, bần đạo đoán rằng thí chủ hẳn là Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công đại hiệp phải không ?

Hứa Sĩ Công thấy một đệ nhất cao nhân đã ẩn cư lâu năm vẫn biết đến tên tuổi của lão, hơn nữa chỉ là nghe nói về diện mạo thì trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nói:

− Đạo trưởng xa rời thế tục, vui cảnh thần tiên,làm sao lại biết đến tiện danh ?

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

− Người ta có câu:

«Tự tại bất xuất thân, nan tri thiên hà sự.» Đoạn quay sang cười hỏi Lãnh Như Băng:

− Vị thiếu niên anh tuấn này cử chỉ bất phàm liệu có thể cho biết đại danh ?

Lãnh Như Băng đứng thẳng người dậy, dịu giọng đáp:

− Lãnh Như Băng.

Đoạn thong thả ngồi xuống không nói gì thêm.

Hứa Sĩ Công nói:

− Mấy chục năm về trước, người trong giang hồ truyền tụng rất nhiều về cuộc đấu giữa đạo trưởng với gã vô danh kiếm sĩ nọ. Hôm nay đạo trưởng có thể kể lại sự thực, thì tại hạ thật không uổng công tới đây.

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

− Chuyện bao năm trước đã thành quá khứ, chẳng nên nhắc lại.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đạo trưởng lánh xa thế tục, bạn cùng gió mây, không lai vãng với giang hồ, tại hạ bôn tẩu giang hồ mấy chục năm nay, chỉ nghe đồn đạo trưởng tham dự cuộc phân tranh của võ lâm có một lần, tuy chỉ một lần, nhưng để lại thanh danh suốt mấy chục năm, khiến đồng đạo võ lâm vô cùng thán phục ...

Chương 10: Thiên Nam Nhị Bảo

Dã Hạc Thượng Nhân tựa hồ hoàn toàn bình thản trước lời tán dương của Hứa Sĩ Công.

Hứa Sĩ Công nói tiếp:

− Tại hạ nghe nói gã thiến niên kiếm sĩ không phải là nhân vật ở Giang Nam, Trung Nguyên, mà là từ Đông Hải tới.

Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười nói:

− Hứa đại hiệp quả là kiến văn quảng bác, thiếu niên nọ không phải là nhân vật ở Trung Nguyên, kiếm thuật biến hóa kỳ ảo nhưng vô cùng hiểm độc, đúng là phải dùng hai chữ hiểm độc.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đạo trưởng giao đấu với Đông Hải Kiếm Khách, mỗi người đứng trên một chiếc thuyền nhỏ thả trôi giữa dòng Trường Giang, đáng tiếc không một ai được chiêm ngưỡng trận ác đấu độc nhất vô nhị ấy ... Tuy không một ai biết rõ cuộc tỉ kiếm giữa đạo trưởng với hắn thắng bại ra sao, nhưng từ đó thiếu niên kiếm khách mất tích trong võ lâm Giang Nam, thì thắng bại thuộc về ai đã rõ.

Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười, nói:

− Bần đạo may mà thắng một chiêu, thực chưa đáng để ngoại nhân hay biết.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Hắn bị tử thương dưới kiếm của đạo trưởng phải không ?

Dã Hạc Thượng Nhân tựa hồ hoàn toàn không muốn nhắc lại chuyện cũ, nhưng cũng không tiện làm khách mất lòng, sau một hồi trầm ngâm nói:

− Bần đạo cùng thiếu niên kiếm sĩ đứng trên thuyền mà tỉ kiếm, thuyền trôi ba mươi dặm, đôi bên công kích hơn một trăm chiêu, sau khi bần đạo thắng y một kiếm, y liền cắt xích mà đi.

Hứa Sĩ Công thở dài nhẹ, nói:

− Ví thử đạo trưởng đương thời không đích thân hạ sơn, chỉ e võ lâm Giang Nam đã sớm bị thiếu

niên kiếm sĩ sát hại, không rõ còn bao nhiêu cao thủ nữa sẽ bị tử thương dưới mũi kiếm của hắn.

Hàn Linh tựa hồ nóng ruột, đưa mắt chằm chằm nhìn Hứa Sĩ Công nói:

− Cố sự tự đời nào, tiểu nữ thấy không nên đàm luận thêm nữa.

Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười, im lặng.

Hứa Sĩ Công lườm Hàn Linh một cái rồi nói:

− Cố sự tuy đã qua mất chục năm, nhưng có ảnh hưởng rất lớn tới tình thế võ lâm. Bí mật về kết cục cuộc tỉ kiếm giữa đạo trưởng với thiếu niên kiếm sĩ tuy còn là bí mật, nhưng thiếu niên kiếm sĩ biến mất tăm, mọi người phán đoán đạo trưởng đã đánh bại hắn. Ngươi là nữ hài nhi, nào có biết gì đến giang hồ đại sự ?

Hàn Linh mỉm cười, nói:

− Hứa lão đừng giận, các vị tiền bối đàm luận chuyện đó, tiểu nữ nghe chẳng hiểu gì, chi bằng ta hãy nói sang việc khác.

Dã Hạc Thượng Nhân thong thả đứng dậy cười, nói:

− Các vị từ xa tới đây, leo núi vất vả, thiết tưởng đã đói bụng, chỉ ngại nơi sơn dã này không có cao lương mỹ vị để thết khách.

Nói đoạn, vỗ tay gọi người. Hai đạo y đồng tử bưng khay gỗ bước vào. Trong khay có bốn chiếc đĩa bằng đá, dựng bốn món thức ăn khác màu nhau, bốc hơi thơm nghi ngút.

Dã Hạc Thượng Nhân chắp tay, cười nói:

− Thỉnh các vị dùng bữa trước, bần đạo tạm cáo lui.

Cũng không đợi khách hồi đáp, Thượng Nhân đã quay mình bước đi.

Ba người từ khi vào sơn khu chưa ăn gì, nay ngửi mùi thức ăn thơm phức thì ruột gan cồn cào.

Hai đạo y đồng tử cúi mình lui ra.

Hứa Sĩ Công nhìn khay thức ăn, chưa biết là những món gì, cầm đũa gắp thử một miếng, đưa vào miệng, chỉ thấy hương vị ngon lành nhưng bình sinh chưa hề ăn qua, bất giác thốt lên:

− Lão phu vốn không tham ăn, các món cao lương mỹ vị Nam Bắc Trường Giang lão phu đều chưa hề nếm, không ngờ hôm nay lại được thưởng thức món ăn khoái khẩu thế này.

Nói đoạn, lão vừa tán thưởng vừa gắp ăn lia lịa.

Hàn Linh mỉm cười, cầm đũa lên, cười với Lãnh Như Băng:

− Lãnh công tử mau ăn đi, kẻo một mình Hứa lão ăn hết phần của chúng ta mất.

Lãnh Như Băng cầm đũa nếm, quả nhiên thấy rất ngon miệng.

Lát sau ba người đã ăn hết bốn đĩa thức ăn.

Hai đạo y đồng tử bước vào thu dọn mâm chén, cả hai đều mi thanh mục tú, nhưng vẻ mặt nghiêm túc, không nói không cười một tiếng nào, song cử chỉ, thái độ rất đúng lễ giáo.

Hàn Linh nhìn theo hai đồng tử đi ra, nói nhỏ với Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng:

− Chủ nhân của tiểu nữ tính khí hòa nhã, nhưng gần đây vì bệnh thế của cô nương tiểu nữ ngày một trầm trọng mà quá buồn, trở nên hay cáu gắt, hai vị khi gặp lão nhân gia hãy nhún nhường một chút ...

Lãnh Như Băng mỉm cười, im lặng.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Danh tánh của chủ nhân ngươi là gì, có thể nói cho lão phu biết được chăng ?

Hàn Linh mỉm cười, nói:

− Lão tiền bối vẫn tự cho mình là cao nhân trong võ lâm thiên hạ, hãy thử đoán xem chủ nhân của tiểu nữ là ai ?

Hứa Sĩ Công cau mày:

− Đại Giang Nam Bắc, vô số cao nhân, lão phu làm sao mà đoán nổi ?

Đột nhiên Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười bước vào, hỏi:

− Nhị vị tới đây có dẫn theo bạn đồng hành hay chăng ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Chỉ có tại hạ, Lãnh công tử và Hàn Linh cô nương.

Dã Hạc Thượng Nhân hơi sững sờ, rồi mỉm cười, nói:

− Vậy là lại có thêm cao nhân tới Liên Vân Lư.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Người nào vậy ?

Dã Hạc Thượng Nhân đáp:

− Bần đạo cũng chưa biết.

Hứa Sĩ Công nói:

− Họ đã vượt qua hai cửa ải rồi ư ?

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

− Bần đạo nhận được tin báo có cường địch hạ độc thủ, còn hắn đã vượt qua cửa ải hay không thì chưa biết.

Hứa Sĩ Công đứng dậy, nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Chúng ta hãy ra ngoài đó coi xem sao !

Dã Hạc Thượng Nhân cười nói:

− Bần đạo không dám phiền tới đại giá !

Hàn Linh bỗng cúi mình, rầu rĩ nói:

− Đạo trưởng, chủ nhân của tiểu nữ gia pháp rất nghiêm, mong đạo trưởng ...

Dã Hạc Thượng Nhân giục:

− Cô nương nói tiếp đi !

Hàn Linh nói:

− Liên Vân Lư là nơi thâm sơn cùng cốc, rất ít ngoại nhân biết đường tìm tới, chỉ e họ ngấm ngầm bám theo ba người bọn tiểu nữ mà đến, khi đạo trưởng gặp chủ nhân của tiểu nữ, thỉnh đạo trưởng đừng nhắc đến việc tiểu nữ dẫn đường.

Dã Hạc Thượng Nhân gật đầu cười, đoạn lão nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng nói:

− Liên Vân Lư của bần đạo mấy chục năm nay không có người lạ lui tới, không ngờ hôm nay lại

liên tục tiếp đón tân khách ...

Bỗng có tiếng hú dài vọng tới, ngắt ngang lời đạo trưởng.

Dã Hạc Thượng Nhân vốn điềm nhiên tươi cười, bỗng biến sắc, cau mày, chắp hai bàn tay trước ngực, nói:

− Thỉnh các vị ngồi đợi ở đây một lát, bần đạo ra tiếp tân khách.

Nói xong vội quay mình bước ra.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không biết kẻ nào đang tiến vào đây, kẻ đó đến đây rất nhanh, chẳng kém chúng ta ?

Lãnh Như Băng nói:

− Nghe tiếng hú gấp gáp, tựa hồ họ đã vượt qua cả hai cửa ải.

Hứa Sĩ Công đột nhiên đứng dậy, bước ra ngoài.

Hàn Linh vội chạy ra chắn đường, nói:

− Lão định làm gì vậy ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu muốn ra coi !

Hàn Linh xua tay nói:

− Không được, Dã Hạc đạo trưởng tuy hòa nhã, nhưng các đồng tử của đạo trưởng trấn giữ tứ phía đều là những cao thủ lợi hại, nếu chưa có sự đồng ý của đạo trưởng, chúng ta tốt nhất không nên bạo động.

Hứa Sĩ Công nổi giận:

− Lão phu ra coi thì đã làm sao ?

Hàn Linh nói:

− Hừ ! Lão đã cao tuổi còn thích xem cảnh náo nhiệt, lỡ gây phiền phức thì sao ?

Hứa Sĩ Công đã thay đổi sắc diện, hiển nhiên lão bất mãn trước sự ngăn trở của Hàn Linh, nhưng

cuối cùng nén giận, lạnh lùng nói:

− Lão phu há để ngươi dạy khôn ư ?

Giữa lúc đó, có nhiều tiếng hú như long ngâm hổ gầm truyền tới.

Lãnh Như Băng cau mày nói:

− Nghe tiếng hú, khách nhân tựa hồ đã lên tới đỉnh núi và có ý sát cơ, chẳng lẽ đạo trưởng phải đích thân xuất thủ để ngăn chặn ở ngay mép vực ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân đích thân xuất thủ, nếu không được trông thấy thì uổng phí cả một đời.

Nói đoạn lão chạy vụt ra khỏi thảo thất.

Hàn Linh ngăn trở không kịp.

Lãnh Như Băng nhìn nàng, nói:

− Chúng ta cũng ra đứng ở cửa thất coi đi !

Hàn Linh sững sờ, nói:

− Coi thì được, nhưng chúng ta tốt nhất đừng ra khỏi thảo thất này !

Lãnh Như Băng cất bước đi ra, thấy Hứa Sĩ Công đã dừng chân cách chàng bốn năm trượng, tựa hồ đang chăm chú quan chiến.

Đối diện với cửa thất có một gốc tùng lớn, quanh gốc tùng xếp những tảng đá lớn khoảng cách đều nhau, một đạo y đồng tử đứng nghiêm dưới gốc cây, nhìn cuộc giao đấu dữ dội ngoài kia mà bình thản như không.

Lãnh Như Băng ngầm tán thưởng:

“Đạo đồng kia tuổi còn nhỏ mà quá ư điềm tĩnh !”.

Chỉ nghe Hứa Sĩ Công cao giọng nói:

− Hảo kiếm pháp, hảo kiếp pháp !

Từ chỗ mép núi đến cửa thảo thất khoảng cách chừng bảy tám trượng, có thể nhìn thấy nhau, nghe tiếng kêu tán thưởng của Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng cũng động tính hiếu kỳ, bèn bước ra khỏi cửa.

Đạo đồng đứng nghiêm đước gốc tùng bỗng nhìn Lãnh Như Băng, nói:

− Từ xa đến làm khách, tốt nhất nên theo đúng quy củ ở đây.

Lãnh Như Băng đang bước, nghe đạo đồng nói vậy, bỗng có chút bực mình, nghĩ thầm:

“Ta cứ ra coi một chút, xem họ định làm gì ta ?” Chàng là người ngoại hòa nội cương, vừa nghĩ vậy chân đã bước tiếp.

Đạo đồng kia cũng không ngăn trở, chỉ nhìn theo Lãnh Như Băng một hồi.

Lãnh Như Băng đã tới bên Hứa Sĩ Công mà lão không hay biết. Lão tựa hồ đang hoàn toàn chú mục theo dõi cuộc giao đấu giữa ba đạo y đồng tử với một bạch phát lão bà.

Ba đồng tử dùng trường kiếm, bạch phát lão bà dùng cây gậy long đầu quải múa tít, trượng ảnh bao bọc khiến ba đạo y đồng tử phải ở ngoài ba thước, không thể tới gần lão bà bà.

Phía sau lão bà bà chừng bốn năm thước, sát lối lên núi, có một bạch phát lão ông râu dài đến ngực, miệng ngậm tẩu thuốc, thở ra từng làn khói màu lam, chốc chốc lại hú vài tiếng trợ uy cho lão bà bà.

Lãnh Như Băng nhìn kỹ ba đạo y đồng tử, họ ở lứa tuổi mười bốn, mười lăm, nhưng kiếm chiêu rất lợi hại, nhất là thân pháp của ba người phối hợp với nhau linh xảo dị thường.

Nhưng trượng thế của lão bà bà chiêu nào cũng kỳ quái, hung hiểm, khiến công thế của ba đồng tử dù mãnh liệt, vẫn không chiếm được tiện nghi.

Lãnh Như Băng đảo mắt nhìn, thấy trên đỉnh núi rộng lớn, ngoại trừ bốn người đang giao đấu và Bạch phát lão ông ngồi kia, chỉ có Hứa Sĩ Công và đồng tử đứng nghiêm dưới gốc tùng. Mấy thảo thất đều đã đóng kín các cửa sổ lại, không thấy bóng dáng Dã Hạc đạo trưởng đâu cả.

Chàng bất giác lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

“Dã Hạc Thượng Nhân quả thực là người điềm tĩnh, lão bà bà kia rõ ràng đầy mình võ công tuyệt thế, ba đồng tử kiếm chiêu tuy lợi hại, nhưng quyết không địch nổi lão bà bà, huống hồ còn có lão ông râu dài ngồi kia trợ uy, hẳn cũng là một cao thủ; chắc hẳn đạo trưởng muốn để coi võ công của họ cao siêu ra sao rồi mới chịu lộ diện ...”.

Bỗng lão bà bà quát lớn:

− Lão đạo sĩ khốn kiếp đâu, lão tưởng rằng có thể cho mấy gã tiểu tử này là ngăn cản được lão thân ư ? Hừ, lão không muốn tiếp khách, thì cũng nên bước ra nói vài câu, chứ đâu lại quá khinh khi

lão thân như thế này ?

Lão ông râu dài phả ra một luồng khói thuốc rồi cất tiếng cười hô hố, nói:

− Đúng lắm, nếu lão đạo sĩ coi trọng lão bà, thì đã sớm bước ra rồi.

Lão bà bà vốn đã phẫn nộ, nghe lão ông đổ thêm dầu vào lửa, thì càng tức giận, miệng hét, tay vung cây gậy mãnh liệt, nghe như có cuồng phong bạo vũ, khiến ba đồng tử phải liên tục thối lui.

Lãnh Như Băng khẽ kéo tay áo Hứa Sĩ Công, lão ngoảnh lại thấy chàng thì cười ha hả:

− A, lão đệ cũng ra xem hả ?

Lãnh Như Băng nói:

− Ba đạo đồng đã bại đến nơi, rất dễ xảy ra thương vong.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không sai, chỉ e không chịu nổi hai chục chiêu nữa.

Lúc này, chỉ thấy Dã Hạc đạo trưởng đang thong thả bước ra, không rõ từ đâu.

Đạo trưởng vẻ mặt nghiêm trang, không thấy khóe miệng luôn mỉm cười như thường khi, lạnh lùng nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng một lượt, rồi chậm rãi tiến về phía lão bà bà.

Tuy đạo trưởng không hài lòng về việc hai vị khách tự ý rời khỏi thảo thất, nhưng không lên tiếng trách cứ.

Chỉ nghe đạo trưởng nói với ba đồng tử:

− Các ngươi đâu phải là đối thủ của Bạch Phát Long Ẩu, hãy mau thối lui !

Bốn tiếng «Bạch Phát Long Ẩu» khiến Hứa Sĩ Công giật mình, thì ra đó là một nữ đại ma đầu, chẳng trách chiêu số của cây long đầu trượng trong tay mụ ta kỳ ảo đến như vậy.

Ba đạo đồng đã lui về đứng phía sau đạo trưởng.

Bạch Phát Long Ẩu cắm cây thiết quải xuống đất sâu tới ba tấc, chú mục nhìn Dã Hạc Thượng Nhân, cười khẩy một tiếng, nói:

− Được đấy, lão đạo sĩ kia, càng ngày càng phách lối quá đó !

Dã Hạc Thượng Nhân vẻ mặt nghiêm nghị, nhưng lời lẽ vẫn hòa nhã, nói:

− Bần đạo thiên tính nhu nhược, không muốn tham dự những chuyện thị phi của giang hồ, cho nên không hề giao tiếp với các vị đồng đạo võ lâm.

Bạch Phát Long Ẩu lạnh lùng nói:

− Tiếc rằng những kẻ ngươi phái ra giữ cửa không ngăn nổi lão bà tử này.

Dã Hạc đạo trưởng cười khẩy nói:

− Thiên Nam Song Hiệp danh chấn hoàn vũ, cho dù bần đạo cũng tiếp không nổi, huống hồ các môn hạ đệ tử.

Lão ông đột nhiên đứng dậy, gõ gõ chiếc tẩu dài xuống đất, nói:

− Ngươi mạ lị lão phu phải không ?

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Lão bất tử, cứ ở yên đó.

Lão ông thong thả bước tới, miệng không ngừng nhả khói.

Dã Hạc đạo trưởng đặt tay trái lên ngực, hơi cúi mình, hỏi:

− Hiền phu phụ cùng tới đây, tất có điều gì chỉ giáo ?

Lão ông ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

− Vô sự không lên tam bảo điện ...

Nói đoạn lão quay sang nói với Bạch Phát Long Ẩu:

− Lão bà tử, nói trước đi.

Bạch Phát Long Ẩu tựa hồ chưa nguôi giận, nói:

− Hai ta hôm nay tới đây, là muốn lão đạo sĩ trả lại hai vật.

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Nếu bần đạo mà có thì chẳng tiếc.

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Cứ như lão thân được biết, cả hai vật đó đích xác ở trong tay lão.

Dã Hạc Thượng Nhân hỏi:

− Là những vật gì ?

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Nghĩa muội của lão thân để mất hai vật Thiên Nam Nhị Bảo là Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân. Đây là hai thanh dị kiếm của võ lâm.

Dã Hạc đạo trưởng cười nhếch mép nói:

− Hiền phu phụ nghe ở đâu ra cái tin đó ?

Lão ông râu dài cười hô hố, đáp:

− Dù nghe ở đâu, không phải hai ta bịa ra là được.

Dã Hạc đạo trưởng cười nói:

− Truyền thuyết giang hồ làm sao có thể tin, bần đạo ẩn cư ở đây, không liên quan đến mọi ân oán giang hồ, cần gì đến những thứ binh khí lợi hại ?

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Năm xưa nghĩa muội của lão thân mang theo Thiên Nam Nhị Bảo tiến nhập Trung Nguyên, khuấy động đại giang Nam Bắc, danh chấn thiên hạ, ai ai cũng đều nể sợ ...

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Không sai, Bạch Phát Long Nữ năm xưa lừng lẫy một thời, người trong võ lâm ai cũng nể sợ, bần đạo cũng có hân hạnh kiến diện một lần.

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Các danh kiếm đương thời thảy đều phải khuất phục, ngươi thâm trầm ẩn cư một nơi, nghĩa muội của lão thân, tuổi trẻ bồng bột, nghe danh ngươi mới tìm đến Liên Vân Lư cùng ngươi so kiếm, nhưng từ đó biệt vô âm tín trong giang hồ, có đúng vậy không ?

Dã Hạc đạo trưởng đáp:

− Việc so kiếm quả không sai ...

Bạch Phát Long Ẩu không để Dã Hạc đạo trưởng nói nốt, ngắt lời:

− Thế thì được, dĩ nhiên là ngươi thấy Thiên Nam Nhị Bảo thì sinh lòng tà dâm, hại chết nàng để cướp lấy báu vật.

Dã Hạc đạo trưởng cau mày nói:

− Hiền phu phụ đừng nghe lời đồn đại, chớ ngậm máu phun người, việc so kiếm giữa bần đạo với Bạch Phát Long Nữ tuy không ai thấy, nhưng có thiên địa chứng giám.

Bạch Phát Long Ẩu gầm lên:

− Thế thì nghĩa muội của lão thân thắng hay bại ?

Dã Hạc đạo trưởng đáp:

− Lệnh muội có Ngư Trường Kiếm lợi hại, đã đánh gẫy cả ba thanh trường kiếm của bần đạo.

Bạch Phát Long Ẩu bỗng thở phào nhẹ nhõm, hỏi:

− Nếu nàng không dùng Ngư Trường Kiếm, chắc cũng không khiến ngươi nảy sinh tà tâm, tìm cách ngấm ngầm ám toán nàng, phải vậy không ?

Dã Hạc đạo trưởng sa sầm nét mặt, nghiêm nghị đáp:

− Bần đạo tuy bị nàng đánh gãy lìa ba kiếm, nhưng hoàn toàn không phải là kẻ bại.

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Binh khí bị gãy, còn không đại bại, chẳng lẽ ngươi thắng hay sao ?

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Khi Bạch Phát Long Nữ đến Liên Vân Lư tìm bần đạo để so kiếm, thanh danh của nàng đã sớm chấn động cả võ lâm, danh tiếng của Thiên Nam Nhị Bảo thì trong giang hồ ai cũng đã biết. Bần đạo tuy là không có bôn tẩu giang hồ, nhưng danh tiếng lẫy lừng của lệnh muội cũng đã được nghe qua mấy vị bằng hữu cố tri nhắc qua, hơn nữa lệnh muội lại ưa mặc huyền y, cho nên là tuy bần đạo mới gặp nàng lần đầu tiên nhưng cũng nhận ra ngay đó chính là Bạch Phát Long Nữ.

Bạch Phát Long Ẩu lạnh lùng tiếp lời:

− Do đó ngươi mới biết nàng mang trong người Thiên Nam Nhị Bảo mà nảy tà tâm, nhưng không thể thắng nàng bằng kiếm, bèn dùng quỷ kế để ám toán nàng ?

Dã Hạc đạo trưởng quả thực là người tu luyện thâm sâu, nghe ác ngôn của Bạch Phát Long Ẩu từ nãy đến giờ mà vẫn hòa nhã, nói:

− Ngư Trường Kiếm là Xuân Thu thần vật, sắc bén tuyệt thế, lệnh muội có uy danh lừng lẫy trong võ lâm Trung Nguyên cũng là nhờ nó ...

Lão ông râu dài cười ha hả, nói:

− Chính thế ! Nếu mà Ngư Trường Kiếm là vật tầm thường, thì đâu có lọt vào mắt của ngươi.

Dã Hạc đạo trưởng cũng chẳng phân bua, nói tiếp:

− Bạch Phát Long Nữ bức bần đạo tỷ kiếm, bần đạo mấy lần cự tuyệt, nhưng lệnh muội cứ khăng khăng bức bần đạo xuất thủ, bần đạo cực chẳng đã đành đáp ứng nàng. Nàng tuy cuồng bạo, bức hiếp người nhưng chưa mất tư cách lỗi lạc, khi rút Ngư Trường Kiếm, còn báo cho bần đạo biết nó cực kỳ sắc bén, muốn bần đạo đem theo vài thanh trường kiếm phòng khi thanh này bị gãy thì có thanh khác thay thế, mới phân rõ thắng bại không phải là vì binh khí. Bần đạo chối từ, nhưng nàng vẫn khăng khăng ép buộc, bần đạo đành mang theo bốn thanh trường kiếm ...

Dã Hạc đạo trưởng đưa mắt nhìn ngọn núi cao xa xa, kể tiếp:

− Bần đạo và lệnh muội lên đỉnh núi kia. Nơi ấy không một vết chân người, quanh năm tuyết phủ trắng xóa, mà bắt đầu cuộc ác chiến, đấy là cuộc so kiếm dữ dội nhất trong đời bần đạo. Khi lệnh muội đánh gãy thanh kiếm thứ nhất của bần đạo, bần đạo đã cam nguyện chịu bại, nhưng không rõ tại sao lệnh muội cứ khăng khăng bức bần đạo tiếp tục ác chiến, bần đạo đành phải phục tùng, vậy là bần đạo bị gãy đến thanh kiếm thứ ba ...

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Một kẻ bị gãy đến ba thanh trường kiếm, chẳng lẽ còn chưa chịu bại ?

Dã Hạc đạo trưởng nghiêm nghị nói:

− Khi bần đạo dùng đến thanh kiếm cuối cùng, lệnh muội đột nhiên cao hứng, chỉ mũi kiếm vào bần đạo, đánh cuộc rằng, từ khi nàng tới Trung Nguyên, trong số kình địch nàng từng gặp, bần đạo là đối thủ lợi hại nhất, nếu lần thứ tư này còn bị gãy kiếm, thì bần đạo phải hoàn tục, đi theo nàng làm nô bộc suốt đời.

Dã Hạc đạo trưởng thở dài, ngẩng mặt nhìn ánh hoàng hôn phía trời tây, nói tiếp:

− Thỉnh vấn hiền phu phụ một câu, cái nhục đó có chịu được hay không ?

Bần đạo thiên tính tuy như đạm, chẳng muốn tranh đấu võ lâm, né tránh giang hồ, nhưng cũng không cam chịu nhục, do đó, trong hiệp đấu cuối cùng, bần đạo dốc toàn lực liều chết một phen. Trong trận quyết chiến ấy bần đạo đã may thắng một kiếm, lỡ tay đả thương lệnh muội.

Bạch Phát Long Ẩu thở dài, nói:

− Ngươi thắng nàng thật ư ? Võ công của ngươi cao hơn nàng ư ?

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Bần đạo thiên tính không ưa hoang ngôn, trong một chiêu kinh hiểm vạn trạng, bần đạo may mà thắng được, bần đạo muốn dùng đúng ba chữ «may mà thắng».

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Nhưng nghĩa muội của lão thân từ sau cuộc tỷ kiếm ấy không còn lộ diện trên giang hồ nữa, nếu chẳng phải do ngươi sát hạt, thì nàng đi đâu ?

Dã Hạc đạo trưởng trầm ngâm một lát, rồi đáp:

− Sau khi lệnh muội thất thủ lạc bại, lòng đầy phẫn uất, vội vã xuống núi, lệnh muội tuy là người có chút cuồng bạo, nhưng bần đạo thập phần kính nể nàng.

Bạch Phát Long Ẩu tựa hồ xúc động trước lời lẽ của Dã Hạc đạo trưởng, nguôi hẳn cơn giận, nhẹ nhàng nói:

− Ngươi kính nể nàng ở điểm gì ?

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Lệnh muội tuy bại một chiêu, nhưng bên người nàng còn có Thiên Long Thân, bảo kiếm cực kỳ lợi hại, có thể tiếp tục tái chiến, nhưng nàng lại nhận thua và lập tức xuống núi, tư cách lỗi lạc như thế, khiến bần đạo vô cùng kính nể.

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Thế thì được, ngươi hẳn biết nàng ở đâu chứ ?

Dã Hạc đạo trưởng trầm ngâm một hồi, rồi đáp:

− Không biết.

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Lão thân nghe đồn nghĩa muội của lão thân sau khi bị ngươi đả thương, tuy nàng còn có Thiên Long Thân bảo kiếm, nhưng không chống đỡ được, đã bị ngươi hạ ...

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Bần đạo tuy đánh bay kiếm của nàng, nhưng bình sinh không bao giờ quá tay với địch thủ.

Bạch Phát Long Ẩu nói:

− Bất kể lời đồn đúng hay sai, nhưng từ sau lần động thủ với ngươi, nàng biến mất khỏi giang hồ, đó là chuyện hoàn toàn xác thực, phu phụ hai ta đến đây tìm ngươi không phải là tự dưng ...

Ngừng một lát, bà lại nói tiếp:

− Thiên Long Thân, Ngư Trường Kiếm cũng theo nghĩa muội của lão thân mà biến mất, chẳng rõ hiện ở đâu, hai ta dò xét đã mấy năm liền đều vô hiệu, chỉ còn lão đạo sĩ ngươi là manh mối duy nhất.

Dã Hạc đạo trưởng điềm nhiên cười đáp:

− Bần đạo đã nói hết những gì mình biết, hiền phu phụ không tin thì cũng đành vậy !

Bạch Phát Long Ẩu quay sang phía lão ông râu dài, nói:

− Này lão đầu tử, sự tình này nên giải quyết thế nào đây ?

Lão ông râu dài lại thở ra một cụm khói thuốc, mới thong thả đáp:

− Lão phu thấy chỉ còn có hai cách. Nếu lão bà tin lời đạo sĩ, thì sự tình chấm dứt ở đây, hai ta chẳng tốn công thêm nữa, khỏi cần đi tìm Thiên Nam Nhị Bảo làm gì. Còn nếu lão bà không tin, thì bức lão ta phải trả.

Bạch Phát Long Ẩu nổi giận:

− Lão cứ nói thẳng ý của lão ra coi !

Lão ông râu dài nhả một vòng khói tròn, nói:

− Vậy ư, lão bà đã có khi nào chịu nghe chủ ý của lão phu đâu ?

Bạch Phát Long Ẩu gằn giọng:

− Lão bất tử, lão tin hay không tin lời đạo sĩ ?

Lão Ông râu dài đáp:

− Lão phu chỉ tin một nửa.

Bạch Phát Long Ẩu ngạc nhiên:

− Vì sao, tin thì tin, không tin là không tin, tại sao lại chỉ tin một nửa ?

Lão Ông râu dài đáp:

− Lời đạo sĩ nói đều là thực, lão ta không ám toán nghĩa muội của lão bà, cũng chẳng đoạt Thiên Nam Nhị Bảo, nhưng lão ta biết chỗ ở của Bạch Phát Long Nữ ...

Bạch Phát Long Ẩu hỏi:

− Tại sao lão lại biết thế ?

Lão ông râu dài cười ha hả, đáp:

− Chẳng lẽ quá nửa đời bôn tẩu giang hồ của lão phu uổng phí hay sao ?

Bạch Phát Long Ẩu chậm rãi quay sang chăm chú nhìn mặt Dã Hạc đạo trưởng, nói rành rọt từng tiếng:

− Ngươi biết nơi hạ lạc của nghĩa muội lão thân phải không ?

Dã Hạc đạo trưởng hơi biến sắc, ngẩng mặt nhìn trời cao, trầm tư rất lâu, thong thả đáp:

− Trước kia bần đạo hoàn toàn không biết ...

Bạch Phát Long Ẩu quát lớn:

− Sau đó thì sao ?

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Sau đó bần đạo nghe biết nơi hạ lạc của nàng.

Bạch Phát Long Ẩu hỏi:

− Hiện tại nàng ở nơi nào ?

Dã Hạc đạo trưởng thôi nhìn trời cao, cúi xuống nhìn phu phụ hai người kia, đáp:

− Lệnh muội không tái hiện trong giang hồ vì nàng đã không còn muốn tranh cường đấu nhược, không còn muốn đem tấm thân nữ nhi thanh bạch dấn mình vào chốn giang hồ ...

Bạch Phát Long Ẩu chỉ tưởng nhớ tới Thiên Nam Nhị Bảo, hận đạo trưởng qua câu nói vừa rồi chưa chịu để lộ nơi hạ lạc của Bạch Phát Long Nữ, để bà tới nơi đó hỏi nàng về nhị bảo. Mụ càng gấp, càng thấy Dã Hạc đạo trưởng nói năng quá chậm chạp, bèn không nhịn được, quát lớn:

− Hiện tại nàng ở đâu ? Nói mau !

Dã Hạc đạo trưởng hơi ngẩng lên, mục quang nhìn về chốn xa xăm, nói:

− Bần đạo thiết tưởng sau khi hiền phu phụ đã dọ xét được việc Bạch Phát Long Nữ động thủ với bần đạo, thì việc dò xét nơi tọa lạc của nàng cũng chẳng có gì khó.

Lão ông râu dài tựa hồ thiên hạ thái bình, há miệng tròn môi nhả ra một cụm khói thuốc, cụm khói không tán phát, mà cuộn thành một hình người lơ lửng bay lên không trung, lúc này không có gió, phải bay cao tới ngót một trượng mới tan dần.

Đoạn lão thong thả nói:

− Thế nào, lão phu đoán không sai mà ! Người ta biết, nhưng chẳng chịu nói cho lão bà nghe cũng hợp lý thôi.

Bạch Phát Long Ẩu mắt lóe sát cơ, mái tóc không gió mà động, cây long đầu quải trong tay vung lên, mắt nhìn Dã Hạc đạo trưởng chằm chằm, lạnh lùng quát:

− Được lắm ! Ngươi biết mà không chịu nói hả ?

Dã Hạc đạo trưởng đáp:

− Huyền y Long Nữ vẫn đang sống giữa thế gian, vậy mà hai vị tìm kiếm nhiều năm chẳng thấy, bần đạo thiết tưởng nàng đã sớm biết hai vị tốn công khó nhọc, nhưng vẫn không chịu lộ diện tương kiến với hai vị, điều đó chứng tỏ hai việc. Một là nàng không muốn cùng hai vị tương ngộ, hai là nàng có nỗi khổ tâm, không tiện tái kiến với hai vị. Ở đây vắng mặt nàng, bần đạo không thể tự tiện nói ra nơi an cư của nàng.

Điều này hiển nhiên nói cho Thiên Nam Song Hiệp biết rằng đạo trưởng tuy biết nơi hạ lạc của Bạch Phát Long Nữ, nhưng không chịu nói ra.

Bạch Phát Long Ẩu từ từ đến gần Dã Hạc đạo trưởng, lạnh lùng nói:

− Ngươi đã không chịu nói ra nơi hạ lạc của nàng, chắc chúng ta sẽ phải động thủ thôi.

Dã Hạc đạo trưởng nghiêm nghị đáp:

− Nếu hiền phu phụ có thể lui lại ba ngày, bần đạo nhất định sẽ hồi đáp hai vị được thỏa mãn, hoặc

giả giục nàng tương kiến với hai vị.

Bạch Phát Long Ẩu gầm lên:

− Hai ta đã tìm nàng mấy năm liền, đi khắp chân trời góc biển, trải bao vất vả, lúc này một khắc cũng không chờ đợi nữa, lão thân muốn gặp nàng ngay tức thời.

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Thế thì thứ cho bần đạo không thể ứng lệnh !

Bạch Phát Long Ẩu giơ cây đầu quải, toàn thân hơi chúi động, nghiêm giọng nói:

− Ngươi không chịu nói ra nơi hạ lạc của nghĩa muội lão thân, hiển nhiên là cố ý chiếm đoạt Thiên Nam Nhị Bảo của lão thân ...

Nội tâm mụ ta bị kích động, sắc diện lộ rõ, nhưng lời nói vẫn mạch lạc, phẫn nộ mà không rối loạn. Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Bần đạo là người xuất gia, tuyệt không có tâm tranh giành trong võ lâm, càng không có ý chiếm đoạt Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân là hai báu vật mà võ lâm nhòm ngó, hiền phu phụ mà không tạm lui cho ba ngày, thì bần đạo cũng hết cách.

Lời đạo trưởng nói ra hết sức nghiêm trang, khiến người nghe không thể không tin.

Bạch Phát Long Ẩu trong lòng nén giận, ngẩng mặt nhìn trời, trầm tư một hồi, rồi đột nhiên quay mũi quải về phía lão ông râu dài, nói:

− Lão đầu tử, chúng ta đi thôi ! Ba ngày sau sẽ trở lại đây.

Dã Hạc đạo trưởng chắp tay trước ngực, nghiêm trang nói:

− Bình sinh bần đạo chưa hề nuốt lời, ba ngày sau hiền phu phụ chỉ cần đặt chân tới đỉnh sơn phong này, bần đạo nhất định sẽ phụng cáo nơi hạ lạc của Bạch Phát Long Nữ.

Lão ông râu dài thả ra một cụm khói thuốc, cười ha hả nói:

− Đạo sĩ tuy ít bôn tẩu giang hồ, nhưng danh tiếng đệ nhất kiếm sĩ Giang Nam sớm đã truyền tụng trong võ lâm. Ba ngày nữa lão phu sẽ trở lại thảo giáo.

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Thứ cho bần đạo không thể tiễn xa.

Lời đạo trưởng chưa dứt, hai bóng người đã vọt đi cực nhanh, trong thoáng chốc đã mất hút. Dã Hạc đạo trưởng thấy họ đi rồi, mới quay người bước về phía Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng.

Hứa Sĩ Công nhìn sắc diện của Dã Hạc đạo trưởng, vội cung tay, nói:

− Tại hạ lần đầu tới Liên Vân Lư, chưa biết quy củ nơi đây, có gì mạo phạm, thỉnh lượng hải hà của đạo trưởng.

Vẻ mặt nghiêm nghị của đạo trưởng thoáng hiện nét cười nói:

− Thỉnh nhị vị vào trong kia !

Nói đoạn, đạo trưởng tiến thẳng về phía thảo thất. Ba đồng tử bước theo sau đạo trưởng, vào trong tòa thảo thất ở chính giữa.

Hứa Sĩ Công nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lão đệ đã từng nghe ai nói đến Thiên Nam Song Hiệp hay chưa ?

Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:

− Tại hạ sơ nhập giang hồ, đối với các nhân vật võ lâm còn biết rất ít.

Hứa Sĩ Công cười:

− Thiên Nam Song Hiệp, hừ, xưng hô thế thôi, kỳ thực nên gọi hai kẻ đó là Thiên Nam Nhị Quái. Nhị quái ấy tuy đi kèm với hai chữ Thiên Nam, nhưng thực ra chúng luôn luôn bôn tẩu tại đại giang Nam Bắc.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

− Điều đó tại hạ càng không minh bạch.

Hứa Sĩ Công cười ha hả:

− Chẳng trách lão đệ được, vì mấy ai biết rõ về hai kẻ đó. Chuyện xảy ra từ năm mươi năm về trước kia. Thời ấy Thiên Nam Nhị Quái thường xuất hiện tại võ lâm Trung Nguyên, một nam một nữ, bất chính bất tà, vô thiện vô ác, đã gây không ít tội lỗi với võ lâm đồng đạo, bị võ lâm đồng đạo Trung Nguyên liên thủ vây đánh, cả hai đều thụ trọng thương, biến khỏi giang hồ suốt hai chục năm, sau đó chúng lại quay trở lại Trung Nguyên truy tìm cừu địch, hạ sát mười tám vị cao thủ võ lâm cho nên lưu danh bất hảo.

Nói tới đây, hai người đã vào đến thảo thất.

Hàn Linh đứng bên cửa, nhìn Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:

− Ngần ấy tuổi đầu mà hành sự bất chấp quy củ.

Hứa Sĩ Công nổi giận:

− Tiểu nha đầu, ngươi mạ lị ai vậy ?

Hàn Linh nói:

− Ai dám mạ lị lão, nói thế không được sao ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu ngần này tuổi đầu còn để ngươi quản giáo nữa chăng ?

Hàn Linh cười nhạt:

− Ý tứ chẳng tùy thuộc ở tuổi tác, lão càng nhiều tuổi càng nên biết những gì đáng làm, vậy mà lại còn chạy ra xem cảnh náo nhiệt, vi phạm quy củ của Liên Vân Lư.

Hứa Sĩ Công chẳng biết đối đáp ra sao, đành lặng lẽ ngồi xuống. Hàn Linh đắc lý, vẫn chưa chịu thôi:

− Dã Hạc đạo trưởng rất kỵ khách nhân chạy chỗ này chỗ nọ, hai vị chạy ra xem giao đấu là đã phạm điều húy kỵ, Dã Hạc đạo trưởng nể mặt chủ nhân của tiểu nữ không nói ra, nhưng nếu đạo trưởng báo cho chủ nhân của tiểu nữ thì e sẽ rất phiền phức.

Lãnh Như Băng thấy nàng nói câu nào cũng hữu lý, nhưng chau mày nói:

− Cô nương nói chí phải, nếu chủ nhân của cô nương có quở trách, tại hạ sẽ nhận hết cho cô nương là được chứ gì ?

Hàn Linh ngẩng mặt lên đỉnh thất, thong thả nói:

− Nếu công tử chịu đáp ứng tặng «Thiên niên Sâm hoàn» cho cô nương của tiểu nữ, chủ nhân của tiểu nữ hẳn sẽ không quở trách tiểu nữ.

Lãnh Như Băng thở dài:

− Thiên niên Sâm hoàn» sớm đã bị mất, dù tại hạ có muốn tặng cũng vô kế khả thi.

Hàn Linh nói:

− Chuyện đó không vội, chủ nhân tiểu nữ nghiêm lễ vô cùng, chỉ cần công tử nói tặng, thì việc truy tìm vật bị mất sẽ do chủ nhân của tiểu nữ đảm đương, khỏi cần công tử bận tâm.

Lãnh Như Băng nghĩ «Thiên niên Sâm hoàn» có quan hệ tới sự sinh tử của Trần đại hiệp nếu đem tặng, sau này làm sao há miệng đòi lại, tạm thời thấy khó ăn khó nói, đành trầm ngâm một hồi mới đáp:

− Chuyện này để tại suy nghĩ đã.

Hứa Sĩ Công lắc đầu nói:

− Nữ nhân với tiểu nhân là loại khó dạy nhất. Lão phu ngần này tuổi đầu tự nhiên gặp tiểu nha đầu ngươi, thật là quá ngu.

Hàn Linh không giận mà còn cười nói:

− Có ngày lão có duyên gặp được tiểu thư của tiểu nữ một lần, thì ...

Hứa Sĩ Công tiếp:

− Thì sẽ làm sao ?

Hàn Linh cười:

− Dù lão ngần này tuổi, kiến văn quảng bác song tiểu thư của tiểu nữ trí tuệ xảo đoạt tạo hóa.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu không tin có chuyện như vậy.

Hàn Linh nói:

− Không tin thì lão cứ thử coi ...

Bỗng ngừng lại thở dài, rồi tiếp:

− Những mong hoàng thiên phù hộ cho tiểu thư bệnh thế thuyên giảm, để thiên hạ được thấy tài năng của nàng ...

Có tiếng bước chân cắt lời Hàn Linh, chỉ thấy một đạo đồng ở cửa lạnh lùng nhìn ba người rồi nói:

− Gia sư cho thỉnh ba vị.

Ba người đứng dậy bước ra. Đạo đồng dẫn họ đến thảo thất ở chính giữa. Ở đó đã có hai người

ngồi chờ, ngoài Dã Hạc đạo trưởng, còn một lão nhân tóc bạc nhưng diện mạo trẻ trung.

Hàn Linh vừa thấy lão nhân chạy vội vào quì xuống vái lão nhân nói:

− Hàn Linh khấu kiến lão gia.

Lão nhân trừ mái tóc bạc, lông mày bạc, còn không thấy bất cứ dấu vết gì của tuổi tác, vẻ mặt đầy vẻ u sầm trầm trọng. Lão giơ tay nói:

− Cho ngươi đứng dậy.

Hàn Linh đứng lên, nói nhỏ với lão nhân:

− Nếu lão gia chặt xiềng xích cho hai vị kia, thì vị công tử kia sẽ tặng Thiên niên sâm hoàn để chữa khỏi trọng bệnh cho tiểu thư.

Lãnh Như Băng nghe Hàn Linh nói như vậy thì trong lòng rất khẩn trương, còn chưa kịp mở miệng, bạch phát đồng nhan lão nhân đã nói luôn:

− Lão phu thay tiểu nữ cảm tạ trước.

Đoạn thong thả bước lại, rút trong bao ra một thanh đoản kiếm, xoay cổ tay chém một nhát, còng xích trên tay Lãnh Như Băng đứt rời tức thì.

Hứa Sĩ Công nhìn đoản kiếm, giọng thất thanh:

− Ngư Trường Kiếm !

Bạch phát đồng nhan lão nhân cười thản nhiên nói:

− Không sai, huynh đài kiến thức hơn người.

Đoạn lại vung kiếm chém đứt còng xích trên tay Hứa Sĩ Công.

Hai người bị còng tay quá lâu, lúc này được giải thoát khỏi nó, bất giác vươn vai, dang rộng hai cánh tay, thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Sĩ Công nghĩ đến vừa rồi Thiên Nam Nhị Quái truy vấn Dã Hạc đạo trưởng về Thiên Nam Nhị Bảo, không ngờ một trong hai báu vật là Ngư Trường Kiếm lại đang ở Liên Vân Lư này. Nhìn lên chỉ thấy Dã Hạc đạo trưởng ngồi điềm nhiên nhìn ra cây tùng xanh ngoài kia, vẻ mặt như đang suy tính điều gì.

Bạch phát đồng nhan lão nhân trở về chỗ ngồi, nhìn Hàn Linh nói:

− Tiểu thư đã đến, đang ở phía sau, ngươi ra đó coi sao ?

Dã Hạc đạo trưởng đột nhiên đưa mắt nhìn Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng nói:

− Thỉnh nhị vị an tọa.

Lãnh Như Băng vừa bị bạch phát lão nhân nói chặn trước, tạm thời chưa tiện đề cập việc «Thiên niên Sâm hoàn», đưa mắt nhìn Dã Hạc đạo trưởng hỏi:

− Đạo trưởng có gì chỉ giáo ?

Dã Hạc đạo trưởng thở dài nhè nhẹ, nói:

− Liên Vân Lư xưa nay không tiện lưu khách, nhị vị đã được phá bỏ còng tay, tâm nguyện như ý, vậy cũng nên rời khỏi chốn này.

Lãnh Như Băng nhìn bạch phát lão nhân một cái, đột nhiên đứng dậy cung tay nói:

− Vậy tại hạ cáo biệt.

Nói đoạn chàng quay người bước ra.

Hứa Sĩ Công cũng đứng dậy, nói:

− Danh tiếng của đạo trưởng tại hạ ngưỡng mộ mấy chục năm, hôm nay vừa được gặp đã phải đi ngay, nhưng Hứa mỗ kính phục võ công của đạo trưởng vô cùng.

Bỗng nghe có tiếng gió quạt áo phần phật, một bóng người đã vọt tới chắn đường hai người, đó là bạch phát đồng dung lão nhân.

Hứa Sĩ Công từ khi bước vào bảo thất đã lưu tâm đến người này, thấy diện mạo rất lạ, chưa hề nghe nhắc đến, nhưng thấy lão ta đã có khả năng giao tiếp thân tình với Dã Hạc đạo trưởng, thiết tưởng chẳng phải hạng tầm thường, bèn lập tức lui lại hai bước đứng im chờ biến.

Lãnh Như Băng kiếm mi hơi chau, lạnh lùng hỏi:

− Lão tiền bối tự dưng chắn lối, hẳn có dụng tâm ?

Chàng vừa bị Dã Hạc đạo trưởng lạnh nhạt đuổi khách, nên trong lòng không khỏi bực bội.

Bạch phát lão nhân thở dài nói:

− Lão phu vì bệnh tình của ái nữ mà buồn phiền, mấy năm nay tóc xanh hóa bạc.

Lãnh Như Băng điềm nhiên nói:

− Thiên tính của phụ mẫu, chẳng qua là lẽ thường tình của mọi người.

Bạch phát lão nhân đảo nhanh mắt, rồi chằm chằm nhìn vào mặt Lãnh Như Băng nói:

− Tiểu nữ vượt qua được mười mấy năm trời, chứng tỏ chứng bệnh không phải bất trị, do đó lão phu tận tâm tận lực chữa trị, sự thực bức lão phu mạo hiểm, gác bỏ cả đạo nghĩa trong võ lâm.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Lão tiền bối nói nửa ngày, tại hạ vẫn chưa hiểu ngụ ý.

Bạch Phát lão nhân chớp chớp mắt xảo quyệt, nhưng lập tức trở lại vẻ rầu rĩ, ngẩng mặt lên trời, lạnh lùng nói:

− Bất cứ phương pháp hoặc dược vật gì khả dĩ điều trị được bệnh thế cho nữ nhi của lão phu. Vô luận có công hiệu tuyệt đối hay không, lão phu đều đem hết khả năng thử cầu cho kỳ được.

Lão tựa hồ là một người cực kỳ chính trực và hòa nhã, nhưng bị tình thân che lấp cách xử sự công chính, nói đến đây dường như tự biết tình lý bất ổn, bất giác thở dài tiếp:

− Rõ ràng mà nói, thì lão phu không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể cứu nữ nhi của lão phu.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối dụng tâm đòi lấy «Thiên niên Sâm hoàn» của vãn bối chăng ?

Bạch phát nhân đáp:

− Không sai, đừng nói lão phu vừa giải thoát dây xích còng tay cho hai vị, nếu không có việc đó, lão phu cũng phải lấy cho kỳ được «Thiên niên Sâm hoàn».

Lãnh Như Băng nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» tuy hiện tại không ở bên người tại hạ, nhưng dù vãn bối có truy hồi được nó, và lão tiền bối có ân tình giải thoát còng tay cho vãn bối, vãn bối khắc sâu trong lòng, có ngày báo đáp ân tình, song vãn bối khó có thể đem «Thiên niên Sâm hoàn» mà tặng.

Bạch phát nhân nói:

− Nên nhớ loại xích còng tay hai vị được chế tạo đặc biết, ngoại trừ Ngư Trường Kiếm là Xuân Thu thần vật của lão phu ra, khó có báu khí nào chặt đứt được nó. Ân tình này bảo lớn thì không phải,

bảo là nhỏ cũng không phải, lão phu lấy ân cầu vật, muốn có «Thiên niên Sâm hoàn» của công tử.

Lãnh Như Băng nhìn Hứa Sĩ Công một cái, đoạn lạnh lùng đáp:

− Dù lão tiền bối có thế nào đi nữa, vãn bối cũng không đáp ứng đem tặng nó.

Bạch phát nhân nói:

− Nói vậy tức là phải chiếm đoạt mới được ?

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối truy hồi vật bị mất, chẳng lẽ lại là không đúng hay sao ?

Bạch phát nhân biến sắc, nói:

− Lão phu bức công tử phải đáp ứng.

Lãnh Như Băng nói:

− Để xem thủ đoạn của lão tiền bối thế nào !

Bạch phát nhân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười một tràng nói:

− Chẳng lẽ ngươi còn định động thủ với lão phu chăng ?

Lãnh Như Băng bị tiếng cười của lão khiến chàng nổi giận, chàng cao giọng đáp:

− Thì lão tiền bối cứ việc chỉ giáo.

Bạch phát nhân bỗng sấn tới một bước, giơ chưởng thế định đánh tới, bỗng nghe một giọng nói dịu dàng vọng lại:

− Gia gia.

Bạch phát nhân vội rụt tay thoái lui, rồi bước ngang sang ba bước.

Lãnh Như Băng ngoảnh đầu, chỉ thấy một thiếu nữ y phục trắng toát toàn thân, được hai thanh y tỳ nữ dìu hai bên, đi lại gần.

Bạch phát nhân thở dài rất nhẹ, nói:

− Hài nhi, gió núi ban chiều lạnh giá, hài nhi ra ngoài này làm gì ?

Giọng nói chứa chan thâm tình.

Hai tỳ nữ thong thả dìu nàng dừng lại bên Lãnh Như Băng.

Cô nương trông thật tội nghiệp, vừa nhìn đã biết là người thể trạng yếu ớt, bị con ma bệnh hành hạ, mái tóc tơ rũ xuống ngang vai, lưng chừng thắt một mảnh vải trắng, nước da tái xanh, đôi mắt đờ đẫn, cặp môi phớt hồng, cử chỉ hiển nhiên là hữu khí vô lực.

Lãnh Như Băng động tâm, bất giác trong lòng dấy lên mối thương cảm, thấy vị cô nương này quá yếu nhược tựa một ngọn đèn sắp tắt.

Bạch phát nhân bước lại gần nàng, thong thả đưa tay vuốt mái tóc của nàng, nói nhỏ:

− Hài nhi, hãy vào trong thất đi. Hài nhi không chịu nổi gió núi lạnh giá đâu.

Tay lão run run, song mục nhìn Lãnh Như Băng dường như nội tâm có nỗi đau không nói thành lời.

Nên biết lúc này Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công tùy tiện xuất thủ thì nữ nhi của lão ta sẽ bị chết tức khắc dưới chưởng phong của đối phương.

Chỉ nghe bạch y thiếu nữ thong thả nói:

− Gia gia đừng lo, hôm nay nữ nhi cảm thấy tinh thần rất tốt, muốn ra xem phong cảnh.

Bạch phát nhân thở dài nhẹ, nói:

− Trời tối rồi, cảnh vật có gì đáng ngắm nữa đâu ? Hài nhi mau trở vào phòng đi thôi.

Bạch y thiếu nữ mỉm cười, đứng bất động.

Hứa Sĩ Công bỗng nói:

− Lãnh đệ, chúng ta đi thôi.

Nói đoạn lão cất bước đi thẳng.

Lãnh Như Băng do dự đôi chút, đoạn đi theo Hứa Sĩ Công.

Bạch phát nhân đưa mắt nhìn hai người, cũng muốn xuất thủ ngăn trở, nhưng chỉ e hai người kia động thủ đối phó sẽ đả thương ái nữ, nên lão đành gượng nén kích động, để họ đi.

Không ai ngăn cản, thoáng chốc hai người đã rời đỉnh núi.

Lúc này trời đã tối hẳn, trên cao nhấp nháy muôn ngàn tinh quang.

Hứa Sĩ Công nói:

− Dã Hạc đạo trưởng ẩn cư lánh thế, cứ ngỡ là nhân vật đại nhân đại nghĩa, nào ngờ cũng chẳng đáng được võ lâm đồng đạo chúng ta thật sự kính trọng cho lắm.

Lãnh Như Băng nói:

− Bạch phát nhân thì mất cả tư cách quân tử, hành động trắng trợn, có lúc để lộ sự gian ngoan, xảo quyệt.

Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Nếu Lãnh đệ không nhắc, chút nữa lão huynh quên. Thứ binh khí chém đứt xích còng tay chúng ta hiển nhiên là Ngư Trường Kiếm, một trong hai báu vật của Thiên Nam Nhị Quái, ba ngày sau Thiên Nam Nhị Quái trở lại, không biết Dã Hạc đạo trưởng sẽ ăn nói thế nào ?

Lãnh Như Băng bỗng nghĩ đến bạch y thiếu nữ yếu ớt bệnh tật, thở dài nhè nhẹ, nói:

− Thiếu nữ kia thật đáng thương, khiến phụ mẫu của nàng phải lao tâm khổ tứ, phụ thân lo buồn đến mức tóc xanh hóa bạc, đủ thấy mười mấy năm qua con ma bệnh nó hành hạ nàng nghiêm trọng lắm.

Hứa Sĩ Công cười:

− Thương thay tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ ...

Bỗng lão ngẩn ra, nói:

− Lãnh đệ, lão huynh chợt nhớ đến một đại sự.

Lãnh Như Băng nhìn thái độ của lão, bất giác kinh ngạc, hơi chau mày hỏi:

− Sự gì vậy ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Lãnh đệ mới gia nhập vào giang hồ, dĩ nhiên chưa biết truyền thuyết về Bạch Phát Long Nữ.

Lãnh Như Băng nói:

− Quả chưa từng nghe qua.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân không biết được du nhập vào Thiên Nam Tự khi nào mà được gọi là Thiên Nam Nhị Bảo, Lãnh đệ biết chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Việc này tại hạ mới nghe đó thôi.

Hứa Sĩ Công tiếp:

− Thiên Nam Nhị Bảo là do Bạch Phát Long Nữ mang tới Trung Nguyên, nàng nhờ nó mà đánh bại vô số cao thủ đại Giang Nam Bắc, danh tiếng lừng lẫy một thời, phàm sự tương phùng lợi hại đều từ danh tiếng của Bạch Phát Long Nữ mà ra, khiến vô số người thèm muốn Thiên Nam Nhị Bảo ...

Lãnh Như Băng bỗng nghĩ đến «Thiên niên Sâm hoàn» của mình cũng đã gây nên bao sóng gió, thì bất giác cảm khái, nói:

− Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. (người thường vô tội, vì mang ngọc quí mà có tội) Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Cây lớn hứng gió, danh lớn bị đố kỵ, ai ai đều biết, nhưng dám tránh vòng danh lợi thường tình, thử hỏi có được mấy người ? Bạch Phát Long Nữ dùng Thiên Nam Nhị Bảo mà nên uy, tuy hoành Trung Nguyên, tranh giành thiên hạ, đang lừng lẫy thì bị đổ gục, biến mất khỏi giang hồ, việc này gây chấn động lớn trong giang hồ, nhưng huyền y Long Nữ có trầm lạc dưới đáy đại dương, biệt vô tăm tích, Thiên Nam Nhị Bảo tự nhiên cũng theo nàng mà mất tăm ...

Lão ngừng lời một chút, cười ha hả rồi tiếp:

− Đúng rồi ! Lão huynh còn một việc nữa quên chưa nói cho minh bạch, ấy là Bạch Phát Long Nữ dung nhan cực kỳ mỹ lệ.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên một chút, nói:

− Việc tỉ kiếm giữa Bạch Phát Long Nữ và Dã Hạc đạo trưởng, chẳng lẽ trong giang hồ không có ai biết ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Không có ! Giang hồ chỉ truyền tụng vụ Dã Hạc đạo trưởng chế phục Đông Hải kiếm sĩ, chứ không ai biết việc Bạch Phát Long Nữ tỉ kiếm với Dã Hạc đạo trưởng, nếu không được nghe Thiên Nam Nhị Quái tới đòi Dã Hạc đạo trưởng, thì ngay cả lão huynh cũng chẳng biết sự tình.

Lãnh Như Băng ngẩng mặt hít một hơi dài, im lặng.

Hứa Sĩ Công thở dài, nói:

− Liên Vân Lư bề ngoài làm như tuyệt đối không tiếp khách nhân, không lại vãng tới các nhân vật giang hồ, bên trong chỉ e hoàn toàn không thanh cao chút nào ...

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ cũng cảm thấy thế, trên ngọn sơn phong chọc trời, chỉ có thảo thất với tùng hạc này dường như ẩn tàng một bí mật ghê gớm.

Chương 11: Bách Độc Tiên Tử

Hứa Sĩ Công nói:

− Ngư Trường Kiếm đã xuất hiện ở Liên Vân Lư thì Thiên Long Thân kia dĩ nhiên cũng đã rơi vào tay bạch phát nhân, thậm chí ngay cả Bạch Phát Long Nữ mất tích cũng ...

Lão đột nhiên ngừng lời, nhìn lên không trung, hít một hơi dài.

Danh tiếng thanh cao của Dã Hạc đạo trưởng trong giang hồ khiến Hứa Sĩ Công không thể khinh bỉ đạo trưởng khi chưa tìm được chứng cứ xác thực.

Lãnh Như Băng tựa hồ biết ẩn ý qua câu nói của Hứa Sĩ Công, lắc đầu thở dài:

− Trong thảo thất tuy ẩn tàng bí mật, nhưng quyết không thể có Bạch Phát Long Nữ ở đó, Dã Hạc đạo trưởng tuy lãnh đạm, nhưng chưa có hành động gì trái đạo.

Hứa Sĩ Công cười nói:

− Trên giang hồ vô số kẻ bề ngoài trung hậu, trong lòng hiểm trá, Dã Hạc đạo trưởng nếu có âm mưu, thì sẽ là kẻ đại gian đại ác ...

Lão tựa hồ cảm thấy lời này là quá võ đoán độc địa, vội ngừng bặt.

Lãnh Như Băng cười:

− Lão tiền bối ...

Bỗng nghe có tiếng chân rầm rập cắt lời Lãnh Như Băng. Lúc này hai người đã rời tuyết phong, xuống gần tới cửa ải gần nhất của Liên Vân Lư. Tiếng cước bộ rất trầm trọng, nhưng lại nhanh dồn dập, trong thoáng chốc trước mặt đã xuất hiện hai người.

Lãnh Như Băng nhìn thấy đó là hai tỳ nữ cao lớn đang khiêng một chiếc kiệu mềm màu đen gấp gáp chạy tới. Sơn đạo nhỏ hẹp, Lãnh Như Băng không thể không tránh sang một bên nhường đường cho họ. Nhưng Hứa Sĩ Công thì chớp chớp mắt, hét một tiếng, đứng ngay giữa lối đi.

Hai tỳ nữ khổ người cao lớn, cường tráng, hành động cực kỳ nhanh nhẹn, mày rậm mắt to, da thiết bì, nếu không vận nữ y, thì khó biết là nam hay nữ.

Che trước kiệu là một tấm vải màu đen, không thể nhìn rõ người ngồi trong kiệu, nhưng nhìn cước bộ của hai tỳ nữ, thêm vẻ mặt đầm đìa mồ hôi, tất là chủ nhân đang có việc khẩn cấp.

Hứa Sĩ Công đứng chắn ngang giữa lối đi khiến hai tỳ nữ buộc phải dừng chân.

Tỳ nữ đi đàng trước quát lớn:

− Này, người kia không có mắt hay sao ?

Hứa Sĩ Công điềm nhiên nói:

− Mắt lão phu nhìn rõ cảnh vật hàng mấy dặm, ban đêm sáng như minh châu, tuy niên kỷ cao nhưng nhãn lực còn tốt lắm.

Tỳ nữ nói:

− Lão chưa bị lòa, tại sao không nhường đường ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu cố ý đấy.

Tỳ nữ hơi sững sờ, nói:

− Lão cố ý ngăn kiệu, tức thị muốn chuốc lấy phiền não ?

Hứa Sĩ Công ưỡn ngực, hỏi lại:

− Các ngươi chạy bừa chạy bãi, có biết đây là nơi nào hay không ?

Tỳ nữ đó nhìn Hứa Sĩ Công dò xét một hồi rồi nói:

− Liên Vân Lư chứ đâu, bổn cô nương muốn tìm Dã Hạc đạo trưởng.

Hứa Sĩ Công miệng tranh biện với tỳ nữ, nhưng mắt thì cứ chăm chăm nhìn vào tấm vải đen che trước kiệu. Không thấy được nhân vật trong kiệu là ai, lão bèn cao giọng:

− Dã Hạc đạo trưởng chịu tiếp các ngươi hay sao ?

Tỳ nữ ngẩn người, không biết đáp ứng ra sao, bèn đứng ngây ra đó. Người ngồi trong kiệu quá ư điềm tĩnh, làm như không hề nghe thấy lời tranh cãi bên ngoài.

Hứa Sĩ Công dụng tâm chọc giận người trong kiệu để y phải thò đầu ra, nhưng người ấy vẫn im lặng.

Lãnh Như Băng đoán biết dụng ý của Hứa Sĩ Công, hơn nữa chính chàng cũng nổi tính hiếu kỳ muốn biết nhân vật kia là ai, nên cứ im lặng theo dõi.

Hai tỳ nữ này thể xác cao lớn nặng nề, nhưng phản ứng chẳng mấy linh hoạt, trầm tư hồi lâu, tỳ nữ đằng trước mới quát to:

− Lão nói gì vậy ? Bổn cô nương lên Liên Vân Lư không phải lần thứ nhất.

Hứa Sĩ Công cười phá lên:

− Tình thế mỗi lúc một khác, Dã Hạc đạo trưởng mấy ngày nay không tiếp khách.

Tỳ nữ chưa biết đối phó cách nào, bèn ngoảnh lại phía sau, nói:

− Phu nhân, Dã Hạc đạo trưởng không muốn tiếp khách, chúng ta có nên đi nữa chăng ?

Từ trong kiệu vọng ra giọng nói nữ nhân:

− Xông qua đi !

Tỳ nữ lập tức ứng thanh, quay đầu nhìn Hứa Sĩ Công nói:

− Tránh ra !

Nói rồi, tung một cước thật mạnh. Cước này xé gió, nghe tiếng gió biết là dị thường hung mãnh.

Hứa Sĩ Công lo bọn họ vọt qua mất, nên không né tránh, miệng quát to:

− Giỏi lắm ! Muốn xông qua ư ?

Lão bèn lập chưởng thành đao chém thẳng xuống.

Tỳ nữ này vai khiêng kiệu, cử động rất bất tiện, đành phải thoát lui hai bước né tránh chưởng thế, đoạn đặt kiệu xuống, hét một tiếng rồi xông thẳng tới giáng một quyền.

Tỳ nữ dáng cao quyền nặng, trong lúc giao đấu rất có khí phách nam tử, xuất quyền phi cước cực kỳ hung mãnh.

Hứa Sĩ Công tiếp một cước một quyền của tỳ nữ, biết đối phương không phải là hạng tầm thường, bèn vận công lực vung chưởng đánh ra một chiêu.

Đôi bên tiếp tục vung chưởng xuất quyền, quyền chưởng chạm nhau «ầm» một tiếng, tỳ nữ tuy bị Hứa Sĩ Công chấn thoái hai bước, nhưng Hứa Sĩ Công cũng bị loạng choạng, bụng nghĩ:

“Khí lực của tỳ nữ này thật ghê gớm.”.

Tỳ nữ này tính vốn hung hăng, sau một chút sững sờ lập tức xông tới, quyền cước công kích dồn dập. Dáng dấp tỳ nữ này trông thô thiển, nhưng lộ số của quyền cước biến hóa rất có bài bản, vừa uy mãnh, vừa hung hiểm.

Hứa Sĩ Công đành phải dùng toàn lực đối phó với kình địch, đôi bên cước lai quyền vãng, thoáng chốc đã giao đấu hơn ba mươi chiêu.

Tỳ nữ tựa hồ biết không địch nổi, bèn cao giọng gọi:

− Muội muội, mau lại đây, bất ổn rồi !

Tỳ nữ ở phía sau vội xông lên, đánh ngay ra một quyền.

Hứa Sĩ Công dùng chiêu «Thủ huy ngũ huyền» nghênh tiếp, tỳ nữ đó phải lùi xuống một chút. Tỳ nữ này thân thể cũng cao lớn, quyền lộ cũng uy mãnh chẳng khác gì sư tỷ của ả.

Hứa Sĩ Công dốc toàn lực liên hoàn công kích tám quyền, mười cước.

Tỳ nữ thứ hai cũng địch không nổi, vội chạy về đứng bên kiệu.

Hứa Sĩ Công không truy đuổi, mắt chăm chú nhìn vào tấm vải đen che trước kiệu, ngưng thần chuẩn bị.

Chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng vọng ra:

− Kẻ nào vậy ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Đại trượng phu hành động chính danh, lão phu là Hứa Sĩ Công.

Trong xe có tiếng cười nhạt, nói:

− Chúng ta vô oán vô cừu, tại sao lão lại cản đường người ta ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu có chút nghi vấn, muốn phiền phu nhân giải đáp.

Giọng nói lạnh lùng trong kiệu lại vọng ra:

− Cường ngôn đoạt lý, chắn đường hành hung, khác gì thổ phỉ, hãy coi đây.

Lời chưa dứt, tấm vải che trước kiệu không có gió mà tự bật lên, một đạo bạch quang bắn ngay ra.

Hứa Sĩ Công từng gặp nhiều đại địch, kiến đa thức quảng, tức thời đẩy song chưởng nghênh tiếp hàn quang từ phía chiếc kiệu bắn tới. Qua cuộc giao đấu với hai tỳ nữ, lão đã đoán biết thân thủ bất phàm của người ở trong kiệu, nên đã dùng đến mười thành công lực vào song chưởng này.

Một luồng kình phong phá không khí phóng mạnh tới, đập vào đạo hàn quang kia, khiến nó sững lại, làn hàn quang kia là một thanh bảo kiếm, lúc này kiếm quang đã thu về, một nữ nhân mặt choàng tấm voan đen, yểu điệu hiện ra.

Hứa Sĩ Công tuy một chưởng cản trở được công thế của nữ nhân, nhưng thầm biết chưởng thế uy mãnh toàn lực bình sinh của mình bị đối phương hóa giải một cách nhẹ nhàng như vậy thì lão không khỏi kinh hãi. Lòng tuy kinh hãi nhưng không thể để huyền y nữ nhân mở miệng trước, lão đã nói:

− Trông trang phục của phu nhân, hẳn là Bạch Phát Long Nữ ?

Huyền y nữ nhân hơi sững người, thong thả chĩa mũi trường kiếm xuống đất, nói:

− Có gì chỉ giáo chăng ?

Hứa Sĩ Công cất tiếng cười vang:

− Lệnh thư Bạch Phát Long Ẩu tìm phu nhân mấy chục năm trời, mới rồi vừa rời Liên Vân Lư ...

Huyền y nữ nhân không đợi Hứa Sĩ Công nói hết, vội hỏi:

− Thật vậy ư ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Lão phu bình sinh chưa hề hoang ngôn.

Huyền y nữ nhân giơ một tay lên, nói:

− Cảm tạ các hạ đã đưa tin.

Nói đoạn bà ta quay mình bước ngay vào kiệu.

Hứa Sĩ Công vội nói:

− Phu nhân xin dừng bước !

Từ trong kiệu vọng ra thanh âm của nữ nhân:

− Hứa đại hiệp còn có điều gì chỉ giáo, hãy nói mau.

Hứa Sĩ Công đáp:

− Lão phu thấy phu phụ lệnh thư tìm phu nhân là để đòi Thiên Nam Nhị Bảo.

Huyền y nữ nhân nói:

− Điều này ta biết.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu muốn hỏi danh tính của một người.

Huyền y nữ nhân hỏi:

− Người nào ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Trên Liên Vân Lư có một bạch phát đồng nhan, lão nhân mang theo bảo kiếm, đó là nhân vật nào vậy ?

Huyền y nữ nhân im lặng hồi lâu, rồi đáp:

− Lão hỏi để làm gì ? Tại sao lão xác định rằng hắn ta phải biết ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Người ấy tay cầm Ngư Trường Kiếm, là một trong hai Thiên Nam Nhị Bảo, do đó lão phu xác định người ấy dĩ nhiên quen biết với phu nhân, lão phu hỏi về người ấy chẳng qua là vì thán phục võ công của y mà thôi.

Huyền y nữ nhân nói:

− Đó là phu quân của ta.

Nói đoạn bà khẽ ra lệnh cho hai tỳ nữ. Hai tỳ nữ tức thời khiêng kiệu lên chạy đi.

Hứa Sĩ Công cao giọng gọi:

− Phu nhân có thể cho biết tính danh của người ấy được chăng ?

Nhưng chiếc kiệu đã phóng đi như gió, thoáng chốc mất hút.

Lãnh Như Băng cau mày nói:

− Chúng ta cũng đi thôi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Bạch Phát Long Nữ quả nhiên vẫn còn sống.

Lãnh Như Băng nói:

− Chúng ta bị trục xuống núi, tuy không có gì hệ trọng lắm, nhưng cũng là mất thể diện. Lão tiền bối có còn hứng thú xen vào chuyện người khác hay chăng ?

Hứa Sĩ Công cười hì hì nói:

− Lãnh đệ chẳng phải lão huynh này đã nói rồi sao, hý kịch trên giang hồ Lãnh đệ còn phải theo học lão huynh hai năm nữa, ai ai cũng biết diễn kịch, có điều tài nghệ khác nhau.

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối quả thực không hiểu, chuyện Bạch Phát Long Nữ thì có quan hệ gì tới chúng ta cơ chứ ?

Hứa Sĩ Công nghiêm trang đáp:

− Trước khi lên Liên Vân Lư, lão huynh chỉ một mực cho rằng Dã Hạc đạo trưởng xa lánh thế sự, ẩn cư chốn sơn lâm, làm bạn với tùng hạc, không lai vãng với các nhân vật võ lâm. Nhưng lúc này lão huynh đã hoàn toàn cải biến cách nhìn nhận. Liên Vân Lư này chẳng những không hề thanh cao như chúng ta tưởng tượng, mà còn là nơi sào huyệt bí mật phát ra hiệu lệnh. Dã Hạc đạo trưởng không chịu lai vãng với các nhân vật võ lâm, chẳng qua là để ngụy trang che mắt mọi người. Bí mật ghê gớm này trong võ lâm mấy chục năm nay, nếu chúng ta đủ khả năng phát giác, thì chẳng những có thể làm chấn động giang hồ, mà còn nhất cử thành danh, cả hắc đạo lẫn bạch đạo trong thiên hạ sẽ phải kính nể chúng ta.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Lão tiền bối cho rằng Liên Vân Lư là nơi ẩn giấu những trò xấu xa ?

Hứa Sĩ Công trầm ngâm hồi lâu, nói:

− Việc này lão huynh rất khó phát ngôn, nhưng trong lòng có rất nhiều nghi vấn. Những việc Dã Hạc đạo trưởng làm đều quả thực là khác thường ...

Lão ngẩng mặt lên hít một hơi dài, rồi tiếp:

− Nào hoạt động ngấm ngầm trên sơn phong, nào sào huyệt Huyền Hoàng Giáo, có ai ngờ bọn chúng đã sớm hiện diện trong võ lâm, bố trí các phân đà, ngầm chiêu mộ các cao thủ ở Giang Nam. Lại cũng không ai ngờ có một vị tuyệt thế cao nhân ẩn cư lại Lục Tinh Đường. Bạch Phát Long Nữ mất tích mấy chục năm, hóa ra vẫn lai vãng với Dã Hạc đạo trưởng. Thiên Nam Nhị Bảo là mơ ước của biết bao nhân vật võ lâm, cuối cùng lại xuất hiện tại Liên Vân Lư. Mỗi sự tình ấy đều đủ làm chấn động võ lâm, vậy mà thế nhân chẳng ai được biết. Ôi, lão huynh tuy nghi vấn trùng trùng, nhưng chẳng sao hiểu thấu nguyên nhân.

Lãnh Như Băng tiếp lời:

− Sao, lão tiền bối cảm thấy tất cả những sự việc ấy đều có liên quan với nhau ư ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Lão huynh nghĩ rằng có, nhưng không liên kết chúng với nhau được.

Ngưng một chút, lão lại nói:

− Theo kinh nghiệm mấy chục năm giang hồ của lão huynh thì chỉ một hai ngày tới trên Liên Vân Lư sẽ có đại biến kinh nhân, cũng có thể cuộc đại biến đã bắt đầu phát động. Lãnh đệ không tin, thì chúng ta hãy tìm một chỗ kín đáo ẩn thân mà quan sát thì sẽ thấy thôi.

Lãnh Như Băng tựa hồ bị Hứa Sĩ Công khơi dậy tính hiếu kỳ, sau một lát trầm tư nói:

− Tại hạ chờ lão tiền bối định đoạt.

Hứa Sĩ Công nhìn bốn phía một hồi, giơ tay chỉ một cây tùng ở vách núi phía nam, nói:

− Cây tùng kia cành lá rậm rạp, lại nhìn ra tứ phía khá rõ, nếu nấp ở đó sẽ quan sát được động tĩnh.

Hai người chạy tới ẩn mình vào cành lá rậm rạp, nhắm mắt vận khí điều tức, chờ xem sự biến.

Lúc này trăng mới ló rạng ở phía đông, nhưng bị mây che khuất, ánh sao nhấp nháy, gió đêm thổi mạnh, cảnh thâm sơn tĩnh dạ u trầm, thê lương.

Trên khu vực thảo thất đột nhiên có ánh đèn sáng lóe lên.

Từ chỗ hai người đang ẩn thân tới khu thảo thất khá xa, nhưng ánh đèn giữa đêm tối chiếu rạng khiến đứng đây có thể thấy rõ động tĩnh ở khu vực đó. Hứa Sĩ Công nói nhỏ:

− Lãnh đệ, lão huynh dự đoán không sai. Giữa đêm hôm khuya khoắt khu thảo thất lại đốt đèn sáng thế kia, hẳn là có tác dụng gì đây ?

Lãnh Như Băng gật đầu nói:

− Lão tiền bối dự liệu không sai.

Chàng căng mắt nhìn về phía thảo thất.

Quả nhiên, trong khu vực ấy có biến hóa, một cây đèn được mang treo cao trên cây tùng lớn bên ngoài.

Gió lớn khiến cây đèn không ngớt đung đưa.

Hứa Sĩ Công thở dài nhè nhẹ, lẩm bẩm:

− Hừ, đại bí mật chấn động giang hồ sắp lộ ra trước mắt hai chúng ta đây ...

Lãnh Như Băng đột nhiên giơ tay xua xua, hạ giọng nói nhỏ:

− Lão tiền bối nhỏ giọng thôi, có người đến.

Trong tiếng gió đêm vẫn nghe rõ tiếng cước bộ, hai bóng người phóng lên như tên bắn về phía thảo thất.

Lãnh Như Băng chú mục khi hai bóng người chạy qua bên dưới, chàng nhận ra đó là hai đạo y đồng tử đeo kiếm.

Hứa Sĩ Công nói rất nhỏ:

− Nếu lão huynh không lầm, hai gã đạo đồng ấy có thể là đang đi truy xét hành tung của chúng ta.

Lãnh Như Băng nói:

− Dĩ nhiên chúng biết ta chưa ra khỏi khu vực thảo thất thì còn ẩn thân gần đỉnh núi, sơn cốc không dài, chỉ e chúng sẽ phát hiện ra nơi ẩn của chúng ta.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão huynh thiết nghĩ chúng cũng chẳng có nhiều thời gian để truy tìm chúng ta đâu.

Lời chưa dứt, lại thấy có thêm hai bóng người chạy tới, một đạo y đồng tử, một thanh y thiếu nữ, cả hai đều mang kiếm.

Thiếu nữ mặc võ phục, tuổi xấp xỉ như Hàn Linh, nhưng cử động linh lợi, chạy với tốc độ kinh nhân, xem chừng võ công cao hơn hẳn Hàn Linh. Hai kẻ vừa rồi vút qua bên dưới cây tùng, vọt về phía thảo thất.

Hứa Sĩ Công nói:

− Xem chừng không giống như chúng đang truy xét chúng ta. Ha ha, màn hý kịch cực kỳ khẩn trương sắp được công diễn trước mắt chúng ta đó.

Bỗng ba gã đồng tử và thiếu nữ vừa vào trong thảo thất lại trở ra, lần này tay lăm lăm trường kiếm, phân thành hai nhóm, sục sạo các lùm cây cỏ ở dưới thấp, vung kiếm phát lia lịa như đang tìm một cái gì.

Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− Lão tiền bối, chúng ta nấp ở đây, chỉ e sẽ bị lộ, nên sớm tìm chỗ khác.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đoạn cốc này rộng không quá hai trượng, vách dựng đứng, ngoài cây cỏ, còn có thể ẩn vào đâu được, vạn nhất bị chúng phát giác, thì chúng ta đành phải xuất hiện vậy thôi.

Lúc này hai đồng tử đã sục tới dưới gốc cây tùng hai người đang ẩn thân.

Trăng bị mây che, lá tùng rậm rạp, hai gã đồng tử đứng bên dưới không thể nhìn thấy họ.

Nhưng cành lá rậm rạp lại khiến hai gã kia hiềm nghi, một gã cúi nhặt một cục đá ném mạnh lên cây. Cục đá xé gió, xuyên qua cành lá, bay sát bên đầu Hứa Sĩ Công, đập vào vách cốc.

Hứa Sĩ Công vừa vận chân khí, ngưng thần cảnh giới, vừa nín thở chờ đợi.

Bỗng một gã đồng tử nói:

− Cây tùng này quá um tùm, là nơi ẩn nấp rất tiện lợi, ngươi đứng dưới nghe ngóng, để ta trèo lên coi.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Cây tùng này tuy um tùm, nhưng cũng chỉ trong phạm vi một trượng, chúng đã leo lên, ắt sẽ phát hiện, chi bằng xuất hiện trước còn hơn.”.

Chính lúc chàng đang định nhảy xuống, bỗng có tiếng gọi:

− Đây rồi ! Lại đây đi.

Hai đồng tử dưới gốc cây vội chạy về phía có tiếng kêu.

Hứa Sĩ Công thở phào nói:

− May quá ! May quá, chút nữa thì bị chúng tìm ra ...

Bỗng trong lòng máy động, lão nói tiếp:

− Chẳng lẽ trong sơn cốc lại còn có cao nhân ẩn thân ư, kỳ quái thật.

Lãnh Như Băng rẽ cành lá, ngưng thần nhìn thấy một bóng người chạy rất nhanh trong sơn cốc, hai người khác nhỏ hơn đuổi gấp phía sau, lại có hai đồng tử vừa rồi chặn từ phía đối diện, sơn cốc lại hẹp, chắc chắn họ sẽ gặp nhau.

Người bỏ chạy hẳn đã biết vô phương tẩu thoát, bèn dừng lại ở một chỗ rộng, chuẩn bị nghênh chiến.

Trong chớp mắt hai cánh truy binh ập đến, kiếm kiếm nhất tề vung lên.

Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công tuy có nhãn lực hơn người, nhưng trong đêm tối không thể nhìn thật rõ tình hình, chỉ thấy bốn thanh kiếm vung chém tới tấp, kiếm quang loang loáng, thập phần kịch liệt.

Hứa Sĩ Công thở dài nhẹ một tiếng, nói:

− Người kia võ công không kém, nhưng liều mạng làm gì chẳng biết, tại sao lại không dùng binh khí mà đối phó kia chứ ?

Lãnh Như Băng cũng cảm thấy kỳ quái, mọi nhân vật võ lâm khi giao đấu thường sử dụng một thứ binh khí mà mình thuận tay tại sao người này lại không có ?

Chợt từ phía dưới, nơi yếu đạo nhập sơn, vọng lên một tiếng hú, tiếp đó có một chiếc đèn đỏ được treo lên cao.

Trong bóng đêm u ám, cây đèn đỏ rõ ràng đập ngay vào mắt mọi người, trông cũng đầy vẻ thần bí và hung hiểm.

Mấy đồng tử thấy có ánh đèn đỏ treo lên, càng công kích dồn dập.

Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, nói:

− Thuộc hạ của Dã Hạc đạo trưởng cuối cùng chỉ là hạng ỷ vào số đông để thủ thắng.

Đối với Dã Hạc đạo trưởng, lão đã có sẵn thành kiến, nay càng cho rằng Dã Hạc đạo trưởng giả bộ thanh cao, miệng nam mô mà bụng một bồ dao găm, nên đối với người của Liên Vân Lư, lão cũng

sinh ác cảm, thấy chúng ỷ nhiều hiếp ít, bốn trường kiếm hợp lực đấu với một người tay không binh khí, thì càng lấy làm bất bình.

Bốn tay kiếm đấu với một người tay không trong đêm khuya lạnh lẽo trên núi, trận chiến đến hồi dữ dội nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Từ phía túp lều tranh ở chân núi, lại thấy một cây đèn đỏ được treo lên.

Vậy là có ba cây đèn đung đưa trong gió đêm.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, không hiểu cây đèn đỏ sau được treo lên nhằm mục đích gì.

Nhưng tình hình phát sinh đại biến, cùng lúc có một tiếng hú dài, rồi hàng loạt bóng người từ phía dưới tràn lên.

Lãnh Như Băng căng mắt nhìn, cũng chỉ thấy rõ một chiếc kiệu hình thù kỳ quái do bốn người khiêng, trên kiệu hình như có một người ngồi.

Từ phía ngược lại, cũng có mấy bóng đen lao tới, trong nhất thời tình thế đột biến, khiến chàng chưa biết chăm chú nhìn phía nào.

Song phương đã tiếp cận nơi năm người đang ác đấu. Người chạy như bay đến trước chính là Dã Hạc thượng nhân. Nhìn cuộc ác đấu, lão nói nhỏ:

− Dừng tay !

Ba đồng tử và thanh y thiếu nữ lập tức thoái lui năm thước.

Lúc này, chiếc kiệu kỳ hình quái trạng đã tới gần, người tinh mắt có thể thấy rõ. Lãnh Như Băng vừa nhìn thấy, trong lòng lập tức máy động.

Thì ra cái tưởng là kiệu, lại là một chiếc giường mềm hình chữ nhật, do bốn thiếu nữ kiều diễm khiêng trên vai. Ngồi trên giường là một nữ nhân mặc áo lụa hồng, gió núi làm cho tay áo bay phần phật.

Lúc này khoảng cách giữa đôi bên chỉ còn cách chừng bảy tám thước. Đằng sau Dã Hạc Thượng Nhân là bạch phát đồng nhan lão nhân và một trung niên đại hán cao gầy, mặc y phục màu đen, vẻ mặt lạnh lùng, tay cầm trường kiếm, chính là trung niên đại hán đã ngăn cản Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng ban chiều.

Chỉ thấy Dã Hạc Thượng Nhân đặt một tay lên ngực, cúi mình hành lễ với nữ nhân ngồi trên giường, đoạn quay về phía cây tùng mà cao giọng nói:

− Nhị vị đã thấy rõ sự tình, thỉnh cùng xuống đây coi.

Thanh âm của đạo trưởng không lớn nhưng rành rọt dị thường, Lãnh Như Băng ngạc nhiên nói nhỏ với Hứa Sĩ Công:

− Làm sao Dã Hạc Thượng Nhân nhìn một cái đã biết ngay chúng ta ẩn ở đây ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Lão ta chỉ phán đoán thôi, nhờ kinh nghiệm giang hồ đó, ta đã bị phát hiện, chi bằng đường đường chính chính mà tới đó đi.

Lãnh Như Băng đáp:

− Vãn bối cũng nghĩ như vậy.

Nói đoạn, chàng nhảy xuống, sải bước đi tới.

Hứa Sĩ Công làm theo, thoáng chốc họ đã tới đứng bên cạnh Dã Hạc Thượng Nhân.

Bạch phát đồng nhan lão nhân nhìn hai người một lượt, định nói lại thôi.

Lúc này mây đã bị gió thổi đi, nguyệt quang rọi xuống vằng vặc, soi tỏ người ngồi trên giường là một nữ nhân tuyệt mỹ, chân thon tay ngọc, nước da trắng hồng, liễu mi cong cong, mũi thẳng môi hồng, tóc mây buông xõa, ngồi lim dim bất động.

Dã Hạc Thượng Nhân khẽ đằng hắng, rồi nói:

− Bần đạo thất lễ không ra xa nghênh tiếp, mong Tiên tử thứ tội.

Mỹ nhân bỗng mở to hai mắt, hai đạo nhãn thần chú mục nhìn mặt Dã Hạc Thượng Nhân, cười lạnh một tiếng, rồi nói:

− Âm linh gia sư phù hộ đạo trưởng vẫn còn được sống trên dương thế ư ?

Dã Hạc Thượng Nhân ngẩng mặt lên trời cả cười đáp:

− Nếu bần đạo sớm chết đi, chẳng hóa ra cô nương uổng phí mười lăm năm hay sao ?

Mỹ nhân bỗng giơ tay phẩy một cái, bốn tỳ nữ thong thả đặt chiếc giường xuống. Mỹ nhân chậm rãi rút từ trong túi ra một bức mật hàm, ném qua nói:

− Gia sư trước lúc tạ thế, có để lại thư này, lão hãy xem đi, rồi chúng ta động thủ cũng chưa muộn.

Dã Hạc Thượng Nhân tiếp lấy bức mật hàm, rút ra khỏi phong bì, đọc dưới ánh trăng một lượt, mặt thất sắc, thở dài trầm trọng nói:

− Bần đạo nhất thời mắc sai lầm lớn, nay hối hận đã muộn, nguyện đem những năm còn lại đền bù lỗi lầm này.

Bạch phát đồng nhan bỗng đưa tay hữu chộp lấy bức mật hàm, miệng nói:

− Thư này viết gì vậy ?

Dã Hạc Thượng Nhân phản ứng cực nhanh, hữu thủ vụt ra thu lại bức mật hàm, cười khổ một tiếng, nói:

− Ồ, bần đạo sắp bước vào tuổi cổ lai hy, việc sinh tử đã sớm chẳng để tâm, huống hồ đi lần này vị tất đã bỏ mạng ...

Ngừng một chút đạo trưởng lại nói:

− Bần đạo suốt đời không màng danh lợi, không vướng mắc điều gì, chỉ còn lo cho bốn thái dược đồng tử đã nhiều năm theo hầu bần đạo ở Liên Vân Lư, hy vọng Vương huynh chiếu cố cho chúng thì không uổng mối giao tình giữa hai ta.

Bạch phát đồng nhan lão nhân tròn mắt, đột nhiên tiến lên hai bước, chắn trước mặt Dã Hạc Thượng Nhân, lạnh lùng nói với mỹ nhân ngồi trên giường:

− Dã Hạc đạo huynh tu dưỡng thâm hậu, đã không muốn động thủ với người, nhưng lão phu là người phàm tục, cô nương muốn dẫn Dã Hạc đạo huynh đi chẳng khó, song trước hết hãy hỏi thanh bảo kiếm trong tay Vương Tiểu Cường này đã.

Hứa Sĩ Công tựa hồ bị ai giáng một đòn vào ngực, bất giác thốt lên:

− Vương Tiểu Cường, Vương Tiểu Cường ...

Lãnh Như Băng quay nhìn Hứa Sĩ Công, hỏi nhỏ:

− Lão tiền bối biết người đó ư ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Một nhân vật danh tiếng lẫy lừng, nhưng lại chỉ có lão huynh này biết, những nhân vật võ lâm được gặp Vương Tiểu Cường lại càng ít hơn nữa.

Chỉ thấy mỹ nhân hơi cau mày, lạnh lùng nói:

− Lão đã muốn đứng ra đảm đương, hắn võ công cũng vào loại khá ...

Dã Hạc đạo trưởng bỗng đưa tay kéo Vương Tiểu Cường ra, nghiêm nghị nói:

− Vương huynh nếu còn nghĩ đến mối giao tình giữa hai ta, thỉnh chớ xen vào.

Vương Tiểu Cường hơi sững sờ, chậm rãi lui về một bên.

Dã Hạc đạo trưởng giơ tay nói với mỹ nhân:

− Chúng ta đi được rồi.

Mỹ nhân mỉm cười nói:

− Bổn cô nương những tưởng phải có một trường ác chiến, không ngờ lại dễ dàng thế này.

Dã Hạc đạo trưởng thở dài:

− Bần đạo không muốn động thủ với cô nương.

Mỹ nhân cười nói:

− Danh tiếng Bách Độc Tiên Tử quyết không phải là hư truyền, nếu lão thực tâm không muốn thúc thủ bị bắt thì cứ động thủ thử coi.

Dã Hạc đạo trưởng hơi cau mày tỏ ý phẫn nộ, nhưng nén ngay xuống, thong thả nói:

− Bần đạo nguyện để cô nương xử trí.

Mỹ nhân cười nói:

− Bổn cô nương muốn cho lão nếm thử một chút hình phạt.

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Bần đạo nguyện không phản kháng để cô nương bắt giữ.

Mỹ nhân hú nhẹ một tiếng, từ trên chiếc giường phủ da thú đột nhiên có một vệt sáng ánh kim phóng vút về phía Dã Hạc đạo trưởng.

Lãnh Như Băng cau mày, nghĩ thầm:

“Ám khí gì vậy ? Chẳng lẽ có thể tự động trói người ?”.

Chỉ thấy vệt sáng ánh kim kia bay vòng quanh thân Dã Hạc đạo trưởng mấy lần rồi tự dừng lại.

Mọi người nhìn kỹ, thảy đều kinh hoàng. Thì ra đó là một con quái xà, mình to bằng ngón tay cái, lưỡi cứ thò ra thụt vào nhanh hơn tia chớp, quấn quanh ngực Dã Hạc Thượng Nhân hai vòng, phần đuôi còn lại dài tới hai thước cứ không ngừng ngoe nguẩy trên đầu đạo trưởng, trông thực kinh hồn.

Chỉ nghe mỹ nhân cười khanh khách một tràng, rồi nói:

− «Kim Tuyết Xà» này của bổn cô nương là đệ nhất độc xà trong thiên hạ, chẳng những răng nó có độc tố đặc biệt khả dĩ giết chết người trong tức khắc, mà thân nó rắn chắc vô cùng, dù thứ binh khí lợi hại đến mấy cũng không thể chém đứt ...

Mọi người xung quanh thấy con độc xà kia có khả năng hành động theo lệnh của mỹ nhân thì thảy đều kinh hãi, không biết nàng dùng cách nào mà điều khiển được nó như vậy ?

Một mỹ nhân tươi như hoa, trắng như tuyết, kiều diễm mê hồn ai ngờ lại nuôi dưỡng một con độc xà cực kỳ độc hiểm.

Mỹ nhân đưa làn thu ba nhìn khắp lượt xung quanh rồi nói tiếp:

− Vị nào tâm bất phục, cứ việc động thủ.

Bỗng nàng ngừng lời, mục quang dừng lại trên người Lãnh Như Băng.

Chàng cười khảy một tiếng, quay mặt đi.

Bách Độc Tiên Tử hé miệng hạ giọng:

− Nếu có ai định thi triển độc kế ám toán, thì con «Kim Tuyến Xà» kia chỉ cần mổ một cái, Dã Hạc đạo trưởng sẽ chết tức khắc.

Nói đoạn mỹ nhân búng mình bay lên giường nói:

− Đi thôi !

Bốn tỳ nữ mỹ lệ nâng giường lên cất bước. Dưới ánh trăng, chỉ thấy xung quanh mép giường ngóc lên vô số kỳ hình quái trạng độc xà, lưỡi con nào con nấy thò ra thụt vào như chớp.

Lãnh Như Băng trong lòng chấn động, nói nhỏ với Hứa Sĩ Công:

− Dưới tấm da thú trải giường giấu đầy độc xà hay sao ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Trong giang hồ, người tài năng nhiều vô kể, còn có những sự kỳ quái hơn hắn kia.

Chỉ thấy Bách Độc Tiên Tử đã an vị trên chiếc giường mềm giữa vô số đầu rắn vây quanh mà đi.

Dã Hạc Thượng Nhân thì đi đằng sau, ngực bị Kim Tuyến xà quấn hai vòng như một thứ hình cụ lợi hại.

Vương Tiểu Cường bỗng ngửa mặt lên trời thở dài trầm trọng, mái tóc bạc trắng của lão không gió mà dựng cả lên, lão phóng mình đuổi theo.

Hứa Sĩ Công vốn sẵn ác cảm với Dã Hạc đạo trưởng, nhưng lúc này bất giác có chút đồng tình, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lãnh đệ, chúng ta cũng đi theo họ xem một chút.

Những người khác cũng lục tục đi theo.

Lãnh Như Băng cảm thấy có vô số nghi vấn, chàng không thể ngờ Dã Hạc Thượng Nhân cuối cùng lại cam nguyện thúc thủ bị trói bằng Kim Tuyến xà mà đi theo Bách Độc Tiên Tử. Chàng bỗng lẩm bẩm:

− Phải rồi, điều quan yếu chính là nằm trong bức mật hàm.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Cái gì ? Trong bức mật hàm ư ?

Lãnh Như Băng nói:

− Không sai, Dã Hạc đạo trưởng thúc thủ chịu trói, dĩ nhiên là do bức mật hàm kia.

Hứa Sĩ Công trầm ngâm một hồi, rồi nói:

− Đúng vậy ! Nếu chúng ta lấy được bức mật hàm trên người Dã Hạc đạo trưởng thì sẽ dễ dàng biết được điều bí mật.

Đoàn người đã về gần đến thảo thất.

Một trung niên râu dê khoác tấm vải bố màu lam, đứng buông thõng hai tay trước thảo thất, lạnh lùng nhìn Bách Độc Tiên Tử, da mặt giật giật, vẻ kích động và phẫn nộ.

Bách Độc Tiên Tử lim dim mắt, chẳng buồn để ý đến lam y trung niên, bốn tỳ nữ khiêng giường đi qua bên cạnh người này, bầy độc xà nơi mép giường ngóc đầu, thè lưỡi tựa hồ sát ngay quanh mặt

Lam y trung niên. Nhưng người này vẫn bình tĩnh, làm như không hề nhìn thấy những cái lưỡi rắn chạm vào da mặt mình.

Mục quang của y chăm chú nhìn vào mặt Dã Hạc đạo trưởng đi phía sau chiếc giường, răng nghiến chặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Dã Hạc đạo trưởng dừng chân, mỉm cười với Lam y trung niên, nói:

− Khu thảo thất này đã giữ chân ngươi mấy chục năm rồi, chuyến đi này của bần đạo không hẹn ngày về, ngươi cũng nên rời khỏi đây.

Lam y trung niên mặc cho nước mắt chảy ròng ròng, thong thả nói:

− Cát nhân sẽ được hoàng thiên phù hộ, tiểu nhân nguyện chung thân ở lại đây chờ chủ nhân hồi qui.

Dã Hạc đạo trưởng cười nói:

− Bữa tiệc nào rồi cũng tàn, thế gian chẳng có bài thuốc trường sinh, bần đạo đi lần này chưa hẳn đã chết nhưng cũng có thể sẽ gởi nắm xương tàn ở tha hương, các ngươi khỏi cần đợi bần đạo.

Lam y trung niên vái dài và vội nói:

− Nếu tiểu nhân có chút tài trí, quyết không tọa thị ...

Dã Hạc đạo trưởng lắc đầu, cười nói:

− Bần đạo đi chuyến này vốn là tự nguyện, há lưu di hận cho người, các ngươi đừng lo tìm cách cứu bần đạo mà dấy động cuộc phân tranh trong võ lâm.

Ôi, bần đạo sắp đến tuổi cổ lai hy, có chết cũng chẳng tiếc.

Chỉ nghe thanh âm lạnh lẽo từ trên giường vọng xuống:

− Mau đi thôi.

Vương Tiểu Cường quắc mắt gầm lên:

− Kim Tuyến Xà rắn chắc tới mức nào, thử coi có chịu nổi lưỡi kiếm của ta chăng ?

Trong tiếng gầm, kiếm đã phóng ra như một tia chớp, nhắm tới đầu Kim Tuyến Xà.

Bỗng Dã Hạc đạo trưởng ưỡn ngực vừa né tránh nhanh hơn tia chớp, vừa tung cước đá vào bụng dưới của Vương Tiểu Cường.

Vương Tiểu Cường vội thoái lui năm bước, hoành kiếm trước bụng, xúc động nói:

− Đạo huynh quả thật muốn để yêu nữ dẫn đi ư ?

Dã Hạc đạo trưởng nói, nhưng không đáp vào câu hỏi:

− Thiên Nam Nhị Quái thân hoài tuyệt kỹ, Vương huynh nên cẩn thận đối phó, tốt nhất uyển chuyển thuyết minh toàn bộ sự tình, tránh một trường sát đấu ...

Ngừng một chút, đạo trưởng lại nói:

− Lệnh ái tài hoa tuyệt thế, đáng tiếc bị chứng bệnh hiểm nghèo, những mong thượng thiên rủ lòng thương, Vương huynh sớm tìm được linh dược trị bệnh cho lệnh ái.

Đạo trưởng ngẩng mặt lên trời, thở dài rồi tiếp:

− Giang hồ sắp đại loạn, đất bằng nổi sóng, lửa cháy tràn lan, lệnh ái thực có thể trở thành người lèo lái ...

Bỗng nghe thanh âm dịu dàng vọng tới:

− Bá bá hãy dừng bước, để điệt nữ đến tiễn đã.

Ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một chiếc kiệu nhỏ màu xanh do hai tỳ nữ khiêng nhanh đến gần. Tấm vải che được kéo sang, từ trong kiệu bước ra một bạch y thiếu nữ thân thể yếu đuối.

Ánh trăng như bạc rọi xuống, thiếu nữ chống cây gậy chậm rãi đi tới, bạch y hòa với nguyệt quang thành một sắc trắng như hoa tuyết.

Dã Hạc đạo trưởng nói:

− Gió núi quá mạnh, hiền điệt nhi đâu cần phải ra đây mà tiễn.

Bạch y thiếu nữ đưa tay vịn vai tỳ nữ, nói:

− Tấm lòng nhân ái của bá bá đủ khiến thiên địa cảm động, nếu điệt nữ có thể sống thêm ba năm, nhất định sẽ được chính mắt thay võ lâm nghênh đón bá bá trở về.

Dã Hạc đạo trưởng cười thê lương, nói:

− Chỉ e xương cốt cũng chẳng được đem về Liên Vân Lư này.

Bạch y thiếu nữ giơ tay cười:

− Bá bá cứ an tâm mà đi. «Mạc sầu tiễn lộ vô tri kỷ, thử khứ thùy nhân bất thức quân» (đừng buồn phía trước không tri kỷ, đi thử biết đâu gặp kẻ hiền) Dã Hạc Thượng Nhân xúc động, ngẩng cao mặt cười vang:

− Đời người trăm năm như một giấc mơ, những mong lòng này được nguyệt quang soi tỏ, nữ hiền điệt hãy bảo trọng, bá bá đi đây.

Đoạn rảo bước theo cho kịp chiếc giường kia.

Vương Tiểu Cường nhìn bóng Dã Hạc đạo trưởng đã đi xa, đứng ngây như tượng, hú dài một tiếng, rồi phóng theo. Bỗng Bạch y thiếu nữ gọi giật lại:

− Gia gia ! Thỉnh lưu bước ...

Thân thể nàng yếu ớt, tiếng gọi tuy đã dùng hết khí lực, lời chưa dứt đã ho lên sặc sụa.

Vương Tiểu Cường vội dừng chân, quay người nói:

− Hài nhi, mau lên kiệu nghỉ một chút đi, đêm khuya gió lạnh hài nhi chịu sao nổi ?

Bạch y thiếu nữ tay hữu đặt lên ngực, ho thêm hai tiếng rồi đáp:

− Gia gia hãy ở lại chu toàn các việc cho bá bá.

Vương Tiểu Cường ngơ ngác hỏi:

− Hài nhi, có biết Dã Hạc sư bá đi đâu chăng ?

Bạch y thiếu nữ đáp:

− Hài nhi biết, sư bá đi Đoạn Trường Cốc, Ngũ Độc Cung ...

Vương Tiểu Cường hỏi:

− Hài nhi biết Ngũ Độc Cung là nơi nào chứ ?

Bạch y thiếu nữ đáp:

− Là nơi tập hợp các độc vật trong thiên hạ, một quỷ vực ở trần gian.

Vương Tiểu Cường nói:

− Hài nhi chưa từng bôn tẩu giang hồ, tại sao biết bí mật đó ?

Bạch y thiếu nữ đáp:

− Hài nhi chơi cờ với sư bá, nghe được bí mật ...

Bỗng nàng cau mày, đi về kiệu. Hai tỳ nữ dìu nàng lên kiệu, khiêng vội đi.

Vương Tiểu Cường thở dài, chạy theo sau chiếc kiệu.

Lãnh Như Băng nhìn Hứa Sĩ Công nói:

− Lão tiền bối có biết Đoạn Trường Cốc, Ngũ Độc Cung ở nơi nào chăng ?

Hứa Sĩ Công trầm tư một hồi, đáp:

− Dường như lão huynh từng có lần nghe nhắc đến nhưng chưa nhớ ra. Ồ, sự tình đêm nay thực khiến lão huynh hồ đồ.

Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− «Mạc sầu tiền lộ vô tri kỷ, thử khứ thùy nhân bất thức quân», chúng ta đừng tốn tâm sức đến chuyện này nữa, đi thôi.

Hứa Sĩ Công thở dài, nói:

− Phải, đi thôi.

Nói đoạn lão cất bước đi trước.

Chỉ còn lại lam y trung niên và hắc y đại hán vẫn đứng ngây như tượng gỗ trước gió lạnh nhìn theo bóng Dã Hạc Thượng Nhân đã khuất hẳn, trông như hai kẻ mất hồn.

Hứa Sĩ Công ngoảnh đầu lại nhìn họ, chợt cảm thấy thương cảm vô hạn, hạ giọng nói:

− Không ngờ họ lại tận trung đến thế.

Bỗng nghe một tiếng rên thảm thiết vọng tới, liền theo tiếng khóc rống lên.

Lãnh Như Băng ngoảnh nhìn, chỉ thấy một võ trang đại hán đang vừa chạy vừa khóc rống lên. Đây chính là người ban nãy đã dùng tay không động thủ với bốn đạo đồng, tiếng khóc của y mỗi lúc một lớn, tựa hồ toàn bộ sự thương cảm trong lòng đang bật thành tiếng khóc.

Hứa Sĩ Công bình sinh ưa thích xen vào chuyện người, không nhịn được, bèn nói cao giọng:

− Này bằng hữu, đại trượng phu dù có đau khổ cũng chẳng chau mày, việc gì khiến bằng hữu

thương tâm quá vậy ?

Hắc y đại hán như không nghe thấy lời Hứa Sĩ Công, cứ cắm đầu chạy.

Hứa Sĩ Công tràn qua chắn đường y, nói:

− Bằng hữu có nghe ta nói không ?

Đại hán chùi qua nước mắt, ngẩng lên hỏi:

− Lão kia là ai ?

Người này dùng thổ ngữ Tứ Xuyên, nhưng thanh âm nghe chói cả tai.

Hứa Sĩ Công mỉm cười, nói:

− Lão phu thấy huynh đài khóc lóc thảm thương, nên muốn hỏi cho biết.

Đại hán vốn đã ngừng khóc, nghe Hứa Sĩ Công hỏi vậy, lại khóc rống lên.

Hứa Sĩ Công cau mày, nói:

− Huynh đài có điều gì thương tâm, sao chẳng chịu nói ra, không chừng lão phu có thể chia sẻ.

Đại hán lau nước mắt, nói:

− Nam nhi đại trượng phu đâu có để tâm đến chuyện sinh tử, chẳng qua tại hạ cảm thương cho Dã Hạc Thượng Nhân mà thôi.

Lãnh Như Băng chỉ tâm niệm nghĩ đến Thiên niên sâm hoàn và sinh mạng của Trần Hải, hận không có cánh mà bay ngay về Thanh Vân Quán, thấy Hứa Sĩ Công nhiều chuyện như vậy thì vô cùng bất mãn, nhưng nghe gã đại hán nói vì Dã Hạc Thượng Nhân mà cảm thương thì cũng sinh ra hiếu kỳ, bèn hỏi:

− Huynh đài thương cảm Dã Hạc Thượng Nhân là vì lẽ gì ?

Đại hán thở dài, nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân vì võ lâm đồng đạo chúng ta mà không tiếc thân đến Ngũ Độc Cung. Một hành động tráng liệt nhường ấy, mấy ai trong thiên hạ hiểu được nội tình, biết được nghĩa cử xả thân cứu vãn võ lâm của đạo trưởng kia chứ ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Nói như vậy, hẳn huynh đài biết chăng ?

Đại hán đáp:

− Dĩ nhiên là biết.

Lãnh Như Băng nói:

− Nếu huynh đài biết, thử nói cho tại hạ nghe, để tại hạ chia sẻ nổi thương tâm cùng huynh đài.

Đại hán nhìn soi mói Lãnh Như Băng, đột nhiên quát lớn:

− Không được ! Hiện tại ta không hơi đâu đi nói với các vị, hãy mau tránh ra.

Nói đoạn, đại hán vung tay gạt Lãnh Như Băng ra.

Lãnh Như Băng bị cát gạt của đại hán phải thối lui hai ba thước, Hứa Sĩ Công cười khẩy một tiếng, nói:

− Huynh đài xuất thủ đánh người, không thấy lỗ mãng quá sao ?

Đại hán hơi sững người, rồi giận dữ quát:

− Nếu đã thương lão thì đã sao ?

Nói đoạn đại hán vung chưởng đánh tới.

Hứa Sĩ Công xoay hữu thủ chặt ngang, miệng quát:

− Người ta quan tâm đến ngươi, còn ngươi thì không biết phải trái gì cả.

Đại hán không nói thêm, vận quyền liên hoàn đánh tới như gió, uy thế cực kỳ mãnh liệt. Thoáng chốc đôi bên đã trao đổi ba mươi chiêu. Hứa Sĩ Công bỗng công thật nhanh một chưởng, đoạn né sang một bên, nói:

− Huynh đài quyền thế uy mãnh, hiếm thấy trên giang hồ, có phải là Lý Phi, một trong Xuyên Trung Tam Nghĩa chăng ?

Đại hán ngẩn ra, nói:

− Huynh đài là ai mà biết tại hạ ?

Hứa Sĩ Công cười lớn:

− Lão phu là Hứa Sĩ Công ...

Thiết Quyền Lý Phi vội cung tay nói:

− Hân hạnh, hân hạnh, thì ra là Lão Hầu Nhi.

Lý Phi là kẻ hơi đần độn, nói rồi mới biết là lỡ miệng, chợt nóng ran cả mặt, cúi đầu xuống.

Hứa Sĩ Công không chấp, cười ha hả:

− Bằng hữu võ lâm không phải chỉ một mình Lý huynh gọi lão phu là Lão Hầu Nhi, huống hồ lão phu với hai vị nghĩa huynh của Lý huynh là chỗ cố giao.

Trong Xuyên Trung Tam Nghĩa, chỉ riêng Lý huynh là chưa gặp qua, đêm nay mới có duyên hội ngộ.

Thiết Quyền Lý Phi nói:

− Tại hạ thường nghe nhị vị huynh thường nhắc đến Hứa huynh là bậc hào khí, đêm nay hân hạnh được gặp.

Hứa Sĩ Công nói:

− Hay, nói nghe hay lắm, lão phu tiện đây giới thiệu với Lý huynh một vị bằng hữu mới gia nhập võ lâm, tuy ít tuổi nhưng võ công quyết chẳng thua kém chúng ta.

Nói đoạn lão giơ tay chỉ Lãnh Như Băng.

Thiết Quyền Lý Phi nói trước:

− Là vị này chăng ?

Lãnh Như Băng điềm nhiên cung tay, đáp:

− Tại hạ Lãnh Như Băng là kẻ hậu sinh, mong được chỉ giáo nhiều nhiều.

Thiết Quyền Lý Phi ngắm nghía chàng từ đầu xuống chân hồi lâu, mới xua tay:

− Không dám đương, Hứa huynh đã trịnh trọng giới thiếu như thế, thiết tưởng Lãnh huynh phải là một cao nhân thân hoài tuyệt kỹ.

Lãnh Như Băng mỉm cười, ngẩng nhìn trăng sáng, cũng không tranh biện gì với Lý Phi.

Trong Xuyên Trung Tam Nghĩa, Lý Phi ít tuổi nhất, võ công cũng kém nhất, nghe Hứa Sĩ Công đề

cao một người vô danh tiểu tốt, thì trong lòng hoàn toàn không phục, lại thấy thần thái lạnh lùng, nghênh ngang của Lãnh Như Băng, thì càng tức giận, cười gằn:

− Nếu tại hạ có thể lỉnh giáo Lãnh huynh vài chiêu quyền cước thì thật là vinh hạnh.

Lãnh Như Băng nhìn Lý Phi nói:

− Tại hạ tự biết không phải là đối thủ.

Hứa Sĩ Công đã biết võ công của Lãnh Như Băng, vị Lý Phi lỗ mãng này hẳn khó bề địch nổi nhưng thấy y cứ khăng khăng đòi giao đấu thì cũng hơi giận, cao giọng nói:

− Xuyên Trung Tam Nghĩa cả ba đều thân hoài tuyệt kỹ. Mười tám lộ thần đao của lão đại uy chấn một phương. «Chu Sa Chưởng» của lão nhị nổi danh giang hồ, còn vị Lý huynh đây thành danh trong võ lâm nhờ song «Thiết Quyền» ...

Lãnh đệ ngươi nên học hỏi.

Chương 12: Giang Hồ Quái Sự

Thiết Quyền Lý Phi gườm gườm nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Nếu tại hạ động thủ với Lãnh huynh, tại hạ muốn dùng song quyền giao đấu.

Hứa Sĩ Công nhìn Lãnh Như Băng, trầm giọng:

− Trong giang hồ huê danh là vô cùng trọng yếu, cho nên có không ít cao thủ võ lâm để được nêu danh, đã phải đổ máu giao đấu. Xuyên Trung Tam Nghĩa danh trọng một đời, nếu Lãnh đệ có thể tiếp được Lý huynh vài chiêu, tức là được xếp vào bậc ngang hàng với Xuyên Trung Tam Nghĩa.

Ẩn ý của lão là ngầm bảo Lãnh Như Băng không cần khiêm nhường với gã lỗ mãng kia.

Lãnh Như Băng thong thả đưa mắt nhìn thân hình Lý Phi, nói:

− Lý huynh đã muốn chỉ giáo cho tại hạ vài chiêu, tại hạ còn khước từ là bất kính, nhưng đã động thủ giao đấu, tốt nhất hãy đánh cuộc cho thêm phần hứng thú.

Lý Phi tự thị rằng song quyền của mình đã đánh bại vô số cao nhân, mấy chục năm qua chưa gặp đối thủ, bèn nói:

− Tại hạ nhiều tuổi hơn, xin để tùy Lãnh huynh phân phó, không biết chúng ta nên đánh cuộc cái gì ?

Lãnh Như Băng nói:

− Nếu tại hạ bị thua, nguyện sẽ tự chặt một cánh tay để suốt đời này vĩnh viễn không động thủ với ai nữa.

Lý Phi không ngờ Lãnh Như Băng lại đánh cuộc trầm trọng như vậy, sững sờ nói:

− Như thế thì quá nặng !

Y tuy nóng nảy, có chút đần độn, nhưng không đến nỗi cùng hung cực ác, chỉ muốn giáo huấn cho chàng một chút, cũng là để trổ tài trước mặt Hứa Sĩ Công.

Lãnh Như Băng điềm nhiên mỉm cười, nói:

− Nếu Lý huynh không may thất thủ, tại hạ chỉ mong Lý huynh có thể cho biết nội tình của việc Dã Hạc Thượng Nhân chịu đi Ngũ Độc Cung, không biết ý của Lý huynh thế nào ?

Thiết Quyền Lý Phi biết mình chắc thắng, bèn cười đáp:

− Đánh cuộc như thế, Lãnh huynh quá thiệt thòi.

Lãnh Như Băng cung tay, nói:

− Lý huynh đã đáp ứng, thỉnh xuất thủ.

Lý Phi đáp:

− Lãnh huynh nhỏ tuổi hơn, xin mời xuất thủ trước.

Lãnh Như Băng không khiêm nhường nữa, hữu thủ lập tức giơ lên công xuất một chưởng.

Lý Phi không né tránh, giơ chưởng lên tiếp chưởng thế của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng cổ tay hữu bèn trầm xuống chưởng thế đột biến, vụt ngang qua để chộp tới yếu huyệt uyển mạch của Lý Phi.

Chiêu biến cực nhanh, chưởng thế lợi hại chiếm ngay tiên cơ. Lý Phi cả kinh, tả thủ vội phóng ra, cổ tay hữu đồng thời hạ xuống mới tránh được chiêu này.

Lãnh Như Băng mỉm cười, cổ tay hữu đang chộp tới không rụt lại, mà xoay ngược bàn tay, điểm một chỉ vào mạch huyệt ở cổ tay tả của Lý Phi.

Một thức chưa hết, đã công liền ba chiêu, sự biến hóa vô cùng kỳ ảo.

Lý Phi kinh hãi thối lui ba bước, thầm biết gặp phải kình địch bình sinh chưa hề tao ngộ, nào còn dám khinh suất, tay hữu xoay một vòng đánh ra chiêu «Di sơn đồ hải».

Y vốn có ngoại hiệu «Thiết Quyền», nên quyền pháp chẳng tầm thường, quyền này chứa đựng sự giận dữ mà đánh ra, uy thế càng lợi hại, khí thế xuất thủ uy mãnh, cuộn gió ù ù tràn tới.

Lãnh Như Băng thầm tán thưởng:

“Quyền thế quả uy mãnh, danh tiếng «Thiết Quyền» chẳng phải hư truyền.” Lập tức chàng né mình sang một bên để tránh thế quyền.

Lý Phi thấy chàng không dám nghênh tiếp quyền thế của mình, tưởng đối phương sợ hãi khí thế mãnh liệt của nó, bèn liên hoàn vung song quyền công kích, quyền này nối tiếp quyền kia, kình phong

ù ù, quyền ảnh tới tấp, công thế cực kỳ lợi hại.

Lãnh Như Băng vừa thi triển thân pháp khinh linh né tránh quyền thế, vừa triển khai thủ pháp «Đột Huyệt Trảm Mạch», phong bế quyền lộ của đối phương.

Sau bảy chiêu, Lý Phi đã bị thủ pháp «Đột Huyệt Trảm Mạch» của chàng làm cho quyền pháp rối loạn, chỉ thấy quyền thế của y chưa đánh tới, đầu ngón tay của đối phương đã tới trước, bức y phải thay đổi quyền lộ.

Miễn cưỡng chi trì vài chiêu nữa, song quyền của y đã bị Lãnh Như Băng phong bế hoàn toàn, chẳng còn cách gì triển khai, phản kích. Lúc này, nếu Lãnh Như Băng có ý đả thương y, thì hẳn y cũng khó bề tránh né nổi.

Người khác lâm vào tình cảnh này, ắt ngừng tay giao đấu, nhận thua, nhưng Thiết Quyền Lý Phi lại có chút đần độn, tuy song quyền bị phong bế hoàn toàn, vẫn chưa chịu thua, còn cố cầm cự.

Lãnh Như Băng cau mày, nghĩ thầm:

“Gã ngốc tử này nếu không cho nếm chút cay đắng, thì gã sẽ không biết thế nào là lợi hại.” Nghĩ xong, thủ pháp đột biến, ngầm xoay cổ tay một nửa vòng, một ngón tay chợt điểm ra nhanh như chớp.

Chàng hạ thủ lưu tình, ngón tay vừa chạm đã lập tức rụt về.

Tuy nhiên, Lý Phi đã nếm mùi cay đắng, chỉ cảm thấy uyển mạch ở hữu thủ bị một đòn nặng, nửa thân người tê dại, toàn bộ cánh tay hữu hết nghe lời, thõng ngay xuống.

Lãnh Như Băng đánh trúng một đòn, tức thời nhảy ra xa bốn năm thước.

Hứa Sĩ Công e Lý Phi không biết điều, đâm ra liều mạng quyết đấu, bèn nhảy ngay tới đứng giữa hai người, cười ha hả, nói:

− Hai vị so tài ngang ngửa, công lực của Lý huynh thâm hậu, còn thủ pháp của Lãnh huynh thì thực là kỳ ảo.

Thiết Quyền Lý Phi đứng ngây người nhìn Lãnh Như Băng, ngầm vận khí cho huyết mạch lưu thông, hồi lâu mới cử động được cánh tay một chút, rồi lắc đầu nói:

− Võ công Lãnh huynh cao hơn tại hạ rất nhiều ! Kỳ thực tại hạ phải nhận thua từ sớm.

Lãnh Như Băng điềm nhiên không nói gì.

Lý Phi lại nói tiếp:

− Lời giới thiệu của Hứa huynh không sai chút nào, tại hạ chẳng thể theo kịp võ công của Lãnh huynh.

Nói đoạn, cung tay vái Lãnh Như Băng ba lần.

Người này tuy có chút đần độn nhưng thập phần cương trực, khi chưa động thủ còn kiêu ngạo, nhưng khi lạc bại, lập tức nhận thua, tâm khẩu như nhất, không hề giả dối.

Lãnh Như Băng cũng cúi mình hoàn lễ, nói:

− Không dám, các hạ quá lời, tại hạ may mà thắng một chiêu đó thôi.

Lý Phi xua tay:

− Lãnh huynh không cần khiêm tốn, tại hạ tâm phục khẩu phục !

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

− Quyền thế của Lý huynh uy mãnh dị thường, tại hạ vô cùng thán phục.

Lý Phi cười nói:

− Nói hay, nói hay, võ công của Lãnh huynh là đệ nhất cao thủ mà tại hạ bình sinh được gặp.

Hứa Sĩ Công cả cười:

− Hai vị đừng khiêm nhường nữa, người ta có câu:

«Đánh nhau vỡ đầu mới nhận họ», chúng ta nên tìm chỗ nào uống vài chung rượu, để lão phu chúc mừng hai vị quen nhau.

Lãnh Như Băng nói:

− Đêm hôm giữa chốn thâm sơn cùng cốc này tìm đâu ra tửu quán ?

Lý Phi cười nói:

− Tại hạ bình sinh thích nhất uống rượu, bên người lúc nào cũng sẵn, chỉ tiếc không có đồ nhắm.

Hứa Sĩ Công nói:

− Nếu kiếm được vài chú gà rừng, nướng lên mà nhắm, thì hơn cả cao lương mỹ vị.

Lý Phi nhìn quanh tứ phía nói:

− Đằng kia có một cánh rừng khá rộng, chắc có dã cầm.

Nói đoạn, hắn chạy đi trước. Ba người chạy đến sát cánh rừng dày, Lý Phi cúi xuống nhặt mấy cục đá, ném vào rừng. Đá vừa ném tới, một bầy chim hốt hoảng bay lên.

Hứa Sĩ Công hai tay cầm đá vung liền ba lần, mấy con chim rớt xuống.

Lý Phi vội chạy đến nhặt ba con mang lại, cười nói:

− Thủ pháp của Hứa huynh quá mau lẹ, đêm tối mà bách phát bách trúng, ba con này cũng đủ làm một bữa tiệc.

Hứa Sĩ Công nói:

− Quá kém, tại hạ ném sáu cục đá, chỉ trúng có ba con, giang hồ biết chuyện này hắn sẽ chê cười.

Lý Phi chạy vào rừng kiếm mấy cành cây khô, nhóm lửa, nướng chim. Ba người ngồi quanh đống lửa. Lý Phi rót rượu, mùi rượu thơm nức, Hứa Sĩ Công tán thưởng:

− Hảo tửu, hảo tửu.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ không biết uống rượu, thỉnh hai vị tự nhiên.

Một hồi sau, Lãnh Như Băng thấy Lý Phi vừa uống rượu vừa cười chảy nước mắt, tiếng cười nghe như tiếng khóc, thì nghĩ thầm:

“Người này hình như có bệnh, bỗng khóc bỗng cười, chẳng hiểu ra làm sao.”.

Hứa Sĩ Công kiến văn quảng bác, thấy thế bèn nói:

− Lý huynh hẳn có tâm sự ủy khuất gì chăng ?

Lý Phi đáp:

− Tại hạ cảm thương cho Dã Hạc Thượng Nhân.

Lãnh Như Băng thấy lời này đã đi vào chính đề, bèn hỏi:

− Dã Hạc Thượng Nhân có điểm gì khiến Lý huynh thương cảm đến thế ?

Lý Phi đáp:

− Xuyên Trung Tam Nghĩa tung hoành trong giang hồ mấy chục năm nay, chỉ thán phục có hai người.

Lãnh Như Băng hỏi luôn:

− Là ai vậy ?

Lý Phi nói:

− Một là Dã Hạc Thượng Nhân, hai là Thiết Diện Thần Phán Trần Hải. Trần đại hiệp tuy là một nhân vật võ lâm hành hiệp trượng nghĩa được mọi người kính phục, nhưng Dã Hạc Thượng Nhân lại có ân cứu mệnh đối với Xuyên Trung Tam Nghĩa, do đó đối với Dã Hạc Thượng Nhân, chúng tại hạ kính trọng hơn một bực.

Hôm nay tận mắt chứng kiến đạo trưởng xả thân đi theo yêu nữ đến Độc Cung, mà mình không thể xuất thủ tương cứu làm sao tại hạ có thể yên lòng.

Lãnh Như Băng nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân tự nguyện đến Độc Cung, thiết tưởng là có chủ ý.

Lý Phi lắc đầu nói:

− Tại hạ tuy chưa đến Độc Cung, nhưng từng nghe lão đại của tại hạ nói đến chỗ đó. Đấy là một nơi sơn cùng thủy tận, chẳng những không có một ngọn cỏ cành cây, mà còn tập hợp các chủng độc vật như bò cạp độc, rết độc, độc xà, độc phong ... Trăm nghìn sinh vật tối độc trên cung. Đừng nói nhân vật ở trong Độc Cung, chỉ riêng tòa Độc Cung đã khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Lãnh Như Băng thản nhiên nói:

− Thiên hạ quả thực lại có một nơi như vậy ư ?

Lý Phi đáp:

− Đúng thế, lão đại của tại hạ từng tận mắt chứng kiến, quyết không sai.

Hứa Sĩ Công tiếp:

− Thiên hạ rộng lớn, thứ gì cũng có, một nơi như vậy không thể không tin.

Lãnh Như Băng đảo mắt, nhìn Lý Phi nói:

− Dã Hạc thượng nhân tự nguyện đến Độc Cung, chuyện này ắt có nguyên cớ, Lý huynh nếu biết,

có thể nói cho tại hạ nghe được chăng ?

Lý Phi ngẩn người, nói:

− Chuyện này, chuyện này, tại hạ không rõ lắm ...

Ngừng một chút, hắn lại nói:

− Nhưng tại hạ biết chắc một điều, rằng Dã Hạc Thượng Nhân chịu đến Độc Cung hoàn toàn không phải vì ân oán của riêng đạo trưởng, mà là vì nghĩ đến sự an nguy của đồng đạo võ lâm trong thiên hạ. Một nghĩa cử từ bi cao thượng như vậy, thử hỏi thế gian này có được mấy người ?

Lãnh Như Băng cau mày hỏi:

− Lý huynh đã không biết rõ nội tình, tại sao lại bảo Dã Hạc Thượng Nhân đến Độc Cung là vì sự an nguy của đồng đạo võ lâm chúng ta ?

Hứa Sĩ Công bôn tẩn lâu năm trong giang hồ, cũng thấy Lý Phi như còn giấu giếm điều gì, bèn hỏi:

− Lý huynh hẳn là phụng mạng lệnh huynh mà đến đây ?

Lý Phi đáp:

− Không sai, tại hạ chính là phụng mệnh của đại ca mà đến ...

Y đưa bình rượu bằng da lên nốc một ngụm, rồi nói tiếp:

− Tại hạ phụng mệnh đến đây dò xét hành động của Dã Hạc Thượng Nhân, rồi phải lập tức trở về báo cáo với đại ca.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Như vậy là Lý huynh quả thực không biết nội tình ?

Lý Phi đưa tay gãi gãi đầu nói:

− Tại hạ tuy không biết thật tỏ tường, nhưng việc Dã Hạc Thượng Nhân đến Độc Cung vì đồng đạo võ lâm chúng ta là điều chắc chắn không sai, nếu Lãnh huynh muốn biết nội tình, chỉ có cách đi cùng tại hạ đến gặp đại ca của tại hạ.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Phải đi Xuyên Trung một chuyến ư ?

Lý Phi đáp:

− Không cần đi Xuyên Trung, khi tại hạ khởi hành, đã hẹn với hai vị nghĩa huynh sẽ hội diện tại Tụ Anh Lâu ở Tô Châu.

Nguyên trong Xuyên Trung Tam Nghĩa, Lý Phi đứng thứ ba, có chút đần độn, nhưng lão đại thì mưu trí thâm sâu, liệu sự như thần, văn võ toàn tài.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Từ nay đến lúc hội diện còn được mấy ngày ?

Lý Phi nghĩ một chút, đáp:

− Qua đêm nay, còn đúng ba ngày nữa.

Hứa Sĩ Công nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân thúc thủ, chịu đến Độc Cung thực là điều bất ngờ, dù không phải là xả thân tương cứu đồng đạo võ lâm thiên hạ, hắn cũng có nguyên cớ kinh nhân ...

Lão ngẩng mặt lên trời nhìn vầng trăng sáng, thở dài nói:

− Yêu nữ kia tuy có độc xà, nhưng võ công của Dã Hạc Thượng Nhân, có thêm Vương Tiểu Cường hiệp trợ, đủ giao chiến với yêu nữ Bách Độc Tiên Tử, hơn nữa còn có cơ hội chiến thắng là đằng khác. Nhưng Dã Hạc Thượng Nhân lại cam nguyện thúc thủ chịu trói, theo người mà đi, hắn có chuyện ân oán gì đây.

Lãnh Như Băng định nói lại thôi, ngẩng mặt nhìn trời thở dài.

Lý Phi nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Lãnh huynh nếu không có việc gì gấp, chúng ta cùng đến Tô Châu gặp đại ca của tại hạ, tự nhiên sẽ biết rõ nội tình. Không phải tại hạ huênh hoang, nhưng trong thiên hạ, ngoại trừ nghĩa huynh của tại hạ, chỉ e chẳng còn ai biết nguyên nhân sâu xa !

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

− Lý huynh quá đỗi bi thương cho Dã Hạc Thượng Nhân, vì Dã Hạc Thượng Nhân có ân tình với Xuyên Trung Tam Nghĩa, Lý huynh tuy không biết nội tình của việc đạo trưởng cam nguyện đến Độc Cung, nhưng hắn là Lý huynh tỏ tường sự tích Dã Hạc Thượng Nhân ngày trước chứ ?

Lý Phi nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân có ân cứu mạng đối với Xuyên Trung Tam Nghĩa, nếu đạo trưởng không có lòng trượng nghĩa thì giang hồ sớm đã chẳng tồn tại Xuyên Trung Tam Nghĩa từ lâu rồi ...

Y nói câu này tựa hồ rất vất vả, nói đến đó thì ho mấy tiếng liền, y lại tiếp:

− Thực chẳng giấu gì Lãnh huynh, về phương diện mưu trí, tại hạ chẳng biết gì cả, mấy vị bằng hữu quen biết điều gọi tại hạ là Thiết Quyền Thạch Tâm, nhưng hai vị nghĩa huynh của tại hạ thì đa mưu túc trí, tâm cơ linh mẫn bội phần, mọi hành động của tại hạ đều do lão đại phân phó.

Lãnh Như Băng mới gia nhập giang hồ, nhưng đã thấy có nhiều sự việc kỳ quái, khiến chàng nổi tính hiếu kỳ, bèn thở dài, nói:

− Tại hạ nếu không có việc gấp trở về Hàng Châu, thì thật sự muốn theo sau Dã Hạc Thượng Nhân đến Độc Cung một chuyến xem sao.

Nói đoạn, chàng đứng dậy.

Lý Phi hỏi:

− Thế nào, Lãnh huynh phải đi rồi ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ còn có việc khẩn yếu, phải đi ngay Hàng Châu, xin cáo biệt.

Lý Phi cung tay, nói:

− Nếu có dịp đến Xuyên Trung, thỉnh Lãnh huynh đến tìm tại hạ.

Lãnh Như Băng đáp:

− Đa tạ !

Nói đoạn chàng quay người đi luôn.

Hứa Sĩ Công nói với Lý Phi:

− Dã Hạc Thượng Nhân đã đi Độc Cung, Lý huynh cũng không nên lưu lại đây lâu, hãy sớm hội kiến lệnh huynh tìm kế cứu vãn, lệnh huynh vốn có ngoại hiệu Trí Đa Tinh, thiết tưởng lệnh huynh sẽ có diệu kế, lão phu cũng cáo biệt ở đây.

Lý Phi nắm tay giơ cao, nói:

− Hai vị thượng lộ bình an, tại hạ không thể tiễn xa.

Hứa Sĩ Công phóng người đuổi theo Lãnh Như Băng lúc này đã đi được mấy chục trượng, hỏi:

− Lãnh đệ, định đi đâu vậy ?

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, đáp:

− Sự việc tuy đã chậm trễ, nhưng tại hạ không thể tận tâm tận lực tìm lại «Thiên niên Sâm hoàn».

Hứa Sĩ Công nói:

− Rất tốt, lão huynh cũng muốn trở lại Đào Hoa Trang để thanh toán món nợ với con a đầu Lục y mỹ nhân.

Lãnh Như Băng cười buồn bã, nói:

− Lần này dù có tìm được Lục y, lấy lại «Thiên niên Sâm hoàn» đã mất, chỉ e cũng chẳng cứu được tính mạng Trần đại hiệp nữa ! Ôi, ngày tại hạ lên đường, gia mẫu dặn đi dặn lại, rằng «Thiên niên Sâm hoàn» có quan hệ trọng đại, nào ngờ bỗng dưng tại hạ đánh mất đi, hại chết Trần đại hiệp, thật chẳng biết sẽ thưa bẩm thế nào với gia mẫu.

Hứa Sĩ Công cũng thở dài, nói:

− Lãnh đệ đừng quá lo buồn, nên nhớ người bôn tẩu giang hồ cuối cùng khó tránh cái chết thảm thương ! Trần đại hiệp bôn ba giang hồ mấy chục năm, thịnh danh ngày một cao, trong võ lâm nhắc đến Trần đại hiệp, có người yêu kính như thần minh, cũng có kẻ hận thù khắc cốt, vô số người lo lắng cho sự an nguy của Trần đại hiệp, nhưng cũng không ít kẻ mong cho Trần đại hiệp chóng chết đi.

Một người đã đạt tới cảnh giới đó, có thể coi là bất tử ...

Ngừng một chút, như nhớ lại một việc trọng đại, lão nói tiếp:

− Thỉnh Lãnh đệ thứ cho lão huynh đa vấn, Lãnh đệ có quan hệ thế nào với Trần đại hiệp, mà lại xả thân đi tìm lại «Thiên niên Sâm hoàn» cho Trần đại hiệp ?

Lãnh Như Băng lắc đầu, nói:

− Tại hạ chỉ phụng mệnh gia mẫu đem thần dược đi tặng, mọi việc của Trần đại hiệp, tại hạ không hề biết.

Hứa Sĩ Công «à» một tiếng, lại hỏi sang chuyện khác:

− Như vậy mà nói, Lãnh đệ lần này ly gia viễn hành là lần đầu tiên sơ nhập giang hồ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đúng là như thế. Ôi, nếu đã lịch lãm giang hồ, đâu đến nỗi bị a đầu Hàn Linh lấy cắp «Thiên niên Sâm hoàn».

Hứa Sĩ Công nói:

− Linh đơn trong thiên hạ, chưa có thứ nào hơn được «Thiên niên Sâm hoàn» do Sâm Tiên Long Thiên Lộc điều chế. Không biết «Thiên niên Sâm hoàn» của Lãnh đệ có phải là do Long Thiên Lộc bào chế hay chăng ?

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ tuy không thật rõ nội tình, nhưng nghe bảo «Thiên niên Sâm hoàn» ấy đúng là do Long Thiên Lộc bào chế, nếu là thứ Sâm hoàn bình thường, thì gia mẫu cũng chẳng dặn dò tại hạ, cũng chẳng để tại hạ vượt ngàn dặm lộ trình mang đi tặng.

Hứa Sĩ Công ngẩng mặt nhìn nguyệt quang trên trời, hạ giọng nói:

− Nhân lúc sơn hành vô sự, lão huynh sẽ đem hết những điều mình biết nói cho Lãnh đệ nghe về tình thế giang hồ, sau này có gặp cao thủ, coi như đã được chuẩn bị trước.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ xin cung kính nghe cao luận !

Hứa Sĩ Công dặng hắng, nói:

− Trong chín đại môn phái của đương kim võ lâm, người có danh vọng tối cao là Thần Phán Trần Hải, Dã Hạc Thượng Nhân, Sâm Tiên Long Thiên Lộc và Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường, cả bốn người cũng rất ít lai vãng với võ lâm, nhưng hưởng vinh dự khác nhau. Chẳng hạn Dã Hạc Thượng Nhân hầu như không bôn tẩu giang hồ, các nhân vật võ lâm hậu bối ít ai biết danh Dã Hạc Thượng Nhân. Thần Phán Trần Hải thì như một thần long thoắt ẩn thoắt hiện, luôn luôn xuất hiện ở những nơi có sự bất bình. Trong bốn vị trên, Thần Phán Trần Hải giết người nhiều nhất, hưởng vinh dự tối thịnh, hành tung rõ ràng chấn động một phương, có người coi Trần đại hiệp như Phật cứu thế, cũng có kẻ coi Trần đại hiệp như cái gai trước mắt.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động, nghĩ thầm:

“Trần đại hiệp tuy có chút nóng nảy, nhưng chưa mất hai chữ công chính, từ mẫu phái ta vượt ngàn

dặm lộ trình đi tặng thần dược, ân sư vì thủ đắc Thiên niên sâm hoàn mà thụ trọng thương, tựa hồ có ân tình vô cùng sâu nặng, thiết tưởng nếu Trần Hải không có quan hệ trọng đại tới thân thế ta, thì cũng là hảo hữu tri kỷ của ân sư, ta phải tìm cách dò hỏi về người này mới được ?” Nghĩ vậy, chàng bèn hỏi:

− Lão tiền bối kiến đa thức quảng, biết rõ nhiều nhân vật chính tà trong giang hồ, chắc hẳn biết Trần đại hiệp là người như thế nào ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Võ công tuyệt thế, thiết diện vô tư, chỉ thích can thiệp vào những sự bất bình trong thiên hạ, từng được mệnh danh là «Thần Phán».

Lãnh Như Băng hỏi:

− Như vậy, Trần Hải là một đại hảo nhân ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Là một vị đại hiệp vô cùng khả kính, người trong võ lâm chỉ gọi tắt là Trần đại hiệp.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Còn Sâm Tiên Long Thiên Lộc là người thế nào ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Long Thiên Lộc tự coi mình là nhất, bình sinh rất ít bôn tẩu giang hồ, nhưng tài trí, võ công là người tối kiệt xuất trong vòng một trăm năm nay, chẳng những y đạo tinh thông, thiên hạ không có người thứ hai sánh kịp, mà còn giỏi về kiến trúc, tự kiến tạo Tỵ Trần Sơn Trang, ở đó có đủ những biến hóa kỳ ảo, với vô số cơ quan bí mật, mỗi ngọn cỏ cành cây đều tàng ẩn sát cơ. Nghe đâu mấy chục năm qua chưa có một vị đồng đạo võ lâm nào được Long Thiên Lộc cho phép xuất nhập Tỵ Trần Sơn Trang.

Lãnh Như Băng «à» một tiếng, hỏi:

− Lão tiền bối đã tới đó chưa ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Lão phu bất quá chỉ nghe người ta kể vậy, chứ chưa từng đến Tỵ Trần Sơn Trang.

Lãnh Như Băng nói:

− Long Thiên Lộc tài hoa, có thể thiết kế các loại cơ quan bí mật, tinh thông y lý, văn tài tuyệt thế vô song như vậy, nhưng không biết võ công so với Trần đại hiệp thì thế nào ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Chuyện này, chuyện này ... Võ công của hai vị ấy đều đã đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực, trừ phi họ trực tiếp giao đấu với nhau mới phân thắng bại, còn không thì thực khó nói ai hơn ai.

Lãnh Như Băng nghe Hứa Sĩ Công thao thao bất tuyệt những chuyện giang hồ thì rất hứng thú, lại hỏi tiếp:

− Còn Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường là nhân vật như thế nào mà được hưởng danh ngang với Long Thiên Lộc, Trần đại hiệp và Dã Hạc Thượng Nhân ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Nếu xếp loại thứ hạng một cách nghiêm ngặt, thì trong giang hồ Thập Phương Lão Nhân còn cao hơn Trần đại hiệp và Long Thiên Lộc một bậc.

Lãnh Như Băng tự hồ vô cùng chăm chú, không nhịn được, lại hỏi:

− Thập Phương Lão Nhân vẫn còn sống chứ ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Điều này lão huynh cũng không rõ. Thập Phương Lão Nhân đã không lộ diện rất nhiều năm nay trong giang hồ, những người thật sự gặp được lão nhân quá ít, kỳ quái ở chỗ cứ sau một khoảng thời gian nhất định, trên giang hồ lại xuất hiện bút tích của lão nhân dự báo về một đại sự kinh nhân, hơn nữa, dự ngôn ấy mau chóng lan truyền, chấn động một phương.

Lãnh Như Băng kinh ngạc hỏi:

− Các dự ngôn ấy có linh nghiệm hay không ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Vô cùng linh nghiệm, quả là nói gì trúng nấy.

Lãnh Như Băng ngẩng nhìn trời sao, lòng đầy hoài nghi:

− Nếu lão tiền bối nói không sai, thì điều đó có khác gì thần thánh ?

Hứa Sĩ Công cười vang:

− Lãnh đệ, đừng phí tâm tư để nghĩ đến việc đó làm gì, mấy chục năm nay trong võ lâm đã có không biết bao người nghi ngờ, có người đã dốc mấy năm tinh lực nghiên cứu bút tích của Thập Phương Lão Nhân coi là chân hay giả, có người đã đi tận chân trời góc biển tìm Thập Phương Lão Nhân, nhưng mấy chục năm qua vẫn chưa ai xác định được Ngụy Tái Cường còn sống hay đã chết, dự ngôn có phải do đích thân Ngụy Tái Cường viết ra hay không. Bí ẩn thần kỳ đó quả có hấp dẫn mọi người, nhưng thời gian đã quá lâu, hứng thú cũng giảm dần. Lão huynh cho rằng bí mật này rồi sẽ trở thành một thiên cổ nghi án, không ai có thể tìm ra chân tướng, việc Ngụy Tái Cường còn sống hay chết cũng chẳng có cách gì biết được.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chẳng lẽ thiên hạ rộng lớn lại chẳng một ai phân biện ra bút tích của Ngụy Tái Cường hay sao ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Kỳ quái chính là ở chỗ đó. Để phân biện bút tích là chân hay giả, các cao thủ võ lâm khắp đại Giang Nam Bắc đã tụ tập ở Hoàng Hạc Lâu, thỉnh mười hai vị tinh thông thư pháp đến so sánh đối chiếu từng chữ trong các bút tích của Ngụy Tái Cường còn giữ lại được, nhưng thủy chung vẫn chẳng tìm thấy một chỗ sơ hở nào.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Như vậy nghĩa là căn cứ vào bút tích của các dự ngôn, thì quả thực chúng đều do Ngụy Tái Cường đích thân viết ra ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Nhưng những người am hiểu đại bộ phận không tin rằng Ngụy Tái Cường còn sống.

Lãnh Như Băng thở dài:

− Thật là kỳ quái.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lãnh đệ tạm thời hãy quên chuyện đó đi, mấy chục năm nay, không biết bao nhiêu cao nhân đã không ngừng tìm hiểu mà chẳng tìm ra chân tướng, huống hồ Lãnh đệ chỉ có một mình !

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối cảm thấy chuyện này ẩn tàng một đại bí mật chấn động nhân tâm võ lâm.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không sai ! Nhưng bí mật này không ai tìm ra chân tướng, nên người không tin cũng đành phải tin.

Lãnh Như Băng nói:

− Theo cách nhìn nhận của vãn bối, nếu mười hai vị tinh thông thư pháp đã không phân biệt được dự ngôn là chân hay giả, thì quyết không phải là do người khác mô phỏng, mà do chính tay Ngụy Tái Cường viết ra.

Hứa Sĩ Công lắc đầu cười:

− Tại sao Lãnh đệ biết như vậy ?

Lãnh Như Băng nói:

− Chẳng qua là do vãn bối suy luận, vị tất đã đúng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Sự tình này ban đầu quả thực gây chấn động giang hồ, không ít cao thủ võ lâm khổ cứu mấy chục năm vẫn không kết quả, đã nguội lạnh dần, thanh danh của Ngụy Tái Cường tuy còn lưu truyền, nhưng việc sinh tử của Ngụy lão cũng không còn làm cho người ta chú ý đến nữa. Điều quan trọng là các dự ngôn xuất hiện trên giang hồ, lần nào cũng đúng, cho nên mỗi lần dự ngôn xuất hiện lại làm náo động thiên hạ, dẫn dắt sự biến hóa trong giang hồ.

Lãnh Như Băng thở dài:

− Bỏ gốc lấy ngọn, một người không rõ sống hay chết, chỉ viết ra vài chữ, có thể gây chấn động võ lâm, thì thật là bi thảm.

Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Lãnh đệ, chúng ta khỏi cần lao tâm khổ trí vì nó, mấy chục năm bao người tìm chẳng ra, nay chỉ có hai ta thì làm được gì.

Lãnh Như Băng không hỏi thêm, gia tăng cước bộ mà lao đi.

Hai người đi đến lúc trời sáng, đã được hơn trăm dặm.

Hứa Sĩ Công dừng bước, nói:

− Lãnh đệ, chúng ta hãy nghỉ một chút.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn có cánh mà bay về ngay.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ồ ! Lãnh đệ sao gấp thế ! Dù ngay lúc này lấy lại được «Thiên niên Sâm hoàn», chỉ e cũng không còn cứu kịp Trần đại hiệp.

Lãnh Như Băng thở dài, rồi lại đi gấp. Hứa Sĩ Công bôn tẩu giang hồ lâu năm, thông thuộc lộ trình, cả hai lại có khinh công thượng thừa, nên gần tối đã về tới Chung Sơn Thanh Vân Quán. Chỉ thấy một thanh y thiếu nữ cầm kiếm lao về phía hai người, miệng quát:

− Đứng lại !

Lãnh Như Băng nhận ra đó chính là biểu muội của Vương Phi Dương, bèn cung tay nói:

− Cô nương.

Thanh y thiếu nữ hơi ngẩn người, lạnh lùng nói:

− À, ngươi đã trở lại. Ngươi lén lén lút lút bỏ đi đâu vậy, hại bao người đổ xô tìm kiếm ? Hừ !

Lãnh Như Băng đã biết thiếu nữ này lớn lên trong sự nuông chiều, tính tình nóng vội, đỏng đảnh, cũng chẳng buồn chấp nê, chỉ mỉm cười hỏi:

− Vương huynh có ở đây không ?

Thanh y thiếu nữ vênh mặt lên, hỏi, giọng vẫn tức giận:

− Ngươi quay lại tìm biểu ca của bổn cô nương ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Vương huynh có ở đây không ?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp:

− Không thì sao ?

Lãnh Như Băng hơi cau mày, nói:

− Cô nương có biết Vương huynh đi đâu chăng ?

Thiếu nữ hỏi:

− Ngươi không biết thực, hay là biết rồi còn hỏi ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Dĩ nhiên là không biết ! Biết rồi còn hỏi làm gì ?

Thiếu nữ giận dữ nói:

− Thì đi tìm ngươi đó !

Lãnh Như Băng nói:

− Sao ? Quán chủ cũng không có ở đây ư ?

Thiếu nữ lãnh đạm nói:

− Hừ ! Ngươi lén lén lút lút bỏ đi cũng được ! Nhưng cái gã huynh đệ quý hóa của ngươi cũng lại lén lén lút lút bỏ đi nốt !

Lãnh Như Băng kinh ngạc, hỏi:

− Sao ? Cả hắn cũng bỏ đi ư ?

Thiếu nữ đáp:

− Phải ! Làm cho người ta phải phái toàn bộ đệ tử Thanh Vân Quán đi bốn phía tìm kiếm huynh đệ các người !

Lãnh Như Băng không nói thêm, cất bước đi vào cổng quán.

Hứa Sĩ Công đi theo, không ngờ thiếu nữ tràn qua hai bước chắn đường, bạt kiếm ra ngăn trở, miệng quát:

− Lão là ai ? Thanh Vân Quán há là nơi bất cứ người nào cũng có thể tùy tiện ra vào ?

Hứa Sĩ Công hơi biến sắc, nói:

− Cô nương là gì mà dám vô lễ với người như vậy ?

Thiếu nữ nói:

− Vô lễ với lão thì đã sao ?

Hứa Sĩ Công nổi giận:

− Ngươi có biết lão phu là ai chăng ?

Thiếu nữ đáp:

− Dù lão là ai cũng không cho vào !

Hứa Sĩ Công lạnh lùng nói:

− Một nha đầu miệng còn hôi sữa lại dám ngông cuồng, lão phu vào nói vài câu với Thanh Vân Quán chủ, rồi phải cho ngươi một bài giáo huấn mới được.

Lãnh Như Băng đã bước qua cổng, nghe hai người lời qua tiếng lại, bèn ngoảnh đầu, thấy đôi bên căng thẳng, sắp sửa động thủ, vội kêu to:

− Lão tiền bối, thỉnh lão tiền bối nể mặt vãn bối mà nhịn một chút ...

Lời chàng chưa dứt, thiếu nữ đột nhiên quát:

− Ai cần ngươi nhiều chuyện ?

Nói đoạn nàng vung kiếm nhắm vào ngực của Hứa Sĩ Công mà đâm tới.

Hứa Sĩ Công vội né tránh, nói:

− Lão phu không thèm động thủ với nữ oa nhi, món nợ này lão phu sẽ đòi sư trưởng của ngươi phải trả.

Trong lúc lão nói, thiếu nữ đã công kích liền ba kiếm, chiêu số lợi hại, Hứa Sĩ Công bị bức lui ba bước.

Hứa Sĩ Công không ngờ một tiểu cô nương mười bốn mười lăm tuổi mà kiếm chiêu xuất thủ lại độc địa thì trong lòng vừa kinh vừa nộ, nếu còn không động thủ, e sẽ thụ thương dưới kiếm của nàng.

Lãnh Như Băng càng khó xử, đã không tiện xuất thủ can thiệp, lại cũng chẳng thể bàng quan, đang còn lưỡng lự, bỗng có tiếng quát lớn:

− Dừng tay !

Rồi một bóng người vọt qua như mũi tên phóng khỏi dây cung, thế đến cực nhanh, thoáng một cái đã tới bên chàng.

Thanh y thiếu nữ đang đâm kiếm tới trước ngực Hứa Sĩ Công, nghe tiếng quát, vội thu kiếm lại.

Lãnh Như Băng nói:

− Vương huynh vừa hay về kịp, tại hạ đang khó xử quá.

Người vừa đến chính là Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương nhìn Hứa Sĩ Công, giận dữ nói với thiếu nữ:

− Người gì mà động một chút đã vung kiếm công kích, còn chưa chịu đi ra chỗ khác cho người ta nhờ !

Thiếu nữ thấy Vương Phi Dương nói vậy, tuy có chút e sợ, nhưng không chịu lời trách mắng, đột nhiên tra kiếm vào vỏ, rồi đưa hai tay bưng mặt mà khóc hu hu.

Hành động này khiến cả ba người lớn đều thấy lúng túng.

Vương Phi Dương lắc đầu thở dài, cung tay nói với Hứa Sĩ Công:

− Thỉnh Hứa lão tiền bối lượng thứ, tại hạ xin tạ tội thay cho biểu muội còn ít tuổi chưa biết gì.

Danh tiếng Hoàng Sơn Thế Gia lừng lẫy giang hồ ngót trăm năm nay, mỗi ngày một tăng, uy danh đời thứ ba càng lớn, Vương Phi Dương thuộc hàng siêu việt, mười tám tuổi đã du hiệp giang hồ, nổi danh trong võ lâm, không chỉ nhờ dư âm lớn lao của tiền nhân, mà chính chàng là một người hành sự hào hùng, tăng thêm vinh dự cho gia tộc, nhưng Hoàng Sơn Thế Gia cũng trải qua đoạn trường thống khổ, đời thứ ba, tốn bao tâm huyết, máu và nước mắt, mới duy trì được sự tôn kính của võ lâm.

Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng đại, quen biết rất nhiều người, Vương Phi Dương mới ngoài hai mươi tuổi, nhưng đã biết quá nửa các cao thủ trong võ lâm, chỉ cần người ấy thường xuất hiện trong giang hồ, thì dù chàng chưa từng gặp, chỉ nghe miêu tả tướng mạo, chàng cũng nhận ra, cho nên vừa nhìn Hứa Sĩ Công, chàng đã biết đó là Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công.

Hứa Sĩ Công vội cung tay hỏi:

− Đại giá có phải là Hoàng Sơn Thế Gia Vương công tử ?

Vương Phi Dương đáp:

− Không dám, không dám, vãn bối là Vương Phi Dương !

Hứa Sĩ Công nói:

− Mấy năm trước, lão phu từng nghe danh công tử ...

Vương Phi Dương cúi mình mỉm cười:

− Lão tiền bối quá khen.

Thiếu nữ khóc mấy tiếng, thấy chẳng ai để ý, bèn gào lên to hơn.

Lãnh Như Băng nghe chói tai, không nhịn được bèn bảo Vương Phi Dương:

− Vương huynh hãy bảo biểu muội đừng khóc nữa.

Vương Phi Dương bực bội nhìn thiếu nữ nói:

− Biểu muội, nếu còn khóc, ta sẽ tống ngươi về Hoàng Sơn !

Thiếu nữ hờn dỗi chạy đi.

Vương Phi Dương cười khơi một tiếng, nói:

− Biểu muội quen được gia mẫu nuông chiều, sinh hư, thỉnh lão tiền bối đừng cười.

Hứa Sĩ Công cười ha hả:

− Vương huynh quá lời, nam nhi đại trượng phu chúng ta ai thèm chấp với nữ oa nhi.

Vương Phi Dương quay nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Cung hỷ Lãnh huynh, Trần đại hiệp đã thoát tình thế hiểm nghèo, thương thế không còn nghiêm trọng nữa rồi.

Lãnh Như Băng tuy nghe rành rọt từng tiếng nhưng chưa dám tin, ngẩn người ra hỏi:

− Sao, Trần đại hiệp đã thoát khỏi tình thế hiểm nghèo rồi ư ?

Vương Phi Dương cười đáp:

− Không những thoát hiểm, mà nếu Lãnh huynh về chậm nửa tháng e rằng lão tiền bối đã hoàn toàn bình phục, rời Thanh Vân Quán đi vân du giang hồ rồi cũng nên.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Trần đại hiệp dùng dược vật gì mà thương thế mau lành như vậy ?

Vương Phi Dương đáp:

− «Thiên niên Sâm hoàn».

Lãnh Như Băng lại ngẩn người hỏi:

− Là do Hoàng Sơn Thế Gia gửi tới hay sao ?

Vương Phi Dương cười đáp:

− «Thiên niên Sâm hoàn» là đệ nhất linh đơn kỳ dược do Sâm Tiên Long Thiên Lộc bào chế, tệ xá đào đâu ra thứ linh dược đó ?

Lãnh Như Băng nói:

− Thế thì tại hạ chịu, không hiểu nổi.

Vương Phi Dương mỉm cười nói:

− Long Thiên Lộc tinh thông y lý, xử thế vô song, hơn nữa dành quá nửa thời gian nghiên cứu, bào chế đan dược, ngoại hiệu Sâm Tiên chẳng phải hư truyền. «Thiên niên Sâm hoàn» thần danh đệ nhất, công năng cải tử hoàn sinh, nhưng Long Thiên Lộc thiên tính lạnh lùng, bế môn độc cư, không lý gì đến chuyện ân oán thị phi của thế gian, hơn nữa tại bốn phía Tỵ Trần Sơn Trang lại bố trí ngũ hành kỳ trận với vô số cơ quan bí mật, mấy chục năm nay, không biết bao nhiêu nhân vật võ lâm đã thọ thương bởi kỳ trận ấy, những người bị thương vong phần lớn đều thân hoài tuyệt kỹ chứ chẳng phải là bọn đạo chích, đủ hiểu chẳng mấy ai có thể thỉnh cầu Long Thiên Lộc điều trị trọng bệnh cho người. Long Thiên Lộc bất chấp ân oán thế gian, tâm địa lãnh khốc, y thuật tối cao của lão trở thành vô dụng, chẳng giúp được ai, đã thế lại còn hại chết bao người, quả thực là còn nguy hiểm hơn các thứ độc trùng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Những lời đồn đại trong giang hồ, vị tất có thể tin tất cả, Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng bác, thiết tưởng Vương huynh đã từng gặp Long Thiên Lộc chăng ?

Lãnh Như Băng chỉ nghĩ tới «Thiên niên Sâm hoàn», nghe hai người nói càng lúc càng lan man, thì không nhịn được, bèn hỏi:

− Vương huynh có biết thứ «Thiên niên Sâm hoàn» ấy là do ai mang tới chứ ?

Vương Phi Dương nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» do Long Thiên Lộc bào chế, thật hiếm lưu truyền trong giang hồ, thứ dược Trần lão tiền bối sử dụng chính là vật Lãnh huynh đánh mất.

Lãnh Như Băng kinh ngạc:

− Vậy là thế nào ? Tại hạ càng nghe càng hồ đồ, «Thiên niên Sâm hoàn» mà tại hạ mang tới đã bị đánh cắp rồi kia mà ...

Vương Phi Dương cười nói:

− Sự tình chưa nói rõ, chẳng trách Lãnh huynh hồ đồ.

Nói đoạn Vương Phi Dương đem chuyện Liễu Thanh Phong mang tặng «Thiên niên Sâm hoàn» mà kể lại một lượt.

Hứa Sĩ Công vỗ đùi, nói:

− Lãnh đệ thấy chưa, cát nhân được trời phù hộ. Trần đại hiệp hành hiệp giang hồ, nếu bị thảm tử, hóa ra trời xanh bất công chăng !

Lãnh Như Băng thở phào nhẹ nhõm:

− Trời phù hộ cho Trần đại hiệp hồi sinh, thì vãn bối cũng yên tâm rồi.

Vương Phi Dương nói:

− Trần đại hiệp từng dặn Thanh Vân Quán chủ bảo thuộc hạ rằng khi nào Lãnh huynh trở lại Thanh Vân Quán thì đưa vào gặp Trần đại hiệp ngay tức khắc.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:

− Không biết lúc này Trần đại hiệp nằm ở đâu, có chịu tiếp khách chăng ?

Vương Phi Dương nói:

− Lãnh huynh an tâm, Trần đại hiệp tuy chưa hoàn toàn bình phục, nhưng thương thế đã thuyên giảm quá nửa, có thể đi lại được ...

Ngừng một chút, Vương Phi Dương lại nói tiếp:

− Chỉ có sư đệ của Lãnh huynh đi đâu mất tăm, chẳng có tin tức gì.

Lãnh Như Băng thở dài, định nói lại thôi.

Vương Phi Dương thấy vẻ mặt chàng có chút sầu khổ, trong lòng không nhịn được vội nói:

− Lãnh huynh cứ vào yết kiến Trần đại hiệp, sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách truy tìm tung tích sư đệ

của Lãnh huynh.

Lãnh Như Băng cung tay, nói:

− Đa tạ Vương huynh quan tâm.

Vương Phi Dương mỉm cười, nói:

− Tại hạ dẫn đường cho hai vị.

Nói đoạn, Vương Phi Dương quay mình đi trước.

Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi theo sau, xuyên qua đại điện, đến một tiểu viện trang nhã.

Một tòa thất lợp ngói, tường xây gạch màu xanh, có ba gian, xung quanh có lũy tre bao bọc. Hai đạo y đồng tử ngồi bên cửa thất, lập tức rút kiếm đứng dậy, đóng cửa sổ lại.

Vương Phi Dương cung tay, cười nói:

− Vị Lãnh huynh này cầu kiến đại hiệp, phiền các vị vào bẩm một tiếng.

Hai đạo y đồng tử soi mói nhìn Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công một chặp, rồi nói:

− Trần đại hiệp vừa phục dược, hiện đang ngủ, ba vị tốt nhất nên chờ ít lâu hãy tới.

Lãnh Như Băng nói:

− Đã vậy, tại hạ ngồi bên ngoài lũy tre kia đợi vậy !

Nói đoạn chàng ra đó ngồi xuống.

Trời đã sâm sẩm tối, lác đác trên bầu trời đã có ánh sao.

Hứa Sĩ Công đợi một hồi sốt ruột, ngẩng nhìn hai đạo đồng, hỏi:

− Trần đại hiệp đến khi nào mới tỉnh dậy ?

Hai đạo đồng lắc đầu, đáp:

− Không thể nói trước được, sau khi thọ trọng thương, thần công chưa bình phục, có khi ngủ cả đêm ...

Hứa Sĩ Công nói:

− Chẳng lẽ chúng ta ngồi đợi suốt đêm ở đây hay sao ?

Một đạo đồng điềm nhiên nói:

− Mệnh lệnh của gia sư rất nghiêm, từng dặn chúng tại hạ, nếu Trần đại hiệp đang ngủ, không ai được làm kinh động.

Hứa Sĩ Công đảo mắt nhanh, đang định phát tác, nhưng cuối cùng lại nén xuống, lẩm bẩm:

− Cứ như thân phận và thanh danh của Trần đại hiệp mà xét, thì dù ta có phải đợi ba ngày ba đêm cũng chưa phải là nhiều.

Cửa sổ vừa đóng ban nãy bỗng mở ra, một tiếng ho nhè nhẹ, rồi một ánh đèn hắt ra ngoài, tiếp đến một thanh âm rất trầm:

− Có vị cao nhân nào muốn gặp lão phu đó ?

Một tiếng «kẹt» nhẹ, cánh cửa lớn mở rộng, một lão nhân hai tay và trên đầu quấn băng trắng xuất hiện ở giữa cửa thất.

Vương Phi Dương đứng dậy, cung tay vái dài một cái, rồi thưa:

− Vãn bối Vương Phi Dương, tham kiếm Trần lão tiền bối.

Lão nhân trên đầu, mặt quấn băng trắng toát, chỉ trừ ra tai, mắt, mũi, miệng, trông thật dễ sợ.

Lãnh Như Băng cung thân vái dài một cái, nói:

− Vãn bối Lãnh Như Băng tham kiếm lão tiền bối !

Hứa Sĩ Công cũng cung tay nói:

− Tại hạ Hứa Sĩ Công, danh xưng Lão Hầu Nhi, ngưỡng mộ hiệp danh từ lâu, đêm nay hân hạnh bái kiến.

Hai đạo nhãn thần của lão nhân thong thả nhìn ba người một lượt, đoạn hạ giọng nói:

− Ba vị khỏi cần đa lễ, thỉnh vào trong thất.

Vương Phi Dương đi trước dẫn đường.

Trong thất bố trí giản dị, một chiếc ngọc đinh cao gần một thước, đang thắng nhang, khói hương thanh thoát. Một chiếc giường gỗ hồng sắc, trên đặt một chiếc bình ngọc nhỏ, tinh xảo. Lãnh Như Băng vừa nhìn, nhận ra ngay đó là vật chàng đã ngốc nghếch để mất cắp, vội quay đi không dám nhìn

lâu.

Lão nhân thong thả đến bên giường, ngồi xuống, nói:

− Thỉnh ba vị ngồi tùy tiện, lão phu thương thế chưa lành, không thể chiêu đãi.

Vương Phi Dương nói:

− Lão tiền bối đừng khách khí, vãn bối và hai vị đây được bái kiếm đã cảm thấy vinh dự bội phần.

Thần Phán Trần Hải mỉm cười, nói:

− Hoàng Sơn Thế Gia đại xuất nhân tài, lão phu lại được gặp một nhân tài tinh anh trong võ lâm.

Chương 13: Mai Hoa Quái Kiệt - Hồi 13

Thiết Diện Thần PhánVương Phi Dương cúi mình đáp:

− Lão tiền bối quá khen ...

Quay sang Lãnh Như Băng, Vương Phi Dương nói:

− Vãn bối được Thanh Vân Quán chủ dặn đưa vị Lãnh huynh này vào yết kiến, thỉnh lão tiền bối thứ tội gây kinh động.

Thần Phán Trần Hải đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, chậm rãi hỏi:

− Bình «Thiên niên Sâm hoàn» kia có phải do hài tử ngươi mang đến tặng ?

Lãnh Như Băng chưa biết hồi đáp ra sao cứ trầm ngâm một hồi, rồi mới thưa:

− Sâm hoàn tuy do vãn bối mang đến, nhưng bất hạnh bị người cướp đi dọc đường, vãn bối truy tìm Sâm hoàn đã phải nếm trải không ít đắng cay.

Thần Phán Trần Hải thong thả đưa mắt nhìn lên trần nhà, hỏi:

− Ngươi phải nếm trải những nỗi cay đắng gì ?

Lãnh Như Băng bèn kể sơ việc truy tìm Sâm hoàn, bao gồm vô số hiểm ác và may mắn.

Thần Phán Trần Hải «à» một tiếng, nói:

− Có chuyện như vậy ư ? Đợi khi thương thế lão phu đã lành hẳn, phải đi coi một chút mới được.

Vương Phi Dương nói:

− Kinh nghiệm, võ công của lão tiền bối, chúng vãn bối chẳng thể theo kịp một phần nhỏ, mọi sự trong giang hồ ba chục năm nay, chỉ e không một việc gì có thể che mắt lão tiền bối nổi.

Trần Hải nói:

− Thế gian rộng lớn, lão phu tuy từng đặt chân khắp ngũ hồ tứ hải, nhưng cũng chẳng thể biết hết mọi sự tích ...

Ngừng một chút, lão lại nói:

− Có chuyện gì ? Công tử hãy nói đi, nếu lão phu biết, sẽ hồi đáp cho công tử nghe.

Vương Phi Dương nói:

− Lão tiền bối thông thạo nhân sự giang hồ, hẳn biết lai lịch của Huyền Hoàng Giáo ?

Thần Phán Trần Hải từ từ nhắm mắt, trầm tư một hồi, đoạn nói:

− Huyền Hoàng Giáo chuyên hoạt động ở biên khu Vân, Quý, ít lai vãng tới võ lâm Trung Nguyên …

Vương Phi Dương nói:

− Nhưng thế lực của chúng đã lan tới địa phận Giang Nam; chốn Đào Hoa Trang nổi danh một thời đã thành đại bản doanh để thế lực của chúng thâm nhập Giang Nam. Chúng lợi dụng mỹ sắc làm mồi chiêu mộ rất nhiều cao thủ giang hồ.

Thần Phán Trần Hải đưa mắt nhìn mọi người một lượt, không nói gì.

Vương Phi Dương thở dài, tiếp:

− Vãn bối tuy lưu trú ở Đào Hoa Trang cả tháng trời, nhưng vẫn chưa phát hiện những trò kỳ ảo tại đó, thực cảm thấy quá ngu ngốc, do đó, vãn bối nghĩ rằng kẻ chủ trì còn đang chờ thời cơ, rồi Huyền Hoàng Giáo sẽ hoành hành ở giang hồ, đến lúc ấy chỉ e sẽ gây ra một trường sát kiếp trong võ lâm Giang Nam.

Vãn bối tuy muốn vì đồng đạo võ lâm Giang Nam chúng ta mà hóa giải kiếp vận, nhưng tự biết tài năng không đủ đảm đương, chưa biết thủ lĩnh của Huyền Hoàng Giáo là nhân vật nào. Lão tiền bối bôn ba khắp đại Giang Nam Bắc, ngũ hồ tứ hải, hẳn biết kẻ chủ trì Huyền Hoàng Giáo là ai …

Hứa Sĩ Công cố nhịn không được, nói xen vào:

− Lão phu bị bọn chúng đầu độc bằng rượu, giam cầm suốt hai năm, đáng tiếc suốt thời gian đó không có cơ hội động thủ giao đấu với kẻ chủ trì đại cục.

Suốt hai năm không được thấy ánh nhật quang, bình sinh lão phu chưa từng bị khốn như vậy, trong lòng vô cùng căm giận, nếu Trần lão huynh dụng tâm quét sạch Đào Hoa Trang, thì tại hạ nguyện đi tiên phong.

Lãnh Như Băng nói:

− Huyền Hoàng Giáo chủ, tại hạ từng gặp qua.

Vương Phi Dương vội hỏi:

− Là nhân vật như thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Những kẻ cầm đầu đều dùng mạng che mặt, nên không thể nhìn rõ.

Vương Phi Dương nói:

− Tại hạ thoạt đầu cho rằng Lục y mỹ nhân là kẻ chủ trì đại cục, nhưng sau mới phát giác ra đằng sau mỹ nhân này còn có kẻ khác.

Thần Phán Trần Hải từ nãy im lặng ngồi nghe, bỗng ho nhẹ một tiếng, nói:

− Cứ theo như lão phu đã biết, Huyền Hoàng Giáo chỉ là một tiểu bang hội ở biên khu Vân Quý.

Lão nhân bỗng ngừng lời, không rõ để suy nghĩ, hay là để dừng nghỉ, rồi mới tiếp:

− Võ công của tên đó rất bình thường, nhưng lại chuyên dùng mê dược, tại biên khu Vân Quý, hắn chiêu mộ những tên phản đồ trong võ lâm, lập ra Huyền Hoàng Giáo ở chốn thâm sơn hiểm trở. Một tiểu bang hội không có thực lực, mà lại dám đến quấy phá Trung Nguyên, hãm hại giang hồ.

Vương Phi Dương nói:

− Như thế mới là quái dị.

Trần Hải thở dài nói:

− Chuyện này ắt có nội tình khác.

Lãnh Như Băng nói:

− Cứ như vãn bối biết, Huyền Hoàng Giáo là một tổ chức thần bí vô cùng nguy hiểm.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tại hạ tuy bị chúng giam cầm hai năm; chịu vô số hình phạt, nhưng vì bị giam dưới thạch lao, nên không thể biết bí mật của chúng. Bất quá tại hạ từng động thủ giao đấu vài chiêu với những kẻ phục thị, thì thấy võ công của chúng tuy không phải là đệ nhất cao thủ, nhưng cũng chẳng tầm thường, nếu nhân vật chủ trì đại cục bản lĩnh tầm thường, làm sao có thể cầm đầu những thủ hạ lợi hại như vậy.

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối tuy chưa chính thức động thủ với các nhân vật của Huyền Hoàng Giáo, nhưng mắt thấy tai nghe, thì nhân vật chủ mưu đại cục là một kẻ âm trầm độc hiểm, quyết không phải thuộc hạng thổ phỉ, đạo chích.

Thần Phán Trần Hải từ từ nhắm mắt, nói:

− Lời lão phu nói ban đầu là chuyện mấy chục năm về trước, qua mấy mươi năm, biết bao biến hóa, có thể Huyền Hoàng Giáo đã thay thủ lĩnh ...

Ngừng một chút, lão nhân nhìn Lãnh Như Băng, nói:

− Hài tử, ngươi hãy kể lại tỉ mỉ cho lão phu nghe việc mất «Thiên niên Sâm hoàn», để lão phu xem tình hình biến hóa như thế nào.

Lãnh Như Băng thuật lại thật tỉ mỉ mọi chuyện chàng đã trải qua.

Thần Phán Trần Hải nhắm mắt, chăm chú lắng nghe. Khi Lãnh Như Băng thuật xong, lão mới từ từ mở mắt, nói:

− Hài tử, «Thiên niên Sâm hoàn» là do ai phái ngươi mang tới ?

Lãnh Như Băng chau mày, trầm ngâm một hồi, rồi đáp:

− Là tại hạ phụng mệnh gia mẫu mang linh dược tới kính tặng.

Thần Phán Trần Hải chớp mắt, hỏi:

− Là lệnh đường đại nhân ư ?

Mặt lão nhân tuy bị băng quấn, không thể nhìn thấy biểu hiện của nét mặt, nhưng nghe âm thanh đầy vẻ kinh ngạc, cũng thấy rõ là lão nhân cảm động vô cùng.

Lãnh Như Băng tựa hồ nhớ đến một sự tình trọng đại, bèn đứng dậy, hé môi định nói lại thôi, lại thong thả ngồi xuống.

Vương Phi Dương đưa mắt cho Hứa Sĩ Công, cúi mình đứng dậy, rồi nói:

− Vãn bối phải đi đón xá muội, xin cáo biệt trước.

Hứa Sĩ Công bôn tẩu giang hồ đã lâu, nhìn sắc mặt là hiểu nội tâm người khác, cũng đứng dậy, nói:

− Tại hạ cũng xin cáo biệt.

Đoạn lão theo Vương Phi Dương bước ra.

Thần Phán Trần Hải thấy hai người kia đã lẫn vào bóng đêm, mới nhè nhẹ thở dài, nói:

− Hài tử, trong lòng ngươi có nhiều nghi vấn lắm thì phải ?

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối thân thế mông lung, từ khi có trí nhớ, mười mấy năm nay chỉ ru rú ở Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc, không rời khỏi đó một bước, lần này bỗng nhiên được gia mẫu phái mang «Thiên niên Sâm hoàn» dâng tặng lão tiền bối ...

Chàng nói đến đây thì ngừng lời.

Trần Hải thong thả nói:

− Ngươi có điều gì hồ nghi trong lòng, cứ nói hết ra đi !

Lãnh Như Băng nói:

− Mười mấy năm nay, vãn bối luôn luôn canh cánh bên lòng một điều, những mong lão tiền bối có thể minh thị cho vãn bối.

Trần Hải hỏi:

− Điều gì vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Thân thế của vãn bối !

Trần Hải trầm ngâm hồi lâu, mới chậm rãi hỏi:

− Lệnh đường chưa hề nói cho ngươi biết ư ?

Lãnh Như Băng nói:

− Từ mẫu quá nghiêm, mỗi lần vãn bối mở miệng hỏi về thân thế, đều bị gia mẫu sầm mặt mắng vãn bối không được đa vấn, nhưng vãn bối dầu sao cũng là một nam tử, ngay đến thân phụ thân thế cũng không biết, thử hỏi làm sao vãn bối không canh cánh bên lòng ?

Trần Hải nói:

− Hài tử, ngươi hỏi không sai, nhưng lão phu thực không tiện nói. Lệnh đường là bậc tài trí hơn người, chưa chịu cho ngươi biết thân thế của ngươi, tất là chưa đến lúc nói. Ôi, lão phu có thể cho ngươi biết một chút hậu quả, nếu thân thế của ngươi lúc này lộ rõ trong khắp võ lâm giang hồ, thì tức thời sẽ dấy lên một sự hỗn loạn, đừng nói lệnh đường đại nhân khó đối phó, ngay cả lão phu và lệnh sư cùng lộ diện, chỉ e cũng không dẹp yên được sóng gió.

Lãnh Như Băng hơi sững sờ, hỏi:

− Như vậy là lão tiền bối biết phải không ?

Trần Hải gật đầu:

− Trong đương kim võ lâm, biết thân thế của ngươi, ngoài lệnh đường, ân sư và lão phu ra, chỉ có Dã Hạc ...

Lão nhân tựa hồ cảm thấy lỡ lời, vội ngừng bặt.

Lãnh Như Băng giật mình, hỏi:

− Dã Hạc Thượng Nhân cũng biết ư ?

Trần Hải biết không thể chữa lại, đành nói:

− Không sai, còn có Dã Hạc Thượng Nhân, nhưng đạo trưởng chỉ biết một phần, hơn nữa sẽ chẳng nói với ngươi đâu.

Lãnh Như Băng chợt nghĩ đến việc Dã Hạc Thượng Nhân xả thân đến Độc Cung, bất giác động tâm, nghĩ thầm:

“Mình đã vô cùng hiếu kỳ trước việc Dã Hạc Thượng Nhân chịu trói đến Độc Cung, xem ra thân thế của mình là một bí mật lớn lao, đêm nay nếu có sống ba cuộc đời nữa cũng chẳng còn dịp biết rõ thân thế lai lịch.” Nghĩ vậy, chàng bèn đứng dậy cung tay vái:

− Lão tiền bối đã biết lai lịch của vãn bối, thỉnh lão tiền bối chỉ giáo, dù trong đó có liên quan đến ân oán giang hồ trọng đại, vãn bối cũng sẽ chịu đựng khổ nhục, quyết không khinh suất vọng động.

Trần Hải lắc đầu nói:

− Trừ việc đó ra, bất cứ việc gì lão phu có thể làm, lão phu cũng đều đáp ứng ngươi.

Giọng nói trầm lắng nhưng vô cùng kiên quyết, không để cho ai phải bàn cãi.

Lãnh Như Băng thầm biết có hỏi thêm cũng vô ích, xem chừng Trần Hải quyết chẳng chịu tiết lộ,

nhưng chàng lại không cam nguyện bó tay, song chưa biết nên nói như thế nào.

Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói:

− Hài tử, không nên nghĩ nhiều, tấm lòng của từ mẫu trong thiên hạ thật đáng thương, lệnh đường không nói cho ngươi biết thân thế ngươi, hoàn toàn là muốn tốt cho ngươi đó thôi.

Lãnh Như Băng nói:

− Chẳng lẽ vãn bối cứ suốt đời hồ đồ như vậy mới được hay sao ?

Trần Hải đáp:

− Bao giờ đến lúc, lệnh đường khắc nói cho ngươi rõ, hài tử, ngươi đã chịu đựng mười mấy năm, hãy cố chịu đựng thêm ít ngày.

Lãnh Như Băng nói:

− Dù lão tiền bối không cho biết, vãn bối cũng sẽ tận lực tra sự tình cho thật minh bạch.

Trần Hải chậm rãi nằm xuống, hỏi:

− Ngươi có biết dụng ý của lệnh đường phái ngươi mang linh dược đến tặng lão phu hay không ?

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bốn không biết.

Trần Hải nói:

− Ồ, dụng ý của lệnh đường ... dù thế nào lão phu cũng không để lệnh đường thất vọng.

Lãnh Như Băng tuy thông minh tuyệt luân, nhưng chưa biết nhiều chuyện trong giang hồ, nghe câu vừa rồi của Trần Hải, chàng chưa biết đối đáp ra sao.

Trần Hải từ từ nhắm mắt, nói:

− Trong đời mình, lão phu đã thi ân muôn vạn lần, nhưng chưa từng thụ lãnh một lần báo đáp. Nay lệnh đường phái ngươi vượt ngàn dặm lộ trình đem linh dược thân tặng, tuy lệnh đường không nói cho ngươi trước một lời, nhưng ta cũng đoán được dụng ý của lệnh đường.

Lãnh Như Băng nói:

− Thỉnh lượng thứ cho sự ngu xuẩn của vãn bối, vãn bối không hiểu gia mẫu có dụng ý gì ?

Những mong lão tiền bối chỉ giáo cho.

Trần Hải nói:

− Hài tử, thân thế của ngươi đầy thê lương, cũng liên quan đến một thảm sự đã trầm lắng hoàn toàn trong giang hồ. Những nhân vật tham gia thảm sự ấy ở rải rác khắp đại Giang Nam Bắc, cơ hồ bao gồm những cao thủ đương đại mà vừa nghe nhắc đến người đời đã kinh hãi. Sự tình này khởi đầu từ một ngộ nhận, nhưng rồi trở thành một kinh nhân thảm án. Hài tử, sự việc tuy xảy ra đã hai chục năm về trước, song ngày nay chẳng một ai dám đề khởi lại một lần nữa, lão phu tuy biết thân thế của ngươi, nhưng một là chưa đủ chứng cứ, không thể đứng ra rửa nỗi oan cho mẫu tử ngươi, hai là vì mức độ liên quan quá lớn, không dám vọng động khinh suất.

Nói đến đây, lão nhân ngừng lời, trầm tư một lát, mới nói tiếp:

− Lão phu đã nói quá nhiều, chỉ e ngươi thêm phiền não. Lệnh sư tuy thân hoài tuyệt học, nhưng võ học vĩnh viễn tiến bộ không ngừng, một cá nhân dù dành trọn tinh lực ở đời, cũng không thể học hết tuyệt kỹ trong thiên hạ, cho nên võ lâm mới chia thành nhiều môn phái, mỗi môn phái đều có sở trường riêng của mình. Tuyệt kỹ của lệnh sư, vị tất lão phu đã có, tuyệt kỹ của lão phu, cũng vị tất lệnh sư đã có, lệnh đường tuy chưa để ngươi cầu lấy một lời, nhưng ta biết dụng ý của lệnh đường ngươi là muốn ta truyền thụ võ công cho ngươi.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Vãn bốn dám đảm đương được việc đó sao ?

Trần Hải thở dài nhè nhẹ, nói:

− Hài tử, ngươi khỏi cần khiêm nhường, đối với ngươi mà nói, võ công là vô cùng trọng yếu. Chưa kể đến việc ngươi mang thần dược đến cứu mạng lão phu, mẫu thân ngươi là một nữ nhân tiết hạnh, chịu đựng nhiều đau khổ về tinh thần, lão phu cũng không thể tọa thị, người võ lâm chúng ta rất kính trọng tiết phụ giáo tử, huống hồ bản lĩnh của ngươi đủ để kế tục sự nghiệp. Ngươi hãy gắng chịu đựng thêm ít ngày, lão phu đã có «Thiên niên Sâm hoàn», hắn mười hôm nữa sẽ lành thương thế, tuy chưa thể động thủ giao đấu, nhưng truyền thụ võ công cho ngươi thì không hại gì, bất quá có một điều lão phu cần nói rõ trước ...

Lãnh Như Băng đáp:

− Vãn bối xin lắng nghe.

Trần Hải nói:

− Lão phu truyền thụ võ công, nhưng không thể cùng ngươi có danh phận sư đồ.

Lãnh Như Băng đăm đăm suy tư, im lặng. Trần Hải tiếp:

− Không phải là tư chất, tài năng của ngươi không đủ để kế tục sự nghiệp của lão phu, mà thực là lão phu còn chưa đủ tài để nhận ngươi làm đệ tử. Ôi, trong giang hồ có không ít người ngưỡng kính lão phu bội phần, dùng trăm phương ngàn kế xin học võ công của lão phu, tưởng lão phu là tối cao, có ai ngờ trong đời ta từng chiến bại những ba lần !

Lãnh Như Băng thở dài, đột nhiên đứng dậy bái Trần Hải, nói:

− Vãn bối từ khi có ký ức, luôn luôn khổ não về thân thế mơ hồ của mình, tuy gia mẫu hết lòng ái hộ vãn bối, nhưng hễ mỗi lần vãn bối mở miệng hỏi về phụ thân, lại bị trách mắng. Điều đó chỉ càng khiến cho vãn bối nóng lòng muốn biết về thân thế của mình. Ôi, vãn bối đã khổ tâm mười mấy năm nay, đã không biết bao lần bị gia mẫu trách mắng, cũng không biết bao lần thấy từ mẫu khóc chẳng thành tiếng, nhưng vãn bối quyết phải tìm cho ra thân thế của mình, dù chông gai nguy hiểm đến mấy cũng không ngăn nổi vãn bối làm việc đó. Nhưng thiên địa bao la, biết đi đâu tìm người hiểu rõ thân thế của vãn bối ? Hoàng thiên có mắt, khiến đêm nay vãn bối được gặp lão tiền bối, lão tiền bối đã cho biết những nét đại thế, những mong được biết thêm cụ thể. Gia mẫu có dụng ý phái vãn bối mang linh dược đi là để ngầm thỉnh cầu võ công, nhưng vãn bối có thể suy đoán khác được chăng ?

Trần Hải hỏi:

− Ngươi có suy đoán gì, cứ nói cho lão phu nghe.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối từng bảo thân thế của vãn bối thê lương, liên quan đến một thảm sự, điều đó chắc không sai.

Trần Hải nói:

− Đương nhiên !

Lãnh Như Băng nói:

− Từ khi vãn bối có ký ức, hoàn toàn không lưu một chút ấn tượng nào về phụ thân, vậy thảm sự kia hẳn là nói về gia phụ.

Trần Hải nói:

− Ngươi quả nhiên thông minh tuyệt luân.

Lãnh Như Băng nói tiếp:

− Lão tiền bối đã biết sự tình, những mong chỉ giáo cụ thể để vãn bối trút gánh nặng phiền muộn.

Trần Hải lắc lắc đầu, im lặng.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy nhiệt huyết bốc lên đầu, uất ức khiến hai hàng nước mắt ứa ra, thảm thiết nói:

− Nếu hôm nay lão tiền bối không chịu cho vãn bối biết thân thế của mình, vãn bối sẽ nằm xuống đây, vĩnh viễn không trở dậy.

Chàng thanh niên lãnh đạm, mang diện mạo u sầu thâm trầm, tựa hồ đã không có khả năng khống chế bản thân, nước mắt chảy ròng ròng.

Trần Hải tựa hồ vô cùng xúc động, thong thả ngồi dậy, nói:

− Đại trượng phu không được trước mặt người rơi lệ, ngươi mau đứng lên đi !

Lãnh Như Băng ngước mắt lên, nói:

− Lão tiền bối đáp ứng rồi chăng ?

Trần Hải lắc đầu:

− Hài tử, ngươi mau đứng dậy, chúng ta hãy tiếp tục nói chuyện. Lão phu chỉ thích những nghĩa sĩ hào hiệp, rất ghét những kẻ ủy mị tầm thường, không có phong cách.

Lãnh Như Băng lau nước mắt, đứng dậy nói:

− Lão tiền bối không nói, vãn bối chỉ còn cách đi tìm Dã Hạc Thượng Nhân.

Trần Hải nói:

− Lão phu đã không nói, Dã Hạc Thượng Nhân càng không cho ngươi biết đâu.

Lãnh Như Băng đang định hỏi thêm, bỗng nghe có nhiều tiếng ho vọng vào, tiếp đó có tiếng cước bộ rậm rịch. Nhìn ra, thấy Tiêu Dao Tử đi trước, tiếp đến là Hứa Sĩ Công và Vương Phi Dương. Tiêu Dao Tử nhìn Lãnh Như Băng, đoạn quay sang nói với Trần Hải:

− Thương thế của Trần đại hiệp thế nào rồi ?

Trần Hải mỉm cười đáp:

− Danh tiếng Sâm Tiên của Long Thiên Lộc quả không phải hư truyền, ai ngờ «Thiên niên Sâm hoàn» có thể cải tử hoàn sinh cho lão phu.

Thanh âm của lão rành rọt từng chữ, hiển nhiên thương thế đã thuyên giảm quá nữa.

Tiêu Dao Tử thở phào nhẹ nhõm, nói:

− Trời phù hộ cát nhân, Trần đại hiệp đã thi ân phó đức cho bao nhiêu chúng sinh nên từ khi thụ thương, không biết bao nhiêu người đã lo lắng đến tính mệnh của Trần đại hiệp, sẵn sàng đến thăm bệnh, tặng dược.

Trần Hải nói:

− Lão phu tuy đông bằng hữu, nhưng kết cừu quá nhiều, thiết tưởng có rất nhiều cừu gia tìm đến Thanh Vân Quán này.

Tiêu Dao Tử nhìn mọi người một lượt, nói:

− Còn may, tuy có dăm ba kẻ nghe phong thanh tìm đến, nhưng đều bị Vương công tử đuổi đi cả.

Trần Hải thong thả đưa mắt nhìn Vương Phi Dương, nói:

− Lão phu có duyên được gặp lệnh đường mấy lần, tình viện thủ của Vương thế huynh, lão phu sẽ tới tạ ân với lệnh đường.

Vương Phi Dương nói:

− Lão tiền bối là bậc đại nghĩa hiệp, nay đã qua được kiếp nạn là phước lớn cho đồng đạo võ lâm chúng tại hạ. Mấy năm nay gia mẫu tỵ cư tinh luyện, dù vãn bối muốn gặp cũng khó. Thịnh tình của lão tiền bối, vãn bối xin đại diện cho gia mẫu thụ lãnh.

Nguyên chàng e rằng sau khi Trần Hải đã lành thương thế, ắt sẽ đến Hoàng Sơn, mẫu thân của chàng không thể không thân chinh tiếp đãi một bậc cao nhân đại nghĩa hiệp như Trần Hải, nhưng mẫu thân của chàng lại đang ở thời kỳ bế môn tu luyện, khó có thể xuất hiện. Trần Hải tuy là bậc đại hiệp, nhưng tính tình cao ngạo, nếu không được tiếp đãi, chỉ sợ sẽ ngộ nhận không tốt về Hoàng Sơn Thế Gia.

Trần Hải thở dài nhè nhẹ nói:

− Quá nửa các vị bằng hữu cố giao còn sống đều đã lánh thế đào danh, không xen vào chuyện thị phi ân oán của giang hồ, chỉ còn một mình lão phu vẫn còn lưu lại chốn giang hồ. Ôi, quả thật cũng đến lúc nên dừng.

Tiêu Dao Tử nói:

− Trần đại hiệp nói cũng phải, nhưng dù lánh thế nào thì cũng khó tránh khỏi những chuyện ân oán giang hồ. Như bần đạo đây, xa lánh thế, quy y, vậy mà mười mấy năm nay, vô số nhân vật giang hồ vẫn cứ tìm đến báo cừu, bần đạo cố nhường nhịn, nhưng vẫn bị bức phải động thủ mấy lần. Ôi, đã dấn thân vào chống giang hồ, dù muốn thoát ra cũng chẳng phải dễ. Thịnh danh của Trần đại hiệp còn cao hơn bần đạo bội phần, muốn mai danh ẩn tích hoàn toàn không dễ.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lời này không sai, đã dấn thân vào chốn giang hồ thì khó bề thoát ra, nhất là với những nhân vật danh chấn võ lâm như Trần đại hiệp, Long Thiên Lộc, Dã Hạc Thượng Nhân. Trần đại hiệp được tôn là Thiết Diện Thần Phán Hoạt Báo Ứng, đã kết nhiều cừu hận thì làm sao có thể rửa tay gác kiếm được, ngay như Long Thiên Lộc không bước chân ra khỏi sơn trang mà còn có rất nhiều cừu gia ...

Trần Hải gật đầu nói:

− Lời này cũng không sai.

Hứa Sĩ Công nói tiếp:

− Đáng kể nhất là Dã Hạc Thượng Nhân. Người này không màng danh lợi nhưng có rất nhiều ân oán giang hồ liên quan đến Dã Hạc Thượng Nhân. Dã Hạc Thượng Nhân muốn đào danh lánh thế, vẫn có người tìm đến báo cừu. Liên Vân Lư bất quá chỉ là mấy gian thảo thất, nghe đồn không hề lai vãng với các nhân vật võ lâm, nhưng kỳ thực Dã Hạc Thượng Nhân từ chối người này, lại vẫn tiếp người kia. Chính lão phu thấy Thiết Quyền Lý Phi đã tới đó ...

Trần Hải bỗng quay sang Hứa Sĩ Công hỏi:

− Vậy ư ? Cứ như lão phu được biết, Dã Hạc Thượng Nhân có hai bộc nhân trợ thủ đều vào hàng cao thủ, há để cho kẻ khác tùy tiện xông lên Liên Vân Lư ?

Hứa Sĩ Công bỗng hùng hồn nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân là một bậc võ công kiệt xuất, Hứa mỗ này suốt đời cũng không theo kịp, điều đó khỏi phải nói, nhưng còn mấy thủ hạ của Dã Hạc Thượng Nhân vị tất có thể ngăn cản được người khác lên núi.

Trần Hải hỏi:

− Lão huynh đã động thủ với họ chưa ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Gã đầu tính tình hòa nhã, đã để tại hạ và Lãnh công tử đi lên, nhưng còn gã thứ hai thì cùng hung cực ác, bất chấp người thân, buộc tại hạ phải động thủ.

Trần Hải nói:

− Hứa huynh có thể đánh bại người ấy, võ công quả thật bất phàm.

Hứa Sĩ Công nói:

− Khi tới Liên Vân Lư, tại hạ chính mắt còn thấy Thiên Nam Nhị Quái cũng đến đó.

Trần Hải sững sờ nói:

− Bạch Phát Long Ẩu ...

Hứa Sĩ Công nói:

− Ngoài Bạch Phát Long Ẩu còn có cả Bạch Phát Lão Ông.

Trần Hải nói:

− Cặp phu phụ này mấy chục năm trước nguyên là hai nhân vật hắc đạo cũng danh tiếng trong võ lâm Trung Nguyên, sau bị đuổi khỏi Trung Nguyên, dạt đến tận Thiên Nam, không hiểu tại sao nay lại tìm đến Liên Vân Lư để làm gì ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Họ đòi Dã Hạc Thượng Nhân phải trả Thiên Nam Nhị Bảo.

Trần Hải nói:

− Ngư Trường Kiếm và Thiên Long Thân.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không sai, chính là hai vật đó.

Trần Hải nói:

− Cứ như lão phu biết, Dã Hạc Thượng Nhân không màng danh lợi, Thiên Nam Nhị Bảo tuy là hai báu vật được các nhân vật võ lâm cầu mong, nhưng vị tất đã khiến Dã Hạc Thượng Nhân để mắt tới. Thiên Nam Nhị Quái tìm đến Liên Vân Lư, ắt là do người xúi giục.

Hứa Sĩ Công tựa hồ nhớ ra một sự tình trọng đại, bèn nói:

− Trần đại hiệp quanh năm bôn tẩu giang hồ, kiến văn quảng bác đệ nhất thiên hạ.

Trần Hải nói:

− Hứa huynh quá khách khí rồi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đương kim giang hồ có một vị danh gia kiếm thuật, giao hảo thâm tình với Dã Hạc Thượng Nhân, Trần đại hiệp có biết Bạch Kỳ Hồng là ai chăng ?

Trần Hải trầm ngâm một hồi, rồi đáp:

− Danh gia đương thế dùng kiếm, lão phu tuy chưa gặp, nhưng cũng từng nghe qua, còn Bạch Kỳ Hồng thì lão phu lại chưa hề biết.

Hứa Sĩ Công nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Ha ha, Lãnh đệ, hai chúng ta bị con nha đầu đánh lừa rồi.

Lãnh Như Băng nói:

− Nhưng Ngư Trường Kiếm đích thực là ở trong tay lão ta.

Hứa Sĩ Công nói:

− Thiên Nam Nhị Bảo tuy không ở trong tay Dã Hạc Thượng Nhân, nhưng xem ra có quan hệ trọng đại với đạo trưởng. Thiên Nam Nhị Quái tìm đến Liên Vân Lư chẳng phải vô cớ. Bạch Phát Long Nữ là ai, hẳn Trần đại hiệp có biết ?

Trần Hải gật đầu đáp:

− Nữ nhân này đem Thiên Nam Nhị Bảo tiến nhập Trung Nguyên, gây náo loạn mười mấy năm rồi đột nhiên biệt vô âm tích, không còn lộ diện trên giang hồ, lão phu năm xưa từng gặp nàng, không biết hiện tại nàng còn sống hay không ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Chẳng những còn sống, mà đã xuất giá.

Trần Hải hỏi:

− Nàng kết duyên với ai ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Với Vương Tiểu Cường ...

Đoạn lão Hứa kể lại tỉ mỉ việc gặp Hàn Linh ở Lục Tinh Đường, việc đến Liên Vân Lư thỉnh cầu được chặt bỏ còng tay, Thiên Nam Nhị Quái đến Liên Vân Lư bức bách Dã Hạc Thượng Nhân trả Thiên Nam Nhị Bảo, Bạch Phát Long Nữ tới Liên Vân Lư, Dã Hạc Thượng Nhân xả thân chịu trói đi Độc Cung v.v ...

Tiêu Dao Tử nghe xong, bất giác thở dài, nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân đã không lai vãng với các nhân vật võ lâm, cuối cùng vẫn bị lụy phiền, xem chừng các nhân vật giang hồ dù muốn rời bỏ giang hồ cũng vô cùng nan giải.

Hứa Sĩ Công nói:

− Điều đó cũng có thể hiểu được là có nhân quả, nhưng điều tại hạ nghĩ không ra là tại sao Dã Hạc Thượng Nhân cam nguyện thúc thủ chịu trói, phục tùng Bách Độc Tiên Tử mà đi Độc Cung, kỳ quái hơn nữa, nghe đâu chuyến đi Độc Cung này của Dã Hạc Thượng Nhân là có liên quan đến đồng đạo võ lâm, thực khiến tại hạ không sao hiểu nổi.

Tiêu Dao Tử nói:

− Bần đạo tựa hồ từng nghe nói về Ngũ Độc Cung, nhưng đã quên không biết nó ở đâu.

Trần Hải nói:

− Lão phu có thể nói cho các vị biết một chút về Độc Cung.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Vậy ư ? Trần đại hiệp từng đến Ngũ Độc Cung rồi sao ?

Trần Hải lắc đầu:

− Lão phu tuy chưa đến, nhưng biết rất rõ.

Tiêu Dao Tử nói:

− Bần đạo nghe nói đó là nơi cực kỳ đáng sợ, thật tình bần đạo chẳng tin.

Trần Hải nói:

− Chỉ nghe đồn đại thì không tin là phải, nhưng lão phu có được một vị bằng hữu cố tri thuật lại.

Đừng nói là đáng sợ, chỉ e thế gian này không còn nơi nào khủng khiếp hơn nơi đó ...

Vương Phi Dương hỏi:

− Nơi ấy cuối cùng là đâu vậy ?

Trần Hải nói:

− Lệnh đường kiến văn quảng bác hơn hẳn lão phu, chẳng lẽ chưa từng kể cho Vương thế huynh biết ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tựa hồ từng nghe gia mẫu kể qua, nhưng rất sơ lược.

Trần Hải nói:

− Đó là một vùng thống mãn độc khí, trong một chu vi mười dặm xung quanh Ngũ Độc Cung đầy những lá cây mục nát thối rữa, lại có một dòng nước đục không biết chảy từ đâu, lá cây rụng xuống ngâm trong nước lâu năm, biến thành một hiểm địa, lại có thêm sức người tu tổ thêm, ai bị sa lầy vào thứ bùn ấy, dù võ công cao minh đến mấy, cũng khó bề thoát chết ...

Mọi người đều chú mục nhìn Trần Hải. Lão nhân từ từ nhắm mắt, nói tiếp:

− Lá cây thối rữa, bùn nước đen đục trở thành một hiểm địa, lưu lại lâu ngày bốc lên độc khí, chỉ hít phải độc khí không thôi, đã thụ thương rồi, nói gì lỡ sa chân xuống bùn.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Kỳ quái. Chẳng lẽ người ở trong Ngũ Độc Cung không sợ độc khí đó sao ?

Trần Hải đáp:

− Vật vật tương khắc, trong Ngũ Độc Cung có một loại kỳ hoa, mùi hương thơm nức, chỉ cần một bông thì không ngại gì độc khí.

Vương Phi Dương hỏi:

− Ngoại trừ một dải thiên nhiên hiểm địa, không biết còn có sinh vật gì chăng ?

Trần Hải đáp:

− Dải nước độc địa ấy bao quanh một khu vực rộng chừng vài trăm mẫu đất, Ngũ Độc Cung được kiến tạo chính trên khu đất này, tập hợp vô số độc vật, trong đó có năm chủng loại tối độc.

Vương Phi Dương nói:

− Có lẽ do đó mới gọi là Ngũ Độc Cung, nhưng nếu nói vật vật tương khắc, tại sao năm độc vật kia lại song song tồn tại ?

Trần Hải đáp:

− Điều đó thì lão phu không rõ.

Vương Phi Dương ho khẽ một tiếng, hỏi:

− Thủ lĩnh Ngũ Độc Cung là một nhân vật như thế nào ?

Trần Hải đáp:

− Lão phu không biết, trong đương kim võ lâm chỉ e cũng khó tìm thấy một vài người biết kẻ đó là ai !

Hứa Sĩ Công nói:

− Tại hạ biết trên thế gian có hai người nắm được nội tình ở Ngũ Độc Cung.

Vương Phi Dương hỏi:

− Thỉnh giáo lão tiền bối !

Hứa Sĩ Công nói:

− Một là Dã Hạc Thượng Nhân, nhưng đã đi đến Ngũ Độc Cung, người thứ hai hiện vẫn đang còn ở Liên Vân Lư.

Lãnh Như Băng tiếp lời:

− Lão tiền bối muốn nói đến bạch y thiếu nữ thân thể bạc nhược nọ ư ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Chính người ấy, khi Dã Hạc Thượng Nhân đi Ngũ Độc Cung, mọi người hiện diện tại Liên Vân Lư đều cảm thương, chỉ riêng bạch y thiếu nữ tuyệt bất động dung, lại còn bảo Dã Hạc Thượng Nhân cứ an tâm mà đi. Từ dung mạo đến lời nói, cử chỉ lúc tiễn biệt đều không có chút gì sầu khổ, phải sớm biết nội tình thì mới như vậy.

Lãnh Như Băng nhận xét:

− Lão tiền bối nói không sai.

Bỗng có tiếng cánh chim đập, một con chim sáo lông trắng như tuyết bay vào trong thất, chính là linh điểu Tuyết Mỵ Nhi. Con chim bay một vòng trong thất, đoạn sà xuống vai Vương Phi Dương và gọi:

− Cô nương ngộ kình địch.

Vương Phi Dương biến sắc, vội đứng dậy, nói:

− Xá muội gặp cao thủ, đang phải khổ chiến, thỉnh chư vị ngồi chờ một lát, tại hạ đi hiệp trợ xá muội một tay.

Nói đoạn không chờ hồi đáp, Vương Phi Dương phóng ngay đi. Tuyết Mỵ nhi bay trước dẫn đường. Hứa Sĩ Công vội đứng lên nói:

− Lão hủ cũng đi với Vương thế huynh xem vị cao nhân nào.

Nói đoạn, lão chạy đuổi theo.

Tiêu Dao Tử nói nhỏ:

− Thỉnh Lãnh công tử lưu lại với Trần đại hiệp bần đạo cũng phải đi mới được.

Lãnh Như Băng hơi chau mày, định nói lại thôi, đưa mắt nhìn theo ba người gấp gấp chạy đi.

Trần Hải nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

− Lệnh đường có nói gì về lão phu chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Gia mẫu hầu như không nói gì cho vãn bối biết về người và việc trong giang hồ.

Trần Hải nói:

− Thế thì được. Tính lão phu rất quái dị, phàm đã quyết định sự gì, thì vĩnh viễn không cải biến. Lão phu đã quyết định truyền thụ võ công cho ngươi, bất kể ngươi có nguyện ý hay không, lão phu cũng truyền thụ. Lão phu chưa nói cho ngươi biết thân thế của ngươi, thì dù trước mặt lão phu ngươi có giơ đao tự vẫn, lão phu cũng không nói.

Mấy lời này được nói ra kiên quyết như đinh đóng cột, không để ai phản đối.

Nói xong, lão nhân nhắm mắt lại.

Lãnh Như Băng lặng lẽ thở dài, chậm rãi đi ra ngoài. Chàng thấy hai đạo đồng giữ cửa đều đã rút binh khí ra khỏi vỏ, nép mình bên lũy tre.

Lãnh Như Băng ngẩng mặt nhìn trời, thấy trăng mới mọc chênh chếch, tinh tú nhấp nháy, nỗi u sầu chất chứa trong lòng không được giải khai, bất giác thở dài sầu muộn, vung tay tống một chưởng thật mạnh về phía lũy tre.

Một chưởng này như dồn hết bực tức trong lòng mà phát ra, lực đạo cực kỳ cường mãnh, tạo thành một luồng kình xé gió. Bỗng từ trong lũy tre có một luồng lực đạo nhu hòa cuồn cuộn đẩy ra, quấn lấy luồng nội công cường kình của Lãnh Như Băng mà hóa giải nó đi một cách linh xảo dị thường.

Vô tình vung chưởng, ngộ ngay cường địch, Lãnh Như Băng cả kinh, nỗi sầu muộn trong lòng cũng vơi hẳn, chàng chú mục nhìn, hét to:

− Người nào vậy ?

Chỉ nghe một thanh âm rất trầm đáp lại:

− Lão phu đến lấy linh dược.

Từ sau lũy tre một bạch phát lão nhân thong thả bước ra.

Lãnh Như Băng soi mói nhìn người kia, ngạc nhiên hỏi:

− Là các hạ, Vương Tiểu Cường ?

Bạch phát lão nhân đáp:

− Không sai, chính là lão phu.

Bỗng kiếm quang loang loáng, hai đạo bạch quang nhắm Vương Tiểu Cường đâm tới. Nguyên đó là hai đường kiếm của hai đạo đồng đánh tới. Thì ra hai đạo đồng đã biết có người lạ ẩn mình sau lũy tre, nay người ấy bị một chưởng của Lãnh Như Băng phát giác phải bước ra thì cả hai không hẹn cùng vung kiếm đánh tới.

Chỉ thấy Vương Tiểu Cường phất tay áo một cái, trường kiếm trong tay cả hai đạo đồng lập tức bị gạt ra, cổ tay tê dại cơ hồ muốn để rớt kiếm.

Lãnh Như Băng quát nhỏ:

− Các ngươi không phải là đối thủ, mau tránh ra.

Hai đạo đồng tuy kinh hãi trước võ công của người kia, nhưng giữ cửa là trách nhiệm của họ, nên sau một lát định thần, lại một trước một sau vung kiếm đâm tới.

Vương Tiểu Cường cười khẩy một tiếng, đứng im vững vàng, song thủ tả hữu, một trước một sau, liên tiếp phất ra, khiến trường kiếm trong tay hai đạo đồng lại bị dạt hẳn đi, Vương Tiểu Cường thừa thế tiến vào. Thủ pháp của lão kỳ ảo thần tốc, hai đạo đồng chỉ cảm thấy uyển mạch tê dại, trường kiếm văng khỏi tay, lúc này chỉ thấy hai thanh kiếm nằm trong tay Vương Tiểu Cường.

Lãnh Như Băng nhìn thủ pháp đoạt kiếm kỳ ảo thần tốc của Vương Tiểu Cường thì giật mình kinh hãi.

Vương Tiểu Cường cười lạnh một tiếng, nói:

− Thanh Vân Quán chủ danh tiếng lẫy lừng, lão phu không muốn đả thương thủ hạ các người.

Nói đoạn hai cổ tay nhẹ phẩy, cả hai đạo đồng cùng lúc bị đẩy về phía sau năm bước.

Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, chú mục nhìn Vương Tiểu Cường, nói:

− Các hạ muốn lấy dược vật gì ?

Vương Tiểu Cường đáp:

− Tại Liên Vân Lư chúng ta đã có giao ước, lão phu chặt xiềng cho hai vị, các hạ sẽ tặng Thiên niên sâm hoàn, nay bình sâm hoàn đã ở trong Thanh Vân Quán, lão phu há không thể đòi ?

Lãnh Như Băng sững sờ, cảm thấy thật khó đối đáp, hồi lâu mới nói:

− Ở Liên Vân Lư, lão tiền bối tuy có nói, nhưng tại hạ hoàn toàn chưa đáp ứng, huống hồ «Thiên niên Sâm hoàn» vốn đã không còn là sở hữu của tại hạ.

Vương Tiểu Cường nói:

− Vậy nó là sở hữu của ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

− «Thiên niên Sâm hoàn» của tại hạ sớm bị Huyền Hoàng Giáo đánh cắp, sau được Liễu Thiên Phong thu hồi, để tạ ân Trần đại hiệp năm xưa cứu mệnh, Liễu Thanh Phong đem tặng Trần đại hiệp, vật đã sang người khác, không còn do tại hạ sở hữu.

Vương Tiểu Cường nói:

− Huyền Hoàng Giáo có thể đánh cắp, Liễu Thanh Phong khả dĩ thu hồi, lão phu lại không thể đoạt lấy hay sao ?

Lãnh Như Băng nói:

− Trần đại hiệp thương thế trầm trọng, cần có linh dược cứu mạng.

Vương Tiểu Cường nói:

− Nữ nhi của ta sinh cơ đã tuyệt, cũng cần linh dược cứu mạng.

Lãnh Như Băng nói:

− Chỉ e cơ duyên của lão tiền bối không còn.

Vương Tiểu Cường nói:

− Uy danh Thần Phán Trần Hải đã khiến người khác thoái lui, nhưng không ngăn nổi lão phu, huống hồ cả một bình «Thiên niên Sâm hoàn» vị tất lão đã dùng hết, lão phu chỉ cần lấy nửa bình cũng được.

Lãnh Như Băng ngẩn người thầm nghĩ:

“Nếu Trần đại hiệp không dùng đủ liều lượng, phải chia cho hắn một nửa chắc gì đã cứu được ai ...”.

Vương Tiểu Cường thấy chàng đăm đăm suy nghĩ, không lý gì đến lời lẽ của lão, bèn xông thẳng vào.

Lãnh Như Băng bỗng cảm thấy một luồng gió quạt mạnh, vội vung chưởng đánh ra. Chỉ nghe «binh» một tiếng, chưởng lực của hai người đập vào nhau.

Lãnh Như Băng cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, đứng không vững, phải thoái lui ba bước.

Vương Tiểu Cường không ngờ chưởng lực của một thanh niên lại hùng hậu như vậy, thế đang xông tới phải dừng lại ngay.

Lãnh Như Băng đề tụ chân khí ở đan điền, ổn định khí huyết nói:

− Đây là nơi Trần đại hiệp đang dưỡng thương, lão tiền bối há có thể tùy tiện xông vào ?

Vương Tiểu Cường nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» chắc cũng ở trong đó.

Nói đoạn lão né mình bước vào cửa, phóng ra một chưởng.

Lãnh Như Băng nghênh tiếp chưởng vừa rồi, đã biết võ công của đối phương cao hơn mình, chàng dùng hai ngón tay bên hữu phóng tới uyển mạch của lão ta. Thủ pháp «Điểm Huyệt Trảm Mạch» của chàng đã buộc Vương Tiểu Cường thu hồi chưởng thế. Lãnh Như Băng một đòn chặn đứng thế xung kích của đối phương, liền tung đùi hữu lặng lẽ phóng ra một cước.

Vương Tiểu Cường thân đã vào đến cửa, bị một chỉ một cước của chàng bức phải thoái lui, thì ngẩn ra nói:

− Hảo tiểu tử, võ công bất phàm !

Song chưởng liên tiếp đánh ra tám chưởng. Tám chưởng này của lão nội lực cường mãnh như sấm sét, thực là bài sơn đảo hải.

Lãnh Như Băng tiếp qua tám chiêu đã thấy mệt mỏi, mặt thất sắc, nhưng chàng chỉ lo cho sự an nguy của Trần đại hiệp, tuy biết cuộc ác chiến này hung hiểm dị thường, nhưng vẫn bất đắc dĩ giao đấu, bởi Trần Hải trọng thương chưa lành, làm sao có thể đương nổi chưởng lực thâm hậu của đối phương. Nghĩ vậy, chàng dồn toàn lực phản kích, hữu thủ tung một chiêu «Thiên ngoại lai vân», tả thủ sử chiêu «Phân hoa phất liễu» nhắm xuống bụng dưới của đối phương.

Vương Tiểu Cường quắc mắt quát:

− Ngươi muốn chết phải không ?

Lão gấp né thân tránh hai chiêu, hữu thủ đẩy thẳng ra một chiêu «Di sơn đồ hải».

Đòn này là chiêu thuật cứng rắn, nếu Lãnh Như Băng không tiếp chưởng lực, sẽ chỉ còn cách né ra nhường đường. Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối võ công cao cường, vãn bối liều chết đây.

Song chưởng đưa ngang ngực đồng thời tống ra, quả nhiên lấy cương chọi cương. Chàng chỉ thấy kình lực ghê gớm ập đến, tâm thần chấn động, mắt nổ đom đóm, người loạng choạng thoái lui ba bước.

Vương Tiểu Cường ngầm thán phục nói:

− Tiếp nổi một chiêu tám thành công lực của lão phu, thiên hạ phỏng được mấy người.

Miệng tuy tán dương như vậy, nhưng song chưởng đã lại công kích thập phần mãnh liệt, vừa xông

thẳng vào.

Lãnh Như Băng vừa tiếp một chưởng, người còn lảo đảo, làm sao đương nổi thế công kích nối tiếp vừa nhanh vừa mạnh của Vương Tiểu Cường, nhưng trong óc vẫn nhớ rằng dù thế nào cũng không thể để lão ta vào trong thất, sát hại Trần đại hiệp.

Thần trí tuy kém phần tỉnh táo, nhưng chàng chẳng để tâm đến chuyện đó, lập tức vung chưởng ngăn cản, đây là chiêu thuật liều chết chống cự.

Vương Tiểu Cường võ công cao minh, nhưng bị Lãnh Như Băng liều chết ngăn cản, cũng khó tiến thêm một bước, thì cả giận, chưởng thế càng lúc càng hung mãnh.

Lãnh Như Băng dốc sức tiếp thêm mấy chưởng, đã cảm thấy khó bề chi trì, nếu tái đấu dăm ba chiêu nữa ắt sẽ thụ thương dưới chưởng của đối phương.

Chính giữa lúc nguy cấp, bỗng có tiếng quát lớn:

− Người nào dám tùy tiện xông vào Thanh Vân Quán ?

Liền theo tiếng quát, một luồng kình phong đã ập tới sau lưng Vương Tiểu Cường.

Vương Tiểu Cường biết đã gặp kình địch, đành quay người phóng ra một chưởng nghênh tiếp.

Chưởng lực của đôi bên đập vào nhau, người vừa tới bị chấn động phải thoái lui một bước. Nhưng vừa thoái lui, tả thủ đã vung tới ngực đối phương.

Vương Tiểu Cường thấy người vừa tới là một thiếu niên anh tuấn, trạc hơn hai mươi tuổi, xuất thủ cực nhanh và lợi hại, hẳn không thua gì Lãnh Như Băng, thì bất giác kinh hãi nghĩ thầm:

“Tại sao ở Thanh Vân Quán lại lắm thiếu niên anh hùng như vậy ?”.

Người này công lực không thua kém Lãnh Như Băng, song lại có kinh nghiệm đối địch, do đó bản lãnh hơn hẳn Lãnh Như Băng, chỉ thấy bên tả dùng chiêu «Kim cương thư tí» của phái Thiếu Lâm, bên hữu dùng chiêu «Huy trần thanh đạm» của phái Võ Đang, phối hợp cực kỳ khôn ngoan, bỗng chém xuống như đao kiếm, chợt tạt ngang như nhuyễn tiên, biến hóa kỳ ảo khó lường.

Lãnh Như Băng được dịp vận khí điều tức, chàng vốn có nội công thâm hậu, chỉ một lát người đã cảm thấy dễ chịu hẳn lên. Đưa mắt nhìn ra, người đang giao đấu với Vương Tiểu Cường chính là Vương Phi Dương.

Vương Tiểu Cường tuy võ công cao hơn Vương Phi Dương, nhưng Vương Phi Dương khôn ngoan, không nghênh tiếp chưởng lực cường kình của lão, nên nhất thời lão cũng chưa làm gì được

chàng.

Lãnh Như Băng hít một hơi dài, lại tiến lên hai bước, đứng chắn ngay giữa cửa, ngưng thần quan chiến.

Nguyên Vương Phi Dương tự biết nội lực không bằng đối phương, khó dùng cương đối cương, nên thấy Vương Tiểu Cường công mạnh là chàng lập tức thối lui né tránh.

Vương Tiểu Cường liên tiếp xông tới, không ngờ càng lúc càng xa cửa thất.

Lão tốn bao công sức mới vào được trong cửa, nay lại tự vô tình tiến ra bên ngoài.

Lãnh Như Băng sau khi vận khí điều tức một hồi, đã khôi phục thể năng, đứng quan chiến, thấy Vương Phi Dương bị dồn vào thế hạ phong, chưởng lực của Vương Tiểu Cường càng lúc càng mãnh liệt, đã khống chế chiến cục.

Vương Phi Dương tuy khôn ngoan, linh hoạt, nhưng công lực cuối cùng thua hẳn đối phương, huống hồ chưởng pháp của Vương Tiểu Cường tưởng bình phàm, kỳ thực chiêu chiêu biến hóa kỳ ảo, sau mấy chục chiêu uy thế càng ghê gớm.

Vương Tiểu Cường đột nhiên xuất một kỳ chiêu, hữu chưởng đánh tới, tả thủ tiếp theo hữu chưởng mà đẩy mạnh ra.

Vương Phi Dương dùng chiêu «Hổ phân âm dương» chặt ngang vào ngực bên hữu của Vương Tiểu Cường, không ngờ Vương Tiểu Cường hạ thấp ngay cổ tay hữu, còn tay tả ẩn tàng trong chưởng thế phóng ra như một tia chớp, chộp lấy cổ tay hữu của Vương Phi Dương, khiến chàng bất giác cả kinh, vội vung tay tả xéo lên theo chiêu cầm nã. Tuyệt học gia truyền của chàng tinh thâm, uyên bác, một chiêu cứu mạng này ẩn tàng sự kỳ ảo phi phàm.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Tựa hồ ngoài chiêu đó ra, không còn cách gì hóa giải một chưởng đột ngột thần tốc kia của Vương Tiểu Cường.”.

Vương Tiểu Cường lạnh lùng nói:

− Hảo thủ pháp !

Nói đoạn lão đứng bất động, không công kích tiếp.

Vương Phi Dương tuy hóa giải được đại nguy, nhưng thầm kinh hãi vạn phần, cảm thấy từ ngày dấn thân vào giang hồ, chưa từng gặp cao thủ nào lợi hại đến thế, miệng chàng đáp:

− Quá khen !

Vương Tiểu Cường nói:

− Nếu lão phu đoán không sai, các hạ là người của Hoàng Sơn Thế Gia.

Vương Phi Dương đáp:

− Tại hạ Vương Phi Dương, lão tiền bối và tại hạ chưa hề gặp nhau, tại sao lão tiền bối lại biết lai lịch của vãn bối ?

Kỳ thực Hoàng Sơn Thế Gia danh chấn thiên hạ, võ lâm ai cũng biết, đối phương gọi rõ thân thế của chàng chẳng phải chuyện ly kỳ gì cho lắm.

Riêng Vương Phi Dương giao du quảng bác, hảo thủ đương thế chàng biết quá nửa, song một lão nhân võ công cao cường nhường này. Chàng lại không đoán ra được lai lịch, đang muốn đối đáp để phát hiện tông tích của lão.

Chỉ nghe Vương Tiểu Cường lạnh lùng nói:

− Chiêu thuật của các hạ uyên bác và phức tạp, bao gồm các đại môn phái võ học ở Trung Nguyên bao la này, ngoại trừ Hoàng Sơn Thế Gia, lão phu thiết tưởng chẳng còn ai.

Vương Phi Dương nói:

− Võ công của lão tiền bối cũng là bậc cao minh bình sinh vãn bối chưa từng gặp. Vãn bối võ học chưa tinh, công phu chưa chuyên, nếu lão tiền bối không hạ thủ lưu tình, chỉ e vãn bối đã thọ thương dưới chưởng ...

Vương Tiểu Cường cười nhạt một tiếng, cắt lời Vương Phi Dương:

− Lúc này chỗ này, không phải lúc chúng ta đàm luận về giao tình. Lão phu với lệnh tôn của thế huynh từng có một đoạn quen biết, nhưng dù chỗ quen sơ sơ, lão phu cũng không muốn động thủ thêm với thế huynh.

Chương 14: Mai Hoa Quái Kiệt - Hồi 14

Tam Dương Độc Chưởng Vương Phi Dương cung tay hành lễ, nói:

− Lão tiền bối đã nghĩ đến giao tình, vãn bối trước xin tạ tội.

Vương Tiểu Cường lâm vào thế khó nói tiếp, bèn hỏi:

− Lệnh tôn quy tiên khi nào ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tiên phụ tạ thế đã mười lăm năm rồi.

Vương Tiểu Cường bỗng thở dài nói:

− Lão phu chưa thể đến phân ưu với chốn cố giao, vì bấy lâu nay ...

Nói đến đây chợt nhớ tới một việc gì hệ trọng, bỗng sắc diện lại trở nên lạnh nhạt, hỏi:

− Thế huynh có quan hệ thế nào với Trần Hải và Thanh Vân Quán chủ ?

Vương Phi Dương đáp:

− Thanh Vân Quán chủ Tiêu Dao Tử từ hồi chưa quy y vốn là chỗ giao tình thân thiết với gia phụ, đối với vãn bối là một vị trưởng bối thế giao. Trần đại hiệp được người người kính phục, vãn bối lại càng yêu thích ...

Vương Tiểu Cường cau mày, hỏi:

− Nếu lão phu phải đối phó với Thanh Vân Quán chủ và Trần Hải, không biết thế huynh sẽ đứng về phía nào ?

Vương Phi Dương hơi sững sờ, nghĩ thầm:

“Lão ta xảo quyệt quá, mình chưa kịp hỏi lão ta, lão ta đã khống chế trước !” Chàng trầm tư một hồi, rồi đáp:

− Việc này thật vô cùng nan giải đối với vãn bối. Xét về đạo nghĩa giang hồ mà nói, vãn bối quả

thực khó tương trợ cho bên nào, tốt nhất là lão tiền bối nể tình, dành cho vãn bối một vinh dự hòa giải song phương, nếu lão tiền bối đáp ứng, vãn bối sẽ thuyết phục Trần đại hiệp và Thanh Vân Quán chủ ...

Vương Tiểu Cường cười lạnh một tiếng, nói:

− Lão phu với Trần Hải và Thanh Vân Quán chủ không có ân oán gì, chẳng qua lão phu cần tới lấy một vật.

Vương Phi Dương hỏi:

− Là vật gì vậy ?

Vương Tiểu Cường đáp:

− Bình «Thiên niên Sâm hoàn» !

Vương Phi Dương ngạc nhiên:

− «Thiên niên sâm hoàn» ?

Vương Tiểu Cường nói:

− Không sai ! «Thiên niên Sâm hoàn», vật này đối với lão phu vô cùng hệ trọng, không thể không lấy.

Vương Phi Dương nói:

− Cứ như vãn bối được biết, «Thiên niên Sâm hoàn» tựa hồ thuộc quyền sở hữu của vị Lãnh huynh kia.

Vương Tiểu Cường nói:

− Nhưng hắn đã đáp ứng tặng cho lão phu.

Vương Phi Dương nói:

− Điều này vãn bối thật khó mà tin, vị Lãnh huynh kia vượt cả ngàn dặm lộ trình mang đến đây, há lại ...

Vương Tiểu Cường ngắt lời:

− Lão phu không hoang ngôn, không tin cứ hỏi hắn một tiếng ...

Đoạn lão quay sang phía Lãnh Như Băng, lạnh lùng nói:

− Lão phu tại Liên Vân Lư đã phá còng tay cho ngươi, trước đó ta muốn ngươi tặng «Thiên niên Sâm hoàn», có đúng vậy không ?

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối tuy có nói qua, nhưng vãn bối hoàn toàn chưa ...

Vương Tiểu Cường không để chàng nói hết, nói tiếp luôn:

− Thế là được rồi, khi đó «Thiên niên Sâm hoàn» của ngươi đã bị người của Huyền Hoàng Giáo đánh cắp, không có trên người của ngươi, phải vậy không ?

Lãnh Như Băng nói:

− Đúng, nhưng vãn ...

Vương Tiểu Cường quay luôn sang phía Vương Phi Dương nói:

− Thế huynh, chính tai nghe thấy đó, lão phu không hề hoang ngôn phải không nào ?

Lãnh Như Băng nghe lão ta dùng lời lẽ lấp liếm để đoạt lý, thì cao giọng nói:

− Tại sao lão tiền bối cứ ngắt lời giữa chừng, không để tại hạ nói hết một câu như vậy ? Lão tiền bối cứ phát ngôn như thật. Tuy lão tiền bối có bức tại hạ phải tặng «Thiên niên Sâm hoàn», nhưng tại hạ hoàn toàn chưa đáp ứng.

Vương Tiểu Cường nói:

− Chưa đáp ứng cũng tức là mặc nhiên thừa nhận.

Lãnh Như Băng biến sắc, nói:

− Vậy nói thẳng ra là tại hạ không đáp ứng.

Vương Tiểu Cường giận dữ:

− Không đáp ứng cũng phải đáp ứng, nếu ngươi khăng khăng ương ngạnh, ngươi tưởng ta không dám sát nhân chăng ?

Lãnh Như Băng nói:

− Sĩ khả sát bất khả hối, nếu lão tiền bối muốn dựa vào võ công chiếm đoạt «Thiên niên Sâm

hoàn», chỉ e khó mà toại nguyện !

Vương Tiểu Cường cười khẩy, nói:

− Nhẹ không xong thì phải dùng biện pháp mạnh.

Nói đoạn lão xông thẳng vào cửa.

Lãnh Như Băng thấy lão ta hung hăng xông thẳng tới, thì nghĩ bụng:

“Xem chừng sự việc hôm nay khó tránh khỏi ác chiến !” Hữu chưởng liền sử chiêu «Phi bạt tràng chung» đánh ra. Chàng đã lĩnh giáo võ công của đối phương, thầm biết nếu đòn này không dốc toàn lực ắt khó ngăn cản thế xung kích của lão ta, bèn dồn vào đó chín thành công lực. Một luồng chưởng phong cương mãnh, ào ào thổi ra.

Thế xông tới của Vương Tiểu Cường không hề biến đổi, tả thủ dùng chiêu «Nghênh lại tống vãng» phóng ra thần tốc, dồn ép chưởng thế của Lãnh Như Băng xuống dưới.

Chưởng kình của Lãnh Như Băng chạm vào chưởng thế của Vương Tiểu Cường, lập tức cảm thấy một luồng nhiệt khí mãnh liệt từ tay đối phương truyền sang tay chàng gấp gáp, tay hữu của chàng chợt nặng như chì, không sao nhấc lên nổi, thì thầm biết đối phương đã dùng tà công bá đạo đả thương, chàng liền tung một cước đá vào bụng dưới Vương Tiểu Cường.

Cước này vô thanh vô tức, là kỳ chiêu đối xuất, Vương Tiểu Cường đang xông qua cửa, lập tức lại buộc phải thối lui.

Trong nháy mắt đó, Vương Phi Dương đã xông tới, vung cao tay, nói:

− Nếu lão tiền bối cố tình xông vào trong thất, vãn bối thực khó thúc thủ bàng quang.

Lời chưa dứt đã tới ngay sau lưng Vương Tiểu Cường, một tay đã xuất thủ nửa chừng.

Vương Tiểu Cường quay mình lại, lạnh lùng hỏi:

− Lão phu chẳng qua nhớ đến cố nhân nên khiêm nhường với ngươi vài phần, võ học của Hoàng Sơn Thế Gia tuy chấn động thiên hạ, nhưng há có thể ngăn nổi lão phu ?

Vương Phi Dương nói:

− Vãn bối không dám đem võ công đối địch với lão tiền bối, nhưng đã nhận sự ủy thác của người, phải giữ trung tín, những mong lão tiền bối nghĩ đến giao tình với vong phụ mà giữ đôi chút thể diện cho tại hạ.

Vương Tiểu Cường trợn mắt, giận dữ nói:

− Lão phu giữ thể diện cho ngươi, nhưng có ai chịu cứu mệnh cho ái nữ của lão phu ?

Bỗng thấy Lãnh Như Băng lảo đảo, loạng choạng lùi lại bốn năm bước, tựa người vào vách thất.

Đèn trong thất bật sáng, soi tỏ trong thất, chỉ thấy Lãnh Như Băng mặt đỏ bừng bừng, mồ hôi hột chảy ròng ròng xuống vạt áo.

Vương Phi Dương tâm thần chấn động, gọi giật giọng:

− Lãnh huynh, thụ thương rồi ư ?

Nói đoạn hắn lách mình, hay tay ở thế hộ thân, bước thẳng vào trong thất.

Vương Tiểu Cường quát:

− Lui lại !

Một chưởng lập tức phát ra, kình phong cuồn cuộn như bão táp mưa sa.

Vương Phi Dương tay tả từ ngực đẩy ra một chưởng, miệng nói:

− Lão tiền bối ...

Chưởng lực đôi bên tương ngộ, chàng bị chấn lui ba bước, mới nói tiếp:

− Chưởng lực quá ư hùng hậu !

Chàng thầm hít một hơi chân khí, hữu chưởng xòe cây quạt, dùng chiêu «Vân long tam hiện» nhắm vào ba đại huyệt trước ngực Vương Tiểu Cường điểm tới, phiến ảnh chấp chới đầy trời.

Bỗng nghe một thanh âm trầm trầm vọng ra:

− Dừng tay !

Vương Phi Dương vội thu cây quạt, nhảy lui ba bước.

Ngẩng đầu lên chỉ thấy Thần Phán Trần Hải tay chống gậy trúc, đầu quấn băng trắng đứng ở trong thất, hai đạo mục quang chăm chú nhìn Vương Tiểu Cường.

Lãnh Như Băng lau sơ mồ hôi trên mặt, đột nhiên bước tới đứng chắn phía trước Trần Hải. Chàng tuy thụ nội thương trầm trọng nhưng vẫn gượng chuẩn bị khi cần sẽ bảo vệ Trần Hải.

Vương Tiểu Cường giương tròn hai mắt, chằm chằm nhìn Trần Hải một hồi lâu, mới cung tay, nói:

− Tại hạ nghe đại danh đã lâu, đêm nay mới được hạnh hội.

Thần Phán Trần Hải đáp:

− Nói hay ! Nói hay lắm ! Ta đã biết dụng tâm của các hạ đến đây làm gì.

Vương Tiểu Cường nghiêm nghị nói:

− Thế thì rất tốt, tiểu nữ thân bị tuyệt chứng, mười mấy năm nay bị bệnh tật hành hạ, kẻ làm phụ mẫu không nỡ thúc thủ ngồi nhìn, thật quá thương tâm, tại hạ tuy đã lặn lội chân trời góc biển bái cầu danh y cho tiểu nữ, tìm kiếm linh dược, đáng tiếc chưa trị được ...

Ngừng một chút, lão lại nói tiếp:

− Đệ biết tin Trần huynh có được một bình «Thiên niên Sâm hoàn» do Long Thiên Lộc bào chế, bèn tới đây muốn xin cho tiểu nữ một nửa, không biết Trần huynh có chịu ban cho chăng ?

Trần Hải cười, nói:

− Lệnh ái mắc chứng bệnh hiểm nghèo, người làm phụ mẫu ắt phải quan tâm, nhưng các hạ bức bách người để lấy cho được dược vật ngay trước mắt Trần mỗ như vậy ư ?

Vương Tiểu Cường nói:

− Tại hạ cũng biết, với thân phận và địa vị trong võ lâm, Thần Phán Trần Hải quyết không cam chịu để tại hạ lấy đi «Thiên niên Sâm hoàn»; thứ cho tại hạ nói câu này, hai vị công tử đây chỉ e khó ngăn cản nổi tại hạ lấy dược ...

Lãnh Như Băng và Vương Phi Dương đã động thủ với lão ta, biết lão ta chẳng nói suông, nên hai chàng mặc nhiên im lặng.

Vương Tiểu Cường ho khan mấy tiếng nói tiếp:

− Trần huynh võ công tuyệt thế, người trong giang hồ ai cũng biết, ai cũng kính nể, tiếc thay hiện tại Trần huynh thọ trọng thương, khó có thể động thủ với đệ, nhưng «Thiên niên Sâm hoàn» thì đệ không thể không lấy cho kỳ được.

Trần Hải cười, nói:

− Các hạ chỉ cần đả thương Trần mỗ, là có thể lấy «Thiên niên Sâm hoàn» phải không ?

Vương Tiểu Cường đáp:

− Dù Trần huynh nói gì đi nữa, đệ cũng quyết phải lấy cho được «Thiên niên sâm hoàn».

Vương Tiểu Cường ngoảnh nhìn Vương Phi Dương một cái, đoạn cất bước tiến về phía chiếc án thư.

Lãnh Như Băng tràn ngang sang định ngăn cản, nhưng Thần Phán Trần Hải giơ cánh tay còn quấn băng trắng, bảo Lãnh Như Băng:

− Hài tử, không cần động !

Vương Phi Dương lao ngay tới, tay vung cây quạt, chú mục nhìn Vương Tiểu Cường chưa biết phải nên làm thế nào.

Chỉ thấy Vương Tiểu Cường đã tới sát án thư, đưa tay mở ngăn kéo, quả nhiên nhìn thấy chiếc bình ngọc, liền lấy luôn.

Trần Hải lạnh lùng nói:

− «Thiên niên Sâm hoàn» lão phu đã dùng một nửa, chỗ còn lại ấy các hạ cứ lấy nốt đi.

Vương Tiểu Cường mở nút bình, dốc ra vài viên sâm hoàn, ngửi ngửi một hồi, nói:

− Trần huynh có cần lưu lại một chút để dùng tiếp chăng ?

Trần Hải đáp:

− Lão phu là người không nhận lòng thương hại của kẻ khác.

Vương Tiểu Cường không nói thêm, dốc hết dược hoàn ra đếm, cả thảy ba mươi hai viên, cũng không đợi Trần Hải có đồng ý hay không, để lại mười hai viên, đoạn nhét chiếc bình ngọc vào túi, nói:

− Không biết thương thế của Trần đại hiệp còn phải điều dưỡng bao nhiêu lâu nữa ?

Trần Hải đáp:

− Nhiều thì ba tháng, ít thì một tháng.

Vương Tiểu Cường nói:

− Ba tháng nữa, đệ sẽ lại tới Thanh Vân Quán lĩnh giáo, bấy giờ Trần đại hiệp đã hồi phục, có thể dùng võ công để thanh toán cái hận bị mất Sâm hoàn hôm nay.

Trần Hải cười khẩy, nói:

− Thanh Vân Quán chủ lánh thế đào tục, là chốn tu hành, lão phu không muốn tăng thêm phiền phức cho người.

Vương Tiểu Cường nói:

− Trần đại hiệp không muốn đệ đến Thanh Vân Quán, thì thỉnh Trần huynh chỉ định địa điểm, ba tháng sau đệ nhất định y hẹn mà tới.

Trần Hải trầm ngâm một chút, nói:

− Vậy ba tháng sau, Trần mỗ sẽ tới Liên Vân Lư gặp các hạ.

Vương Tiểu Cường nói:

− Một lời y hẹn, đệ sẽ chờ ở đó bốn tháng, nếu mãn hạn mà Trần huynh chưa đến, thì thứ cho đệ không thể chờ thêm.

Trần Hải nói:

− Trong vòng bốn tháng, lão phu nhất định sẽ tới Liên Vân Lư.

Vương Tiểu Cường cung tay, nói:

− Tại hạ bái biệt.

Nói đoạn lão cất bước đi ra ngoài.

Trần Hải nói:

− Lão phu thương thế chưa lành, không thể tiễn xa.

Vương Tiểu Cường cười ha hả nói:

− Không dám, không dám, Trần đại hiệp bảo trọng !

Nói đoạn lão phóng đi mất hút trong bóng đêm.

Lãnh Như Băng nhìn Trần Hải, nói:

− Lão tiền bối sao lại để cho hắn cướp «Thiên niên Sâm hoàn» dễ dàng như vậy ? Vì bình dược ấy, gia sư đã phải trải qua ác chiến, thọ thương nhiều chỗ, nay để hắn tọa hưởng kỳ thành, thật là dành cho

hắn nhiều tiện nghi quá !

Trần Hải thở dài nhè nhẹ, thong thả bước lại giường, ngồi xuống, nhìn Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:

− Hài tử, thương thế của ngươi ra sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Vãn bối trải qua một hồi vận khí điều tức, đã thấy dễ chịu.

Vương Phi Dương nói:

− Người kia tựa hồ có luyện tà môn bá đạo, thương thế của Lãnh huynh quyết không thể khinh suất.

Trần Hải nói:

− Hài tử, hãy đưa cánh tay thụ thương cho lão phu coi.

Lãnh Như Băng vén áo, giơ tay ra. Dưới ánh nến, chỉ thấy trên cánh tay trắng như bạch ngọc có hai vệt đỏ hồng chạy lên vai.

Vương Phi Dương lạc giọng, nói:

− Quả nhiên đúng như dự liệu, cánh tay của Lãnh huynh đã bị độc chưởng của y đả thương.

Trần Hải lắc đầu nói:

− Không cần gấp, tuy bị độc chưởng đả thương, nhưng tình thế cũng chưa đến nỗi nghiêm trọng.

Vương Phi Dương trong lòng tỏ vẻ không phục, nhưng mặt nhiên im lặng.

Lãnh Như Băng chưa hiểu mình thụ thương bởi thủ pháp tà môn độc công gì, bèn hỏi:

− Lão tiền bối có biết đó là thứ độc công gì chăng ?

Vương Phi Dương nói trước:

− Dường như là loại «Sát Chưởng Độc Công».

Trần Hải xua tay nói:

− Lão phu hơi mệt mỏi, hai vị nên đi nghỉ sớm.

Đây là lệnh mời khách ra, Vương Phi Dương và Lãnh Như Băng đành cáo lui.

Ra đến cửa, thấy Tiêu Dao Tử và Hứa Sĩ Công sánh vai trở về, đi sau lưng họ có một thiếu nữ toàn thân y phục màu hồng.

Vương Phi Dương cung tay, chưa kịp lên tiếng, Hứa Sĩ Công đã nói trước:

− Biểu muội của Vương lão đệ có một trận ác chiến đại náo, đáng tiếc Lãnh công tử không được xem, võ công Thiên Nam quả danh bất hư truyền, mấy chục năm trước Bạch Phát Long Nữ làm thất điên bát đảo võ lâm Thiên Nam cũng phải.

Vương Phi Dương nói:

− Ở đây vừa qua một cuộc ác chiến, võ công của địch nhân vô cùng cao minh, nếu Trần đại hiệp không xuất hiện bảo dừng, e rằng tại hạ liên thủ với Lãnh huynh cũng không thắng nổi.

Hứa Sĩ Công ngẩn người, hỏi:

− Kẻ nào mà lợi hại vậy ?

Tiêu Dao Tử từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc, lúc này bỗng khẩn trương hỏi:

− Trần đại hiệp thương thế chưa lành, làm sao có thể động thủ với địch ?

Vương Phi Dương nói:

− Trần đại hiệp chỉ ước hẹn sẽ động thủ với y sau này.

Tiêu Dao Tử thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ thực không thể nghĩ ra người nào lại lợi hại đến như vậy ?

Lãnh Như Băng nói:

− Vương Tiểu Cường !

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Là bạch phát lão nhân mà chúng ta đã gặp trên Liên Vân Lư đó chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không sai, là phu quân của Bạch Phát Long Nữ.

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Họ đến đây làm gì ?

Vương Phi Dương đáp:

− Đòi lấy «Thiên niên Sâm hoàn».

Hứa Sĩ Công vội hỏi trước:

− Đã lấy Sâm hoàn đi chưa ?

Vương Phi Dương đáp:

− Lấy đi rồi !

Tiêu Dao Tử kinh ngạc, ngoài mặt cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng không nén được kích động, thở dài nói:

− Trần đại hiệp chưa bình phục, rất cần dùng tiếp Sâm hoàn ...

Nói đoạn lão quay sang hỏi Vương Phi Dương:

− Vương thế huynh không xuất thủ ngăn cản ư ?

Vương Phi Dương đáp:

− Trần đại hiệp ước hẹn với y sẽ gặp lại sau, tại hạ thật không tiện xuất thủ ngăn cản.

Lãnh Như Băng nói:

− Vương Tiểu Cường không lấy hết toàn bộ Sâm hoàn.

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Chẳng lẽ hắn lưu lại một nửa ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tuy không được một nửa, nhưng cũng đến một phần ba.

Tiêu Dao Tử vội tiến vào trong thất, nhưng đến cửa, bỗng thất ánh nến bên trong tắt phụt, rồi thanh

âm trầm trầm của Trần Hải vọng ra:

− Lão phu đã rất mệt, không muốn có người làm phiền.

Tiêu Dao Tử đành phải thối lui.

Vương Phi Dương nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Hồng y thiếu nữ kia là xá muội, để tại hạ giới thiệu với Lãnh huynh được chăng ?

Lãnh Như Băng tuy trong lòng không muốn, nhưng không tiện phản đối, đành cúi mình nói với hồng y thiếu nữ:

− Thường nghe lệnh huynh nhắc đến cô nương, nay hân hạnh được gặp.

Hồng y thiếu nữ thần thái rất tự nhiên, mỉm cười nói:

− Tiểu muội Vương Thông Huệ, từ nay những mong được chỉ giáo.

Lãnh Như Băng nghe nàng tự xưng danh trước, trong nhất thời chưa biết hồi đáp ra sao, cứng đứng ngây ra.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói tiếp:

− Đại danh của Lãnh huynh, tiểu muội đã được biết qua lời của Quán chủ và Hứa lão tiền bối …

Lãnh Như Băng vội nói:

− Tại hạ là Lãnh Như Băng.

Tiêu Dao Tử thong thả bước lại gần, nói với mấy người:

− Trần đại hiệp thương thế chưa lành hẳn, cần được yên tĩnh nghỉ ngơi, chúng ta không nên ở đây làm phiền.

Hứa Sĩ Công bỗng nói:

− Quán chủ, tại hạ có một điều thỉnh cầu, chưa biết có nên nói ra không ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Thỉnh lão huynh cứ nói, bần đạo không ngại.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không biết quý Quán có rượu hay chăng ?

Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp:

− Rượu ngon thì có, đáng tiếc không có đồ nhắm.

Hứa Sĩ Công cười nói:

− Có rượu là hay rồi.

Tiêu Dao Tử dẫn mấy người tới một gian phòng tĩnh mịch, đoạn phái đạo đồng đi lấy rượu.

Vương Phi Dương lo ngại cho thương thế của Lãnh Như Băng, không nhịn được bèn hỏi Tiêu Dao Tử:

− Quán chủ tinh thông y lý, thỉnh xem giùm thương thế ở cánh tay của Lãnh huynh, liệu có phải là bị độc chưởng tà môn bá đạo đả thương chăng ?

Tiêu Dao Tử nhìn Lãnh Như Băng, chỉ thấy sắc diện chàng vẫn bình thường, không có dị trạng, nhưng biết Vương Phi Dương chẳng khinh ngôn, bèn nói:

− Lãnh công tử, hãy để bần đạo coi xem sao.

Lãnh Như Băng đảo mắt thấy Vương Thông Huệ ngồi ngay đối diện, thì nghĩ thầm:

“Trước mặt thiếu nữ, ai lại đi vén tay áo cho người ta thấy.” Nghĩ vậy, chàng bèn mỉm cười, nói:

− Tại hạ hoàn toàn không cảm thấy bị trúng độc.

Tiêu Dao Tử không ép thêm, chỉ nói:

− Lãnh công tử nếu cảm thấy không ổn thì hãy nói ngay cho bần đạo biết là được.

Lúc này Hứa Sĩ Công đã tự rót rượu uống mấy chung, lên tiếng:

− Vương cô nương giao đấu với Bạch Phát Long Nữ thắng bại thế nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Tuy chưa phân thắng bại, nhưng võ công của mụ ta rất cao cường, kiếm chiêu càng lúc càng lợi hại, nếu tiếp tục giao đấu, chắc chắn tiểu nữ sẽ bại.

Hứa Sĩ Công uống một chén rượu lớn, nói:

− Kỳ quái ! Kỳ quái thật !

Vương Phi Dương ngẩn người hỏi:

− Hứa lão tiền bối, cái gì mà kỳ quái ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão Vương Tiểu Cường kia chưa kể nghe danh tiếng, nhưng võ công lại rất cao minh, thật khiến lão hũ hồ nghi lắm lắm.

Tiêu Dao Tử cười nói:

− Trong chốn giang hồ thiếu gì những nhân vật kỳ tài dị năng, điều đó có chi là kỳ quái ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Quán chủ có lẽ chưa rõ, Hứa mỗ này bôn tẩu mấy chục năm giang hồ, tuy chưa đăng đường nhập thất, nhưng cũng biết rõ võ công của rất nhiều vị, chẳng phải lão hủ huênh hoang, nhưng trong giang hồ số người có thể tương đương với lão hủ cũng chỉ được vài vị, lão hũ hồ nghi Vương Tiểu Cường là một cao nhân đã cải danh tính và diện mạo.

Lão nói đến đây, mọi người thảy đều sững sờ, Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:

− Lão tiền bối nói rất có lý, nhưng không biết lão tiền bối đoán người ấy là ai ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Cao nhân đương thế ẩn thân trong giang hồ, khó bề gặp mặt, chỉ có Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiêu.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tam Nam Tiêu tuổi gần cổ lai hy, dù chưa chết cũng chẳng đời nào cải đổi danh tính và dung mạo.

Lãnh Như Băng không am hiểu chuyện giang hồ, nghe mấy người đàm đạo chuyện gì cũng có ý vị, nên chỉ ngồi nghe, không góp chuyện.

Hứa Sĩ Công nói:

− Vương thế huynh tuy gia thế uyên bác, giao du khắp thiên hạ, nhưng còn ít tuổi, lão hủ nhắc đến người này, chỉ e Vương huynh khó nhớ ra ...

Nói đoạn lão nhìn sang Tiêu Dao Tử nói:

− Nhưng đạo trưởng thì hẳn phải biết người ấy.

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Lão huynh muốn nói tới ai vậy ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Ba mươi năm trước, trên giang hồ nổi lên một thiếu niên kỳ nhân, tài khí lẫy lừng, văn võ song toàn, uy thế như triều dâng thác đổ, chấn động cả giang hồ, nhưng suốt mười năm nay đột nhiên mất tích. Quán chủ thử nghĩ xem có phải là người này chăng ?

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một hồi, bỗng biến sắc nói:

− Người lão huynh nói có phải là Độc Kiếm Vương Tương ?

Hứa Sĩ Công cười vang:

− Chính là Độc Kiếm Vương Tương ! Quán chủ đã nhớ được thế, hẳn biết vì sao y lại mang danh Độc Kiếm ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Điều này thì bần đạo không được rõ lắm.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ hữu duyên, từng gặp gã Vương Tương ấy, hồi đó gã chưa đến ba mươi tuổi, tuy bị người ta gọi là Độc Kiếm, nhưng diện mạo rất tuấn tú, hiền lành ...

Nói đoạn lão quay nhìn Lãnh Như Băng và Vương Phi Dương, nói tiếp:

− Nếu luận về phong thái, quả thực là bạch phát lão nhân rất giống Vương Tương.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

− Lão tiền bối, mọi người muốn biết vì sao y có danh Độc Kiếm, chứ không cần nghe kể về phong thái của y !

Hứa Sĩ Công lại uống một ngụm rượu, nói:

− Sẽ nói, sẽ nói ! Cuộc đời người ấy thành là nhờ nữ nhân, bại cũng vì nữ nhân, ha ha. Anh hùng

mỹ nhân, bốn chữ ấy gắn liền với y đó.

Vương Thông Huệ nhướng mày cười:

− Lão tiền bối kể chuyện gì cũng hay, lão tiền bối mau kể tiếp đi !

Hứa Sĩ Công ngẩng mặt lên, lại uống cạn một chung rượu, nói tiếp:

− Cái gã Vương Tương ấy, người cũng như danh, trẻ trung tuấn tú, võ công đã cao cường, mà trí tuệ uyên bác cổ kim, một bực nhân tài hiếm thấy trong giang hồ, chẳng trách có bao nhiêu thiếu nữ mơ tưởng ...

Lão đưa mắt chăm chú nhìn Vương Thông Huệ, cười nói:

− Nếu Vương cô nương ra đời sớm hai chục năm, gặp gã Vương Tương kia, chỉ e cũng tương tư gã.

Vương Thông Huệ tuy rất tự nhiên, nhưng nghe lời nói trực ngôn trực ngữ như thế, bất giác cũng e thẹn, đỏ bừng hai má.

Hứa Sĩ Công nói:

− Vương Tương dấn thân vào chốn giang hồ không lâu, danh tiếng đã lừng lẫy võ lâm, nhưng gã người đẹp, kiếm độc, khiến không ít người ghen ghét, lại thêm gã gây ra liền mấy vụ phong lưu náo nhiệt, càng khiến giang hồ đố kỵ, làm dấy lên một trận phong ba bão táp, cứ như lão phu biết, đương thời có không ít cao thủ võ lâm Trung Nguyên liên thủ với nhau chuẩn bị giết gã, nhưng võ công của gã rất cao minh, hành tung thoắt ẩn thoắt hiện, nên những người kia săn đuổi mãi, vẫn chẳng làm gì được gã.

Tiêu Dao Tử nhắm mắt, ngồi nghiêm túc, nửa như rất chăm chú lắng nghe, nửa như chẳng quan tâm đến chuyện đó. Nhưng Vương Thông Huệ thì lại sốt ruột, hỏi:

− Rồi sao nữa ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Rồi thì bi kịch phát sinh !

Vương Thông Huệ hỏi:

− Bi kịch thế nào ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Các cao thủ võ lâm Trung Nguyên truy tìm Vương Tương mãi không được, bèn bày mưu tung tin Vương Tương đã bị người phế bỏ võ công, sẽ không lộ diện trên giang hồ nữa, một mặt họ ngầm gài tai mắt dò xét nơi hạ lạc của Vương Tương. Ôi, những người trẻ tuổi ai mà chả hiếu thắng, hồi lão phu còn trẻ cũng khó tránh cái tính nóng nảy hiếu thắng. Lần này quả nhiên Vương Tương nổi giận, một mình một kiếm, khiêu chiến với ba mươi sáu cao thủ Trung Nguyên, trận quyết đấu hung hiểm, sinh tử này kéo dài suốt một đêm.

Bỗng lão thở dài, dừng lời. Vương Thông Huệ châm rượu vào đầy chung cho Hứa Sĩ Công, rồi giục:

− Lão tiền bối, trong cuộc ác chiến ấy, hẳn Vương Tương bị trọng thương chứ ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Không sai ! Vương Tương tuy thọ trọng thương, nhưng ba mươi sáu cao thủ võ lâm thì thụ thương hai mươi bảy người, chết chín, chẳng một ai có thể rút lui nguyên lành ...

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu trong số ba mươi sáu vị có một người nguyên lành, thì Vương Tương đã chẳng còn sống !

Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Đúng thế, tiếc rằng ba mươi sáu vị kia, chẳng có lấy một hảo nhân ...

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Nghe khẩu khí của lão Hứa, dường như lão Hứa ủng hộ Vương Tương, mà không ưa ba mươi sáu vị kia.”.

Hứa Sĩ Công nói tiếp:

− Sau trận ác đấu ấy, danh tiếng của Vương Tương càng lừng lẫy, nhưng cũng từ đó Vương Tương biệt vô âm tín trong giang hồ.

Lão thở dài, tiếp:

− Những người thụ thương trong cuộc ác đấu ấy ngày nay đại bộ phận vẫn còn sống, có ba vị qua trận ác đấu ấy mới biết võ công của mình tầm thường, bèn khổ công tu luyện, hiện tại đều hùng cứ một phương, thành thế họa trung hữu phúc.

Vương Thông Huệ nói:

− Vương Tương đã mai danh ẩn tích trong giang hồ, chưa biết sống chết ra sao, vì lẽ gì lão tiền bối lại có thể xác định rằng Vương Tiểu Cường chính là Vương Tương đã cải trang ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia vô cùng tinh thâm, cả thiên hạ đều biết, thậm chí võ công của vị Lãnh công tử này mà lão hủ đã tận mắt chứng kiến, cũng vị tất đã kém Vương thế huynh.

Vương Phi Dương nói:

− Võ công và dũng khí của Lãnh huynh hơn người, tại hạ thật chưa theo kịp.

Lãnh Như Băng nói:

− Vương huynh chỉ khiêm nhường.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ nói một câu công bằng, võ công của hai vị kẻ tám lạng, người nửa cân, vậy mà hai vị hợp lực liên thủ vẫn không cản nổi Vương Tiểu Cường, đủ khiến lão hủ chẳng thể nghĩ ra lai lịch của gã ...

Vương Thông Huệ nói:

− Nhưng chỉ căn cứ vào đó mà bảo y là Độc Kiếm Vương Tương, chỉ e quá võ đoán.

Hứa Sĩ Công nói:

− Độc Kiếm Vương Tương tuy chỉ cùng lão có duyên tương ngộ một lần, nhưng phong độ, hào khí của gã lưu lại trong ký ức lão hủ một hoài niệm sâu xa, hơn nữa gã có luyện một môn tà môn bá đạo, là «Tam Dương Chưởng», vừa rồi Vương huynh bảo chưởng lực của người kia tựa hồ là độc chưởng, cho nên lão hủ bỗng nhớ tới gã ...

Nói đoạn lão quay sang chăm chú nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:

− Lãnh công tử, khi chạm đến chưởng lực của gã kia, có cảm thấy như chạm vào lửa hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đúng, chưởng lực của y tựa hồ chứa một luồng nhiệt lực cường liệt, thấu tận da thịt.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ba chữ Vương Tiểu Cường chưa từng lan truyền trong giang hồ, hơn nữa gã đã cao tuổi, lại

không phải mới ra giang hồ, võ lâm không ai nghe danh, do đó lão hủ mới phỏng đoán đó chính là Độc Kiếm Vương Tương đã cải trang mà tái xuất giang hồ.

Vương Thông Huệ nói:

− Dù y có phải là Vương Tương hay không, nhưng chúng ta đông ngần này, đối phương chỉ có hai kẻ, cuối cùng ta không giữ được «Thiên niên Sâm hoàn», việc này lan truyền ra, chỉ e người ta chê cười !

Vương Phi Dương nói:

− May mà y có định ước với Trần đại hiệp sẽ tái hội, chỉ cần Trần đại hiệp bình phục, thì chẳng khó khôi phục công đạo. Điều hệ trọng trước mắt là mấy viên Sâm hoàn còn lại có đủ trị lành thương thế cho Trần đại hiệp hay không ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Nếu quả thực y lưu lại một phần ba, thì cũng đủ dùng.

Vương Phi Dương đột nhiên đứng dậy, nói:

− Sự tình này coi như tạm dừng ở đây, tại hạ thỉnh xá muội tới là để đối phó với bọn Huyền Hoàng Giáo bí mật ở Đào Hoa Trang, vậy tạm thời xin cáo biệt.

Hứa Sĩ Công phủi tay đứng dậy, nói:

− Lão hủ cũng đi thôi, bọn chúng giam cầm lão hủ hai năm, cừu hận này há có thể không báo ?

Lãnh Như Băng định đi theo, nhưng Vương Phi Dương ngăn chàng lại:

− Lãnh huynh thọ thương, không nên đi cùng, huống hồ ở đây ít người, sư đệ của Lãnh huynh nếu trở về, không thấy Lãnh huynh chỉ e lại phóng đi tìm.

Vừa nhắc đến Lý Tiểu Hổ, Lãnh Như Băng lập tức cảm thấy bồn chồn lo lắng. Suốt những ngày qua, không biết sư đệ ở đâu. Thiên địa mênh mông, muốn tìm được Lý Tiểu Hổ chẳng dễ.

Lúc này Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ cùng cung tay cáo biệt Lãnh Như Băng và Tiêu Dao Tử.

Tiêu Dao Tử nắm tay lại, nói:

− Bần đạo chúc ba vị kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, đi sớm về sớm.

Vương Phi Dương mỉm cười, nói:

− Thỉnh Lãnh huynh chờ ở đây, tại hạ trở về còn có việc hệ trọng cần thỉnh giáo.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ mong chờ Vương huynh trở về.

Lời chưa dứt, ba người đã ra khỏi phòng, lao vút đi.

Tiêu Dao Tử thong thả đứng dậy, nói:

− Đêm đã khuya, Lãnh công tử cũng nên đi nghỉ sớm.

Lãnh Như Băng tuy còn rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng đành nén xuống, đi về phòng.

Mở cửa phòng ra, đã thấy có một bóng người ngồi trên giường thì kinh ngạc ngầm vận nội công, thấp giọng hỏi:

− Người nào vậy ?

Một thanh âm rất trầm vọng ra:

− Hài tử, đừng sợ, là lão phu đây.

Lãnh Như Băng sững sờ, hỏi:

− Trần lão tiền bối đó ư ?

Trần Hải đáp:

− Không sai, chính là lão phu.

Lãnh Như Băng bước tới bên giường, hành lễ, nói:

− Lão tiền bối có gì chỉ giáo ?

Trần Hải nói:

− Lệnh tôn không may mất sớm, mẫu thân của ngươi đã cực khổ để dưỡng dục ngươi khôn lớn, nếu ngươi lỡ bị hại bất ngờ sẽ khiến lệnh đường thống khổ biết chừng nào.

Lãnh Như Băng ngơ ngác, nói:

− Lão tiền bối giáo huấn như vậy, nhưng vãn bối có sao đâu ?

Trần Hải nói:

− Ngươi đã bị độc công tà môn đả thương, nội trong ba ngày, độc tố sẽ ngấm vào nội tạng, trở thành chứng bệnh bất trị, lúc ấy chẳng những toàn bộ võ công của ngươi sẽ bị phế bỏ, mà tính mệnh cũng khó bảo toàn.

Lãnh Như Băng cả kinh hỏi:

− Quả thật nghiêm trọng như vậy sao ?

Trần Hải nói:

− Chẳng lẽ lão phu lại đùa với ngươi ư ?

Lãnh Như Băng cúi đầu im lặng.

Trần Hải thong thả giơ tay chỉ chiếc giường nói:

− Ngươi ngồi xuống đây.

Lãnh Như Băng y lời, ngồi xuống, cảm thấy trong đầu có trăm ngàn nghi vấn, nhưng chưa biết nói thế nào.

Trần Hải thở dài nhè nhẹ, nói:

− Lão phu có một cách cứu chữa, chỉ e ngươi không chịu.

Lãnh Như Băng từ từ ngẩng đầu, nói:

− Vãn bối xin lắng nghe.

Thần Phán Trần Hải nghiêm trang nói:

− Độc chưởng mà ngươi bị trúng là «Tam Dương Chưởng», tưởng đã thất truyền trong giang hồ, chưởng này vốn không phải là kỳ công ngoại giáo nhưng vì nó quá độc, có thể nói là tối độc, ngang với «Ngũ Độc Thủ» và «Xích Sát Chưởng», là hai độc chưởng ngoại gia, hơn nữa, đã tuyệt truyền rất lâu trong giang hồ, nên người ta mới liệt nó vào kỳ công ngoại gia, kỳ thực «Tam Dương Chưởng» này là một loại võ công nội gia thượng thừa, chính danh nên gọi là «Tam Dương Khí Công». Tam dương đều thuộc hỏa, chưởng lực hoàn toàn lấy kình lực dương cương làm chủ, chỉ là khi luyện tập loại chưởng lực này, ắt phải bổ sung ngoại hỏa. Nội hỏa, ngoại hỏa hợp làm một, mới có được nội kình kỳ nhiệt ...

Lão nhân trầm ngâm hồi lâu, rồi tiếp:

− Về phương pháp luyện tập, lão phu cũng chỉ biết sơ sơ, xem thương thế của ngươi tựa hồ khá trầm trọng, hiển nhiên Tam dương hỏa độc đã ngấm vào kinh mạch của cơ thể, để quá đêm nay, e khó cứu chữa.

Lãnh Như Băng từ từ giơ cánh tay tả lên, nói:

− Vãn bối hoàn toàn không cảm thấy đau.

Trần Hải nói:

− Điều tối hiểm độc của loại võ công này là người thụ nội thương trầm trọng vẫn không hay biết, đến lúc nó phát tác, thì đã hết cứu.

Lãnh Như Băng nói:

− Đa tạ lão tiền bối đã chỉ điểm.

Trần Hải nói:

− Ngươi đã vì lão phu mà thụ thương, lão phu há có thể tọa thị không cứu, chỉ có điều cứu chữa không dễ, chúng ta ắt phải hành động sớm một chút.

Lãnh Như Băng nói:

− Vậy nên giải cứu bằng cách nào ?

Giọng nói của chàng vẫn bình thường (*** Mất trang -, quyển chương ***) Lãnh Như Băng do dự một chút rồi y lời cởi y phục.

Trần Hải nói:

− Hài tử, hãy ráng chịu đựng một chút.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối cứ sử dụng kim trâm, vãn bối tự tin chịu đựng được.

Trần Hải nói:

− Kim trâm của lão phu không dùng thì thôi, đã dùng đến ắt có thể cải tử hoàn sinh, mấy huyệt đạo trừ độc của ngươi đều là nội kinh bí huyệt rất khó tìm, hành trâm thủ pháp của lão phu rất đặc biệt, không muốn để người khác thấy.

Lãnh Như Băng tuy cảm thấy lý do của lão ta thập phần miễn cưỡng, nhưng cũng y lời nhắm mắt lại.

Chỉ thấy trên cánh tay thụ thương, hơn mười huyệt đạo bị Trần Hải liên tục châm châm vào, có cảm giác đau đau.

Tính hiếu kỳ trỗi dậy, chàng rất muốn mở to hai mắt ra coi, nhưng nhớ lời vừa rồi của Trần Hải, chàng đành cố nén xuống.

Bỗng nghe Trần Hải nói rất nhỏ vào bên tai chàng:

− Hài tử, hãy cố chịu đựng !

Lãnh Như Băng đang định mở miệng hồi đáp, bỗng cảm thấy Thần Đình huyệt tê dại, chàng lập tức ngất đi.

Không biết chàng ngất đi trong bao lâu.

Khi tỉnh lại, chỉ cảm thấy rét run cả người, bên tai văng vẳng tiếng nước chảy.

Mở mắt ra, chàng bất giác sững người.

Chỉ thấy mình trần như nhộng, trừ một cái khố, đang nằm ngửa trên một phiến đá lạnh giá, phiến đá này phần lớn chìm trong nước, nước mấp mé ngay chỗ chàng nằm. Lãnh Như Băng cảm thấy bực dọc vì bị người đối xử tệ thế này, chàng ngồi bật dậy.

Chỉ thấy tứ bề là vách núi, hàng trăm ngàn mạch sơn tuyền từ vách núi chảy xuống đáy cốc, tạo thành một màn nước, đáy cốc trở thành một hồ nước rộng chừng nửa mẫu, nước lạnh như băng, hàn khí căm căm, phiến đá ngâm trong nước cũng lạnh thấu xương.

Hàn sơn u tịch, tứ bề các đỉnh núi chập chùng, ngoại trừ tiếng nước chảy rào rào, tịnh không còn thanh âm nào khác. Cũng không có một bóng người, dưới thâm cốc băng giá u tịch này tựa hồ chỉ có một mình chàng.

Chàng nhớ rằng mình vốn nằm ở phòng của Trần Hải trị độc thương, Trần Hải sử dụng thuật kim trâm quá huyệt để khu trừ độc huyết cho chàng, tại sao cuối cùng chàng lại bị đày xuống thâm cốc lạnh giá thế này ?

Bốn bề là nước, chỉ còn cách lội nước mà đi, song chàng vốn sợ nước từ nhỏ, chàng nhìn nước mà ngây ngấy cả người.

Nhìn cánh tay tả, các kim trâm vẫn còn.

Trời tối dần, cảnh vật xung quanh cũng nhòa đi.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy mỗi lúc một giá rét, vội ngồi xuống vận công để chống lạnh. Nội công của chàng thâm hậu, vừa vận khí, một luồng nhiệt lưu từ đan điền đã lan tỏa huyết mạch toàn thân, chàng cố gắng hành công, thoáng chốc đã ấm người, hàn khí không ngấm vào da thịt được nữa.

Không biết bao lâu sau, bỗng nghe có một thanh âm trầm trầm vọng xuống:

− Hài tử, ngươi hãy thử vận khí xem, trong người có còn dư độc hay không ?

Lãnh Như Băng nhận ra người nói chính là Trần Hải, tự dưng thấy giận dỗi, cười nhạt một tiếng, nói:

− Lão tiền bối đem lột hết y phục, để vãn bối dưới thâm cốc lạnh giá thế này là có dụng ý gì ?

Trần Hải nói vọng xuống:

− Hài tử, «Tam Dương Khí Công» là nội công thượng thừa thuần dương, có tính cực nhiệt, lão phu đưa ngươi xuống thâm cốc lạnh giá này để hấp thụ hàn khí, tăng thêm hiệu năng cho dược hoàn đã uống, hơn nữa hàn nhiệt xung khắc, khi ngươi tiếp thụ nhiều hàn khí, thấy rét, bản năng sẽ khiến ngươi vận khí hành công, có tác dụng khắc trừ nhiệt độc.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thì ra là vậy, lão nhân nên nói cho mình biết trước mới phải chứ.”.

Trần Hải nói tiếp:

− Hài tử, lúc này đêm khuya, chính là lúc khí hàn âm đang thịnh, nước suối ở hàn sơn cành lạnh hơn, nếu ngươi nhảy xuống nước mà ngâm mình một lúc thì càng gia tăng công hiệu tiêu trừ nhiệt độc của «Tam Dương Khí Công».

Lãnh Như Băng vốn sợ nước, nên vội nói:

− Vãn bối tự cảm thấy nhiệt độc trong người đã hết, khỏi cần ngâm mình trong nước.

Trần Hải nói:

− Nếu vậy, ngươi hãy lên bờ vực đi. Thể năng của lão phu đã được phục hồi rất nhiều, vì có việc hệ trọng, không thể ở Thanh Vân Quán quá lâu, khi thương thế lành hẳn, lão phu sẽ viễn hành, thời gian chúng ta có không nhiều, ngay đêm nay lão phu sẽ truyền thụ võ công cho ngươi.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ phía, thấy khoảng cách từ mặt nước đến chỗ mép vực gần nhất

cũng phải hơn ba trượng, tự lượng khinh công của mình khó vọt lên được, trung gian lại không có chỗ nào để tạo thế, chỉ còn cách lội xuống nước, thì bất giác khẩn trương, nói:

− Khinh công của vãn bối còn kém, lão tiền bối có thể hiệp trợ cho vãn bối một chút được chăng ?

Trần Hải nói:

− Nước không mấy sâu, ngươi hãy lội sang !

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Mình vốn sợ nước, nếu lội được sang đó thì còn thỉnh cầu làm gì ?” Nghĩ vậy, chàng bèn nói:

− Vãn bối không thông thạo thủy tánh, lão tiền bối chỉ cần ném xuống một cành cây khô, vãn bối sẽ lên được.

Trần Hải thầm lấy làm kỳ quái, nhưng cũng nhặt một cành cây khô ném xuống.

Lãnh Như Băng đứng dậy, đề tụ chân khí vào đan điền, nhắm chuẩn cành cây nổi trên mặt nước, búng thân vọt sang, điểm mũi bàn chân xuống cành cây kia mà bay vọt lên bờ vực.

Kỳ thực, luận về khinh công của chàng, khoảng cách trọn vẹn ba trượng kia chàng hoàn toàn có thể vượt qua, nhưng vì chàng vốn sợ nước, nên không dám thử.

Chỉ thấy Trần Hải đang ngồi tĩnh tọa, lưng dựa vào một gốc cây tùng cổ thụ, thanh đoản kiếm đặt ở bên cạnh.

Lãnh Như Băng vừa nhìn chiếc bao kiếm, đã nhận ra đó chính là Sâm Thương Kiếm, một trong ba «Tam bảo nhẫn» của Lục Tinh Đường mà Hạ Hầu Cương đã tặng chàng. Bên cạnh thanh kiếm là y phục của chàng.

Các băng vải trên đầu Trần Hải đã được gỡ bỏ, trên mặt lão nhân lộ ra ba bốn vết sẹo màu hồng ! Riêng trên mặt đã vậy, hẳn thân mình còn bị nhiều vết thương đáng sợ.

Lãnh Như Băng mặc vội y phục, rồi chậm rãi nói:

− Đa tạ lão tiền bối có ân tương cứu !

Trần Hải giơ tay chỉ thanh đoản kiếm, hỏi:

− Kiếm này có phải là lệnh đường giao cho ngươi ?

Lãnh Như Băng nói:

− Là của một vị bằng hữu tặng vãn bối.

Trần Hải rút kiếm ra khỏi bao, xoay qua lật lại mấy lần, xem một hồi, đoạn nói:

− Kiếm được rèn từ một loại hợp kim đặc biệt, tuy không bằng tiền cổ thần vật, nhưng hiển nhiên là một lợi khí hiếm có, không biết người nào tặng vậy ?

Lãnh Như Băng nói:

− Thiếu bang chủ của Lục Tinh Đường là Hạ Hầu Cương.

Trần Hải lẩm bẩm:

− Hạ Hầu Cương ! Hạ Hầu Cương ! Người này tướng mạo thế nào, niên kỷ chừng bao nhiêu tuổi ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tướng mạo anh tuấn, diện mạo nghiêm lãnh, hơn vãn bối vài tuổi, khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn, lão tiền bối biết người đó ư ?

Trần Hải nói:

− Lão phu đã ngần này tuổi, bằng hữu phần lớn là đồng lứa, còn các nhân vật anh hùng ở lứa tuổi nhỏ hơn thì lão phu biết không nhiều, thanh kiếm này hình thức tuy cô nhã, nhưng chắc là mới được chế tạo, lão phu đoán rằng chỉ mới được rèn cách đây chừng ba mươi năm là cùng ...

Ngừng một chút, lão lại nói tiếp:

− Nhưng thân kiếm quá ngắn, phải là danh gia kiếm thuật mới rèn loại đoản kiếm như thế này.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối đoán không sai, võ công của Hạ Hầu Cương không thua gì võ công của vãn bối.

Trần Hải nói:

− Nhưng kiếm thì quyết không phải là do chàng ta rèn ... Lão trang chủ của Lục Tinh Đường vẫn còn sống ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Vãn bối chưa được bái kiến, nhưng qua lời các thuộc hạ của Lục Tinh Đường, thì lão trang chủ vẫn còn mạnh khỏe.

Trần Hải hỏi:

− Tên người ấy là gì ?

Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:

− Vãn bối cũng không được rõ.

Trần Hải trầm ngâm một hồi, bỗng đứng dậy, lẩm bẩm:

− Nhất định là y rồi.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

− Là ai kia ?

Trần Hải đáp:

− Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong ...

Lão nhân lộ vẻ vui mừng, nói tiếp:

− Nếu y còn mạnh khỏe, lão phu sẽ ...

Bỗng Trần Hải ngừng bặt.

Lãnh Như Băng không ưa nói, cũng chẳng hỏi thêm.

Trần Hải thong thả tiếp:

− Lão phu chính đang phân vân, chưa biết có nên truyền thụ cho ngươi «Thiên Long Bát Kiếm» hay không, nhưng nếu Nam Cương Nhất Kiếm còn sống thì có thể truyền thụ cho ngươi được lắm.

Lãnh Như Băng nói:

− Nam Cương nhất kiếm thì có quan hệ gì tới việc lão tiền bối truyền thụ “Thiên Long Bát Kiếm» cho vãn bối ?

Trần Hải đáp:

− Quan hệ trọng đại đó. Nếu Nam Cương Nhất Kiếm không còn, thì lão phu có truyền «Thiên Long Bát Kiếm» cho ngươi cũng thành vô dụng. Ôi, lão phu nắm vững kiếm thuật ấy, nhưng bình sinh chưa hề thi triển nó để đối địch ...

Lãnh Như Băng nghe không hiểu, nói:

− Vãn bối chưa rõ huyền cơ trong lời của tiền bối.

Trần Hải nói:

− Năm xưa lão phu với Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong vốn là hảo bằng hữu, hồi ấy cả hai đều là thanh niên khí thịnh, ghét ác như cừu, phàm những kẻ thuộc hắc đạo gặp phải hai ta, khó bề đào thoát dưới kiếm. Bọn lục lâm tuy rất hận hai ta, nhưng chẳng làm gì nổi, hai ta danh tiếng ngày càng lớn, kết cừu cũng ngày càng nhiều, sau đó, bị người xúi giục, hai ta mới nóng nảy thách đấu với nhau một trận sinh tử.

Vị đại nghĩa hiệp thịnh danh một thời, nay nhắc lại chuyện năm xưa tựa hồ vô cùng ân hận, bỗng thở dài não nề, ngẩng mặt lên trời hồi lâu, mới chậm rãi nói tiếp:

− Trận ấy, hai ta đấu với nhau đến sức cùng lực kiệt, ngoài năm trăm chiêu chưa phân thắng bại.

Lãnh Như Băng nghĩ đến cảnh hai hảo bằng hữu vì danh tiếng mà thách đấu với nhau đến độ liều chết, thì cảm khái thốt lên:

− «Thịnh danh lụy thân», cổ nhân nói thật là đúng. Nhị vị lão tiền bối nếu không lừng lẫy danh tiếng trong giang hồ, thì dù có bị người gièm pha, xúi giục, cũng đâu đến nỗi ...

Trần Hải nói:

− Tranh giành danh tiếng cũng chỉ là nói vậy, kỳ thực là ở trong nội tâm có nguyên nhân khác.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Là nguyên nhân gì vậy ?

Trần Hải đáp:

− Sự tình này lão phu đã chôn chặt trong lòng mấy chục năm, chưa từng kể cho ai nghe, chỉ có lão phu và Hạ Hầu Trường Phong biết mà thôi. Ấy là vì một người ...

Lãnh Như Băng hỏi:

− Người ấy là ai ?

Trần Hải đáp:

− Là phu nhân Hạ Hầu Trường Phong.

Lãnh Như Băng «ồ» một tiếng, nói:

− Phu nhân Hạ Hầu Trường Phong ...

Trần Hải nói:

− Không sai ! Ôi, lão phu già nữa cuộc đời tung hoành giang hồ, chẳng ai địch nổi, hết thảy mọi người đều kính nể thịnh danh vinh hiển của lão phu, nhưng có ai ngờ bao nhiêu năm nay lão phu lo việc người, hành hiệp trượng nghĩa, song trong lòng vẫn mang nỗi thống khổ vô biên mà xuất sinh nghiệp tử ...

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thì ra lão nhân có nỗi thống khổ ghê gớm. Ôi, mọi người ngưỡng mộ Trần đại hiệp như Thái Sơn, Bắc Đẩu, ai ngờ cuối cùng lão nhân lại cô đơn đau khổ, thê lương đến như vậy !”.

Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói tiếp:

− Lão phu lần này từ cõi chết hồi sinh, đã ngộ ra không ít điều mới mẻ, sinh tử danh lợi cũng đã qua cả rồi, nay chợt nhớ đến cựu bằng hữu, không còn giận hờn nữa, huống hồ lão phu đã đến tuổi cổ lai hy, dù không bị cừu nhân sát hại, cũng khó sống thêm nhiều năm, nếu để «Thiên Long Bát Kiếm» theo lão phu xuống mộ, tuyệt kỹ kỳ học bị thất truyền thì thật đáng tiếc. Trong kiếm đạo, «Thiên Long Bát Kiếm» là võ học thượng thừa, lão phu tuy biết kiếm thức căn bản, nhưng lại không biết yếu quyết khắc địch, dù truyền thụ cho ngươi cũng khó dùng nó để đối địch.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Đã vậy, vãn bối còn luyện nó làm gì ?

Trần Hải nói:

− Hài tử, đừng khẩn trương, lão phu còn chưa nói hết. «Thiên Long Bát Kiếm» là tuyệt học do một vị kiếm khách tiền bối lưu lại trong một bộ kiếm phổ, gồm hai quyển, lão phu và Nam Cương Nhất Kiếm mỗi người được một quyển, quyển thượng chủ yếu nói về phương pháp luyện tập, quyển hạ đề cập yếu quyết khắc địch. Kiếm thuật này vô cùng cao minh và kỳ ảo, lão phu tuy nắm vững cách luyện tập, nhưng khó vận dụng để khắc chế địch nhân.

Lãnh Như Băng vô cùng kinh ngạc:

− Lại có chuyện như vậy sao ?

Chương 15: Mai Hoa Quái Kiệt - Hồi 15

Thiên Long Bát Kiếm Trần Hải nói:

− Vì sự tình này, lão phu đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết, nhưng mỗi lần thi xuất kiếm chiêu, lại cảm thấy hoang phí quá nhiều sức lực, mấy chục năm rồi chẳng có đất dụng võ, nghĩ rằng trong quyển hạ nhất định giảng giải về cách biến hóa khắc chế địch nhân.

Hạ Hầu Trường Phong chỉ có quyển hạ, không nắm được căn bản kiếm thức, hắn cũng mơ tưởng đến quyển thượng, vì biết cách biến hóa khắc chế địch nhân mà không có kiếm thức thì cũng vô dụng.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối vẫn còn hận Hạ Hầu Trường Phong ?

Trần Hải đáp:

− Sau lần quyết đấu ấy, hai ta đều hối hận nghĩ lại tình xưa, nhưng mấy chục năm nay chưa hề tái ngộ.

Lãnh Như Băng nói:

− Vì lẽ gì vậy ?

Trần Hải đáp:

− Hạ Hầu Trường Phong tuy có đến tìm lão phu, nhưng lão phu né tránh, sau đó đại khái y biết là lão phu vốn kiên quyết, nên cũng không miễn cưỡng đi tìm lại. Thấm thoát bao năm trôi qua, nay cả hai đã thành lão nhân tóc bạc da mồi, nghĩ đến thật là xúc động.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Lão tiền bối đã có ý hối hận, tại sao không tương kiến với Hạ Hầu Trường Phong ?

Trần Hải nói:

− Lão phu có nỗi thống khổ chôn chặt trong lòng đã mấy chục năm, đêm nay nói ra cho hết. Hai ta lần quyết đấu sinh tử ấy tuy là do kẻ khác xúi bẩy, nhưng nguyên nhân thực sự là vì ái tình, muốn độc

chiếm một nữ nhân. Cả hai ta đều biết trong lòng rằng ngoại trừ hai ta ra, nàng dù chết cũng vĩnh viễn không kết duyên với bất cứ ai. Nhưng sau trận quyết tử ấy, lão phu bỏ đi ẩn cư ở một nơi thật xa. Ba năm sau khi họ đã kết thành phu phụ, lão phu mới trở lại giang hồ.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

− Lão tiền bối nhân nghĩa, hy sinh tình cảm của mình như vậy, thật là khả kính !

Trần Hải rầu rĩ nói:

− Hài tử, nhưng ta phải trả giá quá đắt, mấy chục năm ôm mối tương tư trong cõi lòng.

Giọng nói của lão nhân hàm ẩn một sự thê lương tột cùng.

Lãnh Như Băng định nói vài câu an ủi, nhưng không biết nên khởi đầu thế nào, lại thôi.

Trần Hải bỗng đứng dậy, lẩm bẩm:

− Qua rồi ! Qua rồi ! Cố sự như mây khói, còn nhớ đến nó làm chi !

Nói đoạn lão quay nhìn Lãnh Như Băng, nói:

− Hài tử, lại đây, lão phu truyền cho ngươi «Thiên Long Bát Kiếm».

Lãnh Như Băng y lời bước tới.

Trần Hải nói, vẻ mặt nghiêm trang:

− «Thiên Long Bát Kiếm» là kỳ học khoáng thế, người thiếu huệ căn khó bề luyện tập, đêm nay lão phu truyền thụ cho ngươi, một là để tạ ân ngươi vượt qua ngàn dặm đem linh dược đến tặng, hai là vì cảm động trước nỗi khổ tâm của lệnh đường, ba là không nỡ để tuyệt kỹ bị mai một. Ngươi không thể luyện thành, đó là do tạo hóa, còn nếu ngươi nắm được tuyệt kỹ, sẽ có thể đi bốn bể, giải khai bí mật thân thế của mình, hoặc cũng có thể sẽ như lão phu, chẳng sử dụng được tuyệt nghệ mà khắc chế địch nhân.

Lãnh Như Băng nói:

− Võ công của lão tiền bối cao siêu như vậy, mấy chục năm vẫn khó lý giải sự huyền diệu của nó, vãn bối tài năng chẳng bằng một phần nhỏ, chỉ e không đáp ứng được hy vọng.

Trần Hải nói:

− Lão phu sẽ trao cho ngươi một tín vật, ngươi sẽ đi gặp Hạ Hầu Trường Phong để y truyền thụ

cho ngươi cách biến hóa khắc địch.

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối xin tận tâm tận lực.

Chàng nghĩ đến lời Trần Hải vừa bảo, chàng có thể đi bốn bể giải khai bí mật thân thế của mình, một bí mật có quan hệ trọng đại tới võ lâm, tất nhiên «Thiên Long Bát Kiếm» phải là thứ võ công tuyệt thế vô song, thì tuy e ngại trọng nhiệm này, nhưng cũng không khiêm nhường nữa.

Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói:

− Cứ như lão phu suy đoán, Hạ Hầu Trường Phong những năm qua có hoài niệm và hối hận thâm sâu về tình bằng hữu đã mất, khi nhìn thấy tín vật, sẽ không cự tuyệt ngươi ...

Lão nhân lại ngẩng mặt lên, giọng trầm hẳn xuống:

− Đó chỉ là suy đoán của lão phu mà thôi, nhân tâm nan định. Cũng có thể ngày nay y đã quên hết tình bằng hữu năm xưa. Việc này, về phần lão phu sẽ tận lực, còn y có chịu truyền thụ cho ngươi hay không thì lão phu chẳng thể bảo chứng.

Lãnh Như Băng nói:

− Dù Hạ Hầu Trường Phong có chịu truyền thụ phần sau hay không, thịnh tình đại đức của lão tiền bối, vãn bối xin ghi lòng tạc dạ.

Trần Hải lắc đầu, cười nhạt:

− Lão phu hành sự không hề muốn ai cảm tạ, chẳng qua chỉ để cho tâm mình được an mà thôi.

Lãnh Như Băng biết lão nhân đã được mọi người tôn xưng là bậc đại nghĩa hiệp, chẳng phải người bình thường nên cũng không nói gì thêm.

Thần Phán Trần Hải đề tụ chân khí, cúi nhặt lên thanh Sâm Thương Kiếm, nghiêm trang nói:

− Hài tử lưu tâm.

Lãnh Như Băng vội gạt bỏ mọi tạp niệm, ngưng thần quan sát. Trần Hải hô:

− Kiếm đạo thượng thừa, quý ở chỗ dùng tâm điều khiển ý, dùng ý điều khiển kiếm.

Lãnh Như Băng nhìn kỹ, thấy lão nhân thong thả nhắm mắt, thái độ thành kính, khí độ trang nghiêm, khiến người ta bất giác kính nể.

Trần Hải giơ ngang thanh kiếm trước ngực, ngưng thần một chút, bỗng mở mắt nói lớn:

− Thiên long bát kiếm, kiếm thứ nhất «Tiềm long thăng thiên».

Trần đại hiệp tả thủ lĩnh kiếm quyết, đoạn kiếm trong tay hữu đưa cheo chéo chỉ thiên, búng người vọt lên cao chừng một trượng, đoản kiếm bỗng chúc mũi, người rớt xuống chỗ cũ cực nhanh.

Lãnh Như Băng từ nhỏ đã có danh sư chỉ điểm, kiếm thuật vốn cao thâm, kiếm thức này nếu người khác sẽ cho là vô cùng kỳ quái, nhưng Lãnh Như Băng thì không, chàng chú ý quan sát đoản kiếm trong tay lão nhân khi búng người lên cũng như khi rớt xuống, quan sát sự di động từ từ của bộ vị, có thế công hoặc thủ toàn diện.

Trần Hải hỏi:

− Thức này đòi hỏi phải có thân pháp khinh công tối cao mới có thể phối hợp, hài tử, ngươi có tự tin sử được thức này chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Vãn bối tuy không thể theo kịp lão tiền bối, nhưng tự tin có thể làm được.

Trần Hải nói:

− Thế thì tốt, kiếm thức này vốn rất nhiều biến hóa, lão phu chưa hiểu, nhưng nếu bộ vị kiếm bất ly thân, thì dù địch nhân từ phía nào xông tới, cũng đều có thể hóa giải. Đây là một kiếm chiêu tuyệt thế, lão phu tuy chưa biết biến hóa kiếm lộ khởi nguyên, nhưng vẫn cảm thấy nó hàm chứa huyền cơ, biến hóa khôn lường.

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối quan sát kiếm thế của lão tiền bối tùy theo thân hình vọt lên, bộ vị di động, phối hợp rất ăn ý ...

Trần Hải cười ha hả nói:

− Người thiên tính thông minh có khác, chỉ một câu trên của ngươi, lão phu cũng đã cảm thấy đã chọn đúng người để truyền thụ ...

Ngừng một chút, Trần Hải nghiêm giọng nói:

− Hài tử, thức thứ hai «Long du đại hải».

Lãnh Như Băng ngưng thần nhìn, thấy mũi kiếm chỉ đường, thân tùy theo kiếm mà đi, khi sang

hữu, lức sang tả, đủ một vòng lại trở về chỗ cũ.

Trần Hải thu kiếm, hỏi:

− Hài tử, ngươi thấy được chỗ thần diệu của kiếm thức này ở chỗ nào chưa ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một lát, đáp:

− Vãn bối mới nhận ra một chút ảo diệu của thức này, có phải là ở phương vị của cước bộ chăng ?

Trần Hải gật đầu tán thưởng:

− Không sai, biến hóa căn bản của thức thứ hai là ở phương vị của cước bộ khi đi một vòng, đặt chân đúng theo ám hợp ngũ cung bát quái, đáng tiếc lão phu không biết biến hóa kiếm thế trong tay, mấy chục năm nay lão phu nghĩ mãi cách sử dụng chiêu này để chống lại sự công kích của cường địch.

Lãnh Như Băng nói:

− Đại hải mênh mông, long hành (rồng vẫy vùng) không bị cản trở, thật có ý nghĩa, lão tiền bối chắc đã có dự liệu.

Trần Hải nói:

− Trông bước đi tưởng rất giản đơn, kỳ thực bộ vị của cước bộ rất khó luyện, đêm nay ngươi chỉ cần luyện thuộc bộ pháp đã là tài trí hơn người rồi.

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối nguyện toàn tâm luyện tập.

Trần Hải nói:

− Ngươi hãy đi sau ta, nhìn cước bộ mà làm theo, đã giảm được một nửa công sức rồi.

Lãnh Như Băng lập tức y lời, đặt chân theo đằng sau Trần Hải. Trông tưởng dễ, lúc tập mới khó, Lãnh Như Băng luyện chừng một giờ, đã có thể tự đi một mình.

Trần Hải ngầm tán thưởng Lãnh Như Băng. Năm xưa, khi lão nhân có được quyển thượng của kiếm phổ «Thiên Long Bát Kiếm» riêng thức «Long du đại hải» này đã phải khổ luyện lâu đến ba tháng, lắm lúc quên cả ăn, tiếp liền mấy năm sau ngày nào cũng ôn luyện mới dần dần nắm được phần tinh túy, cố nhiên là có họa đồ minh họa, khỏi cần đến dịch học nhưng Lãnh Như Băng chỉ sau một hai giờ đã nắm được đại lược cũng là hiếm thấy.

Lúc mới đầu, Lãnh Như Băng chỉ có cảm giác bước đi chưa quen, thường chuyển bước đột ngột, cước bộ không ăn khớp với lực đạo, dần dần chàng thuộc yếu quyết, hứng thú tăng lên, cứ tập liền liền hết vòng nọ đến vòng kia, không nghỉ.

Trần Hải đứng ngoài chỉ điểm, trời đã sáng rõ lúc nào không hay.

Vầng thái dương đã đỏ ối ở phương Đông, ánh dương quang rọi xuống mặt nước dưới cốc phản chiếu lên sương long lanh trên ngọn cỏ như có trăm ngàn hạt minh châu, phong cảnh thật u mỹ như trong một bức họa.

Trần Hải hít một hơi dài, nói:

− Hài tử, hôm nay chúng ta dừng ở đây, ba ngày sau, chúng ta sẽ gặp lại ở chốn này.

Đoạn giơ tay chỉ một nơi giao tiếp giữa hai đỉnh núi ở phía đông nam, nói:

− Qua ngọn đèo ấy sẽ thấy Thanh Vân Quán.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Lão tiền bối không cùng về đó ư ?

Trần Hải đáp:

− Không.

Nói đoạn lão quay người đi về phía tây, vượt qua một đỉnh núi cao.

Lãnh Như Băng nhìn theo đến khi lão nhân khuất bóng, mới y lời chỉ dẫn mà đi.

Quả nhiên, qua ngọn đèo kia, chàng đã thấy chóp mái của Thanh Vân Quán.

Khi chàng chạy về tới quán, các đạo đồng đã thức dậy, đang quét dọn đình viện, thấy Lãnh Như Băng họ đều thi lễ, song không nói gì.

Lãnh Như Băng nhanh chóng nhập thất, đã thấy trên bàn bày sẵn mấy món điểm tâm còn nóng, hẳn vừa được mang tới.

Trong đầu chỉ chăm chăm nghĩ đến sự biến hóa của hai kiếm thức, phương vị cước bộ, sợ lãng quên, chàng vội ăn điểm tâm, rồi luyện tập lại vài lần, mới lên giường tĩnh tọa vận khí điều tức.

Ba ngày qua mau, suốt thời gian này chàng tập trung luyện tập, ngoài một đạo đồng mang đồ ăn thức uống cho chàng, không có ai tới quấy rầy, kể cả Thanh Vân Quán chủ.

Hôm nay đã tới ngày gặp lại Trần Hải, chàng đã thành thuộc hai chiêu kiếm thức, thấy thời gian còn sớm, chàng chợt nhớ đã mấy hôm chưa gặp Tiêu Dao Tử, không rõ Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công đã trở về hay chưa, Lý Tiểu Hổ có tin tức gì hay chăng ? Nghĩ vậy, chàng liền đi tìm Tiêu Dao Tử.

Chỉ thấy Tiêu Dao Tử đang tĩnh tọa trên giường, vận khí điều tức.

Lãnh Như Băng vén rèm, đã bước nửa bước vào cửa phòng, thì Tiêu Dao Tử mở mắt, xuống giường thong thả ra đón, mỉm cười nói:

− Lãnh công tử có gì chỉ giáo ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Làm phiền đạo trưởng đang tĩnh tu, tại hạ muốn biết vài điều, biết rồi xin đi liền.

Tiêu Dao Tử nói:

− Đừng ngại, bần đạo đã hành công xong rồi. Công tử cứ hỏi.

Lãnh Như Băng nói:

− Hành tung của sư đệ vãn bối thế nào, liệu có phải Lý Tiểu Hổ đi tìm Sâm Tiên Long Thiên Lộc chăng ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Hôm qua bần đạo được phi mã về báo tin, dọc đường tới phương đó không hề phát giác hành tung của Lý Tiểu Hổ, nếu không lạc đường, hắn là Lý Tiểu Hổ đã thay đổi chủ ý mà đi nơi khác.

Lãnh Như Băng nhíu mày, hỏi:

− Tại hạ lo rằng hắn đã gặp bất hạnh gì chăng ?

Tiêu Dao Tử nói:

− Sư đệ của công tử xem chừng không non nớt, công tử cứ an tâm.

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:

− Hắn còn nhỏ tuổi, đi một mình như thế, tại hạ thật chẳng an tâm.

Tiêu Dao Tử thong thả nói:

− Những ngày này rất hệ trọng đối với công tử, tốt nhất là hãy tạm gác lại mọi nỗi lo lắng buồn phiền, toàn tâm toàn ý luyện tập võ công, hàng trăm năm mới có cơ hội thế này, nếu bỏ lỡ thì hối hận chẳng kịp.

Mấy câu sau được nói với sắc mặt nghiêm trang.

Lãnh Như Băng vội đáp:

− Vãn bối kính lãnh giáo ngôn.

Tiêu Dao Tử nói:

− Lệnh đường phái công tử vượt ngàn dặm đem «Thiên niên Sâm hoàn» tới đây là có kỳ vọng, mong công tử đáp ứng kỳ vọng đó của mẫu thân, thời gian lúc này vô cùng quí giá, một phút là vàng, bần đạo cũng không dám quấy rầy công tử.

Lãnh Như Băng đứng thẳng người nói:

− Đa tạ giáo huấn.

Nói đoạn chàng quay mình bước đi.

Nửa tháng qua mau như trong thoáng chốc, cứ ba ngày chàng lại được Trần Hải truyền thụ «Thiên Long Bát Kiếm» một buổi. Hôm nay, khi tới chỗ hẹn, đã thấy Trần Hải ngồi đợi.

Nửa tháng qua không rõ vị đại hiệp danh chấn giang hồ này ăn nghỉ ở đâu, chỉ thấy băng quấn trên người mỗi lần một ít đi, chỉ còn bảy tám phần, thần sắc cũng đã khá hẳn. Lão nhân đang ngồi tĩnh tọa, nhắm mắt dưới gốc tùng.

Lãnh Như Băng vội bước lại nói:

− Đệ tử đến chậm, để ân sư phải đợi lâu.

Thần Phán Trần Hải từ từ mở mắt, lạnh lùng nói:

− Lão phu đã nói đi nói lại là không nhận ngươi làm đệ tử, ngươi gọi ta là ân sư thì có dụng ý gì ?

Lãnh Như Băng ngẩn người, nói:

− Vãn bối được truyền hưởng võ công, gọi người là ân sư chẳng lẽ không đúng ư ?

Trần Hải nói:

− Thu nhận đệ tử với truyền thụ võ công là hai việc khác nhau. Ngươi bất tất phải xưng hô như thế.

Lãnh Như Băng nói:

− Vãn bối nhớ rồi, lần sau sẽ không xưng hô như vậy nữa.

Trần Hải chuyển giận thành vui, mỉm cười nói:

− Đêm nay là buổi tập luyện cuối cùng, ngày mai lão phu phải đi xa, ngươi đã nhớ kỹ toàn bộ «Thiên Long Bát Kiếm» chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Vãn bối nhớ kỹ rồi.

Trần Hải nói:

− Ngươi diễn cho lão phu coi.

Lãnh Như Băng y lời, rút Sâm Thương Kiếm, ngưng thần vận khí, đặt kiếm ngang trước ngực, linh động kiếm quyết, diễn liền một mạch cả tám kiếm thức.

Trần Hải khoanh tay đứng xem Lãnh Như Băng biểu diễn xong, gật đầu tán thưởng, nói:

− Ngươi đã nhớ không sai một thức.

Lãnh Như Băng cúi mình hành lễ, nói:

− Những mong lão tiền bối chỉ điểm nhiều hơn.

Trần Hải nói:

− Kiếm thức đã được lão phu chân truyền, chỉ cần tăng thêm biến hóa thành tuyệt chiêu tuyệt kỹ là vô địch, điều đó ngày sau ngươi sẽ thành tựu. Nắm chắc được phần tinh túy, thần diệu của «Thiên Long Bát Kiếm» hay không còn tùy ở sự tu dưỡng của ngươi.

Nói đoạn lão nhân lấy trong túi ra một cái thiết hạp (hộp sắt), nói:

− Hài tử, hãy cất giữ cẩn thận thiết hạp này, mang đi gặp Hạ Hầu Trường Phong, nhưng khi chưa gặp y, tuyệt đối không được tự tiện vọng động mở ra.

Lãnh Như Băng cung kính tiếp lấy thiết hạp, cất vào trong bao.

Trần Hải thở dài, nói:

− Hài tử, vật này hoàn toàn chẳng phải là phẩm vật quý báu, nhưng lão phu vô cùng trân trọng coi nó hơn cả tính mệnh. Nếu Nam Cương Nhất Kiếm còn sống, nhìn thấy vật này hẳn sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu của ngươi.

Lãnh Như Băng nói:

− Ân đức của lão tiền bối quảng đại, vãn bối vô cùng cảm kích.

Trần Hải nói:

− Tuyệt kỹ đã được truyền nhân, không uổng bao lao tâm khổ tử của tiên hiền, lão phu cũng nhẹ một phần tâm sự, chúng ta cáo biệt ở đây.

Nói đoạn, Trần Hải quay mình búng người đi một cái đã mất hút.

Lúc này trăng sáng trên không, nước lấp loáng dưới cốc, phong cảnh hàn dạ u huyền khiến lòng người tiễn biệt cảm thấy nao nao. Lãnh Như Băng ngẩng đầu, hít một hơi dài, bỗng thấy một người lao tới như mũi tên bật khỏi dây cung, thoáng chốc đã đến bên cạnh chàng, chính là Thần Phán Trần Hải.

Lão nhân vẻ mặt nghiêm trang nói:

− Nếu Lục Tinh Đường trang chủ không phải là Nam Cương Nhất Kiếm, ngươi hãy thay ta bảo tồn cẩn thận vật ấy, nếu ta còn sống, tiết Trung Thu năm nay ta sẽ chờ ngươi ở Thanh Vân Quán, nếu chờ một đêm không thấy ta đến, tức là ta đã chết, thì thiết hạp ấy ...

Lãnh Như Băng tiếp lời:

− Vãn bối sẽ trân trọng bảo tồn.

Trần Hải nói:

− Khỏi cần, ngươi hãy ném nó xuống giang hải, để nó làm bạn với lão phu dưới cửu tuyền.

Giọng nói vô cùng thê lương, hàm ẩn một nỗi sầu thương man mác.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Không biết trong thiết hạp có cất giữ vật gì mà lão nhân lại trọng thị như vậy ?”.

Chỉ nghe Trần Hải thở dài, nói tiếp:

− Nếu trang chủ Lục Tinh Đường đúng là Nam Cương Nhất Kiếm, thì sau khi mở ra xem xong,

ngươi hãy bảo y trừ bỏ nó đi.

Nói xong lão nhân cất tiếng cười vang, thanh âm nghe như long ngâm thám hải, hạc khiếu cửu thiên, trong tiếng cười búng mình vút đi trong ánh nguyệt quang.

Lãnh Như Băng vội trở về Thanh Vân Quán, thấy Tiêu Dao Tử cầm cây phất trần đứng ở cổng nhìn đăm đăm phía trời xa, hỏi nhỏ:

− Trần đại hiệp đi rồi ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đi rồi.

Tiêu Dao Tử thở dài nhè nhẹ nói:

− Bần đạo nghe tiếng cười biệt hành của Trần đại hiệp, biết không thể kịp đến để tống biệt.

Lãnh Như Băng nói:

− Trần lão tiền bối khi đi có dặn tiết Trung Thu năm nay sẽ trở lại Thanh Vân Quán.

Tiêu Dao Tử gật đầu, nói:

− Hoàng Sơn Vương công tử và Hứa Sĩ Công đều đã trở về, đang đợi công tử trong kia, chúng ta vào thôi.

Hai người đi qua mấy đình viện, vào thẳng đơn thất của Tiêu Dao Tử. Một cây nến lớn trên cao, trên bàn bày sẵn tiệc rượu. Vương Phi Dương, Hứa Sĩ Công và Vương Thông Huệ đang ngồi đợi hai người. Vương Phi Dương đứng dậy cung tay nói:

− Thương thế của Lãnh huynh đã lành hẳn ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chút thương thế nhỏ đã lành hẳn, chuyến đi các vị thế nào ?

Hứa Sĩ Công cạn một chung rượu, cười nói:

− Lãnh đệ không đi chuyến này thật uổng, lần này động thủ một trận thống khoái, lão hủ với Vương thế huynh và Vương cô nương đã quét sạch Đào Hoa Trang rồi ...

Lãnh Như Băng hỏi:

− Có bắt được Lục y yêu nữ không ?

Vương Phi Dương nói:

− Mấy tên thủ lĩnh đều đã đi khỏi, bọn còn lại chỉ là một lũ tầm thường, nên chúng tại hạ mới dễ dàng trừ khử.

Lãnh Như Băng chậm rãi ngồi vào bàn, nâng chung rượu, nói:

− Đệ chúc mừng thành công của ba vị !

Nói đoạn chàng uống cạn chung rượu. Vương Phi Dương nói:

− Xa nhau mới có nửa tháng, Lãnh huynh đã vui tươi hơn hẳn, không còn ưu sầu như dạo trước.

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

− Ngồi một chỗ ngóng chờ mà không ra nghênh đón, đệ há lại dám làm hỏng cuộc vui.

Hứa Sĩ Công vỗ đùi, nói:

− Phải lắm, người trong võ lâm chúng ta coi trọng hào tình nghĩa khí, cứ uống cho say sưa, chẳng làm gì phải sầu khổ.

Vương Phi Dương chậm rãi đưa mắt nhìn Thanh Vân Quán chủ, hỏi:

− Trần đại hiệp đã đi rồi ư ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Người ấy suốt đời không thích an cư một chỗ, khó có thể ở lâu nơi nào quá mười ngày, thương thế chưa lành hẳn, đã rời Thanh Vân Quán tới chỗ khác.

Lãnh Như Băng nói:

− Phía sau Thanh Vân Quán của lão tiền bối, còn có chỗ nào là nơi cố giao của Trần đại hiệp hay không ?

Tiêu Dao Tử lắc đầu cười nói:

− Nơi giao vãng của Trần đại hiệp thì chỗ nào chẳng có, không thể biết được, công tử thấy Trần đại hiệp hẹn ở phía sau Thanh Vân Quán mà nghĩ rằng Trần đại hiệp lưu trú tại vùng phụ cận là sai. Không chừng Trần đại hiệp đến một nơi cách đây vài trăm dặm, cứ ba ngày mới gặp công tử một lần, chẳng rõ hai ngày đêm kia Trần đại hiệp rong ruổi những đâu.

Hứa Sĩ Công nói:

− Vì sao vậy ?

Tiêu Dao Tử đáp:

− Tâm tư Trần đại hiệp chứa đựng bao nỗi thống khổ, ngày đêm cứ chạy đây chạy đó cho vơi bớt nỗi niềm, cũng có thể tâm sự ấy là động lực của mọi hành vi nghĩa hiệp của Trần đại hiệp.

Lãnh Như Băng gật đầu nói:

− Lão tiền bối nói chí phải, Trần đại hiệp không màng danh lợi, đã đến tuổi cổ lai hy, bôn tẩu trong giang hồ gánh bớt nỗi sầu khổ cho người.

Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:

− Nếu Trần đại hiệp không bao năm hành động như vậy, thì đã chẳng lưu danh đại nghĩa hiệp chấn động võ lâm.

Hứa Sĩ Công cười ha hả, nói:

− Sinh ly tử biệt nào ai thoát khỏi, đại trượng phu sống giữa thiên địa, chỉ cần hành sự không thẹn với trời đất và lương tâm là đủ.

Vương Phi Dương mỉm cười, nói:

− Cao luận chí phải, trăng kia khi tròn khi khuyết, thế gian chẳng có ai viên mãn, hoàn thiện, Trần đại hiệp là bậc đại đức như vậy, chúng ta khỏi cần lo lắng cho tâm sự đau thương của người.

Lãnh Như Băng thở dài, định nói lại thôi.

Vương Phi Dương biết tính cách của chàng, điều gì đã không nói, thì dù truy vấn cũng vô ích, bèn lái sang đề tài khác:

− Quán chủ, Lãnh huynh, lần này tại hạ cùng xá muội và Hứa lão tiền bối trở lại Đào Hoa Trang quét sạch dư đảng của Huyền Hoàng Giáo, tuy không đáng kể lại, nhưng có phát giác một bí mật trọng đại !

Tiêu Dao Tử biết Vương Phi Dương là người khiêm hòa thận trọng, nếu nói vậy tức thị sự việc kia quyết phải trọng đại, bèn hỏi:

− Là chuyện gì vậy ?

Hứa Sĩ Công và Vương Thông Huệ cùng lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn Vương Phi Dương, hiển nhiên cả hai đều không biết bí mật trọng đại kia là gì.

Vương Phi Dương liếc qua Hứa Sĩ Công và tiểu muội, nói:

− Sự tình này phát sinh khi lão tiền bối và xá muội đang truy sát dư đảng Huyền Hoàng Giáo.

Hứa Sĩ Công tính nôn nóng, tròn mắt nhìn chàng, nói:

− Cuối cùng là đại sự gì, tại sao lão hủ lại không biết ?

Vương Phi Dương nói:

− Tại hạ đã định nói cho hai vị biết, nhưng nghĩ lại, sự này quá lớn, lỡ ba chúng ta không bình tĩnh, chỉ e làm rối đại cục ...

Vương Thông Huệ nói:

− Ca ca, ca ca nói nửa ngày mà chưa rõ là chuyện gì ?

Vương Phi Dương nói:

− Chuyện có liên quan tới Ngũ Độc Cung và Dã Hạc Thượng Nhân ...

Tiêu Dao Tử biến sắc, hỏi:

− Người trong Ngũ Độc Cung cũng can dự vào sự phân tranh của võ lâm ư ?

Lãnh Như Băng nghe nhắc đến bốn chữ Dã Hạc Thượng Nhân thì bất giác trong lòng máy động, giỏng tai lắng nghe.

Vương Phi Dương đưa tay khêu khêu cho ngọn nến thật sáng, thở dài nhè nhẹ, nói:

− Bọn thủ lĩnh Huyền Hoàng Giáo tiềm cư ở Đào Hoa Trang, trước khi bọn ta đến thì bọn chúng đã rút khỏi đó. Thoạt đầu tại hạ còn tưởng rằng tai mắt của bọn chúng linh mẫn, nắm được tin tức trước, đã bố trí mai phục chờ địch nhân thâm nhập, hoặc giả chúng tự biết không đương nổi nên đã né tránh đi xa để bảo toàn cơ nghiệp, nên khi ta thâm nhập, không thấy địch thủ xuất hiện, chẳng có cao thủ nào ra kháng cự, trong lòng lại phân vân bất an, ngay cả khi xá muội và Hứa lão tiền bối đả thương liền liền nhiều kẻ, vẫn không thấy cường địch xuất hiện kháng cự, mới khiến tại hạ hồ nghi. Trong lúc xá muội và Hứa lão tiền bối truy đuổi tàn địch, tại hạ một mình thâm nhập mật thất ...

Sắc mặt chàng mỗi lúc thêm nghiêm túc, nói tiếp:

− Tại hạ làm khách ở Đào Hoa Trang khá lâu, sớm đã thông thuộc nơi đó, biết ở dưới Phỉ Thúy Lâu có mật thất, nhưng chưa từng thâm nhập, cứ ngỡ cường địch ẩn nấu trong đó, tất nhiên có đề phòng nghiêm mật, nào ngờ sự tình lại khác hẳn ...

Lãnh Như Băng nói:

− Ngày nọ tại hạ bị Lục y mỹ nhân dùng mê dược bắt giữ, đã bị chúng đưa xuống mật thất, tại hạ còn nhớ dưới đó chẳng những chúng canh phòng nghiêm mật, mà thông đạo, môn hộ ngang dọc chi chít, là một công trình đồ sộ.

Vương Phi Dương nói:

− Không sai, mật thất và thông đạo phần lớn được xây bằng đá xanh, kiên cố dị thường, nếu chúng bố trí mai phục ở thông đạo, dù chỉ là hạng võ công bình thường cũng có thể ngăn cản đối phương thâm nhập, nhưng tại hạ đi mãi mà vẫn không thấy kẻ nào ra ngăn trở ...

Tiêu Dao Tử nói:

− Giang hồ hiểm trá, Vương công tử hẳn phải gặp sự việc kinh nhân ?

Vương Phi Dương kể tiếp:

− Thông đạo tối mờ mờ, giơ tay không nhìn rõ từng ngón, tại hạ đi mãi chẳng thấy có thanh âm gì lạ, tuy đã trải qua nhiều hung hiểm, nhưng lần này tại hạ càng đi vào sâu càng thấy lo ngại, không hiểu cường địch bố trí mai phục như thế nào, đang phân vân, hối hận một mình thâm nhập sâu thế này, nhưng lại nghĩ đã vào hang hổ, há chịu trở ra tay không, đành cứ tiến vào.

Hứa Sĩ Công nói:

− Vương thế huynh sao không kêu lão hủ một tiếng ?

Vương Phi Dương nói:

− Tại hạ tuy có e sợ, nhưng lại hiếu thắng, muốn biết cuối cùng thì chúng mai phục lợi hại đến mức nào, bèn không do dự nữa, cứ xông thẳng vào. May thay, nếu tại hạ đổi ý trở ra, thì làm sao có một xảo ngộ lý thú kia.

Chàng kể tới đây, mọi người đều khẩn trương, tám đạo mục quang cùng chằm chằm nhìn về phía chàng.

Vương Thông Huệ sốt ruột không nhịn được, nói:

− Ca ca nói mau đi, sao cứ úp mở mãi thế ?

Vương Phi Dương kể tiếp:

− Tại hạ chạy độ vài trượng nữa, tựa hồ đã đến cuối thông đạo, đang định trở ra, bỗng nghe một tiếng thở dài não nề vọng lại. Một tiếng thở dài đầy thống khổ, thê lương, khiến người nghe sởn tóc gáy, nhưng cũng kích thích linh trí của tại hạ, ngầm vận công lực đưa tay tống mạnh một chưởng về phía trước, quả nhiên có một thạch môn mở ra. Thạch môn vốn chỉ khép hờ, nay vừa mở ra lập tức tại hạ thấy một mùi tanh nồng xộc vào mũi.

Hứa Sĩ Công muốn bày tỏ kinh nghiệm giang hồ, liền tiếp lời:

− Vậy là có người đã đến trước chúng ta một bước, đã hạ sát nhân vật thủ lĩnh dưới mật thất chăng ?

Vương Phi Dương lắc đầu nói:

− Lão tiền bối đoán sai rồi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Sao ? Mùi tanh nồng ấy chẳng lẽ không phải mùi máu ?

Vương Phi Dương đáp:

− Không phải.

Hứa Sĩ Công ngẩn người nói:

− Thế thì lão phu hết đoán nổi.

Vương Thông Huệ giục:

− Ca ca, mau kể tiếp đi.

Vương Phi Dương kể tiếp:

− Cùng với mùi tanh nồng ấy, có một thanh âm vô cùng yếu ớt bảo tại hạ mau né tránh. Tình thế lúc ấy khiến tại hạ không kịp suy tính gì, lập tức vung cây quạt trong tay quét nhanh một cái, chỉ nghe một tiếng kêu rin rít kỳ quái, một con quái vật lao bổ ra đã bị cây quạt của tại hạ đánh trúng, nhưng chưa chết ngay ...

Vương Thông Huệ ngạc nhiên:

− Là con gì vậy ?

Vương Phi Dương nói:

− Khi tiến vào mật thất, tại hạ vốn mang theo mấy que đóm, lúc này bèn đốt lửa lên coi, thì giật mình kinh hãi. Tại hạ bôn tẩu giang hồ, đã thấy không ít trường hợp sát nhân, nhưng chưa từng gặp thảm trạng nào kinh dị như lần này.

Mọi người chăm chú, hỏi:

− Thảm trạng thế nào ?

Vương Phi Dương nói:

− Ở trong góc mật thất, có một đại hán nằm ngang, mặt trắng nhợt, toàn thân bị một con quái xà màu hồng quấn chặt, trên đầu có một con nhện to bằng cái chung rượu. Sinh vật lao vào tấn công tại hạ vừa rồi là một con thiềm thừ, toàn thân kim quang lấp lánh, đã bị trúng thương bởi cây quạt của tại hạ, lúc này đang quằn quại, giương cặp mắt thô lố nhìn tại hạ, trông nó thập phần hung ác, nếu vừa rồi không có lời người kia báo trước, hẳn tại hạ đã bị thiềm thừ hung ác mổ trúng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Người kia đang bị độc vật hút máu, nhịn đau mà cất tiếng báo trước cho Vương thế huynh hẳn là muốn thỉnh cầu điều gì ?

Vương Phi Dương nói:

− Lão tiền bối đoán không sai, nhưng y đã bị ba con độc vật hút gần hết máu, chỉ còn thoi thóp, song trong giang hồ thường có những đột biến khó bề tưởng tượng. Chưa rõ có phải y bị độc vật hút máu hay không, đã biết chắc y chẳng phải là chủ nhân của ba con vật ấy. Ý nghĩ này hóa ra sai lầm, chút nữa thì tại hạ lại ngộ nhận một đại sự.

Mấy người kia đều chăm chăm chú chú, không hỏi thêm nữa.

Vương Phi Dương lại kể tiếp:

− Tại hạ vừa để mắt quan sát cử động của người kia, vừa lướt qua tứ phía, chỉ thấy đây là một sảnh đường rộng lớn, ngoài y ra không còn ai khác, mới yên tâm giơ que đóm soi cao, hy vọng nhìn rõ mặt mũi người kia, nhưng quá nửa mặt của y đã bị con nhện cắn nham nhở, không thể nhận diện, đang nghĩ có nên trừ khử hai độc vật kia chăng, bỗng nghe tiếng nói phều phào của người kia, bảo tại hạ rằng:

«Hồng xà, nhện đỏ và cóc tía đều là những sinh vật tuyệt độc, nếu bị chúng mổ một cái, thì trừ giải dược của bọn y ra, không còn dược liệu nào cứu nổi.» Lời của y đã lộ thân phận, rằng y chính là chủ

nhân của mấy con độc vật ấy.

Tại hạ còn đang kinh ngạc về chuyện nếu y đã là chủ nhân của chúng, tại sao lại bị chúng bội phản, thì tựa hồ y nhận ra sự hồ nghi của tại hạ, liền nói:

«Ba con độc vật này khắc chế lẫn nhau, ta chỉ cần làm cho chúng phát nộ, tự tàn sát lẫn nhau, chứ không cần mạo hiểm hạ sát chúng.» Y còn cho tại hạ biết rằng, trừ con cóc đã trúng thương, con nhện kia chỉ trong giây lát có thể giăng tơ độc khắp sảnh, rất khó đề phòng, còn con hồng xà thì khó trị dị thường, tại hạ nên dùng ám khí mà xuất thủ kích thích cùng một lúc cho cả hai con vật phát nộ. Con cóc tía trúng thương lúc này đã gần chết. Tại hạ nghĩ một chút, thấy lời người kia có lý, bèn đặt cây đóm xuống, lấy ra hai đồng tiền ngầm vận khí, vung tay búng hai đồng tiền nhắm vào hồng xà và độc nhện. Quả nhiên hai con vật bị trúng kim tiền liền phát nộ cùng nghểnh cổ lên, con hồng xà nhanh hơn mổ trúng con nhện, đồng thời búng thân đang quấn quanh người kia ra. Con nhện độc không chịu thua kém, nhưng không liều chết với hồng xà, vội búng càng rời khỏi mặt người kia mà thối lui, con hồng xà tức thời lao theo truy đuổi. Lúc ấy cây đóm kia đã tàn, tại hạ đốt thêm cây mới. Trong chớp mắt ấy, con cóc tía đang hấp hối bỗng kêu lên một tiếng «kẹt» thật to, rồi lao bổ theo con hồng xà.

Vương Thông Huệ liền hỏi xen vào:

− Còn người kia ? Có thừa cơ thoát thân chăng ?

Vương Phi Dương nói:

− Không, người đó nằm yên tại chỗ, bảo tại hạ đến gần, y có mấy lời cần nói cho tại hạ, muốn tại hạ báo lại cho đồng đạo võ lâm. Lúc ấy tại hạ suy nghĩ, tại sao y bị mấy con độc vật hành hạ mà lại không chết, y thấy tại hạ hồ nghi, bèn thở dài bảo rằng y chỉ còn thoi thóp, tại hạ khỏi cần đa nghi.

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Công tử y lời tiến đến gần chứ ?

Vương Phi Dương gật đầu:

− Tại hạ nghe thanh âm của y, hữu khí vô lực, ánh mắt đã thất thần, rõ ràng là đang hấp hối, dù có là một đệ nhất cao thủ, cũng khó làm gì nỗi, bèn vừa vận công cảnh giới, vừa y lời tiến lại, đến sát bên y mới biết y nói thật, da mặt từ trắng nhợt đã chuyển sang màu tái xám, chất độc đã ngấm vào nội tạng, khó sống được lâu nữa. Y tựa hồ rất vội vã, không để tại hạ hỏi, đã nói luôn lai lịch của mình ...

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Y bảo sao ?

Vương Phi Dương nhìn cây nến sắp tàn, nói:

− Y bảo y từ Ngũ Độc Cung đến, ba con độc vật kia chứng minh lời y chẳng phải hoang ngôn ...

Hứa Sĩ Công nói:

− Người sắp chết không nói dối, nếu y quả thật đang hấp hối, thì lời y nói ra rất có thể tin được !

Vương Phi Dương nói:

− Danh tiếng của Ngũ Độc Cung trên giang hồ vãn bối tựa hồ cũng từng nghe đến, nhưng mấy năm nay không hề thấy đệ tử của Ngũ Độc Cung xuất hiện trên giang hồ, thấy người kia bị ba con độc vật hành hạ thảm khốc, liền nảy tính hiếu kỳ, người kia lúc này chốc chốc người lại co giật, tựa hồ độc tính phát tác, tại hạ một là không nỡ nhìn thấy y thống khổ, hai là muốn biết nội tình ở Ngũ Độc Cung, bèn ngầm vận khí vỗ vào ba đại huyệt Thiên, Đại, Nhân của y. Người kia được chân khí của tại hạ hỗ trợ, lập tức không còn nhăn nhó đau đớn, liền kể một hơi. Y nói rằng chủ nhân của Ngũ Độc Cung vốn là một vị nho y nổi danh, tinh thông y đạo, từng cứu sống vô số bệnh nhân, tập hợp được vô số tài liệu quí giá, chỉ vì ái tử của chính mình bị chết vì độc xà mà quá bi thương, quyết nghiên cứu chế ra dược vật có thể chế ngự xà độc. Người này vô cùng uyên bác, biết rằng muốn chế được giải dược như vậy, trước hết phải lập dược điểm, thỉnh những người chuyên nghề bắt rắn về dạy cho mình cách bắt rắn, nhưng độc xà trong thiên hạ có đến mấy trăm loại, độc tính không giống nhau, càng đi sâu, càng cảm thấy không thể hoàn thành công trình trong một vài tháng, bèn quyết định dành toàn bộ cuộc đời để hoàn thành điều tâm nguyện. Mấy năm lặn lội chốn rừng thiêng nước độc, tìm được một nơi nhung nhúc các loại độc xà, nơi này thập phần âm u, là nơi sinh tồn tối ưu của độc xà, vị nho y kia bèn dốc hết gia tài, kiến trúc tại đó một tòa trạch viện hoa lệ để nuôi rắn và nghiên cứu, gọi là «Xà Trang».

«Xà Trang» ấy chính là tiền thân của Ngũ Độc Cung. Trang chủ xuất thân nho y, không lai vãng với các nhân vật võ lâm, cho nên người trong giang hồ không biết danh tiếng Ngũ Độc Cung là vì thế.

Tiêu Dao Tử nói:

− Thì ra là có một uẩn khúc ban đầu như vậy, không ngờ một người am hiểu võ công, có tâm cứu thế, chỉ định nghiên cứu mà cuối cùng lại sáng lập ra một nơi đáng sợ, khủng khiếp như vậy.

Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:

− Từng nghe Trần đại hiệp đã kể về Ngũ Độc Cung, tại hạ còn nhớ rất kỹ, đó là một nơi đầy những bí mật ác độc, sợ người kia không nói hết đã tắt thở, bèn tiếp tục truyền chân khí cho y tỉnh táo mà nói nốt.

Vương Thông Huệ nói:

− Cũng còn tác dụng để y nói cho minh bạch !

Vương Phi Dương kể tiếp:

− Vị nho y kia đưa toàn bộ gia nhân cùng mười hai tay thợ bắt rắn đến Xà Trang. Ở đây đã không ít các loại độc xà, lại còn bắt thêm ở nơi khác mang về, thành thử Xà Trang thực sự trở thành một đại trang viện nuôi đủ loại độc xà.

Người ở Xà Trang tuy ai cũng giỏi nghề bắt rắn, nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma, chưa đến hai năm kể từ buổi theo vị nho y đến Xà Trang, sáu trong số mười hai thợ bắt rắn đã bị độc xà cắn chết. Lúc này vị nho y vẫn chưa chế ra được một giải dược toàn năng khả dĩ chế ngự xà độc, nhưng đã phát minh được một phương pháp dĩ độc trị độc, do đó lại bắt đầu dùng thiềm thừ trị xà độc, cứ theo đà đó triển khai mãi, sau mấy năm Xà Trang đã trở thành «Ngũ Độc Trang». Vị nho y ở lâu tại Ngũ Độc Trang cũng không tránh khỏi thụ thương vì độc, nhưng nhờ lợi dụng phép tương khắc của năm loại độc, uống ngũ độc hoàn giải mà sống; song thê tử, a hoàn thì hết chịu đựng nổi kiểu sinh hoạt đó, bèn rủ nhau đào tẩu. Ôi, tứ bề đều đầy rẫy độc vật, chạy đâu cho thoát, hết thảy những người đào tẩu đều tử thương ... Người kia kể đến đây, tại hạ tuy không tiếc chân khí, dùng nội công hỗ trợ cho y, nhưng y trúng độc quá nặng, trong lúc lâm chung còn cố lắp bắp vài câu cuối cùng rồi mới nhắm mắt tắt thở.

Tiêu Dao Tử hỏi:

− Vương thế huynh hiểu được y nói gì không ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tại hạ cố hiểu đại ý, tựa hồ y nói rằng sau đó có một nữ nhân đến Ngũ Độc Trang, nữ nhân ấy thọ trọng thương, được nho y cứu sống, rồi ...

Vương Thông Huệ hỏi:

− Rồi sau thế nào ? Nói mau đi !

Vương Phi Dương nói:

− Rồi y đột nhiên bảo rằng, y muốn tại hạ báo cho đồng đạo võ lâm biết, sớm mà ...

Vương Thông Huệ giục:

− Ca ca, sớm mà làm sao, đã kể thì kể luôn đi ...

Vương Phi Dương đáp:

− Hai chữ sớm mà vừa nói xong thì y tắt thở rồi còn đâu.

Hứa Sĩ Công nói:

− Nghe khẩu khí của hắn mà đoán, hắn muốn bảo công tử sớm đi thỉnh đồng đạo võ lâm mau kéo tới Ngũ Độc Cung mà quét sạch nó đi, trừ cho võ lâm một đại họa.

Vương Thông Huệ nói:

− Nữ nhân thụ trọng thương đến Ngũ Độc Cung hắn là một nhân vật võ lâm, nếu không, hắn đã bị độc xà cắn chết từ sớm rồi.

Tiêu Dao Tử nói:

− Ngũ Độc Cung, nghe đồn từ người này qua người khác, là một nơi thần bí, người giang hồ chưa ai tới đó, nay Vương thế huynh được nghe chính người của Ngũ Độc Cung kể lại, giả dụ hắn chết chậm đi một lúc nữa, có phải chúng ta đỡ tốn công sức phỏng đoán biết bao nhiêu.

Vương Phi Dương bỗng nghiêm trang nói:

− Do đó, vãn bối muốn đi Ngũ Độc Cung một chuyến để xác minh sự thực.

Lãnh Như Băng tiếp lời luôn:

− Tại hạ cũng định như vậy, tiếc rằng sư đệ Lý Tiểu Hổ đi mất tăm đã lâu, nên tại hạ không thể cùng các vị tới Ngũ Độc Cung.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ có một kế lưỡng toàn.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Là kế gì vậy ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Dã Hạc Thượng Nhân đi Ngũ Độc Cung, nghe nói là vì đồng đạo võ lâm thiên hạ, sự tình này giang hồ ít ai biết, nhưng nhìn phong thái bi tráng của đạo trưởng lúc khởi trình, tựa hồ là có ý đơn phương độc mã phát giác bí mật, chúng ta cũng nên đi Ngũ Độc Cung một chuyến. Sự việc tuy trọng đại, song cũng không gấp. Chi bằng chúng ta hãy cùng Lãnh đệ đi tìm sư đệ trước, rồi hãy tới Ngũ Độc Cung cũng được !

Vương Phi Dương mỉm cười nói:

− Biện pháp này rất hay, có Hứa lão tiền bối kiến văn quảng bác cùng đi thì hay lắm.

Lãnh Như Băng không nói, nghĩ thầm:

“Trần Hải đã truyền «Thiên Long Bát Kiếm» cho ta, muốn ta đi gặp Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong cầu học pháp môn thực dụng, dù trang chủ Lục Tinh Đường có phải là Hạ Hầu Trường Phong hay không cũng phải tới đó một chuyến, nhưng không tiện để mấy người này đi cùng. Mấy người đã có hảo ý không quản đường xa ngàn dặm đi theo mình, nếu từ chối e có phần khiếm nhã.” Chàng đang phân vân khó xử, thì nghe Vương Thông Huệ nói:

− Các vị đã định đi Ngũ Độc Cung thám hiểm, tiểu nữ cũng xin tháp tùng với các vị được chăng ?

Vương Phi Dương vui mừng nói:

− Muội muội đồng hành thì càng hay !

Nguyên Vương Thông Huệ không dấn thân vào chốn giang hồ, quanh năm chỉ ở Hoàng Sơn, mỗi khi Vương Phi Dương gặp sự nan giải trên giang hồ mới thỉnh nàng gấp đến tương trợ, xong việc là nàng lại lập tức trở về Hoàng Sơn. Lần này nàng tự đề xuất, muốn cùng mấy người này viễn du giang hồ một chuyến, Vương Phi Dương rất bất ngờ, nhưng thập phần hoan hỉ.

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu tiểu nữ không đi cùng, dĩ nhiên các vị cũng đủ khả năng tiếp nhập Ngũ Độc Cung, chỉ e phải tốn rất nhiều công sức đối phó với loài độc vật như độc xà, nhện độc ...

Vương Phi Dương nói:

− Không sai, hai thứ «Tịch Độc Chu» và «Anh Hoàng Đảm» của muội muội có thể khắc chế ngũ độc, khi vào Ngũ Độc Cung sẽ tránh khỏi rất nhiều phiền toái.

Hứa Sĩ Công đứng dậy, cười nói:

− Khuya rồi, chúng ta nên đi nghĩ thôi. Lão hủ hay nôn nóng, việc đã quyết định, nói làm là làm, ngày mai chúng ta sẽ sớm khởi trình ...

Nói đoạn lão quay sang Tiêu Dao Tử nói:

− Còn có việc muốn phiền đến Quán chủ.

Tiêu Dao Tử nói:

− Nếu có khả năng, bần đạo nguyện vâng mệnh.

Hứa Sĩ Công nói:

− Sau khi bọn này lên đường, vạn nhất vị sư đệ của Lãnh công tử có trở về Thanh Vân Quán, thỉnh Quán chủ lưu hắn lại vài ngày ...

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

− Khỏi cần, con Tuyết Mỵ của tiểu nữ thông linh dị thường, một ngày có thể bay ngàn dặm, dù chúng ta ở bất cứ nơi đâu, chỉ cần thả Tuyết Mỵ ra, thì chỉ trong một hai ngày sẽ biết được tin tức ở Thanh Vân Quán.

Hứa Sĩ Công nói:

− Linh cầm của cô nương thật là kỳ diệu !

Vương Thông Huệ đứng dậy nói:

− Sớm mai, chúng ta tập hợp ở ngoài cổng để đăng trình.

Nói đoạn nàng bước ra trước.

Tiêu Dao Tử đứng lên, cười nói:

− Một là bần đạo còn ở đây đợi người, hai là từ khi quy y ít bôn tẩu giang hồ, nên không thể phụng bồi các vị.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ cáo biệt ở đây, sớm mai thứ cho tái biệt.

Nói xong lão liền cung tay thi lễ, bước ra khỏi phòng.

Đêm qua nhanh, trời chưa sáng, Lãnh Như Băng đã vội ra khỏi cổng Thanh Vân Quán, muốn tìm một chỗ ôn luyện lại «Thiên Long Bát Kiếm», bởi nghĩ rằng trong chuyến đi này khó có cơ hội để tập luyện riêng. Nào ngờ ở bên ngoài đã có người ra sớm hơn chàng. Đó là một hồng y thiếu nữ, nàng đột nhiên vọt lên một khối đại nham thạch, gió thổi phần phật vào y phục của nàng.

Lãnh Như Băng chỉ thấy bộ y phục màu hồng đập ngay vào mắt, chàng không nhìn kỹ dung mạo đã lập tức quay trở vào, nhưng đã nghe một thanh âm dịu dàng ở ngay phía sau:

− Lãnh huynh hãy dừng bước.

Lãnh Như Băng quay lại, cảm thấy một làn hương thơm tràn tớn, hồng y thiếu nữ đã ở ngay trước mặt, chàng bất giác nghĩ thầm:

“Thiếu nữ này có thân pháp quả thật thần tốc.” Nghĩ vậy, chàng bèn hỏi:

− Vương cô nương có gì chỉ giáo ?

Thì ra Hồng y thiếu nữ chính là Vương Thông Huệ của Hoàng Sơn Thế Gia.

Vương Thông Huệ bị chàng hỏi thì ngây ra, nghĩ thầm:

“Người này nói năng cũng lạnh lùng như diện mạo.” Tính nàng vốn cao ngạo, nhưng thấy Lãnh Như Băng đứng đó cúi đầu, phong thái khiêm nhường, không dám ngẩng mặt lên, thì bớt giận, mỉm cười nói:

− Tiểu nữ vừa tiễn vị biểu muội nóng nảy hồi gia, Lãnh huynh sao dậy sớm vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương cũng dậy sớm đó thôi.

Vương Thông Huệ nghĩ bụng:

“Người này xem chừng diện mạo lạnh lùng, phong độ nghiêm túc, cử động, ngôn ngữ đều như một thư sinh ngốc tử, chỉ nói một câu đã ngừng lời.” Trong nhất thời Vương Thông Huệ cũng chưa biết nói gì, hồi lâu mới cất tiếng:

− Gia huynh luôn tán dương võ công của Lãnh huynh, trong lòng thập phần kính phục ...

Lãnh Như Băng đáp:

− Nói hay, nói hay ! Đó chẳng qua là lệnh huynh khen quá lời.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

− Gia huynh là người ngoại hòa nội cương, không bao giờ quá lời, nếu võ công của Lãnh huynh đã khiến gia huynh kính phục, thì quyết chẳng phải chuyện bình thường.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ làm sao theo kịp một phần nhỏ Hoàng Sơn Thế Gia.

Đôi bên đối đáp một hồi mà Lãnh Như Băng vẫn chưa ngẩng mặt lên.

Vương Thông Huệ bỗng sinh ra hiếu kỳ, nghĩ thầm:

“Người này khiêm nhường thật sự hay là giả bộ, hôm nay phải thử chàng ta mới được.” Nghĩ đoạn, nàng bèn cười nói:

− Nghe gia huynh tán dương nhiều, nhưng tiểu muội trong lòng chưa phục.

Nàng sinh trưởng trong một đệ nhất thế gia của võ lâm, kiến văn, giao du tuy chưa bằng Vương Phi Dương, nhưng cũng hơn hẳn thường nhân, lâu dần cũng trở nên tự nhiên, cởi mở. Lãnh Như Băng nói:

− Vương huynh chỉ có ý tán dương, cô nương không tin càng hay.

Vương Thông Huệ thấy chàng không nổi nóng, lại càng hiếu kỳ, bèn nói:

− Gia huynh không hề hoang ngôn, do đó tiểu muội chẳng thể không tin.

Lãnh Như Băng hé môi định nói lại thôi.

Chương 16: Mai Hoa Quái Kiệt - Hồi 16

Thái Bình Gia Trang Vương Thông Huệ nói:

− Nhưng tiểu muội trong lòng chưa phục, do đó muốn lĩnh giáo Lãnh huynh vài tuyệt kỹ, một là để chứng thực lời tán dương của gia huynh, hai là cũng muốn được mở mang tầm mắt.

Lãnh Như Băng nói:

− Vậy thì thứ cho tại hạ không thể tuân lệnh !

Vương Thông Huệ lại ngẩn người, hỏi:

− Vì sao ?

Nàng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ chàng ta đã tu dưỡng đến cảnh giới vô ngã vô tướng ?” Nàng liếc trộm, chỉ thấy mặt chàng ửng hồng, song mục bất giác chợt lóe thần quang, hiển nhiên chàng đang miễn cưỡng khống chế sự kích động trong nội tâm, thì cười thầm, nói:

− Chúng ta chỉ đấu trong phạm vi mười chiêu, lỡ Lãnh huynh có bị đánh bại, tiểu muội cũng không nói cho người khác biết đâu.

Lãnh Như Băng biến sắc, thong thả ngẩng mặt lên, nhưng ánh mắt vừa quắc lên của chàng bắt gặp ánh mắt của nàng thì tức thời lại dịu ngay đi, chàng từ từ cúi mặt xuống, nói:

− Tại hạ tự biết không địch nổi, mong cô nương đừng tốn công nài ép.

Tính hiếu kỳ của Vương Thông Huệ lại càng gia tăng, nàng nghĩ thầm:

“Hôm nay mình nhất định phải ép chàng ta xuất thủ.” Nghĩ vậy, nàng nói:

− Lãnh huynh tuy cố giấu tuyệt kỹ, nhưng tiểu muội nhất thiết muốn thỉnh giáo, thỉnh thứ tội.

Nói đoạn, nàng vung tay đánh ra một chưởng.

Chưởng thế khởi động mau lệ làm nổi lên một luồng kình phong.

Lãnh Như Băng lập tức động vai tràn qua ba thước né tránh.

Vương Thông Huệ tán thưởng:

− Hảo thân pháp !

Tả thủ liền phóng ra, năm ngón tay ngọc nhắm tới «Vân môn» huyệt, hữu chưởng thì quét ngang, nhắm vào «Thiên địa» huyệt bên sườn tả của chàng.

Lãnh Như Băng hít một hơi chân khí vào đan điền, vọt về phía sau bốn thước.

Vương Thông Huệ công liền hai chiêu, thấy Lãnh Như Băng quả nhiên có võ công thượng thừa, lập tức xông tới công kích liền năm chưởng.

Năm chưởng này cực kỳ mau lẹ và lợi hại, Lãnh Như Băng tuy né tránh được cả năm chiêu, nhưng cũng toát mồ hôi.

Vương Thông Huệ dừng tay, dịu dàng nói:

− Lãnh huynh không chịu xuất thủ hoàn kích, há chẳng khinh khi tiểu muội lắm sao ?

Lãnh Như Băng cung tay, lạnh lùng đáp:

− Võ công của cô nương cao cường, tại hạ không phải là đối thủ.

Vương Thông Huệ vẫn muốn khích cho chàng nổi giận mà trả đòn để thử võ công của chàng, không ngờ chàng chẳng chịu xuất thủ, lại còn nói lời thán phục, thì nàng ngẩn người, hồi lâu mới cúi mình thi lễ, mỉm cười nói:

− Lãnh huynh quá độ lượng, tiểu muội xin tạ tội.

Lãnh Như Băng đáp:

− Không dám ! Không dám !

Chỉ nghe tiếng cười vọng tới. Hứa Sĩ Công và Vương Phi Dương cùng tiến lại.

Vương Phi Dương nhìn sắc diện hai người đã đoán ra vài phần, liền nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lãnh huynh, xá muội quen được gia mẫu nuông chiều, tính tình cao ngạo, có gì thất lễ những mong Lãnh huynh nể mặt tại hạ, khỏi cần bận tâm làm gì.

Lãnh Như Băng cười, mặc nhiên không nói.

Hứa Sĩ Công nhìn quanh, thấy Vương Thông Huệ đã chạy xa mấy chục trượng, bèn đề tựu chân khí, nói:

− Nhân lúc trời chưa sáng hẳn, chúng ta mau khởi hành rồi hãy bàn sau.

Lời vừa dứt đã lao vút đi.

– -- oo -- Bốn người rời dãy núi Chung Sơn, vượt sông sang bờ bên kia, rồi men theo bờ sông mà đi, dọc đường không rõ vô tình hay cố ý Lãnh Như Băng luôn né tránh Vương Thông Huệ. Thái độ đó của chàng khiến nàng cảm thấy bị tổn thương nặng nề; nàng tuy tự nhiên cởi mở, lại là nữ nhi của Hoàng Sơn Thế Gia, kiến văn quảng bác, phong độ hơn người, nhưng vẫn còn là một thiếu nữ hoàng hoa khuê các, Lãnh Như Băng cố ý né tránh nàng càng khiến nàng tự ái và giận dỗi nhưng trong nhất thời lại không thể bộc lộ, đành gắng gượng nén chặt trong lòng, do đó cơn giận càng không thể nguôi.

Hứa Sĩ Công vốn không hiểu tâm sự nữ nhi, cũng chẳng lưu tâm làm gì, Vương Phi Dương tuy nhận thấy sắc diện của biểu muội có chút bất ổn, nhưng quan hệ huynh muội, chàng cũng chẳng mấy am hiểu tâm sự thiếu nữ, đành coi như không nhìn thấy gì.

Gần tối, bốn người đến Lư Châu, thuộc địa phận An Huy. Hứa Sĩ Công chợt nhớ đến một vị bằng hữu năm xưa trú tại trấn Thái Bình ở vùng phụ cận Lư Châu, bèn bảo Vương Phi Dương:

− Lão hủ có một hảo hữu lâu năm, nguyên có danh vọng rất cao ở Trung Nguyên, chúng ta nhân tiện đường ghé thăm, không chừng có thể dò xét được tin tức của sư đệ Lãnh công tử.

Vương Phi Dương mỉm cười, nói:

− Có phải lão tiền bối muốn nói đến «Thái Bình Trấn Thủ» Tiền Đại Đồng Tiền lão anh hùng chăng ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Chính là người ấy. Sao, Vương thế huynh cũng quen biết Tiền Đại Đồng ư ?

Vương Phi Dương đáp:

− Có kiến diện một lần.

Hứa Sĩ Công nói:

− Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng bác, quả danh bất hư truyền. Xem chừng hầu như chẳng có cao nhân nào trong thiên hạ mà Hoàng Sơn Thế Gia không biết.

Vương Phi Dương nói:

− Được hưởng dư âm của tổ tiên, thật thấy mình quá hổ thẹn.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ nhớ rằng Thái Bình Trấn nằm cách Lư Châu mười dặm về phía tây bắc, chúng ta đi nhanh thì có thể đến đó kịp bữa ăn tối.

Vương Phi Dương nói:

− Lão tiền bối chắc đã lâu lắm chưa gặp lại Tiền Đại Đồng ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Bấm đốt tay mà tính, đã mười lăm năm nay rồi.

Vương Phi Dương nói:

− Thái Bình Trấn ngày nay chỉ e đã khác hẳn ngày xưa !

Hứa Sĩ Công nói:

− Vậy ư ? Nhưng Thái Bình Trấn chủ là người giản dị mà, phải không ?

Vương Phi Dương nói:

− Khó có thể bảo đó là người giản dị. Thái Bình Trấn cũng đã biến đổi. Năm trước vãn bối có ghé qua Thái Bình Trấn, thuận đường thăm Tiền Đại Đồng, nhưng thấy thành cao hào sâu, canh phòng nghiêm mật, đành cải biến chủ ý.

Nhưng lão tiền bối với Tiền Trấn chủ là bằng hữu nhiều năm, hẳn phải khác.

Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:

− Năm xưa lão hủ với Tiền Đại Đồng kề vai sát cánh trong giang hồ, tình như huynh đệ, sau đó Tiền Đại Đồng chán cảnh giang hồ, về sau lập nghiệp ở Thái Bình Trấn làm nghề kinh doanh, ngày càng phát đạt. Mười mấy năm trước, lão hủ ghé qua, được đón tiếp như thượng khách, thắm thoát bao năm chưa gặp lại.

Vương Phi Dương thấy lão Hứa nói tự tin, chắc chắn thì cũng không nói thêm nữa.

Bốn người đi gấp, chừng nửa giờ sau đã đến Tiền gia trang.

Ngửng đầu lên, chỉ thấy một tòa thành xây bằng đá, cao sừng sững, cửa thành đóng kín, hào nước bao quanh bên ngoài rất sâu, chiếc cầu treo đã được kéo lên, quả là canh phòng nghiêm mật như chuẩn bị chống đại địch.

Hứa Sĩ Công chau mày, nghĩ thầm:

“Thế giới thanh bình, yên ả, trời lại chưa tối, làm sao lại kín cổng cao tường thế kia ... ?”.

Đang nghĩ, bỗng có tiếng quát gằn giọng từ phía trên mặt thành vọng xuống:

− Người nào đó ?

Hứa Sĩ Công đề tụ chân khí ở đan điền, cao giọng nói:

− Phiền thông báo với Tiền Trấn chủ, có cố hữu Hứa Sĩ Công thuận đường viếng thăm.

Từ trên thành vọng xuống đáp lời:

− Tôn khách chịu khó chờ đó, để tại hạ bẩm báo với Trấn chủ.

Giọng nói mạnh mẽ, chứng tỏ là của một người có võ công.

Bốn người chờ ở ngoài đến nửa giờ vẫn chưa thấy động tĩnh, Hứa Sĩ Công đã khó chịu lắm, đưa mắt nhìn tường hào sâu bảo vệ thành, nói:

− Các vị chờ ở đây, lão hủ vào thành trước xem sao.

Lão Hứa cảm thấy phải chờ quá lâu, mất cả thể diện, đang định vượt hào sâu lên thành.

Vương Phi Dương mỉm cười nói:

− Tiền Đại Đồng tuy là bạn cố tri của lão tiền bối, nhưng lâu quá chưa gặp lại, nhân sự biến thiên, hoặc có biến cố gì đó, chúng ta chờ thêm một lát cũng không sao.

Đang nói, trên thành bỗng treo cao hai cây đèn đỏ, chiếc cầu treo được từ từ hạ xuống.

Cửa thành hé mở, một thiếu niên khỏe mạnh, mặc võ trang chạy ra.

Hứa Sĩ Công nhìn kẻ ra đón khách, bất giác khí giận bốc lên đầu, dặng hắng một tiếng, chưa nói gì.

Gã thiếu niên nhìn soi mói bốn người một hồi, rồi hỏi:

− Vị nào là Hứa lão tiền bối ?

Hứa Sĩ Công lạnh lùng đáp:

− Là lão phu đây. Đại giá là ai ?

Võ trang thiếu niên đáp:

− Tại hạ Lý Chi Hòa.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu muốn gặp Tiền Đại Đồng.

Lý Chi Hòa đáp:

− Đó là gia sư.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Lệnh sư còn sống chứ ?

Lý Chi Hòa đáp:

− Gia sư rất mạnh khỏe, lệnh cho tại hạ ra đón Hứa lão tiền bối.

Hứa Sĩ Công càng giận, nói:

− Lệnh sư quá ư quan cách.

Lý Chi Hòa nhún vai:

− Lão tiền bối có gì không hài lòng, khi gặp gia sư hãy nói cũng chưa muộn, trước mặt tại hạ không nên nói về gia sư ...

Hứa Sĩ Công nổi giận:

− Khá lắm ! Ta sẽ mạ lị hắn ngay trước mặt cho ngươi coi.

Lãnh Như Băng thấy đã lâm vào thế bất ổn, định ngăn Hứa Sĩ Công, nhưng bị Vương Phi Dương kéo áo cản lại.

Lý Chi Hòa quay người dẫn đường, qua cầu, nhập trang.

Lúc này trời đã tối, dưới ánh sao chỉ thấy các dãy thất đứng san sát, nhưng không có một ánh đèn, trông như một tử thành âm u, trầm lặng.

Không thấy một bóng người qua lại, các cửa thất đóng im ỉm. Giờ này chỉ mới đầu hôm, chẳng lẽ mọi người trong trang đã đi ngủ cả ?

Lý Chi Hòa dẫn bốn người tới trước một tòa thạch viện cao to, chỉ thấy hai cánh cổng lớn màu đen đột nhiên đóng lại.

Hứa Sĩ Công nhìn tứ bề, thấy cảnh vật dĩ nhiên đã khác hẳn năm xưa, tựa hồ gia trang này được kiến trúc lại hoàn toàn.

Chỉ thấy Lý Chi Hòa bước lên bảy bậc đá, đưa tay lắc lắc chiếc vòng bằng đồng.

Hai cánh cửa lớn từ từ mở rộng. Từ trong có hai võ trang thiếu niên, y phục màu đen, cầm đèn bước ra.

Lý Chi Hòa phẩy tay, hai gã kia không nói gì, quay người đi trước dẫn đường.

Qua một đình viện rất rộng, lại tới một cửa có thanh y đồng tử đứng canh, Lý Chi Hòa tỏ thái độ tôn kính với gã kia, nói:

− Sư phụ không bận chứ ?

Gã kia đáp:

− Sư phụ sẽ đãi khách ở hậu đình, khách đã có ta dẫn đường, ngươi không cần đi theo.

Lý Chi Hòa nói:

− Phiền sư huynh.

Hứa Sĩ Công không nhịn được khí giận, gằn giọng:

− Thật lắm trò.

Thanh y đồng tử bỗng quay mặt, nhìn Hứa Sĩ Công soi mói, nói:

− Tốt nhất đại giá nên cẩn thận trong nói năng !

Hứa Sĩ Công cả giận:

− Lão phu thích mạ lị người đó, hừ, đợi sau khi gặp Tiền Đại Đồng, lão phu phải giáo huấn cho ngươi một chập.

Thanh y đồng tử cầm một cây đèn từ tay gã nọ, giơ lên nhìn chằm chằm Vương Phi Dương, Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ, đoạn nói:

− Nếu lão dám, thì cứ thử coi !

Nói đoạn, hắn đi trước dẫn đường.

Vương Phi Dương thi triển «Truyền âm nhập mật» nói với Hứa Sĩ Công:

− Thỉnh lão tiền bối nén giận, Thái Bình Trấn xem chừng rất thần bí, đối phương tựa hồ không phải là hạng tầm thường, lão tiền bối hãy bình tĩnh quan sát tình thế để khỏi sa vào bẫy của kẻ khác.

Hứa Sĩ Công dày dạn kinh nghiệm giang hồ, chỉ tội tính khí nóng nảy khó thay đổi, mỗi khi gặp chuyện chướng tai gai mắt đều không nén chịu, nhưng sau khi nghe Vương Phi Dương nhắc nhở, thấy có lý, liền trở lại bình tĩnh, hít một hơi dài, nén cơn giận xuống.

Lúc này thanh y đồng tử đã dẫn bốn người đi qua hai tòa đình viện, trong đình viện trồng nhiều chậu hoa hương thơm ngào ngạt. Gã đồng tử nói:

− Thỉnh chư vị đứng chờ ở đây một lát.

Thanh y đồng tử tiến lên trước mấy bước, đưa tay đẩy cửa bước vào trong.

Hứa Sĩ Công đi theo, định xông vào, bị Vương Phi Dương kéo ngay lại.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ phía, thấy đang đứng trong một tiểu hoa viên, đường kính không quá năm trượng, bố trí đủ thứ cây hoa, hòn giả sơn, ngư trì (bể cá cảnh). Không gian quá tĩnh mịch, khiến người ta có cảm giác âm thầm.

Gã đồng tử đã cầm đèn trở ra, lạnh lùng nói:

− Gia sư thỉnh các vị vào.

Vương Thông Huệ nhìn gã đồng tử, mặt gã trắng xanh, không một giọt máu, giọng nói lạnh lẽo dị thường, thì nghĩ thầm:

“Tên này bất quá mười ba mười bốn tuổi, hẳn từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh âm trầm hiểm ác, được huấn luyện khe khắt nên tính khí mới âm trầm lãnh đạm thế này.”.

Gã đồng tử dẫn khách đi qua một thông đạo dài chừng bốn năm trượng, đến một tòa đại sảnh. Trong đại sảnh có bốn cây bạch lạp sáng rực, một chiếc bàn bát tiên sơn màu hồng, ngồi sau bàn là một trung niên đại hán da trắng, râu dài, gầy gò, chính là Tiền Đại Đồng.

Hứa Sĩ Công đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong tòa đại sảnh ngoài Tiền Đại Đồng ra không còn ai khác, thì nén giận cung tay nói:

− Tiền huynh đệ, đã mười mấy năm chúng ta mới lại gặp nhau.

Tiền Đại Đồng vẫn ngồi bất động, thong thả đưa mắt nhìn Hứa Sĩ Công nói:

− Hứa huynh, có gì là lạ.

Hứa Sĩ Công cười khẩy, nói:

− Tiền huynh bây giờ quan cách quá !

Tiền Đại Đồng đáp:

− Nói hay, nói hay ...

Nói đoạn, lão đưa mắt nhìn Vương Phi Dương tiếp:

− Vị này có phải là Vương thế huynh của Hoàng Sơn Thế Gia ?

Vương Phi Dương mỉm cười đáp:

− Không sai ! Tiền Trấn chủ vẫn còn nhớ tiểu đệ, tiểu đệ vô cùng hân hạnh.

Tiền Đại Đồng chỉ Lãnh Như Băng nói:

− Mấy vị đại giá quang lâm, tại hạ không thể ra ngoài nghênh tiếp, những mong các vị thứ tội !

Mấy câu tuy khách khí, nhưng giọng điệu lạnh lùng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tiền huynh có còn nhớ năm xưa hai ta từng kề vai sát cánh trong giang hồ, hoạn nạn ở bên nhau ?

Tiền Đại Đồng nói:

− Thỉnh an tọa, rồi hãy đàm đạo cũng chưa muộn.

Hứa Sĩ Công nghĩ đến lời nhắc nhở của Vương Phi Dương, gượng nén giận ngồi xuống.

Tiền Đại Đồng nói:

− Vị nữ anh hùng này quả là xinh đẹp.

Vương Phi Dương nói:

− Đó là xá muội.

Tiền Đại Đồng nói:

− Hân hạnh, tại hạ nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia Vương cô nương từ lâu, hôm nay mới được kiến diện, thật là vinh hạnh.

Nói đoạn, lão quay sang Lãnh Như Băng, hỏi:

− Còn quý tính đại danh của vị thiếu niên anh hùng này ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ là Lãnh Như Băng !

Tiền Đại Đồng lẩm bẩm:

− Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng, tên nghe rất lạ.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ rất ít bôn tẩu giang hồ, chẳng trách Tiền Trang chủ không biết là phải.

Tiền Đại Đồng đưa mắt nhìn mấy người một lượt, nói:

− Các vị giá lâm tệ xá, không biết có gì chỉ giáo ?

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Tính cách, thái độ của người này đã khác hẳn năm xưa, tựa hồ hắn đã là một người khác, chắc có nguyên nhân gì đây.” Nghĩ vậy liền bình thản nói:

− Ba vị đây là do lão phu mời cùng tới thăm Tiền huynh.

Tiền Đại Đồng lạnh lùng vỗ vỗ tay hai lượt.

Từ góc đại sảnh, cửa mở ra, hai thanh y tỳ nữ bước tới. Tỳ nữ đi trước bưng một chiếc khay, trên đặt bốn cái chén bạch ngọc, cúi mình nói:

− Thỉnh chư vị dùng trà.

Vương Phi Dương đưa tay trước nhấc một chén trà, thấy chất nước trong chén màu vàng sậm, hơi nóng bốc lên thơm ngát, thì không uống, đặt chén xuống bàn. Vương Thông Huệ, Lãnh Như Băng cũng làm như Vương Phi Dương.

Hứa Sĩ Công đưa chén trà lên mũi ngửi, rồi cười nói:

− Trà thơm, trà thơm.

Tuy nói vậy, nhưng cũng không uống, lão đặt chén xuống bàn.

Tỳ nữ thứ hai bưng khay thức ăn nhỏ bày lên bàn, rồi cúi mình hành lễ lui ra.

Tiền Đại Đồng nói:

− Chư vị từ xa tới, chắc đã đói bụng, thỉnh các vị uống trà, sau đó sẽ dùng cơm rượu.

Hứa Sĩ Công không ăn uống, cũng không nói gì.

Tiền Đại Đồng cũng không nài thêm, cứ tự ăn một mình.

Đại sảnh đột nhiên trở nên trầm lắng.

Lát sau chủ nhân đã ăn hết phân nửa đồ ăn trên bàn, vỗ tay hai tiếng, tỳ nữ bước ra thu dọn bàn ăn. Tiền Đại Đồng nhìn bốn người, nói:

− Chư vị từ xa tới, tại hạ đón tiếp xong, không dám lưu thêm các vị.

Hứa Sĩ Công không ngờ chủ nhân lạnh nhạt xua đuổi khách như vậy, trầm ngâm một hồi, nói:

− Lão phu đến thăm lần này, một là nghĩ đến thâm tình năm xưa, hai là ...

Tiền Đại Đồng ngắt lời:

− Chuyện năm xưa đã thành quá khứ, mọi thứ ở đây đều thay đổi, Hứa huynh nên sớm rời khỏi nơi này.

Hứa Sĩ Công nhìn Vương Phi Dương một cái, bỗng đập bàn, gằn giọng:

− Được lắm, Tiền Đại Đồng, Thái Bình Trấn của ngươi chẳng qua chỉ là một gia trang tầm thường mà ngươi cũng làm bộ quan cách, bất chấp thâm tình đồng sinh cộng tử năm xưa.

Tiền Đại Đồng tựa hồ sắp nổi lôi đình, nhưng lại nén giận chỉ lạnh lùng nói:

− Hứa huynh có ý gì đây ?

Hứa Sĩ Công không ngờ đối phương lại bình tĩnh, thì chưa biết nên đối đáp như thế nào.

Vương Phi Dương bèn đứng dậy, nói:

− Huynh đệ tại hạ vô cùng cảm kích trước sự tiếp đãi của trang chủ, vậy xin cáo biệt.

Nói đoạn hắn cung tay hành lễ, nhưng trong lòng chàng đã sinh nghi, kể từ khi bước vào đại sảnh.

Tiền Đại Đồng vẫn ngồi bất động, chỉ giơ tay, nói:

− Khỏi cần.

Đoạn lão cao giọng nói:

− Tiễn khách.

Hai thanh y đồng tử chạy tới, nói:

− Thỉnh chư vị !

Tòa đại sảnh rất rộng, hai thanh y đồng tử này không rõ từ đâu mà vừa nghe tiếng chủ nhân, đã lập tức xuất hiện quá mau lẹ.

Vương Phi Dương trong lòng máy động, nghĩ thầm:

“Tiền Đại Đồng chỉ muốn đuổi khách, biết đâu có nỗi khổ tâm vô hạn, khó bề nói ra. Nếu hắn không nghĩ đến tình xưa, hắn đã đóng cửa không gặp, đâu cần phải bố trí tiếp đãi ? Xung quanh tòa đại sảnh ắt đang có kẻ ngầm theo dõi chủ nhân.” Nghĩ vậy, chàng kín đáo ngưng thần nhìn xung quanh, đồng thời dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với ba người kia cẩn thận đề phòng, tứ phía đều có kẻ rình rập, mai phục sát cơ.

Hai thanh y đồng tử tựa hồ phát giác cử chỉ của Vương Phi Dương, gã đứng phía tả đột nhiên bước lại sát bên chàng, lạnh lùng nói:

− Trang chủ đã hạ lệnh tiễn khách, các vị còn đứng ở đây là có dụng ý gì ?

Vương Phi Dương thấy thanh y đồng tử đến gần, lập tức đề phòng, trong bụng thầm nghĩ:

“Tình hình này khó tránh khỏi giao đấu.” Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng cười khẩy, nói:

− Một tên oa nhi lại dám vô lễ với ta ư ?

Gã đồng tử lạnh lùng nói:

− Không dám, không dám.

Đột nhiên tay tả vung lên, từ trong tay áo mấy đạo ngân quang phóng vút ra.

Vương Phi Dương lập tức nhận biết đó là mai hoa trâm, một thứ ám khí tuyệt độc, bèn nghĩ thầm:

“Tên này hiểm độc, ở cự ly gần như vậy mà thi triển độc thủ, nếu ta không đề phòng, hắn đã bị hắn ám toán.” Cây quạt trong tay chàng tức thời phất chéo lên, mấy mũi ngân trâm đều bị rớt xuống đất.

Gã đồng tử biết đã gặp kình địch, không dám làm gì tiếp.

Hứa Sĩ Công đứng phía sau, không thấy cử động phóng ám khí của thanh y đồng tử nhưng nghe lời lẽ của hắn thì cả giận, quát:

− Tiền huynh bất chấp thâm tình, hạ lệnh đuổi khách thì cũng được, nhưng một tên oa nhi miệng còn hôi sữa lại dám vô lễ, thì lão phu buộc phải thay Tiền huynh giáo huấn.

Lão Hứa vung tay tả chộp tới.

Thanh y đồng tử vội nghiêng mình né tránh.

Lão Hứa một trảo bị lạc không thì ngẩn người, không ngờ một gã oa nhi lại có võ công chẳng tầm thường, thì nóng mặt, sấn tới một bước, lại trảo tới, miệng quát:

− Khá lắm ! Đệ tử của Tiền huynh có giỏi thì lãnh giáo.

Gã đồng tử vội thối lui bốn năm thước, né tránh cầm nã thủ pháp của lão Hứa, vẫn chưa hồi thủ.

Vương Phi Dương ngưng mục nhìn tứ phía, quả nhiên thấy rất nhiều bóng người di động, địch tình bất minh, thấy không nên xuất thủ, bèn ngăn Hứa Sĩ Công, nói:

− Trang chủ đã hạ lệnh tiễn khách, chúng ta nên cáo lui là hơn !

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên dừng tay, nhìn Vương Phi Dương.

Chỉ thấy Tiền Đại Đồng vẫn ngồi nguyên chỗ cũ.

Vương Phi Dương cung tay nói:

− Chúng tại hạ cáo biệt Tiền Đại Đồng lạnh lùng đáp:

− Không tiễn.

Vương Phi Dương kéo tay áo Hứa Sĩ Công, bước ra khỏi sảnh.

Hứa Sĩ Công nói:

− Họ Tiền kia, giao tình mấy chục năm giữa hai ta coi như chấm dứt, mai này gặp lại, quyết một

phen thắng bại.

Tiền Đại Đồng lạnh lùng nói:

− Muốn sao được vậy. Hứa huynh bất tất nói nhiều.

Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, quay mình bước ra.

Bốn người rời đại sảnh. Đèn nến trong sảnh bỗng nhiên tắt phụt, chỉ nghe sầm một tiếng chấn động, hai cánh cửa lớn đã đóng sập lại.

Vương Thông Huệ bỗng dừng bước, nói:

− Chúng ta không ra khỏi nơi này được rồi.

Hứa Sĩ Công còn chưa nguôi giận, nói:

− Lão hủ không tin rằng bọn kia có thể ngăn giữ nổi chúng ta.

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu chỉ dựa vào võ công, chúng làm sao ngăn nổi, nhưng nếu chúng ngầm thi triển độc kế, thì chúng ta rất khó đề phòng.

Vương Phi Dương thầm biết tiểu muội liệu sự như thần, không hề khinh ngôn, bèn nói:

− Cao kiến của muội muội, huynh rất thán phục.

Vương Thông Huệ nói:

− Huynh khỏi cần tán dương muội, nếu đúng như muội dự đoán, thì vừa rồi ta không nên rời đại sảnh !

Vương Phi Dương mỉm cười:

− Nghiêm trọng vậy ư ?

Vương Thông Huệ nói:

− Trong đại sảnh tuy nguy hiểm, nhưng còn có sinh cơ, chúng ta ra đây, là lâm vào tuyệt địa.

Vương Phi Dương nói:

− Bốn bề đại sảnh đều bị vây chặt, cường địch rình rập trong bóng tối, ta ở chỗ sáng, tình thế vô

cùng bất lợi, vì vậy huynh thấy không nên động thủ.

Vương Thông Huệ nói:

− Thông đạo này, huynh đã biết rõ chưa ?

Vương Phi Dương bỗng ngẩn ra:

− Phải rồi, nếu chúng bít chặt hai đầu thông đạo, chúng ta nguy mất.

Vương Thông Huệ nói:

− Đáng tiếc chúng ta hiểu ra chậm một bước.

Vương Phi Dương ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía trên có hai huyệt khẩu nhỏ bé thông với ngoài trời, thì bất giác sững sờ.

Vương Thông Huệ lại nói tiếp:

− Lúc chúng ta đi vào, chẳng chịu lưu tâm quan sát thông đạo này ...

Đang nói, bỗng thấy hai huyệt khẩu nhỏ bé kia cũng bị bịt kín lại, rồi một thanh âm lạnh lùng vọng tới:

− Các ngươi đã bị hãm trong tuyệt địa, trên đầu có lưới chăng, tứ bề là vách đá, trừ phi quy phục bổn giáo, nếu không chỉ còn tử lộ.

Hứa Sĩ Công gầm lên:

− Tiền Đại Đồng, ngươi vong ân bội nghĩa, lang tâm cẩu tánh, độc ác hơn cầm thú, đêm nay Hứa mỗ thoát khỏi nơi này, ắt không để cho Thái Bình Gia Trang của ngươi còn một viên gạch nguyên lành !

Lão Hứa từng bị Huyền Hoàng Giáo giam cầm hai năm dưới thạch thất, mới thoát nạn chưa lâu, nay lại bị nhốt như trước, thấy thà bị chết còn hơn, làm sao lão không nôn nóng.

Vương Phi Dương thong thả nói:

− Lão tiền bối đừng nóng vội, tạm thời chúng chưa làm gì nổi, nếu chúng ta hợp lực lại, đã có xá muội ở đây, ắt sẽ có kế sách thoát ra.

Vương Thông Huệ nói:

− Huynh quá đề cao muội, tình cảnh này chỉ có tận nhân lực, tùy thiên mệnh, nếu hoàng thiên

không cứu giúp, thì muội cũng chẳng có cách gì.

Nói đoạn, nàng nhắm mắt trầm tư.

Hứa Sĩ Công lo lắng hơn cả, vội nói:

− Đúng đó, lão phu cũng từng nghe đồn Vương cô nương tài trí tuyệt luân, từ lúc này chúng ta hãy nghe Vương cô nương phân phó, cần làm gì, lão hủ dù chết cũng không từ nan.

Vương Phi Dương hạ giọng nói:

− Gặp nan sự, xá muội đều nhắm mắt trầm tư, tập trung thần thái, không để ý đến mọi sự, lão tiền bối đừng lấy làm lạ.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lúc này điều hệ trọng nhất là nghĩ cách thoát nạn, còn đâu thời gian nghĩ đến chuyện khác ! Ôi, tai nạn này là do lão hủ ngu ngốc làm cho các vị bị liên lụy.

Vương Phi Dương nói:

− Tri nhân tri diện bất tri tâm, lão tiền bối đã mười mấy năm không gặp lại Tiền Đại Đồng, làm sao biết hành động, dụng tâm của hắn, chuyện này cũng không thể trách lão tiền bối. Giá như lúc trước chúng ta đi vào thông đạo ban đầu có lưu tâm đến bí mật của nơi này, thì cũng không bị khốn thế này.

Vương Thông Huệ nói:

− Giờ này ở nơi này, nên tập trung nghĩ đối sách, tốt nhất đừng nên trở lại chuyện cũ hoặc tự trách móc làm gì.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đúng vậy, chúng ta nên nghĩ đối sách thì hơn. Lão chỉ e khó thoát chốn này, lại bị giam cầm mấy năm thì thà chết còn hơn.

Vương Thông Huệ nói:

− Đáng tiếc ! Trong chúng ta, có ai mang theo thứ binh khí gì khả dĩ chém đá được chăng ?

Lãnh Như Băng lấy cây đoản kiếm, nói:

− Thanh Sâm Thương Kiếm của tại hạ thập phần sắc bén, chặt được cả sắt thép, Vương cô nương

có thể sử dụng.

Vương Thông Huệ tiếp lấy, điềm nhiên nói:

− Để thử xem.

Nói đoạn nàng bước những bước thật dài dọc theo vách, về phía tiền điện.

Được hơn mười bước, nàng dừng lại, áp tai vào vách đá nghe một hồi, đột nhiên biến sắc, lại bước về phía trước.

Vương Phi Dương hỏi:

− Muội muội nghĩ sao ? Có thể ra được ư ?

Lãnh Như Băng ngưng thần nhìn, chỉ thấy nàng bước mấy bước lại áp tai vào vách nghe ngóng.

Sau một hồi quen với bóng tối, bốn người đã có thể phân biệt được các sự vật và hình thù của thông đạo. Đây là một tòa thạch thất, chu vi chừng bốn trượng xây bằng đá xanh, một góc tiếp với đại sảnh, ở đó phía trên có huyệt khẩu thông gió, được chắn lưới sắt. Vương Thông Huệ sau khi đi quanh một vòng, lại trở về chỗ mấy người.

Vương Phi Dương hỏi:

− Thế nào ? Không tìm được chỗ để phá ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Muội nghi bọn chúng đã sớm có chuẩn bị, chúng ta dù phá vách để thoát ra từ bất cứ phương vị nào, chỉ e cũng không thoát qua nổi.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ nghĩ ra một biện pháp.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Biện pháp gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chúng ta dựa vào trí nhớ, tìm cửa thông đạo, phá đá mà ra, nếu cách này không được, thì phá cửa đại sảnh, vào đó sống chết với chúng một phen.

Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:

− Chưa phải là cao kiến.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, không nói nữa.

Vương Thông Huệ chỉ e Vương Phi Dương lên tiếng ủng hộ biện pháp vừa rồi, bèn nói trước:

− Thỉnh ba vị hãy vận khí điều tức để bảo trì thể lực, muội cho rằng trong vòng một giờ, địch nhân nhất định sẽ có chuyển động, lúc ấy sẽ tùy cơ ứng phó.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Ngồi một chỗ đợi địch tới mới ứng phó, tại sao không giành lấy tiên cơ, chủ động tiến công ?” Chàng tuy không tán thành biện pháp của Vương Thông Huệ, nhưng biện pháp của mình vừa rồi bị nàng phản đối, nên không dám nói.

Vương Phi Dương rất tin vào tài trí của muội muội nên cũng không hỏi.

Hứa Sĩ Công chỉ nghĩ đến nỗi khổ khi bị giam cầm, nên không hỏi gì.

Chừng nửa giờ sau, bỗng nghe thanh âm lạnh lùng ban nãy vọng xuống:

− Cho các ngươi một giờ để suy nghĩ, nếu không chịu quy phục bổn giáo, thì đừng trách người hạ độc ...

Hứa Sĩ Công bỗng đứng bật dậy, quát to:

− Các ngươi có giỏi cứ vào đây, chúng ta quyết đấu một phen.

Thanh âm kia đáp lại:

− Giáo chủ bổn giáo thấy chư vị đều là những nhân vật nổi danh trong giang hồ, nên muốn gia ân dung nạp các vị.

Hứa Sĩ Công mạ lị:

− Con bà nhà nó, Hứa đại gia là hạng người nào mà thèm nhận ân huệ của các ngươi.

Thanh âm kia lạnh lùng, đáp:

− Thế thì chỉ còn tử lộ.

Vương Thông Huệ nói nhỏ:

− Lão tiền bối, mặc xác bọn chúng.

Hứa Sĩ Công còn chưa nguôi giận, nói:

− Thoát khỏi nơi này, lão hủ quyết không tha tên Tiền Đại Đồng vong ân bội nghĩa.

Vương Thông Huệ nói nhỏ với Vương Phi Dương:

− Địch nhân đã chuẩn bị trước, bao vây từ phía bên ngoài, nếu chúng ta phá được vách đá mà ra, e rằng chúng có những thủ đoạn nguy hiểm mà ta không thể đối phó.

Nói đoạn, nàng ngồi xuống tĩnh tọa, nhắm mắt vận khí điều tức. Ba người kia cũng làm theo nàng. Một lát sau, Hứa Sĩ Công không nhịn được, cao giọng hỏi:

− Vương cô nương, đã nghĩ ra cách thoát hiểm chưa ?

Vương Thông Huệ thầm biết địch nhân mai phục bên ngoài có thể nghe thấy, bèn cố ý nói to:

− Vách đá kiên cố thế này, dù có đao kiếm cũng đành bó tay.

Hứa Sĩ Công vội hỏi:

− Sao, chúng ta không thể thoát ra ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Tiểu nữ thấy không thoát được đâu !

Hứa Sĩ Công cả kinh:

− Chúng ta bỏ xác ở chốn tối tăm này ư ?

Vương Thông Huệ dùng thuật «Truyền âm nhập mật», nói:

− Lão tiền bối cứ an tâm, vãn bối thiết nghĩ bọn chúng không làm gì được chúng ta đâu.

Bỗng có ánh lửa lóe lên, một luồng dị hương lan tỏa trong thông đạo.

Vương Thông Huệ vội ngồi thẳng lên, nói nhỏ:

− Mỗi vị hãy ngậm một viên hoàn dược, cố nín thở, địch nhân sử dụng mê hương đó.

Nói đoạn nàng trao cho mỗi người một viên hoàn dược, rồi nói tiếp:

− Chúng ta tốt nhất là giả bộ bị trúng mê dược để đánh lừa địch nhân, không được xuất thủ khi chưa có lệnh của tiểu muội.

Ba người y lời ngậm linh đơn, phong bế hô hấp, nằm nghiêng dưới đất.

Chừng nửa giờ sau, thanh âm lạnh lùng kia lại vọng xuống:

− Giáo chủ bổn giáo đã quang lâm, đây là cơ hội cuối cùng cho các ngươi !

Bốn người không ai lên tiếng, một lát sau, trên vách đá bổng lộ ra một thạch môn, hai hắc y đại hán một tay cầm đao, tay kia giơ cao đèn, thong thả bước vào thông đạo, đi sau họ là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt luân.

Lãnh Như Băng hé mắt nhìn, tim chợt giật thót, đó chính là Lục y mỹ nhân.

Lục y soi mói nhìn bốn người, mỉm cười nói:

− Hay lắm ! Huynh muội Hoàng Sơn Thế Gia, Sấu Hầu Vương, Lãnh Như Băng đều là những nhân vật lừng danh.

Hứa Sĩ Công đã sớm vận nội công, chỉ chờ lệnh của Vương Thông Huệ là xuất thủ, nào ngờ Vương Thông Huệ tựa hồ bị trúng mê hương, cứ nằm bất động.

Lục y bước đến sát Hứa Sĩ Công cười một tiếng, nói:

− Lão Hầu Nhi này dường như số phận buộc phải chết trong thạch lao, tự nhiên lại dẫn xác đến đây.

Hứa Sĩ Công đang định xuất thủ, bỗng thấy cánh tay tê dại, vì đã bị điểm huyệt, bất giác thầm kêu khổ.

Lão bị điểm huyệt, nhưng thần trí tỉnh táo, những mong Vương Thông Huệ xuất thủ tương cứu, nào ngờ chỉ nghe tiếng cười đắc thắng của Lục y. Lão kín đáo hé mắt nhìn, chỉ thấy Lục y mỹ nhân đang lần lượt điểm huyệt cả ba người kia, kỳ quái là cả ba chẳng ai động thủ, thì trong bụng cả giận, nghĩ rằng lẽ ra không nên nghe lời của một nữ oa nhi. Tuy cả giận, nhưng đã bị điểm huyệt, lão Hứa cũng chẳng còn khả năng phản kích, đành nuốt giận vậy.

Một loạt tiếng cước bộ rầm rập, chắc có nhiều người chạy vào thông đạo.

Hứa Sĩ Công chỉ cảm thấy mình bị người khiêng lên mang ra ngoài thông đạo, gió đêm thổi vào mặt, tinh quang nhấp nháy. Nhìn sang, thấy Vương Thông Huệ cũng đang nằm im để người khiêng đi, lão Hứa vừa thất vọng vừa giận dữ.

Một luồng âm nhu lọt vào tai lão:

“Lão tiền bối, mau nhắm mắt lại, không vào hổ huyệt sao bắt được hổ con, nếu để chúng phát hiện ta giả mê, sẽ rất rất phiền toái.”.

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên, nghĩ thầm:

“Thì ra công lực của nữ oa nhi thâm hậu, trí tuệ khoáng đạt.” Nghĩ đoạn lão bèn nhắm mắt, ngầm vận khí giải huyệt.

Bỗng thân mình chấn động, người đã được đặt xuống đất, bên tai nghe thanh âm lạnh lùng ban nãy:

− Cho chúng ngửi giải dược.

Lão Hứa không dám mở mắt ra nhìn, chỉ cảm thấy một mùi hương thanh thoát xông vào mũi, nghĩ bụng sau khi hít giải dược một lát, sẽ mở to mắt ra coi.

Mở mắt nhìn, dưới ánh nến sáng, có ba chiếc ghế sơn son thếp vàng kê thành một hàng, ngồi giữa là một kiều nữ thon thả, mặt chụp một cái mạng bằng đồng, bên hữu là một trung niên gày gò tay cầm quạt, bên tả là lục Y mỹ nhân.

Nhìn sang hai bên, thấy Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ và Lãnh Như Băng đều đã mở to hai mắt.

Trung niên văn sĩ nhìn Vương Phi Dương và Vương Thông Huệ, đột nhiên đứng dậy, giơ một tay, lập tức mười mấy võ trang đại hán chạy ngay tới chỗ bốn người.

Vương Thông Huệ bật dậy cực nhanh, một chưởng đã kích trúng cổ tay của gã đại hán chạy tới gần nàng nhất. Cây đao trong tay hắn rơi xuống, Vương Thông Huệ hất mũi chân một cái, cây đao đã ở trong tay nàng, lập tức nàng đâm chéo lên, một tiếng rú thảm, gã đại hán thứ hai đã trúng thương vào vai.

Vương Phi Dương vung quạt che ngực, búng người bật dậy, lao tới chỗ ghế ngồi của Lục y mỹ nhân.

Lãnh Như Băng còn nhanh hơn, một cước quét ngang của chàng đã đánh ngã liền bốn gã đại hán gần nhất, một chưởng phách không làm rớt cây đơn đao đang nhắm tới Hứa Sĩ Công, người đảo một cái, hữu chưởng cự địch, tả chưởng vỗ vào huyệt đạo của Hứa Sĩ Công.

Hứa Sĩ Công thuận tay chộp cây đơn đao, quát lớn:

− Hôm nay lão phu phải cho các ngươi biết tay !

Cây đao đã chém ngang người gã đại hán ở bên cạnh.

Cơn giận truyền vào đao, uy thế thật ghê gớm, gã đại hán kia vung đao nghênh tiếp, bị chấn động mạnh, cây đao của hắn bay văng đi.

Sau khi giải huyệt cho Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng đã hạ thủ thêm ba gã đại hán.

Kẻ ngồi giữa, mang mạng che mặt, trầm tĩnh tột độ, thấy Vương Phi Dương lao bổ tới, vẫn coi như không thấy, tư thế bất động, nhưng gã trung niên ngồi bên đã đứng bật dậy, tràn sang chắn đường Vương Phi Dương, cây quạt trong tay hắn đâm xéo lên.

Vương Phi Dương kiến thức quảng bác, nhìn thế xuất thủ của người này đã biết gặp kình địch, vội đề tụ chân khí vào đan điền, người đang xông tới bỗng cúi thấp hẳn xuống, cổ tay xoay nửa vòng, cây quạt của chàng đâm xéo lên cổ tay của gã trung niên, gã kia né người, hữu thủ rụt lại, tay tả phóng ra một chưởng.

Hai bên đều dùng quạt giao đấu, hai cây quạt khi cụp vào, khi xòe ra, biến hóa vô cùng xảo diệu, lúc công lúc thủ, thoáng chốc đã trao đổi ngót hai chục chiêu, chưa phân thắng bại.

Vương Phi Dương cả kinh, nghĩ thầm:

“Không ngờ ở cái gia trang hẻo lánh này lại có một cao thủ bậc này.” Lập tức lại công kích liền ba chiêu. Ba chiêu này vừa nhanh vừa hiểm, nhưng gã trung niên chỉ thối lui nửa bước đã ổn trụ, rồi phóng ra hai chưởng.

Lúc này Lãnh Như Băng đã đả thương tám chín đại hán, thấy Vương Phi Dương gặp kình địch, tựa hồ không thắng nổi gã trung niên, chàng bèn nói nhỏ với Hứa Sĩ Công:

− Lão tiền bối, thỉnh độc chiến với bọn này, tại hạ phải hiệp trợ cho Vương thế huynh.

Hứa Sĩ Công đã đả thương ba tên, nhưng bọn đại hán ùa tới càng lúc càng đông, nay lại thiếu Lãnh Như Băng, bèn quát lớn:

− Cứ để bọn này cho lão phu !

Nói đoạn, cây đao trong tay lão sử liền ba chiêu mãnh liệt, khiến bọn đại hán phải vội vã dạt ra.

Lãnh Như Băng phóng một chưởng sấm sét, buộc mấy gã đại hán búng thân thối lui, chàng liền bay tới chỗ Vương Phi Dương.

Động tác của chàng thần tốc, loáng một cái đã tới, tay tả chộp tới uyển mạch ở hữu thủ của trung niên văn sĩ.

Bỗng một luồng kình phong ập lại, tai nghe tiếng cười gằn của Lục y mỹ nhân.

Lãnh Như Băng vội phất hữu thủ sang bên cạnh, tả thủ vẫn chộp tới uyển mạch của trung niên văn sĩ.

«Binh» một tiếng, chưởng lực của Lục y mỹ nhân giao tiếp hữu chưởng của Lãnh Như Băng, khiến Lục y mỹ nhân bị chấn động, phải thối lui hai bước.

Lãnh Như Băng dùng hữu chưởng cự địch, tay tả đã tới uyển mạch của trung niên văn sĩ. Chàng ngầm gia tăng kình lực, miệng quát:

− Buông quạt ...

Chữ «quạt» chưa dứt, tay chàng bỗng đau nhói, kình lực của năm ngón tay mất hết, chàng kinh hãi nhảy lùi lại.

Vương Phi Dương cả kinh, hỏi:

− Lãnh huynh, sao vậy ?

Cây quạt trong tay Vương Phi Dương sử một chiêu «Hoành đoạn vu sơn», buột trung niên văn sĩ thối lui, rồi chàng lùi lại bên cạnh Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng giơ tay tả, dưới ánh nến chỉ thấy lòng bàn tay có một vết lõm nhỏ, tựa hồ bị cây trâm nhỏ đâm vào, nếu không có vệt máu rỉ ra, khó lòng nhận biết.

Chỉ nghe trung niên văn sĩ cười khẩy, nói:

− Hắn đã trúng «Tam Tuyệt Thần Trâm» của ta, trâm ấy tối độc, ngoại trừ độc môn giải dược của ta, thế gian này không ai cứu nổi !

Vương Phi Dương nhìn thương thế của Lãnh Như Băng, lòng thầm kinh hãi, lời kẻ kia tuy hơi khoa trương, nhưng việc Lãnh Như Băng trúng độc đã là hiển nhiên.

Lúc này trong đại sảnh đã có mười mấy đại hán nằm la liệt, Vương Thông Huệ liên tục thi triển kỳ chiêu. Hứa Sĩ Công thế như mãnh hổ, vài ba chiêu đã có thể hạ gục đối phương.

Trung niên văn sĩ thấy mấy người này võ công cao cường, nếu tiếp tục giao đấu, dù có số đông áp đảo, chỉ e cũng sẽ thương vong gần hết, bèn cung tay nói với Vương Phi Dương:

− Lệnh hữu đã trúng độc trâm, thiên hạ không có thuốc khả trị, mau thỉnh các lệnh hữu dừng tay, chúng ta có thể thương lượng.

Vương Phi Dương cân nhắc tình thế, nói:

− Các hạ hãy bảo thuộc hạ dừng tay trước đi !

Trung niên văn sĩ quả nhiên quát to:

− Dừng tay !

Các gã đại hán vốn biết không địch nổi, nhưng sợ hình phạt của giáo phái, vẫn liều mạng xông lên, lúc này nghe tiếng quát thì như trút được gánh nặng, liền nhất tề lùi lại.

Vương Thông Huệ thấy địch nhân đang vây quanh nhất tề thối lui, biết có biến cố, nhìn Vương Phi Dương hỏi:

− Có chuyện gì vậy, đại huynh ?

Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, đáp:

− Lãnh huynh thọ độc thương, chúng ta không nên tái chiến !

Hứa Sĩ Công quát to:

− Có chuyện vậy ư ?

Nói đoạn, lão nhảy tới bên Lãnh Như Băng, hỏi:

− Thọ thương ở chỗ nào ?

Lãnh Như Băng điềm nhiên nói:

− Không sao, thương thế nhỏ thôi, tại hạ tự tin chi trì được, các vị đừng lo cho tại hạ, cứ dốc sức mà xuất thủ, tiêu diệt kỳ hết bọn cường địch.

Hứa Sĩ Công những ngày qua đã luôn ở bên cạnh chàng, quí mến chàng, lo lắng nói:

− Đừng miễn cưỡng, thụ thương chỗ nào, để lão huynh coi xem sao.

Lãnh Như Băng giơ tay ra, nói:

− Chỉ một vết thương nhỏ ...

Bỗng chàng ngừng bặt.

Thì ra chỉ sau một lát, bàn tay của Lãnh Như Băng đã biến thành một vùng đen tím.

Hứa Sĩ Công kêu lạc giọng:

− Độc thương rồi !

Vương Thông Huệ nói:

− Mau điểm ba huyệt Khúc trì, Ngũ lý và Kiên nho ở cánh tay tả, không cho độc khí thu «Dương minh đại tràng kinh» xâm nhập nội tạng.

Vương Phi Dương lập tức điểm ba huyệt chàng Lãnh Như Băng.

Chỉ nghe trung niên văn sĩ cười ha hả, nói:

− Vương cô nương quả là một đại hành gia.

Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:

− Bổn cô nương không hề biết đại giá.

Trung niên văn sĩ nói:

− Tại hạ tuy hoạt động trong giang hồ, nhưng giữ bí mật thân phận, chẳng riêng gì cô nương, mà rất nhiều vị không hề biết tại hạ là ai.

Vương Phi Dương nhìn người ngồi giữa có mạng che mặt, cuộc chiến ác liệt trong đại sảnh, cảnh thương vong thảm thương tựa hồ không liên quan gì đến người ấy. Y cứ ngồi ngay như tượng gỗ vô tri vô giác. Chàng bèn sinh nghi.

Vương Thông Huệ nói:

− Coi hành động thần bí, ma giáo của các ngươi, hẳn các ngươi là Huyền Hoàng Giáo thì phải ?

Trung niên văn sĩ mỉm cười, nói:

− Cô nương đoán không sai, bổn giáo đã kiến lập hai mươi sáu tòa phân đà khắp đại giang Nam Bắc, dự tính trong vòng ba năm sẽ ...

Vương Thông Huệ lạnh lùng, ngắt lời:

− Cũng chẳng đe dọa được ai, xem chừng các hạ địa vị không thấp, có phải là giáo chủ hay chăng ?

Trung niên văn sĩ bỗng nghiêm mặt, nói:

− Giáo chủ thần uy tối cao, đâu có bất tài như kẻ hèn mọn này.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Vậy các hạ làm chức vị gì trong Huyền Hoàng Giáo ?

Trung niên văn sĩ đáp:

− Hộ pháp của bổn giáo.

Vương Thông Huệ cười khảy:

− Còn người ngồi giữa, mặt che mạng là ai vậy ?

Trung niên văn sĩ đáp:

− Giáo chủ của bổn giáo.

Nói đoạn hắn quay sang cung cung kính kính vái người kia một vái thật dài.

Vương Thông Huệ nói:

− Hừ, cố tình làm ra vẻ huyền bí, đã là giáo chủ, tại sao không dám để mọi người thấy diện mạo thật của mình ?

Chỉ nghe từ sau chiếc mạng che mặt vọng ra một thanh âm trong trẻo, lạnh lùng:

− Người nhìn thấy diện mạo thật của ta, chỉ có hai chi lộ để lựa chọn, hoặc qui phục bổn giáo, hoặc bị ngũ đao phân thây.

Vương Thông Huệ nói:

− Ai sống ai chết, hiện tại nói ra còn quá sớm, ngươi trước hết hãy bỏ mạng che mặt ra coi !

Người kia thong thả đưa tay giở bỏ chiếc mạng che mặt ra.

MAI HOA QUÁI KIỆT

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Mai Hoa Quái Kiệt - Hồi 17

Huyền Hoàng Giáo ChủDưới ánh nến, bốn người chỉ thấy một vùng sáng, một khuôn mặt mỹ lệ tuyệt thế vô song hiện ra.

Gã trung niên văn sĩ kia, tuy đã nhiều năm ở bên cạnh Giáo chủ như hình với bóng, nhưng tựa hồ chưa hề được thấy diện mục thật của Giáo chủ lần nào, lần này cứ giương tròn đôi mắt ra mà nhìn chằm chằm.

Vương Phi Dương cũng không ngờ người đứng đầu giáo phái thần bí, tàn bạo này lại là một mỹ nữ tuyệt thế, bất giác cũng ngắm hồi lâu, nữ nhân này hai hàng liễu mi cong cong, làn thu ba khuynh thành, dung nhan đoan trang mỹ lệ hiếm có. Ngắm hồi lâu, chàng mới vội ngoảnh mặt đi.

Hứa Sĩ Công quát to:

− Một cô nương nhan sắc tuyệt mỹ, chỉ đáng tiếc đàng sau diện mạo tươi tắn như hoa lại là một tâm địa của độc xà ...

Mỹ nữ đột ngột đứng bật dậy, nhún mình một cái đã tới ngay trước mặt Hứa Sĩ Công, một tiếng «bốp» vang lên, lão Hứa đã bị một cái tát mạnh.

Mỹ nữ xuất thủ nhanh như chớp, nhanh hơn cả tia chớp, chẳng những Hứa Sĩ Công không kịp né tránh, ngay cả Vương Phi Dương đứng bên cạnh lão cũng không nhìn thấy, mọi người tâm thần chấn động trước thân pháp cực nhanh, xuất thủ kỳ lạ của nàng.

Hứa Sĩ Công lảo đảo, máu ứa ra khóe miệng. Mỹ nữ lạnh lùng nói:

− Đó mới chỉ là đòn cảnh cáo, nếu lão còn mở miệng đả kích người, ta sẽ đánh cho lão gãy hết cả hai hàm răng.

Hứa Sĩ Công quá nửa cuộc đời trong giang hồ chưa hề bị nhục như lần này, ngay trước mặt bao nhiêu người lại bị một cái bạt tai thì có khác gì giết lão, lão Hứa bèn vừa vận khí chống đau, vừa ngầm đề tụ công lực đột ngột hét một tiếng, tống ra một quyền.

Mỹ nữ cười khẩy, nghiêng mình né tránh, hữu thủ phẩy nhanh, ngón tay ngà ngọc chộp tới mạch môn của lão Hứa.

Lão Hứa thi triển cầm nã thủ pháp, tay tả cũng trảo tới mạch môn đối phương. Mỹ nữ không thu tay hữu, năm ngón tay cụp lại rồi đột nhiên bung ra cực kỳ mau lẹ.

Tay tả của lão Hứa sắp trảo tới mạch môn của đối phương, chợt cảm thấy chỉ phong của đối phương quá lợi hại thì cả kinh, muốn né tránh đã không kịp, lão có cảm giác uyển mạch bên tay tả tê dại, cả cánh tay tả lập tức thõng thượt, hết điều khiển nổi.

Vương Phi Dương nhìn thủ pháp của mỹ nữ, biết Hứa Sĩ Công không phải là đối thủ của nàng, chàng sớm đã đề khí chuẩn bị, cùng lúc lão Hứa thụ thương, chàng lập tức cất tiếng:

− Cô nương quả có võ công phi thường, quả đúng là thủ lĩnh của Huyền Hoàng Giáo, tại hạ muốn lĩnh giáo vài chiêu.

Không đợi đối phương lên tiếng, chàng đã sớm xuất thủ, lời vừa dứt cũng đã công kích ba chiêu.

Võ học của Hoàng Sơn Thế Gia vừa cao minh vừa phức tạp, là tinh hoa của võ học trong thiên hạ, trong ba chiêu này, Vương Phi Dương vận dụng ba loại thủ pháp rất khác nhau, nhưng đều bị đối phương hóa giải.

Vương Thông Huệ đứng ngoài lạnh lùng quan sát, sau khi thấy mỹ nữ hóa giải ba chiêu của Vương Phi Dương, thầm biết cuộc chiến đêm nay khó nắm chắc phần thắng, bèn quát lên:

− Dừng tay !

Vương Phi Dương biết muội muội tài trí hơn người, hẳn nàng đã nghĩ ra kế đối phó, bèn thu hồi chưởng thế, thối lui năm thước.

Vương Thông Huệ tràn qua, đứng chắn trước mặt Vương Phi Dương, cung tay nói:

− Cô nương võ công cao cường, tiểu muội bình sinh chưa hề được thấy, thật vô cùng thán phục.

Hai hàng liễu mi của mỹ nữ hơi chau lại, lạnh lùng nói:

− Nhưng trong bụng thì ngươi chưa phục chứ gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Tiểu muội còn chưa giao thủ với cô nương, khó nói trước sự thắng bại.

Mỹ nữ cười khẩy:

− Thì ngươi cứ việc thử.

Vương Thông Huệ nói:

− Trước khi chúng ta động thủ, tiểu muội muốn thỉnh giáo hai điều.

Mỹ nữ nói:

− Cứ việc hỏi !

Vương Thông Huệ đảo mắt nhìn quanh một lượt, thong thả nói:

− Trong cuộc tỉ võ này, nếu cô nương thắng, phía tiểu muội sẽ tự nguyện phục tùng, còn nếu phía tiểu muội thắng thì sao ?

Mỹ nữ nói:

− Nếu ngươi quả thắng nổi ta, ta sẽ lập tức để các ngươi ra khỏi đây.

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu phía tiểu muội bại dưới tay cô nương, sẽ chịu sự phân phó của Huyền Hoàng Giáo do cô nương cầm đầu.

Mỹ nữ mỉm cười nói:

− Thế thì rất tốt, vậy là đã quyết định xong !

Lời vừa dứt, cánh tay lập tức vung lên, một chỉ điểm tới.

Vương Thông Huệ né tránh, nói:

− Hãy khoan ! Tiểu muội chưa nói hết.

Mỹ nữ tựa hồ hơi giận:

− Còn gì thì nói nốt đi !

Vương Thông Huệ bình thản cười, nói:

− Nếu cô nương quả thực muốn thu nạp phía tiểu muội vào Huyền Hoàng Giáo và nghe hiệu lệnh của cô nương, tất phải dùng chân tài thực học mà thắng, quyết không được sử dụng độc vật, ám khí.

Mỹ nữ gật đầu nói:

− Được !

Lập tức phách không một chưởng.

Vương Thông Huệ vung tay, dùng toàn lực phản kích ba chiêu, vừa đấu vừa nói:

− Nếu cô nương muốn Huyền Hoàng Giáo giành được một dải đất trong võ lâm Trung Nguyên, thì tiểu muội có một biện pháp rất hay.

Mỹ nữ không nhịn được, hỏi:

− Biện pháp gì ?

Vương Thông Huệ vừa vung chưởng công kích gấp, vừa nói:

− Trước mắt, trong võ lâm Trung Nguyên, Thiếu Lâm và Võ Đang là hai đại môn phái mạnh nhất, nếu cô nương có thể chiêu mộ vài cao thủ của hai môn phái ấy gia nhập Huyền Hoàng Giáo, thì hơn là chiêu mộ hàng vạn nhân vật lục lâm !

Mỹ nữ trong lòng máy động, nói:

− Đúng đó ! Tại sao ta không nghĩ ra từ sớm nhỉ ?

Vừa nói vừa hóa giải đòn công kích của Vương Thông Huệ.

Vương Thông Huệ thầm kinh hãi trước võ công của đối phương, nàng nghĩ thầm:

“Không hiểu lai lịch của người này thế nào ? Võ công quá cao minh !” Nàng lại nói tiếp:

− Người của hai đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang vốn được đồng đạo võ lâm Trung Nguyên kính trọng, nếu dùng thân phận của họ, thanh danh và tài năng của họ, chứ không sát hại họ, thì các cao thủ khác trong võ lâm sẽ tự khắc hàng phục Huyền Hoàng Giáo, thanh thế của Huyền Hoàng Giáo ắt sẽ như sóng cồn.

Mấy lời này, mỹ nữ nghe thấy quả vô cùng hợp lý, bèn nói:

− Ngươi thông minh tài trí hiếm có trên thế gian, nếu ngươi chịu hợp tác với ta, muốn khuếch trương thanh thế của Huyền Hoàng Giáo cũng chẳng khó.

Vương Thông Huệ mỉm cười, hạ giọng nói nhỏ:

− Tiểu muội dù sẵn lòng hợp tác với cô nương, nhưng trước mắt còn ngại một điều …

Mỹ nữ hỏi nhỏ:

− Ngại điều gì ?

Vương Thông Huệ nói:

− Trong số bốn người bên phía tiểu muội, Lãnh công tử kia có võ công cao nhất, nhưng tính tình chàng cương trực, nếu cô nương đem chuyện sinh tử đe dọa chàng, chàng quyết không chịu đáp ứng. Ôi, nếu cô nương có thể dùng võ công khiến chàng tâm phục khẩu phục, thì muốn chàng đáp ứng thật chẳng mấy khó khăn.

Miệng tuy nói nhưng chưởng thế của nàng càng lợi hại hơn.

Mỹ nhân nói nhỏ:

− Được ! Ta sẽ thử làm theo cách của ngươi, nếu các người thực tình chịu qui thuận bổn giáo, ta sẽ hết mực trọng dụng ngươi.

Vương Thông Huệ nói:

− Cả Lãnh công tử nữa chứ, chỉ cần chàng đáp ứng, hai người kia tất sẽ ưng theo.

Hai bên giao đấu càng lúc càng mãnh liệt, hung hiểm, lời đối thoại càng lúc càng bị át đi. Mỹ nữ công kích cực nhanh ba chiêu, đoạn thu hồi chưởng thế, hỏi:

− Lãnh công tử là thế nào với ngươi ? Ngươi lại phải nghe lời y ư ?

Vương Thông Huệ mỉm cười, không đáp ứng vào câu hỏi:

− Chàng là một người quang minh chính đại, tài ba lỗi lạc, cô nương muốn thu phục chàng thì chớ sử dụng quỷ kế.

Mỹ nữ gia tăng chưởng thế, dùng chưởng ảnh bao vây Vương Thông Huệ, cười hỏi:

− Y là trượng phu của ngươi chăng ?

Vương Thông Huệ không hồi đáp, múa song chưởng phản kích toàn lực.

Hai người đã đấu trên ba mươi chiêu, vì vừa đánh vừa nói, nên song phương đều chưa chịu thi triển độc thủ, lúc này Vương Thông Huệ đã không nói gì thêm, mỹ nữ cũng chẳng tái vấn, chưởng thế của song phương càng lúc càng lợi hại, hiểm ác, không lâu sau đã giao đấu thêm ngót hai chục chiêu.

Vương Thông Huệ càng đánh càng kinh ngạc, chỉ cảm thấy chưởng thế công kích của đối phương kỳ ảo, phức tạp, nhưng đều là chiêu thuật chính giáo, nàng tự biết khó thắng nổi võ công của đối phương, bèn phách không một chưởng, rồi lập tức thối lui, vọt ngay tới chỗ Vương Phi Dương. Vương Phi Dương định xuất thủ tương cứu, nhưng thấy nàng chắn ngay trước mặt, vội giơ tay đỡ, hỏi

gấp:

− Muội thụ thương ư ?

Vương Thông Huệ mặt trắng nhợt, mồ hôi đầm đìa, nhẹ nhàng kín đáo kéo kéo mép áo của Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương biết tâm cơ muội muội cao thâm, nhưng nhất thời chưa hiểu dụng ý của nàng, đành đứng bất động.

Mỹ nữ bỗng bước tới trước mặt Lãnh Như Băng, lạnh lùng hỏi:

− Công tử có dám giao đấu với ta hay không ?

Hứa Sĩ Công ưỡn ngực sấn tới, nói:

− Lãnh công tử thương thế quá nặng, làm sao có thể động thủ, muốn giao đấu thì để lão phu bồi tiếp ngươi.

Vương Thông Huệ giả bộ thụ trọng thương, đưa tay áo lên lau mồ hồi mặt, nhân đó dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với Hứa Sĩ Công:

− Lão tiền bối đừng nên xen vào.

Chợt nghe mỹ nữ lạnh lùng nói:

− Chỉ e lão không phải là địch thủ của ta.

Hứa Sĩ Công nghe lời này thật cuồng ngạo, nhưng được nói ra rất thành thực, lão vừa được Vương Thông Huệ ngăn cản, tuy chưa biết quỷ kế của nàng, nhưng cũng y lời thối lui.

Mỹ nữ chỉ mặt Lãnh Như Băng, hỏi:

− Tại sao công tử không dám mở miệng ? Hay là không dám đấu với ta ?

Lãnh Như Băng nhìn độc thương trên bàn tay đã thành một vệt đen bằng đồng tiền, đang lan dần về phía cổ tay, nhưng thiên tính cao ngạo, liền ưỡn ngực đáp:

− Sao không dám !

Mỹ nữ cười duyên dáng:

− Ta muốn dùng bản lãnh chân thực thắng công tử, để công tử thất bại mà tâm phục khẩu phục, hiện thời công tử thụ thương, chưa thể giao đấu ngay.

Nói đoạn nàng nhìn trung niên văn sĩ, nói:

− Mau đưa giải dược cho ta.

Trung niên văn sĩ đang định mở miệng can ngăn, mỹ nữ đã lạnh lùng tiếp:

− Nếu hôm nay bổn giáo có thể thu phục bốn người này, thì còn hơn là chiêu mộ hàng trăm cao thủ võ lâm khác trên giang hồ.

Trung niên văn sĩ thấy giáo chủ đã quyết, không dám đa ngôn, liền thò tay vào túi lấy chiếc bình ngọc, đổ ra hai viên giải dược, dâng qua.

Mỹ nữ nhận lấy, hỏi:

− Làm thế nào sẽ có công hiệu nhanh nhất ?

Trung niên văn sĩ đáp:

− Một viên uống vào, một viên thoa ở ngoài, chất độc lập tức được giải trừ.

Mỹ nữ nhìn mặt Lãnh Như Băng, nói:

− Há miệng !

Hữu thủ khẽ phẩy, một viên giải dược bay ngay vào miệng chàng, tả thủ bóp vụn viên thứ hai, rắc vào thương khẩu ở bàn tay chàng.

Độc dược tối độc, nhưng giải dược cũng có công hiệu thần kỳ, chỉ một lát sau, vệt đen trên bàn tay Lãnh Như Băng đã thu hẹp quá nửa, chỉ còn tụ quanh vết thương một chút.

Hứa Sĩ Công thấy mỹ nữ đích thân trị độc thương cho Lãnh Như Băng, trong lòng lấy làm kỳ quái và thán phục, nghĩ thầm:

“Chẳng trách Vương Phi Dương luôn tán thưởng muội muội, thiếu nữ này quả là tài trí siêu việt.”.

Mỹ nữ nhìn thương thế trên tay Lãnh Như Băng đã sắp lành hẳn, bèn nói:

− Công tử mau dùng chân khí trục nốt dư độc, một chút nữa ta muốn xuất thủ.

Vương Thông Huệ dùng «Truyền âm nhập mật» nói với Vương Phi Dương:

− Huynh mau giải huyệt cho Lãnh huynh, đừng để chàng tốn nhiều nội lực tự giải.

Vương Phi Dương y lời, tức thời vung tay giải huyệt cho Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng ngầm đề chân khí, cho vai cử động, nói:

− Cô nương có thể xuất thủ.

Mỹ nữ đáp:

− Được !

Tay ngọc vung lên, thân hình dấn tới.

Lãnh Như Băng đưa tay hữu lên, năm ngón nhất tề bung ra, nhằm vào uyển mạch của mỹ nữ.

Mỹ nữ «hừ» một tiếng, cổ tay ngọc hơi trầm, các ngón tay chụp lấy cổ tay chàng.

Hai bên đều liên tục dùng ba loại cầm nã thủ pháp để chụp vào huyệt mạch của đối phương, chỉ thấy chưởng, chỉ phiêu vũ bổng lên, chợt xuống, không ai chịu thu hồi cánh tay hữu đã phóng ra.

Hứa Sĩ Công thầm tán thưởng:

“Chỉ riêng sự biến hóa của cầm nã thủ pháp thế kia, mình cũng chẳng ứng phó nổi.”.

Mỹ nữ cười một tiếng, nói:

− Quả nhiên không sai !

Bỗng nàng nhảy lùi lại năm thước.

Lãnh Như Băng biết đối phương thối lui chẳng qua là để cải biến phương pháp giao đấu, đợt công kích sắp tới sẽ tối hung ác, chàng bèn hít một hơi dài, ngưng thần đề phòng.

Vương Thông Huệ quan sát tình thế bốn phía, dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói với Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công:

− Nếu thấy Lãnh công tử có thể bại, huynh phải lập tức xuất thủ hiệp trợ cho chàng, không được để chàng lâm vào thế thất bại rõ ràng, muội hết cách cải biến lời đã nói. Hứa lão tiền bối, thỉnh toàn lực chắn lối ra để chúng ta có đường thối lui, gã trung niên văn sĩ luôn luôn đảo mắt, tâm địa xảo trá, cứ để muội đối phó với hắn.

Hứa Sĩ Công hơi gật đầu, lui về phía sau lưng Vương Phi Dương.

Lúc này cuộc đấu đã biến đổi hẳn, mỹ nữ quả nhiên vừa thối lui, đã lao tới, tả chưởng, hữu chưởng cùng phóng ra vô cùng lợi hại, thần tốc, hẳn có dụng tâm quyết đánh bại Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng triển khai thủ pháp thượng thừa «Điểm Huyệt Trảm Mạch» trong cận chiến đối phó với thế công mãnh liệt của mỹ nữ, nhưng do thủ pháp của đối phương hiểm độc, xuất thủ cực nhanh, thế đến khó lường, nên chàng bị dồn vào thế bị động, cứ phải phòng bị toàn diện, không thể phản kích.

Cuộc ác đấu đã qua ngót năm chục chiêu. Lãnh Như Băng vẫn chưa giành lại chủ động, tuy không thể phản kích, nhưng phòng thủ thì còn dư sức, không thể bị lạc bại.

Một cuộc đấu hiếm thấy trong võ lâm, song phương đều dựa vào sự biến hóa của thủ pháp để chiếm lấy tiên cơ.

Vương Thông Huệ đã đấu với mỹ nữ biết võ công của mỹ nữ rất cao minh, cứ tưởng Lãnh Như Băng khó qua nổi năm mươi chiêu, không ngờ Lãnh Như Băng thủy chung vẫn ung dung phòng thủ, sau năm mươi chiêu chưa có vẻ gì là thất thế.

Mọi người có mặt trong đại sảnh đều bị cuộc ác đấu lôi cuốn, ngưng thần quan chiến, không nói một lời.

Vương Phi Dương sớm đề tụ công lực, cây quạt trong tay sẵn sàng xuất thủ bất cứ lúc nào để thay thế Lãnh Như Băng, nhưng Lãnh Như Băng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, thì phân vân, bèn hỏi nhỏ Vương Thông Huệ:

− Muội muội, cứ chờ cho họ đấu đến lúc phân rõ thắng bại ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Võ công của Lãnh Như Băng cao hơn dự liệu của muội, nếu chàng có thể thắng nổi Huyền Hoàng Giáo chủ, thì sách lược tối ưu là chúng ta sẽ đường hoàng mà ra khỏi nơi này.

Vương Phi Dương hỏi:

− Lúc ấy thì sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Thừa thắng tấn công, tiêu diệt cao thủ của Huyền Hoàng Giáo, trừ họa cho võ lâm.

Vương Phi Dương gật đầu:

− Được ! Huyền Hoàng Giáo dùng thủ đoạn tàn khốc khống chế thuộc hạ, nếu ta đủ sức tiêu diệt nó, cũng là lập công đức lớn.

Vương Thông Huệ nói:

− Khi huynh xuất thủ, nhớ đừng đả thương Giáo chủ.

Vương Phi Dương hỏi:

− Tại sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Trông nàng bề ngoài lãnh khốc, nhưng thiên tính tựa hồ rất thiện lương, hơn nữa chưa đến hai mươi tuổi, mà đã cầm đầu Huyền Hoàng Giáo, hẳn có bí mật gì đây.

Vương Phi Dương nói:

− Không sai ! Muội muội không đề cập, huynh cũng đã nghĩ tới. Ban nãy, khi nàng tháo bỏ mạng che mặt, người của Huyền Hoàng Giáo cũng kinh ngạc chẳng khác gì chúng ta. Người khác thì không nói, nhưng ngay cả gã trung niên văn sĩ luôn bồi tiếp Giáo chủ, há lại không từng thấy diện mục Giáo chủ, song lúc ấy thần sắc của hắn chẳng khác gì mọi người.

Bỗng nghe tiếng quát của mỹ nữ:

− Nằm xuống !

Tiếp đến thanh âm lạnh lùng của Lãnh Như Băng:

− Vị tất như ý.

«Binh» một tiếng, song chưởng tương giao, hai bóng người ly khai, cả mỹ nữ và Lãnh Như Băng mỗi người đều bị chấn động thối lui một bước.

Vương Phi Dương ngưng mục nhìn, thấy Lãnh Như Băng sắc diện bình tĩnh, không có vẻ gì là thụ thương, thì lập tức yên tâm.

Mỹ nữ đăm đăm trầm tư một hồi, đột nhiên vung tay, nói:

− Để cho họ đi !

Trung niên văn sĩ tựa hồ rất bất mãn, nhưng không dám phản kháng, trầm ngâm một lát, mới đáp:

− Thuộc hạ tuân lệnh.

Nói đoạn hắn đưa mắt quét về phía bốn gã đại hán, nói:

− Mở cửa !

Chỉ nghe một tiếng lạch xạch, cửa lớn trên vách đại sảnh đột nhiên mở ra, ánh tinh quang trên trời rọi vào.

Hứa Sĩ Công bước ra trước tiên, hít một hơi thật dài, thở phào nhẹ nhõm.

Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ, Lãnh Như Băng vọt ra khỏi đại sảnh.

Bên tai văng vẳng thanh âm trong trẻo của mỹ nữ:

− Chư vị cứ thong thả mà đi, thứ cho ta không tiễn.

Vương Thông Huệ nói:

− Tình của giáo chủ hôm nay, tiểu muội tâm lĩnh, ngày sau có cơ hội sẽ báo đáp.

Lúc này cả hai cánh cửa sắt từ từ khép lại.

Vương Thông Huệ thầm lưu tâm, nàng đã phát giác Huyền Hoàng Giáo chủ nhan sắc tuyệt trần kia tuy cố giữ vẻ bình thản lạnh lùng, nhưng hai đạo nhãn thần vẫn để lộ nhu tình vô hạn khi đăm đắm nhìn Lãnh Như Băng. Nhan sắc của mỹ nữ kia hơn hẳn Vương Thông Huệ vài phần, khiến nàng có chút khó chịu.

Vương Phi Dương chăm chú nhìn tứ phía, phát hiện bốn người đang đứng ở gần bên tường thành.

Tinh tú trên trời nhấp nháy, đã quá canh ba.

Hứa Sĩ Công ngửa mặt cười ha hả, nói:

− Lão hủ quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, chưa từng gặp sự tình thế này ? Là địch nhân ư ? Là bằng hữu ư ? Thực khiến lão hủ không phân giải nổi.

Vương Thông Huệ cười mát, nói:

− Chúng ta hôm nay được nhờ Lãnh công tử cả đó !

Lãnh Như Băng nói:

− Không dám, không dám, là nhờ tài trí của Vương cô nương mà thắng địch.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không sai, lão hủ chưa từng gặp ai thông minh bằng Vương cô nương, có thể khiến Huyền

Hoàng Giáo chủ tự động bắt thuộc hạ đưa giải dược trị độc cho Lãnh đệ.

Vương Phi Dương cười nói tiếp:

− Tại hạ bôn tẩu giang hồ, mỗi khi gặp khốn đều thỉnh cầu xá muội đến, chỉ cần xá muội đến nơi, bất luận khó khăn đến mấy cũng giải quyết được.

Vương Thông Huệ bỗng thở dài nhè nhẹ, nói:

− Các vị tưởng rằng Huyền Hoàng Giáo chủ thật tình chịu thả chúng ta ra ư ?

Lời nàng vừa nói ra, cả ba người kia đều kinh ngạc, Hứa Sĩ Công cao giọng hỏi:

− Sao ? Chẳng lẽ bọn chúng sẽ theo ám toán chúng ta ?

Vương Thông Huệ đảo mắt một vòng, cười nói:

− Cũng có thể, hiện tại thì chưa, nhưng từ nay về sau, Huyền Hoàng Giáo chủ nhất định sẽ không buông tha chúng ta.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cô nương không giải thích, lão phu còn có chút minh bạch, cô nương nói câu vừa rồi, lão phu càng thêm hồ đồ.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

− Chốn này không tiện ở lâu, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi đây !

Nói đoạn, nàng cất bước xăm xăm đi trước. Vương Phi Dương nói nhỏ:

− Tính xá muội vẫn thế, khi chưa phán định thật rõ sự tình, quyết không tùy tiện phát ngôn, xá muội đã chưa muốn nói ra, lão tiền bối cũng đừng đa vấn.

Hứa Sĩ Công nói:

− Thì ra là vậy !

Bốn người lên mặt thành, thấy hai hắc y đại hán cầm đao đứng gần đó như không hề nhìn họ.

Vương Phi Dương thấy hai gã kia không có ý ngăn trở, cũng chẳng đa vấn liền thi triển kiên hổ công, Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ dang tay, tựa như một cây khô, dùng phép khinh công rời mặt thành tà tà đáp xuống, vượt qua hào nước sâu, sang bờ bên kia một cách dễ dàng.

Hứa Sĩ Công cảm khái, quay đầu nhìn lại Thái Bình Gia Trang, buồn bã nói:

− Hứa mỗ mấy chục năm dấn thân giang hồ, nay râu tóc đã bạc, nhất sự bất thành, duy có một điều an ủi là được một số bằng hữu, nào ngờ nhân tâm hoán đổi, ngay đến Tiền Đại Đồng vốn cùng lão hủ xuất sinh nhập tử, hoạn nạn tương phù, ngót hai chục năm sinh tử thâm giao, hôm nay lại phản bội, bày mưu sát hại, trở mặt thành cừu.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

− Lão tiền bối đừng trách hắn.

Hứa Sĩ Công trợn mắt, giận dữ nói:

− Nghe nói lại còn có thể chưa tin, đằng này lão hủ tận mắt chứng kiến, đích thân cảm nhận, nếu không nhờ cô nương tài trí hơn người, hắn hôm nay chúng ta đều đã trở thành cá chậu chim lồng tại Thái Bình Gia Trang, cô nương bảo lão hủ không trách hắn sao được ?

Vương Thông Huệ trầm tư một lác, thong thả nói:

− Hắn đã sớm bị Huyền Hoàng Giáo khống chế, mất cả tự do ... còn trách hắn làm gì ... Kỳ quái nhất là Huyền Hoàng Giáo chủ ...

Vương Phi Dương hỏi:

− Muội muội đoán nàng ta bao nhiêu tuổi ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Muội đoán rằng Huyền Hoàng Giáo chủ là một người khác, cô nương kia chẳng qua chỉ tạm thời thay thế mà thôi ...

Lãnh Như Băng nói:

− Đúng, tại hạ cũng cảm thấy ...

Vương Thông Huệ cười khẩy tiếp:

− Ai cần huynh xen vô ...

Lãnh Như Băng sững sờ, cúi đầu không nói.

Vương Phi Dương rất áy náy, định an ủi vài câu, bỗng sau lưng vang lên tiếng cười, nói:

− Liệu sự quả lợi hại !

Bốn người cùng giật mình, ngoảnh đầu lại. Dưới ánh sao chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn, mặt che mạng, đang đứng cách họ hơn một trượng.

Hứa Sĩ Công thốt lên, lạc cả giọng:

− Huyền Hoàng Giáo chủ !

Vương Thông Huệ đảo mắt, mỉm cười:

− Giáo chủ vất vả đuổi theo, hẳn có điều gì chỉ giáo, hay là muốn tìm ai đây ?

Nói đoạn nàng liếc nhìn Lãnh Như Băng, mục quang chứa đầy thâm ý.

Mỹ nữ cười khanh khách, nói:

− Là muốn tìm người.

Nói đoạn, nàng thong thả gở mạng che mặt, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ khiến người ta không thể không muốn chiêm ngưỡng.

Vương Thông Huệ tuy cười cười, nhưng vẻ tươi cười không giấu được sự bực dọc, điềm nhiên hỏi:

− Không biết người Giáo chủ muốn tìm là ai vậy ?

Mỹ nữ đưa mắt tuy nhìn Lãnh Như Băng lâu hơn một chút, nhưng cuối cùng dừng lại ở Vương Thông Huệ, cười đáp:

− Chính là cô nương đó !

Vương Thông Huệ cau mày:

− Tìm muội ư ?

Mỹ nữ cười nói:

− Ta chẳng những muốn tìm cô nương, mà còn biết cô nương chính là Vương Thông Huệ, đúng thế chăng ?

Vương Thông Huệ tuy linh trí, điềm tĩnh, nhưng lúc này cũng lộ vẻ kinh dị, nói:

− Làm sao giáo chủ lại biết tiện danh ? Chẳng lẽ ... chẳng lẽ ...

Nàng cứ ấp úng không nói ra được nguyên nhân.

Mỹ nữ bỗng nghiêm trang nói, mắt long lanh:

− Sự việc hai năm về trước ở Điếu Ngư Đài, Cửu Long Cương, cô nương hẳn còn nhớ ?

Vương Thông Huệ kinh ngạc:

− Tại sao giáo chủ lại biết ?

Mỹ nữ thở dài, nói:

− Dĩ nhiên ta biết …

Nói đoạn nàng từ từ ngẩng đầu, mỉm cười tiếp:

− Nếu cô nương chưa quên việc đó, thỉnh cô nương đi theo tiểu muội, người được cô nương cứu mạng tại Điếu Ngư Đài hai năm về trước, hiện đang kính chờ đại giá của cô nương.

Vương Thông Huệ trầm tư một hồi, hỏi:

− Người ấy đang ở đâu ?

Mỹ nữ đáp:

− Không xa phía trước.

Vương Thông Huệ chưa kịp nói, Vương Phi Dương đã vội tới trước mặt nàng, chàng chưa đoán ra cuối cùng là chuyện gì, nhưng thấy muội muội có ý mạo hiểm đi theo Huyền Hoàng Giáo chủ, thì vô cùng lo lắng, vội vã đến chắn đường, song lại chưa biết nói lời ngăn trở thế nào, cứ đứng ngây ra đó.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

− Huynh cứ an tâm, muội …

Vương Phi Dương nói:

− Nhưng …

Chàng bỗng nhớ muội muội là người thông minh tuyệt thế, đủ năng lực giải quyết, bèn ngưng bặt, thong thả tránh ra.

Mỹ nữ cười:

− Cô nương nếu quyết định rồi, thỉnh các vị đây cùng đồng hành !

Nói đoạn nàng quay mình đi trước. Trong bóng đêm chỉ thấy tà áo nàng phất phất, dáng dấp thanh thoát, phong thái đoan trang, cao sang như tiên nữ nguyệt cung.

Mọi người bất giác cùng đi theo nàng. Vương Thông Huệ nghĩ thầm:

“Quả là một thiếu nữ mỹ lệ, nhưng ... nhưng tại sao nàng lại biết sự tình hai năm về trước ?”.

Vương Phi Dương nói:

− Sao không thấy muội kể cho huynh nghe sự việc hai năm trước ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Sự việc kể ra thì dài, lát nữa tới đó huynh khắc biết.

Nói đoạn nàng gia tăng cước bộ, nói:

− Đã đi, thì chúng ta hãy nhanh chân lên !

Chỉ thấy trước mắt càng lúc càng hoang vắng, không phải quay lại Thái Bình Gia Trang.

Gió đêm se sắt, mọi người đều cảm thấy lành lạnh, trong lòng lại có chút hoang mang, cứ sánh vai mà đi, tuy không ai nói ra, nhưng ánh mắt nhìn nhau đều tỏ ý chuẩn bị đề phòng.

Mỹ nữ bỗng chỉ tay về phía trước, cười nói:

− Kia rồi !

Mọi người nhìn theo, thấy một gian nhà nhỏ bằng cây thấp thoáng, bốn bề cây cối um tùm, trông thập phần âm u, nơi ấy le lói ánh đèn, còn bốn bề vắng lặng, không một tiếng người, chỉ nghe tiếng gió thổi lá khô xào xạc từng hồi.

Mọi người xuyên qua hàng cây, đến trước cửa, mỹ nữ đưa tay gõ nhẹ lên ba tiếng, từ bên trong vọng ra thanh âm trầm thấp của một lão nhân.

− Thiên địa huyền hoàng.

Mỹ nữ đáp:

− Trạch miếu hồng hoang.

Tiếng bên trong vọng ra:

− Phong cô nương, phải không ?

Tiếp đó, cánh cửa được mở, một bạch phát lão nhân lưng còng, mặc y phục ngắn, mỉm cười bước ra, trên mặt lão nhân lỗ chỗ vết sẹo đao kiếm, mắt bên tả bị mù, dáng vẻ vô cùng thân thiết, nhưng người ngoài nhìn lão thấy sờ sợ.

Đêm khuya ở nơi hoang lạnh, trong một độc liêu chơ vơ giữa cây cối um tùm, chợt gặp một lão nhân như thế, mọi người đều cảm thấy không rét mà run.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Không ngờ trên thế gian lại có một người còn xú quái hơn ta”.

Mỹ nữ mỉm cười nói với bốn người:

− Thỉnh các vị !

Xú quái lão nhân đảo đảo độc nhãn nhìn soi mói mấy người một hồi, rồi tránh sang một bên nhường đường.

Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công bôn tẩu lâu năm trong giang hồ, đã gặp nhiều người, thấy xú quái lão nhân đảo đảo độc nhãn, thần quang loang loáng, thì thầm kinh hãi, nghĩ bụng:

“Người này nhãn thần như tia chớp, rõ ràng là một cao thủ võ công thượng thừa, nhìn y phục, cử động lại không phải có thân phận giáo chủ, sự tình của Huyền Hoàng Giáo quả thực vô cùng kỳ quái.”.

Vương Thông Huệ ngẩng đầu đi trước, thái độ tự nhiên, không chút do dự, ba người còn lại biết nàng liệu sự như thần, yên tâm bước vào.

Đây chỉ là một thảo thất bình thường, cao cao trên vách treo một bức họa tượng, trên bàn có hai cây bạch lạp tỏa ánh sáng vàng vọt, khiến khách nhân có cảm giác thâm u.

Mỹ nữ bỗng trở nên thập phần nghiêm trang, nói nhỏ với xú quái lão nhân:

− Nương mẫu của tiểu nữ đang ngủ ư ?

Xú quái lão nhân thở dài nhè nhẹ, nói:

− Mấy hôm nay ngày nào Chúa mẫu cũng nhắc đến cô nương. Ôi, nếu cô nương không về, lão nô hẳn phải đi tìm cô nương.

Sắc mặt hồng tươi của mỹ nữ chợt tái đi một chút, nhìn Vương Thông Huệ, nói:

− Nương mẫu của tiểu nữ ngày đêm mong nhớ Vương cô nương, nay tiểu nữ đã thỉnh được về đây.

Xú quái lão nhân cúi mình, nói với Vương Thông Huệ:

− Chúa mẫu của lão nô ngày ngày đều nhắc đến Vương cô nương.

Vương Thông Huệ mỉm cười, nói:

− Chuyện ngày trước nào có đáng gì đâu.

Vương Phi Dương ngầm để ý bức họa tượng vẻ một trung niên anh tuấn đứng trên một đỉnh núi cao, đang đưa mắt nhìn lên không trung, vẻ xuất thần.

Đỉnh núi chờn chờn trong mây, cao hơn mây trời. Chân người kia đạp trên một biển mây.

Hoàng Sơn Thế Gia là gia tộc nổi danh nhất trong võ lâm, sưu tập rất nhiều cổ vật; biết rành họa tượng của các nhân vật thuộc chín đại môn phái giang hồ.

Vương Phi Dương kiến thức quảng bác, vừa nhìn bức họa tượng, đã biết bức họa không phải do một danh gia thủ bút, nhưng bút pháp khá sắc xảo, thiết tưởng họa công tuy không chuyên về hội họa, nhưng đã vẽ bằng tất cả tâm huyết của mình.

Chỉ nghe mỹ nữ hỏi nhỏ:

− Tiểu nữ có thể vào gặp nương mẫu được chăng ?

Xú quái lão nhân tuy xưng hô lão nô, nghĩa là có thân phận nô bộc, nhưng thái độ của mỹ nữ đối với lão lại kính trọng dị thường.

Lão nhân nghĩ một chút, rồi đáp:

− Giờ này khắc này, tuy không nên kinh ưu chúa mẫu, nhưng Vương cô nương được chúa mẫu tưởng nhớ ngày đêm, dĩ nhiên là biệt lệ. Phong cô nương thỉnh các vị quý khách chờ một chút, để lão nô vào kính báo với chúa mẫu.

Nói đoạn lão quay người đi vào góc sảnh, mở cửa bước vào phía trong, động tác của lão như một người thọ trọng bệnh quá yếu ớt.

Mỹ nữ nhìn khách một lượt, nói:

− Gia mẫu trọng bệnh hai năm nay bán thân bất toại, cho nên không thể thân chinh ra nghênh tiếp quý vị.

Vương Thông Huệ đáp:

− Không dám, không dám.

Mỹ nữ tựa hồ chợt nhớ ra một việc gì khẩn cấp, vội nói:

− Vương cô nương ...

Nói đoạn nàng ngừng bặt.

Vương Thông Huệ cũng không hỏi, mỉm cười lái sang chuyện khác:

− Lệnh đường bệnh trọng lắm sao ?

Mỹ nữ rầu rĩ đáp:

− Không thể rời giường nửa bước.

Vương Phi Dương hỏi:

− Đã thỉnh đại phu thăm bệnh rồi chứ ?

Mỹ nữ thở dài đáp:

− Danh y thúc thủ, lương dược vô hiệu ...

Xú quái lão nhân bước trở ra, nói:

− Chúa mẫu nghe bảo Vương cô nương đến thăm, thì vô cùng hoan hỉ, lệnh cho lão nô đưa các vị vào hậu sảnh tương kiến ! Ôi, hơn một năm rồi lão hủ mới được thấy chúa mẫu mỉm cười.

Thần sắc của lão nhân lộ rõ vẻ xúc động.

Vương Thông Huệ nói:

− Được tiếp ở chốn thân tình như vậy, tiểu nữ cảm thấy rất vinh hạnh, phiền lão tiền bối dẫn đường.

Vương Phi Dương nói:

− Hậu sảnh là chốn nghiêm mật, chúng tại hạ cùng vào e bất tiện chăng ?

Xú quái lão nhân nói:

− Không sao, chúa mẫu có dặn lão hủ, những người đồng hành với Vương cô nương đều thỉnh vào

cả !

Mỹ nữ bước đi trước, nói:

− Để tiểu nữ dẫn đường cho quý vị.

Qua cửa, cảnh vật thay đổi hẳn, một hành lang dài dẫn thẳng về phía sau, hai bên trồng đầy hoa, hương thơm ngan ngát dễ chịu.

Cuối hành lang có một cửa tròn, mỹ nữ đẩy cửa, có ánh đèn từ phía dưới hắt lên, chắc hẳn là một bậc thang đi xuống.

Một giọng nói yếu ớt từ phía dưới vọng lên:

− Vương cô nương hạ cố đến thăm, thứ cho lão thân mình mang trọng bệnh, không thể ra nghênh tiếp, những mong thứ tội.

Vương Thông Huệ đáp:

− Lão tiền bối quá lời.

Nói đoạn nàng theo bậc cấp đi xuống.

Vương Phi Dương, Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi theo, ngầm vận công lực đề phòng biến cố.

Xuống hết mười tám bậc cấp, trước mắt là một địa sảnh thoáng đãng, các ngọn bạch lạp ở trên cao rọi sáng, trên vách có nhiều bức họa danh nhân. Sát vách sau có một chiếc cổ đỉnh, khói trắng từ trong đỉnh bay lên, một mùi thanh hương tán phát khắp sảnh.

Vương Phi Dương đảo mắt, thấy thấp thoáng sau làn khói trắng từ cổ đỉnh bốc lên, có treo một bức họa tượng, một cặp biển treo ở hai bên, viết:

«Tài quán nhất đại, hùng thị giang hồ tam thập niên.

Học vô chỉ cảnh, võ lâm hoài hữu thắng ngã nhân.» Tạm dịch:

Tài ba quán thế một thời, nức tiếng giang hồ ba mươi năm.

Biển học mênh mông, võ lâm còn có người thắng ta.

Vương Phi Dương nghĩ thầm:

“Không biết người này là nhân vật như thế nào ? Xem khẩu khí thì không tự coi mình là đệ nhất danh gia võ lâm, nhưng có lẽ là một chút khiêm nhường thôi chăng ?” Chàng đang nghĩ vậy, bỗng

nghe mấy tiếng ho dần dập, từ một góc sảnh có che rèm vải, mỹ nữ đang dìu một trung niên thiếu phụ chậm rãi bước ra.

Bệnh tật đã lấy hết thể năng của thiếu phụ, chỉ thấy thiếu phụ nhắm mắt, người hoàn toàn dựa vào thân mình mỹ nữ.

Hai thanh y tỳ nữ khiêng một chiếc ghế vải mềm theo sát phía sau.

Thiếu phụ nói với mỹ nữ:

− Lại gần chút nữa để ta có thể đàm luận với Vương cô nương.

Vương Thông Huệ vội tiến lại, nói:

− Lão tiền bối đừng khách khí, tiểu nữ lại gần cũng được.

Mỹ nữ nhẹ nhàng đỡ thiếu phụ nửa nằm nửa ngồi xuống chiếc ghế mềm.

Thiếu phụ đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn Vương Thông Huệ, mỉm cười nói:

− Lão thân còn được sống để kiến diện cô nương, quả là không dám liệu tới.

Vương Thông Huệ nói:

− Lão tiền bối cứ an tâm dưỡng bệnh, hàn gia có bảo tồn không ít linh dược ...

Thiếu phụ lắc đầu, nói:

− Hảo tâm của cô nương, lão thân tâm lãnh, nhưng bệnh thế của lão thân đã không linh dược nào cứu vãn được nữa.

Thiếu phụ chậm chạp đưa mắt nhìn mỹ nữ, thở dài nói:

− Bệnh của lão thân bắt đầu từ khi sinh hạ nữ nhi này. Đã bị độc chưởng, lại thêm hai cừu gia ám toán, từ đấy đến nay đã mười tám năm ...

Một cơn ho kéo dài cắt ngang lời thiếu phụ.

Hai tay của mỹ nữ không ngừng xoa xoa nhẹ trên lưng thiếu phụ, buồn rầu nói:

− Nương mẫu, cứ thong thả mà nói, Vương cô nương không đi ngay đâu.

Vương Phi Dương ngắm kỹ thiếu phụ, tuy gầy gò chỉ còn da bọc xương, nhưng vẫn phảng phất phong độ uy nghiêm năm xưa.

Lãnh Như Băng từ lúc bước vào, chỉ ngồi bất động. Trong lòng chàng, gia thế bí mật kết thành một nỗi u uất không cách gì giải khai, cướp đi niềm vui của cuộc đời chàng, cũng đồng thời làm cho tính cách chàng chứa đầy mâu thuẫn.

Thiên tính cao ngạo, nhưng lại tự ti sâu xa, trí tuệ sáng láng nhưng bị một tầng ưu sầu bao phủ, sự ái hộ của từ mẫu, sự giáo dưỡng của ân sư đều không giải khai được niềm u uất cho chàng, nhưng chàng không nỡ để cho từ mẫu đau lòng, do đó chàng học được cách nhẫn nại dị thường, sau bao năm đã biến chàng thành một người lãnh cảm, trước mọi sự chiếu cố, ái hộ từ phía người khác, phản ứng của chàng đều lãnh đạm, thờ ơ. Chàng có khả năng thừa thụ bi khổ, nhưng cũng không cảm thụ được niềm vui mãnh liệt. Chàng có sự thâm trầm lão luyện không xứng với lứa tuổi, nhưng lại chưa đủ kinh nghiệm lịch lãm trong giang hồ.

Chàng cứ ngồi trơ ra đó, trông thật cô độc.

Thiếu phụ chớp chớp mắt, mục quang dừng trên mặt Lãnh Như Băng nói:

− Vương cô nương, có thể giới thiệu mấy vị khách đây với lão thân được chăng ?

Vương Thông Huệ cười nói:

− Lão tiền bối không nhắc thì vãn bối cơ hồ quên ...

Nói đoạn, nàng chỉ Hứa Sĩ Công, nói:

− Đây là Hứa lão tiền bối, ngoại hiệu Sấu Hầu Vương.

Hứa Sĩ Công tiếp lời:

− Lão Hầu Nhi Hứa Sĩ Công.

Vương Phi Dương nói:

− Tại hạ Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương !

Vương Thông Huệ tiếp:

− Là gia huynh.

Thiếu phụ nói:

− Thất kính, thất kính !

Lãnh Như Băng hơi cúi mình, nói:

− Vãn bối Lãnh Như Băng.

Mỹ nữ bỗng nói nhỏ vào bên tai thiếu phụ:

− Nương mẫu ! Người này võ công cao cường, không thua gì nữ nhi.

Thiếu phụ mỉm cười, nhìn nàng nói:

− Phong nhi, lấy thiết hạp (hộp sắt) để ở phòng bên mang ra cho ta ...

Mỹ nữ rời khỏi lưng mẫu thân, đi vào phòng mang ra một thiếp hạp, cỡ lớn hơn quyển sách trao cho mẫu thân.

Thiếu phụ nhìn bốn vị khách, nói:

− Chư vị đều là bằng hữu của Vương cô nương, Vương cô nương đối với lão thân có ơn cứu mệnh ...

Một cơn ho cắt ngang lời thiếu phụ. Mỹ nữ vuốt nhẹ lưng mẫu thân, nói nhỏ:

− Nương mẫu, đêm nay khuya quá rồi, ngày mai nương mẫu khỏe hơn một chút hãy tái đàm với Vương cô nương ...

Thiếu phụ đáp:

− Phong nhi, hôm nay ta không nói, chỉ e không còn cơ hội thêm nữa !

Vương Thông Huệ nói:

− Cách biệt mới hai năm, không ngờ bệnh thế của lão tiền bối lại trầm trọng thế này.

Thiếu phụ nói:

− Lão thân lẽ ra chết sớm rồi, chỉ vì còn hai điều tâm nguyện chưa thành nên gắng gượng đến hôm nay ...

Vương Thông Huệ ngẩng nhìn mỹ nữ, nói:

− Lệnh ái là người có uy phong và tử mạo vô song, thiết tưởng nhất định nàng sẽ kế thừa sự nghiệp của lão tiền bối. Tùy theo khả năng của mình, vãn bối nguyện tận lực hiệp trợ nàng hoàn thành tâm nguyện của lão tiền bối ...

Vương Thông Huệ tài trí hơn người, vừa gặp thiếu phụ đã biết người bệnh mà nàng cứu sống hai năm về trước ở Điếu Ngư Đài Cửu Long Phong chính là Huyền Hoàng Giáo chủ.

Thiếu phụ hít một hơi dài, cố giữ vẻ tỉnh táo, nói:

− Cô nương thông huệ tuyệt luân, thử đoán xem hai điều tâm nguyện của lão thân là gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Làm sao vãn bối có thể đoán được ?

Nàng chớp chớp mắt, mỉm cười tiếp:

− Nếu lão tiền bối đã muốn, vãn bối xin được phỏng đoán. Điều tâm nguyện thứ nhất của lão tiền bối là lo cho tiền đồ của Huyền Hoàng Giáo, sợ nó làm hại giang hồ mà uổng phí tâm huyết gầy dựng mấy chục năm của lão tiền bối ?

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Nữ oa nhi này mang tên Thông Huệ, quả là đúng như danh, chỉ vài câu đã làm cho thiếu phụ trọng bệnh kia vô cùng cảm động.

Nàng không hề nghĩ trước, chỉ nhìn thực tại mà cải biến tâm ý rất khôn ngoan.”.

Thiếu phụ mỉm cười, thở dài nói:

− Vương cô nương đoán không sai. Năm xưa, khi lão thân lập mưu cướp ngôi vị giáo chủ Huyền Hoàng Giáo từ tay Hoàng Thạch Đạo Nhân, trong lòng lão thân chứa đầy cừu hận, muốn lợi dụng sự thần bí của Huyền Hoàng Giáo để tạo ra một đấu trường đẫm máu trong giang hồ, do đó tốn bao tâm cơ di chuyển Huyền Hoàng Giáo từ biên khu Vân Quý về Trung Nguyên, tân khổ kinh doanh suốt mười năm nay để xây dựng cơ nghiệp. Nay khắp đại giang Nam Bắc, lão thân đã kiến lập được mười tám tổng tòa cùng rất nhiều phân tòa, riêng miền Giang Nam đã bố trí rải rác không dưới một trăm phân đà; đương thời trong lòng lão thân chứa đầy cừu hận, hận chưa thể chiêu mộ ngay một lúc toàn bộ cao thủ giang hồ để làm mưa làm gió ...

Thiếu phụ ngừng nghĩ một lát, đoạn mỉm cười nói tiếp:

− Lão thân có một ý tưởng tức cười, khi chuẩn bị xong xuôi sẽ hạ lệnh cho toàn bộ giáo phái gồm mười tám tổng tòa và hơn một trăm phân tòa, trong một đêm nhất tề động thủ, tạo thành một trận đại hồng thủy trong giang hồ.

Vương Phi Dương nghe vậy thì lạnh người, thở dài nhè nhẹ.

Thiếu phụ nói tiếp:

− Nhưng Vương cô nương đừng ngại, đó là chuyện quá khứ, dù Hoàng thiên có để cho lão thân sống thêm ba mươi năm nữa, sự kiện khủng khiếp ấy cũng sẽ không khi nào xuất hiện trên giang hồ. Ôi, huống hồ lão thân đã như ngọn đèn cạn dầu, mệnh đã tận, mọi ân oán xưa kia đều sẽ được lão thân mang xuống chốn cửu tuyền.

Vương Thông Huệ nhìn bệnh thế của thiếu phụ, đã biết khó bề cứu vãn, mặc nhiên không nói.

Thiếu phụ ho mấy tiếng nặng nề, nói tiếp:

− Lão thân mấy ngày nay đã cảm thấy nội tạng có biến hóa, có thể chết bất cứ lúc nào, mà lão thân lại còn có việc khẩn yếu, sẽ kể cho các vị nghe một chặng đường bí mật cùng tình thế sắp tới của võ lâm, điều đó liên quan trọng đại tới kết cục mai sau ...

Bỗng lúc này thấy xú quái lão nhân bước lại gần, cung tay nói:

− Chúa mẫu đừng nói nhiều, nên bảo trọng ngọc thể.

Thiếu phụ giơ tay vẫy vẫy:

− Lão huynh lại gần chút nữa, muội có điều muốn nói với huynh.

Xú quái lão nhân tựa hồ có nỗi khổ tâm ghê gớm, chậm chạp lê bước tới gần nói:

− Chúa mẫu có gì phân phó ?

Thiếu phụ cười buồn bã:

− Huynh có võ công vô địch thiên hạ, nhưng đã bị mai một vì muội suốt bao nhiêu năm nay ...

Xú quái lão nhân nói:

− Đó là do lão nô tự chủ trương, đâu có liên quan gì tới Chúa mẫu ?

Thiếu phụ nhìn bốn vị khách, cười buồn:

− Lão thân đã sắp ra đi, nếu có điều gì thất ngôn, mong chư vị đừng cười.

Vương Thông Huệ nói:

− Lòng quả cảm của lão tiền bối khiến tiểu nữ vô cùng thán phục.

Thiếu phụ quay sang phía xú quái lão nhân, tay vỗ vỗ vào chiếc ghế mềm, nói:

− Huynh hãy ngồi xuống đây. Trong đời muội có quá nhiều khiếm khuyết đối với huynh.

Độc nhãn lão nhân ứa nước mắt nói:

− Điều này lão nô không dám.

Thiếu phụ ứa hai hàng nước mắt, từ từ nhắm mắt lại, nói:

− Muội thụ bệnh mười tám năm, huynh bảo hộ muội suốt thời gian ấy, muội chút nữa thì bỏ mạng ở Điếu Ngư Đài, nếu không có Vương cô nương tình cờ tương cứu, muội đâu còn sống được đến ngày hôm nay.

Xú quái lão nhân nói:

− Lão nô đáng chết, bảo hộ không chu toàn khiến Chúa mẫu gặp nguy hiểm.

Thiếu phụ bỗng giơ hai tay nắm lấy hai cánh tay của xú quái lão nhân, thong thả nói:

− Huynh chiếu cố muội suốt mười tám năm, có tình cảm nào thâm hậu hơn thế, để cứu muội, huynh đã một mình đương đầu với mười tám cao thủ của chín đại phái trong thiên hạ, có hùng khí nào sánh bằng, dù thương tích đầy mình, mất cả con mắt, cuối cùng vẫn đánh lui mười tám cao thủ, vũ dũng như thế, đương thế võ lâm này có ai theo kịp ...

Thiếu phụ đưa mắt nhìn mỹ nữ, nói tiếp:

− Ngay cả phụ thân của Phong nhi dù có sống lại cũng còn thua huynh ba phần vũ dũng ...

Chương 18: Võ Lâm Cố Sự

Lời lẽ thống thiết, nói ra từ miệng của một người sắp từ giã cõi đời, tuy là kể về sự tích hào hùng, nhưng dưới bức họa tượng sầu não treo trên vách kia, sự tích hào hùng ấy có xen chút thê lương.

Chỉ nghe xú quái lão nhân buồn rầu nói:

− Lão chủ nhân vũ dũng cái thế, lão nô há theo kịp được một phần nhỏ.

Mỹ nữ tựa hồ rất xúc động, đôi mắt to tuyệt đẹp hết nhìn mẫu thân lại nhìn độc nhãn lão nhân, miệng mấp máy nhưng không nói thành lời.

Thiếu phụ nở một nụ cười, nụ cười này bao hàm cả nỗi thống khổ lẫn sung sướng, đưa mắt nhìn các vị khách một lượt, nói:

− Chẳng ngại chư vị chê cười, lão thân muốn trước khi nhắm mắt, thổ lộ bằng hết nỗi sầu muộn suốt mười tám năm trường, hơn nữa là những nỗi phiền muộn mà lão thân không đáng phải chịu đựng nhiều như vậy ...

Ngừng một lát, đôi mắt đờ đẫn đột nhiên sáng lên, sắc mặt hơi ửng hồng, tựa hồ những tình cảm bị mất, lòng tự hào, kiêu ngạo vốn có hòa trộn phức tạp với nhau, tiềm ẩn suốt mười tám năm trong đáy lòng, nay trước phút lâm chung, bỗng cùng phát lộ.

Độc nhãn lão nhân tựa hồ không kham nổi hai bàn tay nắm chặt của thiếu phụ, khe khẽ di động cánh tay.

Lúc này thiếu phụ tựa hồ không cách gì khống chế tình cảm nội tâm, đắm đuối nhìn độc nhãn lão nhân, rầu rĩ nói:

− Muội phải nói ra tình cảm bị dồn nén trong lòng, nếu không e chẳng còn cơ hội ...

Độc nhãn lão nhân cảm kích nói:

− Chủ mẫu đừng vì thế mà quá xúc động.

Độc nhãn lão nhân ngoảnh về phía mỹ nữ, tiếp:

− Hãy nghĩ đến tâm linh của Phong cô nương, để Phong cô nương lưu lại trong hồi ức ...

Sắc mặt thiếu phụ càng hồng thêm, mắt càng long lanh hơn, giọng nói càng kiên quyết:

− Muội phải nói, dù Phong nhi có không nhận muội là mẫu thân, dù người trong võ lâm có bảo muội là dâm phụ, nhưng tấm lòng hai ta thanh bạch, có trời chứng giám, suốt từ ngày trượng phu qua đời, đã mười tám năm chứ đâu phải ngắn. Huynh vốn là bậc đại nghĩa hiệp, được người trong giang hồ kính trọng, mười tám năm nay đã hóa thành một lão nhân xú quái như vầy, nếu không phải là bậc đại đức, làm sao muội còn sống được đến hôm nay !

Lời này được nói với vẻ xúc động dị thường, từng chữ từng câu đều thành thực, chứa chan huyết lệ.

Vương Phi Dương, Vương Thông Huệ, Hứa Sĩ Công đều ý thức đấy là một sự kiện bí mật trọng đại giang hồ sắp được bộc lộ từ miệng của thiếu phụ, thì bấc giác cùng ngưng thần lắng nghe.

Ngay cả người lãnh đạm thờ ơ như Lãnh Như Băng cũng động tâm, tròn mắt nhìn thiếu phụ.

Độc nhãn lão nhân thở dài, nói:

− Việc này không phải nhỏ, những mong chủ mẫu suy nghĩ kỹ.

Thanh âm của lão nhân hơi run run, tựa hồ phải vận dụng khí lực toàn thân mới nói được câu này.

Thiếu phụ đáp:

− Muội nghĩ đã quá nhiều năm. Chẳng lẽ để muội phải đem bao tâm sự dồn nén trong lòng xuống mồ ư ?

Độc nhãn lão nhân bỗng quả quyết:

− Được, chủ mẫu nói đi.

Thiếu phụ mỉm cười, hai má ửng hồng như đã hết bệnh, vẻ ngây ngất say sưa như thoáng hiện phong thái oanh liệt thuở nào.

Hứa Sĩ Công ngây người, nghĩ thầm:

“Cổ nhân có câu «Nhất tiếu khuynh thành», thật chẳng ngoa. Một thiếu phụ thụ trọng bệnh suốt mười tám năm mà vẫn không mất vẻ hoa lệ, lá ngọc cành vàng, hẳn xưa kia phải là một bậc quốc sắc thiên hương.” Lão Hứa thiên tính hào hiệp, bôn tẩu giang hồ cứu khổn phò nguy, không nghĩ đến tình cảm nam nữ, lúc này nhìn nụ cười mê hồn của thiếu phụ bỗng cảm khái vô hạn.

Chỉ nghe thiếu phụ nói:

− Vương cô nương ! Vương công tử ! Hoàng Sơn Thế Gia giao du quảng bác, nhị vị có biết vị cao

nhân mai danh ẩn tích trong giang hồ này chăng ?

Độc nhãn lão nhân thở dài nói:

− Thanh danh chỉ làm cuộc đời phiền não. Không nói thì hơn.

Giọng nói thảm thương, thần thái đượm buồn.

Vương Thông Huệ nghe giọng nói trịnh trọng của thiếu phụ, đã biết độc nhãn lão nhân quyết không phải là một người bình thường. Bất giác nàng nhìn lão nhân, chỉ thấy lão nhân lim dim mắt, mấy giọt lệ ứa ra long lanh. Nàng cũng chưa biết người ấy là ai.

Thiếu phụ rầu rầu nói:

− Mười mấy năm nay người này chịu đủ mọi thiệt thòi. Hai lần thụ trọng thương đã không thể khôi phục dung mạo thần thánh năm xưa. Chẳng trách các vị không nhận ra được.

Vương Thông Huệ nói:

− Lão tiền bối đề cao như vậy, thiết tưởng đây là một bậc đại cao nhân trong võ lâm.

Thiếu phụ đáp:

− Không sai. Thanh danh uy vọng của người này thuộc hàng đệ nhất cao nhân của đương kim võ lâm. Đây chính là Ngụy Tái Cường.

Ba tiếng Ngụy Tái Cường như sấm nổ giữa trời quang, hết thảy những người đang ở trong sảnh đều bị chấn động tâm thần. Hứa Sĩ Công đứng bật dậy hỏi:

− Thập Phương Lão Nhân đó ư ?

Lão nhân lưng còng chậm rãi cúi đầu không nói, thần sắc thảm thương.

Thiếu phụ đáp:

− Không sai, chính là Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường, uy danh chấn động đại giang Nam Bắc ...

Bỗng nhiệt lệ trào ra như suối, giọng nói nghẹn ngào:

− Người này được biết bao nhân vật võ lâm nghênh tiếp kính nể, tiếu ngạo yên vân, tiêu dao sơn thủy, ung dung tự tại, nhưng đã vì lão thân mà chịu thiệt thòi đến nỗi này.

Độc nhãn của Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường bỗng lóe ánh thần quang, cất tiếng cười ha

hả:

− Chủ mẫu đừng tự trách mình, mọi sự này đều là do lão nô tự nguyện nhận lãnh, đâu có phải là do chủ mẫu ?

Thiếu phụ lấy tay áo lau nước mắt, nói:

− Không cần lo cho muội nữa, muội đã quyết lìa cõi thế rồi.

Ngụy Tái Cường nói:

− Lão nô nên xưng hô thế nào cho phải đây ?

Thiếu phụ đáp:

− Hai ta đã giữ tiết tháo thanh bạch suốt mười tám năm, nay có gì mà không dám xưng hô thân mật ?

Ngụy Tái Cường nói:

− Mười tám năm trời ! Đối với hai ta, thời gian vừa qua còn dài hơn một trăm tám mươi năm. Ôi, hai ta đã chịu đựng mười tám năm thống khổ, thiệt thòi, giữ quan hệ chủ bộc, giới hạn phân minh, ngôn từ hành động đều không vượt quá quy củ nửa bước, vì sao lại không nhẫn nại chịu đựng thêm một chút nữa ?

Thiếu phụ đáp:

− Nhưng muội, lòng muội ...

Một cơn ho cắt ngang lời thiếu phụ.

Lúc này, mỹ nữ đã khóc như mưa, miệng luôn gọi hai tiếng «nương mẫu, nương mẫu», hai tay vẫn vuốt nhẹ trên lưng thiếu phụ.

Vương Phi Dương thở dài, đứng dậy cung tay nói với Ngụy Tái Cường:

− Vãn bối hôm nay mới được biết hiệp giá, thực vô cùng vinh hạnh.

Ngụy Tái Cường xua tay:

− Đừng làm vậy. Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường đã chết từ lâu, nay chỉ còn là lão bộc của Huyền Hoàng Giáo chủ mà thôi.

Bỗng thiếu phụ khóc nấc lên, tiếng khóc càng lúc càng thảm thiết.

Vương Thông Huệ bước lại bên thiếu phụ nói nhỏ:

− Lão tiền bối ngọc thể hư nhược, những mong hãy bảo trọng.

Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng cùng thi lễ với Ngụy Tái Cường:

− Lão tiền bối danh trọng võ lâm, chúng vãn bối ngưỡng kính đã lâu ...

Ngụy Tái Cường long lanh độc nhãn, đỡ hai người dậy, nói:

− Ngụy Tái Cường đã chết từ mười tám năm trước, nhị vị không cần đối với lão phu như vậy.

Hứa Sĩ Công có nhiều điều muốn hỏi, nhưng thấy Ngụy Tái Cường có vẻ không hài lòng, trong nhất thời lão Hứa chưa biết nói thế nào cho tiện, đành đứng ngây tại chỗ.

Vương Thông Huệ thấy thiếu phụ chưa ngừng khóc lóc thì cau mày, bất giác cầm lấy cổ tay thiếu phụ nói:

− Lão tiền bối chẳng phải còn yếu sự muốn cho vãn bối biết hay sao ?

Đoạn nàng tăng lực truyền vào uyển mạch của thiếu phụ.

Một luồng kình lực nhiệt lưu truyền sang mạnh mẽ khiến thân hình thiếu phụ hơi rung động.

Sự rung động này cũng có tác dụng khiến thần trí đang mê loạn của thiếu phụ đột nhiên tỉnh lại.

Thiếu phụ lau nước mắt, rầu rĩ nói:

− Thỉnh Vương cô nương thứ cho lão thân. Ôi, lão thân gần đây đã không còn là người sống trên trần thế, thật khó kềm chế nỗi thống khổ phiền muộn chất chứa trong lòng. Chư vị đừng chê cười.

Vương Thông Huệ nói:

− Tình cảm thanh bạch của nhị vị lão tiền bối thật sáng như hai vầng nhật nguyệt rọi xuống nhân gian. Chúng vãn bối khó bề diễn tả lòng cung kính, há dám chê cười ...

Nàng quả thật cảm thấy lòng sầu muộn u hoài, nhìn Lãnh Như Băng một lần rồi cúi mặt xuống.

Thiếu phụ vì tình ái phải chịu thống khổ mười tám năm, nên về phương diện này có nhạy cảm hơn người. Nhìn thái độ, cử chỉ vừa rồi của Vương Thông Huệ liền biết nàng thiếu nữ cơ trí tuyệt luân này đã sa vào lưới tình ái thì bất giác thở dài, nghĩ thầm:

“Thương tâm hơn cả trên thế gian duy chỉ có chuyện tình. Tình cảm giữa hai con người, có phần

còn hơn cả danh lợi ...”.

Chỉ nghe mỹ nữ nói:

− Nương mẫu, nữ nhi không muốn giả làm Huyền Hoàng Giáo chủ nữa đâu.

Thiếu phụ cười nhạt, mở chiếc thiết hạp, lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ một viên đơn dược, bỏ ngay vào miệng nuốt xuống.

Ngụy Tái Cường kêu thất thanh:

− Chủ mẫu ! Đừng làm thế !

Vừa kêu vừa phi thân tới, nhưng đã tự biết không kịp nữa.

Sự việc bất ngờ, Ngụy Tái Cường tuy thân hoài tuyệt thế võ công, nhưng cũng không kịp cứu.

Song thân pháp kỳ lạ, xuất thủ cực nhanh của Ngụy Tái Cường khiến mấy người Hứa Sĩ Công kinh dị vạn phần.

Vương Thông Huệ vốn đứng gần thiếu phụ, còn Ngụy Tái Cường ở xa bảy tám thước, mà trong phút kinh hãi, chỉ một chớp mắt đã vòng qua Vương Thông Huệ, hai ngón tay đã kịp chạm tới bàn tay của thiếu phụ, nhưng bị chậm một bước, viên đơn hoàn đã bị thiếu phụ nuốt xuống.

Ngụy Tái Cường thở dài, buông hai ngón tay, giọng thảm thiết:

− Muội thống khổ đến thế ư ?

Nước mắt ứa ra thành dòng từ con mắt duy nhất của lão nhân.

Vương Thông Huệ tài trí và nhạy cảm, hỏi:

− Sao ? Uống độc dược ư ?

Quay nhìn chỉ thấy thiếu phụ sắc mặt ửng hồng, mắt long lanh diễm lệ và sắc sảo thì trong lòng nàng rất lấy làm kỳ quái, thầm nghĩ:

“Thiếu phụ uống độc dược mà sao lại có phản ứng như vậy được nhỉ ?”.

Thiếu phụ nói:

− Vương cô nương đừng lấy làm lạ, độc dược cũng có nhiều loại. Loại này có thể khiến một người sắp chết khả dĩ tạm thời phục hồi sức sống, đốt cháy nốt phần tiềm lực sinh mệnh còn dư tồn, rồi mới chết hẳn.

Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, nói:

− Vậy là sau khi sử dụng loại độc dược vừa rồi thì chắc chắc phải chết, bất luận thần y linh đơn nào cũng không thể thắp lại ngọn đèn đã cạn hết dầu ?

Thiếu phụ đáp:

− Nhưng lão thân có thể sống thêm vài giờ, hơn nữa, với sinh lực bừng bừng mạnh mẽ.

Mỹ nữ kêu lên đau đớn:

− Nương mẫu ! Sao lại nhẫn tâm bỏ nữ nhi lại một mình ?

Đoạn khóc hu hu.

Thiếu phụ lúc này tinh thần bỗng đột nhiên phấn chấn, nói với mỹ nữ:

− Phong nhi, đừng khóc, ta còn rất nhiều điều muốn nói. Nếu Phong nhi khóc lóc, sẽ làm uổng phí thời gian còn sống ít ỏi của ta. Chẳng những ta sẽ phải ôm hận xuống cửu tuyền, mà còn lưu lại tai họa ghê gớm cho võ lâm. Khi đó làm sao ở dưới cửu tuyền ta có thể nhắm mắt được ?

Nghe vậy, mỹ nữ quả nhiên ngừng khóc, đưa tay áo lau nước mắt, đứng ủ rũ bên cạnh mẫu thân. Thiếu phụ giơ chiếc thiết hạp ra, nói:

− Vương cô nương ! Thỉnh cô nương trước hết hãy nhận lấy vật này.

Sắc diện của thiếu phụ đột nhiên trở nên trang nghiêm.

Vương Thông Huệ sững sờ:

− Lão tiền bối có thể nói cho vãn bối biết thiết hạp đựng vật gì bên trong ?

Thiếu phụ nói rành rọt từng chữ:

− Trong này có danh sách các tổng tòa của Huyền Hoàng Giáo, ghi rõ địa điểm, danh tính và thực lực. Ngoài ra có một bản quyền phổ kiếm quyết do chính phu quân của lão thân ghi chép.

Vương Thông Huệ kinh ngạc:

− Những vật quý trọng như vậy, vãn bối làm sao dám tiếp nhận.

Thiếu phụ nói:

− Vương cô nương ! Thiết hạp này có quan hệ trọng đại tới kiếp vận của võ lâm. Nếu cô nương không chịu kế tục lão thân, tiếp nhiệm chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ, thì thế lực tà ác do lão thân thiết lập trên giang hồ sẽ làm dấy lên một đấu trường sát nhân kinh thiên động địa. Một năm trở lại đây, bệnh thế của lão thân chuyển biến xấu đi, phải nằm liệt giường, suy đi tính lại, bỗng ngộ ra linh trí còn tỉnh táo, cảm nhận sâu sắc hành động ngày trước xâm phạm đạo trời, vô cùng hối hận. Nhưng sức tàn lực kiệt, chỉ còn trông chờ vào tương lai có người khác đảm đương. Hoàng thiên đã không cho lão thân sống thêm để thủ tiêu thế lực tàn ác do chính mình thiết lập. Chính trong lúc cảm thấy sơn cùng thủy tận, lão thân bỗng nhớ đến cô nương. Đáng tiếc lão thân không thể tự đến Hoàng Sơn để bái kiến ...

Thiếu phụ nhìn Ngụy Tái Cường, tiếp:

− Lão thân cũng từng hai lần phái người thâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng đều không gặp được cô nương ...

Ngụy Tái Cường bỗng xen vào:

− Lão hủ phải cáo tội trước với Vương thế huynh và Vương cô nương.

Đoạn cung tay một lễ.

Vương Phi Dương vội vái dài hoàn lễ, nói:

− Lão tiền bối nói vậy là sao ?

Ngụy Tái Cường nói:

− Lão hủ từng đột nhập Hoàng Sơn, không gặp được Vương cô nương, đã trao đổi với lệnh đường hai chưởng.

Vương Thông Huệ nghĩ thầm:

“Mẫu thân mười năm nay đóng cửa kín đáo tu luyện, «Tiên Thiên Cang Khí» đã có đại thành, thuận tay đánh một đòn có thể làm cho đất lở đá vụn, hắn lão nhân này bị đòn nặng lắm.” Bèn nói:

− Gia mẫu từ khi tiên phụ tạ thế không còn để tâm tới thế sự, rất ít khi hỏi đến tình hình võ lâm, ngay cả những sự việc của huynh muội vãn bối cũng chẳng để mắt tới.

Trong lòng nàng muốn hỏi về thắng bại của cuộc đấu chưởng giữa mẫu thân với Ngụy Tái Cường, nhưng không tiện hỏi thẳng, nên nói vòng vo như vậy để Ngụy Tái Cường tự động kể ra. Quả nhiên Ngụy Tái Cường nhún vai nói:

− Võ công của lệnh đường rất cao minh, lão hủ bình sinh chưa từng gặp đối thủ mạnh như vậy. Sau khi lão hủ tiếp lệnh đường hai chưởng bất phân thắng bại, lão hủ vội rời khỏi Hoàng Sơn trở về đây đợi lệnh.

Vương Thông Huệ mỉm cười im lặng. Nàng không thể đại diện cho mẫu thân tán dương võ công cao cường của đối phương, cũng không muốn Ngụy Tái Cường kể thêm chuyện đó.

Chỉ nghe thiếu phụ tiếp lời:

− Lão thân rất không an tâm về chuyện này. Võ lâm Trung Nguyên tuy chẳng thiếu người văn võ kiêm toàn, nhưng thực không thể có ai trí dũng hy hữu như Vương cô nương. Lão thân cứ tưởng rằng trong đời mình khó còn có dịp tái ngộ Vương cô nương, nhưng hoàng thiên có mắt, cuối cùng trước khi từ giã cõi thế lại được gặp cô nương.

Vương Thông Huệ đáp:

− Thâm tình của lão tiền bối, vãn bối cảm kích bất tận, nhưng việc tiếp nhiệm chức Huyền Hoàng Giáo chủ thì vãn bối thật khó vâng lời. Lệnh ái võ công cao minh hơn hẳn vãn bối. Tử thừa mẫu nghiệp, thuận lý thành chương. Sự nghiệp của lão tiền bối đã có truyền nhân, tại sao lại không giao cho nàng ?

Mỹ nữ đang rầu rĩ, nghe vậy bèn nói:

− Tiểu nữ không đủ tài đảm đương chức Huyền Hoàng Giáo chủ, tạm thay mẫu thân ba tháng chẳng xong, khiến tiểu nữ thẹn đến chết được.

Thiếu phụ lắc đầu nói:

− Phong nhi thiên tính chân thành, thẳng thắn, về phương diện võ công, được Ngụy bá phụ và lão thân truyền thụ vài phần, có thể cao hơn cô nương, nhưng tâm cơ trí huệ thì không tài nào sánh với cô nương. Một đại sự liên quan đến kiếp nạn của võ lâm như vầy, làm sao lão thân dám an tâm trao cho Phong nhi ?

Vương Thông Huệ đang định từ chối, thiếu phụ đã tiếp:

− Lão thân đã mấy lần cân nhắc, suy đi tính lại, thực không thấy người nào thích hợp hơn Vương cô nương. Lão thân tuy một tay sắp đặt các cơ sở của Huyền Hoàng Giáo khắp đại Giang Nam Bắc, nhưng đệ tử bổn giáo chưa một ai được thấy diện mục thật sự của lão nhân. Trong thiết hạp này có ghi rõ nội tình, Vương cô nương chỉ cần xem qua là có thể lãnh đạo toàn bộ giáo phái. Lão thân muốn Vương cô nương dùng tài trí của mình diệt trừ thế lực tà ác do lão thân đã thiết lập, nếu có thể đủ tài dẫn dắt chúng cải tà quy chánh, làm những hảo sự cho nhân gian, thì đó là cách tốt nhất. Còn nếu gặp những kẻ ngoan cố hành ác thì Vương cô nương hãy thẳng tay trừng trị để tránh hậu họa cho võ lâm

...

Nói đến đây, thiếu phụ tạm dừng, chăm chú nhìn mặt Vương Thông Huệ tiếp:

− Việc này rất hệ trọng. Lão thân thỉnh cầu Vương cô nương hãy vì sinh mệnh của muôn người mà hành sử, thì tội của lão thân cũng được giảm nhẹ vài phần.

Mấy lời này được nói với cả tấm lòng thành thực. Hai dòng nhiệt lệ chảy dài trên má, hai tay nâng chiếc thiết hạp ưỡn ngực đưa qua.

Vương Thông Huệ lùi lại xua tay:

− Điều này làm sao vãn bối dám nhận ? Lão tiền ...

Thiếu phụ nói:

− Lão thân còn rất nhiều điều cần nói với chư vị. Thỉnh Vương cô nương cứ nhận thiết hạp đi đã.

Vương Thông Huệ đáp:

− Việc này vãn bối thật khó vâng mệnh. Lão tiền bối hãy mau cất đi.

Thiếu phụ nói:

− Chẳng lẽ cô nương không nghĩ tới sinh mạng của muôn dân ? Chẳng lẽ cô nương nhẫn tâm nhìn đấu trường sát nhân đẫm máu trong võ lâm ? Chẳng lẽ cô nương buộc lão thân phải ôm hận xuống tuyền đài ?

Vương Thông Huệ cứ xua tay thoái lui, không chịu tiếp nhận thiết hạp.

Bỗng Ngụy Tái Cường hắng giọng một tiếng, nói:

− Hoàng Sơn Thế Gia ba đời nay không ngừng hành hiệp, nhưng lúc này xem ra kiến diện chẳng được như từng nghe danh, than ôi ...

Thiếu phụ thở dài, ngắt lời Ngụy Tái Cường:

− Vương cô nương, đây không phải việc riêng tư của một mình lão thân, mà có quan hệ tới kiếp vận của toàn thể võ lâm. Huyền Hoàng Giáo dù lão thân mười mấy năm khổ tâm gầy dựng, tuy chưa dám nói có thực lực đủ làm bá chủ giang hồ, nhưng cũng chẳng phải tầm thường. Ngoài Huyền Hoàng Giáo, còn có một thế lực tà ác khác cũng đang phát triển cực nhanh, bừng bừng khởi sắc trong giang hồ, có thể sẽ mạnh hơn Huyền Hoàng Giáo. Nếu cô nương không chịu đảm đương chức Giáo chủ, Huyền Hoàng Giáo tất sẽ như hổ xổng chuồng, giết hại muôn dân, vạn nhất lại bị thế lực tà ác

khác lớn mạnh như Ngũ Độc Cung thu dụng thì trong mười năm tới, võ lâm thiên hạ sẽ không có được một ngày thái bình.

Vương Thông Huệ bị Ngụy Tái Cường nói xóc, lại nghe lời lẽ thống thiết của thiếu phụ, tuy chưa đáp ứng nhưng cũng đã không thoái lui nữa, mà ngưng mục chăm chăm nhìn thiếu phụ.

Thiếu phụ lại giơ cao thiết hạp nói:

− Đây là tâm nguyện một năm nay lão thân đã quyết định. Vương cô nương muốn cứu võ lâm tránh khỏi kiếp nạn, nên nhận lấy việc này.

Vương Thông Huệ trong lòng xúc động, thở dài nói:

− Ngụy lão tiền bối tài đức siêu quần, vì sao lão tiền bối không trao chức vị Giáo chủ cho Ngụy lão tiền bối tiếp nhiệm ?

Ngụy Tái Cường lên tiếng:

− Lão hủ tuổi tác quá cao, như ngọn đèn trước gió, như hoàng hôn tịch dương, há có thể lãnh lấy đại nhiệm ?

Thiếu phụ nói:

− Đệ tử của Huyền Hoàng Giáo trong thiên hạ chưa từng được nhìn thấy diện mục giáo chủ của họ, cũng chẳng thể biết Giáo chủ là nam hay nữ. Nếu cô nương chịu đáp ứng lời thỉnh cầu của lão thân, tiếp nhiệm chức Giáo chủ, thì lão thân sẽ thỉnh cầu Ngụy huynh phò trợ cô nương liền trong ba năm.

Hứa Sĩ Công nổi hứng nghĩa hiệp can trường, không nhịn được liền xen vào:

− Lão Hầu Nhi này cũng vì sinh mệnh của đồng đạo võ lâm thiên hạ mà thỉnh Vương cô nương đáp ứng.

Vương Phi Dương nói:

− Muội muội, lão tiền bối vô cùng chân thành. Muội muội hãy tiếp nhận thiết hạp, mở ra coi rồi sẽ quyết định cũng được.

Vương Thông Huệ chớp mắt nói:

− Nếu vãn bối đáp ứng, vạn nhất tài trí không đủ đảm đương, há chẳng phụ tâm nguyện của lão tiền bối lắm sao ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Nếu Vương cô nương tiếp nhiệm chức Giáo chủ, Lão Hầu Nhi này nguyện là người đầu tiên phục tùng sự phân phó, không nề hà né tránh việc nghĩa.

Vương Phi Dương nói:

− Muội muội nếu có tâm mưu phúc cho muôn dân, huynh nguyện phục tùng hiệu lệnh.

Ngụy Tái Cường nói:

− Nếu Vương cô nương thừa nhiệm tân giáo chủ, lão phu tuy tuổi tác đã cao cũng nguyện tuân lệnh chủ mẫu, phò trợ cô nương ba năm.

Vương Thông Huệ từ từ đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

− Lãnh thế huynh có cao kiến gì chăng ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một chút đáp:

− Tại hạ nguyện đem tấm thân tự do phục tùng hiệu lệnh.

Thiếu phụ nói:

− Vương cô nương mau tiếp nhận tín vật của bổn giáo. Lão thân còn có điều muốn phụng cáo.

Vương Thông Huệ bỗng lộ vẻ kiên quyết, đáp:

− Được, vãn bối đáp ứng.

Nói một câu này, tựa hồ nàng phải vận dụng khí lực toàn thân.

Thiếu phụ vui mừng:

− Cô nương chịu tiếp nhiệm chức Giáo chủ Huyền Hoàng Giáo, thật là phúc cho võ lâm thiên hạ. Lão thân cũng đã hoàn thành được một điều tâm nguyện.

Đoạn cung cung kính kính trao chiếc thiết hạp cho nàng.

Vương Thông Huệ đưa hai tay đỡ lấy, bất giác ứa lệ. Nàng thầm hiểu rằng việc tiếp nhiệm chức vị Giáo chủ này quả là chuyển biến trong mạng vận của nàng. Từ nay trở đi, nhất nhất mọi sự đều phải nghĩ đến toàn bộ giáo phái, không thể tính đến lý tưởng của cá nhân mình.

Hứa Sĩ Công cười vang:

− Tục ngữ có câu:

«Thổ trung nan tàng dạ minh châu.» Cô nương tài hoa tuyệt thế, lão hủ mới quen biết mấy ngày đã tâm phục. Không ngờ nhân tâm như nhất, cuối cùng có người sớm nhận ra tài hoa của cô nương mà trọng dụng ...

Bỗng thấy Vương Thông Huệ nước mắt ròng ròng thì lão Hứa ngây người ra.

Nguyên Vương Thông Huệ còn quá trẻ, nay tiếp nhận chức vụ tối cao của giáo phái, ngay đến Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường danh tiếng lẫy lừng tam sơn ngũ nhạc cũng nghe lệnh nàng. Vinh dự này đâu phải dễ mơ tưởng, cho nên lão Hứa rất hoan hỉ cho nàng, lại thấy nàng rơi lệ thì lão chưa hiểu ra làm sao.

Vương Phi Dương hiểu rõ muội muội vốn thích một mình nay đây mai đó, nay đảm nhiệm chức Giáo chủ sẽ vô cùng bận rộn, đâu còn nhã hứng ngao du sơn thủy. Nàng đã tốn bao tâm sức kiến tạo bách điểu thư viện tại Hoàng Sơn, chỉ e nàng khó còn dịp trường cư đọc sách. Nghĩ vậy chàng thở dài nói:

− Muội muội đừng bi lụy ! Vương dân gia phong của chúng ta luôn luôn hành động vì tín nghĩa, bảo vệ đạo hiệp, tuy từ đời thứ ba có bị người ám toán, nhưng hoàn toàn không cải biến Vương dân gia phong. Muội muội tài trí tuyệt luân, hơn cả ngu huynh, hôm nay tiếp nhiệm chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ, vì đồng đạo võ lâm mưu phúc. Nếu chí lớn toại nguyện, danh lưu thiên cổ, huynh nguyện đem hết khả năng hiệp trợ muội muội.

Vương Thông Huệ lau nước mắt nhìn Lãnh Như Băng một thoáng, nói với thiếu phụ:

− Lão tiền bối có gì giáo huấn, vãn bối xin rửa tai lắng nghe.

Lãnh Như Băng cảm thấy Vương Thông Huệ liếc nhìn chàng một cái mà như tia chớp nhói vào đáy lòng chàng. Chàng có hào khí đâu kém gì Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công, nhưng nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình, lại nghe Trần Hải ngầm cho biết chàng có mối đại cừu phải gánh vác, chỉ e mai này khó tránh hành động đơn độc. Nếu hôm nay chàng gia nhập Huyền Hoàng Giáo, sẽ phải theo quy củ của họ, hành động tự do tương đối của chàng sẽ bị trói buộc, đồng thời chàng lại cảm thấy Vương Thông Huệ có ý căm ghét chàng. Nếu phải vâng lệnh nàng như mọi người thật không tiện chút nào. Trong lòng khổ sở, nên đành lạnh lùng ngồi đó mà im lặng.

Chỉ nghe thiếu phụ thở phào nói:

− Vương cô nương, từ giờ khắc này trở đi, cô nương đã là Huyền Hoàng Giáo chủ. Cô nương xuất thân từ võ lâm thế gia, một lời đã nói như dao chém đá.

Cô nương hãy tiếp nhận quy củ của Huyền Hoàng Giáo, khai đàn nhận vị.

Vương Thông Huệ nói:

− Lão tiền bối cứ an tâm. Vãn bối đã đáp ứng, suốt đời sẽ đem toàn lực thực hiện. Lão tiền bối đang trọng bệnh, việc khai đàn tiếp vị ta có thể tòng quyền miễn bỏ đi.

Thiếu phụ đáp:

− Được. Khai đàn tiếp vị tuy có thể miễn bỏ, nhưng lễ tiết trong giáo phái thì không thể phế. Thỉnh cô nương tiếp nhận một vái của lão thân.

Nói đoạn thiếu phụ quả thật chắp tay lại. Chỉ thấy Ngụy Tái Cường và mỹ nữ cũng nhất tề vái theo thiếu phụ. Vương Thông Huệ biết đó là quy củ của giáo phái, cũng không né tránh, hoàn lễ đáp:

− Chư vị mau đứng dậy !

Thiếu phụ đứng thẳng người dậy, thở phào nhẹ nhõm nói:

− Cuối cùng lão thân đã hoàn thành một điều tâm nguyện ...

Đoạn thong thả lùi về ngồi xuống chiếc ghế mềm, tiếp:

− Hiện tại lão thân muốn kể cho các vị biết một bí mật cay đắng của võ lâm trong mấy chục năm.

Mọi người trong sảnh đều im phăng phắc.

Thiếu phụ ngưng thần, nhìn đăm đăm ngọn nến, tựa hồ đang nhớ lại chuyện xưa, một hồi lâu mới nhè nhẹ thở dài, hỏi:

− Chư vị ở đây có ai biết lão thân chăng ?

Mọi người nhìn nhau trầm ngâm hồi lâu, Hứa Sĩ Công bỗng nói:

− Lão hủ nhớ ra rồi, nếu có gì không phải, thỉnh lượng thứ cho.

Thiếu phụ nói:

− Cung thỉnh, cung thỉnh.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ba mươi năm về trước, trong võ lâm có một vị nữ hiệp tư dung tuyệt thế xuất hiện tại Trung Nguyên. Tuy chỉ sau vài năm ngắn ngủi, nhưng do quá mỹ lệ, nên danh khí lan truyền rất nhanh khắp cả đại giang Nam Bắc, thậm chí vượt ra tận miền quan ngoại. Võ lâm mới tặng cho nàng danh hiệu Tu

Hoa Tiên Tử. Từ đó rất ít người nhớ đến danh tính thật của nàng ...

Thiếu phụ mỉm cười nói:

− Người ấy chính là lão thân.

Vương Phi Dương ngạc nhiên:

− Lão tiền bối là Tu Hoa Tiên Tử, vãn bối từng được nghe gia mẫu nhắc đến.

Thiếu phụ nói:

− Tên thật của lão thân là Triệu Vô Sương. Ngoại hiệu Tu Hoa Tiên Tử chẳng qua chỉ là do võ lâm tùy tiện đặt ra thế thôi ...

Thiếu phụ thở dài, giọng nói bỗng trở nên buồn bã:

− Ba mươi năm. Mộng đẹp ngày xưa nay còn đâu. Hoa nở hoa tàn. Hứa huynh đã biết lão thân, hắn cũng biết một vị thi kiếm thiếu niên xuất hiện đồng thời với lão thân trong giang hồi. Hào quang của chàng rọi sáng cả võ lâm. Tài ba, hào khí lẫy lừng ...

Hứa Sĩ Công đứng bật dậy:

− Có phải là Thần Long Kiếm Khách Giang Mộc Phong ?

Triệu Vô Sương cười buồn bã:

− Không sai ! Là chàng đó. Chàng đến như cuồng phong chấn động võ lâm.

Chàng đi như mây khói tan nhòa ...

Hứa Sĩ Công nói:

− Thần Long Kiếm Khách là phu ...

Triệu Vô Sương đáp:

− Là phu quân của lão thân. Lão thân tình cờ gặp chàng, khi ấy lão thân đã hai mươi hai tuổi, nhưng vẫn còn tính đỏng đảnh của nhi đồng. Đôi bên tình cờ tương ngộ, lão thân ép chàng đọ kiếm, chàng nhường nhịn. Lão thân chẳng những không biết điều lại còn dùng lời lẽ ác độc sỉ nhục chàng. Kỳ thực bản lĩnh của chàng cao hơn lão thân hàng chục lần. Cuối cùng, bị bức bách đến cùng cực, chàng chỉ một chiêu kiếm đã đánh văng thanh kiếm trong tay nàng thiếu nữ kiêu căng tức là lão thân ...

Mỹ nữ bỗng thốt lên:

− Nương mẫu ! Bản lĩnh của gia gia lợi hại đến thế ư ?

Triệu Vô Sương mỉm cười kế tiếp:

− Kỳ thực một kiếm của chàng chưa dùng toàn lực, nhưng đã làm cho thanh kiếm của nàng văng đi xa ba trượng. Lúc ấy nàng thẹn quá, liền khóc hu hu.

Chàng tìm đủ lời lẽ dỗ cho nàng nín đi, nhưng nàng càng khóc dữ hơn. Chàng bèn đi nhặt thanh kiếm đưa cho nàng, rồi tự bẻ thanh kiếm của mình gãy làm đôi, ném xuống đất, nhưng vẫn không làm cho nàng hết giận dỗi. Dỗ mãi chẳng được, chàng đành bỏ đi, nhưng lúc ấy nàng bỗng đâm cho chàng một kiếm ...

Mỹ nữ sợ hãi thốt lên:

− Chao ôi nương mẫu ! Nương mẫu đâm có trúng hay không ?

Triệu Vô Sương đáp:

− Đâm trúng vai trái của chàng sâu tới ba tấc, máu chảy như suối. Kỳ thực võ công của chàng rất cao minh. Dù nàng bất ngờ phóng kiếm, cũng khó đâm trúng được chàng, nhưng chàng có ý nhường nhịn để nàng khỏi giận dỗi mà thôi.

Mỹ nữ bỗng đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, ánh tha thiết, nói:

− Gia gia quả thật là đệ nhất hảo nhân trên thế gian. Nữ nhi thiết tưởng không còn nam nhân nào tốt như gia gia nữa.

Triệu Vô Sương ngoảnh đầu nhìn nữ nhi, kể tiếp:

− Nàng đâm trúng chàng một kiếm, đã không biết hổ thẹn, lại còn chưa nguôi giận, chẳng buồn hỏi thăm chàng một câu, quay mình bỏ đi ...

Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:

− Nàng chạy được mười mấy dặm, bỗng cảm thấy hành động vừa rồi là quá đáng, bất cận nhân tình, bèn chạy trở lại chỗ cũ. Nhưng dưới ánh nguyệt quang vằng vặc, giữa đêm dài lạnh lẽo u tịch, nào còn thấy hình bóng của chàng. Nàng nhìn vũng máu trên mặt đất, không nhịn được lại bưng mặt khóc ...

Vương Thông Huệ nói:

− Chuyện tình ái, người phàm tục mấy ai hiểu nổi ?

Triệu Vô Sương mỉm cười, kể tiếp:

− Sau lần ấy, nàng nhất mực đi tìm chàng. Nhưng thiên địa bao la, sơn hà cách trở, tìm chàng đâu dễ. Nàng tốn công một năm vẫn không dò kiếm được tung tích của chàng. Đương lúc nàng ở Kiềm Bắc, bỗng gặp Nam Thiên Ngũ Quái, bị bọn chúng dùng ám khí độc dược đả thương, bắt mang về nhốt ở biên khu Vân Quý. Ngũ quái có ý bất lương, chẳng những không giết nàng mà cũng không trị thương cho nàng. Nào ngờ chàng đột nhập vào sào huyệt của Ngũ quái trong núi, khổ chiến suốt một ngày đêm, đánh bại Ngũ quái, cứu được nàng ra ...

Mỹ nữ thở dài, nói:

− Đáng tiếc ngay đến diện mạo gia gia thế nào, nữ nhi cũng không được biết.

Triệu Vô Sương buồn rầu nói:

− Phong nhi, hãy nhìn kỹ bức họa trên tường mà coi. Đó chính là tiên phụ của Phong nhi đó.

Quần hào đều ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy sau làn khói trắng bốc lên từ chiếc cổ đỉnh có treo một bức họa tượng.

Mỹ nữ thốt lên:

− Nương mẫu ! Sao nương mẫu chẳng sớm nói cho nữ nhi biết. Nữ nhi vẫn thường ngắm bức họa. Không ngờ cuối cùng lại chính là tiên phụ của nữ nhi.

Nàng vội bước lại bên chiếc cổ đỉnh, đưa tay áo phẩy nhẹ làn khói trắng cho tản đi để bức họa tượng lộ ra rõ ràng.

Bức họa vẽ một trung niên tráng sĩ diện mục anh tuấn, y phục ngay ngắn, mày rậm mắt sáng đang ngồi tĩnh tọa. Thần sắc ẩn hiện nỗi thống khổ vô hạn, tựa hồ đang chịu đựng một mối thương tâm thảm trọng.

Vương Phi Dương nhìn bức họa, nghĩ thầm:

“Người trong bức họa này tuy thần thái khác so với bức họa ngoài tiền sảnh, nhưng đều do một người thủ bút.

Vẽ cùng một người vậy mà nét bút họa tượng và thư pháp khác hẳn nhau. Nét vẽ chỉ một lần, không hề tu sửa. Ngay cả thư pháp cũng phóng túng như long phi phong vũ. Nhưng nhìn cặp liễn kia, thấy công lực không đủ, bút lực không đều lúc đậm lúc nhạt, hẳn người cầm bút trong nội tâm đang dấy lên phong ba dữ dội, trào ra cả cặp liễn.”.

Triệu Vô Sương nói:

− Phong nhi, bức họa này là gia gia của Phong nhi vẽ trước lúc lâm chung nên vẻ mặt bi thống nhường kia. Sau khi viết xong cặp liễn, gia gia của Phong nhi ngồi tĩnh tọa trị thương, nhưng thương thế quá trầm trọng, ba ngày sau thì qua đời, bỏ lại ta cùng Phong nhi.

Triệu Vô Sương thở dài, tiếp:

− Bất quá lúc ấy Phong nhi còn chưa ra đời, chưa biết là nam hay nữ.

Thương thay ngay đến diện mục của phụ thân, Phong nhi cũng chẳng được thấy.

Gia gia của Phong nhi trước lúc tắt thở còn mấy lần nhắc đến Phong nhi. Ôi, sau ngày gia gia của Phong nhi đánh bại Ngũ quái cứu ta thoát hiểm, hai người quả thực được sống những ngày vô cùng hoan lạc. Chàng đưa ta đến một nơi phong cảnh u mỹ, không vết chân người. Chàng trị lành thương thế cho ta, rồi hai người quấn quít bên nhau không rời, trừ nửa năm một lần chàng xuống núi mua các vật dụng. Thời gian còn lại hai người ở liền bên nhau suốt ba năm, tình ái mỗi ngày một nồng nàn. Thâm tâm đã sớm quyết định, nhưng gia gia kiêu ngạo của Phong nhi vẫn không chịu nhắc đến chuyện hôn sự, khiến ta cũng chẳng tiện hé miệng.

Ta sống trên hoang sơn quá lâu, không thấy được bóng người, bèn quyết định hạ sơn, hy vọng chàng sẽ dùng hôn sự để giữ chân ta. Nào ngờ chàng chỉ mỉm cười, nói:

«Sương muội đã không muốn ở chốn hoang sơn u tịch thì huynh đưa muội hạ sơn vậy !» Lúc ấy ta thật giận dỗi đến mức dở khóc dở cười, nhưng lời đã trót nói ra, chẳng lẽ thu hồi. Thế là sau ba năm, hai người lại tái xuất giang hồ. Thanh danh của Thần Long Kiếm Khách càng ngày càng vang dội. Nhưng ta đối với chàng vì tự ái mà sinh hận. Vào một đêm trăng nọ, ta viết thư để lại rồi bỏ đi.

Mỹ diễm thiếu nữ thở dài nói:

− Nương mẫu lưu thư bỏ đi, hẳn là gia gia đau lòng lắm lắm.

Triệu Vô Sương thở dài nói:

− Gia gia ngươi tuy tính khí trầm tĩnh nhưng trung tín tột cùng. Sau ngày ta bỏ đi, chàng liền phát cuồng ...

Mỹ diễm thiếu nữ hỏi:

− Sao ? Gia gia phát cuồng ư ?

Triệu Vô Sương đáp:

− Không sai, chàng phát cuồng. Từ một thiếu niên anh tuấn đẹp như thiên thần, biến thành một quái nhân đầu tóc xõa xượi, y phục xốc xếch, lang thang ngây dại trong giang hồ.

Lúc ấy, danh tiếng trong võ lâm ngang với gia gia ngươi chỉ có được vài người. Ngoài Ngụy bá bá của ngươi ra, chỉ còn Thần Phán Trần Hải và Sâm Tiên Long Thiên Lộc ...

Mục quang của thiếu phụ thong thả lướt qua mọi người một lượt, đoạn tiếp:

− Mấy người vừa kể tựa hồ đều có thành kiến với vong phu của lão thân, từng tìm đến tỷ kiếm với vong phu ...

Đưa mắt nhìn Ngụy Tái Cường, nói:

− Ngoại trừ Ngụy huynh ra, cứ như lão thân được biết, mấy vị tìm đến so kiếm đều chẳng ai toại nguyện.

Mỹ nữ hỏi:

− Ôi, không biết gia gia thắng hay bại ?

Triệu Vô Sương nói:

− Dĩ nhiên là thắng. Lão thân tuy không tận mắt thấy chàng đánh bại mấy vị đệ nhất cao thủ lừng lẫy tiếng tăm ấy, nhưng sau đó không một người nào dám đến thách đấu nữa, thì đoán chắc là chàng đã thắng.

Mỹ nữ nói:

− Uy phong của gia gia lừng lẫy thật.

Triệu Vô Sương nói với nàng:

− Các nhân vật võ lâm thiên hạ không ai được quan thưởng mấy trận đấu kinh thiên động địa ấy, dĩ nhiên ta nghe tin cũng bị chấn động, sợ gia gia ngươi bị họ đả thương vội tìm đến, thì dọc đường gặp Ngụy bá bá của ngươi ... Lần ấy ta đang bị bọn lục lâm vây khốn, may được Ngụy đại hiệp cứu thoát nạn ...

Thiếu phụ nhìn Ngụy Tái Cường chan chứa tình cảm, tiếp:

− Nhưng lúc đó ta chỉ lo cho sự an nguy của Giang Mộc Phong, chẳng kịp cảm tạ Ngụy huynh, liền quay mình lao đi. Tìm được Giang Mộc Phong rồi, lúc này tuy chàng bị bệnh cuồng, nhưng lập tức nhận ra ta ...

Thiếu phụ nở nụ cười nhu hòa, nói tiếp:

− Lần này đến lượt ta cứu giúp chàng. Ta đưa chàng đến một sơn thôn yên tĩnh mà săn sóc. Bệnh cuồng của chàng vốn vì ta mà phát tác. Nay có ta ở bên cạnh, bệnh ngày một thuyên giảm, độ nửa năm sau đã gần bình phục. Trong thời gian ấy, ta mải săn sóc, không để tâm đến mọi sự. Nhưng sau khi chàng gần bình phục, ta bỗng nghĩ đến một sự tình thập phần kỳ quái ...

Vương Thông Huệ hỏi:

− Trong nửa năm ở sơn thôn, hẳn không có ai tới quấy nhiễu ?

Triệu Vô Sương đáp:

− Đúng vậy. Khi mới đến sơn thôn, ta luôn luôn nơm nớp lo có kẻ tìm đến quấy nhiễu, nhưng hoàn toàn không có. Ta và chàng vậy là được an cư trong nửa năm liền ...

Thiếu phụ quay nhìn nữ nhi, nói:

− Đó là thời gian ta vô cùng sung sướng. Gia gia kiêu ngạo của ngươi nhất nhất vâng lời ta, chàng sư tử hung mãnh lại hóa thành nhu mì ngoan ngoãn ...

Mỹ nữ mỉm cười:

− Nương mẫu bản lĩnh ghê thật.

Sắc diện của thiếu phụ cứ luôn luôn thay đổi trong thời gian kể chuyện, cứ chợt hỉ chợt bi, hiển nhiên sự tình trong mấy chục năm về trước đã in dấu quá đậm trong ký ức, tâm linh.

Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:

− Khi bệnh thế lành hẳn, ta cùng chàng lập tức thành hôn, chỉ có thiên địa làm chứng, không có người thứ ba, chẳng có hôn lễ gì hết. Gần mười năm tiếp theo là cuộc sống tâm đầu ý hợp vô cùng hạnh phúc. Giang Mộc Phong vì ta mà xa lánh giang hồ thị phi, kỳ thực thanh danh của chàng chấn động võ lâm, ai cũng kính nể. Chỉ cần chàng không tìm người thì cũng chẳng ai dám động đến chàng.

Đấy là thời kỳ tối khoái lạc trong đời ta, ta được cùng chàng du ngoạn khắp mọi danh lam thắng cảnh trong thiên hạ. Từ khi định cư, ta cũng biến đổi hẳn, không đàm luận võ công, chỉ chuyên tâm nghiên cứu thuật nấu ăn. Nào ngờ, hảo cảnh bất thường. Khi ta hoài thai tháng thứ ba, thì chàng đột ngột để lại mấy chữ rồi bỏ đi, viết rằng chàng sẽ đi tối đa mười ngày, tối thiểu một ngày sẽ trở về. Tuy chàng y hẹn trở về, nhưng thân phụ ngươi bị trọng thương. Chàng lấy bút viết đôi liễn, rồi ngồi tĩnh tọa điều tức. Ta biết chàng quyết không nguyện chết, vì không nhẫn tâm bỏ lại ái thê và nhi tử còn chưa được sinh hạ. Chàng vận dụng toàn bộ tiềm lực của sinh mệnh để đương đầu với tử vong, nhưng

cuối cùng do thương thế quá trầm trọng, nên ba ngày sau có ác biến, chàng tắt thở. Trước lúc nhắm mắt, chàng mấy lần cáo tội, rằng không thể bồi tiếp ta đến lúc bạc đầu, đành ôm hận xuống cửu tuyền, rằng ta hãy tự quyết định, không cần giữ lễ giáo, chàng đã có lỗi rất nhiều với ta, cũng không muốn ta vì chàng mà chung thân thủ tiết. Tình ái của chàng thật thâm hậu và quảng đại, nhưng mấy câu nói đó lúc ấy như những mũi dao đâm vào lòng ta.

Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, nói:

− Giang lão tiền bối tài trí siêu việt, kiến giải cũng thật siêu quần.

Triệu Vô Sương nói tiếp:

− Lão thân lúc đó vừa thương vừa giận, lập tức tuyên thệ, rằng kiếp này nếu thay lòng đổi dạ, tất sẽ lâm trọng bệnh liệt giường mà chết thảm.

Mọi người nghe vậy thì giật mình nghĩ thầm:

“Vậy là lời tuyên thệ đã ứng nghiệm.” Mọi người đều nghĩ vậy, nhưng không một ai nỡ nói ra.

Chỉ nghe Triệu Vô Sương kể tiếp:

− Khi lão thân đang tuyên thệ như vậy, chàng buông thõng tay tắt thở. Tình cảnh lúc ấy thật khiến lão thân đứt từng khúc ruột. Lão thân khóc liền bốn ngày đêm, hết nước mắt thì đến huyết lệ …

Thiếu phụ bỗng quay lại nhìn nữ nhi ở phía sau, nói:

− Nếu không đang hoài thai, lão thân quả thật chẳng còn dũng khí để sống tiếp. Nghĩ đến giọt máu chàng lưu lại còn chưa biết là nam hay nữ, đành nén thống khổ mà lo việc hậu sự cho chàng.

Lão thân tìm một địa điểm ở gần sơn thôn mai táng chàng, dựng bia mộ cẩn thận. Khi ấy lão thân nghĩ rằng sau ngày sinh hạ nhi nữ, quyết không cho nó học võ, mà theo nghề văn, hoặc giả làm nông phu để khỏi dính dáng đến chuyện thị phi ân oán giang hồ. Rồi khi nó đã thành thân tự lập thì lão thân sẽ tuẫn tiết theo vong phu …

Thiếu phụ ngừng một chút, nhìn mọi người kể tiếp:

− Nhưng người tính không bằng trời tính. Sự đời biến hóa ngoài dự liệu của con người. Lão thân sống được mấy tháng trong thảo thất ở sơn thôn nọ bình an vô sự, nỗi bi thương nguôi dần, hùng tâm của lão thân cũng nguội lạnh theo. Rồi một đêm mưa to gió lớn, lão thân bỗng cảm thấy đau bụng dữ dội. Tuy chưa có kinh nghiệm sinh sản, lại ở một nơi hoang vu, nhưng lão thân không hề lo sợ.

Khoảng canh ba thì sinh hạ Phong nhi …

Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, nói:

− Lão tiền bối kiên cường như bàn thạch, vãn bối thật kính phục.

Triệu Vô Sương mỉm cười buồn bã, tiếp:

− Sau khi lão thân sinh hạ Phong nhi được mười ngày, vào một buổi tối, bỗng có sáu bảy kẻ lạ mặt tìm đến thảo thất. Trong bọn có tăng có đạo, chúng nói là đến để thanh toán món nợ với vong phu của lão thân. Lão thân vốn cao ngạo, trong cảnh ngộ ấy vẫn không chịu nhục, bất chấp thân thể hư nhược, liền rút kiếm ác đấu với chúng. Một tên trong bọn dùng ám khí đả thương lão thân, đúng lúc sắp bị chúng giết chết thì Ngụy Tái Cường kịp đến. Ngụy huynh tay không đánh tan bọn họ, cứu sống lão thân. Nhưng lúc ấy lão thân quá mệt, xây xẩm mặt mày ngất đi.

Mỹ nữ bỗng kêu lên:

− Nương mẫu đáng thương quá đi thôi !

Đoạn hai hàng lệ rơi lã chã.

Triệu Vô Sương đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nữ nhi, dịu dàng vô hạn, nói:

− Phong nhi, đừng khóc ! Ta còn nhiều điều muốn nói, mà thời gian thì sắp tận rồi.

Thiếu phụ hít một hơi dài, kể tiếp:

− Khi tỉnh lại, lão thân thấy mình đang nằm trên giường, Phong nhi đáng thương ở bên cạnh. Hài nhi đâu biết gì đến nỗi thống khổ của mẫu thân, nhìn lão thân toét miệng cười. Không thấy Ngụy Tái Cường đâu cả.

Mỹ nữ nhìn Ngụy Tái Cường, hỏi:

− Sao ? Ngụy bá bá bỏ đi rồi ư ?

Triệu Vô Sương đáp:

− Ngụy bá bá của Phong nhi là bậc chính nhân quân tử. Sau khi cứu lão thân, liền ra bên ngoài chờ. Khi lão thân ngồi dậy, Ngụy huynh mới xuất hiện ở cửa, bảo lão thân cần nằm nghỉ vì bị trúng ám khí có tẩm độc. Độc dược ấy chỉ Sâm Tiên Long Thiên Lộc mới có thể có giải dược. Vì vậy, Ngụy huynh phải lập tức đi tìm Long Thiên Lộc rồi tạm đưa cho lão thân một lọ linh đơn, dặn cứ mười hai giờ uống một viên, chờ Ngụy huynh trở về ...

Mỹ diễm thiếu nữ bỗng hỏi:

− Vì sao Ngụy bá bá lại đối tốt với nương mẫu như vậy ?

Triệu Vô Sương không ngờ nữ nhi hỏi câu ấy, trong nhất thời không biết trả lời ra sao.

Mọi người không ai nói gì, không khí trong sảnh bỗng trầm hẳn xuống.

Triệu Vô Sương nhìn Ngụy Tái Cường, nghĩ thầm:

“Ngụy huynh vốn là bậc đại hiệp lừng lẫy danh tiếng, chỉ vì bảo hộ ta và Phong nhi mới đến nỗi này. Ân tình của chàng đối với mẫu nữ ta cao như núi, sâu như biển. Nếu chàng cầu hôn, ta khó bề cự tuyệt, nhưng chàng cố nén ái tình thâm hậu, biến nó thành lòng nhân từ vô hạn mà bảo hộ ta và Phong nhi suốt mười tám năm. Lúc này nếu ta nhân đây nhắc đến thâm tình trong lòng ta mà nói với chàng, hẳn cũng phần nào an ủi mối tình si của chàng.” Nghĩ vậy, thiếu phụ bèn thong thả đáp:

− Bởi vì Ngụy bá bá hỉ ái ta, vì ta và Phong nhi mà mai danh ẩn tích, cải trang để bảo hộ ta và Phong nhi suốt mười tám năm. Ta và Phong nhi được sống đến hôm nay là hoàn toàn nhờ ân đức của Ngụy bá bá đó.

Mọi người tuy biết thiếu phụ có ý như vậy, nhưng không ngờ trước mặt mọi người lại cả gan nói ra lời lẽ kinh nhân, bị coi là phản luân thường đạo lý. Chỉ nghe thiếu phụ kể tiếp:

− Nhưng Ngụy bá bá của Phong nhi là người có tâm của nhi nữ mà đảm khí của anh hùng. Suốt mười tám năm qua, Ngụy huynh không nói với lão thân một lời biểu thị tình ái, không hề có bất cứ cử chỉ nào trái lễ. Quan hệ giữa lão thân và Ngụy huynh thanh bạch như ngọc, có thiên địa chứng giám. Hai bên có tình, nhưng giữ lễ. Lão thân hỉ ái vong phu, nhưng cảm động trước chân tình của Ngụy huynh. Cảm động vô hạn, nhưng cố nén suốt mười tám năm, thủy chung với vong phu. Nhưng kiếp sau nếu được làm nữ nhi, lão thân nguyện sẽ báo đáp ân tình của Ngụy huynh ở kiếp này.

Mỹ diễm thiếu nữ gục đầu vào lòng thiếu phụ mà khóc nức nở.

Vương Thông Huệ nghiêm trang nói:

− Lão tiền bối thực là người phi thường về cả đức hạnh lẫn trí tuệ.

Triệu Vô Sương tựa hồ không để ý tới nữ nhi đang gục vào lòng mình khóc nức nở, nói:

− Vương cô nương chẳng cần tán dương lão thân ...

Đoạn thong thả cúi xuống, vỗ vỗ vai nữ nhi, nói:

− Phong nhi đừng khóc ! Tiên phụ của Phong nhi thiên tính kiên cường, ta chưa thấy chàng một lần nào rơi lệ. Phong nhi là nữ nhi của chàng, dĩ nhiên phải noi gương chàng, kiên cường bất khuất.

Mỹ diễm thiếu nữ lau nước mắt, quả nhiên không khóc nữa.

Thiếu phụ nhắm mắt, kể tiếp:

− Y lời Ngụy huynh, lão thân cứ mười hai giờ uống một viên linh đơn. Khi vừa hết lọ thì Ngụy huynh trở về, người đầy bụi đường, vẻ mặt hốc hác, hiển nhiên vừa trải qua một lộ trình muôn phần vất vả, một trường ác chiến mãnh liệt, nhưng có đem về được giải dược của Long Thiên Lộc, cứu sống lão thân.

Đoạn tình này có huyết có lệ, mọi người đều ngưng thần lắng nghe.

Triệu Vô Sương kể tiếp:

− Lão thân sau khi sinh hạ, trải qua cuộc ác chiến, trúng độc thương, lưỡng phương thân tâm đều bị thương tổn. Tuy đã được giải độc, nhưng phong hàn thâm nhập thì bất trị, lão thân cố dùng võ công đề kháng bệnh thế nhưng cũng chỉ được ba năm. Từ đó trở đi, danh y thúc thủ. Trong thời gian ba năm đó, lão thân đã xác minh được rằng sáu, bảy kẻ tìm đến ám toán lão thân đêm nọ là những kẻ thuộc hai đại môn phái Thiếu Lâm và Võ Đang được võ lâm tôn sùng như Thái Sơn, Bắc Đẩu. Điều đó khiến lão thân vô cùng phẫn nộ, quyết đem những năm còn lại dấy lên một trường sát kiếp trong võ lâm. Vừa hay lúc đó lão thân gặp được Huyền Hoàng Giáo chủ Hoàng Thạch đạo sĩ. Thời ấy lão thân tuy thụ bệnh, nhưng bệnh thế phát tác rất chậm nhờ có võ công. Hoàng Thạch đạo sĩ từng gặp phu phụ lão thân một lần, sau khi lão thân mãn tang, lão ta bỗng nổi ác niệm muốn chiếm đoạt lão thân. Nhân lúc Ngụy huynh có việc đi xa, lão ta thao thao bất tuyệt về hoạt động của Huyền Hoàng Giáo ở biên khu Vân Quý và ý định thâm nhập đại Giang Nam Bắc. Lão ta bộc lộ hết các thủ đoạn khống chế thuộc hạ của bổn giáo. Lão thân đang có ý đồ phục thù, nghe vậy liền dự mưu đoạt ngôi Giáo chủ ...

Hứa Sĩ Công nói:

− Hoàng Thạch đạo sĩ nguyên chỉ là một tên tướng cướp tầm thường, chuyên dùng mê dược để hành ác, phu nhân có giết hắn đi cũng là trừ họa cho nhân gian.

Triệu Vô Sương mỉm cười, nói:

− Nếu lão thân giết ngay hắn, thì Huyền Hoàng Giáo đâu có thanh thế lớn mạnh như hôm nay. Huyền Hoàng Giáo tuy không có các cao thủ, nhưng tổ chức nghiêm mật, phương pháp khống chế cực kỳ lợi hại, rất phù hợp với lòng cừu hận mãnh liệt của lão thân. Hoàng Thạch đạo sĩ là kẻ rất đắc dụng, làm sao lão thân lại giết ngay hắn. Lão thân bèn giả bộ ưng thuận, hứa hẹn với hắn để hắn đưa đi tuần du các Tổng tòa và Phân tòa của Huyền Hoàng Giáo. Nhưng giáo phái này mới nhập Trung Nguyên, thực lực chưa đủ mạnh. Tổng tòa lớn nhất của nó chính là Đào Hoa Trang. Lão thân có dự mưu đoạt ngôi Huyền Hoàng Giáo chủ, bèn đặc chế một chiếc mạng che mặt bằng đồng xanh, bảo Hoàng Thạch đạo sĩ giới thiệu với các đệ tử bổn giáo rằng lão thân mới đích thực là Giáo chủ. Hoàng

Thạch đạo sĩ quá tin vào lời hứa của lão thân, quả nhiên y theo mọi lời phân phó của lão thân. Thế là lão thân ngày một thành công, còn Hoàng Thạch đạo sĩ ngày một bước dần đến chỗ chết. Sau khi lão thân nắm được toàn bộ giáo phái, đáp ứng hôn kỳ thì chỉ còn có hai ngày. Trong khi lão ta dốc sức chuẩn bị hôn lễ thì lão thân nghĩ cách giết hắn. Tuy lão thân độc ác nhưng vẫn còn chút nhân tính, nghĩ đến sự hậu đãi của hắn lại không nỡ hạ thủ.

Mỹ diễm thiếu nữ hỏi:

− Nương mẫu tha cho lão ta ư ?

Triệu Vô Sương đáp:

− Không, sau một hồi cân nhắc, lão thân quyết định giết hắn, chính thức đoạt ngôi Giáo chủ, có Ngụy huynh hiệp trợ, mười mấy năm lao khổ kinh doanh, kiến lập nên Huyền Hoàng Giáo lớn mạnh như hôm nay.

Thiếu phụ chăm chú nhìn Vương Thông Huệ, nói:

− Vương cô nương ! Không phải lão thân huênh hoang, nhưng thế lực của Huyền Hoàng Giáo hiện thời quyết không thua gì chín đại môn phái trong võ lâm.

Trong thiết hạp này có đầy đủ danh sách các Tổng tòa, Phân tòa, danh tính những người cầm đầu, pháp quy ... Bọn chúng vốn phục tùng mọi hiệu lệnh của Huyền Hoàng Giáo. Hy vọng Vương cô nương với trí tuệ vô song sẽ biết ...

Thiếu phụ hít một hơi dài, tiếp:

− Thế lực tà ác ghê gớm này, lão thân chuyển giao cho Vương cô nương.

Hy vọng Vương cô nương dùng tài trí cải biến nó thành chính giáo.

Lúc này sắc mặt thiếu phụ chợt ửng hồng, đôi mắt long lanh sáng rực, tựa hồ không phải đang thụ bệnh.

Vương Thông Huệ thầm biết dược vật đã phát tác, sắc diện kia chỉ là ánh hồi quang cuối cùng sắp tắt, bèn cúi mình đáp:

− Thỉnh lão tiền bối an tâm. Vãn bối đã đáp ứng, tự khắc sẽ đem toàn lực, chỉ lo không biết có đủ khả năng làm được như kỳ vọng của lão tiền bối.

Triệu Vô Sương nói:

− Vương cô nương tài hoa siêu quần. Chỉ cần cô nương dốc toàn lực, nhất định sẽ không thất bại.

Vương Thông Huệ đáp:

− Lão tiền bối quá khen.

Chương 19: Bạch Y Nữ Lang

Triệu Vô Sương chớp chớp mắt, hai giọt lệ long lanh lăn xuống má, thong thả đưa tay ôm lấy mỹ diễm thiếu nữ.

Nguyên thiếu phụ cảm thấy nội tạng đã có biến hóa, tiềm năng được dược lực kích thích nay đã tận, như ngọn đèn cạn dầu.

Giờ phút này thiếu phụ có ngàn lời muốn nói với nữ nhi, thiên ngôn vạn ngữ đồng thời dâng lên, nhưng lại chưa biết nói điều gì trước.

− Phong nhi, sau khi ta nhắm mắt, ngươi phải nghe lời Ngụy bá bá, Ngụy bá bá đối với mẫu nữ hai ta tình sâu như biển, ân đức như thái sơn, ngươi chớ để bá bá buồn phiền.

Đột nhiên thiếu phụ nấc lên, người lảo đảo.

Vương Thông Huệ vội nắm lấy mạch huyệt của thiếu phụ nói:

− Lão tiền bối ...

Nàng ngầm vận nội kình, truyền nhiệt lực cho thiếu phụ.

Triệu Vô Sương mấp máy môi:

− Vương cô nương ... chiếu cố ... hài nhi của lão thân ... nó còn khờ dại lắm.

Đoạn nhắm mắt tắt thở.

Mỹ diễm thiếu nữ rú lên:

− Nương mẫu ...

Rồi ôm lấy thiếu phụ mà khóc.

Vương Thông Huệ từ từ buông tay, nói:

− Triệu lão tiền bối đi rồi.

Ngụy Tái Cường nghiêm trang nói:

− Bệnh tình kéo dài mười tám năm, tiềm lực sống đã tận, được hôm nay kể cũng lạ.

Vẻ mặt lão nhân vô cùng mệt mỏi, độc nhãn không rớt một giọt nước mắt nhưng thần thái để lộ vẻ thống khổ tột cùng.

Lúc này mỹ diễm thiếu nữ đã khóc như mưa như gió, nghe thật thương tâm.

Vương Thông Huệ nói:

− Người chết không thể hồi sinh, Ngụy lão tiền bối hãy khuyên nhủ Phong cô nương.

Ngụy Tái Cường bỗng đưa tay điểm huyệt đạo của mỹ diễm thiếu nữ, hạ giọng nói:

− Vương cô nương đã là Giáo chủ, tang sự này ắt thỉnh Giáo chủ chủ trương, lão phu không nỡ nhìn Triệu muội thảm tử, tạm đem Phong cô nương tránh đi ba ngày, sau đó lão phu sẽ trở lại đây phục mệnh, hiệp trợ cho cô nương ba năm ...

Dừng một chút, mới nói tiếp:

− Bất quá lão phu muốn nói rõ trước điều này, suốt một đời lão phu phiêu bạt, chu du bốn bể, không ngờ lúc vãn niên lại sở lụy vì tình đến nông nỗi này. Ba năm sắp tới, lão phu chỉ thực hiện chống địch, không thể lo sự vụ của bổn giáo.

Vương Thông Huệ đáp:

− Nếu là tiểu sự, ắt không dám phiền đến lão tiền bối.

Ngụy Tái Cường nói:

− Tang sự đã có cô nương chủ trương, lão phu đi trước.

Nói xong Ngụy Tái Cường nắm tay mỹ diễm thiếu nữ phóng vút đi.

Hứa Sĩ Công cau mày nói:

− Lão phu đi lo lễ vật khâm liệm thi thể rồi bàn sau.

Vương Thông Huệ nói:

− Tiểu nữ đoán rằng việc ấy đã có chuẩn bị từ sớm.

Đoạn nàng đi vào góc sảnh, bên trong tấm vải che nội thất bố trí giản đơn, ngoại trừ một chiếc giường gỗ, chỉ có một án thư.

Vương Thông Huệ vội mở nắp thiết hạp, quả nhiên ngay trên cùng có một mảnh giấy, trong đó viết:

«Dưới giường có một cổ thạch quan, bên trong có hai viên «Thiên niên hàn ngọc», chỉ cần đóng kín nắp áo quan, có thể giữ thi thể không hoại. Tuyệt đối không nên để lộ tin ta đã chết ra ngoài.» Bên dưới tờ giấy có một quyển sách, trên bìa có mấy hàng chữ như long phi phong vũ:

«Giang Mộc Phong quyền phổ kiếm quyết.» Dưới bảy chữ lớn là hai hàng chữ nhỏ hơn:

Giang sơn đại hữu kỳ sĩ xuất (Giang sơn mỗi thời có kỳ sĩ lạ xuất hiện) Võ lâm vĩnh vô đệ nhất nhân. (Võ lâm vĩnh viễn không có ai là đệ nhất) Dưới quyển sách có một phong bì dày, ngoài đề bốn chữ lớn:

«Huyền Hoàng thần thư». Tiếp đến hai hàng nhỏ:

«Thư bất quá bình thế tứ mục, pháp bất năng đồng truyền lục nhỉ.

Hữu phản thử cấm, tất ly thảm họa, thận chi, thận chi.» (Thư không được xem chung, phép tắc không lộ cho quá hai người biết.

Chống lại điều cấm này, tất sẽ mắc họa, cẩn thận, cẩn thận).

Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ, đậy nắp hộp, kê dịch chiếc giường, quả nhiên bên dưới có một cỗ quan tài bằng đá, mở nắp áo quan, đích thực bên trong có một luồng hàn khí bốc lên. Nàng bèn bước ra, mang thi thể của Triệu Vô Sương đặt vào quan tài, đậy nắp xuống, kê lại chiếc giường như cũ, cúi đầu nói:

− Lão tiền bối an nghĩ. Vãn bối quyết tận sức hoàn thành tâm nguyện của lão tiền bối, đưa thế lực tà ác Huyền Hoàng Giáo theo đường chính đạo, sau khi thành công sẽ giải tán giáo phái, hủy bỏ Huyền Hoàng thần thư, trừ đi hại cho võ lâm.

Mặc niệm xong, nàng thong thả bước ra. Hứa Sĩ Công thở dài nói:

− Lão hủ lại vừa mục kích xong một thảm sự của võ lâm, những chuyện ân oán thị phi giang hồ thật không biết bao giờ mới chấm dứt.

Vương Thông Huệ nhìn mọi người một lượt, nói:

− Nay tiểu nữ đã được các vị huynh đài cử thiếp nhiệm Huyền Hoàng Giáo chủ, di ngôn của Giang phu nhân trước khi chết các vị đã nghe rõ. Thế lực tà ác của Huyền Hoàng Giáo cũng tương đương với chín đại môn phái, giang hồ sắp tới xem chừng loạn to, nếu có thể dựa vào thế lực này mà mưu phúc cho muôn dân, thì mấy người chúng ta đều nên gắng sức.

Hứa Sĩ Công nói:

− Trong đương kim võ lâm, có mấy vị đệ nhất cao nhân, thì lão phu cho rằng Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường là tối thượng, có Ngụy lão tương trợ, thêm tài trí tuyệt thế vô song của Vương cô nương, có thể trở thành đại thụ, chủ mạch trong chín môn phái.

Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng bằng ánh mắt kỳ lạ, nói:

− «Giang sơn đại hữu kỳ sĩ xuất. Võ lâm vĩnh vô đệ nhất nhân.» Ôi, tiểu nữ chỉ là một nữ hài nhi, há có thể vĩnh viễn in dấu ấn trên giang hồ, nhưng sau khi hoàn thành tâm nguyện của Giang phu nhân, tiểu nữ cũng muốn ẩn cư chốn sơn lâm, không bao giờ tái xuất giang hồ.

Hứa Sĩ Công lẩm bẩm:

− Võ lâm vĩnh vô đệ nhất nhân ...

Vương Phi Dương tiếp:

− Đúng, bao đời nay cao nhân kỳ sĩ võ lâm có tới hàng vạn, mấy ai được tôn là đệ nhất võ lâm, được hết thảy anh hùng trong thiên hạ bái phục và được chết một cách yên lành ?

Lãnh Như Băng từ nãy ngồi lặng lẽ không nói, lúc này chợt đứng dậy lên tiếng:

− Cung hỉ Vương cô nương chấp chưởng Huyền Hoàng Giáo chủ ...

Vương Thông Huệ hừ một tiếng, đáp:

− Không cần phải thế.

Lãnh Như Băng cảm thấy thần thái ngôn từ của nàng đối với chàng đều có ý căm ghét, bất giác ngẩn người nói:

− Tại hạ vốn định lưu lại vài ngày ở đây chờ nghe cô nương phân phó, nhưng trong lòng đang lo lắng cho sự an nguy của sư đệ, nên sớm phải khởi trình vậy xin cáo biệt.

Đoạn cung tay hành lễ, rảo bước đi ra khỏi sảnh.

Vương Thông Huệ biến sắc, định nói lại thôi.

Hứa Sĩ Công vội nói:

− Lãnh đệ hãy chờ một chút. Lãnh đệ chưa có kinh nghiệm duyệt lịch giang hồ, để lão phu đồng hành với lão đệ.

Lãnh Như Băng đáp:

− Không cần, thỉnh lão tiền bối ở lại đây hiệp trợ Vương cô nương. Nàng mới tiếp nhiệm chức vị Giáo chủ, trăm công ngàn việc phải làm, rất cần đến lão tiền bối.

Vương Thông Huệ lạnh lùng nói:

− Đại sự của Huyền Hoàng Giáo chẳng dám phiền Lãnh công tử lo lắng.

Lúc này, chẳng riêng Vương Phi Dương, ngay cả Hứa Sĩ Công cũng cảm thấy Vương Thông Huệ có thành kiến với Lãnh Như Băng, luôn luôn làm cho chàng khó xử, nhưng lão Hứa nghĩ đi nghĩ lại vẫn chưa hiểu vì nguyên nhân gì, nhớ đến lời lão nói ban nãy nguyện tuân theo hiệu lệnh của Huyền Hoàng Giáo, tuy chưa phải chính thức gia nhập giáo phái, nhưng đại trượng phu một lời như dao chém đá, không thể rút lại, thân này từ nay không còn tự chủ, bèn im lặng, lui ra một bên.

Chỉ nghe Vương Thông Huệ nói tiếp:

− Mấy ngày tới Huyền Hoàng Giáo chủ yếu giải quyết tang sự Giáo chủ, có hành động gì cũng phải sau đây một tháng, lão tiền bối cứ an tâm đồng hành với Lãnh công tử.

Hứa Sĩ Công cung tay đáp:

− Bất luận có tìm thấy vị tiểu huynh đệ kia hay không, nội trong ba tháng Hứa Sĩ Công nhất định sẽ về đây phục mệnh.

Vương Thông Huệ nói:

− Không cần, ba tháng nữa tiểu nữ không biết sẽ ở đâu, còn sống hay đã chết, nếu có việc cần sự hiệp trợ, tiểu nữ sẽ phái người đi thỉnh.

Hứa Sĩ Công đáp:

− Nếu cô nương có lệnh, lão phu dù chết cũng không từ nan.

Đoạn cung tay một lễ, bước ra khỏi sảnh.

Vương Thông Huệ mỉm cười, cúi mình nói:

− Lão tiền bối bảo trọng.

Đoạn đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, nụ cười tắt luôn. Đối với mọi người, nàng đều rất tươi cười dịu dàng, ngôn từ khiêm nhường, duy với một mình Lãnh Như Băng là nàng lạnh lùng như với địch nhân không đội trời chung.

Vương Phi Dương cau mày, vội rảo bước đuổi theo hai người để tiễn.

Ba người thong thả đồng hành, mặc nhiên không nói. Thái độ của Vương Thông Huệ khiến cho quan hệ giữa Vương Phi Dương và Lãnh Như Băng tựa hồ như có một trở ngại.

Lúc này đã sang canh ba, gió đêm lạnh lẽo, tinh quang nhấp nháy, thiên sắc âm thầm, bóng đêm càng âm u. Lãnh Như Băng dừng chân, ngoảnh đầu lại nói:

− Thỉnh Vương huynh trở lại thôi. Đệ xin cáo biệt ở đây.

Vương Phi Dương bỗng tiến lại, nắm lấy tay của Lãnh Như Băng nói:

− Lãnh huynh, xá muội tuy tài trí hơn người, nhưng nàng vẫn còn là một nữ hài tử, khí độ không thể hào sảng được như nam tử hán chúng ta, khó tránh khỏi tính nhỏ mọn, nếu có gì khiếm khuyết với Lãnh huynh, những mong Lãnh huynh vì đệ mà dừng chấp nhặt với nàng.

Lãnh Như Băng mỉm cười:

− Vương huynh đừng để tâm, chỉ tại đệ không tốt, chưa biết đệ có chỗ nào đắc tội với lệnh muội ?

Vương Phi Dương thở dài:

− Đệ rất muốn đồng hành với hai vị tìm lệnh sư đệ, nhưng xá muội vừa tiếp nhiệm chức Giáo chủ, mọi thứ đều chưa quen thuộc, rất nhiều bất tiện, đệ không thể không ở lại để hiệp trợ nàng, khi nàng vượt qua hai giai đoạn khó khăn ban đầu, đệ sẽ lập tức đi theo các vị để tìm lệnh đệ.

Lãnh Như Băng nói:

− Đã được Hứa lão tiền bối đồng hành chiếu cố, không dám phiền thêm Vương huynh đại giá.

Hứa Sĩ Công cười ha hả:

− Thỉnh Vương thế huynh trở lại, lão phu võ công tuy kém cỏi, nhưng gian mưu quỉ kế trên giang hồ khó bề che mắt được lão phu này. Chúng ta hậu hội hữu kỳ.

Đoạn cung tay một lễ, rồi cùng Lãnh Như Băng rảo bước mà đi, thoáng chốc đã mất hút trong bóng đêm.

Hai người đi liền một mạch sáu, bảy dặm mới chậm lại, Hứa Sĩ Công hít một hơi dài, hỏi:

− Lãnh đệ, Vương cô nương dường như có thành kiến sâu đậm với Lãnh đệ, không biết vì cớ gì ?

Lãnh Như Băng cười nhạt, đáp:

− Tại hạ không hề đắc tội với nàng, còn vì sao thì chính tại hạ cũng không minh bạch.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lòng dạ nữ nhân sâu tựa biển, lão phu chịu không hiểu nổi tâm sự của họ.

Đoạn ngẩng mặt thở dài như có cảm khái vô hạn.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

− Chưa trải qua làm sao biết được. Có ai ngờ ở một thảo thất giữa chốn hoang lương hẻo lánh lại là nơi ẩn cư của một vị đại kỳ hiệp là Ngụy Tái Cường, đồng thời trân tàng một sự kiện lớn của võ lâm kéo dài liên miên hàng chục năm trời. Cũng chẳng ai ngờ một vị Huyền Hoàng Giáo chủ âm trầm tàn độc cuối cùng lại vốn là một mỹ nhân sáng chói năm xưa.

Hứa Sĩ Công tựa hồ nhớ ra điều gì trọng đại, vội dừng lại nói:

− Hỏng to rồi. Lão phu quá lú lẫn mất rồi.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chuyện gì vậy ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Mấy năm nay trong võ lâm thường xuất hiện các gian thư (thư tín viết trên thẻ tre), cứ theo lời đồn, thì các gian thư ấy đều do Ngụy Tái Cường thủ bút, dụ ngôn rằng sẽ có đại biến trong giang hồ. Sự việc này lão phu vốn nghi hoặc nhiều năm nay, vậy mà vừa rồi lại quên hỏi Ngụy lão.

Lãnh Như Băng nói:

− Sau này còn gặp lại, bí mật ấy sẽ lộ rõ thôi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, mấy hôm sau họ đã tới phủ Từ Châu.

Hứa Sĩ Công nhiều năm bôn tẩu giang hồ, biết rằng muốn đi tìm người, ắt phải liên lạc với các căn cứ võ lâm ở các nơi, nếu chỉ dựa vào sức lực của hai người thì chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Lúc này họ đi rất chậm. Có Hứa Sĩ Công giao du rộng, quen biết nhiều đồng hành, Lãnh Như Băng quả thực thêm thuận lợi. Dọc đường Hứa Sĩ Công luôn dò hỏi , nhưng vẫn chưa biết tin tức gì của Lý Tiểu Hổ.

Trưa hôm ấy, họ tiến vào huyện thành Từ Châu.

Hứa Sĩ Công cảm thấy tình thế có điều không bình thường, thấy rất nhiều nhân vật võ lâm tập trung ở Từ Châu, trong số đó có nhiều người y phục kỳ dị, tựa hồ họ đến từ những miền biên viễn hẻo lánh, lão bèn nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lãnh đệ, đã thấy gì khả nghi chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Có phải là việc rất nhiều nhân vật võ lâm tập trung ở đây ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Từ Châu là một cửa ải quan trọng tỏa đi nhiều nơi. Ở đây có Thần Võ Tiêu Cục lừng danh thiên hạ. Mấy chục năm nay nơi đây thường phát sinh biến cố, người trong võ lâm vẫn lấy Từ Châu làm nơi hội diện, điều này cũng dễ hiểu.

Kỳ quái là lần này thấy không ít người từ vùng biên viễn đến, trang phục kỳ dị, không phải nhân sĩ Trung Nguyên, xem chừng chúng ta khó có thể ở đây được hai ngày.

Lãnh Như Băng canh cánh lo cho sự an nguy của Lý Tiểu Hổ, chau mày không nói.

Hứa Sĩ Công bỗng cười ha hả:

− Lãnh đệ, đây chính là cơ hội giúp chúng ta dễ tìm được nơi hạ lạc của lệnh đệ.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

− Lão tiền bối nói vậy nghĩa làm sao ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Các nhân vật võ lâm, dù là hắc đạo hay bạch đạo đều giao du quảng bác, quen biết nhiều người, nhất là Tổng tiêu đầu của Thần Võ Tiêu Cục Thiết Kỳ Kim Hoàn Tần Phi Hổ. Lão phu hữu duyên gặp gỡ y mấy lần, tuy không thể bảo là thân giao, nhưng cũng có chút giao tình.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Có phải lão tiền bối muốn nhờ Tần Tổng tiêu đầu dò xét giùm nơi hạ lạc của Hổ đệ ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Đúng thế. Trước hết chúng ta hãy tìm một tửu lâu ăn uống chút đã, buổi chiều lão phu sẽ đến Thần Võ Tiêu Cục gặp Tần Phi Hổ. Người này rất nhiệt tâm, một lời như dao chém đá, điều hành cả

trăm người, trong tiêu cục lúc nào cũng có tối thiểu hơn hai mươi tiêu sư, tiêu cục có nhiều chi điếm trải khắp địa giang Nam Bắc, huống hồ lại tập trung biết bao nhiêu nhân vật võ lâm ở Từ Châu. Chỉ cần Tần Phi Hổ đáp ứng, há chẳng là cơ hội quá tốt để tìm ra lệnh đệ ?

Lãnh Như Băng nói:

− Lão tiền bối thật cao kiến.

Hứa Sĩ Công đáp:

− Lãnh đệ lại còn khách khí với lão phu làm gì ? Ngoài việc lão phu hơn Lãnh đệ về tuổi tác và chút ít kinh nghiệm giang hồ, còn võ công thì lão phu thua xa Lãnh đệ.

Lời lão Hứa đều thành thực. Lãnh Như Băng mỉm cười im lặng.

Hứa Sĩ Công ưa náo nhiệt, Từ Châu là chốn lão rất thông thuộc, liền đưa Lãnh Như Băng tới «Quần Anh Lâu» là tửu điếm lớn nhất ở đây.

Lúc này «Quần Anh Lâu» đầy khách, tiếng cười nói chúc rượu râm ran.

Hứa Sĩ Công phát hiện trên lầu khách nhân phần lớn là các nhân vật võ lâm, liền hạ giọng nói với tiểu nhị:

− Có chỗ nào yên tĩnh chăng ?

Gã tiểu nhị chau mày, chưa kịp lên tiếng, Hứa Sĩ Công đã dúi cho hắn một chút bạc lẻ, hắn liền đáp:

− Thỉnh nhị vị đi theo tiểu nhân.

Hắn dẫn hai người xuyên qua một đình viện, vào một phòng khách thanh nhã. Hứa Sĩ Công mỉm cười, gọi bốn món ăn, một vò rượu ngon, nhìn tiểu nhị đã ra khỏi cửa, lão nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Xe, thuyền, khách điếm, tiêu cục, nha môn là năm nơi phiền phức nhất, lão phu thường phải dùng bạc đấm mõm bọn chúng ...

Lời chưa dứt, gã tiểu nhị đã chạy vội trở lại nói:

− Nhị vị thấp giọng một chút, tốt nhất là đừng chúc rượu, phòng bên cạnh có nữ quyến.

Đoạn hắn lập tức chạy đi.

Hứa Sĩ Công vọt ra phía cửa sau, thò đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy hai thanh y tì nữ đang dìu một bạch y thiếu nữ thong thả đi ngang qua. Bạch y thiếu nữ tựa hồ thụ bệnh, mặt che mạng đen, trông bước thấp cước cao biết ngay là thể lực quá hư nhược, còn hai tỳ nữ thì khỏe mạnh, lưng đeo đoản kiếm.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Hai tỳ nữ kia rõ ràng là a hoàn của Bạch y nữ.

Bạch y nữ thì đang thụ trọng bệnh.”.

Lát sau tiểu nhị mang rượu và thức ăn tới, Hứa Sĩ Công hỏi nhỏ:

− Người ở phòng bên là ai vậy ?

Tiểu nhị do dự một lát rồi đáp:

− Là nữ nhân tạm trú.

Hứa Sĩ Công lập tức hỏi tiếp:

− Là nhân vật như thế nào ? Gồm mấy người đồng hành, từ đâu đến ? Đến được mấy ngày rồi ?

Tiểu nhị giơ ba ngón tay, đáp:

− Ba cô nương, đã ở đây bốn ngày.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Họ hay ra bên ngoài lắm ư ?

Tiểu nhị đáp:

− Không, hôm nay mới ra ngoài lần đầu.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Ngươi đã thấy mặt Bạch y cô nương chưa ?

Tiểu nhị đáp:

− Chưa hề, vị tiểu thư ấy thân thể ra hồ quá hư nhược, toàn thấy nằm trên giường có hai a hoàn phục dịch.

Hứa Sĩ Công khoát tay:

− Có việc gì ta sẽ gọi ngươi.

Tiểu nhị bước đi. Hứa Sĩ Công nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Lãnh đệ, trong giang hồ, đối phó với các thiếu nữ là cực nhất. Bọn họ nếu không phải là thân hoài tuyệt kỹ, thì lại có ám khí tuyệt độc, họ hiểm độc rất khó đề phòng. Đại trượng phu không tiện hạ độc thủ trước, bọn họ lợi dụng ngay nhược điểm này của nam nhân, chiếm không ít tiện nghi. Sau này khi nào Lãnh đệ gặp nữ nhân, nhất thiết phải cẩn thận đó.

Lãnh Như Băng đáp:

− Không sai, tại hạ bị nạn ở Đào Hoa Trang cũng là do nữ nhân cả thôi.

Đang nói bỗng có tiếng bước chân, rồi mành trúc che cửa được vén ra, một võ trang đại hán xộc vào phòng.

Hứa Sĩ Công cau mày:

− Các hạ tìm ai vậy ?

Đại hán nhìn soi mói Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng, đoạn thong thả bước ra, nói:

− Thứ lỗi, tại hạ nhận lầm người.

Hứa Sĩ Công quắc mắt quát:

− Đứng lại !

Tay lão ấn xuống mặt bàn, người đã vọt ra như tia chớp, tay hữu dùng chiêu «Kim báo lộ trảo» chộp lấy vai tả của gã đại hán.

Đại hán vội né vai tránh, hữu thủ vòng lại chộp lấy cổ tay hữu của Hứa Sĩ Công cực nhanh.

Lão Hứa lập tức trầm cổ tay hữu để tránh chưởng thế, trong bụng thầm ngạc nhiên:

“Tiểu tử này võ công chẳng tầm thường.”.

Gã đại hán đã quay đầu lại cười khẩy nói:

− Huynh đài đánh lén từ phía sau là có dụng ý gì ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Quang minh chính đại thì đừng bỏ chạy, Hứa mỗ này mấy chục năm bôn tẩu giang hồ há lại không đuổi kịp.

Đại hán nói:

− Không hiểu ...

Hứa Sĩ Công ngẩn ra:

− Không hiểu ? Không hiểu cái gì ?

Đại hán thừa lúc đối phương ngẩn ra trong giây lát, lập tức công liền mấy chiêu.

Hứa Sĩ Công không ngờ hắn triển khai công kích mau lẹ như vậy, bị mất thế thượng phong.

Gã đại hán thì vừa đánh vừa nói:

− Ai không quang minh chính đại. Ai bỏ chạy ?

Gã liên tiếp công kích thêm mấy chiêu, võ công cao cường, vượt hẳn dự liệu của Hứa Sĩ Công.

Lãnh Như Băng lao ra, nói nhỏ:

− Lão tiền bối, để tại hạ đối phó với y.

Chàng phi thân qua màn chưởng ảnh giữa hai người, năm ngón tay chộp tới mạch huyệt ở cổ tay hữu của đại hán.

Đại hán không ngờ thủ pháp của chàng thần tốc đến mức ấy, chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, mất hết kình lực.

Hứa Sĩ Công tức thời điểm ngay huyệt mệnh môn của hắn, nói:

− Tại hạ tuy không định đả thương người, nhưng nếu tình thế bức bách, có giết một vài kẻ cũng không sao.

Đại hán định hô cứu, nhưng nghe vậy quả nhiên bậm môi lại ngay.

Hứa Sĩ Công lôi đại hán vào trong phòng, điểm bốn huyệt đạo trên tứ chi, ấn hắn ngồi xuống ghế, cười nói:

− Lão phu chỉ hỏi vài câu, nếu các hạ thực thà hồi đáp, lão phu sẽ lập tức thả ra ngay.

Đại hán lạnh lùng đáp:

− Còn tùy hỏi câu gì, nếu không thể hồi đáp, thì dù đầu rơi máu chảy, tại hạ cũng chẳng thể làm cho các hạ như ý.

Hứa Sĩ Công thầm tán thưởng, hỏi:

− Lão phu tự tin sẽ không gây khó dễ ... Các hạ bám theo chúng ta, có phải là để dò xét nội tình ?

Đại hán đáp:

− Tại hạ phụng mệnh giám sát «Quần Anh Lầu» này, không riêng nhị vị, mà phàm là ai vào Quần Anh Quán, tại hạ đều phải dò xét xem họ từ đâu tới, diện mạo, tuổi tác thế nào.

Hứa Sĩ Công nói:

− Nghĩa là huynh đài làm theo lệnh của người khác ?

Đại hán nói:

− Chẳng lẽ tại hạ dám lừa đối các vị ?

Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:

− Không biết huynh đài có thể đưa chủ nhân tới đây để lão phu kiến cáo ?

Đại hán đáp:

− Điều này thứ cho tại hạ khó vâng mệnh.

Lãnh Như Băng tự biết mình chưa duyệt lãm giang hồ nên không nói một lời.

Hứa Sĩ Công giải huyệt cho gã đại hán, nói:

− Huynh đài có thể đi.

Đại hán đứng dậy, định bước ra, bỗng Hứa Sĩ Công cầm chén rượu dưới bàn lên, nói:

− Vừa rồi lão phu đắc tội, xin được phụng kính chung rượu này.

Đại hán do dự một chút, đoạn nhận chung rượu uống cạn rồi quay người bước ra.

Hứa Sĩ Công cung tay, nói:

− Thứ cho lão phu không tiễn.

Đại hán đã tới cửa, bỗng quay đầu lại, nói:

− Tại hạ có lời khuyến cáo, nhị vị tốt nhất nên sớm rời khỏi chốn này.

Cũng không đợi Hứa Sĩ Công hồi đáp, đại hán đã chạy ngay ra khỏi phòng.

Hứa Sĩ Công bỗng nói:

− Lãnh đệ hãy chờ ở đây. Lão hủ đến Thần Võ Tiêu Cục tìm Tần Phi Hổ. Ở đất Tô Châu này lão ta là nhân vật chủ chốt, có tai mắt khắp nơi. Trong vòng mấy trăm dặm, khó có động tĩnh nào qua được mặt lão ta. Đến dò hỏi lão ta về tin sư đệ là tiện nhất. Lâu thì một giờ, mau thì nửa giờ lão phu sẽ trở lại đây.

Lão Hứa nôn nóng, nói đi là đi, lập tức đứng dậy, quay mình vọt đi luôn.

Lãnh Như Băng lo cho sự an nguy của Lý Tiểu Hổ, chẳng thiết ăn uống, liền ngồi tỉnh tọa điều tức.

Vừa vận hành chân khí, tĩnh tâm gạt bỏ mọi phức niệm, bỗng có một tiếng kêu rất nhỏ vọng lại. Tiếng kêu lộ rõ vẻ kinh sợ. Lãnh Như Băng trong lòng máy động, nghĩ đến hai thanh y tỳ nữ vừa rồi dìu bạch y thiếu nữ đi ngang qua, chàng bèn đứng dậy chạy ra ngoài.

Chỉ thấy ngoài sân vắng lặng, tiếng cười nói là từ phía tiền diện vọng vào ồn ào. Lắng tai nghe, không có thanh âm gì khả nghi.

Phòng bên cạnh ở xa một chút, rất yên tĩnh, ngoài cửa có mấy chậu hoa, gió lay động nhẹ hai cánh cửa phòng, khiến cánh cửa cứ liên tục mở ra đóng vào.

Chàng sinh nghi, liền bước tới đó, bụng nghĩ thầm:

“Nếu trong phòng không có người thì thôi, nếu có nữ nhân, mình vào đó liệu có tiện chăng ...”.

Chàng đã tới bên cửa, lập tức giật mình.

Cách cửa ba thước, ở bên trong, hai tì nữ bị điểm huyệt nằm nghiêng, một tấm rèm vải che cảnh vật bên trong, không biết tình hình nội thất thế nào.

Lãnh Như Băng bước vào, thong thả vén tấm rèm vải, ngầm vận kình lực toàn thân vào hữu thủ, chuẩn bị giáng một đòn phá thạch thiên kinh.

Bên trong, trần thiết vẫn nguyên vẹn, không hề bị xáo trộn, một mùi thanh hương thoang thoảng.

Trên giường buông mùng, tựa hồ có một thiếu nữ trùm chăn nằm đó, tấm chăn màu hồng, khiến không thể xác định có đúng là người nằm trong chăn hay chăng.

Mọi thứ đều ngăn nắp, nếu không thấy hai tỳ nữ nằm kia, thì chẳng ai ngờ ở đây vừa phát sinh sự tình.

Lãnh Như Băng hắng giọng hỏi:

− Có ai không ?

Tấm chăn hơi động đậy, nhưng không có tiếng hồi đáp.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Rõ ràng là nữ nhân nằm kia. Mình đường đường trượng phu, há có thể bước vào.” Bèn buông rèm đang định thoái lui, bỗng nghĩ:

“Hai tỳ nữ đã bị điểm huyệt, trong này rõ ràng phát sinh sự biến, nếu ta giữ lễ nam nữ, không cứu người, chẳng phạm đại tội hay sao ?” Đang nghĩ thế, bỗng nghe có tiếng bước chân đằng sau. Chàng chỉ còn cách nấp vào sau cánh cửa, ngưng thần nín thở.

Một bóng người gầy gò, y phục màu xám, tiến vào, tiến thẳng đến chỗ chiếc giường, đưa tay vén màn, lật tấm chăn màu hồng ra. Nằm trên giường là Bạch y thiếu nữ, tóc lõa xõa che mặt, không nhìn rõ diện mạo.

Người vừa vào có vẻ đắc ý mỉm cười, dĩ nhiên không phát giác Lãnh Như Băng nấp sau cánh cửa. Hắn đứng xéo góc với chàng, chỉ cần quay mặt một chút, sẽ nhìn thấy chàng ngay, nhưng hắn đang đắc ý, chỉ chằm chằm nhìn bạch y thiếu nữ.

Lãnh Như Băng ngầm chuẩn bị, chỉ cần gã kia có hành động phi lễ với thiếu nữ chàng sẽ lập tức động thủ.

Chỉ thấy gã kia lấy mặt nạ đeo lên mặt, rồi đưa tay về phía sau lưng thiếu nữ.

Lãnh Như Băng đang định xuất thủ, nhưng thấy thủ pháp của gã kia tựa hồ là để giải huyệt, bèn ngừng lại, nghĩ:

“Lỡ ta giết lầm người thì phiền, thôi cứ chờ xem, không để cho hắn có hành động phi lễ là được.”.

Chỉ thấy hai tay gã kia không ngừng xoa bóp sau lưng thiếu nữ một hồi, mới thấy thiếu nữ thở một hơi dài và động đậy chân tay. Gã kia hắng giọng nói:

− Cô nương đừng sợ, chỉ cần ngươi vâng lời ta, ta quyết không sát hại ngươi.

Bạch y nữ bỗng ngồi nhỏm dậy, kinh hãi kêu lên:

− Ngươi là ai ?

Gã kia xua tay nói:

− Đừng nói lớn, hai tỳ nữ của ngươi đã bị điểm huyệt, chớ mong chúng cứu ngươi.

Bạch y nữ hỏi:

− Ngươi muốn gì ?

Gã kia đáp:

− Tại hạ chỉ thỉnh giáo một điều, nếu cô nương chịu nói thực, tại hạ quyết không sát hại cô nương, còn nếu không đáp ứng, thì đừng trách tại hạ dùng độc thủ.

Lãnh Như Băng rất lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

“Thiếu nữ đã được giải huyệt mà không hề kháng cự, điều này chứng tỏ là nàng không biết võ công, hoặc tự biết không thể địch nổi nên chẳng dám vọng động. Gã kia thỉnh giáo nàng chuyện gì đây ?”.

Gã kia lấy chăn khoác lên người thiếu nữ, nói:

− Cô nương thân thể hư nhược, không cần làm gì cả.

Bạch y nữ nói:

− Người muốn hỏi gì ?

Gã kia đáp:

− «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm».

Lãnh Như Băng giật mình, nghĩ:

“Kỳ quái. Cứ theo lời giảng của Trần đại hiệp, chỉ có Trần đại hiệp và Nam Cương Nhất Kiếm biết «Thiên Long Bát Kiếm», làm sao gã kia lại hỏi bạch y nữ ?”.

Chỉ nghe gã kia nói tiếp:

− Cô nương chớ lừa dối tại hạ, vì như vậy sẽ chỉ bất lợi cho cả hai chúng ta.

Bạch y nữ trầm ngâm một hồi rồi đáp:

− «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm» là những tuyệt kỹ không phải ai cũng có thể học thành. Nếu ngươi không có thiên phú tuyệt hảo thì dù tiểu nữ có nói cho biết khẩu quyết, cũng vô ích ...

Gã kia nói:

− Chuyện đó khỏi cần cô nương lo hộ. Chỉ cần cô nương nói ra khẩu quyết là đủ rồi.

Bạch y nữ thở dài nói:

− Tiểu nữ khuyên người đừng có học.

Gã kia hỏi:

− Vì sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Vì tiểu nữ dù có truyền cho ngươi «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm» thì bản thân cũng chẳng bảo toàn được tính mạng, ngươi một khi đã thuộc khẩu quyết rồi tất sẽ giết ngay tiểu nữ.

Gã kia cười hiểm độc:

− Cô nương thật thông minh, đoán đúng ngay ý định của tại hạ. Kỳ thực cô nương dung mỹ như hoa, tại hạ rất thương cảm. Một kẻ dù tâm địa độc ác cũng chẳng nỡ giết hại cô nương. Nhưng tại hạ làm thế này cũng chỉ vì bất đắc dĩ.

Bạch y nữ nói:

− Chẳng qua người sợ tiểu nữ đem «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm» tái truyền cho kẻ khác.

Gã kia nói:

− Không sai. Nếu ai cũng biết yếu quyết, thì còn gì là võ lâm tuyệt học nữa.

Bạch y nữ nói:

− Đáng tiếc người chỉ phí tâm cơ.

Gã kia nổi giận:

− Nếu ngươi còn khi dễ ta một lời, ngươi sẽ phải nếm thống khổ đó.

Bạch y nữ tiếp:

− Tuy người đeo mặt nạ khiến tiểu nữ không nhìn thấy diện mạo, nhưng tiểu nữ thấy thân thế, cốt cách của người quyết chẳng thể nào phối luyện thành công «Tu La Tam Thức» và «Thiên Long Bát Kiếm».

Gã kia hừ một tiếng, định cất tiếng đả kích thì bạch y nữ đã nói tiếp:

− Võ công tuy ai cũng có thể học, nhưng không phải người nào cũng luyện thành tuyệt kỹ. Sư thừa cố nhiên là trọng yếu, song yếu tố quyết định là thiên tính bẩm sinh. Trông thân thể cốt cách của người, tuy cũng bình thường, nhưng không tài gì luyện thành võ công tuyệt thế được đâu.

Giọng nói của nàng tuy yếu ớt, nhưng rất thành thực và kiên quyết. Nàng hít một hơi dài, nói tiếp:

− Huống hồ ngươi đã lớn tuổi, nếu tiểu nữ đoán không sai, tối thiểu cũng ngoại tứ tuần, muốn luyện «Tu La Tam Thức», hiển nhiên đã muộn.

Gã kia tựa hồ chịu lời nàng nói là đúng, trầm tư hồi lâu, mới nói:

− Vậy ta có thể luyện «Thiên Long Bát Kiếm» được chăng ?

Bạch y nữ đáp:

− Không được ...

Lời nàng chưa dứt, gã kia đã giận dữ ngắt lời.

− Ngươi nói vậy, hóa ra lão phu chẳng làm nên trò gì hay sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Toàn bộ tinh hoa của «Thiên Long Bát Kiếm» là ở chiêu cuối cùng. dùng khí sử kiếm, đả thương địch nhân trong vòng một trăm bước. Lãnh lão tiền bối năm xưa sáng lập «Thiên Long Bát Kiếm» mà đến lúc tạ thế cũng chưa luyện thành toàn bộ tám chiêu. Tài năng của Lãnh lão tiền bối cao gấp người hàng trăm lần còn chưa luyện thành tinh hoa của «Thiên Long Bát Kiếm», chứ đâu phải tiểu nữ khi dể gì người.

Gã kia nghe bạch y nữ kể lại chuyện ngày xưa đầy sức thuyết phục, chờ nàng dừng lời mới hỏi:

− Chẳng lẽ lão phu học bảy chiêu cũng không được hay sao ?

Lãnh Như Băng tự nhủ:

“Thì ra người sáng lập «Thiên Long Bát Kiếm» là một lão tiền bối họ Lãnh.”.

Bạch y nữ trầm ngâm hồi lâu, mới đáp:

− Không được bảy chiêu cũng học chẳng nỗi.

Gã kia nói:

− Lão phu không tin như vậy. Ngươi cứ nói thử chiêu thứ nhất xem nào ?

Bạch y nữ nói:

− Được ! Ngươi chưa tin thì cứ thử mà coi. «Thiên Long Bát Kiếm», chiêu thứ nhất là «Tiềm long thăng thiên» phải biết phối hợp Bát Quái với Cửu Cung, kiếm giơ chéo, người theo kiếm búng mình lên cao tối thiểu một trượng, mới chúc kiếm đáp xuống, biến hóa sang chiêu «Long du đại hải». Thử hỏi khinh công của người có đạt tới cảnh giới tay không rời kiếm, thân không tạo thế, dồn lực vào kiếm mà theo kiếm bay lên, đó người tự xác định xem có làm nổi chăng ?

Lãnh Như Băng nghe bạch y nữ kể đúng tên và động tác của hai chiêu «Thiên Long Bát Kiếm», thì vô cùng kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Nàng không hề hoang ngôn !”.

Chỉ nghe gã kia nói:

− Lão phu tự thấy khinh công đủ để tập luyện. Ngươi nói rõ chiêu thuật đi.

Bạch y nữ hỏi:

− Người thực sự muốn học ư ?

Gã kia đáp:

− Hai loại võ công tuyệt thế như vậy, ai mà chẳng quyết tâm dốc lòng luyện tập ?

Bạch y nữ suy nghĩ một lát, nói:

− Người đã liệu định tiểu nữ sẽ truyền võ công, thiết nghĩ rằng đã sớm có chuẩn bị.

Người kia đáp:

− Cô nương có gì phân phó, xin cứ nói hết ra.

Bạch y nữ hỏi:

− Người có đem theo bảo kiếm chăng ? «Thiên Long Bát Kiếm» vô cùng kỳ ảo, há có thể chỉ tay không mà luyện ?

Gã kia hỏi:

− Nghĩa là thế nào ?

Bạch y nữ đáp:

− Người cầm bảo kiếm đứng ở giữa phòng, nghe tiểu nữ nói chiêu nào thì luyện tập theo cho đúng.

Gã kia rút ra một cây chủy thủ dài chừng một thước, nói:

− Tại hạ không đem theo bảo kiếm, dùng tạm thứ này được chăng ?

Bạch y nữ đáp:

− Cũng tạm được ! Ngươi hãy ra giữa phòng mà đứng, nghe tiểu nữ nói khẩu quyết.

Gã kia bỗng cười khẩy nói:

− Đêm nay quyết chẳng một ai tới đây, nếu cô nương tính giở quỉ kế gì thì chỉ là tự chuốc lấy khổ não.

Bạch y nữ nói:

− Người tin lời tiểu nữ hay không thì tùy. Dù sao tiểu nữ cũng chẳng đủ sức kháng cự, người muốn giết tiểu nữ thì chỉ cần vung tay một cái là xong.

Gã kia bỗng thoái lui ba bước, giơ chùy cao lên, hỏi:

− Chiêu thứ nhất gọi là «Tiềm long thăng thiên» phải không ?

Hắn vừa thoái lui, Lãnh Như Băng định lẻn từ sau cánh cửa để ra ngoài, nhưng không thể kịp, Bạch y nữ đã nhìn thấy chàng.

Lãnh Như Băng giật mình:

“Dường như ta đã gặp cô nương này trên Liên Vân Lư thì phải ?” Sợ nàng cất tiếng gọi, chàng ngầm để tụ chân khí, chuẩn bị xuất thủ.

Nào ngờ chỉ thấy Bạch y nữ vô cùng điềm tĩnh, thong thả nói:

− Không sai ! Chiêu thứ nhất là «Tiềm long thăng thiên», có điều phương vị cước bộ của ngươi chưa đúng.

Gã kia hỏi:

− Tư thế này người tập võ đều sử dụng khi khởi thủ, không đúng ở chỗ nào ?

Bạch y nữ cười:

− Ngươi cần nghe cho kỹ, đây là cơ hội hiếm có đó.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động nghĩ:

“Nghe lời nàng tựa hồ như nói với ta vậy.”.

Gã kia đáp:

− Hừ, cô nương đã rơi vào tay ta, không nói mà được với ta ư ?

Bạch y nữ nói:

− Nếu võ công thiên hạ tương tự như «Thiên Long Bát Kiếm» thì chẳng cần gọi nó là tuyệt học.

Gã kia nói:

− Được, ngươi mau nói chỗ sai của ta coi.

Bạch y nữ hỏi:

− Minh điệp bát quái, ám hàm cửu cung, người có hiểu là gì không ?

Gã kia hỏi:

− Là phương pháp đặt chân chứ gì ?

Bạch y nữ đáp:

− Người chậm hiểu như vậy thì bao nhiêu lâu mới dạy xong cho ngưởi ?

Gã kia lạnh lùng nói:

− Ngươi bận bịu lắm sao ? Một tháng không xong thì hai tháng, hai tháng không chưa được thì nửa năm.

Bạch y nữ nói:

− Chỉ e ngươi không sống được nửa năm nữa, thế chẳng tiếc lắm sao ?

Gã kia nổi giận:

− Ngươi có truyền thụ hay không thì bảo ?

Bạch y nữ đáp:

− Truyền thì truyền. Tả cước đặt ở kiều vị, hữu cước ở trung cung.

Gã kia y lời đặt chân, hỏi:

− Đúng chưa ?

Bạch y nữ đáp:

− Đúng rồi ! Nghe đây mà di động phương vị của cước bộ.

Đoạn nàng thong thả nói cách đặt chân phối hợp bát quái cửu cung.

Gã kia đi được mấy bước đầu đúng phương vị, nhưng sau đó thì cước bộ rối loạn, đầu óc căng thẳng vã cả mồ hôi mặt.

Hắn dừng chân, đưa tay lau mồ hôi, chưa kịp cất tiếng, bạch y nữ đã quát:

− Sao lại đứng bất động như vậy ?

Gã kia đáp:

− Cước bộ chưa ổn thì bất động chứ sao.

Bạch y nữ nói:

− Được, hiện tại muốn tập chính thức, thì hãy đặt kiếm ngang ngực hình chữ nhất, chính ý thành tâm.

Gã kia quả nhiên làm theo, nhắm mắt, để tụ chân khí ở đan điền, chuẩn bị.

Tuy hắn đeo mặt nạ, nhưng nhìn tư thế, cử chỉ có thể thấy hắn rất thành tâm.

Bạch y nữ nói:

− Tả thủ lệnh động kiếm quyết, hữu thủ đưa kiếm chéo lên một góc lệch phân nửa so với thân mình.

Lãnh Như Băng thầm kinh ngạc:

“Không sai ! Đúng là biến hóa khởi thủ của «Thiên Long Bát Kiếm», làm sao nàng lại biết ?”.

Bạch y nữ dạy xong một chiêu, người đã mệt, mồ hôi đầm đìa.

Gã kia tuy chiếu theo khẩu thuật của Bạch y nữ mà luyện, nhưng phương vị cước bộ vẫn chưa biết phối hợp. Điều này cũng dễ hiểu, bởi vì «Thiên Long Bát Kiếm» là tuyệt học phức tạp, biến hóa kỳ ảo, ngay tài hoa như Thần Phán Trần Hải còn phải khổ luyện mấy năm mới thành, mà cũng chưa ngộ hết sự biến hóa của kiếm thế nữa là gã kia. Gã kia tựa hồ tự biết không thể nhớ được yếu quyết chỉ qua lời nói của người khác, mà dù có nhớ, thì trong thời gian ngắn cũng khó bề luyện tập thành công, bèn cất chủy thủ vào bao, nói:

− Ta những tưởng chỉ ba ngày sẽ tập xong «Thiên Long Bát Kiếm», bốn ngày sau đó sẽ tập «Tu La Tam Thức», là sẽ trở thành vô địch trong đại hội Từ Châu lần này, nhưng xem ra năm bảy ngày chẳng xong nổi.

Bạch y nữ nói:

− Điều đó chỉ tại ngươi kém cỏi.

Gã kia cười nhạt nói:

− Ta tính lầm thời gian, nhưng không thay đổi phương sách, hiện tại ta đi chuẩn bị một cỗ xe ngựa để mang ngươi rời khỏi nơi này, đến một nơi vắng vẻ, tập cho kỳ được hai tuyệt kỹ kia.

Bạch y nữ nói:

− Có năng lực thì làm gì cũng được, ngươi đã không tập được thì vĩnh viễn cũng chẳng thành, dù có biết cũng khó ngộ đến tinh hoa thâm thúy.

Gã kia nổi giận:

− Dù chỉ học được sơ sơ, ta cũng phải biết hết yếu quyết đã.

Đoạn hắn điểm huyệt đạo của bạch y nữ, rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Lãnh Như Băng nghe hắn nói đi chuẩn bị xe ngựa, vội nép mình vào sau cửa, chờ gã kia đi một lát mới thong thả bước ra.

Lúc này bạch y nữ nằm ngửa bất động trên giường, giương tròn mắt nhìn Lãnh Như Băng. Nàng đã bị điểm ma huyệt, muốn nói chẳng được.

Lãnh Như Băng ngắm nhìn bạch y nữ, thấy nàng mỹ lệ tột cùng, toàn thân không có một khiếm khuyết gì, ngoại trừ nước da hơi xanh và người hơi gầy một chút. Chàng đưa tay giải huyệt cho nàng thật chuẩn.

Bạch y nữ đảo mắt qua lại, từ từ ngồi dậy.

Lãnh Như Băng nhìn nàng vất vả ngồi dậy, mặt lấm tấm mồ hôi, dường như vận dụng khí lực toàn thân, thì thầm nghĩ:

“Người này thân thể quá hư nhược, không biết làm sao làm sao lại nhớ kỹ đến chiêu thế kỳ ảo của «Thiên Long Bát Kiếm» ?”.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Công tử chẳng giữ qui củ gì cả.

Lãnh Như Băng kinh hãi nghĩ:

“Mình đứng đây nhìn nàng quả có chút vô lễ.”.

Bèn thoái lui hai bước, nói:

− Tại hạ, tại hạ ...

Bạch y nữ lau mồ hôi mặt, nói:

− Kẻ kia sắp trở lại, công tử không đi sẽ bị hắn phát giác đó.

Lãnh Như Băng nghiêm trang đáp:

− Cô nương đừng ngộ nhận, tại hạ hoàn toàn không có ý lưu lại ở đây lâu ...

Cô nương sắp bị nguy hiểm, không biết tại hạ có thể giúp gì được chăng ?

Bạch y nữ nói:

− Vì sao công tử muốn cứu tiểu nữ ? Tiểu nữ được cứu phải cảm tạ như thế nào đây ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là việc bình thường, đâu phải để người cảm tạ.

Bạch y nữ nói:

− Tiểu nữ bình sinh không muốn chịu ơn ai, nếu công tử không chịu nhận cảm tạ, tiểu nữ chẳng dám phiền công tử tương trợ.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Người này tính cách cao ngạo, thật tương phản với thân thể hư nhược của nàng nhưng ta đã gặp cảnh này, đâu có thể bỏ mặc nàng lâm nguy.” Trong nhất thời, chàng chưa biết nên làm thế nào mới phải.

Chàng đang do dự, bỗng cảm thấy một luồng ám lực vô thanh vô tức nhưng cường mãnh dị thường đã ập tới ngay sau lưng chàng.

Luận về võ công của Lãnh Như Băng, tuy tình huống đột biến, chàng vẫn có thể vọt mình né tránh, nhưng chàng chợt nghĩ, như vậy ắt ám kình kia sẽ giáng thẳng vào bạch y nữ. Trong khoảnh khắc ấy, chàng liền vận khí quét ngang một chưởng.

Nhưng chưởng pháp của chàng đã chậm hơn một bước. Ám kình kia thanh thế cực trọng, Lãnh Như Băng cảm thấy mắt nổ đom đóm, người chuối về phía trước, miệng ộc ra một bụm máu bắn thẳng vào người bạch y nữ.

Kẻ vừa rồi đã giáng một chưởng vào yếu huyệt «Mệnh môn» sau lưng Lãnh Như Băng. Còn Lãnh Như Băng thì tả thủ tựa xuống giường, hữu thủ quét một chưởng về phía sau.

«Bình» một tiếng, song chưởng tương tiếp, Lãnh Như Băng lảo đảo hai bước mới bình ổn cước bộ. Kẻ kia một chưởng toàn lực đẩy lui ba bước. Song phương vừa rồi đều dùng toàn lực phát chưởng, trong nhất thời đều không còn khí lực để tái công kích, mà đứng đối diện nhìn nhau.

Chương 20: Nhiếp Hồn Đại Pháp

Lãnh Như Băng gượng đề tụ chân khí để bình ổn khí huyết đang nhộn nhạo, nhìn kẻ vừa tấn công chàng.

Đó là một gã đại hán tuổi trạc tứ tuần, mày rậm mắt xếch, thân thể khôi vĩ, hiển nhiên không phải là kẻ uy hiếp thiếu nữ ban nãy.

Song phương đứng đối mặt, không ai lên tiếng, tựa hồ đều tranh thủ thời gian vận khí điều tức.

Bỗng Lãnh Như Băng cảm thấy sau lưng có người ấn nhẹ vào huyệt đạo của chàng, tuy ấn rất nhẹ, nhưng đúng ngay vào đại yếu huyệt, chỉ cần mạnh thêm vài phần là chàng sẽ thụ trọng thương. Chàng biết sau lưng không có ai, vậy người vừa điểm huyệt chính là bạch y nữ, bất giác chàng nổi giận, định phát tác, thì nghe thanh âm rành rọt ngay bên tai chàng:

− Công tử hãy mau xuất thủ, hắn thụ thương rồi.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thương thế của ta e còn trầm trọng hơn hắn, có lẽ chẳng còn khí lực đối địch.” Nghĩ vậy song chàng vẫn cất bước tiến lại gần gã đại hán khôi vĩ.

Đại hán thong thả giơ tay hữu, chú mục nhìn Lãnh Như Băng, thủ thế.

Bên tai chàng văng vẳng thanh âm của bạch nữ y:

− Chân đặt trung cung, thẳng người lên. Nếu không thắng thì cũng đạt được cục diện lưỡng bại câu thương.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Cô nương hay gớm, đã biết ta nội thương trầm trọng, không thể thắng địch, còn muốn ta xuất thủ lưỡng bại câu thương, thật là nhân tâm tối độc !”.

Nhưng tay chàng đã vung, cục thế đã thành kiếm tuốt cung giương, không đánh địch, địch tất đánh ta, đành y lời nàng chân đặt ở trung cung, người thẳng lên, phóng một chiêu «Trực đảo hoành long».

Đại hán đưa tay tả tiếp chưởng. Chưởng này cả đôi bên đều liều mạng sống chết.

Lãnh Như Băng thụ trọng thương chưa hồi phục, sau chưởng liều chết này, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân nhộn nhạo, bóng người trước mặt đung đưa, thân hình chàng thì lảo đảo, loạng choạng. Gã đại hán rên lên một tiếng «hự» quay người bỏ chạy ra khỏi phòng.

Lãnh Như Băng gắng gượng để tụ chân khí, ổn trụ thân hình, ngoảnh đầu lại, chỉ thấy bạch y nữ chống tay hữu xuống giường, vẻ kinh hãi trên mặt chưa tan hết, khóe miệng như mỉm cười nói:

− Kết quả tốt hơn tiểu nữ dự liệu một chút.

Lãnh Như Băng thần trí chưa mê loạn, cười khẩy:

− Tại hạ thụ thương một chút, sá kể gì đâu ?

Bạch y nữ nói:

− Công tử thụ thương trước hắn, hơn nữa phạm đến nội tạng, còn người kia bất quá chỉ bị chưởng lực cực mạnh của công tử chấn động, đẩy lùi vài bước, nhất thời khí huyết nhộn nhạo, chứ không sao. Nhưng công lực của hắn lại kém công tử chút ít. Công tử đã vì tiểu nữ mà thụ trọng thương, phải tốc chiến tốc thắng mới giành lợi thế. Nếu để lâu, chân khí sẽ tiêu tán, chỉ còn cách thúc thủ chịu chết.

Lãnh Như Băng kinh ngạc nghĩ thầm:

“Trông nàng xanh xao yếu ớt, rõ ràng không biết võ công, sao lại am hiểu như vậy ?”.

Bạch y nữ nói tiếp:

− Người kia chỉ cần vận khí điều tức một lúc sẽ hoàn toàn hồi phục. Công tử thì quyết không thể trong một thời gian ngắn có thể làm được như hắn. Đợi khi công tử bị tán loạn chân khí, hắn tái xuất thủ công kích, công tử chắc chắn sẽ tử thương dưới tay hắn, chi bằng trong lúc còn dư lực, tức thời xuất thủ liều mạng, trong khi hắn còn chưa kịp hồi phục. Tiểu nữ dự liệu cục diện lưỡng bại câu thương, nhưng kết quả khá hơn hắn, công tử vẫn còn đủ sức chi trì.

Lãnh Như Băng hít một hơi dài, thoái lui mấy bước, toàn thân dựa vào tường, từ từ nhắm mắt, vận khí điều tức. Chàng lúc này đã quá mỏi mệt, chẳng còn bụng dạ nào nghe bạch y nữ nói gì nữa. Bạch y nữ nhìn chàng, đoạn lau mồ hôi trên mặt, bước xuống giường, thong thả tiến lại bên chàng.

Lãnh Như Băng nhắm nghiền hai mắt, không có cảm giác gì.

Bạch y nữ đột nhiên đưa tay điểm vào đại huyệt «Trung nhũ» của chàng.

Chàng đã không còn có thể vận khí để kháng, lập tức cảm thấy toàn thân tê dại, ngã bệt xuống đất.

Điểm huyệt vừa rồi, bạch y nữ cũng đã phải dùng hết khí lực của toàn thân, Lãnh Như Băng bị ngã,

nàng cũng toát mồ hôi đầm đìa, loạn choạng lùi bốn năm thước tựa vào thành giường mới không bị ngã.

Lúc bình nhật, mỗi khi nàng dùng khí lực như vậy, hắn đã ngã gục, nhưng tình thế hiểm ác lúc này tựa hồ khởi phát tiềm lực sống của nàng, nàng dựa vào thành giường một lát, rồi cất bước đi ra cửa.

Hai tỳ nữ vẫn đang nằm nhắm mắt bên cửa. Bạch y nữ nhìn kỹ hai tỳ nữ một hồi, đoạn dùng chân đá vào người họ. Một tỳ nữ động đậy một hồi rồi ngồi dậy.

Bạch y nữ lau mồ hôi trên mặt, nói:

− Hoàng Cúc, ngươi mau giải huyệt cho Tố Mai.

Tỳ nữ ứng thanh, giải huyệt cho tỳ nữ kia.

Khi hai tỳ nữ đã tỉnh dậy cả, Bạch y nữ bỗng cảm thấy trong người nhẹ hẫng, người lảo đảo, loạng choạng.

Tỳ nữ hốt hoảng kêu:

− Cô nương !

Rồi cùng vội vàng đỡ hai bên.

Bạch y nữ nói:

− Chúng ta phải lập tức lên đường.

Hoàng Cúc sững sờ hỏi:

− Cô nương, chúng ta đã hẹn với phu nhân tương kiến ở đây, sao lại tùy tiện bỏ đây đi ?

Bạch y nữ đáp:

− Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, lưu lại đây thêm sẽ vô cùng nguy hiểm ... Tố Mai, mau đi lấy xe ngựa đem tới ngõ hẻm phía cửa sau.

Tố Mai vâng dạ, bước ra.

Bạch y nữ nói:

− Hoàng Cúc, vừa rồi chúng ta tưởng đã tận số rồi.

Hoàng Cúc vô cùng hổ thẹn, đáp:

− Chúng tỳ nữ tội đáng chết, để tiểu thư phải kinh sợ.

Bạch y nữ sợ nói:

− Chúng ta chưa hề bôn tẩu giang hồ, làm sao biết được những trò ma quỉ của chúng.

Hoàng Cúc nói:

− Tỳ nữ và Tố Mai đang cười nói vui vẻ, bỗng ngửi thấy một mùi lạ, liền bị ngất xỉu, chỉ kịp kêu lên một tiếng.

Bạch y nữ nói:

− Đó là mê hương.

Hoàng Cúc nói:

− Tiểu thư thông minh tuyệt thế, chắc là cũng biết cách khắc chế mê hương.

Hoàng Cúc chừng mười lăm tuổi, đối với bạch y nữ yêu kính hết mực, thấy nàng nhắm mắt dưỡng thần, vội im lặng xoa bóp cho nàng.

Lát sau Tố Mai chạy vào nói:

− Bẩm cô nương, xe ngựa đã sẵn sàng.

Bạch y nữ nói:

− Mau thu xếp hành trang.

Tố Mai chạy vào, rồi lại chạy ra ngay, hốt hoảng:

− Cô nương sao lại có một thanh niên đang nằm trong kia ?

Bạch y nữ đáp:

− Ta biết rồi, chúng ta mang chàng đi cùng. Ngươi hãy dùng chăn bọc kín chàng lại, mang ra xe trước đi.

Một lát sau chiếc xe rời hẻm, chạy ra đại lộ, thấy có rất nhiều nhân vật võ lâm đeo đao kiếm qua lại.

Tố Mai hỏi nhỏ:

− Tiểu thư, chúng ta đi đâu đây ?

Từ trong xe, bạch y nữ vén tấm vải che cửa, nói:

− Chạy tới Liệt Phụ Chủng ở ngoại thành.

Tố Mai sững sờ:

− Nơi ấy hoang lương, âm u, ta đến đó làm gì ?

Tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng không dám hỏi, đành giục ngựa phóng ra ngoại thành.

Liệt Phụ Chủng cách Từ Châu bảy, tám dặm là một nhà mồ rất lớn, tương truyền mấy trăm năm trước có một phu nhân mỹ lệ họ Đường, phu quân lâm trọng bệnh mà chết, để lại cho thiếu phụ một gia sản đồ sộ. Người trong gia tộc đố kỵ, vu cho nàng tư tình, buộc nàng phải cải giá, nhưng thiếu phụ nổi giận, đào một cái huyệt ngay bên cạnh mộ phu nhân mà tự vẫn. Hai mươi mốt ngày sau khi thiếu phụ chết, đêm đêm từ nơi đó lại văng vẳng tiếng ai oán thê lương, gia tộc bèn xây cho thiếu phụ một tòa nhà mồ cực lớn, cứ mồng một, ngày rằm đều có người trong gia tộc đến thắp nhang cúng vái vong hồn tiết phụ. Từ đó tiếng khóc tắt hẳn, tiếng tăm Liệt Phụ Chủng lan truyền mấy trăm dặm, nhang khói liên tục hàng trăm năm, sau đó do hoàn cảnh binh liên họa kết, loạn lạc tơi bời, gia tộc tiêu tán, nhang khói cũng tuyệt, Liệt Phụ Chủng biến thành một khu mà mồ hoang lương, âm u lạnh lẽo.

Xe chạy năm dặm, hai bên đường đã thấy cỏ dại tràn lan, hoang vu, không một bóng người. Đường bắt đầu gập ghềnh, hẹp lại dần.

Chừng hai dặm nữa thì tới Liệt Phụ Chủng. Tố Mai cho xe dừng, nhìn bốn bề, thấy có nhiều cổ thụ um tùm, cỏ dại hút đầu người, một tòa nhà mồ cao to sừng sững nổi lên giữa nhiều cây cổ bách bao quanh.

Tố Mai rùng mình, quay đầu không dấu được vẻ kinh hãi nói:

− Tiểu thư, đến nơi rồi.

Bạch y nữ thong thả ngó quanh, đoạn chỉ tay về phía hữu nhà mồ, nói:

− Cho xe đến chỗ kia.

Tố Mai vâng dạ, nhưng sởn gai ốc, quát ngựa đi tới.

Liệt Phụ Chủng bao lâu nay không người lui tới, cỏ cao hút đầu, dày đặc, nhằng nhịt, kiện mã bị vướng chân, tự dưng hí lên một tiếng dài.

Khu nhà mồ hoang vắng, âm u lạnh lẽo, lại thêm tiếng ngựa hí não nề, nghe mà dựng cả tóc gáy.

Chỗ dừng xe vừa rồi chỉ cách nhà mồ bảy, tám trượng mà xe phải đi lâu bằng thời gian uống hết một tuần trà nóng mới tới.

Nhà mồ là một thạch thất kiên cố, tuy trải qua hàng trăm năm, trừ các cửa gỗ đã hoại, còn tường vách và mái đều hoàn hảo, chỉ có điều là cỏ dại mọc lan cả vào bên trong và nền gạch xanh đầy rêu.

Bạch y nữ hít một hơi dài, nói:

− Nơi này rất yên tĩnh.

Tố Mai nghe vậy, đoán chủ nhân có ý lưu trú tại đây thì cả kinh nghĩ thầm:

“Chốn này đầy ma quỉ và oan hồn, chẳng lẽ cô nương quả thật muốn lưu trú ở đây hay sao ?” Chỉ nghe Bạch y nữ hạ lệnh:

− Mang hành trang vào trong.

Tố Mai đành xuống xe, đem bọc chăn có Lãnh Như Băng vào trong nhà mồ.

Hoàng Cúc hỏi:

− Tiểu thư, chúng ta trú ở đây thực ư ?

Bạch y nữ nói:

− Phải ! Đỡ ta xuống xe.

Hoàng Cúc ngẩn người, dìu chủ nhân xuống xe, vào trong rồi nói nhỏ:

− Chốn này đầy ma quỉ, sợ chết đi được.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Sợ cái gì ?

Hoàng Cúc đáp:

− Sợ ma.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Hoàng Cúc bất giác rùng mình nói:

− Tiểu thư, trên thế gian thật có ma hay không ?

Bạch y nữ cười đáp:

− Việc này không ai có thể minh bạch được.

Nàng nhìn Lãnh Như Băng, rồi ngồi xuống bên chàng, nói nhỏ với Tố Mai:

− Ngươi ra tháo ngựa khỏi xe, rồi đẩy xe vào đây. Hãy thả cho thớt mã đi, kẻo để nó ở đây sẽ hỏng việc của chúng ta.

Hoàng Cúc kinh ngạc:

− Tiểu thư. Chúng ta định ở đây lâu hay sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Khó nói trước. Có thể dăm ba ngày, có thể nửa tháng.

Hoàng Cúc nói:

− Chốn này hoang vu, âm trầm, chẳng có gì thuận tiện, cô nương không sợ ma quỉ nhưng cũng phải ăn uống chứ ?

Bạch y nữ đáp:

− Chúng ta tự nấu ăn được, làm gì phải lo ?

Hoàng Cúc nghĩ ở đây hoang vắng, đầy tử khí, ở đây mấy đêm khéo sợ mà chết mất, rùng mình hỏi:

− Ôi, dụng cụ nấu nướng chẳng có, rồi nào vật thực ...

Bạch y nữ không để Hoàng Cúc kể lể tiếp, nói:

− Mấy thứ ấy là báu vật hay sao mà khó kiếm ? Ngày mai ngươi tới vùng phụ cận tìm mua sẽ có đủ.

Hoàng Cúc nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy cổ thụ vây quanh, cỏ dại lút đầu, thì ai oán nghĩ thầm:

“Thành Từ Châu thiếu gì khách điếm, không biết tại sao lại đi chọn cái chỗ quỉ tha ma bắt này mà ở ?”.

Tố Mai nhiều tuổi hơn Hoàng Cúc một chút, tuy trong lòng run sợ, nhưng không nói ra.

Bạch y nữ tựa hồ nhìn thấu tâm ý hai tỳ nữ, mỉm cười nói:

− Trông vẻ mặt thiểu não, chắc là các ngươi sợ ma thật chăng ?

Tố Mai:

− Tiểu thư không hỏi, tiện nữ không dám đa vấn, nhưng nơi này quá âm u hoang vắng, không phải là chỗ trú ngụ của nữ giới, huống hồ thân thể của tiểu thư hư nhược, đâu có chịu nổi phong hàn ?

Bạch y nữ mỉm cười đáp:

− Bệnh tật đầy mình, cùng lắm thì bị người ta bắt đi, sinh tử là do thiên định.

Thôi, các ngươi không được nhiều lời, ta đã quyết định lưu trú ở đây.

Hai tỳ nữ quả nhiên không dám nói gì thêm.

Bạch y nữ nhìn tòa thạch thất, nói:

− Nếu chúng ta có thể thu xếp một chỗ trú thân giữa đám cỏ rậm ngoài kia, thì càng kín đáo.

Hoàng Cúc chỉ thấy lạnh cả sống lưng, hỏi:

− Tiểu thư, hay là chúng ta cứ tạm ở trong này còn hơn.

Bạch y nữ lắc đầu:

− Không, ngày mai sẽ tìm một chỗ rậm và cao, bố trí một nơi thật kín đáo, sẽ không ai tìm ra chúng ta. Thôi, trời cũng đã khuya, Tố Mai ra thả ngựa đi, nhớ xóa các dấu vết cẩn thận, để khỏi ai phát hiện chỗ trú thân của chúng ta. Còn Hoàng Cúc thì mau cởi bao chăn cho người kia.

Hoàng Cúc chưa từng động chạm đến thân thể nam nhân, lúc này bất giác e thẹn.

Cởi chăn ra, chỉ thấy chàng thanh niên kiếm mi hơi chau, diện mạo anh tuấn, bất giác nghĩ thầm:

“Người này không biết là bằng hữu hay địch nhân, chưa rõ tiểu thư sẽ trừng trị hắn như thế nào ?”.

Bạch y nữ lại gần, cúi xuống nhìn chàng một hồi rồi nói:

− Hoàng Cúc, đưa kim trâm cho ta.

Hoàng Cúc vâng dạ, mở hành lý, lấy ra một ngọc hạp, mở nạp, trong ngọc hạp có rất nhiều kim trâm dài ngắn khác nhau.

Bạch y nữ cắm một cây kim trâm ngắn vào huyệt «Tiêu lạc» trên tay hữu của nàng, nhắm mắt tĩnh tọa, không nói gì.

Một lát sau, sắc mặt nhợt nhạt của nàng bỗng ửng hồng, tinh thần phấn chấn, nàng mới thong thả rút kim trâm khỏi huyệt, rồi với thủ pháp thần tốc, nàng cắm chín cây kim trâm vào chín đại huyệt của Lãnh Như Băng, xong nàng hít một hơi dài, sắc mặt trở lại tái nhợt, mồ hôi lấm tấm.

Hoàng Cúc đưa hai tay đỡ lưng bạch y nữ, hỏi nhỏ:

− Tiểu thư, người này là ai vậy ?

Bạch y nữ đáp:

− Chàng đã cứu mạng ba chúng ta, chúng ta cần phải báo đáp ân tình của chàng.

Hoàng Cúc nói:

− Vậy ư, tiểu thư định trị thương cho chàng hay sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Thương thế của chàng tuy khá trầm trọng, nhưng nội công rất thâm hậu, chàng có thể tự mình trị thương.

Hoàng Cúc nói:

− Cô nương châm kim vào huyệt, chẳng phải là trị thương cho chàng đó sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Ta muốn gia tăng công lực cho chàng, để chàng có thể mau chóng hồi phục.

Hoàng Cúc hỏi:

− Tại sao phải giúp chàng ta ?

Bạch y nữ đáp:

− Giúp chàng, cũng tức là giúp lão gia và phu nhân đó.

Hoàng Cúc nói:

− Tiện nữ càng nghe càng hồ đồ ...

Bỗng có tiếng vạt áo quạt gió giữa cảnh trầm tịch trong cổ mộ. Hoàng Cúc giật mình, rút ngay kiếm khỏi bao. Một bóng người chạy vụt vào, đó là Tố Mai.

Bạch y nữ nhìn sắc diện tì nữ, đã biết Tố Mai vừa gặp sự gì kỳ quái, đang định hỏi thì Tố Mai đã thưa:

− Bẩm tiểu thư, chỉ e hành tung bí mật của chúng ta cũng khó ...

Hoàng Cúc hỏi:

− Mai tỉ tỉ gặp chuyện gì vậy ?

Tố Mai đáp:

− Thấy có ba thớt mã phóng thẳng đến đây, tiện nữ vội chạy về ngay. Tiểu thư, chúng ta phải ...

Bạch y nữ nói:

− Thời gian gấp rút, chúng ta không thể lánh đi đâu kịp nữa, chi bằng cứ để xem chúng bố trí thế nào ?

Tố Mai hỏi:

− Bố trí cái gì kia ? Chúng ta phải làm gì chứ ?

Bạch y nữ bỗng nghiêm mặt, thong thả nói:

− Các ngươi phải nghe theo lời ta, cấm không được trái lệnh. Kẻ nào tự tiện hành động trái lệnh ta thì hãy dùng kiếm mà tự sát.

Giọng nói bình thường rất ôn hòa của nàng, lúc này đột nhiên trở nên nghiêm nghị, không giận dữ mà đầy uy lực với người khác.

Hai tỳ nữ vội đáp:

− Tiện nữ không dám trái lệnh.

Bạch y nữ nói:

− Đưa mạng che mặt cho ta.

Hoàng Cúc lập tức vâng dạ, lấy tấm mạng bằng vải the đen đưa cho nàng.

Bạch y nữ đeo mạng che mặt, nói:

− Lấy tấm lụa hồng đắp lên người kia, rồi các ngươi ngồi hai bên ta chờ lệnh, không được tự tiện xuất thủ.

Giữa ngôi nhà mồ, trong thạch thất âm u và thê lương ba thiếu nữ xinh đẹp, một có mạng đen che mặt, ngồi lặng lẽ, cạnh một người được trùm kín lụa hồng chẳng rõ sống chết ra sao, trông thật là thần bí và đáng sợ.

Vừa sắp đặt xong, đã nghe có tiếng nói ở bên ngoài:

− Cừu huynh, nơi này ẩn mật quá nhỉ ?

Một giọng lạnh lùng tiếp:

− Cừu huynh, chốn này thật đúng như lời đồn đại.

Tố Mai, Hoàng Cúc sớm đã được bạch y nữ chỉ giáo, đều nhắm mắt lại. Mấy kẻ đến ngoài kia là ai, chỉ có Bạch y nữ nhìn qua tấm mạng the, nhìn thấy.

Đó là hai gã võ phục đại hán đi trước, một người thấp lùn đi sau một chút.

Hiển nhiên ba gã kia kinh sợ trước cảnh bên trong thạch thất, nên đều dừng bước.

Hai đại hán tức thì rút đao định xông vào, kẻ thấp lùn vội kéo hai gã kia lùi lại vài bước. Một đại hán định nói gì, cũng bị người kia ra hiệu đừng nói. Cả ba chụm đầu vào nhau thì thì thào thào gì đó, người bên trong thạch thất không thể nghe rõ. Hai đại hán tựa hồ muốn xông vào, gã lùn can ngăn.

Hiển nhiên hai đại hán tính tình thô lậu, còn gã lùn thì thâm hiểm, sợ trong thạch thất có gài bẫy hãm hại họ chăng.

Tố Mai, Hoàng Cúc, tuy nhắm mắt, song sắc mặt tái đi, rõ ràng là mất tinh thần.

Bạch y nữ liếc sang hai bên, nói nhỏ:

− Các ngươi đừng sợ, làm gì mà tái cả mặt đi như vậy ?

Tố Mai nói rất nhỏ, khiến cho chẳng ai nghe thấy gì:

− Tiểu thư hãy nghĩ cách gì cho bọn kia đừng tiến vào trong này đi.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Được, ta sẽ có cách để chúng không tiến vào.

Tố Mai, Hoàng Cúc, cùng buộc miệng hỏi:

− Tiểu thư hẳn đã có cách đối phó với ...

Lời chưa dứt, bạch y nữ đã cất cao giọng:

− Ba vị bằng hữu, thỉnh các vị vào trong này.

Tố Mai, Hoàng Cúc giật mình chẳng hiểu sao tiểu thư của họ lại thỉnh ba người kia vào trong thất, vội hé mắt nhìn ra.

Chỉ thấy ba gã kia không hẹn mà lập tức lùi lại vài bước.

Bạch y nữ tiếp:

− Ba vị đã tới, vì sao không vào trong này uống vài chén trà ?

Thanh âm tuy yếu, nhưng rõ ràng, mạch lạc.

Ba gã kia lại cả kinh lùi thêm mấy bước, hai đại hán lùi xa hơn cả.

Bạch y nữ cười:

− Ba vị sợ cái gì vậy ? Chúng tiểu nữ ở đây tuy không có cao lâu mỹ tửu thết đãi ba vị, nhưng cũng chẳng mai phục để hãm hại ai cả.

Hai đại hán lại lùi thêm một bước, một gã nói nhỏ:

− Nữ nhân muốn chúng ta tiến vào, chúng ta mà vào là nguy đó. Lang huynh và Cừu huynh thấy thế nào ?

Đại hán kia nói:

− Đúng đấy, đúng đấy ! Nói là không có mai phục kỳ thực đã bố trí rất nhiều hung hiểm, Lang huynh thấy sao ?

Gã lùn trầm tư một hồi, thong thả nói:

− Họ đã nói vậy, chúng ta có thể tiến vào.

Hai đại hán ngẩn người cùng hỏi:

− Sao lại thế ?

Gã lùn cười nhạt, đáp:

− Trong đó nếu quả thực có mai phục, họ đã không nói không rằng để chúng ta chẳng biết thực hư ra sao. Họ vừa nói như vậy tức là dùng kế bỏ trống thành của Gia Cát Lượng đó.

Hai đại hán nhìn nhau, nói:

− Chí phải, chí phải. Nữ nhân kia muốn dùng kế bỏ trống thành, vậy trong ấy chẳng có gì đáng sợ.

Gã lùn nói:

− Dù vậy, chúng ta vẫn phải cẩn thận mới được.

Một đại hán cau mày:

− Đã là kế bỏ trống thành, thì còn phải đề phòng cái quái gì ?

Đoạn vung cây trường đao hình thù kỳ dị xông vào trước. Gã kia không cam tụt hậu cũng lao theo. Hiển nhiên hai gã tính tình thô lỗ nặng nề, nhưng võ công chẳng phải tầm thường.

Gã lùn cười khổ, lắc đầu cũng đi theo, tay rút ra một thứ binh khí ngoại môn ít dùng trong võ lâm là «Thất sát điểu cốt tiên».

Ba người bên trong thấy chúng xông vào thì biến sắc, Bạch y nữ thở dài, lẩm bẩm:

− Lần này thì hỏng mất rồi.

Tố Mai nói:

− Trông họ võ công không kém. chỉ e chúng ta khó ...

Hai đại hán đã vào gần tới nơi, một gã gầm lên:

− Các ngươi làm trò ma quỉ gì ở trong này vậy ?

Bạch y nữ mỉm cười đáp:

− Hay chưa. Chúng tiểu nữ có hảo ý thỉnh các vị vào dùng trà, đã vô cừu vô oán với nhau, sao các vị lại hung hăng như vậy ?

Đại hán sững sờ, nhìn gã lùn ý nói:

− Đúng ! Người ta có làm gì chúng ta đâu mà chúng ta lại hung hăng thế này ?

Cả hai đại hán đều từ từ chống mũi đao xuống đất, gã lùn múa cây tiên hộ thân tiến vào, ngọn tiên cứu xoay vun vút, nhắm gần tới mặt Bạch y nữ.

Tố Mai thầm biết chủ nhân không có võ công, ngọn tiên phóng đến thế kia quá nguy hiểm, có thể làm cho bạch y nữ tử thương như chơi, bèn không chờ chủ nhân phát lệnh, rút ngay trường kiếm ra

ngăn cản.

Hai đại hán ngẩn người, không ngờ một nữ oa nhi lại xuất thủ thần tốc đến như vậy, chỉ nghe gã lùn quát to:

− Hai vị làm gì vậy, không mau động thủ xử trí hai con a hoàn kia đi, lại còn chưa biết dưới vải lụa hồng là cái quỉ gì nữa đó.

Hoàng Cúc hết nhịn nổi, tức thì rút binh khí đứng bật dậy.

Bạch y nữ lắc đầu, lẩm bẩm:

− Hai con a hoàn này không chịu giữ bình tĩnh chút nào ...

Lời chưa dứt, đã thấy gã lùn chúi ngọn tiên xuống chỗ Lãnh Như Băng chuẩn bị ra đòn.

Tố Mai, Hoàng Cúc cả kinh, hai thanh trường kiếm cùng lướt tới quét phía trên để bảo vệ cho Lãnh Như Băng. Hai tỳ nữ liên thủ, công kích liền năm chiêu, hai thanh trường kiếm đan thành một làn quang võng không cho gã lùn tiến thêm nửa bước.

Gã lùn võ công tuy cao, nhưng sau khi thi triển mấy chiêu, cây tiên của hắn không sao lọt qua được kiếm võng, bèn quát to:

− Tấm lụa hồng chắc hẳn phải che vật gì hệ trọng lắm, chúng mới liều chết ngăn trở ta như vậy. Nhị vị còn chờ gì mà không động thủ ?

Miệng nói, cây tiên trong tay hắn lại thi triển mấy chiêu. Một đại hán nói:

− Đúng đấy, tấm lụa hồng chắc hẳn phải che vật gì hệ trọng lắm, hôm nay chúng ta phải xem cho rõ mới được.

Hai gã liền cùng vung đao xuất thủ. Bỗng Bạch y nữ cười nói:

− Thỉnh nhị vị dừng tay một chút đã.

Thanh âm vô cùng trong trẻo dịu dàng, nghe như tiếng nhạc linh tiên.

Hai đại hán bất giác sững lại, Bạch y nữ đã đưa cánh bay ngà ngọc yểu điệu gỡ tấm the che mặt, để lộ một khuôn mặt đẹp tuyệt trần, tươi như hoa, sáng như ngọc, khiến người nhìn ý loạn hồn mê.

Hai đại hán chưa từng được thấy một sắc đẹp khuynh thành nhường này, bất giác cứ đứng ngây ra mà ngắm.

Bạch y nữ mỉm cười nói:

− Nhị vị là bậc tráng sĩ chính trực, nam nhi anh hùng sao lại bắt chước tên quỉ lùn mà khi dễ bọn nữ nhi nhu nhược này.

Ngữ thanh của nàng dịu dàng, chậm rãi nói xong tựa hồ đã hết cả hơi, nghe thật ủy mị, yếu đuối, khiến người càng tay thõng, hồn mê.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, hai cây đao kỳ dị buông thõng xuống, Bạch y nữ nói xong hai câu, thấy rõ đã đánh trúng vào tâm tình hán tử thô tráng của họ.

Gã lùn liếc mắt, thấy thần sắc của hai gã kia thì kinh ngạc, lại quát to:

− Con yêu nữ này lộ đạo bất chính, hai vị đừng để ả ta dùng xảo ngôn mê hoặc mà trúng phải gian kế.

Hai đại hán nghe vậy mới định thần, nhưng mắt vẫn không nỡ rời khuôn mặt đẹp tuyệt trần của bạch y nữ.

Gã lùn quát lớn:

− Yêu nữ trói gà không chặt, nhị vị bắt lấy nó trước đi, rồi lát nữa sẽ tha hồ.

Ha ha ... tha hồ khoái trá ...

Tố Mai, Hoàng Cúc cả kinh, lo sợ vừa cho tiểu thư vừa cho Lãnh Như Băng.

Chỉ thấy hai đại hán tựa hồ bị lời nói của gã lùn kích động, không hẹn cùng bước lại gần Bạch y nữ.

Tố Mai, Hoàng Cúc càng hốt hoảng, càng bị phân tâm thì cây tiên của gã lùn càng như một con độc xà khẩn vây khốn, không thể tách một người ra để bảo vệ chủ nhân.

Nhưng Bạch y nữ vẫn điềm nhiên, mỉm cười nhìn hai đại hán nói:

− Nhị vị đường đường nam tử hán, lại định động thủ với một nữ nhân như ta ư ?

Hai đại hán đỏ mặt, một gã đáp:

− Ta chỉ muốn coi vật gì ở dưới tấm lụa hồng kia thôi.

Gã thứ hai đáp:

− Đúng thế.

Cả hai quả nhiên không lý gì đến bạch y nữ quay sang tấn công Tố Mai và Hoàng Cúc.

Hai tỳ nữ gắng gượng đối phó với cây tiên lợi hại của gã lùn thì còn khả dĩ cầm đồng, nay thấy thêm hai gã đại hán vung đao lên thì cả kinh, nghĩ trận đấu này dữ nhiều lành ít.

Một đại hán nói với gã lùn:

− Cừu huynh, cây trường tiên của huynh ở nơi chật hẹp này khó phát huy uy lực, hãy nhường cho huynh đệ xuất thủ.

Gã lùn ngoảnh lại, thấy bạch y nữ đã đứng dậy, tay giơ kim trâm thì kinh sợ, nghĩ thầm:

“Thạch thất hẹp như thế này, nếu yêu nữ thi triển kim trâm ám toán, thì khó bề né tránh.” Bèn vội nói to:

− Nhị vị khỏi cần tương trợ tiểu đệ, hãy bắt giữ con yêu nữ ấy đã.

Một đại hán lạnh lùng đáp:

− Cừu huynh lại muốn hai đại trượng phu chúng ta đây đối phó với một nữ nhân trói gà không chặt hay sao ?

Gã lùn phân tâm, bị trường kiếm của Tố Mai gạt cây trường tiên sang một phía, buộc hắn phải cố giành lại thế chủ động.

Hoàng Cúc thừa cơ đâm liền hai kiếm, khiến gã lùn thoái lui một bước, ngọn tiên trong tay hắn đã hơi loạn, bất đắc dĩ hắn phải dùng toàn lực nghênh địch, miệng nói:

− Nhị vị cẩn thận, con yêu nữ kia dùng ám khí đó.

Hai đại hán cả kinh, ngoảnh lại nhìn, quả nhiên bạch y nữ đang cầm kim trâm trong tay.

Chỉ thấy tả thủ của nàng cắm ngay kim trâm vào vai bên hữu, hai má tức thời ửng hồng, tinh mục phóng ra một luồng thần quang, nàng cất tiếng:

− Bắt tên quỉ lùn kia cho ta !

Hai đại hán sững sờ, hỏi:

− Sao kia ?

Bạch y nữ nhắc lại:

− Hãy bắt tên quỉ lùn kia cho ta.

Trong khoảnh khắc ấy, sáu luồng nhãn quang gặp nhau, hai đại hán đột nhiên cảm thấy tâm thần hơi chấn động.

Bạch y nữ cất bước tiến thẳng lại chỗ hai đại hán, đôi mắt nàng rực sáng, hai đại hán thấy nụ cười, vẻ mặt của nàng ẩn chứa sự uy nghiêm vô hạn, thần trí của chúng liền mơ hồ, không thuộc về chúng nữa. Bạch y nữ thì giơ tay chỉ thẳng về phía gã lùn, nói:

− Mau bắt hắn cho ta !

Hai đại hán tức thời ứng thanh, vung đao lên công kích gã lùn. Một đao nhắm tới chém xuống, một đao quét ngang sườn gã lùn, gã lùn tuy võ công cao cường, nhưng ở khoảng cách gần, lại bị bất ngờ, chút nữa thì tử thương. Hắn vội thu hồi cây trường tiên, lạng người đi năm thước để né tránh, một đao phá rách tay áo bên hữu. Hắn kinh hoàng nhìn hai đại hán hỏi:

− Nhị vị phát cuồng hay sao vậy ?

Chỉ thấy mắt hai đại hán giương tròn, ánh mắt bừng bừng lửa giận, hai con ngươi bất động, tựa hồ đúng là bị phát cuồng.

Gã lùn từng nghe trong võ lâm có thứ kỳ công thần bí gọi là «Nhiếp Hồn Đại Pháp», nhưng hắn chưa gặp bao giờ. Lúc này nhìn tình trạng của hai đại hán rất giống bị người cướp mất hồn phách, làm cho thần trí mê loạn, thì hắn càng kinh hãi, cao giọng gọi.

− Lang huynh, Thường huynh, ngay cả tiểu đệ mà hai vị cũng không nhận ra ư ?

Chỉ nghe bạch y nữ hằn giọng giục:

− Mau bắt lấy tên quỉ lùn cho ta !

Hai đại hán chẳng để ý gì đến tiếng gọi của gã lùn, nhưng lại nghe rất rõ lời của Bạch y nữ, lại vung đao một tả một hữu xông tới.

Gã lùn biết rõ võ công của hai đại hán, bình nhật nếu một chọi một thì hắn hoàn toàn chẳng ngại, nhưng nếu hai gã kia liên thủ với nhau thì hắn quyết không địch nổi. Lúc này thế công của hai gã rất hung hiểm, hắn đành vung trường kiếm đối phó với hai trường đao. Nào ngờ thế công của song đao càng lúc càng lợi hại, tựa hồ hai gã kia liều chết mà đánh.

Thạch thất hơi hẹp, cây trường tiên có rất nhiều chiêu thuật lợi hại không thể triển khai, song đao của hai đại hán rất tiện trong cận chiến, chỉ sau mười chiêu, hai đại hán đã tạo nên một màn đao quang vây bọc gã lùn, hắn lâm vào thế bại đã rõ ràng.

Hắn miễn cưỡng chi trì thêm vài chiêu, nghĩ cách thoát thân, nếu tái chiến thì khó lòng tránh khỏi tử thương, nhưng đao pháp của hai gã kia càng lúc càng nhanh, một gã lại đang chắn ngang ở cửa thất, tưởng muốn thoát thân cũng chẳng dễ.

Một gã đại hán bỗng dùng chiêu «Qua điền lý hạ» đâm chéo lên một đao nhanh như chớp.

Gã lùn để tụ chân khí ở đan điền, hét to một tiếng, mạo hiểm búng người nhảy vọt qua đầu hai đại hán ra bên ngoài, rồi cắm cổ chạy đi. Hắn ứng biến tuy nhanh, nhưng đùi bị đao chém đứt một mảng thịt, máu nhỏ thành giọt xuống nền gạch xanh.

Hai đại hán thần trí đã bị người sai khiến ứng biến không đủ linh hoạt, nên không ngăn cản được đường thoát của gã lùn.

Bạch y nữ chỉ tay về hướng tẩu thoát của gã lùn, dịu dàng nói:

− Mau truy đuổi, giết chết hắn đi.

Hai đại hán ngẩn người ra một chút, rồi co giò phóng đi.

Cả ba thân pháp cực nhanh, thoáng chốc đã mất hút.

Hoàng Cúc thấy họ đã đi xa, ánh mắt lộ đầy vẻ kính phục, nói:

− Tiểu thư tài quá. Loại võ công gì mà tuyệt vời như vậy ?

Bỗng tỳ nữ tái mặt.

Bạch y nữ đưa tay rút kim trâm khỏi vai, sắc diện ửng hồng tức thời chuyển sang nhợt nhạt, mồ hôi lạnh vã ra ướt đầu, lăn ròng ròng xuống cằm, miệng nói:

− Mệt chết đi được ...

Rồi ngã ngửa ra phía sau.

Tố Mai vội đỡ lưng bạch y nữ, gọi gấp:

− Tiểu thư, tiểu thư ...

Hai tay liên tục xoa lưng và ngực cho bạch y nữ.

Hoàng Cúc trấn tĩnh lại, hỏi:

− Mai tỷ tỷ, tiểu thư lại phát bệnh à ?

Tố Mai đáp:

− Tiểu thư quá mệt thôi.

Hoàng Cúc vẫn nghĩ đến thứ võ công kỳ lạ mà chủ nhân vừa thi triển, bắt hai gã đại hán phải cúi đầu vâng lệnh, đang nghĩ cách nên làm thế nào để tiểu thư truyền thụ loại võ công ấy cho mình. Nghĩ vậy, nhưng cũng vội cùng Tố Mai xoa bóp cho cô chủ.

Bạch y nữ từ nhỏ đã bị chứng bệnh kỳ quái, hàng trăm danh y cũng đành thúc thủ, mỗi lần quá mệt, nàng lại hôn mê bất tỉnh. Hai tỳ nữ theo hầu đã lâu, thường thấy nàng hôn mê, nên tuy khẩn trương, họ cũng không hề hoảng loạn.

Hai tỳ nữ xoa bóp một hồi, bạch y nữ đã tỉnh lại, mở mắt, hít một hơi dài, thong thả ngồi dậy. Tố Mai nói:

− Tiểu thư thân thể hư nhược, đừng dao động nhiều, cứ nằm nghỉ một chút đi đã.

Bạch y nữ lắc đầu, thở dài:

− Trước mắt chúng ta còn ở trong tình cảnh thập phần nguy hiểm, làm sao ta có thể nghỉ ngơi.

Đoạn đứng dậy, chậm rãi bước tới bên Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− Cất tấm lụa đi.

Tố Mai vội gấp tấm lụa hồng che người Lãnh Như Băng cất đi.

Bạch y nữ hít một hơi dài, đưa tay rút toàn bộ chín cây trâm ra khỏi người chàng, bảo Tố Mai:

− Tố Mai, giải khai ba huyệt «Thần quan», «Cự quan», «Vương đường» cho chàng.

Tố Mai y lời, giải huyệt cho Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng từ từ ngồi dậy, nhìn tứ phía hỏi:

− Đây là đâu vậy ?

Bạch y nữ đáp:

− Liệt Phụ Chủng.

Lãnh Như Băng lẩm bẩm:

− Liệt Phụ Chủng, Liệt Phụ Chủng ...

Bạch y nữ tiếp:

− Là một nhà mồ cô độc, xưa kia có một nữ nhân thủ tiết, nay đã bị người đời quên đi.

Lãnh Như Băng ngầm vận khí, cảm thấy huyệt mạch toàn thân đã lưu thông thì chưa hiểu ra sao, thong thả đứng dậy nói:

− Nơi này đã gọi là Liệt Phụ Chủng, hẳn ở bên ngoài thành Từ Châu ?

Bạch y nữ đáp:

− Dĩ nhiên không phải là ở «Quần Anh Lầu».

Lãnh Như Băng nhớ lại sự tình, vội cung tay nói:

− Tại hạ đa tạ cô nương cứu mệnh.

Bạch y nữ đáp:

− Công tử cứu ba người chúng ta, tiểu nữ mới cứu một mình công tử, còn nợ lại những hai nhân mạng.

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

− Trong giang hồ, ngẫu nhiên giúp đỡ là chuyện bình thường, cô nương đâu cần tính toán kỹ lưỡng ...

Đoạn chàng lái sang chuyện khác hỏi:

− Không biết nơi này cách Từ Châu bao xa ?

Bạch y nữ đáp:

− Không đến mười dặm.

Lãnh Như Băng cúi mình, nói:

− Lệnh tôn võ công cao cường, thế gian này khó ai địch nổi, cô nương nếu đi cùng lệnh tôn, ắt sẽ chẳng ngại gặp bọn đạo chích, thổ phỉ trên giang hồ.

Chàng nhớ hôm ở Thanh Vân Quán cùng Vương Phi Dương liên thủ bảo vệ Trần Hải, giao đấu với phụ thân của nàng, trong lòng còn chút dư âm không hay.

Bạch y nữ tỏ vẻ đăm chiêu, hỏi:

− Sao công tử đã từng giao đấu với gia gia của tiểu nữ ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Lệnh tôn võ công cao cường, tại hạ không phải là đối thủ.

Hoàng Cúc đột nhiên xen vào:

− Chỉ e công tử chẳng qua nổi một hai chiêu !

Lãnh Như Băng nói:

− Hai mươi chiêu, tại hạ tự tin có thể chi trì.

Hoàng Cúc reo lên:

− Thế thì công tử giỏi quá !

Lãnh Như Băng cung tay nói:

− Thỉnh ba vị bảo trọng, tại hạ có việc phải về ngay Từ Châu, xin cáo biệt.

Bạch y nữ nói:

− Đứng lại.

Lãnh Như Băng ngoái đầu lại, hỏi:

− Cô nương có điều gì chỉ giáo ?

Bạch y nữ hỏi:

− Trong thành có người đợi công tử chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không sai.

Bạch y nữ định nói lại thôi. Hoàng Cúc xen vào hỏi:

− Là nam nhân hay nữ nhân ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Là một vị lão tiền bối trong võ lâm, đương nhiên là nam nhân.

Bạch y nữ bỗng thở dài nói:

− «Quần Anh Lầu» là nơi không thể ở thêm, nếu công tử tin tiểu nữ, hãy đưa vị bằng hữu cùng đến đây.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:

− Vì sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Từ Châu sắp có phong vân tế hội, các nhân vật giang hồ đều tụ tập ở đó, các đại môn phái cũng cử hảo thủ đến tham gia. Chưa đến ngày đại hội chính thức, mà các nhân vật anh hùng đã tề tựu và khai chiến, «Quần Anh Lầu» là tụ điểm lớn nhất ở Từ Châu, cũng là nơi các anh hùng đấu trí lực gay gắt.

Lãnh Như Băng thầm kinh ngạc, nàng là một thiếu nữ thân thể hư nhược, làm sao lại thông thạo sự tình võ lâm như vậy, chàng bỗng nhớ hôm nàng tiễn đưa Dã Hạc Thượng Nhân, tựa hồ chính nàng nắm được bí mật nào đó của võ lâm mà ngay đến Trần đại hiệp danh trấn thiên hạ cũng không biết. Một thiếu nữ nhu nhược đầy thần bí.

Bạch y nữ mỉm cười hỏi:

− Công tử nghĩ gì vậy, hay là lấy làm kỳ quái về chuyện tiểu nữ biết nhiều sự việc trong võ lâm ?

Lãnh Như Băng trong lòng chính đang có vô số nghi vấn, nhưng bị thiếu nữ đoán trúng thì không tiện mở miệng xác nhận. Chàng thấy vẻ mặt thiếu nữ mệt mỏi, đờ đẫn như người vừa ngủ một giấc dài tỉnh dậy, nhưng đôi mắt thì lại mở to, đầy trí tuệ, mênh mông như biển cả, chứa đựng mọi kiến thức thiên hạ.

Bạch y nữ mỉm cười hỏi:

− Công tử sơ nhập giang hồ thì phải ?

Lãnh Như Băng bất giác gật đầu.

Bạch y nữ lại mỉm cười, tiếp:

− Giả như tiểu nữ đoán không sai, công tử nếu không gánh một trách nhiệm trọng đại, thì cũng có mối đại cừu hoặc hận diệt gia ?

Lãnh Như Băng ngây người:

“Lời này chưa hoàn toàn đúng, nhưng thân thế của ta mông lung, từ mẫu và ân sư không chịu hé

miệng cho ta biết nửa lời về thân thế, ba chữ Lãnh Như Băng chẳng qua chỉ là tính danh mà mẫu thân báo cho ta biết, liệu có đúng ta mang họ Lãnh ? Từ khi có trí nhớ, chưa lần nào ta được mẫu thân đưa đi viếng một phụ thân, thật chẳng còn hiểu ra làm sao !”.

Mối nghi vấn này đã day dứt chàng mười mấy năm nay không nguôi, lúc này nghe bạch y nữ nhắc đến, nghi vấn lại trỗi dậy, trong nhất thời chàng như quên hết mọi chuyện xung quanh.

Bạch y nữ giơ tay vén vén tóc, hỏi:

− Thế nào, tiểu nữ nói đúng hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chưa hẳn như vậy.

Bạch y nữ nói:

− Ánh mắt công tử lộ rõ vẻ kinh dị vô hạn, điều này là sớm đã thừa nhận lời tiểu nữ không sai, vì sao công tử còn phủ nhận ?

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Tuy chưa trúng, nhưng cũng gần đúng.”.

Chàng nghĩ vậy, song tựa hồ thiếu nữ nghe được tiếng nói bên trong của chàng, bỗng cười khanh khách, nói:

− Công tử hãy ngồi lại đây ! Có điều gì nan giải, cứ việc hỏi tiểu nữ.

Hoàng Cúc tiếp lời:

− Tiểu thư vô cùng tinh thông khoa tinh bốc (bói toán). Nếu công tử có điều gì nan giải, cứ kể cho tiểu thư nghe, tiểu thư sẽ bói cho công tử một quẻ ...

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Không tin hoàn toàn, nhưng cũng chẳng thể không tin.” Chàng liền nói:

− Cô nương ngôn ngữ kinh nhân, túc kiến uyên bác ...

Bạch y nữ mỉm cười, tiếp:

− Khách khí quá ! Công tử là ân nhân cứu mệnh của tiểu nữ, tiểu nữ tận tâm tận lực giải quyết nghi nan cũng chỉ mới báo ân được một chút thôi.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thiếu nữ này thân thể hư nhược, không chịu được phong hàn, nhưng lời lẽ sắc bén như đao kiếm, từng câu từng chữ đều đánh trúng vào thâm tâm người khác, thật là thần bí.” Chàng bèn đáp:

− Nhã ý của cô nương, tại hạ cảm kích vô cùng. Nhưng tại hạ hoàn toàn không có tâm sự nghi nan, việc cứu cô nương đã được cô nương báo đáp qua việc trị thương, tại hạ xin cáo biệt.

Bạch y nữ thở dài:

− Thỉnh lưu bước, tiểu nữ còn chưa nói hết.

Lãnh Như Băng ngoảnh đầu lại, hỏi:

− Tại hạ cần đi gấp, thỉnh cô nương có gì thì nói ngay cho.

Bạch y nữ nói:

− Võ công của công tử khá cao, đủ bảo hộ chúng tiểu nữ, nhưng hoàn toàn không thể đối phó nổi với quần hùng tụ tập ở Từ Châu ... Tình thế trước mắt hiển minh, chúng ta đã ở cục diện khả hợp bất khả phân, thiết tưởng công tử nên biết điều này mới phải !

Lãnh Như Băng ngẩn ra:

− Nguyện nghe cao kiến !

Bạch y nữ nói:

− Dùng lực của công tử phối hợp với trí của tiểu nữ, có thể làm nên một đại sự kinh nhân ở Từ Châu. Cơ hội này ngàn năm mới có, thỉnh công tử suy nghĩ kỹ.

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ chỉ muốn đi tìm người, hoàn toàn không có ý cầu danh trong võ lâm.

Bạch y nữ hỏi:

− Hãy nói cho tiểu nữ biết, công tử muốn tìm ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tìm sư đệ của tại hạ !

Bạch y nữ nhận xét:

− Nhìn dáng dấp của công tử, xem chừng công tử rất thiếu nhẫn nại để nghe lời tiểu nữ.

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ đang có vị bằng hữu trông chờ, nên phải đi ngay.

Bạch y nữ nói:

− Công tử đã quyết đi, thì cũng khó lưu giữ công tử. Ôi, chúng ta bèo nước tương phùng, công tử đã xả thân cứu mạng tiểu nữ, tiểu nữ quyết định sẽ chờ ở đây ba ngày. Nội nhật ba ngày nếu công tử có việc gì nghi nan, hoặc nhớ đến tiểu nữ, đều có thể đến đây gặp lại ...

Nàng ho một hồi, nói tiếp:

− Quá ba ngày, công tử đừng đến đây, chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa đâu.

Lãnh Như Băng tuy trong lòng có rất nhiều sự việc nghi nan, muốn thỉnh giáo nàng, có điều là cứ bị nàng nói trước, thành thử cảm thấy lòng tự tôn và cao ngạo vốn có bị tổn thương, lực phản kháng trỗi dậy, không muốn đa vấn, hơn nữa lại nghĩ đến Hứa Sĩ Công đang chờ, phải trở lại thành Từ Châu ngay, bèn cung tay nói:

− Tại hạ ghi nhớ lời cô nương, nếu có nghi nan, trong ba ngày tới sẽ lại đây thỉnh giáo.

Đoạn quay người rảo bước mà đi.

Chương 21: Mai Hoa Lệnh

Lãnh Như Băng rời khỏi Liệt Phụ Chủng chừng vài dặm thì thấy có hai đại hán đang ác đấu với một gã lùn. Hai đại hán dùng trường đao gấp gấp công kích, gã lùn dùng trường tiên đối phó, đã lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

Gã lùn vừa chống đỡ song đao vừa kêu:

− Hai vị phát cuồng rồi ư ? Ngay cả tiểu đệ cũng không nhận ra nữa hay sao ?

Lãnh Như Băng nhìn kỹ, quả nhiên phát giác hai đại hán đang vung đao công kích hai mắt trợn tròn, thần thái ngớ ngớ ngẩn ngẩn như bị trúng một thứ mê dược gì đó.

Thân pháp của hai đại hán không linh hoạt chút nào, nhưng công thế liên thủ của họ thì nghiêm mật dị thường, phối hợp vô cùng ăn ý, hơn nữa lực đại thế mạnh, gã lùn bị vây bọc trong màn đao quang hết hy vọng thoát thân.

Lãnh Như Băng cho rằng chỉ mười chiêu nữa gã lùn tất bị đả thương, thì nghĩ thầm:

“Thần thái của hai gã đại hán có điều gì bất ổn, nghe gã lùn vừa nói xem chừng ba người rất thân thiện với nhau, mình đã gặp vụ này, há không can thiệp ?” Liền xông tới vung một chưởng định chộp lấy trường đao của một đại hán.

Hai đại hán vốn đang hợp lực thập phần nghiêm mật, nay Lãnh Như Băng nhảy vào cứu ứng cho gã lùn, định đoạt lấy trường đao của một đại hán, thì gã đại hán kia dĩ nhiên phải vung đao mà tiếp cứu đồng bọn.

Lãnh Như Băng tuy sau mấy chiêu vẫn chưa đoạt được binh khí, nhưng đã phá thế bao vây của hai đại hán, gã lùn lập tức lợi dụng cơ hội đó vọt ra khỏi màn đao quang đã tán loạn.

Hai đại hán lập tức dùng toàn lực công kích Lãnh Như Băng. Đao pháp của họ chẳng tầm thường, lại liên thủ với nhau thành thế vây công, Lãnh Như Băng thì chưa muốn thi triển độc thủ đả thương người, thành thử chàng đã mất tiên cơ, bị đao quang vây bọc.

Gã lùn được giải cứu lại thu roi đứng ngoài ba thước mà xem ba người giao đấu, chẳng chịu vào hợp lực với Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng đột nhiên phản kích liền ba chiêu thật gấp, giành lại tiên cơ.

Chàng đã bị đao pháp cao cường của hai đại hán vây bọc, đâu còn dám khinh suất, liền sử dụng đến tuyệt chiêu.

Hai đại hán đánh lâu đã mệt làm sao đương nổi chưởng cước lợi hại của Lãnh Như Băng, chỉ một thoáng sau đã bị chàng điểm trúng huyệt đạo ngã lăn ra đất.

Lãnh Như Băng quay lại nhìn gã lùn, bỗng nghe gã vội thở phì phò như kéo bể, tựa hồ quá mệt mỏi, chưa phục hồi sức lực. Lãnh Như Băng lạnh lùng «hừ» một tiếng nói:

− Các hạ không cần giả vờ.

Gã lùn đỏ mặt nói:

− Huynh đài có gì chỉ giáo ?

Nguyên hắn đã sớm khôi phục sức lực, nhưng lại xảo quyệt không chịu hợp lực với Lãnh Như Băng, thấy Lãnh Như Băng đã đánh ngã hai đại hán sợ chàng trách móc, bèn giả bộ mệt mỏi để chàng tưởng là hắn không đủ sức xuất thủ tương trợ chàng.

Lãnh Như Băng có mục quang tinh tường, nhìn hắn thì biết ngay là hắn xảo trá, nghĩ thầm:

“Ta mà sớm biết ngươi là hạng người như vậy, ta đã chẳng xuất thủ cứu ngươi.”.

Chàng còn trẻ tuổi, chưa đủ tâm cơ, nghĩ sao là nói thẳng ngay ra.

Gã lùn tuy gian ngoan xảo quyệt, nhưng bị người vạch trúng tim đen vội lãng sang chuyện khác.

Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi:

− Hai vị kia là bằng hữu của các hạ chăng ?

Gã lùn đáp:

− Tại hạ là Hồng Toàn, hai vị kia là lão lục, lão thất trong Kiếm Bắc Thất Sát, quen biết từ lâu với tại hạ.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Không rõ Từ Châu phát sinh sự kiện trọng đại gì mà có nhiều nhân vật võ lâm kéo đến như vậy ?” Chàng bèn hỏi:

− Đã quen biết nhau từ lâu tại sao lại đánh nhau đến mức liều chết như thế ?

Hồng Toàn vừa bị Lãnh Như Băng vạch mặt thì không dám hoang ngôn nữa, bèn đáp:

− Hai vị ấy bị trúng tà thuật, đi nghe lệnh của một yêu nữ, dĩ nhiên là không còn phân biệt bằng hữu, cứ thế xông vào định giết tại hạ.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Thế gian lại có chuyện như vậy sao ?

Hồng Toàn nói:

− Thì chính tại hạ chứng kiến. Vừa rồi hai vị ấy nhìn vào mắt con yêu nữ một lần lập tức tinh thần mê muội, xuất thủ công kích tại hạ, thế chẳng phải là trúng tà thuật là gì.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:

− Yêu nữ ở đâu ?

Hồng Toàn đáp:

− Đang ở Liệt Phụ Chủng.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Chắc chắn đó là Bạch y nữ. Nàng nói năng sắc sảo, câu nào cũng chấn động tâm khảm người khác. Đích thị nàng có tài tiên đoán.” Bèn hỏi:

− Thật vậy ư ?

Hồng Toàn thấy Lãnh Như Băng võ công tuy cao nhưng chưa có kinh nghiệm giang hồ, liền đứng dậy nói:

− Tại hạ cho rằng con yêu nữ ấy đã dùng «Nhiếp Hồn Đại Pháp». Thuật này vốn bắt nguồn từ Mật Tông Tây Tạng truyền nhập Trung Nguyên, nhưng rất ít người biết sử dụng. Giá biết trước như thế thì tại hạ đã có cách hóa giải nó rồi.

Lãnh Như Băng từng nghe ân sư nói rằng trong võ lâm có Nhiếp Hồn Đại Pháp nhưng ít người biết sử dụng thuật đó. Ân sư chỉ nói qua như vậy, nay lại nghe Hồng Toàn bảo rằng có cách hóa giải thì không nhịn được, bèn hỏi:

− Hóa giải bằng cách nào ?

Hồng Toàn nghĩ thầm:

“Hai người kia sau khi bị điểm huyệt không biết thần trí đã khôi phục hay chưa ?” Bèn đáp:

− Thuật này nguy hiểm lắm, không học được đâu.

Lãnh Như Băng càng nổi tính hiếu kỳ, nhưng đành nói:

− Chẳng qua tại hạ hỏi vậy thôi.

Hồng Toàn nói:

− Huynh đài hãy giải huyệt cho hai vị kia xem thần trí của họ đã khôi phục hay chưa ?

Nguyên Hồng Toàn chưa rõ thủ pháp điểm huyệt của Lãnh Như Băng đối với hai đại hán ra sao, nên hắn cố ý muốn chàng tự xuất thủ.

Lãnh Như Băng dùng hai tay đồng thời giải huyệt cho cả hai gã đại hán.

Hồng Toàn vội gọi:

− Lang huynh, Thường huynh, hai vị đã tỉnh chưa ?

Hai đại hán ngơ ngác nhìn tứ bề một hồi, cung tay nói với Hồng Toàn:

− Cừu huynh, vị cô nương kia đâu ?

Hồng Toàn cười khẩy:

− Hai vị vừa rồi dùng song đao liên thủ công kích đệ suýt chết, may mà tại hạ chống đỡ được.

Hai đại hán tựa hồ như cố nhớ lại sự việc vừa qua. Một gã nói:

− Có chuyện như vậy thật ư ? Tại hạ quả tình không biết ...

Lãnh Như Băng nhìn sắc diện hai đại hán nghĩ thầm:

“Xem chừng gã lùn không hoang ngôn, thế gian thật có thuật nhiếp hồn, ắt có cách hóa giải. Ta phải hỏi gã để sau này vạn nhất gặp phải thì cũng có cách tự vệ.” Bèn hỏi:

− Các hạ lúc nãy bảo có cách hóa giải Nhiếp Hồn Đại Pháp, là cách gì vậy ?

Hồng Toàn thấy đồng bọn đã khôi phục thần trí thì không còn e sợ nữa, lạnh lùng đáp:

− Chuyện đó há có thể tùy tiện truyền thụ cho kẻ khác ?

Lãnh Như Băng nổi giận, nhưng lại cố nén xuống, nghĩ thầm:

“Bí mật của người khác đâu có thể ép họ nói ra.” Bèn không tái vấn, quay người bỏ đi.

Chàng biết Hứa Sĩ Công thấy mình mất tích chắc đang lo lắng nên chàng liền phóng một mạch về «Quần Anh Lầu».

Hứa Sĩ Công như đang ngồi trên tổ kiến, vừa thấy Lãnh Như Băng trở về thì thở phào nhẹ nhõm, nói:

− Lãnh đệ đi đâu làm cho lão huynh lo chết người đi được !

Lãnh Như Băng mỉm cười đáp:

− Tiểu đệ gặp phải chuyện phiền phức, tốn khá nhiều thời gian để giải quyết. Hứa huynh đã gặp được Thiết Kỳ Kim Hoàn Tần Phi Hổ hay chưa ?

Chàng không muốn kể lại việc cứu giúp Bạch y nữ, lại chẳng muốn hoang ngôn, nên chỉ nói lướt qua như vậy.

Hứa Sĩ Công nghiêm trang gật đầu đáp:

− Gặp rồi.

Lãnh Như Băng vội hỏi:

− Có dò xét được tin tức gì về Lý Tiểu Hổ chăng ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Mới có chút manh mối nhưng chưa đủ tường tận. Tần Tổng tiêu đầu đã phái người đi xác minh ...

Ngừng một chút đoạn tiếp:

− Lãnh đệ, quần hào tập trung ở Từ Châu, các đại môn phái đều có các cao thủ tề tựu, Theo lời Tần Phi Hổ, có cả người từ Ngũ Độc Cung tới, rồi cả Sâm Tiên Long Thiên Lộc không hề lai vãng với giang hồ cũng đích thân tìm đến, có lẽ chỉ nội trong đêm nay là đến Từ Châu. Lúc này trong thành đúng là long tranh hổ đấu, sát cơ trùng trùng. «Quần Anh Lầu» càng là nơi các lộ quần hào đấu trí đấu lực, muôn phần nguy hiểm. Tần Phi Hổ có nhã ý muốn hai chúng ta tới lánh nạn ở Thần Võ Tiêu Cục vài ngày.

Lãnh Như Băng nói:

− Tiểu đệ chưa hề quen biết với Tần Phi Hổ, đến đấy có mạo muội quá chăng ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Tần Phi Hổ với lão huynh tương giao nhiều năm, tính khí hào sảng, huống hồ đã cho người đi xác minh tin tức sư đệ của Lãnh đệ, nên đến làm quen thì hơn.

Lãnh Như Băng thấy lão Hứa nói không sai bèn đáp:

− Hứa huynh đã thấy nên làm thì tiểu đệ xin tuân lệnh.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đừng để muộn, ta nên đi ngay thôi.

Hai người rời phòng ra tiền sảnh, chỉ thấy người kéo vào càng đông thêm, toàn các nhân vật võ lâm mới từ xa tới. Tiếng người nói, tiếng ngựa hí, phức loạn dị thường. Lãnh Như Băng vội bám theo sau Hứa Sĩ Công đang sắp bước ra ngoài cổng tửu điếm, bỗng bị người đụng phải ở phía sau.

Mấy ngày vừa qua chàng đã học được nhiều kinh nghiệm, vội chột dạ ngoảnh lại nhìn.

Chỉ thấy một người y phục nho sinh, đội mũ nhà nho, tay phe phẩy cây quạt đang lảo đảo đi ngược hướng với chàng.

Chàng đưa tay nắn túi, thấy thanh Sâm Thương Kiếm vẫn còn đó, toàn thân không có cảm giác gì khác lạ thì an tâm hơn.

Không lâu sau, hai người đã thấy thấp thoáng Thần Võ Tiêu Cục trước mặt.

Thần Võ Tiêu Cục nằm trên một đại lộ lớn ở phía Tây, cổng lớn viện rộng, còn đồ sộ hơn cả Quần Anh Lầu. Tổng tiêu đầu đã được thuộc hạ thông báo nên đã thân chinh ra tận cổng lớn đón khách.

Tổng tiêu đầu bôn tẩu giang hồ đã lâu năm, lễ giáo chu đáo, chưa để Hứa Sĩ Công giới thiệu đã cung tay hỏi:

− Vị này có phải là Lãnh huynh ?

Lãnh Như Băng vội đáp lễ, nói:

− Tại hạ Lãnh Như Băng.

Tần Phi Hổ thân hình cao lớn, mày rậm mặt đỏ, trông thập phần khôi ngô, mắt sáng đầy uy lực.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đến phiền Tần huynh ...

Tần Phi Hổ nói luôn:

− Đâu có gì, đệ mong gặp Hứa huynh đã lâu, hậu sảnh đã bày sẵn tiệc rượu, thỉnh hai vị.

Đoạn lách sang bên nhường đường. Hứa Sĩ Công cũng không khách khí thêm, lập tức bước đi trước.

Trong hậu sảnh rộng rãi quả nhiên đã có bàn tiệc với hai hán tử, một cao, một thấp ngồi chờ sẵn.

Tần Phi Hổ chỉ hai người kia, nói:

− Hai vị huynh đệ kia là hai trợ thủ đắc lực nhất của tiêu cục là Thiết Đao Vương Sơn và Thiết Cước Lý Tiến.

Hứa Sĩ Công cung tay nói:

− Hân hạnh được biết đại danh của hai vị sư phụ.

Vương Sơn và Lý Tiến vội đáp lễ nói:

− Chúng đệ nghe đại danh Sấu Hầu Vương đã lâu, nay mới hân hạnh kiến diện.

Tần Phi Hổ nói:

− Các vị khỏi cần khách khí, chúng ta hãy ngồi vào bàn rồi hãy nói.

Đoạn mời Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng ngồi vào bàn tiệc, mình ngồi chủ vị, Vương Sơn và Lý Tiến ngồi ở hai bên.

Hứa Sĩ Công nâng chung rượu nói:

− Huynh đệ tiên kính chư vị một chung.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Mấy vị này chắc thích uống rượu với nhau lắm, mình không thể hùa theo tửu hứng của họ.”.

Đoạn đưa chung rượu lên môi chỉ định nhấp, bỗng thấy Thiết Đao Vương Sơn chau mày thất sắc, buông rớt chung rượu đang cầm trong tay.

Tần Phi Hổ hỏi ngay:

− Vương sư phụ không được khỏe ư ?

Vương Sơn định thần nói:

− Vị Lãnh huynh này ...

Đoạn chỉ vào cổ tay tả của Lãnh Như Băng rồi không nói được nữa.

Tần Phi Hổ nhìn theo ngón tay của Vương Sơn chỉ, còn kinh hoàng hơn cả Vương Sơn, chung rượu đang cầm cũng rớt luôn xuống đất.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

“Hai người chẳng biết mắc phải thứ bệnh quỷ gì ?” Bèn giơ cổ tay tả lên coi, chỉ thấy trong ống tay áo có dính một bông mai trắng nhỏ bé, bèn dứt nó ra.

Tần Phi Hổ ngồi chết lặng, mặt tái nhợt, không nói được một lời.

Lãnh Như Băng nghĩ bụng:

“Họ kinh hãi như thế chắc là vì cái bông hoa mai này.”.

Chỉ thấy bông mai trắng nằm trên lòng bàn tay chàng là do người làm ra, cực kỳ tinh xảo, không biết từ vật liệu gì.

Hứa Sĩ Công kinh nghiệm quảng bác nhưng cũng không rõ lai lịch của bạch mai hoa, nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

− Lãnh đệ, Bạch Mai Hoa từ đâu ra vậy ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Không biết !

Bỗng nhớ lúc chàng rời Quần Anh Lầu bị người đụng phải, bèn tiếp:

− Khi chúng ta rời Quần Anh Lầu, lúc tiểu đệ ra cổng bị một người đụng phải, có lẽ bông mai này là của người ấy nhét vào.

Hứa Sĩ Công hỏi Tần Phi Hổ:

− Tần huynh, Bạch Mai Hoa này có dụng ý gì ?

Tần Phi Hổ hỏi lại:

− Hứa huynh không biết thật ư ?

Hứa Sĩ Công bị Lục y mỹ nhân giam giữ hai năm nơi Đào Hoa Trang, không biết sự tình gần đây trong giang hồ, bèn đáp:

− Huynh đệ nếu biết thì còn hỏi làm gì ?

Tần Phi Hổ đột nhiên cầm cả vò rượu lên tu ừng ực một hồi cạn sạch rồi mới hít một hơi dài nói:

− Bạch Mai Hoa chế khắc tinh xảo nhưng là tiêu ký tử vong. Bạch mai hoa xuất hiện ở đâu, nơi đó không một ai có thể sống sót ...

Lãnh Như Băng mày kiếm dựng ngược:

− Có chuyện như vậy được sao ?

Tần Phi Hổ nốc cạn vò rượu cho có thêm can đảm rồi nói:

− Tại hạ từng mục kích hai thảm sự đều có liên quan đến Bạch Mai Hoa này.

Một lần là cùng đi với Vương sư phụ đây.

Thiết Đao Vương Sơn lắp bắp:

− Không ... sai ... chuyện đó ... tại ... hạ ... không sao ... quên ... nổi.

Lão Vương run cầm cập, lắp bắp mãi mới nói hết câu.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Các vị nói rõ hơn một chút được chăng ?

Vương Sơn lắc đầu:

− Tại hạ ... thấy không cần nói ... chỉ e ... Lãnh huynh nên sớm chuẩn bị hậu sự đi ... thì vừa ...

Lão thong thả nhìn Tần Phi Hổ nói:

− Chúng ta đều mắc tội ... đáng bị khoét mắt ...

Tần Phi Hổ cau có gật đầu nói:

− Tự khoét hai mắt thì có thể tránh được thảm tử ...

Vương Sơn đột ngột rút ra một lưỡi trủy thủ sắc bén, khía ngay vào cổ tay của mình.

Lãnh Như Băng nhoài người, đưa tay hữu chộp lấy ngay uyển mạch của Vương Sơn, đoạt ngay thanh trủy thủ.

Hứa Sĩ Công đập bàn, lạnh lùng nói:

− Chúng ta bôn tẩu giang hồ, suốt đời lấy đao kiếm để cầu sinh, việc sinh tử có gì đáng sợ. Hai vị nhút nhát như vậy, thì nhân lúc này hãy thu xếp lánh lên núi mà ở, đừng chường mặt tại tiêu cục này nữa ...

Lãnh Như Băng nói:

− Kẻ nhét Bạch Mai Hoa vào tay áo của tại hạ là muốn tìm tại hạ, đâu có liên quan gì đến tiêu cục của các vị ?

Chàng định nói tại sao các vị phải run sợ, nhưng Thiết Đao Vương Sơn đã ngắt lời:

− Tại vì người nào nhìn thấy Bạch Mai Hoa thì phải khoét mắt, chạm tay vào nó thì bị chặt tay, bàn luận về nó thì bị cắt lưỡi, nghe nói thì bị chọc thủng màng nhĩ.

Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi:

− Kẻ nào định ra quy củ ấy ?

Vương Sơn đáp:

− Chủ nhân của Bạch Mai Hoa.

Lãnh Như Băng gằn giọng:

− Chủ nhân của Bạch Mai Hoa là ai ?

Vương Sơn hé môi định nói nhưng lại bậm môi lại, trông thần sắc thì hiển nhiên lão đang vô cùng lo sợ.

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ nói:

− Chắc là Vương huynh sợ bị cắt lưỡi nên không dám nói.

Vương Sơn quả nhiên nhắm mắt im lặng.

Hứa Sĩ Công bỗng hỏi:

− Lãnh đệ có nhìn rõ kẻ đụng vào người Lãnh đệ hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Là một thư sinh vận nho phục, tay cầm quạt phe phẩy.

Tần Phi Hổ ngạc nhiên hỏi lạc cả giọng:

− Một vị thư sinh ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đúng vậy. Không phải hắn hay sao ?

Tần Phi Hổ bậm môi không nói.

Lãnh Như Băng thấy họ run sợ như vậy bèn quay nhìn Hứa Sĩ Công nói:

− Chúng ta đi thôi !

Hứa Sĩ Công nghĩ mấy ngày qua gặp toàn các vị bằng hữu năm xưa người nào cũng đều thay đổi hẳn. Nào Thái Bình Trấn Chủ giăng lưới suýt chút nữa làm liên lụy cả Lãnh Như Băng.

Nay Tần Phi Hổ, Tổng tiêu đầu của Thần Võ Tiêu Cục, được mệnh danh là đệ nhất tiêu cục trong võ lâm đương thời, giao du quảng bác, quen biết nhiều người, nào ngờ cuối cùng chỉ trông thấy một bông hoa mai trắng nhỏ xíu lại sợ hơn cả độc xà.

Lão Hứa càng nghĩ càng giận, bèn đứng dậy «hừ» một tiếng nói:

− Đường đường là Tổng tiêu đầu Thần Võ Tiêu Cục mà cuối cùng lại là hạng tham sống sợ chết, Hứa mỗ có mắt như mù, đã nhận lầm người. Giao tình giữa chúng ta mấy chục năm đến đây là hết, từ nay trở đi coi như không hề quen biết.

Đoạn phất tay áo, khiến bình rượu và chén dĩa văng đổ tứ tung.

Tính lão Hứa là vậy, không vừa ý là lập tức tuyệt giao.

Lãnh Như Băng thấy hơi khó xử, nói nhỏ:

− Hứa huynh, có lẽ Tần tổng tiêu đầu có lý do riêng khó nói chăng.

Hứa Sĩ Công «hừ» một tiếng, kéo tay Lãnh Như Băng:

− Lãnh đệ, chúng ta đi. Lão huynh không tin rằng cả phủ Từ Châu rộng lớn này, ngoài Thần Võ

Tiêu Cục ra không còn chỗ nào cho huynh đệ chúng ta an thân.

Chỉ thấy Tần Phi Hổ sắc mặt luôn luôn biến đổi đột ngột đứng dậy, hai tay sờ vào thắt lưng, tả thủ rút ra một chiếc xiên, hữu thủ rút ra năm lượng kim hoàn đặt lên lòng bàn tay, nói:

− Hứa huynh tạm dừng bước.

Hứa Sĩ Công nhìn Tần Phi Hổ, thấy sắc mặt rầu rĩ của y bỗng nhiên cảm thấy mình hơi bất nhẫn, nghĩ thầm:

“Mình chửi vào mặt người ta như vậy e cạn tàu ráo máng quá.” Bèn cung tay nói:

− Tần huynh có gì chỉ giáo, cứ việc nói, hai ta là huynh đệ nhiều năm, nếu lão phu có khả năng sẽ hết lòng chia xẻ với Tần huynh.

Tần Phi Hổ thở dài đáp:

− Hứa huynh đừng buồn, vừa rồi Hứa huynh chửi như vậy là đúng lắm.

Bỗng Vương Sơn kêu to:

− Bạch Mai Hoa !

Lãnh Như Băng chau mày hỏi:

− Đâu ?

Đưa mắt nhìn, quả thấy trên bàn tiệc có một bông mai trắng, sờ sờ ra đó.

Trong sảnh có năm cao thủ mà không một ai biết bông mai trắng kia xuất hiện vô thanh vô tức trên bàn tiệc từ lúc nào. Tần Phi Hổ ngồi phịch ngay xuống.

Vương Sơn mặt tái mét, run run rẩy rẩy, lảo đảo.

Lý Tiến bỗng đưa tay đỡ Vương Sơn nói nhỏ:

− Vương huynh hãy bình tĩnh, cùng lắm là chết. Thế gian này có ai thoát khỏi cái chết đâu mà phải sợ ?

Vương Sơn hít một hơi dài đáp:

− Lý huynh nói đúng, cùng lắm là chết ...

Lời chưa dứt, bỗng nhiên có tiếng cười lạnh lẽo vọng vào, tiếng cười này từ ngoài xa nhưng nghe

như ở bên tai.

Lãnh Như Băng hơi chột dạ nghĩ thầm:

“Người kia thi triển thuật «Thiên Lý Truyền Âm» truyền tiếng cười lạnh lẽo từ xa vào trong hậu sảnh, quả là nội công thâm hậu, tuyệt đối không thể xem thường.”.

Vương Sơn vừa trấn tĩnh được một chút lại run sợ, cuống cuồng chạy ra khỏi sảnh.

Lãnh Như Băng vội giơ chắn đường hỏi:

− Vương huynh định đi đâu vậy ?

Vương Sơn mặt trắng bệch, hồn xiêu phách lạc, lạc giọng nói:

− Hết ... hết đường sống ... rồi ...

Đoạn gạt phắt tay Lãnh Như Băng mà chạy đi.

Lãnh Như Băng điểm luôn huyệt đạo của lão ta rồi quay sang nói với Tần Phi Hổ:

− Tần huynh, thứ cho tại hạ vô lễ.

Đoạn bước luôn ra ngoài.

Lúc này trời vừa tối, tinh tú thấp thoáng, bên ngoài sảnh tĩnh mịch không có gì khả nghi.

Hứa Sĩ Công sải bước theo chàng, hỏi:

− Lãnh đệ, có thấy ai không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chưa thấy, người kia dùng thuật «Thiên Lý Truyền Âm» truyền tiếng cười vào trong sảnh, võ công hẳn là ghê gớm, tâm địa xảo trá lắm đó.

Bỗng nghe Tần Phi Hổ nói lớn:

− Tần mỗ vô tri nên đắc tội, nguyện trước hết tuân theo qui pháp tự xử, trước khoét hai mắt, sau sẽ tự cắt lưỡi.

Lãnh Như Băng kinh hãi, quay mình chạy vào sảnh, chỉ thấy Tần Phi Hổ đang chắp tay cầu xin ai đó, sắc mặt xám ngoét như kẻ đã chết.

Chàng nhìn theo hướng đối diện với Tần Phi Hổ thì thấy một hắc y nhân đứng quay lưng bất động không nói không rằng ở trong góc sảnh, tay áo buông dài sát đất.

Góc sảnh tối mờ, nếu không để ý rất khó nhận ra người kia.

Lãnh Như Băng hắng giọng nói:

− Các hạ thi triển «Thiên Lý Truyền Âm» tới mức này, đủ thấy võ công rất cao minh.

Hắc y nhân tựa hồ không nghe thấy lời Tần Phi Hổ và Lãnh Như Băng, vẫn chẳng nói chẳng rằng.

Tần Phi Hổ bỗng đứng dậy, lảo đảo bước về phía người kia, toàn thân hiển nhiên không một chút khí lực.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Chủ nhân của Bạch mai hoa không biết là nhân vật cỡ nào mà Tần Phi Hổ lại kinh hãi đến như vậy ?”.

Tần Phi Hổ đi qua chỗ Lãnh Như Băng ba bước liền quỳ xuống nói:

− Tại hạ mạo phạm đại giá, tội đáng chết ngàn lần, nguyện tự khoét mắt, cắt lưỡi, những mong đại giá tha tội cho gia quyến tại hạ thì dù tại hạ ở dưới cửu tuyền cũng cảm kích vô cùng !

Lãnh Như Băng bước tới đỡ Tần Phi Hổ dậy, điềm nhiên hỏi người kia:

− Các hạ có phải là chủ nhân của Bạch Mai Hoa ?

Bóng đen vẫn im lặng. Lãnh Như Băng nổi giận:

− Các hạ giả bộ câm điếc, đừng trách tại hạ đắc tội.

Đoạn chàng vung tay đánh tới một chưởng.

Tần Phi Hổ hoảng hốt định xuất thủ can ngăn nhưng đã không kịp.

Lãnh Như Băng phóng chưởng này với tám thành công lực, chưởng phong cương mãnh ào ào. Bản tánh chàng là người thiện lương, tuy xuất chưởng nhưng lòng thầm nghĩ nếu người kia không né tránh, chàng ắt phải thu hồi chưởng lực.

Nào ngờ chưởng thế đã tới cận thân mà người kia vẫn đứng quay lưng lại bất động, làm như không hề thấy có đòn giáng tới phía sau. Lãnh Như Băng chưởng đã đến gần, thấy mình công kích từ sau lưng thì không được quang minh, bèn lập tức hít một hơi chân khí, chưởng lực phát xuất đột nhiên

được thu hồi.

Chỉ nghe một thanh âm vọng lại:

− Tệ chủ nhân mắc bận, muốn Tần Tổng tiêu đầu làm giùm một việc.

Thì ra người kia không phải là chủ nhân của Bạch Mai Hoa.

Tần Phi Hổ nghe vậy, can đảm lên vài phần, đáp:

− Đó là việc gì, nếu Tần mỗ làm được quyết không dám trái lệnh.

Lãnh Như Băng đang định vòng qua phía kia để nhìn rõ mặt bóng đen, nghe Tần Phi Hổ hỏi vậy lại thôi. Bóng đen nói:

− Lần này tệ chủ nhân truyền Bạch Hoa Lệnh Dụ chiêu thỉnh các cao nhân võ lâm thiên hạ tham gia đại hội ở Từ Châu, phiền Tổng tiêu đầu chuẩn bị năm mươi bàn tiệc để chiêu đãi các vị anh hùng trong thiên hạ !

Tần Phi Hổ nói:

− Chuyện này nào có đáng gì, không biết khi nào đãi tiệc ?

Bóng đen đáp:

− Ba ngày nữa thôi, vào lúc chính ngọ, năm mươi bàn tiệc phải sẵn sàng tại Liệt Phụ Chủng.

Tần Phi Hổ đáp:

− Tần mỗ nhớ rồi, xin bẩm lại với quý chủ nhân rằng được giao phó việc đó, Tần mỗ vô cùng vinh dự.

Bóng đen nói:

− Không được bày tiệc sớm quá, cũng không được muộn một khắc.

Tần Phi Hổ đáp:

− Tần mỗ quyết không dám trái lệnh của quý chủ nhân.

Bóng đen nói:

− Công việc tệ chủ nhân giao phó quyết không được đàm luận cho người khác biết, Tần Tổng tiêu đầu hiểu rồi chứ ?

Tần Phi Hổ đáp:

− Điều đó Tần mỗ xin ghi nhớ !

Bóng đen nói:

− Tốt ! Hẹn gặp lại trên bàn tiệc ba ngày sau !

Tần Phi Hổ nói:

− Tần mỗ cung tiễn sứ giả của Mai Hoa chủ nhân.

Bóng đen xua tay:

− Khỏi cần.

Đoạn thong thả men theo vách sảnh mà đi ra ngoài.

Hắn đàm thoại hồi lâu với Tần Phi Hổ mà thủy chung vẫn quay lưng, không ngoảnh mặt lại một lần, chân không di động, cứ như một bức tượng thần.

Lãnh Như Băng muốn ghi nhớ diện mạo của hắn, bèn quát lớn:

− Đại giá dừng bước !

Đoạn nhún chân bay xa tám thước đứng chặn ở sảnh môn.

Hắc y nhân dừng chân lạnh lùng hỏi:

− Ngươi là ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ là Lãnh Như Băng, không có quan hệ gì với Thần Võ Tiêu Cục, chẳng qua chỉ vừa làm quen với Tần tổng tiêu đầu, nếu các hạ muốn hành sử thế nào với tại hạ thì điều đó không liên quan gì tới Thần Võ Tiêu Cục.

Ngừng một chút đoạn tiếp:

− Chúng ta đã không quen biết, lại vô oán vô cừu, chẳng hiểu vì cớ gì quý chủ nhân lại nhét Bạch Mai Hoa vào tay áo của tại hạ ?

Chàng thò tay vào bao, lấy ra bông mai trắng, đặt trên lòng bàn tay, chìa ra.

Lúc này hai người cách nhau ba bốn thước, hắc y nhân đột nhiên phất ống tay áo rất dài đoạt lấy bông mai trắng.

Lãnh Như Băng khi chìa tay ra đã sớm chuẩn bị, không ngờ hắc y nhân xuất thủ quá nhanh, tay áo vừa phất, ám kình đã tới trước, bông mai bay ngay vào ống tay áo của hắn.

Lãnh Như Băng hừ một tiếng:

− Vừa xuất thủ đã biết cao minh, tại hạ muốn lĩnh giáo vài chiêu tuyệt nghệ !

Chỉ thấy hắc y nhân phẩy nhẹ tay áo, bông mai trắng đột nhiên bay ra, Lãnh Như Băng chộp ngay lấy bằng tay tả, tay hữu đồng thời đánh ra một chưởng.

Chàng đã biết võ công của hắn cao minh nên một chưởng này chàng dùng dến tám thành công lực.

Hắc y nhân sau khi trả lại bông mai trắng thì đột nhiên xông ra cửa, lúc này phẩy ống tay áo dài thườn thượt về phía chưởng của Lãnh Như Băng. Chàng bỗng cảm thấy chấn động toàn thân, hắc y nhân đã vọt ra ngoài, mất hút trong bóng đêm.

Lãnh Như Băng cầm bạch mai hoa trong tay, ngước mắt nhìn bầu trời đêm hàn tinh nhấp nháy, thở dài, miệng tuy không nói nhưng lòng đầy cảm khái.

Mấy người trong sảnh chứng kiến song phương vừa rồi xuất thủ thần tốc, tuy chỉ một vài chiêu nhưng cũng khiến họ hoa cả mắt.

Hứa Sĩ Công thong thả bước ra, lo lắng hỏi:

− Lãnh đệ có sao không ?

Lãnh Như Băng mỉm cười đáp:

− Không, dễ chịu lắm ...

Đoạn quay lại nhìn Tần Phi Hổ nói:

− Tần huynh đã nhận lời lo việc cho Mai Hoa chủ nhân, chúng ta không thể ở đây lâu ...

Tần Phi Hổ nói:

− Tại hạ sở tri hữu hạn, dù muốn nói cũng khó nói ra hết.

Lãnh Như Băng cung tay:

− Tại hạ còn phải nhờ Tần huynh tìm giúp tệ sư đệ, thật cảm kích bất tận.

Tần Phi Hổ đáp:

− Không có gì.

Lãnh Như Băng nói:

− Mai Hoa chủ nhân đã phái người đến nhờ Tần huynh lo tiệc rượu, thiết tưởng sẽ không làm điều gì bất lợi thêm cho Tần huynh, tại hạ xin cáo biệt.

Tần Phi Hổ đáp:

− Tại hạ tiếp đãi không chu đáo, xin nhị vị lượng thứ.

Đoạn không dám lưu khách nữa, vội cúi mình tiễn khách.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ba ngày nữa sẽ gặp lại ở Liệt Phụ Chủng.

Tần Phi Hổ cúi đầu im lặng.

Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công rời khỏi Thần Võ tiêu cục trời đã sắp sang canh hai.

Lãnh Như Băng nghĩ đến Bạch Mai Hoa chủ nhân, thấy sự việc quá phức tạp bất giác thở dài nói:

− Giang hồ thật là lắm chuyện nguy hiểm và bí ẩn, chẳng biết đâu mà lần.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu đã sống sáu, bảy mươi năm, quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, sự tình này cũng mới gặp lần đầu, chưa từng nghe ai nhắc đến, chỉ dùng mỗi một bông hoa mai nhỏ xíu mà bức thỉnh cao thủ võ lâm thiên hạ phải đến tề tựu ở Từ Châu.

Lãnh Như Băng nói:

− Kỳ quái là ở chỗ người được mời hoàn toàn không biết Bạch Mai Hoa chủ nhân là ai.

Hứa Sĩ Công vỗ đùi:

− Đúng rồi, chẳng trách lão huynh đã hỏi rất lâu, vẫn không biết tại sao vô số cao thủ lại tề tựu ở Từ Châu.

Lãnh Như Băng nói:

− Đa số những người tới đây đều là vì hiếu kỳ, nghe đồn có nhiều cao thủ võ lâm đến Từ Châu thì kéo tới xem sao. Số người này chẳng cần để tâm, nhưng còn các vị cao thủ võ lâm lừng lẫy tiếng tăm mà phải nghe theo sự sắp đặt của Bạch Mai Hoa chủ nhân thật khiến người ta không sao hiểu nổi !

Hứa Sĩ Công nói:

− Có thể họ có những điều khó nói.

Lãnh Như Băng nói:

− Chắc vậy, các nhân vật danh chấn giang hồ đâu chịu nghe theo thỉnh ngôn của Bạch Mai Hoa chủ nhân mà dễ dàng đến Từ Châu.

Hứa Sĩ Công nói:

− Phải đó, Sâm Tiên Long Thiên Lộc uy danh là thế, mấy chục năm không lai vãng giang hồ nửa bước, ngay đến sứ giả của chín đại môn phái cũng chẳng buồn tiếp kiến, đâu chịu dễ dàng mà đến ? Sự tình này ắt có nguyên do.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Nguyên do thế nào ?

Hứa Sĩ Công trầm ngâm một hồi đáp:

− Duy chỉ có một lý do khiến Long Thiên Lộc chịu đến, là bị người ta lợi dụng điểm yếu trọng đại nào đó.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Là điểm gì vậy ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Điều này thì khó biết lắm.

Hai người im lặng hồi lâu, Lãnh Như Băng đột nhiên nói:

− Xem chừng không thể không hỏi nàng.

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên:

− Nàng nào vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Là Bạch y nữ mang mạng che mặt mà chúng ta nhìn thấy ở Quần Anh Lầu ấy.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Nàng hiện ở đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Liệt Phụ Chủng.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Liệt Phụ Chủng, có phải là nơi Bạch Mai Hoa chủ nhân ước hội anh hùng thiên hạ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đại khái là thế, trừ phi ở vùng phụ cận Từ Châu có hai Liệt Phụ Chủng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Phải chăng Lãnh đệ có ý muốn đến Liệt Phụ Chủng xem trước tình hình ?

Lãnh Như Băng chợt nhớ lời bạch y nữ bảo chàng nội nhật ba ngày có nghi nan gì thì cứ đến tìm nàng. Tại sao nàng chỉ hạn định có ba ngày ? Hạn kỳ này vừa vặn trùng hợp với ngày mà Bạch Mai Hoa chủ nhân ước hội với anh hùng thiên hạ ! Chẳng lẽ nàng đã biết trước việc này hay sao ?

Trong óc chàng hiện ra hình ảnh bạch y nữ thân thể hư nhược, diện mạo tuyệt mỹ, song mục mở tròn, ngôn ngữ sắc sảo, thanh âm trong trẻo, một thiếu nữ yếu ớt về thân thể nhưng đại mãn trí tuệ và vô cùng thần bí.

Tình cảnh trước mắt tựa hồ chỉ còn cách đến Liệt Phụ Chủng gặp lại bạch y nữ may ra mới có thể sáng tỏ. Chàng nghĩ đi nghĩ lại thấy mọi việc tựa hồ bạch y nữ đều đã tiên liệu. Chàng hít một hơi dài, lẩm bẩm:

− Đúng, chúng ta nên đến Liệt Phụ Chủng trước xem tình hình thế nào, có lẽ chính nàng đủ khả năng giải khai bí mật của Bạch mai hoa.

Hứa Sĩ Công nói:

− Được đấy ! Chúng ta đi luôn thôi !

Hai người phóng gấp về phía Liệt Phụ Chủng. Thân pháp khinh công mau chóng đưa họ tới nơi.

Liệt Phụ Chủng ban đêm càng âm u thê lương.

Hứa Sĩ Công nhìn tứ phía cỏ rậm lút đầu, nói:

− Bạch Mai Hoa chủ nhân chọn nơi hoang vu thê lương này hẳn có lý của hắn.

Lãnh Như Băng biết đường, dẫn Hứa Sĩ Công vào thẳng thạch thất trong tòa nhà mồ.

Một đĩa đèn dầu chiếu sáng thạch thất, một thiếu nữ toàn thân y phục trắng toát ngồi dựa lưng vào vách bên hữu, lim dim mắt, hai tỳ nữ ngồi hai bên, bảo kiếm lăm lăm trong tay, chắc hẳn trong bụng rất e sợ.

Lãnh Như Băng đằng hắng chưa kịp nói, Tố Mai đã bật dậy gọi to:

− Hoàng Cúc, mau đánh ma ...

Tiếng kêu của tỳ nữ đầy hốt hoảng.

Lãnh Như Băng vội nói:

− Tại hạ Lãnh Như Băng có việc cầu kiến.

Bạch y nữ mở to mắt, thẳng người dậy cười:

− Tiểu nữ biết công tử nhất định sẽ trở lại cho nên đang chờ đây, không thì đã ngủ sớm rồi, vì tiểu nữ rất mệt.

Mấy câu này rất dịu dàng, cộng với thần thái kiều diễm của nàng thật khác hẳn với những ngôn từ sắc sảo lần trước.

Lãnh Như Băng nói:

− Đêm khuya còn làm phiền cô nương, tại hạ thật lòng cảm thấy áy náy.

Bạch y nữ đáp:

− Chúng tiểu nữ ở một nhà mồ hoang lương, cây cỏ um tùm thế này, ban đêm được các vị ghé thăm cũng khiến chúng tiểu nữ có thêm can đảm bớt lo.

Lãnh Như Băng quay đầu chỉ Hứa Sĩ Công nói:

− Đây là Hứa lão tiền bối Hứa Sĩ Công.

Bạch y nữ gật đầu cười:

− Khỏi cần giới thiệu, tiểu nữ đã gặp Hứa lão rồi.

Hứa Sĩ Công cung tay nói:

− Tại hạ hữu duyên được diện kiến tôn giá vài lần.

Bạch y nữ nói:

− Chúng ta gặp nhau ba lần.

Hứa Sĩ Công thầm điểm lại:

“Khi nàng ra tiễn Dã Hạc Thượng Nhân đi Ngũ Độc Cung là lần thứ nhất, tại Quần Anh Lầu thấy nàng là lần thứ hai, bất quá lúc ấy nàng mang mạng che mặt nên lão không nhận ra, đêm nay là lần thứ ba không hơn không kém.” Lão bèn đáp:

− Cô nương có trí nhớ kinh nhân, tại hạ vô cùng thán phục.

Một luồng gió lạnh thổi tới làm ngọn đèn suýt tắt.

Lãnh Như Băng bước lại che gió cho ngọn đèn, nói:

− Chúng tại hạ đêm khuya đến làm phiền, một là có việc nghi nan muốn thỉnh giáo, hai là muốn khuyên cô nương sớm rời khỏi chốn hoang địa này.

Bạch y nữ cười:

− Xin công tử hãy nói điều thứ nhất !

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy sự tình phức tạp dị thường, nhất thời chưa biết nên khởi đầu thế nào, nghĩ một hồi lâu mới nói:

− Cô nương có biết vật này chăng ?

Đoạn thò tay vào bao lấy ra một bông mai trắng đặt vào lòng bàn tay mà chìa ra.

Bạch y nữ đưa bàn tay ngà ngọc cầm lấy bông mai, nói:

− Bạch Mai Hoa này ư ?

Lãnh Như Băng nói:

− Đúng vậy, chủ nhân của bông mai này đặt đại tiệc ước hội với anh hùng thiên hạ tại Liệt Phụ Chủng sau ba ngày nữa, cô nương ở đây vô cùng nguy hiểm.

Bạch y nữ đáp:

− Công tử nói việc thứ hai trước ư ?

Lãnh Như Băng sững người, mặt hơi nóng.

Hứa Sĩ Công cười ha hả nói:

− Vị huynh đệ này cả thẹn lắm, để lão hủ nói thay cho vậy !

Bèn đem hết sự tình vừa xảy ra kể lại một lượt.

Chỉ thấy bạch y nữ từ từ nhắm mắt tựa hồ người tham thiền nhập định, im lặng hồi lâu.

Hứa Sĩ Công nghĩ:

“Thiếu nữ này chẳng qua ngót hai mươi tuổi, dù có là người thông tuệ tuyệt luân cũng khó mà biết được lai lịch Bạch mai hoa.” Lão mỉm cười nói:

− Cô nương khỏi cần đa phí tâm sức, nếu không biết lai lịch chủ nhân Bạch Mai Hoa thì thôi.

Bạch y nữ bỗng mở to hai mắt, nói thấp giọng:

− Hoa mai xuất hiện trong giang hồ thây chất thành núi, máu chảy thành sông ...

Hứa Sĩ Công sững sờ hỏi:

− Cô nương nói sao ?

Bạch y nữ tiếp:

− Thần Kiếm thuộc Thiên Long, Tu La tập đại thành.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Cô nương niệm thần chú đó ư ?

Lãnh Như Băng nghe đã hiểu, liền cao giọng:

− Cô nương biết kiếp nạn đã tới chẳng lẽ lại dửng dưng tọa thị ?

Bạch y nữ thở dài nhè nhẹ:

− Tiểu nữ có thể làm gì được kia chứ ?

Lãnh Như Băng nhớ lại ở Quần Anh Lầu nàng bị người truy bức khẩu truyền tuyệt nghệ. Một thiếu nữ không biết võ công, làm sao có thể can thiệp vào trận tử chiến sắp tới. Nhưng trước lời lẽ thần bí của nàng, chàng lại có hồ nghi trầm trọng, bèn cung tay nói:

− Có lẽ cô nương có giấu chuyện gì chăng …

Bạch y nữ lắc đầu:

− Tiểu nữ quả thật không biết võ công.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Sao cô nương lại biết «Thiên Long Bát Kiếm» ?

Bạch y nữ mỉm cười:

− Tiểu nữ tuy biết yếu quyết nhưng không thể vận dụng.

Bỗng nàng mặt tái nhợt, ngã ngửa ra phía sau.

Tố Mai, Hoàng Cúc cùng đưa tay đỡ và thong thả xoa bóp khắp người nàng.

Hứa Sĩ Công lắc đầu nói:

− Lãnh đệ, lão huynh thấy có hỏi thêm cũng vô ích, chúng ta đi thôi.

Lãnh Như Băng nói:

− Nàng đã giải đáp rồi còn gì.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Giải đáp gì đâu ? Sao Lão Hầu Nhi không nghe thấy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Nàng bảo «Mai hoa xuất hiện trong giang hồ thây chất thành núi, máu chảy thành sông», há chẳng phải là sắp lâm kiếp nạn, rồi thì «Thần Kiếm thuộc thiên long, Tu La tập đại thành» là nói đến danh xưng của hai loại võ công, tiếc rằng trí năng của chúng ta chưa lý giải được hết ẩn ý của câu nói ấy.

Hứa Sĩ Công nghĩ một chút nói:

− Nhớ lại vẻ kinh hoàng của Thiết Kỳ Kim Hoàn Tần Phi Hổ và Khoái Đao Vương Sơn, thiết tưởng Bạch mai hoa chủ nhân hẳn là một tên đại ma đầu tàn ác võ nghệ tuyệt luân và vô cùng xảo quyệt.

Lãnh Như Băng nói:

− Tiểu đệ mới rồi động thủ với sứ giả của Bạch mai hoa chủ nhân, tuy chỉ hai chiêu cũng đã cảm thấy võ công của đối thủ chẳng kém gì tiểu đệ. Đã vậy, ngay cả diện mạo của hắn của không biết được.

Lúc này bạch y nữ đã hồi tỉnh, có điều là dưới ánh đèn sắc mặt nàng nhợt nhạt không một giọt máu.

Nàng đưa cặp mắt thất thần nhìn hai người rồi lại tựa vào vai Tố Mai mà nghỉ.

Hoàng Cúc nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Lãnh công tử hãy ngồi xuống mà nghỉ một lát, tiểu thư sau mỗi lần phát bệnh phải nghỉ chừng nửa giờ mới có thể tiếp chuyện.

Lãnh Như Băng cau mày:

− Bệnh của nàng vẫn thường phát tác vậy sao ?

Hoàng Cúc đáp:

− Có khi một ngày mấy lần, có khi vài ngày một lần ... Bất quá tiểu thư không thể đa phí khí lực để nói năng hoặc biện sự, vì như thế bệnh sẽ tức thì phát tác.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Lời bạch y thiếu nữ này chính trực, rõ ràng là người không có mưu mô gì, do đó rất đáng tin cậy. Kỳ quái là ở chỗ nàng không biết võ công, mà lại nhớ được kiếm thuật thượng thừa trong thiên hạ. Hơn nữa, nàng đã giấu mặt mà vẫn có kẻ tìm đến truy bức nàng truyền thụ võ công. Thân thể hư nhược hoàn toàn không tương xứng với ngôn từ chứa đầy huyền cơ của nàng.”.

Chàng ngưng mục nhìn, chỉ thấy nàng lim dim mắt, hai hàng mi cong và dài, ngoại trừ nước da tái nhợt vẻ ốm yếu, còn thực sự là một thiếu nữ cực kỳ diễm lệ.

Thân thể yếu ớt mà vô cùng can đảm lại cực kỳ diễm lệ, ba thứ ấy hợp nên sự thần bí của nàng.

Hứa Sĩ Công tuy thô hào, nhưng nhờ kinh nghiệm phong phú mấy chục năm bôn tẩu giang hồ, sau

một hồi suy xét cũng đã nhận ra thiếu nữ hư nhược này quả thực là một nữ nhân phi thường.

Lãnh Như Băng nhìn Hứa Sĩ Công nói:

− Hứa huynh, chúng ta ngồi nghỉ một lát đi.

Chương 22: Thần Cơ Diệu Toán

Hứa Sĩ Công đáp:

− Ừ thì nghỉ, có chờ một đêm cũng đâu phải là dài ?

Hoàng Cúc nói:

− Vậy thỉnh nhị vị ngồi xuống đi !

Giữa chốn nhà mồ, âm u thê lương này, hai tỳ nữ rất e sợ, nay có hai nam nhân ở bên cạnh thì còn gì bằng.

Sau một khoảng thời gian bằng ăn xong bữa cơm, Bạch y nữ mới từ từ ngồi thẳng dậy.

Hứa Sĩ Công đã hết coi thường nàng, bèn cung tay nói:

− Cô nương tỉnh rồi ư ?

Bạch y nữ thong thả đưa tay dụi mắt đáp:

− Phiền nhị vị phải chờ quá lâu.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không dám, không dám ! Chúng tại hạ còn có nghi vấn bất minh, những mong cô nương chỉ điểm.

Ngôn từ của lão Hứa đã thập phần cung kính. Bạch y nữ thở dài nhè nhẹ, nói:

− Hứa lão nói ... đi ! Có điều đừng quá đề cao tiểu nữ.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cô nương bảo «Mai hoa xuất hiện trên giang hồ, máu chảy thành sông, thây chất thành núi» có phải là ám chỉ Bạch Mai Hoa chủ nhân.

Bạch y nữ đáp:

− Dĩ nhiên.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Bạch Mai Hoa chủ nhân thỉnh tập anh hùng thiên hạ, ba ngày nữa thết đãi ở Liệt Phụ Chủng này, có phải là sắp có đại kiếp nạn ?

Bạch y nữ đáp:

− Thiết tưởng không sai.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cô nương có tài tiên tri, những mong hãy vì quần hùng thiên hạ mà dốc hết tâm lực.

Bạch y nữ lắc đầu:

− Tiểu nữ thân trói gà không chặt, há có thể cứu ai ?

Hứa Sĩ Công nhớ nàng vừa phát bệnh, lời này hoàn toàn chẳng phải khiêm nhường, thì ngẩn ra, chưa biết ăn nói thế nào.

Lãnh Như Băng cau mày, định lên tiếng, thì Bạch y nữ đã mỉm cười:

− Tiểu nữ tuy không thể cứu người, nhưng có thể nói cho các vị biết cách tìm cách tránh hung.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tại hạ xin lắng nghe.

Bạch y nữ cười:

− Bạch Mai Hoa chủ nhân thỉnh tập anh hùng thiên hạ đến Từ Châu đại hội là đại sự chấn động nhân tâm, nhưng thử hỏi thiên hạ thiếu gì danh sơn thắng cảnh, vì sao y lại chọn chốn hoang lương này bày tiệc ?

Hứa Sĩ Công lẩm bẩm:

− Ừ nhỉ, vì sao hắn lại chọn chốn hoang lương này để bày tiệc ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương kiến thức siêu việt, chúng tại hạ quả thực không theo kịp.

Ban đầu chàng cứ tưởng bạch y nữ dựa vào thuật bói toán gì đó, nhưng lúc này nghe nàng phân tích sự việc thì rõ ràng đó là tài trí kiến thức siêu việt, nên bất giác chàng sinh lòng kính ngưỡng.

Bạch y nữ dịu dàng nói tiếp:

− Y chọn chốn này đã là không phải nơi tuyệt địa, cũng không phải là tuyệt cốc, dù người ta có thua y về võ công, vẫn có chỗ để đào thoát, bởi vì nơi đây bốn phương tám hướng đều thông thoáng ...

Hứa Sĩ Công nói:

− Cô nương nhận xét rất đúng.

Bạch y nữ tiếp:

− Y muốn Tân Tổng tiêu đầu chuẩn bị đại tiệc, mang đến đây bày biện, trước mắt bao người, hiển nhiên là y không định đầu độc bằng rượu trà.

Hứa Sĩ Công gật đầu tán thưởng:

− Cô nương liệu sự như thần. Vậy thì tại sao y lại chọn ở đây ?

Bạch y nữ không trả lời lão mà nói:

− Y đã không thể chăng lưới bắt hết khách dự tiệc, cũng chẳng tài gì đối địch với toàn bộ anh hùng thiên hạ.

Hứa Sĩ Công vỗ đùi:

− Câu nào cũng chí lý vô cùng. Nhưng cô nương vẫn chưa trả lời lão phu.

Bạch y nữ nói:

− Hứa lão chẳng lẽ còn chưa minh bạch ?

Đoạn nàng dùng tấm khăn tay trắng thấm mồ hôi trên trán.

Hứa Sĩ Công nói:

− Những mong cô nương chỉ điểm cho.

Bạch y nữ đáp:

− Nếu y có âm mưu gì với quần hùng thì trước hết là y sẽ làm cho họ bị sa lầy thu cước ở đây. Chốn này cỏ dại ngập đầu, chân tay bị vướng víu bởi cỏ rậm, phàm người nào đã tiến nhập chốn này

ắt khó tẩu thoát.

Hứa Sĩ Công thốt lên:

− Cô nương tài hoa rực sáng như nhật nguyệt, không ai bì kịp.

Bạch y nữ nói:

− Cuối cùng Hứa lão đã minh bạch !

Hứa Sĩ Công nói:

− Phải, để tại hạ đi thông báo cho tân khách dự tiệc biết sớm để chuẩn bị là được.

Bạch y nữ nói:

− Không ổn, Hứa lão thông báo cho mọi người, thì Bạch Mai Hoa chủ nhân há lại không biết như họ ?

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Vậy nên làm thế nào ?

Bạch y nữ đáp:

− Dùng gập ông đập lưng ông. Hai vị có thể bố trí gài bẫy trước hắn tại chốn này chứ ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Không sai, không sai ...

Bạch y nữ giảng giải một hồi, đã quá mệt, lại từ từ nhắm mắt, ngả người vào vai Tố Mai mà nghỉ.

Hứa Sĩ Công sau khi nói hai lần «không sai», bỗng cau mày. Lão chỉ cảm thấy Bạch y nữ nói rất có lý, ý nghĩa đã rõ ràng, nhưng lão lại chưa biết nên gài bẫy trói chân trong cỏ rậm như thế nào. Trầm tư một hồi, lão quay nhìn Lãnh Như Băng:

− Lãnh đệ, lão huynh đầu óc mê muội rồi, Lãnh đệ thử nghĩ xem phải gài bẫy trong cỏ rậm bằng cách nào.

Không chờ Hứa Sĩ Công hỏi thì Lãnh Như Băng cũng đã vắt óc suy nghĩ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách gì. Chàng lắc đầu cười khổ.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ước gì có Vương Thông Huệ ở đây, giờ chúng ta đâu phải phát sầu.

Chợt trong óc lão lóe lên một ý tưởng, nói tiếp:

− Có rồi, có cách rồi, chúng ta có thể bố trí trong cỏ rậm chất độc ...

Vừa nói xong, lão tự lắc đầu, lẩm bẩm:

− Không ổn, đừng nói chúng ta không biết dụng độc, mà ngay có biết chăng nữa, cũng không thể để các anh hùng hào kiệt dự hội bị trúng độc.

Bạch y nữ bỗng mở to mắt, hỏi:

− Vương Thông Huệ là ai vậy ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Là một nhân vật đại gia, cô nương có biết Hoàng Sơn Thế Gia chứ ?

Bạch y nữ gật đầu nhẹ:

− Gia gia của tiểu nữ có nhắc qua !

Hứa Sĩ Công nói:

− Vương Thông Huệ cô nương là truyền nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia, cùng trưởng huynh Vương Phi Dương nổi danh trong võ lâm. Ôi, giang hồ mỗi khi nhắc đến huynh muội Hoàng Sơn Thế Gia, thì ai cũng phải tấm tắc ngợi khen.

Bạch y nữ nói:

− Đáng tiếc tiểu nữ chưa được gặp Vương cô nương, sau này có dịp thế nào cũng phải tìm cách học hỏi ...

Hứa Sĩ Công tự rủa mình:

“Ngay trước mặt ta là một thiếu nữ tài hoa e rằng còn vượt cả Vương Thông Huệ, mà ta lại không thỉnh giáo.” Bèn cung tay nói:

− Lão hủ này quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, tưởng kinh nghiệm đã lão luyện, đêm nay nghe giáo ngôn chỉ điểm của cô nương, mới cảm thấy uổng phí cả mấy chục năm bôn tẩu giang hồ.

Bạch y nữ chỉ mỉm cười không nói gì.

Hứa Sĩ Công ho nhẹ một tiếng, tiếp:

− Mỗi câu mỗi chữ của cô nương đều chí lý, nói đâu trúng đó, những mong cô nương chỉ điểm cho cách đối phó với Bạch Mai Hoa chủ nhân.

Lão Hứa nhiệt tâm lo nghĩ cho sự an nguy của anh hùng thiên hạ, tựa hồ hết thảy những người dự hội đều là bằng hữu thâm giao của lão vậy.

Bạch y nữ nói:

− Không thể dụng độc !

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ cũng nghĩ thế, biện pháp đó dù đối phó được với Bạch Mai Hoa chủ nhân, nhưng cũng sẽ sát hại anh hùng thiên hạ.

Bạch y nữ lắc đầu:

− Võ công của loại cao thủ như Bạch Mai Hoa chủ nhân chỉ e rằng trăm thứ độc cũng khó làm gì nổi hắn, đệ nhất cao thủ dụng độc giỏi lắm cũng chỉ sát hại được vài vị anh hùng trong giang hồ.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lời cô nương khai nhãn cho lão hủ, lão hủ sống ngần này tuổi thật vô dụng.

Bạch y nữ đăm chiêu suy nghĩ một hồi, đoạn nói:

− Bạch Mai Hoa chủ nhân đã dám thỉnh tập anh hùng thiên hạ ở đây, dĩ nhiên đã sớm có chuẩn bị, mưu kế của giang hồ há có thể sát hại được hắn ...

Nàng bỗng chìa tay về phía Lãnh Như Băng, nói:

− Hãy dìu tiểu nữ ra ngoài kia quan sát địa hình.

Lời nàng nói với Lãnh Như Băng, lão Hứa tuy muốn xuất thủ hiệp trợ cũng không tiện.

Lãnh Như Băng sững sờ, thong thả bước lại gần.

Bạch y nữ đưa tay tả nắm lấy cổ tay của Lãnh Như Băng, đứng thẳng người dậy, hữu thủ rút ra một cây kim trâm, cười nói:

− Cầm lấy đi !

Lãnh Như Băng chậm rãi nhận cây kim trâm, ngơ ngơ ngác ngác.

Bạch y nữ hỏi:

− Thuật nhận huyệt của công tử thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ tự tin là hoàn toàn chính xác.

Bạch y nữ cười:

− Tốt lắm ! Vậy hãy cắm vào mạch huyệt «Tử cung» của tiểu nữ.

Lãnh Như Băng giơ kim trâm lên, nhưng chưa dám cắm vào huyệt. Chàng không am tường y lý, «Tử cung» lại là một yếu huyệt trên thân thể, phải thật cẩn trọng. Bạch y nữ giục:

− Cắm đi ! Chỉ cần công tử nhận bộ vị của huyệt chính xác, tiểu nữ có chết cũng không phải do công tử !

Lãnh Như Băng dúi tay một cái, kim trâm đã cắm phập vào huyệt «Tử cung».

Chỉ thấy mày liễu của Bạch y nữ nhướn lên, đôi mắt to tròn chớp chớp mấy lần, thần quang lấp loáng trong mắt nàng, rồi đột nhiên thần thái hăng hái, hăm hở hẳn lên. Nàng nói:

− Chúng ta đi nào !

Nàng đặt tay tả vịn vào vai Lãnh Như Băng mà bước ra ngoài, Hứa Sĩ Công đi trước, Tố Mai, Hoàng Cúc vội theo sát sau lưng.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Đi đâu đây ?

Bạch y nữ đáp:

− Đi một vòng quanh Liệt Phụ Chủng.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Hành động của thiếu nữ này kì dị, thần bí, khó có thể đoán biết, thôi thì cứ làm theo lời nàng !”.

Kỳ thực lúc này chàng cảm thấy rất xúc động do bàn tay nàng đặt lên vai chàng, cứ y theo lời nàng mà hành sự.

Sau khi được cắm kim trâm vào yếu huyệt, thiếu nữ trói gà không chặt này bỗng đại hưng phấn tinh thần, có thể đạp lên cỏ rậm lút đầu mà đi vòng quanh khu nhà mồ rộng lớn một vòng.

Nàng đi rất chậm, quan sát sự vật xung quanh rất kỹ lưỡng, đi hết một vòng mà tốn ngót một giờ.

Trở lại thạch thất, trời đã sang canh tư.

Bạch y nữ thong thả ngồi xuống, nói:

− Tiểu nữ nghỉ một lát. Khi thái dương xuất hiện, chúng ta sẽ bắt đầu bố trí !

Tay hữu nàng lập tức rút cây kim trâm khỏi huyệt «Tử cung». Kim trâm vừa được rút ra, thần quang trong mắt tức thời tắt lịm, nàng từ từ ngã ngửa ra phía sau.

Hoàng Cúc đỡ phía sau nàng, nói:

− Thỉnh nhị vị tìm một chỗ mà nghỉ, nam nữ không nên cùng ở trong thất.

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương nói rất phải.

Đoạn bước ra ngoài. Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu cũng ra bên ngoài canh chừng cho ba vị nghỉ ngơi qua đêm.

Tố Mai cười:

− Vậy hay quá. Có nhị vị canh phòng chúng tiểu nữ có thể an tâm chợp mắt.

Hứa Sĩ Công nói:

− Các cô nương cứ an tâm !

Đoạn lão bước ra, ngồi xuống bên cửa thất vận khí điều tức. Lão thấy Lãnh Như Băng cũng đang ngồi tĩnh tọa, bèn hỏi:

− Lãnh đệ mệt lắm ư ?

Lãnh Như Băng mở mắt, đáp:

− Hứa huynh có gì chỉ giáo ?

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Bạch cô nương quả thật không biết võ công, hay là nàng giả bộ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Nàng trí tuệ siêu việt, tinh thông y lý, nên có thể tính toán sự vận hành của huyết mạch, dùng kim trâm cắm vào huyệt đạo để huy động tiềm lực sống trong khoảng thời gian cần thiết. Vậy hẳn là không biết võ công thực.

Hứa Sĩ Công nói:

− Chúng ta đã thấy sứ giả của Bạch Mai Hoa chủ nhân võ công cao cường, hẳn Bạch Mai Hoa chủ nhân võ công phải cao cường hơn thuộc hạ. Lão huynh thật khó tưởng tượng một thiếu nữ không biết võ công lại có thể chỉ dựa vào trí tuệ đối phó được với một cao thủ đệ nhất trong võ lâm.

Lãnh Như Băng đáp − Có lẽ nàng biết cách bố trí đặc biệt chăng ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Đó là điều lão huynh nghĩ không ra, đã không thể dụng độc, thì phải làm thế nào mới khiến Bạch Mai Hoa chủ nhân chịu khuất phục đây ?

Lãnh Như Băng nghĩ một hồi, đáp:

− Nàng tài trí vô song, trong óc chứ đầy huyền cơ, ắt am tường «Hà lạc dịch lý», «Ngũ hành kỳ thuật». Thấy nàng xem xét địa thế rất kỹ lưỡng, có lẽ nàng sẽ bày «Kỳ môn trận đồ» đề khuất phục Mai Hoa chủ nhân.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không sai ! Lão phu cũng từng nghe nói có môn học vấn như thế. Nghe đồn Sâm Tiên Long Thiên Lộc rất tinh thông môn đó, Tỵ Trần Sơn Trang của y là một «Kỳ môn trận đồ» lợi hại ...

Bỗng lão cau mày, nói:

− Nếu trong võ lâm có rất nhiều người tinh thông môn học vấn ấy, thì sao còn gọi là tuyệt học. Tại Lục Tinh Đường chúng ta từng bị vướng vào thủy trận, không tự tìm được lối ra, chắc Hạ Hầu Cương tinh thông môn này. Hơn nữa chính Mai Hoa chủ nhân đã am hiểu «Ngũ hành kỳ thuật», thì chúng ta tốn tâm cơ bày bố chẳng uổng công hay sao ?

Lãnh Như Băng ngẩn ra:

− Sáng mai sẽ rõ ! Nếu Bạch cô nương bày «Kỳ môn trận đồ», chúng ta sẽ hỏi nàng trước.

Hứa Sĩ Công biết Lãnh Như Băng cũng mơ hồ như lão, đành nhắm mắt nghỉ ngơi, không hỏi thêm, nhưng trong óc vẫn ngổn ngang nghi vấn.

Thái dương vừa ló dạng, lão liền kéo áo Lãnh Như Băng bước vào trong thất.

Bạch y nữ thấy hai người có vẻ nôn nóng, thì mỉm cười:

− Nhị vị vào thật đúng lúc, chúng ta cũng nên xuất thủ thôi.

Hứa Sĩ Công trực tính trực nết, hỏi luôn:

− Có phải cô nương định dùng «Kỳ môn trận đồ» đối phó với Mai Hoa chủ nhân ?

Bạch y nữ hỏi lại:

− Hứa lão chỉ sợ hắn cũng tinh thông môn này thì uổng phí công sức của chúng ta chứ gì ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Đúng ! Lão hủ chính đang lo như vậy.

Bạch y nữ nói:

− «Hà lạc», «Bát quái», «Ngũ hành kỳ thuật» đâu phải là tuyệt học cái thế, phàm người có chút trí huệ, chịu bỏ công nghiên cứu, đều có thể biết được ít nhiều.

Hứa Sĩ Công nói:

− Vậy tức là cô nương không dùng «Kỳ môn trận đồ» để đối phó với Mai Hoa chủ nhân ?

Bạch y nữ cười:

− Tiểu nữ là một kẻ trói gà không chặt, chẳng thể vung đao tuốt kiếm, không dùng «Kỳ môn trận đồ» còn biết làm được gì ?

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Cô nương cho rằng Mai Hoa chủ nhân không hiểu «Ngũ hành kỳ thuật» hay sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Tiểu nữ nghĩ rằng hắn thập phần tinh thông môn học vấn ấy.

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên nghĩ:

“Cô nương đã biết vậy, sao còn bày trận làm gì nhỉ ?”.

Chỉ thấy Bạch y nữ thong thả bước ra khỏi thạch thất, đi về hướng Bắc, Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng bất giác bước theo nàng để sẵn sàng hỗ trợ.

Hứa Sĩ Công giơ tay trái ra, nói:

− Cô nương dựa vào vai lão hủ là đi !

Bạch y nữ mỉm cười:

− Hứa lão quả là người hảo tâm !

Hứa Sĩ Công nói:

− Cô nương đã biết Mai Hoa chủ ...

Bạch y nữ nói luôn:

− Chính vì hắn tự phụ là tinh thông «Ngũ hành kỳ thuật», nên mới không thèm để mắt đến trận thế, mà khinh suất tự mắc vào lưới bẫy.

Hứa Sĩ Công ậm ừ, tuy không nói ra, nhưng hoàn toàn chưa vừa ý trước câu trả lời của nàng. Bạch y nữ thấy vậy, mỉm cười, tiếp:

− Hứa lão không tin lời tiểu nữ thì phải !

Hứa Sĩ Công đáp:

− Cô nương nói vậy, lão hủ tin làm sao được.

Bạch y nữ nói:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân không giải được «Ngũ hành kỳ thuật», nhận ra trận đồ do chúng ta bố trí mà không chịu xông vào, thì Hứa lão có cách gì buộc hắn phải tiến vào hay không ?

Hứa Sĩ Công ngớ ra, nghĩ:

“Mới gặp sứ giả của Mai Hoa chủ nhân đã giỏi võ công đến thế, Mai Hoa chủ nhân hẳn phải cao mình hơn thuộc hạ của hắn rất nhiều, lão hủ này đâu phải đối thủ của hắn.”.

Bạch y nữ nhìn lão, nói tiếp:

− Chính vì hắn tinh thông «Ngũ hành kỳ thuật», tiểu nữ mới dùng «Ngũ hành kỳ trận» đối phó với

hắn, khiến hắn tự sa lầy trong đó, không thoát ra nổi.

Cái đó là dùng gậy ông đập lưng ông.

Dừng nghỉ một chút, đoạn nói tiếp:

− Nếu tiểu nữ đoán không sai, Bạch Mai Hoa chủ nhân cũng sẽ bố trí «Ngũ hành kỳ trận» ở xung quanh Liệt Phụ Chủng để hãm hại những người dự hội.

Hứa Sĩ Công nói:

− Chẳng lẽ những người dự hội đều không hiểu và giải nổi «Ngũ hành kỳ thuật» ?

Bạch y nữ đáp:

− Tiểu nữ nghĩ rằng trong số họ, không ít người am hiểu «Ngũ hành kỳ thuật».

Hứa Sĩ Công lắc đầu:

− Cô nương càng nói, lão hủ càng thêm hồ đồ.

Bạch y nữ nói:

− «Ngũ hành kỳ thuật» nếu hợp với võ công sẽ thêm công lực và uy thế, nhưng sự biến hóa rất phức tạp, chỉ dùng võ công đơn thuần thì không giải nổi.

Thôi, chúng ta hãy mau hành động.

Dưới sự hướng dẫn của nàng, Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng và hai tỳ nữ thu thập thật nhiều cành cây cắm thành ba dãy liên tiếp trong «Ngũ hành kỳ trận».

Hứa Sĩ Công nhìn «Ngũ hành kỳ trận» chẳng qua chỉ là những cành cây, cọc trúc cắm lố nhố thì bán tín bán nghi:

“Chỉ dựa vào mấy thứ vớ vẩn kia làm sao có thể khuất phục cường địch kia chứ ?”.

Đang nghĩ vậy, thì thấy Bạch y nữ dẫn Tố Mai và Hoàng Cúc mang rất nhiều cục đá tròn như trứng ngỗng đạp lên cỏ mà tiến vào kỳ trận.

Bạch y nữ đích thân lấy từng cục đá mà đặt vào các chỗ khác nhau trong trận đồ. Hai tỳ nữ thận trong bám sát sau lưng nàng, tựa hồ không dám khinh suất một bước. Cuối cùng Bạch y nữ được hai tỳ nữ dìu ra khỏi trận đồ một cách dễ dàng.

Sau khi hoàn thành công việc hao tốn tinh thần, nàng đã quá mệt, mồ hôi đẫm áo.

Nàng đưa tay áo lau mồ hôi mặt, nói:

− «Ngũ hành kỳ trận» nếu hợp với «Bát quái trận đồ» thì Bạch Mai chủ nhân dù thông minh tuyệt nhân, cũng khó hóa giải nổi huyền cơ ...

Lời chưa dứt, bỗng nàng ngã ngửa ra phía sau.

Hoàng Cúc vội đưa tay đỡ, nói:

− Tiểu thư làm việc liên tục, bệnh thế tái phát, nếu hai vị làm phiền thêm, chỉ e tiểu thư khó toàn mạng.

Đoạn quay sang bảo Tố Mai:

− Chúng ta đi thôi !

Hứa Sĩ Công và Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn nhau.

Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− Hứa huynh, trận đồ này có thể đối phó với Bạch Mai chủ nhân hay không, tạm thời chưa thể đàm luận. Chúng ta đã tận dụng tâm lực, Bạch cô nương thân thể hư nhược, chúng ta cũng không nên làm phiền nàng nữa.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đúng vậy, nhưng Bạch cô nương thể theo lời thỉnh cầu của chúng ta mà bố trí trận đồ, chúng ta hãy đợi cô nương tỉnh lại rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Lãnh Như Băng đáp:

− Đúng vậy.

Hai người bèn đi vào thạch thất.

Chỉ thấy Hoàng Cúc đứng ở cửa, giang hai tay nhìn hai người, cười nhạt:

− Hai vị lại còn tới, chẳng lẽ muốn để tiểu thư mệt chết hay sao, hãy mau đi chỗ khác ?

Hứa Sĩ Công ngẩn người, hỏi:

− Ngươi đuổi ai vậy ?

Hoàng Cúc ứa nước mắt đáp:

− Đuổi các vị đấy, tiểu thư thân thể suy nhược như vậy, mà các người cứ đến hỏi hết chuyện nọ chuyện kia, lại còn bắt nàng bố trí trận đồ này nọ, chẳng phải muốn nàng phải chết hay sao ?

Đoạn rút phăng bảo kiếm, nói:

− Các người không chịu đi, tiểu nữ quyết liều mạng với các người.

Lãnh Như Băng biết rằng chỉ cần phất tay cũng đủ khống chế được nàng, nhưng nghĩ đến Bạch y nữ quả thực đã rất mệt vì hai người, bèn nói:

− Hứa huynh, chúng ta đi thôi !

Hứa Sĩ Công nói:

− Khi nào Bạch cô nương tỉnh lại, ngươi hãy thưa lại rằng Hứa Sĩ Công đại diện anh hùng thiên hạ cảm tạ nàng.

Hoàng Cúc không nói gì, tra kiếm vào bao, lùi vào thạch thất.

Tố Mai đăm đăm nhìn theo Lãnh Như Băng, thấy chàng đã đi xa liền lạnh lùng bảo Hoàng Cúc:

− Tại sao người lại hung hãn với người ta như vậy ?

Hoàng Cúc thong thả ngồi xuống, đáp:

− Nếu không nặng lời với họ, chỉ e sau khi cô nương tỉnh lại, cũng chẳng được nghỉ.

Tố Mai nói:

− Xem ra tiểu thư cao hứng trợ giúp Lãnh công tử, nếu không, tiểu thư đã chẳng thuê xe ngựa chở chàng đến Liệt Phụ Chủng này.

Hoàng Cúc nói:

− Đó là vì Lãnh công tử đã cứu sống chúng ta, tiểu thư mới lấy ân báo ân mà cứu chàng.

Tố Mai nói:

− Vậy ư ? Người ta đã là ân nhân cứu mạng chúng ta, tại sao ngươi lại hung hăng đuổi người ta đi ?

Hoàng Cúc đáp:

− Ai đuổi chàng ?

Tố Mai nói:

− Chính ta mắt thấy tai nghe, ngươi còn chối cãi gì nữa.

Hoàng Cúc nói:

− Ta không đuổi chàng, đợi tiểu thư tỉnh dậy sẽ rõ.

– -- oo -- Lúc này Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công rời Liệt Phụ Chủng đi thẳng về Từ Châu.

Hứa Sĩ Công cứ nghĩ đến kỳ trận đơn giản kia không thể khuất phục Mai Hoa chủ nhân, bèn nói:

− Lãnh đệ, không ổn rồi, chúng ta quay lại thôi.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Để làm gì ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Nếu «Ngũ hành kỳ trận» gồm mấy đám cành cây kia mà quả thực chế ngự được Mai Hoa chủ nhân, thì chúng ta cần gì phải khổ công luyện võ hàng chục năm trời.

Lãnh Như Băng nói:

− Dù không chế ngự được hắn, chúng ta có trở lại nào có ích gì ?

Chàng bỗng cau mày, nói:

− Có ngựa !

Đoạn chàng tóm lấy tay Hứa Sĩ Công, đề tụ chân khí, bay lên một cây lớn ở bên đường.

Hứa Sĩ Công lắng tai, quả nhiên nghe có tiếng vó ngựa dồn dập đang phóng lại. Ngưng mục nhìn đi, thấy phía trước bụi tung mù mịt, rồi một bầy ngựa lao nhanh qua.

Hứa Sĩ Công nhẩm đếm cả thảy mười tám con, do các hắc y nhân điều khiển. Những người này ôm trong tay một mớ cọc gỗ màu trắng.

Người cưỡi con ngựa chạy sau cùng lẫn trong đám bụi mù mịt, chỉ thấy tóc dài bay tung lõa xõa, không rõ diện mạo.

Hứa Sĩ Công thấy đoàn người ngựa này phóng gấp về phía Liệt Phụ Chủng chột dạ, nói:

− Lãnh đệ, bọn này trang phục quái dị, hắn là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân.

Lãnh Như Băng đáp:

− Hứa huynh nói không sai, tiểu đệ thấy trong đám này tựa hồ có gã sứ giả mà chúng ta đã gặp tại Thần Võ Tiêu Cục tối hôm qua.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Thế nào ? Lãnh đệ nhận ra hắn ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không nhìn rõ mặt, nhưng trông y phục và dáng dấp thì có vẻ giống hắn lắm.

Hứa Sĩ Công nghĩ:

“Tối qua mình cũng có mặt ở đó, sao không nhận ra nhỉ ?”.

Lãnh Như Băng tựa hồ biết Hứa Sĩ Công chưa tin, mỉm cười nói:

− Tuy sứ giả của Mai Hoa chủ nhân trùm vải choàng kín mặt, nhưng tiểu đệ vẫn thấy miệng hắn rộng đến ba phân, trừ phi có người thứ hai y hệt hắn, nhất định trong bọn họ vừa rồi có hắn.

Hứa Sĩ Công đáp:

− Thế thì khỏi còn nghi ngờ gì nữa.

Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, nói:

− Quả nhiên không ngoài dự liệu của Bạch cô nương, Mai Hoa chủ nhân cũng muốn bố trí «Ngũ hành kỳ trận» tại Liệt Phụ Chủng.

Hứa Sĩ Công vỗ đùi, nói:

− Đúng rồi, bọn này điều mang cọc gỗ màu trắng, chắc là để bày trận.

Lãnh Như Băng gật đầu:

− Xem chừng Bạch cô nương quả thực có tài tiên tri.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão huynh bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, gặp không ít kỳ nhân dị sĩ, nhưng gần đây chưa hề gặp chuyện thế này, chỉ một bông mai trắng nhỏ xíu cũng thỉnh được vô số cao nhân võ lâm tề tựu, một cô nương trói gà không chặt lại có trí huệ chứa đầy huyền cơ, ôi quái sự, quái sự !

Lãnh Như Băng đột nhiên nói:

− Lại có người tới !

Hứa Sĩ Công giỏng tai, không nghe thấy gì, đang định hỏi, bỗng thấy có hai bóng người từ xa lao tới như bay.

Thoáng chốc họ đã dừng chân ngay dưới chỗ hai người đang ẩn thân trên cây.

Hứa Sĩ Công nín thở, vạch lá nhìn xuống, chỉ thấy hai người kia mặc võ phục màu lam, lưng đeo trường kiếm.

Hai thiếu niên này thì thầm gì đó với nhau một lát, đoạn cùng thò tay vào bao lấy ra hai mảnh vải đen, chụp lên mặt, đoạn thi triển khinh công thượng thừa vọt về phía Liệt Phụ Chủng.

Hứa Sĩ Công thấy họ đi xa, bèn nói nhỏ:

− Lãnh đệ có nhận biết hai người này chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tiểu đệ sơ nhập giang hồ, làm sao biết họ là ai ?

Hứa Sĩ Công nói:

− Cả hai đều là thuộc hạ của Sâm Tiên Long Thiên Lộc.

Lãnh Như Băng nói:

− Hứa huynh tại sao biết được ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Long Thiên Lộc tài cao gan lớn, đặc biệt có đánh dấu hiệu trên y phục của thuộc hạ, vì thế lão huynh nhận ra ngay.

Lãnh Như Băng nói:

− Thì ra vậy ... Long Thiên Lộc quả không hổ danh, cuối cùng đã xác minh được nơi tọa lạc của Bạch Mai chủ nhân ngầm phái người theo dõi chúng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Long Thiên Lộc không lai vãng với đồng đạo võ lâm tự cho mình là nhất, nếu đem so sự thần bí của Long Thiên Lộc với Bạch Mai chủ nhân, lão huynh thiết tưởng Long Thiên Lộc còn trên tài !

Lãnh Như Băng nói:

− Chỉ e không được như vậy.

Hứa Sĩ Công nói:

− Ồ, Bạch Mai chủ nhân ...

Bỗng lão cau mày:

− Không ổn rồi !

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chuyện gì vậy ?

Hứa Sĩ Công nhảy xuống đất, nói:

− Chúng ta phải mau trở lại Liệt Phụ Chủng cứu Bạch cô nương !

Lãnh Như Băng nói:

− Đúng thế, song chỉ e đã chậm một bước.

Đoạn búng thân nhảy xuống đất. Hứa Sĩ Công nói:

− Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc nàng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tiểu đệ thiết tưởng nàng đã sớm có sách lược cự địch, chúng ta khỏi cần lo cho nàng.

Hứa Sĩ Công nghĩ:

“Nói thế cũng đúng, nàng đã lo liệu cho hai ta, chẳng lẽ lại không biết né tránh hung hiểm ?” Bèn nói:

− Dù vậy, chúng ta cũng nên trở lại đó xem bọn thuộc hạ của Bạch Mai chủ nhân giở những trò

quái quỉ gì ?

Chợt lão thấy một bóng người vút đến như lưu tinh, vội nói:

− Lại có người đến kìa !

Lãnh Như Băng đáp:

− Tránh không kịp rồi !

Bóng người kia đến quá nhanh, loáng một cái đã dừng chân gần chỗ hai người, mục quang lướt trên thân hình Lãnh Như Băng, gọi to:

− Lãnh huynh đấy phải không ?

Lãnh Như Băng thấy người vừa đến mặc y phục màu xanh, tuổi chừng hai mươi ba, hai mươi lăm, chính là thiếu trang chủ của Lục Tinh Đường, bèn cung tay đáp:

− Hân hạnh tái ngộ Hạ Hầu huynh, tiểu đệ chính là Lãnh Như Băng đây.

Hạ Hầu Cương chạy vội lại, nắm tay Lãnh Như Băng, cười:

− Sau khi cáo biệt, nhớ Lãnh huynh quá, đệ có phái người tới Thanh Vân Quán, nhưng Lãnh huynh đã rời khỏi đó, đang buồn vì chưa biết ngày nào mới được tương kiến, thì không ngờ được gặp ở đây.

Lãnh Như Băng đáp:

− Hạ Hầu huynh có thịnh tình tặng kiếm, tiểu đệ ...

Hạ Hầu Cương ngắt lời:

− Chút vật mọn bày tỏ tâm ý, Lãnh huynh nếu còn nhắc đến, tức thị khi dễ đệ đó.

Ngừng một lát, nói tiếp:

− Đệ vốn tự phụ, rất ít giao du, duy đối với Lãnh huynh vừa gặp đã thấy hữu duyên.

Lãnh Như Băng đáp:

− Thực là vinh hạnh, nếu không nhờ hậu phúc của Hạ Hầu huynh ở Lục Tinh Đường ...

Hạ Hầu Cương ngắt lời:

− Thôi mà, đệ lần này là bị người ta buộc phải đến, chẳng những đệ, mà ...

Bỗng chàng hạ giọng nói nhỏ:

− Ngay cả gia phụ suốt hai chục năm trời không rời Lục Tinh Đường nửa bước, cũng đã tới Từ Châu.

Hứa Sĩ Công thấy họ đàm đạo với nhau thập thần thân thiết, bỏ lão trơ trọi một bên, thì không nhịn được, bèn hỏi xen vào:

− Có phải là vì Mai Hoa chủ nhân ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Không sai, lão tiền bối cũng bị Bạch Mai Hoa bức phải tới đây ư ?

Chàng cung tay thi lễ với lão Hứa.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ với Lãnh công tử coi nhau như huynh đệ, thiếu trang chủ đừng xưng hô với lão hủ trân trọng như vậy ...

Bỗng nhớ chưa hồi đáp câu hỏi của Hạ Hầu Cương, bèn đáp:

− Lão hủ phiêu bạt bốn bể, không định cư nơi nào, Bạch Hoa Mai chủ nhân dù muốn gặp cũng chẳng tìm được. Lão hủ và Lãnh đệ tình cờ gặp vụ này thôi.

Hạ Hầu Cương nói:

− Thì ra vậy ...

Lãnh Như Băng nói:

− Hạ Hầu huynh đã được Mai Hoa chủ nhân thỉnh hội, hẳn biết rõ nội tình ?

Hạ Hầu Cương chau mày, đáp; − Nói ra thật hổ thẹn, chỉ e nhị vị chê cười, tuy được thỉnh hội Từ Châu, nhưng không hề biết nội tình.

Vẻ mặt chàng bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc, nói:

− Nửa tháng trước đây, một đêm nọ bỗng có kẻ xâm nhập Lục Tinh Đường, vô thanh vô tức sát hại hai vệ sĩ, rồi để lại một mẩu vải trắng ...

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Mẩu vải ấy viết gì ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Chỉ viết mấy chữ:

«Muốn tìm vật đã mất, hãy lập tức đến Từ Châu đợi lệnh.» Hứa Sĩ Công nói:

− Ồ ! Không ngờ Bạch Mai chủ nhân lại có tài đạo chích.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Hạ Hầu huynh đã biết mất vật gì chưa ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Đệ điểm lại, vẫn chưa biết bị mất vật gì ? Đệ đang lấy làm lạ, thì gia phụ cho người đến báo là đệ phải thu xếp hành trang đi Từ Châu ngay, gia phụ từ lâu vốn không lai vãng chuyện thế tục, đệ khó gặp được người. Đột nhiên gia phụ phân phó như vậy, đệ lập tức thu xếp hành trang ngay hôm đó cùng gia phụ đi Từ Châu. Cả tuần không nghe tin tức gì, chỉ thấy các nhân vật võ lâm lũ lượt kéo tới Từ Châu, nghĩ ắt là có chuyện, gia phụ ngày đêm ngồi tỉnh tọa cần mẫn luyện công, tuyệt không hỏi gì đến nguyên nhân sự việc, chỉ bảo đệ lưu tâm đến Bạch Mai Hoa. Hôm nay đệ vừa thức dậy, điểm tiểu nhị giao cho một phong mật hàm, nói rằng đêm qua có người nhờ hắn giao cho đệ, đệ giở ra xem, bên trong có một bông mai trắng, kèm theo mấy chữ, bảo chính ngọ ngày mai đệ và gia phụ phải tới Liệt Phụ Chủng nhận lại vật bị mất. Đệ đưa trình gia phụ coi, gia phụ xem xong chỉ thở dài nhè nhẹ, nói phụ tử sẽ y hẹn mà tới, rồi nhắm mắt luyện công. Ôi, gia phụ tuy không nói gì thêm, nhưng đệ thấy tâm tình người rất trầm trọng, có nhiều điều khó nói, đệ nảy ra ý đến Liệt Phụ Chủng xác minh xem sao, không ngờ được gặp nhị vị ở đây.

Lãnh Như Băng nói:

− Như vậy, Bạch Mai Hoa chủ nhân đúng là một nhân vật thân hoài tuyệt kỹ, đầy vẻ thần bí.

Bỗng có tiếng vó ngựa, một thớt kiện mã từ phía bắc phi tới, trên lưng ngựa nằm vắt ngang một người mặc võ phục màu đen.

Con ngựa vốn chạy ven lộ, thấy ba người đột nhiên quay đầu lao vào cỏ rậm mà phi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Kỳ quái, chúng ta mai đuổi bắt nó xem.

Đoạn búng thân đuổi theo. Lãnh Như Băng, Hạ Hầu Cương cũng lao theo.

Kiện mã thấy bị người đuổi theo, càng chạy tế lên, phải hơn một dặm sau ba người mới bắt được nó.

Hứa Sĩ Công lật xác người nằm trên lưng ngựa, chỉ thấy y đã chết, máu chảy thành giọt từ hai lỗ mũi, mặt bị vật nhọn khắc thành chữ:

«Đến sai giờ phải chết !» Hạ Hầu Cương hừ một tiếng, nói:

− Xem khẩu khí mấy chữ này thật quá cuồng vọng.

Chàng chợt nhớ đến thần sắc của phụ thân, tựa hồ người rất e sợ Bạch Mai Hoa chủ nhân, thì bất giác rùng mình.

Hứa Sĩ Công bỗng nói lớn:

− Nguy to, Bạch cô nương và hai tỳ nữ chỉ e đã sớm bị hạ sát, chúng ta phải gấp tới đó.

Đoạn quay người lao đi. Lãnh Như Băng nghĩ:

“Lòng hiệp nghĩa của lão Hứa quả ít người bì kịp.” Vội nói to:

− Hứa huynh chớ vội vàng !

Đoạn búng người chặn đường lão Hứa, giữ tay lại.

Hạ Hầu Cương chạy lại, hỏi:

− Bạch cô nương là ai vậy ?

Hứa Sĩ Công chỉ xác chết kia, nói:

− Người này hẳn là tới Liệt Phụ Chủng, đã bị thuộc hạ của Bạch Mai Hoa chủ nhân sát hại. Bạch cô nương ở trong thạch thất, há bọn chúng không phát giác ra hay sao ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Dù chúng ta có đi, cũng chưa chắc đã là cách hay nhất.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cứu người như cứu hỏa, còn nghĩ gì nữa ?

Liền giằng khỏi tay Lãnh Như Băng mà lao đi.

Lãnh Như Băng không ngăn nữa, cũng chạy theo.

Hạ Hầu Cương tuy chưa rõ sự tình, nhưng cũng nghe có vị cô nương hiện ở Liệt Phụ Chủng, nếu đến muộn, nàng có thể bị sát hại, cứu người là khẩn yếu, bèn cũng chẳng đa vấn nữa, cất bước đuổi theo.

Ba người lao nhanh, lát sau đã tới gần Liệt Phụ Chủng.

Bỗng có một vệt đen loáng tới, Hứa Sĩ Công chỉ cảm thấy cổ bị nghẹn, người đã bị nhấc bổng lên. Thì ra đó là một sợi dây thừng từ đâu bay tới, quấn ngay vào cổ Hứa Sĩ Công.

Hạ Hầu Cương quát một tiếng, búng người bay lên vệt sáng loáng qua, dây thừng đã được cắt đứt.

Hứa Sĩ Công đề khí, đạp nhẹ xuống đất.

Lãnh Như Băng tán thưởng:

− Hạ Hầu huynh xuất kiếm cực nhanh !

Hạ Hầu Cương nói:

− Lãnh huynh quá khen, đó là vì đệ đã sớm đề phòng.

Hứa Sĩ Công thấy tay hữu Hạ Hầu Cương cầm đoản kiếm chỉ dài chừng một thước, vội kêu lên:

− Đa tạ lão đệ cứu mạng.

Hạ Hầu Cương nói:

− Tai họa rình rập khắp nơi, hai vị hãy cẩn thận.

Đưa mắt nhìn tứ bề, không thấy ai, chỉ có một cây đại thụ cách đó hơn một trượng.

Lãnh Như Băng nhìn cây đại thụ, nói nhỏ:

− Kẻ thù vừa rồi ẩn trên cây, địch trong bóng tối, ta ở ngoài chỗ sáng, phải buộc hắn xuất hiện mới được.

Hạ Hầu Cương nói:

− Điều này dễ thôi.

Liền xoay cổ tay hữu, một đồng kim tiền lập tức bay vút lên cây đại thụ.

Thủ pháp của chàng thập phần kỳ dị, kim tiền thứ nhất mới gần tới cành lá, sáu kim tiền khác đã liên tiếp vù vù bay về phía cây theo các vị trí khác nhau.

Lá cây rớt xuống rào rào. Nguyên các kim tiền có góc cạnh cực kỳ sắc bén, như một thứ binh khí lợi hại.

Bảy kim tiền đã rớt xuống đất, trên cây vẫn không có tiếng người. Hạ Hầu Cương hơi lạ, nói:

− Đệ lên cây xem sao.

Đoạn búng mình bay lên cây.

Lãnh Như Băng ngầm vận công lực chuẩn bị, nói:

− Hạ Hầu huynh cẩn thận !

Chỉ thấy Hạ Hầu Cương giơ tay trái chộp lấy một cành cây, tay hữu cầm đoản kiếm hộ thân phía trước, loáng một cái đã lẫn vào cành lá um tùm.

Lãnh Như Băng toàn thân chuẩn bị, ngưng mục nhìn lên cây, chỉ cần phát giác biến cố sẽ tức thời tiếp cứu. Nào ngờ Hạ Hầu Cương từ trên cây đáp xuống, nói:

− Kỳ quái ! Đảo một vòng trên ấy chẳng thấy ai cả !

Hứa Sĩ Công ngẩn ra:

− Dây thừng rõ ràng là từ trên cây quăng xuống, sao lại không có người nhỉ ?

Chỉ nghe một âm thanh lạnh lùng vọng tới:

− Hạn kỳ đại hội chưa tới, kẻ nào trái lệnh sẽ phải chết.

Ba người vội quay nhìn, thì thấy một quái nhân toàn thân hắn y, tóc dài xòa xượt, đứng quay mặt vào một thân cây đại thụ khác cách đó hai trượng lưng hướng về phía ba người.

Lãnh Như Băng nói:

− Bằng hữu, chúng ta hữu duyên tương ngộ, đây là lần thứ ba đó.

Hắn y nhân lạnh lùng nói:

− Lần thứ nhất tại Thần Võ Tiêu Cục.

Lãnh Như Băng tiếp:

− Lần thứ hai mới đây thôi, có điều bằng hữu không phát giác được.

Hứa Sĩ Công nghỉ đến cái nhục bị siết cổ vừa rồi, lòng đầy phẫn nộ, quát lớn:

− Đã dám hiện thân cản đường, sao không dám quay mặt lại nhìn người ?

Hắc y nhân thản nhiên đáp:

− Người của bổn môn không muốn đối diện với kẻ khác.

Hạ Hầu Cương nói:

− Đã vậy tại hạ cảm phiền.

Hai vai chuyển động, động tác lạ lùng, người đột nhiên vọt đi, tay tả giở ra chụp lấy vai hắn y nhân.

Chỉ thấy hắc y nhân xoay tay lại phía sau, năm ngón tay như móc câu chộp lấy uyển mạch của Hạ Hầu Cương. Hắn không ngoảnh đầu, thân mình không di động, chỉ dùng tai nghe, mà nhận đúng mạch huyệt, bàn tay chộp lại chính xác vô cùng.

Hạ Hầu Cương cả kinh, vội nhảy lùi năm thước lạnh lùng nói:

− Bằng hữu vừa xuất thủ đã biết võ công phi phàm, có phải là Bạch Mai Hoa chủ nhân chăng ?

Hắc y nhân đáp:

− Nếu là tệ chủ nhân xuất thủ, mệnh ngươi há còn sao ?

Hạ Hầu Cương thầm kinh hãi, nghĩ:

“Nghe khẩu khí của người này, chỉ là thuộc hạ của Bạch Mai Hoa chủ nhân, mà võ công cao cường đến thế, phụ thân lo sợ là phải.”.

Chàng từ khi giao thủ, ngoại trừ lần bị bại dưới tay Lãnh Như Băng, chưa hề gặp đối thủ, lần này chỉ sau một đòn của hắc y nhân, đã biết đây là kình địch bình sinh chưa tưng gặp.

Chỉ nghe hắc y nhân điềm nhiên tiếp:

− Tệ chủ nhân lần này thỉnh tập anh hùng thiên hạ tụ hội ở Liệt Phụ Chủng, hạn kỳ đã định rõ, chính ngọ ngày mai sẽ nghênh tiếp các vị theo quy củ võ lâm; hiện tại chưa đến hạn kỳ, nếu các vị không thối lui mà cứ tự tiện xâm nhập, thì chỉ là tự bước vào tử lộ.

Hạ Hầu Cương đã có ý thối lui, một là vì đối phương võ công cao siêu, hai là phải về hồi báo với

phụ thân để người sớm chuẩn bị, nhưng Hứa Sĩ Công đã quát lớn:

− Chúng tại hạ cần phải vào Liệt Phụ Chủng đón người.

Hắc y nhân lạnh lùng:

− Khỏi cần vào.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tại sao ?

Hắc y nhân đáp:

− Nếu không ở trong đó, thì vào cũng vô ích. Nếu có ở trong đó thì đã toi mạng rồi. Ngày mai đến lượm thi thể cũng chưa muộn.

Hứa Sĩ Công nghĩ Bạch y nữ thân thể hư nhược, gặp quái nhân hung ác, võ công cao cường như hắn, chắc đã sớm bị chúng giết hại, liền nổi giận quát:

− Liệt Phụ Chủng đâu phải tư gia của các ngươi, tại sao không để lão phu tiến vào ?

Hắc y nhân đáp:

− Nếu lão không thiết sống nữa, thì cứ vào thử coi.

Hứa Sĩ Công thầm biết hắn không nói giỡn, cũng biết mình không thể địch nổi hắn, nhưng tính khí cương liệt, muốn thử coi sao, bàn cất bước tiến lên mắt chăm chú quan sát hắc y nhân, chuẩn bị cảnh giới.

Hắc y nhân từ đầu đến giờ vẫn không ngoảnh mặt lại.

Nhưng Hứa Sĩ Công vừa cất bước, hắn tựa hồ có con mắt thứ ba ở sau lưng, lập tức vung tay, thân hình đã vọt tới chắn phía trước lão Hứa, lưng vẫn quay về phía lão Hứa. Năm ngón tay khẳng khiu và dài như vuốt chim ưng đã vây về phía sau để chộp lấy ngực áo Hứa Sĩ Công.

Kiểu công kích của hắn quả chưa từng thấy trong võ lâm, nhưng Hứa Sĩ Công không hề khinh địch, đã sớm vận nội công vào tay hữu, liền phóng ta một chưởng nghênh tiếp, ta thủ thì dùng chiêu «Hắc hổ du tâm» phóng tới «Mệnh môn huyệt» trên lưng hắc y nhân.

Hắc y nhân bỗng tràn ngang hai bước cực nhanh, chẳng những né tránh thế công của lão Hứa, mà thân hình lại tiếp cận một bên sườn của lão.

Hứa Sĩ Công cả kinh nghĩ:

“Thân pháp quái dị kiểu gì thế này ?” Hữu quyền dùng chiêu «Phi bụt tràng chung» tay tả dùng chiêu «Cự hổ môn ngoại» đánh tới mấy yếu huyệt trên người hắc y nhân.

Lão Hứa từng qua trăm trận, có nhiều kinh nghiệm đối địch mà Lãnh Như Băng và hạ Hầu Cương chưa thể sánh kịp, thấy lão vận dụng hai chiêu này quá đúng thời cơ, chứa đầy uy lực. Cả hai đều khen thầm. Hắc y nhân tiếp cận bên sườn, chính là dễ bị trúng đòn quyền của lão Hứa. Tả chưởng của lão Hứa thì tương tiếp với một ngón tay của hắn y nhân phẩy lại đằng sau.

Sau hai chiêu giao thủ khốc liệt, song phương cùng thối lui. Bàn tay tả của Hứa Sĩ Công tương tiếp với một ngón tay của hắc y nhân phẩy lại, lão Hứa có cảm giác như chạm vào một khối băng, lão rùng mình kinh hãi thối lui bảy tám thước.

Lãnh Như Băng thấy thần sắc Hứa Sĩ Công không ổn thì lấy làm kỳ quái, sau hai chiêu giao đấu, cục diện hoàn toàn tương đương, tại sao lão Hứa lại như vậy, chàng bèn hạ giọng hỏi nhỏ:

− Hứa huynh bị sao vậy ?

Hứa Sĩ Công lắc đầu, đăm đăm không nói, tựa hồ đang nhớ lại chuyện cũ.

Lúc này hắc y nhân đứng bất động, chắn đường ba người, gió thổi bay mớ tóc dài và tay áo phần phật.

Hạ Hầu Cương tra đoản kiến vào bao, nói:

− Đệ thử một lần nữa.

Đoạn búng người tới, giáng một quyền vào lưng hắc y nhân. Chàng tự lượng thân phận, không tiện công kích lén lút, bèn quát to:

− Các hạ cẩn thận !

Hắc y nhân vẫn điềm nhiên bất động, tựa hồ không nghe thấy tiếng quát của chàng.

Hạ Hầu Cương bình nhật tự phụ mình là cao cường, nhưng hôm nay gặp địch thủ quá kỳ quái. Chàng vốn dùng đòn quyền đánh tới, còn tay tả thì sẵn sàng ứng biến bằng chưởng, thấy đối phương điềm nhiên chẳng buồn lý đến công thế của chàng, chàng bèn đột nhiên dừng lại cách hắn ba thước, đề tụ khí ở đan điền, rồi truyền ra hữu thủ mà phóng một quyền tới lưng đối phương. Chàng thấy kình lực của một quyền này mà trúng địch nhân thì hắn khó tránh bị đả thương, bỗng hắc y nhân né sang bên một cái và phản kích lại một chưởng.

Hạ Hầu Cương còn cách hắn ba thước, cho rằng chưởng thế của hắn chẳng thể đả thương được chàng, bèn dùng chiêu thuật quen thuộc là xáp tới chộp lấy mạch huyệt của hắn trước khi hắn kịp trở tay, bỗng nghe Hứa Sĩ Công kêu lên:

− Cẩn thận, «Âm Phong Chưởng» đó.

Một luồng ám kình lạnh như băng giá ập tới.

Hạ Hầu Cương nghe vậy, vội chột dạ tràn ngang sang năm thước. Tuy chàng ứng biến mau lẹ, vẫn bị dư lực của ám kình tràn tới như sóng, một luồng gió lạnh buốt thổi qua thân khiến chàng bất giác rùng mình.

Ngay lúc ấy hắc y quái nhân đã vọt tới bên chàng, năn ngón tay chộp tới ngực, các ngón tay hắn vừa dài vừa trắng vừa nhọn hoắt trông thật ghê rợn.

Hạ Hầu Cương đề khí, dùng chiêu «Hoa long điểm nhãn» búng hai ngón tay vào huyệt uyển mạch của đối phương, đồng thời tung một cước đá tới sườn bên tả của hắn.

Hắc y nhân tuy quay lưng về phía chàng, nhưng hắn tựa hồ có con mắt thứ ba, lạng người tránh cước, một tay phất vào bụng dưới của chàng.

Hạ Hầu Cương dùng chiêu «Thủ huy ngũ huyền» quét xéo qua.

Một cuộc đấu chưa từng thấy trong võ lâm, hắc y nhân thủy chung vẫn quay lưng về phía đối phương mà xuất thủ cực kỳ nguy hiểm, chiêu thuật lợi hại, hai tay vận động linh hoạt đối phó hữu hiệu với địch thủ ở đằng sau.

Hạ Hầu Cương thi triển hết sở học, chợt dùng chưởng, chợt dùng chỉ, «Đột Huyệt Trảm Mạch», công thủ đều cực kỳ nghiêm mật.

Hạ Hầu Cương chỉ cảm thấy mỗi lần hắc y nhân phách không chưởng, đều có một luồng hàn khí bao quanh, sau mấy chục chiêu, chàng như đang ngâm mình trong băng tuyết. Chàng vừa vận công đề kháng hàn khí, vừa hóa giải chiêu thuật nguy kỳ của đối phương, không một chút sơ suất.

Lãnh Như Băng đã định xuất thủ thay chàng, nhưng lại biết Hạ Hầu Cương vốn cao ngạo tự phụ, vị tất đã thích người khác hiệp trợ, đành ngầm vận công lực sẵn sàng tương cứu khi cần.

Bỗng Hứa Sĩ Công nói lớn:

− «Âm Phong Chưởng» là loại võ công kịch độc, khi động thủ với đối phương, hàn khí cứ thâm nhập dần dần vào thân thể đối phương, Hạ Hầu đệ không cần nương tay với tên tiểu tử hiểm độc ấy !

Hạ Hầu Cương cũng cảm thấy hàn khí thâm nhập vào thân mình mỗi lúc một mạnh, nếu đánh tiếp, cuối cùng sẽ lạc bại, nghe Hứa Sĩ Công nói vậy, chàng bèn rút ngay đoản kiếm ra. Thanh kiếm trong tay chàng múa tít, hàn quang cuồn cuộn phá tán công thế của đối phương, chàng quát to:

− Kiếm của tại hạ vô cùng sắc bén, bằng hữu không có binh khí hay sao ?

Hắc y nhân lạnh lùng đáp:

− Ta tay không cũng đủ thắng ngươi !

Đoạn tay hữu xoay một vòng từ dưới lên trên mà đánh ra. Khớp vai hắn tựa hồ có thể xoay vòng tròn, cực kỳ linh hoạt, đánh ra phía sau cũng lợi hại như đánh ra phía trước.

Hạ Hầu Cương chỉ cảm thấy chưởng thế chưa đến mà một luồng hàn khí đã ào ào ập tới, vội kinh hãi nín thở, dùng đoản kiếm gạt chéo sang bên.

Hắc y nhân không ngoảnh lại, nhưng biết đoản kiếm trong tay đối phương rất lợi hại, chưởng chưa ra hết đã vội thu hồi. Đồng thời, tay tả lại phóng năm ngón vào bụng dưới của Hạ Hầu Cương.

Hạ Hầu Cương phải thối lui năm thước để né tránh.

Trong tay có binh khí mà không thắng nổi địch nhân, chàng bất giác vừa thẹn vừa giận, bèn hét to một tiếng, múa kiếm xông tới.

Kiếm lưu truyền mỗi lúc thêm nhanh, trong chớp mắt đã tạo thành một màn hàn quang xô tới.

Lúc này tuy Hạ Hầu Cương đã cảm thấy toàn thân giá lạnh, nhưng ý chí quyết thắng mãnh liệt khiến chàng gắng gượng để tụ chân khí không cho hàn khí lan tỏa, thi triển tận cùng sở học mà công kích đối phương.

Chương 23: Ngũ Hành Kỳ Trận

Lại đấu thêm hơn ba mươi hiệp. Hạ Hầu Cương đã thấy bất ổn, toàn thân giá lạnh, tứ chi giảm hẳn độ linh hoạt, thầm kinh hãi, nếu trong vòng mười chiêu nữa không thủ thắng, thì chẳng những thanh danh mất hết, mà còn có khả năng bị đả thương, liền sử chiêu «Lưu tinh cản nguyệt», đoản kiếm trong tay như một giải cầu vồng màu trắng bạc chém vút tới.

Một tiếng rú chói tai, máu vọt tung tóe lên mặt chàng. Hắc y quái nhân vụt đi như bị cuồng phong cuốn bay, để lại trên lớp cỏ dại hai ngón tay dài ngoằng.

Hứa Sĩ Công chạy lại, nói:

− Hạ Hầu đệ đã chém đứt hai ngón tay của hắn ...

Bỗng lão phát giác sắc mặt chàng xanh nhợt, thần thái bất ổn, vội hỏi:

− Hiền đệ làm sao vậy ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Đệ thấy ớn lạnh.

Hứa Sĩ Công cả kinh thất sắc, nói:

− Hiền đệ bị trúng «Âm Phong Chưởng» chăng ?

Hạ Hầu Cương gượng trấn tĩnh, đáp:

− Không cần vội.

Lúc này Lãnh Như Băng cũng chạy tới, đặt tay lên lưng Hạ Hầu Cương, nói:

− Để tiểu đệ trợ lực cho huynh, huynh hãy mau vận khí điều tức.

Hạ Hầu Cương hít một hơi, đáp:

− Đa tạ Lãnh huynh ...

Lời chưa dứt, đã cảm thấy nhiệt lực từ bàn tay Lãnh Như Băng truyền sang thân thể mình, vội định

thần vận khí tiếp lực. Nội công của Hạ Hầu Cương thâm hậu, cơ thể tráng kiện, lại được Lãnh Như Băng trợ lực, quả nhiên đã khu trừ được không ít hàn khí. Chừng sau một tuần trà, Hạ Hầu Cương bỗng thẳng người lên, tách khỏi bàn tay của Lãnh Như Băng, nói:

− Đa tạ Lãnh huynh.

Lãnh Như Băng mỉm cười:

− Có gì đâu, huynh đã dễ chịu chưa ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Dễ chịu hơn nhiều rồi, chúng ta không nên chậm trễ, phải tiến vào trong kia ngay, xem Bạch cô nương thế nào.

Lãnh Như Băng nói:

− Để tiểu đệ dẫn đường.

Hứa Sĩ Công, Hạ Hầu Cương đều đã động thủ với địch nhân, riêng Lãnh Như Băng thì chưa, nên chàng ngưng thần sẵn sàng.

Hạ Hầu Cương nói:

− Rút kiếm ra đi, chưởng chỉ của bọn chúng đều đã luyện công phu ngoại môn, nếu ta không dùng binh khí thì rất nguy hiểm.

Lãnh Như Băng thấy Hạ Hầu Cương quan tâm như vậy, không nỡ phụ hảo ý, bèn rút kiếm cầm sẵn nơi tay.

Hạ Hầu Cương nói tiếp:

− Lãnh huynh hãy lưu ý, khi chúng phát chưởng, có một luồng khí âm hàn lạnh thấu xương xông tới, đó là độc công tà môn. Điều đó vốn không kỳ quái, nhưng nếu giao đấu lâu sợ vô cùng bất lợi. Do đó, nếu đã xuất thủ, nên dùng toàn lực thủ thắng. Kinh nghiệm của đệ là trong mười chiêu đầu chúng chưa kịp tập trung kình lực âm hàn, tốt nhất là ta nên đả thương chúng càng sớm càng tốt.

Lãnh Như Băng đáp:

− Đa tạ huynh chỉ điểm.

Nào ngờ họ không tái ngộ địch nhân cản đường cho đến lúc vào thẳng tới thạch thất.

Hứa Sĩ Công nhìn quanh tứ phía vẫn không thấy bóng một hắc y nhân, ngạc nhiên nói:

− Kỳ quái ! Chúng kéo cả đoàn tới đây mà không bày trận thế, đã bỏ đi rồi sao ?

Lãnh Như Băng nói:

− Chúng ta hãy vào xem Bạch cô nương thế nào đã.

Ba người bước vào thạch thất, chỉ thấy trống không, ba thiếu nữ đã biến đi đâu cả.

Hứa Sĩ Công giậm chân:

− Hỏng to rồi ! Chắc họ đã bị bọn hắc y nhân bắt đi rồi.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một hồi, nói:

− Bạch cô nương hành sự rất thận trọng, đã có ý đề phòng, há lại chịu chết.

Có lẽ ba cô nương ấy đã lánh đi rồi.

Bỗng có thanh âm thiếu nữ vang tới:

− Lãnh công tử ! Lãnh công tử !

Ngoảnh lại, thấy Tố Mai cầm ngang trường kiếm chạy tới. Hứa Sĩ Công hỏi luôn:

− Bạch cô nương bình an chứ ?

Tố Mai đáp:

− Bẩm, hoàn toàn bình an !

Hứa Sĩ Công thở phào nhẹ nhõm:

− Lão phu cứ tưởng các vị bị bắt rồi.

Tố Mai cười:

− Lão tiền bối tưởng không sai, chúng tiểu nữ đều bị bắt đi.

Hứa Sĩ Công biết Tố Mai hiểu sai ý của lão, nhưng không muốn giải thích với nàng.

Tố Mai nhìn Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương, cười nói:

− Lãnh công tử, tiểu thư thỉnh công tử tới chỗ ở mới của tiểu thư.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

− Chỗ ở mới ?

Tố Mai cười:

− Thì ở trong «Ngũ hành kỳ trận» ấy !

Lãnh Như Băng mỉm cười:

− Ồ, tại hạ quên mất ...

Tố Mai tiếp:

− Cái con a đầu Hoàng Cúc sau khi đuổi hai vị, thì tiểu thư tỉnh lại, lập tức ra lệnh di chuyển vào «Ngũ hành kỳ trận» kẻo trễ. Chúng tiểu nữ vừa vào trận xong, quả nhiên có rất nhiều hắc y nhân tới.

Hứa Sĩ Công vội hỏi:

− Thế bọn chúng đâu ?

Tố Mai đáp:

− Mọi thứ đều đúng như dự liệu của tiểu thư. Bọn hắc y nhân mang nhiều cọc gỗ trắng tới, cũng bố trí «Ngũ hành kỳ trận» ở Liệt Phụ Chủng. Họ giở bản đồ ra, loay hoay đến cả nửa ngày mới cắm được một cây cọc. Mới cắm được vài cây cọc, bỗng nghe có tiếng rú thê thảm vẳng tới, thế là cả bọn nhảy lên ngựa phóng đi như bị ma đuổi.

Hứa Sĩ Công thầm nghĩ kỳ trận với mấy cây cọc, cành cây làm sao lại có thể ngăn nổi bọn hắc y nhân phát hiện, bèn hỏi:

− Ba vị ở trong kỳ trận không bị bọn hắc y nhân phát hiện ư ?

Tố Mai nói:

− Chúng tiểu nữ nằm trong bụi cỏ rậm và cao, dĩ nhiên bọn họ không nhìn thấy.

Lãnh Như Băng nhớ địa thế mà bạch y nữ bày kỳ trận đúng là nơi cỏ rậm và cao nhất, nếu ẩn trong đó, địch không để ý sẽ khó phát hiện, vậy mà kỳ trận vẫn nằm ở gần trung tâm khu vực Liệt Phụ Chủng.

Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương theo Tố Mai vòng ra phía sau tòa nhà mồ đồ sộ, đi một lát đã thấy Hoàng Cúc đứng chờ, cúi mình nói:

− Tiểu thư thỉnh Lãnh công tử nhập trận.

Sau khi né người cho Lãnh Như Băng bước qua, Tố Mai liền ngăn Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương lại.

Hứa Sĩ Công và Hạ Hầu Cương thối lui vài thước, lão Hứa nói nhỏ:

− Bạch cô nương là một nhân vật hết sức thần kỳ, lão huynh sống ngần này tuổi đời mà chưa hề nghe thấy một người thứ hai kỳ quái như vậy.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Kỳ quái như thế nào ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Nàng thuộc làu các loại võ công tối kỳ ảo trong thiên hạ, trong khi chính bản thân nàng trói gà không chặt.

Hạ Hầu Cương nói:

− Kể cũng kỳ quái, nhưng chưa thể bảo là thần kỳ. Nếu cốt cách không cho phép luyện võ, nhưng thông minh có trí nhớ tốt, phối hợp với cơ duyên, thì có thể nhớ được bí lục võ công, hoặc tình cờ nghe người khác đàm luận về võ công mà nhớ. Điều đó đâu phải là thần kỳ.

Hứa Sĩ Công cười:

− Nhưng còn điểm này nữa, thân thể hư nhược, làm việc mệt mỏi một chút đã ngất xỉu, nhưng nàng có thể dùng kim trâm cắm vào huyệt đạo, thì lập tức tinh thần phấn chấn, gò má ửng hồng, sức lực dồi dào, trí tuệ minh mẫn dị thường.

Hạ Hầu Cương nói:

− Có thể nàng có học vấn cao về y đạo, tiểu đệ không hiểu y lý, chẳng dám vọng luận.

Hứa Sĩ Công nói:

− Thân thể hư nhược mà liệu sự như thần, thì giải thích thế nào đây ?

Hạ Hầu Cương trầm ngâm, đáp:

− Tiểu đệ chưa gặp Bạch cô nương ấy, nhưng nghe Hứa huynh nói, thì Bạch cô nương quả là một nhân tài đại trí đại huệ, nàng tự tin vào trí huệ của mình, nên tuy không biết võ công, khi lâm sự vẫn

bình tĩnh và sáng suốt ...

Chàng ngẩng mặt lên, ngưng mục trầm tư một lát, nói tiếp:

− Phàm những ai có trí huệ siêu việt, nhưng coi nhẹ sinh tử; đều có thể trở thành bậc đại trí, đại dũng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cao luận, cao luận, lão hủ này nghe hiền đệ luận mà như được mở mang thêm một bậc kiến văn. Thật là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, một lớp tân nhân vượt cựu nhân. Hiền đệ và Lãnh đệ quả là hai vị thiếu niên anh hùng, khiến lão hủ này vừa mừng vừa thẹn.

Hạ Hầu Cương mỉm cười:

− Tiểu đệ chẳng qua thuận miệng loạn ngôn vài câu, đâu dám khoa trương trước Hứa huynh. Sao bằng được Lãnh huynh đệ ...

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Lãnh đệ thì thế nào ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Lãnh huynh đệ khí độ hiên ngang, tướng mạo phi thường nếu theo nghiệp văn có thể đến chức công hầu, theo nghiệp võ sẽ thành nhất đại cao thủ, những mong suốt lộ trình sẽ được Hứa huynh hiệp trợ. Ôi, tiếc rằng tiểu đệ còn phụng dưỡng phụ mẫu, không thể bồi tiếp chàng, để giúp chàng sáng lập huấn nghiệp.

Hứa Sĩ Công nói:

− Hiền đệ có tinh thông khoa nhân tướng học ư ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Gia mẫu tinh thông khoa đó, tiểu đệ bất quá biết võ vẽ đôi chút, không thể gọi là tinh thông.

Ngừng một lát chàng lại tiếp:

− Trong nội tâm Lãnh huynh đệ tựa hồ có tâm sự khó giãi bày, khiến chàng luôn luôn sầu tư, nếu chàng có hùng tâm, muốn giành địa vị nhất đại tông sư trong võ lâm, ắt trước tiên phải giải trừ mối ưu sầu lắng đọng trong tâm tư. Điều này những mong Hứa huynh tùy thời tương trợ, nếu khi nào cần tới tiểu đệ, chỉ cần phi báo một tiếng, tiểu đệ sẽ lập tức đem toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Lục Tinh

Đường tới đợi lệnh.

Hứa Sĩ Công nói:

− Xưa nay anh hùng đồng thanh tương ứng, thịnh tình của hiền đệ với Lãnh đệ thật là ...

Bỗng nghe Tố Mai gọi:

− Tiểu thư thỉnh nhị vị nhập trận.

Hứa Sĩ Công cười ha hả:

− Hiền đệ, nữ oa nhi kia nói năng vô lễ, hiền đệ đừng để tâm.

Bỗng lão Hứa hạ giọng nói nhỏ:

− Nhưng đối với Lãnh huynh đệ của chúng ta thì lại rất lễ nghĩa.

Hạ Hầu Cương mỉm cười im lặng. Hoàng Cúc nói:

− Thỉnh nhị vị đi theo sau tiểu nữ nhập trận, nếu đi sai phương hướng sẽ rất phiền phức.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Vài mớ cành cây, cọc gỗ có gì mà ngăn được ai ?”.

Nghĩ vậy nhưng lão cũng lặng lẽ theo sau Hoàng Cúc.

Chỉ thấy Hoàng Cúc cứ đi lắt léo, rõ ràng tưởng đến một vị trí, lại vòng vèo, hết hướng đông lại quẹo hướng tây. Đến giữa kỳ trận, thấy trên cỏ rậm trải một tấm chăn màu hồng, bạch y nữ ngồi tĩnh tọa trên chăn, Lãnh Như Băng ngồi cách nàng hai thước.

Hạ Hầu Cương ngắm bạch y nữ, thấy nàng là một giai nhân tuyệt sắc, ngoại trừ sự hư nhược, không có điểm gì khiếm khuyết. Bạch y nữ mỉm cười, nói:

− Thỉnh nhị vị an tọa !

Khi hai người đã ngồi xuống, nàng tiếp:

− Mấy kẻ kia bị ba vị đuổi khỏi Liệt Phụ Chủng, quyết không cam chịu.

Chúng chắc chắn sẽ trở lại đây. Lúc này không nên xung đột trực diện. Thỉnh ba vị tạm thời né tránh ...

Nàng quay nhìn Hạ Hầu Cương, hỏi:

− Công tử thụ thương thì phải ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Mới rồi, trong khi động thủ với cường địch, bị một loại chưởng phong ngoại môn của chúng đả thương, nhưng hiện tại tự cảm thấy không sao !

Bạch y nữ lắc đầu:

− Chất độc âm hàn bị công tử dùng nội công đề kháng tạm thời chưa phát tác, nhưng đã thấm vào cơ thể, nếu tái giao chiến hoặc sẽ thành bệnh, hoặc xâm nhập nội tạng nguy hiểm lắm.

Hạ Hầu Cương nói:

− Cô nương cao kiến, tại hạ biết chất hàn độc trong người vẫn chưa được tiêu trừ hết.

Bạch y nữ nói:

− Nếu công tử tín nhiệm tiểu nữ, tiểu nữ sẽ dùng phép châm cứu để trừ hết khí hàn độc khỏi cơ thể.

Hạ Hầu Cương vốn muốn về ngay Từ Châu nhờ phụ thân dùng nội công trừ độc, nhưng trước thịnh tình trị thương của Bạch y nữ thì không tiện cự tuyệt, bèn mỉm cười đáp:

− Thỉnh cô nương xuất thủ.

Bạch y nữ thong thả lấy ba cây kim trâm, cười nói:

− Không đau chút nào đâu, công tử chớ lo.

Câu này được nàng nói với giọng hồn nhiên chân tình.

Hạ Hầu Cương đáp:

− Dù có chặt một cánh tay, tại hạ tự tin vẫn chịu đựng được !

Bạch y nữ cắm kim trâm vào ba huyệt «Thiên phủ», «Bạch hiệp», «Xích trạch» trên tay tả của chàng, nói:

− Công tử dường như tinh thông y lý, nên đã hoàn toàn bức dẫn khí âm hàn ngấm vào cơ thể tập trung ở «Thủ thái hiểm phế kinh», do đó việc trị thương trở nên dễ dàng.

Hạ Hầu Cương đáp:

− Chỉ biết võ vẽ một chút, mong cô nương đừng cười.

Bạch y nữ nói:

− Công tử hãy tĩnh tọa một lát ...

Đoạn quay nhìn Hứa Sĩ Công, nói:

− Từ giờ đến chính ngọ ngày mai, các vị không nên rời khỏi kỳ trận ... Chỉ một chút nữa thôi, bên ngoài kỳ trận sẽ có rất nhiều người kéo đến, các vị đừng kinh động, cứ việc ẩn trong cỏ mà nghỉ ngơi, rất có thể còn nghe được đôi chút sự tình qua lời trò chuyện của bọn họ.

Hứa Sĩ Công nghĩ thầm:

“Lúc này đi khỏi đây, ngày mai phải trở lại, chi bằng ở luôn đây cho tiện.” Bèn đáp:

− Được, cứ như vậy mà làm.

Bỗng có tiếng Hoàng Cúc đang thủ ở trận môn nói vọng vào:

− Chúng kéo tới rồi. Các vị mau ẩn thân !

Hạ Hầu Cương bỗng nói:

− Tại hạ phải về thành Từ Châu, chỉ e không thể theo lệnh cô nương.

Bạch y nữ hỏi:

− Vì sao ? Công tử nhất định muốn về thành Từ Châu ư ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Vì gia phụ đang ở đó. Dù ra khỏi kỳ trận có phải bỏ mạng, cũng đành mạo hiểm.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Tiểu nữ thấy không cần làm như vậy.

Hạ Hầu Cương ngạc nhiên:

− Cô nương nói như vậy là sao ?

Bạch y nữ đáp:

− Lệnh tôn nếu lo cho sự an nguy của công tử ắt sẽ tìm đến Liệt Phụ Chủng, chúng ta cứ ở đây đón lệnh tôn, rước nhập trận là xong.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Nếu gia phụ không tới ?

Bạch y nữ đáp:

− Nếu lệnh tôn không tới, tất lệnh tôn là một vị trí cơ tuyệt thế, đại trí đại dũng, tuy phụ tử tình thâm, vẫn không liều mạng vào chốn nguy hiểm, đơn độc đối phó với quần địch ... Công tử thử đoán xem, liệu lệnh tôn có đến hay không ?

Hạ Hầu Cương nghĩ một hồi, thấy cả hai khả năng ngang nhau, khó mà xác định, bèn đứng dậy, rút kim trâm khỏi cánh tay, nói:

− Đa tạ cô nương tương cứu, tại hạ không muốn đoán mò. Vậy xin cáo biệt.

Lãnh Như Băng liền đứng dậy:

− Hạ Hầu huynh, tiểu đệ sẽ đồng hành với huynh.

Hạ Hầu Cương lắc đầu:

− Lãnh huynh không nên mạo hiểm như vậy. Bạch cô nương nói rất đúng, nếu ở đây thì còn an tâm, rời khỏi kỳ trận ắt cầm chắc cái chết.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Công tử can ngăn Lãnh công tử cũng vô ích. Trông bề ngoài chàng lạnh lùng, thực ra trong lòng rất cương đường, nhiệt tình với người. Trừ phi chàng không nói, chứ đã nói thì chắc chắn sẽ làm, có can ngăn cũng vô ích.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Cô nương biết chuyến đi này nguy hiểm dị thường, vì sao lại muốn chàng khinh thân mạo hiểm ?

Lãnh Như Băng nói:

− Đó là ý của tiểu đệ ...

Bạch y nữ mỉm cười:

− Các vị có nghe chuyện lão tăng xẻo thịt mình cho hạc ăn hay chưa ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Cô nương muốn chúng tại hạ theo gương lão tăng xẻo thân vì người khác.

Nếu tại hạ chết, mà cứu được đồng đạo võ lâm, thì để một mình tại hạ chết là đủ.

Nếu cái chết của tại hạ là vô bổ đối với đại cục, tại sao lại để hại đến sinh mệnh của Lãnh huynh ?

Bạch y nữ nói:

− Công tử thật giàu hảo tâm ... Đáng tiếc, công tử chỉ biết một mà không biết hai.

Hạ Hầu Cương nói:

− Mong được nghe cao kiến.

Bạch y nữ nói:

− Một mình công tử khó địch nổi bọn thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng nếu hai công tử liên thủ thì lại khác hẳn, dù có thất thủ bị bắt, cũng làm kinh động đến Mai Hoa chủ nhân. Chỉ có cách làm cho hắn kinh động, hai vị mới có cơ sinh tồn.

Hạ Hầu Cương và Lãnh Như Băng chợt hiểu ra, nhưng chưa ngộ hết, đưa mắt nhìn nhau im lặng.

Bạch y nữ giơ tay sửa một lọn tóc xõa, cười:

− Nếu công tử có thể đả thương vài cao thủ thuộc hạ của Bạch Mai Hoa chủ nhân thì tốt quá.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Tại sao ?

Bạch y nữ cười:

− Thì mới có thể khiến cho hắn có ý muốn bắt hai vị chứ !

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Đại trượng phu khả sát bất khả nhục, nếu lại để cho chúng bắt giữ, thì thà liều chết quyết chiến.

Bạch y nữ bỗng cười khanh khách. Lãnh Như Băng ngơ ngác:

− Cô nương cười cái gì ? Tại hạ nói có gì không đúng ?

Bạch y nữ nói:

− Kiến thức của thất phu làm sao đủ dũng khí !

Lãnh Như Băng biến sắc, nói:

− Cô nương nói năng tốt nhất chớ đả kích người ta !

Bạch y nữ chợt nghiêm trang, mở tròn đôi mắt to ngưng mục nhìn chàng hồi lâu, mới thong thả nói:

− Tiểu nữ không hề có ý nhục mạ công tử, đây là đang luận sự, hai vị quyết không thoát nổi sự vây công của bọn thuộc hạ Mai Hoa chủ nhân !

Chỉ thấy Hoàng Cúc hối hả chạy vào, nói:

− Bọn hắc y nhân kéo tới đông lắm, không dưới ba bốn chục người !

Bạch y nữ gật đầu, cười:

− Không cần hoảng hốt, việc này ta đã dự liệu.

Đột nhiên nàng lấy hai cây kim trâm, nhìn Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương, nói:

− Thừa lúc trận thế của chúng chưa xong, tiểu nữ tiễn hai vị đi.

Lãnh Như Băng vội nói:

− Cô nương đâu biết võ công ? Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân tên nào cũng võ công cao cường, chỉ e chúng tại hạ bảo hộ cô nương không chu đáo.

Bạch y nữ điềm nhiên cười:

− Nếu tiểu nữ không tiễn, hai vị quyết chẳng thể thoát qua được ...

Đoạn quay qua Hứa Sĩ Công:

− Phiền Hứa lão phòng thủ ở đây.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ theo hộ vệ các vị được chăng ?

Bạch y nữ đáp:

− Không cần. Tiễn xong Hạ Hầu huynh thoát đi, tiểu nữ và Lãnh công tử sẽ lập tức trở vào đây.

Nàng nói xong, hai tay giơ lên, cắm ngay hai cây kim vào huyệt đạo. Sắc mặt xanh tái của nàng lập tức ửng hồng dần, mắt long lanh rực sáng. Chỉ thấy nàng lật nhẹ một góc chăn, lấy chiếc hộp ngọc, nói:

− Chúng ta đi thôi !

Đoạn bước đi trước.

Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Đệ nghe gia mẫu bảo rằng thế gian có phương pháp châm cứu kỳ ảo có thể phát huy tiềm lực sống của con người, nhưng thuật này thất truyền đã từ lâu !

Lãnh Như Băng đáp:

− Sức nàng trói gà không chặt, nhưng dũng khí thì hào hùng kinh nhân !

Họ đã ra khỏi kỳ trận. Ngẩng lên, thấy bọn hắc y nhân đứng sánh vai nhau bên ngoài mấy trượng, tóc dài lõa xõa, mang mặt nạ màu đen, chỉ chừa đôi mắt, trông đáng sợ.

Lãnh Như Băng rút phăng đoản kiếm, sấn bước phía trước Bạch y nữ, thần sắc ngưng trọng, ngầm vận công lực chuẩn bị.

Hạ Hầu Cương cũng rút kiếm, bảo hộ Bạch y nữ phía sau.

Chỉ thấy mấy chục đạo mục quang của bọn hắc y nhân đứng ngoài kia đều chằm chằm hướng về phía ba người, còn thân hình vẫn bất động như mấy chục bức tượng đất trùm vải đen.

Bạch y nữ nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Bảo kẻ cầm đầu bọn chúng ra đáp thoại.

Lời nàng dịu dàng, nhưng có uy lực không thể cưỡng lại.

Lãnh Như Băng liền cao giọng:

− Vị nào chủ sự, thỉnh hãy ra tương kiến.

Chỉ nghe một giọng lạnh lùng vọng tới:

− Đã không giữ đúng tín ước, đến nơi này trước coi thường Mai Hoa Lệnh Dụ, còn muốn tự sát ư !

Lãnh Như Băng nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy dưới gốc cây bách cổ thụ cách xa mấy trượng có một hắc y nhân đứng quay lưng về phía ba người.

Hạ Hầu Cương tiến lên hai bước, nói:

− Cô nương hãy trở vào trong trận.

Đoạn mỉm cười nói với Lãnh Như Băng:

− Lãnh huynh, cục diện hôm nay chỉ e khó tránh khỏi ác chiến, chúng ta xông ra thôi !

Lãnh Như Băng đáp:

− Được !

Đoạn vung kiếm liên thủ với Hạ Hầu Cương xông ra.

Bạch y nữ nói:

− Không nên xung đột lỗ mãng, mau quay trở lại !

Nhưng thân pháp của hai chàng quá nhanh, Bạch y nữ chưa kịp cất tiếng thì họ đã tới gần chỗ hắc y nhân kia.

Mấy chục hắc y nhân đang đứng bất động liền nhất tề giơ tay đẩy ra một chưởng. Một luồng ám kình cường mãnh, chứa khí âm hàn tràn tới.

Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương đều lo chưởng phong cường mãnh đả thương Bạch y nữ, không hẹn mà cùng vận nội kình vung chưởng nghênh tiếp.

Lực đạo của song phương vừa tương tiếp, hai chàng đồng thời cảm thấy kinh hãi, vội cùng thối lui.

Bạch y thiếu nữ lúc này chợt lên tiếng:

− Nếu biết cách các vị có thể thoát ra được.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Cô nương có gì chỉ giáo ?

Bạch y nữ đáp:

− Mấy chục người nhất tề phát chưởng hợp lực tương thông với nhau như thế, hai vị dù nội công thâm hậu đến mấy cũng khó đối địch, có điều là phép «Truyền Lực Thần Công» chúng chưa luyện tới mức đăng đường nhập thất, khó phát huy được hiệu lực kỳ diệu, nếu không hai vị đã bị đả thương vì đòn vừa rồi.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Lời này không sai.” Chàng vừa tiếp một đòn, cảm thấy lực đạo của đối phương không liên tục, tiền hậu bất đồng. Nếu chúng hợp lực thành một khối đồng nhất, thì chàng đã bị chấn thương.

Gã hắc y nhân đứng dưới gốc cây bách nói:

− Không sai. Đó chính là «Truyền Lực Thần Công», các người dù có võ công cao hơn nữa, hôm nay cũng khó bề đào thoát.

Bạch y nữ nói:

− «Truyền Lực Thần Công» tuy kỳ diệu, nhưng phá giải cũng dễ thôi.

Gã kia nói:

− Thì người thử phá coi !

Bạch y nữ nói nhỏ với Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương:

− Hai vị xông ra lần nữa. Lần này hãy vận khí đứng cho vững, ngưng động thủ chưởng, chưa phát vội, đợi khi kình lực của chúng phát xuất, hãy dùng nội công của mình lựa theo thế đến của địch mà hòa vào nhau. Đáng tiếc hai vị chưa luyện qua thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương», chỉ e khó ứng thủ kịp thời. Nay tiểu nữ truyền khẩu quyết cho hai vị, hai vị hãy lắng nghe, rồi theo đó mà làm, dù chưa thành thuộc, nhưng nhờ nội kình của hai vị, cũng không đến nỗi thụ thương.

Hai chàng chưa kịp tập trung chú ý, Bạch y nữ đã hạ giọng nói luôn khẩu quyết:

− Khí tụ đan điền, kình ngưng hữu uyển, tả thủ tiếp lực, hữu uyển phát xuất ...

Hai chàng đều là cao thủ nội gia, nghe nàng đọc khẩu quyết, lập tức chăm chú ghi nhớ.

Bạch y nữ nói tiếp:

− Hai vị thử áp dụng lần đầu, dĩ nhiên khó đắc tâm ứng thủ, nhưng hiệu lực cũng không nhỏ đâu.

Lúc này bọn hắc y nhân kia đã tới gần chỗ họ, chỉ còn cách vài thước, hợp thành thế bao vây, nhưng thấy Lãnh Như Băng và Hạ Hầu Cương ngưng thần không nói, chẳng có vẻ cự địch, thì chúng

lại chưa dám xuất thủ.

Bạch y nữ đang giải thích cho hai chàng nghe phương pháp vận dụng khẩu quyết, cách thức, phương vị xuất thủ. Hai chàng lắng nghe, dần dần nhập tâm.

Chỉ nghe gã hắc y nhân còn đứng dưới gốc cây bách cười lạnh một tiếng, nói vọng lại:

− Các ngươi đã sa vào trận đồ hợp vây, còn chưa thúc thủ chịu trói nữa hay sao ?

Lãnh Như Băng điềm nhiên đáp:

− Đại trượng phu sá gì sinh tử, các người cứ việc xuất thủ coi !

Hắc y nhân hừ một tiếng, đột ngột chạy giật lùi về phía ba người.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nói nhỏ:

− Hạ Hầu huynh, bọn này thủy chung không chịu quay mặt đối diện với đối phương.

Hạ Hầu Cương đáp:

− Trong giang hồ không ít kẻ lập dị, cố bày trò nguy kỳ để kiếm chút kỳ danh, chẳng nên lấy đó làm lạ.

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng nói:

− Ngươi hãy thử trước một chiêu của ta coi !

Đoạn vỗ một chưởng về phía sau. Tuy hắn quay lưng về phía đối phương, nhưng định hướng vô cùng chuẩn xác, một luồng chưởng phong âm hàn ào tới thẳng chỗ Hạ Hầu Cương.

Bọn hắc y nhân bao vây xung quanh ba người, thấy gã kia xuất thủ, thì lập tức lui vài bước, hiển nhiên muốn để gã hắc y nhân đấu một mình trước với đối phương.

Hạ Hầu Cương sau khi tiếp một chưởng, đang định vung kiếm phản kích thì Lãnh Như Băng nói:

− Hạ Hầu huynh, hiệp này nhường cho tiểu đệ.

Lời chưa dứt, người đã vọt tới, tả thủ chộp lấy mớ tóc xõa của hắc y nhân.

Hắc y nhân hữu thủ phất về phía sau, búng ngón tay vào yếu huyệt uyển mạch chàng.

Hạ Hầu Cương nói to:

− Huynh nên dùng binh khí đối phó với song thủ đã luyện độc của họ.

Lãnh Như Băng nói:

− Đa tạ chỉ điểm.

Đoản kiếm trong tay hữu lập tức sử chiểu «Không vân trích tinh», hàn quang lấp lánh, nhắm tới huyệt «Mệnh môn» trên lưng đối phương.

Chỉ thấy tay tả của hắc y nhân xoay một vòng về phía sau chụp tới cổ tay hữu cầm kiếm của chàng. Hắn xuất thủ thần tốc, biến hóa kỳ ảo.

Lãnh Như Băng trầm cổ tay hữu né tránh trảo thế của hắn, đoản kiếm đâm xéo sang cổ tay tả của hắn theo chiêu «Vương mẫu quyền liêm», tạo nên hai phiến kiếm hoa.

Hắc y nhân tuy quay lưng về phía chàng, nhưng cử động linh mẫn như có con mắt thứ ba, kiếm thế của Lãnh Như Băng vừa biến đổi, hắn đã thu hồi ngay tả thủ.

Lãnh Như Băng, nghĩ thầm:

“Thân pháp của người này quá nhanh.” Đoản kiếm công kích liên tiếp ba chiêu, kiếm quang loang loáng nhắm tới ba đại huyệt của hắc y nhân.

Thân pháp kỳ dị của hắc y nhân lắc lư, né tránh cả ba chiêu kiếm, tay tả phát chưởng, tay hữu phóng chỉ cùng đánh ra.

Đôi bên giao đấu sáu, bảy chiêu ác liệt, vẫn chưa bên nào chiếm được tiện nghi.

Lãnh Như Băng nhìn kỹ y phục của hắc y nhân, thấy khác với gã chàng đã gặp ở Thần Võ Tiêu Cục.

Hạ Hầu Cương nói lớn:

− Lãnh huynh, tốc chiến tốc quyết, đừng kéo dài thời gian.

Lãnh Như Băng hét to một tiếng, kiếm pháp đột biến, hào quang kiếm khí ngút trời, thế như bài sơn đào hải mà công kích.

Đòn công kích này cực kỳ lợi hại, chỉ nghe Hạ Hầu Cương tán thưởng reo lên:

− Hảo kiếm pháp !

Lãnh Như Băng đột xuất kỳ chiêu, lớp lớp kiếm hoa nhắm tới mười tám đại huyệt sau lưng Hắc y

nhân.

Hắc y nhân tựa hồ biết khó né tránh kiếm thế nguy hiểm, tay hữu bỗng phách không một chưởng về phía sau, nhưng chưởng phong bị chìm ngay vào màn kiếm hoa của Lãnh Như Băng. Chỉ thấy kiếm quang tắt lịm, máu phun thành vòi, hắc y nhân búng người bay đi bảy tám thước. Cùng lúc ấy, một vệt đen bay từ phía Lãnh Như Băng về phía sau.

Hạ Hầu Cương giơ tay hữu lên chụp lấy, nhìn một cái thì ra đó là một cánh tay bị chém đứt, đang định lên tiếng tán thưởng Lãnh Như Băng, bỗng thấy bạch y nữ vội bước tới đến ngay sau lưng Lãnh Như Băng, lấy một cây kim trâm cắm vào phía sau vai của chàng.

Lãnh Như Băng hít một hơi dài, ngoảnh đầu lại, nói:

− Đa tạ cô nương tương cứu.

Hạ Hầu Cương chạy lại, hỏi nhỏ:

− Lãnh huynh thụ thương ư ?

Lãnh Như Băng gật đầu:

− Nhẹ thôi.

Nhìn kỹ, chỉ thấy trên ngực bên hữu của chàng có một vệt máu, chắc là cánh tay bị chém lìa của hắc y nhân đã văng vào đó.

Lúc này hắc y nhân bị chém vào tay đã cắm đầu chạy mất hút. Bọn hắc y nhân còn lại đã vây thành trận thế bao quanh ba người. Kỳ quái là bọn này cứ vây như vậy, chứ không xuất thủ.

Bạch y nữ nói nhỏ:

− Thời cơ ngắn ngủi, mau xông ra đi !

Lãnh Như Băng vung kiếm xông ra trước.

Mấy hắc y nhân thấy vậy, liền nhất tề giơ chưởng kích tới.

Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, tả thủ giơ lên, y theo khẩu quyết của Bạch y nữ, nghênh tiếp chưởng lực đang tràn tới.

Thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương» này là một tuyệt kỹ thần kỳ nội ngoại kiêm tu, Lãnh Như Băng vô cùng thông minh, phương pháp thuyết giảng của bạch y nữ lại mạch lạc, nên chỉ sau một lần truyền đạt Lãnh Như Băng đã nhớ như in trong óc; tả chưởng vừa tiếp luồng lực đạo cương mãnh ập tới, tức

thời ngưng kình hộ trụ yếu huyệt, đồng thời vận khí nội dẫn, quả nhiên có một luồng ám kình truyền vào tay, dẫn lên vai, lục phủ ngũ tạng đều cảm thấy chấn động mạnh như có một dòng nước cuồn cuộn chảy qua người, tuy chàng sớm có đề phòng, vận chân khí bảo hộ các yếu huyệt và tâm mạch, song vẫn bị chấn động, tê dại, thì cả kinh, tay hữu vội đẩy ra cho ám kình phát xuất, lập tức luồng kình ào ào tuôn ra như bài sơn đảo hải, phóng về phía gã hắc y nhân ở phía hữu chàng.

Nhưng năm gã hắc y nhân đứng ở phía đó đã hợp thành tư thế truyền lực cho gã đứng trước phóng ra một chưởng.

Chưởng này hợp nội kình của cả năm người làm một.

Lực đạo như một trận cuồng phong khiến cát bay đá lở, chém cỏ chặt cành.

Hạ Hầu Cương hét một tiếng dài, vung đoản kiếm xông thẳng về phía nam.

Bạch y nữ bỗng bước tới hai bước, theo sát sau lưng Lãnh Như Băng, nói nhỏ:

− Mau xông lên trước !

Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn, Hạ Hầu Cương đã xông vào trận thế, đoản kiếm loang loáng hàn quang, đang cận chiến giao đấu với mấy gã hắc y nhân.

Nguyên thủ pháp «Đạo Âm Tiếp Dương» của Lãnh Như Băng sau khi tiếp thu lực đạo đã phát kích ra một hướng khác khiến trận thế của đối phương rối loạn, Hạ Hầu Cương liền thừa dịp xông vào trận, đoản kiếm tả xung hữu đột, không cho địch nhân phục hồi trận thế. Lãnh Như Băng hỏi:

− Cô nương cũng muốn nhập trận ư ?

Bạch y nữ đáp:

− Tiểu nữ nấp sau lưng công tử thôi.

Lãnh Như Băng nói:

− Địch nhân quá đông, chỉ e trong lúc giao đấu tại hạ không bảo hộ cô nương chu đáo.

Bạch y nữ nói:

− Thời cơ ngắn ngủi, thừa dịp cao thủ của chúng chưa đến kịp, mau xông vào trận đi !

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương cẩn thận.

Đoạn đâm nhanh một kiếm về phía hắc y nhân ở gần nhất.

Gã này võ công chẳng tầm thường, né người tránh kiếm, tiện thế giơ tay định chộp lấy cổ tay hữu của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng thầm biết lợi thế lúc này là ở chỗ tốc chiến tốc quyết, tranh thủ thời gian, liền đồng thời với lúc tay hữu đâm kiếm tay tả nương theo kiếm thế lập tức búng ngón tay vào sườn đối phương.

Tả thủ của hắc y nhân vừa trảo tới, mới phát giác thế nguy vong, thì ngón tay của Lãnh Như Băng đã tiếp cận «Thiên trì» huyệt ở mạng sườn hắn.

Người này võ công quả lợi hại, trong khoảnh khắc chưa kịp chớp mắt ấy đột nhiên đề tụ chân khí, người hơi chúi về đằng trước, thân lách sang bên chừng nửa thước, tránh được một chỉ cực hiểm của đối phương.

Lãnh Như Băng thầm kinh ngạc:

“Không ngờ võ công hắn cao cường như vậy !”.

Năm ngón tay chàng dễ dàng chuyển chỉ thành trảo, chộp lấy mớ tóc dài của hắc y nhân.

Chỉ nghe hắn rú lên một tiếng, đảo người vọt về phía đồng bọn.

Lãnh Như Băng nhìn mớ tóc trong tay cũng bất giác ngẩn người. Thì ra đó chỉ là tóc giả, hắc y nhân bị giật mớ tóc, để lộ khoảng đầu trọc lốc; hắn là một hòa thượng.

Lúc này thanh âm dịu dàng của Bạch y nữ ngay bên tai chàng:

− Thừa lúc chúng đang hoảng hốt, xông tới đi !

Lãnh Như Băng ngẩng nhìn lên, quả thấy trận thế của bọn hắc y nhân rối loạn, đây là thời cơ phá địch, liền hét một tiếng vung kiếm đâm tới.

Nguyên gã hắc y nhân bị Lãnh Như Băng chụp mớ tóc giả liền kinh hãi bỏ chạy, khiến trận thế rối loạn.

Lãnh Như Băng, Hạ Hầu Cương sánh vai nhau xông lên, kiếm đâm chưởng phách một hồi, trận thế của đối phương càng toán loạn, mạnh tên nào tên ấy đối phó, không còn phối hợp với nhau nữa.

Bạch y nữ lớn tiếng nói:

− Hai vị cứ chụp lấy tóc chúng, bọn này toàn mang tóc giả.

Nghe vậy, mấy hắc y nhân đang giao đấu càng bối rối hơn. Bởi vì tóc chúng quá dài, bị gió thổi bay vướng víu, dù võ công cao cường cũng khó bề linh hoạt đối với phó.

Hạ Hầu Cương thét lớn một tiếng, đoản kiếm sử dụng «Lãng quyển lưu sa», bức hai hắc y nhân thối lui, tay tả của chàng chộp lấy một lọn tóc dài bị gió thổi lả tả.

Gã bị chộp tóc tựa hồ gấp gáp, tay hữu chém vào cổ tay tả của Hạ Hầu Cương, tay tả dùng toàn lực phóng ra một quyền, nhắm vào sườn chàng, thân hình cũng theo thế của quyền này mà sấn tới, xem chừng định liều chết một phen.

Lãnh Như Băng đâm xéo tới hắn một kiếm, hắn rú lên thảm thương, máu phun thành vòi. Hạ Hầu Cương giật mạnh mái tóc, quả nhiên tóc rớt ra, dễ lộ mãng đầu trọc của hắn.

Lãnh Như Băng thét to:

− Bọn này đều là hòa thượng, Bạch Mai Hoa chủ nhân nhất định chỉ là một thứ giả danh giả mạo !

Trong tiếng thét, kiếm thế liên phát, chớp mắt đã tạo nên màn kiếm quang, công thẳng tới.

Hạ Hầu Cương hét lớn hưởng ứng vung kiếm công kích mãnh liệt.

Trận thế của đám hắc y nhân rối loạn, lại bị hai chàng hò hét vạch trần sự giả trá thì càng thêm hốt hoảng, lát sau đó đoản kiếm đã đả thương năm tên.

Hai chàng đã mở được một huyết lộ mà thoát khỏi vòng vây.

Lãnh Như Băng nhớ đến Bạch y nữ, bất giác ngoảnh đầu lại nhìn, chút nữa thì chạm vào trán nàng, chỉ thấy nàng tươi cười, hỏi:

− Công tử lo cho tiểu nữ phải không ?

Lãnh Như Băng bị nàng nói trúng tâm sự, chưa biết hồi đáp ra sao, bèn lại lao về phía trước.

Ba người ra khỏi Liệt Phụ Chủng, Bạch y nữ dừng bước trước, nói:

− Hạ Hầu công tử, thứ cho tiểu nữ và Lãnh công tử không thể tiễn xa.

Hạ Hầu Cương cung tay, đáp:

− Đa tạ hai vị, giờ ngọ ngày mai tai tái kiến.

Đoạn quay mình phóng vút đi.

Lãnh Như Băng thấy chàng đã mất hút, mới ngoảnh lại nhìn Bạch y nữ nói:

− Cô nương, chúng ta trở vào chứ ?

Bạch y nữ đáp:

− Dĩ nhiên, công tử có sợ không ?

Lãnh Như Băng thấy nàng hỏi khích, bỗng nổi hào khí nói:

− Tại hạ chỉ lo sự an nguy của cô nương.

Bạch y nữ nói:

− Thế thì khỏi cần.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Nàng giữa đám quyền chưởng giao đấu ác liệt mà vẫn điềm nhiên bước đi, nếu hoàn toàn không biết võ công, thật chẳng ai tin !”.

Nghĩ vậy nhưng không tiện hỏi, chàng bèn cất bước đi trước.

Bạch y nữ theo sát sau lưng chàng, cười nói:

− Tiểu nữ giao phó thân thể và sinh mệnh hoàn toàn cho công tử đó, nếu công tử không đánh thắng họ, thì cả hai ta sẽ chết.

Lãnh Như Băng cảm thấy tinh thần khẩn trương hẳn lên. Chàng vừa động thủ với đám hắc y nhân kia, tuy phá vỡ trận thế của chúng, nhưng bọn chúng thảy đều có võ công thâm hậu, lại liên thủ trong thế trận biến hóa. Sở dĩ vừa rồi chàng thoát ra được một là nhờ Hạ Hầu Cương tương trợ, hai là đám hắc y nhân bị rối loạn thủ cước; lần này chàng đơn thương độc mã, rất khó dự liệu thắng bại, nghe lời ủy thác sinh mệnh của Bạch y nữ, thì trong lòng không khỏi lo lắng, ngoảnh lại hỏi:

− Cô nương, sinh tử quyết chiến một mình đối phó với cường địch, tại hạ đều không sợ, chỉ e một mình tại hạ không đủ sức bảo hộ cô nương mà thôi.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Đừng lo, tiểu nữ sẽ giúp công tử thắng cường địch.

Lãnh Như Băng sững sờ:

− Cô nương đâu có biết võ công ? Hay là có tuyệt kỹ mà giấu, không để lộ ra ?

Bạch y nữ cười:

− Tiểu nữ tuy không có võ công, nhưng lại nhớ yếu quyết của loại võ công tối kỳ ảo trong thiên hạ, trong đó có hai loại cước pháp khả dĩ né tránh dị công tập kích của cường địch, chỉ cần tiểu nữ giữ vững được tinh thần, công tử ngăn cản được địch nhân ở phía trước, thì chúng sẽ không thể đả thương được chúng ta.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Thể lực của cô nương như vậy, làm sao có thể giữ nổi ?

Bạch y nữ giơ chiếc hộp ngọc ra, cười nói:

− Trong này có mười hai cây kim trâm khả dĩ giúp tiểu nữ giữ vững tinh thần.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Một thiếu nữ xinh tươi như hoa mà cắm kim đầy mình thì trông không giống ai.” Chàng thấy sắc mặt nàng ửng hồng, đôi mắt long lanh, khóe miệng nửa khóc nửa cười, tựa hồ rất lo sợ, thì bất giác hào khí trỗi dậy, liền nói:

− Nào, ta đi !

Đoạn giơ kiếm hộ thân, cất bước đi trước.

Nhưng lúc này không thấy bóng đám hắc y nhân, tựa hồ chúng đã bỏ chạy cả, khu vực nhà mồ âm u cô tịch, ngoài tiếng gió không còn thanh âm gì khác.

Lãnh Như Băng cau mày, ngoảnh lại nói:

− Bạch cô nương, bọn chúng bỏ đi hết rồi sao ?

Bạch y nữ trầm ngâm, đáp:

− Công tử tưởng rằng sẽ thấy Mai Hoa chủ nhân hay sao ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Thế nào ? Mai Hoa chủ nhân đã tới đây ư ?

Bạch y nữ đáp:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân chưa đích thân đến ...

Lời chưa dứt, bỗng nghe một tiếng cười lạnh lẽo vọng tới, rồi tiếng nói:

− Địa vị của Mai Hoa chủ nhân thế nào mà phải đối địch với các người ?

Chàng thấy từ sau một gốc cổ thụ thong thả bước ra một người toàn thân y phục màu hồng suốt từ đầu xuống chân, chỉ trừ đôi mắt lộ ra mà thôi, trông thật đáng sợ. Người kia ung dung tiến thẳng về phía hai người.

Lãnh Như Băng có cảm giác tứ chi tê dại, chàng tuy có hào khí, nhưng chưa kinh nghiệm lịch lãm giang hồ, thấy hồng y nhân cứ tiến thẳng tới như vậy thì chưa biết nên làm thế nào.

Chỉ nghe thanh âm dịu dàng của Bạch y nữ bên tai chàng:

− Đừng sợ hắn !

Lãnh Như Băng như được tiếp thêm can đảm, quát lớn:

− Đứng lại ! Nếu còn tiến tới, đừng trách tại hạ vô lễ.

Lúc này Hồng y nhân đã đến cách chàng khoảng ba thước, bèn dừng lại, hỏi:

− Quý danh của huynh đài ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ Lãnh Như Băng.

Hồng y nhân hỏi:

− «Ngũ hành kỳ trận» trong kia phải chăng là kiệt tác của huynh đài ?

Người này suy y phục nguy kỳ, nhưng ngôn từ rất nho nhã khách khí.

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ không có tài như vậy.

Hồng y nhân quắc mắt hỏi:

− Vậy của cao nhân nào vậy ?

Lãnh Như Băng do dự, không biết có nên nói là của Bạch y nữ hay không, thì nàng đã từ phía sau bước ra, đáp:

− Một trận đồ tầm thường, có gì đáng kể !

Hồng y nhân ngưng mục ngó nàng trân trân, đoạn hỏi:

− Là kiệt tác của cô nương ư ?

Bạch y nữ đáp:

− Thì đã sao ?

Hồng y nhân đột nhiên đổi sang giọng cực kỳ lạnh lùng:

− Cô nương có thể bày kế «Chính phản kỳ trận», đủ thấy trí huệ cực cao.

Bạch y nữ nhướn mày, hiển nhiên trong lòng có vẻ xúc động.

Chỉ nghe hồng y nhân tiếp:

− Cô nương bày bố «Chính phản kỳ trận» ở ngay địa thế mà Bạch Mai Hoa chủ nhân nghênh tiếp anh hùng thiên hạ, là có dụng ý gì ?

Bạch y nữ đáp:

− Các hạ đã biết thế, sao không giải phá nó đi, cần gì phải phí lời !

Hồng y nhân nói:

− Một tòa «Chính phản kỳ trận» muốn phá đi cũng không khó, nhưng trong võ lâm có nhân tài như vậy, tại hạ thật muốn học hỏi chút kiến thức !

Lãnh Như Băng đột nhiên quát lên:

− Cuối cùng các hạ là ai ? Nếu là Mai Hoa chủ nhân, tại sao còn chưa dám thừa nhận ?

Hồng y nhân cười khẩy đáp:

− Nếu các vị muốn gặp Mai Hoa chủ nhân thì ngây thơ quá đó.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Các hạ nói sao ?

Chương 24: Long Kiếm Nhị Chiêu

Hồng y nhân đáp:

− Thì trước hết phải thắng được kẻ hèn mọn này.

Bạch y nữ nói:

− Chúng ta nên giao đấu bằng cách gì đây ?

Hồng y nhân đáp:

− Võ công, văn tài, cầm kỳ thu họa, thứ gì tại hạ cũng có thể phụng bồi.

Bạch y nữ nói:

− Nghe khẩu khí lắm !

Hồng y nhân nói:

− Nếu không có tòa «Ngũ hành kỳ trận» của cô nương, chỉ e tại hạ chưa cần xuất hiện.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Tình cảnh này, chỉ có tỉ võ mới quyết định được thắng bại, cầm kỳ thi họa tốn nhiều thời gian.” Bèn nói:

− Tại hạ muốn lĩnh giáo võ công.

Hồng y nhân đáp:

− Được lắm, các hạ xuất thủ đi !

Lãnh Như Băng nói:

− Các hạ trang phục thế kia đâu phải để tỉ võ. Hãy bỏ áo choàng ra, chúng ta đấu cũng chưa muộn, tại hạ có thắng mới đích đáng.

Hồng y nhân nói:

− Nếu các hạ thắng, tại hạ bỏ áo choàng ra cũng không muộn.

Lãnh Như Băng tuốt kiếm, nói:

− Thỉnh sử dụng binh khí !

Hồng y nhân cười khẩy:

− Động thủ với các hạ, ta khỏi cần dùng binh khí !

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ quên mất rằng môn hạ của Mai Hoa chủ nhân đều luyện kỳ công ngoại môn.

Hồng y nhân cười lạnh lùng:

− Đạo võ uyên bác tinh thâm, dương cương âm nhu, mỗi người đều có một sở trường, biến hóa vận dụng tương hỗ, nội gia ngoại môn hết thảy đều chung một gốc, các hạ thiên kiến như vậy là chưa biết được đến nơi đến chốn rồi.

Bạch y nữ dịu dàng nói:

− Luận lý sai lầm, cưỡng từ đoạt lý, lại còn bảo người chưa đến nơi đến chốn, trăm môn phái tuy chung một gốc, nhưng có phân rõ tông môn, chính tà, sai một li đi một dặm.

Hồng y nhân lạnh lùng tiếp:

− Nước có thể tải thuyền, cũng có thể lật thuyền, lập luận của cô nương bất quá làm cho rắc rối thêm.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Tình thế trước mắt không nên kéo dài thời gian, từ đây vào kỳ trận chẳng qua chỉ chừng mười trượng, nếu có thể sớm đánh bại Hồng y nhân, thì còn cơ hội vào được trong trận.” Bèn nói:

− Mỗi người tu luyện một cách, có người dùng chưởng chỉ làm sở trường, có người lấy binh khí để thủ thắng, các hạ đã không muốn dùng binh khí, hẳn có tuyệt kỹ kinh nhân về chưởng chỉ.

Hồng y nhân nói:

− Nếu các hạ không ngại, thì xuất thủ đi !

Đoản kiếm của Lãnh Như Băng thong thả sử chiêu «Bạch hạc lượng xí».

Tay tả của Hồng y nhân xoay nửa vòng đưa xéo lên, thân người bất động, hiển nhiên có ý khinh thị, khi dễ Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng hừ một tiếng, kiếm thế đột ngột vút nhanh, ba điểm hàn quang nhắm tới ba đại huyệt của Hồng y nhân.

Hồng y nhân tựa hồ không ngờ kiếm thế biến hóa nhanh như vậy, vội thối lui ba bước, tay hữu quay một vòng tròn trước ngực rồi đẩy nhanh ra.

Lãnh Như Băng lập tức cảm thấy một luồng kình lực chặn đứng kiếm thế, không thể biến hóa được, thì bất giác chấn động trong lòng, nghĩ:

“Chưởng lực của hắn hùng hậu thật !”.

Vội ngầm đề chân khí, quét mạnh đoản kiếm qua lại. Chàng đã dốc toàn lực vào thân kiếm, kiếm thế mang một luồng kiếm phong mãnh liệt.

Hồng y nhân đã thôi hẳn ý niệm khinh địch, mục quang quét loang loáng, khi chợt dùng chưởng, lúc bỗng dùng chỉ, nhắm tới hai cổ tay của Lãnh Như Băng, khiến kiếm thế của chàng khó bề phát huy hết uy lực.

Lãnh Như Băng đã công hơn ba mươi chiêu kiếm liên tiếp, cục diện vẫn bất phân thắng bại. Hồng y nhân sử dụng chưởng chỉ quả nhiên kỳ ảo, biến hóa khó lường.

Bạch y nữ đứng một bên quan sát hai người giao đấu, mỗi lúc càng thêm lo ngại. Lãnh Như Băng tuy có binh khí trong tay, trong thế công thập phần lợi hại, nhưng Hồng y nhân đang dần dần khống chế cục diện. Mười chiêu nữa thôi, hắn sẽ triển khai phản kích. Liệu Lãnh Như Băng có đối phó nổi hay không, thật khó nói trước. Nàng bèn cất tiếng quát lớn:

− Dừng tay !

Lãnh Như Băng đang mải mê giao đấu, biết trí huệ tuyệt thế của Bạch y nữ, nghe nàng quát, bèn công vội ba kiếm rồi nhảy lùi lại.

Hồng y nhân cười nhạt:

− Cô nương khôn ngoan tiên liệu cục thế biến hóa bất lợi, kịp thời lên tiếng, khiến tại hạ rất khâm phục !

Bạch y nữ cười hỏi:

− Các hạ tự tin thắng được chàng chăng ?

Hồng y nhân đáp:

− Nêu cô nương không bảo hắn dừng tay, tại hạ tin rằng mười chiêu nữa sẽ khống chế toàn cục, triển khai phản kích, hai mươi chiêu sẽ đánh rớt binh khí khỏi tay hắn, ba mươi chiêu sẽ đoạt mạng hắn.

Bạch y nữ cười:

− Nếu các hạ đánh bại chàng, thì tiểu nữ và chàng há có thể yết kiến Mai Hoa chủ nhân được sao ?

Hồng y nhân tuy là người miệng lưỡi sắc sảo, đối đáp lanh lợi, nhưng không ngờ Bạch y nữ lại hỏi như vậy, bất giác ngơ ra, không hồi đáp được ngay.

Bạch y nữ đã nói tiếp:

− Do đó, chàng không thể bị đánh bại.

Hồng y nhân tức giận, hỏi:

− Ý của cô nương là tại hạ phải ước định với hắn, rằng vài năm nữa mới giao đấu ư ?

Bạch y nữ cười:

− Trời có mưa nắng, người có họa phúc, ai mà biết các hạ liệu có sống được vài năm nữa hay không ?

Hồng y nhân cả giận, nói lớn:

− Ngày mai tệ chủ nhân ước hội với hùng thiên hạ, tại hạ còn bận nhiều việc, không thừa thời gian đấu khẩu với cô nương.

Bạch y nữ hỏi:

− Các hạ có thể đợi trong bao lâu ?

Hồng y nhân ngẩng nhìn sắc trời, đáp:

− Trong vòng ba mươi chiêu, nếu hắn không bại dưới tay tại hạ, thì cũng là cao thủ đệ nhất võ lâm. Để cho hắn sống thêm nửa giờ nữa cũng đáng.

Bạch y nữ nói:

− Quá lâu, tiểu nữ chỉ cần thời gian uống cạn tuần trà thôi.

Hồng y nhân ngẩn người:

− Sau khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, hắn có thể thắng tại hạ ư ?

Giọng nói đầy vẻ nghi ngờ.

Bạch y nữ đáp:

− Đúng thế ! Nếu sau đó, các hạ đủ sức tiếp được ba chiêu của chàng, thì coi như phía tiểu nữ thất bại, chịu thúc thủ để các hạ xử trí.

Khẩu khí của nàng như thế khiến Hồng y nhân có chút chột dạ, hai đạo mục quang ngưng trú trên mặt nàng hồi lâu, mới nói:

− Tại hạ không tin.

Bạch y nữ cười:

− Rồi các hạ sẽ thấy !

Đoạn giơ tay vẫy vẫy Lãnh Như Băng:

− Công tử lại đây !

Rồi quay người bước đi trước.

Tiếng gọi của nàng nhẹ nhàng mà đầy uy lực. Lãnh Như Băng như không tự chủ được liền bước theo.

Đi chừng một trượng, nàng dừng chân, ngoảnh nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

− Công tử nghe rõ chưa ? Tiểu nữ đã đem sinh mạng của mình ra đánh cuộc, lần này công tử phải quyết chiến thắng, không được để thua đó !

Lãnh Như Băng lắc lắc đầu, buồn rầu nói:

− Tại hạ đánh không lại, cô nương thừa biết, sao lại còn đi đánh cuộc như thế ?

Bạch y nữ đáp:

− Công tử cứ nghĩ đến việc tiểu nữ đã ủy thác sinh mệnh cho công tử, thì sẽ phát huy tiềm lực sống còn mà chiến thắng được hắn.

Lãnh Như Băng nói:

− Võ công đâu phải là thủ xảo ? tại hạ thua kém người, có chết cũng đành, nhưng tại sao cô nương

lại phải lụy theo ? Ôi, hãy nhân lúc tại hạ động thủ với hắn, cô nương nên vào trong kỳ trận.

Bạch y nữ nói:

− Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy !

Lãnh Như Băng thở dài nói:

− Tại hạ sẽ dốc toàn lực, nhưng cơ hội thủ thắng chỉ e rất nhỏ, cô nương hãy cẩn thận !

Bạch y nữ bỗng lấy ta một cây kim trâm, nói:

− Công tử có tín nhiệm y đạo của tiểu nữ chăng ?

Lãnh Như Băng ngây người:

− Điều này, điều này ...

Bạch y nữ nói:

− Thời gian không nhiều, đừng sợ.

Vẻ mặt nàng dịu hiền như tử mẫu, khóe miệng mỉm cười, giơ tay cắm kim vào huyệt đạo của chàng.

Lãnh Như Băng chợt rùng mình, trước ngực tê tê, cây kim đã cắm vào huyệt mạch hạ «Tử cung» của chàng.

Bạch y nữ mỉm cười, lấy thêm một cây kim, cười:

− Quay lưng lại đây ! Đừng sợ, hai ta sinh tử đồng mệnh, tiểu nữ quyết không để công tử bị thiệt thòi đâu.

Lãnh Như Băng tựa hồ không còn năng lực tự chủ, thong thả quay người lại.

Bạch y nữ cắm kim vào huyệt «Linh đài» của chàng, cười nói:

− Công tử vận khí thử coi có phản ứng gì chăng ?

Lãnh Như Băng vừa đề tụ chân khí ở đan điền, tức thời cảm thấy một luồng cường nhiệt lưu động dồn dập trong hai huyệt mạch, như muốn xung phá mà ra, bèn đáp:

− Chân khí lưu chuyển mãnh liệt ở hai huyệt mạch, người như muốn bay lên.

Bạch y nữ cười:

− Thế thì đúng rồi, chân khí đã được thuật châm cứu của tiểu nữ dụ phát lưu chuyển không ngừng, nội lực của công tử giống như dòng trường giang chảy xiết, khi động thủ với hắn sẽ không lo nội lực gián đoạn.

Thanh âm dịu dàng của nàng đột nhiên trở nên thập phần nghiêm túc:

− Hãy nhớ chiêu thứ hai «Long du đại hại» của «Thiên Long Bát Kiếm» là «Đao sơn thương lâm như bích ba, kiếm hải lăng sung nhiệm ngã du» (Núi đao nhấn chìm rừng cây như sóng biếc, bể kiếm dâng sóng đỡ ta bơi). Hai câu khẩu quyết này miêu tả hết uy lực của chiêu «Long du đại hải», công tử phải nhớ cho kỹ.

Lãnh Như Băng nhắc lại hai lần rồi đáp:

− Nhớ rồi.

Bạch y nữ nói:

− Hãy nghe thực dụng pháp.

Lãnh Như Băng phấn chấn hẳn nói:

− Nguyện cung kính lắng nghe.

Bạch y nữ bỗng ghé đầu nói nhỏ vào bên tai chàng:

− Không được để kẻ khác nghe thấy …

Một mùi hương man mác từ thân hình nàng thâm nhập vào tận đáy lòng Lãnh Như Băng. Nhưng chàng không dám phân tâm, phải hoàn toàn chú ý lắng nghe nàng truyền đạt thực dụng pháp của chiêu «Long du đại hải».

Chỉ nghe Hồng y nhân lớn tiếng nói:

− Tại hạ đã chờ hết một tuần trà rồi đó.

Bạch y nữ cười:

− Thế thì được thôi.

Đoạn nàng lại ghé tai Lãnh Như Băng nói:

− Chiêu thứ năm của «Thiên Long Bát Kiếm» là «Long phi phong vũ».

Lãnh Như Băng tập trung hết tâm thần:

− Cô nương nói đi !

Bạch y nữ nói:

− Hãy nhớ:

«Long tường cửu thiên, phong vân sắc biến, phong vũ Côn Luân, bách điểu triều phục». (Rồng lượn chín tầng trời, sắc mây biến đổi, mưa gió Côn Luân, trăm con chim cúi đầu.) Bạch y nữ khẩn trương giảng giải yếu quyết, cách biến hóa của kiếm chiêu thứ năm, với một phương pháp truyền thụ cực kỳ phân minh, Lãnh Như Băng toàn thân lắng nghe, nên nhất nhất đều ghi nhớ.

Kiếm thuật của chàng vốn có cơ sở vững vàng, hai chiêu này tuy huyền vi kỳ ảo, nhất thời chưa thể hiểu tận thấu cùng sự huyền ảo của nó, nhưng nhớ nhập tâm thì khả dĩ.

Bạch y nữ lại lấy ra một cây kim trâm, cắm thật nhanh vào huyệt «Bách hội» của Lãnh Như Băng nói:

− Cây kim này sẽ giúp tăng cường ký ức, khi động thủ không quên đi pháp quyết, nhưng hiện tại công tử hãy gạt bỏ phức niệm, toàn tâm toàn ý nhớ lại cách biến hóa của hai chiêu kiếm pháp vừa rồi.

Lãnh Như Băng y lời làm theo, toàn tâm toàn ý nhớ lại thực dụng pháp của hai chiêu kiếm. Cây kim châm vào huyệt Bách hội giúp cho ý lộ của chàng linh hoạt, vừa nghĩ đến sự biến hóa của hai chiêu kiếm, tức thời nó dồn dập hiện ra mồn một trong óc.

Chỉ nghe Hồng y nhân cao giọng nói:

− Xong hay chưa, tại hạ không thể nhẫn nại chờ thêm.

Bạch y nữ giơ cánh tay ngà ngọc bóp nhẹ vào tay tả Lãnh Như Băng, cười nói:

− Qua đó đi. Hắn quyết không thể tiếp nổi hai chiêu kiếm pháp của công tử.

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương cẩn trọng.

Đoạn thong thả gỡ tay nàng ra, bước tới phía Hồng y nhân.

Bạch y nữ cao giọng:

− Đừng quên tiểu nữ đã ký thác sinh mệnh cho công tử, quyết không thể để hắn thắng.

Hào khí của Lãnh Như Băng chợt dâng lên, chân khí trong cơ thể lưu chuyển dồn dập, chỉ muốn đánh một trận cho sướng tay mới hả.

Hồng y nhân cũng từ từ tiến lại nghênh tiếp.

Khi hai bên chỉ còn cách nhau khoảng ba thước, cả hai cũng dừng lại đối diện với nhau.

Lãnh Như Băng từ từ giơ đoản kiếm lên, lệnh động kiếm quyết. Lúc này trong đầu chàng chỉ nghĩ là phải đánh bại Hồng y nhân kia.

Hồng y nhân nhìn thần quang sáng quắc phóng ra từ cặp mắt Lãnh Như Băng, thấy chàng lộ rõ ý chí quyết chiến, bất giác chột dạ nghĩ:

“Tiểu tử này quả nhiên đã thay đổi, chẳng lẽ nữ oa nhi kia đã tiếp công lực cho y, nếu đúng như vậy thì thật là khó tưởng tượng.” Hắn đảo mắt nhìn, thấy trên người đối phương có mang cây trâm cắm vào huyệt đạo.

Lúc này Lãnh Như Băng đã sử chiêu «Thiên ngoại lai vân» đâm kiếm tới trước ngực hắn.

Hồng y nhân tràn ngang qua một bước né tránh, hữu thủ đưa xéo lên chộp lấy cổ tay hữu của Lãnh Như Băng.

Chàng hạ cổ tay xuống, lật kiếm đâm chéo sang, trước một cường địch như Hồng y nhân, chàng vô cùng thận trọng, dùng kiếm chiêu tầm thường vừa rồi đâu có thể đả thương hắn, đoản kiếm lật chéo là hàm chứa kiếm thế liên địch.

Hồng y quái nhân thấy vậy, tức thời thoái lui để né tránh kiếm thế.

Lãnh Như Băng thấy đây chính là cơ hội để chàng bắt đầu thi triển «Thiên Long Bát Kiếm», lập tức di dộng tả cước đặt tại cung kiền, hữu cước ám hợp cửu cung, đoản kiếm chỉa mũi tới trước ngực Hồng y nhân, miệng ngâm:

− Đao sơn thương lâm như bích ba, kiếm hải lăng sung nhiệm ngã du.

Hồng y nhân thấy chàng cử động kiếm bất động, miệng thì như niệm thần chú, đang định hỏi, bỗng thấy hàn quang xẹt như điện, người và kiếm của Lãnh Như Băng cùng công tới, thì vội vung tay hữu phóng ra một chưởng rồi lạng mình sang bên tả.

Nào ngờ chân chưa đứng vững, đoản kiếm của Lãnh Như Băng lại đã chỉa ngay trước ngực thì hắn giật mình, thân mình liên tục đảo lắc, song chưởng lần lượt đánh ra.

Nhưng Lãnh Như Băng cứ như bay hiện trong chưởng phong của hắn, thân hình không ngừng

chuyển động, mỗi lần đều linh xảo né tránh chính diện chưởng phong, đoản kiếm trong tay chàng trước sau vẫn cứ chỉa tới trước ngực hắn.

Hồng y nhân vừa sợ vừa giận, song chưởng tới tấp phóng ra, thân tùy theo chưởng thế, người lắc sang phải rồi lại sang trái, thoáng chốc đã phát xuất hai mươi bốn chưởng và lắc mình mười hai lần. Nhưng đoản kiếm của Lãnh Như Băng thủy chung vẫn cứ chỉa tới trước ngực hắn như hình với bóng không rời.

Hai người cứ lắc qua lắc lại, trông tưởng như một trò du hí, hồi lâu chẳng thấy xuất thủ công kích nhau, kỳ thực cả hai đều đề tụ công lực toàn thân, đợ chờ cơ hội.

Hồng y nhân sau khi đánh mấy chục chưởng không bức được Lãnh Như Băng thoái lui thì không dám khinh suất, hai mắt cứ chằm chằm nhìn đoản kiếm của đối phương đợi chờ phản kích.

Đoản kiếm của Lãnh Như Băng tuy chỉa thẳng vào trước ngực hồng y nhân, nhưng thủy chung vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để đâm tới. Trán chàng đã lấm tấm mồ hôi, song phương đều không thể dừng tay, chàng tự cảm thấy đoản kiếm của mình đang bị bao bọc trong chưởng thế của đối phương, nếu thất thần một chút sẽ lập tức bị đối phương đả thương bằng chưởng chỉ.

Hồng y nhân cũng cảm thấy không thể dừng tay, đoản kiếm lợi hại của Lãnh Như Băng cứ chỉa thẳng vào vị trí yếu hại trước ngực hắn, chỉ cần hắn di động cước bộ chậm một chút, sẽ lập tức bị đả thương dưới mũi kiếm.

Đầu hắn tuy trùm kín, không thể thấy sắc diện, nhưng nghe hơi thở trầm trọng, cũng có thể biết hắn đã mệt bở hơi tai.

Cục diện này nếu kéo dài, cả hai người tất sẽ hết khí lực, nhưng cả hai đều chưa nghĩ ra cách giải khai tình thế, huống hồ không ai dám phân tâm suy nghĩ.

Bỗng Bạch y nữ nói:

− Đã vô lực phản kích, hãy mau cải biến kiếm chiêu.

Câu này Hồng y nhân cũng nghe rõ mồn một, nhưng không cách gì thay đổi cục diện liệt thế để mà phản kích.

Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, chân khí đột nhiên lại lưu chuyển mạnh mẽ trong hai mạch nhâm đốc, nội lực trào dâng, tinh thần phấn chấn, kiếm chiêu đột biến sang chiêu «Long phi phong vũ».

Trong một sát na, kiếm ngưng đọng thanh quang rồi tóe ra những điểm hàn quang.

Hồng y nhân lập tức tay rối cước loạn, dốc nốt dư lực đánh ra hai chưởng để ngăn cản kiếm thế của đối phương, rồi người lùi nhanh về phía sau. Chỉ thấy hàn quang lưu chuyển vây bọc hắn, hắn cả kinh, vung tay hữu phóng ra chiêu «Họa long điểm nhãn». Nhưng cảm thấy một luồng hàn khí ập tới thì vội thu tay về.

Luồng hàn khí này cuồn cuộn bao trùm Hồng y nhân, trong lúc gấp gáp, hắn hít một hơi, ngả hẳn người ra phía sau, định thi triển thân pháp «Kim Lý Xuyên Ba» để né tránh đòn này, nhưng không ngờ kiếm thế của Lãnh Như Băng còn thần tốc hơn thân pháp của hắn, hàn quang đã quét tới. Hồng y nhân bỗng cảm thấy trên trán mát lạnh. Thì ra mảnh vải bịt đầu đã bị xén đi một nửa, mớ tóc phía đó cũng vậy.

Lãnh Như Băng dừng kiếm, lạnh lùng nói:

− Các hạ đã thua rồi !

Hồng y nhân tròn mắt nhìn Lãnh Như Băng rồi nhìn Bạch y nữ, thong thả nói:

− Chính ngọ ngày mai, tại hạ sẽ tái lĩnh giáo nhị vị. Hiện tại hai vị có thể vào kỳ trận được rồi.

Đoạn quay mình bước đi. Không thể nhìn thấy thần sắc của hắn, nhưng qua nghe giọng nói, quả thực thập phần thất vọng. Bạch y nữ cười nói:

− Đứng lại.

Hồng y nhân ngoảnh đầu hỏi:

− Cô nương còn có gì chỉ giáo ?

Bạch y nữ đáp:

− Đôi bên đã thảo thuận, nếu chàng bị thua, ngay cả tiểu nữ cũng thúc thủ chịu trói để các hạ xử trí, còn nếu chưa bị bại thì phải đưa tiểu nữ và chàng tới gặp Mai Hoa chủ nhân, chẳng lẽ các hạ muốn thất ước chăng ?

Hồng y nhân trầm ngâm một hồi, đáp:

− Mai Hoa chủ nhân há ai ai cũng được gặp ? Hãy nghe lời khuyên của tại hạ, đừng đi gặp người đó.

Bạch y nữ nói:

− Chiêu kiếm vừa rồi của chàng vốn có thể lấy mạng các hạ, nhưng để cho các hạ sống là vì muốn các hạ đưa tiểu nữ và chàng tới gặp Mai Hoa chủ nhân đó.

Hồng y nhân đáp:

− Chính ngọ ngày mai, tệ chủ nhân sẽ thân chinh nghênh tiếp quần hùng thiên hạ, lúc ấy nhị vị gặp tệ chủ nhân cũng vậy thôi.

Nói đoạn, quay người bỏ đi.

Bạch y nữ nổi giận:

− Hừ. Các hạ nói vậy nghe không được.

Hồng y nhân ngoái đầu lại:

− Tại hạ hoàn toàn có hảo ý, còn nhị vị quyết đi, thì tại hạ dẫn đường vậy.

Bạch y nữ cười:

− Tiểu nữ nhất thiết phải gặp Mai Hoa chủ nhân để y cải biến tâm ý của chủ nhân, không cần thết tiệc anh hùng thiên hạ nữa.

Hồng y nhân nói:

− Tệ chủ nhân xưa nay không hề nghe ai can ngăn.

Bạch y nữ đáp:

− Nếu y không nghe lời khuyết cáo của tiểu nữ, không chừng tiểu nữ cũng sẽ đánh cuộc với y một chuyến.

Chỉ thấy Hồng y nhân chăm chú nhìn Bạch y nữ một hồi rồi nói:

− Võ công, tài trí của tệ chủ nhân cao gấp mười lần tại hạ, cô nương không phải là địch thủ của người đâu.

Lời lẽ của hắn rõ ràng muốn Bạch y nữ bỏ hẳn ý định cầu kiến Mai Hoa chủ nhân.

Bạch y nữ nói:

− Tiểu nữ không cần xuất thủ, một mình chàng cũng đủ thắng y, các hạ không tin thì cứ chờ xem.

Hồng y nhân bỗng lạnh lùng hỏi:

− Sao ? Cô nương nhất định muốn đi gặp ?

Bạch y nữ cười đáp:

− Dĩ nhiên.

Hồng y nhân nói:

− Được. Dù tại hạ bị giết, hai vị cũng đừng mong thoát chết. Nào thì đi.

Đoạn quay người rảo bước. Bạch y nữ nhân bước theo sau hắn, nói:

− Các hạ đừng sợ, tiểu nữ có thể thuyết phục Mai Hoa chủ nhân không xử tử các hạ.

Hồng y nhân nói:

− Cứ như tại hạ biết, phàm người đã đến gặp tệ chủ nhân, đều không ai được sống cả.

Bạch y nữ đáp:

− Tiểu nữ sẽ là ngoại lệ.

Bạch y nữ vẫy Lãnh Như Băng lên đi sánh vai với nàng, chàng hỏi nhỏ:

− Cô nương có gì phân phó ?

Bạch y nữ hỏi:

− Chúng ta đi gặp Mai Hoa chủ nhân, công tử có sợ không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Sinh mệnh của tại hạ không đáng hối tiếc, nhưng sự an nguy của cô nương liên quan đến nhiều việc trọng đại, nếu chúng ta bất hạnh chết dưới tay Mai Hoa chủ nhân, trong đại hội anh hùng thiên hạ ngày mai, ai có thể chủ trì toàn cục ?

Hồng y nhân bỗng dừng chân nói:

− Vị huynh đệ vừa nói rất đúng, từ nay đến chính ngọ ngày mai còn mười hai giờ, gặp sớm hay muộn một chút cũng như nhau, cô nương tốt nhất là đừng vội đi gặp tệ chủ nhân.

Bạch y nữ nói:

− Chẳng qua các hạ chỉ sợ Mai Hoa chủ nhân giết các hạ nên không dám dẫn tiểu nữ và chàng đi gặp y.

Hồng y nhân nói:

− Qui giới của Mai Hoa Môn rất uy nghiêm, chưa được tệ chủ nhân cho phép đã đưa người tới gặp, thuộc hạ ắt bị xử tử.

Bạch y nữ suy nghĩ một lát, nói:

− Các hạ cũng là một nhân vật anh hùng, tuy có thể mất mạng vẫn giữ chữ tín, song tiểu nữ không thể không đến gặp y, cũng chẳng nỡ bắt buộc các hạ dẫn đường ... Nếu ta tự tìm gặp y, sẽ không để các hạ bị liên lụy.

Hồng y nhân nói:

− Điều đó dĩ nhiên.

Bạch y nữ nói:

− Vậy các hạ hãy để ta nhìn thấy diện mục thì khỏi cần các hạ đưa đường cũng được.

Việc này thật quá đơn giản, Hồng y nhân chỉ cần gở bỏ mảnh vải hồng che mặt là xong, vậy mà hắn do dự chưa quyết.

Bạch y nữ cười khảy:

− Các hạ là người biết giữ chữ tín, hiển nhiên xuất thân chính đại môn phái, nếu trong giang hồ quả thực có một dòng võ học Mai Hoa Môn, thì dù giữ bí mật đến mấy, cũng khó tránh để lộ một chút phong thanh, đằng này chưa nghe một ai nhắc đến Mai Hoa môn phái.

Thân hình Hồng y nhân đột nhiên động đậy một hồi, hiển nhiên là tâm linh hắn bị chấn động mạnh.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Lời này không sai ! Huyền Hoàng Giáo tổ chức bí mật như vậy mà còn có nhiều truyền thuyết võ lâm. Thế lực của Mai Hoa Môn mạnh mẽ nhường này, tại sao chưa hề nghe ai nhắc qua ?”.

Chỉ nghe Bạch y nữ nói tiếp:

− Do đó, ta dám chắc các hạ không phải xuất thân từ môn hạ của Mai Hoa chủ nhân.

Hồng y nhân chằm chằm nhìn Bạch y nữ, rồi từ từ gỡ mảnh vải che mặt ra.

Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn, thấy người kia rõ rằng là một nhân vật khôi ngô tuấn tú, nhưng

kỳ quái là ở hai bên má đều bị đóng dấu bằng hoa lạc (nung đỏ áp vào) mỗi bên một bông hoa mai lõm xuống, chu vi chừng một tấc, ở ngay giữa má, làm hư cả diện mạo tuấn tú. Hồng y nhân lại chụp mảnh vải lên mặt nói:

− Tại hạ đã phục tùng yêu cầu của cô nương.

Đoạn quay người chạy đi.

Lãnh Như Băng thấy hắn đã đi khuất hẳn, mới hít một hơi dài nói:

− Vậy là thế nào nhỉ ?

Bạch y nữ ngẩng nhìn sắc trời một chút, nói:

− Hãy dìu tiểu nữ vào trong kỳ trận đi. Tiểu nữ cần nghỉ ngơi đã.

Lãnh Như Băng trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng bạch y nữ đã giơ tay nắm lấy cánh tay chàng, mắt nhìn trời, im lặng không nói, hiển nhiên nàng đang đăm chiêu suy tính.

Hai người về tới kỳ trận, Hứa Sĩ Công sớm đã sốt ruột, muốn xông ra ngoài trận nhưng bị Tố Mai can ngăn, nay thấy hai người trở về mới an tâm, hỏi:

− Hai vị đi đâu lâu vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Nhất ngôn nan tận, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa qua, những điều tai nghe mắt thấy đủ để nghĩ ba ngày không hết.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Cuối cùng là chuyện gì vậy, Lãnh đệ nói mau coi.

Bạch y nữ đưa tay rút kim trâm trên người Lãnh Như Băng nói:

− Công tử vừa ác chiến với người, chân lực hao tốn rất nhiều, cần phải nghỉ ngơi cho lại sức.

Sau khi được rút các kim trâm, Lãnh Như Băng bỗng thấy hoa mắt, bất giác nhắm ghiền mắt lại. Bạch y nữ tự rút kim trâm khỏi người mình, rồi nằm xuống cỏ.

Hoàng Cúc vội lấy tấm chăn đắp lên người nàng.

Hứa Sĩ Công cứ ngớ người ra, hỏi nhỏ Hoàng Cúc:

− Vậy là sao ?

Hoàng Cúc đáp:

− Họ quá mệt rồi, phải ngủ một giấc mới lại sức, tốt nhất đừng quấy rầy họ.

Đoạn nàng ngồi xuống bên cạnh bạch y nữ, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Hứa Sĩ Công có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng thấy sắc diện lạnh lùng của Hoàng Cúc, đành phải im lặng.

Tố Mai cũng cau mày ngồi xuống phía sau Hoàng Cúc.

Mỗi người đều có tâm sự riêng, buồn bã chờ đợi, không biết là chờ đợi cái gì sẽ tới.

Hứa Sĩ Công không nhịn được, đứng dậy nói:

− Hai cô nương ở đây canh chừng cho họ, để lão hủ ra ngoài trận xem sao.

Hoàng Cúc thong thả ngẩng đầu lên, nói:

− Không được. Kỳ trận hết sức ảo diệu, há có thể tùy tiện ra vào ?

Hứa Sĩ Công hừ một tiếng, không tin rằng mấy đám cành cây, cọc gỗ cắm ngoài kia lại có thể ngăn cản được ai.

Nhìn ra, bỗng thấy có mười mấy hắc y nhân đang từ xa phi như bay tới. Mỗi tên đều vác một bó củi, mang đến đặt ở bên ngoài kỳ trận. Đám hắc y nhân cứ chạy đi chạy lại liên tục mang củi tới. Một lúc sau, xung quanh kỳ trận đã chất đầy củi khô.

Hứa Sĩ Công định báo cho Tố Mai, Hoàng Cúc, nhưng thấy hai tỳ nữ chỉ chăm chú nhìn Bạch y nữ, tựa hô chẳng buồn chú ý tới sự gì khác. Lão Hứa nghĩ bụng:

“Hừ, ta đã sáu, bảy chục tuổi đầu, lẽ nào không điềm tĩnh bằng hai nữ a hoàn các ngươi ? Được, thì cứ ngồi chờ ! Dù bọn kia có phóng hỏa thiêu chết chúng ta thì lão phu cũng đã sống hơn các ngươi quá nhiều năm.”.

Chỉ thấy củi khô được chất mỗi lúc một nhiều, không lâu sau đã chẳng còn nhìn thấy cảnh vật ở bên ngoài kỳ trận.

Tố Mai, Hoàng Cúc vẫn tựa hồ như vô tri vô giác, bốn mắt vẫn chăm chăm nhìn Bạch y nữ, hình như đang toàn thần chuẩn bị ứng chiến.

Hứa Sĩ Công nghĩ:

“Chỉ e hai con a đầu này không chú ý đến sự tình ngoài kia, ta phải báo cho chúng biết một tiếng mới được.” Bèn hắng giọng nói:

− Này hai cô nương ...

Hai tỳ nữ cũng chẳng buồn ngoảnh lại, dường như là không nghe thấy tiếng gọi của lão Hứa. Hứa Sĩ Công hơi giận, cất cao giọng:

− Ta kêu hai nữ oa nhi, các người có nghe thấy không vậy ?

Hoàng Cúc xua tay:

− Đừng nói có được chăng ?

Tố Mai đưa ngón tay trỏ lên môi, dợm giọng khe khẽ một tiếng.

Hứa Sĩ Công giận dữ, không thèm nói nữa.

Sắc trời đã ngả hoàng hôn.

Lãnh Như Băng tỉnh dậy trước, mở mắt ngó ra ngoài trận, thấy củi khô chất đầy xung quanh thì kinh hãi hỏi:

− Hứa huynh, ngoài kia sao lắm củi khô và co rối như vậy, ai chất lên đó vậy ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân.

Lãnh Như Băng nói:

− Bọn chúng định thiêu cháy chúng ta trong này ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Có lẽ như thế.

Lãnh Như Băng thấy lão Hứa có vẻ hờn giận, thì mỉm cười:

− Hứa huynh giận ai vậy ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Con ai ngoài hai ả a hoàn ? Lãnh đệ, hãy mau nghĩ cách thoát ra đi, lão phu không thể ngồi đây mà nhìn bộ dạng tỉnh khô của hai ả kia được.

Lãnh Như Băng đã hiểu tính lão Hứa, mỉm cười:

− Hứa huynh, ai lại đi chấp nhặt với các nữ hài nhi làm gì ?

Hứa Sĩ Công nghĩ bụng:

“Ừ phải, mình ngần này tuổi đầu, tại sao lại đi chấp nhặt với nữ hài nhi kia chứ ?” Liền mỉm cười nói:

− Lãnh đệ nói không sai, bất quá hai ả a hoàn kia thập phần khả ố, cường địch chất củi định thiêu cháy chúng ta, lão phu mấy lần định báo cho họ biết, vậy mà họ chẳng thèm lý gì đến, vậy cứ để đó xem ai sợ chết.

Lãnh Như Băng cười thầm:

“Hứa lão sáu bảy chục tuổi đầu mà tính khí như một hài tử”. Nên biết lão Hứa đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm cũng vì cái tính chí công hiếu nghĩa. Với một người có tấm lòng nhiệt thành như lão, phải hiểu thì mới có thể hóa hung thành cát.

Ngoảnh nhìn, chỉ thấy hai tỳ nữ đang ngồi nhắm mắt, đặt tay vào chưởng tâm của bạch y nữ, chính đang truyền chân khí của bản thân sang cho nàng để nàng mau phục hồi.

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ nói:

− Nàng là một thiếu nữ thân thể nhu nhược, đa bệnh, vậy mà lại coi nhẹ sinh tử, không sợ cường địch, chúng ta đường đường là nam tử, nghĩ mà hổ thẹn.

Hứa Sĩ Công nói:

− Phàm là bậc đại trí đại huệ, ắt có đại dũng người thường làm sao theo kịp ?

Lãnh Như Băng nói:

− Ngoại cảnh trước mắt đầy hiểm ác, địch nhân chất củi đến thế kia, nếu phóng hỏa, thì hỏa thế sẽ thập phần hung dữ, chúng ta phải sớm có đối sách. Tại hạ sẽ hiệp trợ cho nàng mau tỉnh lại.

Chàng bước lại bên cạnh bạch y nữ, đưa tay tả đỡ nàng lên, tay hữu đặt vào huyệt «Mệnh môn» ở sau lưng nàng, ngầm vận chân khí truyền lực sang cơ thể nàng.

Công lực của chàng thâm hậu, vượt xa hai tỳ nữ, sắc mặt xanh của bạch y nữ dần dần ửng hồng,

đôi mắt nhắm nghiền từ từ hé mở.

Hoàng Cúc thở phào nhẹ nhõm, nói:

− Cô nương làm cho chúng tiểu nữ sợ chết đi được.

Bạch y nữ đưa mắt nhìn quanh, rồi quay nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười:

− Chúng định thiêu cháy chúng ta đó.

Lãnh Như Băng đáp:

− Đúng thế, tứ bề là củi khô, đủ cháy trong ba bốn giờ, đừng nói xông vào lửa, mà ngay ở trong trận cũng bị nhiệt khí thiêu thành than.

Hứa Sĩ Công bỗng cười ha hả:

− Lão phu đã sống ngót bảy chục năm, từng bị giam trong thủy lao, thụ đao thương, riêng khoản hỏa thiêu thì chưa được thưởng thức, hôm nay hân hạnh nếm trải, kể cũng thú vị. Dù có bị thiêu sống, thì coi như lão phu cũng chẳng phải là yếu tử.

Lãnh Như Băng biết lão Hứa vẫn còn giận hai tỳ nữ, định nói vài câu an ủi, nhưng chưa biết khởi đầu như thế nào.

Bạch y nữ trầm ngâm, ngoảnh nhìn Tố Mai, Hoàng Cúc nói:

− Hai con a hoàn này hắn lại đắc tội với lão tiền bối, sao còn chưa rập đầu tạ lỗi ?

Hai tỳ nữ không dám phân biện, nhìn nhau rồi bước tới cúi mình nói:

− Đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, chúng tiểu nữ niên ấu vô tri, đắc tội với lão tiền bối, chúng tiểu nữ xin được lượng thứ.

Đoạn cùng vái dài một lễ. Hứa Sĩ Công cảm thấy áy náy, vội nói:

− Có gì đâu, có gì đâu, lão hủ ngần này tuổi đầu còn đi hờn giận với nữ hài nhi các ngươi, nghĩ lại thật hổ thẹn.

Tố Mai nhướng mày hỏi:

− Hứa lão tiền bối, tỉ muội tiểu nữ đã tạ tội, Hứa lão tiền bối đã hết giận, nhưng không biết tỉ muội tiểu nữ đắc tội với lão tiền bối lúc nào vậy ?

Hoàng Cúc cười khảy, tiếp:

− Những mong lão tiền bối chỉ điểm, chỉ điểm. Cũng là để tỉ muội tiểu nữ ngày sau không tái phạm.

Hứa Sĩ Công cảm thấy nóng mặt, chưa biết vạch ra chỗ sai của hai tỳ nữ.

Bạch y nữ nói:

− Đối với bậc trưởng thượng mà lời lẽ bất kính, thái độ bất cung là đắc tội rõ ràng, còn chưa chịu lui ra cho ta nhờ.

Hai tỳ nữ vâng dạ, lui về phía sau bạch y nữ.

Lãnh Như Băng e ngại Hứa Sĩ Công khó xử, liền chuyển sang chuyện khác, nói luôn:

− Cô nương, chúng ta phải tìm cách ra khỏi kỳ trận, chẳng lẽ ngồi đây đợi chúng thiêu sống hay sao ?

Bạch y nữ trầm tư một hồi, đáp:

− Chúng ta ra không nổi, nếu cưỡng hành đoạt lộ, tất sẽ bị thương vong nghiêm trọng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ già rồi, chết không tiếc, nhưng các vị đang tuổi thanh xuân, há coi nhẹ sinh mệnh, thúc thủ chờ chết, chi bằng cứ xông ra liều một phen, thoát được ai hay người đó.

Bạch y nữ nói:

− Không thể làm theo cái dũng của hạng thất phu, cũng không khoanh tay chờ chết.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cả hai cách đều không thể theo, vậy phải làm sao đây ?

Bạch y nữ nói:

− Chúng ta sẽ ung dung thoát hiểm.

Hứa Sĩ Công nhìn quanh kỳ trận, lắc đầu nói:

− Trừ phi chúng ta mọc cánh mà bay lên trời.

Bạch y nữ cười:

− Lão tiền bối chỉ nghĩ đến cách thăng thiên, mà quên rằng chúng ta có thể nhập địa.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Có phải ý cô nương muốn nói là chúng ta đào địa đạo mà thoát ra ?

Nhưng lão hủ thấy biện pháp ấy không thực hiện nổi.

Bạch y nữ nói:

− Nếu đào địa đạo ra thẳng nơi chúng chất củi thì quả là không được.

Hứa Sĩ Công ngây người nói:

− Cô nương tài trí hơn người, thời gian trước mắt không nhiều, những mong cô nương nói rõ ra đi. Cứ nói lấp lửng như vậy, lão phu chỉ càng thêm hồ đồ.

Bạch y nữ nói:

− Nói thẳng ra thì quá dễ, dụng tâm suy nghĩ một chút là sẽ tìm ra ngay. Khi lựa chọn địa hình bày trận, tiểu nữ đã tính đến khả năng địch dùng hỏa công, do đó trong trận có một cái gò cao, chúng ta không cần tốn nhiều sức là đào một cái hầm khả dĩ chứa được mấy người chúng ta ẩn thân, sau đó chúng ta sẽ phóng hỏa trước bọn chúng, hỏa thế sẽ từ trong cháy lan ra ngoài, không chừng ta còn có thể bảo toàn được kỳ trận nữa kia.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tình thế gấp rút, chúng ta nên sớm hành động.

Bạch y nữ nói:

− Không cần hốt hoảng, nếu chúng sớm có ý định thiêu sống chúng ra, thì đã phóng hỏa rồi, đâu có chờ đến hiện tại ?

Trời tối dần, tinh tú đã bắt đầu nhấp nháy.

Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng và hai tỳ nữ cùng xắn tay nhanh chóng đào một cái hang lớn trên gò cao đủ chỗ dung thân cho năm người.

Bạch y nữ xem chừng sức khỏe lại hư nhược, bất đắc dĩ phải nhờ đến thuật châm cứu. Hai cây kim trâm được cắm vào huyệt đạo, dung mạo của nàng tức thời hảo biến.

Lúc này, trăng đã mọc ở phương đông, khu vực nhà mồ âm u um tùm đột nhiên vọng lại tiếng

chim kêu não nề.

Bạch y nữ nhìn trời, nói:

− Đến lúc rồi, chúng ta công kích trước người.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Phóng hỏa ư ?

Bạch y nữ gật đầu, nói:

− Đi ! Hai chúng ta đi ...

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương sức yếu, nên nghỉ ngơi nhiều một chút, tại hạ đi một mình là đủ.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Phóng hỏa chỉ là hạ sách, có thể chúng ta còn có biện pháp khác, nào ta đi. Công tử hãy cùng tiểu nữ ra ngoài trận xem sao.

Lãnh Như Băng rút Sâm Thương Kiếm ra nói:

− Cô nương cẩn thận, sau khi khi khỏi kỳ trận, hãy nép vào sau lưng tại hạ, có thể chúng đã bố trí mai phục, chỉ e tại hạ trở tay không kịp cứu.

Bạch y nữ cười, bước đi trước hỏi:

− Công tử rất quan tâm đến tiểu nữ phải không ?

Lãnh Như Băng ngẩn ra, đáp:

− Tại hạ vô cùng kính phục dũng khí của cô nương.

Bạch y nữ cười:

− Không phải tiểu nữ can đảm đâu, chẳng qua tự biết mình sống chẳng còn bao lâu, chết sớm hay muộn vài ngày thì có gì khác biệt ?

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, không nói.

Bạch y nữ tiếp:

− Tiểu nữ vốn có thể sống được sáu tháng, nhưng trải qua mấy ngày đấu trí, hao tốn nguyên khí quá nhiều, chỉ e sống được ba tháng nữa thôi.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương tài hoa tuyệt thế, tinh thông y lý, chẳng lẽ trong thiên hạ không có thứ dược liệu nào giải cứu được ư ?

Bạch y nữ cười:

− Phụ mẫu của tiểu nữ đã cầu nhiều vị danh y trong thiên hạ, nhưng mỗi vị danh y chẩn đoán một cách, bốc thuốc cũng khác nhau. Phụ thân của tiểu nữ nổi giận, bèn thỉnh luôn mười hai vị danh y lên Liên Vân Lư, dưới sự chủ trì của Dã Hạc Thượng Nhân lão tiền bối, tốn ba ngày ba đêm nghiên cứu bệnh tình của tiểu nữ, nhưng vẫn khó tìm được pháp cứu trị ...

Lãnh Như Băng cau mày:

− Tài năng như Dã Hạc lão tiền bối mà cũng đành thúc thủ hay sao ?

Bạch y nữ bỗng dừng chân, ngồi xuống đưa tay vén lọn tóc xõa, cười đáp:

− Các vị ấy thảo luận với nhau bảy tám ngày, cuối cùng tìm ra một kết quả.

Lúc này hai người đã tới biên duyên kỳ trận, chỉ cần bước thêm vài bước là đã ra khỏi kỳ trận, Lãnh Như Băng biết nàng ngồi xuống là có điều muốn nói, bèn ngồi xuống theo, hỏi:

− Kết quả thế nào ?

Bạch y nữ cười:

− Tiểu nữ chẳng đã nói cho công tử biết rồi đó sao ? Họ tốn nhiều ngày nghiên cứu, rồi kết luận rằng tiểu nữ chỉ có thể sống được nửa năm, kỳ thực họ không nói, tiểu nữ cũng đã tự minh bạch hơn họ.

Lãnh Như Băng vội hỏi:

− Điều cô nương minh bạch có tương đồng với kết quả của họ hay chăng ?

Bạch y nữ đáp:

− Đại để tương đồng, có điều họ không tính rằng trong nửa năm còn lại, tiểu nữ không được lao lực thái quá, nếu hao tổn tâm trí, thì thời hạn kia sẽ giảm đi một nửa ...

Lãnh Như Băng thở dài não ruột nói:

− Sớm biết như thế, tại hạ thực không nên đến phiền cô nương.

Bạch y nữ cười đáp:

− Công tử quan tâm đến chuyện sinh tử của tiểu nữ lắm phải không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Điều này ... điều này ...

Hồi lâu chàng vẫn ấp úng không nói tiếp được. Bạch y nữ cười:

− Công tử đừng lo, tuy tiểu nữ sống mười mấy năm qua, nhưng từ ngày có ký ức đến nay, luôn kề cận với cái chết, có câu «Thiên cổ gian nan duy nhất tử», nhưng tiểu nữ thì lại hoàn toàn không sợ chết, công từ đừng thương hại cho tiểu nữ.

Lãnh Như Băng nói:

− Tuy vậy, cô nương bị giảm thọ hạn những ba tháng, tại hạ thật khó bề an tâm.

Bạch y nữ bỗng nghiêm mặt, chau mày nghĩ ngợi. Nhắc đến sự tử vong, như một chuyện thường tình, nàng tươi cười, không hề tự thương tiếc hoặc oán trách số mệnh, nhưng lúc này nàng bỗng nhiên cau mày, thần sắc ngưng trọng.

Lãnh Như Băng lại thở dài nói:

− Tính cách của cô nương lúc này thực không nên dấn thân vào phong ba hiểm họa của giang hồ mà hãy tận hưởng những tháng ngày còn sống. Ôi, khảng khái hy sinh, dấn thân vào nghĩa nạn, trong khi biết trước kỳ hạn tử vong như cô nương mà vẫn điềm tĩnh như thường, thật ít ai sánh kịp, tại hạ thán phục vô cùng.

Bạch y nữ nói:

− Tiểu nữ đang nghĩ một việc, không biết nên làm thế nào mới tốt ?

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Nàng là người trí huệ vô song, vẫn có chuyện chưa giải quyết được ư ?” Bèn hỏi:

− Cô nương có nghi can gì, hãy nói cho tại hạ biết, không chừng tại hạ có thể đề xuất ngu kiến cũng nên.

Bạch y nữ chăm chú nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Tiểu nữ đang nghĩ, không biết có nên truyền thụ cho công tử những tuyệt kỹ võ công mà tiểu nữ ghi nhớ trong tâm khảm ?

Chàng nghe sự việc này liên quan đến chính mình, thì chưa biết nên hồi đáp ra sao.

Bạch y nữ tiếp:

− Nếu tiểu nữ không truyền thụ cho công tử, thì sau khi tiểu nữ chết đi mấy thứ thần công tuyệt thế thất truyền. Nếu truyền thụ cho công tử, thì ba tháng còn lại sẽ phải dành hết cho việc đó, như thế chẳng tiếc lắm sao ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương đừng nghĩ ngợi đến chuyện đó làm gì, mà hãy tận hưởng thời gian ngắn ngủi đó thì hơn ...

Bạch y nữ nói:

− Nhưng mấy pho bí lục võ công mà tiểu nữ ghi nhớ được đều đã bị hỏa thiêu. Sau khi tiểu nữ chết đi, các tâm pháp, khẩu quyết của mấy loại võ công ấy sẽ theo tiểu nữ xuống mồ, như thế tiểu nữ chẳng đắc đại tội với võ lâm hay sao ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương trí huệ siêu việt, đừng nói tại thế gian khó ai sánh kịp. Ba tháng vỏn vẹn, dù cô nương cố truyền thụ cho tại hạ, chỉ e tại hạ cũng khó lĩnh hội, như thế chẳng phụ hy vọng của cô nương hay sao ?

Bạch y nữ nói:

− Công tử dù học chưa được hoàn toàn, nhưng cũng khả dĩ nhớ được quá nửa.

Bỗng nàng đứng dậy nói:

− Ồ, việc này thật khó quyết định, để tiểu nữ từ từ suy nghĩ, rồi sẽ hay.

Đoạn cất bước ra ngoài trận. Lãnh Như Băng vội bước lên trước nàng, nói:

− Cô nương đừng mạo hiểm, để tại hạ dẫn đường.

Một đốm lửa lóe lên cạnh đống củi ở ngoài kỳ trận, rồi một người toàn thân mặc y phục màu đen

xuất hiện, lạnh lùng nói:

− Đại giá tệ giáo chủ thân chinh đến Liệt Phụ Chủng, thỉnh lưỡng vị đến yết kiến.

Lãnh Như Băng nhìn cây đèn dĩa hắn cầm một cách cẩu thả, nói:

− Cẩn thận với đèn lửa, kẻo làm cháy củi cỏ khô đó.

Bạch y nữ tiếp:

− Người này nói năng vô lễ lại bất cẩn, đợi chút nữa gặp Mai Hoa chủ nhân, chúng ta sẽ thỉnh Mai Hoa chủ nhân giết hắn làm gương cho kẻ khác.

Hắc y nhân ngớ người ra, vội giơ cao cây đèn nói:

− Tại hạ phụng mệnh tiếp dẫn nhị vị đi yết kiến tệ chủ nhân.

Lãnh Như Băng dùng đoản kiếm gạt mấy bó cỏ chắn đường, lạnh lùng giục:

− Ngươi hãy đi trước dẫn đường.

Hắc y nhân tựa hồ nghe câu nói vừa rồi của Bạch y nữ mà sợ, không dám tiếp tục vô lễ với hai người, vội quay mình, giơ cao đèn, đi trước dẫn đường.

Lãnh Như Băng đảo mắt, dưới ánh trăng chàng thấy tứ phía có rất nhiều hắc y nhân mai phục trong cỏ rậm.

Bạch y nữ rảo bước theo sau chàng, nói nhỏ:

− Khi gặp Mai Hoa chủ nhân, huynh đừng tỏ thái độ hoảng hốt.

Lãnh Như Băng đáp:

− Điều đó cô nương khỏi lo.

Giọng chàng có vẻ hơi miễn cưỡng.

Bạch y nữ mỉm cười:

− Huynh giận ư ? Ồ, huynh dễ giận thế ?

Lãnh Như Băng ngoảnh lại nhìn nàng một cái nghĩ:

“Nàng không tiếc khoảng thời gian ngắn ngủi còn được sống, vì anh hùng thiên hạ mà mạo hiểm

đến gặp Mai Hoa chủ nhân, mình quả thực nên khách khí với nàng một chút mới phải.” Chàng tự trách mình, nhưng chưa biết nên nói thế nào. Đang nghĩ, Bạch y nữ đã nói:

− Nếu đen so với ba tháng thọ hạn của muội, thời gian hai ta quen nhau đã không phải là ngắn ngủi, tại sao huynh không hỏi tên của muội nhỉ ?

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Hỏi tên thiếu nữ là điều tối kỵ, nay nàng đã đổi cách xưng hô, vậy thì đã có thể hỏi được rồi.” Bèn mỉm cười:

− Phương danh của cô nương là gì ?

Bạch y nữ cười:

− Đại khái từ ngày ra đời, muội nhiều bệnh quá, nên phụ mẫu đều gọi muội là Tích Tích, ý nói muội nhu nhược đa bệnh, phụ mẫu rất thương cảm cho muội.

Lãnh Như Băng thấy vô số hắc y nhân tất cả chạy qua chạy lại xuyên qua cỏ rậm.

Chỉ nghe Bạch y nữ tiếp:

− Sau này muội lớn lên, cảm thấy hai chữ Tích Tích nghe bất nhã quá, mới cải đi một chữ.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Cải thành chữ gì ?

Bạch y nữ đáp:

− Muội thiết nghĩ một nữ nhi, bất luận xú mỹ, rồi cũng sẽ xuất giá theo người, nhưng một kẻ thân thể hư nhược đa bệnh như muội, thì người chấp nhận muội nhất định phải khổ sở bảo hộ cho muội, phải chịu nhiều thiệt thòi, cho nên muội mới cải chữ Tích sau cùng thành chữ Hương …

Lãnh Như Băng nói:

− Vương Tích Hương …

Bạch y nữ nói:

− Đúng đó. Nghe dung tục quá phải không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương người hệt như danh, cải thành chữ Hương rất hợp.

Bạch y nữ cười:

− Xưa nay các bậc danh hiệp phần lớn đều là người thương hương tiếc ngọc, muội cải thành Tích Hương, là muốn người tìm đến với muội có tâm vị tha, tất sẽ thương yêu muội, người ấy chỉ cần gọi đến tên muội là nhớ ngay đến câu quân tử khiêm nhường, thương hoa tiếc ngọc, sẽ luôn bảo hộ cho muội mà không thay lòng đổi dạ.

Lãnh Như Băng nói:

− Nguyên lai là thế.

Vương Tích Hương nói:

− Tên của muội, ngoài ý nhắc nhở người tìm đến với muội, còn có tác dụng khác nữa.

Giữa tứ bề cường địch, hình thế vô cùng hung hiểm, một thiếu nữ thân thể hư nhược cuối cùng lại hăng hái đàm luận chuyện ái tình, tựa hồ chỉ có hai người, hoàn toàn điềm tĩnh trước mọi nguy cơ, dấn thân vào chỗ nguy hiểm, khiến Lãnh Như Băng cũng cảm động, nổi khí phách anh hùng, chẳng để tâm đến cảnh huống xung quanh nữa, chàng cười ha hả hỏi:

− Ý thứ nhất đã minh bạch, vậy còn tác dụng gì thế ?

Vương Tích Hương đáp:

− Huynh hãy nhắc lại vài lần tên muội mà xem.

Lãnh Như Băng cất tiếng:

− Vương Tích Hương ... Vương Tích Hương ... Vương Tích Hương ...

Sắc mặt hơi biến, chàng bỗng ngừng bặt.

Vương Tích Hương cười:

− Huynh minh bạch rồi đó. Ai muốn thương muội, thì chỉ uổng phí tâm cơ, hoàn toàn uổng công thương hương tiếc ngọc mà thôi.

Chương 25: Mai Hoa Thiết Lạc

Lãnh Như Băng nói:

− Nếu người kia thật lòng thương yêu cô nương, thì dù chỉ sống với nhau một ngày, cũng sẽ suốt đời không quên, dù cô nương có chết đi, giọng nói tiếng cười của cô nương vĩnh viễn vẫn sống trong tâm khảm chàng ta.

Vương Tích Hương mỉm cười:

− Thế gian lại có một nam nhân có thâm tình đến mức ấy ư ?

Lãnh Như Băng hắng giọng đáp:

− Điều này thì tại hạ không thật rõ.

Vương Tích Hương nói:

− «Si tình nữ tử phụ tâm hán», câu danh ngôn cổ ...

Bỗng một bóng hồng loang loáng, hai Hồng y quái nhân mặt trùm vải đỏ chạy tới chắn đường họ. Hai kẻ trang phục quái dị xuất hiện trong bóng đêm khiến Lãnh Như Băng tuy đã từng thấy, nhưng cũng bất giác giật mình e sợ. Lãnh Như Băng vung đoản kiếm lên, một đạo kiếm quang chợt lóe chắn ngang hai hồng y nhân. Chàng lên tiếng hỏi:

− Hai vị cản đường là có dụng ý gì ?

Hồng y nhân đứng bên tả lạnh lùng đáp:

− Chúng tại hạ phụng mệnh đến nghênh tiếp nhị vị.

Gã thứ hai tiếp lời:

− Phàm những ai yết kiến tệ chủ nhân, đều không được mang theo binh khí.

Lãnh Như Băng nói:

− Chưa trông thấy Mai Hoa chủ nhân, khó có thể đáp ứng hai vị.

Gã thứ nhất cười lạnh một tiếng, nói:

− Lúc này nhị vị đã rơi vào vòng vây trùng trùng điệp điệp, chỉ cần tệ chủ nhân hạ lệnh, nhị vị sẽ tức thời bỏ mạng.

Lãnh Như Băng nổi giận:

− Nếu như vậy chỉ e hai vị sẽ bỏ mạng trước dưới lưỡi kiếm của tại hạ.

Bỗng có thanh âm trong trẻo như tiếng đồng thau chạm nhau từ xa vọng lại năm tiếng.

Hai hồng y nhân đưa mắt nhìn nhau, đoạn quay người nói:

− Thỉnh nhị vị đi theo sau chúng tại hạ.

Rồi sánh vai nhau rảo bước về phía trước.

Lãnh Như Băng ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Vương Tích Hương cười tươi như hoa, tựa hồ nãy giờ không để ý đến hai hồng y nhân, thì chàng càng thán phục, nghĩ:

“Nàng tuy không biết võ công, nhưng dũng khí quả thực mình không bì kịp.”.

Hai Hồng y nhân rời khỏi Liệt Phụ Chủng đi ra men theo một con đường mòn.

Lúc này gã cầm đèn đã ở lại đằng sau, Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn tứ bề, chỉ thấy bóng đêm âm u. Lãnh Như Băng bỗng dừng chân nói:

− Hai vị định đưa bọn tại hạ đi đâu vậy ?

Một Hồng y nhân đáp:

− Đi yết kiến tệ chủ nhân.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chẳng phải Mai Hoa chủ nhân đã tới Liệt Phụ Chủng rồi sao ?

Một Hồng y nhân đáp:

− Tệ chủ nhân tạm thời thay đổi địa điểm, đặc phái chúng tại hạ nghênh tiếp nhị vị.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Hai vị đã trang phục như vầy, quý chủ nhân lại còn cố làm ra vẻ thần bí.

Hừ ! Cái trò này chỉ nhất thời có hiệu lực chút ít ...

Bỗng một thanh âm lạnh lẽo vọng tới:

− Kẻ nào nói năng sàm sỡ như vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Lãnh Như Băng đây thì đã sao ?

Thanh âm kia đáp:

− Cũng khá can đảm đó. Không giáo huấn cho ngươi một chút, hẳn ngươi chưa biết trời cao đất dày là gì.

Lãnh Như Băng đang định bốp chát, bỗng một bóng đen bay vọt tới, chàng giật mình nghĩ:

“Ám khí gì vậy ?” Vội vung đoản kiếm lên tạo một màn kiếm hoa bảo vệ phía trước mặt. Chàng chỉ mải đề phòng ám khí phía trước, không ngờ một vật đen khác từ bên sườn lao tới. Dĩ nhiên chàng tránh không kịp, chỉ thấy má bên tả bị một đòn.

Vệt đen kia sau khi đánh trúng, lại bay vọt đi.

Đòn này khá mạnh khiến chàng nổ đom đóm mắt, đau rát vô cùng.

Nguyệt quang lúc này bị một đám mây che lấp, trời tối mờ. Lãnh Như Băng không thể nhìn rõ bị vật gì đánh trúng, chỉ thấy nó từa tựa một con chim mỏ nhọn.

Hai gã dẫn đường vẫn sánh vai nhau mà đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Chàng ngoảnh lại, thấy Vương Tích Hương có vẻ tươi cười, tựa hồ nàng không biết chàng vừa bị một đòn vào má. Trong tình huống ấy, chàng cũng không tiện cất tiếng, nhưng trong bụng nghĩ:

“Mai Hoa chủ nhân quả có khả năng xuất quỷ nhập thần, không thể coi thường được !”.

Hai Hồng y nhân đưa họ vào một tòa trạch viện.

Tòa trạch viện này đứng đơn độc, im lìm giữa một chốn hoang vu, không một ánh đèn.

Đến cổng lớn, hai Hồng y nhân tách ra đứng hai bên, nói:

− Nhị vị hãy tự tiến vào.

Lãnh Như Băng ngẩng lên, dưới ánh nguyệt quang chỉ thấy tấm biển treo ngang trên cổng viết bốn

chữ «Ngô Thị Tông Từ» thếp vàng.

Hai cánh cổng lớn bằng gỗ hồng sắc mở rộng, nhưng trong sảnh đường có vẻ u ám và trầm tịch.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Nếu chúng mai phục ở trong, ta khó mà thoát ra nổi.”.

Bụng nghĩ, chân đã bước lên năm bậc cấp.

Sảnh đường u ám đột nhiên chợt lóe sáng, tiếp đó một giọng the thé:

− Tại sao hai vị không tiến vào đi, hay là e sợ ?

Vương Tích Hương nói nhỏ:

− Chúng ta vào đi, huynh đừng sợ gì cả.

Lãnh Như Băng gật đầu, đoạn giơ kiếm hộ thân, bước nhanh vào.

Vương Tích Hương nói:

− Đi chậm thôi, huynh hãy dìu muội đi.

Lãnh Như Băng ngớ ra, đưa tay nắm lấy cánh tay của nàng.

Vương Tích Hương nói:

− Đi càng chậm càng tốt.

Đoạn nàng thong thả gần như ngã hẳn đầu vào vai Lãnh Như Băng. Một làn hương như mùi hoa lan ngây ngất tỏa ra từ người nàng.

Trong tình cảnh hiểm ác, sát cơ rình rập từng bước, lại thấm đượm xuân tình mật ý. Vương Tích Hương nói nhỏ, giọng nghiêm trang:

− Từ đây vào đến chính sảnh phải hơn ba trượng, nghĩa là hơn hai trăm bước. Muội sẽ tựa vào vai huynh mà truyền thụ cho huynh nghe ...

Lãnh Như Băng hỏi:

− Nghe cái gì ?

Vương Tích Hương đáp:

− Khẩu quyết của «Thiên Long Bát Kiếm» và phép biến hóa.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thời gian ít ỏi thế này, làm sao mình nhớ được kiếm chiêu kỳ ảo ?” Nhưng chàng chưa kịp đáp, Vương Tích Hương đã bắt đầu giảng «Thiên Long Bát Kiếm».

Ngày ở Thanh Vân Quán, Thần Phán Trần Hải đã truyền thụ «Thiên Long Bát Kiếm» cho chàng, nhưng đó mới chỉ là các kiếm chiêu, chưa có cách biến hóa khắc địch và thực dụng pháp môn. Lúc này Vương Tích Hương giảng giải mạch lạc phân minh, Lãnh Như Băng sớm có cơ sở, nên tiếp thu dễ dàng. Chàng tập trung toàn bộ tinh thần, quên hết mọi nguy hiểm đang rình rập ở xung quanh.

Vương Tích Hương nhắm mắt, người như ngã hẳn vào lòng chàng. Chàng ngây ngất, nhưng tâm trí chỉ tập trung ghi nhớ điều nàng nói.

Có ai ngờ bề ngoài nam luyến nữ ái, đầy vẻ xuân tình kia, kỳ thực lại là một tình thế khác hẳn. Nàng đang giảng thứ kiếm quyết tối cao trên thế gian, còn chàng thì ngưng thần lắng nghe.

Bỗng trước mắt họ đèn nến sáng rực, hai cây bạch lạp lớn đã được thắp lên, song Lãnh Như Băng cũng chẳng phân tâm.

Một tiếng quát lớn:

− Một đôi nam nữ ngay giữa sảnh đường trước mắt bao người mà dám có cử chỉ khả ố, thật là quá đáng !

Tiếng quát lớn, trong đêm thanh vắng truyền đi rất xa, vậy mà đôi nam nữ ở gần lại tựa hồ không hề nghe thấy. Sảnh đường sáng rực hẳn lên, ngót hai chục cây bạch lạp đã được thắp. Cảnh vật trong sảnh nhìn rõ mồn một.

Vương Tích Hương đã giảng xong, liền đứng thẳng, tách ra khỏi người Lãnh Như Băng.

Một tiếng cười lạnh lẽo vọng lại:

− Việc ta ta làm, bất chấp thiên hạ. Lão phu từng gặp vô số cảnh nam nữ luyến tiếc, nhưng to gan lớn mật như các ngươi thì thật chưa từng thấy.

Vương Tích Hương đưa tay sửa tóc, cười đáp:

− Thì đêm nay người sẽ được mở rộng tầm mắt.

Lãnh Như Băng nhìn lên, thấy một lão nhân thân hình khôi vĩ, toàn thân hoàng y, tóc bạc như cước xõa dài xuống ngực, sắc diện nghiêm nghị. Hai con quái điểu màu xám đậu trên hai vai. Lãnh Như

Băng nghĩ:

“Lúc nãy mình bị đòn vào má, có lẽ là một trong hai con quái điểu kia tấn công.”.

Chỉ nghe Hoàng y lão nhân lạnh lùng nói:

− Một con a đầu không biết luân lý là gì.

Lãnh Như Băng nổi giận:

− Chưa biết rõ sự tình, nói năng nên khách khí một chút thì hơn.

Nhìn sang hai bên, thấy mỗi bên có mười hai hắc y nhân đứng xếp hàng tề chỉnh, mặt người nào cũng trùm vải đen, chỉ để chừa cặp mắt sáng rực dưới ánh nến.

Hoàng y lão nhân là kẻ duy nhất không dùng vải bịt mặt. Tuy sắc diện lạnh lùng, nhưng trông cũng đẹp lão. Lão nói:

− Chuyện tư tình của hai vị, lão phu thấy không thuận nhãn chút nào, nhưng cũng có thể bỏ qua.

Vương Tích Hương cười:

− Không bỏ qua mà được ư ?

Hoàng y lão nhân nổi giận:

− Ai bảo không được ? Lão phu khoét mắt các ngươi cho chim ăn, xem ngươi còn dám mạnh miệng hay không ?

Vương Tích Hương đáp:

− Ta không cần nhìn cũng thừa biết hình dáng, thanh âm của người kia thế nào. Chúng ta còn có miệng khả dĩ đối đáp, có tay khả dĩ ôm ấp ...

Hoàng y lão nhân cả giận:

− Ta sẽ chặt tay, cắt lưỡi ngươi.

Vương Tích Hương cười:

− Cũng chẳng sao. Hai ta còn có tấm lòng. Dù cách trở ngàn dặm, vẫn luôn luôn hướng tới nhau.

Hoàng y lão nhân phẫn nộ:

− Thì ta băm vằm ngươi thành từng mảnh, liệu ngươi còn có thể làm gì ?

Vương Tích Hương nói:

− «Tam quân khả đoạt sư, thất phu bất khả đoạt chí». Ngươi băm vằm ta cũng vô ích. Tình ái của ta và chàng thủy chung như nhất, đâu có như ngươi ngần ấy tuổi đầu mà vẫn cô khổ lênh đênh. Xem chừng một kẻ như ngươi chẳng được nữ nhân luyến ái. Sống mà không luyến ái, chết thật đáng hận.

Hoàng y lão nhân ngớ người, bỗng dịu giọng nói:

− Ngươi thật to gan, dám đả kích lão phu.

Vương Tích Hương mỉm cười, giơ tay sửa tóc, nói:

− Này, ta không mạ lị ngươi là khách khí rồi đó.

Hoàng y lão nhân nói:

− Thì lão phu không trách ngươi nữa là được ...

Ngừng một chút, lão tiếp:

− «Chính phản ngũ hành kỳ trận» ở Liệt Phụ Chủng phải do người bày bố ?

Vương Tích Hương hỏi:

− Thì đã sao ?

Hoàng y lão nhân đáp:

− Đủ thấy tài cao, nhưng lão phu với ngươi không liên quan gì với nhau, tại sao ngươi lại đối đầu với lão phu ?

Vương Tích Hương đáp:

− Anh hùng thiên hạ đắc tội gì mà các ngươi lại định đang tâm tàn sát họ ?

Lãnh Như Băng tiếp:

− Nghe qua khẩu khí, hẳn ngươi là Mai Hoa chủ nhân ?

Vương Tích Hương cười:

− Không phải đâu, xem chừng y chỉ là nô tài của kẻ khác mà thôi.

Lãnh Như Băng tưởng rằng câu nói ấy sẽ làm cho hoàng y lão nhân nổi giận.

Trông mục quang của lão ta như điện xẹt, nội công ắt vô cùng thâm hậu. Nếu lão ta xuất thủ trong cơn giận dữ, uy thế nhất định cực kỳ lợi hại. Vương Tích Hương yếu đuối như thế, làm sao địch nổi. Chàng bèn ngầm đề tụ chân lực, chuẩn bị đề phòng. Nào ngờ sự tình khác hẳn dự liệu. Hoàng y lão nhân chẳng những không nổi giận, lại còn cười ha hả nói:

− Nữ oa nhi ngươi quả thật thông minh ! Nếu trở thành thuộc hạ của tệ chủ nhân, thì cũng đủ để ngạo thị võ lâm một phen.

Lãnh Như Băng chửi thầm:

“Làm nô tài cho kẻ khác thì còn gì là cốt cách mà vui mừng ?”.

Vương Tích Hương cười:

− Trông khí khái của ngươi, tuy thân phận nô tài nhưng cũng là một vị đại nô tài.

Hoàng y lão nhân nói:

− Bổn tòa là Mã tiền Hộ pháp của tệ chủ nhân. Cô nương tốt nhất đừng dùng lời lẽ văn nhã xưng hô với tại hạ. Hai chữ nô tài nghe rất chướng tai.

Vương Tích Hương nói:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân gọi đến Mã tiền nô tài, thì ngươi có dám bảo là nghe chướng tai hay chăng ?

Bạch y lão nhân hừ một tiếng, nói:

− Tệ chủ nhân gọi thế nào, không phải bàn đến.

Vương Tích Hương nói:

− Thôi không bàn chuyện đó. Chủ nhân của các ngươi phái thuộc hạ thỉnh chúng ta đến đây, cuối cùng là có ý gì ? Bày trò vừa qua là đủ rồi.

Hoàng y lão nhân nói:

− Nếu không phải tệ chủ nhân muốn gặp hai vị, thì chiếu theo cử chỉ cuồng ngạo của hai vị, hai vị đã sớm bị phanh thây xé xác.

Vương Tích Hương cười:

− Chúng ta là quý khách của quý chủ nhân, không chừng quý chủ nhân với chúng ta là chỗ cố hữu ngày trước. Ngươi tốt nhất hãy khách khí với hai ta một chút, kẻo khi hai ta trở thành bằng hữu của quý chủ nhân, ngươi có hối cũng không kịp nữa.

Hoàng y lão nhân sững sờ, đột nhiên cúi mình:

− Thỉnh nhị vị an tọa.

Vương Tích Hương nhìn, chẳng thấy có bàn ghế gì, bèn mỉm cười:

− Ngươi thật hồ đồ. Hai ta ngồi ở đâu được ?

Hoàng y lão nhân nói:

− Lão phu quả thật hồ đồ, vì chỉ nhớ rằng tệ chủ nhân chưa hề tiếp đón tân khách lần nào ...

Đoạn đưa mắt cho đám hắc y nhân đứng xếp hàng bên cạnh, nói:

− Mang ghế !

Chỉ nghe tiếng bước chân rậm rịch, rồi hai hồng y đồng tử mỗi gã bưng ra một chiếc ghế.

Hai đồng tử không mang vải che mặt, tuổi chừng mười bốn mười lăm, mặt mũi khôi ngô sáng sủa, nhưng trên má đều có Mai Hoa tiêu ký.

Lãnh Như Băng rùng mình, nghĩ:

“Mai Hoa chủ nhân quả là kẻ độc ác, trên mặt thuộc hạ đều dùng thiết lạc (que sắt nung đỏ) đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, hủy hoại cả sắc diện của họ. Họ phải mang nỗi thống khổ như vậy suốt đời.”.

Chỉ nghe Hoàng y lão nhân nói:

− Thỉnh nhị vị an tọa. Tệ chủ nhân một lát nữa mới có thể gặp khách.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Quan cách quá chừng.” Tuy trong lòng bất mãn, nhưng cố nhịn.

Vương Tích Hương nói:

− Quý chủ nhân chậm hội diện chừng nào, hai ta có tiện nghi thêm chừng ấy. Không cần vội, hai ta sẵn sàng chờ đợi.

Hoàng y lão nhân ngơ ngác, nói:

− Lời cô nương vừa rồi, ta không thể minh bạch. Nếu chủ nhân chậm xuất hiện thì hai vị có thêm tiện nghi gì ?

Vương Tích Hương cười:

− Huyền cơ này lộ ra e quá bình thường. Không nói thì hơn.

Lãnh Như Băng thầm biết ẩn ý của Vương Tích Hương, rằng nhân lúc chờ đợi, chàng hãy nhớ lại thật kỹ tác dụng khắc địch của «Thiên Long Bát Kiếm».

Bèn nhắm mắt, bề ngoài làm như vận khí điều tức, kỳ thực đang nghĩ đến khẩu quyết biến hóa của «Thiên Long Bát Kiếm».

Bỗng có tiếng nhạc nhè nhẹ vẳng đến. Hai hàng hắc y nhân lập tức rút khỏi sảnh đường. Hai chục ngọn bạch lạp cũng nhất tề tắt phụt. Sảnh đường tối như bưng.

Hoàng y lão nhân hạ giọng nói nhỏ:

− Tệ chủ nhân sắp giá lâm. Cô nương tốt nhất nên dùng đại lễ nghênh đón.

Vương Tích Hương nói:

− Không phiền đến ngươi. Hãy mau thoái lui !

Hoàng y lão nhân hừ một tiếng, mạ lị rất nhỏ:

− Con a đầu không biết lẽ phải.

Nhưng cũng theo đám hắc y nhân thoái lui.

Lãnh Như Băng bước lại sát bên Vương Tích Hương:

− Vương cô nương ! Bọn chúng giở trò quỷ gì vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

− Không rõ. Bọn này tuy đều là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng có lẽ cũng chưa được kiến diện chủ nhân lấy một lần.

Lời vừa dứt, ánh sáng chợt bừng hồng. Hai đại hán khôi vĩ khiêng một lò lửa đỏ rực bước vào.

Lò lửa này cao chừng hai thước, hỏa quang bên trong rừng rực, có bốn cây lạc thiết.

Vương Tích Hương cười nho nhỏ, nói:

− Mai Hoa chủ nhân chắc là muốn in dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hai ta.

Lãnh Như Băng rút phăng đoản kiếm, nói khẽ:

− Khi nào huynh động thủ, muội hãy lánh vào sau lưng huynh, đề phòng huynh chiếu cố không chu đáo.

Bỗng một thanh âm lạnh lùng từ phía sau chàng vọng đến:

− Sinh mệnh của chính mình còn chưa biết thế nào, lại đòi cứu giúp người.

Lãnh Như Băng quay phắt lại, đoản kiếm đã ở tư thế sẵn sàng thi triển chiêu «Long Du đại hải» của «Thiên Long Bát Kiếm».

Ngưng mục nhìn, chỉ thấy cách chàng năm sáu thước, một bóng đen cao lớn, ngoại trừ cặp mắt, còn từ đầu tới chân đều phủ vải sa đen.

Hỏa thế trong lò lửa đã thêm rừng rực, biến thành một khối lửa màu xanh nhạt, khiến sắc mặt Vương Tích Hương và Lãnh Như Băng trông xanh rờn.

Ánh lửa xanh chiếu vào hai đại hán ở trần, trông càng thêm dữ tợn và đáng sợ.

Lãnh Như Băng tràn sang một bước che chắn cho Vương Tích Hương, hỏi:

− Có phải là Mai Hoa chủ nhân đó không ?

Bóng đen cao lớn không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, hỏi lại:

− Tên ngươi là gì ? Thiếu nữ kia thế nào với ngươi ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ Lãnh Như Băng.

Hắc y nhân nói:

− Chưa từng nghe nhắc đến ba chữ này. Ngươi mới rời mao lư chăng ?

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng:

− Tại hạ vô danh tiểu tốt, khỏi cần tương vấn.

Hắc y nhân đưa hai đạo mục quang lạnh lẽo nhìn Vương Tích Hương, hỏi:

− Còn thiếu nữ ? Tên là gì ?

Vương Tích Hương đáp:

− Ta không muốn cho ngươi biết.

Hắc y nhân cười khẩy, nói:

− Mai Hoa môn hạ nhiều người không biết lai lịch, như vậy càng tiện.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Ngươi lẩm bẩm cái gì vậy ?

Hắc y nhân không lý đến chàng, nói tiếp:

− Trong lò lửa kia có bốn cây lạc thiết đã được nung đỏ, các ngươi hãy tự lấy mà in dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt mình.

Lãnh Như Băng nói:

− Nếu muốn ta tình nguyện làm việc đó chỉ là ảo tưởng.

Hắc y nhân lại nói rành rọt, mạch lạc:

− Bên cạnh lò lửa có một bình ngọc, trong bình đựng dược thủy đặc chế.

Dùng một vài giọt bôi lên má, dù áp thiết lạc nóng đỏ cũng không hề đau đớn gì.

Lãnh Như Băng bất giác nhìn về phía lò lửa, quả nhiên thấy bên cạnh có một chiếc bình ngọc.

Hắc y nhân nói tiếp:

− Việc này đơn giản dễ dàng, thiết tưởng các ngươi đã minh bạch. Hãy mau thực hiện.

Hắn nói từ tốn, âm điệu bình hòa, tựa hồ song phương là cố hữu xa đã lâu nay mới trùng phùng vậy.

Nhiệt huyết trong người Lãnh Như Băng sôi lên, chàng quát lớn:

− Ngươi đang nói với ai vậy ?

Hắc y nhân lạnh lùng:

− Với hai ngươi đó ! Thì sao ? Nghe chưa minh bạch ư ?

Lãnh Như Băng liền xông tới, mũi kiếm chỉ trước ngực hắc y nhân, chân đạp bát quái, án hợp cửu cung, từ từ thi triển «Thiên Long Bát Kiếm».

Hai đạo mục quang của hắc y nhân như điện xẹt. Hắn thong thả nói:

− Chẳng trách ngươi có đôi chút cuồng vọng, thì ra vì có biết «Thiên Long Bát Kiếm».

Lãnh Như Băng sững sờ, dừng bước. Vương Tích Hương nói nhỏ:

− Mau lui lại đây.

Lãnh Như Băng thu kiếm, thoái lui.

Chỉ thấy hắc y nhân tay giữ áo choàng, vừa cất bước đã lướt tới bên lò lửa, đưa tay lấy ra một cây lạc thiết. Động tác của hắn thần tốc cực kỳ.

Lãnh Như Băng vừa lui lại, hắc y nhân đã theo đến gần. Cây lạc thiết trong tay hắn chỉ thẳng về phía mặt chàng.

Lãnh Như Băng cả kinh, vội vung kiếm gạt đi.

Chỉ thấy cây lạc thiết đầu đỏ hồng của hắc y nhân hơi rung một chút né tránh đoản kiếm, rồi lại chỉ tới mặt chàng. Đoản kiếm của chàng tựa hồ bị lạc thiết của hắn hút lấy, thu về không được, chỉ còn cách thoái lui.

Cây thiết lạc trong tay hắc y nhân cứ như bóng theo hình, bất kể Lãnh Như Băng thoái lui nhanh như thế nào, mũi lạc thiết vẫn chỉa cách mặt chàng chưa đầy năm tấc. Chỉ cần chàng thoái lui chậm một chút, mặt chàng tức thời sẽ bị đóng dấu Mai Hoa tiêu ký.

Tình thế hiểm ác bức chàng toàn lực thoái lui, không còn tâm trí đâu nghĩ đến việc nào khác.

Hắc y nhân khổ người quá cao, hành động trông rất chậm chạp, không linh hoạt và thần tốc như Lãnh Như Băng. Nhưng chàng thoái lui ba bước, chỉ bằng hắn cất một bước mà thôi.

Vương Tích Hương tròn mắt đăm đăm nhìn cước bộ của hắc y nhân.

Hai người bên thoái bên tiến lại tới gần lò lửa, thì hắc y nhân đổi lấy cây lạc thiết khác.

Lãnh Như Băng nhân cơ hội đó, vội thu đoản kiếm, để ngang trước mặt, quắc mắt, hiển nhiên nộ khí xung thiên, chuẩn bị liều chết một phen.

Vương Tích Hương bỗng cao giọng:

− Dừng tay !

Hắc y nhân chậm rãi đặt cây lạc thiết vào lò lửa, nói:

− Ngươi có thể né tránh được một cây lạc thiết của ta, đủ thấy cao minh.

Các ngươi hãy thương lượng với nhau đi. Ta chờ một lát cũng được.

Lãnh Như Băng không chịu được, đang định đối đáp thì Vương Tích Hương nói nhỏ:

− Huynh tránh không nổi hiệp thứ hai đâu, mau trở lại đây. Muội có lời muốn nói.

Hắc y nhân cũng lui về vị trí ban đầu, nói:

− Nhớ đó. Ta chỉ có thể đợi một lát thôi đấy.

Lãnh Như Băng đến cạnh Vương Tích Hương, hỏi:

− Trước mắt, ngoại trừ quyết tử chiến ...

Vương Tích Hương cắt ngang lời chàng, nói:

− Huynh không địch nổi hắn đâu.

Lãnh Như Băng nói:

− Vừa rồi, huynh nhất thời khinh suất bị mất tiên cơ, không thể thi triển «Thiên Long Bát Kiếm».

Vương Tích Hương nói:

− Hắn cũng biết «Thiên Long Bát Kiếm». Huynh chưa luyện thành thục, không thể địch nổi hắn.

Hắc y nhân nói:

− May mà nữ oa nhi này còn minh bạch.

Lãnh Như Băng ấm ức nói:

− Ngươi là Mai Hoa chủ nhân, tại sao không dám để lộ diện mục thật sự của mình ?

Hắc y nhân hỏi:

− Ngươi muốn được thấy lắm ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không sai ...

Hắc y nhân tiếp:

− Quá dễ, cứ dùng lạc thiết đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt, sẽ được thấy diện mục thật của ta. Khi ấy ngươi tuy trở thành thuộc hạ của ta, nhưng cũng sẽ không phải hối tiếc.

Vương Tích Hương nói nhỏ vào bên tai chàng:

− Huynh có nhận ra cước bộ của hắn không ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cước bộ của hắn tựa hồ có chút cứng nhắc, hành động bất tiện.

Vương Tích Hương đáp:

− Không sai. Nếu cước bộ của hắn không cứng nhắc thì huynh đã sớm bị đánh dấu Mai Hoa tiêu ký rồi.

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:

− Chúng ta tuy không địch nổi hắn, nhưng cũng chẳng thể thúc thủ chịu chết. Chẳng lẽ lại để hắn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hay sao ?

Vương Tích Hương nói:

− Để muội thử xem sao !

Lãnh Như Băng ngẩn người:

− Muội đâu có biết võ công ?

Vương Tích Hương thong thả giơ tay ra:

− Đưa đoản kiếm cho muội, không chừng muội có cơ hội thắng hắn đó.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy trí huệ nàng mênh mông như biển, hình như nàng đã dự liệu mọi điều, bèn trao kiếm cho nàng, nói:

− Muội hãy cẩn trọng.

Vương Tích Hương nhận kiếm, mỉm cười:

− Huynh cứ để muội xuất trận một phen.

Lãnh Như Băng chính mắt thấy nàng mấy lần ngất xỉu, biết nàng thân thể hư nhược, trói gà không chặt, lúc này lại cầm kiếm xuất trận, giao đấu với một nhân vật nắm vững loại võ công tuyệt thế, thì trong lòng chàng kinh hãi, hoàn toàn không thể hình dung nổi.

Chỉ thấy nàng đến cạnh lò lửa, nói:

− Ngươi muốn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt hai ta, vậy là không có ý sát hại hai ta ?

Hắc y nhân lạnh lùng đáp:

− Ta quen nói sao làm vậy. Đã muốn đánh dấu Mai Hoa tiêu ký lên mặt các ngươi thì dù định giết các ngươi, cũng phải chờ sau khi đánh dấu Mai Hoa tiêu ký rồi mới giết.

Vương Tích Hương hỏi:

− Nếu hai ta không chịu đáp ứng ?

Hắc y nhân nói:

− Điều đó đâu phải do các ngươi quyết định ?

Vương Tích Hương nhìn lò lửa, hỏi:

− Nếu không rút được lạc thiết trong lò lửa ra, tức thị là không đánh dấu chứ gì ?

Hắc y nhân nổi giận:

− Làm gì có chuyện không rút ra được ?

Vương Tích Hương cười:

− Vạn nhất ngươi không rút ra nổi thì sao ?

Hắc y nhân cười lạnh lẽo:

− Thì ta sẽ dùng lễ khoản đãi quý khách để nghênh tống các ngươi.

Vương Tích Hương cười:

− Bổn cô nương còn có một yêu cầu, không biết ngươi có thể đáp ứng ?

Hắc y nhân nói:

− Nếu ngươi quả thật đủ tài ngăn cản để ta không rút được cây lạc thiết khỏi lò lửa, thì bất kể ngươi yêu cầu gì, ta cũng đáp ứng.

Vương Tích Hương nói:

− Điều kiện của bổn cô nương rất hà khắc, cần nói trước cho ngươi suy nghĩ.

Nếu không muốn đáp ứng, thì có thể sớm cự tuyệt.

Hắc y nhân nói:

− Thế gian này chẳng ai có thể kịp đến đây cứu các ngươi thoát hiểm. Đừng hy vọng kéo dài thời gian. Hãy nói mau lên đi !

Vương Tích Hương nói:

− Nếu ngươi rút không nổi cây lạc thiết, chỉ dùng lễ khoản đãi quý khách tiễn hai ta bình an rời khỏi đây, như vậy hai ta chẳng quá thiệt thòi hay sao ?

Hắc y nhân lạnh lùng hỏi:

− Vậy ngươi muốn thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

− Ngươi phải bỏ áo choàng, để hai ta nhìn thấy diện mục thật của ngươi.

Hắc y nhân trầm ngâm một lát, hỏi:

− Nếu ta rút được cây lạc thiết khỏi lò lửa ?

Vương Tích Hương đáp:

− Hai ta tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, chung thân theo lệnh của ngươi.

Hắc y nhân tựa hồ chấn động trước khẩu khí của nàng. Hai đạo mục quang sáng quắc chăm chú rọi vào mặt nàng hồi lâu, nói:

− Được ! Chúng ta một lời đã định.

Vương Tích Hương nói:

− Vậy ngươi chuẩn bị xuất thủ đi.

Đoạn nàng thong thả giơ kiếm ngay phía trước bốn cây lạc thiết. Hai ngón tay tả tà tà chĩa ra. Đoản kiếm trong tay hữu ngang với bụng. Cánh tay nửa khép nửa mở, cước bộ không ở tư thế chữ đinh hoặc chữ bát.

Lãnh Như Băng vô cùng lo lắng, chỉ sợ Vương Tích Hương không đương nổi một đòn của hắc y nhân. Nàng đã đáp ứng nếu lạc bại, sẽ tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký, chung thân theo lệnh của hắc y nhân kia, còn chàng lúc đó cũng thực khó cự tuyệt món nợ này.

Ngưng mục nhìn, chỉ thấy nàng đang ở tư thế tựa hồ «Bạch Hạc Triển Dực», nhưng ngó kỹ, lại thấy không phải, dường như là «Kim Kê Độc Lập». Tuy nhiên, vừa thoáng nghĩ thế, lập tức đã thấy mình nhận lầm.

Chàng chưa từng gặp tư thế khởi thủ như vầy, trông rất bình thường, chẳng có gì đẹp mắt. Chàng càng lo lắng hơn, nghĩ thầm:

“Lẽ nào một chiêu thức khởi thủ như vậy lại có thể ngăn cản nổi hắc y nhân ? Ồ ... xem chừng mình phải xuất thủ hiệp trợ cho nàng.”.

Đang định đề tụ chân khí, vận công lực toàn thân vào đan điền, dãn ra hai tay dốc toàn lực giáng một đòn để cứu nguy cho nàng. Chàng tự biết dù vậy cũng khó địch nổi hắc y nhân, nhưng không nỡ nhìn nàng tử thương dưới tay hắn.

Chàng tính rằng hôm nay dù khó thoát kiếp nạn, thì cũng quyết chết trước nàng.

Ngoảnh sang phía hắc y nhân. Chỉ thấy hắn đứng ngây ra mà ngó Vương Tích Hương trân trân. Toàn thân hắn choàng vải sa đen, chỉ chừa cặp mắt. Từ hai đạo mục quang ngưng đọng kia có thể thấy trong lòng hắn đang rất khẩn trương do dự, tựa hồ tư thế hoành kiếm hết sức bình thường của Vương Tích Hương khiến hắn cảm thấy cực kỳ nan giải.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, bèn nhìn kỹ lại. Lúc nhìn kỹ lại, chàng bất giác giật mình kinh ngạc.

Tư thế hoành kiếm kia của Vương Tích Hương đã tiềm ẩn một khả năng phản kích cực kỳ thần tốc, phòng thủ nghiêm cẩn, khó có thể tìm ra trong võ công một chiêu thức nào sánh kịp ! Điều khiến người ngoài tối kinh dị là trong cái thế phản kích tuy có thể nhìn thấy kia lại tiềm ẩn một sức mạnh vô địch. Chỉ cần nàng phát động phản kích, thì bất kể dùng loại võ công nào cũng đều vô phương kháng cự nổi.

Lãnh Như Băng điểm nhanh lại võ công mình đã học, thấy không một chiêu nào đủ khả năng công nhập được vào thế phòng thủ của Vương Tích Hương, cũng không một chiêu nào có thể kháng cự nổi

thế phản kích của nàng. Chàng nghĩ đến «Thiên Long Bát Kiếm», một thứ võ học tối cao về kiếm thuật, một thứ uy lực không gì sánh nổi, nhưng cũng chẳng thể dụng chiêu nào để chống cự được.

Chỉ thấy hắc y nhân từ từ di động thân hình, thay đổi phương hướng.

Vương Tích Hương cũng từ từ di chuyển theo hắc y nhân, luôn luôn bảo trì tư thế đối diện với hắn.

Hắc y nhân di chuyển càng lúc càng nhanh, thoáng chốc chỉ còn là một bóng đen xoay tròn quanh chiếc lò rừng rực lửa xanh.

Vương Tích Hương cũng xoay theo mỗi lúc một nhanh.

Lãnh Như Băng cảm thấy vô cùng lo lắng, thầm nghĩ:

“Thể lực của nàng hư nhược mà chuyển động không ngừng như thế, phỏng được bao lâu ?”.

Hắc y nhân võ công cao minh, nhưng hai chân của hắn tựa hồ không được linh hoạt. Trong lúc di chuyển chẳng thể vận dụng theo đúng ý muốn.

Lãnh Như Băng thầm nhận xét, nếu hai chân của hắc y nhân linh hoạt hơn một chút, chuyển động với tốc độ cao hơn chỉ một bước, thì Vương Tích Hương hắn đã không thể ứng phó nổi.

Hắc y nhân ở cách nàng bốn năm thước. Mỗi một vòng chuyển động quanh lò lửa phải vượt qua ngót ba trượng. Còn Vương Tích Hương đứng cạnh lò lửa, mỗi vòng bất quá chỉ vài thước.

Chừng sau một tuần trà, hắc y nhân bỗng dừng lại, thong thả trở lại vị trí cũ, nói:

− Ngươi đã thắng.

Lãnh Như Băng thở phào nhẹ nhõm, ngẩng nhìn, thấy Vương Tích Hương sắc diện đỏ bừng, người hơi lảo đảo, thì chàng thầm reo một tiếng hoan hỉ. Nếu hắc y nhân kiên trì thêm một vòng nữa, thì chẳng cần công kích, nàng cũng sẽ ngã lăn ra.

Vương Tích Hương cố tỏ vẻ thoải mái, giơ tay sửa sửa mái tóc, cười nói:

− Bổn cô nương thắng được thật chẳng phải dễ, đã phải sử dụng toàn bộ khí lực rồi đó.

Hắc y nhân đáp:

− Dù cô nương có dùng toàn lực hay không, nhưng cô nương đã thắng. Từ lúc này, hai vị là thượng khách của ta.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Không ngờ hắn còn biết nói đạo lý.”.

Chỉ thấy hắn phẩy tay ra lệnh:

− Mang lò lửa đi.

Hai đại hán khôi vĩ lập tức khiêng lò lửa rừng rực lửa xanh rời khỏi sảnh đường.

Trong sảnh đường lại tối mờ mờ, giơ tay không nhìn rõ năm ngón. Thì ra các cửa sổ trong sảnh đều đã bị che vải đen.

Vương Tích Hương chậm rãi giơ tay nắm lấy tay hữu của Lãnh Như Băng, rồi ngả người vào thân chàng.

Lãnh Như Băng thấy các ngón tay của nàng lạnh ngắt, người nàng hơi run run. Một nỗi thương cảm từ đáy lòng dâng lên, chàng nói nhỏ:

− Đường đường một đấng nam nhi mà để muội lụy khổ, không bảo hộ được muội, thực huynh quá hổ thẹn !

Vương Tích Hương hít một hơi dài, nói:

− Bên ngoài sảnh đường chắc là trăng sáng lắm.

Bỗng hai cánh cửa lớn nặng nề mở rộng, ánh trăng ùa vào như dòng ngân hoa, đã có thể nhìn rõ cảnh vật trong sảnh đường.

Vương Tích Hương thẳng người dậy, tách ra khỏi chàng, nói:

− Ngươi đãi thượng khách như thế này ư ?

Hắc y nhân nói:

− Ta đã cởi bỏ áo choàng, đúng như ước ngôn. Các vị cũng nên đi đi thôi !

Chỉ nghe Vương Tích Hương cười khanh khách:

− Thì ra ngươi cũng là nữ nhân.

Hắc y nhân im lặng, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Lãnh Như Băng cả kinh, hỏi:

− Cái gì ?

Chàng định ngoảnh lại nhìn, nhưng nghe Vương Tích Hương bảo hắc y nhân cũng là nữ nhân, thì chàng không tiện ngoảnh lại nữa.

Vương Tích Hương nói:

− Người này chẳng những hành động có khí độ nam tử, mà ngay cả thanh âm cũng cải biến, khiến muội cơ hồ cũng bị đánh lừa.

Hắc y nhân lạnh lùng nói:

− Dù ta là nam hay nữ, nhưng ta đã thực hiện ước ngôn, vậy các vị cũng nên đi đi cho.

Vương Tích Hương nói:

− Chúng tại hạ đã lâu chưa ăn gì, nay là thượng khách của phu nhân, há lại không được chiêu đãi một bữa ?

Lãnh Như Băng vẫn nhìn ra cửa, chưa dám ngoảnh đầu lại.

Hắc y nhân đáp:

− Vậy thì thỉnh hai vị chờ ở đây một chút, ta đi bảo thuộc hạ chuẩn bị tiệc rượu.

Lãnh Như Băng nghe có tiếng bước chân sau lưng, lại không tiện ngoảnh lại, chỉ ngầm vận khí chuẩn bị đối phó.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, trong sảnh đường im lặng như tờ, tựa hồ Vương Tích Hương cũng đã đi đâu rồi.

Lãnh Như Băng hắng giọng, khẽ gọi:

− Vương cô nương ?

Không nghe thấy hồi âm của nàng. Lãnh Như Băng ngạc nhiên, không nhịn được nữa, bèn ngoảnh đầu lại. Trong sảnh đường chỉ còn trơ lại một mình chàng.

Sự tình biến hóa thật ngoài mọi dự liệu khiến Lãnh Như Băng có chút hoảng hốt.

Chàng gắng nén cơn xúc động trong lòng, nhìn kỹ một hồi, đoạn thong thả đi về phía sau, thấy cánh cửa mở hé. Hiển nhiên là hắc y nhân đã dìu Vương Tích Hương đi ra lối cửa này.

Bên ngoài cửa là một bãi cỏ hoang. Ngoài năm trượng có một gian phòng.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Phải tới đó coi xem sao.”.

Đang định đến, bỗng thấy nơi đó lóe lên ánh đèn, quả nhiên là một căn phòng. Chàng bèn thi triển khinh công phóng tới.

Cửa phòng mở rộng. Một cây bạch lạp cháy sáng trên cao, một chiếc bàn gỗ nhỏ, trên bày một chén, đĩa, một bình rượu và hai đĩa thức ăn, nhưng không một bóng người.

Cảnh tượng thật khó hiểu. Chàng bất giác đứng ngây ở cửa, tiến thoái lưỡng nan.

Nghĩ một hồi, chàng mới thong thả bước vào. Vừa tới gần bàn, đột nhiên từ phía sau lưng vẳng lại thanh âm lạnh lùng:

− Thỉnh các hạ tạm dùng một chút trước, tiệc rượu sẽ đưa tới sau.

Lãnh Như Băng ngoảnh lại, chỉ thấy một thanh y đồng tử đứng ở giữa cửa, trên mặt có Mai Hoa tiêu ký, thì tức thời đề chân khí, người vọt ra chụp lấy cổ tay gã đồng tử.

Đồng tử chẳng những không né tránh, còn giơ cổ tay đón năm ngón tay của chàng. Lãnh Như băng dùng tay tả chộp cổ tay đồng tử, tay hữu rút phăng đoản kiếm, chĩa vào ngực đồng tử, lạnh lùng hỏi:

− Vị Vương cô nương kia đi đâu ? Nói mau !

Thanh y đồng tử xịu mặt, chậm rãi đáp:

− Nếu tại hạ không muốn nhường các hạ, thì các hạ quyết chẳng chộp được tại hạ.

Lãnh Như Băng lôi đồng tử vào phòng rồi buông tay ra, nói:

− Không sai, vừa rồi ngươi quả không né tránh, vậy hiện tại chúng ta thử lại coi !

Thanh y đồng tử đáp:

− Các hạ là quý khách của tệ chủ nhân, tại hạ không thể động thủ với các hạ, dù các hạ có giết tại hạ cũng vô dụng.

Lãnh Như Băng ngẩn người hỏi:

− Vì sao ?

Thanh y đồng tử đáp:

− Vì môn hạ của Mai Hoa chủ nhân khi chưa được chủ nhân chuẩn y, không thể tùy tiện nói ra.

Lãnh Như Băng nổi giận:

− Ngươi đã mất tự do, vậy hãy đưa ta đi gặp Mai Hoa chủ nhân.

Thanh y đồng tử đáp:

− Ý của tại hạ muốn nói rằng, các hạ chi bằng cứ tạm ở đây dùng tạm bữa trước đã. Nếu tệ chủ nhân chịu để các vị kiến diện, tự khắc sẽ phái người đến thỉnh ! Nếu tệ chủ nhân không muốn tương kiến với các vị, thì có bẩm cáo cũng vô dụng.

Lãnh Như Băng nói:

− Quý chủ nhân coi chúng ta là thượng khách, đối đãi như thế này chẳng vô lễ lắm sao ?

Thanh y đồng tử đáp:

− Tại hạ đoán rằng tối nay tệ chủ nhân nhất định sẽ thỉnh các hạ kiến diện.

Có chuyện gì khi các hạ gặp tệ chủ nhân hãy nói cũng chưa muộn. Nếu lúc này các hạ muốn dùng võ công, e sẽ hư sự tình.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Lời này quả không sai. Không nhịn chuyện nhỏ ắt hỏng đại sự. Hiện tại chưa rõ sinh mạng Vương Tích Hương thế nào, ở đâu. Nếu ta xung đột với họ, họ có thể giết nàng.”.

Thanh y đồng tử nói tiếp:

− Các hạ đã nghe lời can của tại hạ, tốt hơn cả hãy tạm dùng bữa. Sau đó nếu có động thủ cũng được thêm nhiều khí lực.

Nói đoạn đưa tay nhón thức ăn ở hai đĩa đưa lên miệng ăn, nói:

− Tệ chủ nhân có phân phó, dù bưng món gì lên cũng phải ăn trước một chút để khách an tâm.

Lãnh Như Băng nói:

− Thì ra là vậy.

Đoạn kéo hai đĩa thức ăn lại, ăn một mạch hết liền. Thanh y đồng tử nói:

− Tại hạ đi mang cơm rượu tới.

Đoạn bước nhanh ra ngoài.

Lãnh Như Băng nhìn theo bóng gã mất hút, trong lòng cảm thấy bất an.

Chàng ngồi ngẩn ra, nhìn ánh nến xuất thần, lo lắng cho sinh mạng của Vương Tích Hương.

Không biết bao lâu sau, bỗng mùi thịt nướng thơm phức ùa vào mũi.

Ngẩng nhìn, thanh y đồng tử không rõ đã bước vào từ lúc nào, tay bưng một khay gỗ, trên khay có bốn đĩa thức ăn và một bầu rượu bằng bạc, nói:

− Các thứ còn nóng, thỉnh các hạ dùng cho !

Lãnh Như Băng cầm đũa gắp ngay một miếng đưa lên miệng.

Thanh y đồng tử mỉm cười:

− Các hạ không sợ trong đồ ăn có độc ư ?

Lãnh Như Băng lạnh lùng đáp:

− Dù Mai Hoa chủ nhân lòng lang dạ thú, cũng chưa đến mức làm như vậy.

Thanh y đồng tử rót đầy chén rượu cho chàng, nói:

− Các hạ đã không sợ có độc, vậy thỉnh cạn chung rượu này !

Lãnh Như Băng cầm chung rượu uống cạn một hơi, thong thả đặt chung xuống. Mục quang chàng bỗng lóe sáng, nói:

− Rượu này có ...

Một cánh tay đưa ra chộp lấy thanh y đồng tử.

Thanh y đồng tử bỗng né tránh trảo của chàng một cách khinh linh dị thường, nói:

− Nếu các hạ chịu uống thêm một chung cho thật say, thì sẽ an toàn mà ngồi chờ, khỏi phải nóng lòng sốt ruột.

Lãnh Như Băng chộp gã đồng tử không trúng, cơ hồ không thu hồi được thế xung kích, loạng choạng tiến lên mấy bước mới đứng vững nổi.

Thanh y đồng tử nói tiếp:

− Đúng như các hạ nói. Mai Hoa chủ nhân quyết không hạ độc vào rượu, bất quá rượu này rất nặng, dù người nghiền rượu nhất thiên hạ cũng khó uống nổi ba chung. Tửu lượng của các hạ thuộc

loại xoàng, vì sao không nhâm nhi từ từ thôi, lại đem dốc cạn một hơi, dĩ nhiên là bị say.

Lãnh Như Băng cảm thấy ruột gan nóng như thiêu, khó thoát bị say, nhưng thần trí còn rất tỉnh táo, tay tì xuống bàn để giữ vững thân hình, nói:

− Tại hạ tuy không phải là đệ tử lưu linh, nhưng không tin rằng uống một chung đã say.

Thanh y đồng tử nói:

− Nếu trong rượu có độc, lúc này chỉ e các hạ đã bị trúng độc rồi, làm sao còn đứng được thế này ... Nhưng các hạ đã say lắm rồi đó, đừng cố chi trì mà khổ.

Loại rượu này, người say phải sau bốn giờ mới dã rượu. Dở tỉnh dở say như các hạ thì khổ lắm, chi bằng uống thêm một chung nữa cho say hẳn, thây kệ mọi sự trên đời, ngủ một giấc dài cho xong.

Lãnh Như Băng nổi giận:

− Mang ta đi, ta muốn gặp Mai Hoa chủ nhân, hỏi xem ngươi nói thế có nghe được chăng ?

Thanh y đồng tử đáp:

− Tệ chủ nhân thích nhất là người uống rượu. Nay tiếp quý khách thì ắt phải chiêu đãi. Các hạ tửu lượng xoàng như vậy, bồi tiếp sao nổi kia chứ ?

Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, định xông tới chỗ gã đồng tử. Nào ngờ tửu độ lúc này đã phát tác toàn bộ. Vừa đề chân khí, thì thấy bửng lửng, đầu nặng, chân nhẹ hẫng, ngã sóng soài xuống đất.

Thanh y đồng tử vọt đến như điện xẹt, đưa tay hữu đỡ vai chàng, tay tả rót đầy chung rượu thứ hai, nói:

− Rượu là thứ tốt nhất để giải bệnh tương tư, quên hết sự đời.

Đoạn kề chung rượu vào miệng Lãnh Như Băng.

Chàng đã ú ớ, miệng nửa khép nửa mở, không chịu uống. Nhưng kháng cự được một chút, rồi cũng không còn tự chủ, phải nuốt ừng ực.

Chàng lập tức ngất đi.

Đến khi tỉnh rượu, cảnh vật đã hoàn toàn thay đổi.

Chương 26: Tuyệt Xứ Cầu Sinh

Bảy ngọn cung đăng màu sắc khác nhau tạo thành một hợp quang dịu mắt, một mùi hương dìu dịu phảng phất. Một thanh âm ngọt ngào rót vào tai:

− Lãnh công tử, thỉnh dùng một chén tỉnh tửu thang, nếu công tử bỏ lỡ cơ hội sắp tới trong trạng thái ngất ngư vì rượu, thì sẽ hối tiếc suốt đời.

Lãnh Như Băng còn đang mơ mơ hồ hồ, chưa hiểu người ta nói gì, nhưng ngửi thấy một mùi thơm dễ chịu kề ở miệng, bất giác há miệng nuốt xuống.

Đó là thang giả rượu, nấu từ món cá «Kim tuyến lý ngư». Uống hết thang này, lập tức tỉnh rượu.

Ngoảnh nhìn, chỉ thấy một hồng y thiếu nữ, tóc vấn cao, tay tả cầm chiếc chén không, tay hữu cầm thìa, làn thu ba đang tươi cười nhìn chàng.

Chàng lắc lắc đầu, mơ hồ nhớ lại, vừa rồi được nàng bón cho một thang giã rượu.

Bỗng một thanh âm vọng vào:

− Vị Lãnh công tử đã tỉnh rượu chưa ?

Chàng chưa nhìn thấy người nói là ai, từ đâu thì thiếu nữ đứng bên chàng đã đáp lời:

− Sau khi dùng một chén «Kim tuyến lý ngư», công tử đã tỉnh hẳn.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“«Kim tuyến lý ngư» ư ? Một món cá quí hiếm. Sao lại thết đãi mình trịnh trọng thế ?”.

Chỉ nghe giọng thiếu nữ trong trẻo nói:

− Tỉnh rồi thì bận y phục cho chàng.

Lãnh Như Băng chột dạ:

“Ơ hay, các nàng làm trò gì mà bây giờ lại bảo mặc y phục cho mình ?”.

Hồng y thiếu nữ đáp:

− Tỉ tỉ khỏi bận tâm, chúng tiểu muội sớm đã bận y phục cho chàng rồi.

Có tiếng cười khúc khích, rồi tiếng nói:

− Ta quên mất, đêm nay Tiểu Thúy muội muội chủ trì, nếu ta nhớ đã chẳng bận tâm đa vấn.

Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

− Nói hay, nói hay, tỉ tỉ quá khen, Tiểu Thúy chẳng dám đương.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

“Bọn họ mặc đồ cho mình lúc nào mà mình không hay nhỉ ?” Chàng ngó xuống, quả thấy mình bận bộ y phục màu trắng, mắt chụp mảnh vải màu hồng. Lại thấy nằng nặng trên đầu, đưa tay lên sờ, thấy bị chụp một chiếc mũ từ khi nào không biết.

Đưa mắt nhìn sang hai bên, thấy có nhiều thiếu nữ đều bận y phục trong cung, dưới ánh cung đăng bảy màu, trông rất lạ mắt, chàng chẳng còn hiểu đã xảy ra chuyện gì, bèn hỏi:

− Tiểu Thúy cô nương ...

Hồng y thiếu nữ cười:

− Công tử cứ gọi Tiểu Thúy thôi là được ...

Lãnh Như Băng tiếp:

− Đây là đâu ? Ai thay y phục cho tại hạ vậy ?

Tiểu Thúy cười:

− Thiên hạ tứ xứ đều là nhà, chẳng ai biết đây là nơi nào, công tử cứ coi chuyện vừa qua như một giấc mộng là được.

Lãnh Như Băng đã tỉnh táo hoàn toàn, đột nhiên đứng bật dậy, gỡ chiếc mũ ra khỏi đầu.

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:

− Công tử làm gì vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ muốn bỏ mũ và vải che mặt, khôi phục bản lai diện mục.

Tiểu Thúy nói:

− Không được, tệ chủ nhân sắp tiếp kiến công tử, công tử gỡ bỏ hai thứ đó tức là cự tuyệt chủ nhân, lúc đó đừng trách tệ chủ nhân thất ngôn với công tử.

Lãnh Như Băng nghe vậy thì sững sờ, nghĩ:

“Lời này cũng không sai. Mai Hoa chủ nhân tựa hồ như không muốn gặp ai, nếu ta bỏ lỡ cơ hội này, ngày sau khó còn dịp khác. Hiện thời chưa biết Vương Tích Hương ở đâu, đã gặp Mai Hoa chủ nhân hay chưa ?” Nghĩ xong, đành thong thả ngồi xuống.

Thiếu nữ có tên gọi Tiểu Thúy bỗng cúi sát bên tai chàng nói nhỏ:

− Công tử có dịp được tệ chủ nhân tiếp kiến là hiếm lắm đó, hãy chịu khó đợi một chút nữa thôi.

Lãnh Như Băng bực bội không biết trút vào ai, nghe vậy bèn nói:

− Chủ nhân của các ngươi có phải là người hay không vậy ?

Tiểu Thúy nghiêm mặt lại:

− Công tử nói năng nên cẩn trọng một chút ...

Ngừng giây lát, đoạn nói tiếp:

− Nếu trên thế gian quả có thần thánh, thì tệ chủ nhân đúng là một vị thánh.

Lãnh Như Băng cố nén giận, nghĩ:

“Không hiểu Mai Hoa chủ nhân dùng ma lực gì khống chế thuộc hạ, mà bọn chúng thảy đều tôn kính hắn như vậy ?”.

Bỗng văng vẳng tiếng nhạc nhè nhẹ, Tiểu Thúy nói nho nhỏ bên tai chàng:

− Lãnh công tử, đại giá của tệ chủ nhân đã tới, khi yết kiến, tốt hơn cả công tử nên giữ lễ một chút.

Lúc này cung đăng bỗng nhiên tắt phụt, sảnh đường tối om.

Lãnh Như Băng chửi thầm:

“Giở cái trò quỉ gì thế này không biết ?”.

Bỗng không gian bừng sáng, bốn cung trang thiếu nữ yểu điệu bưng ra một chiếc khay có giá, trên khay cắm một ngọn hồng lạp. Ngọn hồng lạp tỏa sáng khắp sảnh đường.

Tiếp đó tám nữ đồng cầm nhang đang cháy bước ra. Mùi nhang thơm nức, khói nhang mờ mịt. Bốn cung trang thiếu nữ đứng ở bốn góc một chiếc bàn.

Một tiếng nói trong trẻo cất lên:

− Chủ nhân giá lâm !

Ngọn hồng lạp bỗng tắt phụt, một bóng người vút tới.

Mục lực của Lãnh Như Băng rất mạnh, tám bó nhang cháy đỏ đủ rọi sáng cảnh vật, nhưng khói nhang mờ mịt như sương, khiến chàng không thể nhìn rõ diện mạo của người vừa tới đã ngồi xuống chiếc bàn kia là ai.

Chỉ nghe một thanh âm vọng lại:

− Ngươi muốn gặp ta phải không ?

Lãnh Như Băng ngưng mục nhìn về phía phát ra tiếng nói đáp:

− Tại hạ Lãnh Như Băng.

Thanh âm lạnh lùng nói:

− Ta đã biết đại danh.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Cô nương có phải là Mai Hoa chủ nhân ?

Thanh âm lạnh lùng đáp:

− Không sai.

Lãnh Như Băng hắng giọng, cảm thấy có thiên ngôn vạn ngữ dâng lên, nhưng chưa biết nói gì trước. Thanh âm lạnh lùng tiếp:

− Có gì nói mau. Ta không thể chờ lâu !

Lãnh Như Băng muốn hỏi nhiều điều, nhưng điều trọng yếu trước mắt là sự sinh tử an nguy của Vương Tích Hương, bèn hỏi:

− Vị cô nương cùng đi với tại hạ hiện ở đâu ?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

− Nàng hoàn toàn vô sự, bất quá lúc này hai ngươi không thể gặp nhau.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Vì sao ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta tuy coi hai vị như thượng khách, nhưng không thể để hai vị kiến diện, Vương cô nương kia tuy rất thông minh, tiếc rằng khi đánh cuộc, nàng quên không nói rõ điều kiện không được tách ly hai vị.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ chỉ cần biết nàng bình an vô sự là được.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Hiện tại ngươi đã biết rồi đó.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Khó gặp được người này, vậy phải hỏi cho minh bạch mới xong.” Bèn hắng giọng hỏi:

− Người hồi tối mặc áo choàng đen có phải là cô nương hay không ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Là ta đó ! Ngươi chỉ cần biết có một vị Mai Hoa chủ nhân là đủ, khỏi cần biết quá rõ sự tình.

Sau một hồi ứng đáp, Lãnh Như Băng đã nhìn rõ hơn hẳn, chàng thấy người kia mặc bộ y phục sẫm màu, tay mang bao, nhưng mặt không đeo mạng, có thể phân biệt diện mạo vô cùng mỹ lệ, nhưng khói nhang làm cho nó mờ mờ ảo ảo, khó ghi nhớ được.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Ngươi cứ chằm chằm nhìn ta, hẳn đã thấy rõ rồi chứ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Khói nhang thế này, không thể thấy rõ.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Thế là đã quá đủ, ngươi chưa gia nhập Mai Hoa môn hạ, được như thế là đã hi hữu.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Không nói đến chuyện đó cũng được, tại hạ còn mấy điều muốn thỉnh giáo cô nương được chăng ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Nói mau đi. Chúng ta chỉ còn tối đa thời gian khoảng một tuần trà.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Võ lâm đồng đạo thiên hạ có cừu hận gì với cô nương mà cô nương đối phó với họ như vậy ?

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ta đối phó với họ như thế nào ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Cô nương bày tiệc thỉnh anh hùng thiên hạ đến Liệt Phụ Chủng là có dụng tâm gì ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Có nhiều nguyên nhân, nhưng lúc này không có thời gian nói cho ngươi rõ.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Lúc này tại hạ có thân phận gì đây ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Là quí khách.

Lãnh Như Băng nói:

− Đã là quí khách, không biết tại hạ có quyền tự do hành động chăng ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Khả dĩ.

Lãnh Như Băng bỗng đứng dậy nói:

− Tại hạ được khoản đãi, cần đáp lễ cảm tạ.

Đoạn thong thả tiến về phía Mai Hoa chủ nhân.

Tiểu Thúy đứng phía sau liền giơ tay giữ vai chàng nói:

− Nam nữ thụ thụ bất thân, công tử tuy là quí khách, nhưng trước mặt là nữ nhi, há có thể vi phạm lễ tiết.

Lãnh Như Băng cảm thấy bàn tay đặt trên vai kình lực rất mạnh, các ngón tay lại đặt ở ba xứ huyệt đạo, chàng quyết không thể hành động trái ý họ, bèn cười khảy một tiếng, nói:

− Đạo đãi khách của Mai Hoa chủ nhân hóa ra lại vô lễ thế này ư ?

Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm hồi lâu, đoạn nói:

− Tiểu Thúy buông ra, xem y muốn làm gì ?

Tiểu Thúy vâng dạ, buông tay khỏi vai Lãnh Như Băng đáp:

− Tỳ nữ tuân lệnh.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Lãnh Như Băng ta đã dành cho ngươi biệt lệ, nếu ngươi hành động quá phóng túng, vượt khỏi qui phạm môn hạ của Mai Hoa môn, đừng trách ta hết xem ngươi là quí khách.

Lãnh Như Băng điềm nhiên đáp:

− Tại hạ hoàn toàn không phải là thuộc hạ của Mai Hoa Môn các vị, do đó không cần tuân theo qui phạm của các vị.

Đoạn ngầm đề tụ chân khí, nhẹ nhàng đẩy ra một chưởng.

Chưởng thế tuy chậm, nhưng chứa đựng nội kình cực mạnh, chỉ đẩy nhè nhẹ, song âm kình tức thời làn tản khai màn khói nhang mờ mịt, khiến thị giới trở nên thông suốt. Lãnh Như Băng ngưng thần nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng hơi phảng phất sự giận dữ.

Khói nhang đã trở lại mù mịt như cũ.

Lãnh Như Băng nảy ra vô số nghi vấn, nghĩ thầm:

“Khuôn mặt kia phân minh là một nữ nhân, chẳng lẽ Mai Hoa chủ nhân ác độc nọ đúng là một nữ nhân hay sao ? Một nữ nhân thống lĩnh rất nhiều cao thủ võ lâm, lại giấu giếm bản lai diện mục thì

quả là điều khó tưởng tượng. Tiếc thay Vương Tích Hương không có ở đây, nếu không chắc hẳn nàng sẽ lý giải được nghi vấn này.”.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ngươi đã nhìn rõ rồi chứ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tuy thoáng chốc, nhưng cũng đã ghi nhớ được.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ, rồi phúc đáp câu hỏi của ta.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chuyện gì ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Họa phúc là do người ta tự tìm đến, nếu ngươi đáp sai một câu, có thể nguy đến tính mạng, nếu đáp đúng một câu, cũng có thể được ta cung kính tiễn khỏi nơi này. Ngươi chớ vọng động tâm cơ, tùy tiện phán định, hãy sử dụng trí thông minh cho đúng, chỉ cần ngươi cứ thực mà nói, thì dù có bị ta xử tử cũng không phải ân hận.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ được thỉnh đến đây, thân phận quí khách, nếu cô nương trở mặt thành cừu, tại hạ quyết không thúc thủ chịu trói.

Mai Hoa chủ nhân bỗng cười khanh khách:

− Ngươi tưởng võ công của ngươi cao lắm sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Dù chỉ địch nổi một chiêu, tại hạ cũng không run sợ.

Mai Hoa chủ nhân ngẩn người:

− Ngươi thật anh hùng ... Hiện thời ta muốn hỏi ngươi điều này. Nếu hai ta tương phùng ở nơi khác, liệu ngươi có thể nhận ra ta được chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Nếu cũng trang phục như thế này, dĩ nhiên tại hạ có thể nhận ra.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ngươi có biết người được thấy mục diện của ta sẽ phải thế nào hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không biết.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Chỉ có hai con đường khả dĩ tiến thoái. Một là chết, hai là trở thành Mai Hoa môn hạ, tự đánh dấu Mai Hoa tiêu ký.

Lãnh Như Băng xì một tiếng, rút đoản kiếm ra khỏi bao, nói:

− Đại trượng phu quyết làm ngọc, không làm bình đựng ngọc, tại hạ muốn sinh tử một trận.

Mai Hoa chủ nhân cười lạnh, đáp:

− Được. Để ta xem ngươi có đúng là Thiết Đà La Hán hay không ?

Lãnh Như Băng hít một hơi dài, đoản kiếm chỉ xéo ở thế nghênh địch, nói:

− Cứ việc động thủ.

Mai Hoa chủ nhân thong thả đứng dậy, giơ tay bảo thuộc hạ:

− Các ngươi ra hết bên ngoài cho ta.

Bọn thuộc hạ nhất tề thoái lui.

Sau những tiếng bước chân, sảnh đường trở nên u tối và yên tĩnh lạ thường.

Khói nhang tan dần.

Lãnh Như Băng ngưng thần, hoành kiếm, chỉ cần Mai Hoa chủ nhân xuất thủ, chàng sẽ tức thời phản kích. Nào ngờ hồi lâu vẫn không thấy động tịnh gì.

Lòng bàn tay Lãnh Như Băng rơm rớp mồ hôi vì khẩn trương, thân hình đã hơi lung lay. Chàng hỏi:

− Tại sao còn chưa xuất thủ ?

Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng điểm hỏa một ngọn bạch lạp. Sảnh đường mờ tối chợt sáng bừng lên.

Lãnh Như Băng nhìn rõ ràng một khuôn mặt mỹ lệ tuyệt thế vô luân. Mái tóc dài xõa xuống vai, hàng mi cong cong, đôi mắt to tròn, khóe miệng he hé mỉm cười.

Lãnh Như Băng hít một hơi dài, lòng thầm tán thưởng:

“Quả là một giai nhân tuyệt thế !”.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng hỏi:

− Đã nhìn rõ chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Rõ rồi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu ngươi chưa nhìn rõ, thì chết sẽ có sở hận.

Lãnh Như Băng chợt nhớ đến Vương Tích Hương, vị cô nương chỉ còn sống được ba tháng, lẽ ra nên hoan lạc thụ hưởng những ngày quí giá còn lại, nhưng nàng lại dấn thân vào trường hoạt kiếm của võ lâm. Một tấn lòng nghĩa hiệp, một khí phách hào hùng vô song.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân nói:

− Ngươi đã nhìn rõ rồi, vậy từ nay trở đi phải làm thế nào ?

Lãnh Như Băng nói:

− Phải làm thế nào ư ? Tại hạ không biết.

Mai Hoa chủ nhân bỗng chau mày, nói:

− Ngươi hãy ngắm kỹ một lần nữa coi.

Lãnh Như Băng quả nhiên ngẩng đầu nhìn thật kỹ, lần này quả nhiên cảm thấy huyết mạch trong người lưu chuyển dồn dập, toàn bộ mi mục thần thái của nàng toát ra một sức quyến rũ mãnh liệt, bất giác đoản kiếm trong tay chàng từ từ buông xuống.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Hiện tại ngươi minh bạch rồi chứ ?

Lãnh Như Băng như kẻ bị hớp hồn, người ngây ngất, hai mắt mở tròn, bước tới đáp:

− Minh bạch rồi ...

Lửa bùi nhùi tắt phụt, sảnh đường trở nên tối om.

Đang mê loạn thần trí, Lãnh Như Băng đột ngột dừng chân.

Chỉ nghe âm thanh ngọt ngào của Mai Hoa chủ nhân văng vẳng:

− Sao không lại đây ?

Thanh âm ấy tựa hồ có hấp lực đoạt hồn, Lãnh Như Băng cảm thấy xốn xang, bửng lửng, cơ hồ chân tự bước tiếp.

Nhưng cuối cùng chàng đã trấn tĩnh lại.

Một hồi lâu trầm mặc, rồi Mai Hoa chủ nhân nói:

− Không sai, ngươi quả là Thiết Đà La Hán.

Thanh âm dịu ngọt vừa rồi đã được thay bằng giọng lạnh lùng như cũ.

Kỳ thực Lãnh Như Băng như bị một đợt sóng thần lôi cuốn, chỉ muốn ào tới bên nàng. Nếu không phải chàng nhớ đến Vương Tích Hương, thì hẳn là chàng đã chẳng cưỡng nổi sức quyến rũ của tuyệt thế giai nhân này.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Từ khi ta nhập giang hồ đến nay, ngươi là kẻ duy nhất kháng cự nổi khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, ta thán phục định lực ấy của ngươi, nhưng cũng nảy sinh ý muốn giết ngươi.

Lãnh Như Băng đã hồi tỉnh, thong thả đáp:

− Tại hạ tin rằng cô nương có thể giết được tại hạ. Tuy tại hạ luyện võ từ ấu thơ, mười mấy năm không ngừng khổ luyện, dù có bị sát hại, cũng chỉ trách mình học nghệ chưa tinh, tử vong cũng đáng kiếp. Nhưng còn Vương cô nương kia trói gà không chặt, chẳng hề biết một chút võ công, mà giết nàng đi thì quá dễ.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ngươi muốn thỉnh cầu cho nàng ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Giết một người không có sức kháng cự, chẳng xứng chút nào với một nhân vật anh hùng.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Hiện thời các ngươi còn là quí khách của ta, ta có muốn giết các ngươi, cũng chưa phải lúc ...

Ngừng một chút, lại tiếp:

− Tiễn họ rời khỏi nơi này.

Lập tức rậm rịch tiếng cước bộ, tựa hồ có rất nhiều người chạy trong đại sảnh.

Lãnh Như Băng chỉ ngửi thấy mùi thơm thoang thoáng, rồi một giọng nói trong trẻo, tươi cười ở ngay bên tai:

− Tệ chủ nhân ban cho biệt lệ, hạ lệnh tiễn công tử rời khỏi nơi này.

Lãnh Như Băng nghe thanh âm rất quen thuộc, liền hỏi:

− Tiểu Thúy phải không ?

Người kia đáp:

− Lãnh công tử có trí nhớ rất tốt.

Lãnh Như Băng nói:

− Lần này tại hạ thoát chết, còn vị Vương cô nương ...

Tiểu Thúy nói:

− Tệ chủ nhân nói sao làm vậy, đã đáp ứng để hai vị rời khỏi nơi này, Lãnh công tử cứ an tâm.

Hai tay giơ ra một mảnh vải đen, nói:

− Khi đưa tiễn hai vị, cần phải bịt mắt, không biết ý công tử thế nào ?

Lãnh Như Băng nghĩ một chút, đáp:

− Thỉnh cô nương cứ việc.

Tiểu Thúy băng vải bịt mắt chàng, nói:

− Tiểu nữ sẽ đưa công tử rời khỏi đây.

Lãnh Như Băng hỏi luôn:

− Còn vị Vương cô nương ?

Tiểu Thúy cười:

− Tình lang chẳng quan tâm đến sinh tử của mình, chỉ lo cho sự an nguy của người ngọc, Vương cô nương quả có phúc lớn.

Lãnh Như Băng chẳng buồn giải thích, cũng không tái vấn, để Tiểu Thúy dắt đi.

Chỉ cảm thấy càng lúc càng nhanh, dã phong quạt vào mặt, tựa hồ đã ra nơi hoang dã.

Chừng ăn xong một bữa cơm, Tiểu Thúy bỗng dừng lại nói:

− Đến nơi rồi. Bảo kiếm ở bên cạnh công tử đó. Tiểu nữ cáo biệt.

Câu cuối cùng, thanh âm đã ở xa mấy trượng.

Lãnh Như Băng gỡ mảnh vải bịt mắt ra.

Ngẩng nhìn sắc trời, tinh tú chỉ còn lác đác, chân trời phía đông đã rạng sáng. Xa xa chỉ thấy một bóng đen ẩn hiện khuất dần.

Lãnh Như Băng thầm tán thưởng thân pháp khinh công tuyệt luân của Tiểu Thúy, nghĩ:

“Thân pháp như vậy mà chỉ là tỳ nữ của Mai Hoa chủ nhân. Còn chủ nhân kiều diễm, có hấp lực đoạt hồn kia đã chiêu mộ được vô số cao thủ võ lâm làm nanh vuốt cho ả ...”.

Bỗng nghe có thanh âm nho nhỏ như tiếng gọi ai. Lãnh Như Băng chợt nghĩ đến Vương Tích Hương.

Ngoảnh nhìn quanh, quả nhiên thấy một thiếu nữ bị bịt mắt đang ngồi dựa vào một gốc đại thụ. Lãnh Như Băng vội chạy đến:

− Vương cô nương, muội ...

Người kia chính là Vương Tích Hương. Nàng thở dài nhè nhẹ, nói:

− Không sao, mau gỡ băng bịt mắt cho muội.

Lãnh Như Băng lấy làm kỳ quái, nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ ngay vải bịt mắt mà nàng cũng không đủ sức gỡ ra ?”.

Dưới ánh ban mai, chỉ thấy sắc diện nàng xanh nhợt không một giọt máu, ánh mắt đờ đẫn cực kỳ mệt mỏi. Nàng hít một hơi dài, lắc đầu nói:

− Một nữ nhân quá lợi hại.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Muội đã thấy Mai Hoa chủ nhân ?

Vương Tích Hương đáp:

− Thấy rồi, đáng tiếc khi đó thể lực của muội đã hết chi trì nổi, nên không cách gì biết thêm được nội tình.

Lãnh Như Băng nói:

− Muội mệt quá rồi, chúng ta trở lại kỳ trận nghỉ ngơi đôi chút hẵng hay.

Vương Tích Hương nói:

− Không kịp nữa. Chỉ còn vài giờ là đến chính ngọ, chúng ta đâu có thể nghỉ ngơi.

Nàng thong thả lấy ra hai cây kim trâm, nói:

− Hãy châm giùm vào huyệt «Trung đình» và «Cự khuyết» trên mạch Nhâm của muội, chúng ta chỉ còn rất ít thời gian.

Tay cầm kim của nàng run run, tựa hồ hai cây kim quá nặng.

Lãnh Như Băng hơi do dự, nhận kim châm vào hai huyệt «Trung đình» và «Cự khuyết» cho nàng.

Vương Tích Hương tức thời phấn chấn hẳn lên, hai má đã phơn phớt hồng, nàng cười nói:

− Mai Hoa chủ nhân thả chúng ta ra trước vài giờ, hẳn cho rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại, chúng ta không thể bố trí lực lượng kháng cự mụ ta.

Lãnh Như Băng rụt rè nói:

− Mai Hoa chủ nhân đích xác là một nhân vật không dễ kháng cự.

Đôi mắt sáng của Vương Tích Hương chợt có ánh lạ, nàng cười hỏi:

− Huynh nói đến võ công hay là sắc đẹp của mụ ta ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Huynh nói đến võ công của mụ ta, tuy mụ ta rất mỹ lệ, nhưng lại giữ kín bản lai diện mục đến mức dị thường ...

Vương Tích Hương cười:

− Huynh đã nhìn thấy chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Thấy rồi. Ôi, một khuôn mặt có hấp lực phi thường, huynh cơ hồ bị mụ ta hớp hồn đó.

Vương Tích Hương nói:

− Hãy kể tỉ mỉ cho muội biết, muội biết nhiều thêm phần nào về mụ ta, thì chúng ta thêm phần thắng chừng ấy ...

Ngừng một chút, nói tiếp:

− Huynh đừng giấu gì cả, kể càng tường tận, chính xác càng tốt. Sai một ly là đi một dặm đó.

Lãnh Như Băng cười cười:

− Huynh không giấu giếm đâu.

Đoạn đem tất cả những gì đã trải qua mà kể lại thật tường tận.

Vương Tích Hương chăm chú lắng nghe chàng kể xong mới thở dài nhè nhẹ nói:

− Mụ ta quá tự phụ.

Lãnh Như Băng nói:

− Huynh tuy chưa thấy qua võ công của mụ ta, cũng chưa dám khẳng định hắc y nhân động thủ với huynh lúc đầu có phải là mụ ta hay không, nhưng qua võ công của Tiểu Thúy có thể đoán rằng tất nhiên mụ ta thân hoài tuyệt kỹ, nếu mụ ta không có võ công siêu quần, há có thể thống lĩnh vô số cao thủ ?

Vương Tích Hương nói:

− Mụ ta mỹ lệ, nhưng cũng không thể khiến người ta vừa nhìn đã bị hớp hồn.

Chắc đấy là một loại mê hồn đại pháp. Những kẻ tôn sùng mụ ta, sẵn sàng xả thân cho mụ ta có lẽ đều là bị mỹ sắc của mụ ta sở cảm.

Lãnh Như Băng nói:

− Muội đã nhìn thấy mặt mụ ta chưa ?

− Chưa, có lẽ muội cũng là nữ nhi, nên mụ ta không cho thấy bản lai diện mục.

Lãnh Như Băng thở dài:

− Thuộc hạ của mụ ta vừa nhiều, vừa là cao thủ, phía chúng ta chỉ có vài người, làm sao kháng cự nổi, huống hồ thời gian còn quá ngắn ngủi, huynh mới ra giang hồ chưa lâu, uy danh chưa có, dù cố uốn ba tấc lưỡi, chỉ e anh hùng thiên hạ chẳng mấy ai tin cho.

Vương Tích Hương thong thả đứng dậy cười:

− Chúng ta đã không địch nổi mụ ta, chỉ còn cách thúc thủ đầu hàng ...

Nàng sửa lại tóc, tiếp:

− Mụ ta đã chịu thả chúng ta ra, nếu lúc này chúng ta rời khỏi đấu trường, mai danh ẩn tích, không đối đầu với mụ ta, thì sẽ bảo toàn được tính mạng.

Lãnh Như Băng nói:

− Muội chính nên làm như vậy, muội thân thể hư nhược, chẳng nên dấn thân vào dòng nước xoáy.

Vương Tích Hương hỏi:

− Còn huynh ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Huynh đã vào chốn giang hồ, sẽ đem hết khả năng quyết chiến với bọn chúng một phen.

Vương Tích Hương cười:

− Biết không địch nổi mà còn dốc toàn lực quyết chiến, dũng khí của huynh tuy đáng phục, nhưng chỉ là cái dũng của kẻ thất phu.

Lãnh Như Băng đáp:

− Nhưng ngoài việc đó ra, huynh chưa nghĩ được cách nào hơn.

Vương Tích Hương cười, điềm nhiên bước đi trước.

Lãnh Như Băng nhìn tứ phía, chắc hẳn hai người đang ở gần Liệt Phụ Chủng.

Chỉ thấy Vương Tích Hương hai tay kéo ống quần, chạy rất nhanh vào Liệt Phụ Chủng.

Lãnh Như Băng chạy theo hỏi:

− Muội làm gì vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

− Phải xem Hứa lão tiền bối thế nào, tiện thể xem kỳ trận có còn nguyên vẹn hay không ?

Lúc này thái dương đã mọc, Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn về phía trước, bỗng sững sờ cả người. Kỳ trận mất hút, ngay cả tòa nhà mồ cũng vậy.

Thì ra tứ bề củi khô chất cao ngất, hơn nữa lại khá ngay ngắn, che lấp hết cả tầm mắt.

Lãnh Như Băng nhẩm tính, số củi tối thiểu cũng vài ngàn bó, phải hàng trăm người chất suốt đêm mới được thế kia, hơn nữa quanh đây vài dặm chẳng có một hộ nhân gia, chẳng hiểu Mai Hoa chủ nhân điều động lực lượng như thế nào mà trong một đêm đã làm được như vậy. Thật dị thường.

Bỗng từ trong đống củi có hai hắc y nhân sánh vai nhau bước ra, nói:

− Thỉnh nhị vị nhập trận theo lối này.

Hai gã này y phục kỳ dị, cũng choàng che kín từ đầu xuống chân, chỉ lộ ra cặp mắt.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Chui vào đống lửa, khác gì tự chui vào lưới”. Đang nghĩ, Vương Tích Hương đã cúi khom lưng bước vào, chàng đành làm theo.

Đống củi xếp thành hàng, chừa ra một lối đi hẹp chừng hai ba thước, đủ chỗ cho hai người sánh vai nhau. Quẹo chừng bốn, năm lần đi cả thảy sáu bảy trượng mới đến vòng ngoài của kỳ trận.

Vương Tích Hương bỗng dừng bước, nói:

− Hứa lão tiền bối bị người điểm huyệt, huynh giải huyệt cho Hứa lão sau đó đưa Hứa lão vào kỳ trận. Lúc này tình thế khẩn cấp, bọn chúng có thể phóng hỏa thiêu chết chúng ta bất cứ lúc nào.

Lãnh Như Băng đảo mắt, thấy Hứa Sĩ Công đang nằm ngửa ở ngoài kỳ trận, quả bị người điểm huyệt, chàng bèn ngầm vận nội lực, thi triển thủ pháp «Thôi Cung Quá Huyệt», day day vào huyệt đạo của lão Hứa.

Hứa Sĩ Công hít một hơi dài, mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn Lãnh Như Băng hồi lâu, rồi lắc đầu, nói:

− Hỏng rồi, hỏng rồi ! Lão Hầu nhi lần này thật phải gác kiếm.

Vương Tích Hương nói:

− Lão tiền bối đừng thất vọng, chúng ta vào trong kỳ trận hẵng hay.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tố Mai, Hoàng Cúc đều bị ...

Lãnh Như Băng biến sắc:

− Bị làm sao ?

Vương Tích Hương hỏi:

− Bị bọn chúng bắt đi phải không ?

Hứa Sĩ Công đứng dậy đáp:

− Đúng thế. Hai cô nương ấy đã bị hai gã Hồng y nhân bắt đi, lão phu bất tài, không bảo hộ được họ.

Vương Tích Hương nói:

− Chúng ta vào trong trận đã.

Kỳ trận vẫn như cũ, trừ việc bị củi chất cao ngất xung quanh, còn mọi thứ vẫn nguyên vẹn. Chu vi của kỳ trận khoảng bốn trượng, đêm qua thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đã chất củi vây xung quanh, vừa dày vừa cao, tới mức ánh dương quang không lọt vào được bên trong.

Lãnh Như Băng nhìn tứ phía, nói:

− Củi cao chất ngất thế kia, nếu không xếp chắc, chỉ cần đổ xuống thì chúng ta không chết cũng thụ trọng thương.

Hứa Sĩ Công nói:

− Trước mắt chỉ còn cách duy nhất là chúng ta tức thời xông ra.

Vương Tích Hương nói:

− Củi cỏ khô là vật dễ cháy dị thường, khi phóng hỏa sẽ tạo thành bức tường lửa, Mai Hoa chủ nhân lại sớm phòng bị chúng ta phá vây, nên để sẵn thông lộ quanh co khúc khuỷu để ta hết bề thoát chết.

Hứa Sĩ Công thở dài, tiếp:

− Lão phu vừa già vừa ốm thế này, có chết cũng không sao, nhưng hai vị đang tuổi thanh xuân, phải chết cháy thì thật đáng tiếc.

Vương Tích Hương nói:

− Nếu chúng định giết chúng ta, thì chẳng cần gì tốn công nhọc sức dựng lên công trình thế kia. Chúng làm vậy chỉ để đe dọa mà thôi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đe dọa chúng ta để làm gì chứ ?

Vương Tích Hương mỉm cười:

− Bởi vì Mai Hoa chủ nhân rất coi trọng chúng ta mới tốn công phí sức như vậy.

Lời chưa dứt, họ đã vào đến giữa trận.

Vương Tích Hương từ từ ngồi xuống, nói:

− Mai Hoa chủ nhân không muốn chúng ta tham gia vào chuyện thị phi hôm nay, phá hoại dự mưu của thị. Bắt hai tì nữ, chất củi vây quanh như thế chỉ là để đe dọa chúng ta thôi.

Lãnh Như Băng nói:

− Căn cứ tình cảnh đêm qua mà luận, nếu Mai Hoa chủ nhân muốn sát hại chúng ta, thật chẳng có gì là khó, đâu cần tốn phí công sức thế kia.

Vương Tích Hương nói:

− Đêm qua tuy Mai Hoa chủ nhân toàn thắng, sinh mệnh của chúng ta nằm trong tay y thị, nhưng muội nghĩ rằng y thị cũng rất không an tâm.

Lãnh Như Băng nói:

− Vì sao ?

Vương Tích Hương cười:

− Rất đơn giản, Mai Hoa chủ nhân được thuộc hạ bẩm báo, coi chúng ta là kình địch, nhưng sau khi gặp, thấy chúng ta đầy khiếm khuyết, kết quả đánh cuộc lại thấy chúng ta rất cao minh, ưu tú hơn y thị về trí tuệ, không ngờ cuối cùng muội lại chưa hề tập võ, khi muội rút kim trâm ra khỏi huyệt đạo lập tức ngất đi.

Lúc ấy tuy muội không biết Mai Hoa chủ nhân làm những gì, nhưng ắt là y thị ngầm thử võ công của muội, thấy muội quả tình không hề biết võ công, thì một là do chính thị đã ước định, hai là thấy chúng ta cũng chẳng có tác dụng gì lắm, nếu muốn giết chúng ta dễ như trở bàn tay, nên mới thả chúng ta đi ...

Nàng hít một hơi dài, cười nói:

− Có lẽ hiện tại y thị đang hối tiếc.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Làm sao muội biết như vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân không hối tiếc, thì đã chẳng phái người giám sát chúng ta.

Lãnh Như Băng nói:

− Muội nhìn thấy bọn giám sát ư ?

Vương Tích Hương cười:

− Thấy chứ. Mai Hoa chủ nhân thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời. Khi muội ngất đi, y thị thử nghiệm chán chê, phát hiện muội không hề giả bộ, nhớ lại lúc bị bại một chiêu ở sảnh đường, trong lòng y thị liền hoàn toàn không phục.

Nhưng Mai Hoa chủ nhân tài năng hơn người, muốn thả chúng ta để dò tìm bí mật.

Ban nãy, khi muội nhờ huynh châm kim vào huyệt để tỉnh táo và phục sức, bí mật ấy đã bị những kẻ phái đi ngấm ngầm giám sát nhìn thấy rồi.

Lãnh Như Băng thở dài:

− Lẽ ra huynh phải nghĩ đến điều đó.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

− Huynh đừng tự trách làm gì, việc bị Mai Hoa chủ nhân nhìn thấy có khi lại hóa hay.

Lãnh Như Băng nói:

− Điều này thì huynh không hiểu nổi.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão phu càng nghe càng hồ đồ.

Vương Tích Hương nói:

− Mai Hoa chủ nhân tài trí siêu nhân, có lẽ còn hơn cả muội. Cũng có thể muội suy luận không đúng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Đối với tài năng liệu sự như thần của cô nương, lão phu phục sát đất, cô nương không cần khiêm tốn.

Vương Tích Hương nói:

− Mai Hoa chủ nhân vô cùng tự phụ, khi thấy muội dùng kim trâm cắm vào huyệt đạo, tất sẽ tập trung tinh thần suy nghĩ xem tại sao lại như vậy. Y thị càng phân tâm bao nhiêu, những người tham gia đại hội trưa nay càng thêm cơ hội sống sót bấy nhiêu.

Lãnh Như Băng nói:

− Mai Hoa chủ nhân có thể tạm thời không nghĩ đến chuyện này, thì sao ?

Vương Tích Hương nói:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân cao minh hơn muội mười lần, y thị có thể không thèm nghĩ đến, nếu thua kém muội mười lần, y thị cũng sẽ không nghĩ đến làm gì.

Nhưng muội cho rằng lúc này y thị chính đang dành toàn bộ tâm cơ nghĩ đến việc đó ...

Nàng dừng lời, nhìn hai người một lượt, tiếp:

− Sự tình này cùng khả dĩ có hai kết quả, khiến muội chưa thể phán đoán chính xác, những mong hai vị dùng tài trí tương trợ.

Hứa Sĩ Công vuốt chòm râu dê, nói:

− Nếu về kinh nghiệm giang hồ, thì lão phu có thể đóng góp với cô nương đôi chút kiến văn.

Lãnh Như Băng nói:

− Không biết là hai kết quả gì ?

Vương Tích Hương đáp:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân tinh thông y lý, sẽ đoán biết được phương pháp châm cứu. Phương pháp này không có trong võ công, dù y thị tận thông võ công thiên hạ, cũng chịu không biết vận dụng phương pháp ấy vào võ công như thế nào.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Còn kết quả thứ hai ?

Vương Tích Hương đáp:

− Giả tưởng rằng Mai Hoa chủ nhân không thông y lý, nhưng bình nhật vẫn tự cao tự đại, lâu dần thành tính kiêu ngạo, quyết không chịu thừa nhận thất bại, tất sẽ nghĩ ra một lý do khác để duy trì lòng tự tôn của mình.

Lãnh Như Băng nói:

− Mai Hoa chủ nhân có thể nghĩ ra lý do gì ?

Vương Tích Hương đáp:

− Y thị sẽ coi mình là thông minh hơn, nghĩ rằng chúng ta cố ý bày trò châm huyệt giả bộ để y thị nhìn thấy.

Hứa Sĩ Công nói:

− Có lý, có lý lắm.

Vương Tích Hương thở một hơi dài, nói:

− Nếu đúng như vậy, thì mọi người chúng ta ở trong cảnh ngộ rất nguy hiểm.

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên, vỗ vỗ tay vào đầu:

− Cô nương nói vậy khiến lão phu lại thêm hồ đồ, nếu Mai Hoa chủ nhân tưởng lầm rằng cô nương giả bộ như vậy, chứ không hiểu rõ nội tình, thì chẳng phải là càng hay hơn sao ?

Vương Tích Hương nói:

− Hay nhất là Mai Hoa chủ nhân hiểu y lý một chút, nhưng không hiểu được phương pháp châm cứu của muội đến cùng, nhất định y thị sẽ dốc tâm lực suy nghĩ tìm hiểu nó, như thế anh hùng thiên hạ có thêm sinh cơ, còn nếu y thị tưởng lầm là chúng ta giả bộ châm huyệt, y thị sẽ coi thường, rồi dốc tâm lực vào mưu chước hãm hại anh hùng thiên hạ dự đại hội.

Hứa Sĩ Công tán thưởng:

− Tài năng của cô nương thật phi thường, lão phu bái phục, bái phục.

Lãnh Như Băng nói:

− Huynh có một điều chưa hiểu, muốn thỉnh giáo muội.

Vương Tích Hương đáp:

− Muội biết, huynh định hỏi vì sao chúng ta tự chui vào lưới, tức là vào trong kỳ trận này chứ gì ?

Lãnh Như Băng nói:

− Huynh đúng là đang định hỏi như vậy.

Vương Tích Hương đáp:

− Nguyên nhân rất đơn giản, Mai Hoa chủ nhân tưởng lầm chúng ta đã chui vào tuyệt đạo, ắt sẽ không đề phòng thêm với chúng ta nữa ...

Lãnh Như Băng nói:

− Lúc này chúng ta thực sự đã lâm vào tuyệt địa, còn tưởng lầm gì nữa.

Vương Tích Hương nói:

− Thế mới gọi là lâm tuyệt xứ để cầu sinh, xem ra chúng ta chui vào đây còn có nhiều sinh cơ hơn hẳn ở bên ngoài đó.

Hứa Sĩ Công hỏi:

− Cô nương chắc đã có kế sách trong đầu ?

Vương Tích Hương đáp:

− Tuy có, nhưng không dám chắc hoàn toàn.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thân lâm tuyệt địa, sinh cơ chẳng có, vậy mà nàng nói mạnh miệng như thế, để xem nàng có kế sách gì ?”.

Hứa Sĩ Công nói:

− Tình hình khẩn cấp, cô nương có cao kiến gì, hãy nói ngay cho lão phu nghe coi ?

Vương Tích Hương nói:

− Chúng ta sẽ phóng hỏa trước bọn chúng, thiêu cháy bức thành củi kia.

Lãnh Như Băng nói:

− Phóng hỏa tự thiêu ?

Vương Tích Hương đáp:

− Nếu không, sao gọi là lâm tử địa để cầu sinh ?

Hứa Sĩ Công nhìn bốn phía, nói:

− Bức thành củi khô kia rất dễ bén lửa, hỏa thế sẽ khủng khiếp lắm, khả năng thoát ra hầu như không có một phần ...

Vương Tích Hương cười:

− Hai vị chỉ thấy một, không biết hai. Nếu chúng ta sớm leo lên trên nóc đống củi, hỏa thế mới bén thì ta đã nhảy ra bên ngoài, nấp vào trong cỏ rậm. Bọn thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân ở tứ phía thấy hỏa phát sẽ hoảng loạn trước, còn bụng dạ đâu để ý đến chúng ta, huống hồ lửa bốc lên sẽ khiến anh hùng thiên hạ dự hội cảnh giác thêm mấy phần ...

Nàng hít một hơi dài, nói tiếp:

− Nếu ta lại bắt sống được ba kẻ đang quan sát chúng ta, lấy y phục của chúng, ném chúng vào lửa thiêu thế thân cho chúng ta thì càng hay.

Lãnh Như Băng nói:

− Huynh minh bạch rồi, ba chúng ta khoác y phục của chúng, trà trộn vào hàng ngũ của chúng …

Vương Tích Hương cười:

− Đúng vậy ! Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều bịt mặt bằng vải đen để che giấu thân phận, ta càng dễ lọt qua tai mắt của chúng.

Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn nóc bức thành củi khô, ước lượng khinh công của mình có thể vọt lên được tới đó, bèn nói:

− Vậy chúng ta cứ y lời muội mà làm.

Ba người ra gần bức thành củi. Lãnh Như Băng ngầm đề tụ chân khí, nhún chân búng mình lên, tay vịn lấy một thanh củi hơi chìa ra mà vọt lên tiếp.

Vương Tích Hương nói:

− Huynh phải cẩn thận, chú ý những cây cổ thụ ở bốn phía, e rằng Mai Hoa chủ nhân đã bố trí thuộc hạ giám sát chúng ta đó.

Lãnh Như Băng gật đầu, tay rút đoản kiếm, khe khẽ chặt củi tạo thành một chỗ nấp trên mặt thành củi. Kiếm của chàng vô cùng sắc bén, chặt vào đao kiếm khác còn đứt, huống hồ chặt vào củi. Chỉ cần ấn nhẹ một cái, củi đã gãy rời từng đoạn.

Vương Tích Hương cười:

− Thành củi kiên cố đấy, không sợ sụt đâu.

Đoạn bảo Hứa Sĩ Công:

− Nào, ta phóng hỏa bông thôi.

Hứa Sĩ Công ngơ ngác, nghĩ:

“Phóng hỏa bông là cái quái gì ? Nữ oa nhi này nói khó hiểu quá !”.

Chỉ thấy Vương Tích Hương vun vun cỏ khô rất dễ bén lửa vào một đống, cười bảo Hứa Sĩ Công:

− Lão tiền bối xé cho một vạt áo đưa đây.

Hứa Sĩ Công ngẩn người, xé vạt áo đưa cho nàng, nàng cuộn thành ba sợi dây bằng vải, lại nói:

− Lão tiền bối có bùi nhùi chứ ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Vật bất ly thân của dân giang hồ, sao lại không có !

Liền đưa bùi nhùi cho nàng.

Nàng châm bùi nhùi, cho bén vào ba sợi dây vải, đoạn tắt bùi nhùi đi, dúi một đầu dây chưa cháy vào đống cỏ khô kia, cười nói:

− Khoảng một giờ nữa lửa mới bén đến đống cỏ.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cô nương không bôn tẩu giang hồ, sao lại lão luyện đến thế, hơn cả lão hủ này ?

Vương Tích Hương đáp:

− Chưa hết đâu. Lão tiền bối hãy mang cỏ tươi lại đây.

Hứa Sĩ Công biết nàng tâm kế đa đoan, không hỏi thêm, lấy cỏ héo và tươi mang lại thành một đống. Vương Tích Hương nói:

− Nhét cành khô vào đống cỏ tươi, chất một ít cỏ khô xung quanh, rồi châm lửa.

Hứa Sĩ Công y lời mà làm, lửa cháy, gặp cỏ tươi, khói bốc lên mỗi lúc một nhiều. Hứa Sĩ Công nói:

− Đơn giản thế này mà lão hủ không nghĩ ra.

Lúc này, Lãnh Như Băng đã tạo xong một chỗ nấp trên mặt bức thành củi.

Chàng thả sợi dây tết bằng ống tay áo xuống để kéo Vương Tích Hương lên trước.

Hứa Sĩ Công nắm một đầu dây, dễ dàng mượn lực vọt lên.

Vương Tích Hương đã bị khói mù mịt làm chảy nước mắt, nàng ngả đầu vào ngực Lãnh Như Băng, nói:

− Huynh thử ló đầu lên coi xem, nếu thấy khói đã đủ che chắn, thì chúng ta thoát ra thôi, muội khó thở lắm rồi.

Lãnh Như Băng ló đầu lên, thấy khói đã mù mịt bốc lên xung quanh, bèn nói:

− Ra được rồi !

Đoạn cắp Vương Tích Hương vọt ra phía bên ngoài. Bên ngoài là bãi cỏ rậm chạy đến sát Liệt Phụ Chủng. Ba người lách cỏ rậm mà tiến về phía đó. Được một quãng, họ dừng lại, nấp vào một bụi cỏ cao.

Vương Tích Hương thở một hơi dài, bảo Lãnh Như Băng:

− Huynh coi thử, xem có ai nhìn thấy chúng ta hay không ?

Lãnh Như Băng ló đầu ra quan sát, chỉ thấy mười mấy hắc y nhân chạy hối hả loanh quanh gần bức thành củi khô, chẳng biết làm gì. Vương Tích Hương hỏi:

− Thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Có nhiều người chạy quanh bức thành củi khô, chẳng hiểu định làm gì ?

Vương Tích Hương thở phào, nói:

− Càng hay, chúng không nhìn thấy chúng ta vì mảnh vải đen che mặt hạn chế thị tuyến, lại bị khói xông mù mịt. Ôi, thế sự là vậy, có lợi tất có hại. Mai Hoa chủ nhân bắt thuộc hạ che mặt để giấu bản lai diện mục, cũng để thêm phần nguy dị, nhưng lại bị chúng ta lợi dụng điểm đó mà thoát khỏi tai mắt của chúng.

Hiện thời còn một việc trọng yếu là phải bắt sống ba tên trong bọn chúng.

Chương 27: Quần Hùng Dự Hội

Lãnh Như Băng nói:

− Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều thuộc hàng võ công cao cường, bắt sống chúng đâu phải chuyện dễ ?

Vương Tích Hương mỉm cười:

− Huynh có biết dùng ám khí chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Biết, nhưng phóng không trúng thì chẳng lộ diện hay sao ?

Vương Tích Hương nói:

− Muội sẽ dạy huynh một thủ pháp ám khí lợi hại.

Lãnh Như Băng đã biết tài năng của nàng, bèn hỏi:

− Thủ pháp thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

− «Kim Trâm Đả Huyệt Pháp».

Đoạn lấy mấy cây kim trâm, ướm ướm vào mấy chỗ huyệt đạo trên người, rồi nói:

− Huynh phóng kim trâm đi, nếu trúng huyệt, địch nhân sẽ lập tức ngất lịm, bắt sống y chẳng tốn chút sức lực nào. Nếu cần, rút kim ra lại tỉnh liền ...

Lãnh Như Băng nói:

− Chỉ e thủ pháp của huynh không được chuẩn xác.

Vương Tích Hương nói:

− Thì cứ thử trước xem sao !

Đoạn đưa kim trâm cho chàng. Lãnh Như Băng nhận kim, nói:

− Thử như thế nào đây ?

Vương Tích Hương nhắm mắt, nói:

− Thử trên người muội đây này.

Hứa Sĩ Công nói:

− Không được, hãy thử trên thân mình của lão hủ.

Lãnh Như Băng cau mày:

− Chỉ e thủ pháp của tiểu đệ không chuẩn xác, đả thương Hứa huynh thì nguy.

Hứa Sĩ Công cười:

− Không sao, lão hủ tự tin chịu đựng được một kim.

Vương Tích Hương mỉm cười:

− Xuất thủ mau đi, thời gian đâu còn nhiều.

Đoạn nàng hướng dẫn thủ pháp dùng kình lực búng kim cho Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nói:

− Hứa huynh chuẩn bị này ...

Hứa Sĩ Công đáp:

− Cứ ...

Lời chưa dứt, đã ngã ngay xuống đất.

Vương Tích Hương cười:

− Thủ pháp rất chuẩn, đủ đối phó với địch nhân.

Lãnh Như Băng rút kim khỏi người Hứa Sĩ Công, nói:

− Cự ly ngắn, Hứa huynh lại ngồi bất động.

Vương Tích Hương tiếp:

− Huynh đừng e ngại, cứ nấp một chỗ mà ngầm phóng kim trúng đích là được.

Hứa Sĩ Công sau khi rút kim ra đã tỉnh dậy, liền tiếp:

− Địch đông, ta có một mình, thâm hãm trùng vây, Lãnh đệ đừng để ý đến tiểu tiết, ở đây chẳng cần bàn đến sự quang minh chính đại.

Lãnh Như Băng đáp:

− Được ! Thỉnh Hứa huynh bảo hộ Vương cô nương, nếu sau nửa giờ tiểu đệ không trở lại, Hứa huynh cũng đừng tham gia đại hội nữa, chờ sau khi tan hội hãy bảo hộ Vương cô nương rời khỏi hiểm địa này.

Vương Tích Hương nói:

− Huynh cứ y theo thủ pháp ấy mà làm, bảo đảm bách phát bách trúng. Đó là thủ pháp ám khí độc nhất vô nhị trên thế gian, sau khi huynh đem y phục về đây, muội sẽ truyền cho huynh thêm hai thủ pháp nữa, thì huynh sẽ là người độc nhất trong thiên hạ nắm được ám khí tuyệt học.

Lãnh Như Băng mỉm cười, lao vút đi.

Vương Tích Hương bảo Hứa Sĩ Công:

− Lão tiền bối bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, hẳn có võ công kinh nhân.

Hứa Sĩ Công đáp:

− Nói ra thật hổ thẹn, người ta bảo thiếu niên anh hùng, lão nhân vô dụng.

Vương Tích Hương nói:

− Cũng có câu «Gừng càng già càng cay», lão tiền bối đừng quá khiêm nhường.

Hứa Sĩ Công nói:

− Lão hủ hoàn toàn thành thực.

Vương Tích Hương nói:

− Đã vậy, để tiểu nữ truyền cho Hứa lão ba chiêu võ công được chăng ?

Hứa Sĩ Công đáp:

− Đâu dám phiền cô nương.

Vương Tích Hương nói:

− Đừng khách khí, nhân lúc chờ Lãnh huynh trở về ... Võ công này tuy chỉ gồm ba chiêu, nhưng uy lực mạnh mẽ dị thường, gọi là «Phá Sơn Tam Thức».

Hứa Sĩ Công ngạc nhiên:

− «Phá Sơn Tam Thức» ?

Vương Tích Hương nói:

− Đúng thế. Năm xưa có một vị cao tăng thân hoài tuyệt học, bị người ám toán nhốt vào trong sơn động. Nào ngờ vị cao tăng ấy tự trị lành thương thế, phá động mà ra. Cửa động bị chắn bởi khối nham thạch ngàn cân, vị cao tăng dùng ba chiêu mà thoát ra, nên mới gọi là «Phá Sơn Tam Thức».

Hứa Sĩ Công nói:

− Dường như lão phu cũng từng nghe nhắc qua sự tích ấy. Vị đại sư cao tăng kia pháp hiệu là gì ?

Vương Tích Hương nói:

− Lúc này không còn nhiều thời gian, cần truyền thụ cho lão tiền bối trước đã. Nếu lão tiền bối muốn nghe, tiểu nữ biết rất nhiều sự tích võ lâm, sau này sẽ kể cũng chưa muộn.

Nàng hít một hơi dài, nói luôn:

− Yếu quyết tối đại của «Phá Sơn Tam Thức» là dồn công lực toàn thân vào tay mà phách không một chưởng ...

Hứa Sĩ Công đột nhiên giơ ngón tay lên miệng, vận khí chuẩn bị nghênh địch.

Thì ra có một hắc y nhân vội vã chạy qua gần chỗ hai người, tiến về phía tòa nhà mồ.

Thấy hắc y nhân đã đi xa, Vương Tích Hương tựa hồ muốn gấp truyền «Phá Sơn Tam Thức» cho lão Hứa, liền nói tiếp luôn:

− Mỗi người luyện võ đều biết vận khí hành lực, hãy dồn nội lực toàn thân, tập trung ở cánh tay, bàn tay, nhưng sự thực thì nội kình tập trung ở đó rất có hạn.

Điểm khác biệt của «Phá Sơn Tam Thức» này là ở chỗ có thể dùng tiềm lực nội thân mà dồn hết vào chưởng lực khi phát xuất. Do đó uy lực cực kỳ mãnh liệt.

Hiện tại tiểu nữ phải truyền thụ cho Hứa lão phương pháp «Điều Nguyên Hóa Lực», sau đó sẽ đến

chiêu thuật xuất thủ.

Hứa Sĩ Công sớm biết tài năng của nàng, lập tức không chút nghi ngờ, nghiêm trang nói:

− Lão hủ cung kính thụ giáo.

Vương Tích Hương cũng không khiêm nhường, mỉm cười, bắt đầu truyền thụ nội công tâm pháp «Điều Nguyên Hóa Lực».

Môn võ công uyên bác, kỳ dị này có cách vận khí hành lực khác hẳn thường quy, nhằm phát xuất tiềm năng của sinh mệnh. Vương Tích Hương biết rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không nên giảng tường tận lý thuyết, mà chỉ cần truyền thụ thực dụng pháp môn thì hơn.

Hứa Sĩ Công tuy thua Lãnh Như Băng về tài trí, khả năng tiếp thu, nhưng đã xông xáo giang hồ mấy chục năm, kiến văn quảng bác, có thể lấy kinh nghiệm phong phú bù cho sự hạn chế về tài trí.

Vương Tích Hương truyền đạt phân minh, sâu sắc, Hứa Sĩ Công toàn thân toàn ý học tập, nên chỉ khoảng dùng xong một bữa cơm, đã thuộc kỹ yếu quyết.

Bỗng bóng cỏ lay động, Lãnh Như Băng đã trở về.

Vương Tích Hương hỏi:

− Thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Ổn rồi, huynh lột ba bộ y phục, có một bộ nhỏ, vừa hợp cho muội đây.

Vương Tích Hương nói:

− Hay lắm, chúng ta mau thay y phục, kẻo muộn.

Lãnh Như Băng nói:

− Huynh và Hứa lão tạm rời chỗ này để muội thay đồ trước.

Vương Tích Hương mỉm cười:

− Hai vị chỉ cần ngoảnh mặt đi là được. Muội chỉ thay ngoại y thôi.

Họ mau chóng thay xong y phục, trông không khác gì đám thuộc hạ Mai Hoa chủ nhân.

Vương Tích Hương nói:

− Chúng ta chưa biết chúng có ký hiệu ước định gì với nhau, hành động nên cẩn thận một chút, tốt nhất là đừng tùy tiện, tránh lộ chân tướng.

Hứa Sĩ Công nói:

− Cứ làm theo cô nương là được.

Vương Tích Hương dặn:

− Hai vị đừng quên, tùy thời tùy chỗ nên ở bên cạnh muội. Chúng ta cần gây rối loạn vào giờ ngọ, trong đại hội quần hùng, làm đảo lộn thứ tự mà Mai Hoa chủ nhân dự tính để phá vỡ kế hoạch hãm hại quần hùng của y thị.

Lãnh Như Băng thở dài:

− Huynh có một điều rất khó …

Vương Tích Hương giục:

− Nói mau đi ! Chúng ta phải rời chỗ này.

Lãnh Như Băng nói:

− Chẳng lẽ Mai Hoa chủ nhân có cừu hận với hết thảy anh hùng thiên hạ hay sao mà muốn dùng độc kế hãm hại họ ?

Vương Tích Hương đáp:

− Nếu chúng ta có thể tìm ra nguyên nhân thì chẳng khó khăn xác định thân thế của Mai Hoa chủ nhân.

Đoạn nàng bước ra khỏi đám cỏ đang ẩn trước. Lãnh Như Băng đi trước dẫn đường. Ba người thấy khói mù mịt đầy trời, mười mấy hắc y nhân tay lăm lăm binh khí đứng ở tứ phía không hề có ý cứu hỏa.

Vương Tích Hương nói nhỏ:

− Chúng đã chậm một bước.

Phía Liệt Phụ Chủng bỗng đột nhiên trở nên náo nhiệt, chỉ thấy mấy chục bạch y đại hán đang hối hả lau bụi trên các dãy bàn.

Thì ra năm mươi chiếc bàn vuông đã được bày dưới gốc một cây cổ bách đại thụ.

Đám bạch y đại hán không che mặt, trông không có vẽ là những người biết võ công, hẳn chẳng phải là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân.

Lúc này đã vào giờ ngọ, sắp tới lúc người dự hội kéo tới, ngoài đám bạch y đại hán, chỉ có mười mấy võ trang đại hán phân bố ở tứ phía, chắc là những kẻ giám thị đám bạch y kia. Bỗng một đại hán tiến lại hỏi:

− Ba vị có phải là thuộc hạ của các sứ giả kia phụng mệnh tới đây hay không ?

Vương Tích Hương nghĩ:

“Hỏng rồi, mình không ngờ Mai Hoa chủ nhân không cho phép những kẻ trang phục giống như thuộc hạ vào chỗ tiếp đãi anh hùng thiên hạ.” Nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn đáp:

− Chúng ta phụng mệnh Tiểu Thúy cô nương tới đây.

Võ trang đại hán ngơ ngác, thái độ rất cung kính, hỏi:

− Không biết chư vị có điều gì phân phó ?

Vương Tích Hương nghĩ:

“Tiểu Thúy chỉ là tỳ nữ của Mai Hoa chủ nhân, nhưng xem địa vị rất cao.” Bèn đáp:

− Tiểu Thúy cô nương không an tâm, phái chúng ta đến xem việc chuẩn bị thế nào rồi.

Đại hán nói:

− Đại bộ phận đã hoàn tất, thỉnh bẩm báo Tiểu Thúy cô nương an tâm.

Vương Tích Hương nói:

− Vậy thì được.

Đoạn quay người đi vài bước, chợt ngoảnh lại hỏi:

− Chưa đúng thời hạn ước định, đã có ai đến hay chưa ?

Đại hán cung kính đáp:

− Có mấy vị khách đến sớm, đều bị cản lại ở bên ngoài Liệt Phụ Chủng.

Vương Tích Hương hỏi:

− Còn vị sứ giả chủ trì việc này là ai ?

Võ trang đại hán tựa hồ sinh lòng hồ nghi, hai đạo mục quang nhìn nàng chăm chăm hồi lâu mới đáp:

− Phục Hổ Sứ Giả.

Vương Tích Hương nói:

− Tốt lắm.

Đoạn quay nhìn Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công nói:

− Chúng ta đi giám sát một chút.

Rồi cất bước đi trước. Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công đi hai bên nàng, ở phía sau một chút, bề ngoài làm như nàng có thân phận cao hơn nhiều, thực ra là để ngầm bảo vệ nàng.

Lát sau họ đã ra khỏi khu Liệt Phụ Chủng âm u, hoang lương. Ngẩng lên, thấy ở ngoài mười trượng có tám chín võ trang đại hán đứng dồn ở một chỗ, thương lượng gì đó với nhau.

Hứa Sĩ Công nói:

− Vương cô nương, mấy người kia nhất định là khách đến dự yến tiệc, có nên qua đó nói với họ ?

Lãnh Như Băng nói:

− Sự tình có chút kỳ quái, ở đây không có thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân ngăn trở, tại sao mấy vị kia lại dừng chân bất động ?

Vương Tích Hương nói:

− Chúng ta qua đó coi xem sao.

Ba người thong thả đi tới, còn cách đám người kia chừng một trượng, chợt một người trong bọn lên tiếng:

− Chúng tại hạ ứng ước mà tới, các vị không cho vào là có dụng ý gì ?

Vương Tích Hương nói nhỏ:

− Hứa lão tiền bối, đừng đối đáp, mặc họ nói gì thì nói.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên, đã không người ngăn trở, tại sao họ không đi tiếp. Bèn rảo bước tới.

Nhưng chợt thấy có một hàng rào lưới màu lam mỏng như tơ nhện chắn ngang đường, tấm lưới cao chừng một trượng hai thước, phải có khinh công cực hảo mới mong vọt qua. Chàng nghĩ thầm:

“Một tấm lưới mảnh mai thế kia cũng có thể ngăn được họ, chẳng phải họ quá khiếp nhược ư ?”.

Chỉ nghe Vương Tích Hương nói vừa đủ chàng nghe:

− Đừng chạm đến tấm lưới ấy, trên lưới có độc.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Tấm lưới mảnh mai thế kia, dù có độc vẫn cũng chẳng ngăn cản nổi người.”.

Bỗng một đại hán rút đơn đao, cao giọng nói:

− Mai Hoa chủ nhân đã ước hẹn chúng tại hạ tới đây, tại sao lại chăng lưới độc ?

Đại hán không nghe hồi đáp, càng giận, liền vung đao chém mạnh vào tấm lưới, miệng quát:

− Ta không tin nó có thể ngăn cản ta.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Sao không xé lưới mà vào, cần gì đợi tới bây giờ ?”.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm, đại hán chém đao vào lưới đột nhiên bị văng đao khỏi tay, ngã ngửa ra đằng sau, nghe huỵch một tiếng.

Lãnh Như Băng ngây người:

“Kỳ quái thật, trên lưới dù có độc, cũng chẳng thể truyền qua đao sang cơ thể người. Tại sao người kia chưa chạm thân vào lưới lại bị ngã bật ra như vậy ?”.

Chỉ nghe Vương Tích Hương nói:

− Chúng ta đi thôi.

Lãnh Như Băng và Hứa Sĩ Công hoàn toàn tính nhiệm trí tuệ của nàng, lập tức đi theo nàng.

Hứa Sĩ Công nhìn tứ bề, thấy trong vòng ba trượng không có ai, mới nói nhỏ:

− Vương cô nương, tấm lưới ấy có chút tà môn.

Vương Tích Hương nói:

− Không có gì kỳ quái, nhưng lúc này muội không có thời gian giải thích cho hai vị ...

Bỗng có tiếng vó ngựa chạy tới từ phía sau.

Lãnh Như Băng không nhịn được, ngoảnh đầu lại, thấy một thớt mã phi tới như bay, lát sau đã dừng vó trước tấm lưới chặn. Nhãn lực của chàng rất tinh tường, đã nhận ra người ngồi trên ngựa là Hạ Hầu Cương.

Chỉ nghe Hạ Hầu Cương gọi to:

− Thiếu trang chủ của Lục Tinh Đường là Hạ Hầu Cương, chuyển yếu hàm (thư quan trọng) của gia phụ, thỉnh các vị dẹp lưới độc cản đường.

Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− Người kia là bằng hữu của huynh đó.

Vương Tích Hương nói:

− Muội không nhìn rõ vì xa quá.

Lãnh Như Băng nói:

− Ý của huynh là nên nghĩ cách gì để người ấy vượt qua được lưới độc nguy hiểm kia.

Vương Tích Hương nói:

− Mai Hoa chủ nhân chăng lưới độc kia là muốn ngăn không cho những nhân vật hư danh vào dự hội. Nếu vị bằng hữu của huynh không vượt qua được nó, thì muội thấy chàng ta cũng chẳng nên tham gia hùng hội làm gì.

Hứa Sĩ Công tiếp:

− Cô nương dự liệu không sai. Hạ Hầu Cương đã vượt qua lưới độc, đang chạy đến chỗ chúng ta.

Vương Tích Hương nói:

− Không nên để ý đến chàng ta.

Chỉ nghe tiếng tay áo phần phật, Hạ Hầu Cương đã đến đứng trước mặt ba người, soi mói nhìn họ một hồi, rồi cung tay nói:

− Tại hạ Hạ Hầu Cương, phụng mệnh gia phụ có một bức yếu hàm cần chuyển giao cho Mai Hoa chủ nhân, thỉnh chư vị chỉ giáo cho.

Lãnh Như Băng cố nén xúc động, im lặng.

Vương Tích Hương lạnh lùng đáp:

− Yếu hàm gì, đưa ta xem trước đã.

Hạ Hầu Cương nói:

− Gia phụ dặn rằng yếu hàm này có quan hệ trọng đại, dù không giao trực tiếp cho Mai Hoa chủ nhân, cũng phải trao cho yếu nhân thân cận của chủ nhân.

Vương Tích Hương nói:

− Đưa ta coi trước hãy hay.

Hạ Hầu Cương lấy ra phong yếu hàm, hỏi:

− Thỉnh giáo đại danh ?

Vương Tích Hương tùy khẩu đáp:

− Mai Hoa Sứ Giả.

Lãnh Như Băng là người trung thực, không nỡ để Hạ Hầu Cương bị lừa, bèn ngầm thi triển «Truyền âm nhập mật», nói:

− Hạ Hầu huynh, tiểu đệ Lãnh Như Băng đây, bên tay tả là Hứa lão huynh, người đang nói với huynh là Vương cô nương. Tiểu đệ và hai vị kia giả trang làm thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, không thể đáp lễ với huynh. Vương cô nương trí tuệ siêu việt, nàng có quan hệ trọng đại tới việc bảo toàn tính mạng của các nhân vật dự đại hội lần này. Hãy nghe nàng phân phó mà hành sự, quyết không sai.

Huynh cứ trao yếu hàm cho nàng !

Hạ Hầu Cương nghe đúng là thanh âm của Lãnh Như Băng, nhưng trong nhất thời lòng đầy nghi vấn, chậm rãi đưa bức yếu hàm cho Vương Tích Hương.

Vương Tích Hương tiếp lấy, lạnh lùng nói:

− Ánh mắt ngươi chứng tỏ trong tâm có nghi hoặc, ta không để ngươi có chủ ý sai trái.

Nàng tuy bắt chước thanh âm nam nhân, nhưng giọng nói trong trẻo, nếu để ý sẽ phát hiện ra được giọng nữ nhân.

Hạ Hầu Cương căng mắt ngưng thần cố nhìn qua lớp vải sa màu đen che mặt Vương Tích Hương.

Vương Tích Hương nhìn phong bì trong tay, thấy trên đề «Thừa phụng Tây Môn đại hiệp Vũ Quang huynh thư khai» (Kính gửi Tây Môn đại hiệp Vũ Quang huynh). Bên dưới viết «Nam cố hữu Hạ Hầu Cương bái thượng».

Vương Tích Hương nghĩ:

“Mai Hoa chủ nhân rõ ràng là một cô nương, tại sao phụ thân Hạ Hầu Cương lại gọi y là Tây Môn huynh ? Trong yếu hàm này nhất định chứa đựng một bí mật lớn lao, nếu mở ra xem, dù không chắc biết rõ lai lịch của Mai Hoa chủ nhân, nhưng tối thiểu cũng biết đại lược về thân thế của y.”.

Nàng cố nén ý muốn mở thư ra xem, bởi vì ở chỗ tứ bề trống trải này, có thể bị thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân bố trí giám thị nhìn thấy.

Đột nhiên lại nghe có tiếng vó ngựa dồn dập, làm tung bụi đường mù mịt.

Vương Tích Hương thầm nghĩ:

“Lần này phải có tới hơn mười người phóng tới.”.

Hứa Sĩ Công bỗng buộc miệng nói:

− Vương cô nương, có người tới.

Lãnh Như Băng ngoảnh nhìn, thấy mười mấy võ trang đại hán mang binh khí cùng với hai Hồng y thiếu nữ phóng vào Liệt Phụ Chủng. Bọn người này tuy không che mặt bằng vải sa tanh, nhưng đều đeo mặt nạ, không thể thấy biểu hiện của sắc diện. Hành động của hai Hồng y thiếu nữ cực kỳ mau lẹ, thoáng chốc đã tới trước mặt ba người.

Hứa Sĩ Công, Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn nhau, ngầm đề tụ chân khí chuẩn bị. Lãnh Như Băng dùng «Truyền âm nhập mật» nói:

− Hạ Hầu huynh, cẩn thận đó ! Nếu tiểu đệ và hai vị này bị bại lộ chân tướng, sẽ khó tránh một cuộc ác chiến.

Hai hồng y thiếu nữ đến gần bốn, năm thước thì dừng lại. Người bên tả hỏi:

− Ba vị là do Tiểu Thúy cô nương phái tới phải không ?

Vương Tích Hương đáp:

− Không sai, hai cô nương là thuộc hạ của vị sứ giả chăng ?

Hồng y nữ đáp:

− Chúng tiểu nữ là thuộc hạ của Tổng hộ pháp đường, phụng mệnh tới đây đón tân khách.

Vương Tích Hương nói:

− Đã có không ít khách đến, các ngươi mau ra đón họ.

Hai hồng y nữ quay người đi vài bước, bỗng quay lại hỏi:

− Tiểu Thúy cô nương phái ba vị đến đây, không biết có việc gì vậy ?

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Hỏng rồi, xem chừng lần này đến lộ chân tướng mất thôi !” Chàng chợt nghĩ ra hàng chục lời đáp, nhưng nghe đều không ổn.

Vương Tích Hương lạnh lùng đáp:

− Việc của nội phủ, hạng các ngươi có thể dám hỏi ?

Hứa Sĩ Công thầm tán thưởng:

“Kỳ diệu !”.

Lãnh Như Băng chỉ sợ hai hồng y nữ quá thẹn thành giận, xảy ra xung đột thì phí bao công sức. Nào ngờ sự tình khác hẳn, hai Hồng y nữ nhất tề cúi mình hành lễ nói:

− Chúng tiện nữ nói năng vô lễ, những mong lượng thứ, xin không bẩm với Tiểu Thúy cô nương việc này.

Nói xong, buông thõng hai tay, thái độ cực kỳ cung kính. Vương Tích Hương phẩy tay:

− Các ngươi đi đi ! Chúng ta không tiện tiếp xúc với mọi người.

Hai Hồng y nữ nói:

− Đa tạ lượng bao dung.

Đoạn dẫn đám võ trang đại hán kia đi vội.

Hạ Hầu Cương chau mày, nói:

− Yếu hàm của tại hạ.

Vương Tích Hương đáp:

− Hãy đi cùng ta.

Hạ Hầu Cương quá ư phân vân, đành đi theo không tiện giơ tay giật lại bức yếu hàm, trầm ngâm không nói gì.

Lúc này, dãy bàn trong Liệt Phụ Chủng đã trải khăn trắng, Vương Tích Hương dừng chân, đăm đăm nhìn về phía đó. Nàng dừng chân, Lãnh Như Băng, Hứa Sĩ Công dĩ nhiên dừng lại theo, nhưng Hạ Hầu Cương thì tiến thoái lưỡng nan, không nhịn được, liền hạ giọng hỏi nhỏ:

− Lãnh huynh, đệ nên làm thế nào đây ?

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng bốn người đứng gần nhau, Lãnh Như Băng cố nhiên nghe rõ, Vương Tích Hương và Hứa Sĩ Công cũng vậy.

Lãnh Như Băng còn chưa kịp đáp, Vương Tích Hương đã nói:

− Công tử đến đằng kia mà ngồi đi.

Hạ Hầu Cương vừa rồi có ý để Vương Tích Hương nghe thấy, xem phản ứng của nàng ra sao, quả nhiên nàng đã phát hiệu lệnh. Hạ Hầu Cương hỏi:

− Yếu hàm của tại hạ thì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

− Đợi muội xem xong, huynh hãy giao cho Mai Hoa chủ nhân cũng chưa muộn.

Hạ Hầu Cương trong lòng rất gấp, nhưng bề ngoài vẫn giữ bình tĩnh, nói:

− Yếu hàm này là thủ bút của gia phụ, dặn phải cho Mai Hoa chủ nhân, cô nương lấy đi, tại hạ biết thưa lại với gia phụ thế nào ?

Vương Tích Hương nói:

− Xem xong trả lại huynh, có gì phải lo ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Gia phụ dặn đi dặn lại tại hạ thư này có quan hệ trọng đại, không được trao cho người khác ...

Bỗng thấy từ phía Đông một đoàn thanh y thiếu nữ thong thả nối nhau đi tới.

Vương Tích Hương vội nói:

− Mau lại bàn ngồi đi, muội cũng phải đi ngay.

Hạ Hầu Cương hơi do dự, đành cất bước đến ngồi xuống một chiếc bàn phủ khăn trắng như tuyết. Ngoảnh lại, thấy nhóm Vương Tích Hương đã đi thẳng về hướng bắc, phía hậu diện của Liệt Phụ Chủng. Chỉ nghe thanh âm trong trẻo vọng lại:

− Thỉnh vấn quý danh ?

Hạ Hầu Cương quay mặt lại, thấy đoàn thanh y thiếu nữ đã tỏa ra các dãy bàn, chàng bỗng hiểu rằng đấy là các a hoàn tiếp rượu cho khách. Thiếu nữ vừa hỏi chàng miệng cười, mắt cũng cười.

Lúc này, kỳ trận của Vương Tích Hương, bức thành củi bao quanh dĩ nhiên đã cháy rụi, khói tan dần.

Hạ Hầu Cương quan sát cảnh vật tứ phía một hồi, mới thong thả đáp:

− Tại hạ Hạ Hầu Cương.

Thanh y thiếu nữ nói:

− Hạ Hầu đại hiệp đến sớm quá. Chưa có trà nước để tiếp đại hiệp.

Hạ Hầu Cương nói:

− Không dám phiền cô nương.

Thanh y thiếu nữ nói:

− Đại hiệp chớ khách khí với tiểu tỳ, có cần gì thỉnh cứ phân phó cho tiểu tỳ.

Bỗng thấy hai cỗ xe ngựa phủ vải đen chạy tới. Từ trên xe nhảy xuống bốn võ trang đại hán, họ lấy các tấm vải đen ở trên xe dựng rất nhanh thành một chiếc lều vải. Động tác của họ cực kỳ thành thạo, chẳng mấy chốc đã dựng xong năm chiếc lều.

Hạ Hầu Cương mãi nghĩ đến phong yếu hàm, lại lo cho sự an nguy của Lãnh Như Băng, hối hận là vừa rồi tại sao không lật mảnh vải che mặt của chàng ra coi.

Chỉ nghe tiếng xe ngựa liên miên bất tuyệt, ngót hai chục cỗ xe chạy tới, phân ra tứ phía, một lát sau xung quanh dãy bàn tiệc đã dựng lên mấy chục chiếc lều, có dây chắn nối liền với nhau, chỉ chừa hai lối ra vào.

Hạ Hầu Cương ngầm tán thưởng:

“Thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều là những nhân tài, không hiểu họ dựng lều vải để làm gì ? Chẳng lẽ muốn ngăn trở anh hùng thiên hạ bằng mấy thứ đó ?”.

Thanh y thiếu nữ dịu dàng nói:

− Trà nước đã đưa tới, để tiểu tỳ đi lấy trà cho Hạ Hầu đại hiệp.

Đoạn đi vào trong một chiếc lều vải ở gần nhất. Lát sau thiếu nữ bước ra bưng khay gỗ, trên có một bình trà, một chung trà đã rót đầy trà. Thiếu nữ đặt khay xuống bàn, hai tay bưng chung trà lên, nói:

− Thỉnh đại hiệp dùng trà.

Hạ Hầu Cương thong thả tiếp lấy, cười hỏi:

− Thỉnh danh tính cô nương ?

Thiếu nữ đáp:

− Tiểu tỳ làm theo lệnh người, đâu dám nêu danh tính.

Hạ Hầu Cương nói:

− Dù ai cũng có tên để xưng hô, cô nương dung mỹ như hoa há lại vô danh ?

Thiếu nữ đáp:

− Đại hiệp đã muốn biết thì cứ gọi tiểu tỳ là Ngọc Yên.

Hạ Hầu Cương cười:

− Vậy là Ngọc Yên cô nương, cô nương theo hầu Mai Hoa chủ nhân đã bao lâu ?

Ngọc Yên hơi biến sắc, đáp:

− Tiểu tỳ bất quá chỉ là một a hoàn do người sai khiến, chưa hề được yết kiến Mai Hoa chủ nhân.

Hạ Hầu Cương thong thả đặt chung trà xuống, cười hỏi:

− Cô nương có biết hôm nay có bao nhiêu tân khách dự yến ?

Ngọc Yên đáp:

− Tiểu tỳ chỉ phụng mệnh tiếp đãi khách nhân, đại hiệp cần thứ gì cứ phân phó. Những việc khác tiểu tỳ không biết, đại hiệp đừng phí lời hỏi tiểu tỳ.

Hạ Hầu Cương nhẩm đếm có ba mươi sáu thanh y thiếu nữ, nói:

− Ánh mắt của cô nương chứng tỏ cô nương rõ ràng là một nữ anh hùng thân hoài tuyệt kỹ. Nếu tại hạ đoán không lầm, ba mươi sáu tỷ muội cô nương đều chẳng phải là nhân vật bình thường.

Thanh y thiếu nữ nhướng mày, động vai, thần sắc thập phần khẩn trương, nhưng lại khôi phục vẻ điềm tĩnh, cười khanh khách:

− Hạ Hầu đại hiệp quá đề cao chúng tiểu tỳ.

Có tiếng cước bộ rậm rịch, mười mấy võ trang đại hán tay cầm binh khí, tháp tùng một lão nhân tóc dài bạc phơ tiến vào. Lão nhân tóc dài bạc phơ, mình mặc y phục màu thiên thanh, mày rậm hổ mục, thần uy hùng dũng, khí độ kinh nhân.

Hạ Hầu Cương tựa hồ đã quen biết người này, nhưng chưa nhớ ra là ai.

Lúc này đã chính ngọ, các tân khách lục tục kéo đến.

Các thanh y thiếu nữ tươi cười đón khách vào ngồi, cứ tám người một bàn.

Lát sau đã đầy khách mười mấy bàn, tiếng nói cười huyên náo hẳn lên. Các thanh y thiếu nữ ra vô các lều bưng trà nước linh hoạt dị thường.

Hạ Hầu Cương lưu tâm quan sát, thấy các tân khách sau khi nhận chung trà đều đặt xuống bàn, không một ai uống, hiển nhiên mọi người đều sớm có đề phòng.

Yến hội chưa khai mạc, dĩ nhiên đây mới chỉ là giai đoạn khởi đầu cho việc đấu trí đấu lực đầy sát cơ sắp tới.

Ngọc Yên nói:

− Hạ Hầu đại hiệp chỉ đi một mình thôi ư ? Đại hiệp có muốn tiểu tỳ thỉnh thêm vài vị tới ngồi cùng bàn hay chăng ?

Hạ Hầu Cương mỉm cười đáp:

− Không cần phiền cô nương bận tâm, nếu chỉ một mình, tại hạ đâu dám đến dự yến tiệc này.

Chàng nói to, khiến các khách nhân ngồi xung quanh đều nhìn về phía chàng.

Ngọc Yên cười khẩy một tiếng, nói:

− Hạ Hầu đại hiệp nói câu nào cũng như muốn chuốc họa thì phải.

Hạ Hầu Cương cười:

− Xưa nay yến hội dù lớn dù nhỏ, có đâu như thế này. Cô nương thử nhìn xem, cả những người sơ nhập giang hồ lẫn những vị dày sương dạn gió, có ai chịu uống một chung trà ?

Ngọc Yên tái mặt, nhưng lại nén giận nói:

− Hạ Hầu đại hiệp đa nghi như thế, sao còn đến đây ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Cô nương biết câu «Lai giả bất thiện» chứ ?

Chàng tựa hồ có ý kích giận Ngọc Yên, câu nào cũng kích động mạnh.

Ngọc Yên tuy ít tuổi, nhưng lại tu dưỡng hơn người, chỉ cười cười:

− Hạ Hầu đại hiệp cho rằng trong trà có độc chăng ? Vậy tiểu tỳ uống cho đại hiệp coi.

Câu này Ngọc Yên nói rất lớn để mọi người cùng nghe, thấy mọi người đều ngoảnh lại nhìn, mới thong thả cầm chung trà lên uống cạn.

Hạ Hầu Cương nói:

− Cô nương coi khinh cái chết, tại hạ vô cùng thán phục.

Ngọc Yên chậm rãi đặt chung xuống bàn, nói:

− Tiểu tỳ là phận nữ nhi, Hạ Hầu đại hiệp cứ hý lộng tiểu tỳ như vậy, chẳng lẽ không sợ anh hùng thiên hạ cười cho hay sao ?

Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:

“Một con a hoàn miệng lưỡi sắc sảo, đám thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân đều chẳng tầm thường ...”.

Bỗng một tiếng đập bàn rất mạnh khiến các chung trà văng tung tóe.

Hạ Hầu Cương ngoảnh nhìn, chỉ thấy một đại hán râu quai nón đứng dậy, ồm ồm nói:

− Nam tử hán đại trượng phu hý lộng một nữ nhi, có phải là hành động anh hùng hay không ?

Ngọc Yên nhướng mày, nói nhỏ:

− Hạ Hầu đại hiệp đa ngôn chiêu họa, nay đã thấy chưa ?

Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:

“Nhân vật nào hung hăng vậy ?”.

Hàng trăm cặp mắt đổ dồn về phía gã đại hán vừa quát to. Gã thấy vậy tựa hồ đắc ý, cười ha hả, chỉ tay về phía Hạ Hầu Cương, nói:

− Tiểu tử, nghe thấy chưa, ta mạ lị nhà ngươi đó !

Hạ Hầu Cương nổi giận đứng bật dậy, nhưng lại ngồi ngay xuống, quay mặt đi giả như không nghe thấy.

Nguyên khi chàng đứng dậy, chợt nghĩ rằng:

“Mai Hoa chủ nhân có thể muốn anh hùng thiên hạ tự tàn sát nhau trước, hắn sẽ tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông thủ lợi”, chàng thấy đám thanh y thiếu nữ không hề can ngăn gã đại hán kia thì chàng nghĩ rằng mình phán đoán không sai. Nếu chàng xung đột với gã đại hán nóng nảy kia, hóa ra mắc mưu của Mai Hoa chủ nhân. Vì vậy, chàng nén giận ngồi xuống.

Đại hán râu quai nón thấy chàng đứng lên lại ngồi xuống, thì cười phá ra một trận, hỏi:

− Sao lại ngồi xuống ? Ngươi sợ hết vía rồi phải không ? Ha ha ! Ăn hiếp nữ nhi là hạng người gì ?

Hạ Hầu Cương nhìn một đám bạch vân trên trời, thở phào một hơi dài, nộ khí trong đầu theo đó mà trút bớt ra.

Không ngờ gã đại hán càng được thế làm tới, thấy Hạ Hầu Cương như vậy lại tưởng chàng run sợ gã, liền chộp lấy một chung trà lia về phía chàng.

Hạ Hầu Cương đề tụ chân khí, giữ nguyên tư thế ngồi, cả người lẫn ghế đột ngột tràn ngang qua ba thước, một vệt nước trà bay thẳng tới mặt Ngọc Yên đang đứng gần đó.

Chỉ nghe Ngọc Yên thốt lên một tiếng «Ối !» rồi vội né tránh vệt nước, người lảo đảo mấy bước mới đứng vững lại.

Hạ Hầu Cương thấy Ngọc Yên tránh được vệt nước, nghĩ thầm:

“Khá lắm !

Quả như ta dự liệu !”.

Đại hán râu quai nón thấy Hạ Hầu Cương cả người lẫn ghế di chuyển tài tình như vậy, biết đối phương thân hoài tuyệt kỹ, đang định rút lui, bỗng nghe có tiếng quát lớn:

− Lão phu nghe chướng cả tai. Người ta đã không chửi lại thì thôi đi cho rồi, lại còn phát cuồng lên nữa, lão phu này không phục.

Người này dùng thổ âm Tứ Xuyên, nghe rất tức cười. Quần hào xung quanh cười ầm cả lên. Đại hán râu quai nón tính khí nóng nảy, nghe vậy thì chịu không nổi, liền đập bàn, nói to:

− Người nào nhiều chuyện vậy ? Có giỏi thì đứng lên coi.

Chỉ nghe đáp:

− Chính lão phu đây !

Rồi một trung niên mình mặc bộ y phục bằng lụa tơ sống, người mập lùn, tay cầm cây nhuyễn tiên, thong thả bước ra. Đại hán râu quai nón soi mói nhìn người kia, lạnh lùng nói:

− Ta biết là ai ... có phải Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên ...

Người kia nói:

− Không sai. Lão phu chính là Lý Tứ gia.

Đại hán biến sắc:

− Lý lão Tứ luôn miệng xuất ngôn đã kích người, có phải không thiết sống nữa chăng ?

Lý Tứ cười ha hả, nói:

− Lý Tứ gia nhìn không lầm thái độ cuồng ngạo của ngươi !

Đại hán biết khó địch nổi, đã hơi ngán, nhưng bị Lý Tứ khinh khi liền nổi hung tính, liền lao tới giáng một quyền vào mặt đối phương.

Lý Tứ né tránh, hữu thủ vung chéo lên một chiêu «Huy huy thanh đàm».

Đại hán võ công cũng khá cao, lại hiếu thắng, thấy Lý Tứ phản kích một quyền, liền nghênh tiếp bằng quyền.

Cương gặp cương, đôi bên hùng hổ, đại hán miệng hét, song quyền liên tiếp phóng ra bảy tám quyền bức Lý Tứ thoái lui bốn bước.

Hạ Hầu Cương nhìn trộm Ngọc Yên, chỉ thấy nàng ta chăm chú theo dõi cặp đấu, hiển nhiên không hề e sợ cuộc đấu ảnh hưởng tới yến tiệc.

Lý Tứ đã triển khai phản kích, chưởng chỉ cực kỳ lợi hại, khống chế song quyền của đại hán, thế bại của đại hán đã rõ ràng.

Nơi hoang vu này đang tụ tập đủ mặt anh hào đại giang Nam Bắc, với đủ loại thân phận, nhưng đa số là những vị hùng cứ một phương, có kẻ là tướng cướp lục lâm, có kẻ là nhân vật nghĩa hiệp được võ lâm tôn kính, có cả Chưởng môn nhân một môn phái, cũng có cuồng khách độc lai độc vãng trong võ lâm, hầu như tính cách bất đồng, tự thị cực cao, lúc này đều dồn cả về đây, long xà tạp xứ, hổ báo đồng cư, thật là một cục thế nguy hiểm, nếu bùng nổ tranh giành rất dễ lan thành cuộc loạn đả khủng khiếp.

Một tiếng quát lớn, hai người vừa tiếp một chiêu, chiêu này Lý Tứ ỷ thế thắng mà đánh ra, lực đạo rất mạnh, đại hán sau khi tiếp chiêu này bị chấn động năm sáu thước.

Bỗng nghe một tiếng đập bàn, rồi sáu người ngồi chung bàn với gã đại hán kia nhất tề đứng dậy, tựa hồ ở thế hợp lực xuất thủ.

Lý Tứ gầm lên:

− Hừ, các ngươi định quần chiến chăng ?

Hạ Hầu Cương thấy ba hán tử mặc bộ đồ bằng lụa tơ sống cũng đứng dậy.

Cả ba đều sử mỗi người một cây nhuyễn tiên. Hạ Hầu Cương biết đó là Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên nổi danh võ lâm, qua lời phụ thân kể. Còn bảy đại hán thì chưa biết lai lịch thế nào, nhưng đã đến dự yến hội hẳn cũng chẳng thuộc loại vô danh, tình thế này không chừng sẽ dẫn tới loạn đả toàn cục. Nhìn Ngọc Yên, chỉ thấy nàng ta có vẻ đắc ý hài lòng. Hạ Hầu Cương không kịp nghĩ thêm, liền bật dậy xông tới chỗ hai người ác đấu, song thủ cùng phóng ra chiêu «Hoành đoạn vân sơn» tiếp chưởng lực của cả hai người, nói:

− Nhị vị có thể dừng tay nghe tại hạ nói vài lời.

Lý Tứ và đại hán bị chưởng thế của chàng tương tiếp đều chấn động, biết gặp cao thủ, nếu không dừng tay hẳn sẽ vô cùng bất lợi, bèn thoái lui.

Lý Tứ cả giận, rút cây nhuyễn tiên ra quát lớn:

− Tiểu tử không biết thế nào là hay dở !

Cổ tay xoay một cái, ngọn nhuyễn tiên phóng xéo ra một chiêu «Điêu long xuất động».

Hạ Hầu Cương xoay người né tránh, nói:

− Huynh đài tạm dừng tay, tiểu đệ có vài lời khẩn yếu. Nói xong, huynh đài động thủ cũng chưa muộn.

Lý Tứ nói:

− Lão phu giúp ngươi, hóa thành đối đầu !

Hạ Hầu Cương nói:

− Thịnh tình của huynh đài, tiểu đệ tâm lĩnh, nhưng cục diện hôm nay không bình thường, vị kia không hiểu, cất lời mạ lị tiểu đệ, tiểu đệ cũng bỏ qua ...

Lý Tứ ngắt lời chàng:

− Hắn mạ lị ngươi là đáng lắm, lão phu giúp ngươi là sai lầm phải không ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Lý huynh và vị kia chẳng qua đều bực với người mà đi tàn sát lẫn nhau, vậy là trúng kế của người, thật hợp ý với vị cô nương kia.

Lý Tứ hỏi:

− Chúng ta trúng gian kế gì, ngươi thử nói ta nghe.

Hạ Hầu Cương đáp:

− Chư vị đều theo lời định ước của Mai Hoa chủ nhân mà phải tới đây ...

Lý Tứ nói:

− Phải ! Nếu không vì thư tín của Mai Hoa chủ nhân định ước chúng ta tới đây, thì ai lặn lội tới chốn hoang vu này làm gì ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Vậy là được, chư vị đã đều bôn tẩu lâu năm trong giang hồ, kiến thức, giao tình quảng bác, thỉnh các vị hãy nhìn các cô nương tiếp đãi chúng ta mà coi, toàn là những cao thủ nội gia, giai nhân hiếm

thấy, vậy mà bọn cứ thản nhiên nhìn hai vị ác đấu không một lời can ngăn.

Lý Tứ nhìn tứ phía một hồi, bỗng cung tay nói:

− Lý Tứ này lãnh giáo rồi, thỉnh quí tính đại danh của huynh đài ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Tiểu đệ Hạ Hầu Cương.

Lý Tứ nói:

− Hạ Hầu huynh nói không sai, chúng ta không nên đánh lẫn nhau.

Đoạn thu nhuyễn tiên, trở lại bàn cũ. Đại hán râu quai nón cũng cung tay nói:

− Tiểu đệ Vương Đại Bưu vừa rồi thất lễ.

Hạ Hầu Cương đáp:

− Vương huynh ngôn trọng, tiểu đệ không dám đương.

Vương Đại Bưu nói:

− Được nghe chỉ giáo, tiểu đệ đã hiểu, vừa rồi tiểu đệ thất lễ, thật đắc tội.

Nói đoạn bước nhanh về bàn mà ngồi.

Hạ Hầu Cương mỉm cười, thong thả trở lại bàn, nhìn Ngọc Yên nói:

− Tại hạ làm hỏng cả tâm cơ của cô nương.

Ngọc Yên cười nhạt:

− Tính người khó cãi, điều này chẳng qua chỉ là làn gió nhẹ, đợi khi đại phong nổi lên mới biết cứng mềm, đừng vội cao hứng.

Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:

“Mai Hoa chủ nhân võ công dù cao cường cũng khó địch nổi quần hùng thiên hạ, tất nhiên hắn có âm mưu quỷ quyệt khác, mấy câu vừa rồi của Ngọc Yên có vẻ cao ngạo lắm.”.

Bỗng có thanh âm trong trẻo vang bên tai:

− Bàn của huynh đài có còn chỗ trống ?

Hạ Hầu Cương nhìn lên, thấy một thiếu niên anh tuấn, y phục màu lam, tay cầm quạt, mỉm cười đứng bên cạnh.

Người này khôi ngô khác thường, mục quang như điện, vừa nhìn biết ngay là cao thủ văn võ toàn tài, Hạ Hầu Cương nghĩ:

“Trang thiếu niên này phong thái không thua gì Lãnh Như Băng.” Bèn vội đứng dậy nói:

− Bàn này chỉ có một mình tại hạ, thỉnh huynh đài cứ ngồi.

Thiếu niên mỉm cười, ngồi xuống nói:

− Hạ Hầu huynh chỉ tới một mình thôi ư ?

Hạ Hầu Cương hơi ngạc nhiên, hỏi:

− Sao huynh đài biết danh tính tại hạ ?

Thiếu niên thấy Hạ Hầu Cương hồ nghi thì mỉm cười đáp:

− Tiểu đệ vừa đến, nghe huynh đài tự xưng danh và phân giải hai vị kia, khiến tiểu đệ sinh lòng thán phục.

Hạ Hầu Cương nhìn về phía Ngọc Yên một cái, rồi nói nhỏ:

− Tại hạ không tin Mai Hoa chủ nhân dựa vào võ công giao đấu với anh hùng thiên hạ, vậy tất họ dùng mưu kế khiến quần hùng tàn sát lẫn nhau …

Ngừng một chút, chàng lại nói tiếp:

− Tại hạ quá thất lễ, chưa thỉnh tính danh của huynh đài ?

Thiếu niên cười đáp:

− Tiểu đệ Vương Phi Dương.

Hạ Hầu Cương đứng lên vái một cái:

− Thất kính, thất kính, thì ra là truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, tiểu đệ kính ngưỡng đã lâu, hôm nay hân hạnh được gặp.

Lời này khiến những người ngồi ở các bàn bên cạnh đều đứng dậy cung tay thi lễ với Vương Phi

Dương.

Nên biết Hoàng Sơn Thế Gia ba đời dương danh trong võ lâm, thanh uy không giảm, giao du sâu rộng, quen biết nhiều, các nhân vật võ lâm dù chưa gặp mặt Vương Phi Dương, cũng từng nghe uy danh của Hoàng Sơn Thế Gia, hơn một trăm vị hào khách giang hồ ở đây thì quá nửa đứng dậy thi lễ với chàng.

Ngọc Yên nhướng mày, bưng chén trà bước lại nói:

− Danh khí của Vương công tử quá lớn.

Vương Phi Dương nói:

− Khiến cho cô nương thấy nực cười.

Ngọc Yên nói:

− «Thịnh danh lụy thân, hoài bích chuốc họa» (danh lớn mệt người, mang ngọc chuốc họa), một người thanh danh lớn thật chẳng có gì hay.

Chương 28: Thần, Sát, Quỷ, Hồn

Vương Phi Dương cười, nói:

− Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Ngọc Yến thong thả đặt chung trà xuống bàn, nói:

− Nếu công tử không sợ trong trà có độc, thì thỉnh uống cạn chung này.

Hạ Hầu Cương sợ Vương Phi Dương trúng kế khích tướng của Ngọc Yến, vội nói:

− Cô nương thật chẳng phải tay tầm thường, nhất là về tài khích tướng.

Vương Phi Dương chậm rãi cầm chung trà lên, ngưng mục nhìn thẳng vào mặt Ngọc Yến, nói:

− Tại hạ chỉ hỏi cô nương một câu, chung trà này có độc hay không ?

Ngọc Yến thấy mục quang của chàng như điện, tựa hồ muốn nhìn thấu tâm can của ả, bất giác giật mình, từ từ ngoảnh mặt đi, đáp:

− Nếu công tử sợ có độc thì đừng uống.

Vương Phi Dương bỗng đưa chung trà lên môi dốc cạn.

Động tác của chàng thần tốc dị thường, Hạ Hầu Cương định ngăn cản đã không kịp, bất giác thở dài nhè nhẹ, nói:

− Vương huynh, chưa biết có độc hay không, cũng không nên mạo hiểm.

Vương Phi Dương thong thả đặt chung xuống, cười đáp:

− Nếu trong trà có độc, tại hạ dù trúng độc mà chết, tân khách sẽ đề cao cảnh giác hơn.

Chàng bỗng quay nhìn Ngọc Yến, hỏi:

− Cô nương thấy lời tại hạ thế nào ?

Ngọc Yến cười nhạt:

− Xả kỷ vị nhân, dĩ nhiên là hành động anh hùng.

Vương Phi Dương cười:

− Như vậy là cô nương rất tán thành hành động của tại hạ chứ gì ?

Ngọc Yến hơi biến sắc, cúi mặt lui sang một bên.

Vương Phi Dương thi triển truyền âm nhập mật nói với Hạ Hầu Cương:

− Hạ Hầu huynh, Ngọc Yến dường như là kẻ cầm đầu đám thiếu nữ chiêu đãi khách ở đây, tuy ả rất thông minh, nhưng kinh nghiệm giang hồ non nớt, chỉ cần nói mỉa vài câu, ả tất khó giữ được bí mật.

Hạ Hầu Cương nói:

− Đa tạ chỉ giáo ... Vương huynh cảm thấy trong trà có độc hay không ?

Vương Phi Dương đáp:

− Độc tính không mạnh.

Chàng nói câu này có ý cao giọng cho các bàn bên cạnh nghe thấy.

Vương Đại Bưu hỏi to:

− Sao ? Vương công tử uống phải độc trà ư ?

Vương Phi Dương nhìn Ngọc Yến đáp:

− Không ngại lắm, vị cô nương kia bảo tại hạ rằng trong trà không có độc !

Ngọc Yến định phân giải, nhưng thấy mấy chục cặp mắt đổ dồn về phía mình, sợ nói ra sẽ dẫn tới xung khắc, mà hiện tại chưa đúng lúc, tân khách chưa tới đủ, ắt sẽ bị chủ nhân quở trách, đàng nuốt giận im lặng.

Bỗng quần hào cùng đưa mắt ra lối vào, Hạ Hầu Cương bất giác cũng nhìn về phía đó.

Chỉ thấy bốn hòa thượng mặc áo cà sa thong thả tiến vào. Bốn hòa thượng đều khoảng ngũ tuần, trên đầu có sáu giới chấm.

Vương Phi Dương nói nhỏ:

− Hạ Hầu huynh có quen biết với bốn vị cao tăng kia chăng ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Không dám, không dám.

Vương Phi Dương nói.

− Bốn vị cao tăng ấy đều là nhân vật quan trọng của «Đạt Ma Viện» núi Tung Sơn của phái Thiếu Lâm, người đi đầu là Giới Tham đại sư chủ trì «Đạt Ma Viện», ba người đi sau là ba vị hộ pháp của «La Hán Đường». Cả bốn người đều là cao tăng có võ công hàng cao nhất của Thiếu Lâm tự, cũng tới đây, chứng tỏ vị Thiếu Lâm phương trượng thập phần trọng thị vụ này. Bốn cao tăng chưa kịp ngồi, đã lại có ba đạo trưởng tiến vào.

Người đi đầu tuổi trạc tứ tuần, tóc đen buông dài xuống ngực, khí độ tiên phong đạo cốt, hai đạo nhân đi sau chừng hon hai mươi tuổi, bạch diện vô tu, đạo trang phục kiếm. Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:

− Ba người kia trông có vẻ là người thuộc chín đại môn phái.

Vương Phi Dương đáp:

− Hạ Hầu huynh đoán không sai, người đi đầu là một trong Tam Hạc của phái Võ Đang, gọi là Thanh Hạc Thanh Diệp Tử, hai vị đi sau là môn đồ đắc ý nhất của Chưởng môn Võ Đang, Phù Vân, Minh Nguyệt.

Hạ Hầu Cương thốt lên:

− Vương huynh kiến văn quảng bác, tiểu đệ thật thán phục.

Bỗng nghe có tiếng lừa kêu, một con lừa toàn thân lông trắng như tuyết chạy lạch bạch vào, trên lưng nằm ngửa một người. Thân lừa vốn ngắn, thân người nằm duỗi thẳng chân còn ngắn hơn cả thân lừa, người ấy đang ngủ ngon lành, tiếng ngáy khò khò rất to.

Vương Phi Dương ngẩn người, nói nhỏ:

− Hạ Hầu huynh, hôm nay kỳ thật, ngay cả lão nhân kia cũng đến tham gia.

Hạ Hầu Cương nhìn một hồi, hỏi nhỏ:

− Người nằm ngủ trên lưng lừa là ai vậy ?

Vương Phi Dương đáp:

− Là một lão nhân tính khí cổ quái, sớm tối ưa mạ lị người. Huynh nên nói nhỏ thôi, kẻo phiền phức lắm đó.

Hạ Hầu Cương nói:

− Tiểu đệ kiến thức hạn hẹp, một nhân vật lừng danh như vậy cũng không nhận ra.

Vương Phi Dương cười:

− Vị lão nhân này tuy trứ danh, nhưng võ lâm đương thời ít ai biết đến. Tại hạ biết là vì bảy năm về trước, trong lễ đại thọ của gia mẫu, được gặp vị lão nhân này, con lừa lông trắng kỳ dị kia in đậm trong ký ức, cả lão nhân cũng vậy.

Chỉ nghe một tiếng quát kinh thiên động địa:

− Hảo tiểu tử, để lão nhân gia cho bạch mao lư cùng ngồi một bàn !

Quần hào bị tiếng quát đinh tai đều nhất tề ngoảnh về phía phát ra âm thanh như tiếng sấm ấy.

Con lừa đi vòng quanh bàn của Vương Phi Dương, rồi cứ xông bừa vào đám quần hào mà đi.

Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:

− Tại sao Vương huynh quen biết lão nhân mà không chiêu hô một tiếng ?

Vương Phi Dương đáp.

− Tính khí của lão nhân cổ quái, nhất là khi vừa ngủ dậy, tối kỵ người khác quấy rầy, ai mà chiêu hô thì tha hồ mà nghe chửi ...

Bỗng có người lên tiếng:

− Con bạch mao súc sinh này, đường không đi, cứ xông bừa vào người ta.

Vương Phi Dương nói nhỏ:

− Không biết ai dại dột thế, chắc là rắc rối to !

Chỉ nghe tiếng vang như sấm:

− Hảo súc sinh, lại dám chửi người ...

Liền đó là tiếng bàn ghế lịch cà lịch kịch ầm ĩ một hồi, các dãy bàn ghế trong vòng một trượng nhốn nháo cả lên.

Hạ Hầu Cương đứng dậy nhìn cho rõ, thấy một đại hán đang lồm cồm bò dậy, một chiếc bàn đổ nghiêng, nhưng con lừa cứ xông vào đám người mà đi. Đại hán kia nói to:

− Để xem đồ súc sinh này đi tới đâu ?

Đoạn rút phăng đơn đao, định đuổi theo con lừa, bỗng có người ngăn lại, nói nhỏ gì đó vào tai, đại hán tức thời tra đao vào vỏ, không nói gì, tìm ghế ngồi xuống.

Vương Phi Dương nói:

− Không ngờ võ lâm hiện tại vẫn còn có người biết lão nhân này.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Vương huynh nói nửa ngày, vẫn chưa biết lão tiền bối ấy cuối cùng là ai ?

Vương Phi Dương đáp:

− Đại danh của Oải Tiên Vương Dật, huynh đã nghe nhắc đến chưa ?

Hạ Hầu Cương hạ giọng nói:

− Tiểu đệ chỉ biết rằng uy danh lớn nhất trong đương kim võ lâm gồm có Thiết Diện Thần Phán Trần Hải, Sâm Tiên Long Thiên Lộc, rồi đến Hoàng Sơn Thế Gia, chứ chưa hề nghe nhắc tới Oải Tiên Vương Dật.

Vương Phi Dương nói:

− Oải Tiên lão tiền bối qui ẩn ba mươi năm nay, không lộ diện trên giang hồ, chẳng trách huynh không biết.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Vị lão tiền bối này so với Thần Phán Trần Hải thì thế nào ?

Vương Phi Dương đáp:

− Điều đó thật khó nói. Trần đại hiệp một đời làm việc nhân nghĩa, hễ gặp bất bình lập tức xuất hiện, người thụ ân Trần đại hiệp nhiều vô kể. Oải Tiên Vương Dật thì lãnh cảm cổ quái, không thích đa quản mọi chuyện nhỏ của nhân gian, ngẫu nhiên cứu người một cách âm thầm, không chịu lộ diện. Nhất cử nhất động của Trần đại hiệp đều được võ lâm biết rõ, nhưng việc làm của Oải Tiên Vương Dật thì rất ít ai hay.

Hạ Hầu Cương nói:

− Chẳng trách tiểu đệ chưa từng nghe ai kể về Oải Tiên Vương Dật.

Vương Phi Dương nói:

− Oải Tiên Vương Dật hành động âm thầm, không chịu cho người hay biết, nhưng lần này lại công khai mà đến đây, chỉ e Mai Hoa chủ nhân quả thực là nhân vật bất hảo.

Hạ Hầu Cương nói:

− Kiến văn của Vương huynh thực khiến tiểu đệ kính phục, thiết tưởng Vương huynh tường tận lai lịch của Mai Hoa chủ nhân ?

Vương Phi Dương lắc đầu:

− Điều này thì tại hạ quả không biết, người trong võ lâm chưa nghe nhắc đến Mai Hoa chủ nhân ...

Chàng thở dài nhè nhẹ, tiếp:

− Cũng có thể hắn dùng mấy chữ kỳ kỳ quái quái để võ lâm đồng đạo lúng túng, không biết đâu mà lần.

Hạ Hầu Cương nói:

− Gia phụ tựa hồ có biết chút manh mối, nhưng người không chịu cho tiểu đệ biết.

Vương Phi Dương nói:

− Lệnh tôn là ...

Hạ Hầu Cương tiếp lời:

− Hạ Hầu Trường Phong, năm xưa được võ lâm đồng đạo kêu là Nam Cương Nhất Kiếm.

Vương Phi Dương sáng mắt lên, nói:

− Tại hạ thật là thất kính.

Hạ Hầu Cương nói:

− Nói hay, nói hay, Vương huynh quả uyên bác, gia phụ đã qui ẩn mấy chục năm mà Vương huynh vẫn còn biết danh ư ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tại hạ chưa có duyên được bái kiến, bất quá nghe người ta kể qua thôi.

Bỗng có tiếng nói:

− Sâm Tiên Long Thiên Lộc cũng tới kìa.

Sâm Tiên Long Thiên Lộc tuy có địa vị cực cao trong võ lâm, nhưng lại rất bí ẩn. Uy danh trong mấy chục năm nay người người đều biết, nhưng mấy ai được gặp qua. Tướng mạo của người ấy ra sao, thật không ai biết.

Lời nói vừa rồi lan nhanh khắp quần hào. Tất cả đều im lặng, nhìn về phía lối vào.

Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:

− Vương huynh, có nhận ra Long Thiên Lộc chứ ?

Vương Phi Dương đáp:

− Long Thiên Lộc tự coi mình là nhất, kiến trúc Tỵ Trần Sơn Trang giữa bốn bề rừng núi, tuyệt không lai vãng với các nhân vật võ lâm, ai tìm đến Tỵ Trần Sơn Trang không chết thì cũng thụ trọng thương. Mấy chục năm nay đã không ít cao thủ bỏ mạng ở đó. Đại danh của Long Thiên Lộc cũng từ đấy mà lan truyền. Long Thiên Lộc không bôn tẩu giang hồ, nhưng lại kết cừu hận với rất nhiều nhân vật võ lâm. Thật là một nhân vật quái dị.

Chàng nhè nhẹ thở dài, nói tiếp:

− Oải Tiên Vương Dật, Thần Phán Trần Hải, Sâm Tiên Long Thiên Lộc là những nhân vật lừng lẫy, tính cách hoàn toàn khác nhau ...

Ngoài kia, chỉ thấy bọn võ trang thiếu niên, y phục màu lam, lưng đeo kiếm bước vào trước. Tiếp đến một bạch phát lão ông, tay cầm quải trượng, sắc diện hồng hào như đồng tử, mục quang như điện, thần thái uy nghiêm. Đi sau lão ông là bốn trung niên đại hán, tuổi trạc tứ tuần, võ phục màu đen, lưng giắt đao và bao da, thong thả bước vào.

Hạ Hầu Cương nói nhỏ:

− Lão ông hẳn là Long Thiên Lộc. Lão dùng sâm tiên bổ dược nên mới giữ được thịnh khí nhường kia.

Vương Phi Dương cười:

− Đúng thế. Nghe đồn lão tinh thông y lý vô địch thiên hạ, tiếc thay không chịu đem tài năng cứu nhân độ thế.

Hạ Hầu Cương nói:

− Huynh xem, lão ỷ vào tuổi tác, nào có coi ai ra gì.

Bạch phát lão ông ngẩng mặt ngó trời, quần hào đống đúc mà lão cứ như đi vào chỗ không người.

Quần hào không ít người ngưỡng mộ lão, muốn thi lễ với lão, nhưng thấy lão mục hạ vô nhân, chẳng một ai còn hứng thú.

Lão ông ngồi xuống bàn trống, tám kẻ tháp tùng đều không dám ngồi cùng, đứng cả phía đàng sau.

Vương Phi Dương cười:

− Long Thiên Lộc chẳng những cuồng ngạo với người ngoài, mà ngay với thuộc hạ cũng quá nghiêm khắc.

Bỗng Ngọc Yến bước tới nói nhỏ:

− Đã sắp tới chính ngọ là giờ khai tiệc, chỗ ngồi không nhiều, hai vị giữ hết một bàn chỉ e khó …

Vương Phi Dương ngắt lời:

− Cô nương khỏi lo.

Bỗng một đại hán cầm một cây cờ trắng trên thêu bốn chữ màu hồng, gió làm cờ bay phần phật, bước vào trước.

Quần hào đều thấy lá cờ thêu bốn chữ lớn:

«Huyền Hoàng Giáo chủ».

Trong giang hồ, Huyền Hoàng Giáo thanh thế tuy lớn, nhưng hành tung bí mật, người ta chỉ nghe đồn, chưa biết Giáo chủ thế nào, lúc này lại giương cao lá cờ thế kia, ai chẳng lấy làm kinh dị ?

Quần hào đều đổ dồn mục quang xem Huyền Hoàng giáo chủ là nhân vật thế nào.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Vương huynh có biết Huyền Hoàng Giáo chủ chăng ?

Vương Phi Dương mỉm cười:

− Có.

Hạ Hầu Cương kinh ngạc:

− Sao kia ?

Chàng nghĩ rằng Vương Phi Dương dù uyên bác, nhưng quyết không quen biết vị Huyền Hoàng Giáo chủ thần bí kia, chàng chỉ thuận miệng mà hỏi, không ngờ lại nghe Vương Phi Dương đại ngôn không chút e dè.

Vương Phi Dương tựa hồ biết Hạ Hầu Cương hoài nghi, bèn mỉm cười nói:

− Nếu tại hạ đoán không lầm, thì vị Huyền Hoàng Giáo chủ có lẽ sẽ đến ngồi chung bàn với chúng ta nữa đó.

Hạ Hầu Cương kinh ngạc:

− Như vậy là Vương huynh rất thân thuộc với Huyền Hoàng Giáo chủ ...

Lời chưa dứt, đã thấy lá cờ trắng nghênh gió tiến đến chỗ hai người. Đàng sau lá cờ có ba người trang phục bí ẩn, mặt che một chiếc mạng bằng vải sa đen khá dày, toàn thân mặc áo choàng đen lòa xòa quét đất. Ngoại trừ song mục lộ ra khỏi tấm mạng sa đen, còn toàn bộ thân hình ba người kia, không ai có thể nhìn thấy gì, trừ một chi tiết nhỏ:

cả ba đều rất mảnh mai. Tiếp sau ba hắc y nhân là một độc nhãn lão nhân gù lưng, tay chống cây quải trượng sắc diện như có bệnh, con mắt còn lại lim dim đầy mệt mỏi. Cuối cùng là bốn võ trang đại hán lực lưỡng cầm đao tháp tùng.

Quả không ngoài dự liệu của Vương Phi Dương, đại hán cầm cờ đến trước bàn của chàng thì dừng lại, cắm phập cán cờ xuống đất sâu hơn một thước. Bốn đại hán cầm đao lập tức đứng sau lá cờ. Ba hắc y nhân ngồi xuống bàn, không hề hỏi han hai chàng.

Hạ Hầu Cương ngẩng nhìn Vương Phi Dương, chỉ thấy chàng cười mủm mỉm, tựa hồ không để ý tới Huyền Hoàng Giáo chủ danh tiếng lẫy lừng.

Độc nhãn lão nhân kéo ghế ngồi ngay bên cạnh Vương Phi Dương.

Hạ Hầu Cương ngồi cùng bàn với bốn quái nhân thì cảm thấy chẳng những nói năng bất tiện, mà ngay cả hai tay cũng chưa biết để vào đâu.

Chợt nghe Vương Phi Dương nói nhỏ bên tai:

− Hạ Hâu huynh cứ tự nhiên, họ đều là người mình cả !

Hạ Hầu Cương kinh ngạc, nghĩ:

“Lá cờ thêu rành rành bốn chữ Huyền Hoàng Giáo chủ, họ là một bang hội quái dị, nguy hiểm,

thần bí, đường đường truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia sao lại chịu ngồi chung một chỗ với người của Huyền Hoàng Giáo ? Hay là Vương Phi Dương bị Huyền Hoàng Giáo dùng dược vật đầu độc, làm cho lú lẫn ?”.

Chàng bèn ngưng mục ngó Vương Phi Dương, nhưng thấy ánh mắt Vương Phi Dương chẳng có vẻ gì là bị trúng mê dược. Hạ Hầu Cương vô cùng nghi hoặc và khó hiểu, bèn hỏi chệch đi để tránh động đến Huyền Hoàng giáo chủ:

− Vương huynh, ban nãy uống một chung trà, liệu có bị đầu độc không đó ?

Vương Phi Dương cười:

− Tại hạ khi uống đã có đề phòng, sớm nhổ hết ra rồi, huynh đừng lo.

Ngừng một chút, biết Hạ Hầu Cương đầy nghi vấn, bèn nói tiếp:

− Huyền Hoàng Giáo tuy bị võ lâm coi là bàng môn tả đạo, nhưng vị tất đã bại hoại, tại hạ có quan hệ rất chặt chẽ, chẳng qua chưa tiện giới thiệu với huynh, chờ sau đại hội này, tại hạ sẽ kể rõ cho huynh nghe.

Bỗng có mấy tiếng hò hét quái đảm cắt ngang lời chàng.

Nhìn ra, thấy có bốn người trang phục kỳ dị đang tiến vào. Họ như kẻ say rượu, thân hình lắc lư lảo đảo, nhe nanh múa vuốt, miệng thì la hét lải nhải.

Vương Phi Dương nhìn bốn người kia, thần sắc ngưng trọng, nói:

− Đó là Tứ đại quái ma người người trong giang hồ đều muốn tránh xa, ngoại hiệu Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỉ, Oán Hồn đại quái.

Hạ Hầu Cương ngạc nhiên hỏi:

− Có phải là Tứ đại hung nhân tung hoành giang hồ mấy chục năm chăng ?

Vương Phi Dương đáp:

− Không sai, nhưng họ đã biệt tăm hơn chục năm nay, nghe đồn đã chết cả, không ngờ còn sống và đến tham gia đại hội này.

Hạ Hầu Cương nói:

− Tiểu đệ có nghe gia phụ nhắc đến Tứ đại hung nhân, nhưng không hình dung diện mạo họ quái dị và trang phục, thái độ thế kia.

Vương Phi Dương nói:

− Tại hạ dựa vào họa tướng mà nhận ra họ. Họa tướng tối thiểu được vẽ cách đây mười lăm năm, do gia mẫu chủ bút. Vậy mà mười mấy năm nay diện mạo của họ vẫn không thay đổi, chứng tỏ bọn họ nội công thâm hậu vô cùng.

Bốn đại quái nhân dừng chân, đảo mắt nhìn khắp lượt một hồi, đoạn lão đi đầu, y phục màu hồng, cười phá lên, nói:

− Ba vị huynh đệ, chúng ta nghe danh Huyền Hoàng Giáo chủ đã lâu, là một mỹ nhân, vậy huynh đệ chúng ta hãy qua đó ngó một cái mới được.

Ba lão khác y phục màu lục, màu vàng và màu trắng, cũng vâng dạ cất bước tiến về chiếc bàn Hạ Hầu Cương đang ngồi.

Quần hào đều chú mục nhìn Tứ đại hung nhân, nay nghe nói họ muốn tìm Huyền Hoàng Giáo chủ để gây chuyện, thì càng chăm chú theo dõi hơn.

Vương Phi Dương biến sắc nói nhỏ:

− Hạ Hầu huynh, cẩn thận đó, bốn kẻ này tính khí hung hãn, nghe một lời không hợp ý là chúng xuất thủ đoạt mạng đó.

Lời chưa dứt, Tứ đại hung nhân đã tới gần. Hồng y hung nhân cao giọng nói:

− Bốn huynh đệ lão phu Thần, Sát, Quỉ, Hồn nghe danh Huyền Hoàng giáo chủ từ lâu, không biết vị nào, thỉnh hãy kiến lễ với huynh đệ lão phu.

Lúc này bốn võ trang đại hán đã thủ đao sẵn sàng đợi lệnh của Giáo chủ.

Hạ Hầu Cương nhìn ba hắc y nhân, cũng chưa biết ai là Huyền Hoàng Giáo chủ, một mặt lưu thần chuẩn bị, một mặt chú ý cử động của ba hắc y nhân.

Nào ngờ cả ba người ấy như không hề nghe thấy lời Tứ quái nhân, chẳng có cử chỉ gì, vẫn ngồi bất động.

Lục y hung nhân nổi giận:

− Đường đường Thần Châu Tứ Quái chúng ta chẳng lẽ lại không thể biết diện mục thật của Huyền Hoàng Giáo chủ ?

Hạ Hầu Cương nhìn tứ quái hung nhân, thấy sắc diện họ đã lộ đầy sát khí, dường như sắp có ý xuất thủ, thì kinh hãi nghĩ thầm:

“Huyền Hoàng Giáo chủ tuy quật khởi trên giang hồ chưa lâu lắm, nhưng phát triển rất nhanh, thực lực lớn mạnh, địa vị Giáo chủ phải cao, làm sao chịu mang món nợ này, xem chừng đôi bên đánh nhau to đấy.” Đang nghĩ, chỉ nghe Vương Phi Dương dùng thuật «Truyền âm nhập mật» nói:

− Trong bức họa tướng tứ quái của gia mẫu, thì bốn lão này hung tàn, một lời không hợp lý là xuất thủ sát nhân, chưa hề nói đến câu thứ hai. Lúc này chúng chưa động thủ, hẳn là tự biết đã gặp đối thủ đáng gờm, thâm tâm e ngại, không dám bộc phát hung tính.

Hạ Hầu Cương đáp:

− Song phương đều có thân phận rất cao trong võ lâm, nên đều có e ngại, nhưng chỉ e khó dừng lại nơi đây.

Vương Phi Dương nói:

− Không sao, chỉ cần Huyền Hoàng Giáo chủ không muốn động thủ, thì tám phần mười sẽ không xảy ra đánh nhau.

Hạ Hầu Cương nói:

− Những người dự hội hôm nay bất luận bình nhật có quan hệ hữu hảo hoặc cừu hận thế nào, đều tạm thời gác bỏ thành kiến để đối phó với Mai Hoa chủ nhân, như thế là đã có được ba phần sinh cơ.

Vương Phi Dương nói:

− Huyền Hoàng Giáo chủ trí huệ siêu nhân, chúng ta nghĩ được như vậy, Giáo chủ cũng nghĩ được, tại hạ thấy họ sẽ không động thủ đâu.

Hạ Hầu Cương thấy Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỉ, Oán Hồn đều đã đề tụ nội lực, chuẩn bị xuất thủ, cứ lấy võ công lừng danh của tứ đại hung nhân mà luận, thì chúng chỉ giáng một đòn là sẽ bài sơn đảo hải, đất lở cát bay, trong vòng một trượng bàn ghế sẽ lật nhào, chàng vội đề tụ chân khí ngầm chuẩn bị.

Đúng trong khoảng khắc kiếm tuốt cung giương, cuộc chiến bùng nổ, đột nhiên hắc y ngồi giữa đứng dậy, dịu dành thánh thót nói:

− Đại danh Thần, Sát, Quỉ, Hồn bổn Giáo chủ sớm đã hâm mộ, hôm nay hân hạnh tương hội ...

Bạch y hung nhân tiếp lời:

− Nghe thanh âm thánh thót dịu dành đã đủ mê hồn, thỉnh giáo chủ gỡ mạng che mặt cho huynh đệ lão phu được chiêm ngưỡng chân diện.

Hạ Hầu Cương nghĩ:

“Hỏng rồi, tứ đại hung nhân một mực bức người, Huyền Hoàng Giáo chủ làm sao nhịn nổi ?”.

Nào ngờ sự tình khác hẳn, chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cười khanh khách vui vẻ nói:

− Hôm nay chúng ta đều là thân phận tân khách, không thể tùy khách đoạt chủ, làm mất hứng của Mai Hoa chủ nhân, bốn vị nếu muốn thấy dung mạo của tiểu muội, thật đáng hoan nghênh, chỉ mong bốn vị đủ khả năng thoát khỏi kiếp nạn hôm nay, giữ được toàn mạng, thì sớm ngày mai, tiểu muội đón chờ bốn vị tại Khôi Hoàng giáo đầu.

Hồng y hung nhân cười ha hả, nói:

− Bốn huynh đệ lão phu đều thuộc loại thèm hương khát ngọc, thỉnh Giáo chủ đem theo ba mỹ nữ nữa cho đủ, tránh cho bốn huynh đệ lão phu tàn sát lẫn nhau để tranh giành …

Hạ Hầu Cương kinh hãi, nghĩ:

“Nói năng phóng đãng bại hoại thế kia, làm sao Huyền Hoàng Giáo chủ nhẫn nhịn được đây ?”.

Chỉ thấy Giáo chủ cười dịu dàng:

− Nữ đệ tử của bổn giáo không ít người dung mạo kiều diễm, bốn vị có đủ thủ đoạn chiếm đoạt được họ thì mới là giỏi.

Lục y hung nhân nói:

− Được, chúng ta cứ y ngôn như vậy, nếu Giáo chủ thất ước, thì sau này bốn huynh đệ lão phu hễ gặp người của Huyền Hoàng Giáo ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, cũng thẳng tay giết sạch !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Bổn bang chủ đã ước hẹn với bốn vị, lẽ nào thất ước !

Đoạn thong thả ngồi xuống.

Thần, Sát, Quỉ, Hồn đưa mắt nhìn nhau, cũng đi sang bàn gần đó. Hung Thần giơ tay kéo chiếc ghế của một người đang ngồi, nói:

− Chư vị nhường chỗ cho ta được chăng ?

Chiếc bàn đó đã có sáu võ trang đại hán ngồi, đao kiếm đầy đủ, nhưng đều đứng dậy lặng lẽ đi sang chỗ khác. Bốn đại hung nhân ngồi xuống bốn góc.

Trong bốn lão, bạch y hung nhân nhỏ nhất, nhưng cũng bại hoại nhất, lão dộng bàn, lớn tiếng nói:

− Giờ ngọ rồi, sao vẫn chưa thấy tửu trà ?

Một thanh y thiếu nữ mau lẹ vội tới, cười đáp:

− Thỉnh bốn vị chờ một chút sẽ có tửu trà.

Lục y Ác Sát liền chộp ngay tay thiếu nữ nói:

− Trong lúc chờ đợi, ngươi tạm giải sầu cho huynh đệ lão phu vậy !

Hạ Hầu Cương nghĩ:

“ Tứ đại hung nhân quả là cuồng ác khả ố, trước mặt anh hùng thiên hạ mà phóng đãng không coi ai ra gì.”.

Thanh y thiếu nữ bị Lục y Hung Nhân nắm cánh tay hữu, thì biến sắc, gượng cười nói:

− Tiểu tì phụng mệnh chiêu đãi các vị có gì các vị cứ sai bảo, những mong ...

Ác Sát hung nhân hơi dùng lực, kéo thiếu nữ gần lại, cười hô hố, nói:

− Chưa có rượu, ngươi bồi tiếp trà cho tứ huynh đệ lão phu vậy !

Vương Phi Dương nhìn Hạ Hầu Cương, thấy mặt chàng đầy vẻ phẫn nộ trước hành động thô lỗ của ác sát hung thần, thì vội nói nhỏ:

− Ác nhân ắt có ác nhân trị, mấy thiếu nữ bề ngoài nhu mì kia cũng chẳng tốt đẹp gì, cứ để Tứ đại hung nhân đối đầu với Mai Hoa chủ nhân trước càng hay ...

Hạ Hầu Cương gật đầu:

− Đúng, cái đó là dĩ độc trị độc !

Hoàng y Nộ Quỷ cầm chung trà trên bàn đưa ngay lên miệng thanh y thiếu nữ, nói:

− Cạn một chung trước đi nào !

Thanh y thiếu nữ tái mặt, giận dữ:

− Các vị nên tôn trọng một chút.

Hoàng y Nộ Quỷ cười phá ra, nói:

− Thiên hạ có ai không biết tứ huynh đệ lão phu muốn gì làm nấy !

Thanh y thiếu nữ đang định phản kháng, bỗng nghe Ngọc Yên cao giọng nói:

− Ngọc Thiền muội muội, chịu khó uống đi ! Chúng ta phụng mệnh đãi khách, đâu có được làm chủ sự.

Bạch Oán Hồn cười ha hả:

− Hay lắm ! Mỹ nữ này hiểu biết, cùng lại đây bồi tiếp tứ huynh đệ lão phu đi nào ?

Miệng nói, người đã vọt đến chỗ Ngọc Yên.

Hạ Hầu Cương nghĩ:

“ Ngọc Yên võ công chẳng tầm thường, chắc không chịu nhục, mà sẽ phản kích.”.

Nhưng chỉ thấy Bạch y Oán Hồn dễ dàng nắm lấy cổ tay Ngọc Yên mà kéo lại bàn, Ngọc Yên có vẻ nhu thuần sánh vai với Oán Hồn mà đi, không hề chống cự.

Vương Phi Dương thở phào, nói nhỏ với Hạ Hầu Cương.

− Tì nữ này quỉ kế đa đoan, chúng ta nên đặc biệt đề phòng ả.

Hạ Hầu Cương nghĩ:

“Cứ để bọn chúng giở trò với nhau xem sao ?”.

Lúc này Bạch y Oán Hồn và Ngọc Yến đã ngồi xuống cạnh nhau. Bạch y buông tay Ngọc Yên, cười nói:

− Chư vị trưởng huynh, mỹ nữ này đa tình hiếm có ...

Lục y Ác Sát bỗng cười hô hố, nói tiếp:

− Lão đệ đã biết vậy, nên nhường ả cho đại ca mới phải.

Bạch y Oán Hồn đáp:

− Tiểu đệ chính có ý như vậy.

Đoạn đẩy Ngọc Yên sang ngồi bên cạnh Hồng y Hung Thần.

Hồng y Hung Thần tuy thích thú, nhưng muốn bảo trì thể diện trưởng huynh, giả bộ lạnh lùng

ngồi im.

Ngọc Yên mắt đung đưa nhìn Bạch y Oán Hồn, cười:

− Tứ vị huynh đệ chỉ có hai tiểu nữ bồi tiếp, há chẳng thấy thiếu hay sao ?

Hoàng y Nộ Quỉ vỗ bàn:

− Lời này không sai, lão tứ, đi ! Chúng ta tìm thêm hai nàng nữa.

Vương Phi Dương thở dài nhè nhẹ, nói:

− Bốn đại hung nhân quá ư cuồng ngạo, đã trúng kế liên hoàn của Ngọc Yên mà không biết, những mong để chúng xử trí nhau cho tân khách bớt phiền toái.

Nguyên ở đây có ba mươi sáu bàn, ba mươi sáu thanh y thiếu nữ, nhưng hiện thời mới có khách ngồi trên hai chục bàn.

Các nhân vật võ lâm tới đây coi trọng danh dự, thể diện hơn cả chuyện sinh tử. Nếu hai hung nhân kia đến chọn thanh y thiếu nữ đang phục vụ ở bàn có người ngồi, chỉ e người ở đó khó nhẫn nhịn, mà ra tay thì đúng là trúng kế của Ngọc Yên.

Hoàng y Nộ Quỷ và Bạch y Oán Hồn thong thả đi, bốn đạo mục quang không ngừng thám thị tứ phía, soi mói nhìn các thanh y tì nữ.

Hạ Hầu Cương nghĩ:

“Nếu trong quần hào có người bất ngờ công tập hoặc thi triển ám khí, thì hai hung nhần kia dù võ công cao cường, cũng khó tránh khỏi trọng thương.”.

Nhưng quần hào đối với Thần Châu tứ quái tựa hồ đều e sợ, không ai dám đối phó.

Hai hung nhân sau khi qua bốn, năm bàn, bỗng đừng lại, Hoàng y Nộ Quỷ cười, hỏi:

− Lão tứ, ngó thử ả kia coi sao ?

Bạch y Oán Hồn nhìn theo tay chỉ, cười đáp:

− Nhãn quang của lão tam không lầm, được lắm !

Hoàng y Nộ Quỷ hai vai hơi động, người đã tới bên thiếu nữ kia, nắm lấy cổ tay nàng, nói:

− Đi ! Bồi tiếp ta uống trà.

Thiếu nữ này phụ trách chiêu đãi chiếc bàn đã có mấy vị đại hán ngồi, nhưng không vị nào đứng dậy ngăn cản.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Lão tứ, mau chọn một ả, tửu trà sắp bưng lên rồi !

Bạch y Oán Hồn đảo mắt tứ phía, đột nhiên búng mình vọt qua ba bàn vừa đáp xuống đất đã giơ tay chộp lấy một thanh y nữ.

Thanh y nữ này chính đang cầm bình trà rót cho khách, bị Bạch y Oán Hồn chộp lấy thì rú lên một tiếng, buông rơi bình trà xuống bàn làm nước bắn tung tóe.

Bàn này có năm người ngồi, hai lão nhân và ba trung niên, trong đó có một đại hán đang cầm lấy chén trà thì bị ấm trà đổ ướt cả tay áo.

Bạch y Oán Hồn nắm lấy cổ tay thiếu nữ mà kéo đi, chẳng buồn ngoảnh đầu lại. Bỗng có tiếng quát lớn:

− Tiểu tử khốn kiếp, đứng lại ta coi !

Một đại hán đập bàn, đứng dậy, khiến ấm chén bay văng đi.

Bạch y Oán Hồn dừng chân, thong thả quay người lại, mục quang lóe ánh sát cơ, lạnh lùng hỏi:

− Ngươi chửi ai vậy ?

Đại hán kia đáp:

− Ta chửi ngươi !

Bạch y Oán Hồn lạnh lùng:

− Ngươi không thiết sống nữa thì cứ đứng đó cho ta !

Đại hán rút đao, bước tới.

Bạch y Oán Hồn tay tả nắm cổ tay thiếu nữ, tay hữu đột nhiên phách không một trảo về phía cây đao của đại hán. Chỉ nghe một tiếng rú thảm, cây đao của đại hán chém tới bỗng ngoặt lại bổ ngay vào mặt, đại hán ngã ngửa ra đất.

Bạch y Oán Hồn giáng xong một đòn, ung dung quay mình kéo thiếu nữ đi.

Bốn người cùng bàn với đại hán kia thấy Bạch y Oán Hồn phách không một đòn đã khiến đồng

bọn chết tươi, thì ngây người ra, còn ai dám đứng dậy đối phó ?

Đợi Bạch y Oán Hồn đi rồi, một lão nhân mới đứng lên, tới cúi xuống nhìn đại hán, nói:

− Chết rồi !

Một lão nhân khác nói:

− Đòn của hắn không phải là «Phách Không Chưởng Lực», cũng không giống «Bách Bộ Thần Quyền», chẳng rõ là thứ võ công gì ?

Lão nhân kia nói:

− Lão phu quên mất, Thần Châu tứ quái mỗi tên đều luyện được tuyệt kỹ, căn cứ vào bốn chữ mệnh danh Thần, Sát, Quỷ, Hồn thì tên vừa rồi là Bạch y Oán Hồn, có tuyệt kỹ «Sưu Hồn Trảo Lực». Mười mấy năm trước tuyệt kỹ của hắn đã lừng danh thiên hạ, nay lại càng lợi hại hơn !

Bạch y Oán Hồn đã dẫn thiếu nữ về tới bàn, cười hô hố, hói:

− Ba vị trưởng huynh thấy tiểu đệ tìm ả này thế nào ?

Lục y Ác Sát cười:

− Nữ đệ tử của Mai Hoa chủ nhân ả nào cũng mỹ lệ, thiết tưởng Mai Hoa chủ nhân phải là một giai nhân tuyệt mỹ.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân quả như lời nhị ca, thì sẽ bắt sống nàng về cho đại ca.

Bỗng nghe tiếng cười khúc khích, nói:

− Thỉnh bốn vị dùng trà cho nóng, đợi một chút sẽ dùng món ăn.

Hồng y Hung Thần cầm chung trà, lạnh lùng nói:

− Dù trong trà có độc dược, huynh đệ chúng ta cũng chẳng coi ra gì.

Đoạn đưa lên miệng uống cạn. Lục y Ác Sát, Hoàng y Nộ Quỷ, Bạch y Oán Hồn cũng cầm chung trà lên uống cạn.

Ngọc Yên cười nói:

− Bốn vị võ công cao cường, nội lực thâm hậu, dù trong trà có độc thật chăng nữa, cũng khó hại

chết được các vị.

Bạch y Oán Hồn nói:

− Đại ca của lão phu bình sinh thích nhất ăn độc vật, hơn nữa càng độc càng hay, còn ba huynh đệ lão phu tuy không sánh kịp đại ca, nhưng cũng đã ăn sang ba loại độc xà, độc công ... mà vẫn chẳng sao cả.

Ngọc Yên tươi cười:

− Bốn vị tài tình như vậy, thật chưa hề tai nghe mắt thấy bao giờ. Đáng tiếc ở đây không có độc xà, độc công để tiểu nữ được chứng kiến.

Bạch y Oán Hồn cười ha hả:

− Nếu cô nương quả thật muốn chứng kiến, thì hãy đi theo tứ huynh đệ lão phu, chẳng những được thấy huynh đệ lão phu xơi các độc vật, mà còn ...

Bỗng nghe có tiếng kêu thất thanh:

− Ôi, có trùng.

Ngọc Yên đảo mắt, kêu lên một tiếng nép vào ngực hồng y Hung Thần.

Lúc này, chỉ thấy một con tiểu xà màu tím sẫm ngoằn ngoeo lướt đến, đầu ngỏng cao, cái lưỡi đỏ thò ra thụt vào như chớp, trông thực đáng sợ. Con tiểu xà này không biết từ đâu bò tới, nhưng trườn thẳng tới chỗ Tứ đại hung nhân.

Ngọc Yên nép vào ngực Hồng y Hung Thần, Ngọc Thiền cũng nép vào người Lục y Ác Sát, hai thanh y thiếu nữ kia cũng run sợ, cùng ngã vào lòng hai lão Nộ Quỉ và Oán Hồn.

Tứ đại hung nhân cuồng ngạo phóng túng, coi trời bằng vung, nhưng vừa nhìn thấy con tiểu xà sắc tím, đều đứng bật dậy.

Ngọc Yên nhìn Bạch y Oán Hồn, nói:

− Bốn vị chẳng phải từng ăn sống độc vật đó sao ? Hãy mau bắt con tiểu xà kia đi.

Hồng y Hung Thần hỏi:

− Lão tứ, có tự tin khống chế được con tiểu xà hay không ?

Bạch y Oán Hồn đáp:

− Tiểu đệ thử xem !

Bèn đưa tay đẩy thanh y thiếu nữ sang một bên.

Lục y Ác Sát đột nhiên nói:

− Lão tứ, để huynh hiệp trợ một tay.

Đoạn giơ tay búng ra một ngón.

Con tiểu xà sắc tím đang ngổng đầu trườn chầm chậm, sau khi Lục y Ác Sát búng ngón tay ra, nó bỗng cuốn khoanh lại, đầu xoay tứ phía như đang tìm con mồi.

Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Vương Phi Dương:

− Con vật này nhất định do người ngầm thả ra, có ý gây khó dễ với Tứ đại hung nhân.

Vương Phi Dương đáp:

− Đúng thế, người thả tiểu xà quá bực với sự cuồng vọng của tứ đại hung nhân, nên mới dùng nó làm nhục chúng một phen.

Chàng thấy mồ hôi nhỏ giọt trên mặt Bạch y Oán Hồn, thì bất giác động tâm nghĩ:

“Một con tiểu xà lại có thể khiến cho tứ đại hung nhân lừng danh thiên hạ run sợ đến thế kia, hắn phải có điểm kỳ quái gì đây ?”.

Bỗng thấy Bạch y Oán Hồn dùng tay tả phóng ra một chưởng, tay hữu nương theo chộp xuống.

Mặt đất chấn động, cát bay đất lõm. Đất cát rơi rào rào, chỉ thấy phần đầu con tiểu xà quấn chặt lấy ba ngón cái, trỏ và giữa, còn phần thân thì cuốn quanh cổ tay hữu của Bạch y Oán Hồn.

Hạ Hầu Cương kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Sao không đập chết nó, mà lại để nó quấn vào tay thế kia ?”.

Lục y Ác Sát cao giọng nói:

− Vị nào thả xà ra, thỉnh tới đưa nó về, huynh đệ chúng lão phu bẽ mặt lắm rồi, thu hồi nó lại đi ...

Hắn nhắc lại mấy lần, vẫn không có ai đáp ứng.

Hạ Hầu Cương ngưng mục nhìn, thấy con tiểu xà sắc tím quấn trên cổ tay Bạch y Oán Hồn thu hẹp lại, tựa hồ nó nhập sâu vào trong da thịt của hắn, thì chàng thầm kinh hãi, hỏi nhỏ:

− Vương huynh, nhìn thân con tiểu xà mà xem, có phải là nó thu hẹp lại không ?

Vương Phi Dương nói:

− Loại xà này có tên là «Mặc lân thiết tuyến xà», nghe đồn lớp vảy đen của nó không thay đổi, nếu một trăm năm không lột xác, màu đen ban đầu sẽ trở thành màu tím sẫm, lời đồn này tuy khó tin hoàn toàn, những loại xà này ban đầu vảy màu đen, lâu năm thành màu tím sẫm, là điều đáng tin. Thân xà rắn chắc như sắt thép, thân và da rất quí hiếm, đao kiếm chém vào vô ích, được người trong võ lâm coi là vật trân bảo. Thể hình ít thay đổi, qua một trăm năm cũng chỉ dài không quá một thước hai, độc tính có thể đả thương người, vảy ngày càng cứng, lại còn sắc bén hơn đao kiếm. Lão Bạch y Oán Hồn bị nó quấn thế kia nhất định vô cùng đau đớn.

Hạ Hầu Cương nói:

− Nói chuyện với Vương huynh còn hơn mười năm đọc sách. Vương huynh kiến văn uyên bác, thật đáng thán phục.

Vương Phi Dương nói:

− Không dám, không dám.

Bỗng nghe Hồng y Hung Thần cười lạnh một tiếng, hỏi:

− Lão tứ, còn chi trì được chăng ?

Lúc này tiểu xà sắc tím càng thu nhỏ hơn, hiển nhiên nó đã thít chặt vào da thịt của bạch y Oán Hồn.

Chỉ thấy dưới ánh dương quang, mặt bạch y Oán Hồn đã đầm đìa mồ hôi, nhưng hắn nghiến răng đáp:

− Tiểu đệ tự tin còn khả dĩ chi trì được một lúc nữa.

Mùi rượu thịt thơm ngào ngạt đưa lại, vải che các lều vén mở ra, các bạch y đồng tử bưng rượu thịt tới các bàn.

Hồng y Hung Thần bỗng lấy ra một lưỡi chủy thủ ném xuống bàn, nói:

− Lão tứ, lúc nào cảm thấy hết chi trì nổi, thì tự chặt cánh tay đi vậy.

Bạch y Oán Hồn nói:

− Tiểu đệ nhớ rồi !

Hắn vẫn tập cộng lực toàn thân để đề kháng với con tiểu xà, phải phân tâm đối đáp là rất miễn cưỡng.

Hoàng y Nộ Quỉ, lục y Ác Sát quắc mắt phẫn nộ soi mói nhìn tứ phía, hy vọng tìm ra người ngầm thả quái xà. Chỉ nghe Hồng y Hung Thần giận dữ nói to:

− Mau dồn rượu thịt đi khỏi bàn cho ta, không tìm thấy kẻ thả quái xà thì huynh đệ ta còn bụng dạ nào mà ăn với uống được.

Đồng tử vừa bưng rượu thịt tới hơi sững người, nhưng lại thong thả bước đi tiếp, tựa hồ không để tâm tới lời nói của hồng y Hung Thần.

Lão ta bỗng đứng dậy, quát:

− Tổ sư của ngươi nói gì, ngươi có nghe thấy không ?

Đoạn giơ tay phách không một chưởng.

Chỉ thấy bạch y đồng tử bay lên, lộn mấy vòng, khay đựng đồ ăn văng ra tứ phía.

Quần hào ngồi trong phạm vi hai trượng vội vã né tránh thức ăn văng phải, khiến bàn ghế nhốn nháo cả lên.

Bỗng nghe lục y Ác Sát quát một tiếng, búng người bay về hướng bắc, hữu thủ chụp nhanh lấy một lão nhân gầy khô, ăn mặc rách rưới, chân đi giày cỏ.

Lão nhân né mình thân pháp linh xảo dị thường, lẩn ngay vào đám đông.

Vương Phi Dương nói nhỏ với Hạ Hầu Cương:

− Lão nhân ăn mặc rách rưới kia là Xà Thần Quách Lăng, đệ nhất thiên hạ về chiêu «Xà Ngoạn Xà». Nghe đồn trên người lão thường có đem theo ba con độc xà thuộc loại quí hiếm nhất. Con «Mặc Lân Thiết Xà» kia dĩ nhiên là do lão thả ...

Lời chưa dứt, chỉ thấy một bóng người lướt qua, đó là Xà Thần Quách Lăng đã lẩn nấp vào sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ ...

Hoàng y Nộ Quỉ gầm lên, xông gấp tới, vòng về phía sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ, đưa tay hữu trảo tới vai hữu của Quách Lăng.

Quách Lăng lắc người vừa né tránh năm ngón tay của Nộ Quỉ, đã tới ngay bên cạnh Vương Phi Dương.

Lúc này bốn đại hán đã tuốt bảo đao sẵn sàng bảo hộ một bên thân Giáo chủ.

Độc nhãn lão nhân nheo mắt, chung trà cầm trong tay chưa uống.

Lục y Ác Sát cười một tiếng, vọt tới, tiếng cười chưa dứt, người đã chận tới trước mặt Quách Lăng. Hoàng y Nộ Quỉ đã đuổi tới phía sau, hai hung nhân dồn Quách Lăng vào thế gọng kìm.

Quách Lăng cách Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương chỉ chừng bốn, năm bước, nếu động thủ, hai người tất bị thế sóng dập.

Hạ Hầu Cương một mặt đề khí chuẩn bị, một mặt dùng thuật «Truyền âm», nói:

− Vương huynh, nếu họ động thủ ở cạnh chúng ta, thì nên đối phó như thế nào ?

Vương Phi Dương cũng dùng thuật truyền âm đáp:

− Xà Thần Quách Lăng cả đời dồn tâm lực vào việc đùa giỡn với xà trùng, võ công không thể sánh với Tứ đại hung nhân, nhưng lão ta quỉ kế đa đoan, lại có linh xà hộ thân, không cần lo cho lão ta. Song cự ly giữa lão và chúng ta quá gần, nếu động thủ chỉ e chúng ta khó tránh.

Lục y Ác Sát vung tay búng ra một ngón.

Quách Lăng lách người sang bên né tránh, lại gần thêm Vương Phi Dương một bước.

Một luồng chỉ phong sướt qua trán Hạ Hầu Cương nghe mát lạnh.

Hoàng y Nộ Quỉ bỗng dùng hữu thủ trảo tới cổ tay tả của Quách Lăng.

Lần này Xà Thần Quách Lăng không né tránh nữa mà giơ tay nghênh tiếp.

Chỉ thấy từ cổ tay áo lão một con thanh xà thò đầu ra chờ đợi năm ngón tay đang tới của Hoàng y Nộ Quỉ.

Hoàng y Nộ Quỉ thích ăn sống độc vật, vậy mà chưởng thế chưa đến đích đã kinh hãi búng người thoái lui đến bảy, tám thước. Nhưng sau khi bị bức phải thoái lui, hắn đâu đã chịu, tay hữu bèn giơ lên, phách không một chưởng, âm kình cuồn cuộn xô về phía Xà Thần Quách Lăng.

Quách Lăng tựa hồ tự biết khó tiếp nổi nội lực thâm hậu của đối phương, liền xoay hẳn người để né tránh.

Chương 29: Đạt Ma Dịch Chân Kinh

Thần Châu Tứ Đại hung nhân quen ngông cuồng tự đại không coi ai ra gì, Quách Lăng né tránh, chưởng lực tất nhiên sẽ xô thẳng tới chỗ Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương, kình lực xé gió phá không ào ào xô tới.

Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương muốn né tránh chưởng lực hoàn toàn không khó, nhưng nếu né tránh thì chưởng phong mãnh liệt kia sẽ quét các thứ ấm, chén bay tung, bàn ghế lật nhào. Tình thế cấp bách không cho phép hai người nghĩ lâu, không hẹn mà cùng giơ tay phóng ra một luồng ám kình nghênh tiếp chưởng phong của Hoàng y Nộ Quỉ.

Chưởng lực cương mảnh gặp nội kình của hai người cản lại lập tức tạo thành gió lớn thổi đất cát bay tung.

Hạ Hầu Cương cảm thấy chấn động, khí huyết nhộn nhạo, vội hít một hơi dài để điều hòa. Nhìn sang Vương Phi Dương thấy mặt y cũng hơi đỏ bất giác kinh hãi, nói nhỏ:

− Công lực của Tứ đại hung nhân quả là kinh nhân.

Chỉ nghe Lục y Ác Sát giận dữ nói lớn:

− Tiểu tử họ Quách kia, nếu hôm nay không chặt ngươi ra làm trăm mảnh thì huynh đệ của lão phu còn gì là thể diện ...

Bỗng nghe một thanh âm lạnh lẽo cắt lời Lục y Ác Sát:

− Dừng tay !

Người vừa nói là một lão nhân khôi vĩ, y phục màu vàng, tóc dài bạc phơ xõa xuống trước ngực, vẻ mặt nghiêm trang, trên vai đậu hai con quái điểu sẫm màu, trông từa tựa diều hâu.

Lục y Ác Sát «hừ» một tiếng hỏi:

− Các hạ có phải muốn nhúng tay vào chuyện này phải không ?

Khôi vĩ lão nhân lạnh lùng đáp:

− Giữa chốn đại hội quần hào dự yến, thịnh hội chưa khai há dung loạn cục, thỉnh chư vị chờ sau

đại hội nếu muốn ẩu đả thì lúc ấy mặc sức, có oán báo oán, có cừu báo cừu cũng vẫn chưa muộn. Còn ai vô oán vô cừu cũng có thể giao hảo tùy thích.

Lục y Ác Sát hỏi:

− Nghe khẩu khí của các hạ có phải là Mai Hoa môn hạ ?

Khôi vĩ lão nhân đáp:

− Đúng thế, tệ chủ nhân mở yến tiệc thỉnh hội quần hào, cũng là hy vọng được quang thưởng các tuyệt kỹ của các phái võ lâm, nhưng hiện tại chưa phải lúc động thủ, những mong chư vị nhập cảnh tùy tục, tạm thời dừng tay ...

Lục y Ác Sát lạnh lùng nói:

− Tiểu tử kia giở trò giỡn xà, hại đến huynh đệ của lão phu ...

Đưa mắt về phía Bạch y Oán Hồn nói tiếp:

− Trừ phi hắn lập tức thu hồi độc xà, bằng không lão phu khó bề vâng mệnh.

Hai đạo mục quang lạnh lẽo của khôi vĩ lão nhân ngưng trú trên mặt của Xà Thần Quách Lăng, nói:

− Vị huynh đệ kia có thể nể mặt lão phu được chăng ?

Thần Xà Quách Lăng cười ha hả nói:

− Chúng ta bôn tẩu giang hồ há không biết quy củ võ lâm, chủ nhân đã xuất hiện tại hạ đương nhiên nể mặt.

Khôi vĩ lão nhân mỉm cười nói:

− Huynh đài đã nể mặt tại hạ, ngày sau chúng ta cũng có thể kết giao, dám thỉnh quí tánh đại danh ?

− Tại hạ Quách Lăng.

Khôi vĩ lão nhân thong thả quay lại, lạnh lùng nói với Lục y Ác Sát:

− Động thủ tỷ võ trên giang hồ ai có tuyệt kỹ gì vốn không hề hạn chế, vị Quách huynh thiện nghệ sử dụng độc xà, âu cũng là một loại tuyệt kỹ, nếu không phải là đại giá của tệ chủ nhân sắp tới thì lão phu cũng chẳng nhiều lời mà đi phân giải các vị như thế này.

Lục y Ác Sát ngoảnh lại, thấy Bạch y Oán Hồn đã giơ tay tả nhặt lưỡi trủy thủ, hiển nhiên không

thể chịu đựng lâu hơn chuẩn bị chặt đứt cánh tay thì đành nén giận nói:

− Lão tứ hãy khoan ...

Đoạn quay sang nói với khôi vĩ lão nhân:

− Huynh đệ lão phu cũng không muốn cưỡng chế đại cuộc, nếu Thần Xà Quách Lăng chịu thu hồi độc xà khỏi tay huynh đệ lão phu thì lão phu tạm dừng tay.

Khôi vĩ lão nhân cung tay cười nói với Quách Lăng:

− Thỉnh Quách huynh thu hồi độc xà được chăng ?

Quách Lăng cung tay đáp lễ, rồi huýt một tiếng sáo chói tai dị thường. Con tiểu xà sắc tím tức thời buông tay Bạch y Oán Hồn trườn xuống đất về bên tay của Quách Lăng.

Thân con tiểu xà vừa tự gỡ ra, máu ở cổ tay Bạch y Oán Hồn lập tức chảy ướt cả ống tay áo, nhỏ giọt xuống đất.

Uy lực của con tiểu xà này phần lớn quần hào đều mục kích, ai cũng ghê sợ.

Tiểu xà trườn đến đâu, ai nấy đều vội vàng né tránh.

Hồng y Hung Thần lạnh lùng hỏi:

− Lão tứ, thương thế ra sao ?

Bạch y Oán Hồn đáp:

− Không đến nỗi nào.

Hồng y Hung Thần lấy ra hai viên đơn hoàn đưa qua nói:

− Một viên bóp nát rắc vào vết thương, một viên uống.

Bạch y Oán Hồn nhận đơn hoàn nói:

− Tiểu đệ kém tài làm mất thể diện của đại ca.

Hồng y Hung Thần cười lạnh lùng nói:

− Thắng bại là chuyện thường, huống hồ Tứ đệ đâu có bại dưới tay người.

Lục y Ác Sát thấy con tiểu xà sắc tím đã chui tọt vào ống tay hữu của Thần Xà Quách Lăng, thì

«hừ» một tiếng nói:

− Tiểu tử họ Quách kia, Thần Châu Tứ Quái có cừu tất báo, nếu ngươi có thể sống sót đến tối hôm nay thì huynh đệ lão phu không đáng gọi là Thần Châu Tứ Quái nữa.

Quách Lăng cười khẩy:

− Lão phu dù quả thật có chết đi cũng sẽ khiến cho Tứ huynh đệ các ngươi ăn mất ngon, ngủ không yên.

Khôi vĩ lão nhân nhìn các Bạch y đồng tử nói:

− Tiếp yến !

Các đồng tử từ nãy giờ đứng bất động, vừa nghe lệnh lập tức vội vã đi bưng đồ ăn tới các bàn.

Nhưng quần hào không một ai động đến đũa chén.

Khôi vĩ lão nhân đảo mắt nhìn tứ phía rồi cao giọng nói:

− Tệ chủ nhân có chút yếu sự nên đến hơi chậm trễ một chút, lệnh cho tại hạ đến thông báo cùng chư vị, thỉnh chư vị hãy dùng tiệc rượu trước ...

Lão nói mấy lần mà quần hào vẫn ngồi bất động. Lão cười nhạt nói:

− Nếu các vị e đồ ăn có độc thì tại hạ xin ăn trước để các vị khỏi nghi ngờ.

Đoạn bước tới một bàn cầm đũa gắp các thứ đồ ăn đưa lên miệng, liền uống liền ba chung rượu rồi cả cười:

− Chư vị khả dĩ an tâm rồi đấy.

Bỗng nghe một thanh âm lạnh lẽo vọng tới:

− Tiệc rượu có độc hay không tạm thời cho qua, nhưng Mai Hoa chủ nhân thỉnh quần hào tới chốn này chắc là sắp đặt những việc kinh nhân, lão phu đây ứng ước mà đến, tại sao chủ nhân lại giở thói quan cách như vậy ?

Giọng nói không lớn nhưng nghe rất chói tai.

Quần hào ngoảnh lại, thấy người vừa nói chính là Sâm Tiên Long Thiên Lộc mà giang hồ thảy đều kính sợ.

Khôi vĩ lão nhân cả cười, tiếng cười như tiếng sấm vang bên tai, một hồi rồi mới thong thả nói:

− Chư vị đã chẳng quản ngàn dặm mà đến, chẳng lẽ không thể đợi thêm một tí hay sao ?

Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ:

− Vương huynh, Khôi vĩ lão nhân công lực thâm hậu như thế không biết là ai vậy ?

Vương Phi Dương ngưng mục nhìn lão ta, thong thả đáp:

− Người này rất ít lộ diện trên giang hồ, tại hạ nhận không ra, nhưng căn cứ vào hai con quái điểu đậu trên vai lão, chắc là Điểu Vương Trần Cao.

Đột nhiên một thanh âm dịu dàng của nữ nhân vang lên rành rọt:

− Thật là một chốn hoang lương, không biết vì cớ gì mà Mai Hoa chủ nhân lại đãi yến ở đây ?

Vương Phi Dương ngoảnh nhìn, thấy hai nữ nhân trung niên tráng kiện khiêng một chiếc võng vải tiến vào. Võng có che lọng màu vàng, ngồi trên võng là một thiếu nữ dung nhan tuyệt mỹ, ống tay áo quá ngắn để lộ hai cánh tay trắng ngần.

Quần hào bất giác bị lối trang phục kỳ dị của mỹ nữ hấp dẫn, ai nấy đều chú mục mà nhìn.

Trước hàng trăm đạo mục quang, mỹ nữ ...

(Thiếu mất hai trang và theo sách) ...tìm một chỗ khác. Chúng tại hạ còn có người chưa tới.

Bỗng có tiếng gọi to:

− Thỉnh hãy qua đây ngồi.

Thiếu nữ đầu mày cuối mắt đong đưa, yểu đà yểu điệu ngồi xuống, nói:

− Thương lượng với các vị chẳng qua để tỏ vẻ khách khí, chứ bổn cô nương không tin rằng bổn cô nương đã ngồi còn kẻ nào dám tới làm phiền.

Hạ Hầu Cương ngẩn người, hết nói nổi. Chàng nằm mơ cũng không thể nào ngờ trước mắt bao nhiêu người một thiếu nữ lại mặt dày mặt dạn đến mức ấy, chàng đâm ra thập phần lúng túng, chưa biết nên hành xử thế nào.

Thiếu nữ nhởn nhơ như không, cầm ngay chung rượu trên bàn lên nói:

− Thỉnh chư vị !

Đoạn uống cạn luôn.

Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo nói:

− Hảo cô nương, trong rượu có độc đó !

Thiếu nữ biến sắc, hai tay ôm bụng hét lên:

− Nguy mất rồi, rượu này đúng là có độc. Ôi ! Bổn cô nương đau bụng quá trời ...

Khôi vĩ lão nhân hết nhịn nổi, phi thân đến gần, lạnh lùng hỏi:

− Cô nương có phải thực tâm đến đây phá rối hay không ?

Hai con quái điểu trên vai lão đột nhiên dang cánh, nghểnh dài cổ.

Thiếu nữ áo trắng từ từ buông hai tay đang ôm bụng, thân hình lảo đảo ngã nhào vào người khôi vĩ lão nhân.

Lão nhân cười lạnh một tiếng, nhanh như cắt bước tránh sang bên hai bước.

Tay hữu giơ ra như đao chém xéo xuống.

Thiếu nữ đang chúi về phía trước lập tức ngã hẳn người ra phía sau, hai chân từ từ khuỵu dần và lùi lại, đỡ vững thân hình không ngã, tránh đòn của khôi vĩ lão nhân một cách xảo diệu dị thường.

Vương Phi Dương, Hạ Hầu Cương lặng lẽ quan sát, thầm tán thưởng thân pháp cực kỳ linh diệu của thiếu nữ.

Bởi vì khôi vĩ lão nhân đứng cách không đầy hai thước, xuất thủ giáng đòn cực nhanh vào đại huyệt yếu hại, thiếu nữ chẳng những không dùng song thủ giữ thăng bằng cơ thể mà ở tư thế ngoặt nghẻo ấy vẫn né tránh được đòn thì quả phải có thân pháp cực kỳ khinh linh.

Khôi vĩ lão nhân vừa nhìn đã biết ngay là gặp kình địch, liền cười lạnh nói:

− Giỏi lắm, cô nương quả là chân nhân bất lộ tướng, lão phu quyết muốn lãnh giáo một phen.

Thiếu nữ đứng thẳng lên nói:

− Mai Hoa chủ nhân đã tới.

Khôi vĩ lão nhân nhìn ra, thấy bốn lão nhân toàn thân hắc y, mặt che vải đen chỉ để lộ cặp mắt đang thong thả tiến vào, thành thử lão không tái động thủ với thiếu nữ, lật đật chạy ra nghênh tiếp. Đàng sau bốn hắc y lão nhân là một Thanh y lão nhân thân hình gầy gò, thấp nhỏ, tóc bạc như cước, diện mạo nghiêm lạnh.

Chỉ thấy khôi vĩ lão nhân nghênh mình nói:

− Nghênh kiến chủ nhân !

Thanh y lão nhân khoát tay nói:

− Miễn lễ !

Đoạn bước thẳng đến chiếc bàn chính giữa. Mai Hoa chủ nhân, kẻ làm rúng động cả thiên hạ cuối cùng chỉ là một người bình thường không chút quái dị, một lão nhân gầy gò trang phục giản dị, thật là vượt hẳn ra ngoài sự dự liệu của giang hồ. Hàng trăm đạo mục quang dồn tới soi mói, tuy trước đó trong lòng cảm thấy bất an nhưng lúc này đã thấy an tâm.

Hạ Hầu Cương nói nhỏ:

− Vương huynh, vị kia có phải là Mai Hoa chủ nhân, người đã ước thỉnh anh hùng thiên hạ tề tựu ở đây chăng ? Thật là kiến diện không bằng nghe danh !

Vương Phi Dương vẻ mặt đăm chiêu đáp:

− Nơi này, lúc này, tình cảnh này, Mai Hoa chủ nhân thật không nên bày trò úp mở, hư hư thực thực mới phải. Nếu bảo Thanh y lão nhân kia chính là Mai Hoa chủ nhân thì e rằng chẳng mấy người tin.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Vương huynh ngờ rằng kẻ đó là thế thân cho Mai Hoa chủ nhân ?

Bỗng Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Có phải các vị thấy y đơn phương độc mã mà đến thì nghĩ rằng cách bày bố quá tầm thường phải không ?

Vương Phi Dương hỏi:

− Vậy ý Giáo chủ thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Người thông minh vốn nhận định khác với thường nhân, y cố làm ra vẻ đơn thân độc mã, bình thường mà đến, đã khiến cho quần hào hết thảy đều an tâm, buông lơi cảnh giác, thế là y đã có thể chiếm được tiên cơ !

Vương Phi Dương gật gù:

− Giáo chủ thật là cao kiến !

Hạ Hầu Cương thấy Vương Phi Dương đàm thoại với Huyền Hoàng Giáo chủ rất thân thuộc thì trong lòng rất đỗi hoài nghi, nghĩ bụng:

“Kỳ quái thật, đường đường là truyền nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia, tại sao lại thân quen với người của Huyền Hoàng Giáo như vậy ?”.

Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:

− Người kia quyết không phải là kẻ thế thân của Mai Hoa chủ nhân, nhưng cũng có thể đã nhiều lần sắm vai Mai Hoa chủ nhân. Nếu ta đoán không lầm, thì Mai Hoa chủ nhân là nhân vật nào thì e rằng ngay cả thuộc hạ của y cũng ít ai biết ngoại trừ vài kẻ thân cận của y, chỉ e rằng chỉ có một vài người là biết diện mạo thật của y. Cũng có thể Thanh y lão nhân là một kẻ thế thân.

Hạ Hầu Cương nghe vậy thì chẳng phục chút nào, liền hỏi:

− Tại sao Giáo chủ biết ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Hạ Hầu Cương rồi đáp:

− Tài năng biết người tùy theo trí huệ, tin hay không là tùy.

Hạ Hầu Cương cứng miệng, chưa nghĩ ra được lời đối đáp nên đành im lặng.

Mai Hoa chủ nhân ngồi xuống chiếc bàn trống, bốn hắc y nhân đứng ở phía sau.

Sâm Tiên Long Thiên Lộc đứng dậy trước, cung tay nói:

− Lão phu Long Thiên Lộc, các hạ có phải là Mai Hoa chủ nhân ?

Thanh y lão nhân đáp:

− Không sai, có chi chỉ giáo ?

Long Thiên Lộc nói:

− Mấy mươi năm qua, lão phu không rời Tỵ Trần Sơn Trang, mọi chuyện phiền toái trên giang hồ lão phu không muốn nghe muốn thấy. Lần này được các hạ thỉnh hội mà đến, có sự gì kinh nhân mau nói lộ ra, lò luyện đan của lão phu đang ở trong giai đoạn hỏa hầu khẩn yếu, lão phu không thể lưu lại đây lâu.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Biết rồi, thỉnh Long huynh an tọa đã.

Long Thiên Lộc nói:

− Cứ theo quan sát của lão phu, anh hùng thiên hạ đều có cảm giác kiến diện không bằng nghe danh, nếu lão phu là các hạ, quyết chẳng hàm thỉnh anh hùng thiên hạ cử hành đại hội này.

Mai Hoa chủ nhân cười nhạt nói:

− Chắc là vì anh hùng thiên hạ thấy lão phu tướng mạo tầm thường, bày bố tầm thường nên mới có cảm giác như bị dội một gáo nước lạnh.

Long Thiên Lộc lạnh lùng nói:

− Ý của lão phu là muốn thỉnh các hạ hãy nói ngay ra sự việc kinh nhân đã ghi trong bức hàm, nếu không lão phu sẽ lập tức ra về.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Các hạ đã không quản ngàn dặm mà đến, nay ra về tay không há chẳng uổng công sức lắm sao ?

Long Thiên Lộc nói:

− Lão phu tuy không lai vấn chuyện thị phi trong giang hồ nhưng ân oán phân minh, có oán báo oán, có ân tất đền.

Mai Hoa chủ nhân không lý đến Long Thiên Lộc nữa, nhìn Hồng y Hung Thần vừa đứng dậy, hỏi:

− Có chi chỉ giáo ?

Hồng y Hung Thần hỏi:

− Huynh đệ lão phu muốn đem vài ả a hoàn đi theo, quí chủ nhân thấy sao ?

Lục y Ác Sát tiếp lời:

− Là bốn thanh y thiếu nữ đang ngồi cùng bàn với huynh đệ lão phu đây, không biết các hạ có chịu đáp ứng ?

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng đáp:

− Bốn vị yêu cầu quá gấp, tại hạ dù đáp ứng, nhưng chưa chắc bốn vị đã đủ khả năng đem họ đi.

Hoàng y Nộ Quỉ nói:

− Chuyện đó chủ nhân khỏi lo.

Mai Hoa chủ nhân bỗng giơ cao tay hữu xoay quanh đầu một vòng.

Không gian văng vẳng tiếng nhạc, hai đồng tử mi thanh mục tú khiêng một chiếc rương màu đen tiến đến, đặt xuống bên cạnh Mai Hoa chủ nhân.

Hai trong bốn Hắc y nhân đang đứng phía sau không đợi Mai Hoa chủ nhân phân phó, tức thời khiêng chiếc rương đặt lên bàn.

Mai Hoa chủ nhân thong thả đứng dậy, mở nắp rương cúi đầu nhìn vào một lượt, đoạn lại từ từ ngồi xuống.

Quần hào không sao nhìn thấy trong rương có vật gì, bất giác sinh lòng hiếu kỳ song vẫn ngồi bất động.

Hạ Hầu Cương ngẩng nhìn sắc trời, đã là chính Ngọ, sao chẳng thấy phụ thân tới, mà cũng chẳng thấy Lãnh Như Băng trả lại bức yếu hàm nên trong lòng rất nóng ruột, cứ đưa mắt ngó bên này bên kia. Quần hào đều bị thu hút bởi chiếc rương đen kia, chỉ có chàng là không chú ý.

Bỗng một người đứng dậy bước dài về phía chiếc rương. Một người đứng dậy, quần hào cũng đứng cả lên, thoáng chốc đã có mười mấy người dồn lại.

Đại bộ phận vì địa vị của mình tuy còn ngồi tại bàn, song đôi mục quang thì chăm chú theo dõi những người đang tiến về phía chiếc rương. Trong số này, có một hán tử tráng kiện lưng đeo «Thất hoàn đại khảm đao» và một đại hán lưng đeo «Phục hổ kim hoàn», là hai người đến nhanh nhất.

Hán tử đeo «Thất hoàn đại khảm đao» thò đầu vào ngó vào rương, định thò tay lấy vật bên trong ra thì người thứ hai cũng vừa tới từ hướng Bắc. Hán tử lập tức đóng sập nấp rương xuống nói:

− Chẳng có vật gì đáng xem, chẳng cần ngó vào.

Đại hán đeo «Phục hổ kim hoàn» còn chưa kịp nhìn rõ vật gì trong rương, nấp rương đã sập xuống thì không cam chịu, liền giơ tay mở nắp lên.

Hắn tử kia tức thời đặt tay hữu lên nấp rương nói:

− Ta đã bảo là không cần xem, ngươi có nghe rõ chăng ?

Khẩu khí tựa hồ mình là duy ngã độc tôn.

Đại hán đeo «Phục hổ kim hoàn» nổi giận:

− Ai bảo không được xem, lão tử không thể không xem !

Hán tử cười lạnh:

− Ta Phục Ngưu Nhất Hổ nhắc lại, đây là lần thứ ba, không được xem !

Đại hán kia cũng cười lạnh nói:

− Ta, Giang Nhị Gia bảo là ...

Phục Ngưu Nhất Hổ quát một tiếng, rút «Thất hoàn đại khảm đao» ra, cây đao có bảy vòng đồng kêu loong coong, chỉ xuống chiếc rương nói:

− Không tin cứ thử coi.

Đại hán bỗng đưa đao cạy nắp rương lên.

Phục Ngưu Nhất Hổ chém xuống thật mạnh, y đã sớm chuẩn bị nên chém xuống thật nhanh. Đại hán vội rụt tay lại nhưng đã không kịp, chỉ thấy máu vọt ra, hai ngón tay út và vô danh đã bị chém đứt.

Phục Ngưu Nhất Hổ cười ha hả nói:

− Không cho ngươi thấy máu là ngươi không chịu nghe lời Tôn đại gia.

Đại hán gượng nhịn đau lùi lại hai bước, xé áo buộc vết thương. Một đôi kim hoàn đã nắm trong tay, lập tức xử chiêu «Song Phương Quán Nhi» đánh ra.

Phục Ngưu Nhất Hổ đâm xéo cây «Thất hoàn đại khảm đao» lên.

Kim thiết va vào nhau loảng xoảng một hồi.

Trong khi giao đấu với đại hán, Phục Ngưu Nhất Hổ cứ đặt tay tả lên nắp rương, quyết không chịu rời. Cử chỉ quái dị của y khiến quần hào vây quanh sinh lòng nghi hoặc, chợt nghe tiếng quát lớn:

− Tiểu tử, trong rương có cái gì tại sao không chịu mở ra cho người khác xem ? Lão phu không thể không coi !

Lời chưa dứt, người đã tới. Cây nhuyễn tiên đã vụt tới tay tả của Phục Ngưu Nhất Hổ.

Hán tử buộc phải rụt tay thối lui hai bước.

Bỗng một Hắc y nhân thấp nhỏ bước đến. Người này động tác cực kỳ mau lẹ, khinh công kỳ ảo, bàn tay tả coi như không có cây nhuyễn tiên bên kia, đã mở nắp rương lên.

Đúng lúc ấy, một vệt sáng xẹt tới nhanh như tia chớp lạnh đánh trúng vào tay Hắc y nhân, nắp rương vừa bật lên đã đóng sập ngay xuống.

Bỗng nhiên có tiếng cười lạnh nói:

− Hảo tiểu tử, dám dùng ám khí đánh lén huynh đệ của lão phu ...

Thanh âm chói tai hồi đáp:

− Thì sao ? Nếu chưa phục thì Kiềm Bắc Thất Sát các vị cứ kéo cả lại xem Bát Thủ Kim Cương có phải là hư danh hay không ?

Lúc này, đại bộ phận quần hào đã xúm quanh, không ít vị đã rút binh khí cầm tay, đưa mắt nhìn cục diện nhốn nháo.

Chợt một tiếng quát lớn:

− Tất cả dừng tay !

Trong tiếng hô, chưởng phong đã ập đến. Đại hán cầm «Thất hoàn đại khảm đao» đã kêu «ối» lên một tiếng, người bay xa bảy, tám thước. Vừa may khi rớt xuống đã có người giơ tay ra đỡ, y mới không thụ thương.

Quần hào ngẩng đầu, người vừa quát chính là Sâm Tiên Long Thiên Lộc.

Uy danh Sâm Tiên Long Thiên Lộc lừng lẫy, người người kinh sợ, một chưởng vừa rồi càng khiến quần hào kinh động, quả nhiên cảnh nhốn nháo ngừng bặt.

Long Thiên Lộc đảo mắt một vòng nói:

− Chư vị vung đao tuốt kiếm, định liều chết với nhau là vì lẽ gì ?

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, không ai biết phải trả lời như thế nào. Hồi lâu mới có người cao giọng nói:

− Bát Thủ Kim Cương dùng ám khí khiêu khích huynh đệ lão phu, món nợ này há có thể bỏ qua ?

Long Thiên Lộc lạnh lùng hỏi:

− Bát Thủ Kim Cương vì lẽ gì lại dùng ám khí khiêu khích Kiềm Bắc Thất Sát các vị ?

Long Thiên Lộc vốn không bôn tẩu giang hồ nhiều, nhưng đối với các nhân vật võ lâm đều biết rất rõ.

Người vừa lên tiếng là đầu lĩnh của Kiềm Bắc Thất Sát là Tiềm Hạc Đồi Hằng, đáp:

− Quy củ của giang hồ là sát nhân thường mạng, khiếm trái hoàn tiền. Bất luận vì lẽ gì, huynh đệ lão phu có người bị họ dùng ám khí đả thương, há lại không thanh toán ?

Long Thiên Lộc nói:

− Kiềm Bắc Thất Sát các vị có đủ tự tin đủ tài tiếp nối chưởng lực của lão phu thì cứ việc thử coi.

Long Thiên Lộc đã lên tiếng tự gánh tất cả vào mình, Kiềm Bắc Thất Sát quả nhiên không dám nói gì nữa.

Lúc này quần hào vây kín xung quanh chiếc rương, nhưng không còn cảnh nhốn nháo.

Sâm Tiên Long Thiên Lộc bổng cung tay nói với Mai Hoa chủ nhân:

− Trong rương có cái gì mời các hạ hãy lấy ra coi !

Mai Hoa chủ nhân mỉm cười hỏi:

− Tại sao các hạ không tự lấy ra mà coi ?

Long Thiên Lộc đảo mắt nhìn tứ phía một lượt nói:

− Lão phu sẽ mở nắp rương, kẻ nào dám xuất thủ ngăn cản cứ việc ra tay.

Đoạn bước đến bên chiếc rương.

Phục Ngưu Nhất Hổ đột nhiên hét lớn xông tới, cây «Thất hoàn đại khảm đao» xử chiêu «Thần long xuất khí» đâm mạnh qua phía sau lưng Long Thiên Lộc.

Long Thiên Lộc phẩy tay hữu về phía sau, chỉ thấy loáng lên một đạo hào quang kèm theo một tiếng rú thê thảm, mũi đao của Phục Ngưu Nhất Hổ đã đâm ngược lại vào bụng y, máu phun thành vòi.

Người duy nhất nhìn thấy vật đựng trong rương cũng là người bỏ mạng trước tiên.

Hết thảy mọi người đều thất sắc. Long Thiên Lộc quả danh bất hư truyền, chỉ một cái phẩy tay trở ngược đã khiến cây đao của đối phương đâm chết chính chủ nhân của nó. Trong lúc quần hào còn đang chấn động tâm thần, bỗng có một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

− Hảo thủ pháp «Thác Đao» sát nhân !

Long Thiên Lộc đưa mắt nhìn, người vừa nói chính là Lục y Ác Sát trong Thần Châu Tứ đại hung nhân. Tuy Long Thiên Lộc không e sợ Tứ đại hung nhân, nhưng cũng biết đó là những kẻ khó trị, chỉ

cười lạnh một tiếng chứ không nói gì.

Lúc này mọi người đều ngưng mục nhìn Long Thiên Lộc và chiếc rương, ai cũng nghĩ:

“Không biết trong rương đựng những gì mà Phục Ngưu Nhất Hổ đã liều mạng đối đầu Long Thiên Lộc, để đến nỗi chết như vậy ?” Tính hiếu kỳ càng thêm mãnh liệt.

Long Thiên Lộc cảm thấy khó nghĩ, trước mấy trăm cặp mắt của quần hào vây quanh nhìn chằm chặp, chợt e sợ mà không hiểu vì sao. Chỉ thấy Long Thiên Lộc trầm tư hồi lâu, rồi đột nhiên cao giọng nói với Mai Hoa chủ nhân:

− Vật trong rương là sở hữu của các hạ, vậy phải do các hạ mở ra cho mọi người xem.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Sao ? Đường đường uy danh của Sâm Tiên mà cũng sợ ư ?

Đoạn cười khẩy một tiếng, lại nói:

− Nếu là vật tầm thường thì Phục Ngưu Nhất Hổ kia đã chẳng tuẫn thân.

Câu nói này chẳng khác nào châm dầu vào lửa, quần hào xung quanh đều nghĩ:

“Đúng thế ! Nếu trong rương không phải là vật cực kỳ trân quí thì Phục Ngưu Nhất Hổ quyết chẳng liều mình công kích Long Thiên Lộc.”.

Câu này càng làm cho quần hào thêm kích động dũng khí, rất dễ xung đột với nhau.

Mai Hoa chủ nhân lại tiếp:

− Lão phu hàm thỉnh các vị giá lâm đến đây là có liên quan trọng đại đến vật để ở trong rương.

Long Thiên Lộc gằn giọng:

− Không cần nói úp úp mở mở nữa, cuối cùng là ở trong rương có cái gì ?

Tại sao không nói toạc ra cho anh hùng thiên hạ hỏi hồ nghi ?

Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên cười:

− Nếu các hạ tự tin không sinh lòng tham thì chiếc rương ở cách đây không đầy hai thước, tại sao không tự mở ra mà xem ?

Long Thiên Lộc cười lạnh:

− Các hạ không cần nói khích lão phu. Các hạ thật cho rằng lão phu không dám mở chiếc rương ra xem ư ? Lão phu sẽ mở ra cho các hạ coi !

Đột nhiên lão giơ cao quái trượng, thong thả bước lên hai bước. Quái trượng chống «kịch» một tiếng xuống đất, bốn Lam y thiếu niên bảo hộ hai bên Long Thiên Lộc lập tức trường kiếm tản ra bảo vệ hai bên và phía sau lưng Long Thiên Lộc.

Bốn Hắc y nhân lưng đeo đao cũng đồng thời đeo bao tay lấy ra bốn vật màu đen hình thù như thiết sa, bảo vệ phía sau các Lam y thiếu niên.

Hành động liều chết của Phục Ngưu Nhất Hổ đã làm cho Long Thiên Lộc phải đề phòng, lão chống cây trượng xuống đất là ngầm hạ lệnh cho thuộc hạ bố trí bảo vệ.

Anh hùng thiên hạ đều biết Long Thiên Lộc y thuật quán thế, thiện nghệ về các loại dược vật, thấy bốn Hắc y nhân đều đeo bao tay và cầm thiết sa thì đều nghĩ thầm:

“Các thiết sa kia hẳn đã bôi sẵn chất kịch độc.”.

Long Thiên Lộc thấy các thuộc hạ đã bố trí xong thế trận cự địch, mới dùng quái trượng hất nấp rương lên. Long Thiên Lộc nội công thâm hậu, thần lực kinh nhân, một cái đẩy tùy tay cũng có lực nặng trăm cân, không ngờ cái nắp rương lại không hề lay động. Long Thiên Lộc thấy nóng mặt, mục quang đảo tứ phía một lượt, lạnh lùng hỏi:

− Vị nào ngầm thi triển thủ cước đối phó lão phu, thỉnh đứng ra đối đáp.

Quần hào lặng thinh, nghĩ thầm:

“Kình lực của người ấy thật ghê gớm, khiến cho Long Thiên Lộc mất cả thể diện.”.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân chậm rãi nói:

− Cái rương của lão phu cổ quái lắm, trừ phi dùng tay mở nắp, nếu dùng vật khác mà mở thì nó không có chịu.

Long Thiên Lộc nổi giận:

− Lão phu không tin chuyện đó.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Không tin sao không thử thêm một lần nữa xem.

Long Thiên Lộc nói:

− Được !

Lão ngầm vận nội lực dùng đầu cây trượng hất lên. Nào ngờ nắp rương như có sức nặng ngàn cân đè xuống, Long Thiên Lộc vẫn không sao mở nó ra được.

Lần này chẳng những Long Thiên Lộc cả kinh mà cả quần hào đều biến sắc.

Mai Hoa chủ nhân bỗng đứng dậy, phủi phủi bụi trên người cười hỏi:

− Các hạ chịu tin rồi chứ ?

Long Thiên Lộc lạnh lùng đáp:

− Nắp rương đã chắc như thế, thiết tưởng cả chiếc rương cũng chắc chắn lắm ?

Vút một cái, cây trượng đã đập xuống rương.

Trước mặt quần hào bị nhục như thế đã làm cho Long Thiên Lộc cả giận, cú đập này sức nặng tựa ngàn cân.

Chỉ nghe «rầm» một tiếng chấn động, chiếc rương gỗ đã vỡ tan tành.

Mai Hoa chủ nhân đưa tay vuốt chòm râu bạc, từ từ ngồi xuống.

Rương gỗ vỡ tan một góc, để lộ một cái gáy sách.

Long Thiên Lộc đang định giơ cây trượng gãy các mãnh gỗ nát, bỗng thấy một làn khói từ từ bốc lên lem lém.

Mai Hoa chủ nhân cười phá lên:

− Đáng tiếc ! Thật đáng tiếc !

Long Thiên Lộc cả giận:

− Đáng tiếc cái gì ?

Đoạn giơ quái trượng khều quyển sách ra, chỉ thấy trên bìa đề mười chữ nổi bật:

«Đạt Ma Dịch Cân Kinh, Chân Giải Thập Tam Thiên.» Long Thiên Lộc và quần hào không ngờ trong rương cuối cùng lại cất bộ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» mà người người trong võ lâm đều coi là vật kỳ trân dị bảo, thì bất giác ngẩn cả ra.

Vật này nguyên là bảo vật của Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, nhưng võ lâm nghe đồn đã bị người đánh

cắp khỏi Tung Sơn, không rõ thực hư thế nào, người ngoài khó ai biết chân tướng sự việc.

Cuốn sách cháy lem lém cực nhanh, thoáng chốc đã biến thành một đống lửa.

Bỗng một bóng trắng phóng vụt tới.

Một là người kia thân pháp quá thần tốc, hai là bốn Hắc y nhân còn đang nuối tiếc bộ sách tổng quát võ học thiên hạ bị cháy, tai mắt kém linh mẫn, lúc sực tỉnh thì đã chậm một bước. Một trong bốn Lam y thiếu niên vung kiếm gạt ngang.

Chỉ nghe tiếng kim khí chạm nhau, trường kiếm trong tay thiếu niên đã bị gạt ra.

Long Thiên Lộc quát:

− Dừng tay !

Người kia đã giơ tay chụp xuống đống lửa.

Nội lực của chưởng thế làm cho ngọn lửa tắt phụt, tàn tro bay lên tứ tung.

Long Thiên Lộc chưa kịp phản ứng, quyển sách cháy dở chỉ còn hai, ba phần mười đã nằm trong tay người kia. Long Thiên Lộc cười lạnh:

− Thì ra là Giới Tham đại sư, chẳng trách đã không thèm để mắt đến Long Thiên Lộc này.

Vẻ mặt Giới Tham đại sư rất đau khổ hối tiếc, ngơ ngẩn nhìn quyển cháy dở, tựa hồ như không nghe thấy Long Thiên Lộc nói gì.

Bỗng một thanh âm trong trẻo nói:

− Đạo huynh đã trúng quỉ kế của người ta, thử hỏi nếu «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» thật đã bị rơi vào tay kẻ khác thì không khi nào người đó chịu đem đốt đi.

Quần hào ngẩng nhìn, thấy người vừa nói là Thanh Hạc Thanh Diệp Tử, một trong Tam Hạc của phái Võ Đương.

Thanh danh của Tam Hạc phái Võ Đương trong võ lâm vẫn lẫy lừng, một lời nặng tựa Thái Sơn, quần hào nghe câu vừa nói đều nghĩ:

“Quả không sai, «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã quí như thế thì Mai Hoa chủ nhân đâu lại chịu đem đốt đi như vậy ? Chỉ e đó là vật giả.”.

Chỉ nghe Giới Tham đại sư thở dài não nuột, hai tay ôm lấy quyển sách cháy dỡ ngây ngây dại dại,

không thốt nên lời. Lúc này, nếu Long Thiên Lộc động thủ, chỉ một đòn sẽ khiến Giới Tham đại sư chết tức thời, nhưng Thiếu Lâm Tự uy danh quá lớn, Giới Tham đại sư lại có thân phận cực cao, nếu đoạt mạng đại sư ắt sẽ kết đại cừu với Thiếu Lâm Tự, hỏi ai dám tự tiện động thủ.

Ba vị cao tăng hộ pháp đã ngầm vận công lực chuẩn bị xuất thủ, nhưng bị bốn Hắc y nhân ngăn cản ở vòng ngoài cách xa một trượng. Ba vị cao tăng thấy Giới Tham đại sư ngơ ngẩn xuất thần cũng chưa dám tùy tiện động thủ, chỉ sợ sẽ làm cho Long Thiên Lộc nổi giận sát hại đại sư.

Thanh Hạc Thanh Diệp Tử có mối giao tình sâu nặng với Giới Tham đại sư, thấy đại sư ngơ ngẩn như vậy mới cao giọng nói:

− Long trang chủ, có thể để tại hạ đến nói vài lời với Giới Tham đại sư được không ?

Nguyên thuộc hạ của Long Thiên Lộc đã ổn định phương vị, thủ thế nghênh địch không cho ai được đến gần. Long Thiên Lộc thấy thần thái của Giới Tham đại sư quả có phần bất ổn bèn gật đầu:

− Đạo huynh cứ tới.

Bốn Hắc y nhân lập tức lui ra nhường đường.

Thanh Hạc Thanh Diệp Tử sải bước đến bên cạnh Giới Tham đại sư đưa tay vỗ nhẹ vào huyệt «Mệnh môn» của đại sư.

Giới Tham đại sư vừa rồi gần như mê hoảng mất cả thần trí, nay liền sực tỉnh.

Thanh Hạc Thanh Diệp Tử nói:

− Đạo huynh, «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» kia là chân hay giả ?

Giới Tham đại sư run run tay, rầu rĩ đáp:

− Là chân bổn ...

Đột nhiên song mục phóng ra hai đạo hàn quang quét tứ bề quần hào một lượt, rồi cao giọng nói:

− Hôm nay muốn tuyên bố một sự thực, «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải Thập Tam Thiên» của Thiếu Lâm Tự quả đã bị đánh cắp, giang hồ đồn đại đã nhiều nhưng không ai biết rõ nội tình.

Trong Thiếu Lâm Tự, Giới Tham đại sư chủ trì «Đạt Ma Viện», thân phận gần ngang với Phương trượng Chưởng môn, lời nói của đại sư có đủ trọng nhiệm nên quần hào ngưng thần lắng nghe.

Nào ngờ Giới Tham đại sư đột nhiên ngừng bặt, tựa hồ như đang nhớ đến việc trọng đại nên không tiện nói tiếp.

Chỉ nghe một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

− Đại sư ấp a ấp úng chẳng có khí phách trượng phu gì cả, sao không chịu nói nốt đi ?

Giới Tham đại sư ngẩng nhìn, thấy người vừa nói mặc áo choàng xanh, râu bạc phơ rủ dài xuống ngực, thần thái thập phần uy mãnh, nhưng diện mạo không quen biết nên chau mày đáp:

− Vị thí chủ vừa rồi nói không sai, bần tăng đã nói thì phải nói cho minh bạch. Bần tăng có thể báo để các vị biết rằng quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải Thập Tam Thiên» này là chân bổn mà tệ tự đã bị đánh cắp.

Lời này vừa nói ra, quần hào chấn động, ai nấy xôn xao, ồn ào bàn luận.

Long Thiên Lộc đột nhiên hét to:

− Thỉnh chư vị yên lặng nghe lão hủ nói vài lời.

Quần hào quả nhiên im lặng trở lại.

Long Thiên Lộc chằm chằm nhìn mặt Giới Tham đại sư hỏi lại:

− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» của quí tự là bảo vật của Tung Sơn, vậy thì phải truy vấn ai là kẻ đánh cắp ?

Mai Hoa chủ nhân chợt xen vào:

− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» nằm nguyên vẹn trong chiếc rương kia, kẻ nào đập rương làm cháy «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» mới chính là thủ phạm đầu tiên phải đền tội.

Long Thiên Lộc lạnh lùng nói:

− Nếu trong rương không tàng giấu cơ quan, dù lão phu có đập thêm vài lần nữa cũng không thể tự bốc cháy.

Mai Hoa chủ nhân lắc đầu:

− Nếu các hạ không dùng cây trượng đập phá, thì quyển sách tổng quát võ học trong thiên hạ sẽ còn nguyên vẹn trong rương.

Giới Tham đại sư đột nhiên quay sang cung tay nói với Mai Hoa chủ nhân:

− Bần tăng có vài lời muốn hỏi lão thí chủ có được không ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Không biết có điều gì chỉ giáo.

Giới Tham đại sư hỏi:

− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» không biết có phải do thí chủ lấy đi khỏi Thiếu Lâm Tự hay không ?

Đại sư không dùng hai chữ «đánh cắp» chứng tỏ nhà sư tế nhị vô cùng.

Mai Hoa chủ nhân lắc đầu cười đáp:

− Không phải !

Giới Tham đại sư lại hỏi:

− Đã không phải do thí chủ lấy đi thì tại sao nó lại được đem đến đây ?

Những mong thí chủ nói cho bần tăng được rõ.

Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên cười đáp:

− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã bị thiêu hủy, nhắc lại chuyện đó chỉ vô bổ, ý lão phu là hãy nói sang chuyện khác là hơn.

Giới Tham đại sư nói:

− Bần tăng được lệnh của Chưởng môn phái tới tham gia đại hội anh hùng này hoàn toàn không có tâm tranh hùng cùng anh hùng thiên hạ. Nhưng «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» có quan hệ trọng đại với tệ tự, nếu lão thí chủ không trình bày minh bạch thì bần tăng bắt buộc phải tham gia vào chuyện thị phi.

Mai Hoa chủ nhân ngồi bất động, thần sắc như thường, tựa hồ như đối với uy danh lừng lẫy của vị cao tăng kia chẳng coi vào đâu, chỉ thong thả nói:

− Ý của đại sư có phải nhất định đòi lão phu phải hoàn trả lại «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» ?

Giới Tham đại sư nói:

− Thiếu Lâm Tự thanh qui nghiêm ngặt, xưa nay không hề ỷ thế hiếp người, nếu «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» không phải do thí chủ lấy đi thì xin cứ nói ra kẻ đã lấy đi. Nếu thí chủ không chịu nói ra kẻ đã lấy cắp thì bần tăng bắt buộc phải thỉnh thí chủ về Thiếu Lâm Tự.

Mai Hoa chủ nhân cười nói:

− Tại hạ nghe danh Trung Nhạc đã lâu lòng vốn ngưỡng mộ, nếu đại sư đã thỉnh tại hạ sẵn sàng đến Trung Nhạc một chuyến, nhưng hãy để sau chuyện này rồi chúng ta sẽ cùng khởi hành.

Tuy lão ta chưa trực tiếp nói ra, nhưng ngôn ngữ đã ngầm lấp lửng rằng chưa hề tới Trung Nhạc, dĩ nhiên kẻ đánh cắp «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» không phải là lão.

Long Thiên Lộc lạnh lùng nói:

− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã bị hỏa thiêu quả là một việc kinh nhân, lão phu thấy không còn việc nào hệ trọng hơn nữa ...

Đưa mắt nhìn quần hào vây quanh một lượt nữa, nói:

− Đã không còn gì lão phu xin cáo biệt !

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Tùy ý.

Đoạn quay sang nói với Giới Tham đại sư:

− Đại sư kiến văn quảng bác hẳn biết trên đời này còn có một vật hệ trọng hơn cả «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» nữa chứ ?

Long Thiên Lộc đã cất bước, đột nhiên dừng lại.

Mai Hoa chủ nhân chậm rãi đưa tay xuống dưới lòng ghế lấy ra một hộp màu xanh, nói:

− Đại sư có biết chiếc hộp này không ?

Đoạn đặt xuống đầu bàn.

Do «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» còn lưu lại ký ức và sự hấp dẫn quá mạnh đối với quần hào, nên khi Mai Hoa chủ nhân vừa đặt chiếc hộp xuống bàn, mọi người lại ồn ào vây quanh đó mà kéo tới gần.

Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc dĩ nhiên cũng tản ra các phía ngăn cản không cho ai tới gần. Hồng y Hung Thần quát lớn, phóng ra một chưởng.

Hắc y đại hán trấn thủ phía Nam, trong tay cầm một nắm độc sa chưa kịp tung ra, chưởng lực của Hồng y Hung Thần đã ập tới. Âm kình mãnh liệt như phong ba cuồn cuộn, Hắc y đại hán thầm biết

nếu lúc này tung ra độc sa nhất định sẽ bị chưởng lực quật ngược trở lại mà chết tức khắc, đành lách vai chuẩn bị hứng chịu một đòn, không dám tung độc sa.

Trong khoảnh khắc chỉ bằng nửa cái chớp mắt ấy, Long Thiên Lộc đột ngột vung tay hữu phóng ra một chưởng.

Sau khi Hồng y Hung Thần phóng ra một chưởng, người y cũng dấn lên theo chưởng thế, tay định chộp lấy Hắc y đại hán, bỗng cảm thấy tiềm lực phản hồi, chưởng lực ào ào dồn lên bị ngăn trở dội lại, lập tức lão ta bèn ứng biến, thân hình đang dấn lên vội thoái lui ba bước.

Chỉ thấy bụi tung mù mịt, hai phách không chưởng lực đập vào nhau tạo thành một trận cuồng phong.

Long Thiên Lộc phóng ra một chưởng cứu thuộc hạ nhưng thấy cũng không thể đối địch với hết thảy quần hào, bèn quát:

− Không cần ngăn trở !

Hắc y đại hán sau khi thoát chết đang định tung nắm độc sa ra, chợt nghe tiếng quát của Long Thiên Lộc bèn trở lui ngay. Các thuộc hạ khác cũng làm theo, quần hào liền ùa lên vây thành vòng kín xung quanh Mai Hoa chủ nhân, chỉ cần giơ tay là có thể với tới hộp ngọc trên bàn.

Giới Tham đại sư và Thanh Hạc Thanh Diệp Tử bị quần hào dồn tới sát bàn.

Long Thiên Lộc thì vẫn đứng nguyên, bởi lẽ người người trong võ lâm đều biết tính cách của lão, không ai muốn đụng chạm lão nên ai cũng né tránh thành thử cuối cùng lão lại ở vòng ngoài, khoảng cách năm thước từ chỗ đang đứng tới chiếc bàn kia đã đầy người chiếm chỗ.

Kỳ quái là tuy quần hào đứng ngay gần bàn, nhưng chẳng một ai dám đưa tay cầm lấy hộp ngọc.

Chương 30: Long Tranh Hổ Đấu

Giới Tham đại sư thấy cục diện rối loạn, trong lòng cảm khái vô hạn, hỏi nhỏ Thanh Diệp Tử:

− Đạo huynh, tình thế này nên làm thế nào để mọi người bình tĩnh lại ?

Thanh Diệp Tử đáp:

− Lúc này các nhân vật hắc đạo, bạch đạo lẫn lộn hết cả. Đừng nói là bần đạo, ngay cả đến Chưởng môn của quý tự có thân chinh Phật giá cũng e rằng cũng khó có thể ổn định được tình thế.

Giới Tham đại sư nói:

− Đến dự đại hội phần lớn là những người có địa vị cao trong giang hồ, đều là cao nhân du hiệp hay thủ lĩnh lục lâm, lúc bình thường cũng không dễ bị kích động như thế này. Sở dĩ tình thế rối loạn là do vụ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» hấp dẫn. Thật khó mà ...

Đại sư chưa dứt lời thì bỗng cổ tay hữu cảm thấy bị người điểm huyệt tê dại, quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» cháy dở cũng bị người giật mất.

Ngoảnh nhìn, chỉ thấy một bóng người nhún chân, bung mình bay qua đầu quần hào. Thân pháp khinh công kỳ diệu đến mức hiếm thấy trên thế gian.

Thanh Diệp Tử quát lên:

− Đại sư, mau đuổi theo.

Miệng gọi đại sư, Thanh Diệp Tử đã đuổi theo trước. Vốn được tôn là Thanh Hạc vì có khinh công cao minh, Thanh Diệp Tử đã đề khí bay vọt qua đầu mọi người mà đuổi theo kẻ kia.

Lúc này nhiều vị căn bản không biết phát sinh chuyện gì, song cũng chạy theo Thanh Diệp Tử.

Mai Hoa chủ nhân bỗng đứng dậy, lạnh lùng nói với Giới Tham đại sư:

− Đại sư có thân phận là đệ nhất cao tăng của Thiếu Lâm Tự, thế mà có quyển kinh cháy dở lại để người đoạt mất. Xem ra võ công của Thiếu Lâm Tự cũng chỉ là hư danh.

Giới Tham đại sư đỏ bừng cả mặt, nghĩ:

“Tuy là xuất kỳ bất ý, nhưng giật được quyển sách trong tay ta cũng chẳng phải dễ. Vậy mà kẻ kia đã mau lẹ triệt tiêu khả năng phản kháng của ta. Không biết là nhân vật nào mà cao minh như vậy.” Đại sư vừa thẹn vừa hận, chưa biết đối đáp ra sao với Mai Hoa chủ nhân.

Không gian trầm lặng nhưng khẩn trương. Đại bộ phận quần hào vây quanh tuy chưa động thân nhưng đều hy vọng Thanh Diệp Tử bắt được kẻ đoạt quyển kinh cháy dở đem về.

Bỗng một tiếng rú thảm vang lên. Quần hào chấn động ngoảnh lại, chỉ thấy một đại hán khôi vĩ đang đứng ngây như trời trồng, hai mắt trợn tròn, hình trạng đáng sợ. Tay hữu đặt trên một chiếc hộp ngọc, một ngọn phi đao cán màu xanh xuyên qua giữa bàn tay, đóng đinh bàn tay xuống bàn.

Quần hào đang mãi nghĩ đến việc Thanh Diệp Tử truy đuổi kẻ đoạt quyển kinh, chẳng ai chú ý để biết người nào vừa phóng phi đao. Nhưng quần hào đều minh bạch là trên đao có độc, một thứ cực độc. Thấy đại hán chưa kịp rút tay ra đã chết tươi thì ai ai cũng đều kinh hãi.

Long Thiên Lộc bổng giơ cây trượng, cao giọng nói:

− yến tiệc hôm nay coi như bất thành. Chư vị làm rối loạn thế này thật không có ích gì. Nếu chư vị chịu nghe lời Long mỗ thì hãy tự thối lui một trượng.

Quần hào vẫn đứng yên, không hề di động. Điều này khiến Long Thiên Lộc mất cả thể diện. Lão bèn vung cây trượng, quát to:

− Nếu ai tự tin có tài tiếp nổi một đòn của lão phu thì cứ việc đứng yên một chỗ.

Bỗng có tiếng nói sang sảng cất lên:

− Long Trang chủ nói không sai. Chư vị nếu chịu lui ra vài bước, tạo một chỗ thoáng rộng thì cũng tránh được khỏi bị kẻ khác ám toán mà tử vong.

Quần hào ngoảnh nhìn, thấy người vừa nói đứng trên một chiếc ghế, toàn thân y phục màu xanh, râu dài bạc phơ, mặt đen mắt sáng.

Có tiếng nói to trong đám quần hào:

− Thiết Diện Côn Luân Thần Phán Hoạt Báo Ứng Trần đại hiệp cũng đã tới.

Tiếng hoan hô xen lẫn tiếng người xôn xao nổi lên tứ phía. Quần hào lập tức giãn rộng hẳn ra, dành một khoảng trống chu vi tới hai trượng. Những bàn ăn trong khoảng trống ấy đã bị mọi người quăng hết ra ngoài.

Số người không thối lui, lúc này chỉ có Thần Châu Tứ đại hung nhân, Long Thiên Lộc với đám

thuộc hạ và Giới Tham đại sư cùng ba vị hộ pháp tùy tùng.

Long Thiên Lộc vẻ mặt thoáng hiện sự phẫn nộ, lạnh lùng nói:

− Hảo uy phong. Hảo thần khí. Uy danh của Trần đại hiệp quả không phải hư truyền !

Trần Hải điềm nhiên mỉm cười:

− Long Trang chủ quá khen.

Long Thiên Lộc mất cả thể diện, chưa tiện rút lui, đành khiêu chiến với Trần Hải, cười lạnh một tiếng nói:

− Lão phu chưa chịu tuân lệnh rút lui, không biết Trần đại hiệp có cách gì hay chăng ?

Trần Hải đáp:

− Tại hạ hành sự không hề cưỡng bức gây khó dễ với ai. Long Trang chủ chưa chịu thối lui thì ắt hẳn là có lý do riêng. Tại hạ không muốn đa vấn.

Long Thiên Lộc nghĩ thầm:

“Trần Hải được võ lâm tôn xưng là đệ nhất đại hiệp đương thế, thực không phải vô cớ. Mấy lời vừa rồi không chút hoa mỹ, không cưỡng từ đoạt lý, cũng không phân biện gì nhưng lại hoàn toàn thấu tình đạt lý.

Nếu ta còn đấu khẩu với y thì e sẽ bị anh hùng thiên hạ chê cười.” Đầu óc lão ngổn ngang ý nghĩ nhưng cũng chỉ trong chốc lát, lão đã mỉm cười nói:

− Khí độ và kiến thức của Trần đại hiệp khiến Long mỗ thán phục. Bốn vị cao tăng của Thiếu Lâm Tự vì bị mất bảo vật của Tung Sơn, hẳn muốn đòi Mai Hoa chủ nhân hoàn trả nên chưa thoái lui. Họ tự có lý của họ. Còn lão phu chưa chịu thối lui là vì muốn thử xem khả năng của Mai Hoa chủ nhân, muốn vì anh hùng thiên hạ mà mở bí mật của chiếc hộp ngọc kia. Còn Trần đại hiệp thì sao ?

Trần Hải cất tràng cười hùng tráng nói:

− Tại hạ cũng còn chút việc riêng chưa tiện ở lại để phụng bồi các vị. Hẹn tái ngộ.

Lời vừa xong, Trần Hải liền giở thân pháp phi phàm vụt biến khỏi đám đông.

Quần hào ai nấy đều ngẩn người, không hiểu tại sao Trần Hải đến rồi lại đi nhanh như vậy. Lúc này thi thể của đại hán vẫn đứng sững đó nhưng bàn tay bị độc đao đóng đinh xuống bàn thì đã biến sang màu xanh lè. Chất độc bôi ở đao khiến người ta rùng mình.

Long Thiên Lộc bước tới bên bàn, cao giọng nói:

− Vị nào quen biết vị huynh đài này, thỉnh vào mang thi thể ra cho.

Lão nhắc lại hai lần nữa nhưng quần hào vây quanh vẫn không ai đáp ứng.

Long Thiên Lộc nói:

− Đã không ai ứng thanh thì lão phu đành đắc tội.

Lão bèn dùng cây trượng hất độc đao ra khỏi bàn tay đại hán. Đao rớt ra thì thi thể liền đổ vật xuống.

Dưới ánh dương quang, chỉ thấy chiếc hộp ngọc ánh lên màu xanh biếc.

Long Thiên Lộc tuy thân hoài tuyệt kỹ nhưng chứng kiến thảm trạng của đại hán trúng độc đao mà chết thì bất giác cũng lạnh sống lưng. Lão ngầm vận công lực chuẩn bị, thong thả giơ tay tả cầm lấy chiếc hộp, song mục đảo tứ phía như điện xẹt.

Lần này ngoài dự liệu của Long Thiên Lộc, chẳng một ai ngăn trở lão lấy chiếc hộp.

Lúc quần hào thấy chiếc hộp đã ở trong tay Long Thiên Lộc mới nhớ tới lời Mai Hoa chủ nhân nói rằng vật trong hộp còn quý hơn cả «Đạt Ma Dịch Cân Kinh». Nhớ đến «Đạt Ma Dịch Cân Kinh», mọi người đều tin rằng Mai Hoa chủ nhân quyết không ngoa ngôn, bất giác đều kéo lại gần hơn. Chỉ nghe một âm thanh sang sảng cất lên:

− Mở hộp ra xem nào !

Nhất hô bá ứng, tất cả cùng hô theo làm chấn động cả khu vực Liệt Phụ Chủng hoang vu.

Long Thiên Lộc thấy quần hào bị kích động thì nghĩ:

“Chúng nộ nan phạm, ta dù võ công cao cường cũng khó đối địch với anh hùng thiên hạ.” Lão bèn nhìn Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Chiếc hộp này của các hạ đựng cái gì bên trong ?

Mai Hoa chủ nhân cười nửa miệng:

− Hộp ngọc trong tay các hạ, sao không mở ra mà coi ?

Long Thiên Lộc chưa biết nghĩ sao, nhớ đến vụ chiếc rương đựng «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì trong lòng càng do dự. Nếu vật trong hộp quả thật quý giá hơn «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì không

sao nhưng lỡ trong hộp chứa thứ gì tối độc thì lão há chẳng bỏ mạng trước tiên hay sao ?

Lão tuy đa mưu túc trí, cơ trí hơn người nhưng thịnh danh lụy thân, thật không thể lại đặt chiếc hộp xuống bàn nên đành ngấm ngầm đề tụ chân khí, phong bế hô hấp, từ từ mở nắp hộp ra.

Nắp hộp vừa hé thì lập tức một lớp khói màu hồng bốc lên. Dưới ánh dương quang chỉ thấy như một thứ sương màu hồng, không hiểu là cái gì.

Long Thiên Lộc tinh thông y lý, ngưng thần một chút đã biết vật thể này có tính phóng xạ quang hoa, liền nảy lòng tham, sợ nếu mở nắp hộp ra thì quần hào sẽ biết, bèn đóng sập lại, cười nhạt một tiếng, nói:

− Các hạ có tài thu tàng độc chướng của hoa đào vào trong chiếc hộp này, thật khiến thiên hạ thán phục.

«Đào Hoa Chướng» là chất độc vô hình dâm ác. Phàm người nào bôn tẩu vài năm trong giang hồ đều biết hết cả. Nắp hộp vừa hé mở thì khói hồng đã bốc lên, quần hào đều nhìn thấy rõ. Long Thiên Lộc lại có ngoại hiệu là Sâm Tiên nên lời nói này lập tức khiến quần hào tin ngay, không chút hồ nghi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Danh hiệu Sâm Tiên không phải là hư truyền, Long Trang Chủ đã biết trong hộp đựng «Đào Hoa Chướng» thì thỉnh trả nó lại về chỗ cũ.

Long Thiên Lộc nói:

− Vật này tối độc. Trong hộp tuy chứa không nhiều nhưng cũng đủ gây ra đại họa. Lão phu há có thể lưu nó lại làm hại thế nhân sao ?

Câu này nghe cũng rất đường hoàng quang minh, làm như hoàn toàn vì lo lắng cho sự an nguy của thiên hạ.

Mai Hoa chủ nhân vẫn bình thản như không, thong thả nói:

− Thất phu vô tội nhưng vì mang ngọc mà đắc tội. Nếu Long Trang chủ không sợ đắc tội với quần hùng thiên hạ thì cứ mang chiếc hộp đi cũng được.

Long Thiên Lộc điềm nhiên cười:

− Các hạ hàm thỉnh anh hùng thiên hạ đến đây, ngoài vụ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì không còn sự gì kinh nhân. Lão phu không tiện phụng bồi nữa, vậy xin cáo biệt.

Lão chỉ e Mai Hoa chủ nhân tái đề cập đến chiếc hộp ngọc nên lái sang chuyện khác để phân tâm quần hào xung quanh.

Mai Hoa chủ nhân nhìn Giới Tham đại sư, cười nói:

− Không phải ta huênh hoang nhưng vật để trong hộp kia còn hơn hẳn quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» đã mất. Ta nguyện đem tặng đại sư, mai này đến Trung Nhạc coi như cũng gọi là chút lễ ra mắt.

Giới Tham đại sư hỏi:

− Trong hộp cuối cùng có chứa vật gì vậy ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Hộp ngọc là sở hữu của đại sư, tại sao đại sư không hỏi Long Thiên Lộc ?

Giới Tham đại sư tuy biết Mai Hoa chủ nhân có ý khiêu khích nhưng vì quá đau khổ vì bị mất bộ kinh, có ý đòi bồi thường nên bèn quay qua nói với Long Thiên Lộc:

− Long Trang chủ hẳn đã nghe rõ lời của Mai Hoa chủ nhân chứ ?

Long Thiên Lộc đáp:

− Đại sư đức cao vọng trọng, sao dễ bị đánh lừa như vậy ? Lời Mai Hoa chủ nhân là có ý khiêu khích chúng ta đánh nhau. Một đồng tử cũng đoán biết, sao đại sư lại đi tin lão ta ?

Giới Tham đại sư nói:

− Không sai, Mai Hoa chủ nhân đúng là có ý khiêu khích nhưng bần tăng chỉ muốn được nhìn xem trong hộp đựng vật gì. Nếu đúng là không liên quan đến «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì bần tăng sẽ trao lại cho Long Trang chủ tức thì.

Long Thiên Lộc nói:

− Trong hộp này đựng «Đào Hoa Chướng» là chất cực độc. Đại sư muốn xem, mở hộp ra là chất độc vô hình vô vị kia sẽ theo gió lan đi, làm chết không ít người. yÙ của lão phu là đại sư không nên xem.

Giới Tham đại sư nói:

− Nếu quả là «Đào Hoa Chướng» thì sao Long Trang Chủ không sợ ?

Mai Hoa chủ nhân bỗng lạnh lùng xen vào:

− Nếu trong hộp quả chứa «Đào Hoa Chướng» thì lúc nãy đã theo gió mà lan ra, hẳn có kẻ đã trúng độc.

Long Thiên Lộc cười lạnh một tiếng nói:

− Người này muốn dùng chất tối độc để hãm hại quần hùng thiên hạ. Đại sư sao lại bị người lợi dụng, đi đối đầu với lão phu ?

Giới Tham đại sư trầm ngâm một hồi rồi nói:

− Mai Hoa chủ nhân dụng tâm bất thiện nhưng lời nói ấy có đạo lý. Nếu trong hộp đúng là «Đào Hoa Chướng» thì lúc này hẳn đã có người trúng độc.

Long Thiên Lộc nói:

− Như vậy đại sư nhất thiết phải xem ?

Giới Tham đại sư nói:

− Tệ tự ngoài «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» ra còn có bảy mươi hai chân bổn tuyệt kỹ. Kẻ đánh cắp «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» của tệ tự cũng có thể tiện tay lấy đi một số chân bổn khác.

Long Thiên Lộc nhún vai, lạnh lùng nói:

− Nếu đại sư nhất quyết muốn xem thì thỉnh đại sư đến Tỵ Trần Sơn Trang với lão phu. Lão phu không hề tiếp ai nhưng đại sư là biệt lệ. Sau khi hồi trang, lão phu sẽ chờ đón đại sư. Chúng ta một lời đã định, hậu hội hữu kỳ, lão phu xin cáo biệt tại đây.

Đoạn lão đưa mắt cho đám thuộc hạ, bảo:

− Chúng ta đi.

Bốn Lam y thiếu niên lập tức ứng thanh, tuốt kiếm, nhất tề bước đi. Hồng y Hung Thần phất tay một cái, Tứ đại hung nhân đã dàn thành hình chữ nhất cản đường. Long Thiên Lộc gằn giọng quát:

− Lui ra.

Bốn Lam y thiếu niên đã giơ kiếm chuẩn bị xuất thủ, nghe Long Thiên Lộc quát vậy liền thu kiếm lùi lại. Long Thiên Lộc bước tới hỏi:

− Bốn vị có gì chỉ giáo ?

Hồng y Hung Thần nói:

− Huynh đệ lão phu không sợ «Đào Hoa Chướng», chiếc hộp ngọc kia mong các hạ hãy giao cho huynh đệ lão phu.

Long Thiên Lộc nói:

− «Đào Hoa Chướng» có thể dùng để sát nhân nhưng cũng có thể dùng để cứu người. Lão phu tinh thông y thuật, thiên hạ ai mà chẳng biết. Lão phu muốn đem nó về Tỵ Trần Sơn Trang để chế thành «Tỵ Chướng Đơn» để cứu người.

Hồng y Hung Thần nói:

− Tứ huynh đệ Thần, Sát, Quỷ, Hồn lão phu xưa nay thích hành ác, chẳng quan tâm đến sự sống chết của kẻ khác.

Lục y Ác Sát tiếp:

− Lời của đại ca lão phu như đinh đóng cột, đã nói muốn lấy chiếc hộp là phải lấy kỳ được.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Đưa đây, nếu không huynh đệ lão phu sẽ cưỡng đoạt.

Bạch y Oán Hồn tiếp:

− Chiếc hộp đó là Mai Hoa chủ nhân tặng Giới Tham đại sư. Đại sư đã khí khái không nhận, sao Long Trang chủ không theo gương đại sư ?

Long Thiên Lộc chậm rãi đáp:

− Người khác e sợ Thần Châu Tứ Quái các vị chứ Long mỗ không sợ. Nếu bốn vị định dùng võ công cưỡng đoạt thì Long mỗ quyết liều thân phụng bồi các vị.

Hồng y Hung Thần lạnh lùng nói:

− Huynh đệ lão phu đối phó với một người cũng như với thiên binh vạn mã, đều đồng thời xuất thủ cả bốn huynh đệ.

Lục y Ác Sát nói:

− Long Trang chủ có tám thuộc hạ, cũng thành chín người, còn nhiều hơn huynh đệ lão phu những năm người.

Long Thiên Lộc cười lạnh một tiếng nói:

− Lão phu không dùng trợ thủ, muốn độc đấu với Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Nếu một mình Long Trang chủ thắng tứ huynh đệ lão phu thì từ nay trở đi Thần Châu tứ huynh đệ vĩnh viễn không hiện diện trên giang hồ nữa.

Long Thiên Lộc ngẩng mặt cười một tràng, âm thanh như long ngâm vượt qua Vũ Hán, chấn động quần hào tứ phía. Người nghe cứ thấy ong ong đinh tai nhức óc một hồi lâu chưa dứt.

Thần Châu Tứ Quái tâm thần chấn động, nghĩ:

“Uy danh Sâm Tiên Long Thiên Lộc quả chẳng phải hư truyền, mới nghe tiếng cười đã biết công lực rất thâm hậu.”.

Hồng y Hung Thần hừ nhẹ một tiếng. Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn lập tức bố trí thành phương trận.

Nguyên Tứ Đại Hung Nhân bao năm nay như hình với bóng, sớm đã tương thông tâm linh, nhất cử nhất động của bất cứ ai trong bốn người cũng được ba người kia tức thời lĩnh ngộ.

Long Thiên Lộc đột nhiên vung cây trượng lên, một trận kình phong ù ù bức Tứ Đại Hung Nhân lùi lại một bước.

Hồng y Hung Thần lạnh lùng nói:

− Long Trang chủ cẩn thận, huynh đệ lão phu sắp xuất thủ đó !

Long Thiên Lộc giơ cây trượng ngang ngực, mặt đang nghiêm bỗng mỉm cười đáp:

− Thỉnh bốn vị ! Hôm nay lão phu sẽ nhường bốn vị công trước mỗi người một chiêu.

Lúc này, sau khi giận dữ, Long Thiên Lộc đã bình thản trở lại. Quần hào xung quanh đều ngầm tán thưởng:

“Sâm Tiên chẳng những võ công cao cường mà công phu tu dưỡng lúc lâm địch cũng ít ai theo kịp.”.

Hồng y Hung Thần nói:

− Võ lâm có quá nhiều tiểu tiết lễ giáo, tứ huynh đệ lão phu chỉ hiểu đại khái. Long Trang chủ đã nhường bốn chiêu thì huynh đệ lão phu cũng không khách khí nữa.

Lời chưa dứt, y đã phóng một chưởng về phía đối phương.

Long Thiên Lộc quả nhiên không hoàn thủ, chỉ né người sang một bên cực kỳ linh hoạt để né tránh.

Hồng y Hung Thần phóng xong một chưởng, tay tả rút ra một cây kim xích dài chừng một thước tám.

Lục y Ác Sát cười ha hả, phách không một chưởng. Tay tả đồng thời rút ra một cây nhuyễn sách ngân chùy.

Long Thiên Lộc vọt ngang năm thước, né tránh chưởng phong như gió lốc của Lục y Ác Sát.

Hoàng y Nộ Quỷ lạnh lùng nói:

− Long Trang chủ nếm thử «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» của lão phu.

Hữu thủ y phóng ra một trảo, tức thời có năm luồng khí âm hàn từ bàn tay tuôn ra.

Long Thiên Lộc tránh đòn của Hung Thần, Ác Sát thì hiểu rằng Tứ Đại Hung Nhân tuy miệng nói chỉ hiểu đại khái quy củ võ lâm, bất chấp quần hào nhưng chính họ cũng là những nhân vật thành danh trong giang hồ, đâu có chịu để mất thân phận và thể diện. Vậy mà trong lúc đối phương nhường chiêu đã thi triển tuyệt kỹ để thủ thắng. Riêng Hoàng y Nộ Quỷ tuy cũng như vậy nhưng trước khi thi triển tuyệt kỹ bình sinh là «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» còn có chút húy kỵ, nên đã lên tiếng báo trước rồi mới xuất thủ.

Long Thiên Lộc ngầm đề tụ chân khí, toàn thân thượng hạ như một khối kim cương, chờ khí âm hàn tràn tới gần mới đảo người thật nhanh né tránh. Tuy đã sớm đề phòng nhưng lão vẫn cảm thấy trận hàn phong lướt qua lạnh buốt, dù có chân khí hộ thân cũng e khó bề kháng cự nổi.

Hoàng y Nộ Quỷ đồng thời với việc phát xuất «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» liền rút ra hai cái đồng bạt, mặt sau của đồng bạt có một sợi dây màu vàng, khả dĩ quấn được vào cổ tay.

Bạch y Oán Hồn tối xảo quyệt, nhân lúc Long Thiên Lộc vừa mới tránh «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ», đã lặng lẽ đưa hai bàn tay ngang ngực đẩy ra.

Long Thiên Lộc chân chưa bình ổn thì chợt thấy ám kình ập đến sau lưng, vội nhảy tránh sang bên đến tám chín thước.

Bạch y Oán Hồn lạnh lùng nói:

− Thân pháp tránh đòn của Long Trang chủ xảo diệu lắm.

Long Thiên Lộc nói:

− Long mỗ đã nhường các vị bốn chiêu mà vẫn an toàn.

Bạch y Oán Hồn rút ra một cặp thiết trượng, nói:

− Hiện tại Long Trang chủ có thể trả đòn.

Long Thiên Lộc nhìn quần hào xung quanh một lượt, nói:

− Hôm nay nếu Long mỗ thất bại dưới tay Tứ Đại Hung Nhân thì sẽ hỏa thiêu Tỵ Trần Sơn Trang, suốt đời không tương kiến với các vị bằng hữu võ lâm.

Hồng y Hung Thần cười khẩy nói:

− Long Trang chủ không cảm thấy tuyên thệ như thế là quá trịnh trọng ư ?

Long Thiên Lộc giơ cây trượng đáp:

− Lão phu không muốn đấu khẩu với bốn vị. Cẩn thận, Long mỗ phản kích đó.

Cây trượng trong tay Long Thiên Lộc điểm nhanh tới Bạch y Oán Hồn. Trong lòng lão hận Oán Hồn xảo quyệt nên chuẩn bị toàn lực công kích một người, chỉ cần giết được một người thì cuộc đấu hôm nay có thể coi như không bại.

Hai cây thiết trượng trong tay Bạch y Oán Hồn cũng quét ra đối phó với cây quái trượng đang điểm tới.

Kim khí đập mạnh vào nhau. Bạch y Oán Hồn không cự nổi nội lực thâm hậu của Long Thiên Lộc nên đã bị chấn lùi hai bước.

Lục y Ác Sát sử chiêu «Lưu tinh cản nguyệt», dùng Nhuyễn Sách Ngân Chùy đánh ra.

Long Thiên Lộc tuy tuyên bố như vậy nhưng thầm nghĩ Tứ Đại Hung Nhân là kình địch bình sinh hiếm gặp. Cây trượng lập tức đưa xéo lên xoắn lấy ngân chùy của Ác Sát.

Chỉ thấy Ác Sát trầm hẳn cổ tay, ngọn ngân chùy đang đâm thẳng đột nhiên hạ xuống tránh quái trượng và dễ dàng quét mạnh hạ bàn.

Hắn có tài tập trung nội gia chân lực vào Nhuyễn Sách Ngân Chùy mà sử dụng như một thiết côn. Điều đó chưa đủ kỳ dị, hắn lại có thể khiến nhuyễn sách đang điểm thẳng thu về rồi mới đánh ra.

Quần hào vây quanh thấy vậy thì ai nấy cũng thầm thán phục:

“Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân đủ sức tung hoành giang hồ, ít ai dám địch cũng chẳng phải là vô

cớ.”.

Cây trượng trong tay Long Thiên Lộc vụt ngay xuống. Keng một tiếng, ngân chùy bị bật ra.

Chỉ thấy một vệt vàng xẹt đến. Đó là một chiếc đồng bạt đang bay tới.

Cây trượng của Long Thiên Lộc đột ngột quét ngang. Lại “keng” một tiếng nữa, chiếc đồng bạt lạng ngay sang bên.

Hoàng y Nộ Quỷ lập tức xoay cổ tay, đồng bạt chuyển hướng bay trở lại tay hữu, đồng thời chiếc đồng bạt thứ hai từ tay tả đã vút ra như điện xẹt.

Trong khi đó hai cây thiết trượng của Bạch y Oán Hồn công tới phía sau lưng Long Thiên Lộc. Nhuyễn sách ngân chùy của Lục y Ác Sát thì xé gió quét ngang hạ bàn.

Lần này Ác Sát, Oán Hồn, Nộ Quỷ đồng thời động thủ. Toàn bộ trước sau, thượng trung hạ bàn của Long Thiên Lộc đều bị các thứ binh khí công kích. Chỉ còn Hồng y Hung Thần là chưa xuất thủ.

Quần hào quan chiến đều toát mồ hôi lo cho Long Thiên Lộc, e rằng lão ta bị ba hung nhân phối hợp công kích thế kia thì khó lòng cầm cự nổi quá mười hiệp.

Chỉ nghe Long Thiên Lộc cười ha hả một hồi. Trong tiếng cười, cây trượng biến thế cực nhanh, tạo nên trùng trùng trượng ảnh, bảo hộ toàn thân.

Một loạt tiếng kim thiết đập vào nhau. Ngân chùy, đồng bạt, thiết trượng đều bị trượng ảnh đánh bật ra.

Hồng y Hung Thần cười lạnh một tiếng, nói:

− Hãy coi chiêu «Điệp lãng thiêm trùng» !

Lời chưa dứt, đã sấn tới, cây kim xích trong tay phóng đến bên sườn Long Thiên Lộc.

Nguyên kim xích chỉ dài gần thước tám, rất tiện cho việc đánh gần.

Long Thiên Lộc xoay đầu trượng lại. Trượng thế cực kỳ cương mãnh, cuộn gió nghe rít bên tai. Lão thầm biết nếu để Hồng y Hung Thần tiến đến cận thân, phối hợp với ba hung nhân công kích từ xa thì lão sẽ lâm vào tình thế nguy kịch, khó bề xoay trở. Lão bèn dồn bảy thành công lực vào một trượng này, hy vọng Hồng y Hung Thần thấy khó mà lùi lại.

Nào ngờ Hồng y Hung Thần cứ tiến đến. Cây kim xích trong tay xé gió nghênh tiếp quải trượng hung mạnh.

Xích, quải đụng nhau. Hồng y Hung Thần bị chấn sang bên một bước nhưng trượng của Long Thiên Lộc cũng bị bật trở lại. Trong lúc đó, ngân chùy, đồng bạt của Ác Sát và Nộ Quỷ đã nhất tề công tới.

Long Thiên Lộc sau mấy hiệp giao đấu với Tứ Đại Hung Nhân đã biết lợi hại, liền thay đổi đấu pháp. Trước tiên, lão chỉ cầu không bị bại nên nhảy lùi lại năm thước, không dùng trượng nghênh tiếp ngân chùy và đồng bạt của hai hung nhân.

Sau một chiêu vừa rồi với Hồng y Hung Thần, Long Thiên Lộc cảm thấy nội lực của hắn tương đương với lão, nếu nghinh tiếp ngân chùy và đồng bạt của hai tên kia thì Hồng y Hung Thần tất nhiên sẽ thừa cơ công kích. Nếu để cho hắn tiến đến cận thân thì cuộc đấu hôm nay lão nắm chắc phần bại.

Quả nhiên nhân lúc ngân chùy, đồng bạt công tới, Hồng y Hung Thần lập tức tiến lên sát đối phương nhanh như tia chớp.

Long Thiên Lộc không ngờ hắn rượt theo nên vừa kinh vừa nộ, quát một tiếng, vận đủ mười thành công lực mà đâm cây trượng ra.

Chỉ thấy Hồng y Hung Thần bỗng búng mình bay lên cao hai trượng.

Quần hào cả kinh:

“Võ công của Long Thiên Lộc quả là cao minh !”.

Nguyên Long Thiên Lộc dùng toàn lực đâm cây trượng ra, lực đạo cương mãnh tuyệt luân. Cây kim xích của Hồng y Hung Thần vừa chạm vào đầu quải trượng thì Hồng y Hung Thần đã biết khó địch lại nổi nên vội hít một hơi, kim xích vừa chạm quải trượng thì hắn liền mượn lực đạo của quải trượng mà bay vọt lên cao, lộn hai vòng rồi lại bổ xuống đầu Long Thiên Lộc.

Quần hào bất giác thầm tán thưởng đòn này của Hồng y Hung Thần.

Bạch y Oán Hồn bỗng rú một tiếng dài. Cặp thiết trượng trong tay y như nhị long xuất thủy, đâm tới sau lưng Long Thiên Lộc.

Long Thiên Lộc quét đầu trượng lại, đánh bật cặp thiết trượng ra thì ngân chùy của Ác Sát đã công tới.

Lúc này, Hồng y Hung Thần nhân lúc trượng của Long Thiên Lộc quét ra phía sau đối phó với thiết trượng của Oán Hồn, liền thi triển «Thiên Cân Trụy», đáp nhanh xuống cạnh Long Thiên Lộc. Cây kim xích sử chiêu «Cự hổ môn ngoại», phong tỏa quải trượng của Long Thiên Lộc. Hai ngón tay bên tả búng ra, điểm tới yếu huyệt «Huyền Cơ» của đối phương.

Long Thiên Lộc tài tình, thân hãm trong hiểm cảnh nhưng tâm thần không loạn, né mình tránh chỉ lực của Hung Thần. Cổ tay hữu xoay nhanh cây quải trượng tạo nên trượng ảnh trùng trùng hộ thân, không phân tâm công địch mà toàn tâm toàn ý thủ thế nghiêm mật.

Quả là một cuộc ác chiến.

Hung Thần và Oán Hồn dùng kim xích, thiết trượng cận thân truy công từ hai phía tiền, hậu. Còn Ác Sát và Nộ Quỷ thì dùng ngân chùy và đồng bạt công kích thượng hạ.

Chỉ thấy cây quải trượng của Long Thiên Lộc chợt giơ ra, chợt khép vào, trùng trùng trượng ảnh bảo hộ thân mình. Dù thế công của Tứ Đại Hung Nhân mãnh liệt nhưng vẫn khó bề đả thương được Long Thiên Lộc.

Năm người đã giao đấu bốn năm mươi hiệp.

Quần hào xung quanh, ai nấy đều hãi hùng, thầm nghĩ:

“Quả là một cuộc ác chiến hiếm thấy !”.

Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc đều lăm lăm binh khí trong tay, thần sắc khẩn trương, theo dõi tình thế cuộc đấu. Trong ký ức của họ, Long Thiên Lộc chưa hề giao đấu với ai quá năm mươi hiệp. Lần nào đích thân lâm trận cũng chỉ nội mười chiêu là đã đánh bại đối phương. Lần ác chiến này đã qua mấy chục hiệp mà song phương vẫn bất phân thắng bại. Hơn nữa Long Thiên Lộc tựa hồ đã ở thế hạ phong, chỉ có thủ chứ không còn lực để công.

Quần hào thì chưa thể dự đoán kết cuộc sẽ ra sao.

Bỗng nghe Hung Thần quát lớn:

− Phóng thu !

Kim quang đột nhiên loang loáng công vào trượng ảnh của Long Thiên Lộc.

Chỉ nghe Long Thiên Lộc quát lại:

− Vị tất như ý !

Trong tiếng quát, hai người bỗng tách ra xa.

Hai chân của Hung Thần không thể trụ vững, cứ liên tục thoái lui đến sáu, bảy bước. Nhưng cuối cùng hắn cũng đứng vững lại được. Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn nhất loạt thu hồi binh khí, búng mình tới bên cạnh Hung Thần, hỏi:

− Đại ca thụ thương rồi ư ?

Chỉ thấy Hung Thần trợn tròn hai mắt, không nói được một câu, sắc diện dữ tợn. Ác Sát vội giơ tay vỗ một chưởng vào sau lưng Hung Thần. Hung Thần há to miệng, hít một hơi dài, nói:

− Long Thiên Lộc cũng đã thọ thương.

Quần hào ngẩng nhìn, chỉ thấy Long Thiên Lộc đứng ngây ra bất động, cây trượng chống xuống đất, không nói một lời.

Hoàng y Nộ Quỷ cười lạnh một tiếng, đột ngột xoay cổ tay hữu. Một chiếc đồng bạt bay xẹt ra như tia chớp.

Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc nhất tề vây tròn xung quanh chủ nhân.

Hai Lam y thiếu niên rút trường kiếm tạo thành một màn kiếm lưới. Một tiếng «keng», đồng bạt của Nộ Quỷ phóng tới đã bị màn kiếm quang cản lại.

Bỗng nghe Long Thiên Lộc giơ trượng lên cao giọng quát:

− Các ngươi mau lui ra.

Tám thuộc hạ sững sờ, nhất tề thoái lui.

Long Thiên Lộc xoay xoay cây trượng, cao giọng hỏi:

− Hung Thần, ngươi còn sức để tái chiến nữa không ?

Hung Thần đáp:

− Ta chỉ e là ngươi không còn hơi sức nữa.

Đoạn hắn loạng choạng bước tới.

Quần hào đều thấy song phương đã thọ thương, nếu tái đấu thì sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương, nhưng cũng chẳng ai ngăn trở. Bởi song phương đều là những nhân vật lừng danh trong võ lâm, chẳng ai muốn chuốc lấy phiền toái.

Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn và tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc cũng đều cảm thấy hai người không nên gắng gượng giao đấu tiếp nhưng vốn biết tính của hai người nên cũng không dám cất tiếng can ngăn, đành để tụ công lực, sẵn sàng xuất thủ hiệp trợ.

Long Thiên Lộc sử chiêu «Thái sơn áp đỉnh, quật cây trượng tới đầu Hung Thần. Hung Thần

hoành cử cây kim xích theo chiêu «Nghênh vân phụng nhật» lên đỡ.

Trượng, xích quật vào nhau. Hung Thần bỗng lảo đảo hai lần, cây kim xích trong tay không chịu nổi áp lực của quải trượng.

Đột nhiên loáng lên một cái, ngân chùy của Ác Sát đã bay tới đánh bật cây trượng của Long Thiên Lộc, chút nữa thì rớt xuống đất.

Long Thiên Lộc bỗng sấn tới một bước, tay tả phóng ra một chưởng vào ngực Hung Thần.

Lúc này Hung Thần dĩ nhiên di động kém hẳn linh hoạt, mắt nhìn thấy Long Thiên Lộc phóng chưởng tới mà né tránh không kịp.

Chỉ nghe một tiếng quát nộ, đồng bạt của Nộ Quỷ đã xoay tròn bay tới cổ tay tả của Long Thiên Lộc. Nếu Long Thiên Lộc không kịp thời thu hồi chưởng thế, cứ giơ tay đánh tới thì tất sẽ bị thương bởi đồng bạt của Nộ Quỷ.

Lúc này động tác của Long Thiên Lộc đã không còn linh hoạt như lúc đầu.

Nếu lão thu hồi chưởng thế để né tránh đồng bạt thì e cũng chẳng kịp. Thần trí của lão còn tỉnh táo, biết là tránh không kịp liền cắn răng phóng mạnh chưởng thế tới trước.

Chỉ nghe một tiếng «hự», Hung Thần bị trúng chưởng của Long Thiên Lộc vào ngực, ngã quỵ xuống.

Đồng bạt của Nộ Quỷ cũng đã bay tới, chỉ thấy máu phun thành vòi, cánh tay của Long Thiên Lộc lập tức thõng xuống, hiển nhiên đã thụ thương không nhẹ.

Cùng lúc với việc Hung Thần ngã quỵ, Long Thiên Lộc thụ thương, vang lên tiếng quát phẫn nộ lẫn tiếng la thất thanh, kiếm quang loang loáng, bóng người vùn vụt. Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc và Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn cùng đổ xô cả lại.

Oán Hồn xoay tròn thiết trượng như lốc cuốn, đánh bạt đao kiếm đang loang loáng hàn quang, xông tới gần Long Thiên Lộc, tung một cước đá vào bụng Long Thiên Lộc.

Long Thiên Lộc bỗng quắc mắt, quật ngang trượng che đỡ nơi hiểm yếu.

Oán Hồn hoàn toàn không ngờ Long Thiên Lộc sau lần thọ thương thứ hai lại vẫn còn lực để sử cây trượng, một cước của hắn đá tới thế đạo cực nhanh hai cây thiết trượng còn phải phân ra đối phó với đao kiếm hai bên dù muốn thu hồi cước thế cũng không kịp, bị cây trượng của Long Thiên Lộc quét trúng vào đùi tả.

Chỉ nghe Oán Hồn hừ một tiếng, thân hình xoay theo chân tả nửa vòng, chỉ dùng chân hữu mà đứng vững, hai cây thiết trượng múa tít, chống đỡ đao kiếm đánh tới từ hai bên sườn.

Bỗng Ác Sát quát to:

− Nằm xuống.

Một hắc y đại hán ứng thanh bay ra xa một trượng, ngã sấp mặt.

Nguyên ngân chùy của Ác Sát không tiện cho việc cận chiến nên khi thấy đối phương xông tới, hắn bèn thu hồi binh khí, phóng ra một chưởng. Một hắc y đại hán là thuộc hạ của Long Thiên Lộc quét đao ngăn cản Ác Sát, không ngờ Ác Sát dùng hữu chưởng bức bạt thế đao, tả chưởng thừa cơ phóng tới sau lưng, lập tức trúng đòn văng đi.

Nộ Quỷ dùng đồng bạt đối phó với hai Lam y thiếu niên và hai Hắc y đại hán, tạm thời duy trì được cục diện bình hòa.

Ác Sát sau khi đả thương một người thì lao nhanh tới Long Thiên Lộc. Hai Lam y thiếu niên đang lăn xả vào tấn công Oán Hồn vội múa kiếm ngăn lại.

Long Thiên Lộc và Hung Thần đều nhắm mắt, đứng vận khí điều tức, không màng đến cuộc chiến dữ dội ngay bên cạnh mình.

Nguyên cả hai đang ra sức tranh thủ thời gian, hy vọng có thể điều hòa chân khí xong trước đối phương.

Long Thiên Lộc đột nhiên mở mắt, cắm mạnh cây quải trượng khiến nó lún xuống đất hơn một thước, tay tả thò vào túi lấy ra một viên đơn hoàn, bỏ vào miệng, nhìn Hung Thần một cái rồi lại lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, mở nút, rắc bột trắng trong bình lên vết thương ở cánh tay.

y thuật của Long Thiên Lộc độc tôn trong võ lâm, đơn hoàn dược bột do lão luyện đều có hiệu quả thần kỳ. Vết thương trên tay tức thời cầm máu liền. lão bước lên trước một bước, cúi xuống nắm lấy uyển mạch của Hồng y Hung Thần, lạnh lùng quát to:

− Dừng tay !

Thuộc hạ của Long Thiên Lộc tuy võ công không tầm thường nhưng làm sao địch nổi ba đại hung nhân, họ đang dốc toàn lực gắng gượng ngăn chặn Ác Sát, Nộ Quỷ và Oán Hồn để bảo hộ chủ nhân, quyết không để cho ba đại hung nhân lại gần Long Thiên Lộc. Song vì trình độ võ công quá chênh lệch nên họ cũng khó duy trì được lâu, trông đã thấy rõ lạc bại. Lúc nghe tiếng quát của Long Thiên Lộc liền thoái lui tức thời.

Ba đại hung nhân thấy Hồng y Hung Thần đã nằm trong tay Long Thiên Lộc như cá trên thớt thì cũng đành dừng tay.

Mục quang của Long Thiên Lộc phóng ra hai luồng thần quang kinh nhân, lạnh lùng nói với ba huynh đệ hung nhân:

− Trận chiến này lão phu chưa toàn thắng nhưng cũng không lạc bại.

Lục y Ác Sát nói:

− Nếu thuộc hạ của Long Trang chủ không xuất thủ thì lão đã bị phanh thây rồi.

Long Thiên Lộc nói:

− Thì hiện tại ba vị cứ việc liên thủ mà tấn công.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Lão hãy buông đại ca của ta ra.

Long Thiên Lộc cười ha hả nói:

− Lão phu tuy bị thương vào cánh tay tả nhưng Thần Châu Tứ Quái các vị đã hai người thọ thương, hơn nữa lại do chính tay lão phu đả thương. Việc phân định thắng bại của trận này, nếu song phương không tự định đoạt thì hãy để quần hào quan chiến phán quyết.

Thần Châu Tứ Quái tự biết mình đã gây nhiều sự bại hoại và cừu hận trong võ lâm, nếu để quần hào phán quyết thắng bại thì ắt không có lợi cho mình. Lục y Ác Sát bèn lạnh lùng nói:

− Huynh đệ lão phu nhân duyên bất hảo nếu để người khác bình phẩm thắng bại hôm nay, chỉ e dẫn tới phán quyết bất công.

Long Thiên Lộc cười ha hả nói:

− Thiên hạ ai chẳng biết là lão phu chẳng hề lai vãng với các nhân vật võ lâm. Thần Châu Tứ Quái các vị nhân duyên bất hảo thì lão phu đây cũng chẳng hơn gì các vị.

Lục y Ác Sát đưa mắt nhìn quần hào tứ phía, nói:

− Vậy có vị nào chịu đứng ra bình luận thắng bại trận chiến này giùm cho huynh đệ lão phu và Long Trang chủ chăng ?

Quần hào xung quanh trầm mặc im lặng.

Long Thiên Lộc tiếp:

− Các vị đã chính mắt mục kích, hy vọng có thể bình luận công bằng xem cuộc đấu này ai thắng ai bại.

Song phương đều là những nhân vật có tiếng tăm nên chẳng ai muốn mua oán chuốc cừu. Do đó sau lời của Ác Sát và Long Thiên Lộc, quần hào vẫn im lặng. Bỗng nghe một giọng nói rõ ràng:

− Tại hạ tiến cử một người có thể công bằng luận phán.

Long Thiên Lộc hỏi:

− Người nào vậy ?

Người kia cao giọng đáp:

− Huyền Hoàng Giáo chủ.

Long Thiên Lộc cau mày, còn chưa kịp nói thì quần hào đã kêu to:

− Không sai, Huyền Hoàng Giáo chủ ... Huyền Hoàng Giáo chủ ...

Tiếng hô chấn động một hồi, hết thảy đều gọi đích danh Huyền Hoàng Giáo chủ.

Long Thiên Lộc cao giọng nói:

− Chư vị đồng thanh tiến cử Huyền Hoàng Giáo chủ nhưng không biết vị Huyền Hoàng Giáo chủ có dám bình phẩm vụ này không ?

Chỉ nghe một âm thanh trong trẻo, thánh thót vang lên:

− Ta không dám để mọi người thất vọng.

Lời chưa dứt, một người toàn thân hắc y, đầu che mạng sa đen, thong thả bước ra. Đằng sau hắc y nhân có một độc nhãn lão nhân lưng gù bước theo.

Lục y Ác Sát lạnh lùng nói:

− Nếu Giáo chủ bình phán bất công là tự chuốc lấy phiền toái đó.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười lạnh lùng đáp:

− Bổn Giáo chủ đã dám đứng ra bình phán thắng bại tức là không để tâm đến Thần Châu Tứ Quái các vị.

Bạch y Oán Hồn nói:

− Giỏi quá nhỉ, muốn khiêu chiến ư ?

Đoạn vù một tiếng, vỗ ra một chưởng.

Chỉ thấy độc nhãn lão nhân khẽ phất tay hữu, lạnh lùng nói:

− Thoái lui.

Quả nhiên Bạch y Oán Hồn lui lại hai bước.

Thật là quái dị. Một độc nhãn lão nhân lưng gù không tên tuổi, vừa phất nhẹ tay đã chấn thoái Bạch y Oán Hồn khiến toàn thể quần hào chấn động, mấy trăm đạo mục quang đều đổ dồn về phía lão nhân.

Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:

− Quần hào tại đây đã tiến cử bổn Giáo chủ, nếu các vị không chịu nghe lời bình phán của ta thì tức là trở thành đại địch của quần hùng.

Long Thiên Lộc nghĩ thầm:

“Thật là lợi hại. Huyền Hoàng Giáo chủ quả nhiên danh bất hư truyền.”.

Lúc này Long Thiên Lộc và Thần Châu Tứ Quái đều có chút lo sợ. Huyền Hoàng Giáo chủ đã được quần hùng tiến cử nên một lời nặng tợ Thái Sơn. Người trong cuộc cho dù không phục sự bình phán cũng không dám phản kháng vì quần hùng sẽ ủng hộ nàng.

Long Thiên Lộc hắng giọng nói:

− Lão phu ẩn cư tại Tỵ Trần Sơn Trang, không hề lai vãng với các nhân vật võ lâm nhưng cũng đã nghe đồn về uy danh của Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

− Bổn Giáo chủ công bằng bình phán, quyết không thiên lệch. Đừng nói song phương không hề lai vãng với bổn Giáo chủ, ngay cả các vị có là người của Huyền Hoàng Giáo thì bổn Giáo chủ cũng bình phán công bằng như vậy.

Long Thiên Lộc và Thần Châu Tứ Quái đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Luận về uy danh của năm người ấy thì họ quyết không chịu tiếp thụ những lời lẽ có ý khinh thị của Huyền Hoàng Giáo chủ như vậy. Nhưng tình thế này, cả Thần Châu Tứ Quái và Long Thiên Lộc đều không muốn đắc tội với Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:

− Trận giao đấu của song phương nhìn bề ngoài có vẻ bất phân thắng bại, kỳ thực ...

Long Thiên Lộc ho lên mấy tiếng, nói:

− Vụ này quan hệ trọng đại, những mong Giáo chủ luận phán công bằng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Long Trang chủ tốt nhất đừng có xen vào, để người khác khỏi đàm tiếu.

Long Thiên Lộc biến sắc, vốn định phản bác nhưng lời đã ra đến cửa miệng lại đành nuốt xuống, chỉ nói:

− Giáo chủ nói chí phải.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:

− Trận đấu này Long Thiên Lộc thắng thì chưa thắng, mà lại lâm vào thế hạ phong ...

Lục y Ác Sát reo lên:

− Công bằng, công bằng lắm. Lời của Giáo chủ quả thật chí công vô tư.

Long Thiên Lộc giận tím mặt, trong nhất thời chưa thốt nên lời. Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:

− Long Trang chủ thắng thì chưa thắng, Thần Châu Tứ Quái các vị bại thì chưa bại ...

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Lục y Ác Sát nói tiếp:

− Bổn Giáo chủ nói Long Trang chủ lâm vào thế hạ phong chứ hoàn toàn không nói là Long Trang chủ lạc bai. Trận đấu này chưa đi đến kết cuộc tối hậu.

Long Trang chủ cố nhiên nắm được phần thắng nhưng Thần Châu Tứ Quái các vị cũng chưa lâm vào cảnh lạc bại. Đáng tiếc là song phương đều chưa biết cơ hội thủ thắng ở chỗ nào mà thôi.

Long Thiên Lộc nói:

− Ý của Giáo chủ là ...

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Các vị căn bản còn chưa phân rõ thắng bại. Vậy muốn bổn Giáo chủ bình phán như thế nào đây ?

Bất quá chỉ trong vòng mười chiêu nữa thì song phương sẽ phân rõ thắng bại.

Lục y Ác Sát hỏi:

− Làm sao Giáo chủ biết điều đó ?

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi lại:

− Các hạ không tin như vậy ư ?

Lục y Ác Sát ngẩn người, nói:

− Nếu đơn thuần luận về võ công, tại hạ quả thật cho rằng nội trong mười chiêu không thể phân rõ thắng bại. Nhưng Giáo chủ đã nói như vậy thì thiết tưởng đã biết tước được tiên cơ chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ cười nhạt:

− Bổn Giáo chủ có thể trong năm chiêu khiến Tứ Đại Hung Nhân các vị lạc bại, không biết các vị có tin hay chăng ?

Hoàng y Nộ Quỷ đáp:

− Chuyện đó lão phu không tin.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Được. Chúng ta cứ thử coi, đâu có sao.

Lục y Ác Sát vội nói:

− Không cần vội. Trước hết hãy nói minh bạch đã.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Các vị còn có cao kiến gì ?

Lục y Ác Sát nói:

− Ý của Giáo chủ có phải là nội trong năm chiêu Long Thiên Lộc có thể thắng được huynh đệ lão phu không ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Không sai.

Lục y Ác Sát nói:

− Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng được huynh đệ lão phu thì Giáo chủ sẽ thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng được các vị thì bổn Giáo chủ coi như cũng lạc bại dưới tay các vị.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

− Ha ha ... ha ha. Khá khen cho sự cuồng ngạo. Nhưng Giáo chủ lạc bại dưới tay huynh đệ lão phu là hết chuyện hay sao ?

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Vậy ý của các hạ là gì ?

Lục y Ác Sát thầm nghĩ:

“Dù Huyền Hoàng Giáo chủ liên thủ với Long Thiên Lộc cùng giao đấu thì cũng không tài gì trong năm chiêu mà đánh bại nổi bốn huynh đệ ta. Tiện nghi của ta vậy là quá lớn, còn muốn gì nữa.” Hắn bèn đáp:

− Ý của lão phu là Giáo chủ đã nắm chắc như thế thì chúng ta phải đánh cuộc một phen mới được.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Muốn bổn Giáo chủ đánh cuộc cái gì ?

Lục y Ác Sát nói:

− Lão phu có hai điều kiện, không biết Giáo chủ có đáp ứng được chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Đừng nói là hai điều kiện, đến hai mươi, hai trăm điều kiện, bổn Giáo chủ cũng dám đánh cuộc. Các hạ nói ra đi.

Lục y Ác Sát nói:

− Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng nổi huynh đệ lão phu thì Giáo chủ phải bảo đảm là Long Thiên Lộc trao chiếc hộp của Mai Hoa chủ nhân cho huynh đệ lão phu.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Điều kiện thứ hai ?

Lục y Ác Sát đáp:

− Điều kiện thứ hai ư ? Rất dễ dàng thôi. Lão phu muốn Giáo chủ ngay trước mặt quần hùng tháo mạng che mặt ra cho mọi người nhìn rõ chân diện mục của Giáo chủ.

Hoàng y Nộ Quỷ bèn tiếp:

− Lão phu còn có điều kiện thứ ba. Nếu huynh đệ lão phu thấy Giáo chủ quả thực có dung mạo chim sa cá lặn thì Giáo chủ phải để cho huynh đệ lão phu tùy nghi xử trí.

Lời này vừa nói ra thì quần hùng đều chấn động, vì Huyền Hoàng Giáo chủ là nữ nhi, bị nhục mạ như thế thì ắt sẽ nổi trận lôi đình. Nào ngờ sự tình diễn ra khác hẳn. Huyền Hoàng Giáo chủ không hề giận dữ, chỉ chậm rãi nói:

− Được ! Ba điều kiện của các vị, bổn Giáo chủ đều đáp ứng. Nhưng nếu các vị lạc bại dưới tay Long Thiên Lộc thì sao đây ?

Huyền Hoàng Giáo chủ ưng thuận quá dễ dàng như vậy khiến Thần Châu Tứ Quái vô cùng kinh ngạc nghĩ:

“Nếu y không nắm chắc phần thắng thì quyết chẳng dám đáp ứng ngay như thế.” Tứ Quái đưa mắt nhìn nhau. Lục y Ác Sát thong thả đáp:

− Nếu huynh đệ lão phu lạc bại thì từ nay sẽ không xuất hiện trên giang hồ nữa.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Chư vị đối với người thì đòi hỏi quá nghiêm nhưng đối với mình sao lại dễ dãi quá vậy ?

Bạch y Oán Hồn hỏi:

− Vậy Giáo chủ muốn huynh đệ lão phu phải như thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Thần Châu Tứ Quái các vị xưa nay hoành hành ngang ngược, hành sự đại nghịch với quy củ giang hồ.

Lục y Ác Sát nói giọng giận dữ:

− Huynh đệ lão phu dù bất chấp quy củ võ lâm nhưng lời vừa nói quyết không phủ nhận.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Các hạ giận dữ cái gì ? Thử hỏi anh hùng thiên hạ xem có ai dám bảo chứng cho Tứ Đại Hung Nhân hay không ?

Lục y Ác Sát nói:

− Giáo chủ có điều kiện gì cứ nói ra. Huynh đệ lão phu chấp nhận được hết.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nói ra rất đơn giản. Nếu các vị bại dưới tay Long Thiên Lộc thì phải gia nhập Huyền Hoàng Giáo, chung sinh nhất thế vâng lệnh của bổn Giáo chủ.

Lục y Ác Sát trầm ngâm hồi lâu, đáp:

− Được ! Một lời đã quyết, Giáo chủ bảo Long Thiên Lộc buông đại ca của lão phu ra đi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Hoàng y Nộ Quỷ và Bạch y Oán Hồn, hỏi:

− Hai vị thấy sao ?

Nộ Quỷ và Oán Hồn đồng thanh đáp:

− Bọn lão phu tuân lệnh huynh trưởng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Khẩu thuyết vô bằng. (nói suông chưa đủ) Lục y Ác Sát cả giận:

− Còn muốn thế nào nữa ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Các vị có dám cùng bổn Giáo chủ chạm tay tuyên thệ chăng ?

Lục y Ác Sát đáp:

− Dù Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiêu có tái hiện giang hồ thì lão phu cũng không tin là Thập Phương Lão Nhân có đủ khả năng thắng lão phu nội trong năm chiêu. Việc đánh cuộc này là do chính Giáo chủ đề xuất đó.

Chỉ thấy độc nhãn lão nhân đứng sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ chợt lóe thần quang trong con mắt còn lại, nhìn quần hào một lượt rồi từ từ nhắm mắt lại.

Huyền Hoàng Giáo chủ vén tay áo choàng để lộ bàn tay ngà ngọc, nói:

− Được. Vậy chúng ta chạm tay tuyên thệ. Kẻ nào bội tín sẽ bị quần hùng khinh miệt.

Lục y Ác Sát đưa bàn tay màu vàng xỉn ra vỗ vào bàn tay ngà ngọc của Huyền Hoàng Giáo chủ. Hắn có dụng tâm nhân việc chạm tay này, ngầm phát nội lực để thử võ công của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Hai bàn tay vỗ vào nhau gây nên một tiếng chấn động nhẹ. Huyền Hoàng Giáo chủ bị chấn lui một bước.

Lục y Ác Sát cười nhạt nói:

− Đại danh lừng lẫy của Huyền Hoàng Giáo chủ chẳng qua cũng thế này thôi ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ không lý gì đến Lục y Ác Sát, ngoảnh sang phía Nộ Quỷ và Oán Hồn, chạm tay với hai lão rồi bước tới chỗ Hồng y Hung Thần, lạnh lùng nói:

− Các hạ là người cuối cùng, cũng là huynh trưởng của Tứ Đại Hung Nhân, không thể không chạm tay tuyên thệ.

Chương 31: Sự Tình Bất Ngờ

Huyền Hoàng Giáo chủ thướt tha bước tới chỗ của Hồng y Hung Thần.

Hung Thần đã cảm thấy có chuyện không ổn nhưng trong nhất thời chưa thể nói không ổn ở điểm nào, thì đã thấy Huyền Hoàng Giáo chủ giơ bàn tay ngà ngọc lên. Hắn đành giơ tay tả ra nghinh tiếp. Tay hữu của hắn đã bị Long Thiên Lộc nắm chặt rồi.

Huyền Hoàng Giáo chủ chạm nhẹ vào bàn tay hắn, đoạn thong thả rút tay về, nói:

− Long Trang chủ hiện tại có thể buông tay ra được rồi.

Long Thiên Lộc ngẩn người, nhưng vẫn nắm chặt cổ tay hữu của Hồng y Hung Thần. Lão thầm biết rằng đánh cuộc trong vòng năm chiêu đánh thắng Thần Châu Tứ Quái là cầm chắc thất bại. Nếu lão còn nắm chắc huyệt đạo của Hồng y Hung Thần như một vũ khí lợi hại thì ba đại hung nhân còn lại sẽ không dám xuất thủ. Nếu lão buông tay ra thì tức là chấp nhận đánh cuộc.

Huyền Hoàng Giáo chủ hừ một tiếng, nói:

− Long Thiên Lộc, bổn Giáo chủ vô duyên vô cớ tham gia đánh cuộc với các hạ, bảo đảm là các hạ sẽ thắng. Chẳng lẽ các hạ là người trong cuộc lại không có can đảm ?

Long Thiên Lộc cảm thấy nóng mặt, thong thả buông tay Hồng y Hung Thần, nói:

− Lão phu tự tin đủ sức thắng Thần Châu Tứ Quái nhưng cần phải đấu ngàn chiêu trở lên. Còn nội trong năm chiêu đã đòi thắng cả Thần, Sát, Quỷ, Hồn Tứ Đại Hung Nhân thì đừng nói Long Thiên Lộc này chẳng đủ tài mà tìm khắp thiên hạ cũng không ra một nhân vật như thế.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Võ công của các hạ đủ để nội một chiêu đánh bại một người trong Thần Châu Tứ Quái. Vậy bốn người mà năm chiêu là còn dư một chiêu đấy.

Long Thiên Lộc cười khổ:

− Dù Giáo chủ có đề cử thì lão phu quả thực cũng không có tài sức như vậy.

Chẳng những lão phu không tin mà quần hào xung quanh cũng đều cho rằng Huyền Hoàng Giáo

chủ chắc chắn sẽ bại.

Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Vương Phi Dương:

− Vương huynh kiến thức siêu việt, xin dự đoán xem bên nào sẽ thắng trong lần đánh cuộc này.

Vương Phi Dương đưa tay lau mồ hôi trên mặt, đáp:

− Tại hạ đoán rằng Huyền Hoàng Giáo chủ nhất định thắng.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Vì sao ?

Vương Phi Dương đáp:

− Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ không nắm chắc sẽ thắng Thần Châu Tứ Quái thì há lại đi đánh cuộc như vậy ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Cao luận của Vương huynh, tiểu đệ vốn rất thán phục, nhưng ý kiến vừa rồi thì tiểu đệ chưa dám tán đồng ...

Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Long Trang chủ không đủ tài nội trong năm chiêu đánh bại Thần Châu Tứ Quái, đó là vì các hạ chưa biết bí quyết đó thôi. Nếu các hạ chịu nghe lời chỉ giáo của bổn Giáo chủ thì chắc chắn sẽ thắng.

Long Thiên Lộc ậm ừ một lát, nói:

− Sự tình đã đến nước này thì lão phu không nghe cũng phải nghe. Chẳng rõ Giáo chủ có cao kiến gì ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Pháp bất truyền lục nhĩ. (Phép tắc không thể cho người thứ ba nghe) Thỉnh Trang chủ lại gần đây.

Long Thiên Lộc thân hình khôi vĩ còn Huyền Hoàng Giáo chủ thì mảnh mai, thấp nhỏ, cao chưa tới vai Long Thiên Lộc khiến lão đành phải cúi thấp xuống.

Chỉ thấy tấm mạng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ lay động, còn Long Thiên Lộc thì gật gù cười khổ. Quần hào tuy không biết nàng nói gì nhưng thấy Long Thiên Lộc có vẻ không tán đồng với

lời chỉ dẫn của nàng.

Lúc này Thần Châu Tứ đại Hung Nhân đã dàn thành một hàng ngang, tám đạo mục quang soi mói nhìn Long Thiên Lộc và Huyền Hoàng Giáo chủ, tư thế sẵn sàng nghênh địch.

Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên cao giọng nói:

− Long Trang chủ, các hạ phải xuất trận rồi mà còn sợ bóng sợ gió như thế há là khí phách của bậc đại trượng phu ?

Long Thiên Lộc tuy thọ trọng thương nhưng vốn có ngoại hiệu là «Sâm Tiên», thân luôn mang sẵn linh đơn, công hiệu như thần, sau khi nuốt một viên hoàn đơn thì thương thế đã gần như thuyên giảm hẳn. Lão bèn cất bước tới gần Hồng y Hung Thần, nói:

− Các hạ hãy tiếp trước một chiêu !

Lão tự biết trong năm chiêu khó bề thủ thắng được Thần Châu Tứ Quái, vụ đánh cuộc này kể như nắm chắc phần lạc bại nên lời vừa dứt thì đã phóng ra một chưởng.

Hồng y Hung Thần tự biết thương thế của mình nghiêm trọng, không nên tiếp chưởng nhưng nghĩ nếu tiếp chưởng này thì có thể làm cho thực lực của Long Thiên Lộc hao tổn không ít. Điều đó sẽ giúp cho Ác Sát, Nộ Quỷ và Oán Hồn khá nhiều. Lão bèn nghiến răng giơ tay hữu ra nghênh tiếp.

Song chưởng đập vào nhau. Hồng y Hung Thần bỗng lão đảo ngã bật ra sau.

Long Thiên Lộc sững sờ. Nguyên lão không mong gì thủ thắng. Chưởng này chỉ dùng năm thành công lực. Chẳng ngờ Hồng y Hung Thần lại tiếp không nổi, ngã lăn ra đất nên lão bất giác phấn chấn hẳn lên. Lão quay người bước tới gần Lục y Ác Sát, nói:

− Các hạ có dám tiếp lão phu một chưởng chăng ?

Đoạn lão phóng chưởng ra.

Lục y Ác Sát thấy sau khi Hồng y Hung Thần tiếp một chưởng đã ngã lăn ra thì trong lòng có phần hơi sợ nhưng lại nghĩ rằng đó là do Hồng y Hung Thần bị nội thương nghiêm trọng. Còn đang nghĩ thì chưởng thế của Long Thiên Lộc đã ập tới. Lục y Ác Sát theo bản năng giơ tay hữu ra tiếp một chưởng.

Long Thiên Lộc lần này có kinh nghiệm hơn nên dồn tám thành công lực vào chưởng này. Chỉ nghe Lục y Ác Sát «hự» lên một tiếng trầm trọng rồi bật ngửa ra, ngã quỵ ra sau.

Lúc này chẳng những Long Thiên Lộc ngây người mà quần hùng quan chiến đều kinh ngạc, không

hiểu nguyên nhân thế nào.

Nên biết Hồng y Hung Thần không tiếp nổi một chưởng của Long Thiên Lộc còn có thể bảo là tại hắn thọ nội thương nghiêm trọng. Đằng này Lục y Ác Sát cũng không tiếp nổi một chưởng của Long Thiên Lộc thì quả thật là bất ngờ.

Long Thiên Lộc quật ngã xong Lục y Ác Sát lại quay người tiến đến Nộ Quỷ tung ra một chưởng.

Hoàng y Nộ Quỷ thấy lão đại, lão nhị võ công cao hơn hắn mà đều không tiếp nổi một chưởng của Long Thiên Lộc, trong lòng đã lo sợ, thấy sự việc quá bất ngờ, trong nhất thời cũng chưa hiểu nguyên do tại đâu. Lúc đó thì chưởng thế của Long Thiên Lộc đã tới cận thân, hắn bất giác đưa tay nghênh tiếp.

Song chưởng đập vào nhau phát ra một tiếng «binh» chấn động mãnh liệt.

Lần này Long Thiên Lộc dùng chín thành công lực. Chỉ nghe Hoàng y Nộ Quỷ rú thảm một tiếng, rồi hộc ra một búng máu tươi, ngã vật xuống.

Long Thiên Lộc ba đòn đánh bại cả ba đại hung nhân thì lòng tin tăng lên gấp đôi, lập tức xoay mình lao tới gần Bạch y Oán Hồn, sử chiêu «Bài sơn đảo hải», song chưởng đưa lên ngang ngực đẩy ra.

Bạch y Oán Hồn thấy ba vị huynh trưởng quả nhiên tiếp không nổi một chưởng của Long Thiên Lộc thì cả kinh. Khi thấy chưởng thế của đối phương tràn tới, hắn không dám nghinh tiếp, vội nhanh như cắt dạt sang bên để né tránh.

Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:

− Long Trang chủ, ước định là năm chiêu. Các hạ đã xuất bốn chưởng rồi, chỉ còn một chiêu tối hậu thôi, quyết không thể khinh suất.

Lúc này đối với lời lẽ của Huyền Hoàng Giáo chủ, Long Thiên Lộc đã hoàn toàn tin phục, liền nói:

− Giáo chủ nói chí lý, chỉ còn một chiêu thì không thể khinh suất được.

Bạch y Oán Hồn sau khi tránh được chưởng thế của Long Thiên Lộc liền vòng tới chỗ Lục y Ác Sát sờ xuống ngực hắn một cái, chỉ thấy tim đập thoi thóp, thương thế tuy nghiêm trọng nhưng còn có cơ cứu vãn.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Đừng lo, cả ba người đều chưa chết đâu, nhưng bị chưởng lực của Long Thiên Lộc đánh vào tâm

mạch mà ngất đi thôi.

Bạch y Oán Hồn bớt lo sợ, cung tay nói:

− Thỉnh vấn Giáo chủ, phải làm thế nào mới cứu được ba vị huynh trưởng của tại hạ ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Thương thế của ba vị ấy trong thiên hạ chỉ có hai người cứu nổi. Một là Oải Tiên Vương Dật, hai là bổn Giáo chủ !

Long Thiên Lộc nói:

− Về mặt trị thương, điều phối linh dược thì kẻ hèn này cũng không thua người.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười:

− Nếu Long Trang chủ đủ tài cứu được họ thì càng tốt. Đáng tiếc là việc trị thương cho tam dại hung nhân hoàn toàn không đơn thuần dựa vào công hiệu của dược vật mà xong.

Long Thiên Lộc ậm ừ một hồi rồi cao giọng nói với Oán Hồn:

− Ngươi đã không dám tiếp chưởng của lão phu thì vụ đánh cuộc này cuối cùng lão phu đã thắng.

Hạ Hầu Cương hỏi nhỏ Vương Phi Dương:

− Vương huynh, vừa rồi là thế nào vậy ?

Vương Phi Dương cười đáp:

− Huyền Hoàng Giáo chủ quả nhiên có tài năng xuất chúng. Nếu tại hạ đoán không lầm thì nguyên nhân đều nằm ở lúc chạm tay tuyên thệ đánh cuộc.

Hạ Hầu Cương bỗng nhiên đại ngộ, thốt lên:

− Cao kiến, cao kiến, trừ điểm đó ra thì không thấy có chỗ nào khả nghi nữa.

Tiếng thốt của Hạ Hầu Cương khiến quần hào chú ý nhìn cả lại.

Vương Phi Dương trong lòng máy động, cao giọng nói:

− Bạch y Oán Hồn đã không dám tiếp chưởng của Long Thiên Lộc thì vụ đánh cuộc này tự nhiên là Long Thiên Lộc đã thắng.

Quần hào vốn đang ngầm bình luận, nghe Vương Phi Dương khởi xướng trước, liền đồng thanh nói:

− Không sai, Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỷ không tiếp nổi một chiêu của Long Thiên Lộc thì Oán Hồn chịu sao được. Dĩ nhiên Long Thiên Lộc thắng cuộc.

Bạch y Oán Hồn trong lòng sớm đã không còn quan tâm đến thắng bại, chỉ lo cho sinh mạng của Hung Thần, Ác Sát, Nộ Quỷ nên trước lời bình phẩm của quần hào, hắn cũng không để tâm.

Huyền Hoàng Giáo chủ bỗng bước đến gần Oán Hồn, lạnh lùng hỏi:

− Các hạ có muốn cứu họ hay không ?

Bạch y Oán Hồn nói:

− Thần Châu Tứ Quái nếu chỉ còn một mình ta còn sống thì còn nghĩa lý gì nữa ...

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

− Không ngờ giữa Tứ Đại Hung Nhân các vị cuối cùng lại còn đôi chút tình nghĩa. Vậy thì thế này ! Uy danh của Thần Châu Tứ Quái đã hết, cũng chẳng cần nhắc đến địa vị thân phận gì nữa. Chi bằng gia nhập Huyền Hoàng Giáo của ta thì còn có chỗ khả dĩ an thân lập mệnh.

Bạch y Oán Hồn nói:

− Sao ? Một bang hội hèn mọn lại định chiêu mộ huynh đệ ta hay sao ? Hừ !

Giáo chủ đừng có mà nằm mơ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nếu các hạ muốn cứu mạng ba vị huynh trưởng thì chỉ còn một cách đó.

Bổn Giáo chủ quyết không cưỡng bức các vị.

Bạch y Oán Hồn quắc mắt, gằn giọng nói:

− Thần Châu Tứ Quái xông xáo giang hồ, xưa nay muốn gì làm nấy, quy củ võ lâm không thể trói buộc bọn lão phu. Nếu gia nhập Huyền Hoàng Giáo thì phải khép mình tuân theo giáo quy, như thế thì thà chết còn hơn.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Chịu gia nhập Huyền Hoàng Giáo hay không là tùy Thần Châu Tứ Quái các vị quyết định lấy,

bổn Giáo chủ chẳng qua chỉ nhắc nhở đến lời giao kết với các vị thế thôi.

Bạch y Oán Hồn nổi giận:

− Huynh đệ lão phu hành sự xưa nay không sợ gì hết, dù đáp ứng gia nhập vào Huyền Hoàng Giáo thì huynh đệ lão phu cũng sẽ chẳng cam chịu thuần phục lâu dài.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Thuộc hạ của bổn giáo đông đến muôn vạn. Trong đó có không ít vị võ công chẳng thua gì Thần Châu Tứ Quái, chỉ cần các vị đáp ứng gia nhập Huyền Hoàng Giáo thì bổn Giáo chủ sẽ có cách giáo huấn các vị thuần phục.

Bạch y Oán Hồn ngoảnh nhìn Hung Thần, Nộ Quỷ, Ác Sát một lượt thì hào khí đều tiêu tan, đành thở dài não nề nói:

− Thôi được. Chỉ cần Giáo chủ trị lành thương thế cho ba vị huynh trưởng của lão phu thì huynh đệ lão phu đáp ứng gia nhập Huyền Hoàng Giáo.

Long Thiên Lộc đã qua một hồi suy nghĩ, chợt đại ngộ. Thần Châu Tứ Quái võ công tuy thua kém lão một chút nhưng quyết không bại dưới một chưởng của lão. Vừa rồi nhất định là Huyền Hoàng Giáo chủ đã thi triển thủ đoạn gì đó. Lão thắng cuộc là nhờ dựa vào người khác.

Quần hào xung quanh có không ít người tài trí, nếu kéo dài thời gian thêm chút nữa thì chỉ e sẽ có người hiểu ra. Lão bèn cung tay thi lễ với Huyền Hoàng Giáo chủ rồi nói:

− Được Giáo chủ chủ trì công đạo, Long Thiên Lộc này cảm kích vô cùng.

Khi nào có dịp, xin thỉnh đại giá đến Tỵ Trần Sơn Trang nghỉ ngơi an dưỡng. Long Thiên Lộc này sẵn sàng tiếp đón. Lão phu vốn quen yên tĩnh, không muốn lưu lại đây lâu, vậy xin cáo biệt.

Cũng không chờ Huyền Hoàng Giáo chủ đáp, lão đã quay mình bước đi.

Bỗng Giới Tham đại sư cao giọng:

− A di đà phật, Long Trang chủ xin lưu bước.

Long Thiên Lộc thong thả quay người lại hỏi:

− Đại sư có gì chỉ giáo ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Thỉnh Trang chủ lưu chiếc hộp ngọc lại rồi hãy đi được chăng ?

Long Thiên Lộc cười nhạt một tiếng, đáp:

− Lão phu vì nó mà phải kinh qua ác chiến, chính là vì không muốn để kẻ khác sử dụng «Đào Hoa Chướng» gây họa cho thế nhân. Đại sư không thông y lý thì giữ nó để làm gì ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Chẳng phải bần tăng không tín nhiệm Long Trang chủ mà chỉ vì chiếc hộp kia Mai Hoa chủ nhân đã nói rõ là tặng bần tăng, ngay cả trong hộp đựng vật gì bần tăng cũng không được biết thì há chẳng khiến đồng đạo võ lâm chê cười ?

Long Thiên Lộc hỏi:

− Đại sư nhất định muốn coi ư ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Không thể không nhìn qua.

Long Thiên Lộc nói:

− Thôi được, Đoạn, lão thò tay vào bao, vẻ mặt lập tức thất sắc, đứng ngây người hồi lâu:

− Long Trang chủ có biến cố gì vậy ?

Long Thiên Lộc đáp:

− Chiếc hộp ngọc đã biến mất ...

Mai Hoa chủ nhân cười khẩy, nói:

− Khá khen ... khá khen ...

Long Thiên Lộc vung cây trượng lên, nổi giận:

− Lão phu đã dám lấy chiếc hộp thì há lại không dám thừa nhận sao ?

Mai Hoa chủ nhân cười ha hả:

− Nếu chiếc hộp ngọc không ở trên người Long Trang chủ thì nhất định nó ở trên người Thần Châu Tứ Quái hoặc Huyền Hoàng Giáo chủ. Trong trường đấu vừa rồi chỉ có mấy người các vị, chẳng lẽ chiếc hộp có cánh mà bay ?

Long Thiên Lộc là người dày dạn kinh nghiệm, chỉ nghĩ một chút liền nén giận, chậm rãi nói:

− Các hạ đem chiếc hộp kia ra chẳng qua chỉ nhằm làm cho quần hào tranh giành lẫn nhau mà thôi, kỳ thực chiếc hộp đã sớm bị các hạ thu hồi.

Long Thiên Lộc đưa mắt nhìn quần hào rồi tiếp:

− Lời của lão phu không phải là để thiên hạ tin nhưng lão phu muốn các vị cùng tra phám lão phu và Mai Hoa chủ nhân. Nếu Mai Hoa chủ nhân đồng ý thì lão phu tự nguyện bị khám trước.

Giọng nói đầy vẻ kiên quyết, khiến quần hào không chút nghi ngờ.

Vương Phi Dương nói nhỏ:

− Hạ Hầu huynh có nhận xét gì chăng ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Đệ xin được nghe cao kiến.

Vương Phi Dương đáp:

− Long Thiên Lộc cuối cùng cũng còn giữ tư cách một vị hào kiệt, đã phát giác âm mưu của Mai Hoa chủ nhân là định hãm hại quần hùng thiên hạ. Mai Hoa chủ nhân định đem mấy vật quý hiếm trên thế gian để kích động Thiếu Lâm Tự và Long Thiên Lộc đối phó nhau. Lúc này Long Thiên Lộc chợt đại ngộ nên quay lại đối phó với Mai Hoa chủ nhân.

Hạ Hầu Cương nói:

− Tiểu đệ còn có điều chưa rõ, muốn thỉnh giáo Vương huynh.

Vương Phi Dương đáp:

− Thỉnh giáo thì không dám, chỉ là huynh đệ biết đến đâu sẽ nói đến đó.

Hạ Hầu Cương nói:

− Tiểu đệ không hiểu chiếc hộp đựng vật gì mà lại khiến cho Long Thiên Lộc sẵn sàng đụng độ với Thiếu Lâm Tự và động thủ cùng Thần Châu Tứ Quái.

Vương Phi Dương trầm ngâm một hồi rồi đáp:

− Vật gì đựng trong hộp thì ngoại trừ Mai Hoa chủ nhân và Long Thiên Lộc thì chỉ e chẳng ai hay biết. Nhưng nhất định phải là một vật cực kỳ quý hiếm.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Hết thảy quần hào đều thấy ta chưa hề rời khỏi chiếc bàn này nửa bước, làm sao có thể thu hồi chiếc hộp ?

Lời này nghe rất hợp tình hợp lý, khiến mọi người không thể không tin.

Bỗng âm thanh trong trẻo, thánh thót của Huyền Hoàng Giáo chủ vang lên:

− Chiếc hộp ngọc ấy lúc này đích xác là không còn ở trên người của Long Thiên Lộc, cũng chẳng phải do Thần Châu Tứ Quái lấy đi.

Mấy trăm đạo mục quang của quần hào đều đổ dồn về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.

Sau khi Huyền Hoàng Giáo chủ cùng Long Thiên Lộc thắng cuộc với Thần Châu Tứ Quái thì sự thần bí vốn có của Huyền Hoàng Giáo chủ đã tăng lên gấp bội. Cho nên, nàng vừa cất tiếng thì đã lôi cuốn sự chú ý của toàn bộ quần hào.

Không gian bỗng im phăng phắc.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:

− Chiếc hộp ấy đích thực đã bị Mai Hoa chủ nhân thu hồi. Chư vị ...

Mai Hoa chủ nhân cắt lời Huyền Hoàng Giáo chủ:

− Giáo chủ lấy gì chứng minh chiếc hộp đã bị ta thu hồi ?

Đây cũng chính là điều quần hùng quan tâm hơn cả, đồng thời là sự khảo nghiệm quan trọng đối với Huyền Hoàng Giáo chủ. Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ có thể chỉ ra chiếc hộp ngọc đích thực bị Mai Hoa chủ nhân thu hồi thì quần hùng tất nhiên vô cùng thán phục.

Hạ Hầu Cương đột nhiên thở dài, nói:

− Huyền Hoàng Giáo vốn là một bang hội ngụy dị dâm loạn, bị võ lâm khinh miệt nhưng hôm nay xem ra Huyền Hoàng Giáo chủ xử lý sự việc quá ư tài tình, không khác gì một nhân kiệt võ lâm đại trí đại dũng.

Vương Phi Dương cười:

− Hạ Hầu huynh quả biết nhìn. Vị Huyền Hoàng Giáo chủ đích thực là bậc trí tuệ siêu việt, trước mặt quần hùng đã chứng tỏ địa vị lãnh đạo Huyền Hoàng Giáo một cách xứng đáng. Nếu anh hùng

thiên hạ chịu nghe lời chỉ dẫn của nàng thì rất có thể sẽ an toàn thoát khỏi âm mưu hãm hại của Mai Hoa chủ nhân.

Hạ Hầu Cương nghĩ thầm:

“Hoàng Sơn Thế Gia có thanh danh trong võ lâm còn hơn cả các đại môn phái, ba đời hiệp danh thiên hạ đều biết. Nay vị thiếu niên anh hùng này là truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia tựa hồ như có hảo cảm đặc biệt với Huyền Hoàng Giáo chủ. Luận theo thường tình thì dù Hoàng Sơn Thế Gia không trực diện đối địch với Huyền Hoàng Giáo nhưng đôi bên thủy hỏa bất đồng, chính tà lưỡng lập, lẽ ra phải chống đối nhau mới đúng. Đằng này Vương Phi Dương lại luôn tán thưởng Huyền Hoàng Giáo chủ.”.

Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cao giọng nói:

− Nếu bổn Giáo chủ có thể chỉ ra chứng cứ hiển nhiên cho thấy các hạ đã thu hồi chiếc hộp ngọc thì sao ?

Mai Hoa chủ nhân vuốt râu cười:

− Giáo chủ tự phụ mình là người đánh cuộc giỏi nhất thiên hạ, chắc lại muốn đánh cuộc với lão phu chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Đánh cuộc tuy có thắng bại nhưng còn hơn trò đánh võ. Nếu các hạ đồng ý thì bổn Giáo chủ sẵn sàng phụng bồi.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Không biết đánh cuộc cái gì đây ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Dĩ nhiên không để các hạ thiệt thòi ...

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng tiếp:

− Giáo chủ đừng quá tự phụ. Lão phu là hạng người nào mà lại đi chiếm tiện nghi của Giáo chủ. Giáo chủ cứ việc nêu điều kiện trước, lão phu sẽ không để cho Giáo chủ thiệt thòi đâu.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nếu bổn Giáo chủ thua cuộc sẽ giải tán Huyền Hoàng Giáo, vĩnh viễn không hoạt động trong

giang hồ.

Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm hồi lâu, đáp:

− Được lắm ! Nếu lão phu thua cuộc thì nguyện sẽ làm một thuộc hạ của Huyền Hoàng Giáo, vĩnh viễn tuân lệnh Giáo chủ.

Trong tâm mục của các nhân vật võ lâm, hai nhân vật đầy thần bí này đưa ra những điều kiện cực kỳ trọng đại, khiến cho quần hùng xôn xao bàn luận.

Không ai có thể dự đoán kẻ thắng người bại trong vụ đánh cuộc này, cũng chẳng ai tin hai người ấy có thể tuân thủ định ước. Nhưng nghĩ đến thân phận của họ, tựa hồ không thể nuốt lời trước mặt toàn bộ anh hùng thiên hạ.

Hạ Hầu Cương cảm thấy Vương Phi Dương đứng bên cạnh run lẩy bẩy cả người thì lấy làm kỳ quái, bèn nhìn sang thì thấy trán chàng toát mồ hôi hột, liền kinh ngạc hỏi nhỏ:

− Vương huynh bị trúng phong chăng ?

Vương Phi Dương đưa tay áo quệt mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, cười đáp:

− Không sai, bị trúng một chút phong hàn thôi. Chúng ta lại gần một chút nữa để xem cho rõ đi.

Hạ Hầu Cương cau mày, nghĩ:

“Người này chứa đầy tâm sự, tựa hồ rất lo cho Huyền Hoàng Giáo chủ. Xem ra giữa hai người có giao tình thân thiết lắm.”.

Vương Phi Dương đã bước lên trước.

Hạ Hầu Cương lòng đầy nghi vấn cũng bước theo.

Chỉ thấy Huyền Hoàng Giáo chủ giơ tay hữu ra, chỉ vào chiếc ghế Mai Hoa chủ nhân đang ngồi, nói:

− Chiếc hộp ngọc đã sớm bị các hạ giấu vào dưới chỗ ngồi !

Lời này khiến toàn bộ quần hùng chấn động. Đại bộ phận đều có cảm giác bán tín bán nghi.

Nguyên Mai Hoa chủ nhân từ đầu vẫn ngồi nguyên vị. Mọi người đều thấy rằng y không hề tiếp cận Long Thiên Lộc. Nay Huyền Hoàng Giáo chủ bảo y thu hồi chiếc hộp và giấu ở dưới ghế thì có mấy ai dám tin.

Mai Hoa chủ nhân bình thản vuốt râu, cười:

− Nếu dưới chỗ ngồi của lão phu mà không có chiếc hộp thì lão phu sẽ lập tức giật mạng che mặt và gọt sạch tóc của Giáo chủ !

Cũng không đợi Huyền Hoàng Giáo chủ hồi đáp, y thò tay khoắng khoắng dưới gầm ghế.

Hàng ngàn đạo mục quang soi mói dồn vào chỗ ngồi của Mai Hoa chủ nhân.

Chỉ thấy ai nấy đều ngẩn người. Mai Hoa chủ nhân cũng thất sắc, không nói được một lời.

Nguyên dưới ghế của Mai Hoa chủ nhân có giấu chiếc hộp ngọc.

Tiếng thốt kinh ngạc nổi lên tứ phía, ánh mục quang lại đổ dồn về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.

Vương Phi Dương thần sắc đang khẩn trương liền đổi sang vẻ tươi cười. Hạ Hầu Cương thì kinh hãi, chấn động tâm can, không tài nào hiểu tại sao Huyền Hoàng Giáo chủ lại có thể chỉ đúng nơi giấu chiếc hộp.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng, nói:

− Kẻ nào dám hý lộng lão phu thế này ?

Y đưa mắt nhìn tứ phía. Quần hào dự hội đông mấy trăm người, đều là những nhân vật có danh vọng. Mai Hoa chủ nhân chưa tìm được chứng cừ, không thể tùy tiện chỉ ra người nào hý lộng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn quần hào một lượt rồi chú mục vào Mai Hoa chủ nhân, thong thả nói:

− Chiếc hộp đã ở dưới ghế của các hạ, các hạ đã nhận thua cuộc hay chưa ?

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng đáp:

− Lão phu há chịu bị người hý lộng đến mức này sao ? Chiếc hộp ngọc chắc chắn đã bị Giáo chủ phái người đem giấu xuống ghế của lão phu.

Đoạn lão giơ tay đập vỡ chiếc hộp. Trong hộp không có vật gì.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười nói:

− Các hạ đã có thể thu hồi chiếc hộp thì cũng hoàn toàn có thể đem vật đựng ở trong hộp giấu ở chỗ khác.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Giáo chủ có thể nói lão phu đã dùng thủ pháp gì mà lại thu hồi được chiếc hộp ? Lão phu dù có thu hồi chiếc hộp cũng không dại gì đem giấu dưới chỗ ngồi của mình. Hừ ! Chẳng trách Giáo chủ dám đánh cuộc với lão phu, thì ra đã sớm lén bỏ tang vật để vu oan cho người !

Huyền Hoàng Giáo chủ trầm ngâm một hồi, nói:

− Long Thiên Lộc tự ý lấy chiếc hộp ngọc. Kỳ thực trong khi Long Trang chủ cất vào bao nó đã bị các hạ thu hồi lại.

Sắc diện lạnh lùng của Mai Hoa chủ nhân chợt sáng lên. Y nói:

− Quả là lý lẽ khôn ngoan sắc xảo. Đây là chiếc hộp trá ngụy. Nếu lão phu có thể chỉ ra chiếc hộp đựng vật trân bảo đang ở đâu thì Giáo chủ có chịu thừa nhận là thua cuộc hay không ?

Lời phản vấn này lại khiến quần hào chấn động. Có những cao thủ bôn ba giang hồ nhiều năm, từng thâu lượm bao nhiêu kinh nghiệm, từng chứng kiến bao chuyện kỳ lạ, cũng chưa hề gặp sự thể rối loạn, phức tạp như hôm nay. Mọi chuyện xoay chuyển đột ngột, biến hóa khôn cùng, cực kỳ khó hiểu.

Không ai nhìn thấy thần sắc của Huyền Hoàng Giáo chủ biến hóa như thế nào, chỉ thấy nàng trầm ngâm hồi lâu. Hiển nhiên là nàng bị lời phản vấn của Mai Hoa chủ nhân làm cho nao núng, chưa dám tùy tiện quyết định.

Vương Phi Dương bắt đầu khẩn trương, vẻ mặt đanh lại. Hạ Hầu Cương bỗng phát giác hai đạo mục quang của Huyền Hoàng Giáo chủ đang hướng về phía Vương Phi Dương, thì chợt nghĩ:

“Quả đúng như ta dự đoán, Vương Phi Dương có quan hệ đặc biệt với Huyền Hoàng Giáo chủ.”.

Chỉ nghe văng vẳng lại âm thanh của Mai Hoa chủ nhân:

− Giáo chủ sợ quá rồi phải không ?

Huyền Hoàng Giáo chủ cười nhạt, đáp:

− Nếu các hạ có thể chỉ ra chỗ giấu một chiếc hộp khác thì hiệp một coi như chúng ta bất phân thắng bại. Nhưng nếu các hạ có nhã hứng thì bổn Giáo chủ sẵn sàng phụng bồi, đánh cuộc hiệp thứ hai.

Quần hào đang lo lắng cho Huyền Hoàng Giáo chủ, không ngờ nàng lại ứng phó thập phần dễ dàng như vậy. Tuy có chút cưỡng từ đoạt lý nhưng rất thích đáng.

Mai Hoa chủ nhân cười nhạt nói:

− Khá khen cho sự khôn ngoan, cưỡng từ đoạt lý. Lão phu rồi sẽ cho Giáo chủ thua tâm phục khẩu phục.

Vương Phi Dương nhìn Hạ Hầu Cương nói:

− Đấu trí với Mai Hoa chủ nhân quả thực vô cùng nan giải.

Hạ Hầu Cương ậm ừ nói:

− Vương huynh tựa hồ rất quan tâm tới Huyền Hoàng Giáo chủ.

Vương Phi Dương chỉ cười, không đáp.

Chỉ thấy Mai Hoa chủ nhân chỉ về phía Giới Tham đại sư, nói:

− Huyền Hoàng Giáo chủ đã hồ đồ vu oan định hại lão phu. Kỳ thực kẻ thu hồi chiếc hộp ngọc lại chính là một vị cao tăng Thiếu Lâm Tự, vốn được võ lâm tôn xưng là Thái Sơn, Bắc Đẩu ...

Giới Tham đại sư kinh ngạc hỏi:

− Cái gì ? Chiếc hộp ngọc ở trên người bần tăng ư ?

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Đại sư có thể lừa dối anh hùng thiên hạ và Huyền Hoàng Giáo chủ chứ không thể qua mắt được lão phu.

Giới Tham đại sư nổi giận:

− Thí chủ chớ ngậm máu phun người.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Lão phu đã đem chiếc hộp tặng đại sư. Nó còn hay mất cũng chẳng quan hệ gì đến lão phu nữa, nhưng Huyền Hoàng Giáo chủ nhúng tay vào, tự cho mình là tài hoa, bức lão phu vạn bất đắc dĩ mới phải nói ra đại sư.

Thần thái của y ung dung tự tại nhưng Giới Tham đại sư thì bất giác thất sắc, giũ áo cá sa nói:

− Bần tăng đã không thể nuốt chiếc hộp vào bụng, tất phải giấu trên người.

Vậy thí chủ hãy chỉ xem chiếc hộp để ở đâu rồi ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu lão phu là đại sư thì tất cũng không giấu trên người ...

Đoạn lão chỉ vào vị hòa thượng đứng bên hữu Giới Tham đại sư mà nói:

− Còn chưa đưa chiếc hộp ra, chẳng lẽ còn đợi lão phu tự tay lấy ra sao ?

Vị hòa thượng kia nhìn Giới Tham đại sư một cái rồi nhìn Mai Hoa chủ nhân, sau đó thong thả lấy chiếc hộp giấu trong ống tay áo cà sa ra, giơ cao lên.

Biến cố này hoàn toàn bất ngờ đối với quần hùng. Người người nhìn mà choáng váng, mắt mờ thần mê. Nhiều tiếng kêu kinh ngạc cất lên tứ phía, không rõ là oán trách Mai Hoa chủ nhân hay oán giận Giới Tham đại sư.

Giới Tham đại sư vẻ mặt đầy phẫn nộ, lạnh lùng nói:

− Môn quy của Thiếu Lâm Tự chúng ta chẳng lẽ cho phép lấy cất đồ vật của người khác, ngươi biết rõ chứ ?

Vị hòa thượng kia đáp:

− Đệ tử biết.

Giới Tham đại sư cả giận:

− Thế tại sao ngươi lại còn lấy cắp chiếc hộp ? Há không phải là minh tri cố phạm ?

Hòa thượng trầm giọng đáp:

− Chiếc hộp này đã là đồ vật mà Mai Hoa chủ nhân tặng cho Thiếu Lâm Tự chúng ta, tại sao chúng ta không thể thu hồi ?

Giới Tham đại sư sững sờ, nghiêm nghị nói:

− Thiện Tài, ngươi tuy là Hộ Pháp tại «La Hán Đường» nhưng lần này tháp tùng lão nạp đến đây thì phải nhất nhất tuân lệnh lão nạp.

Thiện Tài đại sư đáp:

− Điều đó đệ tử cũng biết.

Giới Tham đại sư càng nghiêm nghị hơn:

− Ngươi cãi lại ta trước mặt mọi người, có biết đã phạm vào giới quy gì chưa ?

Thiện Tài đáp:

− Điều này đệ tử chưa biết.

Giới Tham đại sư nói:

− Giảo từ cưỡng biện, còn chưa chịu quỳ xuống ?

Thiện Tài đưa mắt nhìn hai sư huynh đệ ở hai bên, nói:

− Đệ tử dù đắc tội, cũng phải do Trưởng Lão của «Giới Luật Viện» nghị xử.

Việc hành sử như thế này, thứ cho đệ tử không thể vâng mệnh.

Quần hùng đều biết thanh quy của Thiếu Lâm Tự tôn nghiêm, không ngờ Thiện Tài trước bách chúng lại kháng lại lệnh của Giới Tham đại sư.

Giới Tham đại sư quắc mắt nhìn hai hòa thượng kế bên, nói:

− Thiện Chính, Thiện Từ mau bắt tên nghịch đồ phạm thượng, kháng lệnh cho ta.

Thiện Chính, Thiện Từ tuy cùng có thân phận là Hộ Pháp La Hán Đường, thân thiết với Thiện Tài nhưng cũng không dám trái lệnh Giới Tham đại sư, bèn ứng thanh xuất thủ chộp lấy cánh tay của Thiện Tài.

Thiện Tài đột nhiên đề tụ chân khí, đùi không cong, cước không động mà thân hình lại thoái lui ba bước, tránh né thế công của hai vị hòa thượng. Y lạnh lùng hỏi:

− Nhị vị sư huynh chẳng lẽ không nghĩ đến giao tình đồng môn suốt mấy chục năm nay chăng ?

Thiện Chính lạnh lùng đáp:

− Tư bất phế công, lệnh của Giới Tham sư thúc huynh há có thể làm trái ?

Thiện Từ tiếp lời:

− Sư đệ hãy mau quỳ xuống, chờ nghe Giới Tham sư thúc trách phạt.

Huynh và Thiện Chính sư huynh sẽ cầu xin cho ngươi !

Thiện Tài cười ha hả:

− Nhị vị sư huynh e sợ võ công của Giới Tham đại sư chứ tiểu đệ không sợ ...

Thiện Chính nổi giận:

− Ngươi nói xàm nói bậy gì vậy ?

Thiện Chính liền phóng ra một chưởng.

Thiện Tài xoay người tránh né chưởng thế, nói:

− Nhị vị sư huynh muốn động thủ với đệ thật sao ?

Thiện Từ vung tay tung ra một chưởng, quát to:

− Sư đệ đại nghịch bất đạo, không tuân giới quy, đừng trách huynh vô tình.

Thiện Tài tràn ngang hai bước, né tránh chưởng thế, đồng thời quát:

− Dừng tay !

Thiện Từ thu chưởng, hỏi:

− Biển khổ vô biên, ngoảnh lại là bờ. Có phải sư đệ đã hối hận ?

Thiện Chính tiếp:

− Sư đệ đã biết tội, còn chưa chịu quỳ xuống thỉnh Giới Tham sư thúc tha tội.

Thiện Tài mau lẹ cất chiếc hộp ngọc vào người, lạnh lùng nói:

− Nhị vị sư huynh hãy tự lượng sức, liệu có phải là địch thủ của đệ hay chăng ?

Thiện Chính cả giận:

− Khá khen ! Ngươi bất chấp bậc trưởng thượng, có phải quả thật muốn làm kẻ phản đồ của Thiếu Lâm Tự chăng ?

Thiện Tài điềm nhiên đáp:

− Các vị truy bức tiểu đệ đến nước này thì âu cũng là vạn bất đắc dĩ.

Giới Tham đại sư quát:

− Ngươi rõ ràng đã sớm có dị tâm, không cần nhiều lời nữa. Thiện Chính, Thiện Từ, còn đợi gì mà chưa chịu bắt phản đồ ?

Thiện Chính động thủ trước, phóng ra một chưởng. Lần này Thiện Tài không né tránh mà vung tay nghênh tiếp.

Thiện Chính không ngờ Thiện Tài dám đánh lại nên chỉ dùng có bốn thành công lực. Còn Thiện Tài đã sớm có dự mưu nên dùng đến mười thành nội kình.

Song chưởng tương giao, Thiện Chính lập tức cảm thấy một lực đạo ghê gớm phản chấn, khí huyết nhộn nhạo, thối lui liền bốn năm bước, lảo đảo ngã xuống đất, hộc ra một búng máu tươi.

Thiện Tài cười ha hả nói:

− Tiểu đệ đã báo trước mà nhị vị chẳng chịu tin cho ...

Thiện Từ nổi giận xông lên, vung tay đánh tới.

Thiện Tài tay trái dùng chiêu «Lực bình Thiên Nam» phong bế chưởng lực của Thiện Từ, tay hữu bất ngờ điểm tới. Hắn tâm cơ thâm trầm, mưu trí hơn người, thấy Thiện Từ cả giận xuất thủ, nghĩ một chưởng này nhất định vận đủ mười thành công lực, khó bề lấy cương đối cương nên thay đổi đấu pháp. Hắn dùng tay tả phong toả chưởng thế của Thiện Từ, phất ống tay áo rộng che khuất thị tuyến của Thiện Từ, tay hữu ngầm vận «Kim Cương Chỉ» điểm tới.

Trong ba người, Thiện Từ là người thực thà nhất, hoàn toàn không ngờ Thiện Tài lại ngầm thi triển độc thủ, chỉ thấy cánh tay tả đau nhói ghê gớm, buông thõng xuống vì đã bị Thiện Tài xuất kỳ bất ý điểm trúng.

Giới Tham đại sư quát lên:

− Phản đồ độc ác !

Ống tay áo vung mạnh quét ra một trận cuồng phong đẩy Thiện Tài thối lui một bước để cứu mạng Thiện Từ.

Thiện Tài biết Giới Tham đại sư võ công cao cường, nếu để lão chiếm tiên cơ thì nhất định hắn sẽ bại nên vội thoái lui ba bước.

Giới Tham đại sư sau khi vung tay áo thì người đã sấn tới, hai ngón tay búng ra nhắm vào huyệt Huyền Cơ của Thiện Tài.

Thiện Tài vội né thân tránh hai ngón tay điểm tới của Giới Tham đại sư, rồi lập tức phản kích liền bốn quyền. Tài trí, võ công của hắn vốn đã cao hơn hai vị sư huynh, lại thêm có dự mưu ám toán nên trong ba chiêu đã đả thương Thiện Chính và Thiện Từ. Nhưng Giới Tham đại sư võ công cao minh, Thiện Tài tự biết mình khó dùng lại ngón đòn cũ. Sau khi phản kích liền bốn quyền thì hắn bèn thoái

lui.

Giới Tham đại sư ngoảnh nhìn Thiện Chính, Thiện Từ, hỏi:

− Thương thế của các ngươi có nghiêm trọng lắm không ?

Thiện Chính đáp:

− Chúng đệ tử còn chi trì được, thỉnh sư thúc bắt giữ tên phản đồ trước đã.

Giới Tham đại sư thở dài nhè nhẹ, ngoảnh nhìn Thiện Tài, nói:

− Nghịch đồ còn chưa chịu quỳ xuống lĩnh tội, thực muốn lão nạp xuất thủ hay sao ?

Đại sư không muốn để xảy ra cảnh tự tàn sát nhau trước mặt quần hùng nên cố nén cơn phẫn nộ, hy vọng Thiện Tài có thể kịp thời hối hận mà nhận tội.

Thiện Tài điềm nhiên cười, nói:

− Không phải đệ tử khinh thị sư thúc nhưng nếu thực sự động thủ thì đệ tử tin rằng trong vòng trăm chiêu đệ tử cũng chưa bại dưới tay sư thúc.

Giới Tham đại sư dù tu luyện đến mấy cũng khó nhẫn nhịn thêm, bèn quát lớn:

− Phản đồ đáng chết !

Rồi một chưởng ù ù phóng ra.

Thiện Tài vung hữu thủ nghinh tiếp.

Giới Tham đại sư trong cơn phẫn nộ, đồm tám thành công lực vào chưởng này. Thiện Tài tiếp chưởng này bị thoái lui hai bước, huyết khí nhộn nhạo, mặt đỏ bừng.

Mai Hoa chủ nhân phẩy nhẹ ống tay áo, ngầm dồn chân khí vào đầu ngón tay, ấn lên Mệnh Môn huyệt sau lưng Thiện Tài. Sắc mặt đỏ bừng của Thiện Tài lập tức trở lại bình thường. Cử động này quá bất ngờ, chỉ diễn ra trong nửa cái chớp mắt.

Chưởng thứ hai của Giới Tham đại sư đã ập tới. Thiện Tài vung tay tiếp chưởng.

Lần này Giới Tham đại sư dùng mười thành công lực, định tâm đả thương Thiện Tài. Nào ngờ sự tình vượt ra ngoài dự liệu. Thiện Tài tiếp chưởng mà không hề hấn gì. Hắn mỉm cười nói:

− Chưởng lực của đệ tử so với sư thúc thế nào ?

Giới Tham đại sư vốn đã sinh nghi. Thiện Tài dù võ công khá cao nhưng cũng khó tiếp nổi một chưởng của đại sư, đang định xác minh thì nghe Thiện Tài nói như vậy, không nhịn được giận, lại tung một chưởng mãnh liệt.

Chỉ thấy Mai Hoa chủ nhân phất nhẹ tay hữu, Thiện Tài đã phấn chấn tinh thần, tiếp luôn một chưởng.

Đòn này Giới Tham đại sư đã dốc toàn bộ công lực, uy lực dũng mãnh như khai sơn phá thạch.

Nào ngờ sau khi tiếp chưởng, Thiện Tài vẫn chẳng hề hấn gì. Giới Tham đại sư ngẩn người, vung tay trảo tới.

Thiện Tài vội tránh né và phóng ra một quyền. Sau ba quyền hắn càng thêm can đảm, song quyền cứ liên tiếp xé gió, dồn dập đánh tới Giới Tham đại sư.

Môn quy của Thiếu Lâm Tự thâm nghiêm, thiên hạ đều biết. Đằng này trước mặt quần hùng, kẻ dưới phạm thượng ác chiến thì thật là điều chưa từng có. Điều này khiến quần hùng xôn xao bình luận.

Bỗng nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cao giọng nói:

− Thỉnh đại sư mau dừng tay. Giao thủ kiểu này thì hai năm, hai mươi năm cũng không thắng được.

Giới Tham đại sư như hiểu ra, vội thu thế, thoái lui vài bước.

Thiện Tài cười nhạt, nói:

− Nếu Giáo chủ không phục thì ta rất mong được lĩnh giáo.

Huyền Hoàng Giáo chủ thong thả nói:

− Nếu Mai Hoa chủ nhân không ngầm thi triển «Độc Công Quá Lực» để hiệp trợ cho ngươi thì ngươi đã sớm thụ thương dưới tay Giới Tham đại sư rồi.

Ngươi còn mạnh miệng được sao ?

Giới Tham đại sư bỗng cười lớn nói:

− Thì ra như vậy. Lão nạp chút nữa bị ngươi đánh lừa.

Thiện Tài bị Huyền Hoàng Giáo chủ vạch rõ nội tình thì cứng họng, đưa mắt nhìn Mai Hoa chủ nhân.

Hoàng y lão nhân khôi vĩ phất tay tả, hai con quái điểu lông sẫm lập tức dang cánh bay vút qua đầu Huyền Hoàng Giáo chủ, cách ngót một trượng.

Độc nhãn lão nhân lưng gù đứng sau Huyền Hoàng Giáo chủ ngước nhìn cặp quái điểu một cái rồi từ từ giơ trượng lên. Bốn đại hán chạy tới bảo hộ hai bên Huyền Hoàng Giáo chủ, đao cầm tay, mắt theo dõi hai con quái điểu.

Long Thiên Lộc sau khi nuốt linh đơn và điều tức một hồi thì đã hoàn toàn bình phục. Lão đưa mắt nhìn Thần Châu Tứ Quái thì thấy bốn gã đang ngồi tĩnh tọa, nhắm mắt điều tức, thần sắc bình thản, đã mất vẻ hung hãn. Lão lấy làm kinh dị, nghĩ thầm:

“Không hiểu Huyền Hoàng Giáo chủ dùng dược vật gì mà lại khiến cho Tứ Đại Hung Nhân chịu thuần phục như vậy.”.

Tình thế lúc này lại trở nên căng thẳng, đã hình thành cục diện xung đột giữa Mai Hoa chủ nhân với Huyền Hoàng Giáo chủ.

Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ cao giọng nói với Mai Hoa chủ nhân:

− Các hạ hàm thỉnh anh hùng thiên hạ đến đây thì đã sớm có dự mưu hãm hại hết thảy mọi người. Trước tiên các hạ đem «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» khiêu động thị phi, muốn lợi dụng lòng tham của mọi người để tạo nên một trường ác đấu, sắm vai ngư ông đắc lợi. Sự thật đã rành rành, bổn Giáo chủ dù không vạch ra thì nhiều người cũng đã thầm biết …

Mai Hoa chủ nhân nhìn quần hào rồi nói:

− Dù các vị có hợp lức liên thủ cũng khó mà thoát khỏi kiếp nạn.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Được ! Các hạ đã chính miệng thừa nhận thì những ai còn chút hồ nghi cũng hết hồ nghi.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Lão phu bất quá chỉ muốn xem các vị tàn sát lẫn nhau một hồi cho náo nhiệt. Nếu bảo lão phu muốn chỉ dùng thủ đoạn đó để các vị hoàn toàn lâm vào kiếp nạn thì e rằng có phần khinh thị lão phu.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Đã nói thì nói cho đến cùng. Bổn Giáo chủ tin rằng các hạ có khả năng như thế. Những người dự hội hôm nay liệu có thoát khỏi kiếp nạn hay không đều tùy vào bản lĩnh và vận may của từng người. Nhưng có một điều mọi người chưa rõ, không hiểu có thể thỉnh giáo hay chăng ?

Mai Hoa chủ nhân cười vang:

− Giáo chủ cứ hỏi. Chư vị sắp chết cả rồi, lão phu cũng không muốn các vị hóa thành những con ma hồ đồ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Quần hùng có cừu hận gì với các hạ ? Vì sao các hạ nhất định muốn dồn mọi người vào tử địa ?

Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm rồi đáp:

− Điều này nói ra thì dài dòng, không nói cũng không sao.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Tốt nhất là nói rõ ra. Các hạ đã có dự mưu giết hết mọi người dự hội hôm nay thì thiết tưởng sớm muộn một chút cũng thế mà thôi.

Mai Hoa chủ nhân nghiêm mặt nói:

− Chư vị quả thật muốn biết ư ?

Vương Phi Dương nói:

− Không sai. Các hạ tuy có bố trí cạm bẫy nhưng chúng ta quyết không thúc thủ chịu chết. Thiết nghĩ cuộc chiến hôm nay sẽ vô cùng thảm khốc, không tiền khoáng hậu ...

Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên nói:

− Chư vị đừng tưởng là hay. Lão phu chỉ cần hạ lệnh một tiếng là ngay tức khắc sẽ hóa kiếp cho hết thảy các vị.

Vương Phi Dương nói:

− Vị tất đã thế. Các hạ chớ quá tự tin.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu chư vị không tin thì cứ việc thử mà coi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Hãy khoan. Các hạ còn chưa nói ra nguyên nhân cừu hận với quần hùng thiên hạ. Bất luận kết cuộc đại hội hôm nay thế nào, nếu mọi người đều chết hết thì các hạ cũng e khó tránh khỏi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Lão phu tự có đường sống.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Dù các hạ có khả năng ngay lập tức dồn hết mọi người vào tử địa nhưng chúng ta chết không minh bạch thì các hạ có an tâm được không ?

Mai Hoa chủ nhân chớp chớp mắt, lẩm bẩm:

− Lời này quả không sai ... quả không sai ...

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

− Các hạ không dùng tính danh, tự lấy ngoại hiệu là Mai Hoa chủ nhân, thiết tưởng ân cừu này có quan hệ đến hoa mai ?

Mai Hoa chủ nhân ngẩn ra, nói:

− Cô nương thân phận nữ nhi mà điều khiển Huyền Hoàng Giáo có đến hàng ngàn cao thủ, quả là tài năng phi thường.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Quá khen ! Quá khen ! Tài năng của các hạ còn cao hơn cả bổn tòa.

Mai Hoa chủ nhân đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

− Chư vị đều muốn minh bạch, thì lão phu cũng đáp ứng thỉnh cầu tối hậu vậy.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Dù chúng ta không đưa ra thỉnh cầu thì các hạ cũng sẽ tự nói ra.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đúng thế, Giáo chủ lại đoán đúng. Đáng tiếc là một người tài hoa như Giáo chủ cũng sẽ phải bỏ mạng hôm nay ở đây.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Chỉ cần các hạ làm sao khiến cho bổn Giáo chủ tâm phục thì dù có bỏ mạng cũng không hối hận.

Mai Hoa chủ nhân đưa mắt nhìn Khôi Vĩ lão nhân:

− Hãy triệu hồi điểu nhi về.

Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, ngẩng mặt hú dài một tiếng quái dị, nghe cực kỳ chói tai. Hai con quái điểu liền bay trở về, đậu trên vai lão.

Mai Hoa chủ nhân phẩy tay, hú lên một tiếng nhỏ nhẹ.

Đột nhiên từ xa có tiếng nhạc văng vẳng đến gần. Tiếng nhạc này vô cùng thê lương, thấm sâu vào đáy lòng người. Bốn thiếu nữ áo tím cầm bốn cây bạch lạp đang thong thả đi vào.

Tiếng nhạc thê lương mỗi lúc một thêm gần, nghe càng não nuột, thảm thiết, tục hồ người trổi nhạc khí có nỗi bi thương cùng cực trong lòng nên gởi cả vào tiếng nhạc.

Theo sau bốn thiếu nữ áo tím là tám Lục y thiếu nữ, đầu chít khăn tang. Bốn người khiêng một chiếc án thư. Trên án thư đặt một vật bọc lụa trắng. Cuối cùng là đội quản nhạc, gồm mười sáu thanh y thiếu nữ với bốn loại nhạc cụ khác nhau.

Người nào cũng là nhạc công thiện nghệ.

Hai mươi tám thiếu nữ mỹ lệ, trang phục bất đồng, hợp thành một đội trang nghiêm, u ẩn, thong thả tiến vào.

Quần hào tựa hồ cảm nhận tiếng nhạc bi thương, nhất tề dạt sang hai bên nhường lối.

Hai mươi tám thiếu nữ đến gần Mai Hoa chủ nhân thì nhanh chóng sắp thành một vòng tròn. Tám lục y thiếu nữ đã đặt hai chiến án thư xuống cạnh nhau.

Bốn thiếu nữ áo tím đặt bốn cây bạch lạp xuống. Mười sáu thanh y thiếu nữ của đội quản nhạc đồng loạt quỳ xuống.

Mai Hoa chủ nhân bỗng bước dài tới trước hai án thư, quỳ xuống vái ba lần.

Quần hào đã minh bạch đôi phần nhưng không ai dám cất tiếng.

Mai Hoa chủ nhân vái xong thì đứng dậy nhìn quần hào một lượt, dõng dạc nói to:

− Thỉnh chư vị nhìn hai linh vị màu trắng trên án thư.

Lời vừa dứt thì Lục y thiếu nữ đứng gần đó liền nhấc mảnh lụa trắng ra.

Quần hào thấy trên mỗi án thư có một linh bài.

Linh bài bên tả viết:

«Hiển khảo Mai Hoa Môn đệ tam đại Chưởng môn Công Tôn Phụng linh vị» (Linh vị của cha là Công Tôn Phụng, Chưởng Môn Mai Hoa Môn đời thứ ba.) Linh bài bên hữu biết:

«Hiển tỉ Mai Hoa Môn đệ tam đại Chưởng môn phu nhân Triệu Tố Quyên linh vị.» (Linh vị của mẹ là Triệu Tố Quyên, phu nhân Chưởng môn Mai Hoa Môn đời thứ ba.) Quần hào đọc xong hai linh vị, phần lớn đã biết Mai Hoa chủ nhân ắt là hậu duệ của Công Tôn Phụng. Đây là một công án bi thảm của võ lâm mấy mươi năm về trước, liên quan tới vô số cao thủ giang hồ.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân cao giọng nói:

− Chư vị đã nhìn thấy hai linh bài, hẳn đã biết nguyên nhân của đại hội hôm nay.

Giới Tham đại sư thở dài, nói:

− Chuyện cũ bao năm, thảm biến ngày trước của Mai Hoa Môn, lão nạp còn nhớ như in ...

Mai Hoa chủ nhân gằn giọng hỏi:

− Đại sư là nhân chứng tại chỗ phải không ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Đúng thế. Từ đầu chí cuối, lão nạp đích thân mục kích ...

Đại sư nhìn tứ phía một lượt, nói:

− Trong số những người dự hội hôm nay, còn có vị nào đương thời hiện diện, thỉnh bước ra cùng lão nạp làm chứng.

Tứ bề trầm tịch, không nghe thấy một thanh âm.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Lão phu tìm kiếm mấy năm trời, cuối cùng vẫn không tìm ra được người hiện diện tại chỗ ngày đó. Tuy lão phu có xác định một vài chứng cứ ngày đó nhưng họ đều không chịu thừa nhận.

Giới Tham đại sư thở dài nói:

− Điều này cũng không thể trách họ. Nào ai muốn thừa nhận rằng mình đã tham gia vào một vụ ngộ nhận không thể tha thứ ?

Mai Hoa chủ nhân bỗng lạc giọng nói:

− Lão tiền bối ... Bao năm nay, đây là lần đầu tiên tại hạ nghe một vị hiện diện nơi đó ngày ấy nói rằng song thân của tại hạ đã chết vì sự ngộ nhận. Tại hạ thù hận thế nhân hoàn toàn không phải vì song thân bị thảm tử mà còn vì họ đều gian trá và hèn nhát, biết sai mà không dám nhận.

Giới Tham đại sư nói:

− Thí chủ hàm thỉnh quần hùng thiên hạ tụ hội nơi đây chỉ là muốn hỏi cho minh bạch sự việc ngày xưa ấy phải không ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Không sai. Tại hạ muốn xác minh thật rõ ràng về thảm tử của song thân.

Song thân ta đã phạm đại kỵ gì của võ lâm mà bị các cao thủ vây hãm giết hại ?

Giới Tham đại sư thần quang lấp lánh trong đôi mắt, ngưng mục nhìn mặt Mai Hoa chủ nhân, đáp:

− Trước khi kể về thảm sự của phu phụ Công Tôn Phụng, lão nạp trong tâm có điều chưa minh bạch, muốn hỏi thí chủ cho rõ ràng.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Xin đại sư cứ việc hỏi.

Chương 32: Thảm Biến Mai Hoa Môn

Giới Tham đại sư ngưng mục trầm ngâm đôi chút, nói:

− Thảm sự ấy xảy ra đã hơn hai mươi năm về trước. Nếu phu phụ Công Tôn Phụng còn sống cũng không bằng tuổi của thí chủ hiện tại, thí chủ cứ luôn miệng gọi Công Tôn Phụng phu phụ là song thân, vậy dĩ nhiên họ là đấng sinh thành của thí chủ sao ?

Mai Hoa chủ nhân chợt đổi cách xưng hô, đáp:

− Mai Hoa chủ nhân trước mặt các vị quả không phải là bản lai diện mục của vãn bối. Nhưng thế nhân quá hiểm ác, vãn bối không muốn dùng bản lai diện mục thật của mình mà gặp họ.

Giới Tham đại sư chớp chớp mắt, nghiêm trang nói:

− Nói thế có phần không đúng. Sau thảm sự Mai Hoa Môn chấn động giang hồ năm xưa, có rất nhiều người không hề tham gia vào sự việc đó vì muốn đề cao thân phận lại tự khoe khoang là có mặt tại chỗ, trong khi một số người thật sự tham gia lại không chịu khinh ngôn thừa nhận.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Có phải những người sau tự biết mình làm sai, thẹn với lương tâm, nên không dám nhận ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Cũng không hẳn như vậy, nhưng chẳng trách thí chủ tìm chẳng được người dám nói ra !

Ngừng đôi chút, lại tiếp:

− Giá như thí chủ sớm tìm đến lão nạp, hoặc tìm Dã Hạc Thượng Nhân ở Liên Vân Lư, Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Thần Phán Trần Hải, Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ ...

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Vãn bối từng đến Hoàng Sơn, đáng tiếc là truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia đã qua đời ...

Giới Tham đại sư nói:

− Sau khi lão nạp mục kích thảm sự Mai Hoa Môn, hai mươi năm liền không lai vãng với giang hồ một bước, thành thử không biết Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ đã qua đời. Ôi, giá Vương thí chủ còn sống, có lẽ sẽ không phải tổ chức đại hội anh hùng hôm nay.

Hạ Hầu Cương đột nhiên nhớ lại phong yếu hàm ngoài đề gửi cho Công Tôn Phụng, chứng tỏ phụ thân của chàng đã biết trước nội tình.

Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia có quan hệ thế nào với thảm sự trên ? Vì sao nếu người ấy còn sống thì sẽ không có đại hội anh hùng hôm nay ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ nếu còn sống, thì Công Tôn công tử lần trước đi tìm sẽ gặp được, ắt biết tường tận thảm sự Mai Hoa Môn năm ấy, thì dĩ nhiên đâu cần phải hàm thỉnh anh hùng thiên hạ đến cử hành đại hội hôm nay.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Thì ra như vậy.

Mai Hoa chủ nhân đột nhiên nói:

− Đại sư, tại hạ có một yêu cầu, mong đại sư chấp thuận.

Khẩu khí của y chợt đổi giọng.

Giới Tham đại sư đáp:

− Chỉ cần lão nạp có thể làm được, lại là việc hợp tình hợp lý, lão nạp quyết không chối từ.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Cũng chẳng phải là đại sự. Chỉ cần đại sư kể lại diễn biến của thảm sự Mai Hoa Môn ngày ấy, cứ thực mà nói, không cần húy kỵ chỗ sai của vong phụ và vong mẫu tại hạ, cũng không nên che chở cho những kẻ đã vây công thảm sát vong phụ và vong mẫu của tại hạ, thì tại hạ vô cùng cảm kích.

Giới Tham đại sư trầm ngâm một hồi, đáp:

− Lão nạp có một điều chưa rõ, mong Công Tôn thí chủ đáp ứng.

Mai Hoa chủ nhân cau mày, đáp:

− Thỉnh đại sư cho biết.

Giới Tham đại sư nói:

− Thí chủ xác minh chuyện cũ, không tiếc công sức bố trí đại kiếp nạn, nhất định đòi báo cừu, chẳng phải chuyện nhỏ. Nhưng những người dự hội hôm nay, tám, chín phần mười không liên quan đến thảm sự năm xưa. Do đó, lão nạp muốn thỉnh thí chủ trước hết hãy phóng thích những người vô can.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đại sư có thể chỉ ra trong số người dự hội tại đây, những ai vô can đến thảm sự năm xưa ?

Giới Tham đại sư nói:

− Hai mươi năm trước, có một nửa số người ở đây còn chưa thành danh trong giang hồ. Do đó, những ai từ bốn mươi tuổi trở xuống đều là vô can.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đại sư có đảm bảo rằng tiền nhân của họ cũng vô can tới thảm sự trên hay chăng ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Tuy nói là anh hùng thiên hạ vây công Mai Hoa Môn năm xưa, nhưng lão nạp còn nhớ như in, thật ra chỉ có mười tám vị mà thôi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Như thế còn chưa đông hay sao ? Những người ở đây là tử đệ thân quyến, tương hỗ liên can, cũng phải đến mấy trăm vị !

Giới Tham đại sư sững sờ, nói:

− Ý của Công Tôn thí chủ có phải là muốn đem thảm tử của lệnh tôn, lệnh đường di hận tới các nhân vật võ lâm thiên hạ ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Nếu tại hạ có thể chỉ một lần giết bằng hết những kẻ độc ác, gian trá trong thiên hạ thì từ đây về sau, võ lâm há chẳng vĩnh viễn thái bình. Hành động như thế sao lại không được ?

Giới Tham đại sư thở dài nhè nhẹ, nói:

− Nếu cứ theo cách tính toán của Công Tôn thí chủ, thì kể cả sư đồ của tiền nhân, thân quyến tặc nhân đều liên can tới cái chết của lệnh tôn lệnh đường. Vậy phải giết sạch mọi người trong thiên hạ hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân trầm tư một hồi, hỏi:

− Ý của đại sư thế nào ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Thí chủ mới vài chục tuổi đầu, lão nạp không bàn đến đức độ của thí chủ.

Nhưng nếu đã luận theo quy củ võ lâm, thì cũng phải nói cho rõ ràng. Oan có đầu, nợ có chủ, không thể liên lụy vô cớ. Ý của lão nạp là hy vọng thí chủ hãy trước hết đáp ứng lão nạp, không thể làm cho những người vô can bị liên lụy vô cớ.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Tại hạ minh bạch rồi. Nếu tại hạ không đáp ứng, thì lão tiền bối sẽ không kể lại diễn biến của thảm sự đương thời chứ gì ?

Giới Tham đại sư nghiêm trang đáp:

− Nếu lão nạp có năng lực cứu mạng nghìn vạn người, tại sao không làm ?

Mai Hoa chủ nhân thong thả đưa mắt nhìn quần hào một lượt, trầm giọng nói với Giới Tham đại sư:

− Nể thân phận của lão đại sư, tại hạ lại dành cho bọn họ một tiện nghi.

Trong việc này, tại hạ sẽ có phân biệt đối xử với quần hào dự hội. Những ai có thể phá sắc giới danh, tại hạ sẽ để cho họ bình an mà đi.

Giới Tham đại sư nghĩ:

“Nếu một người biết rõ sự sinh tử, mà vẫn không thể phá sắc giới danh, thì có chết cũng dư nguyên cớ.” Nghĩ vậy, bèn gật đầu nói:

− Lão nạp tin rằng Công Tôn thí chủ nói sao làm vậy.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Mong lão thiền sư an tâm. Tại hạ đáp ứng, quyết không hối hận. Đến lúc nào cần, sẽ thỉnh lão

tiền bối nhìn quần hào mà xác định.

Giới Tham đại sư nói:

− Được ! Vậy chúng ta cứ thế mà làm ...

Ngừng một chút, đại sư nói tiếp:

− Liên can đến thảm sự của Mai Hoa Môn theo ký ức của lão nạp ...

Mai Hoa chủ nhân ngắt lời:

− Tình hình thế nào, tại hạ trải qua mấy năm xác minh, cũng đã biết quá nửa, chỉ có một vài điểm quan trọng là chưa rõ. Lão thiền sư không cần tường thuật hết mọi điều.

Giới Tham đại sư nói:

− Công Tôn thí chủ có điều gì chưa rõ, thỉnh cứ việc hỏi. Lão nạp cứ thực mà nói.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Tham dự sự việc ngày ấy, trừ lão thiền sư ra, còn có những ai ?

Đại sự chấn động võ lâm kia xảy ra đã hai mươi năm trước, chẳng riêng Mai Hoa chủ nhân quan tâm, mà hết thảy quần hào đều muốn biết diễn biến sự tình, nên ai cũng ngưng thần lắng nghe.

Giới Tham đại sư hít một hơi dài, đáp:

− Trừ lão nạp ra, ba người chủ chốt là Hoàng Sơn Thế Gia nhị đại động chủ, Thần Phán Trần Hải và Dã Hạc Thượng Nhân ở Liên Vân Lư.

Ba người này đều nổi danh là những bậc đại hiệp đại diện cho lực lượng chính nghĩa. Bất luận hắc đạo hay bạch đạo, khi nhắc đến ba vị đó đều phải thốt lên rằng đấy là bậc đại nghĩa hiệp, đại anh hùng.

Mai Hoa chủ nhân hỏi tiếp:

− Trừ ba người chủ chốt ra, còn ai nữa ?

Giới Tham đại sư nói:

− Còn có Kim Quang đại sư của Tung Sơn Thiếu Lâm bổn viện. Công Hạc Địa Chi Tử của phái Võ Đang, Độc Kiếm Vương Sương, Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong, Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc Lý Chính Ba, Ngọc Phất đạo trưởng phái Côn Luân, Thiên Nam Nhị Quái Thốc Long

Khang Kiếm, Bạch Phát Long Ẩu và Bạch Phát Long Nữ ...

Đại sư kể liền một mạch mười mấy vị thảy đều là các nhân vật lừng danh một thời, quần hào nghe ai cũng nghĩ thầm:

“Không biết phu phụ Mai Hoa Chưởng môn phạm vào quy củ gì của giang hồ, mà lại bị ngần ấy cao thủ võ lâm liên thủ hỏi tội ?”.

Mai Hoa chủ nhân chợt cắt lời Giới Tham đại sư:

− Tiên phụ và tiên mẫu phạm đại húy gì của võ lâm, mà các cao nhân võ lâm lại liên thủ báo cừu ?

Sự việc Mai Hoa Môn bị tiêu diệt thảm khốc, giang hồ quả thật lan truyền rất rộng, ai cũng biết, nhưng rất ít người biết tường tận sự tình, nhân quả. Câu hỏi của Mai Hoa chủ nhân cũng chính là nghi vấn của hết thảy quần hào.

Giới Tham đại sư đáp:

− Nguyên nhân ban đầu dẫn đến thảm sự là mấy bổn di thư của tiên hiền võ lâm. Lệnh đường và lệnh tôn do tính tự tư, tạo nên cục diện thủy hỏa bất dung (đối nghịch). Lão nạp tuy chính mắt mục kích, cũng có cảm giác khó phân biệt thực hư.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Có phải mấy người kia cưỡng bức tiên phụ và tiên mẫu phải trao cho họ những bổn di thư mà tiên phụ và tiên mẫu tìm được. Tiên phụ, tiên mẫu không chịu đáp ứng, nên bọn họ nổi giận ...

Giới Tham đại sư nói:

− Truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia và Thần Phán Trần Hải là bậc đại anh hùng, há lại làm những việc trái đạo lý ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Vậy thì vì lẽ gì ?

Giới Tham thiền sư nói:

− Trong số di thư của tiên hiền mà lệnh tôn, lệnh đường tìm được, có một bộ nói về tà môn võ công cực kỳ ác độc, truyền ngôn rằng môn võ công đó học thì cực kỳ dễ dàng giản đơn nhưng sau khi thành công, sẽ trở thành vô địch. Có điều là khi luyện tập lại vô cùng tàn khốc, phải sát hại hơn một trăm người. Trần đại hiệp và Dã Hạc Thương Nhân kiên quyết đòi lệnh tôn, lệnh đường không được nghịch thiên hành sự, phải bỏ việc luyện tập môn võ công ác độc kia. Nhưng lệnh tôn, lệnh

đường cự tuyệt, nên mới hình thành cục diện đối nghịch.

Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm một hồi, nói:

− Mấy bổn di thư kia đã do tiên phụ tiên mẫu tìm được, tất nhiên sẽ có quyền xử lý, tập luyện hay không tập luyện là việc của tiên phụ, tiên mẫu, sao người ngoài lại nhiều chuyện xen vào ?

Giới Tham đại sư nói:

− Điều đó cũng không sai, nhưng lệnh tôn và lệnh đường, để luyện tập môn võ công ấy, đã bắt về bốn mươi nam nữ đồng tử, bị truyền nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia phát giác. Hoàng Sơn Thế Gia vốn dòng dõi nghĩa hiệp, biết được việc này há lại bỏ qua ?

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Trần Hải và Dã Hạc Thượng Nhân có phải cũng vì biết bốn mươi nam nữ đồng tử bị bắt mà tìm gặp tiên phụ tiên mẫu ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Trần Hải và Nam Cương Nhất Kiếm là vì chân bổn «Thiên Long Bát Kiếm» mà tìm lệnh tôn lệnh đường. Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ thì đến đòi lệnh tôn và lệnh đường những bộ di thư kia ...

Mai Hoa chủ nhân giận dữ nói:

− Những bộ di thư ấy đã do tiên phụ tiên mẫu tìm được, vì lẽ gì Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ lại tới đòi ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Nói ra thì dài. Lệnh tôn với Độc Kiếm Vương Sương vốn là chốn bằng hữu cực kỳ thân thiết. Nơi cất giấu di thư cũng là do hai người cùng phát giác. Lệnh tôn vì muốn độc chiếm di thư, đã đẩy Vương Sương xuống vực. Nhưng mạng Vương Sương quá lớn, may gặp bạch Phát Long Nữ trị lành thương thế. Việc họ truy tìm lệnh tôn lệnh đường là nên hay không nên ?

Mai Hoa chủ nhân thở dài, đáp:

− Nếu quả thật như vậy thì gia phụ không đúng.

Giới Tham đại sư nói:

− Lệnh tôn và lệnh đường sau khi độc chiếm di thư của tiên hiền thì dương dương tự đắc, nhưng

thầm biết đã trở thành đối địch với anh hùng thiên hạ, cho nên hết sức giữ gìn bí mật hành tung. Thiên hạ rộng lớn, muốn tìm được hai người cũng không dễ, nhưng hai người vì quyết học môn võ công ác độc kia, nên mới bắt mấy chục nam nữ đồng tử, thành thử bị lộ hành tung. Nhưng khi ấy võ công của lệnh tôn lệnh đường đã tinh tiến rất dài. Hơn nữa, ở nơi ẩn cư lại mai phục chín điểm ngầm ngăn trở.

Mai Hoa chủ nhân quắc mắt nhìn Giới Tham đại sư, lạnh lùng hỏi:

− Đại sư và vị cao tăng phổ độ có phải cùng đến đó để kiếm mấy bộ di thư của tiên hiền ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Lão nạp và Kim Quang sư huynh là vì bộ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» mà đến đó ...

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Đại sư có tham gia cuộc ác chiến vây công tiên phụ tiên mẫu hay không ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Để vượt qua chín điểm ngăn trở, lão nạp có xuất thủ đả thương hai người, nhưng không tham gia cuộc ác chiến vây công lệnh tôn lệnh đường.

Mai Hoa chủ nhân thở dài hỏi:

− Ai xuất thủ trước ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Ngọc Phất đạo trưởng phái Côn Luân xuất thủ trước, ác đấu với lệnh tôn hơn ba mươi hiệp, bị lệnh tôn một chưởng đả thương, được Thần Phán Trần Hải đưa ra ngoài, rồi trở lại đàm phán với lệnh tôn, hy vọng lệnh tôn từ bỏ thành kiến, đem bí lục võ công ác độc mà đốt tại chỗ và phát thệ không tập luyện nó, phóng thích bốn mươi nam nữ đồng tử, trao «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» cho Trần Hải và truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia bảo tồn, thì từ đó về sau sẽ không tìm phu phụ hai người nữa.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Tiên phụ có đáp ứng hay không ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Lệnh tôn chưa lập tức đáp ứng, nhưng xem ra rất có ý ưng chuẩn, bởi vì lệnh tôn tìm được những gần một chục loại di thư, trừ những bản nói về y đạo, dụng độc, còn có bốn năm bổn nói về võ

công, lại trừ bí kíp «Chu Tâm Ma Công» và «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» của bổn môn ra, còn có hai quyển bí kíp ghi chép về những loại thần công tuyệt truyền, chỉ cần luyện thành được một nửa số đó cũng đủ ngạo thị võ lâm, chấn nhiếp giang hồ.

Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng, hỏi:

− Tiên phụ tiên mẫu đã có ý ưng chuẩn, tại sao lại còn bị vây công thảm sát ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Ôi, điều này phải nói đến luật nhân quả trong kinh pháp của Phật môn.

Trong lúc lệnh tôn còn suy nghĩ chưa quyết, vừa hay Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ ập đến, vạch tội trạng của lệnh tôn ngay tại chỗ, khiến quần hào đã phần nào bình tĩnh lại trở nên phẫn nộ. Lệnh tôn cũng nổi giận cự tuyệt điều kiện của Trần đại hiệp. Thế là lại hình thành cục diện đối địch.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Mọi người hiện diện tại đó đều tin lời Vương Sương hay sao ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Vương Sương vạch rõ từng chi tiết rành rọt, khiến quần hào không thể không tin. Huống hồ lệnh tôn lại thẳng thắn thừa nhận.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Gia phụ quả là rất anh hùng !

Giới Tham đại sư nói:

− Lệnh tôn và Vương Sương lại động thủ với nhau. Sau ba mươi hiệp, Vương Sương đã lộ rõ thế lạc bại. Bạch Phát Long Nữ bèn tuốt kiếm trợ chiến. Lệnh đường thấy vậy không chịu để lệnh tôn bị thiệt thòi, cũng múa kiếm đấu với Bạch Phát Long Nữ. Kiếm thuật của lệnh đường tuy cao hơn Bạch Phát Long Nữ, nhưng vì trong tay Bạch Phát Long Nữ là Ngư Trường Kiếm cực kỳ sắc bén, nên trong nhất thời lệnh đường khó bề thủ thắng.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ hợp lực cũng không thể địch nổi tiên phụ tiên mẫu chứ gì ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Công Tôn thí chủ đoán không sai. Vương Sương thấy Bạch Phát Long Nữ xuất trận thì tinh thần phấn chấn, lại đấu với lệnh tôn hơn hai chục hiệp nữa, cuối cùng mới bị lệnh tôn đả thương một kiếm, máu ướt đẫm áo, thương thế nghiêm trọng. Bạch Phát Long Nữ thấy Vương Sương như vậy, trong lòng kinh động, bị lệnh đường thừa thế đâm trúng một kiếm vào tay tả. Nếu lệnh tôn và lệnh đường sau khi đả thương hai địch thủ, chịu dừng tay, thì đã không khiến quần hào phẫn nộ. Đáng tiếc là lệnh tôn và lệnh đường lại cố ý giết chết Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ, nên cùng vung song kiếm đâm xuống đại yếu huyệt của hai người kia ...

Đại sư hít một hơi dài, kể tiếp:

− Cử động ấy khiến quần hào tại chỗ phẫn nộ. Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương và Thần Phán Trần Hải cùng xuất thủ, đánh ra hai chưởng, chấn khai xong kiếm của lệnh tôn và lệnh đường.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Sau đó quần hào tại chỗ nhất loạt xuất thủ công kích tiên phụ tiên mẫu chứ ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Không. Lệnh tôn lệnh đường thấy Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương và Thần Phán Trần Hải nhất tề xuất thủ, thì vục hai tay vào bao, lấy hai vốc độc sa tung ra.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Có ai thụ thương không ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Độc sa vừa tung ra, tiếng rú xen lẫn tiếng kêu thét hoảng hốt vang lên tứ bề. Quần hào quan chiến không ít người thụ thương bởi độc sa. Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương cũng không tránh kịp. Thế là toàn bộ quần hào mới đồng hợp lực vây công lệnh tôn lệnh đường.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Thương thế của Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương nghiêm trọng lắm sao ?

Chỉ thấy tấm mạng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ rung động một chập, tựa hồ nàng chợt gặp sự kinh tâm. Có điều là quần hào đang chăm chú nhìn Mai Hoa chủ nhân và Giới Tham đại sư nên chẳng ai để ý tới nàng.

Giới Tham đại sư đáp:

− Lão nạp nhớ rõ, Hoàng Sơn Thế Gia Vương đại hiệp tuy thụ thương không nhẹ, nhưng nhờ nội công thâm hậu nên vẫn triển khai ác chiến với lệnh tôn ...

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Như vậy mà nói, kẻ chủ hung sát hại tiên phụ là Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương phải không ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Cũng không phải vậy. Vây công lệnh tôn lệnh đường có tới mười bốn vị.

Ai đả thương trước, lão nạp không thể biết rõ. Chỉ thấy cuối cùng lệnh tôn lệnh đường bị loạn đao phân thây tại chỗ.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Tại chỗ hiện diện mười tám cao thủ, trừ lão thiền sư, ai không xuất thủ ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Hai người ấy đã thụ thương vì kiếm, không thể động thủ. Nếu không thì họ cũng chẳng đứng ngoài. Mười tám người, trừ hai người ấy và lão thiền sư, còn một người nữa không động thủ là ai ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc Lý Chính Ba.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Vị ấy vì sao không động thủ ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Điều này lão nạp không biết rõ, nhưng thiết tưởng không ngoài lý do hồi trẻ vốn quen biết với lệnh tôn mà giữ tình bằng hữu.

Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm một hồi, nói; − Cứ theo lời đại sư, tiên phụ tiên mẫu không có điểm nào là đúng phải không ? Nhưng lúc đầu đại sư lại nói rằng những người vây công tiên phụ tiên mẫu sau vụ đó đều cảm thấy mình đã làm một việc hối hận không kịp. Vậy là muốn chỉ việc gì ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Đấy là việc liên quan tới Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ.

Sau khi lệnh tôn lệnh đường thảm tử, Độc Kiếm Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ được cứu chữa bằng linh dược mà Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương mang theo bên người. Đoạn quần hào vào nơi cư trú của lệnh tôn lệnh đường tìm kiếm suốt một đêm. Tuy không đào sâu xuống đất ba thước, nhưng lục soát khắp nơi khắp chốn vẫn không thấy mấy bộ di thư bí kíp kia. Quần hào do đó quyết định phóng hỏa nơi cư trú của lệnh tôn lệnh đường, dù không tìm thấy các quyển bí kíp, cũng hy vọng sẽ hỏa thiêu chúng đi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Sát nhân phóng hỏa, lục lọi cướp bóc. Mấy vị tự xưng là người hiệp nghĩa, thật ra tâm địa cũng rất độc ác !

Giới Tham đại sư kể tiếp:

− Sau khi đám cháy đã tàn, mọi người tìm lại một lần nữa rồi mới cáo biệt nhau mà xuống núi.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Những vị bị trúng độc sa, chẳng lẽ không bị chết ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Độc sa của phu phu lệnh tôn tuy dược lực khá mạnh, nhưng vì Vương Đông Dương có mang theo rất nhiều thần dược. Vương đại hiệp lại rất tinh thông y lý, cho nên sau khi Vương đại hiệp dốc toàn lực cấp cứu, mấy vị bị trúng độc sa đều được cứu sống.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Sự việc liên quan đến Vương Sương và Bạch Phát Long Nữ là việc gì ?

Giới Tham đại sư nói:

− Hai năm sau vụ đó, Thần Phán Trần Hải tình cờ phát hiện Vương Sương có rất nhiều bí kíp võ công ...

Mai Hoa chủ nhân ngạc nhiên:

− Lại có chuyện như vậy sao ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Đúng thế. Trần đại hiệp khi biết như vậy thì quá ư phẫn nộ, liền tìm đến Hoàng Sơn gặp Vương Đông Dương. Hai vị đại hiệp cho rằng Độc Kiếm Vương Sương quá âm hiểm, liền trở lại giang hồ, tìm nơi Vương Sương hạ độc. Tin này mau chóng lan truyền trong giang hồ. Những vị đã tham gia thảm sự lần trước lại vội vã kéo đến tham gia vụ này.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Cả đại sư nữa chứ ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Lão nạp vì bậc việc nên ở lại Tung Sơn Thiếu Lâm bổn viện. Phương trượng Chưởng môn bèn chọn vị cao thủ khác cùng Kim Quang sư huynh đi tham gia. Tìm khắp chân trời góc biển suốt mười mấy tháng trời mới thấy được phu phụ Độc Kiếm Vương Sương mà lục vấn họ về việc lưu giữ bí kíp. Vương Sương không chịu được món nợ đó, bèn bố trí một trường sát kiếp. Tuy chỉ ngót ba năm ngắn ngủi, nhưng võ công của phu phụ Vương Sương đột nhiên tăng vọt gấp mấy lần.

Song kiếm liên thủ, giao đấu với quần hào mấy trăm hiệp mà không lạc bại, đã thế còn đả thương bốn người, làm cho Vương Đông Dương và Trần Hải nổi lôi đình, dốc toàn lực công kích. Phu phụ Vương Sương tuy võ công tiến bộ vượt bậc, cũng không địch nổi song hiệp. Sau một trăm chiêu nữa thì Vương Sương bị trúng một chưởng của Vương Đông Dương, Bạch Phát Long Nữ cũng bị Trần Hải đã thương. Thấy hai người ấy khó bề tẩu thoát, Dã Hạc Thượng Nhân đột nhiên cùng Ngũ Độc Cung chủ nhân đến giải vây cho họ.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Dã Hạc Thượng Nhân chẳng phải là một trong số mười tám anh hùng đã vây công tiên phụ tiên mẫu hay sao ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Đúng vậy. Kiếm thuật của Dã Hạc Thượng Nhân tuyệt thế, võ công e rằng không kém Vương Đông Dương và Trần Hải. Có điều là Dã Hạc đạo trưởng không muốn bôn tẩu giang hồ mà ẩn cư ở Liên Vân Lư. Sau vụ đạo trưởng đánh bại Đông Dương Phương Kiếm Khách trên sông Trường Giang, thanh danh mới lừng lẫy giang hồ và được võ lâm kính nể.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Tại hạ chỉ hỏi sự việc liên quan đến sự tử vong của song thân, không cần biết thanh danh của ai trong giang hồ cả.

Giới Tham đại sư đáp:

− Lời tuy như vậy, nhưng lão nạp cần nói cho minh bạch mới được ... Chủ nhân Ngũ Độc Cung mang hàng trăm quái xà cực độc trợ chiến, cộng với kiếm thuật vô song của Dã Hạc Thượng Nhân, hai người này bèn để cho phu phụ Vương Sương thoát vào một sơn cốc rồi chặn ở ngoài cốc khẩu ngăn cản quần hào. Vương Đông Dương và Trần Hải có bốn người trợ thủ, sau hơn một trăm hiệp đầu, mới buộc hai vị kia thối lui, nhưng phu phụ Vương Sương đã biến mất tăm.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Vì sao Dã Hạc Thượng Nhân cứu giúp phu phụ Độc Kiếm Vương Sương ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Sự việc này đương thời khiến cho mọi người rất đỗi kinh ngạc. Dã Hạc Thượng Nhân được người trong giang hồ kính trọng không thua gì Vương Đông Dương và Trần Hải, vì cớ gì lại làm như thế, không ai nghĩ ra được. Kinh qua bao lần xác minh của Trần Hải, mới biết Dã Hạc Thượng Nhân và Độc Kiếm Vương Sương là đồng thân sinh huynh đệ.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Thì ra như vậy.

Giới Tham đại sư tiếp:

− Phu phụ Độc Kiếm Vương Sương sau khi đào thoát thì biến mất tăm khỏi giang hồ. Thần Phán Trần Hải tìm kiếm ba năm ròng rã không biết họ tọa lạc nơi đâu, mới bỏ hẳn việc tìm kiếm.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Các vị đã tìm ở chỗ Dã Hạc Thượng Nhân hay không ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Trần Hải phái người theo dõi yếu đạo dẫn lên Liên Vân Lư suốt ba năm vẫn không phát hiện được điều gì khả nghi.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Vì sao không tính sổ với chính Dã Hạc Thượng Nhân ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Vì Dã Hạc Thượng Nhân võ công cao cường, uy danh lừng lẫy. Khi chưa tìm được chứng cứ ẩn náu của phu phụ Vương Sương thì không tiện động thủ.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Việc phu phụ Vương Sương thu giữ bí kíp võ công cũng như việc Dã Hạc Thượng Nhân cứu giúp họ, các vị dễ dàng bỏ qua như vậy. Còn việc tiên phụ tiên mẫu thu giữ bí kíp, các vị lại không chịu nổi, rõ ràng là e sợ Dã Hạc Thượng Nhân.

Giới Tham đại sư nói:

− Diễn biến tử nạn của lệnh tôn lệnh đường là như vậy, có thể để sót một vài chi tiết, nhưng đại thể quyết không sai ...

Ngừng một chút, nói tiếp:

− Lão nạp cũng có chỗ chưa rõ, muốn thỉnh vấn Công Tôn thí chủ.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Điều gì vậy ?

Giới Tham đại sư hỏi:

− «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» đã bị phu phụ Vương Sương lấy đi, tại sao thí chủ lại còn có một bản nữa ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ai bảo «Đạt Ma Dịch Cân Kinh Chân Giải» bị phu phụ Vương Sương lấy đi ? Di vật của tiên phụ tiên mẫu há để cho kẻ khác chiếm đoạt.

Giới Tham đại sư sửng sốt hỏi:

− Nói như vậy thì Độc Kiếm Vương Sương hoàn toàn không phải đã lấy đi di vật của lệnh tôn, lệnh đường hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Tiên phụ tiên mẫu là những nhân vật trí huệ siêu việt, há lại không an bài từ sớm ?

Giới Tham đại sư thở dài:

− Ôi ! Lại một trường sát kiếp do ngộ nhận. Người trong võ lâm quá trọng chữ danh, thường có rất

nhiều việc khả dĩ giải thích minh bạch thì lại chẳng chịu giải thích, chỉ vì một chút hư danh mà nên lụy. Có việc mình không làm, nhưng cũng cứ nhận là mình làm. Độc Kiếm Vương Sương cũng mắc cái bệnh ấy. Vương Đông Dương và Trần Hải truy đuổi đi truy đuổi lại mấy lần, Vương Sương chẳng chịu nói ra cho rõ, lại đi bố trí chuyện can qua với nhau, hình thành nên một thảm kịch.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đại sư thương tiếc cho phu phụ Độc Kiếm Vương Sương thì phải ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Lão nạp thương tiếc cho thế nhân, cảm thán cho những nhân phẩm anh hùng bị hàm oan không còn dịp giải thích.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Phu phụ Vương Sương chẳng oan uổng chút nào. Các vị không giết họ đi là dành tiện nghi cho họ quá rồi.

Giới Tham đại sư hỏi:

− Công Tôn thí chủ nếu không phải vì đang giận mà nói thế, thì lão nạp muốn được nghe cao luận.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Sự tình rất giản đơn. Trước khi tiên phụ phát hiện kho bí kíp, Độc Kiếm Vương Sương đã sớm biết chỗ ấy, chọn lấy đi trước một số bộ đem giấu ở chỗ khác, cho nên khi tiên phụ cùng đi với y và phát hiện kho bí kíp, mới bảo y ra canh chừng nghe ngóng bên ngoài. Y có rắp tâm từ trước, nên mới đi ra canh chừng để tiên phụ lấy đi.

Giới Tham đại sư nói:

− A Di Đà Phật ! Thế đạo hiểm ác. Những người xuất gia tu hành như lão nạp không thể nghĩ ra được chuyện đó.

Mai Hoa chủ nhân tiếp:

− Y biết chắc rằng gia phụ nhất định sẽ phát giác việc y lấy mất một số bí kíp.

Giới Tham đại sư gật đầu:

− Công Tôn thí chủ trí huệ siêu việt, tuy chỉ phán đoán mà câu nào nghe cũng có lý.

Mai Hoa chủ nhân cười lạnh một tiếng, nói:

− Y lòng tham không đáy, đã lấy trước bí kíp, lại còn đòi gia phụ chia phần.

Nhưng gia phụ sớm biết dã tâm của y, có điều là không muốn nói trắng ra mà thôi.

Giới Tham đại sư cau mày, hỏi:

− Điều này làm sao thí chủ biết được ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Tại hạ chỉ phán đoán, chẳng lẽ không đúng hay sao ?

Giới Tham đại sư nói:

− Được ! Thỉnh thí chủ nói tiếp !

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Việc đó khiến tiên phụ nổi giận, mới đẩy y xuống vực.

Giới Tham đại sư nói:

− Thế là kết oán thành cừu. Nếu lệnh tôn biết Vương Sương không chết, thì đã chẳng đẩy y xuống vực.

Mai Hoa chủ nhân không đếm xỉa đến Giới Tham đại sư nữa, nói tiếp:

− Y không chết là nhờ mạng còn lớn, nhưng lòng tham vô đáy, đã lấy cắp một phần bí kíp võ công còn chưa chịu dừng tay, lại đi đòi lấy thêm. Dù y bị tiên phụ chém giết, cũng là đáng lắm.

Giới Tham đại sư nghĩ thầm:

“Không trách lệnh tôn, chỉ trách Vương Sương.

Lập luận như thế sao gọi là công tâm ?” Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân nói tiếp:

− Thảm sự oan uổng của tiên phụ tiên mẫu đã được tra vấn minh bạch, vậy phải báo cừu thế nào đây ?

Giới Tham đại sư chột dạ, hỏi:

− Không biết Công Tôn thí chủ định báo cừu bằng cách gì ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Sát nhân thường mạng, vay nợ trả tiền. Quy củ ấy đã được duy trì trong võ lâm mấy trăm năm nay. Tại hạ muốn, trước hết đem giết hết những kẻ đã vây công tiên phụ, sau đó tru di tam tộc bọn chúng !

Giới Tham đại sư vội nói:

− Sát nhân thường mạng, cũng bất quá một mạng đền một mạng. Có lý gì lại giết mấy trăm người đền mạng cho hai người ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Tiên phụ tiên mẫu chết đi đã hai mươi năm, chẳng lẽ không thể thu lại một chút lợi tức hay sao ?

Giới Tham đại sư nói:

− Bất kể Công Tôn thí chủ có năng lực làm được như vậy hay không, ta không bàn đến nó, nhưng làm như thế hoàn toàn không hợp đạo lý.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Do đại sư phụng cáo tỏ tường nội tình, miễn cho khỏi chết; nhưng đại sư mắt thấy tiên phụ tiên mẫu sắp chết mà không cứu, mắt mở to mà như không nhìn thấy, vậy phải khoét đi cả hai mắt, liệu có quá hà khắc chăng ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Nếu giết chết lão nạp mà có thể tha cho mọi người, thì lão nạp có chết cũng không hận.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Trong võ lâm ân oán phân minh. Đại sư đã không xuất thủ, lại có công kể rõ sự tình, dĩ nhiên tội không đáng chết ...

Đoạn quay sang phía hoàng y khôi vĩ lão nhân, có hai con quái điểu đậu trên vai, hỏi:

− Đã đến lúc chưa ?

Khôi vĩ lão nhân đáp:

− Đã qua lâu rồi, nhưng chủ nhân còn đang tra vấn sự tình, lão nô không dám ngắt lời.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đã đến lúc, thì hãy mau động thủ !

Quần hào nghe vậy, chưa hiểu ra sao, nghĩ:

“Nếu ngươi phóng độc vào trong trà rượu, bọn ta không hề đụng đến, thì độc tố còn tác dụng gì ? Chẳng lẽ ngươi định dùng võ công hạ sát từng người bọn ta hay sao ? Mấy trăm cao thủ ở đây chỉ cần hợp lực, thì sau vài chiêu ngươi phải bỏ mạng.”.

Chỉ thấy khôi vĩ lão nhân chỉ tay lên trời, hai con quái điểu lập tức vỗ cánh bay lên trên không.

Quần hào ngẩng nhìn theo hai quái điểu bay tít lên không trung, nghĩ thầm:

“Lẽ nào hai con quái điểu lại có thể làm nên trò trống gì ?”.

Bỗng nổi lên tiếng tù và bi tráng, đám mấy chục thiếu nữ kia nhất tề đứng dậy, xếp thành phương trận bảo hộ hai linh vị.

Quần hào vốn mạnh ai làm gì tùy thích, chẳng ai chịu ai, lúc này nhìn thấy thần thái của Mai Hoa chủ nhân tựa hồ sắp tận diệt quần hào, liền cảm thấy mình có chung một cừu nhân là Mai Hoa chủ nhân kia. Một người cất cao giọng:

− Mai Hoa chủ nhân đã âm mưu giết hại tất cả chúng ta, chúng ta hãy kết thành một khối, hợp lực đối phó, không để cho hắn giết hại từng người riêng lẻ.

Một người khác lên tiếng:

− Tiếc thay ở đây không vị nào có thể thống lãnh tứ phương quần hào ...

Một thanh âm sang sảng tiếp:

− Nếu Trần đại hiệp Trần Hải có ở đây, thì có thể thống lãnh anh hùng thiên hạ.

Bỗng thấy một hắc y đại hán nhảy lên một chiếc bàn, giơ cao thanh đơn đao, nói:

− Tại hạ tiến cử Sâm Tiên Long Thiên Lộc tạm chủ trì đại cục. Sâm Tiên cũng có uy danh như Trần đại hiệp, đảm nhiệm việc này là lẽ đương nhiên.

Lời đại hán chưa dứt, đã có người đáp:

− Không được, không được. Long Thiên Lộc ở lỳ một chỗ, không hề lai vãng với đồng đạo võ lâm, làm sao có thể chủ trì đại cục ?

Một người khác nói to:

− Tại hạ tiến cử Giới Tham đại sư. Thiếu Lâm tự mấy trăm năm nay vẫn được võ lâm coi như Thái Sơn Bắc Đẩu. Để đại sư chủ trì đại cục là thuận lý thành chương.

Một người cười nhạt, nói:

− Song phương đối trận là phải mưu hành sách lược. Giới Tham đại sư tuy là danh môn chánh phái, nhưng đại sư quá thật thà, không quen cơ trá, há có thể lãnh tụ quần hào. Ý của tại hạ, tại sao không thỉnh Huyền Hoàng Giáo chủ làm minh chủ đối phó với Mai Hoa chủ nhân ?

Không khí bỗng trầm lắng, hồi lâu không nghe một âm thanh gì. Kỳ thực quần hào thầm suy nghĩ; tính luận về cơ trí, thì Huyền Hoàng Giáo chủ quá xứng đáng, nhưng danh vọng của nàng chưa đủ, lại là nữ nhi. Nếu phải tuân lệnh của nàng thì mất hết cả thể diện đấng nam nhi. Nhưng luận về tình thế trước mắt thì Huyền Hoàng Giáo chủ lại là minh chủ lý tưởng nhất.

Tiếng tù và bi tráng lại cất lên, kéo dài bất tuyệt.

Hạ Hầu Cương nói nhỏ với Vương Phi Dương:

− Quần hào không tái cử ai nữa, chắc hẳn trong bụng đều đồng ý tiến cử Huyền Hoàng Giáo chủ. Không biết ý Vương huynh thế nào ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tại hạ cho rằng đó là cơ hội duy nhất. Ngoài Huyền Hoàng Giáo chủ, chỉ e khó tìm được ai đối kháng nổi với Mai Hoa chủ nhân.

Hạ Hầu Cương nói:

− Vương huynh là bậc có danh vọng cao, nếu lên tiếng có thể khiến quần hào ưng thuận.

Vương Phi Dương cười khổ, đáp:

− Chỉ e sau khi tại hạ lên tiếng, quần hào lại tiến cử tại hạ làm minh chủ.

Hạ Hầu Cương nói:

− Vương huynh đường đường là truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, sao lại không thể chủ trì đại cục ?

Vương Phi Dương lắc đầu, đáp:

− Tại hạ tự biết tài năng không bằng Huyền Hoàng Giáo chủ, không thể thống lãnh quần hào vượt

qua kiếp nạn này.

Hạ Hầu Cương nói:

− Vậy thì để tiểu đệ đề xuất chăng ?

Vương Phi Dương đáp:

− Nếu Hạ Hầu huynh chịu đề xuất thì hay quá.

Hạ Hầu Cương mỉm cười, búng mình nhảy lên mặt bàn, cao giọng nói:

− Tù và thổi lên tứ phía, Mai Hoa chủ nhân đã phát động lực lượng. Chúng ta còn chưa chọn xong người chủ trì đại cục, tất sẽ trở nên hỗn loạn. Tại hạ thấy rằng ngoại trừ Huyền Hoàng Giáo chủ, chỉ e khó có ai đối kháng nổi với Mai Hoa chủ nhân.

Bỗng có tiếng kêu lớn:

− Xem kìa, phục binh của Mai Hoa chủ nhân đã phát động công thế !

Hạ Hầu Cương nhìn xa, thấy tứ bề xuất hiện vô số quái nhân trang phục kỳ lạ.

Cứ ba người toàn thân vận đồ đen, tóc dài xõa xượi, lại có một quái nhân toàn thân vận đồ màu hồng.

Hồng y nhân thì phủ kín vải hồng từ đầu xuống chân, còn hắc y nhân thì mặt mày cứng đơ không một chút sinh khí, móng tay dài khủng khiếp. Bọn người này xuất hiện khiến khu vực hoang lương thêm âm hiểm rùng rợn.

Hạ Hầu Cương cao giọng nói:

− Chúng ta chẳng thể như rắn không đầu, chim không cánh. Nếu chư vị còn chưa chịu quyết định, chỉ e khi lâm đại kiếp, hối cũng chẳng kịp !

Tứ bề xôn xao một hồi, rồi cùng nói:

− Được ! Chúng ta đề cử Huyền Hoàng Giáo chủ ...

Quần hào đã cảm thấy chỉ có tài hoa của Huyền Hoàng Giáo chủ mới đủ đối kháng với Mai Hoa chủ nhân, liền kêu to:

− Huyền Hoàng Giáo chủ ! Huyền Hoàng Giáo chủ !

Chợt có mấy tiếng rú thảm thương vọng lại, máu phun thành vòi lên cao, rồi bốn người gục ngã.

Nguyên mấy người dự hội đứng sát ở vòng ngoài đã bị đám quái nhân mặc đồ đen động thủ giết chết tươi.

Mai Hoa chủ nhân bỗng giơ cao tay, khôi vĩ lão nhân liền ngửa mặt hú một tiếng dài. Bọn quái nhân mặc đồ đen đang tiến vào liền đứng sững lại.

Lúc này quần hào đã nhất loạt lấy ra binh khí, kết thành thế liên thủ hợp lực để nghênh địch.

Mai Hoa chủ nhân thong thả nhìn mặt quần hào một lượt, nói:

− Các người tiến cử minh chủ không sai. Tại hạ đưa mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy Huyền Hoàng Giáo chủ có thể đấu trí với tại hạ.

Cục thế rối loạn đả chấm dứt, nhưng chẳng qua chỉ là giây lát trời lặng gió trước cơn bão tố khủng khiếp sắp ập tới mảnh đất hoang vu trầm tịch này.

Huyền Hoàng Giáo chủ thong thả, tha thướt tiến về phía Mai Hoa chủ nhân.

Nàng đã được quần hào đồng cử làm minh chủ, uy thế đã khác hẳn lúc trước, quần hào tăm tắp nhường đường.

Giới Tham đại sư thở dài:

− Tội lỗi ! Tội lỗi ! Lại một trường đồ sát kinh tâm động phách.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Thừa ý quần hào, thực không dám nhận những lời quá khen ! Các hạ thỉnh chúng tại hạ đến nơi này, hẳn đã có bố trí từ sớm ?

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng đáp:

− Không sai. Hôm nay hết thảy khách nhân dự hội, ngoại trừ Giới Tham đại sư, đừng ai hi vọng sống sót mà ra khỏi chốn này.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Các hạ tuy để cho đại sư sống, nhưng khoét hai mắt đi thì đại sư có sống cũng khác gì chết ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Tại hạ tự có cách khiến đại sư bị mù mà không hận. Giáo chủ khỏi cần phí tâm đa sự.

Huyền Hoàng Giáo chủ đưa mắt nhìn tứ bề quần hào, nói:

− Cục diện hôm nay đã thành thế đối nghịch thủy hỏa, xem chừng không thể có hòa đàm.

Mai Hoa chủ nhân cười:

− Thủy hỏa đối nghịch, thân cừu bất cộng đái thiên, nếu Giáo chủ tưởng có thể dùng ba tấc lưỡi thuyết phục tại hạ, thì gọi là nằm mơ giữa ban ngày. Bỏ ý định hoang tưởng ấy thì hơn.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Dù là quyết tử chiến, cũng nên có một ước pháp mới hay. Không rõ ý các hạ thế nào ?

Mai Hoa chủ nhân nghĩ một chút, hỏi:

− Nguyện nghe cao luận.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nếu bổn Giáo chủ đoán không lầm, trong vòng năm dặm quanh đây, các hạ đã bố trí không để quần hào đào thoát ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Nếu tại hạ có thể thu nạp Giáo chủ làm nô tì thì tại hạ sẽ có một trợ thủ tài hoa.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Đúng thế lúc này chúng ta đã trở thành oan gia đối đầu, một mất một còn !

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Trước khi phân định thắng bại, Giáo chủ cũng không tin lời tại hạ, vậy ước pháp của Giáo chủ là thế nào, hãy mau nói ra !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Tình thế này dễ dàng loạn chiến. Chi bằng lấy mười trận đấu làm giới hạn mà phân định thắng bại.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu phí tại hạ thắng, các vị sẽ lần lượt từng người chịu chết. Cách này xem ra nhẹ nhàng. Được !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Công Tôn huynh đài chỉ biết tính toán một phía. Nếu bổn Giáo chủ thắng thì sao đây ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Tại hạ đã tính cả rồi, các vị không có bất cứ cơ hội nào thủ thắng. Do đó, tại hạ còn chưa nghĩ đến chuyện mình bị lạc bại !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Huynh đài đừng quá tự tin !

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Tại hạ đã khổ công sắp đặt bốn năm năm nay. Nếu chưa nắm chắc toàn phần thắng, đã chẳng thỉnh các vị tề tựu ở đây.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Huynh đài dù nắm chắc hoàn toàn phần thắng, nhưng tình thế hôm nay đã khác. Có những vị bao năm nay không xuất hiện trên giang hồ, hôm nay cũng vội tới đây. Chỉ e diễn biến tình thế đã vượt ra ngoài dự định của huynh đài.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Những vị nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Huynh đài mới khoảng hai mươi tuổi, có nói ra vị tất huynh đài đã biết.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Có phải Giáo chủ muốn nhắc đến Thần Phán Trần Hải ? Hừ, hừ ... e rằng Trần Hải sẽ không bao giờ tái hiện giang hồ.

Lời của Mai Hoa chủ nhân rõ ràng rằng y chưa biết lúc này Trần Hải đã xuất hiện.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Còn những nhân vật khác mà danh vọng và võ công cao hơn cả Trần Hải.

Huynh đài có biết chăng ?

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Có phải Thập Phương Lão Nhân Ngụy Tái Cường ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Trừ Tang Nam Tiên còn có Oải Tiên Vương Dật Vương đại hiệp. Huynh đài đã nghe biết chăng ?

Mai Hoa chủ nhân đăm chiêu nghĩ một hồi, nói:

− Có phải lão già lùn nằm trên lưng con lừa trắng hay không ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nghĩ thầm:

“Mình đang mong hắn mạ lị như thế mới khiến Vương Dật nổi giận.” Liền lạnh lùng đáp:

− Vương đại hiệp mấy chục năm về trước đã lừng lẫy uy danh trong giang hồ. Nếu luận về thân phận, thì hết thảy mọi người ở đây chỉ thuộc hàng vãn bối của người. Huynh đài nói năng bất kính như vậy, không sợ Vương lão tiền bối trừng phạt hay sao ?

Nguyên Vương Dật tính khí cổ quái, ương ngạnh và nóng nảy. Người ta nói một đằng, lão làm ngược lại. Huyền Hoàng Giáo chủ thầm biết không thể yêu cầu lão đứng ra đối địch với Mai Hoa chủ nhân, vì lão sẽ làm ngược lại. Cho nên nàng cố ý khích cho Mai Hoa chủ nhân chọc giận Vương Dật.

Mai Hoa chủ nhân cười khẩy, nói:

− Cái gã lùn ấy hù dọa được thế nhân, chứ tại hạ không có e sợ.

Vương Phi Dương ngó tứ phía, không thấy Vương Dật xuất hiện, cũng chẳng nghe tiếng hồi đáp của lão, thì nghĩ:

“Vị lão nhân ấy đã bỏ đi rồi chăng ? Nếu lão còn ở đây, quyết chẳng im hơi lặng tiếng.” Đang nghĩ thế, đã nghe thanh âm sang sảng vọng lại:

− Con a đầu chết tiệt ! Ả a hoàn quỷ ám dám mạ lị lão nhân gia ?

Quần hào ngơ ngác, chẳng rõ lão đang nhiếc móc ai.

Mai Hoa chủ nhân quát:

− Lão già lùn kia, có to gan thì lại đây ta coi !

Chỉ thấy tiếng vó lừa lộp cộp, con bạch mao lư lóc cóc chạy tới. Con lừa này linh hoạt dị thường,

cứ lách đám đông mà chạy vào vòng trong. Lông nó trắng tuyền, mình nhỏ bụng thon, trông thập phần khả ái. Lão nhân nằm ngửa trên lưng lừa vừa vặn bằng chiều dài của nó.

Mai Hoa chủ nhân đưa mắt nhìn khôi vĩ lão nhân, nói:

− Không cho y tiến vào !

Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, sải bước về phía Vương Dật. Vương Dật thấy lão kia tới gần vẫn nằm bất động trên lưng lừa. Khôi vĩ lão nhân còn cách năm sáu bước thì dừng lại, hỏi:

− Các hạ có phải là Oải Tiên Vương Dật ?

Vương Dật lạnh lùng đáp:

− Ta không nói với ngươi. Bảo con a đầu kia lại đây.

Khôi vĩ lão nhân ngẩn ra, nổi giận:

− Hãy nếm thử «Sưu Hồn Chỉ Lực» của ta rồi hẵng hay.

Tay tả đột nhiên vung ra, trảo tới Oải Tiên Vương Dật.

Con bạch mao lư bỗng nhảy một bước xa đến bốn năm thước, tránh một trảo của khôi vĩ lão nhân.

Quần hào tứ phía thầm thán phục:

“Thì ra con lừa cũng có thân pháp kỳ dị, biết tránh đòn.”.

Khôi vĩ lão nhân sấn tới, giận dữ tung ra bốn chưởng. Chưởng phong ào ào, tiềm lực mãnh liệt, phong tỏa đường thối lui của con lừa.

Chỉ thấy Vương Dật vẫn nằm ngửa bất động trên lưng lừa. Con lừa cũng chẳng buồn né tránh chưởng lực của khôi vĩ lão nhân mà còn điềm nhiên như thường.

Quần hào thấy vậy kinh ngạc, nghĩ:

“Chưởng lực của lão kia hùng hậu như vậy mà Vương Dật chưa trả đòn, chỉ e mất hẳn tiên cơ.”.

Khôi vĩ lão nhân phóng liền bốn, năm chưởng nhưng chưa thấy Vương Dật hoàn thủ thì lấy làm kỳ quái. Bèn từ từ tiến lại gần, giơ tay chụp xuống.

Vương Dật nằm ngửa trên lưng lừa, chợt quát to:

− Đã bảo đừng động tới lão nhân gia !

Khôi vĩ lão nhân chỉ thấy Vương Dật vẫy chân tả lên như một ngọn nhuyễn tiên. «Bộp» một tiếng đã bị trúng đòn vào cùi chỏ tay hữu. Cánh tay đang trảo tới tức thời thõng xuống.

Quần hào cả kinh, nghĩ:

“Vương đại hiệp có thể luyện cước đến trình độ như thế, thực khiến người khó tin.”.

Chỉ thấy Vương Dật đã ngồi chễm chệ trên lưng lừa, lạnh lùng nói:

− Gã nô tài kia, ta đã bảo ngươi không chịu nghe, mau tránh ra, để con a đầu chết tiệt kia lại đây xem thủ đoạn của lão nhân gia.

Quần hào ngạc nhiên, chỉ cảm thấy Vương Dật ngụ ý nói tới Mai Hoa chủ nhân, nhưng Mai Hoa chủ nhân rành rành là một nam nhân giả dạng lão nhân râu dài tới ngực. Vương Dật lại cứ mạ lị con a đầu với ả a hoàn, chẳng hiểu là có dụng ý gì.

Mai Hoa chủ nhân ngẩng mặt nhìn trời, tựa hồ không để ý tới lời Oải Tiên Vương Dật.

Khôi vĩ lão nhân bị một cước vào cùi chỏ, tay hữu hoàn toàn vô tác dụng, đành thối lui.

Vương Dật cười khẩy, nói:

− Hừ, con a đầu chết tiệt còn giả bộ đứng ngây ra đó ? Người khác không nhận ra ngươi, chứ lão nhân gia làm gì lại không biết ?

Mai Hoa chủ nhân đang ngẩng mặt lên trời, bỗng quay xuống chằm chằm nhì Vương Dật, hỏi:

− Các hạ nói năng xàm bậy, mạ lị ai vậy ?

Vương Dật đáp:

− Lão nhân gia đây mạ lị ai, ngươi còn chưa minh bạch hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân thong thả bước lại, mục quang tóe lửa. Trong cặp mắt như có một lớp bạch khí trông như sương mù.

Nhìn đến Vương Dật, thấy lão đột nhiên nhắm mắt, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi vững trên lưng lừa, tựa hồ đang vận nội công chuẩn bị đối kháng với lực đạo từ bên ngoài.

Mai Hoa chủ nhân từ từ bước tới gần, tay tả giơ ra, chậm rãi chộp xuống vai Vương Dật.

Huyền Hoàng Giáo chủ đột ngột quát to:

− Dừng tay !

Đoạn búng người bay tới phía Mai Hoa chủ nhân.

Tay tả của Mai Hoa chủ nhân đang chụp tới vai Vương Dật, vẫn không đổi hướng. Tay hữu phẩy lại đằng sau, nhắm về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ đang phi tới, lập tức dừng ngay lại. Chỉ cảm thấy luồng hàn phong lạnh buốt tràn đến, vội vận khí phóng chưởng đánh bạt luồng hàn phong đang tràn đến cận thân.

Luồng hàn phong tuy bị chưởng lực của nàng đánh bạt, nhưng nàng cũng bị đẩy lùi một bước, nghĩ thầm:

“May mà dừng lại kịp thời, nếu không thì nguy rồi. Võ công của Mai Hoa chủ nhân quá lợi hại, tiền công hậu cự, mà lực đạo cương mãnh đến mức ấy.”.

Lúc ấy, bàn tay tả của Mai Hoa chủ nhân đã chộp tới vai Vương Dật.

Khoảnh khắc đó, Vương Dật chợt mở to mắt, thần quang nhoáng lên, thượng bàn xoay nửa vòng ra phía sau, né tránh tay tả của Mai Hoa chủ nhân đang chụp tới, còn tay hữu thì thuận theo thế xoay mình tung một chưởng vào mạng sườn đối phương.

Công lực của Vương Dật đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, nội kình của chưởng thế cương mà không mãnh, người ngoài nhìn vào không thấy chút gì là uy thế.

Chỉ thấy năm ngón tay tả của Mai Hoa chủ nhân khum khum, nửa co vào, nửa duỗi thẳng. Y thối lui hai bước, đưa tay quệt mồ hôi trán.

Y phục của Vương Dật thì ướt đẫm mồ hôi. Con bạch mao lư khuỵu hai chân trước, lảo đảo suýt ngã quỵ. Một chiêu sấm sét của hai người vừa rồi, mỗi bên đều có cảm giác vừa kinh qua một kiếp sinh tử. Song quần hào đại bộ phận không nhận ra được điều đó.

Chỉ thấy con mắt còn lại của lão nhân lưng gù đứng sau Huyền Hoàng Giáo chủ chợt lóe lên ánh thần quang, chằm chằm nhìn vào mặt Mai Hoa chủ nhân, nói:

− Hảo võ công, hảo bản lĩnh ! Thỉnh Giáo chủ lùi lại, để lão phu lĩnh giáo y vài chiêu.

Chương 33: Thôi Tâm Chưởng

Huyền Hoàng Giáo chủ né sang một bên, độc nhãn lão nhân lướt qua, tay hữu hơi dụng lực, cây trúc trượng cắm phập xuống đất, tay hữu đưa lên trước ngực.

Mai Hoa chủ nhân chậm rãi quay mình nhìn độc nhãn lão nhân một cái, lạnh lùng hỏi:

− Các hạ là ai ?

Độc nhãn lão nhân cười nhạt, đáp:

− Tính danh của lão phu không còn nhớ nữa, khỏi cần hỏi.

Mai Hoa chủ nhân nhìn một tay lão nhân đặt đứng trước ngực, lạnh lùng nói:

− Xuất thủ đi.

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Lão phu đối phó với một người đã mệt, lẽ nào chiếm tiện nghi ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Được !

Tay tả liền phóng ra một chưởng.

Độc nhãn lão nhân lập tức búng một ngón tay về phía ngực bên hữu của Mai Hoa chủ nhân.

Chỉ thấy đôi bên đều thối lui hai bước.

Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên nói:

− Không ngờ trong số khách dự hội hôm nay lại gặp một cao thủ như các hạ, khiến tại hạ vừa rồi thất kính !

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Nói hay, nói hay !

Bàn tay hữu đột ngột phóng liền bốn chưởng, trên dưới tả hữu, thế đạo thần tốc, khiến người ngoài không nhìn rõ, quần hào chỉ thấy lão nhân vừa giơ tay ra đã rụt về, không thể biết rằng chỉ một lần giơ tay ra đã phóng bốn đòn vào bốn bộ vị của Mai Hoa chủ nhân. Bốn luồng tiềm lực, ám kình đồng loạt ập tới bốn bộ vị của đối phương.

Chưởng thế phát đi trước, lực đạo đến sau, khi đã phát xuất nội kình về phía Mai Hoa chủ nhân, độc nhãn lão nhân liền rụt tay, thối lui bốn bước, nhìn xem biến hóa.

Chỉ thấy hai bàn tay Mai Hoa chủ nhân khum khum vào nhau giơ lên trước ngực nghênh đòn công kích.

Quần hào tuy cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng vì tư thế, động tác của Mai Hoa chủ nhân ưu mỹ dị thường, cực nhanh và không vội vã, trừ độc nhãn lão nhân và Oải Tiên Vương Dật, không ai biết Mai Hoa chủ nhân vừa dùng hai bàn tay bao vào nhau để bảo hộ tâm mạch yếu hại, nghênh tiếp lực đạo của đối phương đánh tới bốn phương vị.

Chỉ nghe độc nhãn lão nhân lẩm bẩm:

− Trường Giang sóng sau đè sóng trước, nhất đại tân nhân thắng cựu nhân, lão phu quả đã hết thời rồi.

Bởi lẽ sau khi Mai Hoa chủ nhân nghênh tiếp một đòn công kích y vẫn điềm nhiên như thường, thong thả buông hai tay bảo hộ trước ngực.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn độc nhãn lão nhân, rồi cung tay hỏi Mai Hoa chủ nhân:

− Chúng ta đấu mấy trận rồi ?

Mai Hoa chủ nhân giơ hai ngón tay, thấy run run, vội thu lại.

Huyền Hoàng Giáo chủ và quần hào đều hiểu y giơ hai ngón tay là biểu thị hai trận, nhưng sinh lòng hồ nghi trước việc tại sao y không mở miệng hồi đáp.

Vương Phi Dương nói nhỏ với Hạ Hầu Cương:

− Mai Hoa chủ nhân đã thụ nội thương nghiêm trọng mới không nói nổi, nếu có người bức y phải lên tiếng, thì cuộc chiến hôm nay coi như chúng ta thắng.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Không rõ Huyền Hoàng Giáo chủ có nhận ra điều đó hay chăng ?

Vương Phi Dương đáp:

− Dĩ nhiên là nhận ra, nàng thông minh tài trí gấp mấy lần tại hạ, lẽ nào không biết ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Ồ ! Vương huynh biết hết mọi điều về Huyền Hoàng Giáo chủ đấy nhỉ ?

Vương Phi Dương biết mình lỡ lời, mỉm cười im lặng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:

− Các hạ giơ hai ngón tay là có ý gì ?

Giọng nói gằn lại mau lẹ, hiển nhiên muốn bức Mai Hoa chủ nhân phải lên tiếng hồi đáp.

Chỉ nghe khôi vĩ lão nhân nói thay:

− Là chủ nhân của lão phu muốn nói rằng hai trận, giản đơn như vậy mà cô nương không hiểu ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ cười nhạt, nói:

− Hai trận ấy, bên nào thua ?

Khôi vĩ lão nhân ngẩn ra, chưa biết hồi đáp thế nào, ngoảnh nhìn Mai Hoa chủ nhân, chỉ thấy y giơ một ngón tay tả, một ngón tay hữu, bèn đáp:

− Mỗi bên thắng một trận, vậy còn tám trận.

Huyền Hoàng Giáo chủ lắc đầu:

− Bổn Giáo chủ thấy rằng đôi bên đã đấu ba trận, các hạ đã công kích Oải Tiên Vương Dật hàng chục chiêu, người ta chưa thèm hoàn thủ, không tính là các hạ đã bại hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Ừ thì bên này bại, đã sao ? Còn bảy trận nữa kia mà !

Huyền Hoàng Giáo chủ nghĩ một chút, đoạn bước tới gần Mai Hoa chủ nhân, lạnh lùng nói:

− Bổn tòa lãnh giáo ...

Khôi vĩ lão nhân tràn qua chắn trước mặt Mai Hoa chủ nhân, lạnh lùng nói:

− Lão phu thử tiếp cô nương vài chiêu.

Hắn bị trúng một cước của Vương Dật, tay hữu thụ trọng thương, nhưng sau một hồi điều tức, thương thế đã thuyên giảm rất nhiều, lại biết chủ nhân thụ nội thương, trong nhất thời khó bề tái chiến, cần phải để chủ nhân có thêm thời gian nghỉ ngơi, phục hồi, nên hắn đành mạo hiểm xuất thủ, chuẩn bị đấu với Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nghiêm mặt nói:

− Bổn tòa thân phận Giáo chủ, há lại động thủ với ngươi ...

Đoạn phẩy tay một cái, một hắc y nhân thân hình mảnh mai lập tức vọt tới, thánh thót nói:

− Bổn cô nương tiếp lão vài chiêu.

Hắc y nhân lấy tay hữu hộ thân, tay tả chờn vờn, sẵn sàng nghênh chiến.

Khôi vĩ lão nhân cười nhạt, nói:

− Ngươi là ai mà cũng đòi giao đấu với lão phu ?

Hắc y thiếu nữ nổi giận:

− Lão nô tài cũng đòi lên mặt !

Lời vừa dứt liền phóng luôn một chưởng.

Khôi vĩ lão nhân vung tay tả phẩy mạnh về phía cổ tay hữu của hắc y thiếu nữ.

Thiếu nữ rụt tay hữu, tay tả tung một chưởng, đôi bên tức thời triển khai một cuộc ác đấu cực kỳ ác liệt.

Khôi vĩ lão nhân tuy thụ thương tay hữu, giao đấu có phần bất tiện, nhưng chưởng thế của hắn biến hóa ngụy kỳ, đủ đối phó ngang ngửa với công thế dồn dập của hắc y thiếu nữ.

Huyền Hoàng Giáo chủ vòng qua phía hai người, tiến đến gần Mai Hoa chủ nhân, nói:

− Bổn tòa tiếp cao chiêu của các hạ.

Tay hữu giơ ra, năm ngón tay chụp tới uyển mạch của Mai Hoa chủ nhân.

Mai Hoa chủ nhân đang nhắm mắt trị thương, tựa hồ không biết gì, khi năm ngón tay của Huyền Hoàng Giáo chủ sắp chụp tới uyển mạch của mình, y đột ngột búng năm ngón tay đang khép bật mạnh lên, một luồng chỉ phong kích thẳng lên đón năm ngón tay của đối phương.

Huyền Hoàng Giáo chủ không ngờ y đã trọng thương lại còn công lực như vậy, muốn tránh cũng

không kịp nữa, chỉ cảm thấy cổ tay tê dại, cánh tay hữu đang chụp tới bỗng mất hết kình lực, thõng ngay xuống, vội nhảy lùi lại.

Mai Hoa chủ nhân không thừa thế phản kích, lại nhắm mắt vào. Hiển nhiên một đòn vừa rồi đã tốn rất nhiều sức lực, không còn khả năng phản kích.

Huyền Hoàng Giáo chủ lập tức đề chân khí phong bế huyệt đạo ở tay hữu, vận kình vào tay tả lại chụp tới uyển mạch của Mai Hoa chủ nhân.

Mai Hoa chủ nhân đột ngột mở mắt, thối lui hai bước cực nhanh.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói nhỏ:

− Các hạ đã kiệt lực, còn chưa chịu thúc thủ đầu hàng ...

Lời còn chưa dứt, tay hữu của Mai Hoa chủ nhân bất ngờ phóng mạnh một chưởng về phía trước ngực của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Đòn này thế đến không mạnh, hầu như không có lực đạo, Huyền Hoàng Giáo chủ liền trở tay tả đang trảo lên nghênh đón hữu chưởng của của đối phương.

Huyền Hoàng Giáo chủ tuy không rõ Mai Hoa chủ nhân có còn năng lực tái chiến hay không, nhưng trong lòng minh bạch rằng đây là cơ hội duy nhất để thủ thắng, nên mạo hiểm nghênh tiếp một đòn, mặc dù tay hữu đã thụ thương.

Song chưởng đập vào nhau «binh» một tiếng. Mai Hoa chủ nhân chấn thối ba bước, Huyền Hoàng Giáo chủ thì đứng bất động tại chỗ, thong thả thu tay tả về.

Quần hào reo hò:

− Huyền Hoàng Giáo chủ thắng rồi, chúng ta lại thắng một trận nữa !

Chỉ riêng Vương Phi Dương nhận ra tình thế bất ổn, vội sãi bước đến bên cạnh Huyền Hoàng Giáo chủ, hỏi gấp:

− Giáo chủ thụ trọng thương ư ?

Và vội giơ tay nắm lấy cánh tay của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Bỗng có tiếng quát trầm trọng:

− Không được động đến Giáo chủ.

Độc nhãn lão nhân đã bước lại.

Vương Phi Dương ngẩn người, hỏi:

− Lão tiền bối, thương thế của Giáo chủ thế nào ?

Quần hào trừ một vài người, đều không biết Độc nhãn lão nhân là ai, thấy truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia cung kính đối với lão nhân thì đều có cảm giác bất thường.

Chỉ nghe độc nhãn lão nhân đáp:

− Giáo chủ bị trúng «Thôi Tâm Chưởng» lực.

Vương Phi Dương thất kinh:

− «Thôi Tâm Chưởng» lực ?

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Đúng thế, thứ chưởng này đã tuyệt truyền trong giang hồ hàng trăm năm, nay không ngờ lại xuất hiện trong giang hồ.

Quần hào không ít người đã nghe qua truyền thuyết về «Thôi Tâm Chưởng», nên bất giác đều chấn động.

Vương Phi Dương hỏi:

− Lão tiền bối, liệu có cách cứu trị chăng ?

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Lão phu còn chưa biết thế gian có loại linh dược nào cứu trị được «Thôi Tâm Chưởng» lực.

Vương Phi Dương thở dài não nề, nói:

− Lão tiền bối đã không biết có linh dược gì cứu chữa thì vãn bối đành chỉ còn cách đưa nàng về Hoàng Sơn thôi.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Thời khắc này chưa nên động đến người Giáo chủ.

Vương Phi Dương nói:

− Bất lực chờ chết chi bằng thử tìm cách cứu, công việc của Giáo chủ thỉnh lão tiền bối tạm chủ trì thay nàng.

Đoạn giơ tay về phía Huyền Hoàng Giáo chủ.

Bỗng một thanh âm dịu dàng cất lên:

− Chớ tự tiện động tới nàng. «Thôi Tâm Chưởng» hoàn toàn không phải là tuyệt học đoạt mạng, có gì lấy làm kỳ quái ?

Vương Phi Dương rụt tay lại, ngoảnh nhìn, chỉ thấy một thanh y thiếu niên đội chiếc mũ nhỏ chậm rãi bước tới. Người này thân hình mảnh mai, ước chừng mười tám tuổi. Vương Phi Giương cung tay thi lễ, nói:

− «Thôi Tâm Chưởng» là thứ thần công tuyệt truyền, người bị đòn hết phương cứu chữa, người trong võ lâm đều biết vậy, huynh đài là ai mà nói mạnh như thế ?

Thanh y thiếu niên điềm nhiên mỉm cười:

− Sao, các hạ không tin thì phải ?

Vương Phi Dương nói:

− Đúng thế. Nếu huynh đài không thể nói minh bạch, hợp lý, thì tiểu đệ thật khó tin.

Thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:

− Có phải muốn trị thử ngay tại đây ?

Vương Phi Dương ngẩn ra, chưa biết hồi đáp thế nào, chàng chưa biết lai lịch người này, đây lại là vấn đề sinh tử, đâu có thể tùy tiện mạo hiểm ?

Chỉ nghe thanh y thiếu niên nói tiếp:

− Nếu các hạ nhận định rằng Huyền Hoàng Giáo chủ đã vô phương cứu chữa, tại sao không thử ?

Vương Phi Dương trầm tư nan quyết.

Độc nhãn lão nhân bỗng xen vào:

− Hoàng Sơn Thế Gia tuy có lưu trữ rất nhiều loại kỳ dược linh đơn, chỉ e cũng khó có loại nào cứu trị được «Thôi Tâm Chưởng» lực, chi bằng cứ để công tử thử xem.

Lão nhân thở dài nhè nhẹ, nói tiếp:

− Đối với thương thế của Giáo chủ, chỉ còn hy vọng vào kỳ tích mà thôi !

Vương Phi Dương không nhận ra lai lịch của chàng thiếu niên, chưa thể an tâm, ngoảnh nhìn Sâm Tiên Long Thiên Lộc, hỏi:

− Long trang chủ uyên thâm y đạo, vốn được võ lâm kính ngưỡng tôn là Đệ Nhất Thần Y đương đại, thiết tưởng biết cách cứu trị «Thôi Tâm Chưởng» lực ?

Long Thiên Lộc đáp:

− Nếu lão phu vì hư danh, hẳn sẽ cố phát ngôn một cách hùng hồn rằng có thể cứu trị «Thôi Tâm Chưởng» lực. Dù lão phu cứu không nổi mạng Giáo chủ, cũng khả dĩ viện cớ không phải do lão phu.

Vương Phi Dương kinh ngạc hỏi:

− Nghe khẩu khí của lão tiền bối thì không thể cứu được chăng ?

Long Thiên Lộc đáp:

− Theo như lão phu biết thì đích xác là như vậy.

Nhưng thanh y thiếu niên nói:

− Trên thế gian ngày nay, trừ tại hạ ra, không ai có khả năng cứu trị «Thôi Tâm Chưởng» lực.

Long Thiên Lộc hỏi luôn:

− Thứ cho lão phu đa vấn, muốn hỏi một câu.

Thanh y thiếu niên đáp:

− Tại hạ kính lãnh cao luận.

Long Thiên Lộc hỏi:

− Không biết công tử định dùng dược vật gì để trị thương cho Huyền Hoàng Giáo chủ ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Phương pháp châm cứu.

Long Thiên Lộc đăm chiêu một chút nói:

− Đó là phương pháp duy nhất khả dĩ tiến hành.

Thanh y thiếu niên quay qua Vương Phi Dương nói:

− Sự nhẫn nại của tại hạ có hạn, nếu tại hạ đã rũ áo bỏ đi, dù các hạ có cố thỉnh cầu, tại hạ cũng không đáp ứng đâu.

Vương Phi Dương nói:

− Huynh đài có thể cho tiểu đệ biết sư thừa là ai chăng ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Thế gian đã không ai cứu trị nổi thương thế của Huyền Hoàng Giáo chủ, thì còn hỏi đến sư thừa của tại hạ làm gì ?

Vương Phi Dương nghiêm trang nói:

− Được rồi. Nhưng tiểu đệ có vài lời cần phải nói ra trước.

Thanh y thiếu niên đáp:

− Các hạ khỏi cần nói, tại hạ đã biết rồi. Nếu tại hạ không cứu trị nổi thương thế của Giáo chủ, tại hạ sẽ đền mạng.

Vương Phi Dương nói:

− Nếu huynh đài quả thực cứu trị được thương thế của Giáo chủ, Hoàng Sơn Thế Gia và Huyền Hoàng Giáo vô cùng cảm kích, sẽ tuân theo lệnh huynh đài.

Thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:

− Trong thâm tâm các hạ không tin vào y đạo của tại hạ nên mới dám đại ngôn như vậy, đáng tiếc trong vụ đánh cuộc lớn lao này, các hạ nhất định thua cuộc.

Vương Phi Dương đáp:

− Tiểu đệ dù thua, cũng tình nguyện vui lòng.

Thanh y thiếu niên không đối đáp gì thêm, thong thả bước tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, thò tay vào bao lấy ra một chiếc hộp ngọc dựng đầy kim trâm, chỉ thấy chàng mở hộp, nhặt một cây kim cắm vào Tinh huyệt ở vai hữu của Huyền Hoàng Giáo chủ. Tiếp đó chàng liên tục cắm tiếp tổng cộng mười tám kim trâm vào người Giáo chủ.

Quần hào đăm đăm nhìn thanh y thiếu niên và Huyền Hoàng Giáo chủ, chờ xem biến hóa.

Vương Phi Dương càng nóng lòng sốt ruột ngầm đề tụ chân khí, nếu phát hiện tình thế xấu đi, sẽ xuất thủ công kích thanh y thiếu niên.

Thời gian trầm tịch trôi qua trong sự khẩn trương, mấy trăm người tập trung một chỗ hoang vu mà không ai dự đoán được biến hóa, khiến không khí càng thêm nặng nề.

Chợt thấy Huyền Hoàng Giáo chủ từ từ cử động hai vai rồi một hơi dài.

Thanh y thiếu niên mỉm cười để lộ hành răng đều đặn, ngoảnh nhìn Vương Phi Dương, nói:

− Các hạ nên tin lời tại hạ mới phải, vụ đánh cuộc vừa rồi, các hạ đã thua.

Chỉ thấy Mai Hoa chủ nhân từ nãy nhắm mắt điều tứ bỗng mở to hai mắt, lạnh lùng nói:

− Tất cả các vị đều thua.

Quần hào nhìn kỹ, chỉ thấy cặp mắt của Mai Hoa chủ nhân vốn mất thần thái, nay chợt phóng ra thần quang dữ tợn tựa hồ y đã hồi phục hoàn toàn công lực.

Độc nhãn lão nhân bỗng cầm cây trúc trượng, sải bước tới gần, nói:

− Võ công của các hạ vừa uyên bác phức tạp vừa thâm hậu, bình sinh lão phu mới được gặp một đệ nhất cao nhân như ...

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Phải chăng các hạ còn muốn động thủ với tại hạ ?

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Tuy võ công của các hạ cao minh như vậy, nhưng lão phu tự tin còn khả dĩ giao đấu, dù thắng bại khó bề dự liệu.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Các hạ đã hết cơ hội giết tại hạ rồi.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Lão phu xưa nay không khi nào công kích khi đối phương nguy nan, cũng chẳng sợ nguy hiểm do người ta gây ra cho mình.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đáng tiếc hiện tại tại ngay cả cơ hội động thủ với tại hạ, các hạ cũng chẳng có nữa.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Lão phu chưa minh bạch ý của các hạ ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Rất đơn giản, tại hạ muốn nói rằng các hạ đã mất năng lực tái chiến.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Điều đó thì lão phu không tin.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Thì cứ vận khí thử coi.

Độc nhãn lão nhân y lời thử vận khí, mặt lập tức thất sắc, nổi giận hỏi:

− Ngươi tự mệnh danh là nhân vật anh hùng, không thấy đây là thủ đoạn quá thấp hèn hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân điềm nhiên cười:

− Năm xưa mười tám cao thủ thiên hạ ai cũng xưng là nhân vật anh hùng mà hợp lại vây công, lấy đa hiếp thiểu, thủ đoạn như vậy không thấp hèn hay sao ?

Ngừng một chút, đoạn cao giọng nói:

− Tất cả các vị đều vận khí thử coi.

Quần hào tuy kinh ngạc chưa hiểu thế nào, nhưng đều y lời vận khí, lập tức nhìn nhau thất sắc, đứng trơ cả ra.

Nguyên quần hào thử vận khí đều cảm thấy đan điền đau nhói, tựa hồ bị trúng độc nghiêm trọng, càng đề tụ chân khí càng đau dữ dội. Hiển nhiên là toàn thể quần hào đã mất hết năng lực giao đấu, không còn cơ hội đào thoát, đành thúc thủ chịu trói mà thôi. Tiếng thở than bất lực xen lẫn tiếng rên rỉ tràn ngập cả bãi đất hoang vu.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Chư vị đều đã vận khí, hẳn đều xác nhận lời ta nói là thực chứ ?

Ngừng một chút, y gằn giọng tiếp:

− Trước mắt chư vị chỉ còn hai đường để lựa chọn.Một là tự tuyệt mà chết, hai là thúc thủ chịu trói, chờ nghe phát lạc, không còn cơ hội đào thoát.

Vương Phi Dương nhìn độc nhãn lão nhân hỏi:

− Lão tiền bối, chúng ta quả thực không còn năng lực phản kháng nữa ư ?

Chàng đã nghe Giới Tham đại sư kể lại vụ việc năm xưa, chính Thần Phán Trần Hải và phụ thân chàng tựa hồ chủ trì việc vây công phu phụ Công Tôn Phụng, nếu Mai Hoa chủ nhân biết thân phận của chàng, y sẽ quyết không bỏ qua.

Độc nhãn lão nhân phẫn nộ đáp:

− Không sai, chúng ta đã mất năng lực phản kháng, chỉ còn cách thúc thủ chịu trói.

Vương Phi Dương thở dài, nhìn Mai Hoa chủ nhân nói:

− Các hạ có biết tại hạ là ai chứ ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Khách dự hội hôm nay phần lớn đều là các nhân vật hữu danh trong võ lâm, có điều là ta nhớ không nhiều.

Vương Phi Dương nói:

− Các hạ không biết tại hạ, nhưng hẳn nhớ chủ nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia chứ ?

Ánh mắt của Mai Hoa chủ nhân chợt loáng lên:

− Công tử muốn nói đến Vương Đông Dương ?

Vương Phi Dương đáp:

− Đó là tiên phụ.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Vậy công tử là chủ nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương ?

Vương Phi Dương đáp:

− Chính là kẻ hèn này.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Hay lắm, lệnh tôn chết trước mười mấy năm, khiến ta không thể moi tim hắn đặt trước linh tiền của tiên phụ tiên mẫu. Nay đã có công tử thay thế, thật là hay !

Vương Phi Dương nói:

− Quần hào đều đã trở thành cá chậu chim lồng, đều bị các hạ sát hại, tại hạ há lo cho sự sinh tử của riêng mình ? Chỉ là trong tâm có điều chết không thể nhắm mắt !

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Công tử có điều gì chưa minh bạch ?

Vương Phi Dương đáp:

− Các hạ bỏ độc vào trà rượu, khách dự hội không hề đụng môi, làm sao có thể đầu độc mấy trăm người cùng một lúc ? Vậy mà các hạ làm được, thật khiến tại hạ thán phục vô cùng.

Mai Hoa chủ nhân cười:

− Ngươi có biết tại sao ta chọn nơi này để thỉnh quần hào tới dự hội không ?

Vương Phi Dương đáp:

− Đó chính là điều tại hạ hồ nghi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Ta muốn lợi dụng cổ bách hoang thảo để quần hào bị trúng độc mà không hề hay biết.

Vương Phi Dương nói:

− Cổ bách hoang thảo làm sao lại có chất tối độc ? Hơn nữa, tất cả mọi người lại đều bị trúng độc vô thanh vô tức ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Việc này mới nghe có vẻ thần bí, quái dị, thực ra rất đơn giản ...

Y ngưng lời, đưa mắt nhìn quần hào, nói tiếp:

− Trước hết ta cho rải thứ bột cực độc lên lá cây, ngọn cỏ, đêm qua sương xuống, giữ lại bột độc trên cây cỏ. Nhưng sau nửa ngày dưới nắng sương đã khô, chất độc vẫn còn, gió nhẹ thổi tới lay động cây cỏ, bụi độc sẽ tự bay đi, chất độc này không màu không vị, tràn ngập khu vực này, chỉ cần há miệng ra nói và hô hấp thì đã thụ chất độc vào trong người.

Vương Phi Dương nói:

− Thì ra vậy, thật không thể nghĩ ra.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nhưng việc đó không phải ai cũng làm được, phải có điều kiện, còn tùy trời mưa hay nắng, gió thổi mạnh hay yếu, theo hướng nào, phải tính toán tỉ mỉ địa thế mới có thể đầu độc toàn bộ quần hào cùng một lúc.

Vương Phi Dương ngạc nhiên:

− Chẳng lẽ các hạ không sợ bị trúng độc ?

Mai Hoa chủ nhân mỉm cười:

− Ta muốn đầu độc các ngươi, nếu tự mình cũng trúng độc há chẳng nực cười lắm sao ?

Vương Phi Dương nhún vai:

− Các hạ nghĩ ra được cách đầu độc vừa rồi đủ thấy trí tuệ siêu nhân. Khi tại hạ vào đây, đã lưu tâm xem xét cảnh vật mà không phát hiện có gì khả nghi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu việc làm bị các ngươi dự liệu trước, thì làm sao ta đầu độc nổi các ngươi ?

Vương Phi Dương nói:

− Phương pháp ấy tuy ảo diệu, nhưng là thủ đoạn thấp hèn, không phải của bậc quân tử.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Dụng binh phải hiểm trá, càng hiểm trá càng hay. Đã đối địch nhau, còn nói gì đến nhân từ với quân tử !

Vương Phi Dương nói:

− Nếu các hạ dùng võ công sát hại quần hào thì mới có thể khiến cho anh hùng thiên hạ bái phục !

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ngươi chết mà không phục ư ?

Vương Phi Dương nói:

− Dùng lối ám toán hạ độc hèn hạ khiến người ta mất khả năng đề kháng, thì người ta bị thua mà không phục, chịu chết nhưng đầy oán hận !

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Tiên phụ tiên mẫu của ta thảm tử, bị loạn đao phanh thây, ngươi tưởng họ có thể nhắm mắt mà chết hay sao !

Giới Tham đại sư bỗng nói xen vào:

− Lệnh tôn, lệnh đường tuy bị thảm tử vì quần hào vây công, nhưng là đôi bên động thủ giao đấu với nhau bằng võ công, khác hẳn việc ngấm ngầm hạ độc hôm nay.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ý của đại sư thế nào ?

Giới Tham đại sư đáp:

− Ý của lão nạp là Công Tôn thí chủ cũng nên dành cho họ cơ hội thi triển võ công.

Mai Hoa chủ nhân trầm ngâm một hồi, đoạn bước tới gần Huyền Hoàng Giáo chủ, giơ tay giật tấm mạng che mặt nàng, nói:

− Ta muốn xem dung mạo của Huyền Hoàng Giáo chủ cơ trí tuyệt luân như thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đột ngột tràn ngang hai bước né tránh bàn tay của Mai Hoa chủ nhân chụp tới, lạnh lùng nói:

− Nếu coi việc các hạ đầu độc là một trận, thì các hạ lại thua một trận nữa, vì trong số quần hào ở đây, vẫn còn một người không bị trúng độc !

Mai Hoa chủ nhân rụt nhanh tay về, nói:

− Ta không tin rằng Giáo chủ không bị trúng độc.

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Các hạ muốn thế nào mới chịu tin ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Hãy tiếp ta ba chưởng, xem Giáo chủ có bị trúng độc hay không ?

Vương Phi Dương nói:

− Không được, Huyền Hoàng Giáo chủ vừa mới trúng «Thôi Tâm Chưởng» của các hạ, may nhờ vị huynh đài đây cứu mạng, còn đang cắm kim đầy mình, làm sao có thể động thủ với các hạ ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Người này dụng tâm độc ác, hy vọng bổn tòa bị y đả thương trong ba chưởng của y, bổn tòa dù không bị độc cũng hết cách đối chứng với y.

Mai Hoa chủ nhân cười hiểm, nói:

− Giáo chủ cũng biết là không tiếp nổi ba chưởng của ta chứ gì ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Bổn tòa bị trúng «Thôi Tâm Chưởng» của các hạ, thể năng chưa phục hồi, trong vòng một giờ chưa thể tái chiến.

Mai Hoa chủ nhân cười khẩy, nói:

− Giáo chủ nói nghe thảm thiết quá, có phải muốn thỉnh cầu ta tha chết cho chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Toàn thể quần hào đã bị các hạ ngấm ngầm đầu độc để ngươi tùy nghi xử trí, bổn tòa có chết cũng chẳng hận. Các hạ dùng võ công, tài trí đều cao minh đến mấy rồi cũng có ngày bị anh hùng thiên hạ xét xử. Bổn tòa với các hạ chỉ khác nhau ở chỗ ai chết trước ai mà thôi !

Mai Hoa chủ nhân cười lạnh, nói:

− Nghe miệng lưỡi sắc sảo của Giáo chủ, nhưng cũng khó bề thoát chết.

Giáo chủ đã không bị trúng độc, thì ta sẽ giết Giáo chủ trước vậy.

Vừa nói xong, hai vai nhấp nhô, người đã sấn tới sát Huyền Hoàng Giáo chủ, vung tay chém tới một chưởng.

Vương Phi Dương quát:

− Dừng tay !

Chàng xông tới, hai chân vừa đứng vững lại thì đã ngã khuỵu xuống.

Nguyên chàng trong lúc phẫn nộ và gấp gáp đã quên rằng mình bị trúng độc, vừa đề chân khí, độc tính liền phát tác. Tuy chàng nghiến răng nhịn đau, nhưng vã đầy mồ hôi lạnh, ai trông thấy cũng biết chàng đang đau thắt ruột gan.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội né tránh một đòn, tay hữu thò vào túi một cái, rồi rút ra đã nắm thành quyền, nói:

− Nếu ta và ngươi có thể cùng chết, thì âu cũng là ta đã làm được một việc công đức cho võ lâm.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Ta há để ngươi hù dọa ?

Y tuy miệng nói cứng, nhưng không dám sấn tới, mà đưa mắt ra hiệu cho khôi vĩ lão nhân.

Khôi vĩ lão nhân sớm đã dừng tay thi đấu cùng hắc y thiếu nữ, thấy chủ nhân đưa mắt ra hiệu, lập tức xông tới.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Ngươi thử xem trong tay hắn cầm cái gì ?

Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, chộp tới tay hữu của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Chỉ nghe độc nhãn lão nhân nói:

− Thỉnh Giáo chủ lánh sang một bên.

Huyền Hoàng Giáo chủ chính đang định né tránh, thì khôi vĩ lão nhân đã chắn đường sớm một bước.

Thanh y thiếu niên lúc này mới lên tiếng, tiến lại:

− Dừng tay !

Khôi vĩ lão nhân nổi giận:

− Sao, ngươi muốn đấu với ta ư ?

Thanh y thiếu niên mỉm cười:

− Tại hạ có khả năng cùng thông lành dữ, khởi tử hoàn sinh nhưng chẳng có võ công, làm sao động thủ với ai được ?

Khôi vĩ lão nhân nói:

− Ngươi đã tự biết không có võ công, hãy mau tránh ra !

Thanh y thiếu niên đáp:

− Trên người Giáo chủ đầy kim trâm, chưa thể động thủ, chờ tại hạ thu hồi kim trâm rồi các vị xuất thủ cũng chưa muộn.

Khôi vĩ lão nhân định gạt chàng thiếu niên ra, Mai Hoa chủ nhân bỗng nói:

− Để cho hắn thu hồi kim trâm !

Thanh y thiếu niên nói:

− Lệnh của chủ đã phát, lão nô tài còn chưa chịu lui ra ư ?

Lão nhân giận tím mặt, nhưng không thể trái lệnh chủ nhân, đành lui lại.

Thanh y thiếu niên chậm rãi tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, vừa rút kim vừa nói nhỏ:

− Phương pháp của cô nương chỉ có thể cấp cứu nhất thời, một lát thôi chúng sẽ phát giác. Trước mắt chỉ có một cách duy nhất khả dĩ thoát hiểm.

Huyền Hoàng Giáo chủ thấy chàng có thể trị được «Thôi Tâm Chưởng», trong lòng đã sớm kính phục, nghĩ:

“Xem chừng muốn thoát hiểm nghèo, còn phải nhờ đến người này.” Bèn hỏi nhỏ:

− Diệu kế của các hạ ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Lấy đạo của người trả lại người. (Dùng gậy ông đập lưng ông) Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Dĩ độc công độc ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Không sai, dĩ độc công độc ...

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Hừ ! Các ngươi thì thầm gì vậy ? Dù các ngươi có giở trăm phương ngàn kế, ta cũng không ngại.

Thanh y thiếu niên nói nhỏ với Huyền Hoàng Giáo chủ:

− Cô nương giơ bàn tay hữu ra, tại hạ giao cho một thứ tối độc, khi cô nương giao đấu với hắn, lúc đối chưởng chất độc sẽ truyền sang người hắn.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Được ! Cứ theo kế của các hạ.

Thanh y thiếu niên lúc nói tựa hồ rất tốn lực, nói xong thì mặt đã đầm đìa mồ hôi. Chỉ thấy mặt chàng tái nhợt, mồ hôi nhỏ giọt, răng cắn chặt, trong lúc rút kim đã thừa cơ nhét một vật nhỏ xíu vào tay Huyền Hoàng Giáo chủ, rồi mới thong thả thối lui.

Mai Hoa chủ nhân chằm chằm nhìn thanh y thiếu niên, hỏi:

− Ngươi là ai ?

Thanh y thiếu niên giơ tay lau mồ hôi trên mặt, đáp:

− Tại hạ là Lan Hoa chủ nhân.

Mai Hoa chủ nhân nổi giận:

− Ngươi dám cả gan hý lộng ta ...

Đoạn giơ tay hữu định xuất thủ.

Thanh y thiếu niên xua xua tay:

− Hãy khoan, nếu tỉ thí võ công, tại hạ dĩ nhiên không sao địch nổi các hạ, nhưng trừ võ công ra, tại hạ để cho các hạ được chọn trước môn thi đấu.

Huyền Hoàng Giáo chủ gắng đề tụ chân khí, nói:

− Mai Hoa chủ nhân, nếu bổn tòa tiếp nổi ba chưởng của các hạ, thì sẽ thế nào ?

Mai Hoa chủ nhân không ngờ đối phương đã biết chắc là thua lại còn đề xuất việc đó, thì hơi sững sờ, nói:

− Nếu Giáo chủ tiếp nổi ba chưởng của ta, thì coi như mạng Giáo chủ quá lớn.

Y thầm biết Huyền Hoàng Giáo chủ quỷ kế đa đoan, nhưng chưa biết đối phó thế nào, nên không dám khinh suất mà đánh cuộc.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười khẩy, nói:

− Tại sao các hạ không dám nói rằng nếu bổn tòa tiếp nổi ba chưởng của các hạ, thì các hạ sẽ phóng thích anh hùng thiên hạ ?

Mai Hoa chủ nhân cười thản nhiên:

− Ta biết Giáo chủ không dám liều mạng tiếp ba chưởng của ta, mà sẽ dùng quỷ kế để đối phó.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Đáng tiếc là các hạ đoán sai rồi, lần này bổn tòa dùng võ công liều chết tiếp các hạ ba chưởng.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu vậy thì một chưởng Giáo chủ cũng không tiếp nổi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Khỏi cần đấu khẩu, lập tức giao đấu đi !

Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ biết đang nắm trong tay một vật nhỏ, hình thù như hạt đậu xanh, chứ cũng chưa biết nó là gì, làm sao lại có thể đem chất tối độc truyền sang người Mai Hoa chủ nhân, nhưng nghĩ đến cục diện một mất một còn lúc này tại sao lại không thử ? Liền bước về phía Mai Hoa chủ nhân.

Mai Hoa chủ nhân tựa hồ biết trong tay nàng có độc vật, nên cứ soi mói nhìn vào hai tay nàng. Thấy tay tả của Huyền Hoàng Giáo chủ buông lỏng còn tay hữu thì cứ nắm lại, Mai Hoa chủ nhân bèn hỏi:

− Giáo chủ cầm cái gì trong tay hữu vậy ?

Huyền Hoàng Giáo chủ liền giơ bàn tay ra, nói:

− Thì nhìn xem đi.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay chẳng có vật gì.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Ta sớm biết là Giáo chủ giả trá mà.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nếu đã sớm biết thì sao không dám thân chinh lâm địch, mà lại sai lão nô tài kia xuất thủ thay mình ?

Khôi vĩ lão nhân bị nghe người ta mạ lị mấy lần là lão nô tài, thì cả giận:

− Ngươi mạ lị ai vậy ? Lão phu liều một phen với ngươi !

Đoạn búng mình vọt tới phía Huyền Hoàng Giáo chủ.

Bỗng loang loáng loang loáng ba vệt hàn quang bay chéo đến.

Khôi vĩ lão nhân đột nhiên rùn hẳn người thụp xuống, tránh ba mũi ám khí cực độc là thấu cốt đinh.

Một hắc y đại hán đồng thời ngã huỵch xuống đất.

Nguyên đại hán này muốn hiệp trợ Giáo chủ, đã ngầm đề tụ chân khí phóng liền ba mũi thấu cốt đinh về phía khôi vĩ lão nhân, khiến độc tính phát tác, không chi trì nổi bèn ngã khuỵu xuống.

Mai Hoa chủ nhân cười nhạt nói:

− Truyền nhân của Hoàng Sơn Thế Gia và Hắc y nhân kia đã không sợ chết, còn ai muốn bắt chước hai kẻ đó thì cứ việc vận khí mà xuất thủ.

Lời chưa dứt, tay hữu đã gạt khôi vĩ lão nhân ra, sải bước về phía Huyền Hoàng Giáo chủ, nói tiếp:

− Chỉ cần Giáo chủ dám tiếp một chưởng, quần hào sẽ thấy cảnh máu chảy thịt rơi.

Tay hữu liền phóng ra một chưởng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nghiến răng đáp:

− Vị tất đã thế !

Đoạn tận dụng dư lực toàn thân vung tay hữu nghênh tiếp chưởng thế của đối phương.

Song chưởng đập vào nhau nghe «sầm» một tiếng, thân hình Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên bay lên văng ra xa bảy tám thước.

Mai Hoa chủ nhân thì đứng tại chỗ bất động, thần thái ung dung nhàn hạ.

Độc nhãn lão nhân tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, cúi xuống nắm lấy uyển mạch của nàng.

Thanh y thiếu niên hít một hơi dài, hỏi:

− Thương thế của Giáo chủ thế nào ?

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Rất nghiêm trọng.

Thanh y thiếu niên nói:

− Chỉ cần tâm mạch chưa bị đứt đoạn thì không sao cả.

Đoạn thò tay vào lấy ra một viên đơn dược, nói:

− Lão tiền bối, hãy cho Giáo chủ nuốt viên này, tình cảnh hiện nay nàng không thể chết được.

Độc nhãn lão nhân soi mói nhìn thanh y thiếu niên, chậm rãi nói:

− Là dược vật gì vậy ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Vãn bối không hại nàng đâu, lão tiền bối hãy mau cho nàng nuốt đi.

Độc nhãn lão nhân nhận viên đơn dược, nhẹ nhàng lách tay vào phía trong mạng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ, nhét viên đơn dược vào miệng nàng.

Thanh y thiếu niên vội vã lấy hai chiếc kim trâm cắm vào hai huyệt đạo của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Được châm cứu, Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên đứng dậy.

Thanh y thiếu niên nói nhỏ:

− Cô nương phải giữ vững tinh thần, bình tĩnh ứng phó, vận mạng của quần hào đều trông vào một mình cô nương đó.

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Đa tạ chỉ giáo.

Đoạn sải bước về phía Mai Hoa chủ nhân, nói:

− Chúng ta còn hai chưởng nữa mới xong.

Mai Hoa chủ nhân sắc mặt ngơ ngơ ngẩn ngẩn, tựa hồ không hiểu Huyền Hoàng Giáo chủ nói gì.

Thanh y thiếu niên bỗng cười, nói:

− Hắn đã tự biết bị trúng độc, Giáo chủ hiện tại có thể đàm phán với hắn.

Huyền Hoàng Giáo chủ bán tín bán nghi, nói:

− Quả có chuyện như vậy sao ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Hoàn toàn đích xác, cứ an tâm mà đàm phán với hắn, trừ phi hắn muốn chết tức thời.

Huyền Hoàng Giáo chủ nghe giọng nói kiên quyết của thanh y thiếu niên thì tự tin hẳn, bèn giơ tay chộp nhanh lấy cổ tay hữu của Mai Hoa chủ nhân.

Nào ngờ Mai Hoa chủ nhân không hề né tránh. Điều này khiến Huyền Hoàng Giáo chủ hoàn toàn bất ngờ, ngẩn người ra.

Khôi vĩ lão nhân thấy chủ nhân bị đối phương nắm lấy mạch huyệt thì thất kinh, thét lên một tiếng, bổ nhào tới.

Độc nhãn lão nhân quát:

− Đứng lại !

Đoạn tràn người qua chắn đường khôi vĩ lão nhân, nói:

− Dù lão phu có phải thống khổ vì độc tính phát tác, cũng sẽ giáng một chưởng khiến ngươi chết tươi tại chỗ !

Khôi vĩ lão nhân đã thấy độc nhãn lão nhân động thủ với chủ nhân của hắn, võ công ngang ngửa với chủ nhân, khiến chủ nhân bị đả thương, vậy lời vừa rồi chẳng phải hù dọa, bèn đáp:

− Nếu các hạ vận khí, ắt sẽ ngã gục như truyền nhân Hoàng Sơn Thế Gia kia.

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Lão phu dù bị độc tính phát tác vị tất đã chết, nhưng ngươi thì nhất thiết sẽ bỏ mạng. Ngươi có

chết cũng chẳng ích gì cho cục diện hôm nay. Chủ nhân của ngươi đã biết nên không phản kháng, ngươi còn chết uổng làm gì ?

Khôi vĩ lão nhân nhìn Mai Hoa chủ nhân im lặng, hiển nhiên đã bị độc nhãn lão nhân thuyết phục.

Huyền Hoàng Giáo chủ khẽ kéo nhẹ, Mai Hoa chủ nhân đã ngoan ngoãn bước lên như không còn sức lực gì để chống cự. Huyền Hoàng Giáo chủ sững sờ, liền buông tay y ra, nói:

− Các hạ đã mất hết khả năng đề kháng, bổn tòa không nỡ sát hại một kẻ như vậy.

Lời chưa dứt, bỗng chợt nhớ đến đại sự, liền quay nhìn thanh y thiếu niên, nói:

− Một viên đơn dược nhỏ xíu, mà lại có uy lực khiến một cao thủ võ công tuyệt luân bị mất hết võ công ư ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Nếu không thế, thì hôm nay chẳng ai có thể sống sót.

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài:

− Bổn tòa còn có điểm chưa minh bạch. Viên độc đơn kia đã lợi hại như thế, tại sao làm cho Mai Hoa chủ nhân mất hết võ công, mà bổn tòa nắm trong tay lại không bị trúng độc ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Viên độc đơn kia được bọc một lớp vỏ cứng, nên cầm trong tay không sao.

Khi cô nương tiếp chưởng của Mai Hoa chủ nhân, độc đơn bị vỡ nát, khiến hắn trúng độc. Cô nương không bị trúng độc vì đã nuốt trước viên giải dược.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Thì ra vậy ...

Đoạn quay sang Mai Hoa chủ nhân, hỏi:

− Các hạ đã minh bạch chưa ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Minh bạch rồi !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Thế thì tốt, các hạ đầu độc hết thảy quần hào, nhưng không ngờ chính mình cũng bị trúng độc của người, như thế gọi là báo ứng cực kỳ thần tốc.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng nói:

− Ta chỉ mất một mạng đổi lấy mấy trăm mạng, chết thì có gì đáng hận ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Miệng rắn nọc ong không hiểm độc bằng tâm địa nữ nhân, câu nói ấy quả không sai.

Quần hào nghe vậy đều ngạc nhiên nghĩ thầm:

“Ở đây chỉ có Huyền Hoàng Giáo chủ và một nữ nhân là khách dự hội, chẳng lẽ Giáo chủ tự mạ lị chính mình ?”.

Chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

− Ngươi dùng giọng nói và trang phục như thế vẫn không che nổi mắt bổn tòa.

Mai Hoa chủ nhân lạnh lùng hừ một tiếng, định nói lại thôi.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

− Lúc này bổn tòa giết ngươi như trở bàn tay, nhưng trước hết bổn tòa muốn biết bản lai diện mục của ngươi, cũng là để võ lâm thiên hạ bị trúng độc trước khi chết nhìn thấy bộ mặt thật độc ác của tên hung thủ sát hại họ !

Đoạn bước tới giật phăng bộ râu của Mai Hoa chủ nhân.

Quần hào không ai có thể ngờ Mai Hoa chủ nhân cuối cùng lại là nữ cải nam trang, lòng hiếu kỳ nổi lên mạnh mẽ, cơ hồ quên rằng mình đang bị trúng độc. Không khí im phăng phắc, mấy trăm đạo mục quang chằm chằm nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ và Mai Hoa chủ nhân, đợi xem chân tướng.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười khẩy một tiếng, nói:

− Thuật cải trang của ngươi kể ra rất cao minh, ngay cả giọng nói cũng bắt chước rất hợp, nếu không lộ chút sơ hở thì ngay bổn tòa cũng chẳng nhận ra.

Mai Hoa chủ nhân tựa hồ thầm biết kháng cự chỉ tự chuốc thêm nhục nhã, đành đứng bất động.

Chỉ thấy Huyền Hoàng Giáo chủ giơ tay giật bộ râu dài của Mai Hoa chủ nhân, quả nhiên đó là bộ râu giả.

Mai Hoa chủ nhân thở dài:

− Làm sao Giáo chủ nhận biết ta là nữ cải nam trang ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Bộ râu giả của ngươi nếu dày hơn một chút, có lẽ bổn tòa cũng khó phát giác được.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Giáo chủ có tài quan sát, nếu ta biết Giáo chủ quỷ kế đa đoan, ắt sớm đề phòng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Ngươi bại không phải bởi tay bổn tòa ...

Nàng quay sang phía thanh y thiếu niên, nói tiếp:

− Là ngươi lạc bại bởi vị huynh đài kia. Chính chàng đã cứu bổn tòa, viên độc đơn cũng là do chàng đưa cho bổn tòa. Võ công của bổn tòa thua xa ngươi, mưu trí cũng không bằng ngươi, ngươi đã cam chịu lạc bại hay chưa ?

Mai Hoa chủ nhân nhìn khôi vĩ lão nhân, nói:

− Hạ lệnh cho phục binh từ bốn phía tiến vào giết hết quần hào cho ta ! Bọn chúng đều đã trúng độc, dù liều mạng cũng chỉ công nổi một chiêu. Ta muốn được nhìn thấy máu của chúng nhuộm hồng bãi đất này.

Khôi vĩ lão nhân nói:

− Nhưng chủ nhân ...

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đừng quan tâm đến ta. Ta đã bị trúng loại độc vật còn nghiêm trọng hơn thứ độc vật mà ta sử dụng, võ công của ta đã mất hoàn toàn, có sống cũng vô dụng !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Ngươi không thể được như sở nguyện, chỉ cần thuộc hạ của ngươi phát động, ngươi lập tức sẽ bị đau đớn khủng khiếp ngay.

Chỉ nghe thanh y thiếu niên tiếp lời:

− Ngươi tuy bị trúng thứ độc vật tối lợi hại trên thế gian, nhưng vẫn có giải dược.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Nếu ta mất hết võ công, không thể báo cừu cho tiên phụ tiên mẫu, chẳng phải thà chết đi còn hơn hay sao ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Chỉ cần trị độc cho ngươi, võ công cũng có thể phục hồi.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

− Bổn tòa có một biện pháp lưỡng toàn.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ta giải độc cho quần hào để đổi lấy tính mạng một mình ta, há chẳng quá thiệt hay sao ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Vị tất đã như vậy. Bọn ta tuy bị trúng độc, nhưng không cam tâm thúc thủ chịu chết, dù chỉ công được một chiêu, cũng sẽ dốc toàn bộ sinh lực vào chiêu đó, bài sơn đảo hải, kinh thiên động địa, mấy trăm quần hào há lại không giết chết quá nửa thuộc hạ của ngươi ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Sau khi ta chết, Mai Hoa Môn sẽ vĩnh viễn không còn tồn tại trong giang hồ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Cho nên ngươi không thể chết.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Giáo chủ để ta suy nghĩ một chút rồi quyết định được chăng ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Nếu ngươi định vận khí trị độc, độc tố thấm vào nội tạng thì vô dược khả cứu.

Bỗng nghe có tiếng hú dài truyền vọng tới.

Tiếp đó là mấy tiếng rú thảm khốc, rồi tiếng hoan hô rầm trời:

− Thần Phán Trần Hải Trần đại hiệp đã tới, chúng ta được cứu rồi !

Quần hào rộn rã vui mừng dạt ra hai bên nhường đường.

Chỉ thấy một người khôi vĩ, mặt đen, đầy vết sẹo đao kiếm, sải bước tiến vào.

Theo sau lão nhân là một người râu tóc bạc phơ, mặc trường bào đi hia.

Hạ Hầu Cương vội bước ra vái dài, nói:

− Cương nhi kính nghênh phụ thân đại nhân.

Nguyên người mặc trường bào đi hia chính là Lục Tinh Đường Trang chủ Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong.

Hạ Hầu Trường Phong chỉ hắc diện lão nhân, nói:

− Mau chào Trần bá phụ của ngươi.

Hạ Hầu Cương cúi mình vái dài, nói:

− Kính nghênh Trần bá phụ ...

Chàng đang định quỳ xuống vái tiếp, thì Trần Hải giơ tay ngăn lại, ngoảnh sang nói với Hạ Hầu Trường Phong:

− Lệnh lang lớn bằng này rồi ư, trông khí phách hiên ngang rất giống thân phụ.

Hạ Hầu Trường Phong nói:

− Khuyển tử vô năng, từ nay còn phải nhờ Trần huynh chỉ Giáo cho rất nhiều.

Trần Hải cười ha hả nói:

− Chỉ cần trong khả năng của mình, ngu huynh nhất định sẽ chiếu cố lệnh lang.

Hạ Hầu Cương nói:

− Đa tạ bá phụ thành toàn.

Trần Hải hỏi:

− Tình thế ở đây thế nào rồi ?

Hạ Hầu Cương nói:

− Quần hào dự hội đều bị trúng độc do Mai Hoa chủ nhân sắp đặt trước, không thể vận khí phản kháng.

Trần Hải cau mày hỏi:

− Có chuyện vậy sao ? Hắn dùng loại độc dược gì mà lại có uy lực đến thế ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Hắn dùng độc dược gì vãn bối không biết, nhưng cách đầu độc của hắn thật hoàn toàn bất ngờ !

Trần Hải nói:

− Là cách gì ?

Hạ Hầu Cương liền đem sự việc kể lại một lượt.

Trần Hải gật đầu, thở dài:

− Quả là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, nhất đại tân nhân thắng cựu nhân.

Hạ Hầu Cương nói:

− Mai Hoa chủ nhân tuy đầu độc hết thảy quần hào, nhưng lúc này hắn cũng đã bị trúng độc nghiêm trọng.

Trần Hải hỏi:

− Do ai trị hắn ?

Hạ Hầu Cương chỉ thanh y thiếu niên, đáp:

− Do vị huynh đài kia, không biết là ai, từ đâu tới.

Chương 34: Nhiếp Hồn Tâm Thuật

Trần Hải gật đầu hỏi:

− Được rồi. Không biết quần hào có ai không bị trúng độc ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Chỉ có vị huynh đài kia và Huyền Hoàng Giáo chủ.

Trần Hải nói:

− Ngươi hãy nghỉ ngơi một chút đi !

Đoạn tiến về phía thanh y thiếu niên, cung tay thi lễ, nói:

− Tại hạ Trần Hải, thỉnh giáo đại danh ?

Thanh y thiếu niên mỉm cười:

− Tiểu danh không ai biết, đâu dám hé nói trước bậc đại hiệp ?

Trần Hải nói:

− Thế gian có nhiều vị thiếu niên kỳ tài, huynh đài đã không muốn nói, lão hủ cũng chẳng tiện đa vấn.

Thanh y thiếu niên nói:

− Trần đại hiệp danh truyền thiên hạ, uy vọng lớn lao, đến thật đúng lúc, khả dĩ đàm phán với Mai Hoa chủ nhân.

Mai Hoa chủ nhân đột nhiên mở to mắt, nói:

− Ta đã nghĩ xong rồi.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội hỏi:

− Quyết định thế nào ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta chưa thể giết được cừu nhân từng vây công tiên phụ tiên mẫu, thực chết khó nhắm mắt ...

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Vậy ngươi đã chuẩn bị hoán đổi giải dược chứ ?

Mai Hoa chủ nhân nói tiếp:

− Nếu hôm nay ta có thể bảo lưu tính mạng, từ nay trở đi chỉ e võ lâm thiên hạ sẽ không lấy một ngày yên lành đâu. Huyền Hoàng Giáo lợi hại của ngươi sẽ là mục tiêu đầu tiên của ta, nội trong ba tháng ta sẽ đập tan tổ chức của ngươi.

− Nếu ngươi tự tin đủ năng lức làm như vậy, bổn tọa tùy thời lãnh giáo.

Thần Phán Trần Hải nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ một cái , thầm ngạc nhiên:

“Nữ Giáo chủ lâu nay mang tiếng xấu là dùng nữ sắc lang lạc nhân tâm, dụ người nhập giáo, hôm nay tại sao lo cứu mạng cho quần hào dự hội, hẳn có duyên cớ gì đây. Nếu âm mưu của Giáo chủ thành công, quần hào vừa thoát khỏi bàn tay của Mai Hoa chủ nhân, e sẽ lại rơi vào tay của Huyền Hoàng Giáo chủ ?”.

Nên biết những người dự hội nơi đây đều là những nhân vật hùng cứ một phương, ai cũng muốn nắm lấy quần hào để thực hiện mộng bá chủ võ lâm thiên hạ của mình.

Chỉ nghe Mai Hoa chủ nhân nói:

− Huyền Hoàng Giáo trong võ lâm là một tổ chức thần bí, ô uế, dùng mỹ sắc lừa dụ các cao thủ võ lâm nhập giáo, nhưng hôm nay ta thấy Giáo chủ lại có điểm khác hẳn truyền ngôn.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Truyền ngôn trong gian hồ há coi là thật ?

Thần Phán Trần Hải bước tới, giơ tay hữu nói:

− Tại hạ Trần Hải.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Mạng của các hạ thật là lớn phải không ?

Trần Hải mỉm cười, đáp:

− Trời chưa đoạt phách ta, quỷ chưa hớp hồn ta, lão phu biết chọn cách chết như thế nào đây ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu các hạ chịu lánh thế vào thâm sơn mà ẩn cư, đừng bôn tẩu giang hồ nữa, có thể sẽ sống thêm được vài năm, không ngờ cuối cùng các hạ lại không thức thời.

Trần Hải nói:

− Vậy ra lần bọn ngươi vây công lão phu cũng là do ngươi sắp đặt ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Mười tám kiếm giết các hạ không chết, thực là kỳ sự trong võ lâm ...

Trần Hải tiếp:

− Chuyện sinh tử của một mình lão phu chẳng đáng nói. Trước mắt nói chuyện ba tháng thì còn bao nhiêu biến hóa khó bề dự liệu. Hiện tại ngươi định xử trí vụ quần hào trúng độc thế nào đây ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Đổi một viên giải dược cứu mấy trăm mạng người, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao ?

Trần Hải nói:

− Ngươi tuy nói là vì người khác, thực ra chỉ vì chính bản thân ngươi, việc trao đổi này song phương đều có lợi, vậy ngươi hãy trao giải dược ra !

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta tuy có mang theo giải dược, nhưng không đủ để trao cho mỗi người một viên.

Trần Hải nói:

− Chuyện đó ngươi khỏi lo, lão phu tự có cách xử lý ...

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Các vị hãy đưa giải dược của các vị cho ta nhìn thấy đã !

Huyền Hoàng Giáo chủ e Mai Hoa chủ nhân cải biến chú ý, bên quay sang nói với thanh y thiếu niên:

− Phiền huynh đài trao giải dược cho bổn tòa.

Trần Hải vội tiếp:

− Nếu huynh đài quả có thiện tâm cứu mạng anh hùng thiên hạ, thì hãy trao giải dược cho lão hủ.

Thanh y thiếu niên thò tay vào bao, lấy ra chiếc hộp ngọc, nói:

− Giải dược này chỉ có một viên, hai vị lại đều là nhân vật danh chấn võ lâm, tại hạ biết trao cho vị nào đây ?

Trần Hải đáp:

− Điều đó thỉnh huynh đài tự quyết, nên giao cho ai, lão hủ không dám ép.

Thanh y thiếu niên nói:

− Nếu đơn thuần luận về thanh danh, tín nhiệm, thì nên trai cho Trần đại hiệp.

Trần Hải nói:

− Lão hủ thay mặt quần hào trúng độc mà cảm tạ huynh đài.

Thanh y thiếu niên nói:

− Lão tiền bối chớ vội cao hứng, vãn bối còn chưa nói hết, Trần lão tiền bối quá ư chính nhân quân tử, không nhiều tâm cơ, nếu trao giải dược cho tiền bối, chỉ e lão tiền bối đấu không lại Mai Hoa chủ nhân, do đó,vãn bối muốn giao nói cho Huyền Hoàng Giáo chủ thì hơn.

Trần Hải thở dài nhè nhẹ, đáp:

− Lão hủ tín nhiệm quyết định của huynh đài, song lão hủ muốn nhắc huynh đài một câu,sinh mạng của mấy trăm vị anh hùng hoàn toàn lệ thuộc vào cách xử lý của huynh đài đó.

Thanh y thiếu niên mỉm cười, nói:

− Nếu không nghĩ đến sinh mạng của quần hào dự hội hôm nay, thì vãn bối đã giao ngay viên giải dược cho Trần đại hiệp.

Trần Hải thở dài não ruột, mặc nhiên không nói.

Thanh y thiếu niên thong thả trao viên giải dược vào tay Huyền Hoàng Giáo chủ, nói:

− Một viên giải dược, mấy trăm sinh mạng, Giáo chủ không được trúng quỷ kế của Mai Hoa chủ

nhân.

Huyền Hoàng Giáo chủ quay sang phía của Mai Hoa chủ nhân:

− Giải dược hiện trong tay ta, ngươi cũng lấy giải dược ra đi.

Mai Hoa chủ nhân lấy chiếc lọ ngọc ra, nói:

− Trong lọ có một trăm viên, nhưng quần hào đông tới mấy trăm vị, phải phân phối thế nào đây ?

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi Trần Hải:

− Trần đại hiệp có biện pháp gì hay ?

Trần Hải đáp:

− Hãy trao trước cho lão phu một viên.

Mai Hoa chủ nhân mở nút lọ, lấy một viên đưa ra, nói:

− Được, các hạ cứ thử trước đi.

Trần Hải nhận viên giải dược, tới bên Vương Phi Dương, nghiêm trang nói:

− Vương thiếu hiệp, độc tính đã phát tác, thứ cho lão phu thỉnh thiếu hiệp dùng thử giải dược này, Hoàng Sơn Thế Gia lừng lẫy hiệp danh, những mong Vương thiếu hiệp hiểu dụng ý của lão hủ.

Vương Phi Dương tựa hồ không nói nổi, chỉ hơi gật đầu.

Trần Hải cúi xuống, nhét viên giải dược vào miệng chàng.

Quần hào thẩy đều ngưng mục quan sát Vương Phi Dương, chờ xem biến hóa. Chỉ thấy mồ hôi trên mặt chàng khô dần, vẻ đau đớn tựa hồ cũng từ từ giảm xuống, chừng uống cạn một tuần trà, Vương Phi Dương đã ngồi dậy được.

Trần Hải thở phào nhẹ nhõm nói:

− Vương thiếu hiệp cảm thấy thế nào ?

Vương Phi Dương đáp:

− Rất dễ chịu, độc tính trong nội tạng đã tiêu tan.

Trần Hải quay lại nói với Hạ Hầu Trường Phong:

− Phiền hiền đệ vất vả một chuyến.

Hạ Hầu Trường Phong đáp:

− Những mong phân phó !

Trần Hải nói:

− Đi ra ngoài năm trăm dặm mang về đây hai thùng nước trong lành.

Hạ Hầu Trường Phong cung tay đáp:

− Đã mấy chục năm nay tiểu đệ mới được đại ca sai bảo !

Đoạn quay người lao vút đi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Trần đại hiệp có phải muốn hòa một trăm viên giải dược vào nước, để quần hào hết thảy cùng uống ?

Trần Hải đáp:

− Không sai.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Cách này cũng rất tốt, nhưng chỉ e dược lực không đủ, chi bằng cứu được người nào hay người đó !

Trần Hải nói:

− Lão phu tuy không đủ tâm cơ, nhưng không tán thành kế hoạch của Giáo chủ, hy sinh hàng trăm nhân mạng như vậy được.

Vương Phi Dương biết Trần Hải là người cương trực, ghét ác như cừu, vốn có thành kiến với Huyền Hoàng Giáo chủ nhưng không để lộ ra. Trong tình cảnh này, chàng lại chưa thể nói thực cho Trần Hải biết Huyền Hoàng Giáo chủ đứng ở đây là Vương Thông Huệ cải trang, người vẫn được Trần Hải vô cùng quí mến.

Chàng chỉ đành mỉm cười, mặc nhiên im lặng.

Nguyên Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương có giao tình thâm hậu với Thần Phán Trần Hải. Hồi còn sống, Vương Đông Dương thường quanh quẩn tại gia, Vương phu nhân rất không tán thành

đồng thái độ quá thân ái của phu nhân đối với Trần Hải. Phu nhân tài hoa quán thế, mỹ diễm như tiên, uyên bác hơn phu quân hàng chục lần, nhưng Vương Đông Dương thập phần thân thiết với Trần Hải, không chịu được sự ngăn trở của ái thê, cũng không muốn nàng mếch lòng, bèn theo Trần Hải đi du ngoạn danh sơn thắng cảnh thiên hạ suốt ba năm không buồn hồi gia.

Sau lần đó, Vương phu nhân quả nhiên không dám ngăn trở sự giao du của phu quân với Trần Hải, nhưng Trần Hải biết thái độ của Vương phu nhân, nên từ ngày Vương Đông Dương qua đời, cũng không tới thăm Hoàng Sơn Thế Gia nữa.

Vương Phi Dương, Vương Thông Tuệ từ khi có trí nhớ, Vương Thông Huệ thông minh lanh lợi, khéo ăn khéo nói, một điều Trần bá bá, hai điều Trần bá bá, nên đối với hai người. Trần Hải quí mến Vương Thông Huệ hơn hẳn Vương Phi Dương.

Trần Hải có nằm mơ cũng không thể ngờ Huyền Hoàng Giáo chủ trước mặt mình lại là nữ hài nhi mình vô cùng quí mến ngày xưa.

Bỗng có nhiều tiếng hú quái dị từ bốn phương tám hướng vọng tới.

Khôi vĩ lão nhân nói:

− Đệ tử bốn phía đã quá nóng lòng chờ đợi nên làm thế nào, thỉnh chủ nhân quyết cho.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Bảo chúng lui về đợi lệnh.

Khôi vĩ lão nhân ứng thanh, đưa tù và lên miệng thổi một hồi dài.

Tiếng hú bốn bề lập tức tắt lặng.

Huyền Hoàng Giáo chủ bỗng cười khanh khách, nói:

− Mai Hoa chủ nhân, ngươi không cảm thấy cho phục binh rút lui quá sớm hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta dù trao các viên giải dược này, các ngươi cũng sẽ chết hết !

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Đáng tiếc ngươi cũng không còn cơ hội.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Tại sao ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Ngươi đã giải tán phục binh, ở đây chỉ còn một mình ngươi với lão nô tài kia có khả năng chiến đấu. Phía bổn tọa có thêm nhiều sinh lực, nếu động thủ thì ngươi sẽ quá thiệt thòi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu ngươi không chịu tin, thì cũng được thôi.

Chỉ thấy Hạ Hầu Trường Phong đã xách hai thùng nước phóng như bay trở về.

Trần Hải mở nắp thùng, nhìn Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Ngươi có thể trao một viên giải dược nữa chăng ?

Mai Hoa chủ nhân lấy một viên giải dược đưa cho Trần Hải.

Trần Hải thấy trong thùng nước có một chiếc gáo, thì ngoảnh đầu tươi cười với Hạ Hầu Trường Phong:

− Hiền đệ làm việc gì cũng rất chu đáo.

Hạ Hầu Trường Phong đáp:

− Mấy chục năm sát cánh giang hồ, há có thể quên ?

Trần Hải vục gần đây một gáo nước, bỏ viên giải dược vào đó, cao giọng nói với quần hào:

− Thỉnh năm vị lại đây, mỗi vị uống một chung dược thủy, thử xem có thể giải độc hay không ?

Có đến ba bốn mươi người cùng ùa đến.

Trần Hải cau mày, chưa biết nên đưa cho ai uống trước.

Huyền Hoàng Giáo chủ liền bước tới, nói:

− Hãy để bổn tòa phân phối mới được.

Đoạn múc một chung dược thủy đưa Độc nhãn lão nhân, nói:

− Lão tiền bối hãy cạn trước một chung.

Độc nhãn lão nhân uống cạn.

Huyền Hoàng Giáo chủ đưa chung thứ hai cho Long Thiên Lộc, nói:

− Long trang chủ biết rõ nhất tác dụng của dược vật, thỉnh uống cạn chung này rồi cho biết, liệu như thế có đủ giải độc trong nội tạng hay không ?

Long Thiên Lộc uống cạn.

Huyền Hoàng Giáo chủ lại trao dược thủy cho Hạ Hầu Cương và hai người nữa, đoạn cao giọng nói:

− Các vị thử vận khí điều tức một lát, xem hiệu năng thế nào ?

Một viên giải dược được hòa vào nước cho năm người uống, liệu có đủ giải độc hay không, là mối quan tâm của hết thảy quần hào.

Trong nhất thời, tất cả im phăng phắc.

Thời gian tuy chỉ bằng uống xong một tuần trà nóng, nhưng mọi người có cảm tưởng kéo dài hàng mấy chục năm nếu dược thủy không đem lại hiệu năng trừ độc, thì mấy trăm con người sẽ quyết định một phen sống mái trước khi bỏ mạng.

Bỗng Long Thiên Lộc hô lên một tiếng, nói:

− Chất độc trong nội tạng lão phu đã được tiêu trừ.

Vẻ mặt nghiêm nghị của Trần Hải chợt giãn ra, tươi lên, nhìn Độc nhãn lão nhân, cung tay nói:

− Ngụy huynh cảm thấy thế nào ?

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng đáp:

− Lão phu không phải họ Ngụy.

Ngừng một chút, lại tiếp:

− Lão phu cảm thấy chất độc trong nội tạng đã tan.

Trần Hải cười nhạt, nói:

− Chẳng lẽ hai mắt của Trần mỗ đã mờ ?

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng nói:

− Lão phu quen tính cổ quái, không thích ngao du, Trần đại hiệp tốt nhất chớ nói chuyện với lão phu.

Trần Hải ngớ ra, bất giác cau mày, nhưng cuối cùng đành nén giận, thong thả quay sang phía Hạ Hầu Cương, hỏi:

− Hiền điệt cảm thấy thế nào ?

Hạ Hầu Cương đáp:

− Điệt nhi cảm thấy chất độc trong nội tạng đã được giải trừ.

Trần Hải nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Giáo chủ có thể đàm phán với Mai Hoa chủ nhân về việc trao đổi giải dược.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiến lại gần Mai Hoa chủ nhân, nói:

− Trước khi song phương được giải độc xong xuôi, tốt nhất là không nên tái xung đột.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta đã đáp ứng rồi, một lời như dao chém đá, tuyệt không cải biện.

Huyền Hoàng Giáo chủ trao viên giải dược cho đối phương, nói:

− Được ! Một lời đã quyết, trước khi chất độc trong nội tạng ngươi được giải trừ, bổn tọa sẽ không sát hại ngươi.

Đôi bên trao giải dược cho nhau, Mai Hoa chủ nhân nuốt viên giải dược, Huyền Hoàng Giáo chủ trao lọ giải dược cho Trần Hải.

Trần Hải hòa giải dược vào thùng nước, cao giọng nói:

− Chư vị lần lượt đi qua đây, mỗi người chỉ được uống một chung, nếu cố ý múc thêm, đừng trách lão phu tàn nhẫn.

Đại bộ phận quần hào đều kính nể uy danh của Trần Hải. Quả nhiên mọi người tuần tự nối đuôi nhau đến uống dược thủy, mỗi người chỉ một chung. Đã uống hết lượt, vẫn còn dư nữa thùng.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiến lại, nói:

− Số dược thủy này phải cất đi, còn có lúc dùng đến.

Đoạn trao thùng nước dư cho Độc nhãn lão nhân.

Lúc này lục diện căng thẳng đã dịu hẳn đi, hầu như hết thảy mọi người đều ngồi tĩnh tọa vận khí điều tức.

Bỗng Mai Hoa chủ nhân lao vụt như tia chớp đến cạnh Huyền Hoàng Giáo chủ, chộp lấy mạch môn của nàng. Động tác cực kỳ thần tốc, Huyền Hoàng Giáo chủ không kịp phản ứng, đã bị Mai Hoa chủ nhân trấn giữ mạch môn.

Trần Hải giơ tay hữu, nghiêm nghị quát:

− Buông tay ra !

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu ta có ý đoạt mạng Giáo chủ, thì Giáo chủ đã chết tươi rồi, các hạ đâu còn cơ hội tiếp cứu ?

Trần Hải hỏi:

− Đã không có ý đoạt mạng, còn làm như vậy làm gì ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Giáo chủ đã giật râu của ta, ta cũng muốn xem diện mạo của Giáo chủ.

Một luồng hàn phong vụt quạt tới cổ tay tả của Mai Hoa chủ nhân. Mai Hoa chủ nhân vội rụt tay tránh luồng chỉ phong. Độc nhãn lão nhân từ xa bốn, năm thước đã sấn tới, nói:

− Dừng tay ! Các hạ dù muốn thấy bản lai diện mục của Giáo chủ, hiện tại cũng chưa phải lúc !

Trần Hải, Long Thiên Lộc, Hạ Hầu Trường Phong và nhiều người khác đã vây lại thành thế vây công.

Mai Hoa chủ nhân nghĩ đến việc thuộc hạ đã lui quân, võ công của mình dù cao đến mấy, cũng khó bảo hộ ngót ba chục tiểu tì tháp tùng để đối phó với mấy trăm cao nhân thủ vây công, huống hồ trong số họ có không ít vị thuộc vào hàng đệ nhất cao thủ. Nghĩ xong nhìn quần hào tứ bề một lượt, rồi nói:

− Nếu các vị xuất thủ, ta sẽ lập tức giết chết Huyền Hoàng Giáo chủ.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Các hạ đã không đổi một mạng lấy mấy trăm sinh mạng, nay lại một đổi một, chẳng quá vô lý hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Lão tin rằng cả mấy trăm vị kia đều sẽ muốn cứu Giáo chủ của lão chăng ?

Trần Hải hỏi:

− Ngươi có điều kiện gì, cứ nói thẳng ra coi ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta chỉ cần có một cơ hội là sẽ tranh thủ được mọi khách nhân dự hội tuân theo hiệu lệnh của ta.

Trần Hải ngẩn ra, hỏi:

− Cơ hội thế nào ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Quanh đây có nhiều chiếc lều vải, ta chỉ cần từng bước vào trong lều, đàm luận với ta vài câu, ta sẽ đem ba tấc lưỡi thuyết phục được họ theo ta.

Trần Hải nói:

− Có chuyện vậy ư ? Lão phu không tin.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Mỗi lần chỉ được một người bước vào trong lều, mọi người không được nghe lén, nhìn trộm.

Trần Hải đáp:

− Được ! Một lời đã quyết, lão phu muốn xem có ma lực gì mà trong chốc lát lại đủ tài biến địch thủ thành bằng hữu ?

Mai Hoa chủ nhân buông tay Huyền Hoàng Giáo chủ, quay sang bảo Khôi vĩ lão nhân:

− Ngươi đứng canh ngoài cửa lều, nếu có ai nghe lén hoặc nhìn trộm, lập tức báo cho ta biết.

Đoạn cất bước đi vào trong chiếc lều lớn nhất.

Lúc này đám tù nữ đều nhất tề đi theo chủ nhân.

Huyền Hoàng Giáo chủ hít một hơi dài, nói to:

− Hãy khoan !

Mai Hoa chủ nhân ngoảnh đầu lại, hỏi:

− Có cao kiến gì chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Không được dụng độc !

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Điều đó dĩ nhiên !

Đoạn chui ngay vào trong lều.

Mấy chục tì nữ sắp thành Mai Hoa trận đồ, vây quanh chiếc lều vải đó.

Long Thiên Lộc thấp giọng nói:

− Mai Hoa chủ nhân quỷ kế đa đoan, không biết y lại giở trò lừa bịp gì đây ?

Bỗng nhiên nghe thanh y thiếu niên thở dài, nói:

− Mai Hoa chủ nhân đột nhiên cải biến chủ ý, muốn chiêu mộ các cao thủ dự hội, các vị đã mắc mưu của nữ nhân ấy rồi ! Lẽ ra không được dành cho nàng ta cơ hội đó.

Huyền Hoàng Giáo chủ đã thán phục thanh y thiếu niên sát đất, nghe nói vậy, thì giật mình vội hỏi:

− Huynh đài có biết Mai Hoa chủ nhân dùng phương pháp gì mà trong chốc lát, chỉ nói vài câu, lại đủ sức khiến người khác cam tâm nghe lệnh của nàng ta ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Phương pháp thì nhiều, tại hạ chưa biết Mai Hoa chủ nhân sẽ dùng phương pháp nào.

Trần Hải nói:

− Lão phu cả đời bôn ba giang hồ, từng gặp đủ mọi kỳ nhân dị sự, nhưng chưa từng thấy chuyện này.

Thanh y thiếu niên nói:

− Các vị do hiếu kỳ, đang mạnh thành yếu, đã bị Mai Hoa chủ nhân lợi dụng.

Trần Hải tuy không tin, nhưng trong lòng đã dao động, nghĩ:

“Chẳng lẽ có thứ võ công khiến người khác mê thất bản tính ?”.

Trần Hải tuy võ công vô song, nhưng xưa nay chỉ dùng quyền, chưởng, binh khí, ngoài ra không quen các thứ thuật pháp phức tạp.

Chỉ nghe Khôi vĩ lão nhân lớn tiếng gọi:

− Vị nào tình nguyện vào thử trước đây ?

Một thanh âm sang sảng đáp lại:

− Lão phu muốn có thêm chút kiến thức !

Người lên tiếng chính là lão đại trong Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên. Lão chui vào trong lều.

Trăm đạo mục quang của quần hào đồng loạt nhìn theo lão xuyên qua Mai Hoa trận đồ, vón tấm trướng che cửa lên mà chui vào.

Một lát, thân hình cao lớn của lão bước ra khỏi lều đã khác hẳn so với lức bước vào, chỉ thấy sắc mặt nghiêm trang, ưỡn ngực ngẩng đầu mà bước.

Ba vị huynh đệ còn lại của Xuyên Bắc Tứ Điều Tiên vội chạy lại đón lão, hỏi:

− Lão đại, có thấy kỳ sự hay chưa ?

Đại hán lạnh lùng nhìn ba huynh đệ, mặc nhiên không nói.

Chỉ nghe Khôi vĩ lão nhân nói:

− Các hạ nếu nguyện tuân lệnh tệ chủ nhân, thỉnh hãy bước về hướng đông, đi ba trượng hãy dừng.

Đại hán nhìn Khôi vĩ lão nhân một cái, đoạn cất bước tiến về hướng đông.

Hết thảy quần hào đều tròn mắt há miệng, ngẩn cả người.

Ba vị huynh đệ của đại hán thấy trưởng huynh kết nghĩa của mình lại theo lệnh của Mai Hoa chủ nhân thì vừa ngơ ngác vừa giận dữ, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Huyền Hoàng Giáo chủ nổi giận:

− Người kia không nói không rằng, sao biết là y cam tâm ? Hắn đã bị trúng độc, hoặc bị thong điểm huyệt.

Khôi vĩ lão nhân nói:

− Giáo chủ thử hỏi y xem.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Thần Phán Trần Hải, rồi bước tới gần đại hán kia, dịu dàng hỏi:

− Quý danh của huynh đài ?

Đại hán đáp:

− Quách Đại.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Có phải huynh đài thụ thương ?

Quách Đại đáp:

− Không.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Bị trúng độc chăng ?

Quách Đại có vẻ bực mình, đáp:

− Không.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Vậy tại sao huynh đài cam tâm theo lệnh của Mai Hoa chủ nhân ?

Đại hán nổi cáu:

− Ta đâu phải thuộc hạ của Huyền Hoàng Giáo, khỏi cần cô nương quan tâm ?

Huyền Hoàng Giáo chủ sững sờ, lại dịu giọng nói:

− Huynh đài có nhớ vừa rồi Mai Hoa chủ nhân đã đầu độc, chút nữa thì huynh đài đã bỏ mạng, hay không ?

Quách Đại hỏi lại:

− Nhớ thì đã sao ?

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài, lui trở lại.

Một hồi sau, ba vị huynh đệ còn lại của Quách Đại cũng lần lượt bước vào lều, rồi bước ra, và đều đứng bên cạnh Quách Đại.

Quần hào đều hiếu kỳ lần lượt nối đuôi nhau tiến vào trong lều và khi trở ra đã thay đổi hẳn quan niệm.

Trong hơn một khắc, bốn năm mươi người đã ngả sang địch nhân. Lúc này chẳng những Trần Hải đã luống cuống, ngay cả Huyền Hoàng Giáo chủ túc trí đa mưu cũng lo sốt vó, chưa biết đối phó cách nào. Thần Phán Trần Hải bỗng lớn tiếng quát với dòng người đang xếp hàng đợi đến lượt chui vào trong lều:

− Dừng lại, để lão phu vào xem sao !

Vương Phi Dương ngăn lại nói:

− Lão tiền bối thống lĩnh toàn quân, há có thể khinh thân thiệp hiểm ? Chi bằng để vãn bối vào thử một phen.

Trần Hải nói:

− Vương thế huynh gia học uyên bác hơn hẳn lão phu, chịu vào thử thì quá hay.

Quần hào nghe tiếng quát của Trần Hải đều nhất tề dừng bước.

Huyền Hoàng Giáo chủ đột nhiên kéo tay áo Vương Phi Dương, chỉ nghe Vương Phi Dương nói:

− Giả sử tại hạ cũng bị mê loạn tâm trí, câm tâm theo địch, thì Giáo chủ vào đó cũng chưa muộn.

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài, nói:

− Huynh phải cẩn thận một chút, lâm sự hãy thật bình tĩnh và tỉnh táo ...

Đoạn đưa mắt sang phía thanh y thiếu niên, nói tiếp:

− Giá vị huynh đài kia chịu thân chinh lâm địch, ắt sẽ phát hiện vì nguyên nhân gì.

Chỉ thấy thanh y thiếu niên ngưng mục im lặng, tựa hồ đang nhẩm tính đại sự, không để ý tới lời Huyền Hoàng Giáo chủ.

Vương Phi Dương sải bước vượt lên trước những người đứng xếp hàng, một thanh âm trầm nặng vẳng đến:

− Vương thế huynh, có câu tà bất thắng chính, lừa dối phải thua trung trực, thế huynh hãy trầm tĩnh ứng biến.

Vương Phi Dương hít một hơi dài, nén ở đan điền, giơ tay vén bức trướng che cửa, bước vào lều. Chỉ thấy một thân thể tuyệt mỹ choàng voan màu trắng đứng quay long về phía cửa lều. Tấm voan không gió mà lay động, da thịt trắng hồng như ngọc khiến chàng hoa mắt. Vương Phi Dương chỉ thấy lòng hơi rạo rực, vội quay mặt đi, húng hắng ho, nói:

− Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương ...

Một thanh âm tuyệt vời dịu ngọt vọng lại:

− Sao chàng không dám nhìn ta ?

Vương Phi Dương đáp:

− Tại hạ lãnh giáo rồi, có nhìn lại cũng thế mà thôi !

Đoạn quay người định bước ra khỏi lều. Loáng một cái, mùi hương thanh thoát, mắt chàng bỗng hoa lên, một khuôn mặt mỹ lệ không bút nào tả xiết đã chắn ngay trước mặt chàng, nỡ nụ cười mê hồn:

− Nhìn một chút hẳng đi được chăng ?

Vương Phi Dương quay về phía khác, lại gặp ngay mục quang của nàng đón đợi. Đôi mắt to tròn đen láy và sâu thẳm chứa đầy ma lực, Vương Phi Dương lập tức cảm thấy bồi hồi khó bề tự chủ.

Một bàn tay trắng hồng, nhẹ nhàng như mây, ưu mỹ tuyệt vời giơ ra nắm lấy cổ tay hữu của chàng. Bàn tay mềm mại mà tựa hồ mang theo dòng nhiệt lư mãnh liệt. Vương Phi Dương bỗng cảm thấy tim như nhảy ra khỏi lồng ngực, khí huyết dồn dập lưu thông trong cơ thể.

Chàng bị ma lực khống chế tâm tình, nói:

− Tại hạ thấy đủ rồi, hãy để tại hạ ra ngoài !

Chỉ thấy đôi mắt đen chớp chớp sáng, chợt phóng ra hai luồng thần quang dị thường tựa hồ soi vào tận đáy lòng chàng. Vương Phi Dương húng hắng ho, nói:

− Mau để ta ra ngoài ...

Chàng ráng sức khắc phục xúc động, dụng lực giằng tay ra một cái. Nhưng bàn tay kia cứ nắm lấy cổ tay chàng chẳng chịu buông. Bên tai chàng, thanh âm dịu ngọt lại như rót vào tai:

− Đừng sợ, ta không ăn thịt chàng đâu.

Vương Phi Dương vội hít một hơi dài, nói:

− Ngươi đem mỹ sắc dụ người, há phải là nhân vật anh hùng ?

Chàng đã cảm thấy chỉ cần nhìn vào mắt thiếu nữ, lòng sẽ xúc động khôn tả, nên hết sức tránh ánh mắt của nàng, quả nhiên chỉ cần tránh được thì sự can đảm tăng lên ngay.

Chỉ nghe thanh âm dịu ngọt nói:

− Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia quả chẳng tầm thường, các hạ có thể chi trì lâu như vậy, thực không phải dễ ...

Ngừng một chút, nói tiếp:

− Song «Nhiếp Hồn Đại Pháp» của ta có tác dụng đã thương rất mạnh, nếu các hạ miễn cưỡng vận công đề kháng, e rồi sẽ tử vong, chi bằng quy thuận theo ta, ta sẽ bảo toàn cho tính mạng.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng quát lớn:

− Ngươi có vén tấm màn ra hay không thì bảo ?

Thanh âm hùng tráng, chính là giọng của Thần Phán Trần Hải.

Một giọng ồm ồm đáp lại:

− Thân phận của Trần đại hiệp trong võ lâm cực cao, nói sao làm vậy, Trần đại hiệp đã thỏa ước với tệ chủ nhân, rằng không để hai người cùng vào trong lều, há lại dụng võ công mà xông bừa vào ?

Trần Hải nổi giận:

− Nếu hắn ở trong đó cả ngày, lão phu cũng phải đợi cả ngày hay sao ?

Giọng ồm ồm lại đáp:

− Hắn mới vào trong đó chừng một tuần trà, đâu đã lâu gì ?

Trần Hải nói:

− Nếu chủ nhân của ngươi dùng thủ đoạn quang minh chính đại, ngó một chút sao lại không được ?

Cuộc đấu khẩu bên ngoài khá kịch liệt, nhưng Vương Phi Dương tựa hồ không nghe thấy, thân

hình lảo đảo, đã đứng hết vững. Quả nhiên chàng đã không giữ vững nổi, chỉ còn dùng lý trí gắng gượng để khỏi ngã.

Thiếu nữ choàng tấm voan trắng bỗng buông tay chàng, thở dài:

− Quả là một hán tử mình đồng da sắt, thôi thì xéo đi !

Đoạn khẽ vén tấm vải che cửa lều mà đẩy nhẹ chàng ra.

Bên ngoài đã rất căng thẳng, Trần Hải muốn xông vào, Khôi vĩ lão nhân thì không chịu, đôi bên sắp động thủ tới nơi, bỗng thấy Vương Phi Dương loạng choạng bước ra.

Huyền Hoàng Giáo chủ bung mình bay tới. Chỉ thấy hàng chục bàn tay ngà ngọc của bảy thanh y tì nữ ào ào giơ ra ngăn cản nàng. Huyền Hoàng Giáo chủ tự biết không thể vượt qua chưởng thế của trận đồ đối phương, đành lùi lại. Lúc này Vương Phi Dương đang lảo đảo ra khỏi trận đồ.

Huyền Hoàng Giáo chủ đón chàng, vội hỏi:

− Huynh thụ thương nghiêm trọng lắm ư ?

Vương Phi Dương hớp hớp hai ngụm khí, đáp:

− Đó là nữ ...

Mới được ba tiếng, chàng đã hộc ra một búng máu rồi ngã quỵ xuống.

Huyền Hoàng Giáo chủ dìu chàng chầm chậm tới gần Trần Hải.

Trần Hải xem xét một hồi, không thấy có vết thong nào, bất giác cau mày, quay sang hỏi Long Thiên Lộc:

− Long huynh y đạo tinh thâm, thử xem Vương Phi Dương thụ thương ở bộ phận nào ?

Trải qua kiếp nạn vừa rồi, tính cách cô độc của Long Thiên Lộc tựa hồ đã giảm không ít, vừa nghe Trần Hải nói vậy lập tức bước lại, cúi xuống, cầm hai ngón tay trỏ và giữ bên tay hữu của Vương Phi Dương lên coi, đoạn thăm mạch, nhắm mắt hồi lâu, rồi lắc đầu thở dài:

− Thương thế của Vương thế huynh thập phần kỳ quái.

Hạ Hầu Cương mới quen Vương Phi Dương mà như hai người có duyên với nhau từ lâu, vội hỏi:

− Có cứu được không ?

Long Thiên Lộc đáp:

− Rất khó nói.

Trần Hải nói:

− Thỉnh Long trang chủ tận tâm tận lực, coi như cứu trị cho lão hủ này.

Long Thiên Lộc nói:

− Nếu ở Tỵ Trần Sơn Trang của lão phu thì có thể chứ nơi đây không đủ dược vật ...

Huyền Hoàng Giáo chủ thò tay vào bao lấy ra một lọ ngọc, đưa Long Thiên Lộc, nói:

− Đây là «Bảo Nguyên Hồ Tâm Đơn» của Hoàng Sơn Thế Gia, Long trang chủ thử coi có cứu được chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ tại sao lại mang trên người linh đơn bí truyền đặc chế của Hoàng Sơn Thế Gia ? Quần hào nghe vậy lấy làm kỳ lạ nhưng ai nấy còn đang mãi lo thương thế của Vương Phi Dương nên cũng không ai truy vấn.

Long Thiên Lộc tiếp chiếc lọ, nói:

− Lão hủ nghĩ rằng dược không đúng bệnh chỉ e ít có công hiệu.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Bổn tọa nghe nói «Bảo Nguyên Hộ Tâm Đơn» của Hoàng Sơn Thế Gia này cứu được các loại nội thương, dù là thập tử nhất sinh, chỉ cần nuốt linh đơn này cũng sẽ bảo lưu phần nguyên khí còn lại không cho tiêu tan. Nữ chủ nhân đời thứ hai của Hoàng Sơn Thế Gia rất tinh thông y đạo, chi bằng đem Vương thế huynh về Hoàng sơn để mẫu thân của chàng cứu trị, may ra ...

Bỗng nàng ngoảnh đầu nhìn tứ phía. Trần Hải tựa hồ được dẫn động tâm cơ, hỏi nhỏ:

− Có phải Giáo chủ muốn tìm thanh y thiếu niên ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Đúng vậy, thuật châm cứu của vị huynh đài ấy rất có thể cứu được.

Toàn bộ quần hào nghe vậy đồng loạt đưa mắt nhìn quanh để tìm kiếm.

Nhưng thanh y thiếu niên không biết đã đi đâu từ lúc nào, chẳng ai thấy chàng đâu cả.

Hạ Hầu Cương thở dài:

− Chúng ta sớm phải lưu tâm đến người ấy mới đúng.

Bỗng nghe Khôi vĩ lão nhân nói:

− Người không sợ chết lúc này sao không còn chưa dám tiến vào lều ?

Thần Phán Trần Hải nhìn bốn phía một lượt, nói:

− Lão phu vào đối đầu một trận.

Huyền Hoàng Giáo chủ ngăn lại:

− Trần đại hiệp không thể đi, để bổn tọa !

Trần Hải lạnh lùng hỏi:

− Tại sao lão phu không thể ? Có phải Giáo chủ tự tin rằng võ công cao hơn lão phu ?

Trần Hải tuy ở tuổi gần tới cổ lai hi, nhưng tính khí rất nôn nóng. Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Không phải thế, chỉ vì Mai Hoa chủ nhân là nữ nhi, Trần đại hiệp thân phận như vậy, ai thèm động thủ với một nữ hài nhi ?

Trần Hải nói:

− Ra vậy, Giáo chủ hãy cẩn thận mới được !

Huyền Hoàng Giáo chủ hơi cúi mình nói:

− Đa tạ chỉ giáo, những mong Trần đại hiệp chiếu cố thương thế của Vương thế huynh.

Đoạn bước nhanh về phía chiếc lều.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Giáo chủ há có thể một mình mạo hiểm ? Để lão phu tháp tùng cùng đi mới được.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Không được, chúng ta đã thỏa ước với Mai Hoa chủ nhân là chỉ một người vào trong đó thôi.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Nếu Giáo chủ gặp hung hiểm gì, hãy tức thời phát tín hiệu, lão hủ sẽ toàn lực lao vào tiếp cứu.

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Được ! Lão tiền bối lưu tâm mà nghe.

Đoạn tiến vào trong lều.

Chỉ thấy một tấm thân tuyệt mỹ choàng mảnh voan trắng đứng quay lưng lại.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười lạnh lùng:

− Thì ra ngươi dùng mỹ sắc để dụ người theo mình.

Nên biết Huyền Hoàng Giáo chủ cũng là nữ nhi, dù thân thể người kia mỹ lệ đến chừng nào cũng chẳng hấp dẫn được nàng.

Thiếu nữ kia thong thả quay mình lại, lạnh lùng nói:

− Ta đoán lần này Giáo chủ phải vào đây.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Vậy thì ngươi đã đoán trúng.

Nhìn thân hình đầy đặn, nõn nà, trắng hồng dưới lớp voan trắng, Huyền Hoàng Giáo chủ cũng hơi xúc động, nghĩ:

“Hèn chi các đấng nam nhi đều cam tâm để ả dẫn dụ.”.

Thiếu nữ đưa tay vén mớ tóc mây xõa xuống, nói:

− Ngươi nếu quả thực cho rằng ta dùng nữ sắc, thì kiến thức của ngươi quá ư thiển cận !

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Chẳng lẽ mỹ sắc cũng là một thứ võ công, hay là ngươi dùng loại võ công nào khác ?

− Ta dùng «Nhiếp Tâm Thuật», là thứ tối cao trong «Thiên Trúc Du Già Thuật Đạo».

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Trong võ lâm Trung Nguyên chúng ta có «Nhiếp Hồn Đại Pháp», hắn cũng tương tự «Nhiếp Tâm Thuật» của ngươi.

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− «Nhiếp Hồn Đại Pháp» làm sao so sánh được với «Nhiếp Tâm Thuật» ?

«Nhiếp Tâm Thuật» đạo lý hiển minh, có điều là hiện tại không phải lúc giảng cho ngươi nghe.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nhưng khi ngươi vận dụng «Nhiếp Tâm Thuật», ngươi lại cởi bỏ y phục ra chứ gì ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Khi luyện tập «Nhiếp Tâm Thuật», có mấy động tác rất hữu ích cho da thịt nữ nhi, phàm ai luyện được tuyệt kỹ ấy đều sẽ có thân hình tuyệt mỹ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Cho nên ngươi mới bố trí lõa lồ thân thể, để nam nhân phải quỳ xuống mà cầu xin mưa móc. Một nữ nhân làm như thế thì còn gì là trinh tiết. Hừ, không ngờ ngươi lại thuộc hạng hạ lưu !

Nàng sỉ nhục Mai Hoa chủ nhân bằng lời lẽ nặng nề, cố làm cho ả tức giận.

Nàng tuy chưa biết chỗ ảo diệu của «Nhiếp Tâm Thuật», nhưng nghĩ rằng khi vận dụng nó, ắt phải cực kỳ bình tĩnh mới đem lại hiệu quả, chứ một người nóng nảy giận dữ thì khó bề thi triển tuyệt kỹ.

Nhưng Mai Hoa chủ nhân tu dưỡng hơn người, nghe những lời sỉ nhục thậm tệ của nàng lại chẳng hề nổi nóng, chỉ mỉm cười, nói:

− Trước khi luyện «Nhiếp Tâm Thuật», phải trải qua một thời gian tu dưỡng nhẫn nại và bình tĩnh, nếu không sẽ không bao giờ thành tựu «Nhiếp Tâm Thuật».

Ngươi dù có dùng đủ lời nhục mạ ta, ta vẫn coi như không nghe thấy. Ngươi chớ hòng làm cho ta nổi giận.

Trong lúc nói, hai đạo mục quang của ả đăm đăm nhìn mặt Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ chỉ vừa bắt gặp ánh mắt của ả thì trong lòng lập tức chấn động mạnh, cố tránh nhìn vào mắt ả, nhưng bất giác lại muốn nhìn vào đó.

Mai Hoa chủ nhân cười:

− Ngươi không phải là Huyền Hoàng Giáo chủ thật, ngươi lừa dối được mọi người, chứ không qua nổi mắt ta.

Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị khống chế về tâm và trí, tuy nàng còn tỉnh táo, cố kháng cự sự khống

chế ấy, nhưng tâm thần xáo động kịch liệt, khó bề tục chủ.

Khuôn mặt mỹ diễm tuyệt vời của Mai Hoa chủ nhân đã lấm tấm mồ hôi, hơi tái đi. Song ả đã chiếm thượng phong, dù rằng không mấy dễ dàng.

Một hồi lâu chỉ nghe Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài não nề, da mặt giật giật vài cái, rồi nói:

− Chủ nhân có gì phân phó tiện nữ xin vâng mệnh !

Đôi bên vừa trải qua một hiệp đấu nội công, cuối cùng Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» chinh phục.

Mai Hoa chủ nhân chỉ tay, nói:

− Ngươi ra khỏi lều !

Huyền Hoàng Giáo chủ ứng thanh, cúi mình bước ra.

Mai Hoa chủ nhân cũng đã hết đứng vững, vội ngồi xuống tĩnh tọa.

Lại nói Huyền Hoàng Giáo chủ sau khi bước ra liền đi về hướng đông.

Thần Phán Trần Hải thấy vậy cả kinh, cao giọng gọi:

− Thỉnh Giáo chủ mau dừng bước.

Đoạn vội đuổi theo. Quần hào lập tức rẽ ra nhường đường, nghĩ thầm:

“Mai Hoa chủ nhân thật là ngoài sức tưởng tượng của mọi người.” Trần Hải đã tới sát sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ, cao giọng nói:

− Thỉnh Giáo chủ dừng bước ngay !

Huyền Hoàng Giáo chủ ngoảnh đầu lại nhìn Trần Hải, không nói một lời lại bước đi tiếp.

Trần Hải vòng tay chắn đường, nghiêm nghị hỏi:

− Giáo chủ cũng qui phục Mai Hoa chủ nhân ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ thong thả đáp:

− Đúng vậy, Mai Hoa chủ nhân võ công tuyệt thế, tài trí siêu nhân, chúng ta đều không phải là đối thủ của nàng.

Trần Hải nghe nàng nói rành rọt, đầy lý lẽ, ngoại trừ sự cải biến hoàn toàn về tâm ý ra, không có bất cứ dấu hiệu gì khả nghi, bèn húng hắng ho, nói:

− Giáo chủ là lãnh tụ của mấy ngàn đệ tử Huyền Hoàng Giáo, nay qui thuận Mai Hoa chủ nhân, thì mấy trăm ngàn đệ tử kia sẽ thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Dĩ nhiên là toàn bộ đệ tử bổn Giáo sẽ phục tùng hiệu lệnh của Mai Hoa chủ nhân.

Trần Hải ngây ra, hỏi:

− Giáo chủ có uống phải thứ gì chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Không hề, bổn tọa tự nguyện qui thuận Mai Hoa chủ nhân.

Trần Hải không thấy có gì khả nghi, đành thở dài:

− Đã vậy lão phu phải lĩnh Giáo vài chiêu tuyệt học của Giáo chủ vậy.

Đoạn giơ tay tả chộp tới tấm màng che mặt của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội né tránh nhanh như cắt, đồng thời xoay tay phóng ra một chưởng.

Trần Hải ngầm để chân khí, tiếp chưởng đó của Giáo chủ.

Hai chưởng chạm nhau, Huyền Hoàng Giáo chủ bị chấn thối một bước, Trần Hải nghĩ thầm:

“Người này võ công không kém.”.

Tay hữu liền dễ dàng biến sang cầm nã thủ pháp, chộp lấy uyển mạch tay hữu của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Bỗng một luồng ám kình tà tà xiên tới, đánh giạt trảo thế của Trần Hải , chưởng thế phản kích của Huyền Hoàng Giáo chủ cũng vừa vận ập tới, Trần Hải né tránh không kịp, đành hất vai hữu đón một chưởng.

Ngẩng nhìn, chỉ thấy Độc nhãn lão nhân vẻ mặt hầm hầm, tay lăm lăm cây quải trượng, đứng cách bảy tám thước. Trần Hải lạnh giọng hỏi:

− Luồng ám kình vừa rồi có phải do các hạ phóng tới ?

Độc nhãn lão nhân đáp:

− Không sai, nếu các hạ không phục, thì cứ việc đấu với lão phu một trận.

Lão phu là Hộ pháp của Huyền Hoàng Giáo chủ, không thể để kẻ khác khinh khi Giáo chủ.

Trần Hải nói:

− Quý Giáo chủ đã đi theo Mai Hoa chủ nhân ...

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng tiếp:

− Dù Giáo chủ đích thực đi theo Mai Hoa chủ nhân, cũng không cần các hạ nhiều chuyện xen vào.

Trần Hải biến sắc, đang định phát tác, nhưng cố nén giận nói:

− Đại địch đang ở trước mắt, kiếp vận của võ lâm gặp nguy nan, lão hủ chẳng muốn tranh hơn kém với người mà ảnh hưởng xấu đến đại cục.

Đoạn sải bước tiến về phía chiếc lều.

Độc nhãn lão nhân bỗng đuổi theo Huyền Hoàng Giáo chủ, cao giọng nói:

− Thỉnh Giáo chủ thứ cho lão nhân vô lễ.

Dứt lời hai ngón tay điểm ngay tới. Lão nhân bất ngờ xuất thủ, tương ắt phải trúng ngay huyệt, nào ngờ Huyền Hoàng Giáo chủ lại né tránh được, ngoảnh đầu gằn giọng:

− Lão làm gì vậy ?

Độc nhãn lão nhân cúi mình đáp:

− Giáo chủ là bậc tôn kính, há ngả theo địch nhân ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Theo quy củ của Giáo phái chúng ta, hành động của Giáo chủ là qui chuẩn, ta đã theo lệnh Mai Hoa chủ nhân thì các hạ phải làm thế nào ?

Độc nhãn lão nhân hơi biến sắc nói nhỏ:

− Khi đệ nhị Giáo chủ qua đời, lão phu đã nói là mình ly khai Huyền Hoàng Giáo, giữ thân phận khách cư trong Giáo phái, do đó không bị Giáo qui trói buộc.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Vậy thì vị khách ấy cứ việc đi đâu tùy ý.

Độc nhãn lão nhân thong thả giơ tay hữu ra, chưởng tâm có một vệt hồng, nghiêm nghị nói:

− Trước khi đi, lão phu cũng phải vì Huyền Hoàng Giáo mà trừ khử đại họa.

Huyền Hoàng Giáo chủ thấy vệt hồng ở chưởng tâm của Độc nhãn lão nhân mỗi lúc thêm sẫm, chợt nhớ đến truyền thuyết nói rằng trong võ lâm có «Hỏa Diệm Chưởng», Độc nhãn lão nhân chính đang vận tập «Hỏa Diệm Chưởng» lực và chưởng tâm hiển nhiên là có ý cảnh cáo nàng.

Nhưng Huyền Hoàng Giáo chủ đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế, chỉ nhớ phải luôn luôn làm theo ý của Mai Hoa chủ nhân tư tưởng của nàng lúc này như chiếc thuyền buồm đang giữa đại dương bão tố.

Nguyên «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khác hẳn «Nhiếp Hồn Đại Pháp». Người bị «Nhiếp Hồn Đại Pháp» khống chế thì tinh thần, thái độ khác hẳn người bình thường, nếu nhìn có thể biết ngay. Còn «Nhiếp Tâm Thuật» lại đem quan niệm của người chủ sự nhập vào thần trí của kẻ bị khống chế, khiến kẻ bị không chế lúc nào cũng tâm niệm nhớ đến sự giao phó của chủ sự, nhưng thần thái thì chẳng khác gì người bình thường.

Huyền Hoàng Giáo chủ biết ngay là mình đang lâm vào tình cảnh hiểm ác.

«Hỏa Diệm Chưởng» của độc nhãn lão nhân tựa hồ đã đề tụ đủ mười thành công lực, chỉ cần phẩy tay một cái là sẽ đả thương nàng tức thời.

Quần hào chưa hiểu tại sao Huyền Hoàng Giáo chủ và thuộc hạ lại thành thế động thủ với nhau, nhưng đều thấy đôi bên đang tranh biện căng thẳng.

Độc nhãn lão nhân thu tay lại, nói nhỏ:

− Lão hủ cực chẳng đã phải đả thương Giáo chủ, nhưng việc Giáo chủ đi theo địch nhân là quá trọng đại, Giáo chủ đã nhận sự ủy thác của đệ nhị Giáo chủ, nay lại đem giải thể Huyền Hoàng Giáo, lão hủ không thể thấy Huyền Hoàng Giáo bị tiêu diệt bởi tay cô nương mà lại bỏ qua.

Huyền Hoàng Giáo chủ không thể thoát nổi sự khống chế vô hình của Mai Hoa chủ nhân, ứng biến không còn mau lẹ như trước, thầm biết chỉ một thoáng chốc nữa «Hỏa Diệm Chưởng» của Độc nhãn lão nhân sẽ có thể giáng xuống thân nàng, nhưng chưa nghĩ ra được cách ứng biến. Nàng vốn có thể né tránh, nhưng lại muốn giữ thể diện bổn Giáo.

Chỉ nghe Độc nhãn lão nhân thong thả nói tiếp:

− «Hỏa Diệm Chưởng» của lão phu đả thương vào nội phủ của người, thoạt đầu chỉ cảm thấy chưởng lực không có gì đáng kể, nhưng một ngày sau hỏa độc tụ tập trong nội phủ mới phát tác mà chết người. Lão phu không muốn xuất thủ sát hại Giáo chủ trước mặt quần hào, thiết nghĩ Giáo chủ cũng đồng cảm với lão phu, vậy thỉnh Giáo chủ đưa tay qua đây để lão phu kín đáo đả thương Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ chậm rãi hỏi:

− Nếu ta không đáp ứng ?

Độc nhãn lão nhân lạnh lùng đáp:

− Giáo chủ thừa hiểu rằng không có cách gì thoát khỏi tay lão phu, nếu Giáo chủ không chịu nể mặt lão phu, thì vì mấy ngàn sinh linh của Huyền Hoàng Giáo, vì di thác của đệ nhị Giáo chủ, lão hủ bất đắc dĩ phải động thủ.

Lại nói Thần Phán Trần Hải xông tới cửa lều, Khôi vĩ lão nhân từ sau khi Huyền Hoàng Giáo chủ bước ra, chưa nghe thấy có lệnh dụ từ trong lều, lúc này có nên ngăn cản Trần Hải hay không. Thế đến của Trần Hải quá nhanh, chỉ một thoáng do dự của khôi vĩ lão nhân, Trần Hải đã xông vào lều.

Mai Hoa chủ nhân dĩ nhiên đã cảm thấy có người xông vào, đột nhiên đứng lên nép vào một góc.

Trần Hải sớm đã vận mười thành công lực vào chưởng tâm, chuẩn bị khi chiến diện với Mai Hoa chủ nhân sẽ tức thời xuất thủ để chiếm lấy tiên cơ. Nào ngờ cảnh tượng trước mắt lại hoàn toàn trái ngược với dư liệu, một thiếu nữ thân hình tuyệt mỹ, mình khoác tấm voan trắng mỏng dính, tóc mây xõa ngang vai, đang đứng quay lưng về phía cửa lều. Mười thành công lực vận tập ở chưởng môn của Trần Hải không biết nên phóng vào đâu, cũng không biết thiếu nữ mỹ diễm đứng quay lưng lại là Mai Hoa chủ nhân, lão bèn hắng giọng nói:

− Lão phu Trần Hải, Mai Hoa chủ nhân ở đâu ?

Chỉ thấy mỹ diễm thiếu nữ thong thả quay người lại, đôi mắt to, đen và sáng loang loáng ánh thần quang dị thường, Trần Hải vừa bắt gặp ánh mắt ấy thì có dòng điện lưu chuyển trong người, tâm thần chấn động, mất cả sự tự chủ.

Thiếu nữ mỉm cười, thanh âm dịu ngọt, thánh thoát truyền tới:

− Ta là Mai Hoa chủ nhân đây, ngưỡng mộ anh danh Trần đại hiệp đã lâu, hôm nay hữu duyên tương ngộ trong chốn lều vải này, thật thỏa lòng mong ước.

Miệng nói, thân hình yểu điệu thướt tha lướt tới.

Trần Hải hít một hơi dài nén vào đan điền vận công lực để đối kháng với thứ ma lực dụ cảm kia.

Mai Hoa chủ nhân đưa năm ngón tay tuyệt đẹp nắm lấy cổ tay của Trần Hải, miệng dịu ngọt nói:

− Nghe bảo cả đời Trần đại hiệp chưa từng tiếp cận nữ sắc, không biết truyền ngôn là chân hay giả ?

Trần Hải chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân dâng lên không ngừng, tựa hồ trong thân thể có một thứ gì cứ muốn thoát ra. Trần Hải không thể, cũng không dám hồi đáp câu hỏi của Mai Hoa chủ nhân, toàn bộ tinh thần như tan loãng, vận khí hành công để áp chế một lực đạo xung kích kỳ dị trong nội tâm.

Chỉ thấy uyển mạch ở cổ tay hữu bị một bàn tay mềm mại như không có xương nắm nhẹ mà điện truyền giần giật, giần giật. Trần Hải cương cường oanh liệt bao năm lúc này đã vô lực kháng cự, đàng nghe hiệu lệnh kẻ khác.

Mai Hoa chủ nhân thong thả di động ngón tay lên Khúc trì huyệt ở cùi tay Trần Hải, năm ngón tay mềm mại đột nhiên tăng lực, trở thành năm que sắt.

Trần Hải chỉ cảm thấy khớp xương cổ tay đau nhói đến tê dại. Kình lực toàn thân đột nhiên tiêu tan, lực đạo xung kích tựa hồ mất hết lực khống chế, từ đan điền xông thẳng lên não, toàn thân chấn động rung lẩy bẩy.

Mai Hoa chủ nhân mỉm cười nói:

− Trần đại hiệp.

Chương 35: Ngũ Tiễn Đinh Hồn

Lại nói năm ngón tay của Mai Hoa chủ nhân đặt tại Khúc Trì Huyệt của Trần Hải đột ngột tăng lực biến thành năm que sắt. Mai Hoa chủ nhân mỉm cười nói:

− Trần đại hiệp ...

Trần Hải giương tròn hai mắt nhìn vào mặt Mai Hoa chủ nhân, chậm rãi nói:

− Chủ nhân có điều gì phân phó ?

Mai Hoa chủ nhân nâng tấm voan lau mồ hôi mặt, thở dài nhè nhẹ, buông tay khỏi yếu huyệt của Trần Hải, mặt hơi nhợt đi.

Trần Hải chớp chớp mắt, từ từ ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Mai Hoa chủ nhân kinh ngạc, vội nắm lấy cổ tay Trần Hải, dịu dàng nói:

− Mau quay mặt lại, nhìn vào mắt ta.

Nguyên Thần Phán Trần Hải công lực thâm hậu, Mai Hoa chủ nhân thi triển «Nhiếp Tâm Thuật» khống chế được thần trí của Trần Hải, nhưng vừa buông tay lão ra thì lão đột nhiên muốn thoát khỏi sự khống chế mà tỉnh táo trở lại. Nhưng lão đã từ từ quay mặt lại, nhìn vào mắt của Mai Hoa chủ nhân rồi cảm thấy mắt hoa lên, thần trí như mê muội. Một lát sau, Trần Hải bỗng hỏi:

− Chủ nhân có gì phân phó ?

Mai Hoa chủ nhân mỉm cười:

− Ngươi ra bên ngoài đi.

Trần Hải ứng thanh, quay mình sải bước ra khỏi lều.

Mai Hoa chủ nhân thấy Trần Hải đã bước ra thì chịu hết nổi, ngã bệt ngay xuống đất.

Nguyên «Nhiếp Tâm Thuật» làm hao tổn rất nhiều tâm lực. Mai Hoa chủ nhân liên tục thi triển mà đối thủ lại có nội công thâm hậu nên dù Mai Hoa chủ nhân khống chế được họ nhưng bản thân cũng mất quá nhiều sức lực.

Trần Hải ra khỏi lều, đi thẳng tới chỗ Huyền Hoàng Giáo chủ.

Lúc này Huyền Hoàng Giáo chủ đang chậm rãi giơ tay chuẩn bị tiếp nhận «Hỏa Diệm Chưởng» của Độc nhãn lão nhân. Nàng tự biết không thể thoát được tay của Độc nhãn lão nhân nên đành giơ tay ra.

Trần Hải vừa tới chỗ hai người, nhìn thấy bàn tay đỏ như máu của Độc nhãn lão nhân đang đưa tới tay của Huyền Hoàng Giáo chủ thì bất giác chấn động tâm thần, quát lớn:

− Dừng tay !

Độc nhãn lão nhân đã phát giác ra Giáo chủ bị một sức mạnh dị thường khống chế tâm trí. Hơn nữa, đối phương thi triển một thủ đoạn còn ngụy dị hơn cả «Nhiếp Hồn Đại Pháp» mà lão chưa thể nhận biết, Lão cảm thấy mình chưa nên động thủ nên còn do dự chưa quyết. Lúc đó thì Trần Hải đã tới. Độc nhãn lão nhân quay người lại, lạnh lùng nói:

− Trần Hải. Việc của Huyền Hoàng Giáo không cần đến các hạ can thiệp.

Trần Hải nói:

− Lão phu không thể cho các hạ sát hại Huyền Hoàng Giáo chủ được.

Trần Hải vốn coi Huyền Hoàng Giáo chủ như địch nhân, nay quan niệm đã ngược lại, thấy Độc nhãn lão nhân xuất thủ đả thương nàng thì liền can thiệp.

Quần hùng xung quanh ai nấy đều ngây người ra, không hiểu có chuyện gì giữa họ với nhau. Bỗng Long Thiên Lộc nói:

− Lao phu minh bạch rồi. Mai Hoa chủ nhân dùng «Nhiếp Hồn Đại Pháp».

Huyền Hoàng Giáo chủ và Trần đại hiệp đều đã bị Mai Hoa chủ nhân khống chế thần trí rồi.

Độc nhãn lão nhân và Thần Phán Trần Hải đã ở thế chuẩn bị quyết đấu một mất một còn. Nghe tiếng nói kịp thời của Long Thiên Lộc, Độc nhãn lão nhân liền thu hồi «Hỏa Diệm Chưởng» đang sắp phóng ra.

Lúc này quần hào đã không còn dám khinh thường bước vào trong lều. Kỳ thực hiện tại Mai Hoa chủ nhân đang nằm trong đó, bất luận người nào bước vào, chỉ cần giơ tay một cái là ả sẽ vong mạng.

Chỉ thấy Long Thiên Lộc sải bước tới chắn giữa Độc nhãn lão nhân và Trần Hải, nói:

− Thỉnh hai vị tạm thời dừng tay, nghe Long mỗ nói vài lời.

Trần Hải chỉ nhớ tới Mai Hoa chủ nhân, chứ không sợ ai khác, bèn nói:

− Không phải lão phu ca tụng chí khí của Mai Hoa chủ nhân, nhưng tất cả chúng ta đều chẳng địch nổi nàng. Chống đối nàng chỉ là chết uổng. Chi bằng quy thuận nàng thì hơn. Mai này võ lâm sẽ có được một vị Minh Chủ xứng đáng.

Lời này nói ra từ chính miệng của Thần Phán Trần Hải thì thật là ngoài sức tưởng tượng của quần hào. Nhưng số người đã bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế thì lại gật gù tán thưởng. Thành thử nơi đây chia thành hai phái. Một bên thì tán thưởng, còn bên kia thì thở dài, lắc đầu, cho rằng mấy câu vừa rồi của Trần Hải đã làm mất hết thanh danh của lão bấy lâu.

Hạ Hầu Trường Phong bỗng nói:

− Không hiểu Mai Hoa chủ nhân dùng thủ đoạn gì mà lại khiến Trần đại hiệp thần trí thất thường, bị ả lợi dụng. Mấy lời vừa nói, quyết không thể từ đáy lòng của Trần Hải.

Long Thiên Lộc nói:

− Không sai. Lão phu cũng cảm thấy như vậy.

Hạ Hầu Cương nói:

− Trần bá phụ là bậc đại anh hùng, há bị thủ đoạn này nọ dễ dàng lung lạc.

Để tại hạ vào đó xem Mai Hoa chủ nhân dùng thủ đoạn gì.

Đoạn quay mình tiến nhanh về phía chiếc lều. Hạ Hầu Trường Phong quát:

− Đứng lại !

Hạ Hầu Cương ngoảnh đầu hỏi:

− Gia gia có gì giáo huấn ?

Hạ Hầu Trường Phong nói:

− Trần bá phụ của ngươi và Huyền Hoàng Giáo chủ võ công cao cường, kinh nghiệm phong phú biết bao mà còn bị Mai Hoa chủ nhân khống chế. Ngươi làm sao địch nổi Mai Hoa chủ nhân ?

Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo nói:

− Cứ để chàng vào.

Hạ Hầu Cương ngoảnh lại nhìn, thấy người vừa nói là một vị thanh y thiếu niên, không biết đã đến

đây từ lúc nào. Long Thiên Lộc cung tay vái một cái, nói:

− Huynh đài y đạo cao minh, lão phu bái phục vì mình kém hơn. Thỉnh huynh đài mau xem họ thụ độc thương gì ?

Thanh y thiếu niên chậm rãi nói:

− Không cần xem. Họ đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế thần trí. Nếu Mai Hoa chủ nhân lúc này bước ra hạ lệnh thì họ sẽ lập tức răm rắp phục tùng.

Giới Tham đại sư nói:

− Chẳng lẽ không còn hy vọng cứu trị được họ hay sao ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Trừ phi trước hết phải khống chế Mai Hoa chủ nhân.

Long Thiên Lộc nói:

− Cơ trí của Huyền Hoàng Giáo chủ, quần hào tại đây đã chính mắt thấy, đích xác là không ai sánh bằng. Võ công của Trần đại hiệp đúng là được xếp vào hạng đệ nhất cao thủ của võ lâm đương đại. Vậy mà cả hai vị ấy đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế. Lão phu cho rằng tình thế vô cùng bất lợi, xem chừng chỉ có huynh đài xuất thủ mới xong.

Thuật châm cứu của vị thiếu niên này quần hào đã được mục kích, công hiệu phi thường. Mọi người đều sinh lòng tôn kính chàng. Nên khi nghe Long Thiên Lộc lên tiếng thỉnh cầu chàng xuất thủ cứu giúp, không một ai lấy làm kỳ dị.

Thanh y thiếu niên thở dài nói:

− Nếu tại hạ đoán không sai thì Mai Hoa chủ nhân đã hao tổn tâm lực khá nhiều. Nếu vừa rồi cử ngay một người vào thì cũng không khó khống chế ả.

Lại nói Hạ Hầu Cương lúc vào trong lều thì Mai Hoa chủ nhân vừa mới ngồi dậy, vận công điều tức. Giả sử chàng vào sớm một chút thì Mai Hoa chủ nhân chẳng còn sức lực phản kháng. Hạ Hầu Cương nhìn thân hình gần như lõa thể thì bất giác sững sờ.

Mai Hoa chủ nhân từ từ mở to đôi mắt, nhìn Hạ Hầu Cương mỉm cười, đưa cánh tay nõn nà lên, nói:

− Mau qua đây đỡ ta đứng dậy.

Mắt thiếu nữ sáng lên kỳ lạ, nhìn thẳng vào mặt Hạ Hầu Cương.

Hạ Hầu Cương vừa bắt gặp ánh mắt nàng thì tâm thần chấn động, ngoan ngoãn bước lại.

Mai Hoa chủ nhân nắm lấy cánh tay của Hạ Hầu Cương đứng dậy, rồi đột nhiên ngã người vào lòng chàng.

Lúc này thần trí Hạ Hầu Cương tự nhiên tỉnh táo đôi chút. Tay hữu ngầm vận chân lực đặt ở sau lưng Mai Hoa chủ nhân, chỗ tương ứng với tim. Chính lúc chàng định phát xuất nội lực thì Mai Hoa chủ nhân đột ngột phát giác, quay mặt lại dịu dàng nói:

− Hãy nhìn vào mặt ta xem.

Thanh âm nhu hòa, dịu ngọt, nghe cứ như mật rót vào tai. Hạ Hầu Cương bất giác quay mặt lại. Bốn đạo mục quang gặp nhau, tâm thần chàng lập tức chấn động, nội lực ở bàn tay cũng chẳng phát ra bổi.

Hạ Hầu Trường Phong ở bên ngoài ngưng thần nhìn động tĩnh của tấm vải che cửa lều. Chừng sau một tuần trà, Hạ Hầu Cương thong thả bước ra. Hạ Hầu Trường Phong rảo bước tới đón, hỏi nhỏ:

− Hài tử, ngươi có bị sao hay không ?

Hạ Hầu Cương cười nhạt nói:

− Hài nhi đã quy thuận Mai Hoa chủ nhân ...

Thanh y thiếu niên chớp mắt, phóng ra hai luồng hào quanh, chằm chằm nhìn vào mặt Hạ Hầu Cương, chậm rãi hỏi:

− Mai Hoa chủ nhân tốt lắm phải không ?

Hạ Hầu Cương vừa bắt gặp ánh mắt của thanh y thiếu niên thì toàn thân run rẩy, đáp:

− Nàng rất tốt.

Thanh âm của thanh y thiếu niên đột nhiên chuyển biến thập phần nghiêm nghị, hỏi rành rọt từng lời:

− Có phải nàng ta mệt mỏi lắm phải không ?

Hạ Hầu Cương ngơ ngơ ngẩn ngẩn, hai mắt chăm chú nhìn vào mặt thanh y thiếu niên, lẩm bẩm:

− Nàng ta rất mệt mỏi.

Hạ Hầu Trường Phong phát giác ra ái tử đột nhiên ngơ ngơ ngẩn ngẩn như đã biến thành một kẻ khác hẳn thì lo lắng vô cùng, liền giơ tay định cầm lấy cổ tay chàng. Chỉ nghe thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:

− Không được động đến công tử.

Hạ Hầu Trường Phong hỏi:

− Tại sao ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Công tử thoạt đầu bị «Nhiếp Tâm Thuật» của Mai Hoa chủ nhân khống chế. Vừa rồi tại hạ lại thi triển «Di Hồn Đại Pháp» để làm mê loạn thần trí của công tử. Hiện tại trong đầu của công tử có hai loại ý niệm đang xung đột dữ dội với nhau, chưa bên nào thắng. Các hạ tuy là phụ thân của công tử nhưng chỉ e lúc này công tử cũng nhận không ra. Nếu các hạ nắm lấy uyển mạch của công tử thì bản năng tiềm tàng của công tử sẽ khiến công tử phản kích. Thật là nguy cho tính mạng.

Chàng đưa mắt nhìn qua quần hào một lượt, nói:

− Không riêng gì Hạ Hầu công tử. Hết thảy những người bị «Nhiếp Tâm Thuậ» của Mai Hoa chủ nhân đều không nên động tới. Nếu bị kích động thì họ sẽ xuất thủ ngay. Sau đó thì họ sẽ khó bề thoát chết.

Chàng thiếu niên vô danh tính, cũng chẳng biết từ đâu đến nhưng trong tình thế này nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh của quần hào.

Chỉ thấy mục quang của chàng ngưng đọng lại trên mặt Độc nhãn lão nhân, nghiêm giọng nói:

− Các hạ tuy không để lộ thân phận nhưng võ công của các hạ là tối cao minh ở đây. Ngoại trừ Mai Hoa chủ nhân, chỉ có Oải Tiên Vương Dật là có thể so sánh vối các hạ. Nhưng Oải Tiên Vương Dật đang phải vận khí điều tức, công lực chưa hồi phục hoàn toàn. Sau khi tại hạ vào trong lều thì các hạ hãy tạm thời thống lĩnh quần hào. Một khi tại hạ chưa bước ra khỏi lều thì bất cứ ai cũng không được vào trong đó. «Hỏa Diệm Chưởng» của các hạ đã tới cảnh giới «Lô Hỏa Thuần Thanh», nếu kẻ nào cố tình xông vào trong lều thì các hạ cứ giáng cho hắn một chưởng.

Độc nhãn lão nhân tựa hồ như đang định chối từ thì một hắc y nhân mang mạng che mặt, dáng người mảnh mai, đứng bên cạnh lão đã thay lão đáp ứng.

Thanh y thiếu niên hỏi Độc nhãn lão nhân:

− Các hạ đáp ứng rồi chứ ?

Độc nhãn lão nhân thở dài nhè nhẹ, đáp:

− Nếu huynh đài đấu không lại Mai Hoa chủ nhân thì lão phu bất đắc dĩ phải lo thu dọn tàn cuộc.

Thanh y thiếu niên nói:

− Nếu tại hạ cũng bại dưới tay của Mai Hoa chủ nhân thì các vị cũng nên đào thoát thì hơn.

Đoạn chàng bước về phía cửa lều.

Khôi vĩ lão nhân trấn giữ yếu đạo thấy hết thảy những người ở trong lều ra đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của chủ nhân khống chế. Nhưng lại không biết chủ nhân đã lâm vào thế kiệt lực nên không ngăn cản thanh y thiếu niên.

Khi thanh y thiếu niên bước vào, mặt Mai Hoa chủ nhân còn chưa ráo mồ hôi. Mai Hoa chủ nhân ngẩng mặt lên, nhìn thanh y thiếu niên một chút, tựa hồ thầm biết đây là kình địch, bất giác biến sắc, vội đứng dậy. Thanh y thiếu niên lạnh lùng nói:

− Công Tôn cô nương. «Nhiếp Tâm Thuật» của cô nương cũng cao minh đấy !

Mai Hoa chủ nhân chăm chăm nhìn thanh y thiếu niên, nói:

− Ngươi cuối cùng là ai ? Vì sao cứ luôn gây khó dễ với ta ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Cô nương muốn sát nhân còn ta muốn cứu người. Cô nương muốn hành ác còn ta muốn làm thiện. Đạo của hai ta bất đồng, mà lại trái ngược nhau nên thành thế oan gia đối đầu.

Mai Hoa chủ nhân cảm thấy thần quanh từ đôi mắt đối phương ngời ngời tỏa sáng thì bất giác trong lòng xốn xang, vội ngoảnh đi, hỏi:

− Ngươi biết «Di Hồn Đại Pháp» ư ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− «Di Hồn Đại Pháp» với «Nhiếp Tâm Thuật» tuy đồng lộ đạo nhưng một đằng bắt nguồn từ Huyền Môn đạo pháp, một đằng là tuyệt kỹ thượng thừa của môn Du Già. Hôm nay chính là lúc mỗi bên tận lực thi triển để phân cao thấp.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Ngươi không phải là nam tử hán.

Thanh y thiếu niên đáp:

− Điều đó khiến cô nương mất đi nhiều thuận lợi.

Mai Hoa chủ nhân gằn giọng:

− Cuối cùng thì ngươi là ai ?

thanh y thiếu niên đáp:

− Chúng ta đã gặp nhau đêm qua. Sao cô nương chóng quên thế ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đêm qua ngươi là bạch y cô nương phải không ?

Thanh y thiếu niên đáp:

− Đúng thế. Ta là Vương Tích Hương.

Mai Hoa chủ nhân ngầm vận công lực, giơ tay hữu định phóng chưởng, chợt thấy Vương Tích Hương bỗng cắm một mũi kim châm lên vai thì bất giác ngây người, hỏi:

− Ngươi làm gì vậy ?

Vương Tích Hương mắt sáng rực, lạnh lùng nói:

− Buông tay xuống !

Mai Hoa chủ nhân bắt gặp ánh mắt của nàng, trong lòng xốn xang dao động, từ từ buông tay xuống, nói:

− Chúng ta có thể hòa giải với nhau được chăng ?

Câu nói này khiến Mai Hoa chủ nhân hao tốn nhiều khí lực, tựa hồ phải vận dụng khí lực toàn thân.

Vương Tích Hương đáp:

− Được, nhưng cô nương đã kiệt sức, ta phải châm cứu cho cô nương rồi mới có thể đàm phán với nhau được.

Mai Hoa chủ nhân run rẩy toàn thân nói:

− Được.

Vương Tích Hương bước tới, cắm nhanh năm mũi kim châm lên người Mai Hoa chủ nhân, rồi hít một hơi dài, nói khẽ:

− Cả hai chúng ta nên ngồi xuống nghỉ một lát.

Mai Hoa chủ nhân kiên cường lúc này trở nên thập phần ngoan ngoãn, y lời ngồi xuống. Vương Tích Hương lau mồ hôi mặt, rút mũi kim cắm ở vai ra, rồi cũng ngồi xuống.

Chừng sau một tuần trà, Mai Hoa chủ nhân mở mắt ra trước, thấy Vương Tích Hương vẫn còn nhắm mắt điều tức thì nổi sát cơ nhưng một bên tay hữu không chịu tuân theo ý muốn, ba lần cố giơ lên nhưng chẳng được.

Vương Tích Hương từ từ mở mắt, cười hỏi:

− Cô nương định ngầm ám toán ta chứ gì ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Ta bị ngươi châm kim vào huyệt, dù có muốn ám toán cũng chẳng được.

Vương Tích Hương nói:

− Phép châm kim vào huyệt của ta vừa rồi gọi là «Ngũ Tiên Đinh Hồn», chẳng những làm hai cánh tay của cô nương không cử động được mà song cước cũng hết đá nổi.

Mai Hoa chủ nhân rụng rời tay chân:

− Nói như vậy, ngay cả đi lại cũng không được nữa sao ?

Vương Tích Hương đáp:

− Đi lại thì vẫn bình thường, có điều là không được động thủ với người khác.

Mai Hoa chủ nhân từ từ đứng dậy, đi thử hai bước, nói:

− Ngươi nói ra điều kiện của ngươi đi.

Vương Tích Hương nói:

− Rất đơn giản, chỉ cần cô nương hồi phục thần trí cho những người vừa bị cô nương khống chế. Và nội trong ba tháng, cô nương không được gây sự gì hết.

Mai Hoa chủ nhân hỏi:

− Sau ba tháng thì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

− Khi ấy nếu ta còn sống thì nhất định sẽ có phương pháp chế phục cô nương. Dù cô nương cố tình gây chuyện can qua cũng chắc chắn thất bại. Nếu ta chết trước thời hạn ấy thì dù cô nương có đảo thiên nghịch địa thì ta cũng chẳng quản nổi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Sau ba tháng, nếu ta dấy binh đao, ngươi có biết kẻ đầu tiên ta sẽ giết là ai không ?

Vương Tích Hương đáp:

− Chắc là Huyền Hoàng Giáo chủ.

Mai Hoa chủ nhân cau mày:

− Vì sao ngươi không nói là chính ngươi ?

Vương Tích Hương đáp:

− Vì cô nương không giết nổi ta.

Mai Hoa chủ nhân bỗng cười ha hả nói:

− Cô nương kém ta chừng hai tuổi. Ta có thể gọi cô nương là muội muội được chăng ?

Vương Tích Hương đáp:

− Cô nương không thấy quá trơ trẽn hay sao ?

Mai Hoa chủ nhân cười nói:

− Cô nương đừng tưởng mình thông minh lắm. Chỉ cần qua việc cô nương đoán vừa rồi thì ta đã thắng cô nương.

Vương Tích Hương biến sắc, nghiêm mặt hỏi:

− Ta đoán sai ư ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Sai hoàn toàn.

Vương Tích Hương hỏi:

− Cô nương muốn giết ai ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Lãnh Như Băng. Ta muốn cho ngươi nếm mùi thống khổ vì tình.

Vương Tích Hương cười khanh khách nói:

− Điều này quả thật ta không nghĩ đến. Nếu vậy thì cô nương lầm to. Cô nương có giết Lãnh Như Băng hàng trăm lần cũng chẳng liên quan gì đến ta.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu cô nương không đau khổ thì thực là oan uổng cho Lãnh Như Băng.

Vương Tích Hương hỏi:

− Cô nương có phải thích chàng hay không ? Nếu có thì ta sẽ nhường cho.

Mai Hoa chủ nhân tức giận nói:

− Vương cô nương nói xàm gì vậy ?

Vương Tích Hương cười khanh khách nói:

− Thôi đừng nhắc đến chuyện đó. Hãy cho ta biết làm thế nào mới giải trừ được cho những người bị cô nương khống chế thần trí ngoài kia.

Mai Hoa chủ nhân giáp:

− Nếu cô nương tin ta thì hãy rút kim châm ra khỏi thân thể ta. Ta sẽ tức thời lui quân.

Vương Tích Hương đáp:

− Ta tin cô nương chứ. Có điều là ...

Ngừng một chút, nàng tiếp:

− Nếu ta không có lòng thiện lương thì lúc nãy ta đã giết chết cô nương rồi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Nếu giết ta thì cô nương trở thành vô địch trong thiên hạ. Thiết tưởng sẽ chẳng có gì là khoái lạc.

Vương Tích Hương nói:

− Ta không hề có ý đua tranh hơn thua trong võ lâm, cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Lần này đối địch với cô nương, chẳng qua là vì hoàn cảnh đưa đẩy khiến ta thấy hào hứng. Một khi đã can thiệp thì phải có thủy có chung.

Mai Hoa chủ nhân nói:

− Hãy điểm Thụy huyệt của họ để họ ngủ mười hai canh giờ. Sau đó dội nước lạnh vào đầu, giải huyệt cho họ thì sẽ hồi phục hoàn toàn thần trí.

Vương Tích Hương nói:

− Được. Sau khi ta cứu họ thì sẽ rút kim châm khỏi thân thể cô nương.

Đoạn quay người bước đi, được hai bước thì nàng ngoảnh lại, nói:

− Rút kim thì phải theo thứ tự. Nếu làm sai thì đừng trách ta không nói trước.

Mai Hoa chủ nhân bán tín bán nghi, hỏi:

− Phép châm cứu hoàn toàn không phải do Vương cô nương nghĩ ra. Ta chưa nghe ai nói là phải rút kim theo thứ tự.

Vương Tích Hương cười đáp:

− Không tin thì làm thử xem.

Mai Hoa chủ nhân cảm thấy người này đầy vẻ cao thâm huyền bí, từng lời đều đáng tin. Dù chưa tin hoàn toàn nhưng cũng khó biết được thực hư.

Vương Tích Hương tiện tay lấy chiếc áo choàng treo trong lều, cười nói:

− Khoác cái này vào rồi chúng ta cùng đi ra ngoài.

Mai Hoa chủ nhân nhìn chiếc áo choàng một cái, đoạn cao giọng gọi:

− Tử Túc có đó không ?

Có tiếng đáp:

− Cô nương có gì phân phó ?

Một thanh y tiểu tỳ trong góc lều vén màn che, thong thả bước ra. Mai Hoa chủ nhân nói:

− Đi lấy y phục cho ta.

Tử Túc ứng thanh, trở vào trong góc lều, không còn thấy đâu nữa.

Vương Tích Hương hỏi:

− Cô nương đã sớm bố trí mai phục trong lều ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Các tỳ nữ ở căn lều bên cạnh, có địa đạo thông sang. Chỉ khi nào có lệnh của ta thì chúng mới dám bước sang lều này.

Vương Tích Hương nói:

− Thì ra vậy. Cô nương chuẩn bị chu đáo quá. Đã biết chắc thắng mà còn bố trí sẵn mật đạo để tẩu thoát.

Tử Túc đã mang y phục sang. Mai Hoa chủ nhân mặc vội vào người, khoát một mảnh vải màu tím, mang mặt nạ, nói:

− Đi được rồi.

Vương Tích Hương nói:

− Hãy khoan, cô nương tên gì ?

Mai Hoa chủ nhân đáp:

− Cứ gọi là Mai Hoa chủ nhân, không được sao ?

Vương Tích Hương đáp:

− Cô nương không chịu nói thì ta sẽ gọi cô nương là Công Tôn phu nhân.

Mai Hoa chủ nhân cười:

− Công Tôn Ngọc Sương.

Hai người cầm tay nhau, tươi cười bước ra khỏi lều.

Đám thanh y tỳ nữ và Khôi vĩ lão nhân tựa hồ đã từng thấy chủ nhân trang phục và đeo mặt nạ như

thế này nên đều nhất tề cúi mình thi lễ.

Vương Tích Hương dột nhiên minh bạch vì sao Công Tôn Ngọc Sương đòi mang y phục mới chịu ra. Nguyên là ả chỉ xuất hiện trước mặt thuộc hạ dưới vài bộ trang phục nhất định. Nàng bèn lưu tâm ghi nhớ chi tiết cách trang phục này của ả.

Công Tôn Ngọc Sương nói với đám tỳ nữ:

− Các ngươi thu dọn lều vải, chờ lệnh ta hành sự ...

Rồi bước tới bên Khôi vĩ lão nhân nói:

− Chúng ta đã thua cuộc hoàn toàn. Hãy ra lệnh cho phục binh tứ phía lùi xa hai chục dặm.

Khôi vĩ lão nhân sững sờ đáp:

− Lão nô xin tuân lệnh.

Công Tôn Ngọc Sương tiếp:

− Giữ lại Tử Túc và mười hai thư sinh. Còn lại rút đi toàn bộ.

Quay sang Vương Tích Hương, nàng mỉm cười, rồi bảo Khôi vĩ lão nhân:

− Chúng ta có thể nghỉ ngơi ba tháng.

Vương Tích Hương hỏi nhỏ:

− Giữ lại mười hai thư sinh để làm gì ?

Chỉ thấy Khôi vĩ lão nhân hai tay giơ quá đầu, nói:

− Chủ nhân hãy bảo trọng.

Đoạn quay mình bước đi.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Mười hai thư sinh uyên bác nhất sẽ được theo ta học võ công.

Bỗng nàng đổi giọng, hỏi:

− Vương cô nương, liệu có thể khôi phục cho ta một tay để tiện dụng chăng ?

Vương Tích Hương mỉm cười, dịu dàng đáp:

− Nếu cô nương quả không sợ chết, cũng không sợ tàn phế hay toàn bộ võ công sẽ bị phế bỏ thì ta có thể rút kim ra khỏi vai cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương cả kinh, cười hỏi:

− Nghiêm trọng như vậy ư ?

Vương Tích Hương đáp:

− Có phải cô nương chưa tin ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Bán tín bán nghi ...

Nàng chằm chằm nhìn mặt Vương Tích Hương một hồi, nói:

− Có điều ta chưa muốn mạo hiểm.

Vương Tích Hương nói:

− Dường như cô nương rất tin ta.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Ta tạm thời bại dưới tay cô nương thì bất đắc dĩ phải thế này.

Vương Tích Hương nói:

− Ồ. Đại trượng phu há chịu khuất thân. Tiếc rằng cô nương là nhi nữ. Mong sao ta có thể làm cho cô nương trở nên nhu mì, không làm những chuyện nghịch thiên phản địa.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Cô nương xem trên cõi thế gian này, ai có thể trở thành tình lang của ta ?

Hai người tuy là kình địch với nhau nhưng lúc này nói năng với nhau rất dịu dàng, tựa hồ đang giãi bày tâm sự.

Họ đã tới chỗ quần hào đứng đợi.

Long Thiên Lộc nói nhỏ với Hạ Hầu Trường Phong:

− Tài năng của thanh y thiếu niên quả nhiên vượt xa chúng ta. Chàng có thể làm cho Mai Hoa chủ nhân phải khuất phục. Ôi, xem ra chúng ta hết thời rồi.

Chỉ nghe Vương Tích Hương cao giọng nói:

− Công Tông cô nương đã nể mặt tại hạ nên cho lui phục binh tứ phía ...

Hạ Hầu Trường Phong lo lắng hỏi:

− Thế còn những người bị khống chế thần trí ?

Vương Tích Hương nói tiếp:

− Dĩ nhiên là cần phải giải cứu. Bất quá chỉ là không thể dùng dược vật nên phải phiền chư vị hỗ trợ một chút ...

Hạ Hầu Trường Phong hỏi:

− Chúng tôi có thể làm được gì đây ?

Vương Tích Hương nói:

− Chỉ cần điểm Thụy Huyệt cho họ ngủ mười hai canh giờ, sau đó dùng nước lạnh dội vào đầu họ rồi giải huyệt thì sẽ phục hồi hoàn toàn thần trí.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Hãy khoan.

Vương Tích Hương hỏi:

− Cô nương đánh lừa ta ư ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Thần trí của họ đang bị khống chế nhưng không hề mê loạn, võ công chưa mất. Nếu các vị xuất thủ điểm huyệt thì sẽ khiến họ phản kháng.

Nhìn qua quần hào một lượt, nàng tiếp:

− Nơi đây sẽ trở thành đấu trường loạn đả thảm khốc.

Vương Tích Hương nói:

− Ồ, ta chút nữa đã bị cô nương đánh lừa. Lúc này tại sao cô nương mới chịu nói rõ ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Nếu ác chiến xảy ra, song phương đều bỏ mạng thì những hung thủ từng sát hại phụ mẫu của ta đều chết hết thì ta đâu còn cơ hội tự tay báo thù.

Vương Tích Hương cười:

− Trừ điểm đó ra, còn một lý do nữa. Đó là cô nương sợ rằng trong lúc loạn đả, chính cô nương cũng sẽ bị vong mạng.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi nói:

− Vương cô nương lại đoán trúng tâm sự của ta. Nếu cô nương không đưa ta cùng ra đây thì lúc này đã diễn ra cảnh chém giết thảm khốc nơi đây.

Vương Tích Hương hỏi:

− Hiện tại phải làm thế nào ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Ta sẽ làm cho thần trí của họ hôn mê. Các vị hãy xuất thủ điểm huyệt. Có điều là phải cực kỳ thần tốc.

Đoạn giơ tay vỗ vào nhau năm tiếng.

Quả nhiên tất cả những người bị khống chế thần trí đều nhất loạt ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào mặt Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Tích Hương nói nhỏ:

− Các vị xuất thủ mau.

Hạ Hầu Trường Phong, Giới Tham đại sư, Độc nhãn lão nhân lập tức xuất thủ điểm huyệt tới tấp.

Ba vị này đều thuộc hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, động tác nhanh như chớp.

Trong phút chốc, những người bị điểm huyệt đều đã nằm xuống ngủ.

Công Tôn Ngọc Sương hít một hơi dài, ngoảnh đầu hỏi Vương Tích Hương:

− Ngươi đã bằng lòng chưa ?

Vương Tích Hương nói:

− Còn phải đợi mười hai canh giờ. Sau khi họ tỉnh dậy thì cô nương mới đi được.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng hỏi:

− Ta đã tín nhiệm cô nương đủ mọi chuyện. Sao cô nương còn chưa tin ta ?

Vương Tích Hương đáp:

− Sinh mạng của mấy trăm người há có thể nói một câu khinh suất ?

Công Tôn Ngọc Sương định nói gì lại thôi.

Vương Tích Hương cầm tay Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

− Hiện tại chúng ta cùng vào lều đàm đạo với nhau cho vui vẻ.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Đáng tiếc cô nương không phải là nam nhân.

Vương Tích Hương đáp:

− Ồ, giả sử ta là nam nhân thì cũng sẽ không kết hôn với một nữ nhân như cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Vì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

− Cô nương phong lưu phóng túng như vậy, chỉ e khó bề thủ tiết.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Cô nương thấy ta tùy tiện, phóng túng lắm sao ?

Vương Tích Hương đáp:

− Chẳng lẽ cô nương lại là một nữ nhi đứng đắn ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ta có nói cũng chẳng ích gì, im lặng thì hơn.

Vương Tích Hương mỉm cười:

− Ta có thể làm mối cho cô nương một nam nhân.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng hỏi:

− Vương cô nương giễu cợt ta để làm gì ?

Vương Tích Hương đáp:

− Ta thật sự thành tâm, nếu cô nương không tin thì thôi.

Hai người đã vào đến trong lều. Vương Tích Hương buông tay Công Tôn Ngọc Sương, mỉm cười nói:

− Mười hai canh giờ sau, cô nương có thể rời khỏi nơi đây. Lúc này tốt nhất là hãy an phận nghỉ ngơi, đừng mưu tính giở trò gì khác.

Công Tôn Ngọc Sương tuy có võ công thượng thừa nhưng năm đại huyệt đều đã bị cắm kim châm, muốn thi triển võ công cũng chẳng được.

Vương Tích Hương nói:

− Bên ngoài lều ta đã bố trí chặt chẽ, cô nương cứ an tâm mà nghỉ ngơi.

Đoạn nàng bước ra khỏi lều.

Công Tôn Ngọc Sương cảm thấy vô cùng sầu muộn, nghĩ:

“Ta bố trí chiếc lều này để giam hãm anh hùng thiên hạ, không ngờ nó lại biến thành nơi giam giữ chính ta.” Đang nghĩ, bỗng thấy một người toàn thân y phục màu đen, mặt che mạng bước vào, lạnh lùng nói:

− Đợi chờ mười hai canh giờ thì quá dài, e rằng cô nương không đủ nhẫn nại.

Thanh âm trong trẻo, rõ ràng là giọng của nữ nhân.

Công Tôn Ngọc Sương chột dạ hỏi:

− Cô nương muốn làm gì ta ?

Người kia đáp:

− Ta muốn giúp cô nương ngủ ngon lành trong khi chờ đợi.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Cô nương có phải là người của Huyền Hoàng Giáo không ?

Người kia đáp:

− Đúng thế.

Đoạn giơ tay điểm vào Thụy huyệt của Công Tôn Ngọc Sương.

– -- oo -- Sau một giấc ngủ dài, khi tỉnh lại, cảnh vật đã khác hẳn. Công Tôn Ngọc Sương chỉ cảm thấy xung quanh có rất nhiều người. Người ngồi hàng đầu bên tả chính là Thần Phán Trần Hải. Tiếp đến là Giới Tham đại sư, Hạ Hầu Trường Phong, Hoàng Sơn Thế Gia Vương Phi Dương và hơn mười người nữa. Hàng bên hữu gồm Huyền Hoàng Giáo chủ, tiếp đến là Độc nhãn lão nhân và hơn mười người khác.

Công Tôn Ngọc Sương cử động hai vai, thấy đã dễ dàng linh hoạt. Năm mũi kim châm đã được rút ra khỏi thân mình. Ngầm vận khí thì thấy chân khí lưu thông thì hăng hái hẳn lên. Chỉ nghe Trần Hải nói:

− «Nhiếp Tâm Thuật» của Công Tôn cô nương quả rất cao minh.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Các vị kéo đầy người đến đây, có phải định dựa vào thế đông để vây khốn bổn cô nương ở chốn này không ?

Trần Hải đáp:

− Chúng ta đây đều là những người được cô nương thỉnh tới dự hội. Nay muốn đàm phán với cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương thong thả nhìn khắp lượt quần hào, nói:

− Vị cô nương họ Vương đâu rồi ?

Trần Hải đáp:

− Vị huynh đài ấy có cấp sự nên đã đi nơi khác.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Nếu nàng đã đi thì các vị còn đàm phán cái gì với bổn cô nương ? Bổn cô nương chỉ bại dưới tay

Vương cô nương thôi, còn các vị đều là bại tướng của bổn cô nương. Cổ nhân có câu «bại tướng bất ngôn dũng» (bại tướng không nói mạnh), các vị định đặt điều kiện với bổn cô nương há chẳng nực cười lắm sao ?

Quần hào nghe vậy đều có vẻ hổ thẹn. Không khí trầm mặc một hồi, rồi Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Phía bổn tòa đều phụng mệnh Vương tiên sinh đến đây đàm phán với Công Tôn cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

− Các vị nói đi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Phía bổn tòa chỉ muốn cô nương từ bỏ ý định tranh đoạt với giang hồ, hãm hại anh hùng võ lâm.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Các vị không cho bổn cô nương được báo cừu à ?

Trần Hải đáp:

− Phu phụ Công Tôn Phụng tuy bị anh hùng thiên hạ vây công mà chết, nhưng cô nương không thể dựa vào đó mà trút giận lên đầu võ lâm thiên hạ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Có phải các vị chuẩn vị tự tuyệt trước linh tiền của phụ mẫu ta ?

Trần Hải nói:

− Cũng không phải vậy. Nhưng lão phu có thể đem hết khả năng, thỉnh những người tham gia sự việc ngày đó, ước định một nơi với cô nương để quyết một trận tử chiến. Nếu cô nương có thể giết chết họ, lấy hàng chục mạng người đền mạng cho lệnh tôn, lệnh đường thì đã là sòng phẳng lắm rồi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Nếu những người tham gia đã chết thì hậu duệ của họ có đến thay hay không ?

Trần Hải hỏi:

− Có phải cô nương muốn tận diệt hết tất cả mọi người tham gia đại hội hôm qua ?

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

− Dĩ nhiên. Sự việc hôm qua chưa đủ chứng minh điều đó sao ?

Trần Hải nói:

− Chết rồi thì thôi. Người ta đã chết thì còn báo cừu gì nữa. Huống hồ thủ phạm sát hại lệnh tôn lệnh đường ngày ấy là lão phu đây. Những người khác chẳng qua là bị lão phu rủ theo mà thôi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Các hạ muốn đền tội một mình ư ? Cứ như bổn cô nương biết thì sát hại phụ mẫu của bổn cô nương có ba nhân vật chủ chốt. Ngoài các hạ ra còn hai vị nữa là Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương và Dã Hạc Thượng Nhân.

Vương Phi Dương đột nhiên cung tay nói:

− Tại hạ Vương Phi Dương, truyền nhân đời thứ ba của Hoàng Sơn Thế Gia.

Vương Đông Dương là phụ thân của tại hạ. Phụ trái tử hoàn, tại hạ sẽ thay cho tiên phụ.

Trần Hải thở dài nhè nhẹ nói:

− Những kẻ nửa năm về trước vây công lão phu có phải là thuộc hạ của cô nương ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Họ đâm các hạ mười bảy kiếm mà vẫn không giết chết được các hạ.

Trần Hải nói:

− Mạng của lão phu sớm muộn gì cũng sẽ ở trong tay cô nương. Cô nương khỏi cần vội vã ...

Ngừng một chút, lão lại hỏi:

− Không biết cô nương có đồng ý với đề xuất vừa rồi của lão phu không ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Nếu bổn cô nương không đáp ứng ?

Trần Hải nói:

− Nếu cô nương khăng khăng mai này hãm hại giang hồ thì chi bằng ngay lúc này đôi bên sinh tử

với nhau một trận.

Công Tôn Ngọc Sương cười phá lên, nói:

− Các vị có nắm chắc phần thắng hay chưa ?

Trần Hải nói:

− Động thủ tiếp chiêu không giống như liều chết giao đấu. Việc thứ nhất chỉ là tranh hơn thua, xem võ công ai cao hơn. Việc thứ hai còn do dũng khí, võ công kém hơn có thể thắng người có võ công cao hơn.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Nói như vậy thì người ta chẳng cần cầu tiến, chẳng phải khổ luyện võ công nữa sao ?

Trần Hải nói:

− Những người hiện ở đây đều vào hàng đệ nhất cao thủ võ lâm. Nếu phía lão phu không theo quy củ đơn đả độc đấu thì thỉnh cô nương suy tính cho kỹ, liệu có thể một mình địch nổi sự vây công của phía lão phu hay chăng ?

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi đứng dậy nói:

− Võ công cao thấp quyết chẳng phải do mưu tính theo kiểu đó, vì tính sai một ly sẽ đi một dặm. Nếu các vị không tin thì cứ chọn ra ba vị võ công cao cường nhất thử đấu với một mình Công Tôn Ngọc Sương này sẽ biết.

Trần Hải nói:

− Có phải cô nương đã suy tính kỹ là đủ thắng được phía lão phu ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Bổn cô nương chỉ là nói cho các vị biết rằng võ công không phải như phép cộng trong bàn tính.

Ngừng một chút, nàng đưa mắt nhìn một lượt rồi nói:

− Nào, ai muốn thử thì mau xuất thủ. Nhưng nếu tự biết không địch nổi thì chớ dại dột mà hối không kịp đấy.

Mọi người nghe vậy đều thất sắc, nghĩ đến võ công thượng thừa của ả thì tất cả đều ngồi im.

Thần Phán Trần Hải vụt đứng dậy nói:

− Lão phu đến lĩnh giáo trước.

Đoạn lão tiến về phía Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương cao giọng hỏi:

− Còn vị nào nữa không ?

Chỉ thấy mười mấy người nữa lục tục đứng dậy.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Không nên nhiều như vậy.

Vương Phi Dương bước tới nói:

− Tại hạ là cừu nhân bất cộng đái thiên với cô nương, ắt nên đấu trước.

Một giọng khác tiếp:

− Tại hạ từng học qua võ công của lão tiền bối Trần Hải, tình như sư đồ, cũng nên đấu trước.

Công Tôn Ngọc Sương ngoảnh lại nhìn thì thấy người vừa lên tiếng là Hạ Hầu Cương. Trần Hải đang định bảo Hạ Hầu Cương trở về chỗ ngồi thì Công Tôn Ngọc Sương đã nói trước:

− Được ! Vậy thỉnh ba vị mau xuất thủ.

Vương Phi Dương đưa mắt nhìn Hạ Hầu Cương, nói:

− Nàng ta tựa hồ có chỗ dựa nên không sợ. Chúng ta xuất thủ phải cẩn thận một chút.

Hạ Hầu Cương nói:

− Nếu nàng ta chỉ dựa vào công phu quyền cước mà thắng chúng ta thì tiểu đệ có bại cũng tâm phục khẩu phục.

Chỉ nghe Trần Hải quát:

− Cô nương cẩn thận này !

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Cứ việc xuất thủ.

Trần Hải nói:

− Được !

Một chưởng phóng ra, xé gió ào ào.

Công Tôn Ngọc Sương xoay người né tránh, cười nói:

− Chưởng này bị lệch một chút. Nếu di sang bên hữu một thước thì mới đúng chỗ hiểm.

Trần Hải lạnh lùng nói:

− Không cần cô nương bận tâm.

Song chưởng liên hoàn lại phóng ra. Uy danh Thần Phán Trần Hải lừng lẫy giang hố mấy chục năm thì võ công há lại tầm thường ? Song chưởng liên hoàn phóng ra, trong giây lát chưởng phong vù vù như gió lốc tràn tới.

Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương vận công tạo thế đứng ở hai hướng, chưa tùy tiện xuất thủ. Làm như vậy khiến Công Tôn Ngọc Sương phải phân tâm đề phòng thêm hai phía khác, trong khi phải trực diện đối phó với Trần Hải.

Chưởng thế công kích của Trần Hải càng lúc càng lợi hại nhưng thân pháp né tránh của Công Tôn Ngọc Sương ảo diệu vô cùng. Chỉ thấy thân hình tuyệt mỹ của nàng nhanh hơn tia chớp nhưng chỉ quanh quẩn trong phạm vi ba thước.

Chưởng thế tứ bề ào ào như cuồng phong bạo vũ vẫn không đánh trúng được nàng.

Tất cả các đạo mục quang đều đổ dồn tới chỗ Trần Hải và Công Tôn Ngọc Sương, bởi vì sự thắng bại của trận đấu này có quan hệ trọng đại tới họ. Trần Hải đã công kích liền năm sáu chục quyền chưởng, chẳng những chưa đánh trúng Công Tôn Ngọc Sương được mà còn chưa bức được nàng thoái lui một bước, thì bất giác trong lòng có chút nôn nóng.

Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương vẫn chờ cơ hội để xuất thủ thì sẽ đả thương đối phương. Nhưng sau mấy chục chiêu vẫn chưa phát hiện được chỗ sơ hở của nàng.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Cẩn thận, bổn cô nương phản kích đó !

Đoạn nàng phóng ra một chưởng.

Trần Hải đang nôn nóng, thấy đối phương phóng chưởng, liền hét một tiếng, vung chưởng nghênh

tiếp.

Trần Hải đánh đã lâu mà vẫn chưa thủ thắng nên kỳ vọng vào nội công thâm hậu của mình, dùng cương đối cương, nghênh tiếp chưởng này để thủ thắng.

Lão dồn nội lực toàn thân vào bàn tay, thầm tính rằng nếu không đả thương được đối phương thì ít ra cũng là lưỡng bại câu thương, để cho Vương Phi Dương và Hạ Hầu Cương hoàn tất phần còn lại.

Nào ngờ chưởng lực vừa đánh tới chưởng lực của đối phương thì như đánh vào thân thủy xà, chỉ cảm thấy chưởng thế của đối phương trơn trượt, thành thử lực đạo cực mạnh bị trượt sang một bên.

Chưởng lực trượt qua ngực đối phương mà lại thốc sang phía Vương Phi Dương.

Trần Hải thấy luồng lực đạo của mình phát ra đã không thể điều khiển được nữa, bất giác cả kinh vội nói:

− Hiền điệt cẩn thận !

Đoạn lão vội vã thu hồi lực đạo.

Lời còn chưa ra khỏi miệng thì Vương Phi Dương đã cảm thấy một luồng ám kình thốc tới, vội vung chưởng gạt ra, khiến chàng bị chấn lui hai bước.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

− Chưởng lực của Trần đại hiệp quả nhiên hùng hậu.

Tay hữu nàng xoay nhanh, năm ngón tay xòe ra chụp tới uyển mạch của Trần Hải.

Trần Hải vội trầm cổ tay hữu để né tránh, tay tả vung ra một kỳ chiêu nhắm tới phía sau vai của đối phương.

Công Tôn Ngọc Sương nghiêng người không né tránh chưởng thế mà lại giơ lưng ra nghênh tiếp.

Chưởng thế của Trần Hải kích trúng vào phía sau vai đối phương nhưng luồng lực đạo cuối cùng lại bị trượt đi, thốc sang phía Hạ Hầu Cương.

Hạ Hầu Cương vung tay gạt luồng chưởng phong tràn tới, chỉ thấy nó thập phần cương mãnh. Chàng bị chấn động toàn thân, lảo đảo thoái lui hai bước.

Trần Hải sững sờ, lui hai bước, hỏi:

− Võ công của cô nương là loại gì vậy ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

− Nếu mấy chục người các vị cùng công kích bổn cô nương thì mấy chục luồng lực đạo giao thoa với nhau. Nhất định sẽ tạo nên một cục diện rối loạn.

Trần Hải nói:

− Võ công của cô nương quả là tuyệt kỹ chưa từng nghe, từng thấy, có thể tiếp nhận kình lực của đối phương vào thân mình rồi làm cho nó trượt đi công kích người khác.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Nếu trong lòng chưa phục thì các hạ cứ thử lại xem.

Trần Hải nhún vai:

− Cô nương dù thân hoài tuyệt kỹ, không sợ chưởng lực nhưng vị tất đã thắng. Nếu phía lão phu sử dụng binh khí, lão phu không tin rằng cô nương có thể làm cho lực đạo của mũi kiếm, ngọn đao trơn tuột đi.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa run sợ.

Các hạ đã không tin thì sao không sử dụng binh khí thử xam ?

Trần Hải đưa mắt nhìn mọi người, nói:

− Vị nào có binh khí, xin cho lão phu mượn tạm một chút.

Hạ Hầu Trường Phong liền đứng dậy, rút đoản kiếm ra khỏi vỏ, đưa qua nói:

− Thỉnh đại ca dùng kiếm của tiểu đệ.

Trần Hải tiếp nhận, tiện tay vung một cái, tức thời hàn quang nhoáng lên.

Quần hào ngồi kia đều là những cao thủ giang hồ lâu năm nên nhìn kiếm khí thì biết ngay đó là bảo kiếm.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Loại kiếm này chém sắt như bùn.

Trần Hải nói:

− Không sai. Liệu cô nương có thể tiếp nổi một kiếm không ?

Công Tôn Ngọc Sương điềm nhiên cười đáp:

− Còn phải xem các hạ có thể đâm trúng bổn cô nương hay không đã.

Trần Hải nói:

− Lão phu mấy chục năn rồi không dùng binh khí. Hôm nay gặp cường dịch như cô nương nên đành phá lệ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Các hạ quá lời, thỉnh xuất thủ !

Trần Hải nói:

− Cô nương cẩn thận.

Đoản kiếm loang loáng hai luồng kiếm hoa nhắm tới hai huyệt đạo của Công Tôn Ngọc Sương.

Thân hình Công Tôn Ngọc Sương di động né tránh, chứ vẫn chưa phản kích.

Trần Hải thành danh đại hiệp trong võ lâm, có uy vọng mấy chục năm, nay trước mặt mọi người dùng kiếm đối phó với một thiếu nữ thuộc hàng võ lâm hậu bối thì trong lòng rất lấy làm hổ thẹn, bèn thu kiếm về nói:

− Cô nương khỏi cần khách khí, cứ việc xuất thủ phản kích.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Nếu bổn cô nương xuất thủ, nội trong mười hiệp sẽ đoạt kiếm trong tay các hạ.

Trần Hải trầm ngâm đôi chút, đáp:

− Có thể cô nương làm được như vậy. Thỉnh xuất thủ.

Nói xong, giơ đoản kiếm ra thăm dò rồi đâm tới.

Tay hữu của Công Tôn Ngọc Sương vung lên chộp lấy cổ tay cầm kiếm của Trần Hải.

Trần Hải hạ thấp cổ tay, đoản kiếm đâm xéo lên trên.

Tay hữu của Công Tôn Ngọc Sương giơ lên dẫn dụ kiếm thế, tay tả như ảnh theo hình, nương theo

thế của tay hữu mà chộp tới cổ tay hữu của Trần Hải.

Song phương đều mong chiếm tiên cơ để thủ thắng. Chỉ thấy ba bàn tay và một đạo hàn quang biến hóa kỳ ảo, người ngoài khó bề phân biệt chưởng chỉ của ai. Bỗng nghe một tiếng quát trong trẻo:

− Buông tay !

Chưởng ảnh, chỉ ảnh đột nhiên không thấy nữa. Nhìn kỹ thì chỉ thấy mấy ngón tay bên tả của Công Tôn Ngọc Sương đã đè lên cổ tay hữu của Trần Hải nhưng kiếm trong tay Trần Hải vẫn không hề rời ra.

Đột nhiên tay tả của Trần Hải phóng ra một chưởng.

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay hữu lên tiếp chưởng, miệng nói:

− Trần đại hiệp dựa vào nội lực thâm hậu, bổn cô nương thử lĩnh giáo.

Trần Hải ngầm vận nội lực tu dưỡng mấy chục năm dồn vào chưởng này.

Lão chỉ có thể thắng Công Tôn Ngọc Sương bằng nội lực thâm hậu mà thôi.

Nào ngờ sự tình khác hẳn dự liệu. Hai bàn tay đôi bên ập vào nhau, xem nội công bên nào thâm hậu hơn. Mọi người chỉ hy vọng Trần Hải thủ thắng. Nhưng sau khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, Trần Hải đã vả mồ hôi mà Công Tôn Ngọc Sương vẫn khí định thần nhàn như thường.

Huyền Hoàng Giáo chủ là người đầu tiên nhận ra có chuyện bất ổn, vội đứng dậy nói lớn:

− Trần đại hiệp mau dừng tay !

Trần Hải cảm thấy dị thường, nội lực của mình ào ào đẩy ra như sóng mà không thấy đối phương có phản lực đề kháng hoặc có phản ứng gì hết, rút tay về cũng bất tiện nên đành chuẩn bị tận lực đẩy thật mạnh lần cuối cùng. Bỗng nghe tiếng gọi lớn của Huyền Hoàng Giáo chủ, mới kịp thời dừng lại, hỏi:

− Công phu mà cô nương luyện được gọi là gì vậy ?

Công Tôn Ngọc Sương thản nhiên đáp:

− «Hóa Lực Thần Công».

Trần Hải cả kinh:

− «Hóa Lực Thần Công» ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Đúng vậy, Trần đại hiệp dù có nội lực thâm hậu hơn nữa, cũng khó chi trì nổi nữa canh giờ.

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài nhè nhẹ, nói:

− Võ công độc ác trên thế gian này dường như cô nương đều biết cả.

Chương 36: Xã Thân Thiệp Hiểm

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Giáo chủ quá khen !

Đoạn đưa mắt lạnh lùng nhìn mọi người một lượt, nói:

− Bổn cô nương đã đáp ứng Vương Tích Hương, nội trong ba tháng không sát hại các vị ...

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Vương Tích Hương ư ? Có phải là thanh y thiếu niên, đầu đội chiếc mũ nhỏ hay không ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Sao ? Các vị cũng không quen biết người ấy ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Vương Tích Hương, một cái tên không phải của nam nhân.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Dù người ấy là nam hay nữ, bổn cô nương cũng đã đáp ứng là nội trong ba tháng sẽ không sát hại các vị, nếu lúc này các vị ngăn trở thì đừng trách bổn cô nương thất hứa.

Đoạn sải bước ra bên ngoài. Mọi người đều đã thấy tình hình Công Tôn Ngọc Sương giao đấu với Trần Hải mà rùng mình, không ai ngăn cản nàng cả.

Ra đến cửa, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên ngoảnh đầu lại nói:

− Các vị đều còn sống yên lành ba tháng, sau ba tháng có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào.

Đoạn quay mình lao vút đi mất hút.

Long Thiên Lộc nhìn theo rồi chậm rãi nói:

− Thả hổ về rừng, từ nay trở đi chỉ e giang hồ vĩnh viễn không có một ngày yên lành.

Huyền Hoàng Giáo chủ thở dài nhè nhẹ, nói:

− Chúng ta còn có thời gian ba tháng chuẩn bị. Ôi, nếu trong ba tháng sắp tới, chúng ta có thể kếp tập đồng đạo võ lâm thành một khối, toàn lực đối phó với Mai Hoa chủ nhân, thì dù nàng ta võ công cao cường đến mấy, dù có biết hết các loại công phu hiểm ác trong thiên hạ, chúng ta cũng đủ sức đối phó với nàng ta.

Chỉ sợ nội bộ chúng ta phân tranh liên miên, tạo cơ hội cho nàng ta mà thôi.

Bỗng thấy Trần Hải loạng choạng vài bước rồi ngồi bệch xuống, mặt mày tái nhợt. Long Thiên Lộc rảo bước lại gần, lấy ra một lọ ngọc, mở nút, đổ ra tay hai viên đơn hoàn đưa cho Trần Hải, nói:

− Trần huynh, hãy dùng thử thứ linh đơn do đệ luyện chế xem thế nào ?

Trần Hải từ từ mở mắt, thở dài nói:

− Lão hủ này vô dụng rồi !

Đoạn tiếp lấy linh đơn nuốt xuống.

Thần phán Trần Hải cả đời hành hiệp trượng nghĩa, cứu khốn phò nguy, tận lực giải quyết những sự bất bình của nhân gian, tung hoành đại giang Nam Bắc, chưa từng trải qua thất bại, thịnh danh chẳng kém Hoàng Sơn Thế Gia. Lời cảm khái vừa thốt ra nghe thật thảm thương.

Vương Phi Dương nói:

− Vãn bối từng nghe gia mẫu kể qua về «Hóa Lực Thần Công» là một loại võ công hiểm ác dị thường, hoàn toàn không phải vì lão tiền bối thua kém Mai Hoa chủ nhân.

Trần Hải nhếch mép cười, nhắm mắt vận khí điều tức, tựa hồ lời Vương Phi Dương vừa nói đã an ủi lão rất nhiều.

Giới Tham đại sư đứng dậy nói:

− Lão nạp phải về Thiếu Lâm bổn viện bẩm báo hết thảy mọi điều mắt thấy tai nghe với Phương trượng Chưởng môn để còn sớm chuẩn bị đối phó.

Việc mấy vị đệ tử Thiếu Lâm trước mắt quần hào hôm qua đã nghe theo hiệu lệnh của địch nhân, quả là thảm sự, làm mất hết thể diện của Thiếu Lâm tự, giảm hẳn uy danh một đại môn phái chính giáo.

Huyền Hoàng Giáo chủ bước lại cung thân nói:

− Thiếu Lâm phái xưa nay vẫn được võ lâm tôn xưng là Thái Sơn, Bắc Đẩu, nhất cử nhất động của quý tự đều có ảnh hưởng trọng đại tới võ lâm, nếu Phương trượng của quý tự có thể đứng ra chủ trì đại sự thì khả dĩ khiến anh hùng qui tâm.

Giới Tham đại sư đáp:

− Đệ tử của tệ tự ngay trước mặt lão nạp, hôm qua đã bị Mai Hoa chủ nhân khống chế thần trí, ngả theo địch, chỉ riêng việc đó thôi, Phương trượng của tệ tự không thể không xem xét, nhưng Phương trượng Chưởng môn có chịu đứng ra chủ trì đại sự hay không thì lão nạp khó dám nói trước. Bất quá lão nạp sẽ chuyển lời của Giáo chủ tới Phương trượng bổn tự.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Những mong đại sư nói thêm cho.

Giới Tham đại sư đáp:

− Truyền ngôn trong giang hồ bảo rằng Huyền Hoàng Giáo là một tổ chức thần bí ngụy kỳ chuyên khủng bố, hành ác. Hôm nay mới gặp, đã thấy Giáo chủ là người tài hoa xuất chúng, một nữ hào kiệt không tiếc sức lực bảo vệ đạo. Ôi, xem ra truyền ngôn trong giang hồ rất khó tin.

Lời Giới Tham đại sư cũng chính là nhận định của mọi người hiện diện tại đây, ai nấy cùng ngoảnh nhìn Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ thấy chưa tiện giải thích, đành thản nhiên đáp:

− Bổn giáo vì hành động bí hiểm mới làm cho giang hồ đồn đại, cũng khó trách được họ.

Giới Tham đại sư gật đầu cười:

− Giáo chủ là vị nữ kiệt cân quốc, nếu có thể công khai tuyên bố hành động của Huyền Hoàng Giáo, thì có thể trở thành một đại môn phái trong võ lâm.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười:

− Việc đó còn phải theo giáo qui, dù bổn tòa có tâm, chỉ e cũng khó thay đổi như ý trong một thời gian ngắn.

Giới Tham đại sư nói:

− Lão nạp chẳng qua tiện miệng nói vậy, Giáo chủ đừng để tâm ...

Đoạn cung tay thi lễ, nói:

− Lão nạp xin cáo biệt.

Rồi bước ra.

Trải qua một vụ đại kiếp, quần hào dự hội tự nhiên cảm thấy gắn bó với nhau. Mọi người cùng đứng dậy tiễn chân đại sư.

Long Thiên Lộc nói:

− Lão phu xưa nay không hề lai vãng với các nhân vật giang hồ, nhưng từ đây lão hủ sẽ bỏ cái tính cô độc cô quả hồ đồ, quét nhà mở cửa Tỵ Trần Sơn Trang tiếp đón đồng đạo võ lâm.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Long trang chủ tinh thông y đạo, nếu chịu mở rộng cửa như vậy, tất là một phúc lớn cho võ lâm.

Long Thiên Lộc cười ha hả:

− Khi qua kiếp nạn này, lão hủ đích thực thay đổi hẳn tâm tình, còn sống năm nào, lão hủ quyết đem tận sức cứu giúp võ lâm đồng đạo.

Thở dài nhè nhẹ, nói tiếp:

− Lão hủ cũng xin cáo biệt. Tỵ Trần Sơn Trang cũng còn một số người khả dụng, lão hủ muốn về chuẩn bị mới được.

Đoạn chống quải trượng đi ra khỏi thất.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn mọi người nói:

− Mai Hoa chủ nhân đi rồi, chư vị cũng nên ra về chuẩn bị đối phó.

Những người dự hội nếu không hùng cứ một phương thì cũng có danh vọng trong giang hồ, trải qua lần tụ hội này trong tâm đều có biến hóa kỳ dị, bỗng trở nên thân thiết với nhau. Lời của Công Tôn Ngọc Sương nói trước lúc bỏ đi đã để lại hư âm nặng nề trong lòng họ, mọi người cùng có cảm giác lời lẽ đó không phải là sự dư trương thanh thế, ba tháng sau bất cứ ở đâu, lúc nào mình cũng có thể mất mạng. Công Tôn Ngọc Sương đã thành thạo các loại võ công tuyệt thế, một khi nàng ta xuất thủ với từng người riêng lẻ thì họ cầm chắc cái chết. Mọi người đều minh bạch rằng không ai có thể một mình kháng cự với nàng ta.

Huyền Hoàng Giáo chủ thấy quần hào vẫn ngồi im lặng, vẻ mặt trầm trọng, thì nói tiếp:

− Mai Hoa chủ nhân tuy vô cùng hiểm ác, nhưng nàng ta rất thủ tín, đã nói trong ba tháng không

sinh sự hãm hại võ lâm, ta có thể tin. Võ lâm có câu:

«Là phúc thì không phải là họa, là họa thì khó tránh khỏi».Trong ba tháng tới, chư vị sử dụng thời gian như thế nào đây, đó là việc trọng yếu ... Nếu kinh sợ võ công của Mai Hoa chủ nhân, tự mất đi dũng khí kháng cự nàng ta thì tức là thúc thủ chờ nàng ta đến hãm hại.

Một thanh âm trầm trầm nói tiếp:

− Giáo chủ nói chí phải, nếu nhất định phải chết thì chúng ta cũng nên chết với khí khái trượng phu.

Quần hào đưa mắt nhìn, thấy người vừa nói là Thần Quyền Tiêu Phong Nghĩa, một lão anh hùng vô địch ở vùng Sơn Tây – Thái Nguyên. Người này đã rửa tay gác kiếm từ hơn mười năm trước, không quan tâm gì tới chuyện thị phi võ lâm, không ngờ lần này cũng bị Mai Hoa chủ nhân triệu tới.

Lời này kích thích hùng tâm của quần hào, mọi người cùng đứng dậy nói:

− Tiêu lão anh hùng nói chí phải, đã chết cũng nên chết cho có khí phách hiên ngang.

Huyền Hoàng Giáo chủ giơ cao tay, mọi người lập tức yên lặng. Trải qua kiếp nạn vừa rồi, Huyền Hoàng Giáo chủ đã gần như trở thành một vị lãnh tụ của quần hào. Nàng nói:

− Chư vị cũng không nên quá đề cao Mai Hoa chủ nhân. Nàng ta cũng là người thôi, thế gian còn có nhân vật mạnh hơn Mai Hoa chủ nhân, như vị thanh y thiếu niên chẳng hạn, Vương công tử đó chính là địch thủ của Mai Hoa chủ nhân.

Trong trận đấu chí mạng vừa qua, Mai Hoa chủ nhân luôn luôn lạc bại dưới tay chàng. Chàng đã can thiệp, sẽ quyết không bỏ qua, chàng ấn định thời hạn ba tháng, ắt có dụng ý.

Mọi người cùng lên tiếng:

− Giáo chủ nói không sai.

Huyền Hoàng giáo lại tiếp:

− Do đó chư vị cứ yên tâm ra về, tận lực chuẩn bị mọi mặt, thông báo tin tức cho nhau, sẵn sàng tương trợ, tất cả chúng ta cùng hợp lực thì thanh thế sẽ rất lớn.

Quần hào nhất loạt cung tay nói:

− Giáo chủ nói chí phải, lúc này thời gian quý như vàng, chúng tại hạ xin cáo biệt.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Rất có thể Phương trượng Chưởng môn Thiếu Lâm chịu đáp ứng lời thỉnh cầu, đứng ra chủ trì đại sự. Nếu được như vậy, nội trong hai tháng chư vị đều sẽ nhận được tin tức. Thời gian lúc này đúng là quý như vàng, thỉnh chư vị thượng lộ.

Quần hào nhất tề thi lễ với Huyền Hoàng Giáo chủ mà đi, chỉ còn lại hơn mười người, gồm Thần Phán Trần Hải, Vương Phi Dương, độc nhãn lão nhân, phụ tử Hạ Hầu Trường Phong. Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn độc nhãn lão nhân hỏi:

− Lão tiền bối thấy thế nào ?

Độc nhãn lão nhân bị hỏi bất ngờ thì ngẩn ra, đáp:

− Giáo chủ muốn hỏi điều gì ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Lão tiền bối thích sống cô độc hoàn toàn, không biết có chịu quan tâm đến vụ này hay không ?

Độc nhãn lão nhân trầm tư hồi lâu đáp:

− Lão hủ chẳng còn sống được bao lâu nữa, đối với mọi chuyện thị phi trong giang hồ sớm đã không màng, chỉ vì đã nhận di thác mới cố sống đến ngày nay.

Nếu Giáo chủ chịu tha cho lão hủ thì tốt quá.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Tâm ý của lão tiền bối bổn tòa vốn không miễn cưỡng. Nhưng vụ này quá trọng đại, dù chúng ta không động đến Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta cũng quyết không bỏ qua cho chúng ta. Lão tiền bối cũng chẳng thể không quan tâm đến sự tồn tại của Huyền Hoàng Giáo.

Độc nhãn lão nhân nói:

− Giáo chủ tài năng xuất chúng, mới ra quân lần đầu đã thu phục được lòng tin của quần hào, sức lực của một mình lão phu phỏng có ích gì cho đại sự của võ lâm ?

Trần Hải đang ngồi vận khí điều tức chợt mở to mắt đứng dậy, nói:

− Ngụy Tái Cường.

Độc nhãn lão nhân giật mình, gằn giọng hỏi:

− Ai là Ngụy Tái Cường.

Trần Hải cười ha hả:

− Không có tật sao giật mình ? Ngụy huynh đừng giấu nữa.

Độc nhãn lão nhân ngây người, thở dài:

− Phải, lão phu chính là Ngụy Tái Cường.

Trần Hải vừa cười vừa sải bước tiến lại, nói:

− Năm xưa võ lâm đưa tin Ngụy huynh qua đời, Trần mỗ này không tin.

Mạng của Ngụy huynh lớn lắm, chỉ e sẽ chết sau Trần mỗ này.

Ngụy Tái Cường rầu rĩ nói:

− Ngụy Tái Cường này đã chết từ ngày ấy, chỉ còn cái xác này thôi.

Trần Hải cười:

− Ngụy huynh còn tráng kiện lắm mà. Ngụy huynh tuy mất một mắt, nhưng hình mạo, thần thái vẫn như cũ, Trần mỗ vừa gặp đã nhận ra ngay.

Ngụy Tái Cường chớp chớp mắt, sắc mặt đau khổ bi thương. Chậm rãi nói:

− Đã bao năm nay lão hủ xa lánh phong trần, đoạn tuyệt với cố hữu, không ngờ mấy chục năm sau Trần huynh vẫn còn nhận ra lão hủ này.

Trần Hải cười:

− Ngụy huynh tuy xa lánh phong trần không lai vãng với bằng hữu ngày trước, nhưng đại danh của Ngụy huynh thời gian vừa qua vẫn luôn luôn xuất hiện trên giang hồ.

Ngụy Tái Cường gật đầu đáp:

− Điều này lão hủ có biết.

Trần Hải nói:

− Trần mỗ từng bỏ công mấy tháng xác minh việc đó.

Ngụy Tái Cường hỏi:

− Vậy Trần huynh có tìm ra kẻ mạo danh lão hủ này không ?

Trần Hải đáp:

− Không, người ấy võ công cao cường, xuất quỷ nhập thần, có lần Trần mỗ đuổi theo hắn gần một đêm, mới đấu với hắn một chưởng, hắn đã chạy thoát mất.

Thú thật với Ngụy huynh, lúc ấy đệ vẫn nghĩ người đó chính là Ngụy huynh nên mới không truy xét thêm.

Ngụy Tái Cường cau mày nói:

− Đáng tiếc, thời gian gần đây lão hủ phải lo yếu sự nên chưa thể truy xét kẻ giả danh lão hủ.

Trần Hải mỉm cười nói:

− Ngụy huynh xưa nay hành sự vô cùng cẩn mật, luôn luôn tiên đoán các đại sự phát sinh trong giang hồ, dự ngôn lời lời đều đúng.

Ngụy Tái Cường nghiêm nghị nói:

− Lão hủ nói nghiêm chỉnh rằng đó quyết không phải là dự ngôn của lão hủ.

Trần Hải ngớ ra hỏi:

− Vậy người đó quả thật không phải là Ngụy huynh hay sao ?

Ngụy Tái Cường đáp:

− Không phải lão hủ.

Trần Hải ngạc nhiên:

− Thế thì kỳ quái, ngoại trừ Ngụy huynh còn ai có thể đủ sức giáng một chưởng khiến Trần mỗ này phải thoái lui hai bước ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Bổn tòa biết người ấy là ai.

Trần Hải hỏi:

− Ai vậy ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Công Tôn Ngọc Sương.

Trần Hải nói:

− Công Tôn Ngọc Sương ư ? Đúng rồi, nhất định là nàng ta.

Đưa mắt chăm chú nhìn Ngụy Tái Cường, nói:

− Lúc ấy đệ cứ ngỡ rằng đó chính là Ngụy huynh, bèn gọi tên Ngụy huynh mấy lần, nhưng người ấy cứ cắm đầu lao đi.

Ánh mắt Ngụy Tái Cường lóe lên, lão định nói lại thôi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Kẻ đó mạo xưng uy danh của Ngụy lão anh hùng nhằm đạt mục đích của hắn, đã thế, mỗi lần hắn tung ra dự ngôn lại đều linh nghiệm dị thường, thì trừ Công Tôn Ngọc Sương chẳng ai có được năng lực như vậy.

Trần Hải nói:

− Nhất đại tân nhân thắng cựu nhân, võ công, tài trí của Công Tôn Ngọc Sương thực cao hơn chúng lão phu, đối phó với nàng ta chỉ có một mình Giáo chủ, những mong Giáo chủ hãy chủ trì đại cục.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Trần đại hiệp danh vọng lẫy lừng, người người kính phục, đúng lý nên chủ trì ...

Trần Hải xua tay lia lịa, nói:

− Đấu trí vận mưu, sai một ly đi một dặm, nếu Giáo chủ chịu làm Minh chủ, lão hủ quyết đem toàn lực tương trợ.

Hạ Hầu Trường Phong nói:

− Trần đại hiệp nói đúng lắm, Giáo chủ cũng đừng khiêm nhường nữa.

Huyền Hoàng Giáo chủ trầm tư một hồi, nói:

− Nếu chúng ta có thể tìm được Vương thiếu hiệp ...

Bỗng một thiếu niên tuấn mỹ, y phục màu xanh bước vào trong thất nhanh như gió.

Huyền Hoàng Giáo chủ vừa nhìn thì tim giật thót, kêu lên lạc giọng:

− Lãnh ...

Được một tiếng đã mím môi lại. Những người có mặt hầu như đều biết người vừa vào chính là Lãnh Như Băng.

Hạ Hầu Cương vội chạy tới nắm tay Lãnh Như Băng, nói:

− Lãnh huynh, mạnh giỏi chứ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đa tạ Hạ Hầu huynh, đệ vẫn khỏe.

Hạ Hầu Cương hỏi:

− Vừa rồi Lãnh huynh có dự hội không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Có, đệ đã thấy rõ mọi diễn biến của đại hội.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội hỏi xen vào:

− Có phải Lãnh huynh ở bên cạnh người họ Vương ?

Lãnh Như Băng ngớ ra, đáp:

− Đúng thế, Vương ...

Huyền Hoàng Giáo chủ húng hắng ho, ngắt lời Lãnh Như Băng:

− Người họ Vương ấy là nam hay nữ ?

Chỉ nghe một tràng cười khanh khách nói:

− Giáo chủ quan tâm đến tại hạ như vậy, không hiểu là có ý gì đây ?

Quần hào nhìn ra, chỉ thấy một thanh y thiếu niên đội chiếc mũ nhỏ đang được một thư đồng thanh tú dìu tay thong thả đi vào.

Huyền Hoàng Giáo chủ vội ra nghênh đón, nói:

− Mọi người đều được Vương ...

Ngừng một chút, đoạn tiếp:

− Không biết gọi các hạ là huynh đài hay là cô nương đây ?

Thanh y nhân đáp:

− Tùy cao hứng của Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Mọi người đều được Vương công tử cứu giúp, thoát khỏi kiếp nạn, thảy đều cảm kích vô cùng.

Thanh y nhân cười:

− Đó là nhờ đại phúc đại mệnh của các vị, nên mới không bị phơi thây chốn này.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nhất định là Vương công tử đã dự tính đâu vào đó, mới có thể khống chế thành công Công Tôn Ngọc Sương.

Thanh y nhân cười:

− Tại hạ không thích được suy tôn, tại hạ nhờ may mà thủ thắng. Công Tôn Ngọc Sương chưa cam chịu thất bại đâu. Nàng ta quá ngông cuồng, kiêu ngạo, sa chân lỡ bước mà thua.

Nhìn Lãnh Như Băng, nói tiếp:

− Kỳ thực các vị nên cảm tạ vị huynh đài này, nếu không có chàng ẩn thân ngầm cứu giúp, chỉ e các vị đã bị tận diệt cả rồi.

Trần Hải cười ha hả:

− Hổ phụ vô khuyển tử. Hài nhi, ngươi vừa ra giang hồ đã làm được một đại sự oanh liệt như thế, đủ an ủi vong linh lệnh tôn nơi ...

Lão chợt cảm thấy lỡ miệng, vội ngừng bặt.

Chỉ thấy Lãnh Như Băng rất cảm động, thong thả đáp:

− Vãn bối chẳng qua thụ mệnh hành sự, há dám nhận công.

Trần Hải hỏi:

− Thụ mệnh của ai ?

Lãnh Như Băng nhìn thanh y nhân, đáp:

− Của Vương cô nương.

Thanh y nhân cười:

− Khá khen ! Cuối cùng Lãnh huynh lại tố cáo tại hạ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Dù Lãnh huynh không nói ra, mọi người đều biết cả. Vương cô nương là ân nhân cứu mạng của quần hào, là nữ nhân.

Thanh y nhân nói:

− Nếu tại hạ không thừa nhận, hẳn các vị còn bán tín bán nghi, Giáo chủ vẫn cứ tưởng tại hạ là nam nhi hán tử.

Đoạn nhìn Trần Hải, nói:

− Trần đại hiệp, rắn không đầu vô ích, chim không cánh hết bay, thời gian ba tháng thấm thoát qua mau, muốn đối phó với Mai Hoa chủ nhân tất phải cử ra Minh chủ có quyền thống lĩnh hợp lực mới được.

Huyền Hoàng Giáo chủ cung tay nói:

− Nếu Vương cô nương đáp ứng chủ trì đại sự thì không còn gì bằng.

Thanh y nhân cười:

− Ta dù có muốn cũng không thể làm.

Trần Hải nói:

− Vương cô nương đừng quá khiêm nhường.

Thanh y nhân lắc đầu:

− Ta nói lời đều thật, nếu Trần đại hiệp chưa tin, cứ hỏi chàng thì biết.

Huyền Hoàng Giáo chủ chợt cảm thấy tim giật thót, đã biết vẫn còn hỏi:

− Chàng là ai vậy ?

Thanh y nhân đáp:

− Là Lãnh Như Băng. Cô nương khỏi lo để ý đến ta, hãy lo đối phó với Công Tôn Ngọc Sương thì hơn.

Lãnh Như Băng cảm thấy nóng bừng cả mặt, nói:

− Vương cô nương nói không sai. Vương cô nương có thể năng quá hư nhược, chẳng thể đảm đương công việc.

Thanh y nhân nói tiếp:

− Luận về danh vọng, nên để Trần Hải làm Minh chủ.

Trần Hải nói:

− Lão hủ tài không bằng người, thực khó đương đại nhiệm.

Thanh y nhân nói:

− Trần đại hiệp biết rõ mình hơn ...

Ngừng một chút, mỉm cười tiếp:

− Nếu nói đến tài trí, nên chọn Huyền Hoàng Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ tuy đang mang mạng che mặt, nhưng mấy lời ban nãy của thanh y nhân bóng gió nói trúng tâm tình sâu kín của nàng, người ngoài không nhìn thấy vẻ mặt của nàng ra sao, chỉ thấy nàng cúi đầu tựa hồ không nghe rõ lời tiến cử của thanh y nhân.

Trần Hải nói:

− Nếu Vương cô nương kiên quyết không nhận làm minh chủ, thì Huyền Hoàng Giáo chủ chẳng thể khước từ sự tiến cử của quần hào.

Thanh y nhân nói:

− Vấn đề là làm sao có thể khiến anh hùng thiên hạ tin phục.

Trần Hải đáp:

− Lão hủ nguyện tận lực tương trợ.

Thanh y nhân nói:

− Trần đại hiệp tuy danh tiếng lừng lẫy một thời, nhưng chỉ e người của các chính phái đại môn phái không chịu nghe lời thuyết phục của các hạ. Nếu chính đại môn phái võ lâm không chịu hợp lực xuất thủ, thì dù các hạ dốc toàn tâm lực cũng khó đối phó nổi với Công Tôn Ngọc Sương.

Trần Hải nói:

− Thiếu Lâm Tự đã có Giới Tham đại sư về bẩm báo với Phương trượng Chưởng môn, hẳn lão Phương trượng không thể không tham gia.

Thanh y nhân trầm ngâm một chút, cười hỏi:

− Tại hạ có một thỉnh cầu, không biết chư vị có chịu đáp ứng hay không đây ?

Trần Hải đáp:

− Thỉnh cô nương cứ cho biết, nếu mọi người có đủ khả năng, quyết xin tuân lệnh.

Thanh y nhân nói:

− Tại hạ muốn bàn riêng một chuyện với Huyền Hoàng Giáo chủ, thỉnh chư vị tạm lui ra cả bên ngoài.

Trần Hải nghĩ một chút, đoạn quay người bước ra. Ngụy Tái Cường, Hạ Hầu Trường Phong và những người còn lại đều theo gót Trần Hải.

Lãnh Như Băng chính đang định cất bước, thì thanh y nhân ngăn lại, mỉm cười:

− Huynh cần ở lại.

Thấy quần hào đã đi ra ngoài cả, thanh y nhân tới bên Huyền Hoàng Giáo chủ, nói:

− Sao cô nương không gỡ mạng che mặt ra ?

Huyền Hoàng Giáo chủ từ từ gở mạng, để lộ dung mạo mỹ lệ tuyệt thế vô song.

Thanh y nhân ngắm nghía một hồi, cười nói:

− Rất mỹ lệ, không thua gì Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta thua Giáo chủ vài phần đoan trang thanh tịnh, hơn Giáo chủ vài phần sắc sảo quyến rũ. Chỉ e trong tình trường, Giáo chủ khó địch nổi với Công Tôn Ngọc Sương.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Xem chừng Vương cô nương không hơn tuổi bổn tọa, sao khẩu khí lại già dặn quá như vậy ?

Thanh y nhân cười:

− Tại hạ đã học qua thuật xem tướng, tất phải lão luyện hơn Giáo chủ.

Đoạn nghiêm trang tiếp:

− Sao, cô nương tưởng ta đùa giỡn với cô nương ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Bình phẩm nhan sắc thế này thế nọ, chẳng lẽ lại là chuyện nghiêm túc ?

Thanh y nhân nói:

− Hừ, miệng lưỡi sắc sảo, kể cũng đủ khả năng khẩu chiến với Công Tôn Ngọc Sương đây.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Nếu cô nương có tâm vì thế trừ hại, thì lẽ ra không nên thả hổ về rừng, để cho Công Tôn Ngọc Sương thoát đi. Nếu cô nương có lòng nhân từ, thì nên nhận làm Minh chủ thống lĩnh quần hào mà quyết một trận thắng bại với Công Tôn Ngọc Sương.

Thanh y nhân nói:

− Giáo chủ nói xong chưa ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Xong rồi, hiện tại hạ muốn nghe cao kiến.

Thanh y nhân nghiêm mặt nói:

− Ta chỉ tình cờ bắt gặp vụ này, nếu hiệp đầu ta thắng Công Tôn Ngọc Sương thì cũng chỉ có thể nói là cơ may hơn nàng ta. Ta thắng nhờ cơ may, nàng ta bại vì ủy khúc.

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Nói vậy người nghe khó tin, cô nương thắng Công Tôn Ngọc Sương không hoàn toàn nhờ vào mưu trí, mà còn một nửa nhờ vào võ công.

Thanh y nhân nói:

− Phải nói thêm điều này với Giáo chủ, dù Giáo chủ tin hay không. Nếu không phải Công Tôn Ngọc Sương quá thông minh thì ta sớm đã bỏ mạng bởi nàng ta.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

− Giải thích lời này thế nào đây ? Bổn tòa càng nghe càng hồ đồ.

Thanh y nhân cười:

− Nói ra thì rất đơn giản, nàng ta bị ta dọa mấy câu mà run sợ, không dám xuất thủ, Giáo chủ minh bạch chưa ?

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Cô nương muốn bổn tòa bỏ mạng che mặt ra chỉ để bình phẩm nhan sắc thôi ư ?

Thanh y nhân đáp:

− Nói vào chính đề rồi đó, Giáo chủ rất ít cơ hội để thắng Công Tôn Ngọc Sương.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

− Đúng vậy, chính vì thế cô nương cố ý đề cử bổn tòa làm Minh chủ để bổn tòa bị bại dưới tay Công Tôn Ngọc Sương, còn cô nương thì tọa sơn quan hổ đấu mà cười cho thích chí.

Thanh y nhân nói:

− Việc liên quan đến kiếp vận của võ lâm thiên hạ, đến sinh mạng của hàng vạn người, há có thể đem ra đùa cợt ...

Ngừng một chút, quay nhìn say Lãnh Như Băng, nói:

− Do đó Giáo chủ phải trù mưu tính kế sớm đề phòng từ trước.

Huyền Hoàng Giáo chủ trầm ngâm một hồi, đột nhiên cúi mình thi lễ, nói:

− Mong cô nương chỉ điểm.

Thanh y nhân nói với Lãnh Như Băng:

− Phiền Lãnh huynh ra canh chừng, không cho ai lại gần ba trượng có thể nghe lén.

Lãnh Như Băng y lời, bước ra ngoài.

Thanh y nhân ngồi xuống, hỏi:

− Giáo chủ quen biết Lãnh Như Băng chứ ?

Huyền Hoàng Giáo chủ chậm rãi ngồi xuống, đáp:

− Dường như cô nương rất quan tâm tới chàng thì phải ?

Thanh y nhân cau mày, nói:

− Chàng đã cứu ta, ta nên báo đáp bằng cách giúp chàng dương danh trong giang hồ.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

− Thì ra vậy.

Thanh y nhân cười:

− Ta là Vương Tích Hương, còn cô nương ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Vương Thông Huệ.

Vương Tích Hương nói:

− Hoàng Sơn Thế Gia Vương cô nương phải không ? Ta đã sớm nghi cô nương không phải Huyền Hoàng Giáo chủ thật sự.

Vương Thông Huệ nói:

− Huyền Hoàng Giáo chủ kia đã không may tạ thế, vị đó đã chỉ định bổn tòa tiếp nhiệm, bổn tòa không nỡ khước từ di chúc của vị đó, cũng không muốn Huyền Hoàng Giáo trở thành một tổ chức đầu độc võ lâm, nên đã đáp ứng làm Giáo chủ.

Vương Tích Hương nói:

− Vậy thì được. Nếu ta là cô nương, ta cũng không khước từ. Nhận chức vị Giáo chủ sẽ giúp cô nương không ít, nhưng nếu chỉ dựa vào thực lực của Huyền Hoàng Giáo thì chưa thể đối phó với lực lượng khủng bố của Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Thông Huệ nói:

− Điều đó bổn tòa biết, nhưng nếu được cô nương tương trợ thì sẽ khác hẳn.

Vương Tích Hương nói:

− Dường như Giáo chủ nghĩ rất sáng suốt, biết rằng ta nhất định sẽ tương trợ ...

Đoạn cười, tiếp:

− Vậy là cuối cùng ta đã bị Giáo chủ đoán ra tâm trạng.

Vương Thông Huệ thầm biết sắp bước vào chính đề, liền chăm chú lắng nghe.

Vương Tích Hương thở dài nhè nhẹ nói:

− Giáo chủ chuẩn bị đối phó thế nào với Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Điều này bổn tòa chưa suy tính kỹ.

Vương Tích Hương nói:

− Nhưng Công Tôn Ngọc Sương thì đã sắp đặt xong đại kế hãm hại võ lâm.

Vương Thông Huệ nói:

− Nàng ta trống gióng cờ mở, tưởng vừa rồi đắc thắng, không ngờ lại bại, thiết nghĩ sẽ thay đổi toàn bộ mưu kế đã sắp đặt.

Vương Tích Hương nói:

− Trong ba tháng tới, thời gian đủ để Công Tôn Ngọc Sương chỉnh đốn lại lực lượng, ta cho rằng nàng ta sẽ tái phát động một cuộc khủng bố ghê gớm, làm chấn động võ lâm. Nếu Giáo chủ muốn ngăn cản nàng ta, thì cần biết trước hướng hành động của nàng ta.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Bổn tòa chưa nghĩ ra cách làm thế nào để biết trước hành động của Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Tích Hương cười:

− Nếu Giáo chủ chịu hy sinh để Lãnh Như Băng một mình mạo hiểm, thì ta có biện pháp để chàng thâm nhập vào Mai Hoa môn hạ.

Vương Thông Huệ ngượng ngùng, nói:

− Vương cô nương không nên giễu cợt bổn tọa, thực ra bổn tòa với Lãnh Như Băng cũng chỉ mới gặp nhau đôi lần, chàng thân với gia huynh nhiều hơn.

Vương Tích Hương cười:

− Nếu Giáo chủ quả thực thích chàng thì chúng ta sẽ biến giả thành thật, nếu Giáo chủ không thích chàng cũng phải làm như một đôi bên có thâm tình tựa biển.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Bổn tòa nghĩ không ra, điều đó có liên quan gì tới Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Tích Hương nói:

− Công Tôn Ngọc Sương tối hiếu thắng, hai chúng ta thân mật với Lãnh Như Băng, tất sẽ dẫn dụ nàng ta vào tròng.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Tại sao vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

− Công Tôn Ngọc Sương vô cùng hiếu thắng, tất sẽ bắt cóc Lãnh Như Băng.

Nàng ta vị tất đã thích chàng, mà là để ta và Giáo chủ phải đau đớn khổ sở.

Vương Thông Huệ cười nói:

− Tự cổ chí kim, không ít người đã dùng mỹ nhân kế, chứ chưa nghe đến mỹ nam kế bao giờ.

Vương Tích Hương cũng cười:

− Nếu Giáo chủ nghĩ rằng sau khi bắt cóc Lãnh Như Băng, nàng ta sẽ tận hưởng khoái lạc thì lầm to.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Vì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

− Người tập luyện «Nhiếp Tâm Thuật» của phái Du Già thì trước hết phải luyện cho mình thành một người lạnh lùng như băng giá, tấm thân tuyệt mỹ, diện mạo tươi như hoa kia chỉ để cho mình tự thưởng thức mà thôi.

Nàng e thẹn cúi đầu, nói nhỏ:

− Nghĩa là nàng ta sẽ phải vĩnh viễn giữ gìn thân thể, không cho nam nhân động tới. Nếu không, «Nhiếp Tâm Thuật» sẽ mất linh nghiệm.

Vương Thông Huệ nói:

− Sao cô nương biết rõ chuyện ấy thế ?

Vương Tích Hương cười:

− Thì phỏng đoán như vậy, chứ chưa tập luyện. Nếu Công Tôn Ngọc Sương không thích Lãnh Như Băng cũng không sao, nếu Công Tôn Ngọc Sương thực sự luyến ái chàng thì nàng ta sẽ phải gánh lấy hậu quả cực kỳ nặng nề.

Vương Thông Huệ nói:

− Bổn tòa vẫn chưa minh bạch cho lắm.

Vương Tích Hương đáp:

− Thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương quên mình vì nàng ta, ai nấy đều bị «Nhiếp Tâm Thuật» của nàng ta khống chế mà làm theo hiệu lệnh, nếu Nhiếp tâm thuật mất đi linh nghiệm, thì những thuộc hạ bị Công Tôn Ngọc Sương khống chế sẽ tự nhiên giải thể. Nàng ta cân nhắc thiệt hơn, hẳn sẽ không dám mạo hiểm.

Vương Thông Huệ nói:

− Điều đó liên quan đến Lãnh Như Băng thế nào ?

Vương Tích Hương nói:

− Tình càng thâm, hận càng sâu. Nếu Công Tôn Ngọc Sương luyến ái Lãnh Như Băng, song lại không thể hiến thân cho chàng, tất sẽ biến lòng luyến ái thành nỗi oán hận, tìm mọi cách để hành hạ chàng.

Vương Thông Huệ gật đầu:

− Điều này không sai.

Vương Tích Hương nói:

− Do đó, ta mới hỏi Giáo chủ có chịu để cho chàng dấn thân vào chốn hung hiểm hay không ?

Vương Thông Huệ trầm tư một hồi, hỏi:

− Tại sao hỏi bổn tòa mà không thử hỏi chính chàng ?

Vương Tích Hương cười:

− Giáo chủ phải đáp ứng rằng có luyến ái chàng mới được, nếu Giáo chủ vừa thấy chàng đã khó chịu, bực bội, thì sắm vai không nổi.

Vương Thông Huệ cười, hỏi:

− Còn cô nương ?

Vương Tích Hương đáp:

− Chàng biết ta chỉ còn sống được có ba tháng, muốn ta sắm vai tình nhân của chàng cũng không xong.

Vương Thông Huệ tuy sớm có tình ý với Lãnh Như Băng, nhưng lúc này chuyện này phải thú thực với một người khác thì thật khó hé răng.

Vương Tích Hương nói:

− Ta vì Giáo chủ mà nghĩ ra kế này, nghe hay không tùy Giáo chủ, đừng cho rằng ta tùy tiện nói cho vui miệng.

Đoạn đứng dậy đi ra ngoài.

Vương Thông Huệ nói:

− Cô nương đừng đi vội, chúng ta hãy bàn kỹ một chút đã.

Vương Tích Hương ngoảnh đầu lại, thong thả nói:

− Nếu Giáo chủ chịu nghe lời ta thì chúng ta mới bàn tiếp, nếu không nghe thì khỏi cần.

Vương Thông Huệ nói:

− Thôi được, bổn tòa đáp ứng cô nương. Cô nương hãy ra hỏi Lãnh Như Băng, nếu chàng không đáp ứng, chẳng hóa ra cô nương uổng phí cả tâm cơ ?

Vương Tích Hương nhướng mày, đáp:

− Không sai, Lãnh Như Băng dường như có tâm sự trầm trọng, lãnh đạm và kín đáo, hoàn toàn không hợp với tuổi của chàng.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Cô nương định nói thế nào với chàng ?

Vương Tích Hương đáp:

− Thượng sách là Giáo chủ có thể chăng lưới tình để chàng mắc vào đó.

Vương Thông Huệ nói:

− Chàng lúc nào cũng lầm lì, lạnh nhạt, bổn tòa thật không mấy tin vào kết quả.

Vương Tích Hương nói:

− Vậy chúng ta dùng trung sách.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Trung sách là thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

− Cứ thực mà nói cho chàng biết kế hoạch của chúng ta, bảo là chỉ đóng giả thôi.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Có trung sách ắt có hạ sách, dám hỏi hạ sách là gì ?

Vương Tích Hương đáp:

− Hạ sách thì quá đơn giản, ta sẽ truyền cho Giáo chủ một thứ võ công kỳ dị có thể buộc chàng phải tuân theo lệnh của Giáo chủ.

Vương Thông Huệ lắc đầu:

− Hạ sách quá dễ, thượng sách quá khó, chúng ta dùng trung sách thì hơn.

Vương Tích Hương nói:

− Ta cũng nghĩ như vậy ...

Ngừng một chút, đoạn cười nói:

− Ta ra gọi chàng vào nhé ?

Vương Thông Huệ nói:

− Hãy khoan, bổn tòa phải tránh đi đã.

Vương Tích Hương nói:

− Vậy phiền Giáo chủ ra canh chừng.

Vương Thông Huệ mang mạng che mặt, bước ra.

Vương Tích Hương vẫy vẫy tay gọi:

− Thỉnh Lãnh huynh vào đây.

Lãnh Như Băng cung tay hỏi:

− Vương cô nương có gì chỉ giáo ?

Vương Tích Hương nói:

− Muội sắp chết rồi mà huynh cứ khách khí mãi với muội như vậy sao ?

Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, đáp:

− Vương cô nương vì muốn cứu giúp võ lâm khỏi kiếp nạn mà không tiếc thời gian ít ỏi còn được sống, làm sao tại hạ dám thất kính ?

Vương Tích Hương cười:

− Hiện tại cô Vương Tích Hương này khống chế Công Tôn Ngọc Sương, sau khi muội chết đi, nàng ta nhất định sẽ gây đại họa cho võ lâm, bấy giờ biết làm sao đây ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Việc đó tại hạ tự biết lực bất tòng tâm, biết làm gì được.

Vương Tích Hương nói:

− Nếu huynh có thể giải trừ đại họa ấy, thì huynh có chịu tận tâm tận lực hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ sẽ dốc hết tâm lực, có chết cũng cam lòng.

Vương Tích Hương mỉm cười, hỏi:

− Võ công của huynh không địch nổi Công Tôn Ngọc Sương, mưu trí cũng không sánh kịp nàng ta, phải làm thế nào để thủ thắng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Điều đó xin nhờ cô nương chỉ điểm cho.

Vương Tích Hương cười:

− Chỉ e huynh không chịu nghe lời muội.

Lãnh Như Băng nói:

− Chỉ cần việc đó có ích cho anh hùng thiên hạ, thì dù thịt nát xương tan cũng không tiếc.

Vương Tích Hương nói:

− Lãnh Như Băng, huynh phải suy nghĩ cho kỹ, đại trượng phu một lời nặng tựa Thái Sơn, há phải chuyện nói cho vui miệng ?

Chương 37: Dụng Mỹ Nam Kế

Lãnh Như Băng đáp:

− Thỉnh Vương cô nương phân phó.

Vương Tích Hương nói:

− Muội cần huynh đơn thương độc mã xông vào chốn hiểm nguy, trong không có nội ứng, ngoài không có cứu binh huynh có dám hay không ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Xông vào chốn hiểm nguy ư ?

Vương Tích Hương đáp:

− Đúng thế, chốn đó gọi là son phấn trận. Son phấn trận biến biến hóa kỳ ảo, phải là bậc đại trí đại dũng, anh hùng hào kiệt mới dám xông vào tỷ thí.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ từng học qua binh pháp, có bảy mươi hai thế trận đều nhớ làu làu, nhưng chưa hề nghe đến son phấn trận ?

Vương tích Hương cười:

− Muội hỏi huynh có dám hay không dám ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ không hiểu nội tình, làm sao tìm ra cách phá ?

Vương Tích Hương nói:

− Chỉ cần huynh có can đảm xông trận, muội sẽ bày cho huynh cách nhập trận.

Lãnh Như Băng đáp:

− Được ! Ngu huynh mạo hiểm xem sao !

Vương tích Hương cười khanh khách:

− Trận thứ nhất do Hoàng Sơn Thế Gia Vương Thông Huệ cố thủ, huynh thử xem, liệu có khả năng vượt qua đó hay không ?

Lãnh Như Băng chợt đại ngộ, nói:

− Vương cô nương chỉ nói đùa.

Vương Tích Hương nghiêm nghị:

− Chuyện hoàn toàn nghiêm chỉnh, ai nói đùa với huynh ?

Lãnh Như Băng thấy nàng hoàn toàn nghiêm túc, thì ngây người hỏi:

− Vương cô nương, son phấn trận hình thái thế nào ? Cô nương có thể cho biết một vài điểm chăng ?

Vương Tích Hương đáp:

− Diện tựa phù dung, gót sen lãng đãng, yểu điệu thướt tha, một nụ cười khiến bao anh hùng hào kiệt mất hết khí phách hiên ngang ...

Lãnh Như Băng tiếp:

− Có phải cô nương muốn nói tới ...

Vương tích Hương hỏi:

− Chẳng lẽ Vương Thông Huệ chưa đủ mỹ lệ ?

Lãnh Như Băng cau mày:

− Vương cô nương cuối cùng muốn tại hạ phải làm gì ?

Vương tích Hương đáp:

− Tỉ thí với một mỹ nhân còn sắc sảo hơn cả Vương Thông Huệ, liệu huynh có đứng vững được hay không ?

Lãnh Như Băng nghiêm nghị đáp:

− Tại hạ tự tin không mê nữ sắc. Công Tôn Ngọc Sương dù mỹ lệ kiêu căng đến mấy, tại hạ tin rằng nàng ta không thể làm cho tại hạ phải quỳ dưới chân nàng ta.

Vương tích Hương dịu dàng nói; − Chà, nghe nói mạnh bạo lắm.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Có phải Vương cô nương chưa tin ?

Vương Tích Hương đột nhiên có vẻ thẹn thùng, ửng hồng đôi má dịu dàng hỏi:

− Nếu Công Tôn Ngọc Sương là muội, huynh sẽ thế nào ?

Lãnh Như Băng sững sờ, đáp:

− Cái đó, cái đó ngu huynh chưa nghĩ ra.

Vương Tích Hương hỏi:

− Còn Vương Thông Huệ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Vương Thông Huệ trí tuệ tuyệt luân, cốt cách hơn người, là bậc nữ kiệt, tại hạ thập phần kính trọng.

Vương Tích Hương cười:

− Ồ, từ kính trọng đến luyến ái, thuận lý đạt tình.

Lãnh như Băng nói:

− Cuối cùng cô nương cần tại hạ làm gì, thỉnh cứ chỉ giáo.

Vương Tích Hương lau mồ hôi mặt, thong thả nói:

− Công Tôn Ngọc Sương hiểm ác, điều đó huynh biết rồi, nếu nàng ta quả thực xuất thủ hành động, thực sẽ gây nên đại họa.

Lãnh Như Băng nói:

− Điều đó tại hạ cũng minh bạch.

Vương tích hương nói:

− Nhưng võ công của Công Tôn Ngọc Sương cao cường, xem chừng trong giang hồ khó tìm ai địch nổi, huống hồ nàng ta ở trong bong tối, xuất qui nhập thần, khó bề đoán trước, dù toàn bộ cao thủ võ lâm liên thủ với nhau, chỉ e khó khống chế được Công Tôn Ngọc Sương. Chỉ còn biện pháp độc nhất là nắm được hành động của nàng ta mà sắp đặt trước cách đối phó mới mong thủ thắng.

Lãnh Như Băng nói:

− Nếu muốn biết trước hành động của Công Tôn Ngọc Sương, ắt phải cử người thâm nhập vào làm môn hạ của nàng ta.

Vương tích Hương đáp:

− Không sai, người được chọn lựa là huynh đó.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Là ngu huynh ư ?

Vương Tích Hương đáp:

− Đúng thế, là huynh.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Ngu huynh với Mai Hoa chủ nhân không hề quen biết, làm sao có thể xâm nhập vào đó ?

Vương Tích Hương đáp:

− Sẽ làm cho Công Tôn Ngọc Sương bắt cóc huynh đem đi.

Lãnh Như Băng trầm tư một hồi, nói:

− Thứ cho tại hạ ngu muội, tại hạ quả chưa minh bạch.

Vương Tích Hương nói:

− Thực hiện mỹ nam kế.

Lạnh Như Băng nói:

− Từ cổ chí kim, chỉ nghe có mỹ nhân kế, làm gì có mỹ nam kế, vả lại Lãnh Như Băng này đường đường là một nam tử hán, há có thể như vậy ?

Vương tích Hương nói:

− Đừng quên rằng huynh đã đáp ứng không tiếc sinh mạng đem lại lợi ích cho anh hung thiên hạ.

Lãnh Như Băng ngẩn người nói:

− Tại hạ nguyện đi tiên phong quyết chiến với Mai Hoa chủ nhân.

Vương Tích Hương nói:

− Huynh không tiếp nổi mười chiêu của Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng đáp:

− Dù thịt nát xương tan cũng cam lòng.

Vương Tích Hương nói:

− Đó chỉ là cái dũng của kẻ thất phu. Huynh bỏ mạng dưới tay Công Tôn Ngọc Sương thì có ích gì cho đại cục của võ lâm, anh hùng thiên hạ ai cần huynh chết uổng như vậy ?

Lãnh Như Băng bị nàng truy vấn như thế thì chưa biết hồi đáp như thế nào.

Vương Tích Hương lạnh lùng tiếp:

− Thoạt đầu muội đã bảo trước là huynh phải suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy trả lời, huynh làm ra vẻ ta đây anh hùng, lập tức đáp ứng, lúc này đã hối hận rồi chăng ?

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, đáp:

− Tại hạ hoàn toàn không sợ chết ...

Vương Tích Hương nói:

− Khỏi cần nhắc đến chuyện đó, huynh có đáp ứng hay không thì bảo ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Đáp ứng cái gì kia ?

Vương Tích Hương đáp:

− Làm tình lang của Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng nói:

− Như vậy vị tất đã làm Công Tôn Ngọc Sương quan tâm.

Vương Tích Hương nói:

− Thử xem vận khí của muội ra sao. Công Tôn Ngọc Sương có bắt cóc huynh đi hay không, quả là một câu hỏi vi diệu mà câu trả lời có quan hệ trọng đại tới sinh mạng của hàng vạn người, tới vận mệnh của võ lâm từ nay trở đi ...

Nàng ngẩng nhìn chăm chú vào mặt Lãnh như Băng nói tiếp:

− Anh hùng dự hội tuy đông nhưng Công Tôn Ngọc Sương chỉ quan tâm đến hai người, một là Huyền Hoàng Giáo chủ, hai là muội. Muội thiết nghĩ, Công Tôn Ngọc Sương sẽ tính trăm phương ngàn kế hãm hại muội và Huyền Hoàng Giáo chủ, tất nhiên thấy huynh với Vương Thông Huệ thân mật với nhau, Công Tôn Ngọc Sương sẽ lưu tâm đến huynh và ...

Lãnh như Băng hỏi:

− Rồi sao ?

Vương Tích Huệ đáp:

− Sự tình tuy đơn giản, nhưng bao la phức tạp vô cùng ...

Nàng đưa tay vén lọn tóc xõa xuống tiếp:

− Tính cách thờ ơ lãnh đạm của huynh hoàn toàn trái ngược với tính cách của Công Tôn Ngọc Sương. Nàng ta hung hăng, kiêu ngạo, nếu đã lưu tâm đến huynh, nhất định sẽ sa vào lưới tình ái.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Tại sao vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

− Bởi vì muội như thế này, chẳng lẽ Công Tôn Ngọc Sương lại không hơn muội hay sao ?

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ, nói:

− Lãnh như Băng đây đường đường là một nam nhi ngang tàng, nếu bị người coi là một thứ đồ chơi, thì còn mặt mũi nào đứng trong giang hồ nữa ?

Vương Tích Hương tiếp:

− Ồ, huynh lại ngang ngạnh, sĩ diện không phải lúc rồi .... Mỉm cười một chút, rồi nàng nói tiếp:

− Huynh đã đáp ứng, dù chỉ là giả trang, cũng phải sắm vai cho đạt.

Lãnh Như Băng nói:

− Việc này liên quan đến danh giá của một đời người, chỉ e Vương Thông Huệ sẽ không đáp ứng.

Vương Tích Hương cười:

− Vương Thông Huệ chưa nói gì với muội, cũng không nhắc gì tới lợi ích của anh hùng thiên hạ, nhưng để đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, nàng sẽ không tiếc tiết trinh.

Lãnh như Băng thở dài:

− Được ! Nội trong năm ngày, nếu không dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương, ngu huynh sẽ phải cáo biệt.

Vương Tích Hương hỏi:

− Huynh cần đi đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đi tìm người.

Vương Tích Hương hỏi:

− Tìm ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Một vị tiểu đệ của ngu huynh.

Vương Tích Hương nói:

− Huynh hãy nói tên, hình dáng, muội sẽ tìm cho.

Lãnh Như Băng đáp:

− Lý Tiểu Hổ, mười ba tuổi, răng trắng má hồng ...

Vương tích Hương nói:

− Đủ rồi. Phần còn lại, muội sẽ lo. Chúng ta đã thỏa thuận xong, muội phải đi đây.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Cô nương định tới nơi nào ?

Vương tích Hương cười:

− Đi tìm bản sắc nữ nhi của muội, để khi chúng ta gặp lại, muội sẽ thử xem thủ quyến rũ của muội có thể khiến huynh mê muội hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Nếu cô nương không dùng võ công, không dùng dược vật thì ngu huynh tự tin có thể đứng vững.

Vương Tích Hương nói:

− Nếu muội phải dùng đến thủ đoạn, thì đã chẳng nói câu vừa rồi với huynh.

Đoạn quay người bước ra. Lãnh Như Băng vội đi theo, hỏi nhỏ:

− Cô nương thể năng hư nhược, đừng hao tổn tâm lực ...

Vương Tích Hương bỗng dừng chân, ngoảnh đầu lại, dịu dàng hỏi:

− Huynh thực tình quan tâm đến muội ư ?

Lãnh như Băng đáp:

− Lời nói ra từ đáy lòng.

Vương Tích Hương hỏi:

− Muội có điểm gì tốt mà huynh lưu luyến ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương tài trí siêu việt, lòng lại nhân từ, tấm thân hư nhược mà lo cứu giúp thiên hạ, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ để kính phục ?

Vương Tích Hương nói:

− Muội mỏng manh như cây sậy, nước da thì nhợt nhạt, đi đứng chẳng ra hồn người, huynh nhìn không thấy chán ngán hay sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chính vì cô nương như vậy mà ngu huynh càng thêm kính ái cô nương.

Vương Tích Hương thở dài nhè nhẹ, nói:

− Nên nhớ muội chỉ còn sống có ba tháng nữa, huynh có thương muội thì sẽ phí hoài tâm cơ ...

Ngừng một lát, lại tiếp:

− Vương Thông Huệ danh môn thế gia, tài sắc vẹn toàn, nếu huynh hóa giả thành thật, thì quả là đôi lứa xứng đôi.

Lãnh Như Băng đáp:

− Ngu huynh chỉ đáp ứng ...

Vương Tích Hương nói:

− Bất kể huynh có ý định như thế nào, huynh cũng đã đáp ứng rồi, phải sắm vai cho đạt. Muội đi rồi hai người trò chuyện với nhau nhé. Khỏi cần tiễn muội.

Đoạn thong thả bước ra ngoài.

Lãnh như Băng đứng ngây người trong sảnh, nhìn theo bóng Vương Tích Hương xa dần, lòng chợt dấy lên niềm thương cảm, cảm thấy nàng yếu ớt mảnh mai mà chẳng quản nguy hiểm, mưu sự cho anh hùng thiên hạ, thật vô cùng khả kinh khả ái.

Chợt nghe tiếng thở dài nhè nhẹ, rồi giọng nói dịu dàng ngay bên cạnh:

− Lãnh huynh có sao không đó ?

Lãnh Như Băng đang mãi nghĩ về Vương Tích Hương, không biết có người đến bên cạnh, ngảnh sang thấy một nữ nhân toàn thân hắc y, mang mạng che mặt bằng sa đen, vội đáp:

− Tại hạ không sao, là Vương cô nương phải không ?

Người ấy chính là Vương Thông Huệ, nàng đưa tay gỡ mạng che mặt, nói:

− Không sai, tiểu muội là Vương Thông Huệ đây.

Lãnh Như Băng nói:

− Vương cô nương kia đã cho tại hạ biết cả rồi.

Vương Thông Huệ hơi thẹn thùng, hỏi:

− Nàng nói gì với Lãnh huynh ?

Lãnh như Băng đáp:

− Nàng muốn hai chúng ta liên thủ đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, mưu sự giúp anh hùng thiên hạ.

Vương Thông Tuệ nói:

− Ồ, liên thủ theo cách nào đây ?

Lãnh Như Băng hơi sững sờ, nói:

− Cô nương chưa biết ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Biết không tường tận, huynh có thể nói lại một lượt cho muội nghe hay chăng ?

Lãnh Như Băng cảm thấy rất khó nói, nghỉ một hồi mới đáp:

− Nàng muốn hai chúng ta giả làm một cặp tình nhân để dẫn dụ sự chú ý của Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Thông Huệ cười:

− Nếu Công Tôn Ngọc Sương cứ coi như không nghe không thấy, hoặc căn bản không để ý tới thì sẽ ra sao mới ổn ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ cũng thấy quá khó. Vương cô nương là võ lâm thế gia, thanh cao danh giá, làm như thế chỉ e thiệt hại đến danh tiết.

Vương Thông Huệ nói:

− Muội dùng địa vị Huyền Hoàng giáo chủ quan hệ với huynh, anh hùng thiên hạ biết chuyện này thì thật là khó ăn khó nói ...

Bỗng đỏ mặt, cúi đầu, không dám ngẩng mặt.

Lãnh như Băng đáp:

− Chuyện này, chuyện này ...

Vương thong Huệ ngẩng lên, nói:

− Huynh không cần lấp la lấp lửng, Hoàng Sơn Thế Gia của muội được võ lâm tôn kính hàng trăm năm nay, muội tuy chỉ là phận nữ nhi, cũng không thể làm tổn thương đến gia phong Vương tộc.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương nói chí phải.

Vương Thông Huệ thở dài, nói:

− Về phía Lãnh huynh thấy khó quá chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ chỉ còn gia mẫu, may mà chuyện này chỉ đóng giả, nên cũng không cần phải thưa với gia mẫu.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

− Huynh có tin tưởng hay không ?

Lãnh Như Băng ngẩn người, hỏi:

− Tại hạ chưa hiểu ý cô nương thế nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Dù chỉ là đóng giả, nhưng cũng phải làm sao y như thật, huynh có sợ sẽ thích muội thật hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ tự tin sẽ giữ đúng lễ.

Vương Thông Huệ chớp chớp mắt, nói:

− Được ! Vậy chúng ta hãy thử xem.

Bỗng bên ngoài có tiếng Trần Hải hỏi vọng vào:

− Vương cô nương, mọi người có thể vào được hay chưa ?

Vương Thông Huệ chụp mạng che mặt, đáp:

− Thỉnh các vị vào đây !

Lãnh Như Băng ngoảnh nhìn thấy Trần Hải đi trước tiếp đến Hạ Hầu Trường Phong, Vương Phi Dương, Hạ Hầu Cương và các vị khác. Trần Hải nhìn quanh hỏi:

− Vương cô nương đi đâu rồi ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Nàng đi rồi, các vị có việc gì, cứ nói với bổn tọa.

Trần Hải nói:

− Mọi người muốn thỉnh thị Vương cô nương xem có điều gì cần phải phân phó cho lão phu và mọi người hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Vương cô nương đã bảo với bổn tọa rằng nàng muốn các vị lập tức đi thăm dò nơi hạ lạc của Công Tôn Ngọc Sương, trước giờ ngọ ngày mai sẽ trở về đây hồi báo.

Trần Hải đáp:

− Được, vậy lão phu và mọi người lập tức khởi hành.

Đoạn bước ra ngoài trước. Vương Phi Dương nhìn Huyền Hoàng giáo chủ, định nói lại thôi, cũng quay người đi ra. Trong sảnh chỉ còn lại Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ. Lãnh Như Băng hạ giọng hỏi nhỏ:

− Có đúng là Vương cô nương kia muốn họ thám thính nơi hạ lạc của Công Tôn Ngọc Sương chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Thế nào, huynh cho rằng muội bịa ra ư ?

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương đừng hiểu lầm, tại hạ chẳng qua tùy tiện hỏi thế, chứ không có ý gì khác.

Vương Thông Huệ nói:

− Vương Tích Hương bảo muội rằng Công Tôn Ngọc Sương chẳng những võ công cao cường, mà còn rất giỏi thuật cải trang, khi cần nàng ta có thể cải trang thành các vai rất khác nhau để ở ngay

bên cạnh chúng ta.

Lãnh Như Băng nói:

− Đúng thế, chúng ta phải luôn đề phòng cẩn thận mới được.

Vương Thông Huệ cười:

− Chúng ta phải luôn luôn tạo cơ hội cho nàng thấy hai chúng tạ .... Lãnh như Băng vừa nghe đã hiểu, hỏi:

− Cô nương với Vương Tích Hương dường như đã sắp đặt kế hoạch tỉ mỉ từ trước rồi phải không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Ừm !

Lãnh Như Băng hỏi:

− Có thể cho tại hạ biết nội tình được chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Không được, nếu huynh biết nhiều nội tình, thì càng làm cho Công Tôn Ngọc Sương thêm nghi ngờ ...

Đoạn giơ tay nói:

− Hãy khoát tay muội mà đi nào !

Lãnh Như Băng ngạc nhiên, run run tay nói:

− Đi đâu bây giờ ?

Vương Thông Huệ hé ra một góc màng che mặt, để lộ vẻ trang nghiêm, nói rành rọt từng chữ:

− Từ lúc này trở đi, huynh đã là tình lang thân thiết của muội rồi đó.

Lãnh Như Băng chậm rãi cầm lấy cổ tay nàng, hỏi nhỏ:

− Vương cô nương bắt đầu ngay từ bây giờ ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Đúng thế, cho đến lúc huynh bị Công Tôn Ngọc Sương bắt cóc đi. Từ lúc này, huynh phải luôn luôn tỏ ra là tình lang thân thiết, săn sóc chiều chuộng muội mọi chuyện.

Lãnh Như Băng húng hắng ho, nói:

− Tại hạ có thỏa thuận với Vương Tích Hương:

nội trong năm ngày nếu Công Tôn Ngọc Sương không động tĩnh gì, thì tại hạ sẽ cáo biệt mà đi.

Hai người đã ra tới ngoài cổng.

Chỉ thấy Hung Thần, Ác Sát, Oán Hồn, Nộ Quỉ tứ đại hung nhân đang đứng chờ đợi ở đó. Bốn đại hung nhân soi mói nhìn Lãnh Như Băng, rồi nhất loạt quay sang thi lễ với Vương Thông Huệ, nói:

− Giáo chủ có gì sai bảo ?

Lãnh Như Băng ngạc Nhiên nghĩ thầm:

“Bốn gã Hung nhân ngỗ ngược này cuối cùng lại gia nhập Huyền Hoàng giáo ư ?”.

Chỉ nghe Vương Thông Huệ hỏi:

− Xa mã đã chuẩn bị chưa ?

Hồng y Hung Thần cung kinh đáp:

− Xa mã đã sẵn sàng từ lâu, chờ lệnh Giáo chủ.

Vương Thông Huệ nói:

− Các ngươi theo xe bảo hộ, không cho ai được tới gần xe.

Thần, Sát, Quỉ, Hồn bốn gã ứng thanh quay người sang bên tả mà đi.

Vương Thông Huệ dùng «Truyền âm nhập mật» bảo Lãnh Như Băng:

− Hãy tỏ ra thân thiết với muội một chút, đừng để bốn người này nhận ra sơ hở của chúng ta.

Lãnh Như Băng đành nắm chặt thêm tay nàng, đỡ nàng bước đi, qua một khúc quanh, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa hoa mỹ chờ sẵn.

Hồng y Hung Thần vén tấm vải che cửa xe, nói:

− Thỉnh Giáo chủ thượng xa !

Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng giục:

− Đỡ muội lên xe !

Lãnh Như Băng đỡ nàng lên xe, rồi lên theo.

Hồng y Hung Thần hỏi:

− Thuộc hạ đợi lệnh hành xa, nhưng chưa biết đi đâu ?

Vương Thông Huệ nói:

− Đi về hướng đông mười dặm, thấy tòa Ngô thị Tông tự dừng lại chờ chỉ thị.

Hồng y Hung Thần ứng thanh, cỗ xe lập tức chuyển bánh.

Lãnh Như Băng hạ giọng hỏi:

− Bốn Hung nhân này có thể phản lại muội bất cứ lúc nào, tại sao lại coi họ như kẻ tâm phúc ?

Vương Thông Huệ dựa vào thành xe, mỉm cười:

− Để thử lòng can đảm của huynh đó.

Lãnh như Băng nói:

− Chuyện liên quan đến sự an nguy của muội, sao lại bảo để thử huynh ?

Vương Thông Huệ cười đáp:

− Bốn gã này ngoài sự hung tàn, còn là con quỉ hiếu sắc, huynh đồng hành với muội, chính là cái gai trước mắt họ, họ có thể giết hại huynh bất cứ lúc nào.

Lãnh Như Băng gật đầu:

− Thì ra vậy !

Vương Thông Huệ tiếp:

− Nhưng hiện tại đối với muội họ thập phần kính thuận, một ngày nào đó họ phản lại muội, thì họ sát hại trước tiên là huynh !

Lạnh Như Băng đáp:

− Huynh không e sợ họ.

Vương Thông Huệ đặt tay lên vai chàng, dịu dàng nói:

− Muội nói thực đó, Thần Xuyên Tứ Đại Hung Nhân đã quen hung ác, động một chút là xuất thủ sát nhân, bất chấp thủ đoạn, có thể ám toán huynh, nên đặc biệt cẩn thận đối với họ.

Lãnh Như băng nghĩ:

“Nàng đã biết như thế, sao còn mang chúng đi theo, chẳng phải tự chuốc lấy phiền toái ?”.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Sao huynh không nói gì, hay là lo sợ rồi ?

Lãnh như Băng đáp:

− Huynh nếu quả có bị chúng ám toán mà chết, thì muội cũng chẳng có lợi lộc gì.

Vương Thông Huệ mỉm cười:

− Hai ta hiện giờ cùng chung họa phúc, là phu phụ sinh tử đồng mệnh rồi đó !

Lãnh Như Băng cau mày:

− Muội thích thú lắm thì phải ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Dĩ nhiên !

Bỗng một tiếng rú thảm ở phía đầu xe.

Lãnh Như Băng vén tấm vải che cửa xe nhìn ra, thấy một thi thể nông phu nằm bên vệ đường.

Hồng y Hung Thần đi trước mở đường, hiển nhiên nông phu kia vừa bị hắn sát hại, như hắn chẳng buồn ngó lại thi thể của người ấy một cái.

Lãnh Như Băng buông rèm vải che cửa xe, thở dài nói:

− Tứ Đại Hung Nhân quả danh bất hư truyền, họ quá tàn nhẫn.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Có chuyện gì vậy ?

Lãnh như Băng đáp:

− Một nông phu vác cày chắc không kịp tránh đường, bị Hồng y Hung Thần đập chết tươi, hất xác bên vệ đường.

Chàng tuy cố bình thản, nhưng giọng vẫn hơi run, để lộ sự xúc động nội tâm.

Vương Thông Huệ lạnh lùng quát:

− Dừng xe !

Chiếc xe đỗ lại. Nàng thò đầu ra ngoài, hỏi:

− Ai vừa giết người ?

Hồng y Hung Thần đáp:

− Thuộc hạ xuất thủ !

Vương Thông Huệ nói:

− Huyền Hoàng Giáo có qui củ hẳn hoi, các ngươi gia nhập Huyền Hoàng Giáo, phải theo đúng theo giáo qui, không được tùy tiện hành động.

Hồng y Hung Thần hỏi:

− Huyền Hoàng Giáo ta không được sát nhân hay sao ?

Vương Thông Huệ lạnh lùng đáp:

− Cấm sát nhân vô cớ, nhất là với người không biết võ công.

Hồng y Hung Thần cãi lại:

− Kẻ kia mắt thấy mã xa của Giáo chủ chạy tới mà không chịu sớm nhường đường, giết hắn thì có gì bảo là sai ?

Vương Thông Huệ nổi giận:

− Ngươi dám vô lễ với ... bổn Giáo chủ như thế hả ?

Mục quang của Hồng y Hung Thần quắc lên, nhưng cuối cùng hắn nén giận, từ từ cúi mặt xuống,

đáp:

− Thuộc hạ xin lãnh hình phạt.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Ngươi đã dùng tay nào đoạt mạng người kia ?

Hòng y Hung Thần đáp:

− Tay tả.

Vương Thông Huệ nói:

− Được ! ngươi hãy tự chặt một ngón bên tay đó !

Lãnh Như Băng cả kinh, ngầm đề chân khí cảnh giới, nghĩ:

“Hình phạt nặng thế, e hắn không chịu tiếp thụ.”.

Hồng y Hung Thần đảo mắt mấy cái, tay phải chậm rãi thò đầu vào trong bao rút ra một lưỡi chủy thủ, nói:

− Chặt một ngón tay, hình phạt có quá nặng chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Nếu ngươi không muốn vậy, thì có một cách khác cho ngươi chọn lựa.

Hồng y Hung Thần hỏi:

− Là cách gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Ly khai bổn giáo, phản lại bổn Giáo chủ mà đi !

Hồng y Hung Thần cười ha hả, tay hữu vung ngay chủy thủ chặt phăng ngón tay đi.

Vương Thông Huệ buông vải che cửa xe xuống.

Hồng y Hung Thần cúi xuống nhặt một ngón tay bị chặt đưa lên miệng nuốt chửng hỏi:

− Bẩm Giáo chủ, có thể khởi hành được chưa ?

Vương Thông Huệ lạnh lùng đáp:

− Đi tiếp !

Cỗ xe tiếp tục chạy đi.

Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:

− Muội xử hắn như vậy, há chẳng tăng thêm mối hận trong lòng hắn ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Đối phó với kẻ hung ác, nếu không dùng nghiêm hình, làm sao họ quy phục ?

Chừng sau một tuần trà, cỗ xe bỗng dừng lại, có tiếng Hồng y Hung thần nói:

− Lão nhị, lão tam đi theo giáo chủ, lão tứ ở lại trông xe với huynh.

Lãnh Như Băng nhìn tứ bề, nghĩ:

“Đêm nọ ta và Vương Tích Hương bị đưa đến đây rồi thì phải ? Nay Vương Thông Huệ cũng tìm đến đây là để làm gì nhỉ ?”.

Vương Thông Huệ bảo một Hung nhân:

− Ngươi đi trước mở đường.

Lục y Ác Sát ứng thanh, xông lên trước.

Vương Thông Huệ giữ cự ly cách hắn năm thước, tiếp đến Lãnh Như Băng, sau cùng là Hoàng y Nộ Quỷ.

Tòa Ngô thị Tông từ này rất rộng lớn, hoang lương, bốn người thâm nhập sâu mấy trượng, qua một đình viện, vẫn không thấy động tịnh gì.

Lãnh Như Băng lưu tâm tứ phía, hy vọng xem xó dâu vết gì của Công Tôn Ngọc Sương để lại.

Đi qua mấy tầng thạch cấp, đến trước cửa thứ hai, Lục y Ác Sát tung một cước đạp tung cánh cửa gỗ lớn.

Vương Thông Huệ thong thả bước lên bậc đá, nói nhỏ:

− Huynh thân mật với muội một chút đi !

Lãnh Như Băng cau mày, đưa tay đặt vào eo lưng nàng.

Họ tới trước cửa điện, Lục y Ác Sát ngoảnh lại hỏi:

− Bẩm Giáo chủ, có cần mở cửa điện chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Dĩ nhiên !

Ác Sát liền đá mạnh một cái, cửa điện dày nặng như vậy mà bị đạp tung ngay ra.

Chỉ thấy trong điện đường có một chiếc tràng kỷ, chính giữa điện có bài vị thếp chữ vàng, đề mấy chữ:

«Ngô Thị Lịch Đại Tiên Tổ Thần Vị» Hai bên sắp hang loạt bài vị nhỏ hơn, đều thếp chữ vàng. Ngoài ra không có vật gì khác.

Vương Thông Huệ nhìn kỹ một hồi tứ bề, đoạn bảo Ác Sát và Nộ Quỷ:

− Các người ra canh chừng ngoài cửa điện.

Ác Sát hỏi:

− Nếu có người muốn vào thì có cho vào không hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Thì thông báo trước cho ta một tiếng.

Nộ Quỷ hỏi:

− Nếu họ không chịu, cứ xông vào thì nên thế nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Thì còn hai ngươi dùng để làm gì, mà không ngăn cản ?

Nộ Quỷ đáp:

− Thuộc hạ sợ bị chặt ngón tay đó thôi. Dù có võ công, cũng không dám thi triển.

Vương Thông Huệ đáp:

− Có thể điểm huyệt, bắt sống, không cần lấy mạng.

Nộ Quỷ nói:

− Bốn huynh đệ thuộc hạ đã sát nhân quen tay, xuất thủ là nặng tay, chỉ e sẽ giết chết tươi họ.

Vương Thông Huệ đáp:

− Nếu không sợ mất ngón tay thì cứ giết !

Hai Hung nhân bước ra.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Muội bảo họ ra ngoài là có dụng ý gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Chờ một người.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Chờ ai ?

Vương Thông Huệ Đáp:

− Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

− Công Tôn Ngọc Sương ? Nàng ta hẹn gặp muội tại đây à ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Huynh đã phá hoại độc kế đã bày sẵn của nàng ta, khiến nàng ta thất bại, lại phải hứa nội trong ba tháng không được sát hại võ lâm, do đó trong thâm tâm Công Tôn Ngọc Sương hận huynh hơn là cả hận Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng cười:

− Muội bị Công Tôn Ngọc Sương coi là địch thủ số một, nếu có cơ hội giết muội, chắc nàng ta cũng quyết không bỏ qua.

Lời chưa dứt, chỉ nghe bên ngoài có tiếng của Nộ Quỷ:

− Đứng lại. Ngươi muốn tìm ai ?

Vương Thông Huệ nói:

− Công Tôn Ngọc Sương đến đấy, huynh cẩn thận một chút.

Tiếng Ác Sát nói:

− Hảo tiểu tử ! ngươi muốn chết thì đừng trách ta !

Chỉ nghe «bình bình» hai tiếng, rồi một tiếng «hự», tựa hồ cả hai người đấu chưởng, một bị đòn đau. Lãnh Như Băng rút Sâm Thương Kiếm, nói:

− Huynh ra coi sao.

Vương Thông Huệ kéo chàng lại, nói:

− Khỏi lo lắng. Ác Sát và Nộ Quỷ làm sao ngăn nổi Công Tôn Ngọc Sương ?

Chỉ nghe Nộ Quỷ nói:

− Bẩm Giáo chủ, có kẻ xông vào.

Lời chưa dứt, đã thấy một Hoàng y nhân bước vào. người này đeo mặt nạ đỏ như máu, chỉ để lộ hai đạo mục quang sang rực đảo qua đảo lại không ngừng.

Lãnh Như Băng ngấm ngầm đề tụ chân khí, đoản kiếm lăm lăm, sẵn sàng nghênh chiến.

Vương Thông Huệ lạnh lùng gắn giọng:

− Hãy bỏ mặt nạ ra đi !

Hoàng y nhân nói:

− Vì sao ngươi không bỏ mạng che mặt ra trước ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Khỏi cần.

Hoàng y nhân hỏi:

− Vì sao ?

Vương Thông huệ đáp:

− Vì bổn tọa không bỏ ra, các hạ cũng biết là ai.

Hoàng y nhân nói:

− Ngươi đoán ra ta à ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Công Tôn Ngọc Sương.

Hoàng y nhân đáp:

− Chủ nhân của ta thân phận cao quý, há chịu thân chinh đến chốn này ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Công Tôn Ngọc Sương đã hẹn với bổn tọa, tại sao lại không đến ? Hừ khó tin được !

Hoàng y nhân lạnh lùng nói:

− Chủ nhân ta không cần đến, cũng biết nhất cử nhất động của các ngươi.

Vương Thông Huệ nói:

− Bổn tọa ước hẹn với Công Tôn Ngọc Sương, ngoài nàng ta ra, bổn tọa không nói chuyện với người khác, bất luận thân phận của các hạ thế nào, bổn tọa cũng không đa vấn, vậy xin cáo biệt.

Hoàng y nhân thong thả gở bỏ mặt nạ, quả nhiên là nữ nhân má hồng răng trắng đóng giả nam nhân. Nữ nhân kia quay lại nhìn dãy bài vị, nói:

− Không được đi !

Chỉ thấy từ phía sau tấm bài vị chính giữa vụt bước ra một lão nhân tóc trắng mặc trường bào. Vương Thông Huệ nói:

− Các hạ có phải quá lưu luyến sự tích năm xưa của Mai Hoa Chủ nhân ?

Người kia cười nhạt, không trả lời thẳng vào câu hỏi:

− Ngươi nhất định muốn gặp ta ư ?

Vương Thông Huệ nói:

− Bổn tọa cần gặp Công Tôn Ngọc Sương.

Người kia đáp:

− Là ta đây.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Làm sao bổn tọa có thể tin được các hạ ?

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi gỡ mặt nạ, để lộ dung mạo mỹ lệ tuyệt thế, nói:

− Giáo chủ đủ tin hay chưa ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Vẫn còn chút chưa tin.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Tại sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Giọng nói chưa giống.

Công Tôn Ngọc Sương cười, nói:

− Giáo chủ muốn nghe khẩu âm vùng nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Câu này thì đúng giọng rồi.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Đã hết hoài nghi rồi chứ ?

Vương Thông Huệ nói:

− Cô nương ước hẹn bổn tọa ở đây, lại tự làm ra vẻ hư hư thực thực, để thuộc hạ hí lộng bổn tọa trước là nhằm dụng ý gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Ta cần phòng bị Giáo chủ không đến, phòng bị Giáo chủ cải trang, phòng bị Giáo chủ bố trí mai phục, cho nên bất đắc dĩ phải cẩn thận một chút.

Vương Thông Huệ nói:

− Được ! chúng ta không nhắc chuyện đó nữa. Cô nương ước hẹn bổn tọa tới đây là để làm gì ?

Công Tôn Ngọc Sương nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

− Không biết có thể trục xuất người hộ giá Giáo chủ được chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Không, chàng với bổn tọa tuy hai mà một, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Lãnh Như Băng ấy ư ? Chẳng phải chàng ta vẫn cùng đi vơi Vương Tích Hương hay sao ?

Vương Thông Huệ nói:

− Không phải, chàng không khi nào là người như vậy.

Công Tôn Ngọc Sương chằm chằm nhìn Lãnh Như Băng một hồi, nói:

− Giáo chủ muốn bảo rằng chàng ta đối xử rất tốt với Giáo chủ phải không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Dù sông cạn đá mòn, lòng chàng bất biến.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ta chỉ thấy người này có đôi mắt đa tình thế kia, cũng đoán chàng ta phong lưu thành tính, nên giao chủ quá tin chàng ta, sẽ đau khổ lắm đó.

Vương Thông Huệ nghĩ:

“Vương Tích Hương quả có tài tiên đoán, xem chừng Công Tôn Ngọc Sương sẽ cắn câu.” Bèn lạnh lùng đáp:

− Cô nương hẹn bổn tọa ra đây chỉ nói mấy lời đó thôi à ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Ta muốn khuyến cáo giáo chủ một điều.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Điều gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Ta muốn giáo chủ từ bỏ việc đối địch với ta.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Với một điều kiện.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Giáo chủ cứ cho biết !

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu cô nương chịu bỏ qua ân oán giang hồ, thì chúng ta có thể tức thời trở thành bằng hữu.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Giáo chủ đừng hiểu lầm ý của ta, ta quí trọng tài hoa của Giáo chủ nên mới khuyến cáo Giáo chủ như vậy, nếu không chịu nghe lời khuyên của ta, thì đến lúc nào đó đừng trách ta hạ độc thủ.

Vương Thông Huệ nghĩ:

“Cương với địch thủ lúc này chỉ bất lợi.” Bèn đáp:

− Cho tới lúc cô nương giở thủ đoạn tàn độc, bổn tọa còn tối thiểu ba tháng.

Công tôn Ngọc Sương nói:

− Còn có tám mươi sáu ngày sống yên ổn, nếu Giáo chủ không chịu đáp ứng, khi hết thời hạn, kẻ đầu tiên ta muốn giết là Giáo chủ đó.

Vương Thông Huệ thấy Lãnh Như băng đã dẫn dụ được sự chú ý của Công Tôn Ngọc Sương, bèn nói:

− Nếu không có chuyện gì khác, bổn tọa cáo biệt tại đây.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, nói:

− Giáo chủ nên biết họa sát thân sau ba tháng, hôm nay là tiết trọng hạ rồi.

Vương Thông Huệ nói:

− Bổn tòa hôm nay hiểu rõ cô nương quyết sát hại bổn tòa, được cô nương coi trọng như thế, bổn tòa thật là vinh hạnh.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Nếu Giáo chủ có việc thỉnh cầu ta, thì canh ba đêm nay cứ đến, vạn nhất không thể đến, thì để Lãnh Như Băng đi thay cũng được.

Vương Thông Huệ sững sờ hỏi:

− Thỉnh cầu cô nương ?

Công Tôn Ngọc Sương cười hiểm độc:

− Chứ sao ? Giáo chủ có dám nói sẽ không đến chăng ?

Giáo chủ đáp:

− Có thể sẽ tới, nếu bổn tòa thấy cần, sẽ y hẹn mà đến.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Thu hoạch duy nhất buổi gặp này là cuộc ước hẹn vào canh ba đêm nay.

Vương Thông Huệ chợt hoài nghi, hỏi:

− Cô nương dường như biết chắc rằng bổn tọa nhất định sẽ tới đêm nay ?

Công Tôn ngọc Sương đáp:

− Không sai, ít nhất thì một trong hai vị sẽ tới, chỉ chưa dám chắc là vị nào.

Ngừng một chút lại tiếp:

− Tính mạng con người là đại sự, không phải chuyện đùa, đừng có đến trễ mà nguy tính mạng.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Tính mạng của ai ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Hiện tại còn chưa biết của ai, nhưng chắc hẳn là của một trong hai vị.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Có phải cô nương ngấm ngầm hạ độc hai ta ?

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Ta chỉ đứng nguyên một chỗ, huống hồ võ công của nhị vị đang không địch nổi ta, nhưng linh cảm rất nhạy bén, dù ta quả thực có muốn ám toán hại vị, e rằng cũng khó được như ý.

Vương Thông Huệ nghĩ thầm:

“Lời này cũng không sai, nàng ta tuy võ công cao hơn mình, nhưng nếu bảo là ám toán mình, thì cũng khó thực thi.” Bèn khoác tay Lãnh Như Băng bước ra cửa điện. Chỉ nghe sau lưng vang lên tiếng cười lạnh lẽo của Công Tôn ngọc Sương:

− Dù giáo chủ có mình đồng da sắt cũng khó chịu đựng một khi độc tính phát tác.

Vương Thông Huệ làm như không nghe thấy sãi bước ra cửa điện. Chỉ thấy Lục Y Ác Sát và Hoàng Y Nộ Quỷ đứng bên nhau ở ngoài đó, vẻ hung hăng đã mất hết, chắc vừa rồi bị nếm đòn đau. Vương Thông Huệ giả bộ không biết, nói:

− Hai người hộ tống phía sau.

Ra khỏi Ngô thị Tông Tự, Hung Thần và Oán Hồn cũng chạy ra đón, cúi mình thi lễ.

Lãnh Như Băng thấy hai gã đột nhiên thuần phục thì thầm lấy làm kỳ quái.

Vương Thông Huệ giơ tay nói:

− Khỏi cần đa lễ.

Đoạn bước lên xe.

Hồng y Hung Thần cung kính hỏi:

− Kính bẩm giáo chủ, cho xe đi đâu ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Trở về đường cũ.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Tại sao tứ đại hung nhân có vẻ thay đổi hẳn thái độ, biến thành thuần phục như vậy ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Họ vừa bị ăn đòn của Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Công Tôn Ngọc Sương ẩn thân sau lịnh bài, chưa từng thấy mặt Tứ Đại Hung Nhân, sao lại bảo họ bị ăn đòn của nàng ta ?

Vương Thông Huệ gỡ mạng che mặt, lắc đầu thở dài:

− Quả thủ đoạn hiểm độc.

Lãnh Như Băng chưa hiểu ra sao, hỏi:

− Chuyện gì vậy ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Chúng ta bị Công Tôn Ngọc Sương đánh lừa.

Lãnh Như Băng nói:

− Muội càng nói, huynh càng không minh bạch, chúng ta bị lừa điều gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Bị đầu độc.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên:

− Bị đầu độc ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Đúng thế, lợi dụng cơ hội nói chuyện với chúng ta, Công Tôn Ngọc Sương đã ngấm ngầm phóng loại độc phấn không màu không vị.

Lãnh Như Băng ngấm ngầm vận khí, không thấy có cảm giác dị thường nói:

− Sao huynh không cảm thấy gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Nếu cảm thấy được, thì nàng ta đã không phải là Công Tôn Ngọc Sương.

Đoạn vén vải che cửa xe, nói vọng ra:

− Cho xe chạy sang bên tả.

Lãnh Như Băng vội hỏi:

− Chúng ta đi đâu đây ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Đi gặp Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng nói:

− Hai cô nương tựa hồ đều ước hẹn trước với nhau mọi sự, chỉ có ta là không biết gì.

Vương Thông Huệ nói:

− Thế thì có gì không tốt ? Ngược lại còn có lợi cho huynh.

Biết là lỡ lời, nàng vội dịu dàng đáp:

− Đừng trách muội ! Muội đang phiền não vô cùng !

Lãnh như Băng cười nhạt im lặng. Vương Thông Huệ thở dài:

− Sao huynh không nói, giận muội chăng ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Chúng ta đang thực thi mưu lược, đóng giả tình nhân dù muội có trách mắng thế náo, huynh cũng phải nhịn.

Vương Thông Huệ cười nhạt:

− Vì chỉ đóng giả, nên huynh đâu cần quan tâm đến việc muội bị trúng độc ?

Lãnh Như băng ngạc nhiên:

− Muội bị trúng độc ư ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Công Tôn Ngọc Sương không nỡ đầu độc huynh đâu.

Lãnh Như Băng cảm thấy nàng có vẻ căm phẫn, chưa biết hồi đáp thế nào, chỉ thở dài, cúi đầu im lặng, khiến Vương Thông Huệ càng bực bội, nói tiếp:

− Huynh minh bạch chưa ! Công Tôn Ngọc Sương bảo chúng ta canh ba đêm nay tới chỉ là nói cho một mình huynh nghe thôi.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Như thế chẳng phải đúng ý muốn của chúng ta sao ? Muội giận dữ cái gì ?”.

Chỉ nghe Hồng y Hung Thần nói:

− Bẩm Giáo chủ phía trước hết đường cho xe chạy Vương Thông Huệ đeo mạng che mặt nhảy xuống xe.

Lãnh Như Băng thấy nàng không dưng nổi nóng, thì nghĩ:

“Đợi ta rời khỏi nơi đây, nàng có muốn trút giận lên đầu ta cũng chẳng được.”.

Chỉ nghe Vương Thông Huệ cao giọng gắt:

− Sao không xuống, còn ngồi trên xe làm gì ?

Lãnh Như Băng ngẩn ra, vội nhảy xuống, nhìn xung quanh chỉ thấy hoàn toàn hoang dã, thì rất ngạc nhiên, nghĩ:

“Tứ bề chẳng có nhà cửa gì, vậy Vương Tích Hương trú ở đâu ?”.

Vương Thông Huệ nói:

− Nhìn cái gì ? Cứ theo muội mà đi.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Nam nhi đứng đắn không thèm đấu khẩu với nữ nhi, nàng nóng nảy, ta bình thản là được”, đoạn đi sau lưng nàng.

Vương Thông Huệ bảo Tứ Đại Hung Nhân:

− Các ngươi ở đây coi xe cẩn thận, không cần đi theo ta.

Đoạn quay người lao vút đi.

Lãnh Như Băng thấy nàng chạy càng lúc càng nhanh, thoáng chốc đã được bốn, năm dặm, đến ven một cánh rừng nhỏ. Bìa rừng có một ngôi thảo thất, Vương Thông Huệ quan sát một hồi rồi bước thẳng vào trong thất.

Trong thất cực kỳ sạch sẽ, có một chiếc bàn và mấy cái ghế trúc.

Vương Thông Huệ hắng giọng hỏi:

− Vương cô nương có nhà không ?

Tấm rèm bên hữu lay động, Vương Tích Hương bận đồ trắng bước ra. Nàng đã bận nữ trang, tóc dài buông xõa, trong dung mạo vô cùng thanh nhã, tay hữu phải dựa vào tường mà đi, tươi cười nói:

− Thỉnh nhị vị vào khuê phòng của muội ...

Nàng nhìn mặt Lãnh Như Băng tiếp:

− Lãnh huynh quá bộ tới đây, hôm nay thấy muội thế nào ?

Vương Thông Huệ bỗng gỡ mạng che mặt, nói:

− Quả không ngoài dự liệu của Vương cô nương, muội đã gặp Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Tích Hương cười:

− Thế thì tốt lắm !

Vương Thông Huệ nói:

− Không ngờ cuối cùng nàng ta lại ngấm ngầm đầu độc.

Vương Tích Hương nghiêm nghị:

− Có chuyện vậy sao, chúng ta vào bên trong hãy bàn.

Vương Thông huệ và Lãnh Như Băng theo nàng vào nội thất. Trong này ngoài chiếc giường, chăn gối, hai chiếc ghế ngoài ra không có vật gì khác.

Lãnh như Băng nghĩ:

“Thân thể nàng hư nhược như vậy, mà lại sinh hoạt theo lối kỳ dị, đêm trú miếu hoang, ngày ở thảo thất, quả là một nữ kỳ nhân.”.

Chỉ thấy Vương Tích Hương dùng tay áo phủi bụi trên ghế, nói:

− Thỉnh nhị vị an tọa !

Vương Thông Huệ nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Huynh hãy kể lại toàn bộ sự việc cho Vương cô nương nghe đi !

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Thực là khó mà hiểu tâm sự nữ nhân, nàng vội vội vàng vàng đến nơi này, tưởng không thể chậm một khắc, bây giờ lại đủng đỉnh như thường.” Đành đem toàn bộ sự việc xảy ra ở Ngô thị Tông Tự mà kể lại.

Vương Tích Hương vô cùng chăm chú lắng nghe, suy nghĩ một hồi, mới nói:

− Rất có thể Công Tôn Ngọc Sương đã ngấm ngầm động thủ, nếu dụng độc, cũng không phải là loại độc thông thường.

Vương Thông Huệ nói:

− Muội tin rằng nàng ta không dọa, trước canh ba đêm nay, độc tính hẳn sẽ phát tác.

Vương Tích Hương nói:

− Hai vị thử vận khí, xem có đúng là bị trúng độc hay không ?

Lãnh như Băng nói:

− Tại hạ không cảm thấy gì lạ.

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu có thể phát giác, thì chúng ta cũng khả dĩ chuẩn bị trước.

Vương Tích Hương bỗng mỉm cười, nói:

− Đừng lo, Công Tôn Ngọc Sương bịa ra đó thôi.

Vương Thông Huệ hỏi; − Vậy là nàng ta chỉ hù dọa ?

Vương Tích Hương nói:

− Cũng không hẳn như vậy, Công Tôn Ngọc Sương trước hết dùng hư ngôn để trong đầu hai vị bị ám ảnh là mình bị trúng độc mà phải đến gặp nàng ta.

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu vậy nàng chỉ hẹn canh ba đêm nay là được, tại sao lại phải dùng hư ngôn ?

Vương Tích Hương đáp:

− Nàng ta bảo là hai vị trúng độc, để hai vị chẳng hiểu hư thực, cứ bị ám ảnh mà tự loạn đối pháp trước.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Vậy đêm nay có cần đến gặp nàng ta hay không ?

Vương Tích Hương lắc đầu:

− Khỏi cần, nếu cứ làm đúng theo dự liệu của Công Tôn Ngọc Sương thì chúng ta sẽ ở thế bị động.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Chẳng lẽ bỏ mặc nàng ta, không lý đến cuộc hẹn ?

Vương Tích Hương đáp:

− Cũng dừng quá khiên cưỡng, chúng ta cần nghĩ một biện pháp vượt ra ngoài dự liệu của Công Tôn Ngọc Sương mới được.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Biện pháp gì ? Muội thực chưa nghĩ ra được, mong Vương cô nương bày vẽ cho.

Vương Tích Hương đáp:

− Công Tôn Ngọc Sương chờ hết canh ba, không thấy hai vị tới, chắc sẽ phẫn nộ dị thường, cứ để nàng ta nóng giận một hồi, rồi hai vị mới phái người mang đến một phong thư, bảo rằng độc tính phát tác, nếu nàng ta muốn gặp Giáo chủ, thì cứ việc theo người đưa thư mà đến chỗ Giáo chủ.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Nếu Công tôn Ngọc Sương không chịu đến ?

Vương Tích Hương đáp:

− Muội nghĩ nàng ta nhất định sẽ đến, còn nếu không đến, ta tính cách khác cũng chưa muộn.

Vương Tích Hương lại hỏi:

− Giáo chủ có biết giả làm bệnh nhân hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Cũng tàm tạm !

Vương tích Hương nói:

− Thế là được. Giáo chủ hãy để nàng ta vào gặp Giáo chủ đã biết ngay là Giáo chủ ngã bệnh ...

Đoạn nàng nhìn Lãnh Như Băng nói:

− Lãnh huynh phải ở bên cạnh Giáo chủ.

Lãnh như Băng đáp:

− Điều đó dĩ nhiên.

Vương Tích Hương nói:

− Huynh phải tỏ ra rất ái hộ Vương cô nương, tình thâm như biển ...

Lãnh Như Băng hỏi:

− Phải làm giả như thế nào, tại hạ chỉ e không sắm nổi vai đó ?

Vương Tích Hương cười; − Nếu huynh không thích giả trang thì cứ làm thật ...

Ngừng một chút, lại tiếp:

− Mặt khác, huynh nên lạnh nhạt với Công Tôn Ngọc Sương, song cũng đừng quá lãnh đạm mà không để ý đến nàng ta. Do huynh tự xem nên làm thế nào cho khéo thì làm.

Vương Thông Huệ nói:

− Cao kiến của Vương cô nương khiến muội an tâm rồi. Đúng, trước hết phải làm cho Công Tôn Ngọc Sương phẫn nộ, mất cả bình tĩnh, ta mới có thể chủ động thành sự phải vậy không ?

Vương Tích Hương đáp:

− Giáo chủ quả rất thông minh.

Vương Thông Huệ nói:

− Thôi, muội xin cáo biệt, còn về chuẩn bị.

Vương Tích Hương bỗng nghiêm nghị nói với Lãnh Như Băng:

− Lãnh huynh phải nhớ kỹ lời muội, đừng tự ý hành động theo sở thích hoặc tính cách vốn có, việc này liên quan trọng yếu đến an nguy của anh hùng thiên hạ, huynh chớ làm hư đại kế.

Lãnh Như Băng, đáp:

− Ngu huynh tận lực là được.

Vương Tích Hương nói:

− Được hai vị có thể ra về, muội cũng phải rời khỏi nơi đây.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Rời khỏi nơi đây ?

Vương Tích Hương đáp:

− Đúng vậy, hai vị đã tới đây, tất nhiên sẽ khiến Công Tôn Ngọc Sương hồ nghi, nếu muội không sớm rời khỏi nơi này, hẳn sẽ bị nàng ta tìm đến.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Vậy muội biết tìm Vương cô nương ở đâu ?

Vương Tích hương nói:

− Không cần tìm muội, muội sẽ tự động thông báo cho nhị vị.

Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ:

− Xem ra Vương cô nương vất vả hơn muội nhiều.

Vương Tích Hương nói:

− Muội cảm thấy rất thích thú đối phó với một kình địch như Công Tôn Ngọc Sương, có khi lại sống thêm được vài ngày.

Vương Thông Huệ nói:

− Vậy muội xin cáo biệt Đoạn cúi mình cùng Lãnh Như Sương bước ra.

Vương Tích Hương nhìn theo bóng hai người, trong lòng bỗng dâng lên một niềm thương cảm khó hiểu. Nàng đưa tay chấm nước mắt, chạy lại nằm gục xuống gối.

Trên đường trở về, Vương Thông Huệ tựa hồ đã không chút phiền muộn, cứ cười nói luôn miệng, khác hẳn so với lúc đến.

Lãnh Như băng ngạc nhiên, không nhịn được bèn hỏi:

− Có gì thích thú mà muội cao hứng thế ?

Vương Thông Huệ hỏi:

− Sao ? Huynh không thấy cao hứng à ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Huynh chẳng thấy có chuyện gì để thích thú.

Vương Thông Huệ cười:

− Muội bị Công Tôn Ngọc Sương dùng hư ngôn làm rối bời tâm trí, chưa biết phải làm thế nào, trong lòng vô cùng phiền não nhưng đã được Vương cô nương giải trừ hết, cho nên rất cao hứng.

Lãnh như băng thản nhiên nói:

− Thì ra vậy.

Về đến chỗ xe ngựa, chỉ thấy Tứ Đại Hung Nhân đều ngồi nhắm mắt điều tức, mặt mày lấm tấm mồ hôi, tựa hồ vừa trải qua một trận ác đấu.

Hồng y Hung Nhân hé mắt cúi mình nói:

− Giáo chủ đã trở lại.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Các ngươi vừa động thủ với ai vậy ?

Hồng y Hung Thần đáp:

− Người ấy võ công cao cường, tứ huynh đệ thuộc hạ liên thủ công kích mới buộc hắn phải thối lui.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Hắn là người như thế nào ?

Hồng y Hung Thần đáp:

− Không rõ, hắn không chịu xưng danh, lại đeo mặt nạ, nhưng chiêu kiếm vô cùng lợi hai.

Vương Thông Huệ «à» một tiếng hỏi:

− Là nam hay nữ ?

Hông Y Hung Nhân đáp:

− Là nam, hắn muốn tra xét mã xa của Giáo chủ, bị chúng thuộc hạ ngăn cản, liền rút kiếm tung ra những chiêu vô cùng hiểm độc. Thuộc hạ chút nữa bị hắn đâm trúng.

Vương Thông Huệ nói:

− Các ngươi thật vất vả !

Đoạn bước lên xe.

Lãnh Như Băng lên theo, nói:

− Tứ Đại Hung Nhân bỗng nhiên thuần phục muội như vậy, chỉ e có ý đồ khác, muội chớ khinh suất.

Vương Thông Huệ cười hỏi:

− Tại sao huynh lại quan tâm đến muội như vậy ?

Chương 38: Kỳ Nữ Gặp Nhau

Lãnh Như Băng ngẩn ra, chưa biết hồi đáp ra sao, nghĩ:

“Mình có hảo ý khuyên can nàng, có gì không đúng ? Tứ đại hung nhân này thiên tính độc ác, nếu nàng không cẩn thận đề phòng, ắt sẽ gặp nguy hiểm.” Chỉ nghe Hồng y Hung Thần hỏi:

− Bẩm Giáo chủ, chúng ta đi đâu ?

Vương Thông Huệ đáp gọn lỏn:

− Trở về !

Vương Thông Huệ gỡ mạng che mặt, quan sát kỹ trong xe một lượt, không thấy có gì lạ, mới hạ giọng hỏi nhỏ Lãnh Như Băng:

− Huynh có tin là Hồng y Hung Thần nói thực hay không ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không.

Vương Thông Huệ cười:

− Tại sao không tin ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Làm sao muội biết hắn không hoang ngôn ?

Vương Thông Huệ nói:

− Nếu Tứ Đại Hung Nhân vừa rồi bịa ra chuyện đó, thì phải cẩn thận đề phòng họ ...

Ngừng một chút, nói:

− Muội có một điều muốn thỉnh giáo.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Có chuyện gì vậy ?

Vương Thông Huệ hỏi:

− Trong ba người, Công Tôn Ngọc Sương, Vương Tích Hương và muội, huynh thích ai ?

Lãnh Như Băng không ngờ bỗng dưng nàng nêu chuyện đó ra, bất giác ngẩn người, đáp:

− Điều này thật khó nói, song cả ba cô nương đều đáng để huynh kính phục.

Vương Thông Huệ nói:

− Hàng ngàn năm phần lớn đại sự trong võ lâm đều do nam nhân chủ trì, nhưng hiện nay xuất hiện tình thế mới, mấy chục năm nay kiếp vận của võ lâm lại nằm trong tay nữ nhân.

Lãnh Như Băng thở dài nhè nhẹ nói:

− Cả ba cô nương đều là những quái nhân quán thế ...

Vương Thông Huệ tiếp:

− Đừng đề cao muội, võ công của muội thấp hơn Công Tôn Ngọc Sương, mưu trí thì không bằng Vương Tích Hương, trong cuộc tương tranh giữa hai phía trong võ lâm, muội bất giác góp được một phần.

Lãnh Như Băng nói:

− Vương Tích Hương đứng đằng sau, còn người thực hiện đấu lực, đấu trí với Công Tôn Ngọc Sương chính là muội.

Vương Thông Huệ nói:

− Muội chỉ lo Vương cô nương thân thể hư nhược, khó chi trì đến hồi phân rõ thắng bại. Nếu nàng bất hạnh qua đời, thì trong cuộc chiến bảo vệ đạo nghĩa này chúng ta chắc chắn sẽ bại !

Sắc mặt nàng đột nhiên trở nên nghiêm trang, nói:

− Do muội là nữ nhân nên biết rõ nữ nhân, lỡ không may Vương Tích Hương mất đi giữa chừng, thì gánh nặng sẽ dồn xuống vai huynh đó.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

− Ngu huynh ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Đúng thế, nếu huynh quả không muốn nhìn võ lâm rơi vào đại họa thì chỉ còn hai con đường lựa chọn.

Lãnh Như Băng cau mày hỏi:

− Là thế nào ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Một là thành tâm toàn ý luyến ái Công Tôn Ngọc Sương. Nếu nàng ta động chân tình đối với huynh, thì sẽ không gây ra những trò ác độc nữa.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Còn đường thứ hai ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Một người như huynh làm không nổi, chẳng nói nữa.

Lãnh Như Băng nói:

− Sao không nổi ? Muội cứ nói huynh cứ thử làm cho muội coi.

Vương Thông Huệ nói:

− Ngầm hạ độc giết chết Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng nói:

− Ngầm hạ độc thì không quang minh chính đại.

Vương Thông Huệ nói:

− Dụng binh phải xảo trá, càng xảo trá càng hay. Vì sinh mạng hàng vạn người, sao không thể giết Công Tôn Ngọc Sương bằng cách ngầm hạ độc ?

Lãnh Như Băng nói:

− Đến khi cần hẵng hay. Hiện tại nói chuyện ấy quá sớm. Ôi, Lãnh Như Băng này đường đường nam tử, bị các cô nương sắp đặt mọi việc, sau này giang hồ sẽ coi ngu huynh là hạng người sao đây.

Vương Thông Huệ cười:

− Võ lâm hào hiệp, tình lang hương khuê, lưu danh thiên cổ, không biết có mấy ai là mỹ trượng phu ...

Bỗng nghe Hồng y Hung Thần nói to:

− Bẩm Giáo chủ, đã về tới trạch viện.

Vương Thông Huệ mang mạng che mặt, nói nhỏ với Lãnh Như Băng:

− Dù huynh có muốn hay không, cũng phải sánh vai tình lang thắm thiết.

Hãy dìu muội đi vào.

Đoạn vén vải che cửa xe bước xuống.

Đây là một tòa trạch viện cao rộng, cửa hồng ngói xanh, vừa nhìn đã biết ngay là gia trang của một bật hào phú.

Lãnh Như Băng dìu Vương Thông Huệ đi trước, Tứ Đại Hung Nhân đi theo đằng sau, qua cửa lớn là một tòa đình viện rất rộng, trong đình viện có trồng nhiều cây hoa.

Vương Thông Huệ ngoảnh đầu bảo Tứ Đại Hung Nhân:

− Các ngươi hãy ở lại đây, chưa có lệnh, không được vào cửa thứ hai.

Tứ Đại Hung Nhân ứng thanh, nhất tề thi lễ.

Vương Thông Huệ nắm tay Lãnh Như Băng bước vào cửa thứ hai.

Lãnh Như Băng hỏi nhỏ:

− Đây là đâu ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

− Đây là phân tòa của Huyền Hoàng Giáo ở Hàng Châu, mau dìu muội tới sân viện phía đông.

Lãnh Như Băng thấy tòa trạch viện đồ sộ này không một bóng người, qua tới mảnh sân phía đông, vòng tránh một khóm hoa, quả thấy có một cửa hình tròn.

Vương Thông Huệ tách khỏi Lãnh Như Băng, bước nhanh qua cửa, chạy thẳng vào. Đây là một tiểu sảnh thiết kế trang nhã, góc bên tả có một cửa nhỏ thông sang phòng ngủ. Vương Thông Huệ gở

mạng che mặt ra, cười nói:

− Huynh muốn ngồi đâu tùy thích. Ở đây muội là chủ, phải hậu đãi huynh.

Lãnh Như Băng nói:

− Huynh muốn hỏi một điều có tiện chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Huynh cứ hỏi.

Lãnh Như Băng nói:

− Tòa trạch viện này hẳn là gia trang hào phú, kẻ hầu người hạ nhiều lắm mới phải, sao chẳng thấy ai ?

Vương Thông Huệ cười:

− Gia nhân nô bộc hôm nay di chuyển đi hết, trong trạch viện chỉ còn toàn là các cao thủ của Huyền Hoàng Giáo, bề ngoài huynh không thấy gì kỳ thực bên trong cảnh giới nghiêm mật, từng bước đều có sát cơ.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Sao huynh không thấy dấu vết nào hết ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Mỗi người trong bọn họ đều có vị trí riêng, có chỗ ẩn thân kín đáo, khi cần phát động, họ sẽ liên thủ xuất trận, huynh chưa hiểu sự sắp đặt bí mật nên không thể nhận ra.

Lãnh Như Băng nói:

− Vậy ư ? Muội chuẩn bị đêm nay dụ Công Tôn Ngọc Sương đến đây để quyết đấu với nàng ta hay sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Khi muội bố trí, quả có ý định đó, nhưng lúc này coi đó là hạ sách, quá mạo hiểm, nếu lạc bại e sẽ thiệt hại lớn, do đó muội đã thay đổi chủ ý.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Dự định vừa rồi, muội có cho Vương Tích Hương biết hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Không, hôm nay khi chúng ta đến Ngô thị Tông từ thì biến hóa vượt ra ngoài dự liệu của muội, khiến muội tự thấy tài trí của muội thực không bằng Công Tôn Ngọc Sương, nên muội bỏ ý định mạo hiểm.

Lãnh Như Băng nói:

− Hiện tại muội tính sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Theo lời Vương Tích Hương mà hành sự, bãi bỏ việc bố phòng ở trạch viện này.

Lãnh Như Băng nói:

− Bãi bỏ việc bố phòng cũng là mạo hiểm, theo ý ngu huynh tạm thời án binh bất động, lỡ phải đối phó thì sao ?

Vương Thông Huệ nói:

− Có thể qua mắt được huynh chứ không qua mắt được Công Tôn Ngọc Sương. Chúng ta bố phòng nghiêm mật như thế, chỉ e làm cho nàng ta nổi khùng dẫn tới xung đột ác liệt thì hỏng việc. Đã không định động thủ với nàng ta ngay thì nên đón tiếp tử tế, bãi bỏ việc bố phòng là hơn.

Lãnh Như Băng nói:

− Muội suy tính chu đáo, huynh khó theo kịp.

Vương Thông Huệ cười:

− Khi Công Tôn Ngọc Sương tới, huynh càng phải tỏ ra thân mật với muội đó.

Lãnh Như Băng không biết nói sao, chỉ cười cười.

Vương Thông Huệ bước ra cửa, cao giọng gọi:

− Có ai không đó ?

Từ bên ngoài có tiếng đáp:

− Có tại hạ, Giáo chủ có gì phân phó ?

Vương Thông Huệ nói:

− Lại đây.

Lời vừa dứt, một võ trang đại hán đã chạy tới.

Lãnh Như Băng ngoảnh ra, thấy đại hán bên vai tả đeo đao, sau vai hữu nhô lên một cái ống không giống binh khí cũng chẳng giống ám khí, thì nghĩ thầm:

“Tổ chức Huyền Hoàng Giáo vẫn còn thần bí lắm.”.

Người kia cung tay thi lễ với Giáo chủ:

− Giáo chủ có gì sai phái ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Truyền lệnh của ta giải tỏa sự bố phòng trong trạch viện.

Đại hán ứng thanh, quay đi.

Vương Thông Huệ nói:

− Tứ Đại Hung Nhân Thần, Sát, Quỷ, Hồn thì ở lại.

Đại hán tuyệt không dám hỏi nhiều, nghe xong đi luôn.

Lãnh Như Băng nói:

− Quy giới của Huyền Hoàng Giáo rất nghiêm.

Vương Thông Huệ nói:

− Tứ Đại Hung Nhân thiên tính ác độc, nhưng họ sẽ phải dần dần khuất phục dưới tay muội thôi.

Lãnh Như Băng nói:

− Khả năng điều khiển của muội khiến huynh thán phục. Chắc ngoài muội ra, không ai có thể chế ngự được Tứ Đại Hung Nhân.

Vương Thông Huệ đáp:

− Huynh quá khen. Công Tôn Ngọc Sương và Vương Tích Hương quyết không thua gì muội. Muội làm được thì họ cũng làm được.

Vị đại hán lúc nãy chạy tới, nói:

− Thuộc hạ đã chuyển lệnh của Giáo chủ tới ba mươi tám vị cao thủ.

Vương Thông Huệ nói:

− Bảo họ ở ngoài mười dặm đợi lệnh ta, không ai được tự tiện ly khai một bước.

Đại hán ứng thanh, chạy đi.

Vương Thông Huệ quay vào, cười nói:

− Hiện tại trong tòa trạch viện mênh mông này chỉ còn hai chúng ta.

Vương Thông Huệ chớp chớp mắt, hỏi:

− Sao, huynh nhớ nàng rồi phải không ?

Lãnh Như Băng sững sờ, mỉm cười, nói:

− Chúng ta bố trí thế này chẳng qua để nàng ta dễ nhìn thấy chứ gì ?

Vương Thông Huệ thở dài:

− Nếu mọi chuyện sẽ diễn biến đúng như Vương Tích Hương dự liệu, muội chưa biết phải làm sao để vơi bớt đau khổ trong lòng đây.

Đoạn chậm rãi bước vào khuê phòng.

Lãnh Như Băng nhìn theo, thấy nàng lộ vẻ chán chường uể oải, bước chân nặng nề như phải mang vật nặng.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, trời đã tối sầm, từ lúc Vương Thông Huệ bước vào khuê phòng không có một thanh âm nào vọng ra.

Lãnh Như Băng chợt cảm thấy cồn cào, nhưng không biết gọi ai, đành bấm bụng nhịn đói.

Trăng đã mọc, gió hiu hiu, trong tòa trạch viện mênh mông hoàn toàn vắng lặng. Lãnh Như Băng nghĩ:

“Vương Thông Huệ chắc là đang ngủ, nếu lúc này Công Tôn Ngọc Sương đến, chẳng biết phải đối phó thế nào.”.

Chợt trong khuê phòng sáng lên ánh đèn.

Lãnh Như Băng đằng hắng, nói:

− Muội tỉnh dậy rồi à ?

Từ trong phòng vọng ra thanh âm của Vương Thông Huệ:

− Tỉnh dậy rồi. Lúc này là mấy giờ ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Canh một sắp qua, canh hai chưa đến.

Vương Thông Huệ nói:

− Huynh ra tiền viện gọi Hồng y Hung Thần vào đây.

Lãnh Như Băng y lời, dẫn Hung Thần vào.

Vương Thông Huệ ở trong khuê phòng, nói vọng ra:

− Hung Thần vào đây.

Lãnh Như Băng vô cùng ngạc nhiên, nghĩ:

“Quái dị, khuê phòng của nàng, tại sao lại để cho hắn bước vào ?” Chàng ngồi xuống đợi. Chừng sau một tuần trà, mới thấy Hung Thần rảo bước đi ra. Chàng bỗng cảm thấy tức giận, nhưng không biết làm gì, cứ ngây người mà nhìn theo bóng Hung Thần khuất dần. Bỗng có hai bàn tay đặt xuống vai chàng, liền đó là tiếng cười của Vương Thông Huệ:

− Huynh đang nghĩ gì vậy ?

Lãnh Như Băng giận dữ hất tay nàng ra, đáp:

− Không cần cô nương hỏi đến.

Vương Thông Huệ mỉm cười, hỏi:

− Có phải huynh chán ghét muội quá rồi chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không sai ! Thì đã sao ?

Vương Thông Huệ bỗng châm đèn trong tiểu sảnh cười:

− Đừng quên đêm nay hai chúng ta còn phải hợp tác đối phó với Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng nhìn, phát hiện đôi mắt Vương Thông Huệ đỏ hoe tựa hồ mới qua một hồi khóc lóc thì nén giận, cười nửa miệng:

− Vương cô nương nói phải.

Vương Thông Huệ thấy chàng đột nhiên hết giận, bất giác ngẩn người, cúi đầu nói:

− Chắc Công Tôn Ngọc Sương sắp tới rồi, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút.

Lãnh Như Băng đứng dậy nói:

− Tại hạ chờ nghe phân phó.

Vương Thông Huệ thong thả bước vào khuê phòng, lát sau gọi:

− Đóng cửa phòng lại, tắt đèn đi, rồi vào trong này.

Lãnh Như Băng y lời làm theo.

Chỉ thấy Vương Thông Huệ khoác áo choàng, ngồi trên giường, chỉ tay xuống cạnh giường, nói:

− Từ lúc này muội đã là bệnh nhân, huynh phải săn sóc muội chu đáo.

Lãnh Như Băng đáp:

− Được ! Hiện tại muội muốn gì ?

Vương Thông Huệ nói:

− Trước hết hãy đem cho muội một chung trà.

Lãnh Như Băng rót trà bưng lại, đã thấy nàng nằm xuống, đắp chăn tới cằm, tóc xõa rũ rượi trên gối dịu dàng nói:

− Mang tới đây !

Lãnh Như Băng bước tới sát giường, đặt chung trà xuống, hỏi:

− Công Tôn Ngọc Sương còn chưa đến, làm thế này có sớm hay không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Sợ lúc ấy huynh làm không giống như thật thì bại lộ hết.

Lãnh Như Băng ngồi xuống ghế im lặng.

Vương Thông Huệ xuất thân từ một thế gia đệ nhất trong võ lâm, nhan sắc đã tuyệt mỹ, võ công lại cao cường, người trong giang hồ ai nấy kính trọng, mấy hôm nay cứ bị Lãnh Như Băng châm biếm, nàng càng nghĩ càng giận, cười nhạt một tiếng, quay mặt vào trong tường.

Lãnh Như Băng tự cảm thấy mình nói năng hơi quá đáng, thấy Vương Thông Huệ quay lưng lại, định nói vài lời an ủi, nhưng lại ngại ngùng.

Khuê phòng yên tĩnh, đèn cao soi sáng, cả hai người đều không biết nói gì với nhau. Thời gian cứ thế trôi qua rất lâu.

Bỗng có tiếng gõ cửa dồn dập khiến hai người sực tỉnh.

Vương Thông Huệ quay người lại, vẻ mặt rầu rĩ, lạnh lùng nói:

− Ra ngoài mở cửa !

Nàng nói bốn tiếng lạnh lùng, mắt không buồn nhìn Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nói nhỏ:

− Chắc là Công Tôn Ngọc Sương tới, chúng ta nên thân ...

Chàng định nói «nên thân mật một chút», nhưng thấy sắc diện Vương Thông Huệ như vậy, chàng lại thôi.

Vương Thông Huệ đáp:

− Muội bảo huynh ra mở cửa, có nghe thấy chưa ?

Lãnh Như Băng ngẩn người, bước ra. Hai cánh cửa vừa mở, tức thì tiếng cười của Công Tôn Ngọc Sương vọng vào:

− Thất lễ.

Cũng không chờ Lãnh Như Băng nói gì, Công Tôn Ngọc Sương đã lách người vọt ngay vào khuê phòng.

Lãnh Như Băng chạy theo, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương đã đứng bên cạnh giường, Vương Thông Huệ nằm nhắm mắt tựa hồ không biết gì.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Giáo chủ giả bộ giống lắm.

Lãnh Như Băng nói:

− Chớ làm nàng kinh động ! Có gì cứ nói với tại hạ cũng thế.

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại:

− Ngươi là gì của Giáo chủ ?

Lãnh Như Băng chỉ thấy rất khó trả lời câu hỏi này, nghĩ một chút bèn đáp:

− Là bằng hữu.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, hỏi:

− Tại sao hai vị không đến chỗ hẹn ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Nàng bị bệnh, không thể đi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ban ngày còn khỏe mạnh, buổi tối đã có bệnh, có mà là người bằng giấy.

Hừ, đánh lừa ai thì được chứ không qua nổi mắt ta.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương nếu có gì chỉ giáo, lúc này nói cũng không muộn.

Công Tôn Ngọc Sương bỗng chộp lấy tay Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng quát:

− Không được động đến nàng !

Một chưởng vội phóng ra.

Công Tôn Ngọc Sương không hề ngoảnh lại, vẫn tránh được chưởng ấy, lạnh lùng nói:

− Nếu ngươi tái vọng động, ta sẽ bẻ gãy tay hữu của ngươi ! Ta tuy đáp ứng với Vương Tích

Hương không giết ngươi, song không đáp ứng là không đả thương người.

Lãnh Như Băng quả nhiên lùi lại hai bước, nói:

− Đả thương một bệnh nhân không có sức kháng cự, há là hành động của một bậc anh hùng ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Giáo chủ khỏe mạnh thế kia sao bảo là bệnh nhân ?

Vương Thông Huệ chậm rãi đáp:

− Bổn tòa bị cô nương hạ độc.

Công Tôn Ngọc Sương nhướng mày, đột nhiên buông tay nàng, cười ha hả:

− Giáo chủ tin lời ta quá phải không ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Với thân phận Mai Hoa Giáo chủ, cô nương dĩ nhiên không nói năng tùy tiện hư ngôn.

Công Tôn Ngọc Sương có vẻ ngượng ngùng nói:

− Nếu ta muốn sát hại Giáo chủ cũng chẳng cần phải ngầm hạ độc.

Vương Thông Huệ ngồi ngay dậy:

− Vậy là cô nương hư ngôn ?

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm mặt, lạnh lùng nói:

− «Cách vật truyền độc» là phép dụng độc thượng thừa trong võ lâm.

Không phải ta huênh hoang, nhưng trong võ lâm hiện nay, trừ Công Tôn Ngọc Sương ta đây chỉ e không tìm được người thứ hai. Bất luận kẻ nào, chỉ cần gặp ta một lần đều có thể bị trúng độc của ta.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Vương Tích Hương có biết «Cách vật truyền độc» không ?

Công Tôn Ngọc Sương nghĩ một lát, đáp:

− Ta nghĩ rằng Vương Tích Hương không thể luyện thành «Cách vật truyền độc».

Vương Thông Huệ nói:

− Nói như thế thì hiện thời bổn tòa và Lãnh Như Băng đều đã bị trúng độc ư ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Còn tùy ta xuất thủ hay không.

Vương Thông Huệ thong thả đứng dậy, nói:

− Quý khách đến thăm, bổn tòa không thể không hậu đãi.

Nàng khoác tấm áo choàng mỏng lên người, dưới ánh đèn có thể thấy ẩn hiện một thân thể lung linh, nước da trắng hồng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

− Giáo chủ xinh đẹp lắm !

Rồi quay sang phía Lãnh Như Băng, tiếp:

− Ngươi thật có diễm phúc !

Vương Thông Huệ nói:

− So với Công Tôn cô nương, bổn tòa tự thẹn không bằng người.

Nói đoạn chậm rãi bước ra ngoài. Trong khuê phòng chỉ còn lại Công Tôn Ngọc Sương và Lãnh Như Băng. Công Tôn Ngọc Sương trước khi tới đây tựa hồ có trang điểm cẩn thận, lúc này dưới ánh đèn lồ lộ một dung nhan tuyệt mỹ, một thân hình cân đối, duyên dáng lạ thường, làm rung động lòng người.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Quả là một giai nhân tuyệt mỹ !” Đoạn ngoảnh mặt đi, không dám ngắm lâu.

Hai làn thu ba mê hồn của Công Tôn Ngọc Sương chằm chằm nhìn mặt Lãnh Như Băng, cười hỏi:

− Giáo chủ bỏ lại ngươi ở đây một mình là có dụng ý gì ?

Lãnh Như Băng ngẩng mặt lên trần, đáp:

− Không biết.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Hừ, đừng cho là ta dễ mắc lừa như người khác mà uổng phí cả tâm cơ.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Nữ nhân này quả lợi hại. Nếu nàng ta biết mưu kế thì đúng là uổng công.” Bèn hỏi:

− Phí tâm cơ, cô nương nói sao ?

Công Tôn Ngọc Sương cười cười:

− Giáo chủ định bố trí mai phục trong trạch viện này để giết ta, nhưng nàng ta chẳng dám.

Lãnh Như Băng thầm thở phào nhẹ nhõm, nói:

− Trong tòa trạch viện mênh mông này, ngoài Tứ Đại Hung Nhân, không có phục binh nào cả, tại sao cô nương nói như vậy ?

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Ta bảo là nàng không dám nên đã giải tỏa phục binh.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Người này quả linh mẫn đến mức ghê gớm.”.

Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

− Giáo chủ đi đâu đây ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chắc là đi chuẩn bị tiệc rượu tiếp đãi quý khách.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Nàng với địa vị Huyền Hoàng Giáo chủ cao sang, chẳng lẽ ngay cả a hoàn cũng không có ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Dĩ nhiên là có, nhưng hiện tại không được ở đây.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Tại sao ? Chẳng lẽ biết trước đêm nay ta đến ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cũng không phải vậy ...

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách:

− Ta hiểu rồi, Giáo chủ cho lũ a hoàn đi hết, để ngươi ở lại đây bồi tiếp nàng.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương đoán như thế cũng không hẳn là sai.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt soi mói nhìn Lãnh Như Băng từ đầu xuống chân, nói:

− Giáo chủ đãi ngươi hậu hĩ lắm chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Không đến nỗi.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Còn ngươi ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tình sâu như biển ...

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng tiếp:

− Ngươi có gì hay mà Giáo chủ phải hậu đãi ngươi ?

Lãnh Như Băng sững sờ, đáp:

− Chuyện riêng của ta và Giáo chủ, khỏi cần cô nương bận tâm.

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Ta thích bận tâm thì sao ?

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ không hiểu cô nương bận tâm để làm gì ?

Công Tôn Ngọc Sương cười đáp:

− Ta muốn hai vị từ nay trở đi không được gặp mặt nhau, để cả hai thưởng thức nỗi sầu tương tư, như thế mới vui đấy.

Lãnh Như Băng nói:

− Ta và nàng tâm linh tương thông, dù bao nhiêu năm không gặp mặt vẫn như ở bên nhau.

Công Tôn Ngọc Sương biến sắc, lạnh lùng nói:

− Ta không tin thế gian lại có chuyện đó.

Lãnh Như Băng nói:

− Tâm của cô nương chứa đầy cừu hận, tàn ác thành tích, làm sao hiểu nổi chuyện đó.

Công Tôn Ngọc Sương nổi giận:

− Ngươi thì hiểu ư ? Để ta xem giữa nam và nữ có tình ái chân chính hay không ?

Lãnh Như Băng thấy Vương Thông Huệ bưng khay đứng ở ngoài cửa, hai mắt long lanh nhìn chàng, thì bất giác đỏ mặt, không để ý đến Công Tôn Ngọc Sương nữa, vội chạy ra đỡ chiếc khay giùm nàng. Trên khay ngoài bốn dĩa đồ ăn, còn có một bình rượu. Vương Thông Huệ thong thả bước vào nói:

− Không biết Công Tôn cô nương đến thăm, chỉ có chút món ăn đạm bạc, những mong cô nương tạm dùng.

Công Tôn Ngọc Sương vốn tức giận mà đến, tiếp đó bị Lãnh Như Băng chọc tức mấy câu thì càng phẫn nộ, quen tự cho mình là nhất, tính hiếu thắng quá mạnh, lúc nổi nóng lên thì bất cứ việc gì cũng có thể làm, đang định phát tác nhiếc móc hai người một trận, thậm chí hủy hoại dung mạo của Vương Thông Huệ nhưng thấy nàng tỏ ra cả tin và khách khí thì nén giận, thở dài nói:

− Giáo chủ đích thân lo chuyện nhỏ nhặt này khiến ta rất cảm kích.

Vương Thông Huệ cười:

− Không dám, thỉnh cô nương dùng tạm một chút.

Nàng như đã được Vương Tích Hương khuyên, đối với Công Tôn Ngọc Sương đừng quá cương ngạnh, phải lúc nhu lúc cương, lấy nhu làm chính, cương quá dễ chuốc họa sát thân.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi ngồi xuống, nói:

− Chúng ta là địch thủ của nhau, Giáo chủ hậu đãi ta thế này có quá tốt không đây ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Cô nương đã đáp ứng Vương Tích Hương nội trong ba tháng không đả thương một ai, vậy tạm thời trong ba tháng chúng ta có thể là bằng hữu.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Cô nương khỏi cần nhắc, ta vẫn nhớ kỹ.

Vương Thông Huệ đột nhiên nghiêm mặt, nói:

− Nhưng sau ba tháng, chúng ta sẽ ai làm việc nấy tùy theo khả năng mà quyết một trận sinh tử.

Công Tôn Ngọc Sương cười ha hả:

− Nếu ta nhìn không lầm thì Vương Tích Hương chẳng sống nổi ba tháng nữa, sau khi Vương Tích Hương chết đi, Giáo chủ là người duy nhất có thể đối địch với ta.

Vương Thông Huệ kinh ngạc nói:

− Tại sao bổn tòa chưa hề nghe Vương Tích Hương nói về chuyện đó nhỉ ?

Công Tôn Ngọc Sương cười khẩy:

− Vương Tích Hương có thể là không dám nói. Nếu Giáo chủ biết nơi ở của nàng thì có thể đến hỏi thử lời ta nói có đúng không ?

Vương Thông Huệ nói:

− Vương Tích Hương xuất quỷ nhập thần như một thần long, bổn tòa có muốn tìm gặp nàng cũng chẳng được.

Công Tôn Ngọc Sương bỗng cầm đũa gắp thức ăn đưa lên miệng, lại tự rót rượu vào chung uống cạn, cười nói:

− Không biết Giáo chủ có tin chăng, cơ thể của ta chẳng sợ chất độc nào cả.

Vương Thông Huệ rót rượu uống, gắp một miếng thức ăn nhỏ đưa lên miệng, nói:

− Bổn tòa không được như cô nương, dù trúng thứ độc vật gì cũng có thể bị chết dễ dàng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

− Cổ nhân có câu anh hùng tương tích hôm nay mới biết là đúng như vậy.

Vương Thông Huệ nói:

− Đáng tiếc là chúng ta xung khắc, không chung một chí hướng, sau ba tháng sẽ một mất một còn.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Cứ như thịnh tình của Giáo chủ hôm nay, thì hai chúng ta đều sẽ không chết.

Vương Thông Huệ nói:

− Bổn Giáo chủ tự biết khó địch nổi, bại vong là cái chắc ...

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Lạc bại là dĩ nhiên, nhưng vị tất đã chết, Giáo chủ giết không nổi ta, ta không muốn giết Giáo chủ, thế chẳng phải là hai bên đều còn hay sao ?

Lãnh Như Băng bỗng xen vào:

− Đại hội quần hùng ở Liệt Phụ Chủng mới qui tụ chừng một nửa số anh hùng thiên hạ, cứ theo tình thế lúc ấy mà luận, nếu mọi người đều quyết liều mạng chống cự thì chắc gì cô nương đã thắng.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Nếu Vương Tích Hương không tham gia gây rối, thì quần hào lúc này đã bị tận diệt cả rồi.

Lãnh Như Băng chưa chịu:

− Thiên hạ đã có một Vương Tích Hương, sao lại không thể có hai, ba người khác như nàng.

Công Tôn Ngọc Sương nổi giận:

− Ngươi có phải là không tin lời ta ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương quá tự mãn, nói nghe rất mạnh, nhưng khi hành sự vị tất đã được như ý nguyện.

Công Tôn Ngọc Sương quay sang nhìn Vương Thông Huệ, nghiêm mặt hỏi:

− Người này có thân phận thế nào trong Huyền Hoàng Giáo ?

Vương Thông Huệ nói:

− Chàng không ở trong Huyền Hoàng Giáo. Giáo quy của Huyền Hoàng Giáo rất nghiêm, đệ tử của bổn giáo trước mặt Giáo chủ không dám đa ngôn.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Vậy y không liên quan gì với Huyền Hoàng Giáo của cô nương ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Chàng tuy vô quan với Huyền Hoàng Giáo, nhưng lại rất thân với bổn tòa ...

Nàng thở dài nói tiếp:

− Công Tôn cô nương, hai ta đều là nữ nhi, đằng nào sau này cũng sẽ lập gia thất, trở thành thê thiếp, gác bỏ gươm đao, vậy thì cường sát để làm chi, hùng tráng mà làm chi ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Tại sao phải xuất giá ? Ta không tin rằng một nữ nhân nhất thiết phải xuất giá tòng phu.

Vương Thông Huệ nói:

− Mấy năm trước bổn tòa cũng nghĩ như vậy ...

Nàng nhìn sang phía Lãnh Như Băng:

− Hồi trước bổn tòa coi nam nhân ai cũng như cỏ rác, nhưng sau khi gặp chàng tự nhiên nghĩ khác hẳn đi ...

Công Tôn Ngọc Sương uống cạn chung rượu, nói:

− Có chuyện vậy sao ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Ôi, bổn tòa cũng chẳng sợ cô nương chê cười, nhưng hùng tâm của bổn tòa nay đã lắng trầm, bổn tòa đã chán sinh nhai trong giang hồ, nhưng còn vướng chức vị Huyền Hoàng Giáo chủ. Những mong được cùng chàng ẩn cư chốn thâm sơn, mặc sự đời, sống một cuộc đời tự do tự tại, coi khinh mọi thứ quyền thế.

Nàng nói với giọng xúc động, chân thành.

Công Tôn Ngọc Sương chăm chú nhìn Lãnh Như Băng, nói:

− Ta thực chưa thấy chàng ta có điểm gì hay khiến cô nương lại say mê y như vậy ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Cô nương quá hà khắc, lại chưa nếm hương vị tình ái, bổn tòa không nói ra thì hơn.

Công Tôn Ngọc Sương chớp chớp mắt, có vẻ hiếu kỳ, nói:

− Ta muốn thỉnh giáo một điều.

Vương Thông Huệ đáp:

− Cô nương cứ hỏi, bổn tòa biết đến đâu nói đến đó, chẳng cần giấu giếm.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Thuộc hạ của ta ngoài đám tỳ nữ, còn phần lớn là nam nhân, có không ít chàng trai anh tuấn.

Đưa mắt sang phía Lãnh Như Băng, tiếp:

− Còn anh tuấn hơn chàng ta nhiều, tại sao ta chẳng cảm thấy gì cả ?

Vương Thông Huệ cười:

− Có thể do cô nương thiên tính lãnh cảm, cũng có thể do cô nương luyện các loại võ công khác nhau nên sớm mất đi mọi thứ tình cảm và ham muốn dung tục.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

− Được cô nương chỉ giáo, ta muốn bày cho cô nương một cách giải quyết.

Vương Thông Huệ trầm ngâm một lát, nói:

− Bổn tòa chưa nghĩ ra đó là cách gì, xin thỉnh giáo.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Cô nương hãy tìm ra một lỗi lầm của chàng ta rồi đem giết chàng ta đi, thế là hết mọi phiền não.

Vương Thông Huệ sững sờ, cười:

− Làm sao có thể giết chàng ta đi kia chứ ? Không bao giờ !

Công Tôn Ngọc Sương thở dài nhè nhẹ:

− Chuyện này quả thật ta không hiểu nổi, thôi khỏi cần bàn đến nó.

Vương Thông Huệ nói:

− Rồi đến lúc cô nương gặp người luyến ái, cô nương sẽ nhớ đến lời bổn tòa hôm nay ...

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng tiếp:

− Ta nghĩ sẽ không khi nào có chuyện đó. Ta luyện «Nhiếp Tâm Thuật Du Già» đã thành tựu không ít, kiếp này quyết chẳng phiền não vì tình.

Lãnh Như Băng cười khẩy:

− «Nhiếp Tâm Thuật Du Già» là bàng môn tà đạo, một thứ võ công nguy hiểm, bất nhã chẳng ra gì.

Công Tôn Ngọc Sương nổi giận đứng dậy:

− Ta đang nói chuyện với Huyền Hoàng Giáo chủ, ai cần ngươi xen vào ?

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy ngượng ngùng, nghĩ:

"Đại trượng phu thà chết không chịu nhục, ngươi tuy võ công cao cường, liệu giết được ta chăng ?" Càng nghĩ càng phẫn nộ, liền đập bàn đứng dậy:

− Cô nương hễ mở miệng là đả kích người ...

Công Tôn Ngọc Sương tiếp:

− Ta mạ lị ngươi đó, thì sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Làm khách mà bất nhã thì ra đây ta coi !

Công Tôn Ngọc Sương sững sờ, mặt lộ đầy vẻ sát cơ, nói:

− Ngươi nhiếc móc ai vậy ?

Đoạn nàng đưa mắt nhìn Vương Thông Huệ, nói:

− Giáo chủ thứ cho ta phóng túng, đêm nay ta phải giáo huấn cho gã nam nhân này mới được.

Tay hữu tức thời phóng ra một chưởng. Vương Thông Huệ nói:

− Thỉnh Công Tôn cô nương nể mặt bổn tòa, đừng đấu khẩu với chàng.

Sự thực có nói cũng vô ích, chưởng thế của Công Tôn Ngọc Sương đã phóng ra. Lãnh Như Băng vội né tránh một chưởng. Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ta muốn xem ngươi tiếp được mấy chiêu.

Lời vừa dứt, lưng hơi cúi, người đã vọt qua bàn, tay tả hư phát một chiêu, tức thời có một luồng tiềm lực phong tỏa song chưởng của Lãnh Như Băng, tay hữu liền nương theo mà tung ra một chưởng.

Lãnh Như Băng lưng đã sát vách, không còn chỗ thối lui, song chưởng lại bị luồng nội lực của Công Tôn Ngọc Sương phong tỏa không thể triển khai, mắt thấy tay hữu của đối phương vỗ tới mà chẳng cách gì đối phó, bị trúng ngay một chưởng vào bên sườn. Chưởng này khá nặng, chàng lảo đảo mấy lần suýt ngã.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, nói:

− Nếu ngươi còn dám vô lễ, ta sẽ phế bỏ võ công của ngươi.

Lãnh Như Băng nhắm mắt, ngầm đề tụ chân khí để nhịn đau, không nói một lời.

Vương Thông Huệ thấy chàng nghiến răng, bắp cơ trên mặt co giật, cố nén cơn phẫn nộ, thì lòng lo lắng nghĩ:

“Một người quật cường như chàng, làm sao chịu nổi nhục này, nhưng võ công đôi bên quá chênh lệch, nếu động thủ chỉ chuốc lấy thất bại dù mình có tận lực hiệp trợ chàng.” Nàng chưa nghĩ ra được cách nào hay.

May sao thấy Lãnh Như Băng mở mắt, mỉm cười:

− Võ công của Công Tôn cô nương quả rất cao minh.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Xem ra Lãnh Như Băng cũng là người thức thời.

Lãnh Như Băng nói:

− Nhưng tại hạ hoàn toàn chưa phục.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Lãnh huynh muốn thế nào mới phục ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Trừ phi Công Tôn cô nương giết chết tại hạ, chứ một kiếp này tại hạ quyết không thán phục !

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ta đã đáp ứng với Vương Tích Hương trong ba tháng không giết ai, huynh muốn chết tuy khó, nhưng ta có thể phế bỏ võ công của huynh.

Lãnh Như Băng đáp:

− Đại trượng phu sá gì thịt nát xương tan, đêm nay bị nỗi nhục này, thực có sống cũng như đã chết, tại hạ muốn lãnh giáo kiếm thuật của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương ngoảnh nhìn Vương Thông Huệ, cười nói:

− Khẩu khí của chàng ta lời lời bức người xuất thủ, nếu vậy đừng trách ta.

Ta phế bỏ võ công của chàng cũng là để Giáo chủ khỏi thêm phiền não.

Vương Thông Huệ thở dài não nề, đáp:

− Dù chàng chỉ còn chút sức tàn, bổn tòa cũng quyết ở bên chàng suốt đời.

Công Tôn Ngọc Sương biến sắc, nói:

− Thế thì ta bất chấp lời hứa với Vương Tích Hương.

Vương Thông Huệ cười khanh khách, nói:

− Bổn tòa và chàng có phúc cùng hưởng, gặp họa cùng chịu, sinh tử đồng mệnh, nếu cô nương muốn giết người thì hãy giết luôn cả hai ta cùng một lúc.

− Hai vị cho rằng liên thủ có thể thắng được ta chăng ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Bổn tòa tự biết hoàn toàn không địch nổi.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Vậy tại sao lại cầu chết ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Tuẫn tiết vì tình, chết cũng không hận.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài, nói:

− Nữ nhân si tình, chết theo nam nhân xưa nay vẫn có. Nhưng nếu ta giết cô nương, vị tất chàng ta đã tuẫn thân theo cô nương.

Vương Thông Huệ đăm đăm nhìn mặt Lãnh Như Băng, một lời chẳng nói.

Lãnh Như Băng vô cùng xúc động, nghiêm trang đáp:

− Tại hạ dù chỉ còn chút sức tàn, cũng quyết không dung cho kẻ khác hãm hại nàng.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi ngồi xuống, nói:

− Cả hai vị quả thực đều muốn cùng chết với nhau ư ?

Vương Thông Huệ cười:

− Nếu cô nương không tin, thì cứ thử cũng chẳng sao, bổn tòa và chàng sẽ giơ cổ cho cô nương chém.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đứng dậy, nói:

− Ta quả thực chưa tin, vậy ai sẽ lại đây chịu chết trước ?

Vương Thông Huệ ưỡn ngực bước tới, nói:

− Bổn tòa tự biết không địch nổi, cho nên sẽ không chống cự, thỉnh cô nương cứ việc xuất thủ.

Bỗng nghe Lãnh Như Băng quát to:

− Hãy khoan !

Liền xông tới, nói tiếp:

− Tại hạ không cam thúc thủ chịu chết, nếu cô nương muốn xuất thủ, thỉnh hãy giết tại hạ trước.

Công Tôn Ngọc Sương đã giơ tay lên, lại từ từ buông xuống, nói:

− Hai vị tranh nhau đòi chết trước, khiến ta không thể hạ thủ được.

Vương Thông Huệ cười điềm nhiên:

− Cô nương đã chịu tin chưa ?

Công Tôn Ngọc Sương đăm chiêu suy nghĩ, chằm chằm nhìn Lãnh Như Băng, nói:

− Vẫn chưa tin hẳn.

Vương Thông Huệ thở dài nhè nhẹ:

− Còn muốn thế nào mới chịu tin kia chứ ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Ta muốn đem chàng đi.

Vương Thông Huệ ngạc nhiên:

− Đem chàng đi ư ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Đúng thế, nhưng cô nương cứ am tâm, ta sẽ không giết chàng đâu.

Vương Thông Huệ nói:

− Vì sao cô nương muốn đem chàng đi ?

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên vung tay hữu ra.

Lãnh Như Băng mắt thấy một ngón tay của nàng điểm tới quá bất ngờ và thần tốc, trúng ngay vào huyệt đạo ở vai chàng. Tiếp ngay đó chàng đã bị Công Tôn Ngọc Sương dùng tay hữu lấy cắp chàng vào mạng sườn. Ả cười cười, nói:

− Ba tháng nữa, sau khi ta triển khai cuộc đại sát, ta sẽ đem chàng trả lại cho Giáo chủ, bấy giờ ta mới tin lời Giáo chủ.

Vương Thông Huệ đáp:

− Đừng nói ba tháng, dù ba năm hay ba chục năm, biển cạn đá mòn, chàng cũng không thay lòng

đổi dạ với bổn tòa.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Được, rồi xem. Ta đi đây !

Vương Thông Huệ nói:

− Nhưng cô nương phải đáp ứng không sát hại chàng !

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Ba tháng sau, khi ta trả lại chàng cho Giáo chủ, một sợi tóc trên đầu chàng cũng không bị đứt, chỉ lòng dạ là thay đổi thôi.

Cũng chẳng đợi Vương Thông Huệ nói thêm, liền búng thân lao vút ra cửa.

Vương Thông Huệ ngây người xuất thần, nhìn theo bóng hai người hồi lâu, mới chậm rãi đi lại giường, để nguyên áo khoác mà nằm phục xuống.

Công Tôn Ngọc Sương cắp Lãnh Như Băng phóng một mạch mười dậm, mới dừng lại, giải khai huyệt đạo cho chàng.

Lãnh Như Băng tự hồ biết động thủ chỉ chuốc thêm nhục, nên lặng lẽ chịu đựng.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Các người bày trò quỷ gì thì hãy khai thực ra đi. Chỉ cần hư ngôn một câu, ta sẽ điểm vào «Ngũ Aâm Tuyệt Mạch» của công tử, khiến công tử cầu sinh chẳng nổi, cầu tử cũng không xong.

Lãnh Như Băng nhìn tứ phía, mặc nhiên không nói.

Công Tôn Ngọc Sương nổi giận:

− Lời ta nói công tử nghe thấy chưa ?

Lãnh Như Băng thong thả đáp:

− Nghe rõ từng tiếng.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Thế thì tốt, nói đi ! Các vị an bài như vậy là có dụng ý gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cứ theo ý tại hạ, thì mai phục mấy chục cao thủ trong trạch viện đợi khi cô nương tới, hạ lệnh một tiếng, tất cả cùng xông ra.

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Chưa biết có giết nổi ta hay không, nhưng làm cách đó không cảm thấy mờ ám quá sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Giết một mình cô nương để cứu mạng bao người, dù dùng phục binh vậy cũng là mờ ám, nhưng bất đắc dĩ cũng phải làm.

Công Tôn Ngọc Sương cười điềm nhiên:

− Đã sớm có dự mưu như vậy, tại sao lại bỏ giữa chừng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Vì Huyền Hoàng Giáo chủ cực lực phản đối, nên giữa chừng phải giải tán phục binh. Ồ, thật đáng tiếc, đáng tiếc.

Chương 39: Xảo Đoạt Tạo Hóa

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

− Đáng tiếc cái gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đáng tiếc họ không nghe lời tại hạ. Nếu không lúc này cô nương đã bị loạn kiếm phân thây, hoặc bị bắt sống rồi.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

− Công tử dường như rất tin rằng các cao thủ phục binh sẽ lấy được mạng ta ?

Lãnh Như Băng tuy không ưa hoang ngôn, nhưng tình thế bức bách, đã nói rồi, đành phải tiếp tục, thở dài nói:

− Mấy chục cao thủ chẳng những ai nấy thân hoài tuyệt kỹ, mà còn đều có ám khí lợi hại tẩm chất độc, chỉ cần trúng đích thì dù võ công cao đến mấy cũng khó thoát chết.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ta nghe công tử nói nghiêm trọng tới mức ta lấy làm tiếc không có dịp nếm thử.

Đoạn nàng nhìn chằm chằm vào mặt chàng, hỏi:

− Công tử với Huyền Hoàng Giáo chủ có đúng là rất luyến ái nhau ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương có mắt nhìn tai nghe chẳng lẽ tại hạ và nàng dấu được cô nương hay sao ?

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

− Hai vị luyến ái nhau như vậy thì ta sẽ không để cho hai vị được toại nguyện.

Lãnh Như Băng cười nhạt, hỏi:

− Cô nương định làm gì đây ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Ta muốn hai người sống mà xa nhau. Công tử coi nàng như một kẻ xa lạ.

Lãnh Như Băng đáp:

− Cô nương định dùng «Nhiếp Tâm Thuật» để khống chế tại hạ, buộc tại hạ phải tuân lệnh cô nương ư ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Biện pháp ấy tuy hữu hiệu, nhưng không xuất phát từ nội tâm của công tử, huống hồ cuối cùng sẽ có ngày công tử hồi tỉnh.

Lãnh Như băng nói:

− Cô nương định hạ độc tại hạ chăng ?

Công Tôn Ngọc sương đáp:

− Nếu dụng độc đả thương thì làm sao qua mắt được Huyền Hoàng Giáo chủ ?

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Đã không dùng «Nhiếp Tâm Thuật», cũng không dụng độc, thật khó đoán ả ma đầu này định làm gì ta ?”.

Công Tôn Ngọc Sương đưa tay vén tóc cười nói:

− Ta muốn công tử tự nguyện không nghĩ đến Huyền Hoàng Giáo chủ nữa.

Lãnh Như Băng lạnh lùng nói:

− Cô nương đã không thi triển «Nhiếp Tâm Thuật», lại không dùng độc, tại hạ quả thật không biết cô nương dùng biện pháp gì ?

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Công tử không tin ư ?

Nàng đong đưa hai mắt hỏi:

− Dung sắc của Huyền Hoàng Giáo chủ so với ta như thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ chưa từng lưu tâm đến dung mạo của cô nương, thật khó bình phẩm.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Thì lúc này ngắm đi cũng chưa muộn.

Lãnh Như băng ngẩng mặt nhìn trời đêm, thản nhiên nói:

− Huyền Hoàng Giáo chủ có tình ý sâu nặng với tại hạ, tại hạ đã có ước ngôn với nàng.

Công Tôn Ngọc sương hỏi:

− Ước ngôn thế nào ?

Lãng Như Băng nghĩ thầm:

"Vương Thông Huệ với mình vốn chưa có ước hẹn gì với nhau, đại sự này đâu thể tùy tiện bịa đặt ?" Chàng đang cố nghĩ cách nói thế nào cho ổn, nhưng tình thế gấp rút, bèn lạc cả giọng, đáp:

− Tại hạ và nàng thề dưới trăng chung sinh bất biến.

Công Tông Ngọc Sương nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, đoạn nói:

− Được, công tử đã không thể bỏ nàng ta, thì ta chỉ còn cách để nàng ta bỏ rơi công tử.

Lãnh Như băng cảm thấy vô cùng bất an. Nghĩ rằng trong tình thế gấp rút, chàng nói như thế là phạm đến danh tiết của Vương Thông Huệ, sau này sẽ ăn nói với nàng thế nào đây ? Chàng mải nghĩ nên không để ý tới lời vừa rồi của Công Tôn Ngọc sương.

Công Tôn Ngọc sương thong thả đưa tay nắm lấy cổ tay chàng, cười nói:

− Đi, ta muốn chứng minh cho công tử coi.

Huyệt mạch bị nắm, dù muốn phản kháng cũng vô ích, chàng đành đi theo, hỏi:

− Việc gì kia ?

Công Tôn Ngọc mỉm cười:

− Đến lúc ấy công tử tự nhiên sẽ biết.

Lãnh Như băng cũng chẳng đa vấn, cứ để cho Công Tôn Ngọc sương dắt chạy đi.

Một hồi sau Công Tôn Ngọc Sương có vẻ nôn nóng gằn giọng hỏi:

− Công tử không thể chạy nhanh hơn được hay sao ?

Lãnh Như băng nói:

− Tại sao cô nương không buông tay tại hạ ra ?

Công Tôn Ngọc sương nói:

− Thế này thì tiện hơn.

Đoạn điểm mạch huyệt đạo của chàng. Chàng chỉ cảm thấy người tê dại, rồi ngất đi. Khi tỉnh lại, có cảm giác mình đang bị trói nằm trên giường, hai mắt bị bịt vải, ngầm vận khí, chỉ biết hai tay bị trói hết bề cựa quậy. Bên tai nghe nhiều tiếng bước chân, tựa hồ nơi đây có không ít người.

Một thanh âm trong trẻo nói:

− Khứa thêm hai nhát dao vào mũi đi.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy lạnh gáy, nghĩ:

“Bọn họ định hủy hoại diện mạo của ta.”.

Tiếng dao kéo lanh canh đập vào tai, tiếp đó mặt mát lạnh đi, chàng nghĩ thầm:

“Hỏng rồi, không biết bọn họ định gây ra bao nhiêu vết sẹo trên mặt ta ?”.

Một giọng dịu dàng nói:

− Ồ,Tiểu Hoa. Được rồi. Ta thấy khó coi lắm rồi, ngươi còn định làm như thế nào mới mãn ý đây ?

Một giọng nữ nhân khác đáp lại:

− Nghe chủ nhân bảo người này tính nết khó chịu, ngang ngạnh, coi khinh cái chết, dù chúng ta có cải sửa diện mạo thế nào, y cũng chẳng cần đâu.

Nghe khẩu khí chắc của Tiểu Hoa.

Lãnh Như Băng nhĩ:

“Diện mạo xấu đẹp tuy không phải là đại sự, nhưng ngày sau những người thân quen gặp lại chẳng nhận ra mình, thì thật là gay go, lại phải tốn bao lời lẽ giải trình mới rõ.” Đang nghĩ lại nghe giọng nói dịu dàng:

− Tiểu Hoa, ngươi xem mặt chàng ta toát mồ hôi lạnh, sao lại bảo là y không lo sợ ?

Tiểu Hoa xì một tiếng, hỏi:

− Thế nào, công tử tỉnh rồi ư ?

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy trong lòng trào nên cơn phẫn nộ, nói:

− Ta tỉnh lại từ lâu rồi, Công Tôn Ngọc Sương đâu, bảo nàng tới đây gặp ta.

Trong lúc nói, chàng ngầm vận nội lực, nhưng chỉ thấy tứ chi và hai vai đều bị cột chặt, hoàn toàn không thể cựa quậy. Xung quang chàng bỗng nhiên trở nên im ắng, hồi lâu không có thanh âm gì. Chàng quá giận, hét lớn:

− Tiểu Hoa. Tiểu Hoa ...

Chỉ nghe một giọng nữ nhân đáp:

− Gọi gì vậy ?

Lãnh Như Băng nói:

− Gỡ băng bịt mắt ra cho ta.

Tiểu hoa lạnh lùng đáp:

− Không được, các vết dao trên mặt công tử chưa thành sẹo, làm sao để cho công tử xem được.

Lãnh Như băng quát lên:

− Ta không sợ, mau cởi băng bịt mắt cho ta.

Đột nhiên chàng cảm thấy bên sườn tê dại, lại bị người điểm huyệt ngất đi.

Không biết bao lâu sau chàng tỉnh lại lần thứ hai, thì tình hình khác hẳn.

Hai cây đèn cao cao chiếu sáng khắp phòng. Hết thẩy các thứ ở đây, từ bàn ghế, giường đệm đều màu trắng, hoặc phủ vải trắng.

Lãnh Như Băng đưa tay lên mặt, sờ chỗ nào cũng thấy một lớp vải mền.

Chàng tuy coi khinh cái chết, nhưng không chịu nổi việc bị người ta cải biến diện mạo trở thành đáng sợ. Chàng nghĩ thầm:

“Thế là hết rồi, không biết chúng đã làm cho mình thành một kẻ mặt mũi quái dị thế nào đây ?”.

Có tiếng kẹt cửa, một thiếu nữ mỹ lệ, y phục màu trắng, bưng khay thong thả bước vào.

Lãnh Như băng ngồi phắt dậy, định phát tác, bạch y thiếu nữ đã nói trước:

− Thương thế trên mặt công tử chưa lành, không nên cử động mạnh, thỉnh công tử cứ ngồi nghỉ cái đã.

Cũng không đợi chàng hồi đáp, bưng cái chén đặt trên khay lên, đưa về hướng chàng nói:

− Đây là món Sâm nhung bảo nguyên thang, thỉnh công tử dùng cho.

Lãnh Như Băng lạnh lùng đáp:

− Ta vẫn khỏe, khỏi dùng đến sâm nhung.

Đoạn gạt tay ra.

Bạch y thiếu nữ né tránh, nói:

− Hoa cô nương có dặn rằng, trong lúc phẫu thuật thay đổi diện mạo, công tử bị mất rất nhiều máu, ngay cả võ công cũng bị ảnh hưởng, muốn công tử dùng sâm nhung cho mau hồi sức.

Lãnh Như băng nói:

− Hoa cô nương có phải là là Tiểu Hoa không ?

Bạch y thiếu nữ đáp:

− Phải, nhưng chỉ có chủ nhân mới gọi nàng như thế, cón chúng tỳ nữ đều gọi nàng là Hoa cô nương.

Lãnh Như Băng ngầm vận khí, quả nhiên thấy trong người đau âm ỉ, rầu rĩ nghĩ:

“Hỏng hẳn rồi, chẳng những diện mạo bị hủy hoại, ngay cả võ công cũng bị nàng ta phế bớt, Công Tôn Ngọc Sương quả thật là một con độc xà.”.

Bạch y thiếu nữ nói:

− Thỉnh công tử uống thang sâm nhưng này, tì nữ còn có ...

Lãnh Như Băng vung ta:

− Ta không uống, ngươi đi tìm Tiểu Hoa lại đây.

Thiếu nữ hoi:

− Tìm Hoa cô nương ư ?

Lãnh Như băng nói:

− Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, mau dẫn ả tới đây.

Thiếu nữ chớp mắt đáp:

− Hoa cô nương thân phận cao hơn chúng tỳ nữ nhiều, tì nữ phải thưa thế nào với nàng ?

Lãnh Như băng động tâm, dần dần trấn tĩnh, đáp:

− Cứ bảo rằng ta cần nàng đến.

Thiếu nữ hỏi:

− Chỉ nói như vậy là được ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Cứ bảo nàng phải đến ngay, nếu không ta sẽ thiêu hủy nơi này đi.

Thiếu nữ hỏi:

− Quí danh của công tử ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Ta là Lãnh Như Băng, đi mau lên.

Thiếu nữ đặt khay xuống. Rảo bước đi ra.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn quanh, hy vọng tìm một chiếc gương, nhưng thất vọng. đành thở dài nằm xuống giường.

Chỉ nghe một thanh âm nữ nhân vọng lại:

− Công tử cần tìm tiểu nữ à ?

Lãnh Như Băng thong thả ngồi dậy, ngoảnh ra, thấy một thiếu nữ mỹ lệ, toàn thân y phục màu lục sẫm, đứng ở cạnh giường. Chàng cười lạnh hỏi:

− Tiểu Hoa phải không ?

Lục y thiếu nữ đáp:

− Phải, Lãnh công tử có điều gì sai bảo ?

Lãnh Như Băng thấy cửa mở rộng, nói:

− A hoàn kia quên khép cửa lại.

Tiểu Hoa đáp:

− Cửa phòng tuy mở rộng, không có người phòng thủ, nhưng tiểu nữ bảo hộ công tử rất nghiêm mật, đêm qua có dạ hành nhân tới đây hai lần, nhưng đều bị chúng tiểu nữ đánh đuổi, chỉ vì tệ chủ nhân đã đáp ứng không không giết người trong ba tháng, nếu không dạ hành nhân khó bề toàn mạng thoái lui.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Ai đến tìm ta vậy nhỉ ?” Bèn lạnh lùng nói:

− Các người biến mặt mũi ta thành thứ đồ gì, mau đưa gương cho ta soi.

Tiểu hao cười:

− Công tử yên tâm, thủ pháp của tệ chủ nhân vô cùng cao minh, thời gian còn dài, hà tất phải vội.

Lãnh Như Bảng quát:

− Không được, ta muốn coi ngay.

Tiểu Hoa đáp:

− Lúc này mặt công tử còn bị băng bó, dù có soi gương cũng khó thấy diện mạo như thế nào.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy Tiểu Hoa đưa tay che miệng cười, rung cả hai vai thì giận dữ hỏi:

− Ngươi cười cái gì ?

Tiểu Hoa cố nhịn cười đáp:

− Tiểu nữ đang nghĩ đến thủ pháp vô cùng cao minh của chủ nhân, dù Hoa Đà tái sinh cũng khó theo kịp chủ nhân ...

Lãnh Như băng quát hỏi:

− Nàng ta biến diện mạo ta thành thứ quái quỷ gì ?

Tiểu Hoa đáp:

− Tiểu nữ dù cố miêu tả cung khó hình dung ...

Đoạn không nín được, cười phá lên.

Lãnh Như Băng càng phẫn nộ, gầm lên:

− Có gì nực cười, nói ta nghe rồi hãy cười chưa muộn.

Tiểu Hoa nói:

− Tiểu nữ quả thật khó hình dung nổi, không biết nó giống cái gì.

Lãnh Như băng nói:

− Dù kỳ hình quái trạng thế nào, Lãnh mỗ này cũng bất cần, cũng ta muốn biết sớm ...

Chàng ngán ngẩm thở dài, tiếp:

− Ngươi nói đi ! Dù kỳ hình quái trạng đến mấy, cũng cứ từ từ nói cho ta nghe coi.

Tiểu Hoa đáp:

− Công tử đã bất cần, thì sao lại còn muốn biết sớm làm gì ?

Lãnh Như Băng không nén được giận, liền đấm mạnh tay xuống bàn quát to; − Ngươi có nói không ?

Chàng đấm mạnh mà chiếc bàn chỉ bị rung nhẹ, làm chiếc đèn trên tường lung lay.

Tiểu Hoa mỉm cười đáp:

− Công tử đừng nổi nóng, để tiểu nữ nói vậy.

Nàng ngẩng mặt trầm ngâm hồi lâu chưa nói.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Sao chưa nói ra ?

Tiểu Hoa đáp:

− Dùng ngôn từ khó diễn tả thực mà.

Lãnh Như Bang chột dạ, nghĩ:

“Không hiểu bọn chúng cải sửa mặt mũi mình như thế nào mà dùng ngôn từ cũng khó diễn tả ?”.

Tiểu Hoa cau mày nói:

− Cái mũi dường như xê dịch vị trí ...

Lãnh Như băng kinh ngạc:

− Thế nào ? Mũi mà lại có thể xê dịch ư ?

Tiểu Hoa đáp:

− Không phải nó tự động, mà là trông như bị xê dịch khỏi vị trí thường.

Lãnh Như Băng hừ một tiếng, giục:

− Nói tiếp đi !

Tiểu Hoa nói:

− Bên dưới hai mắt bị dao khoét lõm mấy chỗ, sau khi lành vết thương, những chỗ đó sẽ loang lổ mấy thứ mầu sắc khác nhau, suốt đời không thể nào tẩy rửa, vì đã bị nhét phẩm mầu vào đó.

Lãnh Như Băng thốt lên:

− Thật là tàn nhẫn độc ác. Còn gì nữa ?

Tiểu Hoa nói:

− Trán Công tử bị xăm giống như hoa văn.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Hoa văn thế nào ?

Tiểu Hoa đáp:

− Hình như là họa đồ «Hàn Giang Thủy Điếu» (câu cá sông Hàn) Lãnh Như băng đứng vụt dậy:

− Sao ? Lại xăm họa đồ lên trán ta ?

Tiểu Hoa đáp:

− Tệ chủ nhân bảo rằng, công tử sau khi bị nàng cải biến dung mạo lần này, nữ nhân trong thiên hạ sẽ không một ai muốn thân cận với công tử, từ nay trở đi công tử sẽ cơ khổ một mình, giống như bức tranh «Lão ông câu cá trên sông Hàn» vậy.

Lãnh Như băng thở dài não nề:

− Thì ra vậy.

Tiểu Hoa nói:

− Hao bên má công tử cũng bị xăm chữ.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Xăm chữ gì ?

Tiểu Hoa đáp:

− Bên tả hai chữ «Cơ Khổ», bên hữu hai chữ «Lênh Đênh».

Lãnh Như Băng cười phá lên:

− «Cơ Khổ Lênh Đênh» ! Hay, hay lắm !

Bỗng có tiếng lạnh lùng văng lại:

− Con a hoàn to gan nói xàm gì đó ?

Tiểu Hoa nghe tiếng thì run rẩy toàn thân, cúi đầu nói:

− Tì nữ tội đáng chết vạn lần !

Lãnh Như Băng nhìn ra, thấy Công Tôn Ngọc sương đứng ngay giữa cửa phòng, mắt sáng quắc nhìn Tiểu Hoa, vẻ mặt phẫn nộ.

Tiểu Hoa vừa hoạt bát sinh động như thế, lúc này đã tái xám đi, toàn thân run lẩy bẩy.

Lãnh Như Băng cao giọng nói:

− Đừng trách nàng ta, là Lãnh mỗ buộc Tiểu Hoa phải nói, nếu phạt nàng ta, cứ việc xử ta đây.

Công Tôn Ngọc Sương chậm dãi quay sang nhìn lãnh Như Băng, nói:

− Ngươi tưởng ta không dám chăng ?

Lãnh Như băng cười ha hả:

− Ngươi đã khắc lên mặt ta đủ thứ họa tự kỳ kỳ quái quái, thì còn gì ngươi chẳng dám làm, nhưng Lãnh mỗ đây có thừa cam đảm chịu đựng. Ngươi còn thủ đoạn tàn độc nào cứ việc sử dụng, giết một dao với giết ngàn dao có gì khác nhau kia chứ ?

Công tôn Ngọc Sương vẫy tay bảo Tiểu Hoa:

− Cho ngươi lui !

Đoạn thong thả đến bên giường, cười nói:

− Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ có chân tình với ngươi, dù mặt mũi ngươi có hoa tư kỳ quái thì làm gì phải lo cuống lên ?

Lãnh Như Băng cười nhạt, định nói lại thôi, chậm rãi nằm xuống giường, nhắm mắt vào.

Công Tôn Ngọc Sương nhướng mày, nói:

− Đợi sau khi ngươi lành thương thế, ta sẽ đưa ngươi đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ, báo cho nàng ta biết ngươi là ai, nếu nàng ta vẫn ái hộ ngươi thâm tình như trước thì ta mới tin rằng thế gian quả có hai chữ thâm tình.

Lãnh Như Băng vẫn nhắm mắt, lạnh lùng nói::

− Chỉ vì muốn chứng thực một câu, mà ngươi nhẫn tâm cải biến diện mạo của ta thành quái đản ư ?

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Huyền Hoàng Giáo chủ thâm tình ái hộ ngươi là vì vì ngươi khôi ngô anh tuấn, không riêng một mình nàng ta có tình với ngươi. Nay diện mạo ngươi đã biến đổi hẳn, không còn vẻ khôi ngô anh tuấn như trước, nếu Huyền Hoàng Giáo chủ quả có chân tình, thì nàng ta vẫn ái hộ ngươi, ngoài ra, không một nữ nhân nào thích ngươi nữa đâu.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Không biết bao lâu thương thế trên mặt ta mới lành ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Rất nhanh, hai ngày nữa thôi ta sẽ thao băng cho ngươi.

Lãnh Như Băng thở dài, im lặng.

Công Tôn Ngọc Sương nhếch mép cười, hỏi:

− Ngươi đang nghĩ gì vậy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Ta đang nghĩ nên sống như thế nào mới xứng đáng.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ngươi cũng chớ quá lo lắng, nếu thế gian này không ai thu dụng ngươi, Công Tôn Ngọc Sương này, khả dĩ đem theo ngươi bên mình.

Lãnh Như Băng cười nhạt đáp:

− Chỉ cần có cơ hội giết được ngươi, ta sẽ quyết không bỏ qua.

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Cho ngươi khổ luyện võ công mười năm nữa, ngươi cũng khó lòng báo thù, về điểm này ta hoàn toàn không lo ...

Đoạn từ từ đứng dậy, nói tiếp:

− Ngươi cứ nằm nghỉ cho khỏe, hai ngày nữa ta sẽ đến tháo băng rồi đưa ngươi đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ.

Tuy chỉ hai ngày, nhưng Lãnh Như Băng có cảm giác dài như hai năm. Tuy được săn sóc như quí khách, ăn sâm nhung mỹ vị, ngủ giường đệm ấm êm, nhưng trong lòng day dứt, ăn không ngon, ngủ không yên, suốt hai ngày chàng chẳng thốt một lời.

Buổi trưa ngày thứ ba, Công Tôn Ngọc Sương quả nhiên y hẹn mà tới, theo sau có Tiểu Hoa bưng theo một chiếc hộp ngọc, trong hộp có một lưỡi dao, còn có một chiếc lọ ngọc sắc đen như mực, không biết trong lọ đựng thứ gì. Công Tôn Ngọc Sương dùng lưỡi dao sắc cắt băng trên mặt cho chàng.

Lãnh Như Băng đưa tay lên sờ mặt, quả nhiên thấy da mặt không bằng phẳng, có nhiều vết sẹo.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Tiểu Hoa, lấy gương cho Lãnh công tử soi.

Lãnh Như Băng nói:

− Khỏi cần, chúng ta có thể đi ngay.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Đi đâu ?

Lãnh Như Băng nói:

− Chẳng phải ngươi muốn đem ta đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ hay sao ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Cứ soi gương mặt mũi của mình thế nào, rồi ngươi quyết định cũng không muộn. Tiểu Hoa, đưa gương.

Lãnh Như Băng nhận gương, đưa lên soi, chỉ thấy trong gương hiện ra một gương mặt quái gở.

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Thủ thuật của ta như thế nào ?

Lãnh Như Băng cười ha hả:

− Hay, đúng là một bộ mặt kỳ hình quái trạng.

Đoạn thong thả trả lại gương cho cho Tiểu Hoa.

Công Tôn Ngọc Sương cau mày:

− Sao, ngươi không thấy khó chịu chút nào ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Như thế này rất hay, chúng ta có thể đi được rồi.

Công Tôn Ngọc Sương ngẩn người ra:

− Có phải ngươi nhớ Huyền Hoàng Giáo chủ quá rồi chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Đúng thế, thì đã sao ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Ta khuyên ngươi đừng nuôi quá nhiều hi vọng.

Lãnh như Băng đáp:

− Khỏi phiền quan tâm.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Được ! Ta muốn xem Huyền Hoàng Giáo chủ có còn đói với ngươi như trước hay không ?

Đoạn quay sang bảo Tiểu Hoa:

− Chuẩn bị xe ngựa, chúng ta sẽ đi gặp Huyền Hoàng Giáo chủ.

Tiểu Hoa vâng dạ rảo bước đi, lát sau trở lại nói:

− Bẩm, có xe rồi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Diện mạo của ngươi thay đổi, hành động ban đầu có thể mất hết tự nhiên, chúng ta đi xe để khỏi làm cho mọi người để ý.

Lãnh Như Băng lặng thinh bước nhanh đến chỗ chiếc xe và lên xe.

Công tôn Ngọc sương theo sát chàng lên xe. Tiểu Hoa vung roi điều khiển cho cỗ xe chạy đi.

Công Tôn Ngọc Sương hoàn toàn bất ngờ trước phản ứng của Lãnh Như Băng đối với việc diện mạo bị cải biến. Nàng ta không thể hiểu nổi, trong lòng trùng trùng nghi vấn, ngầm theo dõi nhất cử nhất động của chàng. Chỉ thấy chàng dựa vào thành xe, hai mắt lim dim, không nói không cười, khiến cho người ngoài khó đoán biết ý đồ của chàng.

Không khí trầm mặc, chỉ có tiếng bánh xe lọc cọc, tiếng roi vun vút phá vỡ cảnh u tịch nơi hoang dã. Chừng nửa giờ sau, cỗ xe bỗng đỗ lại.

Tiểu Hoa nói:

− Bẩm chủ nhân, đã đến nơi cư trú của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Công tôn Ngọc Sương nói:

− Gõ cửa xin tiếp kiến.

Tiểu Hoa nhảy xuống xe chạy đi, một lát sau trở lại cúi mình thưa:

− Huyền Hoàng Giáo chủ đã thân chinh ra đón tận cổng.

Công Tôn Ngọc sương nhìn lãnh Như băng nói:

− Xuống xe đi, ngươi sẽ được gặp vị Giáo chủ mà ngươi đêm ngày nhớ mong.

Lãnh Như Băng do dự một chút nói:

− Ngươi cứ xuống trước.

Công Tôn Ngọc Sương vén tấm vải che cửa xe, nhảy xuống đất, Lãnh Như băng xuống theo sau.

Ngẩng nhìn lên, thấy Vương Thông Huệ cùng Ngụy Tái Cường và một thiếu nữ dung mạo như hoa từ trên thềm bước xuống bậc đá lớn đón khách, sau lưng họ có tám Hắc y nhân đứng thành một hàng oai phong.

Lãnh Như Băng thầm than một tiếng, nghĩ:

“Chưa quá bốn ngày mà đối diện đã không nhận ra nhau.”.

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay nói:

− Lại phiền Giáo chủ ra tận ngoài này nghênh tiếp.

Vương Thông Huệ đáp:

− Lý phải như vậy, thỉnh cô nương vào nội viên dùng trà.

Công Tôn Ngọc Sương cũng không khách khí, sải bước đi lên trước, Lãnh Như Băng cùng Tiểu Hoa liền theo sau nàng ta.

Những người ở đây đều bị diện mạo kỳ quái của Lãnh Như băng hấp dẫn, ai nấy cũng đưa mắt nhìn chàng hồi lâu.

Họ đi thẳng qua cửa thứ hai, vào trong hậu sảnh.

Công Tôn Ngọc Sương nói nhỏ với Vương Thông Huệ:

− Thỉnh Giáo chủ bảo tả hữu lui ra, ta có điều cần nói riêng với Giáo chủ.

Vương Thông Huệ trầm ngâm một chút, đoạn bảo những người kia:

− Các vị khỏi cần vào trong đó.

Đoạn đưa Công Tôn Ngọc Sương vào hậu sảnh. Trong sảnh đã bày sẵn bàn trà, có hai hoàng y tỳ nữ xinh đẹp đứng hầu.

Vương Thông Huệ lệnh cho hai tỳ nữ thoái lui, nói:

− Cô nương có gì muốn nói, hiện tại có thể nói ra được rồi đó Công Tôn Ngọc Sương chỉ Lãnh Như Băng hỏi:

− Giáo chủ có biết người này không ?

Vương Thông Huệ đưa mắt chăm chú nhìn Lãnh Như Băng đáp:

− Không ...

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Giáo chủ chớ coi thường y, y tuy diện mạo khó nhìn nhưng võ nghệ rất cao cường.

Vương Thông Huệ nói:

− Thuộc hạ của cô nương thì khỏi phải nói, vị anh hùng đây hẳn là một cao thủ của dân tộc ngoại bang ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

− Người Hán cũng có tập quán xăm mình, đâu phải chỉ dân tộc ngoại bang mới có nhân tài.

Vương Thông Huệ nói:

− Người Hán tuy có xăm mình, nhưng chỉ xăm trên ngực hoặc sau lưng, chứ còn xăm mặt và thích chữ thế kia thì bổn tòa chưa nghe, chưa thấy bao giờ.

Trong lúc hai người đối đáp, lãnh Như Băng chỉ cúi đầu không nói. Lòng chàng tuy thống khổ nhưng thái độ không tỏ vẻ gì khả nghi.

Công Tôn Ngọc sương đưa tay vẫy chàng:

− Lại đây nào !

Dũng khí của lãnh Như Băng lúc đầu tựa hồ mất đi hết, chàng bước tới.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

− Người ngày đêm tưởng nhớ Huyền Hoàng Giáo chủ, sao gặp mặt lại không nói gì ?

Vương Thông Huệ kinh ngạc:

− Bổn tọa không quen biết người này, tại sao lại nói như vậy ?

Công Tôn Ngọc sương cười khanh khách:

− Người này không biết thân phận, diện mạo quái gở lại mơ tưởng nhan sắc kiều diễm của Giáo chủ, ngày đêm mong nhớ khôn nguôi.

Vương Thông Huệ chớp mắt:

− Có chuyện vậy sao ?

Công Tôn Ngọc Sương cười đáp:

− Có phải Giáo chủ không tin ?

Vương Thông Huệ nói:

− Bổn tòa tin một người có thân phận như cô nương quyết không tùy tiện hoang ngôn.

Công Tôn Ngọc sương nói:

− Giáo chủ đã chịu tin ta thì còn gì bằng.

Vương Thông Huệ thong thả đứng dậy, đôi mắt long lanh nhìn Lãnh Như Băng, chậm rãi nói:

− Các hạ thật biết bổn tọa ư ?

Lãnh Như Băng gật đầu:

− Tại hạ tuy biết Giáo chủ, nhưng chỉ e Giáo chủ đã quên tại hạ.

Vương Thông Huệ cảm thấy giọng nói rất quen thuộc thì ngây người ra, hỏi:

− Các hạ là ai.

Lãnh Như Băng thở dài, mặc nhiên không đáp.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

− Tại sao không nói tên mình ra đi ?

Vương Thông Huệ nhướng mày cười nhạt:

− Các hạ nói đi. Đối với người quen cũ, bổn tòa tối trân trọng tình nghĩa.

Lãnh Như Băng ngẩng mặt lên trần, hít một hơi dài đáp:

− Tại hạ Lãnh Như Băng.

Vương Thông Huệ biến sắc, nhưng lập tức bình tĩnh, thong thả nắm lấy cổ tay tả của Lãnh Như băng, dịu dàng nói:

− Công Tôn Ngọc Sương đem hủy hoại diện mạo của huynh, tưởng rằng muội sẽ rời bỏ huynh ...

Nàng cười ha hả một hồi, nói tiếp:

− Nhưng nàng ta đã lầm to.

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Giáo chủ thương hại chàng ta lắm phải không ?

Vương Thông Huệ hỏi:

− Phải như thế nào mới đủ chứng minh mối chân tình của ta đối với chàng ?

Công Tôn Ngọc sương trầm ngâm giây lát, đáp:

− Chỉ có một cách chỉ e Giáo chủ không chịu.

Vương thông Huệ đáp:

− Cứ nói. Dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, bổn tọa cũng không ngại.

Công Tôn Ngọc Sương đứng dậy, lạng lùng nói:

− Giáo chủ quả thật không bỏ rơi y ?

Vương Thông Huệ đáp:

− Cô nương đã hủy diên mạo của chàng, dù cô nương có chặt gãy tứ chi, biến chàng thành người tàn phế, bổn tòa cũng không thay lòng đổi dạ với chàng.

Công Tôn Ngọ sương nói:

− Ta chưa tin.

Vương Thông Huệ hỏi:

− Như thế nào mới chịu tin ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Trừ phi Giáo chủ lập tức kết hôn với chàng ta.

Vương Thông Huệ hơi ngẩn ngươi, nói:

− Cô nương muốn lo cả chuyện đó ư ?

Công tôn Ngọc Sương cười ha hả một hồi, nói:

− Lãnh Như Băng, ngươi đã tin lời ta chưa ? Nếu Huyền Hoàng Giáo chủ có chân tình với ngươi thì cần gì phải do dự ?

Lãnh Như Băng bỗng ưỡn ngực đáp:

− Đại trượng phu sống trên đời há quan tâm đến diện mạo mỹ xú, tại hạ tuy bị Công Tôn Ngọc Sương hủy hoại dung mạo, nhưng hoàn toàn không vì thế mà đau khổ, bị lụy, tuyệt vọng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói.

− Ta chỉ muốn ngươi biết rằng tình ý qua lại giữa người với người nhất định phải có điều kiện, một khi điều kiện mất đi thì tình ý với nhau cũng chẳng còn ...

Ngừng một chút, lại tiếp:

− Bất quá ngươi cứ an tâm, ta tuy hủy diện mạo của ngươi, nhưng ta sẽ luôn luôn đem theo ngươi bên mình. Người ngọc thay lòng đổi dạ chỉ vì diện mục của ngươi quá khả ố đó thôi.

Chương 40: Giang Hồ Liễu Kết

Lãnh Như Băng gằn giọng nói:

− Lãnh Như Băng ta đây đầu đội trời, chân đạp đất, há cần ai thương hại.

Đoạn sải bước đi ra ngoài.

Vương Thông Huệ than thầm, nói:

− Không cần đi đâu cả !

Đoạn nàng chạy theo.

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay kéo nàng lại.

Lúc này Lãnh Như Băng đã ra khỏi hậu sảnh, cất bước chạy như bay.

Vương Thông Huệ không phòng bị, bị Công Tôn Ngọc Sương kéo lùi lại hai bước, muốn đuổi theo đã không thấy bóng Lãnh Như Băng.

Công Tông Ngọc Sương mỉm cười, nói:

− Giáo chủ đã làm cho y đau lòng, tình ái lúc trước càng nồng, thì y oán hận Giáo chủ càng thâm, chẳng nên đuổi theo y nữa.

Vương Thông Huệ cau mày nói:

− Cô nương đã đáp ứng không ãm hại chàng, lời còn văng vẳng bên tai, tại sao lại bội tín ?

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Công Tôn Ngọc Sương này há lại bội tín với Giáo chủ.

Vương Thông Huệ gằn giọng nói:

− Cô nương huỷ hoại dung mạo của chàng, chẳng lẽ không phải là hãm hại chàng hay sao ?

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách:

− Chỉ trách Giáo chủ không chân tình với y, sao lại trách ta ?

Vương Thông Huệ nghĩ một lát, nói:

− Bổn toà hiểu rồi, hểu rồi ...

Công Tôn Ngọc Sương cười:

− Sai một ly, đi một dặm rồi, Giáo chủ hiểu ra rhì đã quá muộn, trong ba ngày tới ta sẽ để cho Giáo chủ thưởng thức nỗi đau khổ vì hối hận.

Quay sang Tiểu Hoa, Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Chúng ta cũng nên đi thôi.

Đoạn uyển chuyển bước ra.

Vương Thông Huệ trấn tĩnh lại, nói:

− Để bổn tòa đưa tiễn.

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

− Khỏi cần.

Đoạn lao vút đi.

Vương Thông Huệ nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương khuất dần, trong lòng ngổn ngang trăm mối sầu khổ, hai hàng nhiệt lệ lã chã tuôn rơi.

Lại nói Lãnh Như Băng đùng đùng phẫn nộ, cắm đầu mà chạy ra khỏi trạch viện.

Trong trạch viện mai phục nhiều cao thủ của Huyền Hoàng giáo, nhưng vì chưa có lệnh của Giáo chủ, nên chẳng một ai ngăn cản chàng.

Lãnh Như Băng chạy một hơi mười mấy dặm, đến một nơi hoang dã không dấu chân người, mới dừng lại. Ngẩng nhìn, chỉ thấy một cây bạch dương cao to sừng sững cô đơn giữa trảng cỏ hoang, dưới gốc cây có một ngôi miếu nhỏ đổ nát, sau miếu có một phiến đá lớn bằng phẳng.

Nghĩ đến diện mạo quái dị của mình, dù là mẫu tử tương kiến, cũng chẳng nhận ra, chàng bất giác rầu rĩ ngẩng mặt lên trời, lẩm bẩm:

− Lãnh Như Băng ta sơ nhập giang hồ, thân thế còn chưa đâu vào đâu, đã gặp toàn những biến cố ghê ghớm, cuối cùng hoá thành kỳ hình quái trạng, nay biết đi về đâu ...

Bỗng có tiếng cười lạnh lẽo vọng lại:

− Nam tử hán, đại trượng phu, dù dung mạo xấu xí có gì đáng lo, như ta đây phận nữ nhi, từ khi sinh ra đã mang diện mạo xú quái mới là đại hận.

Lãnh Như Băng cả kinh, vội đứng dậy, ngoảnh đầu nhìn, thấy một thiếu nữ diện mạo vô cùng kì dị đang đứng trên cỏ hoang cách chàng một trượng.

Nữ nhân toàn thân y phục mầu đen, một bên mặt màu đỏ, bên kia màu trắng, tóc dài xoã vai nửa trắng, nửa đen, nhưng thanh âm trong trẻo lạ thường.

Lãnh Như Băng nhìn soi mói nữ nhân, hỏi:

− Ngươi là ai ?

Thiếu nữ đáp:

− Ta không có tính danh.

Lãnh Như băng hỏi:

− Tại sao ?

Thiêu nữ đáp:

− Ta sinh ra xấu xí nhường này, phụ mẫu lại đặt cho ta cái tên vừa thanh nhã vừa êm tai, thực khiến ta chẳng tiện xưng danh.

Ngừng một chút, lại tiếp:

− Nhưng người trong giang hồ lại đặt cho ta một ngoại hiệu xem ra rất phù hợp với diện mạo.

Đồng bệnh tương lân, Lãnh Như Băng bất giác nảy sinh hiếu kỳ:

− Ngoại hiêu thế nào ?

Thiếu nữ đáp:

− Họ gọi ta là Âm Dương La Sát.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm:

“Cái tên ấy xem ra cũng hợp thật.”.

Thiêu nữ đến cách chàng ba thước, thấy Lãnh Như Băng không sợ sệt, thối lui, thì tự dừng chân, nói tiếp:

− Ngoại hiệu ấy chẳng đúng với diện mạo đáng sợ của ta, mà còn hợp với tính khí nóng nảy của ta nữa.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Cô nương dễ nổi nóng lắm à ?

Âm Dương La Sát đáp:

− Chẳng những dễ nổi nóng, mà còn đã xuất thủ sát nhân, nhất là với những nam nữ thiếu niên dung mạo mỹ miều, họ đã rơi vào tay ta thì khó bề toàn mạng.

Lãnh Như Băng nói:

− Điều đó cũng khó trách, mấy nam nữ thiếu niên ấy thấy diện mạo của cô nương như thế chẳng giễu cợt, thì cũng lắc đầu nhăn mặt, khiến cho cô nương nổi nóng lên chứ gì ?

Âm Dương La Sát mỉm cười, để lộ hai hàm răng nhỏ đều đặn:

− Không sai, bọn họ giễu cợt, nhăn nhó khiến tiểu nữ không thể nén được sát cơ, chắc huynh đài cũng nghĩ như tiểu nữ.

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ khác hẳn cô nương. Tại hạ chưa hề sát nhân.

Âm Dương La Sát nói:

− Như vậy thì huynh đài quả là người tốt nhất trong thiên hạ.

Lãnh Như Băng nhớ đến vừa rồi bị Công Tôn Ngọc Sương giễu cợt, lại thấy Vương Thông Huệ cười gượng gạo, cố nén thần khí uy khuất của nàng, thì không nhịn được nộ khí bốc lên đầu, nói:

− Cũng không phải thế, có thể từ nay trở đi tại hạ sẽ thẳng tay giết người.

Âm Dương La Sát tựa hồ không chú ý đến thần sắc của Lãnh Như Băng, vui vẻ nói:

− Thỉnh danh tính của huynh đài ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ Lãnh như Băng.

Âm Dương La Sát nói:

− Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng, tên này nghe chưa hay, quá thanh nhã.

Lãnh Như Băng nói:

− Tính danh chẳng qua là do phụ mẫu đặt ra, còn tùy quá trình sống sau đó, không phải là điều trọng yếu.

Âm Dương La Sát nói:

− Nếu Lãnh hunh không giận tiểu muội đa ngôn, tiểu muội muốn tặng cho Lãnh huynh một ngoại hiệu rất hay.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Ngoại hiệu gì ?

Âm Dương La Sát đáp:

− Tiểu muội nửa mặt mầu đỏ, nửa mặt mầu trắng, gọi là Âm Dương La Sát, Lãnh huynh mặt đầy hoa văn quái dị, thật không khá hơn tiểu muội, do đó tiểu muội tưởng Lãnh huynh nên xưng danh là Hoa Diện La Sát ...

Lãnh Như Băng nói:

− Hoa Diện La sát ! Ha ha ! Nghe được lắm !

Âm Dương La Sát nói:

− Tiểu muội bình sinh ngoài phụ mẫu ra, chưa hề quan hệ với ai. Hôm nay vừa gặp Lãnh huynh, đã thấy đúng là tri kỷ. Ôi. có lẽ tiểu muội quá đa tình !

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Đồng bệnh tương lân, âu cũng là chuyện thường tình của con người.”.

Chỉ nghe Âm Dương La Sát thở dài, tiếp:

− Không biết Lãnh huynh có chịu kết giao ?

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Nghe khẩu khí nàng ta có vẻ hận đời, hận người, nếu kết giao với nàng ta e sẽ bị ảnh hưởng không ít.”.

Âm Dương La Sát lại tiếp:

− Ờ ! Chỉ vì diện mạo tiểu muội từ lúc sinh ra đã khó trông, bị thế nhân xa lánh, suốt đời chưa hề quan hệ với ai, hôm nay gặp Lãnh huynh, bất giác cảm thấy đồng bệnh tương lân, nếu Lãnh huynh coi thường thì tiểu muội xin cáo biệt.

Thiếu nữ chậm chạp quay người bước đi.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương dừng bước !

Âm Dương La Sát quay người lại, thở dài nói:

− Tiểu muội sống suốt hai mươi năm trời, hôm nay lần đầu tiên mới nghe có người gọi mình bằng cô nương.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Người này thật đáng thương. Ôi ! không chừng Lãnh Như Băng ta đây từ nay cũng bị người đời lạnh nhạt như họ đối với cô nương này thôi !”.

Âm Dương La Sát lại tiếp:

− Nếu Lãnh huynh chịu kết giao với tiểu muội, tiểu muội nguyện sẽ chia sẻ với Lãnh huynh một bí mật lớn của võ lâm.

Lãnh Như Băng trong lòng máy động, hỏi:

− Bí mật gì ?

Âm Dương La Sát đáp:

− Người đời thấy tiểu muội mặt mũi quái dị, ai cũng coi muội như ma quỷ, do đó thế gian tuy rộng lớn, nhưng tiểu muội cảm thấy chẳng có chốn nương thân, đành tìm đến nơi thâm sơn cùng cốc, không dấu chân người, cuối cùng tình cờ phát hiện ra một nơi cư trú của vị kỳ nhân tiền bối, vị ấy từng lưu lại một thứ là tâm huyết của cả đời người ...

Nói đến đây, thiếu nữ đột nhiên im bặt.

Lãnh Như Băng lập tức động tính hiếu kì, hỏi:

− Vị kỳ nhân đó lưu lại vật gì vậy ?

Âm Dương La Sát đáp:

− Vị ấy di lưu một bổn sách viết tay, trong đó có ghi toàn bộ những loại võ công tuyệt thế, kèm theo mười một họa đồ, tiểu muội tốn ba ngày đêm mới xem xét. Không phải tiểu muội huênh hoang nói dóc, ai luyện xong các thứ võ công ghi trong bổn sách đó, thì sẽ trở thành vô địch thiên hạ.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Ta một thân huyết hải thâm cừu, lai lịch chưa đâu vào đâu, muốn được toại nguyện, ắt phải luyện võ công tuyệt thế mới xong.”.

Âm Dương La Sát nói:

− Lãnh huynh đã chưa quyết định ngay, tiểu muội cũng không ép, huynh đài cứ suy nghĩ kỹ trong một ngày, ngày mai, khi mặt trời lặn, chúng ta gặp lại, tiểu muội nghe lời hồi đáp của Lãnh huynh cũng được.

Lãnh Như Băng nói:

− Không cần suy nghĩ, tại hạ có thể quyết định ngay lúc này.

Đôi mắt Âm Dương La Sát ánh lên nỗi vui mừng khôn xiết, đắm đắm nhìn mặt Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương sinh ra đã có kỳ mạo, tại hạ thì bị người ta hủy hoại diện mạo, người đời không hiểu, chỉ nhìn diện mạo mà đối xử, do đó chúng ta vô duyên, vô cớ bị họ xa lánh, giễu cợt. Nay hai chúng ta tinhg cờ tương ngộ, nếu có dịp luyện thành võ công tuyệt thế, âu cũng là đề cao thể diện cho những người xấu xí trên thế gian.

Âm Dương La Sát nói:

− Tiểu muội cũng nghĩ như vậy.

Lãnh Như Băng nói:

− Nếu cô nương không ngại, hai ta lấy vầng thái dương làm chứng, thề rằng từ nay coi nhau như huynh muội.

Âm Dương La Sát nghĩ một hồi, đáp:

− Coi nhau như huynh muội thì không khỏi có phần thiếu tự nhiên, từ nay trở đi hai ta xưng hô huynh muội, hoạn nạn cùng chia, tương trợ lẫn nhau, không cần giới hạn bởi tình huynh muội.

Ngừng một chút, đoạn hỏi:

− Huynh bao nhiêu tuổi ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Hai mươi mốt.

Âm Dương La Sát nói:

− Thế thì hợp lắm, tiểu muội năm nay cũng hai mươi mốt tuổi, nhưng không biết Lãnh huynh sinh tháng mấy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tháng tư, ngày mùng ba.

Âm Dương La Sát nói:

− Ôi da ! thật là bất tiện, muội sinh ngày bốn tháng ba, hơn huynh đài những hai tháng.

Lãnh Như Băng nói:

− Cô nương đã lớn hơn tại hạ hai tháng, thì tại hạ làm tiểu đệ.

Âm Dương La Sát cười:

− Ồ, tiểu nữ không hề nỡ lòng chiếm tiện nghi của huynh, thực tình là thế, tiểu nữ thiết tưởng không nên lấy năm tháng làm căn cứ, chúng ta xưng hô huynh muôi. là được.

Lãnh Như Băng nói:

− Chưa ổn, tại hạ phải gọi cô nương là thư thư.

Âm Dương La Sát nói:

− Vậy tiểu nữ gọi huynh là huynh đệ.

Lãnh Như Băng nói:

− Thư thư đừng khách khí, có việc gì cứ phân phó cho tiểu đệ.

Âm Dương La Sát nhìn trời, nói:

− Huynh đệ, ta có một việc riêng, trưa mai chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đây, rồi cùng đến nơi vị kỳ nhân tiền bối nọ từng cư trú.

Lãnh Như Băng đáp:

− Thư thư có việc, thỉnh cứ tự nhiên cho.

Âm Dương La sát hỏi:

− Đêm nay huynh đệ đã có chỗ nghỉ hay chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chẳng dấu thư thư, tiểu đệ từ giờ phút này không có nơi cư trú nhất định, muốn đi đâu thì đi, thư thư đang bận việc riêng, tiểu đệ không tiện đồng hành, sẽ tìm một chốn vắng vẻ nghỉ qua đêm, trưa mai hai ta gặp lại.

Âm Dương La Sát tựa hồ hiểu được tâm trạng của Lãnh Như Băng, mỉm cười cúi đầu, hú nhỏ một tiếng.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa dồn dập lại gần, rồi một thớt tuấn mã toàn thân lông đen mượt chạy tới. Lông con ngựa dài lạ lùng, trông nó không giống ngựa, cũng chẳng giống con vật nào cả, trên lưng lại là bộ yên cương màu trắng như tuyết.

Hắc mã bạch yên, trông thập phần lạ mắt.

Âm Dương La Sát búng mình lên yên, nói; − Huynh đệ, nếu muốn đi cùng thì lên đây !

Lãnh Như Băng thấy chiếc yên ngựa dài bất quá hai thước, nếu hai người ngồi thì phải ôm chặt lẫn nhau, giữa thanh thiên bạch nhật, nam nữ ngồi như vậy chẳng ra thể thống gì. Nghĩ vậy, bèn xua tay, cười:

− Tiểu đệ không đi đâu, trưa mai chờ gặp thư thư ở đây là được.

Âm Dương La Sát nói:

− Được ! Vậy xin cáo biêt.

Đoạn vung roi, con tuấn mã phóng đi như bay, thoáng chốc đã mất hút.

Lãnh Như Băng nhìn theo, thốt lớn:

− Thớt mã tuyệt thật.

Giữa chốn hoang dã tĩnh lặng chỉ còn lại trơ trọi một mình chàng. Bóng tịch dương in bóng chàng ngả dài trên lớp cỏ dại. Chàng đưa tay sờ sờ lên mặt, lòng khổ hận không nói thành lời. Chàng lầm lũi bước đi. Chốn hoang dã này trải rộng mênh mông, ngẩng nhìn không thấy đâu là biên giới.

Lãnh Như Băng cứ để hai chân đưa chàng đi, chẳng cần biết đông tây nam bắc. Thần thái do dự của Vương Thông Huệ, được chàng coi là bị người xa lánh, tiếp đến là cuộc gặp gỡ vừa rồi với Âm Dương La sát lại khiến cho chàng phát sinh hào tình tráng khí, muốn dùng võ công để làm thay đổi quan niệm sai trái của nhân gian chỉ căn cứ vào diện mạo mà dùng người.

Vầng dương đã lặn, bóng tối bao trùm cảnh vật, lòng dạ rối bời. Lãnh Như Băng ngẩng mặt thở dài não nề, đột nhiên cảm thấy ụng đói cồn cào, mới chợt nhớ ra là từ sáng đến giờ mình chưa ăn gì. Đưa mắt nhìn tứ bề, chỉ thấy không gian u tối, xa xa leo lét một ánh đèn. Chàng hít một hơi dài, lẩm bẩm:

− Ta phải tự thương lấy cái thân ta mới được, nhân thế đã xa lánh, giễu cợt ta, ta không thể tự hành hạ mình, ta phải luyện thành võ công tuyệt thế, xác minh thân thế của tạ Mẫu thân cơ khổ dưỡng dục ta hai mươi năm, chỉ mong ta làm nên sự nghiệp, ta há có thể chỉ vì bị người hủy hoại diện mạo mà nản lòng thối chí, hay sao ?

Nghĩ vậy, chàng quên cả sầu khổ, nhắm ánh đèn leo lét mà phóng tới.

Đó là một gian thảo thất có hàng rào trúc bao quanh, nằm trơ vơ giữa thảo nguyên hoang vu.

Lãnh Như Băng đi quanh hàng rào trước một vòng, bụnh đói cồn cào hết chịu nổi, bền cao giọng nói:

− Có ai trong đó chăng ?

Từ trong thảo thất vọng ra thanh âm yếu ớt của một lão nhân:

− Ai đấy ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Người lỡ đường quá đói bụng, tới cầu chút thực phẩm.

Lão nhân đáp:

− Thứ cho lão phu thụ bệnh phải nằm giường, thỉnh khách nhân cứ vào ! !

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Lão nhân này thật cam đản, dám ở một mình chốn đồng không mông quạnh.” Chàng đẩy cửa bước vào, thấy một lão nhân diện mạo ốm yếu nằm ngửa trên giường, bên cạnh giường đặt một lò than. Lão nhân đang ngồi nhỏm dậy, chợt thốt lên một tiếng kinh hãi, lại nằm ngay xuống. Lãnh Như băng ngẩn người nhớ đến diện mạo xú quái của mình, bất giác thở dài, nói:

− Lão trượng đừng sợ.

Lão nhân đáp, giọng yếu ớt:

− Ngươi là ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Tại hạ mặt mày xấu xí, làm cho lão trượng kinh sợ thật không yên lòng.

Lão nhân lấy lại can đảm, gượng ngồi dậy nói:

− Ở chốn hoang vu hẻo lánh này không có gì để tiếp khách, lão bà và tiểu nữ lại đi vắng, khách nhân đành phải tự vào bếp tìm lấy thức ăn mà dùng.

Lãnh Như Băng đáp:

− Đi cầu thực đã không yên lòng, sao dám phiền lão trượng vất vả.

Lão nhân nói:

− Bếp ăn ở mé tả thảo thất ấy.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ thất lễ.

Đoạn lùi ra cửa sau, bước sang gian bếp ăn. Cửa bếp khép hờ, khẽ đẩy đã mở, bên trong tối mò. Lãnh Như Băng căng mắt nhìn, thấy một chiếc bàn, trên có một chiếc lồng bàn. Chàng nghĩ thầm:

“Chắc là lồng bàn đậy thức ăn. Nơi đây hoang vắng, đồ ăn khó kiếm, mình ăn xong để lại một lạng bạc cho chủ nhân là ổn.”.

Chàng mở lồng bàn ra, mùi thức ăn thơm phức xông lên mũi. Mắt chàng tinh hơn người, mũi ngửi mùi thì bụng càng cồn cào thêm, chàng nhìn kỹ, thấy đồ ăn quá phong phú, ngoài mấy khúc cá lớn và đĩa thịt to, còn có một bình rượu. Tức thời chàng ăn lấy ăn để, hết đến một nửa mâm đồ ăn, mới chột

dạ:

“Ở chốn hoang dã này sao lại có nhiều cá thịt ?” Bèn ngừng ăn, bước ra ngoài phòng, bỗng nghe lão nhân hỏi:

− Qúy khách đã no bụng chưa ?

Lãnh Như Băng thấy lão nhân đã ngồi bên mép giường, khoác áo ấm, thần thái nửa cười, nửa như mếu, hỏi tiếp:

− Đồ ăn trong lồng bàn còn hay hết ?

Lãnh Như Băng nhìn vẻ mặt của lão chợt lạnh gáy đáp:

− Tại hạ quả thật quá đói, đã ăn hết một nửa mâm.

Lão nhân đột nhiên đứng dậy, cười ha hả:

− Ồ tiểu tử, ngươi ngu quá là ngu !

Lãnh Như Băng hỏi:

− Lão trượng bảo sao ?

Lão trượng nói:

− Lão phu vừa nói thế ngươi đã tin liền.

Lãnh Như Băng nói:

− Lão trượng giả làm bệnh nhân giống như thật, tại hạ ắt phải tin.

Lão trượng cười vang:

− Ngươi có biết lão phu là ai không ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

− Không biết.

Lão nhân hỏi:

− Giang hồ có một vị đại danh lừng lẫy là Tạo Hoá Lão Nhân, ngươi đã nghe qua chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

− Chưa từng nghe ai nói.

Lão nhân biến sắc, lạnh lùng nói:

− Ngươi đã chưa từng nghe, thì để lão phu dạy cho ngươi chút kiến thức.

Lãnh Như Băng ngầm vận khí chuẩn bị, hỏi:

− Dạy bằng cách nào ?

Lão nhân đáp:

− Thức ăn mà ngươi vừa dùng có tẩm diệu dược độc môn do lão phu chế luyện. Khi dược tính phát tác, toàn thân sẽ nóng như lửa, trừ giải dược của lão phu ra, thế gian không có cách điều trị nào khác.

Lãnh Như băng ngầm vận khí, không thấy cảm giác gì lạ, bèn nói:

− Thế thì trong lúc dược tính chưa phát tác, tại hạ muốn một phen sinh tử với lão.

Lão nhân cười lạnh, nói:

− Lão phu cho ngươi xem trước cái này, rồi ngươi động thủ với lão phu cũng chưa muộn.

Lãnh Như Băng nổi tính hiếu kì:

− Xem cái gì ?

Lão ông cầm cây đèn trên bàn, nói:

− Hãy đi theo ta.

Bèn đẩy vào vách đá sau giường, tức thời hiện ra một cái cửa vừa cho một người chui lọt.

Lãnh Như Băng nghĩ:

“Đã ngộ độc thì còn sợ gì nưa, thì cứ xem cuối cùng là cái gì ?”.

Người tự xưng là Tạo Hoá Lão Nhân tựa hồ không e ngại chàng đào thoát, tự bước vào cái ngách kia trước. Đây là cơ hội để Lãnh Như Băng đào tẩu, nhưng chàng lại nổi tính hiếu kì, bèn bước vào theo.

Sau cửa là một cái ngách khá rộng, nền lát đá xanh, có một dẫy người đang nằm ngủ một cách

ngon lành.

Lãnh Như Băng nhẩm tính, có đến tám người, đến người thứ tám thì chàng giật mình kinh ngạc. Nguyên người ấy mấy tháng nay chàng ngày đêm mong nhớ, chính là Lý Tiểu Hổ, mà chàng tìm kiếm bấy lâu.

Lão nhân đặt đèn cầy xuống nói:

− Lão phu cần tuyển lựa mười hai đệ tử cho Tạo Hoá Môn của lão phu, ngươi sẽ là đệ tử thứ chín.

Lãnh Như Băng cố nén xúc động để khỏi gọi tên Lý Tiểu Hổ.

Những ngày qua chàng đã liên tục gặp bao biến cố ngoài dự liệu làm cho chàng thay đổi tính khí lạnh lùng, lãnh đạm của chàng không ít, nhưng lúc này chàng đưa mắt nhìn lão nhân nói:

− Thu nhận đệ tử ắt phải được đối phương đồng ý, nếu tại hạ không muốn trở thành môn hạ của lão trượng thì sao ?

Tạo Hoá Lão Nhân cười:

− Lão phu thu nhận đệ tử cho Tạo Hóa Môn hạ bất cần hỏi đối phương có tình nguyện hay không, nếu đã được lão phu tuyển lựa thì không muốn cũng phải muốn. Còn lão phu đã không tuyển thì dù có lạy lục khổ sở lão phu cũng chẳng thèm nhận cho ...

Lão cười ngả ngớn một hồi, rồi tiếp:

− Lão phu toàn phải cưỡng ép người làm đệ tử mang về chốn thảo nguyên hoang dã này, nay ngươi lại tự động tìm đến, nếu lão phu không thu nhận ngươi, há lại để cho ngươi xơi thịt cá của lão phu ?

Lãnh Như băng nói:

− Lão trượng có hết lời thuyết phục, tại hạ cũng quyết không nghe.

Tạo Hoá Lão Nhân nói:

− Ngươi đã gia nhập Tạo Hoá Môn hạ thì còn đi đâu cho thoát.

Lãnh Như Băng sớm đã có chủ ý, chàng liền dùng tay tả cắp Lý Tiểu Hổ, tay hữu hộ thân, tung chân đá một cái vào bức vách thảo thất. Một mảnh vách tức thời văng đi mấy thước. Lãnh Như băng lao vút ra ngoài.

Chỉ nghe Tạo Hoá Lão Nhân cười ha hả, nói vọng theo:

− Nếu không chịu nổi sự nóng bức thì mau trở lại đây với lão phu.

Lãnh Như Băng đã vọt chạy khỏi thảo thất mấy chục trượng.

Tạo Hoá Lão Nhân cũng chẳng buồn đuổi theo, chỉ trở lại giường nằm xuống.

Lãnh Như Băng chạy được hơn mười dặm, bỗng cảm thấy đan điền nóng rực lên, lát sau cái nóng đã lan rộng toàn thân, chàng giật mình nghĩ:

“Xem chừng Tạo Hoá Lão Nhân không hư ngôn. Chỉ e khó chịu được nổi thứ độc nhiệt này.”.

Chàng không dám chạy nữa, bèn đặt Lý Tiểu Hổ xuống, ngồi tĩnh toa. vận khí điều tức, hi vọng dùng nội công giải trừ nhiệt độc.

Nội công của chàng thâm hậu, sau khi vận khí điều tức, quả nhiên dễ chịu hẳn, nghĩ thầm:

“Tạo Hoá Lão Nhân dùng lời hù doạ, kỳ dược của lão ta cũng chỉ đến thế mà thôi.”.

Nghoảnh nhìn Lý tiểu hổ, thấy sư đệ vẫn nằm ngủ hết sức ngon lành, thì lấy làm kỳ quái, nghĩ:

“Mình cắp hắn chạy hơn chục dặm, sao hắn ngủ say đến như vậy ?” Bèn gọi to:

− Tiểu Hổ, Tiểu Hổ, tỉnh dậy mau !

Chẳng nghe Lý Tiểu Hổ hồi đáp. Chàng đặt tay vào mũi Lý Tiểu Hổ, thấy hơi thở hoàn toàn bình thường, sờ mạch toàn thân, thấy cũng không có gì lạ, thì chàng càng hồ nghi:

“Hắn đã không có vẻ bị trúng mê dược, sao cũng chẳng giống như bị điểm huyệt, sao cứ ngủ say như chết là thứ chứng bệnh gì ?”.

Đang hoang mang suy nghĩ, bỗng đan điền chợt lại nóng rực, lần này khó chịu hẳn hơn lần trước, ruột gan, thân như bị lửa đốt, nỗi đau đớn khó diễn tả thành lời.

Lát sau, độc nhiệt từ đan điền xông thẳng lên họng, miệng chàng như ngậm lửa. Cơn đau cháy ruột gan làm cho lãnh Như Băng không thể ngồi vận khí điều tức, họng thì bỏng rát, chàng bật dậy lao đi, thần trí đã bị độc nhiệt gây nên mê loạn, óc chỉ nghĩ đến chuyện tìm nước uống, chàng cứ vừa chạy vừa hét:

− Nước, nước !

Đột nhiên một bóng người vụt đến, Tạo Hoá Lão Nhân xuất hiện, chộp lấy tay Lãnh Như Băng, cười to:

− Tiểu tử, ngươi muốn uống nước phải không ?

Lãnh Như Băng tự nhiên có chút đỉnh tỉnh táo, cảm thấy lờ mờ có người nói gì đó, bèn cao giọng đáp:

− Ta khát nước, khát nước ...

Tạo Hoá Lão Nhân nói:

− Để Lão phu dẫn ngươi đi.

Lãnh Như Băng có cảm giác tứ phái đều nóng như lửa, chạy chừng nửa dặm, thấy một vũng nước, lão nhân buông tay chàng nói:

− Nước đó, uống đi !

Lãnh Như Băng mơ hồ cảm thấy đó là dòng suối, lội ào xuống, vốc lên uống ừng ực.

Bụng đã căng như trống, chàng mới chịu ngừng.

Cái nóng cháy ruột cháy gan đã giảm hẳn, thần trí cũng dã tỉnh táo hẳn, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tạo Hoá Lão Nhân tay chấp sau lưng, miệng cười cười, chàng bất giác kinh hãi, thất thanh kêu to:

− Tạo Hoá Lão Nhân !

Tạo Hoá lão Nhân mỉm cười:

− Không sai, chính là lão phu, tiểu tử ngươi đã tin lời lão phu chưa ?

Lãnh Như Băng rời khỏi vũng nước, lên ngồi xuống bãi cỏ, thở dài ủ rũ.

Tạo Hoá Lão Nhân nói tiếp:

− Ngươi uống đầy một bụng nước, bất quá chỉ tạm thời giảm bớt độc nhiệt, một lát sau sẽ lại nổi cơn nhiệt khác, còn ghê gớm hơn nữa, ngươi mà uỗng nước lắm vào, sẽ sinh trùng trướng bụng mà táng mạng.

Lãnh Như Băng nhớ đến cơn nòng khủng khiếp vừa rồi, bất giác lạnh sống lưng, nhưng tính khí chàng quật cường, không chịu cúi đầu thua cuộc, chẳng thèm hỏi xin giải dược.

Chỉ nghe Tạo Hoá lão Nhân thở dài nói:

− Thật là ngang ngạch, quật cường ! Lão phu đã thâu nhận tám đệ tử, mỗi người một tính cách, lão phu muốn rằng đệ tử của mình phải có tính cách khác hẳn nhau, cái tính quật cường ngang ngạnh, coi

thường cái chết của ngươi là thứ mà lão phu cần nhất.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ dù có bị độc nhiệt thiêu đốt thân mình cho chết, cũng quyết không làm đệ tử cho lão trượng.

Toa. Hoá Lão Nhân cả cười:

− Lão phu không muốn hao tâm phí sức bồi dưỡng những kẻ nhập môn, mà để cho người khác làm việc đó thay cho lão phu, sau đó lão phu thấy được mới thu nhận làm đệ tử. Việc đó tốn nhiều công sức, đâu phải chỉ nói vài ba câu là xong.

Lãnh Như Băng căm hận Tạo Hoá Lão Nhân vô cùng, tới mức muốn vùng dậy giáng cho lão một chưởng chết tươi, nhưng lúc này độc nhiệt đã làm cho toàn thân chàng mất lực, lực bất tòng tâm.

Chỉ thấy Tạo Hoá lão Nhân thò tay vào bao, lấy ra một bình ngọc nhỏ, ném xuống đất, nói:

− Trong bình có ba viên đan dược, do lão phu khổ tâm luyện thành, gọi là «Tạo Hoá Hoàn», có thể giải được nguồn nhiệt trong nội tạng, có điều là khi uống xong rồi, ngươi sẽ ngủ say li bì như tám người kia, lúc tỉnh lại, ngươi sẽ quên hết lai lịch của mình và trở thành đệ tử của Tạo Hoá Môn ...

Lão cười ha hả một hồi, nói tiếp:

− Lão phu tuy tuyển lựa ngươi, nhưng không hoàn toàn cưỡng bức ngươi làm đệ tử, nếu ngươi chịu đựng được nỗi đau đớn do độc nhiệt gây ra mà không dùng đến Tạo Hoá hoàn, thì đợi sau khi thần trí ngươi tỉnh táo, lão phu sẽ ... Thôi, lão phu chỉ nói như vậy, nghe hay không tùy ý. Lão phu đi đây.

Lãnh Như Băng như chợt nhớ ra điều gì, cao giọng hỏi:

− Nếu tại hạ không dùng Tạo Hoá Hoàn kia, thì có chết vì độc nhiệt không ?

Tạo Hoá lão Nhân đáp:

− Độc nhiệt phát tác lần sau sẽ dữ dội hơn lần trước, nhưng trong mười ngày chưa làm cho người ta chết đâu, nếu chết nhanh chóng hóa ra quá tiện nghi ư, thì còn ai chịu ra làm đệ tử của lão phu ?

Lãnh Như Băng hỏi:

− Sau mười ngày thì sao ?

Tạo Hoá Lão Nhân đáp:

− Cũng khó nói, cho đến nay vẫn chưa có ai có thể chịu được đủ kỳ hạn ấy.

Lãnh Như Băng nói:

− Được, nếu tại hạ không chịu nổi mười ngày thì có gia nhập Tạo Hoá Môn cũng không muộn.

Tạo Hoá Lão Nhân đáp:

− Hay lắm, nếu ngươi vượt qua được mười ngày, lão phu nguyện đem giải dược tặng không cho ngươi, để ngươi được hoàn toàn tự do, quyết không bức ngươi làm đệ tử.

Lãnh Như Băng nói:

− Quân tử nhất ngôn.

Tạo Hoá Lão Nhân nói:

− Được, tiểu huynh đệ, lão phu chúc tiểu huynh đệ có đủ nghị lực chịu đựng nỗi thống khổ trong mười ngày.

Lãnh Như Băng hỏi:

− Sau mười ngày tại hạ biết tìm lão trượng ở đâu để nhận giải dược ?

Tạo Hoá Lão Nhân đáp:

− Khỏi cần tìm lão phu, giờ ngọ ngày thứ mười, đích thân lão phu sẽ đem giải dược tới.

Lãnh Như Băng nói:

− Tại hạ cảm tạ trước.

Đoạn chàng quay người sải bước mà đi.

Tạo Hoá Lão Nhân nhìn theo, gật gù tán thưởng:

− Một thiếu niên rất quật cường !

Lúc này thần trí của Lãnh Như Băng đã tỉnh táo, chàng trở lại chỗ Lý Tiểu Hổ, nhưng không thấy Lý Tiểu Hổ ở đó nữa, chắc là đã bị Tạo Hoá Lão Nhân đem đi. Chàng ngẩng nhìn sắc trời phân định phương hướng, thong thả tìm nơi ước hẹn với Âm Dương La Sát. Chàng hiểu rằng độc nhiệt trong nội tạng có thể phát tác bất cứ lúc nào, nhưng lại lo lỡ hẹn với Âm Dương La Sát. Quả nhiên mới đi được chừng hai dặm, độc nhiệt lại bắt đầu phát tác ở đan điền.

Lãnh Như Băng vội dừng chân, ngồi ngay xuống vận khí điều tức, dùng tiềm lực sống để đối kháng với độc nhiệt. Chàng đã có kinh nghiệm, thầm biết nếu để độc nhiệt lan rộng thì khó bề vận khí đối kháng, cho nên phải vận khí ngăn chặn ngay từ lúc độc nhiệt sơ phát.

Một luồng nhiệt từ đan điền xông lên, nhanh chóng lan khắp châu thân, lục phủ ngũ tạng điên đảo. Lãnh Như Băng vận khởi công lực toàn thân đối kháng với thứ kỳ nhiệt đang lan truyền thần tốc kia. Đây là một trận đấu vô cùng quyết liệt. Nhưng chàng cảm thấy cái nóng càng lúc càng lợi hại, ruột gan như bị lửa thiêu đốt, mồ hôi vã ra như tắm.

Chàng rầu rĩ nghĩ thầm:

“Độc nhiệt quá mạnh, đã vượt qua sức chịu đựng của con người, dù võ công của ta có cao hơn, e rằng cũng khó đề kháng. Nhưng Lãnh Như Băng ta đây vì khó chịu đựng mà làm đệ tử của Tạo Hoá Lão Nhân, chi bằng chết đi thì hơn.”.

Chàng nghĩ đến chuyện tử vong, đột nhiên trấn tĩnh tinh thần, nghĩ thầm:

“Thiên cổ gian nan nhất là cái chết, ta đã không sợ chết, thì còn e ngại điều gì nữa kia chứ ?” Bèn nhắm mắt, nằm xuống đất, thư giãn toàn thân, không để tâm đến nỗi thống khổ do độc nhiệt gây ra nữa.

Trải qua không biết bao lâu, trong cơn mơ hồ chàng phảng phất hình như Âm Dương La Sát đang rờ tay vào mặt chàng, rồi lại nghe tiếng cười ha hả của Tạo Hoá Lão Nhân vang lên.

Chàng bàng hoàng mở mắt ra. Công Tôn Ngọc Sương đã đứng bên cạnh tự bao giờ.

Lãnh Như Băng vội vàng bật dậy, chàng cảm thấy thân thể nhẹ nhàng, ngầm vận nội lực thấy có phần hùng mạnh hơn trước.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cất tiếng hỏi:

− Lãnh huynh hiện tại cảm thấy thế nào ?

Lãnh Như Băng chưa biết trả lời sao, bỗng nhớ đến khuôn mặt của mình, nộ khí bốc lên, lạnh lùng nói:

− Đa tạ cô nương quan tâm ! Sẽ có ngày tại hạ trả mối nhục này.

Công Tôn Ngọc Sương bật cười nói:

− Mối nhục ư ? Huynh nói gì vậy, huynh hãy đến vũng nước bên cạnh nhìn thử chân diện mục của mình xem !

Lãnh Như Băng nghe nàng nói vậy thần trí mơ hồ không hiểu gì cả.

Đột nhiên ngay lúc ấy, một luồng ám kình đẩy mạnh Lãnh Như Băng trôi dạt sang bên tả mấy bước, vừa hay lại đến ngay vũng nước.

Lãnh Như Băng bất giác sững người, khuôn mặt in dưới kia không phải là diện mục trước kia của chàng hay sao ? Vậy là thế nào ?

Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:

− Lãnh huynh đã nhìn kỹ chưa ? Việc này ta chỉ hý lộng Huyền Hoàng Giáo chủ để thử coi mối chân tình của nàng ta là chân hay giả thôi.

Ngừng một chút Công Tôn Ngọc Sương lại thở dài nói:

− Ôi ! Thế sự mông lung. Lãnh huynh, ta có vài lời tâm huyết không biết Lãnh huynh có muốn nghe không ?

Lãnh Như Băng từ lúc lấy lại chân diện mục của mình thì cả tâm hồn sảng khoái, thần thái vui tươi, lúc này nghe Công Tôn Ngọc Sương hỏi, chàng từ tốn nói:

− Cô nương cứ nói. Tại hạ xin tâm lĩnh.

Công Tôn Ngoc Sương nghiêm giọng nói:

− Kể từ khi gặp Vương Tích Hương và sau khi đại hội Liệt Phụ Chủng thì lòng ta đã nguội lạnh, oán thù của song thân năm xưa thật ra phụ mẫu ta cũng có nỗi phần nào, «oan gia nên cởi không nên kết», ta không phải là con người tàn ác, nếu không ta đâu có chịu với Vương Tích Hương là trong ba tháng không sát hại một ai.

Nói đến đây nàng dừng lại nghẹn ngào tiếp:

− Mai Hoa Môn kể từ nay không còn nữa, bốn chữ mà ta vẽ lên mặt huynh «cơ khổ, lênh đênh» đó là chỉ cuộc đời ta ... Xin chúc phúc cho huynh cùng Huyền Hoàng Giáo chủ và Vương Tích Hương cô nương ... Âm Dương La Sát là ta ... Tạo Hoá Lão Nhân cũng là ta ... «Cơ khổ» ... «Lênh đênh» kiếp người là như vậy ...

Lời nói của Công Tôn Ngọc Sương còn vang vọng, bóng hình nàng ta đã khuất nơi xa.

Lãnh Như Băng cúi đầu trầm mặc, những chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ, chàng không tin đó là sự thật. Nhưng có điều chàng tin là từ nay giang hồ võ lâm sẽ không còn sóng gió nữa ...

Xem tiếp theo Thiên Nhai hiệp lữ

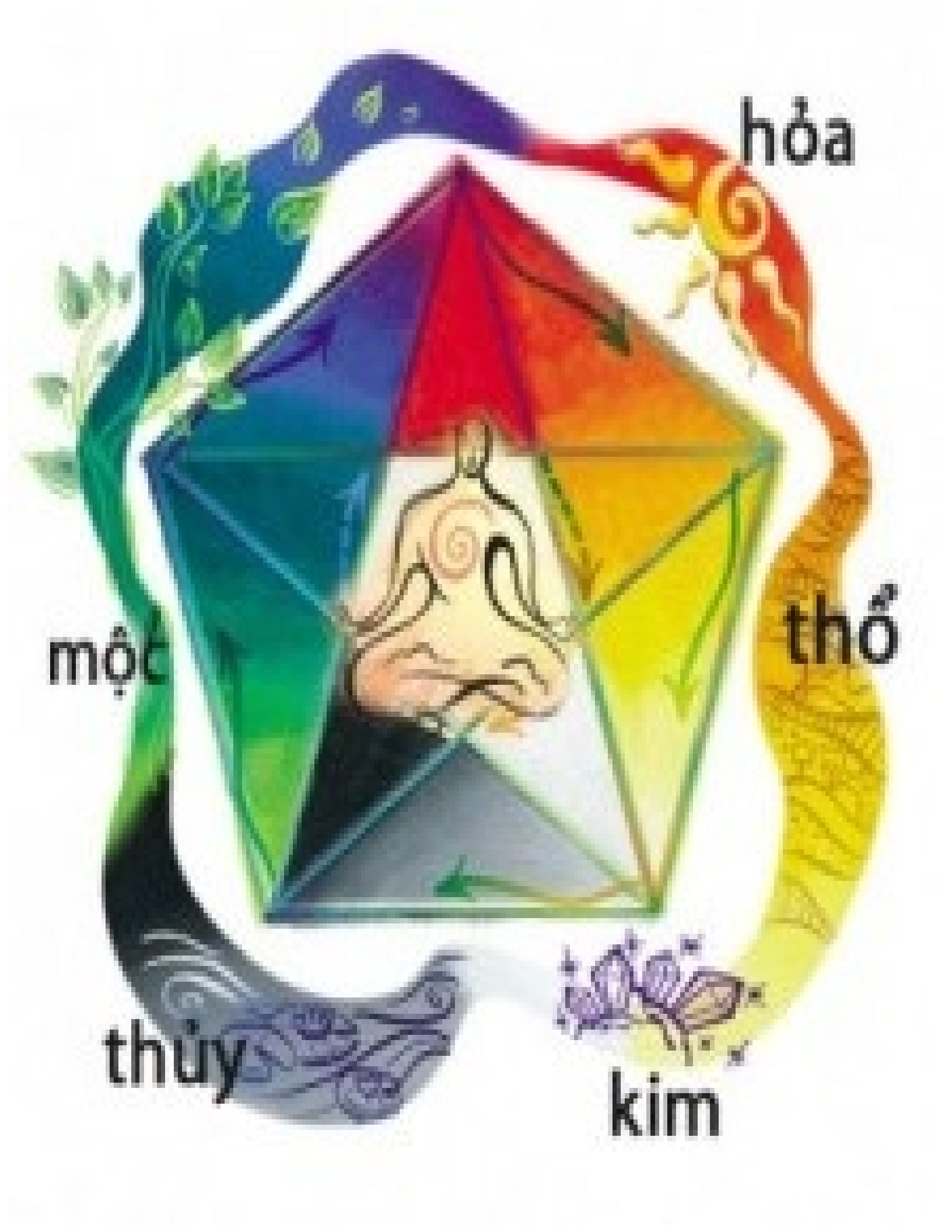
hỏa
mộc
thổ
thủy
kim

NGŨ HÀNH SINH KHẮC

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Dị Thần Giáo

Một tiếng sấm kèm theo luồng sét trời xé toạt cả bầu trời Dương Châu, liền ngay đó, mưa trút xuống như thác đổ. Bầu trời Dương Châu bỗng chốc trở nên xám xịt trong màn mưa trắng xóa. Những con đường của trấn Dương Châu cũng đột nhiên vắng vẻ đến lạnh lùng. Mưa càng lúc càng nặng hạt và không một ai biết được chừng nào mưa sẽ tạnh. Trong cơn mưa hoàng hôn người ta chỉ còn mỗi việc làm là đóng cửa để tránh những cơn gió giật mãnh liệt.

Vầng nhật quang chưa kịp chìm xuống chân trời phía tây mà thành Dương Châu lại tịch mịch đến lạnh lùng. Nó hối hả trút bỏ những nét đặc trưng của chốn thị tứ, đô hội mà khoác nhanh vào chiếc áo tĩnh lặng trong cơn mưa hoàng hôn. Sự tĩnh lặng tịch mịch đó thỉnh thoảng lại được phá vỡ bằng những âm thanh sấm động ầm ì, và những luồng sét trời xé toạc không gian.

Mưa chỉ bắt đầu nhẹ hạt khi Dương Châu lên đèn, những dây đèn lồng đung đưa qua lại, chập chờn theo những làn gió đêm giá buốt. Mọi gian nhà đều đã đóng cửa cài then, ngay cả những kỷ lâu nổi tiếng của thành Dương Châu cũng không màng đến chuyện đón khách qua đêm. Thành Dương Châu ví như đang chìm vào giấc ngủ tĩnh lặng.

Nếu thành Dương Châu là đặc trưng của sự tĩnh lặng, thì cách thành Dương Châu năm mươi dặm, trong một khu từng tòng có tên Thượng Uyển Đình, nơi tọa lạc tòa Đại tổng đàn Dị Thần giáo thì hoàn toàn khác hẳn. Những dãy đèn lồng treo theo dọc những hành lang dài hun hút, dẫn đến tòa đại sảnh kiến tạo theo đóm mắt đêm canh giữ cho sự tôn nghiêm của chốn thánh địa dị giáo.

Mặc dù mưa vẫn phủ trùm mọi cảnh vật, nhưng trước khoảng sân rộng trên mười mẫu trước tòa Đại tổng đàn, những giáo chúng Dị Thần giáo trong y trang võ phục gọn ghẽ vẫn đứng dầm mưa chứng tỏ kỷ cương của môn qui và sự khắc nghiệt của Giáo chủ.

Bên trong tòa Đại tổng đàn, Giáo chủ Dị Thần giáo trong trang phục trường y bằng gấm Hàng Châu, ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, dưới chân là tấm đàn hổ. Thần nhãn của Giáo chủ sáng ngời, biểu lộ một nội lực phi thường tối thượng.

Ngồi cạnh Giáo chủ Dị Thần giáo là một nho sinh trạc ngoài ngũ tuần, phong thái nho nhã, đĩnh đạc. Dung diện với những nét nghiêm nghị và uy nghi, nhưng có phần thần bí. Người đó thì trên giang hồ bất cứ ai cũng đều biết, đó chính là Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan.

Ánh mắt của Thiết Phiến Ngọa Long như chìm vào cảnh giới nào đó chứ không thực thụ sống

trong cảnh giới thực tại của lão. Dọc theo hai bên trái và phải của Dị Thần giáo chủ là hai hàng cao thủ thượng thừa của Dị Thần giáo, được phân chia ngôi bậc theo sắc màu của y phục :

trắng, xanh, vàng, đỏ và cuối cùng là những giáo chúng vận hắc y phải đội mưa đứng dầm bên ngoài tòa Đại tổng đàn.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan nhìn sang Dị Thần giáo chủ, từ tốn nói :

- Giáo chủ cho dời lão từ tịnh thất ra đây để chứng kiến điều gì vậy?

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm vuốt râu, đáp lại Gia Cát Thượng Quan :

- Hôm nay đúng ngày rằm trăng tròn, theo lệ của bổn giáo là tu chỉnh giáo giới.

Do đó bốn tòa mới thỉnh mời tiên sinh ra ngoài này lãm thượng khách thị nhãn.

- Giáo chủ vẫn nghĩ đến một lão nho đinh thân đã bị hãm trong tịnh thất ư?

- Bổn tọa không dám cho tiên sinh là tù nhân của bổn giáo. Dù tiên sinh có bị cầm chân, cầm tay nơi tịnh thất thì vẫn là Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan.

Gia Cát Thượng Quan vuốt râu, cười mỉm :

- Lão phu thiết tưởng Giáo chủ không cần thiết thị uy quyền lực trước mặt lão phu.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm thoạt liếc Gia Cát Thượng Quan bằng ánh mắt bất nhẫn, nhưng rồi từ tốn đáp lời đối phương :

- Bổn tọa nào dám qua mặt mà thông huyền cơ càn khôn, nếu như tiên sinh chỉ giáo thêm thì chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh, rồng thêm vuốt, võ lâm mau chóng qui về một lối.

- Thông Thiên thư và cây thiết phiến, lão phu đã quên bẵng, chẳng biết nó ở đâu.

- Bổn tọa thừa biết tiên sinh sẽ thốt ra câu đó. Nhưng tạm gác chuyện riêng của bổn tọa và tiên sinh qua một bên, mà hãy giao cuộc giảo chứng đêm nay.

- Lão phu không biết có hứng thú hay không.

Gia Cát Thượng Quan nhìn lơ đễnh ra ngoài cửa chính, thờ ơ nói :

- Đã bao ngày giam mình trong tịnh thất của Giáo chủ, lão phu cảm thấy tâm mình rất thanh tịnh và không muốn nhìn cảnh hoạt náo chốn võ lâm.

- Ôi... tiên sinh sao lại nói như vậy? Nếu tiên sinh không để tân đến chuyện hoạt náo đó thì hóa ra

xem thường bổn tọa quá.

- Lão phu nào dám xem thường Dị Thần giáo chủ. Mạng của lão sống hay chết đều thuộc Giáo chủ kia mà.

- Bổn tọa đâu nỡ nhẫn tâm lấy mạng của bậc kỳ tài trong thiên hạ. Một ngày tiên sinh ở tại tịnh thất Dị Thần giáo, Cừu Thiên Nhậm phải làm lễ bái tạ trời đất một lần. Tiên sinh ở tại tịnh thất một con trăng, bổn tọa chay tịnh ba ngày.

- Vậy lão phu ở đây đã bao nhiêu rồi?

- Vừa đúng một năm.

- Thế mà lão phu lại nghĩ vừa đúng một ngày. Phàm tâm thanh tịnh, thoát được sự ô trọc, người ta có thể quên cả thời gian đang trôi qua với chính cuộc đời mình.

- Tiên sinh nghiệm ra điều đó trong tịnh thất của bổn tọa?

- Lão phu cũng chẳng biết ở chỗ nào nữa.

Dị Thần giáo chủ vuốt râu cười mỉm. Lão nhìn lại bọn giáo đồ đứng bên dưới, rồi khẽ giơ tay ra hiệu.

Hai bàn chông nhọn hoắt được khiêng ra đặt ngay giữa tòa Đại tổng đàn.

Dị Thần giáo chủ với tay qua một bên rút tấm lịnh bài màu vàng ghim lên chiếc kệ trước mặt.

Liền ngay sau sau động tác của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, hai gã đại cao thủ thuộc nhóm huỳnh y băng ra. Cả hai lướt mình băng lên hai bàn chông. Mặc dù đứng trên mũi chông nhọn hoắt được bọc sắt nhưng tấn trụ của hai người đó thật vững vàng.

Hai gã đó đối mặt nhìn thẳng vào nhau. Ánh mắt của họ toát sát khí hừng hực, mặc dù cả hai cùng một nhóm huỳnh y sứ giả.

Một tiếng còng được gióng lên.

Coong...

Tiếng “coong” vừa dứt thì hai gã cao thủ thuộc nhóm huỳnh y đồng loạt điểm mũi giày đạp nhẹ lên đầu chông lướt đến nhập thẳng vào nhau, cả hai cùng một động tác vỗ chưởng sấm sét bổ thẳng vào nhau.

Phàm một cuộc giao thủ có người công, kẻ tránh, nhưng đây là cuộc giảo chứng và như đã có quy

ước, cả hai đối thủ không được tránh né mà phải cùng đón thẳng vào nhau, đỡ thẳng, chỉ phân biệt hơn thua trong một thức, một chưởng bằng chính nội lực của bản thân.

Sự phân định kia sẽ xảy ra ngay sau lần đối chưởng của hai người. Cả hai nhập thẳng vào nhau, đôi song thủ của họ dính khít lại để biến thành một cuộc đấu nội lực.

Cả hai đối thủ vừa biến cuộc giảo chứng thành cuộc đấu nội lực, thân pháp họ từ từ hạ xuống bàn chông. Mặc dù đấu nhưng cả hai đều phải phân chia đấu lực để giữ thân mình khỏi bị xuyên qua đế giày. Họ không sợ đối phương nhưng lại sợ những mũi chông nhọn chết người bên dưới.

Cả hai bắt đầu toát mồ hôi ướt đẫm mặt.

Một người thét lên một tiếng :

- A...

Y gia tăng công lực, cùng lúc mũi chông xuyên qua đế giày.

Người bên kia bị đối phương dồn nội lực buộc phải gia tăng khí lực của mình.

Cả hai đều rơi vào cảnh giới thập tử nhất sinh.

Hai gã cao thủ huỳnh y tợ hai cây chuối bị dọng thẳng xuống bàn chông bởi chính khí lực tập kích của nhau.

Cả hai đều cùng rơi vào một cái chết giống hệt nhau. Họ vẫy vùng trong bàn chông như con cá bị xuyên qua mình, miệng gào thét những tiếng kêu khủng khiếp.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm quay sang nói với Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan :

- Hai người này chưa tụ thành cảnh giới tuyệt đỉnh của Mai Hoa Thung.

Gia Cát Thượng Quan đáp lời :

- Cái số của họ phải chết như vậy. Tự họ tìm đến một cái chết theo định số của mình.

- Không phải theo qui ước của cuộc giảo chứng ư?

- Tất cả qui ước, môn lệ đều do Giáo chủ đặt ra, những người kia tự đem mạng mình giao cho thứ qui lệ khắc nghiệt của Giáo chủ.

- Họ đã là giáo đồ của Dị Thần giáo thì không thể khống chế lại quy lệ mà bổn tọa đã đặt ra. Dị

Thần giáo không chấp nhận những giáo đồ tham sống sợ chết. Tất cả đều phải tiến lên vì giáo giới của mình.

Gia Cát Thượng Quan nhạt nhẽo đáp lời Dị Thần giáo chủ :

- Bất cứ sự độc đoán nào cũng đều được kết thúc bằng chính kết quả của sự độc đoán đó. Qui ước của Giáo chủ nhưng còn có qui luật của càn khôn.

Cừu Thiên Nhậm lườm Thiết Phiến Ngọa Long, rồi nhìn lại bọn giáo đồ, vô hình chung, không biết nghĩ gì, lão bất giác buông một tiếng thở dài.

Lia ánh mắt hừng hực lướt qua chúng giáo đồ một lượt, Dị Thần giáo chủ mới nhìn lại Gia Cát Thượng Quan, từ tốn nói :

- Vị theo lời tiên tri của tiên sinh, bổn tọa sẽ cho ngừng cuộc giảo chứng võ công mà chuyển qua phần chính của cuộc tế lễ hôm nay.

Y thần bí nhìn lại chúng giáo đồ, trang trọng nói gằn từng tiếng một :

- Lễ cầu thiên Dị Thần bổn giáo.

Gã thủ còng vỗ liên hồi ba tiếng nghe thật chát chúa.

Coong... Coong... Coong...

Tiếng còng phát ra nghe thật là lạnh lẽo và rùng rợn. Cùng với tiếng còng đó, những tiếng rè rè phát ra và mặt sàn tòa Đại tổng đàn từ từ tách ra lộ một đền thờ nguy nga bên dưới.

Pho tượng Dị Thần chỉ mới thoạt nhìn qua cũng có thần uy khiến người ta phải hồn phiêu phách lạc. Một pho tượng quỷ dạ xoa được chế tác từ hắc thạch, cao trên mười bộ, trong tư thế ngồi, hai tay đặt lên hai bắp chân. Hai hốc mắt được đính hai viên ngọc dạ huyết châu tỏa ánh sáng đỏ ối. Dưới phần hạ đẳng của pho tượng Dị Thần là đầu con mãng xà nhe nanh trông vô cùng hung tợn, nhưng nét hung tợn của mãng xà cũng chỉ để thêm vẻ đanh ác cùng của khuôn mặt Dị Thần.

Phía trước pho tượng Dị Thần là chiếc lư hương đang nghi ngút hương trầm. Đứng hầu hai bên tượng Dị Thần là hai hàng cung nữ trên hai mươi người. Tất cả đều vận cùng một bộ cánh xiêm y bằng lụa trắng mỏng tanh, mà ánh sáng từ cây đuốc dính trên vách có thể chiếu qua lớp lụa mỏng đó để điểm tô những đường nét mỹ tuyệt của tạo hóa.

Không gian của tòa Đại tổng đàn bất giác trở nên trang trọng và vô cùng thần bí.

Bọn giáo đồ đồng loạt quỳ mọp, úp mặt xuống đất để bày tỏ sự sùng kính tột cùng.

Trông khi bọn giáo đồ tỏ sự sùng bái đối với pho tượng Dị Thần thì Thiết Phiến Ngọa Long lại buông tiếng thở ra, rồi điểm thần nhãn quan sát pho tượng đó.

Dị Thần giáo chủ trộm liếc nhìn qua Gia Cát Thượng Quan rồi từ từ đứng lên rời chiếc ngai, đĩnh đạc bước lần về phía những bậc tam cấp dẫn xuống pho tượng Dị Thần.

Sau khi đã đến trước pho tượng Dị Thần, Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm kính cẩn xá ba cái, rồi mới lấy chiếc kim mão, đính vô số hạt minh châu đặt trên tay pho tượng đội lên đầu. Giờ đây Dị Thần giáo chủ trông tợ như một pháp sư thì đúng hơn.

Lão giang rộng hai tay, cao giọng nói :

- Hỡi bổn nhân sư của bổn giáo. Tất cả giáo chúng xin dâng lên người lễ vật thiêng liêng mà giáo chúng đã dày công tìm kiếm. Xin bổn sư hãy thụ nhậm mà ban phát cho giáo chúng Dị Thần sự phát dương quang đại. Dị Thần giáo sẽ trở thành thiên trụ của võ lâm Trung Nguyên.

Nói xong câu đó, Dị Thần giáo chủ lẩm nhẩm đọc như khấn điều gì đó. Đến lúc này thần sắc của Dị Thần giáo chủ trông thật là kỳ lạ và thần bí.

Y đọc xong rồi quay nhìn lại. Ánh mắt của Dị Thần giáo chủ vốn đã sáng, giờ như sáng hơn và như có ý định chiếu thần nhãn đóng đinh vào mặt Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan.

Quan sát Dị Thần giáo chủ mà những tưởng lão muốn thần uy từ nhãn quang vừa mới hấp thụ quyền năng từ pho tượng Dị Thần để khống chế quyền uy của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan. Trước ánh mắt hừng hực, bộc lộ quyền năng sát khí của một vị Giáo chủ, Gia Cát Thượng Quan tiên sinh vẫn đáp lại bằng ánh mắt thật ôn dịu nhưng không thiếu vẻ lạnh lùng.

Hai người vô tình, hay hữu ý khi đối nhãn với nhau?

Mặc dù sinh mạng đang nằm trong tay Dị Thần giáo chủ nhưng Thiết Phiến Ngọa Long rất dửng dưng trước uy vũ thần nhãn của đối phương.

Một khoảng thời gian vừa nguội một chung trà trôi qua, Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm mới cao giọng phán :

- Tế thần.

Tiếng phán truyền của lão phát ra kéo dài như một lời xướng từ cõi u linh a tỳ.

Một cánh cửa bên hông pho tượng Dị Thần giáo được mở ra. Hai nàng cung nữ vận xiêm y dẫn ra một trung phụ có nhan sắc tuyệt trần. Trung phụ chỉ khoác hờ một tấm lụa mỏng qua hai bờ vai phủ che những phần kín của cơ thể, nhưng vẫn chừa một phần khác lộ ra ngoài biểu tượng một vẻ gợi cảm

của trang giai nhân tuyệt sắc.

Dung diện của trung nhân thật kỳ lạ, vẻ mặt của những người bị tước mất thần trí và sống trong cảnh giới không thực. Sự xuất hiện của trung phụ khiến sắc diện của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan thoạt đanh lại.

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh buột miệng nói nhẩm :

- Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Cùng với lời nói đó, Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh toan đứng lên, nhưng rồi chạm vào ánh mắt của Dị Thần giáo chủ, người bỏ ngay ý định đó mà lần tay bấm đốt đoán mệnh.

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh buông một tiếng thở dài, nhìn Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Trong khi Gia Cát Thượng Quan bấm đốt đoán thì Dị Thần giáo chủ lại khẽ điểm một nụ cười mỉm đầy ẩn ý.

Hai ả cung nữ dẫn Di Hoa cung chủ đến trước pho tượng Dị Thần, rồi lui bước nhập vào hai hàng cung nữ đứng hầu.

Cừu Thiên Nhậm bước đến trước mặt Mộng Thiên Kiều.

Y đõng dạc nói lớn cứ như chủ định để cho Gia Cát Thượng Quan phải nghe :

- Di Hoa cung chủ Mộng phu nhân có đồng ý dâng thể xác và trái tim của người cho bổn nhân sư Dị Thần không?

Mộng Thiên Kiều ngây ngô rồi khẽ gật đầu. Nàng lí nhí nói như đang niệm chú cầu kinh :

- Dị Thần bổn nhân sư... Dị Thần bồn nhân sư... Dị Thần bổn nhân sư...

Cừu Thiên Nhậm đưa hai tay đến trước mặt Mộng Thiên Kiều như làm bùa chú và ban phát ơn huệ rồi trang trọng nói :

- Từ bỏ cảnh giới này, Mộng phu nhân có nghĩ mình sẽ phát dương quang đại trong cảnh giới khác?

Mộng Thiên Kiều lại gật đầu. Hai tay nàng giang rộng cứ như một giáo đồ sùng kính nhất mong mỏi được dâng hiến thể xác cho pho tượng Dị Thần kia.

Cừu Thiên Nhậm lại hỏi :

- Mộng phu nhân không hối tiếc?

- Không hối tiếc.

- Mộng phu nhân dâng thể xác mình cho nhân sư Dị Thần bằng tất cả sự thành tâm, thành kính?

- Thành tâm, thành kính.

Dị Thần giáo chủ nhìn lại pho tượng Dị Thần, cao giọng đĩnh đạc nói từng tiếng một :

- Khởi bẩm bổn nhân sư, xin người thu nhận thân xác tục nữ Mộng Thiên Kiều trong sự thành kính của chúng giáo đồ Dị Thần.

Liền sau lời nói của Cừu Thiên Nhậm, thì từ miệng con mãng xà bằng đá tạc ngay bụng pho tượng phát ra những âm thanh u u nghe thật là rùng rợn. Ngay sau những âm thanh u u đó, một ngọn lửa xanh lè phát ra chói sáng cả tòa Tổng đàn Dị Thần giáo.

Cảnh tượng thật thần kỳ và ma quái.

Bọn giáo đồ đồng loạt xướng lên :

- Dị Thần hiển linh... Dị Thần hiển linh.

Cùng với những tiếng xướng đó, hai tay liên tục vỗ xuống sàn. Tất cả giáo chúng Dị Thần tưởng như cuồng đại hẳn lên.

Trong khi bọn giáo đồ Dị Thần giáo không ngừng xướng, không ngừng đập tay xuống sàn biểu lộ sự sùng bái của mình đối với bổn nhân sư Dị Thần bằng hắc thạch thì với Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều, hữu thủ của lão Giáo chủ từ từ vươn ra rồi đặt nhẹ lên bờ vai phải của Mộng Thiên Kiều. Ánh mắt của Dị Thần giáo chủ đóng đinh vào mặt Mộng Thiên Kiều và bằng một động tác dứt khoát, Dị Thần giáo chủ giật miếng lụa khoác hờ trên cơ thể vị Cung chủ Di Hoa cung.

Thân pháp tuyệt mỹ của Mộng Thiên Kiều lộ ra tất cả trước mắt Dị Thần giáo chủ.

Mặc dù lõa thể đứng trước bao nhiêu con mắt của bọn giáo đồ Dị Thần giáo nhưng Mộng Thiên Kiều không một chút e thẹn, mà cứ dờ dẫn hướng tia nhìn về phía pho tượng. Không biết thần thức của nàng có còn hay không, chỉ thấy hiện tại Mộng Thiên Kiều nhất tâm đối phó với pho tượng hắc thạch Dị Thần.

Một lần nữa hữu thủ của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm lại vươn ra, từ từ đặt vào vùng đại huyệt chấn tâm của Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Lão điểm một nụ cười, rồi bất thình lình quay nhìn lại Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát

Thượng Quan.

Lần này Gia Cát Thượng Quan không còn kềm chế được nữa mà bật đứng lên, thét lớn :

- Đừng...

Tiếng “đừng” còn chưa tan trên hai vành môi của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh thì trảo công của Dị Thần giáo chủ đã xuyên qua lớp da trắng mịn như bông bưởi của Mộng Thiên Kiều. Khi lão rút tay lại, trái tim đỏ ối của Di Hoa cung chủ đã nằm gọn trong tay Cừu Thiên Nhậm.

Lão đưa thẳng tay qua khỏi đầu, trịnh trọng nói :

- Khởi bẩm bổn nhân sư Dị Thần, đây là trái tim thuần khiết của chúng giáo đồ dâng tặng lên người.

Mặc dù bị moi tim, nhưng Mộng Thiên Kiều vẫn đứng trơ trơ, miệng không dừng lẩm nhẩm :

- Dị Thần bổn nhân sư... Dị Thần bổ nhân sư.

Hai ả cung nữ khi nãy bước ra dìu nàng bước thẳng đến chiếc lưỡi măng xà, đặt nàng nằm trên đó.

Bọn giáo đồ không ngừng xướng cầu kinh :

- Bổn nhân sư hiển linh... Bổn nhân sư hiển linh.

Chiếc lưỡi rắn từ từ rút vào trong đem cả thân pháp không còn cảm giác của Mộng Thiên Kiều. Khi miệng mãng xà ngậm lại thì trái tim trên tay Cừu Thiên Nhậm cũng thình lình bốc cháy.

Cừu Thiên Nhậm lia mắt nhìn qua chúng giáo đồ, trịnh trọng nói :

- Bổn nhân sư Dị Thần đã thụ nạp tế vật thuần khiết của chúng giáo đồ. Bổn nhân sư sẽ ban phát ân huệ và quyền năng tối thượng cho Dị Thần giáo để chúng giáo đồ phát dương quang đại trong cảnh giới này.

Chúng giáo đồ đồng loạt đập tay, xướng lên lồng lộng :

- Bổn nhân sư hiển linh... Bổn nhân sư hiển linh.

Chờ cho không gian hoàn toàn lắng dịu lại, Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm mới gỡ kim mão đặt vào tay pho tượng Dị Thần, rồi thong dong bước trở lên.

Khi y yên vị trên chiếc ngai thì sàn Tổng đàn khép trở lại, che mất đại đường cúng tế bên dưới.

Bọn giáo chúng hướng về Dị Thần giáo chủ, hành đại lễ cùng xướng lên.

- Giáo chủ tối thượng.

Trong khi bọn giáo chúng tỏ sự sùng bái đối với Giáo chủ thì Cừu Thiên Nhậm nhìn sang Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan, khẽ nói :

- Sẽ còn rất nhiều những cuộc tế thần như thế này nữa, nếu tiên sinh không trao cho bổn tọa Thông Thiên thư.

- Lão phu đã biết Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều phải chịu hậu vận này, mất tim và mất cả xác. Càn khôn quả là khắc nghiệt đối với con người.

Cừu Thiên Nhậm nheo mày :

- Tiên sinh đoán được, vậy sao hốt hoảng khi bổn tọa lấy trái tim thuần khiết của Di Hoa cung chủ?

- Cãi lại định số thật là khó.

- Nếu có Thông Thiên thư, bổn tọa sẽ đảo lộn càn khôn.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan từ từ đứng lên, nhìn Dị Thần giáo chủ :

- Giáo chủ đi ra ngoài với lão phu.

Gia Cát Thượng Quan vừa nói vừa đi thẳng về phía cửa Đại tổng đàn. Cừu Thiên Nhậm cũng rảo bước theo bên cạnh. Bọn giáo chúng đứng bên ngoài Đại tổng đàn vừa thấy Cừu Thiên Nhậm thì đồng loạt quỳ mọp xuống bất kể nước đọng ngay dưới chân mình.

Thiết Phiến Ngọa Long nhìn lên trời. Lão trang trọng nói :

- Con người hấp thụ tinh túy của ngũ hành trong trời đất mà thành cái tâm của họ. Nhưng cái tâm đó dù có cao vọng hay độc đoán muốn cải hoàn ngũ hành vẫn không thoát ly khỏi việc phạm vào ngũ hành.

Gia Cát Thượng Quan nhìn trời rồi quay lại Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm.

Thấy Gia Cát Thượng Quan nhìn mình bằng ánh mắt của một tiên sư, Cừu Thiên Nhậm buột miệng hỏi :

- Tiên sinh đã thấy gì trong sự chuyển hóa của càn khôn?

Gia Cát Thượng Quan cười mỉm, từ tốn nói như ngâm :

“Ai nắm được Lường Thiên Xích

Sẽ đo lường mọi thứ cổ kim trong và ngoài

Tìm hiểu việc sống chết và được mất

Nắm rõ mọi thứ hiện tại và tương lai.”

Đôi chân mày rộng của Cừu Thiên Nhậm cau hẳn lại sau câu nói của Gia Cát Thượng Quan. Y ngập ngừng một lúc rồi hỏi :

- Ý của tiên sinh như thế nào?

- Sẽ có một người am tường thiên căn. Lúc bấy giờ sao tướng của Giáo chủ sẽ biến mất. Chuyển hóa càn khôn định như vậy rồi, dù pho tượng Dị Thần hắc thạch kia có quyền năng cũng không thể cãi được sự chuyển hóa đó.

Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan nói xong liền ôm quyển xá Dị Thần giáo chủ :

- Lão phu được phép trở về tịnh thất của mình chứ?

- Lão tiên sinh có thể cho bổn tọa biết ai là người am tường thiên căn?

- Thiên cơ bất khả lộ. Cáo từ!

Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh trở bộ, bình thản trở về gian tịnh thất của mình, mặc nhiên không màng đến vị Dị Thần giáo chủ đầy quyền uy, có thể vung tay một cái là lấy mạng lão như như lấy đồ vật trong túi áo.

Cừu Thiên Nhậm nhìn theo sau lưng Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh cho đến khi thân ảnh của lão mất hút vào màn đêm, y mới lẩm nhẩm nói :

- Gia Cát Thượng Quan... Bổn tọa có thể biến lão thành rồng ngủ vĩnh viễn trong cảnh giới này, một khi biết được người am hiểu được Thông Thiên thư.

NGŨ HÀNH SINH KHẮC

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tiểu Thần Hành

Ánh bình minh còn le lói bên chân trời Đông, lá còn đọng những giọt sương đêm, thế mà đã có người đến gian thảo xá của Tiểu Thần Toán Tử. Người đó đội chiếc nón rộng vành, cố ý che chân diện dung của mình. Y đẩy cửa bước vào như xem gian thảo xá này chẳng hề có chủ nhân.

Trong nhà vắng ngắt, trên bàn có sẵn một bầu rượu vừa mới đun nóng chứng tỏ chủ nhân của gian thảo xá này vừa mới ra khỏi nhà. Người kia đảo mắt nhìn qua một lượt. Y bình thản ngồi xuống chiếc ghế đôn, cởi dây buộc ngọn khoái đao đeo sau lưng đặt lên bàn rồi nhón lấy vò rượu dốc ngược đổ vào miệng mình...

Y nhấp từng ngụm lớn, vừa nuốt ngụm này rồi vội vã trút vào miệng ngụm khác.

Trong khi uống rượu mắt y không ngừng nhìn ngọn khoái đao để trên bàn, nhất là đốc đao khắc ba chữ: Mạng Kỳ Băng.

Có tiếng chân bên ngoài thảo xá, gã đao thủ vẫn bình nhiên uống rượu, nhưng tay thì đã đặt vào đốc cây đao. Thần nhãn của y sáng một cách kỳ lạ, nhìn ví như mắt con mãnh thú vừa phát hiện ra mồi.

- Lão đệ, hôm nay ta sẽ gặp đối thủ sao?

- Nhìn thần sắc của Mộ huynh, Quân Bình đoán như vậy.

- Nếu như Mộ Chí Cừu này không gặp đối thủ thì sao?

- Hạ Quân Bình đãi huynh một chầu tại viện Nhi Hồng.

- Chắc chứ?

- Nếu huynh không gặp thì Hạ Quân Bình chẳng là Thần Toán Tử.

Cánh cửa nhà của Hạ Quân Bình đẩy ra. Vừa mở ra đã bắt gặp đôi mắt sáng ngời, Hạ Quân Bình giật mình, đứng sững ngay ngưỡng cửa.

Không chờ Quân Bình hỏi, Mạng Kỳ Băng đã lên tiếng trước :

- Người là Thần Toán Tử Hạ Quân Bình?

Quân Bình chưa kịp đáp lại thì Mộ Chí Cừu đã bước lên án ngữ trước mặt Hạ Quân Bình. Chí Cừu từ tốn nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì các hạ chính là Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

- Các hạ đoán đúng rồi đó.

- Tại hạ còn nghe thiên hạ đồn rằng Sát Thủ Đao Vương tìm đến người nào chẳng khác gì tử thần tìm đến người đó.

- Thiên hạ đồn đại cũng không ngoa.

Mộ Chí Cừu mỉm cười hỏi tiếp :

- Vậy hôm nay các hạ tìm đến thảo xá của Hạ Quân Bình để làm gì?

Mạng Kỳ Băng lạnh lùng đáp lời Mộ Chí Cừu :

- Không ngoài công việc của Mạng mỗ.

- Nói như thế, Mạng các hạ đến đây chủ đích là lấy mạng Hạ Quân Bình?

Mạng Kỳ Băng gật đầu :

- Không sai.

Hạ Quân Bình sa sầm mặt. Chàng tằng hắng rồi nói :

- Quân Bình và Mạng huynh chưa hề quen biết nhau, chưa từng có ân oán với nhau, vậy thì nguyên cớ gì mà Mãng huynh muốn lấy mạng Hạ Quân Bình?

Nhìn Hạ Quân Bình, Mạng Kỳ Băng buông một câu cụt lủn :

- Kim lượng.

Quân Bình tròn mắt :

- Sao... vì kim lượng à? Nghĩa là có người thuê Mạng các hạ đến lấy mạng Quân Bình?

- Không chỉ một mình ngươi.

Quân Bình nheo mày :

- Người ta thuê Mạng huynh giết nhiều người. Những người mà Mạng huynh định kết liễu cuộc

sống có đáng chết không?

- Mạng mỗ không cần biết.

- Không biết mà vẫn xuống đao đồ tể.

- Đó là công việc của Mạng mỗ.

- Mạn phép được hỏi Mạng huynh, ai đã thuê Mạng huynh vậy?

- Mạng mỗ không thể thổ lộ điều đó với người thứ ba. Đó là nguyên tắc bất di bất dịch của Mạng mỗ.

- Với một người không thù, không oán, Mạng huynh vẫn xuống đao đổ tể không phân biệt đúng sai.

- Công việc của Mạng mỗ không phân biệt tốt xấu mà chỉ thị vào đao của mình. Hạ Quân Bình, ngươi đã nói hết rồi chứ?

Quân Bình khoát tay :

- Chưa hết.

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Quân Bình khẽ chau mày, đóng đinh thần nhãn vào mặt Mạng Kỳ Băng. Ánh mắt dò xét của chàng buộc Mạng Kỳ Băng phải lên tiếng hỏi :

- Ngươi nhìn ta như thế để làm gì?

Quân Bình chặc lưỡi :

- Ái chà... Theo thiển ý của Quân Bình, Mạng huynh thuộc phạm việc chữ Giáp.

Tướng của Mạng huynh là “hữu thiên vô địa”. Nếu tâm tính của huynh đặt chữ “Thanh” lên làm đầu thì sẽ có cuộc sống thanh nhàn, còn đặt chữ “Trọc” làm cứu cánh thì chẳng còn gì cả.

Quân Bình sa sầm nhìn mặt nhìn vào hữu thủ cầm dốc kiếm của Mạng Kỳ Băng :

- Ngón cái cầm đao của Mạng huynh có khuyết tật.

Khẽ lắc đầu, Quân Bình nói :

- Xem ra vận mạng của huynh thê thảm lắm.

Mạng Kỳ Băng buông một tiếng thở ra tỏ vẻ bất nhãn. Y gằn giọng nói :

- Mạng mỗ không phải đến đây để xem tướng, mà ta đến đây để giết ngươi.

- Hôm nay thì Mạng huynh khó lòng làm được chuyện đó.

- Sao lại không? Sát Thủ Đao Vương mà không thực hiện được việc cỏn con là giết một tên thư sinh nhãi nhép như ngươi à?

- Nếu bình thời thì có thể được nhưng hôm nay thì không được.

- Ngươi thị vào người kia?

- Sát khí giết người của Mạng huynh đã tan biến tất cả rồi.

- Nếu sát khí mất thì ngươi thử ngọn khoái đao của ta vậy.

Quân Bình khoát tay :

- Hê... Hạ Quân Bình đâu biết võ công.

- Thì Mạng mỗ càng dễ thực hiện công việc của mình.

Mộ Chí Cừu xen vào :

- Các hạ không làm được chuyện đó đâu.

- Các hạ muốn xen vào chuyện của ta?

- Nếu như Sát Thủ Đao Vương muốn lấy mạng của Hạ Quân Bình Tiểu Thần Toán Tử thì trước hết thì trước hết phải bước qua xác chết của Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

Cặp chân mày dài ngoằng của Mạng Kỳ Băng khẽ nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra :

- Té ra ngươi chính là Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

- Nếu các hạ là Sát Thủ Đao Vương thì Mộ Chí Cừu may mắn được thiên hạ tặng cho cái mỹ danh Kiếm Vương.

Mạng Kỳ Băng hừ nhạt rồi nói :

- Mạng mỗ có nghe nói về kiếm thuật của Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu. Ngươi xuất hiện ở đây để làm phần việc giống như ta?

Mộ Chí Cừu lắc đầu :

- Không.

Mạng Kỳ Băng dè bỉu nói :

- Ngươi cũng là một sát thủ.

- Nhưng lần này, Mộ Chí Cừu xuất hiện không phải để thực hiện công việc của một sát thủ.

- Ngươi đến làm gì? Bảo vệ cho Hạ Quân Bình ư?

Mộ Chí Cừu cười nửa miệng rồi nói :

- Tại hạ đến để tìm người đủ bản lĩnh theo sự tiên tri của Tiểu Thần Toán Tử.

Mộ Chí Cừu nhìn lại Quân Bình :

- Không ngờ lời tiên tri của đệ lại ứng nghiệm nhanh như vậy.

- Sắc diện của Mộ huynh lộ ra điều Quân Bình đã đoán. Bây giờ thì Mộ huynh tin rồi chứ?

Mộ Chí Cừu gật đầu :

- Huynh bắt đầu tin vào những lời tiên tri của hạ đệ.

Chí Cừu nhìn lại Mạng Kỳ Băng :

- Một Kiếm Vương, một Đao Vương, chúng ta đúng là một đôi cao thủ xứng tay vừa tầm đó. Đao pháp của Mạng các hạ được liệt vào hàng đao thủ vô song, nên kiếm của tại hạ rất muốn thỉnh giáo đao pháp kỳ tuyệt đó.

Mạng Kỳ Băng gắt gỏng nói :

- Nếu Mộ các hạ đã có nhã ý khảo nghiệm đao của Mạng mỗ thì Mạng mỗ không thể từ chối rồi.

Mộ Chí Cừu chỉ ra ngoài :

- Mời...

Lời vừa dứt, Chí Cừu lạng người phi thân lướt ra ngoài. Mạng Kỳ Băng cũng bám theo Mộ Chí Cừu mà quên bẵng công việc của mình đối với Hạ Quân Bình.

Hai đối thủ đứng đối mặt với nhau, binh khí tuốt ra khỏi vỏ. Mũi kiếm của Mộ Chí Cừu hướng vào

yết hầu Mạng Kỳ Băng, và ngược lại đao của Mạng Kỳ Băng cũng định vào yết hầu Chí Cừu. Trong kiếm pháp và thư pháp, khởi đầu của thế khai cuộc đủ để minh giám cái thần của kiếm lẫn đao. Cái thần đó biểu lộ sát đao lẫn kiếm qua hướng điểm chỉ tấn công. Cả Mộ Chí Cừu lẫn Mạng Kỳ Băng đều là những Sát Thủ kiếm Vương và Đao Vương, nên vừa khai cuộc từ thế kiếm lẫn đao dã ẩn tàng một sát chiêu giết người trong chớp mắt.

Cả hai đều nhận ra cái thần của nhau. Chính vì nhận ra cái thần đó mà Mộ Chí Cừu lẫn Mạng Kỳ Băng đều bất giác biến thành những pho tượng bất động. Dù chiêu chưa phát ra, kiếm và đao chưa động nhưng Mộ Chí Cừu lẫn Mạng Kỳ Băng đều cảm nhận đã tìm đến đường ranh âm dương giới. Đường ranh âm dương giới đó khởi phát ngay từ mũi kiếm lẫn đao.

Kỳ Băng nhìn chằm chằm Chí Cừu mà nghĩ thầm :

- “Gã đúng là một Sát Thủ Kiếm Vương”.

Bên kia Mộ Chí Cừu cũng chẳng khác gì Kỳ Băng :

- “Y đúng là tử thần dùng đao”.

Thời khắc trôi qua trong sự im lặng và bất động của Chí Cừu lẫn Kỳ Băng, càng khiến cho không gian thêm khẩn trương và căng thẳng. Mặc dù hai người chưa phát chiêu kiếm lẫn thức đao, nhưng họ đã giao thủ với nhau bằng tâm hưởng qua nhãn quang của mình. Cả hai đều là những sát thủ lẫy lừng trong chốn giang hồ võ lâm nên thần nhãn của họ toát ra sát na của lệnh chết chóc. Bất cứ ai nhìn vào ánh mắt họ cũng đều cảm nhận đó là ánh mắt chết chóc của tử thần.

Sự im lặng cuối cùng cũng được phá vỡ. Kỳ Băng thét lên một tiếng thật lớn :

- Chết.

Cùng với tiếng thét lồng lộng, thân pháp của gã đạp không khí băng đến trước.

Bên kia Mộ Chí Cừu cũng động thủ. Thân ảnh cũng băng đến nhập vào đối phương.

Keng...

Âm thanh khô khốc do kiếm và đao chạm thẳng vào nhau nghe buốt cả thính nhĩ.

Âm thanh do kiếm và đao còn chưa mất hút vào không gian thì hai tiếng lụa xé phát ra.

Xoạt... Xoạt...

Mạng Kỳ Băng lẫn Mộ Chí Cừu đồng loạt thối về chỗ cũ.

Cả hai gã đã ngưng kiếm và đao lui về chỗ đứng của mình, nhưng trái tim Hạ Quân Bình vẫn đập thình thịch như trống trận. Cuộc giao thủ giữa Mộ Chí Cừu và Mạng Kỳ Băng tạo ra trong Hạ Quân Bình một thứ cảm giác rờn rờn của cái chết.

Quân Bình quan sát Chí Cừu.

Chiếc áo trường y của họ Mạng đã bị kiếm của Chí Cừu cắt lìa khỏi thân áo, lộ cả lớp da đỏ au nơi yết hầu.

Hiện trạng của Chí Cừu lẫn Kỳ Băng khiến Quân Bình buột miệng buông một tiếng thở ra.

Trong sự bồi hồi, bức xúc, chàng chưa kịp thốt lời nào thì bất ngờ có người lướt đến đứng ngay bên cạnh Quân Bình. Người đó vỗ tay nói :

- Hoạt náo... Hay lắm, đúng là kỳ phùng địch thủ.

Quân Bình nhìn lại, sững sờ nói :

- Thần Hãnh Tiểu La Hán, huynh cũng đến ư?

Xoa chiếc đầu trọc, Thần Hành Tiểu La Hán cao hứng nói :

- Sao không đến chứ? Trên đời này dễ gì thị nhãn được một cuộc giao thủ đồng cân đồng sức. Nhưng theo tiểu hòa thượng thì Sát Thủ Kiếm Vương nhỉnh hơn Sát Thủ Đao Vương một chút.

Thần Hành Tiểu La Hán lấy bầu đeo bên hông, mở nắp tu một ngụm rồi định nhãn về phía Mạng Kỳ Băng nói :

- Tiểu hòa thượng này nói bằng sự công bằng đấy nhé.

Nghe Thần Hành Tiểu La Hán tự xưng mình là tiểu hòa thượng cứ ngỡ như y mới mười ba, mười bốn, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng có thể đoán y đã ngoài ngũ tuần.

Xoa chiếc đầu trọc, Thần Hãnh Tiểu La Hán nói tiếp :

- Tiểu hòa thượng này nói như vậy không biết Sát Thủ Đao Vương có đồng ý với tiểu hòa thượng này không.

- Mộ Chí Cừu một kiếm, Mạng mỗ một đao, thì đâu thể nói kiếm chiếm thượng phong hay đao làm chủ.

- Hè... Kẻ dụng kiếm dụng đao tất biết cái thần uy sát kiếm lẫn sát đao. Huống chi cả hai đều là những sát thủ kỳ tuyệt trên giang hồ.

Thần Hành Tiểu La Hán lại dốc bầu rượu tu một ngụm dài rồi chậm rãi nói :

- Mặc dù Mộ Chí Cừu bị rọc một đường dài trên y phục, nhưng ấn tích đao pháp để lại biểu lộ sát đao tản mác. Sự tản mác đó sẽ khiến cho Mộ Chí Cừu chỉ bị thương nặng, bị thương tất có thể cứu được. Nhưng ấn kiếm để lại trên người Mạng các hạ thì lại đúng vào vùng tử huyệt. Nếu như hai người cùng có một tâm định lưỡng bại phân tranh thì rõ ràng bây giờ Sát Thủ Đao Vương đã biến thành một cái xác không hồn.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu, cười khẩy, nhún vai nói :

- Sao… Tiểu hòa thượng này nói đúng chứ? Thậm chí tiểu hòa thượng còn biết hiện tại, Mạng các hạ còn nhận cảm nhận được sát khí kiếm pháp của đối phương ngay vùng tử huyệt, còn Mộ Chí Cừu thì chẳng hề bị sát đao của Mạng các hạ chạm đến da nữa kìa.

Mạng Kỳ Băng bặm môi, đỏ mặt. Y ngượng nói :

- Lão hòa thượng nói đúng đó.

Y nhìn lại Mộ Chí Cừu :

- Mạng mỗ được chứng nghiệm kiếm thuật tuyệt luân của Mộ kiếm thủ rất khâm phục. Nhất định sẽ gặp lại sau này.

Y lườm Tiểu La Hán rồi ôm quyền xá Chí Cừu :

- Hẹn dịp tái kiến. Cáo từ!

Mạng Kỳ Băng vừa mới quay lưng toan trổ kinh công lướt đi thì Quân Bình đã gọi giật lại :

- Mạng huynh, khoan đi đã.

Kỳ Băng quay lại Quân Bình. Gã hằn học hỏi :

- Ngươi muốn nói gì?

- Mạng huynh nhớ bảo trọng con trăng này. Theo vận hành của thiên căn càn khôn ngũ hành thì người mang mạng chữ Giáp như Mạng huynh sẽ gặp điều nguy cơ khổ nạn, có thể dẫn đến chuyện sinh tử.

Mạng Kỳ Băng nheo mày, nói :

- Mạng mỗ không tin vào những lời tiên tri của tiểu tử đâu. Ngươi hãy tự lo cho cái mạng của ngươi thì đúng hơn.

- Quân Bình nhìn theo sắc tướng trong diện dung của Mạng huynh mà nói thôi.

Tin hay không là do huynh.

Mạng Kỳ Băng hừ nhạt, nói :

- Sát Thủ Đao Vương không cần những lời tiên tri của ngươi.

Y dứt lời quay lưng băng mình trổ khinh công bỏ đi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhìn Hạ Quân Bình :

- Tiểu Thần Toán Tử… Sao ngươi ngu quá vậy? Gã Sát Thủ Đao Vương đó tìm ngươi để lấy mạng, nếu không có Mộ Chí Cừu lão đệ đây đứng ra cho ngươi thì ngươi đã tiêu mạng rồi. Vậy mà ngươi còn cho lão lời tiên tri để giữ mạng nữa.

Thần Tiểu La Hán lườm Quân Bình :

- Gã chết thì mặc gã… Cứ gì ngươi lo cho gã chứ?

Quân Bình nhăn hó :

- Tại hạ biết được thiên căn, ngũ hành, không nói cho Mạng Kỳ Băng biết thì y sẽ gặp nguy ngay.

- Hừ… A di đà Phật… Cái tâm của ngươi đáng được đưa vào Thiếu Lâm tự để xuất gia đầu Phật.

Chương 3: Khai Đỉnh Thiên Căn

Mộ Chí Cừu rót rượu ra chén, rồi mời Thần Hành Tiểu La Hán :

- Mộ đệ mời tăng huynh.

- Mộ đệ đã mời thì tiểu hòa thượng này đâu thể từ chối.

Thần Hành Tiểu La Hán bưng chén rượu :

- Mời.

Lão vừa áp chén vào môi đã quay sang Quân Bình, nói :

- Hê… Còn Hạ đệ nữa chứ. Hay ngươi chẳng muốn uống rượu với tiểu hòa thượng này?

- Đã có Mộ huynh và tăng huynh thì Quân Bình đâu thể không uống chứ.

Ba người cùng nâng chén uống cạn. Vừa đặt chén xuống bàn, Chí Cừu nhìn Quân Bình nói :

- Hạ đệ… Trước đây ta đã từng nghe những lời tiên tri của đệ, nhưng tâm không hề tin. Sau này nghiệm lại thấy tất cả đều ứng báo. Không chừng Hạ lão đệ đã thông tuệ thiên căn lắm rồi.

Mộ Chí Cừu nói xong bật cười.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu láng không sợi tóc, chặc lưỡi nói :

- Hắn đoán tiên tri cho thiên hạ thì hay, nhưng đoán cho hắn thì chẳng điều gì đúng cả. Theo tiểu hòa thượng thì Hạ Quân Bình chỉ có cái miệng bốc phét mà thôi.

Quân Bình tròn mắt :

- Sao… tăng huynh nói Quân Bình ngoa ngôn ư?

- Nếu ngươi đoán được thiên căn thì ngươi có thể cải biến được vận mạng của mình rồi.

Lão thuận tay với vò rượu chế ra chén. Thần Hành Tiểu La Hán vừa rót rượu vừa nói :

- Nếu ngươi có thực tài thông thiên căn, biết được chuyển hóa của ngũ hành thì ngươi ắt phải biết

Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng tìm đến thảo xá của ngươi. Thế mà ngươi lại chẳng biết gì cả, cứ lủi đầu tìm vào chỗ chết. Kẻ thông thiên căn như ngươi thì e rằng trên đời này nhiều vô số.

Quân Bình cười mỉm, nhún vai nói :

- Tăng huynh nói như vậy chứng tỏ huynh cho đệ là kẻ ngoa ngôn, nói năng lung tung, chứ không biết gì hết.

- Ơ... Thì tiểu huynh của ngươi đôi khi cũng có ý đó.

Quân Bình nheo mắt :

- Thế tăng huynh tìm đến đây để làm gì, không phải tăng huynh tìm Hạ Quân Bình để muốn biết về hậu vận của mình sao?

Thần Hành Tiểu La Hán chắc lưỡi :

- Ái chà... Thế ngươi đoán xem, tiểu tăng râu bạc này tìm đến ngươi vì cái gì nào?

Quân Bình mỉm cười :

- Đệ sợ nói trúng huynh lại cãi bừa thôi. Nhưng cho dù tăng huynh có cãi bừa thì đệ cũng nói.

- Đâu, ngươi nói xem.

- Đệ tạm mượn mười chữ :

Do, Giáp, Thân, Điền, Đồng, Vương, Viên, Mục, Dụng, Phong, để nói về sự chuyển hóa càn khôn ngũ hành trong con người. Theo đệ, mười chữ đó được xem là “thập đại tự hình tướng”, để phân biệt và phán đoán về một người.

Thần Hành Tiểu La Hán khoái tay :

- Ậy... Tiểu hòa thượng này đâu muốn học thuật xem tướng, xem bói của Hạ đệ, tiểu tăng huynh chỉ thích du sơn ngoạn thủy, uống rượu với thịt cẩu hoang mà thôi.

Chính vì vậy nên nói thẳng vào vấn đề đi, không ta lại nôn nóng đó.

Hạ Quân Bình lườm Thần Hành Tiểu La Hán :

- Chân diện dung của tăng huynh thuộc chữ Vương. Thiên đình nảy nở cân xứng, trung đình vuông vức nhưng trơ xương, hạ đình nảy nở nhưng thịt ít, xương nhiều.

Nghe Hạ Quân Bình nói, bất giác Thần Hành Tiểu La Hán đưa tay xoa nắn mặt mình.

Quân Bình nhìn Tiểu La Hán, nói tiếp :

- Người thuộc chữ Vương như tăng huynh, tài lộc bất toàn.

Thần Hành Tiểu La Hán cướp ngay lời Quân Bình :

- Ha... Điều ngay xem ra ngươi nói đúng. Chính vì tài lộc bất toàn nên tiểu hòa thượng này mới xuất gia đầu Phật đó.

- Mới nghe tăng huynh thừa nhận đệ. Tăng huynh muốn nghe tiếp nữa không?

Thần Hành Tiểu La Hán vừa bưng chén rượu liền đặt trở lại bàn. Lão nhìn Quân Bình, nói :

- Hạ lão đệ đã nói rồi, và tiểu hòa thượng đã nghe và đã nghe thì phải nghe cho hết chứ. Không nghe thì tiểu hòa thượng không khéo biến thành gã mù sờ voi sao?

- Thế thì tăng huynh nghe cho rõ đây. Phàm người có chân diện dung theo hình chữ Vương như tăng huynh thì có danh mà chẳng có lộc, ngược lại có lộc thì chẳng có danh.

Quân Bình mỉm cười, trang trọng nói :

- Nhưng cái khổ nhất của tăng huynh chính là chữ “Tình”.

Thần Hành Tiểu La Hán bật đứng dậy :

- Hạ lão đệ... Ngươi nói cái gì kỳ thế? Nghe chói cả thính nhĩ. Chẳng lẽ hòa thượng căn cơ như ta, luôn lấy chữ tâm làm trọng. Tu chính là sự trao dồi căn nghiệp của mình thoát mê vực thẳm tham sân si, chứ không tự hành sát mình.

Lão xoa đầu nói :

- Miệng ta thì không thường niệm Phật chú, một cũng a di đà, hai cũng a di đà, nhưng tâm ta luôn hướng về cảng giới niết bàn. Thế mà ngươi lại nói ra khổ vì chữ tình.

Thần Hành Tiểu La Hán gãi đầu, nói :

- Lần này xem ra lời tiên tri của ngươi sai thật rồi.

- Sai hay không còn có thời gian kia mà.

- Nhưng ta biết lần này ngươi đoán sai bét hết. Một tiểu tăng như ta thì chẳng thể nào khổ vì chữ tình được.

Quân Bình nhún vai :

- Hê... Quân Bình đâu dám nói tăng huynh là người mất căn cơ của bậc xuất gia đầu Phật. Nhưng phàm kẻ có chân diện mục hình chữ Vương thì theo sự chuyển hóa ngũ hành mà như vậy cả. Tăng huynh suy ngẫm từ chữ Vương ra ắt sẽ hiểu đạo chuyển hóa ngũ hành.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu :

- Ngươi nói hay không do chính bản thân mình mà thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhịp tay xuống mặt bàn, nhìn Hạ Quân Bình, nói :

- Xem như ngươi đoán đúng mục đích thứ nhất của ta, nhưng tiểu hòa thượng đến thảo xá của ngươi lần này không phải chỉ mỗi việc đoán quẻ đâu, mà còn việc khác nữa. Ngươi đoán xem đó là việc gì nào?

Hạ Quân Bình cười mỉm :

- Việc thứ hai thì Hạ Quân Bình không cần phải vận dụng đến văn thiên căn đoán trời đoán đất cũng biết được mà.

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt :

- Ngươi đoán xem, nếu đúng thì tiểu hòa thượng này mới phục ngươi.

Quân Bình bưng vò rượu rót ra ba chén. Rót xong chàng đặt bầu rượu trước mặt Thần Hành Tiểu La Hán.

- Nếu đệ đoán không lầm thì tăng huynh lại muốn ép đệ hàm thụ Hư Hư Mê Tông bộ của huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán sững người. Lão ngập ngừng nói :

- Ngươi... Ngươi nói... Ờ thì quả là đúng như vậy đó. Lần này tiểu hòa thượng đến để buộc người phải hàm thụ thuật Hư Hư Mê Tông bộ đó. Và tiểu hòa thượng bắt ngươi phải học.

Quân Bình sa sầm mặt :

- Đệ đã với tăng huynh rồi.

Thần Hành Tiểu La Hán khoát tay :

- Không nói gì hết mà tiểu hòa thượng này bắt người phải thụ học.

- Tăng huynh đừng ép, Hạ Quân Bình không thụ học võ công, bởi vì một khi có võ công thì nhất

định sẽ có chuyện thị phi ập đến Quân Bình. Mà Quân Bình lại chẳng muốn có chuyện thị phi nào đó.

- Ngươi có lý của ngươi, nhưng ta có lý của ta. Ngươi nghĩ xem, nếu như vừa rồi không có Mộ Chí Cừu thì ngươi có còn ngồi đây đoán hậu vận của tiểu hòa thượng này nữa không? Ta biết ngươi không thích võ công, nhưng Hư Hư Mê Tông bộ đâu phải là võ công. Nó chỉ là bộ pháp tránh né và dùng để đi xa như ta mà thôi.

Mộ Chí Cừu xen vào :

- Hạ lão đệ... Thần Hành Tiểu La Hán huynh nói rất đúng. Hạ lão đệ dù sao cũng là bằng hữu chi giao với ta và tăng huynh. Chúng ta có thể tự bảo trọng thân mình được, nhưng còn đệ nếu không thụ giáo thuật Hư Hư Mê Tông bộ của tăng huynh thì gặp chuyện bất trắc như vừa rồi quả là kiếp nạn.

Thần Hành Tiểu La Hán nói :

- Phải chi ngươi đoán được vận mạng của ngươi thì tiểu hòa thượng này cũng chẳng cần truyền thụ Hư Hư Mê Tông bộ cho ngươi làm gì.

Lão lắc đầu :

- Ngươi đoán được hậu vận cho người chứ chẳng thể biết được hậu vận mình.

Lão đổi giọng thật trang trọng :

- Hạ Quân Bình... Hôm nay ngươi không thụ huấn Hư Hư Mê Tông bộ thì không được đâu.

- Tại sao tăng huynh cứ ép Quân Bình mãi vậy?

Thần Hành Tiểu La Hán gằn giọng nói :

- Ngươi đoán được hậu vận của tiểu hòa thượng thì ta cũng có thể đoán được hậu vận của ngươi.

Thần Hành Tiểu La Hán chắc lưỡi :

- Nếu như ngươi không thụ huấn Hư Hư Mê Tông bộ của tiểu hòa thượng này thì nhất định kiếp nạn sẽ đến với ngươi. Không sớm thì muộn thôi.

Lão nhìn qua Mộ Chí Cừu :

- Mộ đệ nghĩ tiểu tăng này nói đúng không nào? Mấy hôm nay trên giang hồ xảy ra một chuyện khá ly kỳ. Tất cả những ai xem thuật tướng pháp đều bị giết không thương tiếc. Và nếu không có Mộ Chí Cừu thì ngươi đã thoát xuống a tỳ bởi đao pháp của Mạng Kỳ Băng.

Mộ Chí Cừu thở dài nhìn Quân Bình :

- Hạ lão đệ... Tất cả những gì Tiểu La Hán huynh nói là sự thật. Hạ lão đệ nên thụ giáo thuật Hư Hư Mê Tông bộ của tăng huynh, để khi gặp họan nạn tự Tông Bộ không phải là thứ võ công dụng để giết người như kiếm pháp của huynh, mà nó chỉ dụng để đối phó tìm cửa sinh trong cửa tử mà thôi.

Hạ Quân Bình bất nhẫn nói :

- Võ công... võ công. Hai tiếng đó Quân Bình không thích chút nào.

Thần Hành Tiểu La Hán nạt ngang :

- Không thích thì ngươi cũng phải học.

Lão dứt lời bất ngờ chồm qua cách không phóng chỉ khí điểm vào nhân trung huyệt của Hạ Quân Bình.

Vốn là người không hề có võ công. Quân Bình hứng trọn chỉ khí của Thần Hành Tiểu La Hán, buột miệng thốt lên :

- Ui cha...

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Quân Bình :

- Nếu như ngươi có thuật Hư Hư Mê Tông bộ thì đâu phải thúc thủ nhanh như vậy. Đúng không nào?

Quân Bình ngồi ngây người.

Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp :

- Thật ra tiểu hòa thượng ta không muốn mất một người nghĩa đệ có từ tâm như ngươi. Huống chi cho đến bây giờ, mặc dù ngươi tự cho mình là kẻ thông thiên cơ, biết được chuyển hóa ngũ hành mà vẫn không biết được lai lịch của ngươi kia mà.

Lão nói rồi nắm hổ khẩu Quân Bình kéo ra bên ngoài thảo xá rồi nhìn Mộ Chí Cừu :

- Mộ lão đệ... Tiểu hòa thượng nhờ ngươi một chút.

Mộ Chí Cừu bước ra.

Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp :

- Nếu ngươi thụ giáo Hư Hư Mê Tông bộ thì ngay cả Sát Thủ Kiếm Vương cũng khó bề đã thương

ngươi.

- Vậy nó là một môn công phu rồi.

Tiểu La Hán nhăn mặt :

- Nó chẳng là võ công gì cả mà chỉ là những bộ pháp tránh né rồi tìm đường đào thoát chứ có làm hại gì ai.

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Hạ Quân Bình :

- Ngươi cố mở to mắt mà xem tiểu hòa thượng thi triển bộ pháp đó.

Tiểu La Hán nhìn lại Chí Cừu :

- Lão Đệ... Tiểu hòa thượng nhờ thanh kiếm của ngươi.

Mộ Chí Cừu mỉm cười, nói :

- Với một Sát Thủ Kiếm Vương mà lão tăng huynh cũng không ngại ư?

- Tiểu hòa thượng tin vào Hư Hư Mê Tông bộ.

- Vậy Chí Cừu sẽ bồi tiếp tăng huynh.

Quân Bình nhìn Chí Cừu, e dè nói :

- Mộ đại ca...

Chí Cừu khoát tay :

- Kiếm vô tình.

- Nếu kiếm vô tình thì tăng huynh và Mộ huynh còn khảo chứng võ công với nhau làm gì?

Thần Hành Tiểu La Hán nhìn Hạ Quân Bình :

- Khảo chứng để mở thêm trí tuệ cho ngươi.

Lão nhìn lại Chí Cừu :

- Lão đệ xuất thủ đi.

- Chí Cừu xuất thủ đây.

Quân Bình lo lắng nói :

- Hai người không cần thiết làm như vậy. Quân Bình sẽ thụ huấn thuật Hư Hư Mê Tông bộ của tăng huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu nhìn lại Quân Bình :

- Có thế chứ. Nhưng dù sao thì tiểu hòa thượng này cũng phải thi thố chút ít cho ngươi thấy sự thần kỳ của bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ.

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt nói với Chí Cừu :

- Lão đệ, xuất thủ đi.

- Tăng huynh cẩn thận.

Thanh trường kiếm của Mộ Chí Cừu vừa thoát ra khỏi vỏ, cắt lượn một đường thẳng tắp nhanh ngoài một cái chớp mắt nhắm ba vùng thượng, trung và hạ của Thần Hành Tiểu La Hán tập kích. Chiêu kiếm của Mộ Chí Cừu mặc dù không chứa đựng sát kiếm tử vong, nhưng lại ẩn tàng sự cương cường quyết liệt, phong tỏa tất cả những phương hướng có thể tránh né.

Thần Hành Tiểu La Hán buột miệng nói :

- Hay lắm!

Cùng với lời nói khen tặng đó, lão thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ. Thân pháp của lão như bóng ma qủy dị vô thường, khi bên trái, khi bên phải, không sao thấy được chân tướng, và bất thình lình khi mũi kiếm vừa đâm tới thì Thần Hành Tiểu La Hán nhẹ điểm mũi giày cất mình lên cao hai trượng. Bằng bộ pháp thần kỳ, không thể nào tưởng tượng được, lão đạp mũi giày xuống sóng kiếm, cái đạp rất nhẹ nhàng, nhưng thân pháp của Thần Hành Tiểu La Hán lại tợ như chiếc lông ngỗng lướt phăng đi bởi một luồng gió cuốn thổi về sau non mười trượng, thân vừa hạ xuống, chân vừa điểm mặt đất thì thân lại vút đi tợ mũi tên khi kiếm chiêu của Mộ Chí Cừu chưa tròn thức.

Đến ngay Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu cũng phải ngây người không tin vào mắt mình vào bộ pháp đào tẩu thần kỳ của Thần Hành Tiểu La Hán băng xuống :

-Tiểu hòa thượng ở đây chứ đâu.

Mộ Chí Cừu phấn chấn ôm quyền xá tiểu tăng :

- Chứng nghiệm được bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ của tăng huynh, Chí Cừu càng thêm bội phục huynh hơn.

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Mộ Chí Cừu :

- Hê... Ngươi đừng khách sáo chứ... Tiểu hòa thượng này biết mà. Kiếm pháp của ngươi mất đi sát kiếm của một sát thủ thì đâu còn thần uy kiếm vương. Nói như thế ngươi hiểu tiểu hòa thượng phải không?

Thần Hành nhìn lại Quân Bình :

- Ngươi đã nói rồi, không được rút lời đó. Ngay từ bây giờ tiểu hòa thượng sẽ truyền thụ bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ cho ngươi.

Quân Bình tròn mắt nhìn Thần Hành Tiểu La Hán :

- Ngay bây giờ à? Sao tăng huynh gấp như vậy? tăng huynh, Mộ đại ca và Quân Bình còn đang chén tạc kia mà. Chẳng lẽ Quân Bình lại để rượu nguội lạnh kia khi cả ba đều có mặt ở đây?

Thần Hành Tiểu La Hán lườm Quân Bình :

- Ngươi định khất lần, khất lựa tiểu hòa thượng này ư?

- Học bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ thì lúc nào cũng được, nhưng trước hết phải uống cạn số rượu mà Quân Bình đã đun nóng trước.

Thần Hành Tiểu La Hán liếm mép :

- Vậy cũng được. Nhắc đến rượu là tự dưng trong bụng tiểu hòa thượng này cũng sôi sôi.

Ba người quay vào trong, chén thù chén tạc đến khi màn đêm phủ xuống gian thảo xá lúc nào cũng không biết Thần Hành Tiểu La Hán ngất ngưởng nói :

- Hạ Quân Bình... Ngươi bắt... hic... bắt đầu thụ... Thụ học thuật Hư Hư Mê Tông bộ của tiểu hòa thượng chứ?

Quân Bình nhìn tiểu hòa thượng :

- Tăng huynh say quá rồi.

- Tiểu hòa thượng say nhưng vẫn có thể truyền... Thụ... Thụ cho ngươi.

Thần Hành Tiểu La Hán ngất ngưởng nói :

- Quân Bình... Ngươi chú ý dung nạp nguyên ngươn và bước theo tiểu hòa thượng nhé.

Thần Hành Tiểu La Hán rảo bộ bước đi theo những phương vị trong thuật Hư Hư Mê Tông bộ.

Thân pháp của lão lúc nghiêng qua trái, nghiêng qua phải, lúc thì chúi hẳn về phía dưới, khi thì ngã ra sau nhưng tuyệt nhiên hai chân rất vững vàng. Lúa đầu, Thần Hành Tiểu La Hán còn đi chậm để Quân Bình bám theo mình, nhưng càng lúc càng đi nhanh hơn.

Chẳng bao lâu chỉ còn thấy chiếc bóng nhập nhọang, không còn nhận ra chân tướng của lão tăng, Quân Bình cố bám theo sát Thần Hành Tiểu La Hán, nhưng cuối cùng đành ngồi bệt xuống đất thở dốc từng cơn một.

Quân Bình thốt lên :

- Mệt quá rồi... Hạ đệ không đi nổi nữa đâu.

- Ngươi cứ việc đi sẽ hết mệt thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán vừa nói vừa tiếp tục thi triển Hư Hư Mê Tông bộ, khi lão tăng dừng bộ thì đã hòan toàn tỉnh rượu.

Lão nhìn lại Hạ Quân Bình :

- Sao, Hạ đệ thụ huấn rồi chứ?

Quân Bình gật đầu :

- Đã thụ nạp xong rồi.

- Ngươi thi triển lại cho ta xem.

Quân Bình thở hắt ra rồi nói :

- Phải thi triển lại ư?

Thần Hành Tiểu La Hán gật đầu :

- Tất nhiên rồi. Tiểu tăng truyền thụ Hư Hư bộ pháp cho ngươi thì phải kiểm tra lại chứ.

- Tăng huynh đã làm khó đệ thì đệ đành chịu vậy.

Hạ Quân Bình gượng đứng lên rồi theo đúng bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ mà bước đi. Chàng bước đi càng lúc càng nhanh, so với Thần Hành Tiểu La Hán thì không thể sánh bằng nhưng với một thời khắc ngắn ngủi mà Quân Bình có thể thi triển Hư Hư Mê Tông Bo äkhông hề sai phương vị thì đến ngay cả người truyền thụ bộ pháp đó cũng phải ngây mặt ra nhìn.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu trọc, buột miệng nói :

- Không ngờ… không ngờ… Quân Bình đang thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tộng Bộ thì bất thình lình dừng bước. Chân diện của chàng lộ rõ những nét khẩn trương tột cùng.

Thần Hành Tiểu La Hán ngơ ngẩn trước thái độ kỳ lạ của Quân Bìnhliền bước đến hỏi :

- Hạ lão đệ… Ngươi sao vậy?

Quân Bình nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, ngập ngừng nói :

- Tăng huynh… Phải vừa rồi vừa có một ngôi sao băng về phương Bắc phải không?

- Ta đâu có nhìn lên trời mà thấy chứ.

Quân bình khẩn trương nói :

- Tăng huynh là người xuất gia, nếu Thiếu Lâm tự có kiếp nạn gì thì tăng huynh có ra tay phò trợ không?

- Tất nhiên rồi… Thần Hành Tiểu La Hán là người của Phật môn, nếu Phật môn có chuyện thì tăng huynh đâu thể nhắm mắt khoanh tay chứ.

Hạ Quân Bình nhìn thẳng vào mắt Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói :

- Thiếu Lâm tự sẽ gặp kiếp nạn rất lớn. Nếu tăng huynh là người của Phật môn, thì mau đến Thiếu Lâm tự.

- Hạ lão đệ nói vậy có nghĩa gì?

Quân Bình buông một tiếng thở dài :

- Thiên cơ bất khả lộ. Tăng huynh mau đến Thiếu Lâm. Hạ Quân Bình sẽ đến sau.

- Hạ lão đệ đoán chắc như vậy à?

Hạ Quân Bình nhìn Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói :

- Quân Bình không thể sánh với ân sư, nhưng đã có thể hiểu được huyền cơ. Đó là sự phối hợp của hậu thiên bát quái và tiên thiên bát quái. Sự phối hợp chuyển luân theo càn khôn tiên thiên, ứng với những vì tinh tú. Đêm nay vô tình đệ thấy sao phương Bắc băng, đúng vào ứng mạng Thiếu Lâm.

Chàng buông một tiếng thở dài :

- Sao tướng Thiếu Lâm băng tất dại họa đến. Tăng huynh mau sớm về Thiếu Lâm.

Quân Bình nắm tay Thần Hành Tiểu La Hán, trang trọng nói :

- Lộ tướng tức ẩn tướng. Tăng huynh bảo trọng!

Thần Hành Tiểu La Hán lưỡng lự rồi hỏi :

- Hạ lão đệ không còn gì để nói nữa à?

- Quân Bình chỉ có thể nói được bấy nhiêu đó thôi. Hy vọng tăng huynh sẽ hiểu được lời của Hạ Quân Bình.

- Được rồi… Tiểu hòa thượng sẽ đến Thiếu Lâm, nhưng hy vọng ứng điềm của sao tướng không đúng như lời của Hạ lão đệ.

- Hãy nhớ lời của đệ. Sao tướng băng ắt tướng phải lộ tướng. Không được ẩn tướng. Tăng huynh mau đi đi.

Giọng nói của Hạ Quân Bình khiến Thần Hành Tiểu La Hán bồn chồn lo lắng.

Lão cảm nhận những gì chàng nói ra chẳng khác nào lời sấm truyền thần bí chắc chắn sẽ xảy đến với Thiếu Lâm.

Thần Hành Tiểu La Hán ôm quyền xá Quân Bình :

- Hạ lão đệ bảo trọng!

- Tăng huynh bảo trọng!

NGŨ HÀNH SINH KHẮC

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phật Sự Thiếu Lâm

Tiếng đại hồng chung vang lên liên hồi, không gian tòa cổ tự Thiếu Lâm vốn tĩnh mịch dành riêng cho những ai thoát ly cảnh trần tục tranh dành đoạt lợi bất giác bị tiếng đại hồng chung phá vỡ. Hồi chuông đại hồng như hối thúc các vị cao tăng Thiếu Lâm đồng hướng về đại hồng bảo diện.

Chờ cho các vị cao tăng đã yên vị theo thứ bậc, Phương trượng Đại Minh mới từ tốn ôn nhu nói :

- A di đà Phật! Hôm nay bổn Phương trượng hiệu triệu chư tăng huynh đệ tề tựu đến Thiếu Lâm vì một chuyện cực kỳ hệ trọng.

Lão tăng gác cây thiền trượng, biểu tượng quyền uy của vị trụ trì Thiếu Lâm, rồi trịnh trọng nói tiếp :

- Thời gian gần đây, bổn Phương trượng cảm thấy trong nội thể đã bắt đầu chuyển hóa đến thời kỳ phải theo hầu các bậc thánh tăng Thiếu Lâm tự. Bổn Phương trượng tự biết mình chẳng thọ được bao lâu nữa, nên trao lại chức vị Chưởng môn Thiếu Lâm và Phương trượng cho Tri Ngộ Năng Chánh Giới đại sư. Sau khi bổn Phương trượng nhập tịnh lăng về với Niết Bàn hầu Phật tổ Như Lai, mong rằng các chư tăng Thiếu Lâm sẽ đồng tâm hiệp lực phò trợ Chánh Giới đại sư, bảo tồn chánh đại Phật môn, hoành khai đạo hạnh cứu độ chúng sinh trong bể trầm kha luân hồi.

Đại Minh phương trượng thở hắt ra một hơi thật dài như muốn trút bỏ phần tạp khí trong cơ thể của người.

Tất cả mọi chư tăng Thiếu Lâm đồng loạt hành đại lễ, miệng xướng phát hiệu :

- A di đà Phật!

Võ Tăng, đại diện Hành Pháp đại sư kính cẩn nói :

- Chúng chư tăng Thiếu Lâm nguyện theo sự chỉ huấn của Phương trượng mà hoành khai đạo pháp, phò trợ Chánh Giới sư huynh.

Đại Minh phương trượng mỉm cười :

- A di đà Phật! Tất cả chư tăng Thiếu Lâm đều đồng tâm hiệp lực, bổn Phương trượng vô cùng hoan hỉ và thanh thản về hầu Phật tổ Như Lai.

Đại Minh phương trượng từ từ đứng lên. Tay không dừng chuỗi bồ đề. Ngươi trịnh trọng nói :

- Tất cả những chư tăng đang có mặt tại đều cùng một lòng một dạ, bổn Phương trượng thỉnh Chánh Giới sư đệ lên bồ đoàn.

Chánh Giới đại sư Tri Ngộ Năng từ từ đứng lên, rồi tiến đến trước mặt Đại Minh phương trượng hành đại lễ.

Người ngẩng lên nói :

- A di đà Phật! Đại sư huynh Phương trượng chọn Tri Ngộ Năng thay người đảm trách phận sự Ở Thiếu Lâm tự. Ngộ Năng nguyện theo gương đại sư huynh hoành khai đạo pháp. Nhưng chỉ sợ kém tài, không đặng được bổn bản lĩnh như sư huynh, mà thực thì ma đạo đã khởi phát trùng trùng điệp điệp, nên e đại sư huynh sẽ thất vọng về sư đệ.

Đại Minh phương trượng khẽ gật đầu trầm giọng, trang trọng nói :

- Thiếu Lâm là cửa Phật gia, lấy từ bi hỉ xả làm chỉ nam cho mọi sự. Thiếu Lâm không như những môn phái khác trong võ lâm, lấy võ học, công phu, nội kình để chọn chưởng môn hay bang chủ, mà chúng ta chọn người có đạo hạnh là chính. Chánh Giới sư đệ võ học không như Võ Tăng Hành Pháp sư đệ, nhưng đạo hạnh của đệ thì bổn Phương trượng đã bảo chứng với các vị chư tăng. Chính đạo hạnh của Phật hoành khai Phật học, cứu độ chúng sinh.

- A di đà Phật! Chánh Giới sẽ ghi tạc sự chỉ huấn của Phương trượng Đại sư huynh.

- A di đà Phật! Lành thay.

Chánh Giới đại sư quay lại chúng chư tăng phía dưới, ôm quyền hành đại lễ rồi đứng lên, trịnh trọng nói :

- A di đà Phật! Chánh Giới được sự đề cử của Phương trượng đại sư huynh chấp chưởng chính vị trụ trì Thiếu Lâm. Mong rằng các chư tăng huynh đệ sẽ cùng với Chánh Giới, một lòng, một dạ hoành khai chánh đạo để không phụ lòng Đại Minh phương trượng đại sư huynh.

- Chúng chư tăng sẽ một lòng một dạ tuân theo sự chỉ huấn của Đại Minh phương trượng và Chánh Giới sư huynh.

Đại Minh phương trượng gật đầu :

- Bổn Phương trượng tin rằng Thiếu Lâm sẽ mãi mãi trường tồn, là đóa hoa sen của đạo hạnh.

Mọi người đồng loạt xướng lên :

- Lành thay... lành thay...

Đại Minh phương trượng nhìn lại Chánh Giới đại sư, nói :

- Có mặt tất cả các vị cao tăng tại Đại Hồng bảo điện, bổn Phương trượng chính thức trao quền trụ trì Phương trượng lại cho sư đệ.

- Đại sư huynh, gấp như vậy sao?

- Bổn sư huynh biết mình sẽ chẳng còn thọ được bao nhiêu lâu. Nếu hôm nay bổn sư huynh không làm tròn trách nhiệm thì sợ chẳng có thời gian mà làm nốt chuyện như thế này.

- A di đà Phật! Sư đệ thấy thần sắc của đại sư huynh vẫn còn tráng kiện, thông tuệ. Đại sư huynh vẫn có thể đảm đương trọng trách của Thiếu Lâm.

Đại Minh phương trượng lắc đầu :

- Chánh Giới sư đệ thấy vẻ bên ngoài mà đoán bên trong. Thần sắc khí lực của bổn Phương trượng lúc này rất sung mãn, chẳng qua đó là hiện tượng phản quang hồi dương, ví như ngọn đèn sắp tắt bùng lên một lần sau cùng. Bổn sư huynh biết nội thể của mình như thế nào nên muốn tĩnh thân trước khi vào lăng mộ tiền nhân.

- Sư huynh...

Đại Minh phương trượng khoát tay :

- Đừng vì ta bi lụy. Đây là lẽ thường tình của đời người trong vòng sinh tử luân hồi. Bổn sư huynh viên tịch là về với cõi niết bàn của Phật tổ Như Lai. Sư đệ sẽ thay ta, cần phải thấu hiểu điều học đó của Phật môn.

- A di đà Phật! Chánh Giới ghi tạc sự chỉ huấn của Đại sư huynh.

- Nếu đã hiểu thì hãy hành đại lễ trước kim thân Phật tổ để đảm nhận trọng trách Phật môn.

- A di đà Phật! Sư đệ xin thực thi chỉ huấn của sư huynh.

Chánh Giới Đại sư tiến đến trước pho tượng kim thân Phật tổ. Người toan quỳ xuống hành đại lễ thì từ chúng chư tăng một vị tăng nhân mập và lùn bước ra :

- A di đà Phật! Khởi bẩm Đại Minh phương trượng, sư đệ có kiến nghị.

Chánh Giới đứng như tượng trước kim thân Phật tổ, trong khi Phương trượng Đại Minh hỏi :

- Tri Tăng đường Pháp Lạc sư đệ có kiến nghị gì?

- A di đà Phật! Pháp Lạc sư đệ nói ra thật hổ thẹn, nhưng không thể không nói.

- Sư đệ cứ nói, tất cả ở đây đều là bậc hành giả có thiện căn với Phật môn, sư đệ không cần phải ngại.

- A di đà Phật! Phương trượng đã cho phép sư đệ mới dám nói.

- Người hành giả theo nẻo chánh đạo Phật học, nói chính ngôn chẳng cần gì phải ngại. sư đệ cứ nói :

- Theo thiển ý của sư đệ, trong võ lâm, Thiếu Lâm là ngôi sao Bắc Đẩu của chúng bạch đạo. Tất cả chúng sinh trong hàng bạch đạo đều hướng về Thiếu Lâm bằng sự tâm phục và khẩu phục. Đại sư huynh Phương trượng đã là thiên đỉnh của võ lâm. Thiếu Lâm tự được ngày hôm nay là do sự khổ luyện của Đạt Ma sư tổ mà sau này trở thành chiếc nôi của võ học Trung Nguyên.

Tri Tăng đường hướng mắt nhìn Chánh Giới Đại sư :

- Phàm người trụ trì Phương trượng Thiếu Lâm phải có đủ tài lẫn đức thì mới không làm mai một tòa cổ tự trên đỉnh Tung Sơn này. Sư đệ không dám nói Chánh Giới sư huynh không đủ tài không đủ đức, nhưng thiết tưởng Đại sư huynh cũng nên cho Chánh Giới sư huynh khảo nghiệm tài đức đó với các chư tăng đó có mặt tại đây. Có như vậy thì mọi người mới tâm phục, khẩu phục, một lòng một dạ phò trợ cho sư huynh Chánh Giới.

Đại Minh phương trượng vuốt chòm râu bạc phếch, mỉm cười, nói :

- Cái lẽ của Pháp Lạc sư đệ bổn Phương trượng đã nghĩ tới.

- Đại sư huynh đã nghĩ tới, Pháp Lạc sư đệ xin được là người đầu tiên thính khảo sư huynh Chánh Giới.

Đại Minh phương trượng lắc đầu :

- Bổn Phương trượng đã nghĩ tới nhưng bổn tăng không làm theo cách của sư đệ, bởi một lẽ duy nhất, Thiếu Lâm là Phật gia của chúng sinh, là cõi thanh tu của những bậc hành giả đặng thoát khỏi ba chữ tham sân si. Ở đây bổn tăng chọn người đủ đức độ, để đảm đương phận sự của Thiếu Lâm. Kẻ có đạo hạnh Phật môn, tất sẽ có chúng chư tăng phò trợ, không cần thiết phải là người có bản lĩnh vô song.

- Đại Minh sư huynh chọn như vậy...

Đại Minh phương trượng đại sư khoát tay ngăn lời Pháp Lạc, nói tiếp :

- Bổn tăng thiết nghĩ Đạt Ma tổ sư năm xưa diện bích tìm chân võ học không phải để thi thố tranh đoạt với thiên hạ, mà cốt dùng võ để hỗ trợ thêm cho đường tu thêm tăng tiến, sớm về hầu Phật tổ.

Đại Minh nhìn lại Chánh Giới Đại sư :

- Bổn tăng thiết nghĩ sau này tân trụ trì Phương trượng sẽ theo thiên căn đó mà tìm người kế nhiệm phận sự Thiếu Lâm.

Nhìn lại Tri Tăng đường Pháp Lạc, Đại Minh nghiêm giọng nói :

- Những lời phân giải của bổn tăng sư đệ thấu đáo rồi chứ?

Pháp Lạc buông một tiếng thở dài rồi niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Đệ ghi tạc sự phân giải của Đại sư huynh.

- A di đà Phật! Thiện tai... thiện tai...

Chờ cho Chánh Giới đại sư hành đại lễ trước kim thân Phật tổ, Đại Minh phương trượng mới trịnh trọng tiến đến trước mặt Chánh Giới. Người đặt hữu thủ lên vai phải Chánh Giới, tụng một hồi kinh cầu an, rồi trịnh trọng trao cây thiền trượng vào tay người kế nhiệm mình.

Chánh Giới đại sư nhận thiền trượng, hành đại lễ :

- A di đà Phật! Đa tạ đại sư huynh đã tín nhiệm trao Phật sự Thiếu Lâm cho đệ.

Trước kim thân Phật tổ, sư đệ nguyện sẽ theo gương đại sư huynh hoành khai đạo học Phật môn.

Đại Minh gật đầu :

- Thiện tai... thiện tai. Bây giờ thì đại sư huynh đã có thể yên tâm lắm rồi.

Đại Minh ngắm nhìn Chánh Giới một lần nữa rồi rảo bước đến trước bồ đoàn.

Người định thần nhãn về chúng chư tăng Thiếu Lâm :

- Hôm nay, Thiếu Lâm tự đã có một vị tân Phương trượng trụ trì thay bổn tăng, mong rằng Thiếu Lâm sẽ khai phát dương quang đại.

Chúng chư tăng đồng loạt xướng lên :

- A di đà Phật!

Đại Minh phương trượng trình trọng nói tiếp :

- Kể từ hôm nay Phật sự Thiếu Lâm sẽ do tân Phương trượng Chánh Giới đại sư quán xuyến, các chư tăng cứ hỏi tăng Phương trượng. Còn bổn tăng sẽ lui về tịnh lăng.

Chúng chư tăng lại đồng loạt xướng Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Đại Minh phương trượng vuốt râu mỉm cười, rồi nhìn lại Chánh Giới :

- Chánh Giới sư đệ. Phật sự Thiếu Lâm giờ đặt lên vai sư đệ, đó là một trọng trách không chỉ đối với Thiếu Lâm mà cả với bá tánh, hãy cố mà lo tròn.

- Chánh Giới sẽ cố làm hết sức mình để không phụ lòng đại sư huynh.

Đại Minh gật đầu, nhẩm nói :

- Thiện tai… thiện tai…

Nói xong người đĩnh đạc chấp tay trước ngực, rảo bước ra cửa Đại Hồng bảo điện. Tất cả mọi chư tăng Thiếu Lâm đều dõi theo từng bước chân của vị cao tăng Thiếu Lâm, duy có một người cúi gầm mặt, người đó chính là Tri Tăng đường Pháp Lạc.

Hoàng hôn chạng vạng, trời tiết ẩm ướt bởi vừa qua một cơn mưa chiều. Tiếng tụng kinh vang lên trên tòa Đại Hồng bảo điện. Mặc dù tiếng tụng kinh của các vị cao tăng Thiếu Lâm nghe rộn rã cả một góc tòa cổ tự nhưng không gian tĩnh mịch và trầm tưởng vẫn không mất đi, và tiết trời sau cơn mưa càng khiến cho tòa cổ tự thêm vẻ thanh vắng và cô tịch.

Từ ngoài cổng tam quan, Thần Hành Tiểu La Hán trổ kinh thuật thượng thừa lướt vào gian Tri Tăng đường. Sự xuất hiện của Thần Hành Tiểu La Hán nhanh chóng phá vỡ sự tĩnh lặng của tòa cổ tự Thiếu Lâm Tung Sơn.

Thần Hành Tiểu La Hán vừa đặt chân lên những bậc tam cấp dẫn đến gian Tri Tăng đường, lập tức hơn ba mươi võ tăng hộ đường từ hai cánh, tay cầm trường côn băng ra án ngữ.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa chiếc đầu, cộc lốc nói :

- Các chư tăng huynh đệ không nhận ra ta à?

Từ trong Tri Tăng đường, Tri Giới hòa thượng bước ra. Đôi chân mày xếch ngược của lão Tri Tăng đường thoạt chau lại khi nhìn Thần Hành Tiếu La Hán :

- Phá Giới Tuệ Thông, ngươi còn dám quay lại với Thiếu Lâm tự nữa à?

Nghe Tri Giới nói, mặt Thần Hành Tiểu La Hán sa sầm lại. Lão vẫn cố giữ vẻ từ tốn :

- Tuệ Thông từ Thiếu Lâm ra đi, sao không thể quay được chứ? Huống gì Tiểu La Hán bổn tăng quay lại vì có chuyện cần kia mà.

Tri Giới hòa thượng bất nhẫn nạt ngang :

- Phá Giới Tuệ Thông… Ngươi quay lại làm gì chứ? Thiếu Lâm tự đã đuổi ngươi đi, tất không muốn ngươi quay lại. Huống chi bây giờ Thiếu Lâm đã có tân trụ trì khác rồi.

Thần Hành Tiểu La Hán khẩn trương hỏi :

- Sao… Thiếu Lâm có tân trụ trì à? Đại Minh phương trượng sư huynh đâu? Tri Giới sư đệ, hãy cho Tuệ Thông này vào gặp Đại Minh sư huynh.

Tri giới gạt ngang :

- Tuệ Thông… Ngươi có nằm mơ cũng không được gặp Đại Minh đại sư huynh đâu. Tri Giới bổn tăng phụ trách Phật sự Tri Tăng đường, có tiếp hay không là quyền của Tri Giới này.

Tri Tăng đường Tri Giới hòa thượng hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói :

- Với một kẻ phá giới như Tuệ Thông thì đạo hạnh đâu thể đủ đặng đòi gặp Đại Minh phương trượng chứ. Ngươi không đủ đạo hạnh thì bổn tăng cũng không cần tiếp ngươi.

Tri Giới hòa thượng phủi tay :

- Phá Giới hòa thượng, ngươi hãy mau rời Tung Sơn mà đi đi.

Thần Hành Tiểu La Hán cau mày tức giận nói :

- Tiểu La Hán Tuệ Thông là người của Thiếu Lâm, lâu ngày quay lại thăm các chư tăng huynh đệ, thế mà ngươi xử với Tuệ Thông như vậy ư?

- Tri Giới xử như thế đó, ngươi làm gì được nào? Thiếu Lâm lấy đạo hạnh làm kim chỉ nam thì đâu thể tiếp những tên hòa thượng phá giới như ngươi.

Thần Hành Tiểu La Hán chỉ vào ngực mình :

- Tâm ta trong sạch thì ta chẳng sợ gì cả. Tu chính là làm cho tâm mình càng lúc càng trong sạch đặng thoát cảnh ô trọc cõi trần này chứ đâu phải dựa vào chiếc áo cà sa.

Thần Hành Tiểu La Hán gằn giọng nói :

- Tri Tăng đường hòa thượng ép Thần Hành Tiểu La Hán này đó. Phận sự của sư đệ là tiếp tăng chúng, nay Tiểu La Hán quá vãng đến Thiếu Lâm, không cần biết Tuệ Thông này xuất thân từ đâu, nhưng theo Phật sự, ngươi phải tiếp và dẫn ta đến diện kiến Đại Minh phương trượng sư huynh!

- Hừ... Phá Giới hòa thượng... Ngươi nói sao khó nghe quá. Tri Tăng đường là lãnh giới của Tri Giới bổn tăng. Tiếp hay không là quyền của ta.

Vốn Tri Giới đã uất ức sau khi Chánh Giới đảm được chức vị Phương trượng nên vô hình chung dồn sự uất ức của mình vào Thần Hành Tiểu La Hán.

Nghe Tri Giới nói, Tiểu La Hán Tuệ Thông càng bực dọc hơn. :

- Thiếu Lâm bây giờ phân chia từng lãnh địa à? Mỗi lãnh địa có một vị tăng quán xuyến? Lão tăng phiêu bạt này chưa từng nghe chuyện này xảy ra ở Thiếu Lâm tự bao giờ.

- Đó là ý của Tri Giới này.

Đôi chân mày của Thần Hành Tiểu La Hán cau hẳn lại :

- Tri Tăng đường hòa thượng tự đặt ra cái lệ này à?

- Ngươi đâu có quyền cản bổn tăng chứ.

Tri Giới khoát tay :

- Thôi, ta không có thời gian tiếp ngươi. Mau đi đi!

Thần Hành Tiểu La Hán hất mặt :

- Bổn tăng không đi đâu cả khi chưa Đại Minh phương trượng đại sư và tân trụ trì Thiếu Lâm. Ngươi không tiếp Tuệ Thông thì Tuệ Thông tự đi tìm vậy.

Tri Giới gắt gỏng nạt :

- Ngươi đâu có quyền đặt chân đến cổ tự Thiếu Lâm. Hay ngươi muốn bổn tăng đuổi ngươi đi?

Thần Hành Tiểu La Hán chấp tay nói :

- A di đà Phật! Tên hòa thượng thúi kia có bản lĩnh thì cứ ra tay đuổi Thần Hành tiểu sư phụ ngươi xem!

Tri Tăng đường hòa thượng Tri Giới nghe Thần Hành Tiểu La Hán miệt thị, tức giận đến đỏ mặt

tía tai. Mặt lão đanh hẳn lại rồi chỉ Thần Hành Tiểu La Hán :

- Các chư tăng hộ đường, đuổi tên hòa thượng đó cho bổn tăng.

Mệnh lệnh từ cửa miệng của Tri Tăng đường hòa thượng phát ra điều động ba mươi vị võ tăng hộ đường nhất tề xếp trận Đồng Nhân liên thủ ập tới tập kích Thần Hành Tiểu La Hán.

Ba mươi vị võ tăng hộ đường thủ trường côn, đồng loạt liên thủ tập kích Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tạo thành một màn lưới gậy chi chít, đầy đặc từng lớp, từng lớp chụp xuống thân ảnh của Tiểu La Hán Tuệ Thông.

Trong màn lưới trường côn dày đặc, Thần Hành Tiểu La Hán chẳng một chút nao núng, thậm chí hai tay còn chấp sau lưng, phong thái ung dung tự tại. Bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ chẳng khác gì bóng quỷ vô thường lòn lách thật tài tình trong màn lưới vô thường trường côn. Với bộ pháp di thân Hư Hư Mê Tông Bộ, Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tợ như người đang đùa bỡn với những bóng côn chập chờn bổ xuống thân pháp mình.

Ba mươi vị võ tăng hộ đường đã dụng hết tất cả những sở học trường côn, liên thủ tập kích đối phương mà chẳng thể nào chạm được tới chiếc áo tăng y của đối phương, nên càng thi triển côn pháp càng thêm sững sờ. Thậm chí đôi lúc, chính họ lại tự bức ép với nhau vì bộ pháp thần kỳ của Thần Hành Tiểu La Hán làm cho hoa cả mắt.

Bộp... Bộp...

Hai chiếc trường côn từ phía trước giáng xuống hai bờ vai Thần Hành Tiểu La Hán, nhưng chỉ mỗi động tác thật đơn giãn, bước xịch ngang nửa bộ, Tuệ Thông Tiểu La Hán đã tránh được rồi, để cho đôi trường côn giáng vào đôi trường côn tập kích từ phía sau mình.

Sự biến hóa thần kỳ trong bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ khiến cho ba mươi vị võ tăng hộ đường vừa sững sờ vừa lúng túng, trong khi Thần Hành Tiểu La Hán vẫn chẳng hề một chút mệt nhọc nào khi phải thi triển khinh pháp thần kỳ lách tránh.

- Dừng tay...

Tiếng thét theo thuật Sư Tử Hống nghe rền cả bầu trời Thiếu Lâm buộc ba mươi vị võ tăng đồng loạt thu hồi trường côn, phi thân lướt về chỗ cũ.

Ba mươi vị võ tăng chống trường côn theo tư thế Đồng Nhân trận pháp.

Nghe tiếng thét, Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông cũng dừng thi triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, chấp tay sau lưng nhìn Võ Tăng bảo diện Hành Pháp đại sư.

Hai người chạm mắt nhìn nhau. Hành Pháp đại sư vừa đến, trịnh trọng ôm quyền xá Thần Hành Tiểu La Hán, từ tốn nói :

- Tuệ Thông sư huynh quay trở lại Thiếu Lâm với mục đích gì khiến cho cõi thiền tu thanh tịnh của bậc hành giả bỗng chốc trở nên náo loạn?

- Võ Tăng Hành Pháp Tuệ Trí sư đệ vẫn còn nhận ra Phá Giới Tuệ Thông sư huynh này à?

Hành Pháp đại sư Tuệ Trí ôm quyền xá Tuệ Thông :

- A di đà Phật! Mặc dù Tuệ Thông sư huynh đã rời khỏi Thiếu Lâm, nhưng đệ nào dám xem thường võ học của sư huynh.

- Đa tạ sư đệ vẫn còn nghĩ đến lão hòa thượng này. Lần này trở về Thiếu Lâm, Tuệ Thông không hề có ý làm kinh động đến tĩnh tu của các vị tăng nhân Thiếu Lâm.

Tuệ Thông chỉ muốn diện kiến Đại Minh phương trượng.

- Đại Minh phương trượng đã nhập tĩnh lăng chờ ngày về chầu Phật tổ.

- Có chuyện đó thật sao?

Hành Pháp đại sư Tuệ Trí khẽ gật đầu :

- Phật sự Thiếu Lâm hiện nay đã được Đại Minh đại sư huynh giao lại cho tân trụ trì Chánh Giới sư huynh. Nếu như sư huynh có gì muốn nói thì hãy đến gặp Chánh Giới phương trượng.

- Đa tạ sư đệ, nếu được, sư đệ hãy cho Tuệ Thông này được diện kiến tân Phương trượng Chánh Giới sư huynh.

- A di đà Phật... Sư đệ sẽ đưa sư huynh đến gặp tân Phương trượng.

- Một lần nữa, Tuệ Thông cảm kích và đa tạ sư đệ.

- Dù sao cũng có thời sư huynh đã là người của Thiếu Lâm, xin đừng khách sáo như vậy.

Chương 5: Thần Tăng Đại Minh

Chánh Giới đại sư bưng chén trà nhấp một ngụm rồi đặt xuống bàn, nhìn Thần Hành Tiểu La Hán, nói :

- A di đà Phật! Tất cả những gì Tuệ Thông sư đệ nói đều xuất phát từ quẻ chiêm tinh của Hạ công tử sao?

- A di đà Phật! Nếu như Hạ Quân Bình không nói thì Tuệ Thông cũng không miệt mài đi suốt ngày đêm để trở về Thiếu Lâm. Và theo như Hạ Quân Bình nói thì điềm ứng xem ra rất đúng. Đại Minh sư huynh đã nhập tĩnh lăng chờ ngày viên tịch.

Thần Hành Tiểu La Hán lấy bầu hồ lô nhấp một ngụm lớn rồi đóng nút lại.

- Dị Thần giáo đã hai lần toan tính thanh toán cổ tự Thiếu Lâm, nhưng cả hai lần đều bị thất bại bởi võ học uyên thâm của đại sư huynh Đại Minh. Hai lần thất bại đó đã khiến cho Dị Thần giáo không thể bành trướng dị giáo của mình. Nay một khi nghe Đại Minh sư huynh viên tịch, nhất định Dị Thần giáo chủ sẽ lập lại ý định của mình.

- Chuyện Dị Thần giáo, bổn tăng cũng có biết. Nhưng trong cõi sinh tử luân hồi này thì Đại Minh sư huynh không thể sống mãi được. Là những kẻ theo Phật môn, chúng ta cũng có thể khăng khăng tin vào quẻ toán.

- Phương trượng... Hạ Quân Bình không phải là người khoa ngôn đâu. Tuệ Thông cảm nhận Hạ Quân Bình đã thông thiện căn, hiểu Lường Thiên Xích chẳng khác gì Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan xưa kia.

Mở nắp bầu hồ lô tu một ngụm lớn rồi đóng nút lại, Thần Hành Tiểu La Hán nói tiếp :

- Quân Bình đã thấy sao tướng băng rơi đúng vào phương vị Thiếu Lâm, nên nói Tuệ Thông quay trở về đây. Và y còn nói, cần phải theo thuật “lộ tướng, ẩn tướng”. Tuệ Thông không biết đó là thuật gì. Do đó muốn diện kiến Đại Minh sư huynh.

- Bổn tăng không ngại đưa Tuệ Thông sư huynh đến diện kiến Đại Minh Đại sư huynh. Nhưng sợ người sẽ không chịu gặp sư huynh mà thôi.

- Phương trượng... Vì sự an nguy cho Thiếu Lâm, hãy cho Tuệ Thông một lần được gặp đại sư

huynh Đại Minh.

Buông một tiếng thở dài, Chánh Giới phương trượng nói :

- Thôi được... Bổn tăng sẽ đưa Tuệ Thông sư huynh đến diện kiến đại sư huynh. Nhưng nếu đại sư huynh không muốn gặp người thì hãy hiểu cho bần tăng.

- Đa tạ Phương trượng, Tuệ Thông sẽ cố gắng gặp người.

Hai người tới tịnh cốc, theo một con đường lát đá thẳng dần ra phía sau dãy Tung Sơn. Tĩnh lăng là một gian nhà mồ kiến tạo bằng đá tảng, tọa lạc trên một bãi bằng phẳng trông thật cô tịch và huyền hoặc.

Ngay trước cửa chính được tạo bằng một phiến đá khổng lồ, có hai vị tăng nhân với vóc dáng gầy khô ngồi kiết đà, thần sắc thật uy nghi, thoạt nhìn qua trông cứ như hai pho tượng La Hán.

Chánh Giới phương trượng bước đến trước thạch môn, tay lần chuỗi bồ đề, trịnh trọng nói :

- Khải bẩm đại sư huynh Phương trượng Đại Minh, Chánh Giới và Tuệ Thông đến cầu kiến.

Không có tiếng trả lời.

Chánh Giới nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán :

- Đại sư huynh đang nhập định chuyển hóa thân pháp theo các vị cao tăng tiền nhân.

- Phương trượng... Tuệ Thông cần phải gặp đại sư huynh trước khi người chuyển hóa thành kim cương bất hoại.

- A di đà Phật! Bổn tăng và Tuệ Thông sư huynh không thể vào tĩnh lăng được.

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu :

- Không vào thì làm sao có thể gặp được đại sư huynh Đại Minh chứ. Bằng mọi cách, Tuệ Thông cũng phải vào diện kiến người bằng được.

Chánh Giới phương trượng thở dài, lắc đầu :

- Không một ai có thể bước vào tĩnh lăng được đâu.

- Phương trượng không vào được nhưng Thần Hành Tiểu La Hán có thể vào được.

- Võ công của Tuệ Thông sư huynh nghe nói chỉ dưới đại sư huynh Đại Minh. Nhưng dụng võ công để vào tĩnh lăng, bổn tăng nghĩ không có đặng cơ may đâu.

Chánh Giới nhìn lại hai vị La Hán ngồi kiết đà như hai pho tượng :

- Hai vị Thánh Tăng hộ lăng sẽ không cho Tuệ Thông vào đâu.

- Nếu đại sư huynh không ra thì Tuệ Thông phải vào. Ít ra Tuệ Thông cũng phải gặp người một lần trước khi người tịnh thân trở thành kim cương bất hoại.

- Đại sư huynh đã không tiếp, Tuệ Thông không nên vào.

- Không... Tuệ Thông đã quyết rồi.

- Như vậy là làm trái giới luật Thiếu Lâm.

- Trái giới luật Thiếu Lâm thì Tuệ Thông đã làm rồi. Tuệ Thông đâu còn ngại gì nữa.

Lời vừa dứt trên cửa miệng, Thần Hành Tiểu La Hán bất thình lình cách không điểm chỉ vào tĩnh huyệt của Chánh Giới hòa thượng. Thủ pháp chỉ công của Thần Hành Tiểu La Hán cực kỳ nhanh khiến cho Chánh Giới chẳng kịp phản ứng, bởi vì Tuệ Thông bất ngờ tập kích mình.

Chánh Giới phương trượng hứng trọn chỉ pháp của Thần Hành Tiểu La Hán, không một chút phản ứng liền bị bất động, còn Tuệ Thông sau khi điểm huyệt xong lớn tiếng nói :

- Đại sư huynh. Sư đệ Tuệ Thông dù bị sư huynh đuổi ra khỏi Thiếu Lâm nhưng nhất định phải gặp người một lần trước khi chia cách vĩnh viễn. Dù đại sư huynh không cho gặp, Tuệ Thông vẫn cứ vào diện ngộ, xin đại sư huynh đừng trách.

Thần Hành Tiểu La Hán dứt lời thi triển Hư Hư bộ pháp lướt lên những bậc tam cấp băng đến thạch môn. Cước pháp của Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông vừa qua hết các bậc tam cấp, nhưng tay chưa với tới thạch môn thì hai bên có áp lực khí kình vồ tới với uy lực di sơn đảo hải.

Cảm nhận kình mãnh liệt đó. Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông giật mình lách bộ bước ngang tránh né. Lực kình thần bí kia biến mất nhưng ngay lập tức hai vị Thánh Tăng với thân pháp phiêu bồng trong tư thế ngồi kiết đà đã án ngữ ngay trước thạch môn.

Sự thần kỳ, huyền diệu trong kinh thuật của hai vị thánh võ tăng khiến Thần Hành Tiểu La Hán phải sững sờ.

Lão gượng nói :

- A di đà Phật... Tuệ Thông muốn vào tĩnh lăng diện kiến đại sư huynh Đại Minh, mong nhị vị Thánh Tăng mở đường.

Hai vị Thánh Tăng không hề mở miệng đáp lời, đôi song thủ vẫn chắp lại để ngang ngực, mắt nhắm nghiền.

Thần Hành Tiểu La Hán lập lại lời thỉnh cầu của mình :

- Phá Giới Tuệ Thông cầu kiến đại sư huynh, thiết cầu nhị vị Thánh Tăng mở cửa thạch môn.

Đáp lại sự thỉnh cầu của Thần Hành Tiểu La Hán vẫn là hai bộ mặt trét sáp của hai pho tượng La Hán.

Thần Hành Tiểu La Hán cầm bầu rượu tu một ngụm lớn, rồi cáu gắt nói :

- Nếu nhị vị Thánh Tăng không chấp nhận lời thỉnh cầu của Tuệ Thông thì Tiểu La Hán đành thất lễ vậy.

Lời vừa dứt, Tuệ Thông dụng Hư Hư Mê Tông Bộ lướt lên, đồng thời chuyển hóa nội kình vào song thủ. Tuệ Thông vừa toan phát tác lực kình công kích hai vị Thánh Tăng thì chớp thấy đôi song thủ của hai vị Thánh Tăng chớp động. Lão tăng Tiểu La Hán ngỡ như trước mặt mình là cả một rừng bản thủ chi chít, tất cả bóng ảnh thủ kia đều tiềm ẩn một áp lực khủng khiếp như giông bão, đồng thời không để cho y nhận được một khoảng trống nào khả dĩ dụng thuật Hư Hư Mê Tông Bộ lách tránh.

Thần Hành Tiểu La Hán cũng đâu có ý lách tránh, mà đã có chủ định từ trước.

Liền xoạt chân trụ tấn, dồn khí kình vào đôi bản thủ đẩy ra đón thẳng vào vùng ảnh thủ của hai vị Thánh Tăng.

Ầm..

Thần Hành Tiểu La Hán đón thẳng khí kình mãnh liệt của nhị vị Thánh Tăng, lão hòa thượng Tiểu La Hán Tuệ Thông cảm nhận như một luồng khí mãnh liệt cuốn tới mình dồn dập, và thân pháp của lão thì lại tợ chiếc lá khô cuốn theo sóng kình đó.

Thần Hành Tiểu La Hán hốt hoảng, chuyển hóa nội lực xuống cước pháp, thi triển thuật Hư Hư Mê Tông Bộ nhằm đạp lên sóng kình. Nhưng lạ lùng làm sao, mặc dù đã thi thố hết bản lĩnh đã tụ thành của bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, nhưng thân ảnh của Tuệ Thông Tiểu La Hán vẫn bị sóng kình huyền diệu của hai vị Thánh Tăng cuốn lấy, không cho bức ra ngoài.

Bộp...

Thần Hành Tiểu La Hán rơi thẳng xuống ngay bên cạnh Chánh Giới đại sư. Lưng lão lao thẳng xuống mặt đá.

Dung diện biến sắc, toàn thân ê ẩm, mặc dù không bị thương tích gì, nhưng Thần Hành Tiểu La Hán cũng không còn dũng khí để xông đến lần thứ hai.

Lão tăng Tiểu La Hán Tuệ Thông gượng ngồi lên. Lão nhìn vị Thánh Tăng, gắt gỏng nói :

- Tại sao Tuệ Thông hòa thượng muốn vào diện ngộ đại sư huynh mà nhị vị không cho? Nếu đại sư huynh Đại Minh viên tịch thì Tuệ Thông chẳng thèm vào tĩnh lăng làm gì. Trước sự chia ly, trước khi Đại sư huynh viên tịch, thì phải cho ta vào diện ngộ lần sau cùng chứ. Hai người hay là tượng?

Trong khi Thần Hành Tiểu La Hán cáu gắt thì nhị vị Thánh Tăng thản nhiên dùng thuật phiêu bồng, nhấc thân pháp trong tư thế ngồi kiết đà trở lại chỗ cũ.

Chánh Giới phương trượng thở dài :

- Tuệ Thông sư huynh không vào được tĩnh lăng đâu.

Tuệ Thông cáu giận, gắt gỏng nói :

- Không vào được thì Tuệ Thông sẽ ngồi lì bên ngoài này, chừng nào gặp được sư huynh Đại Minh mới thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán vừa nói vừa qùy xỏng lên, mắt đăm đăm nhìn về phía thạch môn.

Bầu trời Thiếu Lâm đang quang đãng từ từ xậm lại bởi những tảng mây đen vần vũ kéo về. Một tiếng sấm trổi lên, rồi ngay sau tiếng sấm đó mưa bắt đầu trút xuống.

Mặc cho màn nước như thác đổ phủ xuống mình, Thần Hành Tiểu La Hán vẫn qùy xỏng trước thạch môn tĩnh lăng. Lão qùy nhưng vẫn không màn đến việc giải khai huyệt đạo cho Chánh Giới phương trượng. Cả hai chìm trong màn nước mưa xối xuống như trút lên đầu họ.

Chánh Giới phương trượng lí nhí nói :

- Tuệ Thông... Sư huynh muốn cầu kiến đại sư huynh Đại Minh, chấp nhận quỳ trong màn nước mưa, nhưng bổn tăng thì còn bao nhiêu Phật sự. Sư huynh mau giải khai đại huyệt cho bổn tăng đi.

Tiểu La Hán Tuệ Thông gắt gỏng nói :

- Một mình Tuệ Thông quỳ, đại sư huynh chưa chắc đã cảm động. Có thêm tân Phương trượng dầm mưa nữa, nhất định đại sư huynh sẽ cảm thông mà cho Tuệ Thông diện kiến. Cả hai chúng ta cùng đội mưa đón gió. Có lứa có đôi thích hơn một mình Tuệ Thông này.

Nghe Tuệ Thông nói, Chánh Giới đại sư chỉ còn biết lắc đầu im lặng mà đội mưa cùng với lão tăng Tiểu La Hán.

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Gió càng lúc càng lồng lộn. Chánh Giới rùng mình bởi những làn gió se lạnh như cắt da. Chánh Giới gượng nói :

- Sư đệ Tuệ Thông, nếu cứ bắt bổn tăng đứng bất động hứng mưa hứng gió thì e khí hàn sẽ xâm nhâp vào nội phủ mất.

Thần Hành Tiểu La Hán nhìn lên Chánh Giới phương trượng, nhạt nhẽo nói :

- Kẻ Phật môn xem xác phàm chẳng khác nào của phù đường. Nếu như Phương trượng bị khí hàn tân xâm nhập nội thể có viên tịch thì cứ coi đó là nghiệp quá của tân Phương trượng vậy.

Thần Hành Tiểu La Hán như sực lóe ra ý gì. Liền xoa chiếc đầu trọc, phấn khích nói :

- Tuệ Thông có cách gặp được sư huynh rồi.

Tuệ Thông hướng mắt nhìn về thạch môn :

- Đại sư huynh... Nếu như sư huynh không cho Tuệ Thông này diện kiến thì Tuệ Thông sẽ bắt Chánh Giới tân Phương trượng đi theo đó.

Chánh Giới trợn mắt :

- Tuệ Thông sư huynh nói gì kỳ vậy?

- Tuệ Thông nói là làm. Tuệ Thông sẽ buộc tân Phương trượng trở thành kẻ phá giới như Thần Hành Tiểu La Hán vậy.

Tuệ Thông xoa đầu :

- Tuệ Thông sẽ dạy cho tân Phương trượng uống rượu, ăn thịt chó, và vào cả kỹ lâu vui đùa nữa.

Chánh Giới đỏ mặt nhắm mắt :

- A di đà Phật... A di đà Phật...

Lời Phật ngôn còn chưa thoát hết qua cửa miệng Chánh Giới phương trượng thì thạch môn chuyển động. Đại Minh xuất hiện, ngồi trên bồ đoàn trong tư thế kiết đà.

Vừa thấy Đại Minh, Tuệ Thông liền hành đại lễ :

- Sư đệ Tuệ Thông tham kiến Đại sư huynh.

- Phá Giới hòa thượng Tuệ Thông, bổn tăng đã đuổi ngươi khỏi Thiếu Lâm, sao còn quay lại đây để làm gì? Phải chăng ý của ngươi muốn dụ kẻ đạo hạnh của Phật gia vào con đường phá giới của

ngươi?

Tuệ Thông lắc đầu :

- Sư đệ không dám. Lần này đến Thiếu Lâm chỉ vì sự an nguy của chư huynh đệ mà Tuệ Thông phải mạo phạm đến tham kiến đại sư huynh.

Đại Minh hòa thượng buông tiếng thở dài :

- A di đà Phật... Phá giới hòa thượng vẫn còn nghĩ đến tòa cổ tự đã từng đuổi ngươi đi à?

- Mặc dù bị đại sư huynh đuổi ra khỏi chùa, nhưng tâm sự đệ luôn hướng về Thiếu Lâm. Chính vì thế mà Tuệ Thông mới mạo phạm làm náo động đại sư huynh.

- A di đà Phật. Nghe sư đệ nói, sư huynh đã có thể đoán được rồi. Nếu như trước đây, sư đệ không có cái tính càn rỡ có lẽ bây giờ sư huynh đã hoàn toàn tĩnh tâm. Mặc dù ngươi phá giới luật Phật môn nhưng thiên căn vẫn còn hữu duyên với Phật hạnh, ta hoan hỷ vô cùng. Nếu ngươi còn nghĩ đến Thiếu Lâm thì hãy phò trợ cho Chánh Giới tân Phương trượng.

- Thiện tai... thiện tai.

Đại Minh hòa thượng nghiêm trọng nói tiếp :

- Tuệ Thông...

- Có sư đệ.

- Phải chăng ngươi đã thấy sao tướng trời băng ư?

Tuệ Thông nhìn Đại Minh :

- Tuệ Thông không thấy nhưng Hạ Quân Bình lão đệ thì có thể đoán biết thiên căn, chuyển luân càn khôn.

Mặt Đại Minh đanh lại với những nét thật trang trọng :

- Lão đệ của ngươi biết sự chuyển luân thiên căn, càn khôn?

- Thưa vâng... Chính vì biết sự chuyển luân thiên căn càn khôn nên Hạ lão đệ mới khẩn thiết buộc Tuệ Thông phải trở về Thiếu Lâm tự.

Đại Minh mỉm cười :

- Hạ lão đệ của ngươi chính là truyền nhân đích thực của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát

Thượng Quan. Tuệ Thông, trước khi viên tịch về chầu Phật tổ Như Lai, sư huynh đã sắp xếp tất cả với Chánh Giới tân Phương trượng rồi, cứ theo đó mà làm. Sư huynh biết sư đệ muốn tham kiến sư huynh vì sự an nguy của sư huynh là thời cơ tốt nhất để Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm khởi sát phát giới thanh toàn Thiếu Lâm.

- Dạ... vì điều đó mà Tuệ Thông mới làm náo động sự tĩnh thần nhập định của đại sư huynh.

- Trước thời khắc sư huynh tĩnh thân nhập định, được gặp lại sư đệ, đã là duyên lành cho ta và đệ rồi. Nếu sư đệ có duyên cơ đạo hạnh, một tâm một dạ nghĩ đến Thiếu Lâm tự thì trước hết nghĩ đến bá tánh. Sao tướng rơi, tất có sao tướng khác mọc lại. Sư đệ hãy bảo vệ cho Hạ Quân Bình. Thiên cơ chỉ có thể nói được bấy nhiêu thôi.

- Đại sư huynh có thể giải thích câu ẩn tướng, lộ tướng.

Đại Minh mỉm cười :

- Đó là thuật vô vi biến hóa càn khôn. Có tức là không, không tất là có. Đến khi thời cơ đến, ngươi sẽ hiểu thấu. Những gì sư huynh cần nói đã nói hết. Võ học thánh tăng sẽ là ngươi, còn người cầm dây cương sẽ dẫn dắt chúng sinh thoát vòng luân hồi phải là người đạo hạnh. Tuệ Thông... Ngươi chính là người Hộ Tăng đường, canh giữ kim thân Phật tổ đó.

Tuệ Thông toan hỏi tiếp thì Đại Minh hòa thượng đã khép hai mí mắt. Bồ đoàn từ từ trượt dần vào trong, tĩnh lăng nhanh chóng khép lại khi thân pháp của vị đại cao tăng Thiếu Lâm tự khuất hẳn vào bên trong.

Tuệ Thông nhìn lại Chánh Giới tân Phương trượng. Lão hừ nhạt, cách không phóng chỉ giải khai đạo cho Chánh Giới Tuệ Thông nói :

- Phương trượng sư đệ đã được Đại sư huynh tham vấn phải làm gì khi bị Dị Thần giáo kéo đến Thiếu Lâm, thế mà lại giấu Tuệ Thông, bắt ta phải dầm mưa đội gió.

- A di đà Phật... Ngay cả bổn tăng cũng chịu cảnh đội mưa dầm gió với sư huynh.

Tuệ Thông lườm Chánh Giới :

- Đáng lý ra tân Phương trượng phải nói với Tuệ Thông này trước chứ. Tân Phương trượng nói thì Tuệ Thông đã khỏi chịu cảnh đội mưa đội gió như thế này.

Tuệ Thông xoa đầu trong khi Chánh Giới niệm Phật hiệu.

Tuệ Thông nhìn Chánh Giới phương trượng, nói :

- Tân Phương trượng chú ý gã hòa thượng Tri Tăng đường Tri Giới đấy nhé. Nếu Thiếu Lâm có một người như y, không sớm thì chầy kiếp họa sẽ đến thôi.

- A di đà Phật! Bổn tăng sẽ ghi nhận chỉ huấn của sư huynh.

- Thế thì tốt.

Hai người rời tĩnh lăng trở lại gian tịnh cốc của Chánh Giới. Chánh Giới dừng bước ngay ngưỡng cửa tịnh cốc, nói với Tuệ Thông :

- Tạm thời Tuệ Thông sư huynh dùng tịnh cốc của bổn tăng. Khi nào có chỗ khác bổn tăng sẽ sắp xếp cho sư huynh.

Tuệ Thông khoát tay :

- Ta không cần tịnh thất này đâu. Thân phận của Tuệ Thông trong Thiếu Lâm là một Phá Giới hòa thượng, đâu thể dùng tịnh cốc của Phương trượng. Với lại Tuệ Thông còn có cái hẹn với một người.

- Tuệ Thông sư huynh hẹn với ai vậy?

Tuệ Thông nhún vai, mỉm cười :

- Thiên cơ bất khả lộ. Ta đi đây, tân Phương trượng bảo trọng!

- Sư huynh không lưu lại uống vài tuần trà nóng ư?

Tuệ Thông vỗ vào bầu hồ lô đeo bên hông :

- Tuệ Thông Tiểu La Hán chỉ thích uống rượu chứ không thích uống trà. Tân phương trượng hiểu cho Tuệ Thông, tâm ta trong sạch là đủ rồi. Tâm Tuệ Thông trong sạch, thì không hổ thẹn với mình và với người.

Tuệ Thông dứt lời trở bộ, thi triển thuật siêu phàm xuất chúng, băng mình hướng ra bên ngoài cổng tam quan.

Chánh Giới lần chuỗi Bồ Đề nhìn theo Tuệ Thông. Khi bóng Tuệ Thông đã mất hút, mới buông một câu niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Chương 6: Phép Lạc Thư

Mộ Chí Cừu nhìn Quân Bình, nói :

- Huynh thiết nghĩ, Hạ đệ nên rời gian thảo xá này mà tìm nơi khác thôi. Một khi Mạng Kỳ Băng đã tìm đến Hạ đệ thì sẽ còn người thứ hai sẽ đến. Huynh rất muốn Hạ đệ đi cùng nhưng...

Quân Bình khoát tay :

- Mộ huynh yên tâm... Hạ Quân Bình đầu đội trời chân đạp đất đâu thể làm phiền đến Mộ huynh. Với lại đệ cũng có dự định đến Thiếu Lâm Tung Sơn một chuyến.

- Thiếu Lâm Tung Sơn đúng là nơi phù hợp với đệ đó.

Mộ Chí Cừu nhìn Quân Bình :

- Hạ đệ tính chừng nào thì lên đường?

- Đệ có thu xếp rồi.

- Huynh tiễn đệ một đoạn đường.

- Thế thì hay quá. Đi cùng với Mộ huynh, Quân Bình có dịp thưởng ngoạn kiếm pháp của Kiếm Vương và còn được đối ẩm với người tri kỷ.

- Hạ đệ nói quá, làm huynh hổ thẹn.

Quân Bình quay trở vào thảo xá, một lúc trở ra, trên vai là chiếc túi nải dùng để đi xa.

Mộ Chí Cừu nhìn Quân Bình :

- Đệ định đi ngay bây giờ à?

- Vâng, Mộ huynh có bận việc gì không?

Chí Cừu lắc đầu :

- Không.

- Vậy chúng ta đi.

- Trên đường đi, huynh sẽ ghé qua một người bằng hữu. Người đó là Tổng tiêu đầu Kim Tiền tiêu cục.

- Kim Tiền tiêu cục ư?

Chí Cừu mỉm cười :

- Đệ chỉ một hàn nho thanh bạch mà cũng để tâm đến Kim Tiền tiêu cục ư?

- Quân Bình chỉ nghe tiếng phu nhân của vị Tổng tiêu đầu Mộc Thanh Vĩ mà thôi.

Mặt Mộ Chí Cừu đanh lại :

- Hạ đệ nghe như thế nào?

- Phàm nữ nhân có tiếng là giai nhân thì luôn gặp họa. Họa đến lúc nào sẽ không hay.

- Huynh muốn đưa đệ đến đó xem cho Mộc tiêu đầu một quẻ.

Quân Bình tròn mắt nhìn Chí Cừu :

- Đệ không phải là người hành nghề bói toán đâu đấy nhé. Tất nhiên đã là người thì có định số, nhưng không phải đệ lúc nào cũng nói đúng định số thiên căn của họ.

- Trên đường đi, dù sao chúng ta cũng ghé qua lão Mộc tiêu đầu kia mà.

Hai người cùng bật cười. Đang cười sảng khoái, bất thình lình Chí Cừu quay phắt lại, thanh trường kiếm nhanh chóng thoát ra khỏi vỏ, tạo thành võng lưới kiếm quang dày đặc che chắn phía trước.

Chát chát... Chát... Chát...

Trên mười ngọn tên bị kiếm pháp của Mộ Chí Cừu chém rơi lả tả xuống đất. Chí Cừu vừa dụng kiếm ngăn đỡ loạt tên vừa cảng báo Hạ Quân Bình :

- Hạ đệ cẩn thận.

Loạt tên thứ hai bắn ra, nhưng tất cả đều bị lưỡi kiếm thần kỳ của Mộ Chí Cừu đánh bật xuống đất.

Trong khi Chí Cừu dụng kiếm ngăn đỡ những loạt tên thì Quân Bình không khỏi lúng túng, bối rối, thối bộ. Chàng luôn miệng nói :

- Mộ huynh... Coi chừng.

Loạt tên thứ hai vừa dứt thì hai mươi gã giáo đồ Dị Thần giáo thuộc đội hắc y xuất hiện. Hai mươi gã đó đều hườm sẵn cung tiễn, hướng về phía Quân Bình và Mộ Chí Cừu.

Mộ Chí Cừu đanh mặt :

- Dị Thần giáo.

Cùng với lời nói đó, Chí Cừu không thể để cho hai mươi gã cung thủ kịp buông tên xạ tiễn mà thi triển khinh pháp thượng thừa, phối hợp cùng kiếm pháp nhập thẳng tới bọn giáo đồ Dị Thần giáo. Mộ Chí Cừu tợ như một hung thần từ dưới a tỳ với một thanh trường kiếm, lia ra những chiêu kiếm tàn khốc và quyết định. Kiếm của Sát Thủ Kiếm Vương quả là danh bất hư truyền. Chỉ không đầy một tuần trà, thế mà hai mươi gã giáo đồ Dị Thần giáo đã bị tước đi phần hồn, bỏ lại phần xác.

Trong khi Mộ Chí Cừu mở đại khai sát giới khi Hạ Quân Bình lại bủn rủn tứ chi.

Bởi lần đầu tiên chứng kiến cảnh sát giới khủng bố diễn ra ngay trước mắt mình.

Quân Bình nghĩ thầm :

- Võ công khủng khiếp quá... khủng khiếp quá...

Sát tử xong hai mươi giáo đồ cung tiễn Dị Thần giáo, Mộ Chí Cừu vừa thu hồi kiếm pháp thì ba Hộ Pháp đường Dị Thần giáo đồng xuất hiện. Ba người này vận võ phục bạch y biểu lộ thân phận trưởng tôn của họ trong Dị Thần giáo.

Ba người đó tiến thẳng đến trước mặt Chí Cừu. Những bước chân của họ không để lại dấu tính trên mặt đất, Chí Cừu biết ngay đó là những đại kiếm thủ thuộc Dị Thần giáo.

Ba người dừng bước khi còn cách Chí Cừu và Quân Bình độ hai trượng. Người đứng giữa lạnh nhạt nói :

- Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu Mộ Chí Cừu lãnh đạm đáp lại :

- Không sai.

- Các hạ đã thấy đội bạch y sứ giả, sao còn đứng án ngữ che chắn cho tiểu tử kia?

Chí Cừu nhún vai nói :

- Các người đã nhận ra Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu sao còn giữ ý định sát tử Hạ Quân Bình?

- Phán lệnh của Giáo chủ Dị Thần giáo. Tên tiểu tử kia là người thông hiểu thiên căn càn khôn tại địa phận này thuộc hương đàn của đội bạch y sứ giả. Phán lệnh của Giáo chủ buộc gã phải chết nếu

không ngoan ngoãn theo tam y sứ giả về Đại tổng đàn Dị Thần giáo.

- Có Mộ Chí Cừu thì chẳng một ai có thể làm hại được Hạ Quân Bình.

- Mộ các hạ muốn chống lại phán lệnh của Dị Thần giáo chủ?

- Sao Chí Cừu không dám chứ.

- Các hạ chống lại phán lệnh của Dị Thần giáo chủ tức tự tìm đến cái chết.

- Chưa chắc như các ngươi nghĩ đâu.

Ba gã bạch y sứ giả nhìn Chí Cừu chằm chằm. Gã đứng giữa tiếp tục nói :

- Kiếm pháp của các hạ nghe thiên hạ đồn đãi vô cùng cao minh, hôm nay là dịp để cho chúng bạch y sứ giả khảo chứng sự cao minh đó.

- Với Chí Cừu, đội bạch y sứ giả chưa đủ bản lĩnh khảo chứng kiếm pháp của ta đâu.

- Nói rất cương cường, nhưng chỉ sợ bản lĩnh kiếm pháp của Sát Thủ Kiếm Vương không như chúng bạch y sứ giả tưởng tượng.

Nghe gã nói, mặt Chí Cừu sa sầmlại. Hữu thủ nâng trường kiếm định thẳng đến trước mặt ba gã bạch y sứ giả.

- Nếu không tin thì các người sẽ được thấy.

- Chúng sứ giả xin thỉnh giáo.

Kiếm quang của Mộ Chí Cừu chớp dộng nhanh hơn một cái chớp mắt.

Thấy Chí Cừu thi thố kiếm chiêu sát nhân, Quân Bình buột miệng thốt :

- Ôi chao...

Quân Bình ngỡ đâu thanh trường kiếm của Mộ Chí Cừu đã có thể tước đi mạng sống của ba gã bạch y sứ giả như đã từng tước đi phần hồn của bọn cung tiễn. Nhưng không như Quân Bình tưởng, khi kiếm của Mộ Chí Cừu vừa chớp động thì ba gã bạch y sứ giả cũng động thủ nhanh chẳng kém gì Sát Thủ Kiếm Vương.

Một gã cầm khiên đón lấy lưỡi kiếm.

Choang...

Thanh trường kiếm của Chí Cừu tưởng như oằn lại khi vừa chạm vào chiếc khiên của gã bạch y sứ giả. Gã bạch y sứ giả thứ hai nhấc mình lên cao ba trượng, tung ra một chiếc lưới sắt như lão ngư phủ chài cá chụp thẳng xuống đầu Mộ Chí Cừu. Cùng phối hợp với gã dụng tấm lưới, sắt thì gã bạch y sứ giả thứ ba dụng trường mâu thọc tới cước pháp của Sát Thủ Kiếm Vương.

Với sự phối hợp thần kỳ của ba gã bạch y sứ giả, Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu chẳng khác gì bị lọt vào trùng vây không lối thoát.

Tình huống đó khiến Quân Bình lo lắng thét lên :

- Mộ đại ca...

Tiếng thét của chàng còn đọng trên hai cánh môi thì trong cuộc đấu, Mộ Chí Cừu đã dụng một thức kiếm thần kỳ. Vỏ kiếm thì điểm xuống đất làm trụ đón lưỡi sà mâu, đồng thời chân trụ thi triển lăng ba di thân lướt ra khỏi vùng phủ chụp của tấm lưới sắt.

Tấm lưới sắt chụp xuống đất, thu tóm luôn vỏ kiếm của Sát Thủ Kiếm Vương. Chí Cừu thoát khỏi tình thế thảm bại chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Nếu chỉ đối phó với một trong ba gã bạch y sứ giả. Chí Cừu không e dè, hay sớm rơi vào tình huống hạ phong như vậy, nhưng một lúc đối phó với cả ba đại cao thủ thuộc hàng nhất phẩm trong Dị Thần giáo, thì rõ ràng Chí Cừu khó có thể giữ được sự đồng cân đồng sức.

Chí Cừu buộc phải bỏ kiếm mà thoát ra khỏi tình thế nguy ngập do ba gã bạch y sứ giả tạo ra. Vừa chớp thấy Sát Thủ Kiếm Vương tránh được sự bức ép của mình, ba gã bạch y sứ giả toan thừa tiếp tục sự phối hợp áp chế đối phương.

Bọn bạch y sứ giả chưa kịp hành động phối hợp thì Mộ Chí Cừu đã quẳng xuống đất một quả hỏa pháo.

Ầm...

Hỏa pháo nổ tung, bốc làn khói trắng mù mịt chẳng còn thấy gì cả. Lợi dụng làn khói đó, Chí Cừu thộp hổ khẩu Quân Bình :

- Đi thôi.

Không chờ Chí Cừu nói lần thứ hai, Quân Bình cũng có thể đoán được sự nguy ngập mà chàng và Chí Cừu đang gánh, liền điểm mũi giày, thi thố Hư Hư Mê Tông Bộ, cùng với Chí Cừu băng ra phía sau thảo xá, bỏ đi.

Tiếng của bọn bạch y sứ giả réo gọi sau lưng chàng và Chí Cừu :

- Các ngươi đừng hòng chạy thoát khỏi võng lưới trùng vây của Dị Thần giáo.

Không màng đến sự réo gọi của bọn bạch y sứ giả Dị Thần giáo. Quân Bình và Chí Cừu trổ hết khinh pháp băng đi. Sau khi biết chắc không bị đối phương đuổi theo, hai người mới giảm cước pháp.

Chí Cừu buông một tiếng thở dài :

- Hạ đệ... Huynh không ngờ trong Dị Thần giáo lại có những cao thủ tuyệt luân như bọn bạch y sứ giả. Huynh e rằng, sau này đệ sẽ phải gặp nhiều rắc rối với bọn Dị Thần giáo.

- Mộ huynh... Tại sao Dị Thần giáo lại muốn giết đệ chứ? Quân Bình và Dị Thần giáo đâu có ân oán gì.

- Tất nhiên phải có nguyên nhân.

Chí Cừu tiếp tục buông một tiếng thở dài não nề. Y nhìn lại Quân Bình, nói :

- Cái định số của Hạ đệ có lẽ phải đến Thiếu Lâm tự. Ngoài Dị Thần giáo, Hạ đệ còn phải đối phó với Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Đặt tay lên vai Quân Bình, Chí Cừu khẩn thiết nói :

- Đệ phải luôn bảo trọng!

Quân Bình ủ dột nói :

- Nếu đệ đang là mục tiêu truy sát của Dị Thần giáo, đệ không thể đi cùng Mộ huynh được.

Chí Cừu nheo mày :

- Hạ đệ sợ liên lụy đến huynh?

Quân Bình khẽ gật đầu nhìn Chí Cừu. Chàng từ tốn nói :

- Mộ huynh... Đệ nói ra điều này, Mộ huynh sẽ tức giận, đệ nói không được.

- Đệ cứ nói. Huynh không giận đệ đâu.

Quân Bình suy nghĩ, rồi buông một tiếng thở dài :

- Thần tướng của Mộ huynh đã lộ kiếp nạn trùng trùng. Những kiếp nạn kia huynh khó tránh được. Và chỉ một sơ xuất nhỏ, Mộ huynh sẽ bị họa kiếp diệt thân. Muốn tránh kiếp nạn đó, phải tìm ra nguyên cớ.

Chí Cừu mỉm cười nói :

- Lời tiên tri của Hạ đệ, Mộ huynh không ngại đâu.

Quân Bình lắc đầu :

- Nghiệm theo những tình huống xảy ra, kiếp nạn của Mộ huynh chính là Hạ Quân Bình.

Chí Cừu nghe Quân Bình nói, sắc diện sa sầm lộ những nét bất mãn :

- Sao đệ nói ra điều kỳ quặc như vậy?

- Mộ huynh gặp Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng cũng từ đệ, rồi đối phó với Dị Thần giáo cũng chính từ Hạ Quân Bình. Nếu đệ tiếp tục đi bên cạnh Mộ huynh thì sẽ mang đến cho huynh những kiếp nạn trùng trùng.

- Mộ Chí Cừu không thiếu những kiếp nạn như đệ nói. Chung quanh ta có bao nhiêu kẻ thù ta cũng chẳng biết nữa. Những kẻ thù của Chí Cừu đông vô số.

- Những kẻ thù đó là do sát nghiệp của huynh. Quân Bình không muốn gieo họa kiếp cho Mộ huynh. Bởi Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu là khắc tinh của bọn ác nhân. Mặc dù huynh là một sát thủ nhưng những kẻ chết dưới kiếm của huynh đều đáng chết. Huynh rất cần cho những kẻ thế cô.

Chí Cừu mỉm cười :

- Thế lão đệ không phải kẻ thế cô à? Huynh sẵn sàng chia tay với đệ khi đệ đến được Thiếu Lâm tự.

- Một mình Hạ Quân Bình cũng có thể đến Thiếu Lâm được.

- Có ta, đệ an toàn hơn.

- Tùy Mộ huynh vậy.

Nhìn Chí Cừu, Quân Bình buông một tiếng thở dài rồi trổ Mê Tông Bộ băng đi tiếp. Chí Cừu lẳng lặng bám theo sau Quân Bình.

* * * * *

Trời sập tối, hai người vào trấn Thiểm Tây. Từ trấn Thiểm Tây đến Tung Sơn chỉ ngoài năm mươi dặm.

Tiếng vó ngựa rộ lên sau lưng hai người. Chí Cừu nhíu mày bởi tiếng vó ngựa vồn vã đó, nhưng

để tránh thị phi, y buộc lòng kéo Quân Bình nép vào bên lề đường.

Một thớt bạch mã băng ngang qua họ. Trên mình ngựa là một nữ lang vận võ phục bạch y trùng với sắc màu bạch mã. Nàng chỉ chạc mười tám đôi mươi, sắc diện thật xinh đẹp. Hai cánh môi tợ như hai quả đào chín mọng.

Con bạch mã vừa lướt qua Quân Bình và Mộ Chí Cừu liền bị nàng ghìm cương ghì lại.

Cặp mắt sắc sảo của nàng liếc nhanh qua Mộ Chí Cừu rồi dừng lại trên khuôn mặt thư sinh anh tuấn của Hạ Quân Bình. Nàng rời lưng ngựa bước đến mặt hai người, ôm quyền rồi hỏi :

- Thảo nữ xin được hỏi nhị vị công tử, hương đàn Dị Thần giáo tọa lạc ở đâu?

Chí Cừu lia cặp mắt sáng ngời nhìn qua nàng. Y nhạt nhẽo nói :

- Huynh đệ chúng tôi cũng vừa đến trấn này, cô nương hãy hỏi người khác.

Chí Cừu nhìn sang Quân Bình :

- Hạ đệ... Chúng tôi đi thôi.

Chí Cừu và Quân Bình toan dợm bước thì thiếu nữ gọi giật lại :

- Nhị vị công tử!

Chí Cừu cau mày, nét mặt lộ vẻ bự bội :

- Cô nương có điều gì chỉ giáo?

- Vi Thiên Cơ thấy công tử quen quen.

Chí Cừu nhạt nhẽo đáp :

- Tại hạ chẳng hề quen biết với cô nương.

- Công tử không biết Vi Thiên Cơ.

- Công tử không biết Vi Thiên Cơ, nhưng ngược lại Vi Thiên Cơ ngờ ngờ đã gặp công tử ở đâu. Nếu như Thiên Cơ đoán không lầm công tử đây chính là Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

Chí Cừu sửng sốt, nheo mắt nhìn nàng :

- Vi cô nương biết tại hạ?

- Mà công tử có phải là Mộ Chí Cừu không?

- Cô nương đoán không sai.

Nàng lộ những nét hứng khởi trên mặt hoa :

- Hay lắm! Nếu như đúng Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu thì Vi Thiên Cơ đã gặp may.

Chí Cừu lắc đầu :

- E rằng cô nương chẳng gặp may đâu.

- Thiên Cơ đang có ý đi tìm Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu.

Mộ Chí Cừu sa sầm mặt :

- Vi cô nương muốn nhờ đến tại hạ?

Nàng gật đầu, lấy ra ba hạt dạ minh châu :

- Ba hạt dạ minh châu này có giá trị ngàn nén vàng, số kim lượng đó đủ để nhờ đến công tử chứ?

- Kim lượng nhiều, chưa hẳn tại hạ đã nhận, với lại lúc này tại hạ cũng không được rảnh rỗi để lo chuyện của Vi cô nương.

Chí Cừu nhìn lại Quân Bình :

- Hạ đệ... Chúng ta đi!

Quân Bình gật đầu.

Hai người rảo bước bỏ đi, Vi Thiên Cơ nói với theo :

- Nếu như Mộ công tử suy nghĩ lại thì hãy đến tìm Thiên Cơ tại khách điếm Ngọc Huê Đình.

Chí Cừu và Quân Bình nghe rõ mồn một những lời của Vi Thiên Cơ, nhưng không dừng bước. Chí Cừu vừa đi vừa đáp lời nàng :

- Vi cô nương hãy nhờ người khác đi, tại hạ sẽ không đến Ngọc Huê Đình đâu.

Hai người đi chưa được bao xa thì bất thình lình từ phía đối diện, ba gã bạch y sứ giả Dị Thần giáo xuất hiện. Ba gã bạch y dàn thành hàng ngang, đứng dạng chân án ngữ Mộ Chí Cừu và Quân Bình.

Chí Cừu sa sầm mặt :

- Chúng ta lại gặp oan gia. Hạ đệ, khi huynh giao thủ với ba gã này, ngươi hãy thoát chạy đi. Đừng nghĩ đến huynh.

- Mộ huynh!

Vi Thiên Cơ bước đến ngay sau lưng hai người. Nàng chiếu đôi nhãn quang long lanh nhìn ba gã bạch y sứ giả, cất giọng thật ôn nhu từ tốn nói :

- Nếu như bổn cô nương đoán không lầm, ba vị đây là giáo đồ Dị Thần giáo?

Gã bạch y sứ giả đứng giữa, tay cầm xà mâu, nhìn nàng, gằn giọng nói :

- Nha đầu đoán không lầm. Bạch y tam tài sứ giả Đàn chủ của trấn Thiểm Tây.

Thiên Cơ chớp mắt, hào hứng nói :

- Té ra ba vị là Đàn chủ ở đây à? Bổn cô nương đang muốn đi tìm ba người đây.

- Tìm tam tài bạch y sứ giả ư? Nha đầu định gia nhập Dị Thần giáo?

Vi Thiên Cơ khoát tay :

- Không, không, bổn cô nương không có ý gia nhập Dị Thần giáo đâu.

- Thế nha đầu tìm chúng ta để làm gì?

- Để làm cái việc mà bất cứ ai cũng muốn làm.

- Đó là việc gì?

- Xóa tên Dị Thần giáo ra khỏi chốn giang hồ.

Gã bạch y sứ giả rít lên :

- Nha đầu, ngươi vọng ngôn như thế là hết đời rồi!

Gã vừa nói vừa hoành trường mâu, toan lâm chiến.

Vi Thiên Cơ dè bỉu nhún vai :

- Ba cái thứ binh khí con nít đó thì đâu thể sánh được với đôi Phi Điểu Thiên Can của bổn cô nương.

Vi Thiên Cơ vừa nói vừa rút trong thắt lưng ra đôi cánh chim óng ánh sắc thép sáng ngời. Nàng lia

ngang song thủ, đôi Phi Điểu Thiên Can thoát ra. Chúng lướt đi nhanh ngoài một cái chớp mắt.

Quân Bình chỉ có thể thấy hai vệt sáng bạc nhoáng lên, cắt một đường vòng cung lia qua ba gã bạch y sứ giả, rồi vòng trở lại tay Vi Thiên Cơ.

Thủ pháp dụng Phi Điểu Thiên Can của nàng quả là thần kỳ có một không hai.

Quân Bình chỉ còn biết trợn mắt to hết cỡ mà nhìn khi đôi Phi Điểu Thiên Can trở về tay Thiên Cơ, Quân Bình còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã thấy ba gã tam tài bạch y sứ giả đồng loạt buông binh khí, đổ sầm tới trước, quằn người, tay ôm yết hầu, một lúc sau mới dời ra, hồn sớm chu đường chầu Diêm chúa.

Mộ Chí Cừu giật mình nhìn lại Vi Thiên Cơ :

- Cô nương chính là Phi Tiên Tử?

Chương 7: Ẩn Tướng

Quân Bình ngồi bên thỉnh thoảng liếc nhìn trộm Vi Thiên Cơ. Thủ pháp dụng Phi Điểu Thiên Can của nàng khiến Quân Bình đã ngầm thán phục.

Chí Cừu đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Thiên Cơ hỏi :

- Phi Tiên Tử cô nương có thù với Dị Thần giáo?

Nàng lắc đầu :

- Không!

Chí Cừu nhíu mày hỏi tiếp :

- Cô nương không thù không oán, sao lại tìm đến các hương đàn của Dị Thần giáo để gây thù oán?

Thiên Cơ nhún vai :

- Thiên Cơ không thù không oán với Dị Thần giáo, nhưng phải làm như vậy theo chỉ huấn của sư tôn.

- Sư tôn có thù có oán với Dị Thần giáo chủ?

- Điều này thì Thiên Cơ chưa thể nói được nhưng đến Thiếu Lâm thì ắt sẽ biết.

Nàng nhìn Chí Cừu :

- Nhị vị đây cũng đang trên đường đến Thiếu Lâm?

Quân Bình đáp lời nàng :

- Sự thật huynh đệ chúng tôi cũng đang trên đường đến Thiếu Lâm.

Thiên Cơ mỉm cười :

- Không phải chỉ mỗi mình nhị vị công tử đâu. Tất cả các môn phái đều đang kéo về Thiếu Lâm.

Quân Bình nhìn qua Mộ Chí Cừu :

- Mộ huynh... Võ lâm bắt đầu dậy sóng rồi.

Thiên Cơ nhìn sang Quân Bình :

- Theo Hạ công tử, mọi người đến Thiếu Lâm để làm gì?

- Tại hạ chỉ có thể nói, sao tướng đã băng tất võ lâm không còn tướng. Tướng không còn, loạn sẽ đến. Sóng gió giang hồ sẽ nổi lên để chọn một sao tướng khác.

Nàng nhìn Quân Bình như muốn nuốt từng chữ từ cửa miệng Quân Bình.

Nàng trang trọng nói :

- Theo công tử, trên giang hồ ai có thể đảm đương chức trách thay thế, kế nghiệp sao tướng?

- Tại hạ chưa thể đoán được, nhưng đến Thiếu Lâm thì Quân Bình sẽ biết. Phàm theo sự chuyển luân của vũ trụ càn khôn, ví như hết ngày rồi đến đêm, hết mưa rồi lại nắng, bốn mùa xuân hạ thu đông thay nhau, thì đúng thời khắc mà sao tướng rơi, phải thay vào một sao tướng khác. Thời an lạc thái bình của võ lâm đã qua, tất phải đến lúc sóng to gió lớn. Chính sự chuyển luân đó mà tại hạ e rằng võ lâm của các vị không còn an lạc nữa đâu.

Chí Cừu nhìn qua Quân Bình :

- Hạ đệ nói sao nghe bi quan quá.

Hạ Quân Bình mỉm cười :

- Mộ huynh yên tâm. Quân Bình nói như thế, nhưng theo lẽ đạo của trời đất thì cái thiện vẫn ngự tôn trên đời này. Nhưng cái thiện cũng có lúc suy vi để cái ác độc tôn. Chính sự độc tôn của cái ác sẽ khiến cái thiện nảy nở, để cuối cùng lọai trừ được cái ác. Nhưng trong lúc cái thiện suy vi thì bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra.

Nói đến đây, Quân Bình vừa ngừng lời thì Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông cùng hai chú sãi cùng bước vào.

Mộ Chí Cừu vừa thấy Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông liền đứng lên ôm quyền xá :

- Tăng huynh...

Tuệ Thông bước đến bên Chí Cừu :

- Mộ lão đệ đến thật đúng lúc nhưng so với mọi người khác thì hơi muộn đó.

Tuệ Thông nhìn qua Vi Thiên Cơ :

- Cô nương đây...

Quân Bình nói :

- Tăng huynh, đây là Phi Tiên Tử cô nương. Nếu không có Phi Tiên Tử cô nương thì chưa chắc đệ và Mộ huynh đã đến được liêu xá của Thiếu Lâm Tung Sơn.

- Ô... Bần tăng đã nghe tiếng chủ nhân Phi Tiên Hổ, nay mới được diện kiến. Không ngờ Phi Tiên Tử lại... Đúng là tuổi trẻ vượt trưởng tôn.

Vi Thiên Cơ xá Thần Hành Tiểu La Hán :

- Đại sư nói quá, Vi Thiên Cơ đâu thể so với Tiểu thần tăng Tuệ Thông của Thiếu Lâm tự.

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tròn mắt :

- Phi Tiên Tử cô nương cũng biết Phá Giới Tuệ Thông này à?

Tuệ Thông phấn khích chấp tay xá Vi Thiên Cơ :

- A di đà Phật! Thiện tai... thiện tai.

Quân Bình phải rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực mới nén được tiếng cười phát ra khỏi cửa miệng mình. Chàng quay mặt nhìn nơi khác, trong khi Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông thì thản nhiên lấy bầu hồ lô đeo bên hông mở nắp tu ừng ực.

Lão uống xong, phấn khích nói :

- Có Mộ lão đệ và Hạ lão đệ đến Thiếu Lâm là Tuệ Thông mừng lắm rồi!

Quân Bình nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán :

- Tăng huynh... Thiếu Lâm đã có chuyện gì xảy ra?

- Đúng như Hạ lão đệ đoán. Đại Minh phương trượng sư huynh đã nhập tĩnh lăng chờ viên tịch. Không biết sao tin này lại đồn đãi ra bên ngoài giang hồ. Tất cả mọi môn phái, bang phái đã tụ về Thiếu Lâm chờ đến lúc cung nghinh kim thân pháp tràng của Đại Minh sư huynh.

Quân Bình thở dài :

- Đại Minh phương trượng đáng ra không nên chọn lúc này mà tĩnh thân nhập Niết bàn. Nhưng sự chuyển luân càn khôn thì không thể dừng lại được nữa.

- Cho đến lúc này Tiểu La Hán mới tin Hạ lão đệ thông huyền kiến văn càn khôn đó. Nào, chúng ta hãy lên Thiếu Lâm thôi!

Mọi người rời liêu xá của Thiếu Lâm Tung Sơn, theo con đường mòm lót đá duy nhất hướng lên tòa cổ tự uy nghi trên đỉnh Tung Sơn.

Hạ Quân Bình đi bên cạnh Thần Hành Tiểu La Hán, vừa đi vừa quan sát cảng trí xung quanh.

Tuệ Thông thỉnh thoảng lại hỏi chàng :

- Hạ lão đệ đã luyện bí thực Hư Hư Mê Tông Bộ của ta thuần thục chưa?

- Đã tạm thi triển được, nhưng chắc chưa đạt đến cái thần như tăng huynh.

Mọi người đến trước cổng tam quan. Tòa Đại Hồng bảo điện xa xa trông thật uy nghi và hùng vĩ. Phía trước tòa Đại Hồng bảo điện là đôi lân bằng đá, trông thần phách thật là uy dũng.

Hạ Quân Bình nhìn quanh, rồi bất thần nhìn sang Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông. Chàng nhỏ giọng nói :

- Tăng huynh... Hạ đệ muốn hỏi tăng huynh có được không?

Thần Hành Tiểu La Hán vồn vã nói :

- Tất nhiên là được rồi.

Quân Bình chỉ tòa Tri Tăng đường :

- Gian đại sảnh kia dùng để làm gì vậy?

- Đó là Tri Tăng đường, dùng để tiếp khách của các chư tăng Thiếu Lâm. Hạ lão đệ thấy nó có đẹp không? Đèn lồng treo trước mái hiên, vòm mái cong vuốt trông thật là xinh đấy chứ.

Quân Bình kéo Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông tách khỏi Mộ Chí Cừu và Vi Thiên Cơ cùng hai chú sãi. Chàng khẩn thiết nói :

- Đệ không màng đến vẻ đẹp của tòa Tri Tăng đường. Nhưng đệ nói ra điều này sợ rằng tăng huynh sẽ không tin.

- Ậy... sao lại không tin chứ. Tiểu La Hán Tuệ Thông bắt đầu tin vào những lời tiên tri của đệ rồi đó.

- Nếu tăng huynh thật lòng tin thì Hạ Quân Bình mới nói.

Quân Bình ngắm tòa Tri Tăng đường, trang trọng nói :

- Trước hết, đệ muốn nói sơ qua với huynh về quyền uy tối cao của Niên Nguyệt Cửu Tinh. Niên Nguyệt Cửu Tinh trong lúc vận hành, đều chứng tỏ uy quyền của nó.

Cửu Tinh có khí, có số mà vô hình, nên mới gọi là Cửu Khí. Nếu được dự đoán sự biến đổi của khí số trong hiện tại và tương lai, tùy thời thay đổi nơi sở tại, thì chỉ trong khỏanh khắc có thể chuyển họa thành phúc, chuyển nguy thành an. Các nhà hiền triết thường nói “cùng tắt biến, biến tắc thông”, ý nói đến sự vận hành của Niên Nguyệt Cửu Khí đó...

Thần Hành Tiểu La Hán xoa đầu :

- Đệ giải thích mà Tiểu La Hán chẳng hiểu gì cả. Làm sao ta biết được cái nào là Niên Nguyệt Cửu Khí, cái nào không là Niên Nguyệt Cửu Khí. Kiến văn của Tiểu La Hán không bằng đệ rồi, nhưng thật ra Hạ lão đệ đã thấy cái gì ở tòa Tri Tăng đường?

Quân Bình thở dài, rồi nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán, chậm rãi nói :

- Đệ sẽ minh chứng từ vị thế của chùa Lưu Khứ. Tăng huynh là bậc tu hành chắc đã nghe đến nạn kiếp của ngôi cổ tự Lưu Khứ rồi chứ?

- Huynh có nghe nói đến.

- Thế thì được lắm. Huynh nghe nói nhưng không hiểu nguyên cơ vận hành của Lường Thiên Xích qua ứng báo của Niên Nguyệt Cửu Tinh.

Chàng lấy một luồng chân nguyên thật sâu rồi chậm rãi dẫn giải :

- Chùa Lưu Khứ ở Tiểu Nam Môn, sau khi trùng tu lại, sự hưng thịnh mất đi do Thiên Tinh thay đổi. Liền sau cuộc trùng tu, trụ trì thoái nhiệm, tình hình trong chùa bất ổn. Cửa chính của chùa luôn đóng, ra vào bằng cửa hông. Thể theo tinh khí mà luận đoán thì Tam Bích Mộc của Ban Cung bị Thất Xích khắc, phạm khắc nhập đại hung. Ưng Càn hòa thượng tự tử mà chết. Góc Tây Bắc phải đón nhận sát khí Lục Thất Kim, do đó đại họa ắt phải đến.

Thần Hành Tiểu La Hán cướp lời Quân Bình :

- Đó là họa kiếp của chùa Lưu Khứ. Hiện tại thì ngôi chùa đó đã đổ nát hoang phế, chẳng một ai đoái hoài đến. Nhưng đây là cổ tự Thiếu Lâm, thánh địa của võ lâm Trung Nguyên.

- Đệ không phủ nhận lời của tăng huynh, nhưng muốn xét đoán thì phải luận bàn từ cổ chí kim. Nếu tăng huynh chú nhãn, phân giác theo Lường Thiên Xích sẽ thấy tòa Tri Tăng đường phá vỡ kết

cấu tôn nghiêm của tòa Đại Hồng bảo điện. Tòa Tri Tăng đường chẳng khác nào kỷ lâu nằm bên hông chốn Phật sự, để trổ cửa thông qua bên hông. Thiếu Lâm tự ví như chùa Lưu Khứ rồi. Cái họa của chùa Lưu Khứ chẳng khác gì điềm ứng báo của Thiếu Lâm tự.

- Hạ lão đệ đoán chắc như vậy à?

- Đó là sự luận của Quân Bình theo thiên thư càn khôn, còn tin hay không thì tùy ở huynh.

Thần Hành Tiểu La Hán hừ nhạt, nói :

- Tiểu La Hán huynh cũng ngờ ngợ như Hạ lão đệ.

Tiểu La Hán Tuệ Thông nghiêng đầu ngắm tòa Tri Tăng đường :

- Đại Minh phương trượng vừa ẩn thân trong tĩnh lăng chưa được bao lâu, thì gã Tri Giới hòa thượng bày ra Tri Tăng đường ôn dịch, phá vỡ cảnh quan tôn nghiêm của Đại Hồng bảo điện. Được rồi, tăng huynh sẽ đưa Hạ lão đệ đến gặp Chánh Giới phương trượng.

Thần Hành nói đến đây thì Mộ Chí Cừu và Vi Thiên Cơ nói.

Mộ Chí Cừu nói :

- Hai người tâm đắc gì mà nói chuyện mãi vậy?

Tiểu La Hán Tuệ Thông giả lả đáp lời Chí Cừu :

- Tiểu La Hán muốn Hạ lão đệ nhận xét qua ngôi cổ tự Thiếu Lâm thôi mà. Ta và Hạ lão đệ có chuyện muốn gặp Chánh Giới phương trượng. Mộ lão đệ và Vi Thiên Cơ cô nương cứ tự nhiên thưởng lãm cảnh trí Thiếu Lâm tự.

Quân Bình nhìn Chí Cừu :

- Mộ huynh... Đệ phải đi cùng với Thần Hành Tiểu La Hán tăng huynh.

Chí Cừu khẽ gật đầu.

Thần Hành Tiểu La Hán cùng với Quân Bình rảo bước tiến về phía khu tịnh cốc của các vị cao tăng.

Chí Cừu nhìn theo Quân Bình và Thần Hành Tiểu La Hán, khẽ nói với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ :

- Chắc chắn Hạ lão đệ đã thấy cái gì đó trong ngôi cổ tự này.

- Hạ công tử chính là Tiểu Thần Toán phải không?

- Đó chỉ là hão danh mà thiên hạ gán cho Quân Bình. Thật ra Hạ Quân Bình chẳng thích mang ngoại hiệu nào cả.

- Thiên Cơ nghe đồn đãi, Hạ công tử có ngoại danh đó do những lời luận bàn tiên tri của người chẳng khác gì lời sấm truyền càn khôn.

- Đôi khi tại hạ cũng không thể hiểu những lời phán của Quân Bình. Những lời của Quân Bình rất xa lạ với những kẽ như tại hạ.

Chương 8: Luận Thiên Can, Lập Sao Tướng

Rầm...

Cửa gian tịnh cốc bật tung ra sau cái vỗ chưởng đầy ác cảm của Tri Giới hòa thượng. Lão hòa thượng Tri Giới trong dáng vẻ hậm hực, bước thẳng đến trước mặt Quân Bình. Sự giận dữ của Tri Giới khiến các thớ thịt nung núc trên mặt lão giần giật. Lão hậm hực nhìn chàng, gằn giọng nói :

- Tiểu tử nhãi nhép kia, nhận ra hòa thượng này chứ?

- Vãn bối biết đại sư tìm đến văn bối vì chuyện gì rồi.

- Ngươi biết rồi ư? Biết rồi sao không còn chưa chịu đi thú nhận với Chánh Giới phương trượng sư huynh những lời nói của ngươi chỉ là những lời xàm tiếu, ngoa ngôn?

Tri Giới hòa thượng đập tay xuống mặt bằng cây.

Bốp...

Tri Giới cố ý dụng đến tám thành nội lực vỗ xuống, chiếc bàn bị nứt toạc làm hai mảnh.

Lão chằm chằm nhìn Quân Bình :

- Tiểu tử biết rồi đó. Nếu ngươi không thú nhận những lời ngoa ngôn sàm sỡ của ngươi, để khích bác Chánh Giới phương trượng sư huynh cho dỡ tòa Tri Tăng đường của bổn hòa thượng thì thủ cấp của ngươi cũng ví như chiếc bàn này đó.

Lão gằn giọng hừ một tiếng tỏ lộ thần thái bất nhẫn của mình.

Quân Bình mỉm cười, từ tốn nói :

- Nếu Đại sư cáu giận vãn bối vì chuyện phải tháo dỡ Tri Tăng đường thì ngược lại văn bối rất mừng khi nghe tin phương trượng Chánh Giới đại sư đã nghe theo sự hiểu biết của văn bố.

Tri Giới hòa thượng trừng mắt mở to. Lão gằn giọng nói :

- Tiểu tử quả là to gan. Ngươi dám nói nhăng nói cuội để làm mất mặt bổn hòa thượng. Ngươi biết ta phải tốn bao nhiêu công phu mới dựng được tòa Tri Tăng đường tráng lệ như vậy không? Bổn hòa

thượng dựng tòa Tri Tăng đường cũng có dụng ý, ngươi biết chứ?

- Tri Tăng đường của đại sư đâu thể sánh ngang với tòa Đại Hồng bảo điện chốn Phật sự thâm nghiêm của Phật gia. Hay đại sư dựng tòa Tri Tăng đường có dụng ý sánh mình ngang với các bậc trưởng môn của Thiếu Lâm tự như Đạt Ma tổ sư?

Quân Bình lắc đầu :

- Đại sư có dụng ý sánh mình ngang với các bậc trưởng tôn như Đạt Ma tổ sư là phạm giới luật môn rồi. Còn những gì văn bối nói với Chánh Giới phương trượng là từ sự hiểu biết và lòng thành khẩn với ngôi cổ tự Thiếu Lâm này. Tin hay không là quyền của đại sư, còn quyết định là do Chánh Giới phương trượng.

- Tiểu tử... ngươi nói ra những điều sằng bậy đó có dụng ý gì? Phải chăng ngươi muốn làm bẽ mặt Tri Giới hòa thượng này?

Tri Giới nói bằng giọng gay gắt, cáu kỉnh. Y càng giận dữ thì những thớ thịt nung núc trên mặt càng giần giật, trông thật là nực cười.

Tri Giới hậm hực nói :

- Tiểu tử muốn bổn hòa thượng phải làm Phật sự tòa Tri Tăng đường trong những gian liêu xá dưới chân núi Tung Sơn à?

Quân Bình mỉm cười, chàng khẽ gật đầu :

- Phong thổ nơi dựng những gian liêu xá đón khách thập phương rất phù hợp với dựng tòa Tri Tăng đường. Điều đó văn bối sẽ thỉnh xuất với Phương trượng Chánh Giới.

Tri Giới hòa thượng chỉ thẳng tay vào mặt Hạ Quân Bình :

- Rõ ràng tiểu tử có ý khi nhục bổn đại sư. Chắc hai con ngươi của tiểu tử chẳng hề có Tri Giới hòa thượng này, nên mới thốt ra những lời hồ đồ tiên tri ngông nghênh càn rỡn đó. Bổn đại sư không đập nát hai con mắt của ngươi, không đáng làm Tri Tăng đường của Thiếu Lâm tự nữa.

Tri Giới vừa dứt lời toan động thủ thì Quân Bình đã khoát tay cản lại :

- Tri Giới đại sư sao lại nóng nảy như vậy chứ? Phàm đã là người xuất gia theo Phật hạnh thì luôn tâm niệm từ bỏ ba chữ “tham sân si” đặng sớm về cõi niết bàn thoát khỏi vòng tử luân hồi, hầu phục Phật tổ. Chẳng lẽ vì một gian Tri Tăng đường phạm Niên Nguyệt Cửu Khí, có thể tạo lập họa kiếp cho Thiếu Lâm tự mà đại sư lại đánh mất Phật hạnh để “tham sân si” chi phối mình?

Tri Giới thở hắt ra, gằn giọng nói :

- Bổn đại sư không thèm nghe những lời càn rỡ của tiểu tử.

- Đại sư còn quá nặng danh lợi, sao có thể trở thành kẻ đạo hạnh của Phật môn chứ?

- Đối với tiểu tử thì bổn hòa thượng cần gì phải giữ lễ đạo hạnh với ngươi chứ.

Đúng, bổn đại sư là kẻ không tròn đạo hạnh Phật môn đó, nhứt là với tiểu tử kìa.

Cùng với lời nói đầy chất giọng hung hăng đó, Tri Giới hòa thượng liền thi triển tuyệt kỹ Thập bát La Hán quyền phổ. Thập bát La Hán quyền phổ vốn là mười tám thế quyền cực kỳ lợi hại, chỉ những bậc cao tăng Thiếu Lâm mới đủ bản lĩnh thi triển.

Nó vốn là công phu dùng để cận chiến, khi thi triển dễ vào sát giới nên tuyệt nhiên không truyền thụ cho những người mới xuất gia. Tri Giới hòa thượng đã tụ thành chức nghiệp Tri Tăng đường, thân phận thuộc hàng tôn trưởng trong Thiếu Lâm tự nên mới được thụ học tuyệt kỹ Thập bát La Hán quyền phổ của Đạt ma sư tổ.

Tri Giới hòa thượng thét lớn :

- Song Long Xuất Hải!

Chiêu thức quyền phong đánh ra nhằm hai bên vùng ngực Quân Bình tập kích.

Thế công này của Tri Giới hòa thượng quả là tàn nhẫn, nếu trúng mục tiêu nhất định vùng thượng đẳng của Hạ Quân Bình sẽ vỡ toang.

Quyền thuật chưa đến mà quyền phong đã đến trước rồi. Lần đầu tiên trực tiếo đối mặt với một đại cao thủ tập kích mình, Quân Bình không khỏi lúng túng hốt hoảng, thậm chí mồ hôi còn xuất ra ngay trên trán chàng.

Quân Bình đâu thể đoán được sự biến hóa thần kỳ của quyền phổ Thập Bát La Hán, bởi kiến văn đối với võ thuật rất hạn hẹp, chỉ ngoài bí thuật Hư Hư Mê Tông Bộ.

Đối phó với một đại cao tăng biết thi triển Thập bát La Hán quyền phổ, Quân Bình chẳng khác nào một thư sinh phải đương đầu với một đại sát thủ kỳ tuyệt trong chốn giang hồ.

Áp lực quyền phong do Tri Giới hòa thượng phát tác ập đến, trong tình huống dù muốn hay không muốn, Hạ Quân Bình cũng buộc phải thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ tránh né để tự bảo vệ mình.

Chàng chao mình lách ngang, để quyền phong cùng quyền thuật của Tri Giới hòa thượng đánh sượt qua người, vỗ luôn vào vách tịnh cốc.

Ầm...

Vách tịnh cốc bị quyền phong đánh bậc ra đổ sầm xuống đất. Quân Bình nghĩ thầm :

- Eo ôi... nếu để cho lão hòa thượng này đánh trúng, chắc chắn mình khó sống nổi quá.

Ý nghĩ còn đọng trong đầu Quân Bình thì tiếng của Tri Giới hòa thượng đã vang lên hai bên tai chàng :

- Xa Luân quyền phổ.

Quân Bình còn chưa hiểu câu nói của Tri Giới hòa thượng thì cảm nhận trước mặt mình đôi song quyền mãnh liệt của đối phương kết thành một chiếc vòng vùn vụt ập tới.

Quân Bình biến sắc bởi sự biến hóa thần kỳvà huyền diệu đó. Mắt chàng hoa lên bởi vòng bánh xe do đôi quyền phổ của Tri Giới hòa thượng tạo thành.

Vụt... vụt... vụt... vụt...

Quân Bình bặm môi thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ nhằm lánh tránh thế Xa Luân quyền phổ của Tri Giới hòa thượng. Mặc dù đã dụng hết tất các sở học kỳ tuyệt của bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, nhưng Quân Bình vẫn có cảm giác quyền thuật của lão Tri Giới sàn sạt khắp toàn thân mình. Thậm chí quyền phong do quyền thủ tạo ra chi chít ngay sát y phục của chàng.

Nếu không nhờ sự thần diệu, ảo diệu của pháp Hư Hư Mê Tông Bộ, có lẽ Quân Bình đã biến thành một đống thịt bầy nhầy bởi quyền thuật khốc liệt của Tri Giới hòa thượng. Mặc dù chàng không có kinh nghiệm giao đấu cũng như võ công mà chỉ dựa vào Hư Hư Mê Tông bộ pháp, nhưng nhờ sự biến hóa thần kỳ của bộ pháp đó nên quyền phổ Thập Bát La Hán tạm thời vẫn chưa công trúng Quân Bình.

Rầm... rầm....

Thêm hai bức vách hai bên bị quyền thuật của Tri Giới hòa thượng đánh bật đổ sầm xuống đất. Cuộc giao thủ giữa Hạ Quân Bình và vị Tri Tăng đường Thiếu Lâm tự nghiêng hẳn về một phía. Nếu Tri Giới hòa thượng cố tâm dụng quyền thuật La Hán để công kích Quân Bình thì ngược lại chàng chỉ dựa vào Hư Hư Mê Tông Bộ để lách tránh. Một người chủ động công, một người chỉ biết tránh né, nên rõ ràng hạ phong hoàn toàn nghiêng về Quân Bình.

Hai bức vách vừa đổ bật ra bởi trúng quyền phong của Tri Giới hòa thượng thì nóc tịnh xá cũng đổ sầm xuống bởi không còn điểm tựa. Tình thế chẳng đặng đừng, Quân Bình buộc thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ thoát ra bên ngoài.

Chàng điểm mũi giày lướt ngược sau hai trượng. Thuật khinh thân của chàng như đạp lên không

khí mà đi.

Tri Giới hòa thượng rít lên :

- Tiểu tử ngươi chạy xuống a tỷ cũng không thoát khỏi tay bổn hòa thượng đâu.

Tri Giới hòa thượng liền bám theo Quân Bình cùng lúc mái tịnh cốc đổ xuống ngay sau lưng lão.

Rầm...

Mái gian tịnh cốc đổ xuống, vô tình một hạt bụi bắn ra xẹt vào nhãn quang Quân Bình.

Chàng thốt lên :

- Ôi cha !

Hạt bụi ập vào buộc Quân Bình phải nhắm mắt lại, nước mắt trào ra khiến chàng chẳng còn nhận biết quyền thuật của đối phương. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Quân Bình nghe rõ tiếng quyền phong ập tới ngay vùng thượng đẳng của mình.

Chàng bối rối thét lên :

- Chết rồi!

Quân Bình đoán chắc lần này không tránh khỏi quyền phong của Tri Giới hòa thượng, nên mới buột miệng thoát ra câu đó.

Chính vào khoảnh khắc gần như tử thần đã nắm được mạng vận của Quân Bình thì Phi Tiên Tử như một cánh nhạn từ phía sau lướt tới. Ngọc thủ của nàng vươn tới theo một thế chưởng vô cùng quái lạ. Quan sát thật kĩ thì chưởng ánh của Vi Thiên Cơ như một thế chớp của chim ưng.

Mười đạo chỉ phong của mười đầu ngón tay thanh mảnh của nàng bắn ra đón lấy quyền thuật La Hán của Tri Giới hòa thượng.

Ầm...

Đón thẳng đỡ thẳng quyền thuật La Hán của Tri Giới hòa thượng nhưng Phi Tiên Tử vẫn ung dung hạ thân xuống ngay bên cạnh Hạ Quân Bình, trong khi Tri Giới hòa thượng phải thối lui hai bộ mới trụ vững.

Vi Thiên Cơ từ tốn nói :

- Đỡ một đạo Lôi Lệ Tam Xí của bổn cô nương mà lão hòa thượng vẫn trụ vững là khá lắm rồi đó.

Tri Giới hòa thượng sững sờ, sa sầm mặt. Lão gằn giọng nói :

- Phi Tiên Tử, đây là chuyện riêng của bổn tăng với tên thư sinh gàn rở Hạ Quân Bình, không liên can đến cô nương. Cô nương đừng xen vào.

Phi Tiên Tử nhún vai, lắc đầu :

- Rất tiếc bổn cô nương không thể đứng yên để mặc cho lão hòa thượng lấy mạng Tiểu Thần Toán Tử.

Quân Bình đã dụi mắt, lấy lại bình tĩnh. Chàng nhìn sang Vi Thiên Cơ :

- Đa tạ cô nương đã ra tay phò trợ!

- Hạ công tử đừng khách sáo. Vi Thiên Cơ chỉ giận mình đến trễ thôi.

Tri Giới hòa thượng hậm hực nói :

- Phi Tiên Tử cô nương quyết xen vào chuyện riêng của lão nạp à?

- Tất nhiên!

Nàng thản nhiên rút đôi Phi Điểu Thiên Can, rồi mỉm cười nói :

- Nếu lão hòa thượng có đủ bản lĩnh đối phó với đôi Phi Điểu Thiên Can của bổn cô nương thì cứ tiếp tục bức ép Hạ công tử.

Tri Giới hòa thượng nhìn đôi Phi Điểu Thiên Can, ngập ngừng rồi nói :

- Phi Điểu Thiên Can là tuyệt kỹ binh khí của Thất Cầm Phượng Hoàng Quái bà bà.

- Kiến văn của lão hòa thượng uyên bác đó!

Tri Giới hòa thượng hậm hực lườm Quân Bình. Lão nhìn lại Vi Thiên Cơ hằn học nói :

- Nể mặt Thất Cầm Phượng Hoàng Quái bà bà, lão nạp bỏ qua cho gã thư sinh kia đó. Nhưng có ngày lão nạp cũng tìm lại ngươi.

Tri Giới dứt lời quay lưng trổ khinh công bỏ đi.

Hạ Quân Bình buông một tiếng thở dài :

- Đa tạ Vi cô nương đã cứu tại hạ!

Vi Thiên Cơ mỉm cười :

- Hạ công tử lại khách sáo nữa rồi. Nhưng từ bây giờ công tử phải tự bảo trọng đó. Thế nào lão hòa thượng kia cũng đến tìm công tử.

Quân Bình thở dài :

- Tri Giới hòa thượng tìm tại hạ để sinh chuyện, chẳng qua là tại hạ đã nói với Phương trượng Chánh Giới cái nguy của tòa Tri Tăng đường gây ra cho Thiếu Lâm tự. Sau này một khi Tri Giới đại sư hiểu ra thì chẳng còn tìm tại hạ sinh chuyện nữa.

- Hạ công tử nghĩ đơn giản như vậy à?

- Thế theo Vi cô nương thì sao?

- Lão hòa thượng Tri Tăng đường không bỏ qua cho Hạ công tử đâu. Lão bất nhẫn bỏ đi chẳng qua đã biết rõ sự lợi hại của đôi Phi Điểu Thiên Can.

- Tại Quân Bình đã tạo ra nghiệp quả cho mình.

Nói đến đây, chàng buông một tiếng thở dài.

Vi Thiên Cơ mỉm cười, nhún vai nói :

- Sao Hạ công tử lại ủ dột như vậy? Công tử há chẳng được thiên hạ gán cho ngọai hiệu Tiểu Thần Toán Tử kia mà? Phàm công tử có thể suy luận để nhìn thấy hậu vận của người khác, thì có thể cũng biết trước được hậu vận của mình chứ.

Quân Bình nhìn Vi Thiên Cơ :

- Kẻ biết về người thường không biết về mình. Đó là cái lẽ của thiên can.

Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ bật cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng nghe tợ như ngọc khua vào nhau, vừa thánh thót vừa thanh tao.

Nàng vừa dứt tràng tiếu ngạo Quân Bình liền hỏi :

- Vi cô nương, Mộ huynh và Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông đâu cả rồi?

Quân Bình vừa dứt câu thì ba hồi chuông lồng lộng cất lên từ trên Đại Hồng bảo điện, lần này tiếng khánh chuông nghe thật ảm đạm và thê lương.

Nghe tiếng khánh chuông, mặt Quân Bình thoạt đanh lại. Chàng lơ đễnh nhìn lên bầu trời xanh,

bâng quơ nói :

- Đại Minh phương trượng đã viên tịch rồi.

Vi Thiên Cơ cau mày, nghi ngờ hỏi :

- Hạ công tử ở đây mà biết Đại Minh phương trượng trong tĩnh lăng đã viên tịch à?

Nàng cười mỉm :

- Hạ công tử có thể biết được chuyện trong tĩnh lăng sao?

- Nếu Vi cô nương lắng nghe sẽ biết được tiếng khánh chuông đã nói lên điều tại hạ vừa nói.

- Tất cả mọi người đã tụ về tĩnh lăng, công tử đến đó chứ?

Quân Bình nhíu mày :

- Thời khắc chuyển luân Lường Thiên Xích Thiên Căn dã đến. Tại tĩnh lăng ví như chảo dầu sôi. Vi Thiên Cơ phải cực kỳ bảo trọng. Nếu như Đại Minh phương trượng không có sự chuẩn bị trước thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi.

Vi Thiên Cơ chớp mắt nhìn Quân Bình :

- Hạ công tử nghĩ như vậy?

- Tại hạ nói theo sự suy luận của Niên Nguyệt Cửu Khí.

- Vậy Hạ công tử có đến tĩnh lăng không ?

Quân Bình gật đầu :

- Tất nhiên Quân Bình phải đến rồi.

- Vậy Thiên Cơ và Hạ công tử cùng đi. Thiên Cơ nghe Mộ Chí Cừu nói, Hạ công tử không hề biết võ công, ngoại trừ bộ pháp Hư Hư Mê Tông Bộ vừa mới thụ học của Thần Hành Tiểu La Hán.

Quân Bình mỉm cười :

- Tại hạ không nghĩ đến việc thụ học võ công.

- Nếu như công tử không có võ công thì nhất thiết phải luôn ở bên Vi Thiên Cơ.

Với một người không hề biết võ công như công tử, có mặt tại tĩnh lăng lúc này sẽ có nhiều điều dữ

hơn điều lành đó.

- Nếu được Vi cô nương phò trợ thì Quân Bình đâu còn ngại gì nữa.

- Hạ công tử khách sáo tâng bốc quá rồi đó. Đến lúc gặp chuyện bất trắc, Hạ công tử lại thất vọng.

- Tại hạ chẳng hề thất vọng đâu.

Hai người rời tịnh cốc hướng về tĩnh lăng, cùng trổ kinh thuật băng đi. Đi bên cạnh Quân Bình, Thiên Cơ thỉnh thoảng lại liếc trộm chàng. Vẻ mặt của Quân Bình dù thanh tú, khôi ngô, nhưng ẩn hiện trong nét lịch lãm khôi ngô đó là những nét thâm trầm, uy nghi, tợ như một nhà hiền triết đắm chìm trong cảnh giới hư vô.

Chính vẻ mặt của chàng buộc Thiên Cơ phải lên tiếng hỏi :

- Hạ công tử đang nghĩ gì vậy?

Nhìn sang Thiên Cơ, Quân Bình đáp :

- Tại hạ bổng cảm nhận sự bồn chồn lo lắng. Cảm giác đó khiến cho tại hạ bất an khi nghĩ đến sự chuyển luân Thiên Căn sắp đến. Chỉ sợ sự chuyển luân kia sẽ tạo ra cảnh máu chảy thành sông, thây thành chất thành núi mà thôi.

- Nếu như sợ sự biến máu chảy thành sông, thây chất thành núi, sao công tử không chịu nghĩ cách đổi sự biến từ họa thành phúc, nguy thành an?

- Nếu tại hạ có thể thay trời biến đổi được sự chuyển luân thì Đại Minh phương trượng đâu phải chọn thời điểm này mà viên tịch nhập hóa.

- Xem ra cho dù Hạ công tử có biết được cũng không thay đổi được?

- Thế mới nói, ai cũng có định số của riêng mình.

Ngay trước khoảng sân lót gạch trước thạch môn tĩnh lăng, tất cả các môn phái trong võ lâm đã tụ về. Võ đang với dự có mặt của Nhất Tiếu đạo trưởng. Đúng với ngoại danh với đạo sĩ, trên miệng lúc nào cũng điểm nụ cười mỉm, xem chừng hai cánh môi của lão được tạo hóa mặn thì một nụ cười thì đúng hơn. Ngoài Nhất Tiếu đạo trưởng còn có tam tuyệt kỳ tài Thiếu Kinh Luân, Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Ba người chỉ ngoài tam tuần nhưng danh tự đã chấn động giang hồ võ lâm.

Đứng bên cạnh Võ Đang đại phái là Cái bang. Bang chủ Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ với sắc diện lúc nào cũng đỏ gay, đỏ gấc. Mặc dù lão Bang chủ đến tĩnh lăng để cung nghinh kim thân Đại Minh phương trượng, một hòa thượng mà tất cả các nhân vật giang hồ đều tôn xưng là thần tăng, tuy nhiên

lão không thể bỏ được có tật nghiện rượu.

Đứng hầu hai bên Túy Tiên Ông là nhóm Trưởng lão trong những bộ y trang thêu ba túi to trước ngực chứng tỏ thân phận trưởng tôn, như Hớn Cam, Thành Khôn, Tạ Nhu Nhẫn, Cứ Sinh Bảo, Lê Thân Nghiệp.

Hùynh Thuyền bang được chính Bang chủ Dương Vĩ Đẩu thống lĩnh với hơn năm mươi môn hạ. Người nào cũng nai nịt chỉnh tề trong sắc phục riêng biệt tượng trưng cho bang phái mình.

Đứng cạnh Hùynh Y bang là hai vị Tổng và Phó tiêu đầu Kim Tiền tiêu cuc. Người có vóc dáng vạm vỡ, vận võ phục, tay cầm trường thương là Tổng tiêu đầu Mộc Thành Vĩ Mộc. Phó tổng tiêu đầu là Cáp Y Dung, có thân dạng hoàn toàn khác với Mộc Thành Vĩ. Mộc Thành Vĩ có vóc dáng của một đại lực hán nhân, vai ba tấc rộng, thân mười tấc cao thì ngược lại Cáp Y Dung trông như cây tre sậy khẳng khiu, dung diện dài ngoẳng, hai mắt xếch ngược trông thật ngổ ngáo.

Ngoài ra còn có Ngũ kiếm phái. Ngũ kiếm phái là sự hợp nhất của các phái: Hoa Sơn, Thanh Thành, Nga Mi, Tung Sơn và Hành Sơn. Tất cả các vị tôn trưởng của Ngũ kiếm phái đều khoác vẻ mặt đạo mạo trang trọng còn hơn cả những đạo sĩ Võ Đang. Chấp chưởng môn Ngũ kiếm phái do La Thiên Hào đảm tránh. Họ La chỉ ngoài tứ tuần, nhưng đã có chức vị cao trọng trong Ngũ kiếm phái, bởi thanh Dương Kiếm mà bất cứ kiếm thủ nào nghe đến cũng phải nể mặt.

Ngoài các môn phái lớn còn có những nhân vật đã thành danh trên giang hồ không phân biệt hắc đạo hay bạch đạo đến cung nghinh kim thân Đại Minh phương trượng. Những người đó gồm Vu Thư Tường với ngoại hiệu Thiết Trảo Công, Hứa Thái Hòa với ngoại hiệu Phi Kim Tử, Thân Bất Hoại Giả Đằng Nhu.

Trong đám quần hào đó nổi lên một nữ lang vận hồng y, đội nón rộng vành, mặc dù dùng nón che chân diện mục nhưng lối phục sức của nàng không một ai không nhận ra đó chính là Âm Ma Khan Tiểu Hồng với những tuyệt kỹ Ngân Phách băng châm và Băng Hồn chưởng đã từng lấy mạng biết bao nhiêu nhân vật thành danh trong chốn giang hồ.

Đứng bên cạnh Âm Ma Khan Tiểu Hồng là một lão gù, có vẻ mặt khắc khổ, tưởng chừng như cục gù trên lưng lão xuống. Mặc dù dị tướng dị dạng nhưng các vị chưởng môn đều không dám khinh suất làm mất lòng lão. Ngoại hiệu của lão là Đà Nhân Bất Di Mạng thì ai cũng phải biết.

Đứng tách biệt khỏi đám quân hào, tay chân không ngừng táy máy, thỉnh thoảng lại đưa mắt lẳng lơ với các tráng niên chính là Bội Phân Phân. Vì sao Bội Phân Phân không nhập cùng với đám quần hào? Vì y hoàn toàn khác biệt mọi người về dáng vẻ bên ngoài lẫn tư cách ái nam ái nữ. Cho dù Bội Phân Phân cố tình làm dáng lẳng lơ thì cũng chẳng một ai dám mon men đến gần y. Chỉ nhìn sơ qua mười ngón tay cong vút, với sắc đen xì bóng lưởng, người ta cũng đủ chờn lòng rồi, huống chi lại còn biết tõng y là một gã biến thái, lập dị, hành tung không sao lường trước được.

Đứng ngay phía trước thạch môn là hai hành tăng nhân Thiếu Lâm tự. Ai nấy đều vận tăng y chỉnh tề. Chánh Giới phương trượng đầu đội kim mão, tay cầm thiền trượng, cổ đeo xâu chuỗi bồ đề, sắc diện vô cùng trang trọng. Đứng bên cạnh chẳng ai khác mà chính là võ tăng hộ đường Hành Pháp đại sư cùng với Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông. Mặc dù Đại Minh phương trượng, ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm đã nhập tĩnh lăng, và sắp đến thời khắc tịnh thân nhập Niết bàn nhưng sự có mặt của Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông cũng khả dĩ có thể tạo cho Thiếu Lâm một thực lực mới mà những ma đầu hắc đạo không thể xem thường được.

Ngoài các nhân vật võ lâm Trung Nguyên còn phải kể đến một người. Đó là A Đa Kha Mạc, chủ nhân Ngọc Điện cung, tận bên Tây Hạ cũng không quản đường xa Thiếu Lâm tự. Sự biến diện của A Đa Kha Mạc khiến cho quân hào không hiểu dụng ý của chủ nhân Ngọc cung. Nếu như A Đa Kha Mạc đến cũng nghinh kim thân Đại Minh phương trượng thì đó là điều hoan hỉ vô lượng nhưng ngược lại thì A Đa Kha Mạc cũng là một lực lượng khiến quần hào bạch đạo phải e dè. Thiên hạ thường kháo với nhau, bên Tây Hạ có chủ nhân Ngọc cung A Đa Kha Mạc thì tại Trung thổ có Đại Minh phương trượng cùng Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh và Dị Thần giáo chủ. Tất cả những người đó đã tạo thành một lực lượng tối thượng, thống lĩnh mọi môn phái trong giang hồ.

Mộ Chí Cừu lia nhanh tinh nhãn qua tất cả quần hào. Y cố tìm xem Hạ Quân Bình đang ở đâu trong đám của những nhân vật võ lâm này.

Y buông một tiếng thở dài như gánh nặng sau khi không thấy Hạ Quân Bình.

Nhưng tiếng thở ra chưa dứt hẳn trên miệng thì y đã nhận ra Hạ Quân Bình và Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Mộ Chí Cừu khẽ lắc đầu, nghĩ thầm :

- Ngươi không nên đến đây mới đúng.

Từ trong tĩnh lăng, ba tiếng mõ trổi lên, vị thánh tăng hộ tĩnh lăng đứng lên. Hai vị thánh võ tăng hộ tĩnh lăng liền chắp tay, miệng lầm bầm đọc Phật hiệu. Tiếng mõ trong tĩnh lăng như một tín hiệu báo cho các chư tăng Thiếu Lâm biết chuyện gì đã xảy ra. Tất cả mọi chư tăng Thiếu Lâm đồng loạt xướng hồi kinh cầu an.

Cùng với tiếng niệm kinh của các vị cao tăng Thiếu Lâm thì thạch môn từ từ chuyển động mở ra. Từ trong tĩnh lăng chiếc bồ đoàn trên có kim thân pháp thể của Đại Minh phương trượng trượt ra ngoài. Đại Minh phương trượng trong tư thế ngồi kiết đà, hai mắt nhắm lại. Thần khí của người không giống như người chết mà lại thật hồng hào, tươi tắn. Hai tay chấp trước ngực, đỡ lấy xâu chuỗi bồ đề đã lên nước bóng lộn.

Tất cả chư tăng Thiếu Lâm đồng loạt quỳ xuống, thành kính hướng về kim thân của Đại Minh phương trượng hành đại lễ.

Chánh Giới đại sư luôn miệng đọc Phật hiệu :

- A di đà Phật !

Chờ cho chúng tăng tụng xong hồi kinh tưởng niệm Đại Minh phương trượng, Chánh Giới đại sư mới bước ra hành đại lễ trước kim thân của Đại Minh phương trượng rồi định nhãn hướng về quần hào cất tiếng thật trang trọng :

- A di đà Phật! Đại Minh sư huynh, ngôi sao Bắc Đẩu của Thiếu Lâm kể từ lúc này đã tắt. Đại Minh sư huynh đã ra đi về chầu Phật tổ Như Lai, các vị thí chú đã đến tận Thiếu Lâm để cung nghinh pháp thể, khiến cho chúng tăng Thiếu Lâm vô cùng cảm kích và hoan hỉ. Nhân cuộc lễ cung nghinh pháp thể Đại Minh sư huynh, bần tăng xin được tuyên bố với chư vị thí chủ, kể từ lúc này, Thiếu Lâm tự rút khỏi võ lâm giang hồ, để chuyên tâm tu hành đạo hạnh. Nếu trước đây, Thiếu Lâm có ân oán với bất cứ ai, với bất cứ môn phái nào thì nay xem như được gội rửa thanh toàn xóa nợ trong võ lâm giang hồ.

Chánh Giới đại sư ngưng lời vì những tiếng xì xào từ quân hào rộn lên. Lời tuyên bố ly khai khỏi võ lâm của vị tân Phương trượng khiến cho quân hào thoạt sửng sốt, nhất là hàng ngũ bạch đạo. Chờ cho quần hào lắng dịu hẳn, Chánh Giới đại sư mới nói tiếp :

- Mặc dù Thiếu Lâm được các vị thí chủ tôn vinh là Bắc Đẩu võ lâm, nhưng không có gì tồn tại với thời gian. Cái danh đó rất phù du, cũng như sự ra đi của Đại Minh sư huynh. Mong rằng các chư vị thí chủ từ nay dành cho Thiếu Lâm tự sự im lặng, yên bình của chốn thanh tu. A di đà Phật!

Lời Chánh Giới đại sư vừa dứt thì ba hồi đại hồng chung được gióng lên. Tiếng đại hồng chung vang xa nghe vừa mênh mang vừa đượm buồn.

Tiếng đại hồng chung vừa dứt thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm với thuật kinh công thần kỳ. Mặc dù ngồi chễm chệ trên bồ đoàn, có khắc hình đôi mãng xà che trên đầu như một chiếc lọng, nhưng Cừu Thiên Nhậm vẫn lướt là đà trong không trung rồi từ từ hạ xuống ngay phía trước thạch môn đối diện với kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng.

Liền ngay sau sự xuất hiện của Dị thần Giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, chẳng bao lâu bọn giáo đồ Dị Thần giáo rầm rập tiến ra. Tất cả giáo chúng đều nai nịt gọn gẽ, binh khí lăm lăm như chuẩn bị lâm trận.

Thần Hành Tiểu La Hán sa sầm mặt bởi sự xuất hiện của chúng giáo đồ Dị Thần giáo. Tuệ Thông nhìn chăm chăm vào mặt Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm.

Không khí trang trọng trước tĩnh lăng Thiếu Lâm bất giác trở nên căng thẳng với sự xuất hiện của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm nhìn kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng, từ tốn nói :

- Bổn tọa đến chậm nhưng vẫn không muộn.

Chánh Giới đại sư lần chuỗi bồ đề, niệm Phật hiệu rồi trang trọng nói :

- Chúng chư tăng Thiếu Lâm vô cùng hoan hỉ khi thấy Dị Thần giáo chủ đến cung nghinh pháp thể Đại Minh sư huynh. Theo tôn chỉ di huấn của Đại Minh sư huynh thì sau khi người nhập định, trở thành pháp thể kim cương bất hoại thì Thiếu Lâm sẽ rút khỏi võ lâm giang hồ. Kể từ hôm nay, Thiếu Lâm đã vĩnh viễn không còn chen vào chuyện võ lâm. Tất cả danh tự, ân oán cũng như những ngiệp quả với võ lâm đều tự tan biến. A di đà Phật!

Cừu Thiên Nhậm quắc mắt, mỉm cười :

- Thiếu Lâm tự xin rút khỏi cuộc tranh đoạt võ lâm ư?

- A di đà Phật! Đó là tôn chỉ di huấn của Đại Minh sư huynh.

- Thế Thiếu Lâm không nghĩ đến ân oán với Dị Thần giáo à?

- Kể từ hôm nay, tất cả ân oán Thiếu Lâm xem như không còn.

- Tân Phương trượng nói hay lắm. Nhưng bổn tọa sợ không được như tân Phương trượng vừa nói. Dù Thiếu Lâm có tự rút ra khỏi võ lâm giang hồ thì từ trong sâu thẳm của mọi người, Thiếu Lâm vẫn là đỉnh cao của võ lâm Trung Nguyên.

- A di đà Phật! Cừu giáo chủ nói vậy hóa ra đã ràng buộc kẻ xuất gia phải nhọc thân trong chốn thị phi.

Cừu Thiên Nhậm lắc đầu :

- Bổn tọa không có ý bắt các vị tăng Thiếu Lâm phải nhọc thân trong chốn thị phi. Sự xuất hiện của bổn tọa này tại Thiếu Lâm không phải để gây thù chuốc oán với Thiếu Lâm, mà chỉ đến để chiêm bái kim thân Đại Minh phương trượng, kẻ mà trước đây, nếu không có thì Dị Thần giáo đã nghiễm nhiên trở thành giáo phái duy ngã độc tôn.

- A di đà Phật! Bần tăng vô cùng hoan hỉ khi nghe những lời thành tâm của Cừu giáo chủ.

Cừu Thiên Nhậm mỉm cười :

- Bổn tọa nghe nói, khi Đại Minh phương trượng nhập tĩnh lăng thì pháp thể sẽ trở thành kim cương bất hoại.

- A di đà Phật! Điều đó quả không sai.

- Hay thật... Thiếu Lâm đúng là chốn thánh địa của võ học Trung Nguyên. Bổn tọa đã đến đây, chẳng hay tân Phương trượng có thể cho bổn tọa chiêm ngưỡng pháp thể của Đại Minh đại sư?

- A di đà Phật! Nếu Giáo chủ có thành ý, bần tăng xin được dọn đường để Giáo chủ chiêm bái.

Cừu Thiên Nhậm gật đầu :

- Được lắm... Tân Phương trượng hãy dọn đường cho bổn tăng chiêm bái pháp thể thánh tăng.

- A di đà Phật! Bần đạo xin sẵn sàng.

Chánh Giới đại sư liền ra hiệu. Ngay lập tức, chúng chư tăng liền trải một chiếc thảm từ bồ đoàn của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm kéo dài đến những bậc tam cấp dẫn lên cửa tĩnh lăng.

Thấy Chánh Giới đại sư quá xem trọng Dị Thần giáo chủ, Thần Hành Tiểu La Hán đã lộ những nét bất mãn lên mặt. Lão tăng Phá Giới Tuệ Thông lẩm nhẩm nói :

- Cừu giáo chủ là cái quái gì mà xem ra không coi võ lâm quần hào ra gì cả.

Cùng với ý niệm đó, Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông ngấm ngầm vận hóa công lực chờ đợi kỳ biến nếu xảy ra sẽ tranh thủ tiên cơ giao thủ với Dị Thần giáo chủ.

Chính vào lúc lão tăng đang khẩn trương để chuẩn bị đối phó với Dị Thần giáo chủ thì Hạ Quân Bình đã đến bên cạnh lão.

Hạ Quân Bình khẽ nói :

- Thần Hành Tiểu La Hán tăng huynh sao lại trang trọng quá vậy ?

- Hạ đệ đó hả?

- Đệ thấy tăng huynh quá khẩn trương rồi đó.

- Hừ... Ta đang bực bội về thái độ xấc xược của Dị Thần giáo chủ. Lão ma đầu đó ngỡ Thiếu Lâm tự chẳng còn ai đủ bản lãnh đối phó với lão sau khi Đại Minh sư huynh viên tịch.

Quân Bình mỉm cười :

- Nếu tăng huynh nôn nóng thì hậu quả khó lường. Hạ đệ đã chú nhãn khảo sát chân diện dung của pháp thể Đại Minh đại sư. Tất cả đều đã được Đại Minh đại sư sắp xếp rồi. Tăng huynh không phải lo lắng như vậy?

- Lão đệ có thể biết trước chuyện gì sắp xảy ra không?

Hạ Quân Bình nhỏ giọng nói :

- Đệ chỉ có thể lặp lại câu nói “ẩn tướng, lộ tướng”. Chưa đến thời khắc chuyển luân mà đảo lộn ngũ hành thì chỉ gặp đại họa mà thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán lắc đầu :

- Hạ đệ nói ta không hiểu gì cả.

- Cái gì đến ắt sẽ đến. Kỳ biến thần kỳ sẽ đến ngay thôi.

NGŨ HÀNH SINH KHẮC

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lập Sao Tướng

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm rời thạch ban có đôi mãng xà vương, chậm rãi rảo bước theo tấm thảm đó tiến dần về phía kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng. Mặc dù giữ phong thái rất ung dung, tự tại, nhưng bên trong Cừu Thiên Nhậm vẫn ngấm ngầm vận hóa công lực.

Sau mỗi bước chân của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, cục trường tĩnh lăng càng lúc càng trở nên căng thẳng tột cùng. Tất cả mọi người tề tụ ở đây đều biết, Dị Thần giáo đã hai lần toan tiêu hủy tòa Thiếu Lâm tự, để tạo uy danh độc tôn của mình, nhưng cả hai lần đều bị thất bại bởi thần tăng Đại Minh phương trượng.

Trong khi mọi ánh mắt đều chăm chăm quan sát mọi cử động, và từng bước đi của vị Giáo chủ Dị Thần giáo thì Chánh Giới đại sư lại không ngừng niệm Phật hiệu.

Trên chân diện dung của người lộ hẳn những nét lo lắng tột bực. Sự lo lắng đó đã khiến cho vị tân Phương trượng phải xuất hạn mồ hôi.

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông bặm môi lên tiếng thở dài. Lão ngượng hỏi Quân Bình :

- Huynh không hiểu Thiên Căn lẫn Lường Thiên Xích, hay Niên Nguyệt Cửu Khí như Hạ đệ, huynh cũng chẳng thể biết chuyện gì sắp xảy ra nhưng tăng huynh có thể đoán chắc một điều.

Quân Bình ôn nhu hỏi :

- Huynh đoán chắc điều gì?

- Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm không có ý tốt đến Thiếu Lâm chỉ để cung nghinh pháp thể Đại Minh sư huynh.

- Đã hai lần muốn tiêu hủy Thiếu Lâm, thì mục đích của Dị Thần giáo chủ ai cũng biết. Chính vì y có ý đó nên mới có cuộc cung nghinh pháp thể Đại Minh đại sư.

- Nói như Hạ đệ thì Đại Minh sư huynh đã biết trước sự có mặt của lão ma đầu Dị Thần giáo?

Quân Bình mỉm cười :

- Đêm hôm qua, Quân Bình đã nhìn trời, và biết được dây là khoảnh khắc Tam Sát. Nói đến Tam Sát, đệ khó giải thích hết, nhưng có thể gói gọn trong một câu: Tam Sát là sát trong Tam Hợp Thái

Tuế, mỗi năm chiếm ba phương Tuyệt, Thái, Dưỡng. Tuyệt là sát kiếp, Thái là tại sát, Dưỡng là tuế sát. Đại Minh đại sư tĩnh thân nhập định vào thời khắc Tam Sát, nhằm mục đích chuyển luân họa thành phúc. Nếu Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm thực hiện tham vọng độc bá thiên hạ sẽ vô tình phạm vào Tam Sát, mặc dù lão có sao tướng nhưng phạm vào Tam Sát thì họa cũng rất nghiêm trọng.

Thần Hành Tiểu La Hán thở ra :

- Hạ đệ càng giải thích lão tăng phá giới này càng mù tịt. Nếu như muốn hiểu chắc tăng huynh phải diện bích như Đạt Ma tổ sư năm xưa. Tăng huynh không cần biết Tam Sát hay ngũ sát, nhưng nếu Dị Thần lão ma vọng động làm tổn thương kim thân đại sư huynh Đại Minh thì tăng huynh không khoanh tay đứng nhìn đâu.

- Tiểu La Hán tăng huynh sẽ không bận tâm lắm đâu. Hậu vận sau ngày hôm nay mới là sự bận tâm của huynh đó.

Trong khi Hạ Quân Bình và Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông đối đáp với nhau thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm đã tiến đến trước kim thân pháp thể Đại Minh đại sư.

Dị Thần giáo chủ khoanh tay nhìn pháp thể kim thân Đại Minh đại sư. Ánh mắt Cừu Thiên Nhậm toát ra cái nhìn hậm hực. Đôi chân mày co lại với vẻ hằn học. Nhìn kim thân pháp thể Đại Minh phương trượng, Cừu Thiên Nhậm lộ rõ những nét căm phẫn ra ngoài.

Y nhẩm nói :

- Lão tăng già, định số đã sắp xếp theo ý của bổn tọa. Dù cho lão có là thánh tăng, cũng phải đến thời khắc từ bỏ cõi đời này mà thôi. Bổn tọa đã chờ đợi, chờ đợi lâu lắm rồi, và hoàng thiên đã thông hiểu cho ước muốn của ta.

Hai cánh môi Cừu Thiên Nhậm khẽ nhếch lên rồi nói tiếp :

- Sự hiện hữu của lão khiến cho bổn tọa không thể thực hiện được khát vọng của mình, cũng như hiện hữu của kim thân pháp thể của lão trong thời khắc này càng khiến cho bổn tọa cảm thấy mình chưa thể độc tôn trong thiên hạ. Tất cả mọi người đều muốn cung nghinh kim thân của lão tăng già, nhưng với bổn tọa thì không. Ngay lúc này, bổn tọa chỉ muốn tiêu hủy kim thể của lão mà thôi.

Lời vừa dứt, mặt Cừu Thiên Nhậm sa sầm hẳn lại. Trong huyết mạch lão trổi lên cơn sóng giận dữ cuồn cuộn. Hai hàm răng nghiến lại phát ra những âm thanh ken két.

Tất cả sự biến đổi trên mặt Cừu Thiên Nhậm không qua được ánh mắt tin tưởng của Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông. Lão tăng phá giới nhẩm nói :

- Hạ đệ, ta nghĩ lão Giáo chủ Dị Thần giáo sắp hành động càn rỡ.

- Đệ đang mong mỏi gã ra tay. Đây là thời khắc của Đại Minh đại sư đã chuẩn bị trước để tiếp Dị Thần giáo chủ. Đệ tin rằng, Đại Minh đại sư đã có sự chuẩn bị để tiếp lão vị Giáo chủ Dị Thần giáo.

Hạ Quân Bình vừa dứt lời thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm cũng bất ngờ vận hóa công phu tu vi bản thân, đôi song thủ vùn vụt xoay tròn.

Thần Hành Tiểu La Hán biến sắc, toan mở miệng quát, nhưng lời chưa kịp thốt ra khỏi cửa miệng thì hai đạo kình phong mãnh liệt từ đôi phong thủ của lão Dị Thần giáo chủ đã thoát ra thẳng tiến vỗ thẳng tới kim thân pháp thể của Đại Minh Đại sư.

Ầm...

Hành động của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm khiến cho quần hào đang có mặt tại trước tiõnh lăng Thiếu Lâm tự đồng loạt thốt lên :

- Ôi...

Chánh Giới đại sư nhắm mắt niệm Phật hiệu :

-A di đà Phật!

Thần Hành Tiểu La Hán thì không thể chịu được nữa, toan lắc vai lướt ra quyết một trận sinh tử với lão ma đầu. Nhưng ý niệm kia của Thần Hành Tiểu La Hán chưa kịp biến thành hành động thì sự biến liền xảy ra sau khi khí chưởng của Cừu Thiên Nhậm chạm đến kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư.

Sau tiếng nổ dữ dội, tất cả mọi người những tưởng kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư sẽ tan thành cát bụi bởi lực kình quá khốc liệt, nhưng hoàn toàn trái ngược với ý tưởng của mọi người. Mặc dù hứng trọn hai đạo khí kình của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm có sức mạnh di sơn đảo hải, nhưng kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư chẳng hề có sự sứt mẻ nào, thậm chí ngay cả tăng bào cũng chỉ giũ phần Phật rồi trở lại như cũ.

Kỳ biến lạ lùng thần kỳ đó buộc mọi người phải thốt lên lần nữa :

- Kim thân bất hoại!

Trong khi quần hào còn ngơ ngác trước hiện tượng thần kỳ từ kim thân pháp thể của Đại Minh đại sư thì trong cuộc Cừu Thiên Nhậm càng ngơ ngẩn hơn. Dị Thần giáo chủ chớp thấy hai mi mắt như Đại Minh đại sư thoạt mở ra.

Lão ma đầu giật mình nghĩ :

- Lão tăng già vẫn còn sống.

Ý niệm còn chưa thành sự khẳng định thì song thủ đang chấp lại của Đại Minh đại sư bất thình lình hạ xuống. Từ mười đầu ngón tay bắn ra mười đạo chỉ khí với sắc hào quang cầu vồng.

- Tiên Thiên khí công.

Miệng thì thốt, thân pháp của Dị Thần giáo chủ theo thuật khinh thân Hoài Long Hóa Bộ uốn cong mình toan thoái bộ về sau. Phản ứng bằng một động tác thần kỳ và nhanh ngoài một chớp mắt, nhưng Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm cũng không thể tránh thoát hoàn toàn được tuyệt kỹ Tiên Thiên khí công của Đại Minh đại sư.

Thân pháp của lão bị đạo Tiên Thiên khí công bổ ngay vào vùng đan điền.

Bình...

Cừu Thiên Nhậm tợ như cánh điều dứt đây bị lốc dữ thổi tung về sau non mười trượng, va lưng xuống sàn đá. Thần diện của lão biến đổi qua sắc màu tái nhợt.

Tình huống của Dị Thần giáo chủ buộc bọn giáo đồ Dị Thần giáo đồng loạt túa ra vây quanh. Cừu Thiên Nhậm bặm môi, cố nén máu huyết đang cuồn cuộn sôi trào trong huyết quản, nhưng cuối cùng cũng đành phải thổ ra một ngụm máu đỏ.

Dị Thần giáo chủ gượng đứng lên. Lão khoát tay ra, mật lệnh được ban ra, ngay lập tức bọn giáo đồ Dị Thần liền rút binh khí hộ vệ Giáo chủ rời khỏi cục trường.

Thần Hành Tiểu La Hán toan băng mình phi thân chận đường rút lui của Dị Thần giáo thì lại vô tình chạm vào ánh mắt nghiêm khắc của Đại Minh đại sư.

Trong khi Dị Thần giáo hoảng loạn thì quần hào bạch đạo lẫn hắc đạo cứ ngơ ngẩn không biết phải hành động như thế nào.

Khi Cừu Thiên Nhậm và chúng giáo đồ Dị Thần giáo đã rời ra khỏi cục trường, mọi người mới định thần nhìn lại kim thân pháp thể Đại Minh đại sư.

Đại Minh phương trượng từ từ đứng lên.

Sự trở lại của Đại Minh đại sư khiến mọi người chỉ còn biết tròn mắt mở to mà nhìn thôi. Trong khi đó tất cả các chư tăng Thiếu Lâm tự đồng loạt hành đại lễ cung nghinh thánh tăng.

Đại Minh nhìn qua Chánh Giới phương trượng rồi dời mắt nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán. Bất thình lình ánh mắt của người định vào Hạ Quân Bình.

Đại Minh thiền sư khẽ gật đầu.

Hạ Quân Bình thoạt nghe một giọng nói vi vu như từ cõi tiên thiên nhập vào tai mình :

- Lão nạp muốn nói chuyện với Hạ công tử.

Quân Bình ngơ ngác. Chàng không biết lời nói kia phát ra từ đâu, nhưng khi chạm vào ánh mắt của Đại Minh đại sư liền hiểu ra lão tăng Thiếu Lâm muốn đàm đạo với mình. Quân Bình vội bước thẳng đến trước mặt Đại Minh phương trượng :

- Hậu sinh Hạ Quân Bình tham kiến thần tăng!

Đại Minh Đại sư ngồi xuống bồ đoàn :

- Hạ công tử hãy đi theo lão tăng.

Chiếc bồ đoàn từ từ trượt vào tĩnh lăng. Quân Bình rảo bước theo ngay sau bồ đoàn. Khi chàng đã vào hẳn trong tĩnh lăng rồi thì thạch môn cũng từ từ đóng lại. Hai vị thánh tăng hộ lăng nhanh chóng dụng khinh thuật án ngữ trước cửa thạch môn.

Thấy Hạ Quân Bình vào tĩnh lăng, Thần Hành Tiểu La Hán hoan hỷ khẽ nói :

- Không khéo lão Hạ đệ lại trở thành hòa thượng như ta lắm. Như vậy cũng thú.

Một Phá Giới hòa thượng, nay có thêm một Tiểu Phá Giới hòa thượng.

Đại Minh phương trượng nhìn Hạ Quân Bình bằng ánh mắt ôn nhu của một nhà hiền triết. Người chỉ chiếc đôn trước mặt mình :

- Hiền điệt... hãy ngồi xuống đây!

Quân Bình làm theo lời của vị thần tăng Thiếu Lâm tự.

Sau khi chàng đã yên vị, Đại Minh đại sư mới từ tốn nói :

- Lão nạp đưa Hạ hiền điệt vào tĩnh lăng vì một việc rất hệ trọng. Chuyện hệ trọng nạp sắp nói ra, Hạ hiền điệt có thể suy luận được.

- Hậu bối kiến văn hạn hẹp, đối với việc hệ trọng không thể đoán mò được.

- A di đà Phật! Hạ hiền điệt có suy nghĩ đó, lão nạp hoan hỷ vô cùng. Làm người biết chính đạo thì không nên đoán hồ đồ, nhưng với Hạ hiền điệt, hậu duệ của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh thì lão nạp lại không coi như những kẻ tầm thường khác.

- Đại sư quá khen, sợ Quân Bình làm người thất vọng.

Đại Minh phương trượng buông một tiếng thở dài :

- Tất cả chuyện xảy ra hôm nay, Hạ hiền điệt có thể suy luận được chứ?

- Theo hậu bối, đại sư cũng đã thông Thiên Cơ, hiểu về Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí càn khôn.

Niệm Phật hiệu, Đại Minh phương trượng mới nói :

- Quả là lão nạp có hiểu qua về Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí, nhưng chút kiến văn của lão nạp cũng chỉ thụ nhận từ Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh. Và sự sắp xếp của lão nạp hôm nay chẳng qua là thực hiện những di ngôn của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

- Hậu bối vô cùng khâm phục sự sắp xếp chuyển luân càn khôn của đại sư.

Đại Minh lắc đầu :

- Tạm thời thì bần tăng có thể thay đổi được càn khôn, tránh cho bá tánh võ lâm thoát khỏi một kiếp nạn máu chảy đầu rơi, nhưng sự chuyển luân kia buộc phải trao lại cho Hạ hiền điệt.

- Hậu bối sợ mình gánh vác không nổi.

- Trên cõi phù du này, có lẽ ngoài Hạ hiền điệt ra thì chẳng ai có thể gánh vác được đâu.

Đại Minh thần tăng nhìn Hạ Quân Bình, từ tốn nói tiếp :

- Dù có người nào thân mang tuyệt kỹ võ công vô tiền khoáng hậu cũng không thể thay đổi được Hạ hiền điệt. Một khi Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh đã chọn Hạ hiền điệt tất người đã thấy được căn cơ hậu thân của mình. Chọn Hạ hiền điệt làm truyền nhân, Ngọa Long tiên sinh đã quyết định gửi gắm số phận võ lâm thời vận cho Hạ hiền điệt.

Đại Minh thần tăng đeo chuỗi bồ đề vào cổ, nói tiếp :

- Hạ hiền điệt hãy tin bần tăng. Tất cả những gì bần tăng nói ra đều xuất phát từ đáy lòng và đã chứng nghiệm sự chuyển luân càn khôn đúng với sự tiên đoán phán quyết của Ngọa Long tiên sinh.

- Hậu bối mạn phép xin hỏi đại sư.

- Hạ hiền điệt cứ hỏi.

- Sư tôn Ngọa Long tiên sinh hiện đang ở đâu?

- Trước khi tiên sinh ra đi có căn dặn hiền điệt điều gì?

- Khi sao tướng rơi, hậu bối sẽ gặp kỳ nhân.

Vừa thốt ra lời nói đó, Quân Bình chợt giật mình sửng sốt nhìn Đại Minh Đại sư.

- Ơ... vị kỳ nhân mà sư tôn muốn nói đến chính là Đại Minh đại sư.

Đại Minh thần tăng lắc đầu :

- Bần tăng không phải là vị kỳ nhân mà Ngọa Long tiên sinh muốn nói với Hạ hiền điệt. Lão nạp chỉ là người tiếp thụ những di ngôn mà Ngọa Long tiên sinh muốn gởi lại Hạ hiền điệt.

Quân Bình càng ngơ ngác hơn.

Đại Minh thần tăng nói tiếp :

- Có lẽ Hạ hiền điệt rất ngỡ ngàng trước những lời của lão nạp.

- Thưa vâng, quả là hậu bối không thể đoán được những gì sắp xảy ra với mình.

- Những gì sắp xảy ra với Hạ hiền điệt chính là hậu vận của võ lâm.

Nói đến đây Đại Minh thần tăng nghiêm mặt nói :

- Khi sao tướng rơi, tất thời khắc chuyển luân đăng cơ của A Tu La đã đến. Trong khi thời khắc đó đã đến mà chính đạo lại không có người khắc chế, nên buộc lòng lão nạp mới dụng chân hỏa tu vi của bản thân dời sự chuyển luân kia lại một thời gian.

- Đại sư nói vậy thì Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm chính là biểu tượng của cái ác A Tu La?

- Trong thời khắc này thì Cừu Thiên Nhậm chỉ là mặt nổi của cái ác. Còn hậu vận sau này còn hơn thế nữa. Chính đạo sẽ suy vi, đồng nghĩa với sự phát dương quang đại của tà phái.

- Hậu bối đã bắt đầu nhận ra những gì đại sư muốn nói.

Đại Minh Đại sư khẽ gật đầu :

- Phàm trong cõi phù du thường tồn tại hai cảnh giới, chính và tà. Theo sự chuyển luân càn khôn thì chính tà cũng tồn tại khắc chế nhau, nhưng chính đạo giữ ngôi vị thống phái áp chế tà phái, nhưng một khi thiên căn tiến vào nguyệt quật, theo Lạc thư đúng phép Lường Thiên Xích thì đây là thời khắc chính đạo suy vi, tà phái độc tôn.

Điều lão nạp vừa nói ra cũng từ chỉ ngôn của sư tôn hiền điệt là Thiết Phiến Ngọa Long trao lại

cho bần tăng.

- Vậy theo đại sư, hậu bối phải làm gi?

Đại Minh phương trượng thở ra :

- Trước khi lão nạp nói ra cái điều mà Hạ hiền điệt cần biết, thì hiền điệt hãy trả lời lão nạp mấy câu hỏi này.

Hạ Quân Bình trang trọng đáp lời :

- Đại sư cứ chỉ huấn!

- Đối với danh lợi và quyền uy, hiền điệt có màng đến không?

Quân Bình lắc đầu :

- Hậu bối không dám nói mình là kẻ thanh cao, thanh bạch, không hám danh, đoạt lợi, không ham quyền uy, nhưng tất cả những thứ đó chỉ có thể thuộc về mình bằng chính đạo thì nhận.

- A di đà Phật! Thiện tai... thiện tai. Phàm những kẻ biết nhìn vào cái phần bên trong của mình mới thấu hiểu hết lẽ võ thường cõi phù du này. Nếu như cần phải hy sinh cho bá tánh. Hạ hiền điệt có dám hy sinh?

Quân Bình nhíu mày :

- Hai chữ hy sinh e quá cao dối với hậu bối. Nhưng đã là một nam tử đứng trong trời đất thì trước hết phải giữ chính đạo. Có giữ được chính đạo thì mới có thể giữ mình, và giữ cho bá tánh. Để hậu bối hy sinh trước hết cần biết mình hy sinh và cái gì.

- A di đà Phật!

Đại Minh thần tăng gật đầu nhìn Hạ Quân Bình, trang trọng nói :

- Bây giờ thì bần tăng đã có thể nhìn thấy tâm tư và khí chất của một hậu vương.

- Đại sư nói gì vậy?

- A di đà Phật! Tại sao sư tôn Ngọa Long tiên sinh chọn Hạ hiền điệt làm hậu nhân truyền thụ những kiến văn Lường Thiên Xích và Lạc thư? Người chọn Hạ hiền điệt, bởi vì trong căn cơ của hiền điệt có bổn mạng Thiên Vương. Nói đúng ra, Hạ hiền điệt chính là truyền thần đó, mà Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh đã chọn hiền điệt để giao cho sứ mệnh chuyển luân hậu vận võ lâm.

Đại sư chấp tay trước ngực :

- Trước khi bần tăng nhập định viên tịch, đã làm hết sức mình. Giờ giao lại cho Hạ hiền điệt. Chính cái thần của Hạ Đế, sẽ giúp Hạ hiền điệt bước vào ngồi đền thiêng, tọa lạc trên Ngũ Đài sơn mà chuyển luân Thiên Căn, cứu độ chúng sinh. Đúng ra thời khắc này đã đến từ lâu, nhưng thân phụ của Hạ hiền điệt đã vào đền và không trở ra nữa.

- Thân phụ của hậu bối đã vào ngôi đền thiêng trên Ngũ Đài sơn?

Đại Minh Đại sư gật đầu :

- Thân phụ của Hạ hiền điệt cùng pho Lạc thư Lường Thiên của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

- A di đà Phật... giờ đến lượt hiền điệt.

- Đại sư... Hãy cho hậu bối biết... Thân phụ là ai?

- Đại Bi Thiện Nhân Từ Văn. Tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết Đại Bi Thiện Nhân, nhưng không biết Đại Bi Thiện Nhân còn hậu nhân là Hạ hiền điệt. Sau khi nhận Lạc thư và pho Lường Thiên Xích, Ngọa Long tiên sinh khảo cứu mới phát hiện ra, cái thần của Hạ Đế không truyền lại cho Đại Bi Thiện Nhân. Vì lẽ đó mà thân phụ của Hạ hiền điệt vào đền thiêng nhưng không trở ra. Mặc dù không quay trở ra nhưng quả báu của người lập được đã chuyển khắc thời vận đến tới nay.

Đôi chân mày Quân Bình nhíu lại. Chàng từ tốn hỏi :

- Đại sư... Hậu bối là con nhưng sao lại có cái thần của Hạ Đế mà thân phụ thì không?

Đại Minh Đại sư buông một tiếng thở dài :

- Hạ hiền điệt không hiểu cũng đúng thôi. Thân phụ hiền điệt không có cái thần của Hạ Đế, bởi vì người chỉ là ngoại tộc, còn mẫu thân của công tử mới chính thị là truyền nhân của Hạ Đế.

- Mẫu thân ư? Thế giờ mẫu thân của hậu bối đang ở đâu?

- Bần tăng nghe Ngọa Long tiên sinh nói lại, sau khi sinh Hạ hiền điệt thì người cũng...

Hạ Quân Bình bặm môi :

- Đại sư, hậu bối hiểu rồi. Chính vì cái lẽ đó mà Hạ Quân Bình được trao sứ mạng thông thiên cơ, hiểu về phép chuyển hóa ngũ hành Lường Thiên Xích.

- Lạc thư Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí thuộc về Hạ tộc thì hiền điệt phải nhận nó chứ.

Đại Minh thần tăng hạ đôi song thủ đặt lên bắp chân mình, nhỏ giọng nói tiếp :

- Những gì bần tăng muốn nói đến Hạ hiền điệt thì đã nói hết. Tất cả kỳ vọng của bần tăng và Ngọa Long tiên sinh gởi gắm vào hiền điệt.

- Đại sư... Quân Bình chỉ sợ..

Đại Minh thần tăng cướp lời chàng :

- A di đà Phật. Phàm những người hiểu Thông Thiên thư, Lạc thư Lường Thiên Xích và Niên Nguyệt Cửu Khí đều thẩm thấu ý nghĩa định số. Ngày xưa Hạ Vương lập đế nghiệp cũng do định số, Hán cao tổ lập thành nghiệp đế cũng do định số đó. Võ lâm đang cần một người như Hạ hiền điệt.

Quân Bình thở ra :

- Đại sư... Quân Bình không sợ khó nhưng chỉ sợ làm thất vọng những bậc trưởng tôn tiến bối.

- A di đà Phật. Ngọa Long tiên sinh am tường kinh dịch, luận bàn thiên căn, mà chọn Hạ hiền điệt tất có lý của người. Công việc sau cùng của bần tăng là trao lại phần tu vi Tiên Thiên khí cho Hạ hiền điệt.

Hạ Quân Bình gật đầu :

- Đại sư... Hậu bối...

Đại Minh thần tăng nhìn chàng :

- Ai cũng có phần cả... Hạ hiền điệt từ chối.

Lời còn đọng trên miệng thì Đại Minh thần tăng cách không truyền thụ Tiên Thiên khí công qua thể pháp của Hạ Quân Bình.

Cho dù chàng không muốn nhận phần Tiên Thiên khí công cũng không được, bởi lẽ Quân Bình chẳng khác gì một tờ giấy trắng, mà Tiên Thiên khí công của Đại Minh thần tăng lại vô cùng huyền dịu, do đó nội thể của chàng nhanh chóng hấp thụ phần tiên khí của lão thần tăng Thiếu Lâm.

Quân Bình nhanh chóng rơi vào trạng thái thiền định để hấp thụ phần khí công của Đại Minh thần tăng.

Chàng chẳng còn biết thực tại chung quanh mình, cho đến khi trở lại thần thức, thì điều đầu tiên chàng cảm nhận được là sự thông tuệ của thần thức cùng thể pháp nhẹ bổng như sợi tơ hồng.

Quân Bình nhìn lại Đại Minh thần tăng.

Pháp thể của vị lão tăng Thiếu Lâm vẫn trong tư thế ngồi kiết đà, hai tay đặt trên bắp chân, mắt nhắm nghiền.

Quân Bình khẽ nói :

- Lão đại sư.

Không có một chút phản ứng gì xuất hiện trên pháp thể của vị lão tăng Thiếu Lâm.

Quân Bình ngờ ngợ bước đến gần hơn, đến lúc đó chàng mới biết vị thần tăng Thiếu Lâm đã viên tịch, vĩnh viễn trở thành kim cương pháp thể trong tòa tĩnh lăng.

Chàng nhẩm khấn :

- Đại sư... Quân Bình sẽ cố hết sức mình vì công quả đại từ đại bi của đại sư. Mong người phò trợ cho Hạ Quân Bình.

Chương 10: Ngũ Tú Luận

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông vừa thấy thạch môn dịch mở và Quân Bình bước ra, liền phấn chấn chạy đến :

- Hạ lão đệ...

Quân Bình ôm quyền xá Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông :

- Hạ đệ đã cung nghinh pháp thể thần tăng Đại Minh nhập định rồi.

- Đại sư huynh nhập định rồi ư?

Quân Bình gật đầu :

- Chuyện này Thần Hành Tiểu La Hán huynh không được lộ ra bên ngoài.

Tuệ Thông gật đầu :

- Huynh nhớ.

Quân Bình chờ cho thạch môn đóng lại, mới hành lễ xá hai vị thánh tăng hộ đường rồi cùng với Tuệ Thông quay về chính điện. Tuệ Thông vừa đi vừa phấn khích hỏi :

- Đại Minh sư huynh trước khi nhập định trở thành kim cương pháp thể trong tĩnh lăng chắc đã truyền thụ chút võ công tu vi của người cho Hạ lão đệ?

Quân Bình nhìn qua Tuệ Thông :

- Huynh đoán sai rồi.... Đại Minh thần tăng biết tính đệ không màng đến võ công nên đâu truyền thụ võ học gì. Những tuyệt thức võ công của Phật môn thuộc về những cao tăng của Phật môn, còn Quân Bình thì chẳng muốn xuất gia làm hòa thượng Phá Giới như tăng huynh đâu.

Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông hừ nhạt :

- Thế mà huynh cứ tưởng mình sắp có một gã sư đệ cùng tính cùng khí với mình rồi chứ.

Lão xoa đầu :

- Tiếc thật... tiếc thật.

Hai người đến trước Đại Hồng bảo điện. Thần Hành Tiểu La Hán dừng bước nói :

- À! Có một việc tăng huynh chưa nói với đệ.

- Việc gì...

- Gã hòa thượng thúi Tri Giới đã bị Chánh Giới phương trượng đuổi ra khỏi cổ tự Thiếu Lâm rồi.

Quân Bình nhún vai, mỉm cười nói :

- Tất cả những hòa thượng trên đời này đều cùng một ý nghĩ như huynh thì chẳng cần lập chùa làm gì nữa.

Chàng nhìn Thần Hành Tiểu La Hán :

- Thế ai đã cho Chánh Giới đại sư biết về hành động của Tri Giới hòa thượng?

- Còn ai nữa ngoài Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nhắc đến Vi Thiên Cơ, Quân Bình nhanh miệng hỏi :

- Tăng huynh... Nàng đang ở đâu?

Thần Hành Tiểu La Hán tròn mắt :

- Hê... Nhắc đến Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ xem chừng Hạ đệ rất sốt sắng. Ái chà...

Lão ghé miệng vào tai Quân Bình :

- Phải chăng Hạ lão đệ đã để mắt đến Vi Thiên Cơ cô nương?

- Tăng huynh...

- Hê... Hạ lão đệ còn giấu ta làm gì. Nhìn vẻ mặt của lão đệ, lão Phá Giới hòa thượng này biết ngay mà. Rõ ràng là ngươi đã để tâm để tình cho Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Quân Bình cáu gắt nói :

- Tăng uynh đừng sàm ngôn. Nếu như những lời huynh vừa nói mà lọt đến tai Phi Tiên Tử cô nương thì không được hay lắm đâu. Vi cô nương có thể biến tình bằng hữu thành oán hờn.

- Tăng huynh chỉ nói như thế mà Phi Tiên Tử đã đem tình bằng hữu hóa ra hờn giận ư? Hạ lão đệ

bộ tầm thường lắm hay sao?

- Tăng huynh... Bỏ chuyện đó đi. Hạ đệ chỉ sợ Phi Tiên Tử cô nương cho chúng ta là những kẻ sàm ngôn thôi.

Thần Hành Tiểu La Hán nhăn nhó :

- Ừ thì bỏ, nhưng nếu sau này Hạ lão đệ có tình có ý với hậu duệ chủ nhân Phi Tiên Hổ thì đừng có nhờ lão hòa thượng Phá Giới này đó.

Quân Bình mỉm cười.

Chàng và Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông toan bước vào Đại Hồng bảo điện thì Vi Thiên Cơ từ trong bước ra.

Thần Hành Tiểu La Hán liếc trộm Hạ Quân Bình, nghĩ thầm :

- Cứ như ả nha đầu này luôn để mắt bám sát đến Hạ lão đệ mà còn làm ra vẻ.

Nghĩ như thế nhưng Thần Hành Tiểu La Hán lại giả lả cười. Nói với Vi Thiên Cơ :

- Hạ lão đệ của bần tăng vừa rời tĩnh lăng là đã nhắc đến Phi Tiên Tử cô nương.

Không thèm liếc qua Quân Bình, Tuệ Thông tiếp tục nói với Thiên Cơ :

- Hạ lão đệ của bần tăng vô cùng cảm kích sự hỗ trợ của Thiên Cơ cô nương.

Lão xoa đầu :

- Nếu không có Thiên Cơ cô nương không biết Hạ lão đệ đã như thế nào rồi. Cái ơn đó Hạ lão đệ cứ nhắc mãi và nói với bần tăng sẽ tìm cách giải đáp lại cô nương.

Nghe Tuệ Thông nói, Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình với vẻ mặt cau có :

- Hạ công tử sao trọng tiểu tiết như vậy?

- Vi cô nương...

Thiên Cơ hòa thượng hối hả khoát tay nói :

- Ê... Vi cô nương hiểu lầm ý của lão hòa thượng này rồi. Hạ lão đệ đâu phải là hạng chuyên nghĩ đến tiểu tiết.

Thiên Cơ cau mày nhìn Quân Bình :

- Người trượng phu nam tử thường không nghĩ đến tiểu tiết. Kẻ quá nặng ơn tức là người bội ơn.

- Phi Tiên Tử cô nương nói rất đúng. Phàm kẻ nặng ơn chính là người bội ơn. Hạ lão đệ của Phá Giới hòa thượng thì không phải như Vi cô nương nghĩ đâu. Chẳng qua lão tăng này không biết dụng ngôn mà nói thôi. Hạ lão đệ luôn nhắc đến Vi cô nương vì...

Lão xoa đầu, nhăn nhó :

Tuệ Thông nhìn lại Quân Bình :

- Hạ lão đệ có nói gì thì nói đi. Tăng huynh không biết dùng ngôn từ với các vị. Ta đi trước đây.

Tuệ Thông dứt lời bỏ đi thẳng vào Đại Hồng bảo điện.

Tuệ Thông bất ngờ bỏ đi khiến Quân Bình không khỏi lúng túng bối rối.

Vi Thiên Cơ nhìn Quân Bình nói :

- Hạ công tử muốn nói gì với Thiên Cơ?

Câu hỏi của nàng khiến Quân Bình lúng túng hơn. Chàng bối rối, ngập ngừng :

- Tại hạ... chẳng biết gì để nói với cô nương... Ơ... mà Vi cô nương đừng nghe những gì tăng huynh nói.

Thiên Cơ mỉm cười, rồi từ tốn nói :

- Công tử không có gì để nói với Thiên Cơ ư?

- Ơ... Tại hạ nghĩ Vi cô nương đã rời Thiếu Lâm tự.

- Thiên Cơ cũng định rời Thiếu Lâm tự sau khi Hạ công tử ra khỏi tĩnh lăng.

Đôi thu nhãn của nàng khẽ chớp :

- Đại Minh thần tăng mời công tử vào tiõnh lăng chắc để truyền thụ tuyệt công Thiếu Lâm cho công tử?

Quân Bình lắc đầu :

- Không không... Tại hạ chẳng hề học tuyệt công nào của Đại Minh thần tăng cả.

Thiên Cơ sa sầm mặt :

- Thế Đại Minh thần tăng thỉnh công tử vào tịnh lăng để làm gì?

Quân Bình bặm môi suy nghĩ rồi nói :

- Không có gì cả.

- Với Thiên Cơ mà công tử giấu ư? Nếu đó là chuyện hệ trọng thì thôi vậy.

- Không không... Tại hạ nào giấu Vi cô nương. Đại Minh thần tăng cho tại hạ vào tĩnh lăng chủ ý truyền một ít Tiên Thiên khí công cho tại hạ mà thôi.

- Tiên Thiên khí công... Thiên Cơ chúc mừng cho công tử.

- Quân Bình chỉ biết vậy thôi, nhưng chẳng biết Tiên Thiên khí công có tác dụng gì.

- Công tử không hiểu được gì về Tiên Thiên khí công ?

- Quả thật như vậy.

- Dù sao Hạ công tử cũng đã gặp may mắn.

Nàng mỉm cười :

- Thiên Cơ lại nghĩ khác.

-Vi cô nương nghĩ gì?

- Thiên Cơ nghĩ Đại Minh thần tăng mời Hạ công tử vào tĩnh lăng bởi vì công tử đã nổi tiếng là một Tiểu Thần Toán Tử chẳng hề thua kém Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

- Vi cô nương nói quá... Tại hạ nào dám bì với trưởng bối.

Quân Bình nhìn nàng :

- Nhưng tại hạ vẫn có thể nhìn tướng mà đoán hậu vận được. Vi cô nương có cần tại hạ xem qua một quẻ không?

Thiên Cơ reo lên :

- Thế thì hay quá.

Quân Bình mỉm cười :

- Vi cô nương chờ tại hạ ở đây, Quân Bình vào Đại Hồng bảo điện cáo biệt Chánh Giới đại sư rồi

sẽ cùng đi với Vi cô nương.

- Thật chứ?

Quân Bình gật đầu.

Thiên Cơ hào hứng nói :

- Thiên Cơ sẽ chờ Hạ công tử ở đây.

Chàng khẽ gật đầu rồi ôm quyền.

- Tại hạ sẽ trở ra ngay. Tái kiến.

Quân Bình vừa bước đến ngưỡng cửa Đại Hồng bảo điện thì chạm trán với Chánh Giới đại sư.

- A di đà Phật.. Chúc mùng Hạ thí chủ đã trở ra tĩnh lăng.

- Văn bối được may mắn diện kiến thần tăng Thiếu Lâm, lòng vô cùng cảm kích chư tăng Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật... Thiện tai... thiện tai.

Quân Bình nói tiếp :

- Văn bối đến cáo từ đại sư rời khỏi Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật... Lão nạp cũng ra đây để tiễn Hạ công tử.

Quân Bình thở ra :

- Văn bối không dám bận rộn đến thánh tăng.

- A di đà Phật. Sau này Hạ công tử có cần gì Thiếu Lâm thì cứ đến đây. Bần tăng sẽ luôn phò trợ cho Hạ thí chủ.

Chàng nhìn thẳng vào mắt Chánh Giới đại sư :

- Đây là chỉ ngôn của Đại Minh thần tăng?

- A di đà Phật! Đó là Phật sự của Thiếu Lâm tự theo chỉ ngôn của Đại Minh sư huynh.

- Văn bối đã hiểu.

Quân Bình ôm quyền xá Chánh Giới hòa thượng :

- Văn bối cáo từ!

- Hạ thí chủ bảo trọng!

- Đại sư bảo trọng!

- A di đà Phật...

Quân Bình lưỡng lự rồi nói :

- Phá Giới Tuệ Thông tăng huynh ở lại Thiếu Lâm tự.

- A di đà Phật ! Tuệ Thông sư huynh được bần tăng thỉnh thị ở lại đây một thời gian giúp đỡ bần tăng.

- Thế thì tốt quá... Vãn bối xin cáo từ!

Chánh Giới khẽ gật đầu :

- Những gì Tri Giới hòa thượng đã xúc phạm đến Hạ thí chủ, mong Hạ thí chủ đừng để tâm.

- Đại sư... Quân Bình không để tâm đâu.

- A di đà Phật! Thiện tai... thiện tai...

Một lần nữa Quân Bình ôm quyền xá lão tân phương trượng Thiếu Lâm rồi mới quay lưng về phía Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Lão tăng nhìn theo chàng bất giác niệm Phật hiệu nói :

- A di đà Phật ! Hạ thiếu hiệp sẽ mắc nợ tình nơi cõi ta bà này.

Rời Tung Sơn Thiếu Lâm tự, Hạ Quân Bình cùng với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ rong ruổi theo lộ hướng về Ngũ Đài sơn.

Vi Thiên Cơ háo hức hỏi :

- Hạ công tử chừng nào mới đoán cho Thiên Cơ một quả?

- Tại hạ và Vi cô nương đang đi trên đường chẳng lẽ lại đoán quẻ ư? Khi nào có điều kiện nghỉ ngơi, tại hạ sẽ đoán quẻ cho cô nương.

- Thế bây giờ Hạ công tử định đi đâu?

- Tại hạ cũng chưa biết, nhưng có lẽ sẽ đến Ngũ Đài sơn.

- Hạ công tử đến Ngũ Đài sơn ư?

Quân Bình gật đầu.

- Hạ công tử có việc phải đến Ngũ Đài sơn à?

Quân Bình lơ đễnh đáp lại lo lời nàng :

- Tại hạ chỉ nghe nói Ngũ Đài sơn có phong thủy nguy nga tráng lệ. Một chốn đanh lam thắng cảnh nên cao hứng muốn thường lãm đến đó mà thôi.

- Tất nhiên không ai phủ nhận danh lam thắng cảnh của Ngũ Đài sơn, nhưng Hạ công tử nên biết một điều.

- Vi cô nương muốn nhắc nhở tại hạ điều gì?

- Công tử muốn đến Ngũ Đài sơn thì phải qua đi Tổng đàn Dị Thần giáo. Mặc dù Dị Thần giáo chủ đã bị Đại Minh thần tăng đả thương, nhưng thực lực của Dị Thần giáo chủ chỉ yếu đi mà thôi. Hạ công tử lại là người chẳng biết võ công, mà tất cả giáo chúng Dị Thần giáo cũng như Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm đã biết Đại Minh thần tăng thỉnh công tử vào tĩnh lăng. Điều đó khiến tất cả quần hào lấy làm lạ và muốn biết đấy, nhất là Dị Thần giáo chủ.

Quân Bình dừng bước :

- Đến Ngũ Đài sơn không còn con đường nào khác nữa à?

Vi Thiên Cơ lắc đầu :

- Không !

Quân Bình buông một tiếng thở ra :

- Thế thì tại hạ phải chờ đến thời cơ khác vậy.

- Nhưng nếu cao hứng thì Phi Tiên Tử và công tử cũng có thể đến Ngũ Đài sơn mà.

Quân Bình nhìn sững nàng :

- Vi cô nương không ngại tòa Tổng đàn Dị Thần giáo à?

- Dị Thần giáo là gì mà Vi Thiên Cơ phải ngại chứ?

Quân Bình mỉm cười :

- Nếu Vi cô nương không ngại Dị Thần giáo thì tại hạ sẽ cùng đi với cô nương đến Ngũ Đài sơn thưởng lãm.

- Thấy Hạ huynh cao hứng, Thiên Cơ cũng cao hứng đó.

Nàng vừa nói vừa liếc qua Quân Bình. Ánh mắt của nàng chứa đựng một hấp lực thần kỳ mà bất cứ nam nhân nào khi tiếp nhận cũng đều khó mà giữ được sự tĩnh tâm đặng khỏi xao tình.

Tất nhiên Hạ Quân Bình cũng là một nam nhận như những nam nhân khác, nên khi vừa chạm vào cái liếc mắt sắc như bảo đao bảo kiếm của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, chàng như một tia sét chạm đến làm cho bối rối.

Chàng buột miệng nói :

- Vi cô nương khiến cho tại hạ có được dũng lược phó với Dị Thần giáo.

- Đó là lời nói xuất phát từ tâm của Hạ công tử hay chỉ là ngôn phong khách sáo thoát ra từ cửa miệng đầu môi?

Vi Thiên Cơ nói dứt lời, mỉm cười nhìn Hạ Quân Bình. Nụ cười mỉm chứa nhiều ẩn ý của nàng khiến cho Hạ Quân Bình càng lúng túng hơn.

Trời choạng vạng hoàng hôn, cùng với những tảng mây đen xuất hiện, Quân Bình lo lắng nói :

- Vi cô nương... Trời sắp tối, mây mưa lại kéo đến, chúng ta nên tìm một chỗ nào đó nghỉ chân. Nếu không tìm được chỗ trú, e rằng chúng ta sẽ rơi vào cảnh màn trời chiếu đất.

- Quanh đây đâu có chỗ nào. Hay công tử và Thiên Cơ cùng trổ khinh công đi nhanh hơn vậy.

- Tại hạ sợ sẽ không kịp né qua đợt mưa trút này.

Miệng thì nói nhưng Quân Bình đã gia tăng cước pháp. Khi ráng chiều vừa sụp xuống thì mây đen cũng che kín cả bầu trời. Một tia chớp ngoằn ngoèo xé toạc không trung đen sẫm, liền sau đó là tiếng sấm ầm ì như rồng gầm.

Từ trên không trung những hạt nước li ti bắt đầu rắc xuống.

Quân Bình lo lắng nói :

- Chắc chắn tại hạ và Vi cô nương sẽ đội mưa trong đêm nay quá.

Hai người còn đang lo lắng trổ khinh công đi cho nhanh thì phát hiện phía trước, xa xa có ánh đèn loe lét.

Thiên Cơ phấn chấn nói :

- Hạ công tử... Chúng ta có chỗ tránh mưa đêm nay rồi.

Quân Bình hiểu ngay ý của Thiên Cơ chàng tay về hướng ánh đèn lập lòe chạng vạng :

- Chúng ta mau đến đó tá túc qua cơn mưa này.

Hai người đồng loạt thi triển khinh công, Quân Bình cảm thấy có sự thay đổi kỳ lạ trong nội thể mình. Chàng chưa từng luyện qua võ công, thế nhưng vẫn cảm nhận thân pháp mình nhẹ tênh như sợi tơ, buộc phải nghĩ thầm :

- Mình bây giờ khác trước rồi. Có lẽ đó là ứng nghiệm của Tiên Thiên khí công mà Đại Minh thần tăng đã truyền thụ.

Khi Quân Bình và Thiên Cơ đến được chỗ ánh đèn là một gian nhà được cất ven đường, thì mưa bắt đầu âm ầm trút xuống như thác nước.

Thiên Cơ nói :

- Có ai trong nhà không?

Không có tiếng đáp lời nàng.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình :

- Gian nhà này không có chủ.

- Không có chủ sao lại có giá bạch lạp đang cháy kia? Chắc chắn chủ nhân của gian nhà này vừa mới đi đâu đó.

Mưa tạt vào mái hiên buộc Thiên Cơ lẫn Quân Bình phải nép vào trong vách nhà.

Thiên Cơ nhíu mày, cáu gắt nói :

- Đã đến thì chúng ta phải vào nhà thôi.

Quân Bình ngần ngừ :

- Nhà không có chủ, tại hạ và cô nương nên vào không? Ngỡ như chủ nhân về, thấy cô nương thì thật khí cho chúng ta.

- Đối với Thiên Cơ chẳng có việc gì phải ngại cả. Đã đến thì phải vào thôi.

Nàng vừa nói đẩy cửa bước vào nhà. Thấy Thiên Cơ đã bước vào trong, Quân Bình buộc phải theo chân nàng. Bên trong thật tươm tất sạch sẽ. Trên bàn là một bầu rượu còn hâm hấp nóng, tất cả những điều đó chứng tỏ chủ nhân của gian nhà này vừa mới rời khỏi đây không bao lâu.

Quân Bình nhìn lên giá đèn. Bảy ngọn bạch lạp cùng cháy một lượt mà đúng ra chỉ cần một ngọn đủ có thể soi sáng cả gian tiền sảnh này. Nhìn bảy ngọn bạch lạp, Quân Bình thoạt ngần ngại. Chàng cảm nhận có được sự thần bí trong gian nhà này.

Mặc dù không có chủ nhân nhưng vẫn phảng phất vẻ âm u của chốn Diêm phủ, và khí lạnh rờn rợn.

Quân Bình nói với Thiên Cơ :

- Phi Tiên Tử cô nương... Tại hạ... cảm giác thật kỳ lạ khi bước vào gian nhà này.

Thiên Cơ mỉm cười :

- Hạ huynh có cảm giác gì?

- Tại hạ cũng không biết, nhưng có cảm nhận gian nhà này không phải là chỗ dừng chân của chúng ta.

- Chẳng lẽ Hạ huynh và Thiên Cơ đội mưa mà đi à? Chúng ta cứ ở đây chờ qua cơn mưa sẽ đi tiếp. Có Vi Thiên Cơ ở đây, Hạ huynh không có gì phải ngại cả.

- Tại hạ chỉ cảm nhận như thế thôi, nhưng không hề có ý đội mưa ra đi trong lúc này.

Hai người bước đến chiếc bàn đặt ngay giữa nhà. Sau khi yên vị, Thiên Cơ nhìn Quân Bình, từ tốn nói :

- Trong lúc chờ qua cơn mưa, Hạ huynh có thể đoán cho thiên cơ một quả chứ?

- Tại hạ rất sẵn lòng.

Một cơn gió lùa ập đến, đập vào cánh cửa.

Rầm...

Quân Bình giật mình.

Thiên Cơ mỉm cười :

- Không có gì đâu, chỉ là một cơn gió giật thôi.

Nàng vừa nói vừa bước ra khép cửa lại. Thiên Cơ quay trở vào. Nàng nhìn Quân Bình :

- Hình như tâm định của Hạ công tử rất căng thẳng?

Quân Bình mỉm cười :

- Có Vi cô nương, tại hạ đâu còn ngại gì nữa.

Nàng ngồi xuống, chỉ hữu thủ đến trước mặt Quân Bình hóm hỉnh nói :

- Thiên Cơ nghĩ Tiểu Thần Toán Tử sẽ nói đúng chứ không phải nói ngoa.

Quân Bình không vội nhìn vào bản thủ của Thiên Cơ mà định nhãn nhìn thẳng vào mặt nàng.

Thiên Cơ nheo mày, thấy nhãn thần của Quân Bình nhìn chằm chằm, hai má thoạt ửng đỏ vì thẹn. Nàng ngập ngừng nói :

- Sao Hạ công tử lại nhìn Thiên Cơ bằng con mắt đó?

- Tại hạ đang chiêm nghiệm thần tướng của cô nương.

- Thiên Cơ có gì lạ không?

Quân Bình mỉm cười :

- Tại hạ sợ nói ra, Vi cô nương lại cho tại hạ là kẻ giảo ngôn hoạt náo.

Thiên Cơ lắc đầu :

- Thiên Cơ không nghĩ như vậy, mà đang háo hức nghe Hạ huynh nói đây.

- Nếu như vậy thì tại hạ sẽ nói.

Quân Bình ngắm Vi Thiên Cơ, vô tình thuận tay bưng bầu rượu nóng. Mặc dù thấy Quân Bình bưng bầu rượu nhưng Thiên Cơ vẫn không cản. Vừa mở nắp bầu rượu, Quân Bình vừa nói :

- Trong sự phân biệt của tướng pháp kiến văn thì Vi cô nương đúng là một người toàn chân, tòan mỹ, mà tại hạ có thể xếp vào dạng người có căn cơ “Ngũ Tú”.

Thiên Cơ mỉm cười :

- Ngũ Tú là gì?

Quân Bình rót rượu ra chén, uống cạn rồi nhìn nàng nói :

- Năm tướng quý căn cứ vào thực chất thể hình để định vị Phú Qúy Thọ Khang. Có một tú là một phần quý hiếm, nếu có đủ cả ngũ tú thì cuộc sống vô cùng mỹ mãn.

Thiên Cơ phấn chấn nói :

- Hạ huynh nói thật đấy chứ?

- Đã xem tướng pháp thì không thể dùng lời ngoa ngôn được. Theo tướng pháp kiến văn thì ngũ tú gồm năm điểm. Thứ nhất là Cốt Tú, biểu hiện Cốt Tú qua răng tợ như ngọc như ngà. Thứ hai Nhục Tú, là sự hồng hào tươi tĩnh của chân điện mục. Thứ ba là Huyết Tú, biểu hiện qua đôi chân mày thanh nhã mịn màng. Thứ tư là Khí Tú, biểu hiện qua chất giọng trong trẻo, thanh cao và có sức hấp dẫn lạ lùng. Thứ năm là Chất Tú, biểu hiện qua ánh mắt. Tia mắt long lanh, có thần khí thụ tăng như tinh tú tự phát ra ánh sáng ban đêm, sáng mà êm dịu.

Quân Bình mỉm cười :

- Vi cô nương đã đặng được cả ngũ tú. Tại hạ chúc mừng cho cô nương.

- Nghe Hạ công tử nói Thiên Cơ nhầm tưởng mình là một trang giai nhân tuyệt sắc.

- Vi cô nương có tố chất đầy đặn của Ngũ Tú thì huyền số còn hơn cả một trang giai nhân tuyệt sắc.

- Không ngờ huyền số của Thiên Cơ lại được như vậy. Với huyền căn Ngũ Tú thì Thiên Cơ có đặng như ý của mình không?

- Nếu đều đặng Ngũ Tú thì Thiên Cơ cô nương gặp nhiều may mắn rồi.

- Hạ huynh cho một quẻ, Thiên Cơ phấn chấn vô cùng.

Nàng vừa thốt hết lời liền ngúyt Quân Bình :

- Nhưng nếu không đúng như lời Hạ huynh nói thì Thiên Cơ sẽ hủy cái danh Tiểu Thần Toán Tử của huynh đó.

Quân Bình nhún vai :

- Đó là phần cốt lộ ra ngoài, còn thiên mạng thì chuyển hóa theo ngũ hành.

- Thế thì dù có huyền căn Ngũ Tú, Thiên Cơ vẫn bị chi phối bởi thiên mạng ngũ hành?

- Tất cả đều theo sự chuyên luân của ngũ hành, nhưng người có huyền căn Ngũ Tú như Vi cô nương thì hậu vận không xấu đâu. Hãy tin vào tại hạ. Nếu gặp nạn sẽ qua nạn, gặp phúc thì đặng phúc thôi.

- Nếu như Thiên Cơ yêu một người nào đó thì người kia có tình lại cho Thiên Cơ không?

Quân Bình thừ người :

- Ơ...

- Sao... Hạ huynh không trả lời được à?

- Trong pháp tướng kiến văn của tại hạ không luận bàn về chuyện này, nhưng suy xét cho cùng thì ai được Vi cô nương trao tình, người đó may mắn lắm rồi. Trên đời này không dễ gì tìm được một nữ nhân có huyền căn Ngũ Tú đâu.

- Thế thì sau này Thiên Cơ có yêu ai thì người đó là kẻ đặng phần đặng phước?

Quân Bình gật đầu :

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy.

Chàng vừa nói vừa nhìn xuống bản thủ của Thiên Cơ. Đôi chân mày Hạ Quân Bình cau hẳn lại, thần nhãn của chàng đóng đinh vào bàn tay phải của Vi Thiên Cơ.

Nhìn một lúc thật lâu, Quân Bình mới ngẩng lên nhìn :

- Theo thuật suy đoán Khí Lưu Niên thì Vi cô nương đều tốt cả, duy chỉ có Lưu Niên Tứ Lực thì có phần không hay. Vi cô nương có huyền căn Ngũ Tú, tất dễ bị đào hoa. Hãy giữ mình.

Quân Bình vừa thốt xong lời đoán đó thì tràng cười khanh khách nghe như ngọc lưu ly va vào nhau phát ra từ chiếc rèm mỏng phía bên hông nhà.

Một giọng nói nữ nhân vừa trong trẻo nhưng có phần lẳng lơ thốt lên :

- Đã là giai nhân thì phải có họa đào hoa rồi. Bất cứ ai đã được ông tạo ban cho sắc đẹp thì phải nghĩ đến điều đó chứ.

Vi Thiên Cơ nhíu đôi mày thanh nhã, quay mặt nhìn về phía sau lưng mình. Nàng chưa kịp nhận diện nữ nhân vừa thốt ra lời nói kia thì một mùi xạ hương thơm nồng xộc vào khứu giác nàng và Hạ Quân Bình.

Thiên Cơ giật mình bởi mùi xạ hương ly kỳ đó. Nàng khẩn trương nói :

- Độc hương... Hạ huynh...

Thiên Cơ thốt chỉ mấy từ đó đã vội vã vận công phong bế toàn bộ khí huyết của mình.

Chương 11: Thất Tuyệt Ma Nữ

Trong khi Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ có thể vận hóa công phu để bế khí ngăn không cho độc hương xâm nhập vào khướu giác và các huyệt đạo chủ yếu của mình thì ngược lại Hạ Quân Bình không thể làm được như nàng. Khi ngửi mùi xạ hương thơm nồng kia thì mắt chàng hoa lên, mặt mày xây xẩm.

Quân Bình lắc đầu cố xua cảm giác hoa mắt và xây xẩm đó, khi thấy được từ sau bức rèm bảy nữ lang trong những bộ cánh xiêm y mỏng tang được may có chủ định phô những vòng bụng trắng nõn cùng vòng tiếu yêu thắt lưng ong bước ra thì gục đầu xuống bàn.

Thấy Quân Bình trong trạng thái đó, Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ vừa khẩn trương vừa lo lắng. Ngọc thủ của nàng nhanh chóng rút đôi Phi Điểu Thiên Can.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Các người là ai?

Nữ lang vận xiêm y màu hồng ôn nhu nói :

- Sư tỷ muội chúng tôi là chủ nhân gian nhà này, đồng thời là chủ nhân Lạc Hồn cốc.

Mặt Thiên Cơ sa sầm lại :

- Thì ra các ngươi là Thất Tuyệt Ma Nữ.

Nữ lang vận áo hồng mỉm cười :

- Cô nương đã biết bảy chị em chúng tôi là Thất Tuyệt Ma Nữ? cái danh dự đó do bảy tỷ muội chúng tôi đặt ra đó.

Nàng mỉm cười, lia nhanh ánh thu đào qua Hạ Quân Bình rồi định lại chằm chằm đóng đinh vào mặt Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Nàng chớp mắt nhỏ nhẹ nói :

- Nếu như Chu Kỷ Hồng đoán không lầm, cô nương đây là Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, người dụng đôi Phi Điểu Thiên Can, chủ nhân Phi Tiên Hổ.

- Chu cô nương đoán không sai.

Kỷ Hồng gật đầu. Nàng ung dung chấp tay sau lưng cứ như không hề biết đến sự lợi hại thần kỳ của đoi Phi Điểu Thiên Can trong tay Phi Tiên Tử, Kỷ Hồng nói :

- Tôi là Chu Kỷ Hồng, còn các muội muội đây là Sương Tuyết Mai.

Nữ nhân vận xiêm y màu vàng khẽ gật với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nàng từ tốn nói :

- Muội là Sương Tuyết Mai.

Chu Kỷ Hồng mỉm cười với Tuyết Mai rồi nhìn Thiên Cơ nói tiếp :

- Còn đây là Bạch Như Huệ.

Nữ lang vận xiêm y màu trắng khẽ gật đầu trông thật là nhu mì :

- Muội là Bạch Như Huệ.

Chu Kỷ Hồng lại chỉ người kế tiếp :

- Còn đây là Hàn Băng Cúc, Tuyệt Đình Lan, Lư Ả Đào, Tục Thiên Hương.

Kỷ Hồng nói đến ai đó thì đó lại khẽ gật đầu với dáng vẻ thật nhu nhã ra mắt Vi Thiên Cơ.

Thấy vẻ từ tốn ôn nhu của Thất Tuyệt Ma Nữ, Thiên Cơ mới thở phào một tiếng.

Qua cung cách của Thất Tuyệt Ma Nữ, nàng từ bỏ những ý định khẩn trương chuẩn bị đối phó với họ.

Thiên Cơ khách sáo đáp lại :

- Thiên Cơ nghe danh Thất Tuyệt Ma Nữ trên giang hồ, nay được diện ngộ, mới nhận biết những gì thiên hạ nói đều sai, thất tỷ tỷ phải mang ngoại hiệu là Thất Tuyệt Tiên Tử mới đúng.

Chu Kỷ Hồng nhướng đôi chân mày vòng nguyệt, lộ vẻ sửng sốt với Vi Thiên Cơ.

Nàng từ tốn nói :

- Thất Tuyệt tỷ muội chúng tôi đầu đảm nhận hai tiếng tiên tử cao vọng mà Vi cô nương đã khen tặng. Với lại hai chữ đó đã thuộc về Vi cô nương rồi, nay gán cho tỷ muội chúng tôi e không hạp đâu.

Lời nói khách sáo của Thất Tuyệt Ma Nữ chủ nhân Lạc Hồn cốc khiến Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ sa sầm mặt. Mặc dù lộ vẻ bất nhẫn ra mặt nhưng nàng vẫn giữ giọng ôn nhu nói :

- Thất Tuyệt tỷ tỷ là chủ nhân gian nhà này?

Kỷ Hồng gật đầu chỉ giá đèn :

- Chiếc giá đèn kia đã nói lên điều đó.

Thiên Cơ gật đầu :

- Thiên Cơ và Hạ huynh đây trong lúc lỡ đường lại gặp tiết trời đổ mưa, mạo muội tự tiện vào nhà tránh mưa, chúng tôi biết làm như thế là thất lễ nhưng vì sự thế bắt buộc, chắc Thất Tuyệt tỷ tỷ cũng không trách.

- Chuyện Vi cô nương và Hạ công tử vào đây trú mưa thì đâu có gì mà tỷ muội chúng tôi lại phiền trách chứ. Khi gặp tình huống này thì tỷ muội chúng tôi cũng buộc phải hành động như cô nương và Hạ công tử thôi.

Thiên Cơ khách sáo đáp lời Kỷ Hồng :

- Đa tạ Chu cô nương đã bỏ qua sự mạo phạm của Thiên Cơ Và Hạ huynh.

Kỷ Hồng khoát tay :

- Vi cô nương khách sáo quá!

Thiên Cơ nghiêm mặt nói :

- Thất Tuyệt tỷ tỷ đã bỏ qua sự mạo phạm của Thiên Cơ và Hạ huynh. Thiên Cơ xin Thất Tuyệt tỷ tỷ trao giải độc để trục hóa độc hương trong nội thể của Hạ huynh.

Kỷ Hồng thản nhiên bước đến mở cửa gian chính sảnh. Nàng nhìn ra ngoài rồi trở bộ bước vào. Đôi thu nhãn sáng ngời của nàng định thẳng vào ánh sáng của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ :

- Bên ngoài đã tạnh mưa rồi.

Thiên Cơ trang trọng nói :

- Thiên Cơ và Hạ huynh chỉ quá vãng vào đây trú mưa, nay đã tạnh, xin cáo từ!

Kỷ Hồng gật đầu :

- Vi cô nương đã có ý rời khỏi, Thất Tuyệt tỷ muội chúng tôi không nài ép. Tỷ muội chúng tôi cũng không tiện tiễn Vi cô nương.

Thiên Cơ cau mày :

- Thiên Cơ nhờ Thất Tuyệt tỷ tỷ trao giải được độc hương.

Kỷ Hồng mỉm cười :

- À... Kỷ Hồng quên mất. Vi cô nương miễn thứ, giải được độc hương Thất Tuyệt Ma Nữ không đem theo bên mình.

Nàng nhìn Quân Bình :

- Nếu Vi cô nương nghĩ đến tính mạng của Hạ huynh đây thì hãy để tỷ muội chúng tôi đưa Hạ huynh về Lạc Hồn cốc giải độc cho y.

mặt Thiên Cơ đanh lại :

- Thiên Cơ không tin Thất Tuyệt tỷ tỷ lại không đem theo giải được độc hương.

- Lời thật thì nghe nhói tai, nhưng thật sự vẫn là sự thật, cô nương miễn thứ vậy !

Chu Kỷ Hồng vừa thốt hết lời thì Quân Bình đột nhiên ngẩng mặt lên. Chàng ngơ ngác nhìn Thất Tuyệt Ma Nữ và vỗ đầu :

- Ôi chao...

Quân Bình ngơ ngác hỏi Vi Thiên Cơ :

- Vi cô nương...

Trong khi Quân Bình còn chưa định thần, định trí thì Thất Tuyệt Ma Nữ ngơ ngác nhìn chằm chằm Quân Bình.

Kỷ Hồng buộc miệng nói :

- Lạ thật...

Thất Tuyệt Ma Nữ không ngạc nhiên sao được khi thấy độc hương vừa xâm nhập vào nội thể của Quân Bình, chưa được bao lâu đã giải rồi. Họ làm sao lúc biết được trong nội thể của Quân Bình lúc này đã có Tiên Thiên khí công của Đại Minh thần tăng truyền đạo làm lá chắn bảo vệ chàng. Chính Tiên Thiên khí công đã hóa giải độc hương trong nội thể chàng.

Thiên Cơ thấy Quân Bình hồi tỉnh, phấn chấn hỏi :

- Hạ huynh có cảm nhận gì trong nội thể không?

- Tại hạ vừa rồi tự dưng bị xây xẩm không còn biết gì nữa. Giờ thì đã hết rồi.

Thiên Cơ mỉn cười :

- Tốt lắm! Chúng ta mau rời gian nhà này thôi.

Nàng nhìn lại Thất Tuyệt Ma Nữ :

- Đa tạ Thất Tuyệt tỷ tỷ đã cho tá túc, giờ thì chúng tôi xin được cáo từ!

Quân Bình từ từ đứng lên :

- Các vị cô nương đây là chủ nhân gian nhà này, tại hạ và Vi cô nương tự tiện vào tá túc qua cơn mưa, mong thất cô nương miễn chấp.

Quân Bình ôm quỳen :

- Một xá gọi là kiến lễ, một lần nữa mong Thất Tuyệt cô nương miễn thứ!

Kỷ Hồng nhíu mày.

Nàng nhìn Quân Bình hỏi :

- Hạ công tử đã tự hóa giải độc hương của tỷ muội chúng tôi à?

Quân Bình ngơ ngẩn nói :

- Độc hương gì... sao lại giải độc? Tại hạ không biết võ công, và cũng chẳng biết độc hương là gì cả.

Nghe chàng nói, Kỷ Hồng càng ngạc nhiên hơn :

- Công tử không biết võ công mà độc hương vẫn bị hóa giải trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Chuyện cũng lạ đó...

- Tại hạ chẳng hề biết võ công cũng chẳng hề biết độc hương nào cả.

Kỷ Hồng ngắm Quân Bình :

- Đó mới là chuyện lạ.

Thiên Cơ nhìn sang Quân Bình :

- Hạ huynh... bên ngoài đã tạnh mưa rồi, chúng tôi nên đi thôi!

Kỷ Hồng lắc đầu :

- Vi cô nương có thể đi được, chúng tỷ muội tôi không nài ép, nhưng Hạ công tử thì chưa đi được.

Thiên Cơ đanh mặt, nghiêm giọng nói :

- Tại sao lại không đi được?

- Hạ công tử còn thiếu tỷ muội chúng tôi một bầu rượu thì sao đi được?

Thiên Cơ sa sầm mặt :

- Chỉ một bầu rượu mà Thất Tuyệt cô nương bức ép Hạ huynh à? Được...Thiên Cơ sẽ trả bầu rượu này.

Nàng vừa nói vừa lấy một nén vàng đặt lên mặt bàn.

Kỷ Hồng nhún vai :

- Không... Thất Tuyệt chủ nhân Lạc Hồn cốc không cần kim ngân kim lượng, mà chỉ cần người uống rượu thôi.

Vi Thiên Cơ hừ nhạt, trang trọng nói :

- Cuối cùng thì Thất Tuyệt Ma Nữ cũng lòi cái tâm muốn dồn người vào bí đạo mà.

Kỷ Hồng vẫn giữ vẻ từ tốn, ôn nhu đáp lời Thiên Cơ :

- Phi Tiên Tử sao lại nói như vậy. Phàm có vay thì phải có trả. Vi cô nương thì không vay gì ở trong gian nhà của Thất Tuyệt Ma Nữ, nhưng Hạ công tử thì lại vay. Tỷ muội chúng tôi đồng ý để Vi cô nương ra đi nhưng Hạ công tử thì phải trả xong rồi mới đi được.

- Một nén vàng không đủ trả bầu rượu nhạt ư?

Quân Bình nhìn Thiên Cơ, nói :

- Vi cô nương... chúng ta không nên thất lễ với các vị tiểu thư chủ nhân gian nhà này.

Chàng nhìn lại Thất Tuyệt Ma Nữ, từ tốn nói :

- Tại hạ trong lúc trú mưa đã mạo phạm uống bầu rượu của các vị tiểu thư. Nếu có cơ hội, tại hạ xin bồi tiếp lại những bầu rượu ngon hơn.

- Nói như công tử, tỷ muội chúng tôi rất cảm kích!

Kỷ Hồng mỉm cười nói tiếp :

- Chính vì sự cảm kích đó, tỷ muội chúng tôi thỉnh Hạ công tử đường lãm đến Lạc Hồn cốc một chuyến. Nơi đó danh cảnh hữu tình, chúng ta sẽ cùng đối ẩm với nhau.

Quân Bình từ tốn đáp lời Thất Tuyệt Ma Nữ :

- Tại hạ đa tạ các vị cô nương. Nhất định Hạ Quân Bình sẽ quá vãng đến Lạc Hồn cốc.

Kỷ Hồng tròn mắt :

- Không phải lúc này à?

- Lúc này tại hạ còn có việc phải làm.

- Hạ công tử từ chối khiến cho tỷ muội chúng tôi rất buồn lòng đó.

Thiên Cơ cướp lời Kỷ Hồng :

- Có dịp Hạ huynh sẽ đến Lạc Hồn cốc, đâu có gì các vị phải gấp gáp chú.

- Nhưng lúc này tỷ muội chúng tôi lại rất cao hứng, muốn cùng Hạ huynh đây đường lãm đến Lạc Hồn cốc.

Mặt Thiên Cơ đanh lại sau câu nói của Chu Kỷ Hồng. Nàng nhìn thẳng vào mặt Thất Tuyệt Ma Nữ :

- Thiên hạ đồn không ngoa ngôn về Thất Tuyệt Ma Nữ. Thật ra, các người muốn gì nào?

- Phi Tiên Tử sao lại cáu gắt sớm thế. Hay Vi cô nương nghĩ Lạc Hồn cốc chẳng xứng để Hạ huynh đây quá vãng? Phi Tiên Tử có cái đẹp của nó nhưng Lạc Hồn cốc chẳng thua kém gì đâu.

Hạ Quân Bình nhìn Kỷ Hồng từ tốn nói :

- Tại hạ và Vi cô nương chẳng hề có ý xem thường tỷ muội của cô nương. Với lại tại hạ còn mắc nợ thất cô nương kia mà. Nếu như cô nương đã có lòng, Quân Bình này sẽ đến Lạc Hồn cốc.

Chu Kỷ Hồng ôm quyền khép nép xá Hạ Quân Bình :

- Đa tạ Hạ huynh đã nể mặt tỷ muội chúng tôi. Khi nãy tỷ muội tôi nghe Hạ huynh đoán quẻ rất hay, cũng có ý thỉnh thị công tử đến tệ cốc để xem qua một quẻ.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình :

- Hạ huynh... Hạ huynh không theo những ả ma nữ này được.

Thiên Cơ gắt gỏng :

- Hạ huynh không biết bảy người này là Thất Tuyệt Ma Nữ à? Đi cùng với họ, chẳng khác nào tự bán rẻ mình cho yêu nữ.

Quân Bình toan mở miệng can ngăn thì Thiên Cơ đã xẵng giọng nạt ngang :

- Hừ... Vi Thiên Cơ này nói không đúng sao?

- Ngươi thị vào đôi phi Phi Điểu Thiên Can mà xem thường người khác ư? Chu Kỷ Hồng này muốn xem sự lợi hại của đôi Phi Điểu Thiên Can kia như thế nào mà ngươi lại xem thường người như vậy.

Sự căng thẳng của Chu Kỷ Hồng và Vi Thiên Cơ khiến Quân Bình vừa bối rối vừa lúng túng. Chàng định can ngăn hai người nhưng Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ đã bất thần xuất thủ trước.

Quân Bình chỉ kịp nói :

- Vi cô nương...

Lời còn đọng trên hai cánh môi của chàng thì đôi Phi Điểu Thiên Can đã bắn xẹt ra. Đôi cánh chim bằng thép ròng xé toạc khoảng không, phát ra thứ âm thanh vi vu chết chóc.

Đôi Phi Điểu Thiên Can chia thành hai đường, trực diện tập kích thượng và hạ đẳng của Chu Kỷ Hồng. Đối phó với đôi Phi Điểu Thiên Can của Vi Thiên Cơ, Chu Kỷ Hồng xoay nửa vòng, song thủ vung lên như người ném hoa. Từ trong hai cánh tay áo xiêm y của nàng những đóa hoa hồng đỏ thắm vùn vụt thoát ra. Tạo thành một bức tường hoa đón thẳng lấy binh khí của đối phương.

Hoa hồng làm sao có thể cản được đôi Phi Điểu Thiên Can của chủ nhân Phi Tiên Tử. Khi đôi Phi Điểu Thiên Can vừa chạm vào vùng hoa hồng đỏ thắm, những đóa đua nhau rơi lã chã xuống đất như gặp phải một cơn giông phũ phàng.

Hạ Quân Bình thấy những đóa hoa rơi tan tác không khỏi lo lắng cho Chu Kỷ Hồng. Chàng toan cất tiếng nói Vi Thiên Cơ mau thu hồi đôi Phi Điểu Thiên Can uy vũ thì những nụ hoa hồng bất thình lình phát những tiếng nổ lụp bụp. Liền sau những âm thanh khô khốc phát xuất những bụm khói đỏ ối.

Đôi Phi Điểu Thiên Can của Vi Thiên Cơ tiếp tục tạo lưỡi kéo tử thần tập kích Chu Kỷ Hồng. Đôi binh khí thần kỳ của Vi Thiên Cơ gần như đã có thể chạm được tới vùng tử huyệt sinh tử của Kỷ Hồng thì Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Bạch Cúc, Nguyệt Đình Lan, Lư Á Đài và Tục Vạn Hương mới đồng loạt xuất thủ.

Sáu sợi nhuyễn tiên, có đính những đóa hoa trên đầu theo tục danh của từng người đồng loạt điểm tới đôi phi điển thiên can của Vi Thiên Cơ.

Thủ pháp của sáu nàng, cùng với sự phối hợp thần kỳ, dụng sáu cây nhuyễn tiên tợ như sáu chiếc vòi, vừa linh hoạt vừa chuẩn xác điểm tới đôi binh khí uy vũ của đối phương.

Chát... chát... chát...

Đôi Phi Điểu Thiên Can chạm thẳng vào sáu cây nhuyễn tiên, đổi hướng bay chệch khỏi thân pháp Chu Kỷ Hồng. Đúng lúc đó màn khí hồng màu đỏ ối từ những đóa hoa hồng đã tan tỏa phủ trùm khắp gian tiền sảnh.

Một lần nữa, Hạ Quân Bình lại cảm thấy mặt mày xay xẩm, mắt hoa, không trụ vững mình trên hai chân, buộc phải gục đầu xuống bàn.

Trong lúc Quân Bình bị độc khí khiến cho mê mang bất tỉnh thì Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ đã kịp thâu hồi đôi Phi Điểu Thiên Can, đồng thời bế huyệt không cho độc khí xâm nhập vào nội thể. Mặc dù nàng đã vận dụng chân nguyên, thân như có lớp hàn khí bao bọc cũng phải rùn mình ớn lạnh.

Thiên Cơ chưa kịp xuất thủ lần thứ hai thì đã thấy bảy cây nhuyễn tiên kẹp thành một võng lưới chụp xuống thân pháp nàng. Sự phối hợp thần kỳ của Thất Tuyệt Ma Nữ khiến Vi Thiên Cơ không khỏi giật mình. Gần như ba mươi sáu đại huyệt của nàng đều có những đóa hoa chập chờn, chực chờ nhập vào. Giữa những đóa hoa đó, là một mũi châm đen kịch độc sát thân, chỉ để chúng xướt qua thôi cũng khó mà giữ được tính mạng.

Thiên Cơ thét lên một tiếng. Đôi Phi Điểu Thiên Can lướt ra khỏi ngọc thủ của nàng. Lần này chỉ tựa như đôi chim én vun vút lướt vòng qua thân pháp Thiên Cơ, tạo thành một bức màn bạch quang che chắn.

Chát... chát...

Bảy cây nhuyễn tiên chạm vào đôi Phi Điểu Thiên Can, bật ngược trở lại. Chiêu pháp thần kỳ, quán tuyệt của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ khiến cho Thất Tuyệt Ma Nữ phải sững sờ. Nhưng bảy người vừa thối bộ, liền kết thành một hàng ngang, rồi đồng loạt vung tay như rải hoa.

Những loạt hoa đua nhau bắn thẳng tới thân pháp của Phi Tiên Tử bất kể vùng tử tuyệt nào. Mỗi một lần Thất Tuyệt Ma Nữ vung tay thì cùng xuất hiện sáu đóa hoa, và một làn hồng quang công thẳng tới Thiên Cơ.

Trong Vi Thiên Cơ chẳng khác nào một tấm mộc hình nhân để cho Thất Tuyệt Ma Nữ thi thố tuyệt học võ công của mình. Thiên Cơ đã biết, tất cả những đóa hoa mà Thất Tuyệt Ma Nữ đang dụng để tập kích mình, đều có tẩm độc được nên đâu dám lơ là. Nàng liên tục dụng tới Tích Lịch chưởng, phối

hợp với đôi Phi Điểu Thiên Can mà tạo bức vách bảo vệ toàn thân.

Ầm...

Đang dụng Tích Lịch chưởng và Phi Điểu Thiên Can cản phá những đóa hoa chết người của Thất Tuyệt Ma Nữ, bất thình lình một tiếng nổ khủng khiếp của hỏa pháo phát ra ngay dưới chân nàng. Thiên Cơ có cảm tưởng đất dưới chân mình sắp sụp lở, kèm theo một cơn lốc khủng khiếp ập tới thân pháp.

Cơn lốc dữ dội kèm với hỏa khí ập đến thân thể Thiên Cơ. Nàng hốt hoảng giang rộng hai tay, thi triển tuyệt pháp khinh thân Lôi Lệ Tam Xí, tợ như cách chim sắt nương theo khí kình, dựa vào nó mà lướt đi.

Thiên Cơ vừa thoát ra bên ngoài thì cả gian tiền sảnh đổ sập xuống. Nàng hốt hoảng lo lắng cho Quân Bình. Nhưng Thiên Cơ còn chưa biết hành động như thế nào thì lửa đã bùng lên biến đống đổ nát nhanh chóng thành một ngọn đuốc.

Thiên Cơ tức giận thét lớn :

- Thất Tuyệt Ma Nữ... các người đang ở đâu?

Trong sự lo lắng bồn chồn, Thiên Cơ bất giác phẫn nộ cùng cực, liền điểm mũi hài băng lên một chạc cây đảo mắt nhìn chung quanh. Vết tích của Thất Tuyệt Ma Nữ đã mất hút, tất cả chỉ còn lại trong ánh mắt nàng là cánh rừng bạt ngàn, cùng với đụn lửa đang bừng cháy.

Chương 12: Lạc Hồn Cốc

Quân Bình ngồi bật dậy. Mặc dù đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng chàng vẫn có thể cảm nhận đặng mùi xạ hương quyến rũ của hương phấn nữ nhân thoang thoảng xông vào khứu giác mình. Chàng đảo mắt nhìn quanh. Gian thư sảnh thật tươm tất và sạch sẽ. Trên thạch bàn là một bình hoa và những loại hoa với những loại hoa hồng, cúc, huệ, mai và cả đào, mặc dù lúc này tiết trời chưa thể cho những đóa mai và đào.

Nhìn bình hoa trên thạch bàn, Quân Bình nhíu mày. Chàng nghĩ ngay đến bảy vị cô nương và cả Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Tất cả những gì xảy ra đều hiện tại trong trí của Quân Bình. Chàng buột miệng kêu khẽ :

- Vi Thiên Cơ...

Những tràng tiếu ngạo nghe như ngọc lưu ly va vào dội đến thính nhĩ Quân Bình.

Những tiếng cười trong trẻo kia tạo ra trong tâm tưởng của bất cứ nam nhân nào ý niệm về cảnh giới bồng lai mà Từ Thức đã may mắn bước chân vào. Nghe những tiếng cười trong trẻo và gợi cảm đó, vô hình chung Quân Bình muốn xem ai vừa cười, dù trong đầu biết chắc rằng đó là những tiếng cười của Thất Tuyệt cô nương.

Chàng thả chân xuống tràng kỷ, nhẹ bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Hoạt cảnh bên ngoài buộc Quân Bình ngây người, sững sờ.

Trong một hồ nước trong vắt, vây quanh là những hàng liễu rủ, tạo thành một khung cảnh hữu tình, bảy trang giai nhân tuyệt sắc đang trầm mình trong làn nước hồ trong như một tấm gương, phản chiếu các tảng mây lập lờ trôi phía trên.

Bảy người đang nô đùa, trên người chẳng lấy một mảnh vải che hờ. Điều đó cũng đúng thôi, bởi bảy trang giai nhân kia đâu cần gì phải che đậy. Nói đây là cõi riêng biệt của họ kia mà. Trông cách đùa vui của họ mà người ta phải liên tưởng đến bảy tiên nữ, vừa trốn khỏi cảnh giới uy nghiêm quay lại với cõi trần tục để thoát ra những giáo điều khe khắt của thượng đế. Thỉnh thoảng họ lại nhìn nhau cất lên những tràng tiếu ngạo nghe thật gợi cảm.

Quân Bình sợ rằng bảy vị cô nương kia bắt gặp mình đang nhìn trộm, nên vội vã quay mặt, toan trở bộ bước trở lại tràng kỷ, chàng chưa kịp rời chỗ đứng thì một người trong bảy nàng tiên thốt lên :

- Tỷ tỷ ơi... có người đang nhìn trộm mình đó.

Quân Bình giật mình sau khi nghe câu đó. Chàng ngờ ngợ những trang nữ sắc kia đã thấy mình nên nghĩ thầm :

- Đúng là hoa vận của mình rồi. nếu như các nàng này nghĩ mình sằng bậy thì không biết nói sao đây.

Bị ý niệm đó chi phối, Quân Bình vội vã quay trở lại tràng kỷ.

Những tiếng cười trong trẻo bên ngoài lại rộn lên dội vào thính nhĩ của Quân Bình, không biết những người ngoài kia có dụng ý gì trong những tràng tiếu ngạo, nhưng Quân Bình lại cảm thấy hổ thẹn, bối rối.

Chàng tự trách thầm :

- Biết thế mình chẳng nên bước đến cửa sổ ra ngoài làm gì.

Đang suy ngĩ mông lung, sau lưng chàng từ ngưỡng cửa, tiếng của Chu Kỷ Hồng cất lên nghe thật trong trẻo :

- Hạ huynh đã thức dậy rồi à?

Quân Bình đứng bật dậy, ôm quyền xá Kỷ Hồng.

Nàng mỉm cười nhìn chàng, rảo gót sen đi vào. Kỷ Hồng vừa yên vị thì Quân Bình đã lên tiếng hỏi :

- Chu cô nương... đây là đâu?

Nàng nhìn Quân Bình :

- Đã bao giờ huynh nghe nói đến Lạc Hồn cốc chưa?

- Đây là Lạc Hồn cốc ?

Kỷ Hồng khẽ gật đầu :

- Đây chính là Lạc Hồn cốc. Chốn đường tiên có một không hai trên cõi trần gian này. Nếu ngày xưa, Từ Thức lạc vào hang tiên lên cảnh bồng lai thì nay Hạ huynh chẳng khác gì Từ Thức vậy.

- Tại hạ nghĩ mình không có duyên như Từ Thức đâu.

- Ai cũng có duyên có phận mà.

Kỷ Hồng nhìn ra ngoài cửa thư phòng, ôn nhu nói :

- Các muội còn chờ gì mà không vào lo cho Hạ huynh?

Quân Bình còn ngơ ngẩn với lời nói của nàng thì từ ngoài cửa Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Lư Ả Đào và Tục Vạn Hương cùng bước vào. Sáu nàng theo tục danh của nàng mà có lối phục sức khác nhau. Sương Tuyết Mai khoác trên người chiếc áo choàng những bông hoa mai vàng tươi. Bạch Như Huệ thì trang điểm bằng những đóa hoa huệ tắng tinh. Trên tay các nàng bưng những chiếc mâm đồng bóng lộn.

Tuyết Mai bước đến trước mặt Quân Bình. Nàng bưng chiếc mâm đồng trên có thau đồng đầy nước tỏa mùi thơm dìu dịu. Tuyết Mai nhỏ nhẹ nói :

- Muội thỉnh Hạ huynh rửa tay!

Miệng thì cười, Tuyết Mai không quên trao cho Quân Bình cái liếc mắt đưa tình.

Cử chỉ của Tuyết Mai càng khiến Quân Bình càng lúng túng. Sự lúng túng của chàng không qua được mắt của nàng. Nàng mỉm cười ra vẻ thục nữ, nhỏ nhẹ nói :

- Hạ huynh xin đừng ngại. Chúng muội muốn bồi tiếp Hạ huynh như thượng khách.

Quân Bình buông một tiếng thở ra :

- Các vị cô nương làm tại hạ cảm thấy áy náy.

Tuyết Mai lại liếc Quân Bình bằng thứ ánh mắt gợi mời của những nàng kỹ nữ tại kỹ lâu :

- Hạ huynh đừng ngại. Ở Lạc Hồn cốc, Hạ huynh là thượng khách của chúng muội mà.

- Nhưng...

- Huynh khách sáo chỉ làm cho sự hoan hỉ, lạc thú không tròn vẹn mà thôi.

Quân Bình gật đầu :

- Tại hạ đành chìu theo ý của các vị cô nương vậy.

- Đa tạ Hạ huynh đã không chê Tuyết Mai!

Quân Bình đặt tay mình vào chậu nước trên mâm đồng. Trong khi chàng rửa tay thì Tuyết Mai lại liếc mắt đưa tình lẳng lơ. Ánh mắt của nàng thật là sắc sảo, ví như ánh mắt của các nàng kỹ nữ dạn dày phong trần tại chốn kỷ lâu.

Khi Quân Bình rửa tay xong, Tuyết Mai bằng một động tác ẻo lả chào mời, kèm theo một nụ cười đầy ẩn ý cùng với ánh mắt lả lơi trao qua chàng. Nàng thỏ thẻ nói :

- Huynh đừng quên muội nhe!

Quân Bình ngơ ngẩn trước câu nói của nàng.

Nàng mỉm cười bước lại bên Chu Kỷ Hồng.

Lần lượt từng người bước lại chăm sóc cho Quân Bình. Mọi thao tác của các nàng khiến cho Quân Bình như tưởng mình đang ở trong một kỹ viện nào đó mà chung quanh là những kỹ nữ thuần thục biết chiều chuộng hầu hạ khách làng chơi.

Kỷ Hồng nhín Quân Bình, lên tiếng nói :

- Tỷ muội chúng tôi mời Hạ huynh đến khách phòng dùng đại yến!

Quân Bình từ tốn đáp lời nàng :

- Các vị cô nương lo quá chu tất cho tại hạ, khiến tại hạ áy náy vô cùng.

- Nếu không chu tất cho Hạ huynh thì huynh sẽ xem thường Lạc Hồn cốc này sao?

Sau những lời khách sáo, Kỷ Hồng đưa Quân Bình đến gian khách phòng trong gian thượng khách phòng đã bày sẵn một bàn đại yến đầy những thức ăn tuyệt hảo.

Ngay giữa bàn là một bình hoa, trang trí các loài hoa theo các tục danh của các nàng.

Quân Bình nhìn Tuyết Mai, khách sáo nói :

- Các vị cô nương thật khéo trang hoàng cho gian phòng này.

- Công tử quá khen. Chốn thâm sơn Lạc Hồn cốc này đâu thể so sánh với những tòa kỹ viện nguy nga tráng lệ ở kinh thành.

- Sao có thể so sánh Lạc Hồn cốc với những chốn kỹ lâu được chứ, tại hạ không dám có ý tưởng đó đâu.

Quân Bình yên vị, Kỷ Hồng chọn chỗ ngồi đối diện với nàng. Ngồi hai bên Quân Bình là Tuyết Mai, Bạch Như Huệ. Lần lượt đến Tuyết Đình Lan, Lư Ả Đào, Tục Vạn Hương.

Tuyết Mai bưng bầu rượu mở nắp rót ra chén của Quân Bình. Nàng nhu mì nói :

- Hạ huynh thưởng thức thứ hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Bách Hoa Tình của Lạc Hồn cốc coi có thể sánh bằng với những hảo tử trên chốn giang hồ này không.

- Tại hạ khó mà so sánh được.

Tuyết Mai nhíu mày nhìn Quân Bình :

- Huynh không so sánh được ư?

Chàng gật đầu :

- Tại hạ không phải là một tửu nhân.

Chàng vừa dứt lời thì các nàng cùng bật ra những tiếng cười khanh khách như ngọc va vào nhau, trong khi Tuyết Mai thẹn đến chín cả mặt hoa.

Nàng lườm Quân Bình.

Thấy nàng e thẹn, Quân Bình khách sáo đỡ lời :

- Nhưng chắn chắc rượu của Lạc Hồn cốc phải là thiên hạ đệ nhất tửu không có thứ hảo tửu nào có thể so sánh bằng.

- Muội chỉ sợ huynh chê rượu của muội mà thôi. Hảo tửu của Lạc Hồn cốc do chính tay muội cất ra đó.

- Nếu hảo tửu từ chính tay cô nương cất ra, tại hạ phải thưởng lãm rồi.

Quân Bình bưng chén rượu dốc vào miệng mình. Dòng rượu nóng ấm trôi qua thực quản rồi nhanh chóng lan nhanh trong nội thể Quân Bình. Quân Bình những tưởng trong kinh mạch mình như có một dòng thủy hỏa hòa nhập vào huyết lưu mà lưu chuyển toàn châu thân, tạo ra một thứ cảm giác thật dễ chịu. Dòng thủy lưu kia khiến cho thần thức của Quân Bình bỗng chốc phấn chấn hẳn lên.

Chàng nhìn Tuyết Mai,cao hứng nói :

- Hảo tửu của cô nương quả là tuyệt tửu!

Tuyết Mai mỉm cười, liếc nhìn Quân Bình, rồi rót tiếp rượu ra chén. Nàng e lệ nói :

- Huynh làm muội thẹn lắm đó!

Nàng khép nép ngồi xuống bên Quân Bình.

Quân Bình nhìn qua Kỷ Hồng :

- Chu cô nương, tại hạ có một việc muốn hỏi.

- Kỷ Hồng biết huynh muốn hỏi gì rồi. Có phải huynh đang định hỏi về Phi Tiên Tử Vi cô nương?

- Quả thật tại hạ có ý đó.

- Thất Tuyệt Tiên Tử Lạc Hồn cốc không sánh bằng Vi Thiên Cơ hay sao mà huynh lại luôn nghĩ tới ả?

- Ơ... Tại hạ không có ý so sánh như vậy, nhưng tại hạ chỉ lo cho Vi cô nương vì...

Kỷ Hồng cướp lời Quân Bình khi chàng còn ngập ngừng :

- Huynh đừng lo. Phi Tiên Tử chủ nhân Phi Tiên Hổ đâu phải là một tiểu thư khuê phòng. Nếu so sánh võ công của Vi Thiên Cơ với tỷ muội chúng tôi, rõ ràng là nàng có phần nhỉnh hơn đó. Kỷ Hồng phải thừa nhận đôi Phi Điển Thiên Can của nàng quả là vô cùng lợi hại. Nếu như chúng tôi không dụng đến hỏa pháo thì chưa hẳn đã có thể thỉnh được Hạ huynh đến Lạc Hồn cốc này.

- Đáng lý ra Thiên Cơ cùng các vị cô nương không có chuyện can qua nếu không có tại hạ.

Bạch Như Huệ xen vào :

- Không phải tại Hạ huynh đâu. Chỉ vì ả Phi Tiên Tử đó coi thường tỷ muội chúng tôi quá đó thôi.

Kỷ Hồng nhìn Quân Bình :

- Chúng ta hãy gác qua chuyện đó, kẻo đại yến hôm nay sẽ không được vui vẻ.

Tuyết Mai bưng chén rượu đưa đến trước mặt Quân Bình :

- Tuyết Mai thỉnh Hạ huynh một chén rượu nữa.

- Tại hạ thưởng lãm hảo tửu một mình thôi à?

Tuyết Mai lườm Quân Bình :

- Hạ huynh muốn tỷ muội cùng uống rượu chung ư?

- Độc ẩm sao thú vị bằng đối ẩm. Tại hạ được các vị cô nương mời đến đây thì phải kính các vị một chén chứ.

Tuyết Mai lại vỗ tay :

- Thú quá!

Nàng rót rượu vào chén của tất cả các nàng, rồi nói :

- Tỷ muội chúng mình cùng đối ẩm với Hạ huynh vậy.

Bàn đại yến bỗng chốc rộn rịp lên qua từng chén rượu. Ai nấy trong men rượu nồng, tỏ ra hưng phấn hẳn lên. Kỷ Hồng đứng lên ra dấu cho các nàng kia im lặng.

Nàng nhìn Quân Bình, ôn nhu nói :

- Kỷ Hồng nghe nói Hạ huynh là một Tiểu Thần Toán Tử, vậy trong cuộc vui đây cao hứng này, huynh có thể cho tỷ muội chúng tôi mỗi người một quẻ được chứ?

Quân Bình cười khảy rồi nói :

- Đã được các vị cô nương chu tất như một thượng khách, tại hạ đương nhiên phải đáp lễ chứ.

Kỷ Hồng mỉm cười, trong khi các nàng khác nhao nhao hẳn lên. Tuyết Mai nhanh tay bá cổ Quân Bình :

- Huynh cho muội một quẻ trước nhe!

Quân Bình gỡ đôi ngọc thủ của Tuyết Mai. Chàng vừa gỡ vừa nói :

- Cô nương... Tại hạ sẽ đáp lễ mà.

- Huynh xem cho muội trước đi nào!

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Tại hạ không cần xem chỉ tay, mà chì nhìn chân diện mục đã có thể đoán quẻ cho cô nương.

Tuyết Mai tròn mắt :

- Huynh tài vậy ư? Thế huynh nhìn xem Tuyết Mai có đẹp không?

- Tại hạ xem tướng chứ không nhìn sắc.

Quân Bình ngắm chân diện dung của Tuyết Mai, từ tốn nói :

- Sương Tuyết Mai cô nương có khí số hồng nhan đào hoa. Nếu tại hạ đoán không lầm đã có bao nhiêu nam nhân lụy về sắc của Sương cô nương.

- Huynh nói hay quá! Hình như đã có rất nhiều nam nhân lụy về muội rồi đó, nhưng muội chưa để tâm đến ai hết. Không biết sau này thì như thế nào.

Quân Bình bưng chén rượu nhấp một ngụm lớn, rồi đặt chén xuống bàn. Chàng buông một tiếng thở dài :

- Hậu vận của Sương cô nương không được toàn thanh, toàn mỹ lắm đâu, nhất là về đường tình.

Tuyết Mai toan hỏi tiếp thì Quân Bình cười, nhìn nàng, từ tốn nói :

- Với cô nương, tại hạ chỉ nói bấy nhiêu thôi.

Bạch Như Huệ lên tiếng :

- Sương tỷ tỷ để chúng muội với chứ!

Nàng nhìn Quân Bình, hỏi :

- Còn muội?

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt Bạch Như Huệ :

- Tại hạ nói ra sợ Bạch cô nương phiền lòng.

Bạch Như Huệ khoát tay :

- Không... Như Huệ rất thích nghe huynh nói!

- Bạch cô nương có chân diện Ngũ Tú, vừa xinh đẹp vừa duyên dáng, nhưng tiềm ẩn bên trong vẻ đẹp đó là sắc của sự chết chóc. Nếu như Bạch cô nương muốn hóa khí số của mình, e phải tìm đến một ngôi tịnh xá nào đó.

Bạch Như Huệ sa sầm mặt :

- Sao... Huynh nói Như Huệ phải trở thành ni sư à?

- Tại hạ chỉ nói như thế thôi, quyền quyết định là ở Bạch cô nương.

Như Huệ lườm chàng, hừ nhạt một tiếng :

- Nếu hậu vận của Như Huệ phải làm ni cô để tránh hậu vận thì Lạc Hồn cốc đây cũng có thể trở thành tịnh xá.

Nàng dứt lời liền bật ra tràng cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng biểu lộ sự bất nhẫn. Như

Huệ cất tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt, nhìn Quân Bình nói :

- Vậy, nếu Lạc Hồn cốc trở thành tịnh xá thì Hạ huynh có chịu làm ông từ coi sóc tịnh xá không?

Quân Bình đỏ mặt.

Như Huệ nhìn Quân Bình, lại bật cười.

Kỷ Hồng lườm Như Huệ, nói :

- Bạch muội sao lại làm Hạ huynh bối rối?

Như Huệ bẽn lẽn cất tràng tiếu ngạo. Sắc diện của nàng lấy lại những nét trang trọng, đoan thục.

Quân Bình nói :

- Tại hạ không có ý ngôn phong càn rỡ để các vị cô nương vừa không đẹp ý lại mất vui. Nếu như những lời của tại hạ khiến Bạch cô nương phật ý, Quân Bình xin mạn phép rút lại.

Quân Bình đứng lên.

Kỷ Hồng nhìn chàng :

- Hạ huynh sao lại đứng lên?

- Đã đến lúc tại hạ đã rời khỏi Lạc Hồn cốc của các vị cô nương. Quân Bình vô cùng cảm kích sự đón tiếp niệm nở của các vị. Nếu có dịp, chúng ta sẽ tái kiến với nhau.

Kỷ Hồng cau mày :

- Hạ huynh định cáo từ trong lúc đại yến chưa tàn ư?

- Cuộc vui nào cũng tàn, bữa tiệc nào cũng tan. Quân Bình xin mạn phép cáo từ các vị cô nương!

Kỷ Hồng lắc đầu :

- Sao huynh lại đi sớm như vậy. Hay những lời của Bạch muội khiến huynh bực tức và muốn bỏ đi?

Quân Bình lắc đầu :

- Tại hạ không có y phiến trách Bạch cô nương.

- Vậy sao huynh lại rời khỏi đây khi tỷ muội chúng tôi còn chưa kết thúc buổi tiệc?

- Tại hạ thiết nghĩ tửu lượng tới, sợ sẽ có lời lẽ bất minh mà làm cho hòa khí giữa tại hạ và các vị cô nương rạn nứt. Tại hạ và các vị cô nương còn có dịp gặp nhau nữa.

Kỷ Hồng buông một tiếng thở dài :

- Hạ huynh định rời Lạc Hồn cốc mà không cần đến tỷ muội của chúng tôi ư?

Câu hỏi của Kỷ Hồng khiến Hạ Quân Bình ngây người. Chàng buột miệng hỏi lại :

- Một mình tại hạ không thể rời khỏi Lạc Hồn cốc ư?

Kỷ Hồng khẳng khái gật đầu :

- Sự tình đúng như Hạ huynh hỏi đó. Nếu như không có tỷ muội của Kỷ Hồng thì Hạ huynh sẽ chẳng bao giờ rời khỏi Lạc Hồn cốc đâu. Lạc Hồn cốc là chốn vu tiên thưởng lãm ngoạn mục của Hạ huynh nếu bên cạnh có Thất Tuyệt Tiên Tử, nhưng nó cũng là chốn tử địa của Hạ huynh nếu bên cạnh không có Thất Tuyệt Tiên Tử.

Nàng nhìn Quân Bình.

Chàng ngập ngừng hỏi Kỷ Hồng :

- Quân Bình không hiểu ý của cô nương?

Kỷ Hồng đứng lên, bước bên cạnh Quân Bình :

- Huynh hãy bước ra cửa nhìn xem!

Quân Bình tò mò bởi câu nói của càng. Chàng trở bộ bước ra ngoài. Bên ngoài gian thượng khách phòng không biết cơ man nào là những loài độc vật khiến cho Quân Bình phải giật mình, thối hẳn lại một bộ. Chàng vô cùng ngạc nhiên vì mới đây không hề thấy lũ độc vật này, nhưng hiện tại thì chúng nhung nhúc bò khắp nơi, ngoại trừ gian thượng khách phòng có chàng và Thất Tuyệt Tiên Tử.

Mặt biến sắc, Quân Bình quay trở vào :

- Chu cô nương...

Kỷ Hồng mỉm cười :

- Huynh sợ rồi à? Nếu như không có Thất Tuyệt Tiên Tử đi cùng thì lũ độc vật kim trùng kia sẽ nuốt chững Hạ huynh đó. Chúng sẽ lao vào huynh, xem huynh như một con mồi ngon mà đục thủng lục phủ ngũ tạng, lẫn xương cốt da thịt của huynh.

- Vậy tại hạ phải làm sao để rời khỏi chốn này?

Chàng nhìn thẳng vào mắt Kỷ Hồng :

- Quân Bình đành phải làm phiền các vị cô nương dẫn tại hạ ra khỏi đây.

- Hạ huynh định nhờ ai?

- Ơ...

Kỷ Hồng ép chàng ngồi trở lại chiếc đôn. Nàng từ tốn nói :

- Hạ huynh đừng sợ. Tỷ muội chúng tôi đã thỉnh huynh quá vãng đến Lạc Hồn cốc thì phải chu toàn lo cho huynh trở ra chứ.

Quân Bình phấn chấn ôm quyền xá nàng :

- Đa tạ Chu cô nương. Nếu không có các vị cô nương bên cạnh chắc Quân Bình không sao giữ được bình tâm trước bầy độc vật bên ngoài kia.

- Lũ độc vật đó rất ngoan ngoãn, Hạ huynh đừng ngại chúng.

Kỷ Hồng đặt tay lên vai Quân Bình. Sự gần gũi giữa Kỷ Hồng và chàng, chỉ có mùi xạ hương là bức chắn ngăn cách giữa hai người.

Kỷ Hồng chỉ bình hoa đặt giữa bàn :

- Hạ huynh thấy bình hoa kia có đẹp không?

Quân Bình nhanh miệng đáp lời nàng :

- Đẹp lắm...

- Thế sao Hạ huynh không chọn cho mình một nhánh hoa đẹp nhất trong bình hoa đó?

- Tại hạ thấy tất cả những đóa hoa trong bình đều đẹp.

- Nhưng phải có đóa hoa đẹp nhất chứ. Hồng, mai, huệ, cúc, lan, đào, mỗi đóa hoa có một vẻ đẹp riêng của nó, nhưng chắc chắn phải có một đóa đẹp nhất.

- Chu cô nương nói rất đúng. Mỗi loài đều có vẻ đẹp riêng. Hồng thì đỏ thắm, mai duyên dáng, cúc khoe sắc, lan lả lướt, huệ thanh khiết.

Quân Bình nhìn Kỷ Hồng :

- Trong bình hoa kia có lẽ đẹp nhất là đóa hồng.

Quân Bình vừa nói vừa nhón lấy cành hồng trong bình hoa. Khi cành hoa hồng nằm gọn trong tay Quân Bình thì các nàng đồng đứng lên hướng về Chu Kỷ Hồng, nói :

- Chúc mừng tỷ tỷ!

Quân Bình còn chưa hiểu hết câu của các nàng thì bất ngờ một tiếng hú cất lên lồng lộng. Tiếng hú khiến cho xương sống Quân Bình gai buốt như có hàn khí xâm nhập, toàn thân nhanh chóng nổi đầy gai ốc.

Quân Bình còn chưa kịp định thần để tìm hiểu tiếng hú kia là gì thì mùi xạ hương từ đóa hồng phả lên vào khứu giác chàng. Mùi xạ hương thật thơm nhưng lại làm thần trí Quân Bình xây xẩm. Quân Bình lắc đầu, cố xua cảm giác xây xẩm đó đi nhưng đầu đã nặng chịch, không sao kền vững được thăng bằng mà gục luôn xuống bàn đại yến.

Trong cảm giác mơ mơ màng màng, Quân Bình nghe tiếng Kỷ Hồng nói lập lờ :

- Lão quỷ lại đòi ăn.

Chương 13: Hoạt Diêm La

- Kình ngư hí hỏa đây...

Tiếng gã tiểu nhị có khuôn mặt chữ điền, ánh mắt tinh anh, chiếc miệng hơi móm, nhưng tạo thành một nét hài hòa trên mặt y. Giọng của y nghe sang sảng, khiến thực khách vừa nghe đã phải ngẩng mặt nhìn.

Hữu thủ bưng chiếc mâm trên có con cá chép chiên vàng ươm, nhưng miệng thì vẫn còn ngam ngáp thở, gã tiểu thị len qua dãy bàn chật cứng thực khách bước đến chiếc bàn tận góc tửu điếm. Nơi chiếc bàn đó là một trung niên, vận trang phục thư sinh màu đen ống tay áo dài quá khổ, nhìn mà nghĩ có lẽ y muốn dùng ống tay áo để che đôi bản thủ vậy.

Gã tiểu thị đặt con cá chép xuống trước mặt gã khách nhân, chiếc miệng hơi móm tạo một nụ cười thật cởi mở, rồi nói :

- Bắt đại gia chờ lâu, Dương tiểu nhị rất ngại, nhưng món kình ngư hí hỏa thì không thể làm nhanh hơn được, mong đại gia miễn thứ!

Gã thực khách nhìn qua con cá chiên ươm vàng, tỏa mùi hương khoái khẩu nhưng cái miệng vẫn còn ngam ngáp. Y ngẩng nhìn lên gã tiểu nhị. Ánh mắt sáng ngời, tỏa ra sắc na lạnh lùng chiếu vào mắt tiểu nhị. Nếu ánh mắt của gã đã lạnh lùng thì giọng nói có phần lạnh nhạt hơn :

- Ngươi làm món này?

- Chính Dương tiểu nhị.

Gã khẽ gật đầu :

- Rất khéo đó, nếu không nói là tuyệt hảo. Lịnh mỗ nghe đồn đãi ngoài kinh thành có một tửu điếm, bên ngoài rất xoàng xĩnh. Nhưng gã tiểu nhị làm bếp Dương Quân Tùng thì không có ai sánh bằng, kể cả những đầu bếp của hoàng thành.

- Khách gia quá khen, Quân Tùng chỉ muốn phục vụ vừa miệng khách gia thôi.

Quân Tùng nhón lấy đôi đũa toan xẻ cá thì bàn bên cạnh một gã đại hán bận võ phục đừng lên, thộp tay vào vai y :

- Dương Quân Tùng.

Bị thộp đau, Dương Quân Tùng nhăn mặt thốt lên :

- Ôi cha!

Dương Quân Tùng quay lại khép nép nói :

- Hứa đại ca có điều chi chỉ giáo?

- Dương tiểu nhị ngươi còn nhận ra Hứa phó hương đàn chủ này ư?

Dương Quân Tùng xoa tay, vừa cười vừa giả lả nói :

- Ây.... làm sao Dương tiểu nhị không biết Hứa đại ca chứ. Khắp các ngõ ngách kinh thành ai mà không biết Hứa đại ca. Hứa đại ca đi đến đâu, ai cũng đều nể mặt.

- Thế Dương tiểu nhị có thể nể mặt Hứa đại ca này không ?

- Thế tất nhiên là nể mặt rồi. Nếu không nể mặt đại gia thì tửu điểm của Dương Quân Tùng chắc không tồn tại đến ngày hôm nay.

Hứa Thái Hòa gật đầu, mặt lộ rõ những nét cao ngạo :

- Ngươi nói nghe được đó. Phàm Tiểu mỗ đi đến đâu thì cái gì nhất trong kinh thành này đều thuộc về Hứa mỗ.

Dương Quân Tùng gật đầu :

- Hứa đại gia nói rất đúng, những cái gì nhất trong kinh thành đều thuộc về đại gia, chỉ trừ cấm thành thôi.

Hứa Thái Hòa cau mày :

- Dương tiểu nhị... ngươi nói vậy có ý xem thường ta?

Quân Tùng khoát tay :

- Ậy... ậy... ôi cha đau!

Hứa Thái Hòa bóp khít trái thủ của mình khiến Quân Tùng nhăn mặt thốt lên.

Quân Tùng rút vai lại :

- Hứa đại gia không hiểu ý của Dương tiểu nhị rồi.

- Thế sao ngươi dám nói câu đó trước mặt Hứa đại gia này chứ?

- Dương tiểu nhị đâu dám xem thường đại gia, nhưng cấm thành là chỗ đức kim thượng. Nếu tiểu nhị không nói vậy thì sợ tai vách mạch rừng, lời thô lỗ đến tai đức kim thượng thì tửu điếm này không còn thủ cấp của Dương Quân Tùng cũng không thể nằm yên trên cổ.

Gã thực khách nhìn Hứa Thái Hòa, nhạt nói :

- Dương tiểu nhị nói đúng đó!

Hứa Thái Hòa nhìn qua gã thực khách vận khắc y nho sinh :

- Vậy thì gã nói đúng, ở kinh thành ngoại trừ cấm thành không thuộc về Hứa mỗ còn tất cả thuộc về ta một khi Hứa mỗ thích.

Dương Quân Tùng gật đầu :

- Nhất định là như vậy rồi. Vậy Hứa đại gia thích gì? Nhưng chắc chắn không thích cái vai của Dương Quân Tùng gãy nát chứ?

- Cái vai của ngươi sẽ không nát đâu.

- Dương tiểu nhị này biết mà.

Hứa Thái Hòa cười khảy :

- Nếu bây giờ Hứa đại gia thích ăn món kình ngư hí hỏa của ngươi thì sao?

Dương Quân Tùng phấm khích nói :

- Có ngay... có ngay. Chỉ cần Hứa đại gia chờ một chút, tiểu nhị sẽ mang ra ngay.

Hứa Thái Hòa lắc đầu.

Y chìa mặt tới gần như chạm đầu mũi vào má Dương Quân Tùng :

- Dương tiểu nhị, ngươi biết tính khí của Hứa đại gia mà. Hứa mỗ không thích chờ. Ta muốn dùng ngay món kình ngư hí hỏa. Dương tiểu nhị... ngươi hiểu ý ta chứ?

- Ơ...

- Ngươi không xem thường Hứa đại gia này à?

- Ơ... Hứa đại gia chỉ cần đợi Dương Quân Tùng này chút thôi.

- Hê... Vậy thì ngươi xem trong người khác hơn Hứa đại gia này rồi. Hay ngươi muốn Hứa mỗ...

Dương Quân Tùng so vai lại :

- Ậy... Hứa đại gia...

Gã thực khách họ Lịnh chớp mắt nhìn Hứa Thái Hòa. Y lạnh nhạt nói :

- Hứa các hạ thích ăn con cá của Lịnh mỗ ư?

Hứa Thái Hòa nhìn qua gã thực khách đó :

- Ta không thích ăn sau người khác.

Gã thực khách khẽ gật đầu :

- Hứa các hạ đã muốn ăn thì Lịnh mỗ xin nhường, nhưng trước hết hãy buông gã tiểu nhị ra đã. Nếu như lỡ gã có mệnh hệ gì thì còn ai có thể làm ra những thứ độc nhất vô nhị ở đất kinh thành này chư?

Hứa Thái Hòa buông tay khỏi vai Dương Quân Tùng. Y khẽ đẩy nhẹ nhưng Quân Tùng cũng phải thối lui ba bộ mới trụ vững được.

Hứa Thái Hòa nhìn gã thực khách họ Lịnh :

- Ngươi biết Hứa mỗ chứ?

Gã thực khách buông một câu cụt lủn :

- Lịnh mỗ chưa hề biết Hứa các hạ. Nếu có biết thì chỉ biết các hạ là một gã thèm ăn cá, nhất là những con cá sống.

Hứa Thái Hòa sa sầm mặt :

- Không biết Hứa mỗ mà dám...

Bộp...

Hứa Thái Hòa chưa hết câu thì chiếc đầu cá còn đã nện thẳng vào miệng gã.

Sau âm thanh khô khốc khi đầu cá chui tọt vào miệng họ Hứa thì gã trợn trừng hai mắt, há miệng cố mà khạc cả đầu cá đó ra. Y ôm yết hầu khom lưng khạc khèn khẹt.

Gã thực khách họ Lịnh từ từ đứng lên bước đến bên Hứa Thái Hòa, trong khi họ Hứa vẫn khòm lưng cố khạc đầu cá ra ngoài. Tất cả thực khách trong tửu điếm của Dương Quân Tùng đều biến sắc. Ở đây ai mà không biết họ Hứa, một lục lâm nổi tiếng khắp kinh thành. Hôm nay có người dám mạo phạm đến y.

Gã thực khách họ Lịnh dựng đứng Hứa Thái Hòa.

Hai gã thuộc hạ của Hứa Thái Hòa đâu để mặc đại ca của mình rơi vào tình trạng như vậy. Đồng loạt rút khoái đao bổ tới gã thực khách.

Đao pháp của gã này quả là tàn nhẫn, không xem sinh mạng Lịnh Chấn Kỳ ra gì mà nhắm vào lưng và gáy chém tới. Mặc dù đao pháp tập kích từ phía sau, nhưng Lịnh Chấn Kỳ vẫn điềm nhiên, hữu thủ không rời yết hầu họ Hứa, còn tả thủ chờ hai lưỡi dao kia ập tới mới thò ra khỏi ống tay áo dài quá khổ. Bằng một thứ thủ pháp cực kỳ quái dị, chỉ kịp thấy bóng ảnh thủ xanh rờn, đôi khoái đao đã bị y nắm cứng.

Cạch... cạch....

Hai lưỡi đao gãy ngang khi Lịnh Chấn Kỳ đảo cổ tay. Lưỡi đao gãy chưa rơi đến mặt đất thì yết hầu của hai gã thuộc hạ Hứa Thái Hòa đã bị trảo công xanh rờn bứt lìa từng sợi gân, hai vòi máu rưới thẳng đến trước.

Lịnh Chấn Kỳ chỉ đảo bộ bước ngang, dùng Hứa Thái Hòa làm mộc hứng, hai vòi máu rưới thẳng vào miệng gã.

Cặp mắt của họ Hứa vẫn mở trừng trừng, miệng há hốc mà người ta vẫn thấy rõ chiếc đầu cá bên trong. Máu của hai gã thuộc hạ trút vào miệng họ Hứa đầy trào ra ngoài, trông vô cùng tởm lợm.

Hứa Thái Hòa không ngừng khạc, nhưng không sao phun được đầu cá ra ngoài.

Khi hai gã thuộc hạ đỗ sầm xuống đất, thì Lịnh Chấn Kỳ dựng đứng Hứa Thái Hòa đối mặt với mình. Gã nhạt nhẽo nói :

- Ngươi dám phần dành hơn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ ư?

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa dùng trảo công nắn đầu cá từ từ trôi dần xuống bên dưới. Một điều xảy ra mà không ai tưởng tượng được. Nếu như đầu cá chui xuống thực quản thì họ Hứa đã có thể giải thoát được trạng thái cùng cực khổ ải này, nhưng khốn khổ đầu cá không đi vào thực quản mà lại chui vào khí quản khiến cho Hứa Thái Hòa càng khổ sở hơn.

Tứ chi của y như buông thõng xuống hai mắt lồi hẳn ra ngoài. Khi Lịnh Chấn Kỳ thu hồi trảo công xanh rờn thì chiếc đầu cá chết chóc kia đã chẹn ngang khí quản của họ Hứa rồi.

Hứa Thái Hòa thét lớn một tiếng :

- A... A... A...

Hai con ngươi lồi luôn ra bên ngoài, y chạy bừa bất kể bàn ghế và thực khách, cuối cùng lao vào chảo dầu sôi ùng ục ngay tại quầy bếp.

Cái chết của Hứa Thái Hòa khiến thực khách hồn phiêu phách lạc. Ngay Dương Quân Tùng cũng không kềm được định tâm mà run bần bật. Không ai bảo ai, mọi người đồng loạt túa ra khỏi tửu điếm trong nỗi kinh hoàng.

Trong khi hoạt náo xảy ra khắp nơi thì Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thản nhiên trở lại bàn mình. Y bình thản ngồi vào bàn và gắp từng miếng cá vàng ươm bỏ vào miệng thưởng thức.

Lịnh Chấn Kỳ vừa ăn vừa gật đầu :

- Khá lắm... Rất ngon!

Dương Quân Tùng giờ đây còn nghe những lời khen tặng của họ Lịnh. Cái chết của họ Hứa quá khủng khiếp thần hồn lẫn thần phách của y đều tản mát, tứ chi rũ rượi không sao nhấc nổi nữa.

Lịnh Chấn Kỳ đặt đũa xuống bàn, quay mặt nhìn Dương Quân Tùng :

- Dương tiểu nhị.

Nghe gọi tên mình, Quân Tùng càng khủng khiếp hơn. Y co rúm người lại.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày nói tiếp :

- Tiểu nhị!

Dương Quân Tùng bật đứng lên, vừa bước đến bàn Lịnh Chấn Kỳ vừa lắp bắp nói :

- Có... có... tiểu nhị...

Lịnh Chấn Kỳ nhìn thẳng vào mặt Quân Tùng.

Chạm vào thần sắc lạnh lùng của Lịnh Chấn Kỳ, Dương Quân Tùng muốn tránh ánh mắt đó nhưng thần nhãn sát nhân kia như có một hấp lực quyền uy khiến cho Quân Tùng không sao thực hiện hiện được ý niệm của mình.

Lịnh Chấn Kỳ nói :

- Ngươi dọn dẹp chuẩn bị một bàn đại yến thật thịnh soạn để ta thiết đãi Ngũ Hành trưởng lão Võ

Đang.

Quân Tùng lắp bắp nói :

- Dạ... Tiểu nhị làm ngay.

Trong khi Quân Tùng nai lưng dẹp phần hậu sự mà Hoạt Diêm La tạo ra thì y vẫn bình thản nhấm nháp từng miếng kình ngư hí hỏa, như chẳng hề biết mình vừa làm gì.

Không gian tửu điếm bất giác vắng lặng và rờn rợn. Sau khi lôi được xác của hai gã thuộc hạ của Hứa Thái Hòa cùng với họ Hứa ra bên ngoài, Quân Tùng bày một chiếc bàn ngay chính giữa tửu điếm. Y vừa làm vừa thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn trộm Lịnh Chấn Kỳ. sắc diện cùng thủ pháp giết người của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ khiến Dương Quang Tùng chỉ muốn lẻn bỏ đi nhưng mỗi lần liếc trộm họ Lịnh thì Quân Tùng bỏ ngay ý niệm đó bởi cảm nhận lưỡi hái tử thần sẽ không bỏ qua cái mạng nhỏ của mình.

Khi Quân Tùng đã chuẩn bị sẵn mọi đồ nấu từ ngoài cửa năm lão đạo sĩ dáng vẻ phương phi bước vào. Ngũ hành đạo sĩ vận y phục đạo trưởng phái Võ Đang, trên ngực đều có bồ hình bát quái chứng tỏ thân phận trưởng tôn của họ. Danh tự của năm đạo sĩ đó được xếp theo Ngũ Hành càn khôn: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Những chữ đó được thêu rất khéo léo ngay bên dưới đồ hình bát quái.

Kim đạo sĩ định nhãn về phía Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Lão đạo sĩ hơi thất vọng khi chỉ thấy lưng của Lịnh Chấn Kỳ. Kim đạo sĩ quay lại Thủy đạo sĩ đứng cạnh bên :

- Hoạt Diêm La có lẽ chưa đến.

Thủy đạo sĩ nói :

- Chẳng lẽ những Trưởng lão Võ Đang lại nhận thiếp của một kẻ tiểu nhân muốn dựng cảnh hoạt náo?

Dương Quân Tùng bước ra :

- Ngũ đạo nhân...

Lịnh Chấn Kỳ lên tiếng :

- Ngươi hãy mời năm vị đạo huynh đó an vị đi!

Quân Tùng hồi hộp nói :

- Ngũ đạo nhân...

Mộc đạo sĩ nhíu mày định nhãn về phía Lịnh Chấn Kỳ :

- Các hạ chính là Hoạt Diêm La ?

- Hoạt Diêm La chính là ta.

Lịnh Chấn Kỳ từ từ đứng lên rồi quay mặt nhìn thẳng vào Ngũ Hành đạo trưởng.

Năm vị trưởng tôn Võ Đang vừa thấy diện dung của Lịnh Chấn Kỳ đã buột miệng thốt lên :

- Lịnh Chấn Kỳ !

Lịnh Chấn Kỳ nhếch mép :

- Chấn Kỳ ngỡ đâu Ngũ Hành trưởng tôn Võ Đang phái: Kim đạo nhân, Môn đạo nhân, Thủy đạo nhân, Hỏa đạo nhân và Thổ đạo nhân đã quên tên họ Lịnh này rồi chứ.

Kim đạo nhân trừng mắt nhìn Lịnh Chấn Kỳ :

- Thì ra kẻ phản sư, tội đồ năm xưa, nay là Hoạt Diêm La.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi, dè bỉu nói :

- Mới gặp lại nhau mà Kim đạo nhân lại sớm dùng lời lẽ đao to búa lớn đó rồi.

Lịnh Chấn Kỳ đã rời khỏi Võ Đang phái từ lâu. Nay muốn gặp lại Ngũ Hành trưởng lão, những đạo nhân kỳ tài của Võ Đang để hàn huyên sau những ngày xa cách.

Y nhìn qua Dương Quân Tùng :

- Tại tửu điếm này có Dương tiểu nhị đáng mặt là đệ nhất hỏa đầu quân, nên Lịnh mỗ mới mời Ngũ Hành trưởng lão đến đây.

Y bước đến bàn, chống tay lia mắt nhìn qua một lượt Ngũ Hành trưởng lão. Mặc dù chống tay lên mặt bàn nhưng ống tay áo vẫn che kín đôi song thủ của Lịnh Chấn Kỳ.

Y từ tốn nói :

- Ngũ Hành đạo nhân chắc không muốn đứng hoài chứ?

Thủy đạo nhân nói :

- Lịnh Chấn Kỳ... Ngươi gởi thiếp mời chúng đạo trưởng đến đây với mục đích gì?

Lịnh Chấn Kỳ đứng thẳng người, khoanh tay trước ngực nhưng tuyệt nhiên vẫn không để lộ đôi bản thủ cho Ngũ Hành đạo trưởng thấy. Y cất giọng thật ôn nhu :

- Tại hạ mời ngũ kiệt Võ Đang đến đây để thết đãi một bữa đại yến thịnh soạn bồi đáp cái ơn mà các vị đã tống khứ Lịnh Chấn Kỳ ra khỏi Võ Đang phái. Thịnh tâm của Lịnh Chấn Kỳ chắc Ngũ Hành đạo trưởng không nỡ từ chối?

Thổ đạo trưởng vuốt chòm râu bạc nhìn Lịnh Chấn Kỳ, từ tốn cất giọng khàn khàn :

- Ngươi đã không còn liên hệ gì với Võ Đang thì làm chi phải khách sáo như vậy.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay :

- Chấn Kỳ nào dám khách sáo với ngũ kiệt Ngũ Hành đạo trưởng chứ. Thịnh tâm của tại hạ là chỉ muốn bồi đáp cái ơn Ngũ Hành đạo trưởng đã đuổi tại hạ ra khỏi Võ Đang đại đường. Nếu như không có Ngũ Hành đạo trưởng phát hiện Lịnh Chấn Kỳ này muốn học lóm Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương, thì giờ đâu là Hoạt Diêm La.

Y giang rộng hai cánh tay :

- Mời các vị đạo trưởng kỳ tài của Võ Đang phái, những đạo trưởng đức cao tài trọng, sau này sẽ chấp chưởng chức vị chưởng môn Võ Đang, yên vị.

Ngũ Hành đạo trưởng nhìn Lịnh Chấn Kỳ chằm chằm.

Kim đạo trưởng nghiêm giọng nói :

- Được... Ngươi đã mời thì bổn đạo không từ chối, để xem người giở thủ đoạn gì.

Chấn Kỳ lắc đầu :

- Các vị trưởng tôn yên tâm... Chúng ta chỉ thưởng thức những thức ăn cực ngon từ chính tay thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân làm ra thôi.

Ngũ Hành đạo trưởng khẽ gật đầu rồi gượng ngồi vào bàn.

Chấn Kỳ chiếm ngay ghế chủ tọa. Y quay lại Dương Quân Tùng :

- Nào... Dương tiểu nhị trổ tài đi!

Dương Quân Tùng bối rối, sắc mặt hồi hộp nhìn Chấn Kỳ.

Chấn Kỳ lạnh nhạt nói :

- Dương tiểu nhị đừng làm phật lòng Lịnh mỗ đó nhe. Đây là các vị đạo trưởng đáng kính của Võ Đang đại đường đó.

- Dương tiểu nhị biết.

Trong khi Dương Quân Tùng thi thố tài nghệ nấu bếp của mình thì Lịnh Chấn Kỳ tự tay rót rượu ra từng chén của Ngũ Hành đạo trưởng. Y đặt bầu rượu xuống bàn sau khi rót xong, điềm đạm từ tốn nói :

- Các vị đạo trưởng yên tâm, trong rượu này Lịnh Chấn Kỳ không có ý dụng độc hại các vị. Lịnh mỗ không dụng độc bởi lẽ mình không phải là người của Đường môn.

Y bưng chén rượu của mình :

- Mời các vị trưởng tôn Võ Đang.

Ngay cả động tác bưng chén rượu, Chấn Kỳ cũng cố ý dùng ống tay áo giấu bản thủ của mình. Chấn Kỳ thấy Ngũ Hành đạo trưởng còn lưỡng lự liền nói :

- Sao... các đạo trưởng e ngại à?

Kim đạo trưởng nói :

- Bổn đạo không dùng rượu của người ngoài môn phái.

- Thật ra các vị ngại trong rượu có độc.

Chấn Kỳ vừa nói vừa rút trong thắt lưng ra một cây trâm bằng ngà, y đặt cây trâm đó bên cạnh bầu rượu rồi nói :

- Cây trâm này có thể khử được bách độc, các vị có thể dùng nó mà khảo chứng rượu tại hạ mời.

Ngũ Hành đạo trưởng ngần ngừ.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ gật đầu :

- Ngũ Hành trưởng tôn không tin Lịnh mỗ à?

Hỏa đạo trưởng vốn tính khí nóng nảy, hừ nhạt rồi nói gằn từng tiếng :

- Bổn đạo đã bao năm xuôi dọc trên giang hồ, chén rượu này có xá gì đối với bổn tọa chứ. Cho dù nó là độc bổn đạo cũng chẳng ngại.

Hỏa đạo trưởng vừa dứt lời liền bưng chén rượu dốc vào miệng nuốt ực, rồi khề khà nói :

- Rượu của người cũng khá ngon đó!

Lịnh Chấn Kỳ nhìn Hỏa đạo trưởng, từ tốn nói :

- Đa tạ đạo huynh đã nể mặt Lịnh mỗ.

Bốn người còn lại thấy Hỏa đạo trưởng uống xong chén rượu buộc lòng phải uống số rượu trong chén mình.

Mộc đạo trưởng nói :

- Từ khi Lịnh các hạ bị đuổi khỏi đại đường Võ Đang, bổn đạo những tưởng các hạ đã qui ẩn giang hồ, không ngờ các hạ đã biến thành Hoạt Diêm La.

- Hoạt Diêm La chỉ là cái danh mà Lịnh mỗ gán cho mình thôi. Cái danh tự đó luôn gợi cho Lịnh mỗ sự căm phẫn về cái ngày bị Ngũ Hành đạo trưởng đuổi đi trong cơn mưa giông dữ dội.

Lịnh Chấn Kỳ nhấp một ngụm rượu, rồi nói tiếp :

- Xét cho cùng, nếu Lịnh mỗ không có cái ngày bị Ngũ Hành đạo trưởng đuổi ra khỏi đại đường Võ Đang thì chẳng có cơ hội đứng cùng thiên hạ.

Chấn Kỳ rót tiếp rượu từ bầu ra chén mình và của Ngũ Hành đạo trưởng. Y đặt bầu rượu xuống bàn, lia mắt nhìn qua năm lão đạo sĩ Võ Đang :

- Nghĩ đến cái ngày đó, và thời vận của Lịnh mỗ hiện tại, Lịnh Chấn Kỳ kính năm vị đạo huynh một chén nữa.

Thổ đạo trưởng nói :

- Một chén rượu đã đủ rồi, nếu như ngươi không có gì để nói, chúng bổn đạo cáo từ vậy.

Chấn Kỳ tròn mắt, ngơ ngẩn nói :

- Sao thế? Các vị đạo huynh chưa thưởng lãm những thức ăn tuyệt hảo từ chính tay thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân mà. Tiệc mới khởi đầu, Chấn Kỳ nào dám nói ra mục đích của mình để các vị đạo huynh đây mất vui.

Y nhìn Dương Quân Tùng :

- Dương tiểu nhị, sao lâu thế? Ngươi bắt đầu làm Lịnh gia nôn nóng rồi đó.

Dương Quân Tùng hối hả nói :

- Lịnh tôn giá, xong ngay đây mà.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn lại Ngũ Hành đạo trưởng :

- Các vị đạo huynh, Dương tiểu nhị làm sắp xong rồi.

Hỏa đạo trưởng nói :

- Chúng bổn đạo đến đây không phải để tìm cao lương mỹ vị, mà muốn gặp Hoạt Diêm La xem đích của y là gì sau khi gởi thiếp thư hẹn chúng bổn đạo.

- Các vị đạo huynh sẽ biết ngay sau bữa tiệc.

Dương Quân Tùng dọn những thức ăn do chính tay mình nấu đặt lên bàn. Y xoa tay, nói :

- Đây là món canh bát bửu, mà tiểu nhị tự tay chế tác. Các vị thưởng thức cảm nhận ngay cái tuyệt hảo của nó.

Dưới tài nghệ của hỏa đầu quân Dương Quân Tùng, chỉ ngửi mùi thơm từ những chén canh bát bửu đã cảm thấy nôn nao muốn thưởng lãm vị ngon của nó.

Lịnh Chấn Kỳ nói :

- Khá lắm! Chén canh bát bửu của Dương tiểu nhị đây rất phù hợp với khẩu vị của các bậc tu tiên học đạo. Lịnh mỗ kính mời các vị đạo huynh.

Hỏa đạo trưởng cau mày bởi vẻ khách khí của Chấn Kỳ. Lão hừ nhạt rồi gắt gỏng nói :

- Bổn đạo cũng mời lại người.

Chấn Kỳ từ tốn ôm quyền :

- Đa tạ!

Y nhìn lại Dương Quân Tùng :

- Ngươi đem cho ta năm chén cơm nóng và năm cây nhang.

- Lịnh đại gia...

Chấn Kỳ cau mày :

- Đừng quá tò mò, không lợi cho ngươi đâu.

Quân Tùng trở bộ bỏ vào trong.

Chấn Kỳ lấy lại vẻ ôn nhu ban đầu :

- Các vị đạo huynh thưởng thức chén canh bát bửu ngon miệng chứ?

Hỏa đạo trưởng dốc cả chén canh, nuốt vội rồi nói :

- Canh rất ngon, nhưng lại không ngon.

Chấn Kỳ tròn mắt hỏi :

- Ngon thì ngon, không ngon thì không ngon, sao lại có ngon nhưng lại không ngon? Đạo huynh giải trình cho Lịnh mỗ biết được không?

- Dễ thôi! Bổn đạo nói ngon nhưng không ngon là có lý của nó.

- Cái lý đó như thế nào?

- Chén canh bát bửu của tửu điếm này do tiểu nhị nấu quả là ngon tuyệt, nhưng nó lại không ngon bởi người mời bổn đạo. Hiểu ý của bổn đạo rồi chứ.

- Xem chừng Lịnh Chấn Kỳ quả là không có duyên có phận với Võ Đang phái.

Y lia nhanh cắp mắt nhìn qua Ngũ Hành đạo trưởng :

- Năm vị đạo trưởng Võ Đang chắc ngạc nhiên khi biết Hoạt Diêm La là Lịnh mỗ?

Kim đạo trưởng nói :

- Cái ngoại danh đó không có trên giang hồ võ lâm.

Chấn Kỳ thốt lên :

- Nếu ngoại danh kia lừng lẫy như Ngũ Hành đạo trưởng thì hay biết mấy. Rất tiếc Hoạt Diêm La chỉ mới xuất hiện lần đầu mà thôi. Nói như thế, năm vị đạo huynh sẽ nghĩ rằng, Lịnh mỗ là kẻ vọng ngôn ngoa ngữ, muốn dụng thuật ngữ đao to búa lớn để tạo dựng cái danh của mình.

Y nhếch môi :

- Tại hạ nghĩ không biết có đúng không?

Hỏa đạo trưởng cau mày, gắt gỏng nói :

- Bổn đạo nghĩ như vậy.

- Thế thì Lịnh mỗ phải làm thế nào cho cái danh Hoạt Diêm La của mình nổi đình nổi đám như tục danh Ngũ Hành đạo trưởng của năm vị đây?

Thổ đạo trưởng nói :

- Hoạt Diêm La là Hoạt Diêm La. Ngươi không thể bì với Ngũ Hành chúng bổn đạo được.

- Ô... té ra năm vị đạo huynh đây nghĩ Lịnh Chấn Kỳ bị đuổi ra khỏi Võ Đang hôm nào.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai, lắc đầu :

- Đáng ra Võ Đang không nên đuổi một kỳ tài như Lịnh mỗ. Nếu như không bị đuổi khỏi Võ Đang, dám bây giờ Lịnh Chấn Kỳ đã có thể thay thế Nhất Tiếu chưởng môn, Võ Đang đã phát dương quang đại độc tôn võ lâm.

Hỏa đạo trưởng bật đứng dậy, vỗ tay xuống mặt bàn, gay gắt nói :

- Lịnh Chấn Kỳ... Ngươi xem Ngũ Hành trưởng lão Võ Đang phái là hạng người gì mà nghênh ngang vậy chứ? Hừ... nếu như ngươi biết tôn trọng những bậc trưởng tôn, tuân theo lễ giáo Võ Đang thì đã không tham lam, dự mưu học lóm Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương khí. Dã tâm của ngươi, Chưởng môn đã biết, nên đã đuổi ngươi ra khỏi đại đường Võ Đang. Nay ngươi còn dám nghênh ngang ư?

Lịnh Chấn Kỳ vẫn thờ ơ thản nhiên trước những lời gắt gỏng của Hỏa đạo trưởng.

Chờ cho Hỏa đạo trưởng dứt lời, y mới điềm đạm từ tốn nói :

- Tại sao Hỏa đạo trưởng lại nóng nảy như thế? Phàm kẻ theo đạo tu tiên, bình sanh thất thanh tịnh, ôn hòa. Lão nay đã ngoài ngũ tuần thế mà không giữ được tĩnh tâm thì đường đến thiên thai cũng khó đó.

Hỏa đạo trưởng đừng trợn mắt.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay :

- Hỏa đạo trưởng đừng nóng nảy quá. Chưa đến lúc để lão phát tiết đâu.

Dương Quân Tùng từ trong bưng ra năm chén cơm, và năm nén nhang đặt xuống bên cạnh Lịnh Chấn Kỳ, rồi lủi nhanh ra sau quầy.

Lịnh Chấn Kỳ đốt năm nén nhang ghim lên năm chén cơm đó.

Kim đạo trưởng nhìn Lịnh Chấn Kỳ, hỏi :

- Ngươi có ý gì khi chưng năm chén cơm này rồi thắp nhang? Phải chăng...

Lịnh Chấn Kỳ cướp lời Kim đạo trưởng :

- Các vị đã được Lịnh mỗ khoản đãi thức ăn ngon, còn đây là năm chén cơm, tại hạ dùng để kính các vị làm lương thực hộ đường trong cảnh giới khác.

- Lịnh Chấn Kỳ, ngươi thị Oai như vậy à?

Chấn Kỳ nhìn Kim đạo trưởng, từ tốn nói :

- Hoạt Diêm La không lẫy lừng, không tiếng tăm như Ngũ Hành đạo trưởng, nên Lịnh mỗ phải nhờ tới năm vị đây để thông báo với các ban phái trên giang hồ, trên đời này còn có một Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Hỏa đạo trưởng sa sầm mặt. Trong Ngũ Hành đạo trưởng, Hỏa đạo trưởng là người nóng tính nhất, nên không thể dằn được sự bực dọc trước những lời nói ngạo mạn của kẻ phản đồ.

Lão đập tay xuống bàn, chỉ Lịnh Chấn Kỳ, gằn giọng nói :

- Bản lĩnh ngươi như thế nào mà dám ngạo mạn đòi lấy mạng Ngũ Hành đạo trưởng chứ? Kẻ phản môn như ngươi thì phải trừng trị, hừ... bổn đạo sẽ thay thế các đạo huynh ở đây mà dạy cho kẻ phản môn cách làm người.

Chấn Kỳ nhìn Hỏa đạo trưởng :

- Hay lắm... Chấn Kỳ đang muốn được Hỏa đạo trưởng dạy bảo.

Y vừa nói vừa đứng lên thong dong bước về phía ngưỡng cửa tửu điếm. Lịnh Chấn Kỳ dừng bước khi đã đến ngang ngưỡng cửa tửu điếm, hai tay chấp sau lưng trông thật thư nhàn. Nếu thay thế bộ trường y nho sinh màu đen bằng màu trắng hay màu lam, y đúng là một học giả uyên bác, thư nhàn.

Hỏa đạo trưởng với vẻ mặt phẫn uất hằm hằm tiến về phía Lịnh Chấn Kỳ. Lão dừng bước, gằn giọng nói :

- Chấn Kỳ... Một người như ngươi có chết cũng đáng lắm rồi.

- Lịnh mỗ đã cúng cơm cho lão rồi đó. Lịnh mỗ không quên cái tát hôm nào mà lão đã tặng riêng cho Lịnh mỗ khi đuổi ra khỏi Võ Đang phái.

- Hôm nay bổn đạo sẽ tát ngươi một lần nữa.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Hỏa đạo trưởng thì Lịnh Chấn Kỳ xuất thần xuất thủ. Thủ pháp của gã thật nhanh phối hợp cùng bộ pháp vô cùng quái dị.

Hỏa đạo trưởng chỉ thấy bóng Chấn Kỳ nhích động, thậm chí lão đạo sĩ Võ Đang chỉ kịp thấy trước mặt mình có tấm màn đen chụp tới, trong màn đen kia nhoang nhoáng bóng ảnh thủ xanh rờn, nhưng không định được chiêu thức của đối phương, lẫn vùng tập kích.

Thấy chiêu công của Lịnh Chấn Kỳ quá nhanh và quái dị, Hỏa đạo trưởng giật mình, hốt hoảng thối bộ hai bước, toan vung đôi bản thủ đón thẳng đỡ thẳng bằng một đạo kình Hỏa chưởng. Nhưng khi lão vừa toan phát tác hỏa khí thì hổ khẩu đã rát buốt, buộc phải rút tay về. Lão vừa kịp rút tay về thì hữu thủ xanh rờn của Lịnh Chấn Kỳ đã khống chế yết hầu rồi.

Hỏa đạo trưởng ngơ ngẩn, nghênh mặt thốt :

- Ngươi...

- Ta đã tống tiễn lão rồi.

Kim đạo trưởng thấy Hỏa đạo trưởng bị nguy liền bật dậy, thét :

- Chấn Kỳ... Ngươi không được...

Kim đạo trưởng chỉ nói đến thế thì trảo công sát nhân của Lịnh Chấn Kỳ đã quấu vào Hỏa đạo trưởng.

Hỏa đạo trưởng trợn mắt.

Phựt...

Yết hầu của Hỏa đạo trưởng bị đứt, kèm theo một vòi máu phun rưới mặt sàn tửu điếm.

Chấn Kỳ chưa dừng lại, tả thủ dựng đứng vỗ thẳng tới tam tinh Hỏa đạo trưởng.

Bốp...

Y vỗ nhẹ nhưng lực kình đủ đẩy Hỏa đạo trưởng thối lui năm bộ, rồi bật ra sau, ưỡn người vài lần trước khi trút hồn ra khỏi xác.

Kim đạo trưởng, Mộc đạo trưởng, Thủy đạo trưởng và Thổ đạo trưởng đồng loạt đứng sững lên. Sắc na lộ vẻ phẫn uất và đau đớn trước cái chết của Hỏa đạo trưởng. Cả bốn ngừơi đồng loạt phi thân chiếm ngự bốn hướng vây lấy Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ khoanh tay thờ ơ trước sự phẫn nộ của bốn lão đạo trưởng. Y nhếnh môi, dè bỉu nói

:

- Các ngươi muốn liên thủ hay xa luân đối phó với Lịnh mỗ?

Y chợt bật cười khành khạch, rồi cắt tràng tiếu ngạo đó, trầm giọng nói :

- Lịnh mỗ quên mất, Hỏa đạo trưởng đã biến thành cái xác không hồn, thì Ngũ Hành Tiên đâu thể dựng được trận pháp Ngũ Hành Càn Khôn Bát Quái. Nghĩ mà tiếc thật. Đôi thanh ma thần thủ của Lịnh Chấn Kỳ không thể thi thố được hết uy lực của nó. Tiếc thật... tiếc thật.

Kim đạo trưởng buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Ngươi đã gieo nghiệp dữ, phải nhận quả báo. Hỏa đạo trưởng do tay ngươi giết chết thì ngươi phải đền lại mạng cho người.

- Ta sợ các lão không làm được.

Lịnh Chấn Kỳ vừa thốt xong liền lạng bộ bằng một thuật pháp thần kỳ lướt đến Thổ đạo trưởng. Y vừa trổ thuật pháp khinh thân vừa nói :

- Ta trả lại cho lão một chưởng hôm nào đây.

Khinh thuật di thân, hoán hình của Lịnh Chấn Kỳ khiến Thổ đạo trưởng giật mình. Mặc dù giật mình nhưng lão đã có sự chuẩn bị từ trước, bởi sau cái chết của Thổ đạo trưởng dường như không còn dám xem thường Lịnh Chấn Kỳ.

Lão chớp thấy bóng ảnh thủ xanh rờn, liền rút xoạt thanh trường kiếm đeo sau lưng, thi triển Thổ kiếm pháp, tạo ra những bông kiếm chi chít che chắn và có thể phản kích đối phương.

Thổ đạo trưởng nghĩ thầm :

- Dù cho ngươi có nội công thâm hậu thế nào, nhưng đôi tay thịt sao có thể đối phó được với lưỡi trường kiếm của bổn đạo.

Những bông hoa kiếm của Thổ đạo trưởng điểm thẳng tới bóng ảnh thủ xanh rờn không một chút e dè. Nhưng tưởng trước những bông hoa kiếm chi chít của Thổ đạo trưởng, Lịnh Chấn Kỳ buộc phải thu hồi đôi bản thủ đang ra chiêu tập kích để tránh né, nhưng hoàn toàn ngược lại. Y đã không rút tay và cũng chẳng hề biến hóa chiêu thức tập kích đối phương, mà bình nhiên chộp thẳng tới lưỡi trường kiếm của Thổ đạo trưởng.

Thổ đạo trưởng thoạt ngơ ngẩn bởi thủ pháp kỳ dị của Lịnh Chấn Kỳ. Mặc dù vậy, lão vẫn gia tăng công lực vào kiếm pháp với ý đồ đâm thủng bản thủ của đối phương.

Chát...

Chương 14: Họa Cảnh, Quỷ Nhân

Trở lại với Hạ Quân Bình.

Lần thứ hai trở lại, Quân Bình càng sững sờ hơn khi thấy mình nằm trên một chiếc tràng kỷ trang trí thật cầu kỳ. Mùi xạ hương thoang thoảng xâm nhập vào khướu giác, tạo ra một thứ cảm giác lạ lẫm với những nam nhân chưa từng chung đụng với nữ nhân.

Quân Bình vén rèm thả chân xuống đất. Đôi bạch lạp tỏa sáng tô điểm cho gian phòng càng thêm vẻ lộng lẫy.

- Tướng công đã thức rồi à?

Giọng nói Chu Kỷ Hồng khiến Quân Bình giật mình. Chàng nhìn về phía nàng.

Kỷ Hồng đang ngồi trước bàn trang điểm. Trước mặt nàng là một chiếc gương bằng đồng bóng lộng lẫy. Mái tóc dài đen mượt, tợ như làn suối óng ả đập vào mắt Quân Bình.

Quân Bình ngập ngừng nói :

- Chu cô nương. Tại hạ đang ở đâu đây?

Kỷ Hồng vẫn miệt mài chăm chút nhan sắc mình. Nàng ôn nhu nói :

- Tướng công không nhận ra à?

- Tại hạ chẳng biết mình đang ở đâu.

Kỷ Hồng đặt miếng son xuống bàn rồi từ từ quay lại nhìn Quân Bình. Nhan sắc nàng giờ đây được tôn tạo với những nét điểm tô sắc xảo. Vốn đã đẹp, Kỷ Hồng càng đẹp hơn bằng những nét điểm tô tinh xảo.

Hai cánh môi nhẹ điểm một nụ cười mỉm, nàng nói :

- Tướng công và thiếp đang ở trong loan phòng.

Quân Bình ngớ ngẩn hỏi :

- Loan phòng? Nghĩa là sao? Tại hạ không hiểu gì cả. Sao tại hạ và Chu cô nương lại ở trong loan phòng à?

Kỷ Hồng đứng lên. Trên người nàng là bộ trang phục dành cho thời khắc song hỷ.

Dưới ánh sáng mập mờ của hai ngọn bạch lập nhưng cũng đủ điểm xuyến những đường nét đầy đặn, gợi cảm của nữ nhân.

Kỷ Hồng di dời gót sen bước đến ngồi bên Quân Bình.

Nàng nhìn Quân Bình, nhu mì nói :

- Tướng công, sao lại ngơ ngẩn như vậy?

- Tại hạ... tại hạ quả là không hiểu nổi.

Kỷ Hồng nguýt Quân Bình :

- Tướng công không hiểu là sao? Chính tướng công đã chọn thiếp làm người nâng khăn sửa túi cho chàng kia mà.

- Tại hạ... chưa nghĩ đến chuyện đó.

- Tướng công sao lại nói vậy. Chính chàng đã chọn đóa hồng, mà hoa hồng là biểu trưng của thiếp mà.

Kỷ Hồng choàng tay qua vai Quân Bình :

- Thiếp biết chàng ngỡ ngàng vì tưởng mình đang mơ phải không?

Nàng bá lấy cổ Quân Bình :

- Tướng công không mơ đâu. Đây là sự thật. Thiếp và chàng đang ở trong loan phòng. Đêm nay chúng ta sẽ trở thành một đôi phu phụ trên thế gian này.

Kỷ Hồng áp má vào ngực Quân Bình :

- Tại sao chàng chọn thiếp? Tướng công đã để mắt đến thiếp rồi phải không?

- Cô nương... quả thật tại hạ không sao hiểu được.

Kỷ Hồng ngẩng lên nhìn Quân Bình :

- Đến lúc này mà chàng vẫn còn xa lạ với thiếp ư? Đừng gọi thiếp bằng hai chữ cô nương. Tướng

công hãy gọi thiếp bằng hai tiếng nương tử.

Quân Bình nhíu mày :

- Tại hạ không sao hiểu được. Chuyện này như thế nào? Quân Bình muốn biết.

- Thiếp và chàng đang ở trong loan phòng. Chuyện này đâu có gì lạ với một đôi uyên ương chấp cánh trong cuộc sống này đâu.

Nàng ghì Quân Bình vào người mình.

Quân Bình gượng lại :

- Chu cô nương...

Kỷ Hồng thoạt nhíu mày :

- Tướng công... Chàng còn ngại gì chứ? Trong loan phòng này chỉ có thiếp và chàng thôi.

- Tại hạ biết ở đây chỉ có tại hạ và cô nương, nên chúng ta cần giữ lễ với nhau.

Nàng tròn mắt nhìn Quân Bình :

- Giữ lễ ư? Chúng ta động phòng để trở thành phu phụ thì có gì là không phải lễ, phải đạo chứ?

- Tại hạ không nói như vậy. Quân Bình muốn nói chuyện thẳng thắn với cô nương.

- Tướng công còn chuyện gì để nói trong đêm giao hoan này chứ? Thiếp không muốn nghe bất cứ chuyện gì trong đêm nay.

- Đừng ép tại hạ!

Quân Bình vừa nói vừa gỡ tay nàng rồi đứng lên bước đến chiếc thạch bàn đặt ngay góc phòng.

Kỷ Hồng nối bước theo Quân Bình. Nàng đứng đối diện với chàng :

- Tướng công có gì muốn nói với thiếp?

Chàng nhìn Kỷ Hồng :

- Tại hạ ngỡ ngàng khi bỗng chốc trở thành tướng công của Chu cô nương.

- Chàng ngỡ ngàng ư? Ngỡ ngàng là sao? Há chẳng đã chọn Kỷ Hồng ư?

Quân Bình thở dài :

- Tại hạ chọn một đóa hoa đẹp trong bình hoa chứ tuyệt nhiên không nghĩ đến tình huống này.

Đôi chân mày vòng nguyệt thanh mảnh, sắc xảo của Kỷ Hồng thoạt nhiên nhíu lại :

- Sao? Tướng công chỉ chọn một đóa hoa đẹp trong bình mà không nghĩ gì đến Chu Kỷ Hồng ư?

Giọng nàng có phần gay gắt hơn.

Quân Bình nhìn nàng :

- Kỷ Hồng cô nương, chuyện phu thê là chuyện hệ trọng. Tại hạ đâu thể bỡn cợt được.

- Tướng công nói đúng. Thiếp đâu nuốn người ta bỡn cợt mình. Tướng công đã chọn thiếp, sao lại nói chỉ chọn một đóa hoa đẹp trong bình.

Quân Bình lắc đầu :

- Chu cô nương hiểu lầm tại hạ rồi. Phàm gầy chuyện phu thê phải bắt đầu bằng chữ tình. Tình có nặng thì nghĩa mới trọng. Tình tợ gió thoảng mây bay thì nghĩa sao bền chặt được. Chính vì lẽ đó mà Quân Bình mới không thể nhận giao loan với Chu cô nương.

Mặt hoa của Chu Kỷ Hồng sa sầm hẳn lại. Những nét thanh tú thoạt biến mất, thay vào đó là sự cau có bất nhẫn.

Kỷ Hồng hỏi :

-Trong bình hoa ở thượng khách phòng có sáu loại hoa cùng một túi phấn hương, thế sao chàng không chọn những đóa hoa kia và túi phấn hương mà lại chọn đóa hoa hồng, số của thiếp?

- Chu cô nương... Tại hạ chọn đóa hoa hồng vì hồng đỏ thắm đẹp hơn những đóa hoa kia. Tại hạ chọn đóa hoa hồng có ý muốn chọn Chu cô nương đưa ra khỏi Lạc Hồn cốc. Tại hạ nhìn thấy ở cô nương nét đoan trang, nhu mì của một thục nữ.

- Kỷ Hồng đoan trang nhu mì sao không tướng công đoái hoài tới?

- Không phải tại hạ xem thường cô nương, nhưng giữa Quân Bình và Chu cô nương chưa đặng một chữ tình.

- Chúng ta chẳng có tình là chi, khi chỉ có hai người trong loan phòng này?

- Chữ tình đến không phải trong một khoảng khắc ngắn ngủi.

Kỷ Hồng bặm môi buông một tiếng thở dài.

Mặt hoa của nàng ủ dột :

- Có lẽ chàng nghĩ Kỷ Hồng này không xứng so bì với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Quân Bình lắc đầu :

- Tại hạ không hề nghĩ đến chuyện so sánh giữa cô nương và Vi cô nương.

Kỷ Hồng sa sầm mặt :

- Hay tướng công nghĩ mình đã được Đại Minh thần tăng để mặt đến triệu hồi đến lăng cấm, làm nảy sinh ý nghĩ xem thường người khác?

Quân Bình khoát tay :

- Quân Bình tuyệt nhiên chẳng bao giờ nghĩ đến ý niệm đó.

- Vậy Kỷ Hồng không có những nét đẹp thu hút tướng công ư?

Nàng mỉm cười.

Nàng bá tay lên vai chàng :

- Kỷ Hồng biết tướng công mà. Đã là một nam nhân thì sao không đoái hoài đến một nữ nhân. Nếu tướng công lãnh cảm với Kỷ Hồng hóa ra người đã khác biệt với những nam nhân khác ư?

-Tại hạ không khác biệt với ai cả.

- Thế tại sao chàng thờ ơ với thiếp?

Nàng vừa nói vừa áp vào vùng thượng đẳng vào lưng Quân Bình. Động tác của Kỷ Hồng có chủ định gợi ý cho Quân Bình cảm giác gợi tình mà bất cứ nam nhân nào cũng đều khó kềm lòng khi chung đụng với nữ nhân.

Quân Bình ngồi bất động. Chàng cảm nhận rõ mồn một vùng nhũ hoa săn cứng của nàng đang áp cứng vào lưng mình. Da thịt hai người chỉ chia cắt qua một lớp vải mỏng. Lớp vải kia không đủ dầy để có thể ví như một bức tường ngăn cảm xúc của chàng và nàng, thậm chí tiếng tim thình thịch có thể xuyên qua lớp vải kia mà tạo thành một thứ cảm giác mơ hồ mông lung len qua thân thể Quân Bình.

Những gì Kỷ Hồng muốn tạo ra khích động Quân Bình quả nhiên là có hiệu ứng.

Với sự va chạm có ẩn ý, nàng đã tạo ra trong Quân Bình một thứ cảm khó tả, nó vừa mênh mang

vừa êm ái pha trộn một nỗi bức xúc diệu kỳ.

Quân Bình buông một tiếng thở dài khi vòng tay của nàng ghịt chặt lấy chàng hơn. Quân Bình buột tiếng nói :

- Kỷ Hồng... Cô nương đừng để tại hạ liên tưởng đến mình đang ở trong một toà kỹ lâu nào đó.

Câu nói vô tình của Quân Bình không biết có tác động gì tới những xúc cảm đang trỗi dậy trong nội tâm Kỷ Hồng không mà bất giác vòng tay của nàng buông hẳn ra, và thối lui hai bộ nhìn sững chàng.

Kỷ Hồng nhìn thẳng vào mặt Quân Bình :

- Hạ Quân Bình...

- Kỷ Hồng cô nương...

Gịong của nàng thật gay gắt và khe khắt :

- Hạ công tử vừa nói gì?

- Tại hạ...

- Phải Hạ huynh vừa nói loan phòng này giống như một toà kỹ lâu?

- Quân Bình...

- Kỷ Hồng nghe rõ từng lời của huynh.

Nàng thốt xong ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau, nhưng tiếng ngọc nghe thật khô và chua xót.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo tỏ lộ tất cả sự bất nhẫn của mình, Kỷ Hồng gằn giọng nói :

- Đúng rồi... Dưới mắt của cao nhân như Hạ Quân Bình thì Chu Kỷ Hồng chỉ là một kỹ nữ nhơ nhuốc và nơi có dấu chân Kỷ Hồng thì nơi đó chẳng khác gì kỹ lâu.

Nàng chỉ Quân Bình :

- Đây đúng là kỹ lâu mà. Ngươi đang ở kỹ lâu, và trước mặt ngươi là một kỹ nữ dạn dày Chu Kỷ Hồng.

Quân Bình lắc đầu :

- Chu cô nương... tại hạ...

Nàng cướp lời Quân Bình :

- Ngươi đừng biện hộ nữa, vô ích mà thôi. Hãy nhìn Kỷ Hồng này như một ả kỹ nữ nhơ nhuốc, trần trụi.

Nàng vừa dứt lời, liền giật tung trang y của mình phơi tất cả những đường nét kiến tạo của thân thể :

- Kỷ Hồng có đúng là một kỹ nữ, một thứ mua vui cho các người hay không?

Quân Bình gục đầu xuống.

Nàng rít lên :

- Sao... Ngươi không dám nhìn Kỷ Hồng à? Hay ngươi nghĩ, tấm thân ô uế này chỉ cần nhìn qua cũng đã dơ mắt ngươi?

Nàng nói đến thì tiếng hú lồng lộng quái dị trổi lên phá nát tất cả màn đêm tĩnh lặng của Lạc Hồn cốc.

Tiếng hú kia không biết có tác dụng gì nhưng thần sắc Kỷ Hồng sững sờ khi nó trổi lên và khi nó im bặt, sự sững sờ vẫn còn đọng trên mặt hoa của nàng.

Kỷ Hồng mỉm cười, vận lại xiêm y của mình.

Quân Bình lí nhí nói :

- Cô nương...

Kỷ Hồng lắc đầu :

- Đừng nói nữa. Lạc Hồn cốc là của Thất Tuyệt Ma Nữ, thì bất cứ nam nhân nào vào đây đều phải là mục nô của Thất Tuyệt Ma Nữ, không một ai. Dù người đó là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Nàng nói xong bước lại mở cửa, rồi quay nhìn Quân Bình :

- Ngươi sẽ được thấy cái gì đang chờ ngươi.

Kỷ Hồng lấy ngọn đèn lồng treo trước cửa, nhìn lại Quân Bình, nói :

- Đi theo ta!

Sự phẫn nộ của nàng khiến Quân Bình không khỏi chột dạ e dè. Chàng gượng đứng lên, nối gót theo chân nàng. Hai người vừa ra đến hoa viên thì chạm mặt với Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Tục Vạn Hương.

Ba người vừa thấy Kỷ Hồng và Quân Bình liền ôm quyền, cười khẽ rồi ôn nhu nói :

- Chúc mừng tỷ tỷ và Hạ đại ca.

Kỷ Hồng lia nhanh cặp mắt sáng ngời, tỏ lộ sự bực dọc nhìn qua ba người đó.

Nàng gắt gỏng nói :

- Không có gì để các muội phải chúc mừng. Dưới mắt Hạ Quân Bình, loan phòng của Kỷ Hồng là kỹ lâu, còn ta chỉ đáng là một kỹ nữ mà thôi.

Sương Tuyết Mai nhìn sững Quân Bình :

- Sao... Hạ huynh dám thốt ra lời nói đó à?

Quân Bình ngập ngừng :

- Tại hạ chỉ lỡ miệng.

Sương Tuyết Mai cáu gắt nói :

-Một Tiểu Thần Toán Tử mà không đoán được hậu vận của mình ư ?

Kỷ Hồng lạnh nhạt nói :

- Hậu vận của gã phải chịu như vậy.

Chu Kỷ Hồng cùng Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Băng Cúc, Tuyệt Đình Lan, Lư Á Đào, Tục Vạn Hương dẫn Quân Bình đến một gian thạch thất chìm dưới mặt đất. Muốn vào thạch thất này, phải theo một hành lang tối om, nếu không có ba giá bạch lạp thì chẳng thể nào thấy được đường đi, Tục Vạn Hương vừa đi vừa vẫy hai ống tay áo như rải hoa, sau mỗi lần nàng giũ tay áo thì có mùi xạ hương tỏa ra, át mùi ẩm mốc lâu ngày.

Mọi người dừng bước trước thạch phòng, có chắn song sắt trông chẳng khác một đại lao dùng để giam tử tội. Trong gian mật thất đó giam một lão già, mặt choắt, trang y xơ xác, trơ cả bộ xương gầy còm trông thật là tởm lợm. Tứ chi của lão bị xích bởi những sợi dây xích âm vào trong vách đá. Mặc dù thạch lao đã vô cùng kiên cố.

Khác hẳn với những gia thư sảnh của Lạc Hồn cốc, gian thạch lao này thật là gớm ghiếc. Chung

quanh lão đầy rẫy những khúc xương mục, lẫn đầu lâu trắng hếu lâu ngày, xông mùi xứ uế nồng nắc. Nếu không có Tục Vạn Hương, có lẽ không một ai chịu nổi mùi xú uế của thạch lao.

Tục Vạn Hương không ngừng rải xạ hương để khỏa lấp mùi xú uế gớm ghiếc đang bốc ra từ trong thạch lao. Lão quái vừa ngửi được mùi xạ hương như bừng tỉnh khỏi cơn mộng u mê. Lão bật đứng lên, trổ tinh nhãn sáng ngời chiếu về phía Thất Tuyệt Ma Nữ.

Vừa trông thấy Thất Tuyệt Ma Nữ cùng với Hạ Quân Bình, lão ngửa mặt hú lên một tràng khủng khiếp với tất cả nội kinh của mình. Tiếng hú với tất cả khí lực của lão khiến cho Quân Bình những tưởng toà thạch lao chấn động trong một cơn động đất.

Lão hú xong gờm mắt nhìn Thất Tuyệt Ma Nữ.

- Lão đừng nóng nảy quá chứ. Những gì lão đã được hưởng thì đây chính là thời khắc lão phải trả lại những gì đã được hưởng. Có gì mà phải nóng chứ?

Lão quái nhìn Chu Kỷ Hồng chằm chằm. Lão khẹt khẹt vàitiếng rồi cất giọng khàn khàn thật khó nghe :

- Quỷ nữ... Nếu lão phu ra khỏi đây thì các ngươi sẽ được lãnh sự trừng phạt của lão.

Kỷ Hồng mỉm cười, nhún vai nói :

- Lão đứng tơ tưởng đến chuyện đó. Kiếp này vĩnh viễn sẽ là gã tội đồ ghê gớm ghiếc của Thất Tuyệt Ma Nữ.

Nàng vừa dứt lời thì lão quái gắt gỏng mình, cất lên tiếng hú lồng lộng. Bốn sợi xích sắt căng cứng bởi khí lực siêu phàm của lão tưởng chừng sắp dứt ra thành từng đoạn.

Quân Bình nhìn lão quái. Chàng nghĩ thầm :

- “Lão trượng này là ai? Sao lại căm thù Thất Tuyệt Ma Nữ như vậy? Chắc chắn giữa lão và bảy nàng có mối thù truyền kiếp nên mới bị Thất Tuyệt Ma Nữ hành xử không một chút nương tay như vậy.”

Kỷ Hồng mỉm cười, nhún vai nói :

- Lão tốn sức vô ích mà thôi, không bức được những sợi xích bằng thép ròng đó đâu.

Lão quái rít lên khàn khàn :

- Chu Kỷ Hồng... Lão phu nguyên có biến thành quỷ đói cũng xé xác ngươi mà gặm từng miếng đó.

Kỷ Hồng bật cười khanh khách rồi nói :

- Lão đã trở thành quỷ đó rồi đó.

Lão quái nuốt nước bọt, nhìn Hạ Quân Bình :

- Gã là ai?

Kỷ Hồng nhìn lại Quân Bình, nhu mì nói :

- Lão muốn hỏi y à?

- Lão phu muốn biết.

Kỷ Hồng cười mỉm :

- Lão muốn biết ư?

Lão quái gật đầu.

Kỷ Hồng điềm đạm đáp :

- Chàng đã thay vào chỗ của lão để bảy chị em chúng ta hậu tạ đó.

Kỷ Hồng vừa dứt lời thì lão quái trong thạch lao lại lồng lộng giận dữ. Lão phát tiếc sự giận dữ đó bằng cách phát ra tiếng hú với tất cả nội kình của mình cùng với động tác gồng mình cố giật đứt bốn sợi dây xích sắc.

Sự giận dữ của lão khiến Quân Bình phát chột dạ. Hồ khẩu của lão quái tươm máu vì cố bức đứt xích. Lão rít lên :

- Lão phu sẽ xé gã ra từng miếng mà ăn.

Lão quái nhìn Quân Bình :

- Tiểu tử... Ngươi dám thế chân lão phu thì lão sẽ xé ngươi ra từng mảnh thịt đó.

Lão thề như vậy.

Kỷ Hồng mặc nhiên với sự giận dữ của lão quái. Nàng nhìn từ tốn hỏi :

- Lão đang nổi cơn ghen ư?

Lão quái gồng cứng người lại, rít lên :

- Gã tiểu tử kia không được quyền thế chỗ của lão. Thất Tuyệt Tiên Tử là của lão, không một gã nào có quyền chiếm Thất Tuyệt Tiên Tử của Độc Chủ này cả.

Quân Bình cau mày. Giờ thì chàng ngờ ngợ đoán ra vì sao lão quái trong thạch lao giận dữ. Lão đang ghen mặc dù đã rơi vào tình cảnh khắc nghiệt như thế này.

Kỷ Hồng mỉm cười nói tiếp :

- Thân qủy thối tha của lão thì đâu còn đáng để cho Thất Tuyệt Tiên Tử nhìn tới nữa. Thất Tuyệt Ma Nữ để cho lão cầm hơi sống qua ngày chỉ vì lão còn có lợi cho chúng ta mà thôi.

- Kỷ Hồng...

Kỷ Hồng nạt ngang :

- Im...

Nàng vừa dứt tiếng bất ngờ thộp hổ khẩu Quân Bình kéo lại bên mình. Kỷ Hồng bá lấy cổ Quân Bình :

- Lão quỷ... Lão nào xứng bằng một trang nam tử phong lưu tuấn kiệt như Hạ huynh đây chứ.

Đôi tinh nhãn của lão quái trong thạch lao như muốn lộ ra ngoài. Hai mắt lão mở to hết cỡ, dưới ánh sáng bạch lạp thấy rõ cả những đường chỉ máu hiện lên trong con ngươi, chứng tỏ sự phẫn nộ cùng cực của lão.

Lão ầm ực trong cuống họng, rồi như cơn ghen tức dâng tràn thành cơn sóng cuồng nộ, một lần nữa khiến lão lại gồng mình cố bứt bốn sợi xích khóa tứ chi. Máu lại tuôn ra rưới lên các khúc xương khô trắng hếu.

Lão quái gầm lên lồng lộng :

- Lão không chịu được... Lão không chịu được.

Lão như quá phẫn khích bởi hoạt cảnh do Kỷ Hồng tạo ra mà nổi cơn điên loạn.

Lão gầm, lão rú một lúc rồi ụp mặt vào đá đập đầu liên tục.

Lão vừa nện trán vào vách đá vừa gầm lên :

- Không thể nào chịu được..., không thể nào chịu được.

Kỷ Hồng ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng khiến lão quái bịt tai lại, toàn thân

run rẩy bởi cơn phẫn nộ tưởng chừng có thể làm nổ tung thân thể lão.

Lão quái đập đầu vào vách đá, rên rỉ :

- Tại sao... Tại sao lại như vậy chứ?

Kỷ Hồng đáp lại :

- Tại sao ư... Tại lão là một gã quái nhân gớm ghiếc và đáng kinh tởm.

Lão quái khuỵu hai chân, gục đầu vào vách đá. Thân pháp lão như co rút lại, như cố trốn tránh một cái gì đó.

Kỷ Hồng nhìn lại Hạ Quân Bình :

- Hiện tại ngươi còn là một trang nam tử, nhưng trong thạch lao này thì chẳng bao lâu ngươi cũng sẽ như lão quỷ kia. Ngươi sẽ tự hối tiếc và tự trách mình sao lại bỏ qua một cơ hội đáng lý ra ngươi không nên bỏ.

Quân Bình nghe nàng nói, hốt hoảng hỏi ngược lại :

- Nàng giam ta vào thạch lao này ư?

- Đó là cơ hội mà Kỷ Hồng và các muội đây còn ban phát cho ngươi, nếu như không có cơ hội này thì ngươi đã làm mồi ngon cho lão quái vật kia rồi.

Quân Bình lắc đầu :

- Ta không thể giam mình trong chốn tử lao này được.

Chàng vừa nói vừa toan thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ thoát chạy ra ngoài, nhưng Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ và Hàn Băng Cúc còn nhanh hơn Hạ Quân Bình. Ba nàng đồng loạt xuất thủ. Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ đã tung Cầm Nã thủ pháp khống chế hổ khẩu Quân Bình, còn Hàn Băng Cúc thì phất vào mặt chàng một luồng xạ hương mùi hoa cúc.

Hít luồng khí xạ hương của Hàn Băng Cúc, một lần nữa Quân Bình cảm nhận đầu óc choáng váng, không giữ được thần trí. Chàng vùng vẫy nhưng cuối cùng đành bất lực bởi cảm giác xây xẩm không sao gượng được nữa, sau đó thì lịm dần đi.

Kỷ Hồng nhìn Hạ Quân Bình rồi quay lại nói với lão quái trong thạch lao :

- Lão quái... Từ hôm nay lão sẽ không phải cô đơn vì có thêm một kẻ đồng hội đồng thuyền rồi đó.

Chương 15: Nhục Tình

Tiếng cười khùng khục nghe vô cùng khả ố đập vào thính nhỉ của Quân Bình. Mặc dù đầu óc vẫn còn nặng trịch, nhưng tiếng cười kia vẫn bắt chàng phải dựng người, mở mắt. Quân Bình giật thót ruột khi thấy mặt lão quái ngay phía trước mặt mình. Chỉ có chấn song sắt cách ly chàng với lão.

Nỗi kinh hoàng ập đến bởi dung diện quái gở và luồng xú uế hôi thối từ cửa miệng lão qua tiếng cười phá ra. Quân Bình đạp chân lê sát vào vách đá.

Lão quái chẩu hai cánh môi thâm xì, gớm ghiếc rồi nói bằng chất giọng khàn khàn :

- Tiểu tử... Ngươi sợ ta à?

Quân Bình bất giác gật đầu thú nhận sự hốt hoảng và nổi sợ hãi của mình.

Thấy chàng gật đầu, lão quái dè bỉu nói :

- Sao ngươi sợ? phải chăng chân diện dung của ta và sự hôi hám lâu ngày khiến ngươi sợ?

Mùi xú uế theo lời nói của lão phả ra khiến Quân Bình không sao dằn được cơn buồn nôn. Chàng quay mặt sang bên cố nén, nhưng rồi vẫn không sao nén được, đành nôn thốc nôn tháo.

Lão quái thấy chàng nôn, càng khoái chí hơn. Lão ngửa mặt cười khành khạch, cắt tràng cười khả ố, lão nói :

- Tiểu tử ơi... Ngươi cứ việc mà nôn cho đến khi ngươi cũng có tướng dạng như ta thì chẳng còn nôn nữa. Bây giờ ngươi còn ra vẻ lịch lãm. Nhưng chẳng bao lâu ngươi cũng sẽ biến thành một quái gớm ghiếc như Độc Chủ Hành này mà thôi.

Quân Bình cố ghìm cơn buồn nôn lại, chàng thở dốc ra tiếng rồi hỏi :

- Làm sao tiền bối lại bị giam cầm nơi chốn này ?

Độc Chủ Hành trợn to mắt hết cỡ :

- Y... Ngươi hỏi ta câu đó ư? Thì ta cũng đâu khác gì ngươi. Bảy đóa hoa biết nói cùng nâng khăn sửa túi cho ngươi, để rồi sau đó biến thành một quái nhân như ta.

Lão nói bằng giọng hầm hực, cay cú. Thậm chí ánh mắt toé ra luồng sát nhãn cay độc.

Thấy ánh mắt của lão quái Độc Chủ Hành, Quân Bình đoán ngay lão đang chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ long trời lở đất. Lão nổi cơn thịnh nộ vì nguyên cớ gì, Quân Bình thừa đoán ra. Chàng nghĩ thầm :

- "Trong cảng ngộ người không ra người, quỷ không ra quỷ thế mà lão Độc Chủ Hành còn ghen được. Trên đời này sao có quá nhiều hạng người không sống với đạo lý thế."

Độc Chủ Hành nhìn Quân Bình chằm chằm.

Quân Bình nhìn thẳng vào thần nhãn của lão. Chàng ngập ngừng nói :

- Văn bối và Độc Chủ lão trượng là người cùng hội cùng thuyền, cùng cảnh ngộ, cớ gì Độc Chủ lão trượng lại nhìn văn bối bằng ánh mắt sát nhân khủng bố chứ?

- Lão phu chỉ nhìn tiểu tử thôi ư? Nếu như lão thoát ra được thạch lao hắc ám này thì điều đầu tiên lão làm là sẽ lóc thịt ngươi ra từng miếng mà ăn đó.

Quân Bình lắc đầu :

- Văn bối không thù, không oán với Độc lão trượng, sao lão lại căm thù vãn bối chứ?

- Ta chỉ muốn xé xác ngươi mà thôi.

- Nguyên cớ gì lão trượng thù tại hạ? phải chăng vì Thất Tuyệt Tiên Tử mà lão trượng căm ghét Hạ Quân Bình này?

Độc Chủ Hành nạt ngang :

- Đúng... Lão phu thù ngươi.

Lão chỉ vào ngực mình :

- Thất Tuyệt Tiên Tử là những bông hoa biết nói dành riêng cho ta, thế mà ngươi dám... hỏi sao ta không hận ngươi chứ? Nếu như trước đây, lão đã dụng cực hình Hủy Cốt Tán biến ngươi thành một đống nước dày rồi.

Quân Bình lắc đầu :

- Lão trượng hiểu lầm và đang ghen với tại hạ, phải không ?

- Với ta thì ngươi là kẻ đáng ăn thịt nhất, bởi vì ngươi dám chung đụng với Thất Tuyệt Tiên Tử.

- Nếu Hạ Quân Bình chịu đựng thành thân với Chu cô nương thì chẳng có chuyện bị giam vào

chốn này để cho lão trượng phải căm phẫn nó như vậy.

Lão sững sờ bởi câu nói của Quân Bình :

- Tiểu tử... Ngươi nói sao... Ngươi chưa thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử à?

- Đúng như vậy đó.

Độc Chủ Hành hừ nhạt rồi nói :

- Ta không tin... Ngươi chưa thành thân sao Kỷ Hồng nói ngươi đã thành thân với các nàng?

- Điều đó cũng dễ hiểu thôi.

Lão cướp lời Quân Bình :

- Dễ hiểu như thế nào?

- Nếu Kỷ Hồng không nói như vậy thì lão trượng đây há đã nổi trận lôi đình.

Độc Chủ Hành sa sầm mặt. Những lớp da chảy xệ trên mặt lão giần giật. Lão ngập ngừng nói :

-Ý của Tiểu tử là các nàng kia muốn chọc tức lão phu?

Quân Bình gật đầu :

- Nếu như Hạ Quân Bình chấp nhận thành thân với Kỷ Hồng cô nương thì đâu đến nỗi trở thành ngục nhân để đàm đạo với lão trượng chứ.

Lão nhìn Quân Bình cứ như muốn nuốt từng lời thốt ra từ cửa miệng chàng. Khi Quân Bình dứt lời thì Độc Chủ Hành bật cười khùng khục, theo từng tiếng cười của lão thì mùi xú uế phả ra nồng nặc.

Lão cắt tràng cười đó, nói :

- Tiểu tử nghĩ nếu thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử thì không trở thành ngục nhân ư?

- Quân Bình nghĩ như vậy.

Lão quái nạt ngang :

- Ngươi lầm rồi.

- Vãn bối lầm chỗ nào?

Lão quái lắc lư thân mình, hào hứng nói :

- Nếu như tiểu tử thành thân với Thất Tuyệt Tiên Tử thì lão phu nghĩ ngươi đã ở trong bụng lão rồi.

Quân Bình giật mình :

- Sao vãn bối lại ở trong bụng lão được chứ?

- Ta nói ngươi ở trong bụng ta là sự thật đó. Ta đã bị nhốt trong thạch lao này suốt ba năm trời và chỉ sống bằng thịt của những gã được Thất Tuyệt Tiên Tử trao thân gởi phận thôi.

Quân Bình há hốc miệng :

- Lão trượng giết người rồi ăn thịt người luôn luôn ư?

- Nếu lão không ăn thịt đã biến thành khô cốt mục rỗng từ lâu rồi. Tiểu tử còn may mắn là được Thất Tuyệt Tiên Tử cho một cơ hội trở thành ngục nhân để còn nói chuyện với Độc Chủ Hành này. Nhưng sống trong cảnh ngục nhân thì thà chết sướng hơn. Một ngày nào đó tiểu tử cũng như ta mà thôi.

Quân Bình lắc đầu :

- Vãn bối không thể ăn thịt người được.

- Ngươi không tùy cơ, theo thời theo cảnh thì chỉ có chết mà thôi.

- Quân Bình chấp nhận chết.

- Mới đầu thì nghĩ như vậy, nhưng đến lúc nào đó thì cơn đói hành hạ ngươi chẳng thể cãi lại ý định của Thất Tuyệt Tiên Tử đâu.

Lão cười khẩy, nhướng mày nói :

- Tiểu tử có chân diện dung khá khôi ngô tuấn tú, nếu ở bên ngoài thì chắc chắn sẽ có nhiều mỹ nữ trao thân gởi phận, nhưng tiếc ngươi lại ở đây. Một ngày nào đó, ngươi cũng như ta.

Lão bật cười. Lão vừa cười vừa nói :

- Tiểu tử sẽ trở thành một quái nhân chẳng khác gì Độc Chủ Hành.

- Tại sao Thất Tuyệt Tiên Tử lại muốn Hạ Quân Bình trở thành quái nhân chứ?

Quân Bình và Thất Tuyệt Ma Nữ không thù không oán nhau mà.

- Tiểu tử muốn biết thì cứ đi hỏi Chu Kỷ Hồng, Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Bạch Cúc, Lư Ả Đào, Tục Vạn Hương thì họ sẽ nói cho ngươi biết.

Lão nhún vai :

- Ta cho ngươi biết, trước đây các nàng đó chỉ là nhữnh mỹ nữ ở chốn lầu xanh.

Họ đã được lão phu đây mua về Lạc Hồn cốc này để dụng như thê thiếp. Thoát được lầu xanh, lão nghĩ các nàng sẽ chăm chút hầu hạ lão, nhưng không ngờ những ả ma nữ đó là quỷ quyệt tương kế tựu kế, ám hại lão.

- Thất Tuyệt Ma Nữ ám toán lão trượng ư?

- Ờ... Chu Kỷ Hồng đã cho lão uống mê dược rồi giam vào thạch lao này. Họ thay phiên nhau tra khảo lão để thụ học Độc kinh của lão, rồi tự xưng là Thất Tuyệt Tiên Tử, đoạt luôn cả Lạc Hồn cốc mà lão đã dày công vun đắp.

Quân Bình buông một tiếng thở dài :

- Các nàng được xuất thân từ lầu xanh tất mang trong tâm tưởng ý tưởng thù hận nam nhân. Quân Bình đã hiểu vì sao Kỷ Hồng và những người kia lại hận thù mình.

- Ngươi nói thế có ý gì?

- Quân Bình đã xúc phạm vào vết thương lòng của họ nên mới khiến Thất Tuyệt Tiên Tử phẫn nộ đến độ muốn biến thành quái nhân như lão trượng.

Độc Chủ Hành hừ nhạt, nói :

- Tiểu tử ơi, ngươi không muốn cũng phải chịu mà thôi. Lão chỉ lạ một điều, đó cũng là một ngoại lệ từ ba năm nay, ngươi không trở thành thực phẩm của lão mà thôi.

Lão độc nói đến đây, không hiểu nghĩ gì lại xoa bụng. Lão nhìn Quân Bình, nuốt nước bọt.

Tất cả những hành động của lão đập vào mắt Quân Bình khiến chàng biến sắc.

Nhìn Độc Chủ Hành, Quân Bình những tưởng lão đang nhìn mình như quyến rũ cái đói trong lão.

Quân Bình ngập ngừng nói :

- Sao lão trượng lại nhìn vãn bối bằng ánh mắt đó?

- Tất cả thực phẩm mà ta dự trữ từ cái gã công tử to béo mập ú trước đây khi ngươi chưa vào thạch

lao này đã hết nhẳn từ ba ngày qua. Giờ thì lão lại cảm thấy cái đó đang hành hạ mình, phải chi ngươi...

- Lão trượng muốn ăn thịt Quân Bình ư?

Độc Chủ Hành thản nhiên gật đầu :

- Ta đói lắm rồi.

Cùng với lời nói đó, Độc Chủ Hành cúi xuống nhặt một khúc xương trắng hếu.

Lão nhìn khúc xương trắng đó, nhăn nhó nói :

- Chẳng còn một tí thịt để lão rữa răng nữa.

Hành động cùng lời nói của lão khiến Quân Bình gai lạnh cột sống và không kìm được cảm giác nôn nao, buồn nôn. Chàng bặm môi nghiến răng, nhưng rồi cuối cùng đành nôn thốc, nôn tháo ra ngoài.

Độc Chủ Hành từ tốn nói :

- Ngươi kinh tởm ta à?

- Vãn bối không kềm được cảm giác buồn nôn.

- Đến lúc nào đó tiểu tử cũng sẽ quen thôi.

Độc Chủ Hành áp mặt mình vào song sắt ngăn cách giữa mình với Hạ Quân Bình. Lão từ tốn nói, nhưng theo từng lời nói của lão thì mùi xú uế phả ra nồng nặc :

- Tiểu tử này... Ngươi có muốn chết không?

Mùi xú uế từ cửa miệng lão phả ra khiến Quân Bình xây xẩy. Mặc dù nghe rõ lời nói của lão nhưng lúc này Quân Bình chỉ bận tâm úp mặt vào vách đá để kìm cảm giác buồn nôn nên không đáp lời Độc Chủ Hành.

Không nghe Quân Bình đáp lời mình, Độc Chủ Hành cáu gắt nói :

- Tiểu tử... Ngươi không nghe ta nói à?

- Lão định ăn thịt Quân Bình ư?

- Ờ...

Quân Bình quay ngoắt lại nhìn Độc Chủ Hành :

- Quân Bình và lão đang cùng cảnh ngộ, đáng ra là lão phải tìm cách cùng với Hạ Quân Bình thoát khỏi cảnh ngộ này. Thế mà lão chỉ mỗi ý niệm là ăn thịt Quân Bình.

- Thoát khỏi đây ư? Tiểu tử đừng mộng tưởng. Ta và tiểu tử muốn sống để chờ thực phẩm thì phải có một người chết. Tiểu tử mới vào thạch lao này chưa quen chuyện ăn thịt nên phải chết để lão phu sống.

Lão khẹt một tiếng cứ như muốn lấy hơi rồi nói tiếp :

- Để ngươi quen được cách sống như ta thì có lẽ cả hai đều chết đói hết. Cho bằng ngươi hy sinh thân thể để lão làm thực phẩm sống chờ thời cơ thoát ra khỏi cảnh ngộ này. Sau này lão sẽ thay ngươi mà trả hận dùm cho.

Quân Bình cáu gắt nói :

- Không... Hạ Quân Bình chưa muốn chết.

- Ngươi chưa muốn chết thì cũng phải chết mà thôi. Lão phu thú thật là lão vẫn có thể giết ngươi đó. Nhưng khổ nổi nếu ta ra tay thì ngươi chết rục nơi góc thạch lao đó, lão phu không thể nào với tay tới thân thể ngươi được, nên đành phải thương thảo với ngươi.

- Lão không còn chuyện gì để nói ư?

- Ngoài chuyện ăn ra thì còn gì để nói chứ.

Lão đổi giọng từ tốn :

- Tất cả những gì ta nói đều là sự thật. Nếu ngươi giữ hận với Thất Tuyệt Tiên Tử thì cách duy nhất là hãy bước đến đây. Lão hứa sẽ trả thù cho ngươi khi có cơ hội.

Nghe Độc Chủ Hành nói, Quân Bình càng khiếp đảm hơn. Chàng nép sát vào vách thạch lao nhìn lão quỷ chằm chằm. Tưởng chừng lão độc có thể bẽ gãy song sắt mà bước qua bên phòng giam của chàng.

Quân Bình nói :

- Quân Bình không muốn biến thành thực phẩm của lão.

Độc Chủ Hành chớp mắt :

- Tiểu tử đừng phí hoài thân thể mình. Trong tình cảnh này, cái gì cũng quý cả.

Nhìn Độc Chủ Hành cáu gắt nói :

- Mạng người thì rất quí, nhưng không thể vì cái mạng của mình mà xem thường mạng của người khác. Trong ba năm qua lão đã ăn thịt bao nhiêu người rồi? Chính vì thế lão đã mất hết nhân tính.

- Quân Bình này thà chết để lão chết theo, chứ để lão thoát ra khỏi chỗ giam hãm này, e rằng chỉ mang đến kiếp họa cho bá tánh mà thôi.

- Đến lúc này mà ngươi còn giở giọng nhân nghĩa ra ư? Lão quỷ đây ăn thịt người đó, và nếu lão thoát ra khỏi chỗ này cũng sẽ dùng thịt người như thực phẩm độ bữa của lão vậy.

Độc Chủ Hành gầm lên :

- Ta đã quen ăn thịt người rồi. Nhất là những gã công tử anh tuấn như tiểu tử.

Lão chắc lưỡi :

- Ta tiếc Thất Tuyệt Ma Nữ sao không giam ngươi chung với ta chứ.

- Bởi Kỷ Hồng biết giam chung Quân Bình với lão sẽ dụng Quân Bình như một con cừu. Kỷ Hồng, Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Băng Cúc, Vạn Hương, Ả Đào sẽ thức tỉnh mà thả Quân Bình, nhưng còn lão, Thất Tuyệt Tiên Tử sẽ giam mãi mãi trong ngục lao này, bởi vì lão là quỷ nhân đem kiếp họa cho bá tánh mà.

Theo một sự vô thức nào đó thôi thúc bất giác Quân Bình nhìn thẳng quan sát chân diện mục của Độc Chủ Hành. Diện dung của lão thật quái gở, theo thời gian bị giam hãm trong ngục lao này những lớp da nhăn nheo như chảy xệ xuống, trông càng quái dị hơn. Chiếc mũi khòm xuống như mũi diều hâu, lộ rõ những nét đanh ác cùng cực, nhưng hai dái tai thì lại thật dài, trông hoàn toàn đối nghịch với những nét đanh ác trên mặt Độc Chủ Hành.

Quân Bình nhíu mày nhìn hai dái tai lão. Chàng buột miệng nói :

- Đáng ra lão đã phải chết từ lão bởi ác nghiệp, nhưng lão vẫn chưa chết.

- Tiểu tử dám trù lão ư?

Quân Bình nghĩ thầm :

- “Mạng vận của lão thật trường thọ. Nếu như lão thoát khỏi kiếp nạn này thì đây là họa kiếp trùng trùng của bá tánh.”

Quân Bình còn nghĩ với sự nhận xét theo tướng pháp thì Độc Chủ Hành như nổi điên, cất tiếng hú lồng lộng, rồi chuyển công lực, phùng mang trợn mắt giống như con ễnh ương đang lấy hơi.

Dung diện của lão đã quái dị càng quái dị hơn, trông tợ như con chàng hiu lấy hơi chuẩn bị kêu. Miệng lão há thật to, rồi thả một luồng xú khí bốc mùi hôi thối nồng nặc về phía Hạ Quân Bình.

Độc Chủ Hành gằn giọng nói :

- Tiểu tử phải chết bởi xú công của ta!

Chương 16: Tục Vạn Hương

Không khí trong thạch lao nồng nặc một thứ mùi tanh vô cùng khó chịu.

Quân Bình những tưởng mình vừa lọt vào một cõi địa ngục gớm ghiếc nhất, mà chung quanh đầy rẫy những tử thi đang tới thời kỳ thối rữa bốc mùi hôi tanh. Ngủi mùi xú khí nồng nặc đó, Quân Bình xây xẩm đầu óc, cùng với cảm giác nôn nao khó chịu vô cùng. Cảm giác tởm lợm càng trổi lên dữ dội, Quân Bình bắt đầu buồn nôn, và lần này cơn buồn nôn thật dữ dội và khủng khiếp khiến Quân Bình ngỡ mình sẽ nôn cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài.

Quân Bình bấu mười ngón tay vào hai bắp chân, cố ghìm cơn buồn nôn kia lại.

Chàng càng cố ghìm thì đầu óc càng xáo trộn dữ dội. Nhưng tiếng u u trổi lên trong đầu Quân Bình, ngỡ như trong khoảnh khắc ngắn ngủi nữa thôi thì thủ cấp sẽ tan bởi những âm thanh khủng khiếp đó.

Chàng nghe rõ từng lời của Độc Chủ Hành :

- Tiểu tử... Lục phủ ngũ tạng của ngươi sẽ thối rữa và mục rã bởi xú công của ta.

Ngươi muốn chết nhanh thì hãy đến đây để giúp cho.

Quân Bình nghiến răng thì thầm :

- “Lão quỷ ngươi đừng hòng tận hưởng được thân thể Hạ Quân Bình. Lão phải chết để bá tánh tránh đi một họa kiếp trùng điệp. Lão phải chết.”

Quân Bình gần như không còn kềm được, cơn buồn nôn đang ập tới đang hành hạ chàng.

- “Mình không qua được kiếp nạn này rồi.”

Ý niệm vừa lướt qua tâm tưởng Quân Bình thì bất giác một mùi thơm thoang thoảng xộc vào hai cánh mũi. Mùi xạ hương kia thật kỳ diệu, nó nhanh chóng phủ trùm xua tan mùi xú khí nồng nặc và tạo cho Quân Bình một cảm giác vô cùng sảng khoái. Quân Bình còn ngơ ngẩn với mùi hương đó thì lão Độc Chủ Hành đã gồng mình cất tiếng hú lồng lộng.

Lão thối lui, áp lưng vào vách đá thạch lao, mắt chằm chằm nhìn về phía hành lang mật đạo.

Tu ngoài hành lang mật đạo, Tục Vạn Hương bước vào khu thạch lao. Dáng đi của nàng thật uyển chuyển và đoan thục. Sự xuất hiện của Tục Vạn Hương, Quân Bình liên tưởng đến Kỷ Hồng, Sương Tuyết Mai, Đình Lan, Bạch Như Huệ, Băng Cúc và Ả Đào cũng sẽ đến.

Tục Vạn Hương bước đến trước mặt Quân Bình. Từ thân thể nàng phảng phất mùi xạ hương kỳ dị, khỏa lấp xú khí của Độc Chủ Hành. Quân Bình nhìn nàng.

Chàng ngập ngừng nói :

- Tục cô nương đến đây để biến tại hạ thành thực phẩm nuôi sống lão Độc Chủ Hành?

Tục Vạn Hương lắc đầu.

Nàng nhu mì nói :

- Tục muội đến thạch lao không theo ý của Lục tỷ. Vạn Hương đến thạch lao theo ý của mình.

- Ý của cô nương là gì?

Vạn Hương nhìn thẳng vào mặt Quân Bình :

- Vạn Hương muốn đưa Hạ huynh ra khỏi Lạc Hồn cốc.

Quân Bình sững sờ. Chàng như không tin vào những gì tự thốt ra từ chiếc miệng xinh đẹp của Tục Vạn Hương mà hỏi lại :

- Sao... Tục cô nương muốn đưa Hạ Quân Bình ra khỏi đây à?

- Hạ huynh không tin à?

- Không phải tại hạ không tin mà chỉ lạ thôi.

Vạn Hương cười mỉm :

- Huynh lạ lắm ư? Huynh lạ cũng đúng thôi, bởi huynh đâu có ngờ một ma nữ như Tục Vạn Hương lại cứu huynh chứ gì?

- Tại hạ...

Vạn Hương khẽ lắc đầu :

- Hạ huynh đừng tự dối mình. Dưới mắt Hạ huynh, Thất Tuyệt Ma Nữ đều là hạng gái lầi xanh, vừa trơ trẽn vừa bỉ ổi, chứ không như những trang anh thư thục nữ.

- Quân Bình quả là không có ý niệm đó.

Nàng mỉm cười :

- Dù cho huynh có ý niệm đó thì Vạn Hương cũng sẽ đưa huynh ra khỏi Lạc Hồn cốc.

Quân Bình buông một tiếng như thở dài :

- Sao Vạn Hương cô nương muốn cứu Quân Bình ?

Chàng nhìn thẳng vào đáy mắt nàng.

Vạn Hương mỉm cười nói :

- Hạ huynh khác những người đã từng được lục tỷ thỉnh lãm đến Lạc Hồn cốc.

- Tại hạ cũng như những người kia thôi. Thậm chí không bằng họ nữa. Nếu họ là những nhân vật thành danh trong võ lâm với những tuyệt nghệ danh bất hư truyền thì Quân Bình chỉ là một nho sinh tầm thường.

Tục Vạn Hương mở khóa xích cho Quân Bình.

Nàng vừa mờ vừa nói :

- Hạ huynh khác những nam nhân kia nhiều lắm. Tất cả bọn nam nhân lục tỷ thỉnh giáo đến di lãm Lạc Hồn cốc đều háo sắc, háo dục. Tất cả đều nhằm một mục đích thụ hưởng dục cảm thấp hèn. Nhưng huynh lại khác, Hạ huynh trọng cái đạo, trọng cái nghĩa, dục tình không khuất phục được Hạ huynh.

- Vì thế mà Tục cô nương cứu tại hạ?

Vạn Hương nhìn Quân Bình, gật đầu :

- Lục tỷ muốn huynh trở thành quái nhân kinh tởm như lão Độc Chủ Hành, nhưng Vạn Hương thì muốn huynh trở lại cuộc sống bên ngoài. Trong huynh có sự trượng phu, trượng nghĩa.

Quân Bình ôm quyền xá nàng :

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước những lời ngọc của Tục cô nương.

- Huynh đừng khách sáo. Bất cứ ai có một chút nhân tính đều phải hành xử như Vạn Hương mà thôi. Vạn Hương mong sao, khi tái ngộ Hạ huynh đừng xem Thất Tuyệt Ma Nữ giống như hạng kỹ nữ lầu xanh trơ trẽn.

-Quân Bình chẳng bao giờ có ý niệm đó.

- Không chỉ đối riêng với Vạn Hương đâu.

Quân Bình nắm lấy tay nàng :

- Tục Vạn Hương... Nếu không chê Hạ Quân Bình là hạng nho sinh hủ lậu, trói gà không chặt thì Quân Bình rất muốn kết tình huynh muội với Vạn Hương.

Nàng tròn mắt nhìn Quân Bình :

- Huynh vì chuyện Vạn Hương cứu huynh mà muốn kết tình huynh muội ư?

Quân Bình lắc đầu :

- Không phải vì chuyện Vạn Hương cứu huynh, mà vì huynh và muội cùng một suy nghĩ, cùng một cách sống.

- Huynh nói thật với lòng mình chứ?

Quân Bình khẳng khái gật đầu :

- Trên có hoàng thiên, dưới có hậu thế, Hạ huynh thề không ngoa ngôn với Tục Vạn Hương.

Đôi thu nhãn tinh anh của nàng khẽ chớp ba cái. Sự xúc động lộ rõ qua ánh mắt của Vạn Hương. Nàng nhu mì nói :

- Hạ đại ca không ngại Vạn Hương có lúc từng là kỹ nữ của Dạ Tình Thủy Lầu ư?

- Cái đẹp trong tâm hồn mới là đẹp nhất. Huynh trân trọng muội.

- Nếu Hạ huynh không nghĩ đến sự nhơ nhuốc, ô uế của Vạn Hương xin nhận Hạ Quân Bình là đại ca, tình như thủ túc.

Nàng nhìn Quân Bình mỉm cười :

Quân Bình nói :

- Ở đây không có đại yến, không có bàn hương án để tế trời nhưng sự thành khẩn của huynh và muội sẽ được ông trời chúng giám. Sau này nếu Quân Bình vì phú qúi hay danh hão mà xem thường lão giao hảo huynh muội hôm nay, trời sẽ không tha cho huynh.

- Muội không muốn huynh thể độc như vậy đâu.

Vạn Hương nói xong liền mỉm cười. Nàng nhỏ giọng nói :

- Vạn Hương sẽ đưa Hạ huynh rời khỏi Lạc Hồn cốc.

- Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ chứ?

- Vạn Hương sẽ đưa huynh đi ngay lúc này.

Nàng vừa dợm bước quay trở ra cùng với Hạ Quân Bình thì Độc Chủ Hành gọi giật lại :

- Thất nương tử... Thất nương tử...

Vạn Hương dừng bộ nghiêm giọng nói :

- Vạn Hương không phải là thất nương tử của lão. Vạn Hương cũng không ngờ khi biết mặc dù bị giam trong thạch lao cầm cố này mà lão vẫn luyện thành Xú Độc Công.

- Thất nương tử... Ta có nhiều tuyệt kỹ rất hay. Trong ba năm bị giam trong thạch lao này, ta đã sáng tác được những tuyệt kỹ độc công còn hay hơn cả những kỷ chiêu trong Độc Kinh.

- Vạn Hương không thích độc công của lão.

Độc Chủ Hành rít lên khàn khàn bằng giọng đầy phẫn uất :

- Tục Vạn Hương... Nàng phải nhớ, nếu không có Độc Chủ Hành này thì giờ đây nàng vẫn còn là một ả kỹ nữ trong Dạ Tình thủy lầu. Nếu không có Độc Chủ Hành mua nàng ra khỏi Dạ Tình thủy lầu thì giờ nàng đã ra sao chứ?

Nàng nhìn Độc Chủ Hành, từ tốn đáp lời :

- Lão mua Vạn Hương và lục tỷ khỏi Dạ Tình thủy lầu với mục đích gì?

Tục Vạn Hương buông một tiếng thở dài thật não nề.

- Tại Dạ Tình thủy lầu có bảy ả kỹ nữ khiến khách tìm hoa điên đảo trong cõi dục ô uế, thì tại Lạc Hồn cốc, Tục Vạn Hương và lục tỷ có hơn gì đâu. Lão đưa thất tuyệt giai nhân về đây không phải để đổi đời cho họ, mà muốn họ là của riêng mình lão. Ở Dạ Tình thủy lầu, hay ở Lạc Hồn cốc thì cũng thế mà thôi, chính vì lẽ đó mà thất tuyệt giai nhân mới tương kế tựu kế lấy lại những gì mình đã mất.

Trong khi Vạn Hương nói thì lão Độc Chủ Hành nghiến răng. Hai hàm răng dẩu của lão cà vào nhau phát ra những âm thanh ken két nghe buốt cả cột sống.

Lão như sực nghĩ điều gì đó liền hối hả nói :

- Thất nương...

Vạn Hương nạt ngang :

- Vạn Hương cấm lão thốt ra câu nói đó.

Độc Chủ Hành cúi mặt nhìn xuống. Lão lí nhí nói bằng giọng khàn khàn :

- Vạn Hương... Nàng nghĩ lại xem, có phải Độc Chủ Hành lão phu đã từng cưu mang cho song thân nàng không? Nếu không có lão phu thì song thân nàng đã ra sao với bọn cường hào ác bá chứ?

Lão Độc Chủ Hành cười khảy :

- À, ta quên... Phàm kẻ nhận ân không bao giờ báo ân, mà chỉ báo oán mà thôi. Ta vốn từng trải trên vốn võ lâm, nhưng khốn nỗi lại không nhận ra điều này. Bây giờ các nàng đã là Thất Tuyệt Tiên Tử thì đâu còn đoái hoài tới lão độc đây.

Độc Chủ Hành nhìn lên trần thạch lao :

- Ông trời không có mắt mà, nên mới bắt Độc Chủ Hành chịu cảnh sống dở chết dở này.

Vạn Hương cau mày :

- Lão nhắc ra những điều đó để làm gì?

Độc Chủ Hành thản nhiên đáp :

- Có vay thì có trả, ta không phải muốn nàng trả ơn mà muốn nàng trả lại những gì đã vay của ta.

- Lão nói thẳng ra đi!

- Ta muốn như vị công tử kia!

- Ý của lão là muốn Vạn Hương cứa lão ra khỏi thạch lao này?

Lão độc thản nhiên gật đầu :

- Gã kia chẳng có ân có nghĩa gì với nàng, thế mà nàng còn động lòng, thì sao không lòng với ta chứ? Cổ nhân có câu “Nhứt dạ phu thê bách nhật ân”. Ta và nàng đã từng là phu thê của nhau, và còn hơn thế nữa, ta lại là người ân của của nàng.

Tục Vạn Hương buông một tiếng thở dài nghe thật não lòng. Nàng nhìn lão độc :

- Độc Chủ Hành... Vạn Hương sẽ suy nghĩ lại.

Quân Bình nhìn nàng, từ tốn nói :

- Vạn Hương... Muội...

Chàng thở ra :

- Lão độc có ân nghĩa với muội nhưng không thể vì cái ân mà thả lão. Lão độc có thể đem kiếp họa cho bá tánh.

- Huynh...

Độc Chủ Hành sa sầm mặt :

- Tiểu tử... Ngươi được việc rồi muốn người khác chết ư? Tiểu tử quá tàn nhẫn!

Quân Bình nhìn Độc Chủ Hành :

- Tại hạ không tàn nhẫn đâu, nhưng với một người như lão thì rõ ràng là kiếp họa cho bá tánh rồi. Tại hạ nói như thế nhưng quyết định vẫn thuộc về Tục Vạn Hương muội muội.

Vạn Hương nhìn lại Quân Bình :

- Hạ huynh... Chúng ta đi thôi.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Hai người vừa đợm bước thì Độc Chủ Hành gào lên :

- Vạn Hương... Nàng thả gã kia thì phải thả ta nữa chứ. Chẳng lẽ nàng không nghĩ đến người chung chăn chung gối với nàng ư?

Lão gầm lên lồng lộng :

- Thất nương phải thả ta ra.

Vạn Hương bặm môi.

Quân Bình nói :

- Trước khi thả lão Độc Chủ Hành muội phải suy nghĩ thật kỹ. Hãy nghĩ đến bá tánh.

- Muội sẽ nhớ lời của huynh.

Nàng nói xong mặc nhiên như chẳng lời gào thét của lão độc mà cùng với Quân Bình theo hành

lang mật đạo rời thạch lao.

Lão độc tức uất đến độ biến đổi cả sắc diện, sự ghen tuông bất chợt trổi lên trong tâm tưởng lão, buộc phải xả khí tiết bằng cách hú vang một tràng khủng khiếp.

Tiếng hú của lão độc bằng tất cả nội khí tu vì khiến cho gian thạch lao rung chuyển ầm ầm, ngỡ như sắp có một cơn động đất xảy ra.

Không màng đến sự phẫn nộ của lão Độc Chủ Hành, Quân Bình và Tục Vạn Hương cứ theo hành lang mật đạo mà rời thạch lao.

Hai người ra khỏi thạch lao, Vạn Hương nói :

- Hạ huynh đi sát ngay bên cạnh muội. Bầy độc vật kim trùng trong Lạc Hồn cốc rất lợi hại. Chỉ cần một con xâm nhập vào nội thể cũng đủ tước đi sinh mạng người ta.

- Huynh biết.

Vạn Hương vừa đi vừa luôn tay rãi phấn hương ra khắp bốn chung quanh. Mùi hương dìu dịu, sảng khoái đuổi bầy độc vật kim trùng không cho chúng tiến đến cạnh Quân Bình và nàng.

Quân Bình hỏi Vạn Hương :

- Muội ở tại Lạc Hồn cốc luôn dùng đến phấn hương để xua lũ độc vật này sao?

Vạn Hương nhìn chàng mỉm cười :

- Nếu muội phải bận tâm với lũ độc vật thì đâu phải là chủ nhân của Lạc Hồn cốc. Muội dùng phấn hương xua lũ độc vật kia vì Hạ huynh, chứ riêng muội thì không nhất thiết phải dụng đến phấn hương.

- Chúng không hại đến Tục muội à?

- Chúng không hại muội và lục tỷ. Lục tỷ và muội vốn luyện độc từ Độc Kinh của lão Độc Chủ Hành nên lũ độc vật kim trùng gặp muội và lục tỷ như gặp khắc tinh vậy.

- Huynh hiểu rồi.

- Với người lạ, ví như huynh thì lũ độc vật rất hung hãn. Huynh chẳng khác gì con mồi ngon đối với chúng, nhưng với muội và lục tỷ thì khác.

- Muội là chủ nhân của chúng mà.

Nàng mỉm cười :

- Huynh thổi phồng muội rồi đó. Chủ nhân Lạc Hồn cốc đáng ra chính là lão Độc Chủ Hành, nhưng muội và lục tỷ đã tước từ tay lão.

- Nhắc đến Độc Chủ Hành, huynh có một lời với muội.

Nàng nhìn qua Quân Bình :

- Muội muốn nghe lời khuyên của huynh.

- Muội có quyền báo ân đáp nghĩa, nhưng thả Độc Chủ Hành là tạokiếp họa cho bá tánh, thậm chí cả muội nữa đó.

Người nghe xong lời khuyến dụ của Quân Bình, buông ngay một tiếng thở ra rồi lơ đễnh nhìn về phía trước. Vạn Hương giả lả nói :

- Chia tay lần này không biết chừng nào muội mới có thể gặp lại Hạ huynh.

- Huynh sẽ tìm muội mà.

Hai người đừng bước trước một chiếc cầu kiệu bắc qua một con suối khá rộng.

Thấy dòng suối trong vắt, Quân Bình toan cúi xuống hớp một ngụm nước, nhưng Vạn Hương đã cản lại :

- Huynh không để tâm à? Nước suối trong vắt nhưng chẳng có một con cá nào sống được.

- Muội... Trong nước suối có độc?

Vạn Hương gật đầu :

- Kịch độc.

Vạn Hương nắm tay Quân Bình :

- Huynh... Muội tiễn huynh đến đây. Khi huynh qua cầu kiệu này xem như đã rời khỏi Lạc Hồn cốc. Qua bên kia, huynh cứ đi thẳng sẽ đến quan lộ. Từ đây đến Trung Châu không bao xa.

Quân Bình bùi ngùi nói :

- Tục muội quay trở lại có bị lục tỷ quở trách không?

- Tục muội lo liệu được. Lục tỷ không đến nỗi cạn tình cạn nghĩa với Vạn Hương đâu.

Quân Bình nắm tay nàng :

- Huynh cáo biệt! Một ngày gần đây, Hạ huynh sẽ tìm muội, Tục muội bảo trọng!

- Huynh bảo trọng!

Quân Bình ngập ngừng một lúc rồi mới trở bộ rảo bước lên cầu. Trong lòng chàng trổi lên cảm giác nao nao và nỗi buồn man mác.

Bước đến giữa cầu, Quân Bình dừng bước quay lại. Tục Vạn Hương vẫn nhìn theo chàng.

Quân Bình khoát tay nói lớn :

- Tục muội hãy quay lại đi!

- Huynh bảo trọng nhe!

Quân Bình khẽ gật đầu :

- Huynh sẽ bảo trọng để tìm muội mà.

- Muội sẽ chờ huynh!

Lời còn đọng trên hai cánh môi thanh tú của nàng thì một âm thanh rẽ sắt nghe buốt cả cột sống.

Quân Bình giật mình thét lớn :

- Tục muội...

Cùng với lời nói đó, Quân Bình thi triển Hư Hư Mê Tông bộ lướt thẳng đến Tục Vạn Hương.

Chàng không ngại dùng thân mình che chắn cho Vạn Hương.

Rét...

Chương 17: Tình Lâu Hoạt Náo

Không cần biết âm thanh xé gió kia do thứ binh khí ám tiễn nào tạo ra, Quân Bình không màng đến, mà vẫn thi triển tuyệt kỹ khinh thân Hư Hư Mê Tông bộ, lướt đến dụng thân che cho Tục Vạn Hương.

Tục Vạn Hương ngây người, đứng bất động. Nàng đã kịp nhận ra đôi cánh chim đang cắt một đường vòng cung, chia thành hai hướng lướt tới mình. Làm gì Vạn Hương không biết đôi cánh chim sáng ngời kia chính là cặp phi điểu thiên can của Vi Thiên Cơ, nàng buộc miệng thốt :

- Hạ huynh...

Vạn Hương chưa kịp thốt hết ý của mình thì cắp Phi điển thiên can đã đến. Đôi Phi điển thiên can chẳng khác nào cặp lưỡi hái thần chết lia vào thân pháp Hạ Quân Bình. Vạn Hương bất động trong đầu chỉ một ý niệm :

- “Quân Bình sẽ chết.”

Trong khi nàng nghĩ vậy thì Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ xuất hiện trong bộ pháp khinh thân của một cánh én. Nàng như bay trong không gian, với đôi ngọc thủ giang rộng, vẻ mặt của nàng vừa ngạc nhiên vừa khẩn trương. Vi Thiên Cơ không sao tưởng được Hạ Quân Bình lại dụng thân mình làm mộc đỡ cho Tục Vạn Hương. Nàng dụng Phi điển thiên can không nhằm tập kích Quân Bình nhưng sự thể hoàn toàn diễn ra khác hẳn với ý niệm của nàng.

Vi Thiên Cơ hét lên một tiếng thật lớn :

- Hạ công tử...

Cùng với tiếng thét đó, nàng dụng chỉ pháp cách không phóng tới nhằm thay đổi hướng bay của cắp Phi điển thiên can, nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Bộp... bộp...

Đôi Phi điển thiên can danh bất hư truyền của chủ nhân Phi Tiên Hổ vỗ thẳng vào vùng thượng đẳng của Hạ Quân Bình. Hai âm thanh khô khốc phát ra, Quân Bình ngã ngửa về sau, nếu không có Tục Vạn Hương thì đã va lưng xuống đất. Vạn Hương xốc lấy chàng trong khi đôi Phi điển thiên can đã cắt một đường vòng trở lại tay Vi Thiên Cơ.

Vi Thiên Cơ vừa đón lấy đôi Phi điển thiên can vừa hạ thân xuống ngay trước mặt Quân Bình và Tục Vạn Hương. nàng nhanh miệng hỏi :

- Hạ công tử... Có sao không?

Mặc dù hỏi như thế nhưng trong tâm ý Thiên Cơ thì đọng ý nghĩ Quân Bình đã chết rồi.

Tục Vạn Hương nhìn Thiên Cơ bằng ánh mắt ngập tràn sát khí. Nàng gằn giọng nói :

- Vi Thiên Cơ... Hạ huynh chết Vạn Hương sẽ quyết một trận sinh tử với ngươi.

Nàng vừa dứt lời thì Quân Bình thở hắt một tiếng, rồi gượng đứng lên. Chàng lắc đầu :

- Vạn Hương... Thiên Cơ... Đừng tạo thêm oán với nhau nữa.

Vạn Hương thấy Quân Bình không bị tổn hại, phấn chấn nói :

- Hạ huynh...

Vi Thiên Cơ thì ngạc nhiên nhìn sững chàng :

- Hạ công tử... Công tử không bị gì à?

Thốt xong câu đó, Thiên Cơ thở hắt ra một tiếng.

Tục Vạn Hương lườm nàng.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình từ đầu đến chân. Nàng quan sát Quân Bình. Vì tò mò thì đúng hơn. Bởi chàng đã hứng một lúc hai chiếc Phi điển thiên can, mà không thể nào không bị thương nếu như không chết, nhưng lạ lùng Quân Bình vẫn bình an vô sự, ngoại trừ sắc diện có vẻ mệt mỏi mà thôi.

Thiên Cơ lặp lại câu nói của mình :

- Hạ công tử không sao chứ?

Quân Bình khẽ gật đầu, từ tốn nói :

- Nếu Vi cô nương không nhẹ tay thì lồng ngực của tại hạ đã bị cặp Phi điển thiên can đánh nát vụn rồi.

Thiên Cơ sa sầm mặt.

Quân Bình nhìn lại Vạn Hương :

- Tục muội muội. Muội có thể về được rồi.

Vạn Hương lưỡng lự. Nàng liếc trộm Vi Thiên Cơ rồi nói với Quân Bình :

- Huynh không bị tổn thương chứ?

- Huynh chỉ bị nặng ngực tí chút thôi. Tục muội đừng lo.

- Vậy thì muội yên tâm.

Một lần nữa Vạn Hương liếc Vi Thiên Cơ bằng ánh mắt hằn học rồi nhìn lại Quân Bình :

- Hạ huynh bảo trọng!

Quân Bình khẽ gật đầu.

Vạn Hương nhìn qua Vi Thiên Cơ, ôn nhu nói :

- Võ công của Vi Thiên Cơ quá lợi hại, nhưng một ngày nào đó Tục Vạn Hương sẽ thỉnh giáo phân tài.

Nàng ôm quyền xá Thiên Cơ :

- Hẹn tái kiến!

Vạn Hương nhìn lại Quân Bình một lần nữa rồi trở bộ thi triển khinh thuật băng trở vào Lạc Hồn cốc. Khi Vạn Hương đi khuất rồi, Quân Bình mới rùng mình, nấc một tiếng, miệng ói một bụm máu. Thiên Cơ hốt hoảng :

- Hạ công tử...

Chùi bệt máu dính trên miệng Quân Bình nhìn nàng :

- Vi cô nương... Tại hạ không sao đâu.

- Thiên Cơ đưa công tử đến đại phu.

Quân Bình gật đầu.

Hai người qua cầu kiệu bắc ngang con suối để rời khỏi Lạc Hồn cốc. Thiên Cơ vừa đi vừa nhìn Quân Bình. Mỗi lần chàng thở dốc, Thiên Cơ lại dừng bước hỏi :

- Hạ huynh thấy trong người thế nào?

- Tại hạ chỉ cảm thất mệt và nặng ngực thôi.

Quan sát dung diện chàng, Thiên Cơ nói :

- Từ lúc rời Phi Tiên Hổ, một khi cặp Phi điển thiên can của Thiên Cơ đánh trúng ai, người đó không thể thoát khỏi cảnh tử vong, nhưng huynh lại là một ngoại lệ, điều nay lạ lùng lắm!

- Tại hạ cũng không biết. Khi hứng cặp Phi điển thiên can, tại hạ tưởng như hai quả búa khổng lồ nện vào vùng thượng đẳng cua mình, chẳng còn nhận biết gì cả, đến khi nội thể có sự bứt rứt mới biết mình vẫn còn sống.

Thiên Cơ dừng bước trước một ngôi miếu thần hoàng. Nàng nói :

- Hạ công tử... Hãy tạm vào trong cổ miếu này nghỉ ngơi một chút. Thiên Cơ sẽ dụng chân ngươn nguyên âm bồi sức thêm cho huynh.

Quân Bình lưỡng lự.

Thiên Cơ hối thúc chàng :

- Huynh đừng ngại. Nếu Thiên Cơ không vô ý xuất thủ thì huynh đâu đến nỗi bị nội thương như thế này. Hãy để cho Thiên Cơ chuộc lại lỗi của mình chứ.

- Quân Bình chỉ sợ làm tổn hao nguyên khí của cô nương.

Nàng khẳng khái đáp lời chàng :

- Tổn hao một chút nguyên ngươn thần khí, Thiên Cơ có thể phục hồi trong phút chốc, nhưng...

Quân Bình mỉm cười :

Quân Bình hiểu ý của Thiên Cơ.

Hai người bước vào cổ miếu. Thiên Cơ để Quân Bình ngồi kiết đà ngay trong gian chính diện. Nàng ngồi xuống sau lưng chàng, vận hóa công phu, rồi từ từ áp tay vào hai đại huyệt Vĩ Lư và Thiên Linh Cái để nguyên ngươn qua nội thể của chàng.

Thiên Cơ ôn nhu nói :

- Hạ huynh cứ thư giãn.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Ngọc thủ của Thiên Cơ từ từ áp tới vùng đại huyệt Thiên Linh Cái và Vĩ Lư của Quân Bình để trút

nguyên khí qua chàng. Nàng vừa trút nguyên khí tu vi bản thân thì nhíu mày, mặt hoa danh hẳn lại. Nàng cảm nhận ở nội thể của Quân Bình có một luồng nội khí khổng lồ kháng lại.

Thiên Cơ buột miệng thốt :

- Lạ thật...

Thiên Cơ vừa nói vừa thu hồi đôi ngọc thủ.

Quân Bình nhìn lại nàng :

- Vi cô nương, cái gì lạ?

Thiên Cơ nhìn sững Quân Bình, ngập ngừng hỏi :

- Hạ huynh chưa từng luyện nội công ư?

Chàng khẳng khái gật đầu đáp lời nàng :

- Qủa thật tại hạ chưa từng luyện nội công.

- Thật là lạ.

- Cô nương phát hiện điều gì?

- Trong nội thể của huynh có một luồng khí vô cùng cao thâm. Khi Thiên Cơ truyền nội lực nguyên ngươn qua huynh, thì bị luồng nội lực sung mãn kia cản lại, không sao có thể truyền qua được.

Quân Bình thờ ơ nói :

- Nếu không truyền được nội lực thì thôi vậy.

Thiên Cơ buông một tiếng thở dài.

Quân Bình như nghiệm ra điều gì nhìn nàng, nói :

- Quân Bình hiểu rồi. Trong nội thể của Quân Bình giờ đây có Tiên Thiên khí công của thần tăng Đại Minh hộ thể. Chính nhờ Tiên Thiên khí công mà Quân Bình mới không mất mạng dưới đôi Phi điển thiên can của Vi cô nương.

Nghe câu nói vô tình của Quân Bình, mặt hoa Thiên Cơ ửng đỏ vì thẹn.

Nàng lí nhí nói :

- Thiên Cơ không có ý đả thương Hạ huynh.

- Quân Bình nói vậy chứ không có ý trách Vi cô nương.

Thiên Cơ nhìn Quân Bình :

- Thiên Cơ mạn phép hỏi huynh. Sao huynh lại liều thân cứu ả ma nữ kia, phải chăng huynh và ả...

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng :

- Thiên Cơ đừng nghĩ xấu.

Quân Bình thuật lại mọi việc xảy ra trong Lạc Hồn cốc cho Vi Thiên Cơ nghe.

Thiên Cơ nghe xong, cau mày suy nghĩ rồi nói :

- Hạ huynh có khi nào nghĩ đó là một thủ đoạn gian trá của Thất Tuyệt Ma Nữ không?

Quân Bình lắc đầu :

- Không đâu. Nếu Tục Vạn Hương có ý hại Quân Bình thì đã không cứu Quân Bình ra khỏi thạch lao.

- Câu chuyện của huynh âu cũng là một ngoại lệ từ trước đến nay chưa từng xảy ra với Thất Tuyệt Ma Nữ. Ba năm nay, từ khi Thất Tuyệt Ma Nữ có mặt trên giang hồ, thì danh tiếng hắc đạo của họ ai cũng biết.

- Họ có tâm sự nên mới hành động như vậy.

Thiên Cơ lườm Quân Bình :

- Huynh tin vào Thất Tuyệt Ma Nữ?

- Dù sao nếu không có Tục Vạn Hương thì Quân Bình đã biến thành một quái nhân gớm ghiếc chẳng khác gì Độc Chủ Hành.

- Tục Vạn Hương cứu huynh nhưng ả cũng là một trong Thất Tuyệt Ma Nữ. Dù cho Tục Vạn Hương có tốt với Hạ huynh thế nào thì Thiên Cơ vẫn không tin họ là người tốt, mà lại nghĩ khác.

- Thiên Cơ nghĩ thế nào?

- Đó chẳng qua chỉ là một mưu kế gian trá của Thất Tuyệt Ma Nữ mà thôi.

- Họ chẳng có mưu kế gian trá gì với Quân Bình cả.

Nàng cau mày nhìn Quân Bình, lạnh nhạt nói :

- Nếu biết Hạ huynh nghĩ như thế thì Thiên Cơ không tìm đến Lạc Hồn cốc làm gì. Thiên Cơ tìm đến Lạc Hồn cốc chỉ gây họa cho huynh mà thôi.

Nàng đứng lên nhìn ra cửa cổ miếu.

Quân Bình lắc đầu :

- Quân Bình hiểu thiện ý của Thiên Cơ.

- Đa tạ huynh đã hiểu Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Nàng buông một tiếng thở dài, nói tiếp :

- Nhưng sao Thiên Cơ vẫn áy náy vì hành động của mình. Nếu như Thiên Cơ đừng xuất hiện ở Lạc Hồn cốc thì đã không làm cho Hạ huynh khó xử.

Nàng nhìn lại Quân Bình, giả lả cười mỉm :

- Thiên Cơ sao có thể bì được với Thất Tuyệt Ma Nữ chứ. Xem ra quẻ bói của huynh xét Thiên Cơ thuộc hàng ngũ tú sai rồi đó.

Quân Bình nhìn nàng, ngập ngừng nói :

- Hình như Quân Bình đã làm gì khiến Thiên Cơ phật lòng?

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng khẽ nhướn lên. Thiên Cơ nhún vai, giả lả nói :

- Không không... Hạ công tử đâu có làm gì để Thiên Cơ này phật ý chứ. Có trách là trách Thiên Cơ đây thôi.

Nàng buông một tiếng thở dài :

- Thiên Cơ đúng là kẻ hồ đồ, phá bĩnh Hạ huynh.

Quân Bình lắc đầu :

- Quân Bình không hiểu ý của Thiên Cơ.

Nàng nhướn mày :

- Sao... Huynh không hiểu à? Thiên Cơ nói mình hồ đồ, phá bĩnh chỉ vì không nhận ra tình cảm thắm thiết giữa huynh và Tục Vạn Hương.

Nàng ôm quyền xá chàng :

- Thiên Cơ áy náy lắm, mong Hạ huynh miễn thứ!

- Thiên Cơ... Nàng nói gì vậy?

- Thiên Cơ nói sai ư? Nếu như huynh không nặng tình với Vạn Hương thì sao lại đem mạng sống của ra che chở cho nàng? Nếu Vạn Hương không nặng tình với huynh sao lại dám tự ý thả huynh?

Nàng mỉm cười :

- Xem ra tình cảm giữa huynh và Vạn Hương quả là sâu đậm. Thiên Cơ chúc mừng Hạ huynh!

Nàng quay mặt nhìn ra bên ngoài cổ miếu :

- Khi nào gặp được đại phu, Thiên Cơ sẽ ra đi để không làm phiền đến Hạ huynh nữa. Nếu huynh có gặp Tục Vạn Hương cô nương thì cho Thiên Cơ gởi lời tạ tội với nàng.

- Thiên Cơ hiểu lầm Quân Bình rồi.

Nàng nhìn lại chàng :

- Cứ cho là như vậy.

Nàng bước đến cửa cổ miếu, rồi quay lại Quân Bình :

- Hạ huynh... Chúng ta đi tiếp chứ?

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình khẽ gật đầu.

Thiên Cơ lơ đễnh nói :

- Huynh và Tục Vạn Hương mới xứng là một đôi uyên ương xứng đôi xứng tình.

Mặt Quân Bình sa sầm. Chàng gắt gỏng nói :

- Thiên Cơ cô nương đã hiểu lầm tại hạ rồi. Giữa Quân Bình và Tục Vạn Hương đã kết tình huynh muội.

Thiên Cơ quay ngoắt lại nhìn chàng :

- Thế càng hay.

Nàng lạnh nhạt nói :

- Công tử... Chúng ta đi.

Hai người vừa toan rời ngôi cổ miếu thì Vi Thiên Cơ thoạt mau mày lộ vẻ khẩn trương. Nàng quay sang hối hả nói với Quân Bình :

- Hạ công tử... Chúng ta chưa đi được đâu.

Quân Bình còn chưa hiểu ý của nàng Thiên Cơ đã nắm tay chàng quay vào cổ miếu.

Quân Bình ngơ ngẩn trước mỗi hành động của Vi Thiên Cơ. Chàng toan mở miệng hỏi thì tiếng vó ngựa rộn lên rầm rập. Quân Bình nghe tiếng vó ngựa hối hả, chợt nghĩ thầm :

- “Họ là ai? Sao Thiên Cơ khẩn trương như vậy?”

Thiên Cơ đóng cửa, quay vào đứng đối mặt với Quân Bình :

- Có một chuyện Thiên Cơ chưa nói với Hạ công tử.

- Thiên Cơ muốn nói chuyện gì?

- Chân dung của Hạ huynh đã được Dị Thần giáo dán cáo thị khắp nơi. Dị Thần giáo chỉ muốn dẫn độ Hạ huynh về đại tổng đàn Dị Thần giáo.

Quân Bình ngơ ngác trước cái nhìn của Vi Thiên Cơ. Chàng nhíu mày nói :

- Quân Bình và Dị Thần giáo không thù không oán, không từng biết nhau, sao Dị Thần giáo chủ lại dán cáo thị và chân dung truy nã tại hạ chứ?

Nàng nhạt nhẽo đáp lời chàng :

- Dị Thần giáo chủ không hành sự vô cớ đâu.

Chương 18: Hình Tướng Đồng Nhất

Dạ Tình thủy lầu.

Tọa lạc trên một khu đất rộng, ngay giữa một hồ nước rộng non trăm mẫu, chung quanh có hàng tùng bao bọc. Rải rác trên mặt hồ được kiến tạo những gian phòng dựng trên năm cây cọc thật kiên cố. Trông toàn cảnh kiến trúc Dạ Tình thủy lầu vừa hài hòa, vừa có nét thi vị riêng. Với một kiến trúc độc đáo như thế thì đâu phải ai cũng có thể đặt chân đến Dạ Tình thủy lầu. Muốn đến Dạ Tình thủy lầu phải qua bằng những chiếc xuồng tam bản do những gã phu thuyền lực lưỡng phụ trách. Chỉ có những thương nhân hầu bao nặng chịch, hay những nhân vật thành danh trong giang hồ mới có khả dĩ có thể đặt chân đến đây.

Trong màn đêm phủ lên mặt hồ, những ngọn đèn lồng từ Dạ Tình thủy lầu đong đưa, cùng với những chiếc từ các phòng thủy tạ có cấu trúc theo lối thủy giáo thật là vui mắt. Đứng trên bờ nhìn ra Dạ Tình thủy lầu, bất cứ ai cũng tưởng tượng trên mặt hồ mênh mông kia người ta đang mở hội hoa đăng.

Ánh trăng nhô lên quá đầu những hàng tùng. Dạ Tình càng nhộn nhịp hơn. Bất cứ ai đặt chân đến đây trong đêm nay khó lòng bỏ đi vì sự nhộn nhịp và khung cảnh thần tiên của toà lầu, khung cảnh đó vừa nên thơ vừa gợi mời.

Nếu trước đây ba năm, tại Dạ Tình thủy lầu có thất tuyệt giai nhân, thì hiện nay có Giáng Hương mỹ nữ chẳng thua kém gì bảy nàng tiên của ba năm trước. Ngoài Giáng Hương kỹ nữ Mẫn Cao Triệt, còn có hai đóa hoa biết nói biết cười trong những bộ cánh vừa lộng lẫy vừa gọi mời khách du tình.

Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng đã uống đến cân rượu thứ ba, nhưng xem chừng chưa muốn dừng lại. Hai bên Mạng Kỳ Băng là hai ả nữ trong bộ cánh trắng toát bằng lụa Hàn Châu mỏng tang mà ánh đèn lồng có thể xuyên qua để tôn tạo những đường nét gợi cảm của họ.

Mạng Kỳ Băng vừa đặt chén xuống bàn, dời mắt nhìn ra ngoài cửa. Ánh mắt của gã thật xa xôi và vô thức, nhưng trong đó vẫn toát ra sát khí của một sát thủ lạnh lùng.

Y thờ ơ nói :

- Ta đã uống mấy cân rượu rồi?

Ả kỹ nữ ngồi bên phải đáp lời Mạng Kỳ Băng :

- Tướng công đã dùng đến cân thứ ba rồi.

- Đã ba cân rượu rồi ư?

Ả kỹ nữ ngồi bên quàng bả vai Kỳ Băng :

- Có bao giờ tướng công ghé Dạ Tình thủy lầu mà say đâu. Hôm nay tướng công không được vui à?

Mạng Kỳ Băng nhạt nhẽo đáp :

- Đến Dạ Tình thủy lầu sao lại không vui. Nhưng hôm nay ta lại không cao hứng như những lần trước.

Hai ả kỹ nữ vuốt vai y :

- Sao tướng công không cao hứng?

Hai ả kỹ nữ cười khúc khích. Nàng ngồi bên phải nhu mì hỏi Mạng Kỳ Băng :

- Tại sao tướng công không cao hứng? Tướng công chê muội muội à?

- Ta không chê hai nàng, nhưng hai nàng không thể...

Nàng kỹ nữ ngồi bên trái bịt miệng Mạng Kỳ Băng, rồi dán người áp vào vai gã, thỏ thẻ nói :

- Trinh Trinh và Tú Tú không thể sánh với Mẫn tỷ tỷ phải không?

Mạng Kỳ Băng gật đầu :

Trinh Trinh nguýt Mạng Kỳ Băng :

- Bao nhiêu người đến đây đều muốn Mẫn tỷ tỷ bồi tiếp. Huynh cũng vậty, đâu màng đến những phận liễu như Trinh Trinh và Tú Tú.

Mạng Kỳ Băng choàng tay qua vai hai nàng :

- Ta không phải không màng đến hai muội, nhưng ta muốn có thêm Mẫn Cao Triệt nữa để buổi tao ngộ hôm nay càng sinh động và hào hứng hơn.

Tú Tú véo vai Kỳ Băng :

- Huynh tham lam quá! Đã có Trinh Trinh, Tú Tú rồi mà còn muốn thêm Mẫn tỷ tỷ nữa.

Mạng Kỳ Băng cười nửa miệng. Hai cánh môi của y chỉ nhếnh lên rồi nhanh chóng tắt ngụm để khoác lại vẻ lạnh lùng của một sát thủ vô tâm.

Vuốt lưỡi khoái đao sáng ngời, Mạng Kỳ Băng từ tốn nói :

- Ta dụng đao pháp để lấy kim lượng, có kim lượng tất ta phải được thỏa mãn những gì ta muốn.

Y bóp khẽ bờ vai nhỏ nhắn của Trinh Trinh :

- Ta thích có Mãn Cao Triết để khỏa đi những nỗi nhọc nhằn của một sát thủ cô độc.

Trinh Trinh nguýt Mạng Kỳ Băng :

- Mẫn tỷ tỷ đâu biết Mạng huynh đến đây :

- Ta đã uống ba cân rượu rồi.

- Co Trinh Trinh và Tú Tú thay Mẫn tỷ tỷ rồi.

- Hai muội không phải là Mẫn Cao Triệt.

Tú Tú nhìn Trinh Trinh rồi nheo mắt nói với Mạng Kỳ Băng :

- Mạng huynh đến trễ rồi.

- Mạng Kỳ Băng không bao giờ đến trễ. Chỉ có người khác trễ với ta mà thôi.

-Tú Tú nói thật đó. Mẫn tỷ tỷ đã được một vị công tử hào phóng, lịch lãm bồi tiếp rồi.

Mặt Mạng Kỳ Băng chảy xệ xuống lộ ra những vẻ bất nhân tàn nhẫn :

- Gã công tử đó là ai?

- Tú Tú không biết. Nhưng Mạng huynh thừa biết Mẫn tỷ tỷ đang ở trong thủy phòng nào.

- Gian thủy phòng của riêng ta?

Trinh Trinh mỉm cười :

- Mạng huynh bực bội à? Có Trinh Trinh và Tú Tú, Mạng huynh không cao hứng sao?

- Ta thích có thêm Mẫn Cao Triệt.

Trinh Trinh đứng lên bá cổ Mạng Kỳ Băng :

- Tạm thời huynh hãy quên Mẫn tỷ tỷ đi. Vị công tử kia bỏ ra những trăm lượng vàng ròng để bồi tiếp Mẫn tỷ tỷ đó.

Mạng Kỳ Băng nhíu mày, lẩm nhẩm nói :

- Trăm lạng vàng ròng?

Trinh Trinh và Tú Tú cùng gật đầu.

Mạng Kỳ Băng đứng lên :

- Y có trăm lạng vàng ròng thì ta cũng có chứ.

Y vuốt lưỡi khoái đao :

- Lưỡi đao này có thể kiếm được vạn nén vàng chỉ trong một chớp mắt.

Trinh Trinh nũng nịu nói :

- Mạng huynh muốn tranh đua với người ta à?

- Ta muốn.

Trinh Trinh, Tú Tú nhìn sững Mạng Kỳ Băng.

Tú Tú nói :

- Mạng huynh thật sự muốn tranh đua với người ta à?

Nàng nguýt Mạng Kỳ Băng :

- Gã công tử xem chừng là một đại phú thế gia vọng tộc, kim lượng không sao kể xiết, không khéo tướng công sẽ bẽ mặt với người ta đó.

Mạng Kỳ Băng cau mày :

- Sát Thủ Đao Vương có thể thua sút người ta được hay sao? Một khi Mạng Kỳ Băng đã muốn thì phải làm cho bằng được.

Gã lại vuốt lưỡi khoái đao.

Trinh Trinh khẽ nói :

- Mạng huynh...

Gã cắt ngang giọng nói của nàng bằng giọng hậm hực :

- Đừng cản Mạng mỗ.

Mạng Kỳ Băng lia nhanh mắt đảo qua những thực khách đang có mặt tại gian chính sảnh Dạ Tình thủy lầu, rồi mới rảo bước tiến ra ngay giữa. Tú Tú nhìn Trinh Trinh.

Tú Tú nhỏ giọng nói :

- Trinh Trinh... Gã định làm gì vậy? Chúng ta có nên bẩm với lầu chủ không?

- Để xem gã làm gì. Nếu gã náo loạn Dạ Tình thủy lầu, hãy báo với lầu chủ. Nếu chúng ta báo sớm, nhỡ cơ hội kiếm được kim lượng.

Tú Tú chớp mắt ra dầu đồng ý với Trinh Trinh. Hai nàng ngồi lại chiếc đòn nhìn Mạng Kỳ Băng, chờ xem y hành xử thế nào.

Lia ánh mắt ngập ngụa sắc khí sát nhân đảo qua tất cả những thực khách có mặt tại gian đại sảnh Dạ Tình thủy lầu, rồi bất thình lình Mạng Kỳ Băng vung khoái đao chém xả xuống chiếc thạch bàn đặt ngay bên cạnh mình.

Chát...

Chiếc thạch bàn bị chém xả làm hai phần bằng nhau.

Lối xuất thủ đao pháp của Mạng Kỳ Băng khiến tất cả những ai đang có mặt tại gian tiền sảnh Dạ Tình đều giật thót ruột. Tất cả gần như cùng một động tác hướng mắt nhìn Sát Thủ Đao Vương mà quên bẵng cuộc vui của mình.

Trong nhóm thực khách có người sớm nhận ra Mạng Kỳ Băng nên len lén nhanh chân lùi ra ngoài gọi bọn phu thuyền chèo chở vào bờ.

Sát Thủ Đao Vương tằng hắng rồi cộc lốc nói :

- Ta có một trò vui không biết các người ở đây có tham gia không?

Tất cả mọi người đều im lặng.

Mạng Kỳ Băng thò tay vào ngực áo rồi lôi ra một nắm giấy ngân phiếu. Y đặt số ngân phiếu đó lên bàn :

- Số ngân phiếu của Mạng mỗ trị giá năm trăm lạng vàng ròng.

Câu nói của gã khiến tất cả mọi người đang có mặt tại gian tiền sảnh Dạ Tình thủy lầu nhấp nha, nhấp nhỏm hẳn lên. Tú Tú và Trinh Trinh nhìn nhau.

Trinh Trinh nhỏ giọng nói :

- Tú Tú... Không ngờ gã có những năm trăm lạng vàng trị giá bằng ngân phiếu.

Lần này chúng ta dám phát tài lắm.

Một gã công tử vận trường y thêu hoa, đính kim tuyến đứng lên. Gã ôm quyền hướng về Mạng Kỳ Băng :

- Tại hạ là Vu Thư Tường, mạo phạm hỏi Mạng huynh thích dựng cuộc vui nào vậy?

Mạng Kỳ Băng nhìn Vu Thư Tường :

- Mạng mỗ có biết ngươi. Nghe nói Ưng Trảo Công của nhà họ Vu lẫy lừng đất Hồ Nam.

- Mạng các hạ quá khen. Ưng Trảo Công của họ Vu đâu thể so sánh với lưỡi khoái đao danh bát hư truyền của tôn giá.

- Hay thì hay, cứ gì công tử phải khách sáo nhún nhường như vậy?

Mạng Kỳ Băng đặt thanh khoái đao lên chiếc bàn trước mặt mình. Y dụng thanh đao dằn lên xấo ngân phiếu rồi nói :

- Tại Dạ Tình thủy lầu, theo Vu công tử thì ai mới xứng là trang giai nhân tuyệt sắc?

- Mạng tôn giá hỏi câu đó Vu tại hạ đây khó trả lời quá, bởi vì ai cũng biết, tại Dạ Tình thủy lầu chỉ có Giáng Hương Mẫn Cao Triệt mới xứng là giai nhân sắc nước hương trời, mà bất cứ ai cũng được bồi tiếp với nàng.

Mạng Kỳ Băng vừa gật đầu vừa vỗ tay ba cái :

- Vu công tử quả là con mắt vô cùng tinh tường. Thế công tử có thấy Mẫn Cao Triệt cô nương đâu không?

- Vu Thư Tường ngây người :

- Ơ...

Mạng Kỳ Băng nhếch môi dè bỉu rồi nói tiếp :

- Đến Dạ Tình thủy lầu mà không được diện kiến giai nhân thì xem như chưa từng đến vậy. Nếu

không bồi tiếp được với Mẫn Cao Triệt thì xem như chưa đến Dạ Tình thủy lầu. Chính vì lẽ đó mà tại hạ mới nảy sinh trò vui này.

Vu Thư Tường ôm quyền xá Mạng Kỳ Băng :

- Vu Thư Tường mong được tôn giá chỉ giáo.

Mạng Kỳ Băng nhìn xấp ngân phiếu, trầm giọng thật trang trọng :

- Trên bàn này là số ngân phiếu trị giá năm trăm lạng, các vị chỉ cần bỏ thêm một trăm lạng nữa thôi. Ai không dự thì xem như không có cơ hội được bồi tiếp với Mẫn Cao Triệt và may mắn làm chủ số kim lượng này.

Vu Thư Tường lưỡng lự nói :

- Tôn giá nói rõ hơn được không?

Mạng Kỳ Băng nhếch mép, nói tiếp :

- Phàm bình thường thì Mạng mỗ giết người để lấy kim lượng, nhưng hôm nay là một ngoại lệ chưa từng xảy ra đối với Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Y chống tay lên mặt bàn :

- Bất cứ ai bỏ vào đây một tramê lạng thì được quyền đến gian thủy phòng của Mẫn Cao Triệt, lấy thủ cấp gã công tử trói gà không chặt đang bồi tiếp với nàng. Ai đoạt được thủ cấp của gã thì đặng được hai điều mong muốn. Được Mẫn Cao Triệt giai nhân hầu hạ cùng tất cả số ngân phiếu lẫn kim lượng mà mọi người cùng góp vào.

Mạng Kỳ Băng còn chưa dứt lời thì đám thực khách nhao nhao hẳn lên.

Vu Thư Tường lấp lửng nói :

- Trò vui của tôn giá chỉ vậy thôi à? Dễ như vậy à?

- Mạng mỗ chỉ cao hứng một lần này thôi và chẳng có lần thứ hai để các người được trục lợi đâu.

Lời Mạng Kỳ Băng vừa thốt lên, Vu Thư Tường nhanh chân nhất lấy trong thắt lưng một xấp ngân phiếu. Y bước thẳng đến trước mặt Mạng Kỳ Băng, đặt xấp ngân phiếu lên bàn.

- Số ngân phiếu này trị giá trăm lạng của Vu gia, Thư Tường góp vào để vui cùng Mạng huynh.

Mạng Kỳ Băng khẽ gật đầu :

- Co Vu công tử thì cuộc vui này xem ra rất phấn chấn.

Vu Thư Tường quay lại bàn mình.

Thêm hai gã đại hán lực lưỡng song hành bước ra. Cả hai cùng đặt xấp ngân phiếu bên cạnh xấp của Mạng Kỳ Băng.

Gã đứng bên trái nói :

- Thiết Quyền Chấn Đông Cao Hào.

Cao Hào thốt xong câu nói cộc lốc đó, quay lưng trở về chỗ cũ. Mạng Kỳ Băng nhìn theo sau lưng gã cho đến khi Cao Hào yên vị mới nhìn lại gã đại hán thứ hai.

Y nhạt nhẽo nói :

- Các hạ tên gì?

- Họ Giã, tục danh Đằng Nhu.

Mạng Kỳ Băng thốt lên :

- Mạng mỗ nhớ ra rồi. Hóa ra là Gĩa Đằng Nhu với ngoại danh Thiết Côn Truy Hồn.

- Đao Vương biết Gĩa mỗ thì đoán xem ai sẽ là người thắng cuộc?

- Trò chơi chưa đến lúc kết thúc thì sao Mạng mỗ biết người thắng cuộc?

- Gĩa mỗ không thắng được trong cuộc vui này à?

- Chưa chắn thắng đâu, bởi Vu công tử có tuyệt kỹ Ưng Trảo Công. Cao Hào các hạ thì lão luyện và tuyệt kỹ Thiết Quyền, còn Gĩa các hạ thì tiếng tăm lẫy lừng với ngọn Thiết Côn Truy Hồn.

- Còn tôn giá?

- Mạng mỗ nhường cho ba vị thi thố trước nếu không có người tham gia nữa.

Giã Đằng Nhu mỉm cười, rồi quay về bàn của mình.

Mạng Kỳ Băng tằng hắng nói :

- Còn ai tham gia cuộc vui này không?

Mạng Kỳ Băng nhún vai nói :

- Ngoài ba vị Vu, Cao và Gĩa chắc không còn ai nữa, nhưng bao nhiêu đã đủ rồi.

Mạng Kỳ Băng vỗ tay ba cái, nghiêm giọng nói :

- Trò chơi của tại hạ bắt đầu. Các vị chỉ cần tìm đến gian thủy phòng nào có treo năm ngọn đèn lồng, đó là gian thủy phòng của Mẫn Cao Triệt.

Y nói xong thả bước trở lại bàn của Tú Tú và Trinh Trinh. Mạng Kỳ Băng yên vị, nói :

- Trinh Trinh, sao nàng thờ ơ không rót rượu cho ta?

- Thiếp đáng trách thật!

Trinh Trinh vừa nói vừa vội vã rót rượu từ trong bầu ra chén của Mạng Kỳ Băng.

Trong khi Trinh Trinh rót rượu thì Tú Tú hỏi :

- Tướng công bỏ ra một lúc năm trăm lạng kim ngân bằng ngân phiếu mà lại chẳng màng đến chuyện đi lấy thủ cấp của gã công tử kia sao?

Mạng Kỳ Băng bưng chén rượu quay sang nhìn nàng :

- Ta không vội vã bởi biết mình là kẻ thắng cuộc à?

Mạng Kỳ Băng uống cạn số rượu trong chén, rồi gật đầu. Y nhạt nhẽo nói :

- Một khi Sát Thủ Đao Vương đã muốn thì phải được mà.

- Nếu như Vu Thư Tường,Cao Hào hay Giã Đằng Nhu lấy được thủ cấp của gã công tử kia thì tướng công sao thắng cuộc được?

Mạng Kỳ Băng nàng cằm Tú Tú :

- Rồi nàng sẽ biết thôi mà.

Gã nói xong tiếp tục uống rượu như chẳng hề màng đến số ngân phiếu năm trăm lạng do mình bỏ ra để gầy cuộc chơi giết người này.

Trong khi Mạng Kỳ Băng bình thản đối ẩm với Trinh Trinh và Tú Tú thì Vu Thư Tường cùng với Cao Hào đã trổ khinh thuật băng ra ngoài gian tiền sảnh của Dạ Tình thủy lầu. Nếu hai người đó có vẻ hấp tấp muốn đoạt ngay chiếc thủ cấp của gã công tử kia thì Giã Đằng Nhu lại giống như Mạng Kỳ Băng. Y quay trở lại bàn, chăm chú chùi lại ngọc thiết côn dài hai trượng.

Trinh Trinh rót rượu ra chén của Mạng Kỳ Băng rồi hỏi :

- Họ Giã cũng chẳng khác gì tướng công.

- Y giống ta vì có một chút bản lĩnh.

Tú Tú bá vai Mạng Kỳ Băng, thỏ thẻ vào tai gã :

- Huynh thắng cuộc sẽ thưởng cho Tú Tú và Trinh Trinh bao nhiêu?

Mạng Kỳ Băng choàng tay qua vai nàng :

- Tất cả số ngân phiếu của ba gã kia.

Trinh Trinh hớn hở hẳn lên :

- Vị chi ba trăm lạng, vậy muội và Tú Tú phát tài rồi.

Nàng vừa nói vừa ôm ghịt lấy gã, tưởng chừng như không muốn rời Sát Thủ Đao Vương nữa.

Tú Tú nguýt Trinh Trinh, nũng nịu nói :

- Trinh Trinh muốn dành hết phần của muội à?

Trinh Trinh lắc đầu.

Tú Tú mỉm cười, nói :

- Tú Tú hổng nói đến số ngân phiếu ba trăm lạng đâu.

Nàng nhìn Mạng Kỳ Băng :

- Tú Tú chỉ muốn Trinh Trinh đừng đoạt hết tình của Mạng huynh thôi.

Nàng nói xong ngả đầu vào vai Sát Thủ Đao Vương :

- Mạng huynh phải công bằng đó nghe.

Mạng Kỳ Băng cười khảy rồi ôm ghịt lấy hai nàng :

- Ta không đối xử tệ với hai nàng đâu.

Rượu lại được rót ra, Tú Tú và Trinh Trinh hầu phục Mạng Kỳ Băng bằng tất cả những thủ thuật mà họ đã có được trong những ngày ở Dạ Tình thủy lầu này.

Bên kia Giã Đằng Nhu cũng được một nàng kỹ nữ hầu phục. Cả Mạng Kỳ Băng lẫn Giã Đằng Nhu

cùng vui đùa, thưởng thức hảo tửu bên những trang giai nhân. Xem hai người uống rượu mà cứ ngỡ như họ chẳng còn quan tâm đến trò chơi vừa mới dựng ra.

Bên ngoài gian tiền sảnh Dạ Tình thủy lầu, một chiếc ghe tam bản cặp vào. Trên chiếc xuồng là Mẫn Cao Triệt trong bộ cánh thật lộng lẫy. Mặc dù chỉ có ánh đèn lồng tôn tạo chân diện dung của nàng, nhưng vẫn xứng là một trang đài các mà bất cứ nam nhân nào cũng đều tư tưởng.

Đứng bên cạnh Mẫn Cao Triệt là Lịnh Chấn Kỳ. So với Mẫn Cao Triệt, Lịnh Chấn Kỳ đúng là một con quạ đen, y đúng là một sắc mặt khủng bố của thần chết.

Chiếc xuồng tam bản vừa cập bờ, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ chấp tay sau lưng rảo bộ bước lên những tam cấp. Cao Triệt đi bên cạnh gã. Theo phía sau là gã phu thuyền lực lưỡng tay xách một cái bị to.

Cao Triệt cùng Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ bước vào gian tiền sảnh Dạ Tình thủy lầu. Ánh mắt của Lịnh Chấn Kỳ chớp một cái lia nhanh những cao thủ trong gian tiền sảnh rồi dừng lại chiếc bàn trên có đống ngân phiếu.

- Tướng công... gã công tử đó.

Kỳ Băng nhìn Lịnh Chấn Kỳ. Thần sắc của Hoạt Diêm La đập vào tinh nhãn của Mạng Kỳ Băng, khiến gã cảm nhận ngay mình đang đối mặt với một đại kỳ phùng địch thủ.

Ý tưởng còn vương vấn trong tâm tưởng Mạng Kỳ Băng thì Lịnh Chấn Kỳ đã nắm tay Mẫn Cao Triệt bước đến chiếc bàn chất đống ngân phiếu.

Gã phu thuyền lẽo đẽo theo sau hai người. Lịnh Chấn Kỳ nhìn lại gã phu thuyền, khẽ gật đầu. Gã phu thuyền liền đặt túi nải lên bàn, rồi mở nó ra.

Hai chiếc thủ cấp của Vu Thiên Tường và Cao Hào lộ ra. Đôi mắt của hai thủ cấp kia còn mở to như cả hai con ngươi sắp lọt ra ngoài. Điều đó chứng tỏ cả hai đã nhận được cái chết quá nhanh và bất ngờ mới không kịp nhắm mắt lại.

Lịnh Chấn Kỳ trang trọng nói :

- Trò chơi của các vị ở đây khiến cho Lịnh mỗ vô cùng cao hứng và muốn tham gia vui cùng các vị.

Y vừa nói vừa lấy trong thắt lưng một xấp ngân phiếu dầy cộm đặt bên cạnh đống ngân phiếu.

Y nhìn đống ngân phiếu rồi nói :

- Ai thắng cuộc sẽ phát tài và được cả giai nhân. Thủ cấp của Lịnh mỗ xem chừng đáng giá quá, nhưng chỉ sợ không có ai đủ bản lãnh để đoạt khỏi cổ của Lịnh mỗ.

Tú Tú nghe Lịnh Chấn Kỳ nói thoạt liếc trộm Mạng Kỳ Băng :

- Tướng công...

Mạng Kỳ Băng nhìn nàng, rồi đặt tay vào đốc đao. Y chưa đứng lên thì Giã Đằng Nhu đã cướp tiên cơ.

Giã Đằng Nhu xách trường côn bước ra đứng đối mặt với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ :

- Giã mỗ có một trăm lạng ngân phiếu trong đó.

Lịnh Chấn Kỳ gật đầu nói :

- Đã bỏ ra số kim ngân lớn như vậy thì Giã các hạ nhất định không bỏ cuộc.

- Sao Giã mỗ có thể bỏ được một cuộc vui như thế này.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai :

- Giã các hạ không sợ mất thủ cấp như bọn người này ư?

- Vu Thiên Tường và Cao Hào chỉ là lũ võ biền bị thịt thì sao đáng mặt với Giã mỗ.

Lịnh Chấn Kỳ vỗ tay :

- Hay lắm ! Giã các hạ rất khẳng khái!

Mặc dù y vỗ tay nhưng tuyệt nhiên vẫn không để lộ đôi thanh thần thủ của mình.

Giã Đằng Nhu hỏi :

- Giã mỗ chưa từng gặp các hạ. Trước khi giao thủ, ta muốn biết ngoại danh của các hạ là gì.

- Một cái tên rất tầm thường, do tại hạ đặt ra. Bây giờ thì có lẽ không bằng Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng, nhưng sau đêm nay tất cả mọi người sẽ biết đến Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Giã Đằng Nhu cau mày :

- Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ ?

- Chắc chắn tôn giá chưa từng nghe cái danh này, nhưng không sao tôn giá sẽ biết Hoạt Diêm La là

ai thôi mà.

- Ngoại danh của ngươi nghe rùng rợn quá, không biết bản lĩnh của ngươi có đặng được như ngoại danh đó không?

- Đặng hay không thì tôn giá hãy thử xem.

- Tất nhiên Giã mỗ đâu thể bỏ qua số ngân phiếu trên bàn cùng trang giai nhân kia chứ.

- Rất chí khí. Mời tôn giá!

Miệng thì nói mời, nhưng Lịnh Chấn Kỳ vẫn giữ phong thái trưởng thượng cao ngạo. Hai tay vẫn chắp sau lưng xem cứ như người rất lịch lãm, không màng đến chuyện tranh đoạt võ công.

Thấy bộ dạng của Lịnh Chấn Kỳ, Giã Đằng Nhu bất giác bực bội và tức giận. Y nghĩ thầm :

- "Gã thư sinh xú diện kia dám xem thường ngọn thiết côn đoạt mạng của Giã mỗ ư? Thủ cấp của ngươi không chỉ bị chặt ra mà còn đập tan như đập một quả dưa thúi."

Với ý niệm đó, Giã Đằng Nhu gằn giọng nói :

- Lịnh Chấn Kỳ ... Ngươi chuẩn bị rồi chứ?

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi nói :

- Cái gì là chuẩn bị, là không chuẩn bị? Vậy mỗi lần Giã các hạ xuất thủ trường côn thì phải trang điểm như nữ nhân sao?

Câu nói xúc xiểm của Lịnh Chấn Kỳ càng khiến Giã Đằng Nhu tức uất hơn. Gã thét lên lồng lộng :

- Đỡ côn của Giã mỗ !

Ngọn thiết côn của Giã Đằng Nhu quay như chiếc chong chóng, chẳng còn thấy bóng côn nữa, rồi bất thình lình đâm thọc tới yết hầu Hoạt Diêm La.

Thế côn của Giã Đằng Nhu quả là cực kỳ lợi hại, nó vừa nhanh vừa chính xác, điểm tới yết hầu họ Lịnh. Nếu như thế côn của Giã Đằng Nhu nhanh nhẹn, uy mãnh thì Lịnh Chấn Kỳ lại rất ung dung. Bằng một pháp quái dị thần kỳ, Lịnh Chấn Kỳ chỉ hơi nghiêng người đã tránh được thế công của họ Giã, hai tay vẫn chấp sau lưng giờ nguyên phong thái ung dung tự tại.

Công hụt một thế công, Giã Đằng Nhu khách sáo nói :

- Khá lắm!

Cùng với lời nói đó, y liền biến thế, phát ngang ngọn thiết côn nặng non ba trăm cân. Lịnh Chấn Kỳ cũng vẫn ung dung thối lại nửa bộ đã tránh thế côn của đối phương rồi. Xem trận đấu giữa hai người, ai cũng có thể nhận ra Hoạt Diêm La hơn hẳn Giã Đằng Nhu, mặc dù y chưa hề động đến đôi song thủ đang chấp sau lưng mình.

Chưa cạn một tuần rượu, thế mà Giã Đằng Nhu đã thi thố hết năm mươi thức côn, nhưng tuyệt nhiên chẳng có thức côn nào hữu dụng buộc Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ phải động đến hai tay.

Giã Đằng Nhu bắt đầu tức giận đến sôi máu, mặt đỏ bừng, gã rít lên :

- Quỷ tiểu tử... Ngươi muốn bỡn cợt Giã lão gia à?

Giã Đằng Nhu vừa nói vừa vận công, bất ngờ lắc cổ tay. Ngọn trường côn tách ra làm hai phần bằng nhau, được nối bằng một sợi dây xích vàng óng.

Côn vừa tách thành dị khúc, Giã Đằng Nhu quất luôn một thế nhắm thiên đỉnh Lịnh Chấn Kỳ bổ tới.

Ầm...

Đoản côn không trúng Lịnh Chấn Kỳ mà lại trúng ngay chiếc bình sau lưng họ Lịnh. Chiếc tịnh bình chạm trổ hoa văn vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Lịnh Chấn Kỳ nói :

- Một trăm lạng ngân phiếu của Giã các hạ đủ rồi đó.

Chưa ai hiểu được câu nói của Lịnh Chấn Kỳ thì song thủ của gã xuất thủ. Đôi chân mày của Mạng Kỳ Băng thoạt chau lại khi thấy một khoảng không gian dầy đặc óng thủ xanh rờn.

Bóng ảnh thủ thần kỳ chụp thẳng tới hổ khẩu Giã Đằng Nhu trong khi nhị khúc trường côn của họ Giã thì bỗng dưng mất biến trong vùng ảnh thủ đó.

Cạch...

Ngọn nhị khúc trường côn rơi xuống đất, và hổ khẩu của họ Giã đã nằm gọn trong đôi tay xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ bĩu môi :

- Giã tôn giá múa côn rất hay, có thể đem biểu diễn được nhưng không thể dùng để tranh đoạt được với đôi thanh ma thần thủ của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Y vừa dứt lời thì Giã Đằng Nhu rú lên lồng lộng.

Khi Lịnh Chấn Kỳ chộp hổ khẩu họ Giã, hai tay y buông thõng, chẳng còn chút khí lực để nhấc lên.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi nói :

- Giã các hạ muốn lấy thủ cấp của sứ giả diêm vương.

Y lắc đầu :

- Chuyện đó khó hơn mò trăng dưới nước. Lịnh mỗ tiếc cho Giã tôn giá.

Chưa một ai đoán được hành động kế tiếp của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thì Giã Đằng Nhu đã rống lên một tiếng lồng lộng. Tiếng rống của họ Giã khiến mọi người giật mình.

Tất cả mọi ánh mắt đều dồn về Giã Đằng Nhu.

Tú Tú và Trinh Trinh phải bịt miệng để ghìm tiếng thốt hốt hoảng và hãi hùng.

Không khiếp đảm sao được khi hữu thủ của Lịnh Chấn Kỳ với năm ngón tay xanh rờn bấu lấy yết hầu họ Giã. Năm ngón tay của gã như chẹn lấy khí quản của họ Giã rồi vuốt ngược lên.

Cặp mắt của Giã Đằng Nhu mở trừng trừng và lồi ra ngoài. Hai con ngươi lọt ra khỏi hốc mắt, miệng thì mở toang hoắc, nhưng hai tay lại buông thõng chẳng cử động gì được.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ giật mạnh tay lại.

Yết hầu của Giã Đằng Nhu bị đứt lìa. Thủ cấp của gã lật ngược ra sau, ngã ngửa, nện lưng xuống sàn thủy lầu.

Tứ chi họ Giã run lẫy bẫy một lúc rồi mới bất động.

Lịnh Chấn Kỳ xoa tay như muốn phủi bụi. Y quay trở lại chiếc bàn có xấp ngân phiếu và hai chiếc thủ cấp của Vu Thư Tường và Cao Hào.

Khách tìm vui đang tụ tập trong gian tiền sảnh lúc đầu còn háo hức chờ đợi kết quả cuộc chơi của các cao thủ võ lâm, sau cái chết khủng khiếp của Giã Đằng Nhu thì họ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Năm gã thương nhân riu ríu, rón rén toan rời gian tiền sảnh thì Lịnh Chấn Kỳ tằng hắng. Tiếng tằng hắng của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ có uy vũ buộc những người kia phải dừng bộ.

Một người ngập ngừng, e dè cất tiếng nói bằng chất giọng thật ôn nhu :

- Huynh đệ chúng tôi không can dự vào cuộc chơi này.

- Các vị không thích nhưng có thể ở lại thưởng lãm.

Lời Lịnh Chấn Kỳ thật từ tốn nhưng không thể thiếu sự lạnh nhạt, nó như một mệnh lệnh đối với những thương nhân kia, buộc họ phải ngồi lại chỗ của mình.

Lịnh Chấn Kỳ chấp tay sau lưng, rồi rời mắt nhìn về phía bàn Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Y nhướn mày khi chạm vào ánh mắt lạnh lùng của họ Mạng.

- Ta chờ các ngươi.

Chương 19: Ứng Mạng Tiên Ngôn

Rầm...

Cách cửa ngôi cổ miếu bật ra. Mười gã cao thủ giáo đồ Dị Thần giáo rầm rập bước vào. Tất cả những gã đó đều vận võ phục đỏ ối, đầu chít khăn đỏ...

Vi Thiên Cơ và Hạ Quân Bình nấp sau bệ thờ quan sát những gã môn hạ Dị Thần giáo. Hai người thấy mười người xếp thành hàng dọc như đang chuẩn bị nghênh tiếp yếu nhân nào đó của Dị Thần giáo.

Từ ngoài cửa miếu một nữ nhân vận võ phục bạch y, che mặt bằng vuông lục trắng, chỉ chừa đôi thu nhãn long lanh, đen láy như hai hạt nhân.

Mặt hoa của Vi Thiên Cơ sa sầm khi thấy nữ nhân kia. Nàng truyền âm nhập mật nói với Hạ Quân Bình :

- Hạ công tử nhận ra cô ta chứ?

Hạ Quân Bình lắc đầu.

Vi Thiên Cơ nhìn lại nữ nhân che mặt Một gã môn hạ đội xích y nhấc chiếc đôn cho nàng ngồi. Sự kính cẩn của gã chứng tỏ thân phận rất cao của nữ nhân trong giáo giới Dị Thần.

Nàng yên vị xong, mới phát lệnh :

- Đưa gã vào!

Từ ngoài cửa miếu, hai gã xích y dẫn Dương Quân Tùng vào cổ miếu.

Vi Thiên Cơ vừa thấy Dương Quân Tùng đã ngây người sửng sốt nhìn Hạ Quân Bình.

Hạ Quân Bình cũng ngơ ngẩn chẳng khác gì nàng.

Vi Thiên Cơ nheo mày. Nàng như không còn tin vào mắt mình nữa, nghĩ thầm :

- “Thật là kỳ lạ, sao trên đời lại có hai người giống nhau như hai giọt nước?”

Nàng nhìn qua Quân Bình, truyền âm nói :

- Hạ huynh nghĩ thế nào?

Quân Bình lắc đầu.

Thiên Cơ nói tiếp :

- Chúng ta có bị hoa mắt không?

- Chúng ta không bị hoa mắt đâu, nhưng đây là một chuyện không thể nào tưởng tượng được.

Bên ngoài, nữ nhân nhìn Dương Quân Tùng :

- Tiểu Thần Toán Tử, một lần nữa bổn cô nương hỏi ngươi bộ Lường Thiên Xích Thiên Can, ngươi giấu ở đâu?

Quân Tùng nhăn nhó, gãi đầu :

- Tại hạ đã nói năm lần bảy lượt rồi, rằng tại hạ không giống Tiểu Thần Toán Tử, hay Toán Tử Tiểu Thần gì cả. Tại hạ cũng chẳng hề biết Lường Thiên Xích Thiên Can hay Can Thiên Xích Lường. Tại hạ là Dương Quân Tùng, thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân của trấn Trung Châu.

- Ngươi vẫn còn khăng khăng nói nhăng nói cuội nữa à?

- Không phải là không phải chứ gì mà nhăng với cuội.

Dương Quân Tùng rít một luồng chân khí thật sâu, gắt gỏng nói :

- Nếu như có cô nương muốn tại hạ trổ nghề hỏa đầu quân thì tại hạ sẵn sàng biểu diễn thiện nghệ cho cô nương thấy. Còn như hỏi tại hạ về cái của khi Lường Thiên Xích Thiên Can, hay Tiểu Thần Toán Tử gì đó thì Dương Quân Tùng này đành chịu vậy.

Đôi chân mày của nữ nhân cau hẳn lại.

Nàng chìa tay về phía gã môn hạ đứng bên cạnh :

- Đưa chân dung của Hạ Quân Bình ra đây.

Gã môn hạ liền trao qua tay nàng bứa chân dung hoa tiết cuốn tròn. Nữ nhân mở bức chân dung ra ngắm nhìn rồi định nhãn quan sát Dương Quân Tùng rồi nhìn lại bức chân dung.

Nữ nhân hừ nhạt nói :

- Ngươi vọng ngôn ba hoa cũng bằng thừa mà thôi. Tiểu Thần Toán Tử... Ngươi định qua mắt bổn cô nương ư?

Nàng vừa nói vừa thảy bức chân dung về phía Dương Quân Tùng. Quân Tùng đón lấy bức chân dung rồi ngắm nhìn. Y sững sờ há hốc miệng mãi một lúc mới thốt lên :

- Trời đất!

Nữ nhân cười khảy. Tiếng cười của nàng nghe thật trong trẻo và đầy ấn tượng.

Nàng nói :

- Tiểu Thần Toán Tử... Ngươi còn chối thân phận của mình nữa hay không?

Quân Tùng cuộn tròn bức họa chân dung.

- Hắn giống tại hạ như hai giọt nước, nhưng Quân Tùng là Quân Tùng. Còn người ta là người ta.

Cặp chân mày vòng nguyệt của nàng lại nhíu vào. Buông một tiếng thở ra, nữ nhân gằn giọng nói :

- Tiểu Thần Toán Tử, dù cho ngươi có dụng xảo ngôn thì cũng không chối thân phận của ngươi đâu. Ngươi muốn giữ lại cái mạng của mình thì phải nói ra bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can.

Quân Tùng gắt gỏng nói :

- Tại sao nàng lại không tin ta chứ? Nếu như ta biết bộ tiên thư khỉ kia thì đã trao quách cho nàng rồi. Trên đời này, người giống người là lẽ bình thường thôi mà. Cũng như giọt nước này giống như giọt nước kia chứ có lạ gì mà nàng cứ khăng khăng nói Quân Tùng hỏa đầu quân là Tiểu Thần Toán Tử.

Quân Tùng bực dọc gãi đầu :

- Ta tức chết đi được. Tại sao cái gã Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch kia lại có chân diện giống Quân Tùng chứ? Phải chi cái mặt của ngươi giống con cá ngão thì ta đâu đến nỗi bị như thế này.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình, mỉm cười.

Quân Bình nhìn nàng, nhún vai.

Thiên Cơ nói bằng thuật truyền âm nhập mặt :

- Nếu chân diện dung của Hạ huynh đúng như gã kia nói thì Thất Tiên Tử Tục Vạn Hương đã không động tâm giải thoát cho huynh đâu.

- Tiếc mặt của Quân Bình lại không giống như gã công tử kia nói.

Nữ nhân từ từ đứng lên. Nàng bước đến đứng đối mặt với Quân Tùng :

- Tiểu Thần Toán Tử.... Nếu ngươi không nói ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can thì bổn cô nương buộc phải dụng đến cực hình.

Quân Tùng biến sắc, ấp úng nói :

- Cô nương dụng cực hình với ta à?

- Bổn cô nương không nói ngoa đâu.

Quân Bình giãy nãy, nhăn nhó nói :

- Cô nương hãy xét lại đi. Xem cho kỹ bức họa tiết, có thể có điểm nào đó phân biệt giữa tại hạ và cái gã ôn dịch Tiểu Thần Toán Tử của cô nương.

Nàng gắt gỏng nạt ngang :

- Bổn cô nương đã xem kỹ rồi.

- Xem kỹ lại nữa đi mà.

- Bổn cô nương đã cho ngươi xem rồi đó. Thế ngươi có tìm ra chỗ nào để phân biệt không?

Dương Quân Tùng lại giở bức họa tiết. Y bất giác reo lên :

- A, đây rồi!

- Ngươi phát hiện ra bức họa tiết này có chỗ nào khác với ngươi?

Quân Tùng xuýt xoa nói :

-Nếu không phát hiện ra thì Quân Tùng chắc bị cực hình tra khảo của cô nương. May quá... tại hạ lại phát hiện ra.

Nữ nhân nghiêm giọng nói :

- Công tử phát hiện chỗ nào?

Quân Tùng ngắm bức họa tiết, xuýt xoa nói :

- Ái chà... mắt, tai, mũi, miệng và kể cả bộ mặt của gã Tiểu Thần Toán Tử này đều giống tại hạ,

nhưng rõ ràng có khác một chỗ rất rõ.

Nữ nhân nhìn thẳng vào mặt Dương Quân Tùng.

Quân Tùng mặc nhiên với cái nhìn của nàng mà dửng dưng nói :

- Cô nương biết y khác chỗ nào không?

Nàng nghiêm giọng hỏi :

- Chỗ nào?

- Y có cái thần của chủ nhân bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can, tất sẽ mang chân mạng võ lâm Minh chủ. Còn tại hạ thì có cái thần của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân. Cả tại hạ lẫn gã Tiểu Thần Toán Tử này đều có cốt mạng của thiên hạ đệ nhất cả, nhưng gã là người của võ lâm còn tại hạ là người của bếp lò. Cái đó là cái khác cơ bản, cô nương chắc sẽ nhận ra.

Nữ nhân cau mày :

- Công tử nhận xét như thế à?

- Tại hạ không thể nào nhận xét sai được.

- Công tử nhận xét tinh tường lắm!

- Cô nương đã khẳng khái như vậy, Quân Tùng này cảm kích vô cùng.

Y ôm quyền xá nữ nhân, hứng khởi nói :

- Trắng đen đã được phân biệt, giờ tại hạ mạng phép cáo từ.

Dương Quân Tùng xá thêm một lần nữa, khách sáo nói :

- Cô nương bảo trọng, tại hạ mong cô nương sớm tìm được Tiểu Thần Toán Tử.

Y thốt dứt lời, trở bộ quay bước bỏ đi ra cửa. Y đi được quá đến ngưỡng cửa cổ miếu thì hai gã môn hạ Dị Thần Gíao với trường đao án ngang cản lại.

Quân Tùng nhíu mày nói :

- Tại hạ chẳng còn gì ở đây nữa, các vị cản ta làm gì. Khi nào Quân Tùng mở được một tửu điếm, sẽ thân hành mời các vị đến thưởng lãm tài nghệ thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân của tại hạ.

Y vừa dứt câu thì nữ lang cũng khẽ khoát tay ra hiệu. Tất nhiên Quân Tùng đâu thoát được cái

khoát tay của nàng. Nói xong câu đó, Quân Tùng len qua giữa hai gã môn hạ Dị Thần giáo toan bước ra ngoài thì hai gã đó lại cặp nách y.

Quân Tùng thét lên :

- Các ngươi làm gì vậy?

Mặc cho Quân Bình thét, hai gã môn hạ Dị Thần giáo vẫn nhấc bổng y lên, kéo lê về phía nữ lang.

Quân Tùng giãy nảy :

- Ta đã nói rõ trắng đen rồi mà.

Mặc cho nói rõ trắng đen rồi mà.

Mặc cho y thét, hai gã môn hạ Dị Thần giáo vẫn đè Quân Tùng nằm xuống sàn cổ miếu.

Nữ lang lạnh nhạt nói :

- Công tử quả là kẽ ngoa ngôn hồ đồ xem thường bổn cô nương. Công tử tưởng nói nhăng nói cuội thì bổn cô nương tin sao?

Nàng thở hắt ra một tiếng, rồi phán lệnh :

- Khảo hình !

Hai gã Dị Thần giáo liền ép Quân Tùng nằm xuống sàn cổ miếu, trong khi nữ lang lòn tay sau lưng rút ngọn roi da.

Nàng nhìn Quân Tùng nhạt nhẽo nói :

- Sao... công tử có khai ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can hay không?

Quân Tùng thét lên :

- Tại hạ biết gì mà nói!

Lời còn đọng trên miệng. Quân Tùng thì nữ lang đã thẳng tay quất một ngọn roi đánh thẳng vào lưng gã.

Chát...

Quân Tùng nảy giật người thét lên :

- Ai cha...

Y muốn giãy giụa nhưng hai gã môn hạ Dị Thần giáo ghềm cứng không sao nhúc nhích được.

Nữ lang giơ thẳng tay toan quất xuống một roi nữa thì Quân Bình gân cổ thét lớn :

- Dừng tay!

Nữ lang từ từ hạ tay xuống :

- Công tử nhớ ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích rồi chứ?

- Ối cha, đau thật đau thật đó.

- Nhát roi thứ hai còn đau hơn nữa.

Quân Tùng cau có nói :

-Buông tại hạ ra đi, rồi ta sẽ nói.

Nữ lang hất mặt. Hai gã giáo đồ liền buông tứ chi Quân Tùng. Y uể oải đứng lên.

Xoa vùng lưng vừa bị nhát roi của nữ lang, Quân Tùng xuýt xoa nói :

- Nhờ có nhát roi của nàng mà tại hạ mới nhớ ra.

- Công tử nhớ nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích phải không?

Quân Tùng thở dài nói :

- Ngoài bộ thiên thư đó còn một điều vô cùng hệ trọng. Nếu không có nhát roi tàn nhẫn của nàng thì tại hạ đã không nhớ được cái gì rồi.

- Bổn cô nương hy vọng công tử sẽ không dụng những lời xảo ngôn hồ đồ như vừa nói.

Quân Tùng lắc đầu :

- Tại hạ đâu muốn chịu thêm đòn roi mà xảo ngôn với cô nương.

- Thế thì công tử hãy nói.

- Nói phải có đầu có đuôi chứ.

- Tôi đang rửa tai nghe những lời giải trình của công tử.

Dương Quân Tùng gãi đầu :

- Thế này... Tại hạ vốn có người anh song sinh giống tại hạ như hai giọt nước. Người đó chính là Tiểu Thần Toán Tử.

Nữ lang cau mày.

- Đừng nóng giận. Từ từ tại hạ sẽ kể cho cô nương hiểu.

- Tôi muốn biết nơi cất giữ bộ thiên thư Lường Thiên Xích. Công tử nói ra chỗ đó đi.

Quân Tùng gãi đầu :

- Nhất thời tại hạ không nhớ ra, nhưng nhất định sẽ dẫn cô nương đến chỗ đó.

- Sao... Công tử không nhớ à?

- Sự thật là như vậy đó.

Nữ lang toan quất roi vào Quân Tùng nhưng y đã vội khoát tay co người lại :

- Hãy nghe tại hạ nói đã chứ. Đại ca của tại hạ đúng là Tiểu Thần Toán Tử. Người có giữ bộ thiên thư Lường Thiên Xích của cô nương. Một hôm người bỗng giở chúng, bỏ nhà đi, tại hạ chẳng biết y đi đâu, nhưng trước khi đi y có nói đến...

Quân Tùng xoa trán.

Nữ lang gắt gỏng nói :

- Y nói gì?

- Để tại hạ nhớ coi... À.... Y nói đến bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can. Đó là bộ sách có thể đưa y đến chức vị võ lâm Minh chủ.

Nữ lang lườm Quân Tùng.

Quân Tùng rúm người lại :

- Y còn nói đến... cái gì nhỉ...

Quân Bình vỗ trán mình.

Nữ lang từ từ rút tay lại như hờm chuẩn bị phát ra một ngọn roi nữa.

Quân Tùng hối hả :

- Ta nhớ ra rồi. Đại ca ta nhắc đến Thiên Ma cốc. Đúng rồi, Thiên Ma cốc.

Y vỗ tay :

- Đúng rồi... Có thể đại ca đã đem bộ thiên thư Lường Thiên Xích giấu trong Thiên Ma cốc.

Cặp chân mày vòng nguyệt của nữ lang nhíu khịt lại với nhau. Nàng gay gắt nói :

- Thiên Ma cốc?

Quân Tùng gật đầu :

- Đúng như vậy đó. Bộ thiên thư Lường Thiên Xích mà cô nương nói đến nhất định đã được đại ca giấu ở Thiên Ma cốc.

- Thiên Ma cốc, bổn cô nương từng nghe nói đến địa danh này.

Quân Tùng chớp mắt :

- Cô nương chưa từng nghe à?

- Nếu cô nương chưa từng nghe địa danh Thiên Ma cốc chì là lời xảo ngôn của công tử.

Quân Tùng trợn mắt, khoát tay :

- Cô nương không biết nhưng tại hạ biết. Tại hạ sẽ đưa cô nương đến Thiên Ma cốc.

Tất cả những lời đối đáp giữa Dương Quân Tùng và nữ lang vận võ phục bạch y đều đến tai Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ và Hạ Quân Bình. Hạ Quân Bình thấy Quân Tùng bị họa vô đơn chí, bất giác động lòng, liền quay sang nói với Thiên Cơ :

- Vi cô nương... Vi cô nương có thể giúp y được không?

Nàng nhìn Quân Bình :

- Huynh muốn giúp gã à?

- Tại hạ không đành lòng thấy người vì giống mình mà gặp họa.

Thiên Cơ mỉm cười, truyền âm nói :

- Nếu Thiên Cơ giúp thì huynh mắc nợ Thiên Cơ đó.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Thiên Cơ lườm chàng, rồi bước ra khỏi bệ thờ.

Vừa xuất hiện, Thiên Cơ lên tiếng nói :

- Thiên Cơ cũng có thể đưa cô nương đến Thiên Ma cốc.

Bọn môn hạ Dị Thần giáo bất ngờ thất người từ sau bệ thờ thần hoàng bước ra, đồng loạt rút binh khí. Binh khí của bọn giáo đồ chưa kịp tuốt khỏi ra thì ngọc thủ của Vi Thiên Cơ đã cất lên.

Rét...

Hai ánh chớp bạc hình cánh chim cắt một đường vòng cung thật tuyệt đẹp, rồi quay trở lại song thủ của nàng. Khi chúng nằm gọn trong ngọc thủ của Vi Thiên Cơ thì năm gã môn hạ Dị Thần giáo đã bị đứt yết hầu ngã vật xuống sàn miếu cổ.

Thiên Cơ nói :

- Muốn đến Thiên Ma cốc phải có ma theo cùng.

Nữ lang nhanh chóng nhận ra Vi Thiên Cơ. Nàng buột miệng thốt :

- Chủ nhân Phi Tiên Hồ.

Cùng với lời nói đó, nữ lang thi triển bộ pháp thần kỳ lòn ra sau lưng Dương Quân Tùng. Ngọc roi của nàng nhanh chóng quất lấy cổ họ Dương.

Thiên Cơ cau mày.

Nàng toan thốt lời nói khích nữ kang kia, để buộc ả phải giao thủ với mình, nhưng nữ lang như đọc được ý niệm của nàng, liền phát lệnh :

- Giết nàng cho bổn cô nương!

Năm gã Dị Thần giáo đồ còn lại đồng loạt vung đại đao lao vào Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, trong khi nữ lang cắp ngang hông Dương Quân Tùng thoát nhanh ra ngoài miếu cổ.

Thấy nữ lang cắp Quân Tùng bỏ đi, Thiên Cơ khẩn trương, dụng luôn cặp phi điểu thiên can danh bất hư truyền làm nên danh vị chấn động võ lâm của mình.

Năm lưỡi đao đồng loạt bị chiếc phi điểu thiên can từ hữu thủ của nàng thoát ra đánh bật ngược trở lại, còn chiếc bên trái như một chiếc lưỡi tầm sét ngoằn ngoèo lia nhanh qua vùng yết hầu của năm gã

môn hạ Dị Thần giáo.

Những tiếng rú thét lên thảm não rồi năm gã đó đổ sập tới trước chẳng khác nào năm cây chuối bị phạt ngang. Hạ tử bọn giáo đồ Dị Thần giáo, Vi Thiên Cơ lạng người băng ra bên ngoài cổ miếu, nhưng bóng dáng của nữ lang và Dương Quân Tùng đã mất hút rồi.

Nàng đảo mắt nhìn quanh.

Hạ Quân Bình từ trong cổ miếu bước ra.

Vi Thiên Cơ hậm hực nói :

- Tức thật... ả đã thoát chạy cùng với gã kia rồi.

Hạ Quân Bình lo lắng.

Vi Thiên Cơ nói :

- Hạ huynh sao lại ngơ ngẩn như vậy?

- Chúng ta không giải thoát được cho vị huynh đệ kia.

Vi Thiên Cơ sa sầm mặt hoa :

- Y giống huynh do ý trời. Nếu như bọn Dị Thần giáo đem gã đi thì huynh càng có cơ hội đến được đền thiêng.

Nhưng sao Hạ Quân Bình vẫn lo lắng bồn chồn. Hạ Quân Bình có cảm giác nao nao khi không giải thoát được vị huynh đệ kia. Cảm giác đó gợi cho Hạ Quân Bình ý nghĩ, mình và người kia có mối quan hệ với nhau.

Vi Thiên Cơ lắc đầu :

- Người giống người là chuyện bình thường thôi.

- Biết là như vậy, nhưng Hạ Quân Bình vẫn nao nao khi nghĩ đến y.

Chàng nhìn Vi Thiên Cơ :

- Vi Thiên Cơ... Hạ Quân Bình và cô nương phải tìm ra người đó. Hạ Quân Bình muốn gặp y.

Nàng lườm chàng :

- Nhưng trước hết phải tìm đại phu để trị nội thương cho huynh đã.

Giọng của nàng thật nghiêm buộc Hạ Quân Bình phải tuân phục.

Hạ Quân Bình buông một tiếng thở ra :

- Hạ Quân Bình theo chỉ huấn của Vi cô nương. Nhưng nhất định phải tìm ra vị huynh đệ kia.

- Khi nào huynh bình phục, Vi Thiên Cơ sẽ đi tìm cho huynh.

Chương 20: Xảo Ngôn Ứng Thiên Mạng

Mạng Kỳ Băng cầm lấy gốc cây khoái đao, rồi từ từ đứng lên. Trước khi rời khỏi bàn đối ẩm với Tú Tú và Trinh Trinh, y không quên uống cạn chén rượu đầy. Uống xong chén rượu đó, Mạng Kỳ Băng mới rảo bước đến trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Y nhạt nhẽo nói :

- Các hạ đã nhận ra Mạng mỗ?

- Tại hạ đã nghe ngoại danh Sát Thủ Đao Vương của các hạ.

- Nghe tất biết đao pháp của Mạng mỗ.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu :

- Nghe nhưng chưa biết, giờ thì muốn biết. Nhưng trước khi tại hạ hội ngộ đao pháp của các hạ thì muốn biết một đôi điều.

Mạng Kỳ Băng khoanh tay trước ngực :

- Ta rửa tai nghe các hạ hỏi.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn Mạng Kỳ Băng :

- Các hạ giết được bao nhiêu người rồi?

- Không đếm xuể nữa.

- Một mạng người các hạ lấy bao nhiêu kim lượng?

- Trăm lượng.

Cặp chân mày rậm rịt của Lịnh Chấn Kỳ giãn ra. Y khẽ gật đầu, ôn nhu nói :

- Một cái giá đáng đấy. Nếu như tại hạ có ai thuê giết một người với giá trăm lạng e khó từ chối.

Y nhìn xấp ngân phiếu trên bàn :

- Thế theo các hạ mạng của Lịnh Chấn Kỳ đáng bao nhiêu?

Sát Thủ Đao Vương nhạt nhẽo đáp :

- Cũng như những người khác.

- Chỉ đáng trăm lạng thôi ư?

- Không hơn không kém.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch mép :

- Thế mà ở đây, trên chiếc bàn này lại có tới tám trăm lạng tính bằng ngân lượng. Xin hỏi các hạ số kim lượng này là số tiền cho mạng của các hạ?

- Nếu các hạ có thể lấy mạng ta.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu :

- Một trăm lạng, các hạ đã khó có thể bỏ qua thì không sao làm ngơ với số kim ngân khổng lồ này.

Mạng Kỳ Băng nhún vai :

- Thế sao ngươi chưa động thủ?

Lịnh Chấn Kỳ bình thản đáp lời Mạng Kỳ Băng :

- Bởi tại hạ chưa hỏi hết những lời điều mình đang thắc mắc.

- Ngươi cứ hỏi cho hết.

- Các hạ chắc phải có nguyên nhân nên mới muốn lấy thủ cấp của tại hạ?

- Ta có một nguyên nhân thật vô lý nhưng lại rất có lý.

- Đó là một câu trả lời hay câu đố với tại hạ?

- Ngươi cho là câu trả lời hay câu đố?

- Có lẽ là một câu đố.

- Nếu là một câu đố thì ngươi có thể giải thích được không?

Lịnh Chấn Kỳ nheo mày, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu như các hạ cho câu nói vừa rồi là một câu đố thì Lịnh Chấn Kỳ có thể giải thích được. Bằng như nói không phải là một câu đố thì tại hạ sẽ xem như đó là câu trả lời của các hạ.

Mạng Kỳ Băng nhún vai :

- Ta thích người khác hiểu về mình hơn là phải tìm hiểu người khác.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi gật đầu :

- Rất hay... Một câu nói rất hay. Tại hạ nghe câu nói này chắc phải ghi tạc trong lòng để sau này có ai hỏi sẽ lặp lại đúng như lời của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng. Xét cho cùng thì câu nói vừa rồi của các hạ là một câu đố.

Kỳ Băng nhạt nhẽo nói :

- Ngươi muốn nghĩ sao cũng được. Nếu ngươi cho là câu đố thì tự giải trình đi.

- Tại hạ sẽ giải trình ngay đây, nhưng trước khi giải trình thì Lịnh Chấn Kỳ muốn thỉnh giáo đao pháp tuyệt luân của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

- Ta cũng đang rất cao hứng. Chỉ sợ đao pháp của ta quá ư tàn nhẫn nên không kịp để ngươi có thời gian giải trình câu đố của ta.

Mạng Kỳ Băng dứt lời, Lịnh Chấn Kỳ ngửa mặt cười khanh khạch. Tràng tiếu ngạo nghe như tiếng ma tru, quỷ khóc, hay tiếng khua chiêng của một đám ma.

Lịnh Chấn Kỳ cắt ngang tràng cười, lắc đầu nhìn Mạng Kỳ Băng, nói :

- Ta có thể nói sai ư?

Lịnh Chấn Kỳ bình thản gật đầu :

- Lịnh Chấn Kỳ không ngoa ngôn đâu.

- Trên võ lâm không ai dám xem thường đao pháp của Mạng mỗ.

- Đó là chuyện trước đây, nhưng bây giờ thì khác.

Mạng Kỳ Băng sa sầm mặt :

- Khác như thế nào?

- Trước đây trên võ lâm không có Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, hôm nay thì đã có.

- Người quá tự thị rồi đó.

Lời vừa dứt trên hai cánh môi, miệng vừa khép lại thì lại ngọn khoái đao sát nhân của Mạng Kỳ Băng đã cắt ra một đường đao thẳng tắp, tập kích trực diện Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Ánh đao vừa xuất hiện, sát đao đã phát ra một luồng khí lạnh lan nhanh qua các gã khách du lãm Dạ Tình lầu. Tất cả mọi người đều một cảm nhận, da mình nổi đầy gai ốc, cùng với hẳn khí xuất hiện trong cột sống.

Đao pháp của Mạng Kỳ Băng đúng là thứ đao pháp giết người, nên nó vừa xuất hiện là tiềm ẩn sát khí trùng trùng điệp điệp. Lưỡi đao sắc có thể chém sắt như chém bùn lia tới cần cổ Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Đối phó với chiêu đao sát nhân, tàn nhẫn của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng, Lịnh Chấn Kỳ chỉ hơi nghiêng người gã về sau. Động tác của y thật đơn giản, nhưng phối hợp với một ngón chỉ điểm tới sóng lưỡi đao của đối phương.

Cách...

Đầu ngọn chỉ chạm vào cột sóng đao phát ra một tiếng khô khốc nhưng nó đủ lực đẩy lệch lưỡi đao qua bên. Ngọn chỉ pháp xanh rờn trượt trên sóng đao, toé ra những tia lửa li ti, tợ bầy đom đóm bị động ổ.

Tinh nhãn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ như đóng đinh vào mặt họ Mạng, y chợt khẽ chớp mắt một cái khi ngọn chỉ pháp xanh lè chạm tới đốc đao.

Tả lại tình huống kia không thể nói hết sực biến hóa nhanh đến ngoài mức tưởng tượng của mọi người, chỉ có thể nói, khi đao loé lên thì chỉ pháp cũng đã đến được tới dốc đao sau mỗi lần âm thanh va chạm khô khốc.

Mạng Kỳ Băng đang sững sờ trước chỉ pháp cứng như sắt thép thì ngọn chỉ ấn mạnh tới với một nội lực mãnh liệt, buột ngọn khoái đao phải chệch qua một bên.

Hai vành môi vẩu của họ Lịnh thoạt nhếch lên, chỉ pháp biến thành trảo công vồ lấy hổ khẩu, để hữu thủ của đối phương thộp được hổ khẩu của mình thì xem như mất hẳn thế công mà rơi vào hạ phong, mặc dù giật mình bởi sự biến hóa của sự tinh quái của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, nhưng Sát Thủ Đao Vương đâu thể sớm mất thượng phong được.

Hữu thủ buông đốc đao, vỗ thẳng tới trảo công của Lịnh Chấn Kỳ một chưởng, trong khi tả thủ thì thộp lại dốc ngọn khoái đao. Lối hóa giải chuyện đảo nhật nguyệt của Mạng Kỳ Băng quả thần kỳ, không hổ danh là sát thủ danh chấn trong chốn võ lâm.

Lịnh Chấn Kỳ còn phải ngạc nhiên thốt :

- Hay lắm!

Cùng với tiếng của gã thì trảo và chưởng chạm thẳng vào nhau, cùng lúc ngọn khoái đao được Mạng Kỳ Băng liên thủ lia ngang định phớt đứt thủ cấp của họ Lịnh.

Chát... Cạch...

Mạng Kỳ Băng đã dụng đến tám thành công lực dồn vào đơn chưởng đánh thẳng đỡ vào trảo công của đối phương, nhưng khi chưởng vừa chạm vào trảo của họ Lịnh thì Sát Thủ Đao Vương mới giật thót ruột, chưởng ảnh vào một bàn chông lạnh ngắt, tạo ra một luồng khí băng hà giá buốt thọc sâu đến tận óc khiến mắt hoa cả lên.

Còn ngọn khoái đao thì đã bị tả thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thộp thẳng tới bất kể sự sắt bén của nó. Thế chộp của Lịnh Chấn Kỳ khiến cho những người thị trận đoán chắc bản thủ của gã sẽ bị đao chém đứt lìa, nhưng không, ngược lại ý niệm của mọi người, ngọn khoái đao không chém đứt được bàn tay xanh rờn của họ Lịnh mà lại nằm gọn trong bả thủ của y sau âm thanh va chạm như tiếng khua của kim loại.

Mạng Kỳ Băng xuất hạn mồ hôi đã từng bôn ba trên giang hồ với ngoại danh Sát Thủ Đao Vương, y chưa từng gặp một đối thủ nào khá dĩ đỡ được một chiêu đao chứ đừng nói bắt gọn ngọn khoái đao dễ hơn bắt một con côn trùng.

Mạng Kỳ Băng toan rút chưởng ảnh mình lại thì cảm giác giá buốt khiến cho cánh tay phải tê rần không còn tuân theo ý muốn của gã nữa, mà phải buông thõng chẳng khác gì Giã Đình Nhu.

Trong tình thế chẳng đặng đừng, dù muốn hay không muốn, Mạng Kỳ Băng cũng phải rút bằng được ngọn khoái đao về. Y rùn tấn gồng mình, dồn tất cả lực vào tả thủ rút lại ngọn khoái đao đang nằm gọn trong tả thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Vừa tấn công, Mạng Kỳ Băng vừa nghĩ :

- “Mạng mỗ liệt một cánh tay thì ngươi phải mất một cánh tay.”

Với ý niệm đó, Mạng Kỳ Băng dồn tất cả nội lực vào tả thủ.

Hai cánh môi của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhếch lên. Y như đọc được ý niệm trong đầu Mạng Kỳ Băng, liền nhún vai, lạnh nhạt nói :

- Lưỡi khoái đao của các hạ đâu thể sánh bằng đôi thanh ma thần thủ của ta.

Y vừa nói vừa mượn sức khí lực của Mạng Kỳ Băng, đẩy thẳng dốc đao đập vào chính Sát Thủ Đao Vương. Mạng Kỳ Băng bất ngờ với thế công biến hóa của đối phương, buộc phải lách đầu né

tránh.

Sát Thủ Đao Vương không ngờ đối phương lại có sự linh hoạt tuyệt vời như vậy. Y chưa kịp lấy lại tịnh tâm thì hữu thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La chắp lại như một mũi đao, chém xả váo nách bờ vai trái của gã.

Phập...

Bàn tay xanh rờn tợ như một lưỡi bảo đao bén ngót chém sắt như chém bùn, tiện lìa cánh tay của Sát Thủ Đao Vương như người ta chặt cánh một con gà.

Mạng Kỳ Băng thốt lên :

- Ối...

Y lão đảo thối lui năm bộ từ bả vai bị chặt, một vòi máu phún ra rưới đỏ cả nền gian tiền sảnh.

Cùng với tiếng thốt đó, Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng phải thối lui năm bộ vẫn chưa đứng vững. Khi y định thần thì Hoạt Diêm La đã dụng Cầm Nã Thủ khống chế bờ vai đang rưới máu rải khắp gian tiến sảnh toà Dạ Tình thủy lầu.

Mạng Kỳ Băng nhìn Lịnh Chấn Kỳ bằng ánh mắt hãi hùng.

Đáp lại ánh mắt của Sát Thủ Đao Vương là cái lắc đầu chế giễu và khinh thị của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Y nói :

- Mạng các hạ chắc chưa từng đối mặt với cái chết.

- Hãy hạ thủ đi!

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai :

- Tại hạ có cái thú giết người không như các hạ đâu.

Y vừa nói vừa điểm một ngón tay vào vết thương của Mạng Kỳ Băng. Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm trán nhưng Sát Thủ Đao Vương không thể thốt được lời nào.

Hai cánh môi vẩu của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ hơi dẩu lên một chút. Y ôn nhu nói :

- Ta muốn Mạng các hạ giải trình câu đố đã đố ta.

Mạng Kỳ Băng đỏ mặt vì thẹn. Y thở hắt ra một tiếng rồi ngửa mặt cười khằng khặc, gằn giọng

nói :

- Ta đã từng là một sát thủ, thì có gì phải sợ cái chết để bị người khác sai khiến chứ. Ngươi hiểu được thì hiểu, không hiểu được thì tự tim hiểu.

- Rất khí khái!

Lịnh Chấn Kỳ thốt xong câu nói lạnh nhạt đó liền ấn chỉ pháp vào bờ vai cụt đỏ ối của Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng.

Cái đau thấu lên đến tận óc, trán tuôn mồ hôi đổ xuống mặt phủ cả lên hai mắt.

Mạng Kỳ Băng nghiến răng ken két cố chịu cái đau khủng khiếp.

Thấy Mạng Kỳ Băng trong tình cảnh đó tất cả mọi người gần như hồn siêu phách lạc, không còn giữ được thần hồn thần vía.

Lịnh Chấn Kỳ nói :

- Mạng các hạ đau lắm phải không?

Mạng Kỳ Băng nghiến răng không đáp lời Lịnh Chấn Kỳ. Y có muốn nói cũng không được, bởi cái đau của Hoạt Diêm La tạo ra khiến cho thần thức của gã không còn suy nghĩ được gì nữa, mà chỉ còn những tiếng u u dội lên trên đầu.

Chỉ pháp bất nhân của Lịnh Chấn Kỳ càng lúc càng thọc sâu hơn vào vết thương của Mạng Kỳ Băng. Đây đúng là một cuộc tra khảo vô tiền khoáng hậu. Trong cái đau tột cùng đó, bất giác Sát Thủ Đao Vương Mạng Kỳ Băng sực nhớ đến lời bói quẻ của Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Y buột miệng nói :

- Có lẽ đây là khắc tính mạng vận của ta.

Câu nói bâng quơ của Mạng Kỳ Băng khiến Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thoạt ngơ ngẩn.

Y nhìn sững họ Mạng :

- Các hạ vừa nói gì?

Chương 21: Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ

Ngồi trên mỏm đá ven bờ suối, Quân Tùng nhăn nhó nói với nữ lang vận bạch y :

- Tại sao nàng lại không tin ta chứ? Ta đã nói hết tất cả. Sự thực ta không phải là Tiểu Thần Toán tử mà.

Nữ lang chấp tay sau lưng, quay lại nhìn Quân Tùng. Nàng không cởi lớp vuông lụa che mặt :

- Công tử đừng xảo ngôn nữa. Nếu công tử không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ không xuất hiện để giải thoát cho công tử đâu.

- Ta chẳng hề quen biết gì với nàng đó cả. Ta nói thật đó.

Nữ lang lắc đầu :

- Công tử càng giấu thân phận của mình thì Mộng Hoa Hoa càng tin công tử là Tiểu Thần Toán Tử.

- Mộng Hoa Hoa... Nàng hãy tin ta

Hoa Hoa nạt ngang :

- Không... Chỉ có một cách duy nhất, công tử phải dẫn ta đến Thiên Ma cốc để lấy pho Thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Căn.

Quân Tùng nhăn nhăn nhó nhó :

- Trời ơi... Ta...

Hoa Hoa rút ngọn roi da.

Quân Tùng co người lại.

Nàng gắt gỏng nói :

- Nếu công tử còn nói nhăng nói cuội để phủ nhận thân phận của mình thì Mộng Hoa Hoa buộc phải dùng đến ngọn roi này đó.

Quân Tùng khoát tay :

- Thôi thôi... Được rồi. Ta là Tiểu Thần Toán Tử, hay Tử Thần Toán Tiểu gì đó cũng được. Nàng nghĩ ta là ai cũng được, miễn đừng dụng roi đét lên người ta là được rồi.

Hoa Hoa cười khảy :

- Công tử không muốn ngọn roi này hành hạ thì phải đưa Hoa Hoa đến Thiên Ma cốc. Chứ không phải chỉ thừa nhận thân phận của mình không đâu.

- Ta nào biết...

Lời chưa thốt hết ý thì ngọn da của Mộng Hoa Hoa vụt qua ngay trên búi tóc của Dương Quân Tùng. Y giật mình co rúm người lại, miệng thốt lên :

- Ôi... Đừng.

Hoa Hoa lạnh nhạt nói :

- Nếu như công tử còn thốt hai tiếng không biết thì nhát roi thứ hai sẽ đánh thẳng vào thân pháp của công tử đó.

- Ta biết mà.

Hoa Hoa gằn giọng nói :

- Thiên Ma cốc ở đâu?

Quân Tùng ngẩng lên nhìn nàng :

- Xa lắm. Không phải đi một ngày một buổi mà đến đâu. Tại hạ sẽ dẫn Mộng cô nương đến đó.

Mộng Hoa Hoa gật đầu :

- Được... Chúng ta đến Thiên Ma cốc.

Quân Tùng gãi đầu :

- Tất nhiên tại hạ sẽ đưa cô nương đến Thiên Ma cốc để lấy pho Thiên thư ôn dịch kia, nhưng chẳng lẽ cô nương để mặc tại hạ với cái bụng đói meo mà đi ư?

Quân Tùng lắc đầu xoa bụng :

- Với chiếc bao tử lép kẹp thế này thì tại hạ đâu thể đi nổi. Còn một chuyện này nữa.

- Chuyện gì?

- Thiên Ma cốc tọa lạc trên một bãi đất khô cằn, không một con thú nào sống được. chúng ta không chuẩn bị lương thực, và những phương tiện cần thiết, đến đó thì chỉ vào mà không có ra đâu.

Quân Tùng vừa nói vừa nghĩ thầm :

- Nha đầu... Quân Tùng chẳng biết Thiên Ma cốc nào cả. Ngươi muốn đi thì ta dẫn ngươi đi, nhưng có cơ hội thì ngươi chẳng bao giờ thấy được ta đâu.

Y mỉm cười :

- Cô nương muốn đến đó thì phải chuẩn bị mọi thứ. Nhưng lúc này tại hạ lại chẳng có nén bạc vụn nào cả.

- Hoa Hoa có.

Quân Tùng xoa tay :

- Thế thì tốt.

Y xoè tay nhẩm tính một lúc rồi ngẩng lên nhìn Hoa Hoa :

- Tại hạ nhẩm tính chí ít phải có năm mươi lạng mới đủ lộ phí chuẩn bị mọi thứ cần thiết đến Thiên Ma cốc.

Hoa Hoa gật đầu :

- Ta có số kim ngân đó.

- Thế thì tốt quá.

Quân Tùng xoè tay :

- Cô nương, hãy trao số kim lượng kia cho tại hạ để chuẩn bị những thứ cần thiết lên đường chứ.

- Hoa Hoa sẽ cùng đi với công tử.

- Đi với tại hạ à?

Hoa Hoa gật đầu.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Công tử đừng có nghĩ có thể tìm cơ hội đào thoát. Trung Nguyên tuy mênh mông, nhưng một khi Dị Thần giáo chủ đã thông báo cáo thị và họa tiết chân dung của công tử thì chẳng có nơi nào là chốn dung thân để người ẩn thân cả. Công tử chỉ có mỗi một cách giữ mạng mình là đi cùng với Hoa Hoa đến Thiên Ma cốc.

Quân Tùng thở ra :

- Vậy sau khi lấy được pho Thiên thư ôn dịch kia thì Dị Thần giáo chủ sẽ đối xử với tại hạ như thế nào?

- Công tử sẽ được bình an, chẳng còn ai mạo phạm đến nữa.

- Được rồi... Quân Tùng sẽ đưa Mộng cô nương đến Thiên Ma cốc lấy quách pho Thiên thư kia cho rồi. Nhưng trước khi đi, tại hạ cần phải giải quyết cái bao tử lép kẹp của tại hạ đã.

Quân Tùng vừa nói vừa nhìn xuống dòng suối trong vắt. Y chớp mắt thốt lên.

- Ở đây có cá. Ở đây có cá. Chúng ta đã có cái ăn rồi.

Quân Tùng vừa nói vừa cởi trang phục.

Mộng Hoa Hoa quay mặt nhìn đi nơi khác. Nàng gắt gỏng nói :

- Ngươi làm gì vậy?

- Thì tại hạ cởi y trang để bắt cá chứ làm gì. Chẳng lẽ để nguyên trang phục xuống suối bắt cá sao?

- Hoa Hoa không cần làm như công tử.

- Không cần ăn à? Không cần ăn thì cô nương nhịn đói vậy. Tại hạ thì không thể nhịn đói được rồi.

Quân Tùng vừa nói vừa tiếp tục cởi trang phục của mình.

Hoa Hoa khoát tay :

- Khoan đã!

- Sao lại khoan? Bộ cô nương muốn tại hạ nhịn đói như cô nương sao?

- Hoa Hoa có thể bắt cá mà không cần phải xuống suối như công tử.

Quân Tùng nhìn sững nàng :

- Hay vậy sao? Cô nương có pháp thuật à?

Nàng nhìn lại Quân Tùng :

- Công tử muốn ăn cá thì Hoa Hoa sẽ bắt cho.

Nàng bước đến bên Quân Tùng nhìn xuống suối. Bầy cá chép vàng óng lượn lờ thả bọt. Hoa Hoa vung ngọn roi da phóng thẳng xuống bầy cá trong khi Quân Tùng giương mắt tò mò nhìn xem nàng bắt cá như thế nào.

Y lẩm nhẩm nói :

- Cô nương câu cá bằng roi chứ không bằng cần câu à?

Y vừa thốt xong thì Hoa Hoa đã giật mạnh ngọn roi da trở lại. Trên đầu ngọn roi là con cá chép khá to bị xuyên thủng qua mình dang cố dẫy dụa để thoát ra.

Hoa Hoa nói :

- Hãy giữ lấy.

Nàng lắc nhẹ hổ khẩu, ngọn roi cắt một đường vòng cung mang theo con cá chép rớt vào tay Quân Tùng.

Ôm khư khư con cá chép mà Quân Tùng vẫn còn ngơ ngẩn bởi thủ pháp dụng roi của nàng.

Y buột miệng nói :

- Hay thật. Cái cách câu cá này, tại hạ phải thụ giáo cô nương mới được.

Quân Tùng gỡ con cá ra khỏi đầu roi của Hoa Hoa, rồi lấy chiếc hộp sau lưng mình đặt xuống gềnh đá. Y như quên hẳn Mộng Hoa Hoa, mà chăm chút lấy từng cây kim, cẩn thận ghim vào mình con cá chép.

Thấy Quân Tùng tỉ mỉ như vậy, Hoa Hoa nói :

- Ngươi định làm gì với con cá đó?

Quân Tùng ghim xong cây kim cuối cùng. Con cá đờ thẳng ra, nhưng hai mắt vẫn còn trong vắt và cái miệng thì tiếp tục ngáp. Y ngẩng lên nhìn Hoa Hoa :

- Tại hạ sẽ cho cô nương thưởng thức cái món “Kình ngư hí hỏa” có một không hai trên cõi đời này. Cô nương ăn rồi nhất định sẽ nằm mơ có một con cá thứ hai.

- Hoa Hoa không thích ăn cá.

- Với bàn tay thiện nghệ của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân thì dù không thích ăn, cô nương cũng sẽ thích.

Quân Tùng nói xong bỏ đi gom cành cây khô, chất thành đống.

Hoa Hoa chờ cho Quân Tùng chất xong đống cây khô mới nói :

- Không có đá lửa, công tử lấy gì để làm món kình ngư hí hoả?

Quân Tùng nhún vai :

- Tại hạ đã là thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân thì sao lại không có đá lửa bên mình chứ.

Y cười mỉm rồi bước đến lấy cục đá lửa trong chiếc hộp. Hoa Hoa nhìn Quân Tùng nói :

- Không ngờ Tiểu Thần Toán Tử còn là một hỏa đầu quân nữa. Để xem công tử làm bếp như thế nào.

- Tất nhiên là không thể chê được rồi.

Chỉ một lần đánh đá lửa, Quân Tùng đã nhóm được bếp củi. Sự khéo léo đó khiến Hoa Hoa không khỏi thán phục. Nàng buột miệng nói :

- Nếu Hoa Hoa nói ra chuyện này, khó có người tin.

- Nếu thiên hạ khó tin thì tại hạ không phải là Tiểu Thần Toán Tử rồi.

Hoa Hoa cau mày nạt ngang :

- Hoa Hoa không nói như vậy.

Quân Tùng nhún vai vẻ không màng đến lời của nàng. Y xâu con cá chép bằng một cành cây rồi hướng trên ngọn lửa. Mặc dù bị nướng phồng cả lớp da bên ngoài, nhưng con cá vẫn há miệng ngáp, thậm chí đôi mắt vẫn không hề mất thần.

Hoa Hoa nhìn con cá chép đang bị nướng chuyển sắc màu vàng ươm, lắc đầu nói :

- Công tử tàn nhẫn quá!

Quân Tùng quay ngoắt nhìn nàng :

- Tại hạ tàn nhẫn cái gì? Cô nương mới là người tàn nhẫn đó.

- Công tử không tàn nhẫn ư?

Nàng chỉ con cá chép nướng vàng :

- Con cá bị công tử nướng nhưng vẫn còn sống.

- A... Tại hạ hiểu ý của nàng rồi. Nàng thương hại con cá chép phải không?

Y trở con cá, nói tiếp :

- Người xưa có câu, vật dưỡng nhân. Muốn làm món “Kình ngư hí hỏa” thì phải làm như vậy. Cô nương yên tâm, con cá này chẳng cảm nhận được sự đau đớn đâu, bởi lẽ tại hạ đã dùng thuật kim châm khống chế cảm giác của nó rồi.

- Cho dù công tử có dụng thuật gì thì đây cũng là một hành động quá ư tàn nhẫn.

Quân Tùng tròn mắt nhìn nàng :

- Eo ôi, cô nương thương cảm cho con cá này à?

Hoa Hoa gật đầu.

- Cô nương biết thương một con cá chép thế sao không biết thương cho tại hạ chứ? Cô nương sợ con cá này đau, thế mà ở cổ miếu lại thẳng tay quất roi da vào người Quân Tùng. Dưới mắt cô nương, tại hạ chẳng bằng con cá chép này ư?

Hoa Hoa nhìn thẳng vào mắt Quân Tùng :

- Hoa Hoa buộc phải làm như vậy. Nếu không dụng đến biện pháp mạnh thì công tử chưa tự nhận mình là Tiểu Thần Toán Tử.

- Lại Tiểu Thần Toán Tử.

Đôi chân mày của Hoa Hoa chau lại, Quân Tùng giật mình vội vã nói :

- À à... thì tại hạ là Tiểu Thần Toán Tử.

Mùi thơm từ thịt cá bốc ra, xộc vào khứu giác Quân Tùng và Hoa Hoa. Đã một ngày không có thứ gì trong bụng, Quân Tùng cảm thấy rất đói, giờ bị mùi thơm kia kích thích y càng cảm giác đói nhiều hơn.

Quân Tùng nuốt nước bọt, chắt lưỡi :

- Ái chà... Thật là ngon không thể chê vào đâu.

Y trải lá chuối rừng, rồi đặt con cá chép nướng vàng lên trên. Miệng cá vẫn còn ngáp và mắt vẫn

còn thần thức Quân Tùng nhìn con cá chép nướng vàng ươm, nói :

- Ngươi không thấy đau đớn chứ?

Hoa Hoa lắc đầu, rồi hừ nhạt, nói :

- Con cá không biết đáp lời công tử đâu.

Quân Tùng ngẩng lên nhìn nàng :

- Nếu đau thì nó đã la rồi. Phải chi có thêm một bầu rượu thì hay biết mấy.

Quân Tùng ngồi bệt bên con cá. Y chắc lưỡi nói :

- Tại hạ mời cô nương thưởng lãm món “Kình ngư hí hỏa” của tại hạ chứ.

Hoa Hoa lắc đầu :

- Hoa Hoa không thích ăn cá, nhất là những con cá làm theo kiểu “Kình ngư hí hỏa” của công tử.

- Mộng cô nương không ăn, chê món “Kình ngư hí hỏa” của tại hạ thì có người khác thay cô nương thưởng thức.

Hoa Hoa nhíu mày :

- Ở đây chỉ có Hoa Hoa và công tử, đâu còn ai nữa?

Nàng vừa thốt dứt câu thì từ bên kia bờ suối, phía sau một tàng cây đại thụ, một lão già chống gậy bước ra. Vẻ bề ngoài của lão chống gậy bước ra. Vẻ bề ngoài của lão cũng chạc ngoài lục tuần, nhưng giọng nói thì lại sang sảng :

- Có thêm lão phu nữa chứ.

Lão vừa nói vừa điểm đầu gậy, thân pháp nhấc lên khỏi mặt đất, xoay tròn như chiếc bông vụ, vùn vụt lướt qua con suối rồi nhẹ nhàng trụ bên cạnh Dương Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa.

Lão không cần Quân Tùng mời mà ngồi bệt xuống bên cạnh y, lấy bầu hồ lô tu một hơi dài, rồi thuận tay gỡ lấy một miếng cá cho vào miệng.

Lão ăn xong miếng cá, chắc lưỡi nói :

- Tuyệt thật... Tuyệt thật. Lần đầu tiên Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ được thưởng thức một món cá cực kỳ ngon như thế này.

Lão nhìn sang Quân Tùng :

- Tiểu Thần Toán Tử không ngờ một hỏa đầu quân thượng thặng. Túy Tiên Ông này bội phục!

Lão nói xong lại bưng bầu hồ lô rượu tu một hơi dài, tay tiếp tục gỡ cá bỏ vào miệng nhai nguồm ngoàm.

Quân Tùng cứ nhìn lão Túy Tiên Ông chằm chằm. Ánh mắt của Quân Tùng vừa ngơ ngác vừa bực bội.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ không màng đến ánh mắt của Quân Tùng, mà cứ liền tay gỡ cá. Lão vừa ăn vừa uống rồi lại chắc lưỡi khen ngon :

- Quả thật là một món ăn đặc sắc, không thể nào chê được. Lão phu đã từng thưởng thức bao thứ cao lương mỹ vị nhưng tuyệt nhiên chưa từng được ăn một món cá nào ngon như thế này.

Lão xuýt xoa vừa nhai vừa chắc lưỡi.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng, toan mở miệng nói thì Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ khoát tay. Lão vừa nhai vừa nói :

- Từ từ không có gì cần nói ở đây cả, lão phu đang thưởng thức.

Quân Tùng hậm hực nói :

- Nhưng...

Lão lại khoát tay, tiếp tục gỡ cá và uống rượu.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng đứng bật dậy.

Túy Tiên Ông không màng đến thái độ bực dọc của Quân Tùng mà cứ tiếp tục ăn và uống. Chẳng mấy chốc con cá chép chỉ còn lại mỗi cái đầu, còn mình thì chỉ còn là một núm xương không một tí thịt.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ chắc lưỡi nói :

- Phải chi có thêm một con nữa để lão phu thưởng lãm.

Lão đứng lên, hất mặt, nói :

- Bây giờ thì Tiểu Thần Toán Tử muốn nói gì?

Quân Tùng gắt gỏng nói :

- Tại hạ chỉ có mỗi một con cá chưa ăn được miếng nào, lão trượng lại tọng hết vào mình, mặc nhiên để cái bụng tại hạ lép kẹp. Lão trượng coi như vậy có được không?

- Ơ... Tại vì món kinh ngư hí hỏa của Tiểu Thần Toán Tử quá ngon, mà lão quên bẵng chủ nhân của nó. Miễn thứ... Miễn thứ...

Quân Tùng bực dọc nói :

- Miễn thứ cái con khỉ. Ít ra trước khi ăn món “Kình ngư hí hỏa” lão trượng cũng phải hỏi qua Quân Tùng này một tiếng chứ.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhướn mày :

- Hỏi ư? Sao lão phu lại phải hỏi? Lão phu chỉ hỏi tiểu tử một điều thôi.

Quân Tùng sa sầm mặt :

- Lão hỏi gì chứ? Đã ăn hết con cá của vãn bối rồi còn hỏi gì nữa?

- Lão không phải hỏi về con cá chép mà lão đã nuốt vào bao tử.

Quân Tùng bực bội nói :

- Lão hỏi gì?

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhìn thẳng vào mặt Quân Tùng :

- Thần tăng Đại Minh thỉnh tiểu tử vào tĩnh lặng Thiếu Lâm để trao cho tiểu tử chiếc thiết phiết của Ngọa Long Thiết Phiến tiên sinh phải không?

Quân Tùng gắt gỏng :

- Lại thêm chuyện gì nữa đây? Vãn bối chẳng biết gì cả. Lão có muốn biết thì cứ đến Thiếu Lâm mà hỏi lão Đại Minh thần tăng nào đó. Vãn bối chỉ bực bội về món “Kình ngư hí hỏa” của mình thôi.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ hừ nhạt, nói :

- Tiểu tử không nói thì lão phu đập ngươi, bắt ngươi phải nói.

- Trời đất! Ăn xong còn đòi đánh người nữa. Trên đời này sao lại có người một người như lão chứ?

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ không màng đến câu nói bực dọc của Dương Quân Tùng, lão lãnh đạm

nói :

- Tiểu Tử không nói lão phu biết thì cũng phải nói cho người khác biết thôi.

Mộng Hoa Hoa xen vào :

- Lão Bang chủ muốn tranh đoạt pho Thiên thư Lường Thiên Xích với Hoa Hoa ư?

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhìn ngoắt lại nàng :

- Nha đầu biết lão à?

- Bang chủ Cái bang Phùng Nhĩ lão thì ai mà chẳng biết.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vuốt râu nói :

- Nha đầu biết lão là Bang chủ Cái bang mà còn dám huênh hoang ư?

- Bang chủ Cái bang là gì chứ?

- Hừ... Để lão xem coi chân diện mục của nha đầu là ai mà dám thốt ra những lời như vậy với Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ, Bang chủ Cái bang.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vừa nói vừa bất ngờ thọc gậy điểm tới mặt Mộng Hoa Hoa. Đây là một thế trong Đả Cẩu Bông Pháp, mặc dù trông rất đơn giản nhưng tiềm ẩn sự biến hóa vô cùng huyền ảo.

Hoa Hoa chợt thấy lão Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ điểm gậy thọc tới mặt mình, liền lách đều né tránh. Ngay lập tức chiếc gậy Đả Cẩu bổng pháp của Phùng Nhĩ liền biến thế, trầm xuống điểm vào vùng chấn thủy của nàng.

Hoa Hoa tức giận nói :

- Hạ lưu thật...

Nàng vung hữu thủ gạt ngang ngọn Đả Cẩu bổng.

Ngọc thủ của nàng chưa chạm vào ngọn Đả Cẩu bổng thì một lần nữa Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ lại biến thức. Đầu gậy chùng xuống hơn điểm tiếp vào vùng hạ đẳng của nàng.

Một chiêu công, lão biến hóa thành ba thức, chia làm ba hướng công thượng, trung và hạ, tất cả những biến thức đó đều nhất nhất điểm chỉ vào những vùng cấm kỵ của Mộng Hoa Hoa. Thế công biến hóa thứ ba của Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ khiến Mộng Hoa Hoa phải lúng túng. Nàng vừa giận vừa rủa thầm :

- Lão quỷ ăn mày không giữ được phong thái của người trượng phu... Thế mà lại là Bang chủ Cái bang.

Cùng với ý nghĩ đó, Hoa Hoa thối lại nửa bộ.

Đối phương vừa thối bộ, lão Cái bang Phùng Nhĩ đâu bỏ qua thời cơ chiếm thượng phong, liền lạng người, áp sát tới, quất ngang ngọn Đả Cẩu bổng công vào đôi cước pháp của Mộng Hoa Hoa.

Những chiêu công của lão vừa nhanh vừa chính xác, lại liên tục phát ra một cách nhuần nhuyễn và biến hóa không ngừng khiến cho Mộng Hoa Hoa không sao kịp dụng tuyệt nghệ phản kích lại.

Nàng điểm mũi hài lướt tới về sau nửa bộ để tránh thức Tảo Địa Côn Pháp của đối phương. Vô hình trung, nửa bước thối lùi đó, Hoa Hoa đã đứng bên mép gờ đá.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ cười nửa miệng, nói :

- Nha đầu, lão phu cho ngươi xuống suối đây.

Lão vừa nói vừa nhảy bổ tới một bộ, ngọn Đả Cẩu bổng đâm thọc tới trước tập kích vùng đan điền của Mộng Hoa Hoa. Chiêu công của Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ quả là lợi hại khôn lường. Nếu Hoa Hoa tránh né thì buộc phải nhảy xuống suối, nếu như không muốn nhảy xuống suối thì phải đỡ cho được đầu gậy nhanh cực kỳ ngoài một cái chớp mắt kia.

Đôi chân mày của nàng cau hẳn lại bởi thế công của Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ.

Vẻ bối rối hiện ra trên ánh mắt của nàng. Tất cả diễn biến xảy ra điều đập vào mắt Dương Quân Tùng.

Vốn bị Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ đoạt con cá mà không hỏi tiếng nào, Quân Tùng đã bực bội có ác cảm với lão, nay thấy Hoa Hoa bị nguy khốn liền thét lớn, nói bừa :

- Hãy xem tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng đây!

Quân Tùng thốt ra câu nói đó chỉ bằng sự vô thức của mình. Y nghĩ thầm :

- Gã Tiểu Thần Toán Tử được Đại Minh thần tăng nào đó thỉnh vào tĩnh lăng Thiếu Lâm, nhất định truyền thụ võ công. Mình dùng đại danh của Đại Minh thần tăng hù dọa lão thử xem.

Quân Tùng ngỡ đâu tiếng thét của mình chẳng hề tác động đến Bang chủ Cái bang Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ. Nhưng ngược lại những ý niệm nảy sinh trong tâm tưởng Quân Tùng.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vừa nghe tiếng thét lồng lộng của Dương Quân Tùng, vô hình trung nghĩ ngay đến chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm hôm nào. Ngay với Dị Thần giáo chủ Cửu Thiên Nhậm,

mà chỉ một lần xuất thủ, Đại Minh thần tăng đã buộc lão đại ma đầu phải thọ nội thương mà đành ngậm đắng nuốt cay kéo môn đồ rời khỏi Thiếu Lâm tự. Nay nghe Dương Quân Tùng nói dùng tuyệt nghệ của lão thần tăng, lão liền hốt hoảng, thu hồi Đả Cẩu bổng, lạng người quay ngoắt lại.

Lão vừa đối mặt với Quân Tùng thì chớp thấy song thủ của Quân Tùng chập lại, cứ như dang vận thần công Tiên Thiên Khí, liền hốt hoảng thét :

- Khoan, dừng tay...

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Bang chủ Cái bang Phùng Nhĩ thì sau lưng, ngay huyệt Đại Chùy, phía dưới Thiên Trụ nhói buốt. Cảm giác nhói buốt đó do đầu ngọn roi da của Mộng Hoa Hoa tập kích. Bang chủ Cái bang Phùng Nhĩ chúi đến trước, mắt hoa đầu ù, nhưng vẫn vô cùng hãi hùng bởi câu nói của Dương Quân Tùng.

Lão gào lên :

- Tiểu Thần Toán Tử... Lão phu sẽ tìm lại ngươi.

Lợi dụng cái chúi người phía trước, Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ đạp mạnh hai chân nhấc mình lên cao ba trượng, trổ khinh thuật thần kỳ, tợ như chiếc bông vụ lướt qua dòng suối và chẳng mấy chốc khuất dạng vào từng tòng.

Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ mất dạng rồi, Mộng Hoa Hoa mới thở phào. Quân Tùng cũng thở dài nhẹ nhõm.

Nàng bước đến trước mặt Quân Tùng :

- Công tử có thể thi triển được tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng à?

Quân Tùng ngơ ngẩn đáp lời nàng :

- Đại Minh thần tăng nào?

- Công tử vừa mới nói sẽ dụng tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng kia mà.

Nghe nàng nói, Quân Tùng bật cười rồi nói :

- Tại hạ chỉ nói bừa thôi, chứ nào biết tuyệt nghệ gì.

- Công tử còn giấu Hoa Hoa ư? Nếu không biết tuyệt nghệ của Đại Minh thần tăng, sao Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ vừa nghe công tử thốt ra đã hoảng hốt thu hồi thế công, giải tỏa áp lực đối với Hoa Hoa?

Quân Tùng nhăn nhó :

- Tại hạ chỉ nói bừa chứ có biết gì đâu.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng :

- Thôi được. Công tử đã muốn che giấu thân phận của mình cũng được. Xem như Hoa Hoa chịu một cái ơn của công tử vậy.

- Ơn nghĩa gì, tại hạ chỉ bực bội lão già kia xấc xược ăn hết con cá của tại hạ mà thôi. Lão ăn mà chẳng thèm đếm xỉa gì đến cái bụng đói meo của tại hạ.

- Hoa Hoa sẽ trả lại cho công tử con cá đó. Chúng ta mau lên đường đến Thiên Ma cốc.

- Đi bằng cái bụng lép kẹp thế này à?

- Ở lại đây, Hoa Hoa nghĩ rằng sẽ còn nhiều người tìm đến quấy nhiễu công tử.

- Đã vậy thì hãy đi thôi.

Hai người nương theo dòng suối ven rừng tòng. Quân Tùng di bên cạnh Mộng Hoa Hoa, vừa đi vừa nghĩ :

- Ai cha... Mình chẳng biết Thiên Ma cốc là tọa lạc ở đâu. Và hổng biết nó có thật không...

Quân Tùng lắc đầu nghĩ tiếp :

- Mình sẽ đưa ả đi đâu đây? Thiên Ma cốc ơi, Thiên Ma cốc à.

Mộng Hoa Hoa vô tình nhìn sang thấy Quân Tùng lắc đầu, suy tư, liền hỏi :

- Sao... Công tử nghĩ gì vậy?

Câu hỏi của nàng khiến Quân Tùng giật mình đáp bừa :

- Tại hạ có nghĩ gì đâu.

- Hoa Hoa vừa thấy công tử suy nghĩ rồi lắc đầu.

- À tại hạ vừa nghĩ... Ơ...

Quân Tùng nhìn nàng :

- Tại hạ nghĩ cô nương chắc phải xấu xí lắm nên mới đeo vuông lụa che mặt, nên lắc đầu thương

cảm cho cô nương.

Nàng nhướng mày nhìn Quân Tùng :

- Công tử thương cảm cho Hoa Hoa à?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu, y từ tốn nói :

- Phàm nữ nhân thì bất cứ ai cũng trau chuốt nét đẹp của mình. Họ càng đẹp thì càng tự mãn, nhưng không phải ai cũng được trời ban tặng cho vẻ đẹp mà nam nhân ưa thích, chính vì thế mà có những nữ nhân mặc cảm với nhan sắc của mình.

Quân Tùng dừng bước, nhìn Mộng Hoa Hoa :

- Sự mặc cảm về nhan sắc khiến họ phải dùng mọi cách để che giấu khiếm khuyết. Ví như Mộng cô nương đây.

Hoa Hoa nhíu mày :

- Hạ công tử nghĩ Hoa Hoa là một xú nữ à?

Quân Tùng nhún vai :

- Tất nhiên rồi. Chẳng lẽ Mộng cô nương lại giấu đi nhan sắc tuyệt vời của mình ư?

Y cười khẩy :

- Tất cả giai nhân trên đời này đều muốn khoe nhan sắc của mình chứ đâu ai muốn giấu. Chỉ có những xú nữ mới che đậy mà thôi.

- Chỉ vì chiếc khăn lụa này mà hạ công tử nghĩ Hoa Hoa là một xú nữ?

- Tại hạ nghĩ như thế nhưng không có ý xúc phạm MỘng cô nương.

- Hoa Hoa không nghĩ công tử xúc phạm, nhưng nghĩ khác.

- Cô nương nghĩ gì?

- Công tử am tường Lường Thiên Xích, có thể đoán được hậu vận, vị lai nhưng lại không đoán được chân diện dung của một nữ nhân đang đi cạnh mình.

Quân Tùng nheo mắt :

- Tại hạ hiểu ý cô nương.

- Nếu như Hoa Hoa là một giai nhân thì sao?

- Là giai nhân mà lại giấu chân diện dung của mình khó tin thật đấy!

- Hoa Hoa nói đúng thì công tử có chịu thành khẩn đưa Hoa Hoa đến Thiên Ma cốc lấy pho Thiên thư kia không?

Quân Tùng tò mò nghĩ thầm :

- Mình không biết cái gì cả, giờ có nói thì Hoa Hoa cũng không tin. Thôi nhận bừa để xem nhan sắc của nàng có đẹp không.

Nghĩ như thế nhưng Quân Tùng hỏi ngược lại nàng :

- Nếu như cô nương là một xú nữ thì bỏ ý niệm buộc tại hạ phải đưa cô nương đến Thiên Ma cốc không?

Quân Tùng những tưởng câu hỏi đó buộc nàng phải bỏ ý niệm vừa mới đặt ra với y, nhưng Hoa Hoa thản nhiên gật đầu :

- Được Hoa Hoa đồng ý. Nhưng ngược lại công tử cũng không được vong ngôn đấy nhé.

- Tất nhiên rồi.

Hoa Hoa vén vuông lụa che mặt.

Vừa thấy chân diện của Mộng Hoa Hoa, Dương Quân Tùng ngây ngô, thẫn thờ cả người. Hai cánh môi như đóa hoa đào mọng đỏ, sóng mũi thanh tú, một khuôn mặt thật hoàn thiện, hoàn mỹ toát ra sức hút buộc nam nhân không thể dời mắt khi nhìn thấy.

Hoa Hoa hỏi :

- Sao... công tử thấy thế nào?

Quân Tùng buộc miệng đáp :

- Đẹp... Không thể có một chút gì sai lệch.

Hoa Hoa thả vuông lụa xuống :

- Công tử rất khẳng khái.

Thấy Hoa Hoa buông vuông lụa che mặt lại, Quân Tùng ngơ ngẩn. Y như bị nhan sắc của nàng cuốn hút, khi không thấy nữa thì ngơ ngẩn thốt :

- Sao...

Hoa Hoa như đọc được ý niệm của Quân Tùng liền nói :

- Công tử muốn nhìn thì trước hết phải đưa Mộng Hoa Hoa đến Thiên Ma cốc lấy pho Thiên thư Lường Thiên Xích.

Quân Tùng nhăn nhó nói càn :

- Tại hạ muốn nhìn chân diện mục của nàng của để tìm ra cái khiếm khuyết mà thôi.

Đôi chân mày của Hoa Hoa cau lại :

- Tại sao phải tìm chỗ khiếm khuyết?

- Bất kỳ cái đẹp nào cũng có chỗ khiếm khuyết mà. Cổ nhân có câu “nhân vô thập toàn”. Cô nương chỉ mới cho tại hạ nhìn qua sơ sơ, Quân Tùng đâu thể nhận thấy hết chân diện dung của cô nương.

- Công tử đã không nói nhan sắc của Hoa Hoa hoàn thiện hoàn mỹ là gì.

- Nhất thời Quân Tùng nói vậy thôi.

Quân Tùng gãi đầu :

- Mà nghĩ cũng vừa lạ vừa tò mò.

- Công tử lạ gì?

- Một người có nhan sắc như Mộng cô nương mà lại che giấu nghĩ cũng lạ thật!

- Người đầu tiên thấy được chân diện dung của Mộng Hoa Hoa chính là công tử đó.

- Thế cô nương có cho tại hạ nhìn lại một lần nữa hay không?

Nàng khẽ gật đầu, rồi tháo vuông lụa che mặt.

Quân Tùng nhìn chằm chằm vào mặt Mộng Hoa Hoa. Y cố tìm một điểm khiếm khuyết trên mặt hoa của nàng nhưng không sao tìm ra được Hoa Hoa mỉm cười :

- Công tử có phúc hơn những người khác đó.

Quân Tùng buột miệng nói luôn :

- Mộng cô nương... Nhan sắc của cô nương quá ư là tuyệt mỹ, nhưng người xưa có câu “hồng nhan bạc phận”, cô nương phải cẩn thận đó.

Chương 22: Hắc Bạch Thần Quân

Quân Tùng buông đũa, nhìn Hoa Hoa nói :

- Mì ở đây không được ngon lắm nhưng ăn cũng tạm được.

- Công tử đã dùng hết ba tô mì, thế mà vẫn nói không ngon à?

- Tại hạ ăn bởi vì cái bao tử mà thôi.

- Công tử ăn xong rồi chứ?

Quân Tùng gật đầu :

- Xong rồi.

- Công tử đã ăn xong thì chúng ta đi.

Đôi chân mày của Quân Tùng nhướng lên :

- Mộng cô nương chưa ăn gì kia mà.

- Hoa Hoa chưa đói.

- Chưa đói?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng nhún vai :

- Lạ thật! Đã qua một ngày, tại hạ không thấy cô nương ăn gì cả. Thiên hạ có câu “nam thực như hổ, nữ thực như miêu” dù cho ăn như miêu thì cũng là ăn chứ đâu thể nhịn đói được. Đằng này Mộng cô nương lại chẳng ăn gì cả.

Y chống tay lên cằm nhìn nàng :

- Cô nương không ăn thì sao có sức chứ?

- Công tử đừng lo cho Mộng Hoa Hoa.

- Quân Tùng chỉ lấy làm lạ mà thôi. Nếu như tại hạ dẫn cô nương đến được Thiên Ma cốc, tới lúc đó, cô nương chỉ còn là bộ xương bọc da thì có lấy được pho Thiên thư kia cũng bằng thừa.

Quân Tùng nghiêng đầu một bên ra vẻ ngắm nàng :

- Tại hạ hiểu rồi.

- Công tử hiểu gì?

- Cô nương bị chiếc vuông lụa che nhan sắc ngăn trở nên không ăn, không uống gì được chứ gì? Tại hạ có cách để Mộng cô nương không phải bận bịu với cái khăn đó nữa.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng cau lại.

Quân Tùng tiếp :

- Cô nương đừng nghĩ tại hạ nói bừa. Phàm khi cô nương che đậy nhan sắc, đã có ý không muốn cho ai thấy chân diện toàn thiện, toàn mỹ của mình. Bởi một khi cô nương để lộ chân diện, ắt sẽ gặp nhiều phiền toái, nam nhân nào mà chả thích nhan sắc siêu phàm của nữ nhân.

- Hoa Hoa có lý do riêng, không phải như công tử nghĩ.

- Tại hạ chỉ nói như thế, nếu như cô nương cần hóa trang thành xú nữ để không phải đeo vuông lụa phiền toái kia thì tại hạ sẽ giúp cho.

- Công tử giúp bằng cách nào?

- Rất dễ, chẳng có gì khó khăn cả. Quân Tùng chỉ thoa lên mặt Mộng cô nương một lớp chảo thì chẳng một ai còn muốn nhìn nhan sắc của cô nương nữa.

Nàng gật đầu :

- Hay đấy!

Quân Tùng phấn khích :

- Mộng cô nương đồng ý ư?

Quân Tùng vừa nói vừa dợm bước đứng lên thì Hoa Hoa đã cản lại :

- Ý của công tử không phải để dùng cho Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng tròn mắt nhìn nàng.

Hoa Hoa tiếp.

- Cái ý mà công tử vừa nói, ta nghĩ công tử nên làm cho mình thì đúng hơn.

Quân Tùng hỏi nàng :

- Sao lại là tại hạ mà không phải là Mộng cô nương?

- Công tử không hiểu hả? Chân dung của công tử đã được dán cáo thị khắp mọi nơi trên giang hồ, tất nhất cử nhất động của công tử đều bị thiên hạ để mắt tới. Phiền toái trên đường đến Thiên Ma cốc không phải xuất phát từ Hoa Hoa mà chính từ công tử.

Quân Tùng nghe xong câu nói của nàng, nhanh miệng buông một câu cộc lốc :

- Thiên hạ có mắt mà cứ như mù.

Vừa thốt dứt câu đó thì có tiếng ồn ồn đáp lời Dương Quân Tùng :

- Ngươi bảo ai có mắt cũng như mù?

Giọng nói kia buộc Quân Tùng lẫn Mộng Hoa Hoa phải định nhãn nhìn ra cửa khách điểm. Đừng ngay ngưỡng cửa là hai lão già chạc ngũ tuần. Hai người có vẻ mặt khô đét, chẳng chút thần khí. Một người vận hắc y trường bào còn người kia thì vận bạch y trường bào.

Quân Tùng nhìn hai lão đó chằm chằm.

Mộng Hoa Hoa thì từ từ đứng lên. Nàng ngập ngừng một lúc rồi hỏi :

- Nhị vị trưởng tôn đây là Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch Thần Quân nhìn nàng, gật đầu :

- Nha đầu nhận ra Hắc Bạch Thần Quân Vương Thiệu Hưng và Tôn Luân Nhi?

- Ngoại danh của nhị vị trưởng tôn lẫy lừng khắp cõi võ lâm Trung Nguyên, bất cứ ai cũng đều biết.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi nhìn lại Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng :

- Lão quỷ có nghe nha đầu nói không.

- Tất nhiên, ta nghe nhưng không tin.

Mặt Bạch Thần Quân sa sầm lại :

- Lão quỷ không tin ư? Ngoại danh của Hắc Bạch Thần Quân lẫy lừng khắp thiên hạ, bất cứ ai cũng đều nể phục.

- Thiên hạ chỉ vuốt đuôi theo lão mà thôi.

- Lão quỷ nói bừa, chỉ được tiếng cãi chầy, cãi cối với ta mà thôi.

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng trợn mắt nạt lại :

- Lão mới là kẻ cãi chầy, cãi cối với ta thì có.

Hắc Thần Quân nhìn lại Mộng Hoa Hoa :

- Nha đầu biết Hắc Bạch Thần Quân này à?

- Tiểu nữ có biết.

Vương Thiệu Hưng nhìn lại Quân Tùng :

- Tiểu Thần Toán Tử, còn ngươi thì sao?

Quang Tùng bị hỏi đột ngột, giật mình lắc đầu :

- Vãn bối thì chẳng biết gì cả.

Hắc Thần Quân nhìn lại Bạch Thần Quân :

-Lão tặc, ngươi nghe chưa? Tiểu Thần Toán Tử chẳng biết gì về Hắc Bạch Thần Quân cả, chứng tỏ thiên hạ không phải ai cũng biết Vương Thiệu Hưng và Tôn Luân Nhi.

Bạch Thần Quân giương to hai con mắt hí. Mặc dù lão đã cố trợn hết cỡ nhưng cũng chỉ như người ta hé mở mà thôi. Lão bực dọc nói :

- Tiểu tử kia... nghe nói ngươi am tường Thiên thư, biết suy đoán hậu vận, vị lại thế mà chẳng biết Hắc Bạch Thần Quân à?

Lão hừ nhạt, tiếp :

- Tiểu tử không biết Hắc Bạch Thần Quân thì không phải là Tiểu Thần Toán Tử rồi.

Nghe lão nói, Quân Tùng phấn khích vỗ tay :

- Đúng rồi! Thiên hạ đều mù, chỉ có tiền bối là có mắt thôi. Mấy ngày hôm nay duy nhất có tiền bối khẳng khái nói Quân Tùng không phải là Tiểu Thần Toán Tử.

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc thần Quân :

- Lão quỷ... tiểu tử kia nói y không phải là Tiểu Thần Toán Tử.

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nạt ngang :

- Cái đầu của lão sao mà u tối quá. Tiểu tử đó không nhận mình là Tiểu Thần Toán Tử, người được thần tăng Thiếu Lâm tự thỉnh vào tịnh lăng thì đích thị y chính là Tiểu Thần Toán Tử.

- Lão quỷ nói ta nghe chẳng được gì cả. Không nhận tức là không phải chứ gì không với có chứ. Hừ...

Hắc Thần Quân tạo bộ mặt nhăn nhúm :

- Không ngờ Vương mỗ lại có một lão bằng hữu ngu như thế.

- Hề... Lão tặc dám chửi ta ngu à?

- Ta chửi lão ngu là đúng rồi. Thiếu Lâm phật môn há chẳng có câu, sắc tức là không, không tất là có. Có cũng như không. Cái gã tiểu tử này nhất định đã thuộc giáo lý đó của Phật môn nên không tự nhận lai lịch của mình.

Bạch Thần quân Tôn Luân nhi nạt ngang :

- Ngươi nói gì thì nói, ta vẫn giữ ý của ta. Cho dù gã không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì gã cũng phải trao lại cho ta pho Thiên thư Lường Thiên Xích thôi.

Hắc thần quân cau mày :

- Gã không phải là Tiểu Thần Toán Tử thì sao trao cho lão pho Thiên thư kia được chứ.

Hắc Bạch Thân Quân cứ cãi qua cãi lại. Trông hai lão như trống đánh xuôi, kèn đánh ngược, chẳng biết ai đúng ai sai. Người này nói ra thì người kia phản bác lại.

Cuộc cãi vã giữa họ một lúc chẳng còn biết đâu là đâu, đâu là cuối.

Trong khi Hắc Bạch Thần Quân cãi chầy, cãi cối với nhau thì từ bên ngoài bang chúng Cái bang đã kéo đến. Trên võ lâm giang hồ, Cái bang không có tiếng tăm lẫy lừng như các đại môn phái khác, nhưng ngược lại họ là bang phái có nhiều môn hạ nhất, chính vì thế mà tai mắt của Cái bang có khắp nơi. Mặc dù bỏ chạy nhưng Bang chủ Phùng Nhĩ đã phán lệnh cho tất cả môn hạ Cái bang theo dõi bước đi của Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa.

Thấy hai lão Hắc Bạch Thần Quân tính khí trái ngược nhau, Quân Tùng cố lắm mới nén được

tiếng cười vào lòng, Y nhìn Hoa Hoa :

- Mộng cô nương.. Chúng ta đi thôi!

Hoa Hoa lắc đầu :

- Không đi được đâu.

- Sao? Chẳng lẽ chúng ta ở lại đây để nghe hai lão này cãi lộn với nhau à?

- Mặc dù họ khắc kỵ với nhau, nhưng mọi diễn biến tại đây đều không qua khỏi mắt của Hắc Bạch Thần Quân đâu.

Nàng vừa dứt câu thì Bạch thần Quân đã thét nói với Quân Tùng :

- Hê... Tiểu tử... Ngươi phán xét coi ta đúng hay lão Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng đúng?

Bị hỏi đột ngột, Quân tùng đâm ra lúng túng, y hết nhìn Hắc Thần quân rồi đến Bạch Thần quân, nghĩ thầm :

- Cả lão này đều là những kẻ cuồng tâm, cuồng trí. Chẳng có người nào đúng, cũng chẳng có ai hơn.

Cùng với ý niệm đó. Quân Tùng giả lã cười nói :

- Theo tại hạ, hai vị trưởng tôn đây đều đúng cả.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhi chỉ vào ngực mình dõng dạc nói :

- Ta đúng, lão tặc đây sai.

Hắc Thần Quân Vương Thiên Hưng bực dọc cũng chỉ vào ngực lão :

- Ta đúng, lão quỷ này sai.

Cả hai lại đối mặt cãi bừa với nhau.

Hắc Thần Quân khoát tay, quay ngoắt lại Dương Quân tùng :

- Tiểu tử phán xét lại lần nữa.

Quân Tùng buông một câu thật nhạt nhẽo :

- Hai vị đều sai cả.

Hắc Thần Quân nheo mày chỉ vào ngực mình :

- Lão sai còn lão quỷ này đúng à?

Bạch Thần Quân nói ngược lại :

- Tôn lão phu sai, còn lão tặc Vương kia đúng ư?

Dương Quân Tùng bực bội cáu gắt chỉ đám môn hạ Cái bang vừa kéo đến trên dưới hai mươi người :

- Một mình tại hạ không thể phán đoán được. Hai vị trưởng tôn hỏi những người kia xem.

Bạch Thần Quân nhìn lại chúng môn hạ Cái bang. Lão tròn mắt với vẻ ngơ ngác :

- Ơ... Bọn ăn mày các người kéo đến đây làm chi vậy?

Hắc Thần Quân cười khảy nói :

- Còn sao nữa, lũ Cái bang này mò đến xem để xin Tôn lão tặc bữa cơm chứ gì?

Bạch Thần Quân nạt ngang :

- Không... bọn ăn mày này đến để xin lão quỷ đó.

Hắc Thần Quân chỉ Bạch Thần Quân :

- Chúng nó xin lão tặc.

Bạch Thần quân chỉ Hắc Thần Quân :

- Chúng kéo đến xin ngươi.

- Không phải, xin lão thì đúng hơn.

Bạch Thần Quân chỉ vào ngực mình :

- Chúng xin xỏ Tôn lão này à?

Hắc Thần Quân gật đầu :

- Đúng như vậy!

- Sao chúng lại không xin ngươi?

- Mà sao chúng lại không xin ngươi?

Bạch Thần Quân chỉ môn hạ Cái bang :

- Chúng xin ta thì ta sẽ giết chúng.

Hắc Thần quân cũng đồng một câu :

- Chúng xin ta thì ta cũng sẽ giết chúng.

Hắc Bạch Thần vừa thốt chung một ý nghĩ thì đồng loạt xuất thủ. Hắc Bạch Thần Quân tợ như đôi mãnh thú điên cuồng lao thẳng vào chúng môn hạ Cái bang. Hắc Thần Quân thì dụng Thiết bút, Bạch Thần Quân thì dụng Thiết thư. Cả hai phối hợp Thiết bút và Thiết thư thật là linh hoạt. Trông Hắc Bạch Thần Quân phối hợp binh khí bút và thư, không ai tin rằng họ là hai người có cả tính hoàn toàn trái ngược nhau.

Chúng môn hạ Cái bang chẳng khác nào lũ dê non bị đôi mãnh hổ quần thảo tơi tả. Ngọn Thiết bút trong tay Hắc Thần Quân Tôn Luân Nhi nhoang nhoáng điểm vào Tam tinh bọn Cái bang chẳng chút nương tay. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi mà đã có một nửa nhân số bang chúng Cái bang chết bởi thủ pháp Thiết bút của lão. Tất cả đều cùng bị Thiết bút khoan một lỗ tròn giữa tam tinh. Kể cả những toan tìm đường tẩu thoát cũng không thoát được ngọn Thiết bút tử thần.

Bên đây Bạch Thần Quân cũng chẳng chịu thua kém Hắc Thần Quân, chiếc binh khí Thiết thư của lão tợ cây búa tiêâu phu nhoang nhoáng bổ vào đỉnh đầu chúng môn hạ Cái bang không chút nương tay.

Khi cả hai thu hồi bộ pháp thì trên hai mươi mạng chỉ còn lại một người.

Bạch Thần Quân hỏi :

- Lão Tôn... Ngươi giết được mấy gã?

- Mười tên. Còn lão quỷ?

Bạch Thần Quân chắc lưỡi :

- Ta cũng mười mạng.

- Lão phu mười, ngươi mười, thế thì chẳng ai hơn ai.

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhĩ nói :

- Vẫn còn một tên.

Gã Cái bang sống sót run lập cập bởi diễn tiến cuộc đa sát vô tiền khoáng hậu do Hắc Bạch Thần Quân tạo ra. Gã cứ đứng như trời trồng tứ chi buông thõng, nghệch mặt nhìn Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch Thần Quân nhanh miệng nói :

- Tên còn lại là của ta.

Hắc Thần quân gắt gỏng nạt ngang :

- Gã là của ta.

Hắc Thần quân vừa nói vừa điểm mũi giày, thi triển khinh thuật siêu phàm lướt đến điểm luôn mũi Thiết bút vào tam tinh gã môn hạ Cái bang để dành phần hơn về mình.

Đầu ngọn Thiết bút vừa khoan một lỗ tròn trên tam tinh gã Cái bang thì chiếc binh khí Thiết thư cũng chẳng chịu thua kém, cũng giã một đòn chí mạng vào thiên đỉnh gã.

Phập... Bộp... Cả hai thứ binh khí cùng đến một lúc. Có thể nói gã Cái bang sau cùng nhận một lúc hai sát chiêu khủng bố, khiến cho thủ cấp của gã không còn hình thù nữa.

Hắc Bạch Thần Quân cùng thối về chỗ cũ.

Hắc Thần Quân nói :

- Ta hơn lão quỷ một mạng.

Bạch Thần Quân nạt ngang :

- Không... Tôn lão phu hơn ngươi mới đúng.

- Thiết bút của ta lấy mạng gã trước kia mà.

Bạch Thần Quân :

- Không phải như vậy, Thiết thư của ta mới đập vỡ sọ gã trước.

Hai lão lại gân cổ cãi lộn với nhau.

Trong khách điểm, Dương Quân Tùng đứng trơ ra như tượng, hoạt cảnh thảm sát khủng bố do Hắc Bạcg Thần Quân tao ra khiến hồn phách Quân Tùng không còn trụ được trong thân pháp của gã nữa. Y cứ há hốc miệng, giương mắt nhìn. Miệng không ngừng nói :

- Trời ơi... Quỷ tha ma bắt hai lão đi... Hai con quỷ già mà.

Mỗi khi có một gã môn hạ Cái bang rú lên bổ nhào xuống đất thì Quân Tùng cứ như giẫm phải than hồng, đứng người thốt :

- Trời ơi... Chắc chết hết quá!

Cuộc thảm sát đã kết thúc mà Quân Tùng vẫn còn ngây ra như tượng gỗ. Mãi một lúc sau, y mới định được thần thứ bởi tiếng cãi vã của hai lão Hắc Bạch Thần Quân, vội quay ngoắt lại Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng hối hả nói :

- Mộng cô nương... Chúng ta mau đi thôi. Đi nhanh lên!

Quân Tùng chẳng còn giữ khách khí mà nắm tay Mộng Hoa Hoa, giật liên tục :

- Hoa Hoa... Mau trốn nhanh lên!

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài :

- Công tử, chúng ta không thể rời khỏi đây nếu chưa được Hắc Bạch Thần Quân cho đi.

- Phải chờ hai lão đó à?

- Mặc dù tính khí của hai lão đó trái ngược nhau, nhưng có chung một điểm chết người.

- Họ có chung điểm gì?

- Đa sát.

Quân Tùng giật mình tròn mắt nhìn nàng, ngập ngừng hỏi :

- Hai lão già quỷ quái đó đều thích giết người ư?

Hoa Hoa gật đầu :

- Hắc Bạch Thần Quân nổi danh trong võ lâm bởi cá tính lập dị nhưng bất cứ ai cũng nể mặt bởi võ công phối hợp thần kỳ của họ, cùng với cá tính giết người không ghê tay. Mặc dù Hắc Bạch Thần Quân đang cãi chầy, cãi cối với nhau, nhưng họ như hai con mãnh thú đang rình rập Hoa Hoa và công tử đó. Chỉ cần nhận ra chúng ta có ý niệm bỏ trốn, họ sẽ xuất thủ ngay.

Quân Tùng bồi hồi, hoảng hốt y nhỏ giọng nói :

- Mộng cô nương, giờ chúng ta phải tính sao đây? Quân Tùng không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa.

- Giờ muốn hay không cũng không phải quyền quyết định của Hoa Hoa và công tử.

- Võ công của nàng không thể sánh với Hắc Bạch Thần Quân ư?

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài :

- Hắc Bạch Thần Quân là những kỳ nhân trong giang hồ, Hoa Hoa đâu thể sánh với họ được.

- Nếu như hai lão quỷ đó muốn giết tại hạ và cô nương thì chúng ta cũng đành chịu chết sao?

Hoa Hoa nhìn Dương Quân Tùng :

- Hai lão quỷ kia sẽ không giết công tử đâu.

Quân Tùng nhăn nhó :

- Bao nhiêu nhân mạng kia mà hai lão còn xuống tay giết sạch sành sanh không chừa người nào thì có gì bảo chứng để họ không lấy mạng tại hạ và cô nương chứ?

- Hắc Bạch Thần Quân sẽ không giết công tử, vì họ cần pho Thiên thư Lường Thiên Xích.

- Vậy sao...

Quân Tùng ngập ngừng :

- Nhưng còn cô nương?

- Với Hoa Hoa thì chẳng có gì để họ phải chùng ta cả

Quân Tùng trợn to hai con ngươi hết cỡ, nhìn cứ nghĩ mắt hắn sắp lọt ra khỏi tròng. Quân Tùng cáu gắt hỏi nàng :

- Dị Thần giáo của cô nương không làm cho hai lão quỷ kia chùng tay ư?

- Đây còn là một điều tế nhị mà Hoa Hoa chưa thể nói được. Với lại hiện tại Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhận, sau khi bị trúng Tiên Thiên khí công của thần tăng Đại Minh, đã phải bế môn luyện công để phục hồi công lực. Chuyện đó trên võ lâm giang hồ môn phái nào cũng đều biết...

- Mộng cô nương, giờ chúng ta phải làm gì?

- Hoa Hoa cũng chưa biết tính như thế nào?

- Cô nương không biết giải quyết như thế nào thì tại hạ còn biết làm gì đây.

Quân Tùng vừa nói đến đây thì Hắc Bạch Thần Quân quay trở vào khách điếm.

Hai lão bước đến đối mặt với Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa, Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nói :

- Tiểu tử kia.

Quân Tùng bối rối nói :

- Có vãn bối.

Bạch Thần Quân nhanh miệng cướp lời Hắc Thần Quân :

- Tiểu tử giao pho Thiên thư Lường Thiên Xích cho ta hay cho lão quỷ này?

Quân Tùng suy nghĩ. Y nghĩ thầm :

- “Hai lão quỷ này cũng hiểu làm mình là gã Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch nào đó. Nếu hai lão đã hiểu lầm tất cũng nhìn lầm mình đã được lão thần tăng Thiếu Lâm truyền thụ Tiên Thiên khí công. Mình giở lại trò cũ, không khéo đuổi được hai cái lão trời đánh này đi lắm”.

Nghĩ như vậy, Quân Tùng dõng dạc nói :

- Tại hạ chỉ có một pho Thiên thư Lường Thiên Xích ôn dịch thôi, mà bây giờ có tới hai vị trưởng tôn cùng đòi một lúc, không biết chia làm sao cho đồng.

Quân Tùng chỉ Bạch Thần Quân :

- Trao cho Tôn trưởng bối thì tại hạ làm phật ý Vương trưởng bối, và ngược lại. Thế theo hai vị trưởng tôn thì tại hạ trao cho ai là đắc sách nhất?

Hắc Thần Quân chỉ vào ngực mình :

- Tiểu tử trao cho lão phu.

Bạch Thần Quân nạt ngang, chỉ vào ngực mình :

- Tiểu tử phải trao cho lão phu.

Hắc Thần Quân đỏ mặt thét lớn :

- Không... trao cho ta.

Bạch Thần Quân gầm lên :

- Không... Ngươi phải trao cho ta.

Quân Tùng khoát tay :

- Thôi, thôi nhị vị trưởng bối đừng cãi vã với nhau nữa.

Hắc Thần Quân hối hả nói :

- Thế tiểu tử định trao cho ai?

Quân Tùng gãi đầu :

- Tại hạ có cách rồi. Cách này sẽ biết được nhị vị trưởng tôn ai hơn ai, và người nào đáng giữ pho Thiên thư Lường Thiên Xích danh bất hư truyền.

Bạch Thần Quân háo hức nói :

- Cách gì có thể phân biệt hơn kém giữa ta với lão quỷ kia? Tiểu tử mau nói đi?

Quân Tùng chấp tay sau lưng, gật gù nói :

- Nhị vị trưởng tôn chắc cũng đã nghe lão thần tăng Đại Mịnh Thiếu Lâm đã truyền thụ Tiên Thiên khí công cho tại hạ. Tiên Thiên khí công vốn là một môn thần công mà Đại Minh thần tăng đã từng dụng nó đối pho với Dị Thần giáo chủ.

Hắc Thần Quân nói :

- Lão phu biết.

Bạch Thần Quân xen vào :

- Lão phu cung biết.

- Nhị vị trưởng tôn đã biết rồi tại hạ chỉ nói thêm. Môn thần công Tiên Thiên khí công cực kỳ uy mãnh chỉ trong một chiêu, một thức.

Bạch Thần Quân nói :

- Lão phu có nghe nói.

Hắc Thần quân nhìn Quân Tùng dõng dạc nói :

- Lão cũng có nghe uy lực của môn công phu Phật gia đó.

- Nhị vị trưởng tôn biết thì hay quá!

Hắc Thần Quân hỏi Quân Tùng :

- Thế cách của tiểu tử định phân định như thế nào?

Quân Tùng xoa tay :

- Tại hạ nói nhị vị trưởng tôn không chịu thôi.

Bạch Thần Quân nhanh miệng, hất mặt nói :

- Tiểu tử cứ nói!

Quân Tùng mỉm cười, từ tốn nói :

- Tại hạ sẽ dùng Tiên Thiên khí công mà lão thần tăng Thiếu Lâm truyền thụ, lần lượt khảo chứng nhị vị trưởng tôn. Nếu người nào chịu được thần công Tiên Thiên khí công thì người đó hơn người kia, và tất nhiên được quyền lấy pho Thiên thư Lường Thiên Xích làm của riêng cho mình.

Hắc thần quân reo lên :

- Hay lắm... Tiểu tử quả là thông minh.

Bạch Thần Quân cũng phấn chấn nói :

- Lão phu cũng thích vậy.

Nghe hai lão nói thấy thái độ hưng phấn của Hắc Bạch Thần Quân, Quân Tùng bất giác nao núng, y nghĩ thầm :

- “Hai lão quỷ Hắc Bạch Thần Quân đúng là những người cuồng thần mà. Lão Bang chủ Cái bang Phùng Nhĩ chỉ nghe đến tuyệt nghệ của lão thần tăng Thiếu Lâm đã hồn siêu phách lạc, còn hai lão này lại còn cao hứng nữa. Xem chừng mình gặp rắc rối thật rồi.”

Quân Tùng buông một tiếng thở dài.

Y cố lấy giọng trang trọng nói :

- Nhị vị trưởng bối nghe rõ đây, Tiên Thiên khí công mà tại hạ thụ học của lão thần tăng Thiếu Lâm không phải thứ công phu tầm thường đâu. Nhị vị trưởng tôn có thể chết với thần công đó. Nếu như muốn phân định mà nhị vị trưởng bối có thể bảo toàn được sinh mạng thì hãy chờ đến con trăng sau, tại hạ nói ra điều đó vì nghĩ đến tính mạng của nhị vị.

Hắc Thần Quân cau mày :

- Phải chờ đến con trăng sau ư?

Quân Tùng gật đầu.

Hắc Thần Quân sa sầm mặt :

- Không được. Không thể chờ đến con trăng sau. Lão phu và lão tặc kia đã phân tranh bao nhiêu lần rồi, nhưng không thể phân định được. Bây giờ đâu thể bỏ qua cơ hội này.

Quân Tùng giả lả cười nhưng lại nghĩ thầm :

- Nếu ta mà có được Tiên Thiên khí công của lão thần tăng Thiếu Lâm thì cũng chẳng bỏ qua cơ hội dạy cho hai lão một bài học nhớ đới, để chừa thói đa sát giết người không gớm tay.

Bạch Thần Quân thấy Quân Tùng suy nghĩ, liền lên tiếng :

- Tiểu tử ngươi đừng bận tâm lắm lo đến số mạng của hai chúng ta. Ai cũng có phần mà.

Quân Tùng nheo mày, chắc lưỡi :

- Tại hạ chưa quyết định được.

Hắc Thần Quân quắc mắt :

- Sao ngươi lại không quyết định được?

Lão gắt gỏng nói :

- Hay tiểu tử nghĩ lão phu Vương Thiệu Hưng này võ công tầm thường không đủ nội kình đáp lại Tiên Thiên khí công của lão tăng Thiếu Lâm? Thế thì lão phu sẽ cho tiểu tử thử trước đây?

Bạch Thần Quân trợn mắt :

- Hê... lão quỷ đâu có quyền hơn ta. Lão phu thử trước với tiểu tử này.

Nghe hai lão giành nhau, Quân Tùng hốt hoảng. Y chẳng biết tí võ công nay mở miệng nói càn, nên bụng dạ rối bời khi nghe hai lão Hắc Bạch Thần Quân tranh nhau ấn chứng võ công với y Quân Tùng sa sầm mặt khoát tay :

- Nhị vị trưởng bối khỏi tranh nhau gì. Tại hạ sẵn sàng ấn chứng phân định võ công của các vị, nhưng còn một chút e dè.

Bạch Thần Quân hỏi :

- Tiểu tử e dè điều gì?

- Nếu vãn bối ấn chứng võ công của trưởng bối thì Vương trưởng bối sẽ được lợi.

Hắc Thần Quân gắt gỏng nói :

- Sao lão được lợi chứ?

- Hê, lợi là thế này, khi tại hạ khảo chứng võ công của Bạch Thần Quân tiền bối thì phải đồn nội lực thị triển Tiên Thiên khí công. Lần xuất thủ đầu tiên nội lực tại hạ vô cùng sung mãn, có thể lấy mạng Tôn trưởng bối. Nhưng đến lần thứ hai thì tất nhiên nội lực ắt phải suy giảm, Vương tiền bối không có lợi là gì? Ngược lại thì Tôn tiền bối cũng sẽ có lợi như thế thôi.

Hắc Thần Quân nhìn qua Bạch Thần Quân :

- Lão quỷ, tiểu tử đó nói đúng đấy chứ.

Bạch Thần Quân gãi đầu :

- Chắc tiểu tử nói đúng.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Quân Tùng nhanh miệng cướp lời Hắc Bạch Thần Quân :

- Tại hạ có phương cách khác.

Bạch Thần Quân phấn khích nói :

- Tiểu tử nói nhanh đi, lão phu bắt đầu sốt ruột rồi.

Hắc Thần quân cũng nói vuốt theo :

- Vương lão phu đây cũng sốt ruột rồi đó chẳng khác gì lão quỷ họ Tôn kia đâu.

Quân Tùng buông một tiếng thở dài, mỉm cười, nói :

- Tại hạ có ý thế này. Nhị vị trưởng tôn sẽ khảo chứng võ công với nhau trong trăm hiệp. Tại hạ là người đứng giữa thi nhãn quan sát. Cuối cùng thì chọn ra người đầu tiên để tại hạ khảo chứng bằng Tiên Thiên khí công.

Hắc Thần Quân nheo mày :

- Làm như tiểu tử để làm gì?

- Làm như vậy vì tại hạ muốn tận mắt chứng kiến võ nghệ của nhị vị trưởng tôn xem ai hơn ai. Mặc dù tại hạ đoán hai vị đã từng giao thủ với nhau bất phân thắng bại, nhưng có người thứ ba sẽ phân định sáng suốt hơn.

Bạch Thần Quân nhìn Hắc Thần quân :

- Lão tặc nghĩ sao?

- Có lẽ tiểu tử nói đúng.

- Nếu tiểu tử nói đúng thì Tôn lão phu ta và lão tặc phải đổ mồ hôi một trận nữa.

Bạch Thần Quân nhìn lại Quân Tùng :

- Tiểu tử... Ngươi phải giữ công bằng nhé!

- Tại hạ nhất định phải giữ công bằng mà.

- Tốt lắm!

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân :

- Lão tặc xuất thủ đi!

Miệng thì nói vậy nhưng Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân là người xuất thủ trước. Hắc Bạch Thần Quân cùng lướt ra ngoài khách điếm mở trận thư hùng để Quân Tùng thị nhãn.

Hai lão vừa giao thủ, Quân Tùng liền quay sang nói với Mộng Hoa Hoa :

- Mộng cô nương... Đây là cơ hội để chúng ta đào thoát đó. Đi thôi.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng :

- Hoa Hoa và công tử không thoái khỏi hai lão quái vật này đâu.

- Thoát hay không là chuyện về sau, còn bây giờ thì phải chạy cho thật lẹ. Càng xa chỗ này càng tốt.

- Hắc Bạch Thần Quân không để cho Hoa Hoa và công tử đi đâu. Hãy tin Hoa Hoa đi!

- Cô nương đã mất thần trí bởi hai lão quái đó rồi sao? Tùy cơ mà ứng biến. Hai lão quái vật đấu hết trăm hiệp thì tại hạ và Mộng Hoa Hoa cũng đã đi xa.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài.

Quân Tùng cáu gắt nói :

- Mộng cô nương muốn ở lại đây, thì cứ ở tại hạ chạy trước đây Quân Tùng dứt lời liền theo cửa hậu khách điếm mà bỏ đi. Hoa Hoa buộc phải theo y.

Quân Tùng mỉm cười với Hoa Hoa rồi nói :

- Tại hạ không biết võ công nhưng được cái võ mồm thì không ai bằng đâu.

Quân Tùng vừa nói vừa rảo bước cùng với Hoa Hoa đi thật nhanh, trong đầu chỉ còn đọng một ý niệm, càng tránh xa Hắc Bạch Thần Quân chừng nào thì càng tốt chừng nấy.

Quân Tùng và Hoa Hoa rời khách điếm mặc dù hai người đã đi thật nhanh nhưng tuyệt nhiên vẫn nghe tiếng sấm chưởng, lẫn tiếng binh khí luôn bám sát theo họ.

Quân Tùng nhíu mày :

- Mộng cô nương... Đó là nhưng âm thanh gì thế?

Hoa Hoa bặm môi :

- Công tử và Hoa Hoa khó mà thoát được Hắc Bạch Thần Quân.

- Tại hạ muốn hỏi những âm thanh kia là những âm thanh gì?

- Những âm thanh mà công tử đang nghe thấy là binh khí và sấm chưởng của hai lão quái vật đang thi thố giao thủ với nhau.

Quân Tùng ngơ ngác :

- Tại hạ và cô nương đã rời khách điếm rồi mà.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài :

- Hai người đó vừa giao thủ ấn chứng võ công vừa bám theo Hoa Hoa và công tử.

Quân Tùng giật mình, quay mặt nhìn lại.

Y ngây người thốt lên :

- Eo ôi...

Chương 23: Tử Vực

Quân Tùng gần như chẳng thể tin vào mắt mình nữa, Hắc Bạch Thần Quân vừa giao thủ tiếp chiêu lẫn nhau vừa bám sát theo y và Mộng Hoa Hoa.

Mặc dù vẫn bám theo Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa như hình với bóng, thế nhưng chiêu thức ấn chứng võ công của Hắc Bạch Thần Quân không vì thế mà mất đi sự cương mãnh lẫn nét biến hóa thần kỳ. Thiết bút và Thiết thư gần như quyện lẫn vào nhau.

Quân Tùng lắc đầu, nói :

- Mộng cô nương, thật là ngoài sức suy viễn của tại hạ.

- Họ đã đấu với nhau bao nhiêu hiệp rồi?

- Gần năm mươi hiệp rồi, và chẳng bao lâu sẽ đủ trăm hiệp. Xem Hắc Bạch Thần Quân giao thủ, Hoa Hoa chỉ có thể nói, bên tám cân, bên nửa lạng, chẳng ai chịu nhịn ai dù là nửa chiêu - Nếu hai lão đó giao thủ đúng trăm hiệp thì đến lượt tại hạ. Tại hạ đâu có biết Tiên Thiên khí công nào đâu.

Mộng Hoa Hoa cau mày :

- Đại Minh thần tăng chẳng đã thỉnh công tử vào tĩnh lăng kia mà.

Nghe nàng nói, Quân Tùng giật mình. Gã nghĩ thầm :

- Mình thật là đãng trí, lúc này mình đang là gã Tiểu Thần Toán Tử này đó chứ đâu phải là Quân Tùng. Đến ngay cả Hoa Hoa vẫn tin mình là Tiểu Thần Toán Tử mà.

Nghĩ như vậy, Quân Tùng nảy ra một ý niệm khác. Y nhanh miệng nói với Mộng Hoa Hoa :

- Mộng cô nương, chúng ta tìm một địa thế hiểm trở nào đó, khiến cho hai lão quái vật cuồng tâm đa sát kia không thể đấu hết trăm hiệp, thì tại hạ sẽ có cách kéo dài thời gian tìm cơ hội.

Hoa Hoa gật đầu :

- Phía trước chúng ta là Phong Ma sơn. Đó là một ngọn núi rất hiểm trở.

- Thế thì tốt quá, chúng ta mau đến Phong Ma sơn thôi.

Hai người chạy lên đến đỉnh Phong Ma sơn mới giật mình. Họ như chạy vào chốn đường cùng, hoặc là tử địa, bởi vì ngọn Phong Ma sơn chỉ có một con đường lên mà không có đường thứ hai đi xuống. Phía sườn đối diện là một vực sâu hun hút, từ dưới vực vang lên những âm thanh ầm ỳ, chỉ nghe thôi đã cảm thấy xương sống gai lạnh.

Quân Tùng lắc đầu :

- Nếu như hai lão quái vật đấu đủ trăm hiệp thì đây đúng là chỗ chôn xác tại hạ và Mộng cô nương.

Quân Tùng vừa dứt câu thì Hắc Bạch Thần Quân cũng đã lên tới :

Bạch Thần Quân Tôn Luân Nhĩ vừa đâm Thiết bút điểm vào bờ vai phải của Hắc Thần Quân vừa nói :

- Đây là chiêu thứ một trăm của Tôn lão phu.

- Vương lão phu đã quá quen với thức bút này của lão rồi.

Cùng với lời nói đó, Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng khẽ nghiêng người dùng Thiết thư gạt đầu Thiết bút qua bên.

- Đến lượt lão đáp lễ chiêu thứ một trăm của lão tặc.

Vương Thiệu Hưng vừa gạt Thiết bút vừa rùn tấn, hơi chồm người tới trước rồi phạt ngang chiếc binh khí Thiết thư chém xả vào vùng hạ đẳng của Bạch Thần Quân.

Tôn Luân Nhi cười khảy :

- Lão cũng không có gì mới.

Lão vừa nói vừa cong người ngã hẳn ra sau, đồng lúc chiếc Thiết bút điểm vào Thiết thư...

Choang... Tôn Luân Nhi bật người trở lại. Lão như một nho sĩ cầm bút điểm vào quyển sách để chuẩn bị phát thảo những nét họa tự. Nếu hai binh khí không phải bằng thép thì thế tạo hình của họ thật đẹp.

Vương Thiệu Hưng Hắc Thần Quân nói :

- Có giao thủ thêm trăm hiệp thì ta và lão quỷ cũng bất phân thắng bại.

- Không phân định thắng bại thì phải nhờ đến Tiểu Thần Toán Tử phân định rồi.

Bạch Thần Quân quay ngoắt lại Dương Quân tùng :

- Tiểu Thần Toán Tử đến lượt ngươi rồi đấy.

Quân Tùng hớt hải nói :

- Đến lượt tại hạ ư?

Hắc Bạch Thần Quân cùng gật đầu :

Quân Tùng lưỡng lự một chút rồi nói :

- Nhị vị trưởng bối đã đấu xong trăm hiệp chưa?

Hắc Bạch Thần Quân trừng mắt nhìn Quân Tùng. Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng gắt gỏng :

- Tiểu tử nói sao?

Quân Tùng lập lại câu hỏi của mình :

- Nhị vị trưởng bối đã đấu xong trăm hiệp chưa?

Hắc Thần Quân chỉ Quân Tùng :

- Ngươi muốn nói lão phu và lão quỷ kia chưa giao thủ đúng trăm hiệp?

Quân Tùng khoát tay :

- Tại hạ không có ý đó.

- Không có ý đó sao ngươi lại hỏi như vậy chứ?

Quân Tùng gãi đầu :

- Tại hạ thấy nhị vị trưởng bối giao thủ một trăm hiệp sao nhanh quá.

Bạch Thần Quân chỉ Quân Tùng :

- Tiểu tử thấy nhanh là đúng rồi, bởi vì ngươi chỉ lo chạy chứ có nhìn Hắc Bạch Thần Quân này giao thủ đâu. Xem ra ngươi chạy cũng lẹ đó. Từ khách điếm sau trăm hiệp ngươi đã lên đến Phong Ma sơn.

- Ậy... Sao trưởng bối nói Quân Tùng chỉ biết chạy. Tại hạ làm như vậy là có ẩn ý.

Bạch Thần Quân gắt gỏng nói :

- Ngươi có ẩn ý gì?

- Tại hạ lên Phong Ma sơn, dụng vào địa thế hiểm trở để khảo chứng khinh thuật của nhị vị trưởng tôn.

Hắc Thần Quân cau mày nói :

- Ngươi có ý đó thật sao?

- Tất nhiên rồi. Nếu nhị vị trưởng tôn giao thủ bình thường thì cũng như những trận giao đấu trước đây thôi.

Bạch Thần Quân khoát tay :

- Lão phu không muốn mất nhiều thì giờ nữa, người hãy phân định rồi giao pho Thiên thư Lường Thiên Xích đi.

Quân Tùng nhíu mày suy nghĩ rồi nói :

- Thôi được rồi, vị lời nhị vị trưởng tôn mà tại hạ buộc phải phân định. Ái cha... Nếu phân định võ công của nhị vị tiền bối bằng Tiên Thiên khí công thì tội cho nhị vị tiền bối quá. Nhỡ tại hạ lỡ tay thì lại đắc tội bất kính.

Quân Tùng quay lại Mộng Hoa Hoa :

- Tại hạ phiền đến Mộng cô nương vậy.

Hắc Thần Quân chỉ Quân Tùng :

- Ngươi đúng là có ý đồ giấu trong tâm tưởng mà.

Lão nhìn sang Bạch Thần quân :

- Lão quỷ... Không mất thời gian nữa.

Bạch Thần Quân gật đầu.

Quân Tùng hốt hoảng nói :

- Nhị vị trưởng tôn định làm gì tại hạ chứ?

Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng nói :

- Ta bắt tiểu tử phải giao pho Thiên thư Lường Thiên Xích, rồi quẳng ngươi xuống đáy Phong Ma

sơn.

Quân Tùng tròn mắt :

- Sao? Lấy pho Thiên thư kia rồi quẳng tại hạ à?

Bạch Thần Quân gật đầu.

Quân Tùng nhăn mặt :

- Ai da... Thế thì không hay rồi. Tại hạ thắc mắc nhị vị trưởng bối sẽ chia pho Thiên thư kia như thế nào nếu không có tại hạ.

Hắc Thần Quân chỉ vào ngực mình :

- Lão phu lấy phần đầu.

Quân Tùng chỉ Bạch Thần Quân :

- Còn tiền bối lấy phần sau?

Tôn Luân Nhị nhạt nhẽo nói :

- Ừ.

Quân Tùng nhún vai :

- Thế sao Tôn tiền bối không lấy phần đầu mà nhường cho Vương tiền bối.

Tôn Luân Nhị sa sầm mặt, chỉ vào ngực mình :

- Lão phu lấy phần đầu... Vương lão tặc lấy phần cuối.

Quân Tùng lại nhìn sang Hắc Thần Quân Vương Thiệu Hưng :

- Tôn tiền bối nói Vương tiền bối lấy phần cuối.

Vương Thiệu Hưng gật đầu :

- Ừ, lão lấy phần cuối.

Hắc Bạch Thần Quân bị Quân Tùng khích bác một lúc liền quay qua cãi chầy cãi cối với nhau. Quân Tùng chờ cho hai gã giằng co đến hồi quyết liệt mới nhìn Mộng Hoa Hoa nheo mắt, nói :

- Mộng cô nương... Chúng ta chuồn được rồi.

Y vừa dứt lời thì Hắc Bạch Thần Quân ngưng ngay cuộc cãi vã. Cả hai như nghe được từng lời của Dương Quân Tùng, quay ngoắt lại chỉ gã.

Hắc Thần Quân nói :

- Tiểu tử định chạy à?

Quân Tùng giật mình, chưa kịp dùng lời lẽ nào để chống chế thì Hắc Bạch Thần Quân đồng loạt lắc vai thì triển khinh thuật siêu phàm. Cả hai cùng trổ Cầm Nã thủ pháp toan thộp lấy Quân Tùng.

Tình thế chẳng đặng đừng, Mộng Hoa Hoa buộc phải xuất thủ giải nguy cho Quân Tùng. Ngọn roi da trong tay nàng quật ngang một đường vòng cung đón đầu Hắc Bạch Thần Quân.

Bạch THần Quân thốt lên :

- Y...

Hắc Thần Quân cũng trố mắt, thốt :

- Ô...

Cùng với tiếng thốt từ cửa miệng, cả hai đồng loạt lắc cổ tay thộp luôn vào ngọn roi da của Mộng Hoa Hoa như người ta thộp một con vật bé xíu.

Thủ pháp của Hắc Bạch Thần Quân thật là siêu phàm xuất chúng, chỉ một cái thộp bình thường thôi mà hai người đã nắm được ngọn roi da cương mãnh của Mộng Hoa Hoa Bạch Thần quân nói :

- Ả định giết lão.

Hắc Thần quân lắc đầu :

- Ả định giết lão đó.

- Không lão mà.

- Không... Chính lão.

Cả hai cùng thốt một lượt :

- Ả định giết cả hai.

Quân Tùng vừa nghe hai lão thốt ra câu đó liền đoán ngay Hắc Thần Quân sẽ liên thủ lấy mạng

Mộng Hoa Hoa. Mặc dù Hắc Bạch Thần Quân khắc tính với nhau, nhưng một khi cả hai cùng một ý niệm thì đó chính là sự khởi đầu cuộc đại sát không gớm tay của họ.

Quân Tùng thét lớn :

- Mộng cô nương coi chừng.

Bị Hắc Bạch Thần Quân thâu tóm binh khí, Mộng Hoa Hoa không khỏi lúng túng. Trong tình thế bức bách nàng buột miệng nói :

- Công tử chạy đi, Hoa Hoa liều chết với họ.

Quân Tùng lắc đầu. Y chạy nhanh đến án ngữ trước mặt nàng trong khi Hắc Bạch Thần Quân vừa toan xuất thủ sát chiêu.

Quân Tùng khoát tay :

- Ê... Nhị vị trưởng bối không muốn lấy pho Thiên thư kia sao?

Hắc Bạch Thần Quân sững người.

Bạch Thần Quân nói :

- Tiểu tử.. Ngươi phải trao pho Thiên thư Lường Thiên Xích cho lão.

- Tất nhiên rồi, nhưng lão phải cho tại hạ và vị muội muội này một sinh lộ chứ.

Hắc Thần Quân nạt ngang :

- Sinh lộ sau lưng các ngươi đó Cả hai vừa nói vừa chao người lạng bộ lướt tới, cùng xuất thủ Cầm Nã thủ pháp toan bắt lấy Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa. Tình thế cấp bách dồn dập, Quân Tùng và Hoa Hoa muốn hay không cũng không được, cả hai chỉ có một cách duy nhất là nhảy xuống vực Phong Ma sơn nếu không muốn rơi vào tay Hắc Bạch Thần Quân.

Quân Tùng nhíu mày nghĩ :

- Rơi vào tay hai lão quỷ thì chắc chắn mất mạng rồi, nhảy đại xuống kia không khéo còn có thể giữ được mạng.

Với ý nghĩ đó Quân Tùng chộp lấy tay Mộng Hoa Hoa :

- Chúng ta cùng chết vậy.

Đôi song trảo của Hắc Bạch Thần Quân thộp tới, Quân Tùng không một chút đắn đo, nắm tay

Mộng Hoa Hoa nhảy luôn ra ngoài vực Phong Ma Xoạt...

Mặc dù Hoa Hoa và Quân Tùng thoát nhảy ra ngoài vực bất kể sống chết, nhưng chiếc vuông lụa che mặt của Hoa Hoa vẫn bị trảo thủ của Hắc Thần Quân tước đi.

Quân Tùng nhắm mắt thét lớn :

- A... a..... a

Tiếng thét bấu víu sự sống của Quân Tùng chìm vào những âm thanh ầm ì từ dưới vực dội lên.

Ùm.. Toàn thân Quân Tùng rát bỏng nhưng nhanh chóng cảm nhận được sự mát lạnh.

Mặc dù thân thể còn ê ẩm nhưng Quân Tùng vẫn nhận biết mình đang chìm dần xuống.

Một ý niệm lóe lên trong đầu :

- Ta phải sống.

Lờ mờ trong màn nước xanh biếc Quân Tùng thấy bóng người đang chìm dần xuống dưới đáy. Không cần nghĩ y đoán ngay bóng người kia chính là Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng quạt tay, đạp chân lướt đến, cặp ngang vùng tiếu yêu của Hoa Hoa rồi cố trồi lên mặt nước. Mặc dù thẩn thể ê ẩm, nhưng giữa cái sống và cái chết, Quân Tùng vẫn cố sức đập tay, đập chân kè Mộng hoa Hoa bơi vào bờ.

Ánh sáng xanh rờn xa xa trên vách đá hắt xuống tạo cho không gian một khung cảnh thật âm u huyền bí. Lúc này Quân Tùng đâu còn đủ thần trí để quan sát chung quanh, mà chỉ biết bơi và bơi.

Kéo được Hoa Hoa vào đến gờ đá, Quân Tùng nằm duỗi ra thở dốc. Y tưởng như tim mình sắp rớt ra khỏi lồng ngực bởi tiếng đập thình thịch.

Nằm một lúc thật lâu, Quân Tùng mới sực nhớ đến Hoa Hoa. Y nhỏm người dậy nhìn nàng, khẽ nói :

- Hoa Hoa... Cô nương còn sống chứ?

Miệng nói, Quân Tùng ghé tai áp vào ngực nàng, Gã nghe rõ từng tiếng đập nhịp nhàng của trái tim nàng.

Quân Tùng vỗ khẽ vào má Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Hoa Hoa... Tỉnh lại đi.

Quân Tùng gãi đầu :

- Ui cha... Mình không có võ công vẫn bình an, còn ả nha đầu này thì lại bất tỉnh không còn biết gì cả.

Quân Tùng lay Hoa Hoa :

- Hoa Hoa cô nương.

Không thấy Hoa Hoa phản ứng gì, Quân Tùng cúi sát xuống mặt nàng, y rủa :

- Xú nha đầu... Ngươi chết thật rồi à?

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì Hoa Hoa mở mắt. Nàng chợt giật mình khi thấy diện dung của Quân Tùng đang áp sát vào mặt mình. Hoa Hoa thét lên :

- Ngươi...

Cùng với tiếng “ngươi” đó, ngọc thủ của nàng vung lên tát vào má Quân Tùng.

Bốp.. Mắt Quân Tùng nổ đom đóm, y thét lên :

- Sao nàng lại đánh ta?

Hoa Hoa bật ngồi dậy :

- Ngươi đã làm gì ta?

Quân Tùng cáu gắt :

- Khỉ thật. Ta chỉ sợ nàng chết mà thôi.

Hoa Hoa lườm gã :

- Công tử không... Quân Tùng khoát tay :

- Hê...Nàng đừng nghĩ sằng nghĩ bậy nhé.

Y vỗ vào ngực mình :

- Tại hạ đường đường là một nam tử đại trượng phu thì đâu thể sỗ sàng với nữ nhân trong lúc gặp họa chứ.

Hoa Hoa thở hắt ra rồi nói :

- Hoa Hoa...

Quân Tùng cướp lời :

- Đừng nói nữa, nếu không có tại hạ thì cô nương đã bỏ xác trong đầm nước kia rồi.

Nói đến đây, Quân Tùng mới vờ quay mặt chỗ khác, lúc này y mới để tâm đến ngọn thác khổng lồ tuôn chảy từ lưng chừng sườn Phong Ma sơn trút xuống đầm nước.

Ánh sáng xa xa đập vào mắt của Quân Tùng. Y nhíu mày nghĩ :

- Nơi đó là gì nhỉ? Phải chăng nó là mắt của một quái vật nào đó?

Quân Tùng nhìn lại Mộng Hoa Hoa :

- Hoa Hoa, nàng nhìn xem ánh sáng xanh kia là gì?

- Chúng ta phải đến đó mới biết được.

Quân Tùng gật đầu.

Hai người rảo bước tiến về nới phát ra ánh sáng xanh rờn. Khi còn cách vùng ánh sáng xanh biếc non hai mươi trượng, Quân Tùng mới thấy rõ đó là hàng chữ Thiên Ma cổ cốc.

Bốn chữ Thiên Ma cổ cốc được khắc theo lối chân phương vô cùng sắc nét, lại phát ra ánh sáng xanh lè.

Hoa Hoa nhìn sang Quân Tùng :

- Công tử Thiên Ma cốc ở đây, sao công tử không nhận ra?

Quân Tùng vò đầu bứt tai :

- Thế này là thế nào nhỉ? Mình chỉ nói bừa Thiên Ma cốc. Không ngờ có Thiên Ma cốc tọa lạc ngay dưới đáy vực Phong Ma Cốc. Không lẽ mình đúng là Tiểu Thần Toán Tử sao?

Hoa Hoa thấy Quân Tùng tư lự liền hỏi :

- Công tử nghĩ gì thế?

- Tại hạ vô cùng xúc động khi đưa cô nương đến được Thiên Ma cổ cốc xem như đại cáo thành công rồi.

Y nói xong chợt sa sầm mặt :

- Tại hạ và cô nương đã vào đến Thiên Ma cổ cốc rồi, nhưng không biết có ra được không thôi.

- Chuyện đó tính sau, bây giờ Hoa Hoa và công tử hãy vào Thiên Ma cổ cốc lấy pho Thiên thư Lường Thiên xích.

Hai người rảo bước với sự phấn chấn hướng thẳng đến Thiên Ma cổ cốc. Họ còn cách tòa Thiên Ma cổ cốc không quá ba trượng thì bất thình lình Hoa Hoa nắm tay Quân Tùng kéo giật lại.

- Công tử khoan.

Quay sang nàng, Quân tùng nói :

- Sao... nàng không thích vào Thiên Ma cổ cốc à?

Hoa Hoa chỉ tấm bia đặt ngay phía trước mặt hai người. Nàng nói :

- Công tử hãy đọc xem trên bia đá ghi gì.

Quân Tùng nhíu mày :

- Âm Dương Giới.

Y nhìn sang Hoa Hoa :

- Âm Dương Giới. Ám chỉ đây là ranh giới sau cùng nếu tại hạ và cô nương bước qua sẽ chẳng bao giờ quay lại được trần gian.

- Đúng như vậy

Quân Tùng thở dài :

- Ở lại đây thì cũng như ở trong địa ngục, chứ có hơn gì. Chẳng có gì phải sợ cả.

Quân Tùng vừa nói vừa xảy bước tiến tới. Y vừa bước qua tấm bia khắc ba chữ Âm Dương Giới thì chân như đạp lên một đống bùn nhìn không có đáy.

Thân pháp Quân Tùng lọt thỏm xuống một bãi lầy ngập tới tận ngực, y hốt hoảng thét lên :

- Cứu ta với!

Quân Tùng chìm dần xuống Hoa Hoa hốt hoảng chồm đến chộp lấy tay của Quân Tùng. Quân Tùng cố chòi người lên, nhưng càng lún xuống nhanh hơn.

Hoa Hoa lắc đầu :

- Huynh đừng nhúc nhích sẽ mau chìm xuống hơn đó.

Quân Tùng biến sắc :

- Ta chết mất. Chẳng lẽ cái mạng của ta lại chết trong đám lầy ôn dịch này sao? Nếu có chết thì nàng chết chung với ta nha. Có nàng cùng chết chung, ta không đến nỗi thành con ma cô độc trong cõi a tỳ này.

Chương 24: Ngụy Cảnh Dị Nhân

Quân Bình ôm quyền xá lão đại phu. Chàng từ tốn nói :

- Đa tạ lão đại phu. Hẹn ngày tái kiến.

Dược Y Đà nhìn Quân Bình nói :

- Công tử bảo trọng.

Thiên Cơ khách sáo :

- Những ngày qua nếu không có lão trượng, Hạ huynh không được như bây giờ. Sau này Thiên Cơ sẽ báo đáp.

Lão đại phu khoát tay :

- Cô nương đừng nên đặt nặng ơn nghĩa, đây là cái nghiệp của lão phu mà.

Lão nhìn lại Quân Bình :

- Lão phu nghe tiếng Hạ công tử đây đoán quẻ như thần, được thần tăng Đại Minh thỉnh vào tĩnh lăng, chỉ mong công tử đoán cho một quẻ.

- Vãn bối chỉ sợ nói bừa khiến tiền bối phật lòng.

Lão đại phu khoát tay :

- Lão rất thành tâm ý để nghe quẻ bói của Hạ công tử.

Quân Bình mỉm cười.

Chàng đảo mắt nhìn qua toàn gian dược sảnh của lão đại phu, rồi bấm độn tính số.

Quân Bình suy ngẫm một lúc rồi nói :

- Vãn bối theo thuyết Huyền Không Hoa, chiếu theo Thiên Tâm Thập Đạo mà giải trình quẻ này cho lão đại phu.

Lão đại phu vuốt râu,mỉm cười :

- Lão lắng tai nghe công tử chỉ giáo.

Quân Bình nhìn lão đại phu :

- Chiếu theo Thiên Tâm Thập Đạo, chỉ cần lão đại phu xếp dược sảnh này theo một trục thẳng, tấùt cả đều phân chia đều, không nặng bên tả, không nghiêng bên hữu, đó là Vương Dương Lệnh. Lấy Ngũ Hành Sinh Khắc, thì một là trung tâm dược sảnh, chiếu theo đó, tiền môn phải xây ra hướng Bắc tức lập Thủy.

Quân Bình mỉm cười :

- Nếu lão đại phu chiếu theo Thiên Tâm Thập Đạo và Ngũ Hành Sinh Khắc, nói theo phong thủy Huyền Không là như vậy, nhưng mỗi người đều có vận số, nghiệp quả. Như lão đại phu đây thì vãn bối tin sẽ đạt được nhiều duyên thiên căn.

Lão đại phu ôm quyền xá Quân Bình :

- Lão phu đa tạ Tiểu Thần Toán Tử.

- Vãn bối còn mang ơn tiền bối mà.

Quân Bình ôm quyền xá lão :

- Vãn bối mạn phép cáo từ.

- Hạ công tử bảo trọng.

Rời dược sảnh, Hạ Quân Bình và Vi Thiên Cơ chưa ra khỏi cửa tam quan của trấn Trung Châu thì chạm trán với một tốp cao thủ Cái bang, dẫn đầu là hai vị trưởng lão đã thành danh, Tạ Thụ Nhân Lê Thân Nghiệp.

Bọn môn hạ Cái bang vây tròn lấy Thiên cơ và Quân Bình. Như đã có sự sắp xếp từ trước, họ như một bầy đỉa đói, bâu kín hai người.

Thiên Cơ bực dọc thét :

- Các ngươi tránh ra.

Thiên Cơ vừa thét vừa vung ngọc thủ gạt chúng môn hạ Cái bang. Mặc dù đã tỏ thái độ cương quyết, nhưng xem chừng lũ bang chúng Cái bang vẫn không chịu tách rời nàng và Hạ Quân Bình Đôi chân mày vòng nguyệt của Thiên Cơ thoạt cau lại với vẻ bất mãn.

Nàng vừa nói vừa lắc đôi Phi Điểu Thiên Can xuất hiện ở lòng bản thủ của nàng.

Quân Bình lo lắng nói :

- Vi cô nương... Đừng...

Lê Thân Nghiệp vừa hành đại xá Thiên Cơ nói :

- Cô nương... Chúng tôi là phận thấp hèn, phải chịu kiếp ăn mày. Ai cũng có lúc thất cơ lỡ vận, mong công tử và cô nương nhín chút bạc vụn cho chúng ăn mày này.

Lê Thân Nghiệp vừa nói vừa chen vào giữa Thiên Cơ và Hạ Quân Bình. Giọng nói của lão trưởng tôn thật từ tốn và cũng thật xúc động, khiến Quân Bình không cầm lòng được.

Chàng buông một tiếng thở dài, rồi lấy trong thắt lưng một nén bạc, nhét vào tay.

Lê Thân Nghiệp :

- Trưởng lão hãy giữ lấy.

Vừa nhận nén bạc vụn của Quân Bình, Lê thân nghiệp chỉ khẽ nheo mắt. Ngay lập tức chúng môn hạ Cái bang nhao nhao hẳn lên. Họ chia thành hai tốp. Một quây lấy Quân Bình, một quây lấy Phi Thiên Tử Vi Thiên Cơ, miệng không ngừng hò hét :

- Cô nương hay cho tôi với.

- Công tử, xin làm phúc, làm phước.

Nhóm vây vi Thiên Cơ là những tên ăn mày có lẽ một năm chưa đụng tới nước, nên trang y cáu bẩn, bốc mùi hôi thối, thậm chí có kẻ còn trương cả những vét lở lói cho Thiên Cơ thấy đặng nàng động lòng.

Thiên Cơ cáu gắt thét lên :

- Dừng đụng đến bổn cô nương.

Nàng vừa thét vừa cố lách tránh những cánh tay đang chìa tới mình. Tất nhiên sự hôi thối lẫn ghẻ chóc của lũ ăn mày khiến Thiên Cơ tởm lợm. Nàng không ngừng lùi bước, trong khi bọn bang chúng Cái bang không ngừng bủa vây như bầy đĩa đói lâu ngày.

Thiên Cơ giân dữ thét :

- Các ngươi muốn chết ư?

Nàng thét bằng giọng thật gay gắt nhưng tâm định thì không nghĩ mình phải dụng đến đôi Phi Điểu Thiên Can, thần uy của nàng khiến bọn bang chúng Cái bang hốt hoảng. Bọn chúng nhanh chóng tản ra tứ phía, lủi nhanh chạy.

Thiên Cơ nhìn lại Quân Bình.

Bên phía Quân Bình, bọn môn hạ Cái bang cũng túa ra mọi hướng lủi nhanh, nhưng Quân Bình thì chẳng còn ở đó nữa rồi. Không thấy Quân Bình, Vi Thiên Cơ giật mình thét gọi :

- Hạ huynh...

Thiên Cơ đoán ngay ra vì sao có cuộc chạm mặt không muốn có này. Nàng tức giận lẩm nhẩm nói :

- Thì ra các ngươi đã có dự mưu.

Thiên Cơ lắc vai, thi triển tuyệt kỹ khinh công Phi Điểu Thiên Vân. Nàng tợ đôi chim sắt lướt trên mặt đất và nhanh chóng chộp lấy gáy một gã Cái bang.

Giật tay một cái, Thiên Cơ buộc gã phải đối mặt với mình :

- Ngươi nói cho bổn cô nương biết, các ngươi đưa Hạ huynh đi đâu?

Gã Cái bang biến sắc, lắp bắp nói :

- Cô... cô nương... tôi chẳng biết gì hết.

Thiên Cơ gằn giọng :

- Ngươi không muốn sốngnữa à?

- Tôi.. tôi không biết gì cả.

- Nếu ngươi còn nói một tiếng không biết thì mạng người sẽ tuột ra khỏi xác đó. Hạ huynh bị các ngươi đưa đi đâu?

Thấy vẻ mặt với sắc na phẫn uất của Vi Thiên Cơ, gã Cái bang càng hốt hoảng biến sắc hơn.

Thiên Cơ gằn giọng nói từng tiếng :

- Ngươi nói chứ?

- Cô nương... Tôi chỉ theo lệnh của Phân đàn chủ Lê Thân Nghiệp thôi.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng nhíu lại :

- Lê Thân Nghiệp lão tặc đưa Hạ huynh đi đâu?

- Tôi không biết nữa. Phân đàn chủ nói, chỉ cần chúng tôi chia được chủ nhân Phi Tiên Hổ với Tiểu Thần Toán Tử thì sẽ có năm mươi lạng bạc. Còn Lê Thân Nghiệp Phân đàn chủ đưa Hạ công tử đi đâu thì tôi không được biết.

Nghe giọng thành khẩn của gã Thiên Cơ biết gã không xảo ngôn. Nàng bặm môi, thở hắt ra rồi hất nhẹ gã môn hạ Cái bang té chúi đến trước.

Nàng gằn giọng nói :

- Ngươi về bẩm báo lại với Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ, nếu không thả Hạ huynh thì chủ nhân Phi Tiên Ông Vi Thiên Cơ sẽ làm cỏ Cái bang đó.

Thiên Cơ nghĩ thầm :

- Lê Thân Nghiệp chưa đưa Hạ Quân Bình đi xa được. Nhất định y vẫn còn lảng vãng đâu đó trong trấn Trung Châu này.

Với ý nghĩ đó, nàng trở bộ quay bước bỏ đi. Vừa đi Thiên Cơ vừa nghĩ :

- “Tại sao Lê Thân Nghiệp lại muốn bắt Quân Bình? Chẳng lẽ với chức phận là một Phân đàn chủ Cái bang y cũng có ý đoạt pho Thiên thư Lường Thiên Xích để lập vị Minh chủ chăng? Hay gã muốn dẫn độ Hạ Quân Bình về Đại tổng đàn Dị Thần giáo để nhận kim lượng? Cả hai đều có lý cả...”

Thiên Cơ vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, càng nghĩ càng bồn chồn lo lắng cho Quân Bình. Nếu như Hạ Quân Bình lọt vào tay Dị Thần giáo chủ, trách nhiệm của nàng càng khó khăn gấp bội. Nếu như Quân Bình có mệnh hệ gì thì Thiên Cơ càng bứt rứt hơn. Cảm giác đó nàng không biết xuất phát từ đâu.

- Vi cô nương.

Tiếng gọi thật khẽ, trong khi Thiên Cơ vẫn còn miên man với những ý nghĩ trong tâm tưởng nên vẫn tiếp tục bước đi.

- Vi cô nương.

Tiếng gọi lớn hơn, lọt vào thính nhĩ buộc Vi Thiên Cơ dừng bước quay ngoắt lại.

Người gọi nàng là một nho sinh công tử, dáng người nho nhã, lịch lãm trong bộ trang y thanh lam, tay cầm trường kiếm. Đôi thu nhãn Thiên Cơ thoạt chớp một cái.

Nho sinh công tử gật đầu, ôn tồn nói :

- Vi cô nương không nhận ra tại hạ à?

- Thiên Cơ chưa từng biết qua công tử.

- Tại hạ họ La tên Thiên Hào.

- Thiên Cơ có nghe đại danh của La công tử, Chưởng môn Ngũ Kiếm Phái La Thiên Hào.

Thiên Hào từ tốn nói :

- Mang danh Chưởng môn Ngũ Kiếm Phái nhưng tại hạ đâu thể bì với Vi Thiên Cơ, chủ nhân Phi Tiên Hổ.

- Công tử khách sáo quá. Trên giang hồ Ngũ Kiếm Phái sánh ngang với Thiếu Lâm Tung Sơn, Võ Đang kia mà.

Nàng nhìn Thiên Hào, mỉm cười, nói tiếp :

- Trên võ lâm, bất cứ kỳ nhân hay Chưởng môn nào cũng đều ngưỡng mộ La công tử, là một đóa kỳ hoa của võ lâm Trung Nguyên. Đâu mấy người thành danh lẫy lừng như công tử. Thiên Cơ nghĩ từ cổ chí kim đến nay cũng chưa có đó.

- Vi cô nương làm tại hạ hổ thẹn.

- Công tử tài cao, nên tóc chưa bạc đã trở thành Chưởng môn Ngũ Kiếm Phái. Ai nghe mà không phục.

- Ngũ Kiếm Phái cũng chỉ có thể sánh ngang với Phi Tiên Hồ mà thôi.

Thiên Cơ lắc đầu :

- Phi Tiên Hồ là vùng đất hoang sơ, nơi trú ngụ của những loài chim di trú, đâu có gì để sánh với Ngũ Kiếm Phái của La công tử.

- Thế mà tại hạ lại ngưỡng mộ chủ nhân Phi Thiên Hồ từ lâu rồi. Tại hạ chỉ mong được một lần bồi tiếp với Vi cô nương mà thôi.

- Đó là lòng thành thật của La công tử.

- Tại hạ sao lại không thành thật với Vi cô nương?

- Công tử khiến Thiên Cơ ngạc nhiên đó.

- Vi cô nương ngạc nhiên vì sự ngưỡng mộ của tại hạ?

- Đúng như vậy đó.

La Thiên Hào cười rồi từ tốn nói :

- Khi nãy tại hạ gọi cô nương hai lần mới nghe, trấn Trung Châu đó hội sơn thủy cẩm tú nên Vi cô nương thả hồn theo mây theo gió à?

Nàng lắc đầu :

- Không như La công tử nói đâu.

- Nếu không vì sơn thủy cẩm tú thì cô nương có điều chi suy nghĩ? Tại hạ có thể giúp cho Vi cô nương không?

Thiên Cơ nhìn Thiên Hào.

Trong lúc lòng dạ bồn chồn lo lắng, lại được lời của Thiên Hào, nàng phấn khích nói luôn :

- Quả thật Thiên Cơ đang có việc cần phải giải quyết.

Thiên Hào nhìn nàng, ôn nhu nói :

- Cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

- Thiên Cơ gặp được công tử, xem như phúc phần của Thiên Cơ, Thiên Cơ nghe thiên hạ đồn đãi Ngũ Kiếm Phái thực lực rộng lớn chẳng thua kém Cái bang.

- Với Tung Sơn Thiếu Lâm của thần tăng Đại Minh thì tại hạ không dám so sánh. Nhưng nếu đem so với Cái bang thì mạn phép cô nương, tại hạ có thể khẳng khái nói, Cái bang của lão già say Phùng Nhĩ không thể bì với Ngũ kiếm Phái được.

Thiên cơ mỉm cười :

- Nếu Cái bang không thể bì với Ngũ Kiếm Phái thì Thiên Cơ phải nhờ đến La công tử.

- Vi cô nương cứ nói.

- Thiên Cơ cần tìm gã Phân đàn chủ Cái bang Lê Thân Nghiệp.

Thiên Hào cười mỉm với vẻ tự mãn :

- Chuyện cô nương nhờ không khó với tại hạ. Thậm chí còn dễ hơn lấy đồ trong túi.

- Nếu được như vậy thì Thiên Cơ vô cùng cảm kích.

- Tại hạ chỉ mong được bồi tiếp với Vi cô nương thôi.

Thiên Hào xoa tay nói :

- Vi cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ phát lịnh Ngũ Kiếm để chúng môn hạ dẫn độ gã Phân đàn chủ Lê Thân Nghiệp đến diện kiến Vi cô nương. Còn bây giờ, tại hạ mạn phép thỉnh cô nương quá vãng đến trung đường Ngũ Kiếm Phái để tại hạ được bồi tiếp cô nương.

Thiên Cơ nhìn La Thiên Hào :

- Công tử khách sáo quá.

- Ngũ Kiếm Phái được đón chủ nhân Phi Tiên Hồ là vinh dự rồi, mong Vi cô nương đừng từ chối.

- La công tử có tâm giúp đỡ Thiên Cơ thì Thiên Cơ sao có thể từ chối được.

Thiên Hòa lộ vẻ phấn khích tột cùng :

- Tốt quá, mời Vi cô nương.

Thiên Hòa rảo bước song hành ra ngoài trấn Trung Châu theo hướng Đông mà đi.

Thiên Hào đi bên cạnh Vi Thiên Cơ, thỉnh thoảng lại liếc trộm nàng. Ánh mắt của gã lộ ra những cái nhìn lạ lùng.

Thiên Hào nói :

- Vi cô nương có chuyện gì với gã Phân đàn chủ Cái bang Lê Thân Nghiệp vậy?

Thiên Cơ ngập ngừng mốt lúc rồi nói :

- Thiên Cơ tìm gã để truy nguyên một người.

Thiên Hào tròn mắt nhìn nàng :

- Vi cô nương muốn truy tầm người?

Thiên Cơ gật đầu.

Thiên Hào nhíu mày hỏi :

- Người đó là ai mà Vi cô nương phải nhọc thân như vậy?

Nàng dừng bước nhìn La Thiên Hào :

- Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Thiên Hào thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Vi cô nương đi tìm Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân bình và gã Phân đàn chủ Cái bang Lê Thân Nghiệp biết tung tích Hạ Quân Bình?

- Xem ra La công tử cũng đang đi tìm Hạ Quân Bình.

- Ơ... ơ. Tất cả mọi người đều muốn truy tìm Tiểu Thần Toán Tử. Nhưng riêng tại hạ thì không có ý đó. Tiểu Thần Toán Tử có giữ bí mật về pho Thiên thư Lường Thiên Xích, hay không thì cũng không khiến tại hạ bận tâm như Vi cô nương.

- Nghe những lời của La công tử, Thiên Cơ ngạc nhiên vô cùng, không ngờ Ngũ Kiếm Phái lại có phước được một vị Chưởng môn kỳ tài, phong thái lịch lãm thật là ngưỡng mộ.

La Thiên Hào nhìn nàng, mỉm cười. Nụ cười của ho La chứa đựng nhiều ẩn ý.

Chương 25: Nghi Vấn Trùng Trùng

Nhắc lại Hạ Quân Bình Khi môn hạ Cái bang vây lấy, cách ly chàng với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ Quân Bình còn chưa đoán được ý đồ của họ thì bất thình lình Tạ Thu Nhân từ phía sau cách không điểm chỉ vào đại huyệt Kiên Tỉnh. Khi Quân Bình phát hiện được thì đã quá muộn để thi triển bộ pháp thần kỳ Mê Tông bộ của Tiểu thần La Hán Tuệ Thông truyền thụ. tứ chi chàng nặng chịch, không sao cử động được.

Quân Bình giật mình, toan thét gọi Vi Thiên Cơ thì Lê Thân Nghiệp đã nhanh tay hơn, điểm vào á huyệt của chàng rồi cùng với Tạ Thu Nhân xốc lấy Quân Bình, trổ khinh công thoát đi, trong lúc bọn Cái bang vẫn náo động che mắt Thiên Cơ.

Quân Bình không còn biết hai gã Phân đàn chủ Cái bang đưa chàng đi đâu. Giờ có muốn mở miệng hỏi cũng không được bởi đã bị họ điểm vào á huyệt.

Lê Thân nghiệp và Tạ Thu Nhân xốc Quân Bình đi thẳng đến một trang viện, nằm khuất sau một cánh rừng tre nứa. Có lẽ hai người đã đến đây nhiều lần nên mới biết rành rẽ những tiểu lộ để vào đến được trang viên.

Lê Thân Nghiệp và Tạ Thu Nhân đặt Quân Bình nằm duỗi đài ngay bên ngoài mái hiên gian tiền sảnh, rồi rảo bước tiến thẳng vào trong.

Quân Bình không biết tại sao hai người kia lại đưa chàng đến trang viện này, trong tâm Quân Bình chỉ lo lắng họ sẽ giao nộp chàng cho Dị Thần giáo.

Quân Bình còn đang miên man suy nghĩ thì bất chợt một mùi xạ hương dìu dịu xộc vào khứu giác chàng. Vừa ngửi được mùi xạ hương kia, vô hình trung Quân Bình nghĩ ngay đến một nữ nhân mà nhan sắc trong trí tưởng tượng của chàng phải là một trang giai nhân chỉ có thể so sánh với Hương Phi, hoặc Dương Qúi Phi mà thôi.

Quả đúng như Quân Bình suy viễn, tưởng tượng, nàng xuất hiện đứng ngay bên cạnh chàng. Đôi thu nhãn với hai hàng lông mi cong vút, vừa gợi cảm vừa sắc sảo.

Hai cánh môi mọng đỏ như quả đào chín mọng hé mở, tạo thành một đóa hàm tiếu gợi cảm, gợi tình... nàng cất tiếng với chất giọng thánh thót như chim họa mi hót, vào buổi giao tình tìm đôi.

- Muội đã chờ Hạ huynh ở đây lâu lắm rồi.

Quân Bình muốn nói, nhưng á huyệt đã bị điểm nên không sao thốt được ra lời.

Chàng nghĩ thầm :

- “Vị tiểu thư này là ai? Rồi đây không biết mình sẽ còn gặp điều gì nữa”.

Nàng mỉm cười nói :

- Hạ huynh chờ muội một chút.

Quân Bình còn chưa hiểu được câu nói của nàng thì bất ngờ nàng cúi xuống áp hai cánh môi vào miệng Quân Bình. Một mùi thơm thoang thoảng từ hai cánh môi mọng chín của nàng phả qua miệng Quân Bình. Chàng cảm nhận rõ rệt luồng hơi thở thơm tho, ấm áp của nàng phả qua mình, liền sau đó một cảm giác mơ mơ màng màng.

Nàng nhìn Quân Bình rồi chấp tay sau lưng tiến vào gian tiền sảnh.

Tạ Thu Nhân và Lê Thân Nghiệp vừa thấy nàng đã bước ra, háo hức nói :

- Lan Hoa Phương Tử sẽ thưởng cho chúng tôi chứ?

Nàng mỉm cười, ánh mắt giao tình sắc xảo liếc qua hai gã Phân đàn chủ Cái bang.

Nàng thỏ thẻ nói :

- Phương Tử phải thưởng cho nhị vị đại ca rồi.

Lê thân Nghiệp vỗ ngực mình :

- Lê mỗ phải được nàng thưởng trước đó. Nếu không có dự kế của Lê mỗ thì sao cách ly được Tiểu Thần Toán Tử với ả Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Y quay lại Tạ Thu Nhân :

- Ta nói đúng chứ bằng hữu?

Tạ Thụ Nhân dè bỉu :

- Tất nhiên có dự kế của Lê huynh nhưng nếu không có Tạ Thu Nhân phát hiện tung tích của Tiểu Thần Toán Tử thì kế sách kia chẳng đáng để Phương Tử để mắt đến. Suy cho cùng công đầu thuộc về họ Tạ này, nên ta phải được Lan Hương Phương Tử thưởng trước.

Tạ Thu Nhân vừa nói vừa nắm tay La Hoa Phương Tử :

- Phương Tử tiểu thư, chúng ta đến loan phòng thôi.

Lê Thân Nghiệp cáu gắt nói :

- Hê... Họ Tạ kia, ngươi định phỏng tay trên của Lê mỗ à?

Lê Thân Nghiệp vừa nói vừa dấn tới nửa bộ, nhưng Lan Hoa Phương Tử đã khoát tay cản lại. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Nhị vị đại ca sẽ đều được Phương Tử thưởng cả. Đã có công thì phải được thưởng chứ.

Tạ Thu Nhân cướp lời nàng :

- Nhưng ta muốn được nàng thưởng trước.

Lan Hoa Phương Tử nhìn Tạ Thu Nhân điểm một nụ cười gợi cảm, nàng nhỏ nhẹ nói :

- Nhị vị đại ca đều có công với Phương Tử, nên cùng được thưởng một lúc.

Tạ Thu Nhân và Lê Thân Nghiệp mở to hai con ngươi hết cỡ vì lời nói của nàng.

Trong tâm niệm của hai gã chỉ còn đọng duy nhất một ý niệm đầy nhục cảm, nhưng không thể thốt thành lời.

Lan Hoa Phương Tử rảo bước đến tràng kỷ, tự tay chuốc rượu từ trong tịnh bình ra chén. nàng bưng chén rượu đến trước mặt hai gã Phân đàn chủ Cái bang rồi áp miệng chén vào đôi cánh môi của mình. Sau đó mới trao chén qua Lê Thân Nghiệp. trong khi trao chén rượi thì ngón tay út thoạt nhúng xuống chén rượu.

Động tác của nàng thật tinh tế, hai gã họ Lê và Tạ không thể nào phát hiện được.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Hai huynh cùng uống chung với muội một chén chứ?

Không chờ Lan Hoa Phương Tử nói thêm lời nào Tạ Thụ Nhân và Lê Thân Nghiệp cùng uống số rượu trong chén của giai nhân. Rượu vừa trôi qua khỏi thực quản thì cả hai cùng trợn mắt nhìn Phương Tử chằm chằm Thần nhãn của hai ngươi bỗng chốc đờ đẫn, miệng thì sũi bọt mép, rồi vòng tay ôm Đan Điền, mồ hôi vã ra ướt đẫm mặt. Hai gã Phân đàn chủ Cái bang ngã ngửa ra sau, dập ót xuống sàn nhà, hai chân chỉ kịp duỗi vài cái cùng với vùng Đan Điền bốc khói tỏa mùi nồng nặc. Khói tiếp tục tỏa ra cho đến khi thân thể của hai gã đó chỉ còn là hai bộ xương kho mục ra nằm gọn trong trang phục mới thôi.

La Hoa Phương Tử nhìn hai bộ khô cốt, thoạt nhăn mặt.

từ sau bức rèm, một ả a hoàn như đứng chờ sẵn chỉ chờ kết cục là bước ra. Ả thản nhiên gom hai bộ khô cốt bằng chính trang y của Lê Thân Nghiệp và Tạ Thụ Nhân rồi quay trở vào bức rèm.

Trong khi ả a hoàn thu dọn xác hai gã Phân đàn chủ Cái bang thì Lan Hoa Phương Tử dửng dưng trang điểm lại nhan sắc của mình :

Hiên trường trả lại như cũ, Lan Hoa Phương Tử mới rảo bước ra bên ngoài.

Nàng điềm chỉ hóa giải tĩnh huyệt của Quân Bình, Tứ chi nhanh chóng trở lại bình thường. Quân Bình bật đứng lên :

- Cô nương... đây là đâu?

- Đây là Nguyệt trang của thiếp.

Giọng nói lẫn ngôn phong của nàng thật từ tốn, ngỡ như một hiền phụ đón tướng công vừa quay về.

Quân Bình nhìn nàng :

- Tại sao hai người kia tương kế tựu kế đưa tại hạ đến Nguyệt trang của cô nương?

- Chàng muốn biết ư?

Quân Bình gật đầu :

- Tại hạ quả muốn biết.

- Thiếp sẽ giải trình với chàng sau, chàng ở đây với thiếp một thời gian sẽ biết tất cả thôi.

Phương Tử nắm tay Quân Bình Hai cánh môi mọng đỏ như quả đào thoạt điểm một nụ cười tình, rồi dẫn Quân Bình vào trong gian tiền sảnh.

Trên bàn đã bày sẵn yến tiệc với những món ăn thật cầu kỳ mà chi trong vương phủ mới có.

Quân Bình vừa yên vị liền nhìn nàng hỏi :

- Tại hạ chưa biết được tục danh của cô nương.

- Thiếp chỉ có ngoại danh là Lan Hoa Phương Tử.

- Tại hạ họ Ha tục danh Quân Bình.

nàng ngồi xuống bên cạnh Quân Bình :

- Chàng không nói thiếp cũng biết cả ngoại hình của chàng là Tiểu Thần Toán Tử.

Phương Tử vừa nói vừa rót rượu ra hai chiếc được tạc bằng ngọc lưu ly, Nàng bưng chén ôn nhu nói :

- Thiếp thỉnh chàng một chén.

- Đa tạ Lan Hoa Phương tử cô nương.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén, nàng đặt chén xuống bàn, rồi nguýt Quân Bình. Ánh mắt của Lan Hoa Phương Tử thật sắc nhưng tiềm ẩn bên trong là sự gợi mời rất tình tứ.

Nàng gắp thức ăn bỏ vào chén Quân Bình rồi nói :

- chàng không nên quá xa cách với thiếp.

- Tại hạ vừa mới biết Lan Hoa cô nương.

Nàng đặt tay lên bờ vai Quân Bình. Ngọc thủ của nàng thật êm, thật mềm mại :

- Thiếp và chàng mới biết nhưng không phải không có duyên.

- Có duyên ư?

Phương Tử châm tiếp rượu vào chén của Quân Bình :

- Thiếp nói bằng sự thật đó.

- Quân Bình thật sự ngỡ ngàng.

- Cái gì cũng vậy, nhưng rồi chàng sẽ quen thôi.

Nàng gắp thức ăn bằng động tác của một hiền phụ toan đặt vào miệng Quân Bình nhưng đã bị chàng cản lại.

Quân Bình nhìn Phương tử :

- Cô nương để tại hạ tự nhiên.

- Thiếp muốn hầu chàng.

- Quân Bình chưa là gì của cô nương cả.

- Nhưng thiếp và chàng đã có tiền duyên tiền định với nhau. Chàng đã là Tiểu Thần Toán Tử mà lại không thể đoán biết tiền duyên đó sao?

Quân Bình nheo mày, nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ mình lại lận đận bởi cái số đào hoa hay sao?”

Ý nghĩ lướt qua đầu, buộc Quân Bình phải bưng chén rượu, khách sáo nói với Lan Hoa Phương Tử :

- Tại hạ mời Lan Hoa cô nương.

Nàng mỉm cười, với một nét hiền thục bưng chén đáp lễ Quân Bình, tất cả mọi lời nói, cử chỉ đều biểu lộ cốt cách của một hiền phụ mà bất cứ nam nhân nào cũng đều ước muốn.

Quân Bình vừa đặt chén xuống bàn vừa nói :

- Sao Lan Hoa cô nương biết được tiền duyên của Quân Bình?

Nàng mỉm cười :

- Bởi thiếp cũng là một Thần Toán Tử như chàng.

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng :

- Sao…

Nàng không để Quân Bình thốt câu hỏi ngạc nhiên, mà đáp lời luôn :

- Thiếp cũng am tường Lường Thiên Xích Thiên Can như chàng mà.

Quân Bình nhíu mày nghĩ :

- “Mình am tường Lường Thiên Xích Thiên Can, thỉ có thể biết được sẽ chuyển hóa càn khôn theo phong thủy và hạn vận qua tưởng pháp, chứ chẳng thể biết được hậu vận của mình. Thế mà nàng lại biết ư? Chuyện này quả là khó tin, có lẽ đây là ngoa ngôn thôi”.

Quân Bình tự chuốc rượu, vừa chuốc vừa nói :

- Lan Hoa Phương Tử cô nương thật là tài giỏi. Am tường Lường Thiên Xích Thiên Can, biết cả hậu vận của mình Quân Bình bái phục.

Quân Bình vừa nói vừa bừng chén rượi đưa đến trước mặt Lan Hoa Phương Tử.

- Quân Bình phải kính cô nương.

Nàng lườm Quân Bình, mỉm cười nói :

- Chàng nói thật lòng không đó?

- lan hoa cô nương nghĩ tại hạ xảo ngôn ư?

- Đừng nói với thiếp bằng những lời như thế, Lan Hoa Phương Tử nói chàng có duyên với thiếp không phải do thiếp đoản hậu đâu.

Quân Bình giật mình, nghĩ :

- “Chẳng lẽ mình nghĩ sai về nàng?”

Lan Hoa Phương tử từ tồn nói :

- Chàng đã mời thiếp phải uống chứ.

Nàng bưng chén rượu uống cạn với thại độ hơi bực bội. Đặt chén xuống bàn nàng nhìn Quân Bình :

- Có lẽ chàng nghĩ thiếp xảo ngôn?

Quân Bình đỏ mặt. Câu hỏi của nàng khiến Quân Bình phải tự thẹn với mình.

Chàng ngập ngừng nói :

- Quân Bình không có ý cho Lan Hoa Phương tử cô nương là người xảo ngôn đâu.

Nàng mỉm cười :

- Thế thì tốt quá.

Quân Bình buông một tiếng thở ra rồi nói :

- Cho dù Lan Hoa Phương Tử cô nương và tại hạ có am tường Lường Thiên Xích thì chưa hẳn đã đoán đúng được hậu vận tình duyên. Bởi đó là phạm trù tâm linh thụôc về cái thực cảnh giới này.

Nàng gật đầu :

- Thiếp hiểu chàng định nói gì. Tiền duyên của thiếp và chàng không phải do thiếp suy luận ra, mà do một người khác.

- Ai vậy?

- Sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thương Quan.

Quân Bình ngây người nhìn nàng. Câu nói của Lan Hoa Phương Tử khiến Quân Bình như người nằm trong mộng, không sao tưởng tượng được. Chàng buộc phải nghĩ thầm :

- “Không lẽ sư tôn có mặt ở đây?”

Lan Hoa Phương Tử nhìn Quân Bình :

- Chàng nghi ngờ lời của thiếp ư?

- Quân Bình chỉ ngạc nhiên.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười :

- Nếu như chàng gặp sư tôn thì có tin lời của thiếp không?

Quân Bình đứng lên :

- Lan Hoa Phương Tử... Sự thật sư tôn của Quân Bình đang ở đây à?

Nàng mỉm cười :

- Thiết Phiến Ngọa Long không chỉ là sư tôn của chàng mà còn là của thiếp nữa.

- Lan Hoa Phương Tử cô nương hãy đưa tại hạ đi gặp sư tôn.

Hai cánh môi cười thật tươi. Nàng ôn nhu nói :

- Xem ra chàng bắt đầu tin thiếp rồi.

- Nếu gặp được sư tôn, Quân Bình sẽ không còn nghi ngại gì nữa.

Nàng nắm tay Quân Bình :

- Tất nhiên, thiếp sẽ đưa chàng đi gặp sư tôn. Khi nghe sư tôn nói. Thiếp chỉ sợ mình gặp một người nào đó, nhưng hoàng thiên hậu thổ có mắt nên gá duyên thiếp với chàng.

Quân Bình nôn nóng :

- Phương Tử... Quân Bình muốn gặp sư tôn.

- Sư tôn cũng rất muốn gặp huynh, nhưng không tiện xuất đầu lộ diện, dùng phải buộc kế sách này.

- Giờ Quân Bình mới hiểu. Chúng ta đi thôi.

- Sư tôn không ở xa đây đâu.

- Quân Bình muốn gặp người càng sớm càng tốt.

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Hai người rời tiền sảnh Nguyệt trang. Lan Hoa Phương Tử đưa Quân Bình vào một hoa viên với vô sắc hoa đang nở rộ. Đi bên cạnh nàng, Quân Bình không quên quan sát toàn cảnh hoa viên đó.

Lan Hoa Phương Tử đưa Quân Bình đến một gian thảo xá có kiến tạo giống như tạc với gian thảo xá mà chàng đã từng chung sống với Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Lan Hoa Phương Tử thoáng một chút lưỡng lự khi đứng trước cửa gian thảo xá.

Nàng liếc qua Quân Bình :

- Quân Bình trong gian thảo xá này.

Nàng nói xong liền qùy xuống.

Quân Bình buộc phải làm theo nàng mặc dù trong tâm tưởng vẫn còn chút hoài nghi lẫn lộn.

Lan Hoa Phương Tử nói :

- Nghĩa phụ... Lan Hoa Phương Tử đã đưa được Hạ huynh đến diện kiến người.

Trong khi nàng nói thì Quân Bình vô cùng hồi hợp và khẩn trương. Chàng chỉ mong tất cả những gì Phương Tử nói đều là sự thật. Nếu đúng như nàng nói thì đây qủa là một ngày đại hạnh của Quân Bình.

Phương Tử và Quân Bình không phải chờ lâu, cánh cửa từ từ mở ra. Giọng nói của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát trầm trầm cất lên :

- Ta bấm độn biết trong ngày hôm này Hạ Quân Bình và còn sẽ đến.

Giọng nói có phần thêm khác với Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát, nên Quân Bình buộc phải ngẩng mặt nhìn thẳng vào trong gian thảo xá.

Trong gian thảo xá mập mờ ánh sáng một ngọn bạch lạp hắt ra khiến Quân Bình chỉ mờ mờ thấy chân diện dung của Thiết Phiến Ngọa Long.

Quân Bình bặm môi buông một tiếng thở dài.

Ngọa Long Thiết Phiến như nghe được tiếng thở dài của Quân Bình, liền hỏi :

- Bình nhi, gặp ta sao không mừng mà lại thờ dài như vậy?

Quân Bình ngẩng đầu lên, nghiêm giọng nói :

- Đã bao lâu xa cách, Quân Bình gặp lại sư tôn chỉ muốn nhìn rõ chân diện mục quang của người cho thỏa lòng nhưng...

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát như đọc được ý niệm trong đầu Quân Bình, liền nói :

- Quân Bình... Sư phụ biết ý của con rồi. Ngươi sợ ta chỉ là một kẻ giả trang chứ gì?

Quân Bình gật đầu :

Thiết Phiến Ngọa Long cười khảy :

- Ngươi hãy bước đến đây mà xem chân diện mục quang của sư phụ ngươi có khác xưa hay không?

Được Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát mở lời, Quân Bình không chút e dè, liền đứng lên bước thẳng đến ngưỡng cửa thảo xá. Chàng lấy hết mục nhãn nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Gia Cát Thiết Phiến Ngọa Long.

Chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát đập vào thần nhãn của Quân Bình. Nhận ra chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long, Hạ Quân Bình chỉ muốn qùy thộp xuống hành đại lễ, nhưng vẫn còn lưỡng lự :

- Sư phụ.

- Sư phụ tưởng Bình nhi đã quên ta rồi chứ.

Lời của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát vừa dứt thì Quân Bình đã qùi mọp xuống hành đại lễ :

- Bình nhi bất kính, sư phụ miễn thứ.

Thiết Phiến Ngọa Long khoát tay :

- Hãy lui ra ngoài kia quì chung với hiền thê của ngươi.

Quân Bình ngạc nhiên :

- Sư phụ... Lan Hoa Phương Tử là hiền thê của con?

- Hậu vận duyên tình của Bình nhi do chính ta cho Lan Hoa nghĩa nữ biết đó.

Quân Bình không còn biết nói gì. Trong lòng chàng chỉ có một nỗi mừng vui khôn tả được khi gặp sư tôn. Chàng cúi đầu thối bộ bước trở ra quỳ xuống bên Lan Hoa Phương Tử.

Nàng nhỏ giọng nói :

- Chàng đã tin thiếp chưa?

Quân Bình gật đầu :

- Bây giờ huynh đã tin rồi.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát nói :

- Bình nhi...

- Có sư đồ.

- Khi thần tăng Đại Minh đưa con vào tỉnh lăng Thiếu Lâm đã truyền những gì cho con?

Quân Bình ngẩn lên nói :

- Sư tôn, khi Quân Bình được thần tăng Đại Minh thỉnh vào tĩnh lăng, người đã truyền thụ Tiên Thiên khí công và di huấn đến ngôi đền thiêng.

Chàng lấy Thiết Phiến Ngọa Long khẽ gật đầu. Lão hỏi tiếp :

- Thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên khí công cho Bình nhi, chắc lão thần nhi đã biên tịch rồi phải không?

Nghe câu hỏi này, Quân Bình gật đầu, Quân Bình giật mình. Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn lại chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Chân diện mục của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát không có gì thay đổi cả, cũng chẳng có nét gì khiến Quân Bình phải hoài nghi, nhưng trong tâm tưởng thì Quân Bình lại nghĩ khác :

- “Tại sao sư tôn lại hỏi câu hỏi đó? Chẳng lẽ người không thấy sao tướng đã rơi?”

Ý niệm đó lướt nhanh qua khiến Quân Bình lưỡng lự nói :

- Đệ tử không biết.

- Ngươi đã vào tĩnh lăng với thần tăng Đại Minh mà lại không biết sao?

Quân Bình ngập ngừng nói :

- Khi tịnh nhi rời tĩnh lăng thì thần tăng vẫn còn trong trạng thái nhập định.

- Lạ thật.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát khoát tay :

- Thôi được rồi, Bình nhi hãy về với Lan Hoa Phương Tử nghĩa nữ. Ngày mai Lan Hoa Phương Tử sẽ đưa ngươi đến đền thiêng.

Thiết Phiến Ngọa Long dứt lời, chỉ hơi khoa tay một cái, cánh cửa thảo xá liền bị một hấp lực đóng sập lại.

Lan Hoa Phương Tử nhìn qua Hạ Quân Bình :

- Huynh... Chúng ta phải về thôi.

Quân Bình nhìn qua nàng :

- Sư tôn hơi lạ một chút.

- Lạ chỗ nào?

- Xem chùng ngươi không coi Hạ Quân Bình như tình thâm cốt nhục như xưa nữa.

- Sư tôn không như huynh nghĩ đâu. Có lẽ người quá lo lắng cho hậu vận âm thịnh dương suy bất giác thay đổi chút ít đấy mà.

Lan Hoa Phương Tử nắm tay Quân Bình :

- Thiếp và chàng trở về, đừng quấy nhiễu đến ngươi nữa. Ngày mai, thiếp sẽ đưa chàng đến đền thiêng.

Quân Bình khẽ gật đầu, rồi cùng Lan Hoa Phương Tử rời khỏi thảo xá. Chàng vừa đi vừa suy nghĩ mông lung.

- “Chuyện gì đang xảy ra chung quanh mình nhỉ?”

Chương 26: Tằm Trong Kén, Bướm Ngoài Trời

Gác tay lên trán, nằm duỗi dài trên tràng kỷ, Quân Bình suy nghĩ mông lung.

Cuộc diện với sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát khiến thần trí chàng bất giác trở nên hỗn độn, không định hướng được.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình tự hỏi thầm :

- "Đó là sư tôn của mình chăng? Tất cả đều đúng nhưng sao cảm nhận của mình vẫn có gì đó không thừa nhận người là sư phụ. Phải chăng thời gian khiến ta thay đổi ư?"

Ý niệm đó phải khiến chàng nhíu mày.

Quân Bình cố hình dung lại tất cả những gì trong thảo xá. Chàng bặm răng vào môi rồi lẩm nhẩm nói :

- "Có cái gì khiến mình linh cảm đó? Nhất định phải có một cái gì đó nên thần trí của mình mới rơi vào trạng thái mập mờ này. Tất cả đều không có gì khác với sư phụ cả, từ khuôn mặt, đến cách ngồi, nhưng mình lại mang cảm nhận mơ hồ đó không phải là sư phụ Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Nhất định có điều ẩn khuất gì đây."

Quân Bình bật ngồi lên :

- "Tại sao sư phụ không biết thần tăng Đại Minh phương trượng đã viên tịch? Người có thể biết được điều đó mà, chẳng lẽ thời gian khiến thần cảm của người bị mai một?"

Răng Quân Bình cắn vào môi. Nghĩ thầm :

- "Có cái gì ẩn khuất đằng sau cuộc diện ngộ này? Nhất định phải có một cái gì đó."

Quân Bình sực nghĩ đến cây thiết phiến danh bất hư truyền của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Chàng thả chân xuống sàn thư sảnh, lẩm nhẩm nói :

- Chiếc thiết phiến của sư tôn.

Ý niệm còn nằm trong tâm tưởng Quân Bình thì tiếng gõ cửa dội đến thính nhỉ cắt đứt ý tưởng mông lung của chàng.

Cộc... cộc...

Quân Bình chưa kịp hỏi thì cửa của thư sảnh đã mở ra và Lan Hoa Phương Tử bước vào. Tay nàng bưng một chiếc mâm vàng, trên có bầu rượu và một chén ngọc.

Nhưng chiếc mâm vàng lẫn bầu rượu vẫn không làm Quân Bình ngạc nhiên bằng bộ cánh nàng vận. Trên người Lan Hoa Phương Tử có thể nói là một chiếc áo khoác ngoài bằng lục mỏng tang, che hờ tấm yếm đỏ phía trong, dưới ánh sáng bạch lạp có thể thấy rõ từng đường nét của cơ thể nàng.

Quân Bình quá đỗi ngạc nhiên với sự xuất hiện của Lan Hoa Phương Tử trong bộ y trang khêu ngợi, liền bật đứng dậy.

Lan Hoa Phương Tử cô nương.

Nàng tròn mắt nhìn chàng. Hai con ngươi của nàng quả là to và đen láy, óng ánh như hai hạt huyền châu, có thể thấy được bóng của Quân Bình.

- Huynh còn xa cách với muội à?

Quân Bình lúng túng :

- Tại hạ...

Nàng bịt miệng chàng. Động tác của nàng cố ý áp sát vùng thượng đẳng vào ngực Quân Bình. Tất nhiên vùng thượng đỉnh của nàng chính là vùng cấm kỵ của nữ nhân, bởi nó biểu trưng cho sự thanh bạch và tinh khiết.

Sự đụng chạm đó khiến cho Quân Bình càng bối rối hơn.

Lan Hoa Phương Tử lườm chàng :

- Đến lúc này mà chàng vẫn còn xưng hô xa cách với Lan Hoa Phương Tử ư?

Nàng bỏ tay khỏi miệng Quân Bình rồi ép chàng xuống tràng kỷ.

Nàng lườm Quân Bình :

- Chàng còn nghi ngờ thiếp à?

Quân Bình nhíu mày :

- Huynh... huynh bối rối thôi.

- Sao huynh lại bối rối? Đây chẳng phải là duyên của thiếp và chàng à? Nghĩa phụ của thiếp cũng là sư tôn của chàng nói như thế mà.

- Nhưng huynh thấy quá bất ngờ.

- Cái gì đến thì phải đến thôi. Nghĩa phụ nói chỉ có sự hợp cẩn giữa thiếp và chàng may ra mới đảo lộn được càn khôn.

Quân Bình sững sờ trước câu nói của nàng :

- Sao... Sư tôn nói như vậy à?

Lan Hoa Phương Tử khẽ gật đầu :

- Ngay cả thiếp cũng rất bất ngờ, nhưng vì nghĩa vì nhân mà chẳng nề đến sự thanh bạch của mình.

Nàng e lệ liếc Quân Bình :

- Hoàng thiên hậu thổ chắc cũng nghĩ đến sự thanh bạch của thiếp, nên mới trao thân xác này vào tay chàng.

- Nhưng...

Nàng bịt miệng Quân Bình :

- Chàng đừng thốt những lời khách sáo nữa. Nếu cứ nói ra những lời đó, chàng không sợ thiếp buồn ư? Lan Hoa Phương Tử không nghĩ đến tiểu tiết, mang phận nữ nhân trao cho chàng, chỉ mong sau này tướng công đối xử tốt là được rồi.

Lan Hoa Phương Tử nói xong bá lấy cổ Quân Bình. Mặt đối mặt, mùi xạ hương thơm dìu dịu từ hai cánh môi nàng phả ra, chui vào thính nhĩ Quân Bình tạo ra trong nội thể một thứ cảm giác lâng lâng thật khó tả.

Quân Bình thở dài nói :

- Phương Tử... Huynh chưa từng chung đụng với nữ nhân.

- Thiếp cũng chưa từng chung đụng với nam nhân.

- Nếu vậy sao huynh và Phương Tử không chờ sau khi đến ngôi đền thiêng trở về cùng bái lạy trời đất, sư tôn rồi mới động phòng loan phụng?

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, lườm yêu Quân Bình :

- Muội cũng thích như huynh thôi. Muội và huynh sẽ bái lạy Hoàng thiên, cúng tế song đường rồi mới trở thành phu phụ.

Quân Bình mỉm cười :

- Như thế hay hơn chứ.

Quân Bình vừa nói vừa toan gỡ tay Lan Hoa Phương Tử, nhưng nàng đã nũng nịu nói :

- Nhưng đây là ý của sư tôn. Ngươi nói chỉ khi nào Tiên Thiên khí công của huynh hợp với Nguyên Âm Đồng Nữ của thiếp thì mới có thể vào được đền thiêng.

Quân Bình nhướng mắt :

- Sao... Có chuyện như vậy ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu :

- Sư tôn nói như vậy. Nếu như Phương Tử và chàng không hợp nhất Tiên Thiên khí công và Nguyên Âm Đồng Nữ thì không thể vào được đền thiêng.

- Huynh chưa từng nghe sư tôn nói điều này.

- Nhưng nghĩa phụ lại nói với muội.

Nàng nắm tay Quân Bình choàng qua vai mình. Hai mi mắt Lan Hoa Phương Tử khép hờ có vẻ chờ đợi. Dung diện của nàng ví như đang sôi trào nhựa sống chỉ chờ con bướm đặng trao mật nhụy.

Nếu lhot tỏ lộ gọi mời bao nhiêu thì Quân Bình càng lúng túng bấy nhiêu. Không phải nàng xấu mà ngược lại nàng hơn cả một giai nhân tuyệt sắc, nhưng ngỡ ngàng còn ngăn cách Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử.

Mùi xạ hương thơm dịu từ hai cánh môi mọng chín của nàng không ngừng phả vào mặt chàng. Trong tận cùng tâm tưởng của Quân Bình là một cảm giác nao nao kỳ lạ bởi mùi xạ hương huyền diệu đó.

Quân Bình bất giác nhìn thẳng vào mắt nàng :

- Lan Hoa Phương Tử muội.

Nàng mỉm cười, nép đầu vào ngực Quân Bình. Mái tóc óng ả đen tuyền càng khiến cho Quân Bình

có thêm cảm giác lạ lỳ. Theo cảm giác lạ kỳ đó thôi thúc chàng ngỡ như mình đang chìm dần vào một cảnh giới không thực. Nột cảnh giới của trí tưởng tượng với cái thực và ảo hòa quyện với nhau nhưng cảm nhận thì rõ mồn một mùi thơm da thịt lẫn những xúc cảm mơ hồ, bất giác nhưng ý niệm hỗn độn mơ hồ tan biến để thay vào đó là xúc cảm do chính bản thân của Lan Hoa Phương Tử tạo thành khỏa lấp.

Diện dung của nàng đập vào mắt Quân Bình với những nét háo hức chờ đợi.

Cảm xúc kia càng lúc càng dâng trào mãnh liệt, Quân Bình tự nhủ :

- “Tại sao mình lại có cảm nhận đó? Nó xuất phát từ mùi xạ hương của nàng hay xuất phát từ di huấn của sư phụ, hay tự bản thân mình.”

Ý niệm kia lượt vút qua tâm niệm Quân Bình khiến chàng phải buông một tiếng thở ra trước khi quyết định hành động sau cùng giữ ranh giới lễ nghĩa hay phá vỡ nó.

Tiếng thở dài của chàng lọt vào thính nhỉ, không biết nó tác dụng gì đến Lan Hoa Phương Tử, nhưng vòng tay của nàng chợt nới lỏng, hai mí mắt thoạt nhướn lên. Đôi thu nhãn trong vắt thâu tóm lấy toàn bộ diện dung của Hạ Quân Bình.

- Hạ huynh.

- Phương Tử... Huynh...

Nàng bịt miệng chàng :

- Muội biết huynh đang nghĩ gì.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, nói :

- Sư tôn biết sự ngỡ ngàng của huynh nên gởi bầu rượu cho muội và huynh thụ lãm.

Quân Bình nhìn nàng :

- Sư tôn lo lắng như thế sao?

- Tất cả nhũng gì người làm đều vì nghĩ đến huynh.

- Nếu vậy thì huynh phải uống để không phụ lòng sư phụ.

Lan Hoa Phương Tử mở nắp bầu rượu chốc ra chén. Nàng bưng chén rượu áo vào miệng Quân Bình :

- Muội sẽ tiếp cho huynh uống.

Trong tình huống hoàn toàn ngỡ ngàng, Quân Bình muốn tìm men rượu để khỏa lấp sự lúng túng của mình, nên uống liên tục, hết chén này đến chén khác.

Men rượu khiến huyết lưu trong kinh mạch bừng nóng hầm hập, theo đó những cảm giác ngỡ ngàng cũng mất dần trong tâm trí chàng. Quân Bình nắm tay Lan Hoa Phương Tử.

Quân Bình nhìn nàng :

- Muội muội.

Hai cánh môi nàng điểm một nụ cười duyên, rồi nũng nịu nói :

- Hạ huynh say rồi.

Cùng với lời nói đó, Lan Hoa Phương Tử đẩy nhẹ vào ngực Quân Bình, ép nằm xuống tràng kỷ, hai mắt Quân Bình như nhíu hẳn lại. Chàng cố mở mắt, nhưng mí như có hai quả chùy nặng nghìn cân kéo trịch xuống.

Lan Hoa Phương Tử chờ cho Quân Bình chẳng biết gì nữa mới đứng lên khỏi tràng kỷ. Nàng nhìn Quân Bình, thuận tay vuốt nhẹ qua trán chàng rồi nhẩm nói :

- Chàng hãy nằm đây, chút nữa thôi thiếp sẽ quay lại bên chàng.

Nói xong Lan Hoa Phương Tử bước lại tấm gương đồng, trau truốt nhan sắc, dặm lại hai bờ môi mọng đỏ bởi son hồng. Trong khi nàng trang điểm thì có biết đâu trong nội thể của Quân Bình, Tiên Thiên khí công thuần dương chân khí của thần tăng Đại Minh bắt đầu tác dụng tống khứ mê dược ra khỏi nội thể. Từ đỉnh đầu của Quân Bình một làn khói thật mỏng tỏa ra rồi nhanh chóng tỏa mát vào không khí.

Lan Hoa Phương Tử trang điểm xong rời tấm gương đồng, rập bước ra cửa. Nhìn lại Quân Bình một lần nữa nhưng đoán chắc đã hoàn toàn có tác dụng. Lan Hoa Phương Tử mới đóng cửa bỏ đi.

Nàng chưa đi bao lâu, Quân Bình bật ngồi dậy. Chàng nhẩm nói :

- Lan Hoa cô nương chắc không biết Tiên Thiên khí công của thần tăng Đại Minh ví như Kim ty giáp bảo vệ Quân Bình.

Quân Bình bước ra cửa thư phòng, rồi dụng Hư Hư Mê Tông bộ bám theo Lan Hoa Phương Tử. Quả như chàng dự đoán, Lan Hoa Phương Tử thoăn thoắt rảo gót sen theo lối cũ đến gian thảo xá của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát.

Không như lần trước đi cùng với Quân Bình. Nàng không qùi mà thản nhiên bước lên bậc tam cấp rồi mở cửa bước vào thảo xá.

Quân Bình rít một luồng chân ngươn thật sâu căng phồng lồng ngực, thì triển bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ, nhẹ êm như chiếc lá khô đến bên vách thảo xá của Ngọa Long Thiết Phiến Thượng Quan Gia Cát.

Chàng còn thắc mắc Lan Hoa Phương Tử đến đây để làm gì thì nghe tiếng cười khúc khích của Lan Hoa Phương Tử cất ra từ trong thảo xá dội ra. Tràng tiếu ngạo của nàng có sức gợi dục mà bất cứ nam nhân nào cũng phải xao lòng. Chính tràng tiếu ngạo kia khiến Quân Bình bất giác phải tò mò.

Gần như nín thở, Quân Bình dùng một ngón tay đâm vào ô cửa che bằng giấy hồng. Ghé mắt nhìn qua cái lỗ vừa được đâm thủng, Quân Bình ngây người, ngỡ như mặt đất dưới chân mình bỗng chốc dậy sóng ầm ỳ.

Trong gian thảo xá, Lan Hoa Phương Tử đang thoát y trước mặt Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Trong khi nàng thoát y thì Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát nhìn chằm chằm vào tấm thân của nàng bằng cặp mắt háo hức. Tất cả hoạt cảnh diễn ra trong gian thảo xá khiến Quân Bình gần như nghẹt thở. Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát sư tôn của Quân Bình trước đây đâu có ánh mắt dâm đãng như bây giờ và càng không có tà tâm, người như một hiền giả ấn sĩ không màng đến chuyện tục nhục trên cõi nhân sinh này. Hoạt cảnh kia khiến Quân Bình càng nghi ngờ người trong thảo xá không phải là người sư tôn của chàng.

Trong thảo xá, Lan Hoa Phương Tử đã cởi xong chiếc yếm cuối cùng. Nàng hiện ra như một con nhộng vừa chui ra khỏi vỏ kén với lớp da mịn trắng như sữa ong.

Đứng trước mặt Thiết Phiến Ngọa Long tqcg, mà nàng nói là nghĩa phụ của mình, xem chừng chẳng có chút ngại ngùng gì.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát ngắm thân thể Lan Hoa Phương Tử, khẽ gật đầu, nói :

- Nàng đẹp lắm.

Lan Hoa Phương Tử bước đến ngôi đền vào lòng Thiết Phiến Ngọa Long, nũng nịu nói :

- Chàng chỉ có mỗi một câu đó khi hợp duyen với thiếp à?

Lời đối đáp của hai người khiến Quân Bình không sao hiểu nổi, mà không hiểu tất càng tò mò, dí sát vào nhìn qua cái lỗ mà quan sát.

Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát vuốt ve bờ vai Lan Hoa Phương Tử rồi sục xạo

năm ngón tay trở xuống vùng bồng đảo gợi mời với những đường nét gợi dục.

Y khẽ gật đầu, nói :

Lan Hoa Phương Tử khẽ gật đầu, vòng tay bá cổ lấy Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát. Nàng khẽ nói :

- Y sẽ ngủ thật lâu cho đến khi mặt trời mọc bởi mê hương của thiếp.

- Thế thì tốt.

Nàng nép đầu vào vùng ngực rộng của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát, trong lúc tay của lão không ngừng vuốt ve vùng bồng đảo gợi cảm của nàng.

Thiết Phiến Ngọa Long vừa vuốt ve Lan Hoa Phương Tử vừa nói :

- Ngày mai nàng đưa Tiểu Thần Toán Tử đến đền thiêng. Một khi y như bóng với hình. Hãy dẫn dụ y dụng kiến văn Lường Thiên Xích Thiên Can, sắp ếp lại Ngũ Hành Sinh Khắc, theo bổn số của ta. Thời gian sẽ không còn bao lâu, ta sẽ độc bá thiên hạ.

- Thiếp hiểu ý của chàng.

Thiết Phiến Ngọa Long nhín Lan Hoa Phương Tử. Nàng bá cổ lão kéo xuống. Lan Hoa Phương Tử thoạt ưỡn người với động tác trao thân gởi tình cùng với động tác đó nàng nhẩm nói :

- Đặng thành bá nghiệp võ lâm, chàng có quên thiếp không?

- Làm sao quên được một trang giai nhân tài sắc vẹn toàn như nàng.

Quân Bình há hốc miệng khi vòng tay của Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát xiết chặt lấy tấm thân không một mảnh lụa che của Lan Hoa Phương Tử, với những động tác thật mạnh bạo và háo hức đầy nhục cảm.

Quân Bình tự hỏi :

- “Chuyện gì sẽ đến đây? Tại sao chuyện này lại có thể xảy ra? Thật ra họ là ai? Thiết Phiến Ngọa Long Thượng Quan Gia Cát kia có phải là sư tôn của mình không, hay cũng là người giả giống mình như hai giọt nước?”

Chàng lắc đầu với những ý niệm hỗn độn như mớ bòng bong. Chính vào lúc Hạ Quân Bình còn đang bâng quơ với những ý niệm hỗn tạp thì trong gian thảo xá, Thượng Quan Gia Cát đã đặt nàng duỗi dài trên tràng kỷ. Y đưa tay lên như mặt.

Quân Bình nhíu mày nghĩ :

- “Y làm gì vậy?”

Câu hỏi đó được trả lời ngay, khi trong thảo xá, Thiết Phiến Thượng Quan Gia Cát lôi chiếc mặt nạ da người ra khỏi chân diện dung của mình. Khuôn mặt thật của y lộ ra ánh bạch lạp nhập nhoạng, nhưng bấy nhiêu đó thôi cũng đủ cho Hạ Quân Bình nhận ra được chân diện thật của kẻ mạo danh.

Chàng quá phấn khích, vô hình trung buông một tiếng thở ra mà không kềm chế được.

Người kia thoạt chau mày thốt lên :

- Phương Tử... Có người.

Y vừa nói vừa bật dậy thộp lấy chiếc áo trường y thanh lam, còn Lan Hoa Phương Tử cũng bật nhỏm lên. Nàng nhanh miệng hỏi :

- Ai?

Quân Bình nhanh như bóng ma trơi thi triển Hư Hư Mê Tông bộ băng mình rời thảo xá, quay lại gian thư sảnh của mình. Chàng vừa nằm lên tràng kỷ trong tư thế cũ thì chẳng bao lâu sau Lan Hoa Phương Tử đã đến.

Nàng nhẹ nhàng bước đến bên tràng kỷ, nhìn Quân Bình khẽ gọi :

- Hạ huynh... Hạ huynh...

Quân Bình tự biết mình phải làm gì. Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu ả phát hiện ra hành tung của mình, thì chẳng biết chuyện gì xảy ra đây?”

Với ý niệm đó, Quân Bình giả vờ ậm ự vài tiếng rồi trở mình quay vào trong vách.

Sự nặng nề phủ trùm lên gian thư sảnh. Trong cõi tĩnh lặng đó, Quân Bình hồi hộp khi tưởng tượng Lan Hoa Phương Tử có thể đã phát hiện ra và đương nhiên nàng sẽ để lại cho Quân Bình một cái mạng.

Sự im lặng kia không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi Quân Bình cảm nhận rõ tiếng y trang được cởi ra, rồi tấm thân không một mảnh lụa của Lan Hoa Phương Tử áp sát vào người mình.

Quân Bình bặm môi nghĩ :

- “Lan Hoa cô nương đừng giả vờ nữa, tất cả những gì muốn biết Hạ Quân Bình đã biết.”

Chương 27: Thiên Ma Cốc

Trong tuyệt vực Phong Ma sơn.

Mỗi lần Quân Tùng nhúc nhích thì y lại lún xuống một chút. Quân Tùng quá đỗi hốt hoảng, gần như đã thấy tử thần ngay trước mắt mình, y thì thào nói :

- Hoa Hoa muội muội nhớ ngày này năm sau cúng giỗ của ta nhe. Nếu được nàng nhớ đến ta sẽ không trở thành con ma đói phiêu bạt không chốn dung thân.

Quân Tùng quá đỗi bức xúc, thở hắt ra, thân pháp lại chìm xuống thêm một chút nữa.

Hoa Hoa nói :

- Huynh đừng nói nữa... muội không để cho huynh chết thảm như thế này đâu.

Quân Tùng bặm môi không thốt nửa lời nhưng vẫn cảm nhận mình tiếp tục chìm xuống bãi lầy và chẳng bao lâu nữa thì chui tọt xuống tận cùng a tỳ.

Y lắc đầu :

- Dù muốn hay không thì ta cũng phải xuống a tỳ chầu lão Diêm chúa ôn dịch.

Lão không bắt ai lại nhằm Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân mà bắt. Không lẽ lão muốn ta xuống làm bếp cho lão ư?

Thân pháp Quân Tùng chìm đến gần ngang ngực.

Y nhìn Hoa Hoa nói :

- Hoa Hoa... Trước khi huynh trở thành hỏa đầu quân trong cõi Diêm phủ thì cho huynh được nhìn dung diện dung tuyệt sắc của nàng, để xuống dưới ta còn có hồng nhan tri kỷ đặng nhớ đặng thương.

Hoa Hoa đỏ mặt.

Quân Tùng nói tiếp :

- Nàng đừng từ chối một kẻ đang cận kề cái chết. Ôi sao Tiểu Thần Toán Tử, kiêm luôn Thiên Hạ

Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân, lại phải chết trong lúc này chứ?

Gã lún thêm hai đốt tay nữa.

Hoa Hoa khẩn trương vô cùng, nhưng vẫn cố nắm tay Quân Tùng :

- Muội không để cho huynh chết đâu. Phải chi Hắc Bạch Thần Quân đừng đoạt chiếc roi da của muội.

Quân Tùng nhìn nàng :

- Bộ chiếc roi da của nàng cứu được ta sao?

- Muội có chiếc roi đó sẽ có cách đưa được huynh lên.

Hai mắt Quân Tùng mở to :

- Thật vậy sao?

- Nhất định sẽ có cách, nhưng rất tiếc...

- Nàng đừng nói thế, ta có cách rồi. Tại sao huynh và muội không nghĩ ra nhỉ? Ý tưởng thứ nhất là của huynh, còn phần tiếp theo là của muội.

Mộng Hoa Hoa hối thúc Quân Tùng :

- Huynh nói nhanh đi.

Quân Tùng nhìn nàng một lúc rồi nói :

- Ơ... Sao Hoa Hoa không dụng đến sợi dây lụa thắt lưng?

Hoa Hoa thẹn đỏ mặt như trái táo chín mọng :

- Huynh...

Quân Tùng ủ rũ nói :

- Hoa Hoa ngại ư? Nếu như huynh chết thì muội đâu có cơ hội lấy được pho Thiên thư Lường Thiên Xích, bằng như ngược lại...

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài.

Quân Tùng thở ra, nhìn nàng :

- Hoa Hoa... Huynh được sống sẽ rất mang ơn muội. Sau này huynh sẽ làm những món thật đắc khẩu để hầu hạ muội.

- Huynh đừng nói nữa...

- Không nói cũng chết mà nói cũng chết, duy nhất chỉ có muội mới cứu được huynh mà thôi.

- Muội sẽ cứu huynh.

- Ông trời có mắt mà.

Hoa Hoa cởi dây thắt lưng, thắt thành vòng thòng lọng, cột vào tay Quân Tùng rồi kéo đến một gờ đá. Nàng xiết chặt sợi dây lụa vào gờ đá, nói với Quân Tùng.

- Huynh có thể bám vào dây lụa mà lên khỏi bãi lầy được rồi đó.

- Không có muội thì huynh xem như vắn số trong tuyệt vực Phong Ma sơn này.

Quân Tùng nắm dây lụa thắt lưng của Hoa Hoa kéo thân từ từ lên khỏi bãi lầy.

Lên được hết bãi lầy, y nằm lăn ra đất, ngửa mặt nhìn hàng chữ Thiên Ma cổ cốc đang phát xanh rờn. Quân Tùng rủa thầm :

- “Chưa gặp ma mà Dương Quân Tùng này suýt biến thành ma”.

Hoa Hoa lại bước bên Quân Tùng :

- Huynh có sao không?

- Không có muội thì huynh chắc tiêu mạng bởi cái đầm tranh tối tranh sáng này.

Buông một tiếng thở ra, Quân Tùng nói :

- Hoa Hoa... Chúng ta quay trở lại hồ nước rồi tìm cách ra khỏi đây.

- Huynh không vào Thiên Ma cốc à?

- Hoa Hoa đã thấy rồi đó. Nếu ở bên ngoài mà huynh còn suýt chết thì bên trong sẽ còn nhiều thứ cạm bẫy chết người nữa. Thôi thì bỏ quách cái pho Thiên thư ôn dịch kia cho rồi.

- Nếu như muội cần tìm pho Thiên thư thì không thể trở ra tay không được.

- Muội tìm cái khỉ gì trong tòa Thiên Ma cổ cốc. Ta chỉ nói bừa nói càn với muội thôi, không ngờ nói càn nói bừa mà lại trúng.

Quân Tùng chỉ Thiên Ma cổ cốc :

- Thú thật với Hoa Hoa, huynh cũng chưa từng biết nơi này. Nếu như biết thì huynh đã không bị lọt chân xuống bãi lầy. Chúng ta trở lại hồ nước rồi tìm cách trở ra bên ngoài tuyệt vực này thôi. Trong đây sao huynh thấy ớn lạnh quá. Có cái gì đó khiến huynh hồi hộp.

Hoa Hoa lắc đầu :

- Chúng ta đã bước qua ranh giới âm dương rồi, chỉ có một lối là tiến về phía trước.

Quân Tùng nhìn tấm bia đá :

- Âm Dương Giới với Âm Dương Giới. Bước qua rồi bước lại cũng được mà.

Quân Tùng vừa nói vừa toan bước trở qua tấm bia phân chia âm dương, nhưng Hoa Hoa đã kịp nắm tay ghịt lại.

- Làm bất cứ điều gì huynh cũng phải cẩn thận chứ. Bộ huynh không sợ chết ư?

- Ai cũng đều sợ chết cả, huynh cũng vậy thôi.

- Nếu sợ chết thì trước khi hành động, huynh phải cân nhắc mới được.

- Hoa Hoa nói cứ như ta đang trổ tài hỏa đầu quân vậy. Trước khi thêm gia vị cần phải cân nhắc phải không?

- Huynh đừng có bỡn cợt. Hãy thử xem có bước trở lại được hay không?

Nàng cúi xuống nhặt một hòn đá, thảy qua tấm bia phân ranh âm dương.

Cạch... Hòn đá lăn lông lốc.

Quân Tùng nhìn hòn đá rồi quay lại Hoa Hoa :

- Đâu có gì xảy ra.

Hoa Hoa cau mày, đúng lúc hòn đá đang bốc khói rồi cháy bùng lên, chỉ một khoảnh khắc hai lần chớp mặt đã biến mất.

Quân Tùng giật mình thốt lên :

- Ôi... Sao thế nhỉ? Lạ lùng thật.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng :

- Nếu như vừa rồi huynh trở ra thì e rằng chẳng có cách gì cứu được huynh. Chúng ta xuống địa ngục còn có đường sống, quay trở ra thì không có đường sinh tồn đâu.

Quân Tùng thở dài :

- Eo ôi... Biết thế thì ta chẳng bước qua cái ranh âm dương chết tiệt này.

- Huynh có than vắn thở dài thì cũng vậy thôi. Đứng đây là chết, tất phải tìm một sinh lộ. Huynh có tài nhìn phong thủy tất có cách tiến về phía trước mà.

Quân Tùng nhăn nhó :

- Hoa Hoa... Đã đến nước này thì nàng phải tin ta chứ. Nếu như ta có tài nhìn phong thủy thì ta đâu có sa chân vào bãi lầy để suýt chết chứ.

- Huynh là Tiểu Thần Toán Tử mà.

- Tại nàng gắn cho ta cái danh đó, chứ ta đâu phải là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình đâu.

Hoa Hoa nhún vai :

- Nếu huynh không phải là Tiểu Thần Toán Tử sao lại đưa muội đến đúng chỗ tọa lạc của Thiên Ma cổ cốc?

- Huynh nói bừa nhưng không ngờ lại là sự thật. Đôi lúc huynh tưởng mình cũng dám là Tiểu Thần Toán Tử lắm.

- Hãy bỏ chuyện huynh có phải là Tiểu Thần Toán Tử hay không, chúng ta phải tìm cách thoát khỏi đây. Trong lúc nguy khốn, cứ tìm nguyên cớ vì sao mình bị nguy thì chẳng giải quyết được gì mà phải tìm cách cứu nguy.

Quân Tùng vỗ tay, nhìn nàng :

- Hoa Hoa nói rất đúng. Chúng ta đã vào thì nhất định phải trở ra được.

- Theo huynh cửa ra chỗ nào?

Quân Tùng nhíu mày rồi bất giác trở về phía Thiên Ma cổ cốc :

- Cửa ra chính là Thiên Ma cổ cốc. Nhưng muốn được đến đó thì phải đi qua bãi lầy, mà huynh thì không muốn chôn thây trong bãi lầy đó.

- Muội cũng vậy.

- Thế muội có cách gì vượt qua bãi lầy kia không?

- Theo ý huynh thì sao?

Quân Tùng ngồi xuống gờ đá, chiếu mắt nhìn về phía trước. Y tưởng chừng như mọi ngõ đường để vượt qua bãi lầy này đều bị bít lại, không tìm ra một phương cách khả thi để vượt qua.

Quân Tùng buông một tiếng, thở ra nghĩ thầm :

- “Không vượt qua bãi lầy thì xem như chết chắc rồi. Cũng tại hai lão quái vật Hắc Bạch Thần Quân nên mình mới chịu cảnh lưỡng đầu không lối thoát.”

Ý niệm đó khiến Quân Tùng chỉ còn biết lắc đầu chán nản, trong sự chán chường đó, bất giác Quân Tùng thấy một điều dị biệt từ ánh hào quang xanh rờn của bốn chữ Thiên Ma cổ cốc phát ra. Bốn chữ triện Thiên Ma cổ cốc phát quang xanh rờn rọi xuống bãi lầy tạo thành bốn điểm xanh mờ mờ.

Quân Tùng nheo mày nhìn lại Mộng Hoa Hoa :

- Hoa Hoa...

- Huynh đã có cách rồi ư?

Quân Tùng lắc đầu :

- Huynh chẳng tìm được phương cách nào cả, nhưng thấy có một điểm lạ lùng từ bốn chữ Thiên Ma cổ cốc. Muội có thấy điểm lạ lùng đó không?

Hoa Hoa lắc đầu :

- Hoa Hoa chẳng thấy điểm dị biệt nào cả.

- Trước đây huynh đã từng nấu món Ngọc Ẩn Chu Sa.

Hoa Hoa cướp lời Quân Tùng :

- Đến bây giờ mà huynh cũng chỉ nghĩ đến chuyện bếp núc ư?

Quân Tùng khoát tay :

- Nói thì phải có đầu có đuôi, chứ huynh không có ý phô trương tài nghệ hỏa đầu quân với muội đâu, mặc dù huynh có thể tự hào mình là Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân.

- Huynh nói tiếp cho muội nghe coi.

Quân Tùng gãi đầu :

- Muốn đắc thành món Ngọc Ẩn Chu Sa thì cái lõi là phải cho thực khách thấy được những hạt ngọc trong cá tô chứa đầy cát. Bây giờ thì huynh mới nói đến điểm di.

biệt mà huynh phát hiện ra ở đây.

- Huynh thấy gì?

- Nếu muội quan sát kỹ sẽ thấy bốn chữ Thiên Ma cổ cốc phát ra chiếu xuống bãi lầy chết tiệt kia, tạo thành bốn đóm sáng mờ mờ, ảo ảo. Huynh có thể ví, bãi lầy này và bốn đóm sáng kia như món Ngọc Ẩn Chu Sa. Nếu đúng như huynh nghĩ thì bốn đóm sáng ứng trên bãi lầy chính là chiếc cầu để chúng ta bước qua chỗ chết tiệt này.

Hoa Hoa nghe Quân Tùng lý giải, liền nhìn lên bốn chữ triệt Thiên Ma cổ cốc, rồi dời mắt nhìn xuống bãi lầy. Quả như Quân Tùng nhận xét, nàng buông luôn một câu thật ý nghĩa :

- Xem chừng tài nghệ của hỏa đầu quân của huynh có thể đắc thành cái món Ngọc Ẩn Chu Sa trong tuyệt vực a tỳ này.

Quân Tùng phấn chấn nói :

- Hoa Hoa cũng cùng ý nghĩ của huynh.

- Nếu không có món đắc khẩu Ngọc Ẩn Chu Sa của huynh thì có lẽ muội và huynh sẽ biến thành hai con ma đói và khát trong tuyệt vực này.

- Nếu được cùng muội biến thành ma thì cũng được.

Hoa Hoa đó mặt nhìn Quân Tùng :

- Huynh nói vậy có ý gì?

Quân Tùng khoát tay :

- Huynh không có ý gì đâu.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng, gắt gỏng nói :

- Huynh đừng có ý nghĩ mình là một trang mỹ nam tử đó nhe.

- Sao... Quân Tùng mà là mỹ nam tử ư?

Thốt hết lời, Quân Tùng bật tràng cười khanh khách.

Y vừa cười vừa nói :

- Nếu như muội thấy ta trong bếp lò thì chẳng thốt được câu đó đâu.

Hoa Hoa mỉm cười :

- Không bàn đến chuyện đó nữa, chúng ta thử xem món Ngọc Ẩn Chu Sa có đúng như huynh nghĩ không.

- Hoa Hoa thử bằng cách nào?

- Ý của huynh thì sao? Huynh có muốn đặt chân xuống những viên ngọc đó không?

Quân Tùng tròn mắt :

- Huynh ư... Rủi...

- Chẳng lẽ huynh lại muốn muội đi trước? Nam tử hán đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất lại để việc khó cho nữ nhi ư?

Quân Tùng đỏ mặt :

- Thôi được, để ta liều mạng vậy. Nếu có chết thì muội nhớ cúng giỗ cho ta đấy, chứ đừng quên kẻo ta biến thành ma đói phiêu bạt trong cõi hư vô.

- Nếu huynh sợ thì để muội.

Quân Tùng khoát tay :

- Không không... Ai nỡ để nhi nữ xông pha chứ. Cứ xem như ta là anh hùng ra tay vị mỹ nhân vậy mà.

Quân Tùng vừa nói vừa nắm lấy sợi dây lụa, nhét một đầu vào tay Hoa Hoa.

Y cười giả lả, nói :

- Nếu huynh có chuyện gì thì cứ theo cách cũ mà thực hiện.

- Dây lụa xem ra ngắn lắn đó.

Quân Tùng nhăn nhó :

- Nếu nó ngắn thì muội biết cách nối lại dài ra mà.

Y ghé vào tai Hoa Hoa :

- Muội có thể hy sinh chiếc áo choàng, nếu vẫn chưa đủ thì tới những thứ khác.

Hoa Hoa thẹn chín mặt. Nàng đưa kịp nói tiếng nào thì Quân Tùng đã đặt chân xuống đóm sáng mờ ảo do chữ Thiên chiếu lên mặt bãi lầy.

Chân Quân Tùng lún xuống, khiến y giật mình, nhưng nó chỉ lún tới mắt cá thì đã chạm đá cứng.

Quân Tùng quá phấn khích thét lên :

- Hoa Hoa... Huynh đúng rồi. Cả món Ngọc Ẩn Chu Sa của huynh cũng đúng luôn.

Quân Tùng bước chân còn lại xuống đóm sáng. Không như lần sa xuống bãi lầy, mà như đứng trên một gờ đá vô cùng vững chãi.

Quân Tùng mừng rỡ nhảy lên dậm xuống :

- Sao... Không lún nữa à?

Y buông luôn sợi dây lụa, và thong dong bước qua đóm sáng thứ hai rồi thứ ba, thứ tư, sau đó thì bước lên bậc tam cấp đóng rêu xanh lâu ngày.

Quân Tùng ngoắc Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Qua bên này đi. Chúng ta sắp ra khỏi a tỳ này rồi.

Hoa Hoa mỉm cười, theo cách Quân Tùng vượt qua bãi lầy. Nàng nhìn gã :

- Nếu không có món Ngọc Ẩn Chu Sa của huynh thì chúng ta còn mắc kẹt giữa đe và búa.

- Huynh nghĩ chưa hết đâu.

Hai người theo những tam cấp tiến lên thạch môn Thiên Ma cổ cốc.

Quân Tùng nhún vai :

- Đến đây thì xem như chẳng còn đường mà đi nữa.

Hoa Hoa quan sát thạch môn để tìm cơ quan khởi động mở cửa. Nàng chẳng tìm đâu ra cơ quan khởi động mà chỉ thấy ấn thủ trên thạch môn.

Hoa Hoa mỉm cười nhìn Quân Tùng :

- Mở thạch môn này chắc phải đến lượt muội.

- Muội tính làm gì?

Nàng chỉ thạch môn :

- Dùng nội lực đẩy nó ra.

Quân Tùng nhướng mày :

- Lần này thì huynh đành chịu, bởi lẽ huynh chẳng có nội lực hay ngoại lực.

- Muội làm được. Huynh chỉ đứng nhìn thôi.

Nàng khẽ gật đầu rồi đứng trước thạch môn vận hóa nguyên âm công phu bản thân, đẩy song thủ áp tới đôi ấn thủ trên thạch môn.

Ngọc thủ Hoa Hoa vừa áp vào ấn thủ thì một đóm sáng như hạt đậu lóe lên.

Trước khi đóm sáng kia phát quang, Quân Tùng linh cảm có điều bất ổn, liền thét lớn :

- Hoa Hoa... Coi chừng.

Cùng với tiếng thét đó, Quân Tùng nhào thộp lấy tiếu yêu của nàng kéo giật qua bên. Hoa Hoa vừa bị kéo giật qua bên thì đóm sáng phát quang chiếu ra một luồng sáng xanh rờn lia lấy búi tóc Quân Tùng.

Quân Tùng cảm nhận rõ mồn một như vừa có một lưỡi bảo đao, bảo kiếm bén ngót, có thể chém sắt như chém bùn lướt qua đỉnh đầu mình, càng hoảng hốt hơn bởi cảm nhận đó nên đè sấp Hoa Hoa xuống sàn đá.

Tóc Quân Tùng phất lên Mộng Hoa Hoa.

Trong cơn hoảng loạn tột cùng, y ôm cứng lấy Mộng Hoa Hoa mà không nghĩ đến chuyện nam nữ thụ thụ bất thân.

Mãi một lúc sau Hoa Hoa mới đẩy Quân Tùng ra. Quân Tùng vội vã nói :

- Hoa Hoa... huynh chết rồi ư?

Nàng nhìn Quân Tùng :

- Huynh chưa chết mà chỉ mất đi búi tóc thôi.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng, ngồi nhỏm dậy, ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nàng nhìn Quân Tùng :

- Một ánh chớp phát ra từ thạch môn, nếu không có huynh thì muội đã chết rồi.

- Thế là ta đã cứu Hoa Hoa.

Nàng gật đầu :

- Sao huynh biết mà cứu muội?

- Tự dưng có linh cảm bất ổn. Linh cảm đó buộc ta phải hành động.

Y rờ lên đỉnh đầu :

- Giờ thì ta giống một xú nam tửù rồi he.

Hoa mỉm cười :

- Bây giờ muội càng tin huynh chính là Tiểu Thần Toán Tử, biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

- Hậy... nàng quên cái danh Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch đó đi. Cũng bởi vì cái danh Tiểu Thần Toán Tử mà Dương Quân Tùng rơi vào cái rọ này, chẳng biết sống chết ra sao nữa.

- Muội sẽ tìm cách đưa huynh ra.

- Muội sẽ dùng cách gì?

- Thạch môn này phải có cơ quan bí mật khởi động mở cửa. Tạm thời chúng ta chưa tìm ra.

- Thế thì tìm.

Hai người dò dẫm tất cả mọi góc ngách quanh thạch môn Thiên Ma cổ cốc, nhưng chẳng thể phát hiện được cái gì đặc dị có thể nghi ngờ là cơ quan khởi động thạch môn.

Quân Tùng thất vọng gãi đầu.

Y nhìn Mộng Hoa Hoa :

- Sao chúng ta không gặt hái sự suông sẻ chứ? Hết cạm bẫy này lại đến cạm bẫy khác.

Quân Tùng ngồi bó gối nhìn lên thạch môn.

Y lẩm nhẩm nói :

- Ngươi có thể nói cho ta biết cách mở ra như thế nào chứ? Hay ngươi không thích nữ nhân mà lại thích nam nhân?

Quân Tùng bật bật dậy nhìn Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Có thể huynh mở cửa này chăng?

Hoa Hoa lắc đầu :

- Huynh không có nội lực thì sao mở được, huống chi còn luồng thạch quang tư?

thần đó.

- Nếu không mở nó thì chúng ta lại chịu chết trước cửa Thiên Ma cổ cốc ư?

Quân Tùng buông một tiếng thở dài :

- Ai cũng có số mà, biết đâu thạch môn Thiên Ma cổ cốc lại có duyên với huynh.

- Huynh cẩn thận.

Quân Tùng bước đến trước thạch môn. Mắt y đóng đinh vào đôi ấn thủ in trên cách cửa đá. Quan sát đôi bản thủ đó, Quân Tùng quay lại Hoa Hoa :

- Hoa Hoa, đến đây.

- Huynh phát hiện được gì?

- Lạ lùng lắm.

Nàng bước đến bên Quân Tùng. Quân Tùng chỉ đôi ấn thủ :

- Nàng nhìn kỹ xem đôi ấn thủ này sẽ thấy cái điều kỳ cục.

Hoa Hoa nhìn đôi ấn thủ in trên thạch môn rồi nhìn lại Quân Tùng :

- Hai bàn tay phải.

Quân Tùng gật đầu, xòe hai bàn tay đến trước :

- Phàm người ta có trái và phải, đằng này thạch môn lại in cả hai ấn thủ đều bên phải cả. Vậy thì sao?

Quân Tùng nhíu mày :

- Trái phải... phải trái. Phải phải trái trái, không lẽ chủ nhân Thiên Ma cổ cốc là một quái nhân ư?

Hoa Hoa nhìn lại đôi ấn thủ. Nàng lắc đầu :

- Không phải như huynh nghĩ đâu.

- Theo Hoa Hoa thì sao?

- Đôi ấn thủ để lại trên thạch môn do hai người tạo ra. Hai người đó là một nam một nữ. Nếu huynh quan sát thì sẽ nhận ra ngay một ấn thủ nhỏ nhắn còn cái kia thì to.

Quân Tùng nheo mày :

- Ý Hoa Hoa nói của nam nhân thì thô còn nữ nhân thì thanh tú à?

- Tất nhiên rồi.

Quân Tùng chìa tay đến trước Mộng Hoa Hoa.

- Thử xem coi.

Nàng nhún vai, rồi đặt tay bên cạnh tay Quân Tùng :

- Huynh nghĩ thế nào?

Quân Tùng sượng sùng nói :

- Nàng nói rất đúng. Thế thì muốn mở thạch môn này phải có hai người một nam một nữ.

Quân Tùng nhìn lại đôi ấn thủ :

- Ta hiểu rồi.

- Huynh hiểu gì?

- Chủ nhân Thiên Ma cổ cốc là đôi hiền khang lệ như bóng hình. Và bây giờ họ cũng muốn huynh và Hoa Hoa trở thành một đôi hiền khang lệ như họ.

Hoa Hoa thẹn thùng :

- Huynh đừng nói sàm.

- Đâu phải ý của Quân Tùng mà đây là ý của chủ nhân Thiên Ma cổ cốc. Nếu Hoa Hoa không đồng ý theo họ thì chúng ta sao mở được thạch môn.

- Hoa Hoa có cách.

- Cách gì?

- Huynh một bên, Hoa Hoa một bên, chúng ta vừa tránh được luồng thanh quang chết chóc kia, đồng thời lại mở được thạch môn nữa.

Quân Tùng chắc lưỡi nói :

- Nàng sợ ta trả thù nàng sau khi thành thân bởi một roi nàng đã tặng ta ở cổ miếu chứ gì?

Hoa Hoa nhìn thẳng vào mắt Quân Tùng :

- Hoa Hoa chưa nghĩ đến chuyện đó, mà chỉ muốn rời khỏi tuyệt cốc này với pho Thiên thư kia thôi.

- Trong đầu nàng không để cho ta một chút sao mà cứ nằng nặc với cái pho Thiên thư ôn dịch Lường Thiên Xích gì đó?

- Huynh hãy giúp muội, rồi muội sẽ đáp cho huynh.

- Nói vậy còn nghe được.

Quân Tùng nhìn Hoa Hoa :

- Chúng ta cùng áp tay ấn thử một lượt nhé?

Hoa Hoa gật đầu :

- Chỉ cần một xao lãng, không có sự phối hợp nhịp nhàng thì cả hai sẽ chịu hậu quả thảm khốc đó.

Quân Tùng thở dài :

- Nhưng huynh không có nội lực, không biết có tác dụng gì không.

- Muội sẽ không dụng đến nội lực. Tất cả đặt vào định số.

Quân Tùng gật đầu.

Hai người rít một luồng chân ngươn thật sâu căng phòng lồng ngực rồi từ từ đặt tay vào ấn thủ. Quân Tùng nghiêm giọng nói :

- Hoa Hoa... Bắt đầu ấn bản thủ vào.

Hoa Hoa và Quân Tùng cùng chớp mắt ra hiệu rồi đồng loạt ấn tay vào ấn thủ in trên thạch môn.

Cạch... Luồng thạch quang xuất hiện, xẹt ra điểm thẳng tới phía trước và cũng làm cho Quân Tùng lẫn Hoa Hoa lóa mắt.

Quân Tùng nghĩ thầm :

- Ta chết chắc rồi.

Nhưng không như Quân Tùng nghĩ, luồng thanh quang kia như một cây gậy phát quang đẩy thạch môn trượt dần vào trong, trong khi y và Hoa Hoa chẳng hề tốn chút sức lực nào.

Trượt vào trong Thiên Ma cổ cốc đúng một trượng thì thạch môn dừng lại, luồng thanh quang cũng biến mất. Quân Tùng lia mắt nhìn qua bên.

Y và Hoa Hoa đang ở trong một gian tiền sảnh khá rộng.

Quân Tùng hối thúc Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Chúng ta vào rồi.

Y nắm tay Hoa Hoa bước nhanh ra khỏi thạch môn. Cả hai vừa rút tay khỏi ấn thủ thì thạch môn lại trượt vào đóng sập lại.

Quân Tùng nhìn Hoa Hoa :

- Bây giờ thì nàng và ta trở thành hai tên tù không lối thoát trong tòa Thiên Ma cổ cốc này.

Chương 28: Uyên Ương Tâm Pháp

Ngồi kiết đà trên một chiếc bồ đoàn là hai bộ khô cốt, trang phục đã vàng úa theo thời gian. Quân Tùng hơi ngạc nhiên khi thấy bộ xương khô bên phải vận trang y hòa thượng, còn bên trái là trang phục của môn phái Hằng Sơn.

Chàng nhìn lại Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Nàng có nghĩ gì không?

- Một là hòa thượng, một là đạo cô. Ý huynh muốn nói vậy phải không?

Quân Tùng gật đầu :

- Ta có ý như vậy. Và cũng hơi ngạc nhiên khi biết chủ nhân Thiên Ma cổ cốc là hòa thượng và đạo cô.

Quân Tùng cười mỉm nhìn Hoa Hoa.

Hoa Hoa thẹn mặt :

- Tại sao huynh cười?

- Ta nghĩ những kẻ xuất gia tránh thế tục ô uế cũng không thoát khỏi chữ tình.

Xem chừng các vị hòa thượng có thể thiền tu ăn chay, niệm phật để thoát vòng sinh tử luân hồi, nhưng khó qua lưới tình lồng lộng.

- Thế huynh trở thành hòa thượng có thoát được không?

Quân Tùng le lưỡi :

- Eo ôi... Huynh đâu có nghĩ đến chuyện xuất gia. Ăn chay thì ta không ăn được rồi, còn Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân thì lại là cái nghề của huynh nữa. Không ăn chay lại thêm nghề hỏa đầu quân thì nhất định huynh không thể xuất gia đặng.

Quân Tùng nhún vai :

- Ngay cả vị sư tôn hòa thượng đây cũng muốn hầu phật nhưng không đến đặng, mà phải chịu sống trong tòa Thiên Ma cổ cốc chỉ vì nặng nợ tình.

Y nhăn nhó nói :

- Đã vậy thì huynh cần gì phải xuất gia.

Chàng nhìn lại Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Chúng ta đã vào trong Thiên Ma cổ cốc thì cũng kính trưởng tôn một lạy chứ.

Hoa Hoa gật đầu.

Hai người cùng đại hành lễ xá di thân đôi chủ nhân Thiên Ma cổ cốc. Hành lễ đại xá xong, Hoa Hoa nói :

- Tiểu Thần Toán Tử huynh, chúng ta hãy tìm pho thiên thư Lường Thiên Xích.

Quân Tùng thở hắt ra, rồi lắc đầu :

- Chẳng có pho thiên thư nào đâu. Trước mắt phải tìm đường rời khỏi tòa Thiên Ma này để trở ra bên ngoài.

- Muội không thể ra bên ngoài bằng hai tay không mà không có pho thiên thư kia.

- Nếu như huynh giấu nó ở đây thì đã đưa quách cho muội rồi.

Hoa Hoa sa sầm mặt :

- Tùy huynh vậy.

Quân Tùng nhìn lại hai bộ di thân khô cốt chủ nhân Thiên Ma cổ cốc, nói :

- Nhị vị trưởng bối hiển linh thì hãy mở mắt cho Mộng Hoa Hoa để nàng biết chẳng có pho thiên thư nào trong tòa Thiên Ma cổ cốc này cả.

Quân Tùng vừa khẩn trương thì phát hiện một bức di thư phủ bụi đặt ngay trước mặt hai bộ di thân khô cốt. Y lấy bức di thư đó trao qua tay Hoa Hoa :

- Hoa Hoa đọc đi. Huynh xem chừng hai vị trưởng tôn rất hiển linh đó. Hoa Hoa nhìn Quân Tùng rồi mở bức di thư.

Chữ trong di thư theo thời gian đã bị Ố vàng nhưng vẫn còn những nét vô cùng sắc xảo.

Mộng Hoa Hoa lướt nhanh tinh nhãn qua bức di thư. Đôi chân mày của càng cau hẳn lại và hai má ửng đỏ thẹn thùng. Thấy thần sắc của nàng e lệ, Quân Tùng tò mò hỏi :

- Hoa Hoa... Trong di thư viết gì mà muội không đọc lớn cho huynh cùng nghe?

Hoa Hoa thở ra lắc đầu, rồi trao lại bức di thư cho Quân Tùng :

- Huynh đọc đi. Xem chừng Hoa Hoa và huynh đành chôn thây trong tòa Thiên Ma cổ cốc này đó.

Quân Tùng giật mình khi nghe nàng nói. Y thộp lấy bức di thư, dán mắt vào đọc :

- Chỉ có những kẻ yêu nhau mới vào được Thiên Ma cổ cốc, chỉ có những kẻ yêu nhau mới thoát Thiên Ma cốc.

Quân Tùng xuýt xoa, tròn mắt reo lên :

- Thế này thì hay quá, có gì mà Hoa Hoa sợ chúng ta mãi mãi bị giam trong Thiên Ma cổ cốc chứ.

Quân Tùng nhìn nàng, mỉm cười nói :

- Để huynh đọc lớn cho nàng nghe nhé.

Hoa Hoa càng thẹn hơn. Nàng khoát tay :

- Huynh đọc thầm được rồi.

- Đâu có được, phải đọc thật lớn mới được tỏ lòng thành kính với nhị vị trưởng tôn đây chứ.

Quân Tùng rít một luồng chân khí thật sâu rồi cao giọng đọc :

- Chỉ có những kẻ yêu nhau mới vào được Thiên Ma cốc, chỉ có những kẻ yêu nhau mới rời khỏi Thiên Ma cốc.

Quân Tùng liếc trộm Mộng Hoa Hoa.

Y cười mỉm, chấp tay sau lưng đi tới đi lui :

- Kẻ sống không nặng tình chẳng khác nào một xác chết biết thở, biết ăn mà thôi.

Quân Tùng nhìn lại Mộng Hoa Hoa. Nàng tránh ánh mắt của Quân Tùng.

Y cười mỉm nói :

- Hoa Hoa... Nàng nghĩ sao về bức di thư của nhị vị trưởng bối đây?

- Muội không nghĩ gì cả.

- Còn huynh nghĩ khác.

- Nghĩ gì?

Quân Tùng cười mỉm, nói :

- Nếu muội cho huynh là Tiểu Thần Toán Tử thì huynh lại nghĩ nhị vị trưởng tôn kia là Đại Thần Toán Tử. Cứ như cái gì họ cũng đều biết và sắp xếp tất cả.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng thoạt cau lại :

- Y nghĩ nhị vị trưởng tôn kia sắp xếp gì?

Quân Tùng nhìn thẳng vào mắt nàng, trang trọng nói :

- Nhị vị trưởng tôn chủ nhân Thiên Ma cổ cốc sắp xếp một chữ tình. Hình như nhị vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma cổ cốc biết trước Quân Tùng và Hoa Hoa nặng một chữ tình nên mới để huynh và muội vào được tòa Thiên Ma cổ cốc này.

Hoa Hoa nạt ngang :

- Huynh đừng nói sàm.

- Nếu không nặng tình thì huynh và Hoa Hoa đâu có thể bước chân vào tòa Thiên Ma cổ cốc này được. Nhị vị trưởng bối đã sắp xếp tất cả rồi, nàng đành phải chịu thôi.

Nếu như nàng không chấp nhận sự sắp xếp này thì chúng ta sẽ như hai vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma cốc.

- Huynh đọc tiếp di thư đi.

- Từ từ đọc cũng được mà. Theo nàng thì bức di thư này do người nào viết?

Nàng lườm Quân Tùng :

- Muội không biết.

- Nàng biết.

Nàng nhìn Quân Tùng :

- Sao huynh lại buột muội nói? Huynh cũng có thể biết chuyện kia mà.

Quân Tùng nhún vai :

- Huynh không biết mới hỏi muội.

- Huynh giả vờ với muội đó hả?

- Huynh hỏi thật đấy.

- Huynh muốn biết để làm gì?

- Huynh muốn biết ai viết di thư này để khẳng định trong hai người ai là kẻ nặng tình. Nam nhân hay nữ nhân?

- Huynh hãy tự suy đoán đi.

- Huynh muốn nghe muội nói. Người xưa có câu, nữ nhân nặng nợ nhưng nhẹ tình. Vậy bức di thư này rõ ràng do trưởng bối hòa thượng viết rồi.

- Huynh đoán sai rồi.

Quân Tùng nhướng mắt :

- Vậy là vị trưởng bối đạo cô?

- Cũng không phải.

- Không có ai viết, vậy là người thứ ba?

Quân Tùng thét lên :

- Trong này có ma.

Y bất ngờ thét lên, khiến Mộng Hoa Hoa giật mình, theo bản năng nữ tính, nàng ôm chầm lấy Quân Tùng chẳng chút nệ hà phận nhi nữ.

Quân Tùng ghé miệng vào tai nàng :

- Ma chính là huynh đây.

Hoa Hoa bặm môi đẩy Quân Tùng ra. Nàng gắt gỏng nói :

- Tại sao huynh lại thét toán lên như vậy?

- Huynh muốn biết trong hai người kia là ai thảo bức di thư đắc ý như thế này.

Hoa Hoa hất mặt, trang trọng nói :

- Cả hai đều chấp bút viết bức di thư đó.

- Nét chữ rất giống nhau, không thể hai người viết được.

- Họ nặng tình nặng tâm nên ý thành ý, thân liền thân, nên đã luyện thành bút tự giống nhau như của một người viết hành.

Quân Tùng reo lên :

- Hay thật. Nay mai đây huynh và Hoa Hoa phải luyện thành một bút tự như nhị vị trưởng bối chủ nhân tòa Thiên Ma cốc này.

- Muội không nghĩ đến chuyện đó đâu.

- Tùy muội vậy.

Quân Tùng mở bức thư đọc tiếp :

- “Kệ ai đâu bể chốn cung trăng

Rơi xuống trần gian với chị Hằng

Cho thỏa lòng kia trông văng vẳng

Kẻo còn sâu nọ buộc khăng khăng

Đã mòn con mắt tìm hồng điệp

Lại bợm riềng lòng mối xích thằng

Xin hãy dủi dui theo hẹn ước

Ơn so non thái ví sao bằng”

Quân Tùng khẽ lắc đầu :

- Bài phú này sao buồn quá.

Y nhìn nhị vị trưởng bối chủ nhân Thiên Ma cốc :

- Chắc chắn chuyện tình của nhị vị trưởng bối có nhiều trắc trở nên mới chọn ẩn thân trong tận cùng Phong Ma Sơn để trọn một chữ tình.

Quân Tùng ôm quyền xá :

- Văn bối Dương Quân Tùng bái phục.

Quân Tùng xá xong đọc tiếp :

- “Hiểu được chúng ta thì đôi uyên ương đã xem như hậu nhân của tòa Thiên Ma cốc. Vậy cứ theo bản đồ trong di thư mà tuần tự chú giải, luyện Âm Dương Hợp Bích, sau khi tụ thành Âm Dương Hợp Bích mới dụng đến Thiên Ma Thần Thủ, theo tử địa mà ra ngoài Thiên Ma cốc. Nếu không tụ thành Âm Dương Hợp Bích thì không làm chủ được Thiên Ma Thần Thủ, tất sẽ bị mạng vong bởi Thạch Long.

Hiền khang lệ di bút :

Vô Ngã hòa thượng.

Ngọc Diện đạo cô.”

Quân Tùng nhìn lại Hoa Hoa :

- Muội đã đọc hết bức di thư của Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện sư thái rồi ư?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng bước lại đối mặt với nàng.

- Muội tính sao?

- Cứ theo bức họa đồ mà mở ra, tùy cơ ứng biến.

- Nàng đã quyết định rồi thì huynh đành phải theo vậy. Nếu chết thì chết chung với nhau. Nếu chúng ta không phải là chủ nhân Thiên Ma Thần Thủ thì chắc chắn sẽ mất mạng trong tử lộ bởi Thạch Long đó.

- Muội sẽ tùy cơ ứng biến.

- Vậy thì chúng ta đi.

Quân Tùng theo sự chỉ dẫn trong phần họa đồ của bức di thư. Hai người rời gian tiền sảnh bằng một cánh cửa bí mật phía sau bồ đoàn di thân khô cốt Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô, qua một gian phòng khác. Vừa bước vào thư sảnh này, Hoa Hoa vội bịt mắt thốt lên :

- Tại sao lại vào đây, huynh muốn gì?

Giọng của nàng vừa gắt gỏng vừa tỏ lộ thái độ không thể kiềm chế được.

Hoa Hoa cáu gắt nói :

- Nếu trong tâm niệm của huynh có tư tưởng vẩn đục và tà tâm thì đừng trách Mộng Hoa Hoa này đó.

Quân Tùng giật mình bởi giọng nói của nàng. Y lắc đầu, từ tốn đáp lời Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Dương Quân Tùng này không phải là một đại đạo hái hoa, cũng không hề có ý niệm làm nhục nàng. Quân Tùng và nàng vào gian thư sảnh này chẳng qua vì sự ngẫu nhiên theo họa đồ trong bức di thư này mà thôi.

Quân Tùng thở hắt ra một tiếng :

- Ta cũng không thể tưởng tượng được trong gian thư sảnh lại có những bức họa kỳ cục như thế này.

Quân Tùng chắc lưỡi :

- Nếu như những bức họa kia là pho thiên thư gì đó thì nàng đã không phẫn nộ với huynh như vậy.

- Nếu như những bức họa kia là pho thiên thư Lường Thiên Xích thì Hoa Hoa cũng không màng đến.

- Hoa Hoa đã cương quyết như vậy thì chúng ta đi tiếp.

- Đi... Chúng ta sẽ rời khỏi đây mà.

Hai người mở cánh cửa, len qua gian phòng thứ hai. Vào gian phòng này, đập vào mắt hai người là chiếc bệ phát ánh hào quang xanh rờn.

Quân Tùng tò mò bước đến, miệng thì thốt :

- Cái gì thế nhỉ?

Y ngoắc Hoa Hoa :

- Hoa Hoa lại đây xem.

Nàng bước đến bên cạnh Quân Tùng bằng những bước đi lưỡng lự. Hoa Hoa rơi vào trạng thái đó cũng bởi vì trong đầu vẫn còn khắc nét nhưng bức họa tiết vẽ đôi nam nữ trong những tư thế giao tình. Nàng ngập nói :

- Công tử thấy gì?

Sự thay đổi lối xưng hô của nàng khiến Quân Tùng phải chau mày.

Y khẽ lắc đầu rồi chỉ vào kệ đá :

- Đây có phải là Thiên Ma Thần Thủ không?

Hoa Hoa nhìn đôi thạch thủ một nhỏ một lớn trên kệ đá, gật đầu :

- Chính nó đó.

Quân Tùng lật lại bức di thư đọc qua. Y nhìn Hoa Hoa, nói :

- Chúng ta phải lấy đôi Thiên Ma Thần Thủ mới có thể ra khỏi đây.

- Công tử lấy đi.

Mặt Quân Tùng sa sầm :

- Cái cớ gì mà nàng lại bỗng dưng thay đổi nhanh như vậy?

- Hoa Hoa cũng không biết nữa.

Quân Tùng lắc đầu :

- Hậy... đừng có nghĩ vẩn vơ về những bức họa tiết trong thư sảnh kia. Ta không thích kiểu cách xa lạ của muội đâu.

Bị Quân Tùng nói trúng ý niệm, Hoa Hoa đỏ mặt thẹn thùng. Nàng nói lảng sang chuyện khác :

- Huynh một chiếc, muội một chiếc.

- Tất nhiên rồi, ta đâu quá tham lam giành hết hai chiếc.

Y mỉm cười cầu tình, rồi thò tay lấy chiếc Thiên Ma Thần Thủ to và thô. Tay Quân Tùng vừa chạm đến đã rụt lại, miệng thì thốt lên :

- Ôi...

Hoa Hoa liền hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Quân Tùng xuýt xoa :

- Nó nóng như một cục than hồng. Nóng khủng khiếp. Huynh không thể lấy cái của nợ này rồi.

Y nhún vai :

- Ta nhường tất cả cho nàng đó.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng :

- Còn cái kia?

- Thì cũng như cái này thôi. Nàng thử chạm tay vào xem.

Hoa Hoa tò mò chạm tay vào chiếc Thiên Ma Thần Thủ thon nhỏ, thanh tú. Cũng như Quân Tùng, vừa chạm tới chiếc Thiên Ma Thần Thủ, nàng liền rụt tay lại.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng :

- Nó không như thỏi than hồng.

- Tại sao lại rụt tay về?

- Nó lạnh như một khối băng. Lạnh khủng khiếp.

Quân Tùng nhíu mày nhìn đôi Thiên Ma Thần Thủ. Y lẩm nhẩm nói :

- Một cái nóng, một cái lạnh. Chúng ta bỏ quách nó cho rồi.

- Bỏ đi.

Y nắm tay Hoa Hoa. Nàng vội vã rụt lại.

Nhìn lại Hoa Hoa, Quân Tùng cười khảy :

- À... Huynh quên, nam nữ thụ thụ bất thân.

Rời gian thư sảnh có cặp Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng và Hoa Hoa theo hành lang dẫn đến cánh cửa đá hình vòng cung. Trên cánh cửa đó có hai chữ “tử lộ”.

Quân Tùng xoa tay :

- Tới rồi. Đây là lúc huynh và muội đối mặt với tử thần đây.

Trên thạch môn có in hai chiếc ấn thủ một to một nhỏ chẳng khác gì đôi ấn thủ in trên thạch môn vào tiền sảnh Thiên Ma cốc.

Quân Tùng nói :

- Cái trò đẩy cửa thì chẳng còn lạ gì với huynh và muội nữa.

Y vừa nói vừa nhướng mày với Hoa Hoa :

- Nào... Hoa Hoa chúng ta lập lại chuyện đẩy cửa nào.

Hoa Hoa nhìn thạch môn lắc đầu nói :

- Khoan đã.

Quân Tùng dí dỏm nói :

- Sao lại khoan? Bộ nàng sợ con Thạch Long kia ư?

- Chủ nhân Thiên Ma cốc đã có chủ định thì không thể rời Thiên Ma cốc dễ dàng như vậy đâu. Huynh hãy nhìn đôi ấn thủ sẽ thấy.

Quân Tùng quan sát đôi ấn thủ. Một bên thì đỏ au, còn bên kia như một khối băng trong suốt.

Quân Tùng nhún vai :

- Chẳng có gì lạ cả. Hoa Hoa đã muốn rời đây thì cứ làm theo Quân Tùng đi.

Y vừa nói vừa toan áp hữu thủ vào ấn thủ nhưng Hoa Hoa đã kịp giật lại.

- Phải thử trước đã.

Nàng vừa nói vừa cởi túi phấn đeo bên hông.

Quân Tùng mỉm cười nói :

- Nữ nhân dù có nhan sắc tuyệt phàm thế nào mà không có phấn hương thì nam nhân cũng không để tâm đến đâu.

- Trong này Hoa Hoa không cần túi phấn nữa.

- Quân Tùng cũng chẳng màng đến phấn thơm của nàng.

Hoa Hoa liếc Quân Tùng, rồi ấn túi phấn vào thủ sắc đỏ tía. Túi phấn nhanh chóng bốc cháy tỏa

mùi thơm lan khắp cả hành lang Thiên Ma cốc.

Quân Tùng há hốc miệng :

- Eo ôi!

Chiếc túi phấn của Hoa Hoa chỉ trong chớp mắt đã biến thành bụi than li ti.

Quân Tùng buông một tiếng thở phào nói :

- Sao nàng biết được chuyện này?

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng :

- Trong di thư đã ghi lại. Nếu không làm chủ được Thiên Ma Thần Thủ thì chúng ta sẽ chẳng thể rời khỏi đây được.

- Vậy, Quân Tùng và Hoa Hoa chỉ biết đứng đây nhìn thạch môn cho đến khi chết đói và khát và rồi trở thành hậu duệ khô cốt của nhị vị Cốc chủ?

- Chúng ta phải tìm cách mở thạch môn.

Quân Tùng xoè tay đến trước mặt nàng :

- Bằng hai bàn tay thịt này à?

Y khoát tay :

- Không được đâu. Quân Tùng phải bảo vệ bàn tay để còn dụng đến chế tác ra những thức ăn ngon. Nếu không có chúng thì huynh phải biến thành một gã Cái bang nào đó mới sống được.

Y lắc đầu :

- Ta đâu muốn là một tên ăn mày.

Y nói xong trở bộ quay đi vào trong. Vừa đi Quân Tùng vừa nói :

- Hoa Hoa muốn tàn phế đôi ngọc thủ thì cứ ở đó mở thạch môn tử lộ, còn huynh thì trở vào đây.

Hoa Hoa gọi giật y lại :

- Quân Tùng.

Quân Tùng quay lại, nhăn nhó :

- Ta nói không thể liều với đôi bàn tay thịt này mà. Để ta quay lại dập đầu xin nhị vị Cốc chủ cho một con lộ khác, tỷ như sinh lộ vậy.

- Chẳng có sinh lộ nào đâu.

Quân Tùng thở hắt ra, lầm bầm nói :

- Làm gì không có sinh lộ.

Hoa Hoa gắt giọng hỏi :

- Huynh tìm ra sinh lộ ở đâu?

Quân Tùng chỉ vào bức di thư.

- Sinh lộ là đây nè.

- Trong bức di thư còn họa đồ khác à?

- Chỉ có một thôi.

Hoa Hoa như hiểu ra ý Quân Tùng, mặt đanh lại, ngập ngừng nói :

- Ý của huynh...

- Không phải ý của huynh mà của nhị vị Cốc chủ. Nếu như Hoa Hoa không theo sự chỉ dẫn của nhị vị Cốc chủ thì chẳng có cơ may nào sống sót đâu.

Hoa Hoa khoát tay :

- Huynh đi đi...

Quân Tùng buông một tiếng thở dài trở bước quay vào trong Thiên Ma cốc. Y vừa đi vừa lảm nhảm rủa :

- Nàng làm như là tiểu thư cành vàng lá ngọc vậy. Nếu Dương Quân Tùng không rơi vào cảnh ngộ này thì chẳng thèm đến cái mặt của nàng đâu. Chung chạ với một ả la sát thì có ngày mặt của Dương Quân Tùng chẳng khác gì có đít chảo mà thôi.

Quay trở lại gian thư sảnh có đôi Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng ngồi bó gối, dựa lưng vào vách, lấy mắt nhìn cặp Thiên Ma Thần Thủ đó, thỉnh thoảng lại lắc đầu buông một tiếng thở dài.

Y lẩm nhẩm nói :

- Phải chi Mộng Hoa Hoa là một xú nữ thì mình đã có thể ra khỏi tòa Thiên Ma cốc này.

Y thở hắt ra một tiếng :

- Mình dù sao cũng là một mỹ nam tử, cũng là một thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân, thế mà nàng còn không để mắt tới.

Y đập tay vào vách :

- Nếu nàng ưng thuận thì mình có thể nấu những thức ăn ngon hầu phục nàng.

Đồ con khỉ cái, không biết gì hết, tùy cơ ứng biến chứ. Lôi mình tới đây rồi mặc nhiên để cho mình chết. Tức chết đi được.

Quân Tùng gật đầu vào gối :

- Làm sao bây giờ nhỉ? Mình đâu có muốn chết trong tòa Thiên Ma cốc này đâu.

Sống hay là chết? Tất nhiên mình muốn sống rồi.

Y ngẩng lên đôi Thiên Ma Bửu Kiếp :

- Sinh lộ nằm ngay trước mặt mình thì lại chết chắc bởi ả nha đầu kia.

Qúa uất ức, Quân Bình bặm môi, rít một luồng chân khí căng phồng ngực :

- Mình phải làm sao đây?

Quân Bình suy nghĩ mông lung rồi rón rén bước ra ngoài hành lang. Y nhìn phía thạch môn, càng thất vọng hơn khi thấy Mộng Hoa Hoa ngồi kiết đà như một pho tượng trước thạch môn.

Y thầm rủa :

- “Chết rồi... Mộng Hoa Hoa đã quyết định tiêu diệt trong Thiên Ma cốc thật rồi.”

Quân Tùng quay trở vào đi tới đi lui :

- Mình phải làm sao đây, nếu ả chết thì xem như chết chắc theo ả rồi. Khỉ ơi là khỉ, sao nàng không nghĩ dùm Quân Tùng này chứ?

Y vỗ vào đầu mình :

- Bế tắc... bế tắc tất cả rồi. Ông trời dun rủi làm chi để Dương Quân Tùng chui đầu vào cửa tử với ả nha đầu điên khùng này.

Quân Tùng bước qua gian thư sảnh treo những bức họa tiết Uyên Ương tâm pháp.

Trong lúc bực bội, y rảo mắt xem qua từng bức họa tiết. Đến lúc đó Quân Tùng mới hiểu ra đây là một cách luyện công hợp nhất âm dương, do đó Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô mới gọi là tâm pháp Âm Dương Hợp Bích.

Quân Tùng xem hết những bức họa tiết mới mừng rỡ nói :

- Như thế này thì Hoa Hoa cũng đâu có mất đi sự trinh bạch chứ. Mà ngược lại còn luyện được thần thức tránh khỏi tà nữa. Chỉ có điều hơi khó xử tí chút thôi. Ấy dà... Để cầu sống thì màng gì đến tiểu tiết.

Quân Tùng xem xong mấy bức họa tiết, liền nhanh chân trở lại trước thạch môn.

Y ngồi luôn bên cạnh Hoa Hoa.

- Hoa Hoa.

Nàng mở mắt nhìn qua Quân Tùng.

Quân Tùng hỏi :

- Hoa Hoa đang nghĩ gì thế? Phải nàng đang nghiệm mở cửa thạch môn không?

Hoa Hoa gật đầu.

Quân Tùng hất mặt :

- Tìm ra chưa?

Hoa Hoa lắc đầu.

Quân Tùng mỉm cười, nói :

- Huynh biết mà, nhưng huynh có cách rồi.

Hoa Hoa chau mày, nghiêm mặt nói :

- Cách gì, không phải theo cách của nhị vị Cốc chủ chứ?

Quân Tùng mỉm cười thuật lại những gì khảo cứu trong bức họa tiết.

Y xoa tay :

- Nàng nghe rõ rồi chứ? Mặc dù đó là cách phối hợp âm dương nhưng vẫn giữ sự trinh bạch của một đồng nam, đồng nữ. Xem ra Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô đâu phải là những kẻ tà ý, dâm loạn. Chính vì thế mà hai người mới là hòa thượng và đạo cô chứ.

- Nói gì thì nói, huynh cũng xúc phạm Hoa Hoa một khi theo cách của Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện đạo cô.

- Huynh xúc phạm nàng cái gì?

- Nữ nhân qúi nhất là sự thanh bạch, giờ lại...

- Nhưng huynh có làm gì đâu. Quân Tùng hứa sẽ chẳng nói với ai cả, nhất là ý trung nhân của nàng. Đây chẳng qua là sự bắt buộc mà thôi.

Hoa Hoa hất mặt :

- Huynh chưa chắc đã là một đồng nam như Vô Ngã hòa thượng.

Quân Tùng tròn mắt :

- Sao... nàng xem thường Quân Tùng này quá ư? Nếu vậy Hoa Hoa có chắc là một đồng nữ không?

Quân Tùng vừa dứt lời thì hứng luôn một cái tát vào má :

- Huynh...

Mắt hoa, nhưng lại phẫn nộ bởi cái tát của Hoa Hạ Quân Tùng bực dọc nói :

- Hừ... nàng cứ như là...

Ngọc thủ của Hoa Hoa lại giương lên :

Quân Tùng rút người lại, giả lả nói :

- Miễn thứ... miễn thứ.

Nàng đanh mặt nói :

- Nếu không có cách nào khác hơn thì huynh đừng đến gần Hoa Hoa.

Quân Tùng bặm môi hậm hực :

- Thế thì đành tiêu mạng ở đây rồi. Nhưng trước khi chết Quân Tùng phải đòi nợ với nàng mới được. Nếu không vì nàng khư khư buộc ta là Tiểu Thần Toán Tử thì giờ đây ta đã có thể đường hoàng

trong lò bếp nào đó rồi.

Y chìa mặt tới :

- Quân Tùng hận nàng lắm biết không.

Trong lúc bực bội tột cùng, vô hình trung Quân Tùng điểm ngón trỏ vào người Mộng Hoa Hoa. Trong lúc không phòng bị Hoa Hoa hứng luôn thế điểm của Quân Tùng, mà ngón trỏ của y lại vô tình điểm trúng tĩnh huyệt của nàng.

Hoa Hoa thốt lên :

- Ôi...

Nàng nhìn sững Quân Tùng :

- Sao huynh lại điểm vào tĩnh huyệt của Hoa Hoa? Huynh muốn gì?

Quân Tùng ngơ ngác :

- Tĩnh huyệt là gì?

- Huynh đã khiến Hoa Hoa không cử động được.

- Vậy là tĩnh huyệt đó à? Vậy muốn cử động thì sao?

Hoa Hoa đỏ mặt.

Nàng ngập ngừng nói :

- Huynh phải điểm vào... điểm vào huyệt âm giao của Hoa Hoa.

Quân Tùng chớp mắt :

- Huyệt âm giao ở đâu?

Hai má nàng thẹn chín :

- Thật sự huynh không biết à?

- Tất nhiên rồi. Đứng trước bếp lò thì huynh rất rành nhưng mấy cái huyệt thì ta đành chịu vậy. À, ta biết rồi, hay để huynh dụng kim châm ghim vào sống lưng của Hoa Hoa như ghim cá vậy đó.

Nàng lắc đầu :

- Không phải. Huynh chỉ cần ấn ngón tay vào đại huyệt âm giao thôi.

- Huyệt đó ở đâu?

- Ngay... ngay... ngay rốn của Hoa Hoa.

- Thế thì...

Nàng đỏ mặt :

- Huynh buộc phải làm như vậy mà.

- Còn hiện tại thì Hoa Hoa không cử động được à?

Nàng gật đầu.

Quân Tùng nói :

- Để ta thử xem.

Y vừa nói vừa vuốt mũi Hoa Hoa.

Hoa Hoa nhăn mặt :

- Sao huynh lại vuốt mũi Hoa Hoa? Đó đâu phải huyệt âm giao đâu.

Quân Tùng gật đầu :

- Thế thì thoát chết rồi. Trong khi nàng bị nạn thì chẳng nề hà tiểu tiết, còn với sự sống chết của ta thì nàng lại không màng tới.

Hoa Hoa trợn mắt nhìn Quân Tùng :

- Huynh định làm gì Hoa Hoa?

- Huynh đòi nợ nàng để ra khỏi chỗ này.

- Huynh định...

Quân Tùng khoát tay :

- Ta không muốn chết ở đây. Nếu muốn giải huyệt để nàng cử động thì huynh cũng thấy huyệt âm giao của nàng mà, thôi thì thấy thì thấy hết cho rồi.

Hoa Hoa há hốc miệng :

- Quân Tùng...

- Ta hứa mình là một đồng nam, và chẳng bao giờ nói với ai cũng như sẽ không vượt qua sự trinh tiết của nàng.

Quân Tùng nói xong không cần nghe Hoa Hoa nói gì thêm mà xốc ngang vùng tiếu yêu của nàng rảo bước đi thẳng đến gian thư sảnh treo những bức họa luyện Uyên Ương tâm pháp và Âm Dương Hợp Bích.

Đặt Hoa Hoa xuống sàn chiếc bồ đoàn để ngay dưới một bức họa. Y ngắm nhìn bức họa, trong khi Hoa Hoa vã mồ hôi trán. Nàng gắt gỏng nói :

- Huynh sẽ phải chịu hậu quả sau này.

- Mặc kệ... sau này ra sao cũng được, giờ trước hết phải sống cái đã. Bụng Quân Tùng bắt đầu đói, miệng thì cũng đã bắt đầu khát, không ra khỏi đây thì cũng có lúc nàng nhìn ta như một con gà rán thơm không biết chừng.

- Quân Tùng...

- Quân Tùng đã quyết rồi.

Quân Tùng dứt lời, lột y trang của Hoa Hoa. Nàng chỉ còn nhắm mắt bặm môi, diện dung đỏ gấc vì thẹn và giận. Quân Tùng dựng nàng ngồi lên, y cũng tự cởi bỏ trang phục, đấu mặt với Hoa Hoa.

Quân Tùng trầm giọng nói :

- Ta áp tay vào tay nàng tâm tưởng tập trung không bị dịch ý chi phối rồi theo đó là điều hòa hơi thở, cho đến có một luồng khí lưu xuất hiện. Chúng ta đạt được bước thứ nhất. Rồi tuần tự theo những bức họa khác, chẳng bao lâu sẽ tụ thành Uyên Ương tâm pháp, Âm Dương Hợp Bích thì có thể làm chủ nhân Thiên Ma Thần Thủ. Nàng nghe ta nói rồi chứ? Nếu chỉ sơ xuất để dục tâm chi phối thì không tụ thành tâm pháp kia đâu.

Hoa Hoa trừng mắt nhìn Quân Tùng.

Y cau mày, nghiêm giọng nhìn nàng :

- Đừng nhìn huynh bằng ánh mắt đó, đằng nào huynh cũng đã thấy thân thể muội rồi. Đây là sự bất đắc dĩ thôi mà. Trong đầu huynh luôn nghĩ, Hoa Hoa chỉ là một con cá chiên thôi.

Nghe Quân Tùng nói, Hoa Hoa càng thẹn hơn. Nàng rít lên một luồng chân khí thật sâu rồi gằn

giọng nói :

- Huynh đã bế huyệt tĩnh thân của Hoa Hoa thì sao Hoa Hoa có thể phối hợp luyện công với huynh?

Quân Tùng chìa mặt tới :

- Phải giải huyệt cho nàng ư?

- Đó cũng là sự bắt buộc.

- Nhưng...

- Huynh không còn cách nào khác đâu. Nếu huynh không giải tỏa được tĩnh huyệt thì Hoa Hoa cũng chỉ là một xác chết bất động, hay ví như một pho tượng vô tri vô giác, sao có thể hòa hợp luyện Uyên Ương tâm pháp với huynh.

Quân Tùng gãi đầu :

- Huynh sợ...

- Tất cả đều đã lỡ rồi.

- Nàng nói vậy Quân Tùng mới yên tâm.

Theo sự chỉ dẫn của Hoa Hoa. Quân Tùng điểm chỉ pháp của mình vào đại huyệt, Hoa Hoa liền vung ngọc thủ liên tục tát vào mặt Quân Tùng.

Bốp... bốp... bốp...

Quân Tùng ôm mặt :

- Chết ta rồi... Dừng tay... Ả La Sát dừng tay.

Trong lúc phẫn nộ, Hoa Hoa chẳng màng đến thân thể xuất chưởng tát vào mặt Quân Tùng. Quân Tùng bị đánh bật ra khỏi bồ đoàn, co rúm người lại.

Y gào lên :

- Nàng ác độc với ta như vậy à? Để ta chết cho rồi.

Quân Tùng vừa nói vừa toan động đầu xuống sàn đá, nhưng Hoa Hoa kịp thộp gáy y kéo lại.

Quân Tùng úp mặt xuống sàn đá, những lại nghĩ thầm :

- “Ả la sát không cho mình chết thế thì sống rồi. Hoàng thiên hậu thổ có mắt cho Dương Quân Tùng này một sinh lộ. Được sống lần này, Quân Tùng thề sẽ làm một bữa cơm thật ngon cúng cô hồn các đảng.”

Trong khi Quân Tùng nghĩ như vậy thì Hoa Hoa lại nghĩ khác. Nàng nhìn Quân Tùng đang cúi rạp co ro dưới đất mà buông một tiếng thở dài.

- “Chàng không có ý bức dục mình. Đây chẳng qua vì sự bức bách mà thôi. Đâu có lẽ cũng là ý trời.”

Hoa Hoa dựng Quân Tùng ngồi thẳng lên :

- Huynh hãy hứa với muội.

Quân Tùng gật đầu :

- Cái gì ta cũng hứa hết.

- Huynh hứa sẽ đối xử tốt với muội.

Quân Tùng gật đầu như tế sao :

- Ta hứa... Nếu ta ngoa ngôn thì trời không dung, đất không tha.

Nàng nhìn Quân Tùng :

- Huynh có sao không?

- Thần nhãn của ta thấy rất nhiều ông sao.

Hoa Hoa nghe gã nói chực bật cười nhưng kịp nén lại.

Nàng ôn nhu nói :

- Hoa Hoa và huynh sẽ cùng luyện Uyên Ương tâm pháp để rời tòa Thiên Ma cốc này.

Chương 29: Thiên Ma Thần Chủ

Hoa Hoa nhìn qua Quân Tùng.

Quân Tùng khẽ gật đầu. Hai người đồng loạt hướng đôi Thiên Ma Thần Thủ về phía đôi ấn thủ trên thạch môn đồng thời dồn chuyển tâm pháp Âm Dương Hợp Bích vào cặp Thiên Ma Thần Thủ. Từ đôi Thiên Ma Thần Thủ, hai bóng ảnh thủ một đỏ một trắng vụt thoát ra vỗ thẳng vào đôi ấn thủ trên thạch môn.

Ầm...

Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa tường như mình đang nằm mơ, bởi uy lực khủng khiếp của cặp Thiên Ma Thần Thủ. Thạch môn kiên cố như vậy mà vẫn tan ra hành từng mảnh vụn để lộ một cửa hang hun hút. Gió từ bên ngoài lùa vào từng cơn giũ y phục của hai người phát ra âm thanh phành phạch.

Hai người còn đang sững sờ với uy lực mãnh liệt của đôi Thiên Ma Thần Thủ thì cảm nhận đất dưới chân mình rung chuyển dữ dội như sắp có một trận động đất ập tới.

Quân Tùng hốt hoảng thét :

- Hoa Hoa mau ra ngoài thôi.

Lời Quân Tùng vừa dứt hai người liền phi thân băng vào cửa hang lộng gió. Họ vừa rời khỏi thạch môn tòa Thiên Ma cốc thì hành lang đổ sập xuống.

Ầm...

Những âm thanh dữ dội liên tục phát ra do tòa Thiên Ma đang từ từ sụp xuống khiến cho hai người càng khẩn trương băng mình đi.

Quân Tùng nói với Hoa Hoa :

- Hoa Hoa... Nếu chúng ta không nhanh chân thì khi tòa động này sụp theo, nó biến thành mồ chôn muội và huynh.

- Tối như thế này làm sao chúng ta đi nhanh hơn được.

- Phải dụng đến Thiên Ma Thần Thủ.

Hoa Hoa gật đầu. Hai người cùng phối hợp nắm hai chiếc bản thủ âm dương. Đôi bản thủ Thiên Ma Thần Thủ loé sáng như một ngọn hải đăng soi sáng cả hang động tối om.

Quân Tùng buột miệng nói :

- Vô cùng huyền diệu.

Nhờ ánh sáng chói chang từ đôi Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng và Hoa Hoa băng thẳng về phía trước không cần biết hang động này sẽ đưa họ đi đâu.

Ầm…

Một khối đá khổng lồ từ phía trước lao thẳng tới họ. Quân Tùng và Hoa Hoa chỉ kịp nép sát vào vách hang, khối đá lướt qua họ khoét một cái lỗ khổng lồ sau âm thanh vang dội.

Quân Tùng nói lớn :

- Hoa Hoa cẩn thận.

Quân Tùng và Hoa Hoa sững sờ khi thấy trước mặt mình là một con quái vật. Đầu của nó trông tợ con bọ hung, với cái sừng dài cong vút, nhưng thân thì giống mãnh xà thêm bốn cái chân to như cột định. Lớp da óng ánh sắc vàng tợ như sắt thép.

Quân Tùng gào lên :

- Hoa muội… Thạch Long đó.

Cùng với tiếng thét, Quân Tùng và Hoa Hoa sững bước thối lui hai bộ.

Quân Tùng quát lớn, dụng Thiên Ma Thần Thủ của mình tống thẳng tới Thạch Long. Chiếc ảnh thủ đỏ rờn lao tới đỉnh đầu Thạch Long.

Con quái vật không hề sợ hãi mà dụng chiếc sừng thẳng vào bóng ảnh thủ đỏ rực.

Ầm…

Bóng ánh thủ bị bật ngược trở lại, nện vào vách hang.

Xèo… Đá bị bốc khói khét lẹt.

Đá còn cháy dưới ảnh thủ từ Thiên Ma Thần Thủ mà chiếc sừng Thạch Long thì chẳng hề hấn gì.

Hoa Hoa nói :

- Để cho muội.

Nàng dụng Thiên Ma Thần Thủ của mình tạo ra một ảnh thủ sáng ngời tập kích trực diện vào đầu Thạch Long. Nhưng cũng như Quân Tùng, Thạch Long lại dùng sừng đỡ thẳng, hất thủ ảnh bắn vào vách hang. Đá rạn nứt bởi sức lạnh của ảnh thủ tạo ra rồi ào ào đổ xuống.

Sau khi cản phá được hai chiêu công của Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa, con quái vật Thạch Long há miệng. Ngay lập tức một trận cuồng phong mãnh liệt bủa tới Quân Tùng và Hoa Hoa.

Trận cuồng phong mãnh liệt cuốn lấy hai người rồi từ từ rút dần về phía miệng của Thạch Long.

Quân Tùng thét lên :

- Hoa Hoa... Chúng ta chết ở đây.

- Dương huynh... Uyên Ương tâm pháp, Âm Dương Hợp Bích.

Tiếng thét của Mộng Hoa Hoa đập vào thính nhĩ Quân Tùng. Không cần nàng giải thích thêm, Quân Tùng đã hiểu ngay được ý của nàng. Mặc dù bị luồng phong khí của Thạch Long tạo thành áp lực khủng khiếp, hai người ngỡ như bị rút vào một dòng xoáy rồng không sao cưỡng lại được, nhưng họ cũng kịp lanh trí nương theo sức hút ấy để phối hợp Âm Dương Hợp Bích, Uyên Ương tâm pháp.

Quân Tùng lẫn Hoa Hoa cùng một ý niệm nếu thất bại thì cái chết sẽ đến với họ.

Cả hai cùng một động tác vô cùng uyển chuyển và nhịp nhàng, chớp mắt đã tạo được tư thế Đồng Tử Liên Hoa, cặp Thiên Ma Thần Thủ chập lại thành một.

Một đạo sét quang ngoằn ngoèo từ đôi Thiên Ma Thần Thủ phát ra, chẻ dọc theo luồng khí của Thạch Long rồi chui tọt vào chiếc miệng đang mở lấy định đớp hai con mồi.

Ầm...

Cả một không gian chấn động dữ dội, Dương Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa vẫn nắm chặt tay nhau. Cả hai như được một luồng sáng quang hộ thể không để những vụn thạch đả thương. Họ băng qua đống thịt nhầy nhụa của Thạch Long mà lướt ra ngoài hang động.

Vừa ra đến bên ngoài thì cả chiếc hang khổng lồ sụp xuống ngay sau lưng hai người. Quân Tùng lẫn Hoa Hoa thở phào khoan khoái. Hai người giờ chẳng còn gì ngăn cách mà bất giác ôm chầm lấy nhau.

- Hoa Hoa muội muội.

- Dương huynh, chúng ta đã thoát rồi.

- Huynh được sống rồi.

Sau những khoảng khắc xúc động, hai người mới bình tâm lại. Quân Tùng nói :

- Muội muội, đây là đâu? Nếu như gần một trấn nào đó thì huynh sẽ thết muội bữa thật ngon do chính tay huynh tự làm.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùng :

- Vậy sao?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu :

- Đôi bản thủ của huynh vẫn còn có thể nấu những thức ăn đắc khẩu nhứt không ai qua được.

Quân Tùng nắm tay Hoa Hoa :

- Muội hãy tin huynh.

Hoa Hoa mỉm cười gật đầu.

Quân Tùng nói :

- Chúng ta mau rời khỏi đây. Huynh đang rất cao hứng, muốn trổ tài hỏa đầu quân phục vụ muội.

Nàng nàng nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt thật dịu dàng và chan chứa tình :

- Muội mong sao mãi mãi Dương huynh thế này.

- Huynh đã hứa rồi mà.

Hai người vừa toan đợm bước thì nghe những tiếng ồn ào từ phía trước xông lại.

Họ còn đang bâng khuâng võ đoán ai đang kéo đến thì đã xuất hiện một nhóm cao thủ vận huỳnh y cùng với những vị trưởng lão tóc bạc râu bạc. Dẫn dầu đó là một gã đại lực, đầu chít khăn hồng điều, trang phục lòa loẹt, tay cầm thiết trượng có đính một chiếc khô lâu đen xì.

Quân Tùng nhìn qua Hoa Hoa :

- Xem chừng bọn người này không có hảo ý với huynh và muội đâu.

Hoa Hoa chưa kịp đáp lời Quân Tùng thì nhóm người kia đã kéo đến. Họ dàn ngang đứng trước

mặt Quân Tùng và Hoa Hoa.

Gã đại lực chỉ Quân Tùng và Hoa Hoa :

- Bổn pháp sư hỏi hai người kia.

Hoa Hoa nheo mày.

Quân Tùng từ tốn nói :

- Đại huynh có điều gì chỉ giáo.

Gãp pháp sư hừ nhạt rồi gằn giọng nói :

- Hai người ngang nhiên phá sập đền thờ Hắc Thần vì nguyên cớ gì?

Quân Tùng ngơ ngẩn hỏi :

- Đền thờ Hắc Thần nào?

- Hừ... Ngươi dám giả vờ như không biết ư? Chẳng phải Hắc Thần động linh thiêng đã bị hai ngươi phá sập đó à?

Quân Tùng chỉ đống đá khổng lồ sau lưng mình :

- Ngài pháp sư nói hang động này ư?

- Đó là Hắc Thần động chứ không phải là hang động. Ngươi có biết đó là ngôi Đền Thiêng của bá tánh cư ngụ tại dòng Hắc Long Giang này không?

Quân Tùng lắc đầu :

- Tại hạ quả không biết.

Gã pháp sư hừ nhạt một tiếng :

- Hắc Thần động là ngôi Đền Thiêng của cư dân Hắc Long Giang. Hằng năm bổn pháp sư phải cơ cực tuyển lựa trong trấn Hắc Long một đồng nam, một đồng nữ để cúng tế cho Hắc Thần đặng xin người phù trợ cho mọi người được an cư lạc nghiệp.

Nay ngươi dám hủy Hắc Thần động chốn linh thiêng của Hắc Long Thần. Người đã mạo phạm đến thần thánh, ngươi phải chịu cực hình phải chết để đền tội.

Nghe lão pháp sư nói xong, Quân Tùng bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :

- Các vị trưởng tôn và đại pháp sư hãy nghe tại hạ nói đây.

Gã pháp sư nạt ngang :

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

- Quân Tùng không nói thì sao các vị hiểu được. Thật ra trong hang động này có một con quái thú khổng lồ, tại hạ và Hoa Hoa muội đã đánh chết nó rồi. Kể từ bây giờ các vị trưởng tôn sẽ khỏi một kiếp họa tốn đồng nam đồng nữ.

Quân Tùng chắc lưỡi :

- Các vị phải mang ơn Quân Tùng và muội muội.

Gã đại pháp sư lồng lộn lên :

- Ngoa ngôn, làm gì trong Hắc Thần động có quái thú. Đó là xảo ngôn của ngươi. Ngươi phá chỗ cư trú của Hắc Thần động thì chẳng bao lâu nữa ngài sẽ nổi giận và làm tan nát cơ đồ của bá tánh trong Hắc Long Đàm.

Quân Tùng cau mày :

- Bổn pháp sư, hãy tin Quân Tùng đi. Tại hạ nói thật đó.

Hoa Hoa xen vào :

- Dương đại ca của ta nói thật. Các người may mắn được Dương đại ca giải thoát khỏi một kiếp nạn, nên ăn mừng mới phải.

Gã pháp sư lắc đầu :

- Không thể nào tin được. Cho dù người có giết được quái thú thì hành động của ngươi cũng chưa được phép của bổn pháp sư. Ngươi chưa có được bùa chú của đền Hắc Long mà tự tiện làm sập Hắc Thần động, tội đáng chết.

Quân Tùng trợn mắt nhìn gã pháp sư :

- Cái gì... Bổn pháp sư đòi tế sống Quân Tùng à?

- Đúng. Bổn pháp sư lấy máu ngươi tắm cho Hắc Thần để chuộc lại hành động mạo phạm của ngươi.

Quân Tùng nhún vai :

- Lạ thật. Ơn chưa trả mà ngài pháp sư đã muốn lấy mạng Quân Tùng.

- Chỉ có cách đó bổn pháp sư mới có thể lấy lại niềm tin nơi Hắc Long Thần.

Quân Tùng nạt ngang :

- Hắc Long Thần với không phải Hắc Long Thần. Dương Quân Tùng đứng đây nè, ngài pháp sư có bản lĩnh gì thì cứ đến mà lấy Dương Quân Tùng tế Hắc Long Thần.

- Ngươi đã mạo phạm Hắc Long Thần mà còn lớn lối à?

Gã vừa dứt lời liền khoát tay.

Bọn cao thủ vận huỳnh y liền ào ào lướt đến.

Quân Tùng nhìn sang Hoa Hoa :

- Muội muội cho chúng thấy uy lực của Thiên Ma Thần Thủ, nhưng nhớ đừng giết chúng nha.

Hoa Hoa gật đầu.

Cả hai cùng thi triển Âm Dương Hợp Bích. Chiếc Dương Ma Thần Thủ của Quân Tùng tạo bóng ảnh thủ đỏ ối nện xuống ngay trước mặt bọn cao thủ, còn chiếc Âm Ma Thần Thủ thì tạo bóng ảnh thủ lạnh buốt nện ngay dưới đầu mũi giày lão pháp sư.

Ầm... Ầm...

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa. Bọn cao thủ đang lướt bị đẩy ngược trở lại, toàn thân chúng như rơi vào ngọn hỏa diệm sơn, liền túa ra bỏ chạy. Gã pháp sư thì ngã ngửa ra sau, run cầm cập bởi khí băng hàn.

Các vị trưởng lão thì vội thối bộ, toan quay lưng bỏ chạy thì Quân Tùng và Hoa Hoa đã lướt đến cản bước họ, Quân Tùng nhìn gã đại pháp sư.

Y hất mặt nói :

- Hê... Ngươi có thể bò mà đi được rồi đó. Với hạng người ngang ngược như ngươi thì bổn thiếu gia đã từng gặp khi còn là hỏa đầu quân ở Trung Châu trấn đó. Nể mặt các vị trưởng bối đây, ta cho ngươi đi đó.

Quân Tùng thét lên :

- Đi đi!

Gã đại pháp sư được lời như có sinh lộ, cố bò mà bỏ chạy. Khi gã mất dạng rồi, Quân Tùng mới ôm quyền xá các vị trưởng lão, từ tốn nói :

- Văn bối Dương Quân Tùng, thiên hạ đệ nhất đầu quân Trung Châu thành.

Y chỉ Hoa Hoa :

- Còn đây là Mộng Hoa Hoa muội muội. Văn bối và muội muội không có ý làm kinh sợ các vị trưởng tôn, mong các vị bỏ qua.

Mười vị trưởng lão đồng loạt ôm quyền xá Quân Tùng và Hoa Hoa.

Một người cao tuổi nhất nói :

- Hai vị có phải là Hắc Long Thần không?

Quân Tùng lắc đầu :

- Văn bối đã nói rồi, các vị trưởng bối đừng nghĩ văn bối và muội muội theo cách của gã pháp sư kia.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra trong Hắc Thần động?

Quân Tùng mỉm cười nhìn sang Hoa Hoa, rồi quay lại các vị trưởng bối trấn Hắc Long Giang, từ tốn thuật lại cuộc đối đầu giữa con quái thú Thạch Long và hai người.

Lão trưởng bối nghe xong, phấn trấn toan quỳ xuống.

Quân Tùng vội bước đến cản lão lại :

- Lão trưởng xin đừng làm thế.

Lão trưởng rơi nước mắt, nghẹn ngào nói :

- Phải chi thiếu hiệp và hiệp nữ đây đến sớm thì cư dân Hắc Long Giang đâu có cảnh bi thảm trong những ngày qua chứ.

Quân Tùng thở dài nhìn qua Hoa Hoa rồi quay trở lại lão trưởng tôn :

- Lão trưởng có gì cứ nói cho văn bối nghe. Nếu không ngoài sức lực, văn bối sẽ giúp cho cư dân trấn Hắc Long Giang.

Lão nhìn Quân Tùng :

- Lão phu tên tục là Khấu Thừa Phụ.

Quân Tùng giả lả ôm quyền xá :

- Khấu trưởng lão.

Hoa Hoa liếc gã.

Khấu Thừa Phụ nói :

- Cách đây ba năm tại trấn Hắc Long Giang có một vụ mất tích một đôi đồng nam đồng nữ tại trước cửa hắc động này, lão phu là trưởng lão đã cho tề tụ các tráng đinh xông vào những tất cả đi mà không trở lại.

Hoa Hoa nhìn lão Khấu nói :

- Tất cả những người đó vào Hắc Long động chỉ làm mồi cho quái vật thôi.

- Lão chẳng biết con quái vật nào cả, kể từ ngày hôm đó trở đi, trong Hắc Thần động đêm đêm lại có trận cuồng phong thổi ra, khiến cho cư dân ngụ tại Hắc Long trấn kinh hồn. Ngài lập ra Hắc đền và cứ mỗi con trăng lại đem cúng tế đôi đồng nam đồng nữ.

Quân Tùng lắc đầu :

- Gã pháp sư kia biết cách cho quái thú ăn.

Khấu Thừa Phụ nhìn Quân Tùng :

- Cái lệ đó trở thành quen thuộc ba năm nay rồi, và cũng theo thời gian đó, pháp sư đã nghiễm nhiên trở thành trưởng bối của Hắc Long Giang. Không biết cái họa kiếp này đã được thiếu hiệp trừ khử chưa, nhưng lão rất mừng khi họa kiếp cúng tế sẽ không còn nữa.

Quân Tùng phấn chí nói :

- Khấu trưởng lão cứ yên tâm. Hắc Thần động không còn thì sẽ chẳng còn quái thú đe dọa nữa đâu. Văn bối cam đoan vậy mà.

- Nếu được như thế, lão phu kính thỉnh thiếu hiệp và Mộng cô nương đến Hắc Long Giang để mọi người được tạ lễ.

Quân Tùng khoát tay :

- Trưởng lão đừng coi trọng quá. Văn bối và muội muội đến chấn dưỡng thần vài hôm rồi sẽ đi

ngay mà.

- Thế thì tốt quá. Lão kính thành thiếu hiệp và cô nương đến điền trang của lão, Ngay trong hôm đó, cả trấn Hắc Long Giang bỗng chốc trở nên náo nhiệt vô cùng.

Toàn trấn mở hội tưng bừng. Cư dân ở đây không phấn chấn sao được khi vừa thoát khỏi họa tế đồng nam đồng nữ hàng mỗi con trăng.

Trong ngày hội, Quân Tùng và Hoa Hoa được mọi người trọng vọng và xếp vào bậc thượng khách của Hắc Long Giang. Qúa đỗi hào hứng trước niềm vui của mọi ngừơi ngụ tại trấn Hắc Long Giang, Quân Tùng không nghĩ đến sự trọng vọng mà coi y như đại hiệp, cao hứng dựng luôn một bếp lò trước ngôi đình thổ thần.

Quân Tùng cao hứng nói :

- Để đáp lại thịnh tình của các vị trưởng lão, và bá tánh trấn Hắc Long Giang, Dương mỗ tự nguyện làm hỏa đầu quân để các vị thưởng lãm những tuyệt thức đắc khẩu của Dương mỗ.

Quân Tùng nói xong liền thi thố tài hỏa đầu quân của mình. Mọi thao tác của y thật nhuần nhuyễn và đẹp mắt. Cứ mỗi lần Quân Tùng dụng đến dao để xắt thịt, hay lạng cá thì mọi người lại trố mắt ra nhìn.

Y làm bếp mà chẳng hề nhìn đến bếp, mắt cứ đảo qua, đảo lại làm trò, miệng thì điểm nụ cười. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi chưa uống cạn một tuần trà thế mà Quân Tùng đã nấu được ba món bốc mùi thơm ngào ngạt.

Y chỉ mâm cổ bày ba món vừa làm nói :

- Dương mỗ đã nấu xong ba món Vân Ngư, Phụng Hoàng Qúa Hải, Bạch Hoa Xuân.

Tất cả các vị trưởng lão đều trầm trồ dồn mắt nhìn ba món dọn trên mâm cỗ. Ba món đó đều có mùi thơm ngào ngạt, màu sắc tươi thắm trông thật đẹp mắt.

Tất cả mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

Quân Tùng ôm quyền xá :

- Đa tạ... đa tạ...

Y xoa tay nói tiếp :

- Móm thứ tư tại hạ sẽ nấu là Ngọc Điểm Chu Sa.

Y bắc chảo dầu to đùng, rồi chờ đến trong chảo dầu sôi bùng lên mới lấy đậu hũ sắt thành những miếng vuông bằng nhau. Thao tác xắc đậu của y khiến cho Hoa Hoa phải thán phục, nhưng bộ mặt dí dỏm thì buộc nàng phải bậc cười.

Hoa Hoa nghĩ thầm :

- “Dương huynh đúng là một thiên hạ hỏa đầu quân, vừa thông minh vừa đa tài.”

Nàng bất giác nghĩ đến chuyện hai người trong Thiên Ma Động mà thẹn đỏ mặt.

Quân Tùng lăn những miếng đậu qua chiếc sàn mè. Y vừa lăn đậu vừa nói :

- Món Ngọc Điểm Chu Sa vừa thơm vừa béo, có tất cả mọi đặc trưng của món thảo mộc, nhưng lại rất dễ làm. Qúi cô nương nào muốn học thì hãy đến gần đây. Chỉ xem qua là có thể về làm cho phu quân ở nhà. Trước khi Dương mỗ để những cục đậu hũ đã tẩm mè vào chảo dầu mạn phép tặng quí cô nương một câu.

Quân Tùng vừa nói vừa liếc trộm Mộng Hoa Hoa, trong khi các thiếu nữ nhao nhao hẳn lên.

Quân Tùng tủm tỉm cười khi thấy Hoa Hoa hướng mắt nhìn y. Y từ tốn nói :

- Qúi cô nương im lặng, tại hạ mới nói chứ.

- Chúng tôi rất thích câu nói của Dương công tử.

- Tại hạ nói ngay đây.

Quân Tùng lấy hơi, rồi gắp một miếng đậu đưa lên cao, dõng dạc nói :

- Nàng nào chồng bỏ chồng chê Ăn một miếng đậu, chồng mê tới già.

Hoa Hoa không thể nén được tiếng cười, liền bụm miệng. Trong khi bá tánh Hắc Long Giang đồng cười rộ lên. Cả không gian trấn Hắc Long Giang vốn ảm đảm, u ám thế mà bỗng nhiên như lột xác với những tràng cười rộn rã.

Mọi người còn chưa hết hoan hỉ với câu nói dí dỏm của Dương Quân Tùng thì tiếng vó ngựa vang lên rộn rã cùng với những tiếng la í ới dồn dập dội tới.

Nghe tiếng vó ngựa, Hoa Hoa cau mày.

Tiếng vó ngực cùng những âm thanh la hét tỏ giọng sát khí đằng đằng khiến các vị trưởng lão Hắc Long Giang lo lắng. Bá tánh bỗng dưng không còn cười được nữa, mà trang trọng hướng mắt nhìn về phía Dương Quân Tùng.

Quân Tùng và Hoa Hoa chớp mắt. Y nhìn lại bá tánh :

- Hôm nay là ngày vui thoát khỏi họa kiếp Thạch Long của mọi người, tại hạ không muốn lỡ một ngày vui như thế. Bá tánh cứ yên tâm, ở lại đây vui trọn một ngày hội này.

Y vừa nói vừa bình thản cho đậu vào chảo dầu sôi sùng sục. Đoàn nhân mã trên năm mươi dẫn đầu là một gã đại lực vai khoác tấm da hổ, chân mày rậm, sóng mũi to, nhưng râu thì chẳng có một sợi nào, thêm hai chiếc môi dầy thừ lừ xem chừng cũng được gã rất trau chuốt bằng sáp son của nữ giới.

Đoàn nhân mã kéo đến, tất cả đều hườm đao, sát khí đằng đằng.

Gã đại lực quát lớn :

- Ai là Dương Quân Tùng?

Quân Tùng liền lên tiếng :

- Khởi bẩm tôn giá, có Dương Quân Tùng.

Y vừa nói vừa gắp một miếng đậu giơ thẳng tay hướng lên trời. Động tác dí dỏm của Quân Tùng khiến Hoa Hoa phải bật ra tràng cười khúc khích.

Gã đại lực cau mày. Y nhìn Quân Tùng chằm chằm, nói :

- Té ra Tiểu Thần Toán Tử.

- Tôn giá nhìn lầm rồi, tại hạ không phải là Tiểu Thần Toán Tử.

- Ngươi đổi danh hồi nào thế?

- Vừa mới đây, Tiểu Thần Toán Tử thì bị người ta hiếp đáp nhưng Tiểu Thần Toán Tử lại là một đại hiệp à.

Gã đại hán cau mày :

- Tiểu Thần Toán Tử, ngươi đến đây phá bĩnh cơ nghiệp của Sương Sương, tội đó ngươi biết sẽ phải chịu gia hình như thế nào không?

Quân Tùng chớp mắt :

- Sương Sương? Tôn giá nói ai, tại hạ không biết.

Lão trưởng Khấu Thừa Phụ nói với Quân Tùng :

- Dương đại hiệp... Sương Sương chính là đại pháp sư đó.

Quân Tùng ngây người nhìn lão :

- Đại pháp sư có tục danh là Sương Sương ư?

Khấu Thừa Phụ gật đầu.

- Lạ thật. Y là một nam nhân vai u thịt bắp thế mà lại có tục danh là Sương Sương, nghe cứ như tên của những ả kỹ nữ vậy.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng.

Bất ngờ Quân Tùng chạm vào ánh mắt của Hoa Hoa, nhăn nhó nói :

- Muội yên tâm, huynh là một đồng nam, không bao giờ đặt chân đến kỹ lâu đâu.

Y nhìn gã đại lực khoác tấm da hổ, cười mỉm nói :

- Tại hạ vô cùng ngạc nhiên khi biết Sương Sương chính là đại pháp sư Hắc Đền.

- Ngươi đã biết thì mau quỳ xuống để bổn trại chủ phát lạc. Ngươi sẽ được chết nhanh chóng, không cảm thấy đau đớn gì cả.

Quân Tùng tròn mắt :

- Tại sao tôn giá lại hành xử như vậy chứ?

- Bởi vì ngươi đã đắt tội với Sương Sương, xem như đắc tội với ta và đại sư huynh Bội Phân Phân.

Quân Tùng quay sang Hoa Hoa :

- Muội có biết gã này và tên Bội Phân Phân kia không?

- Xem chừng huynh gặp rắc rối rồi đó.

Khấu Thừa Phụ bước ra, ôm quyền xá gã đại hán :

- Lão phu xin Thạch trại chủ này tha cho Dương thiếu hiệp. Bá tánh của Hắc Long Giang cũng sẽ giữ lễ với đại pháp sư.

Thạch trại chủ sa sầm mặt :

- Khấu lão dám xin cho tên tiểu tử kia à? Cho dù các ngươi có giữ lễ thì gã cũng phải chịu gia

hình.

Khấu Thừa Phụ Ôm quyền toan cúi rạp xá Thạch trại chủ, nhưng gã Thạch trại chủ nạt ngang :

- Lão cũng là người có tội.

Y vừa nói vừa chỉ Khấu Thừa Phụ :

- Bắt lão đó dẫn về Hắc Đền phán xử.

Một gã lục lâm có khuôn mặt đằng đằng sát khí nhảy xuống ngựa xông đến Khấu Thừa Phụ. Y chưa kịp thực hiện ý định thì Quân Tùng dùng sạn xúc luôn một nhúm đậu trong chảo dầu. Y lia chiếc sạn với thủ pháp uyển chuyển của một tay đầu bếp thiện nghệ.

Ba miếng đậu cắt một đường thẳng tắp nện luôn vào mặt gã lục lâm đó.

Bộp... bộp... bộp

Gã lục lâm bị đậu hũ nện vào mặt trong lúc còn nóng như dầu trong chảo, rú lên ôm mặt chạy ngược trở lại.

Thạch trại chủ trừng mắt nhìn Quân Tùng :

- Tiểu Thần Toán Tử... Ngươi dám....

Y chưa nói hết câu thì miếng đậu trên đũa của Quân Tùng đã thoát ra chui tọt vào miệng gã.

Thạch trại chủ há hốc miệng.

Y tưởng như vừa nuốt một cục than nóng bỏng, nên nhăn nhó há miệng. Khi Thạch trại chủ phun được miếng đậu ra thì miệng đã bị phỏng sộp lên rồi.

Quân tùng nhún vai :

- Tôn giá là người vinh hạnh mới được tại hạ cho thưởng thức trước món Ngọc Điểm Chu Sa, thế mà lại phun ra. Xem chừng tôn giá không biết thưởng thức món ăn đắc khẩu của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân rồi.

Thạch trại chủ gầm lên với giọng đầy phẫn nộ và sát khí :

- Tiểu Thần Toán Tử... Ngươi phải chết.

Sự phẫn nộ của y khiến tất cả dân Hắc Long Giang nhốn nháo hẳn lên. Chính vào lúc Thạch trại chủ toan rút đại đao xuất thủ thì một chiếc bóng lam y nho sinh lướt ra, án ngữ ngay trước Khấu Thừa

Phụ.

- Ngươi phải bồi tiếp với ta chứ không phải Tiểu Thần Toán Tử.

Chương 30: Đồng Ngôn Dị Ý

Quân Bình vờ rên khẽ :

- Ôi cha... Sao ta đau đầu quá!

Chàng vừa rên vừa nhổm người lên. Lan Hoa Phương Tử cùng nhỏm ngồi theo chàng. Nàng nhìn Quân Bình mỉm cười rồi bá lấy cổ chàng :

- Tướng công.

Quân Bình giả lã nói :

- Trời sắp sáng rồi.

Chàng thả chân xuống đất, bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài, bên ngoài sương dầy đặc, không thấy rõ bóng người, chứng tỏ vừa mới quá canh hai.

Tất cả những hoạt cảnh tại gian thảo xá vẫn còn in đậm trong tâm tưởng Quân Bình, tạo ra trong chàng một dấu hỏi: Người kia là ai? Tại sao y lại giả trang thành sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan? Y có mục đích gì, còn Lan Hoa Phương Tử nữa?

Quân Bình buông một tiếng thở dài :

- “Nhứt định Lan Hoa Phương Tử và người kia có chung một mục đích là chuyển đổi Ngũ Hành Thiên Can”.

Lan Hoa Phương Tử bước đến sau lưng Quân Bình, chàng không quay mặt lại, bởi sợ chạm vào tấm thân không mảnh vải của Phương Tử.

Quân Bình nói :

- Nàng ngủ tiếp đi. Huynh muốn đứng đây nhìn màn đêm bị xóa đi bởi ánh bình minh.

- Tướng công không ngủ được à?

- Huynh không ngủ được.

Quân Bình nhìn lên bầu trời. Đôi chân mày lưỡi kiếm thoạt cau lại.

Phương Tử nói :

- Chàng không ngủ được, thiếp sẽ hầu tiếp chàng.

Quân Bình ngập ngừng :

- Đừng lo cho huynh.

Phương Tử và chàng cùng ngồi nhìn đêm tan trong ánh bình minh của một ngày mới.

Quân Bình mở toang cửa sổ. Những luồng gió đêm thổi tốc vào thư sảnh. Chàng mỉm cười khi đón những luồng gió se lạnh đó từ tốn nói :

- Muội sẽ nhiễm phong hàn nếu không vận y trang đó.

- Thiếp đã vận trang phục rồi.

Nàng bá lấy cổ Quân Bình :

- Người xưa có câu “Nhứt dạ phu thê bách nhật ân”, tướng công không được đối xử tệ với thiếp sau này đó.

- Đã là phu thê thì phải giữ trọn lòng cho nhau.

Quân Bình quay lại bàn, chống tay nhìn ra cửa sổ. Lan Hoa Phương Tử bước đến bên cạnh chàng. Nàng đặt tay lên vai Quân Bình, từ tốn nói :

- Huynh đang suy nghĩ gì vậy?

- Ngày mai…

- Phương Tử và huynh cùng đến ngôi Đền Thiêng.

- Nàng cùng đi với ta ư?

- Thiếp sẽ cùng đi với chàng. Đây là ý của sư tôn.

Quân Bình lại dời mắt nhìn ra cửa sổ.

- Huynh lo cho nàng.

- Đây là ý của nghĩa phụ, muội không cãi lại được. Với lại muội không muốn huynh tìm đến đó

một mình. Mặc dù muội không am tường thiên thư như huynh nhưng cũng trợ giúp được phần nào.

Quân Bình nhìn Lan Hoa Phương Tử :

- Huynh lại nghĩ khác.

- Huynh nghĩ gì?

- Ta sợ nàng sẽ khiến ta bận bịu hơn.

Lan Hoa Phương Tử nguýt Quân Bình. Ánh mắt sắc xảo của nàng lộ vẻ bất nhẫn.

Quân Bình buông tiếng thở dài :

- Huynh chỉ lo cho nàng thôi.

- Thiếp tự lo cho mình được mà.

Quân Bình khẽ gật đầu :

- Huynh muốn uống trà.

- Thiếp sẽ hâm một bình trà thật ngon để hầu chàng.

Nàng nói xong bỏ ra khỏi thư sảnh. Còn lại một mình Quân Bình chống tay nhìn ra cửa sổ suy ngẫm để giải trình về những gì đang xảy ra. Chàng bâng quơ nhìn lên bầu trời. Trong màn sương mịt, chợt một ánh sao loé lên.

Quân Bình cau mày, bước nhanh đến cửa sổ nhìn lên bầu trời. Chàng lẩm nhẩm nói :

- Chân mạng minh chủ.

Lời còn chưa dứt trên miệng Quân Bình thì vì sao chân mạng minh chủ mờ dần.

Khi ánh sao trở lại bình thường như những vì sao kia thì bất thình lình, một ánh sao băng xẹt ngang cắt ngay qua mắt Quân Bình ngỡ như đường kiếm cắt ngang vì sao minh chủ.

Hai bờ môi của chàng thoạt mím lại, rồi buông tiếng thở dài :

- Thập đạo chưa hợp nhất.

Tiếng của Lan Hoa Phương Tử cất lên sau lưng Quân Bình :

- Huynh vừa nói gì thế?

Quân Bình nhìn nàng :

- Huynh chỉ nói bâng quơ thôi.

Chàng trở lại thạch bàn, Phương Tử châm trà ra chén đặt xuống trước mặt Quân Bình, hương trà từ trong chén tỏa ra thoang thoáng.

Phương Tử nói :

- Đây là thứ trà độc nhất vô nhị huynh uống thử xem.

Quân Bình nhìn nàng :

- Nó có tên gì?

- Trảm Mã Trà.

- Huynh ngửi được rồi.

- Sao huynh lại không dùng?

- Kẻ thưởng thức trà là thưởng thức mùi thơm của nó, còn vị thì có lẽ trà nào cũng vậy thôi.

- Nhưng huynh cũng phải dùng thử để biết cái vị Trảm Mã Trà như thế nào chứ.

Hay huynh ngại cái tên Trảm Mã Trà quá tanh mùi máu mà không dám dùng?

- Ngày mai huynh và muội vào đến thiêng, nên không muốn trong huyết lưu của mình có sát giới.

- Tùy huynh thôi.

Quân Bình mỉm cười nhìn thẳng vào Lan Hoa Phương Tử, quan sát. Chân diện dung của nàng đập vào mắt chàng với những nét đặc trưng của một nữ nhân quá trọng nhục dục.

Quân Bình nghĩ thầm :

- “Nhân trung của nàng có đường chỉ hồng như tơ nhện vạch ngang, mắt tam bạch, lệ đường ẩn sắc xanh đen, ngư vỹ đươm sắc xanh. Nàng là một người như vậy thôi”.

Phương Tử chúm chím cười hỏi Quân Bình :

- Chàng đoán gì ở thiếp.

- Nàng đoán xem ta đang nghĩ gì?

- Thiếp là một giai nhân phải không?

- Chữ sắc thường liền với chữ tai đó. Nhưng tất cả những gì nàng muốn thì sẽ được.

Quân Bình chống tay đứng lên, nhìn Phương Tử nói :

- Có một điểm ta cần nói với nàng.

- Thiếp đang nghe chàng đây.

- Ngay dưới nhân trung của nàng có một nốt ruồi.

Quân Bình thở dài :

- Ta sợ rồi đây nàng sẽ cô độc.

- Thiếp đã có chàng rồi, sao còn cô độc được.

- Mỗi người chỉ nằm trong một khoảng khắc thời gian chuyển dịch của ngũ hành.

Ngũ hành chuyển dịch thì định số sẽ chuyển dịch theo, nhưng căn cơ thiên căn thì không thay đổi bao nhiêu. Ta hy vọng chuyển dịch ngũ hành sẽ thay đổi thiên căn của nàng.

Quân Bình ngồi xuống dời mắt nhìn ra cửa sổ.

Lan Hoa Phương Tử nhìn Quân Bình. Tâm tưởng nàng vơ vẩn với những lời quẻ đó. Nàng nghĩ thầm :

- “Hạ Quân Bình, Tiểu Thần Toán Tử, chàng nói sai rồi. Phương Tử không bao giờ là kẻ cô độc. Mà ngược lại kìa, đã có bao nhiêu nam nhân muốn Phương Tử ngã vào vòng tay của họ và sẵn sàng trao cả sinh mạng cho Phương Tử”.

Nàng mỉm cười từ tốn nói :

- Thiếp không tin rồi đây mình sẽ là người cô độc.

- Ta không buộc nàng phải tin vào lời quẻ, ứng số có thể đúng có thể sai, bởi vì còn có sự thay đổi trong mỗi con người.

- Phương Tử sẽ không thay đổi đâu.

Chàng nhìn ra ngoài bâng quơ nói :

- Bình minh đang đến dần.

- Chàng thích ngắm cảnh dương quang?

- Đúng... Vầng nhật quang thật đẹp, nó sẽ xóa đi sự u tịch của màn đêm.

Bất giác Quân Bình buông một tiếng thở dài :

- Nhưng nếu không có bóng tối thì chẳng biết được sự hiện hữu vầng dương quang kia.

Chàng rời bước đến bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Màn sương đêm tan dần để nhường lại cho không gian nhưng tia sáng bình minh. Lan Hoa Phương Tử lặng lẽ nhìn Quân Bình từ phía sau. Dáng vẻ nho nhã, lịch lãm của chàng khiến nàng bất giác tiếc rẻ đã qua một đêm nhưng vẫn chưa chiếm hữu được Hạ Quân Bình Phương Tử đến bên Quân Bình :

- Đêm qua nhanh quá.

Nàng vòng tay qua thắt lưng của chàng :

- Phải chi dêm còn dài hơn.

Quân Bình bâng quơ nói :

- Cái nàng cần chưa hẳn là huynh.

Quay mặt nhìn thẳng vào mắt Lan Hoa Phương Tử :

- Chúng ta có thể đi được rồi.

- Thiếp sẽ đến Đền Thiêng cùng với chàng.

Khi những giọt sương sớm ta biến bởi những tia sáng rực rỡ của vầng nhật quang thì Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử cũng lên đường hướng về ngôi Đền Thiêng trên Ngũ Hành Sơn.

Quân Bình im lặng đi bên nàng.

Lan Hoa Phương Tử thấy Quân Bình quá đỗi trầm mặc liền nói :

- Huynh đang nghĩ gì?

- Thế nàng đang nghĩ gì?

- Thiếp chẳng nghĩ gì cả.

- Sao nàng không tự hỏi, chúng ta đến Đền Thiêng để làm gì?

- Câu hỏi đó, chàng giải thích được mà. Thiết Phiến Ngọa Long sư tôn hắn đã nói với chàng.

- Trọng trách của huynh là phải đến Đền Thiêng ư?

Phương Tử gật đầu.

Quân Bình mỉm cười :

- Từ đây đến Đền Thiêng hắn không xa lắm chứ?

- Theo sự tính toán của muội thì chúng ta phải mất hai ngày đường, và một đêm.

- Huynh nghe Vi cô nương nói :

muốn đến Ngũ hành Đài Sơn phải qua vùng cấm địa của Dị Thần giáo.

- Nếu huynh đi cùng với Phi Tiên Tử Vi cô nương thì hắn phải qua khu đất thánh của giáo giới Dị Thần, nhưng muội có một con đường khác đến Ngũ Đài sơn mà không nhất thiết phải đi qua khu đất thánh của Dị Thần giáo

- Vậy ư? Sao nàng không nói sớm?

- Nói ra điều đó để rồi huynh không cần đến muội nữa à? Kể từ bây giờ muội là bổn mạng của huynh đó.

Suốt dọc theo tiểu lộ, Hạ Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử không hề gặp một bóng người, và cũng chẳng có một ngôi nhà nào, điều đó khiến Quân Bình tưởng chàng đang đi vào một vùng hoang vu chết chóc không có dấu chân người.

Chàng nhìn sang Phương Tử nói :

- Muội nghĩ sao về vùng đất này?

- Huynh muốn nói đến sự vắng lặng?

Quân Bình gật đầu :

- Vắng lặng thật, mặc dù ở đây có cây cỏ xanh tốt, nhưng huynh cứ tưởng mình đang đi vào một vùng sa mạc hoang vắng không có người.

- Dù sao nó cũng không phải là một sa mạc như huynh tưởng. Muội nghe nói, vùng thánh địa của Dị Thần giáo không một ai được cư ngụ trong phạm vi trăm dặm.

Có lẽ đây là vùng đất phân tranh giữa đất thánh của giáo giới Dị Thần với bên ngoài.

- Nghĩa là chúng ta đang đi trong vùng ranh của thánh địa Dị Thần giáo?

- Có lẽ vậy.

- Trong những vùng đất vắng lặng như thế này thường sắp xảy ra hoạt náo.

- Không có cảnh hoạt náo diễn ra ở đây đâu.

- Khi biển lặng chính là lúc sắp động đó.

- Muội thì chẳng cảm nhận được điều đó.

Nàng chợt dừng bước :

- Huynh xem kìa.

Quân Bình nhìn theo hướng tay của nàng. Chàng nhận ra một gian lều dựng bên một gốc đại thụ, to như một cây núm che chắn phía trên.

Quân Bình nói :

- Có lều tất có người ở.

- Muội cũng định đến đó để nghỉ chân.

Hai người rảo bước đến chiếc lều. Quân Bình ngập ngừng rồi từ tốn nói :

- Có ai trong lều không?

Không có tiếng đáp lời chàng.

Phương Tử nhún vai nói :

- Chắc không có ai.

Nàng vừa nói vừa vén rèm, trong lều được trải thảm và có sẵn một bài yến tiệc.

Phương Tử reo lên :

- Hạ huynh, có cả yến tiệc nữa.

Quân Bình nhìn vào, rồi quay sang Phương Tử nói :

- Không có chủ nhân, chúng ta nên đi thôi.

- Muội nghĩ khác huynh.

- Khác gì?

- Hình như chiếc lều này và cả bàn yến tiệc được chuẩn bị sẵn để tặng cho huynh và muội đó.

- Phương Tử nghĩ vậy ư?

Nàng gật đầu.

Quân Bình nhìn nàng. Nghĩ thầm :

- “Phải chăng đây là sự chuẩn bị của nàng”.

Với ý niệm đó, Quân Bình mỉm cười khẽ gật đầu :

- Huynh nên nghe theo muội vậy.

Chàng nhìn lên bầu trời xanh thẳm :

- Huynh nghe muội bởi vì cần phải tránh một cơn giông sắp ập đến đó.

- Tiết trời như thế này mà huynh lại nói sắp có giông à.

- Rồi muội sẽ thấy thôi mà.

- Muội chờ xem huynh đoán có đúng không

- Khi nào gió tây se lạnh thì trời sẽ thay đổi và giông sẽ đến đó.

Chàng vừa nói vừa len vào trong lều.

Lan Hoa Phương Tử cũng len theo chàng. Nàng lấy tĩnh rượu, toan nhóm bếp để hâm nóng thì bất thình lình một luồng gió tây se lạnh thổi qua giũ cửa lều.

Cảm nhận luồng gió tây kia, Phương Tử nhìn Quân Bình :

- Hạ huynh, gió tây đến rồi kìa.

Quân Bình mỉm cười :

- Muội đừng quên, huynh đã am tường Pho thiên thư Lường Thiên Xích đấy nhé.

Đúng như chàng nói, chẳng bao lâu sau bầu trời đã chuyển đổi hoàn toàn. Từng cụm mây đen kịt

theo gío tây kéo về, liền theo sự xuất hiện của những cụm mây đen khổng lồ là những tiếng sấm ầm ì nổi lên.

Phương Tử nói :

- Nếu không có gian lều này thì muội và huynh đã bị mắc kẹt trong cơn giông rồi.

Lời vừa dứt trên miệng nàng thì cơn mưa bắt đầu trút xuống như thác đổ. Kèm theo màn nước mưa trắng xóa đó là những cơn gió giật mạnh vỗ vào túp lều. Đôi lúc Quân Bình những tưởng chiếc lều sẽ bị thổi tung lên khỏi mặt đất bởi cơn giông khốc liệt đó.

Phương Tử rút người, nhìn Quân Bình, nói :

- Huynh đúng là một Tiểu Thần Toán Tử, am tường phong thủy nữa.

Nàng vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Lan Hoa Phương Tử chưa kịp dâng rượu cho Quân Bình thì ngoài trời giông rộn lên những tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt.

Quân Bình nheo mày :

- Trong cơn giông dữ dội lại có người thích phát ra tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt như vậy ư? Phải có cảm ứng tột bậc, người kia mới phát ra những tràng tiếu ngạo sang sảng như vậy.

Ngay cả Lan Hoa Phương Tử cũng tò mò bởi những tràng tiếu ngạo kia. Quân Bình và nàng vén cửa lều nhìn ra ngoài trời giông bão.

Năm gã đại hán lực lưỡng vừa đội mưa vừa ôm bụng cười. Họ cười ngặt nghẽo, cứ như không thể kềm được những tràng cười chỉ muốn bộc phát ra ngoài. Họ cười đến độ không còn giữ được dáng đi của mình nữa, mà gần như chỉ lê bước mệt mỏi mà thôi.

Họ như cố bước lại gian lều của Quân Bình và Lan Hoa Phương Tử, nhưng cuối cùng đành bất lực đổ sập đến trước miệng vẫn không ngừng cười khi họ ngưng được tiếng cười thì cũng nằm duỗi bất động, mặc tình với màn nước mưa trắng xóa xối lên thân thể họ.

Quân Bình nhìn lại Lan Hoa Phương Tử :

- Phương Tử... họ là những người điên sao?

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Lan Hoa Phương Tử chau hẳn lại :

- Hạ huynh... họ chết vì cười chăng?

- Có lẽ vậy.

Quân Bình vừa nói vừa bước vội ra ngoài mưa. Năm gã đại hán lực lưỡng đều đã chết, lưỡi họ thè hẳn ra ngoài như người thắt cổ. Họ chết vì cười, cười mà không kịp thở đến độ lưỡi phải thè ra trông thật kinh tởm.

Quân Bình quay trở vào lều :

- Phương Tử... tất cả đều chết vì không kềm được những tràng tiếu ngạo. Sao họ lại như vậy được nhỉ? Họ vui thích với tiết trời giông gió này chăng?

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu :

- Không đâu...

- Ý muội là gì?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Quân Bình :

- Huynh có bao giờ nghe đến Âm Ma Khan Tiểu Hồng chưa?

Quân Bình khẽ lắc đầu nhưng lập lại lời nói của nàng :

- Âm Kha Khan Tiểu Hồng.

- Ả sẽ xuất hiện ngay bây giờ.

Lời còn đọng trên hai cánh môi mọng của nàng thì một luồng giông giá lạnh thọc qua cửa lều. Cửa căn lều bị luồng giông đó lát phủ lên mái lều.

Chính luồng giông kia khiến cho Quân Bình giật mình, quay nhìn ra ngoài.

Đứng ngay trước cửa lều là một nữ nhân đội nón rộng vành phủ rèm che kín mặt.

Chiếc nón rộng vành đủ che màn nước mưa để giữ cho thân ảnh nàng không bị ướt.

Lan Hoa Phương Tử bật người đứng sững lên :

- Khan Tiểu Hồng.

Quân Bình cũng từ từ đứng lên theo nàng. Mắt chàng như đóng đinh vào nữ nhân có ngoại hiệu Âm Ma Khan Tiểu Hồng. Nếu Quân Bình còn giữ được vẻ bình thản từ tốn thì xem chừng Lan Hoa Phương Tử lại lộ vẻ khẩn trương vô cùng.

Mưa vẫn trút xuống như thác đổ, nhưng xem chừng Âm Ma Khan Tiểu Hồng vẫn chưa chịu bước vào lều để tránh mưa. Chiếc nón rộng vành có phủ xuống lụa hồng che mặt, khiến Quân Bình không

nhận ra được chân diện mục của nàng :

Chàng nhìn Âm Ma Khan Tiểu Hồng đứng đội mưa mà nghĩ thầm :

- “Cô nương này đang nghĩ gì? Tại sao cứ phải đứng ngoài trời giông mà không bước vào?”

Một luồng giông thổi tới, khiến vuông lụa thoạt giở lên, để ra nửa phần mặt dưới của nàng. Mặc dù màn mưa trắng xóa phủ lấp nhưng chiếc cằm thanh tú của Âm Ma Khan Tiểu Hồng vẫn đập vào mắt Quân Bình.

Chàng nghĩ thầm :

- “Vị cô nương này phải là một trang giai nhân tuyệt sắc”.

Chương 31: Dĩ Vãng Lệ Thù

Âm Ma Khan Tiểu Hồng không để tâm đến Lan Hoa Phương Tử mà thản nhiên nói với Quân Bình.

- Hạ công tử, hãy đi theo tôi.

Lan Hoa Phương Tử nhìn qua Quân Bình rồi quay lại Âm Ma Khan Tiểu Hồng :

- Tướng công của ta không đi đâu cả.

Quân Bình nhìn Âm Ma Khan Tiểu Hồng :

- Trời giông gió như thế kia, cô nương định dẫn tại hạ đi đâu?

- Nơi công tử cần phải đến. Và đây cũng là một cơ hội duy nhất.

Lan Hoa Phương Tử gắt gỏng cắt ngang :

- Tướng công của ta không thể đi chung với một kẻ giết người bằng thủ đoạn độc ác như ngươi.

- Tất cả bọn giáo đồ Dị Thần giáo đều đáng chết.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng hối thúc Quân Bình :

- Đây là cơ hội mà Hạ công tử có, không có cơ hội thứ hai đâu.

Những lời của Âm Ma Khan Tiểu Hồng khiến Quân Bình không khỏi thắc mắc tò mò.

Chàng chưa kịp định đoạt thì Lan Hoa Phương Tử đã dấn đến hai bộ :

- Khan Tiểu Hồng... Ngươi muốn đưa tướng công của Lan Hoa Phương Tử này đi là sao?

Nhìn lại Lan Hoa Phương Tử, Khan Tiểu Hồng khẽ lắc đầu, nghiêm giọng nói :

- Đâu có người nào là tướng công của nàng. Tất cả những nam nhân của Trung Nguyên đều có thể là tướng công của nàng, và có thể là nạn nhân. Ta không tin hạ Quân Bình là tướng công của nàng.

Lan Hoa Phương Tử sa sầm mặt :

- Hừ... Nếu chàng là tướng công của ta thì sao?

Âm Ma Khan Tiểu Hồng bình thản đáp lời Lan Hoa Phương Tử :

- Nếu Hạ công tử là tướng công của nàng, thì ta sẵn sàng bỏ đi, để cho nàng được tự đo hành động. Nhưng nếu ngược lại thì nàng sẽ xử sao đây? Ta sẽ lấy đi nhan sắc dâm loạn của nàng chứ?

Lan Hoa Phương Tử lưỡng lự.

Nàng quay lại Quân Bình :

- Tướng công.... Hãy nói cho thị biết chúng ta là gì với nhau đi.

Quân Bình buông một tiếng thở dài rồi khẽ lắc đầu :

- Phương Tử... Nàng muốn ta nói sự thật chứ?

Lan Hoa Phương Tử khẳng khái gật đầu.

- Tại hạ sẽ nói.

Hạ Quân Bình nhìn lại Âm Ma Khan Tiểu Hồng :

- Tại hạ và Lan Hoa cô nương chẳng có mối quan hệ gì cả.

Lan Hoa Phương Tử thét lên :

- Quân Bình, sao chàng lại nói vậy. Chúng ta đã qua một đêm phu thê trong loan phòng.

Quân Bình lắc đầu :

- Nếu Phương tử nghĩ như thế thì sai rồi. Quân Bình đang muốn hỏi nàng, người giả dạng Thiết Phiến Ngọa Long sư tôn là ai? Tại sao y lại làm như vậy, nếu Phương Tử nghĩ Quân Bình không biết chuyện gì xảy ra sau khi Quân Bình bị ngấm mê dược thì càng sai nữa đó.

Mặt hoa của Lan Hoa Phương Tử đổi qua những nét cáu gắt, giận dữ. Nàng gay gắt nói :

- Thì ra chàng chỉ giả vờ.

- Đúng... Ta muốn biết người đó là ai.

- Hừ... Ngươi tự đi mà tìm hiểu lấy.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn qua Phương Tử :

- Giờ ta có thể thực hiện được ý của ta chứ?

Phương Tử gắt gỏng :

- Ngươi đừng mộng tưởng.

Nàng vừa nói vừa xê mình đến bên Quân Bình. Đôi song thủ thì triển Cầm Nã thủ pháp toan khống chế đại huyệt Thiên Linh Cái. Mười ngón chỉ pháp của Lan Hoa Phương Tử với mười móng tay nhọn hoắt ửng sắc đen tuyền.

Bất ngờ bị Lan Hoa Phương Tử tập kích ngoài sự tiên liệu, Quân Bình lúng túng không kịp thi triển tuyệt pháp Hư Hư Mê Tổng Bộ. Nhưng nếu chàng không kịp thi triển bộ pháp thần kỳ của Tiểu Thần Hành Tuệ Thông thì Âm Ma Khan Tiểu Hồng lại nhanh hơn Lan Hoa Phương Tử, cứ như nàng đã đọc được ý niệm của đối phương và biết Lan Hoa Phương Tử sẽ làm gì khi Quân Bình thốt ra sự thật đó.

Vút..

Âm thanh cụt lủn, khô khốc khi lưỡi kiếm của nàng cắt một đường thẳng tắp chia cách Quân Bình và đôi trảo công chết người của Lan Hoa Phương Tử. Âm thanh kia do khí kiếm thoát ra từ đầu mũi kiếm, cũng đủ buộc Lan Hoa Phương Tử thu hồi trảo công thối lùi ba bộ.

Trên tay Âm Ma Khan Tiểu Hồng là thanh nhuyễn kiếm mỏng như lá lúa, tỏa ánh thép sáng ngời.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng vận công truyền nội lực vào thanh kiếm, lưỡi kiếm mỏng manh liền thẳng ra, chẳng khác gì cương kiếm, hướng mũi kiếm vào mặt Phương Tử.

Tiểu Hồng nói :

- Ngươi thừa biết uy lực của Chỉ Kiếm Đoạt Hồn chứ?

Đôi thu nhãn của Lan Hoa Phương Tử nhìn mũi kiếm chằm chằm. Những gì thốt ra từ miệng Âm Ma Khan Tiểu Hồng dường như Lan Hoa Phương Tử đều biết. Nhìn chân diện mục của nàng có thể đoán nàng quá hiểu người đứng trước mặt mình.

Tiểu Hồng gắt giọng :

- Nhan sắc của ngươi đẹp lắm, nhưng nó chẳng còn đẹp được bao nhiêu lâu nữa đâu.

Lời vừa dứt thì thanh nhuyễn kiếm run lên. Quân Bình lóa mắt bởi môn vạn ánh tinh sa đầy đặc chụp tới Lan Hoa Phương Tử. Cùng với ánh tinh sa nhấp nhánh kia là âm thanh khí kiếm vi vu nghe buốt cả cột sống.

Chùm tinh sa do mũi nhuyễn kiếm tỏa thành chưa đến được mặt hoa của Lan Hoa Phương Tử thì một tiếng hú cất lên lồng lộng. Tiếng hú át cả tiếng sấm động nổ ra cùng với nó. Tiếng hú lồng lộng kia chứng tỏ người sắp đến có nội lực thật kinh hồn.

Tiếng hú lồng lộng kia tác động ngay đến Âm Ma Khan Tiểu Hồng. Chùm tinh sa từ mũi nhuyễn kiếm tạo ra thoạt chừng lại trong khi Lan Hoa Phương Tử phấn chấn hẳn lên. Nàng vừa chợt nghe tiếng hú liền vũ lộng đôi ống tay áo xiêm y.

Từ trong ống tay áo của nàng hai mũi phi châm xẹt ra, chia thành hai hướng tập kích trực diện vào thượng và trung đẳng của Âm Ma Khan Tiểu Hồng.

Nhưng đôi phi châm của Lan Hoa Phương Tử vẫn không vượt qua được chòm tinh sa kiếm ảnh của Âm Ma Khan Tiểu Hồng. Có thể nói mọi thủ pháp của Lan Hoa Phương Tử đều bị Khan Tiểu Hồng đọc được và biết đối phương muốn làm gì.

Cạch... cạch...

Hai mũi phi châm đụng vào nhuyễn kiếm rơi xuống đất, liền ngay sau đó ánh chớp đen kịt nhoáng lên rồi mất hút trong thân pháp của Lan Hoa Phương Tử.

Khan Tiểu Hồng thu hồi nhuyễn kiếm trong khi Lan Hoa Phương Tử chợt rùng mình, rồi cất tiếng cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng nghe nức nẻ và không kềm được tiếng cười cứ tiếp nối phát ra ngoài.

Tiểu Hồng nói :

- Dâm nữ... Ta tạm để lại cho ngươi chiếc mặt hoa, nhưng lần sau sẽ thực hiện lời nói của ta đó.

Nàng nhìn lại Quân Bình :

- Hạ công tử.... Chúng ta đi nhanh lên.

Quân Bình còn muốn hỏi nàng về tiếng hú vừa cất lên kia, nhưng thấy thái độ quá khẩn trương của Âm Ma Khan Tiểu Hồng, liền bỏ ý niệm đó.

Khan Tiểu Hồng khẽ gật đầu rồi nhanh bước phi thân ra ngoài căn lều. Quân Bình nhìn lại Lan Hoa Phương Tử. Nàng nhìn trả lại chàng nhưng vẫn không kiềm được tiếng cười khanh khách.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình bặm môi bước theo Âm Ma Khan Tiểu Hồng.

Mưa vẫn trút như thác đỗ, nhưng Khan Tiểu Hồng đội mưa theo mình.

Nàng dừng bước chờ Quân Bình.

Bước lên ngang với Khan Tiểu Hồng, Quân Bình hỏi :

- Hình như cô nương biết người cất tiếng hú lồng lộng?

Âm Ma Khan Tiểu Hồng gật đầu :

- Biết.

- Y là ai vậy?

- Giáo chủ Dị Thần giáo Cừu Thiên Nhậm.

Quân Bình sững sờ :

- Giáo chủ Dị Thần giáo Cừu Thiên Nhậm?

Nàng gật đầu :

- Bởi vì Giáo chủ Dị Thần giáo Cừu Thiên Nhậm xuất hiện nên ta buộc phải dụng đến tiếu châm để lão phải lo cứu Lan Hoa Phương Tử để cho ta và Hạ công tử có thể đi xa hơn.

- Khan cô nương xem chừng rất hiểu về Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm và Lan Hoa Phương Tử cô nương.

Nàng im lặng không đáp lời Quân Bình mà rảo bước đi nhanh hơn. Mưa đã nhẹ hạt, trang phục Quân Bình đã ướt sũng nhưng chàng vẫn không cảm thấy lạnh bởi sự tò mò lấn át cảm giác.

Khi mưa tạnh hẳn thì hoàng hôn cũng sụp xuống. Một luồng gió thổi qua, Quân Bình rùng mình.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn lại Quân Bình :

- Ta quên mất, không khéo công tử sẽ nhiễm phong hàn.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa tạt vào táng cây đại thụ. Và chẳng bao lâu sau một bếp lửa được nàng nhúm lên.

Nhìn Quân Bình, Tiểu Hồng nói :

- Hạ công tử hãy đến sưởi cho khô trang phục rồi chúng ta sẽ đi tiếp.

Quân Bình răm rắp nghe theo Tiểu Hồng.

Quân Bình vừa hơ tay lên bếp lửa thì Khan Tiểu Hồng đã cởi chiếc áo choàng đắp qua vai chàng. Hành động của nàng khiến Quân Bình ngạc nhiên hơn.

- Khan cô nương...

Nàng bình thản cướp lời Quân Bình :

- Công tử cần phải sưởi ấm. Đừng khách sáo.

Hành động đó càng khiến Quân Bình thắc mắc hơn về Khan Tiểu Hồng.

Trong khi Quân Bình quan sát Âm Ma Khan Tiểu Hồng thì nàng chăm chăm nhìn vào bếp lửa. Nhìn Khan Tiểu Hồng ngỡ như đã bị ngọn lửa thâu hết thần trí mà không màng đến những chuyện chung quanh.

Sự im lặng của Quân Bình và Tiểu Hồng khiến không gian thêm trầm mặc. Sự im lặng đó khiến Quân Bình bứt rứt vô cùng.

Chàng muốn phá vỡ im lặng kia liền ngập ngừng một lúc rồi nói :

- Khan cô nương....

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình. Chiếc nón rộng vành và tấm rèn lụa vẫn che giấu chân diện dung của nàng.

Quân Bình lưỡng lự rồi mới nói :

- Khan cô nương có thể cho tại hạ thấy chân diện mục không?

- Sao công tử lại muốn thấy chân diện mục của ta?

- Một người đồng hành với tại hạ.

- Trả lời hay lắm và cũng rất hợp lúc đó. Nếu như ta là một xú nữ thì công tử sợ không?

- Tại hạ nghĩ Khan cô nương không phải là một xú nữ.

- Nếu nghĩ như thế thì ta sẽ cho công tử xem.

Nàng nói xong tự tay vén tấm lụa. Quân Bình vừa thấy chân diện dung của Âm Ma Khan Tiểu Hồng thì không kềm được sự sửng sốt, buột miệng thốt :

- Ô...

Nàng phủ tấm lụa lại :

- Nếu đêm nay phải ngủ thì hạ công tử sẽ gặp cơn ác mộng, đúng không nào? Và bây giờ công tử

đã biết vì sao Khan Tiểu Hồng phải dụng đến chiếc nón này.

Quân Bình thở dài. Chàng không ngờ chân diện dung của Âm Ma Khan Tiểu Hồng lại bị hủy hoại đến như vậy. Ngoại trừ chiếc cằm xinh xắn thanh tú, phần trên chẳng còn ra mặt người nữa. Mũi chẳng có, lưỡi huyền bị lóc và đôi mắt vốn là nét đẹp của thu hồn của giai nhân thì bị rọc đến độ muốn lồi cả hai con ngươi ra ngoài.

Quân Bình nhìn Khan Tiểu Hồng :

- Tại hạ thật hồ đồ, Khan cô nương miễn thứ.

Nàng cười khảy, nói :

- Hạ công tử muốn gặp ác mộng mà.

Quân Bình khêu bếp lửa :

- Tại hạ không có ý gì cả ngoài sự tò mò.

- Ta biết. Và ta đang suy nghĩ có nên nói cho công tử biết tất cả về ta không.

- Cô nương càng nói, tại hạ càng thắc mắc, nhưng nếu như thấy không tiện thì dừng nói gì cả.

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình :

- Chân diện của ta khủng khiếp quá phải không?

- Nếu với một kẻ háo sắc thì quả là khủng khiếp thật, nhưng với tại hạ thì khác... Trước đây Khan cô nương chắc hẳn là một trang giai nhân khiến cho bao nhiêu nam nhân phải mộng tưởng.

- Sắc đẹp rồi cũng có lúc phải tàn thôi.

Nàng khều bếp lửa :

- Tại sao công tử lại nói ta là một trang giai nhân?

- Phàm những ngừơi có được chiếc cằm thanh tù, tạo ra một nét hài hoà với sơn căn và nhân trung là những mỹ nữ trinh thục.

- Công tử an ủi ta đó à?

Quân Bình lắc đầu :

- Tại hạ nói theo kiến văn của mình.

- Cách nhìn chân diện của công tử theo luận cứ nào?

- Chân tướng pháp nhân minh thư.

- Nó ở đâu?

- Lương Thiên Xích thiên thư.

Nàng buông cành củi đang cháy vào bếp lửa :

- Ta cảm thất phục công tử. Quả thật diện dung của ta trước đây không phải như vậy, nhưng nó bị huỷ hoại.

Quân Bình nhìn Khan Tiểu Hồng :

- Tại hạ mạng phép hỏi cô nương một điều.

- Công tử có điều gì muốn hỏi?

- Ai đã hủy hoại chân dung diện của cô nương?

Âm Ma Khan Tiểu Hồng từ từ đứng lên. Nàng nhìn lên bầu trời đang sậm dần, rồi nhìn xa xa như muốn tìm một điểm trong khoảng không gian vô tận.

Quân Bình bước đến bên nàng :

- Khan cô nương....

Nàng quay lưng đối mặt với Quân Bình :

- Công tử muốn biết lắm ư?

Quân Bình lắc đầu :

- Tại hạ không muốn biết nữa.

- Công tử đừng ngại khi phải dối lòng mình. Nếu công tử nghe hẳn sẽ không ngờ đâu.

- Tại hạ nghĩ mình không nên nghe.

- Đừng để sự thắc mắc tò mò khiến cho sự sáng suốt phải trở nên u tối. Chuyện này thì nệ gì giấu công tử cả.

Nàng quay bếp lửa, ngồi xuống khều cho lửa bùng lên.

Âm Ma Khan Tiểu Hồng nhìn Quân Bình :

- Công tử hẳn đã không còn lạnh nữa chứ?

- Tại hạ đã thấy ấm rồi.

- Trang phục cũng đã khô?

Quân Bình gật đầu.

Nàng nhìn xa xăm, bang quơ nói :

- Đêm nay sương sẽ đầy lắm. Mà ta và công tử đi suốt đêm mới đến được nơi đó.

- Chúng ta sẽ đi đâu? Không đến đền thiêng à?

- Đến nơi mà công tử cần đến.

- Tại sao chúng ta phải đến nơi đó.

- Bởi ta muốn trả ơn một người.

- Ai?

- Đến đó rồi công tử sẽ biết. À.... Công tử muốn biết ai huỷ hoại chân diện dung của ta à?

- Tại hạ không muốn biết nữa.

- Nhưng ta lại thích có một người tâm sự. Đã lâu lắm rồi Khan Tiểu Hồng chỉ biết làm bạn với chiếc nón rộng vành và tấm lụa này. Ta nghĩ mãi mà trong cuộc đời này mình chỉ làm bạn với chúng mà thôi, nhưng rồi bỗng dưng ta lại muốn tâm sự với công tử.

Nàng nhìn Quân Bình :

- Tại sao lạ vậy?

- Quân Bình đâu thể trả lời câu hỏi đó. Câu hỏi đó phải do chính cô nương trả lời mới được.

- Công tử rất khẳng khái. Nếu công tử đã nhìn ra một khuôn mặt thật trước đây của Tiểu Hồng, có lẽ Hạ công tử hiểu được ta.

Nàng khều bếp. Màn đêm buông xuống, không gian tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió lùa cùng những âm thanh tách tách phát ra từ bếp lửa....

Tiểu Hồng buông một tiếng thở dài, rồi nhìn lên Quân Bình, giọng nàng trong trẻo, từ tốn, ôn nhu :

- Kẻ huỷ hoại chân diện dung của Tiểu Hồng không ai khác mà chính là tướng công của Tiểu Hồng.

Quân Bình thừ người :

- Sao?

- Công tử lạ lắm à? Tướng công của ta không xa lạ với công tử đâu. Y chính là Giáo chủ Dị Thần Gíao Cừu Thiện Nhậm.

Quân Bình gần như biến thành tượng bởi những lời thốt ra từ chính cửa miệng của Khan Tiểu Hồng.

Nàng từ tốn nói :

- Hạ công tử ngạc nhiên lắm phải không?

Quân Bình gật đầu.

Tiều Hồng nhún vai, nói :

- Công tử ngạc nhiên, vậy có tin vào những gì ta nói không?

- Quân Bình tin.

- Mới gặp ta sao công tử lại tin?

- Tại hạ đọc được trong giọng nói của phu nhân, giọng nói của một anh thư tài sắc vẹn toàn, nhưng phàm những nữ nhân sắc tài song toàn thì thường gặp kiếp họa vô lường.

- Một ý đồ. Công tử gọi ta là phu nhân, vậy có ý gì? Chẳng lẽ bây giờ Khan Tiểu Hồng vẫn còn là phu nhân của Cừu Thiên Nhậm ư?

Nàng lắc đầu :

- Nếu công tử nghĩ Tiểu Hồng vẫn còn là phu nhân của họ Cừu, ta nghe sao não lòng quá.

Quân Bình nhìn xuống bếp lửa.

Tiểu Hồng nói tiếp :

- Có câu “chơi lê quên lựu, có trăng quên đèn”, câu này đúng với Cừu Thiên Nhậm vậy.

Nàng nhìn ngọn lửa trong ánh mắt mơ hồ xa xôi :

- Ngày đó, Khan Tiểu Hồng là một tín đồ Dị Thần giáo. Tiểu Hồng đến với Dị Thần giáo bằng cả thân và ý. Dị Thần giáo như muốn sinh lực của Tiểu Hồng, với sự sùng bái nhiệt thành, Tiểu Hồng dâng tất cả cho Giáo chủ, nhưng rồi khi con ong đã tỏ nhụy hoa thì lại tìm một đóa hoa khác. Cừu Thiên Nhậm là như vậy đó.

Quân Bình nhìn nàng :

- Nhưng tại sao họ Cừu lại hủy dung mạo của nàng?

- Bởi vì sự ích kỷ. Y muốn tìm đến Lan Hoa Phương Tử nhưng vẫn muốn độc chiếm một Khan Tiểu Hồng. Y làm như vậy bởi vì không muốn trong đời Tiểu Hồng có một người thứ hai.

Quân Bình lắc đầu :

- Tính ích kỷ, nhỏ nhen mà Cừu Thiên Nhậm xuống tay bất dung tình. Chính vì sự ích kỷ nhỏ nhen của y mà... tỷ tỷ mới hận y.

Nàng ngẩng lên :

- Tiểu Hồng hận. Có ai rơi vào cảnh ngộ của Tiểu Hồng mà không hận Cừu Thiên Nhậm chứ? Công tử gọi ta bằng hai tiếng tỷ tỷ à?

Quân Bình gật đầu.

Buông một tiếng thở dài ảo não. Tiểu Hồng nói :

- Với một nữ nhân mang khuôn mặt người không ra người, thì có đáng được Tiểu Thần Toán Tử gọi là tỷ tỷ không?

- Người ta còn tấm lòng hơn vẻ bề ngoài Lan Hoa Phương Tử đã dụng nhan sắc đoạt Cừu Thiên Nhậm, nhưng tỷ...

Nàng cướp lời chàng :

- Tiểu Hồng biết Lan Hoa Phương Tử như thế nào. Nghiệp quả của họ Cừu tạo ra, y phải nhận lấy. Lan Hoa Phương Tử đâu thuộc về mỗi Cừu Thiêm Nhậm.

- Phương Tử không chỉ có mỗi họ Cừu sao?

- Không.

- Nàng thuộc về những nam nhân tượng sắc. Tất cả nam nhân một khi được Phương Tử để mắt điều khó kìm được lòng ham muốn nhục thế nơi nàng.

- Đêm qua Quân Bình đã từng chứng kiến cảnh đó.

Tiểu Hồng khều bếp cho cháy lớn hơn :

- Có lẽ công tử nghĩ người đêm qua là Cừu Thiên Nhậm?

- Tại hạ nghĩ chính họ Cừu.

Tiểu Hồng lắc đầu :

- Không phải đâu :

- Vậy người đó là ai?

- Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Quân Bình không biết người này.

- Công tử không biết nhưng ta thì biết Bạch Diện Thượng Nhân vốn là huynh đệ tri kỷ với Cừu Thiên Nhậm.

- Vậy sao y lại làm chuyện đó?

- Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà. Nếu Cừu Thiên Nhậm có dụng ý lấy Dị Thần giáo để độc tôn làm võ lâm thì Tôn Đình Thượng có cùng một ý với y. Nếu Cừu Thiên Nhậm trọng sắc khinh nghĩa thì Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng cũng chẳng thua kém gì y.

- Tất cả tỷ tỷ đều biết, sao không nói với Cừu Thiên Nhậm?

- Để làm gì?

Quân Bình sững sờ trước câu hỏi của nàng.

Tiểu Hồng đứng lên :

- Cho dù Tiểu Hồng có nặng nghĩa phu thê nói cho Cừu Thiên Nhậm biết thì y có tin ta không? Một dạ xoa nữ sao có thể lấy được một người trọng sắc. Hãy để cho y nhận lại nghiệp mà y đã tạo ra.

Tiểu Hồng nhìn xuống bếp lửa như lắng nghe tiếng tí tách của những cành khô.

- Công tử... Chúng ta đi được rồi.

- Tỷ tỷ... Chúng ta đi đâu?

Nàng nhìn thẳng vào mắt Quân Bình :

- Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan.

- Tỷ tỷ đưa Quân Bình đến gặp sư tôn?

- Đúng.

- Tỷ biết sư tôn?

- Biết Hạ công tử cần phải gặp người.

Quân Bình nôn nóng :

- Tỷ tỷ, chúng ta đi ngay thôi. Đệ rất muốn gặp lại sư tôn.

- Thiết Phiến Ngọa Long cũng rất muốn gặp Hạ đệ.

- Sư tôn của Hạ đệ hiện đang ở đâu?

- Địa cung Thánh Giới.

- Sao chúng ta có thể vào đó được?

- Tiểu Hồng sẽ đưa Hạ đệ vào bằng một đường hầm bí mật chỉ có ta mới biết.

- Tỷ biết mà Cừu Thiên Nhậm không biết ư?

- Không.

- Đệ lại bắt đầu tò mò đó.

- Nói ra thì đệ phải tò mò thôi. Tỷ biết bởi vì trước đây mình là ái nữ của Giáo chủ kia mà.

Quân Bình nheo mày.

Tiểu Hồng lắc đầu :

- Thân phụ của tỷ là Giáo chủ Dị Thần giáo, chỉ khi Thiên Nhậm lấy tỷ, y mới thay thế thân phụ. Tất cả là như vậy đó.

- Ra là vậy. Cừu Thiên Nhậm đã được tất cả nhưng gì mà người khác muốn có.

- Phàm cái đã được thì người ta muốn cái chưa được. Khi trở thành Giáo chủ Dị Thần giáo, Cừu Thiên Nhậm mới nảy ý độc bá võ lâm bằng chính quyền lực của Dị Thần giáo.

- Cừu Thiên Nhậm có quá nhiều tham vọng, rất tiếc...

- Đệ muốn nói gì?

- Sao tướng không thuộc về Cừu Thiên Nhậm.

- Đệ nói điều đó, tỷ không hiểu được đâu. Nhưng Cừu Thiên Nhậm biết phải làm gì, do đó y mới muốn chuyển dịch ngũ hành.

- Y không tường Thiên thư sao biết được?

- Cừu Thiên Nhậm thì không am tường Ngũ Hành thiên thư như đệ, nhưng có một người lại khá thông hiểu về Dịch Số kinh thư.

- Tỷ muốn nói ai?

- Bạch Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Đệ từ từ đã đến gần được mọi sự biến của võ lâm.

- Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh còn nhiều điều nói với Hạ đệ nữa.

Chương 32: Dĩ Độc Trị Độc

Thạch trại chủ giận dữ quát :

- Tặc nhân... Ngươi là ai mà dám xen vào chuyện của Thạch mỗ?

- Thạch trại chủ muốn biết gì? Ta là người được điều đến lấy cái mạng của ngươi với giá một nén bạc.

- Ngươi...

Thạch trại chủ cười gằn :

- Một nén bạc mà ngươi tự tước bỏ mạng của mình. Nếu ngươi vì một nén bạc thì hãy theo Thạch mỗ. Ta có thể cho ngươi trăm nén vàng.

- Rất tiếc Mộ Chí Cừu lại thích một nén bạc hơn.

Nghe Chí Cừu nói, Quân Tùng ngơ ngác. Y nhìn sang Mộng Hoa Hoa :

- Muội muội. Sao lạ vậy nhỉ?

- Huynh muốn nói gì?

- Một nén bạc với một trăm nén vàng, thế mà vị đại ca kia lại chọn một nén bạc. Chỉ có những đại hiệp không xem trọng ngân lượng mới như vậy thôi.

- Thế còn huynh?

- Huynh à....

Quên Tùng lưỡng lự.

Hoa Hoa cau mày :

- Huynh phải nói thật đấy nhé.

- Nếu là huynh thì huynh chọn trăm nén vàng rồng.

Hoa Hoa hừ nhạt.

Quân Tùnh lúng túng :

- Muội muội đừng hiểu lầm huynh. Một trăm lạng vàng rồng thì phải hơn một nén bạc rồi, nhưng với gã Thạch trại chủ kia thì huynh không cần đâu.

Nàng lườm Quân Tùng rồi dõi mắt trở lại Mộ Chí Cừu và Thạch trại chủ.

Thạch trại chủ vô hình chung nhận ra Mộng Hoa Hoa. Mắt y vừa nhận ra dung diện của nàng liền đóng dinh tưởng chừng muốn thâu tóm nàng vào đôi con ngươi sòng sọc.

Đôi chân mày vòng nguyệt thanh tú và sắc xảo của Hoa Hoa thoạt cau lại bởi cái nhìn dung tục của họ Thạch. Quân Tùng nhỏ giọng nói :

- Y đang nhìn muội muội kìa. Có thế y mới thấy muội muội đẹp hơn tất cả những thiếu nữ ở trấn Hắc Long Giang này.

Hoa Hoa nghiêm giọng nói :

- Huynh muốn nói gì vậy?

Nàng vừa nói vừa liếc Quân Tùng.

Thạch trại chủ định nhãn nhìn lại Mộ Chí Cừu. Y cao hứng nói :

- Ta có thể đem cho ngươi năm mươi lạng nữa, để ngươi giúp ta một việc.

Chí Cừu cướp lời gã :

- Lấy cái đầu của ngươi ư?

- Hừ... rượu uống ngươi chê muốn uống rượu phạt. Ngươi dám khuấy nhiểu Thạch mỗ là đã ngang nhiên khiêu khích đại sư huynh Bội Phân Phân của ta rồi. Nhưng để xem bản lĩnh của ngươi thế nào mà dám ngang tàn như vậy.

Thạch trại chủ lòn tay ra sau lưng rút đôi búa, múa vùn vụt. Đôi búa cũng nặng non hai trăm cân thế mà trong tay Thạch trại chủ nó nhẹ như tơ hồng.

Trong khi y múa đôi búa thì Mộ Chí Cừu rút kiếm, hướng mũi kiếm xuống đất. Tư thế của y thật khoan thai, chẳng có vẻ gì vội vã hay khẩn trương trước sự hung hãn của đối phương.

Thạch trại chủ thét lớn một tiếng thét lớn :

- Nằm xuống.

Y vung búa lao tới Mộ Chí Cừu.

Có lẽ họ Thạch không biết trước mặt mình là một Sát Thủ Kiếm Vương nên mới tỏ lộ hung hãn để thị uy. Trong tâm tưởng y mơ hồ cảm nhận gã kiếm thủ kia là một tay kiếm có vẻ oai phong nhưng cũng chỉ là một người vô danh tiểu tốt.

Đôi búa của họ Thạch trại theo một thế Thuận Thủy Thôi Chu chém một nhát quyết định tưởng như muốn bổ thân pháp đối phương thành ba mảnh.

Nhưng nếu chiêu thức của họ Thạch dụng cương mãnh chủ động tập kích đối phương thì bộ pháp của Mộ Chí Cừu lại thần kỳ ảo diệu. Chí Cừu bước lách sang một bên, và mũi trường kiếm nhanh hơn một cái chớp mắt điểm vào yết hầu Thạch trại chủ với thức Lãng Tử Hồi Đầu (người trai ra đi đã quay đầu lại).

Thế kiếm của Mộ Chí Cừu thật tuyệt diệu và vô cùng chuẩn xác gần như cùng một nhịp với với đôi búa của Thạch trại chủ. Cuộc giao thủ giữa Thạch trại chủ và Mộ Chí Cừu chỉ diễn ra đúng trong một thức đã phân định thắng bại.

Mũi kiếm nhọn hoắt, bén như lá lúa đã xuyên qua yết hầu họ Thạch nhưng gã vẫn chưa tin vào mắt mình.

Chiêu kiếm thần kỳ của họ Mộ Chí Cừu khiến cho bọn lâu la của họ Thạch đứng sửng sốt. Tất cả bọn chúng đều giương to hai mắt nhìn chủ tướng trong thế đứng khòm khòm, hai tay vẫn nắm cứng cán búa.

Chí Cừu rút kiếm lại.

Đôi búa của họ Thạch mới chịu rời khỏi tay rơi xuống đất.

Một vòi máu phun ra từ yết hầu gã.

Mộng Hoa Hoa nhíu mày nói :

- Kiếm pháp của Mộ Chí Cừu đúng là tử kiếm.

- Muội muội biết vị huynh đài này?

Cái chết quá khiếp đảm của Thạch trại chủ khiến cho bọn lâu la hồn siêu phách lạc. Vẽ hung hãn ban đầu đã biến mất. Mà thay vào đó là sự hốt hoảng của bầy dê non yếu đuối. Bọn chúng thối liên tục ba bốn bộ rồi không bảo nhau cùng quay lưng bỏ chạy toán loạn.

Khi bọn lâu la đã đi hết rồi, Chí Cừu mới nhìn lại Dương Quân Tùng. Chạm vào ánh mắt với sắc na của một sát thủ, Quân Tùng không khỏi giật mình, bối rối.

Y ngập ngừng nói :

- Đa tạ đại ca đã ra tay.

Chí Cừu nhìn Quân Tùng chằm chằm.

Ánh mắt của Chí Cừu khiến Quân Tùng bối rối hơn. Y giả lả cười nhưng lại nghĩ thầm :

- “Quân Tùng đâu phải là một món ăn đặc khẩu mà hạ nhìn ta ghê như vậy”.

Y vừa cười vừa nói :

- Đa tạ đại ca.

Mộ Chí Cừu bước tới trước mặt gã.

Quân Tùng càng bối rối hơn, mắt nhìn vào mũi kiếm, chân thì thối hai bộ. Y gượng cười :

- Tại hạ không phải hạng người như gã kia đâu.

Chí Cừu nhíu mày :

- Hạ lão đệ không nhận ra Mộ huynh à?

Quân Tùng gật đầu. Câu nói của Chí Cừu càng khiến tò mò và ngạc nhiên. Y cố moi trong đầu xem đã gặp Chí Cừu ở đâu, nhưng moi mãi cũng khônig ra. Quân Tùng nghĩ thầm :

- “Có thể vị đại ca này biết mình mà mình không biết y. Biết đâu vị đại ca đây đã từng thượng lãm những món ăn đắc khẩu mà mình đã từng nấu ở tửu điếm Trung Châu”.

Ý nghĩ đó khiến Quân Tùng hào hứng nói :

- À... Tiểu đệ nhớ ra rồi. Huynh đã từng thưởng thức món ăn đắc khẩu ở tửu điếm ngoại thành Trung Châu phải không? Tiểu đệ sẵn sàng trổ tài chế tác những món ăn còn tuyệt hảo hơn để thét đãi huynh.

- Hạ lão đệ sao vậy? Mới cách xa một thời gian ngắn mà Hạ lão đệ như biến thành một người hoàn toàn khác.

- Ơ...

Hoa Hoa nhìn Chí Cừu :

- Tôn giá nghĩ Dương huynh đây là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình?

Chí Cừu nhìn qua nàng :

- Y không phải là Tiểu Thần Toán Tử Hạ lão đệ?

Hoa Hoa khẽ gật đầu.

Chí Cừu sa sầm mặt :

- Sao…

- Sự thật là như vậy đó.

Chí Cừu tra kiếm vào vỏ :

- Ta không thể tin mắt mình được nữa. Tại sao hai người giống như vậy chứ?

Y nhìn lại Quân Bình :

- Hạ lão đệ… Sự thật như cô nương đây nói chăng?

- Tôn giá…. Quả thật tại hạ họ Dương, tục danh Quân Tùng, chứ không phải là Tiểu Thần Toán Tử như tôn giá nghĩ.

- Ta không thể tin vào mắt mình nữa.

- Bây giờ Quân Tùng biết nói những chuyện người giống người ly kỳ như vậy. Nếu đúng là tại hạ giống Tiểu Thần Toán Tử thì nhất định phải tìm ra huynh ấy mới được.

Nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt xét nét, Chí Cừu nói :

- Sự thật trên đời có người giống người như hai giọt nước sao?

- Quân Tùng cũng đang thắc mắc điều đó.

Chí Cừu nhíu mày :

- Nếu Dương huynh đệ không phải là Hạ Quân Bình, nhưng lại giống Quân Bình như hai giọt nước, thì phải cẩn trọng đó. Nếu ta cũng còn lầm thì lão Độc Chủ Hành cũng sẽ lầm.

Y quay lại lão trượng Khấu Thừa Phụ, từ tốn nói :

- Tại hạ đã làm xong nhiệm vụ của mình.

Khấu Thừa Phụ nhỏ giọng nói :

- Kiếm thủ hãy lưu lại để mọi người cùng tỏ chút lòng biết ơn với người.

- Tại hạ đã nhận đủ một nén bạc không dám làm phiền. Cáo từ!

Y nhìn lại Mộng Hoa Hoa :

- Vị Dương đệ đây chắn chắn sẽ gặp nguy, cô nương bảo trọng.

Chí Cừu dứt lời quay lưng. Quân Tùng muốn hỏi ý mình sẽ gặp những nguy hiểm gì thì Chí Cừu đã trổ kinh thuật siêu phàm băng đi rồi.

Quân Tùng lúng túng nhìn sang Hoa Hoa.

- Muội muội... sao vị đại ca kia nói huynh sẽ gặp nguy? Mà những nguy hiểm gì chứ?

- Huynh gặp nguy bởi vì huynh giống Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

- Vậy bây giờ huynh phải làm sao? Chẳng lẽ bắt chước muội muội trùm khăn che kín chân diện của mình?

Hoa Hoa liếc Quân Tùng :

- Có nguy hiểm nào đến với Dương huynh thì muội cũng không lo.

Quân Bình tròn mắt nhìn nàng :

- Sao... muội không lo cho huynh nữa à? Thế thì huynh tiêu mạng rồi. Cái lão gì đó sẽ đến tìm huynh. Ôi cha ơi, chắc huynh phải dụng đến kế sách quẹt lọ vào mặt mình quá.

Nàng cười khảy, nói :

- Huynh làm như vậy để tự biến mình thành cái đít chảo ư? Tội nghiệp cho diện dung mỹ nam tử của huynh. Huynh đừng quên bây giờ đã là hậu nhân của Thiên Ma cốc chủ Vô Ngã đại sư và Ngọc Diện đạo cô. Trong tay huynh còn có Dương Ma Bửu Kiếp. Nghe nguy khó đã hốt hoảng, xem chừng Thiên Ma cốc chủ chọn lầm huynh để kế nhiệm người nói đó.

Quân Tùng ngây người :

- Ờ... Huynh quên mất, nhưng huynh thích được an toàn hơn.

- Muốn bình an thì hãy tự hủy dung diện của huynh trước đã.

Quân Tùnh lắc đầu :

- Huynh...

Y buông một tiếng thở dài :

- Được rồi.... Huynh sẽ không ngại nữa, chỉ cần có muội bên cạnh.

- Không.... Huynh phải tự lo một mình. Hoa Hoa còn có chuyện phải làm.

Quân Tùng hốt hoảng :

- Muội bỏ huynh à?

- Muội có việc cần phải làm trước đã.

- Muội đi đâu cho huynh theo với?

- Không tiện đâu.

- Ơ.... Còn Uyên Ương tâm pháp... Sao lại không tiện?

- Muội nói không là không. Khi nào xong việc, muội sẽ tự tìm huynh. Huynh bảo trọng.

- Muội muội muội.... Đừng đi mà....

Quân Tùng mãi đối đáp với nàng mà quên bẵng chảo dầu sôi, đến khi chảo dầu cạn đến độ cháy chảo bốc mùi khét, y, mới giật mình thốt :

- Ơ... chết rồi....

Như thành thói quen hửi mùi khét, Quân Tùng hối hả rút củi và tìm nước đổ vào chảo. Khi y làm xong thì Hoa Hoa bỏ đi rồi.

Quân Tùng không thấy Hoa Hoa hối hả nhìn quanh. Y gắt gỏng hỏi Khấu Thừa Phu trưởng lão :

- Khấu trưởng lão.... Hoa Hoa muội muội của vãn bối đâu rồi?

- Ơ... Lão phu thấy nàng bỏ đi về hướng này nè.

- Sao lão trượng không cản Hoa Hoa lại?

- Vị cô nương đó đi nhanh quá, lão không kịp nói.

- Hoa Hoa bỏ đi thế thì chết vãn bối rồi.

Quân Tùng không còn màng đến ngày hội của bá tánh trấn Hắc Long Giang cũng như những món ăn mà y muốn chế tác để trổ tài mà hối hả chạy theo hướng Khấu Thừa Phụ chỉ.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn theo Quân Tùng.

Trong khi đó Quân Tùng vừa chạy vừa thét gọi :

- Muội muội...

Đã uống một cân rượu Thổ Phồn Tửu nhưng Quân Tùng vẫn chưa nguôi ngoai bởi sự vắng bóng của Mộng Hoa Hoa. Dù mới chia tay chưa trọn một ngày, thế mà Quân Tùng đã cảm nhận một sự trống rỗng lạ lùng trong trạng thái uất ức. Trong tận cùng sâu thẳm của Quân Tùng là một nỗi buồn mơ hồ, mênh mông và lúc nào cũng vơ vẩn nhớ Mộng Hoa Hoa.

Đặt chén xuống bàn, Quân Tùng buông một tiếng thở dài. Y lẩm nhẩm nói :

- Hoa Hoa. Muội đang ở đâu? Nếu huynh biết như vậy thì đã chẳng thèm rời Thiên Ma Cổ Cốc. Thà huynh và muội chết trong đó cho rồi.

Y nói xong lại chuốc rượu vào chén. Nhìn bóng mình in trong mặt chén rượu, Quân Tùng lại tưởng nhớ đến Hoa Hoa.

Y tự nói :

- Quân Tùng. Phải ngươi đã yêu Hoa Hoa rồi không? Ngươi đừng giả vờ như không biết. Ta biết ngươi yêu Hoa Hoa rồi và ngươi luôn bị ám ảnh bởi hình bóng của nàng. Ngươi nên biết thân phận của ngươi chứ. Một gã hỏa đầu quân vô danh tiểu tốt thì sao được Mộng muội để mắt đến.

Quân Tùng bặm môi nhìn chén rượu :

- Hoa Hoa. Muội đang ở đâu?

Y thốt xong liền bưng chén dốc cả vào miệng mình. Trong tâm trạng u uẩn vì nhớ vì thương, Quân Tùng muốn dùng rượu khỏa lấp nỗi tương tư, nên uống mà chẳng biết vị cay, vị nồng của Thổ Phồn Tửu.

- Tiểu quỷ. Ngươi ngẩng đầu lên xem ta là ai.

Nghe chất giọng khàn khàn, Quân Tùng buộc phải ngẩng đầu lên. Khuôn mặt xương xẩu, chiếc

mũi diều hâu, cùng cái miệng với hai cánh môi thừ lừ đập vào mắt Quân Tùng.

Y chớp mắt nói :

- Lão là ai?

- Rượu khiến ngươi mờ mắt không nhận ra Độc Chủ Hành này rồi sao? Mới cách nhau chưa bao lâu mà Tiểu Thần Toán Tử mau quên quá.

Trong lúc tưởng nhớ đến Mộng Hoa Hoa, Quân Tùng bực dọc nói :

- Tại hạ chẳng biết lão là ai cả và cũng chẳng thèm biết Tiểu Thần Toán Tử là cái khỉ gì. Lão muốn gì thì nói đi.

Độc Chủ Hành cau mày :

- Lão phu muốn xé ngươi ra thành từng mảnh mà nhâm nhi với Thất Tuyệt Tiên Tử.

Quân Tùng tròn mắt nhìn Độc Chủ Hành :

- Lão muốn ăn thịt ta?

Độc Chủ Hành gật đầu :

- Ăn thịt ngươi và đối ẩm với Thất Tuyệt Tiên Tử.

Quân Tùng gãi đầu :

- Tại hạ có nghe lầm không?

- Không lầm đâu. Trong thạch lao, ngươi đã từng chứng kiến lão phu ăn thịt người như thế nào rồi.

Quân Tùng cướp lời Độc Chủ Hành :

- Thạch lao nào?

Độc Chủ Hành cau mày :

- Tiểu tử giả vờ ư?

- Ta chẳng thèm giả vờ gì cả.

Y khoác tay :

- Lão có đi tìm thịt người ăn thì cứ đi đi đừng quấy nhiễu ta nữa. Ta đang bực bội đây.

Độc Chủ Hành lõ mắt nhìn Quân Tùng :

- Tiểu tử sắp chết nên không còn sợ gì nữa à?

Đến lúc này Quân Tùng sực nhớ đến lời của Mộ Chí Cừu, mới giật mình. Y nhanh như cắt bật đứng lên thối lùi hai bộ, mắt đóng đinh vào mặt Độc Chủ Hành.

Quân Tùng ngập ngừng nói :

- Hê... Hình như lão đây là Độc Chủ Hành gì đó phải không?

- Xem ra ngươi bắt đầu tỉnh rượu nên sớm nhận ra lão phu.

Quân Tùng khoát tay :

- Lão lầm người rồi... lầm người rồi.

- Ngươi nói lầm gì?

- Tại hạ nói tiền bối lầm người rồi. Tại hạ đây không phải là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình mà là Hỏa Đầu Quân Dương Quân Tùng.

Độc Chủ Hành nhíu mày. Lão trề môi dè bỉu, nói :

- Tiểu tử tưởng lão phu là con nít nên nói sao cũng được ư? Với ai thì lão phu còn có thể không để tâm đến nhưng với ngươi thì không đâu. Lão phu luôn tâm niệm phải ăn bằng hết tất cả thịt gan của ngươi.

Quân Tùng nhăn nhó :

- Tại hạ không phải là Hạ Quân Bình. Tiền bối nghe rõ rồi chứ. Muốn ăn thịt Tiểu Thần Toán Tử thì đi tìm gã mà ăn. Còn vãn bối thì không muốn chui vào bụng của lão một chút nào.

- Tiểu tử không muốn cũng không được, bởi lão phu đã nguyện ăn thịt ngươi rồi.

Quân Tùng thở hắt một tiếng :

- Tại hạ đã nói rồi. Tại hạ không phải là người mà lão mốn ăn tươi nuốt sống.

- Đừng già miệng nữa. Lão phu không ăn thịt ngươi thì đâu tan được nỗi ấm ức trong lòng.

QuânTùng nạt ngang :

- Tại sao lão cứ khăng khăng đòi ăn thịt ta chứ?

- Bởi vì ngươi đã thụ hưởng đệ thất phòng Tục Vạn Hương của lão.

Quân Tùng chìa mặt tới :

- Cái gì là đệ thất phòng Tục Vạn Hương nữa đây?

- Ngươi đừng giả vờ không biết. Lão phu sẽ cho ngươi biết ngay đây mà.

Độc Chủ Hành vừa nói vừa vươn đôi bản thủ khô đét chộp tới Quân Tùng. Thế chộp của lão thật nhanh và mãnh liệt. Chưa từng có kinh nghiệm giao thủ trong chốn giang hồ, Quân Tùng vừa thấy Độc Chủ Hành xuất thủ đã lúng túng, chỉ chực dụng đến Dương Ma Bửu Kiếp nhưng chưa kịp thực hiện ý định thì một luồng xú khí từ miệng lão độc phả thẳng vào mặt khiến cho đầu óc xây xẩm.

Quân Tùng trợn mắt, đan điền thóp lại và ói cả số rượu vừa mới tọng vào bụng. Y chưa hết cảm giác xây xẩm, buồn nôn thì trảo công của lão độc đã chộp vào gáy.

Quân Tùng co rúm người lại :

- Ê... Lão điên định làm gì ta chứ?

- Ăn thịt ngươi chứ làm gì.

Lão vừa nói vừa xách bổng Quân Tùng như xách một con gà, trổ khinh thuật rời ngôi nhà hoang.

Quân Tùng gắt gỏng :

- Lão mang ta đi đâu? Bỏ ta xuống đi. Ta không phải là gã mà lão muốn ăn thịt đâu.

Mặc cho Quân Tùng lải nhải, lão vẫn không ngừng gia tăng cước pháp. Quân Tùng chỉ nghe tiếng gió rào rào thổi qua hai bên tai cũng đủ biết lão quỷ này đang trổ khinh thuật thượng thặng đi rất gấp. Y buộc phải nghĩ thầm :

- “Bộ lão định ăn thịt mình thật hay sao mà đi gấp vậy chứ? Thịt người thì có ngon lành mà lão thèm như vậy chứ?”

Quân Tùng từ tốn nói :

- Lão tiền bối... định ăn thịt vãn bối thật sao?

- Bộ ngươi tưởng ta nói ngoa à?

- Hê...

Quân Tùng lắc đầu :

- Tiền bối chắc chỉ muốn hù dọa vãn bối thôi. Trên đời này đâu có thiếu những thức ăn cao lương mỹ vị mà tiền bối lại muốn dùng nhục thể của vãn bối.

- Rồi ngươi sẽ biết lão phu nói thật hay không thật mà.

Độc Chủ Hành vừa nói vừa gia tăng cước pháp. Lão cắp Quân Tùng băng vào tòa trang viện nằm khuất trong một cánh rừng. Quân Tùng còn chưa biết đây là đâu thì đã bị quăng xuống sân gạch lăn lông lốc.

Y rên khẽ :

- Ui cha.

Tiếng thốt còn chưa tan khỏi bờ môi Quân Tùng thì y lại nghe giọng nữ nhân hốt hoảng thốt lên bên tai mình :

- Trời. Hạ huynh!

Quân Tùng nhìn Tục Vạn Hương. Vẻ hốt hoảng của nàng khiến y phải khoát tay, vội vàng đính chính :

- Cô nương lầm rồi. Tại hạ họ Dương tên Quân Tùng, điếm chủ tửu điếm ở Trung Châu.

Y nhìn lại Độc Chủ Hành :

- Tiền bối... Hãy tin tại hạ đi. Quả thật tại hạ không phải là người mà tiền bối tìm.

Độc Chủ Hành gắt gỏng nạt ngang :

- Tiểu tử còn lẻo mép thì lão phu sẽ cắt lưỡi ngươi trước đó.

Quân Tùng giật mình, rút người lại. Y nghĩ thầm :

- “Lão quỷ này sao chỉ muốn ăn thịt mình thôi nhỉ? Khỉ thật!”

Độc Chủ Hành nhìn Quân Tùng. Chạm vào ánh mắt hằn học, ngập ngụa sát na khủng bố, Quân Tùng càng bối rối. Y bặm môi, quyết định dụng đến Thiên Ma Bửu Kiếp, liền chuyển hóa công phu Uyên Ương tâm pháp vào hữu thủ, nhưng vừa vận công thì mới ngỡ ngàng khi thấy toàn thân như có muôn vàn con kiến chi chít làm cho y bứt rứt vì công lực chẳng có tác dụng gì.

Quân Tùng quá đỗi ngạc nhiên, buột miệng thốt :

- Lạ vậy kìa.

Độc Chủ Hành cười khảy nói :

- Tiểu tử. Ngươi vừa vận công lực phải không?

Quân Tùng gật đầu :

- Sao tiền bối biết?

- Lão phu thấy sắc diện của ngươi là biết ngay. Ngươi đừng tốn công vô ích. Ngươi đã trúng phải Xú Công của lão phu rồi thì không thể vận công được đâu.

Quân Tùng hỏi :

- Xú Công là gì?

- Ngươi biết vận công mà chẳng biết Xú Công. Trong Lạc Hồn cốc, Thất Tuyệt Tiên Tử ái thiếp của lão đã bắt lão phu phải dụng thịt người nên nhân tiện lão phu luyện luôn Xú Công đấy mà.

Quân Tùng lè lưỡi :

- Eo ôi. Ăn thịt người để luyện công... Chuyện đó vãn bối không dám đâu.

- Ngươi giả vờ với lão đó à?

- Thật mà.

Y lại nhìn Tục Vạn Hương :

- Cô nương hãy nói cho tiền bối đây biết đi. Tại hạ không phải là Hạ công tử của cô nương.

Tục Vạn Hương nghe Quân Tùng nói, nghĩ thầm :

- “Chàng đang dự mưu đây.”

Nàng liền nhìn Độc Chủ Hành, nói :

- Lão độc... Vị công tử này không phải là Hạ đại ca. Lão có muốn ăn thịt thì ăn thịt ta nè.

Quân Tùng xuýt xoa :

- Tiền bối... Cô nương này nói đúng đó. Vãn bối không phải là vị Hạ công tử kia đâu nên thịt chẳng

có ngon lành gì. Thịt của vãn bối vừa dai vừa thúi, không thể ăn được. Tiền bối có thèm thịt người thì hãy cứ dùng tạm vị cô nương kia đi.

Vạn Hương nhíu mày nhìn Quân Tùng.

Thấy nàng nhìn Quân Tùng, Độc Chủ Hành càng hằn học hơn :

- Tiểu tử... Lão phu đã bắt đầu thèm ăn thịt ngươi rồi đó.

- Trời đất ơi. Thịt của vãn bối đâu ngon bằng thịt của vị cô nương này.

Lão độc gằn giọng nói từng tiếng :

- Lão ăn thịt ngươi vì lão căn hận ngươi, ghen tức với ngươi.

- Trời đất... vãn bối và tiền bối không hề quen biết, sao lại ghen tức chứ?

- Lão phu không cần biết.

Lão độc quay lại Tục Vạn Hương :

- Thất nương. Nàng sẽ được chứng kiến tận mắt sự phẫn nộ bởi hờn ghen mà nàng đã gieo vào tâm tưởng ta. Ta sẽ xé tên mỹ nam tử này thành từng miếng ngay trước mặt nàng và ăn đến bằng hết.

Giọng nói hằn học, phẫn uất của Độc Chủ Hành khiến Quân Tùng càng bối rối hơn. Y lắc đầu nói :

- Tiền bối định ăn thịt vãn bối thật sao?

- Ngươi tưởng ta ngoa ngôn với ngươi à?

Quân Tùng lắc đầu :

- Tại hạ quả là không thể tin được trên đời này lại có người muốn ăn thịt người.

Thịt người đâu có ngon lành gì.

- Ta ăn thịt ngươi bởi vì ta thù ngươi, hờn ghét và ghen với ngươi. Nếu như trong Lạc Hồn cốc, ngươi đừng làm lễ giao hôn với Chu Kỷ Hồng, đừng chiếm trọn trái tim của thất nương Tục Vạn Hương thì lão phu còn có thể để cho ngươi nguyên vẹn một cái xác. Nhưng bây giờ thì không. Ta chỉ muốn ăn hết từng thớ thịt của ngươi mà thôi.

- Tiền bối nói gì mà vãn bối chẳng hiểu. Vãn bối nào có làm lễ giao hôn với Chu Kỷ Hồng nào đó và cũng chẳng hề quen với thất nương nào nữa. Trong cuộc đời của vãn bối chỉ có mỗi mình Mộng Hoa Hoa mà thôi.

Nghe Quân Tùng nhắc đến Hoa Hoa, Tục Vạn Hương cau mày nhìn y. Nàng ngập ngừng hỏi :

- Huynh nói đến Mộng Hoa Hoa nào?

Quân Tùng đâu thể thuật lại chuyện giữa y và Hoa Hoa cặn kẽ, liền buông lửng câu nói đáp lời Vạn Hương :

- Tại hạ và Mộng Hoa Hoa là một đôi uyên ương đó mà.

- Đôi uyên ương?

Quân Tùng nhìn nàng, khẳng khái gật đầu. Dung diện của Vạn Hương bất giác sa sầm, hiện lên những nét ủ dột.

Lão độc nói :

- Thất nương... Nàng nghe hết rồi chứ? Trong Lạc Hồn cốc, nàng lo lắng cho gã nhưng khi ra bên ngoài thì gã đâu có nghĩ đến nàng mà lại chạy theo một bóng sắc khác. Giờ thì lão phu đã có thể ăn thịt gã được rồi chứ?

Độc Chủ Hành vừa nói vừa xoa tay, cứ như một gã đầu bếp chuẩn bị thực hiện những thao tác chế tác những món ăn. Thấy động tác của lão Độc Chủ Hành, Quân Tùng vốn là một hỏa đầu quân thiện nghệ nên càng hốt hoảng hơn.

Y vội vã nói :

- Lão định dùng vãn bối nấu ăn thật à?

Độc Chủ Hành nạt ngang :

- Lão phu ăn tươi nuốt sống ngươi thì có. Cần gì lão phu phải nấu với nướng chứ. Ở đây lại chẳng có bếp có củi mà.

Quân Tùng tròn mắt sửng sốt :

- Lão ăn tươi nuốt sống?

Độc Chủ Hành gật đầu :

- Lão phu đã quen với chuyện ăn sống từ khi bị thất nương giam trong Lạc Hồn cốc.

Độc Chủ Hành nói xong, bước thẳng đến trước mặt Quân Tùng. Lão chộp lấy hai chân y kéo dốc ngược lên. Quân Tùng la toáng lên :

- Tiền bối, lão làm gì vậy?

- Đầu tiên, ta sẽ xé ngươi ra làm hai mảnh, sau đó mới xé từng miếng, từng miếng mà nuốt vào bụng.

- Trời ơi... Lão định làm thật ư?

- Thì lão xé ngươi ngay bây giờ đây.

Độc Chủ Hành vừa nói vừa căng hai chân Quân Tùng.

Y gào lên :

- Dừng lại.

Độc Chủ Hành nói :

- Tiểu tử còn muốn nói lời cuối cùng với lão phu à?

- Tất nhiên rồi. Phải nói lời cuối cùng chứ.

- Tiểu tử nói nhanh lên đi.

Quân Tùng nuốt nước miếng, lí nhí nói :

- Lão đặt vãn bối xuống thì mới nói được chứ. Ăn thịt đâu cần gấp như vậy chứ.

Độc Chủ Hành thả Quân Tùng nằm duỗi dài dưới sàn gạch. Y lồm cồm nhỏm dậy, nhìn lão độc nói :

- Phàm muốn thưởng ngoạn những món ăn thì điều tối kỵ nhất là không được ăn tươi nuốt sống. Tất cả những thức ăn đều phải được nấu mới ngon. Thịt da của vãn bối lại thuộc nhóm thịt trâu, thịt bò, vừa dai vừa tanh. Nếu tiền bối ăn sống thì sao thưởng thức được cái vị ngon chứ.

Lão độc nạt ngang :

- Lão phu quen ăn sống rồi.

Quân Tùng nghĩ thầm :

- “Lần này không lẽ mình tiêu mạng ở đây? Biết rơi vào cảnh ngộ này thì thà ở lỳ trong Thiên Ma Cổ Cốc còn hơn. Ôi chao ơi, không biết Mộng Hoa Hoa có hiểu cho mình không?”

Thấy Quân Tùng có vẻ trầm tư suy nghĩ, Độc Chủ Hành nói :

- Ngươi nói hết rồi chứ?

Quân Tùng lắc đầu :

- Chưa...

- Thế tiểu tử còn muốn nói gì nữa?

- Vãn bối muốn... muốn...

Lão độc nạt ngang bằng giọng hằn học :

- Ngươi muốn gì?

Quân Tùng giật mình :

- Muốn sống.

- Đã biến thành thức ăn của lão phu thì sao ngươi sống được? Vậy là ngươi chẳng còn gì để trối trăn rồi phải không?

Quân Tùng khoát tay :

- Còn mà...

- Nói nhanh lên.

Quân Tùng sực nhớ đến Tục Vạn Hương. Y nhìn lão độc bằng ánh mắt khẩn khoản :

- Vãn bối muốn nói lời cuối với thất nương.

Lão độc cau mày, hừ nhạt :

- Nói lời cuối với thất nương của lão phu?

Quân Tùng gật đầu.

Lão độc gằn giọng nói :

- Ngươi muốn nói gì?

- Nói lời cuối cùng.

Tục Vạn Hương nhìn lão độc :

- Lão độc không cho Hạ huynh nói lời cuối cùng với ta sao?

Lão độc lưỡng lự rồi gật đầu :

- Ngươi nói đi.

Quân Tùng xê lại bên Vạn Hương. Y nhỏ giọng nói thật khẽ :

- Cô nương có cách chi giải tỏa Xú Công của lão quỷ này không? Tại hạ có cách cứu cô nương và bản thân tại hạ.

Vạn Hương nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt sững sờ :

- Hạ huynh sao quá xa lạ với muội vậy?

Quân Tùng nhanh chóng hiểu ra Tục Vạn Hương đang lầm y với Hạ Quân Bình.

Y nghĩ thầm :

- “Con nha đầu này đã có phu tướng mà còn lẹo tẹo với gã Hạ Quân Bình nên mới xảy ra chuyện này. Nếu ả là thê thiếp của lão quỷ này thì ắt là có giải dược.”

Nghĩ như vậy, Quân Tùng liền giả vờ nói :

- Vạn Hương... Ta cần nàng trao giải dược ngay, còn mọi chuyện để khi thoát nạn sẽ nói rõ.

- Huynh mau lấy túi phấn bên hông muội. Hy vọng túi phấn đó có thể giải tỏa xú khí của lão quỷ.

Quân Tùng khẽ gật đầu.

Lão độc gằn giọng nói :

- Tiểu tử... Ngươi nói rồi chưa?

Quân Tùng nhìn lão :

- Tiền bối... gấp quá vậy. Ít ra tiền bối cũng để cho vãn bối có tí chút thời gian với Tục Vạn Hương chứ. Nhưng tiền bối cứ nhìn chằm chằm như vậy thì những ý niệm cuối trong tâm tưởng vãn bối không thể bộc bạch bằng lời được.

Y gãi đầu :

- Khoảnh khắc nữa đây, vãn bối đã chui vào bụng tiền bối. Có sống cũng không thấy mặt trời, chết cũng chẳng có đất dung thây thì tiền bối tiếc gì khoảnh khắc cuối cùng chứ?

Độc Chủ Hành suy nghĩ một lúc rồi quay mặt nhin ra ngoài. Không bỏ mất khoảnh khắc nào, Quân Tùng chộp lấy túi phấn đeo bên hông Tục Vạn Hương, úp mặt vào hít.

Y hít xong phần phấn hương giải độc, liền thử vận chuyển Uyên Ương tâm pháp.

Y nhận thấy có sự hữu hiệu trong lần vận công này nhưng không đến ngay tức khắc mà xú khí được hóa giải từ từ.

Lão độc nhìn lại :

- Tiểu tử... ngươi làm gì vậy?

Quân Tùng giật mình, sợ lão phát hiện ra dự mưu của mình, liền giấu mặt nhưng tay thì ôm cứng lấy Tục Vạn Hương. Quân Tùng giả vờ sụt sùi :

- Thất nương ơi... Ta sẽ mãi mãi xa nàng rồi. Ta mãi mãi không còn gặp nàng nữa.

Lão độc cau mày :

- Tiểu tử mau buông thất nương của lão phu ra.

Quân Tùng nói :

- Trước khi chết cũng phải bi lụy chứ. Chẳng lẽ lão muốn vãn bối đi là đi chứ không được có khoảnh khắc chia tay nào hả? Như vậy thì tàn nhẫn quá, tán ác quá.

- Tiểu tử âu yếm nàng trước mặt ta ư? Ngươi quá đáng mà.

- Chút xíu mà, có gì đâu mà tiền bối lại không cho chứ?

- Ngươi...

Trong khi đối đáp với lão Độc Chủ Hành, Quân Tùng không ngừng vận công. Y luôn tâm niệm :

- “Quân Tùng ơi... Đây là cơ hội duy nhất để ngươi không bị biến thành thức ăn của lão quỷ này.”

Quân Tùng nhỏ giọng nói với Tục Vạn Hương :

- Thất nương... Kéo dài thời gian một chút nữa đi. Nội lực của ta sắp phục hồi rồi.

Tục Vạn Hương nhìn lão Độc Chủ Hành :

- Lão độc... Hạ huynh đằng nào cũng chết nhưng lão phải để cho chàng có thời khắc để chia tay với ta chứ. Nếu không có ta thì giờ lão còn bị giam trong thạch lao của Lạc Hồn cốc. Lão được tự do là nhờ ta. Giờ ta chỉ xin lão để cho Hạ huynh có khoảnh khắc ngắn ngủi bên ta trước khi bị lão ăn thịt thôi.

Quân Tùng vuốt theo nàng :

- Tiền bối, nàng nói đúng đó.

Lão độc rít một luồng chân nguyên thật sâu như cố nén sự phẫn nộ vào trong. Lão gằn giọng nói :

- Được rồi... Hai ngươi cứ ấu yếm nhau đi. Khi nào xong thì ta sẽ xé xác cả hai ngươi.

Nghe lão độc nói., Quân Tùng buột miệng hỏi :

- Ăn một lúc những hai người thì sao lão ăn hết?

- Lão phu xé xác hai ngươi một lúc.

Lão vừa dứt câu thì Quân Tùng buông Tục Vạn Hương, từ từ đứng lên. Y nhìn lão độc, khoát tay nói :

- Lão quỷ muốn ăn thịt ta ư? Ta thì lại muốn dùng lão để chế tác những món ăn đặc biệt. Ái chà... ta vốn là một thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân, từng nấu những món như Kình Ngư Hý Hỏa, Long Thăng Quy Địa, Phụng Hoàng Bát Bửu, nhưng chưa từng nấu thức ăn từ thịt người. Hôm nay lão cho ta thêm một món mới, để ta thử xem coi có ngon không.

Thấy Quân Tùng đột nhiên đổi thái độ, lão độc thoạt ngạc nhiên ngơ ngác. Lão nhìn Quân Tùng không chớp mặt :

- Tiểu tử thấy chết rồi cuồng tâm ư?

- Ta nói thật đó... Lão đã muốn ăn thịt ta thì ta cũng sẽ ăn thịt lão lại. Cá ăn kiến thì cũng có lúc kiến ăn lại cá.

- Được lắm. Để lão phu xé xác ngươi ra xem coi chừng nào kiến mới ăn được cá.

Độc Chủ Hành vừa dứt lời, liền quát một tiếng thật lớn. Lão điểm mũi giày, nhấc mình lên cao ba trượng, song thủ thi triển Cầm Nã thủ pháp phóng tới toan chộp vào gáy Quân Tùng như lần trước.

Lần này thì Quân Tùng đã có sự chuẩn bị. Y cũng đâu muốn rơi vào cảnh ngộ như vừa rồi một lần nữa nên liền vận dụng Dương Ma Bửu Kiếp đỡ thẳng vào trảo công của Độc Chủ Hành.

Trong tình huống vừa lo âu vừa hồi hợp bởi cách xử thế của lão Độc Chủ Hành, Quân Tùng dồn hết tất cả Uyên Ương tâm pháp vào Dương Ma Bửu Kiếp nên uy lực của nó không thể nào tưởng tượng được.

Lão độc vừa dụng trảo công chộp đến thì bất giác thấy một bóng ảnh thủ đỏ rực khổng lồ án ngay trước mặt mình. Lão thất kinh thốt lên :

- Ôi...

Tiếng thốt ngạc nhiên của lão còn đọng trên cửa miệng thì lão tưởng như mình lọt vào vùng hỏa diệm sơn nóng bỏng.

Lão độc bị bật dội ngược trở lại, tóc bốc khói tỏa mùi khét lẹt. Trang phục thì ngỡ như xoắn lại, sắp bùng lên thành một ngọn lửa. Độc Chủ Hành vốn là một trong những đại cao thủ của võ lâm, nội lực không phải là tầm thường, thậm chí có thể sánh ngang với Chưởng môn các phái nên nhất thời vẫn có thể giữ được mạng nhưng tâm thần thì vừa ngơ ngác vừa hốt hoảng, không còn giữ ý giao thủ với Quân Tùng nữa.

Lão lắc đầu nguầy nguậy.

Trong khi Quân Tùng nói :

- Ta sẽ nướng lão như nướng một con cá.

Lời của Quân Tùng đập vào thính nhĩ lão độc khiến tâm của lão càng bàng hoàng.

Độc Chủ Hành thối bộ liên tục. Trong đầu lão là một mớ hỗn độn bởi không thể giải thích được sự thay đổi quá nhanh nơi đối phương.

Quân Tùng thấy mặt Độc Chủ Hành hiện rõ những nét hoảng hốt thì càng phấn chấn. Y cao hứng nói :

- Lão quỷ chuẩn bị tiếp thêm chiêu nữa đây.

Quân Tùng vừa nói vừa vung hữu thủ.

Lão Độc Chủ Hành hốt hoảng thét :

- Dừng tay.

Cùng với tiếng thét đó, lão lạng người thoát ra bên ngoài gian tiền sảnh và cắm đầu thi triển khinh thuật thượng thặng bỏ chạy như bị ma đuổi.

Đến ngay cả Tục Vạn Hương cũng phải ngạc nhiên khi Quân Tùng xuất thủ.

Nàng vừa mừng vừa ngạc nhiên nhì Quân Tùng chằm chằm.

Độc Chủ Hành bỏ chạy rồi, Quân Tùng mới thở phào như trút một gánh nặng quằn vai. Y quay trở lại bên Tục Vạn Hương :

- Cô nương... Chúng ta đã thoát nạn rồi.

Tục Vạn Hương nhìn y :

- Hạ huynh mau giải huyệt cho muội.

- Giải huyệt ư?

Y lắc đầu :

- Tại hạ đâu biết giải huyệt.

Vạn Hương ngơ ngẩn trước sự thay đổi thái độ của Quân Tùng. Nàng có cảm giác y quá xa lạ với mình.

Vạn Hương nói :

- Hạ huynh không biết giải huyệt ư?

Quân Tùng lắc đầu :

- Tại hạ họ Dương, tục danh Quân Tùng chứ không phải Hạ huynh của cô nương.

Nhưng tại hạ biết mình rất giống với Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình nên ai cũng nhìn lầm.

Quân Tùng thở dài :

- Tại hạ đang có ý đi định tìm y để xem y giống mình đến mức nào mà mọi người ai cũng nhầm tưởng.

Vạn Hương nhìn Quân Tùng chằm chằm :

- Không thể nào tin được nửa. Công tử thật sự không phải là Hạ huynh của tôi ư?

Quân Tùng gật đầu :

- Tại hạ nói thật mà.

Vạn Hương thở dài :

- Nếu như người không phải là Hạ huynh mà muốn tìm Hạ huynh thì đến Đền Thiêng trên Ngũ Đài sơn.

- Tại hạ sẽ đến nhưng trước khi đi phải giải huyệt cho cô đã. Nhưng... nhưng tại hạ không biết huyệt đạo thì sao giải huyệt được?

- Công tử chỉ cần điểm vào đại huyệt Thân Trụ thì tự khắc tiểu nữ sẽ trở lại bình thường.

- Huyệt đạo đó ở đâu?

- Ngay giữa lưng.

- Thế thì được.

Quân Tùng bước vòng ra phía sau lưng nàng. Y dùng chỉ pháp Dương Ma Bửu Kiếp điểm vào vùng giữa lưng của Tục Vạn Hương. Chỉ pháp Dương Ma Bửu Kiếp vừa chạm vào đại huyệt Thân Trụ thì Tục Vạn Hương cảm nhận có luồng khí ấm nóng giải tỏa ngay huyệt đạo của mình.

Nguyên khí nhanh chóng vận hành trở lại, Vạn Hương rít một luồng chân nguyên rồi từ từ đứng lên. Quân Tùng giải huyệt xong cho nàng thì rất đỗi phấn khích, liền nói :

- Ái chà... Giải huyệt cũng đâu có gì khó nhỉ.

Vạn Hương nhìn y :

- Đa tạ công tử...

Quân Tùng khoát tay :

- Tại hạ phải đa tạ cô nương mới đúng. Nếu không có túi phấn giải độc của cô nương thì có lẽ bây giờ tại hạ đã nằm trong bụng lão quỷ kia rồi.

Vạn Hương mỉm cười, tháo luôn túi phấn hương :

- Nếu công tử thích thì tiểu nữ xin tặng cho người.

- Cô nương...

- Công tử đừng ngại... tiểu nữ sẽ chế tác túi phấn khác.

- Nếu vậy thì tại hạ xin đực nhận túi phấn này.

Y vừa gãi đầu vừa nhận túi phấn giải độc từ tay Tục Vạn Hương. Tục Vạn Hương nhìn Quân Tùng, mỉm cười nói :

- Khi mới gặp công tử, tiểu nữ cứ tưởng là Hạ huynh nhưng khi đối ngôn mới biết người không phải. Vậy có gì sai xuất, mong công tử bỏ qua...

- Tại hạ không hề có ý niệm hiềm khích với cô nương. Nhưng tại hạ chỉ thắc mắc sao lại có một người giống tại hạ như vậy.

- Chính Vạn Hương cũng không ngờ.

- Tại hạ nhất định phải tìm Hạ huynh của cô nương để xem coi như thế nào.

- Hạ huynh đã đến Đền Thiêng trên Ngũ Đài sơn.

- Tại hạ sẽ đến đó.

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Đền Thiêng. Giờ tiểu nữ phải quay về Lạc Hồn cốc.

- Lão quỷ lúc nãy rất muốn ăn thịt cô nương đó. Cô nương hãy bảo trọng.

- Công tử bảo trọng.

Hai người ôm quyền xá nhau. Quân Tùng ngập ngừng nói :

- Nếu tại hạ gặp lại Hạ huynh của cô nương thì cô nương có nhắn gì không?

Vạn Hương thở dài :

- Nếu như Dương công tử có gặp Hạ huynh thì nói với người là Vạn Hương đã vị nghĩa mà thả Độc Chủ Hành khỏi thạch lao. Mong Hạ huynh miễn thứ và cố bảo trọng.

- Tại hạ sẽ nhắn lại đúng như lời cô nương nói.

Vạn Hương ôm quyền xá Quân Tùng lần nữa :

- Cáo từ. Hẹn ngày tái kiến.

- Cô nương bảo trọng. Cô nương nhớ nhé, sau này gặp lại thì nhớ phân biệt tại hạ với Hạ huynh của cô nương.

- Đa tạ công tử chỉ giáo.

Nàng rảo bước đi ra ngoài trang viện rồi dụng khinh thuật băng mình bỏ đi.

Quân Tùng ở lại một lúc, suy ngẫm :

- Có lẽ mình cũng nên gặp qua Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình. Biết đâu mình và y có mối quan hệ với nhau.

Chương 33: Thiết Phiến Ngọa Long

Khan Tiểu Hồng đưa Hạ Quân Bình theo một địa đạo bí mật. Trong địa đạo tối om, xòe bàn tay ngay trước mặt vẫn không thấy được chỉ tay nhưng Tiểu Hồng vẫn bước đi thoăn thoắt. Nàng mở một cánh cửa đá, đẩy nhẹ, rồi len người chui ra. Ra khỏi địa đạo, Quân Bình mới biết là đang ở trong một gian thư sảnh với những kệ thư sách phủ một lớp bụi mỏng, chứng tỏ từ lâu chẳng có ai màng đến.

- Phu nhân... đây là đâu?

- Đây là gian thư sảnh mà trước đây thân phụ tỷ đã từng chiêm nghiễm phong thủy và đạo giới để lập ra Dị Thần giáo.

- Trên giang hồ có Võ Đang, Thiếu Lâm, Thanh Thành, Côn Luân là những đại phái đã thành danh. Còn giáo thì có Hỏa Thần giáo, Vô Minh giáo, Minh giáo... Sao lão nhân gia không lấy tên gì khác mà lại chọn tên Dị Thần giáo?

Tiểu Hồng nhìn Quân Bình :

- Chỉ có thân phụ của tỷ mới lý giải được điều đệ nói, nhưng suy gẫm kỹ thì cái tên Dị Thần giáo chắc cũng có biệt lệ gì đó. Có lẽ thân phụ của tỷ muốn có sự khác biệt với những giáo giới khác.

Tiểu Hồng ghé cửa nhìn ra ngoài :

- Sẽ không ai tưởng tưởng được tỷ và đệ lại đến được chốn này đâu.

Quân Bình bước lại bên Tiểu Hồng. Chàng từ tốn hỏi :

- Thế Cừu Giáo chủ không biết nơi này à?

- Không.

- Tỷ không nói với y?

- Sau khi tỷ thành thân với Cừu Thiên Nhậm một thời gian thì lão nhân gia như phát hiện được điều gì đó ở y nên trước khi tịch diệt, người mới chỉ cho tỷ địa đạo bí mật này.

Quân Bình thở dài :

- Lão nhân gia đã đọc được tâm địa bên trong của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm?

Tiểu Hồng gật đầu :

- Nếu không có địa đạo này thì có lẽ tỷ mãi sống trong cảnh u ám chẳng khác gì lãnh cung.

- Lão nhân gia đã biết trước chuyện gì phải đến.

Quân Bình bước lại một giá sách. Chàng phủi lớp bụi phủ trên một quyển thư sách. Lớp bụi được phủi đi để lộ dòng chữ thảo nhưng thật là ngay ngắn: “Nhân Diện Thư”

Quân Bình tò mò cầm lấy quyển Nhân Diện Thư.

Tiểu Hồng bước đến sau lưng chàng :

- Lão đệ tìm được gì đó?

- Đệ chỉ tò mò thôi.

Quân Bình vừa nói vừa mở quyển Nhân Diện Thư. Dòng chữ thảo như rồng bay phượng múa đập vào mắt Quân Bình.

- Cừu Thiên Nhậm.

Quân Bình quay lại Tiểu Hồng :

- Tỷ tỷ xem đây có phải là bút tích của lão nhân gia không?

Tiểu Hồng ghé mắt nhìn qua rồi khẽ gật đầu :

- Đúng là bút tích của lão nhân gia rồi.

Quân Bình chăm chú đọc trang sách có vẽ họa tiết mà trên góc có dòng chữ thảo của phụ thân Tiểu Hồng.

“Tướng mạo coi thanh nhã, cao quý mà tính tình đệ tiện, bởi vì trong cái thanh có lẫn cái trọc. Nên khi nhìn thoáng qua thì xếp vào quý tướng nhưng khi nhìn kỹ thì phải xếp vào loại tiện nhân. Những đặc thái đó biểu hiện ra như sau: Ngũ quan rất tương hợp nhưng da dẻ lại thô xám. Mắt sáng, mày rậm, môi đều nhưng vẻ bề ngoài thì khô nóng. Nên tướng tốt mà người chẳng ra gì.

Trán đầy đặn biểu hiện khí phách lẫn thần trí hơn người nhưng đi thì hay ngoái lại phía sau. Đó là tiện nhân, thậm chí có tính dâm đãng ngấm ngầm.

Đứng ngồi ngay ngắn, tề chỉnh khiến người khác vị nể khi diện kiến nhưng mắt không nhìn thẳng

mà lại có nét kinh nghi, kinh hoàng, thần thái lại đờ đẫn. Đó là kẻ dâm đãng nhưng cố tạo dáng.

Cừu Thiên Nhậm quý trung hữu tiện. Tướng sói, tâm tính lang độc, tàn nhẫn, hạ thủ bất lưu tình."

Quân Bình đọc xong, buông một tiếng thở dài.

Tiểu Hồng nhìn chàng, hỏi :

- Lão nhân gia nhìn đúng?

- Không có gì là đúng và cũng chẳng có gì là sai hoàn toàn. Có mưa thì tất phải có nắng. Nhưng với Cừu Thiên Nhậm thì lão bá bá như đã biết cái ngày tỷ tỷ phải gặp kiếp họa này.

Tiểu Hồng mỉm cười :

- Lão đệ muốn an ủi tỷ ư?

Quân Bình gấp quyển Nhân Diện Thư lại, trả về chỗ cũ. Chàng mỉm cười nói :

- Tỷ đừng nghĩ như vậy. Khi tỷ đã chấp nhận thực tại thì tự đứng trên thực tại đó được mà.

- Đa tạ Hạ đệ đã chỉ giáo.

Hai người lại bước đến khung cửa, nhìn qua khe. Quân Bình nói :

- Tỷ tỷ, chừng nào chúng ta mới rời khỏi đây?

- Khi trời sẫm tối thì chúng ta có thể đi.

Những vì sao trên trời bắt đầu lộ những tia sáng yếu ớt. Chẳng bao lâu sau, chúng tỏ hơn như những hạt dạ minh châu, lấp lánh trên không trung.

Tiểu Hồng nói :

- Đêm nay trời đẹp quá.

Quân Bình nghe Tiểu Hồng nói, bất giác nhìn lên bầu trời đầy sao. Đôi chân mày của chàng thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra :

- Khan tỷ tỷ... Sao tướng kìa.

- Tỷ đâu thể phân biệt đâu là sao tướng, đâu là những vì sao bình thường.

- Theo Ngũ Hành Sinh Khắc :

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ thì Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim và Kim khắc Thổ. Đó là sự chuyển dịch của Ngũ Hành. Để biết được sao tướng thì tỷ phải hiểu sự sắp xếp chuyển đổi của Cửu Tinh. Ngự ở cung Khảm, phương Bắc là sao Nhất Bạch, hành Thủy. Cung Khôn hướng Tây Nam là sao Nhị Hắc, hành Thổ. Cung Chấn chính Đông là sao Tam Bích, hành Mộc. Cung Tốn hương Đông Nam là sao Tứ Lục, hành Mộc. Cung Càn hướng Tây Bắc là sao Lục Bạch, hành Kim. Cung Đoài hướng chính Tây là sao Thất Xích, hành Kim. Cung Cấn hướng Đông Bắc là sao Bát Bạch, hành Thổ. Cung Ly hướng chính Nam là sao Cửu Tử, hành Hỏa. Tại trung tâm của các vị sao kia, mối giềng cho các hướng phân chia các cung, các hướng là sao tướng. Nó chính là Ngũ Hoàng, hành Thổ.

Tiểu Hồng nhìn Quân Bình :

- Hạ đệ am tường sự chuyển dịch của Ngũ Hành nhưng tỷ thì lại chẳng biết gì nên nghe đệ giải trình mà chẳng khác nào nghe sấm.

- Ý của đệ là sao tướng đã xuất hiện nhưng chưa vào được đúng vị trí trung tâm của sự chuyển dịch. Điều đó chứng tỏ võ lâm Trung Nguyên sẽ còn phải trải qua một thời kỳ vô cùng khắc nghiệt nữa.

- Tỷ cũng từng nghe Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh nói về điều này.

Nàng nhìn lên trời cao, đầy những vì tinh tú như đang muốn khoe sự lấp lánh của mình. Chờ một lúc lâu, Tiểu Hồng mới quay lại Quân Bình :

- Hạ đệ, chúng ta đi được rồi.

Quân Bình gật đầu. Hai người lẻn ra ngoài. Tiểu Hồng đi trước, Quân Bình theo sau. Đi theo Tiểu Hồng, Quân Bình nghĩ thầm :

- “Nếu không có Khan tỷ tỷ thì mình không thể nào vào được chốn này.”

Quân Bình hỏi Tiểu Hồng :

- Tỷ tỷ. Chúng ta đang ở đâu vậy?

- Thánh địa của Dị Thần giáo.

Tiểu Hồng bất chợt nắm tay Quân Bình kéo vào một hốc vách tường. Chàng chưa hiểu chuyện gì thì đã thấy một tốp giáo chúng với sắc phục trắng toát, nai nịt gọn gàng, binh khí tuốt sẵn rầm rập bước qua.

Quân Bình nghĩ thầm :

- “Trong này chẳng khác gì cấm thành của Hoàng cung.”

Tiểu Hồng chờ cho bọn giáo chúng vận bạch y đi xa mới men theo vách lần bước đi tiếp. Hai người đến được toà đại tổng đàn Dị Thần giáo.

Tiểu Hồng buông một tiếng thở dài. Nàng ôn nhu nói :

- Hạ đệ, khi nào vào đến toà đại tổng đàn Dị Thần giáo, xuống được thánh giáo bên dưới. Nếu như bị phát hiện thì đệ để mặc tỷ đánh lạc hướng, còn đệ hãy đến ngay trước Hắc Thần.

- Đệ sẽ gặp được sư tôn chứ?

- Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan thì tỷ không chắc là đệ có gặp được hay không nhưng theo lời của Tiên sinh thì khi đến được Hắc Thần sẽ phát hiện được điều bổ ích.

- Tỷ tỷ... sư tôn chỉ nhắn gởi bấy nhiêu thôi à?

Tiểu Hồng gật đầu :

- Có lẽ Thiết Phiến Ngọa Long chưa hẳn đã tin vào tỷ nên chỉ nhắn như vậy thôi.

Còn một chuyện nữa...

Nàng lưỡng lự.

Quân Bình nhìn nàng hỏi :

- Còn chuyện gì nữa mà tỷ lưỡng lự?

Nàng bậm môi một lúc rồi nói :

- Nếu như tỷ có mệnh hệ gì thì mong hạ đệ xem giọt máu của tỷ gởi tại Tiểu Thất Nham thuộc trấn Thiên Thai như con của đệ.

Quân Bình nắm tay nàng :

- Tỷ tỷ. Chúng ta sẽ ra khỏi đây mà.

- Tỷ cũng mong như vậy.

Quân Bình buông tay Tiểu Hồng :

- Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, đệ sẽ không bao giờ bỏ rơi giọt máu của tỷ đâu.

- Được như vậy thì tỷ vô cùng mãn nguyện. Sau này cơ nghiệp của thân phụ cũng còn người kế nghiệp. Chí ít cũng có kẻ dựng bài vị.

- Tỷ không nên bi quan như vậy. Nếu bi quan thì đệ đã không sống được đến ngày nay.

- Tỷ cảm thấy phấn chấn vô cùng. Chúng ta vào trong thôi.

Tiểu Hồng rà tay lên vách toà đại tổng đàn.

- Đây rồi.

Nàng ấn tay vào một khối đá hơi nhô ra một chút. Khối đá liền thụt sâu vào trong và một cánh cửa hình vòm chuyển động êm ái. Hai người len qua cánh cửa vào trong một gian thạch thất vừa nhỏ vừa hẹp.

Tiểu Hồng nói :

- Đệ cẩn thận, đừng chạm vào tay vào vách đá.

- Tại sao?

- Đây là mật đạo duy nhất chỉ có mình tỷ và thân phụ biết. Mặc dù vậy, thân phụ cũng cẩn thận cho trát lên vách một lớp áp khí tẩm độc, để đề phòng người lạ biết được mật đạo này.

- Nếu không có tỷ thì đệ chắc chắn phải chết trong mật đạo này.

Hành lang tối om buộc Tiểu Hồng phải lấy mồi và đá lửa trong túi da đeo bên hông làm đuốc. Trong ánh sáng nhập nhoạng, Quân Bình nhận ra đây là một hành lang rất hẹp, vừa đủ một người đi. Hai bên vách đá lấp lánh ánh kim loại, phản chiếu ánh sáng trông như bầy đom đóm.

Hai người men theo hành lang tiếp tục đi. Trong suốt đoạn hành lang, Quân Bình những tưởng mình đang lọt vào một cảnh giới khác mà hành lang này là một con đường vô định, hun hút, chẳng biết chừng nào mới hết. Cuối cùng thì Quân Bình và Tiểu Hồng cũng đến được bức vách chắn ngang.

Tiểu Hồng quay lại nói :

- Hạ đệ, bên ngoài là gian Dị Thần giáo đường. Đệ vẫn nhớ tất cả những gì tỷ nói chứ?

- Đệ nhớ.

Vẻ mặt Tiểu Hồng xem chừng có phần căng thẳng. Nàng buông một tiếng thở ra :

- Tất cả mọi người đều có số phận phải không?

- Nhưng chúng ta vẫn có thể vượt qua số phận đó.

Nàng khẽ gật đầu, rồi quan sát vách đá chắn ngang địa đạo. Sau khi đã nhận định được chốt mở cơ quan khai thông địa đạo, Tiểu Hồng mới nghiêm giọng nói :

- Gia gia hiển linh, bảo vệ cho Tiểu Hồng và Hạ lão đệ.

Nàng dứt lời liền ấn vào cục gạch. Cục gạch thụt sâu vào trong, ngay lập tức vách tường tách ra làm hai để lộ một vòm cửa. Tiểu Hồng và Quân Bình băng ra khỏi địa đạo.

Vừa ra khỏi địa đạo, đập ngay vào mắt Quân Bình là pho tượng Dị Thần Dạ Xoa.

Mặc dù đó chỉ là một pho tượng nhưng cái thần từ pho tượng đó toát ra, cùng với những nét hung hãn và khủng bố khiến Quân Bình giật mình. Chàng thoáng một chút lưỡng lự khi phải đối mặt với pho tượng Dị Thần kia.

Tiểu Hồng hối thúc Quân Bình :

- Hạ lão đệ. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu.

Sự hối thúc của Tiểu Hồng buộc Quân Bình phải xua đi những ám ảnh từ pho tượn Dị Thần. Chàng bước nhanh đến bên pho tượng, lia mắt hìn qua từ trên xuống dưới. Đập ngay vào mắt Quân Bình là hai gạch dài biểu trưng cho Thái Dương trong Thái Cực, Lưỡng Nghi, Tứ Tượng, Bát Quái được khắc trên một cánh tay.

Chàng quay lại nhìn Tiểu Hồng :

- Tỷ tỷ. Đệ đã nhận ra rồi.

- Vậy mau hành động đi.

Quân Bình nắm lấy cánh tay có dấu Thái Dương. Chàng vặn nhẹ một cái.

Từ trong cái miệng hun hút của pho tượng Dị Thần, chiếc Thiết Phiến từ từ chui ra.

Quân Bình phấn chấn vô cùng, chộp ngay lấy chiếc thiết phiến của sư tôn.

Chàng quay lại :

- Tỷ tỷ. Đệ đã lấy được rồi.

- Nó là cái gì?

- Chiếc thiết phiến của sư tôn.

Lời vừa dứt trên hai cánh môi của Quân Bình thì những âm thành rào rào nghe tợ như tiếng cối xay đang nghiền đá vang lên.

Tiểu Hồng hối thúc Quân Bình :

- Hạ đệ mau thoát đi.

Quân Bình còn chưa biết những âm thanh kia là gì và tại sao Tiểu Hồng lại khẩn trương như vậy thì không gian chung quanh chàng thay đổi hẳn.

Cả gian Dị Thần giáo đường như chuyển động, rồi ánh sáng từ trên hắt xuống.

Quân Bình ngây người khi trần Dị Thần giáo đường tách ra, tạo thành một khoảng không trên đầu chàng.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm trong bộ trường y đại pháp sư, đầu chít khăn có đính một viên dạ minh châu tỏa sắc óng ánh đang đứng chấp tay sau lưng nhìn xuống Quân Bình và Tiểu Hồng.

Cừu Thiên Nhậm trang trọng nói :

- Hãy để vật ngươi vừa lấy trở lại kim thân pháp thể Dị Thần.

Quân Bình và Tiểu Hồng lùi lại hai bộ. Chàng chưa kịp nói gì thì từ bốn bức vách, hơn hai mươi đại cao thủ Dị Thần giáo trong võ phục bạch y, đầu chít khăn trắng như từ trong vách đá bước ra vây lấy hai người.

Tiểu Hồng nói :

- Hạ đệ biết phải làm gì chứ?

- Đệ bỏ đi một mình ư?

- Ai cũng có số. Nếu đây không phải là hạn vận của tỷ thì chúng ra sẽ gặp lại.

Tất cả hãy để cho tỷ ứng phó. Đệ mau trở lại địa đạo. Cẩn trọng.

- Tỷ tỷ bảo trọng.

- Tỷ tự lo cho mình được.

Nàng khẽ gật đầu ra dấu với Quân Bình rồi nhìn lại Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm :

- Giáo chủ sẽ làm gì Tiểu Hồng và Hạ Quân Bình?

- Bổn toà biết là nàng sẽ đưa Hạ Quân Bình đến Dị Thần giáo đường nên mới mở lối cho nàng đi đó. Nếu nàng và Tiểu Thần Toán Tử muốn giữ lại một cái mạng thì hãy quỳ xuống chờ bổn tọa phát lạc.

- Cừu Thiên Nhậm. Ngươi có thể phát lạc ta được sao? Cổ nhân có câu: “Nhất dạ phu thê bách nhật ân.” Nhưng với ngươi thì chẳng có tình có nghĩa.

Cừu Thiên Nhậm cắt ngang lời Tiểu Hồng :

- Vô độc bất trượng phu, hạ thủ bất dung tình.

Tiểu Hồng bặm môi, rồi thét lớn :

- Với ngươi thì đâu thể nói đến chữ tình.

Cùng với lời nói đó, Tiểu Hồng lia nhanh ngọc thủ cắt một đường vòng cung, đồng thời nói với Quân Bình :

- Hạ đệ đi đi.

Từ trong ống tay áo của nàng, màn nhuyễn châm phóng ra cùng với luồng khói mù mịt. Khi Tiểu Hồng xuất thủ thì Quân Bình cũng thi triển Hư Hư Mê Tông bộ băng trở lại địa đạo.

Bọn giáo đồ vận bạch y như đã có sự sắp xếp chuẩn bị. Tiểu Hồng vừa xuất thủ thì bọn chúng đồng loạt giương khiên che chắn phía trước, đồng thời liên thủ phóng ra những tấm lưới che chắn cả một không gian rộng lớn rồi chụp tới Tiểu Hồng và Hạ Quân Bình.

Tình thế đối với hai người cực kỳ nguy ngập. Tiểu Hồng rút nhuyễn kiếm thi triển những chiêu thức quyết liệt, lăn xả vào bọn giáo đồ bất kể tấm lướt đang chụp xuống mình.

Không cần phải suy nghĩ, Quân Bình biết ngay dụng ý của Tiểu Hồng, liền biến hóa bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ qua những thế Lăng Không Hư Bộ. Thân ảnh chàng lăn vùn vụt trên sàn đá để tránh màn lưới khổng lồ phía trên.

Lưỡi nhuyễn kiếm của Tiểu Hồng quét ngang cước pháp của hai gã giáo đồ buộc hai gã phải phi thân lên tránh né. Lợi dụng cơ hội đó, Quân Bình lăn qua dưới chân bọn chúng.

Chàng đã án ngữ ngay trước vòm cửa hành lang mật đạo. Quân Bình thét :

- Tỷ tỷ...

Tiểu Hồng vừa hoành kiếm với thế Nhất Điểm Phi Vân đâm ngược về phía sau, đồng thời hét lớn :

- Đi đi.

Trước khi tấm lưới chụp xuống thân ảnh nàng thì thanh nhuyễn kiếm đã được nàng dồn tất cả sinh lực thoát đi như một mũi phi tiễn nhắm Cừu Thiên Nhậm phóng tới. Thanh nhuyễn kiếm của Tiểu Hồng xẹt tới Cừu Thiên Nhậm, hướng vùng thượng đẳng mà tập kích.

Mặc dù thấy thanh kiếm được dồn tất cả nỗi oán hờn của Tiểu Hồng nhắm về mình nhưng Cừu Thiên Nhậm vẫn không màng đến. Thần nhãn của y cứ chú mặt về phía Hạ Quân Bình. Khi thanh nhuyễn kiếm của Tiểu Hồng còn cách vùng thượng đẳng của Cừu Thiên Nhậm vừa đúng một cánh tay thì y chỉ phủi nhẹ một cái. Ống tay áo quất vào thanh kiếm, đánh bật nó rơi xuống sàn gạch, lăn lông lốc cùng lúc với mảnh lưới phủ xuống người Tiểu Hồng.

Cừu Thiên Nhậm hằn giọng nói :

- Hạ Quân Bình. Ngươi bỏ mặt tỷ tỷ của ngươi à?

Thấy Tiểu Hồng đã nằm gọn trong mảnh lưới, Quân Bình tự biết mình chẳng thể có cách gì để giúp nàng nhưng lời của Dị Thần giáo chủ cũng khiến chàng lưỡng lự.

Tiểu Hồng thét lớn :

- Đi đi. Tỷ van đệ.

Tiếng thét của Tiểu Hồng như một lời hối thúc, đánh bạt những ý niệm lưỡng lự của Quân Bình. Chàng rít lên :

- Cừu Thiên Nhậm.. ta sẽ quay lại Dị Thần giáo.

Chàng lách nhanh vào hành lang địa đạo rồi khởi động cơ quan đóng cửa vòm.

Trong tâm niệm của Quân Bình vẫn còn văng vẳng tiếng thét của Tiểu Hồng.

Chàng bặm môi, vừa thoát đi vừa nghĩ :

- Tỷ tỷ. Đệ sẽ đến Tiểu Thất Nham.

Chương 34: Tao Ngộ Phân Dung

Những tiếng chân rầm rập sau lưng buộc Quân Bình càng khẩn trương hơn.

Cùng với những bước chân hối hả rượt theo, thỉnh thoảng lại có những tiếng thét đau đớn trổi lên. Nghe những tiếng thét đau đớn đó, Quân Bình đoán ra bọn giáo đồ đang truy đuổi đã chạm tay vào vách mật đạo.

Quân Bình vừa chạy vừa nghĩ thầm :

- "Nếu không có bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ của Thần Hành Tiểu La Hán thì mình há đã thoát ra được Dị Thần giáo đường."

Càng nghĩ, Quân Bình càng hối tiếc, tự trách trước đây sao chỉ miệt mài khảo cứu pho Thiên thư Lường Thiên Xích mà không chú tâm đến việc rèn võ công của sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long.

Quân Bình thoát ra khỏi hành lang mật đạo. Cả một không gian sáng ngời ánh đuốc. Quân Bình tưởng như mình lọt vào giữa một đoàn đại quân trùng trùng điệp điệp.

Bặm môi, dồn hết công lực vào cước pháp, Quân Bình thi triển Hư Hư Mê Tông bộ băng về phía thánh địa có gian thư sảnh.

Một chiếc bóng lam y cắt ngang trước mặt chàng và án ngữ đường tháo chạy.

Quân Bình gằn giọng nói :

- Tôn Đình Thượng. Tôn giá không cho ta đào thoát thì tất cả những bí mật của tôn giá, ta chẳng ngại nói ra với Dị Thần giáo chủ đâu.

Quân Bình nói ra điều đó vì suy đoán người án ngữ trước mặt mình chỉ có thể là Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

Tôn Đình Thượng quay ngoắt lại nhìn Quân Bình :

- Ta cho tiểu tử đi thì ngươi tặng lại ta pho Thiên thư Lường Thiên Xích chứ?

- Được. Nhưng đây không phải là lúc tại hạ trao pho Thiên thư đó cho tôn giá.

- Ta sẽ tự tìm ngươi.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa dịch người nép qua một bên.

Quân Bình băng đến trước. Tôn Đình Thượng giả vờ chao đảo để cho chàng thoát qua ngay bên cạnh gã. Khi Quân Bình băng qua vẫn nghe rõ mồn một từng lời nói của Tôn Đình Thượng mặc dù chàng đang dồn tất cả nội lực thi triển Hư Hư Mê Tông bộ tháo chạy :

- Xem chừng ngươi cũng không phải là một gã thư sinh trói gà không chặt.

Không màng đến lời nói của Tôn Đình Thượng, Quân Bình tiếp tục hướng về phía thánh địa có gian thư sảnh. Chàng vừa đến được gian thư sảnh có đia. đạo dẫn ra ngoài thì bất thần xuất hiện bọn giáo đồ vận huyết y. Tất cả đều chuẩn bị sẵn cung tiễn. Khi Quân Bình xuất hiện thì bọn giáo đồ không ngần ngại giương cung bắn tên sát tử Quân Bình.

Màn đêm bị xé toạc bởi loạt tên tợ như tấm lưới khổng lồ chụp tới thân hình Quân Bình. Nghe âm thanh xé gió của tên bay, Quân Bình thầm nghĩ :

- “Mình sẽ không thoát khỏi kiếp nạn này.”

Nghĩ đến điều đó, Quân Bình thoạt rùng mình ớn lạnh. Chính vào khoảnh khắc cuối cùng, tưởng như loạt tên kia sẽ ghim vào mình Quân Bình thì một nữ nhân che mặt như một vì tiên từ trên trời băng xuống, án ngữ ngay sau lưng chàng.

Nàng vừa hạ thân liền vung ngọc thủ. Không gian như bất ngờ chuyển tiết và là vào tiết đông chí, cùng với những bóng ảnh thủ, tạo thành một bức tường băng che chắn Quân Bình.

Những mũi tên của bọn giáo đồ chạm vào bức tường băng, rơi xuống lã chã.

Không bỏ mất thời cơ và cũng chẳng có thời gian để cảm tạ hay hỏi tục danh người kia, chàng lẩn nhanh vào thư sảnh rồi mở cửa mật đạo thoát đi.

Chàng vừa chạy vừa nghĩ :

- “Vị cô nương đó là ai mà sao võ công quán tuyệt thần kỳ như vậy?”

Ý nghĩ thì vẩn vơ về người đó nhưng trong tình huống cấp bách, những ý niệm kia nhanh chóng biến khỏi tâm tưởng chàng. Cuối cùng rồi Quân Bình cũng thoát ra khỏi mật đạo.

Thở phào một tiếng khi ra khỏi mật đạo dẫn vào thư sảnh. Liền ngay sau sự nhẹ nhõm đó là nỗi lòng nặng trĩu khi Quân Bình sực nghĩ đến Khan Tiểu Hồng và những người khác. Buông một tiếng thở dài, Quân Bình lắc đầu lẩm nhẩm nói :

- Giờ thì mình đi đâu? Đến Thiếu Lâm Tự chăng?

Quân Bình đảo mắt nhìn quanh. Chung quanh Quân Bình thật là vắng lặng nhưng linh cảm thì báo cho chàng biết không một chút gì yên tĩnh cả. Sự yên tĩnh sẽ được thay vào bằng cơn sóng gió dữ dội mà lưỡi hái tử thần thì chập chờn đâu đó.

Linh cảm đó khiến cho Quân Bình cảm thấy lo lắng. Chàng quyết định nhanh chóng rời khỏi đia. phận này càng sớm càng tốt. Với ý niệm đó, Quân Bình toan thi triển Hư Hư Mê Tông bộ thoát đi thì Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng lại xuất hiện, cứ như lão đã biết được tất cả mọi đường đi nước bước của chàng và Khan Tiểu Hồng.

Bách Diện Thượng Nhân chấp tay sau lưng. Lão cười nửa mép, tiến lên trước mặt Quân Bình :

- Hạ công tử đừng nên chạy nữa. Đến đây xem như là hết đường rồi.

- Tôn giá đã đón đầu tại hạ?

- Bởi ta có thể là sư tôn của Hạ công tử mà.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa vuốt mặt. Tay lão vừa hạ xuống thì chân diện cũng thay đổi. Khoác vào gương mặt của lão là diện dung của Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan.

Quân Bình thở hắt ra một tiếng :

- Tôn giá muốn gì?

- Hạ công tử còn hỏi nữa sao? Công tử thừa biết ta muốn gì mà.

- Pho Thiên thư Lường Thiên Xích?

Tôn Đình Thượng gật đầu :

- Quả đúng như vậy.

- Nó ở trong đầu tại hạ.

- Ta sẽ đưa công tử đi để ngươi chép lại pho Thiên thư đó cho ta. Còn một thứ nữa, ta cũng rất cần.

- Thứ gì?

- Vật mà công tử đã lấy ở pho tượng Dị Thần.

Quân Bình lắc đầu.

Tôn Đình Thượng khoát tay :

- Hạ công tử đừng nói là không có lấy đấy nhé. Ta còn biết vật đó là thứ gì kia.

Đó chính là cây thiết phiến của Ngọa Long tiên sinh giao lại cho Hạ công tử để công tử làm nốt phận sự còn lại của lão. Ta nói có đúng không nào?

Quân Bình thở hắt ra một tiếng. Chàng nghiêm giọng nói :

- Tại hạ chỉ có thể chép lại cho tôn giá pho Thiên thư Lường Thiên Xích theo đúng giao ước giữa chúng ta. Còn cây thiết phiến là vật truyền nhân của sư tôn, tại hạ không thể nào trao được.

Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng nói :

- Ta có thể làm lại cho Hạ công tử cây thiết phiến khác giống như vật truyền nhân của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh nhưng cây thiết phiến chính phải thuộc về ta.

- Tại hạ sẽ không trao cho tôn giá cây thiết phiến của sư tôn đâu.

- Hạ công tử không trao cũng không được. Đây là sự quyết định của ta.

- Tôn giá định dùng võ công đoạt vật?

- Nếu Hạ công tử vẫn khư khư giữ cây thiết phiến kia. Hay Hạ công tử nghĩ rằng võ công của ngươi có thể đối phó với Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng, người am hiểu tất cả những tuyệt kỹ võ công của các đại môn phái trên giang hồ?

- Tại hạ không nghĩ mình đủ bản lĩnh đối phó với tôn giá.

- Nghĩ như thế sao lại không trao chiếc thiết phiến kia cho ta?

- Không. Tại hạ không trao cho tôn giá đâu.

- Thế là Hạ công tử buộc ta phải dụng đến võ công rồi.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa lắc vai lướt tới. Chỉ pháp của lão vươn ra điểm tới yết hầu Hạ Quân Bình. Vừa xuất thủ, Bách Diện Thượng Nhân đã dụng đến độc chiêu sát tử, không một chút e dè hay lưỡng lự.

Quân Bình vội vã thi triển Hư Hư Mê Tông bộ. Bộ pháp tuyệt luân của Thần Hành Tiểu La Hán giúp cho Quân Bình tránh khỏi chỉ pháp của Tôn Đình Thượng chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Mặc dù tránh được thế điểm sát tử của đối phương nhưng Quân Bình cũng cảm nhận áp lực khủng khiếp đè lên tử huyệt của mình.

Bách Diện Thượng Nhân thâu hồi chỉ pháp, cười khảy, nhướng mày nói :

- A... Té ra Hạ công tử cũng am tường Hư Hư Mê Tông bộ của lão Thần Hành Tiểu La Hán. Xem chừng ta cũng phải tốn chút mồ hôi để dụng tới thuật Phiên Thân để đối phó với công tử. Nếu không thì mất cả chì lẫn chài đây.

Tôn Đình Thượng vừa dứt lời liền thi triển bộ pháp Phiên Thân Di Hình. Chỉ một cái lắc vai bình dị của Tôn Đình Thượng mà Quân Bình tưởng như mình hoa cả mắt, chẳng còn phân biệt được đâu là thực, đâu là hư. Quân Bình có cảm tưởng như Bách Diện Thượng Nhân có thể chia thân pháp của lão thành năm, thành mười, khi bên trái, khi bên phải, khi thì ngay trước mặt chàng. Thuật Phiên Thân Di Hình của Tôn Đình Thượng khiến cho Quân Bình lúng túng, không biết phải đối phó như thế nào. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Quân Bình ngây người như pho tượng, chỉ biết nhìn Tôn Đình Thượng thi thố thuật Phiên Thân mà chẳng biết phải làm gì.

Áp lực của đối phương càng lúc càng đè tới nhưng xem chừng Quân Bình chẳng thể nào thi thố Hư Hư Mê Tông bộ để thoát đi được, mặc dù cảm nhận rõ mồn một sát chiêu của đối phương đang sắp chộp đến tử huyệt của mình.

Quân Bình ngỡ như phần mạng của mình đã đặt gọn trong chiếc lưỡi hái tử thần.

Ý niệm của chàng còn độc một ý nghĩ :

- “Thế là hết.”

Ý niệm đó khiến Quân Bình phải buông một tiếng thở dài não lòng.

Tiếng thở dài của chàng vừa buông ra thì một luồng khí nóng bức phả tới khiến toàn thân bứt rứt. Quân Bình cảm nhận áp lực sát tử tan biến cùng với tiếng thốt đầy ngạc nhiên của Tôn Đình Thượng :

- Ô...

Tiếng thốt đó khiến Quân Bình giật mình.

Tôn Đình Thượng phải thối bộ mới trụ vững. Còn đứng ngay bên cạnh Quân Bình là một hắc tử, mặt đen như lọ chảo.

Nhận ra bộ mặt đen kịt của hắc tử, đến ngay cả Quân Bình cũng phải giật mình.

Chàng ngỡ như hắc tử kia đang nhìn mình chằm chằm bằng một ánh mắt rất lạ lùng.

Quân Tùng nhìn Quân Bình, luôn miệng lẩm nhẩm :

- Ngộ thật... lạ thật...

Tôn Đình Thượng lấy lại sự bình thản, nhìn trở lại Quân Tùng và Quân Bình. Lão gằn giọng :

- Hắc nhân... ngươi là ai?

Quân Tùng chỉ vào ngực mình :

- Tôn giá hỏi vãn bối à?

- Ta hỏi ngươi.

- Thì tôn giá đã gọi rồi đó. Hắc nhân chính là vãn bối.

- Ngươi muốn xen vào câu chuyện của bổn nhân?

Quân Tùng thản nhiện gật đầu :

- Đúng rồi. Vãn bối cần hội kiến với Hạ huynh đây. Nếu không xen vào thì vãn bối làm sao mà hội kiến được với Hạ huynh. Mà không một lần hội kiến thì vãn bối vừa thắc mắc, vừa bị quá nhiều phiền toái nữa.

Tôn Đình Thượng phẫn nộ nói :

- Nói cho cùng, ngươi vẫn muốn xen vào chuyện của ta?

- Dạ, phải rồi.

- Để xem bản lãnh của ngươi như thế nào.

- Dạ... Vãn bối chỉ có mỗi một chiêu thôi. Tiền bối nhìn qua nhé.

Quân Tùng vừa nói vừa vận hóa Uyên Ương tâm pháp, thi triển Dương Ma Bửu Kiếp. Bóng ảnh thủ đỏ rực thoát ra, vỗ tới một tảng đá bên cạnh Tôn Đình Thượng.

Tôn Đình Thượng ngây người, thối liên tiếp ba bộ, mắt nhìn chằm chằm vào tảng đá. Lão không thể tin vào mắt mình khi thấy tảng đá khổng lồ bị vỡ vụn và bốc cháy như than hồng.

Tôn Đình Thượng biến sắc.

Quân Tùng nhe răng cười :

- Tiền bối thấy rồi chứ?

- Ta thấy rồi.

- Thế tiền bối còn giữ ý niệm thử tài vãn bối nữa không? Chưa hết đâu nhé, đó chỉ mới là một nửa uy lực của đôi Thiên Ma Bửu Kiếp. Nếu đủ một đôi thì còn khủng khiếp hơn nữa.

Tôn Đình Thượng thở hắt ra, rồi ôn nhu nói :

- Tục danh của ngươi là gì?

- Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân Dương Quân Tùng.

Tôn Đình Thượng khẽ gật đầu. Lão nhìn lại Quân Bình :

- Hạ Quân Bình. Ngươi may mắn lắm đó.

Tôn Đình Thượng nói xong quay lưng bỏ đi thẳng.

Bách Diện Thượng Nhân đi rồi, Quân Bình mới nhìn lại Dương Quân Tùng :

- Đa tạ Dương huynh đệ.

Quân Tùng khoát tay :

- Lạ lắm. Quả thật là tôi không thể nào tin vào mắt mình nữa. Hạ huynh có thể theo tôi được không?

Quân Bình gật đầu

* * * * *

Một luồng sét xé toạt bầu trời chạng vạng bình minh, kèm theo tiếng sấm rền.

Liền ngay sau đó, màn mưa trắng xóa trút xuống phủ đầy khoảng không gian trấn Chiết Giang. Trong ngôi cổ miếu bên ngoài trấn Chiết Giang, Quân Bình ngồi nhìn Quân Tùng đang dùng nước mưa để tẩy sạch lớp lọ chảo phết lên mặt. Khi Quân Tùng quay vào, Quân Bình sững sờ.

Tinh nhãn của chàng gần như bị diện dung của Quân Tùng hút chặt.

Quân Tùng mỉm cười :

- Hạ huynh chắc lạ lắm hả?

- Tại hạ có lạ nhưng cũng không lạ.

- Hạ huynh nói vậy là có ý gì?

Quân Tùng vừa nói vừa ngồi xuống đối diện với Quân Bình.

- Tại hạ không lạ bởi vì đã từng gặp Dương huynh đệ.

- Sao? Hạ huynh đã từng gặp Quân Tùng ư?

Quân Bình gật đầu. Chàng liền thuật lại lần gặp ở cổ miếu Thổ Thần Hoàng.

- Lần đó Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ đã định giải nạn cho Dương huynh đệ nhưng nữ lang kia lại biết được ý định của Vi Thiên Cơ nên đã dụng xảo kế mà thoát đi cùng với các hạ. Chính sự giống nhau giữa tại hạ và Dương huynh đệ nên tại hạ cũng có ý sẽ đi tìm xem giữa chúng ta có sự quan hệ gì không.

Quân Tùng sa sầm nét mặt :

- Đáng ra lúc đó Hạ huynh nên xuất đầu lộ diện thì tại hạ đâu đến nỗi bị người hiểu lầm. Nhưng... xét cho cùng huynh không lộ mặt cũng là điều may mắn cho tại hạ.

- Không ai có thể tin vào sự giống nhau này.

Chàng nhìn Quân Tùng :

- Khi ở trong thánh địa Dị Thần giáo, chính nữ lang đã từng bức ép Dương huynh đệ đã giải nạn cho tại hạ.

Quân Tùng trố mắt nhìn Quân Bình :

- Mộng Hoa Hoa.

- Tên của nàng là Mộng Hoa Hoa à? Nàng giải nạn cho tại hạ có lẽ là do nhìn nhầm tại hạ là Dương huynh đệ.

Quân Tùng khoát tay :

- Không đâu. Mộng Hoa Hoa có thể phân biệt được tại hạ với Hạ huynh.

Quân Tùng gãi đầu :

- Nhất định Mộng Hoa Hoa phải phân biệt được sự giống nhau kỳ lạ này.

Quân Bình mỉm cười. Thấy Quân Bình mỉm cười, Quân Tùng liền hỏi :

- Hạ huynh cười gì?

- Tại hạ nghĩ chắc Dương huynh đệ và Mộng cô nương phải rất thân thiết nên mới thốt ra lời khẳng khái dứt khoát như vậy.

- Không giấu gì Hạ huynh, tại hạ và Mộng Hoa Hoa đã từng vào sinh ra tử.

Quân Tùng mơ hồ nhớ lại khoảnh khắc giữa y và Mộng Hoa Hoa khi ở trong Thiên Ma Cổ Cốc. Y chìa hữu thủ ra nói :

- Tại hạ và Mộng muội đã cùng nhau luyện Uyên Ương tâm pháp và trở thành chủ nhân của đôi Âm Dương Thiên Ma Bửu Kiếp. Chính vì thế mà tại hạ tin Mộng Hoa Hoa sẽ phân biệt được sự giống nhau giữa huynh và tại hạ.

- Trong sự bế tắc có sinh lộ mà. Trong cái rủi thì có cái may. Tại hạ chúc mừng Dương huynh đệ.

Quân Tùng nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Có một điều mà tại hạ không sao giải thích được khi nhắc đến Mộng Hoa Hoa.

- Dương huynh đệ thắc mắc gì?

Nhìn Quân Bình, Quân Tùng nói :

- Hạ huynh nghĩ xem. Nàng áp chế tại hạ vì tưởng lầm tại hạ là Hạ huynh, và hành động như vậy là để đoạt pho Thiên thư Lường Thiên Xích gì đó cho Dị Thần giáo chủ. Hành động này ciu?a Mộng muội muội chứng tỏ nàng là giáo đồ của Dị Thần giáo.

Nhưng sao nàng lại giải nạn cho huynh? Chẳng lẽ nàng chẳng cần đến pho kỳ thư kia nữa hay sao?

- Điều này thì có thể giải thích được.

- Hạ huynh giải thích được ư?

Quân Bình gật đầu.

Quân Tùng nhanh miệng hỏi :

- Huynh nói cho tại hạ nghe chứ?

- Tất nhiên là phải nói cho Dương huynh đệ nghe rồi. Có lẽ khi Mộng Hoa Hoa và Dương huynh đệ rơi vào cảnh thập tử nhất sinh trong Thiên Ma Cổ Cốc đã làm thay đổi tính cách của nàng. Nàng thay đổi vì Dương huynh đệ đó.

Quân Tùng chỉ vào ngực mình :

- Hoa Hoa thay đổi vì tại hạ ư?

- Tại hạ nghĩ như vậy.

Quân Tùng lắc đầu :

- Giải thích như thế cũng được nhưng theo ý của Quân Tùng thì Mộng muội muội không phải là người dễ thay đổi đâu. Trong Thiên Ma Cổ Cốc, tại hạ đã biết sự cương liệt khẳng khái của nàng. Hoa Hoa nhất định không phải là một người dễ thay đổi.

Nàng phải có một uẩn khúc gì đó nhưng không nói ra mà thôi.

Buông một tiếng thở ra, Quân Tùng nhìn Quân Bình nói tiếp :

- Uẩn khúc của Mộng Hoa Hoa thì tại hạ có thể tìm hiểu được nhưng còn sự giống nhau giữa tại hạ và Hạ huynh thì sao đây? Chẳng lẽ đây là sự ngẫu nhiên của tạo hoá?

Quân Bình nghiêm giọng nói :

- Song thân của Dương huynh đệ còn chứ? Nhị vị lão nhân gia sẽ cho tại hạ và Dương huynh đệ câu trả lời.

- Nếu Hạ huynh nghĩ song thân của tại hạ có thể lý giải sự thắc mắc này thì chúng ta đành thất vọng thôi.

- Tại sao?

- Ngay cả tại hạ cũng không biết song thân mình là ai.

- Dương huynh đệ chẳng biết xuất thân của mình ư?

- Sự thật là như vậy.

Quân Tùng tiếp :

- Nghĩa phụ kể lại rằng một buổi sáng, khi mặt trời còn chưa trồi lên khỏi đường chân trời thì chợt nghe tiếng trẻ thơ. Người vội ra mở cửa tửu điếm và bắt gặp tại hạ trong một chiếc giỏ tre do ai đó đặt trước hiên tửu điếm. Thế là nghĩa phụ nuôi và truyền nghề hỏa đầu quân. Sau này chính tại hạ đã trở thành điếm chủ nổi tiếng nhất thành Trung Châu.

- Có bao giờ Dương huynh đệ có quan hệ với tại hạ không?

- Điều đó thì tại hạ không thể biết được.

- Dương huynh đệ có tín vật gì chứ?

Quân Tùng nhún vai lắc đầu :

- Không…

Quân Bình buông một tiếng thở ra.

Quân Tùng hỏi :

- Sao Hạ huynh lại thở ra như vậy?

- Phầm tất cả những ai sinh ra đều có cội rễ của mình nhưng…

Quân Bình bỏ lửng câu nói, nhìn Quân Tùng.

Quân Tùng nhún vai :

- Từ lâu tại hạ đã không nghĩ đến điều đó.

- Dương huynh đệ có muốn tìm song thân của mình không?

- Tất nhiên là có nhưng tìm ở đâu? Tại hạ chẳng có một dấu tích gì khả dĩ làm điểm khởi đầu để truy cứu lai lịch song thân. Lâu quá rồi đành bỏ qua chuyện đó.

- Có bao giờ sự giống nhau này chứng tỏ tại hạ và Dương huynh đệ có cùng một cốt nhục?

- Hạ huynh nghĩ như thế à?

Quân Bình gật đầu :

- Phàm trên đời không có sự ngẫu nhiên giống nhau như vậy đâu.

Quân Tùng khẳng khái nói :

- Dù không biết chúng ta có cốt nhục tình thâm hay không nhưng tại hạ và Hạ huynh vẫn có thể tế trời tế đất kết nghĩa huynh đệ đồng sinh đồng tử.

- Tại hạ rất muốn như vậy.

Quân Tùng nghểnh mặt nhìn Quân Bình :

- Nhưng…

Quân Bình hỏi :

- Dương huynh đệ còn e ngại gì?

Quân Tùng khoát tay :

- Có lẽ Hạ huynh chắc phải làm đại ca của tại hạ rồi.

Quân Bình mỉm cười :

- Tại hạ không ép Dương huynh đệ phải nhận vai hậu bối đâu. Chúng ta có cách mà. Nếu sự giống nhau giữa tại hạ và Dương huynh đệ là sự ngẫu nhiên của tạo hóa thì chúng ta cũng trao sự phân định vai vế cho tạo hoá.

- Hay lắm. Ông tạo khéo ngẫu hứng thì tại hạ và Hạ huynh cũng ngẫu hứng theo.

Sẵn bệ thờ trong cổ miếu, hai người liền dùng luôn bệ thờ đó để làm bàn hương án tế trời tế đất.

Quân Bình và Quân Tùng cùng nói :

- Hoàng thiên hậu thổ minh chứng cho lòng thành tâm kết nghĩa giữa Hạ Quân Bình và Dương Quân Tùng. Kể từ hôm nay, chúng tôi là huynh đệ đồng sinh đồng tử, có họa cùng chia, có phúc cùng hưởng.

Hai người cùng hành đại lễ.

Quân Tùng khẩn khoản nói :

- Sự giống nhau giữa Quân Tùng và Quân Tùng không thể phân biệt được ai là huynh, ai là đệ. Trước bàn hương án Thổ Thần Hoàng, chúng tôi kính xin Thổ Thần Hoàng phân định. Nếu người nào là huynh thì sẽ có dấu tích hiện ra.

Miệng thì khấn nhưng trong đầu Quân Tùng lại nghĩ :

- “Nhất định mình là đại ca của Quân Bình rồi. Chỉ cần mình quệt một chút lọ lên trán thì xem như Thổ Thần Hoàng đã chứng cho mình.”

Ý niệm đó khiến Quân Tùng mỉm cười liếc trộm Quân Bình. Trong khi đó, Quân Bình vẫn trang trọng hướng về phía bệ thờ.

Quân Tùng mỉm cười nghĩ :

- “Mình giở thủ đoạn được rồi.”

Y chưa kịp thực hiện ý định thì một luồng giông thổi qua, giở luôn ngay một miếng ngói trên mái cổ miếu. Ngay lập tức, một dòng nước từ trên phủ xuống thân hình Hạ Quân Bình. Nước không làm ướt trang phục Quân Bình nhưng để lại trên người chàng những bóng nước long lanh như ngọc lưu ly.

Quân Tùng trợn mắt nhìn Quân Bình. Y nghĩ thầm :

- “Không lẽ Thổ Thần Hoàng phân định rồi ư?”

Y buột miệng nói :

- Đại ca...

Quân Bình nhìn Quân Tùng :

- Dương đệ.

Quân Tùng gãi đầu nói :

- Xem chừng đại ca có duyên làm huynh của đệ nên Thổ Thần Hoàng ở đây mới chứng cho đại ca.

Y nhìn lên mái ngói :

- Nếu nước từ trên mái ngói đổ xuống thì đáng ra cũng phải phủ lên người đệ nhưng đệ lại chẳng có giọt nào dính vào, mà lại trút hết vào thân pháp của đại ca, tạo thành một chiếc áo ngọc bao bọc bên ngoài. Thổ Thần trong ngôi miếu này xem chừng cũng linh thật.

- Ngay cả huynh cũng cảm thấy lạ lùng đó.

Quân Tùng và Quân Bình sao có thể hiểu được tại sao nước trút xuống lại chỉ đọng thành giọt trên thân thể Quân Bình. Nhưng nếu xét kỹ thì mới nghiệm ra. Trong nội thể Quân Bình hiện giờ có Tiên Thiên khí công, chân nguyên thuần khiết của thần tăng Đại Minh, chính vì thế mới tạo ra hiện tượng đó.

Quân Tùng xoa tay, phấn khích nói :

- Đệ và Hạ đại ca đã tế trời tế đất kết nghĩa huynh đệ và cũng đã được Thổ Thần Hoàng phân định ai là huynh, ai là đệ. Giờ thì phải mở đại yến tao ngộ kỳ phùng chứ.

Quân Bình mỉm cười, gật đầu :

- Huynh cũng nghĩ như Dương đệ. Chúng ta sẽ tìm một tửu điếm nào đó mở yến mừng buổi tao ngộ này.

Quân Tùng mỉm cười :

- Vậy chắc là huynh chịu...

Quân Bình nhớn mắt :

- Tất nhiên là huynh rồi. Được Thổ Thần Hoàng phân định vai vế ta là huynh của đệ thì phải chịu tốn kim lượng chứ.

- Sau đó thì đại ca tính làm gì?

- Khảo cứu thiết phiến rồi đến Đền Thiêng.

- Còn đệ thì có ý đi tìm Mộng Hoa Hoa.

Quân Bình gật đầu.

Quân Tùng liền hỏi :

- Sao đại ca lại phải đến Đền Thiêng? Đến đó là gì?

Quân Bình thuật lại tất cả mọi sự biến trên giang hồ và sự chuyển dịch càn khôn rồi kết lại :

- Huynh phải thực hiện sứ mạng thay đổi Ngũ Hành Thiên Căn trong Đền Thiêng.

- Nếu huynh không thay đổi thì sẽ ra sao?

- Sự chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn theo sự suy tính của sư tôn thì chúng ta đang ở trong cảnh giới phân cực giữa Minh đạo và Hắc đạo, nhưng Thiên Căn Ngũ Hành đang chuyển dịch có lợi cho tà giới. Nếu không thay đổi thì chẳng bao lâu bá tánh sẽ rơi vào cảnh giới Hắc đạo, tạo thành một trường kiếp sát vô cùng bi thảm. Ví như vào thời kỳ của Trụ Vương bạo chúa hoặc đại loạn sẽ phát sinh. Máu sẽ chảy thành sông, thây chất đầy núi.

Quân Tùng nghệch mặt nhìn Quân Bình :

- Hạ đại ca có thể chuyển dịch được càn khôn?

- Huynh chưa biết mình có làm được hay không nhưng vốn đã khảo cứu và am tường Thiên thư Lường Thiên Xích nên phải nhận trọng trách này.

- Phải chăng chính vì thế mà cao thủ Hắc đạo truy tìm huynh?

Quân Bình gật đầu :

- Chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn không phải là dễ dàng. Nếu ai cũng có thể làm được thì chẳng cần đến huynh. Nói như thế nhưng huynh cũng chưa hẳn đã có thể làm tròn được sứ mạng mà sư tôn, cũng như thần tăng Đại Minh trao cho. Rồi đây võ lâm sẽ như thế nào thì huynh cũng chưa biết nhưng càng hạn chế tà giới càng có lợi cho bá tánh.

Quân Tùng nhìn Quân Bình :

- Đại ca đã vì đại cuộc thì đệ đâu thể vị cái riêng của mình. Đệ và huynh sẽ cùng đến Điền Thiêng.

- Nếu được vậy thì hay biết mấy.

- Nhưng trước hết phải mở đại yến đã.

Quân Tùng háo hức nói tiếp :

- Nếu tại đây có đủ mọi thứ như tại tửu điếm của đệ thì huynh sẽ được thưởng thức món ăn đắc khẩu độc nhất vô nhị từ chính đôi tay thiện nghệ của Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân Dương Quân Tùng.

- May mắn cho huynh khi được kết nghĩa với Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân.

Huynh sẽ chẳng bao giờ sợ đói nữa.

Hai người cùng bật cười khanh khách. Tiếng cười của họ nghe vừa sảng khoái vừa hào hứng tột độ.

Chương 35: Vị Sắc Bất Tâm

Đang ngồi trầm tư nhìn qua khung cửa sổ thì La Thiên Hào mở cửa bước vào.

Vi Thiên Cơ liền đứng lên, hỏi luôn :

- Công tử đã tìm ra tung tích của Tiểu Thần Toán Tử chưa?

La Thiên Hào nhịp chiếc quạt giấy, buông một tiếng thở dài :

- Tại hạ đã cho môn hạ đi khắp mọi nơi dò la tung tích của Tiểu Thần Toán Tử.

Thậm chí đã đến Tổng đàn Cái bang gặp lão Bang chủ Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ nhưng xem ra mò kim dưới đáy bể cũng còn dễ hơn là tìm Hạ huynh.

Y nhịp quạt, cười mỉm :

- Mấy hôm nay xem chừng Vi cô nương quá lo lắng nên thần sắc không được tươi tỉnh. Tại hạ đã cho mời đại phu và sai người nấu món canh bát bửu để Vi cô nương dùng.

Vi Thiên Cơ giả lả cười :

- Đa tạ La công tử. Tiểu nữ ở đây đã được ba bốn ngày rồi, chắc có lẽ phải rời khỏi đây.

La Thiên Hào bước đến đối mặt với nàng :

- Vi cô nương đi đâu? Cứ ở lại đây. Nhất định môn hạ Ngũ Kiếm sẽ tìm ra tung tích của Hạ huynh.

- Công tử đã quá chu tất rồi, tiểu nữ không dám làm phiền, đã đến lúc phải rời khỏi nơi đây La Thiên Hào vừa nhịp quạt vừa lắc đầu :

- Vi cô nương đi lúc này thì tại hạ quả không yên tâm. Phàm đã giúp thì phải giúp cho được việc. Vi cô nương đừng ngại. Thế nào rồi chúng ta cũng tìm được tung tích của Hạ huynh.

La Thiên Hào xoa tay :

- Mấy hôm nay chắc cô nương không được vui. Tại hạ sẽ tổ chức cái gì đó để giúp vui cho Vi cô nương.

- La công tử nói đúng. Trong lòng tiểu nữ không được vui được vui vẻ lắm.

La Thiên Hào mỉm cười :

- Tại hạ biết nên đã chuẩn bị lễ hội để Vi cô nương được vui vẻ.

- Công tử lo lắng quá. Tiểu nữ càng thêm ái ngại.

La Thiên Hào khoát tay :

- Không, không... Vi cô nương đừng khách sáo. Ngũ Kiếm Phái được chủ nhân Phi Tiên Hồ giá lâm làm khách đã là điều vinh dự có thể tự hào với các môn phái khác rồi.

- La chưởng môn càng nói thì tiểu nữ càng hổ thẹn.

La Thiên Hào nhìn nàng bằng ánh mắt của một gã si tình. Chạm vào ánh mắt của La Thiên Hào, đôi chân mày vòng nguyệt của Vi Thiên Cơ thoạt cau lại. Nhưng rồi nhanh chóng trở lại dung diện bình thường.

La Thiên Hào nói :

- Vi cô nương. Tại hạ rất ái mộ Vi cô nương. Chính vì sự ái mộ đó mà tại hạ không muốn cô nương rời khỏi nơi đây.

Vi Thiên Cơ nghiêm mặt. Nàng trang trọng nói :

- Tiểu nữ rất cảm kích thịnh tâm của La công tử nhưng... vì sự an nguy của Hạ huynh nên tiểu nữ không thể lưu lại đây thêm ngày nào nữa. Sự chu tất của La công tử những ngày vừa qua, sau này tiểu nữ sẽ báo đáp.

- Vi cô nương định đi đâu?

- Tổng đàn Cái bang, gặp Túy Tiên Ông Phùng Nhĩ.

La Thiên Hào thở dài.

Y nhíu mày suy nghĩ rồi nói :

- Thôi được... Vi cô nương đã muốn đi thì tại hạ không thể cản chân được. Nhưng trước khi rời khỏi đây, tại hạ cũng phải mời Vi cô nương dự buổi lễ tiễn chân.

- La công tử khách sáo quá.

- Đối với Vi cô nương thì tại hạ đâu tiếc gì. Những ngày vừa qua, Vi cô nương lưu lại đây đã khiến

cho tại hạ thêm cảm kích và ngưỡng mộ.

- Công tử đừng khiến tiểu nữ thêm phần khách sáo đó.

La Thiên Hào cười khảy :

- Chúng ta sẽ phá đi sự ngăn cách đó mà.

Y nhịp quạt, nói tiếp :

- Mời Vi cô nương.

Nàng khẽ gật đầu. Hai người chưa kịp bước ra ngoài thì có tiếng gõ cửa dồn dập.

La Thiên Hào nhìn Vi Thiên Cơ rồi quay đầu lại, chau mày gắt lên :

- Vào đi.

Một gã môn hạ Ngũ Kiếm Phái trong trang y võ phục hấp tấp bước vào. Gã nhìn Vi Thiên Cơ bằng ánh mắt lưỡng lự.

Nhận ra ánh mắt gã, La Thiên Hào khẽ gật đầu :

- Ngươi cứ coi Vi cô nương như người nhà của ta.

Gã ôm quyền xá La Thiên Hào rồi trịnh trọng nói :

- Khởi bẩm Chưởng môn, phân đàn Ngũ Kiếm đã có tin về Tiểu Thần Toán Tử.

La Thiên Hào khoát tay :

- Tốt lắm. Ngươi hãy chuẩn bị mọi thứ cần thiết để ta cùng Vi cô nương đón Hạ huynh về đây.

Y khoát tay ra hiệu cho gã môn hạ rút lui rồi quay lại Vi Thiên Cơ :

- Chúc mừng Vi cô nương. Cuối cùng rồi tại hạ cũng giúp dược việc cho nàng.

Trong khi chúng môn hạ Ngũ Kiếm chuẩn bị mọi thứ cần thiết để tại hạ và Vi cô nương lên đường thì chúng ta hãy cùng đối ẩm để mừng cho tin này.

Lòng dạ Vi Thiên Cơ rối bời bởi vì những ngày qua không nhận được tin tức gì của Hạ Quân Bình, trong lòng như có lửa đốt. Nay nghe tin này thì chỉ muốn lên đường ngay mà thôi. Nhưng nghĩ cho cùng cũng không tiện từ chối lời thỉnh cầu của La Thiên Hào nên buộc phải gật đầu.

La Thiên Hào như đọc được ý niệm trong đầu Vi Thiên Cơ nên từ tốn nói :

- Tại hạ rất hiểu tâm trạng của Vi cô nương. Nhưng làm bất cứ việc gì cũng phải chuẩn bị chứ. Hạ huynh hiện nay đang bị các cao thủ Hắc đạo truy tầm. Nếu như không có sự chuẩn bị chu đáo thì sợ rằng chúng ta khó đưa được Hạ huynh về đây.

- Tiểu nữ chỉ sợ làm phiền quá nhiều đến La công tử.

- Tại hạ đã giúp thì đâu còn ngại nữa. Huống chi ngoài nghĩa võ lâm, tại hạ còn ái mộ Vi cô nương. Tại hạ luôn mơ tưởng một ngày nào đó, Ngũ Kiếm Phái và Phi Tiên Hồ sẽ là người một nhà.

Vi Thiên Cơ cau mày :

- Ngũ Kiếm Phái của La công tử là một đại phái trong chốn võ lâm còn Phi Tiên Hồ chẳng qua chỉ là một danh lam thắng cảnh chốn sơn lâm, đâu thể sánh bằng.

La Thiên Hào sa sầm mặt nhưng nhanh chóng tạo nụ cười giả lả. Y trịnh trọng nói :

- Tại hạ thỉnh Vi cô nương.

Vi Thiên Cơ vừa gật đầu vừa nói :

- Sau buổi đại yến này thì chúng ta sẽ đi ngay chứ?

- Khi chuẩn bị xong thì chúng ta sẽ đi ngay.

Hai người rời thư phòng. La Thiên Hào đưa Vi Thiên Cơ đến một gian thư sảnh được trang hoàng khá lộng lẫy. Vừa bước vào gian thư sảnh này, Vi Thiên Cơ không khỏi nhíu mày bực bội bởi mùi xạ hương nồng nồng xông vào mũi nàng. Nàng có cảm tưởng mình đang bước vào một gian phòng trong tòa kỹ lâu hơn.

Ngay giữa gian thư sảnh là bàn đại yến đã được bày sẵn với những món cao lương mỹ vị.

La Thiên Hào đóng cửa lại :

- Mời cô nương.

Nàng vừa yên vị thì La Thiên Hào vội vã rót rượu vào chén nàng. Vi Thiên Cơ nâng chén rượu :

- Mời công tử.

Giọng nói của nàng thật ôn nhu từ tốn nhưng ánh mắt thì lại sắc như bảo đao, bảo kiếm điểm thẳng tới mặt La Thiên Hào. Chạm vào ánh mắt của Vi Thiên Cơ, La Thiên Hào không tỏ vẻ gì bối rối mà

vẫn giả lả mỉm cười.

Y bưng chén rượu :

- Mời cô nương.

Y uống trước rồi đặt chén xuống bàn.

Vi Thiên Cơ nhấp một ngụm nhỏ rồi ôn nhu nói :

- Tiểu nữ nghe được tin tức của Hạ huynh thì không còn hứng thú đối ẩm nữa.

Uống cạn chén này rồi tiểu nữ xin được phép ra đi. Xin La công tử miễn chấp.

- Vi cô nương gấp như vậy à?

Nàng khẳng khái gật đầu.

La Thiên Hào buông một tiếng thở dài, nói :

- Tại sao Vi cô nương lại quá lo lắng cho một gã công tử trói gà không chặt chứ?

Phải chăng Vi cô nương đã yêu Hạ Quân Bình?

- Tại sao La công tử lại hỏi tiểu nữ điều đó?

- Tại hạ muốn biết.

Vi Thiên Cơ tỏ vẻ bất mãn :

- Chưởng môn cần biết để làm gì?

- Mấy ngày qua cô nương lưu lại Ngũ Kiếm Phái mà không nhận thấy gì à?

Nàng nhìn thẳng vào mặt La Thiên Hào.

La Thiên Hào khẽ lắc đầu, nhỉ giọng nói :

- Tại hạ không đáng sánh ngang với Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình sao?

Y chống tay lên mặt bàn :

- Thiên Cơ. Nàng hãy trả lời cho ta biết. Ta không đáng so với Hạ Quân Bình sao?

- Tiểu nữ không có sự so sánh đó. Sự chu toàn của La công tử, tiểu nữ rất cảm kích, sau này sẽ đền

đáp.

- Đó là những lời khách sáo. Tại hạ muốn nghe câu trả lời của nàng.

Vi Thiên Cơ đứng lên :

- La chưởng môn có quá tò mò không?

- Ta tò mò bởi vì ta yêu nàng. Quân Bình sao có thể sánh với ta được. Y chỉ là một gã thư sinh trói gà không chặt và chỉ một tiếng ban lệnh của ta thôi thì gã phải sớm chầu diêm chúa.

Mặt Vi Thiên Cơ đanh hẳn lại :

- Thiên Cơ không cho phép bất cứ ai chạm đến Hạ Quân Bình.

- Ngay cả ta ư?

Nàng đứng lên :

- Đúng, ngay cả La chưởng môn.

La Thiên Hào dè bỉu :

- Nàng không làm gì được cho gã Tiểu Thần Toán Tử nữa rồi. Khi ta đã yêu thì quyết phải có nàng. Gã Hạ Quân Bình kia dù có ba đầu sáu tay cũng không để đoạt được tình yêu của ta.

Vi Thiên Cơ bặm môi. Dung diện của nàng lộ ra những nét phẫn nộ cùng cực.

Vi Thiên Cơ hừ nhạt nói :

- Tôi không cần phải lưu lại đây nữa.

- Nàng rời đây để đi tìm Hạ Quân Bình à?

- Đúng vậy.

- Vi cô nương chưa nghe ta nói là Quân Bình đang lưu tại đâu mà.

- La chưởng môn biết thì tôi cũng có thể biết. Cáo từ.

Vi Thiên Cơ dứt lời, toan rời bước bỏ ra khỏi thư sảnh nhưng La Thiên Hào đã nhanh hơn, án ngữ ngay cửa thư sảnh. Y chiếu ánh mắt cú vọ vào nàng.

Vi Thiên Cơ cau mày nói :

- La chưởng môn muốn gì?

- Ta sẽ nói cho nàng biết Hạ Quân Bình đang ở đâu.

- Tiểu nữ không cần nghe nữa.

La Thiên Hào cười khảy :

- Nàng không muốn nhưng ta vẫn nói.

- Vậy thì nói nhanh đi.

La Thiên Hào mỉm cười :

- Hạ Quân Bình đang lưu tại trấn Chiết Giang. Từ đây đến Chiết Giang trấn không quá hai mươi dặm. Với võ công của chủ nhân Phi Tiên Hồ thì chỉ mất nửa khắc thôi nhưng ta không cho nàng đi gặp Hạ Quân Bình.

- La chưởng môn định cản Thiên Cơ ư?

- Ai lại để cho người mình yêu đi gặp kẻ tình địch chứ.

- La chưởng môn đừng quá trơ trẽn mà hối không kịp đó.

Nàng vừa nói vừa xòe ngọc thủ. Trên đôi ngọc thủ của nàng là đôi Phi Điểu Thiên Can đã từng chấn động võ lâm.

La Thiên Hào nhìn đôi Phi Điểu Thiên Can, thoạt chớp mắt rồi ngửa mặt cười khành khạch. Tràng cười của gã nghe thật chói tay và đầy chất dâm dật.

Vi Thiên Cơ chờ cho gã dứt tràng cười mới gằn giọng thốt :

- La chưởng môn muốn thử đôi Phi Điểu Thiên Can à?

- La mỗ từng nghe thiên hạ đồn đãi về uy lực vô biên của đôi Phi Điểu Thiên Can của Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Với bất cứ ai thì gặp Phi Điểu Thiên Can cũng phải e dè sợ hãi nhưng với tại hạ thì không. Vi cô nương không thương cũng nghĩ chút tình, nỡ đâu lại dụng Phi Điểu Thiên Can bức tử tại hạ.

Y nhún vai :

- Cho dù Vi cô nương không còn tình, muốn sát tử tại hạ bằng Phi Điểu Thiên Can cũng không thể được.

Y liếm mép :

- Nàng hãy chìu theo ý của ta đi. Hạ Quân Bình chẳng đáng để cho nàng quan tâm đâu.

- La chưởng môn nói hết rồi chứ?

- Thế nàng đã nghe và định làm gì?

- Những lời của La chưởng môn thốt ra buộc tôi phải trừng phạt La chưởng môn.

Vi Thiên Cơ vừa dứt lời, liền thi triển đôi Phi Điểu Thiên Can. Ngọc thủ của nàng vung lên nhưng tâm ý thì chỉ muốn cảnh cáo La Thiên Hào mà thôi.

Bất kỳ xuất thủ, Vi Thiên Cơ đoan chắc đôi Phi Điểu Thiên Can sẽ khiến cho La Thiên Hào không còn dám xem thường nàng nữa. Nhưng khi vừa xuất thủ thì nàng mới cảm nhận có điều bất ổn. Chân nguyên thuần âm chân khí của nàng không có vẻ bình thường như trước mà như đã mất đi quá chín phần nội lực.

Cặp Phi Điểu Thiên Can vừa thoát khỏi đôi ngọc thủ của Vi Thiên Cơ, không còn tỏ lộ dược uy vũ vốn có của nó mà lại là đà một cách chậm chạp. Chúng như một cặp én gãy cánh, cố gượng lướt về phía La Thiên Hào.

La Thiên Hào không một chút khẩn trương, cũng chẳng có vẻ hốt hoảng hay e dè, cứ như là y biết đôi Phi Điểu Thiên Can của Vi Thiên Cơ đã hoàn toàn mất tác dụng nên bình thản xoè tay đón lấy chúng nhưng bắt một đôi chim mất lực.

Vi Thiên Cơ trố mắt ngơ ngác nhìn. Nàng buột miệng nói :

- Sao kỳ vậy?

La Thiên Hào cười mỉm :

- Nàng không lạ đâu.

Vi Thiên Cơ rít lên :

- La Thiên Hào, ngươi đã giở thủ đoạn gì với ta?

- Bây giờ thì nàng mới hiểu vì sao ta thản nhiên với chủ nhân Phi Tiên Hồ chưa?

Vi Thiên Cơ bặm môi, mặt lộ những nét căm phẫn. Nàng gằn giọng nói :

- La Thiên Hào. Ngươi dụng thủ đoạn gì?

La Thiên Hào cười mỉm :

- Nàng đã ở trong tệ phái của ta ba ngày, mỗi ngày ta dụng một ít dược nhuyễn công. Sau ba ngày thì công lực của nàng suy giảm tột cùng. Chính vì thế mà đôi Phi Điểu Thiên Can mới nằm gọn trong tay ta.

Y cười mỉm, dấn tới hai bộ, đối mặt với Vi Thiên Cơ :

- Vi Thiên Cơ, lần này thì nàng không được may mắn đắc thủ rồi.

Vi Thiên Cơ gằn giọng :

- Đê tiện thật.

- Ta yêu nàng thì sao gọi là đê tiện được.

Gã vừa dứt lời thì Vi Thiên Cơ vung tay xuất chưởng tát thẳng mặt La Thiên Hào.

Nàng vừa tát vừa quát :

- Tiểu nhân bỉ ổi.

Mặc dù xuất chưởng bất ngờ nhưng ngọc thủ của nàng chưa chạm được vào mục tiêu thì đã bị trảo công của La Thiên Hào nắm cứng lại.

La Thiên Hào nheo mày :

- Nàng dám chửi ta ư?

- Ngươi còn đáng bị hơn thế nữa.

La Thiên Hào bật cười khùng khục. Y vừa cười vừa nói :

- Phải. Ta là tiểu nhân bỉ ổi nhưng lại được làm chủ một đóa hoa anh thư kỳ tài trong chốn võ lâm. Làm tiểu nhân như vậy cũng đáng lắm chứ, phải không Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ?

La Thiên Hào vừa nói vừa giật mạnh tay Vi Thiên Cơ rồi thình lình vung chỉ pháp điểm vào tĩnh huyệt của nàng.

Vi Thiên Cơ biến sắc hét lớn :

- La Thiên Hào. Ngươi định làm gì?

La Thiên Hào nhìn nàng :

- Kẻ biết chơi hoa thì phải biết ngắm hoa.

- Ngươi...

La Thiên Hào cười khảy :

- Nàng đừng khẩn trương như thế mà mặt hoa không được tươi tắn. Ta sẽ không làm một gã đồ tể vùi hoa dập liễu đâu. Ta có cái thú chiêm ngưỡng hoa trước khi đưa tay hái đóa hoa đó. Nàng đúng là một đóa hoa đẹp mà ta đã từng mong mỏi có được trong vườn hoa biết nói của mình.

- Dâm đãng.

La Thiên Hào lắc đầu :

- Đừng thốt ra những lời chói tai đó chứ. Những lời nói đó sẽ đem đến cho nàng sự phiền lụy sau này, khi đã là một đóa hoa trong vườn hoa của ta đó.

Y vừa nói vừa cúi xuống rút ngọn chủy thủ giấu dưới giày. Y lia ngọn chủy thủ trước mặt Vi Thiên Cơ :

- Ta đoan chắc nàng là một đóa hoa đẹp. Đẹp nhất trong những đóa hoa mà ta đã có.

Vi Thiên Cơ biến sắc. Nàng gằn giọng nói :

- La Thiên Hào. Ngươi không nghĩ đến hậu quả của hành động hôm nay u?

La Thiên Hào lắc đầu :

- Không... Một khi ta đã làm điều gì thì không bao giờ nghĩ đến hậu quả. Nếu cứ suy nghĩ về hậu vận thì sao có thể đạt được mục đích. Nếu ta là kẻ lo xa hay sợ hãi thì đã chẳng là Chưởng môn Ngũ Kiếm Phái.

Y thọc mũi chủy thủ vào dây buộc áo khoác của Vi Thiên Cơ rồi lắc nhẹ cổ tay.

Sợi dây không thể chịu nổi lưỡi dao sắc bén như lá lúa nên đứt lìa. Chiếc áo choàng khoát vai Vi Thiên Cơ rơi xuống dưới chân nàng.

Vi Thiên Cơ đỏ mặt và phẫn uất. Nàng gằn giọng :

- La Thiên Hào. Ngươi không được làm như vậy.

- Sao ta lại không được quyền sở hữu một đóa hoa anh thư như nàng chứ? Bây giờ thì nàng có thể phản ứng với ta nhưng khi hoa đã có chủ thì không như bây giờ đâu.

Y vừa nói vừa rê mũi chủy thủ xuống chiếc nút dây thứ nhất. Vi Thiên Cơ vừa phẫn uất vừa hốt hoảng. Nàng biết La Thiên Hào định làm gì nhưng cổ họng đắng nghét. Và nàng chỉ muốn thốt lời thóa mạ La Thiên Hào nhưng khốn nỗi trong khí quản như có vật gì chẹn ngang, không sao thốt ra thành lời được.

Bằng một động tác thật chính xác, như đã quá quen với việc dùng dao cắt nút dây, La Thiên Hào lòn mũi chủy thủ vào chiếc nút dây, cổ tay y lắc khẽ một cái, chiếc nút dây bị đứt lìa.

Chiếc áo của Vi Thiên Cơ bật ra.

La Thiên Hào chắc lưỡi :

- Nàng phải là một đóa hoa tuyệt sắc.

- Ngươi...

La Thiên Hào nhìn nàng, mỉm cười, trơ trẽn nói :

- Nàng đừng quá khẩn trương. Tất cả mọi hành động của ta đều rất chuẩn mực và từ tốn.

Gã nói xong, lại lòn mũi chủy thủ vào chiếc nút dây thứ hai.

Vi Thiên Cơ căng thẳng tột cùng. Chiếc áo võ phục của nàng chỉ còn vỏn vẹn có tám nút dây. Nếu không có một sự biến nào xảy ra thì chẳng bao lâu nữa, La Thiên Hào sẽ lột trần thân thể nàng.

La Thiên Hào cười mỉm cói :

- Những đóa hoa không chìu theo ý của ta thì hậu quả sẽ như thế nào, nàng có biết không?

Y lắc mũi chủy thủ. Chiếc nút dây lại bị đứt ngang. Chiếc áo võ phục của Vi Thiên Cơ lại mở rộng thêm. Y mỉm cười nói :

- Những đóa hoa không chìu theo ý ta thì đều bị đưa đến Dạ Tình Thủy Lầu để mua vui cho Bội Phân Phân.

Vi Thiên Cơ toát mồ hôi.

Mũi chủy thủ lại len vào chiếc nút dây thứ ba. Nếu chiếc nút bị cắt nữa thì đôi vai và chiếc yếm bên trong sẽ lộ ra. Điều đó sẽ như thế nào đối với Vi Thiên Cơ?

Vi Thiên Cơ gượng nói :

- La Thiên Hào. Ngươi hãy dừng tay lại.

- Không. Ta không thể dừng được mỗi khi thực hiện ý định của mình.

Y mỉm cười, toan lắc mũi chủy thủ để cắt đứt chiếc nút thứ ba thì bất thình lình, cửa thư sảnh mở ra. Một nữ nhân trạc ngoài đôi mươi, nhan sắc khá mỹ miều bước vào.

Nàng ta thoạt ngây người khi chứng kiến cảnh La Thiên Hào đang bức chế Vi Thiên Cơ.

- La huynh...

La Thiên Hào sa sầm nét mặt, rút ngọn chủy thủ lại. Y nhìn lại nữ nhân đó :

- Mỹ Linh...

Mỹ Linh gần như chết sững, chẳng nghe được câu nói của La Thiên Hào. Nàng lắp bắp nói :

- La huynh... sao chàng lại...

La Thiên Hào cười khảy nói :

- Đừng hỏi.

Gã gằn giọng nói :

- Mỹ Linh, chưa được phép của ta sao nàng dám vào đây?

Mỹ Linh bặm môi :

- Thiếp...

La Thiên Hào quát lớn :

- Ai?

Mỹ Linh biến sắc, gượng nói :

- Thiếp tự tiện vào.

La Thiên Hào gạt ngang :

- Nàng biết như thế thì hậu quả sẽ như thế nào không?

Mỹ Linh gục đầu nhìn xuống :

- Thiếp biết...

Vi Thiên Cơ rít lên bằng giọng căm phẫn :

- La Thiên Hào, ngươi vô tâm vô nghĩa đến như vậy ư? Đúng ra khi Mỹ Linh phu nhân đến đây thì ngươi phải vỗ về nàng mới đúng.

La Thiên Hào khoát tay, ngăn không cho Vi Thiên Cơ nói.

Y nhìn Mỹ Linh, gằn giọng nói :

- Ra ngoài đi.

Vi Thiên Cơ thét lên :

- Phu nhân không thể đi được.

Nhìn Mỹ Linh, Vi Thiên Cơ gắt giọng nói :

- Phu nhân... phu nhân không nên rời khỏi thư sảnh này. Phu nhân biết tướng công của phu nhân đang làm gì chứ? Là thân phận nữ nhi với nhau, phu nhân biết cái quý giá của trinh tiết. Phu nhân hãy ngăn hắn ta lại. Tướng công của phu nhân định làm hại tôi.

Mỹ Linh nìn La Thiên Hào.

La Thiên Hào ngửa mặt cười khành khạch. Tràng tiếu ngạo của gã càng khiến cho Vi Thiên Cơ căng thẳng. Bởi lẽ nàng đã đoán được cho dù Mỹ Linh là người đầu gối tay ấp của La Thiên Hào nhưng cũng không thể cản gã được.

Nàng thét lên cắt ngang tràng tiếu ngạo của La Thiên Hào :

- La Thiên Hào. Ngươi trơ trẽn như vậy sao? Trước mặt phu nhân mà ngươi vẫn trơ trẽn thái quá như vậy? Một người như ngươi sao có thể sống trong trời đất này được.

La Thiên Hào nhìn lại Vi Thiên Cơ :

- Vi Thiên Cơ. Nàng nghĩ Mỹ Linh có thể giúp được nàng ư?

Y nhìn Thiên Cơ và chỉ Mỹ Linh :

- Mỹ Linh cũng chỉ là một đóa hoa biết nói trong vườn hoa của Chưởng môn Ngũ Kiếm Phái mà thôi.

- Ngươi... ngươi trơ tráo như vậy ư? Ngươi... ngươi không còn một chút nhân tính nào ư?

- Cái gì La mỗ thích thì La Mỗ cứ làm.

La Thiên Hào nhìn lại Mỹ Linh :

- Mỹ Linh, lui ra đi.

Mỹ Linh mếu máo nói :

- La huynh...

La Thiên Hào gạt ngang :

- Đi đi, đừng nhiều lời buộc ta phải phẫn nộ mà trừng phạt nàng đó. Đi ra đi.

Mỹ Linh lắc đầu.

La Thiên Hào tròn mắt.

Vi Thiên Cơ chợt lo lắng cho Mỹ Linh. Nàng biết La Thiên Hào sẽ làm gì khi Mỹ Linh làm trái ý gã.

La Thiên Hào gằn giọng :

- Sao nàng lắc đầu? Nàng dám chống lại ý của ta ư?

- Thiếp không dám chống lại ý của chàng. Thếp đến báo cho chàng biết là Bội Phân Phân cùng với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ đang chờ chàng ở Tổng đàn Ngũ Kiếm Phái.

La Thiên Hào sa sầm mặt. Y hỏi lại nàng :

- Bội Phân Phân và Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ đợi ta ở Tổng đàn Ngũ Kiếm Phái ư?

Mỹ Linh từ tốn gật đầu, nhỏ giọng nói :

- Chính vì hai người đó mà thiếp mới mạo phạm xông vào thư sảnh của chàng.

La Thiên Hào buông một tiếng thở dài.

Y dằn tay đập đôi Phi Điểu Thiên Can xuống bàn yến tiệc, hằn học nói :

- Bội Phân Phân. Ngươi không chờ lúc nào đến mà lại đến ngay lúc này.

La Thiên Hào nhìn lại Vi Thiên Cơ :

- La mỗ sẽ quay trở lại.

La Thiên Hào nhìn Mỹ Linh :

- Nàng ở đây trang điểm lại Vi Thiên Cơ cho ta.

Mỹ Linh nhu nhược cúi đầu :

- Thưa vâng.

Hai giọt lệ rịn ra nhễu xuống trước mũi hài của nàng.

La Thiên Hào hừ nhạt. Y rảo bước bỏ ra ngoài thư sảnh. Mỹ Linh chờ một lúc mới bước tới vội vã khép cửa lại. Nàng tiến đến trước mặt Vi Thiên Cơ.

Mỹ Linh hối hả nói :

- Vi cô nương mau rời khỏi đây.

- Tôi sẽ đi nhưng đã bị La Thiên Hào điểm vào tĩnh huyệt rồi.

Mỹ Linh chớp mắt rồi điểm chỉ giải khai huyệt đạo cho nàng.

Vừa được giải khai huyệt đạo, Vi Thiên Cơ chộp ngay lấy tay Mỹ Linh :

- La phu nhân... đa tạ...

Mỹ Linh bật khóc.

Vi Thiên Cơ thở dài rồi lấy lại đôi Phi Điểu Thiên Can. Nàng nói với Mỹ Linh :

- Phu nhân... phu nhân đã gạt La Thiên Hào?

Mỹ Linh gật đầu.

Thiên Cơ thở ra :

- Nếu vậy thì phu nhân hãy cùng đi với tôi. Một người như họ La thì không đáng để phu nhân trao thân, trao tình cho gã. Y là kẻ vô tâm, vô tính, một người bại hoại không màng đến tình phu thê.

Mỹ Linh cướp lời Vi Thiên Cơ :

- Cô nương mau rời khỏi đây đi, kẻo không kịp đâu.

- Phu nhân hãy đi theo tôi.

Mỹ Linh lắc đầu :

- Tôi ở lại, Vi cô nương mau đến tàu ngựa phía sau dãy thư sảnh trước mặt lấy ngựa mà đào thoát. Tôi không tiện tiễn cô nương.

- La Thiên Hào nhất định sẽ trừng phạt phu nhân. Gã sẽ không nương tay với phu nhân đâu.

- Tôi biết nhưng tôi chấp nhận.

Vi Thiên Cơ buông một tiếng thở dài, lắc đầu. Nàng toan rời bước ra khỏi thư sảnh thì Mỹ Linh gọi nàng lại :

- Vi cô nương.

Vi Thiên Cơ quay lại :

- Phu nhân còn điều chi chỉ giáo?

- Cô nương hãy thay đổi y phục của tôi để rời khỏi nơi đây.

Vi Thiên Cơ giật mình. Nàng nghĩ thầm :

- “Sao ta không nghĩ ra điều đó? Nếu không có Mỹ Linh thì mình không thể bảo vệ được sự trinh bạch rồi. Ta nhất định phải trả ơn cho nàng.”

Vi Thiên Cơ bước trở lại và đổi y phục với Mỹ Linh. Nàng bồi hồi xúc động nói :

- Phu nhân. Tôi không bao giờ quên ơn này. Sau này sẽ đền đáp.

- Cô nương rời khỏi đây được là tôi mãn nguyện rồi.

- Phu nhân bảo trọng.

- Cô nương bảo trọng.

Vi Thiên Cơ rời gian thư sảnh, hối hả theo sự chỉ dẫn của Mỹ Linh đi về hướng tàu ngựa. Nàng vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “La Thiên Hào, nếu như Mỹ Linh có mệnh hệ nào thì ta thề không để cho ngươi sống mà thấy mặt trời đâu.”

Vi Thiên Cơ vừa nghĩ vừa rảo bước đến tàu ngựa. Nàng nhẹ nhõm khi không ai phát hiện ra mình. Chọn một con tuấn mã sắc đen tuyền với bốn vó có đốm trắng, nàng vỗ về ngựa :

- Chúng ta sẽ rời khỏi đây. Ngươi ráng đưa ta đi nhanh lên nhé.

Vi Thiên Cơ mở dây cương rồi thót lên lưng tuấn mã. Nàng thúc chân vào hông tuấn mã :

- Nào đi.

Vi Thiên Cơ cúi rạp mình trên lưng tuấn mã, thúc ngựa phi nước đại băng về phía cổng tam quan. Mười gã kiếm thủ đứng chốt ngay cổng thấy có người phi ngựa phóng nước đại băng đến liền toan đóng cổng lại nhưng chúng nhanh chóng nhận ra y phục của Mỹ Linh liền đứng tạt qua hai bên.

Một gã mỉm cười nói :

- Bát phòng phu nhân hấp tấp vậy.

Không màng đến lời nói khách sáo của gã, Thiên Cơ thúc mạnh chân vào mông để tuấn mã lao đến băng qua cổng tam quan. Cùng lúc đó một tiếng pháo hiệu nổ trên không rung.

Mười gã kiếm thủ vừa thấy pháo hiệu liền khẩn trương khép cổng lại. Gã đại hán vừa mới thốt câu nói khách sáo nịnh hót như hiểu ra chuyện gì liền quát lớn :

- Không phải Bát phu nhân. Đuổi theo.

Lời còn đọng trên miệng gã thì hai mươi thớt nhân mã cùng với La Thiên Hào cúi rạp trên mình ngựa ào ào lướt đến. Gã hối hả nói :

- Người đó vừa mới chạy qua.

La Thiên Hào ra roi đánh vào mông tuấn mã, cúi rạp người lướt qua. Hai mươi gã kiếm thủ thuộc hạ cũng rào rào bám theo sau.

Tiếng vó ngựa dồn dập rộn lên phía sau khiến Thiên Cơ càng khẩn trương hơn.

Nếu lúc này nàng không bị mất nội lực chân nguyên thì đâu coi bọn cao thủ Ngũ Kiếm Phái ra gì nhưng khốn nỗi giờ nàng đã khác trước rồi nên chỉ biết đào tẩu mà thôi.

Vừa lo lắng vừa khẩn trương, Thiên Cơ không ngừng thúc chân hối thúc tuấn mã phi nước đại lao về phía trước.

Vi Thiên Cơ bặm môi nghĩ thầm :

- “Mình phải đến Chiết Giang trấn gặp Hạ Quân Bình trước khi bọn người Ngũ Kiếm Phái bắt kịp mình.”

Chương 36: Hợp Tướng

Từ trong cửa hiệu bước ra, Quân Tùng đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập dội đến tai mình. Một con tuấn mã sắc đen tuyền vụt qua. Quân Tùng bị gió bụi phủ vào mặt, buột miệng rủa :

- Có mắt không tròng hay sao mà phi ngựa như chốn không người vậy?

Y còn toan rủa tiếp thì đoàn nhân mã thứ hai trên hai mươi người rầm rập lao đến, dẫn đầu là Chưởng môn Ngũ Kiếm Phái La Thiên Hào.

Cùng lúc với đoàn nhân mã thứ hai lao đến, một cậu bé bất thình lình từ trong ngõ chạy băng ra. Sự xuất hiện của cậu bé khiến Quân Tùng giật mình. Trong đầu lóe lên ý niệm :

- "Chết rồi, bọn kỵ mã này sẽ dẫm nát cậu bé mất."

Ý niệm đó thôi thúc y quẳng luôn số thực phẩm vừa mới mua, rồi lao nhanh ra án ngữ, dụng chiếc Dương Ma Bửu Kiếp vỗ thẳng tới đoàn nhân mã của La Thiên Hào.

Hai gã kỵ sĩ đang lao đến bị đánh bật ngược về sau. Dư kình còn lại phát tán, đẩy dạt những người khác, bắt những con tuấn mã phải giở chổng hai vó trước.

Quân Tùng thở phào một tiếng khi đoàn nhân mã hung hãn kia phải chùn bước bởi tuyệt kỹ Dương Ma Thần Thủ của y.

Y còn chưa hết nỗi bực dọc trong lòng bởi sự nghênh ngang của đám người cỡi ngựa thì đã nghe một tràng thóa mạ :

- Tiểu Thần Toán Tử. Ta đang đi tìm ngươi, không ngờ ngươi lại dẫn xác đến.

La Thiên Hào từ trên yên ngựa băng xuống với một bộ pháp thật uy mãnh. Liền theo gã là những môn hạ Ngũ Kiếm Phái.

La Thiên Hào chỉ Quân Tùng :

- Hạ Quân Bình, ngoan ngoãn thì hãy quỳ xuống tạ tội với bổn Chưởng môn.

Quân Tùng nghệch mặt :

- Các hạ nói ai vậy?

La Thiên Hào cau mày :

- Bổn Chưởng môn nói với ngươi đó.

Vi Thiên Cơ từ phía xa đã vòng ngựa lại. Nàng cũng thoạt ngỡ ngàng khi thấy Dương Quân Tùng. Vốn đã gặp Quân Tùng một lần trong cổ miếu Thần Hoàng nên nàng bán tín bán nghi.

Trong khi Thiên Cơ suy nghĩ thì Quân Tùng chỉ La Thiên Hào quát :

- Đáng ra ngươi phải kính cẩn xá Dương thiếu hiệp mà cáo lỗi mới đúng. Đàng này lại còn nghênh ngang bắt ta phải quỳ nữa. Trên đời này chắc hết nhẫn kinh sách thánh hiền nên mới có một con người ngang ngược như ngươi.

Câu nói của Quân Tùng khiến vẻ mặt La Thiên Hào sa sầm lại. Y gắt giọng nói :

- Hừ... Bổn Chưởng môn cáo lỗi ngươi hay ngươi phải quỳ lạy ta?

- Đúng là hạng ngang ngược mà. Trên đời này bộ chỉ có mình ngươi muốn tự cho mình làm gì thì làm sao?

La Thiên Hào chỉ Quân Tùng :

- Im miệng. Nếu không bổn Chưởng môn sẽ cắt lưỡi ngươi đó.

- Rõ là già mồm già mép mà. Sao ta lại có thể đối mặt với một kẻ vừa ngang ngược vừa thô lỗ. Mạn phép hỏi tôn giá là Chưởng môn phái nào vậy?

La Thiên Hào nạt ngang :

- Ngũ Kiếm Phái.

Quân Tùng nheo mày, lẩm nhẩm :

- Ngũ Kiếm Phái... Ngũ Kiếm Phái.

Y vỗ tay ra vẻ ngạc nhiên rồi nói :

- Chết rồi.

- Tiểu tử... Ngươi muốn nói cái gì?

Quân Tùng chỉ La Thiên Hào nói :

- Chết thật rồi.

La Thiên Hào thấy bộ mặt ngơ ngác của Quân Tùng thì buột miệng hỏi :

- Ý ngươi muốn nói gì?

Quân Tùng chắc lưỡi :

- Nếu không hỏi lai lịch tôn giá thì quả là không sao biết được hậu quả sẽ ra sao.

Không khéo người chung một nhà lại bôi mặt đánh nhau thì chẳng còn ra thể thống gì nữa. Thiên hạ biết được chuyện này chắc vừa cười tôn giá vừa cười tại hạ nữa.

- Quân Bình. Ngươi nói nhăng nói cuội gì vậy?

- Tại tôn giá không hiểu thôi. Hạ Quân Bình là đại ca của tại hạ.

Y chỉ vào ngực mình rồi dõng dạc nói tiếp :

- Còn tại hạ là Chưởng môn của Tứ Kiếm Phái. Tứ Kiếm thì phải lớn hơn là Ngũ Kiếm. Theo vai vế thì tôn giá phải gọi Dương mỗ là... là... là... là lão tổ tổ Tứ Kiếm. Có Tứ Kiếm thì mới đẻ ra Ngũ Kiếm. Ôi chao... Nếu không hỏi lai lịch tôn giá thì lão tổ tổ Tứ Kiếm đã mất thể diện với ngươi rồi.

Quân Tùng chỉ La Thiên Hào :

- Đắc tội... ngươi thật là đắc tội... đắc tội.

Giọng nói cùng với những cái lắc đầu của Quân Tùng khiến cho La Thiên Hào phẫn nộ tột cùng. Y rít lên bằng chất giọng đầy sự hằn học, đồng thời rút trường kiếm :

- Tứ Kiếm Phái ư? Để xem cái lưỡi của ngươi khi lìa khỏi lỗ niệng thì có còn kiêu ngạo trước mặt bổn Chưởng môn nữa hay không.

La Thiên Hào dứt câu liền thi triển kiếm pháp Hoa Sơn. Mũi kiếm của gã run lên tạo thành muôn vạn những bông hoa kiếm tập kích trực diện Dương Quân Tùng.

Nhác thấy một rừng bông kiếm xuất hiện trước mặt mình Dương Quân Tùng dù tự tin vì đã có Dương Ma Bửu Kiếp nhưng cũng không dám khinh suất. Nên kiếm của họ La vừa xuất ra thì gã cũng vận dụng Uyên Ương tâm pháp thi triển tuyệt kỹ Dương Ma Thần Thủ.

Bóng ảnh thủ đỏ rực đón thẳng lấy rừng bông kiếm ảnh của La Thiên Hào.

La Thiên Hào ngỡ như có một luồng hỏa phong bổ thẳng tới mình khiến cho gã bứt rứt không sao

chịu được, buộc phải thu hồi kiếm chiêu, thoái về sau bốn bộ.

Quân Tùng xuất thủ một lần bức lùi đối thủ thì trong lòng phấn khích vô cùng. Y cao giọng nói :

- Chỉ mới là thức đầu thôi. Còn nhiều chiêu thức khác nữa.

Quân Tùng vừa nói vừa vung tay như chuẩn bị phát tiếp một chưởng nữa. Gã gầm lên lồng lộng.

Vừa đón một chưởng của Quân Tùng, La Thiên Hào biết ngay mình gặp phải một đại cao thủ có tuyệt kỹ võ công. Trong lòng y nổi lên bao nhiêu ý nghĩ lẫn lộn.

Vốn La Thiên Hào viết rằng Hạ Quân Bình được Đại Minh thần tăng thỉnh vào tĩnh lăng nên võ đoán vừa rồi y đã đụng phải tuyệt kỹ của vị cao tăng Thiếu Lâm.

Chưởng kình của Quân Tùng lại quá dũng mãnh và lợi hại khiến La Thiên Hào càng đoan chắc hơn.

Thấy Quân Tùng vung bản thủ, La Thiên Hào vội vã thối lui liên tiếp ba bộ nữa, khoát tay ra dấu cho bọn môn nhân :

- Cản hắn lại.

Miệng thì hạ lệnh nhưng La Thiên Hào lại thót lên lưng ngựa, giật cương bỏ chạy.

Quân Tùng thảng thốt nói :

- Ê... sao lại chạy chứ?

Bọn kiếm thủ thấy Chưởng môn thúc ngựa quay đầu tháo chạy nên chẳng còn tâm dạ hùng hổ nữa mà đồng loạt nhảy lên ngựa, ra roi chạy theo La Thiên Hào.

Quân Tùng nhìn theo bọn cao thủ Ngũ Kiếm Phái, lẩm bẩm nói :

- Các người chạy từ từ đó, kẻo không gây họa cho người khác thì cũng té gãy cổ.

Y nói xong, phủi bụi lấm trên trang phục.

Vi Thiên Cơ bước lại trước mặt Quân Tùng.

Quân Tùng nhìn nàng bằng ánh mắt hằn học. Y hất mặt nói :

- Cô nương muốn gì nữa đây?

Nghe chất giọng hằn học của Quân Tùng, mặt hoa của Vi Thiên Cơ sa sầm lại.

Nàng thở hắt ra một tiếng, cốt giữ giọng ôn nhu :

- Đa tạ công tử đã cản đường bọn súc sinh kia.

Quân Tùng nhướn mày :

- Bọn súc sinh nào?

- Bọn Ngũ Kiếm Phái.

- À... Bọn hồi nãy à? Bây giờ thì chúng đã đi hết rồi.

Nhìn Vi Thiên Cơ, Quân Tùng hỏi :

- Sao bọn súc sinh kia lại đuổi theo cô nương?

Thiên Cơ thẹn chín người khi sực nhớ đến chuyện giữa nàng và tên họ La :

- Chuyện này rất khó nói.

Quân Tùng khoát tay :

- Khó nói thì thôi, cô nương đừng nói vậy. Tại hạ cáo từ. Nếu có gặp lại bọn người đó thì cô nương phải bảo trọng đó.

Quân Tùng dứt lời, vừa toan dợm bước thì Thiên Cơ cản y lại. Quân Tùng tròn mắt nhìn nàng :

- Cô nương muốn gì?

- Khi nãy tôi nghe công tử nói Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình là đại ca của người?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu :

- Đúng rồi. Hạ đại ca là Tiểu Thần Toán Tử còn tại hạ là Tử Thần Toán Tiểu.

Thiên Cơ phải bặm môi lại mới không thốt ra tiếng cười bởi câu nói hài hước của Dương Quân Tùng.

Quân Tùng hỏi nàng :

- Cô nương cũng đi tìm Hạ đại ca?

Nàng gật đầu.

Thối lại hai bộ, Quân Tùng ngắm nhìn Vi Thiên Cơ từ đầu đến chân rồi hỏi tiếp :

- Cô nương cần gặp Hạ đại ca để làm gì?

- Nghe công tử hỏi, tôi có cảm tưởng công tử biết chỗ của Hạ huynh.

- Sao có nhiều người tìm Hạ đại ca vậy? Vậy cô nương tìm Hạ đại ca với mục đích là thù hay bạn?

- Công tử dẫn tôi đến gặp Hạ huynh thì tất sẽ biết là bạn hay là thù.

Quân Tùng nhún vai :

- Ái chà... tại hạ cần phải biết trước bởi lẽ có quá nhiều người tìm Hạ đại ca và nhìn lầm cả tại hạ nữa.

- Hạ huynh với tôi như người một nhà.

Quân Tùng nghiêng đầu nhìn nàng :

- Cô nương chắc vậy chứ?

- Chắc.

- Nếu cô nương tìm Hạ đại ca với mục đích khác thì sao?

- Ý công tử muốn nói tôi cũng như những người khác?

Quân Tùng gật đầu.

Thiên Cơ mỉm cười nói :

- Công tử yên tâm, tôi không lầm lẫn công tử với Hạ huynh bởi vì đã từng gặp công tử rồi.

Quân Tùng trợn tròn mắt :

- Cô nương đã gặp tại hạ rồi ư?

Thiên Cơ khẳng khái gật đầu rồi thuật lại những việc xảy ra tại ngôi cổ miếu Thần Hoàng mà nàng là người chứng kiến mọi việc.

Nghe xong, Dương Quân Tùng giãy nẩy nói :

- Ái chà... cô nương và Hạ đại ca thấy sao không chịu xuất đầu lộ diện cứu tại hạ chứ?

Quân Tùng gãi đầu :

- Mà thôi. Vậy cũng tốt. Nếu không có cái họa đó thì tại hạ đâu có may mắn có đặng Mộng muội muội. Tại hạ sẽ dẫn cô nương đến gặp Hạ đại ca.

Y nói xong, gom tất cả thực phẩm dưới đất rồi thong dong bước đi.

Thiên Cơ nhìn Quân Tùng, ôn nhu nói :

- Trước đây gặp công tử ở ngôi cổ miếu thì công tử không phải như bây giờ.

Quân Tùng quay sang nhìn nàng :

- Đúng rồi. Ai cũng có vận số mà. Chắc chắn Vi cô nương thấy tại hạ khác lắm phải không?

Y chìa cách tay phải đến trước :

- Cô nương xem cánh tay tại hạ có gì khác với người ta không?

Thiên Cơ nhìn cánh tay Quân Tùng. Chân mày nàng thoạt nhíu lại. Nàng dễ dàng nhận ra lớp da tay của Quân Tùng chính là chiếc Dương Ma Bửu Kiếp.

Thiên Cơ nhíu mày nói :

- Dương Ma Bửu Kiếp.

Nghe nàng nói câu đó, Quân Tùng thoáng một chút ngơ ngác. Y chớp mắt hỏi :

- Vi cô nương đã nhận ra chiếc Dương Ma Bửu Kiếp?

- Tôi biết chiếc Dương Ma Bửu Kiếp này của Vô Ngã hoà thượng. Nghe đâu còn một chiếc nữa Ngọc Diện sư thái. Chiếc kia là Âm Ma Bửu Kiếp.

Quân Tùng gật đầu :

- Đúng rồi. Sao cô nương lại biết? Cô nương đã biết đôi Thiên Ma Thần Thủ mà còn biết cả chủ nhân của chúng nữa. Tại hạ bội phục.

Quân Tùng nói xong ngây người nhìn nàng :

- Lạ thật... lạ thật...

Nàng nhìn gã :

- Ý công tử muốn nói gì?

- Nhìn diện dung của cô nương thì tuổi tác không ngoài đôi mươi. Thế mà sao lại biết Vô Ngã đại sư và Ngọc Diện sư thái? Điều đó không lạ à?

- Sau này tôi sẽ nói cho công tử biết. Còn bây giờ tôi muốn gặp Hạ huynh.

Quân Tùng thở hắt ra, lấp lửng nói :

- Người võ lâm sao hay thích giữ bí mật quá.

Thiên Cơ mỉm cười. Nhìn lơ nơi khách tránh ánh mắt soi mói của Dương Quân Tùng.

Quân Tùng bước vào lữ điếm, đi ngay đến bàn của gã tiểu nhị. Y hào hứng nói :

- Hê... lão nhị... hôm nay Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân sẽ trổ tài thi với lão đấy.

Lão nhị nhìn Quân Tùng :

- Thiếu gia à. Suy nghĩ cho kỹ đi. Tại đất Chiết Giang này chưa có ai qua mặt lão nhị này đâu đó.

- Nhưng hôm nay lão đã gặp kỳ phùng địch thủ rồi.

Quân Tùng để số thực phẩm lên bàn :

- Lão chuẩn bị bếp lò đi. Nếu như bổn thiếu gia mà thắng thì lão phải bái ta làm sư phụ đó.

Lão nhị cười khảy :

- Chắc chắn lão phu thắng rồi. Nếu lão phu thua thì sẽ bái thiếu gia làm sư phụ và còn không dám tính kim ngân với thiếu gia nữa.

Quân Tùng nhướn mắt :

- Lão nhị nhớ đấy nhé.

Y quay lại Vi Thiên Cơ :

- Vi cô nương theo tôi.

Quân Tùng nheo mắt với lão nhị rồi dẫn Vi Thiên Cơ lên cầu thang :

- Hạ đại ca. Ra xem ai đến thăm huynh nè.

Trong khi Quân Tùng gọi thì Thiên Cơ lại bỗng dưng cảm thấy hồi hộp. Nàng ngỡ như tim mình đập nhanh và mạnh hơn.

Quân Tùng gõ tiếp cửa :

- Hạ huynh...

Quân Bình mở cửa. Thấy Thiên Cơ, chàng đứng ngây ra nhìn nàng :

- Vi cô nương.

Quân Tùng nhìn Quân Bình, nhướn mắt hỏi :

- Hạ huynh biết Vi cô nương?

- Vi cô nương chính là người huynh nói với đệ đó.

- Thế thì hay quá. Chúng ta đều là người nhà với nhau. Huynh và tỷ tỷ đây cứ hàn huyên, đệ xuống thi thố với lão nhị.

Quân Tùng nói xong toan dợm bước bỏ đi thì Quân Bình đã gọi giật y lại :

- Quân Tùng...

- Hạ huynh muốn nói gì?

- Huynh đã khảo cứu xong chiếc thiết phiến của sư tôn. Huynh cần nói chuyện với đệ.

Quân Tùng chỉ vào ngực mình :

- Đệ ư?

Quân Bình gật đầu.

Quân Tùng hỏi :

- Quan trọng không? Nếu như có thể nán lại thì đệ phải xuống bắt lão nhị bái mình làm sư phụ.

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt Quân Tùng :

- Rất hệ trọng. Có lẽ huynh và đệ phải cùng Thiên Cơ đến Đền Thiêng ngay bây giờ.

- Huynh gấp như vậy à?

Quân Bình chợt nhìn lại Vi Thiên Cơ. Chàng cảm nhận vẻ mặt Thiên Cơ khác thường, liền hỏi :

- Thiên Cơ... hình như...

Thiên Cơ buông một tiếng thở dài :

- Nếu không có Dương Quân Tùng thì muội khó mà gặp được huynh.

- Chúng ta hãy vào phòng đi rồi nói chuyện.

Ba người trở vào phòng. Quân Tùng khép cưa lại rồi bước đến bên Quân Bình và Thiên Cơ :

- Hạ huynh đã khảo cứu được gì trong chiếc thiết phiến của sư tôn Ngọa Long tiên sinh?

- Thời khắc chuyển đảo càn khôn đã đến, e là huynh phải tự mình vào Đền Thiêng.

Quân Bình nhìn Quân Tùng :

- Huynh cần đệ hỗ trợ để vào Đền Thiêng.

- Với chiếc Dương Ma Bửu Kiếp, đệ rất sẵn sàng giúp đại ca.

- Chúng ta phải đến Đền Thiên càng sớm càng tốt. Thời gian chuyển đảo càn khôn không còn nhiều nữa đâu.

- Nhưng đệ đã hẹn với lão nhị rồi.

- Khi huynh vào trong Đền Thiêng để thực hiện sứ mạng của mình thì không thiếu cơ hội để đệ thi thố với lão nhị.

- Tiếc thật.

Quân Bình nhìn Quân Tùng :

- Qua ba ngày khảo cứu thiết phiến, huynh đã tìm ra người ẩn ngôi sao tướng rôi.

Chàng mỉm cười nói :

- Và cũng biết thêm được chút công phu để có thể thực thi sứ mạng của mình.

- Thế thì hay quá.

Quân Bình nhìn lại Thiên Cơ :

- Nếu nàng cảm thấy trong mình bất ổn thì cứ ở lại đây.

- Trên đường đến Đền Thiêng, muội tự hồi phục được nội công của mình.

Quân Tùng gãi đầu :

- Sao Hạ huynh không đợi thêm mấy ngày nữa để Vi cô nương có thời gian phục hồi thể trạng?

- Nếu chúng ta quá trễ thì sợ rằng Dị Thần giáo chủ sẽ có cơ hội hợp nhất Tứ Thiên. Lúc đó sứ mạng của huynh càng khó khăn hơn nữa.

Quân Tùng hỏi :

- Tứ Thiên là gì?

- Đó là bốn vì sao tương ứng với ẩn mạng của bốn người trong giới võ lâm. Tứ Thiên đã bắt đầu xuất hiện rồi.

- Huynh biết bốn người đó chứ? Nếu như sợ Dị Thần giáo chủ hợp nhất Tứ Thiên thì ngay bây giờ đệ sẽ tìm những người kia mà phế bỏ võ công của họ.

Y chìa cánh tay phải tới trước mặt Quân Bình :

- Với Dương Ma Bửu Kiếp thì đệ tự tin mình có thể làm được tất cả mọi chuyện.

- Sự vận hành của Thiên Can không phải như đệ nghĩ đâu. Nếu như chỉ cần Dương Ma Bửu Kiếp thì Đại Minh thần tăng đã không cần truyền lại Tiên Thiên khí công cho huynh.

- Nhưng đệ muốn biết Tứ Thiên là những người nào?

- Rồi đệ cũng sẽ biết mà.

- Đệ muốn biết ngay bây giờ.

- Thế thì chúng ta phải đi ngay bây giờ.

Quân Bình nhìn lại Thiên Cơ :

- Thiên Cơ. Nàng nên ở lại đây.

Lời còn đọng trên môi Quân Bình thì cửa phòng bật tung ra.

Quân Tùng giật mình quay ngoắt lại :

- Ai?

Chương 37: Thiết Phiến Thuật

Quân Tùng còn chưa thốt dứt lời thì đập vào mắt y là một đạo sĩ tuổi chỉ xấp xỉ ba mươi, tay ôm ngực, xiêu vẹo cố bước, rồi như chẳng còn sức, y đổ kềnh xuống ngay dưới chân Quân Tùng.

Mặc dù bị thương khá trầm trọng nhưng đạo sĩ Võ Đang vẫn gượng thều thào nói :

- Hạ công tử. Nhờ người báo với Chưởng môn Võ Đang... Hoàng Nhan Cương...

Lục Tồn Sanh...

Y chỉ nói bấy nhiêu rồi lật ngang bất tỉnh.

Quân Tùng hốt hoảng đỡ đầu người đó lên :

- Hê... đạo trưởng muốn nói gì?

Y vỗ vỗ vào mặt người đó.

Quân Bình bước đến :

- Dương đệ để cho huynh.

Quân Bình dựng người kia ngồi kiết đà rồi dùng Tiên Thiên khí công truyền qua cho gã. Nhận luồng Tiên Thiên khí công của Hạ Quân Bình, đạo sĩ thoạt rùng mình rồi ói luôn một bụm máu bầm.

Quân Bình thu hồi nguyên khí rối bế xốc người đó lên, mang đến tràng kỷ. Chàng quay lại nói :

- Tạm thời nhờ Tiên Thiên khí công bảo vệ lục phủ ngũ tạng nhưng còn phải chờ thời gian hồi phục thì đạo sĩ này mới có thể tỉnh được.

Quân Tùng hỏi :

- Đại ca. Sao đạo sĩ lại bị thương quá nặng như vậy mà còn mò được đến đây nữa?

Thiên Cơ nhìn Quân Bình :

- Hạ huynh biết người này?

Quân Bình gật đầu :

- Người này chính là một trong tam tuyệt kỳ tài của Võ Đang. Tục danh của y là Thiếu Khinh Luân.

Quân Tùng nhíu mày :

- Y có nói đến hai người là Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Hai người đó là ai? Sao y bất tỉnh mà vẫn nhớ đến hai người đó chứ?

Quân Tùng chắc lưỡi :

- Xem chừng y phải có tình có nghĩa với họ. Nếu y nhắc đến tên hai người đó thì đích thị là hai người đó gặp chuyện gì rồi.

Quân Bình lắc đầu :

- Huynh lại nghĩ khác.

- Thế huynh nghĩ gì?

- Võ Đang đang gặp kiếp nạn trùng trùng.

Chàng nhìn lại Quân Tùng :

- Dương đệ. Chúng ta phải đến Võ Đang. Nếu Võ Đang bị tiêu diệt thì vận suy của chính nghĩa đã bắt đầu.

- Hạ đại ca ở đây sao lại biết Võ Đang đang gặp kiếp nạn trùng trùng?

- Huynh đã nhìn sao đêm qua. Cái điều huynh lo đã đến thật rồi.

Quân Bình bấm quẻ :

- Dương đệ. Đệ đi cùng với huynh chứ?

Quân Tùng gật đầu.

Thiên Cơ xen vào :

- Muội cùng đi với hai người.

Chàng nhìn Thiên Cơ :

- Còn Thiếu Khinh Luân?

- Các người không phải lo, có ta lo cho y rồi.

Giọng nói ồm ồm phát ra từ cái miệng rộng quá khổ. Mỗi lần thốt ra lời thì nước miếng lại nhễu xuống hai bên mép, trông thật là gớm.

Quân Tùng nhìn lão già có khuôn mặt quái gở được tạo bởi cái miệng to quá khổ, kéo dài tới bên tai.

Y nói :

- Lão là ai?

Chiếc lưng của lão quái như còm xuống bởi cục gù trên lưng. Chính tư thế khòm khòm đó khiến lão không sao giữ được nước miếng nhễu xuống mỗi khi lên tiếng :

- Tiểu tử hỏi lão phu à. Thế thì nghe đây. Lão phu chính là Đà Nhân Bất Di Mạng.

Quân Tùng khoát tay :

- Ta không biết lão.

- Tất nhiên, tiểu tử không biết lão phu nhưng lão phu thì lại biết rành về ngươi.

Quân Tùng hất mặt :

- Lão biết thiếu gia ư? Vậy thiếu gia là ai?

Đà Nhân Bất Di Mạng cười khảy rồi nói :

- Lão phu tìm tiểu tử thì tất phải biết ngươi là ai chứ.

Quân Tùng cười mỉm :

- Thiếu gia sợ lão lại lầm lẫn rồi.

- Làm sao lão phu lầm được. Tiểu tử há chẳng phải là người tiếp nhận Tiên Thiên khí công của lão thần tăng Đại Minh ư?

- Bổn thiếu gia biết lão sẽ lầm mà. Lão nghĩ ta là Hạ đại ca phải không?

Quân Tùng chỉ Quân Bình :

- Lão nhìn xem đây là ai?

Đà Nhân Bất Di Mạng nheo mày rồi chớp mắt. Lúc mới vào lão không chú ý đến Quân Bình nhưng bây giờ khi nhận ra diện dung của Quân Bình thì lão không khỏi ngây người ngạc nhiên.

Quân Tùng biết ngay lão quái đang ngạc nhiên, liền nói :

- Lão ngạc nhiên lắm phải không?

- Sao lại có tới hai người giống nhau như vậy được. Thế trong hai người, ai là Hạ Quân Bình?

Quân Tùng hất mặt :

- Lão tìm Hạ Quân Bình để làm gì? Lão muốn đoạt pho Thiên thư Lường Thiên Xích ư?

Đà Nhân Bất Di Mạng nhún vai. Mỗi lần lão mở miệng thì nước bọt lại nhễu xuống hai bên mép. Quân Tùng nhăn mặt khi thấy hai bệt nước đọng hai bên mép lão quái.

- Lão phu đâu cần làm thầy tướng số mà lấy pho Thiên thư Lường Thiên Xích gì đó chứ.

Quân Tùng hất mặt :

- Thế lão cần gì ở Hạ đại ca?

- Lão phu cần chân nguyên thuần dương của Tiểu Thần Toán Tử.

- Chân nguyên thuần dương là cái khỉ gì?

- À... ngươi không biết thì lão phu sẽ nói cho ngươi biết. Một khi lão phu thu nạp được chân nguyên thuần dương của Tiểu Thần Toán Tử, đó là Tiên Thiên khí công của thần tăng Đại Minh, thì công lực của lão sẽ gia tăng bội phần và lão có thể tụ thành Nhiếp Thần đại pháp và Ngọc Thể Bất Hoại.

- Vậy khi mất chân nguyên thuần dương thì Hạ huynh sẽ như thế nào?

Đà Nhân Bất Di Mạng sụ mặt xuống :

- Y chết như một cây khô chứ sao.

- Hạ huynh chết như một cây khô ư? Lão ác quá vậy? Cần chi công phu Nhiếp Thần đại pháp và Ngọc Thể Bất Hoại để phải giết người. Lão nay cũng đã già rồi, sống nay chết mai, thế mà cũng ham tranh đoạt võ công. Cho dù lão có thích cái môn công phu Nhiếp Thần đại pháp và Ngọc Thể Bất Hoại thì cũng chưa chắc là lấy được Tiên Thiên khí công. Lão hãy đi đi.

Đà Nhân Bất Di Mạng trợn mắt :

- Tiểu tử... ngươi đuổi lão phu à?

- Tất nhiên rồi. Bởi không đuổi lão đi sớm thì đến khi bổn thiếu gia dụng đến chiếc Dương Ma Bửu Kiếp thì lão cũng phải chạy mà thôi.

Quân Tùng cười khảy :

- Bổn thiếu gia đã đuổi không biết bao nhiêu người rồi đó. Nói cho lão biết để lão suy tính lại.

Quân Tùng khoát tay :

- Lão đi đi.

Đà Nhân Bất Di Mạng hằn học nói :

- Tiểu tử chính là Tiểu Thần Toán Tử mà lão phu đang tìm?

- Lão cho là như vậy thì cũng được.

- Nếu vậy thì lão phu không bỏ qua cơ hội để thu nạp Tiên Thiên khí công đâu.

Lão vừa dứt lời liền xê mình tới. Song thủ vươn ra như muốn chộp lấy Dương Quân Tùng.

Quân Tùng tự thị vào chiếc Dương Ma Bửu Kiếp, đâu xem cái chộp của Đà Nhân Bất Di Mạng ra gì. Khi vừa chớp thấy lão quái xuất thủ thì y liền dụng luôn đến tuyệt học của mình. Y vừa vung Dương Ma Bửu Kiếp vừa nói :

- Lão đã muốn thử thì thiếu gia cho lão thử.

Nhưng chính vào lúc Quân Tùng toan phát tác uy lực của Dương Ma Bửu Kiếp thì mới giật mình. Y có cảm giác từ đôi song thủ to bè của lão quái Đà Nhân xuất hiện một hấp lực quái lạ xoáy tới cuồn cuộn hút lấy chân nguyên trong hữu thủ của mình. Trong lúc đó thì Vi Thiên Cơ lại thét lớn :

- Hấp Tinh đại pháp.

Nghe Thiên Cơ nói nhưng Quân Tùng không hiểu Hấp Tinh đại pháp là gì.

Chiếc miệng rộng như cá ngão của Đà Nhân Bất Di Mạng mở rộng tạo ra một cái cười quái gở. Thấy Đà Nhân toát miệng cười, đồng thời cảm nhận Dương Ma Bửu Kiếp đang từ từ tuột dần ra khỏi hữu thủ bởi hấp lực quái gở và khí huyết trong nội thể thì liên tục lộn nhào, mắt Quân Tùng ngỡ như nổ đom đóm.

Quân Tùng thét rủa :

- Cái gì kỳ vậy? Bộ Dương Ma Bửu Kiếp hết linh diệu rồi ư?

Quân Tùng rủa nhưng trong tâm thì vô cùng bấn loạn bởi hiện tượng quái dị đó. Y không khỏi bối rối lúng túng. Chính vào lúc Quân Tùng gần như bất lực thì Quân Bình lướt người tới. Chàng dụng thiết phiến, xòe to như cánh bướm, phạt ngang vào phía trước hữu thủ của Quân Tùng.

Thiết phiến vừa phạt ngang thì Hấp Tinh đại pháp của Đà Nhân liền bị hóa giải.

Quân Tùng vừa thoát khỏi Hấp Tinh đại pháp của Đà Nhân Bất Di Mạng liền thối lui ba bộ, nhìn lão chằm chằm. Sự bối rối và lúng túng khiến cho trán Quân Tùng lấm tấm mồ hôi.

Quân Bình án ngữ trước mặt lão Đà Nhân Bất Di Mạng. Chàng từ tốn nói :

- Tại hạ mới chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình. Người mà lão đang muốn tìm.

Đà Nhân Bất Di Mạng nhìn Quân Bình. Đôi mắt lộ của lão như đóng đinh vào cây thiết phiến trên tay Quân Bình.

Quân Bình nhìn lão nói :

- Lão chắc nhận ra chiếc thiết phiến này chứ?

- Lão phu nhận ra. Nó chính là di vật như bóng với hình của Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan.

- Lão đã nhận ra rồi thì tất đoan chắc tại hạ là Hạ Quân Bình?

- Tất nhiên là lão phu nhận ra ngươi.

- Hấp Tinh đại pháp của lão rất lợi hại nhưng chưa thể buộc tại hạ phải chết khô như một cành cây trên sa mạc đâu.

Đà Nhân ve cằm nói :

- Nếu ngươi không muốn chết như một cành cây khô thì lão phu có một cách.

- Cách gì?

- Lão phu sẽ dụng Hấp Tinh đại pháp hấp thụ Tiên Thiên khí công nhưng vẫn để lại cho ngươi một cái mạng. Đó là cách hay nhất.

Quân Bình lắc đầu nói :

- Thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên khí công cho tại hạ không phải là để giao lại cho lão.

- Ngươi đã nói vậy thì buộc lão phu phải ra tay.

Đà Nhân Bất Di Mạng dứt lời liền lạng người dấn tới một bộ. Một lần nữa, song thủ lại vươn ra thi triển Hấp Tinh đại pháp. Trong khi lão thi triển Hấp Tinh đại pháp thì Quân Bình trụ tấn, xoè thiết phiến đỡ lấy luồng hấp lực từ đôi song thủ của đối phiương.

Hai ngươi không chạm chưởng nhưng thực tế thì bên trong cả hai đang thi thố nội lực để phân cao thấp. Nếu lão Đà Nhân dụng Hấp Tinh đại pháp để hút lấy chân nguyên của đối phương thì bên đây Hạ Quân Bình như có một tấm áo khí công che chắn, tạo thành một bức vách kiên cố, vững chãi, không để cho Hấp Tinh đại pháp của lão Đà Nhân đắc dụng.

Đôi cước pháp của Đà Nhân Bất Di Mạng từ từ lúc dần xuống sàn gạch trong khi bên này gạch như nổi lên dưới đế giày Hạ Quân Bình. Hiện tượng đó khiến Quân Tùng cứ ngây người ra nhìn.

Nếu Quân Bình vẫn giữ được vẻ bình thản thì ngược lại, lão Đà Nhân đã bắt đầu xuất hạn qua thời gian giao thủ nội lực với chàng. Sự kỳ diệu đó càng khiến Quân Tùng ngạc nhiên hơn. Y nghĩ thầm :

- “Hạ đại ca có tuyệt thế võ công mà không lộ ra cho mình biết.”

Ý nghĩ vừa trôi qua trong đầu Quân Tùng thì diễn biến của cuộc giao đấu nội lực xảy ra chỉ trong chớp mắt. Đà Nhân Bất Di Mạng thoạt cau mày, rồi bất thình lình cúi mọp người đến trước, miệng thì thốt :

- Bất Di Mạng đây.

Giọng nói khẳng khái, đầy vẻ tự tin của lão Đà Nhân đập vào thính nhĩ Quân Tùng và Quân Bình nhưng họ chẳng hiểu được ý nghĩ câu nói đó. Nếu Quân Bình và Quân Bình còn nhơ ngẩn với câu nói đó thì Thiên Cơ hốt hoảng ra mặt. Cái danh Đà Nhân Bất Di Mạng nàng đã nghe nhiều trên giang hồ. Một khi lão đã xuất thủ thì chưa một ai giữ được mạng cả. Những người chết thì chẳng thể nói lại là họ chết bởi tuyệt kỹ gì của lão Đà Nhân mà chỉ để lại một cái xác lỗ chỗ như một tổ ong thối rữa lâu ngày.

Thiên Cơ vừa nghe nói, vội cảnh báo :

- Hạ huynh...

Cùng với tiếng thét cảnh báo của nàng, khối gù trên lưng lão Đà Nhân đột ngột phát nổ. Ngay sau tiếng nổ khô khốc nghe như tiếng vỗ tay đó thì có ngọn quái phong thổi tới đem theo luồng chu sa óng ánh chụp tới thân ảnh của Hạ Quân Bình.

Quân Tùng trố mắt nhìn, miệng há hốc :

- Hê...

Quân Tùng chỉ thốt được bấy nhiêu thì vầng chu sa từ khối gù trên lưng lão Đà Nhân đã chụp tới Quân Bình. Sự biến này hoàn toàn bất ngờ. Đến lúc này Thiên Cơ mới hiểu vì sao những đối thủ của lã Đà Nhân phải chết mà chỉ để lại cái xác nham nhở lỗ chỗ như tổ ong.

Nàng lo lắng nhưng không biết Quân Bình có thoát hiểm được hay không bởi thủ đoạn của lão Đà Nhân Bất Di Mạng quá ư tàn nhẫn.

Kihi vầng chu sa thổi đến thân hình thì Quân Bình vẫn kịp nhận ra thủ đoạn sát tử tàn độc và nham hiểm của đối phương.

Lão Đà Nhân dụng Hấp Tinh đại pháp cốt như một cái bẫy để đối phương dụng nội lực khống chế lại Hấp Tinh đại pháp của lão, rồi nhân đó lão mới dụng tới thủ đoạn phát tán chu sa, mượn nội lực của đối phương mà giết đối phương. Tất cả chỉ diễn ra trong một chớp mắt.

Khi vầng chu sa tẩm kịch độc chụp tới Hạ Quân Bình thì cây thiết phiến trong tay chàng liền vũ lộng phạt ngang về phía trước. Từ ngọn thiết phiến, một đạo khí kình mãnh liệt tợ như một cơn giông bất thần xuất hiện phủ tới vầng chu sa.

Vầng chu sa kịch độc như lớp bụi bị thổi ngược trở lại lão Đà Nhân trong khi lão đang phấn chấn bởi đoan chắc Hạ Quân Bình cũng chẳng khác gì những kẻ đã bỏ mạng bởi tay lão.

Vầng chu sa thổi ngược trở lại khiến Đà Nhân Bất Di Mạng giật mình hốt hoảng.

Lão buộc miệng thốt :

- Ôi...

Tiếng thốt còn chưa tan khỏi hai vành môi dầy và rộng của lão thì chu sa đã như bầy thiêu thân lao rầm rập vào thân pháp lão.

Đà Nhân Bất Di Mạng thét lên :

- Chết ta rồi.

Lão thối bộ luôn hai bước nhưng chưa kịp lấy lại thế chân trụ thì ngọn thiết phiến đã đến. Mũi thiết phiến đã điểm vào yết hầu lão chỉ với một lần xê mình, lắc tay của Hạ Quân Bình.

Lão Đà Nhân ngây người. Mặt lão đã gớm ghiếc, giờ đây bị chu sa hủy hoại thì càng gớm ghiếc hơn. Mặc dù hứng trọn ngọn độc thủ của mình nhưng cái bàng hoàng hiện lên trên mặt lão chính là

thủ pháp thần kỳ, quán tuyệt của Hạ Quân Bình.

Quân Bình lạnh nhạt nói :

- Lão muốn chết hay muốn sống?

Hai vành môi dầy của lão Đà Nhân mấp máy một lúc rồi mới thốt thành lời :

- Muốn sống.

- Đáng lý ra lão phải chết nhưng tại hạ vẫn cho lão một cơ hội để được sống đặng chuộc lại những gì mà lão đã gây ra.

- Được. Lão phu nhận của ngươi món nợ này. Nếu có dịp lão phu sẽ trả.

Quân Bình hạ tay xuống. Chàng nhìn thẳng vào mặt Đà Nhân.

Buông một tiếng thở dài, Đà Nhân Bất Di Mạng mới quay lưng thoát chạy ra ngoài. Quân Bình nhìn lại Thiên Cơ và Quân Tùng.

Quân Tùng nói :

- Với một lão đại ma đầu gian ác như vậy, sao đại ca để cho lão ra đi? Chẳng khác nào di họa sau này.

- Huynh biết mình phải làm gì.

Quân Tùng xoa tay :

- Đệ không ngờ võ công của đại ca quán tuyệt như vậy mà huynh lại giấu đệ. Nếu hôm nay không được chính mắt thấy đại ca thi triển tuyệt học của sư tôn thì đệ vẫn còn nghĩ huynh chỉ là một thư sinh trói gà không chặt. Cùng lắm chỉ là tiểu tướng số mà thôi.

- Nếu không có được chiếc thiết phiến này thì huynh đúng như đệ nói đó.

- Võ công tuyệt nghệ của huynh là từ chiếc thiết phiến này ư?

Quân Bình gật đầu :

- Huynh vốn đã được thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên khí công nhưng để phát huynh được chân nguyên thuần dương đó thì phải nhờ đến khẩu quyết ghi trong thiết phiến của sư tôn. Sư tôn để lại cho huynh ba chiêu để có thể tự mình bước vào Đền Thiêng.

Quân Tùng cao hứng hỏi :

- Ba chiêu của sư tôn để lại cho huynh chắc phải vô song lắm. Đó là những chiêu gì vậy?

- Nhất Phiến Di Tình, Nhị Phiến Di Thương, Tam Phiến Đoạn Sát. Sư tôn muốn huynh phải uyên thâm ba chiêu này để vào Đền Thiêng. Không biết trong Đền Thiêng có gì mà sư tôn cẩn trọng dặn dò huynh như thế.

- Học võ công để vào Đền Thiêng thì chứng tỏ trong đó có cao thủ ẩn danh chờ sẵn.

- Dù có cao thủ mai phục thì huynh cũng phải vào.

- Hạ huynh. Bây giờ chúng ta phải làm gì?

- Đến Võ Đang rồi thẳng tiếng Đền Thiêng.

- Đi ngay chứ?

Quân Bình gật đầu.

Thiên Cơ hỏi :

- Thiếu Khinh Luân ở đây bất tiện rồi. Chúng ta nên đưa y về Võ Đang luôn.

- Để đệ sắp xếp cho.

- Đệ hãy mau chuẩn bị hành trang. Chúng ta lên đường ngay bây giờ.

Quân Tùng gật đầu rồi lẩn nhanh ra khỏi phòng. Quân Tùng vừa bước ra khỏi phòng chưa được bao lâu thì đã vội vã quay trở lại với vẻ mặt hớt hải.

Thấy vẻ mặt Quân Tùng lộ ra những nét hốt hoảng, Quân Bình hỏi :

- Dương đệ. Chuyện gì vậy?

Quân Tùng hối hả nói :

- Hạ huynh... Vi cô nương. Xuống dưới xem... khủng khiếp quá.

Thiên Cơ cau mày :

- Dương công tử thấy gì?

- Người ta định đưa đám tang cho cả đám chúng ta và cả gã đạo sĩ Võ Đang kia.

- Có chuyện đó sao?

- Họ đã chuẩn bị tất cả phía dưới nhà rồi.

Quân Bình nhìn qua Thiên Cơ. Nàng khẽ gật đầu ra hiệu cho Quân Bình.

Thiên Cơ nhìn lại Quân Tùng :

- Dương công tử giúp chúng tôi đưa Thiếu Khinh Luân đi được không?

- Đệ rất muốn rời khỏi cái chỗ hắc ám này. Sao mà đi đâu cũng gặp quỷ gặp ma hết.

Quân Tùng bước đến xốc Thiếu Khinh Luân vác lên vai. Y hối thúc Quân Bình :

- Đại ca. Chúng ta đi thôi.

Thấy vẻ vội vàng của Quân Tùng, Thiên Cơ biết y đang hốt hoảng như thế nào.

Nhưng chuyện gì khiến Quân Tùng phải hốt hoảng như vậy?

Khi mọi người xuống đến bên dưới lữ điếm thì Thiên Cơ mới biết vì sao Quân Tùng lại có vẻ hốt hoảng khẩn trương như vậy. Khắp gian tiền sảnh rải đầy những giấy vàng mã nhuộm đỏ máu.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình rồi quay sang Quân Tùng, từ tốn nói :

- Chỉ có mấy tờ giấy vàng mã thế này mà Dương công tử lại hốt hoảng ư?

Quân Tùng chỉ ra ngoài cửa :

- Ở... Ở ngoài nữa đó.

Chương 38: Kiếp Nạn Võ Đang

Nhất Tiếu đạo trưởng ngồi trên bồ đoàn, phía sau lưng là chiếc lư đồng tỏa khói trầm nghi ngút. Trông lão đạo trưởng tợ như những bậc thiên tiên đang trầm tư suy nghĩ. Hai bên đại đường Võ Đang là những trưởng lão trong trang phục đạo sĩ, tóc bới, ngồi kiết đà. Tất cả như đều định thần, tâm niệm một điều gì đó. Không gian trong đại đường thật trang trọng nhưng trong sự trang trọng đó như có phần khẩn trương cực kỳ.

Phía trước đại đường Võ Đang, giấy vàng mã rải đầy cả mặt sân. Những tờ vàng mã đưa đám đó càng khiến cho không gian của Nghi Sơn thêm phần ảm đạm và u ám.

Một luồng gió từ bên ngoài thổi vào. Luồng gió đó rất lạ lùng vì nó mang theo những tấm giấy vàng mã vào trong đại đường. Tất nhiên những vị đạo sĩ tu tiên đâu để cho những tấm giấy vàng mã kia phủ lên đại đường tôn nghiêm của Võ Đang phái, bởi họ biết chủ nhân của những mảnh giấy ma quái và khủng bố kia chính là Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Hai vị đạo sĩ ngồi bìa liền liên thủ phát chưởng kình. Từ trong tay áo trường y đạo sĩ, bốn luồng nội lực phát ra cản những tờ giấy vàng mã. Những tờ giấy vàng mã đưa đám như lượn lờ ngay ngưỡng cửa đại đường Võ Đang. Chúng như nằm giữa hai lực kình nên chỉ lắc qua lắc lại, không tiến cũng chẳng lùi.

Sự biến chỉ diễn ra trong phút chốc, khi bên ngoài chợt nổi lên một trận cuồng phong thì hai lão đạo trưởng Võ Đang bật ngửa ra sau, ót đập mạnh xuống sàn đại đường. Cùng lúc ấy, vô số những tờ giấy vàng mã đưa đám tợ như bầy bướm ào ào bay vào trong đại đường. Chỉ trong phút chốc, toàn bộ gian đại đường Võ Đang phủ đầy giấy vàng mã, trông thật là khủng khiếp và khủng bố.

Các vị đạo trưởng Võ Đang phái đang ngồi trầm tư trong tư thế kiết đà như bị lửa đốt bên dưới bồ đoàn nên bắt đầu mất định tâm.

Nhất Tiếu đạo trưởng, Chưởng môn phái Võ Đang bèn bấm khẩu quyết, trang trọng nói :

- Nghi Sơn không phải là chốn mộ địa tha ma. Các người hãy định tâm hướng về cõi thiền định.

Năm mươi đạo sĩ Võ Đang sau khi nghe lời phán đó, đồng loạt bỏ tạp niệm, trở lại tư thế thiền định suy tưởng, mặc nhiên với những mảnh giấy vàng mã bay rải rác khắp gian đại đường Võ Đang.

Từ ngoài cửa đại đường, Lịnh Chấn Kỳ thong dong bước vào. Sự xuất hiện của Hoạt Diêm La

Lịnh Chấn Kỳ khiến cho không khí đã khẩn trương lại càng khẩn trương hơn.

Tất cả mọi cặp mắt của các đạo sĩ Võ Đang đều hướng về Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Ngoài ánh mắt xét nét, thăm dò Hoạt Diêm La như nhìn một hung thần từ cõi a tỳ quay trở lên cõi trần, là những nét căng thẳng tột cùng. Sự căng thẳng của các đạo sĩ Võ Đang cũng dễ hiểu thôi. Bởi ai cũng biết Lịnh Chấn Kỳ là sát nhân chí tử của Võ Đang mà thánh tích của y chính là cái chết của Ngũ Hành đạo trưởng.

Lịnh Chấn Kỳ dừng bước trước mặt Nhất Tiếu đạo trưởng. Bên ngoài đại đường, bốn gã đạo tỳ khiêng vào một cỗ áo quan đen sì.

Nhất Tiếu đạo trưởng ngẩng mặt, đối nhãn với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Lão đạo trưởng trầm giọng nói thật trang trọng :

- Bần đạo ngỡ sau khi bị đuổi khỏi Nghi Sơn, ngươi sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến đây nữa chứ.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ lắc đầu đáp lời Nhất Tiếu đạo trưởng :

- Lịnh mỗ từ Nghi Sơn ra đi thì phải quay lại Nghi Sơn chứ.

- Ngươi quay lại không phải với mục đích nhân nghĩa.

- Được nhân trả nhân, có nghĩa trả nghĩa. Lịnh mỗ và Võ Đang không nhân, không nghĩa thì sao ta lại lấy nhân nghĩa mà đến Nghi Sơn chứ.

Nhất Tiếu đạo trưởng thoạt buông một tiếng thở dài.

Lịnh Chấn Kỳ hỏi :

- Lão hối tiếc nên thở ra ư?

- Không chút hối tiếc.

- không hối tiếc à. Thế cũng tốt. À... từ lúc Lịnh mỗ rời Nghi Sơn, lão đã chọn được người kế nhiệm để truyền thụ y bát chân truyền và Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương chưa?

- Đó là chuyện của Võ Đang, không liên quan gì đến ngươi.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai :

- Sao lại không lên can đến ta?

Y chấp tay sau lưng, dè bỉu nói :

- Trước đây, khi Lịnh mỗ còn ở Võ Đang, ta luôn nghĩ mình là đóa kỳ hoa của Võ Đang phái. Chỉ có mình ta mới xứng nhận y bát chân truyền và tuyệt kỹ Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương. Rất tiếc, ta lại sớm bị vùi dập và còn bị đuổi khỏi Nghi Sơn.

- Ngươi bị đuổi khỏi Nghi Sơn bởi vì cái tâm quá ư nham hiểm.

- Lão không tiếc một kỳ tài võ học như ta à?

Nhất Tiếu đạo trưởng nhếch mép. Mặc dù nhếch mép tỏ thái độ khinh bỉ nhưng nhìn lại cứ tưởng như lão mỉm cười. Sau khi tỏ rõ thái độ, Nhất Tiếu đạo trưởng khẳng khái nói :

- Không.

- Nếu không tiếc thì chắc lão phải có một đóa kỳ hoa khác khá hơn cả ta?

- Nếu nói về căn cơ để truyền thụ võ công tuyệt học của đại tổ sư Trương Tam Phong thì quả là bần đạo khó tìm được một người thứ hai có căn cơ khả dĩ sánh được với ngươi. Nhưng tuyệt nghệ võ công của Võ Đang không phải chỉ để truyền thụ cho một kẻ có căn cơ mà lòng dạ thì vô cùng nham hiểm.

Lịnh Chấn Kỳ ngửa mặt cười sang sảng. Y vừa cười vừa chỉ tay về phía Nhất Tiếu đạo trưởng :

- Lão già mũi trâu kia, nếu như Võ Đang có một người làm cho phát dương quang đại, làm chủ võ lâm, khiến cho Thiếu Lâm phải nể mặt thì lão thích không? Lão không thích ư?

Nhất Tiếu đạo trưởng sa sầm mặt. Các vị đạo trưởng khác thì đồng loạt nhíu mày lộ vẻ giận dữ. Nhất Tiếu đạo trưởng buông một tiếng thở dài :

- Nếu ngươi còn có một chút nhân tâm, trọng nghĩa thì Võ Đang hẳn sẽ phát dương quang đại từ ngươi. Nhưng rất tiếc, ngươi có căn cơ hơn người nhưng lại không có đặng nhân nghĩa thì Võ Đang sao có thể đứng trong trời đất võ lâm được.

Nhất Tiếu đạo trưởng từ từ đứng lên :

- Lịnh Chấn Kỳ. Ngươi đến Võ Đang với mục đích gì? Bần đại nghĩ ngươi đến vì sự hận thủ nhỏ nhen, ích kỷ. Nếu vì hận thù nhỏ nhen kia thì bần đạo không đàm luận gì với ngươi nữa mà bần đạo chỉ muốn biết...

Lịnh Chấn Kỳ cướp lời Nhất Tiếu đạo trưởng :

- Lão muốn biết nguyên cớ gì ta lại sát tử Ngũ Hành đạo trưởng phải không? Lịnh mỗ sẽ giãi bày ngay đây thôi.

- Nếu ngươi không nói thì bần đạo e rằng ngươi khó mà rời khỏi Nghi Sơn.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay :

- Ta đến Nghi Sơn không phải xin lão mở đường cho rời khỏi Nghi Sơn. Còn về nguyên nhân tại sao Lịnh mỗ lại nhẫn tâm sát tử Ngũ Hành đạo trưởng ư? Rất dễ hiểu thôi.

Lịnh Chấn Kỳ xoa tay, nhạt nhẽo nói :

- Lão cứ coi như đó là chiến thư mà ta gởi cho Võ Đang vậy. Nếu không thì Võ Đang sẽ tưởng ta không bao trước mà bất ngờ đến. Còn Lịnh mỗ làm như vậy để chúng đạo sĩ tu tiên có thời gian chuẩn bị để tiếp ta đấy mà. Nói như thế thì các người hiểu rồi chứ?

Gã vừa dứt lời thì từ trong hàng đạo trưởng ngồi thiền, một người không dằn được cơn phẫn nộ, không chờ Nhất Tiếu đạo trưởng có cho phép hành động hay không mà đã tự quyết.

Người đó quát lờn :

- Cẩu tặc, trả mạng cho Ngũ đạo huynh.

Lời còn chưa thoát hết khỏi miệng thì đạo sĩ đó đã băng tới vung phất trần phạt thẳng vào vùng thượng đẳng của Lịnh Chấn Kỳ.

Mặc dù tấn công bất ngờ nhưng người chết không phải là Lịnh Chấn Kỳ mà chính là đạo sĩ của phái Võ Đang. Chiếc phất trần chưa kịp chạm đến đích thì đã bị trảo công của Hoạt Diêm La lấy kéo giật về phía trước. Cùng với động tác đó, tả thủ Lịnh Chấn Kỳ lại chém ngang với thế Tá Đao Sát Tử.

Thủ cấp của đạo sĩ lìa ngay khỏi cổ khi tả thủ của Lịnh Chấn Kỳ lướt ngang qua, còn thân hình thì đổ sầm đến trước, bỏ lại ngay sau gót giày chiếc thủ cấp hãy còn chớp mắt ngơ ngẩn nhưng vẫn lộ tia nhìn giận dữ.

Lịnh Chấn Kỳ phủi tay. Y nhìn Nhất Tiếu đạo trưởng thờ ơ nói :

- Lịnh mỗ thay lão phán xử những kẻ chưa có lệnh của Chưởng môn mà hành động càn rỡ. Xem như đây cũng là dịp mà Lịnh mỗ trả nghĩa cho Võ Đang trong những ngày phải lưu lại Nghi Sơn trú nắng.

Giọng nói nhạt nhẽo cùng vẻ mặt như trét sáp của Lịnh Chấn Kỳ càng khiến cho các đạo sĩ Võ Đang không cầm được cơn phẫn nộ, chỉ chực chờ bùng nổ như Hỏa Diệm sơn.

Gần như chỉ cần thêm một chút sự khiêu khích nữa thôi thì tĩnh tâm của các vị đạo trưởng Võ Đang sẽ bộc phát thành nỗi uất hận cuồng sát.

Như đọc được ý niệm trong tâm tưởng các huynh đệ, Nhất Tiếu đạo trưởng đột ngột cất một tràng cười nghe thật sảng khoái. Tràng tiếu ngạo của Nhất Tiếu đạo trưởng thật cởi mở nhưng tác động ngay đến các vị đạo trưởng đang bắt đầu bị sự khích bác của Lịnh Chấn Kỳ khiến cho tâm định bất ổn. Mọi người nghe tiếng cười của Nhất Tiếu đạo trưởng liền thở phào một cái như trút tất cả những ý niệm ô trọc đang dằng xé họ.

Chờ cho mọi người hoàn toàn tĩnh tâm, Nhất Tiếu đạo trưởng mới cắt tràng tiếu ngạo có chủ đích, ôn nhu nói với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ :

- Sao ngươi quá nham hiểm như vậy?

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai :

- Lịnh mỗ có làm gì đâu mà lão lại bảo ta là kẻ nham hiểm. Lão giải thích cho ta mới được chứ. Nếu không nói được thì chính những kẻ tu tiên, đội lốt đạo sĩ mới là hạng nham hiểm.

Nhất Tiếu đạo trưởng mím môi nhưng lại tạo thành một nụ cười mỉm :

- Bần đạo nói ngươi nham hiểm bởi vì ngôn phong của ngươi đã tiềm ẩn sự nham hiểm của một con người chất chứa hận thù. Ngươi muốn dùng ngôn từ để khiến các vị đạo huynh vì nóng nảy mà thiếu sự tĩnh tâm.

- Lão nói hay quá. Các người tự nhận là những kẻ tu đạo tìm cảnh giới tiên cảnh nhưng e là khó thành tiên để trôi đến cảnh giới tiên cảnh quá. Nếu các người có cái tâm của tiên ông thì đã không quẳng ta ra khỏi Nghi Sơn.

- Nói cho cùng ngươi cũng vì chuyện năm xưa bị trục xuất khỏi Võ Đang mà thôi.

Lịnh Chấn Kỳ nạt ngang :

- Không sai. Vì chuyện năm xưa nên Lịnh mỗ mới thân hành đến Võ Đang.

Nhưng không phải để xin các tiên ông cho ta nhập bọn mà ta đến đây lần này là để biến Nghi Sơn thành bãi tha ma, mộ địa. Nếu trước đây Võ Đang đại đường trên Nghi Sơn là chốn thiền tu của các tiên ông thì hôm nay ta muốn biến nó thành Quỷ môn.

- Bần đạo không thể để cho ngươi toại thành ý nguyện đâu.

- Lịnh mỗ đã muốn thì sao lại không được nhỉ. Nếu ngày đó, Võ Đang đuổi ta vì không muốn phát dương quang đại thì hôm nay ta thay mặt Quỷ môn để hực hiện hoài bão của mình.

- Hừ. Hoài bão của ngươi chẳng qua chỉ là tham vọng mà thôi. Bần đạo đuổi ngươi ra khỏi Nghi

Sơn là đúng rồi.

- Đúng sai chưa hẳn đã như lão nghĩ đâu. Nếu Lịnh mỗ ngày đó ở lại Nghi Sơn thì chưa chắc đã có ngày nay. Bây giờ thì Lịnh mỗ thự hiện ý định của mình đây.

Hai đạo sĩ đang ngồi kiết đà bật đứng lên :

- Sư phụ... hãy để gã cho đệ tử.

Hai gã vừa dứt lời, chưa kịp nghe phán lệnh của Nhất Tiếu đạo trưởng thì chớp thấy bóng ảnh thủ che khuất tầm mắt mình.

Hai gã đạo sĩ vừa mới thốt đã bị đôi Thanh Ma Thần Thủ của Lịnh Chấn Kỳ bứt đứt khí quản. Cả hai trợn mắt, khẹt khẹt vài tiếng rồi đổ sầm xuống đất.

Lịnh Chấn Kỳ dè bỉu nói :

- Các ngươi chỉ có cái miệng khoác lác thôi. So với Quỷ môn thì võ học Võ Đang ví như đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

Nhất Tiếu đạo trưởng không thể kềm lòng được nữa, gằn giọng nói :

- Lịnh Chấn Kỳ. Ngươi đã muốn tuyệt học Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương thì nay ngươi sẽ được toại nguyện.

- Ta cũng đang rất thèm được chứng nghiệm kiệt tác võ học của đại phái Võ Đang.

Lịnh Chấn Kỳ vừa dứt lời liền lắc nhẹ hai vai, lướt đến trước mặt Nhất Tiếu đạo trưởng. Nhất Tiếu đạo trưởng nhìn gã chằm chằm.

Lịnh Chấn Kỳ dè bỉu nói :

- Một mình lão thi thố với Lịnh mỗ hay phải cần đến chư vị đạo trưởng ở đây hỗ trợ?

Nhất Tiếu đạo trưởng gằn giọng nói :

- Võ Đang phái không phải là hạng thảo khấu chuyên cậy đông thủ thắng. Một mình bần đạo cũng có thể giao thủ với ngươi.

- Lão tự đắc quá, sợ hối không kịp đó. Ngũ Hành đạo trưởng, thêm ba mạng của Võ Đang đã mất vào tay Lịnh mỗ rồi. Nếu lão là người tu tiên, biết nhìn xa trông rộng thì giao Nghi Sơn cho Lịnh mỗ rồi kéo chư vị đạo sĩ thúi ở đây vào chốn thâm sơn cùng cốc, vừa an nhàn tu tiên vừa thoát khỏi một kiếp nạn trùng trùng.

- Ngươi lộng ngôn nhiều quá rồi đó.

Nhất Tiếu đạo trưởng gằn giọng nói tiếp :

- Ngươi chuẩn bị tiếp chiêu của bần đạo được rồi.

Nhất Tiếu đạo trưởng dứt lời liền vận hóa Lưỡng Nghi Thái Cực Hỗn Nguyên. Đôi song thủ của Nhất Tiếu đạo trưởng vừa uyển chuyển vừa mềm mại nhưng tất nhiên trong cái uyển chuyển và mềm mại đó tiềm ẩn một nội kình vô cùng mãnh liệt.

Thấy Nhất Tiếu đạo trưởng chuyển hóa Lưỡng Nghi Thái Cực Âm Dương, Lịnh Chấn Kỳ đâu dám xem thường, mặc dù vừa rồi y tỏ thái độ khinh thị. Y gác đôi Thanh Ma Thần Thủ che chắn vùng thượng đẳng. Thần sắc của Lịnh Chấn Kỳ và Nhất Tiếu đạo trưởng lộ rõ những nét khẩn trương và căng thẳng. Đôi Thanh Ma Thần Thủ xanh rờn đập vào mắt Nhất Tiếu đạo trưởng, làm sao Chưởng môn Võ Đang lại không biết uy lực của đôi bao tay thần chết đó.

Nhất Tiếu đạo trưởng nghiêm giọng hỏi :

- Ngươi là truyền nhân của Quỷ môn?

- Không sai. Xem ra lão cũng biết về đôi Thanh Ma Thần Thủ.

- Bần đạo biết cả uy lực và sự lợi hại của nó nữa.

- Đã biết sao lão còn dám ngạo mạn muốn thử uy lực của Thanh Ma Thần Thủ chứ?

- Ngươi mới là kẻ ngạo mạn khi nghĩ rằng đã là chủ nhân của đôi Thanh Ma Thần Thủ thì chẳng một ai có thể đối phó.

Nhất Tiếu đạo trưởng vừa nói vừa khỏa tay với những động tác trông thật là bình dị, uyển chuyển, chân thì dịch chuyển theo những bước Ngũ Hành Bát Quái. Mỗi bước đi, mỗi động tác của Nhất Tiếu đạo trưởng trông thật là mềm mại nhưng lắng nghe thì tợ như có tiếng gió vi vu như sáo diều.

Nhất Tiếu đạo trưởng và Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ chỉ còn đúng một bộ thì mặt đối mặt, chưởng đối chưởng, quyền đối quyền. Cuộc đấu chưa trực tiếp xảy ra nhưng sự căng thẳng của hai người khiến tất cả mọi người có mặt tại gian đại đường gần như nghẹt thở.

Nhất Tiếu đạo trưởng cau mày nói :

- Phong Vân Quyền Thổ.

Song thủ nắm lại, từ từ đấm đến trước, nhắm hai bả vai Lịnh Chấn Kỳ tập kích.

Lão đạo trưởng chưa kịp nhả kình thì chợt nghe một tiếng rống lồng lộng cất lên :

- Sư phụ.

Tiếng rống kia khiến Nhất Tiếu đạo trưởng vừa toan nhả kình thì vội vã thu hồi lại.

Lão đạo trưởng vừa mới thu hồi kình lực thì lLịnh Chấn Kỳ chớp ngay lấy thời cơ. Y xê mình tới, liên tục phát tác những tuyệt học trảo công đặc dị của đôi Thanh Ma Thần Thủ.

Nhất Tiếu đạo trưởng chớp thấy trước mặt mình muôn vàn bóng ảnh thủ xanh rờn bủa khắp châu thân thì không khỏi giật mình. Chưởng môn phái Võ Đang thật không hổ thẹn là một trưởng bối trong võ lâm. Mặc dù bị bất ngờ hoàn toàn nhưng Nhất Tiếu đạo trưởng vẫn kịp thi triển Lưỡng Nghi bộ pháp luồn lách trong vòng trảo ảnh chết chóc của đôi Thanh Ma Thần Thủ.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thi triển đôi Thanh Ma Thần Thủ quả là ngoài sức tưởng tượng của tất cả những người đang có mặt tại hiện trường. Mọi người tưởng chừng như chẳng còn phân biệt được đâu là Lịnh Chấn Kỳ, đâu là Nhất Tiếu đạo trưởng, bởi vây bọc lấy hai người là vùng ảnh thủ xanh rờn che kín cả phạm vi trên hai trượng.

Chỉ trong không đầy ba lần chớp mắt mà Lịnh Chấn Kỳ đã thi triển được năm mươi thế chộp chết người. Năm mươi thức trảo công của liên hoàn của gã mặc dù chưa thể chạm đến tử huyệt của Nhất Tiếu đạo trưởng nhưng nó cũng bức Chưởng môn Võ Đang không ngừng thối bộ.

Tuy dùng bộ pháp thần kỳ Lưỡng Nghi Ngũ Hành Bát Quái nhưng trường bào của Nhất Tiếu đạo trưởng vẫn không ngừng bị mười ngón trảo công cào rách từng mảnh.

Những âm thanh xoàn xoạt phát ra khiến cho chúng đạo sĩ Võ Đang phái không khỏi lo lắng cho vị Chưởng môn.

Nhất Tiếu đạo trưởng cười khảy một tiếng. Cùng với tiếng cười đó, lão gần như đã bị Lịnh Chấn Kỳ dồn vào tử lộ thì bằng vào một tuyệt pháp khinh thân ngoài sự phỏng đoán của Lịnh Chấn Kỳ, đôi trảo chết người xanh rờn vừa thộp tới toan vỗ vào vùng hạ đẳng của Nhất Tiếu đạo trưởng thì thân pháp của vị Chưởng môn đã nhất bổng lên cao hai bộ, mũi giày đập luôn vào cánh khuỷ của Lịnh Chấn Kỳ, để rồi quăng mình lướt qua đầu họ Lịnh.

Lịnh Chấn Kỳ thoạt một chút ngơ ngẩn bởi tuyệt thủ khinh thân của đối phương.

Y thu hồi chiêu công, đưa mắt nhìn Nhất Tiếu đạo trưởng, nhếch miệng mỉm cười.

Thoát ra khỏi sự vây bức của những chiêu thức quái dị và đắc dụng của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhưng trường bào của Nhất Tiếu đạo trưởng trông thật là thảm hại. Nó rách bươm, tơi tả như là trang phục của một lão Cái Bang có thâm niên xuôi ngược trên chốn giang hồ.

Hiện trạng của Nhất Tiếu đạo trưởng khiến chúng đạo đồ Võ Đang không khỏi lo lắng.

Nhất Tiếu đạo trưởng cười mỉm nhìn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, từ tốn nói :

- Võ công của Quỷ môn quả là đáng sợ thật, bần đạo khâm phục.

- Lão còn chưa chứng nghiệm hết tuyệt học của Lịnh mỗ mà. Nhưng lão đã có lời khen thì ta cũng mạn phép bày tỏ lòng khâm phục đối với bộ pháp Lưỡng Nghi của lão.

- Bần đạo không dám nhận lời khen tặng của ngươi đâu.

Nhất Tiếu đạo trưởng nhìn lại Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Thấy vẻ mặt của hai người lộ rõ những nét khẩn trương, Nhất Tiếu đạo trưởng lại chẳng thấy Thiếu Khinh Luân, một trong tam tuyệt kỳ tài của Võ Đang, liền hỏi :

- Thiếu Khinh Luân đâu rồi?

Hoàng Nhan Cương nhìn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ :

- Sư phụ...

Buông một tiếng thở dài, Nhất Tiếu đạo trưởng nói :

- Không cần nói nữa. Ta hiểu tất cả rồi.

Lão vừa dứt lời thì Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đều phun ra một vòi máu đỏ ối, sặc mùi tanh hôi.

Thấy hai ái đồ trong tình trạng đó, Nhất Tiếu đạo trưởng buộc phải bước đến bên hai người. Lão hỏi :

- Hai người đã bị nội thương ư?

Lục Tồn Sanh trả lời Nhất Tiếu đạo trưởng :

- Đệ tử cùng Hoàng đệ sợ không kịp về Nghi Sơn... Và lục phủ ngũ tạng sẽ bị đứt nếu không có sư phụ.

Buông thêm một tiếng thở dài nữa, Nhất Tiếu đạo trưởng mới trang trọng nói :

- Mặc dù đang có kình địch nhưng ta không thể để hai ngươi mất mạng bởi Quỷ Thủ của địch nhân đâu.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ lắc đầu nói :

- Lịnh mỗ sợ lão không làm được gì cho hai gã ái đồ, người sau này có thể chấp chưởng chức Chưởng môn Võ Đang đâu.

- Lịnh Chấn Kỳ. Ngươi lầm rồi. Bần đạo có thể cứu hai đồ đệ, cho dù họ có trúng tuyệt kỹ trảo thủ quái ác của Quỷ môn.

Nhất Tiếu đạo trưởng vừa nói vừa vận hóa công lực, toan dụng chân nguyên Lưỡng Nghi Âm Dương trút qua thân pháp Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Nhưng Nhất Tiếu đạo trưởng chưa kịp thực hiện ý định của mình thì bất thình lình, Hoàng Nhan Cương chồm tới. Gã khò khè nói :

- Sư phụ...

Nhất Tiếu đạo trưởng chưa hiểu họ Hoàng định nói gì và muốn ngăn y đừng thốt thành lời để giữ chân khí thì cảm nhận đan điền đau nhói. Cảm giác nhói buốt đó buộc Nhất Tiếu đạo trưởng sa sầm mặt, nhăn nhó thối lui ba bộ.

Lão chỉ Hoàng Nhan Cương :

- Ngươi...

Nhất Tiếu đạo trưởng đờ người khi nhận ra ngay Đan Điền của mình óng ánh một chuôi kim nhỏ xíu. Lão biến sắc, gượng nói :

- Sao ngươi lại làm như vậy?

Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đang trong tình trạng thọ thương nhưng khi thấy sư phụ đã trúng Đoạt Hồn Châm thì liền thay đổi, trở lại vẻ bình thường.

Hoàng Nhan Cương hướng mắt về phía Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ :

- Tôn giá. Chúng tôi đã làm đúng theo thỏa thuận.

Câu nói của Hoàng Nhan Cương khiến cho Nhất Tiếu đạo trưởng hiểu ra vấn đề.

Lão tức giận gầm lên :

- Phản đồ... các ngươi....

Lão chỉ thốt được bấy nhiêu thì miệng ứa máu, ngã lăn ra bất tỉnh.

Chúng đạo đồ Võ Đang thấy Chưởng môn nguy kịch liền xông tới toan giải cứu cho Nhất Tiếu đạo trưởng và sát tử Hoàng Nhan Cương, Lục Tồn Sanh. Trong lúc phẫn nộ bởi sự phản sư của họ Hoàng

và họ Lục, chúng đạo đồ Võ Đang không còn giữ được tâm định của các bậc hiền giả tu tiên, mà họ đã trở thành những cuồng nhân khát máu, lao vào hai gã phản đồ như bầy thiêu thân.

Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh vốn là hai trong tam tuyệt kỳ tài của Võ Đang nên đối với chúng đạo đồ kia thì họ đâu có e dè. Hai thanh trường kiếm dược họ Hoàng và họ Lục liên thủ thi triển Lưỡng Nghi Càn Khôn kiếm pháp.

Những tiếng thét đau đớn lồng lộng cất lên và đôi trường kiếm ví như hai bó đuốc thiêu cháy những con thiêu thân lao mình vào cửa chết.

Trong khi Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh thi triển kiếm pháp Lưỡng Nghi Càn Khôn, tuyệt học của Võ Đang để thanh trừng đồng môn thì Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thản nhiên khoanh tay trước ngực thị trận. Mặt của y như trét sáp, thỉnh thoảng lại nhếch môi dè bỉu.

Nhất Tiếu đạo trưởng đang nằm bất tỉnh, bất ngờ nhỏm dậy. Lão thét lớn :

- Dừng tay.

Tiếng thét của Nhất Tiếu đạo trưởng thật kịp lúc, không để cho chúng đạo đồ rơi vào cảnh thảm sát, thây chất thành núi, máu chảy thành sông. Chúng đạo đồ Võ Đang nghe tiếng của Chưởng môn liền đồng thối bộ về chỗ cũ. Nhưng chung quanh Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đã có hơn mười xác đạo sĩ nằm rải rác. Tất cả những người đó đều bị giết bởi kiếm pháp tuyệt học của Võ Đang phái.

Nhất Tiếu đạo trưởng khoát tay, gượng nói :

- Tất cả không được nói, không được vọng động. Đây là di ngôn của bần đạo. Ai phản lại di ngôn này xem như là phản đồ của Võ Đang.

Phán lịnh từ Nhất Tiếu đạo trưởng ban ra, chúng đạo đồ không dám cãi mà từ từ ngồi trở lại trong tư thế kiết đà. Nhất Tiếu đạo trưởng gượng bước đến bên bồ đoàn của mình rồi tịnh thân trong tư thế kiết đà.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ bước đến trước mặt Nhất Tiếu đạo trưởng :

- Bây giờ lão đã nhận ra sự u mê tăm tối của lão rồi chứ? Người lão chọn để truyền y bát chân truyền lại chính là người hại lão. Đó có phải là sự u mê của lão không?

Nhất Tiếu đạo trưởng nhắm hai mắt, điều hoà chân khí, như rơi vào cõi thiền định hư ảo không màng đến lời nói của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Sự im lặng của Nhất Tiếu đạo trưởng không làm Lịnh Chấn Kỳ tức giận mà y còn dửng dưng với

sự im lặng đó.

Y dè bỉu nói :

- Xem chừng lão sắp thành tiên rồi đó.

Y quay lại Hoàng Nhan Cương :

- Kể từ hôm nay, hai ngươi sẽ là giáo đầu của chúng môn hạ Quỷ môn. Riêng Nhất Tiếu đạo trưởng, hai ngươi được quyền định đoạt.

Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ với Lịnh Chấn Kỳ :

- Đa tạ Chưởng giáo đã gia ơn.

- Đứng lên đi. Công trạng của hai ngươi đã lập tất phải được tưởng thưởng. Đừng khách sáo.

Lịnh Chấn Kỳ bước ra giữa đại sảnh :

- Các người nghe đây. Ai muốn sống thì hãy xõa tóc trở thành môn hạ Quỷ môn.

Ai muốn chết thì cứ khư khư giữ lấy đạo nghĩa sư tôn.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nói xong, bước đến một đạo sĩ đang ngồi đối mặt với gã.

Y nhìn đạo sĩ đó, từ tốn hỏi :

- Ngoại danh của ngươi là gì?

Người kia im lặng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, không đáp lời Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ nói tiếp :

- Ngươi muốn thành môn hạ Quỷ môn hay muốn chết?

Người đó vẫn im lặng.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày :

- Ngươi theo di huấn của Nhất Tiếu đạo trưởng ư?

Người đó vẫn im lặng.

Lịnh Chấn Kỳ đặt trảo thủ lên đỉnh đầu vị đạo sĩ Võ Đang :

- Lịnh mỗ sẽ giết ngươi đó.

Vị đạo sĩ vẫn khăng khăng không nói nửa lời. Hai mắt nhắm nghiền như một thiền giả đang nhập vào cõi giới tiên cảnh.

Lịnh Chấn Kỳ từ từ bóp trảo thủ lại. Những âm thanh rắc rắc phát ra từ đỉnh đầu của vị đạo sĩ nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm chân diện dung của người kia thay đổi, mặc dù đang phải chịu cực hình khủng khiếp nhất.

Máu trào ra từ năm ngón tay của Lịnh Chấn Kỳ.

Thủ cấp của vị đạo sĩ Võ Đang vỡ toan nhưng tuyệt nhiên vẫn không thốt ra một lời nói nào.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày :

- Các người đều muốn chết để giữ phẩm tiết với Chưởng môn Võ Đang Nhất Tiếu đạo trưởng ư?

Đáp lại câu hỏi của gã là sự im lặng nặng nề. Lịnh Chấn Kỳ liếc về phía Nhất Tiếu đạo trưởng. Lão Chưởng môn Võ Đang vẫn thiền định trong cảnh giới riêng, mặc nhiên với những gì đang xảy ra cho Võ Đang phái.

Lịnh Chấn Kỳ bước đến vị đạo sĩ ngồi bên. Y cũng toan dụng lại cách phán xử vừa rồi thì từ ngoài đại đường, một mỹ nhân với những bước đi uyển chuyển tiến vào.

Nàng vừa đi vừa nói :

- Tôn giá không thể hành xử như vậy được.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhìn nàng. Y thoáng một chút ngây người bởi nhan sắc tuyệt phàm và sắc xảo của mỹ nhân. Sự ngây dại đó khiến y thu hồi trảo công.

Nhan sắc của mỹ nhân kia như thế nào mà khiến cho Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ phải chùng tay? Phải chăng vẻ đẹp của nữ nhân chính là tử chiêu vô hình đối với nam nhân?

Chương 39: Quỷ Nhân

Trở lại với nhóm người của Hạ Quân Bình.

Bên ngoài lữ điếm là một cỗ áo quan đen xì, trên nắp ghim hàng bạch lạp trông thật là ma quái. Đứng chung quanh cỗ áo quan đó là bốn gã đạo tỳ vận y phục của bọn sai nha quỷ vô thường dưới chốn a tỳ.

Quân Tùng lắp bắp nói :

- Hạ đại ca... Bọn quỷ vô thường đó. Bọn chúng... bọn chúng đó. Hình như... như bọn chúng lên để... để bắt hồn huynh.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Tùng :

- Xem chừng Dương công tử không có lá gan to lắm nên mới gặp bọn quỷ vô thường là đã hốt hoảng rồi.

- Tất nhiên... tất nhiên là tại hạ không có lá gan bự rồi nên rất sợ bọn quỷ vô thường. Bọn chúng không khéo lại bắt nhầm tại hạ thì khốn.

Y lắc đầu :

- Tại hạ không muốn gặp Diêm Vương đâu.

- Ai cũng phải đến lúc chầu Diêm Vương mà.

- Nhưng tại hạ chưa muốn.

Quân Tùng vừa nói vừa nép ra sau lưng Thiên Cơ và Hạ Quân Bình. Y lí nhí nói :

- Hạ đại ca có thể dụng tuyệt học đuổi bọn quỷ vô thường này được không?

Quân Bình nhún vai :

- Đệ đuổi chúng cũng được mà, không cần đến huynh đâu.

- Sao... Đệ ư? Không được đâu. Bọn quỷ này đâu phải là người.

Lời vừa dứt trên miệng Quân Tùng thì một ánh sao băng ngang bầu trời rồi vụt tắt.

Quân Bình cau mày, chân diện đanh hẳn lại.

Thiên Cơ nhận ra ngay sự thay đổi trên khuôn mặt của chàng. Nàng liền hỏi :

- Huynh đang nghĩ gì mà căng thẳng quá vậy?

- Tà khí đã đoạt được một vì sao Tứ Thiên.

Quân Tùng tròn mắt nhìn Quân Bình :

- Huynh không tính bọn quỷ vô thường mà lại nhìn sao đoán chiêm tinh.

Một tiếng còng ma quái nổi lên. Quân Tùng rùng mình, hối hả nói :

- Đó đó... bọn chúng bắt đầu giở trò rồi đó.

Quân Bình thản nhiên nói :

- Để huynh xem bọn chúng là người hay là quỷ.

Quân Bình dấn bước đi xuống bậc tam cấp, đến trước bốn gã đạo tỳ vận áo thụng trắng toát. Chàng từ tốn nói :

- Các người là ai? Có ý gì mà giở trò ma quái để hù dọa tại hạ?

Bốn người kia vẫn đứng bất động, không đáp lời Quân Bình. Tấm vải trắng trùm trên đầu khiến chàng không sao nhận diện được chân tướng của họ.

Quân Bình toan cất tiếng hỏi nữa thì Mộ Chí Cừu như một cánh nhạn từ phía xa lướt tới đứng bên cạnh Quân Bình. Y vừa trụ thân vừa nói :

- Hạ lão đệ không cần bận tâm với những hồn ma vô tướng này.

Chí Cừu vừa nói vừa thi triển một thức kiếm sát chiêu mãnh liệt nhắm ngay hai gã đạo tỳ đứng trước. Kiếm của Chí Cừu vẽ một đường vòng cung nhanh ngoài một cái chớp mắt. Có thể nói kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ thì đã chui trở lại trong khi kiếm ảnh nhoáng lên rồi vụt tắt.

Hai gã đạo tỳ vẫn đứng trơ trơ, mặc dù Quân Tùng thấy rõ kiếm ảnh tiện qua cổ hai người đó. Hai mắt y trợn tròng, tưởng chừng như hai con ngươi sắp rớt ra khỏi hốc mắt.

Quân Tùng lắp bắp nói :

- Đúng rồi... Bọn chúng không phải là người... Chúng là quỷ vô thường... Chúng là ma...

Miệng thì nói, chân thì thối lui ba bộ. Quân Tùng chỉ muốn quay lưng bỏ chạy.

Y gãi đầu :

- Đáng ra chúng phải rơi đầu bởi kiếm chiêu của Mộ huynh rồi.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Quân Tùng thì thủ cấp của hai gã đạo tỳ cũng rơi xuống đất.

Quân Tùng thốt lên :

- Ý... đầu của chúng rơi rồi.

Thiên Cơ nói :

- Vậy họ không phải là ma.

Trong khi Quân Tùng và Thiên Cơ đấu khẩu thì Quân Bình lại ngạc nhiên tò mò.

Bởi lẽ hai gã kia chấp nhận rơi đầu bởi kiếm chiêu của Mộ Chí Cừu mà không hề có sự phản kháng nào. Chí Cừu toan thi triển sát kiếm thứ hai để kết liễu hai gã đạo tỳ còn lại thì Quân Bình đã vội cản y :

- Mộ huynh, dừng tay.

- Hạ đệ thấy gì?

- Huynh không thấy lạ à?

Chí Cừu thờ người bởi câu nói của Hạ Quân Bình. Y hiểu ngay Quân Bình muốn nói gì. Y liền xê bộ lướt tới và trường kiếm lại thoát ra khỏi vỏ nhưng lần này không phải là một sát chiêu mà đích của mũi kiếm là chiếc khăn trắng che kín chân diện mục.

Chiếc khăn trắng che diện mục bị mũi kiếm của Mộ Chí Cừu tước đi để lộ ra chân diện của một hòa thượng và một đạo sĩ Võ Đang. Gã hòa thượng chính là Thần Hành Tiểu La Hán.

Chí Cừu ngây người nhìn Thần Hành Tiểu La Hán. Y buộc miệng nói :

- Sao lại là Tăng huynh?

Quân Bình, Chí Cừu, Thiên Cơ và cả Quân Tùng càng ngạc nhiên hơn khi thấy Thần Hành Tiểu La Hán và đạo sĩ Võ Đang cứ trơ mắt nhìn mọi người.

Quân Bình bước đến bên Chí Cừu. Chàng quan sát nhãn quang của Thần Hành Tiểu La Hán :

- Nhãn quang của họ không có thần.

- Sao họ lại như vậy chứ?

Trong lúc Chí Cừu và Quân Bình nhíu mày bởi hiện trạng kỳ lạ của Thần Hành Tiểu La Hán thì Quân Tùng bước đến. Y giương mắt nhìn hai người :

- Đại ca, họ chết rồi ư?

Y lắng tai nghe :

- Không... họ vẫn còn thở. Vậy là...

Y như nghĩ ra điều gì đó, y liền thối lui năm bộ, lắp bắp nói :

- Họ đã biến thành quỷ nhập tràng rồi.

Quân Tùng vừa thốt hết lời thì nắp áo quan bật tung lên. Quân Bình và Chí Cừu giật mình. Cả hai đồng loạt lắc vai xê bước qua hai bộ.

Từ trong cỗ áo quan, một người vận trường y xám xịt băng lên cao ba trượng, vũ lộng hai ống tay áo trường y theo một thế khinh thân như én liệng nhào xuống. Trảo thủ vươn ra chộp lấy thủ cấp của Quân Bình.

Quân Bình xoạt chân, lạng ngang, đồng thời điểm thiết phiến vào đúng tâm thủ của người đó.

Cây thiết phiến của Quân Bình như chạm vào một đôi tay sắt, phát ra âm thanh khô khốc.

Người vận xám y dụng luôn điểm tựa là chiếc thiết phiến của Quân Bình, đẩy người bắn ngược về phía Mộ Chí Cừu. Tuyệt pháp khinh công của y quả là không sao có thể tưởng tượng được. Hai tay đẩy thiết phiến buộc Quân Bình phải thối lui hai bộ, thân pháp của y bắn ngược về phía Mộ Chí Cừu. Y dụng luôn đôi cước pháp ra sát chiêu liên hoàn bắn tới Mộ Chí Cừu.

Đôi cước pháp của y tợ như có đôi lưỡng kiếm liên tục điểm tới vùng thượng đẳng của Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu. Mộ Chí Cừu vốn là một đại kiếm thủ lừng lẫy trên giang hồ. Kiếm thuật của y đâu phải tầm thường, nếu không muốn nói là một kiếm thủ vô song. Thế mà đối phó vối cước pháp liên hoàn của người kia thì y không sao kịp rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Áp lực nặng nề do đôi chân thần kỳ bổ xuống vùng thượng đẳng buộc Mộ Chí Cừu phải rơi vào tình thế bị động, chỉ biết dụng sự nhanh nhẹn tránh né và cả thanh kiếm để gạt đỡ. Mặc dù vậy, Mộ Chí Cừu vẫn bị bức ép thối lùi liên tục. Trong khi cước pháp của người nọ càng lúc càng nhanh và mãnh liệt.

Quân Bình chưa thể trụ bộ để giải tỏa áp lực cho Chí Cừu thì người vận xám y đã ra đến trăm chiêu cước pháp buộc Chí Cừu tháo lùi mười trượng mà áp lực vẫn không ngừng gia tăng.

Quân Tùng lo lắng nói :

- Chết rồi. Làm sao đây?

Thiên Cơ quay sang Quân Tùng :

- Dương công tử sao không hỗ trợ họ?

Quân Tùng chỉ vào ngực mình :

- Tại hạ ư?

Thiên Cơ gật đầu, dằng lấy Thiếu Khinh Luân đặt xuống thềm lữ điềm. Nàng hối hả nói :

- Dương công tử nhanh lên. Kẻo Mộ huynh không thoát khỏi tử cảnh đâu.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết.

Thiên Cơ vừa nói vừa đẩy vai Quân Tùng. Bị Thiên Cơ bức bách, Quân Tùng buộc phải vận chuyển Uyên Ương tâm pháp, thét lớn :

- Lão quỷ. Lão xem tuyệt học Thiên Ma Thần Thủ của bổn thiếu gia.

Quân Tùng nhập trận, dụng luôn Dương Ma Bửu Kiếp tập kích phía sau người vận xám y. Bóng ảnh thủ đỏ ối, phát khí nóng như hỏa diệm sơn bủa tới sau lưng người vận xám y. Quân Tùng đoan chắc chưởng khí Dương Ma Bửu Kiếp sẽ đánh trúng đối phương nên nghĩ thầm :

- “Không khéo mình sẽ trở thành sát nhân, nướng người này như cá thui mất.”

Ý niệm còn đọng trong đầu Quân Tùng thì người vận xám y đã dựng đứng hữu thủ đón thẳng lấy ảnh thủ đỏ ối của Quân Tùng không một chút e dè.

Quân Tùng nghĩ :

- “Lão sẽ cháy thành than mất.”

Người vận xám y chỉ hơi lắc vai vài cái, cước pháp thì chùn lại, lún sâu xuống đất.

Còn Quân Tùng thì như cánh diều bị cơn lốc dữ cuốn trôi về sau, va lưng vào vách lữ điếm.

Y té ngồi xuống sàn lữ điếm, rên lên :

- Ôi chao… Tiêu đời ta rồi…

Người vận xám y bỏ Mộ Chí Cừu mà lắc vai lạng người về phía Quân Tùng. Đang ngồi bệt dưới đất, thấy người nọ bỏ Mộ Chí Cừu lao về phía mình, Quân Tùng bật đứng lên như gặp phải ma.

Quân Tùng thét lớn :

- Cứu người.

Quá cuống cuồng, y lao về phía cỗ áo quan. Người vận xám y mặc nhiên không màng đến Hạ Quân Bình và Mộ Chí Cừu mà vẫn bám theo Quân Tùng như bóng với hình.

Thấy đối phương bám theo mình, Quân Tùng hoảng hốt chạy quanh cỗ áo quan.

Một điều lạ lùng xảy ra là người vận xám y lại ngờ nghệch chạy theo Quân Tùng. Cả hai như chơi trò cút bắt quanh chiếc áo quan đen sì.

Quân Bình nhanh chóng nhận ra ngay hiện tượng đó, liền thét lớn :

- Dương đệ, vào áo quan đi.

Quân Tùng đang chạy, nghe Quân Bình thét thì nghĩ thầm :

- “Trời đất ơi. Huynh không ứng cứu mà còn bắt mình chui vào áo quan nữa.”

Y vừa nghĩ đến đây thì cảm nhận sau ót có áp lực nặng nề. Quân Tùng quay mặt nhìn lại. Đập vào mắt y là đôi bản thủ xanh nhợt, be bét, lòi cả xương ra ngoài.

Quân Tùng thét lên :

- Trời ơi!

Gần như hồn siêu phách lạc, Quân Tùng chẳng còn biết điều gì nữa. Trong đầu y chỉ còn nhớ mỗi câu nói của Quân Bình nên liền điểm mũi chân, thót người chui luôn vào chiếc áo quan.

Gã quái nhân vận xám y dường như mất định hướng, chẳng còn biết đối phương ở đâu, liền dừng bộ. Y chăm bắm nhìn vào áo quan bằng ánh mắt ngây dại.

Quân Tùng gần như nín thở. Mắt mở to hết cỡ, nhìn chằm chằm vào mặt gã quái nhân.

Y gượng gạo nói :

- Ta cũng là quỷ như lão vậy mà.

Quái nhân vẫn giương mắt nhìn chằm chằm Quân Tùng nhưng lại chẳng có động tĩnh gì. Quân Tùng tò mò đưa tay khều nhẹ chiếc khăn xám trên đầu gã quái nhân.

Y nói :

- Quỷ vương. Ta với ngươi là bằng hữu. Đừng có thấy ta như người sống đó.

Bộ mặt xương xẩu với hai hốc mắt sâu hoắm. Mới thoạt nhìn qua, Quân Tùng ngỡ là chiếc khô lâu thì đúng hơn. Chân diện khô khốc đó khiến cho Quân Tùng càng đoan chắc mình đang đối diện với quỷ dữ nên toàn thân xuất hạn đầm đề.

Thấy người đó chỉ nhìn mình mà không có hành động gì, Quân Tùng từ từ nhỏm dậy, giả lả nói :

- Ta với quỷ vương huề nhé.

Quân Tùng vừa nhỏm đầu qua khỏi thành áo quan thì bất thình lình quái nhân vung hữu thủ phạt ngang. Quân Tùng vừa thụt đầu xuống vừa thét :

- Hê... Quái nhân phạt hụt Quân Tùng lại đứng ngây ra nhìn vào trong áo quan.

Quân Tùng lắp bắp nói :

- Ta với quỷ vương là bằng hữu mà. Quỷ vương đừng làm càn đó nhe.

Miệng thì nói vậy nhưng Quân Tùng lại nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ ta phải nằm trong cái áo quan này suốt đời sao? Hạ huynh ơi, tìm cách cứu đệ đi chứ.”

Nghĩ vậy, Quân Tùng thét lớn :

- Hạ huynh mau dụng tuyệt học của huynh đi.

Y vừa thét xong thì chớp thấy chiếc thiết phiến xòe ra ngay trước mặt mình. Vừa thấy chiếc thiết phiến, Quân Tùng liền vận Uyên Ương tâm pháp nện Dương Ma Bửu Kiếp vào thủ cấp gã quái nhân.

Gã quái nhân bật ra sau hai bộ. Chiếc đầu lâu như muốn lật ngược về phía sau.

Cùng với thủ pháp của Quân Tùng thì chiếc thiết phiến cũng điểm tới đan điền của quái nhân.

Quái nhân khom người lại.

Quân Tùng nhanh như cắt tung người ra khỏi cỗ áo quan và thuận tay nện luôn một đạo Dương Ma

Bửu Kiếp tập kích trực diện gã quái nhân.

Hứng trọn đạo hỏa chưởng của Dương Ma Bửu Kiếp, gã quái nhân bật ngửa nằm bẹp dưới đất.

Quân Tùng phấn khích reo lên :

- Hạ huynh. Chúng ta thắng rồi.

Lời vừa thốt ra thì mắt Quân Tùng đã nhìn thấy thân pháp của Thần Hành Tiểu La Hán và vị đạo sĩ Võ Đang. Y hồn siêu phách lạc, phi thân về phía Vi Thiên Cơ.

Y hồt hỏang thét bừa :

- Tỷ tỷ, cứu người!

Khi Quân Tùng định thần lại thì mới biết là Thần Hành Tiểu La Hán và vị đạo sĩ kia vẫn đứng trơ trơ như pho tượng vô tri vô giác. Còn Quân Bình và Mộ Chí Cừu thì đang đứng bên xác quái nhân.

Quân Tùng lớn giọng hỏi :

- Hạ huynh, gã đó như thế nào rồi?

- Y chết rồi.

Quân Tùng rón rén bước đến. Y nhìn quái nhân :

- Hạ huynh, y là ai vậy?

Mộ Chí Cừu buông một tiếng thở dài, nói :

- Vô Ảnh Thiên Tàn Cước, Chưởng môn phái Chung Nam, Cáp Mộc Chân đại hiệp.

Quân Tùng nghệch mặt :

- Bộ dạng của y thế này mà là đại hiệp sao?

Quân Bình nhìn Quân Tùng :

- Dương đệ, giang hồ không đơn giản như đệ tưởng đâu.

Quân Bình buông một tiếng thở dài rồi cúi xuống ôm xác Vô Ảnh Thiên Tàn Cước Cáp Mộc Chân cho vào áo quan. Chàng nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán và vị đạo sĩ :

- Mộ huynh. Trong tình thế này, chúng ta không thể đưa tất cả mọi người đi được.

- Hạ đệ nói đúng.

Quân Bình thở dài nói :

- Tạm thời nên đưa Tăng huynh vào trong lữ điếm rồi tìm cách hóa giải chất độc trong người. Chúng ta sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra.

Thiên Cơ nói :

- Hạ huynh. Muốn giải độc cho Tuệ Thông hòa thượng thì phải nhờ đến Độc Chủ Hành. Mà lão đó thì...

Quân Tùng gãi đầu :

- Độc Chủ Hành. Hình như đệ có biết lão này.

- Đệ đã gặp lão rồi à?

- A... Đúng rồi. Đệ nhớ ra rồi.

Quân Tùng quay ngoắt lại Quân Bình :

- Chuyện giải độc cho Tuệ Thông hòa thượng chỉ có một người có thể làm được thôi.

Quân Tùng chỉ ngay Quân Bình :

- Người đó chính là Hạ huynh.

Quân Tùng xuýt xoa :

- Ái chà... Vị thất nương của lão độc cũng là một trang giai nhân tuyệt sắc đó.

Nàng ta đang rất ngóng trông huynh nên nhìn lầm đệ với huynh luôn.

Y chắc lưỡi :

- Nếu huynh nhờ đến nàng thì chắc chắn nàng ta sẽ không ngần ngại đâu.

Y dằn tay Quân Bình :

- Lão độc thù huynh lắm đó.

Trong khi Quân Tùng nói thì Vi Thiên Cơ quay mặt chỗ khác, tránh ánh mắt của Quân Bình.

Quân Tùng hối :

- Huynh mau đi đi.

Quân Bình lắc đầu :

- Đệ đừng hiểu lầm huynh với Vạn Hương.

- Ậy... Lầm cái gì? Huynh với Tục Vạn Hương cũng đẹp đôi lắm chứ. Chỉ có cái lão Độc Chủ Hành là không xứng với nàng thôi.

Quân Tùng nói xong, chợt nhìn thấy Vi Thiên Cơ. Y nhanh chóng nhận ra ngay vẻ ủ rũ của nàng.

Quân Tùng chắc lưỡi :

- Ái chà... chết rồi. Đệ lỡ lời... Và đệ cũng đã hiểu tất cả rồi.

Y giả lả nói :

- Đệ biết Hạ huynh và Tục Vạn Hương chẳng có gì đâu.

Chí Cừu khẽ lắc đầu nhìn Quân Tùng, nói :

- Giờ thì ta đã có thể phân biệt ai là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình, ai là Dương Quân Tùng. Quân Tùng thì giảo hoạt còn Quân Bình thì trái lại.

Nhìn lại Quân Bình, Mộ Chí Cừu nghiêm giọng nói :

- Hạ lão đệ. Theo thiển ý của huynh thì mọi người có thể đến Thiếu Lâm tự. Trên đường đi, huynh sẽ chu toàn cho tất cả. Riêng lão đệ sau khi gặp được Tục Vạn Hương thì đến sau. Chúng ta hẹn nhau tại Thiếu Lâm tự.

- Như vậy thì tiện hơn.

Nhìn sang Thiên Cơ, Quân Bình nói :

- Thiên Cơ, nhân tiện đến Lạc Hồn cốc, muội và huynh cùng đi. Hy vọng Tục Vạn Hương có thể trục được chất độc trong nội thể của muội.

Thiên Cơ lắc đầu :

- Muội tự lo liệu được cho mình.

- Muội ngại?

Quân Tùng nhanh miệng chen vào câu chuyện :

- Tất nhiên rồi, làm sao tỷ tỷ có thể nhờ thất nương của lão độc chứ.

Y vừa dứt câu thì chạm vào ánh mắt khe khắt của Vi Thiên Cơ. Quân Tùng rụt vai, vội vã nói :

- Đệ chỉ nghĩ như thế thôi chứ không có ý gì đâu.

Mộ Chí Cừu nói với Quân Bình :

- Thiên Cơ cô nương có thể tự lo liệu được thì để cô ấy đi với huynh.

Quân Bình buông một tiếng thở dài :

- Vậy chúng ta mau sớm lên đường.

Quân Bình nhìn sang Quân Tùng :

- Dương đệ đi cùng với Mộ huynh chứ?

Thiên Cơ thay Quân Tùng đáp lời chàng :

- Dương công tử đi chung với muội và Mộ huynh sẽ có lợi cho huynh hơn.

Quân Tùng nhíu mày :

- Tỷ tỷ có ý...

- Chủ nhân Dương Ma Bửu Kiếp chắc không muốn che giấu thân phận chứ? Đi với chúng tôi thì Dương công tử sẽ nổi đình nổi đám đó.

- Đệ hiểu ý của tỷ rồi. Nhưng nếu chúng ta gặp phải kình địch thì sao?

- Ta sẽ không bỏ rơi Dương đệ đâu.

- Thế thì được.

Mộ Chí Cừu lắc đầu :

- Ta nghĩ chủ nhân Thiên Ma cốc đã chọn nhầm truyền nhân rồi.

Mặt Quân Tùng đanh lại bởi câu nói của Mộ Chí Cừu.

Quân Bình mỉm cười. Chàng nhìn Quân Tùng nói :

- Thiên Cơ nói rất đúng. Trong chuyến đi đưa Tuệ Thông Tăng huynh về Thiếu Lâm, đệ sẽ phát dương quang đại.

Quân Tùng đáp lời Quân Bình :

- Đệ chỉ lo cho huynh thôi. Lão Độc Chủ Hành là một người kỳ hoặc lắm đó.

Huynh cũng chưa hẳn đã gặp được Tục Vạn Hương cô nương.

- Huynh sẽ cố gắng tìm nàng.

Quân Bình đặt tay lên vai Quân Tùng :

- Dương đệ bảo trọng. Đôi khi huynh có ý nghĩ vẩn vơ là vận mệnh của võ lâm và bá tánh đang rơi vào sao chiếu mạng của Dương đệ.

Quân Tùng khoát tay :

- Huynh đừng nhìn sao xem tướng đệ chứ. Đệ rất sợ những lời bói toán.

- Nếu sợ thì đệ phải bảo trọng.

Quân Tùng gật đầu :

- Đệ lo cho huynh thì hơn. Nhìn tướng mạo và chân diện của huynh, đệ có thể đoán huynh sẽ lụy về tình đó.

Quân Bình vỗ vai Quân Tùng :

- Đệ và ta có cùng một chân diện. Nếu ta có thể lụy bởi chữ tình thì đệ phải tránh xa chữ đó.

- Huynh nói chí lý. Chính vì sợ lụy về tình mà đệ chỉ có một người để tơ tưởng nhớ nhung thôi.

- Huynh biết người mà đệ muốn nói. Huynh mong đệ sớm gặp lại nàng.

- Nhất định đệ phải gặp lại nàng.

Quân Bình mỉm cười, nắm vai Quân Tùng :

- Đệ bảo trọng.

Quay lại Thiên Cơ và Mộ Chí Cừu :

- Mộ huynh, Thiên Cơ. Chúng ta sẽ gặp nhau tại Thiếu Lâm. Mọi người bảo trọng.

Mộ Chí Cừu khẽ gật đầu :

- Đệ cũng vậy.

- Huynh bảo trọng.

Quân Bình bước đến bên Thiên Cơ :

- Thiên Cơ. Ta sẽ nhanh chóng đến Thiếu Lâm cùng với Tục Vạn Hương. Những gì muội đã làm cho huynh, huynh không bao giờ quên.

Nàng nhìn Quân Bình :

- Hạ huynh. Muội chỉ thực hiện di ngôn của sư tôn. Còn tâm của muội chỉ có muội hiểu mà thôi.

Nàng cúi đầu nhìn xuống.

Quân Tùng bước lại bên Thiên Cơ :

- Huynh cứ đi đi. Nếu như tỷ tỷ có nhớ huynh thì chỉ cần nhìn đệ là hết nhớ rồi.

Mộ Chí Cừu tròn mắt nhìn Quân Tùng :

- Ngươi...

Chương 40: Vu Tình Dị Tưởng

Trở lại đại đường Võ Đang.

Ánh trăng lưỡi liềm chênh chếch hắt xuống Nghi Sơn vùng ánh sáng vàng nhạt, không đủ tạo ra một khung cảnh nên thơ vốn có của chốn tu tiên của các vị đạo sĩ mà trái lại nó bao phủ một cảnh sắc thật ảm đạm.

Trong cảnh sắc ảm đạm đó lại có tiếng ngọc địch vi vu, tấu khúc gợi tình gợi cảm.

Trong sự tĩnh lặng, tịch mịch của chốn Nghi Sơn, tiếng ngọc địch nghe thật êm ái và gọi mời. Tiếng địch phát ra từ gian thảo xá nằm giữa khu hoa viên như chốn non cảnh.

Mặc dù là một gian thảo xá nhưng khung cảnh chung quanh lại tạo cho nó một vẻ thần tiên hiếm có trong cõi trần tục này.

Trong gian thảo xá, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ đang ngồi độc ẩm, lắng nghe tiếng ngọc địch gợi tình thoát ra từ sự độc diễn của Lan Hoa Phương Tử. Nếu như trên đại đường, Lịnh Chấn Kỳ ngây người bởi vẻ đài các, diễm lệ của nàng thì giờ đây y lại càng ngơ ngẩn hơn với nét kiêu sa trang đài của nàng.

Khi Lan Hoa Phương Tử tấu xong khúc Dạ Tình Ca thì hai cánh môi nhẹ điểm một nụ cười mỉm, mắt hướng nhìn Lịnh Chấn Kỳ. Nụ cười của nàng càng khiến Lịnh Chấn Kỳ thêm ngây ngất, thả tâm tưởng vào một cõi hoan lạc do y tưởng tượng ra.

Nhấp một ngụm rượu, Lịnh Chấn Kỳ nói :

- Nàng tấu hay lắm.

Nàng nhún nhường, e lệ. Đặt chiếc ngọc địch xuống bên cạnh, Lan Hoa Phương Tử đứng lên. Bộ y trang trắng toát, đính những hạt cườm óng ánh, lớp lụa mỏng vừa đủ để ánh sáng trăng nhàn nhạt từ ngoài song cửa điểm tô những đường nét kiều diễm trên cơ thể nàng.

Như đọc được những ý nghĩ đang diễn ra trong tâm tưởng của gã nam nhân đang độc ẩm, Lan Hoa Phương Tử dời gót sen đến bên ngưỡng cửa thảo xá. Ánh trăng dù trong thời kỳ mới tượng hình nhưng cũng đủ trút bỏ phần trang y quá mỏng của nàng.

Tất nhiên Lan Hoa Phương Tử biết rất rõ tác dụng của bộ xiêm y này như thế nào.

Nàng nhìn Lịnh Chấn Kỳ, nhỏ nhẹ nói :

- Tấu khúc ngọc địch của thiếp hẳn không thể sánh bằng những giai tấu của các giai nhân tại Dạ Tình Thủy Lâu.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu :

- Ở Dạ Tình Thủy Lâu không có đặng một tấu khúc như ở đây, và cũng chẳng có một giai nhân khả dĩ sánh với nàng.

- Đó có phải là một lời khách sáo của Lịnh công tử không?

- Ta chẳng biết khách sáo.

Lịnh Chấn Kỳ đứng lên, chấp tay sau lưng, bước đến trước mặt Lan Hoa Phương Tử. Y đặt tay lên hai bờ vai nàng.

- Tại Dạ Tình Thủy Lâu cũng chẳng có đặng một gian thảo xá như gian thảo xá này.

- Đây mới đúng là lời thật từ đáy lòng của Lịnh công tử. Trên võ lâm, đâu có nơi nào có thể sánh với cảnh giới thần tiên của Nghi Sơn. Huống hồ gian thảo xá này lại là chốn tu tiên của Chưởng môn Võ Đang phái Nhất Tiếu đạo trưởng.

- Nàng cảm nhận đây là cõi tiên ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai :

- Trong cảnh giới tiên cảnh nếu thiếu tiên nữ thì cũng vô vị lắm đó.

- Thiếp có đáng làm tiên nữ không?

- Tiên nữ còn bị những giới hạn của đạo tiên, còn nàng là chủ nhân của tiên cảnh này.

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa nắn hai bờ vai của Lan Hoa Phương Tử. Động tác của y không phải là những động tác vuốt ve mơn trớn mà trông tợ như một người tạc tượng đang trao chuốt thân hình mỹ nữ.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, mặc nhiên với đôi tay đang nắn nót phần da thịt nàng. Nàng nhoẻn miệng cười, tạo ra một đoá hoa hàm tiếu bằng chính hai cánh môi gợi cảm, mời mọc rồi nhỏ nhẹ nói

:

- Trong cảnh giới tiên cảnh, người ta thường trút bỏ những tạp niệm phù phiếm của cõi nhân gian để được tận hưởng cái thú của riêng mình.

- Nếu trước đây, ta có nằm mơ cũng không tưởng tượng được có lúc cõi tiên sẽ thuộc về mình.

Lan Hoa Phương Tử cướp lời Lịnh Chấn Kỳ :

- Bây giờ thì khác. Chàng đang là chủ nhân của cõi tiên này và muốn tận hưởng những khao khát trước đây.

- Phải… Giờ ta đã là chủ nhân của Nghi Sơn nhưng sợ lại không phải là chủ nhân của tiên cảnh.

- Tại sao lại không?

- Bởi ta cảm nhận mình đang trở thành một kẻ nhỏ bé với nàng.

Lan Hoa Phương Tử khẽ lắc đầu :

- Chàng không nhỏ bé đâu. Chàng đang hiện thân là Từ Thức trước mặt thiếp.

Hai cánh môi của Lịnh Chấn Kỳ thoạt nhếch lên tạo một nụ cười vừa thật vừa không thật :

- Nghi Sơn sẽ rất tầm thường nếu trong Nghi Sơn không có một tiên nữ như nàng.

Hai bờ mi cong vút của Lan Hoa Phương Tử thoạt chớp liên tục. Những cái chớp mắt đó không làm cho nàng mất đi sự gợi tình mà còn tô điểm thêm nét e lệ của một trang giai nhân biết nhìn sâu vào dục tình của nam nhân.

Hai tay Lịnh Chấn Kỳ vuốt theo đôi tay mảnh mai của nàng. Cuối cùng nó dừng lại ở vùng tiếu yêu thắt lưng ong để lắng nghe cảm xúc của nữ nhân.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn sâu vào mắt Lan Hoa Phương Tử, chợt nghiêm giọng hỏi :

- Tại sao nàng tự nguyện đến với ta? Nàng không ngại ư? Nàng đến đây vì một người khác chứ?

- Chàng muốn thiếp trả lời câu hỏi đó ư?

Lịnh Chấn Kỳ gật đầu.

Lan Hoa Phương Tử cười khảy, rồi nhỏ nhẹ nói :

- Chúng ta dang ở tiên cảnh nhưng lại nói chuyện trần tục. Nhưng chàng đã hỏi thì thiếp phải trả

lời.

- Nàng không muốn trả lời câu hỏi của ta ư?

- Thiếp sẽ trả lời chàng nhưng thiếp muốn biết nguyên do nào chàng lại hỏi thiếp câu hỏi đó.

- Tiên cảnh thường chỉ có trong giấc mộng nhưng ta lại là một kẻ trần tục. Chính vì tự biết mình chỉ là một kẻ trần tục nên ta mới hỏi.

- Từ Thức cũng là một kẻ trần tục như chàng.

- Ta chưa từng biết Từ Thức.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười :

- Từ Thức là một người trần tục nhưng khi lạc vào cõi thiên thai thì tất cả những gì Từ Thức gặp chỉ là một giấc mơ liêu trai không thật.

Lịnh Chấn Kỳ thả tay khỏi vùng tiếu yêu của nàng. Y nghiêm giọng :

- Ta sợ mình là gã Từ Thức trong cảnh giới liêu trai. Cảnh giới liêu trai không phải là cảnh giới thật.

- Chàng đã nói vậy thì thiếp phải khẳng định đây là Nghi Sơn chứ không phải động thiên thai. Sự xuất hiện của thiếp tại đây bởi vì người đối mặt với thiếp là Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Ngoài cái ý đó ra thì thiếp có mặt tại Nghi Sơn bởi chủ nhân của thiếp biết Võ Đang phải nhận kiếp họa này.

Đôi chân mày rậm rịt như hai con sâu đen tuyền trên khuôn mặt Lịnh Chấn Kỳ chau lại :

- Chủ nhân của nàng là ai?

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười :

- Chủ nhân của thiếp đang đứng trước mặt chàng.

- Nàng ư?

- Thiếp ra lệnh cho mình phải đến với chàng.

- Vì sao? Cái danh Hoạt Diêm La của ta hay cái thần của một khát vọng?

- Cái danh Hoạt Diêm La đâu thể sánh với cái thần của một vì sao trong Tứ Thiên.

Thiên cơ bất khả lộ. Nhưng nếu trên giang hồ có Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình am tường

phép Lường Thiên Xích, nhìn sao có thể đoán được sự vận hành của càn khôn thì thiếp cũng có thể biết được chàng là một trong Tứ Thiên.

- Ta có nghe nói đến thần ngôn của Tiểu Thần Toán Tử. Nhưng cái danh của gã không thể sánh với ta được.

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu :

- Chàng hiểu sai rồi.

Mặt Lịnh Chấn Kỳ đanh hẳn lại :

- Ta sai ư?

- Thiếp không nói chàng sai. Võ công thì chưa hẳn đã bằng chàng, thần khí của y chưa chắc đã hơn chàng nhưng Hạ Quân Bình có thể thay đổi được vận mạng của chàng.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu :

- Y có thể thay đổi được vận mạng của ta ư?

Lan Hoa Phương Tử khẳng khái gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu :

- Ta không tin.

- Nếu như Tiểu Thần Toán Tử không thể thay đổi được vận mạng của chàng thì thiếp không cần đến Nghi Sơn.

- Ý nàng muốn nói gã Tiểu Thần Toán Tử hơn ta à?

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu :

- Y không hơn chàng nhưng y biết chuyển đảo càn khôn. Một khi y chuyển đảo được càn khôn thì chẳng còn cơ hội cho chàng phát dương quang đại.

- Ta không tin.

- Thế thì chàng có tin vào sự hiện diện của thiếp không?

- Nàng đang ở ngay trước mặt ta.

- Cũng như chàng là một vì sao trong Tứ Thiên.

- Ta muốn biết rõ hơn về khái niệm đó.

Lan Hoa Phương Tử nắm tay Lịnh Chấn Kỳ :

- Võ lâm có bốn Tứ Thiên và một sao tướng. Thiếu Lâm là sao tướng, Tứ Thiên thì chưa xuất hiện. Nhưng một khi Tứ Thiên xuất hiện là điểm cân của Ngũ Hành Sinh Khắc bị lệch. Huynh chính là một trong Tứ Thiên.

Nàng buông tay Lịnh Chấn Kỳ :

- Thiếp không rành lắm về phép Lường Thiên Xích nhưng biết chắc một điều là Hạ Quân Bình không để cho Tứ Thiên hợp nhất.

Lịnh Chấn Kỳ chau mày :

- Vậy ta phải hợp với ai?

- Người đang đứng trước mặt huynh.

- Nàng ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ mỉm cười :

- Ta chẳng màng đến Tứ Thiên hay phép Lường Thiên Xích gì đó của gã Tiểu Thần Toán Tử nhưng hợp nhất với nàng thì đó là điều ta rất hoan hỷ.

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa vòng tay qua tiếu yêu thon nhỏ thanh mảnh của Lan Hoa Phương Tử. Động tác của gã thật dứt khoát khi quyết định kéo ghịt Lan Hoa Phương Tử ép vào người hắn, như đoan chắc mỹ nhân sẽ chẳng hề phản đối sự nhiệt tâm của mình. Nhưng Lịnh Chấn Kỳ thoạt ngẩn người khi Lan Hoa Phương Tử đẩy gã ra.

Đôi chân mày của gã liền cau lại.

Lịnh Chấn Kỳ hỏi :

- Sao… Nàng không đồng tâm với ta à?

- Thiếp không phải không muốn chìu chàng nhưng trước khi trao thân, thiếp muốn cho chàng thấy một điều kỳ thú.

- Nàng muốn ta thấy cái gì? Với ta lúc này chỉ có một mình nàng mà thôi.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười.

Lịnh Chấn Kỳ nói tiếp :

- Tại Dạ Tình Thủy Lâu, ta không hề thiếu nữ nhân nhưng khi đối diện với nàng thì trong mắt ta chẳng còn nữ nhân nào khả dĩ sánh với nàng.

- Hương vị của trái cấm lúc nào cũng ngon ngọt khi nó còn ở trên cành.

Lan Hoa Phương Tử vừa nói vừa gỡ tay của Lịnh Chấn Kỳ ra khỏi vùng tiếu yêu của mình, trong khi Lịnh Chấn Kỳ vẫn còn nuốt tiếc. Nàng điểm một nụ cười, nắm tay Lịnh Chấn Kỳ :

- Những gì của chàng sẽ thuộc về chàng mà. Chàng hãy ra ngoài này xem.

Nàng vừa nói vừa kéo Lịnh Chấn Kỳ ra bên ngoài thảo xá. Bên ngoài có một vị đạo sĩ Võ Đang đứng chờ.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày :

- Sao tên đạo sĩ thúi này lại có mặt ở đây?

Gã lắc đầu, tiếp :

- Ta không muốn thấy mặt gã.

Lời vừa dứt thì gã đạo sĩ cúi gầm mặt xuống như muốn che đậy diện mục, không để cho Lịnh Chấn Kỳ nhìn thấy. Lịnh Chấn Kỳ nhận ra ngay điều đó. Y nhìn sang Lan Hoa Phương Tử :

- Nàng đã thần phục được những tên đạo sĩ thúi này ư?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu :

- Trên đại đường Võ Đang, chàng đã dụng khảo hình nhưng bọn đạo sĩ chẳng hề sợ chết mà thản nhiên đón nhận. Đó là lý do để thiếp có mặt ở Nghi Sơn.

- Nàng dụng cách chi mà khiến bọn đạo sĩ thúi ngoan ngoãn như vậy?

- Nếu chàng có võ công cái thế vô song thì thiếp cũng có tuyệt kỹ của riêng mình chứ.

Nàng nheo mắt hóm hỉnh với Lịnh Chấn Kỳ. Chính cái nheo mắt của nàng lại làm Lịnh Chấn Kỳ vô cùng phấn chấn và khoái trá. Y hỏi :

- Nếu ta lệnh cho tên đạo sĩ này phải chết thì gã có chết không?

- Chàng cứ thử xem.

Nhìn lại tên đạo sĩ Võ Đang, Lịnh Chấn Kỳ tằng hắng rồi phát lệnh :

- Đạo sĩ thúi kia, hãy thực thi mệnh lệnh của ta. Ngươi mau móc một con mắt của ngươi ra mà ăn đi.

Mệnh lệnh kỳ hoặc phát ra, Lịnh Chấn Kỳ ngỡ đâu đạo sĩ kia sẽ không thực hiện nhưng y vừa ban phát mệnh lệnh thì đạo sĩ kia thực thi ngay không một chút e dè. Y chọc song chỉ móc con mắt bên trái và cho vào miệng nuốt trọng mà không một tiếng rên hay thốt một lời than vãn.

Tâm địa của Lịnh Chấn Kỳ vốn đanh ác và thích bày trò khảo hình thế nhưng chứng kiến sự thực hành phán lệnh của gã đạo sĩ, y phải quay mặt đi chỗ khác.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay :

- Đi… đi khỏi mắt ta.

Gã đạo sĩ quay lưng lại lững thững bỏ đi, chẳng mấy chốc đã khuất bóng sau những khóm hoa.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn lại Lan Hoa Phương Tử :

- Ta không ngờ nàng có thể làm được điều này. Nếu nàng giở thủ đoạn sai khiến bọn đạo sĩ Võ Đang với ta thì sao nhỉ?

- Chàng hoài nghi thiếp ư?

Nàng lắc đầu tiếp :

- Nếu dụng thủ đoạn đó đối với chàng thì thiếp chẳng được gì cả. Vô hình chung còn làm mất đi một Tứ Thiên.

- Ta chỉ nói vui thôi.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn thẳng vào đôi thu nhãn long lanh của Lan Hoa Phương Tử :

- Phương Tử… Nếu như ta ra lệnh cho nàng thì nàng có ngoan ngoãn nghe theo như gã đạo sĩ kia không?

- Thiếp không phải là những gã đạo sĩ thúi nhưng một khi chàng đã phán lệnh thì thiếp phải thừa hành.

Lịnh Chấn Kỳ mỉm cười :

- Thật như vậy sao?

Nàng khẳng khái gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ hỏi :

- Tại sao?

- Chàng là một trong Tứ Thiên của Dị Thần giáo, người mà tất cả giáo đồ phải sùng bái và nhất nhất tuân theo.

- Những gì nàng nói ra khiến ta càng ngạc nhiên hơn.

- Đó là sự thật.

- Nếu đúng như nàng nói thì Dị Thần giáo chính là đất sống của ta rồi.

Thốt vừa dứt câu đó, Lịnh Chấn Kỳ nắm tay Lan Hoa Phương Tử dẫn vào thảo xá.

Y ngắm nhìn mặt hoa của nàng :

- Nàng sẵn sàng tuân theo lệnh của ta chứ?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ vuốt má nàng :

- Nếu như ta lệnh cho nàng trút bỏ lớp xiêm y không đáng có trên cơ thể nàng?

- Thiếp tuân lệnh.

Nàng bình thản cởi bỏ xiêm y trên người mình. Cuối cùng phơi tất cả những đường nét như toà cung cấm nguy nga gọi mời trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Lịnh Chấn Kỳ vòng tay qua thắt lưng nhỏ xíu của Lan Hoa Phương Tử :

- Ta muốn thân xác nàng thuộc về ta.

- Chàng có quyền.

- Nàng không hề phản đối?

- Không.

- Nàng tự nguyện?

- Đúng.

- Tại sao?

- Chàng là một trong Tứ Thiên của Dị Thần giáo.

- Hay lắm… Ta sẽ xứng với những gì mà nàng đã ban phát.

Y nói xong, bế xốc Lan Hoa Phương Tử đưa đến đặt lên tràng kỷ. Ánh trăng lưỡi liềm vội vã bỏ đi để rồi chìm hẳn sau những tiếng rên từ trong thảo xá phát ra.

Cái Lan Hoa Phương Tử cần đã có và cái Lịnh Chấn Kỳ muốn đã được. Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ trở thành một trong Tứ Thiên của Dị Thần giáo. Sau đêm giao tình y sẽ là gì? Y đã là chủ nhân của một thể xác tuyệt mỹ nhưng cũng kể từ đây, y đã vĩnh viễn trở thành một tín đồ ngoan ngoãn của Dị Thần giáo.

Chương 41: Sấm Ngôn

Cánh cửa đại lao mở ra, Cừu Thiên Nhậm trong trang phục Giáo chủ bước vào. Lão nhìn Thiết Phiến Ngọa Long Gia Cát Thượng Quan đang ngồi kiết đà. Trước mặt lão tiên sinh là chiếc mâm đồng, trên mâm đồng có ba đồng tiền vàng.

Cừu Thiên Nhậm chấp tay sau lưng, chờ cho gã giáo đồ bày mâm yến tiệc cùng bầu rượu năm cân xong, mới ra dấu cho gã kia lui ra. Y bước đến ngồi đối mặt với Thiết Phiến Ngọa Long tiên sinh.

Rót rượu ra hai chiếc chén mạ vàng, Cừu Thiên Nhậm từ tốn nói :

- Mời Thượng Quan tiên sinh.

Đón lấy chén rượu, Ngọa Long tiên sinh nhìn Cừu Thiên Nhậm :

- Đa tạ Giáo chủ.

Hai người cùng uống cạn số rượu rồi đặt chén xuống sàn đá. Cừu Thiên Nhậm nhìn những đồng tiền trong chiếc mâm đồng :

- Tiên sinh đã bói ra được quẻ gì nữa rồi?

- Giáo chủ muốn nghe không?

- Tất nhiên lão phu rất muốn nghe.

Cừu Thiên Nhậm vừa nói vừa chuốc tiếp rượu ra chén. Trong khi Dị Thần giáo chủ chuốc rượu thì Ngọa Long tiên sinh ngắm nhìn chân diện của lão. Chờ cho Cừu Thiên Nhậm đặt bầu rượu xuống, lão tiên sinh mới từ tốn nói :

- Lão phu sợ sau bữa yến tiệc hôm nay, chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội được đối ẩm với nhau nữa.

- Tại sao không? Bổn Giáo chủ sau khi đạt thành tâm huyết độc bá giang hồ, thâu tóm giang sơn xong cũng không nỡ xuống tay với tiên sinh đâu.

- Không phải lão phu muốn nói về mình mà đang nói về Giáo chủ đó.

- Tiên sinh muốn nói về bổn tọa ư?

Ngọa Long tiên sinh bưng chén lượu :

- Lão phu biết Giáo chủ đến đại lao để hỏi lão phu điều gì. Nhưng lão phu lại muốn nói về một điều khác.

Nhấp một ngụm rượu, Ngọa Long tiên sinh từ tốn tiếp :

- Ba ngày nữa, nếu gió đông lập tiết thì kiếp họa sẽ đến với Giáo chủ.

Dị Thần giáo chủ cười khảy, nhấp ngụm rượu, rồi nhìn Ngọa Long tiên sinh trang trọng nói :

- Bổn tọa quả là ngạc nhiên với quẻ toán này của tiên sinh đó. Nếu đúng như quẻ toán của tiên sinh thì kiếp họa kia đến với bổn tọa từ ai?

- Lão phu không nói được nhưng trên mặt của Giáo chủ đã có dấu chứng sát nhân.

- Bổn tọa sẽ tẩy dấu chứng đó ra khỏi chân diện của mình. Bổn tọa đến đại lao lần này không phải để nhận những quẻ toán xấu của tiên sinh. Bổn tọa còn mục đích khác.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm lại chuốc rượu ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa hỏi :

- Tiên sinh hẳn thừa biết mục đích của bổn tọa trong chuyến thăm này chứ?

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu, nhìn xuống ba đồng tiền xấp ngửa trên chiếc mâm đồng :

- Giáo chủ định thử quẻ bói của lão phu ư?

- Không phải thử mà là khảo chứng.

Ngọa Long tiên sinh mỉm cười :

- Giáo chủ định đưa vào đại lao của lão phu thêm một người.

Mặt Cừu Thiên Nhậm đanh hẳn lại.

Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan nhìn thẳng vào mặt lão :

- Người đó chắc Giáo chủ cũng rất am tường. Lão phu mạn phép nói ra tên người đó chứ?

Cừu Thiên Nhậm bưng chén rượu uống cạn tồi nghiêm giọng nói :

- Tiên sinh nói thử xem có đúng không?

- Phu nhân của Giáo chủ, Khan Tiểu Hồng.

Lời vừa dứt trên miệng Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan thì chén rượu trên tay của Cừu Thiên Nhậm đã bị y bóp bể nát.

Ngọa Long tiên sinh nhìn Cừu Thiên Nhậm :

- Lão phu đã nói đúng?

- Rất đúng. Thế tiên sinh có biết vì sao bổn tọa lại đưa Khan Tiểu Hồng đến đại lao của tiên sinh không? Tiên sinh thừa biết chuyện gì sẽ đến với Khan Tiểu Hồng chứ?

- Giáo chủ có thể nói cho lão phu biết được không?

- Tiên sinh đã thành thật thì bổn tọa cũng không giấu làm gì. Khan Tiểu Hồng đã lợi dụng mật đạo bí mật chỉ có nàng biết đưa Hạ Quân Bình vào đến đền Dị Thần.

Ngọa Long tiên sinh cười mỉm rồi nói :

- Lão phu đã hiểu tất cả rồi, Giáo chủ khỏi cần giải thích nữa.

Dị Thần giáo chủ đanh mặt, nghiêm giọng nói :

- Chính tiên sinh đã nhờ Khan Tiểu Hồng đưa Hạ Quân Bình vào đền Dị Thần.

Ngọa Long tiên sinh thản nhiên gật đầu :

- Chỉ có phu nhân của Giáo chủ mới có thể đưa Quân Bình vào đền Dị Thần mà thôi.

Cừu Thiên Nhậm cau mày nhìn ra ngoài cửa địa lao :

- Đưa Khan Tiểu Hồng vào đây.

Mệnh lệnh được phán ra, gã giáo đồ liền đưa Khan Tiểu Hồng vào. Thể trạng của nàng tợ như cành cây khô trong bộ bạch y trắng toát. Nàng nhìn Cừu Thiên Nhậm rồi dời mắt qua Ngọa Long tiên sinh.

Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan từ tốn nói :

- Lão phu đã làm phiền lụy đến phu nhân rồi.

Khan Tiểu Hồng lắc đầu :

- Tôi tự nguyện và biết trước cái gì sẽ đến với mình.

Cừu Thiên Nhậm liếc Khan Tiểu Hồng bằng ánh mắt hằn học. Y nhìn lại Ngọa Long tiên sinh :

- Tiên sinh đã có thể cho bổn tòa một quẻ để phòng xa thì ắt không muốn giấu bổn tọa những gì mà bổn tọa muốn biết.

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu, nhìn Cừu Thiên Nhậm, từ tốn nói :

- Nếu như lão phu không nói những điều Giáo chủ muốn biết thì ắt Giáo chủ sẽ dùng Khan Tiểu Hồng phu nhân bức ép lão phu.

- Tiên sinh đọc được ý niệm của bổn tọa.

- À... Đã vậy thì lão phu sẽ nói hết tất cả những gì Giáo chủ muốn biết.

- Tiên sinh không làm khó bổn tọa. Tấm lòng khẳng khái của tiên sinh nhất định sẽ được bổn tọa đáp trả.

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu rồi nhìn Cừu Thiên Nhậm, khoát tay :

- Giáo chủ đừng nệ hà như vậy mà lão phu ái ngại lắm. Lão phu không cần Giáo chủ trả lễ đâu. Việc lão phu thố lộ chỉ vì Khan Tiểu Hồng phu nhân mà thôi.

Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu. Y ngồi xuống bưng bầu rượu chuốc ra chén của Ngọa Long tiên sinh. Vừa chuốc rượu, y vừa hỏi :

- Bổn tọa mạn phép hỏi tiên sinh, Hạ Quân Bình vào đền Dị Thần lấy thứ gì vậy?

Cừu Thiên Nhậm đặt bầu rượu xuống chờ nghe Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan trả lời. Lão tiên sinh không chút vội vã, bưng chén rượu đầy, nhấp một ngụm rồi nói :

- Chiếc thiết phiến gia truyền của lão phu đấy mà. Khi Giáo chủ đưa lão phu đi thăm đền Dị Thần, vô tình lão phu để quên chiếc thiết phiến ngay dưới tay Dị Thần.

- Chỉ có thế thôi ư?

- Ngoài chiếc thiết phiến đó ra, lão phu nghĩ Quân Bình chẳng còn lấy thứ gì khác đâu.

Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu :

- Hạ Quân Bình và tiện tỳ kia không sợ phạm giới quy khắc nghiệt của Dị Thần giáo mà ngang nhiên xâm phạm đền Dị Thần chỉ để lấy chiếc thiết phiến của tiên sinh. Vậy chắc trong chiếc thiết phiến đó phải có gì chứ?

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu :

- Giáo chủ có hỏi lão phu điều đó không?

- Bổn tọa muốn biết.

Khan Tiểu Hồng nhìn Gia Cát Thượng Quan tiên sinh.

Lão tiên sinh vuốt râu, mỉm cười nói :

- Nếu Giáo chủ muốn biết thì phải hứa với lão phu một điều.

Cừu Thiên Nhậm cau mày.

Ngọa Long tiên sinh nói tiếp :

- Cái điều mà lão phu muốn Giáo chủ hứa không khó cho Giáo chủ đâu. Lão phu chỉ xin Giáo chủ để yên cho Khan Tiểu Hồng phu nhân và để phu nhân ở lại đây với lão phu.

- Điều tiên sinh thỉnh cầu được bổn tọa chuẩn y.

- Đa tạ Giáo chủ. Trong cây thiết phiến của lão phu có ba tuyệt thức võ công của lão phu để có thể khai thông Tiên Thiên khí công trong nội thể của Hạ Quân Bình.

Cừu Thiên Nhậm từ từ đứng lên :

- Tiên sinh... Nói như tiên sinh thì Hạ Quân Bình đã có đặng Tiên Thiên khí công của thần tăng Đại Minh. Nếu như vậy thì lão thần tăng đã viên tịch rồi ư?

- Đúng như Giáo chủ suy luận đó. Thần tăng Đại Minh đã viên tịch.

- Thời khắc chuyển đảo càn khôn đã đến ư?

- Lão phu nghĩ là như vậy.

- Vậy Hạ Quân Bình chính là chân mạng pháp thể để chuyển đổi ngũ hành trong Đền Thiêng?

Ngọa Long tiên sinh gật đầu :

- Tất cả đều đã được sắp xếp ngay từ lúc đầu.

Cừu Thiên Nhậm gằn giọng :

- Hạ Quân Bình sẽ không thể vào dược Đền Thiêng đâu.

- Giáo chủ hãy suy xét lại. Vận hạn của Giáo chủ đang đến thì còn làm được gì để buộc chính đạo

phải suy vi.

- Không... Dị Thần giáo phải độc tôn võ lâm và sau đó...

Ngọa Long tiên sinh khoát tay :

- Khoan...

Lão nhặt ba đồng tiền trên chiếc mâm đồng. Nhìn ba đồng tiền bằng ánh mắt suy tư, Ngọa Long tiên sinh buông một tiếng thở dài :

- Dị Thần giáo sẽ độc tôn thiên hạ nhưng người thụ hưởng sự phản quang hồi dương của Dị Thần giáo không phải là Giáo chủ đâu.

Cừu Thiên Nhậm giũ hai ống tay áo trường bào :

- Tiên sinh đừng buộc bổn tọa phải nghe những lời bói toán chỉ nói điều xấu mà không nói điều tốt. Trong võ lâm sẽ chẳng một ai còn đủ quyền năng khống chế được ta đâu.

- Giáo chủ không tin cũng được thôi. Tùy Giáo chủ vậy.

- Bổn tọa sẽ chứng minh mình là kẻ độc tôn trong thiên hạ.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh từ từ đứng lên :

- Điềm quẻ đã báo vào ngày rằm con trăng này chính là lúc tà khí thịnh nhất, cũng là lúc Dị Thần giáo phản quang rực rỡ. Đó cũng chính là điểm hạn vận xấu nhất đối với Giáo chủ đó.

- Lão tiên sinh, bổn tọa sẽ chờ đúng ngày đó để báo cho võ lâm biết Dị Thần giáo độc tôn.

Y bưng chén rượu uống cạn rồi trang trọng nói :

- Bổn tọa cho lão tiên sinh biết một tin không mấy vui vẻ đối với lão tiên sinh đâu.

Ngọa Long tiên sinh cướp lời Dị Thần giáo chủ :

- Giáo chủ muốn nói đến kiếp họa của Võ Đang?

Cừu Thiên Nhậm cau mày :

- Sao lão tiên sinh biết?

- Lão phu có thể đoán biết trước chuyện đó sẽ xảy ra khi thần tăng Đại Minh viên tịch trong nghiêm lăng.

- Xem chừng lão tiên sinh quả là có tâm định thông tuệ biết cả càn khôn, vị lai.

- Giáo chủ đã quá khen. Chỉ sợ những gì lão phu biết có nói ra thì thiên hạ vẫn cho là sàm ngôn.

- Trong thiên hạ cũng có một người tin lão tiên sinh.

- Giáo chủ?

- Không sai.

Cừu Thiên Nhậm nhìn lại Khan Tiểu Hồng :

- Một khi ta độc tôn thiên hạ thì sẽ ban phát cho nàng một chỗ ẩn thân xa lánh cõi trần tục này, - Một kẻ bất nhân, bất nghĩa thì sao có thể đắc thành tâm nguyện độc bá đồ vương được chứ.

Cừu Thiên Nhậm nhìn Khan Tiểu Hồng, hừ nhạt một tiếng rồi quay lưng bỏ ra khỏi địa lao.

Y còn chần chừ đứng bên ngoài cửa, đưa mắt nhìn Ngọa Long tiên sinh và Khan Tiểu Hồng thì một ả giáo đồ vận xiêm y trắng bước tới quỳ ngay dưới chân Cừu Thiên Nhậm :

- Khởi bẩm Giáo chủ.

- Nói đi.

- Lan Hoa Phương Tử phu nhân cầu kiến tại đại đường.

Cừu Thiên Nhậm vuốt râu nhìn lại Gia Cát Thượng Quan. Trên mặt lão là những nét cao hứng tột cùng. Y nghiêm giọng nói :

- Lão tiên sinh. Tứ Thiên sẽ có mặt đại đại đường giáo giới. Tứ Thiên sẽ hợp nhất cùng với bổn tọa. Sự kết hợp đó là thời điểm bổn tọa phát thiếp độc bá thiên hạ. Hạ Quân Bình và bọn hòa thượng Thiếu Lâm chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Nhìn Cừu Thiên Nhậm, Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan nói :

- Giáo chủ bảo trọng.

Cừu Thiên Nhậm hừ nhạt một tiếng. Trước khi rời khỏi đại lao, lão liếc Khan Tiểu Hồng bằng ánh mắt khắt khe, hằn học.

Khi Cừu Thiên Nhậm đi rồi, Khan Tiểu Hồng mới bước đến ngồi đối mặt với Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan :

- Tiên sinh... Tất cả những gì tiên sinh nhờ, tôi đã làm xong rồi.

- Lão phu biết. Lão phu vô cùng cảm kích trước những hành động vị nhân, vị nghĩa của phu nhân.

- Lão tiên sinh... Cừu Thiên Nhậm sẽ như thế nào?

Buông một tiếng thở dài, Ngọa Long tiên sinh nói :

- Lão phu đã nói tất cả nhưng định kiến của Cừu Thiên Nhậm quá lớn, quá nặng và tham vọng lại quá cao. Lão phu không còn cách chi để thay đổi vận mạng của y.

Tự chuốc rượu ra chén, Ngọa Long tiên sinh nói :

- Lão phu thỉnh cầu Cừu giáo chủ để phu nhân ở lại đây cũng là vì phu nhân mà thôi.

- Tiên sinh sợ tôi sẽ mang lụy từ vận hạn của Cừu Thiên Nhậm?

Ngọa Long tiên sinh khẽ gật đầu :

- Lão phu sợ như vậy đó.

- Với một người vô đạo, vô tình như Cừu Thiên Nhậm thì gặp đại họa cũng là sự trừng phạt thích đáng của ông trời thôi.

Ngọa Long tiên sinh nhìn nàng, khẽ gật đầu :

- Mặc dù biết tất cả nhưng lão phu cũng đành bó tay.

- Ai cũng có vận số riêng của mình mà. Tôi không trách trời trách đất mà chỉ tiếc sao vận số của mình lại quá bi thảm.

Lời than thở của nàng khiến Ngọa Long tiên sinh không thể cầm lòng mà buông một tiếng thở dài. Lão tiên sinh nói :

- Vận thái lai của phu nhân sẽ đến.

- Tôi chẳng còn thiết tha gì nữa cả. Chỉ mong sao bá tánh đừng rơi vào cảnh họa máu chảy thành sông, thây chất thành núi.

- Lão phu cũng luôn tâm niệm như vậy.

Ngọa Long tiên sinh nhìn tô cơm trên bàn yến tiệc mà Cừu Thiên Nhậm để lại.

Lão bưng tô cơm đưa qua cho Khan Tiểu Hồng :

- Phu nhân hãy dùng bát cơm này để lão phu vui lòng.

Khan Tiểu Hồng lắc đầu :

- Cơm của Cừu Thiên Nhậm, một con người bất nhân, giết nhạc phụ là bất hiếu và bất nghĩa với tiện nội thì sao tôi có thể ăn được chứ.

- Đây là chén cơm của lão phu.

- Nhưng nó lại có từ sự nghiệp ma đạo của Cừu Thiên Nhậm.

Ngọa Long tiên sinh lại lắc đầu chán nản :

- Lão phu biết một khi phu nhân đã rơi vào cảnh ngộ này thì chẳng thiết gì đến thân của mình. Nhưng tại sao phu nhân lại tự hành hạ mình chứ?

- Tiên sinh, ai cũng có lý của mình mà.

Nàng cầm lấy chén cơm từ tay Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan :

- Tiên sinh không dùng thì tôi mạn phép đổ nó đi vậy.

Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa úp chén cơm xuống sàn đại lao. Ngọa Long tiên sinh không kịp ngăn nàng lại. Khi chén cơm bị đổ ra, một mảnh giấy nhỏ ngay dưới đáy chén đập vào mắt Khan Tiểu Hồng.

Nàng nhón lấy mảnh giấy :

- Tiên sinh hãy xem này.

Nàng vừa nói vừa mở miếng giấy dưới đáy chén. Dòng chữ thảo viết vội nhưng nét vẫn mảnh mai, sắc sảo :

“Canh một... ngày rằm... Di Hoa cung.”

Khan Tiểu Hồng nhìn lại Ngọa Long tiên sinh :

- Tiên sinh... lời trong mảnh giấy này có ý gì vậy?

- Đến lúc đó phu nhân sẽ hiểu. Lão phu lại mắc nợ Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều một lần nữa, mặc dù Cung chủ đã bị thảm tử rồi.

Ngọa Long tiên sinh nói xong bưng cả bầu rượu trút vào miệng mình. Khan Tiểu Hồng nhìn lão tiên sinh mà nghĩ thầm :

- “Sao đột nhiên lão tiên sinh lại mất vẻ trầm tư mà trở nên bấn loạn tinh thần như vậy?”

Chương 42: Mỹ Nữ Vô Tình

Tổng đàn Dị Thần giáo.

Tất cả mọi cây đuốc trong tòa đại Tổng đàn đều được thắp sáng. Không gian vô cùng trang trọng. Ngay phía trước tòa đại Tổng đàn là chiếc lư đồng khổng lồ bốc khói trầm nghi ngút, tạo ra một khung cảnh thật trang nghiêm.

Chúng giáo đồ đồng loạt quỳ xuống dưới sàn đá lạnh, miệng thì xướng to :

- Cung thỉnh pháp thể kim thân Dị Thần giáo chủ.

Cừu Thiên Nhậm trong bộ lễ phục pháp sư, đầu đội kim khôi từ sau bức rèm đính ngọc lưu ly bước ra. Trong bộ lễ phục, Dị Thần giáo chủ trông thật uy nghi và trang trọng.

Cừu Thiên Nhậm vừa yên vị thì từ ngoài tòa đại Tổng đàn Dị Thần giáo, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ cùng với Lan Hoa Phương Tử song hành bước vào.

Lan Hoa Phương Tử ôm quyền hành đại lễ rồi đứng nép sang một bên.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thì chỉ ôm quyền xá Cừu Thiên Nhậm nhưng thái độ có vẻ ngạo mạn. Y chậm chạp nói :

- Quỷ chủ Quỷ môn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ tham kiến Dị Thần giáo chủ.

- Quỷ chủ Quỷ môn Lịnh Chấn Kỳ là một trong Tứ Thiên mà bổn tọa cần, tại sao không hành đại lễ?

Lịnh Chấn Kỳ cau mày :

- Giáo chủ buộc Lịnh mỗ phải hành đại lễ ư?

- Đối với kẻ bề trên thì mặc dù là Tứ Thiên nhưng ngươi cũng phải chấp hành giáo giới. Thấy pháp thể Dị Thần thì phải hành đại lễ.

Lịnh Chấn Kỳ khẽ liếc trộm Lan Hoa Phương Tử. Y nhận thấy mặt hoa của nàng không có một nét gì biểu lộ cảm xúc sau câu nói của Dị Thần giáo chủ. Mới đây thôi mà Lan Hoa Phương Tử như đã biến thành một người khác. Diện dung của nàng như trét một lớp sáp trắng. Nét ngài không mất đi vẻ

kiêu sa đài cát nhưng lại hoàn toàn chẳng có chút biểu cảm nào đối với gã.

Lịnh Chấn Kỳ nhếch môi, rồi bất ngờ cười lên khành khạch.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm mặc nhiên để cho Lịnh Chấn Kỳ cười dứt tiếng rồi mới hỏi :

- Ngươi đang nghĩ gì mà lại cười? Nếu một giáo đồ không giữ được sự trang trọng trong Tổng đàn Dị Thần giáo thì đã phạm trọng tội đó. Ngươi chưa được bổn tọa ban phát Thiên Nhất Thần Thủy nên tạm thời chưa phán lệnh xử quyết ngươi.

Lịnh Chấn Kỳ khoát tay :

- Lịnh mỗ đến Tổng đàn Dị Thần giáo không phải để hành đại lễ cung nghinh pháp thể Dị Thần. Mục đích của Lịnh Mỗ đến đây là để thay Dị Thần giáo chủ đảm đương chức vị của người.

- Có xứng đáng được làm như vậy không?

- Sao lại không. Rất xứng đáng chứ. Võ Đang phái tồn tại bao nhiêu lâu mà Dị Thần giáo chủ vẫn không làm gì được, chỉ đến khi ta xuất hiện mới buộc bọn đạo sĩ thúi kia trở thành giáo đồ Dị Thần giáo. Ta xem chừng có bản lĩnh hơn hẳn Giáo chủ.

- Được... Lịnh Chấn Kỳ, bổn tọa thu phục ngươi bằng chính bản lĩnh của ngươi.

Cừu Thiên Nhậm vỗ tay ba cái.

Ngay lập tức, Bội Phân Phân từ sau rèm bước ra, quỳ mọp dưới chân Cừu Thiên Nhậm.

Cừu Thiên Nhậm hất mặt :

- Đứng lên đi.

Bội Phân Phân được lệnh mới dám đứng lên.

Dị Thần giáo chủ chỉ Lịnh Chấn Kỳ :

- Kẻ đứng dưới kia là ai?

Bội Phân Phân nhìn Lịnh Chấn Kỳ, lí nhí nói :

- Khởi bẩm Giáo chủ, người đó chính là Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Người có đôi Thanh Ma Thần Thủ vô cùng lợi hại mà nội giám đã tiến dâng để Giáo chủ phán xử.

- Được rồi.

Cừu Thiên Nhậm khoát tay :

- Ngươi lui ra đi.

Bội Phân Phân lui bước trở lại đứng bên Lan Hoa Phương Tử.

Cừu Thiên Nhậm lại vỗ tay hai cái. Sau tiếng vỗ tay, hai gã giáo đồ Dị Thần giáo bưng ra chiếc đôn sơn son thiếp vàng, đặt phía dưới bậc tam cấp. Trên chiếc đôn là một chiếc sọ người mốc meo có hốc miệng méo xệch qua một bên trông thật quái lạ.

Dị Thần giáo chủ nhìn Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ :

- Lịnh Chấn Kỳ, bổn tọa cho ngươi chọn lựa. Ngươi tự nguyện uống Thiên Nhất Thần Thủy để tỏ lòng tôn kính với pháp thể Dị Thần hay là để bổn tọa bắt buộc ngươi uống. Nếu để bổn tọa phải ra tay thì mỗi ngày ngươi phải sám hối trước pháp thể Dị Thần để chuộc lại lỗi của mình đó.

Lịnh Chấn Kỳ cười khảy :

- Giáo chủ ơi... Lão có thể hù dọa được ai chứ không thể dọa được ta đâu. Lão đã đặt điều kiện với ta thì buộc ta phải đặt điều kiện với lão. Nếu lão ngoan ngoãn bước xuống thỉnh ta lên chỗ của lão thì ta sẽ ban phát cho lão cơ hội làm phó Giáo chủ.

Bằng như không thì chiếc Thanh Ma Thần Thủ này của Lịnh mỗ sẽ chẳng khách sáo với Giáo chủ đâu.

Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu :

- Khẩu khí đáng mặt lắm. Ngươi đúng là người mà bổn tọa đang chờ.

- Lão mới đúng là người mà Lịnh mỗ phải thu phục đó.

- Nói như thế thì bổn tọa cần phải biết bản lãnh của ngươi như thế nào.

Lời vừa dứt, Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm chỉ khẽ điểm mũi giày thì cả chiếc ngai bệ vệ nhấc lên khỏi sàn, là đà lướt thẳng đến Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Đối với Giáo chủ Dị Thần giáo, Lịnh Chấn Kỳ đâu dám xem thường mà đã chuẩn bị đối phó ngay từ lúc mới đặt chân đến tòa đại Tổng đàn Dị Thần giáo. Nay chứng kiến khinh thuật siêu phàm xuất chúng của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm thì Lịnh Chấn Kỳ càng quả quyết hơn là mình đang đối mặt với một kỳ phùng địch thù.

Chiếc ngai có Dị Thần giáo chủ chễm chệ ngồi trên lướt tới công thẳng trực diện, tập kích ngay vùng đan điền của Lịnh Chấn Kỳ không một chút e dè.

Tâm niệm của Lịnh Chấn Kỳ quyết một chưởng phân định ngay thắng bại để thị uy với chúng giáo đồ Dị Thần giáo.

Đôi Thanh Ma Thần Thủ xanh rờn của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ chạm thẳng vào song thủ to bè của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm. Khi đôi trảo công của họ Lịnh dính chặt lấy song thủ của Cừu Thiên Nhậm thì y mới giật mình. Hoạt Diêm La cảm nhận hổ khẩu tê rần và có một hấp lực hút chặt đôi Thanh Ma Thần Thủ vào đôi bản thủ của đối phương. Cùng với hấp lực đó là áp lực nặng nề như núi Thái đè tới.

Lịnh Chấn Kỳ đanh mặt, dồn nội lực trụ tấn. Mặc dù y đã vận dụng tất cả nội lực và nguyên khí thế mà vẫn bị lấn lướt, phải trượt về sau. Đôi cước pháp của Lịnh Chấn Kỳ trượt dài trên sàn đá để lại hai rãnh sâu độ một đốt tay.

Lịnh Chấn Kỳ trụ tấn, trong khi Cừu Thiên Nhậm lại chễm chệ ngồi trên chiếc ngai phiêu diêu, thế mà vẫn thừa dư lực bức đối thủ của mình phải trượt dài về phía sau.

Bấy nhiêu đó cũng đủ phân định người hơn, kẻ thua.

Mặc dù đối chưởng, thi thố nội lực nhưng tinh nhãn sắc xảo của Dị Thần giáo chủ vẫn nhìn chăm chăm vào mặt mặt Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Lão mỉm cười nói :

- Thanh Ma Thần Thủ quả là danh bất hư truyền. Nếu như ngươi không nhờ Thanh Ma Thần Thủ hộ thân thì bây giờ kinh mạch của ngươi đã vỡ nát rồi. Ngươi ắt thừa biết điều đó chứ?

Trán Lịnh Chấn Kỳ xuất hạn mồ hôi đầm đề. Y nghĩ thầm :

- “Không ngờ nội lực của lão Dị Thần giáo chủ này khủng khiếp như vậy.”

Lịnh Chấn Kỳ bặm môi, cố trụ tấn nhưng áp lực mãnh liệt của đối phương vẫn buộc y tiếp tục trượt về phía sau. Chẳng mấy chốc đã đến ngưỡng cửa tòa đại đường Dị Thần giáo.

Dị Thần giáo chủ nghiêm giọng nói :

- Ngươi có chịu nhận sự phán xử của bổn tỏa không?

Lịnh Chấn Kỳ thét lớn :

- Chưa hết đâu.

Cùng với lời nói đó, y dồn nội lực rút đôi tay trở về, đồng thời phi thân lên cao ba bộ, nhắm thủ cấp của Cừu Thiên Nhậm vỗ trảo tấn công trực diện.

Trảo công của Lịnh Chấn Kỳ chưa kịp phát ra theo ý định của gã thì cứ như là Cừu Thiên Nhậm đã đoán biết trước được. Khi Lịnh Chấn Kỳ vừa lắc vai toan phi thân lên cao thì chớp mắt thấy chiếc ngai lướt tới cùng với song chưởng của Cừu Thiên Nhậm xòe ra, vỗ vào hai bờ vai gã.

Hai bờ vai rát buốt. Lịnh Chấn Kỳ phải té ngồi dưới đất trong khi chiếc ngai lại là đà lướt về chỗ cũ. Cừu Thiên Nhậm vẫn chễm chệ ngồ trên trông thật thư thái.

Lịnh Chấn Kỳ ngơ ngẩn bởi thủ pháp quá nhanh của đối phương. Y e dè, thẹn thùng, từ từ đứng lên.

Dị Thần giáo chủ nói :

- Nếu ngươi không gia nhập bổn giáo thì tự ngươi hãy phán xử chính mình rồi mới được rời khỏi tòa Tổng đàn này.

Lịnh Chấn Kỳ hướng mắt nhìn Lan Hoa Phương Tử. Vẻ mặt nàng vẫn trơ trơ, không một nét biểu cảm bởi sự thảm bại của gã.

Buông một tiếng thở dài, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ rảo bước về phía Cừu Thiên Nhậm. Y nhìn Cừu Thiên Nhậm rồi từ từ quỳ xuống hành đại lễ.

Lịnh Chấn Kỳ vừa hành đại lễ vừa nói :

- Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ tham kiếm Giáo chủ.

- Tốt lắm. Đứng lên đi.

Lịnh Chấn Kỳ đứng lên.

Cừu Thiên Nhậm nhìn lại Lan Hoa Phương Tử, trang trọng nói :

- Cử hành nghi thức nhập giáo giới.

Lệnh truyền được phán ra thì ngay lập tức tiếng nhạc được cất lên phía trong hậu đường. Hai ả giáo đồ bưng hai chiếc mâng từ trong hậu đường tiến ra. Hai ả đó đặt hai chiếc mâm ngay trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Lan Hoa Phương Tử tiến lại bên gã, trịnh trọng mở tấm lụa hồng điều phủ trên chiếc mâm. Nàng lấy dải lụa màu vàng chít lên đầu Lịnh Chấn Kỳ và cắt một nhúm tóc để lại trên mâm. Sau đó mở tấm lụa đỏ trên chiếc mâm thứ hai. Trên chiếc mâm này là một con băng trùng trắng muốt, đang ngo ngoe. Lan Hoa Phương Tử cẩn thận bưng chiếc mâm dâng đến trước mặt Lịnh Chấn Kỳ.

Thấy con băng trùng, Lịnh Chấn Kỳ rùng mình. Y gượng hỏi Lan Hoa Phương Tử :

- Ta phải ăn con băng trùng này sao?

- Đây là thọ vật của giáo giới ban phát cho Tứ Thiên.

- Nếu ta...

- Thọ vật của giáo giới là vật linh, đã ban tặng thì người được tặng phải nhận.

Lịnh Chấn Kỳ bặm môi, rùng mình một lần nữa. Y ngẩng lên, vô hình chung chạm vào ánh mắt ngời ngời sắc na khủng bố của Dị Thần giáo chủ. Lúc bình thường thì Hoạt Diêm La cũng toát lộ thứ ánh mắt khủng bố kia nhưng nay chính bản thân y phải đối mặt với nó. Cái thần trong ánh mắt của Cừu Thiên Nhậm quả là buộc y phải khuất phục, không thể định được hùng tâm của mình.

Lịnh Chấn Kỳ nghĩ thầm :

- "Y có chân mạng của một lão Giáo chủ tàn nhẫn."

Lịnh Chấn Kỳ nghĩ xong rồi nhìn lại con băng trùng. Nó cong người như đã nhận ra mùi mồi ngon. Buông một tiếng thở dài, Lịnh Chấn Kỳ nhón lấy con băng trùng từ từ cho vào miệng. Y chưa kịp nhai thì con băng trùng đã chui tọt vào trong rồi.

Lịnh Chấn Kỳ chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra với mình thì một cái đau quặn từ đan điền phát ra, nhanh chóng lan tỏa toàn châu thân khiến cho mắt hoa, đầu váng.

Lịnh Chấn Kỳ nhăn mặt, co rút người lại, rên khẽ :

- Ôi chao.

Y ôm đan điền, cố vận công khống chế cái đau và dụng ý giết cả con vật quỷ quái trong nội thể mình. Nhưng y vừa vận công thì càng đau dữ dội hơn. Lịnh Chấn Kỳ tưởng như lục phủ ngũ tạng đang bị một kẻ vô hình nào đó ngắt đứt thành từng đoạn nhỏ.

Trán y xuất hạn dầm dề nhưng cái đau vẫn không ngừng gia tăng. Cuối cùng, Lịnh Chấn Kỳ phải gào lên :

- Giáo chủ...

Y té quỵ xuống sàn đá, chỉ còn biết nhìn Cừu Thiên Nhậm bằng ánh mắt trắng dã bởi sự đau đớn.

- Giáo chủ... Thuộc hạ không chịu đựng được nữa.

- Nếu ngươi phản lại giáo giới của Dị Thần giáo thì sẽ chịu cực hình này vĩnh viễn.

- Thuộc hạ thề sẽ không bao giờ phản lại giáo giới.

- Hãy uống Thiên Nhất Thần Thủy.

- Đa tạ... đa tạ Giáo chủ.

Lịnh Chấn Kỳ lê đến chiếc đôn, bưng cái đầu lâu mốc meo, ngửa cổ uống nước từ cái hốc miệng méo xệch. Y cảm thận Thiên Nhất Thần Thủy đọng lại ở đan điền mình và bên trong như có bầy độc vật nhung nhúc bâu lấy uống rồi chúng mới chịu ngủ yên.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ thở hắt ra, đưa mắt nhìn Dị Thần giáo chủ. Y hối tiếc vì đã nghe lời Lan Hoa Phương Tử đến Tổng đàn Dị Thần giáo. Cuối cùng phải chịu làm thân trâu ngựa cho người.

Lịnh Chấn Kỳ đặt chiếc đầu lâu vào mâm đồng do một ả giáo đồ bưng đến. Y thở dài, nhìn Cừu Thiên Nhậm :

- Đa tạ Giáo chủ đã ban phát Thiên Nhất Thần Thủy.

- Giáo đồ sẽ luôn nhận được nước thiêng từ pháp thể kim thân Dị Thần. Nhưng nếu như vi phạm giáo giới thì hãy tự hành xử mình trước khi Dị Thần phán xử.

Lịnh Chấn Kỳ bặm môi, cúi đầu :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Cừu Thiên Nhậm vuốt râu mỉm cười, mặt lộ rõ những nét đắc ý trước sự thuần phục của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ.

Y nhìn lại Lan Hoa Phương Tử :

- Mời Tứ Thiên.

Lan Hoa Phương Tử nhìn ra ngoài, cất giọng trong như ngọc va vào nhau :

- Giáo chủ cho mời tam vị trong Tứ Thiên vào đại đường.

Sau tiếng gọi của nàng, từ ngoài đại đường, Hắc Bạch Thần Quân cùng với Độc Chủ Hành bước vào. Ba người đều chít khăn màu vàng như Lịnh Chấn Kỳ, chứng tỏ họ cũng đã được cho uống băng trùng.

Ba người lia mắt nhìn qua Lịnh Chấn Kỳ rồi quỳ xuống hành đại lễ :

- Tam thiên bái kiến Giáo chủ.

- Đứng lên đi.

Ba người vừa đứng lên thì ba ả giáo đồ nhanh chóng dọn ra ba chiếc đôn giống như của Lịnh Chấn Kỳ.

Cừu Thiên Nhậm trang trọng nói :

- Kể từ hôm nay, các ngươi là Tứ Thiên Hành Pháp của Dị Thần giáo.

Cừu Thiên Nhậm chỉ Lịnh Chấn Kỳ :

- Bổn tọa phong cho ngươi là Nam Tà Hành Thiên sứ giả Dị Thần.

Lịnh Chấn Kỳ vội vã đứng lên ôm quyền xá. Y vẫn còn nỗi hoang mang sợ hãi bởi băng trùng nến hấp tấp nói :

- Đa tạ Giáo chủ.

Cừu Thiên Nhậm chỉ Độc Chủ Hành :

- Ngươi là Tây Độc Hành Thiên sứ giả.

- Đa tạ Giáo chủ.

Nhìn qua Hắc Bạch Thần Quân, Cừu Thiên Nhậm tiếp :

- Hai ngươi sẽ là Đông Chủ Hành Thiên sứ giả và Bắc Chủ Hành Thiên sứ giả.

Hắc Bạch Thần Quân nhìn nhau rồi cùng hướng về phía Cừu Thiên Nhậm :

- Giáo chủ anh minh.

Cừu Thiên Nhậm đứng lên, nghiêm giọng nói :

- Sự hiện diện của Tứ Thiên hôm nay khiến cho Dị Thần giáo như rồng thêm cánh, hổ thêm tay. Khi đến thời khắc, bổn tọa sẽ phát lệnh phát dương quang đại Dị Thần giáo.

Tất cả giáo đồ đồng loạt cúi mình xuống, xướng lên :

- Giáo chủ uy vũ. Dị Thần giáo độc tôn.

Cừu Thiên Nhậm khẽ gật đầu. Thần nhãn của y hướng về phía Lan Hoa Phương Tử.

Đọc được ý nghĩ trong ánh mắt của Cừu Thiên Nhậm, Lan Hoa Phương Tử bước ra nói :

- Giáo chủ ban phát đại yến cho chư vị giáo đồ. Các người hãy đến khu thượng uyển vườn tận hưởng.

Chúng giáo đồ lại một lần nữa xướng lên :

- Đa tạ Giáo chủ.

Cừu Thiên Nhậm cười mỉm, rồi rời chiếc ngai, chấp tay sau lưng, rảo bước khoan thai rời đại đường Tổng đàn Dị Thần giáo. Lan Hoa Phương Tử liền nối gót theo sau Cừu Thiên Nhậm.

Khi nàng bước ngang qua Lịnh Chấn Kỳ, gã gọi khẽ :

- Phương Tử...

Nàng thoạt lia mắt nhìn qua Lịnh Chấn Kỳ nhưng vẫn tiếp tục bước theo Giáo chủ Cừu Thiên Nhậm.

Lịnh Chấn Kỳ nhìn theo sau lưng nàng. Y hoài tưởng lại những gì giữa mình với Lan Hoa Phương Tử lúc còn ở Nghi Sơn. Cũng vóc dáng đài cát kiêu sa đó, cũng con người đó, cũng đường nét gợi cảm và cả ánh mắt tình tứ lẫn nụ cười mê hồn nhưng giờ sao xa xôi và lạnh lùng quá.

Y nghĩ thầm :

- “Mình từ một Hoạt Diêm La lẫm lẫm liệt liệt, đầu dội trời chân đạp đất, thế mà chỉ trong khoảnh khắc đã trờ thành một Nam Tà Hành Thiên không đáng để nàng nhìn tới. Lịnh Chấn Kỳ ơi, cuối cùng thì ngươi cũng vẫn là một tên tiểu nhân trong cõi đời này. Dị Thần giáo chủ, nếu có cơ hội thì ngươi phải trả cho ta cái thẹn ngày hôm nay.”

Tâm thì nghĩ mông lung nhưng mắt Lịnh Chấn Kỳ vẫn dõi theo từng bước chân của Lan Hoa Phương Tử. Nàng chẳng khác nào cõi hoài niệm mơ hồ đang xa dần khỏi sự suy tưởng của Lịnh Chấn Kỳ.

Lan Hoa Phương Tử chợt dừng bước.

Tim Lịnh Chấn Kỳ rộn lên bởi ngỡ rằng nàng sẽ quay lại nhìn gã.

Lịnh Chấn Kỳ hồi hộp để đón nhận ánh mắt giao tình của nàng. Nếu ở thảo xá trên Nghi Sơn thì y là chủ nhân của Lan Hoa Phương Tử thì tại tòa Tổng đàn Dị Thần giáo, y bỗng cảm thấy mình chẳng là gì cả. Với nàng, giờ đây y chỉ là một gã thuộc hạ nhỏ bé của Dị Thần giáo chủ. Chính vì vậy mà Lịnh Chấn Kỳ muốn một chút tình từ người mỹ nữ mà gã đã từng là chủ nhân.

Lịnh Chấn Kỳ buông một tiếng thở dài ảo não khi Lan Hoa Phương Tử chỉ dừng bước rồi lại tiếp

tục mà chẳng hề ngoảnh mặt nhìn lại để xem người đã từng chung chăn gối với nàng.

Lịnh Chấn Kỳ cúi mặt, lẩm nhẩm nói :

- Mỹ nữ quả vô tình!

Chương 43: Rồng Mắc Cạn, Tôm Lập Vị

Nghe Cừu Thiên Nhậm kêu tên mình, Lan Hoa Phương Tử vội bước đến quỳ trước tràng kỷ với vẻ thục nữ thuần phục.

- Giáo chủ cho gọi thiếp.

- Nàng hãy ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt ta.

Giọng nói của Cừu Thiên Nhậm khác hẳn bình nhật khiến cho Lan Hoa Phương Tử thoạt hồi hộp. Nàng nghĩ thầm :

- "Cừu Thiên Nhậm đang nghĩ gì mà sao hôm nay y lại tỏ thái độ khác lạ với mình?"

Ý niệm đó khiến Lan Hoa Phương Tử e dè nhưng không dám phản lệnh của Giáo chủ Dị Thần giáo. Hơn bất cứ ai, nàng thừa biết một khi kháng lệnh thì phải chịu cực hình tế thần. Mà cực hình đó thì nàng đã từng chứng kiến nên đâu muốn mình trở thành vật tế thần.

Lan Hoa Phương Tử ngước lên nhìn thẳng vào đôi mắt đầy sát na khắt khe của Cừu Thiên Nhậm. Nàng ngập ngừng nói :

- Xin Giáo chủ chỉ huấn.

Cừu Thiên Nhậm đặt tay lên vai Lan Hoa Phương Tử. Y nghiêm giọng, nói thật chậm rãi :

- Nếu Đại Minh thần tăng viên tịch thì trên võ lâm còn có người nào khả dĩ là đối thủ của ta không?

- Nếu như Đại Minh thần tăng viên tịch thì trên võ lâm chẳng còn người thứ hai nào đáng mặt là đối thủ của Giáo chủ.

- Thế sao Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan bói quẻ hôm nay chính là khoảnh khắc hạn vận của ta?

- Giáo chủ tin vào Ngọa Long tiên sinh à?

- Có thể ta tin.

- Nếu vậy thiếp sẽ cho các giáo đồ canh gác cẩn mật để qua hạn vận này.

Dị Thần giáo chủ nhìn nàng, cáu gắt nói :

- Không làm như vậy.

Lan Hoa Phương Tử dập đầu xuống trước mũi giày của Cừu Thiên Nhậm :

- Tuân lệnh Giáo chủ. Xin Giáo chủ chỉ huấn.

- Phương Tử... Ta muốn biết người nào có thể đem đến hạn vận cho ta.

Y gằn giọng tiếp :

- Ta muốn đối mặt với gã đó. Ai có thể đem đến cho ta kiếp nạn diệt thân chứ?

Cừu Thiên Nhậm vừa nói vừa nâng cằm Lan Hoa Phương Tử :

- Nàng có thể nói cho ta biết được không?

Lan Hoa Phương Tử bặm môi :

- Xin Giáo chủ miễn thứ. Câu hỏi này thiếp khó trả lời. Bởi trên giang hồ chỉ có Đại Minh thần tăng với Tiên Thiên khí công là khả dĩ có thể đả thương được Giáo chủ.

Ngoài ra thì đâu còn ai đủ bản lãnh khắc chế pháp thể bất hoại của người.

Nàng dập đầu xuống trước mũi giày của Cừu Thiên Nhậm :

- Những lời của thiếp nếu làm phật lòng Giáo chủ thì xin Giáo chủ miễn thứ.

- Nàng hãy ngẩng lên nhìn ta.

Lan Hoa Phương Tử ngẩng lên nhìn Dị Thần giáo chủ. Tim nàng đập thình thịch khi chạm vào ánh mắt khắc nghiệt của họ Cừu.

Cừu Thiên Nhậm nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Nếu Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình tiếp thu Tiên Thiên khí công của Đại Minh thần tăng thì y có thể là đối thủ của ta. Có đúng không?

- Giáo chủ đã nghĩ như vậy thì thiếp sẽ phát lệnh cho chúng giáo đồ Dị Thần giáo truy sát Hạ Quân Bình.

- Ta chưa nói hết.

- Xin Giáo chủ chỉ huấn.

- Hạ Quân Bình có Tiên Thiên khí công của thần tăng Đại Minh nhưng y không thể là người đem kiếp nạn đến cho ta.

Cừu Thiên Nhậm nâng cằm Lan Hoa Phương Tử :

- Hạ Quân Bình không thể đến gần ta được. Cho dù y có đến gần thì chưa hẳn đã hạ thủ được ta. Vậy... Theo quẻ bói của Ngọa Long tiên sinh thì người có thể đem đến kiếp nạn cho ta là người ở sát bên cạnh ta.

Câu nói khẳng khái của Cừu Thiên Nhậm khiến Lan Hoa Phương Tử biến sắc.

Nàng ngập ngừng hỏi :

- Giáo chủ hãy chỉ huấn. Người đó là ai?

- Trong giáo chúng Dị Thần giáo thì ai ở gần ta nhất?

Lan Hoa Phương Tử giật mình.

Nàng cúi mặt xuống đất :

- Giáo chủ... Người gần bên Giáo chủ nhất chính là thiếp.

- Đúng... Người sát bên cạnh ta chỉ có nàng. Nếu lời tiên tri của Ngọa Long tiên sinh đúng thì nàng là kẻ mà ta phải xuống tay trước để trừ họa diệt thân.

- Giáo chủ... Thiếp không bao giờ có ý niệm đó. Nếu như thiếp hai lời hay có lòng phản trắc thì trước pháp thể Dị Thần, thiếp xin làm vật cúng tế.

- Tất nhiên là ta phải xử nàng đúng như ý của nàng.

Cừu Thiên Nhậm nâng cằm Lan Hoa Phương Tử. Nàng biến sắc khi chạm vào ánh mắt khắc nghiệt của Cừu Thiên Nhậm.

- Nàng có biết bí mật của ta không?

- Cho dù thiếp có biết cũng một lòng vì Giáo chủ.

- Thật vậy không?

- Ngay bây giờ, thiếp có thể chết để Giáo chủ được vui, không bận tâm với ý niệm có họa sát thân.

Cừu Thiên Nhậm thở dài :

- Bí mật của ta là gì?

Lan Hoa Phương Tử ngây người...

Cừu Thiên Nhậm gằn giọng :

- Nàng không nói ra à?

- Thiếp quả là không biết.

- Nàng không biết ư?

Lan Hoa Phương Tử khẳng khái gật đầu.

Cừu Thiên Nhậm cười mỉm :

- Ta vì say mê nhan sắc của nàng là đã hủy hoại cuộc đời của Khan Tiểu Hồng.

Chẳng lẽ cái giá quá đắt đó chỉ để cho ta một cái xác mỹ nhân thôi sao?

Y vuốt má Lan Hoa Phương Tử :

- Ta đâu nỡ hủy hoại một mỹ nhân kiều diễm như nàng. Nhưng lời tiên tri của Ngọa Long tiên sinh đôi lúc làm ta chao đảo tâm định. Nếu như nói đúng thì họa nhân chính là nàng.

- Thiếp nguyện chết nếu có hai lòng với Giáo chủ. Những gì Ngọa Long tiên sinh nói là quẻ toán, cũng có thể dụng ý là muốn chia cắt thiếp với Giáo chủ. Ngọa Long tiên sinh là một người thông huyền căn, thiếp không dám sánh bằng. Nhưng Giáo chủ mất thiếp thì đâu còn ai thay thế để cho người biết căn cơ chuyển dịch của Ngũ Hành.

Nàng úp mặt xuống giày của Cừu Thiên Nhậm :

- Thiếp đã hết lời, xin Giáo chủ định đoạt.

- Đứng lên đi.

Lan Hoa Phương Tử đứng lên, đối mặt vối Dị Thần giáo chủ.

Y ngắm Lan Hoa Phương Tử từ đầu đến chân :

- Nàng vẫn là một mỹ nữ.

- Giáo chủ cũng vẫn như ngày nào.

- Nói hay lắm. Nhưng chỉ sợ nàng chẳng còn như hôm nào mà thôi.

- Thiếp cũng vẫn như ngày nào.

Nàng dứt lời, liền tự trút bỏ xiêm y của mình, phơi bày tấm thân gợi mời trước mặt Cừu Thiên Nhậm.

Nàng nhìn thẳng vào Cừu Thiên Nhậm, ôn nhu nói :

- Chính thể xác này đã hun đúc cho chàng đỉnh thiên lập địa, ngẩng mặt nhìn thiên hạ. Bây giờ nó cũng vẫn thuộc về chàng và ngoan ngoãn chìu theo sự phán quyết của chàng.

Cừu Thiên Nhậm vuốt râu cười mỉm :

- Nàng là pháp sự của ta. Thân thể nàng đã thuộc về ta và trong thiên hạ chẳng có người thứ hai như nàng.

Cừu Thiên Nhậm từ từ đứng lên, đặt hai tay lên bờ vai của Lan Hoa Phương Tử.

Đôi bản thủ cứng ngắc của y rà dọc xuống hai bên hông nàng. Cảm giác từ đôi bản thủ cứng ngắc của Dị Thần giáo chủ tạo ra lớp da ốc nổi khắp cơ thể Lan Hoa Phương Tử.

Y mỉm cười khi nhìn lớp da trắng mọng nổi đầy những con ốc li ti. Chính lớp da ốc li ti đó khiến Cừu Thiên Nhậm thích thú. Y nghĩ thầm :

- “Ta vẫn không thoát khỏi được dục vọng từ Lan Hoa Phương Tử. Trên thế gian này còn mỹ nữ nào hơn được nàng nữa hay không? Nàng đúng là một pháp sự bên cạnh ta, một vưu vật mà ông tạo đã nắn nót để tặng riêng cho ta. Lan Hoa Phương Tử, khi ta độc tôn võ lâm, làm chủ thiên hạ, thâu tóm giang san trên ngai cửu đỉnh thì lúc đó nàng mới vĩnh viễn thoát ra khỏi cảnh giới này.”

Cừu Thiên Nhậm vừa nghĩ vừa nắn nót thân thể của Lan Hoa Phương Tử. Đôi bản thủ của gã trượt dần lên phía trên và sau cùng dừng lại ngay trên vùng nhũ hoa của nàng.

Y có thể cảm nhận trái tim của Lan Hoa Phương Tử đang đập nhè nhẹ với nỗi hồi hộp.

- Nàng vẫn đẹp như ngày nào.

Câu nói của Cừu Thiên Nhậm vừa thoát ra khỏi cửa miệng là Lan Hoa Phương Tử đã đoán ra ngay Dị Thần giáo chủ đang nghĩ gì. Nàng có thể đoán được cảm giác háo hức của nam nhân và biết phải

làm gì.

Lan Hoa Phương Tử buông thõng hai tay.

Nàng thoạt rùng mình, thót bụng, để biểu lộ sự gợi mời mà nàng đoan chắc rằng bất cứ một ai khi nhận ra sự gợi mời đó cũng không thể cưỡng lại được dục hỏa. Cho dù đó là Dị Thần giáo chủ.

Nàng hé mở đôi thu nhãn như một lời mời gọi đầy khích lệ đối với Cừu Thiên Nhậm.

Khi đôi bản thủ của Cừu Thiên Nhậm bắt đầu tỏa hơi nóng âm ấm thì chính Lan Hoa Phương Tử với những động tác thuần thục và chính xác, giúp cho vị Giáo chủ vốn bình thời khắc nghiệt chui ra khỏi lớp vỏ bọc để trụ lại với bản năng vốn có của lão.

Vòng tay của nàng quấn chặt lấy Cừu Thiên Nhậm như một cặp nhuyễn xà cố quấn trọn lấy con mồi. Tất cả mọi thứ đều tan biến trong tâm tưởng của Dị Thần giáo chủ, chỉ còn đọng lại lửa dục bùng cháy dữ dội bởi những xúc cảm từ thân thể Lan Hoa Phương Tử mang lại.

Những tiếng ậm ừ từ hai cánh môi mọng đỏ của nàng như dầu đổ vào ngọn lửa dục vọng để đưa Cừu Thiên Nhậm vào đỉnh thiên thai, chẳng còn thiết đến những gì trong cảnh giới thực của y. Y đã biến thành chủ nhân của thể xác mỹ nữ. Cái y thích đã được.

Ngọc thủ của nàng bấu cứng vào vai Cừu Thiên Nhậm như người sắp chết đuối bấu vào mảnh ván sau cùng. Bất thình lình, đôi bản thủ thanh mảnh của nàng buông ra, trôi tuột xuống hai bên hông. Dị Thần giáo chủ khi cảm nhận được đỉnh điểm cuối cùng của con bướm chơi vơi trong nhụy hoa thì...

Lan Hoa Phương Tử bật nhỏm lên với tất cả khí lực của mình, trong khi Dị Thần giáo chủ trợn tròn hai mắt, miệng há hốc. Mãi một lúc sau, lão mới gầm lên :

- Tiện nhân bỉ ổi...

Lão vừa gầm vừa cố dựng người lên nhưng khổ nỗi chẳng thể nào nhấc nổi được một cánh tay. Trên tay Lan Hoa Phương Tử là cặp tinh hoàn của Cừu Thiên Nhậm. Sau khi đoan chắc là Dị Thần giáo chủ đã hoàn toàn bất lực mặc dù đang phẫn nộ tột cùng, Lan Hoa Phương Tử mới mỉm cười nói :

- Lão quỷ đã nói đúng nhưng lại lưỡng lự không triệt hạ họa diệt thân của lão.

Cừu Thiên Nhậm sa sầm mặt. Toàn thân lão như đang héo dần vì mất khí lực chân nguyên.

Lão gượng nói :

- Phương Tử... Thì ra nàng đã biết bí mật của ta...

- Nếu không biết thì làm sao cặp tinh hoàn của lão lại nằm trong tay ta?

Lan Hoa Phương Tử vận lại y trang, nhìn Cừu Thiên Nhậm :

- Đúng ra khi lão nghe Ngọa Long tiên sinh nói thì phải tin mà hành sự thì lão đâu đến nỗi bị mất chân nguyên để rồi pháp thể bất hoại trở thành vô dụng.

Cừu Thiên Nhậm nhắm mắt. Mồ hôi xuất hạn phủ khắp mặt lão. Lão nhớ lại lời tiên tri của Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan mà hối tiếc, tự Oán trách mình.

Cừu Thiên Nhậm nhìn lại Lan Hoa Phương Tử bằng ánh mắt khắc nghiệt :

- Nàng đã hủy hoại ta rồi.

- Nếu không hủy hoại lão thì có ngày ta chẳng khác gì Mộng Thiên Kiều. Vả lại, ta không thể mãi mãi chỉ là pháp sự thừa hành chỉ dụ của lão.

- Nàng đã biết bí mật của ta từ lúc nào?

Lời của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm vừa thốt dứt thì từ phía sau tràng kỷ, một ô cửa bí mật hé mở. Trong ô cửa tò vò đó, Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng bước ra. Lão cười mỉm nhìn Cừu Thiên Nhậm :

- Rồng đã hoàn toàn mắc cạn rồi. Tội nghiệp... tội nghiệp...

Nghe tiếng của Bách Diện Thượng Nhân, Cừu Thiên Nhậm biến sắc, giật mình :

- Ngươi ư...

- Giáo chủ bận vận công bế tử huyệt mà vẫn còn nhận ra Tôn mỗ sao?

Tôn Đình Thượng chấp tay sau lưng, khẽ nhún vai, lắc đầu nói tiếp :

- Cừu lão tặc chắc ngạc nhiên lắm phải không?

Cừu Thiên Nhậm nuốt nước bọt. Y cảm nhận cổ họng đắng ngắt bởi sự uất hận dâng tràn.

Y liếc mắt nhìn về phía Lan Hoa Phương Tử. Cái liếc mắt của Cừu Thiên Nhậm không qua khỏi đôi mắt tinh tường của Tôn Đình Thượng.

Lão cười khảy, nói :

- Ngươi vẫn còn hối tiếc bóng sắc mỹ nhân à?

- Ta hận nàng.

- Và hận cả Tôn mỗ nữa chứ?

- Tất nhiên.

- Ngươi có hận thì cũng không làm gì được. Muốn trả hận thì phải chờ đến kiếp sau thôi.

- Ngươi định làm gì bổn tọa?

- Ngươi thừa biết mà. Tôn mỗ chỉ cần lấy đi lớp da mặt của ngươi thì đã có thể thay ngươi độc bá võ lâm rồi.

Cừu Thiên Nhậm rít lên :

- Ngươi sẽ chẳng có đủ bản lãnh võ công để luyện thành pháp thể bất hoại như ta đâu.

- Từ từ rồi Tôn mỗ cũng buộc được ngươi phải thố lộ khẩu quyết luyện pháp thể bất hoại thôi mà. Còn hiện tại thì lũ bạch trùng đã đủ để thống trị bọn giáo đồ Dị Thần giáo và cả bốn gã Tứ Thiên.

- Ngươi đã dâng nạp bạch trùng cho ta để thực hiện ý đồ của ngươi?

- Cái hay của ta là biết khống chế được ngươi. Nếu ngươi bận bịu với cái nghiệp độc bá thiên hạ, phải bôn ba trên chốn giang hồ thì ta chẳng làm như ngươi. Ta chờ đợi thời khắc này để tước đoạt cơ nghiệp của ngươi. Một cái với tay là ta đã độc bá thiên hạ.

- Ngươi thật là đê hèn.

- Ô... Dị Thần giáo chủ oai phong lẫm liệt, thế mà giờ đây cứ nằm ườn phơi cái thân nhơ nhuốc và chỉ biết rủa người thôi sao? Tội nghiệp... tội nghiệp...

Câu nói của Tôn Đình Thượng khiến Cừu Thiên Nhậm không thể dằn được cơn phẫn nộ mà rùng mình ói luôn một bụm máu. Sắc diện Cừu Thiên Nhậm như chàm đổ.

Ánh mắt long lên cái nhìn hằn học chiếu về phía Lan Hoa Phương Tử.

Tôn Đình Thượng cười khảy. Y nhìn lại Lan Hoa Phương Tử :

- Muội muội... Huynh sẽ đưa lão tặc này đến nơi cần đến.

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Tôn Đình Thượng xốc nách Cừu Thiên Nhậm.

Cừu Thiên Nhậm gằn giọng hỏi :

- Tôn Đình Thượng... Ngươi đưa bổn tọa đi đâu?

- Đến gian thư sảnh bí mật có những pho tượng kỳ lạ.

Cừu Thiên Nhậm biến sắc :

- Ngươi... làm sao ngươi biết được mật thất đó.

- Nếu không biết mật thất luyện pháp thể bất họai của ngươi thì ta đâu có nói cho Lan Hoa Phương Tử biết bí mật chết người của ngươi.

Tôn Đình Thượng cắp Cừu Thiên Nhậm chui vào ô cửa tò vò bí mật sau tràng kỷ, Lan Hoa Phương Tử theo sau. Tôn Đình Thượng như quá quen thuộc với mật đạo này nên xốc Cừu Thiên Nhậm bước đi trong bóng tối mà chẳng chút khó khăn gì. Mật đạo đó đưa Tôn Đình Thượng, Cừu Thiên Nhậm và Lan Hoa Phương Tử trở lên đại đường Tổng đàn Dị Thần giáo. Tôn Đình Thượng thản nhiên bước đến pho tượng Dị Thần. Y vặn bàn tay phải của pho tượng. Pho tượng Dị Thần chuyển dịch, lộ ra một mật đạo nữa.

Tôn Đình Thượng cắp Cừu Thiên Nhậm cùng với Lan Hoa Phương Tử chui luôn xuống mật đạo đó. Cừu Thiên Nhậm gần như mất hồn, thất vía khi biết Tôn Đình Thượng biết quá rõ về gian mật thất này.. Phía dưới chân pho tượng Dị Thần là một gian mật thất được dán bằng ngọc thạch, phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Trong gian mật thất có chín pho tượng Dị Thần trong những tư thế hoàn toàn khác nhau, cứ như đang luyện công.

Tôn Đình Thượng đặt Cừu Thiên Nhậm ngồi bệt trên sàn đá nhưng cũng không quên xích y lại.

Lão vừa xích Cừu Thiên Nhậm vừa nói :

- Ngươi mãi mãi là thổ công của gian mật thất này.

- Bổn tọa đã bị phế bỏ pháp thể bất hoại tồi, ngươi còn xích ta chi nữa?

- Ta xích ngươi lại để buộc ngươi phải nói ra bí mật của những pho tượng Dị Thần này.

- Bổn tọa sẽ không nói cho ngươi biết đâu.

Tôn Đình Thượng vuốt râu cười mỉm :

- Rồng đã mắc cạn thì phải biến thành tôm chứ đâu thể còn là rồng được. Nếu như ngươi ngoan ngoãn nói ra bí mật của những pho tượng này thì sẽ tránh khỏi cực hình tra khảo. Còn như khư khư muốn giữ bí mật thì đau khổ lắm đó.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa rút thanh chủy thủ giấu dưới giày. Y cẩn thận lia một cách tỉ mỉ

từng nhát dao trên mặt Cừu Thiên Nhậm. Hứng trọn những đường dao của Tôn Đình Thượng, Cừu Thiên Nhậm nghiến răng ken két. Lão liên tưởng đến lúc thoát ra khỏi thảm cảnh, nhất định lão sẽ trừng phạt lại hai người đang đày đọa lão.

Tôn Đình Thượng vừa lia dao vừa nói :

- Ngươi cứ phẫn uất đi, mặt của ngươi càng có cái thần của một Dị Thần giáo chủ.

Mũi dao thọc sâu vào thịt Cừu Thiên Nhậm, rồi rọc tiếp một đường dài. Cuối cùng Tôn Đình Thượng cũng đã lấy được bộ mặt của Dị Thần giáo chủ. Lão cẩn thận bưng chiếc mặt của Cừu Thiên Nhậm đặt vào dĩa dược thảo. Bây giờ chẳng còn ai có thể biết được Cừu Thiên Nhậm nữa. Lão đã biến thành một người vô diện.

Cừu Thiên Nhậm nghiến răng ken két. Y muốn rên nhưng lại nén tiếng rên vào trong bởi sự phẫn nộ cùng cực.

Tôn Đình Thượng nhún vai, nói :

- Nếu như Tôn mỗ mang bộ mặt của ngươi đến đại lao chắc Âm Ma Khan Tiểu Hồng sẽ ngộ nhận thôi.

Toàn thân Cừu Thiên Nhậm run rẩy khi nghe câu nói đó của Tôn Đình Thượng.

Mặc dù đã bị lột mất khuôn mặt nhưng những thớ thịt đỏ ối vẫn giần giật chứng tỏ y đang xúc động dữ dội bởi lời nói của họ Tôn.

Tôn Đình Thượng cười mỉm, đặt tay lên vai Cừu Thiên Nhậm :

- Ngươi đang hốt hoảng phải không? Phàm khi biết chắc phải bị mất báu vật thì người ta sẽ hốt hoảng.

Tôn Đình Thượng nói xong, cười khành khạch.

Y bước lại bên Lan Hoa Phương Tử :

- Muội muội... Trong con người của Cừu lão tặc ẩn chứa sự Oán hờn huynh.

Nhưng lão có oán có hờn cũng chỉ biết nhìn mà thôi.

Tôn Đình Thượng lấy ra một cái tráp. Trong tráp có một con độc trùng với những chiếc vảy đen tuyền. Y đem con trùng đến trước mặt Cừu Thiên Nhậm :

- Cừu tặc, nghe ta nói đây.

- Ngươi cứ hạ thủ bổn tọa đi.

Tôn Đình Thượng nhún vai :

- Không... không... Ta đâu nỡ để ngươi chết sớm vậy. Ngươi phải sống một cách ngoan ngoãn theo chỉ huấn của ta. Nếu như ngươi không ngoan ngoãn thì Tôn mỗ sẽ bỏ con độc trùng có một không hai này đúng vào nơi đang chịu đau đớn nhất trên cơ thể ngươi.

Toàn thân Cừu Thiên Nhậm xuất hạn mồ hôi ướt đẫm. Lão muốn tự kết liễu mạng sống của mình nhưng chưa kịp thực hiện thì Tôn Đình Thượng, như đọc được ý niệm trong tâm tưởng của lão, liền xuất thủ khống chế những tử huyệt của lão.

Tôn Đình Thượng cười mỉm :

- Ta không cho ngươi chết mà.

Cừu Thiên Nhậm thở dốc ra khi Tôn Đình Thượng từ từ dí con độc trùng vào vùng tổn thương của lão.

Cừu Thiên Nhậm thều thào nói :

- Ngươi đừng làm vậy, bổn tọa sẽ thố lộ tất cả bí mật của những pho tượng Dị Thần.

Tôn Đình Thượng ngửa mặt cười khanh khách :

- Có thế chứ. Ngươi đã bắt đầu biết ngoan ngoãn rồi đó.

Nhìn lại Lan Hoa Phương Tử, Tôn Đình Thượng ôn nhu nói :

- Muội biết phải làm gì rồi chứ?

- Muội đến đại lao.

Cừu Thiên Nhậm tròn mắt. Y gượng hỏi :

- Nàng định làm gì mà đến đại lao?

Tôn Đình Thượng cau mày :

- Sao... Xem chừng ngươi đang hối hận mà lo lắng cho Âm Ma Khan Tiểu Hồng.

Nếu ngươi đã lo lắng như vậy thì ta cũng chẳng cần giấu ngươi đâu.

Y đặt tay lên vai Cừu Thiên Nhậm :

- Lan Hoa Phương Tử sẽ đến đại lao thay ngươi trừ hậu hoạn là lão Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan. Nàng cũng thay ngươi tống tiễn Âm Ma Khan Tiểu Hồng về cảnh giới khác, để sau này ngươi có đi thì cũng còn có người nâng khăn sửa túi.

Cừu Thiên Nhậm gục mặt nhìn xuống :

- Các ngươi hãy để cho hai người đó sống.

- Ngươi đâu thể ra chỉ dụ cho ta được.

Tôn Đình Thượng nói đến đây thì bất ngờ ngưng thần, tỏ thái độ khẩn trương. Y nhìn lại Lan Hoa Phương Tử :

- Muội hãy ra ngoài xem... hình như có ai đó đang khởi động cơ quan khai thông mật thất này.

- Trong Dị Thần giáo, không có lệnh của Giáo chủ thì không một ai dám tự tiện đâu.

- Huynh cảm nhận gian mật thất này đang chuyển động.

Đôi mày của Lan Hoa Phương Tử thoạt cau lại. Nàng có cảm tưởng như sắp có dị biến xảy ra. Nhưng vừa mới quay lưng thì nàng cảm nhận tĩnh huyệt đau buốt, tứ chi nhũn hẳn ra.

Lan Hoa Phương Tử thốt lên :

- Tôn huynh...

Tôn Đình Thượng cười mỉm, bước đến trước mặt nàng :

- Gian mật thất này sẽ chuyển động khi nàng bỏ ra ngoài.

- Ngươi...

Tôn Đình Thượng nâng cằm Lan Hoa Phương Tử :

- Ta không thể theo vết bánh xe đã đổ của Cừu Thiên Nhậm.

- Muội đã làm gì khiến huynh sợ hãi chứ? Tôn huynh muốn rũ bỏ muội à?

- Ta sợ cái tâm tối độc của nàng. Vì quá sợ nên ta buộc phải đưa nàng lên cùng một chiếc thuyền với Cừu Thiên Nhậm.

Lan Hoa Phương Tử biến sắc.

Cừu Thiên Nhậm nghe những lời thốt ra từ cửa miệng của Tôn Đình Thượng thì bật ra tràng cười

ngạo nghễ. Y nhìn Lan Hoa Phương Tử.

Lan Hoa Phương Tử rít lên :

- Ngươi cười gì đó?

- Nàng không thể rời ta được. Cây độc buộc phải sinh trái độc. Mỹ nhân như nàng xứng là một độc phụ tối thượng. Do đó phải nhận cái quả độc của chính mình.

Lan Hoa Phương Tử nhìn lại Tôn Đình Thượng :

- Tôn huynh... đừng nghe lão nói.

Tôn Đình Thượng cười mỉm, ôn nhu nói :

- Cừu Thiên Nhậm khi đã mắc cạn thì mới nghiệm ra cái lý lẽ đó.

Y vừa nói vừa thả con độc trùng vào chiếc miệng xinh xắn của Lan Hoa Phương Tử. Nàng cố cưỡng lại nhưng không sao ngăn được hành động của Tôn Đình Thượng.

Con độc trùng chui tọt vào miệng nàng.

Lan Hoa Phương Tử thét lên :

- Tôn huynh...

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, độc trùng đã có tác dụng. Khi Tôn Đình Thượng giải tỏa tĩnh huyệt cho nàng thì nàng cũng ôm đan điền khuỵ xuống ngay trước mũi giày của Tôn Đình Thượng với vẻ mặt khốn khổ.

- Tôn huynh...

Mắt nàng hoa lên và ngỡ như gian mật thất đảo lộn bởi cái đau khủng khiếp từ dưới đan điền dồn lên tận óc. Lan Hoa Phương Tử đập đầu xuống sàn đá :

- Tôn huynh... hãy giết muội đi...

Chương 44: Nghĩa Nặng Tình Thâm

Tiếng động thật khẽ nhưng gã giáo đồ vẫn bật đứng lên. Y bước về phía bậc tam cấp. Một bóng người vận hắc y dạ hành lướt qua trước mặt gã.

Gã thét lên :

- Ai?

Lời còn chưa tan khỏi miệng thì gã đã hứng trọn một đạo chưởng kình vào đúng vùng thượng đẳng. Gã bắn đi, va lưng vào vách thạch lao.

Gã giáo đồ chỉ kịp oằn người rồi nằm bất động. Hắc y nhân không bỏ phí khoảnh khắc nào mà xăm xăm lướt luôn vào trong đại lao. Y đến thẳng khu đại ngục giam Ngọa Long tiên sinh và Âm Ma Khan Tiểu Hồng.

Đang ngồi kiết đà, mặt trầm cảm, Ngọa Long tiên sinh mở mắt nhìn lên. Lão tiên sinh chạm ngay vào ánh mắt sắc xảo của hắc y nhân. Y ra dấu, rồi quay trở ra lấy chìa khóa mở đại ngục.

Ngục thấy vừa mở ra thì Ngọa Long tiên sinh và Khan Tiểu Hồng len ra.

Khan Tiểu Hồng hỏi :

- Xin mạo phạm hỏi tục danh của tôn giá?

Hắc y nhân nhìn nàng :

- Phu nhân muốn biết tên tôi lắm à?

Khan Tiểu Hồng ngớ người khi nghe giọng nữ nhân thật thánh thót. Nàng ngập ngừng hỏi :

- Cô nương...

- Chuyện khá dài dòng. Chúng ta rời khỏi đây rồi hãy nói.

Nàng nhìn lại Ngọa Long tiên sinh :

- Tiên sinh... Mời.

Ngọa Long tiên sinh nhìn nàng :

- Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, cô nương hãy bảo vệ cho Khan phu nhân.

- Tiên sinh yên tâm. Tất cả mọi người sẽ rời khỏi đây.

- Cô nương hãy hứa với lão phu đi. Nếu cô nương không hứa thì lão phu sẽ không đi.

Nàng gắt giọng hỏi :

- Sao tiên sinh lại không đi?

- Ơ...

Ngọa Long tiên sinh suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Vì lão phu biết mình phải đi đâu.

- Tiên sinh định đi đâu?

- Lão phu chưa thể nói với cô nương điều đó được.

Ngọa Long tiên sinh bước lại bên Khan Tiểu Hồng. Lão nắm lấy tay Khan Tiểu Hồng, trang trọng nói :

- Phu nhân bảo trọng.

Ngọa Long tiên sinh vừa nói vừa viết vào lòng bàn tay Khan Tiểu Hồng chữ “biệt”.

Lão quay lại nhìn nữ lang :

- Cô nương hứa với lão phu chứ?

Nàng gật đầu.

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu :

- Thế thì chúng ta đi. Nhưng trước hết lão phu muốn đưa cô nương đến nơi này trước.

Nữ lang nhíu mày :

- Có phải tiên sinh định đưa tôi đến... đến...

Nàng ngập ngừng. Ngọa Long tiên sinh khẽ gật đầu :

- Cô nương ắt rất thích đến nơi đó. Nơi mà Mộng Thiên Kiều Cung chủ gởi thân.

Ánh mắt tinh anh của nữ lang bỗng chốc nhòa đi như có một màn nước mắt che phủ.

Nàng xúc động nói :

- Đa tạ tiên sinh.

Ba người rời đại lao. Nữ lang, Khan Tiểu Hồng và Ngọa Long tiên sinh quá quen thuộc địa hình ở đây nên chẳng khó khăn gì để đến được nơi cần đến.

Nấm mộ đất được phủ một lớp cỏ vàng úa trông thật tiêu điều, tọa lạc trên một khoảng đất trống khô cằn, chung quanh rải rác những hòn đá. Nếu nhìn kỹ mới thấy những hòn đá kia được xếp có chủ đích.

Ngọa Long tiên sinh nói với nữ lang :

- Người nằm dưới mộ này chính là Cung chủ Mộng Thiên Kiều.

Nữ lang lắng nghe Ngọa Long tiên sinh nói. Ánh mắt của nàng chợt trở nên xa xôi, mơ hồ khi nhìn nấm mộ đất đó. Nàng bước đến trước nấm mồ của Cung chủ Di Hoa cung :

- Nghĩa mẫu... Hoa Hoa đã đến với người đây.

Mộng Hoa Hoa lột tấm khăn che mặt rồi quỳ xuống trước nấm mộ đó :

- Nghĩa mẫu. Con đã đến với người đây.

Ngọa Long tiên sinh buông một tiếng thở dài, cúi mặt nhìn xuống đất. Nỗi đau khổ của Mộng Hoa Hoa khiến Khan Tiểu Hồng cũng không dằn lòng được. Nàng bước đến quỳ bên cạnh Mộng Hoa Hoa.

Khan Tiểu Hồng nhỏ giọng khấn :

- Cung chủ... Dị Thần giáo có tội với người.

Nàng nói xong, hành đại lễ.

Hai hàng lệ ngọc trào ra khóe mắt của Mộng Hoa Hoa. Nàng trang trọng khấn :

- Nghĩa mẫu... Dị Thần giáo phải trả cái hận này cho dù với bất cứ giá nào. Con đã đến Dị Thần giáo thì buộc giáo đồ của Dị Thần giáo phải chết bởi kỳ chiêu sát thủ của Di Hoa cung.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh nhìn nàng. Lão khẽ nói bằng chất giọng thật từ tốn ôn nhu :

- Hoa Hoa... Ai cũng có số có phần. Kẻ gieo oán thì phải trả oán. Ngày Cung chủ bị kiếp họa, lão phu chẳng làm gì được. Nay lại nhận ân nghĩa của cô nương, lão phu nguyện ở lại đây chăm sóc cho Cung chủ.

Hoa Hoa nhìn lại Ngọa Long tiên sinh :

- Tiên sinh... Lúc sinh thời, nghĩa mẫu luôn nhắc đến tiên sinh.

- Lão phu có lỗi với Cung chủ.

Gia Cát Thượng Quan đến quỳ trước mộ phần của Mộng Thiên Kiều. Lão nhìn nấm mộ đất :

- Thiên Kiều. Ta biết kiếp này không thể trả được nợ cho nàng. Kiếp sau gặp lại, ta sẽ trả.

Hoa Hoa nhìn Gia Cát Thượng Quan, nói :

- Tiên sinh. Khi nghĩa mẫu rời Di Hoa cung đến Tổng đàn Dị Thần giáo đã có chỉ huấn với tiểu nữ.

- Cung chủ đã nói gì?

- Nếu như nghĩa mẫu đến đây mà ba ngày sau không quay về, khu vườn thượng uyển bỗng chốc tàn úa thì tiểu nữ phải thân hành xâm nhập vào Dị Thần giáo để cứu tiên sinh.

Gia Cát Thượng Quan tiên sinh buông một tiếng thở dài nghe thật là ảo não. Lão nhìn nấm mộ của Mộng Thiên Kiều, từ tốn nói :

- Thiên Kiều... ta mắc nợ nàng quá nhiều. Ta sẽ ở lại đây để trả cho nàng những món nợ đã vay.

Mộng Hoa Hoa toan lên tiếng thì có năm người đồng loạt xuất hiện. Năm người đó là Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng trong lốt Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm, Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ, Hắc Bạch Thần Quân và Độc Chủ Hành.

Tôn Đình Thượng cất tiếng nói :

- Các ngươi có thể rời đại lao nhưng không thể rời khỏi Tổng đàn Dị Thần giáo. Ở đây chỉ có một nấm mộ của Mộng Thiên Kiều, Cung chủ Di Hoa cung chắc cô đơn lắm. Có lẽ cần phải có thêm những nấm mộ nữa. Trong những nấm mộ mới chắc chắn phải có nấm mộ dành riêng cho Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan.

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu, từ tốn nói :

- Lão phu có thể ở lại đây làm người giữ mộ phần cho Di Hoa cung chủ nhưng Mộng Hoa Hoa và

Khan Tiểu Hồng phu nhân thì không thể ở lại được.

- Bổn tọa không cho họ đi thì họ đâu có đi được.

- Lão phu biết Giáo chủ sẽ không cho họ đi nên lão phu đã có sự chuẩn bị từ trước để đưa họ đi.

Tôn Đình Thượng cau mày :

- Lão đã mất hết võ công rồi, đâu thể thi thố bản lãnh để đưa hai người này đi.

Cho dù lão có võ công như xưa cũng chưa hẳn đã đưa được họ đi. Một mình lão làm sao đối địch với bổn tọa và Tứ Thiên.

- Lão phu quả là đã mất hết võ công nhưng trận pháp thì vẫn còn huyền diệu lắm.

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt :

- Lão quỷ định dùng trận pháp?

- Lão phu đã có dụng ý từ trước.

Ngọa Long tiên sinh vừa nói vừa nhặt một hòn đá. Lão lắc cổ tay bắn hòn đá ra, xếp ngay vào vị trí đã ấn định sẵn.

Bầu trời bất chợt tối sầm lại, cùng với những luồng cuồng phong dữ dội và sấm động ầm ì. Khoảng không trước mắt Khan Tiểu Hồng và Mộng Hoa Hoa chớp mắt đã thay đổi hoàn toàn. Hoa Hoa gần như không còn tin vào mắt mình nữa. Trong màn khói mờ mờ mịt mịt như có một dãy Thái Sơn trùng trùng điệp điệp che kín nàng và những đại cao thủ Dị Thần giáo.

Ngọa Long tiên sinh nhìn lại Mộng Hoa Hoa :

- Cô nương và Khan Tiểu Hồng phu nhân nhắm mắt lại và theo hướng bắc đi tới ba bộ, rồi rẽ trái năm bộ, mở mắt ra sẽ thấy quan lộ.

Mộng Hoa Hoa hỏi :

- Tiên sinh không đi theo với chúng tôi sao?

- Lão phu đã nguyện ở lại đây chăm sóc nấm mộ của Di Hoa cung chủ Mộng Thiên Kiều. Với lại, một mình Khan Tiểu Hồng phu nhân thì cô nương có thể chu toàn được. Còn với hai người đều bị phế võ công thì càng bất lợi hơn trên đường bôn tẩu.

Khan Tiểu Hồng nói :

- Tiên sinh phải đi với chúng tôi.

- Phu nhân đừng lo cho lão phu. Sống chết đều có định số cả mà. Phu nhân bảo trọng. Theo sự tình này thì lão phu đoan chắc Cừu Thiên Nhậm đã gặp đại họa rồi.

Mộng Hoa Hoa nheo mày :

- Lão tặc đó đã bị tiên sinh giam vào trận pháp?

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu :

- Hai người mau sớm lên đường đi.

Ngọa Long tiên sinh nhìn vào trận pháp Ngũ Hành Thái Sơn. Màn sương khói lúc đầu còn dày, che kín cả tầm mắt của Khan Tiểu Hồng và Hoa Hoa nhưng lần hồi nó đang mỏng dần đi.

Ngọa Long tiên sinh hối thúc :

- Hai người mau đi đi.

Hoa Hoa lưỡng lự :

- Tiên sinh...

Gia Cát Thượng Quan gắt giọng nói :

- Một người không bằng trăm họ đâu. Hạ Quân Bình rất cần cô nương và phu nhân. Hai người bảo trọng.

Hoa Hoa buông một tiếng thở dài :

- Tiên sinh bảo trọng.

Nàng nhìn lại Khan Tiểu Hồng :

- Phu nhân...

Khan Tiểu Hồng nấn ná, ngập ngừng nói với Gia Cát Thượng Quan :

- Tôi sẽ nói sao với Hạ công tử đây?

- Phu nhân chỉ cần chìa bàn tay của phu nhân cho Quân Bình thấy, Quân Bình sẽ biết.

Gia Cát Thượng Quan lại liếc về phía trận pháp :

- Hai người mau đi đi.

Khan Tiểu Hồng xá Gia Cát Thượng Quan :

- tiên sinh bảo trọng.

Ngọa Long tiên sinh khoát tay :

- Khỏi lo cho lão phu.

Chờ cho Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng theo sự chỉ dẫn của mình bước vào trận pháp, Ngọa Long tiên sinh mới dụng tiếp thuật lập trận đồ. Lão dùng những hòn đá chất thành một dãy che chắn hướng đào thoát của Mộng Hoa Hoa và Khan Tiểu Hồng rồi bình thản ngồi kiết đà bên nấm mộ của Mộng Thiên Kiều.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, bầu trời bừng sáng trở lại từ hướng của Tôn Đình Thượng và Tứ Thiên. Nhưng hướng bắc thì lại có một trận pháp khác với năm ngọn Ngũ Hành sừng sững che chắn.

Gia Cát Thượng Quan nhìn Tôn Đình Thượng ôn nhu nói :

- Lão phu chờ Giáo chủ đã lâu.

Tôn Đình Thượng chấp tay sau lưng, bước đến đối mặt vối Gia Cát Thượng Quan.

Lão gằn giọng nói :

- Hai ả kia trốn đâu rồi?

Gia Cát Thượng Quan chớp mắt :

- Lão phu không ngờ chỉ trong ba ngày mà Giáo chủ đã tinh thông trận pháp Ngũ Hành.

Ngọa Long tiên sinh vừa nói vừa ôm quyền xá Tôn Đình Thượng :

- Bội phục... bội phục...

- Đừng nhiều lời, hãy trả lời câu hỏi của bổn tọa.

Ngọa Long tiên sinh nhướng mày :

- Người hỏi là lão phu còn người trả lời phải là Giáo chủ.

- Lão chẳng có cơ hội được hỏi bổn tọa đâu.

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu :

- Giáo chủ sao khó quá. Lão phu tò mò thì phải hỏi thôi. Không biết phía sau khuôn mặt của Giáo chủ là ai nhỉ?

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt :

- Lão nói nhăng nói cuội gì vậy? Hai ả kia ở đâu?

Không màn đến câu hỏi của Tôn Đình Thượng, Ngọa Long tiên sinh tiếp tục hỏi :

- Võ công của Dị Thần giáo chủ thì cao thâm khó lường nhưng trận pháp lại chẳng am tường một chút nào cả. Một người am tường trận pháp Ngũ Hành Thái Sơn, hóa giải trong một khoảnh khắc ngắn ngủi thì người đó phải có kiến văn uyên bác không sao lường được.

Ngọa Long tiên sinh vuốt râu, nhìn thẳng vào Tôn Đình Thượng :

- Chân dung rất giống... nhưng theo sự suy đoán của lão phu thì tôn giá đây chỉ có thể là...

Tôn Đình Thượng gầm lên :

- Im...

Ngọa Long tiên sinh nhướng mày :

- Tôn giá sao lại không cho lão phu nói? À... tôn giá sợ bị lộ chân tướng...

Ngọa Long tiên sinh toan nói hết những suy nghĩ của mình thì Tôn Đình Thượng đã lạng người dấn đến, tống luôn hai đạo chưởng kình, tập kích trực diện Ngọa Long tiên sinh.

Hứng trọn hai đạo chưởng kình mãnh liệt của Tôn Đình Thượng, Ngọa Long tiên sinh ngã vật lên nấm mộ của Mộng Thiên Kiều. Lão rùng mình ói luôn một bụm máu, rưới lên nấm mộ.

Ngọa Long tiên sinh gượng ngồi trở lại tư thế cũ, tuyệt nhiên không hề thốt một tiếng than hay van xin Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng.

- Tôn giá nóng giận vậy?

Ngọa Long tiên sinh chợt hướng mắt nhìn về Tứ Thiên.

Bách Diện Thượng Nhân như sợ Gia Cát Thượng Quan sẽ thố lộ bí mật của mình, liền vươn trảo chộp tới yết hầu của lão tiên sinh. Lão gằn giọng nói :

- Lão quỷ định nói gì?

Nhìn thẳng vào mặt Tôn Đình Thượng, Ngọa Long tiên sinh trang trọng nói :

- Sao tướng sẽ không thuộc về Bách Diện Thượng Nhân đâu, cho dù ngươi có nắm được bí mật của Đền Thiêng.

Cặp chân mày của Bách Diện Thượng Nhân nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra.

Lão nhỏ giọng nói :

- Tất cả đã quá muộn để lão quỷ nhúng tay vào rồi. Nếu như lão có đủ bản lĩnh thông huyền Càn Khôn thì đã có thể khống chế được Cừu Thiên Nhậm đặng khắc chế ta. Nhưng... rất tiếc... Ý trời đã muốn như vậy nên lão đành bất lực, chỉ biết nhìn mà chẳng làm gì được.

- Lão phu không muốn làm gì, bởi không muốn vượt qua sự sắp xếp vận chuyển của Ngũ Hành.

- Lão đang lừa dối chính lão, mà định lừa cả ta ư?

Tôn Đình Thượng lắc đầu :

- Thời khắc để Tôn mỗ độc bá chẳng còn bao lâu nữa. Vĩnh biệt lão.

Tôn Đình Thượng dứt câu thì trảo công cũng chộp vào yết hầu Ngọa Long tiên sinh.

Máu phún ra từ yết hầu của Gia Cát Thượng Quan khi trảo công tàn nhẫn của Tôn Đình Thượng bứt đứt khí quản. Mặc dù bị bứt đứt khí quản nhưng Ngọa Long tiên sinh chẳng một chút gì biểu lộ sự đau đớn hay nhăn nhó. Thần thái của lão tiên sinh vẫn ung dung, tự tại như đã biết mình phải chấp nhận khổ hình này.

Trong tư thế ngồi kiết đà, lão chỉ hơi xoay người, đặt tay lên nấm mộ đất của Mộng Thiên Kiều rồi từ từ gục đầu xuống.

Tôn Đình Thượng nhìn Gia Cát Thượng Quan :

- Lão sống không trọn tình nhưng chết lại được ở cạnh bên nàng.

Tôn Đình Thượng nhìn lại Tứ Thiên đang giương mắt nhìn. Lão nghiêm giọng nói :

- Đông Chủ Hành Thiên và Bắc Chủ Hành Thiên sứ giả. Hai người hãy nhận pháp sự.

Hắc Bạch Thần Quân cùng bước tới, quỳ xuống trước mặt Tôn Đình Thượng :

- Đông Bắc Chủ Hành Thiên chờ huấn lệnh của Giáo chủ.

- Hai ngươi rượt theo hai ả nha đầu kia, dẫn độ chúng về Tổng đàn, không được thất bại.

Tôn Đình Thượng giũ ống tay áo trường y tạo ra một kình lực đánh thẳng về phía năm ngọn núi Ngũ Hành Thiên Sơn. Lão vừa phóng kình vừa thi triển khinh công tuyệt đỉnh, như phép Lăng Ba Hư Bộ của Thiếu Lâm, phóng vào trong trận pháp.

Không đầy một tuần trà, trận pháp Ngũ Hành Thiên Sơn hoàn toàn bị phá giải.

Tôn Đình Thượng quay trở ra, trên tay nắm năm hòn đá. Lão quẳng năm hòn đá về phía xác của Gia Cát Thượng Quan rồi quay lại nói với Hắc Bạch Thần Quân :

- Hai ngươi đi đi.

Ôm quyền xá Tôn Đình Thượng, rồi Hắc Bạch Thần Quân mới trở bộ băng mình đi.

Chương 45: Tri Nhân Tương Phùng

Bắc xong bếp củi, Quân Tùng vận công dồn vào chiếc Dương Ma Bửu Kiếp.

Y thọc cả cánh tay vào bếp củi. Khói bốc lên cao và chỉ trong khoảnh khắc, lửa đã bùng cháy.

Quân Tùng quá phấn khích nhìn lại cánh tay của mình. Y lẩm nhẩm nói :

- Hay thật... hay thật... Sau này mình chẳng cần phải dùng đến đá lửa để nhóm bếp.

Xiên con cá chép, chuẩn bị nướng thì chợt thấy có bóng áo cà sa thấp thoáng băng về phía gian liêu xá của Thần Hành Tiểu La Hán, Quân Tùng cau mày. Y đứng lên gọi lớn :

- Hê...

Nghe tiếng gọi, hòa thượng dừng bước quay lại. Quân Tùng rảo bước tiến đến.

Khi y nhận ra hòa thượng nọ chính là Tri Giới hòa thượng, liền sa sầm nét mặt :

- Ơ... sao lại là Tri Giới hòa thượng?

Tri Giới hòa thượng cau mày :

- Bần tăng cũng không có ý gặp tiểu tử đâu.

- Ta cũng đâu có muốn gặp lão. Mà sao lạ thật. Người mà ta không muốn gặp thì lại hay gặp. Mỗi lần ta gặp lão thì cứ như trong lòng có lửa đốt vậy.

- Tiểu tử nói vậy có ý gì? Tại sao gặp bần tăng thì trong lòng tiểu tử lại có lửa đốt chứ?

Quân Tùng gãi đầu :

- À... tại vì Dương thiếu gia ghét lão.

- Tiểu tử ghét bần tăng?

Quân Tùng khẳng khái gật đầu :

- Ờ... mà sao ta ghét lão thật đó. Thuở bình thời, ta đâu có ghét ai dữ vậy chứ.

Nhưng khi diện ngộ với lão thì ta lại ấm ức cái gì đó.

- Tâm của tiểu quỷ quá tà kiến nên gặp bậc chân tu là tà ý nảy sinh. Nếu có dịp thì bần tăng sẽ thuyết pháp tế độ cho tiểu tử.

Quân Tùng khoát tay :

- Tri Giới hòa thượng nói sai rồi. Tâm của ta không có tà kiến gì đâu, chẳng qua tại khuôn mặt của lão...

- Mặt bần tăng như thế nào?

Quân Tùng nhìn Tri Giới hòa thượng, chắc lưỡi nói :

- Phàm bậc chân tu có cốt tướng rất khoáng đạt vị tha. Còn mặt của lão, ta thấy sao sao đó. Hai má thì nung núc, chứng tỏ lão ăn nhiều lắm, chỉ lo cho thể xác của mình. Người có chân tu...

Tri Giới hòa thượng nạt ngang cắt lời Quân Tùng :

- Tiểu tử... im ngay. Ngươi nên nhớ đây là Thiếu Lâm tự chứ không phải là chốn hoang sơn cùng cốc. Bần tăng là một chánh quả cao tăng. Ngươi không được hàm hồ nói năng vô lối.

Quân Tùng chớp mắt, rồi ôm quyền xá :

- A di đà phật. Hòa thượng miễn thứ.

Tri Giới hòa thượng cau mày :

- Tiếng phật hiệu là để dành cho những thiền tăng chánh quả chứ không phải để dành cho hạng tiểu nhân bỉ ổi như ngươi.

- Ơ... ta quên mất là mình chưa xuất gia. Cáo lỗi... cáo lỗi...

Quân Tùng nhìn xuống tay của Tri Giới hòa thượng, thấy chén sành được y ôm khư khư, liền tò mò hỏi :

- Lão bưng chén gì vậy?

Tri Giới hòa thượng nhìn Quân Tùng :

- Chén gì là chuyện của bần tăng. Ngươi hỏi làm gì?

- Hê... Xem chừng lão có dụng ý gì đây.

Tri Giới hòa thượng cau mày :

- Tiểu tử có ý gì mà nói ra câu nói đó? Đây là Thiếu Lâm tự, chốn tĩnh tu thiền định của những bậc cao tăng. Ngươi không được phát sàm ngôn bừa bãi.

- Dạ... dạ... Thiếu gia biết rồi. Nhưng tại vì tò mò nên thiếu gia muốn nhìn qua chén này thôi.

- Trong chén này có gì thì kệ nó. Bần tăng có phận sự riêng của bần tăng. Ngươi tò mò làm gì?

Quân Tùng lườm Tri Giới hòa thượng :

- Ái chà... ta tò mò một chút thôi mà lão cũng làm khó dễ nữa.

Quân Tùng chợt vỗ tay :

- A... ta biết rồi.

Tri Giới hòa thượng cau mày :

- Ngươi biết gì?

Quân Tùng chắc lưỡi :

- Đích thị là không sai.

Sắc mặt của Tri Giới hòa thượng thoạt biến đổi. Sự biến đổi đó lọt ngay vào ánh mắt soi mói của Quân Tùng.

- Ta thế nào cũng nói đúng mà.

- Ngươi biết gì mà nói?

Dương Quân Tùng nheo mày :

- Nếu ta nói đúng thì sao?

Quân Tùng chỉ mặt Tri Giới hòa thượng :

- Rõ ràng là lão có ý đó. Ta đoan chắc là lão có ý đó.

Quân Tùng vừa nói vừa bất ngờ vươn cánh tay chộp đến chiếc chén trong tay của Tri Giới hòa thượng. Động tác của Dương Quân Tùng vừa bất ngờ vừa chính xác cực kỳ khiến cho Tri Giới hòa thượng không kịp phản ứng, đành bị tước chiếc chén trên tay.

Tri Giới hòa thượng trợn tròn mắt, tức giận nói :

- Trả lại cho bần tăng.

Tri Giới hòa thượng vừa quát vừa vươn trảo thủ chộp tới Quân Tùng. Nhưng chỉ một cái lắc vai, Quân Tùng đã tránh né dễ dàng. Quân Tùng vừa tránh né vừa lạng người thối lui liên tục. Tri Giới hòa thượng quá phẫn nộ bởi hành động của Quân Tùng nên không ngừng tập kích với những chiêu nham hiểm ác độc, nhất nhất đều công vào tử huyệt của đối phương.

Quân Tùng không ngừng thối bộ, đến khi cảm nhận hơi nóng sau lưng mới biết mình đã lui bước đến bên bếp lửa. Quân Tùng thét lên :

- Dừng tay.

Tri Giới hòa thượng vẫn vỗ trảo tới.

Trảo công của Tri Giới hòa thượng chộp thẳng vào yết hầu, buộc Quân Tùng phải lạng người lách qua bên.

- Ối chà... sao lão nóng nảy vậy?

Tri Giới hòa thượng thu hồi quyền trảo :

- Trả chén lại cho bần tăng.

Quân Tùng lườm Tri Giới hòa thượng :

- Xem cách lão thẳng tay với ta như vậy, chẳng còn xem ta là người nhà nên mới xuất toàn sát chiêu. Hừ... chứng tỏ trong chén sành này là một món cao lương có một không hai mà lão chỉ muốn thưởng lãm một mình.

Tri Giới hòa thượng nạt ngang :

- Ngươi không cần biết nó là gì. Trả lại cho ta.

- Hê... ta chỉ bỡn cợt với lão một tý thôi. Sao lão lại giận dữ quá vậy?

Quân Tùng cười giả lả :

- Chúng ta đã là người nhà với nhau, sao lại coi nhau như bọn cường ma ác đạo được. Lão đừng nóng. Nếu đúng là lão có tật ăn vụng thì cùng tật với thiếu gia đó.

Quân Tùng chớp mắt :

- Chúng ta cùng ăn vụng thì sẽ vui hơn.

Quân Tùng vừa nói vừa xiên con cá nướng lên bếp. Y vừa nướng cá vừa nói với Tri Giới hòa thượng :

- Cho dù trong chén của lão có tuyết liên, linh chi thần quả thì ta cũng chẳng màng đâu. Ta chỉ thích mấy món ăn tự tay mình làm ra thôi, nhưng có người cùng ăn thì thú vị hơn.

Quân Tùng trở con cá chép, đặt lên miếng lá chuối để bên cạnh. Y chìa chén sành đến trước mặt Tri Giới hòa thượng :

- Lão húp hết chén cao lương này thì thiếu gia cũng sẽ xơi hết con cá chép.

Tri Giới hòa thượng đón lại chiếc chén sành :

- Tiểu quỷ... Ngươi nên nhớ đây là phạm vi Thiếu Lâm tự. Thế mà ngươi dám mở sát giới. Tội này thật khó dung thứ.

Quân Tùng trợn mắt :

- Hê... ta đâu phải là sư sãi gì của Thiếu Lâm tự. Ăn chay mấy ngày với đậu hủ rồi, ta chịu không nổi mới ăn mặn một bữa.

Quân Tùng chỉ mặt Tri Giới hòa thượng :

- Lão nói nghe thì quả là chân tu, chứ lòng thì nham hiểm vô cùng. Nếu ta chỉ vì ẩm thực mà giết một con cá chép thì lão vì cái ăn mà nặng tay giết người. Thử hỏi nếu khi nãy ta không lanh tay, lẹ mắt, nhanh chân thì đã chết bởi sát thủ của lão rồi.

Quân Tùng gào lên :

- Giết cá thì sát sinh. Vậy giết người không sát sinh à?

Quân Tùng nói đến đây, lấy hơi căng phồng lồng ngực rồi rống lên lồng lộng :

- Bớ các vị cao tăng Thiếu Lâm, mau đến đây mà phán xử cho Quân Tùng.

Tiếng thét của Quân Tùng khiến Tri Giới hòa thượng càng lúng túng, biến sắc hơn. Y thét lên :

- Tiểu quỷ... ngươi định.

Tri Giới hòa thượng vừa nói vừa nện tới mặt Quân Tùng một thoi quyền La Hán với chín thành công lực. Quyền chưa đến mà quyền khí đã đến, khiến Quân Tùng giật mình. Vô hình chung hữu thủ

có mang chiếc Dương Ma Bửu Kiếp đón thẳng vào quyền thủ của Tri Giới hòa thượng.

Tri Giới hòa thượng dụng quyền với chín thành công lực nhưng quyền thủ vừa chạm đến Dương Ma Bửu Kiếp của Quân Tùng thì lại rú lên đau đớn :

- Ui cha...

Tri Giới hòa thượng ngỡ như mình vừa công vào một vách đá kiên cố như núi Hỏa Diệm sơn với sức nóng khủng khiếp, khiến lão phải xuất hạn mồ hôi, tứ chi bủn rũn, tê rần, không sao cầm nổi vật gì nữa. Cảm giác đó buộc Tri Giới hòa thượng phải buông chiếc chén sành.

Chiếc chén sành tuột khỏi tay Tri Giới hòa thượng, đổ trút vào con cá nướng của Quân Tùng. Một mùi thơm bốc lên ngào ngạt nhưng con cá thì tan thành nước.

Quân Tùng ngớ người khi thấy hiện tượng đó. Y lắp bắp nói :

- Độc dược... độc dược... lão định tự vận à?

Tri Giới hòa thượng thối lui hai bộ.

Quân Tùng cau mày. Y sực liên tưởng đến những hành động khác thường của Tri Giới hòa thượng, liền đanh mặt chỉ tay nói :

- Lão định tự vận hay định đầu độc người khác?

Quân Tùng chợt nhìn về phía gian liêu xá của Thần Hành Tiểu La Hán và Hư Hư đạo trưởng, liền trợn mắt :

- Thôi rồi... lão có ý đồ rõ ràng. Tệ thật... tệ thật...

Quân Tùng chưa nói hết câu thì Tri Giới hòa thượng vụt trở bộ, quay lưng thi triển khinh công băng mình thoát đi.

Quân Tùng thét lên :

- Lão chưa đi được đâu. Mau nói cho rõ...

Quân Tùng vừa thét gọi vừa băng mình rượt theo Tri Giới hòa thượng. Y vừa rượt theo vừa nghĩ thầm :

- “Tại sao Tri Giới hòa thượng lại làm như vậy nhỉ? Thật ra lão muốn đầu độc ai hay định tự vẫn? Nhất định lão không tự vận rồi, mà chắc chắn là có ý đầu độc người.”

Sự náo loạn của hai người khiến không gian tĩnh lặng của Thiếu Lâm tự thoáng chốc bị xáo trộn. Mặc dù thấy Tri Giới hòa thượng bỏ chạy và Quân Tùng bám theo sau, nhưng các vị cao tăng không hiểu chuyện gì nên chỉ giương mắt nhìn.

Người thì chạy, người thì đuổi. Chẳng mấy chốc, Tri Giới hòa thượng và Quân Tùng đã đến chân núi Tung Sơn.

Quân Tùng vừa rượt vừa réo gọi :

- Tri Giới hòa thượng dừng bước. Bớ Tri Giới hòa thượng, mau dừng bước.

Nghe Quân Tùng réo, Tri Giới hòa thượng càng gia tăng cước pháp, cố đào thoát.

Hai người rời phạm vi Tung Sơn từ lúc nào không biết nhưng vẫn một mực bám sát nhau.

Quân Tùng vừa rượt vừa nghĩ :

- “Nhất định là Tri Giới hòa thượng đang trốn chạy đây. Vậy là lão có ý đồ không tốt rồi.”

Đang rượt theo Tri Giới hòa thượng, chợt Quân Tùng nghe tiếng sấm chưởng dội lại từ phía đằng trước. Sức chưởng mãnh liệt chấn dội đến độ Tri Giới hòa thượng phải chùng bước.

Quân Tùng băng lên. Tưởng chừng Quân Tùng có thể bắt kịp Tri Giới hòa thượng thì lại nghe tiếng sấm chưởng nổi lên lần nữa. Sức chấn dội lần này mang theo luồng gió lạnh buốt khiến Quân Tùng sững người.

Quân Tùng định nhãn nhìn về phía trước.

Tiếng sấm chưởng lần thứ ba nổi lên. Liền theo đó có luồng khí lạnh bỗng thổi qua, nhưng lần này không lạnh bằng lần trước. Quân Tùng buột miệng lẩm nhẩm nói :

- Mộng muội muội.

Nghĩ đến Mộng Hoa Hoa, trong tâm tưởng Quân Tùng không còn nhớ đến Tri Giới hòa thượng nữa. Y liền điểm mũi giày băng tới trước, bỏ mặt Tri Giới hòa thượng ngơ ngác đứng nhìn theo. Thấy Quân Tùng bất ngờ bỏ đi, Tri Giới hòa thượng cũng tò mò bám theo.

* * * * *

Hắc Thần Quân vỗ tới một chưởng với mười thành công lực. Mộng Hoa Hoa dựng đứng chiếc Âm Ma Bửu Kiếp đón đỡ thẳng.

Hắc Thần Quân tháo lui một bộ, nên này Mộng Hoa Hoa cũng tháo lui nửa bộ.

Nhưng nàng chưa kịp trụ tấn thì Bạch Thần Quân lại liên thủ xuất chưởng.

Hai lão Hắc Bạch Thần Quân gặp lại Mộng Hoa Hoa lần này thì vô cùng ngạc nhiên bởi võ công của nàng tăng tiến tột bực. Nếu chỉ giao thủ với một người thì Mộng Hoa Hoa đã hoàn toàn chiếm phần thượng phong. Nhưng đối phó với hai lão ma đầu lẫy lừng trong giới võ lâm cùng một lúc thì Mộng Hoa Hoa lai ở vào thế hạ phong. Mặc dù đã có Âm Ma Bửu Kiếp nhưng Mộng Hoa Hoa vẫn bị bức ép liên tục bởi sự liên thủ của hai lão ma đầu.

Bạch Thần Quân vừa xuất chưởng vừa quát :

- Nha đầu còn chưa quỳ xuống nạp mạng cho Đông Bắc Hành Thiên sứ giả à?

Khan Tiểu Hồng thị sát trận đấu, lo lắng nói :

- Mộng cô nương đi đi, để mặc tôi. Đừng lo cho tôi nữa.

Khan Tiểu Hồng vừa nói vừa xê mình tới, cùng lúc Mộng Hoa Hoa đón thẳng đạo chưởng thứ hai của Bạch Thần Quân. Lần này thì chính nàng phải tháo lui ba bộ, thần sắc biến đổi không ngừng.

Khan Tiểu Hồng len đến án ngữ trước mặt Mộng Hoa Hoa :

- Nhị vị tiền bối xin dừng tay. Có muốn giết hay bắt thì cứ nhắm vào tôi. Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm chỉ muốn bắt tôi chứ không có ý bắt Mộng cô nương đâu.

Bạch Thần Quân nhìn lại Hắc Thần Quân :

- Lão tặc... Lão nghe nha đầu nói rồi chứ? Nha đầu nói Dị Thần giáo chủ chỉ muốn bắt ả mà thôi.

Hắc Thần Quân cãi lại :

- Không phải đâu... Giáo chủ muốn bắt ả kia.

Bạch Thần Quân nhíu mày :

- Giáo chủ muốn bắt ả này hay ả kia?

- Ả kia hay ả này thì cũng vậy thôi.

- Lão nói đúng. Nhưng chúng ta phải bắt ả này hay ả kia?

Hắc Thần Quân gắt gỏng nói :

- Lão đúng là người rắc rối.

Bạch Thần Quân trợn mắt :

- Lão mới đúng là kẻ rắc rối đó.

Hắc Thần Quân chỉ Bạch Thần Quân :

- Chính lão chứ không phải ta.

Bạch Thần Quân nạt nộ lại :

- Không... Chính lão chứ không phải ta. Nếu như không bắt được người thì Dị Thần giáo chủ sẽ không cho Thiên Nhất Thần Thủy khống chế bạch trùng. Lão sẽ chết.

- Lão mới chính là người không đáng nhận Thiên Nhất Thần Thủy của Dị Thần giáo chủ.

- Lão mới là người không đáng.

- Vậy muốn có Thiên Nhất Thần Thủy phải làm sao?

- Ơ....

Hắc Thần Quân chỉ Khan Tiểu Hồng và Mộng Hoa Hoa :

- Giết hai ả đó.

- Lão nói đúng.

Hắc Thần Quân lắc vai lạng đến, dựng chưởng vỗ về phía Mộng Hoa Hoa. Tình huống cấp bách chẳng đặng đừng, Hoa Hoa buộc phải dùng Âm Ma Bửu Kiếp đón thẳng chưởng kình của Hắc Thần Quân.

Nàng lại tiếp tục thối lui ba bộ.

Bên đây Bạch Thần Quân xê người vươn trảo toan chộp đến đại huyệt Chấn Thủy của Khan Tiểu Hồng. Vốn đã bị phế bỏ võ công, Khan Tiểu Hồng đành bất lực chờ cái chết đến với mình. Trong tâm tưởng của nàng chỉ còn nghĩ đến giọt máu đã gởi tại tiểu xá Lưu Khú.

Trảo công chết chóc của Bạch Thần Quân gần như chạm đến tử huyệt của Khan Tiểu Hồng thì Dương Quân Tùng đã đến kịp.

Y quát lớn :

- Lão quỷ dừng tay.

Quân Tùng vừa quát vừa dụng Dương Ma Bửu Kiếp tập kích bừa từ ngang hông.

Thế công của Quân Tùng buộc Bạch Thần Quân phải lách ngang để tránh né. Nhưng lão vẫn kịp khống chế đại huyệt Thiên Linh Cái của Khan Tiểu Hồng.

Thấy Quân Tùng, Bạch Thần Quân ngây người thốt :

- A... Té ra là ngươi. Người mà lão phu đang đi tìm.

Lão vừa thốt xong thì Tri Giới hòa thượng cũng lướt đến. Y vừa nhác thấy Hắc Bạch Thần Quân đã lộ nét mừng rỡ nói :

- Đông Bắc Hành Thiên sứ giả. Bây giờ nhị vị mới đến...

Hắc Thần Quân bỏ Mộng Hoa Hoa, quay lai đứng bên Bạch Thần Quân. Lão đưa mắt nhìn Quân Tùng, ngập ngừng hỏi :

- Hê... Tiểu tử biết nhị vị lão gia đi tìm ngươi nên ngươi mò đến đây nạp mạng phải không?

Quân Tùng giả lả nói :

- Nhị vị tiền bối biết gã hòa thượng này không?

Hắc Thần Quân nhìn Tri Giới hòa thượng :

- Phải hỏi lão trọc biết bọn ta không chứ.

Tri Giới hòa thượng gật đầu. Y lấy trong tay áo cà sa ra một miếng tín phù đưa đến trước :

- Nhị vị Sứ Giả nhận ra miếng tín phù này chứ?

Bạch Thần Quân gật đầu :

- Tín phù của Dị Thần giáo.

Quân Tùng giờ mới hiểu tại sao Tri Giới hòa thượng lại có hành động mờ ám như vậy. Y nhíu mày suy nghĩ, rồi như tìm được kế sách, liền cao giọng nói :

- Tri Giới hòa thượng. Chính lão vì thị có miếng tín phù của Dị Thần giáo mà chẳng coi nhị vị tiền bối ra gì cả.

Hắc Thần Quân nhìn Quân Tùng :

- Ngươi vừa nói gì?

Quân Tùng chỉ Tri Giới hòa thượng :

- Nhị vị tiền bối đâu có biết, mới đây thôi, Tri Giới hòa thượng còn bô bô mắng nhiếc nhị vị tiền bối là hai lão quỷ cuồng tâm, hai lão xú nhân, hai lão gì gì đó... Ôi chu choa ơi... Lão luôn miệng luôn mồm thóa mạ Hắc Bạch Thần Quân chỉ là hạng hữu danh vô thực. Hai cái lão chỉ biết ức hiếp nữ nhân, còn thấy Tri Giới hòa thượng thì như là con rùa co đầu rút cổ.

Hắc Bạch Thần Quân biến sắc, nhìn Tri Giới hòa thượng :

- Lão trọc... Ngươi dám nói vậy ư?

Hắc Thần Quân gầm lên :

- Lão trọc thúi kia, mau cắn chiếc lưỡi của lão ra ngay lập tức, kẻo lão phu đập vỡ sọ ngươi.

Tri Giới hòa thượng biến sắc :

- Nhị vị Sứ Giả sao lại nghe lời khích bác của tên tiểu tử đó. Y dụng xảo ngôn để ly gián bần tăng và nhị vị Sứ Giả.

Quân Tùng cướp lời Tri Giới hòa thượng :

- Hê... lão giờ lại không dám nhận à? Có nói thì phải dám nhận chứ.

Tri Giới hòa thượng thét lên :

- Tiểu tử im miệng.

- Hê... sao thiếu gia lại im chứ. Lời thật thì khó nghe nhưng khốn nỗi ta chỉ có mỗi một cái miệng để nói lời thật thôi. Lão dám phỉ báng nhị vị tiền bối Hắc Bạch Thần Quân đây thì phải có gan nhận chứ.

Tri Giới hòa thượng cau mày :

- Tiểu tử... Ngươi định dụng xảo ngôn để khích bác nhị vị Đông Bắc Hành Thiên sứ giả ư? Ngươi lầm rồi. Nếu như Đông Bắc Hành Thiên sứ giả thấy tín phù của Giáo chủ mà không tuân theo chỉ dụ thì sẽ chẳng bao giờ nhận được Thiên Nhất Thần Thủy.

Khổ cảnh bị bạch trùng hành hạ thì nhị vị Sứ Giả đây thừa biết.

Hắc Bạch Thần Quân nhìn nhau.

Bạch Thần Quân nói :

- Xem chừng lão trọc thúi này nói đúng đó.

Hắc Thần Quân cũng nói :

- Ơ... lão nói đúng. Nếu chống lại tín phù của Giáo chủ thì chúng ta chẳng có được Thiên Nhất Thần Thủy. Lúc đó khốn khổ lắm.

Tri Giới hòa thượng cau mày, đanh mặt, gằn giọng nói :

- Tiểu quỷ... Nếu không có ngươi thì bần tăng đã có thể đầu độc được lão Thần Hành Tiểu La Hán cùng với lão đạo sĩ thúi kia rồi.

Quân Tùng cau mày :

- A... thì ra ngươi có mục đích đầu độc rõ ràng.

Tri Giới hòa thượng hất mặt :

- Gặp được nhị vị Sứ Giả của Dị Thần giáo thì bần tăng chẳng có gì phải giấu ngươi nữa cả. Nếu như Dị Thần giáo độc bá võ lâm thì bần tăng...

Lão chỉ vào ngực mình :

- Tri Giới hòa thượng này chứ không phải ai khác, sẽ là Phương Trượng trụ trì của Thiếu Lâm tự.

Quân Tùng chỉ Tri Giới hòa thượng :

- Rõ ràng lão có ý đồ. Hèn chi mỗi lần giáp mặt với lão là y như rằng bổn thiếu gia cảm thấy anh ách làm sao đó. Biết thế thì thiếu gia chẳng cần phải dài dòng với lão làm gì.

Dương Quân Tùng vừa nói vừa gác chéo Dương Ma Bửu Kiếp ngang ngực.

Tri Giới hòa thượng biến sắc, lạng người đến sau lưng Hắc Bạch Thần Quân :

- Nhị vị Sứ Giả hãy thu nạp tiểu tử.

Trong khi Tri Giới hòa thượng nói thì Hoa Hoa đã phi thân đến bên Quân Tùng.

Nàng dễ dàng nhận ra chiếc Dương Ma Bửu Kiếp. Hoa Hoa nói :

- Dương huynh, phải cứu Khan Tiểu Hồng phu nhân.

Quân Tùng giật mình khi nghe Hoa Hoa thốt ra câu nói đó. Y nhìn lại Hắc Bạch Thần Quân giả lả nói :

- Thiếu gia nghe nói nhị vị tiền bối là những anh hùng hào kiệt lẫm lẫm liệt liệt, chẳng hề xuống tay sát tử nữ nhân, mà chỉ hành xử những kẻ nào xúc phạm đến mình mà thôi. Không biết có đúng không?

Hắc Bạch Thần Quân cùng gật đầu.

Bạch Thần Quân nói :

- Tiểu tử nói đúng đó. Chúng ta là những anh hùng lẫm lẫm liệt liệt mà, sao lại xuống tay sát tử nữ nhân tầm thường để thiên hạ coi rẻ chứ.

Quân Tùng vuốt mũi :

- Thế nhị vị tiền bối có dám thi thố võ công với thiếu gia không? Trong mắt thiếu gia, hai lão chỉ là hai con quạ trắng, quạ đen chuyên giở trò bức hiếp nữ nhân thôi. Hê... thiếu gia nói hai lão chưa hẳn đã dám thi thố võ công với bổn thiếu gia.

Hắc Thần Quân rít lên :

- Tiểu tử dám cho lão phu là quạ đen ư?

- Thiếu gia nói thế đó, chỉ sợ lão chẳng dám làm gì kia.

Hắc Thần Quân rít lên :

- Chỉ cần tiểu tử hứa giao thủ với Hắc Bạch Thần Quân thì ả nha đầu sẽ thuộc về ngươi đó.

- Thiếu gia làm gì sợ hai con quạ chứ. Thiếu gia chở sợ hai ngươi làm càn thôi.

Hắc Thần Quân rít lên :

- Làm càn ư? Thế tiểu tử có hứa không?

- Tất nhiên là hứa rồi.

Bạch Thần Quân nhìn lại Khan Tiểu Hồng :

- Nha đầu... lão phu cho ngươi cơ hội đó.

Khan Tiểu Hồng nhìn Quân Tùng. Nàng trở bộ rảo bước đến trước mặt Quân Tùng. Vốn không phân biệt được ai là Quân Tùng, ai là Quân Bình, Khan Tiểu Hồng ngập ngừng nói :

- Hạ công tử đừng lo cho tôi, mà hãy vì đại cuộc chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn trong Đền Thiêng.

Hoa Hoa cướp lời nàng :

- Phu nhân hãy bước ra phía sau đi. Chuyện này tôi sẽ giải thích sau. Phu nhân không hiểu đâu.

Khan Tiểu Hồng ngơ ngác bởi câu nói của Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng mỉm cười, từ tốn nói :

- Tại hạ không phải là Hạ đại ca. Phu nhân hãy bước ra sau đi, để tại hạ đuổi hai con quạ này rồi chúng ta quay về Thiếu Lâm tự.

- Hạ công tử...

Mộng Hoa Hoa nheo mắt với nàng.

Khan Tiểu Hồng thấy Quân Tùng và Hoa Hoa tự tin nên cảm thấy yên tâm hơn, bước thẳng ra sau để thị trận.

Hắc Thần Quân nói :

- Tiểu tử... Ngươi sẵn sàng rồi chứ?

Hoa Hoa truyền âm nhập mật nói với Quân Tùng :

- Dương huynh... hai lão đó liên thủ thì muội và huynh phải dùng đến Uyên Ương tâm pháp.

- Vậy ư... Thế thì thích quá.

Nhìn lại Hắc Bạch Thần Quân, Quân Tùng nói :

- Hai lão xú nhân nghe thiếu gia nói đây. Thiếu gia sẽ dụng tuyệt kỹ của Thiên Ma cốc để đấu với hai lão. Tuyệt học của thiếu gia là sự uyên bác, thần thông của đôi trai tài gái sắc. Một khi xuất thủ thì quỷ thần cũng phải khiếp sợ đó.

Nghe Quân Tùng nói, Hoa Hoa đỏ mặt lườm y.

Trong lúc gặp lại Hoa Hoa, quá phấn khích nên Quân Tùng đâu để ý đến ánh mắt của nàng. Y càng cao hứng nói :

- Hai lão xú nhân sẽ chứng kiến sự lợi hại vô song của Uyên Ương tâm pháp.

Bạch Thần Quân gắt gỏng nói :

- Tiểu tử nhiều lời quá, hãy xuất thủ để xem bản lĩnh như thế nào đi.

Quân Tùng nhìn lại Hoa Hoa :

- Mộng muội muội chuẩn bị rồi chứ?

Mộng Hoa Hoa gật đầu. Hai người cùng nắm tay nhau để phối hợp chân nguyên thuần âm và thuần dương theo tâm pháp Uyên Ương.

Quân Tùng khẳng khái nói :

- Hai lão xú nhân, thiếu gia đã chuẩn bị rồi đó.

Hắc Bạch Thần Quân cùng gầm lên :

- Tiểu tử đỡ chiêu.

Hai lão đồng loạt xuất thủ, tống thẳng về phía Quân Tùng và Hoa Hoa hai luồng sóng chưởng với mười hai thành công lực.

Sóng kình thoát ra khỏi hai cặp bản thủ của Hắc Bạch Thần Quân đã biểu lộ sức mạnh công phá mãnh liệt của nó. Trên đường ập tới Quân Tùng và Hoa Hoa, sóng kình cuốn theo tất cả đất đá mà chúng lướt qua.

Quân Tùng và Hoa Hoa chuyển dịch thân pháp, nhanh chóng tạo thành một con trốc khổng lồ. Từ trong con trốc đó, hai đạo huyết quang và thanh quang quyện lẫn nhau, thoát ra đón thẳng lấy sóng chưởng của Hắc Bạch Thần Quân.

Bầu trời như xám xịt lại.

Hắc Bạch Thần Quân tưởng như bị cuốn vào một cảnh giới biến đổi không ngừng, hết lạnh rồi đến nóng. Lạnh thì giá băng, nóng thì tợ Hỏa Diệm Sơn, cùng với cảm giác nóng lạnh đó là sức mạnh vũ bão của giông to gió lớn cuốn đến.

Bạch Thần Quân biến sắc thét lên :

- Thiên Ma Bửu Kiếp.

Bạch Thần Quân đã kịp nhận ra mình đang đối mặt với Thiên Ma Bửu Kiếp, môn thần công chấn động võ lâm hai mươi năm trước của Vô Ngã hòa thượng và Ngọc Diện sư thái.

Nghe Bạch Thần Quân thốt ra câu nói đó, Hắc Thần Quân cũng rúng động tòan thân. Lão nhanh chóng rút chiếc thiết bút làm mộc đỡ đạo huyết quang đang phóng tới.

Bên kia, Bạch Thần Quân cũng hối hả dụng thiết thư làm mộc đỡ, Chiếc thiết bút biến thành một ngọn lửa, còn thiết thư thì đóng băng rồi vỡ ra thành muôn vạn mảnh vụn li ti. Trong khi đó, Hắc Bạch Thần Quân thì tợ như cánh diều đứt dây, bị bốc quăng về sau mươi trượng, va thẳng lưng, cày trên mặt đất.

Dương Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa thu hồi chân nguyên. Quân Tùng vẫn nắm tay Hoa Hoa, không chịu buông.

Y hất mặt nói với Hắc Bạch Thần Quân đang lồn cồm đứng lên với dáng vẻ thất sắc, thất hồn :

- Hai lão xú nhân muốn thử nữa không?

Bạch Thần Quân khoát tay :

- Lão phu thua.

Hắc Thần Quân cũng nhanh miệng nói :

- Lão phu cũng thua.

- Thế sao hai lão còn chưa chạy đi?

Tri Giới hòa thượng ngây người trước kỳ biến kia, nên cứ đứng phỗng như pho tượng.

Quân Tùng gằn giọng nói :

- Hai lão xú nhân thì có thể chạy nhưng nếu Tri Giới hòa thượng mà chạy thì thiếu gia sẽ mở sát giới đó.

Tri Giới hòa thượng biến sắc. Khi chạm vào ánh mắt khắt khe của Quân Tùng thì tứ chi của lão tự dưng bủn rủn. Tri Giới hòa thượng lấp lửng nói :

- Bần tăng... bần tăng không dám chạy, thiếu hiệp đừng mở sát giới...

- Biết nghe thì lão sẽ có cơ hội chuộc lại tội với Phương Trượng. Còn không thì lão không còn cơ hội đâu.

Miệng thì nói nhưng tay Quân Tùng vẫn nắm khư khư ngọc thủ của Hoa Hoa. Y nói xong câu đó, nhìn lại Hoa Hoa, mỉm cười :

- Uyên Ương tâm pháp hay thật. Có lẽ sau này huynh sẽ không rời muội. Thậm chí tìm kim thừng để cột tay huynh với tay muội, đặng mãi mãi chúng ta bất ly thân.

Mộng Hoa Hoa đỏ mặt vì thẹn.

Quân Tùng nheo mắt :

- Huynh thích và muội cũng muốn vậy mà.

Hoa Hoa gắt gỏng nói :

- Đây không phải là lúc huynh giở thói ong bướm như trong Thiên Ma cốc.

Nàng rụt tay lại, bước nhanh đến bên Khan Tiểu Hồng, trong khi Hắc Bạch Thần Quân trổ khinh công thoát đi.

Hoa Hoa nói với Khan Tiểu Hồng :

- Phu nhân... Chúng ta về Thiếu Lâm. Còn Dương huynh thì đi cùng với Tri Giới hòa thượng.

Nghe Hoa Hoa nói, Quân Tùng trợn mắt nhìn Tri Giới hòa thượng. Y cáu gắt nói :

- Hòa thượng thúi... Ngươi cản mũi ta mà. Ngươi đúng là oan gia của thiếu gia mà.

Quân Tùng vừa nói vừa vung tay chộp lấy cánh mũi của Tri Giới hòa thượng mà vuốt :

- Tại ngươi hết mà, hòa thượng thúi... hòa thượng thúi...

Chương 46: Hồng Nhan Bạc Phận

Tục Vạn Hương hỏi :

- Huynh thấy gì phía trời tây không?

Quân Bình buông một tiếng thở dài. Chàng nhận ra trong đáy mắt của Tục Vạn Hương là một nỗi buồn mênh mông sâu thẳm. Cảnh quang bên ngoài cũng đượm một vẻ buồn khi hoàng hôn đang trùm xuống. Xa xa cuối đường chân trời, ánh dương quang trông tơ một nấm mồ đỏ ối, đang dần dần chìm xuống.

Quân Bình khẽ nói :

- Muội muốn nói đến một nấm mồ?

Tục Vạn Hương nhìn lại Quân Bình :

- Đúng, một nấm mồ...

- Sao muội lại nghĩ đến nó?

- Vì muội nghĩ nó như ngôi nhà xa xăm của mình.

Nàng quay lại nhìn Quân Bình :

- Muội sực nhớ đến câu thơ: “Nhật mộ hương quan hà xứ thị Yên ba giang thượng sử nhân sầu.” Quê hương của muội chính là nấm mồ cuối chân trời kia.

- Muội đừng bi quan như vậy.

Nàng nhìn chàng, mỉm cười :

- Muội không bi quan nhưng phải nhìn vào sự thật. Từ ngôi lầu này, muội và lục tỷ đã ra đi, đến Lạc Hồn cốc để trở thành chủ nhân của Lạc Hồn cốc.

Quân Bình cướp lời nàng :

- Muội phải biết chôn vùi dĩ vãng.

Nàng lắc đầu :

- Nó đã trở thành ấn tích trong cuộc đời muội. Thất Tuyệt Ma Nữ mà nay chỉ còn mình muội.

Nàng buông một tiếng thở dài rồi bất thình lình ôm chầm lấy Quân Bình :

- Hạ huynh... Muội cảm thấy cô đơn quá. Nay mai, muội sẽ đi về đâu? Nơi nào là chốn dừng chân của muội?

Nàng vừa khóc vừa nói, mặc nhiên để những giọt lệ thấm lên vai Quân Bình :

- Hạ huynh... Thân thể muội quá ô uế rồi phải không? Muội đã là Thất nương của lão Độc Chủ Hành. Nếu không thả y thì muội cảm thấy mắc nợ y. Nhưng muội đã sai lầm khi thả y ra.

- Muội nặng tâm, nặng tình hơn những người kia.

- Chính vì cái tâm quá nặng đó mà muội đã hại lục tỷ.

Quân Bình buông mợt tiếng thở dài.

Tục Vạn Hương xê ra :

- Hạ huynh... muội phải làm gì?

- Muội sẽ đi cùng với huynh.

Hai cánh môi nàng điểm một nụ cười mỉm gượng gạo. Nàng khẽ lắc đầu :

- Muội không thể đi cìng huynh được.

Quân Bình đặt tay lên vai nàng :

- Tại sao?

- Muội có việc của mình.

Quân Bình nheo mày. Nàng chớp mắt. Ánh mắt thật long lanh nhưng ẩn chứa nỗi buồn vô vọng.

Quân Bình nói :

- Huynh sẽ giúp muội.

- Nơi muội đến, huynh không thể đến được.

- Bất cứ nơi đâu, huynh cũng đều có thể đến được.

Nàng bặm môi :

- Nhưng có một nơi muội không bao giờ muốn huynh đặt chân đến.

- Nơi nào?

- Chỗ dừng chân của muội.

Nàng buông một tiếng thở dài, rồi lấy chiếc túi phấn đeo bên mình :

- Huynh hãy cầm lấy. Tất cả những gì muội học được ở Độc Chủ Hành đã dụng hết tâm huyết chế tác ra giải dược này. Huynh hãy giữ lấy.

- Vạn Hương.

Nàng mỉm cười với chàng :

- Túi phấn hương của muội luôn ở bên cạnh huynh chứ?

- Muội muốn như vậy à?

Nàng khẽ gật đầu :

- Huynh có ngại Vi Thiên Cơ cô nương không?

Quân Bình lắc đầu :

- Thiên Cơ đối với huynh chỉ như huynh muội thủ túc.

Đôi chân mày lá liễu thanh mảnh của nàng thoạt nhíu lại. Nàng nắm tay Quân Bình :

- Hạ huynh... hãy nghe muội nói đây.

Nàng nhìn sâu vào đáy mắt của Quân Bình :

- Thiên Cơ tỷ tỷ rất yêu huynh.

- Muội đừng hiểu lầm Thiên Cơ.

Vạn Hương lắc đầu :

- Chỉ có huynh mới là người không hiểu. Muội sao không hiểu được Vi Thiên Cơ chứ. Nàng xứng

với huynh lắm. Nàng hơn tất cả những nữ nhân thường tình. Nàng đáng là một anh thư trong chốn võ lâm ô trọc.

- Huynh... huynh chưa nghĩ đến điều đó. Sứ mạng của huynh là vào Đền Thiêng chuyển dịch Ngũ Hành Thiên Căn.

- Muội biết. Nhưng huynh không thể thờ ơ với chữ tình của Vi cô nương. Muội biết chữ tình của nhi nữ như thế nào. Nếu bị hất hủi thì đau khổ lắm. Vi cô nương không đáng nhận sự đau khổ đó.

Nàng nắm tay Quân Bình :

- Thiên Cơ đã vì huynh. Nếu không nặng một chữ tình với huynh thì nàng đã không vào sinh ra tử cùng với huynh. Hạ huynh... đừng thờ ơ với nàng.

- Vạn Hương. Huynh không thờ ơ với Thiên Cơ nhưng cũng không buộc nàng để tình cho huynh. Hiện tại huynh còn có trọng trách của mình.

Vạn Hương nhíu mày, trang trọng nói :

- Huynh có thể đoán được hậu vận của mình mà.

- Muội sai rồi. Sự chuyển dịch của Ngũ Hành trong vận số của huynh là một bí ẩn.

Tất cả còn ở phía trước.

Vạn Hương quay lại bên chiếc thạch bàn. Nàng nắn nót giỏ hoa được cắm thật tranh nhã bằng những cành hồng, mai, huệ, cúc, lan và đào.

Nàng ngắm giỏ hoa, thẫn thờ nói :

- Lục tỷ... Vạn Hương không để lục tỷ thất vọng đâu.

Quân Bình bước đến sau lưng nàng :

- Vạn Hương...

Nàng ngẩng lên nhìn Quân Bình.

Chàng ôn nhu nói :

- Huynh nhìn thấy trong đáy mắt muội có lửa hận.

- Muội hận mình và hận cả người nữa. Kiếp này có lẽ muội chỉ có hận thù và oán ghét thôi.

Quân Bình lắc đầu :

- Muội đang trách mình vì đã thả Độc Chủ Hành.

- Muội không muốn nợ lão đê tiện đó. Muội thả lão để trả nợ lão. Bây giờ là lúc muội đòi lão phải trả lại những gì mà lão đã vay.

Mặt Quân Bình sa sầm hẳn lại :

- Vạn Hương... muội muốn trả thù Độc Chủ Hành ư?

Vạn Hương nhìn Quân Bình, khẳng khái gật đầu :

- Lão phải trả nợ cho muội. Lục tỷ không thể ngậm cười nơi cảnh giới hư vô nếu như Độc Chủ Hành chưa đền tội.

Quân Bình lắc đầu :

- Muội đừng tìm lão độc. Độc Chủ Hành không phải là một kẻ tầm thường.

Buông một tiếng thở ra, Quân Bình trang trọng nói :

- Ứng mạng của lão trùng với Tứ Thiên.

Vạn Hương mỉm cười :

- Huynh sợ muội sẽ bị lão quỷ đó hại ư?

- Nếu muội đi tìm lão quỷ đó để trả thù.

- Muội có đi tìm lão đâu.

Nàng nhón tay bưng tĩnh rượu rót ra hai chén :

- Hạ huynh... muội và huynh cùng đối ẩm chứ?

- Ý muội...

Vạn Hương khoát tay :

- Huynh yên tâm, trong tĩnh rượu này chẳng có mê dược đâu. Nếu có thì huynh cũng đã có giải dược kia mà.

- Huynh chẳng ngại mê dược nhưng huynh có cảm giác chén rượu này là một lời vĩnh biệt.

Vạn Hương gật đầu :

- Huynh đúng là một Tiểu Thần Toán Tử.

- Vậy đúng như huynh nghĩ?

- Không sai. Chén rượu này thay cho lời cáo biệt của muội.

Quân Bình lắc đầu :

- Huynh không cho muội đi đâu. Muội phải theo huynh về Thiếu Lâm.

- Để làm gì? Để trở thành một anh thư chính nhân trong trắng ư? Muội đâu có đáng được như vậy. Cuộc đời muội đã quá nhiều ô uế và cũng đừng quên muội là Thất nương của lão Độc Chủ Hành.

Vạn Hương nói xong, bưng chén rượu uống cạn.

Nhìn nàng, Quân Bình chẳng biết nói gì hơn, chỉ buông một tiếng thở ra.

Chàng khẽ gọi tên nàng :

- Vạn Hương...

nàng nhìn chàng :

- Huynh không muốn đối ẩm với muội à?

- Sao lại không. Huynh rất thích.

Chàng uống cạn số rượu trong chén. Đặt chén xuống bàn, Quân Bình nghiêm giọng :

- Chúng ta cần phải biết quên những gì không đáng nhớ trong cuộc đời mình.

Nàng đáp ngay lời của Quân Bình :

- Men rượu giúp ta quên nhanh hơn.

- Ít ra huynh cũng nghe được lời nói này.

Quân Bình chuốc rượu cho nàng :

- Huynh mời muội.

- Đa tạ huynh.

Hai người chạm chén, cùng uống.

Nàng hỏi Quân Bình :

- Cái thú của người uống rượu là gì, huynh nói cho muội biết được không?

- Thú của người tiêu khiển trong men rượu là uống phải say.

- Huynh nói rất đúng. Huynh và muội phải uống thật say. Huynh có chịu không?

- Huynh chỉ sợ tửu lượng của muội không bằng huynh thôi.

- Thế thì chúng ta thử xem.

Hai người đối ẩm với nhau hết chén này đến chén khác. Tĩnh rượu đã cạn nhưng xem chừng Tục Vạn Hương vẫn chưa hề có chút gì biểu hiện đã ngấm men rượu.

Nàng mở thêm một tĩnh rượu năm cân nữa.

Quân Bình chờ cho Vạn Hương rót rượu ra chén xong, mới nói :

- Huynh quả bất ngờ khi biết tửu lượng của muội lại cao như vậy.

- Huynh lạ lắm phải không?

- Chưa bao giờ huynh thấy một nữ nhân có tửu lượng cao như muội.

- Bởi vì huynh đã quên muội từng là kỹ nữ. Huynh sao sớm quên quá...

Nàng lại nâng chén mời Quân Bình :

- Mời huynh.

Nàng mỉm cười nói tiếp :

- Một ngày nào đó, muội sẽ là một con sâu rượu trong cuộc đời này.

- Huynh sẽ bồi tiếp với con sâu rượu của muội.

Hai người lại tiếp tục đối ẩm. Bỗng Tục Vạn Hương trở nên im lặng, chăm chú uống và rót rượu cho Quân Bình. Khoảng cách giữa hai người là một không gian im lặng, chỉ có rượu là sự kết nối họ với nhau.

Tĩnh rượu thứ hai cũng đã cạn.

Vạn Hương nhìn Quân Bình :

- Huynh đã say rồi.

Quân Bình quả là đã thấm rượu. Ánh mắt chàng đờ đẫn hẳn nên buộc phải gật đầu :

- Đúng là huynh đã say.

- Muội đưa huynh vào nghỉ nhé.

- Huynh còn muốn uống với muội nữa. Tại sao lại bỏ qua thời khắc này được chứ?

- Nếu huynh đã muốn vậy thì muội sẽ bồi tiếp huynh.

Nàng bưng chén của mình, khẽ nói :

- Đây mới là chén rượu cáo biệt của muội.

Nghe nàng nói nhưng Quân Bình chẳng còn đủ minh mẫn và sáng suốt để hiểu thấu lời nói đó. Chàng bình thản đón lấy chén rượu của Vạn Hương và uống cạn.

Quân Bình nhìn nàng, từ từ đặt chén xuống rồi gục đầu lên bàn.

Vạn Hương nhìn chàng :

- Hạ huynh, xin thứ lỗi cho muội.

Nếu cuộc đối ẩm giữa Quân Bình và Tục Vạn Hương có Thần Hành Tiểu La Hán chứng kiến thì lão tăng phá giới cũng không thể tin được là cuộc đời này lại có một con sâu rượu trong tâm tưởng một mỹ nhân như Vạn Hương.

Nàng đứng lên bước đến tràng kỹ lấy chiếc áo choàng đắp lên vai Quân Bình.

Vạn Hương cúi xuống, đặt môi hôn vài gáy Quân Bình. Nàng khẽ nói :

- Hạ huynh. Nếu không có giải tửu đơn thì muội đã không khiến được huynh say như thế này đâu.

Nàng bá lấy cổ Quân Bình :

- Muội yêu huynh nhiều lắm nhưng muội không thể chắp cánh se duyên cùng huynh. Hạ huynh... Nếu có kiếp sau, chúng ta sẽ gặp lại nhau nhé.

Nàng ôm ghì Quân Bình như muốn hai người hòa vào làm một. Nước mắt nàng trào ra, nhỏ xuống đọng trên vai Quân Bình.

Thời khắc dần trôi. Khi tiếng gà gáy canh một trổi lên, Vạn Hương mới buông tay.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm sao thật âm u tĩnh mịch đối với nàng.

Sửa lại giỏ hoa, rồi thêm vào đó chút phấn hương, biểu trưng của nàng, Vạn Hương nhìn Quân Bình lần nữa, khẽ nói :

- Huynh bảo trọng.

Nàng nói xong, bặm môi nén tất cả những gì đang trổi lên trong lòng mình, rồi rảo bước bỏ ra ngoài.

Chương 47: Độc Nhân Thực Độc Nhân

Chiếc kiệu hoa từ từ tiến thẳng đến Tục Vạn Hương. Nó dừng lại bên cạnh nàng. Bội Phân Phân trong bộ cánh quái gở diêm dúa từ phía sau kiệu bước lên. Gã ngắm Vạn Hương bằng ánh mắt cũng quái dị như chính bộ y phục của gã.

Bội Phân Phân cất giọng eo éo, nghe muốn nhói màng nhĩ :

- Ta chỉ sợ Tục cô nương không đến.

- Sao ta lại không đến chứ?

Phân Phân vén rèm kiệu :

- Mời Tục cô nương.

Vạn Hương bước vào trong kiệu.

Phân Phân buông rèm xuống, ra lệnh cho bốn gã phu khiêng kiệu. Tất cả nhanh chóng lên đường. Bội Phân Phân đi sau chiếc kiệu hoa, thỉnh thoảng lại phồng mũi thật to như để thu hết mùi hương có một không hai từ chiếc kiệu phả ra. Khi cánh mũi của Phân Phân xẹp xuống thì hai cánh môi dẩu lên, điểm một nụ cười kỳ dị như chính ánh mắt của gã.

Dãy đèn lồng xa xa đong đưa trong đêm như những ánh ma trơi dập dờn bởi những ngọn gió đêm hiu hiu. Phân Phân lướt lên trước. Y ra dấu để bốn gã giáo đồ Dị Thần giáo đứng dạt qua hai bên nhường lối cho chiếc kiệu hoa của Tục Vạn Hương.

Bọn phu khiêng kiệu tiến thẳng đến gian thư sảnh còn sáng đèn.

Bội Phân Phân vén rèm kiệu :

- Tục cô nương. Chúng ta đã đến nơi rồi.

Vạn Hương bước ra. Nàng nhìn gian thư sảnh đang hắt ánh đèn qua khung cửa sổ.

Phân Phân nói :

- Người mà cô nương muốn gặp đang ở trong gian thư sảnh này.

- Đa tạ Lầu chủ đã cho Vạn Hương cơ hội này.

Phân Phân cười ruồi. Hai cánh môi đỏ choét của gã thêm tởm lợm bởi nụ cười đó.

Y giả lả nói :

- Cô nương khách sáo quá. Ta chỉ muốn làm những việc nhỏ như thế này mà thôi.

Y hướng tay về phía cửa thư sảnh :

- Mời cô nương.

Nàng từ tốn ôm quyền xá Bội Phân Phân :

- Tôi vô cùng cảm kích Lầu chủ.

- Ấy... Chúng ta đều là đều là người nhà với nhau mà. Cô nương cứ tự nhiên.

Nàng xá Phân Phân một lần nữa rồi rảo bước tiến về phía gian thư sảnh. Phân Phân nhìn theo nàng, điểm một nụ cười rất nhiều ẩn ý. Y lẩn nhanh vào mái hiên của gian phòng bên cạnh. Động tác của Phân Phân thật hối hả. Y vội vã khép cửa lại. Mặc dù trong gian thư sảnh này tối đen, chẳng thể thấy gì nhưng Bội Phân Phân vẫn nhanh nhẹn khác thường, cứ như y biết rất rõ mọi đồ vật trong phòng. Y lần bước đến bên vách và úp mặt vào chiếc mặt nạ, nhìn qua gian thư sảnh mà Tục Vạn Hương vừa bước vào.

Bên kia, Vạn Hương vừa bước vào đã chạm mặt ngay với Độc Chủ Hành. Lão Độc đang nhai ngồm ngoàm miếng đùi gà, liền đặt xuống nhìn nàng. Lão chớp mắt rồi nói :

- Thất nương...

Vạn Hương rảo bước đến bàn yến tiệc của lão. Nàng bắc chiếc đôn ngồi xuống trước mặt lão. Nàng nhìn lão và từ tốn nói :

- Cốc Chủ hẳn không ngờ tôi lại đến tìm người.

Độc Chủ Hành rót rượu ra chén :

- Không. Ta sao lại ngờ với không ngờ chứ. Ta biết nàng sẽ đến tìm ta.

Vạn Hương bưng chén rượu của lão uống cạn. Nàng đặt chén xuống bàn :

- Sao lão biết ta sẽ đến tìm lão chứ? Nếu không có Bội Phân Phân thì e rằng ta có đi khắp cõi giang hồ cũng khó mà tìm được lão.

- Ta không tin nàng phải lặn lội khắp cõi giang hồ mênh mông để tìm ta. Bởi nàng biết cách tìm ra ta mà. Với lại nàng phải tìm ta thôi.

- Lão biết ta đi tìm lão à. Tất nhiên lão cũng biết mục đích của ta chứ.

Độc Chủ Hành thản nhiên rót rượu ra chén. Lão nhón tay bốc một trái táo bỏ vào miệng nhai ngồm ngoàm. Độc Chủ Hành vừa nhanh vừa nói :

- Tất nhiên là phải biết rồi. Chính vì ta biết nên khi nghe Phân Phân báo nàng muốn gặp ta là ta có mặt ngay để xem nàng có thực hiện được ý đồ của nàng không.

Vạn Hương lại bưng chén rượu của mình lên uống cạn. Nàng đặt chén xuống bàn, nhìn lão hỏi :

- Lão biết mục đích của ta?

- Ta nói biết là biết. Nàng muốn tìn ta không phải vì nhớ vì yêu mà chỉ vì muốn trả thù cho sáu người kia. Lục tỷ của nàng đang mong muốn nàng chuộc lại những gì đã làm. Nếu như nàng không thả ta ra thì họ đâu đã biến thành những miếng thịt ngon để ta nhấm nháp chứ.

Vạn Hương mỉm cười.

Độc Chủ Hành hỏi nàng :

- Ta nói không đúng hay sao mà nàng cười?

- Lão nói rất đúng. Ta tìm lão chỉ để trả thì mà thôi.

- Rất khẳng khái. Thế thì nàng sẽ làm gì để trả thù cho lục tỷ của nàng? Nàng càng thắn thắng chừng nào thì ta càng thích thú chừng đó.

Lão rót rượu ra chén rồi vội vã bưng uống như sợ Tục Vạn Hương sẽ đoạt lấy. Đặt chén xuống bàn, lão nói tiếp :

- Võ công của nàng thì chẳng bằng ta rồi. Còn độc công thì lại thọ giáo từ ta. Tất cả những gì nàng biết thì ta đều biết. Thế thì nàng sẽ dùng cách chi để trả thù cho lục tỷ của nàng?

Vạn Hương mỉm cười. Nàng bưng bầu rượu rót ra chén rồi bưng uống. Uống xong chén rượu đó, Vạn Hương từ tốn nói :

- Tại sao lão đã được ta ban cho cơ hội thoát cảnh đại lao tăm tối mà lại quên ngay lời hứa mà hãm hại lục tỷ của ta chứ? Lục tỷ của ta có đáng bị trừng phạt như vậy không?

Vạn Hương vừa hỏi dứt lời thì mặt của Độc Chủ Hành đã biến qua mày tái nhợt.

Trên dung diện quái gở của lão hiện ra nét sát nhân cuồng tâm.

Lão rít muột luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực như muốn dụng chân khí ngăn chận sự phẫn nộ, không cho nó phát tác ra ngoài. Mặc dù lão đã dụng hết sự kiên tâm nhưng giọng nói vẫn biểu lộ sự hằn học. Độc Chủ Hành chỉ Vạn Hương :

- Nàng và sáu ả kia do chính tay ta chuộc ra khỏi kỹ lâu đem về Lạc Hồn cốc.

Thế mà các ngươi dám âm mưu nhốt ta vào địa lao. Cái việc đó, ta còn có thể cho qua nhưng các ngươi đã lập bè, lập cánh, dựng thành Thất Tuyệt Ma Nữ, đem nam nhân về Lạc Hồn cốc để bỡn cợt ta.

Nói đến đây, Độc Chủ Hành như không dằn nỗi cơn phẫn nộ trào dâng, liền đập tay xuống bàn quát :

- Thất nương... Ta sao lại không biết ghen chứ? Hừ...

Sau tiếng hừ nhạt, lão thở dốc từng cơn một :

- Các ngươi thật là quá quắt.

Vạn Hương từ tốn nói :

- Lão ghen ư?

Độc Chủ Hành chồm tới :

- Sao ta không biết ghen chứ? Khối óc và trái tim của ta tan nát vì nghe tiếng cười đùa trăng gió của các nàng.

- Lão hãy bình tĩnh.

- Ta không thể bình tĩnh được. Hừ... Trong đại lao khổ hình, ta thề sẽ ăn thịt hết các ngươi.

Lão ngửa mặt cười sằn sặc, vừa cười vừa xoa bụng nói :

- Cuối cùng thì ta cũng đã thực hiện được cái điều khao khát lúc còn ở trong đại lao Lạc Hồn cốc.

Vạn Hương cau mày, lắc đầu :

- Lão chưa thực hiện được điều đó đâu.

Độc Chủ Hành trợn mắt :

- Sao… Ta chưa thực hiện được à?

Lão chỉ vào bụng mình :

- Ta đã nuốt trọn sáu ả nha đầu quỷ quyệt kia vào bụng mình rồi. Sáu ả đó vĩnh viễn nằm yên trong bụng ta mà chẳng còn dịp trăng hoa với gã nam nhân nào cả.

Vạn Hương cầm bầu rượu chuốc ra chén rồi bưng uống. Nhìn Vạn Hương uống rượu, Độc Chủ Hành thoạt nheo mày. Lão lấp lửng nói :

- Ý của nàng muốn gì?

Vạn Hương đặt chén xuống bàn :

- Lão chưa thực hiện được điều khao khát lúc bị giam trong đại lao Lạc Hồn cốc vì lão chỉ mới ăn thịt được sáu người. Còn thiếu một người mới đủ Thất Tuyệt Ma Nữ.

Độc Chủ Hành từ từ ngồi xuống.

Lão nhìn Vạn Hương không chớp mắt :

- Nàng hẹn ta đến đây để ta ăn thịt nàng à?

Nhìn thẳng vào mắt lão, Vạn Hương khẳng khái nói :

- Một mình ta không thể lập thành Thất Tuyệt Ma Nữ. Nhưng ta chỉ sợ lão không thể ăn thịt được ta mà thôi.

- Sao… Ta không thể ăn thịt được nàng à? Ta chưa ăn tươi nuốt sống nàng bởi vì ta còn nghĩ đến…

Vạn Hương đập chén rượu xuống sàn thư sảnh.

Chén rượu vỡ nát.

Nàng nhìn thẳng vào mắt dcg, gằn giọng nói :

- Lão đừng bao giờ nói chuyện ân nghĩa với ta. Giữa ta và lão chẳng có ân nghĩa gì đâu. Nếu có thì ta cũng đã trả cho lão rồi. Giớ đây, giữa ta và lão chỉ có hận thù mà thôi. Nếu khao khát của lão là ăn thịt ta thì ngược lại, ta cũng muốn lóc thịt lão ra.

Nàng nói xong, mỉm cười rồi tiếp :

- Ta nhìn thấy nỗi sợ hãi trong ánh mắt của lão.

Độc Chủ Hành sa sầm mặt, thoạt chồm tới :

- Ta có thể sợ nàng ư?

Lão rít lên :

- Không... Ta làm gì phải sợ nàng.

Vạn Hương buông một tiếng thở ra, ôn nhu nói :

- Nếu ta không cùng lục tỷ sum họp với nhau thì thể xác của ta sẽ thuộc về bất cứ gã nam nhân nào mà lão căm ghét.

Độc Chủ Hành trợn mắt :

- Nàng...

Vạn Hương từ từ đứng lên, thản nhiên trút xiêm y của mình :

- Lão hãy nhìn thật kỹ thể xác của ta xem.

Độc Chủ Hành gần như trợn tròn mắt, chăm chăm nhìn Vạn Hương.

Mặc nhiên trước ánh mắt ngạp tràn dục vọng của Độc Chủ Hành, Vạn Hương bình thản trút bỏ xiêm y. Nàng ví như một con tằm chui ra khỏi kén để phơi bày toàn bộ tấm thân với những đường nét tuyệt mỹ, thật gợi tình mà bất cứ ai cũng khó mà dằn được tà tâm.

Độc Chủ Hành nuốt nước bọt.

Trong gian thư sảnh kế bên, Bội Phân Phân cũng gần như nín thở khi tấm thân của Vạn Hương đập vào mắt gã. Gã nghĩ thầm :

- “Ôi chao... đúng là một tiên nữ. Nếu biết nàng có tấm thân đẹp thế này thì ta đã không để cho nàng vào gian thư sảnh của lão quỷ này.”

Vạn Hương nhìn lão độc nói :

- Ta vẫn còn đẹp như hôm nào chứ?

- Nàng vẫn còn đẹp. Đúng là Thất nương của lão.

Vạn Hương hơi kiễng chân tạo dáng. Động tác của nàng càng khiến lão Độc phấn khích, gần như muốn nghẹt thở. Bao nhiêu nỗi tức giận gần như bị thân thể của Vạn Hương xóa sạch ra khỏi tâm tưởng của lão.

Độc Chủ Hành buột miệng nói :

- Thất nương.

Vạn Hương nhìn thẳng vào mắt lão :

- Rất tiếc là ta không còn là Thất nương của lão nữa rồi.

Độc Chủ Hành nhíu mày :

- Nàng nói sao? Nàng không còn là Thất nương của lão phu nữa à?

Vạn Hương gật đầu :

- Đúng như vậy đó.

Vạn Hương đặt tay lên vùng nhũ hoa của mình :

- Ta tự nhận ra mình có một thể xác tuyệt đẹp mà bất cứ một nam nhân nào cũng nuôi ý chiếm đoạt. Những nam nhân kia đám mặt anh hùng mà mỹ nam tử hơn lão nhiều.

Sắc diện của Độc Chủ Hành từ từ đanh lại. Nó dần hồi biến qua màu tai tái :

- Nàng nói vậy có ý gì?

Vạn Hương mỉm cười :

- Lão chưa nhận ra ý định của ta à? Thế thì nghe đây. ta sẽ sẵn sàng dâng thể xác nàng cho bất kỳ một nam nhân có trong đời này. Nhưng với lão thì không.

Vạn Hương nhắm mắt lại, từ tốn nói :

- Ta nhớ lại những gì mà mình đã trải qua với Hạ Quân Bình. Chàng sao trượng phu, trượng nghĩa quá. Nằm trong vòng tay chàng, ta như được sưởi ấm cả cõi lòng băng giá. Ta chỉ mong những cảm xúc vĩnh hằng đó đừng biến mất trong thân thể này.

Một tấm thân nhơ nhuốc, trong vòng tay ô uế vẩn đục của lão, đã được gội rửa trong vòng tay của chàng.

Những lời của Vạn Hương ví như tiếng sét, tiếng sấm vỗ vào thính nhĩ lão Độc.

Sắc diện lão xanh tái và trong cùng sâu thẳm nổi lên niềm uất hận dâng tràn.

Lão rít lên :

- Im ngay. Nàng muốn ta ăn tươi nuốt sống nàng ư?

Vạn Hương mở mắt nhìn Độc Chủ Hành :

- Lão đâu thể ăn được thịt của ta. Ta thoát y để lão thấy mà hoài niệm, và để lão đau khổ. Ta biết lão là một kẻ ích kỷ, đê tiện, một con người quá xấu xa và tàn nhẫn, chỉ biết sống bằng dục vọng thấp hèn. Lão đáng bị đày đọa về tâm linh.

Nàng cười khảy, nhún vai nói tiếp :

- Lão đã từng chiếm dụng thể xác ta nhưng nó không thuộc về lão mà thuộc về Hạ Quân Bình.

Độc Chủ Hành lạng người vươn trảo chộp tới vai của Tục Vạn Hương. Nàng mặc nhiên với trảo công của lão Độc.

Vạn Hương bình thản nói :

- Lão định làm gì ta?

Độc Chủ Hành rít lên :

- Nàng đang đày đọa trái tim của ta.

- Trái tim của lão ư?

Vạn Hương lắc đầu :

- Lão đâu có tim. Chỉ có Hạ huynh mới có trái tim nhân nghĩa, biết yêu thương, trân trọng thân xác này mà thôi.

Độc Chủ Hành nghiến răng ken két :

- Sao... Trong nàng chỉ có một một tiểu tử Hạ Quân Bình thôi ư?

Vạn Hương gật đầu :

- Đúng. Lão còn nhớ tại gian cổ miếu hôm nào chứ? Hạ huynh giờ đâu còn như xưa để lão bắt nạt. Ta nhìn thấy rõ nỗi sợ hãi trong lão.

Nàng lại cười, từ tốn nói tiếp :

- Ta đến phó hội với lão để lão có cơ hội thỏa mãn những khát khao u tối, để rồi sau đó phải chịu

sự quả báo trừng phạt của Hạ huynh.

Nàng nhìn thẳng vào đáy mắt lão :

- Cái chết của ta sẽ thôi thúc trong tâm tưởng Hạ Quân Bình nỗi oán thù.

Nàng chỉ vào ngực Độc Chủ Hành :

- Ta không trả hận được cho lục tỷ nhưng Hạ Quân Bình thì có thể thay ta bắt lão phải trả những món nợ đã vay.

Độc Chủ Hành nghiến răng ken két. Những gì Tục Vạn Hương thốt ra khiến lão không sao kềm chế nổi. Lão đã từng bị những cơn ghen tuông hành hạ khi còn ở trong đại lao Lạc Hồn cốc. Nay những cảm xác ghen tuông kia ví như ngọn lửa hỏa diệm sơn muốn thiêu cháy tâm não lão.

Độc Chủ Hành nghiến răng, rít lên từng tiếng, biểu lộ cảm xúc tức giận tột cùng của mình :

- Thất nương. Hạ tiểu tử kia sẽ chẳng làm gì được ta đâu. Không chừng nay mai, y sẽ phải quỳ gối van xin được toàn mạng nữa. Nhưng một khi ý của nàng đã như vậy thì ta sẽ chìu theo nàng vậy.

Lão nắn nót hai bờ vai của Tục Vạn Hương, rồi bất ngờ vận công bóp mạnh.

Hai xương vai của nàng gãy vụn nhưng mặt hoa của nàng chỉ hơi biến đổi một chút. Tinh nhãn vẫn đóng đinh vào mặt Độc Chủ Hành.

Nàng nén cái đau nhói buốt đến tận óc, từ tốn nói :

- Lão đúng là một tên tiểu nhân đê tiện, bỉ ổi.

Độc Chủ Hành thở dốc :

- Đúng... ta là một kẻ tiểu nhân đê tiện, bỉ ổi. Ta sẽ chứng minh điều nàng vừa nói.

Độc Chủ Hành buông vai Vạn Hương rồi nhấc bổng nàng lên, quẳng xuống sàn thư sảnh.

Vạn Hương nằm dài trên sàn thư sảnh, thần nhãn vẫn nhìn chằm chằm vào Độc Chủ Hành :

- Lão chẳng làm gì được ta đâu.

Lão độc rít lên :

- Sao lại không chứ?

Lão vừa nói vừa cởi phăng y trang của mình. Vạn Hương không hề lộ vẻ hốt hoảng trước hành

động của lão Độc.

Nàng mỉm cười nói :

- Thể xác của ta đã thuộc vè Hạ huynh rồi. Lão có chiếm đoạt nó để buộc ta phải thuộc về lão cũng chỉ vô ích mà thôi.

Độc Chủ Hành gầm lên :

- Không.

Lão chồm lên người Vạn Hương, dí chiếc miệng gớm ghiếc vào tai nàng :

- Ta vừa chiếm dụng thể xác nàng vừa ăn từng miếng thịt của nàng để mãi mãi nàng thuộc về ta.

Lão vừa nói vừa há miệng ngoạm vào má của Vạn Hương.

Vạn Hương trợn mắt, nghiến răng. Nàng cảm nhận rõ hai hàm răng của Độc Chủ Hành xé toạc lớp da mặt. Trong cảnh đau đớn cùng cực, Vạn Hương luôn nghĩ đến Quân Bình.

Nàng nhủ thầm :

- “Hạ huynh. Hãy thứ lỗi cho muội vì đã không nghe lời huynh. Nhưng Thất Tuyệt Ma Nữ đã thề đồng sinh đồng tử khi trở thành chủ nhân của Lạc Hồn cốc. Nay lục tỷ đã chết bởi Độc Chủ Hành thì muội phải buộc lão trả lại món nợ đó.”

Nàng luôn tâm niệm về Hạ Quân Bình để khỏa lấp những cái đau khủng khiếp mà lão Độc đang dày xéo cơ thể nàng.

Lão như một tên cuồng sát, mất cả nhân tính. Lão như bị cuốn vào những cảm giác ăn thịt người như hôm nào mà ngấu nghiến cắt tiếp vào bờ vai của Vạn Hương.

Hoạt cảnh diễn ra đập vào mắt Bội Phân Phân. Bình thời tại Dạ Tình Thủy Lầu, Phân Phân đã từng chứng kiến bao nhiêu cảnh ái ân cuồng nhiệt nhưng y chưa từng thấy cảnh ái ân như vầy bao giờ. Tất cả những gì diễn ra trong gian thư sảnh kia không làm Phân Phân nao núng thần trí mà ngược lại, có một cảm giác gì đó khiến y nao nao.

Bội Phân Phân cắn răng vào môi, ngỡ như môi y chực đứt lìa.

Đang cuồng nhiệt với những trò man rợ, bất chợt Độc Chủ Hành bật nhỏm dậy, mắt trợn trừng nhìn Tục Vạn Hương :

- Nàng...

Vạn Hương điểm một nụ cười mỉm.

Lão độc run rẩy, cố gượng ngồi lên. Lão ngập ngừng nói :

- Quỷ nữ... nàng dám tẩm thân thể mình trong Hủy Nhục Dược Tán ư?

Vạn Hương gật đầu nói :

- Tất cả cơ thể ta đều được tẩm độc để dâng cho lão quỷ mà.

Độc Chủ Hành nghiến răng ken két :

- Thì ra... nàng khích bác ta để thực hiện ý đồ trả thù.

- Lão đã vay thì phải trả.

Độc Chủ Hành rít lên :

- Vạn Hương. Ta không ngờ nàng dám dụng thân mình để đầu độc ta.

- Có vậy mới buộc được lão trả nợ chứ. Đằng nào thì ta cũng chết, thì có gì khiến ta sợ chứ?

Độc Chủ Hành rít lên :

- Nàng lầm rồi...

Độc Chủ Hành vừa nói vừa vận công. Toàn thân lão đỏ gay, vùng đan điền nhấp nha nhấp nhô. Một lúc sau, lão rùng mình ọi toàn bộ số thịt tươi vừa mới nuốt vào bụng.

Mặc dù lão đã ọi được số thịt tẩm độc ra ngoài nhưng toàn thân lão đã nổi đầy những mụn đỏ ối, ngứa ngáy vô cùng, buộc lão phải gãi liên tục. Lão càng gãi thì nó càng ngứa.

Lão biến sắc :

- Vạn Hương...

Vạn Hương nhìn lão Độc Chủ Hành :

- Nếu lão có thể giữ được cái mạng thì cũng chịu sự đày đoại đến hết cuộc đời.

Lão ở lại mà hưởng những gì đáng được hưởng. Ta đi trước đây.

Nàng nói xong, tự cắn lưỡi và bứt đứt kinh mạnh để ra đi, thoát khỏi sự ô trọc trong cảnh giới giang hồ đầy bụi bặm.

Bội Phân Phân từ từ khuỵ xuống, muốn ngất lịm bởi hoạt cảnh sau cùng đập vào mắt gã.

Chương 48: Tứ Thiên Hoán Thiên Mạng

Lần theo mùi xạ hương mà Tục Vạn Hương để lại trên đường, Hạ Quân Bình đến tòa trang viện. Chàng vừa bước tới cổng tam quan thì bốn gã giáo đồ Dị Thần giáo hoành binh khí cản lại.

Một gã nói :

- Ngươi đi đâu?

Quân Bình cáu gắt nạt ngang :

- Kiếm người.

Một gã giáo đồ nhận ra Quân Bình, liền thốt lên :

- Hắn chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Ba gã kia ngơ người khi nghe câu nói của tên đồng bọn.

Quân Bình nhìn bốn gã đó nói :

- Tại hạ là Hạ Quân Bình thì sao nào?

Bốn giáo đồ Dị Thần giáo đồng loạt thét lớn :

- Lệnh của Giáo chủ là giết.

Tiếng “giết” còn đọng trên cửa miệng thì chiếc thiết phiến trong tay Hạ Quân Bình đã chớp động, thi triển bốn thế điểm nhanh ngoài tầm mắt cũng như phản xạ của bốn gã giáo đồ Dị Thần giáo.

Binh khí trong tay bốn tên giáo đồ vừa vung lên đã rời khỏi tay rơi xuống đất, còn bọn chúng thì ngã ra sau nằm bất động.

Quân Bình nhìn bốn gã đó :

- Nếu ta là kẻ đa sát thì các ngươi đã chết rồi.

Quân Bình nói xong, bước thẳng vào trong tòa trang viện. Chiếc kiệu hoa đập vào mắt Quân Bình. Chàng nhanh chân rảo bước về phía gian thư sảnh có ánh đèn.

Không một chút ngần ngại, Quân Bình tông một cước vào cánh cửa gian thư sảnh.

Cánh cửa bật tung ra.

Cảnh trong thư sảnh đập vào mắt Quân Bình khiến chàng nheo mày. Trong đầu chàng rộn lên những âm thanh u u vô cùng khó chịu.

Nhìn xác Tục Vạn Hương trong tư thế loã lồ và bị cắn xé nham nhở, lòng Quân Bình quặn đau dữ dội. Chàng luôn miệng gọi tên nàng :

- Vạn Hương...

Quân Bình chỉ thốt được bấy nhiêu thì cổ họng nghẹn cứng bởi nỗi đau tột cùng.

Thần nhãn của chàng bất giác nhìn về phía Độc Chủ Hành đang ngồi ngay bên bàn đại yến. Bộ mặt của lão vốn kỳ quái, bây giờ càng quái dị hơn bởi những nốt mụn sần sùi, đỏ au. Thỉnh thoảng lão lại dùng tay gãi, mụn lở sùi ra trông thật là gớm ghiếc.

Độc Chủ Hành từ từ đứng lên :

- Tiểu tử... ngươi đến thật đúng lúc.

- Độc Chủ Hành...

Lão độc khơi một cái mụn nữa, rồi nhướn mày hỏi :

- Tiểu tử đang căm giận lão phu? Lão phu biết ngươi đang căm phẫn lắm.

Lão chỉ xác Tục Vạn Hương :

- Vì ả quỷ nữ này mà ngươi giận lão phu. Đúng không?

- Đúng như lão nói.

Độc Chủ Hành nghiến răng :

- Tiểu tử yêu ả nên hận lão phu ư?

Lão khơi tiếp một cái mụn nữa, nhìn Quân Bình, dè bỉu nói :

- Bộ ngươi không biết Tục Vạn Hương là Thất nương của ta à? Nếu không có ngươi xen vào thì ta đã không ăn thịt Tục Vạn Hương và không đến nỗi bị nhiễm Hủy Nhục Tán.

- Lão ăn thịt nàng?

Độc Chủ Hành gật đầu :

- Ờ... lão phu đã ăn thịt ả nên mới ra nông nổi này. Lão phu không ngờ ả nha đầu quỷ quyệt này dám làm cái chuyện động trời, tự tẩm Hủy Nhục Tán vào người rồi đến phó hội với lão phu. Ả còn khích bác khiến ta không phân định được mà phải trúng độc kế của ả. Ả đã có sự chuẩn bị trước.

- Chỉ vì lão mà ra tất cả. Vạn Hương vị tình lão mà thả lão ra khỏi địa lao khổ hình ở Lạc Hồn cốc. Đáng ra lão phải nhận thấy điều nhân quả mà cải tà quy chánh.

Nhưng lão lại...

Độc Chủ Hành cướp lời Quân Bình :

- Tiểu tử giảng đạo lý cho ta đấy à?

- Ta không có thời gian đâu mà nói đạo lý với lão. Ta chỉ muốn nói ra những tội lỗi của lão để lão tự biết mình rất đáng chết.

Độc Chủ Hành cười khảy :

- Ai có thể xử tội ta chứ? Tiểu tử ư?

- Chính ta.

Độc Chủ Hành gầm lên :

- Không. Chính ta mới là người phán quyết chứ không phải ngươi.

Độc Chủ Hành vừa dứt lời, lắc vai lướt đến, thẳng tay tống luôn một chưởng vào vùng thượng đẳng của Hạ Quân Bình với mười thành công lực.

Quân Bình dụng Hư Hư Mê Tông bộ lắc ngang tránh thế công của đối phương.

Thấy Quân Bình tránh được thế chưởng của mình, lão độc liền chuyển tấn, hữu thủ dụng trảo vỗ ngang công vào đan điền, miệng thì nói :

- Lão phu oán hận ngươi tận xương tủy.

Không cần tránh né, Quân Bình vận hóa Tiên Thiên khí công, dụng trảo đón thẳng lấy trảo công của đối phương.

Hai ngọn trảo thủ đan cứng vào nhau. Lão Độc cau mày khi cảm nhận áp lực nặng nề đang đè lên năm ngọn chỉ của lão.

Lão buột miệng thốt lên :

- Ôi…

Quân Bình vốn đã có chủ ý bẻ gãy trảo thủ của Độc Chủ Hành nên dồn đến mười thành Tiên Thiên khí công.

Độc Chủ Hành xuất hạn mồ hôi. Lão vừa thốt xong tiếng kêu đau đớn, liền phùng má phu luôn một đạo xú khí vốn đã luyện thành trong những năm tháng bị Thất Tuyệt Ma Nữ giam hãm ở địa lao Lạc Hồn cốc.

Luồng xú khí tanh tưởi của Độc Chủ Hành phả tới mặt Quân Bình. Đây đúng là một độc chiêu mà lão cốt dụng để kết thúc trận đấu. Nhưng hoàn toàn ngược lại ý tưởng của lão, luồn xú khí tanh tưởi, hôi hám vừa thoát ra khỏi miệng lão liền bị dội ngược trở lại bởi chiếc thiết phiến như cánh bướm quạt ra đạo kình phong thổi luồng xú khí phả ngược lại mặt Độc Chủ Hành.

Tục ngữ có câu “gậy ông đập lưng ông” hoàn toàn đúng với lão Độc Chủ Hành trong tình huống này. Luồng xú khí của lão giờ đây đã hại lão. Hứng trọn luồng xú khí do chính mình thổi ra, Độc Chủ Hành cảm thấy xây xẩm, mắt hoa, chỉ chực chờ nôn oẹ.

Chính vào lúc lão gần như hoàn toàn bị động thì chiếc thiết phiến của Hạ Quân Bình cắt một đường thẳng tắp điểm tới tam tinh Độc Chủ Hành. Mặc dù thấy tử chiêu của đối phương nhưng lão đã hoàn toàn bất lực, chỉ còn biết giương mắt nhìn.

Tiếng sấm chưởng khổng lồ bỗng vang lên bên ngoài thư sảnh, đẩy bật cả khung cửa ra ngoài. Liền theo tiếng sấm chưởng đó, một bóng người vận hắc y lướt vào, vươn trảo công nhắm đại huyệt Thiên Linh Cái của Hạ Quân Bình tập kích. Trảo công của người này tỏa sắc xanh rờn và vô cùng mãnh liệt.

Bất ngờ bị người tập kích từ phía sau trong khi đang chiếm thế thượng phong, chỉ cần điểm thiết phiến tới là có thể tước cái mạng nham hiểm hung ác của Độc Chủ Hành, Quân Bình buột buộc phải bỏ ngang chiêu công, thi triển Hư Hư Mê Tông bộ.

Chàng lách người lạng ngang, đồng thời điểm thiết phiến vào đúng tâm trung bản thủ của kẻ tập kích.

Chiếc thiết phiến của Ngọa Long tiên sinh điểm trúng vào tâm trung bản thủ đối phương, đẩy bật nó trở lại.

Thấy người ứng cứu, Độc Chủ Hành phấn chấn thét lên :

- Nam Tà Hành Thiên sứ giả Hoạt Diêm La. Gã chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình mà

Giáo chủ đã chỉ dụ truy sát đến cùng.

Lịnh Chấn Kỳ vừa đón thẳng một thế công của đối phương, mặt lộ những nét thán phục nhìn Hạ Quân Bình. Y lạnh nhạt nói với Độc Chủ Hành :

- Giáo chủ đã đến.

Hạ Quân Bình nghĩ thầm :

- “Tứ Thiên và thần khí tà phái Giáo chủ đã đến. Mình không thể nấn ná ở đây.”

Ý niệm đó buộc Quân Bình vận dụng Tiên Thiên khí công, thi triển liền ba thức thiết phiến đã thụ giáo từ ngọn thiết phiến của sư tôn. Chiếc thiết phiến lúc xòe thì tạo thành một thế chém, khi gấp lại thì nó đúng là một đoản thiết côn với những tuyệt thức điểm huyệt thần kỳ bức Lịnh Chấn Kỳ thối bộ liên tục về phía Độc Chủ Hành.

Lịnh Chấn Kỳ vừa thối bộ vừa nghĩ thầm :

- “Võ công của Quỷ môn xem chừng không thể bì được với những chiêu thiết phiến của gã này.”

Quân Bình dồn Lịnh Chấn Kỳ về một góc rồi đột ngột trở bộ với bộ pháp Hư Hư Mê Tông bộ. Chàng lướt đến cắp lấy thi thể của Tục Vạn Hương, băng qua cửa sổ thoát ra ngoài.

Thấy Quân Bình bế xốc thi thể Tục Vạn Hương thoát đi, Độc Chủ Hành cuống quýt thét lên :

- Trả Thất nương lại cho lão phu. Không có thi thể nàng thì làm sao ta chế tác được giải dược.

Mặc cho lão thét, Quân Bình vẫn ôm cứng thi thể Tục Vạn Hương băng đi. vừa thoát ra bên ngoài thì Quân Bình chạm trán ngay Tôn Đình Thượng trong bộ lốt Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm.

Tôn Đình Thượng xê người chận ngang đường đào thoát của Quân Bình :

- Hạ công tử còn đi đâu nữa?

Quân Bình gắt giọng nói :

- Ta muốn đi là đi, muốn ở là ở, đâu ai cản ta được.

- Hạ công tử chưa chuyển dịch được Ngũ Hành Thiên Can trong Đền Thiêng thì chưa thể làm gì được bổn tọa. Chưa thể làm gì được bổn tọa mà đã bị rơi vào Ngũ Hành Tứ Thiên, sao còn chưa chịu nộp mạng chứ?

Quân Bình giật mình khi nghe Tôn Đình Thượng nói ra điều đó. Chàng ngập ngừng hỏi :

- Giáo chủ cũng biết về Ngũ Hành Thiên Can sao?

- Công tử quá xem thường bổn tọa rồi.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa bấm khẩu quyết. Ánh mắt sắc xảo của y đanh hẳn lại rồi vung tay. Bốn ngọn tiểu kỳ xanh, đỏ, vàng, trắng thoát ra chiếm ngự bốn hướng đông, tây, nam, bắc, vây chung quanh Hạ Quân Bình.

Tôn Đình Thượng cười mỉm, nói :

- Bổn tọa thử xem sao tướng có thoát khỏi kiếp nạn hôm nay không.

Thấy bốn ngọn tiểu kỳ xanh, đỏ, vàng, trắng án ngữ đúng bốn hướng, Quân Bình lộ rõ nét khẩn trương. Chàng toan dụng Hư Hư Mê Tông bộ thoát ra khỏi phạm vi vây bọc của bốn ngọn tiểu kỳ. Nhưng Tôn Đình Thượng như đoán biết trước, liền phát động trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên.

Một đạo cuồng phong xuất hiện từ ngọn tiểu kỳ này sang ngọn tiểu kỳ khác, vây quanh Hạ Quân Bình. Trong đạo cuồng phong kia thỉnh thoảng lại xuất hiện những tia sét ngoằn nghoèo, lúc mang sắc đỏ, lúc sắc xanh, khi sắc vàng và lúc lại biến thành ánh bạch quang nhập nhoạng.

Bên ngoài vòng ốc khí quái lạ đó, Tôn Đình Thượng không ngừng bấm độn để dịch chuyển Ngũ Hành Tứ Thiên. Lão giơ hữu thủ qua khỏi đầu ra dấu.

Hắc Bạch Thần Quân lướt về phía hai ngọn tiểu kỳ xanh và trắng, Lịnh Chấn Kỳ băng đến ngọn tiểu kỳ màu đỏ, còn Độc Chủ Hành thì chiếm lấy ngọn tiểu kỳ màu vàng. Cả bốn người án ngữ bốn hướng, chằm chằm nhìn vào trong trận pháp.

Bên trong trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên, Quân Bình những tưởng mình lọt vào trung tâm một cơn lốc dữ, xoáy tròn chung quanh mà thần nhãn chẳng còn định được phương hướng lẫn cảnh vật.

Âm thanh rát buốc từ phía tước dội lên đập vào thính nhĩ Quân Bình. Chàng vội vã hoành bộ, xoè thiết phiến chuẩn bị nghênh đón khí kình ập đến. Nhưng trước mặt vừa có âm thanh chói tai rộn lên thì sau lưng chàng cũng xuất hiện áp lực khổng lồ như Thái Sơn. Hiện tượng đó khiến chàng không khỏi lúng túnh trong tình thế lưỡng đầu đều có khí kình tập kích.

Quân Bình toan điểm mũi giày thoát lên cao ba bộ thì tưởng chừng như có hai đạo khí kình vô hình, vững chắc như một vách núi ép tới mình.

Chàng nghiến răng, hữu thủ dụng thiết phiến, tả thủ thì dùng Tiên Thiên khí công, đánh bừa về hai phía.

Tiên Thiên khí công lẫn chiếc thiết phiến như chạm vào một bức tường khí vô hình, dội ngược trở

lại làm cho kinh mạch của Hạ Quân Bình nhộn nhạo. Thế nhưng áp lực vẫn không ngừng đè đến chàng.

Quân Bình nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ thời khắc này chính là đoản mạng của ta sao?”

Chàng cố vận dụng chân khí trong nội thể khống chế tâm thức, không để bị bất tỉnh bởi áp lực quá nặng nề dồn đến từ khắp phía lên thân mình.

Quân Bình xuất hạn mồ hôi, tự nhủ :

- “Mình không thể chết được... Quân Bình... ngươi không thể chết được.”

Cùng với ý nghĩ đó, Quân Bình dồn tất cả công lực, hú vang một tiếng chấn động cả không gian. Tiếng hú với tất cả nội lực tu vi của Tiên Thiên khí công khiến cho áp lực của Ngũ Hành Tứ Thiên như bị dội ngược trở lại, giảm hẳn áp lực trên thân pháp Hạ Quân Bình. Khoảnh khắc ngắn ngủi vô vọng đó cũng đủ cho chàng quyết định.

Đứng thủ bốn ngọn tiểu kỳ, Độc Chủ Hành, Lịnh Chấn Kỳ và Hắc Bạch Thần Quân như chẳng hề tốn chút công lực hay mồ hôi. Bốn người chỉ đặt tay lên cán tiểu kỳ dồn nội lực. Thế mà sự huyền diệu hiện ra trước mắt họ.

Cả bốn người thấy Quân Bình ví như một con rối, mất định hướng, loay hoay trong vùng khí công của trận pháp.

Lịnh Chấn Kỳ nghĩ thầm :

- “Dị Thần giáo chủ quả là lợi hại và thấu đáo Ngũ Hành Âm Dương. Y đáng là thánh võ mới buộc được gã Tiểu Thần Toán Tử rơi vào trạng thái này.”

Độc Chủ Hành thì phấn khích, buột miệng nói :

- Tiểu tử... Ngươi chết đến nơi rồi. Lão phu không lấy được mạng ngươi thì Dị Thần giáo chủ cũng lấy mạng ngươi.

Hắc Bạch Thần Quân thì cùng một suy nghĩ :

- “Gã tiểu tử này chết đi thì mình mất đi một đại kình địch kỳ phùng. Thế là nhẹ gánh. Tại sao gã không sử dụng Thiên Ma Bửu Kiếp nhỉ?”

Còn Tôn Đình Thượng thì lộ rõ những nét hứng khởi qua đôi tinh nhãn đang chằm chằm hướng vào Hạ Quân Bình. Lão nghĩ thầm :

- “Hạ Quân Bình. Khi ngươi bị hãm trong trận pháp Tứ Thiên mà chết đi thì cái thân của ngươi sẽ thuộc về bổn tọa. Và chính bổn tọa sẽ thay ngươi để vào Đền Thiêng.”

Bên trong trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên, Quân Bình có được khoảnh khắc ngắn ngủi để suy luận và quyết định. Chàng sực nhớ đến chữ Dương mà sư tôn cố ý để lại cho mình.

Quân Bình bặm môi nghĩ thầm :

- “Phải chăng đây chính là sinh lộ mà sư tôn muốn gởi lại cho mình?”

Suy nghĩ đến đây, bất ngờ chàng định nhãn hướng về phía chính Đông, vô hình chung lại đúng vào hướng thủ của Hắc Thần Quân. Vừa chạm vào tinh nhãn của Hạ Quân Bình, Hắc Thần Quân sực liên tưởng đến lần đỡ thẳng tuyệt chiêu của Thiên Ma Bửu Kiếp. Trong lúc bồn chồn, lão Hắc Thần Quân lại phạm thêm một sai lầm nữa là vội thu hồi nội lực để chuẩn bị đối phó với tuyệt kỹ Thiên Ma Bửu Kiếp.

Hắc Thần Quân vừa thu hồi nội lực thì vầng xoáy kình vây bọc Hạ Quân Bình bị gián đoạn liền.

Tôn Đình Thượng nhận ra sự biến đổi đó, liền thét lớn :

- Đông Chủ Hành Thiên sứ giả... Đừng...

Hắc Thần Quân nghe tiếng quát của Tôn Đình Thượng, giật mình phạm thêm một sai lầm thứ hai là buông tay khỏi ngọn tiểu kỳ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi vòng xoáy bị đứt đoạn, Quân Bình không bỏ qua cơ hội, liền hú vang lồng lộng, thi triển tuyệt kỹ Hư Hư Mê Tông bộ lướt thẳng về phía Hắc Thần Quân, đồng thời vận chuyển Tiên Thiên khí công với mười hai thành công lực vỗ thẳng về phía lão.

Thấy Quân Bình bất ngờ tập kích mình, trong tâm trí còn liên tưởng đến lần giao thủ trước với Quân Tùng, Hắc Thần Quân hốt hoảng tột cùng, thét lên :

- Hê...

Lão vừa thét vừa bỏ phương vị. Trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên liền bị xáo trộn.

Chiếc tiểu kỳ của Hắc Thần Quân bị Tiên Thiên khí công của Quân Bình vỗ thẳng tới.

Chiếc tiểu kỳ bị bứng lên khỏi mặt đất, văng đi xa ngoài mười trượng. Quân Bình nhắm ngay hướng phát chưởng thoát ra khỏi trận pháp. Quang cảnh như thay đổi, nhanh chóng trở lại như cũ.

Tôn Đình Thượng quát lớn :

- Chặn gã lại.

Nhưng tất cả đã quá muộn. Quân Bình thi triển khinh công thượng thừa cắp theo xác của Tục Vạn Hương băng mình đi, để lại sau lưng sự nuối tiếc trong ánh mắt của Tôn Đình Thượng.

Quân Bình thoát ra khỏi trận pháp Ngũ Hành Tứ Thiên khiến Tôn Đình Thượng quá ư phẫn nộ. Lão lướt thẳng đến trước mặt Hắc Thần Quân, rít lên :

- Lão quỷ, sao lại bỏ phương vị?

Hắc Thần Quân ấp úng.

Tôn Đình Thượng thộp vào vai Hắc Thần Quân :

- Tại sao?

- Ơ... Lão phu sợ...

Tôn Đình Thượng thở hắt ra một tiếng :

- Lão quỷ sợ tiểu tử đó à?

Hắc Thần Quân vô tình gật đầu :

- Ta sợ...

Tôn Đình Thượng sa sầm mặt :

- Lão sợ tiểu tử Hạ Quân Bình chứ không sợ bổn tọa ư? Nếu không có bổn tọa thì lục phủ ngũ tạng của lão sẽ ra sao?

Hắc Thần Quân như sực nhớ lại độc vật bạch trùng đang tồn tại trong lục phủ ngũ tạng của mình, liền thất sắc, quỳ mọp xuống :

- Giáo chủ, xin xá tội.

Tôn Đình Thượng chỉ Hắc Thần Quân :

- Lão là Tứ Thiên nhưng lại phạm giáo giới. Ngũ Hành Tứ Thiên trận pháp chẳng có cơ hội đạt thành ước nguyện của bổn tọa. Lão chết đi được rồi.

Tôn Đình Thượng nghiến răng nhìn lên trời :

- Ý trời mà...

Lão chấp tay sau lưng, rảo bước bỏ đi. Tôn Đình Thượng đi được mười mấy trượng, bất ngờ đứng lại, rút một chiếc còi bé xíu đưa lên miệng.

Ánh mắt khe khắt của Tôn Đình Thượng nhín Hắc Thần Quân. Lão rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực rồi vận công thổi một tiếng còi nghe chói màng nhĩ.

Lục phủ ngũ tạng của Hắc Thần Quân vỡ toang bởi con bạch trùng hung hãn từ trong đâm thọc ra ngoài.

Hắc Thần Quân trợn mắt nhìn xuống đan điền mình rồi ngã vật qua bên, biến thành một cái xác bất động. Thấy Hắc Thần Quân bị thảm tử, Bạch Thần Quân lao đến ôm lấy thi thể lão Hắc :

- Lão bằng hữu đừng chết... đừng đi...

Nói như thế nhưng Bạch Thần Quân thừa biết Hắc Thần Quân chẳng thể nào sống lại được.

Bạch Thần Quân nhìn lại Tôn Đình Thượng, gay gắt nói :

- Dị Thần giáo chủ lão quỷ. Lão đã giết bằng hữu của ta. Nếu có giỏi thì cùng đấu với ta một trận sống mái.

Mặt Tôn Đình Thượng như trét sáp nhưng ánh mắt long lên tỏ sự phẫn nộ. Y gằn giọng nói :

- Nếu ta dùng võ công để giết ngươi thì đâu đáng mặt giữ cái danh Bá Huyễn Độc Trùng.

Lão nói xong, lại thổi một tiếng còi nữa.

Bạch Thần Quân nhận đúng cái chết như Hắc Thần Quân. Cái chết của Hắc Bạch Thần Quân đúng là một đôi bằng hữu đồng sinh đồng tử. Có ai biết lúc sinh thời họ luôn khắc khẩu. Thế nhưng lại chính là những kẻ xem trọng tình bằng hữu keo sơn.

Tôn Đình Thượng nhìn lại Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ và Độc Chủ Hành :

- Hai ngươi hãy lấy đó làm gương mà đừng bao giờ phạm giáo giới.

Chương 49: Thiếu Lâm Khởi Phát

Có những cái chết khiến người ta đau lòng.

Thiên Cơ đốt tiếp một tấm giấy vàng mã trước mộ phần Tục Vạn Hương.

Nàng vừa đốt vừa nói :

- Vạn Hương đã ra đi nhưng huynh vẫn cứ ôm mãi nỗi đau đó sao?

- Vạn Hương đối với huynh có tình có nghĩa.

- Vạn Hương là một kiều nữ vị nhân vị nghĩa. Chính vì nặng nhân, nặng nghĩa mà nàng chấp nhận chết để tự gội rửa những vết ô trọc nhuốm lên người nàng. Bây giờ nàng đã ra đi trong sự trong sạch. Huynh cứ mãi nuối tiếc thì chỉ khiến nàng thêm đau lòng mà thôi.

Quân Bình đốt giấy vàng mã. Chàng nhìn mộ phần của Tục Vạn Hương, nhẩm nói :

- Muội muội hãy yên nghỉ. Trong cuộc đời ta sẽ mãi mãi khắc sâu hình bóng muội.

Trong cõi đời này, muội ví như một đóa sen trắng, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Muội xứng đáng là một tiết phụ hồng nhan.

Quân Bình buông một tiếng thở dài.

Thiên Cơ và Quân Bình rời mộ phần của Tục Vạn Hương, trở lại chánh điện Thiếu Lâm tự. Trong tòa Đại Hùng bảo điện, tất cả chư tăng Thiếu Lâm đề đã tề tựu.

Chánh Giới đại sư ngồi kiết đà trên bồ đoàn. Ngồi ngay bên cạnh đại sư là Thần Hành Tiểu La Hán cùng các vị võ tăng hộ điện.

Qùy phía trước Chánh Giới đại sư là Tri Giới hòa thượng với sắc mặt tái mét.

Quân Tùng ngồi bên Mộng Hoa Hoa. Y quay sang nàng, khẽ nói :

- Nhìn mặt của Tri Giới hòa thượng sao huynh thấy ghét quá.

Mộng Hoa Hoa lườm Quân Tùng :

- Đây là nội bộ Thiếu Lâm, Dương huynh không nên xen vào.

- Huynh không xen vào nhưng để xem Phương trượng Thiếu Lâm phán xử như thế nào.

Quân Bình và Thiên Cơ trở vào đại điện, được hai vị sãi mời đến ngồi bên cạnh Chánh Giới đại sư.

Chờ cho Quân Bình và Thiên Cơ yên vị, Chánh Giới đại sư mới niệm phật hiệu, rồi từ tốn nói :

- A di đà Phật. Thiếu Lâm cổ tự chưa bao giờ xảy ra chuyện tranh danh đoạt lợi, nhưng nay lại xảy ra. Tri Giới hòa thượng đã vị kỷ, vô nhân mà hãm hại tăng chúng, cấu kết với ma đạo toan làm điều sằng bậy. Những việc làm của Tri Giới hòa thượng thật đáng hổ thẹn.

Chánh Giới đại sư buông một tiếng thở ra, trang trọng nói :

- Những gì bần tăng nói, Tri Giới hòa thượng có gì không đồng ý không?

Tri Giới hòa thượng nhìn Chánh Giới đại sư, dập đầu nói :

- Sư huynh... Tri Giới vì lòng ích kỷ đã phạm giới quy Thiếu Lâm, suýt nữa đã làm hại đến Tuệ Thông sư huynh. Nay đã biết lỗi, mong sư huynh miễn thứ.

Quân Tùng trợn mắt, quay sang nói nhỏ vào tai Mộng Hoa Hoa :

- Muội nghe chưa? Lão xảo ngôn xin tội đó. Hừ... Đã đi tu mà còn nặng danh lợi, làm hại người khác thì đâu đáng được xá tội chứ.

Chánh Giới đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Tri Giới hòa thượng phạm tội với chúng chư tăng Thiếu Lâm thì có thể tha thứ được nhưng gieo cái ác bên ngoài Thiếu Lâm thì bần tăng không thể cứu mạng được.

Chánh Giới đại sư khẽ lắc đầu, nói tiếp :

- Đạo hạnh của Tri Giới hòa thượng đối với Thiếu Lâm đến đây đã cạn. Đường hồng trần danh lợi bên ngoài phù hợp với Tri Giới hòa thượng hơn. Chiếu theo giới điều phật môn, Thiếu Lâm không thể phạm tội sát sanh, huống chi là xử tử một con người.

Bần tăng trước kim thân phật tổ tước y bát chân truyền và tăng y của Tri Giới hòa thượng. Kể từ ngày hôm nay, Tri Giới hòa thượng không còn là người của Thiếu Lâm tự, cùng không được xem là thiện nam của tòa cổ tự này. Cánh cửa Thiếu Lâm Tung Sơn vĩnh viễn đóng chặt đối với Tri Giới hòa thượng.

Chánh Giới đại sư nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán Tuệ Thông :

- Tuệ Thông sư huynh có cao kiến gì không?

Tuệ Thông xá Chánh Giới đại sư :

- A di đà Phật. Chuyện phật sự này là việc hệ trọng đối với người xuất gia để thoát cảnh sinh tử luân hồi. Giới sát trong phật đạo là chủ giới. Phương trượng xử như vậy là rất đúng. Tri Giới hòa thượng rời khỏi Thiếu Lâm với những hình phạt như thế là rất đáng.

- Đa tạ Tuệ Thông sư huynh.

Chánh Giới đại sư nhìn lại Hành Pháp đại sư :

- Tăng huynh hãy thực hiện phật sự của bổn tự.

Hành Pháp đại sư bước ra hành đại lễ trước kim thân phật tổ rồi nhìn Chánh Giới đại sư đảnh lễ :

- A di đà Phật.

Hành đại lễ theo đúng pháp sự tôn ti của Thiếu Lâm tự xong, Hành Pháp đại sư mới bước đến trước mặt Tri Giới hòa thượng. Lão đại sư trang trọng tước chiếc bát khất thực cùng tăng bào của Tri Giới hòa thượng, gói gọn mọi thứ để dưới bồ đoàn kim thân phật tổ.

Quay lại Tri Giới hòa thượng, Hành Pháp đại sư trang trọng nói :

- Những gì Tri các hạ đã học được của Thiếu Lâm thì phải trả lại Thiếu Lâm.

Tri Giới hòa thượng biến sắc, ngập ngừng nói :

- Hành Pháp sư huynh định phế bỏ võ công của đệ sao?

- A di đà Phật. Giới luật của Thiếu Lâm đã quy định như vậy.

Tri Giới hòa thượng lắc đầu :

- Sư huynh đừng phế bỏ võ công của đệ.

- Điều tôn giá xin trái với giới luật của Thiếu Lâm tự.

Hành Pháp đại sư nói xong, vận chuyển chân nguyên phật môn, rồi điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt trên cơ thể Tri Giới hòa thượng. Tri Giới hòa thượng rống lên lồng lộng rồi lăn ra bất tỉnh.

Hành pháp đại sư lại điểm chỉ cứu tỉnh hắn lại.

Chánh Giới đại sư nhìn Tri Giới hòa thượng :

- Thí chủ đã có thể đi được rồi.

Tri Giới hòa thượng nhìn Chánh Giới đại sư :

- Sư huynh đuổi đệ thật sao?

- Bần tăng không thể chứa thí chủ trong cổ tự Thiếu Lâm.

Nghe giọng nói khe khắc, nghiêm nghị của Chánh Giới đại sư, Tri Giới hòa thượng biết chẳng còn gì để nói nữa. Y từ từ đứng lên, lẩm nhẩm nói :

- Bao năm ta đổ công sức vào tòa cổ tự này, giờ phải ra đi bằng hai bàn tay trắng hay sao?

Thần Hành Tiểu La Hán cau mày nạt nộ :

- Ngươi xuất gia đầu phật mà luôn nghĩ đến danh lợi thì làm sao theo Phật đạo được.

Thần Hành Tiểu La Hán khoát tay :

- Đi đi. Nể tình ngươi có khoảng thời gian là đồng đạo với gã hòa thượng phá giới này, nếu không thì ta cũng phá giới một lần nữa để tống khứ ngươi về a tỳ đó.

Tuệ Thông lớn tiếng tiếp :

- Ngươi chẳng đáng sống đâu. So với ngươi thì Tục Vạn Hương cô nương tuy không theo phật đạo nhưng lại ví như lan như huệ, luôn nặng nghĩa nặng tình. Còn ngươi theo phật đạo mà lòng thối ta, dơ bẩn. Đi đi...

Tri Giới hòa thượng nhìn Thần Hành Tiểu La Hán chằm chằm rồi trở bộ, rảo bước về phía cửa đại điện. Y đứng ngay ngưỡng cửa, quay lại nói với chư tăng Thiếu Lâm :

- Ta rời Thiếu Lâm nhưng rồi ta sẽ quay trở lại với quyền uy của Dị Thần giáo, để xem bọn tăng nhân các ngươi có còn dám ngông nghênh đuổi ta nữa hay không.

Tri Giới hòa thượng nói xong, toan quay lưng thì Quân Tùng đã thộp trảo vào gáy gã ghịt lại.

Tri Giới hòa thượng quay lại, vừa chạm mặt với Quân Tùng là lão đã biến sắc :

- Tiểu tử...

Quân Tùng trợn mắt :

- Ngươi giờ mà dám gọi ta là tiểu tử hả?

Quân Tùng vừa nói vừa vuốt lỗ mũi của lão :

- Ngươi nói càn nói bậy, thiếu gia vuốt mũi ngươi nè.

Tri Giới hòa thượng nhăn nhó rên rỉ :

- Ôi chao…

Quân Tùng vuốt tiếp một cái nữa :

- Ngươi không được hành động bừa bãi, nói năng càn rỡ nữa nhé.

Hắn vừa nói vừa vuốt tiếp cái thứ ba.

Lỗ nũi của Tri Giới hòa thượng sưng tấy, đỏ au như quả cà chua.

Tri Giới hòa thượng gục mặt nhìn xuống, lí nhí nói :

- Ta đã mất hết võ công, ngươi còn bức hiếp ta làm gì.

Quân Tùng ngây người bởi câu nói của Tri Giới hòa thượng. Y nhạt nhẽo nói :

- Ờ he… thiếu gia đâu có biết ngươi mất hết võ công đâu. Thôi đi đi. Nhưng thiếu gia nói trước, sau này nếu thiếu gia mà thấy ngươi vận tăng y khất thực là ta lột đồ ngươi đó.

Tri Giới hòa thượng lườm Quân Tùng rồi quay ngươi bỏ đi thẳng ra hướng cổng tam quan.

Quân Tùng nhìn theo cho đến khi bóng Tri Giới hòa thượng khuất hẳn mới quay vào. Y vừa yên vị thì chạm phải ánh mắt sắc xảo của Mộng Hoa Hoa.

Quân Tùng hỏi :

- Sao Mộng muội lại nhìn huynh như vậy?

- Huynh ác lắm.

Quân Tùng tròn mắt :

- Huynh mà ác ư? Không có đâu. Muội hiểu lầm huynh rồi.

Nàng hừ nhạt, không đáp lời Quân Tùng.

Quân Tùng nheo mắt, lí nhí nói :

- Hoa muội càng giận thì huynh thấy càng đẹp.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng :

- Huynh còn ngoa ngôn nữa thì muội sẽ không nể tình đâu.

- Ơ thì tình. Huynh và muội đã chẳng cùng nhau luyện Uyên Ương tâm pháp của chủ nhân Thiên Ma cốc là gì?

Mộng Hoa Hoa đỏ mặt, nguýt xéo Quân Tùng. Nàng nhủ thầm :

- “Dương huynh và mình dù sao cũng không thể chia cắt được.”

Chánh Giới đại sư niệm phật hiệu rồi nhìn Hạ Quân Bình nói :

- Hạ thiếu hiệp. Đây là lúc thiếu hiệp phải thực hiện trọng trách mà thần tăng sư huynh cùng với Ngọa Long tiên sinh giao phó.

Quân Bình nhìn Chánh Giới đại sư nói :

- Đại sư... tại hạ đã sẵn sàng.

- A di đà Phật. Thiện tai... thiện tai. Tất cả mọi người đều kỳ vọng rất nhiều vào thiếu hiệp. Chúng chư tăng Thiếu Lâm tự sẽ tiễn thiếu hiệp đến Đền Thiêng.

- Đại sư không nhất định phải tiễn tại hạ. Tại hạ sẽ đến đó một mình.

- A di đà Phật. Trước khi bần tăng nhận chức trách Phương trượng Thiếu Lâm thì đại sư huynh Đại Minh đã để lại di thư. Người dặn khi nào đúng ngày nguyệt thực thì mở di thư để giúp thiếu hiệp có thể thực thi sứ mạng của mình.

Chánh Giới đại sư lần chuỗi hạt :

- Thiếu hiệp cần phải được sự hỗ trợ của chúng tăng Thiếu Lâm.

- Tại hạ vô cùng cảm kích sự hỗ trợ của chư tăng Thiếu Lâm tự.

Quân Bình toan hành lễ đáp tạ Chánh Giới đại sư thì ngoài Đại Hùng bảo điện, hai võ tăng hối hả bước vào. Hai vị võ tăng bước nhanh đến hành lễ với Chánh Giới đại sư rồi nói :

- A di đà Phật. Khải bẩm Phương trượng, chúng giáo đồ Dị Thần giáo đang kéo đến đây.

Vẻ mặt của Chánh Giới đại sư trang trọng hẳn lên. Lão hòa thượng quay sang Quân Bình :

- Bần tăng và thiếu hiệp sẽ đến Đền Thiêng. Còn các chư tăng thì ở lại Thiếu Lâm chặn giáo đồ Dị Thần giáo. Thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can đã sắp đến rồi.

- Đại sư. Vãn bối nghĩ Dị Thần giáo chủ cũng rất am tường Lường Thiên Xích nên mới điều động giáo chúng đến đây. Chắc chắn y phải có sự mưu gì đó.

- A di đà Phật.

Quân Tùng gãi đầu nói :

- Tại sao chúng giáo đồ Dị Thần giáo kéo đến Thiếu Lâm? Có phải họ muốn ngăn cản Hạ đại ca trước thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can?

Chánh Giới đại sư nhìn qua Quân Tùng :

- Dương thiếu hiệp nói rất đúng. Nhất định giáo đồ Dị Thần giáo muốn ngăn cản Hạ thiếu hiệp trước thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can.

Quân Tùng khẳng khái nói :

- Vậy chúng ta phải đến Đền Thiêng ngay bây giờ.

- A di đà Phật. Lão nạp cũng nghĩ như vậy.

Chánh Giới đại sư nhìn lại các võ tăng hộ đường :

- Chư huynh đệ. Phật đạo tuy cấm kỵ đại khai sát giới nhưng nếu cần để bảo tồn chính nghĩa thì cũng phải đại sai sát giới. Nhưng chúng ta phải lấy giới đạo làm đầu, không được đa sát.

Chúng chư tăng Thiếu Lâm đồng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Chánh Giới đại sư nhìn lại Thần Hành Tiểu La Hán :

- Tuệ Thông sư huynh. Thiếu Lâm và chính đạo lúc này đang rất cần đến sư huynh. Bần tăng thỉnh sư huynh ở lại đây cùng với chúng chư tăng bảo vệ ngôi tam bảo.

- Phương trượng đã có di ngôn như vậy thì Tuệ Thông quyết lòng xả thân vì tam bảo.

Tuệ Thông nhìn sang Quân Bình :

- Hạ đệ bảo trọng.

Chàng gật đầu :

- Tăng huynh bảo trọng.

Quân Tùng xen vào :

- Thiếu Lâm đã có lão thần tăng Thần Hành Tiểu La Hán bảo vệ ngôi tam bảo thì đệ sẽ theo Hạ đại ca.

Không chờ Quân Bình có đồng ý hay không, Quân Tùng nhìn sang Mộng Hoa Hoa :

- Muội sẽ đi cùng huynh chứ? Chúng ta sẽ lại có dịp cùng phối hợp tuyệt kỹ Thiên Ma Bửu Kiếp.

Nàng nguýt Quân Tùng :

- Huynh chỉ muốn có như thế thôi.

Quân Tùng gãi đầu :

- Huynh và muội là những người vị nghĩa mà.

Thiên Cơ nói :

- Muội cũng sẽ đi cùng với huynh.

Quân Bình nhìn lại Chánh Giới đại sư. Chánh Giới đại sư nói :

- A di đà Phật. Nếu có được các vị đây hiệp trợ thì Hạ thiếu hiệp đỡ được một gánh nặng. Tất cả đã quyết định rồi, chúng ta mau sớm lên đường.

Chương 50: Trước Ngôi Đền Thiêng

Đền Thiêng.

Ngôi đền tọa lạc trên một bình nguyên với mái chóp nhọn hoắt như mũi giáo chực đâm thủng bầu trời. Những mái vòm cong vút trông thật uy nghi và thiêng liêng. Những bậc tam cấp bằng đá dẫn đến thạch môn phẳng lỳ, bóng nhẵn vì đã được bàn tay tạo hoá chùi rửa hàng ngày.

Nhìn Đền Thiêng thôi, bất cứ ai cũng cảm thấy e dè bởi dáng dấp trang nghiêm, uy nghi của nó.

Chánh Giới đại sư nói :

- A di đà Phật. Chúng ta đã đến thánh địa Đền Thiêng.

Quân Tùng nhìn quanh :

- Hạ đại ca, sao chung quanh đây vắng lặng quá. Đệ cảm thấy có cái gì đó đang chực chờ chúng ta.

- Dù có gì đi nữa thì ta cũng phải vào Đền Thiêng để chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can.

Chàng nhìn lại Vi Thiên Cơ :

- Thiên Cơ... những ngày qua huynh rất cảm kích tấm lòng của muội. Nếu huynh có làm gì sai trái, để muội phải phiền tâm thì hãy bỏ qua cho huynh.

- Hạ huynh ... Tấm lòng của muội chắc huynh đã biết.

Nàng bặm môi nắm lấy tay Quân Bình :

- Huynh bảo trọng.

Nàng thốt được bấy nhiêu thì rịn nước mắt mà nghẹn ngào không thốt được câu nào nữa.

Quân Bình nhìn sâu vào mắt Thiên Cơ :

- Huynh sẽ trở ra vì muội.

- Muội sẽ chờ huynh.

Nàng như không kềm được nỗi lòng của mình, bất giác ôm ghịt lấy Quân Bình mà không nệ hà những ánh mắt đang nhìn. Thiên Cơ nhỏ giọng nói :

- Muội yêu huynh.

Quân Tùng nhìn sang Hoa Hoa. Y cũng nhận được ánh mắt diễm trần, ngập tràn tình cảm của nàng.

Quân Tùng nhỏ giọng nói với Hoa Hoa :

- Muội muội... nếu huynh vào Đền Thiêng thì muội có để tình cho huynh giống như Vi tỷ tỷ để tình cho Hạ đại ca không?

Hoa Hoa khẽ gật đầu. Nàng nhỏ giọng nói :

- Muội đã thuộc về Dương huynh rồi.

Nàng vừa nói vừa nắm tay Quân Tùng :

- Nếu không có huynh thì chiếc Âm Ma Bửu Kiếp chỉ phát huynh được một nửa uy lực của nó mà thôi.

- Nhưng nếu không có muội thì huynh cùng chiếc Dương Ma Bửu Kiếp cũng lẻ loi lắm. Chính vì thế mà chúng ta sẽ mãi mãi không rời nhau. Chúng ta sẽ như Vô Ngã đại sư và Ngọc Diện sư thái.

Quân Tùng nheo mắt nói :

- Huynh yêu muội lắm đó.

Y thốt xong câu đó thì Hoa Hoa đã buộc y quay lại với thực tại :

- Huynh xem kìa.

Chánh Giới đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật. Đã đến thời khắc chuyển luân Thiên Can Lường Thiên Xích.

Bầu trời đang quang đãng, bất thần nổi những cơn giông, kéo theo những đụn mây vẫn vũ. Chẳng mấy chốc đã che kín cả bầu trời.

Chánh Giới đại sư cùng với Hạ Quân Bình song hành hướng về phía thạch môn Đền Thiêng. Theo sau hai người là Quân Tùng, Mộng Hoa Hoa và Vi Thiên Cơ. Tất cả mọi người đều lộ vẻ căng thẳng, trầm trọng.

Chánh Giới đại sư ngồi kiết đà ngay trước thạch môn. Quân Bình đứng bên cạnh lão tăng Thiếu

Lâm. Chàng bấm độn quyết, thỉnh thoảng lại hướng mắt nhìn lên vầng nhật quang.

Vầng nhật quang tròn như một cái dĩa đang bị khuyết dần một góc. Nó như bị một con quái vật khổng lồ gặm nhấm từ từ. Ánh dương quang càng lúc càng yếu dần.

Quân Bình nghiêm giọng nói :

- Đại sư. Thời khắc chuyển luân Ngũ Hành Thiên Can đã đến, tại hạ sẽ vào Đền Thiêng.

- A di đà Phật. Hạ thiếu hiệp hãy cố làm tròn sứ mạng của mình.

- Tại hạ sẽ cố gắng hết sức mình.

Chánh Giới đại sư cởi sâu chuỗi bồ đề rồi lấy ra bức di thư của thần tăng Đại Minh để lại, mở ra xem. Trong di thư vỏn vẹn chỉ có một câu: Khổng Tước kinh.

Chánh Giới đại sư nhìn lên vầng nhật quang đang khuyết dần. Đại sư nhìn lại Hạ Quân Bình :

- Hạ thiếu hiệp, thời khắc đã đến rồi chứ?

Quân Bình cực kỳ căng thẳng. Đôi chân mày của chàng như chau hẳn lại, lộ vẻ khẩn trương tột cùng. Quân Bình khẽ gật đầu khi vầng dương quang đã bị khuyết một phần ba.

Chánh Giới đại sư lần chuỗi hạt, miệng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Người tập trung thiền tuệ kệ Khổng Tước kinh :

- “Mặt trời ánh sáng như vàng Chiếu trong tứ giới khắp tràn bốn châu Tự do soi cả đâu đâu Là tròng con mắt hoàn cầu sanh linh Cho nên tôi mới nghiêng mình Cúi đầu cung kính tỏ trình ân cao Các ngài luân chuyển cùng nhau Thay phiên trị nhật vị nào ngày nay Làm cho ác độc phai phui Cho oan trái, mưu thù cũng hư Nương nhờ quyền lực phép màu Đặng cho tránh khỏi nạn sầu ngày nay.”

Chánh Giới đại sư vừa kệ Khổng Tước kinh vừa không ngừng lần chuỗi hạt bồ đề.

Những hạt chuỗi bóng nhẵn lần lượt trôi trên những ngón tay mảnh khảnh của lão tăng.

Mặc dù những hạt bồ đề nhắn bóng nhưng lại khiến những ngón tay của lão tăng rỉ máu.

Ánh dương quang tối sầm lại như bị nuốt chửng bởi một con quái vật khổng lồ.

Khi ánh dương quang vừa vụt tắt thì toàn bộ không gian Đền Thiêng như xáo trộn hẳn lên bởi những âm thanh quái gở.

Hạ Quân Bình trang trọng nói :

- Mở thạch môn.

Chàng bước đến ngồi kiết đà trước Chánh Giới đại sư. Lão tăng áp song thủ vào lưng Quân Bình.

Trên thạch môn Đền Thiêng phát sáng vầng hào quang xanh rờn mang dáng một vị thiền sư trong tư thế ngồi kiết đà. Những hiện tượng đó làm cho Quân Tùng, Vi Thiên Cơ lẫn Mộng Hoa Hoa cứ ngây người ra nhìn. Tất cả tưởng chừng như đang bị hoa mắt.

Hạ Quân Bình từ từ trượt dần về phía thạch môn Đền Thiêng trong tư thế kiết đà của hình nhân hiện trên thạch môn.

Quân Tùng nói với Mộng Hoa Hoa :

- Hạ đại ca sẽ vào Đền Thiêng xuyên qua thạch môn à?

- Muội cũng không biết. Nhưng đây có lẽ là một pháp thuật thuộc cảnh giới khác.

Quân Bình gần như sắp nhập vào hình nhân in trên thạch môn thì Tôn Đình Thượng bất ngờ xuất hiện cùng với Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ và lão Độc Chủ Hành.

Tôn Đình Thượng nghiêm giọng nói :

- Quân Bình. Bổn tọa không cho ngươi vào Đền Thiêng một mình đâu.

Quân Tùng xê người án ngữ sau lưng Chánh Giới đại sư. Y khẳng khái nói :

- Hạ đại ca cứ tiếp tục đi. Cứ để lão cho đệ.

Quân Tùng vừa nói vừa vận chuyển chân nguyên thuần dương nện thẳng tới Tôn Đình Thượng một chưởng Dương Ma Bửu Kiếp. Bóng chưởng đỏ rực thoát ra khỏi hữu thủ của Quân Tùng, vỗ tới thân pháp Tôn Đình Thượng.

Tôn Đình Thượng cau mày :

- Thiên Ma Bửu Kiếp ư?

Lão vừa nói vừa dựng hữu thủ đón thẳng lấy bóng ảnh thủ đỏ rực toát hơi nóng như Hỏa Diệm sơn đang lướt đến mình.

Quân Tùng trợn tròn hai mắt, dường như hai con ngươi của y sắp lọt ra ngoài bởi phải chịu một áp lực quá ư khủng khiếp và nặng nề. Quân Tùng rùn người xuống tấn đến độ bậc tam cấp làm bằng đá

tảng dưới chân y phải rạn nứt nhưng rồi cũng phải thối lui hai bộ.

Quân Tùng gượng nói :

- Muội muội...

Trong khi Quân Tùng rơi vào trạng thái như vậy thì Tôn Đình Thượng chẳng biểu lộ chút mệt nhọc nào. Chính sự thản nhiên của lão khiến Mộng Hoa Hoa lẫn Vi Thiên Cơ phải rúng động toàn thân.

Mộng Hoa Hoa chộp lấy tả thủ của Quân Tùng, vận chuyển Uyên Ương tâm pháp, bảo tồn chân nguyên thuần dương đang xáo trộn trong kinh mạch của y.

Tôn Đình Thượng gằn giọng nói :

- Dù có Thiên Ma Bửu Kiếp, tiểu tử cũng chẳng thể làm gì được bổn tọa đâu.

Tôn Đình Thượng cười khảy, dấn lên một bộ.

Mộng Hoa Hoa khẩn trương nói :

- Dương huynh... Tuyệt học của Thiên Ma cốc.

Quân Tùng khẽ gật đầu, mặc dù kinh mạch vẫn chưa bình ổn nhưng y vẫn vận chuyển chân nguyên thuần dương phối hợp cùng chân nguyên thuần âm của Mộng Hoa Hoa để chuyển hóa Uyên Ương tâm pháp.

Hai người nhanh chóng kết lại thành hai chiếc bóng quây lấy nhau.

Tôn Đình Thượng cau mày :

- Hai ngươi giở trò bướm lượn hoa với bổn tọa à?

Y vừa thốt hết lời thì thấy hai bóng sắc đỏ và xanh quyện vào nhau cùng ập tới tập kích thẳng vào vùng thượng đẳng của lão.

Đôi chân mày của Tôn Đình Thượng cau hẳn lại. Lão thầm nghĩ :

- “Đây mới đúng là tuyệt học của Thiên Ma cốc.”

Lão thét lên một tiếng thật lớn, xoạc hai chân dựng đứng song chưởng đón thẳng lấy hai đạo huyết quang và thanh quang.

Không gian gần như xáo trộn hẳn lên bởi sự chạm thẳng của hai đạo kình mãnh liệt. Sự thật gần

như ngoài sức tưởng tượng của Mộng Hoa Hoa và Quân Tùng. Cả hai cảm nhận có một kình lực khủng khiếp đè lên người họ. Liền sau đó, một lượn sóng khổng lồ tách đôi họ ra, quăng về hai phía.

Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa tợ hai cánh diều bị gió cuốn đi tách về hai phía rồi rơi thẳng xuống. Quân Tùng lẫn Mộng Hoa Hoa đều té ngửa, lăn lông lốc nhưng cả hai liền gượng đứng lên. Miệng họ đã rỉ máu tươi.

Mặc dù trong tình trạng đó, Quân Tùng lẫn Mộng Hoa Hoa vẫn cố định nhãn nhìn về Tôn Đình Thượng. Cả hai ngây người khi thấy đối thủ của họ vẫn đứng sừng sững.

Quân Tùng hốt hoảng nói :

- Muội muội... bộ lão chẳng hề hấn gì hay đã chết đứng rồi?

Lời còn chưa tan trên miệng Quân Tùng thì đã nghe Tôn Đình Thượng ngửa mặt cất tiếng cười ngạo nghễ. Lão vừa cười vừa nói :

- Chính bổn tọa mới là người làm chủ Ngũ Hành Thiên Can.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa rút chín pho tượng Dị Thần từ phía sau ra. Cả chín pho tượng được lão kết lại một cách cẩn thận thành một chuỗi dài, rồi vận công đẩy về phía thạch môn Đền Thiêng.

Tại thạch môn Đền Thiêng, Hạ Quân Bình vừa nhập vào hình tướng phát quang thì chín pho tượng Dị Thần cũng đã lướt nhập luôn vào ngay sau chàng.

Vi Thiên Cơ hốt hoảng, ngỡ Tôn Đình Thượng sử dụng ám khí để hãm hại người mình yêu, vội vã dùng đến đôi Phi Điểu Thiên Can. Nhưng chính vào lúc nàng phát tác đôi Phi Điểu Thiên Can thì Mộ Chí Cừu xuất hiện.

Sát Thủ Kiếm Vương Mộ Chí Cừu đã nhanh hơn nàng một cái chớp mắt, xuất chiêu tuyệt kiếm sát nhân xả đến thân pháp Tôn Đình Thượng.

Ánh kiếm của Mộ Chí Cừu rõ ràng chém đứt đôi thân pháp của Tôn Đình Thượng nhưng lạ làm sao, thân ảnh lão như hoá thành những ánh sao băng từ từ rút về phía thạch môn Đền Thiêng.

Trường kiếm của Mộ Chí Cừu như chén vào khoảng không, bổ thẳng vào cột đá bên cạnh.

Hổ khẩu tên rần, Mộ Chí Cừu buộc phải ngừng tay trước hiện tượng kỳ ảo có một không hai đó.

Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ và Độc Chủ Hành thấy chủ nhân của mình như có phép tàng hình biến hoá khôn lường cũng đứng ngây ra nhìn.

Lịnh Chấn Kỳ ngờ ngợ rằng trong ngôi đền kia phải có một quyền năng vô biên.

Y nhìn Độc Chủ Hành :

- Giáo chủ đã vào được thì ta cũng có thể vào được.

Y vừa nói vừa lắc vai điểm mũi giày, nhấc mình cắt một vòng cung, lướt về phía thạch môn Đền Thiêng.

Mộ Chí Cừu thấy Lịnh Chấn Kỳ có ý đồ, liền vung trường kiếm cản đường y.

Đang lướt đến với bộ pháp khinh thân thần kỳ, thấy ánh kiếm nhoáng lên trước mặt, Lịnh Chấn Kỳ buộc phải vung Thanh Ma Thần Thủ hứng thẳng chiêu kiếm của Mộ Chí Cừu.

Thanh trường kiếm của Mộ Chí Cừu bật ngược trở lại nhưng Thanh Ma Thần Thủ của Lịnh Chấn Kỳ cũng tê rần, khó chịu vô cùng. Mặc dù hữu thủ có mang Thanh Ma Thần Thủ tê buốt khó chịu, y vẫn nghiến răng băng về phía thạch môn.

Khi Lịnh Chấn Kỳ vừa đặt tay lên thạch môn thì bóng hình phát quang cũng vụt tắt. Tay Lịnh Chấn Kỳ như chạm vào một phiến đá lạnh ngắt mà chẳng có lối vào. Y sờ soạng một lúc, đành lắc đầu chán nản, buột miệng thốt :

- Tại sao như vậy được chứ?

Lịnh Chấn Kỳ nhìn Chánh Giới đại sư. Y gào lên :

- Sao ta không thể vào được Đền Thiêng?

Chánh Giới đại sư từ từ đứng lên :

- Thí chủ không có mạng số sao tướng. Không phải ai cũng có thể chuyển luân Càn Khôn.

Lão tăng Thiếu Lâm buông một tiếng thở dài :

- A di đà Phật. Hạ thiếu hiệp không biết có vượt qua được hiểm họa này không?

Lão tăng thốt xong, hướng mắt nhìn về phía Vi Thiên Cơ. Ánh mắt lão tăng mang nét sầu vô vọng.

NGŨ HÀNH SINH KHẮC

Cổ Long
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ngũ Cảnh

Khác hẳn với ý niệm ban đầu của Hạ Quân Bình, cảnh vật trước mặt khác với trí tưởng tượng. Chàng đang ở trong một cảnh giới hoàn toàn xa lạ và khác hẳn với cảnh giới bên ngoài. Trước mắt chàng là năm ngôi tháp với mái vòm nhọn, cao hun hút, cái này nối tiếp cái kia. Liên kết chín ngọn tháp với nhau là con đường độc đạo được kết bằng những khối thạch huỳnh óng ánh sắc vàng. Cảnh giới này hoàn toàn không có thời gian và cũng chẳng có phương hướng.

Quân Bình đảo nhãn quang quan sát qua một lượt. Chàng nhủ thầm :

- “Phải chăng mình đã đến cảnh giới tột cùng của Càn Khôn?”

Lấy một luồng chân nguyên căng phồng ngực, Quân Bình theo độc đạo tiến về ngọn tháp thứ nhất. Khi còn cách ngọn tháp đầu tiên độ hai mươi dặm thì thình lình một cái bóng lao ra hướng thẳng về phía chàng.

Quân Bình liền thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ lách tránh. Bóng người trượt qua ngay bên hông Quân Bình.

Quân Bình buột miệng hỏi :

- Các hạ là ai?

Người kia quay lại.

Quân Bình nhíu mày, ngơ ngẩn khi nhận ra bóng người đó tợ như pho tượng Dị Thần. Lớp da của gã bóng nhoáng, đen xì, mặt thì trơ trơ chẳng có chút xíu gì là thần khí của con người.

Đồng nhân chẳng nói tiếng nào khi nghe Quân Bình hỏi. Gã gác chéo song thủ rồi với một bộ pháp khinh thân quái dị, lướt thẳng đến tập kích Quân Bình.

Vừa áp vào Quân Bình, đôi song thủ của đồng nhân phạt chéo ngang, trông tợ như đôi song đao đen kịt, chực cắt lấy thủ cấp của chàng.

Trước thế công dũng mãnh của đồng nhân, Quân Bình buộc phải thối lui hai bộ để tránh né. Vừa thối bộ tránh hai cánh tay chết chóc của đối phương, Quân Bình liên tiếp điểm mũi thiết phiến công thẳng tới vùng hạ đẳng của đối phương.

Mũi thiết phiến chạm vào người đồng nhân như chạm vào một bức vách bằng đồng kiên cố, bắn ra những tia lửa li ti. Mặc dù hứng trọn một ngọn thiết phiến nhưng đồng nhân chẳng hề hấn gì, vẫn tiếp tục lao tới tập kích Quân Bình.

Với những chiêu công liên hoàn và dũng mãnh của gã đồng nhân, Quân Bình phải không ngừng thối bộ. Chàng vừa thối bộ vừa nghĩ thầm :

- “Người này có lẽ là một đồng nhân gác cửa Đền Thiêng, nên mới không có cảm giác gì khi hứng ngọn thiết phiến của mình.”

Đôi song thủ của đồng nhân chia thành hai hướng. Hữu thủ khép lại, đâm thốc tới trước mặt Quân Bình. Thế công của đối phương quả là nhanh ngoài tầm mắt của Quân Bình. Chàng chỉ kịp ngã người về sau để tránh sát chiêu thì cảm nhận áp lực nặng nề ập tới vùng đan điền. Quân Bình điểm mũi giày, trượt tiếp về sau hai bộ.

Tuy phản xạ nhanh nhẹn nhưng Quân Bình vẫn rúng động tâm can vì tưởng tượng mình vừa thoát khỏi cảnh tử vong trong đường tơ kẽ tóc.

Quân Bình chưa kịp trụ tấn thì gã đồng nhân thoát lên cao ba bộ, đôi song thủ biến hoá thành trảo công vỗ thẳng xuống đỉnh đầu Quân Bình.

Trước thế trảo quá ư tàn nhẫn và kốc liệt đó, Quân Bình buộc phải dụng đến tuyệt kỹ của sư tôn, phối hợp với Tiên Thiên khí công. Chàng không né tránh mà bật thẳng lên như một cánh cung. Thiết phiến phạt ngang đánh bạt đôi trảo thủ của đồng nhân rồi thuận tay điểm tới tam tinh của gã.

Chiếc thiết phiến danh bất hư truyền của Ngọa Long tiên sinh được Quân Bình phóng ra với thế điểm cực kỳ chính xác đã xuyên qua tam tinh gã đồng nhân trong khi chàng còn nghĩ là nó sẽ bật ngược trở lại.

Gã đồng nhân đứng sững như pho tượng rồi nhanh chóng rã ra thành những hạt bụi li li, rải lên độc đạo.

Quân Bình nhìn một lúc, nghĩ thầm :

- “Cuối cùng ta cũng có thể tìm ra chỗ nhược của ngươi.”

Chàng quay lưng, tiếp tục hướng về phía ngôi đền thứ nhất. Chàng bình thản mở cửa đền. Trong ngôi đền đó chứa đầy những vì tinh tú, vây quanh một khối đá vừa bằng một nắm tay. Chàng dấn bộ đến bên khối đá đó. Trên khối đá khắc chữ Thủy.

Lấy khối đá xong, Quân Bình bước trở ra. Chàng chưa kịp bước ra ngoài thì cảm nhận sau lưng có áp lực buốt giá đè tới. Trong tình thế gần như hoàn toàn bất ngờ, Quân Bình buột phải xoè thiết phiến

ngăn đỡ luồng khí băng hàn nặng nề kia.

Chàng có cảm tưởng toàn thân mình như bị một lớp băng bao phủ, chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi sẽ biến thành một tảng băng.

Trong khi Quân Bình chịu đựng cảm giác đó thì trước mặt chàng xuất hiện một người với thân pháp trong như nước, từ từ bước đến.

Vị Thủy Thần đang vận công tạo thành một khối nước trong vắt như một khối ngọc lưu ly rồi từ từ giơ thẳng tay toan ném đến Quân Bình.

Quân Bình gần như hoàn toàn bất lực nhưng với nghị lực siêu phàm, chàng thét lên một tiếng thật lớn để thi triển Tiên Thiên khí công phá vỡ lớp hàn khí đang bao bọc quanh mình.

Khối thủy ngọc cắt một đường thẳng tắp lao tới. Trong tình huống chẳng đặng đừng, Quân Bình buộc phải dụng đến khối đá có chữ Thuỷ đón đỡ khối thủy ngọc.

Khối thủy ngọc chạm vào khối đá thì kỳ biến liền xảy ra. Khối đá như hút lấy khối thủy ngọc vào trong và biến thành một khối lưu ly trong suốt.

Kỳ biến thứ hai càng đáng ngạc nhiên hơn khi Quân Bình thấy Thủy Thần như bốc hơi, chẳng mấy chốc đã mất hút vào cõi hư vô.

Quân Bình trở bộ rời khỏi ngọi đền Thủy Thần, tiến đến ngôi đền thứ hai. Ngôi đền thứ hai không có cửa. Nó tợ như một khối đá hình tháp mà trên đỉnh ngọn tháp đó là một khối đá đỏ ối.

Quân Bình dõi mắt nhìn xung quanh. Chàng nghĩ chắc chắn phải giao thủ với một gã đồng nhân thứ hai. Rít một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực, chàng ngẩng nhìn lên khối đá đỏ au tợ một cục than hồng trên đỉnh chóp ngôi đền.

- Chắc chắn đây là hỏa thạch.

Quân Bình điểm mũi giày băng mình lên đỉnh ngọn tháp. Gần như chàng đã có thể chạm tay vào khối hỏa thạch thì phía sau lưng có áp lực đè tới.

Không nhìn lại, Quân Bình thừa biết phía sau đã có đồng nhân tập kích. Cước pháp lách ngang, chiếc thiết phiến với một thế điểm thần kỳ phóng ngược trở lại đâm thẳng vào vùng tam tinh gã đồng nhân đen xì.

Gã đồng nhân này cũng tợ như gã trước, tan thành những hạt bụi.

Buông một tiếng thở ra, Quân Bình đoạt lấy khối hỏa thạch. Chàng chờ đợi Hỏa Thần xuất hiện.

Nhưng không như chàng tưởng, từ trên không trung một con Hỏa Long lao xuống như tên bắn, miệng há to chực nuốt chửng lấy chàng.

Quân Bình vận công phát Tiên Thiên khí công đánh thẳng vào đầu Hỏa Long.

Hứng trọn đạo Tiên Thiên khí công của Hạ Quân Bình, Hỏa Long chẳng chút hề hấn gì mà xem chừng càng hung hãn hơn. Nó lao thẳng xuống Quân Bình chẳng một chút e dè.

Quân Bình thấy Hỏa Long lao đến mình, liền dụng hỏa thạch, hy vọng sẽ khắc chế được nó. Thấy hỏa thạch, Hỏa Long không có biểu hiện gì là gặp khắc tinh, ngược lại, hai con mắt nó còn long lên dữ dội như đã tìm được con mồi ngon.

Nó lao thẳng tới khối hỏa thạch trên tay Quân Bình. Thấy Hỏa Long quá ư hung hãn, Quân Bình buộc phải thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ băng xuống phía dưới. Hỏa Long bám đuổi theo sát bên chàng như bóng với hình.

Sau những lần vung đuôi thì cả mặt sàn đá như chuyển động ầm ầm. Vừa dụng khinh thuật Hư Hư Mê Tông Bộ né tránh những móng vuốt lẫn những cái quật đuôi và chiếc hàm khổng lồ, Quân Bình vừa suy nghĩ cách hóa giải, khống chế con vật thiêng này.

Chiếc đuôi Hỏa Long bỗng quất phạt ngang dưới chân, buộc Quân Bình phải thoát lên cao ba bộ. Thân pháp còn đang lơ lửng thì Quân Bình đã đối mặt với cái hàm khổng lồ. Tình thế bất đặng đừng, chàng dồn Tiên Thiên khí công vào khối hỏa thạch rồi ném về hướng chiếc hàm mở to toang hoác đó.

Con Hỏa Long bốc cháy rồi từ từ thu dần vào trong khối hỏa thạch. Nhận lấy chân nguyên hỏa khí của Hỏa Long, khối hỏa thạch biến thành màu đỏ chói, phát hào quang rực rỡ.

Từ lúc bước chân vào Đền Thiêng, hết kỳ biến này đến kỳ biến khác, Quân Bình hoàn toàn ngơ ngác trong cảnh giới lạ kỳ này. Chàng nhìn về phía ngọn tháp phát kim quang :

- Mình đã vượt qua được hai, còn lại ba. Ba cái ải này không biết mình có thể vượt qua hay không. Nhưng bất cứ khó khăn nào thì mình cũng phải chuyển đảo Càn Khôn.

Tự động viên mình xong, Quân Bình hướng thẳng về phía toà tháp phát kim quang. Nhìn toà kim tháp, Quân Bình không khỏi ngao ngán khi thấy nó hoàn toàn bằng sắt, cực kỳ kiên cố mà chẳng hề có một cánh cửa nào.

Chàng đang suy nghĩ mông lung thì bất thình lình, kim tháp chuyển động. Quân Bình dán mắt vào toà kim tháp, chờ đợi sự biến xảy ra.

Từ trong vách toà kim tháp, Kim Thần xuất hiện, định nhãn nhìn về phía Quân Bình.

Chàng từ tốn nói :

- Tại hạ cần kim thạch, tiền bối có thể cho tại hạ mượn khối kim thạch đó được không?

Kim Thần bước từ từ đến trước mặt Quân Bình. Thần nhãn của Kim Thần trông thật dữ dội, tợ như hai khối thép sẫm xì toát ra ánh sáng hừng hực.

Rít một luồng chân nguyên thật sâu, Quân Bình chờ đợi câu trả lời của Kim Thần.

Không nói nửa lời, Kim Thần chợt quay đúng một vòng. Thân pháp Kim Thần phát ra muôn ngàn những tia kim khí, rào rào phóng về phía Hạ Quân Bình.

Vùng kim khí óng ánh như những sợi tơ khiến cho tinh nhãn của Quân Bình bị loá, chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Chàng than thầm :

- “Đây đúng là cửa tử của mình.”

Tâm tưởng thì than như vậy nhưng Quân Bình vẫn vung thiết phiến về phía Kim Thần. Ngọn thiết phiến lướt đi, xoè to như cánh bướm, lướt tới chém xả vào thân pháp Kim Thần.

Những tia kim quang vừa chạm đến thân pháp Quân Bình tạo ra cảm giác như đang có cả ngàn lưỡi kiếm sắc bén chực băm nát toàn thân. Nhưng những cảm giác đó nhanh chóng biến mất.

Quân Bình nhìn chằm chằm về phía Kim Thần. Kim Thần đang chảy ra rồi từ từ kết lại thành khối kim thạch nằm ngay trên chiếc thiết phiến của chàng.

Lấy khối kim thạch, Quân Bình buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm, tiến về phía ngôi thổ đền. Thổ đền không giống như ba ngọn tháp kia mà lại tợ như một ụ mối khổng lồ, đầy những ngõ ngách ăn thông với nhau.

Kiến tạo của thổ đền khiến Quân Bình không biết phải làm gì. Chàng lưỡng lự nhìn ngôi thổ đền khổng lồ với cách kiến tạo như một mê cung.

Sau một lúc lưỡng lự, Quân Bình quyết định tiến thẳng đến một ngách rồi rảo bộ đi vào. Bên trong thổ đền là vô số những ngõ ngách đan chéo vào nhau, ngỡ như một trận đồ Bát Quái, không sao biết được đâu là ngách chính, đâu là ngách phụ.

Quân Bình gần như lạc mất phương hướng, cứ đi lòng vòng mà chẳng biết đường nào dẫn đến khi để thổ thạch.

Chàng càng đi thì càng lo lắng và hồi hộp vì không sao biết được phương hướng.

Buông một tiếng thở dài, Quân Bình nghĩ thầm :

- “Thổ đền không phải là mồ chôn thây mình.”

Chăm chú nhìn chung quanh, Quân Bình cảm thấy những vách đất nối tiếp nhau, hết vách này đến vách khác. Nó giống nhau đến độ chàng không tìm được điểm khác biệt nào trên những vách đất đó.

Suy nghĩ một lúc, Quân Bình quyết định dùng thiết phiến làm dấu sau mỗi lần đi qua một cửa ngách. Chàng đi mãi một lúc thì phát hiện ra mình quay về chỗ cũ.

Chau mày nghĩ thầm, Quân Bình buộc miệng nói :

- Đúng là mê cung.

Thở hắt ra một tiếng, Quân Bình quát lớn :

- Thổ Thần. Ngươi đang ở đâu. Hãy ra mặt đi.

Không có tiếng đáp trả nhưng đất dưới chân Quân Bình như chuyển động thành một dòng chảy. Chàng hốt hoảng thi triển khinh thuật băng lên vách đất.

Tay chàng vừa chạm vào vách đất thì bức vách cũng nhanh chóng rã ra khiến cho chàng không sao bám vào được.

Quân Bình vô cùng bối rối bởi hiện tượng đó, trong khi thân ảnh chàng từ từ hạ dần xuống dòng chảy bên dưới.

Quân Bình nghĩ thầm :

- “Nếu không triệt hạ được Thổ Thần thì mình sẽ bị chôn trong dòng chảy này.”

Chính vào lúc mũi giày của Quân Bình gần như chạm đến dòng chảy thì chàng đã kịp phát hiện một bóng người lờ mờ ngay phía trên đỉnh đầu mình.

Quân Bình rít một luồng chân khí, thét lớn :

- Thổ Thần, tại hạ đắc tội với người.

Miệng thì nói, hữu thủ thì dụng Tiên Thiên khí công phóng chỉ điểm tới tam tinh của Thổ Thần.

Cả ngôi thổ đền như sụp xuống. Quân Bình ngỡ như mình bị tụt xuống tận cùng cảnh giới a tỳ. Chàng không biết mình sẽ như thế nào mà chỉ biết giao phó sinh mạng cho vận số mà thôi.

Không bao lâu, Quân Bình mới nhận thức lại được. Trước mặt chàng không còn ngôi thổ đền nữa mà trên tay thì đã có khối thổ thạch óng ánh sắc nâu bóng ngời.

Buông một tiếng thở ra như vừa trút xong một gánh nặng trên vai, Quân Bình nghĩ thầm :

- “Chuyện gì đã xảy ra?”

Chàng lắc đầu chấp nhận những gì mình đang trải qua mà không thể nào giải đáp được.

Quân Bình rảo bước tiến về ngôi mộc đền. Ngôi đền này được kiến tạo bằng cây với bốn bức vách bóng ngời, có thể thấy được cả diện dung của Quân Bình.

Đứng trước cửa ngôi đền đó, Quân Bình nghĩ thầm :

- “Đây có phải là một cạm bẫy hay không?”

Ý nghĩ đó vừa lướt qua tâm tưởng Quân Bình thì từ trong mộc đền, tiếng nhạc vi vu cất lên thoát ra ngoài với một tấu khúc nghe thật não nề.

Tấu khúc kia vừa trổi lên, hai mí mắt của Quân Bình bỗng chốc trở nên đờ đẫn.

Chàng ngỡ như có hai ngọn núi đang đè lên, buộc chúng phải cụp lại.

Chàng cắn răng vào môi để khống chế cảm giác nặng nề buồn trĩu kia. Bờ môi Quân Bình rướm máu nhưng cảm giác buồn rầu vẫn không ngừng phát triển trong tâm tưởng Quân Bình, kéo theo sự đỡ đẫn của một người mất ngủ.

Quân Bình nhủ thầm :

- “Ta không thể nào để bị tấu khúc của Mộc Thần khống chế được. Không thể được.”

Mặc dù tự động viên mình để khống chế lại cảm giác kỳ lạ nhưng Quân Bình tưởng như sức mình không thể vượt qua được tấu khúc dị thường nọ. Chàng cố dụng thần thức chống lại bao nhiêu thì càng bị tấu khúc nọ khống chế bấy nhiêu.

Quân Bình nghiến răng. Hai mí mắt chàng giờ đây sắp nhắm lại. Chính vào lúc Quân Bình gần như đi vào cõi hư vô mộng mị thì hình bóng Vi Thiên Cơ, Tục Vạn Hương, Dương Quân Tùng, Chánh Giới đại sư, Mộng Hoa Hoa bỗng hiện lên trong tâm tưởng của chàng. Những hình bóng đó như một động lực thôi thúc, buộc chàng dồn hết chân nguyên Tiên Thiên khí công phát ra một tiếng hú. Vô hình chung, tiếng hú của chàng lại trở thành tuyệt học phật môn Sư Tử Hống.

Thần thức của chàng đang mụ mẫm, bất thình lình bừng tỉnh như bóng đêm bị xé toạc bởi vầng dương quang. Thần thức vừa định lại, Quân Bình lướt luôn vào trong mộc đền.

Bên trong mộc đền là một pho tượng mỹ nữ bằng cây nhưng lại được chạm trổ thật sống động như người thật. Mộc Thần đập vào mắt Quân Bình khiến cho tâm tưởng chàng thoáng một chút ngất ngây.

Từ pho tượng Mộc Thần toát ra những tạp niệm mơ hồ buộc Quân Bình phải nghĩ tới. Chàng lắc đầu xua đi những ý niệm hỗn tạp mà nhủ thầm :

- “Mộc thạch đang ở đâu?”

Quân Bình nhìn lại pho tượng thì những ý tưởng tạp niệm lại xuất hiện trong tâm tưởng chàng. Những ý tưởng kia buộc Quân Bình phải nhìn tránh đi nơi khác. Khi nhìn nơi khác thì tâm tưởng chàng bình ổn trở lại.

- “Mộc thạch nhất định là ở trong pho tượng Mộc Thần.”

Sau khi quyết định dứt khoát, Quân Bình bước thẳng đến trước pho tượng. Rít một luồng chân nguyên, chàng nhìn thẳng vào mặt Mộc Thần.

Ánh mắt Mộc Thần vẫn chứa những nét khiến chàng bồn chồn. Chàng lẩm nhẩm nói :

- Mộc Thần. Tại hạ cần mộc thạch.

Quân Bình vừa nói vừa toan đặt tay rà xoát lên pháp thể Mộc Thần nhưng chính vào lúc tay chàng gần như chạm vào pháp thể Mộc Thần thì lại có tiếng đập nho nhỏ, như tiếng trái tim đập trong lồng ngực.

Quân Bình rụt tay lại :

- Cô nương không phải là Mộc Thần ư?

Chàng không khỏi bồi hồi khi Mộc Thần có trái tim đang đập. Chuyện đó quả là khó tin được.

Quân Bình nheo mày nghĩ thầm :

- “Ta không thể nào tin vào ngũ quan của mình được nữa.”

Thốt xong câu nói đó, chàng mới đĩnh ngộ suy luận ra mình đang ở trong một cảnh giới hoàn toàn khác với cảnh giới bên ngoài.

Quân Bình nhẩm nói :

- Đúng. Ta đang ở trong cảnh giới hư vô, không thật.

Quân Bình vừa nói vừa vận công, thi triển trảo thủ chọc thẳng vào vùng chấn thủy của Mộc Thần.

Chàng rút tay lại thì trên tay có một khối mộc thạch. Trong khi đó, Mộc Thần từ từ biến thành một khúc gỗ, chẳng mấy chốc đã thành một lớp bùn.

Quân Bình thở phào nhẹ nhõm. Chàng đã thu hồi đúng năm cảnh giới Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Giờ là lúc chuyển luân Càn Khôn.

Chương 52: Thiên Can Thần Kiếm

Trong tòa tháp chính, đồ hình bát quái như chiếc bồ đoàn vây quanh là năm trụ đá Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Quân Bình cẩn thận xếp năm khối thạch thuộc năm cảnh giới Ngũ Hành tạo thành Càn Khôn.

Sau khi xếp năm khối thạch kia vào đúng vị trí của chúng, Quân Bình theo phép Lường Thiên Xích khởi động sự huyền diệu của năm khối thạch Ngũ Hành.

Lửa bùng lên Nước óng ánh Kim sắc ngời Mộc sừng sững Thổ sinh sôi Chính vào lúc sự huyền diệu của năm cảnh giới ứng nghiệm để Quân Bình dịch chuyển Ngũ Hành Thiên Can thì Tôn Đình Thượng xuất hiện. Lần này Tôn Đình Thượng không dùng khuôn mặt của Dị Thần giáo chủ Cừu Thiên Nhậm nữa.

Y nhạt nhẽo nói :

- Hạ công tử...

Nghe tiếng Tôn Đình Thượng, Quân Bình đang tập trung dịch chuyển Càn Khôn buộc phải quay lại nhìn lão.

Chân mày chàng chau lại :

- Tôn giá là ai?

- Bách Diện Thượng Nhân Tôn Đình Thượng. Bổn nhân đã chờ đợi thời khắc này lâu lắm rồi. Từ cái lần sư tôn Thiết Phiến Ngọa Long của công tử cùng với thân phụ của công tử xâm nhập Đền Thiêng.

Quân Bình nhìn Tôn Đình Thượng hỏi :

- Thật ra tôn giá muốn gì?

- Chân khí Thiên Can, để trở nên bất tử, thống trị cảnh giới nhân sinh.

Quân Bình sa sầm mặt :

- Tại sao tôn giá biết chân khí Thiên Can?

Tôn Đình Thượng vuốt râu, rồi chấp tay sau lưng, nhạt nhẽo nói :

- Bổn nhân và sư tôn của công tử cùng học chung một thầy. Lão phu không thể sách với sư tôn của công tử về thuật pháp Thiên Can nhưng bổn nhân lại hơn lão quỷ đó về chữ độc.

Tôn Đình Thượng vuốt râu nói :

- Hạ công tử chắc lạ lắm phải không?

- Tại hạ quả là lạ thật đó.

Tôn Đình Thượng cười khảy rồi nói :

- Bổn nhân sau khi xuất sơn đã mang tâm niệm hấp thụ chân khí Thiên Can để trở nên bất tử, thống trị cảnh giới nhân sinh nhưng bổn nhân chưa thực hiện được thì lão sư phụ của ta đã sai Gia Cát Thượng Quan đến Đền Thiêng trước đặng chuyển dịch Càn Khôn, hủy bỏ chân khí Thiên Can, không cho ta tụ thành bá nghiệp.

Lão chắc lưỡi nhìn Quân Bình nói :

- Nhưng Ngọa Long tiên sinh Gia Cát Thượng Quan đã không thể thực hiện được sứ mạng bởi lẽ lão đã bị Dị Thần giáo chủ thu phục và giam giữ. Do đó, lão giao trọng trách lại cho Hạ công tử.

Vuốt chòm râu dài, Tôn Đình Thượng mỉm cười nói :

- Nếu trước đây, phụ thân của công tử không vượt qua được cảnh giới Ngũ Cảnh thì nay công tử lại qua được. Bổn nhân vô cùng kinh ngạc và kính phục. Công tử đã có công thu hồi Ngũ Hành cảnh giới, tụ về chính đền để lão phu được dịp hấp thụ chân khí Thiên Can. Nệ cái công đó, bổn nhân cho công tử được rời khỏi nơi đây để bảo toàn mạng sống.

Quân Bình lắc đầu :

- Lão đã có tà ý thì ta đâu thể để lão tụ thành bá nghiệp được. Sứ mạng của ta là phải chuyển dịch Thiên Can chứ không phải giúp lão tụ thành bá nghiệp.

- Bổn nhân có lòng tốt với Hạ công tử mà công tử không biết ư? Nếu như không có chút công sức thu hồi Ngũ Cảnh thì bổn nhân đã lấy mạng của ngươi rồi.

Tôn Đình Thượng khoát tay :

- Bổn nhân cho ngươi đi đó. Hãy trở về cảnh giới của mình đi.

Quân Bình lắc đầu :

- Không...

- Hạ công tử định chống lại bổn nhân ư?

- Nếu tôn giá có tà ý.

- Công tử có muốn chống lại bổn nhân cũng chẳng làm gì được. Võ công của công tử so với ta chẳng khác nào đom đóm so với nhật quang. Công tử giao thủ với bổn nhân chẳng khác nào châu chấu đá xe. Bổn nhân đã luyện thành pháp thể bất hoại. Bổn nhân cho ngươi sinh lộ là đã mở lòng từ bi, vì niệm tình đại sư huynh Gia Cát Thượng Quan.

- Tôn giá không thể khiến tại hạ nao lòng đâu.

- Những gì bổn nhân nói, Hạ công tử không tin ư? Thế thì bổn nhân chẳng cần nói quanh co làm gì nữa. Chính tay bổn nhân đã sát tử sư tôn của công tử đó. Cũng chính tay bổn nhân truy sát mẫu thân của công tử để đoạt lại đứa hài nhi chân mạng Hạ Đế giao cho Gia Cát Thượng Quan. Tất cả các người giống như những con rối trong tay bổn nhân. Duy chỉ có thần tăng Đại Minh là biết trước được nên đã sớm viên tịch.

- Tất cả những việc làm của lão là nhằm vào chân khí Thiên Can?

- Không sai. Trước đây bổn nhân đã từng muốn chiếm lấy chân khí mạng vương của Hạ công tử nhưng lần đó lại không thành bởi trận pháp bị Hắc Bạch Thần Quân phá hỏng.

Mặt Quân Bình đanh lại.

Tôn Đình Thượng nói tiếp :

- Nhưng lần này thì ngươi không có cơ hội nữa rồi. Bổn nhân đã đến được đây thì chân khí của ngươi không còn cần thiết nữa. Bổn nhân cần chân khí Thiên Can hơn.

- Ta không để cho lão đạt thành bá nghiệp đâu.

Quân Bình thốt xong câu nói đó, vận chuyển chân nguyên Tiên Thiên khí công, vỗ thẳng tới Tôn Đình Thượng một chưởng.

Không thèm lách trách, Tôn Đình Thượng giũ ống tay áo, đón thẳng đạo chưởng kình của Quân Bình.

Vừa đón thẳng chưởng kình của Quân Bình, Tôn Đình Thượng vừa vung tả thủ xuất kình dịch chuyển năm cây trụ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ theo Ngũ Hành Sinh Khắc.

Mặc dù chủ động xuất chưởng tấn công đối phương nhưng Quân Bình lại là người hoàn toàn rơi

vào thế hạ phong. Chàng bị bức lùi hơn trượng, áp lưng vào vách chính đền.

Trong khi Tôn Đình Thượng vừa đỡ chưởng của Quân Bình vừa phân nội lực chuyển dịch Ngũ Hành. Bấy nhiêu đó cũng chứng tỏ chân nguyên của Tôn Đình Thượng đã đạt đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh.

Năm trụ Ngũ Hành chuyển dịch thì cả ngôi đền như chuyển dịch theo. Từ năm cột trụ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xuất hiện những luồng hào quang ngũ sắc hướng về phía tâm đồ hình bát quái.

Tôn Đình Thượng mỉm cười, lộ rõ những nét thỏa mãn rồi chầm chậm tiến vào tâm bát quái đồ hình.

Năm trụ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ càng lúc càng chuyển động nhanh hơn.

Quân Bình khẩn trương tột cùng. Chàng thét lên một tiếng thật lờn :

- Lão không thể toại như ý được.

Quân Bình dồn tất cả công lực lướt đến Tôn Đình Thượng, ngọn thiết phiến xuất ba chiêu liên hoàn, phối hợp với Tiên Thiên khí công.

Tôn Đình Thượng thấy Quân Bình xông đến tập kích mình nhưng vẫn thờ ơ bình thản, tiếp tục di thân theo đồ hình bát quái để hướng về tâm đồ hình.

Ba chiêu sát tử của Quân Bình đều công trúng tử huyệt của họ Tôn nhưng cây thiết phiến như chạm vào một bức vách kiên cố bật ngược trở lại mà Tôn Đình Thượng chẳng hề có biểu hiện bị trúng chiêu.

Quân Bình còn đang ngơ ngác bởi nội lực kinh hồn của Tôn Đình Thượng thì đã hứng trọn một đạo chưởng kình vào vùng thượng đẳng.

Thân ảnh của chàng bắn dội về sau như một cánh diều bị cuốn đi bởi cơn lốc dữ dội.

Tôn Đình Thượng nhìn Quân Bình nằm bất động, cười khảy nói :

- Ngươi không thể cãi lại được ý trời.

Hứng trọn ngọn chưởng của Tôn Đình Thượng, Quân Bình tưởng chừng thân pháp mình tan thành từng mảnh, không sao gượng dậy nổi nhưng khi nghe tiếng nói của Tôn Đình Thượng, chàng liền dồn hết sức lồm cồm ngồi dậy.

Sự phẫn nộ càng lúc càng dâng trào trong tâm tưởng của Quân Bình. Chàng nghiến răng nghĩ thầm :

- “Ta không thể cãi được ý trời sao?”

Ý nghĩ đó khiến chàng càng phẫn uất hơn khi nghĩ tới sư tôn và sự hy sinh vô nghĩa của những người đã vì chàng.

Quân Bình gào lên lồng lộng :

- Không.

Cùng với tiếng thét phẫn uất đó, một vòi máu từ miệng Quân Bình phún ra rưới lên đúng vào tâm đồ hình bát quái.

Năm cây trụ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đang dịch chuyển bỗng chốc từ từ dừng lại. Tôn Đình Thượng hơi ngây người trước sự biến hoá đó.

Trong khi Tôn Đình Thượng còn đang ngơ ngác bởi hiện tượng đột ngột bất ngờ đó thì từ trong đồ hình bát quái xuất hiện một lưỡi kiếm. Thanh kiếm phát quang xanh lè từ từ nhô lên.

Tôn Đình Thượng nheo mày, buột miệng nói :

- Thiên Can thần kiếm.

Lời vừa thốt ra khỏi cửa miệng của Tôn Đình Thượng thì thanh Thiên Can thần kiếm đã trồi lên khỏi đồ hình bát quái, là đà bay đến bên Quân Bình.

Tôn Đình Thượng biến sắc, lẩm nhẩm nói :

- Máu của ngươi...

Cầm chắc đốc kiếm Thiên Can thần kiếm, Quân Bình gằn giọng nói :

- Bây giờ thì ta mới hiểu vì sao sư tôn lại giao trọng trách cho ta vào đây. Bởi vì người biết chỉ có ta mới làm chủ được thanh thần kiếm trừ kẻ ác tâm như ngươi.

Tôn Đình Thượng vẫn giữ vẻ lạnh nhạt nói :

- Tiểu tử. Ngươi không thể làm được điều đó đâu.

Tôn Đình Thượng vừa nói vừa vận hoá nguyên khí pháp thể Dị Thần bất hoại.

Ngay lập tức những bóng ảnh Dị Thần xuất hiện kết thành một vòng tròn vây chung quanh Tôn Đình Thượng.

Quân Bình nghiến răng nói :

- Dù lão có pháp thể bất hoại của Dị Thần thì cũng phải chịu vận số tà khí bất minh, phải bị hủy diệt.

Quân Bình vận chuyển Tiên Thiên khí công dồn vào Thiên Can thần kiếm chém xả đến Tôn Đình Thượng.

Ánh kiếm chưa đến mà kiếm khí đã tỏa luồng hào quang ngũ sắc đến trước.

Luồng kiếm khí ngũ sắc chém mất tất cả những bóng ảnh pháp thể Dị Thần vây bọc Tôn Đình Thượng. Trước uy vũ của Thiên Can thần kiếm, Tôn Đình Thượng thất thần, hồn siêu phách lạc, đứng thừ ra như một pho tượng.

Lão chỉ kịp thấy ánh kiếm xanh lè thì thân pháp đã bị lia thành hai phần từ trên đỉnh đầu kéo dài xuống hạ đẳng.

Tôn Đình Thượng không kịp thốt ra một tiếng kêu đau đớn nào.

Ngay cả Quân Bình là người thủ kiếm cũng ngơ ngác bởi uy lực quá ư khủng khiếp của lưỡi Thiên Can thần kiếm.

Chàng nhìn thanh kiếm, khẽ lắc đầu, nghĩ thầm :

- “Nếu Thiên Can thần kiếm trong tay hắc đạo thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi.”

Ý niệm đó khiến Quân Bình quyết định trả thanh Thiên Can thần kiếm về đúng chỗ của nó. Thanh kiếm trở về chỗ cũ thì năm trụ Ngũ Hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ lại chuyển dịch. Năm luồng khí ngũ sắc thuộc năm cảnh giới hướng vào lưỡi kiếm.

Sự biến thần kỳ lại xảy ra.

Thanh Thiên Can thần kiếm từ từ mờ dần rồi kết lại thành một ánh ngũ quang bắn xẹt lên nóc Đền Thiêng. Ngôi Đền Thiêng chuyển động, nóc hé mở dần cho đến khi Quân Bình nhìn thấy được vầng nhật quang đang từ từ hình thành trở lại như buổi ban đầu.

Quân Bình mỉm cười :

- Đây mới đúng là chữ dương mà sư tôn muốn mình hoàn thành trọng trách.

Chương 53: Lạc Thư

Vầng nhật quang đã trở lại bình thường. Chánh Giới đại sư quá đỗi phấn khích, liền niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Chánh Giới đại sư nhìn lên vầng dương quang. Mọi người lại dồn mắt nhìn về phía Đền Thiêng với nỗi mong mỏi đợi chờ. Có lẽ người mong mỏi nhất chính là Vi Thiên Cơ.

Ngay cả Lịnh Chấn Kỳ và Độc Chủ Hành cũng chờ đợi.

Nếu Quân Tùng, Mộng Hoa Hoa và Vi Thiên Cơ mong đợi Quân Bình quay trở ra thì hai người kia lại chờ đợi Giáo chủ của họ. Họ biết nếu Dị Thần giáo chủ không trở ra thì sinh mạng của họ đã được định đoạt rồi.

Thời khắc chầm chậm trôi qua.

Đền Thiêng chuyển dịch, rồi thạch môn hé mở. Quân Bình từ trong Đền Thiêng bước ra.

Lịnh Chấn Kỳ nhíu mày :

- Hạ Quân Bình...

Cùng với lời nói đó, y phi thân băng đến, thét :

- Chủ nhân của ta đâu?

Mộ Chí Cừu thấy Lịnh Chấn Kỳ nhích động thân pháp, liền rút trường kiếm lướt đến cản lại. Trường kiếm của Mộ Chí Cừu vung lên cắt một đường vòng cung chém xả vào vùng thượng đẳng của Lịnh Chấn Kỳ. Bất ngờ trước thế kiếm của Mộ Chí Cừu, Lịnh Chấn Kỳ buộc vung hữu thủ mang chiếc Thanh Ma Thần Thủ nghênh đỡ.

Kiếm và Thanh Ma Thần Thủ chạm thẳng vào nhau. Thanh trường kiếm bật dội trở lại trong khi tay của Lịnh Chấn Kỳ cũng tê rần. Gã còn chưa kịp trụ tấn thì một cái đau buốt từ đan điền dội lên tận óc làm hoa cả mắt. Cùng lúc đó thì mũi kiếm của Mộ Chí Cừu cũng đâm tới yết hầu y.

Lịnh Chấn Kỳ nghiến răng thi triển một thế Đồng Tử Bái Quan Âm giữ lấy lưỡi kiếm bén ngót.

Mồ hôi rịn ra từ trán gã. Cái đau nhói từ Đan điền do bạch trùng tạo ra khiến nội lực của Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ nhanh chóng tản mát và lưỡi kiếm của Mộ Chí Cừu đâm thẳng vào yết hầu gã.

Độc Chủ Hành hồn siêu phách lạc, toan trở bột tháo chạy thì chạm mặt với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Lão khoát tay :

- Lão phu sẽ quy ẩn giang hồ.

Lão thốt vừa dứt câu đã ôm lấy đan điền rên lên :

- Ôi cha... Lão phu cần Thiên Nhất Thần Thủy.

Vi Thiên Cơ nhìn lão :

- Lão sẽ không có Thiên Nhất Thần Thủy nào cả bởi vì những tội lão đã vay của Tục Vạn Hương.

Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm trán, Độc Chủ Hành cố nén đau, gượng nói :

- Lão phu không muốn chết đâu.

- Nhưng ta phải trả thù cho Tục Vạn Hương.

Cùng với lời nói đó, đôi Phi Điểu Thiên Can thoát ra khỏi ngọc thủ của nàng, cắt thẳng vào vùng thượng đẳng của Độc Chủ Hành. Âm thanh xé gió rít lên nghe buốt cả thính nhĩ. Khi đôi Phi Điểu Thiên Can quay vòng trở lại tay Vi Thiên Cơ thì Độc Chủ Hành đã ngã sấp tới trước, nảy người trút phần hồn tội lỗi của lão ra khỏi xác.

Vi Thiên Cơ nhìn xác Độc Chủ Hành nói :

- Vạn Hương... Thiên Cơ đã trả thù dùm cho tỷ và những người kia.

* * * * *

Tại Tổng đàn Dị Thần giáo, dưới mật thất, Cừu Thiên Nhậm nhìn Khan Tiểu Hồng :

- Phu nhân hãy thả ta ra. Hãy tha thứ cho ta. Ta biết những gì mình đã gieo và đã gặp quả báo rồi.

Khan Tiểu Hồng nhìn Cừu Thiên Nhậm :

- Một kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất tình, bất tín như ngươi thì có đáng sống không?

- Ta biết mình không đáng sống.

- Biết như thế sao ngươi còn van xin ta. Đã quá muộn khi ngươi thốt ra câu nói đó.

- Phu nhân...

Khan Tiểu Hồng nhìn Cừu Thiên Nhậm, khẽ lắc đầu :

- Ngươi đã chọn cho mình con đường này thì ngươi phải đi cho hết.

Nàng buông một tiếng thở dài :

- Ta không giết ngươi nhưng ông trời chắc không để cho ngươi sống đâu.

Nàng nói xong, quay lưng bước ra. Cừu Thiên Nhậm gào lên :

- Phu nhân...

Cừu Thiên Nhậm gục người khụy xuống kéo theo tiếng xích sắt khua leng keng nhưng vẫn không thể cản được những bước chân băng giá của Khan Tiểu Hồng.

* * * * *

Con trăng sau, tại Trung Châu trấn xuất hiện một lữ điếm tọa lạc trên một bãi đất rộng non mười mẫu. Lữ điếm đó rất khang trang và nổi tiếng bởi vị hỏa đầu quân mà thiên hạ ban ngoại hiệu: Thiên Hạ Đệ Nhất Hỏa Đầu Quân.

Quân Tùng đứng trước bếp lò với vẻ mặt hứng khởi. Y vận công dồn vào hữu thủ rồi thọc chiếc Dương Ma Bửu Kiếp vào bếp lò. Bếp lò liền bừng cháy.

Quân Tùng thoăn thoắt với những động tác thật chính xác và thiện nghệ. Chỉ loáng mắt, y đã chế tác được năm món ăn mà mùi thơm tỏa ra cũng đủ khiến thực khách phải nuốt nước bọt.

Quân Bình mỉm cười :

- Dương đệ đúng là người có chân mạng sao tướng hỏa đầu nhân.

- Đích thị đệ là sao tướng hỏa đầu chủ rồi nhưng Hạ đại ca mới là sao tướng của võ lâm.

Y nhìn lại Mộng Hoa Hoa :

- Sao tướng phu nhân. Chúng ta chừng nào mở hội hoa đăng để có tiểu sao tướng?

Mộng Hoa Hoa đỏ mặt.

Quân Tùng reo lên :

- Thấy sắc diện của muội như vậy thì xem như huynh chắc chắn có sao tướng phu nhân rồi.

Quân Tùng nhìn lại Quân Bình :

- Hạ huynh chừng nào mới lập hội để quần hùng có dịp đến chúc mừng vị tân Minh chủ võ lâm?

Quân Bình lắc đầu :

- Huynh nhường lại cho Dương đệ.

Quân Tùng tròn mắt :

- Sao kỳ vậy?

- Huynh chỉ làm những việc sư tôn đã giao phó. Còn bây giờ huynh sẽ đến Phi Tiên Hồ.

Quân Tùng reo lên :

- A... đệ biết rồi... Huynh cũng định đi tìm sao tướng phu nhân.

Y thốt xong bật cười khanh khách. Quân Tùng vừa cười vừa thi thố tuyệt nghệ.

Hai tay y vung lên múa xuống. Những đĩa thức ăn theo những lần vung tay của Quân Tùng vùn vụt lao ra và xếp ngay ngắn trên một chiếc bàn dài.

Y vừa xếp những dĩa thức ăn bằng thủ pháp nội công vừa nghĩ :

- “Mình đúng là có chân mạng sao tướng hỏa đầu nhân nên mới làm được điều này.”

Mộng Hoa Hoa thấy Quân Tùng có vẻ nghĩ ngợi, liền hỏi :

- Huynh vừa làm vừa nghĩ gì thế?

Y quay sang Mộng Hoa Hoa :

- Huynh đang nghĩ là mình sẽ cùng Hạ đại ca đến Phi Tiên Hồ họp cùng Vi tỷ tỷ để... để...

Mộng Hoa Hoa bặm môi :

- Lại sao tướng phu nhân phải không?

Nàng vừa nói vừa toan véo vào hông Quân Tùng nhưng y đã nhanh hơn, dụng tả thủ nắm lấy ngọc thủ của nàng :

- Chúng ta không thể rời nhau nửa bước mà. Muội và huynh mãi mãi là một đôi uyên ương đẹp nhất trong những đôi uyên ương trong cõi đời này. Đại cáo thành công, phải hôn muội mới được.

Không để Mộng Hoa Hoa kịp phản ứng, Quân Tùng đã chồm tới hôn vào má nàng. Y vừa hôn vừa nói :

- Huynh chẳng thích gì cả mà chỉ mơ ước mãi có được sao tướng phu nhân ở bên cạnh.

九龍爭霸

NGƯNG SƯƠNG KIẾM

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cổ Tĩnh Vô Ba

Phương đông lóe sáng, biển khơi dậy sóng gió.

Gió biển ào ào thổi, mặt cát trên bờ biển bốc lên mù mịt, có thể dự đoán hôm nay không phải là ngày tốt để hạ thủy.

Thương Hải Khách, một vị lão nhân, đứng đã lâu trên bờ biển, mặt nhìn ra đại hải, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn trời cao. Cuối cùng Thương Hải Khách cũng có quyết định, lão phất tay áo đẩy chiếc thuyền nhỏ xuống nước.

Thủy triều làm cho chiếc thuyền nhẹ bồng bềnh, lão nhân cũng bồng bềnh theo.

Thương Hải Khách lấy ra một mảnh vải xanh từ trong người, rồi dùng nó bọc lấy một thanh trường kiếm. Sau đó dùng một sợi dây màu cổ đồng buộc chặt lại. Lão nhân đặt trường kiếm vào giữa thuyền rồi chụp lấy mái chèo, nhằm hướng mặt trời mọc chèo thuyền đi.

Dưới động tác hữu lực và thuần thục của lão nhân, chiếc thuyền nhỏ phá sóng lướt như bay. Thân thuyền luôn chao động. Nhưng thân hình khô gầy của lão nhân tựa như được đóng chặt vào thân thuyền, tuyệt không có một chút dao động.

Đôi khi con người không phải vì tiền mà sống, còn có những thứ khác, tỉ như tranh cường, đấu khí, gây sự...

Dường như những thứ này mới chi phối cuộc sống nhiều hơn, Xưa nay không ít kẻ thanh bại danh liệt, tán gia bại sản, thậm chí hy sinh cả thân mạng nhưng không ai tiếc nuối.

Tựa như lão nhân Thương Hải Khách này, lão ta quật cường hiếu thắng, một mực quyết làm theo ý mình.

Đôi khi ngay cả bản thân lão cũng không hiểu tại sao phải mấy phen đi tranh chấp phần khẩu khí này? Tại sao phải đi tranh chấp với một thiếu niên vốn chẳng có liên quan gì đến mình?

Nhưng trong thâm tâm lão thì món nợ này kết đã nhiều năm rồi, bây giờ đã đến lúc cần phải trả thôi.

Có thể là người trong võ lâm thường quá hiếu thắng nên mới có cái câu “Nhất sơn nan dụng nhị

hổ”, trong cùng một lãnh vực thì “Song hùng bất lưỡng lập”, đây cũng là chuyện thường tình. Nghĩ đến đây thì sắc diện hơi vàng của lão nhân chợt đỏ lên, hai hàng chân mày nhuốm bạc cũng dựng cả dậy.

- Tiểu bối!

Lão cười nhạt một tiếng, rồi như không nhịn được nên lại tự nói :

- Ngươi có ngờ là ta lại đến không?

Nói đoạn lão vung tay phải chụp lấy đốc kiếm và nắm chặt, trong mắt xuất hiện huyết quang, sắc diện đầy sát khí.

Chiếc thuyền cặp vào bờ của một hòn đảo, Thương Hải Khách cũng chẳng biết gọi đây là đảo gì?

Thật ra trong eo biển Bột Hải có quá nhiều đảo lớn nhỏ, tất cả đều chẳng có tên gọi. Tuy nhiên, trong lòng lão nhân thì chẳng có nơi nào đáng thấy ghét như cái hòn đảo này. Vì vậy, nên ngay cả một ngọn cỏ, một tảng đá trên hòn đảo cũng khiến cho lão căm ghét. Thật đúng: ghét người ghét luôn cả... đất đai...

Mặt trời đã thoáng ra khỏi những đám mây đen, tiểu đảo tràn ngập ánh ban mai, Thương Hải Khách vượt qua bẩy tầng nham thạch rồi đột nhiên dừng buớc.

Trước mặt lão là hai cây liễu đan vào nhau rũ bóng, cành lá xum xuê che kín một thạch động tối om om. Thương Hải Khách vạch những cành liễu rồi đạp lên mặt đất đầy lá liễu khô tiến tới trước.

Xem ra nơi này vẫn giống như ba năm trước, hai gốc liễu vĩnh viễn tươi xanh, bờ cát vẫn còn óng ánh vàng, sóng bạc lớp sau đùn lớp truớc.

Thương Hải Khách đến trước cửa động bất giác ngừng buớc, lão đã từng hơn một lần bại duới Thiết chưởng của đối phương... Nghĩ lại cũng chẳng trách lão phải lạnh lòng. Vì đối phương chẳng qua chỉ là một thanh niên khoảng mười chín, hai mươi tuổi, còn lão đã là người lục tuần, danh dương tứ hải, vậy mà thiếu niên kia thắng lão quá dễ dàng.

Sau một chiêu nhẹ nhàng điểm ra thì thanh niên kia mỉm cười, một kiểu mỉm cười đầy ngạo thị thiên hạ. Một lần, hai lần, tất cả đều như vậy.

Thương Hải Khách vẫn chăm chăm nhìn vào vào thạch động tối đen, một hồi lâu sau, lão sang sảng cười một tràng lớn tiếng nói :

- Tiểu tử trong động, xin lượng thứ cho việc lão phu phá giấc ngủ của ngươi. Lần thứ ba lão phu đến thỉnh giáo ngươi đây.

Thanh âm dội vào vách động rồi vọng ra, hồi lâu sau mới có tiếng thở dài khe khẽ, tiếp theo là một giọng nói trong trẻo :

- Thương Hải Khách, lão làm chi mà khổ quá xá vậy?

Giọng nói trong trẻo của người trong động trở nên lạnh lùng, người trong động nói tiếp :

- Chẳng qua là tại hạ mượn nơi này để tu thân khổ luyện mà thôi, thật ra tại hạ chưa từng mạo phạm, hà cớ gì lão lại đến bức bách đến ba lần như thế?

Thương Hải Khách nghe vậy thì biến sắc, lão lui ra sau một bước, rõ ràng nhất cử nhất động của lão đều lọt vào mắt của đối phương. Tuy nhiên, lão cười nhạt để trấn định tinh thần rồi lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, ngươi không ngủ à? Rất tốt, chúng ta sẽ ấn chứng một lần nữa nhé.

Ngươi ra ngoài này hay ta vào trong đó?

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có ánh lửa lấp lánh trong thạch động, nhờ ánh lửa chiếu rọi mà Thương Hải Khách nhìn rõ mọi thứ bên trong. Thạch động được bài trí rất đơn giản, một gường đá, một ghế đá và đầy thư tịch sách vở chất như núi, xem ra thiếu niên này tựa như một văn sĩ đến đây đọc sách dưỡng tính, nhưng có ai biết người này cũng là một võ lâm kỳ nhân thâm tàng bất lộ?

Trình độ võ công của chàng cực kỳ tinh thâm, có lẽ chỉ có lão nhân Thương Hải Khách này biết được điều đó, vì vậy, sau khi nghe giọng nói của chàng, thì bất giác lão có vẻ khiếp sợ. Lão cũng sợ đối phương nhận biết sự lo lắng của lão qua giọng nói nên mới lớn tiếng nói cười như thế, có lẽ đây là một cách che đậy tốt nhất.

Bên cạnh động sách cao như núi là một thiếu niên ngồi tựa lưng vào thạch động, tóc dài xõa vai, mày kiếm mắt sao, có thể gọi đây là một trang thiếu niên khôi ngô tuấn tú. Chỉ có điều sắc diện của chàng hơi nhợt nhạt, râu cằm khá dài, mục quang cũng sáng hơn người thường.

Thiếu niên mỉm cười rồi nói :

- Tại hạ đã thức giấc từ lâu rồi. Thương Hải Khách, lão cho rằng trên thế gian này chỉ có lão mới là người dậy sớm thôi sao?

Thương Hải Khách sợ nhất là nhìn thấy vẻ ung dung của thiếu niên, đồng thời lão cũng sợ vẻ phập phồng bấn an của mình. Lão cười nhạt một tiếng rồi bước lên trước, nói :

- Đã qua ba năm rồi, ba năm không phải là một thời gian ngắn, nhất định là ngươi không thể ngờ ba năm qua ta đã học được mấy môn công phu lợi hại, vì thế, hôm nay...

Nói đến đây thì bất giác lão nhoẻn miệng cười hì hì.

Thiếu niên hơi chau mày, chàng nói với giọng pha chút cảm khái và kinh ngạc :

- Thế à... Ba năm rồi... Thật là quá nhanh!

Chàng đưa ngón tay lên tính rồi gượng cười, nói tiếp :

- Nói như vậy có nghĩa là tại hạ đã đến tiểu đảo này mười năm rồi.

Thương Hải Khách cười hì hì, nói :

- Đó là chuyện của ngươi, ai nhàn rỗi đến đây nói chuyện ngày thường của ngươi chứ? Tiểu tử...

Song mục như sao của thiếu niên chợt xạ kỳ quang, chàng cướp lời nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói với lão là không được xưng hô với tại hạ như thế sao?

Thương Hải Khách, hình như lão mau quên quá đấy.

Lão nhân lại lui ra sao một bước, diện mục nhăn nheo, tựa như lão đang cố nhẫn nhịn một thứ bi phẫn đã lên đến cực độ. Lão cất giọng sang sảng nói :

- Giang Hải Phong, trừ phi ngươi bại dưới tay lão phu và rút lui khỏi Bột Hải, bằng không thì đến chết lão phu cũng chẳng chịu thôi, sẽ tiếp tục mãi như hôm nay.

Lão ngưng lại, cười lớn một tràng rồi nói tiếp :

- Cuối cùng rồi sẽ có lúc ngươi bại dưới kiếm của lão phu.

Thiếu niên hất mớ tóc rối ra sau rồi mỉm cười, nói :

- Không cần lão nói rõ thì tại hạ cũng đã sớm nhận ra, lần này lão mang binh khí đến, nhưng...

Chàng cười cười và nói tiếp :

- Nhưng lão vẫn sẽ bại thôi.

Dường như để khẳng định lời nói của mình, chàng lại nói tiếp :

- Lão tất sẽ bại một cách bi thảm hơn hai lần trước, vì người ấp ủ sự độc ác trong lòng thì nhất định sẽ bị báo ứng bằng sự ác độc.

Thương Hải Khách rùng mình, qua kinh nghiệm hai lần trước đó thì lão đã biết, bất cứ sự phẫn nộ

nào và hù dọa nào cũng đều quá thừa đối với thiếu niên trước mặt.

Lão miễn cưỡng trấn định tâm thần, vì lão cũng biết nguyên nhân chủ yếu của thất bại thường do vội vàng nóng nãy mà ra.

- Giang Hải Phong!

Lão lạnh lùng quát lớn và nói tiếp :

- Ngươi không cần dùng lời khiêu khích lão phu, sự tình bây giờ rất đơn giản, ngươi đã biết mục đích đến đây của ta, chúng ta sẽ y như cũ, dùng khoái đao loạn kiếm để phân thắng bại, sau đó...

Thiếu niên mỉm cười, hỏi xen vào :

- Sau đó thì sao? Không lẽ cũng giống như hai lần trước, sau khi bại thì lão quay người bỏ đi, ba năm sau lại tìm đến? Quả thật là tại hạ cảm thấy phiền phức đến độ không thể chịu đựng được nữa rồi.

Lão nhân nghiến răng rồi nói :

- Tự nhiên là lần này không thể như vậy.

Thiếu niên vẫn thản nhiên ngồi trên phiến đá, tựa lưng vào thạch động, chàng nghe đối phương nói vậy thì mỉm cười, hỏi :

- Vậy lần này lão muốn thế nào?

Lão nhân cười nhạt rồi nói :

- Giang Hải Phong, ngươi nghe đây! Nếu ta bại dưới tay ngươi thì ta sẽ lập tức hoành kiếm tự vẫn, nhưng nếu ngươi bại dưới kiếm lão phu...

Lão cười lớn một tràng rồi nói tiếp :

- Thì khi đó mệnh vận của ngươi tự nhiên sẽ do lão phu định đoạt rồi.

Thiếu niên mỉm cười, thái độ hơi có vẻ khinh khỉnh, chàng nói :

- Kiều Côn, chớ nên nói trước những lời tận tuyệt như thế, tại hạ e rằng đến lúc đó thì lão không thể nào xuống nước được đấy.

Nói đoạn, chàng đứng lên và thở dài một hơi, sau đó chàng đưa tay vuốt vuốt chiếc trường bào đầy nếp nhăn.

Thương Hải Khách Kiều Côn lại lui một bước, lão lớn tiếng nói :

- Lấy binh khí của ngươi ra, mau!

Thiếu niên kêu bằng Giang Hải Phong hơi chau mày, chàng gượng cười nói :

- Tại hạ thật không hiểu , lão…

Chàng lại thở dài một hơi, rồi nói :

- Được thôi!

Nói đoạn chàng bước lên phiến đá, mục quang quét ra tứ phía tìm kiếm, hồi lâu sau chàng nhặt một cành tùng dài chừng hai thước và to như cổ tay. Chàng gõ gõ cành tùng vào phiến đá và nói :

- Trong này tối quá, chúng ta ra ngoài thôi.

Thương Hải Khách cười nhạt, nói :

- Tự nhiên là phải ra ngoài, đi thôi!

Nói đoạn lão quay người cất bước, hồi lâu sau, thiếu niên mới từ từ ra khỏi thạch động. Lúc này trời đã sáng tỏ, ánh nắng gay gắt khiến con người không thể mở to mắt, cát vàng hấp thụ ánh nắng nên cũng đang tỏa nhiệt khí.

Thương Hải Khách dừng bước giữa bãi cát, lão nhìn tứ phía và cảm thấy nơi dừng bước không lý tưởng lắm nên đổi qua một nơi khác.

Thiếu niên chỉ mỉm cười và khẽ gật đầu. Gió biển hất tung mái tóc đen dài của chàng, có lẽ đã rất lâu rồi chàng chưa được cắt tóc cạo râu nên trông dáng vẻ khá luộm thuộm.

Thương Hải Khách Kiều Côn tỏ ra khẩn trương, lão nói :

- Ngươi còn chờ gì nữa? Mau lấy binh khí của ngươi ra, ta biết nhất định nó ở chung quanh thắt lưng của ngươi thôi. Mau lên, thời gian không còn sớm nữa.

Giang Hải Phong vạch cành tùng lên mặt cát và nói :

- Lão đoán sai rồi…

Chàng chau mày nhìn đối phương và nói tiếp :

- Hình như tại hạ từng nói với lão, trong mười năm qua, tại hạ không dùng đến binh khí, có lẽ là lão quên rồi.

Kiều Côn ngẩn người, lão nói :

- Vậy thì ngươi dùng thứ gì để đối phó với trường kiếm của ta?

Nói đoạn, lão nâng trường kiếm lên, hàn quang kinh người, quả nhiên đây là một thanh kiếm tốt.

Giang Hải Phong đưa cành tùng lên và chậm rãi nói :

- Tại hạ dùng cái này.

Thương Hải Khách lui ra sau một bước, lão cười nhạt, nói :

- Ngươi đừng quên lần này không phải điểm tới là thôi, lão phu hạ thủ sẽ không lưu tình đâu đấy.

Thiếu niên mỉm cười, nói :

- Vậy thì tốt nhất lão cứ giết tại hạ! Được chết trong tay Thương Hải Khách đỉnh đỉnh đại danh cũng là một chuyện đáng được an ủi.

Chàng bước qua trái một bước, đưa cành tùng lên ngang ngực rồi nói tiếp :

- Nào, chúng ta tốc chiến tốc quyết thôi.

Trên trán Thương Hải Khách nổi đầy gân xanh, lão quét mục quang nhìn ra tứ phía thì thấy bãi cát dưới hoang đảo này đích thực là vắng lặng không người. Nếu không thì việc một lão nhân lục tuần dùng kiếm đối phó với một thiếu niên chỉ có cành tùng trong tay, quả thật là một chuyện mất mặt. Hiện tại trong lòng lão đã trỗi dậy ý niệm rửa hận xưng hùng nên lão cũng bất chấp tất cả.

Lão cười ha hả một tràng rồi nói :

- Giang Hải Phong, không ngoài ba mươi chiêu thì ngươi sẽ đổ máu dưới kiếm của lão phu đấy nhé.

Thiếu niên chau mày, chàng nói :

- Mau đi thôi, tại hạ không thể vì lão mà mất quá nhiều thời gian, còn một chương sách tại hạ vẫn chưa đọc xong.

Trong lúc chàng nói thì Thương Hải Khách đã tung người đến trước, trường kiếm trong tay vạch lên một đạo kiếm quang, kèm theo kình phong vù vù, thế kiếm hướng vào giữa ngực thiếu niên.

Giang Hải Phong hoành ngang cành tùng rồi bất chợt hướng đầu cành cây về phía Kiều Côn.

Chỉ một thế đơn giản như vậy nhưng Kiều Côn phải lui ra sau ba bốn bước mới đứng vững được.

Lão lập tức thu hồi chiêu thức.

Giang Hải Phong cũng tỏ ra hơi kinh ngạc, chàng gật gật đầu và nói :

- Thương Hải Khách, lão lui bước hay lắm, so với lần trước thì có tiến bộ nhiều rồi.

Kiều Côn bất giác đỏ mặt, lão gượng cười, nói :

- Ngươi không cần nói những lời khinh bạc, lão phu không mắc lừa ngươi đâu.

Nói đoạn, lão xoay chuyển nửa vòng trên cát nhưng không xuất chiêu. Còn Giang Hải Phong vẫn đứng yên bất động, cành tùng trong tay chàng tựa như một thứ đồ chơi. Chỉ có những bậc đại hành gia mới có thể nhìn ra trường ác đấu sinh tử trong tình hình này, trong mắt những kẻ có võ công tầm thường thì nhất định sẽ cho rằng hai người đang đùa với nhau.

Thương Hải Khách lại xoay chuyển một vòng nhưng thủy chung vẫn không xuất chiêu. Thiếu niên vẫn đứng chôn chân yên lặng. Mặt trời càng lúc càng lên cao, Thương Hải Khách đã có tính toán, chỉ cần mặt trời lên càng cao thì ánh nắng sẽ chiếu qua trường kiếm, làm cho kiếm quang thêm lấp lánh, lão sẽ chiếu kiếm quang làm lóe mắt đối phương, như vậy tất sẽ nắm chắc phần thắng.

Nghĩ đến đây thì lão giả vờ bổ nhào tới, trường kiếm xuất ra một chiêu Huyền Điểu Hoạch Sa, chém thẳng vào hai đầu gối của đối phương. Thế nhưng lần này Giang Hải Phong cũng không động đậy cành tùng. Thương Hải Khách lập tức thu thế công, hư chiêu của lão bị đối phương đoán được nên sắc diện bất giác đỏ hồng. Lúc này lão vẫn không ngừng dịch động thân hình, kiếm quang chiếu ra tứ phía như muôn ngàn ánh sao.

Chợt nghe Giang Hải Phong kêu lên một tiếng rồi lui bước ra sau. Ngay lúc đó, thân hình Thương Hải Khách bốc lên khỏi mặt cát, trường kiếm trong tay thi triển chiêu Kiếm Phong Hầu lợi hại nhất của lão. Mũi kiếm phát ra tiếng vù vù như long ngân, thế kiếm điểm vào yết hầu của thiếu niên, tốc độ xuất kiếm nhanh như chớp, thoáng cái đã đến.

Giang Hải Phong hú một tiếng dài, thân hình rún xuống, thần thái tỏ vẻ kinh ngạc, chàng biết mình đã đánh giá thấp đối phương, lúc này e rằng không dễ ung dung lui bước. Tuy nhiên, trong chớp mắt thì thân hình chàng đã tung lên cao, thoáng cái là lướt qua đầu Thương Hải Khách.

Chợt nghe kiếm phong phát ra vù vù, trường kiếm của Thương Hải Khách Kiều Côn lập tức xoay chuyển lên trên, lão thi triển chiêu cứu mệnh Kim Kê Tích Vũ, thế kiếm nhằm đâm vào bụng của Giang Hải Phong.

Thiếu niên này trông tuy trầm tĩnh nhưng nội công của chàng thâm hậu khôn lường và đã đạt đến cảnh giới tùy ý phát xuất, đây chính là: tâm đến kiếm đến.

Chàng vốn xem thường những nhân vật như Thương Hải Khách Kiều Côn này, nhưng không ngờ sơ ý nhất thời mà suýt chút nữa bị đối phương đả thương.

Mười năm tĩnh tu khổ luyện của Giang Hải Phong là một chuyện kinh người.

Chiêu vừa rồi của Thương Hải Khách tuy hung hiểm nhưng chẳng thể nào đả thương được chàng, ngược lại còn khiến cho chàng thêm ác cảm.

Chiêu Kim Kê Tích Vũ của Kiều Côn vừa phát ra thì cành tùng trong tay Giang Hải Phong cũng dịch động cùng một lúc. Chỉ nghe "soạt" một tiếng, thân hình của Giang Hải Phong bất động, Thương Hải Khách bị chấn lực nên chao đảo lui ra ngoài bốn năm bước.

Trong tưởng tượng của lão, binh khí mình được chế từ tinh động bách luyện, tuy không có uy lực chém sắt như chém bùn nhưng binh khí của đối phương chẳng qua là một cành tùng, nếu binh khí của song phương chạm vào nhau thì có lý nào cành tùng không gãy? Nhưng sự thực lại nằm ngoài tiên đoán của lão, lực phản chấn khiến cho trường kiếm suýt chút nữa văng khỏi tay lão.

Thương Hải Khách kinh ngạc không thôi, lão hoành kiếm trước ngực, và thấy lưỡi kiếm mẻ đi một mảnh bằng đầu ngón tay, kiếm quang vẫn tỏa ra tứ phía nhưng thân kiếm run run, bất giác lão kêu thất thanh một tiếng.

Nhìn qua cành tùng của đối phương thì đừng nói là gãy, ngay cả đến vết sức cũng chẳng thấy một chút nào. Trước tình hình này thì Thương Hải Khách bất giác rùng mình, lão lui tiếp ra sau bốn năm bước, sắc diện xám xịt như tro.

Giang Hải Phong vẫn cầm cành tùng như cầm một thứ đồ chơi, chàng cười hì hì rồi nói :

- Thương Hải Khách, lão còn muốn đánh nữa hay không?

Kiều Côn nắm chặt trường kiếm trong hai tay, thân hình run bần bật, trong khóe mắt dường như có hai ngấn lệ long lanh sắp nhỏ xuống. Lão nghiến răng trấn định tinh thần rồi nói :

- Xem như ngươi lợi hại... ta đánh không lại ngươi... ta còn kém xa ngươi.

Nhưng ta không phục...

Giang Hải Phong chống cành tùng xuống đất và cười nhạt, nói :

- Nhưng lão chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Thương Hải Khách bỗng nhiên quát lớn :

- Không! Không! Tuyệt đối ta không thể chết, ta không thể chết...

Vừa nói lão vừa liên tục lui bước, tựa như sợ Giang Hải Phong lấy mạng lão, nhưng Giang Hải Phong chỉ thản nhiên mỉm cười mà không truy theo. Thương Hải Khách lui mấy chục bước, rồi thấy đối phương không truy theo nên lão dừng bước và lạnh lùng nói :

- Giang Hải Phong, ta chỉ tổn hại trên binh khí chứ chẳng phải tuyệt kỹ không bằng ngươi, vì thế ta không thể chết.

Giang Hải Phong cười cười rồi nói :

- Cái đó tùy lão. Tại hạ không có ý bức lão phải chết.

Lúc này Kiều Côn mới yên tâm, lão nhìn tứ phía rồi gượng cười, nói :

- Thế thì ta đi đây.

Giang Hải Phong phá lên cười ha hả một tràng, chàng quăng cành tùng và nói :

- Được, lão cứ đi, tại hạ tuyệt đối không đuổi theo. Chỉ có điều...

Nói đến đây thì song mục của chàng chợt lộ hàn quang, chàng “hừ” một tiếng rồi nói tiếp :

- Sau này lão đừng có tìm đến nữa, nếu không thì tại hạ sẽ chẳng khách khí như hôm nay nữa đâu, bãi cát này sẽ là nơi vùi xương của lão đấy.

Thương Hải Khách Kiều Côn ngẩn người ra như pho tượng, qua một lúc lão mới xoay người và cất bước bỏ đi.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng hình lão ta và chiếc thuyền nhỏ dần đi xa, chàng gượng cười tự nói :

- Tại sao phải khổ như thế chứ?

Nói đoạn chàng cũng quay người trở về thạch động, lòng cảm thấy thơ thái vô cùng. Trước đây, mỗi khi đẹp trời thì chàng thường ra ngoài thạch động, chàng ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, hoặc tản bộ trên mặt cát. Những điều này đối với chàng là một sự hưởng thụ rất tốt. Nhưng gần đây, sau khi chàng cô lặng trên đất, ngó trong tĩnh lặng thì lòng chàng chợt nảy ra ý xa lánh thế giới bên ngoài, những cử động kia không còn tạo cho chàng một khoái cảm mới nào nữa.

Chàng vào trong thạch động, ngồi xuống ghế đá rồi thuận tay thắp ngọn đèn lồng lên. Sau đó chàng mở một cuốn sách rồi tập trung tinh thần mà đọc. Chàng đã quen việc đọc sách trong bóng tối, chàng muốn mượn việc này để luyện năng lực Dạ Thị của mình. Nhưng hiện tại, sau khi đọc xong ba trang sách thì bỗng nhiên chàng bỏ sách xuống, đôi mày kiếm liên tục chau lại, chàng tự nói :

- Tại sao đã đi rồi mà còn trở lại? Không lẽ hắn không muốn sống thật sao?

Chàng có vẻ tức khí nhưng chưa đến độ phải phát tác, tuy nhiên điều này làm cho chàng mất hết nhã hứng đọc sách. Qua một lúc lâu, vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, Giang Hải Phong bật đứng lên, nhưng chàng lại cười nhạo mình và tự nói :

- Sư phụ nói không sai, tính nhẫn nại của ta vẫn còn chưa đủ, xem ra muốn đạt đến cảnh giới Cổ Tĩnh Vô Ba thì thật là chuyện không dễ.

Nghĩ đến đây thì chàng ngồi xuống lại. nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của chàng.

Đó là một thiếu nữ mặc lam y. Giang Hải Phong kinh ngạc vô cùng, chàng vận mục lực nhìn kỹ thì quả nhiên có một cô nương đứng ngay cửa động. Cô nương này toàn thân mặc lam y, thân hình nhỏ nhắn, mũi cao mắt sáng, quả thật là đủ ngọc khiết băng thanh để làm cho người khác tiêu hồn lác phách. Tuy nhiên trong mắt Giang Hải Phong thì những điều đó chẳng có tác dụng gì.

Chàng chỉ kinh ngạc nhìn cô ta, vì đây là một cô nương hoàn toàn xa lạ với chàng, một lúc lâu, chàng cất giọng khi quát hỏi :

- Cô nương từ đâu đến? Tại sao lại tùy tiện vào nơi này?

Thiếu nữ mỉm cười, song mục nhìn chằm chằm vào Giang Hải Phong, nàng nói :

- Ngươi không cần phải tức giận, ta biết ngươi là người có bản lãnh phi thường, ta đến là để thỉnh cầu ngươi.

Giang Hải Phong chau mày hỏi :

- Thỉnh cầu tại hạ? Tại hạ không quen biết cô nương mà.

Thiếu nữ hơi ngỡ ngàng trước thái độ lạnh lùng của đối phương, sắc diện bất giác ửng đỏ, nàng gượng cười nói :

- Ta muốn ngươi dạy công phu cho ta.

Giang Hải Phong nghe vậy thì thở phào một hơi, chàng mỉm cười và lắc đầu nói :

- Đây thật là chuyện kỳ quái, sao cô nương lại tìm đến tại hạ? Cô nương, tại hạ có công phu gì đâu?

Nói đến đây thì mặt chàng chợt xuất hiện nộ khí, vì rõ ràng là cô nương này quá mạo muội, vả lại chàng cũng hiểu ra chuyện mình ẩn thân và luyện võ tại nơi này đã không chỉ có một lão nhân

Thương Hải Khách kia biết.

Thiếu nữ mỉm cười, nói :

- Ta biết, có thể ngươi trách ta nói năng không được khách khí, kỳ thực chỉ cần ngươi đồng ý dạy công phu cho ta thì ta tình nguyện bái ngươi làm sư phụ ngay.

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng từ từ nhắm mắt rồi lắc đầu, nói :

- Cô nương mau đi ngay cho, tại hạ không có thời giờ để nói nhiều với cô nương.

Lam y thiếu nữ ngạc nhiên, đồng thời nàng cảm thấy thái độ lạnh lùng ngạo thị của đối phương khiến cho mình khó chịu vô cùng. Nàng cố kiềm chế tức khí và nói :

- Con người của ngươi thật là... Tại sao nói năng chẳng khách khí như thế? Ta đến đây là thành tâm thành ý thỉnh cầu ngươi.

Vừa nói đến đây thì Giang Hải Phong đã khoát tay và lạnh lùng nói :

- Cô nương thành tâm thì tại hạ cũng hảo tâm, cô nương mau đi đi thôi. Tại hạ chỉ là một người đọc sách bình thường, chẳng biết công phu là gì cả.

Thiếu nữ “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ngươi nói dối, ngươi là một dị nhân có bãn lãnh cao siêu, ngươi cũng là một ẩn sĩ, ngươi cho rằng ta không biết...

Giang Hải Phong vội mở to mắt ra, mục quang lạnh lùng của chàng khiến thiếu nữ khiếp sợ lui bước, lời nói cũng dừng lại giữa chừng. Chàng khẽ thở dài rồi phất tay, nói :

- Đi thôi, cô nương chớ làm phiền tại hạ nữa!

Lam y thiếu nữ tỏ ra thất vọng, nàng dậm chân và nói :

- Có gì ghê gớm kia chứ? Ngươi...

Giang Hải Phong lại trừng mắt xạ hàn quang, chàng muốn mắng cô ta một câu nhưng thấy song mục của tô ta đã long lanh ngấn lệ, tựa như sắp bật khóc nên bất giác chàng cũng mềm lòng. Chàng thầm nghĩ đối phương chẳng qua là một cô nương không hiểu chuyện, nên mình hà tất phải hơn thua với cô ta. Vì vậy nên chàng cố nhịn, tuy nhiên chàng không thể không nhìn cô ta thêm một lần nữa. Chàng thấy mái tóc cô ta đen tuyền và dài như suối, bên trong thắt lưng bằng da báo nổi phồng lên; chẳng biết cô ta nhét thứ gì vào đó. Eo lưng khá nhỏ, làn da trắng như tuyết, gió nhẹ thổi bay tóc lất phất, thật giống như Ngọc Thụ Lâm Phong.

Giang Hải Phong cảm thấy rất kỳ quái, ngoài Thương Hải Khách Kiều Côn ra thì xưa nay chẳng có ai đặt bước đến tiểu đảo này, tại sao hôm nay bỗng nhiên lại có một cô nương trẻ tuổi xuất hiện? Qua nhiều năm tu tâm dưỡng tính, tuy chưa đạt đến cảnh giới Cổ Tĩnh Vô Ba nhưng tính tình của chàng không thích nói chuyện với nữ nhân, đặc biệt đối với nữ nhân như lam y thiếu nữ này thì đích thực là quá mạo phạm.

Chàng chau mày nói :

- Có thể cô nương nghe ai đó nói nhầm rồi, thực ra tại hạ chỉ là một người bình thường, còn như tại sao đến ở nơi này thì tại hạ cũng không cần phải nói cho cô nương biết. Nhà cô nương ở đâu? Một mình đến tiểu đảo như thế này thì quá nguy hiểm, sao còn không mau trở về nhà đi?

Lam y thiếu nữ bĩu môi, nói :

- Ta nhất định phải học công phu, ta không sợ khổ.

Giang Hải Phong bật cười, chàng nói :

- Đây không phải vấn đề cô nương sợ khổ hay không, mà là tại hạ căn bản chẳng biết công phu gì thì dạy cho cô nương thế nào được?

Lam y thiếu nữ ngẩn người, nàng hỏi :

- Ngươi không đồng ý thật à?

Giang Hải Phong lại nhắm mắt, lắc đầu.

Thiếu nữ tức giận dậm chân mấy cái và nói :

- Không dạy thì thôi!

Nói đoạn, nàng quay người bỏ đi, vừa bước ra khỏi cửa thạch động thì nàng cười nhạt rồi quay đầu lại, nói :

- Chỉ có điều ta sẽ không rời nơi này, vì tiểu đảo này không phải là sở hữu của ngươi.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng thiếu nữ dần khuất và bất giác gượng cười, tuy chàng không bận tâm đến cô ta nữa nhưng trong lòng hơi lo lắng, vì thiếu nữ từng nói là sẽ không rời khỏi nơi này. Đó quả thật là một chuyện đại phiền phức.

Bỗng nhiên chàng nghe thấy tiếng mái chèo khua nước, chàng thầm nghĩ :

- “Tuy nói cứng nhưng cuối cùng thì cô ta cũng phải bỏ đi!”

Trên hoang đảo lạnh lùng không người này, Giang Hải Phong luôn có cảm giác như trời tối rất nhanh. Chẳng hiểu tại sao, đêm nay chàng cảm thấy lòng vô cùng nôn nóng và bất an. Có lẽ hai chuyện ban ngày đã khiến tâm tình trầm tĩnh từ lâu của chàng chợt loạn lên.

Giang Hải Phong cầm chiếc đèn lồng nhỏ và chậm rãi bước ra khỏi thạch động.

Sóng biển vẫn ngày đêm vỗ vào bờ đá, dù đêm tối như mực nhưng vẫn có thể thấy bọt nước trắng xóa, hình ảnh này thường gợi cho con người nghĩ về quá khứ hoặc ảo tưởng về tương lai.

Trời lất phất mưa bay, Giang Hải Phong quét mục quang nhìn tứ phía rồi tung người lướt đi lên tuyệt đỉnh của hoang đảo. Trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy chiếc đèn lồng trên tay chàng lấp lánh chao động trong làn mưa bay. Trước mặt chàng lúc này là một bờ đá cao hơn mười trượng, từ trên xuống dưới thẳng băng, sóng biển vỗ không tới, hổ báo cũng khó trèo lên được. Nhưng trong mắt vị thiếu niên kỳ hiệp này thì chẳng khác gì một đại đạo bằng phẳng, chàng giắt chiếc đèn lồng vào thắt lưng rồi thi triển Bích Hổ Du Tường mà vượt qua bờ đá. Sau đó, chàng vận khí tung người nhảy xuống bên kia, động tác nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Trước mắt chàng hiện ra giờ là một phiến quái thạch phủ đầy rêu phong, trong tiếng mưa rơi tí tách, chốc chốc lại có tiếng côn trùng vang lên, cảnh tượng khiến người ta cảm thấy khủng khiếp đến lạnh người.

Giang Hải Phong lấy chiếc đèn lồng ra khỏi thắt lưng, chàng tung người lướt đi như sao xẹt, thoáng chốc đã vượt qua mấy chục phiến quái thạch, cuối cùng chàng dừng bước trước một phiến quái thạch cực lớn. Chàng sửa lại y phục cho chỉnh tề rồi cung kính hành lễ và nói :

- Đệ tử tham kiến sư phụ!

Một giọng nói yếu ớt cất lên sau phiến quái thạch :

- Hài tử! Đêm nay ngươi đến quá muộn rồi.

Giang Hải Phong nghiêm túc nói :

- Đúng vậy, sư phụ...

Giọng nói yếu ớt lại vang lên :

- Nhất định là hôm nay ngươi gặp phải chuyện đặc biệt gì đó, đúng không, hài tử?

Giang Hải Phong bất giác mỉm cười, lòng thầm nghĩ sư phụ thật là cao minh, không chuyện gì có thể qua mặt được. Nghĩ đoạn, chàng bước tới khẽ đẩy phiến đá, một tiếng “cách” vang lên, phiến đá tựa như cánh cửa lập tức mở ra. Bên trong là một gian thạch thất sạch sẽ với đèn đuốc sáng choang,

nếu không tận mắt mục kiến thì ai có thể tin rằng, trên hoang đảo này lại có một nơi tinh tất như vậy.

Thạch thất được hình thành từ trong lòng một tảng đá lớn, nơi này tuyệt đối không nhuốm một chút hồng trần, giữa thạch thất có một gường đá và một ghế ngủ có thể lay động, ngoài ra còn có một chiếc bàn nhỏ cũng bằng đá. Trên ghế ngủ có thể lay động trước sau, có một lão nhân tiều tụy đang nằm. Thoạt trông, khó đoán được niên kỷ của lão nhân này, trên mặt không những đầy nếp nhăn mà còn vàng vọt gầy còm như người bị bệnh lâu năm. Hai mắt lõm sâu vào trong, tuy mục quang vẫn sắc xảo như xưa nhưng ẩn chứa bên trong là vẻ mệt mỏi của người già lão, ánh mắt cũng không còn xoay chuyển linh hoạt nữa.

Thân hình của lão nhân gầy đét trong bộ y phục được may bằng lụa màu mỡ gà.

Có thể trước đây lão khá to béo nên bộ y phục hiện tại rỗng thùng thình. Đầu tóc của lão tuy chưa hói sạch nhưng xem ra cũng chẳng còn bao nhiêu, chỉ còn loe hoe mấy sợi, không đủ che lớp da đầu nhẵn bóng. Lão khoanh hai tay trước ngực, để mặc cho chiếc ghế đưa thân thể khô đét gầy chao đô?g từ trước ra sau rồi từ sau ra trước.

Giang Hải Phong bước tới dùng tay giữ cho chiếc ghế ngừng dao động, chàng quan sát lão nhân một lúc rồi nói :

- Sư phụ, sắc diện của người khá nhiều rồi.

Lão nhân mỉm cười, nói :

- Bên ngoài trời đang mưa phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Mưa rất nhỏ. Đệ tử vốn muốn đến sớm một chút, chỉ có điều hôm nay tâm tình rất loạn.

Lão nhân cười lớn rồi nói :

- Lúc này ngươi có thể một tháng đến một lần cũng chẳng sao, vì ta đã chẳng còn công phu gì hay để truyền thụ cho ngươi nữa rồi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Đệ tử vẫn chưa luyện thuần thục bộ Vô Hình kiếm, đêm nay đến xin sư phụ chỉ điểm thêm cho.

Lão nhân cười cười, nói :

- Không cần vội, ngươi hãy nói cho ta biết, hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Tần Đồng sư đệ chưa nói cho sư phụ nghe sao?

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Chưa, hắn chẳng biết gì cả, suốt ngày hôm nay hắn chưa hạ sơn.

Giang Hải Phong cảm thấy kỳ quái, chàng hỏi :

- Hiện giờ hắn đi đâu rồi?

Lão nhân nhắm mắt rồi lại mở ra, lão nói :

- Có lẽ hắn vào trong suối bắt cá rồi, nội công của hắn còn kém ngươi rất xa.

Lão nhoài đầu ra khỏi chiếc ghế đá, và nói tiếp :

- Rót cho ta một cốc nước.

Trong một bình bằng đá chứa đầy nước trong, Giang Hải Phong rót nước ra một cốc bằng gỗ rồi từ từ đưa tận miệng lão nhân, lão nhân uống mấy ngụm rồi lắc đầu, nói :

- Loại thức ăn đó thế nào? Ngươi ăn được chứ?

Giang Hải Phong mỉm cười hỏi lại :

- Sư phụ muốn nói đến món Hắc Tinh chăng?

Lão nhân khẽ gật đầu. Giang Hải Phong chau mày nói :

- Không được ngon miệng lắm, quá chát.

Lão nhân mỉm cười, nói :

- Vị của nó tuy không ngon nhưng sau khi ăn một thời gian dài thì ngươi sẽ cảm thấy thích thú, vả lại nó còn có tác dụng hỗ trợ cho ngươi rất nhiều trong việc luyện công.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Đặc biệt là đối với năng lực Dạ Thị của ngươi.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Chuyện này thì đệ tử biết, sư phụ quá tốt đối với đệ tử rồi.

Lão nhân nhoẻn miệng cười, lão ngắm nhìn đệ tử văn võ toàn tài của mình mà lòng cảm thấy an ủi vô cùng.

Giang Hải Phong qùy bên cạnh, chàng khẽ nắm bàn tay lão nhân và cười thân mật rồi nói :

- Sư phụ, hôm nay lão Thương Hải Khách lại tìm đến, đệ tử đã tống khứ lão đi rồi.

Lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi đả thương lão ta à?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Sư phụ yên tâm, làm sao đệ tử đả thương lão ta chứ? Chẳng qua là lần này lão ta cùng đệ tử tỉ thí trên binh khí. Lão dùng kiếm phản quang chiếu vào mắt đệ tử, sau đó thừa cơ thi triển tuyệt chiêu Kiếm Phong Hầu, suýt chút nữa thì đệ tử bị lão đả thương.

Lão nhân “à” một tiếng rồi vội hỏi :

- Hảo thủ pháp! Nhưng ngươi tránh né như thế nào?

Giang Hải Phong bật cười ha hả rồi nói :

- Nếu đệ tử không tránh né được chiêu đó thì mười năm khổ luyện thật là lãng phí, và cũng uổng công làm đệ tử của Ngân Hà lão nhân.

Lão nhân nhìn trái nhìn phải rồi nói với giọng trách cứ :

- Hải Phong, sao ngươi lại nhắc đến danh tự của ta? Nên biết điều này rất bất lợi đối với ngươi đấy.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nơi này chẳng có người mà.

Lão nhân “hừ” một tiếng rồi nói :

- Nhưng ngươi phải hết sức cẩn thận, phải luôn nhớ bốn chữ: Họa Tòng Khẩu Xuất (họa từ miệng mà ra). Đến hiện giờ vẫn còn nhiều kẻ truy tìm, ngộ nhỡ bọn họ biết ngươi là đệ tử của ta thì... hài tử, thật là một đại bất hạnh cho ngươi đấy.

Giang Hải Phong nhướng đôi mày kiếm lên và cười nhạt, nói :

- Sư phụ quá cẩn thận rồi!

Nhưng thấy thái độ của lão nhân rất nghiêm túc thì chàng vội cải lời, nói :

- Sư phụ yên tâm, đệ tử từng hứa với sư phụ là suốt đời này tuyệt không vọng động đả thương một người, đệ tử nhất định sẽ tuân thủ.

Lúc này thần thái của lão nhân mới thư giãn trở lại, lão buông tiếng thở dài rồi nói :

- Cả đời ta sát nghiệt quá nặng nên trời xanh mới khiến ta mắc bệnh bại liệt vào tuổi vãn niên. Ngươi còn trẻ nhưng đã học được toàn bộ công phu của ta, ta thật lo lắng là ngày sau ngươi sẽ bước vào vết xe đổ của ta.

Giang Hải Phong cúi đầu, nói :

- Đệ tử quyết sẽ không làm thế.

Lão nhân nói :

- Ta cũng mong là như vậy.

Đoạn lão nhân chăm chú nhìn vào mặt đệ tử và nói tiếp :

- Diện mục ngươi có khí chất anh hào, tuy ngươi đã đọc sách dưỡng tính nhiều năm nhưng chưa giảm đi bao nhiêu, ta thật lo lắng có ngày ngươi sẽ...

Lão cười nhạt rồi nói tiếp :

- Ngươi chớ quên những lời giáo huấn của ta, nên biết ta hận nhất là việc sát nhân đấy.

Trong lúc nói câu này thì trên mặt lão nhân thoáng lộ vẻ tươi cười, điều này khiến người ta có thể nghĩ đến lão này là nhân vật có song trùng cá tính.

Giang Hải Phong gật đầu, khẽ nói :

- Đệ tử nhớ rồi ạ!

Lão nhân gật gù, nói :

- Tốt! Bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, ngươi đã thủ thắng trước lão Thương Hải Khách đó như thế nào?

Giang Hải Phong nói :

- Đệ tử dùng Nhất Bộ Sơn, thủ vững hạ bàn trước, tiếp theo dùng thân pháp Kinh Thần lướt qua đầu lão ta, sau đó vận chân lực vào cành tùng làm tổn hại binh khí của lão...

Chàng cười cười rồi nói tiếp :

- Nhất thời lão ta biết khó đối phó nên tự rút lui.

Lão nhân chau mày hỏi :

- Tại sao không dùng thủ pháp Nhất Trượng Song Lang khiến lão chưa kịp tiến lên thì đã rơi vào bại địa?

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, chàng vò đầu và nói :

- À, đúng rồi, đệ tử thật là hồ đồ.

Lão nhân mỉm cười, nói :

- Đừng nản, điều đó phải trải qua nhiều kinh nghiệm mới đạt được, nhưng từ việc này có thể biết học võ và học văn đều có chỗ giống nhau, tức là không có điểm dừng.

Lão ngừng lại một lát rồi từ từ nói tiếp :

- Khiếm khuyết của ngươi là sự thuần thục, từ nay về sau chỉ cần ngươi tiếp tục tập luyện thì không khó để đạt được thành tựu.

Lão ngừng lại thở dài rồi khẽ nói :

- Sư đệ ngươi trở về chưa?

Giang Hải Phong bước ra cửa thạch thất nhìn tứ phía rồi quay vào, nói :

- Tần sư đệ đã lớn tuổi mà còn thật thà như vậy, trời tối thế này thì bắt được cá gì chứ?

Lão nhân ngửa mặt nhìn lên đỉnh thạch thất rồi nói :

- Bốn năm qua, may mắn là có hắn chiếu cố cho ta, nếu ta có thể sống thêm vài năm nữa thì ta nghĩ công phu của hắn, dù không bằng ngươi nhưng cũng kém không nhiều.

Giang Hải Phong khiêm tốn nói :

- Tần sư đệ thông minh hơn đệ tử nhiều.

Lão nhân mỉm cười, nói :

- Các ngươi đều như nhau, nhưng ta vẫn cho rằng...

Lão lại lắc đầu rồi nói tiếp :

- Cũng không thể nói như vậy, chung quy ta có được hai đệ tử như các ngươi để kế thừa y bát thì quá đủ rồi.

Lão quét mục quang nhìn ra cửa thạch thất rồi chậm rãi nói tiếp :

- Nếu ngươi không có chuyện gì khác thì hãy bắt đầu diễn luyện Vô Hình kiếm đi.

Giang Hải Phong liền bước qua phải thật thất, chàng dời một phiến bạch thạch rồi lấy ra một phiến đá bằng phẳng, trên mặt đá có vẽ mười mấy đôi hình người đang tỉ kiếm với các tư thế khác nhau. Chàng dùng một thanh kiếm gỗ rồi chiếu theo hình vẽ mà diễn luyện một lượt. Sau cùng chàng chỉ tay vào các hình vẽ mà lần lượt giảng giải cho lão nhân nghe, phàm chỗ nào vừa ý thì lão nhân gật đầu, chỗ nào không vừa ý thì lão ngồi bất động hoặc lắc đầu. Thực ra, lão nhân có thể nói, nhưng vì truyền thụ võ công là một chuyện gian khổ, sư huynh đệ Giang Hải Phong vì muốn sư phụ an tâm dưỡng bệnh, không cần phải quá vất vả nên bọn họ mới nghĩ ra cách này.

Biện pháp này rất có hiệu quả, có thể khiến người truyền thụ tâm lãnh thần hội, từ khi Ngân Hà lão nhân bị bán thân bất toại, năm năm qua, sư huynh đệ bọn họ đều thỉnh giáo tuyệt học của sư phụ bằng cách này.

Hai sư đồ đang tập trung tinh thần khảo giải công phu thì đột nhiên không hẹn mà cả hai cùng quét mục quang nhìn ra cửa thạch thất. Thì ra cả hai đều nghe có tiếng chân người đến.

Quả nhiên, một lúc sau thì có bóng người thấp thoáng nơi cửa, theo đó là một giọng nói sang sảng :

- Sư ca đến phải không?

Giang Hải Phong đặt phiến đá trở lại chỗ cũ rồi mỉm cười, nói :

- Mau vào đây.

Thạch môn được mở rộng ra, một thiếu niên anh tuấn, thân thể cường tráng, mình mặc hắc y xuất hiện giữa thạch thất. Thiếu niên đặt chiếc đèn lồng soi cá xuống rồi hành lễ với lão nhân, sau đó quay sang mỉm cười với Giang Hải Phong và nói :

- Nếu sớm biết hôm nay sư ca đến thì tiểu đệ đã không đi bắt cá rồi.

Giang Hải Phong nói :

- Không phải là bắt cá trong khe suối trên núi sao?

Thiếu niên mỉm cười, chàng nháy mắt với Giang Hải Phong và nói :

- Không sai! Tiểu đệ đi xung quanh đó thôi.

Giang Hải Phong biết, nhất định là hắn đi chơi ở chỗ khác nhưng sợ sư phụ trách mắng nên mới mượn cớ đi bắt cá, bây giờ bị điểm phá nên vội lấy mắt ra hiệu.

Lão nhân đều rất thương yêu hai đệ tử của mình, cách mười ngày nửa tháng thì Giang Hải Phong mới quay lại thỉnh giáo một lần, chàng vốn đã có thể rời sư phụ đi xa, nhưng lão nhân này truyền thụ tuyệt nghệ rất nghiêm, nên chưa cho phép đại đệ tử đi xa. Lão còn muốn khảo nghiệm một năm, muốn tất cả đều mãn ý lão, rồi mới cho Giang Hải Phong hành tẩu giang hồ. Mấy năm trước, lão nhân lại tìm được Tần Đồng, thu nhận chưa đầy một năm thì lão bị chứng bại liệt. Trí tuệ và căn cốt của Tần Đồng đều không kém Giang Hải Phong, cả hai đều đã có căn cơ thâm hậu nên tiếp thu tuyệt học của lão nhân rất nhanh, vì vậy lão nhân cũng chẳng mấy khó nhọc trong việc truyền thụ.

Lão đem lý luận cao thâm nói cho bọn họ biết, còn thành tựu thì phải dựa vào sự tu luyện của bản thân bọn họ.

Giang Hải Phong nhập môn sớm hơn Tần Đồng mấy năm nên võ công tự nhiên phải cao cường hơn. Nhưng thân thủ của Tần Đồng cũng chẳng tầm thường, bọn họ là những thiếu niên rất biết tự nỗ lực phấn đấu, vì thế Ngân Hà lão nhân luôn khen ngợi hai người.

Sau khi Giang Hải Phong được thụ truyền toàn bộ võ công thì lão nhân tập trung tinh thần sức lực mà truyền thụ cho Tần Đồng. Chỉ đáng tiếc là lão bị bại liệt nên không thể tận tình tận ý truyền cho công phu như trước, tuy nhiên cả Giang Hải Phong và Tần Đồng đều biết, được vị lão nhân này thu nhận làm đệ tử, là đại phúc phận của bọn họ.

Tần Đồng không than oán một lời, chàng phục dịch cho sư phụ rất tử tế, lão nhân có chàng bên cạnh cũng đỡ cô đơn, do lão không thể động chân động tay nên lão lệnh cho Giang Hải Phong truyền thụ cho Tần Đồng những môn công phu không thể truyền thụ bằng lời nói.

Lúc này, lão mỉm cười rồi nói với Tần Đồng :

- Tần Đồng, sao còn không mau thỉnh giáo sư huynh của ngươi?

Tần Đồng uống mấy ngụm nước rồi nhìn qua Giang Hải Phong nói :

- Chúng ta ra ngoài nhé!

Giang Hải Phong gật đầu, chàng nói :

- Sư phụ, bọn đồ nhi ra ngoài một lúc rồi sẽ quay vào.

Lão nhân mỉm cười và nhắm mắt.

Giang - Tần liền cất bước ra khỏi thạch thất, ngoài trời vẫn lất phất mưa bay.

Tần Đồng nói :

- Chúng ta diễn luyện bộ chưởng pháp nhé.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Được, tùy sư đệ!

Tần Đồng mỉm cười, ánh mắt lộ vẻ thần bí, chàng bước đến gần Giang Hải Phong và khẽ nói :

- Sư ca, cô nương đó thế nào rồi?

Giang Hải Phong ngẩn người, chàng ấp úng hỏi :

- Cô nương... cô nương nào?

Tần Đồng bật cười, nói :

- Sư ca thật khéo giả vờ, yên tâm đi, đệ không nói cho sư phụ biết đâu.

Giang Hải Phong chợt nhớ ra người hắn nói là ai, bất giác hai má chàng đỏ lên, nhưng chàng vội nghiêm túc nói :

- Ngươi chớ nói lung tung, cô ta chẳng qua là một người qua đường, ta chẳng hề quen biết cô ta. Cô ta muốn ta dạy công phu, nhưng bị ta mắng mấy câu thì bỏ đi rồi.

Chàng ngừng lại và lấy làm kỳ quái nên hỏi :

- Nhưng làm sao ngươi biết?

Tần Đồng cười ha hả, tỏ vẻ đắc ý, chàng nói :

- Đại ca, chuyện của đại ca làm sao qua mắt được tiểu đệ? Cô ta vừa đến là tiểu đệ đã trông thấy rồi, cô ta chèo một chiếc thuyền nhỏ, mặc lam y, phải không?

Chàng ngừng lại, gãi gãi đầu và nói tiếp :

- Tuyệt đẹp, đây là lần đầu tiên tiểu đệ thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Sư đệ, định lực của ngươi vẫn chưa đủ, trong mắt ta thì cô nương đó chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua là một thiếu nữ không rõ sự thế mà thôi.

Tần Đồng vội hỏi :

- Cô ta sẽ trở lại chứ?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Ta nghĩ cô ta sẽ không trở lại, ngươi làm sao thế?

Tần Đồng lắc đầu, nói :

- Đừng đa nghi, chúng ta luyện công thôi.

Thế là hai người bắt đầu triển khai thân thủ rồi cùng nhau chiết giải từng chiêu thức.

Giang Hải Phong tỏ ra rất kinh ngạc, vì chỉ vỏn vẹn một tháng mà công phu của Tần Đồng tiến bộ khá nhiều, trong lòng chàng rất cao hứng, chờ để lúc ngừng tay thì chàng mỉm cười, nói :

- Không ngờ ngươi tiến bộ thần tốc như vậy, cơ hồ như sắp đánh bằng tay với ta rồi.

Tần Đồng cởi chiếc áo đen ra, để lộ một thân hình cường tráng lực lưỡng, chàng lấy áo lau mồ hôi và nói :

- Sư huynh chớ tâng bốc tiểu đệ. Sư phụ từng nói, tiểu đệ muốn bằng sư huynh thì phải khổ luyện bốn năm nữa.

Chàng ngừng một lát rồi chau mày hỏi :

- Sư huynh nói xem, có thật phải lâu như thế không?

Giang Hải Phong cười ha hả, nói :

- Sư phụ khích cho ngươi nỗ lực đấy thôi, thực ra theo ta thấy thì chỉ cần hai năm thì ngươi và ta chẳng hơn kém nhau nhiều.

Tần Đồng chau mày nói :

- Nhưng hai năm sau thì sư huynh cũng có tiến bộ vậy.

Nói đoạn cả hai cùng cười rồi trở vào thạch thất.

Ngân Hà lão nhân vẫn lim dim song mục như đang ngủ.

Giang Hải Phong biết sư phụ cần nghỉ ngơi nên chàng ở lại không lâu thì gật đầu chào Tần Đồng và khẽ nói :

- Ta đi đây, ngươi không cần tiễn.

Bỗng nhiên Ngân Hà lão nhân mở mắt ra và nói :

- Hải Phong, ngươi không làm trái lời ta, dùng binh khí đả thương người đấy chứ?

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Tuyệt nhiên... Sao sư phụ lại hỏi như thế?

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Ta chỉ sợ ngươi giết người thôi. Không có gì, ngươi đi đi.

Giang Hải Phong bất giác cười thầm sư phụ quá đa nghi, thực ra bằng vào công phu hiện tại của chàng, muốn giết người thì chẳng qua là chuyện cử chân động tay, hà tất phải dùng đến binh khí.

Chàng vội hành lễ rồi quay người cất bước ra khỏi thạch thất, kế đó chàng thi triển khinh công lướt đi như bay xuống núi.

Trời sắp sáng, mặt biển Bột Hải phủ đầy sương mù. Lam y thiếu nữ cùng chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh trên sóng biển, từng cơn gió nhẹ thổi qua làm xõa bay mái tóc huyền như suối của nàng. Những vật dụng như nồi, niêu, xoong chảo... va chạm vào nhau, phát ra những tạp âm lẫn lộn, khiến cho tâm tình của nàng cũng rối bời. Quả thật, nàng là một cô nương luôn làm theo ý của mình. Nàng đã hạ quyết tâm phải theo đuổi thiếu niên trên đảo, buộc chàng phải dạy công phu cho mình.

Quyết tâm của nàng thật khiến cho người ta không thể ngờ, thử xem, nàng đã dọn đến cả nhà đến đây rồi còn gì.

Cuối cùng thì chiếc thuyền nhỏ cũng đáp vào bờ cát trên tiểu đảo. Nàng tung người phóng lên bờ như chim yến, nàng kéo thuyền lên mặt cát rồi dọn tất cả đồ đạc xuống. Sau đó, nàng giấu thuyền sau một tảng đá rồi chọn nơi căng màn làm lều.

Nàng đã từng theo tổ phụ đi Tân Cương mua bán nên đã sớm quen cuộc sống dã ngoại, vì vậy những chuyện này không có gì khó khăn đối với nàng. Nơi nàng dựng lều cách bờ biển không xa, chỉ cần bước mấy bước là tới nơi, điều khiến nàng đắc ý nhất là cũng cách chỗ Giang Hải Phong chừng một tầm tên. Như vậy nàng có thể tiếp cận để nhìn lén chàng, ngày ngày có thể canh chừng chàng.

Nàng thầm nghĩ :

- “Rồi cũng có ngày! Hắn sẽ không chịu nổi sự uy hiếp của ta, và cuối cùng sẽ chấp nhận yêu cầu của ta.”

Nghĩ như vậy nên cô nương ngây thơ hoạt bát này không nhịn được cười. Nghĩ đến quái nhân văn nhã anh tuấn đó thì trong sâu thẳm đáy lòng có một thứ cảm giác kỳ lạ, không thể nói ra được, nàng đã sống mười tám năm rồi nhưng chưa từng thấy một người nào kỳ quái như vậy.

Nàng lại thầm nghĩ :

- “Hắn còn trẻ, tại sao lại đến sống một mình trên hoang đảo này? Ta từng thấy hắn đối phó với lão nhân kêu bằng Thương Hải Khách kia, võ công của hắn quả thật là cao minh khôn lường, chỉ có điều tại sao khi ta hỏi thì hắn lại một mực phủ nhận? Hắn đã luyện được tuyệt nghệ ghê gớm như vậy mà tại sao lại cam tâm sống cô đơn như thế? Tại sao hắn không ra giang hồ hành tẩu?”

Nghĩ đến những điều này thì lòng nàng bồi hồi, đứng ngồi bất định. Nàng quyết tâm phải đi hỏi cho rõ ràng mới được. Nhưng điều khiến nàng phiền lòng nhất là thái độ lạnh lùng vô tình của hắn. Tuy nhiên vẻ anh tuấn của chàng đã vĩnh viễn chiếm cứ trái tim nàng, kể từ khi nàng thấy chàng. Dù cố gắng thế nào thì nàng cũng không thể quên đi hình bóng đó được. Nàng tự tin là trong đời mình chưa từng bị đối xử lạnh nhạt như thế, bọn thiếu niên theo đuổi nàng như bầy ong vây quanh hoa, nhưng lâu nay nàng chưa hề chú ý đến bọn họ. Những gì nàng nghe, nàng thấy đều là hoa ngôn mỹ ngữ tán tỉnh, ve vãn, cầu thân, vậy mà bây giờ nàng gặp phải một thiếu niên lạnh lùng ngạo thị.

Bất giác nàng tự hỏi :

- “Trái tim của hắn làm bằng sắt chăng?”

Tự hỏi rồi nàng lại tự nghĩ :

- “Tại sao ngay cả việc nhìn ta mà hắn cũng lười nhìn như thế? Lẽ nào trong mắt hắn, ta chưa đủ xinh đẹp?”

Nghĩ đến đây thì hai má của nàng bất giác đỏ hồng, có một thứ cảm giác gần như tủi hổ, khiến cho nàng thương tâm. Đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy tự ti, nàng cảm thấy một thứ đau khổ đang nảy sinh và dày vò nàng.

Nhưng nàng không phải là một cô nương yếu đuối, nàng có đủ dũng khí để giúp nàng đối diện với sự thực. Nàng đến đây, ngoài việc luyện võ ra, còn muốn giải khai một nghi vấn mà lần đầu tiên trong đời nàng gặp phải.

Thời gian đã quá ngọ, Giang Hải Phong rời tảng đá lớn nhẵn bóng mà đi xuống.

Chàng tìm thấy thức ăn của mình trong một hốc đá trên vách thạch động, đó là một loại thực vật đen bóng tựa như nấm khô, chàng gọi là Hắc Tinh. Đây là một loại thức ăn mà Ngân Hà lão nhân lệnh cho chàng ăn, nghe nói sau khi ăn thì sẽ thanh tâm minh mục, đặc biệt là có ích cho việc hành công vận khí.

Giang Hải Phong đã không ngừng dùng thức ăn này trong một thời gian rất dài.

Vị của nó vừa chát vừa đắng, rất khó ăn, mỗi khi ăn xong thì Giang Hải Phong phải súc miệng nửa ngày mà vẫn phát tởm. Nhưng nếu chàng chẳng tìm được món gì khác ngon miệng hơn thì bất luận thế nào chàng cũng phải miễn cưỡng nuốt cho trôi món Hắc Tinh này. Chàng vận dụng cả ý chí và tính nhẫn nại để nuốt một miếng nhưng nước bọt cứ trào ngược lên, quả thật là không thể nào nuốt trôi.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng ngửi thấy mùi thơm từ ngoài thạch động bay vào.

Thứ hương vị này càng khiến chàng cảm thấy không thể nào nuốt trôi miếng Hắc Tinh trong tay. Thế là chàng quẳng miếng Hắc Tinh vào hốc đá rồi từ từ bò ra ngoài thạch động. Bỗng nhiên chàng thầm nghĩ :

- “Hoang đảo này không người, sao lại có hương vị thức ăn bay đến?”

Nghĩ đến đây thì chàng bất giác ngẩn người, lúc này hương vị lại càng nồng thêm.

Đã mấy năm qua, chàng chưa được ăn thức ăn nấu chín, tuy Ngân Hà lão nhân không cấm chàng dùng những thứ khác nhưng chàng lười đi tìm kiếm, vả lại cũng chẳng có dụng cụ nấu nướng, nên thủy chung chàng vẫn phải dùng món Hắc Tinh.

Bây giờ ngửi thấy mùi thơm của thức ăn nấu chín thì bỗng nhiên chàng cảm thấy ruột đói cồn cào, chân không ngừng di chuyển về hướng phát ra mùi thơm. Càng đi thì hương vị càng nồng, hình như chỉ quanh quẩn đâu đây. Giang Hải Phong vừa đi vừa cảm thấy kỳ quái. Bởi ngoài sư phụ và sư đệ trên núi thì ngay cả dã nhân cũng không có chứ đừng nói là người. Càng nghĩ chàng càng gia tăng cước lực, tiến về phía bãi cát bên bờ biển.

Hiện tại chàng không cần dùng mũi để phán đoán phương vị nữa, vì tai của chàng đã nghe thấy thanh âm từ xoong chảo phát ra, đúng là có người đang nấu thức ăn. Chàng cảm thấy lo lắng bất an, tuy nhiên chàng lại không dám đường đột xông tới, không phải chàng sợ sệt gì, mà vì trong tình hình này thì chàng không thể tiếp cận được.

Tuy nhiên chàng quyết tâm phải xem thử, rốt cuộc đây là chuyện gì. Thế là chàng lặng lẽ nấp vào một tảng đá rồi quét mục quang nhìn ra bãi biển, quả nhiên không sai, chẳng nhưng có thanh âm xào nấu mà chàng còn thấy cả xoong thức ăn rất hấp dẫn. Hương vị thơm ngát khiến chàng phải nuốt nước

bọt ừng ực. Chàng không nhịn được nên cuối cùng ngẩng cao đầu lên nhìn, mục quang vừa chiếu tới đương trường thì bất giác thộn người ra.

Hóa ra kẻ đang nấu thức ăn là lam y cô nương, người đã từng làm phiền chàng hôm qua. Hiện tại nàng mặc một bộ hồng y, hai tay áo xắn lên cao để lộ hai cánh tay thon rắn chắc và trắng như ngọc. Bộ hồng y của nàng tuy cũ kỹ nhưng chẳng hiểu tại sao nó lại vô cùng xinh đẹp trên làn da trắng như ngọc của nàng. Hôm qua trong thạch động, vì cảm thấy phiền phức bị quấy rầy nên Giang Hải Phong đã không chú ý đến nàng. Bây giờ, dưới ánh sáng mỹ lệ của mặt trời, chàng mới ngắm nhìn nàng một cách tỉ mỉ, rõ ràng.

Không những nàng có eo thon, mà thân hình cũng khá uyển chuyển, chỉ là những động tác nấu ăn bình thường nhưng trong mắt Giang Hải Phong, nó trở nên đẹp vô cùng. Đôi mi dài cong vút, đôi mắt to tròn và sáng, mũi thẳng miệng nhỏ, dung diện khoáng đạt, biểu hiện tính tình cởi mở phóng khoáng của con người. Hai khóe miệng hơi nhỏ, lại như muốn nói rõ, nàng là một cô nương khá có ý chí và định lực.

Tuy nhiên tất cả những điều đó vẫn không đánh động được một người tu tâm dưỡng tính đã lâu như Giang Hải Phong. Chàng vẫn tỏ ra tức giận, chỉ có điều là không thể phát tiết. Bởi lẽ, như cô nương kia từng nói, nơi đây không phải là sở hữu của chàng.

Giang Hải Phong đang nghĩ cánh đối phó với nàng nên bất giác đứng ngẩn người sau tảng đá.

Lúc này thiếu nữ đã nấu xong thức ăn, nàng bày ra bát dĩa rồi đặt lên một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ. Bên cạnh đã bày sẵn một bát cơm trắng và mấy đĩa rau.

Giang Hải Phong đang đói cồn cào, thấy cảnh này thì nước bọt không ngừng tiết ra.

Thiếu nữ vừa ung dung ngồi ăn vừa quét mục quang nhìn tứ phía, thỉnh thoảng còn nhoẻn miệng cười.

Nàng gắp một miếng cá bỏ vào miệng rồi tự nói :

- Thơm thật!

Giang Hải Phong liên tục nuốt nước bọt, cuối cùng vì không chịu được nên chàng tung mình phóng ra.

Thiếu nữ kinh hãi kêu lên thất thanh, nhưng khi nhìn thấy người đến là Giang Hải Phong thì nàng lại cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Cô nương làm thế này là có ý gì?

Thiếu nữ ngước lên nhìn Giang Hải Phong rồi nói :

- Cái gì? Người ta ăn cơm ở đây cũng không được sao?

Giang Hải Phong đỏ mặt, chàng lạnh giọng nói :

- Chẳng phải cô nương đã bỏ đi rồi sao? Tại sao lại quay lại?

Thiếu nữ mỉm cười, nói :

- Kỳ quái, ta không thể quay lại sao? Con người ngươi thật là kỳ quái!

Giang Hải Phong dậm chân, nói :

- Không được, cô nương không thể ở đây, như thế sẽ quá rắc rối cho tại hạ.

Thiếu nữ đặt bát đũa xuống bàn, nàng mỉm cười nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói :

- Ta là Tịch Ti Ti, mời ngươi ngồi xuống ăn vài miếng. Ta thấy ngươi cũng đói rồi đấy.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói :

- Cảm ơn, tại hạ không đói, tại hạ đã ăn từ sớm rồi.

Tịch Ti Ti mỉm cười, hỏi :

- Ăn rồi? Ăn thứ gì? Sao chẳng thấy nấu nướng gì cả?

Giang Hải Phong liếc nhìn qua bàn thức ăn, chàng cố gắng trấn định cơn đói, chàng biết nếu tiếp tục ở đây nói chuyện thì sẽ không kháng cự được sự hấp dẫn từ hương vị thức ăn.

Vì thế nên chàng cười nhạt, nói :

- Cô nương không cần hỏi đông hỏi tây làm gì. Cô nương là một thiếu nữ, sao lại chạy lung tung đến nơi này, lẽ nào cô nương không có nhà?

Tịch Ti Ti cũng cười nhạt một tiếng, rồi nói :

- Chuyện này không cần ngươi quản, đừng nói là một tiểu đảo này, ta còn đi qua Thiên Sơn, vượt sa mạc nữa đấy.

Giang Hải Phong nghe vậy thì tỏ ra kinh ngạc, nhất thời chẳng biết nói thế nào.

Tịch Ti Ti cũng bị mấy câu hỏi sau cùng của chàng làm cho tức khí nên lại ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm, chốc chốc nàng lại liếc mắt nhìn.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Tất nhiên tại hạ không có quyền quản việc cô nương ở lại nơi đây, nhưng nếu cô nương làm phiền tại hạ thì đừng trách tại sao tại hạ không khách khí.

Nói đoạn chàng quay người bỏ đi.

Tịch Ti Ti nhìn theo một lúc rồi bất giác bật cười, sau đó nàng tiếp tục ăn cho xong bữa. Nàng cảm thấy đắc ý và thầm nghĩ :

- “Lần này thì ta thắng rồi.”

Giang Hải Phong trở về thạch động với nộ khí bừng bừng, càng nghĩ chàng càng tức, lòng thầm nghĩ cô nương này thật là quá phiền phức.

Chàng nghĩ :

- “Xung quanh đây có nhiều tiểu đảo, nơi nào cô ta cũng có thể đến, thế tại sao lại cứ đến nơi này? Thật là phá hoại cảnh thanh tịnh của ta, thật là cực kỳ vô lý.”

Xưa nay chàng không thích kết giao với nữ tử và cũng không rành chuyện đối phó với nữ tử quá quắt, nếu không thì vừa rồi chàng đã không dung cho cô ta. Vừa nghĩ chàng vừa bước vào thạch động, ruột đói cồn cào đến độ không thể chịu đựng được nữa, bất giác chàng lại nghĩ đến bàn thức ăn hấp dẫn của thiếu nữ. Chàng hận là không thể nhào vô ăn một bữa cho no nê thỏa thích.

Nhưng đáng tiếc là chàng không thể làm như vậy. Chàng lại lấy miếng Hắc Tinh bỏ vào miệng nhai rồi tự nhủ lòng là đã ăn no rồi.

Lúc này bỗng nhiên chàng nghe có tiếng ca thánh thót, giọng ca vang vang nghe rất vui tai. Từ ngày đến tiểu đảo này, những gì Giang Hải Phong nghe được chỉ là sóng thét gió gào, những âm thanh đơn điệu này đã không còn gây cảm hứng cho chàng nữa.

Còn giọng ca hiện tại vừa thánh thót uyển chuyển vừa cảm thấy vui tai vô cùng. Chàng biết, nhất định đây là giọng ca của Tịch cô nương. Nhất thời chàng không chịu được nên muốn bò ra ngoài thạch động nhưng lòng tự trọng đã hạn chế chàng, khiến chàng chỉ có thể lắng nghe trộm mà không thể đến gần.

Chàng nghĩ :

- “Nếu cô nương này biết ta đang lén nghe giọng ca của cô ta thì nhất định sẽ cười ta.”

Vì thế chàng bò ra gần cửa thạch động rồi ẩn thân sau một tảng đá, như vậy chàng vừa có thể nghe rõ ràng vừa không sợ bị ai phát hiện. Chàng nhìn qua khe đá thì thấy thiếu nữ xách một giỏ cá trong tay, sau một hồi vừa ca vừa đi qua đi lại trước cửa thạch động thì nàng đi thẳng về phía bờ biển.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi quay vào trong động của mình. Chàng thầm nghĩ :

- “Vì cô nương này mà hôm nay ta mất quá nhiều thời gian, ta phải tĩnh tâm làm việc của ta thôi.”

Nghĩ đoạn, chàng thắp đèn, mở sách ra đọc, tinh thần tập trung hoàn toàn vào trang sách. Vừa đọc chừng hai ba trang thì đột nhiên chàng nghe có tiếng quát tháo, thanh âm hình như phát ra từ miệng thiếu nữ. Giang Hải Phong buông sách, chau mày thầm nghĩ :

- “Cô nương này sao lắm trò thế?”

Chàng cười nhạt một tiếng rồi chăm chú vào trang sách. Nhưng liền sau đó lại có ba bốn tiếng vừa quát tháo vừa kêu thét truyền tới. Lần này thì Giang Hải Phong không thể trầm tĩnh được nữa, quả nhiên xa xa trên bãi cát có hai người đang động thủ. Một người dùng giỏ cá làm binh khí, đó chính là thiếu nữ Tịch Ti Ti, còn người kia vì thân pháp quá nhanh, thêm vào đó là cát vàng lấp lánh nên Giang Hải Phong không thấy rõ được bộ dạng.

Tuy nhiên, chàng tỏ ra rất kinh ngạc, vì từ việc này có thể thấy là trên tiểu đảo lại có thêm một người. Chàng vội vận khí vào đan điền rồi tung người lướt đi như gió.

Nhưng trong chớp mắt thì Tịch Ti Ti đã bị đối phương khống chế huyệt đạo và ngã ra cát, người kia quét mục quang nhìn quanh rồi lập tức thi triển thân pháp cực nhanh, lướt đi vào cánh rừng phía Tây.

Nếu Giang Hải Phong muốn truy theo thì chẳng có gì là không thể, nhưng chàng thấy thiếu nữ đã ngã ra bãi cát, cứu người tất nhiên là quan trọng nên chàng vội lướt đến chỗ thiếu nữ. Tuy bị điểm huyệt phải ngã nhưng Tịch Ti Ti chưa đến nỗi nằm yên bất động, dường như kẻ xuất thủ có ý thương hoa tiếc ngọc nên chỉ điểm vào huyệt đạo trên đùi phải, không nguy hiểm lắm. Nhờ vậy mà Tịch Ti Ti đau đớn ngã xuống, song không đến nỗi bị hôn mê.

Nàng thấy Giang Hải Phong lướt đến thì vội cố gắng đứng lên, nhưng mỗi lần vừa đứng được lên thì lại phải ngã ngồi xuống.

Giang Hải Phong bèn nhặt chiếc giỏ cá rồi đưa tới trước mặt nàng.

Tịch Ti Ti biết chàng không muốn dùng tay kéo mình lên mà dùng giỏ cá để giúp mình đứng dậy, nhưng nàng lại không muốn nắm lấy giỏ cá, vì cách làm của đối phương tỏ ra quá lạnh lùng và vô

tình. Nàng suy nghĩ một lúc, biết chẳng còn cách nào khác nên đành chụp lấy giỏ cá rồi miễn cưỡng đứng lên. Sắc diện chợt ửng đỏ, nàng ấp úng nói :

- Đa tạ ngươi.

Giang Hải Phong nhìn nàng và lạnh lùng nói :

- Huyệt đạo đã giải chưa?

Tịch Ti Ti gật đầu, nói :

- Ta tự biết giải.

Nói đoạn nàng mím môi như đang muốn dùng thủ pháp để giải khai huyệt đạo trên đùi, ngay lúc đó Giang Hải Phong cũng khẽ phất hữu thủ ở ngoài xa. Một luồng kình lực ập vào chân nàng, nàng cảm thấy trên đùi thót đau rồi lập tức cử động trở lại bình thường. Bất giác nàng cảm thấy kinh ngạc trước nội lực kinh người của Giang Hải Phong. Trong thâm tâm nàng cũng vô cùng kính phục.

Nàng lại đỏ mặt và nói :

- Đa tạ ngươi!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ không muốn cô nương ở lại đây mà cô nương cứ lưu lại, bây giờ như cô nương thấy đấy, nếu tại hạ không đến kịp thì e rằng ngay cả tính mạng của cô nương cũng không còn.

Tịch Ti Ti gượng cười, nói :

- Nhưng hiện tại ta vẫn chưa chết.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi hỏi :

- Người đó là ai vậy?

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói :

- Ai mà biết được, người ta đang câu cá thì hắn từ phía sau chạy đến bịt mắt người ta...

Giang Hải Phong phát nộ khí, chàng nói :

- Tại hạ không hỏi những chuyện đó. Tại hạ chỉ hỏi người đó là ai? Từ đâu đến?

Hình dạng như thế nào?

Tịch Ti Ti bĩu môi thật cao, nàng nói :

- Ngươi ở đây mà còn không biết thì làm sao ta biết được? Ngươi có bản lãnh cao cường như thế thì tại sao không đi tìm hắn mà hỏi?

Giang Hải Phong ngớ người, hai tay nắm chặt lại, chàng nói :

- Sớm muộn gì tại hạ cũng điều tra ra hắn là ai, nhưng việc đó không phải là vì cô nương mà là vì nơi này. Tại hạ quyết không dung cho người ngoài đặt chân lên đây.

Cô nương...

Song mục của chàng xạ hàn quang, Tịch Ti Ti thấy vậy thì kinh khiếp, nàng vội cúi đầu.

Dường như Giang Hải Phong không thể phát tiết phẫn nộ trong lòng nên chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Cô nương hãy mau quay về đi thôi ở đây phải cần tại hạ bảo vệ, thật phiền phức quá!

Tịch Ti Ti ngẩng đầu lên, nàng không nén được tức khí nên lớn tiếng nói :

- Ai cần ngươi bảo vệ chứ?

Nói đoạn nàng quay người cười lớn một tràng rồi xách giỏ cá bỏ đi. Giang Hải Phong hơi bất ngờ, chàng đứng ngẩn người như pho tượng, nhất thời chẳng biết nói gì.

Cuối cùng chàng thở dài rồi quay về thạch động. Tuy nhiên, chàng chẳng vào thạch động ngay mà thi triển khinh công tuần hành xung quanh một vòng, song chẳng phát hiện được dấu tích gì. Chàng cảm thấy kỳ quái vô cùng nên quay về thạch động.

Sau khi vào thạch động thì chàng hồi tưởng những chuyện xảy ra một cách tỉ mỉ.

Đương thời chàng chưa thấy diện mục của người kia nhưng từ hắc y trên người và thân thủ lúc tẩu thoát thì trông có mấy phần giống như sư đệ Tần Đồng của chàng.

Giang Hải Phong buột miệng tự hỏi :

- “Không lẽ là hắn sao?”

Nghĩ đến đây thì chàng kinh ngạc không ít. Nhưng chàng lập tức bỏ qua ý nghĩ này, vì chàng tuyệt không tin Tần Đồng lại làm chuyện như thế.

Giang Hải Phong lại tự nói :

- Làm sao hắn có thể trêu ghẹo một thiếu nữ không quen biết với mình chứ?

Nói đoạn, chàng lại suy nghĩ :

- “Mình tu luyện ở đây chẳng phải là tránh né cừu gia gì, chẳng qua là đọc sách, luyện công, cần lấy sự yên tĩnh mà thôi. Người ta không phạm đến mình, thì mình cũng không phạm đến người ta, hà tất phải quản chuyện thiên hạ. Còn cô nương kia đã không nghe lời khuyên tốt lành của mình, mà nhất định ở lại đây thì đó là việc cô ta tự chuốc lấy, không liên hệ gì đến ta. Ta tiếp tục luyện công phu của ta thôi!”

Nghĩ đoạn, chàng tọa thiền ngồi xuống tảng đá rồi vận công phu luyện khí.

Chẳng mấy chốc, chàng đã cảm thấy thần trí minh tĩnh, tâm vô tạp niệm, không lâu sau thì nhập vào cảnh giới vong ngã.

Hai canh giờ lặng lẽ trôi qua. Giang Hải Phong từ từ tỉnh lại. Chàng thấy sắc trời đã tối, trong thạch động càng tối đen như mực, có thể nói là xòe bàn tay không thấy ngón. Nhưng từ khi chàng ăn Hắc Tinh và luyện được Dạ Thị thì song mục của chàng có thể phân biệt sự vật trong đêm tối. Chàng luyện Dạ Thị một lúc nữa rồi mới thắp đèn lên. Cùng lúc đó, chàng cảm thấy ruột đói cồn cào, vì hương vị thức ăn từ bên ngoài đang lan tỏa đầy thạch động. Lần này hương vị còn hấp dẫn hơn mùi cá nướng, thịt nướng.

Giang Hải Phong lại không ngừng nuốt nước bọt, chàng không kềm chế được nên phóng bước ra khỏi thạch động. Chàng đã quen đường đến nơi phát ra hương vị nên chẳng cần tìm mà thoáng chốc đã đến nơi. Trước mắt chàng là một con chim hải âu đang chảy mỡ trên bếp than hồng, mùi vị tỏa ra thơm ngát. Kỳ quái là chẳng thấy một bóng người, không biết Tịch Ti Ti đã đi đâu rồi.

Giang Hải Phong chau mày, chàng muốn tìm Tịch Ti Ti mắng cho nàng một trận, sau đó sẽ tịch thu con hải âu của nàng. Nhưng sau khi thấy mâm cơm đã dọn sẵn trên bàn thì những phẫn nộ của chàng lập tức tiêu tan. Bất giác chàng thầm nghĩ :

- “Cô nương này thật quá sơ ý, đang nấu ăn mà bỏ đi đâu không biết, để mãi thế này thì con hải âu cháy ra than mất!”

Nghĩ đoạn, chàng bước tới lấy con hải âu ra khỏi bếp than. Hương vị thơm tho xông lên mũi, Giang Hải Phong lại nuốt nước bọt ừng ực. Chàng nhìn trái nhìn phải rồi thầm nghĩ :

- “Ta ăn của cô ta một bữa thì cũng chẳng có gì ghê gớm.”

Ý nghĩ này nảy ra thì ruột càng cồn cào, cuối cùng chàng không thể nào kháng cự được cái đói nên bới một bát cơm và xé con hải âu nướng ra ăn. Chàng ăn hết bát cơm và con hải âu nhưng vẫn chưa thấy no, đang lúc tìm xem còn thứ gì có thể ăn được hay không thì đột nhiên có tràng cười khanh khách vang lên từ sau lưng.

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt tía tai, nhất thời chàng ngượng đến chín cả người, chàng từ từ đứng lên và nói :

- Tại hạ chẳng ăn không đâu, tại hạ có thể trả tiền cho cô nương.

Nói đoạn chàng thò tay vào túi định lấy tiền, nhưng Tịch Ti Ti đã chau mày nói :

- Tiền ư? Cảm ơn ngươi, ta không cần.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Quanh đây còn nhiều hải âu, bất cứ lúc nào tại hạ cũng có thể bắt trăm con về đền cho cô nương.

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói :

- Không sai, ngươi có thể làm được điều đó một cách dễ dàng, nhưng gạo nấu cơm là do ta mang từ nơi khác đến, làm sao ngươi có thể bồi thường cho ta?

Giang Hải Phong lại ngẩn người, do mình đuối lý nên ánh mắt lạnh lùng vô tình cũng không dám nhìn đối phương nữa. Hồi lâu sau, chàng mới gượng cười, nói :

- Vậy... phải làm thế nào bây giờ?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Đừng khẩn trương, ta có một cách rất hay.

Chương 2: Kim Thiền Thoát Xác

Giang Hải Phong cảm thấy hổ thẹn vô cùng, nếu lúc này mặt đất nứt ra thì có thể chàng chui xuống ngay. Chàng gượng cười, hỏi :

- Biện pháp gì?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Đừng vội, ngồi xuống rồi hãy nói.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Tại hạ không ngồi, cô nương nói ra trước đi, có thể tại hạ chẳng làm được cũng không chừng.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nàng nói :

- Đương nhiên là ngươi có thể làm được, vả lại cũng rất dễ thôi.

Giang Hải Phong thúc giục :

- Nói mau đi, tại hạ còn phải đi về.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói :

- Ai bảo ngươi lén ăn đồ của người ta, ngươi là đại hiệp khách, có lý nào lại ăn không của người khác?

Giang Hải Phong thở dài, chàng nói :

- Xin cô nương lượng thứ, việc này đích thực là tại hạ không đúng, bây giờ tại hạ quyết tâm bồi thường cho cô nương, xin cô nương mau nói ra đi.

Tịch Ti Ti trầm ngâm một lúc rồi mỉm cười, nói :

- Ta muốn ngươi dạy cho ta một môn công phu.

Giang Hải Phong trợn trừng song mục.

Tịch Ti Ti vội đưa một ngón tay lên và nói :

- Chỉ cần một chiêu là đủ rồi.

Giang Hải Phong lui ra sau một bước.

Tịch Ti Ti vẫn nhìn thẳng vào mắt chàng, nàng lập lại :

- Chỉ cần một chiêu thôi, ngươi đồng ý chứ?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Ta mắc lừa rồi.

Tịch Ti Ti tỏ ra đắc ý, nàng bật cười khanh khách, rồi nói :

- Như thế sao có thể gọi là mắc lừa?

Giang Hải Phong cảm thấy khó xử vô cùng, nhưng ngoài cách này ra thì chẳng còn biện pháp nào khác, chàng đành thở dài rồi nói :

- Được, cô nương muốn học một chiêu như thế nào?

Tịch Ti Ti vui mừng khôn tả, nàng quay vào lều lấy ra một thanh kiếm rồi vẫy tay ra hiệu cho Giang Hải Phong và nói :

- Mời qua bên này!

Giang Hải Phong bất đắc dĩ bước theo nàng, chàng trịnh trọng nói :

- Tại hạ nói rõ trước, chỉ một chiêu thôi đấy nhé!

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Đương nhiên, nhất ngôn cửu đỉnh mà.

Nói đoạn nàng tuốt kiếm ra khỏi vỏ, dưới ánh trăng, đường kiếm lấp lánh thanh quang, từ ánh thanh quang xem ra thì thanh trường kiếm này là một lợi khí khó gặp.

Giang Hải Phong khá bất ngờ, chàng buột miệng tán thưởng :

- Hảo kiếm!

Tịch Ti Ti càng cao hứng, nàng đưa thanh kiếm đến trước và nói :

- Vậy thì mời ngươi hãy xem cho kỹ một chút.

Xưa nay Giang Hải Phong vốn rất thích thưởng thức bảo đao bảo kiếm, lúc này chàng cũng thực lòng, chẳng chút khánh khí mà nhận lấy thanh kiếm. Trước tiên chàng xem mũi kiếm rồi đến lưỡi kiếm, sau cùng chàng lại tán thưởng :

- Quả nhiên là một thanh bảo kiếm!

Nói đoạn chàng ngẩng đầu lên hỏi Tịch Ti Ti :

- Thanh kiếm này có uy lực trảm kim đoạn ngọc, trước đây cô nương có thử chưa?

Tịch Ti Ti càng khâm phục nhãn lực của Giang Hải Phong, nàng gật đầu, nói :

- Ngươi nói không sai, khâm phục, khâm phục!

Giang Hải Phong vẫn lạnh lùng nói :

- Nếu hôm đó Thương Hải Khách dùng thanh kiếm này tỉ thí với ta thì ta đã không dám tiếp chiêu của lão rồi.

Nói đoạn chàng lại cúi nhìn thanh kiếm trong tay, thần thái tỏ ra thích thú vô cùng, chàng vuốt ve thanh kiếm một hồi lâu rồi mới trả lại cho Tịch Ti Ti, và nói :

- Bây giờ cô nương muốn học một chiêu gì, nói mau đi?

Tịch Ti Ti nói :

- Hôm qua ngươi dùng chiêu kiếm đó đối phó với Thương Hải Khách, thật là tuyệt diệu, ta chỉ cần học một chiêu đó.

Giang Hải Phong ngẩn người, vì đó là một chiêu kiếm thâm ảo, không ngờ cô nương này lại có trình độ nhãn lực như vậy. Chàng đã từng hứa với cô ta thì ngàn vạn lần không thể thất tín, nhưng khi sư phụ chàng truyền thụ chiêu kiếm này, người từng dặn dò là không được truyền thụ cho bất kỳ người nào khác.

Nhất thời Giang Hải Phong cảm thấy khó xử vô cùng, chàng đứng ngẩn người không biết nói gì.

Tịch Ti Ti liền bật cười và nói :

- Ta đã sớm biết là ngươi sẽ không đồng ý, thôi đi, ta cũng không học nữa.

Nói đoạn nàng quay người muốn bỏ đi.

Giang Hải Phong đành gượng cười, nói :

- Được, tại hạ truyền cho cô nương...

Chàng nhận thanh kiếm từ tay Tịch Ti Ti rồi nói tiếp :

- Cô nương xem cho kỹ nhé, đây là tuyệt kỹ bí truyền của sư môn tại hạ đấy.

Trước đây, khi tại hạ học chiêu này thì ân sư chỉ diễn luyện hai lần rồi để cho tại hạ tự lãnh hội, hôm nay truyền cho cô nương, tại hạ sẽ diễn nhiều hơn một lần, nếu thiên chất của cô nương không đủ để lãnh hội thì cô nương chỉ có thể tự trách mình, không được trách tại hạ đấy nhé.

Nói đoạn chàng bắt đầu triển khai thân thủ, thân hình rùn thấp xuống, trường kiếm vạch một đường từ phải qua trái, thân hình đột nhiên tung lên. Sau vài lần thấp thoáng ẩn hiện thì chàng đã hạ thân ở một nơi khác, chàng diễn luyện liên tiếp ba lần rồi trao trường kiếm cho Tịch Ti Ti và nói :

- Cô nương hãy tự lĩnh ngộ nhé!

Lời vừa dứt thì thân hình đã lướt đi như làn gió về phía thạch động.

Tịch Ti Ti vội đuổi theo và lớn tiếng gọi :

- Này! Này! Ta vẫn chưa thấy rõ ràng.

Giang Hải Phong đã đến cửa thạch động, chàng quay người lại nói :

- Chỉ trách cô nương quá kém cỏi thôi, tại hạ đã diễn luyện ba lần rồi.

Nói đoạn chàng phóng thẳng vào thạch động, lòng cảm thấy đắc ý nên thầm nghĩ :

- “Ta đã diễn luyện ba lần, cô ta không học được thì thôi, còn trách ai nữa?”

Chàng lại nghĩ đến bữa cơm vừa rồi, quả thật là một bữa ăn khoái khẩu nhất của chàng trong mười năm qua.

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Nàng cũn tỏ ra đắc ý vô cùng, dù chưa học được môn công phu nào nhưng nàng cảm thấy thái độ của Giang Hải Phong đối với nàng đã tốt hơn nhiều. Nàng là một thiếu nữ cực kỳ thông minh nên đã sớm ghi nhớ những động tác diễn luyện chiêu tuyệt kiếm của Giang Hải Phong, chỉ có điều Giang Hải Phong bỏ đi quá nhanh, khiến nàng cảm thấy kỳ quái mà thôi.

Nàng không đuổi theo kịp Giang Hải Phong nên đành quay lại, nhặt trường kiếm lên và hồi tưởng những tư thế diễn luyện của Giang Hải Phong mà tự diễn luyện mấy lần. Tuy không nhanh và có uy lực như Giang Hải Phong, nhưng đại thế cũng chẳng đến nỗi nào. Sau đó nàng tra kiếm vào bao rồi

bước ra bờ biển ngồi miên man suy nghĩ, nàng đang nghĩ đến ý niệm có thể chinh phục quái nhân trẻ tuổi này. Nàng vốn cảm thấy hiếu kỳ về Giang Hải Phong mà sinh thích, nhưng với tình hình hiện tại thì dường như là ngược lại. Quả thật tính cách cương trực của chàng đã khảm sâu vào tim của nàng. Nàng nhớ lại bộ dạng của Giang Hải Phong lén ăn cơm của mình thì bất giác bật cười. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng thấy một người ăn uống ngấu nghiến như vậy, bộ dạng sao mà hoạt kê quá.

Thế là trong đầu nàng lại nghĩ đến bữa ăn ngày mai, nàng không tin là Giang Hải Phong có thể kháng cự lại sức hấp dẫn của hương vị thức ăn do nàng nấu. Nàng thầm nghĩ :

- "Hắn đã có lần thứ nhất, thì không khó để có lần thứ hai, lần thứ ba..."

Quả nhiên là Giang Hải Phong đã trúng vào kế của nàng, chàng không thể khống chế bản thân trước hương vị thức ăn hấp dẫn và đầy quyến rũ, bởi vì giá một bữa ăn không quá cao. Chỉ cần chàng tùy nghi dạy cho nàng một môn công phu là được.

Tịch Ti Ti cũng không đòi hỏi, Giang Hải Phong truyền thụ môn gì nàng học môn đó. Để thỏa mãn khẩu vị mỗi ngày càng cao của Giang Hải Phong nên nàng phải vắt óc suy nghĩ và cất công tìm kiếm những món lạ miệng.

Tuy nhiên, lâu ngày thì Giang Hải Phong cũng không câu thúc nữa, chỉ có điều, nguyên tắc ban đầu vẫn bất biến, đó là ngoài việc ăn cơm và truyền thụ công phu thì chàng không nói thêm một câu nào nữa. Những lúc gặp mặt, chàng cũng chỉ cười nhạt, điều này khiến Tịch Ti Ti rất phiền não. Song nàng vẫn không nghĩ ra biện pháp nào hay hơn để đối phó với chàng.

Sáng sớm, Giang Hải Phong thường tản bộ trên bờ biển. Chàng thích hít thở không khí trong lành của buổi sáng, đồng thời có thể luyện công phu thổ nạp chừng nửa canh giờ. Thỉnh thoảng, chàng nhìn ra đại hải và bỗng nhiên cảm thấy cô đơn sầu muộn vô cùng. Chàng nghĩ lại, mình luyện công phu tuyệt kỹ lâu dài như thế này để làm gì chứ? Không lẽ như sư phụ từng nói, là chỉ để làm một người bình thường? Nếu thật như vậy thì cần gì phải học võ nghệ?

Loáng cái đã mười năm sống trên tiểu đảo này rồi, nhớ ngày mình đến đây chỉ còn là một hài tử mười tuổi, bây giờ đã là một thanh niên hai mươi rồi. Đời người rốt cuộc có được bao nhiêu năm? Không lẽ ta cam tâm sống mãi thế này? Hoặc giả tuân tòng theo lời sư phụ, sau khi rời nơi này thì tìm một nơi khác trong thâm sơm mà ẩn cư một đời?

- Không!

Chàng cười nhạt một tiếng rồi tự nói :

- Ta không thể như vậy, ta phải làm những chuyện oanh oanh liệt liệt mới được.

Nói đoạn chàng lại nghĩ :

- “Ta phải dùng công phu khổ luyện mười năm qua để trừ diệt bọn tà ác trong thiên hạ, ta phải sáng lập một cơ nghiệp trong võ lâm...”

Nghĩ đến đây thì hào khí trong người chàng cuồn cuộn dâng lên, cõi lòng như cổ tĩnh vô ba đột nhiên dậy sóng, sóng lòng ào ạt dâng cao.

* * * * *

Tịch Ti Ti đang cúi người bắt ngao sò ở một nơi xa xa, kỳ thực nàng đã sớm nhìn thấy Giang Hải Phong. Chỉ có điều nàng không dám đến gần, đôi khi nàng chỉ cần đứng từ xa nhìn chàng thì cũng đủ thấy lòng thư thái rồi.

Giang Hải Phong đi đi lại lại trên bờ cát mấy vòng, chàng cảm thấy huyết khí dâng trào, theo đó là một thứ cảm giác khó chịu, xâm chiếm tâm tình của chàng. Thế là chàng ngồi xuống bãi cát, thuận tay nhặt mấy vỏ sò rồi án chiếu theo công phu Lục Hào Thần Quả mà tán mấy võ sò lên mặt cát. Nào ngờ chàng tùy tiện nghịch tay như vậy nhưng lại tiết lộ một đoạn thiên cơ.

Những vỏ sò trong tay chàng tán ra theo thứ tự Kiền, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài, Sinh, Tử, Bồi, Đỗ, Cảnh, Kinh, Khai, Hưu, sồm mười sáu bốc tượng kết thành. Những vỏ sò án theo các phương vị mà hình thành nên một vòng tròn, chỉ duy có hai vỏ sò án theo Sinh và Tử là nằm chính giữa.

Giang Hải Phong vô cùng kinh ngạc, chàng cười nhạt một tiếng rồi thầm nghĩ :

- “Không lẽ vẫn còn phiền phức gì sẽ trút lên đầu ta chăng?”

Nghĩ đoạn chàng ngồi xếp bằng trên cát rồi trầm mặc vận cơ trí, từ kết phân âm dương trên quẻ mà suy đoán kết quả.

Không lâu sau thì nghe chàng khẩn trương kêu một tiếng rồi từ từ đứng lên và tự nói :

- Đây là điều trái với lệnh sư phụ rồi.

Nhất thời chàng nắm chặt hai tay, chàng đi đi lại lại tìm cách để vượt qua nguy nan này, sao cho bình an vô sự, nhưng đó là điều không thể.

Tịch Ti Ti từ xa bật cười và lớn tiếng nói :

- Này, nhàn nhã quá nhỉ. Ta thấy ngươi ở đây cả nửa ngày rồi, có tâm sự gì chăng?

Giang Hải Phong ngước nhìn nàng và lạnh lùng nói :

- Tiểu đảo này sắp có đại nạn giáng lâm, cô nương mau tìm cách rời xa đi thôi.

Chàng ngừng một lát rồi chau mày nói tiếp :

- Tại hạ sợ đến lúc đó thì không thể chiếu cố cho cô nương được nữa.

Tịch Ti Ti mở to mắt, nàng hỏi lại :

- Ngươi nói gì thế? Đại nạn gì?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Không thể nói rõ với cô nương được, nhưng tại hạ thật lòng nói với cô nương rằng, tốt nhất là mau rời khỏi nơi này.

Tịch Ti Ti ngẩn người, nàng mỉm cười, nói :

- Giang tướng công, ngươi cho rằng ta là kẻ tham sinh úy tử chăng? Đó là một đại sai lầm đấy.

Giang Hải Phong lại chau mày, chàng nói :

- Nhưng cô nương hà tất phải ở lại đây chờ chết!

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Có ngươi trên tiểu đảo này thì ta không thể chết.

Giang Hải Phong ngẩn người, thần thái xuất hiện vẻ phẫn nộ và thương hại, chàng cười nhạt rồi nói :

- Cô nương không nghe lời khuyên thật lòng của tại hạ thì đến lúc đó tất sẽ hối hận.

Nói đoạn chàng quay người đi thẳng về thạch động. Tịch Ti Ti đã quen thấy thái độ của chàng như vậy nên chẳng lấy làm kỳ quái. Chỉ có điều tình hình hôm nay khiến nàng hơi ngạc nhiên, vì Giang Hải Phong tuy lạnh lùng nhưng lại là người chính trực, xưa nay chàng chưa từng nói dối với nàng.

Bất giác nàng thầm nghĩ :

- “Hắn nói như thế là ngầm ám chỉ điều gì?”

Nàng hơi chột dạ, vốn muốn tìm Giang Hải Phong hỏi cho rõ nhưng lại cảm thấy không ổn nên thầm nghĩ tiếp :

- “Đợi đến lúc ăn cơm trưa, ta hỏi cũng không muộn.”

Nào ngờ đã qua giờ cơm trưa, rồi cơm tối mà Giang Hải Phong vẫn không ra khỏi thạch động. Tịch Ti Ti không nhẫn nại được nên lén đến trước cửa thạch động nhìn vào. Nàng thấy Giang Hải Phong đang sắp xếp lại đống thư tịch cao như núi, những cuốn cũ kỹ và không cần dùng thì bị chàng quăng đầy mặt đất.

Chàng thấy Tịch Ti Ti xuất hiện thì tạm thời ngưng tay và tỏ vẻ tức giận hỏi :

- Sao cô nương còn chưa đi?

Tịch Ti Ti bước vào, hỏi :

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Đã nguy hiểm như thế thì tại sao ngươi không đi?

Giang Hải Phong nhìn nàng và nghiêm túc nói :

- Ai nói là ta không đi? Chỉ có điều ta chưa đi ngay bây giờ thôi.

Tịch Ti Ti lại hỏi :

- Khi nào ngươi đi?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Ta phải ở lại đây ứng phó kiếp nạn, vì có khả năng kiếp nạn này vì ta mà phát sinh.

Tịch Ti Ti đã có chủ ý trong lòng, nàng mỉm cười, nói :

- Ngươi sắp xếp thư tịch làm gì vậy? Không lẽ định mang đi chăng?

Giang Hải Phong bật cười, mỗi khi nói đến thư tịch thì chàng đều bật cười.

Chàng nói :

- Đây là tài sản duy nhất của tại hạ, tự nhiên là tại hạ phải mang nó đi.

Tịch Ti Ti gật đầu, nàng nhặt lấy một cuốn sách và mỉm cười, nói :

- Vậy thì giao việc này cho ta, có thể ngươi còn có việc quan trọng cần phải đi làm.

Giang Hải Phong ngớ người, chàng chau mày nói :

- Tại sao cô nương phải theo tại tạ?

Tịch Ti Ti lại mỉm cười, nàng nói :

- Vì ta vẫn chưa học hết công phu của ngươi.

Giang Hải Phong phá lên cười, chàng lắc đầu và nói :

- Sau này tại hạ vào Trung Nguyên thì đi đến đâu cũng có cơm ăn, tại hạ sẽ không dạy công phu cho cô nương nữa.

Tịch Ti Ti vừa sắp xếp chồng thư tịch vừa nói :

- Chuyện sau này thì hãy để sau này hãy nói, việc trước mắt là quan trọng.

Nói đoạn nàng tập trung tinh thần vào công việc, đôi tay thoăn thoắt qua lại, chẳng mấy chốc đã sắp xếp xong đống thư tịch bừa bộn. Cuối cùng nàng dùng dây vải buộc lại thành một gói gọn gàng.

Giang Hải Phong đứng bên cạnh nhìn nàng thao tác, bất giác chàng gật đầu tỏ ý khen ngợi, bỗng nhiên chàng cảm thấy cô nương này là một nữ nhân cẩn thận vô cùng.

Chàng chau mày nhìn Tịch Ti Ti và nói :

- Nói vậy là cô nương muốn đi cùng tại hạ?

Tịch Ti Ti mỉm cười,nói :

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không gây thêm phiền phức cho ngươi đâu.

Giang Hải Phong trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Vậy thì cô nương nghe đây, chúng ta phải nhanh chóng làm một chiếc bè, rồi bỏ những thư tịch này lên.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Ta vốn có một chiếc thuyền nhỏ, nhưng e rằng nó quá nhỏ so với đống sách vở này.

Giang Hải Phong tỏ ra vui mừng, chàng gật đầu, nói :

- Chỉ cần có thuyền là được, lớn nhỏ gì cũng không sao.

Tịch Ti Ti chỉ thanh kiếm dắt sau lưng và nói :

- Ta có thể dùng thanh kiếm này giúp ngươi đối địch.

Giang Hải Phong cười nhạt, rồi lắc đầu nói :

- Tại hạ không cần cô nương giúp đỡ, chỉ cần cô nương thủ ở trong thuyền, chờ tại hạ đánh lui địch nhân thì sẽ tự lên thuyền.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói :

- Nghe ngươi nói cứ như là sự tình sẽ diễn ra đúng như vậy.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Nếu tại hạ phán đoán không sai thì rất có khả năng sự việc sẽ xảy ra trong đêm nay.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì ngẩn người, nàng nói :

- Thật... thật thế sao?

Giang Hải Phong lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Cô nương, xin cho tại hạ mượn dùng thanh kiếm của cô nương, được không?

Tịch Ti Ti lại ngẩn người, nhưng nàng lập tức lấy trường kiếm đưa cho chàng.

Giang Hải Phong nhận kiếm rồi tuốt ra, kiếm quang vụt sáng, soi chiếu khuôn mặt anh tú nhưng đầy phẫn nộ của chàng. Kế đó chàng nhặt lấy một cành tùng rồi dùng kiếm khẽ chuốt cành tùng, một lát sau thì cành tùng đã trở thành một thanh kiếm gỗ. Chàng ngắm nghía thanh kiếm gỗ một lác rồi mỉm cười.

Lúc này thì Tịch Ti Ti đã hiểu ra, nàng nói :

- Ngươi muốn dùng thanh kiếm gỗ này để đối địch chăng?

Giang Hải Phong không trả lời, chàng trả trường kiếm cho Tịch Ti Ti và nói :

- Nàng có muốn xem sự sắc bén của thanh kiếm gỗ này không?

Tịch Ti Ti ngẩng đầu nhìn chàng và nói :

- Ngươi định dùng vật gì để thử?

Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng, đây là lần đầu tiên Tịch Ti Ti thấy chàng cười lớn nên lòng vô cùng ngạc nhiên. Giang Hải Phong từ từ ra ngoài thạch động.

Tịch Ti Ti cũng đi theo, nàng ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi định làm gì thế?

Lời chưa dứt thì chợt thấy Giang Hải Phong vung thanh kiếm gỗ lên, “vù” một tiếng, tiếp theo là hai tiếng “bịch, bịch”, hai bóng đen cùng rơi xuống.

Tịch Ti Ti kinh ngạc lướt tới trước, thì ra đó là hai con dơi, hình như vẫn chưa tắt thở nên còn lăn lộn dưới đất.

Giang Hải Phong xạ hai đạo tinh quang nhìn ra bóng đêm và nói :

- Xem bên cánh trái của chúng, phải chăng là đã gãy rồi?

Tịch Ti Ti lại nhìn kỹ một lần nữa, quả nhiên bên cánh trái của hai con dơi đều thọ thương, máu tươi thấm đẫm đầy mình. Nàng thật sự kinh ngạc trước công phu thần kỳ này, nàng ngẩn người một hồi lâu rồi mới nói :

- Kiếm thuật của ngươi thật là cao minh!

Giang Hải Phong nói :

- Khi nội công đạt đến một trình độ nhất định thì binh khí chẳng qua là thứ đồ chơi mượn để dùng lực mà thôi. Một chiếc lá, một cánh hoa cũng có thể đả thương người.

Chàng ngừng một lúc rồi lẩm bẩm tự nói :

- Người không có ý đả thương hổ, hổ lại muốn hại người, sự thật buộc ta không thể không đả thương người, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Tịch Ti Ti cảm thấy kỳ quái, vì sự tình làm sao nhất định như chàng liệu đoán?

Nhưng thái độ của Giang Hải Phong lại khiến nàng không thể không tin, do đó nàng vội giúp chàng khiêng mấy chồng sách vở ra bờ biển. Nàng đến sau phiến đá lớn, kéo chiếc thuyền nhỏ ra.

Giang Hải Phong ngắm chiếc thuyền một lúc rồi nói :

- Buồm quá nhỏ, e rằng không chịu nổi gió lớn trên đại hải.

Tịch Ti Ti bật cười rồi nói :

- Ngươi quá lo lắng rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nhưng nếu muốn thay cột buồm thì e rằng không đủ thời gian, chiếc thuyền này tất sẽ bị hủy, âu cũng đành nghe theo mệnh trời vậy thôi.

Nói đoạn chàng lập tức quay lại thạch động, rồi tiếp tục đưa những chồng thư tịch lên thuyền.

Lúc này gió ngoài biển thổi vào rất mạnh, chiếc thuyền nhỏ bồng bềnh chao đảo trên mặt nước. Chờ đến lúc sắp xếp xong thư tịch thì Giang Hải Phong nói :

- Bây giờ cô nương hãy chèo thuyền ra sau mỏm đá kia, nơi đó có một cốc động bí mật, đủ để neo thuyền mà không sợ phong ba, qua giờ Tý thì cô nương nhớ thắp lên một ngọn đèn lồng, còn mọi chuyện khác thì để tại hạ lo.

Tịch Ti Ti vội gật đầu lia lịa, Giang Hải Phong lại cười nhạt rồi nói :

- Tục ngữ nói rằng: kẻ đến tất chẳng có thiên ý gì, địch nhân đã đến thì tuyệt không phải là hạng tầm thường. Đến lúc đó, ngàn vạn lần cô nương không được xuất hiện trên tiểu đảo, bằng không thì e rằng tại hạ cũng chẳng cứu được cô nương.

Nói đoạn chàng quay người bỏ đi. Thời gian Tịch Ti Ti gần gũi chàng đã hơn một tháng, tuy giữa hai người chưa có sự thân mật nhưng chẳng biết thế nào mà hình ảnh khôi ngô tuấn tú của chàng càng ngày càng khắc sâu trong tâm nàng.

Đã hơn một lần nàng muốn bỏ chàng mà đi nhưng cuối cùng vẫn không đủ dũng khí, chỉ cần trông thấy dung diện chàng thì tất cả bi thương trong lòng nàng đều tiêu tan, mặc dù sau khi chàng đi thì nỗi u oán vẫn trở lại. Hiện tại, sau một hồi si mê nhìn theo bóng chàng dần khuất thì hai mắt Tịch Ti Ti bất giác đỏ lên. Hai giọt lệ chợt len lén rơi xuống từ hai khóe mắt.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời và thầm nghĩ :

- “Ta làm thế này có đáng hay không? Tại sao ta phải làm thế?”

Tuy nghĩ thế nhưng nàng vẫn quyết tâm gạt lệ, thu xếp y phục của mình bỏ lên thuyền rồi theo sự chỉ dẫn của Giang Hải Phong mà chèo thuyền vào cốc động sau mỏm đá.

Qua giờ Tý không bao lâu thì hình như trên mặt biển có động tĩnh. Một chiếc thuyền buồm có hai màu đen trắng đang tiến vào tiểu đảo với tốc độ cực nhanh...

* * * * *

Liêu Đông nhị lão Chu Kỳ và Nam Hoài Nhân cùng kẹp tay sau lưng và đứng trước mũi thuyền, ánh trăng sáng chiếu lấp lánh lên đầu tóc bạc của bọn họ. Hai lão đều mặc một kiểu y phục, đó là trường bào màu đen rộng thùng thình. Trong khoang thuyền còn có ba người khác, nhưng cũng đều là lão nhân trên dưới lục tuần. Trong đó có một lão nhân khá quen thuộc, người này chính là Kiều Côn, hai lão kia là đạo tặc nổi tiếng vùng Tương Ngạc, giang hồ thường gọi là Tương Tây nhị quỷ. Một lão đầu nhọn như đầu cheo, dưới cằm để một chòm râu dê, người giang hồ gọi là Hắc Vô Thường

Thượng Hòa Âm. Lão còn lại có vết sẹo dài trên má trái, mày vàng râu vàng, người giang hồ gọi là Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu.

Hai lão này đúng như ngoại hiêu của bọn họ, Hắc Vô Thường mặc hắc y, Bạch Vô thường mặc bạch y. Trong tay hai lão đều cầm tẩu thuốc, chốc chốc lại đưa lên miệng phì phèo, dường như không quan tâm đến chuyến đi này.

Thương Hải Khách Kiều Côn bước ra khỏi khoang thuyền, hướng mặt về phía tiểu đảo rồi bất giác cười nhạt một tiếng, đồng thời trong lòng cũng khẩn trương vô cùng.

Bỗng nhiên lão nói với người chèo thuyền :

- Hạ đèn xuống, sắp đến rồi.

Hán tử chèo thuyền lập tức hạ hai chiếc đèn xuống, trên thuyền lập tức tối om om. Cũng may là trời có trăng sáng nên không ảnh hưởng đến hướng đi của con thuyền.

Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão, chợt mỉm cười và nói :

- Chúng ta đông người như thế này mà lại đi đối phó với một hài tử, nếu tin này truyền ra giang hồ thì mất mặt quá.

Thương Hải Khách gượng cười, nói :

- Chu đại ca, không phải đệ làm tăng uy khí của đối phương và làm giảm uy phong của mình, nhưng quả thật là thiếu niên này không đơn giản.

Nói đến đây thì giọng của lão chợt run run.

Chu Kỳ cười ha hả rồi nói :

- Ghê gớm đến thế sao?

Lúc này Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu cũng phì phèo tẩu thuốc và bước ra ngoài khoang thuyền, lão cười một tràng quái gở rồi cất giọng khàn khàn, nói :

- Kiều lão đại, ngươi đã sợ tiểu tử đó như vậy thì lát nữa cứ bàng quan tự thủ ở trên thuyền mà xem bọn ta giết hắn và trút uất khí thay ngươi.

Thương Hải Khách chợt đỏ mặt, lão gượng cười, nói :

- Nhị vị chớ cười tại hạ, chung quy nếu đuổi được tiểu tử đó thì tiểu đảo này sẽ thuộc về chúng ta.

Lúc này Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm trong Tương Tây nhị quỷ cũng khệng khạng bước ra. Dáng đi của lão cứ như một thi thể cương cứng, thân hình gầy còm trong bộ hắc y rộng thùng thình, khiến bộ dạng của lão càng giống u hồn dã quỷ. Lão cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Mọi người chớ khinh địch, Kiều lão đại không phải là người khinh xuất, lão ta đã hình dung tiểu tử kia lợi hại như vậy thì nhất định phải có cơ sở, tốt nhất là chúng ta nên cẩn thận.

Lời này được Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão đồng ý, lão ta gật đầu, nói :

- Thượng Hòa huynh nói không sai, tiểu tử này đã dám dùng cành tùng đối phó bảo kiếm của Kiều huynh thì đủ thấy nội công của hắn thật kinh người, ngàn vạn lần không nên khinh thị.

Thương Hải Khách Kiều Côn khẽ thở dài một hơi, lão sợ mất mặt nên không dám nói chuyện bảo kiếm của mình bị mẻ một miếng, nếu không thì mấy lão này tất sẽ thêm kinh hãi.

Thuyền buồm từ từ tiếp cận hoang đảo.

Sa Thiên Cừu quan sát tiểu đảo rồi nói :

- Nhãn lực của Kiều huynh quả nhiên không tệ, nếu chúng ta tìm được một nơi như thế này để an thân thì bọn chúng muôn đời cũng không tìm được.

Kiều Côn bất giác giật thót người, nhưng mỗi khi nghĩ đến có bốn lão này bên cạnh thì hùng tâm tráng chí của lão lại trỗi dậy. Nghĩ đến ba lần bại dưới tay Giang Hải Phong thì nhục và hận khiến cho huyết khí trong người lão cuồn cuộn dâng lên, các mạch máu giãn nở ra. Lão thầm nghĩ :

- “Lẽ nào năm người bọn ta hợp lực mà không đánh lại hắn?”

Nghĩ đoạn lão cười nhạt một tiếng rồi thủ thế, chuẩn bị nhảy lên bờ.

Tương Tây nhị quỷ cùng đặt tẩu thuốc lên một chiếc bàn nhỏ trên thuyền. Nam Hoài Nhân khoác hoàng bào vào người, mắt xạ tinh quang, lão nói :

- Chúng ta đông người thế này thì không thể lên bờ một lượt, thế này...

Lão vuốt chòm râu dê rồi nói tiếp :

- Huynh đệ bọn ta đánh trận đầu, nếu không xong thì các vị tiếp ứng.

Tương Tây nhị quỷ đều gật đầu, Sa Thiên Cừu nói :

- Nam huynh đã xuất thủ thì cần gì đến bọn tại hạ.

Nam Hoài Nhân lớn tiếng nói :

- Sa lão huynh chớ tâng bốc tại hạ, Kiều huynh đã nếm mùi lợi hại của tiểu tử đó thì Nam Hoài Nhân ta cũng chưa chắc mạnh hơn hắn.

Lão chớp chớp song mục rồi nói tiếp :

- Chung quy là thế này, bọn ta không phải nhàn rỗi mà đến đây vãn cảnh, dù tiểu tử kia có là thiết nhân thì bọn ta cũng phải thu thập hắn cho bằng được.

Thương Hải Khách Kiều Côn thấy hai lão này tranh cường đoạt thắng như vậy thì trong lòng ngầm đoán võ công của bọn họ không tầm thường nhưng lại hẹp lượng, lão sợ vì thế mà thương tổn đến hòa khí nên vội mỉm cười, nói :

- Nam lão ca nói rất đúng, hôm nay bọn ta đã đến đây thì không thể để cho tiểu tử họ Giang đó tiếp tục sống ở đây nữa. Bọn ta cùng lên thì tình thế tất sẽ đánh cỏ động rắn. Nam lão ca đánh trận đầu, bọn tại hạ đứng ngoài quan chiến, đó là chuyện không gì hay bằng.

Nói đoạn lão kéo Sa Thiên Cừu qua một bên, đồng thời nháy mắt ra hiệu, ý muốn Sa Thiên Cừu không cần nói nữa. Nhưng tính khí của Tương Tây nhị quỷ lâu nay là âm độc hẹp lượng, đặc biệt là Sa Thiên Cừu này không bao giờ chịu thua thiệt.

Thoạt tiên, khi nghe Kiều Côn nói chuyện này thì lão đã có ý khinh thị thiếu niên vô danh trên tiểu đảo. Vì thế, lão đã lập chủ ý, muốn dựa vào đôi binh khí kỳ hình Nhật Nguyệt Song Luân của mình, đơn đả độc đấu với Giang Hải Phong để tỏ uy phong.

Nhưng không ngờ Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão cũng có ý định như lão.

Lão chưa dứt lời thì Nam Hoài Nhân đã xen vào, điều này khiến cho lão vô cùng bất mãn.

Bây giờ nghe Kiều Côn nói có ý thiên vị Nam Hoài Nhân thì lão càng thêm tức khí. Hai đôi mày rậm của lão nhướng lên cao, lão buột miệng nói :

- Nói thế nghĩa là sao? Nếu Kiều lão tam ngươi chẳng xem bọn ta ra gì thì đừng lôi kéo huynh đệ bọn ta đến đây. Huynh đệ bọn ta đã đến thì không thể làm nhân vật phụ.

Kiều Côn không ngờ Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu lại là nhân vật khó đối phó như vậy. Mấy lời của Sa Thiên Cừu khiến lão bất giác đỏ mặt, lão gượng cười, nói :

- Sa lão ca chớ nói thế, Kiều mỗ có gan trời cũng không dám xem thường bằng hữu. Chẳng phải tứ vị lão ca đến đây là để giúp tiểu đệ đó sao? Xin hãy bỏ qua cho nhau đi thôi.

Nam Hoài Nhân bị mấy lời của Sa Thiên Cừu làm cho biến sắc. Cũng may, sư huynh kết nghĩa Chu Kỳ của lão là người thông tình đoạt lý. Lão cười hì hì rồi nói với Nam Hoài Nhân :

- Nhị đệ, ngươi hà tất phải làm thế. Uy lực dưới Nhật Nguyệt Song Luân của Sa lão ca nhất định sẽ thu thập được tiểu tử kia, bọn ta tạm thời đứng ngoài quan chiến, ngươi tranh giành làm gì?

Lão ngừng một lát rồi lại cười hì hì, nói :

- Sa lão ca, các hạ cứ lên trước, bọn tại hạ sẽ tiếp ứng ở phía sau.

Nam Hoài Nhân nghe sư huynh của mình nói vậy thì tự nhiên là không tiện nói gì nữa, lão cười nhạt một tiếng rồi lui bước qua một bên.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu là nhân vật tôn thờ chủ nghĩa anh hùng, tuy cảm thấy lời nói của Chu Kỳ hơi chói tai nhưng lão tự tin đôi Nhật Nguyệt Song Luân của mình xưa nay chưa từng gặp địch thủ, lão không tin thiếu niên vô danh trên hoang đảo này có thể thoát khỏi tay lão.

Từ lâu lão đã biết huynh đệ Liêu Đông nhị lão đều có tuyệt kỹ kỳ công, căn bản bọn họ không xem huynh đệ lão ra gì. chính vì thế nên lão càng muốn thi triển chút thân thủ để thị uy đối với Liêu Đông nhị lão. Bây giờ, sau khi nghe Chu Kỳ nói xong thì chẳng những lão không phẫn nộ mà còn cười hì hì, nói :

- Chu lão huynh chớ đề cao tại hạ, tuy nhiên tại hạ cũng nguyện đi tiên phong, nếu không xong thì Chu lão huynh và Nam lão nhị tiếp ứng cũng không muộn.

Lão ngừng một lát rồi quay sang nói với Nam Hoài Nhân :

- Nam lão nhị, xin hãy mở lượng bao hàm nhé, huynh đệ tại hạ đã không động thủ mấy ngày rồi nên cũng ngứa chân ngứa tay. Bọn ta đã cùng đến, nếu không phải huynh đệ thì cũng là đồng bọn, Nam lão nhị chớ tức giận nhé.

Nam Hoài Nhân cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Sa huynh quá khách khí rồi, kỳ thực nếu tại hạ biết Sa huynh muốn động thủ thì tại hạ cũng chẳng tranh giành làm gì. Bằng vào đôi Nhật Nguyệt Song Luân của Sa huynh thì việc gì chẳng giải quyết được, đừng nói là một kẻ hậu bối, chẳng biết sống chết là gì.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu “hừ” một tiếng rồi nói :

- Sa mỗ muốn chúng ta bớt châm chọc nhau, cứ hạ thủ là sẽ rõ mọi chuyện. Đi!

Nói đoạn lão phất bạch y rồi tung người lên bờ cát tựa như bóng bạch vân. Lão đại Chu Kỳ trong

Liêu Đông nhị lão cũng phóng theo, thân thủ chao lượn như một con hải âu. Tiếp theo là Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm, Nam Hoài Nhân, Thương Hải Khách Kiều Côn cũng lần lượt tung người lên bờ. Thân thủ của bọn họ đều khinh linh ảo diệu, trong năm lão thì Kiều Côn xem ra là nhân vật yếu hơn cả.

Sau khi lên bờ thì Kiều Côn khẽ nói :

- Tại hạ thấy chúng ta nên tản ra thôi, tại hạ cùng Sa lão ca đi trước, thế nào?

Chu Kỳ gật đầu, nói :

- Có lý, chúng ta đi thôi!

Lời vừa dứt thì song thủ của lão phân ra, thân hình như một con thương ưng bốc lên hạ xuống, thoáng chốc thì đã khuất dạng vào bóng tối.

Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm nhìn qua sư huynh kết nghĩa Sa Thiên Cừu rồi cất giọng thâm trầm nói :

- Huynh đệ chúng ta cùng đi nhé.

Sa Thiên Cừu đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Không cần, ngươi cũng không tin ta sao?

Thượng Hòa Âm lạnh lùng nói :

- Sư huynh phải cẩn thận mới được. Theo đệ thấy, nếu thiếu niên đó không có võ công kinh thế hải tục thì làm sao có thể sống cô độc trên hoang đảo này?

Sa Thiên Cừu biết vị sư đệ của mình tuy cũng có thủ đoạn âm độc không kém mình, nhưng bình sinh hành sự lại cẩn thận và hiệu quả hơn mình nhiều, vì vậy, lão do dự một lát rồi cười nhạt, nói :

- Ta hận là Liêu Đông nhị lão đã xem huynh đệ bọn ta không ra gì nên mới phải tranh khẩu khí như vậy, ngươi đã không yên tâm thì tốt nhất là hãy ngầm theo sau ta.

Thượng Hòa Âm khẽ gật đầu, lão chỉ lắc người một cái thì thân hình đã ở ngoài xa hơn trượng. Nam Hoài Nhân cũng đã ẩn thân vào bóng tối.

Lúc này trên bờ cát chỉ còn lại Thương Hải Khách Kiều Côn và Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu. Chẳng biết thế nào mà trong lòng Kiều Côn cảm thấy vô cùng khẩn trương, lão ngập ngừng một lát rồi nói :

- Sa lão ca, không phải tại hạ nói chơi, nhưng đích thực là tiểu tử này không dễ đối phó, lão ca chớ khinh xuất.

Sa Thiên Cừu phá lên cười một tràng, Kiều Côn lo sợ nên chụp lão ta kéo qua một bên. Sa Thiên Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Làm gì thế?

Kiều Côn nhìn trái nhìn phải rồi nói :

- Cẩn thận! Tại hạ không sợ gì khác mà chỉ sợ hắn nghe thấy thôi. Tiểu tử này vô cùng tinh minh, hắn lại quen thuộc địa hình xung quanh đây hơn chúng ta, nếu hắn tìm một nơi ẩn nấp thì chúng ta tìm một đời cũng tìm không ra.

Mấy lời này quả nhiên là hù được Sa Thiên Cừu, lão trầm giọng nói :

- Hắn ở gần đây à?

Kiều Côn đưa tay chỉ tới trước rồi nói :

- Có nhìn thấy không? Qua tảng đá lớn kia là đến nơi rồi.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu gật gật đầu, dưới ánh trăng soi chiếu phần thịt lồi nơi vết sẹo trên mặt trông thật rùng rợn, chòm râu dê của lão khẽ phất phơ trong gió.

Lão quét mục quang nhìn tứ phía một lúc rồi lại gật đầu, nói :

- Đi!

Lời chưa dứt thì thân hình đã vút đi như một mũi tên, chớp mắt đã vượt qua tảng đá lớn. Kiều Côn tuy cũng lập tức theo sau nhưng thân thủ chậm hơn nhiều. Sau khi vượt qua tảng đá thì đã có thể thấy một cửa thạch động hiện ra rõ ràng.

Đi tới trước một đoạn nữa thì thấy gốc liễu sum xuê tỏa bóng. Kiều Côn chỉ tay vào và nói :

- Ngay phía sau hai gốc liễu đấy.

Nói đoạn lão cắn chặt môi, tựa như đang nghĩ tới tình hình chịu nhục ba lần trước, hồi lâu sau lão mới nói tiếp :

- Tại hạ đi trước dụ hắn ra, Sa lão ca phải lập tức tiếp ứng tại hạ nhé, nếu chậm trễ thì e rằng tại hạ không cầm cự được lâu.

Sa Thiên Cừu “hừ” một tiếng rồi nói :

- Kiều huynh đi đi, nếu tiểu tử đó không bại dưới hai mươi chiêu Nhật Nguyệt Song Luân của tại hạ thì xem như tại hạ thua hắn.

Kiều Côn ngẩn người, lời của Sa Thiên Cừu vừa nói khiến cho lão vô cùng lo lắng, lão thầm nghĩ :

- “Ngươi cũng quá ngông cuồng rồi!”

Tuy nghĩ thế nhưng một ý nghĩ khác chợt hiện ra trong đầu lão, lão cảm thấy tuy mình quen biết Sa Thiên Cừu đã lâu nhưng cũng chưa rõ trình độ võ công của lão cao thấp thế nào. Có thể trình độ võ công của lão ta đích thực là kinh thế hãi tục, nếu không thì làm sao lão ta lại dám khinh địch như vậy?

Nghĩ thế nên lòng lão bất giác cao hứng vô cùng, hơn nữa dù Sa Thiên Cừu không phải là địch thủ của Giang Hải Phong thì phía sau cũng còn có Liêu Đông nhị lão và Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm tiếp ứng nữa. Mấy người này đều là cao thủ nhất đẳng, thành danh trên giang hồ nhiều năm. Giang Hải Phong dù lợi hại đến cở nào nhưng đơn thân độc mã thì cũng nan địch tứ hùng. Càng nghĩ Kiều Côn càng thêm can đảm, lão gật đầu chào Sa Thiên Cừu rồi tung người phóng đi về phía thạch động.

Khi còn cách thạch động hai trượng thì lão dừng bước, Kiều Côn định lên tiếng gọi, nhưng ngay lúc đó có một giọng lạnh lùng từ trong thạch động truyền ra :

- Kiều Côn, quả nhiên là lão, tại hạ đợi bọn lão đã lâu rồi.

Thương Hải Khách Kiều Côn vừa nghe thì chợt cảm thấy có một luồng khí lạnh từ đốt tận cùng của xương sống chạy ngược lên, nhất thời toàn thân toát mồ hôi lạnh. Lão vừa lui ra sau hai bước thì đã thấy Giang Hải Phong như mãnh long xuất động, thân hình chàng lướt ra như tên bay. Chàng dừng bước trước mặt Kiều Côn và mỉm cười, vẻ mặt cực kỳ đáng sợ, tuyệt không giống những lần trước.

Chàng hướng mục quang nhìn lên tảng đá lớn và từ từ nói :

- Vị bằng hữu nào ở trên đó, xin mời xuống đây luôn, không cần phải trốn nấp như vậy.

Kiều Côn gượng cười, nói :

- Ngươi đã nhìn thấy thì càng tốt. Giang Hải Phong, hôm nay chính là lúc bọn ta tranh sinh tử tồn vong với ngươi đây.

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói :

- Lão cũng xứng ư?

Kiều Côn đỏ mặt, lão nói :

- Cố nhiên ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng...

Nói đến đây thì Sa Thiên Cừu đã cất tiếng hú dài, liền theo đó là một bóng bạch y vứt lên không trung. Chớp mắt, lão ta đã hạ người xuống bên cạnh Kiều Côn, nơi hạ thân vừa vẹn ngang hàng với Kiều Côn, tuyệt không chồm tới trước hoặc lùi ra sau. Lão cung thủ chào Giang Hải Phong và cười nhạt, nói :

- Ngưỡng mộ võ công cái thế của các hạ đã lâu. Hôm nay Sa Thiên Cừu này đến bái phỏng và thỉnh giáo vài cao chiêu của các hạ.

Giang Hải Phong cũng hơi kinh ngạc trước kỳ hình quái trạng của đối phương, chàng thản nhiên mỉm cười và nói :

- Tại hạ chẳng qua là một hàn sĩ mượn nơi này tu thân, tại sao anh hùng tứ phương lại không dung cho tại hạ, chẳng hay các vị có ý gì?

Từ lúc Giang Hải Phong xuất hiện thì Sa Thiên Cừu đã tập trung tinh thần chú ý đến thân thủ của chàng, lão thấy thái độ ung dung và tinh hoa ẩn hiện của chàng thì biết thiếu niên này quả nhiên là nhân vật không tầm thường.

Lúc này lão cũng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Sa mỗ đến đây chỉ thuần túy thỉnh giáo võ công, thắng bại cũng chẳng có ý nghĩa gì, tỉ thí xong thì tại hạ lập tức ra đi. Lẽ nào các hạ cho rằng Sa mỗ không đủ tư cách thỉnh giáo?

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua dung diện của Sa Thiên Cừu rồi cười nhạt, nói :

- E rằng không đơn giản như vậy.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu khẽ chau mày, hai tròng mắt quái dị không ngừng chao động, lão cười hì hì rồi nói :

- Thời gian không còn sớm, nếu các hạ biết điều thì tốt nhất là chúng ta nhanh chóng xuất thủ phân cao thấp thôi.

Giang Hải Phong gật gật đầu, chàng nhìn qua Kiều Côn rồi nói :

- Thế nào, lão cũng hứng thú tham gia trò chơi này sao?

Kiều Côn gượng cười, nói :

- Một mình Sa lão ca cũng đủ phát lạc ngươi rồi, tiểu tử, ngươi đã chết đến nơi mà còn ngông cuồng như vậy sao? Thật là thứ không biết sống chết.

Nói đoạn lão tung người ra sau hơn trượng rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Sa lão ca, nơi này rộng rãi hơn, lão ca hãy đến đây để phát lạc hắn.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu nhìn Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Mời!

Lời chưa dứt thì lão ngã ngửa người búng một cái thân hình đã lui ra sau hơn trượng. Lão vừa quay người lại định xuất chiêu thì đột nhiên nghe sau lưng có tiếng cười nhạt, tiếp theo là giọng nói lạnh lùng :

- Nơi này quả nhiên là không tệ.

Sa Thiên Cừu quay người lại thì đã thấy Giang Hải Phong đứng trước mặt từ lúc nào rồi, thần thái ung dung nhưng không kém uy phong. Tốc độ thân pháp nhanh như vậy khiến cho một nhân vật cuồng ngạo như Sa Thiên Cừu cũng bất giác toát mồ hôi lạnh. Bởi lẽ, với trình độ nhãn lực như lão mà cũng không phát hiện được đối phương dịch chuyển như thế nào, nếu xuất chiêu động thủ thì xem như lão thua là cái chắc.

Vậy thì bảo làm sao lão ta không kinh ngạc? Nhất thời dường như lão ngẩn người như pho tượng.

Cũng may, bình thời thì hình dáng như thi thể cương cứng của lão đã giống như người phát ngẩn rồi, sau một hồi phát ngẩn thì lão phá lên cười một tràng rồi nói :

- Họ Giang kia, ngươi không cần đe dọa, cứ tận lực thi triển tuyệt kỹ của ngươi đi, xem thử có làm gì được Sa Thiên Cừu ta không!

Tuy miệng nói nhưng song mục của lão luôn chú ý đến động tĩnh của đối phương.

Nhưng Giang Hải Phong lại thản nhiên mỉm cười, nói :

- Xưa nay tại hạ không quen phát chiêu trước, nếu lão sợ thì xin tự nhiên, tại hạ quyết không ngăn cản.

Vừa nói chàng vừa xoay xoay thanh kiếm gỗ, tựa hồ như không quan tâm đến đại địch trước mắt.

Lúc này, thân hình cương cứng của Sa Thiên Cừu chợt run lên, lão trấn định tinh thần rồi quát lớn

một tiếng :

- Được!

Lời chưa dứt thì thân hình đã tung lên lơ lửng trên không, đôi quái trảo phát ra hai đạo mãnh lực đánh thẳng vào người Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vẫn ung dung không chút vội vàng, chàng chỉ khẽ bước qua trái nửa bước, thân hình hơi rùn xuống, thanh kiếm gỗ từ dưới hướng lên trên rồi khẽ bạt qua phải.

Nói ra cũng kỳ quái, thế công của Sa Thiên Cừu nhanh như vậy nhưng bỗng chốc lại loạn tay loạn chân trước thế thủ bình thường của Giang Hải Phong. Lão không chờ song chưởng xuất hết kình lực mà đã vội vàng lăn người trên không rồi hạ xuống ngoài xa bảy thước.

Thân hình vừa trụ vững thì sắc diện đã nhăn nheo như một thi thể chết ba ngày, lão rung giọng nói :

- Hảo tiểu tử, thuật chưởng nhãn của ngươi không qua mắt lão phu đâu, để lão phu lộ vài môn công phu lợi hại cho ngươi xem nhé.

Trong lúc lão nói thì Giang Hải Phong vẫn xoay xoay thanh kiếm gỗ trong tay, thần thái ung dung mỉm cười. Sự lãnh ngộ trong tĩnh lặng nhiều năm qua đã giúp chàng thể hiện được sự diệu dụng của bốn chữ: dĩ tĩnh chế động.

Còn Sa Thiên Cừu tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng lòng không khỏi kinh ngạc, vì thế vung kiếm gỗ của Giang Hải Phong vừa rồi đã chỉ đúng vào chỗ yếu nhất trong chưởng thức của lão. Nếu lão không kịp thời thối lui thì e rằng đã đại bại rồi.

Lão bước vào giang hồ đã mấy mươi năm, thân kinh bách chiến, nhưng thái độ ung dung trầm tĩnh trong lúc đối địch như thế này thì lão mới gặp lần đầu. Lúc này lão chợt hối hận là mình đã tranh giành xuất thủ trận đầu, nếu bại dưới tay thiếu niên vô danh này thì từ nay về sau lão còn mặt mũi nào mà bôn tẩu giang hồ? Nhưng việc đã đến nước này thì còn nói gì được nữa? Thế là lão tung người lên lần thứ hai, khoảng cách giữa lão và Giang Hải Phong chừng sáu bảy thước, bỗng nhiên thân hình lão xoay qua phải rồi liên tiếp xuất chưởng đánh vào mạn sườn trái của đối phương.

Không chờ chưởng lực xuất ra thì lão lại chuyển qua bên trái, thủ pháp dương đông kích tây này được lão thi triển vô cùng nhuần nhuyễn, tựa như một cơn gió lốc.

Thân hình vừa xoay chuyển qua trái thì hữu chưởng lập tức mãnh xuất một chiêu Bạch Vân Thám Thủ. Ngũ chỉ trương ra, nội lực theo các đầu ngón tay mà xuất.

Nếu để lão đánh trúng chiêu này thì đừng nói là thân thể huyết nhục của Giang Hải Phong không

chịu nổi, mà ngay cả một tảng đá xanh rắn chắc cũng lập tức vỡ vụn.

Nhưng sự thực lại ngoài tiên liệu của con người, trong mắt Giang Hải Phong thì thủ pháp lợi hại kia dường như cũng chỉ là một chiêu bình thường. Chàng hoành ngang kiếm gỗ trước ngực rồi khẽ xuất ra, mũi kiếm vạch nửa vòng cực kỳ ảo diệu, phong bế toàn bộ thế công của đối phương.

Sa Thiên Cừu rất tin tưởng ở chiêu Bạch Vân Thám Thủ của mình nhưng chưởng lực chưa chạm được vào người đối phương thì đã bị đẩy bật ra. Vì thế kiếm do kiếm gỗ của Giang Hải Phong vạch ra có mang theo một đạo kình lực uy mãnh cực kỳ, đồng thời mũi kiếm còn nhằm vào yếu huyệt trên người Sa Thiên Cừu, đó là Tang Môn Huyệt, cách mạng sườn bên phải của lão chừng ba phân.

Lúc này Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu mới thật sự nếm mùi lợi hại của đối phương, lão kêu thét lên một tiếng, thân hình lộn trên không rồi hạ xuống bên kia tảng đá. Lão phát ra một tràng cười quái gở rồi nói :

- Hảo tiểu tử, đây là do ngươi tự tìm cái chết đấy thôi!

Nói đoạn, lão lùi ra sau một bước, thân hình hơi rùn xuống, song thủ cùng mò vào thắt lưng. Đột nhiên nghe “choang” một tiếng, trong tay Sa Thiên Cừu đã có thêm một đôi binh khí hình tròn kỳ hình quái trạng, màu sắc đen bóng. Hai binh khí hình tròn này một lớn một nhỏ, tuy màu sắc đen tuyền nhưng khi vung lên lại lấp lánh ngân quang.

Sa Thiên Cừu nắm chặt Nhật Nguyệt Song Luân trong tay rồi tung người tới trước, đôi binh khí chập vào nhau phát ra tiếng kêu chói tai, trong chốc lát khuôn mặt vốn quái dị của lão ta cũng xuất hiện đầy nếp nhăn. Lão ta cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi dám tiếp vài chiêu đôi binh khí này của lão phu không?

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng giơ thanh kiếm gỗ lên và nói :

- Lão không dùng binh khí thì còn có thể sống thêm được vài canh giờ, nhưng đã xuất binh khí thì lão đến lúc chết rồi!

Lời vừa dứt thì song mục của chàng chợt hiện tinh quang, ánh mắt đầy tử khí xạ lên người Sa Thiên Cừu.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu chợt rùng mình, lão cười nhạt rồi nói :

- Chúng ta thử xem, ai là kẻ đến lúc chết.

Nói đoạn, thân hình lão đột nhiên bốc lên, lão chỉ dùng mũi chân phải điểm xuống mặt cát, Nhật Nguyệt Song Luân chợt bắn tới trước, thế công nhằm vào giữa ngực Giang Hải Phong.

Võ công của lão nhân này quả nhiên là bất phàm, lúc động thủ vô cùng linh hoạt.

Giang Hải Phong không dịch động mà chỉ ngửa người ra sau, thế nhưng Sa Thiên Cừu biết là chiêu của mình đã đánh hụt. Lão vận sức vào song thủ rồi thân hình xoay chuyển nửa vòng, đúng vào bên trái của Giang Hải Phong. Kế đó, nghe lão quát lớn một tiếng :

- Tiếp chiêu!

Nhật Nguyệt Song Luân một trước một sau cùng phát hai vòng hào quang, kèm theo đó là hai đạo kình lực uy mãnh đánh vào mạn sườn Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong chống kiếm gỗ xuống đất, thân hình đột nhiên tung lên không.

Nhật Nguyệt Song Luân mang theo kình phong lướt qua “vù vù”, tình thế cực kỳ nguy hiểm. Sa Thiên Cừu không ngờ thủ pháp nhanh như vậy mà vẫn đánh hụt, phản ứng của đối phương quả thật là tuyệt nhanh. Sa Thiên Cừu dịch chân trái tới trước một bước, song luân lại xuất ra một chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên, hai đạo kình phong nhằm đánh vào song cước của Giang Hải Phong.

Chợt nghe “choang” một tiếng, kiếm gỗ của Giang Hải Phong va chạm vào song luân của đối phương. Chàng mượn lực va chạm để tung người lên cao rồi lướt ra ngoài xa hơn trượng. Mũi chân vừa chạm xuống mặt cát thì thân hình lập tức xoay chuyển như một con quái xà, kiếm gỗ trong tay mang theo một đạo kình phong từ trên đánh xuống. Tốc độ xuất kiếm nhanh như chớp, thế công nhằm vào trước ngực Sa Thiên Cừu mà bổ tới. Thời gian, phương vị đều rất thích hợp, tựa như sau lưng chàng cũng có mắt.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu kinh hãi không thôi, cũng may lão là nhân vật từng trải giang hồ, kinh nghiệm đối địch phong phú nên song luân liền chập lại rồi vung tới trước phong bế thế công của đối phương. Thế nhưng song luân của lão chẳng những không thể đánh gãy kiếm gỗ của Giang Hải Phong mà ngược lại hai vai của lão bị chấn lực làm cho tê điếng, đôi binh khí trong tay cũng phát nóng như bị lửa thiêu.

Đến lúc này Sa Thiên Cừu mới biết võ công của thiếu niên trước mặt quả nhiên là kinh thế hãi tục, chẳng tránh Thương Hải Khách Kiều Côn nhắc đến chàng thì kinh tâm khiếp đảm.

Nhưng từ lúc ra khỏi thạch động thì Giang Hải Phong đã hạ quyết tâm là không để cho một kẻ xâm phạm nào còn sống trở về. Thanh kiếm gỗ của chàng lại vung lên một lần nữa như hoàng hạc tung cánh.

Lúc này Sa Thiên Cừu thấy thân hình đối phương bốc lên thì đâu dám chậm trễ, hai chân lão lập tức trược trên mặt cát, dùng thân pháp Hàm Đan Học Bộ lướt qua phải bảy bước. Lão ta cho rằng cơ hội không đến lần thứ hai nên cười nhạt một tiếng, song luân chập vào nhau rồi một trước một sau

xuất chiêu Xảo Đả Thiên Tinh, đánh thẳng vào nơi Giang Hải Phong vừa hạ thân xuống.

Chiêu thức nhanh như chớp, song luân một trên một dưới đánh vào thượng và hạ bàn, nguyệt luân phát hàn quang lấp lánh dưới ánh trăng.

Giang Hải Phong chau mày rồi chợt rùn người xuống, kiếm gỗ đẩy ra, thế kiếm đi được nửa đường thì bỗng hóa thành hai bóng kiếm ảnh. Chiêu thức của Sa Thiên Cừu nhanh như vậy nhưng vẫn bị kiếm gỗ của Giang Hải Phong đánh văng ra, nhất thời toàn thân lão để hở trống không.

Đến lúc này thì Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu, một nhân vật tung hoành mấy mươi năm trên giang hồ đã kinh khiếp mà biến sắc, miệng kêu thất thanh một tiếng.

Lão liều mạng bước trên cát, dùng thân pháp Kim Lý Đảo Xuyên ngã người ra phía sau.

Thế nhưng Giang Hải Phong đã không để cho lão ta thoát thân. Thân hình Sa Thiên Cừu vừa xuyên ra ngoài hơn trượng thì đã thấy một bóng đen lấp lánh trước mắt, cùng lúc đó thanh kiếm gỗ cũng điểm thẳng tới.

Sa Thiên Cừu chưa kịp đứng vững thì đã cảm thấy một đạo hàn khí như lãnh tiễn bắn tới. Lão ta chỉ kịp kêu “hự” một tiếng rồi ngã ra cát.

Ngay lúc đó, đột nhiên trong bóng tối bên cạnh có một tiếng quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi dám à?

Tiếng quát chưa dứt thì “rẹt” một tiếng, một mũi Tang Môn đinh bắn thẳng về phía Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên xuất tả thủ, chàng dùng hai ngón tay vung lên không, thoáng cái đã bắt gọn mũi ám khí.

Nói thì chậm nhưng diễn biến tại đương trường xảy ra cực nhanh, khi mũi ám khí vừa phát ra thì trong bóng tối cũng có hai bóng người cùng phóng ra.

Đó chính là Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm và Thương Hải Khách Kiều Côn.

Hai lão này từ hai hướng khác nhau, nhưng thấy Sa Thiên Cừu ngộ hiểm thì cùng xuất hiện một lúc.

Thượng Hòa Âm vì thủ túc tình thâm nên lập tức phát Tang Môn đinh, nhưng không ngờ vị nghĩa huynh đồng sinh cộng tử, một bước không rời của lão, đã hồn quy địa phủ, vĩnh viễn không thể đứng lên được nữa.

Thượng Hòa Âm đã ngầm nhận ra thiếu niên này quả nhiên là một nhân vật cực kỳ lợi hại, và lão cũng sớm lo lắng cho sư huynh mình, đang lúc chờ thời cơ xuất thủ trợ chiến, nhưng không ngờ đã muộn một bước.

Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu bị luồng hàn khí từ kiếm gỗ của Giang Hải Phong đâm trúng vào tâm, hiện tại đã trở thành người thiên cổ.

Thượng Hòa Âm sử dụng một thanh kiếm có hình dạng giống trường xà, khi ám khí vừa xuất thủ thì thanh kiếm của lão cũng đã nằm trong tay.

Lão ta quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi tìm cái chết rồi!

Lời chưa dứt thì kiếm đã vung tới trước, thế kiếm nhằm vai phải của Giang Hải Phong mà bổ tới. Ngay lúc đó chợt nghe Thương Hải Khách Kiều Côn hốt hoảng kêu lên :

- Không xong rồi, Sa lão ca đã tắt thở.

Thượng Hòa Âm đã xuất kiếm nhưng nghe vậy thì chẳng khác gì sét đánh bên tai.

Lão vội thu kiếm, tung người ra sau rồi lướt đến chỗ Kiều Côn và Sa Thiên Cừu. Lão run giọng hỏi :

- Sư... huynh của ta thế nào?

Kiều Côn cũng ngẩn người, lão ấp úng nói :

- Sa lão ca đã... đã chết rồi.

Thượng Hòa Âm chao đảo thân người, suýt ngã nhào ra đất. Ngay lúc đó lại có một bóng người bay lướt qua đầu lão. Người này mặc hắc bào rộng thùng thình, từ trên cao hạ xuống nhưng không nghe một tiếng động nhỏ. Sau khi hạ thân thì người này vội khoát tay và nói :

- Ngừng tay! Ngừng tay!

Thượng Hòa Âm giật thót người, lão ngước mặt nhìn lên, thấy người xuất hiện là Nam Hoài Nhân thì liền nói bằng giọng bi phẫn :

- Nam lão ca tránh ra đi, nghĩa huynh của ta đã chết rồi.

Nam Hoài Nhân nghe vậy thì kinh ngạc đến độ phải ngẩn người, lão lắp bắp hỏi :

- Chết... chết rồi sao? Không thể được.

Lúc này Kiều Côn đã mắt hết can đảm, lão lẩm bẩm nói :

- Kỳ quái là toàn thân Sa lão ca không thương tích, không biết đối phương điểm trúng nơi nào?

Thượng Hòa Âm cười một tiếng thê lương rồi nói :

- Việc đã đến nước này thì còn việc gì hay ho để nói nữa.

Lão trừng mắt nhìn Giang Hải Phong ở ngoài xa hơn trượng và chỉ thanh kiếm hình trường xà tới trước rồi nói :

- Tiểu tử... Ngươi thật là tàn độc. Rốt cuộc nghĩa huynh của ta có thâm thù đại hận gì với ngươi mà ngươi hạ độc thủ như vậy?

Lời vừa dứt thì thân hình lão cũng tung tới trước, trường kiếm vung ra, nhằm thẳng vào yết hầu của Giang Hải Phong mà xuất chiêu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, mục quang lạnh lùng quét nhìn qua đương trường rồi vung thanh kiếm gỗ lên “soạt” một tiếng, thân hình Thượng Hòa Âm lập tức loạng choạng lui ra sau ba bốn bước.

Nam Hoài Nhân vội kêu lớn :

- Thượng huynh hãy khoan hạ thủ.

Thượng Hòa Âm quay người lại cười nhạt, nói :

- Lẽ nào ngươi muốn giảng hòa với hắn?

Nam Hoài Nhân bước lên trước mấy bước rồi khẽ nói :

- Thượng huynh, võ công của tiểu tử này cao thâm khôn lường, không phải tại hạ làm giảm uy phong của bọn ta, nhưng quả thực trong mấy người bọn ta, chẳng có ai là đối thủ của hắn.

Thượng Hòa Âm lại cười nhạt rồi nói :

- Như vậy, đại ca của ta...

Nam Hoài Nhân hạ thấp giọng nói :

- Thượng huynh chớ vội, theo tại hạ thấy thì chuyện này chỉ có thể đấu trí chứ không thể đấu lực.

Thượng Hòa Âm liền hỏi :

- Ý của các hạ là...

Nam Hoài Nhân cười nhạt, nói :

- Trước tiên tại hạ sẽ dụ hắn, Thượng huynh thừa cơ trong lúc hắn không đề phòng...

Thượng Hòa Âm nghe vậy thì ngớ người, Nam Hoài Nhân nói tiếp :

- Việc đã đến nước này, cũng chẳng cần suy nghĩ hay kiêng kỵ gì nữa, nếu không thì e rằng mối thù của lệnh huynh...

Thượng Hòa Âm cắn chặt răng và gật đầu. Nam Hoài Nhân liền nhìn Giang Hải Phong thì thấy chàng vẫn đứng ở ngoài xa hơn ba trượng, thanh kiếm gỗ trong tay, mũi kiếm cắm xuống mặt cát, thần thái không vui không giận, tuy nhiên song mục vẫn chú ý nhìn về phía trước không chớp mắt.

Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão còn có trác hiệu là Hắc Yêu Hồ, tính tình cực kỳ âm hiểm, đặc biệt là Độc Sa chưởng của lão đã luyện được tám thành hỏa hầu. Nhưng đêm nay, sau khi lén xem võ công của Giang Hải Phong thì lão đã kinh tâm động phách. Tâm cơ của lão chớp động nên lão mới nghĩ ra độc kế đánh lén, tuy nhiên lão thừa biết dù đánh lén cũng là chuyện khá mạo hiểm. Do đó, lão mới bảo Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm làm chuyện mạo hiểm này, bản thân lão sẽ tùy cơ mà hành sự.

Lão hắng giọng rồi bước lên trước, cung thủ và nói :

- Công lực của các hạ quả nhiên là bất phàm, lão phu vô cùng khâm phục, chẳng hay lệnh sư của các hạ là vị cao nhân nào, có thể cho bọn lão phu biết không?

Giang Hải Phong cười nhạt,nói :

- Lão là ai?

Nam Hoài Nhân lại tiến lên trước hai bước, thân hình lão vừa đủ che tầm nhìn của đối phương, cùng lúc đó Thượng Hòa Âm cũng nhanh chóng ẩn thân vào bóng tối.

Nam Hoài Nhân cười hì hi, nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi cũng không cần hỏi lão phu là ai, chung quy là chúng ta chẳng có hận thù gì, dù có thì cũng chẳng phải là không thể hóa giải, đúng không?

Lão ngừng một lát rồi chỉ tay qua Kiều Côn và tiếp lời :

- Chẳng qua là vì Kiều Côn đại ca này thôi, bây giờ lão phu muốn điều giải cho hai người, từ nay về sau...

Lão hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp :

- Chúng ta đã không phải là kẻ thù của nhau thì tại sao không thể kết thành bằng hữu? Ý của tiểu huynh đệ ngươi thế nào?

Nhất thời Giang Hải Phong cũng không đoán được lão nhân này định giở trò gì, chàng cảm thấy vừa rồi mình hạ thủ quá nặng, khiến một người tử vong nên trong lòng rất hối hận. Vì thế, sau khi nghe Nam Hoài Nhân nói thì trong lòng chàng tuy có chút nghi ngờ, song không tránh khỏi bị xao động. Chàng mỉm cười,nói :

- Chuyện này do các vị tự chuốc lấy, còn trách ai được nữa? Việc tại hạ tĩnh tu trên hoang đảo này vốn chẳng liên quan gì đến các vị, bây giờ lão đã nói thế thì tại hạ đồng ý.

Chàng hạ thanh kiếm gỗ xuống và nói tiếp :

- Các vị hãy lập tức rời khỏi nơi này, tuyệt đối không được quay trở lại lần thứ hai.

Nói đến đây thì đôi mày kiếm của chàng chợt nhướng lên, song mục lấp lánh tinh quang.

Nam Hoài Nhân bất giác giật thót người, tuy có chút khiếp sợ nhưng lão này cũng là một nhân vật chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi. Để đạt mục đích nào đó, lão ta thường bất chấp mọi thủ đoạn. Lão hắng giọng, tiến tới trước một bước nữa rồi nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi nói thế là quá khách khí rồi, lão phu thực sự có hảo ý...

Giang Hải Phong bỗng nhiên trừng mắt, chàng lạnh lùng nói :

- Không cần phải đa ngôn, tại hạ không muốn kết giao bằng hữu với các vị.

Chàng vung thanh kiếm gỗ và cười nhạt nói :

- Mau đi thôi!

Nam Hoài Nhân liếc mắt nhìn quanh rồi cười hì hì, nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi quá nóng tính rồi.

Giang Hải Phong cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa, đang lúc định xuất ngón hù dọa đối phương thì bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng kiếm phong ạp tới. Nhất thời chàng hiểu ngay đó là chuyện gì, thân người chàng đột nhiên trượt tới trước, kiếm gỗ cắm xuống mặt cát, thân hình

xoay chuyển qua phải nhanh như chớp.

Thân pháp này nhanh đến độ Nam Hoài Nhân cũng không kịp thấy rõ chàng xoay người như thế nào.

Chỉ đáng thương cho Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm, vì ám kích bất thần nên lão ta bị rơi vào hiểm cảnh. Thanh kiếm hình trường xà của lão vốn đã xuất thủ đánh thẳng vào giữa lưng Giang Hải Phong, thân hình tất phải mất thế trụ. Mắt thấy diệu kế sắp thành công nên lòng lão vui mừng khôn tả, nào ngờ đối phương chỉ xoay người xuất kiếm nhanh như chớp. Thời gian, bộ vị tuyệt không sai mấy phân. Thượng Hòa Âm cảm thấy bóng người thấp thoáng trước mắt thì kiếm gỗ của đối phương đã sắp điểm tới tâm khảm huyệt trước ngực rồi.

Lão bất giác kinh hãi kêu thất thanh và vội vàng vận khí vào đan điền để xoay người, phản ứng và thân pháp của lão đích thực là nhanh vô cùng. Nhưng đáng tiếc đối thủ của lão có võ công quá cao, không thể nào lường được. Thân hình Thượng Hòa Âm vừa xoay nửa vòng thì kiếm gỗ của đối phương đã bức tới như sao xẹt, mũi kiếm điểm ngay vào tâm khảm huyệt của lão.

Thân hình Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm lơ lửng trên không, đột nhiên lão cảm thấy một luồng khí lạnh từ đốt tận cùng của xương sống chạy ngược lên, kế đó là toàn thân rơi bịch xuống đất. Ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp phát ra. Thanh kiếm hình trường xà cũng văng ra xa rồi cắm phập xuống cát.

Nam Hoài Nhân và Kiều Côn đứng bên cạnh thấy vậy thì hồn bay phách tán.

Bởi lẽ bọn họ đều biết Thượng Hòa Âm đã luyện công phu Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam, vậy mà đối phương chỉ điểm nhẹ thanh kiếm gỗ thì đã vong mạng. Từ đó mà suy thì võ công của thiếu niên kêu bằng Giang Hải Phong này đích thực là siêu phàm nhập hóa, kinh thế hãi tục.

Cả hai đều không phải là kẻ ngu đần, sau một thoáng kinh hoàng thì phản ứng đầu tiên của bọn họ là: chạy. Cả hai cùng tung người lên một lúc, một trái một phải chạy về hai hướng khác nhau.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, rồi cũng tung người phóng đi, thân hình chàng nhô lên thụp xuống thì đã ngoài xa hơn trượng. Nơi hạ chân đúng vào chỗ sau lưng Kiều Côn, lão này cũng phát hiện có người sau lưng mình nên nhất thời mặt không còn một giọt máu.

Con người đã đến giữa sinh tử tồn vong thì dũng khí không thể không trỗi dậy, tựa như con dã thú bị dồn vào đường cùng. Tình thế của Kiều Côn lúc này cũng như vậy, lão quát lớn :

- Hảo tiểu tử!

Lời vừa phát ra thì người cũng quay lại, trường kiếm trong tay phát ra đánh “vù” một tiếng, một đạo bạch quang nhằm thân người Giang Hải Phong mà đánh tới.

Khoảng cách giữa song phương không đầy một thước. Kiều Côn thấy rõ trong đôi mắt lạnh lùng của Giang Hải Phong hình như đang chứa đầy nộ khí. Tuy nhiên lão cũng bất chấp tất cả, thành bại lúc này chỉ trong một chiêu, trường kiếm vừa phát ra thì tả chưởng của lão cũng vận đủ nội lực đánh ra một chiêu Tiểu Thiên Tinh.

Giang Hải Phong phá lên cười sang sảng, thân thủ của chàng đích thực là quỷ thần khôn lường. Trong lúc nguy cấp như vậy mà chàng vẫn ung dung tự nhiên như không. Trước tiên, chàng vung tả thủ lên, thế vung xảo diệu, nhanh và chuẩn xác vô cùng.

Hướng phản công của chàng nhằm vào mạch môn trên hữu thủ của Kiều Côn.

Tuy Kiều Côn đã vận đủ nội lực nhưng vẫn không thể dịch động một phần. Cùng lúc đó thì mũi kiếm gỗ của Giang Hải Phong đã điểm vào yết hầu của đối phương.

Thương Hải Khách Kiều Côn kêu lên thất thanh một tiếng, thân hình xoay nửa vòng rồi ngã lăn ra đất. Lão ta cũng giống như Tương Tây nhị quỷ Hắc Bạch Vô Thường, nhất thời khí huyết ngưng tụ ở yết hầu làm bế đường hô hấp mà dẫn đến vong mạng.

Nam Hoài Nhân tuy đã chạy đi xa nhưng không lúc nào lão lại không chú ý theo dõi tình hình ở sau lưng mình. Tất nhiên là lão nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Kiều Côn, thậm chí lão còn thấy Kiều Côn ngã xuống.

Trong đời lão, thân kinh bách chiến, giết người vô số nhưng lúc này cũng nghĩ mỗi chữ: sợ! Càng kinh sợ thì bước chân của lão càng tăng nhanh, lão chạy như ma đuổi, quỷ rượt ở phía sau. Khi đến gần bờ đá thì tung người bổ nhào tới. Vì lão biết thuyền buồm neo bên cạnh bờ đá này, chỉ cần lên được thuyền thì xem như đã thoát thân. Lão thầm nghĩ :

- “Có thể Phiến Thiên Chưởng Chu Kỳ đang chờ mình trên đó, dù hai huynh đệ không địch lại hắn thì cũng có nhiều hy vọng thoát thân hơn.”

Đang lúc lão phi thân qua bờ đá thì chợt nghe một tiếng hú dài. Thanh âm từ trên bờ đá giáng xuống cùng một bóng người. Hắc Hồ Ly Nam Hoài Nhân kinh tâm táng đởm, lão vặn người lại và quát lớn :

- Xem đây!

Lời chưa dứt thì một loạt chấm đen phóng ra như bay, kình phong vù vù đánh thẳng vào bóng người kia.

Thủ pháp này là một loại tuyệt kỹ võ lâm, tên gọi là Xảo Đả Mãn Thiên Tinh, đặc biệt trong lúc kinh hãi nên Nam Hoài Nhân vận đủ mười thành công lực mà xuất thủ.

Mỗi mũi ám khí đều hàm chứa đầy kình lực, kình phong hợp lại thành một thanh âm chói tai.

Nam Hoài Nhân vừa phát ám khí thì thân hình cũng lập tức phóng lên thuyền buồm, tuyệt không dám chậm trễ. Nhưng đáng tiếc là lão vừa tới mép nước thì đột nhiên nghe tiếng cười nhạt ngay sau lưng, kế đó là giọng nói của Giang Hải Phong :

- Ám khí quả nhiên là lợi hại. Nhưng các hạ không thoát được đâu!

Nam Hoài Nhân là nhân vật kinh nghiệm phong phú và lão luyện, trong lúc khẩn trương như vậy nhưng vẫn có thể giữ được phản ứng căn bản. Chân phải của lão soạt tới trước, toàn thân như vụt bay qua phải, sau đó lão lăn mấy vòng dưới mặt cát. Cùng lúc, thuận tay lão bốc một nắm cát, quăng về phía Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không ngờ lão ta lại giở thủ đoạn hạ lưu như vậy, chàng khẽ điểm mũi chân xuống đất và tung người lui ra sau hơn trượng.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc này, Nam Hoài Nhân tựa như con hồ ly bị thợ săn truy đến đường cùng, lão tung người lên mũi thuyền và lớn tiếng quát :

- Mau, nhổ neo!

Tên chèo thuyền nghe quát thì giật thót người, hắn vốn là một tên tiểu tặc thuộc hạ của Tương Tây nhị quỷ, bình sinh phụ trách việc thăm dò mua bán trên sông nước nên tính tình rất linh hoạt. Vừa rồi hắn thấy Nam Hoài Nhân từ trong bờ nhảy lên thuyền, nhưng lúc này lại thấy có thêm một bóng người lạ như từ trên trời giáng hạ xuống thuyền, người này cầm thanh kiếm gỗ trong tay và chỉ nói một tiếng :

- Dám!

Tên chèo thuyền kinh hãi vô cùng, hắn vội vung sào đánh xuống đầu Giang Hải Phong, nhưng đối phương chỉ vung kiếm gỗ thì chiếc sào lập tức gãy đôi.

Tên chèo thuyền vội chạy ra đuôi thuyền và lớn tiếng gọi :

- Nam đại gia, cứu mạng...

Chữ “mạng” vừa phát ra thì Giang Hải Phong đã lướt đến sau lưng hắn, chàng dùng mũi kiếm điểm huyệt rồi đẩy tên này vào chân cột buồm.

Nam Hoài Nhân chạy ra sau đuôi thuyền, lão vừa nhặt chiếc sào định dùng lực đẩy thuyền đi thì chợt cảm thấy tình thế bất ổn. Lão nắm chặt chiếc sào trong tay và cười nhạt nói :

- Tiểu tử, ngươi bức bách người thái quá rồi.

Lão thò tay vào thắt lưng giật mạnh một cái, tức thì trong tay đã có một chiếc Lăng Tử Thương lấp lánh ngân sắc. Thân thương được hình thành từ mười hai đốt ngân kim liên kết lại, mỗi đốt đều có hình dạng như đầu độc xà, chỉ khẽ động là phát ra tiếng kêu chói tai.

Sau khi lấy Lăng Tử Thương ra thì hình như Hắc Hồ Ly Nam Hoài Nhân đã biết là không còn khả năng thoát mạng nữa. Vì thế lão rất yên tâm liều một phen sinh tử với đối phương, thân hình lão hơi chồm tới trước, dùng tuyệt kỹ khinh công Hải Yến Lược Ba từ đuôi thuyền xông thẳng đến trước mũi. Đồng thời lão quát lớn :

- Nạp mạng đi thôi, tiểu tử!

Lời đến, người đến. Người đến thì thương cũng đến. Lăng Tử Thương mười hai đốt với chiêu Bạt Phong Bản Đả mãnh công từ trên không xuống đầu Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong chờ binh khí của đối phương còn cách đỉnh đầu chừng một thước thì mới vung kiếm gỗ bên hữu thủ lên, nhằm vào đốt thứ nhất của Lăng Tử Thương mà nhã kình lực. Tâm trạng của Nam Hoài Nhân lúc này đã như kinh cung chi điểu, lão đâu dám để Lăng Tử Thương va chạm vào kiếm gỗ. Do đó lão vội giật mạnh hữu thủ.

“Soạt” một tiếng, Lăng Tử Thương lập tức được thu hồi. Liền theo đó là chiêu thứ hai xuất ra, đó là chiêu Lãng Đả Kim Châu, trên dưới thân Lăng Tử Thương đều phát ra tiếng gió “vèo, vèo”, thế thương đánh thẳng vào thắt lưng của Giang Hải Phong.

Chiêu này cực kỳ nhanh và uy mãnh. Nhưng núi cao còn có núi cao, cao nhân tắc hữu cao nhân trị, xem như hôm nay Nam Hoài Nhân đã gặp phải cao thủ cực kỳ lợi hại. Lăng Tử Thương của lão vừa xuất ra thì thân người của Giang Hải Phong xoay chuyển, trong lúc xoay chuyển, chàng búng tay một cái kêu “rắc” trúng vào đốt thứ ba của Lăng Tử Thương.

Cùng lúc đó, kiếm gỗ bên hữu thủ của chàng cũng áp chặt vào thân Lăng Tử Thương rồi gạt mạnh ra ngoài, miệng chàng quát lớn :

- Buông tay!

Nếu Nam Hoài Nhân không buông tay thì hữu thủ tất sẽ khó bảo toàn, nhưng một nhân vật lão luyện như lão thì cũng không cam tâm chịu thua dưới tay một thiếu niên.

Đột nhiên lão đẩy tả thủ ra ngoài và vận nội lực tích tụ mấy mươi năm vào tâm chưởng đang trong thế Tiểu Thiên Đả Hỏa, năm ngón tay hướng ra ngoài, miệng lão thét lên :

- Đánh!

Một luồng khí công nóng như lửa đang cuồn cuộn xông ra và ập về phía Giang Hải Phong.

Chương 3: Hắc Bạch Sơn Thủy

Nam Hoài Nhân đáng ra một chưởng trong lúc phẩn nộ nên chưởng thế vô cùng uy mãnh, lão cho rằng nếu đối phương dám không triệt chiêu thì nhất định sẽ thọ thương dưới chưởng của lão. Nhưng đáng tiếc là lão đã đoán sai. Trong chớp mắt chưởng lực vừa nhả ra thì toàn thân người Giang Hải Phong đột nhiên bốc lên cao, tuy nhiên song thủ của chàng vẫn giữ nguyên thế bất biến.

Thế chưởng của Nam Hoài Nhân đánh vào hư không, chẳng những vậy mà thân hình của lão vì xuất chưởng quá mãnh liệt nên bất giác nhào tới trước. Chờ đến lúc lão trụ vững lại thì kiếm gỗ của Giang Hải Phong đã khống chế Lăng Tử Thương và áp chặt vào hữu thủ của lão. Nam Hoài Nhân kêu thảm một tiếng, xương của năm ngón tay đã hoàn toàn nát vụn. Tất nhiên là Lăng Tử Thương cũng bị chàng đoạt được một cách dễ dàng.

Tuy nhiên Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão vẫn không muốn thúc thủ tại đây. Lão vận lực và tung người tới trước một cách liều mạng.

Nhưng ngay lúc đó song mục của Giang Hải Phong chợt hiện sát cơ, trông cứ như một con hổ đói nhìn con mồi.

Chàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Hảo bằng hữu, lão nằm xuống đi thôi!

Miệng nói nhưng người chàng đã tung lên, song thủ vung ra tựa như thương ưng xòe cánh. Lăng Tử Thương vừa đoạt được trong tay trái không ngừng phát ra thanh âm “vèo vèo”, thế thương vừa đánh vào Chí Dương huyệt của Nam Hoài Nhân.

Nam Hoài Nhân vội lật người lại, song mục trợn trừng, miệng quát lớn :

- Ngươi dám...

Lời chưa dứt thì đã nghe “bịch” một tiếng, thân người của Nam Hoài Nhân như một bị thịt rơi xuống sàn thuyền. Trước mãnh lực của Giang Hải Phong thì chiếc thuyền buồm chao đảo như gặp phong ba bảo táp. Cũng lúc đó Giang Hải Phong cũng thở phào một hơi.

Kế đó chàng cất tiếng hú một tràng và vung tả thủ quăng chiếc Lăng Tử Thương xuống biển.

Giang Hải Phong trầm ngâm nhìn đại hải một lúc rồi bất chợt thầm nghĩ :

- “Rốt cuộc ta đã giết mấy người rồi?”

Bỗng nhiên chàng rùng mình và nghĩ tiếp :

- “Hỏng bét! Nếu sư phụ biết....”

Nghĩ đến đây thì sắc diện vốn nhợt nhạt của chàng càng thêm tái nhợt, thân người chàng cũng bất giác run run. Chàng cắn môi một hồi lâu rồi tự nói :

- Bọn người này đều đáng chết, nếu ta không giết bọn họ thì nhất định bọn họ cũng giết ta. Ta giết bọn họ chẳng qua là để bảo vệ mình mà thôi. Sư phụ không cho phép ta giết người nhưng có lý nào không cho phép ta tự bảo vệ? Chỉ cần ta nói cho người biết tình hình thực tại thì có lẽ...

Gió biển thổi qua người làm cho chàng càng lúc càng thanh tĩnh, sự thực vẫn là sự thực, có hối hận cũng vô ích. Chàng từ từ bước đến mạn thuyền, trong lúc vô ý lại nhìn hai thi thể đang nằm ở đuôi thuyền. Bọn họ đều nằm một cách yên tĩnh, không thấy thương thế và cũng không thấy vết máu. Chàng thầm nghĩ :

- “Bất kỳ người nào cũng không thể phát hiện bọn họ đã chết như thế nào, chuyện này cứ để người trong thiên hạ tha hồ đoán định.”

Nghĩ đoạn chàng tung người phóng lên bờ cát, nghĩ đến ba thi thể trên bờ thì lòng chàng càng thêm trầm trọng, chàng muốn đi tìm một nơi nào đó để chôn bọn họ.

Thế nhưng, hiện tại đã có một chuyện kinh dị phát sinh. Thì ra ba thi thể nằm trên cát đã không cánh mà bay.

Giang Hải Phong kinh ngạc đến toát mồ hôi lạnh. Vì trên tiểu đảo này, ngoài những kẻ vừa bị giết, sư phụ và sư đệ Tần Đồng của chàng ở trên đỉnh núi thì còn ai nữa? Lẽ nào còn có địch nhân khác? Sát khí đã qua, chàng không muốn giết người nữa, bây giờ dù có địch nhân khiêu chiến thì chàng cũng không muốn giết người.

Giang Hải Phong lại chạy ra bờ biển, bỗng nhiên chàng thấy chiếc thuyền buồm tự động dịch chuyển ra giữa biển. Thoạt tiên, tình hình này khiến chàng kinh ngạc, chờ đến lúc cảm thấy tình hình có vẻ không đúng thì chiếc thuyền đã ra khơi hơn mười trượng rồi. Giang Hải Phong hốt hoảng bổ nhào xuống mép nước, lúc này người trên thuyền không đợi chàng lên tiếng mà tự khai khẩu trước bằng một giọng cười vừa thê lương vừa cuồng ngạo. Tràng cười vừa dứt thì một giọng khàn khàn già lão cất lên :

- Tiểu tử họ Giang kia, ngươi hành sự khá lắm... Ngày sau bọn ta sẽ đến thanh toán món nợ này.

Rồi cũng có ngày lão phu sẽ trở lại san bằng tiểu đảo này thành bình địa.

Giang Hải Phong cười thầm, chàng lẩm bẩm tự nói :

- Ta sơ suất quá, thì ra đối phương còn có một người nữa.

Chàng ngừng một lát rồi cười lớn và cao giọng nói :

- Lão tiền bối hãy báo danh tánh đi.

Người trên thuyền nói với giọng bi thương :

- Tiểu tử, lão phu họ Chu... tên Kỳ... Ngươi nhớ đấy.

Thuyền càng lúc càng xa bờ, Giang Hải Phong vận nội lực vào đan điền để đẩy thanh âm ra xa, chàng nói :

- Chu Kỳ, sau này chúng ta sẽ gặp lại trên giang hồ, tại hạ cũng phải rời nơi này, lão không cần trở lại nữa.

Chu Kỳ phá lên cười rồi nói :

- Dù ngươi ở chân trời góc biển thì lão phu cũng phải tìm ngươi, tạm thời để cho ngươi ngông cuồng vài ngày đấy.

Lúc này chiếc thuyền buồm đã rời rất xa tiểu đảo, trong mắt Giang Hải Phong thì nó chỉ còn là một chấm đen trên mặt biển. Kết quả này hoàn toàn ngoài tiên liệu của chàng, chàng đứng ngẩn người một lúc rồi mỉm cười, tự nói :

- Chuyện sau này hãy để sau này tính tiếp.

Nói đoạn chàng quay người cất bước, nơi này hiện đã không khiến chàng lưu luyến nữa.

Trong cốc động phía bên kia mỏm đá, Tịch Ti Ti đang nóng lòng chờ Giang Hải Phong trên chiếc thuyền nhỏ, trên mũi thuyền có thắp một ngọn đèn lồng. Sóng biển từ ngoài khơi cuộn vào, làm cho chiếc thuyền không ngừng bềnh bồng. Tịch Ti Ti phải dùng hai mái chèo để giữ thanh bằng, song mục không ngừng ngóng đông ngóng tây với vẻ khẩn trương vô cùng.

Còn như Giang Hải Phong thì sao? Sau khi Chu Kỳ trốn đi thì chàng thi triển khinh công phóng lên một vách núi cao vừa trơn vừa dốc. Chàng muốn đi gặp Ngân Hà lão nhân lần cuối, chàng định thừa nhận sai lầm của mình trước mặt sư phụ và xin người tha thứ.

Sau mười lần tung lên hạ xuống thì chàng đã đến đỉnh núi cao nhất trên tiểu đảo.

Chàng đến trước tảng đá lớn với sắc diện nhợt nhạt và tâm tình cực kỳ đau xót. Chàng định đẩy cửa đá thì bỗng nhiên nghe “cách” một tiếng, cửa đá lập tức mở ra.

Tần Đồng từ bên trong bước ra ngoài, sắc diện của Tần Đồng rất thâm trầm, khi nhìn thấy Giang Hải Phong thì dường như hơi ngạc nhiên.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Sư đệ, sư phụ ngủ rồi chăng?

Tần Đồng quay lại nhìn rồi bước đến gần Giang Hải Phong, chàng nói với vẻ thần bí :

- Đi, qua bên kia nói chuyện.

Trong lòng Giang Hải Phong chợt động, chàng theo Tần Đồng đến cạnh một gốc cây rồi không nhịn được nên cất tiếng hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Tần Đồng nhìn thẳng lên mặt sư huynh và nói :

- Sư ca, chuyện sư ca làm tốt quá nhỉ?

Giang Hải Phong bất giác chau mày, chàng nói :

- Ta đang muốn đến nói rõ với sư phụ, lẽ nào ngươi đã biết cả rồi?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Có chuyện gì có thể qua mắt được sư phụ? Sư ca, thủ đoạn của sư ca quá tàn nhẫn đấy.

Giang Hải Phong càng chau mày, chàng nói :

- Nói vậy là ngươi cũng thất tất cả à?

Tần Đồng gật đầu.

Giang Hải Phong thở dài một hơi, rồi nói tiếp :

- Đã vậy thì tại sao đương thời ngươi không ngăn cản ta?

Câu này khiến Tần Đồng đỏ mặt, nhưng vì trời tối nên Giang Hải Phong cũng không nhìn thấy. Tần Đồng hắng giọng và nói :

- Tiểu đệ chỉ phát hiện sau khi sự việc đã xảy ra.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Như vậy là ngươi đã bẩm báo với sư phụ phải không?

Tần Đồng càng đỏ mặt, chàng vội nói :

- Sư phụ lệnh cho đệ đi thăm dò động tĩnh, sư ca biết đấy, tiểu đệ không dám giấu sư phụ điều gì.

Giang Hải Phong trừng mắt, chàng "hừ" một tiếng rồi nói :

- Nên ngươi đã nói toàn bộ sự thật, phải không?

Tần Đồng gật đầu, nói :

- Sư ca phải tha lỗi cho đệ thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng nói :

- Nhưng ngươi có biết là bọn họ chủ động đến xâm phạm ta không? Nếu ta không làm thế thì bọn họ sẽ giết ta mất.

Tần Đồng ngẩng đầu lên, chàng ấp úng nói :

- Chuyện này... chuyện này thì đệ không rõ.

Giang Hải Phong nghiến răng, bỗng nhiên chàng quay người và nói :

- Ta đi gặp sư phụ đây, ta muốn gặp người để giải thích...

Tần Đồng vội kéo Giang Hải Phong lại và nói :

- Sư ca không nên đi, sư phụ đang tức giận...

Giang Hải Phong ngẩn người, chàng nói :

- Ta phải giải thích rõ ràng với sư phụ mới được.

Tần Đồng càng giữ chặt sư huynh, chàng nói :

- Sư ca đừng đi. Theo đệ thấy thì tốt hơn hết là sư ca nên quay về.

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Giang Hải Phong với ánh mắt rất quan tâm và xúc động, Tần Đồng

nói tiếp :

- Cũng may là công phu của sư ca đã học xong, sư phụ chẳng còn gì để dạy cho sư ca nữa, sư ca nghĩ xem có đúng hay không?

Giang Hải Phong sững sờ trong nhất thời, vì chàng thật không ngờ Tần Đồng lại nói những lời như thế, đây là một câu vong ân bội nghĩa, khiến người nghe phải rùng mình.

Tần Đồng nhìn lên mặt Giang Hải Phong rồi nói tiếp :

- Sư ca thử nghĩ xem, sư phụ đã là một người tàn phế, sư ca hà tất phải cầu xin sư phụ tha thứ. Sư phụ sẽ không thể cho sư ca tha thứ gì nữa đâu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, chàng giật tay ra và nói :

- Không sai, ta phải rời khỏi nơi này.

Tần Đồng lộ vẻ vui mừng, nhưng Giang Hải Phong lại nói tiếp :

- Nhưng ta không thể quên hồng ân của sư phụ đối với ta trong mười năm qua, ta không thể vong ân bội nghĩa.

Chàng lại cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Sư đệ, đa tạ ngươi quan tâm đến ta!

Tần Đồng nói :

- Đây chỉ là ý kiến của đệ theo lập trường của sư ca mà thôi, sư ca thừa biết là đệ rất tốt với sư ca mà.

Hình như Giang Hải Phong hơi phẫn nộ, chàng cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đa tạ ngươi!

Tần Đồng bị tràng cười làm cho kinh ngạc, chàng quay đầu nhìn lại rồi khẽ nói :

- Nói khẽ thôi... Sư phụ nghe được đấy.

Quả nhiên là Ngân Hà lão nhân đã nghe thấy, từ trong thạch thất, lão lớn tiếng hỏi :

- Kẻ nào đến đó? Tần Đồng! Tần Đồng!

Tần Đồng lập tức trả lời rồi ra hiệu cho Giang Hải Phong vừa nói :

- Mau đi thôi! Mau đi thôi!

Giang Hải Phong cười nhạt rồi đứng thẳng người lên, lớn tiếng nói :

- Sư phụ, là đệ tử đến. Đệ tử là Hải Phong!

- Thế à?

Giọng nói của Ngân Hà lão nhân có vẻ kỳ quái. Nhưng trong chốc lát thì giọng nói trở nên phẫn nộ cực kỳ, lão nói :

- Ngươi... ngươi còn đến đây làm gì?

Giang Hải Phong cơ hồ như muốn quỳ xuống, hai mắt rơi lệ, chàng nói :

- Sư phụ, đệ tử sai rồi. Nhưng xin sư phụ cho đồ nhi nói nguyên do, xin sư phụ tha thứ cho đồ nhi.

Ngân Hà lão nhân thở dài, rồi nói :

- Hài tử! Ngươi đi đi, từ nay về sau ngươi đã không còn là đệ tử của Ngân Hà lão nhân, vĩnh viễn ta không thừa nhận ngươi nữa.

Từ trong thạch thất truyền ra một tiếng ho sù sụ.

Giang Hải Phong không nhịn được nên tiến lên trước mấy bước, chàng định đẩy cửa đá thì chợt nghe Ngân Hà lão nhân nói :

- Không được vào!

Tiếp theo là tiếng gọi lớn :

- Tần Đồng! Tần Đồng! Ngươi chớ để hắn vào, ngươi vào lấy tiền đưa cho hắn rồi bảo hắn đi đi.

Tần Đồng vội đáp :

- Hài nhi tuân mệnh.

Chàng nhìn qua Giang Hải Phong rồi khẽ nói :

- Sư ca... Sư ca đi đi thôi!

Giang Hải Phong ngơ ngẩn, chàng cúi đầu và hỏi :

- Sư phụ, đồ nhi có thể đi, nhưng xin sư phụ cho đồ nhi gặp mặt người lần cuối, đồ... đồ nhi vẫn là

đệ tử của người mà.

Ngân Hà lão nhân cười nhạt rồi nói :

- Hài tử, ngươi đã không còn là đệ tử của ta nữa, đệ tử của ta chỉ có một người, là Tần Đồng, trước đây ta... ta đã nhìn lầm ngươi rồi.

Giang Hải Phong lại rơi lệ, chàng nói :

- Nhưng sư phụ đã nói, đồ nhi là truyền nhân y bát của người mà?

Ngân Hà lão nhân nói :

- Hiện tại đã không phải như vậy, truyền nhân y bát của ta là Tần Đồng.

Tần Đồng chợt lộ vẻ hoan hỉ nhưng chàng lập tức làm ra vẻ ngây ngô và nói :

- Sư phụ, xin tha thứ cho sư ca một lần này đi.

Ngân Hà lão nhân cười nhạt, nói :

- Ngươi không cần nói giúp hắn, cả đời ta hành sự đều như chém đinh chặt sắt, lời đã nói ra thì quyết không thay đổi.

Tần Đồng vội cúi ngươi, nói :

- Vâng, thưa sư phụ.

Nói đoạn chàng quay sang Giang Hải Phong và gượng cười, nói :

- Làm thế nào bây giờ?

Giang Hải Phong cũng quay sang cười nhạt với Tần Đồng rồi nói với Ngân Hà lão nhân trong thạch thất :

- Sư phụ, có thể đệ tử không đủ tư cách tiếp nhận y bát của người, nhưng xin niệm tình mười năm theo sư phụ, đệ tử chưa từng sai phạm việc gì, lẽ nào vì việc đệ tử giết mấy tên ác tặc mà sư phụ nhẫn tâm...

Ngân Hà lão nhân cắt lời, nói :

- Hải Phong, ngươi không cần nói nhiều. Tần Đồng đã nói với ta chuyện này, hắn là một hảo hài tử không biết nói dối, ta tin tưởng hắn.

Lúc này Tần Đồng có vẻ không được tự nhiên, chàng nói :

- Sư phụ còn mệt, xin người nên nói ít lại một chút.

Ngân Hà lão nhân thở dài,nói :

- Đúng vậy! Ta chẳng còn gì để nói nữa.

Lão ngừng một lát rồi hỏi Hải Phong :

- Trên người ngươi có tiền không? Ta có thể cho ngươi chút tiền làm lộ phí, ngươi mau đi đi thôi.

Lão lại gọi lớn :

- Tần Đồng, mau vào lấy cho hắn.

Tần Đồng vội đáp một tiếng rồi bước vào thạch thất.

Giang Hải Phong vội kêu lên :

- Tần Đồng, ngươi đứng lại.

Tần Đồng dừng bước, quay lại hỏi :

- Có chuyện gì?

Giang Hải Phong nói :

- Ta đã hiểu rõ mọi chuyện, ta hỏi ngươi nhé, ngươi đã nói những gì trước mặt sư phụ?

Tần Đồng so vai rồi nói :

- Tiểu đệ có nói gì đâu? Chẳng qua là nói theo sự thật, mắt thấy tai nghe mà thôi.

Giang Hải Phong rất phẫn nộ, nhưng chàng cố nhẩn nhịn, chàng rung giọng nói :

- Đã là sự thật, tại sao ngươi không nói ra?

Tần Đồng định khai khẩu thì Ngân Hà lão nhân đã lên tiếng :

- Tần Đồng, không cần nói nhiều, vào lấy tiền cho hắn đi.

Tần Đồng cười nhạt với Giang Hải Phong và nói :

- Mọi chuyện tiểu đệ phải nghe lời sư phụ thôi.

Nói đoạn, chàng cất bước đi vào thạch thất. Lúc này Giang Hải Phong đã rõ mọi chuyện, chàng căm hận nói :

- Tần Đồng, ngươi quá vong ân bội nghĩa rồi, ngươi quên hai năm qua ta đã giúp ngươi như thế nào rồi.

Tần Đồng chưa kịp khai khẩu thì Ngân Hà lão nhân đã nói :

- Ngươi cho rằng không có ngươi thì ta chẳng còn cách nào truyền công phu cho hắn sao?

Dường như lão nhân cố chấp, quật cường này đang rất phẫn nộ, lão cười một tràng rồi nói tiếp :

- Ta nói cho ngươi biết, từ nay về sau ta sẽ đem toàn lực truyền thụ tất cả công phu cho hắn, hắn quyết sẽ không thua kém ngươi.

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Sư phụ, người đã không tha thứ cho đệ tử thì đệ tử cũng không miễn cưỡng, chỉ có điều đệ tử muốn nói với sư phụ một câu cuối cùng là: xin người hãy tin tưởng đệ tử, bằng không...

Chàng lại thở dài rồi nói tiếp :

- Cả đời sư phụ đã tiếp xúc với vô số người, không ngờ về già lại u ám như vậy...

Ôi!

Ngân Hà lão nhân run giọng nói :

- Ngươi... nói xằng nói bậy gì thế? Ngươi chọc cho ta tức chết chăng?

Giang Hải Phong rơm rớm mắt lệ, chàng nói :

- Sư phụ, đệ tử chẳng ra gì nhưng tự tin là vẫn thành tâm chính ý đối với sư phụ, thị phi hay hắc bạch, ngày sau sư phụ sẽ tự biết, bây giờ nói nhiều cũng vô ích. Chỉ có điều, sư phụ phải nhớ, Tần Đồng không phải là kẻ có thể tin cậy, nếu sư phụ truyền hết công phu cho hắn thì e rằng ngày sau...

Nói đến đây thì chàng vô cùng đau lòng, hai tay phải ôm chặt lấy ngực. Lúc này chàng nghe Tần Đồng và sư phụ thầm thì mấy câu gì đó, nhưng vì thanh âm quá nhỏ nên nghe không rõ ràng.

Không lâu sau thì thạch môn lại mở, Tần Đồng đứng ngay cửa với bộ mặt đầy vẻ phẫn nộ, tay cầm một túi vải, chàng nói :

- Bây giờ sư ca có nói gì thì sư phụ cũng không tin, chúng ta là sư huynh đệ nên tiểu đệ cũng

không nhẫn tâm thấy sư huynh đói rét mà chết ở đầu đường xó chợ.

Đương nhiên...

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp :

- Sư ca có võ công hơn người nên có thể cướp của ở bất cứ nơi nào, gói tiền này...

Giang Hải Phong không kiên nhẫn chịu đựng được nên tung người đến trước. Tần Đồng kinh hãi, vội vàng dùng bọc tiền làm ám khí mà đánh ra. Bọc tiền xuất thủ mang theo một đạo kình lực uy mãnh, thế công nhằm đánh thẳng vào mặt Giang Hải Phong.

Tuy trong lúc xuất kỳ bất ý nhưng làm sao bọc tiền có thể đả thương được Giang Hải Phong? Chàng chỉ vung hữu thủ lên thì bọc tiền đã nằm gọn trong tay rồi. Chàng cười nhạt, nói :

- Ta không tiện trừng trị ngươi trước mặt sư phụ.

Ngân Hà lão nhân cắt lời, nói :

- Hải Phong, trước mặt ta mà ngươi dám hung dữ như thế sao? Ngươi... ngươi phản rồi... phản rồi...

Nhất thời Giang Hải Phong đứng trơ người ra như pho tượng, lệ không ngừng rơi, chàng vừa dậm chân vừa nói :

- Được rồi! Sư phụ... không cần tức giận, đồ nhi đi ngay đây.

Giọng của chàng trở nên thê lương, chàng nói tiếp :

- Sư phụ... Đệ tử đi rồi thì người phải khá bảo trọng.

Bỗng nhiên chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn qua Tần Đồng và nói :

- Chẳng biết sư phụ nghe lời quỷ gì của ngươi mà nhẫn tâm đoạn tuyệt cảm tình mười năm. Ngươi là kẻ cực kỳ âm hiểm. Ta... ta nhìn lầm ngươi rồi.

Tần Đồng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Giang Hải Phong trầm ngâm một lúc rồi thở dài, nói :

- Tuy ta đi, nhưng nếu sư phụ có mệnh hệ gì thì... Tần Đồng ngươi phải cẩn thận đấy...

Nói đến đây thì song mục của chàng chớp xạ hàn quang, chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Ngươi đừng mơ hồ thoát khỏi song thủ của ta.

Nói đoạn chàng lui bước rồi khom người hành lễ với Ngân Hà lão nhân trong thạch thất và nói :

- Sư phụ, đồ nhi đi đây, người chớ quên những lời đồ nhi nói, bằng không thì ngày sư phụ truyền thụ hết võ công cũng là ngày họa đến thân... Còn thanh bảo kiếm sư truyền, bất luận thế nào sư phụ cũng chớ truyền cho hắn. Không phải là đệ tử có lòng tham, nhưng sư phụ phải suy nghĩ cho kỹ rồi hãy hành sự.

Ngân Hà lão nhân không nói gì mà liên tục cười nhạt.

Giang Hải Phong thấy sư phụ cố chấp như vậy thì bất giác càng đau lòng, dường như chàng đã đoán được kết cuộc vị lai của sư phụ. Mười năm ân tình, bây giờ đoạn tuyệt, tự nhiên là bất nhẫn, chỉ có điều Giang Hải Phong hiểu rất rõ tính khí của Ngân Hà lão nhân, nên nói nhiều cũng vô ích. Vả lại, chàng vốn cũng đã có kế hoạch rời khỏi tiểu đảo này. Bởi lẽ, nếu chàng không rời khỏi nơi này thì sẽ có không ít người tìm chàng phục thù, như vậy há chẳng làm bại lộ nơi ẩn thân của Ngân Hà lão nhân sao?

Đã hơn một lần Ngân Hà lão nhân nói với chàng là sát nghiệp của lão quá nặng, kẻ thù vô số, một khi bại lộ tung tích thì hậu quả thật khôn lường. Hiện tại, Giang Hải Phong đã nói hết lời, chàng thở dài rồi quay người phóng đi như bay.

Đi được một đoạn thì chàng chợt nhớ bọc tiền trong tay nên bất giác cười nhạt rồi tự nói :

- Sư phụ quá xem thường ta rồi, bằng vào mười năm đọc sách và khổ luyện võ công, Giang Hải Phong này há có thể bị chết đói sao?

Chàng lại nghĩ đến những lời nói mỉa mai của Tần Đồng nên muốn đem bọc tiền trả lại. Đang lúc do dự bất quyết thì đột nhiên nghe “vù” một tiếng, một chấm đen bay đến như tia chớp. Giang Hải Phong vừa thấy hình dạng ám khí thì biết ngay đó là Ngũ Mang Châu, loại ám khí mà bình sinh sư đệ của chàng thường thi triển.

Ám khí này cực kỳ độc, bản thân ám khí có hình dạng như một quả hạnh đào, nhưng trên mặt có nhiều gai tua tủa như lông bò. Giang Hải Phong chẳng biết trên ám khí có độc dược hay không nên không dám dùng tay bắt. Chàng ngoái đầu qua một bên, ám khí lướt qua sát bên tai.

Giang Hải Phong nộ khí quát :

- Giỏi cho Tần Đồng, ngươi dám hành hung đối với ta ư? Để xem ngươi có thể chạy đi đâu?

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã bốc lên cao rồi bổ nhào đến chỗ phát ra ám khí. Thế nhưng Tần Đồng cũng không tầm thường, ám khí vừa đánh hụt thì thân hình đã lướt đi như gió.

Chàng phóng lên một tảng đá cao rồi cười nhạt, nói :

- Phụng mệnh sư phụ, nếu phản đồ trở lại thì phải giết bằng mọi thủ đoạn.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác rùng mình. Chàng không dám tin lời này xuất ra từ miệng sư phụ, vì thế mà nhất thời đứng ngẩn người như tượng gỗ.

Tần Đồng vừa nói xong thì lại tung người lên, hữu thủ vung ra kèm theo tiếng quát :

- Xem đây!

Lần này Tần Đồng dùng đấu pháp Nhất Chưởng Tam Tinh mà chàng từng nghiên cứu với Giang Hải Phong. Ba viên Ngũ Mang Châu hợp thành hình chữ phẩm đánh vào ba đại huyệt trên mặt và ngực của đối phương.

Do nhất thời thất thần nên ám khí gần đến trước mặt thì Giang Hải Phong mới phát hiện, chàng cười nhạt, nói :

- Ngươi mà xứng à!

Lời vừa phát ra thì người chàng lách qua trái, hữu chưởng vận nội công thi triển Nhị Phục Thủ đánh ra ngoài. “Vù” một tiếng, ba viên Ngũ Mang Châu đều bị đánh văng qua bên kia tảng đá.

Tần Đồng thấy đối phương có thể dùng chưởng đánh rơi ám khí thì kinh hãi vô cùng. Chàng ngẩn người giây lát rồi tung người phóng đi và cười nhạt, nói :

- Cho ngươi sống thêm vài canh giờ nữa rồi hãy tính.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Đi như thế là dễ dàng cho ngươi quá rồi.

Lời vừa phát thì người cũng tung lên, chớp mắt đã đến sau lưng Tần Đồng.

Chàng không muốn đả thương sư đệ của mình nhưng lại muốn trừng trị đôi chút để hả cơn giận trong lòng. Miệng quát “đánh” một tiếng, hữu chưởng lập tức vung ra với bốn thành chưởng lực.

Trong thâm tâm chàng chỉ muốn đánh ngã Tần Đồng mà thôi, nhưng chàng lại quá xem thường Tần Đồng. Trong bốn năm qua Tần Đồng luôn khổ luyện nên thành tựu cũng không tầm thường.

Chưởng lực của Giang Hải Phong vừa xuất thì Tần Đồng đã thi triển thế Hoàng Long Chuyển Vĩ xoay người lại, hữu thủ xòe ra nhằm mạch môn của Giang Hải Phong mà chụp tới. Chiêu này xem ra tuy bình thường, không có gì kỳ lạ nhưng Giang Hải Phong không muốn để đối phương chạm vào mình nên vội soạt chân phải qua một bên và thu chưởng lực lại.

Tần Đồng thừa biết công lực của mình còn kém xa Giang Hải Phong nên cũng không dám luyến chiến. Chàng vội thu chiêu và tung người phóng đi, đồng thời miệng phát ra một tràng cười nhạt, rồi nói :

- Hiện tại xem như ta sợ ngươi là được rồi.

Tuy không muốn đả thương hắn, nhưng Giang Hải Phong đã quyết tâm phải trừng trị Tần Đồng một trận, chàng lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :

- Tần Đồng, ngươi đừng hòng chạy thoát.

Người theo tiếng mà tung lên, thân pháp nhanh như sao xẹt, một lên một xuống thì chàng đã đến sau lưng Tần Đồng rồi.

Lần này Tần Đồng thật sự kinh khiếp, chàng xoay người và vung hữu thủ ra, "soạt" một tiếng, theo đó là một quả Ngũ Mang Châu bay thẳng vào mặt Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vận chưởng lực đẩy ra, quả Ngũ Mang Châu bị đánh qua một bên rồi rơi xuống đất. Cùng lúc đó, thân hình của Giang Hải Phong lại phóng lên như thân vượn, chàng dùng Đại Lực Kim Cương chưởng chụp xuống hai đầu vai của Tần Đồng.

Tần Đồng muốn quay người nhưng đã muộn, chàng vận lực đẩy thoát ra và kinh ngạc kêu lên :

- Ngươi... ngươi muốn làm gì thế?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đồ vô sĩ, cút đi!

Lời vừa phát ra thì song thủ đẩy mạnh tới trước, Tần Đồng đã vận đủ công lực xuống hai chân nhưng vẫn phải chạy tới trước mấy bước rồi ngã nhào ra đất. Tuy nhiên phản ứng của chàng cũng khá bén nhạy, hai tay vừa tiếp đất thì thân người lại phóng lên, nhưng bất luận thế nào thì đầu gối của chàng cũng bị đá sỏi trên mặt đất làm cho trầy trụa nhiều chỗ.

Tần Đồng chẳng dám nói thêm một câu gì nữa. Chàng tung người lướt đi như bị ma rượt sau lưng, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong cười ha hả một tràng rồi nói với theo :

- Tần Đồng, lần này ta tha cho ngươi đó, ngươi phải khá mà giữ mình.

Chàng đứng trên đỉnh một tảng đá lớn, mắt nhìn tứ phương bát hướng nhưng trên mặt chẳng có biểu cảm gì. Dường như những bi phẫn, thất vọng và thương tâm tích tụ trong lòng đã bị gió biển thổi

đi.

Chàng nghĩ :

- “Tất cả mọi chuyện đều quá bất ngờ, sư phụ tuyệt tình như thế, còn Tần Đồng thì...”

Nhưng những chuyện này không thể ảnh hưởng đến sự tồn tại của chàng. Giang Hải Phong lại nghĩ tiếp :

- “Ta nhất định phải làm những chuyện tốt, ta muốn bọn họ phải lác mắt mà nhìn. Rồi một ngày nào đó sư phụ sẽ hiểu ra...”

Nghĩ đoạn, chàng nụ cười, rồi tự nói :

- Ta nhất định phải đi, nơi này đã không còn lưu luyến và cũng không thể tiếp tục ở lại được.

Thế là chàng từ từ cất bước đi xuống triền núi rồi tiến về phía mỏm đá nhô ra biển. Đêm tối mờ mịt, chàng thấy một ngọn đèn nhỏ đang chao động trên sóng biển nên cất tiếng hú dài rồi lao người phóng đến.

* * * * *

Lúc này Tịch Ti Ti đang sốt ruột chờ đợi, nàng nhìn trái nhìn phải rồi thầm nghĩ :

- “Hay là hắn đã quên? Tại sao giờ này vẫn chưa đến?”

Ý nghĩ chưa dứt thì chiếc thuyền bỗng nhiên chao đảo rất mạnh, tựa như bị một con sóng lớn đánh vào. Tịch Ti Ti vội dùng mái chèo giữ cho thuyền thăng bằng.

Nàng chưa kịp ngẩng đầu nhìn lên thì đã nghe một giọng nói lạnh lùng :

- Cô nương, có thể đi rồi đấy!

Tịch Ti Ti kinh ngạc, nàng quay lại thì thấy Giang Hải Phong đã ngồi trên thuyền từ lúc nào rồi. Nàng đỏ mặt và buột miệng hỏi :

- Này, ngươi đến từ lúc nào vậy?

Tuy tâm sự nặng nề nhưng vẻ mặt của Giang Hải Phong vẫn lạnh lùng bình thản như trước, chàng nói :

- Mới đến không lâu. Chúng ta đi thôi!

Tịch Ti Ti thấy vẻ mặt lạnh lùng của chàng thì đoán ra, nhất định là chàng đã gặp phải chuyện gì

không như ý. Nàng vừa chèo thuyền vừa hỏi :

- Địch nhân có đến không?

Giang Hải Phong chỉ gật đầu, không đáp.

Tịch Ti Ti lại hỏi :

- Ngươi đã làm gì bọn chúng?

Giang Hải Phong ngước nhìn nàng với vẻ khó chịu, chàng nói :

- Cô nương không cần hỏi nhiều, chuyện này chẳng hề liên quan gì đến cô nương.

Tịch Ti Ti trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp :

- Chúng ta đi đâu?

Giang Hải Phong ngước nhìn trời rồi cười nhạt, nói :

- Tại hạ cũng chẳng có một nơi nhất định nào để đi tới.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì bất giác ngớ người.

Giang Hải Phong nhìn nàng rồi nói tiếp :

- Tại hạ đã sống trên tiểu đảo này mười năm rồi. Mười năm trước tại hạ ở tại cố hương Tương Dương.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói :

- Ta biết, Tương Dương là ở Tứ Xuyên, phải không?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Sai rồi, là ở Hồ Bắc. Nhưng cách Tứ Xuyên cũng không xa mấy.

Tịch Ti Ti lại đỏ mặt, nàng gượng cười, nói :

- Ta không thông thạo địa lý, ngươi đừng cười ta nhé.

Giang Hải Phong lại mỉm cười rồi dõi mục quang nhìn ra biển.

Qua hai lần mỉm cười của chàng thì Tịch Ti Ti càng tin tưởng rằng chàng vốn không phải là người

quá lạnh lùng. Nàng biết rằng, một kỳ nhân như chàng thì tất phải có tính cách đặc biệt, bất giác nàng mong ước, nếu tính cách của chàng ôn hòa hơn một chút thì hay biết mấy.

Giang Hải Phong nhìn mặt biển một lúc rồi chợt phát hiện Tịch Ti Ti đang nhìn mình, chàng chau mày hỏi :

- Sao cô nương lại nhìn tại hạ như vậy?

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Ta thấy ngươi là một người rất kỳ quái, đầu tóc của ngươi luôn để dài như thế à?

Giang Hải Phong đưa tay vén tóc ra sau rồi lắc đầu, nói :

- Trước đây không phải vậy.

Tịch Ti Ti nói :

- Hiện nay nam nhân đều để tóc dài rồi kết bím, tóc ngươi như thế cũng...

Vừa nói đến đây thì Giang Hải Phong đã cắt lời :

- Đó là bọn vương tôn công tử, một đại hán chân chính không thể như vậy.

Tịch Ti Ti nói :

- Nhưng hiện nay mọi người đều như thế, nếu một mình ngươi ngoại lệ thì e rằng sẽ có phiền phức.

Giang Hải Phong lạnh lùng lắc đầu.

Tịch Ti Ti biết cá tính quật cường của chàng, nếu mình nói thêm nữa tất sẽ khiến chàng nổi giận, vì vậy nàng chuyển qua đề tài khác :

- Bây giờ chúng ta đi Tương Dương chăng?

Giang Hải Phong lắc đầu rồi lại gật đầu, chàng nhìn cô nương ngây thơ trước mặt một lúc lâu rồi từ từ nói :

- Lần này tại hạ không đến một nơi nào nhất định cả, tại hạ chỉ muốn hành tẩu trên giang hồ. Cô nương biết đấy, tại hạ đã tĩnh tu trên hoang đảo này mười năm rồi, bây giờ cần phải động thôi.

Nói đến đây thì song mục của chàng xạ kỳ quang, trông thân hình khôi ngô tuấn tú của chàng càng giống một vị anh hùng cái thế.

Tịch Ti Ti mãi nhìn chàng, chẳng biết thế nào mà nàng cảm thấy sự kính trọng chợt trỗi dậy trong lòng. Nàng vừa chèo thuyền vừa mỉm cười, nói :

- Ta đã thấy qua bản lĩnh của ngươi, sau khi đến Trung Nguyên thì e rằng chẳng có ai đánh lại ngươi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Cô nương sai rồi, nên biết núi cao còn có núi cao hơn, trên giang hồ còn có nhiều cao thủ mạnh hơn tại hạ.

Tịch Ti Ti tròn xoe song mục, nàng ngạc nhiên kêu lên :

- Trời đất, bản lĩnh cao cường hơn ngươi thì há chẳng phải là thần tiên hay sao?

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng cảm thấy cô nương ngây thơ vô tà này cũng khá thú vị, chàng gật đầu rồi nói :

- Tại hạ vào Trung Nguyên lần này có thể nói là lạ người lạ đất, cô nương có muốn bồi tiếp tại hạ một đoạn đường không?

Tịch Ti Ti vội nói :

- Đương nhiên là muốn. Ta còn phải theo ngươi học công phu nữa chứ.

Giang Hải Phong mỉm cười nhưng hơi chau mày, chàng nói :

- Học công phu là một chuyện khác, chỉ có điều tại hạ phải nói cho cô nương biết, cô nương đã là một đại cô nương rồi đấy.

Tịch Ti Ti ngớ người, nàng hỏi :

- Đại cô nương thì sao chớ?

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua mặt nàng và nói :

- Cùng hành tẩu với một đại cô nương thì rất bất tiện, do vậy cô nương cần phải hóa trang một chút, thế nào?

Tịch Ti Ti vui vẻ bật cười, nàng nói :

- Đây là một ý kiến hay, ta sẽ hóa trang thành một thư đồng, được chứ?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Rất tốt! Nhưng như vậy thì vất vả cho cô nương quá...

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói :

- Có đáng là gì, đệ tử theo hầu sư phụ là chuyện thường, miễn sao ngươi dạy công phu cho ta là được rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Công phu của tại hạ vốn không truyền cho ngoại nhân, đối với cô nương là ngoại lệ đấy, cô nương chớ đòi hỏi quá nhiều. Bằng không thì sau khi lên bờ, đường ai nấy đi.

Nói đoạn chàng dõi mắt nhìn ra biển.

Tịch Ti Ti bất giác ngớ người, nhưng do gần gũi chàng nhiều ngày nên ít nhiều nàng cũng quen với tính cách lạnh lùng của chàng.

Nàng hắng giọng rồi mỉm cười, nói :

- Được, xem như ta phục ngươi.

Lúc này phương đông đã ửng hồng, mặt biển ít sóng nên thuyền lướt đi như bay.

Giang Hải Phong đứng trước mũi thuyền nhìn vào đại lục, chàng đã thấy bóng đen thấp thoáng ẩn hiện trong tầm mắt. Bất giác chàng chau mày, nói :

- Cô nương, chèo thuyền chậm quá. Nào, đưa cho tại hạ, chúng ta cần phải vào bờ trước khi mặt trời mọc.

Tịch Ti Ti “hứ” một tiếng rồi nói :

- Đừng nói mò, thuyền đi thế này mà còn kêu chậm!

Tuy nói thế nhưng nàng vẫn đứng lên nhường vị trí cho Giang Hải Phong. Giang Hải Phong ngồi xuống ngay ngắn rồi nắm chặt hai mái chèo khuấy mạnh một cái, chiếc thuyền nhỏ lập tức lướt đi như mũi tên.

Tịch Ti Ti vô cùng thán phục, nàng buột miệng kêu lên :

- Tuyệt lắm!

Giang Hải Phong nói :

- Cô nương luôn miệng nói là theo tại hạ học công phu nhưng lại bỏ qua cơ hội, cô nương cần phải nhớ, từ nay về sau tại hạ sẽ truyền công phu cho cô nương không theo một thời gian nhất định nào và cũng không nói trước với cô nương.

Chàng ngừng một lúc rồi nói tiếp :

- Cô nương phải dựa vào cơ trí, từng nơi từng lúc đều chú ý lĩnh hội, nên biết cơ hội không đến lần thứ hai. Bất luận là môn công phu nào, tại hạ cũng không diễn luyện lần thứ hai.

Tịch Ti Ti chợt hiểu ra, nhất thời nàng ngẩn người nhìn chàng mà không nói một lời.

Giang Hải Phong lại mỉm cười, nói :

- Vừa rồi cô nương cho rằng tại hạ chơi trò đánh cá chăng? Thế thì cô nương sai rồi, công phu đó kêu bằng Nhạn Điểm Thu Loan.

Tịch Ti Ti có vẻ thất vọng, nang gượng cười, nói :

- Tại sao ngươi không thể cảnh tỉnh ta trước một chút?

Giang Hải Phong phá lên cười ha ha rồi nói :

- Thật là một cô nương ngốc nghếch!

Khẩu khí này thật giống một lão nhân.

Tịch Ti Ti bất giác đỏ mặt nhưng trong lòng nàng lại vui mừng khôn tả, bởi lẽ it? khi nàng thấy Giang Hải Phong cao hứng như vậy.

Giang Hải Phong vừa chèo thuyền vừa nói :

- Sắp đến đất liền rồi, cô nương mau cải trang đi thôi!

Tịch Ti Ti vội bới cao tóc rồi mượn một bộ y phục của Giang Hải Phong khoát bên ngoài.

Bộ dạng của nàng lúc này trông rất hoạt kê, khiến Giang Hải Phong cũng bất giác phì cười.

Lúc này có một chiếc thuyền đánh cá tiến gần về phía thuyền của bọn Giang Hải Phong, trên thuyền là một hán tử cường tráng, làn da cháy sạm nắng gió. Hán tử nhìn bọn Giang Hải Phong một lúc rồi lớn tiếng hỏi :

- Các ngươi từ ngoài hải đảo đến, phải không?

Tịch Ti Ti liền gật đầu rồi giả giọng nói :

- Không sai, xin hỏi đây là nơi nào, làm sao lên bờ được?

Hán tử cười hì hì, nói :

- Đây là địa giới Sơn Đông, lên bờ là Lai Châu Phủ. Đi về phía trái chừng ba dặm là có bến thuyền, đi mau thôi, bọn ta còn phải thả lưới!

Lúc này mặt trời đã mọc, ánh hồng lấp lánh trên mặt biển tựa như hàng vạn con hồng xà đang giỡn sóng. Lúc này có hơn trăm ngư thuyền từ xung quanh đang dần dần tiến lại.

Giang Hải Phong vừa chèo thuyền đi được hơn trượng thì đột nhiên có một chiếc thuyền chài lướt tới như bay. Hắc y đại hán trên thuyền lớn tiếng nói :

- Con bà nó, không nhìn thấy hay sao mà còn xông vào nơi này? Nếu cá kinh động bỏ đi thì tiểu tử ngươi đừng mong sống với ông.

Giang Hải Phong chỉ chau mày, còn Tịch Ti Ti nghe chửi thì bất giác nổi đại nộ, nàng quang người lại định xuất thủ nhưng Giang Hải Phong đã kịp dùng mái chèo ngăn cản. Chàng nói khẽ :

- Không cần hơn thua với người lạ, chúng ta tạm rút lui, để bọn họ thả lưới là xong.

Tịch Ti Ti nói :

- Ngươi quá độ lượng rồi, theo ta thì cứ tiếp tục đi tới, thử xem bọn chúng dám làm gì?

Lúc này chiếc thuyền chài đã đến gần, hắc y đại hán buộc một dải lụa đỏ giữa thắt lưng, hai mắt mở to trừng trừng nhìn bọn Giang Hải Phong. Hắn liên tục phất tay và nói :

- Lui mau! Lui mau! Con bà ngươi, các ngươi từ đâu đến, mắt bị mù rồi chăng?

Giang Hải Phong quay đầu lại nhìn đại hán và cười nhạt nói :

- Mắt tại hạ bị mù nên nhìn không rõ. Xin các hạ cho biết phải đi như thế nào?

Hắc y đại hán quát lớn :

- Con bà ngươi!

Lời vừa phát thì hắn vung chiếc sào dài đánh thẳng về phía Giang Hải Phong.

Tịch Ti Ti kinh hãi kêu thất thanh :

- Cẩn thận!

Nhưng nàng quên rằng, với thân thủ như Giang Hải Phong thì một dân chài há có thể đả thương được chàng sao?

Chiếc sào dài có bịt đầu bằng sắt sắp điểm tới trước mặt Giang Hải Phong thì bỗng thấy chàng vung hữu thủ lên chụp gọn đầu sào.

Hắc y đại hán không ngờ thiếu niên có vẻ thư sinh kia lại có thân thủ nhanh và chuẩn như vậy, hắn vội dùng lực lắc mạnh hai cái nhưng chiếc sào vẫn bất động như thiết sắt đóng vào đá. Hắc y đại hán chợt đỏ mặt, hắn lại lớn tiếng chửi :

- Tiểu tạp chủng!

Cùng lúc hắn vận lực đẩy sào tới trước, chiếc sào đã cong thành hình cung nhưng thân hình Giang Hải Phong vẫn không chút biến động.

Đại hán vội quay lại gọi đồng bọn :

- Các ngươi mau đến đây!

Tiếng gọi vừa phát ra thì Giang Hải Phong vặn mạnh đầu sào, toàn thân cao to của hắc y đại hán bay lên không rồi rơi tủm xuống nước.

Hiện tại có gần trăm thuyền chài từ tứ phương bát hướng vây lại, có người lớn tiếng quát :

- Vây lấy hắn, đừng để hắn chạy thoát!

Lại có kẻ quát lên đầy sát khí :

- Giết tiểu tử đó đi, con bà nó!

Gần trăm chiếc thuyền ào ạt tiến đến, nhất thời làm láo loạn của một vùng biển, chẳng ai nghĩ đến việc đánh cá nữa. Ba chiếc thuyền lớn đi đầu chợt tách ra rồi phóng thẳng về phía thuyền của Giang Hải Phong. Trên ba thuyền lớn đều có ba đại hán khí thế hung tợn, tay lăm lăm cây xiên cá.

Lúc này Giang Hải Phong mới chậm rãi đứng lên, chàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cô nương chớ động, chờ xem tại hạ trừng trị bọn họ một trận.

Chàng vừa dứt lời thì ba chiếc thuyền lớn đã đến gần, đại hán trên thuyền bên trái để một chòm râu dê rất chướng mắt, áo không cài nút để lộ bộ ngực rắn chắc và vạm vỡ, thuyền chưa đến thì hắn đã lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, đến nơi này mà ngươi dám giở thói hung đồ à?

Lời vừa dứt thì chiếc xiên cá trong tay chợt lay động rồi bay thẳng về phía Giang Hải Phong. Sau khi đối phương xuất thủ, Giang Hải Phong mới phát hiện trên cán xiên có buộc một sợi dây. Bọn người này bình nhật quen nghề đánh cá bằng xiên nên xuất thủ cực nhanh, cực chuẩn, dù là cá bơi trong nước cũng khó thoát, huống hồ là Giang Hải Phong đứng trơ trơ trên thuyền.

Nào ngờ Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng, rồi lắc mạnh chiếc sào. Rắc một tiếng vang lên, chiếc xiên cá bị đánh văng ra ngoài xa mấy trượng, ngay cả sợi dây dài cũng bị đứt. Chiếc thuyền của đối phương cũng bị chao động mạnh, nếu đại hán không kịp kềm chân xuống mạn thuyền thì e rằng đã lộn đầu xuống nước rồi.

Tình cảnh này khiến những chiếc thuyền đã đến gần đều kinh hãi và loạn cả lên.

Vừa thấy đồng bọn thất thủ thì hai đại hán trên hai chiếc thuyền lớn khác lập tức đưa mắt ra hiệu rồi cùng phóng xiên cá tấn công Giang Hải Phong.

Đã đánh thì phải đánh cho đẹp, Giang Hải Phong nghĩ thế nên bất ngờ hú lên một tiếng, rồi tung người lên không trung chừng hai trượng. Thân hình chàng nhẹ nhàng uyển chuyển như chim nhạn, bọn dân chài thấy vậy thì kinh tâm động phách, nhất thời ngẩn cả người ra.

Giang Hải Phong tung người lên nhanh như chớp nhưng hạ xuống cành nhanh hơn. Thân hình vừa hạ xuống thì song cước phân ra, hai mũi chân điểm ngay vào hai chiếc xiên cá đang bay tới. Hai chiếc xiên cá lập tức đổi hướng, bay ra xa mười mấy trượng rồi rơi xuống biển.

Không những sợi dây trên cán xiên bị đứt mà hai đại hán bị thất thế, suýt chút nữa thì lộn đầu xuống nước. Cả hai kinh khiếp vô cùng, nên vội vàng chèo thuyền lui ra sau.

“Ầm ầm,” hai chiếc thuyền tông vào những chiếc thuyền giăng hàng ở phía sau và lập tức vỡ ra từng mảnh, hai đại hán cũng rơi tõm xuống nước.

Giang Hải Phong tung người hạ thân, xuất cước, toàn bộ những động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Nhưng sau khi hạ chân xuống thuyền của mình thì bỗng nhiên chàng phát hiện có một chiếc thuyền rất lớn từ trong bờ lướt ra.

Đứng trước mũi thuyền này là một đại hán mập lùn, thân mặc hoàng bào, sắc diện đỏ bừng bừng. Bốn tên chèo thuyền chỉ đóng khố và thắt dải lụa đỏ ngang lưng, mình trần trùng trục, trông rất tráng kiện.

Lúc này chợt nghe có người cao giọng nói :

- Tốt rồi, Đảo chủ đến rồi, tiểu tử kia đừng mong chạy thoát.

Những kẻ vừa bị kinh khiếp trước đó đã lấy lại thần khí, có kẻ chửi lớn :

- Con bà nó, đến nơi này mà còn lộ uy phong à! Mọi người hãy vây hắn lại, chờ Đảo chủ đến đối phó hắn!

Người đông thế mạnh, một gọi mười, mười gọi trăm, thoáng chốc, bọn dân chài đã vây cả lại. Tuy nhiên, bọn họ vẫn giữ khoảng cách khá xa với thuyền của Giang Hải Phong. Lúc này chiếc thuyền lớn từ từ tiến vào vòng vây, Đảo chủ mập lùn đứng trước mũi thuyền rất khí khái, thuyền chưa đến gần thì lão đã phất tay và lớn tiếng nói :

- Các ngươi ngừng tay và lui ra sau, việc này để ta xử lý, hắn chạy không thoát đâu.

Lời vừa dứt thì chiếc thuyền lớn đột ngột dừng lại, khoảng cách giữa hai thuyền không đầy một trượng. Vị Đảo chủ mập lùn trừng mắt nhìn Giang Hải Phong, sắc diện vừa có vẻ kinh kỳ vừa pha chút phẫn nộ. Lão cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Các hạ từ đâu đến? Tại sao lại đến eo biển này của ta mà náo loạn, lẽ nào ngươi chưa nghe nói về sự lợi hại của Náo Hải Thần Long Kim Giao?

Sống trên hoang đảo mười năm nên Giang Hải Phong đã dưỡng được tính cách lạnh lùng trầm tĩnh, chàng không muốn nói chuyện với người lạ, trừ phi là bất đắc dĩ.

Lúc này nghe đối phương nói xong thì chàng chỉ cười lạt một tiếng mà không nói gì.

Vị Đảo chủ thấy đối phương không trả lời câu hỏi của mình thì cảm thấy đó là một sự sỉ nhục, lão cười nhạt rồi nói :

- Bằng hữu, ngươi chớ giả vờ hồ đồ. Hủy thuyền, đả thương người, há có thể bỏ qua chuyện này sao? Nào, nào, mời ngươi qua thuyền của ta để chúng ta tiện nói chuyện!

Giang Hải Phong vẫn làm như không nghe thấy gì, nhưng Tịch Ti Ti thì không nhẫn nại được nữa, nàng lớn tiếng nói :

- Lão mập kia, lão nói hưu nói vượn gì thế? Rõ ràng là người của lão ra tay hành hung người ta trước nên tướng công của ta mới trừng trị bọn họ, bây giờ lão lại trách bọn ta, há có lý như thế sao?

Nàng cười nhạt rồi nói tiếp :

- Ta khuyên lão hãy bớt gây phiền phức, mau đưa bọn ta lên bờ, bằng không thì ta thấy Náo Hải Thần Long lão phải xuống biển náo động một chuyến đấy.

Mấy lời này khiến cho vị Đảo chủ giận đến phát run, nhưng lão biết đối phương chẳng qua là một

tiểu thư đồng mà thôi, với thân phận của lão, nếu tranh cãi với một tiểu hài tử trước mặt thuộc hạ thì sau này há chẳng bị mọi người lấy làm chuyện cười sao? Vì thế lão cố nén nộ khí, lão cười nhạt rồi nói :

- Ai nói với tiểu cẩu ngươi, chỉ cần chủ nhân ngươi trả công đạo cho ta thôi.

Nói đoạn, lão quay đầu lại nói với một thanh y thiếu niên đứng phía sau :

- Châu Minh, ngươi qua mời vị bằng hữu đó lên thuyền lớn của ta, chúng ta chiêu đãi chủ bộc họ đi chơi đảo một chuyến.

Thiếu niên kêu bằng Châu Minh này, vốn là nội điệt (cháu vợ) của Kim Giao, ngày thường giúp việc tạp vụ trên đảo và cũng theo Kim Giao luyện công phu mấy năm rồi. Lần này hắn theo Kim Giao đến đây, vốn cho rằng đối phương tất phải người đông thế mạnh, nào ngờ chỉ có hai người chủ bộc. Sau khi thấy bộ dạng nho nhã thư sinh của Giang Hải Phong thì Châu Minh càng có ý khinh thường. Nhưng hắn vẫn kỳ quái là hai người thế này mà cũng dám đến đây gây náo loạn, há chẳng phải tự tìm cái chết sao?

Hiện tại hắn đáp lời Kim Giao rồi cười nhạt, nói :

- Đối phó với hạng tiểu tử này mà cũng là đại sự sao?

Lời vừa dứt thì thân hình chợt tung lên không rồi nhằm mũi thuyền của Giang Hải Phong mà hạ xuống. Lá gan của Châu Minh quả thật là không nhỏ, chiếc thuyền của Giang Hải Phong vốn chẳng to lớn, lại chất đầy thư tịch và vì vậy nên chẳng còn chỗ trống, thế mà Châu Minh vẫn dám tung người phóng qua.

Lần này Giang Hải Phong không cần động thủ nữa, vì đã có người xuất thủ thay cho chàng.

Thân hình Châu Minh vừa hạ xuống thì chiếc thuyền nhỏ lắc mạnh một cái, cùng lúc đó, hắn sải bước tới trước và đột nhiên xuất hữu thủ với thế Thần Long Thám Trảo chụp thẳng vào lưng Giang Hải Phong. Nhưng chưởng thế của Châu Minh chưa chạm vào y phục của Giang Hải Phong thì hắn cảm thấy bên người thiếu niên này dường như có một đạo tiềm lực vô hình khiến cho thế chưởng của hắn không thể nào bức đến gần.

Châu Minh ngầm kinh hãi và cảm thấy bất ổn. Ngay lúc đó thì Tịch Ti Ti từ phía sau bổ nhào tới. Nàng quát lớn :

- Cút đi cho ta!

Lời phát, chưởng phát. Ngọc chưởng kèm theo một đạo kình phong ào ào xông tới. Châu Minh kêu thất thanh một tiếng rồi vội thu thế chưởng, xoay người tránh né.

Nhưng chưởng lực của Tịch Ti Ti đã xuất, dù Châu Minh muốn tránh né cũng không kịp.

Chợt nghe Đảo chủ Kim Giao lớn tiếng gọi :

- Mau nằm xuống phía trước!

Sự chỉ giáo của Kim Giao quả nhiên rất cao minh, nhưng Châu Minh vẫn không kịp thi triển. Chỉ nghe “binh” một tiếng, ngọc chưởng của Tịch Ti Ti đánh trúng ngay giữa lưng đối phương. Tuy nhiên không có ý hạ độc thủ nhưng đang lúc tức giận nên chưởng lực không nhẹ tí nào. Toàn thân Châu Minh như cánh diều đứt dây, bay bổng lên không rồi rơi ầm xuống nước. Mấy chục dân chài vội nhảy xuống cứu vớt, nhất thời mặt biển biến thành một trường đại loạn.

Náo Hải Thần Long Kim Giao trên thuyền cũng bất giác ngẩn người. Lão không ngờ một tiểu thư đồng lại có thân thủ lợi hại như vậy, từ đó mà suy đoán thì thân thủ của vị chủ nhân kia ghê gớm đến độ nào rồi.

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động trên thuyền, chàng nhìn Tịch Ti Ti và mỉm cười nói :

- Đánh rất hay!

Tịch Ti Ti cũng đắc ý, nàng cười lớn rồi nói :

- Chúng ta đừng để ý đến bọn chúng, đi thôi!

Giang Hải Phong gật gật đầu, Tịch Ti Ti ngồi xuống dùng hai tay chèo thuyền, chiếc thuyền nhỏ từ từ hướng mũi vào bờ.

Náo Hải Thần Long Kim Giao trừng mắt nhìn đồng bọn rồi đột nhiên dậm chân, quát lớn :

- Mau truy theo!

Mấy chiếc thuyền chài lập tức lướt sóng truy theo như bay.

Kim Giao lại lớn tiếng nói :

- Những thuyền vây phía trước không được để cho bọn chúng chạy thoát!

Nói đoạn lão vào trong thuyền lấy ra một chiếc cung, lắp lên một mũi tên có chiếc lông chim trắng rồi nhằm lưng Giang Hải Phong mà xạ tiễn.

Nhưng dường như sau lưng Giang Hải Phong cũng có mắt, mũi tên bay gần tới thì hữu thủ của chàng bất ngờ vung ra sau, mũi tên bị kẹp gọn giữa hai ngón tay. Chàng quay đầu lại nhìn Kim Giao và mỉm cười, tay phải đưa lên cao, hai ngón tay kẹp mạnh lại, “rắc” một tiếng, mũi tên lập tức gãy

đôi.

Kim Giao lại tiếp tục xạ tiễn, mũi tên thứ hai nhằm vào yết hầu, mũi thứ ba nhằm vào mạn sườn trái của Giang Hải Phong. Song tiễn kèm theo kình lực bay vù vù, thế bay khó có thể ngăn cản nổi. Nhưng dường như chẳng có chuyện gì có thể khiến cho vị thiếu niên kỳ hiệp này kinh tâm. Chàng xuất thủ ra chiêu với thái độ ung dung tự tại.

Khi hai mũi tên bay gần tới thì song thủ của chàng chợt vươn ra ngoài, một cao một thấp bắt gọn hai mũi tên một cách dễ dàng. Cũng giống như lần trước, chàng dùng hai ngón tay kẹp mạnh, hai mũi tên lập tức gãy thành bốn đoạn và rơi xuống nước.

Sau khi bắn ba mũi tên mà không đả thương được đối phương thì sắc diện của Kim Giao đã trở nên nhợt nhạt. Hiện tại lão mới biết, hôm nay mình gặp phải kỳ nhân thật sự rồi. Lão kêu thất thanh một tiếng rồi không dám xạ tiễn nữa.

Giang Hải Phong xạ hàn quang nhìn bọn dân chài cản đường phía trước, chàng phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Dân chài tứ phía nghe đây, kẻ nào nhường đường cho ta đi thì sống, kẻ nào ngăn cản ta tất phải chết!

Bọn dân chài thấy Đảo chủ đang đứng ngẩn người trước mũi thuyền, không có mệnh lệnh gì nên lập tức cho thuyền tản ra, nhường đường cho bọn Giang Hải Phong đi. Hàng trăm cặp mắt nhìn theo thuyền của Giang Hải Phong vào bờ, nhưng không một ai dám lên tiếng hoặc có thái độ gì để ngăn cản. Thế là Giang Hải Phong và thư đồng Tịch Ti Ti của chàng tiến vào Trung Nguyên, bắt đầu một chuyến hành tẩu với những chuyện không tầm thường của bọn họ.

* * * * *

Một chiếc thuyền buồm lớn cập vào bờ khi mặt trời lặn, địa điểm là một vùng biển thuộc eo biển Lao Sơn. Trước mũi thuyền có năm chiếc hình nộm bằng giấy, hai bên có đuốc sáng rực với cờ rủ không ngừng lay động trong gió. Nhìn vào trong thuyền thì bất kỳ người nào cũng kinh tâm động phách.

Thì ra trong thuyền có năm cỗ quan tài đen ngòm được sắp thành hàng ngay ngắn.

Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão đứng bên cạnh năm cỗ quan tài, thân mặc đồ trắng, sắc diện vàng vọt thảm não.

Thuyền cập bến đã lâu nhưng lão vẫn chưa nhận ra. Đôi mày của lão chau khít lại, thần thái nặng nề. Đại đệ tử, Tả Tỷ Song Đao Khưu Nhất Minh và tứ đệ tử Độc Chưởng Khai Sơn Tả Kim Bằng của lão, đang đứng hai bên cửa khoang thuyền, tất cả đều mặc tang phục, sắc diện vô cùng trầm trọng. Hai

người này đưa mắt nhìn nhau rồi Tả Tỷ Song Đao Khưu Nhất Minh quay người, cung thủ bẩm báo :

- Khởi bẩm sư phụ, đã đến eo biển Lao Sơn rồi, mời sư phụ xuống thuyền trước để bọn đệ tử tiện việc đưa linh quan của các vị sư thúc lên bờ.

Lúc này Chu Kỳ mới sực tỉnh, lão chớp chớp song mục và gật đầu rồi thở dài, nói :

- Đến rồi à? Nhất Minh, ngươi lên bờ trước xem thử vị bằng hữu cũ của ta có đến không?

Khưu Nhất Minh cúi người đáp :

- Đệ tử tuân mệnh!

Nói đoạn, hắn quay người phóng bước lên bờ, đi được mấy bước thì bỗng nhiên thấy một vị thiếu niên mặc thanh y lao tới, người này cung thủ hỏi :

- Xin hỏi lão huynh, đây có phải là thuyền của Chu lão tiền bối không?

Khưu Nhất Minh quan sát đối phương một lúc rồi trầm giọng nói :

- Túc hạ là ai? Sao lại tùy tiện cản đường tại hạ?

Thanh y nhân hơi đỏ mặt, hắn gượng cười và nói :

- Xin huynh đài yên tâm, tại hạ họ Yến tên Kiếm Phi, gia tổ là Yến Cửu Công, vốn là chỗ bang giao cố cựu với Chu, Nam nhị vị tiền bối. Vì Chu lão tiền bối đến hơi muộn nên gia tổ lệnh cho tiểu đệ ra nghênh đón, xin huynh đài chiếu cố cho!

Nói đoạn, hắn lui ra sau một bước, đứng theo bộ thể hình chữ đinh, phong độ cốt cách khá phi phàm.

Tả Tỷ Song Đao Khưu Nhất Minh nghe vậy thì liền thay đổi thái độ, hắn cung thủ đáp lễ và nói :

- Hóa ra là Yến thiếu hiệp, tại hạ thất lễ rồi. Tại hạ là Khưu Nhất Minh, gia sư là Chu Kỳ, hiện đang ở trong thuyền kính chờ đại giá của Yến lão tiền bối. Yến thiếu hiệp chờ tại hạ vào thuyền bẩm báo một tiếng.

Yến Kiếm Phi cung thủ, nói :

- Tự nhiên! Tự nhiên!

Miệng nói nhưng mục quang của hắn quan sát những đồ tang trên thuyền với thái độ kinh ngạc, nhất thời hắn nghĩ không thấu vì nguyên nhân gì mà Khưu Nhất Minh mặc tang phục.

Một lát sau thì Khưu Nhất Minh quay ra, hắn nghiêm túc nói :

- Gia sư có lời mời, xin Yến thiếu hiệp mau lên thuyền!

Yến Kiếm Phi cúi người, nói :

- Tại hạ cũng đang muốn bái kiến!

Nói đoạn hắn cất bước đi lên thuyền, đến cửa khoang thuyền, Yến Kiếm Phi lại hành lễ với Độc Chưởng Khai Sơn Tả Kim Bằng rồi mới vào trong.

Chu Kỳ đã đứng chờ bên trong, lão gượng cười nói :

- Là Yến thiếu hiệp chăng? Lão phu Chu Kỳ thất nghinh rồi.

Yến Kiếm Phi đã ngưỡng mộ đại danh của Liêu Đông nhị lão từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt. Tuy nhiên, vừa thấy Chu Kỳ thì hắn bất giác kinh hãi, bởi lẽ sắc diện của nhân vật uy chấn võ lâm Liêu Đông này tựa như người vừa sống lại sau một trận bạo bệnh. Giọng nói cũng chẳng có chút khí lực, thần thái tiều tụy, trông cứ như người sống trên một thân thể chết vậy.

Nhưng bất luận thế nào thì Yến Kiếm Phi cũng không dám chậm trễ, hắn vội quỳ gối hành đại lễ.

Chu Kỳ vội vàng đở hắn dậy và nói :

- Yến thiếu hiệp không cần đa lễ!

Yến Kiếm Phi cúi người, nói :

- Yến Kiếm Phi tham kiến lão tiền bối, hai tháng nay vì có bệnh nên gia tổ không ra khỏi cửa, do vậy cũng không tiện xuất diện nghênh tiếp, vãn bối vâng mệnh đến đây cung nghênh.

Chu Kỳ đưa tay vuốt chòm râu bạc và buồn bã nói :

- Cửu Công còn nhớ tình cũ là quý lắm rồi, mọi chuyện xin để gặp mặt rồi hãy nói.

Lão ngừng lại thở rồi nói tiếp :

- Lão phu cần dùng năm cỗ xe mã, chẳng hay thiếu hiệp có đưa đến không?

Yến Kiếm Phi cúi người, nói :

- Đã tuân mệnh đưa đến, hiện đang chờ sẵn trên bờ. Lão tiền bối cần vận chuyển vật gì, cứ chỉ bảo cho vãn bối là được.

Chu Kỳ gượng cười, nói :

- Được rồi!

Lão quay ra cửa khoang gọi Tả Kim Bằng :

- Kim Bằng, ngươi kéo màn phía sau thuyền ra rồi giúp Yến thiếu hiệp xuống khoang nhé!

Tả Kim Bằng đáp một tiếng rồi bước đến kéo bức màn trắng ra.

Yến Kiếm Phi vừa quét mục quang nhìn vào thì bất giác biến sắc. Hắn lui lại một bước và kêu thất thanh :

- Lão tiền bối... Những quan tài này là...

Chu Kỳ cười thảm não, lão nói :

- Đây là linh quan của Nam Hoài Nhân, nghĩa đệ của lão phu và mấy vị bằng hữu, hiện đang muốn nhờ một góc trong quý trang viện để đặt mấy cỗ linh quan này.

Yến Kiếm Phi rùng mình, hắn nói :

- Nam lão tiền bối qui tiên khi nào? Sao không nghe gia tổ nói đến? Chuyện này...

Chu Kỳ liên tục lắc đầu và cười gượng, hai khóe mắt già lão chợt long lanh ngấn lệ, lão bi phẫn nói :

- Yến thiếu hiệp, đây không phải là nơi để nói chuyện, chờ đến lúc gặp lệnh tổ thì lão phu sẽ nói rõ mọi chuyện.

Yến Kiếm Phi không dám hỏi nhiều, hắn vội vàng hành lễ rồi quay người lui bước ra ngoài và gọi thêm mấy hán tử vào. Dưới sự giúp đỡ của hai đệ tử của Chu Kỳ thì chẳng mấy chốc năm cỗ quan tài đã được đưa lên bờ và xếp vào xe.

Chu Kỳ và Yến Kiếm Phi ngồi chung một cỗ xe, Tả Tỷ Song Đao Khưu Nhất Minh và Độc Chưởng Khai Sơn Tả Kim Bằng cỡi ngựa hộ tống phía sau năm cỗ linh xa. Đoàn xa mã nhằm hướng nam Lao Sơn mà trực chỉ.

Yến gia ở Lao Sơn là một đại trang viện, chủ nhân Yến Cửu Công thường hành thiện bố thí nên khá có ảnh hưởng trong vùng. Ngoài một số ít người ra thì không ai biết vị lão nhân này là một nhân vật võ lâm có nhiều tuyệt kỹ. Mấy mươi năm trước, khi còn ở Sơn Tây, với một thanh Hồ Hình kiếm trong tay, Yến Cửu Công đã từng làm những chuyện kinh thiên động địa. Do lão thích mặc bạch y nên cố nhân thường gọi là Bạch Y Tẩu. Đó là những chuyện của nhiều năm về trước.

Nhưng từ khi đến Lao Sơn này, nhi tử của lão vừa cần cù vừa tiết kiệm nên đã sớm lập được một đại trang viện dưới chân núi Lao Sơn, gia thế giầu có thuộc loại nhất nhì trong vùng. Yến Cửu Công cũng không nhắc đến chuyện đao kiếm nữa nên người vùng này dường như không ai biết lão là một quái kiệt võ lâm.

Đoàn linh xa của Chu Kỳ chưa đến thì Yến gia đã có tin tức. Yến Cửu Công lập tức sai người mở cửa trang viện nghênh đón. Còn bản thân lão thì ngồi trên một chiếc ghế bông, chờ gặp vị bằng hữu cũ đã mấy mươi năm không gặp.

Cuối cùng thì đoàn xa mã cũng đến trước trang viện, năm cỗ linh xa và hai kỵ mã dừng lại trong bụi đất mịt mù.

Chu Kỳ sợ chủ nhân kiêng kỵ nên cho dừng linh xa ngoài cổng rồi cũng Yến Kiếm Phi vào trang viện trước.

Sau khi gặp mặt thì Chu Kỳ mới phát hiện vị lão hữu Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công này già hơn trước khá nhiều. Nhưng nhìn qua song mục lấp lánh của lão nhân này thì có thể biết, tuy y vật sung túc, no ấm, hưởng cảnh an nhàn nhưng lão ta vẫn không quên luyện công phu. Ngược lại, nội công càng thâm hậu hơn trước rất nhiều.

Chu Kỳ vô cùng khâm phục, thấy người mà nghĩ đến mình, sự thương tâm khiến lão bất giác rơi lệ. Lão run run bước tới, nắm chặt hai tay Yến Cửu Công và kêu lên :

- Lão ca ca...

Yến Cửu Công thấy Nam Hoài Nhân không cùng đến và thái độ của Chu Kỳ như vậy thì biết ngay là có chuyện bất ổn. Lão liền hỏi :

- Nam lão nhị đâu?

Chu Kỳ hắng giọng rồi nói :

- Đã... đã chết rồi! Lão ca ca, chuyện này nhất thời không thể nói hết...

Yến Cửu Công ra hiệu cho gia nhân lui ra ngoài rồi nói :

- Nào, Chu huynh đệ có thể nói rồi đây. Thân thể của Nam lão nhị chẳng phải luôn cường tráng đó sao?

Chu Kỳ nói :

- Linh xa hiện dừng bên ngoài, nếu lão ca không kiêng kỵ gì thì hãy cho người đưa vào trước rồi

tiểu đệ sẽ nói rõ mọi chuyện.

Yến Cửu Công rất ngạc nhiên nhưng lão cũng gật đầu ngay, sau đó lại ra lệnh cho Yến Kiếm Phi phụ trách việc vận chuyển linh xa vào trang viện.

Tại đại sảnh, hai lão nhân tóc bạc nói chuyện mãi đến nửa đêm. Sau khi nghe Chu Kỳ thuật lại toàn bộ sự việc, Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công trầm mặc trong thời gian nửa tuần trà mà không nói gì.

Chu Kỳ gượng cười, nói :

- Lão ca ca, theo hiểu biết của lão ca thì thiếu niên đó là đệ tử của ai, làm thế nào hắn có thân thủ như vậy?

Yến Cửu Công chậm rãi lắc đầu, lão hắng giọng rồi nói :

- Chuyện này... Yến mỗ cũng không được rõ.

Lão ngừng một lát rồi cười nhạt, nói :

- Lão bằng hữu, không phải ta bênh vực cho đối phương, nhưng với hành vi của các ngươi thì đó cũng là chuyện tự chuốc nhục vào thân mà thôi.

Chu Kỳ ngẩn người, Yến Cửu Công lại nói :

- Hắc Bạch Vô Thường, ta đã sớm biết hai lão quỷ này, không chuyện ác gì mà bọn chúng không làm. Chu huynh đệ... Ôi! Sao các ngươi lại đi chung với bọn chúng?

Quả thực là các ngươi đã làm chuyện hoang đường rồi.

Chu Kỳ cười nhạt, nói :

- Chuyện đến nước này thì còn nói những điều đó làm gì?

Bỗng nhiên lão đứng lên và nói tiếp :

- Lão ca ca đã nói như vậy thì tại hạ cũng không dám làm phiền.

Nói đoạn, lão định quay người đi ra nhưng Yến Cửu Công liền giữ lại và nói :

- Ngươi vẫn nóng tính như xưa, nếu ta không niệm tình cũ thì há để cho ngươi vào cửa? Chu huynh đệ, ngươi hãy bình tĩnh ngồi xuống đã!

Lúc này Chu Kỳ mới yên tâm ngồi xuống, sắc diện đầy vẻ buồn phiền.

Yến Cửu Công nhấp một ngụm trà rồi nói :

- Nếu thật như ngươi nói thì thiếu niên họ Giang kia quả là một nhân vật đáng sợ, chỉ có điều ta lại nghĩ không ra...

Chu Kỳ cắt lời, nói :

- Sở dĩ tại hạ vận chuyển linh quan đến đây là vì biết lão ca lịch duyệt hơn người, kiến văn quảng bác, hoặc giả từ vết thương của người chết mà tìm ra chút manh mối...

Yến Cửu Công nghe vậy thì liền đứng lên, lão gượng cười nói :

- Vậy thì chúng ta cùng đi xem linh quan trước rồi hãy nói.

Chu Kỳ gật đầu nhưng lại hỏi :

- Nghe nói lão huynh đang có bệnh phải không?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Chỉ là bệnh già mà thôi, vì muốn tránh những chuyện phiền phức nên đành phải làm thế. Bọn ta đều là người dày dạn phong trần, những bệnh xoàng há có thể làm khó được bọn ta?

Nói đoạn, lão khẽ điểm chân xuống mặt đất thì đã nghe “soạt” một tiếng, toàn thân lão xuyên qua cửa sổ như một bóng chim. Yến Cửu Công quay đầu lại và vẫy tay nói :

- Nào, đi theo ta. Việc này không tiện để cho người ngoài trông thấy và cũng để tránh những nghi ngờ nên chúng ta tự đi thôi.

Chu Kỳ gật đầu rồi tung người phóng theo. Hai lão thi triển thân pháp lướt đi về phía để quan tài. Chẳng mấy chốc thì Yến Cửu Công và Chu Kỳ đã vào phòng đặt năm cỗ quan tài.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nhìn mấy cỗ quan tài và thở dài rồi nói :

- Không ngờ một đời tung hoành của Nam lão nhị lại kết thúc trong tay một thiếu niên, đây là chủ định trong thiên mệnh sao?

Lão bước đến cạnh áo quan của Nam Hoài Nhân rồi đột nhiên xuất thủ mở nắp quan tài. Chu Kỳ cầm đuốc bước tới, ánh đuốc soi rõ khuông mặt vô thần của Nam Hoài Nhân, cả hai lão bất giác cùng thở dài và rơi lệ.

Chương 4: Châu Sinh Bách Mỵ

Chu Kỳ và Nam Hoài Nhân cùng tòng sư từ nhỏ, lớn lên lại cùng hành tẩu giang hồ, kết nghĩa kim lan, tình như cốt nhục, lúc này thấy nghĩa đệ mấy mươi năm như hình với bóng không rời của mình nằm dài trong quan tài thì lão vô cùng bi thương. Tuy nước mắt không ngừng nhỏ xuống nhưng lúc này song mục của lão chợt xạ hung quang.

Bạch Y Tẩu thở dài một hơi rồi nói :

- Quả thật là Nam lão nhị chết không nhắm mắt rồi, hắn thọ thương ở chỗ nào?

Chu Kỳ gạt lệ nói :

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo lão ca, sao lão ca lại hỏi tại hạ?

Yến Cửu Công chau mày nhìn Chu Kỳ và nói :

- Vậy thì phiền Chu huynh đệ tạm thời mở khăn liệm ra để xem thử.

Chu Kỳ ngẩn người giây lát rồi nói :

- Được!

Lão bước lại mở khăn liệm trên thi thể Nam Hoài Nhân.

Yến Cửu Công đưa tay sờ từ trên xuống dưới một lượt, động tác cực kỳ nhanh.

Sau đó lão cau mày nói :

- Lật thi thể lại!

Chu Kỳ theo lời lật thi thể Nam Hoài Nhân lại.

Yến Cửu Công cũng sờ từ trên xuống dưới một lượt nữa. Chu Kỳ thấy ngón tay của Yến Cửu Công án qua các huyệt đạo và mạch môn của Nam Hoài Nhân, ngay cả một khớp xương cũng không bỏ sót, bất giác lão ngầm tán dương vị Bạch Y Tẩu này hành sự quả nhiên rất chu đáo cẩn mật. Chu Kỳ liền hỏi :

- Lão ca ca, thương thế ở chỗ nào?

Yến Cửu Công lắc đầu rồi đưa hai tay sờ lên đầu và tai của Nam Hoài Nhân, sau đó lão buông tiếng thở dài và nói :

- Quái lạ! Sao trên thi thể không có thương tích gì cả?

Chu Kỳ tiếp lời :

- Quái là quái ở chỗ đó, không lẽ tiểu tử kia dùng công phu nội chấn?

Yến Cửu Công chau mày nói :

- Chu huynh đệ, ngươi soi đuốc gần lại một chút xem!

Chu Kỳ y theo lời, đưa ngọn đuốc vào trong quan tài, ánh đuốc lấp lánh soi chiếu khuôn mặt vàng vọt vô thần của Nam Hoài Nhân, cảnh tượng thật thê thảm.

Yến Cửu Công nâng đầu Nam Hoài Nhân lên, lão chú ý nhìn một lúc rồi vạch hai mắt tử thi ra xem, sau đó lão cười nhạt, nói :

- Lão đệ, cái chết của Nam lão nhị không liên quan gì đến nội tạng, chuyện này thật khó hiểu quá!

Chu Kỳ hỏi :

- Lão ca đã nhìn thấy không phải thương thế trong nội tạng chăng?

Yến Cửu Công đứng thẳng người lên và nói :

- Lẽ nào lão đệ ngươi không biết thuyết ngũ tạng thông mục?

Chu Kỳ hoang mang lắc đầu, Yến Cửu Công liền nói :

- Lúc vừa thụ thai trong bụng mẹ, khi thiên nhất sinh thủy thì đồng nhân (con ngươi) thông thận, địa nhị sinh hóa thì hai mặt trước sau của thân thể thông tâm, thiên tam sinh mộc thì hắc châu (tròng đen) thông can (gan), địa tứ sinh kim thì bạch châu (tròng trắng) thông phế (phổi), thiên ngũ sinh thổ thì trên dưới bào thai thông với tỳ (lá lách), do vậy mà tinh hoa của ngủ tạng đều tập trung ở mắt.

Lão chỉ Nam Hoài Nhân trong quan tài rồi nói tiếp :

- Mục quang của Nam lão nhị tuy ngưng trệ nhưng ngũ tạng không thọ thương, từ đó có thể khẳng định rằng, thủ pháp của đối phương quả thật là cao minh vô cùng.

Nói đến đây thì lão quay sang một quan tài khác, nắp áo quan vừa mở ra thì thấy người nằm bên

trong là Thương hải khách Kiều Côn.

Sắc diện của Yến Cửu Công chợt lộ bi phẫn, lão cười nhạt nói :

- Thiếu niên này thật quá tàn độc, y thâm thù đại hận gì mà hắn không bỏ qua cho mấy lão nhân như thế này...

Lão ho một tiếng rồi nói tiếp :

- Nếu có cơ hội, ta phải gặp hắn mới được.

Chu Kỳ thở dài, nói :

- Lão ca ca, e rằng lão ca ca cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Yến Cửu Công nói :

- Dù không phải là đối thủ của hắn nhưng cũng không đến nỗi rơi vào cảnh như huynh đệ các ngươi.

Chu Kỳ bất giác ngớ người, lão vốn có ý khích tướng nhưng không ngờ lại bị đối phương khích lại khiến lão đỏ mặt và chỉ biết lắc đầu thở dài.

Lúc này Yến Cửu Công đã thò hai tay vào quan tài, lão sờ sẫm kiểm tra trên thi thể Kiều Côn một hồi nhưng vẫn không tìm ra được manh mối gì. Ba cỗ quan tài tiếp theo cũng được kiểm tra nhưng cũng không tìm thấy thương tích, bất giác Yến Cửu Công hoài nghi hỏi :

- Thiếu niên họ Giang đó dùng binh khí gì?

Chu Kỳ gượng cười, nói :

- Nào có binh khí gì? Chẳng qua chỉ là một thanh kiếm gỗ mà thôi.

Yến Cửu Công nghe vậy thì kinh tâm, vì lão nghĩ đến một môn võ công cao minh, mượn vật để dùng nội lực đả thương đối phương, chuyện này vốn chẳng có gì kỳ lạ, nhưng thiếu niên kia dùng một thanh kiếm gỗ đối phó với những cao thủ thành danh trong võ lâm thì quả là chuyện quá kinh người. Tuy trong lòng không ngừng kinh động nhưng Yến Cửu Công không để lộ ra ngoài mặt, lão cười nhạt, nói :

- Trong võ lâm không ít người có thể dùng kiếm gỗ đả thương đối phương nên chuyện này chẳng có gì kỳ lạ. Chu huynh đệ ngươi đã đi cùng bọn họ mà không thấy rõ thiếu niên kia hạ thủ như thế nào sao?

Chu Kỳ thở dài rồi lắc đầu, nói :

- Thủ pháp quá nhanh, tại hạ không thể nhìn rõ được, thật là xấu hổ!

Yến Cửu Công đậy nắp các quan tài lại rồi nhìn qua Chu Kỳ, nói :

- Thủ pháp đả thương của thiếu niên đó vô cùng cao minh, ta cũng không đủ năng lực, hắn đã vào Trung Nguyên thì xem ra thiên hạ sắp đại loạn rồi, ngươi và ta không thể không đề phòng.

Nhất thời Chu Kỳ nghĩ đến bộ dạng tung người bạt kiếm của Giang Hải Phong thì bất giác rởn tóc gáy. Lão vừa theo Yến Cửu Công ra khỏi phòng đặt quan tài, vừa nói :

- Vì thế nên tại hạ mới đến đây thỉnh giáo lão ca, nếu chúng ta hợp lực thì cũng có thể...

Bỗng nhiên Yến Cửu Công dừng bước, lão từ từ quay người lại, mỉm cười và nói :

- Lão đệ, không phải ta nói lời tự khinh mình, nhưng chuyện này ngươi không thể dựa vào ta, ta...

Lời chưa dứt thì Chu Kỳ đã cắt lời :

- Lẽ nào lão huynh cũng sợ hắn?

Bạch Y Tẩu cười nhạt, nói :

- Ta và hắn chưa gặp nhau thì sao gọi là sợ hắn?

Chu Kỳ càng ngạc nhiên, lão nói :

- Nói vậy là lão huynh không muốn quán vào chuyện này của tại hạ phải không?

Việc này cũng chẳng có gì, chỉ trách Chu Kỳ ta nhìn lầm lão huynh ngươi thôi.

Nói đoạn lão quay người định bỏ đi, nhưng Yến Cửu Công vội bước theo giữ lại.

Chu Kỳ giật tay ra và nói :

- Đủ rồi, còn giữ tại hạ làm gì?

Yến Cửu Công cười hì hì, nói :

- Hà tất phải như thế! Chúng ta cũng không phải là trẻ con, đừng có làm bộ làm tịch nữa. Ngươi còn có điều gì không thể nói với ta phải không?

Chu Kỳ gượng cười, nói :

- Thật lòng mà nói, tại hạ đến đây là muốn thỉnh cầu lão huynh...

Vừa nói đến đây thì Yến Cửu Công gật đầu, cắt lời :

- Nói ra xem là chuyện gì? Không chuyện gì mà lão huynh ta không thể tận lực vì ngươi.

Chu Kỳ cúi đầu, nói :

- Không nói thì hay hơn.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Phải chăng muốn ta báo thù cho ngươi?

Chu Kỳ chậm rãi nói :

- Tại hạ đến đây vốn có ý như vậy.

Yến Cửu Công phá lên cười ha ha rồi nói :

- Chu huynh đệ, ta rất cảm kích việc ngươi coi trọng ta như thế, nhất định ta sẽ tận lực giúp ngươi chuyện này...

Chu Kỳ vội cúi người hành lễ và nói :

- Đa tạ Yến huynh!

Yến Cửu Công trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chu huynh đệ, nhưng có một điều ngươi cần phải làm rõ.

Chu Kỳ ngước nhìn Yến Cửu Công với vẻ hoang mang. Yến Cửu Công nói tiếp :

- Chúng ta vào đại sảnh rồi hãy nói.

Nói đoạn lão sải bước đi rất nhanh, Chu Kỳ vội vàng theo sau. Hai người vừa an tọa thì Yến Cửu Công cười nhạt, nói :

- Ngươi đánh giá thiếu niên đó quá đơn giản rồi.

Chu Kỳ ngạc nhiên, nói :

- Nếu tại hạ khinh thị hắn thì đã không đến tìm lão huynh.

Yến Cửu Công lại mỉm cười, nói :

- Vậy thì ngươi đánh giá hắn quá cao rồi.

Chu Kỳ bất giác tức khí, bởi lẽ nhất thời lão không hiểu Bạch Y Tẩu định giở trò gì, lão chau mày hỏi :

- Lão huynh nói vậy là có ý gì?

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói :

- Huynh đệ, dù võ công của Liêu Đông nhị lão các ngươi không bằng ta, nhưng thực ra có hơn kém bao nhiêu? Huống hồ còn có Tương Tây Nhị Quỷ và Thương hải khách Kiều Côn. Các ngươi đều là những đại nhân vật như thế mà cũng không phải là đối thủ của thiếu niên họ Giang. Ngoài ngươi ra thì tất cả đều vong mạng, ngươi...

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Ngươi hà tất phải có thêm hành động, ngươi định đem mạng già của ta nạp cho đối phương chăng? Võ công của ta có cao cường hơn ngươi bao nhiêu đâu?

Trước đó Chu Kỳ chưa từng nghĩ đến điều này, bây giờ nghe xong thì bất giác chau mày và thầm phát sầu trong lòng.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói tiếp :

- Vì thế, vấn đề hiện tại không ở chỗ ta muốn giúp ngươi hay không, mà ở chỗ ta có thể giúp cho ngươi được gì?

Chu Kỳ hơi phẫn nộ, lão lớn tiếng nói :

- Nói vậy có nghĩa là mối thù này không thể báo chăng?

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi nói :

- Không thể nói vậy, Chu huynh đệ, ngươi hãy bình tĩnh đã!

Chu Kỳ lạnh lùng nói :

- Tại hạ luôn luôn rất bình tĩnh!

Yến Cửu Công nhìn lên mặt Chu Kỳ và nói :

- Được! Vậy thì ngươi hãy nghe ta nói đây! Năm người kia đã chết như thế nào? Ngay cả thương

thế mà chúng ta cũng không tìm ra thì báo thù nổi gì? Bằng vào điểm này, đủ thấy võ công của đối phương quả thực cao cường hơn chúng ta gấp trăm lần!

Chu Kỳ nghe vậy thì biến sắc, một luồng khí lạnh từ đáy lòng bất giác dâng lên.

Yến Cửu Công lại nói tiếp :

- Nhưng ngươi cũng chớ nhụt chí, chuyện này cũng chưa chắc là hết hy vọng.

Chu Kỳ gượng cười, nói :

- Theo lão huynh thì còn có hy vọng gì?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Huynh đệ, ngươi nhầm rồi, tuy Yến Cửu Công ta không làm được nhưng ta có thể đề xuất một người khác.

Chu Kỳ lộ vẻ vui mừng, lão ngẩng đầu lên hỏi ngay :

- Là ai?

Yến Cửu Công nhấp một ngụm trà rồi chậm rãi nói :

- Có thể người này sẽ không đồng ý, nhưng đó là một nhân vật rất có nghĩa khí, chỉ cần có thể đánh động người này là được...

Chu Kỳ không nhẫn nại được nên vội hỏi :

- Nhưng rốt cuộc người đó là ai?

Bạch Y Tẩu trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vừa nghe Chu huynh đệ ngươi nói đến hình tướng thiếu niên họ Giang là trong đầu ta đã nghĩ ngay đến người này, nhân vật này cũng là một quái nhân.

Chu Kỳ lại hỏi :

- Nhưng rốt cuộc là nhân vật nào?

Yến Cửu Công nói :

- Trước tiên ngươi chớ hỏi, ta hỏi ngươi nhé, ngươi đến đây còn có chuyện gì khác không?

Chu Kỳ gượng cười, nói :

- Chỉ một chuyện này cũng đã quá sức chịu đựng rồi.

Yến Cửu Công nói :

- Rất tốt, vậy thì ngày mai ta sẽ đưa ngươi đến tham kiến vị kỳ nhân đó.

Chu Kỳ chớp mắt và hỏi :

- Long trọng như vậy sao? Phải cần đến hai người đích thân tới bái phỏng sao?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Đương nhiên! Bằng vào hai lão giang hồ chúng ta thì may ra mới đánh động được vị kỳ nhân đó.

Chu Kỳ thở dài, nói :

- Xin lão huynh hãy nói cho tại hạ biết, rốt cuộc đại danh của vị kỳ nhân đó là gì?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói :

- Chẳng phải ta không muốn nói nhưng thực ra ta cũng không rõ về người này, chỉ biết người đó họ Tả, đến từ Thiên Sơn. Ngoài ra ta chẳng còn biết gì nữa.

Chu Kỳ ngạc nhiên, hỏi :

- Người này đã cao niên rồi phải không?

Yến Cửu Công phá ra cười rồi nói :

- Ngươi cho rằng bản lĩnh cao cường thì tất phải là một lão nhân chăng? Vậy thiếu niên họ Giang kia bao nhiêu tuổi?

Chu Kỳ há hốc miệng, tròn xoe mắt, lão nói :

- Nói thế có nghĩa là vị kỳ nhân họ Tả kia cũng là người trẻ tuổi à?

Yến Cửu Công gật đầu, nói :

- Một chút cũng không sai, ta nghĩ tuổi tác của người này không lớn hơn Giang Hải Phong bao nhiêu.

Chu Kỳ hơi thất vọng, lão nói :

- Lão huynh, không phải tại hạ xem thường người đó, nhưng quả thực tại hạ chưa nghe nói một nhân vật trẻ tuổi lợi hại nào có họ Tả cả.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Thế trước kia Chu huynh đệ ngươi gặp Giang Hải Phong, ngươi có nghe nói về một thiếu niên như Giang Hải Phong không? Vậy mà công phu của hắn như thế nào?

Điều này có lẽ ngươi còn biết rõ hơn ta.

Chu Kỳ ngớ người, nhất thời chẳng biết phải nói gì.

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Trước khi ngươi đến, ta cho rằng họ Tả kia là kỳ nhân duy nhất trong thiên hạ, nhưng hiện tại ta lại biết có thêm Giang Hải Phong. Anh hùng xuất thiếu niên, xem ra câu này chẳng sai chút nào.

Chu Kỳ không nhịn được nên hỏi :

- Lão huynh, chúng ta nói thêm về chuyện họ Tả nhé! Thân thủ của người đó thế nào, lão huynh đã thấy chưa?

Bạch Y Tẩu lắc đầu. Chu Kỳ có vẻ thất vọng, lão nói :

- Vậy làm sao lão huynh biết công phu của hắn?

Yến Cửu Công thản nhiên mỉm cười và nói :

- Cần gì phải tận mắt trông thấy? Chỉ cần ta nói ra một chuyện thì ngươi có thể biết người đó là một kỳ nhân rồi.

Lão nhấp ngụm trà rồi nói tiếp :

- Có một hôm, khi ta trở về sau khi chơi cờ ở Bạch Hạc đạo quán thì thấy một tú sĩ đứng hóng mát dưới gốc cây. Một tay cầm quạt lông, tay kia xòe ngang trước ngực, trong lòng bàn tay có một con hoàng oanh. Con hoàng oanh đó xòe cánh cố gắng bay lên nhưng vẫn không thể rời khỏi bàn tay của tú sĩ đó...

Nghe đến đây thì Chu Kỳ càng thất vọng, lão xen vào :

- Chuyện này có gì khó? Huynh đệ chúng ta ai lại không làm được?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Ngươi đừng vội, nghe ta nói hết thì ngươi sẽ biết.

Lão tựa người vào thành ghế và nói tiếp :

- Bỗng nhiên tú sĩ đó phát hiện ta đang chú ý nhìn hắn nên vội trở tay cho con hoàng oanh bay đi rồi hắn cũng quay người cất bước.

Chu Kỳ định lên tiếng hỏi thì Yến Cửu Công đã khoát tay và nói tiếp :

- Ngươi nghe ta nói đã. Đương thời vì hiếu kỳ nên ta vội truy theo, không ngờ tú sĩ trẻ tuổi đó rẽ qua một đỉnh núi khác mà đi.

Lão ngừng lại nhấp ngụm trà rồi chậm rãi nói tiếp :

- Khi đó ta cười thầm trong lòng và cho rằng, bằng vào ngươi mà cũng muốn tỉ thí cước trình với ta chăng? Ôi! Nào ngờ sự việc lại hoàn toàn ngoài tiên liệu của ta.

Chu Kỳ tròn xoe song mục, lão hỏi :

- Thế nào? Lão huynh không đuổi kịp hắn à?

Yến Cửu Công hơi đỏ mặt, lão khẽ thở dài rồi nói :

- Lão đệ, chúng ta là lão bằng hữu nên ta cũng không sợ ngươi chê cười, chuyện này quả thật là quá mất mặt. Ngươi thử phán đoán xem thế nào?

Chu Kỳ không phán đoán mà hỏi lại :

- Kết quả thế nào?

Yến Cửu Công lắc đầu, nói :

- Đương thời tuy ta thi triển khinh công tối thượng thừa Lục Địa Phong nhưng cước trình của vị Bạch Y Tú Sĩ kia quyết không thua kém, vĩnh viễn luôn ở trước ta chừng năm trượng... Nhất thời vì quá phẫn nộ nên ta quyết tâm tranh thắng phụ với hắn, nhưng chạy gần hết dãy Lao Sơn mà ta vẫn không rút ngắn khoảng cách được một bước, mãi đến tà dương tịch bóng thì tú sĩ đó quay đầu lại mỉm cười rồi phóng đi như bay.

Song mục của Yến Cửu Công lộ vẻ khâm phục, lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Ta còn nhớ, người này đạp trên lau lách cao quá người mà đi, thân pháp tuyệt đẹp, bước chân đến đâu thì lau lách đều cong rạp xuống, thân hình nhẹ như người giấy bay trong cuồng phong, chỉ chớp mắt đã mất bóng.

Nghe đến đây thì Chu Kỳ buột miệng nói :

- Đó là công phu Nhất Vĩ Độ Giang của Đạt Ma tổ sư, người này quả nhiên là một kỳ nhân rồi.

Yến Cửu Công lim dim song mục, dường như lão đang hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, lão nói :

- Đó là tuyệt kỹ mà lần đầu tiên ta thấy được trong tám mươi ba năm sống trên thế gian này, thật là kinh thế hãi tục!

Chu Kỳ cao hứng tiếp lời :

- Tại hạ nghĩ người này nhất định địch lại Giang Hải Phong, sau đó lão ca quen biết người đó như thế nào?

Yến Cửu Công mỉm cười tựa như người mới tỉnh mộng, lão nói :

- Từ đó về sau, ta bắt đầu để ý đến hắn, ngày ngày đều cất công đi tìm nhưng cuối cùng vẫn không thể như nguyện. Mãi đến một hôm, vô tình ta gặp lại hắn trong Bạch Hạc đạo quán.

Chu Kỳ liền hỏi :

- Hắn đối với lão huynh như thế nào?

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Hắn cũng đi tìm đạo nhân trong đạo quán để đánh cờ, sau khi phát hiện ra ta thì hắn vội quay người bỏ đi.

Chu Kỳ lại hỏi :

- Lão huynh có truy theo không?

Yến Cửu Công nói :

- Đương nhiên! Nhưng lần này truy theo không xa thì đã thấy hắn đứng đợi dưới một gốc cây, hai bên gặp nhau, ta thật vô cùng ngượng ngùng.

Nói đến đây thì song mục của Yến Cửu Công hơi khép lại, lão hồi tưởng :

- Hắn hỏi ta có việc gì? Tại sao phải truy đuổi hắn? Nhất thời ta không trả lời được nên chỉ đành mỉm cười, nói với hắn là ta muốn kết giao bằng hữu với hắn mà thôi.

Không ngờ tú sĩ đó lại biến sắc, hắn vung hữu chưởng lên nhưng dường như không nhẫn tâm hạ độc thủ.

Chu Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Hắn muốn đả thương lão huynh chăng?

Yến Cửu Công cúi đầu, lão thở dài rồi nói :

- Đương thời ta chưa cảm thấy có gì kỳ lạ, mãi đến tối ta mới phát hiện trước ngực bạch y của ta có một vết ố vàng in hình một bàn tay.

Chu Kỳ nghe mấy câu này thì lập tức cả kinh thất sắc, lão buột miệng kêu lên :

- Chuyện này...

Yến Cửu Công gượng cười, nói :

- Nếu không thay y phục thì có lẽ ta không thể phát hiện, y phục vừa thay ra thì dấu chưởng trên ngực áo lập tức rơi xuống đất, chiếc áo trở thành phế vật.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Chuyện này đích thực khiến ta kinh tâm động phách, quan sát kỹ thì phát hiện trước buồng ngực của ta cũng có dấu ấn đỏ, lúc này ta mới biết là mình đã trúng chưởng lực của tú sĩ kia mà không nhận ra.

Chu Kỳ chau mày, hỏi :

- Sau đó thì sao?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói :

- Chuyện này chỉ trách ta không biết tự lượng sức mình mà thôi, do đó ta quyết tâm không đi tìm hắn nữa. Nào ngờ ngày thứ ba, ta vừa nằm ngủ thì toàn thân phát nóng, trong người chẳng còn có chút lực khí...

Nói đến đây thì lão mỉm cười rồi nói tiếp :

- Nhưng trời cũng không làm tuyệt đường đối với con người, ngay lúc đó thì tôn nhi Kiếp Phi của ta vào bẩm báo, nói rằng có một lang trung đến cầu kiến. Đương thời vì bệnh phát nên ta lập tức lệnh người nhà đưa vị lang trung đó vào. Chu huynh đệ thử đoán xem vị lang trung đó là ai?

Chu Kỳ tròn xoe mắt và lắc đầu.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Vị lang trung đó chính là bạch y tú sĩ kia cải trang thành.

Lão nhấp ngụm trà rồi lại nói tiếp :

- Khi đó, vị tú sĩ ra hiệu cho ta không cần khai khẩu, hắn cho ta uống một viên dược hoàn màu hồng. Rồi sau đó lại ấn song chưởng vào sau lưng ta một lúc rồi nói cho ta biết, đêm nay tất sẽ thổ ra một búng huyết, sau đó sẽ vô sự.

Chu Kỳ nói :

- Lẽ nào lão huynh cam tâm chịu như vậy?

Yến Cửu Công nói :

- Tuy ta không cam tâm, nhưng thái độ của vị tú sĩ đó đã thay đổi, hắn thành khẩn xin lỗi ta, nói rằng ngộ nhận ta là cừu nhân của hắn nên mới hạ độc thủ như vậy.

Nhưng sau khi nghe đạo trưởng trong đạo quán cho biết mọi chuyện về ta thì hắn hối hận vô cùng, vì thế mới lập tức tìm đến chữa trị cho ta và xin ta đừng ghi hận trong lòng.

Nói đến đây, lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Thương thế đã lành thì còn hận hắn làm gì nữa? Ta liền nói cho hắn biết, tuyệt đối ta không hận hắn. Vị tú sĩ nghe vậy thì vui mừng, nói cho ta biết hắn họ Tả, là người từ Thiên Sơn xa xôi đến đây, hiện đang trú tại Lạc Tinh Nhai thuộc dãy Lao Sơn.

Hắn còn nói, nếu ta có nhã hứng thì có thể tìm đến chỗ hắn chơi. Nói xong những điều đó thì hắn cáo biệt ra đi.

Chu Kỳ nói :

- Chuyện này thật là...

Yến Cửu Công ngắt lời, nói :

- Ta há có thể nói dối với ngươi sao? Quả nhiên theo lời hắn nói, tối hôm đó ta thổ ra một búng huyết bầm đen, trong vòng ba ngày sau thì nội thương hoàn toàn bình phục. Lão đệ, ngươi nói xem chuyện này có quái lạ hay không?

Chu Kỳ nói :

- Nếu người này chịu xuất diện thì tiểu tử Giang Hải Phong đó tất sẽ chết không nơi chôn thân.

Yến Cửu Công lắc đầu, nói :

- Tuy nói thế nhưng vị tú sĩ này tựa như thần long, chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi, kể từ hôm đó thì ta không gặp lại hắn lần nào nữa. Đạo sĩ trong Bạch Hạc đạo quán cũng không gặp lại hắn luôn.

Chu Kỳ liền hỏi :

- Thế lão huynh có đi Lạc Tinh Nhai tìm hắn không?

Yến Cửu Công gật đầu, nói :

- Ta đi tổng cộng ba lần nhưng chẳng lần nào tìm được hắn, sau đó ta cũng nản chí không đi nữa.

Chu Kỳ bất giác thất vọng :

- Nói vậy thì chuyến đi ngày mai cũng uổng công thôi.

Bạch Y Tẩu lạnh lùng nói :

- Chuyện này cũng không nhất định, còn phải xem vận may của chúng ta nữa, thủy chung ta luôn cho rằng hắn là một kỳ nhân, nhất định không thể nói dối.

Chu Kỳ chau mày, nói :

- Nhưng nếu hắn nhất định không muốn xuất diện thì cũng chẳng có biện phát nào.

Yến Cửu Công trầm ngâm suy nghĩ rồi nói :

- Ta có một kế, nếu y theo kế này mà làm thì chẳng lo việc hắn không chịu xuất diện, chỉ cần hắn xuất diện, chúng ta phí thêm vài lời khích tướng thì chẳng lo việc hắn không chịu trợ giúp.

* * * * *

Một người đã rắp tâm mưu hạ một người thì đối phương rất dễ bị trúng kế, bởi một kẻ vô tâm, một kẻ hữu tâm, một kẻ ngoài sáng, một kẻ trong tối. Nếu kẻ mưu hại suy nghĩ chu đáo, sắp xếp ổn thỏa thì rất ít người có thể thoát được.

Bạch y tú sĩ ở Lạc Tinh Nhai thuộc dãy Lao Sơn cũng sắp lâm vào hoàn cảnh như vậy. Bình nhật, vị tú sẽ trẻ tuổi này không thích xen vào chuyện người khác, tuy chàng không tiềm tâm tu hành, cổ tĩnh vô ba như Giang Hải Phong nhưng tính khí cũng khá trầm tĩnh. Trước đây chàng thường đến Bạch Hạc đạo quán chơi cờ, nhưng kỳ nghệ của những đạo sĩ ở đây không phải là đối thủ của chàng. Vả lại những đạo nhân này khiến chàng không thuận mắt nên chàng cũng sinh ghét bọn họ.

Còn đối với lão nhân Yến Cửu Công, người mà chàng quen biết cách đây không lâu thì chàng cũng xử sự một cách thản nhiên. Vì từ ánh mắt của lão nhân này, chàng nhận thấy lão ta là nhân vật khá có tâm kế, mà trong đời chàng, điều khiến chàng sợ nhất là đấu tâm cơ với người khác.

Vì vậy, tuy Yến Cửu Công để lại ấn tượng không tồi đối với chàng nhưng chàng vẫn không muốn giao du với lão ta. Ba lần Yến Cửu Công lên Lạc Tịnh Nhai, chàng đều biết, nhưng thứ nhất là chàng muốn kiểm tra sự thành tâm và tính cách của lão ta, thứ hai là chàng cũng lười giao du nên không xuất diện tương kiến.

Sáng hôm nay, sau khi mặt trời mọc thì vị tú sĩ họ Tả này nhàn du đến tản bộ trước Lạc Tịnh Nhai. Ánh bình minh soi chiếu lên bạch y càng làm tăng thêm vẻ tuấn tú bất phàm của chàng. Từ dung diện mà đoán thì niên kỷ của chàng vào độ hai mươi, thân hình cao ráo mảnh khảnh, mũi cao trán rộng, đặc biệt là hàm bạnh thể hiện một cá tính quật cường. Hiện tại chàng đang thả bộ xuống gốc cổ tùng nơi cửa cốc. Nhưng đi chưa được bao xa thì có một chuyện khiến chàng kinh ngạc đến ngẩn người.

Thì ra trên một tảng đá lớn trước đỉnh núi có đặt một cỗ quan tài đen ngòm.

Tú sĩ họ Tả bất giác chau mày và cảm thấy nhã hứng bị quét sạch. Chàng do dự một lát rồi nghĩ :

- “Có lẽ người bản địa muốn mai táng thân nhân ở đây, hà tất phải tra hỏi.”

Nghĩ thế nhưng chàng tiếp tục cất bước đi tiếp. Nào ngờ lúc này lại có tiếng khóc cất lên, chàng quay lại nhìn thì thấy một lão nhân đang gục đầu bên quan tài mà nhỏ lệ. Lão nhân này chí ít cũng trên thất tuần, toàn thân mặc tang phục, bộ dạng vô cùng bi thương tiều tụy. Tú sĩ họ Tả thở dài một hơi biểu lộ sự đồng cảm rồi tiếp tục bước đi.

Nhưng lần này chàng đi được năm bước thì bất giác kinh hãi đứng lại, sắc diện chợt biến. Chàng nghe lão nhân kia vừa khóc vừa kể :

- Yến Cửu Công ơi là Yến Cửu Công! Lão chết sao mà thảm thế này?

“Yến Cửu Công?” Tú sĩ họ Tả lẩm nhẩm trong miệng với vẻ hoài nghi, chàng tự nói :

- Lam sao lão ta có thể chết?

Nói đoạn chàng quay người lại, lúc này lão nhân kia lại khóc và kể tiếp :

- Lão không nên tin những lời của họ Tả đó, hắn đã đánh lão trọng thương thì làm sao có thể cứu lão? Thật là đáng thương, cái chết của lão thật là thảm quá!

Ngừng một lát, lão nhân lại kể tiếp :

- Bây giờ đã xong, lão đã chết nhưng hắn cũng không đến nhìn lão một lần, ôi, lão huynh đáng thương của ta...

Tú sĩ họ Tả tỏ ra khá trầm tĩnh, chàng chậm rãi bước đến sau lưng lão nhân nhưng dường như lão nhân đó không phát giác. Chàng nhìn thấy năm chữ "Yến Cửu Công chi linh" trên nắp quan tài thì sắc diện liên tục biến đổi. Chàng hắng giọng rồi nói :

- Này, lão trượng! Lão đừng khóc nữa, cho tại hạ hỏi vài câu đã!

Lão nhân quay lại nhìn tú sĩ họ Tả với bộ mặt đưa ma, lão ấp úng hỏi :

- Ngươi... ngươi là ai?

Tú sĩ họ Tả nói :

- Tại hạ họ Tả, xin hỏi lão trượng, người nằm trong quan tài có phải là lão Yến tiền bối ở dưới chân núi không?

Lão nhân bi thương nói :

- Một chút cũng không sai.

Tả tú sĩ nói :

- Vì sao lão ta chết?

Lão nhân thở dài rồi nói :

- Trước đây mấy tháng, lão huynh của ta bị một thiếu niên họ Tả dùng chưởng đánh trọng thương nên mới dẫn đến cái chết hôm nay.

Tả tú sĩ trừng mắt, nói :

- Hoang đường!

Lão nhân kinh ngạc, nói :

- Không lẽ ngươi là...

Tả tú sĩ cười nhạt, nói :

- Lão không cần hỏi nhiều, chờ tại hạ xem qua thi thể rồi chúng ta hãy nói, nhưng lão ta tuyệt đối không thể chết dưới chưởng của tại hạ.

Nói đoạn chàng bước tới dùng đơn chưởng đẩy nắp quan tài qua một bên, quả nhiên thấy Yến Cửu Công nằm thẳng đơ bên trong. Chàng định cúi người quan sát thì Yến Cửu Công trong quan tài bỗng nhiên ngồi bật dậy. Lão cười ha ha một tràng rồi nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi bị lừa rồi.

Tả tú sĩ kinh ngạc, chàng lui một bước và nói :

- Chuyện này là thế nào? Lão...

Yến Cửu Công ra khỏi quan tài, lão cung thủ hành lễ và nói :

- Tả thiếu hiệp chớ trách, quả thực vì lão phu muốn gặp thiếu hiệp nên bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này.

Tả tú sĩ làm mặt lạnh, chàng nói :

- Há có lý này sao?

Nói đoạn chàng quay người bỏ đi.

Yến Cửu Công vội lớn tiếng nói :

- Xin thiếu hiệp dừng bước!

Tả tú sĩ quay lại nói :

- Lần này lão bày kế vất vả như vậy, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Yến Cửu Công bất giác đỏ mặt, lão gượng cười, nói :

- Tả thiếu hiệp, là ngươi hẹn lão phu đến mà.

Tả tú sĩ nghiêm giọng nói :

- Nhưng rốt cuộc lão đến đây có chuyện gì?

Yến Cửu Công chỉ qua lão nhân đứng bên cạnh và nói :

- Đây là vị bằng hữu thâm giao của lão phu, cũng là một trong Liêu Đông nhị lão, họ Chu tên Kỳ, có lẽ thiếu hiệp cũng đã nghe nói.

Tả tú sĩ dịch mục quang nhìn sang Chu Kỳ nhưng thần thái không có biểu hiện gì.

chàng quay sang nói với Yến Cửu Công :

- Lão có chuyện gì, xin nói mau đi!

Yến Cửu Công thở dài một hơi rồi nói :

- Thiếu hiệp, lão phu đang gánh vác đại thù trên người, hôm nay muốn...

Tả tú sĩ liền ngắt lời, chàng lạnh lùng nói :

- Không cần nói nhiều, thâm thù đại hận của lão là chuyện của lão, thiên hạ nào có lý đi mời người khác báo thù cho mình, lão đi đi thôi!

Yến Cửu Công ngẩng đầu cười lớn một tràng rồi nói :

- Thiếp hiệp chớ vội cự tuyệt thái quá, thực ra nói là thâm thù của lão phu vẫn không bằng công thù của võ lâm thiên hạ, lẽ ra phải nói chúng ta cùng chung mối thù thì mới đúng.

Tả tú sĩ chớp chớp song mục, chàng cười nhạt rồi nói :

- Cái gì là cùng chung mối thù? Chuyện này chẳng quan hệ gì đến tại hạ!

Chàng chỉ qua Chu Kỳ và nói tiếp :

- Tại sao lại đưa lão này đến đây? Chẳng phải tại hạ đã nói với lão là không được nói cho người thứ hai biết chuyện của tại hạ đó sao?

Yến Cửu Công gượng cười, nói :

- Tả thiếu hiệp hà tất phải nóng nảy như thế. Sở dĩ bọn ta đến đây là vì luôn cho rằng ngươi là một thiếu niên chính nghĩa nên mới đến tương kiến để thêm chút giao tình, cho rằng ngươi tất có thể trượng nghĩa dũng vi, nào ngờ...

Lão buông tiếng thở dài, đưa tay kéo áo Chu Kỳ và gượng cười nói tiếp :

- Đi thôi, chuyến này xem ra uổng công rồi!

Chu Kỳ cũng thở dài rồi quay người cất bước.

Tả tú sĩ ngẩn người nhìn hai lão đi một đoạn khá xa rồi bỗng nhiên chàng lớn tiếng gọi :

- Hai lão dừng bước đã!

Yến Cửu Công nháy mắt Chu Kỳ rồi cả hai dừng bước quay người. Yến Cửu Công nói :

- Thế nào, Tả thiếu hiệp?

Tả tú sĩ bước xuống triền núi, đến trước mặt hai lão nhân rồi chậm rãi nói :

- Hai lão đừng khinh tại hạ trẻ tuổi. Tại hạ không dễ bị hai lão lừa đâu.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Tả thiếu hiệp, ngươi coi bọn ta là hạng người thế nào vậy?

Tả tú sĩ chau mày, nói :

- Nhưng rốt cuộc là có chuyện gì?

Yến Cửu Công lại thở dài, lão nói :

- Thiếu hiệp không thường hạ sơn nên không biết, giờ đây trên giang hồ xuất hiện một ma đầu sát nhân, mang đến một trường sát kiếp không tiền khoáng hậu trên giang hồ...

Chu Kỳ cũng phụ họa :

- Đây là chuyện thiên chân vạn xác, nếu Tả thiếu hiệp không tin thì bọn lão phu có sự thực để chứng minh.

Vị tú sĩ họ Tả này nghe xong thì đôi mày kiếm bất giác chau lại, chàng nhìn Chu Kỳ một lúc rồi cười nhạt, nói :

- Có sự thực gì chứng minh?

Chu Kỳ nhìn qua Yến Cửu Công rồi chậm rãi nói :

- Bọn lão phu có thu liệm mấy thi thể, có thể mời thiếu hiệp xem qua để biết thủ đoạn tàn độc của người đó.

Yến Cửu Công tiếp lời :

- Chu huynh đệ, ngươi mau đi gọi người khiêng lên!

Tả tú sĩ khoát tay, nói :

- Khoan đã!

Yến Cửu Công sững người, lão gượng cười và nói :

- Thế nào, ngươi...

Tả tú sĩ cười nhạt, nói :

- Không cần phải phí sức như vậy, những thi thể đó đang ở đâu?

Chu Kỳ vội nói :

- Đang đặt dưới chân núi, thiếu hiệp muốn hạ sơn để xem chăng?

Tả tú sĩ gật đầu, nói :

- Tại hạ cùng các vị xuống núi, nếu quả thật như vậy thì tại hạ tự biết xử lý, nhưng tại hạ cần phải điều tra sự việc cho rõ ràng trước khi hành động.

Yến Cửu Công cười ha ha, nói :

- Đương nhiên! Đương nhiên! Chúng ta không thể tùy tiện lừa người khác.

Tả tú sĩ phất tay, nói :

- Chúng ta đi thôi!

Thế là ba người lập tức cất bước hạ sơn. Yến Cửu Công đi trước, Tả tú sĩ đi giữa, Chu Kỳ đi sau cùng. Chu Kỳ ở phía sau chuyên tâm để ý thân pháp của thiếu niên họ Tả này nhưng không thấy điểm nào kỳ lạ.

Ba người chưa xuống tới chân núi thì đã thấy năm cỗ quan tài bày thành hàng trước mắt. Chu Kỳ nói :

- Tả thiếu hiệp, bọn lão phu đâu có lừa ngươi.

Tả tú sĩ cau mày rồi tung người phóng đi, thân hình nhẹ nhàng như chiếc lá trong gió thu, chớp mắt đã đến trước năm cỗ quan tài. Thân pháp cực nhanh, cực chuẩn, đây là người thứ nhất mà Chu Kỳ được gặp sau khi gặp Giang Hải Phong trên hoang đảo. Lão vừa kinh ngạc vừa mừng thầm, lòng nghĩ :

- “Nếu thuyết phục được người này thì đại thù có hy vọng báo rồi.”

Nghĩ đoạn lão và Yến Cửu Công cũng lập tức tung người phi xuống, thiếu niên họ Tả ngắm nhìn các cỗ quan tài một lúc rồi đột nhiên xuất thủ mở nắp áo quan, quả nhiên thấy bên trong có thi thể. Nhưng chàng lập tức đậy nắp quan tài, lùi bước ra sau và nói :

- Người chết trong quan tài có quan hệ ra sao với nhị vị?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói :

- Chỉ là võ lâm đồng đạo ngưỡng mộ danh tính với nhau, tuyệt không có thâm giao.

Lão trả lời rất linh lợi. Tả tú sĩ mỉm cười, nói :

- Yến lão đầu, mấy câu lão nói rất hay, đã là người không quen biết thì mỗi người nên tự quét tuyết trước cửa nhà mình, hà tất phải quan tâm đến giọt sương trên nóc nhà người khác? Nhị vị hà tất phải đa sự, báo thù cho người khác làm gì?

Chu Kỳ sợ hỏng việc nên bước tới định khai khẩu, nhưng Yến Cửu Công đã cướp lời, nói :

- Tả thiếu hiệp, ngươi sai rồi, chúng ta là người luyện võ nên coi trọng hai chữ đạo nghĩa, đã là võ lâm đồng đạo thì sao có thể tụ thủ bàng quan, đối với ác nhân, sao có thể không hợp lực trừ diệt?

Tả tú sĩ trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói :

- Nếu thật như vậy thì nhị vị đã khiến người ta khâm phục rồi, chỉ có điều...

Chàng mỉm cười, nói tiếp :

- Tại hạ từ Thiên Sơn đến đây chỉ vì muốn truy tầm một vị bằng hữu, tuyệt không muốn gây ra thù hận ở Trung Nguyên, vì thế...

Yến Cửu Công liền hỏi :

- Ý của thiếu hiệp thế nào?

Tả tú sĩ nói :

- Tục ngữ có câu: oan gia nên giải, không nên kết. Tại hạ khuyên các vị nên bỏ qua chuyện này đi thôi!

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi quay người định đi. Yến - Chu hai lão bất giác ngẩn người. Yến Cửu Công vội bước theo và lớn tiếng nói :

- Xin thiếu hiệp dừng bước giây lát!

Tả tú sĩ dừng bước, quay người lại.

Yến Cửu Công mỉm cười và nói :

- Tả thiếu hiệp không cần như thế, chuyện này bọn lão phu tuyệt không miễn cưỡng, nhưng có một việc thỉnh cầu.

Tả tú sĩ liền hỏi :

- Việc gì?

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi nói :

- Nói ra thật hổ thẹn, rõ ràng mấy vị bằng hữu này chết dưới tay quái nhân, nhưng trên thân thể bọn họ chẳng có một chút thương tích, lão phu xin thỉnh giáo cao kiến của thiếu hiệp!

Tả tú sĩ thản nhiên mỉm cười, chàng nói :

- Chuyện này đâu có gì kỳ quái, nếu bọn họ đều bị nội thương mà chết thì tự nhiên là không thể nhìn thấy thương tích bên ngoài.

Yến Cửu Công nói :

- Sự tình không đơn giản như thiếu hiệp nghĩ, lão phu đã xem kỹ kỳ kinh bát mạch của bọn họ, thậm chí còn không bỏ sót mỗi huyệt đạo, mỗi khớp xương nào, nhưng vẫn không tìm ra chỗ trúng thương.

Tả tú sĩ chau mày, nói :

- Có thể vì trúng độc mà chết.

Yến Cửu Công lắc đầu, nói :

- Lão phu cũng đã xem qua mắt của bọn họ...

Tả tú sĩ nghe vậy thì trầm mặc suy nghĩ, hồi lâu chàng gật đầu, nói :

- Tại hạ có thể giúp các vị chuyện này, xin đưa thi thể ra đây!

Chu Kỳ liền chạy tới mở quan tài của nghĩa đệ Nam Hoài Nhân rồi ôm thi thể ra, đặt xuống thảm cỏ.

Tả tú sĩ bước đến gần quan sát thi thể một lúc rồi quay sang nói với Chu Kỳ :

- Tại hạ không muốn chạm tay vào thi thể, phiền lão vạch mắt người này ra xem!

Chu Kỳ y theo lời mà làm.

Tả tú sĩ cúi xuống quan sát song mục người chết rồi gật đầu, nói :

- Không sai, nội tạng không thương tích.

Chàng nhặt một cành cây khô, rà khắp thi thể một lượt, cuối cùng thần sắc trên mặt lộ vẻ kinh dị, chàng nói :

- Võ công của lão nhân này không tầm thường, sao lại ngộ độc thủ thế này?

Nguyên nhân dẫn đến cái chết của lão ta, thật khiến người ta khó hiểu vô cùng.

Yến Cửu Công và Chu Kỳ nghe vậy thì bất giác lộ vẻ thất vọng.

Tả tú sĩ ra hiệu cho Chu Kỳ đến gần và hỏi :

- Nào, Chu lão hãy đỡ thi thể ngồi dậy!

Chu Kỳ vẫn y theo lời mà làm. Tả tú sĩ vén tay áo lên và thở dài, nói :

- Không động thủ thì không được rồi.

Nói đoạn chàng đưa tâm chưởng án lên lưng người chết, hữu thủ của chàng hơi rung động, mục quang nhìn vào một điểm, một lát sau chàng thu chưởng, lùi bước và cúi đầu suy nghĩ.

Yến Cửu Công liền hỏi :

- Thế nào, có phát hiện gì không?

Thiếu niên họ Tả ngẩng đầu lên hỏi lại :

- Các vị nói quái nhân đó có hình dạng như thế nào?

Chu Kỳ vội nói :

- Tuổi tác xấp xỉ với thiếu hiệp, tướng mạo nho nhã như thư sinh nhưng trong lòng cực kỳ hiểm độc.

Tả tú sĩ cười nhạt, nói :

- Người này quả nhiên rất tàn độc, đây là nhân vật lợi hại nhất mà tại hạ phát hiện được, kể từ khi vào Trung Nguyên.

Yến Cửu Công càng kinh ngạc, lão vội hỏi :

- Thế nào, thiếu hiệp có tìm ra nguyên nhân cái chết không?

Tả tú sĩ gật đầu, nói :

- Người này bị điểm đứt Lục Âm Ma Mạch mà dẫn đến chết, người hạ thủ là một nhân vật có võ công cao tuyệt.

Yến Cửu Công và Chu Kỳ kinh hãi đến ngẩn người, vì Lục Âm Ma Mạch là kinh mạch nhỏ nhất trong các mạch, kinh mạch này nhỏ đến độ mắt thường không thể nhìn thấy, vị trí thay đổi theo nhịp đập của tim nên rất khó nắm bắt, vậy mà cũng bị người ta điểm trúng.

Phát hiện kỳ lạ này dường như đã gây cho thiếu niên họ Tả một sự hấp dẫn rất lớn, đồng thời cũng tạo cho chàng một niềm hứng thú. Chàng chau mày tự nói :

- Kỳ quái là thứ lực ngoại lai này từ đâu mà truyền vào thân thể...

Lời chưa dứt thì chàng quay sang hỏi Chu Kỳ :

- Lão có biết kẻ hạ thủ dùng binh khí gì không?

Chu Kỳ gật đầu, nói :

- Chỉ là một thanh kiếm gỗ.

Tả tú sĩ hơi biến sắc, chàng gật đầu rồi cười nhạt, nói :

- Như vậy thì nội công của người này đã đạt đến trình độ siêu phàm nhập hóa rồi.

Không ngờ Trung Nguyên còn có một vị kỳ nhân ẩn tàng như vậy.

Nói đến đây thì song mục của chàng xạ kỳ quang, chàng lẩm bẩm tự nói tiếp :

- Tả Nhân Long ta đã đến Trung Nguyên thì không thể không gặp người này.

Chàng tự nói rất khẽ nhưng vì đứng quá gần nên những lời này đều lọt vào tai Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Hai lão liền đưa mắt nhìn nhau, thần sắc lộ vẻ vui mừng.

Tả Nhân Long tự nói rồi quét mục quang nhìn chăm chú lên mặt tử thi, cuối cùng chàng gật đầu, nói :

- Đúng rồi! Nhị vị hãy xem, ngũ quan của nạn nhân đều mở, duy có ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) là chau lại, theo tại hạ phán đoán thì nhất định mũi kiếm điểm vào ấn đường. Không tin thì nhị vị...

Lời chưa dứt thì chàng dùng hai ngón tay vạch ấn đường của Nam Hoài Nhân ra, quả nhiên thấy có một vết hồng nhạt, bằng đầu ngón tay út. Vết hồng nhạt này ẩn trong nếp nhăn, nếu không vạch làn da lên thì muôn vạn lần không thể thấy được.

Yến Cửu Công và Chu Kỳ tai nghe mắt thấy như vậy thì bất giác khâm phục Tả Nhân Long sát đất.

Chu Kỳ cung thủ, nói :

- Tả thiếu hiệp quả nhiên duyệt lịch hơn người, lão phu vạn lần khâm phục!

Yến Cửu Công cũng phụ họa :

- Nếu không có thiếu hiệp chỉ giáo thì cả đời bọn lão phu cũng không thể thấy, kiến văn của thiếu hiệp thật cao minh vô cùng.

Tả Nhân Long phất tay áo đứng lên rồi lạnh lùng nói :

- Các vị chớ đề cao tại hạ, võ công của vị quái nhân dùng kiếm gỗ này có khả năng còn cao hơn tại hạ.

Chu Kỳ nghe vậy thì ngớ người ra, lão ấp úng nói :

- Không... không thể... Tả thiếu hiệp quá khiêm tốn rồi.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói :

- Chưa gặp người này thì tại hạ chưa thể đoán định thân thủ của đối phương rốt cuộc như thế nào, nhưng chỉ dựa vào trình độ hạ thủ trên thi thể nạn nhân này thì quả thực thân thủ của người đó vô cùng lợi hại, tối đa tại hạ chỉ có miễn cưỡng đối phó...

Tâm tình của chàng lúc này khá trầm trọng, chàng hỏi :

- Danh tự của người này là gì?

Chu Kỳ liền đáp :

- Giang Hải Phong!

Tả Nhân Long trầm mặc một lát rồi hỏi tiếp :

- Hắn có ở gần đây không?

Chu Kỳ lắc đầu, nói :

- Tuy không ở gần nhưng lão phu đoán định là hắn đã vào địa giới tỉnh Sơn Đông, rất có khả năng hắn đang ở Lai Châu hoặc Đăng Xuyên...

Tả Nhân Long chỉ bốn cỗ quan tài còn lại và hỏi :

- Những người đó cũng đều chết trong tay hắn?

Yến Cửu Công gật đầu, nói :

- Không sai!

Tả Nhân Long lại hỏi :

- Tại hạ có thể xem qua không?

Chu Kỳ vội nói :

- Đương nhiên là có thể.

Nói đoạn lão nhanh chóng đi mở nắp bốn quan tài. Tả Nhân Long dừng bước trước mỗi quan tài quan sát một lúc, sau cùng chàng cười nhạt, nói :

- Tất cả đều như nhau! Lục Âm Ma Mạch! Thủ pháp thật tàn độc!

Yến Cửu Công tiếp lời :

- Tả thiếu hiệp, đây chỉ là một số ít mới ngộ nạn trong tay hắn, ngoài ra còn nhiều nạn nhân nữa.

Tả Nhân Long biến sắc, giọng hơi nộ khí :

- Tại hạ tất phải gặp người này một lần. Không cần biết những chuyện khác, chỉ với việc hắn dùng thủ pháp cực kỳ tàn độc để giết người này cũng đã phạm vào đại kỵ của võ đạo rồi.

Chu Kỳ thầm vui mừng, lão vội nói :

- Nếu Tả thiếu hiệp có tâm ý như vậy thì lão phu nguyện đi theo để cống hiến chứt lực tàn.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Chuyện đó không cần thiết.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Xưa nay tại hạ không thích có người trợ giúp khi đối địch, vả lại tại hạ hành tung bất định, có lão

bên cạnh sẽ thêm nhiều điều bất tiện.

Đáng cười cho một đời ngông cuồng ngạo thị của Chu Kỳ, lão được người khác tôn kính đã quen, bây giờ lại bị một thiếu niên xem như một người bình thường vô dụng.

Sắc diện của lão bất giác ửng đỏ, lão chửi thầm trong bụng :

- “Khá khen cho một tiểu tử, ngươi dám khinh thị lão phu như thế à? Chu Kỳ ta há là nhân vật dễ bị xem thường như vậy, nếu không lợi dụng ngươi thì lão phu đã hỏi tội ngươi rồi! Hãy chờ đấy, sau này ngươi sẽ biết sự lợi hại của Chu Kỳ ta!”

Tuy nghĩ thế nhưng ngoài mặt lão vẫn tươi cười, lão nói :

- Nói vậy thì mọi chuyện đành trông cậy vào Tả thiếu hiệp thôi.

Tả Nhân Long nhìn qua Chu Kỳ và nói :

- Trông cậy? Đây là chuyện tại hạ hứng thú làm, không phải vì các vị đâu!

Nói đến đây, chàng cười cười rồi tiếp :

- Ngoài việc này ra, các vị đến đây còn chuyện gì khác không?

Yến Cửu Công cung thủ nói :

- Ngưỡng mộ thiếu hiệp nhân kiệt nên muốn kết giao bằng hữu vong niên, chẳng hay ý thiếu hiệp như thế nào?

Tả Nhân Long cười ha ha một tràng rồi nói :

- Quả thực không dám nhận, chuyện này cũng không vội, thời gian còn dài mà.

Chu Kỳ tiếp lời :

- Lúc tại hạ và Yến lão huynh đến đây, có dặn người nhà chuẩn bị một bàn tiệc rượu, mời thiếu hiệp quá bộ đến uống vài chén.

Yến Cửu Công liên tục gật đầu, nói :

- Đúng thế! Đúng thế!

Nhưng Tả Nhân Long chau mày nói :

- Các vị chớ câu nệ lễ tục như vậy, tạm biệt!

Nói đoạn chàng quay người cất bước.

Yến - Chu hai lão ngẩn người đứng nhìn theo, khi Tả Nhân Long khuất dạng thì Yến Cửu Công lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ngươi thấy không, thật là quá ngông cuồng!

Chu Kỳ gật đầu, nói :

- Tiểu tử này cũng có chỗ đáng để hắn ngông cuồng. Nhưng bất luận thế nào thì mục đích của chúng ta cũng đã đạt rồi.

Yến Cửu Công ngước nhìn trời rồi thở dài, nói :

- Nếu Tả Nhân Long gặp phải thiếu niên kêu bằng Giang Hải Phong kia thì tất sẽ xảy ra một trường náo nhiệt...

* * * * *

Tại Tần Quang huyện có một nơi kêu bằng Dương Giác Câu, gần Dương Giác Câu có một hồ lớn tên là Thanh Thủy Hồ, cạnh hồ có một đạo quán kêu bằng Thanh Đạo Quán, quy mô to lớn.

Từ lúc lão Dương chân nhân mở đạo quán đến nay đã hơn trăm năm, Thanh Đạo Quán luôn có quan hệ mật thiết đối với võ lâm.

Trấn quán hiện nay là ba vị đạo nhân Bạch Dương, Hắc Dương và Hoàng Dương.

Niên kỷ của ba vị đạo nhân này đều đã trên lục tuần, năm nay Bạch Dương đạo nhân đã ngoài tuổi cổ lai hy, Hắc Dương đạo nhân chừng sáu mươi bảy, sáu mươi tám, nhỏ nhất là Hoàng Dương đạo nhân, lão này cũng sáu mươi ba rồi.

Ba đạo nhân này không an phận thủ thường như những đạo sĩ khác, bọn họ định cư ở eo biển Lai Châu đã mấy mươi năm rồi. Ai ai cũng đều biết võ nghệ siêu quần của ba lão đạo nhân trong đạo quán, vì thế chẳng một ai dám đến sinh sự với bọn họ.

Ba lão đạo nhân trùng tu Thanh Đạo Quán và đổi lại thành Tam Dương đạo quán.

Đạo quán bây giờ biến thành một nơi đường hoàng phủ lệ, trông cứ như lâu đài cung điện. Khi đến gần, người ta có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích của nữ nhân, nhưng mọi người đều biện minh đó là tiếng oanh ca yến hót.

Ba lão đạo nhân sống trong đạo quán như ba vị tiểu hoàng đế, bọn họ có thuyền tại eo biển Lai Châu, mỗi năm đều có nhiều toán đệ tử đi đi về về. Nghe nói bọn họ có phân quán tại Định Hải và

Trấn Hải, thuộc tỉnh Chiết Giang, vì vậy mà thế lực vô cùng to lớn.

Bạch Dương đạo trưởng có tuế số lớn nhất và võ công cũng cao cường nhất, mười năm trước lão đã tuyên bố phong kiếm hưởng nhàn. Mọi việc lớn nhỏ trong đạo quán này đều do hai vị Hắc Dương và Hoàng Dương đảm đương, do uy danh của bọn họ càng lớn trong mấy năm gần đây nên người trên giang hồ càng không dám đụng vào.

Tuy có mấy kẻ không biết tự lượng, cả gan dám đến vuốt râu hùm nhưng tất cả đều bại và chết dưới chưởng và kiếm của Hắc Dương và Hoàng Dương đạo nhân.

Mấy năm qua, Tam Dương đạo quán cũng thâu nhận khá nhiều đệ tử, trong đám đệ tử cũng phân biệt rõ ràng, phàm là đệ tử của Bạch Dương đạo trưởng thì mặc bạch y, đệ tử của Hắc Dương đạo trưởng thì mặc hắc y, đệ tử của Hoàng Dương đạo trưởng thì mặc hoàng y.

Ngoài Bạch Dương đạo trưởng vì tọa thiền luyện công nên đã ngưng thu nhận đệ tử, đệ tử của hai vị đạo trưởng Hắc và Hoàng Dương hiện đã vượt quá trăm người.

Những đạo sĩ này tạo thành một thế lực khá mạnh ở Sơn Đông, dù là quan phủ cũng kiêng dè bọn họ.

Vì vậy, vừa vào địa giới Sơn Đông thì đến đâu cũng có thể thấy đạo nhân mặc hắc y và hoàng y. Tần Quang huyện đường như đã trở thành thế giới riêng của bọn họ.

Nhưng cây cao gió lớn, danh cao thường gặp sự đố kỵ, có lẽ do Tam Dương đạo quán đã làm quá nhiều chuyện ác nhân nên bây giờ gặp phải ác báo.

Một hôm, có hai kỵ mã cùng đến Thanh Thủy Hồ, ngồi trên ngựa là hai thiếu niên, một thư sinh mặc bạch y và một thư đồng mặc lam y. Từ hình dáng bên ngoài của hai người này thì có thể bọn họ là một chủ một tớ. Ngoài ra, trên lưng ngựa còn buộc khá nhiều bọc vải, có lẽ đó là thư tịch.

Hai ngựa một trước một sau, bỗng nhiên thư sinh quay lại hỏi :

- Đến nơi chưa?

Thư đồng cười hì hì và chỉ tay về phía trước, nói :

- Chẳng phải đã đến đó sao? Tam Dương đạo quán đấy.

Thư sinh ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc ở phía trước rồi cười nhạt, nói :

- Quả nhiên rất khí khái!

Thư đồng tiếp lời :

- Đương nhiên là khí khái không nhỏ.

Bỗng nhiên thư sinh buông tiếng thở dài rồi dừng ngựa, chàng chau mày nói :

- Tại hạ đã nói rồi, đánh xong lần này thì về sau sẽ không đánh nữa đâu đấy.

Thư đồng mỉm cười, hỏi :

- Thế nào? Ngươi chê bản lĩnh của bọn họ tầm thường chăng?

Thư sinh lắc đầu, nói :

- Không phải vậy, ngươi nghĩ xem, ta vừa vào Trung Nguyên thì làm sao có thể đến đâu kết thù đến đó, gặp ai tùy tiện đánh nấy?

Thư đồng phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Như vậy ngươi mới có thể dương danh, đừng lo, ta bảo đảm là ba lão đạo sĩ trong đạo quán này nhất định đủ để ngươi đối phó.

Thư sinh cười nhạt, nói :

- Ta thấy bọn họ cũng vậy thôi, nhất định sẽ không chịu nổi một chiêu.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Trước khi vào Trung Nguyên, ta đánh giá người ở đây quá cao, thực ra đại đa số bọn họ có thể nói là căn bản không hiểu hai chữ võ công.

Thư đồng mỉm cười, nói :

- Như vậy thì càng tốt cho ngươi chứ sao.

Thư sinh cau mày, nói :

- Nếu sớm biết ngươi chuyên đưa ta đi sinh sự đánh nhau thì ta đã không đi chung với ngươi.

Thư đồng lại cười và nói :

- Một kỳ nhân có võ công cao cường như ngươi, nếu không thể làm chuyện trừ hại an dân thì học võ công có ích gì? Hà tất phải ích kỷ như vậy! Nếu ta có công phu như ngươi thì ta sẽ...

Vừa nói đến đây thì chợt nghe có tiếng vó ngựa lốc cốc phía trước, mấy kỵ mã đang phóng tới như bay, trên ngựa đều là đạo nhân, sắc diện đều hung ác. Đoàn nhân mã lướt đi như một trận cuồng

phong, vượt qua trước mặt thư sinh và thư đồng, nhất thời cát bụi tung mù mịt.

Thư sinh phủi bụt trên người rồi hỏi :

- Những đạo nhân này ở đâu vậy?

Thư đồng trả lời với giọng phẫn nộ :

- Là đạo nhân trong Tam Dương đạo quán. Nào, chúng ta đi thôi!

Chủ bộc hai người này chẳng phải ai xa lạ, người trong bộ dạng thư sinh chính là Giang Hải Phong, còn tiểu thư đồng xinh đẹp kia là do Tịch Ti Ti cải trang. Giang Hải Phong mới bước vào giang hồ nên còn lạ người lạ cảnh, may cho chàng là gặp phải Tịch Ti Ti, một cô nương linh lợi, xưa nay chỉ lo sợ thiên hạ không loạn. Vì thế, tuy chỉ trong một thời gian ngắn mười mấy ngày, nhưng đại danh Giang Hải Phong đã gây chấn động các huyện thành trong tỉnh Sơn Đông.

Tam Dương đạo quán là nơi mà bọn họ chọn để thử thân thủ, tuy Giang Hải Phong không muốn sinh chuyện thị phi nhưng chàng lại là người giàu lòng hiệp nghĩa, sau khi nghe Tịch Ti Ti công bố tội trạng của đối phương thì chàng bất giác nộ khí bất bình.

Hiện tại chàng và Tịch Ti Ti đã dừng ngựa trước cửa Tam Dương đạo quán. Từ sắc diện ôn hòa của chàng, không ai nghĩ rằng chàng đến đây là để gây sự.

Chàng ngắm nhìn tòa đạo quán nguy nga hùng vĩ một lúc rồi quay sang nói với Tịch Ti Ti :

- Cô nương vào đưa danh thiếp, mời quán sự của bọn họ ra ngoài này tương kiến!

Tịch Ti Ti đã chờ sẵn, nàng vội vàng xuống ngựa, lấy một tấm danh thiếp từ bên người, trên thiếp viết sẵn năm chữ: Giang Hải Phong bái kiến.

Nàng cầm danh thiếp tiến đến cửa đạo quán, đang lúc định bước vào thì bỗng nhiên có một đạo sĩ bước ra chặn đường. Đạo sĩ này trên dưới tam tuần, thân mặc đạo bào màu vàng, hắn trừng mắt nhìn Tịch Ti Ti và quát hỏi :

- Có chuyện gì?

Tịch Ti Ti chỉ tấm danh thiếp trong tay và lạnh lùng nói :

- Mắt chó của ngươi đui rồi hả? Không có chuyện thì ta đến đây làm gì?

Đạo sĩ nghe vậy thì phát đại nộ, miệng quát lớn một tiếng, đồng thời hữu chưởng đánh thẳng vào vai Tịch Ti Ti.

Tịch Ti Ti vội lách người tránh né và trở tay chụp vào mạch môn của đối phương.

Đạo sĩ tung người qua một bên và quát :

- Tiểu tử ngươi từ đâu đến mà to gan dám làm chuyện càn rỡ thế? Thực ra ngươi đến đây có việc gì?

Tịch Ti Ti giơ tấm danh thiếp lên cao và nói :

- Ta đến đưa danh thiếp bái kiến.

Đạo nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ai bái kiến?

Tịch Ti Ti không trả lời mà bất ngờ quăng tấm danh thiếp về phía đạo nhân, đạo nhân giật thót người và vội vàng lui ra sau. Chờ tấm danh thiếp rơi xuống đất thì hắn mới cười nhạt một tiếng rồi nhặt lên xem.

Sau khi đọc qua danh tự trên danh thiếp thì đạo nhân sững người, một lát sau hắn mới cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong à? Ta có nghe nói về nhân vật này. Hắn ở đâu?

Tịch Ti Ti chậm rãi nói :

- Ta và tướng công của ta chờ trước Thanh Thủy Hồ. Trong thời gian một tuần trà, nếu không có người ra tương kiến thì chớ trách bọn ta không khách khí.

Đạo nhân hơi biến sắc, hắn lùi ra sau một bước và nói :

- Ôi! Tiểu tử ngươi thật quá ngông cuồng rồi!

Nói đoạn hắn quét mục quang nhìn ra Thanh Thủy Hồ thì quả nhiên thấy có một người đang ngồi trên ngựa và ngắm nhìn mặt hồ.

Tuy Giang Hải Phong đặt chân vào Trung Nguyên chưa lâu nhưng mấy ngày qua có rất nhiều truyền thuyết về chàng. Vì vậy, đạo nhân vừa nhìn thì biết ngay người trên ngựa quả nhiên là Giang Hải Phong. Điều này cũng khiến hắn bất giác rùng mình.

Hắn trừng mắt nhìn qua Tịch Ti Ti và nói :

- Ngươi chờ ở đó, người của Tam Dương đạo quán nhất định sẽ cho các ngươi thấy sự lợi hại!

Lúc này có mấy đạo nhân đang đi tới, hoàng y đạo nhân liền lớn tiếng gọi :

- Này, các ngươi hãy trông chừng tiểu tử này nhé, đừng để hắn chạy loạn vào trong, ta đi gặp nhị vị chân nhân đây!

Mấy đạo nhân kia lập tức dừng bước và quan sát Tịch Ti Ti, còn Tịch Ti Ti thì thản nhiên như không có chuyện gì, chốc chốc nàng liếc mắt nhìn mà thôi. Bọn đạo nhân thấy đây là một thư đồng nên cũng chẳng mấy quan tâm.

Thời gian chừng nửa tuần trà trôi qua, bỗng nhiên có bảy, tám đạo nhân từ trong đạo quán vội vàng đi ra. Đi đầu là một lão đạo nhân mặc đạo bào màu vàng, niên kỷ trên dưới lục tuần, râu dài tới ngực, sắc diện vàng vọt như người mắc trọng bệnh.

Sáu đạo nhân theo sau đều khoảng tứ tuần, tất cả đều mặc đạo bào màu vàng, lưng đeo trường kiếm, tua kiếm cũng màu vàng trông rất bắt mắt. Ngoài ra, đi bên cạnh lão đạo trưởng còn có một tiểu đạo nhân chừng mười bảy, mười tám tuổi.

Đoàn người bước thẳng ra cửa đạo quán, mấy đạo nhân đứng canh chừng Tịch Ti Ti liền cúi người hành lễ với đạo trưởng đi đầu, thái độ rất cung kính.

Hoàng y lão đạo phất tay, nói :

- Không phải chuyện của các ngươi, các ngươi lui vào trong đi!

Nói đoạn lão dừng bước quan sát Tịch Ti Ti một lúc rồi nói :

- Thí chủ đưa danh thiếp muốn gặp bần đạo phải không?

Qua thần thái và khí khái của lão đạo này thì Tịch Ti Ti đã đoán biết lão ta nhất định là Hoàng Dương đạo trưởng trong Tam Dương đạo quán, vì thế nàng liền gật đầu và nói :

- Lão là Hoàng Dương đạo nhân chăng? Tướng công của ta đã đợi nhiều giờ ngoài kia, lão hãy đi theo ta!

Khẩu khí của nàng khá ngạo mạn, nhưng vì Hoàng Dương đạo trưởng đã xem qua danh thiếp của Giang Hải Phong và nghe đạo nhân canh cửa bẩm báo nên nhất thời tạm nén lộ khí. Nhiều năm qua, Hoàng Dương đạo trưởng cũng ít động thủ, thân phận của lão ngày một cao nên càng ít người được gặp. Chính vì vậy mà lão quyết tâm muốn gặp mặt kẻ vô lễ vừa đến, đồng thời cũng muốn giáo huấn kẻ vô lễ một bài học trước mặt đệ tử của mình.

Chủ ý đã quyết nên mấy lời ngạo mạn của Tịch Ti Ti không làm cho lão phẫn nộ, ngược lại lão còn tỏ ra khá thản nhiên tự tại. Lão chậm rãi nói :

- Tiểu thí chủ không biết trời cao đất dày, bần đạo không có thời gian đấu khí với ngươi. Chủ nhân của ngươi đâu?

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói :

- Lão đạo, ngày thường bọn lão đa đoan làm chuyện ác, không ai dám hỏi đến, nhưng hôm nay ta thấy bọn lão gặp phải đối thủ lợi hại rồi, cái chết ở trước mắt mà còn dám xuất cuồng ngôn thật là...

Vừa nói đến đây thì một tên đệ tử sau lưng Hoàng Dương đạo nhân đã phóng tới trước, quát lớn :

- Tiểu cẩu ngươi từ đâu đến mà nói năng vô lễ như thế?

Hoàng Dương đạo nhân liền khoát tay, ngăn tên đệ tử lại và nói :

- Ngươi không cần tranh chấp với hắn!

Đoạn lão mỉm cười với Tịch Ti Ti và nói :

- Chờ bọn bần đạo gặp chủ nhân của ngươi rồi sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại.

Chúng ta đi thôi!

Tịch Ti Ti sợ kéo dài thời gian thì Giang Hải Phong không nhẫn nại được nên nàng lập tức xoay người ra khỏi cửa đạo quán.

Vừa ra khỏi đạo quán thì Hoàng Dương đạo nhân thấy ngay một thiếu niên thư sinh đang ngồi trên lưng ngựa cạnh Thanh Thủy Hồ. Lão cười nhạt, hỏi :

- Là người này muốn gặp ta phải không?

Lúc này Tịch Ti Ti đã lướt tới cạnh Giang Hải Phong, thế nhưng Giang Hải Phong vẫn bế mục ngồi bất động trên yên ngựa. Nàng vội lay chàng và nói :

- Này, người ta tìm cho ngươi đã đến rồi đấy!

Giang Hải Phong hé mắt nhìn mấy đạo nhân rồi lập tức nhắm mắt ngay, tựa như chẳng nhìn thấy gì.

Tịch Ti Ti bất giác ngẩn người, nàng thầm nghĩ :

- “Hỏng bét! Sao bỗng nhiên hắn lại trở chứng thế này?”

Nghĩ đoạn nàng lại lay Giang Hải Phong và nói :

- Ngươi làm sao thế?

Giang Hải Phong vẫn không có phản ứng.

Lúc này mấy đạo nhân đã đến gần và dừng bước cách Giang Hải Phong chừng hơn trượng. Hoàng Dương đạo nhân cười nhạt, nói :

- Các hạ là Giang Hải Phong phải không? Chẳng hay muốn gặp bần đạo có điều chi chỉ giáo?

Giang Hải Phong vẫn không hé mắt.

Hoàng Dương đạo nhân hơi ngạc nhiên, lão mỉm cười, nói :

- Đã có gan hẹn gặp bần đạo thì tại sao lại giả vờ câm điếc, không thể nói cười được chăng?

Nói đoạn lão lui ra sau hai bước, vì lão cho rằng nhất định đối phương sẽ có phản ứng. Nào ngờ Giang Hải Phong vẫn thản nhiên như không, chàng hé mắt nhìn tứ phía rồi lập tức nhắm lại.

Trên mặt Hoàng Dương đạo nhân và bọn đệ tử của lão đã xuất hiện vẻ kỳ quái.

Lão đạo trầm giọng nói :

- Họ Giang kia, vô duyên vô cớ ngươi đến bổn quán náo nhiệt, bây giờ bổn tọa xuất diện thì ngươi giả vờ câm điếc như vậy, lẽ nào bổn tọa không đủ tư cách nói chuyện với ngươi?

Giang Hải Phong mở mắt, mỉm cười, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Hoàng Dương đạo nhân đã nộ khí xung thiên nhưng không tiện tự mình xuất thủ nên lập tức lui ra sau và ra hiệu cho một tên đệ tử. Tên đệ tử này vốn đã không nhẫn nại được nữa, bây giờ được sư phụ ra hiệu thì lập tức cười nhạt một tiếng rồi tung người phóng tới trước như tên bắn. Hắn vung thủ nhằm chụp vào thắt lưng của Giang Hải Phong, đồng thời trong bụng bất giác cười thầm :

- “Bằng vào thân thủ của ngươi mà cũng dám đến đây sinh sự sao?”

Trảo thủ của hắn sắp chụp vào thắt lưng của Giang Hải Phong thì chợt nghe “bịch” một tiếng, tên đạo sĩ văng ra xa hơn trượng rồi lộn đầu xuống đất. Giang Hải Phong vẫn ngồi bất động trên ngựa, chẳng ai biết chàng xuất thủ như thế nào.

Hoàng Dương đạo nhân thấy vậy thì kinh ngạc không ít, lão cười ha ha rồi nói :

- Khá lắm! Tiểu tử ngươi đã có thân thủ như vậy thì bần đạo phải đích thân giáo huấn ngươi thôi!

Lão vén đạo bào rồi nói với các đệ tử :

- Các ngươi tránh ra, chờ xem ta thu thập hắn!

Bỗng nhiên Giang Hải Phong mở mắt ra, chàng thản nhiên mỉm cười và nói :

- Không lẽ lão là Hoàng Dương đạo nhân?

Hoàng Dương đạo nhân vuốt chòm râu bạc trước ngực và cười nhạt, nói :

- Không sai! Tiểu tử ngươi từ đâu đến, hãy trăn trối đi rồi nạp mạng!

Nói đoạn, lão nhìn qua tên đệ tử vừa bị lộn đầu xuống đất rồi nói tiếp :

- Ngươi đừng tưởng vài chiêu mèo cào của ngươi là ghê gớm, chẳng qua chỉ hù dọa bọn đồ tôn của ta mà thôi, trong mắt bần đạo, ngươi không đáng để cười một tiếng.

Giang Hải Phong lại thản nhiên, nói :

- Hình như trong đạo quán của bọn lão còn hai lão đạo nữa phải không?

Hoàng Dương nghe đối phương vô cớ nói câu này thì cho rằng đối phương xem mình chẳng ra gì, vì thế mà nộ khí bất giác xung thiên. Lão rung giọng nói :

- Không sai... Ngươi muốn thế nào?

Giang Hải Phong liếc nhìn qua Tịch Ti Ti rồi chau mày, nói :

- Tại sao ngươi không mời hai vị đạo nhân kia cùng ra? Nên biết, ta đối địch tất phải đối phó nhân vật đứng đầu trước.

Tịch Ti Ti liền nói :

- Được, thế thì ta sẽ đi chuyến nữa vậy.

Nói đoạn nàng định cất bước nhưng Hoàng Dương đạo nhân nộ khí quát lớn :

- Đứng lại!

Lão lại chỉ tay về phía Giang Hải Phong và nói tiếp :

- Khẩu khí của tiểu tử ngươi thật ngông cuồng, nếu không cho ngươi nếm chút lợi hại thì ngươi sẽ không biết Hoàng Dương đạo nhân là ai!

Lão lại ra hiệu cho tên tiểu đạo nhân và nói :

- Nào, đưa binh khí cho ta!

Tiểu đạo nhân liền cung kính đưa tới một loại binh khí kỳ hình quái trạng. Thân binh khí cong như hình trăng non, hai bên có hai vòng sắt, khi Hoàng Dương đạo nhân giơ lên thì hai vòng sắt phát ra những thanh âm chói tai. Dường như loại binh khí kỳ hình này càng làm tăng thêm mấy phần dũng khí của Hoàng Dương đạo nhân, lão xoay người một vòng rồi tung thân mình lên không như một đám mây vàng. Thân pháp nhẹ nhàng uyển chuyển, khinh linh cực kỳ.

Lúc này lại có một toán đạo nhân lục tục kéo ra, kẻ mặc hắc bào, kẻ mặc hoàng bào, bọn chúng chen nhau vây thành một vòng tròn khá rộng. Bọn chúng thấy Hoàng Dương đạo nhân động đại nộ, phải dùng tới binh khí mà ít khi lão đụng tới thì tất cả đều vô cùng phấn khởi.

Hoàng Dương đạo nhân hạ thân xuống trước ngựa Giang Hải Phong chừng ba thước, lão vẫy vẫy tay và nói :

- Tiểu tử không biết trời cao đất dày kia, ngươi đến đây cho tổ sư gia dạy ngươi vài chiêu công phu...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão há hốc miệng và ngẩn người. Hóa ra, chẳng biết từ lúc nào mà thiếu niên trên ngựa kia đã mỉm cười đứng bên cạnh lão. Hoàng Dương đạo nhân hoàn toàn không hay biết đối phương đã thi triển thân pháp như thế nào, bọn đạo nhân đệ tử lại càng mờ mịt không hiểu.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Lão đạo, đây là do lão tự tìm cái chết đấy nhé. Hai lão đạo kia đã không muốn xuất hiện thì tại hạ đành phải xem công phu của lão trước thôi.

Trong lúc chàng nói thì song thủ đã nắm chặt thanh kiếm gỗ, mũi kiếm cắm xuống đất.

Hoàng Dương đạo nhân cười nhạt, nói :

- Ngươi xuất chiêu đi!

Giang Hải Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Lão cũng xứng à?

Hoàng Dương đạo nhân không nhẫn nại được nữa, lão trầm nhanh người xuống rồi đột nhiên tung lên như đại điểu bay về phía Giang Hải Phong.

Binh khí kỳ hình trong tay vạch lên một đạo ngân quang đâm thẳng vào trước ngực đối phương.

Chỉ nghe “vù” một tiếng, binh khí kỳ hình đánh vào hư không, nhưng trong chớp mắt thì thân hình Giang Hải Phong lại xuất hiện ở nơi binh khí kỳ hình vừa quét qua.

Trong đời Hoàng Dương đạo nhân, đây là lần đầu tiên lão thấy thân thủ như thế này. Một nỗi kinh hãi bất giác xâm chiếm thần trí, toàn thân lão toát mồ hôi lạnh.

Lúc này lão mới biết sự tình không đơn giản, nhưng đã ở vào thế cưỡi hổ nên lão cũng không thể rút lui.

Thanh kỳ đao hình trăng non lại xuất chiêu công thứ hai, đây là chiêu Đảo Đả Kim Chung, uy thế cực kỳ mãnh liệt, chiêu thế nhằm đỉnh đầu Giang Hải Phong mà đánh xuống.

Tốc độ chiêu thức rất nhanh nhưng dưới mắt Giang Hải Phong thì hình như vẫn quá chậm.

Chàng khẽ đưa thanh kiếm gỗ lên, “choang” một tiếng, kỳ đao lập tức bị chấn động văng ra.

Trong giây phúc kinh hãi hoang mang thì kiếm gỗ của Giang Hải Phong đã còn cách yết hầu của Hoàng Dương đạo nhân không đầy một tấc.

Chương 5: Dương Liễu Thiên Ty

Sau hai lần thất thủ thì Hoàng Dương đạo nhân vừa kinh khiếp vừa phẫn nộ, đặc biệt là trước mặt đệ tử môn hạ, đây quả là một chuyện mất mặt. Kỳ đao trong tay lão cũng lập tức xoay vòng trên không, hai vòng sắt phát ra thanh âm leng keng chói tai. Lão đạo nhân thừa thế xoay người tránh né mũi kiếm của đối phương và chỉ trong chớp mắt thì chiêu thứ ba của lão lại công tới.

Lần này tả thủ của lão trầm xuống, kỳ đao bên hữu thủ mang theo kình phong xoay tít trên đầu rồi xuyên qua đầu vai trái của Giang Hải Phong mà đánh vào yết hầu chàng. Chiêu này thi triển vừa nhanh vừa hiểm, nhưng đáng tiếc là đối thủ của lão quá lợi hại. Thế đao đã gần đến trước yết hầu của Giang Hải Phong nhưng chàng vẫn bình thản như không, chờ đến giây phút ngàn cân treo sợi tóc, chàng mới thi triển công phu siêu phàm của mình.

Chỉ thấy đôi mày kiếm của chàng phân ra, thân hình đột nhiên rùn xuống, kiếm gỗ trong tay lập tức bạt lên. Một tiếng “choang” chói tai vang lên, trong chớp mắt bọn đạo nhân xung quanh vừa hoa mắt thì kỳ đao của Hoàng Dương đạo nhân đã rời khỏi tay bay lên không. Kỳ quái là Giang Hải Phong không thừa cơ hội khống chế đối phương, chàng vẫn bất động dừng tại đương địa, khóe miệng hơi lộ nụ cười đắc thắng.

Bọn đạo nhân xung quanh đều buộc miệng kêu thất thanh một tiếng.

Hoàng Dương đạo nhân loạng choạng lui bước, nhìn kỹ thì năm ngón tay phải của lão đã dập nát, máu tươi chảy ròng ròng. Lão đạo nhân này nghĩ đến uy danh một đời của mình bị hủy trong phút chốc thì suýt chút nữa hôn mê tại đương trường. Lão cố trấn định tinh thần, ngửa mặt cười thảm một tràng rồi nói :

- Bần đạo quyết sinh tử với tiểu bối ngươi!

Lời vừa dứt thì lão tung người đến trước, ngũ trảo bên tả thủ xòe ra như vuốt thương ưng chụp vào mạn sường Giang Hải Phong. Nhưng ngay lúc đó, kiếm gỗ của Giang Hải Phong cũng bật lên, mũi kiếm chỉ đúng vào buồng tim của Hoàng Dương đạo nhân.

Khoảng cách giữa mũi kiếm và ngực lão đạo có đến hơn thước nhưng bỗng nhiên Hoàng Dương đạo nhân đứng bất động như pho tượng, song thủ vẫn trong tư thế vung trảo, chòm râu bạc bị gió thổi qua một bên, chỉ có điều hai chân không dịch động được một phân.

Bọn đạo sĩ đệ tử thấy vậy thì hồn phi phách tán, tất cả đều vội vàng chen chân mà chạy. Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi tung người lên, kiếm gỗ liên tục điểm ra, chớp mắt thì bọn đạo sĩ đều đứng khựng lại như tượng đá. Tư thế của bọn chúng rất đa dạng, có kẻ ngồi, có kẻ nằng sắp, hoặc có kẻ đang trong tư thế chạy, cảnh tượng cực kỳ hoạt kê.

Tịch Ti Ti thấy tình cảnh này thì bất giác phá lên cười ngặt nghẽo. Giang Hải Phong từ từ thu kiếm gỗ lại và cười nhạt, nói :

- Ta tưởng Hoàng Dương đạo nhân có bản lĩnh ghê gớm, hóa ra cũng chỉ như thế mà thôi!

Tịch Ti Ti vừa cười vừa bước đến quan sát kỹ bọn đạo nhân, nàng thấy bọn chúng đều trợn trừng song mục, sắc diện vàng như nghệ. Nàng đưa tay sờ lên mũi bọn chúng và bất giác kinh hãi kêu lên :

- Bọn họ chết cả rồi!

Giang Hải Phong nói :

- Cô nương yên tâm, bọn họ không chết đâu, chỉ có điều thủ pháp phong bế huyệt đạo độc môn của ta sẽ khiến bọn họ chịu đau đớn nhất thời mà thôi.

Nói đoạn chàng quay người, cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Ta nghĩ qua sự trừng trị này thì hai lão đạo sĩ còn lại cũng nên có tỉnh ngộ rồi, chúng ta cũng không cần bức người thái quá, đi thôi!

Tịch Ti Ti vốn muốn mượn võ công của Giang Hải Phong để trừ diệt Tam Dương đạo quán, tránh hậu họa cho giang hồ. Nhưng dù sao thì lòng dạ của nữ nhân cũng nhu nhược, nàng thấy bọn đạo nhân đau đớn như vậy thì cũng không nỡ bảo Giang Hải Phong náo động tiếp. Nhất thời nàng lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :

- Thế này thì dễ dãi với bọn chúng quá!

Nói đoạn nàng cũng quay người, đang lúc định phóng lên ngựa thì chợt nghe một tiếng quát :

- Đứng lại, hai tiểu tử!

Giang Hải Phong và Tịch Ti Ti quay lại thì một toán đạo nhân từ trong đạo quán kéo ra. Đi đầu là một lão đạo nhân mặc hắc bào, tóc bạc trắng xõa dài tới hai vai.

Đạo nhân này có thân hình cao to, mày dài và rậm, mũi tẹt miệng rộng, sắc diện đen sì sì. Chung qui, ấn tượng đầu tiên mà đạo nhân này để lại trong tâm trí người khác là một thứ uy mãnh hung ác.

Tay lão giơ cao một thiết bảng đen bóng, hình như đó là binh khí của lão, chẳng biết nó được chế

từ vật gì nhưng xem ra rất có phân lượng.

Giang Hải Phong thấy tình thế này thì biết dù muốn rút lui cũng không được rồi.

Thế là chàng cười nhạt rồi quay người lại. Tịch Ti Ti kinh hãi nói :

- Hỏng bét, có lẽ đây là Hoàng Dương đạo trưởng. Giang đại ca, ngươi phải cẩn thận một chút. Nghe nói Hỗn Nguyên Thiết Bảng của lão ta rất lợi hại đấy.

Giang Hải Phong chau mày, chàng nói :

- Xem ra ta lại phải giết người rồi!

Lời chưa dứt thì đã nghe hắc bào đạo nhân cất giọng nói oang oang :

- Hai tiểu tử kia đừng chạy, đạo gia đến gặp các ngươi đây!

Bọn đạo nhân phía sau nhào tới như long như hổ, miệng không ngừng quát :

- Đánh! Đánh!

- Đánh chết bọn chúng. Thật là to gan.

Trong chớp mắt, toán đạo nhân đã ào tới nơi, hắc bào đạo nhân dừng bước, quét mục quang nhìn bọn hoàng y đạo nhân đứng bất động bên bờ Thanh Thủy Hồ. Một lúc sau, lão chỉ Hỗn Nguyên Thiết Bảng về phía Giang Hải Phong và nói :

- Tiểu tử, bằng vào chút công phu điểm huyệt của ngươi mà cũng dám đến nơi này làm loạn à, thật là không biết tự lượng rồi! Nói cho ngươi biết nhé, ngay cả đệ tử đời thứ ba trong Tam Dương đạo quán cũng biết thủ thuật này.

Giang Hải Phong vẫn đứng yên bất động nhìn đối phương, chàng thấy mục quang sắc bén của hắc bào đạo nhân hừng hực như có ánh lửa bên trong. Lão ta giao Hỗn Nguyên Thiết Bảng cho một tên đệ tử bên cạnh rồi cười nhạt, nói :

- Trước tiên ta cứu tỉnh bọn chúng rồi sẽ quyết thắng bại với ngươi!

Nói đoạn, lão tung người đến cạnh Hoàng Dương đạo nhân rồi thi triển thủ pháp giải huyệt Muộn Chưởng, điểm vào lưng lão này. Lão ta cho rằng, Hoàng Dương đạo nhân tất sẽ tỉnh lại trong tức khắc, nào ngờ thủ pháp điểm huyệt của Giang Hải Phong hoàn toàn khác thường. Phàm kẻ nào bị điểm huyệt bằng thủ pháp của chàng, ngoài việc đến giờ tự giải ra thì bất kỳ người nào cũng không thể tự giải cứu được.

Hắc bào đạo nhân này chính là nhân vật ngồi ghế thứ hai trong Tam Dương đạo quán tức Hắc Dương đạo nhân. Lão vốn cho rằng, bằng vào trình độ võ công của mình thì giải huyệt có gì là khó? Lão vận kình lực, xuất thủ điểm ra, ngón tay vừa chạm vào lưng Hoàng Dương đạo nhân thì lão này "hự" một tiếng rồi ngã nhào ra đất.

Hắc Dương đạo nhân nói :

- Còn không tỉnh lại à? Đồ vô dụng!

Lời chưa dứt thì thấy Hoàng Dương đạo nhân lăn dưới đất mấy vòng rồi nằm yên bất động.

Điều khiến người ta càng kinh ngạc là miệng của lão đạo này thổ ra một búng huyết tươi. Hắc Dương đạo nhân vô cùng kinh ngạc và bất giác rùng mình.

Lúc này Giang Hải Phong mới hắng giọng rồi chậm rãi nói :

- Lão đạo kia, lão cậy vào võ công của mình mà khiến cho đồng đạo thọ thương, chuyện này đừng trách tại hạ đấy nhé.

Hắc Dương đạo nhân nghe vậy thì đỏ mặt.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói tiếp :

- Thủ pháp của lão chỉ có thể giải những thủ pháp điểm huyệt bình thường mà thôi, ngàn vạn lần không thể giải được thủ pháp của tại hạ.

Hắc Dương đạo nhân bước tới trước, song thủ chụp vào hai vai của một đệ tử khác. Thủ pháp giải huyệt của lão là có hai luồng nội lực từ tâm chưởng phát ra rồi hợp lại làm một, thủ pháp này có tên gọi là Song Tràng Kim Châm. Hắc Dương đạo nhân tự tin là lần này sẽ thành công, nhưng kết quá lại càng thảm hại hơn trước. Tên đệ tử ngã nhào ra đất, không những chân tay bất động mà song mục còn trợn trừng, tâm mạch ngừng đập ngay tức khắc. Hắc Dương đạo nhân vội thu song chưởng lại, sắc diện đầy vẻ hổ thẹn.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Lão lại hại chết một sinh mạng rồi. Này lão đạo, nếu lão không tin lời tại hạ thì cứ việc tiếp tục đi!

Lúc này Hắc Dương đạo nhân không dám khinh thị lời nói của thiếu niên kia nữa, lão ngẩn người một lát rồi nói :

- Tiểu tử ngươi hãy báo danh tính đi, rốt cuộc ngươi và Tam Dương đạo quán có thù hận gì? Nói

mau!

Giang Hải Phong nói :

- Tại hạ là Giang Hải Phong, vì thấy những hành vi của bọn đạo nhân ở đây không thuận mắt nên đến để giáo huấn một phen.

Chàng lại chỉ những đạo nhân đứng bất động và nói tiếp :

- Bọn họ đều bị thủ pháp độc môn của tại hạ phong bế huyết mạch, sáng sớm ngày mai sẽ tự động tỉnh lại thôi.

Hắc Dương đạo nhân cười nhạt, nói :

- Hóa ra Giang Hải Phong mà bên ngoài đồn đại là ngươi, ta biết rồi, ngươi đã đại náo ở cảng cá Lai Châu, hành tung thị uy ở nhiều nơi khác, hôm nay đến gây sự với Tam Dương đạo quán bọn ta phải không?

Càng nói thì giọng của lão càng cao, cuối cùng lão nộ khí quát lớn :

- Tiểu tử, hôm nay nhị tổ sư gia của ngươi phải giáo huấn ngươi một trận thôi, để cho ngươi biết trong Tam Dương đạo quán cũng có nhân tài.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nói vậy lão chính là Hắc Dương đạo nhân à?

Đôi mày rậm của Hắc Dương đạo nhân chợt dựng cả lên, huyết mạch trương ra, lão thét lớn :

- Đạo gia đánh chết tiểu tử ngươi đây!

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã tung lên, thuận tay lấy khí giới từ trong tay tên đệ tử rồi vung Hỗn Nguyên Thiết Bảng kèm theo kình lực bổ thẳng vào người Giang Hải Phong.

Nói ra cũng thật là một quái sự, Hỗn Nguyên Thiết Bảng của lão bổ xuống thì thấy thân hình của đối phương từ mặt đất tung lên. Tình thế tựa như có ý nghênh tiếp chiêu thức. Hắc Dương đạo nhân mừng thầm trong lòng, lão vận đủ mười hai thành công lực vào hai cánh tay rồi bổ mạnh xuống.

Một tiếng “ầm” chưa dứt thì Giang Hải Phong đã nhẹ nhàng hạ thân xuống phía sau Hắc Dương đạo nhân rồi. Lão đạo nhân kinh hãi, vội vàng thu Hỗn Nguyên Thiết Bảng lại và dùng thân pháp Quái Mãng Phản Thân để xoay chuyển, nhưng thủy chung Giang Hải Phong vẫn cách lão ta không đầy một thước. Chàng cười khe khẽ và nói :

- Hắc Dương đạo nhân, lão còn chưa chịu thua sao?

Tuy trong lòng kinh tâm khiếp đảm nhưng làm sao Hắc Dương đạo nhân chịu mở miệng nhận thua? Kỳ thực, tình hình đã quá rõ ràng, vì vừa rồi Giang Hải Phong có đủ thời gian lấy mạng đối phương, nhưng chàng lại không làm thế. Chẳng ngờ tấm lòng nhân hậu của chàng lại kích cho Hắc Dương đạo nhân thêm phẫn nộ, song mục lão đỏ lên như huyết. Hỗn Nguyên Thiết Bảng thu lại rồi quét ra một chiêu Bổng Đả Song Cẩu, thế đánh uy hiếp hai mạn sườn của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền xoay người tránh né, hữu thủ chụp lấy kiếm gỗ định điểm ra thì chợt nghe có người lớn tiếng nói :

- Đạo nhân mau nằm về phía trước!

Giang Hải Phong định thi triển tuyệt chiêu Điểm Thiên Tinh, kiếm gỗ sắp điểm vào Trì Đường huyệt ở sau lưng Hắc Dương đạo nhân, nhưng lời cảnh tỉnh của người kia đã phá hỏng tiên cơ. Giang Hải Phong liền thu kiếm gỗ và ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một thiếu niên tuấn tú ngồi trên bạch mã cạnh gốc liễu. Hình như thiếu niên này là người tình cờ qua đường, thấy cảnh náo nhiệt mà thuận miệng nói ra một câu như vậy.

Nhưng điều đó lại khiến Giang Hải Phong bất giác kinh ngạc.

Chàng quan sát thiếu niên kia một lúc rồi cảm thấy bồn chồn trong lòng, vì nhìn bề ngoài thì thiếu niên kia không giống người trong võ lâm, nếu không muốn nói là có mấy phần giống bản thân chàng, do vậy, nếu người này không phải là kỳ nhân đầy tuyệt kỹ thì nhất định phải là kẻ đọc sách không tầm thường.

Giang Hải Phong định khai khẩu hỏi một câu nhưng Hắc Dương đạo nhân đã hùng hổ xông lại. Thế công của lão đạo lần này cực kỳ uy mãnh, Hỗn Nguyên Thiết Bảng vận tập đủ kình lực, quét vào thắt lưng Giang Hải Phong. Giang Hải Phong chờ cho binh khí của đối phương đến gần rồi mới tung người ra sau tránh né.

Hắc Dương đạo nhân thất thủ liên tiếp nên đã sớm phát đại nộ, đặc biệt là chiêu vừa rồi, những tưởng là sẽ thành công, nào ngờ cũng lại đánh hụt. Nhất thời nộ khí xung thiên, lão đạo thét lớn một tiếng rồi đột nhiên vung tả thủ chụp vào vai trái của Giang Hải Phong, thế chụp nhanh như sao xẹt.

Xem đến đây thì thiếu niên bên gốc liễu lại buộc miệng, nói :

- Mau hạ vai xuống!

Giang Hải Phong càng kinh ngạc, vì kỵ sĩ này nói đúng như biện pháp chàng nghĩ. Động thủ qua chiêu vốn là chuyện ngàn cân treo sợi tóc, nào có thời gian để chàng suy nghĩ thêm? Nhưng tính cách của Giang Hải Phong rất kỳ quái, nếu chiêu thức chàng muốn thi triển mà bị người ta nói ra thì chàng

nhất quyết không muốn thi triển chiêu đó nữa.

Hiện tại chàng cười nhạt một tiếng, rõ ràng là phải trầm vai xuống rồi mới xoay người, nhưng chàng vẫn đứng thẳng mà xoay người, kiếm gỗ nhanh chóng chuyển giao qua tả thủ. Đồng thời chàng sử xuất một chiêu Kim Phong Hí Thiềm (ong vàng giỡn cóc), hữu thủ vung ra ngoài một cách ngẫu nhiên, nhưng chẳng hiểu thế nào lại chụp trúng cổ tay phải của Hắc Dương đạo nhân. Chiêu này vừa xảo diệu, vừa nhanh và chuẩn xác cực kỳ.

Nhưng Hắc Dương đạo nhân đã luyện công phu Hỗn Nguyên vận khí thì làm sao lão cam tâm để cho người khác khống chế? Do vậy, lão quát lớn một tiếng rồi đẩy mạnh hữu chưởng ra, lực đạo theo cánh tay mà bắn tới trước. Nào ngờ không giãy thoát thì còn may cho lão, một khi giãy thoát thì tự chuốt họa vào thân. Chỉ nghe “rắc” một tiếng, cánh tay phải của Hắc Dương đạo nhân lập tức gãy lìa, phần xương gãy xuyên qua da thịt mà lòi ra ngoài, máu tươi tuôn ra như suối.

Cùng lúc đó, Giang Hải Phong đẩy mạnh hữu thủ tới trước và quát :

- Đi!

Hắc Dương đạo nhân loạng choạng lui ra sau mấy bước rồi ngã ngửa ra đất, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Tình cảnh này không những khiến cho bọn đạo nhân hồn kinh phách tán mà ngay cả thiếu niên trên ngựa cũng kinh ngạc đến độ biến sắc. Giang Hải Phong nghĩ đến chỗ đặc biệt của người này thì định xuất ngôn tương vấn, nhưng thấy đối phương đã thúc ngựa phóng đi. Dường như trường ác đấu này vẫn chưa làm cho thiếu niên trên ngựa cảm thấy kinh khiếp hoặc bất an.

Tính tình của Giang Hải Phong cô độc và cao ngạo, chàng không thích lên tiếng bắt chuyện trước, bây giờ thấy đối phương bỏ đi nên chàng cũng nén lời vào lòng.

Riêng Tịch Ti Ti, nàng thấy Giang Hải Phong chỉ xuất mấy chiêu mà đã hạ được Hắc Dương đạo nhân thì lòng cực kỳ vui mừng, nàng vừa nhảy vừa hét toáng cả lên.

Giang Hải Phong nói :

- Còn một lão Bạch Dương nữa, có lẽ lão ta cũng không cam lòng chịu thua, để ta tự đi tìm lão vậy.

Tịch Ti Ti tiếp lời :

- Ta cũng đi!

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn thiếu niên đang gò cương ngựa thả nước kiệu ven hồ rồi chậm rãi nói :

- Cô nương hãy để ý hắn, tại tạ sẽ trở lại ngay thôi!

Vì Thanh Thủy Hồ ở gần Tam Dương đạo quán nên lâu nay dường như đã thành của riêng của những đạo sĩ, do đó ngày thường không một ai dám bén mãng đến. Hôm nay Giang Hải Phong và Tịch Ti Ti là kẻ to gan dám tiếp cận, nhưng sự xuất hiện của lam y thiếu niên kia cũng là chuyện đột ngột.

Tịch Ti Ti vốn không chú ý đến người này, bây giờ nghe Giang Hải Phong nhắc nhở thì nàng mới dõi ánh mắt kỳ quái nhìn theo, nhưng chỉ nhìn thấy sau lưng mà thôi.

Bất giác nàng buột miệng hỏi khẽ :

- Hắn là ai vậy?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Người này bất phàm, cô nương ở đây để ý hắn, xem thử hắn muốn làm gì. Tại hạ sẽ nhanh chóng quay lại thôi.

Nói đoạn, chàng tung người lướt đi về phía cổng Tam Dương đạo quán. Lúc này có hai đạo nhân đang vội vàng đóng cổng lại, nhưng Giang Hải Phong tung cước đạp mạnh thì hai cánh cổng liền mở toang. Hai đạo nhân ngã nhào ra đất rồi lồm cồm bò dậy và bỏ chạy. Giang Hải Phong cũng chẳng để ý đến bọn chúng, chàng cầm kiếm gỗ trong tay và sải bước đi vào đại điện.

Trước mặt chàng là một đoạn đường rải đá nhỏ, hoa cỏ hai bên rất xinh đẹp.

Vừa đi Giang Hải Phong vừa nghĩ :

- “Nơi tu hành của đạo sĩ sao lại bày trí xinh đẹp thế này? Trông cứ như một tòa cung điện. Điều này cho biết bọn đạo nhân ở đây quả nhiên là một loại chẳng ra gì?”

Nghĩ đoạn, chàng lại phóng bước đi nhanh hơn. Nào ngờ chưa đi được mấy bước thì đã thấy bốn đạo nhân cầm phất trần, đang từ đại điện bước ra. Bốn đạo nhân này đều trên dưới lúc tuần, râu tóc đều bạc trắng, vừa ra khỏi đại điện thì bọn họ liền giăng hàng ngang, cản đường đi của Giang Hải Phong.

Một lão ở giữa trầm giọng nói :

- Đây là nơi tu hành của bọn bần đạo, thí chủ là phàm nhân, không được tự tiện ra vào. Mời thí chủ mau lui bước ra ngoài!

Một đạo nhân khác nhìn Giang Hải Phong từ đầu đến chân rồi hỏi :

- Nghe nói kẻ vừa đả thương hai vị chân nhân và đệ tử ở bổn quán ở bên ngoài là một thiếu niên, kẻ đó là ngươi phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Chính là tại hạ, tại hạ vào đây là tìm Bạch Dương đạo nhân.

Bốn đạo nhân nghe vậy thì đều bất giác giật mình, sắc diện chợt biến. Đạo nhân đứng giữa miễn cưỡng lên tiếng :

- Ngươi là một thiếu niên, nghe lời ai mà đến đây náo loạn như vậy? Sư phụ ngươi là ai?

Một đạo nhân khác tiếp lời :

- Đúng đấy, ngươi nói ra danh tánh của sư phụ ngươi rồi có thể đi, bọn ta không hơn thua với tiểu tử ngươi mà sẽ tìm sư phụ ngươi để nói chuyện.

Giang Hải Phong vẫn không phẫn nộ, chàng thản nhiên nói :

- Tại hạ đến đây là tìm Bạch Dương đạo nhân, cho tại hạ biết lão ta đang ở đâu?

Nếu không thì chớ trách tại hạ đắc tội!

Chàng từ từ đưa kiếm gỗ lên và lạnh lùng nói tiếp :

- Lúc đó thì các vị có hối hận cũng không kịp đấy.

Bốn đạo nhân nghe vậy thì không hẹn mà cũng lùi ra sau một bước, hai lão đứng giữa vung phất trần lên, tỏ ý muốn ngăn cản. Một lão đứng giữa chau mày, nói :

- Tiểu tử ngươi thật vô lý, Bạch Dương chân nhân đã không xen vào chuyện ngoài giang hồ suốt hai mươi năm qua, người luôn khổ tâm tu luyện ở hậu viện. Ngươi muốn sinh sự thì cũng không nên tìm Bạch Dương chân nhân. Lão ta là một người tốt.

Giang Hải Phong bắt bẻ :

- Lão ta là chủ nhân của đạo quán này, bình thường sao không khá quản thúc môn hạ, để bọn chúng ra ngoài làm chuyện xằng bậy? Hôm nay tại hạ muốn hỏi lão ta một câu, nếu lão ta có lý thì chẳng những tại hạ không làm khó lão mà còn xin lỗi lão, bằng không...

Nói đến đây thì song mục của chàng đột nhiên xạ ra hai đạo kỳ quang, thật là bất nộ tự nhiên uy.

Một lão đạo nhân kinh hãi biến sắc, lão ta rung giọng nói :

- Ngươi... ngươi không cần động võ!

Giang Hải Phong nhìn bốn lão đạo này với ánh mắt kỳ quái, vì cả bốn người này đều có dáng vẻ nho nhã, tuyệt không giống bọn hắc và hoàng bào đạo nhân trước đó.

Chàng buột miệng hỏi :

- Các vị giữ chức vị gì trong đạo quán này?

Một đạo nhân thở dài, nói :

- Những lời thí chủ vừa nói cũng không sai, nhưng nói với Bạch Dương chân nhân cũng chẳng có ích gì, thí chủ nên đi tìm hai vị Hắc và Hoàng Dương chân nhân mà nói, vì Bạch Dương chân nhân đã không hỏi quán đến chuyện trong đạo quán từ lâu rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Lão ta không thể không quán, Hắc và Hoàng Dương lão đạo đã bị tại hạ khống chế rồi, bây giờ tại hạ muốn tìm Bạch Dương chân nhân của các vị.

Câu này của chàng khiến bốn lão đạo lập tức động nộ khí. Một đạo nhân hơi lùn đứng giữa quát lớn :

- Hỗn láo, Bạch Dương chân nhân há là người mà ngươi muốn gặp là gặp sao?

Tiểu tử ngươi không biết phải trái, lẽ nào bốn bọn ta sợ ngươi chăng?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo đây!

Nói đoạn chàng giắt kiếm gỗ vào thắt lưng, song thủ chập lại rồi vung ra, nhằm đánh vào trước ngực hai lão đạo nhân đứng giữa. Thế chưởng này chẳng qua là thăm dò thực hư của đối phương.

Quả nhiên, bốn lão đạo này đều là đệ tử đắc lực của Bạch Dương đạo nhân, bọn họ theo Bạch Dương đạo nhân đã lâu và đã học được phép hàm dưỡng nên khiến người ta không thể đoán được thực hư. Nhưng song chưởng của Giang Hải Phong vừa phân ra thì hai lão đạo đứng giữa liền tung người lướt qua hai bên, thân pháp nhanh như chim én. Bốn lão đạo này có đạo hiệu là Thông Hải, Thông Huyền, Thông Đạo và Thông Bích, bọn họ vốn là đệ tử hộ pháp của Bạch Dương đạo nhân. Bình sinh bọn họ rất ít khi ra ngoài và cũng ít lai vãng với hai lão đạo Hắc Dương và Hoàng Dương, căn bản bọn họ không quán vào chuyện trong đạo quán. Hôm nay vì Giang Hải Phong thâm nhập vào cấm địa nên bọn họ mới xuất diện ngăn cản.

Thông Hải, Thông Huyền vừa lướt qua hai bên tránh né thì Thông Đạo lập tức lướt tới sườn bên phải của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong cười nhạt và thầm nghĩ :

- “Chẳng trách Bạch Dương đạo nhân cứ mãi tránh né không xuất diện như vậy, đệ tử của lão ta quả nhiên không tầm thường.”

Nghĩ đoạn chàng xoay hữu thủ chụp vào đuôi phất trần của Thông Đạo. Thông Đạo cười nhạt một tiếng rồi lập tức trầm hữu thủ xuống, phất trần xoay chuyển một vòng, từng sợi tơ như ngân châm quét thẳng vào chính diện của Giang Hải Phong.

Cùng lúc đó Thông Hải đạo nhân cũng bổ nhào tới, phất trần xuất một chiêu Bạt Phong Bàn Đả, đánh phủ xuống đầu đối phương. Thân thủ của hai lão đạo này cực kỳ lợi hại nhưng trong mắt Giang Hải Phong vẫn không đáng để cười một tiếng.

Vị thiếu niên kỳ hiệp này vừa quát lên một tiếng “Khá lắm!” Thì trường bào của chàng đột nhiên lay động, thân hình chàng cũng như chiếc lá bị cuồng phong thổi qua một bên. Thần thái của chàng vẫn thản nhiên như không, chàng cũng không xuất thủ đánh trả.

Thông Huyền đạo nhân cũng nhảy vào vòng chiến, miệng quát lớn :

- Chúng ta hãy thu thập tiểu tử này thôi!

Khẩu khí của lão đạo này khá lớn, lão ta không sử dụng phất trần mà chỉ dùng song thủ chụp vào hai vai Giang Hải Phong. Đó là chiêu Vân Mị Thám Thủ, thủ pháp cực kỳ lợi hại, khiến người ta không biết đâu mà lường. Nhưng song thủ vừa xuất lực thì Thông Huyền cảm thấy hai vai của đối phương mềm như bông, hai đạo kình lực từ song thủ của lão như trút vào đại hải. Thông Huyền chợt phát giác ra sự bất ổn, đột nhiên lão nghĩ đến một thứ công lực vô cùng lợi hại của đối phương nên bất giác rùng mình và vội thu chiêu lui bước. Nhưng song thủ đánh ra tựa như cắm vào một hố bùn nhuyễn, bằng vào nội lực từ hai chân của lão ta thì đừng mong rút ra được một phân.

Lúc này, ba lão đạo còn lại cũng phát hiện sự bất thường nên vội liên thủ xông lên. Giang Hải Phong soạt chân qua trái một bước, hai vai chàng trầm xuống thì toàn thân hình Thông Huyền lập tức bị tung lên, rồi va vào Thông Đạo đang trên đà lướt tới.

Thông Đạo loạng choạng lui ra sau, miệng quát lớn :

- Tiểu tử to gan, còn không mau thả người xuống? Tam Dương đạo quán há là nơi để ngươi làm loạn chăng?

Lời chưa dứt thì đã nghe Thông Huyền kêu lên một tiếng, thân hình lão đạo này bay thẳng ra ngoài rồi rơi xuống thảm cỏ, lão ta đau đớn lăn lộn không thôi.

Tình cảnh này khiến ba lão đạo còn lại bất giác ngẩn người. Thông Đạo thở dài một hơi rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi đã gây đại họa rồi, vừa rồi tuy ngươi đả thương nhiều đệ tử của bổn quán ở bên ngoài, nhưng Bạch Dương lão tổ sư vẫn không hỏi đến, lần này ngươi đả thương Thông Huyền sư huynh của ta thì nhất định lão tổ sư không dễ bỏ qua cho ngươi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Như vậy càng tốt, lão mau mau đưa tại hạ đi gặp lão ta thì tại hạ tuyệt không đả thương các vị nữa, bằng không thì...

Chàng chỉ Thông Huyền đang lăn lộn dưới đất và lạnh lùng nói tiếp :

- Bằng không thì các vị cũng sẽ như lão ta mà thôi!

Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích tuy vô cùng phẫn nộ nhưng nhất thời chẳng biết phải làm thế nào. Ba lão chụm lại nhỏ to thảo luận một lúc rồi mới phân ra, Thông Hải đạo nhân nói :

- Đã vậy thì bọn ta đưa ngươi đi gặp Bạch Dương lão tổ sư, nhưng ngươi phải làm rõ một điều, là bọn ta không phải vì sợ ngươi mà để cho ngươi đi.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong suýt bật cười, nhưng chàng cũng tự kềm chế và nói :

- Không cần biết là các vị sợ hay nhường, bây giờ chỉ cần các vị đưa tại hạ đi gặp Bạch Dương đạo nhân là được.

Thông Hải nhăn mày nhăn mặt, lão nhìn qua vị sư đệ đang nằm dưới đất rồi nói :

- Vậy thì ngươi phải cứu sư đệ của ta trước đã, nếu không thì bọn ta không thể đưa ngươi đi gặp tổ sư gia.

Giang Hải Phong nói :

- Lão ta chỉ bị sai khớp ở hai cổ tay, tạm thời không tiện hành động, một chút thương thế như vậy mà các vị không thể tự lo liệu được sao?

Thông Hải vẫn còn chau mày. Giang Hải Phong trầm sắc diện và nói tiếp :

- Mau dẫn đường, nếu không thì tại hạ tự xông vào đấy.

Ba lão đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, Thông Đạo miễn cưỡng nói :

- Được rồi, ngươi đi theo ta!

Nói đoạn lão xoay người cất bước, Giang Hải Phong lập tức theo sau, Thông Hải và Thông Bích đi sau cùng. Bốn người theo một hành lang đầy hoa mà đi thẳng vào một gian tĩnh thất thanh nhã. Hai bên cửa có hai đồng tử cầm phất trần đứng hầu, bọn chúng thấy Thông Đạo thì liền cúi người hành lễ và nói :

- Tam sư thúc, có chuyện gì chăng?

Thông Đạo dừng chân, nói :

- Tổ sư gia có trong này không?

Đồng tử bên phải gật đầu, nói :

- Lão nhân gia đang luyện đan trong đan phòng. Sư thúc muốn vào chăng?

Vừa nói hắn vừa quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong, thần sắc lộ đầy vẻ kinh ngạc. Còn Giang Hải Phong thì không chú ý đến hai đạo đồng mà tập trung quan sát gian tĩnh thất, chàng thấy nơi này quả nhiên rất u tĩnh, giữa phòng có treo một biển hiệu lớn, trên đó có bốn chữ đại tự: Đạo phúc tề thiên.

Hai bên có đôi liễn: Viện bế thanh hà nhập, tùng cao lão hạc tầm.

Giang Hải Phong cười nhạt và thầm nghĩ, lão đạo sĩ này thật là tự phụ, đồng thời chàng cũng ngửi thấy mùi đan dược từ đan phòng bay ra. Giang Hải Phong biết chắc là Bạch Dương đạo nhân đang ở trong gian tĩnh thất này, chàng không muốn có thêm phiền phức nên lớn tiếng gọi :

- Bạch Dương đạo nhân, sao không xuất diện tương kiến?

Thanh âm như tiếng sét làm chấn động cả gian tĩnh thất quanh năm u tịch.

Giang Hải Phong vừa dứt lời thì sau lưng chàng có tiếng quát :

- Tiểu tử ngươi thật to gan!

Cùng với tiếng quát là một đôi thiết chưởng đánh tới với kình phong ào ạt. Giang Hải Phong vội thi triển công phu Lưu Vân Phi Tụ, hai ống tay áo phất mạnh ra sau.

Chưởng lực của hai lão đạo nhân Thông Hải và Thông Bích chưa kịp tới nơi thì đã bị kình lực từ hai ống tay áo của Giang Hải Phong đẩy bật trở lại. Trong chớp mắt, hai lão đạo này đã như hai quả cầu lăn lộn ra ngoài xa. Tuy bị đánh ngã nhưng hai lão vẫn chưa bị thọ thương, do vậy cả hai cùng bật dậy rồi vung phất trần, một tả một hữu xông tới. Thông Đạo cũng bất giác động nộ khí, lão khom người xuống và xuất một chiêu Bài Sơn Vận Chưởng, đánh vào giữa ngực Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong phá lên cười ha ha, nhất thời chỉ thấy trường bào của chàng liên tục phi vũ, thân hình không ngừng xoay chuyển một cách linh hoạt, khiến ba lão đạo không ít lần va vào nhau. Điều này khiến bọn họ đã nộ càng thêm nộ, mỗi lão đều tự thi triển thân pháp và tuyệt chiêu tấn công liên miên bất tuyệt. Thế nhưng Giang Hải Phong vẫn như hồ điệp xuyên hoa, thân hình chàng tiến thoái nhịp nhàng giữa ba lão đạo mà tuyệt đối không để cho đối phương tiếp cận. Chiêu thức của ba lão đạo này khá lợi hại nhưng vẫn không đắc thủ, đây là nơi Bạch Dương đạo nhân tu hành nên ba lão không dám xuất ngôn chửi mắng. Vì thế cả ba đều hận đến độ trợn trừng song mục, mặt đỏ như gấc.

Bốn người đang động thủ đến hồi khẩn trương thì bỗng nhiên nghe một giọng lạnh lùng :

- Các ngươi mau dừng tay!

Giang Hải Phong tung người qua bên trái trước tiên, ba lão đạo cũng lập tức dừng bước thu chiêu. Giang Hải Phong quét mục quang nhìn vào đan phòng thì thấy một lão đạo nhân tóc bạc trắng, thân mặc bạch bào, tay cầm gậy trúc đang từ từ bước ra.

Người này có tướng mạo tiên phong đạo cốt, lông mày dài chau vào nhau, thần quang toát ra tứ phía khá uy nghiêm.

Giang Hải Phong không ngờ Bạch Dương đạo nhân lại có tướng mạo như vậy, vì thế nhất thời chàng cảm thấy hơi hồi hộp. Lão đạo nhân nhìn qua ba đệ tử rồi trầm giọng nói :

- Các ngươi lui qua một bên!

Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích vội vàng lui ra sau mấy bước rồi buông tay đứng một cách nghiêm túc. Lúc này Bạch Dương đạo nhân mới nhìn qua Giang Hải Phong và nói :

- Tiểu thí chủ đến đây có việc gì? Người vừa gọi bần đạo là thí chủ phải không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Chính là tại hạ, người vừa đả thương hai lão Hắc - Hoàng đạo nhân ở bên ngoài cũng chính là tại hạ.

Bạch Dương đạo nhân hơi ngạc nhiên nhưng thần thái vẫn không lộ nộ khí, lão bình thản nói :

- Thí chủ đánh người là vì nguyên nhân gì?

Giang Hải Phong thầm nghĩ :

- “Thì ra lão này hoàn toàn không biết gì cả.”

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói :

- Lão đạo, nhiều năm qua đệ tử môn hạ của lão tác yêu tác quái ở bên ngoài, tiếng oán hờn kêu khắp nơi. Bọn lão cậy vào chút võ nghệ mà hành xử vô pháp vô thiên, hôm nay tại hạ tìm đến đây là để trừng trị bọn lão.

Bạch Dương đạo nhân nghe xong thì nhoẽn miệng cười hì hì. Đồng thời lão cũng ngắm nhìn thiếu niên trước mặt với ánh mắt đầy vẻ hiếu kỳ, bởi lẽ từ kiểu tóc đến y phục của Giang Hải Phong đều khác với người đương thời. Hơn nữa, song mục của Giang Hải Phong cũng lấp lánh thần quang nên lão đạo kinh ngạc không ít. Hồi lâu sau, lão gật gật đầu và nói :

- Tiểu thí chủ quá khích động rồi, trong Tam Dương đạo quán của bần đạo đều là người tuân thủ bổn phận, tuyệt không có chuyện như thí chủ vừa nói. Thí chủ còn trẻ người non dạ nên bần đạo cũng không chấp nhất, mời thí chủ lui bước.

Lão quay sang bọn Thông Hải và nói tiếp :

- Các ngươi tiễn khách, bảo với đệ tử ở tiền viện là không được làm khó dễ hắn.

Giang Hải Phong chưa có phản ứng thì Bạch Dương đạo nhân lại nói tiếp :

- Đây là lần đầu tiên, sau này là không được đâu đấy. Ngươi có biết là ta đã không quản đến chuyện bên ngoài từ nhiều năm rồi và cũng không nói chuyện với bất kỳ người nào... Ngươi mau đi đi thôi!

Lời vừa dứt thì lão cũng quay người, Giang Hải Phong rất khâm phục công phu hàm dưỡng của Bạch Dương đạo nhân, nhưng làm sao chàng chấp nhận việc không đánh mà tự lui? Nếu việc này truyền ra ngoài thì chàng còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa? Vì vậy chàng đành phải làm tới, chàng lạnh lùng nói :

- Lão đạo, xin chớ vội đi!

Bạch Dương đạo nhân quay lại, đôi mày bạc trắng như tuyết như dính liền vào nhau, lão hắng giọng rồi hỏi :

- Tiểu thí chủ còn việc gì nữa?

Giang Hải Phong nói :

- Những lời của lão nói dễ nghe hơn hai vị sư đệ của lão rất nhiều, chỉ có điều lão cũng quá cố chấp rồi. Tại hạ dùng lời hay khuyên ngăn nhưng lão lại không có ý tiếp thụ, tại hạ đã đến thì một vài lời của lão không dễ gì khiến tại hạ đi được.

Bạch Dương đạo nhân hơi tức giận, lão nói :

- Ngươi còn muốn thế nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nghe nói công phu của lão cao cường nhất trong đạo quán, tại hạ muốn thỉnh giáo vài chiêu.

Bạch Dương đạo nhân cười nhạt, nói :

- Bần đạo không động võ đã hơn mười năm rồi, vả lại cả đời bần đạo tuyệt đối không động thủ với hàng tiểu tử hậu sinh. Ngươi đừng sinh sự nữa, hãy mau ra ngoài đi!

Giang Hải Phong rút kiếm gỗ ra và nói :

- Lão đạo hãy xem thanh kiếm gỗ của tại hạ đây, hai vị sư đệ của lão đã không chịu nổi trước uy lực của nó, hôm nay tại hạ muốn dùng nó để phân cao thấp với lão, lão dám không?

Bạch Dương đạo nhân ngắm nhìn thanh kiếm gỗ một lúc, lòng bất giác cảm thấy kỳ quái. Vì lão không tin hai vị sư đệ, Hắc Dương và Hoàng Dương lại thọ thương dưới thanh kiếm gỗ của thiếu niên này. Lão quét mục quang nhìn qua ba đại đệ tử bên cạnh như có ý dò hỏi thực hư.

Thông Hải liền cúi người và nói :

- Bẩm sư phụ, quả thật người này đã đả thương Hắc - Hoàng nhị vị sư thúc ở ngoài đạo quan. Thông Huyền sư đệ cũng bị hắn đánh gãy hai tay, hiện tại còn hôn mê bất tỉnh. Người này vô cớ đến đây náo loạn, xin sư phụ chớ tha cho hắn một cách dễ dàng.

Nghe vậy thì đôi mày bạc của Bạch Dương đạo nhân càng chau lại nhiều hơn.

Lão khẽ gật đầu rồi lắc mình một cái, trong chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, tay trái của lão án lên mu bàn tay phải, cả hai tay cùng chụp thẳng về phía thanh kiếm gỗ của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không ngờ đối phương lại xuất thủ nhanh như vậy, nhưng chàng biết công phu đạo nhân này thi triển có tên gọi là Song Cầm Thuật, là một loại chiêu thức lợi hại nhất trong Cầm Nã Thủ. Đương thời, chàng liền trầm hữu thủ xuống, kiếm gỗ khẽ bật lên, mũi kiếm hướng vào lòng bàn tay của Bạch Dương đạo nhân. Thân thủ của Bạch Dương đạo nhân nhanh như vậy, nhưng chẳng ngờ cũng vẫn chụp vào hư không, lão vội soạt chân qua phải, cùng lúc tay trái chụp ra một chiêu Hải Đê Lâu Tất Thủ, năm ngón móng tay tựa như năm thanh đoản kiếm đâm vào thắt lưng Giang Hải Phong.

Chiêu này thi triển cực nhanh. Nhưng Giang Hải Phong cố ý thăm dò công phu của đối phương nên chàng lách kiếm gỗ qua phải, đồng thời tả chưởng mãnh xuất, nghênh tiếp chiêu của đối phương.

Bạch Dương đạo nhân tức khí quát lên một tiếng, năm móng tay như đoản kiếm của lão chợt trở

ngược lại rồi vung ra, đây chính là thủ pháp Đăng Ấn Tử, tức là có ý phát nội lực.

“Bình” một tiếng, song phương đều lui ra sau nhưng cước pháp lại hoàn toàn khác nhau. Giang Hải Phong thi triển Đảo Thái Liên Hoa Bộ, xem ra rất đẹp mắt, còn Bạch Dương đạo nhân thì có vẻ loạng choạng như muốn ngã. Lão phải lui ra ngoài xa hơn năm thước rồi mới miễn cưỡng trụ thân lại được. Trong chớp mắt, sắc diện của lão cũng biến thành màu đỏ như huyết, sau đó thì dần dần tái nhợt.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Chưởng lực của tiểu thí chủ không tầm thường. Bần đạo tu hành ở đây, không tranh chấp với thế nhân, vô oán vô thù với giang hồ. Hôm nay ngươi đã tìm đến cửa gây sự thì bần đạo đành phải phá lệ đả thương ngươi thôi.

Tuy trong lúc thịnh nộ nhưng giọng của lão rất trầm, tuyệt không có một chút kích động.

Giang Hải Phong cũng không dám khinh thị lão đạo này, chàng mỉm cười, nói :

- Lão đạo yên tâm, tại hạ đến đây tỉ võ với lão thì có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Bạch Dương đạo nhân cười ha ha rồi quay sang nói với hai đạo đồng :

- Hai ngươi canh cửa cho nghiêm, không cho bất kỳ người nào vào trong!

Hai đạo đồng cùng nói: “Tuân mệnh!” Rồi lướt ra ngoài cửa.

Bạch Dương đạo nhân lại cười hì hì rồi nói :

- Ngươi đã dùng kiếm gỗ thì nhất định là trình độ trên kiếm rất cao minh, trước đây bần đạo cũng dùng kiếm, bây giờ ta dùng kiếm tiếp ngươi mấy chiêu nhé?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Như thế thì rất hay!

Bạch Dương đạo nhân lập tức ra lệnh :

- Thông Hải, ngươi vào đan phòng lấy kiếm cho ta!

Thông Hải gật đầu nhưng hỏi lại :

- Là thanh kiếm nào?

Bạch Dương đạo nhân nói :

- Lấy than kiếm có bao kiếm làm bằng da giao long ra đây!

Thông Hải bất giác sững người, vì lão biết sư phụ mình có tổng cộng hai thanh kiếm. Một là Bạch Mang, một là Ngưng Sương, tất cả đều có thể trảm thiết đoạn kim, nhưng lâu nay Bạch Dương đạo nhân không sử dụng một cách khinh suất. Bình thường lão chỉ dùng kiếm gỗ luyện tập, còn Bạch Mang Kiếm và Ngưng Sương Kiếm thì chỉ treo trên tường để ngắm. Không ngờ hôm nay lão lại dùng bảo kiếm để đối phó với một thiếu niên vô danh tiểu tốt như vậy. Thông Hải do dự một lúc rồi mới miễn cưỡng đi vào đan phòng.

Bạch Dương đạo nhân nhìn qua Giang Hải Phong rồi mỉm cười, hỏi :

- Tiểu thí chủ, lệnh sư là ai vậy? Ngươi đã học kiếm mấy năm rồi?

Giang Hải Phong cũng mỉm cười, đáp :

- Tại hạ ở ngoài hải đảo, tự tập luyện mà thông hiểu kiếm pháp, không có sư phụ.

Còn lão, lão đã học kiếm mấy năm rồi?

Bạch Dương đạo nhân nghe vậy thì trầm sắc diện, nhưng lão không nói thêm gì nữa. Thông Đạo, Thông Bích đứng bên cạnh thấy Giang Hải Phong vô lễ với sư phụ thi phẫn nộ hiện ra mặt nhưng lại không dám phát tác. Lúc này Thông Hải đã từ trong nội thất bước ra, hai tay nâng một thanh kiếm có bao đen sì, lão trịnh trọng đưa tới trước mặt Bạch Dương đạo nhân.

Bạch Dương đạo nhân liền phấn chấn tinh thần, lão cười nhạt một tiếng rồi tiếp nhận thanh trường kiếm. Tuy chưa từng có bảo kiếm nhưng thoạt nhìn thì Giang Hải Phong đã đoán định đây là một thanh bảo kiếm hy hữu trên thế gian. Chàng thầm nhủ trong lòng :

- “Ở đâu mà lão đạo này lại có thanh kiếm tốt như thế?”

Bạch Dương đạo nhân quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong và hỏi :

- Tiểu thí chủ thấy thanh kiếm của ta thế nào?

Giang Hải Phong tán thưởng :

- Bảo kiếm! Quả nhiên là một thanh bảo kiếm!

Chàng cười cười rồi nói tiếp :

- Xưa nay bảo kiếm chỉ xứng với anh hùng, nếu bảo kiếm rơi vào tay kẻ phàm phu tục tử thì quả thật là đáng tiếc.

Bạch Dương đạo nhân đã cao niên như vậy thì làm sao không hiểu thâm ý trong lời nói của Giang Hải Phong? Lão cười nhạt rồi nói :

- Lời ngươi nói không sai, nhưng từ khi thanh kiếm này rơi vào tay bần đạo thì chưa có kẻ nào khuất phục được nó. Có thể nói rằng, mãi cho đến hiện tại, nó vẫn chưa gặp được địch thủ.

Vừa nói lão vừa đưa tay sờ lên thân kiếm, trong vẻ đắc ý còn có mấy phần kiêu ngạo. Giang Hải Phong cũng đưa thanh kiếm gỗ lên và chậm rãi nói :

- Không chừng hôm nay thanh kiếm gỗ của tại hạ sẽ là địch thủ của nó đấy.

Bạch Dương đạo nhân nói :

- Tiểu thí chủ quá ngông cuồng rồi, ta biết là ngươi có mấy phần thực học trên chưởng nhưng ta tự tin là dư sức đối phó ngươi.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì. Bạch Dương đạo nhân đưa trường kiếm lên và nói :

- Trong vòng ba mươi chiêu, nếu bần đạo không thắng được ngươi thì xem như bần đạo thua dưới tay ngươi.

Giang Hải Phong buột miệng hỏi :

- Bại rồi thì sao?

Bạch Dương đạo nhân nghiêm giọng nói :

- Nếu bần đạo bại thì sẽ tặng kiếm này cho ngươi, ngược lại nếu ngươi bại thì ngươi phải nghe theo sự phân xử của bần đạo bằng quy định trong đạo quán này. Ý ngươi thế nào?

Giang Hải Phong xạ kỳ quang nhìn thanh kiếm trong tay lão đạo và nói :

- Được, nhất ngôn cửu đỉnh!

Chàng hoàng ngang kiếm gỗ trước ngực rồi nói tiếp :

- Tại hạ sẽ dùng thanh kiếm gỗ này để lãnh giáo cao chiêu của lão vậy.

Bạch Dương đạo nhân mỉm cười, nói :

- Ngươi yên tâm, tuy trong tay bần đạo là bảo kiếm nhưng quyết không làm tổn hại kiếm gỗ của ngươi một phân, mỗi bên cần nhớ là chỉ điểm tới rồi thôi.

Nói đoạn lão dịch người qua trái, hữu thủ triển khai trường kiếm theo thế Đại Bàng Đơn Triển Vũ. Bảo kiếm xuất vỏ kèm theo thanh âm như long ngâm. Giang Hải Phong ngắm thanh kiếm trong tay Bạch Dương đạo nhân thì thấy thân kiếm dài chừng hai thước sáu, trên thân kiếm có nhiều ánh bạch quang lấp lánh khiến người đối diện phải bất giác lạnh người.

Chàng không nhịn được nên lại buột miệng nói :

- Hảo kiếm!

Bạch Dương đạo nhân cười ha ha rồi nói :

- Nếu tiểu thí chủ thắng bần đạo thì kiếm này sẽ thuộc về ngươi, bằng không thì những lời tán tụng suông há có ích gì?

Trong lúc nói thì Bạch Dương đạo nhân đã dắt bao kiếm ra sau lưng. Kế đó, lão bước lên trước và cười nhạt nói :

- Thí chủ cẩn thận, bần đạo xuất chiêu đây!

Giang Hải Phong thấy cước bộ của đối phương tuy dao động không vững nhưng bộ thế tựa như đi trên hoa sen. Điều này khiến chàng nhớ tới sư phụ chàng từng nói về Thái Hư Ảo Bộ trong tăng và đạo môn. Do đó chàng không dám tỏ ý khinh suất mà tập trung toàn bộ tinh thần theo dõi thế công của đối phương.

Sau khi khai triển mấy thế sơ khởi thì Bạch Dương đạo nhân liền xuất kiếm điểm tới. Thế kiếm cực nhanh, cực chuẩn và cũng vô cùng hiểm, có thể nói thân thủ của lão đạo này đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Giang Hải Phong cũng mãnh xuất kiếm gỗ nhưng với một chiêu thức tầm thường Bạt Thảo Tầm Xà nhằm quét vào song cước của đối phương.

Bạch Dương đạo nhân liền thu kiếm thế, thân hình lão xoay chuyển nửa vòng, trường kiếm ôm trước ngực, khí thế như sơn nhưng lại không phát chiêu công kích.

Giang Hải Phong cũng đã sớm thu hồi kiếm gỗ, thấy tình thế như vậy thì chàng nâng kiếm ngang mày và ung dung mỉm cười. Bạch Dương đạo nhân thấy đối phương đã khám phá được ý của mình nên đôi mày bạc chợt phân ra, sắc diện đột biến.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Trình độ kiếm thuật của tiểu thí chủ quả nhiên là bất phàm, bây giờ bần đạo phải lãnh giáo mấy chiêu mới được.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Lão đạo quá khách khí rồi, chẳng phải tại hạ đã lãnh giáo ba chiêu rồi đó sao?

Bạch Dương đạo nhân quát lớn :

- Xằng bậy!

Tiếng quát chưa dứt thì Ngưng Sương Kiếm chợt lay động, từ mũi miếm phát ra một luồng kiếm hoa, kiếm như lưu tinh đuổi nguyệt, điểm thẳng về phía yết hầu của Giang Hải Phong.

Trong lúc đối địch, Giang Hải Phong luôn sử dụng khẩu quyết chữ "tĩnh" dù đối phương lợi hại đến cỡ nào thì chàng cũng vĩnh viễn trầm tĩnh, tuyệt không vội vàng khẩn trương. Lúc này mũi kiếm của Bạch Dương đạo nhân như đã sắp đến yết hầu của chàng nhưng chàng vẫn bất động như tảng đá.

Điều này khiến Bạch Dương đạo nhân không khỏi kinh ngạc và hận đến tím mặt, tuy nhiên lão thừa biết đối phương tất sẽ có kỳ chiêu. Do vậy lão không chờ chiêu thức cũ phát huy tác dụng mà lập tức lắc mạnh thân kiếm biến chiêu, theo đó là hai đạo kiếm quang đánh vào hai vai của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cũng lập tức vung kiếm gỗ lên. "Choang" một tiếng, kiếm gỗ gạt mạnh Ngưng Sương Kiếm sang một bên, hai đạo kiếm quang bị đánh vỡ vụn thành muôn ngàn ánh tinh quang tỏa bay đầy trời. Sau lần va chạm này thi thân hình của song phương liên tục xoay chuyển, lúc cao, lúc thấp, lúc trái, lúc phải khiến người quan chiến không thể phân biệt được đâu là Bạch Dương đạo nhân, đâu là Giang Hải Phong.

Một đạo nhân đã ngoài tuổi cổ lai hy, tóc râu bạc trắng, một thiếu niên anh khí đang thịnh. Cả hai đều có một tuyệt kỹ kinh người nên một khi động thủ thì tình thế tất kinh thiên động địa. Bọn Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích đứng bên ngoài quan chiên, đều trợn mắt há miệng.

Trước khi động thủ, Bạch Dương đạo nhân vốn tự tin là nắm chắc được phần thắng nhưng không ngờ thiếu niên kém lão cả hoa giáp (sáu mươi tuổi) này lại có thân thủ lợi hại như thế. Điều khiến lão kinh ngạc nhất là dường như trên kiếm gỗ của đối phương có hấp lực vô cùng mạnh mẽ, tuy Ngưng Sương Kiếm của lão chưa bị hấp lực khống chế nhưng buộc lão phải khá thận trọng. Lão đạo này cũng ngầm quan sát lộ số trên kiếm pháp của Giang Hải Phong nhưng lão xác tín là cả đời lão chưa từng thấy kỳ chiêu dị thức này bao giờ. Vì thế, Bạch Dương đạo nhân càng không dám khinh xuất, nhất thời lão tận lực thi triển bộ Lôi Âm Bát Hợp độc môn để nhằm chiếm thế thượng phong.

Bộ Lôi Âm Bát Hợp này vốn là ở đây. Bộ kiếm pháp do Bách Thảo đạo nhân, sư phụ của Bạch Dương đạo nhân, vì nghe tiếng sấm mà sáng chế ra. Xưa nay Bạch Dương đạo nhân chưa một lần thi triển để đối địch, hôm nay là lần đầu tiên lão sử dụng để đối phó Giang Hải Phong. Nhưng lão không ngờ chiêu kiếm thần kỳ như vậy mà vẫn không công phá được thế thủ của Giang Hải Phong.

Chớp mắt đã qua ba mươi chiêu, theo ước định thì Bạch Dương đạo nhân nên lập tức chịu thua mới phải nhưng danh tiếng một đời của lão há có thể phó mặc cho dòng nước cuốn trôi? Lúc này sắc diện của lão đỏ như huyết, hơi thở dồn dập và càng nặng dần lên. Bỗng chốc sát cơ đột hiện trong mục quang của Bạch Dương đạo nhân, lão quát lớn một tiếng rồi bất ngờ tung người lên không trung. Thân hình xoay chuyển nhanh như gió, bảo kiếm cũng điểm xuống nhanh như chớp.

Đây chính là Kiếm Phát Tam Hoàn, tuyệt kỹ cuối cùng của Bạch Dương đạo nhân, cả đời lão chỉ thi triển tuyệt chiêu này năm lần và năm đối thủ kia đều vong mạng dưới tuyệt chiêu này. Có thể nói rằng, thanh danh một đời của Bạch Dương đạo nhân hoàn toàn nằm ở chiêu này. Nhưng đáng tiếc là Giang Hải Phong sống ở hoang đảo hơn mười năm, nhất tâm luyện kiếm và được kiếm thần Ngân Hà lão nhân chuyên tâm truyền thụ nên võ công của chàng không tầm thường chút nào. Điểm đặc biệt của chàng là kiếm chiêu xuất ra thì đối phương không thể nào lường được, nếu xưng là kiếm thánh cũng chẳng quá đáng.

Trong chớp mắt Bạch Dương đạo nhân thi triển tuyệt chiêu cuối cùng thì chợt nghe Giang Hải Phong quát lớn :

- Lãnh giáo đủ rồi, lão đạo!

Cùng lúc đó, thân pháp và bộ pháp của chàng phối hợp với nhau rất xảo diệu, hai vai thu lại, hai gối quỳ xuống, hữu thủ nâng kiếm đưa lên khỏi đỉnh đầu. “Cách” một tiếng, mũi kiếm gỗ của Giang Hải Phong điểm trúng vào mũi Ngưng Sương Kiếm của Bạch Dương đạo nhân.

Kiếm thế của lão đạo đang từ trên đâm xuống, những tưởng là kiếm gỗ của Giang Hải Phong sẽ bị bảo kiếm chẻ dọc từ đầu tới đuôi, nào ngờ trong chớp mắt đó, trên trán lão đạo đã xuất mồ hôi hột. Thì ra Giang Hải Phong đã vận nội lực vào kiếm gỗ, chẳng những kiếm của chàng không bị tổn hại mà còn vững như trụ đồng.

Bạch Dương đạo nhân cũng lập tức vận nội lực vào Ngưng Sương Kiếm và đẩy xuống, bảo kiếm của lão không ngừng lay động và phát ra những luồng bạch quang nhưng thủy chung vẫn không thể đẩy xuống được một phân nào. Sắc diện của lão đạo càng trở nên nhợt nhạt, thân hình run bần bật, mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, và trong chớp mắt đó thì Giang Hải Phong đã vãn hồi được đại cuộc. Chàng xuất tả thủ án vào bên dưới đốc kiếm, lực đạo từ song thủ hợp lại làm gia tăng kình lực trên kiếm gỗ, đồng thời chàng quát lớn :

- Buông tay!

Bạch Dương đạo nhân đã sớm cạn tinh lực nhưng lão cũng thật bất khuất, thà chết chứ không chịu buông tay. Nhất thời bảo kiếm và thân hình Bạch Dương đạo nhân bị đẩy ngược ra sau, thân thể khô gầy của lão loạng choạng rồi ngã ngồi ra đất.

Tuy nhiên, trong tay lão vẫn nắm chặt Ngưng Sương Kiếm.

Giang Hải Phong thu kiếm, tung người ra sau rồi cười nhạt, nói :

- Bạch Dương lão đạo, lão cao niên như vậy mà lại không giữ lời, đã thua rồi sao còn bất phục?

Bạch Dương đạo nhân nhìn chàng hồi lâu rồi mới thở dài, nói :

- Hết rồi! Tất cả đã hết rồi!

Nói đoạn lão lồm cồm ngồi dậy, dùng tay áo phủi bụi đất trên người rồi gượng cười nói tiếp :

- Tiểu thí chủ, kiếm thuật của ngươi quả nhiên tinh thâm. Bần đạo phục rồi!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Võ công của lão cũng không tầm thường, ngoài lão và một số ít người khác thì e rằng trong Tam Dương đạo quán chẳng còn người nào tu hành chân chính, lão phải khá chỉnh đốn lại mới được. Không thể suốt ngày chỉ có lấy sự yên tĩnh cho mình mà bỏ mặc đệ tử môn hạ muốn làm gì thì làm.

Bạch Dương đạo nhân tỏ ra rất hổ thẹn nhưng chẳng nói được một lời, hồi lâu sau lão mới thở dài rồi nói :

- Bần đạo đã thua ngươi thì tự nhiên chẳng còn gì để nói. Ngươi hãy lưu lại đại danh để bần đạo ghi nhớ chút tình tương ngộ này.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ là Giang Hải Phong, lão đạo hãy nhớ lấy. Tại hạ đến đây làm phiền lão đã nhiều rồi, bây giờ xin cáo biệt!

Nói xong chàng cung thủ vái chào rồi quay người cất bước.

Bạch Dương đạo nhân liền lớn tiếng nói :

- Khoan đã!

Giang Hải Phong quay lưng, hỏi :

- Còn chuyện gì nữa?

Lúc này Bạch Dương đạo nhân đã tra Ngưng Sương Kiếm vào vỏ, lão trầm giọng nói :

- Ngươi hãy mang thanh kiếm này đi, bần đạo nhất ngôn ký xuất thì tứ mã nan truy. Nhưng sau này

có thể bần đạo sẽ thu hồi lại từ trong tay ngươi.

Giang Hải Phong vốn không muốn nhận nhưng nghe lão nói vậy thì hùng khí bất giác trỗi dậy. Chàng mỉm cười, nói :

- Đã vậy thì tại hạ đành bái lãnh thôi!

Bạch Dương đạo nhân quăng kiếm ra và nói :

- Nhận lấy!

“Vù” một tiếng, thanh kiếm như một mũi tên bay thẳng đến trước mặt Giang Hải Phong. Giang Hải Phong mỉm cười và xuất thủ chụp lấy, nhưng tay vừa chạm vào kiếm thì chàng cảm thấy trên thân kiếm có một luồng nội lực rất lớn. Chàng biết lão đạo này muốn làm khổ mình nên lập tức vận mấy thành công lực để giữ chặt thanh kiếm, thần thái vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Tình hình này khiến Bạch Dương đạo nhân càng cảm thấy hổ thẹn.

Giang Hải Phong tiếp nhận bảo kiếm rồi cung thủ, nói :

- Mong rằng ngày sau chúng ta có cơ hội tái ngộ, còn kiếm này đã ở trong tay tại hạ thì tại hạ quyết sẽ không phụ nó, xin lão đạo hãy yên tâm.

Nói đoạn chàng quay người sải bước đi ra ngoài.

Bọn Thông Hải, Thông Đạo, Thông Bích đều tròn xoe song mục mà nhìn, không ai dám bước ra ngăn cản.

Bạch Dương đạo nhân đã giận đến cực điểm. Lão vừa giậm chân vừa nói :

- Đợi lát nữa, các ngươi hãy gọi nhị vị sư thúc đến đây cho ta!

(mất hai trang) địch nhân thì biết kết cuộc sẽ như thế nào? Nghĩ vậy nên Giang Hải Phong bất giác rùng mình. Chàng thấy ngựa của mình vẫn còn dưới gốc liễu nên vội vàng lướt tới và tung người lên ngựa. Ngay lúc đó, bỗng nhiên chàng thấy một đạo sĩ từ sau tảng đá thò đầu ra nhìn, thế là Giang Hải Phong lại phi xuống đất. Đạo sĩ thấy vậy thì kêu thất thanh rồi quay người bỏ chạy. Nhưng hắn chạy mấy bước thì Giang Hải Phong đã hạ người xuống phía trước, chàng quát lớn :

- Đứng lại cho ta!

Hoàng y đạo sĩ này có lẽ là một trong những đạo nhân bị Giang Hải Phong điểm huyệt, hắn đã sớm kinh khiếp thần uy của chàng nên vừa nghe quát thì thân hình đã run bần bật, muốn chạy cũng không thể cất bước.

Giang Hải Phong nhìn hắn một lúc rồi nói :

- Thư đồng của ta đi đâu rồi?

Đạo nhân này thấy Giang Hải Phong không hạ thủ ngay thì bạo gan nói :

- Họ Giang kia, ngươi đừng có bức hiếp bọn ta, nếu ngươi có bản lãnh thì hãy đấu với Tả tướng công một trận, như thế mới gọi là anh hùng.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Họ Tả nào? Ta không quen biết hắn. Nếu ngươi không thành thật thuật lại mọi chuyện thì ta sẽ cho ngươi dở sống dở chết ở nơi này đấy.

Đạo nhân lui ra sau một bước rồi nói :

- Được! Ta sẽ nói cho ngươi biết.

Giang Hải Phong nộ khí quát hỏi :

- Họ Tả là ai? Là người trong đạo quán của các ngươi phải không?

Đạo nhân lắc đầu, nói :

- Không phải! Không phải! Người đó không phải là đạo nhân, đó cũng là một thiếu niên giống như ngươi, chính là người xuất hiện bên cạnh Thanh Thủy Hồ khi ngươi động thủ với Hắc Dương sư bá của ta đấy. Người đó tên là Tả Nhân Long!

Giang Hải Phong nhớ lại thiếu niên ngồi trên ngựa và bất giác ngẩn người.

Chàng hối hận bằng một tiếng thở dài rồi nói :

- Quả nhiên ta đã đoán trúng.

Nhưng điều khiến chàng kỳ quái là thiếu niên cưỡi ngựa kia vốn chẳng quen biết với chàng, thế tại sao hắn lại làm khó chàng? Đạo nhân thấy Giang Hải Phong chau mày im lặng thì cho rằng chàng bị họ Tả làm cho khiếp sợ. Vì thế nên hắn đắc ý nói :

- Công phu của vị Tả tướng công đó thật siêu phàm, chẳng phải ngươi đã điểm huyệt bọn ta rồi sao? Thế nhưng Tả tướng công chỉ cần động vài ngón tay là tất cả huyệt đạo đều được giải. Hì hì.

Giang Hải Phong ngầm kinh hãi, chàng nghĩ vị Tả Nhân Long này quả nhiên là một kình địch đáng sợ. Bởi lẽ công phu điểm huyệt mà chàng thi triển là thủ pháp độc môn, không ngờ Tả Nhân

Long vẫn có cách giải cứu. Chỉ bằng điểm này cũng đủ thấy hắn là nhân vật bất phàm rồi.

Hoàng y đạo nhân lại nói :

- Còn tên thư đồng của ngươi à? Hắn thật là một gã chẳng ra gì, vừa mới động thủ đã bị người ta khống chế rồi.

Giang Hải Phong liền truy vấn :

- Thư đồng của ta vốn chẳng biết võ công gì, sau khi điểm huyệt thì Tả Nhân Long làm gì nữa?

Hoàng y đạo nhân cười nhạt, nói :

- Tả tướng công quăng hắn lên ngựa rồi đưa đi, còn làm gì sau đó thì ta không biết.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Ta cho rằng Tả Nhân Long là một trang hảo hán, nhưng xem ra hắn khiến người ta thất vọng rồi, hắn chẳng qua cũng chỉ là hạng trộm gà bắt chó mà thôi!

Hoàng y đạo nhân lớn tiếng nói :

- Trộm gà bắt chó? Kẻ trộm gà bắt chó mà có bản lãnh cao cường như thế sao?

Tả tướng công còn nói cho bọn ta biết, ngươi là một tên cuồng sát, là quái nhân, không chuyện độc ác nào mà ngươi không làm, người chết dưới tay ngươi đã không thể đếm xuể.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bật cười, chàng không lên tiếng mà có ý chỉ xem đạo nhân này nói những gì.

Hoàng y đạo nhân lại thao thao bất tuyệt :

- Tả tướng công còn bảo bọn ta mau trốn thoát, không chừng ngươi sẽ quay lại giết sạch. Sư phụ, Hắc Dương sư bá và các vị sư huynh của ta nghe vậy nên bỏ đi cả rồi.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói :

- Thế tại sao ngươi không trốn?

Đạo nhân lui ra sau một bước, mặt biến sắc, hắn nói :

- Vì ta muốn lấy một vài vật dụng mà bị chậm chân. Tả tướng công còn nói là nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi. Hiện tại vì có chuyện phải đi Giang Nam, Tả tướng công sợ không gặp được ngươi nên mới đưa thư đồng của ngươi đi theo. Nếu ngươi thật sự có bản lãnh thì hãy đến Giang Nam tìm Tả

tướng công.

Hắn ngừng lại nhìn Giang Hải Phong từ đầu đến chân rồi nói tiếp :

- Ta đã nói hết lời. Tất cả đều là sự thật. Ngươi đi mau thôi, nếu còn chậm trễ thì thư đồng của ngươi sẽ không toàn mạng đấy.

Giang Hải Phong xạ hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn hoàng y đạo nhân. Tên này cho rằng đối phương sắp muốn hạ thủ với mình nên toàn thân bất giác run bần bật.

Hắn gượng cười, nói :

- Ta biết sau khi nghe những điều này thì nhất định ngươi sẽ không tha cho ta, nhưng dù ngươi có đánh chết ta cũng chẳng có ích lợi gì.

Tâm khí của Giang Hải Phong lúc này rất bình ổn, xưa nay xử lý bất kỳ chuyện gì chàng cũng không bị xúc động chi phối. Chàng nhìn đạo sĩ và cười cười, nói :

- Được rồi, ngươi đi đi, giết ngươi chỉ thêm bẩn tay ta thôi.

Nói đoạn chàng tung người phóng đi.

Hoàng y đạo nhân trợn mắt há miệng nhìn theo, khi Giang Hải Phong khuất bóng hắn mới vội vàng quay về Tam Dương đạo quán.

Trên đường đi Giang Nam, Giang Hải Phong luôn cố nhớ lại dung diện của Tả Nhân Long, lòng chàng thì luôn tự hỏi rốt cuộc thì nhân vật này có lai lịch như thế nào, hắn và ta có thâm thù huyết hận gì?

Bỗng nhiên chàng cười nhạt rồi tự nói :

- Nếu gặp được tên Tả Nhân Long thì tuyệt đối ta không thể bỏ qua cho hắn một cách dễ dàng, chỉ có điều hắn dụ ta đến Giang Nam có ý gì?

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy hoang mang, nhất thời tâm trí cũng bất an.

Đi một đoạn không xa thì đến một hương thôn, hai bên đường có nhiều cây liễu xum xuê tỏa bóng. Dưới một gốc liễu lớn có trải mấy chiếc chiếu, hiện có mấy lão nhân mặc nông phục, tay phe phẩy quạt ba tiêu vừa hóng mát vừa tán gẫu.

Giang Hải Phong cho ngựa dừng lại ở một gốc liễu để nghỉ ngơi, có lẽ vì trời quá nóng nên con tuấn mã cũng không muốn đi. Chàng tựa người vào gốc liễu định nghỉ ngơi nhưng hàng loạt ý nghĩ cứ hiện ra trong đầu. Chàng nhớ đến thanh bảo kiếm nên lấy ra xem, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí

lạnh người, quả nhiên là một thanh bảo kiếm hy hữu. Chỉ đáng tiếc là chàng không biết lai lịch của nó, sư phụ chàng cũng có một thanh bảo kiếm kêu bàng Cự Khuyết Kiếm nhưng không biết so với thanh kiếm này thì như thế nào.

Chàng từ từ tra kiếm vào bao rồi dắt ra sau lưng, kế đó chàng hồi tưởng lại những lời hoàng y đạo nhân vừa nói. Tả Nhân Long cho rằng chàng là một tên cuồng sát, điều đó khiến chàng bất giác phẫn nộ. Nhưng Giang Hải Phong hồi tưởng lại, trước đây không lâu, trong một đêm mình đã giết mấy người trong bọn Thương hải khách trên hoang đảo, thủ đoạn này đích thực cũng quá tàn độc. Nghĩ vậy nên sự tức giận cũng có phần lắng xuống. Chàng tự nhủ lòng :

- "Từ nay về sau, tuyệt đối ta không thể giết người một cách bừa bãi nữa. Chỉ có điều Tả Nhân Long là ngoại lệ, người này mất phong độ quân tử quá."

Chàng lại nghĩ đến Tịch Ti Ti, một nữ nhân yếu đuối, tuy có chút công phu nhưng hiện tại đã rơi vào tay người khác, nếu Tả Nhân Long có mưu đồ bất chính thì...

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, nhưng chàng lại lắc đầu như có ý phủ nhận ý nghĩ vừa rồi. Vì từ tướng mạo bên ngoài của Tả Nhân Long thì trông hắn không giống một kẻ tà dâm.

- Lê đây... Lê giòn lê ngọt đây!

Một lão nhân từ xa đang đi tới với thùng lê trên tay, tiếng rao của lão làm đứt mạch suy nghĩ của Giang Hải Phong. Đang lúc vừa đói vừa khát nên Giang Hải Phong đưa tay ngoắc lão nhân lại và nói :

- Này, bán cho tại hạ một quả.

Lão nhân khệ nệ bước lại, vừa đưa lê cho Giang Hải Phong, lão vừa nói :

- Lê giòn lê ngọt, tướng công ăn vào tất biết.

Giang Hải Phong cắn thử một miếng thì cảm thấy rất ngon, lão bán lê ngắm nhìn chàng một lúc rồi nói :

- Tướng công không phải là người bản địa?

Giang Hải Phong gật đầu rồi tiếc tục ăn, lão bán lê định nói tiếp nhưng lại nghe bên gốc liễu trước mặt có khẩu âm của một người Sơn Tây :

- Này, ta cũng mua một quả.

Giọng nói ở phía trước, cách chỗ Giang Hải Phong không xa, chàng quét mục quang nhìn qua và bất giác giật mình. Thì ra, dưới một gốc liễu cách chỗ chàng không đầy hai trượng, có một lão nhân

khô gầy đang nửa nằm nửa ngồi. Lão nhân này mặc hắc y, ngực không cài nút nên để lộ một hàng xương sườn, trên vai lão ta còn có một con thương ưng. Sự xuất hiện đột ngột của hắc y lão nhân này khiến Giang Hải Phong ngầm cảm thấy sự tình không đơn giản.

Chương 6: Phụng Hoàng Tề Phi

Lúc này hắc y lão nhân có bộ mặt xương xẩu đã chống tay ngồi bật dậy, con thương ưng trên vai lão vỗ cánh phành phạch và kêu liên tục. Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Ngươi thấy không, con súc sinh của ta đã đói lắm rồi, ta bảo ngươi mau đưa cho ta một quả.

Giang Hải Phong chợt hiểu ra, hắc y lão nhân này mua lê là để cho chim ăn. Bất giác chàng chợt nổi lên sự hiếu kỳ, chàng dịch mục quang nhìn qua, xem thử lão ta cho con thương ưng ăn như thế nào.

Lão nhân bán lê nhanh chóng đưa tới một quả, hắc y lão nhân chưa kịp nhận thì con thương ưng đã vươn cổ mổ lấy quả lê. Một chân đứng trên vai lão nhân mặc hắc y, một chân nó kẹp giữ quả lê, còn miệng thì mổ ăn, thoáng chốc đã hết sạch.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Được! Con bà ngươi, đã hết đói chưa?

Con thương ưng dường như hiểu được tiếng người, nó kêu mấy tiếng rồi lập tức vỗ cánh bay vù đến thùng lê. Lão nhân bán lê hoảng hốt lui bước ra sau và ngã kềnh xuống đất, lê trong thùng văng ra đầy đất. Con thương ưng ra sức mổ lia lịa, nhưng khốn nỗi nó không chịu ăn hết từng trái mà mỗi trái chỉ mổ một hai miếng. Thành ra lê vẫn còn, song tất cả đều bị bầm dập và đầy vết bẩn.

Lão nhân bán lê thấy vậy thì dở khóc dở mếu, lão kêu lên :

- Con bà nó! Ngươi không muốn sống nữa à? Này, này... Ngươi mau giữ con súc sinh của ngươi lại.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Đúng! Đúng! Con bà nó, ăn như thế đã no chưa? Ha ha...

Lão nhân bán lê vừa dậm chân vừa kêu gào như khóc :

- Ngươi đền lê cho ta.

Hắc y lão nhân thấy lão bán lê khóc gào làm nhiều người chú ý nên bất giác ngừng cười và

nghiêm túc nói :

- Ngươi kêu gào làm gì chư? Chim của ta ăn bao nhiêu lê, ngươi tính tiền rồi ta trả là được. Có gì mà ngươi phải kêu gào?

Lão bán lê nói :

- Thế những trái bị dập nát và dơ bẩn thì sao?

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói :

- Ai bảo ngươi để cho nó làm dập? Ngươi tự nhận là mình xúi quẩy thôi!

Lão bán lê nghe vậy thì nộ khí xung thiên, lão bổ nhào tới chụp vào cổ hắc y lão nhân và nói :

- Đi! Chúng ta đi tìm quan phủ phân xử.

Thân hình hắc y lão nhân vẫn bất động, vẻ mặt vẫn tươi cười, nhưng dù lão bán lê đã vận hết sức, song vẫn không thể lay động đối phương được một phần. Hắc y lão nhân phá lên cười rồi nói :

- Đồ phế vật, như thế mà cũng muốn đánh nhau với lão phu à?

Lúc này có nhiều người vây lại xem náo nhiệt, một vài kẻ nóng tính, thích quản vào chuyện bất bình nên xông tới trước và quát :

- Đánh! Đánh! Con bà nó! Đánh chết hắn đi!

Theo tiếng quát là thất quyền bát chưởng vung tới tấp đánh vào đầu hắc y lão nhân. Thế nhưng lão ta vẫn thản nhiên cười ha ha, dường như quyền chưởng của bọn người kia chẳng làm cho lão đau đớn. Con thương ưng thấy chủ nhân bị đánh thì đã sớm phát nộ khí, lúc này nó kêu lên mấy tiếng rồi vỗ cánh bổ nhào đến.

Bọn người kia vốn chỉ là một đám ô hợp, nghĩa khí nhất thời, bọn họ thấy vẻ quái dị của hắc y lão nhân thì đã lo sợ, bây giờ thấy con thương ưng tấn công một cách dũng mãnh thì vội vàng bỏ chạy tứ tán. Tuy nhiên, chỉ sau mấy vòng chao lượn thì nó đã đuổi kịp bọn người kia và đánh cho bọn họ thất điên bát đảo. Kẻ u đầu kẻ sứt trán, nhất thời kêu khóc rầm lên.

Hắc y lão nhân lớn tiếng nói :

- Được rồi! Được rồi... lão đệ. Đây không phải là chuyện của ngươi, bọn chúng chỉ đùa với ta thôi, ngươi chớ nổi giận như thế. Trở lại nào! Trở lại nào!

Con thương ưng tỏ ra cũng biết nghe lời, chủ nhân gọi như vậy thì nó lập tức đảo mình trên không

trung rồi bay trở lại, đậu dưới chân hắc y lão nhân.

Hắc y lão nhân đưa tay vuốt vuốt lưng nó rồi cười ha ha, nói :

- Sao ngươi lại nóng nảy như thế? Ăn lê của người ta rồi còn phá hỏng những quả khác, hại ta phải bồi thường cho người ta.

Trong lúc nói thì lão cúi đầu xuống sát mình con thương ưng, tựa như nói chuyện với bằng hữu vậy.

Mọi người xung quanh đều ngẩn người ra nhìn rồi xôn xao bàn luận, bởi lẽ đây là lần đầu tiên bọn họ trông thấy quái nhân xuất hiện ở nơi này và cũng chẳng hiểu hắc y lão nhân muốn làm gì.

Lão nhân bán lê lại vừa khóc vừa nói :

- Nhất định ngươi là thổ phỉ, là cường đạo, ngươi nuôi chim đả thương người khác thì tuyệt không phải là người tốt. Hôm nay ngươi phải bồi thường lê cho ta, bằng không thì ta chẳng để cho ngươi yên thân.

Có người còn thêm vào :

- Đi! Chúng ta đi gọi quan nhân.

Chẳng ngờ câu này lại khiến hắc y lão nhân phẫn nộ, lão trợn mắt quát lớn :

- Hỗn láo! Kẻ nào muốn đi báo quan? Là kẻ nào? Các ngươi đem quan nhân ra hù dọa ta chăng?

Mấy lời thịnh nộ này khiến cho bọn người kia hồn phi phách tán.

Hắc y lão nhân đứng lên, phủi bụi đất trên người rồi nói với thương ưng :

- Nào, lão đệ, chúng ta đi thôi!

Con thương ưng lập tức bay đậu trên vai lão ta, hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Ta vốn muốn bồi thường cho ngươi hai quan tiền nhưng ngươi đã muốn báo quan thì ta cũng không bồi thường nữa.

Nói xong lão quay người bỏ đi. Lão bán lê thấy vậy thì khóc rống lên và ngay lúc này thì Giang Hải Phong cũng vừa ăn xong quả lê. Chàng nhìn qua lão bán lê và nói với giọng thông cảm :

- Lão trượng, xin đừng khẩn trương. Khoản tiền đó cứ tính cho tại hạ, nhất định tại hạ sẽ bồi thường cho lão.

Lão bán lê ngạc nhiên nói :

- Đại gia, người... người muốn bồi thường cho ta chăng?

Giang Hải Phong mỉm cười và bước lại, chàng đã xem rõ toàn bộ vở kịch này, chàng vốn muốn yên thân không quán vào chuyện người khác, nhưng một kẻ hành hiệp giang hồ thì không thể không quán vào những chuyện bất bình như thế này.

Chàng mỉm cười, nói :

- Tại sao tại hạ phải bồi thường cho lão? Nhưng lão ta sẽ bồi thường cho lão.

Chàng chỉ tay về phía hắc y lão nhân phía trước và lớn tiếng nói tiếp :

- Này! Này! Lão kia quay lại đã!

Hắc y lão nhân nghe gọi vậy thì lập tức quay lại, lão nhìn Giang Hải Phong bằng ánh mắt kỳ quái rồi cười nhạt, nói :

- Tiểu tử, ngươi gọi ta chăng?

Giang Hải Phong nói :

- Đúng vậy, mời lão quay trở lại một lát!

Hắc y lão nhân chau mày, cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Có chuyện gì ngươi cứ nói ra đi, hai ngày qua ta đã đi mõi chân lắm rồi.

Giang Hải Phong nghiêm sắc diện, nói :

- Cũng được, chuyện tại hạ muốn nói cũng chẳng có gì khác, chim của lão đã làm hỏng lê của người ta nên lão phải bồi thường, bằng không thì lão sẽ chẳng đi đâu được.

Hắc y lão nhân ngẩn người, lão xạ hai đạo mục mang lạnh lùng nhìn thanh trường kiếm của Giang Hải Phong rồi hơi biến sắc. Hồi lâu sau lão mới mỉm cười và quay bước trở lại, nói :

- Được! Muốn ta bồi thường cũng dễ thôi! Hà hà! Các hạ đeo bảo kiếm trên người, trông khí phái cũng bất phàm, chẳng cần nói cũng biết là người luyện võ. Lão phu ta từ lúc đến Sơn Đông, luôn cho rằng nơi này rất nhiều anh hùng hào kiệt, nhưng mấy ngày qua chỉ gặp toàn thứ vô dụng.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Lão phu ta ngứa chân ngứa tay lắm rồi mà chẳng tìm được người nào. Tiểu tử ngươi xuất hiện

thật đúng lúc. Được lắm! Được lắm!

Lão đưa tay đẩy con thương ưng ra ngoài và nói :

- Đi! Đi qua chỗ khác nghỉ ngơi, ở đây chẳng phải chuyện của ngươi.

Con thương ưng liền vỗ cánh bay đậu lên một cành liễu rồi rụt đầu vào cánh, dường như nó muốn tranh thủ ngủ một giấc.

Giang Hải Phong chẳng biết lão quái này muốn giở trò gì nhưng chàng vẫn mỉm cười, nói :

- Tại hạ chỉ là kẻ qua đương, vốn không muốn xen vào chuyện người khác, nhưng theo tại hạ thấy, việc vô cớ để chim làm hại người là không đúng. Lão nên bồi thường cho người ta mấy quan tiền là được rồi, hà tất phải như thế.

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói :

- Tiền thì có nhưng lão phu cũng lười động thủ lấy ra, ngươi nói phải làm thế nào bây giờ?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nếu tại hạ đánh bại lão thì lão có chịu lấy tiền ra không?

Hắc y lão nhân ngạc nhiên giây lát rồi bật cười, nói :

- Được! Khi đó đương nhiên lão phu phải lấy tiền ra thôi.

Lời vừa dứt thì lão vung quyền đánh thẳng vào mặt Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không cần dịch chuyển thân hình nhưng quyền của đối phương đã đánh vào hư không.

Hắc y lão nhân lui bước rồi cười nhạt, nói :

- A! Ngươi cũng khá lắm!

Theo đó là tả chưởng, hữu chưởng vù vù đánh tới. Giang Hải Phong vội vàng vận nội công và xuất chưởng nghênh tiếp. Bây giờ thì hắc y lão nhân mới biết là mình nhất thời khinh địch, lão vội triệt thoái tả chưởng và xuất cước quét một đường vào hạ bàn của Giang Hải Phong. Thế cước của lão khá uy mãnh, nhưng Giang Hải Phong như đã đoán được ý đồ của đối phương, chàng ung dung dịch bước qua trái một cách nhẹ nhàng tự nhiên, vừa đủ để tránh né.

Hắc y lão nhân cười ha ha rồi gật đầu, nói :

- Tuyệt lắm, không ngờ hôm nay Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ta gặp phải cao nhân rồi.

Được! Chúng ta tỉ thí vài hiệp nhé.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nói vậy lão họ Lâu à? Thiết Chưởng của lão quả nhiên có mấy phần công lực, chỉ có điều, lão bằng hữu à, lão không địch lại tại hạ đâu.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng trợn mắt nhìn Giang Hải Phong rồi chậm rãi nói :

- Khẩu khí của ngươi cũng khá giống một đại nhân vật. Thiết Chưởng Hắc Ưng ta hành Nam tẩu Bắc mấy chục năm qua, muốn giao du với loại nhân vật như thế, chỉ có điều...

Giang Hải Phong chẳng hiểu lão ta muốn nói gì, nhưng dường như chàng cũng phát hiện được điều gì đó trong cách nói của đối phương nên bất giác nghi hoặc trong lòng.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng quan sát chàng một hồi lâu rồi đột nhiên quát lớn :

- Tiểu tử, xem chưởng đây!

Lần này lão muốn thăm dò công lực của đối phương nên vận mười thành công lực, thế chưởng như thôi sơn đảo hải, kình lực từ song chưởng hướng tới hai huyệt Kiên Tỉnh của Giang Hải Phong. Mọi người xung quanh đều lo lắng cho Giang Hải Phong, bọn họ chỉ thấy thân hình chàng thấp thoáng uốn lượn như một con trường xà. Song chưởng của Thiết Chưởng Hắc Ưng lướt qua hai bên vai chàng mà đi ra sau. Nếu Giang Hải Phong thừa cơ phản kích thì có lẽ Lâu Vân Bàng khó lòng tránh thoát. Nhưng chẳng hiểu tại sao, chàng cảm thấy Lâu Vân Bàng này không phải là người xấu nên không rắp tâm hạ thủ đả thương lão ta.

Lâu Vân Bàng xuất chưởng không trúng đích thì bất giác toát mồ hôi lạnh, lão vội vàng lui ba bước và gượng cười nhìn đối phương, sắc diện cũng ửng đỏ lên. Nhưng liền sau đó thì lão tung người lên không, song chưởng từ trên đánh xuống với chiêu Thương Ưng Bố Thố. Chưởng theo người mà xuống, chưởng đến lực đến nhưng chẳng biết Giang Hải Phong xoay chuyển thân hình thế nào ở bên dưới mà khiến Lâu Vân Bàng lại đánh hụt một lần nữa.

Thiết Chưởng Hắc Ưng là một nhân vật lão luyện giang hồ, lão từng gặp không ít kỳ nhân dị sĩ trong nhiều năm qua, nhưng thân thủ lợi hại khôn lường như thiếu niên trước mặt thì đích thực là cả đời lão chưa từng gặp.

Thân hình vừa tiếp đất thì lão quát lớn một tiếng quái dị rồi thi triển thân pháp Quái Xà Phản Thân quay ngoắt người lại. Ngay lúc đó, lão cảm thấy có người vỗ nhẹ vào vai mình, chờ khi lão quay hẳn người lại thì Giang Hải Phong đã đứng ở ngoài xa hai trượng rồi.

Chàng cười hì hì rồi nói :

- Lão bằng hữu, lão còn không chịu thua à?

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ngẩn người, trán toát mồ hôi hột, miệng ấp úng nói :

- Bằng... bằng hữu ngươi họ gì? Đại danh xưng hô thế nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ là Giang Hải Phong, chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi.

Lâu Vân Bàng lập tức trấn định tinh thần, lão nói :

- A! Ngươi là Giang Hải Phong à? Được! Khá lắm, Giang huynh đệ, ta phục ngươi rồi.

Nói đoạn lão cung thủ hành lễ, thái độ tỏ ra rất hưng phấn, dường như sự hổ thẹn vì thất bại trước đó không còn nữa.

Lão nhân bán lê lại kêu lên :

- Đại gia, ngươi có muốn bảo lão ta bồi thường cho ta không?

Thiết Chưởng Hắc Ưng cười ha ha rồi nói :

- Ngươi bớt lải nhải có được không, nếu chẳng nể mặt Giang tướng công thì lão phu ta một hào cũng chẳng bồi thường cho ngươi.

Nói đoạn lão lấy ra một nén bạc chừng hai lạng, tự tay đưa cho lão bán lê và nói :

- Cầm lấy, nhiều hơn ngươi mong chờ đấy.

Lão bán lê không ngờ một lão nhân rách rưới có vẻ cùng đồ mà lại xuất thủ hào phóng như vậy, nhất thời lão nhận tiền rồi ngẩn cả người ra. Hồi lâu sau lão mới cho nén bạc vào hầu bao rồi hành lễ với Giang Hải Phong và nói :

- Đa tạ đại gia!

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha rồi nói :

- Là tiền của ta đưa cho ngươi, sao ngươi lại đa tạ hắn?

Lão bán lê nói :

- Nếu không có Giang tướng công gọi ngươi lại thì chẳng phải là ta đã trắng tay rồi sao?

Nói đoạn lão đi nhặt những quả lê vung vãi khắp mặt đất, tạm thời không để ý đến bọn Lâu Vân Bàng nữa.

Giang Hải Phong chợt phá lên cười ha ha một tràng, tuy hành tẩu giang hồ không lâu nhưng chàng đã học được nhiều chuyện thế thái nhân tình. Bấy giờ chàng sợ Lâu Vân Bàng mất mặt nên vội nói :

- Lâu lão tiền bối thật khẳng khái khiến người ta khâm phục vô cùng.

Thiết Chưởng Hắc Ưng cười lớn, nói :

- Được rồi! Huynh đệ, ngươi nói thế còn lợi hại hơn là mắng lão phu!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ bước vào giang hồ chưa lâu, chỉ biết thành tâm đối đãi với người khác, mỗi lời đều xuất phát tự đáy lòng, tuyệt không có ý gì khác. Lâu lão tiền bối chớ đa nghi.

Lâu Vân Bàng lại ngẩn người, bỗng nhiên lão phát hiện thiếu niên trước mặt quả thật như lời chàng vừa nói, là một thiếu niên thuần chân bộc trực, chưa từng trải trên giang hồ, do đó bất giác lão càng thêm ngưỡng mộ.

Lão gượng cười rồi lắc đầu, nói :

- Giang thiếu hiệp, mấy lời của ngươi khiến lão phu thật xấu hổ. Được rồi, xem như lão phu ta thật sự phục ngươi rồi đấy.

Lão chớp chớp song mục rồi nói tiếp :

- Xem ra Giang thiếu hiệp không phải là bản địa.

Lúc này Giang Hải Phong cũng cảm thấy có phần tâm đầu ý hợp với Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng này. Chàng không dám nhìn bề ngoài mà đánh giá người khác nữa, vả lại lúc này chàng đang ở vào thế lạ người lạ đất, đang rất cần một bằng hữu trên giang hồ. Lâu Vân Bàng tuy bại nhưng tuyệt không có chút thái độ bất phục ghi thù, bằng vào khí khái này thì có thể tìm được mấy người trong giang hồ?

Nghĩ vậy nên chàng thành thật nói :

- Lão đoán sai rồi, tại hạ vốn là cư dân Sơn Tây nhưng từ nhỏ lớn lên ở phương Nam, đã lâu chưa về lại cố hương mà thôi.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói :

- Những lời ta vừa nói trước đây phải thu hồi lại rồi. Sơn Đông quả nhiên có kỳ nhân dị sĩ, chuyến đi này thật không uổng công.

Lời chưa dứt thì lão lại phá lên cười một tràng thật dài.

Vở hí kịch đã kết thúc, những kẻ xem náo nhiệt cũng lần lượt giải tán. Hiện tại tuy trời còn nắng như thiêu nhưng hai người vẫn đứng dưới ánh nắng chói chang, dường như đã quên cả cái nóng.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói :

- Trời cũng không còn sớm, ta nghĩ lão đệ ngươi vẫn chưa ăn uống gì, nếu ngươi không ngại thì cách đây không xa là Châu phủ, có tửu quán đường hoàng, ta mời ngươi đến đó đánh chén một bữa, ý ngươi thế nào?

Giang Hải Phong chau mày, trong lòng chàng đang phát sầu về tung tích của Tịch Ti Ti, nhưng đây không phải là chuyện phát sầu mà giải quyết được, huống hồ chàng cũng đã đói thật sự.

Do vậy, chàng liền nói :

- Được! Chúng ta đi!

Lâu Vân Bàng thấy chàng đồng ý nhanh và dứt khoát như vậy thì lão càng cao hứng, lão cười lớn rồi nói :

- Tốt! Như thế mới là bằng hữu của họ Lâu ta.

Nói đoạn lão cất tiếng hú thật dài, con thương ưng mình đen cổ trắng lập tức bay đến đậu vào vai của lão. Xem ra lão đang cao hứng thật sự, lão bước tới dắt con ngựa của Giang Hải Phong lại, sau một lúc sờ sẫm bên hông ngựa thì lão lắc đầu, nói :

- Tiểu huynh đệ ngươi sao lại cưỡi con ngựa gầy thế này? Con ngựa này thật quá tệ.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ không rành về ngựa, phải thỉnh giáo Lâu tiền bối thôi!

Lâu Vân Bàng cười cười, nói :

- Thỉnh giáo thì không dám nhận, nhưng lão phu ta cũng biết ít nhiều về ngựa.

Lão chỉ qua con ngựa của Giang Hải Phong rồi nói tiếp :

- Con ngựa này, tai và đuôi không thẳng, vành mũi không bạnh ra, tuy chạy nhanh nhưng chẳng

qua cũng là loại trung bình mà thôi.

Lão lại mỉm cười và nói tiếp :

- Ngựa tốt nhất là loại sinh ra ở Mông Cổ, thứ đến là danh câu ở Đại Mạc, về sau nếu có cơ hội thì lão đệ ngươi cứ đến hai nơi đó chọn ngựa, nên nhớ ngựa hay thường là ngựa xấu, bên ngoài trông tầm thường.

Giang Hải Phong cung thủ, nói :

- Khâm phục! Khâm phục!

Thiết Chưởng Hắc Ưng cười ha ha rồi nói :

- Như thế có gì đáng gọi là khâm phục với chẳng khâm phục? Thực lòng mà nói, lão phu ta khâm phục sát đất đối với mấy chiêu công phu của ngươi.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không nói gì, hai người vừa đi vừa đàm đạo, bất giác đã đi được một đoạn khá xa. Giang Hải Phong luôn chú ý đến con thương ưng trên vai Lâu Vân Bàng, lúc này chàng ngắm nhìn kỹ thì cảm thấy thần dũng của nó rất dị thường. Chàng buột miệng tán tụng :

- Con thương ưng của lão thật tuyệt đẹp, là do lão tự nuôi dưỡng chăng?

Lâu Vân Bàng nghe chàng nhắc đến con đại ưng của mình thì càng cao hứng, lão đưa tay vuốt lưng chim và nói :

- Đúng vậy, ta phải mất ròng rã năm năm mới thuần phục được nó. Bây giờ bảo nó đi nó cũng không đi nữa.

Lão cười ha ha rồi hất mạnh tay một cái, con thương ưng lập tức vỗ cánh bay lên.

Hai cánh của nó xòe rộng như hai cánh cửa lớn, đặc biệt là hai khớp xương cánh, trông cứ như hai thanh đoản đao, nếu để nó va phải thì chẳng biết hậu quả sẽ như thế nào.

Lâu Vân Bàng ngước nhìn thương ưng và mỉm cười, nói :

- Con vật yêu quý của ta có khả năng địch hổ báo, người thường làm sao địch lại?

Vừa rồi ngươi thấy nó chỉ vỗ cánh mà bọn người kia đã thất điên bát đảo, thực ra nó chỉ hí lộng bọn họ mà thôi, nếu nó muốn đánh người thật thì cách đánh không phải như thế, mà là như thế này...

Nói đoạn lão vung hai tay, ra điều như đại bàng xòe cánh vồ mồi. Giang Hải Phong đang hứng thú lắng nghe thì chợt thấy con thương ưng từ trên trời cao, bỗng nhiên xếp cánh rồi chúi thẳng xuống

như một mũi tên, miệng phát ra những thanh âm quái dị.

Thiết Chưởng Hắc Ưng cười ha ha rồi nói :

- Đó! Có lẽ nó phát hiện ra vật gì rồi, rất tốt, xem ra phúc phận của tiểu lão đệ ngươi không nhỏ.

Hai người dõi mắt nhìn theo, nơi con thương ưng chúi xuống là một rừng trúc, cách đó không xa. Lâu Vân Bàng nói :

- Đi! Chúng ta đến đó xem thử.

Giang Hải Phong cũng đang đầy bụng hiếu kỳ, chàng không cần suy nghĩ mà lập tức theo Lâu Vân Bàng phóng về phía rừng trúc. Hiện tại bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng, cách nơi con thương ưng vừa chúi xuống không xa, có một con chim ưng khác nhỏ hơn, bỗng nhiên vỗ cánh bay lên. Hướng bay nhằm vào con thương ưng đang chúi xuống, nhất thời tiếng chim náo nhiệt cả một vùng, lưỡng ưng quần đả trên không, lông chim rơi xuống là là bay theo gió.

Lâu Vân Bàng tỏ vẻ khẩn trương, lão chau mày nói :

- A, thì ra là chuyện thế này! Kỳ quái, ở đâu lại xuất hiện một cho chim ưng như thế?

Giang Hải Phong nhìn cảnh tượng kỳ quái trước mắt đến ngẩn người, chàng thấy con chim ưng nhỏ hơn có lông màu xanh đậm, thân hình rất rắn chắc, tuy nhỏ hơn con đại ưng của Lâu Vân Bàng rất nhiều nhưng thần dũng không hề thua kém.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói :

- Thật là lợi hại, đại ưng của ta xưa nay chưa từng bại trận, nhưng xem ra hôm nay nó gặp phải đối thủ rồi.

Giang Hải Phong chưa kịp khai khẩu thì lão đã nói tiếp :

- Không được, ta phải gọi nó lại thôi!

Nói đoạn lão hú một tiếng thật dài.

Con đại ưng đang hăng máu quần đảo nghe tiếng hú thì nó quay đầu lại nhìn nhưng con tiểu ưng vẫn bám theo không thôi. Con đại ưng chẳng biết làm thế nào nên đành quay lại đánh tiếp.

Thiết Chưởng Hắc Ưng thấy vậy thì liên tục dậm chân và nói :

- Hỏng bét! Đây là bọn tiểu vương điêu, nhưng sao lại hung dữ như thế?

Nói đoạn lão lại hú tiếp mấy tiếng nữa, nhưng con đại ưng không thể thoát ra khỏi vòng chiến thì làm sao bay trở lại được?

Lâu Vân Bàng vô cùng khẩn trương. Giang Hải Phong thấy vậy thì mỉm cười, nói :

- Lão tiền bối đừng lo, tại hạ thấy con đại ưng của lão không đến nỗi bại trận đâu.

Lâu Vân Bàng nói :

- Bại thì không thể bại nhưng ta sợ nó bị tổn thương đôi cánh, sau này không thể vỗ mạnh được. Kỳ quái, tiểu vương điêu này là giống sinh trưởng ở Bắc Thiên Sơn sao lại xuất hiện ở nơi này? Quái... quái...

Giang Hải Phong vốn muốn xem cho đến lúc phân thắng bại, nhưng thấy lão ta vì thương chim mà nóng lòng như vậy thì chàng bất giác mỉm cười, nói :

- Đã vậy thì tại hạ sẽ giúp nó một tay.

Chàng cúi nhặt hai viên đá, mỗi viên to đều bằng đầu ngón tay cái, Lâu Vân Bàng kinh hãi nói :

- Tiểu lão đệ, ngươi có thủ nghệ này thật à? Khoảng cách có đến sáu mươi trượng đấy.

Giang Hải Phong nói :

- Không sao!

Lúc này con đại ưng đang thu cánh đảo mình rồi dùng cánh phải công kích vào cánh trái của con tiểu vương điêu. Tiểu vương điêu cũng sớm đề phòng nên lập tức vỗ mạnh hai cánh bay lên, để lộ phần bụng với lông vũ trắng như tuyết. Giang Hải Phong thấy cơ hội đã đến nên lập tức xuất thủ, chàng vận lực vào ngón tay cái rồi bật mạnh ra, viên đá bay vù vù lên không trung như mũi tên.

Nhưng con tiểu vương điêu này, đúng như lời Lâu Vân Bàng nói, quả thật là một giống chim hy hữu ở Bắc Thiên Sơn, là vương trong các loài chim. Và cũng chỉ có giống đại ưng của Lâu Vân Bàng mới là đối thủ của nó, song thắng bại cũng không thể phân định trong nhất thời. Ngoài ra, mục quang của loại tiểu vương điêu này cũng cực kỳ bén nhạy. Giang Hải Phong xuất thủ nhanh như vậy, viên đá vừa bay ra là đến ngay, thế nhưng con tiểu vương điêu vẫn kịp thời phát hiện, nó lập tức xếp cánh lộn trên không và tránh thoát trong gang tấc.

Giang Hải Phong hơi bất ngờ, còn Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng thì tỏ vẻ không bằng lòng. Trong lúc lão ta chưa kịp có phản ứng thì viên đá thứ hai đã từ tay Giang Hải Phong bay lên.

Lúc này chàng có dự đoán trước nên dùng cách đánh chặn đầu, đánh vào nơi con tiểu vương điêu

sẽ tránh né. Viên đá vừa bay ra thì Lâu Vân Bàng cũng buột miệng kêu lên :

- Quá thấp rồi!

Nhưng lời của lão chưa dứt thì bỗng nhiên viên đá bật thẳng lên trên, tốc độ nhanh như sao xẹt. “Bốp” một tiếng, viên đá đánh trúng vào cánh phải của tiểu vương điêu.

Lâu Vân Bàng vui mừng kêu lên :

- Thủ pháp tuyệt diệu! Khâm phục! Khâm phục!

Con tiểu vương điêu bị đánh trúng nên chao đảo rồi rơi xuống, con đại ưng thừa cơ truy theo rất sát.

Lâu Vân Bàng vỗ tay kêu lên :

- Phải! Đánh mạnh vào! Đánh mạnh vào!

Chợt nghe Giang Hải Phong buột miệng kêu lên :

- Không xong rồi!

Lời chưa dứt thì chàng đã khom người nhặt mấy viên đá nữa rồi đánh ra tức thì.

Dưới ánh nắng chói chang, viên đá như một đạo bạch quang phá không trung mà bay lên. Lâu Vân Bàng vốn chẳng biết là chuyện gì, lúc này lão định thần nhìn kỹ thì mới phát hiện một đạo bạch quang khác từ một hướng khác bay lên.

Hai viên đá nhỏ va vào nhau giữa không trung, chỉ nghe một tiếng “cách” phát ra, hai viên đá vỡ nát rồi rơi xuống. Cùng lúc đó, bọn Giang Hải Phong chợt nghe một tiếng sáo phát ra ở bên phải rừng trúc, con tiểu vương điêu tuy đã thọ thương nhưng vẫn cố gắng cầm cự, chờ đến lúc nghe tiếng sáo thì nó mới chao cánh bay về bên phải rừng trúc.

Con đại ưng của Lâu Vân Bàng lập tức thừa thắng truy theo. Giang Hải Phong chau mày nói :

- Lâu tiền bối, mau gọi chim của lão lại, chúng ta vướng họa rồi.

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới thấy rõ, thì ra con tiểu vương điêu kia cũng là thần ưng do con người nuôi dưỡng. Lão biết, một khi giống vật yêu quý bị đả thương thì chủ nhân của nó tất sẽ không dễ bỏ qua. Đồng thời, vừa rồi lão cũng nhìn thấy, đối phương cũng mưu đồ dùng ám khí đả thương con đại ưng của lão, may là Giang Hải Phong kịp thời xuất thủ ngăn cản. Bây giờ nếu không nhanh chóng gọi con đại ưng lại thì khó tránh khỏi bị đối phương đả thương.

Do vậy, lão vội hú liền mấy tiếng, con đại ưng nghe chủ nhân gọi thì lập tức quay đầu lại, sau khi đảo một vòng trên không, cuối cùng nó cũng hạ cánh xuống trước chân Lâu Vân Bàng. Trên cánh con đại ưng đầy vết máu, dưới mắt trái cũng bị trầy sướt, hiện tại trông nó đã mất đi thần dũng lúc trước.

Lâu Vân Bàng cúi xuống vỗ về con vật và nói :

- Thương thế quả nhiên không nhẹ.

Giang Hải Phong dự đoán là đối phương tất sẽ tìm đến làm phiền, mà chàng thì không muốn vướng thêm chuyện trong lúc này, do đó chàng vội hối thúc :

- Lâu tiền bối, chúng ta đi thôi. Vào thành rồi tìm dược vật trị thương cho nó.

Chẳng có gì để lo sợ lắm đâu.

Thiết Chưởng Hắc Ưng vì quá yêu chin nên tự nhiên rất đau lòng, lão cười nhạt, nói :

- Chẳng biết là chim của kẻ nào? Ta không thể không giết nó.

Giang Hải Phong cười thầm và nghĩ :

- “Chim của lão tấn công chim của người ta trước, lão còn trách ai được nữa?”

Nghĩ đoạn chàng vội kéo Lâu Vân Bàng đi, nhưng vừa đi được mấy bước thì bỗng nhiên nghe bên phải rừng trúc có tiếng vó ngựa phi tới, theo đó là tiếng quát :

- Kẻ phía trước, đứng lại!

Giang - Lâu nghe vậy thì dừng bước và cùng quay lại nhìn, bọn họ vừa cảm thấy trước mắt lóe sáng thì con bạch mã đã phi đến nơi rồi. Giang Hải Phong nghe thanh âm lanh lãnh thì đoán biết đối phương là một nữ nhân, nào ngờ khi đối mặt thì thấy người vừa đến là một nam nhân.

Người đến có môi hồng răng trắng, ngọc diện như hoa, mày cong như trăng non, đôi mắt long lanh như làn thu thủy, hắc bạch phân minh, không phẫn nộ nhưng vẫn tỏ được uy lực. Người này toàn thân mặc bạch y, tóc bện thành một khối thả dài sau lưng.

Quả thật, một đại cô nương cũng khó có được tư chất dung quang như vậy, do đó Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng bất giác ngẩn cả người.

Con bạch mã của bạch y thiếu niên này cũng hấp dẫn như chủ nhân của nó, toàn thân trắng như tuyết, không pha một sợi lông tạp. Thiết Chưởng Hắc Ưng vừa nhìn là biết ngay đây chính là loại Hãn Thuyết Mã trăm năm khó gặp, vì thế nên lão kinh ngạc không ít.

Bạch y thiếu niên nộ khí xông đến trước mặt bọn Giang Hải Phong rồi dừng ngựa, sau khi quét mục quang nhìn con đại ưng trên vai Lâu Vân Bàng thì bạch y thiếu niên nói :

- Quả nhiên không sai, chính là con súc sinh này.

Trong lúc người này nói thì Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng cùng phát hiện phía sau yên ngựa còn có một túi da, con tiểu vương điêu đang nằm trong đó và thò đầu ra ngoài. Trông nó như vừa qua một cơn bạo bịnh, hai mắt lim dim, cánh buông lỏng, thân hình bất động.

Bạch y thiếu niên nói xong mới dịch mục quang nhìn qua hai người trước mắt, khi nhìn đến Giang Hải Phong thì sắc diện tỏ ra rất kinh ngạc, đồng thời hai má cũng hơi ửng hồng. Thiếu niên lạnh lùng nói :

- Con đại ưng là do các ngươi nuôi dưỡng phải không?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Là do lão phu nuôi dưỡng, tiểu tử định thế nào đây?

Bạch y thiếu niên chớp chớp đôi mắt hạnh rất đẹp và như vô ý liếc nhìn qua Giang Hải Phong. Vẻ phẫn nộ vẫn chưa hết, thiếu niên lạnh lùng hỏi :

- Chim của lão vô cớ tấn công chim của người khác là nghĩa lý gì?

Lâu Vân Bàng thản nhiên nói :

- Tiểu tử ngươi nói không đúng rồi, chim của ngươi tấn công chim của lão phu trước mà.

Bạch y thiếu niên liếc nhìn Giang Hải Phong rồi nói :

- Lão này thật vô lý, trước tiên ta không nói chuyện đó, ta hỏi lão, tại sao lão dùng ám khí đả thương chim của ta? Lão cho rằng lão là nhân vật lợi hại chăng?

Thiết Chưởng Hắc Ưng nghe giọng nói của thiếu niên này vừa lạnh lùng vừa giống giọng trẻ con, dưới cằm chẳng có một sợi râu thì trong lòng lão bất giác cảm thấy kỳ quái, lão phá lên cười lớn.

Bạch y thiếu niên thấy vậy thì càng phẫn nộ và lập tức tung người phi xuống.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng thầm nghĩ :

- “Người này tuy còn trẻ tuổi nhưng võ công chẳng tầm thường, không ngờ đây là nơi tiềm long ngọa hổ.”

Kỳ thực chàng đâu biết rằng, đối phương cũng giống như chàng, tức là từ một phương xa đến đây mà thôi.

Bạch y thiếu niên hạ thân xuống đất mà không có tiếng động, thân hình uyển chuyển như liễu, tướng bộ nhẹ nhàng, xem ra càng giống một tiểu cô nương. Điều này càng khiến bọn Giang Hải Phong thêm kỳ quái hơn.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn thế nào? Muốn đánh nhau chăng?

Bạch y thiếu niên nộ khí quát :

- Hôm nay bổn cô nương...

Bỗng nhiên ngọc diện đỏ bừng, người này vội nói lại :

- Hôm nay bổn thiếu gia không thể không giáo huấn các ngươi.

Lâu Vân Bàng nhìn qua Giang Hải Phong, cả hai cùng cười.

Bạch y thiếu niên thấy vậy thì càng nộ khí xung thiên, ngọc diện càng thêm đỏ, nhưng miệng vẫn lạnh lùng quát :

- Các ngươi chớ vội cười, hôm nay nếu bổn thiếu gia không buộc các ngươi quỳ khấu đầu thì không thôi.

Lâu Vân Bàng nhìn qua Giang Hải Phong, lão cười hì hì, nói :

- Nghe thấy không, tính luôn cả lão đệ ngươi nữa đấy!

Đến lúc này thì Giang Hải Phong đã nhận ra, đối phương là một nữ nhân, chàng vốn không muốn tranh chấp với nữ nhân nên nhất thời chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Bạch y thiếu niên nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi quay sang nói với Lâu Vân Bàng :

- Lão đã lớn tuổi như vậy mà nói năng chẳng có chút quy củ, y phục chẳng chỉnh tề, xem ra để lão sống cũng bằng thừa.

Lâu Vân Bàng lại cười hì hì, rồi nói :

- Thế à? Vậy cũng tốt, ngươi muốn giáo huấn lão phu chăng? Ta nói ngươi là một đại cô nương, với dáng vẻ bất nam bất nữ của ngươi như thế thì có quy củ gì?

Bạch y thiếu niên càng đỏ mặt, sau khi lui một bước thì người này thét lên :

- Con người lão thật là chỉ biết nói xằng nói bậy, xem ta đánh đây.

Một lời vừa xuất thì thân hình đã như gió lướt tới, ngọc chưởng nhằm vào chính diện của Lâu Vân Bàng mà đánh tới.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, lão hất con đại ưng ra ngoài, hai chân thi triển thế Đảo Thái Cổ Tinh Bộ mà lui ra xa hơn trượng rồi nói :

- Thiết Chưởng Hắc Ưng ta hành tẩu giang hồ cả đời nhưng chưa từng động thủ với nữ nhân, xem ra hôm nay phải phá lệ thôi.

Bạch y thiếu niên mặt đỏ như gấc, nhưng vẫn lập tức tung người đến lần nữa, chân phải soạt tới trước, song thủ nhằm vào hai mạn sườn của Lâu Vân Bàng mà công kích. Lần này Lâu Vân Bàng bất giác kinh ngạc, lão không ngờ đối phương có thân thủ lợi hại như thế. Nhất thời lão chẳng dám khinh thị nữa, đang lúc định tung người lên không thì lão giật mình kinh ngạc khi thấy đối phương tự thu chiêu và lui bước.

Thiết Chưởng Hắc Ưng đang ngạc nhiên thì bạch y thiếu niên chau mày, nói :

- Trông lão bẩn thỉu quá, ta sợ dơ cả tay của ta mất.

Nói đoạn thiếu niên lấy ra một đôi găng tay màu đen được dệt bằng lụa, sau khi đeo vào tay xong thì mỉm cười, nói :

- Chúng ta đánh tiếp!

Lâu Vân Bàng thấy đối phương làm nhục mình như thế thì bất giác tức khí, lão cười nhạt, nói :

- Miệng lưỡi của đại cô nương ngươi thật điêu ngoa. Hôm nay ta muốn xem ngươi có công phu ghê gớm gì mà dám náo lộng như vậy.

Lão cảm thấy trước mặt Giang Hải Phong, nếu ngay cả một nữ nhân mình cũng đánh không lại thì mất mặt quá. Nghĩ thế nên lão liền gật đầu và nói tiếp :

- Trước khi động thủ, lão phu có mấy điều cần phải nói rõ.

Bạch y thiếu niên nói :

- Còn phải nói chuyện gì nữa?

Lâu Vân Bàng nói :

- Ngươi là một nữ hài tử, ta là một lão nhân, để tránh chuyện cậy lớn hiếp nhỏ, nên chúng ta phải có giao ước trước là chỉ điểm tới rồi thôi, ý ngươi thế nào?

Bạch y thiếu niên mỉm cười, nói :

- Ta rõ ràng là một nam nhân, lão chớ...

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Được! Được! Tạm thời không nói đến vấn đề này, nhưng chúng ta phải giao ước trước, ngươi có đồng ý với cách đánh của lão phu không?

Bạch y thiếu niên cười nhạt, nói :

- Ai sợ lão chứ? Nhưng điểm tới rồi dừng thì quá tiện nghi của lão, ta muốn lão phải khấu đầu tạ tội cơ.

Lâu Vân Bàng lại cười hì hì, lão nói :

- Được! Như vậy cũng được, nếu lão phu bại thì sẽ khấu đầu tạ tội với ngươi, nhưng nếu ngươi bại thì sao?

Trên mặt cô nương giả nam nhân chợt xuất hiện nộ khí, lời nói cũng thêm lạnh lùng :

- Tự nhiên là cũng như vậy, nhưng lão đừng có nằm mơ.

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha, lão nói :

- Nếu là giấc mơ đẹp thì cũng đáng nằm mơ. Nào, chúng ta động thủ thôi!

Miệng nói nhưng mũi chân đã điểm xuống đất, thân hình lướt tới trước nhanh như chớp, thủ chỉ điểm vào thắt lưng của đối phương.

Bạch y nữ cho rằng đối phương có ý khinh bạc nên bất giác thịnh nộ, quát lớn :

- Lão quỷ, lão muốn tìm cái chết chăng?

Tiếng quát chưa dứt thì thân hình khom tới trước, tay phải xoay chuyển nhằm chụp vào mạch môn của Lâu Vân Bàng. Thiết Chưởng Hắc Ưng kinh hãi, tả thủ vội thi triển thế Vân Ma Thám Thủ đánh vào tay phải của đối phương. Trong chốc lát song phương đã cuộn vào vòng chiến, chiêu chiêu thức thức xảy ra liên miên bất tuyệt.

Giang Hải Phong tuy đứng dựa gốc cây không lên tiếng, nhưng mục quang của chàng thủy chung

không rời hai người, chàng xem tới đây thì bất giác chau mày và từ từ bước lại. Điều khiến chàng kinh ngạc là thân pháp tuyệt diệu của thiếu nữ, lên xuống tới lui nhẹ nhành như mây, chỉ một điểm này cũng đủ chứng minh thiếu nữ kia tất phải có minh sư chỉ giáo về khinh công, nội công và khí công. Đồng thời chàng cũng thầm lo lắng cho vị bằng hữu vong niên vừa mới kết giao. Đôi khi chỉ cần vài chiêu đầu tiên là có thể phân thắng bại rồi, điều đó cũng chứng minh là võ công giữa đôi bên quá chênh lệch. Tình hình tại đương trường lúc này cũng cho thấy rõ điều đó.

Tuy chưa đầy mười hiệp nhưng Giang Hải Phong đã nhận thấy Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng chắc chắn sẽ là bại tướng.

Hiện tại Lâu Vân Bàng đang thi triển chiêu Song Hải Đệ Châm đánh thẳng vào hai mạn sườn của thiếu nữ. Nhưng đối phương ngửa người ra sau tránh né một cách dễ dàng. Lâu Vân Bàng liền bước tới một bước, hữu thủ vung nhanh như chớp, đánh thẳng vào chính diện của đối phương. Nhưng lão ta phạm vào sự khinh xuất, bởi lẽ chiêu tránh né của thiếu nữ là dụ địch, Lâu Vân Bàng chưa kịp vận kình lực thì đã nghe một tiếng quát lanh lảnh :

- Lão còn chưa chịu thua à?

Lời chưa dứt thì bạch y nhân khẽ điểm hai chân xuống đất, thân hình xoay chuyển trở lại nhanh như sao xẹt.

Giang Hải Phong buột miệng kêu lên :

- Lâu tiền bối cẩn thận sau lưng!

Một lời chưa dứt thì chiêu thức của bạch y nhân đã ập tới, hóa ra là dương đông kích tây. Thoạt tiên, thể chưởng của nàng đánh vào đỉnh đầu của Lâu Vân Bàng. Lâu Vân Bàng dùng thức Đơn Chưởng Thác Thiên, hữu thủ vung mạnh ra sau, nhưng bạch y nhân lập tức phân song thủ ra, đội ngọc thủ đánh vào hai bên người Lâu Vân Bàng, động tác biến chiêu cực kỳ nhanh và uyển chuyển như chim én.

Thiết Chưởng Hắc Ưng nghe Giang Hải Phong cảnh báo thì cả kinh, lão vội tung người tới trước, thi triển chiêu Hàm Đao Học Bộ nhưng đã quá muộn rồi.

Trong chớp mắt, khi mũi chân lão cửa điểm xuống đất thì lão cảm thấy trên hai nơi Kiên Tĩnh huyệt bỗng nhiên tê buốt.

Lâu Vân Bàng kêu lên một tiếng, thân hình loạng choạng bước tới trước. Trên hai nơi Kiên Tĩnh huyệt chỉ tê buốt rồi lập tức bình thường trở lại, nhưng đợi đến lúc lão xoay chuyển thân hình thì bạch y nhân đã đứng ở ngoài xa hơn trượng rồi.

Thần thái của bạch y nhân lạnh như băng, nàng cười nhạt rồi nói :

- Lão chịu thua chưa?

Bất giác Thiết Chưởng Hắc Ưng mới cảm nhận được chuyện gì vừa xảy ra, khuôn mặt đen bóng của lão chợt biến sắc và khó coi vô cùng.

Lão gượng cười, nói :

- Thân thủ của cô nương ngươi quả nhiên rất lợi hại, không ngờ Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ta hành tẩu giang hồ một đời mà lại mất mặt ở đất Sơn Đông này.

Bạch y nhân trầm sắc diện nói :

- Nói những lời đó có ích gì, họ Lâu lão phải quỳ gối tạ tội với ta mới được.

Lâu Vân Bàng ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói :

- Cô nương ngươi đừng nằm mơ, hai chân của Lâu Vân Bàng ta chỉ quỳ dưới trời xanh và phụ mẫu thôi, há có thể quỳ gối trước hạng nữ lưu ngươi sao? Ngươi thật quả không biết tự lượng sức mình rồi.

Bạch y nhân chau mày liễu, ngọc diện càng thêm đỏ, đôi mắt hạnh không ngừng xoay chuyển, nàng nói :

- Khá lắm! Nói mà không giữ lời, nhưng ta có biện pháp buộc lão phải quỳ gối rồi.

Nói đoạn nàng tung người lướt tới, đang định bổ nhào vào người Lâu Vân Bàng thì bỗng nhiên nghe một tiếng cười nhạt, theo đó là một giọng nói thâm trầm :

- Xin cô nương dừng tay!

Bạch y nhân nghe vậy thì lập tức lướt người qua một bên như chim én, nàng chậm rãi quay nhìn về phía Giang Hải Phong và nói :

- Thế nào, ngươi cũng muốn xen vào chuyện này à?

Giang Hải Phong vẫn thản nhiên với bộ mặt vô tình như tượng gỗ, chàng nói :

- Thế nào là xen vào, chuyện này vốn chẳng liên quan đến lão ta.

Bạch y thiếu nữ ngạc nhiên nói :

- Nói vậy, con đại ưng kia không phải của lão ta à?

Giang Hải Phong nói :

- Chim là của lão ta nhưng kẻ dùng đá đả thương chim của cô nương lại là tại hạ, không phải là lão.

Bạch y thiếu nữ lại chau mày liễu, nàng buột miệng đáp :

- Thế tại sao ngươi không nói sớm?

Giang Hải Phong mỉm cười và chậm rãi nói :

- Cô nương xông đến một cách hung hăng, và có cho ai thời gian để nói đâu?

Nhưng bây giờ nói cũng không muộn.

Thiếu nữ đảo mắt hạnh nhìn khắp người Giang Hải Phong một lượt, nàng cảm thấy người này anh hoa tiềm ẩn, khí thái an nhiên, tất phải là nhân vật không tầm thường. Nhưng nàng cậy vào tuyệt kỹ trên người và uy thế của kẻ vừa chiến thắng nên vẫn chẳng coi đối phương ra gì. Nàng quét mục quang nhìn xéo qua Giang Hải Phong và lạnh lùng nói :

- Thấy bây giờ ngươi muốn gì?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Vị lão bằng hữu này của tại hạ cảm thấy cô nương là một nữ tử nên không tiện hạ thủ, do đó mới để thua cô nương.

Chàng vừa nói đến đây thì thiếu nữ đã lạnh lùng cắt lời :

- Ngươi nói dễ nghe quá nhỉ? Nhưng ta không quản những điều đó, ta chỉ hỏi là tại sao lão nói mà không giữ lời, lão đã thua ta thì phải quỳ gối khấu đầu tạ tội, bằng không thì ta phải cho lão biết thế nào là lợi hại.

Giang Hải Phong vẫn chưa thấy sự lợi hại của cô nương này như thế nào nên nhất thời cũng giật mình.

Chợt nghe Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng cười nhạt rồi nói :

- Giang lão đệ, ngươi không cần quán chuyện này, để cô nương thử Thiết Chưởng của ta cho biết.

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Thiết Chưởng của lão có gì là ghê gớm? Ta đã sớm biết rồi, xem ra nên gọi là Đậu Hủ Chưởng

thì đúng hơn đấy.

Lâu Vân Bàng hận thấu xương nhưng vì mình không phải là đối thủ của cô ta nên chỉ phẩn nộ nói :

- Ngươi chớ hung dữ, nếu ngươi thắng Giang lão đệ của ta thì ta mới thật sự phục ngươi, khi đó ta nhất định sẽ quỳ gối khấu đầu gọi ngươi là bà ngoại cũng được.

Bạch y thiếu nữ trừng mắt, nói :

- Không được nói năng lung tung.

Nàng quét mục quang nhìn qua Giang Hải Phong và lạnh lùng nói tiếp :

- Lời của lão ta có thật không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Nếu cô nương có nhã hứng thì tại hạ đồng ý thỉnh giáo vài cao chiêu, còn chuyện cô nương muốn tại hạ quỳ gối khấu đầu thì e rằng ngàn lần không thể.

Thiếu nữ sững người, nhưng chẳng biết thế nào, nàng lại mỉm cười, và nói :

- Con người ngươi thật buồn cười, nhưng điều đó cũng chẳng sao, nếu ta bại dưới tay ngươi thì ta sẽ cam tâm tình nguyện quỳ gối khấu đầu.

Lâu Vân Bàng lại lên tiếng :

- Cô nương ngươi nói chắc đấy chứ?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn lão và nói :

- Ta còn phải lên đường, hai ngươi đã vô cớ làm cản trở không ít thời gian của ta, ai nhàn rỗi mà nói nhiều với các ngươi.

Giang Hải Phong bình thản nói :

- Bản thân cô nương còn nói chưa xong, thì ai có thể nói nhiều với cô nương được?

Thiếu nữ bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt rồi nói :

- Chúng ta giao ước như vậy, nếu ngươi bại thì sao?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ không thể bại!

Thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Ngươi đừng quá tự tin. Thực lòng mà nói, nếu ta không có bảnh lãnh thắng được hai ngươi thì ta đã không mạo hiểm xuất diện ở nơi này.

Giang Hải Phong tiến tới trước hai bước rồi lạnh lùng nói :

- Vậy thì cô nương cứ thử xem.

Chàng cung thủ rồi nói tiếp :

- Cô nương, xin mời ban chiêu.

Bạch y thiếu nữ lại liếc nhìn đối phương, nàng cảm thấy người này thần khí bất phàm, lời nói cẩn trọng thì bất giác động tâm. Nàng thầm nghĩ :

- “Lẽ nào người này có tuyệt nghệ siêu phàm thật? Nếu không thì tại sao lại trầm tĩnh như thế? Ta phải cẩn thận mới được!”

Nghĩ đoạn nàng lui ra sau một bước rồi cười nhạt, nói :

- Mời!

Giang Hải Phong khẽ điểm chân xuống đất, sau hai lần tung người liên tiếp thì đã đến trước mặt thiếu nữ, hai vai chàng bình yên như mặt nước, tuyệt không có chút động tĩnh. Nếu không có công phu hạ bàn cực kỳ thâm hậu thì tuyệt đối không thể làm được như vậy.

Bạch y thiếu nữ cười nhạt một tiếng, song thủ chập lại rồi tức thì phân ra thành thế Vân Ma Thám Thủ, nếu đối phương cả gan dám không triệt thoái thì rất dễ thọ thương. Nhưng Giang Hải Phong cũng nhanh không kém, chân vừa chạm đất thì hữu thủ đã xuất ra, điểm vào vai đối phương.

Bạch y thiếu nữ chưa kịp có phản ứng thì chỉ đã biến thành chưởng, năm đầu ngón tay hướng lên trên, tâm chưởng lộ ra ngoài, năm thành công lực theo đó mà nhả ra.

Bạch y thiếu nữ lập tức biến sắc. Nàng vốn không phải là nhi nữ trên giang hồ, tuy được cao nhân truyền thụ võ công, nhưng lần này nàng từ xa đến Trung Nguyên là chỉ để tránh chuyện đau lòng. Chuyện nàng cải trang thành nam nhân cũng để tránh tai mắt thế nhân mà thôi. Không ngờ lại gặp phải Giang Hải Phong ở nơi đất khách Sơn Đông này và càng không ngờ từ nay về sau nàng và thiếu niên anh tuấn kia lại kết mối lương duyên không thể gở được, đây chẳng phải tạo hóa trêu ngươi thì là gì?

Chưởng lực của Giang Hải Phong vừa nhả ra thì thấy bạch y thiếu nữ chau mày, ngọc thủ của nàng chợt lách ngang qua trái, vừa đúng nơi thế chưởng của Giang Hải Phong cuộn tới. Nàng quát lớn :

- Tránh ra!

Cùng với tiếng quát là một đạo kình lực đẩy mạnh tới trước, song chưởng tương tiếp, “ầm” một tiếng vang lên, nhất thời song phương đều hơi lay động.

Giang Hải Phong cả kinh, không ngờ đối phương là một thiếu nữ yểu điệu mà có thể tiếp được một chưởng khá uy mãnh của mình như vậy. Tuy mình chỉ xuất năm thành công lực nhưng dường như đối phương cũng chưa vận dụng hết khả năng. Vì quá ngạc nhiên nên nhất thời chàng đứng thộn người ra nhìn thiếu nữ.

Còn thiếu nữ thấy mình xuất chưởng lực uy mãnh như vậy mà không đánh lui được đối phương thì kinh hãi cũng không ít, nàng kêu một tiếng rồi thi triển thế Dảo Thái Liên Hoa Bộ, thu chưởng lui bước. Tả thủ của nàng liền xuất ra, hai ngón tay giữa điểm vào cổ tay Giang Hải Phong, còn Giang Hải Phong chẳng những kinh ngạc trước thân thủ của đối phương mà còn không nhẫn tâm đả thương nàng. Lúc này thấy ngọc chỉ của nàng điểm tới thì chàng mỉm cười, hữu thủ trầm xuống, ngũ trảo hướng lên trên, bạch y thiếu nữ buột phải thu chiêu lui bước.

Lần này nàng lui bốn năm bước mới trụ lại được, sắc diện ửng hồng, đôi mày liễu chau lại tựa như vừa kinh hãi vừa phẫn nộ. Nàng nói :

- Ngươi cho rằng ngươi có thể thắng được ta chăng?

Giang Hải Phong chỉ cười cười mà không nói gì, bạch y thiếu nữ liếc nhìn Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đứng bên cạnh, thần thái của nàng chợt lộ vẻ hổ thẹn, thực ra thì lúc này nàng đã ở vào thế không thể hạ đài rồi. Bởi lẽ, trước đó nàng đã xuất đại ngôn, bây giờ chẳng có lý nào chưa thắng mà rút lui. Do vậy, nàng nghiến răng quát lớn :

- Tiếp chưởng!

Thân hình nàng tung lên không trung cùng lúc với tiếng quát, thân pháp uyển chuyển như thiên hạc, đợi đến lúc gần tiếp cận với đỉnh đầu của Giang Hải Phong thì tả chưởng bỗng nhiên đẩy mạnh ra.

Giang Hải Phong cảm thấy một luồng kình lực uy mãnh chụp xuống đầu, chàng biết thiếu nữ này vì nóng lòng tranh thắng nên vận hết nội lực xuất ra, do đó trong lòng chàng cũng thầm kinh động.

Tuy nhiên, chàng cười nhạt và thầm nghĩ :

- “Cô nương này thật to gan, nếu ta làm cho cô ta té ngã xuống đất thì e rằng cô ta sẽ lập tức xuất

một chưởng liều mạng nữa.”

Nghĩ thế, nhưng chàng và bạch y thiếu nữ vốn vô oán vô thù, làm sao chàng có thể hạ độc thủ.

Chàng quát lớn :

- Nha đầu không biết lợi hại.

Theo tiếng quát thì nửa thân người chàng cũng ngửa ra sau, song chưởng án giữa ngực mà đẩy lên. Đây chính là công phu Lưỡng Cực Thần Công mà chàng đã ngày đêm khổ luyện suốt mười năm trên hoang đảo.

Song chưởng xuất ra với một cương một nhu theo thế Vi Đà Bống Chử (đuôi lạc đà nâng cái chày), chưởng lực của bạch y thiếu nữ chưa xuống tới đích thì đã bị một đạo kình khí từ dưới đẩy lên. Lực đạo của luồng kình khí này uy mãnh đến độ có thể làm ngưng huyết mạch và khiến cho lục phủ ngũ tạng hoàn toàn vỡ nát. Bạch y thiếu nữ cậy thân võ công hơn người, hành tẩu giang hồ khinh thị thiên hạ nhưng đây là lần đầu tiên nàng lãnh giáo thử công phu huyền nguyên nội khí của Giang Hải Phong. Do vậy mà nhất thời hồn xiêu phách tán, kinh hãi không thôi.

Chợt nghe Giang Hải Phong khẽ quát :

- Đi!

Thân hình của bạch y thiếu nữ lập tức bay lên như một quả cầu.

Giang Hải Phong bất giác kinh ngạc, chàng buộc miệng nói :

- Không xong rồi!

Lời chưa dứt thì chàng tiến bước lên trước, song thủ giật mạnh ra sau nhằm kiềm chế hai đạo Lưỡng Cực Thần Công lại. Nhờ thế mà bạch y thiếu nữ lộn người lên trên không trung một vòng rồi nhẹ nhàng hạ thân xuống đất. Tuy nhiên, nàng phải lui ra sau bảy tám bước rồi mới trụ thân lại được.

Nhất thời đôi mắt hạnh của nàng tròn xoe, hoa dung thất sắc, chiếc khăn lụa cột tóc cũng bung ra và rơi xuống đất.

Nàng ngẩn người nhìn Giang Hải Phong, ngực thở phập phòng, một lời cũng không nói ra được.

Giang Hải Phong cung thủ, cúi người nói :

- Công phu của cô nương khiến người ta bái phục, nhưng xin cô nương chớ trách tại hạ nhất thời lỡ tay.

Thiết Chưởng Hắc Ưng bên cạnh quan chiến nhưng dường như cũng hoa cả mắt.

Lão đã sống đến chừng này tuổi nhưng chưa từng trông thấy thứ công phu ảo diệu như của Giang Hải Phong. Xem đến đây thì lão không kềm chế được nên vỗ tay reo lên :

- Tuyệt... tuyệt lắm...

Lão quét mục quang nhìn qua bạch y thiếu nữ và nói tiếp :

- Thế nào? Cô nương ngươi có chịu quỳ gối khấu đầu chưa?

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Lâu tiền bối chớ ép người thái quá, chúng ta đi thôi!

Chàng nhìn qua thiếu nữ, cung thủ chào và nói :

- Tái kiến!

Nói đoạn chàng dắt ngựa bỏ đi. Lâu Vân Bàng liếc nhìn bạch y thiếu nữ đang đứng như trời trồng, lão cười hì hì rồi cũng cất bước.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì bỗng nhiên nghe thiếu nữ bất khóc, nàng nói :

- Ngươi... ngươi quay lại đã!

Lâu Vân Bàng quay lại và chau mày hỏi :

- Ngươi còn có chuyện gì nữa?

Ngọc diện của bạch y thiếu nữ đã đẫm lệ, nàng liên tục dậm chân và nói :

- Lão nhân không biết xấu mặt. Ai gọi lão?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Phải! Phải! Không gọi ta thì thôi. Nhưng cô nương ngươi khóc rồi đấy, không gọi ta thì bọn ta đi vậy.

Bạch y thiếu nữ trừng mắt nhìn lão và lớn tiếng nói :

- Lão bớt nói lại có được không? Nói cho lão biết, mười người như lão cũng không phải là đối thủ của bổn cô nương. Lão còn lên mặt nữa à?

Vừa nói vừa nhỏ lệ, lệ mới nối lệ cũ, cứ thế mà thành dòng rơi xuống. Giang Hải Phong thấy vậy thì bất giác ngớ người. Xưa nay chàng ít giao du với nữ nhân, đặc biệt là đối với tình huống một thiếu nữ đang khóc trước mặt thì quả thật là chàng chẳng có biện pháp gì để ứng phó. Vì thế, đương thời chàng chỉ lấy mắt mà nhìn, tuyệt không có cử động hoặc lời nói nào. Lúc thiếu nữ và Lâu Vân Bàng đối đáp thì chàng vội quay mặt nhìn qua nơi khác. Bạch y thiếu nữ liền nói lớn :

- Ta gọi ngươi đấy, ngươi có nghe thấy không?

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào nên đành quay lại, chàng gượng cười, nói :

- Thắng bại vốn là chuyện bình thường của con nhà võ, huống hồ cô nương còn chưa thọ thương gì...

Thiếu nữ xen vào nói :

- Đương nhiên là chưa thọ thương! Ngươi cho rằng đánh được người là xong chăng? Đâu dễ dàng như thế!

Giang Hải Phong ngớ người, chàng liếc nhìn Lâu Vân Bàng đứng bên cạnh rồi ấp úng nói :

- Kỳ quái! Thế này nghĩa là sao?

Bạch y thiếu nữ bước tới trước và nói :

- Kỳ quái cái con khỉ!

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên ngọc diện của nàng đỏ bừng lên, câu nói của nàng cũng khiến Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha.

Giang Hải Phong đưa tay ra hiệu cho Lâu Vân Bàng im lặng rồi nói :

- Cô nương có điều gì, xin cứ từ từ nói, không cần khẩn trương!

Bạch y thiếu nữ ngước nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói :

- Ngươi hãy nói cho ta biết danh tánh và nơi cư trú, ta sẽ đi tìm ngươi. Đừng tưởng như thế là xong.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Cô nương và tại hạ vô thù vô oán, việc gì phải làm thế?

Bạch y thiếu nữ trừng mắt hạnh, nàng cố nén tức giận và cười nhạt, nói :

- Ai nói vô thù vô hận? Giữa chúng ta là đại thù đại hận.

Giang Hải Phong vẫn tỏ ra thản nhiên, chàng nói :

- Tại hạ là Giang Hải Phong, quanh năm lang bạc kỳ hồ sông biển, không có nơi ở nhất định, vì thế cô nương cũng không tìm ra tại hạ đâu.

Bạch y thiếu nữ liền hỏi :

- Bây giờ ngươi định đi đâu?

Giang Hải Phong suy nghĩ một lát rồi mỉm cười, nói :

- Tại hạ thấy hình như cô nương rất không cam tâm chịu thua. Thế này nhé, nếu cô nương nhất định muốn báo thù thì một tháng sau hãy đến Giang Nam tìm tại hạ.

Nhất định tại hạ sẽ ở đó chờ cô nương.

Thiếu nữ mặc nhiên nhìn chàng một hồi lâu rồi mới gật đầu, nói :

- Ta nhất định sẽ đi, ta cũng định đi Giang Nam đây.

Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái, chàng nói :

- Cô nương cũng định đi Giang Nam à? Chuyện này sao lại khéo thế.

Thiết Chưởng Hắc Ưng cười ha ha rồi xen vào :

- Đại cô nương, lão phu thấy đủ rồi đấy. Tục ngữ nói không đánh không biết nhau, ngươi đánh lão phu cũng xem như đã mất mặt, còn vị lão đệ này tuy đánh bại ngươi nhưng ngươi cũng chưa đến nỗi mất mặt, hà tất phải như thế.

Lão cười ha ha một tràng rồi nói tiếp :

- Được rồi! Chúng ta kết giao bằng hữu nhé.

Thiếu nữ liền nói :

- Ai kết giao bằng hữu với lão? Lão hãy bớt khai khẩu chút đi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, lão nói :

- Không kết giao với lão phu thì hãy kết giao với Giang lão đệ vậy, ta nói cho đại cô nương biết, người ta là thiếu niên kỳ hiệp, đại anh hùng đỉnh thiên lập địa đấy.

Bạch y thiếu nữ nghe vậy thì bất giác liếc nhìn Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền nói :

- Lâu tiền bối, lão nói đùa quá nhiều rồi, chúng ta đi thôi.

Lâu Vân Bàng nghiêm túc nói :

- Cô nương, bọn lão phu phải đi đây, theo lão phu thấy thì cũng nên bỏ qua chuyện này. Kỳ thực, tất cả đều do lão phu mà ra…

Lão ngừng lại hắng giọng rồi nói tiếp :

- Nếu cô nương nhất định muốn báo thù thì có thể đến Sơn Tây tìm lão phu, phần lớn thời gian lão phu đều ở đó. Ngươi chỉ cần hỏi Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng thì nhất định sẽ tìm được lão phu.

Dường như bạch y thiếu nữ không để ý đến những lời của lão, đôi mắt thơ ngây của nàng vừa u buồn vừa ai oán, nàng nhìn Giang Hải Phong cũng với thần thái vừa bi thương vừa phẫn nộ. Lâu Vân Bàng nói xong nhưng nàng không có chút phản ứng, dưới mắt một nhân vật lão luyện giang hồ thì tình cảnh này khiến lão hiểu ra ngay. Lão thầm nghĩ :

- “A! Thì ra là chuyện này. Cô nương này trông thanh tú như vậy, nếu thay đổi trang phục thì nhất định sẽ là nguyệt thẹn hoa nhường, đủ để làm say đắm vị Giang lão đệ của ta. Nhưng nếu ta có thể thành toàn cho bọn họ…”

Nghĩ đến đây thì trong lòng lão bất giác vui mừng khôn tả, lão gật đầu và nói :

- Cô nương, lão phu nói đã nửa ngày rồi, cô nương có nghe thấy gì không?

Bạch y thiếu nữ ngẩn người, nàng ấp úng nói :

- Ai… Ai thèm nói chuyện với lão… Nhưng dù sao thì bổn cô nương cũng sẽ không bỏ qua cho hai người đâu.

Miệng nói nhưng mắt vẫn nhìn như dán vào Giang Hải Phong, hồi lâu sau nàng mới quay người đi về phía con bạch mã của mình.

Lâu Vân Bàng hắng giọng nói :

- Cô nương nhớ đấy nhé, vị lão đệ của ta sẽ đợi cô nương ở Giang Nam, hắn kêu bằng Giang Hải Phong, thanh danh sẽ nhanh chóng lan truyền khắp giang hồ, cô nương chỉ cần hỏi là biết ngay.

Bạch y thiếu nữ vẫn không quay đầu lại, nàng cười nhạt rồi nói :

- Bổn cô nương không quan tâm đến chuyện đó.

Lâu Vân Bàng lại lớn tiếng nói :

- Này! Cô nương ngươi hỏi danh tánh của bọn ta, bọn ta cũng phải hỏi danh tánh của cô nương ngươi, đến khi đó có thể bọn ta sẽ đi tìm cô nương ngươi đấy.

Giang Hải Phong bất giác chau mày, chàng định ngăn Lâu Vân Bàng, nhưng lại thấy bạch y thiếu nữ vốn đã chuẩn bị lên ngựa, song nghe nói thế thì nàng lập tức quay người. Vẻ mặt không còn giận dữ mà rạng rỡ hẳn lên, đôi mắt hồ thu nhìn Giang Hải Phong không rời.

Lâu Vân Bàng cười thầm và nghĩ :

- "Khá khen cho tiểu nha đầu ngươi. Ta hỏi ngươi mà ngươi lại nhìn hắn. Được rồi, phen này thì người làm mai nhất định phải là ta rồi."

Nghĩ đoạn lão giả vờ cười nhạt rồi nói :

- Cô nương ngươi có dám nói tên họ cho bọn ta biết không?

Bạch y thiếu nữ vẫn không nhìn qua lão, nàng nhìn Giang Hải Phong với ánh mắt đầy tình ý, hồi lâu sau mới khẽ cười và cất giọng đọc :

"Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn

Xuân Hoa Thu Nguyệt Cảnh Độc Lân

Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu

Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên?"

Nàng thuận miệng đọc bốn câu rồi tung người lên ngựa, phóng đi như bay trên con đường nhỏ xuyên qua rừng trúc.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng còn đang ngớ người thì bạch y thiếu nữ đã quay ngựa lại, nàng cười nhạt rồi nói :

- Giang Hải Phong, ngươi đừng tự cho là ghê gớm, hãy xem ám khí của ta đây.

Miệng nói tay vung, chỉ nghe một tiếng "vù" xuyên qua không trung, theo đó là một mũi tên nhỏ bay về phía Giang Hải Phong. Giang Hải Phong vốn đang phán đoán hàm ý trong bốn câu thơ của cô

ta, bỗng nhiên thấy đối phương quay lại và phát ám khí về phía mình thì bất giác cả kinh. Chàng cười nhạt một tiếng và xuất hữu thủ, dùng hai ngón tay trỏ và giữa kẹp bắt mũi tên một cách nhẹ nhàng.

Bạch y thiếu nữ không chờ đối phương có phản ứng, nàng thấy Giang Hải Phong bắt được mũi tên của mình rồi thì lập tức giục ngựa phóng đi, lần này là đi thật.

Lâu Vân Bàng nhìn theo một lúc rồi vò đầu bứt tai, nói :

- Cô nương này thật là kỳ quái. Ta hỏi danh tánh cô ta là gì thì cô ta lại đọc bốn câu thơ. Trước khi đi lại còn bắn ngươi một mũi tên.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Lão hà tất phải thắc mắc nhiều như thế.

Nói đoạn chàng đưa mũi tên lên xem, đây là loại tên được chế bằng đồng thuần chất, phần đuôi có gắn hai chiếc lông chim, trông rất tinh xảo và cũng khá có phân lượng. Nhìn kỹ thì thấy thân tên có ba chữ triện rất nhỏ, nếu không tinh mắt thì e rằng khó nhận ra được, đó là ba chữ: Tần Tử Linh!

Giang Hải Phong chợt kinh động, chàng vội lật qua mặt bên kia của mũi tên thì thấy có bốn chữ: Tái Ngoại Phi Hồng!

Xem đến đây thì Giang Hải Phong đã hiểu rõ, không cần hỏi cũng biết, danh tánh của cô ta là Tần Tử Linh, còn bốn chữ Tái Ngoại Phi Hồng rất có thể là ngoại hiệu của cô ta.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng thấy Giang Hải Phong ngắm nhìn mũi tên đến phát ngẩn người ra thì bất giác lão cũng động lòng hiếu kỳ, thế là lão bước lại và mỉm cười, nói :

- Ám khí gì vậy?

Giang Hải Phong hơi đỏ mặt, chàng vội cất mũi tên vào người. Chàng không muốn để Lâu Vân Bàng thấy mũi tên này, bởi lẽ chàng sợ lão lại nói đùa. Đồng thời chàng cười cười và nói :

- Chỉ là một mũi tên bình thường mà thôi.

Lâu Vân Bàng nheo mắt, cười hì hì, lão thừa biết tất có danh tự trên mũi tên, tuy nhiên lão không muốn nói toạc ra. Lão nhìn Giang Hải Phong rồi cười cười một cách ngây ngô, sau đó mới hỏi :

- Tiểu huynh đệ, ngươi có nghe đoạn thơ cô ta vừa đọc không?

Giang Hải Phong gật đầu.

Lâu Vân Bàng buột miệng đọc lại :

“Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn

Xuân Hoa Thu Nguyệt Cảnh Độc Lân

Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu

Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên?”

Đọc xong thì lão phá lên cười ha ha rồi nói :

- Thế nào, phải mấy câu này không?

Giang Hải Phong ngầm kinh ngạc, không ngờ lão ta lại nhớ rõ ràng như vậy, chàng mỉm cười, nói :

- Một chút cũng không sai. Chúng ta đi thôi!

Nói đoạn chàng dắt ngựa đi vào con đường mòn trong rừng trúc.

Lâu Vân Bàng vội gọi con đại ưng của lão rồi vừa đi lão vừa nói :

- Giang lão đệ, lão phu là người thô tục, đọc sách không nhiều, ngươi lại là người có học, ngươi thử nói xem, trong bốn câu thơ của cô ta muốn nói gì vậy?

Giang Hải Phong đã sớm hiểu hàm ý trong bốn câu thơ này, bây giờ nghe hỏi thì bất giác cười nhạt, nói :

- Bài thơ này chẳng qua là tự thuật lai lịch và nguyện vọng của cô ta mà thôi.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên, lão nói :

- Sao ngươi biết như thế?

Giang Hải Phong cười và nói :

- Rất đơn giản, giải thích cho lão nghe cũng không sao.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Câu “Ngọc Thụ Nguyên Bản Thực Thiên Sơn” là ý nói cô ta xuất thân ở Thiên Sơn, rất có thể là cô ta học võ công từ nhỏ ở Thiên Sơn.

Lâu Vân Bàng vỗ tay, nói :

- Đúng, một chút cũng không sai, lão đệ ngươi khá lắm.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói tiếp :

- Câu thứ hai là nói lên cảnh cô đơn buồn tẻ của cô ta ở Thiên Sơn.

Thiết Chưởng Hắc Ưng nghe Giang Hải Phong nói thì cười hì hì và nói :

- Có lẽ là cô nương này muốn xuất giá rồi. Lão đệ, ngươi giải thích tiếp hai câu sau thử xem.

Giang Hải Phong nói :

- Câu thứ ba và thứ tư càng dễ hiểu, “Chỉ Vì Tự Phụ Chi Diệp Mậu, Hà Kham Tục Mộc Cộng Thu Thiên”. Chẳng qua là nói nàng luôn tự phụ, không thể cam tâm chịu an bày như những nữ nhân bình thường, do đó mới rời Thiên Sơn đến Trung Nguyên.

Thiết Chưởng Hắc Ưng lắc đầu, mỉm cười, nói :

- Ta thấy hai câu cuối hình như có chút ý chờ đợi một lang quân, chỉ có điều tầm mắt của cô nương này rất cao mà thôi.

Bấy giờ Giang Hải Phong mới vỡ lẽ, thì ra Lâu Vân Bàng này đã hiểu tất cả, chẳng qua là lão giả vờ hồ đồ trước mặt mình mà thôi. Chàng gượng cười, nói :

- Có thể là như vậy, nhưng chuyện đã qua rồi, chúng ta không cần bàn thêm nữa, chúng ta mau lên đường thôi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói :

- Lão đệ ngươi chớ vội, nơi cần đến đã ở ngay trước mắt rồi.

Lão chỉ tay về phía trước và nói tiếp :

- Này, ngươi không nhìn thấy gì sao? Ba chữ đại tự Thanh Châu phủ đấy.

Giang Hải Phong ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy xa xa có bức tường thành mờ nhạt nhưng chẳng thấy ba chữ Thanh Châu phủ nào cả.

Bỗng nhiên nghĩ đến nhiệm vụ của chuyến đi này nên chàng chau mày nói :

- Lâu tiền bối, tiền bối là tay lão luyện trong chốn giang hồ, lão có biết trên giang hồ có nhân vật nào kêu bằng Tả Nhân Long không?

Lâu Vân Bàng buột miệng hỏi lại một lần nữa, sau đó lão suy nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói :

- Không biết! Nhân vật đó là người ở phương nào?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Tại hạ cũng không rõ, rất có thể là người ở Giang Nam.

Lâu Vân Bàng trầm ngâm suy nghĩ rồi nói :

- Lão phu cũng không rõ lắm, nhưng chẳng phải lão đệ ngươi định đi Giang Nam đó sao? Ta phải nói cho ngươi biết, Giang Nam là nơi nhân tài xuất hiện, kỳ nhân dị sĩ rất nhiều.

Lão cười cười rồi nói tiếp :

- Nhưng lão đệ ngươi có một thân công phu như vậy thì đến bất kỳ nơi nào cũng không lo sợ.

Giang Hải Phong thản nhiên, nói :

- Cũng chưa chắc như vậy, nên biết trong võ lâm còn có nhiều kỳ nhân ẩn sĩ, anh hùng còn có anh hùng, với chút bản lãnh của tại hạ thì có đáng gọi là gì trong mắt những vị dị nhân ẩn sĩ?

Lâu Vân Bàng thầm tán thưởng, lão thật sự khâm phục sự khiêm tốn của thiếu niên trước mặt, lão cười ha ha rồi nói :

- Lão đệ, ngươi quá khách khí rồi, những người có được khí lượng như vậy thì tiền đồ của ngươi từ nay về sau sẽ mở ra vô hạn.

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười, chàng không quen với những lời tâng bốc của người khác đối với mình, do vậy mà nhất thời chàng cảm thấy Lâu Vân Bàng này hơi lắm chuyện.

Hai người đi một đoạn nữa thì đã thấy có người đứng trên lầu của cửa thành, cạnh đó quả nhiên có ba chữ lớn: Thanh Châu phủ. Dưới cửa thành có nhiều du khách ra ra vào vào, bước nối bước liên miên bất tuyệt.

Giang Hải Phong từ nhỏ sống cô độc trên hoang đảo, bình thời chỉ biết gió núi sóng biển, chưa từng tiếp xúc với nơi thị thành náo nhiệt, do vậy mà từ khi vào Trung Nguyên, tai nghe mắt thấy sự náo nhiệt với nhiều trò đời của con người thì trong lòng đã sớm có ý chán ghét. Lúc này thấy trước mắt là nơi đông người thì chàng chau mày, tỏ vẻ khó chịu.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói :

- Vì nha môn mất những vật gì đó nên nơi này ngay cả ban ngày cũng có quan nhân tra xét rất gắt, nếu bình thường thì ra ra vào vào thì thường thường không ai hỏi tới.

Giang Hải Phong ngẩn người, chàng nói :

- Nói vậy há chẳng phiền phức lắm sao? Trên người tại hạ còn mang theo binh khí.

Lâu Vân Bàng nói :

- Ngươi và ta cứ yên tâm, nghe nói tặc nhân là một kẻ thấp lùn, trên đầu có bướu, bọn quan nhân chỉ muốn bắt người như thế mà thôi.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong cũng yên tâm. Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến cổng thành, nơi này có nhiều hành nhân xếp hàng để qua từng người một. Hai bên thành có bảy tám tên quan binh, quan sát rất kỹ từng hành nhân một.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng đành phải xếp hàng để vào thành, bộ dạng kỳ quái của Giang Hải Phong bất giác khiến bọn quan binh để ý. Bởi lẽ mọi người đều bện tóc hoặc búi tóc lên cao, chỉ một mình chàng là xõa tóc, sau đó bọn chúng tưởng chàng là đạo sĩ nên để cho đi qua.

Cả hai đều đói khát nên vội tìm đến tửu quán.

Vì luôn nghĩ đến sự an nguy của Tịch Ti Ti nên Giang Hải Phong định bụng là tạm lưu lại Thanh Châu phủ một ngày để thăm dò tung tích Tả Nhân Long. Tất nhiên là Lâu Vân Bàng không chút dị nghị, thế là hai người tìm đến trọ tại khách điếm kêu bằng Lão Phúc An ở phía Đông thành. Đây là khách điếm lớn nhất trong thành, phòng rộng và được bài trí rất thanh nhã.

Sau bữa cơm tối thì Giang Hải Phong vào phòng chải tóc, vì để tránh phiền phức không đáng nên chàng nghe theo lời đề nghị của Lâu Vân Bàng, bện tóc giống như mọi người.

Đợi đến lúc bện tóc xong, nhìn mình trong gương đồng thì cơ hồ Giang Hải Phong không còn nhận ra mình. Lâu Vân Bàng lại cười hì hì và tán tụng :

- Như thế trông lão đệ ngươi càng anh tuấn hơn trước.

Giang Hải Phong cảm thấy chuyện bện tóc tuy là bất đắc dĩ nhưng quả thực cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Thế là chàng lên gường ngồi vận công điều khí.

Lâu Vân Bàng không dám làm kinh động nên đưa con đại ưng đi ra ngoài. Đối với lão mà nói, việc kết giao với một thiếu niên có võ nghệ cao cường như Giang Hải Phong là một chuyện đại khoái. Do đó, lão đã quyết tâm theo Giang Hải Phong đi Giang Nam một chuyến. Còn Giang Hải Phong, chàng cũng không có lý do gì cự tuyệt lòng nhiệt tình của vị bằng hữu vong niên chân thành trực tính này. Vả lại Thiết Chưởng Hắc Ưng là người từng trải nhân tình thế thái nên tất sẽ là người đồng hành tốt đối với Giang Hải Phong trên đường đi.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đưa con đại ưng ra khỏi khách điếm rồi hòa vào dòng người qua lại trên đường đạo quan. Bộ dạng của lão rất kỳ quái nhưng lão chẳng để ý tới, áo banh ngực để lộ làn da đen bóng, bím tóc quấn vào cổ, trên dính đầy mồ hôi và cát bụi, đôi giày vải rách toạc trước mũi, để lộ mấy ngón chân đầy cát bẩn.

Lão đi trong đám đông mà miệng luôn quát :

- Này! Mọi người tránh ra, cẩn thận một chút, chim của ta có thể mổ người đấy.

Ai thấy lão cũng đều vội vàng tránh xa, thứ nhất là sợ con đại ưng trên vai lão, thứ đến là sợ thân hình dơ bẩn của lão, không may chạm vào thì thật là xúi quẩy.

Nhưng Lâu Vân Bàng vẫn an nhiên tự đắc, nơi nào có náo nhiệt thì lão đến nơi đó, trước mặt có một nơi bán bánh bao, người vây quanh không ít, lão cũng đi tới và lớn tiếng nói :

- Này! Tiểu nhị, hãy chào chim của ta một tiếng.

Nói đoạn lão chen vào trong và tiếp :

- Bán cho ta một cái bánh bao nóng, đút cho chim của ta ăn.

Tên bán bánh bao giật thót người, đây là lần đầu tiên hắn thấy một con chim ưng lớn như thế. Hắn vội vội vàng vàng gói bánh đưa cho Lâu Vân Bàng trước. Lâu Vân Bàng lấy bánh bao cho con đại ưng ăn, vừa định quay trở ra thì bỗng nhiên lão thấy một tiểu tử đội mũ rộng vành, đứng bên cạnh nhìn lão chăm chăm. Trước ngực tiểu tử này có dán một miếng cao, thân hình ốm yếu, sắc diện xanh xao, giày vải dưới chân cũng rách toác. Toàn thân hắn cũng dơ bẩn chẳng khác gì Lâu Vân Bàng.

Đồng bệnh tương lân, anh hùng mộ anh hùng, Lâu Vân Bàng thấy dáng vẻ của tiểu tử kia như vậy thì bất giác chú ý đến hắn.

Chương 7: Trương Đăng Thiết Tĩnh

Thế nhưng tiểu tử kia cũng khá tinh ranh, hắn thấy Lâu Vân Bàng nhìn mình thì vội quay đầu qua hướng khác. Sau đó hắn len lén quay lại nhìn vài lần rồi kéo chiếc mũ thấp xuống và lặng lẽ bỏ đi.

Lâu Vân Bàng cảm thấy kỳ quái, lão thầm nghĩ :

- “Tiểu tử! Ngươi chạy không thoát đâu, con bà nó! Còn có kẻ dám theo dõi lão phu à? Ta há sợ ngươi chắc!”

Nghĩ đoạn lão móc tiền ra trả cho tên bán bánh bao rồi đưa con đại ưng vượt ra khỏi đám đông. Nơi này đông người chen chúc nên đợi đến lúc lão vượt ra ngoài thì tiểu tử kia đã lủi qua đường rồi, chốc chốc hắn còn ngoái lại nhìn, thái độ lấm lấm lét lét đầy vẻ thần bí.

Lâu Vân Bàng cười thầm và nghĩ :

- “Tiểu tử, ngươi có chạy lên trời thì lão phu cũng theo đến cùng. Thật là to gan, ngươi cũng muốn biết Lâu Vân Bàng ta là nhân vật thế nào à?”

Nghĩ đoạn lão giả vờ như không chú ý đến tiểu tử kia nữa mà thản nhiên đi theo phía sau hắn như một sự tình cờ. Khoảng cách càng lúc càng được rút ngắn, cuối cùng thì chỉ còn khoảng hơn trượng. Nhưng ngay lúc này thì tiểu tử phía trước đột nhiên gia tăng cước lực, chớp mắt đã mất hút vào bóng tối. Lâu Vân Bàng kinh ngạc thầm nghĩ :

- “Nhanh thật!”

Lão cũng vội vàng phóng bước truy theo, sau khi vòng qua một góc đường thì mới thấy tiểu tử kia đang rẽ vào một ngõ hẻm. Lâu Vân Bàng không muốn để hắn trông thấy nên vội nép người vào tường và nói thầm trong bụng :

- “Hôm nay ta phải xem thử, rốt cuộc là tiểu tử ngươi định giở trò quỷ gì!”

Nghĩ đoạn lão cúi đầu nhìn xuống đất và đi tiếp. Đi một đoạn không xa thì lão bất giác giật thót người và lập tức dừng bước. Thì ra tên tiểu tử kia không bỏ chạy nữa mà đứng lại bên đường, hai mắt nhìn lão chằm chằm.

Lâu Vân Bàng giả vờ đưa tay vuốt ve con đại ưng, miệng huýt vài tiếng sáo rồi sải bước đi tiếp

một cách thản nhiên. Sau khi vượt qua tên tiểu tử thì lão mới giật mình thầm nghĩ :

- “Hỏng bét, ta không thể đi nữa, nếu ta đi trước thì chẳng phải sẽ bị hắn theo dõi sao?”

Nghĩ vậy nên lão vội dừng bước, lão đưa tay giả vờ như chợt nhớ ra chuyện gì rồi bất ngờ quay người lại. Nhưng trước mắt lão lúc này chỉ là một ngõ hẻm trống không, tên tiểu tử đã mất hút tung tích. Lâu Vân Bàng vội tung người truy theo, truy mãi ra đầu ngõ hẻm mới thấy tiểu tử kia đang rẽ bước qua trái.

“Giỏi cho tên tiểu tử!”

Lâu Vân Bàng thầm mắng trong bụng rồi tăng cước lực phóng theo. Chạy chừng hai mươi trượng thì tên tiểu tử lại rẽ vào một con hẻm khác, Lâu Vân Bàng thấy ngõ hẻm này vắng lặng không người thì bạo gan quát lớn :

- Tiểu tử, dừng lại cho ta, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

Tên tiểu tử liền dừng bước và quay lại nhìn Lâu Vân Bàng, hắn đưa tay áo lau mồ hôi rồi bỗng nhiên bỏ chạy tiếp. Lâu Vân Bàng truy theo và quát :

- Này, ta bảo ngươi đứng lại, nếu ngươi chạy nữa ta sẽ thả chim mổ đui mắt ngươi đấy.

Tiểu tử nghe vậy thì chạy càng nhanh hơn. Lâu Vân Bàng định thả chim thật nhưng nơi này không phải là chốn hoang dã, một khi thả con đại ưng ra thì không thể bảo đảm là nó không đả thương người khác, vì thế cuối cùng lão đành tự kiềm chế.

Tuy nhiên nộ khí vẫn xung thiên, lão quát lớn :

- Tiểu tử! Ngươi đừng mong chạy thoát, dù ngươi chạy lên trời thì lão phu cũng theo ngươi.

Miệng quát chân phóng bước truy theo vào ngõ hẻm, sau một hồi quanh quẹo thì tiểu tử kia đã mất bóng. Lâu Vân Bàng dừng bước và quét mục quang lùng sục tứ phía.

Bỗng nhiên lão thấy một cánh cửa nhỏ màu hồng chợt mở ra, tên tiểu tử kia thò đầu ra nhìn về phía lão rồi lập tức thụt đầu vào.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói :

- Giỏi cho tiểu tử ngươi. Thì ra ngươi đang ở trong đó.

Lời vừa dứt thì lão tung người phóng đến trước cánh cửa mà không một chút kiêng kỵ. Nhưng khi lão đến nơi thì trong lòng lão bất giác lo lắng, lão thầm nghĩ :

- “Ta có thể mở cửa nhà người ta sao?”

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên thấy tiểu tử kia thò đầu qua cửa sổ. Lâu Vân Bàng liền tung người tới xuất thủ chụp trúng chiếc mũ của hắn. Tiểu tử vội thụt đầu vào và mắng :

- Con bà lão, lão dám đánh người hả?

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói :

- Ngươi còn muốn chạy nữa chăng? Hôm nay lão gia nhất định phải bắt ngươi.

Lời vừa dứt thì lão tung người tông mạnh cửa sổ mà vào, trước mắt lão không phải là ngôi nhà bình thường mà là sân viện rộng lớn đầy hoa cỏ, tựa như trang viện của một phú gia. Lâu Vân Bàng đưa tay thò đầu vào, con đại ưng chợt đập cánh và kêu lên mấy tiếng.

Lâu Vân Bàng ngẩn người đứng đó, lão cảm thấy tiến thoái lưỡng nan nên thở dài và nói thầm :

- “Ta thật quá mạo phạm rồi, nếu chủ nhân ra hỏi thì ta làm sao ăn nói với người ta đây?”

Nhưng lão lại nghiến răng và nghĩ :

- “Mặc xác hắn, ta đã vào thì không thể ra thế này được, nếu có người hỏi thì ta sẽ hỏi lại là tại sao dung túng tặc nhân ở nơi này?”

Lão cảm thấy ý nghĩ này cũng có lý nên mạnh dạn tiến vào, xuyên qua hành lang dài thì đến một đình bóng mát, trong đình đang có người hóng gió với chiếc quạt ba tiêu trên tay. Lâu Vân Bàng vội quay đầu định đi ra, nhưng ánh mắt vô tình lại thấy tiểu tử kia cũng ở trong đình.

Lúc này tiểu tử đang nói chuyện với người trong đình nhưng hắn luôn liếc mắt nhìn về phía Lâu Vân Bàng.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói :

- Giỏi lắm! Tiểu tử ngươi hết đường chạy rồi. Ta phải hỏi chủ nhân ngươi, rốt cuộc là các ngươi có mưu đồ gì?

Vừa nói lão vừa vận mục lực quan sát người trong đình, đó là hai lão nhân râu tóc bạc phơ. Xem ra niên kỷ của hai lão nhân này đều cao hơn Lâu Vân Bàng. Một lão mặt vàng, để râu cằm, toàn thân mặc lam y, lão kia mặt đỏ, mày rậm, thân hình lùn hơn lão mặt vàng nhưng xem ra khí khái rất lớn, trên tay lão này còn cầm một chiếc tẩu thuốc.

Tên tiểu tử đang hoa tay múa chân nói năng gì đó, một lúc sau thì lão nhân mặt vàng từ từ đứng lên rồi bước ra khỏi đình. Lão ta nhìn Lâu Vân Bàng từ đầu đến chân rồi hỏi :

- Xin hỏi quý tánh của bằng hữu?

Lâu Vân Bàng nói :

- Không dám, tại hạ họ Lâu. Tại hạ muốn hỏi các vị...

Lão chỉ tay về phía tiểu tử rồi nói tiếp :

- Hắn là người thế nào của các vị?

Lão nhân mặt vàng cười nhạt, nói :

- Bằng hữu hãy khoan hỏi về hắn, bây giờ lão phu hỏi ngươi trước, thiếu niên cùng đi với ngươi đang ở đâu?

Lâu Vân Bàng kinh ngạc, lão vội hỏi lại :

- Làm sao các hạ biết được?

Lão nhân mặt vàng lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi trầm giọng hỏi :

- Ta hỏi ngươi là hắn đang ở đâu?

Lâu Vân Bàng phá lên cười ha ha, lão liếc nhìn tiểu tử trong đình và nói :

- Hóa ra tiểu tử này quả nhiên là gian tế, chỉ có điều các vị đùa nhầm người rồi, nếu các vị muốn đánh nhau với bọn tại hạ thì đúng là tự chuốc họa vào thân.

Lão nhân mặt vàng trầm sắc diện, lão nghiêm giọng nói :

- Hỗn láo! Ta hỏi ngươi tại sao ngươi không trả lời? Nếu ngươi không thành thật trả lời thì hôm nay đừng mong rời khỏi đây một bước.

Lâu Vân Bàng lui ra sau một bước và nói :

- Vậy sao? Còn có người dám ngăn cản ta sao?

Lão đứng thẳng người, hai tay chống nạnh và cười nhạt, nói tiếp :

- Nhị vị hãy nghe đây, Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ta không phải là hạng dễ đùa đâu... Còn người đồng hành với ta ư? Không sai, đó chính là một thiếu niên. Chỉ có điều, nếu các vị có ý định đánh nhau với hắn thì xem như là các vị là người mù rồi.

Lão cười ha ha rồi nói tiếp :

- Hôm nay các vị phải thành thật mà nói cho ta biết, hà cớ gì các vị lại sai người theo dõi bọn ta? Là vì chuyện gì? Nếu nói dối một lời... thì... hì hì...

Lão chỉ con đại ưng trên vai và nói :

- Lâu Vân Bàng ta còn biết nói năng nhưng con đại ưng của ta thì không biết thương lượng đâu.

Lâu Vân Bàng cho rằng sau khi mình nói ra danh hiệu, nếu đối phương cũng là nhân vật lăn lộn trên giang hồ thì chẳng có lý nào lại không biết, và có thể những lời đó sẽ khiến đối phương kinh hồn khiếp vía.

Nào ngờ hai lão nhân nhìn nhau một lúc rồi phá lên cười ha ha. Lão nhân mặt đỏ đặt tẩu thuốc xuống ghế đá rồi chậm rãi đứng lên, nói :

- Họ Lâu kia, không sai, trên giang hồ bọn ta có nghe nói đến danh hiệu của ngươi, chỉ có điều đại danh của ngươi cũng chưa đủ hù dọa bọn ta đâu.

Lão nhân mặt vàng hắng giọng rồi nói :

- Ta khuyên ngươi hãy biết điều một chút, nói cho bọn ta biết lai lịch của thiếu niên kia và mục đích chuyến đi này của hắn.

Lão nhân mặt đỏ tiếp lời :

- Lâu bằng hữu, bọn ta chỉ có thù với thiếu niên kia thôi, còn với ngươi thì vô thù vô oán. Chỉ cần ngươi đồng ý hợp tác thì bọn ta tuyệt không làm khó dễ ngươi, bằng không...

Lão ta ngừng một lát rồi tiếp lời :

- Nếu ngươi nhất định muốn đánh thì ta bảo đảm trong vòng hai mươi chiêu sẽ thu phục ngươi ngay.

Vừa nói lão ta vừa để lộ đôi tay khô gầy, song mục lấp lánh tinh quang, trông thật khủng khiếp.

Thiết Chưởng Hắc Ưng đã quen thói mềm nắn rắn buông, không ngờ hôm nay lại bị hai lão nhân kia đe dọa, khiến lão nhất thời dở khóc dở cười. Hồi lâu sau, Lâu Vân Bàng mới gượng cười, nói :

- Nói vậy hai vị cũng là người trên giang hồ à, xin cho biết quý danh hiệu?

Lão nhân mặt vàng gật đầu rồi chỉ qua lão nhân mặt đỏ, nói :

- Vị này là Bạch Y...

Lão nhân mặt đỏ vội cắt lời :

- Hiền đệ không cần nói rõ.

Lão nhân mặt vàng đành bế khẩu, lão nhân mặt đỏ nhìn qua Lâu Vân Bàng và nói :

- Ngươi cũng không cần hỏi kỹ danh hiệu của bọn ta, miễn sao biết bọn ta cũng có danh có tánh là được rồi. Lâu bằng hữu, vừa rồi lão phu đã nói rõ, muốn thế nào là tùy ngươi.

Lâu Vân Bàng trầm ngâm suy nghĩ :

- “Con bà nó, cái này kêu bằng đi thuyền vào sông hẹp rồi. Chẳng ngờ hai ngày nay Lâu Vân Bàng ta gặp toàn những chuyện xúi quẩy.”

Nghĩ đoạn lão quét mục quang nhìn kỹ đối phương, từ y phục, khí độ nhãn thần và lời nói mà phán đoán thì nhất định hai lão kia không phải là hạng tầm thường.

Nhưng Lâu Vân Bàng là người cương cường trực tính, nếu bảo lão bán rẻ bằng hữu thì quả thật là chuyện lão không thể làm được.

Hình như lão nhân mặt đỏ đã nhìn thấu tâm ý của Lâu Vân Bàng. Lão vẫy tay gọi Lâu Vân Bàng và nói :

- Đến đây! Đến đây! Lâu bằng hữu, lão phu lộ chút công phu cho ngươi xem nhé.

Lời vừa phát thì lão nhân mặt đỏ bỗng xuống tấn, song thủ bình thế đẩy ra ngoài, toàn thân liên tục lắc lư, bộ thế chẳng có điểm nào là kỳ lạ. Nhưng trong chớp mắt đã nghe hai tiếng ầm ầm ngoài xa hơn trượng, nhất thời đá chạy cát bay, khói bụi mù mịt khiến Lâu Vân Bàng giật thót nngười. Lão trấn định thần hồn, dõi mắt nhìn ra thì thấy hòn giả sơn cao hơn hai thân người đã biến thành đá vụn rơi vãi khắp nơi. Tuy đây là thứ Trọc Lực trong nội công nhưng Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng cũng bất giác kinh tâm động phách.

Lâu Vân Bàng không ngờ đối phương lại có trình độ công phu như thế, lão thầm nghĩ mình quyết không phải là đối thủ của lão này, nên nhất thời không dám lên mặt nữa.

Lão nhân mặt đỏ cười hì hì nói :

- Lâu bằng hữu, nếu ngươi có công phu như vậy thì mới xứng động thủ với lão phu, bằng không thì hãy suy nghĩ cho kỹ rồi quyết định.

Lâu Vân Bàng chợt nảy ra một kế sách, lão vội cung thủ và mỉm cười, nói :

- Khâm phục! Khâm phục!

Lúc này lão mặt vàng cũng bước lại, lão ta định đưa tay vỗ vai Lâu Vân Bàng nhưng con đại ưng liền vươn cổ ra khiến lão ta giật mình mà rụt tay lại.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Các hạ đừng chạm vào nó.

Lão nhân mặt vàng mỉm cười, nói :

- Lâu bằng hữu, nếu ngươi đồng ý hợp tác thì từ nay về sau, chẳng những không phải là địch nhân của bọn ta mà còn là bằng hữu, chỉ cần bọn ta bắt được thiếu niên kia thì nhất định bọn ta sẽ có hậu tạ.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói :

- Thực ra tại hạ và thiếu niên đó cũng chẳng phải là bằng hữu gì, chẳng qua chỉ quen biết ngẫu nhiên trên đường mà thôi.

Hai lão nhân lộ vẻ vui mừng, lão nhân mặt vàng nói :

- Như thế càng tốt, nào! Lão đệ, chúng ta vào trong đình ngồi nói chuyện.

Lão quay sang nói với tiểu tử dẫn dụ Lâu Vân Bàng đến đây :

- Này! Mau đi pha một bình trà.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói :

- Không cần khách khí, tại hạ đứng đây nghe được rồi, nhị vị có chuyện gì xin cứ nói thẳng đi. Chỉ cần Lâu mỗ có thể làm được thì nhất định sẽ giúp.

Lão nhân mặt vàng cao hứng, lão phá lên cười một tràng sảng khoái rồi nói :

- Không vội, không vội! Chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói. Mời ngồi! Mời ngồi!

Ôi! Nếu biết trước lão đệ ngươi là anh hùng biết thức thời thì tại hạ đâu dám mạo phạm.

Lâu Vân Bàng không để lộ một chút thần sắc trên mặt, lão thầm nghĩ :

- “Lão tiểu tử ngươi đừng đưa ta vào tròng, Thiết Chưởng Hắc Ưng ta đâu phải là đứa trẻ lên ba.”

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng lão vẫn cười hì hì nói :

- Có chuyện gì lão huynh hãy nói mau đi. Vị tiểu huynh đệ đó đang chờ tại hạ đấy.

Lão nhân mặt vàng đón bình trà từ tay tên tiểu tử rồi rót cho Lâu Vân Bàng một chén, sau đó lão mỉm cười, nói :

- Vừa rồi ít nhiều có đắc tội với lão đệ, xin hãy uống chén trà đã.

Lâu Vân Bàng cũng chẳng khách khí, lão nhận chén trà rồi nhấp liền một ngụm!

Lão nhân mặt vàng cất giọng nhỏ nhẹ hỏi :

- Lão đệ, bọn ta xem ngươi như bằng hữu thật sự. Nếu ngươi chỉ nói xuông với bọn ta thì không phải đạo rồi.

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói :

- Đúng! Đúng! Phải! Phải!

Lão nhân mặt vàng tỏ ra rất cao hứng, lão nói :

- Lão đệ, ngươi và tiểu tử họ Giang kia quen biết bao lâu rồi?

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói :

- Bất quá chỉ mới một ngày mà thôi.

Lão nhân mặt vàng nói :

- Thế thì tốt! Hắn là một ma vương giết người không chớp mắt mà lão đệ ngươi không biết đấy thôi, tình cảnh của lão đệ ngươi thật quá nguy hiểm.

Lâu Vân Bàng rởn tóc gáy, lão vội hỏi :

- Thế có nghĩa là sao? Lão huynh chớ đánh lừa tại hạ đấy nhé.

Lão nhân mặt vàng cười nhạt một tiếng rồi nhìn qua lão mặt đỏ, sau đó mới chậm rãi nói :

- Nói thật với lão đệ nhé, tiểu tử đó chính là kẻ giết Hắc Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu và Thượng Hòa Âm ở một hoang đảo ngoài biển Bột Hải. Ngoài ra hắn còn giết Nam Hoài Nhân trong Liêu Đông nhị lão và Thương hải khách Kiều Côn... Kế đó hắn đại náo ngư cảng hải khẩu. Đả thương ba vị đạo trưởng của Tam Dương đạo quán tại Tần Quang huyện.

Vừa nói thân hình lão vừa phát run vì tức, hồi lâu sau lão mới tiếp lời :

- Ngày nay, tiểu tử đó đã khiến võ lâm công phẫn, mọi người đều hạ quyết tâm phải đối phó hắn. Xem ra tiểu tử đó đã cùng đường mạt vận và phải chịu báo ứng rồi.

Thế lão đệ ngươi sao lại kết giao với hắn vào lúc này, định làm ma cho hổ chăng?

Lâu Vân Bàng ngẩn người ra nghe, lão thầm kêu trời và nghĩ :

- “Những chuyện như vậy, tại sao ta chẳng nghe nói gì cả? Nếu đúng như lão ta nói thì Giang Hải Phong thật không hổ là một đại anh hùng đội trời đạp đất.”

Nghĩ đến đây thì bất giác Lâu Vân Bàng sinh lòng kính trọng Giang Hải Phong hơn trước. Lão chớp chớp song mục và nói :

- Chuyện này có thật không?

Lão nhân mặt vàng buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Đến lúc này mà còn ai lừa ngươi chứ?

Lão nhân mặt đỏ hắng giọng rồi xen vào :

- Nếu ngươi cam tâm kết bằng hữu với hắn thì cũng chẳng sao, chỉ cần ngươi không sợ làm kẻ thù của võ lâm thiên hạ là được.

Lâu Vân Bàng cười thầm và nghĩ :

- “Ta sợ cái gì chứ? Thiết Chưởng Hắc Ưng há để các ngươi hù dọa sao?”

Nghĩ đoạn lão cười cười, nói :

- Kẻ không biết không có tội, mọi chuyện chỉ trách tại hạ không biết rõ, xin nhị vị lão huynh bỏ qua cho. Nếu sớm biết thì dù đánh chết tại hạ, tại hạ cũng quyết không đi theo hắn.

Lão nhân mặt đỏ nói tiếp :

- Như thế là tốt rồi, sở dĩ bọn ta tìm ngươi đến đây cũng vì muốn nói cho ngươi biết chuyện này thôi.

Lâu Vân Bàng kinh ngạc nói :

- Tìm tại hạ đến? Chẳng phải là tại hạ tự đến sao?

Lão nhân mặt đỏ chỉ qua tên tiểu tử và nói :

- Hắn là người phụ tránh dò la tin tức cho bọn ta và cố ý dẫn dụ ngươi đến đây.

Vừa rồi hắn cũng hạ thủ lưu tình với ngươi đấy, nếu không thì độc châm cực kỳ lợi hại của hắn có thể giết ngươi bất cứ lúc nào.

Lâu Vân Bàng thầm kinh ngạc, lão chửi thầm trong bụng :

- “Con bà nó, Lâu Vân Bàng ta một đời hành tẩu giang hồ, không ngờ lại mất mặt ở nơi này, ngay cả một tên tiểu tử cũng đấu không lại.”

Lão nhân mặt đỏ mỉm cười, nói tiếp :

- Lâu lão đệ cũng không cần chấp nhất chuyện nhỏ đó, bây giờ Giang Hải Phong đã thành công địch của võ lâm thiên hạ. Ngươi đã không muốn chết chung với hắn thì huynh đệ ta cũng không nhẫn tâm nhìn ngươi bị liên lụy, do vậy mới đặc biệt quan tâm như thế. Còn như ngươi có tiếp nhận ân tình này hay không, huynh đệ bọn ta cũng không ép. Dù sao thì bọn ta cũng đã tận tâm tận ý, đến khi đó nếu ngươi vẫn không biết tốt xấu thị phi thì cũng chẳng trách bọn ta được.

Lâu Vân Bàng rùng mình, lão gượng cười, nói :

- Hảo ý của nhị vị lão huynh khiến tại hạ rất cảm động. Hiện giờ tại hạ đã nghĩ kỹ rồi, tại hạ đồng ý hợp tác với nhị vị.

Lão nhân mặt vàng vui mừng nói :

- Như vậy thì đã quá tốt rồi.

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt, nói :

- Ta vẫn chưa yên tâm, ta hỏi ngươi nhé, ngươi định ở lại Thanh Châu phủ này mấy ngày?

Lâu Vân Bàng đáp ngay :

- Ngày mai là đi rồi.

Lão nhân mặt đỏ lại hỏi :

- Các ngươi trọ ở khách điếm nào?

Lâu Vân Bàng biết là không thể qua mặt hai lão quái này nên đành nói thật :

- Lão Phúc An!

Tên tiểu tử gật đầu như xác nhận với hai lão nhân, lão nhân mặt đỏ cười hì hì nói :

- Xem ra ngươi rất thành thực, ngươi nên biết, không chuyện gì qua được mắt bọn ta đâu.

Lâu Vân Bàng cả kinh thầm nghĩ :

- “Khá lắm, thì ra việc gì các ngươi cũng đều biết!”

Nghĩ đoạn lão mỉm cười, nói :

- Sao lại nói thế, bây giờ tại hạ đồng ý làm bất kỳ việc gì cho các vị.

Lão nhân mặt đỏ vuốt râu, mỉm cười rồi nói :

- Rất tốt! Vậy thì chuyện thứ nhất là ngươi hãy giữ tiểu tử Giang Hải Phong lại hai ngày cho bọn ta.

Lão nhân mặt vàng tiếp lời :

- Thế nào, không có vấn đề chứ?

Lâu Vân Bàng suy nghĩ rồi gật đầu, nói :

- Được thôi! Chút việc nhỏ này không có vấn đề gì, chỉ có điều tại sao phải làm thế?

Lão nhân mặt đỏ nói :

- Chuyện này ngươi không cần lo, giờ này ngày mai, ngươi đến đây nghe tin tức, bây giờ thì ngươi có thể đi rồi.

Lâu Vân Bàng đứng dậy và nói :

- Được! Tại hạ đi đây!

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt, nói tiếp :

- Lâu huynh đệ, ngươi không được nói cho Giang Hải Phong biết chuyện hôm nay và nơi ở của bọn ta đấy nhé, song phương trở mặt thì chớ trách bọn ta hạ thủ vô tình.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đã đi được mấy bước, nghe vậy thì lão cười lớn và quay lại nói :

- Yên tâm! Tại hạ vẫn chưa muốn chết mà. Giờ này ngày mai tại hạ nhất định sẽ đến.

Lão nhân mặt đỏ mỉm cười, nói :

- Tối mai tiểu tử này sẽ đi đón ngươi.

Lâu Vân Bàng nói :

- Không cần thế, tại hạ tự đến cũng được.

Lão nhân mặt đỏ cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ta sợ ngươi sẽ không biết chỗ, vì ngày mai bọn ta sẽ không còn ở nơi này nữa.

Lâu Vân Bàng ngẩn người giây lát rồi gượng cười, nói :

- Cũng được! Ngày mai gặp lại nhé.

Nói đoạn lão cất bước đi ra khỏi trang viện, lòng đầy âu lo và hồi hộp.

Ngày thứ hai là một ngày mưa dầm, tuy mưa không lớn nhưng lại kéo dài từ sáng đến tối. Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đang từ bên ngoài trở về khách điếm.

Tên tiểu tử cũng đang đứng ở góc đường bên kia chờ hồi âm của lão, chốc chốc hắn nghểnh cổ nhìn về phía khách điếm.

Tại khách phòng, Giang Hải Phong thấy Lâu Vân Bàng bước vào thì mỉm cười hỏi :

- Tình hình hôm nay thế nào?

Lâu Vân Bàng đưa ngón tay lên miệng và “suỵt” một tiếng, kế đó lão bước đến trước cửa sổ và nhìn ra ngoài. Lão thả rèm cửa xuống rồi cuốn lên, Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái, định hỏi thì Lâu Vân Bàng lại khoát tay ra hiệu cho chàng im lặng.

Lão buông rèm trúc và cuốn lên ba lần như vậy thì thấy tên tiểu tử ở bên kia đường khẽ gật gật đầu, sau đó hắn quay người và bỏ đi.

Giang Hải Phong khẽ hỏi :

- Lâu tiền bối, làm thế nghĩa là sao?

Lâu Vân Bàng buông rèm và quay lại nói :

- Lão đệ, ngươi không biết đó thôi, đây là ám hiệu mà hai lão quái kia quy định cho ta, ta làm thế là biểu thị mọi chuyện y theo kế hoạch mà hành sự.

Giang Hải Phong hỏi :

- Kế hoạch gì?

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói :

- Lão đệ ngươi chớ hỏi làm gì, dù sao thì Lâu Vân Bàng ta cũng không phải là hạng bán rẽ bằng hữu.

Lão bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài rồi vội quay lại nói :

- Lão đệ, bây giờ chúng ta đi thôi, tên tiểu tử kia đã đi báo tin, chí ít thì trong thời gian một tuần trà cũng chẳng có ai theo dõi chúng ta.

Giang Hải Phong vẫn ngồi tọa thiền trên giường, chàng bật cười và nói :

- Lâu tiền bối hãy yên tâm, mọi chuyện cứ theo kế hoạch của bọn họ mà làm.

Bọn họ bảo lão đưa tại hạ đến đâu thì lão cứ đưa tại hạ đến đó. Tại hạ muốn xem thử đám chuột nhắt này định giở trò quỷ gì.

Thiết Chưởng Hắc Ưng biến sắc, lão vội nói :

- Giang lão đệ, ngàn vạn lần ngươi không được khinh xuất. Bây giờ chúng ta nên đi thôi!

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Giang lão đệ ngươi có biết bọn chúng có bao nhiêu người không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Trước đây, tại hạ dùng kiếm gỗ mà còn giết được mấy tên trên hoang đảo, bây giờ tại hạ đã có bảo kiếm thì việc gì phải sợ bọn chúng?

Lâu Vân Bàng vội khoát tay, nói :

- Lão đệ, tình hình bây giờ khác rồi, người của bọn chúng đông lắm.

Giang Hải Phong lạnh lùng hỏi :

- Đông là bao nhiêu?

Lâu Vân Bàng ngớ người một lúc rồi nói :

- Theo lão phu mục kiến thì ước chừng trên ngàn tên.

Giang Hải Phong bước xuống đất, chàng cười nhạt rồi nói :

- Nếu bọn chúng kéo đến đây thật thì không chừng tại hạ buộc bọn chúng từng tên một chết dưới thanh bảo kiếm này.

Chàng quét mục quang nhìn qua Lâu Vân Bàng rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Nếu lão sợ thì có thể rời khỏi nơi này, tại hạ tuyệt đối không miễn cưỡng.

Thiết Chưởng Hắc Ưng thở dài một hơi rồi nói :

- Đã vậy thì chúng ta cùng chết ở nơi này thôi.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Chúng ta không thể chết!

Lâu Vân Bàng dậm chân, nói :

- Giang lão đệ, xin hãy tin ta. Lâu Vân Bàng ta không phải là kẻ sợ chết nhưng lát nữa đây thì ngươi sẽ biết thôi. Chỉ có điều lão đệ ngươi là một đại anh hùng, một đại hiệp khách, nếu phải chết trong tay bọn chúng thì chẳng đáng tí nào.

Giang Hải Phong thấy lão ta nói khẩn thiết như vậy thì bất giác ngẩn người.

Lúc này Lâu Vân Bàng đã thu xếp hành lý chỉnh tề nên vội vàng thúc giục :

- Đi! Đi! Đi thôi!

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Thật sự nghiêm trọng như thế sao?

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói :

- Lão đệ, ngươi không lăn lộn trong võ lâm hắc đạo nên không biết đó thôi. Xưa kia lão phu cũng là người trong hắc đạo, tuy ta không biết danh tánh và tính cách của hai lão nhân kia nhưng lại rất rõ về Tuyết Sơn Tứ Ma. Ám khí của bốn huynh đệ bọn họ cực kỳ tàn độc, chạm vào là mất mạng ngay. Lão đệ ngươi là người đường hoàng, chớ phạm vào bọn chúng làm gì, đi mau thôi.

Giang Hải Phong vẫn nhếch mép cười nhạt nhưng trong lòng hơi kinh động, chàng nói :

- Bọn chúng đã có thanh thế như vậy thì e rằng chúng ta khó lòng chạy thoát được.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói :

- Việc đã đến nước này thì chúng ta cũng phải thử một chuyến thôi.

Nói đoạn lão lấy một bộ y phục bằng vải gai thô và một chiếc mũ cỏ, đưa cho Giang Hải Phong và nói :

- Này, lão đệ thay cái này đi. Chúng ta không thể để cho bất kỳ người nào chú ý, ngựa cũng không cần.

Giang Hải Phong hơi phẫn nộ, nhưng thấy Lâu Vân Bàng lo lắng cho mình như vậy thì bất giác thở dài một hơi rồi nhận bộ y phục mặc vào, bộ dạng của chàng lập tức khác trước rất nhiều.

Lâu Vân Bàng ngắm nhìn chàng rồi gật gật đầu, nói :

- Đúng, như thế là được rồi!

Nói đoạn lão bước đến cạnh cửa sổ, từ từ vén rèm nhìn ra ngoài, tên tiểu tử vẫn chưa trở lại nhưng hai bên đường trước khách điếm, dường như có nhiều hành nhân hơn trước. Lâu Vân Bàng ngẩn người một lát rồi nói :

- Hỏng bét! Xem ra toán nhân mã thứ nhất của bọn chúng đã đến rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, hỏi :

- Thế nào, bây giờ còn có thể đi chăng?

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói :

- Được! Bây giờ là tốt nhất!

Giang Hải Phong với tay lấy thanh kiếm, chàng định mở cửa nhưng Lâu Vân Bàng ngăn lại, nói :

- Để làm gì? Ngươi còn muốn biết bọn chúng là ai chăng? Nơi này đều có người của bọn chúng, chúng ta phải đi lên phòng trên mới được.

Lão lấy một nén bạc để lên bàn, đang lúc định đi mở cửa sổ khác thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì nên vội nói :

- Suýt chút nữa thì ta quên mất.

Thế là lão vội vàng thắp một ngọn đèn, sau đó đặt ngọn đèn ở bên dưới cửa sổ.

Hiện tại màn đêm đã dần buông, Lâu Vân Bàng nhìn ra ngoài một lúc rồi khẽ nói :

- Lão đệ, chuyện này đều vì ta mà liên lụy đến ngươi, khi không vô cớ làm cản trở ngươi một

ngày.

Giang Hải Phong nói :

- Để biết được mưu đồ của bọn chúng thì chậm một vài ngày cũng đáng.

Lâu Vân Bàng vẫn không quên con đại ưng, lão đặt chim lên vai rồi đi mở một cửa sổ khác. Giang Hải Phong đi trước, Lâu Vân Bàng đi sau, cả hai đều tung người mà đi. Nơi bọn họ hạ chân là một thảm cỏ xanh tươi, lúc này mưa càng lúc càng to, sắc trời tối đen như mực.

Lâu Vân Bàng đi trước dẫn đường, chốc chốc lão quay lại nhìn Giang Hải Phong và ra hiệu cho chàng khom người xuống.

Đi chừng mấy trượng thì bỗng nhiên Lâu Vân Bàng nằm mọp xuống, Giang Hải Phong cũng dừng bước, chàng ngạc nhiên hỏi :

- Sao không đi nữa?

Lâu Vân Bàng vuốt nước mưa trên mặt và nói :

- Con đại ưng này vướng tay chân quá, ta phải thả cho nó đi trước thôi.

Nói đoạn lão đưa tay vuốt ve con chim, cử chỉ đầy lưu luyến.

Giang Hải Phong quen nhìn cảnh vật trong bóng đêm nên thấy rất rõ vẻ bi thương trên mặt lão. Bất giác chàng tức cười và thầm nghĩ :

- “Lâu Vân Bàng này quá nhát gan rồi. Vì ta không muốn tạo thêm sát nghiệp, bằng không thì mấy chục tên tặc nhân kia có đáng gọi là gì?”

Lúc này Lâu Vân Bàng đã thả con đại ưng, lão ngẩng đầu nhìn đến lúc không còn thấy tung tích của nó rồi mới từ từ cúi đầu xuống. Trong mắt lão long lanh ngấn lệ, nhưng vì hòa lẫn vào nước mưa nên không biết đâu là nước mưa, đâu là nước mắt.

Sau một lúc trầm ngâm, lão thở dài rồi nói :

- Chúng ta đi thôi!

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chim của lão bay quá xa như vậy, liệu nó có thể tìm lại chúng ta được không?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói :

- Ta cũng không biết! Chúng ta phải đi mau một chút.

Giang Hải Phong vẫn cảm thấy kỳ quái, chàng định lên tiếng hỏi thì đột nhiên nghe “vù” một tiếng, theo đó là một mũi tên bay lướt qua đầu.

- Kẻ nào?

Một tiếng quát lạnh lùng từ xa truyền lại.

Giang Hải Phong cười nhạt, chàng định trả lời thì bị Lâu Vân Bàng lập tức kéo chàng nằm xuống, lão vội nói :

- Lão đệ, ngàn vạn lần không được lên tiếng, khi làm kinh động bọn chúng thì chúng ta chạy không thoát đâu.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Trốn trốn nấp nấp thế này, chi bằng cùng bọn chúng quyết sinh tử một trận.

Lâu tiền bối hãy tránh ra đi, để tại hạ đối phó với bọn chúng.

Lâu Vân Bàng vội nài nỉ :

- Giang lão đệ, ta đã bảo là không thể được.

Vừa nói đến đây thì thấy bên kia đường có bóng người vọt lên. Người này mặc trường bào, tay cầm cự nha đao (đao có răng cưa), vừa hạ thân xuống cách bọn Lâu Vân Bàng chừng hai trượng thì quát hỏi :

- Kẻ nào? Hãy mau báo danh tánh, nếu không thì Trương nhị gia chẳng khách khí đâu đấy.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng vội cười cười, nói :

- Trương huynh đệ, là người nhà với nhau mà.

Vừa nói lão vừa đứng lên, người tự xưng là Trương nhị gia kia vốn họ Trương tên là Chí Thanh, ngoại hiệu là Đoạn Hồn Đao. Xuất thân từ một tên đạo tặc ở Tứ Xuyên, thời gian gần đây hắn lại bắt đầu thâm nhập vào vùng Sơn Đông.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công vì nhận lời khẩn cầu của thế hữu Chu Kỳ nên không thể không xuất diện trợ giúp, ngoài việc kích động Tả Nhân Long đối địch với Giang Hải Phong, bọn họ còn phát thiệp ra khắp võ lâm, hiệu triệu nhân vật từ các lộ anh hùng, lấy số đông vây bắt Giang Hải Phong đang cô thân độc mã.

Đại binh của bọn họ tập kết tại Thanh Châu, tai mắt bày bố khắp nơi và quả nhiên Giang Hải Phong không thoát khỏi sự truy lùng của bọn họ. Tối nay cũng là đêm bọn họ quyết định hành động, vì thế nên huy động tất cả lực lượng.

Chu Kỳ và Yến Cửu Công thừa biết Giang Hải Phong là nhân vật phi phàm nên tuyệt không dám khinh xuất, một mặt dùng kế mua đứt nhân vật bên cạnh Giang Hải Phong là Lâu Vân Bàng, một mặt triệu tập toàn bộ thực lực, phân ra thành nhiều khu vực, thiết đặt cạm bẫy, quyết tâm nhất cử là trừ diệt Giang Hải Phong. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, bọn họ đâu ngờ rằng Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng thà chết chứ tuyệt không bán đứng bằng hữu dù cho bằng hữu vừa kết giao không lâu.

Khi Lâu Vân Bàng đưa Giang Hải Phong đào thoát đúng vào thời điểm mà bọn Chu Kỳ chuẩn bị hưng binh xuất kích, do vậy mà thời cơ rất khẩn trương. Lúc này vì trời mưa quá lớn nên những nhân vật phụ trách giám sát khách điếm Lão Phúc An đều trú mưa trong các tửu quán lân cận, chỉ có ba tên trong toán thứ nhất là canh chừng ở bên kia đường.

Bọn chúng là Đoạn Hồn Đao Trương Chí Thanh, Thần Phiêu Hứa Đông và tên phi tặc nổi tiếng ở Sơn Tây - Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo. Ba tên này phụ trách canh phòng ở cửa chính khách điếm, ngoài ra còn có mười ba tên khác do tiểu tử Thường Trung dẫn đầu, do đó lực lượng của bọn chúng lúc này không phải là yếu.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đều biết những sự bày bố này, lão cũng thừa biết với công lực của Giang Hải Phong thì đối phó với những nhân vật này thật dễ như trở bàn tay. Nhưng làm như vậy tất sẽ kinh động thực lực phía sau của bọn chúng, nếu để đối phương hạ thủ trước thì chuyện sẽ rất phiền phức.

Vì thế, khi Trương Chí Thanh vừa tung người tới thì Lâu Vân Bàng vội đứng lên chào hỏi hắn rồi bước đến.

Đoạn Hồn Đao Trương Chí Thanh nghe Lâu Vân Bàng lên tiếng thì bất giác sững người, hắn quét mục quang nhìn quanh rồi nói :

- Thì ra là Lâu lão huynh, có chuyện gì không?

Lâu Vân Bàng bước lại gần rồi nói nhỏ :

- Trương huynh đệ đến thật đúng lúc, ta đang có lời muốn truyền đi đây.

Trương Chí Thanh nói :

- Bọn họ cũng sắp đến rồi, nhưng hôm nay mưa lại lớn quá.

Nói đoạn lão nheo mắt nhìn trời.

Lâu Vân Bàng thở dài, nói :

- Tiểu tử họ Giang kia quá tinh ranh, Yến lão ca có hẹn với ta là không được hạ thủ trong vòng một canh giờ nữa, vì thế ta muốn nhờ Trương huynh đệ thông báo với các lộ nhân mã, bảo bọn họ phải chậm lại một chút.

Đoạn Hồn Đao Trương Chí Thanh ngớ người, hắn nói :

- Thế à? Bây giờ mới thông báo thì đã quá muộn, bọn họ đều xuất động cả rồi.

Lâu Vân Bàng nhìn tứ phía rồi nói :

- Gần đây ngoài các hạ ra còn có ai khác không?

Trương Chí Thanh đưa tay vuốt nước mưa trên mặt rồi gật đầu, nói :

- Có! Hứa Đông và Kiều Mạo.

Lâu Vân Bàng thầm kinh hãi, nhưng lão vội gật đầu, nói :

- Sao không thấy bóng dáng bọn họ?

Trương Chí Thanh cười ha ha nói :

- Lâu lão huynh cũng là nhân vật lão luyện giang hồ mà, người của chúng ta bày bố, há để cho kẻ khác trông thấy được sao?

Hắn ngừng một lát rồi cười nhạt, nói tiếp :

- Tại hạ thấy Giang Hải Phong chẳng qua chỉ là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, cũng không thể có công phu gì ghê gớm, tại hạ mong cho hắn xuất hiện ngay bây giờ để hắn nếm mùi Đoạn Hồn Đao của tại hạ.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói :

- Chuyện đó cũng dễ thôi, chờ lát nữa rồi ngươi sẽ thấy ngay.

Trương Chí Thanh “hừ” một tiếng rồi nói :

- Nhiều người thế này thì đừng nói là đánh, chỉ cần hù dọa là hắn đã sợ đến chết rồi. Được, không làm mất thời gian của lão nữa, tại hạ đi đây.

Nói xong hắn quay người ngay, nhưng bất giác rùng mình kinh hãi, suýt chút nữa kêu thất thanh. Thì ra trước mặt hắn là một thiếu niên khôi ngô anh tuấn, tuy mặc y phục hương thôn cũ kỹ nhưng vẫn toát lên hùng khí lẫm liệt.

Đoạn Hồn Đao lui bước và quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Lúc này Lâu Vân Bàng cũng nhìn thấy nên bất giác kinh tâm động phách, lão thở dài nói :

- Không lẽ lão đệ ngươi...

Thiếu niên kia không phải ai khác mà chính là Giang Hải Phong, chàng mỉm cười, nói với Đoạn Hồn Đao Trương Chí Thanh :

- Bằng hữu, chẳng phải ngươi rất muốn gặp tại hạ sao?

Trương Chí Thanh rùng mình, toát mồ hôi lạnh, hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn Lâu Vân Bàng và nói :

- Họ Lâu kia, chuyện này nghĩa là sao?

Lâu Vân Bàng thấy Giang Hải Phong đã hiện thân thì biết cục diện trước mắt khó có thể vãn hồi và cũng không thể ngăn cản chàng xuất thủ, tình thế buộc phải hạ Trương Chí Thanh trước rồi mới tính.

Nghĩ đoạn lão cười nhạt, nói :

- Bằng hữu, chuyện này chỉ trách ngươi quá hồ đồ thôi.

Nói xong lão cúi người định lướt tới, nhưng Giang Hải Phong đã hạ thủ trước lão.

Thân hình chàng như một luồng gió cuốn tới. Đoạn Hồn Đao Trương Chí Thanh chưa kịp xuất đao thì đã bị một luồng kình lực di sơn đảo hải đánh văng đi. Thân hình Trương Chí Thanh còn chưa rơi xuống thì Lâu Vân Bàng đã kéo tay Giang Hải Phong và nói :

- Đi mau, không thể ở lại nơi này.

Tuy không muốn đi nhưng Giang Hải Phong cũng đành miễn cưỡng cất bước.

Chàng không cam tâm chạy trốn thế này, vì chàng tự tin là mình có thừa sức thể đối phó với bọn người hung ác kia, chỉ có điều chàng không quên lời giáo huấn của sư phụ nên cố gắng tránh tạo nhiều sát nghiệp.

Mưa như khuynh bồn trút nước, hai người luồn qua mấy ngõ hẻm rồi ra một đường quan đạo khác. Trời tối đen như mực, mưa giăng giăng khắp chốn, Lâu Vân Bàng cơ hồ chẳng thấy gì nữa. Nhưng Giang Hải Phong lại thấy được tất cả, chàng đưa Lâu Vân Bàng đi men theo bờ cỏ bên đường quan đạo.

Bỗng nhiên phía trước có ánh đèn lồng chiếu lại, một người quát hỏi :

- Kẻ nào đi đêm? Mau tránh ra một bên, nơi này không cho bất kỳ người nào đi qua cả.

Lâu Vân Bàng vội nói :

- Hỏng rồi, bọn chúng đã bày bố khắp nơi. Giang lão đệ, e rằng chúng ta chạy không thoát rồi.

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói :

- Tại hạ muốn xem kẻ nào dám cản đường chúng ta.

Nói đoạn chàng phóng bước đi đến trước, chợt nghe phía đối diện có tiếng quát :

- Bắn!

Liên tiếp có bốn mũi tên bay thẳng về phía Giang Hải Phong.

Lúc này Giang Hải Phong đã phẫn nộ đến cực điểm, chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng và phất tả thủ lên, bốn mũi tên chưa kịp tới đích thì đã rơi xuống đất. Nhưng chỉ trong chớp mắt đó, tứ bề đã vang dậy tiếng tiêu tiếng sáo, rõ ràng nơi này đã được bày bố khá nghiêm mật. Giang Hải Phong tung người lướt đến chỗ có ánh đèn hắt ra.

Chàng thấy hai đại hán đội mũ và mặc y phục kiểu quan binh, đang giơ cao chiếc đèn lồng, bên cạnh hai đại hán còn có bốn quan binh giương cung tên về phía Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong thấy vậy thì bất giác ngớ người, chàng nộ khí quát :

- Các ngươi là quan binh, sao lại cấu kết với bọn đạo tặc giang hồ, đả thương hành nhân?

Tên quan binh cầm đèn bên trái liền rút đao và cười nhạt, nói :

- Họ Giang kia, ngươi vào tròng rồi, đất Thanh Châu này bị ngươi làm điên đảo liên tiếp mấy ngày, ngươi gây án rồi muốn thoát hả, đâu có dễ như vậy. Hôm nay bọn ta đã an bày rất nghiêm mật, xem ngươi chạy đường nào cho biết.

Nói đoạn hắn phất đao lên và hạ lệnh :

- Bắn!

Vù vù...

Lại bốn mũi tên nữa bay ra, Giang Hải Phong liền phất tay áo, theo đó bốn mũi tên đều rơi xuống đất mà chưa kịp tới đích. Mấy tên quan binh mục kiến thần dũng của chàng như vậy thì kinh khiếp đến độ thộn cả người ra.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Các ngươi nói cái gì? Là kẻ nào gây án ở bản địa? Các ngươi ở công môn mà sao lại ngậm máu phun người như thế?

Hai bên quan binh cầm đèn vội lui bước ra sau, tên bên trái nói :

- Nói bậy! Ngươi còn định giở trò vô lại hả? Nói cho ngươi biết, ngươi vừa vào thành là bọn ta đã chú ý đến ngươi rồi, huống hồ còn có người mật báo... Hì hì, hôm nay ngươi có mọc cánh cũng khó bay thoát. Nói cho ngươi biết, phía trước còn bằng hữu trên giang hồ của các ngươi chờ đợi ngươi đấy, hãy quy phục đi thôi.

Nói xong hắn lại phất đao hạ lệnh :

- Bắn! Bắn! Ta đi gọi viện binh đây!

Nói đoạn hắn quay người bỏ chạy, nhưng sau khi nghe mấy lời này thì Giang Hải Phong đã nộ khí công tâm. Chàng cười ha ha rồi tung người lên không, thân pháp tuyệt nhanh, tựa như thiên binh từ trên trời rơi xuống và đứng trước mặt tên quan binh.

Tên này vừa kinh vừa sợ, hắn quát lớn :

- Ta giết ngươi đây!

Theo tiếng quát là một đường đao chém ngang, Giang Hải Phong lách người, chờ đao của đối phương lướt qua thì cười nhạt và xuất thủ chụp vào cổ tay phải của hắn.

Chàng quát khẽ :

- Cút con bà ngươi đi!

Chỉ thấy hữu thủ của chàng hất mạnh ra ngoài, thân hình to lớn của tên quan binh lập tức như quả cầu bay ra xa hai trượng, hắn ngã uỵch xuống đất rồi bất tỉnh nhân sự.

Mấy tên khác thấy vậy thì hồn kinh phách tán, quăng đèn quăng cung tên mà bỏ chạy tứ tán.

Giang Hải Phong định truy theo nhưng Lâu Vân Bàng vội giữ lại, lão nói :

- Lão đệ, không được đả thương chúng. Thật là bọn độc ác, thì ra bọn chúng đã ngầm cấu kết với quan binh. Chuyện này ngay cả ta cũng bị bọn chúng qua mặt. Lão đệ, chúng ta đi thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, hữu thủ vung ra sau lưng. “Soạt” một tiếng, trường kiếm đã nằm gọn trong tay. Chàng lay động thanh kiếm và nói :

- Lão tiền bối, khổ tâm của lão uổng phí rồi, hôm nay tại hạ phải giáo huấn bọn chúng một trận, cho chúng biết bọn ta không phải là người dễ bị ức hiếp.

Lâu Vân Bàng cả kinh, lão vội nói :

- Lão đệ, ngàn vạn lần không được làm thế, người của bọn chúng đông lắm.

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói :

- Lão đừng sợ, dù bọn chúng có thiên binh vạn mã thì tại hạ cũng xem bọn chúng chẳng ra gì. Nào! Lão theo tại hạ tiến lên thôi.

Lúc này Lâu Vân Bàng đã đẫm bùn đất trên người, bộ dạng vừa khẩn trương vừa nhếch nhác, câu nói của Giang Hải Phong mang lại cho lão sự cổ vũ rất lớn. Lão không do dự nữa mà lập tức cười sang sảng, nói :

- Được! Lão đệ, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn lão thò tay vào thắt lưng rút ra một chiếc “Xà Đầu bổng” (gậy đầu rắn).

Đây là một thứ binh khí rất tầm thường, nhưng khác ở chỗ là có đến hai đầu xà, ngân quang lấp lánh trông rất lợi hại.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng vừa vung Xà Đầu bổng lên thì đột nhiên thấy có hai bóng người từ bên trái bổ nhào tới. Hai người này mặc áo đi mưa và dường như trùm kín diện mục, một gã vừa hạ thân xuống là quát ngay :

- Giỏi cho Lâu Vân Bàng, không ngờ ngươi là kẻ ăn cháo đái bát...

Gã vừa nói đến đây thì Lâu Vân Bàng đã lướt tới, Xà Đầu bổng trong tay phất ngang ra một đường. Gã mới đến kinh hãi kêu thất thanh và vội tung người lên không trung, đồng thời trường kiếm cũng xuất ra nhanh như chớp.

“Choang” một tiếng, song phương đều lui bước.

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới nhận ra người mới đến chính là Thần Phiêu Hứa Đông.

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói :

- Hứa Đông, ngươi biết điều thì hãy mau tránh ra, bằng không thì sinh mạng của ngươi khó bảo toàn đấy.

Thần Phiêu Hứa Đông cười một tràng cuồng ngạo rồi nói :

- Các ngươi sắp chết đến nơi rồi mà còn dám dùng đại ngôn hù dọa ta chăng?

Hứa Đông ta há dễ bị ngươi hù dọa à?

Lời chưa dứt thì gã cảm thấy có đạo kình phong từ bên phải cuộn tới, Thần Phiêu Hứa Đông cả kinh, vội thi triển thế Quái Mãng Phản Thân lách người qua một bên. Gã thấy trước mắt mình là một thiếu niên tuấn tú trong bộ y phục hương thôn, không cần phán đoán thì Hứa Đông cũng biết đối phương là ai. Do vậy, gã lập tức quát lớn :

- Cút con bà ngươi đi!

Theo tiếng quát là một đường kiếm đâm thẳng về phía Giang Hải Phong với chiêu Bạch Xà Thổ Tín. Kiếm đã xuất thì Hứa Đông mới phát hiện thần thái an nhiên tự tại nhưng đầy uy dũng của thiếu niên, gã bất giác rùng mình, song có muốn thu chiêu lui bước cũng đã không kịp nữa rồi.

Một đạo kiếm quang như ánh chớp lóe lên, theo đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thiết Chưởng Hắc Ưng cũng không thấy rõ Giang Hải Phong xuất thủ như thế nào, lão chỉ thấy trong chớp mắt là Thần Phiêu Hứa Đông phơi thây tại đương trường.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói :

- Kiếm pháp thật tuyệt diệu.

Ngẫu nhiên lão thấy có một người ngồi trên cây ở ngoài xa hơn trượng, tay cầm một thanh thiết đao. Lâu Vân Bàng giật thót người, lão kêu lên :

- Lão đệ, cẩn thận sau lưng!

Giang Hải Phong quay lại và cười ha ha, chàng nói :

- Lão tiền bối đừng lo, hắn đã chết rồi.

Nói đoạn chàng vung tả chưởng phất ra, người ngồi trên cây lập tức ngã nhào xuống đất.

Lâu Vân Bàng bước lại xem thì thấy đây là một tên vô danh tiểu tốt, diện mạo rất lạ.

Hiện tại mưa đã ngưng, trời cũng sáng ra, tứ bề yên tĩnh không một bóng người.

Giang Hải Phong vẫn chống kiếm đứng tại đương trường, chàng chau mày, nói :

- Kỳ quái! Bọn chúng đâu cả rồi?

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng quét mục quang nhìn xung quanh rồi cũng buột miệng nói :

- Quái lạ? Không lẽ bị thần uy của lão đệ ngươi làm cho kinh tâm khiếp đảm mà bỏ chạy cả rồi sao? Chúng ta đi thôi!

Thế là hai người phóng bước lướt đi. Chẳng mấy chốc thì trước mắt xuất hiện một vườn rau, nước mưa còn đọng nhiều vũng, năm sáu chú gà núp mưa dưới bờ rào, mình mẩy ướt sũng và đang run rẩy trong gió nhẹ.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng lướt qua bờ rào mà đi, trời không còn tối đen như mực nên song phương có thể nhìn rõ diện mục của nhau. Anh khí của Thiết Chưởng Hắc Ưng vẫn không suy giảm, tuy lão đã giắt chiếc Xà Đầu bổng vào thắt lưng nhưng tùy nơi tùy lúc đều để ý đến động tĩnh tứ phía.

Hai người vượt qua một nông trang, vượt qua một con suối nhỏ thì đến một cánh rừng dâu trước mặt. Lâu Vân Bàng chau mày nói :

- Chúng ta cần phải vượt qua rừng dâu này, nhưng nếu có địch nhân mai phục trong rừng thì nguy hiểm quá.

Giang Hải Phong dừng bước quan sát một lúc, trong rừng dâu im ỉm không chút động tĩnh, chàng cười nhạt, nói :

- Không sao, chúng ta cứ xông vào.

Nói đoạn chàng bạt kiếm hoành trước ngực rồi tiến bước, Lâu Vân Bàng cũng xuất Xà Đầu bổng cầm tay. Hai người một trước một sau xông vào rừng dâu. Trong rừng tối đen như mực, có thể nói là ngửa bàn tay không thấy ngón. Đi chừng mười trượng thì trước mặt đột nhiên xuất hiện ánh kỳ quang, có người quát lớn :

- Tiểu tử Giang Hải Phong, ngươi còn muốn toàn mạng tẩu thoát chăng?

Tiếp theo là “vù vù”, hai mũi ám khí bay về phía Lâu Vân Bàng. Thiết Chưởng Hắc Ưng vội vung Xà Đầu bổng gạt phắt ám khí bay qua một bên.

Lúc này đột nhiên ánh kỳ quang tắt ngấm, ba bóng người từ bên phải bổ nhào tới.

Người đi đầu có thân hình thấp lùn, hai tay cầm một đôi kim luân, trên kim luân còn có những vòng tròn, khi lay động thì phát ra tiếng kêu leng keng. Thân pháp người này tựa như phi yến xuyên vân, chỉ sau hai lần tung lên hạ xuống thì đã đến trước mặt bọn Giang Hải Phong. Kim luân bên hữu thủ vung ra, thi triển chiêu Bại Phong Bàn Đả, nhằm đỉnh đầu Thiết Chưởng Hắc Ưng mà đánh thẳng xuống.

Cùng lúc đó, hai người phía sau đều sử dụng thiết quải tấn công Giang Hải Phong, một tả một hữu, khí thế nhất thời rất uy mãnh. Tuy trong đêm tối nhưng Giang Hải Phong vẫn có thể nhận ra hình mạo đối phương một cách rõ ràng. Trên mặt hai người này không một chút huyết sắc, cả hai đều có đôi mày hình chữ bát, mặt dài như mặt ngựa, diện mạo tàn khốc, xem ra chẳng giống người.

Lâu Vân Bàng thấy hai người này mặc bạch bào và có thân pháp như bay thì đã đoán ra đối phương là Hà Giang Nhị Lang, nổi danh trong giới tặc đạo. Lão kinh hãi kêu lên :

- Giang lão đệ, cẩn thận với ám khí của bọn chúng.

Quả nhiên Hà Giang Nhị Lang Đào Băng, Đào Sương này là những nhân vật rất khó đối phó. Bọn chúng là một đôi huynh đệ song sinh, thuở nhỏ được Tư Không đạo nhân của phái Thanh Thành thu nhận làm môn đồ nên võ nghệ không tầm thường.

Tính tình cả hai đều hung tàn hiếu sát, về sau vì gây ra đại họa nên bị Tư Không đạo nhân trục xuất khỏi sư môn. Thoát khỏi sự kiềm chế câu thúc thì huynh đệ bọn chúng càng rảnh tay lộng hành, chưa đầy mười năm lăn lộn trong võ lâm hắc đạo mà ác danh của bọn chúng nổi như cồn.

Đào Băng, Đào Sương không những có công phu kinh người trên thiết quải mà còn có môn ám khí cực kỳ lợi hại do Tư Không đạo nhân truyền thụ khi bọn chúng còn ở Thanh Thành. Môn ám khí này có tên gọi là Ngũ Vân Bổng Nhật Tẩy Hồn Điếu, dùng hàn thiết trong suối sâu nghiền lẫn với cát, sau đó tẩm độc dịch vào rồi luyện thành. Nghe nói huynh đệ bọn chúng dựa vào môn ám khí này mà hành Nam tẩu Bắc, đi khắp võ lâm nhưng chưa từng gặp qua đối thủ nào.

Lần này Chu Kỳ và Yến Cửu Công vốn cũng không mời được huynh đệ bọn chúng, nhưng có kẻ hiến kế đem lợi ra dụ, trước tiên Chu Kỳ xuất ra một khoảng kim ngân, sau đó Yến Cửu Công ra mặt hứa nhường phạm vi thế lực ở mặt nam Sơn Đông, nhờ vậy mới đánh động được huynh đệ bọn chúng.

Hà Giang Nhị Lang vốn chẳng biết Giang Hải Phong là nhân vật nào, mãi đến lúc tới Thanh Châu thì huynh đệ bọn chúng mới biết, ngoài ước hẹn với huynh đệ bọn chúng ra thì Chu Kỳ còn hẹn ước với nhiều nhân vật khác nữa. Vì vậy huynh đệ bọn chúng tỏ ra không vui, vì cho rằng đối phó với một tiểu tử như Giang Hải Phong thì huynh đệ bọn chúng cũng đã thừa sức rồi.

Thế là huynh đệ bọn chúng định bỏ đi ngay. Yến Cửu Công phải dùng miệng lưỡi khuyên giải điều hay lẽ thiệt và hứa cho chúng đánh trận đầu, nhờ đó mới lưu giữ được hai huynh đệ họ Đào.

Bọn chúng được an trí ở đây đã khá lâu, ngoài ra còn có gã thấp lùn sử dụng song luân họ Lâm tên Ngao, biệt hiệu Ải Sơn Thần được phái tới trợ thủ cho huynh đệ họ Đào.

Khi ba nhân vật này bất ngờ xuất hiện thì Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng đều ngầm kinh hãi. Thân pháp của Hà Giang Nhị Lang Đào Băng, Đào Sương nhanh như gió, một tả một hữu bổ nhào tới trước mặt Giang Hải Phong tựa như hai con vượn người.

Đào Băng quát lớn :

- Tiểu tử, tiếp chiêu!

Thiết quải mang theo một đạo kình cực lớn bổ thẳng xuống đầu Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền phất ra một đường kiếm, dùng sống kiếm gạt quải trượng của đối phương. Cùng lúc đó thì Đào Sương lặng lẽ lướt tới, hắn dùng đầu quải trượng điểm vào mạng sườn của Giang Hải Phong. Giang Hải Phong xoay mạnh thân hình, đầu quải trượng vừa điểm tới thì chàng lạnh lùng quát :

- Cút đi!

Tả thủ vung ra theo thế Vân Long Thám Trảo chụp ngay vào đầu quải trượng của đối phương. Chàng vận lực đẩy mạnh một cái, Đào Sương cảm thấy hổ khẩu tay nóng ran, hắn phải lui ra sau ba bước mới trụ thân lại được.

Đào Băng nhướng đôi mày chữ bát, cười hì hì và nói :

- Tiểu tử họ Giang, ngươi quả nhiên là có ngón nghề độc đáo!

Hà Giang Nhị Lang ngạo thị võ lâm đã lâu, nhiều năm qua bọn chúng chưa từng gặp đối thủ. Bọn chúng vốn cho rằng đối phương là một thiếu niên thì có được thủ đoạn xuất sắc gì. Nhưng hiện tại thì cả hai đều bất giác kinh tâm động phách. Đào Băng hoành thiết quải trước ngực và lạnh lùng nói :

- Giang Hải Phong, rừng dâu này là nơi vùi thân của ngươi, ngươi còn định tẩu thoát chăng?

Giang Hải Phong lạnh lùng quan sát vẻ kỳ quái của huynh đệ họ Đào, chàng thấy thân thể bọn chúng ốm trơ xương, mắt sâu hoắm, trông cứ như một bộ xương cách trí.

Hơn nữa, vừa rồi chàng vận công lực gạt và đẩy nhưng vẫn chưa thể đánh rơi binh khí bọn chúng nên bất giác cũng hơi kinh dị trong lòng. Chàng cười nhạt rồi nói :

- Tại hạ và nhị vị bình sinh không quen biết, hà cớ gì các vị lại cản đường tại hạ?

Tại hạ khuyên huynh đệ nhị vị chớ quản vào chuyện của người khác, biết điều thì mau tránh ra, bằng không thanh kiếm của tại hạ chẳng khách khí đâu.

Hà Giang Nhị Lang mỗi tên chiếm một phương, bất tiến bất thoái, cả hai đều trừng mắt như cú mèo nhìn thiếu niên trước mặt, thần sắc trên mặt chúng toát lên một vẻ vô cùng khủng khiếp.

Đào Băng lạnh lùng nói :

- Vừa rồi ta thấy thủ pháp xuất kiếm của ngươi giống lộ số của một lão bằng hữu, họ Giang ngươi học kiếm ở người nào vậy?

Giang Hải Phong thấy dưới mí mắt của Hà Giang Nhị Lang có nhiều nếp nhăn thì biết niên kỹ của đối phương có lẽ không nhỏ. Chàng liếc nhìn qua Lâu Vân Bàng thì thấy lão đang kịch chiến với đối phương, tuy chưa thể thủ thắng nhưng bổng pháp không rối loạn và ít nhiều chiếm thế thượng phong, do đó chàng cũng rất yên tâm.

Đào Băng thấy đối phương không trả lời thì bước tới một bước và cười nhạt, nói :

- Có phải sư phụ ngươi là Ngân Hà lão nhân, năm xưa từng tung hoành giang hồ với một thanh Lôi Âm kiếm?

Giang Hải Phong chấn động tâm thần, chàng ngẩng cao đầu và nói :

- Không sai, Ngân Hà lão nhân chính là gia sư. Nếu nhị vị là chỗ quen biết trước đây của gia sư thì tại hạ cũng mở cho một lối thoát, các vị hãy đi đi!

Hà Giang Nhị Lang nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau, nhất thời cả hai đều đứng trơ người như pho tượng.

Đào Băng nghiến răng trẹo trẹo rồi nói như rít :

- Quả nhiên không sai, lão ta vẫn chưa chết!

Lời chưa dứt thì hắn lui ra sau mấy bước, thần thái đầy vẻ khẩn trương, hắn quát hỏi :

- Hiện giờ lão ta có ở gần đây không?

Giang Hải Phong thản nhiên, nói :

- Xin lỗi, tại hạ không thể tiết lộ hành tung của gia sư, nhưng các hạ hỏi để làm gì?

Đào Băng gượng cười, mặt đầy vẻ bi phẫn, hắn nói :

- Năm xưa huynh đệ bọn ta từng có duyên gặp lệnh sư mấy lần, chỉ đáng tiếc sau lần chia tay ở Lan Thương Giản, đến này đã hai mươi năm vẫn biệt âm vô tín, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được đệ tử của lão.

Nói đến đây thì hắn phá lên cười một tràng sang sảng. Tiếng cười như dùi nhọn đâm vào tai người nghe, tiếng cười vừa dứt thì hắn quay sang nói với Đào Sương :

- Chuyến này chúng ta không uổng công rồi, được gặp đệ tử đắc ý của Ngân Hà lão nhân thì thật đáng giá.

Đào Sương hai tay nắm chặt quải trượng, hắn cười hì hì mấy tiếng rồi tung người như phi ưng, miệng hú một tiếng dài, chớp mắt đã hạ thân xuống trước mặt Giang Hải Phong. Hắn quay lại nói với Đào Băng :

- Lão ca đứng qua một bên, chờ tiểu đệ thử tài cao đồ của Ngân Hà lão nhân.

Lời vừa dứt thì thiết quải đã nhằm đỉnh đầu Giang Hải Phong mà bổ xuống.

Giang Hải Phong cũng đẩy trường kiếm ra ngoài, rõ ràng là chàng muốn phong bế thế quải trượng của đối phương, nhưng thực ra là nhằm uy hiếp mạn sườn phải của Đào Sương. Ngay lúc đó Đào Băng cũng cấp thiết quải phi tới như cuồng phong.

Giang Hải Phong cảm thấy có hàn quang phơ phất trên đầu thì biết Đào Băng đã sắp đánh xuống nên bất giác kinh tâm. Bởi lẽ thân pháp của Hà Giang Nhị Lang quả nhiên có nhiều quái dị. Đối diện với hai đại địch như vậy thì Giang Hải Phong không dám tỏ ra khinh xuất nữa.

Đồng thời chàng soạt chân trái tới trước, hàn kiếm đẩy ra trước chừng nửa thước rồi bất ngờ xoay chuyển quét lên trên. Đây là tuyệt chiêu do Ngân Hà lão nhân truyền thụ cho chàng, tên gọi là Thượng Điểm Thiên Đăng.

“Choang” một tiếng, ánh lửa lóe chớp trong màn đêm, Đào Băng cảm thấy hồn phi phách tán. Hắn lộn người trên không, thiết quải bạt ra ngoài, thân hình cũng thừa thế lướt ra xa rồi hạ xuống. Sau đó hắn dùng tay vuốt qua thiết quải thì thấy thân quải bị kiếm của đối phương chém sâu vào hai phân. Cũng may là lực từ một bên đánh vào, nếu là lực thẳng trực tiếp thì e rằng thiết quải của hắn đã bị đoạn làm hai khúc rồi.

Bấy giờ Đào Sương mới biết binh khí của đối phương là một thanh bảo kiếm, bất giác hắn càng thêm kinh tâm động phách.

Giang Hải Phong lạnh lùng quát :

- Khá lắm, ngươi đừng chạy nhé!

Đào Sương vừa định tung người lướt đi thì Giang Hải Phong đã bước tới. Bảo kiếm trong hữu thủ phát ra thanh âm như long ngâm, theo đó là một đạo bạch quang lạnh buốt đâm thẳng vào giữa lưng Đào Sương. Đào Sương vội nhoài người qua trái, quải trượng từ dưới vuốt lên theo thế Đào Thác Thiên thư. Tuy chiêu này thi triển cực nhanh nhưng Giang Hải Phong đã sớm dự phòng. Chàng ép trường kiếm xuống, tả thủ bắt kiếm quyết, miệng quát lớn :

- Cút đi!

Một đạo bạch quang lóe lên, Đào Sương kêu “hự” một tiếng, thân thể gầy guộc của hắn loạng choạg lui ra ngoài xa, hắn phải dùng thiết quải chống giữ mới trụ thân lại được.

Nhưng thấy trên bạch y trắng như tuyết của hắn đã có huyết tươi xuất hiện sau vai trái, hắn định thần giây lát rồi lập tức tung người phóng đi.

Giang Hải Phong khom người và quát lớn :

- Ngươi ở lại thêm một lúc nữa đã.

Thân người vừa bốc lên thì đột nhiên chàng nghe mấy luồng gió khẽ rít lên và bay thẳng về phía mình. Trong lúc khẩn trương, Giang Hải Phong không ngờ đối phương lại giở thủ đoạn như thế, chàng quát lớn và vung tả thủ, năm ngón tay xòe ra, nội lực theo đó mà bắn ra ngoài.

Những luồng như gió rít kia lập tức bị quét sạch, đồng thời trường kiếm bên hữu thủ của chàng cũng vung ra theo hình vòng cung, phong bế đường đi của ám khí.

Lúc này Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng bỗng nhiên tung người phóng tới, thì ra lão ta đã hạ được Ải Sơn Thần Lâm Ngao nên vội đến tiếp ứng Giang Hải Phong.

Lâu Vân Bàng vừa thấy tình thế như vậy thì liền hỏi :

- Giang lão đệ, không sao chứ?

Giang Hải Phong lắc đầu và thở phào một hơi, nói :

- Không sao, chúng ta truy theo nhé.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe “vù” một tiếng, lần này thanh âm phát ra từ bên phải, theo đó là một luồng ngân tinh bay tới, bao phủ toàn thân Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng.

Lần này Giang Hải Phong đã có đề phòng thì làm sao bị mắc lừa nữa? Chỉ thấy chàng khom người xuống, song chưởng bình thế đẩy ra hai đạo kình lực di sơn đảo hải.

Song chưởng vừa đẩy ra thì nội lực kết thành một bức tường lực trầm vững, có thể nói là sóng biển cũng không vượt qua được.

Luồng ngân tinh bay đến với thế mạnh như cuồng phong nhưng khi tiếp xúc với bức tường lực đạo thì lập tức bị triệt hạ hoàn toàn. Chớp thời cơ, Giang Hải Phong hú một tiếng dài rồi phi thân bay lên như một con đại ưng. Chàng đã thấy rõ nơi phát ra ám khí nên thân hình hạ xuống ngay nơi đó, lòng căm hận lên đến cực điểm, chàng quát lớn :

- Đồ vô sỉ, còn không mau chui ra?

Chợt nghe “rắc rắc” mấy tiếng vang lên, kình phong của chưởng lực đã bạt gãy đám dâu trước mặt. Nhất thời làm dâu rơi rụng như lá mùa thu, hai bóng bạch y, một tả một hữu liền tung người vút lên như chim én.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Các ngươi nạp mạng đi thôi!

Lời chưa dứt thì chàng cũng lướt đi như sao xẹt, truy theo hai bóng bạch y. Đến lúc này thì Lâu Vân Bàng cũng chẳng còn do dự gì nữa, tuy nhiên lão biết Hà Giang Nhị Lang là những nhân vật nổi tiếng tàn nhẫn trong giới hắc đạo, bản thân lão tuyệt không phải là đối thủ của chúng. Nhưng tình thế trước mắt không còn đất để cho lão tự thủ bàng quan. Do vậy, Giang Hải Phong vừa tung người lên thì lão cũng quát lớn :

- Đánh!

Hữu thủ lấy ra một đôi Thấu Phong Tiêu và vận lực đánh mạnh ra. Ám khí của lão vừa xuất thủ thì thấy hai bóng bạch y chợt xoay người đi, song tiêu bị đối phương dùng tay bắt gọn.

Lâu Vân Bàng nhanh chóng lướt tới, Xà Đầu bổng kèm theo kình phong đánh ngay vào thắt lưng của đối phương.

Đào Sương cười nhạt, nói :

- Họ Lâu kia, ngươi cũng dám động thủ với ta à?

Đào Sương mặt mũi trắng nhợt, trước bạch y đã nhuốm máu hồng nhưng trong đêm tối trông như một mảng bùn đen. Lâu Vân Bàng vốn còn khiếp đảm nhưng lúc này thấy đối phương đã thọ thương thì can đảm lập tức trỗi dậy. Xà Đầu bổng liên tục phất ra khiến Đào Sương phải không ngừng lách người tránh né. Nhưng Đào Sương né đến đâu thì Lâu Vân Bàng truy đến đó, lão quát lớn :

- Khá lắm, chúng ta gặp gỡ đêm nay thì không chết không thôi.

Lời chưa dứt thì Xà Đầu bổng từ trên bổ xuống, lão thi triển chiêu thức đắc ý nhất là Hận Đả Lê Hoa, hai tay nắm chặt binh khí rồi quật xuống với lòng căm hận cực độ.

Chiêu này cực chuẩn. Đào Sương không ngờ đối phương dám hạ thủ với mình như vậy nên nhất thời không khỏi kinh tâm động phách. Hắn vội tung người lên và xoay chuyển trên không, thiết quải hoành ngang rồi đẩy ra ngoài.

“Choang” một tiếng, song phương đều chấn động tâm can và buột miệng kêu thất thanh. Suýt chút nữa thì Xà Đầu bổng của Lâu Vân Bàng giật ngược lại đả thương chính lão, lão phải lui năm sáu bước mới trụ thế lại được.

Đào Sương lộn người trên không trung rồi hạ xuống đất, thiết quải nóng ran, suýt vuột khỏi tay.

Cũng may là hắn khá thông minh nên vội chuyển thiết quải qua tả thủ, lòng căm hận Lâu Vân Bàng thấu xương thấu cốt, hắn thét lớn :

- Họ Lâu kia, ngươi tìm cái chết thật chăng?

Người cũng theo tiếng thét mà bật lên, cả người lẫn thiết quải như một bóng quái vật bổ xuống đầu Lâu Vân Bàng.

Thiết Chưởng Hắc Ưng vội soạt chân phải đến trước, Xà Đầu bổng nâng lên theo thế Cử Hỏa Thiêu Thiên. Nhưng huynh đệ Hà Giang Nhị Lang không phải là hạng tầm thường, cả hai đều có trình độ khinh công kinh người, tuy thân hình đang lơ lửng trên không nhưng Đào Sương vẫn có thể đề khí xoay chuyển một cách dễ dàng.

Thân hình Đào Sương lướt qua nơi Xà Đầu bổng của Lâu Vân Bàng vung tới, trông cứ như là hắn đã bị Xà Đầu bổng đánh trúng. Bản thân Lâu Vân Bàng cũng cho rằng mình đắc thủ, nhưng sau đó lão mới phát hiện Xà Đầu bổng đã bị đối phương nắm giữ.

Lâu Vân Bàng kinh hãi không ít, lão vội vàng vận kình lực vào thân bổng nhằm đánh bật ngũ trảo của đối phương ra ngoài. Nào ngờ Đào Sương phá lên cười ha ha rồi nói :

- Họ Lâu kia, nạp mạng đi thôi!

Lời vừa dứt thì thiết quải bên tả thủ của Đào Sương cũng thuận theo thân bổng mà đánh trượt dài xuống. Nếu Lâu Vân Bàng dám không buông tay thì đừng mong bảo toàn được song thủ. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Lâu Vân Bàng chẳng biết làm thế nào khác nên vội lộn người ra sau, hai tay cũng buông khỏi Xà Đầu bổng.

Đào Sương cười khảy một tiếng rồi hạ thân xuống, thiết quải trượng thuận thế điểm tới trước ngực Lâu Vân Bàng. Lâu Vân Bàng tay không tất sắt, dù muốn tiếp đở thiết quải của đối phương thì cũng

lực bất tòng tâm. Lão vội lách người qua trái, hữu thủ vung ra nhằm chụp vào đầu thiết quải, nhưng thân thủ lợi hại của Đào Sương há đâu chỉ như thế?

Hắn cười nhạt một tiếng rồi giật thiết quải sang một bên, đồng thời hữu thủ phát ra một đạo kình lực uy mãnh. Chưởng này nhằm công vào mạng sườn trái của Lâu Vân Bàng. Chỉ nghe "binh" một tiếng, toàn thân người Lâu Vân Bàng tựa như quải cầu bị đánh văng ra ngoài xa hai trượng.

Đào Sương rùn người xuống rồi phóng theo ngay, hắn cười nhạt, nói :

- Đây là chuyện ngươi tự chuốc lấy thì còn trách ai được nữa!

Thiết quải với thế tan bia phá thạch ập xuống, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, bỗng nhiên có một luồng kình lực như sóng trào cuộn tới sau lưng Đào Sương. Đồng thời cũng có tiếng quát như sấm sét của Giang Hải Phong vang lên. Đào Sương cảm thấy hai mắt tối sầm, hắn kêu "hự" một tiếng rồi thổ huyết tươi. Thân hình hắn loạng choạng bước tới trước, nhưng trong tình thế như vậy, hắn vẫn không quên chiêu cứu mạng. Hắn vừa ngã xuống vũng bùn thì lập tức có một đám ngân tinh như mưa bắn ra, bao trùm toàn thân của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong điểm hai mũi chân xuống đất, trong thời khắc này mà chàng vẫn dám thi triển tuyệt kỹ Kim Lý Đảo Xuyên Ba, toàn thân tựa như một mũi tên bay ra ngoài. Trong rừng dâu rậm rạp này, trông chàng cứ như một con mãnh xà luồn lách ra ngoài xa hơn trượng, sau đó chàng dùng tay chống xuống đất để trở người, toàn bộ ám khí của Đào Sương đều lướt đi trên không. Chờ đến lúc chàng đứng lên thì Đào Sương đã tẩu thoát và mất hút tung tích.

Giang Hải Phong không lo chuyện truy kích nữa, chàng chỉ lo đến thương thế của Lâu Vân Bàng nên vội chạy lại ôm xốc lão ta lên. Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng nói :

- Giang lão đệ... thả ta xuống... Ngươi còn có thể chạy...

Giang Hải Phong đưa tay bịt miệng lão lại và nói :

- Lão không nên nói nhiều, tại hạ đưa lão đi, nhất định chúng ta phải xông ra được.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói :

- Lão đệ, thả ta xuống, ta có thể tự đi được mà.

Giang Hải Phong vẫn ôm chặt Lâu Vân Bàng, chàng cười nhạt, nói :

- Lão tiền bối đừng bận tâm, nhất định là chúng ta có thể xông ra được.

Vừa nói chàng vừa ôm chặt Lâu Vân Bàng và bước đi. Đi được một đoạn thì chàng lại nói :

- Lão yên tâm, huynh đệ Hà Giang Nhị Lang đều đã thọ thương, bọn chúng không thể quay lại đâu.

Lâu Vân Bàng nói :

- Lão đệ, ngươi khá lắm!

Bỗng nhiên Giang Hải Phong dừng bước, chàng đặt Lâu Vân Bàng xuống, quan sát kỹ lưỡng thân hình lão và nói :

- Lão... lão cảm thấy thế nào?

Nói đoạn chàng thử sờ tay lão thì cảm thấy lạnh như băng, Giang Hải Phong bất giác cả kinh, chàng buột miệng nói :

- Thế này nghĩa là sao?

Một lời vừa thốt ra thì Lâu Vân Bàng chợt sùi bọt trắng nơi miệng, lão cố mở mắt và gượng cười, nói :

- Lão đệ! Ta đã giấu ngươi. Bọn chúng cho ta uống độc dược. Bây giờ có lẽ là dược tính phát tác. Ta không xong rồi.

Giang Hải Phong ngớ người, song thủ nắm chặt mạch môn của Lâu Vân Bàng, chàng nói như thét :

- Tại sao lão phải làm thế? Tại sao?

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ấp úng nói :

- Không... không sao. Lão đệ, ta chỉ muốn cứu ngươi. Bọn chúng bảo sau khi bắt được ngươi mới trao thuốc giải cho ta. Ôi! Lâu Vân Bàng ta há là kẻ tham sinh úy tử sao? Bây giờ...

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Lão đệ! Ta sợ vẫn quá muộn rồi, chúng ta phải đi sớm hơn một canh giờ mới phải.

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào, chàng cảm thấy hai mắt nóng ran rồi hai giọt lệ bất giác rơi xuống. Chàng nắm chặt tay Lâu Vân Bàng và nói :

- Lâu tiền bối, lão hà tất phải làm như vậy... Lão...

Bỗng nhiên chàng cười nhạt rồi lớn tiếng nói tiếp :

- Giang Hải Phong này xin thề với trời đất, nếu không thể cứu lão hoàn sinh thì quyết không làm người. Lâu tiền bối, chúng ta đi tiếp thôi!

Lâu Vân Bàng lại sùi bọt mép, lão gượng cười, nói :

- Lão đệ tốt bụng, đừng ngốc như thế... Ta không xong rồi...

Giang Hải Phong nghiến răng, trầm giọng nói :

- Lão không cần lo lắng, tại hạ tự có biện pháp.

Nói đoạn chàng xuất thủ điểm vào Khí Hải huyệt của Lâu Vân Bàng. Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng kêu “hự” một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Chương 8: Tang Lâm Nhất Kiếm

Mưa đã tạnh nhưng bầu trời vẫn còn mây đen vần vũ, từng lớp mây tích nước bay là là như sắp đổ xuống khiến con người thở muốn không ra hơi.

Nghịch phong từ trong rừng dâu thổi lại, thổi qua thân hình sũng nước của con người khiến ai nấy đều phát run. Giang Hải Phong ôm chặt lão bằng hữu trong tay, mắt chàng rưng rưng ngấn lệ, nghĩa khí tâm trường của Lâu Vân Bàng khiến Giang Hải Phong vô cùng cảm động.

Trước đây chàng luôn cho rằng cái gọi là nhân tâm, chẳng qua chỉ là nơi tàng chứa sự ham muốn riêng tư và tội ác, trong nhân tính cố nhiên có sự tồn tại của lương tri nhưng rất ít khi vượt qua lòng ham muốn riêng tư để biểu đạt ra ngoài. Ngẫu nhiên có người phát hiện cũng chẳng qua là ánh chớp vụt lóe lên rồi tắt, khiến con người cảm thấy không biết đâu mà lần. Bây giờ Lâu Vân Bàng xả thân bảo toàn cho bằng hữu tâm giao, giữa hai người chẳng qua là “bình thủy tương phùng” nhưng tình cảm sao mà sâu nặng đến thế.

Chính giây phút này, Giang Hải Phong bắt đầu ngộ ra ý nghĩ chân thực của cái gọi là “tình nghĩa” mà con người thường hiểu lầm hai chữ này. Chàng dùng nguyên khí chân dương của bản thân, đẩy qua ngón tay để tạm thời phong bế các huyệt Khí Hải, Du Huyệt, khiến khí cơ không lên không xuống. Như vậy thì độc khí không thể công tâm, sinh mạng của Lâu Vân Bàng tạm thời được bảo toàn.

Giang Hải Phong ôm chặt thân hình buốt lạnh của Lâu Vân Bàng, ngoài ngấn lệ ra thì dường như trong mắt chàng chỉ toàn là sự phẫn nộ. Sắc diện vốn trắng nhợt của chàng, có lẽ vì thấm đẫm nước mưa nên trông ra càng thêm tái nhợt. Chàng nghiến răng, dấn bước mà đi...

Giang Hải Phong không còn kiêng kỵ cái gọi là sát nghiệt nữa, chàng cho rằng nợ máu tất phải dùng máu hoàn trả.

Đi một đoạn đường hai mươi trượng thì rừng dâu có vẻ thưa dần, nhưng trước mắt không xa lại xuất hiện một rừng dâu rộng lớn hơn, chắn ngang trước lối đi. Lá dâu thấm nước mưa tạo nên từng lớp óng ánh, nhưng trong rừng dâu cũng đầy sát cơ rình rập.

Giang Hải Phong quan sát hai bên tả hữu rồi thầm nghĩ :

- “Sau khi thọ thương thì có thể là Hà Giang Nhị Lang sẽ mai danh ẩn tích, không thể tái xuất hiện

nữa, vậy thì còn những nhân vật nào muốn đối địch với ta?”

Nghĩ đoạn, tinh thần của chàng chợt phấn chấn, chàng lớn tiếng nói với khoảng không đen ngòm trước mặt :

- Giang Hải Phong muốn vượt qua rừng dâu này, kẻ tránh ta thì sống, cản ta thì chết, tuyệt không phải là lời hù dọa, các vị bằng hữu hãy suy nghĩ kỹ mà hành sự!

Lời vừa dứt thì bảo kiếm cũng bạt ra “soạt” một tiếng, kiếm khí lẫm liệt, kiếm quang lấp lánh. Chàng cười nhạt rồi sải bước đi tiếp.

Đột nhiên nghe một tràng cười cuồng ngạo cất lên, tiếp theo là một giọng khàn khàn :

- Tiểu bằng hữu, ngươi cũng quá ngông cuồng đấy!

Giang Hải Phong dừng bước, nộ khí quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Giọng khàn khàn tiếp tục cười rồi nói :

- Giang Hải Phong, ngươi đừng hỏi ta là ai, trước tiên ta hỏi ngươi, ngươi ôm người nào trên tay đó?

Giang Hải Phong lạnh giọng nói :

- Là vị bằng hữu vì nghĩa quên mình, nhưng Giang Hải Phong ta còn thì vị bằng hữu này không thể chết.

Người kia cười kha kha rồi nói :

- Tiểu bằng hữu, ngươi sai rồi.

Giang Hải Phong vừa nghe đối phương nói vừa dõi mắt tứ phía để tìm nơi ẩn thân của đối phương.

Nhưng kỳ quái là dường như âm thanh được phát ra từ tứ phương bát hướng và cũng tựa như phát ra từ không trung. Điều này khiến chàng bất giác cảm thấy nghi hoặc vô cùng, nhất thời chàng cố nén phẫn nộ và im lặng.

Người kia lạnh lùng nói tiếp :

- Ngươi không nói thì ta cũng biết người đó kêu bằng Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng, đúng không?

Giang Hải Phong trầm giọng, nói :

- Phải thì sao nào?

Người kia cười hì hì mấy tiếng rồi chậm rãi nói :

- Giang Hải Phong, ta không nói ra thì ngươi không biết. Lâu Vân Bàng này đã uống Thiên Tầm Thần Sa, là kỳ độc của Tuyết Sơn, không đầy một canh giờ thì lão ta sẽ vong mạng, đây cũng là kết cuộc phải chịu cho sự phản bội của lão đối với bọn ta.

Giang Hải Phong bất giác kinh hãi, trước đây chàng từng nghe sư phụ nói về thất độc, một trong đó là Thiên Tầm Thần Sa, loại độc dược này do Bạch đạo nhân Mã Huyền Tử ở Thiên Sơn luyện chế thành. Nghe nói, một khi trúng phải loại độc sa này thì chẳng những không có thuốc giải mà bất kỳ cao nhân dị sĩ nào cũng đành bó tay.

Chàng vốn cho rằng bằng vào tuyệt kỹ khai khiếu của mình, nhiều lắm cũng chỉ hao tổn chút tinh lực nhưng sẽ không khó chữa lành thương thế cho Lâu Vân Bàng.

Nhưng hiện tại thì chàng đã mất hết hy vọng rồi. Chàng biết, nếu đúng như lời đối phương nói thì tối đa cũng chỉ có thể kéo dài sự sống cho Lâu Vân Bàng thêm một ngày mà thôi.

Chàng là người rất có khí phách hiệp nghĩa, sau khi nghĩ đến kết cuộc của Lâu Vân Bàng thì bất giác ngẩn ngơ như pho tượng.

Người trong bóng tối cười đắc ý, dường như đối phương nhìn thấy rất rõ thái độ của Giang Hải Phong nên liền đổi giọng nói :

- Giang Hải Phong, ta khuyên ngươi nên buông kiếm đi thôi, chỉ cần ngươi thúc thủ chịu trói thì ta sẽ lo việc cứu sống bằng hữu của ngươi, thế nào?

Trong mắt Giang Hải Phong lấp lánh nộ quang, chàng lạnh lùng nói :

- Ngươi đừng nằm mơ!

Người kia cười ha ha rồi nói :

- Vậy là ngươi nhẫn tâm nhìn hảo hữu của ngươi vì ngươi mà chết rồi! Tiểu bằng hữu, ngươi nên biết, Lâu Vân Bàng hoàn toàn vì ngươi mà ra nông nổi này đấy.

Giang Hải Phong cảm thấy tê tái cõi lòng, nhưng sự căm hận thủ đoạn bỉ ổi của đối phương khiến chàng không thể cam tâm khuất phục. Chàng nói với giọng căm phẫn :

- Nói vậy có nghĩa các hạ là Bạch đạo nhân Mã Huyền Tử rồi, có giỏi thì mời ra ngoài nói

chuyện, hà tất phải ẩn ẩn nấp nấp như con rùa đen!

Người kia cười nhạt, nói :

- Ngươi còn biết Mã lão tiền bối thì khá lắm, nhưng ngươi quá đề cao ta rồi.

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói :

- Vậy ngươi là một trong Tuyết Sơn Tứ Ma chăng?

Người kia im lặng một lúc rồi mới lạnh lùng nói :

- Ngươi không cần biết ta là ai. Giang Hải Phong, thật sự là ta muốn điều tốt cho ngươi. Võ công của ngươi đích thực là không tệ, hiện tại không nói nhưng về sau có lẽ bọn ta phải mượn tuyệt nghệ của lão đệ ngươi.

Giang Hải Phong cười nhạt rồi cắt lời, nói :

- Ngươi đừng nói lung tung, ta chỉ muốn hỏi ngươi, có phải các ngươi được Chu Kỳ mời đến làm khó ta không?

Ngừng một lát rồi chàng nói tiếp :

- Nếu quả là lão ta thì các ngươi có thể hỏi lão ta, mấy tháng trước Giang Hải Phong ta với thanh kiếm gỗ mà vẫn giết được năm tên ác ma, hôm nay nếu phải khai sơn phá thạch...

Người kia tiếp lời :

- Được rồi! Lão đệ, tình thế hôm nay đã khác rồi, bọn ta không quen biết Chu Kỳ mà ngươi nói đâu.

Giang Hải Phong ngớ người, chàng thầm nghĩ lúc này mà nói với bọn chúng thì chẳng ăn nhập vào đâu, chi bằng cứ xông lên trước mà đi. Thế là chàng kẹp Lâu Vân Bàng bên hông, hữu thủ nắm chặt kiếm rồi sải bước đi về phía rừng dâu trước mặt.

Vừa đi được ba bốn bước thì chợt nghe người kia lớn tiếng gọi :

- Giang Hải Phong! Giang Hải Phong!

Giang Hải Phong trừng mắt nhìn ra tứ phía, người kia cười hì hì, nói :

- Ta khuyên ngươi nên thức thời một chút, bọn ta không thể hạ thủ lưu tình nhưng bọn ta cũng rất tiếc thân công phu của ngươi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Ta cũng muốn xem thử ai trong bọn ngươi có thể ngăn cản được ta.

Nói đoạn chàng phóng bước đi tiếp.

Đột nhiên nghe một tiếng quát lớn :

- Đánh!

Giang Hải Phong vội nhoài người tới trước, mũi chân bám xuống mặt đất theo thế Tề Ngưu Vọng Nguyệt, thân hình chàng vừa nằm sấp xuống thì ba mũi phi đao lập tức bay qua “vèo vèo”.

Người kia cười nhạt, nói :

- Khá lắm! Còn nữa đấy!

“Vù” một tiếng, theo đó là một làn ngân quang như quần xà bay về phía Giang Hải Phong. Nghe âm thanh thì Giang Hải Phong đã biết ám khí này rất lợi hại nên vội thủ sẵn một nắm bạc vụn trong tay, lần này chàng không cần quay đầu lại mà dùng thủ pháp Đảo Tửu Ngân Sa vung toàn bộ số bạc vụn ra ngoài.

Trên không trung phát ra một loạt tiếng “leng keng”, mấy chục mũi phi đao lập tức bị số bạc vụn đánh rơi xuống đất.

Ngoài ra còn phân nửa số bạc vụn thoát đi bay thẳng vào rừng dâu trước mặt.

Quả nhiên có người ẩn thân trong đó, thế bay của những nén bạc chẳng khác gì phi tiêu, buộc kẻ ẩn thân phải xuất hiện. Một bóng người tựa như dã hạc xuyên vân phóng thẳng lên không trung.

Giang Hải Phong quát lớn :

- Bằng hữu! Ngươi còn muốn chạy chăng?

Tuy cắp một người bên hông nhưng sự tiến thoái của chàng vẫn nhanh như chớp, chỉ hai lần tung lên hạ xuống là chàng đã truy đến sau lưng đối phương. Trong bóng đêm chỉ thấy đối phương là người cao gầy, thân mặc trường bào màu lam nhạt.

Giang Hải Phong khẽ quát :

- Đánh!

Trường kiếm trong hữu thủ xuất ra một chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đâm thẳng vào lưng đối phương.

Lam bào nhân “hừ” một tiếng và lập tức vọt người tới trước rồi nhanh chóng trở mình xuất kiếm.

Công phu của người này cũng khá phi phàm, hình như hắn đã nhận ra thanh kiếm của Giang Hải Phong không phải là phàm vật nên không dám cho kiếm mình va chạm vào kiếp đối phương, mà chỉ điểm lệch sang một bên nhằm vào khuỷu tay phải của Giang Hải Phong.

Trong chớp mắt, toàn thân hắn đã bật dậy, tả thủ phất trường bào kêu “vù” một tiếng rồi tung người phóng vào bên trái rừng dâu. Khó khăn lắm Giang Hải Phong mới bức đối phương hiện hình nên tự nhiên là chàng không thể để hắn thoát đi một cách dễ dàng.

Chàng đưa bảo kiếm lên miệng ngậm chặt rồi dùng tay phải móc ra một nén bạc bắn về phía lam bào nhân.

Lam bào nhân cười nhạt một tiếng, hắn vung trường kiếm lên không, một tiếng “keng” vang lên, nén bạc bị đánh văng ra ngoài xa.

Nhưng lúc này Giang Hải Phong đã lướt tới như hải yến lướt sóng, chàng cười nhạt, nói :

- Bằng hữu, ngươi cũng khá lắm!

Lời chưa dứt thì trường kiếm đã phất ra, lần này chàng thi triển chiêu Lưu Tinh Hàn Nguyệt, mũi kiếm hướng vào hai chân lam bào nhân. Lam bào nhân vội vàng tung người lên ba thước nhưng dường như Giang Hải Phong đã sớm đoán được nên trường kiếm cũng bật lên, thế kiếm nhanh như sao xẹt.

“Soạt” một tiếng, một chiếc giày trắng của lam bào nhân bị tiện đứt một mảng khiến hắn hồn phi phách tán. Thân hình lam bào nhân vừa chạm đất thì vai trái của hắn cũng lập tức trầm xuống, nhưng Giang Hải Phong đã bước tơi nơi, đối phương chưa kịp quay người xuất kiếm thì trường kiếm của chàng đã phất ra, “keng keng” hai tiếng vang lên gãy gọn, theo đó là hai mũi phi đao rơi xuống đất.

Hai mũi phi đao này vừa phát ra từ tả thủ của lam bào nhân và lập tức bị Giang Hải Phong đánh rơi. Bảo kiếm của chàng lại tiếp tục phát ra, lam bào nhân định tung người lên nhưng kiếm của Giang Hải Phong lại ép xuống khiến hắn phải lách người tránh qua một bên. Hai chiêu này xem ra vô cùng tuyệt diệu và nhẹ nhàng nhưng chứa đầy nộ khí của Giang Hải Phong.

Lam bào nhân vừa lách người thì trường kiếm liền xuất ra với chiêu Thu Phong Tảo Lạc Diệp chém ngay vào thắt lưng của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong vẫn tỏ ra khinh thị, chàng cười nhạt rồi đứng yên như thái sơn.

Khi trường kiếm của đối phương gần đến nơi thì chàng mới chợt phát hiện ra sự bất thường nên vội thi triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ mà lui ra sau.

Đối với Giang Hải Phong mà nói, chiêu này của đối phương tuy lợi hại nhưng vẫn còn quá chậm, chàng lui bước tránh né rồi trừng mắt quát lớn :

- Xem kiếm đây!

Một đạo bạch quang lóe lên trong bóng đêm tựa như sao băng trong đêm lạnh, loáng một cái đã nghe lam bào nhân phát ra tiếng kêu thảm.

Giang Hải Phong tiếp tục trầm hữu thủ, một luồng hàn quang từ bảo kiếm bắn ra tứ phía rồi bay vào không trung. Chàng vung chân phải đá ra một cước và khẽ quát :

- Đi!

Lam bào nhân bị đá văng ra hơn trượng, đầu va vào những gốc dâu kêu “bốp bốp”, nhất thời hôn mê bất tỉnh. Giang Hải Phong đang phẫn nộ tột đỉnh thì làm sao có thể hạ thủ lưu tình? Chàng vừa cắp Lâu Vân Bàng vừa tung người lướt tới bên cạnh lam bào nhân, chàng vận mục lực nhìn kỹ thì thấy đối phương là một trung niên đại hán, dung mạo cực kỳ quái đản. Trán vồ mũi tẹt, miệng móm gò má nhô cao, trông cứ như một nhân vật nửa người nửa quỷ.

Giang Hải Phong đã giơ kiếm lên nhưng chàng không nhẫn tâm hạ thủ.

Ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng quát vang lên từ sau lưng chàng :

- Tiểu tử, ngươi dám à?

Cùng với tiếng quát là một đạo kình phong nhằm vào Não Bộ huyệt phía sau đầu của Giang Hải Phong mà cuộn đến.

Não Hộ huyệt nằm trên xương Ngọc Chẩm, là đại huyệt quan trong nhất trên thân thể con người, một khi thọ thương, bất luận nặng nhẹ cũng đều đe dọa sinh mạng con người.

Giang Hải Phong tuy có võ nghệ cao cường và can đảm hơn người nhưng tuyệt đối không dám khinh xuất đối với chuyện này. Chàng vội nhào người tới trước, trường kiếm bên hữu thủ phát ra một đạo hàn quang đâm về phía sau.

Thân thủ của kẻ ám kích cũng không tầm thường, vừa xuất kích là lập tức thối lui, mục đích chỉ cố cứu người mà thôi. Khi Giang Hải Phong quay người lại thì đối phương đã lui hơn ba thước.

Người này thân thể thấp bé, mặt đầy râu quai nón, toàn thân mặc hắc y, song thủ cầm một đôi phán quan bút đen bóng.

Giang Hải Phong phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Được! Tối nay ta muốn xem các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người và có những công phu ghê gớm gì?

Hắc y đại hán cười nhạt bằng một giọng khàn khàn rồi nói :

- Giang Hải Phong, lời tốt đẹp đã nói hết mà ngươi vẫn chấp mê bất ngộ, chuyện này không thể trách bọn ta được nữa, kiếm của ngươi đã làm tổn thương nghĩa đệ Khổng Lượng của ta, tức là đã kết một mối thù không thể giải với Tuyết Sơn Tứ Hiệp bọn ta. Tiểu tử, ngươi chạy không thoát đâu.

Giang Hải Phong nghe khẩu âm người này thì biết đây chính là kẻ trong rừng dâu đối đáp với chàng lúc nãy, chẳng trách hắn tự thừa nhận là Tuyết Sơn Tứ Ma, cái gọi là tứ hiệp chẳng qua là hắn tự dát vàng lên mặt mình mà thôi.

Chàng liền gật đầu và nói :

- Rất tốt, tại hạ ngưỡng mộ công phu bất phàm của bốn huynh đệ các vị từ lâu, đêm nay hạnh ngộ tất phải thử cho biết mới được.

Vừa nói đến đây thì chợt nghe sau lưng có tiếng sột soạt. Khi Giang Hải Phong quay lại nhìn thì đã không còn thấy tung tích của lam bào nhân vừa bị chàng đả thương.

Lập tức chàng hiểu ra rằng, địch nhân mai phục không ít ở xung quanh.

Nhưng với thân thủ và can đảm của mình, Giang Hải Phong không chút khẩn trương lo lắng, lòng vô cùng trầm tĩnh. Chàng mỉm cười và nói :

- Nào! Nào! Tất cả hãy xuất hiện cho tại hạ xem thử!

Nói đoạn chàng cúi người đặt Lâu Vân Bàng xuống cạnh gốc dâu rồi chống kiếm mà đứng, thần sắc không chút úy kỵ.

Hắc y đại hán quan sát chàng một lúc rồi cười nhạt, nói :

- Vừa rồi ngươi đả thương Hà Giang Nhị Lang cũng đủ để dẫn đến cái chết của ngươi rồi, bây giờ ngươi lại đả thương nghĩa đệ Khổng Lượng của ta tức là kết oán thù không thể hóa giải với phái Tuyết Sơn, dù đêm nay ngươi có thoát được thì ngày sau giang hồ cũng không có chỗ cho ngươi đứng. Tiểu tử, ngươi là nghé non không sợ hổ, chờ đến lúc sợ thật thì đã quá muộn rồi.

Giang Hải Phong hoành kiếm mà đứng, nghe vậy thì chỉ cười nhạt. Chàng không dám rời chỗ đang đứng, vì Lâu Vân Bàng đang nằm bên cạnh. Thế nhưng thái độ của hắc y đại hán thấp lùn, mặt đầy râu quai nón kia thì quá đáng ghét, hắn chấp song bứt vào nhau, phát ra tiếng kêu “keng keng”, hắn nói bằng giọng trịnh thượng :

- Tiểu tử, còn không buông kiếm chịu trói sao?

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động không nói gì. Hắc y đại hán chau mày rồi bỗng nhiên vung phán quan bút lên, thân hình cũng như bóng quạ lao về phía Giang Hải Phong. Song bút một trên một dưới điểm vào yết hầu và Khí Hải huyệt của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không chờ đối phương đến gần, chàng vội ép thân kiếm xuống, thi triển chiêu Nhất Bổng Song Lang đánh vào đôi phán quan bút của đối phương.

Dường như hắc y đại hán biết sự lợi hại của bảo kiếm nên vội biến thế Đại Bàng Triển Vũ, song bút phân ra rồi nhẹ nhàng điểm chân xuống đất, lui bước ra sau. Hắn lui ra ngoài hơn trượng, nhưng thấy Giang Hải Phong vẫn đứng nguyên tại chỗ mà không truy theo.

Hắc y đại hán bất giác đỏ mặt, hắn nộ khí nói :

- Ngươi không tiến không thoái như vậy thì làm sao động thủ?

Giang Hải Phong cười cười, nói :

- Ngươi tự lui ra sau khiến ta cũng lười truy theo.

Hắc y đại hán lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tung người lướt tới, lần này song bút của hắn chập lại với nhau và bổ xuống dưới. Giang Hải Phong liền đẩy tả chưởng ra, dùng chưởng lực phong bế thế công của song bút. Hắc y đại hán lại phân song bút ra, chiêu thức biến hóa nhằm đâm vào hai mạn sườn của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, chàng vốn không muốn tiếp tục đả thương người nhưng chiêu thức của hắc y đại hán không tầm thường, nếu chàng không đả thương đối phương thì khó tránh bị đối phương đả thương mình. Trường kiếm trong tay chàng từ dưới đâm lên, thi triển tuyệt học mà chàng từng khổ luyện trên hải đảo, đó là chiêu Phong Vũ Nhất Tàn Chi.

Kiếm quang lấp lóe, hắc y đại hán liền biến sắc, miệng kêu thất thanh, nhưng trong chớp mắt đó lại có tiếng quát lớn như sấm rền :

- Ngừng tay! Ngươi dám hả?

Một chiếc Tử Kim Kỳ mang theo kình phong chụp xuống đầu Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi thuận theo thế kiếm đang xuyên lên mà biến thành chiêu Cử Hỏa Thiêu Thiên, sau đó thừa thế vọt ra ngoài vòng chiến.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, Tử Kim Kỳ của đối phương bị trường kiếm vạch thủng một mảng lớn.

Nhân vật vừa xuất thủ ám kích chính là nhị ma lợi hại nhất trong Tuyết Sơn Tứ Ma, giang hồ thường gọi là Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương. Ngoài ra tam ma còn lại theo thứ tự là lão đại Hoa Nhiệm Lệ Chiêu, lão tam Hải Diễn Ngô Khâu và lão tứ đã thọ thương Lam Y Quỷ Khổng Lượng.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương này dựa vào chiếc Tử Kim Kỳ mà giết người vô số, máu nhuốm lá cờ nên mới có trác hiệu là Huyết Kỳ. Tính tình người này cực kỳ tàn khốc, xem sinh mạng của con người như cỏ rác, thích giết người như thích uống rượu.

Lần này sở dĩ huynh đệ bọn chúng đến đây là vì nể mặt huynh đệ Hà Giang Nhị Lang.

Tuyết Sơn Tứ Ma và Hà Giang Nhị Lang vốn có giao tình thâm sâu nên bọn chúng mới lôi kéo nhau cùng đến.

Chẳng ngờ đối thủ tuy là một thiếu niên nhưng võ nghệ cao cường, vừa xung trận đã liên tiếp hao binh tổn tướng, ngay cả Hà Giang Nhị Lang cũng thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Theo ý của lão đại Hoa Nhiệm Lệ Chiêu, bốn huynh đệ Tuyết Sơn Tứ Ma vốn đã chuẩn bị phủi tay mà đi, không vướng vào vũng nước đen này nữa nhưng không ngờ ngay lúc đó Lam Y Quỷ Khổng Lượng lại thọ thương. Chuyện này đã đưa bọn chúng vào thế cưỡi hổ, Tuyết Sơn Tứ Ma xưa nay không quen cam tâm khuất phục nên đành quyết sinh tử với đối phương một phen.

Lâu nay huynh đệ bọn chúng đối địch thường xuất thủ riêng lẽ, trừ phi một trong số bốn huynh đệ chiến bại thì hai người khác mới liên thủ tiếp chiến.

Tử Kim Kỳ của Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương bị Giang Hải Phong rạch thủng một mảng khiến hắn bất giác kinh hãi, toát mồ hôi lạnh. Hắn cảm thấy vô cùng đau đớn, vì Tử Kim Kỳ này do hắn hợp chế từ chín loại kim tơ, bình sinh luôn mang bên người, quý trọng như thân thể, không ngờ vừa xuất chiêu đầu đã bị hủy trong tay đối phương.

Tuy vẫn có thể dùng để đối địch nhưng uy lực của Tử Kim Kỳ lúc này đã giảm đi rất nhiều.

Giang Hải Phong chuyển trường kiếm, hướng mũi kiếm về phía Hoa Nhiệm Lệ Chiêu ở bên trái, chân điểm nhẹ xuống đất, thoáng cái chàng đã đến trước mặt người này. Tinh thần của chàng lúc này vô cùng phấn chấn, tuy đối diện với lưỡng địch nhưng vẫn trấn định phi thường.

Lệ Chiêu lật song bút vào nhau, song mục xa hung quang ra tứ phía, khi Giang Hải Phong tiến đến thì song bút của hắn từ hai bên mãnh công vào giữa.

Giang Hải Phong ngửa người ra sau, “choang” một tiếng, đôi thiết bút của Lệ Chiêu như va vào chảo lửa khiến hai tay hắn tê buốt, hổ khẩu phát nóng, suýt chút nữa thì song bút vuột khỏi tay.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu thầm biết không ổn nên cố sức ngửa người ra sau, đồng thời hắn thi triển chiêu Thiết Bản Kiều, nhưng trong chớp mắt muốn trở người đứng lên thì một lưỡi kiếm sắc lạnh đã

chỉ vào trước ngực hắn. Nếu Lệ Chiêu dám nâng người lên một phân thì đừng mong bảo toàn sinh mạng.

Giang Hải Phong mục xạ tinh quang, chàng nói :

- Các hạ còn chưa chịu thua sao?

Lệ Chiêu bất giác lạnh người, thân thể chợt mềm nhũn và nằm “bịch” xuống đất.

Toàn thân hắn run bần bật, hắn lắp bắp nói :

- Huynh đệ, nếu... nếu ngươi đả thương ta thì bằng hữu của ngươi tất sẽ không cứu được, ta... ta có thuốc giải.

Giang Hải Phong động lòng, chàng nâng mũi kiếm lên khoảng nửa thước rồi cười nhạt, nói :

- Thuốc giải ở đâu? Còn không mau đưa ra?

Lệ Chiêu thấy mũi kiếm rời xa mình thì nhất thời can đảm trỗi dậy, hắn cười ha ha, nói :

- Tiểu huynh đệ, Lệ Chiêu ta nói có là nhất định có, ngươi lui một bước là ta lấy cho ngươi ngay.

Giang Hải Phong y lời lui một bước nhưng trong lòng chàng cũng đã có tính toán, chỉ cần đối phương to gan dám nuốt lời thì kiếm của chàng tuyệt không tha mạng cho hắn.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương đứng phía sau bên kia ngẩn người một lúc rồi nói :

- Đại ca, ngươi định làm gì thế?

Lệ Chiêu ngồi dậy và thở dài, nói :

- Chúng ta bại rồi, lão nhị, còn gì để nói nữa? Đưa cho hắn thôi!

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương biến sắc nhưng hắn thừa hiểu tính cách vị nghĩa huynh này của hắn, tuyệt đối không dễ dàng chịu thua như vậy. Do đó, hắn đoán bên trong tất có nguyên nhân và nhất thời hắn cũng bất động.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu mò trên người lấy ra một tiểu hồ lô màu đen và nói :

- Tiểu huynh đệ, ngươi cần bao nhiêu?

Nói đoạn hắn ngước nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười.

Giang Hải Phong trừng mắt nhìn đối phương rồi nói :

- Khoan đã!

Chàng tiến tới trước một bước, trường kiếm hích lên, Lệ Chiêu vội rụt tay lại và hỏi :

- Ngươi muốn làm gì?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Để ta tự lấy.

Lệ Chiêu từ từ đưa tiểu hồ lô ra trước và mỉm cười, nói :

- Huynh đệ, lấy ít ít nhé, lần sau bọn ta dùng nó để cứu người khác đấy.

Giang Hải Phong dùng mũi kiếm khèo lấy hồ lô, Lệ Chiêu lui ra sau ba bốn bước, rồi cười hì hì, nói :

- Không cần dùng nhiều, ba bốn viên là đủ rồi.

Giang Hải Phong cầm lấy hồ lô và cảm thấy nhẹ tênh như chẳng có vật gì, lòng bất giác lấy làm kỳ quái, chàng cúi nhìn thì thấy miệng hồ lô bị niêm kín. Chàng dùng bảo kiếm tiện đứt miệng hồ lô và dốc ngược xuống, quả nhiên chỉ là một hồ hô trống không.

Ngay lúc đó Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương và Hoa Nhiệm Lệ Chiêu bỗng nhiên cùng lui ra sau mấy bước.

Giang Hải Phong chột dạ, chàng cười nhạt một tiếng và quăng hồ lô xuống đất, trường kiếm bên hữu thủ lập tức hướng ra ngoài. Hàn quang lấp lánh, lưỡi kiếm vút theo chiếc hồ lô đang lơ lửng trên không. “Cách” một tiếng, thế kiếm vừa hạ thì bình hồ lô đã hóa thành ngàn mảnh bay tứ tán.

Giang Hải Phong nộ khí quát lớn :

- Lão tặc, ngươi dám gian trá à?

Chàng điểm mũi chân xuống đất, toàn thân như mũi tên bay về phía Lệ Chiêu, chàng cười nhạt, nói :

- Lão tặc vô sĩ, ta xem lão chạy đường trời nào cho thoát?

Lệ Chiêu cũng cười ha ha rồi nói :

- Ta cũng muốn xem làm sao ngươi chạy thoát?

Lời chưa dứt thì song chưởng của hắn cùng đẩy ra, một luồng khói đen từ lòng bàn tay hắn cuộn

tới trước, bao trùn toàn thân Giang Hải Phong.

Nhất thời Giang Hải Phong đành phải tung người lui ra sau, chàng biết Tuyết Sơn Tứ Ma đều là nhân vật quen thi triển độc dược và ám khí nên không dám khinh xuất.

Thân hình chàng vừa thoát khỏi làn khói đen thì Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương từ phía bên kia lặng lẽ công tới. Tử Kim Kỳ trong tay hắn quật từ trên xuống với kình phong ào ạt, đặc biệt là trên cán cờ có lưỡi đao sắc lạnh, lấp lánh bạch quang, nhằm giữa lưng Giang Hải Phong mà đâm thẳng tới.

Giang Hải Phong chưa kịp thi triển Quái Mãng Phản Thân thì huyết kỳ của đối phương đã ập tới, chàng khẽ quát :

- Ngươi muốn tìm cái chết chăng?

Lời vừa phát thì tả thủ phất ra ngoài, ngũ trảo xòe ra chụp lấy cán huyết kỳ, Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương vội ngửa người ra sau. Nhưng Giang Hải Phong đã quyết không để đối phương tẩu thoát, chàng sải chân tới trước, trường kiếm theo thế Trường Hồng Quán Nhật, tả thủ bắt kiếm quyết rồi phất mạnh ra ngoài. Thân thủ của danh gia quả nhiên là bất phàm, thức kiếm này của chàng thật sự đã đạt đến bốn chữ Kiếm Tẩu Khinh Linh.

Xem ra chỉ là một đạo bạch quang lấp lánh, chớp mắt lưỡi kiếm đã đến cạnh bụng dưới của Phạm Tiểu Cương. Nhưng Phạm Tiểu Cương cũng không phải tay vừa, nhân vật quán tuyệt trong Tuyết Sơn Tứ Ma này cười khẩy một tiếng rồi quét huyết kỳ từ trên xuống dưới. “Soạt” một tiếng, kiếm của Giang Hải Phong đã bị đánh bạt sang một bên.

Cùng lúc đó, Hoa Nhiệm Lệ Chiêu lại phi tới lần nữa, đôi phán quan bút thi triển một thức Bạt Phong Bàn Đả mãnh công vào dưới mạng sườn của Giang Hải Phong.

Thế nhưng Giang Hải Phong vẫn điềm nhiên bình thản, chàng cười khẽ một tiếng và bật người phóng vút lên không.

Phạm Tiểu Cương cũng lập tức tung lên theo, huyết kỳ cuộn gió ập đến, kình phong cực kỳ uy mãnh, vút thẳng vào hai chân Giang Hải Phong.

Hoa Nhiệm Lệ Chiêu cũng chớp thời cơ thi triển thế Như Ý Thổ Nạp, song bút một trước một sau điểm loạn xạ vào những đại huyệt trên người Giang Hải Phong.

Hai nhân vật này xuất thủ cực nhanh, thoáng cái là đến. Nhưng thân công phu của Giang Hải Phong dường như đã đạt đến cảnh giới quỷ thần khôn lường, trong bất cứ tình huống nguy hiểm nào, chàng cũng đều có thể ung dung tiến thoái.

Trong chớp mắt, khi hai huynh đệ đối phương xuất chiêu thì Giang Hải Phong đã lăng không mà

dịch xéo qua và hạ thân xuống đất.

Song ma thấy vậy thì buột miệng kêu thất thanh :

- Không xong rồi!

Cả hai vội vận khí vào đan điền rồi trụ người hạ xuống. Nhưng thần thủ của đối phương làm sao có thể so sánh với Giang Hải Phong, khi Giang Hải Phong tiếp đất thì Lệ Chiêu và Phạm Tiểu Cương vẫn còn cách mặt đất mấy thước. Chỉ nghe chàng cười lớn rồi quát :

- Đi!

Tả thủ cũng theo tiếng quát mà đẩy ra một đạo kình lực di sơn đảo hải. Phạm Tiểu Cương bị trúng chưởng trước tiên, thân người hắn bị chấn động rồi lăn lộn trên không mấy vòng, huyết kỳ cũng tuột khỏi tay, bay ra xa hơn trượng.

Lệ Chiêu tuy chưa bị kình khí đả thương nhưng cũng hồn phi phách tán, hắn thấy nghĩa đệ thọ thương bay đi thì vội đạp chân phải vào chân trái, mượn lực mà liều mạng bổ nhào về phía Giang Hải Phong. Đồng thời hữu thủ cũng vung mạnh ra, hắn không tiếc dùng một chiếc phán quan bút làm ám khí, phóng thẳng vào chính diện Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong liền bạt trường kiếm lên, “choang” một tiếng, thiết bút bị đánh bay đi, nhưng nhìn lại thì thấy Lệ Chiêu đã bồng nghĩa đệ Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương và hắn đang chạy vào rừng dâu rậm rạp.

Sát cơ đột khởi trong lòng Giang Hải Phong, chàng quát lớn :

- Hai ngươi đừng mong thoát, hãy để sinh mạng lại!

Hai chân thi triển thức Xá Châu Hãn Phong, thân hình liên tục nhô lên thụp xuống rất đẹp, trông cứ như cánh cò giữa đồng hoang, nhanh cực kỳ.

Lệ Chiêu kinh tâm táng đởm, bất giác hô kêu lớn :

- Các ngươi mau đến! Mau đến!

Giang Hải Phong phất thân kiếm ra ngoài, Lệ Chiêu vừa lách qua trái thì đường kiếm cũng vừa vạch một đường từ ngực xuống mạng sườn của hắn, lưỡi kiếm lạnh như băng, róc đi một mảng thịt của hắn.

Lệ Chiêu bất giác rùng mình, hắn kêu thất thanh rồi ngã nhào qua trái, đồng thời Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương cũng bị hất văng đến trước. Hắn lại lớn tiếng kêu :

- Người đâu đến mau... đến mau...

Giang Hải Phong dấn tới trước một bước, mũi kiếm đã hướng vào giữa lưng Hoa Nhiệm Lệ Chiêu. Nhưng lão ma đầu này làm sao có thể chịu chết như vậy? Hắn mãnh xông tới trước, phán quan bút trở ngược lại quét vào thân kiếm của Giang Hải Phong.

Trường kiếm bị chấn động, vạch dài một đường từ lưng lên vai Lệ Chiêu, để lại một vệt máu khá sâu.

Lệ Chiêu lại kêu thảm một tiếng, nhất thời hắn vừa bò vừa chạy vào rừng dâu.

Giang Hải Phong cười ha ha, chàng nói :

- Khá lắm, ngươi còn muốn chạy sao?

Lời vừa dứt thì đột nhiên có một loạt tên bay về phía chàng, tiếp theo là có ba bóng người lao ra từ trong bóng tối. Một người trong bọn quát lớn :

- Lệ lão đệ mau lui bước, để bọn ta đối phó với hắn.

Người này vừa dứt lời thì một thanh thiết đao như độc long xuất động chém tới, ánh hàn quang trên đao lấp lánh nhằm vào giữa ngực Giang Hải Phong. Giang Hải Phong không ngờ lúc này còn có một toán người nữa xuất hiện, điều nay cũng khiến hỏa nộ trong người chàng càng dâng lên cao. Hiện tại chàng chẳng còn kiêng kỵ gì nữa, trường kiếm quét ra, đánh dạt thiết đao của người mới đến qua một bên. Cùng lúc, chàng nhoài người tới trước, tả thủ thi triển thế Thiết Tì Bà Thủ điểm vào giữa ngực đối phương.

“Bình” một tiếng, người này đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, thân hình lộn nhào và bay thẳng ra sau. Ba ngón tay của Giang Hải Phong đã điểm nát nội tạng của hắn, hiện tại hắn lăn lộn dưới đất và luôn miệng kêu cứu mạng. Ngay cả diện mạo của đối phương như thế nào, hắn cũng chưa kịp thấy rõ mà đã thọ thương, điều này khiến cho hai tên còn lại kinh tâm khiếp đảm.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi đột nhiên quay người bỏ chạy. Giang Hải Phong liền tung người truy theo, chàng ngậm kiếm lên miệng, song thủ cùng xuất ra, hai luồng chỉ phong như gió lướt tới điểm ngay vào đại huyệt sau lưng của hai gã. Ba người này thế đến như gió nhưng tổng cộng chưa được mấy chiêu đã hoàn toàn bị khống chế.

Giang Hải Phong vẫn chưa nguôi phẫn nộ, chàng quét mục quang nhìn tứ phía như con hổ đói nhưng chẳng thấy một bóng người nào nữa. Có lẽ đối phương kinh tâm khiếp đảm nên lẩn trốn vào rừng dâu, không dám xuất diện nữa.

Giang Hải Phong trở lại gốc dâu, ôm vị lão bằng hữu của chàng lên. Lão nhân Lâu Vân Bàng

trông thật đáng thương, miệng sủi đầy bọt trắng, hơi thở rất yếu ớt.

Giang Hải Phong vội vàng giải huyệt cho lão, chàng sợ do bế khí lâu quá khiến lão ta không chịu đựng nổi.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng được giải huyệt thì ngửa mặt thở dài, nói :

- Lão đệ... đây là nơi nào?

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Chúng ta sắp vượt khỏi vòng vây rồi. Lão yên tâm!

Lâu Vân Bàng dịu mắt, nhìn ra tứ phía một lúc rồi nhắm mắt lại, hô hấp của lão càng lúc càng yếu dần. Giang Hải Phong nóng lòng như bị lửa đốt, chàng ôm chặt Lâu Vân Bàng nhưng thân hình cũng bất giác phát run. Trong đời này, chàng chưa từng phụ bất kỳ người nào, nếu nói có thì Lâu Vân Bàng này là người đầu tiên. Rừng dâu lạnh lẽo thê lương, ánh trăng mờ mờ bàng bạc không gian, mây đen đã bay đi tứ tán.

Gió đêm thổi qua từng cơn khiến con người càng cảm thấy buốt giá.

Tâm tình của Giang Hải Phong rất trầm trọng, lúc này chàng đang nóng lòng lo cho sinh tử của Lâu Vân Bàng. Chàng nghĩ :

- “Nếu lão ta chết thật thì làm sao ta có thể an tâm?”

Bỗng nhiên Lâu Vân Bàng khẽ động đậy, lão gượng cười, nói :

- Thả ta xuống, lão đệ!

Giang Hải Phong cảm thấy thân nhiệt của lão chợt nóng như lửa, chàng không dám do dự nên vội đặt lão xuống thảm cỏ, mặt cỏ đầy nước mưa nhưng chàng cũng không ngại. Chàng nói :

- Lão tiền bối, xin hãy yên tâm. Nhất định tại hạ sẽ tận lực để cứu lão.

Lâu Vân Bàng buột miệng nói :

- Không xong rồi!

Nói đoạn lão mở mắt ra, hai mắt đã hiện một màng đen, đây là hiện tượng cho biết độc tố đã công tâm, sinh mạng của Lâu Vân Bàng đã đến hồi nguy kịch. Giang Hải Phong đưa hai tay run run áp vào lưng lão ta rồi vận lực đẩy chân nguyên của mình sang người Lâu Vân Bàng. Nhưng thân người Lâu Vân Bàng càng run mạnh hơn, lão ta không chịu nổi lực đạo của Giang Hải Phong, song mục lúc

nhắm lúc mở, dường như vô cùng đau đớn.

Giang Hải Phong không kiềm chế được nên rơi lệ, chàng nói :

- Lão tiền bối... Chỉ cần cứu được mạng sống của lão thì bất cứ chuyện gì tại hạ cũng làm. Hãy mau nói cho tại hạ biết, làm thế nào mới cứu lão được? Mau...

Hai mắt Lâu Vân Bàng đã vô thần, đôi môi khô khẽ động, như muốn nói điều gì nhung không thể phát ra thành tiếng. Lúc này chợt nghe có người cười sang sảng trong rừng dâu, tiếp theo là một giọng lạnh lùng :

- Giang Hải Phong, lão phu đến cứu bằng hữu ngươi đây.

Giang Hải Phong cả kinh, chàng vừa quay lại thì nghe người kia lớn tiếng nói tiếp :

- Thắp đèn lên!

Ánh lửa chớp lóe, bảy tám ngọn đèn lồng lập tức được thắp sáng. Dưới ánh đèn, người đầu tiên mà Giang Hải Phong nhìn thấy là một bạch y lão nhân gầy guộc. Lão nhân này đầu tóc trắng như tuyết, song mục rất nhỏ, thân hình vừa ốm vừa cao, lão ngồi trên một chiếc ghế có bánh xe, hai bên có sáu thanh y thiếu niên cầm đèn.

Giang Hải Phong quan sát lão nhân này một lúc rồi bất giác ngẩn người, chàng hỏi :

- Các hạ là ai? Giang mỗ chưa từng quen biết.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Trước tiên ngươi không cần quán lão phu là ai, tóm lại cứu người là chuyện quan trọng.

Nói đoạn lão lấy ra một ống trúc rồi tiếp lời :

- Giang Hải Phong, lệnh hữu đã bị độc tố công tâm, nếu không có Tuyết Sơn Thần Tán này thì e rằng sinh mạng của lệnh hữu chỉ còn tính từng khắc thôi.

Lão cười hì hì rồi nhướng mày nói tiếp :

- Lão phu biết ngươi là một thiếu niên đầy nhiệt huyết nên không thể thấy chết mà không cứu, đúng không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Nếu lão cũng là địch nhân của tại hạ thì việc này chẳng khác gì uy hiếp tại hạ.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Thiếu hiệp, ngươi sai rồi, đây không phải là uy hiếp, mà ngược lại là một cuộc giao dịch công bằng. Ngươi thử nghĩ xem, Lâu Vân Bàng đã bán rẻ bọn ta, vậy thì tại sao bọn ta phải cứu hắn chứ?

Giang Hải Phong nộ khí quát :

- Các ngươi có điều kiện gì?

Bạch y lão nhân cười hì hì, nói :

- Rất đơn giản, chỉ cần ngươi thúc thủ chịu trói thì lão phu lập tức động thủ cứu người, thế nào?

Nói đến đây thì lão ngẩng cao đầu và hất hàm hỏi :

- Thế nào? Chỉ cần ngươi gật đầu là được rồi. Lão phu tuyệt đối tin tưởng ngươi.

Đôi mày kiếm của Giang Hải Phong chợt dựng thẳng lên, chàng cười nhạt và nói :

- Nếu tại hạ cần thuốc giải thì dễ như trở bàn tay, lão cho rằng tại hạ không thể đoạt từ tay lão chăng?

Nói đoạn chàng định tung người phóng tới.

Nhưng bỗng nhiên lão phu kia phá lên cười to hơn. Lão nói :

- Khoan đã! Khoan đã! Người ta nói Giang Hải Phong là một thiếu niên nghĩa dũng kiêm toàn, lão phu vốn rất tin điều đó, nhưng bây giờ xem ra, lão phu đã nhìn lầm ngươi rồi, nực cười...

Bạch y lão nhân này vừa nói vừa không ngừng cười, lão chỉ tay vào hai chân và nói tiếp :

- Ngươi xem này, lão phu mang trọng bệnh chẳng khác gì phế nhân, sở dĩ dám đến đây là vốn cho rằng ngươi là người có nghĩa. Nào ngờ... Ha ha...

Lão cười sang sảng một tràng rồi nói tiếp :

- Ngươi muốn đối phó với một lão nhân tàn phế thế này thì đương nhiên là quá dễ, nhưng e rằng sẽ có tổn hại đến thanh danh của ngươi chăng?

Lão đưa ống trúc lên không lắc lắc rồi tiếp lời :

- Nào! Nào! Ngươi giết ta rồi đoạt cái này đi!

Giang Hải Phong bị mấy lời châm biếm đầy khiêu khích của lão làm cho đỏ mặt tía tai, nhất thời

chàng ngẩn người đứng giữa đương trường mà không biết phải nói gì, làm gì.

Lão nhân lại cười hì hì, nói :

- Thế nào? Thiếu hiệp khách, ngươi là người phóng khoáng, lão phu chỉ nghe ngươi một câu thôi, gật đầu hay lắc đầu?

Giang Hải Phong quay lại nhìn Lâu Vân Bàng thì thấy hai mắt lão đang cố gắng mở ra, tựa như đang cố giẫy giụa lần cuối cùng. Tình hình này khiến chàng không còn do dự nữa, chàng thầm nghĩ :

- “Lâu tiền bối vì cứu ta mà cam nguyện hy sinh thân mình, bây giờ ta há chẳng dám hy sinh vì lão sao?”

Nghĩ đoạn chàng cười nhạt, nói :

- Được! Các ngươi hãy cứu người trước rồi tính.

Bạch y lão nhân cười ha ha, lão nói :

- Vậy thì được, nhưng ngươi phải nói rõ, đến lúc đó ngươi không được trở mặt đấy.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Lão nhân vỗ tay một cái rồi nói :

- Được! Nhất ngôn cửu đỉnh nhé.

Lão quay đầu, vẫy tay và nói tiếp :

- Nào! Đẩy ghế ta tới, chúng ta cứu người là việc quan trọng.

Đột nhiên Giang Hải Phong khẽ quát :

- Khoan đã!

Bạch y lão nhân khoát tay, chiếc ghế có bánh xe lập tức dừng lại, lão nhìn qua Giang Hải Phong và nói :

- Thế nào? Còn chuyện gì nữa?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Chỉ cần các ngươi cứu được lão ta thì tự nhiên tại hạ thúc thủ chịu trói, tùy các ngươi xử lý, nhưng về sau các ngươi không được làm khó dễ lão ta.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói :

- Nhất ngôn cửu đỉnh, nể mặt ngươi nên bọn ta sẽ thả hắn đi, tuyệt đối không làm khó dễ hắn. Ngươi có thể yên tâm rồi chứ?

Giang Hải Phong lui một bước rồi nói :

- Được rồi! Tại hạ tin các ngươi một lần này.

Lão nhân mỉm cười, nói :

- Chẳng có gì không thể tin cả.

Nói xong thì chiếc ghế đã được đẩy đến cạnh người Lâu Vân Bàng. Bạch y lão nhân cúi đầu quan sát Lâu Vân Bàng một lúc rồi quay lại dặn dò :

- Nào! Đỡ lão ta dậy!

Hai thiếu niên phía sau lập tức đỡ Lâu Vân Bàng dậy, Giang Hải Phong cũng vội bước đến, bạch y lão nhân nhìn chàng và nói :

- Ngươi cứ yên tâm, ta nói cứu hắn là nhất định cứu hắn, tuyệt không nuốt lời.

Nói đoạn lão mở nắp ống trúc rồi dốc ra bàn tay mấy viên dược hoàn màu xanh lục, kế đó lão mỉm cười với Giang Hải Phong và nói :

- Thế nào? Ngươi có cần xem qua không?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Không cần, các hạ hãy mau mau cho lão ta uống đi!

Bạch y lão nhân mỉm cười, nói :

- Được! Bảo đảm là hữu hiệu.

Nói đoạn lão bỏ mấy viên dược hoàn vào miệng Lâu Vân Bàng rồi nói với thuộc hạ phía sau :

- Mau đở lão ta dậy!

Lão án song thủ vào hai vai Lâu Vân Bàng, song thủ của lão không ngừng rung động khiến thân

hình Lâu Vân Bàng cũng rung động theo.

Giang Hải Phong bất giác cười nhạt, nói :

- Khá lắm! Chưởng lực của lão cũng không tệ.

Bạch y lão nhân cười hì hì, nói :

- Không tệ lắm...

Vừa nói đến đây thì Lâu Vân Bàng đang nhắm mắt sắp chết bỗng nhiên mở to mắt ra, trước ngực lão ta phập phồng liên tục rồi thổ ra một ngụm nước đen, nhất thời mùi xú uế bốc lên mũi khiến ai nấy đều muốn nôn oẹ.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói :

- Tốt rồi! Sinh mạng này có thể cứu được rồi!

Nói đoạn lão vỗ vào lưng Lâu Vân Bàng hai cái. Lâu Vân Bàng liên tục thổ ra nước đen, trong miệng phát ra thanh âm khò khè kéo dài.

Bạch y lão nhân phất tay hạ lệnh đưa Lâu Vân Bàng qua một bên, đồng thời lão quay sang mỉm cười với Giang Hải Phong và nói :

- Giang Hải Phong, lão phu đã y theo lời mà làm. Bây giờ đến lượt ngươi đó. Lão phu tin tưởng ngươi là một quân tử tín nghĩa, thế nào?

Giang Hải Phong bước đến cạnh Lâu Vân Bàng, chàng án tay vào mạch môn của lão thì cảm thấy quả nhiên mạch đạo đã thông, huyết dịch lưu hành, độc thương đã hoàn toàn được trị lành.

Chàng lui một bước rồi nghiêm sắc diện nói :

- Vị lão bằng hữu này của tại hạ là người rất có nghĩa khí, sau khi tỉnh lại, nếu lão ta thấy tại hạ chịu trói thì nhất định sẽ bất phục. Chi bằng các ngươi hãy đưa lão ta rời khỏi nơi này, khi lão tỉnh lại mà không thấy tại hạ thì cũng là chuyện đã rồi.

Bạch y lão nhân gật đầu, lòng bất giác khâm phục tính cách của Giang Hải Phong nên liền nói :

- Chuyện này không khó, lão phu sẽ thực hiện ngay.

Nói đoạn lão quay sang dặn dò mấy thanh y thiếu niên :

- Các ngươi đưa hắn đến Thanh Châu khách điếm, bảo bọn tiểu nhị hãy khá phục vụ tốt cho hắn,

đến khi nào thân thể hắn tráng kiện trở lại mới thôi.

Hai thanh y thiếu niên lập tức nhận lệnh và bước lên trước khiêng Lâu Vân Bàng lên. Chợt nghe Giang Hải Phong nói :

- Xin các hạ cho biết đại danh, Giang Hải Phong sẽ không quên lòng tốt của các hạ.

Bạch y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Giang Hải Phong, lão phu biết tâm ý của ngươi, phải chăng ngươi không yên tâm về ta, sợ ta ngầm gia hại vị bằng hữu của ngươi?

Giang Hải Phong không phủ nhận. Lão phu cười nhạt, nói :

- Việc đã đến nước này, lão phu cũng không ngại cho ngươi biết, lão phụ họ Yến tên là Cửu Công, giang hồ bằng hữu thường gọi là Bạch Y Tẩu. Ta đã nói là bảo đảm an toàn cho lệnh hữu thì quyết không nuốt lời, bằng không há chẳng bị thiên hạ chê cười sao? Thế nào, thiếu niên hiệp khách, ngươi có tin được không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Vậy thì tại hạ chẳng còn gì bận tâm nữa.

Chàng phất tay rồi nói tiếp :

- Các ngươi hãy đưa lão ta đi thôi!

Bạch y lão nhân ngẩn người, lão nói :

- Vừa rồi ngươi đồng ý với lão phu là thúc thủ chịu trói mà?

Giang Hải Phong cười nhạt và đưa hai tay ra, nói :

- Các ngươi cứ đến trói tại hạ.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công phá lên cười ha ha rồi nói :

- Giang Hải Phong quả nhiên là một trang hảo hán, ngươi yên tâm, bọn ta tuyệt không làm khó dễ ngươi. Kết cuộc của ngươi sẽ do công nghị của võ lâm đồng đạo quyết định, trước khi phát lạc ngươi, lão phu nguyện phụ trách vấn đề an toàn cho ngươi.

Lão quay sang thiếu niên bên cạnh và nói tiếp :

- Kiếm Phi! Các ngươi muốn lập chí thì nên lấy vị Giang Hải Phong này làm gương, tuy hắn là

địch nhân của chúng ta nhưng gia gia rất khâm phục hắn.

Thiếu niên kêu bằng Kiếm Phi liền cúi người, nói :

- Tôn nhi cũng cho rằng như thế.

Bạch Y Tẩu khẽ quát :

- Đi trói hắn lại!

Yến Kiếm Phi chau mày, hắn lấy trên người ra một sợi dây thừng rồi từ từ bước về phía Giang Hải Phong và nói :

- Giang huynh! Xin lượng thứ cho tiểu đệ mạo phạm.

Giang Hải Phong cười sang sảng nói :

- Ngươi cứ việc trói, chỉ sợ sợi dây này không trói nổi ta thôi.

Yến Kiếm Phi ngầm kinh hãi, hắn cúi nhìn sợi dây trên tay rồi bất giác do dự không bước tới nữa.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Trói quân tử không trói tiểu nhân. Giang Hải Phong, ngươi nói thế là hơi tự hạ thấp mình đấy.

Song mục Giang Hải Phong bất giác xạ tinh quang, chàng không ngờ lão nhân này lại có khí khái của một anh hùng như thế, đủ thấy trong giới hắc đạo cũng không ít kẻ nghĩa dũng. Chàng mỉm cười và gật đầu, nói :

- Đã vậy thì các ngươi mau trói ta đi!

Yến Kiếm Phi lập tức bước lên, hắn dùng dây thừng quấn quanh người Giang Hải Phong năm sáu vòng rồi thắt lại mười mấy gút, có thể nói là khá chắc chắn. Trói xong thì hắn lặng lẽ lui bước qua một bên.

Bạch Y Tẩu quan sát kỹ Giang Hải Phong một lượt rồi gật đầu, nói :

- Thiếu niên hiệp khách, bây giờ lão phu không ngại nói cho ngươi biết, ngươi vừa bước vào giang hồ mà đã tạo ra nhiều sát nghiệt như vậy, khiến ai ai cũng đều muốn trừ diệt ngươi. Phen này, theo lão phu phán đoán thì sẽ hung đa cát thiểu chờ ngươi, đây cũng là kết quả do ngươi tự tạo ra, không thể oán trách ai được.

Lão phá lên cười ha ha rồi chợt hỏi :

- Ngươi không sợ gì à?

Giang Hải Phong nói :

- Bây giờ nói sợ thì đã muộn. Nói nhiều vô ích, chúng ta đi thôi!

Yến Cửu Công hơi biến sắc, lão nói :

- Yến Kiếm Phi, hãy thu giữ trường kiếm sau lưng hắn!

Yến Kiếm Phi bước lên, hắn định giơ tay lấy kiếm thì đôi mày của Giang Hải Phong chợt dựng lên, chàng khẽ quát :

- Không được động vào!

Yến Cửu Công chau mày hỏi :

- Vì sao?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Kiếm này là do Bạch Dương đạo trưởng tặng cho tại hạ, ngày sau có thể lão ta cần lấy lại từ tay tại hạ, vì thế sống chết gì nó cũng phải theo tại hạ, các vị không được động đến.

Yến Cửu Công thầm kinh ngạc, lão vốn ngưỡng mộ công phu kinh người của Bạch Dương đạo trưởng từ lâu và từng nghe nói Bạch Dương đạo trưởng phong kiếm ở Tam Dương đạo quán mấy mươi năm rồi, không ngờ lão đạo trưởng cũng bại trong tay thiếu niên này. Sau đó còn tặng kiếm cho Giang Hải Phong, từ đây có thể đoán, võ công của Giang Hải Phong quả nhiên cao thâm khôn lường.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nghe vậy thì mỉm cười gật đầu, nói :

- Đã vậy thì bọn lão phu tuyệt đối không miễn cưỡng.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Nhưng ngươi phải theo lão phu đến một nơi, đến đó bọn ta mới có thể chiếu cố cho ngươi.

Đến lúc này thì Giang Hải Phong đã không quan tâm đến chuyện sinh tử, chàng gật đầu, nói :

- Đi thì đi thôi!

Yến Cửu Công lộ vẻ vui mừng, lão phất tay nói :

- Đi! Bọn tiểu tử hãy cầm đèn đi trước!

Thế là đoàn người tiền hô hậu ủng đưa Giang Hải Phong đi vào nơi thâm sâu của rừng dâu.

Giang Hải Phong chẳng nói một lời, trong đầu chàng bất giác thầm nghĩ: Chẳng biết Lâu Vân Bàng có bình an thật hay không?

Kế đó chàng lại nghĩ đến mình, không ngờ mình lại rơi vào kết cuộc như thế này, trước khi vào Trung Nguyên, bản ý của mình là muốn tạo dựng một sự nghiệp, nhưng bây giờ xem ra hùng tâm tráng chí đó đã thành hư không rồi.

Nghĩ đến đây, bất giác chàng buông tiếng thở dài rồi cúi đầu, ngay cả người bên cạnh cũng lười nhìn.

Diện tích rừng dâu này khá lớn, càng đi càng vào sâu, tựa như vĩnh viễn không đến bìa rừng. Thế nhưng bọn người kia như khinh xa quen đường, bọn họ xuyên qua những ngõ ngách trong rừng dâu mà đi rất tự nhiên. Dần dần rừng dâu cũng thưa dần, trước mắt đã có ánh đèn ẩn hiện.

Đột nhiên có một ngọn đèn lồng lóe sáng, trước mắt xuất hiện một toán người, đi đầu là một quan nhân đội mũ hồng, người này cười lớn rồi nói :

- Ái chà! Thật không dễ chút nào, Yến lão thái gia đã bắt được đại tặc rồi chăng?

Công lao này không phải là nhỏ!

Yến Cửu Công bất giác đỏ mặt, lão quay lại nhìn Giang Hải Phong rồi lớn tiếng nói :

- Từ quan nhân chớ nói thế!

Quan nhân họ Từ lộ vẻ ngạc nhiên, hắn hỏi :

- Thế nào? Không nói thế thì còn nói cách nào khác?

Yến Cửu Công hạ giọng nói :

- Xin Từ đại nhân hãy đưa người trở về, người này tạm thời do lão phu trông giữ, hắn không chạy được đâu.

Từ đại nhân càng ngạc nhiên, hắn cười nhạt, nói :

- Lão thái gia, lão chớ nói đùa. Bọn tại hạ vất vả cả đêm, người này lại là tội phạm bị truy nã, không đưa về phủ làm sao được?

Giang Hải Phong nghe người này nói thì đùng đùng phẫn nộ, chàng cười nhạt rồi nói :

- Giang Hải Phong ta là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, tên cẩu quan ngươi sao lại vu oan cho ta là đạo tặc? Há có lý như thế sao?

Chàng phẫn nộ như vậy khiến Yến Cửu Công vô cùng lo lắng, khó khăn lắm lão mới dụ cho chàng mắc lừa chịu trói, nếu khích tên quan nhân này nổi nóng lên thì mọi việc há chẳng hỏng bét hết sao?

Thế là lão khoát tay, nói :

- Đừng cãi! Đừng cãi... Chuyện này...

Lão quay sang cung thủ nói với Từ quan nhân :

- Từ đại nhân xin nể mặt lão phu mà chớ chấp nhất. Người này có hiềm khích quá lớn với bọn lão phu, khó khăn lắm bọn lão phu mới bắt được hắn thì làm sao có thể đưa về quan phủ xử lý? Đại nhân nên hiểu trên giang hồ có qui luật của giang hồ, xin hãy để cho bọn lão phu tự xử!

Từ quan nhân bị Giang Hải Phong mắng trước mặt thuộc hạ thì đã vì xấu hổ mà phẫn nộ. Nhưng thấy Yến Cửu Công dùng ngoa ngôn xảo ngữ thuyết phục và không muốn giao phạm nhân thì cho rằng lão ta có ý làm khó dễ với mình nên càng thêm phẫn nộ. Hắn cười nhạt, nói :

- Yến lão gia, lão nói thế là sai rồi, trên giang hồ có qui luật của giang hồ, nhưng quan phủ cũng có phép của quan phủ, người này là đại phạm gây án vô số, bổn đại nhân có lệnh bắt hắn thì tự nhiên phải đưa hắn về phủ. Còn như vụ vất vả trợ giúp của chư vị, tại hạ sẽ báo với cấp trên tưởng thưởng, đâu có lý để các vị vất vả không công.

Yến lão gia thử nghĩ xem, huynh đệ tại hạ đã vất vả cả đêm, nếu không đưa được phạm nhân về phủ thì còn gì là mặt mũi...

Bạch Y Tẩu vừa khẩn trương vừa tức, lão ngầm hận Chu Kỳ không biết suy tính mới đem chuyện này nhờ quan binh và vu cho Giang Hải Phong là đạo tặc, bây giờ bị rơi vào thế “mời thần thì dễ nhưng tiễn thần thì khó”. Nếu bây giờ giao Giang Hải Phong cho bọn chúng thì chẳng những Giang Hải Phong không chịu mà sợ rằng Hà Giang Nhị Lang, Tuyết Sơn Tứ Ma cũng không đồng ý. Vả lại, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì khó tránh bị võ lâm đồng đạo chê cười.

Nghĩ đoạn lão trầm sắc diện và lạnh lùng nói :

- Từ đại nhân, lẽ nào đại nhân thật sự không nể mặt lão phu?

Quan nhân họ Từ bất giác chau mày, hắn cũng biết vị Yến lão gia này là nhân vật không tầm thường, bản thân hắn tuyệt không dám đắc tội. Nhưng một khi đã khoác áo quan nhân thì có những chuyện không thể xử lý theo tình riêng, nghĩ đoạn hắn thở dài, nói :

- Yến lão gia, chẳng phải huynh đệ tại hạ không muốn nể mặt, nhưng chuyện này quả thực...

Lời chưa dứt thì hắn đã buông một tiếng thở dài rồi ngước nhìn Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công.

Bạch Y Tẩu mỉm cười, nói :

- Vậy cứ để lão phu tạm thời quản thúc hắn là được!

Từ quan nhân gượng cười, nói :

- Điều này cố nhiên là có thể, nhưng trước tiên cần phải đi Thanh Châu để quan phủ quyết định, tại hạ không có quyền này.

Bạch Y Tẩu nghe vậy thì phất tay áo, phẫn nộ nói :

- Đã vậy thì lão phu chẳng còn biện pháp nào khác! Đi!

Nói đoạn lão quay lại vẫy tay ra hiệu cho người áp giải Giang Hải Phong. Ngay lúc đó, bỗng nhiên Từ quan nhân cười lớn rồi nói :

- Khoan đã!

Hắn bạt đao đánh “soạt” một tiếng rồi nói tiếp :

- Giỏi cho Yến Cửu Công, lẽ nào lão dám bao che cho tội phạm?

Hắn cười nhạt mấy tiếng rồi quay sang nói với bọn đại hán phía sau :

- Các ngươi nghe cho rõ đây, nếu kẻ nào dám vọng động thì bổn quan sẽ khép vào tội làm phản, tội danh này bị xử như thế nào, có lẽ các ngươi đều đã biết.

Bạch Y Tẩu nghe vậy thì tức đến độ toàn thân phát run.

Tôn nhi Yến Kiếm Phi bên cạnh lão càng nộ khí ra mặt, hắn nói :

- Gia gia! Chúng ta cứ đi, xem hắn làm được gì?

Yến Cửu Công nhìn qua Từ quan nhân và cười nhạt, nói :

- Từ đại nhân, ngươi bức ép lão phu như vậy thì lão phu cũng muốn xem thử kẻ nào có thể cản được lão phu? Đi!

Đoàn người phía trước vừa bước được mấy bước thì đám quan binh đột nhiên tản ra tứ phía, Từ đại nhân đứng từ xa lớn tiếng nói :

- Yến lão gia nên nhớ, nơi này có hỏa khí của bọn ta mai phục, nếu các ngươi dám xông lên thì đừng trách huynh đệ bọn ta hạ thủ không khách khí. Yến lão gia là người thông minh, đừng hành sự một cách hồ đồ như thế!

Yến Cửu Công thầm kinh động nhưng lão phá lên cười một tràng sang sảng, song thủ án vào hai bánh xe, thân người chợt đứng thẳng dậy. Lão lớn tiếng nói :

- Từ đại nhân, hỏa khí của ngươi không hù dọa được lão phu đâu. Lão phu chẳng phải là kẻ tàn phế, nếu ngươi không sợ giết người vô số thì cứ thử khai hỏa đi!

Giang Hải Phong im lặng và nhắm mắt trước sự tranh cãi giữa song phương, trong lòng chàng chỉ cảm thấy nực cười vô cùng. Lúc này nghe Yến Cửu Công nói vậy thì chàng vội mở mắt ra, quả nhiên Yến Cửu Công chẳng phải là người tàn phế, khí hận chợt dâng lên trong lòng chàng. Bấy giờ chàng mới biết, sở dĩ lão ta ngồi xe đẩy là lừa mình để tìm sự cảm thông, lão này quả nhiên là hạng cực kỳ gian xảo.

Chàng hối hận việc bị mắc lừa và càng căm phẫn hành động của bọn Yến Cửu Công. Ngay lúc đó, bỗng nhiên Yến Cửu Công quay sang mỉm cười với chàng và nói :

- Giang Hải Phong, ta cũng không ngờ sự tình diễn biến đến nước này, ngươi thử nghĩ xem, ngươi muốn theo bọn chúng về quan phủ hay muốn đi với lão phu? Tự bản thân ngươi quyết định lấy, ta không miễn cưỡng!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Một khi tại hạ phát hiện ra kẻ vu cáo tại hạ thì nhất định hắn phải trả lại công bằng cho tại hạ. Trận thế cỏn con trước mắt thì làm sao ngăn cản được lão và tại hạ, chúng ta tiếp tục đi thôi!

Yến Cửu Công gật đầu, nói :

- Ngươi đã có dũng khí như vậy thì lão phu còn sợ gì nữa?

Nói đoạn lão cất cao giọng hạ lệnh :

- Tiến lên!

Lời chưa dứt thì thân bạch y của lão đã lướt tới trước. Từ quan nhân thấy vậy càng thêm phẫn nộ, hắn liền vung đao chém mạnh ra, đồng thời quát lớn :

- Phóng hỏa!

Một tiếng nổ “ầm” vang trời, ánh lửa sáng rực, một luồng thiết sa bay thẳng về phía thuộc hạ của

Yến Cửu Công. Ngoài Giang Hải Phong, Yến Cửu Công, Yến Kiếm Phi và hai đệ tử của Chu Kỳ có thân pháp nhanh nhẹn kịp thời tránh né, kỳ dư bọn người còn lại, ít nhiều đều bị thiết sa đánh trúng, nhất thời kêu thét kinh hoàng.

Từ quan nhân lớn tiếng nói :

- Mau mau giao phạm nhân ra, các ngươi không muốn chết đấy chứ?

Yến Cửu Công tức đỏ cả mắt, lão cười sang sảng rồi nói :

- Thật là oan gia, lão phu cũng muốn xem, ngươi và ta kẻ nào chết trước!

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã như cánh nhạn từ dưới đất vút lên không trung, sau đó bổ nhào về phía Từ quan nhân. Từ quan nhân thấy vậy thì cả kinh, hắn phất đại đao và thét lớn :

- Phóng thương! Mau phóng thương!

Ầm...

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, nhưng Bạch Y Tẩu đã lăng không lách người qua một bên. Tuy nhiên, hai chân của lão cũng bị thiết sa đả thương ba bốn chỗ, thiết sa khảm sâu vào da thịt, đau đến độ suýt chút nữa lão buột miệng kêu thành tiếng.

Kinh qua hiểm nguy, Yến Cửu Công càng thêm phẫn nộ. Lão quát lớn :

- Cẩu quan, có giỏi thì đừng chạy!

Thân hình lão bốc lên lần nữa, lúc này có ba tên dũng binh đang lom khom soi đèn đốt dây dẫn hỏa.

Yến Cửu Công thấy vậy lập tức đẩy song chưởng ra, “binh binh” hai tiếng, hai tên dũng binh bay ra như hai quả cầu, tên còn lại vội vàng bỏ chạy.

Từ quan nhân đứng ngoài xa thấy vậy thì lớn tiếng nói :

- Phản rồi! Phản rồi! Mau đưa thương đến!

Lúc này Yến Kiếm Phi đã phi thân đến trước mặt hắn và vung chưởng đánh ra.

Từ quan nhân vừa quét tới một đao thì Yến Kiếm Phi đã vung cước đá rơi đao của hắn. Yến Kiếm Phi sải bước tới trước, song thủ chụp lấy Từ quan nhân nhấc bổng lên, đang lúc định vận lực quăng ra thì bỗng nghe sau lưng có tiếng quát :

- Không được đả thương hắn!

Yến Kiếm Phi quay lại, thấy người vừa nói là Giang Hải Phong, chân tay chàng đều bị trói nhưng chẳng biết thế nào vẫn có thể đến được sau lưng hắn.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Không nên làm thế, thả cho hắn đi, chuyện này không thể trách hắn!

Yến Cửu Công bên cạnh cũng nói :

- Kiếm Phi! Thả hắn ra, chúng ta đi đường của chúng ta, không được giết hắn!

Bấy giờ Yến Kiếm Phi mới hằm hằm thả Từ quan nhân xuống, tên quan nhân này khiếp sợ xanh xám cả mặt mày. Hắn trừng mắt nhìn Giang Hải Phong rồi nói :

- Họ Giang kia, ngươi quả nhiên là một hán tử, nể một câu nói của ngươi, tạm thời ta thả ngươi đi đấy!

Nói đoạn hắn xạ ánh mắt căm phẫn nhìn qua Yến Kiếm Phi và cười nhạt, nói tiếp :

- Tổ tôn nhà ngươi hãy ở Lao Sơn chờ ta, hiện tại ta cũng chẳng thèm động vào các ngươi.

Hắn lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi quay sang quát bọn thủ hạ :

- Khiêng các huynh đệ thọ thương đi thôi!

Bọn dũng binh mặt mày méo xệch, dở khóc dở cười, chúng lập tức tuân lệnh khiêng đồng bọn thọ thương trở về phủ.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nhìn bọn chúng và cười nhạt một tiếng, sau đó lão quay sang nói với Giang Hải Phong :

- Tiểu huynh đệ ngươi thấy đấy, vì ngươi mà tổ tôn lão phu đã kết oán với quan gia. Nhưng lão phu cũng chẳng sợ, nếu hắn không biết điều thì lão phu tất có biện pháp đối phó.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt mà không nói gì, lúc này hai đệ tử của Chu Kỳ là Tả Tỉ Song Đao Khưu Nhất Minh, Độc Chưởng Khai Sơn Tả Kim Bằng và Yến Kiếm Phi lo việc băng bó trị thương cho những đồng bọn bị hỏa khí đả thương. Nhất thời hiện trường đầy tiếng rên rỉ và kêu la. Trong số này có hai đại hán thọ thương nặng nhất, xem ra khó lòng bảo toàn được tính mạng.

Hai đệ tử của Chu Kỳ vẫn luôn giám sát Giang Hải Phong bằng ánh mắt đầy phẫn nộ, thủy chung bọn chúng không nói với Giang Hải Phong một câu. Bởi sư thúc Nam Hoài Nhân của chúng thọ mệnh

trong tay Giang Hải Phong nên bọn chúng đã sớm coi chàng là đại thù bất cộng đái thiên, và chỉ hận là không thể vung đao kết liễu sinh mạng chàng cho hả dạ.

Tuy nhiên cả hai đều biết Giang Hải Phong có quan hệ trọng đại đối với võ lâm, ngay cả Yến Cửu Công cũng không dám độc đoán xử lý, huống hồ là bọn chúng. Do đó, dù trong lòng vô cùng phẫn nộ nhưng chúng vẫn không dám vọng động. Chúng thương lượng riêng với nhau, chỉ cần Giang Hải Phong có ý đào thoát thì lập tức hạ thủ, tuyệt không chút do dự.

Còn Giang Hải Phong thì sao? Đích thực là vị thiếu niên này đã không còn tiếc sinh mạng của mình nữa, chàng không còn hy vọng tồn tại trên thế gian này. Chàng không kỳ vọng vì chuyện này là chàng tự cam tâm tình nguyện, tuy nhiên chàng vẫn có đôi chút di hận, bởi lẽ hùng tâm tráng chí của chàng vẫn chưa được thực hiện.

Đoàn người lại tiếp tục tiến lên trước, đi chừng hơn dặm thì trước mặt xuất hiện một đường quan đạo. Trên đường quan đạo có ba cỗ xa mã đứng chờ, ngoài một cỗ xe trống không ra, kỳ dư hai cỗ xe còn lại đều có người ngồi chật kín. Dưới lớp sương mờ, thỉnh thoảng có ánh đao quang lấp lánh.

Bọn Giang Hải Phong vừa đến thì lập tức có mười mấy người từ trên xe ào xuống, bọn người này mỗi người một vẻ, chẳng ai giống ai, nhưng đều là nhân vật thành danh trong giới lục lâm của mấy tỉnh phía bắc Trường Giang. Trong bọn họ có kẻ chỉ mới nghe danh Giang Hải Phong mà chưa từng thấy mặt, có kẻ chỉ vừa mới động thủ với chàng và đều bị bại thủ. Bất luận thế nào thì trong thâm tâm bọn họ cũng đều rất úy kỵ Giang Hải Phong.

Nhưng thấy tình thế hiện tại thì bọn họ kinh ngạc không ít, tất cả đều reo lên mừng rỡ, có kẻ cười ha ha rồi nói :

- Giỏi cho tiểu tử, ngươi cũng có ngày hôm nay à!

Thậm chí còn có kẻ đòi kết liễu Giang Hải Phong ngay tức khắc, thế nhưng Giang Hải Phong chẳng buồn nhìn bọn người này, dù chỉ một lần. Chàng sống cô độc mười năm trên hoang đảo và tu dưỡng tâm tính thanh tĩnh như giếng sâu, bất kỳ chuyện gì cũng không thể làm chàng xao động.

Lúc này có một hắc y lão nhân bước lên trước cung thủ chào Yến Cửu Công và mỉm cười, nói :

- Lão huynh, vất vả quá!

Yến Cửu Công cười nhạt, nói :

- Huynh đệ, Giang Hải Phong là một trang hảo hán, nếu dựa vào công phu của ta thì đừng nói là bắt trói hắn, ngay cả việc xách giày cho hắn cũng không đủ tư cách.

Hắc y lão nhân quét đôi mục quang đầy phẫn nộ nhìn qua Giang Hải Phong rồi nói :

- Nhưng hắn đã bị lão huynh bắt giữ!

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói :

- Đó là người ta nể mặt lão phu...

Lão ngừng một lát rồi hỏi :

- Thương thế của huynh đệ Hà Giang Nhị Lang ra sao?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Còn sao nữa? Cũng may là chưa chết mà thôi!

Yến Cửu Công chau mày rồi hỏi tiếp :

- Tứ vị bằng hữu Tuyết Sơn thì sao?

Hắc y lão nhân "hừ" một tiếng rồi nói :

- Chờ một lát nữa rồi lão huynh tự đi thăm bọn họ.

Chợt nghe quần hào phẫn nộ thét lên :

- Yến lão huynh quá khách khí rồi, mau kết liễu hắn đi thôi!

- Mau giết hắn để báo thù cho Hà Giang Nhị Lang!

- Đúng! Ngàn vạn lần không được tha hắn, tiểu tử này quá lợi hại!

Lão nhân mặc hắc y chính là Chu Kỳ, một trong Liêu Đông nhị lão, thù hận của lão đối với Giang Hải Phong là bất cộng đái thiên, nhưng khó nói một điều là lão nhận ra Giang Hải Phong, song Giang Hải Phong không nhận ra lão. Lúc này Chu Kỳ thấy quần hào kích động thì cũng muốn xử Giang Hải Phong ngay lập tức, lão cười hì hì, nói :

- Các vị bằng hữu không cần phải khẩn trương nhất thời. Giang Hải Phong đã lọt vào tay chúng ta thì hắn mọc cách cũng không thoát được. Cố nhiên tiểu tử này có thù với Hà Giang Nhị Lang và Tuyết Sơn Tứ vị bằng hữu nhưng nợ máu của hắn với huynh đệ tại hạ còn cao hơn núi, sâu hơn bể, một đao giết chết hắn thì quá dễ dàng cho hắn rồi. Chúng ta hãy áp giải hắn về trước rồi thương nghị tìm biện pháp xử lý hắn.

Mấy lời của lão quả nhiên được đa số tán đồng, tuy nhiên cũng có mấy nhân vật phản đối. Trong lúc mọi người tranh luận thì Yến Cửu Công luôn giám sát Giang Hải Phong. Lão sợ chàng đột nhiên

phát tác, bứt dây trói hỗn chiến với quần hào. Nhưng Giang Hải Phong vẫn nhắm mắt và không nói gì, thái độ an nhiên tự tại, thật là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

Khí khái ung dung trước cái chết của chàng khiến cho Yến Cửu Công càng thêm cảm động, lão không nhịn được nên cười nhạt rồi nói với quần hào :

- Giang Hải Phong do lão phu thu thập thì phải do lão phu xử lý, lúc này các vị không được động đến hắn, bằng không thì chớ trách lão phu vô tình trở mặt.

Mấy lời nói của lão khiến vẻ mặt của quần hào đều tỏ ra rất khó coi. Ngay cả Chu Kỳ cũng vô cùng ngạc nhiên, lão chau mày hỏi :

- Vậy lão huynh định xử lý hắn như thế nào?

Yến Cửu Công chậm rãi nói :

- Vừa rồi ngu huynh đã nói với Giang Hải Phong rằng: trước khi xử lý hắn thì nhất định phải dùng lễ đối đãi hắn tử tế.

Chu Kỳ cười nhạt, nói :

- Lão huynh cũng quá khách khí rồi, lẽ nào lão huynh quên cái chết của Nam nhị đệ dưới cửu tuyền?

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói :

- Huynh đệ, ngươi sai rồi, Giang Hải Phong vốn không thân không thích với ta, huống hồ bây giờ hắn đã lọt vào tay chúng ta, có lý nào ngu huynh lại bao che cho hắn?

Chỉ có điều, hắn đã là một trang hảo hán thì chúng ta không thể lấy cách đối đãi của tiểu nhân mà đối đãi với hắn.

Nói đến đây thì sắc diện của lão chợt chầm xuống, lão quay sang nói với Kiếm Phi :

- Kiếm Phi, ngươi mau đưa Giang Hải Phong lên xe trước, bọn ta sẽ hội diện tại ngõ hẻm số hai, trên đường đi cần phải cẩn thận.

Nói đến đây thì lão nháy mắt với Kiếp Phi rồi tiếp :

- Không được vô lễ với hắn đấy nhé!

Yến Kiếm Phi khom người đáp :

- Hài nhi tuân mệnh!

Chu Kỳ cũng nói :

- Nhất Minh, Kim Bằng, hai ngươi cũng đi theo một chuyến!

Khưu Nhất Minh, Tả Kim Bằng đều biết ý sư phụ nên cùng đáp một tiếng rồi kẹp hai bên Giang Hải Phong mà đi.

Làm sao Yến Cửu Công lại không hiểu ý của Chu Kỳ, nhưng hiện thời lão chỉ mỉm cười mà không nói gì.

Bất giác lão cười thầm trong bụng và nghĩ :

- "Đừng nói là hai tên đồ đệ bảo bối của ngươi, ngay cả bản thân ngươi cũng không động được đầu ngón tay của Giang Hải Phong. Nếu người ta không nể mặt Yến Cửu Công ta thì các ngươi dù đông đến mấy cũng há có ích gì?"

Bấy giờ Giang Hải Phong mới mở mắt ra, chàng nhìn qua Yến Cửu Công và gật đầu, nói :

- Yến lão trượng hà tất phải đa nghi như vậy, dù cho tại hạ ngồi xe một mình thì tại hạ cũng không thể bỏ trốn giữa đường.

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Tiểu lão đệ, ngươi có được khí phách như vậy thật khiến người ta phải khâm phục, ngươi yên tâm, bọn ta sẽ không làm khó ngươi đâu! Mời!

Nói đoạn lão cung thủ tống tiễn.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi bước đi. Tuy hai chân bị quấn dây, chỉ có thể bước những bước ngắn nhưng điều đó vẫn không thể ngăn cản hành động của chàng. Người chàng rùn xuống, "phốc" một tiếng đã tung người lên, những kẻ không thấy rõ đều kinh hoàng và vội xuất binh khí chen nhau mà lướt tới.

Yến Cửu Công vội nói :

- Các vị chớ đa nghi, Giang Hải Phong không thể bỏ chạy, hắn chỉ lên xe mà thôi.

Mọi người nhìn lên xe thì quả nhiên thấy Giang Hải Phong đã bình thản ngồi trên xe, thần thái ung dung tự tại, nào có vẻ muốn chạy trốn gì đâu. Tình cảnh này khiến quần hào đều ngẩn người.

Chu Kỳ cũng kinh ngạc không ít, lão liếc nhìn Yến Cửu Công với ánh mắt đầy nghi hoặc. Nhưng

Yến Cửu Công chỉ mỉm cười, lão phất tay và nói với Yến Kiếm Phi :

- Các ngươi lên xe mau đi thôi, thời gian không còn sớm nữa!

Yến Kiếm Phi và hai đệ tử của Chu Kỳ lập tức lên xe. Khưu Nhất Minh và Tả Kim Bằng đều cầm binh khí trong tay, hai người này ngồi một bên thành xe, mặt đầy sát khí, còn Yến Kiếm Phi và Giang Hải Phong ngồi ở hàng ghế đối diện. Cả ba đều phập phồng hồi hộp, lo sợ trên đường xảy ra chuyện bất trắc mà dẫn đến sự phẫn nộ của quần hào.

Cỗ xa mã từ từ chuyển động. Chu Kỳ bước đến cỗ xe phía sau và nói với Yến Cửu Công :

- Lão huynh, chuyện này là thế nào? Còn tên Lâu Vân Bàng ăn cháo đái bát kia đâu?

Yến Cửu Công lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ta đã thả hắn rồi. Đồng thời cũng đã trị lành độc thương cho hắn.

Chu Kỳ sững người, lão hỏi :

- Tại sao?

Yến Cửu Công mỉm cười, nói :

- Nếu không thả hắn thì Giang Hải Phong há có thể thúc thủ chịu trói sao?

Chu Kỳ tròn xoe song mục, lão hỏi tiếp :

- Nói vậy, không phải Giang Hải Phong bị trúng hỏa khí rồi chịu trói à?

Yến Cửu Công nghe đến hai chữ “hỏa khí” thì tức sôi máu lên, lão cười nhạt, nói :

- Hỏa khí à? Ngươi cho rằng hỏa khí đó lợi hại lắm chăng?

Chu Kỳ cau mày hỏi :

- Thế nào, không lẽ hỏa khí do Từ quan nhân mang tới không sử dụng được?

Hai mắt của Yến Cửu Công đỏ rực như lửa, lão cất giọng cười nhạt rồi nói :

- Lão đệ, không phải ta nói ngươi, chứ quả thực chuyện này ngươi đã hành động quá hàm hồ rồi...

Vừa nói lão vừa bước lên xe, Chu Kỳ cũng vội vàng lên theo, bọn người còn lại cũng không dám chậm trễ bước theo lên. Chớp mắt hai cỗ xa mã đã phóng theo sát cỗ xe trước. Yến Cửu Công ngồi trên xe mà không nói một lời, sắc diện đanh thép, lão lấy chiếc khăn tay lau vết máu trên chân.

Chu Kỳ kinh ngạc hỏi :

- Lão huynh thọ thương chăng?

Yến Cửu Công “hừ” một tiếng rồi nói :

- Đây là điều tốt lành từ hỏa khí mà ngươi tìm đến đấy!

Càng nghe Chu Kỳ càng không hiểu, lão cười nhạt, nói :

- Lão huynh, sao lại nói kháy như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hỏa khí thì có gì không đúng?

Yến Cửu Công cười ha ha rồi nói :

- Đúng vậy, chẳng có gì là không đúng. Nhưng nó chẳng đánh địch nhân mà lại đánh người của mình. Lão đệ, ngươi thử nghĩ xem, ta thật hối hận là không ngăn cản ngươi từ lúc đầu!

Lão ngừng một lát rồi dường như không nén được tức giận nên nói tiếp :

- Tuy Giang Hải Phong là địch nhân của chúng ta nhưng hắn là một trang thiết hán đại trượng phu, sao ngươi có thể vu cáo hắn là đạo tặc chứ? Càng không nên nhờ lực lượng quan binh, chuyện này truyền ra ngoài thì thật là trò cười cho thiên hạ, ngay cả Yến Cửu Công ta cũng mất mặt vì ngươi.

Chu Kỳ bất giác đỏ mặt, nhất thời chẳng biết phải nói như thế nào. Thế là Yến Cửu Công đem chuyện bắt Giang Hải Phong và chuyện áp giải qua rừng dâu thuật lại tỉ mỉ một lượt, nhất thời những người trên xe chỉ lắng nghe mà không nói gì.

Sau cùng, Chu Kỳ mới buông tiếng thở dài và nói :

- Lão huynh không nói ra thì mọi người cũng không biết. Qua những lời lão huynh nói, tại hạ cũng cảm thấy chuyện này làm vậy là không đúng...

Lão ngừng giây lát rồi mỉm cười, nói tiếp :

- Được rồi, lão huynh đừng giận nữa, Từ quan nhân có chút giao tình với tại hạ, tại hạ sẽ đi tìm hắn nói chuyện, nhất định hắn sẽ không làm gì lão huynh đâu.

Yến Cửu Công lạnh giọng nói :

- Nếu hắn không biết điều thì Yến Cửu Công ta cũng chẳng tha cho hắn.

Ngồi ở thành xe bên kia là Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo, lúc này hắn buột miệng cười hì hì rồi

nói :

- Nhị vị lão sư phụ đừng cãi nhau nữa, hiện tại đã thành công rồi, tuy không ít huynh đệ thọ thương, nhưng cũng không đến nỗi thua trắng tay. Chẳng cần biết Giang Hải Phong bị bắt như thế nào, chung qui là hắn đã thúc thủ, bất luận thế nào chúng ta cũng không được để hắn thoát.

Chu - Yến nhị lão khẽ gật đầu. Kiều Mạo lại nói tiếp :

- Theo tại hạ thấy, hình như tiểu tử này rất chịu nghe lời Yến lão gia, vậy chuyện này do Yến lão gia sắp đặt, tốt nhất là tìm một nơi kha khá giam hắn lại.

Chu Kỳ gật đầu, nói :

- Kiều lão đệ nói không sai, chúng ta đã bắt được hắn thì tuyệt đối không để hắn thoát, bằng không thì hậu quả rất khó lường.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo hít mạnh một hơi rồi nói :

- Yến lão gia, phải tìm một nơi thế nào mới có thể giam được hắn?

Yến Cửu Công cười nhạt, nói :

- Chuyện này ta tự an bày được, ta thấy...

Vừa nói đến đây thì đột nhiên nghe một loạt tiếng ngựa hí từ phía sau, quần hào bất giác quay đầu lại nhìn, thì thấy một con bạch mã đang phi theo như bay. Trên ngựa là một thiếu niên toàn thân mặc tử y, đầu đội mũ rơm màu trắng. Do trời còn chưa tối mà đối phương lại thúc ngựa phi như bay nên không thấy rõ được diện mạo.

Nhưng có thể đoán định đây là một thiếu niên, đồng thời do thân hình yểu điệu nên rất có thể là một cô nương hóa trang thành nam nhân.

Người trên ngựa có đôi mắt sáng như sao sớm, tuy ngựa phi như bay nhưng đôi mục quang sắc lạnh vẫn không rời đoàn xa mã phía trước.

Chương 9: Phụng Vũ Sứ Giả

Sự xuất hiện của tử y thiếu niên rất đột ngột và ly kỳ khiến Yến Cửu Công và Chu Kỳ cũng bất ngờ, tất cả mọi người đều thò đầu ra ngoài xe mà nhìn.

Chu Kỳ chau mày khẽ nói :

- Kỳ quái!

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo chớp chớp đôi mắt ti hí, hắn hít thở mấy hơi thật sâu và nói :

- Ôi! Là một tiểu cô nương rồi! Tướng mạo cũng không tệ!

Yến Cửu Công trầm sắc diện và hơi nội khí, lão nói :

- Nhất Cổ Thanh Yên, cút ra ngoài đi, miệng của ngươi cần phải tẩy sạch một chút.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cười hì hì, nói :

- Yến lão gia, tại hạ chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà.

Yến Cửu Công buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa. Hiện tại lão hơi hối hận, hối hận là mình đã kết bọn với đám ác nhân. Thực ra Giang Hải Phong và mình có thù hận gì đâu? Nghĩ đến đây thì lão càng lười nói.

Chu Kỳ không hổ là một nhân vật lão luyện giang hồ, tâm cơ của lão ta rất linh hoạt trước mọi chuyện. Lão cười nhạt, nói :

- Tại hạ thấy chuyện này không ổn rồi, nữ tử vừa rồi tất phải có mục đích mới đến đây, chúng ta cần phải đề phòng.

Yến Cửu Công phản đối :

- Lão đệ! Chớ nghi thần nghi quỷ nữa, người ta không thể ngẫu nhiên đi qua đường này sao?

Lời vừa dứt thì tiếng ngựa đã hí vang bên thành xe, con bạch mã lướt qua nhanh như chớp. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo khẽ nói :

- Con bà nó! Tại hạ thấy ả này nhất định là gian tế, không chừng là nhi tử của Giang Hải Phong cũng nên.

Chu Kỳ vỗ tay một cái, cỗ xa mã đột nhiên dừng lại, lão nói với Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo :

- Ngươi theo dõi cô ta thử xem!

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cười hì hì, nói :

- Được!

Lời vừa dứt thì hắn cũng tung người xuống xe, cũng may sau mỗi cỗ xa mã đều có ngựa dự phòng nên Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo mở dây cương, tung mình lên lưng ngựa rồi nói :

- Các vị cứ đi trước, cô nương này chạy không thoát đâu!

Chu Kỳ lạnh lùng nói :

- Nhưng không được để cô ta biết ý đồ của ngươi đấy!

Chu Kỳ vừa dứt lời thì Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo đã phóng ngựa ra ngoài hai trượng rồi, thoáng chốc hắn đã theo con bạch mã rẽ vào một nhánh khác của đường quan đạo.

Đoàn xa mã lại tiếp tục hành trình.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công cười nhạt, nói :

- Ngươi không phải người nào khác mà lại phái hắn, gã này thì có thể làm được chuyện gì?

Chu Kỳ chau mày nói :

- Vì hắn rất nhạy bén, khinh công cũng không tệ, tại hạ thấy chuyện này chỉ có hắn mới làm được.

Yến Cửu Công nhìn về phía trước và nói :

- Chúng ta cẩn thận trước mặt. Nếu có chuyện, tất phải liên quan đến Giang Hải Phong!

Chu Kỳ cũng nghĩ như vậy, lão quay lại ra hiệu cho cỗ xe sau tiến lên trước, hai cỗ xa mã một trước một sau bọc cỗ xe Giang Hải Phong vào giữa. Mỗi người đều đề cao cảnh giác, nhưng đoàn xa mã về đến nơi mà không xảy ra chuyện gì.

Còn Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thì sao? Người này được phái đi như vậy nên rất cao hứng. Hắn thầm nghĩ :

- “Con bà nó! Ta đối phó không lại Giang Hải Phong, lẽ nào ngay cả một tiểu cô nương cũng đối phó không lại? Ta cứ theo dõi ả, nếu quả thật ả là gian tế thì ta hạ thủ bắt ngay, bằng không thì ta... Hì hì...”

Nghĩ đến đây thì lòng hắn chợt rạo rực, hắn thúc hai chân vào bụng ngựa và nói :

- Nào, mau! Mau lên!

Chẳng bao lâu thì hắn đã nhìn thấy con bạch mã phía trước. Có lẽ cô nương trên ngựa cảm thấy không cần phải phi nhanh nên tự động cho ngựa chạy chậm lại.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo cũng vội vàng buông dây cương cho ngựa phi nước kiệu. Bất giác hắn sờ vào chiếc thiết chùy dắt nơi thắt lưng, và thầm nghĩ :

- “Không được để cô ta thấy vật này, ta phải giả trang thành bộ dạng một thương nhân đi đường mới được!”

Nghĩ đoạn hắn mở thiết chùy giấu vào một bên ngựa, sau đó lại kéo chiếc mũ nhỏ che kín đầu hói rồi đắc ý vuốt râu mỉm cười. Hắn thúc ngựa đi nhanh hơn một chút và luôn giữ khoảng cách với con bạch mã phía trước chừng một tầm tên. Nhưng con bạch mã bỗng nhiên đi rất chậm, chậm hơn đi nước kiệu bình thường, thế là khoảng cách dần dần được rút ngắn còn chừng năm sáu trượng. Nhờ vậy, Kiều Mạo bắt đầu chớp động đôi mắt ti hí mà quan sát bộ dạng cô nương phía trước.

Một bóng người sao mà đẹp đến thế. Duy chỉ nhìn thấy phía sau nhưng Kiều Mạo tin rằng đây là một cô nương tuyệt sắc. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo nhìn như dán mắt vào làn da nõn nà như ngọc ở sau gáy tử y cô nương, cơ hồ hắn đã quên là mình đang làm gì.

Bỗng nhiên hắn phát hiện sau yên cương của con bạch mã còn có một con đại ưng, Kiều Mạo nói thầm :

- “Hỏng bét! À, còn có thể thả chim ưng, mong rằng đó không phải là con đại ưng của Lâu Vân Bàng, con kia lớn hơn con này nhiều, vả lại màu lông cũng không giống.”

Chim ưng của Lâu Vân Bàng có lông màu đen còn chim ưng này màu xanh lục.

Kiều Mạo bạo gan thầm nghĩ :

- “Nào phải là chim ưng gì! Rõ ràng đây là một con anh vũ, nữ nhân chơi chim anh vũ thì có gì lạ?”

Nghĩ thế nên hắn đoán rằng đối phương chẳng biết võ công gì, can đảm trỗi dậy khiến hắn không khỏi tỏ chút cuồng ngạo. Hắn là người Hà Nam nên một điệu hát “sênh” của Hà Nam lập tức tuôn ra :

Cũng chẳng nhìn đầu, cũng chẳng nhìn mặt, chỉ nhìn một đôi mông lớn ở phía sau...

Hắn còn muốn hát tiếp nhưng bỗng nhiên thấy con bạch mã dừng lại. Tử y cô nương quay đầu lại nhìn. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo giật thót mình và lập tức dừng ngựa, sau khi thấy diện mạo tử y cô nương thì hắn buột miệng tán thưởng :

- Tuyệt mỹ!

Nhưng hắn bất chợt cảm nhận thần thái của mình không tự nhiên nên vội cúi đầu, thầm nói :

- "Con bà nó, ta làm sao thế này? Không dám gặp nữ nhân thì còn làm được chuyện gì nữa?"

Nghĩ đoạn hắn lại lén nhìn cô nương trước mặt, lần này tâm thần hắn đã được trấn định rất nhiều. Thì ra cô nương kia chẳng làm gì hắn, nàng chỉ quay lại nhìn rồi tiếp tục cho ngựa đi tới trước. Kiều Mạo lại càng thêm can đảm, hắn định thúc ngựa lướt tới thì bỗng nhiên cô nương kia cho ngựa rẽ vào một đường mòn nhỏ mà đi.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo vội gò cương và thầm nói :

- "Khá lắm, thì ra ả đã biết ta theo dõi nên muốn chạy thoát. Hừ! Tiểu cô nương, ngươi nhầm rồi, ngươi cũng không thấy Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo ta là nhân vật như thế nào sao? Trước mắt ta mà có thể thoát được à? Không cần nói nhiều, nhất định cô nương ngươi là gian tế rồi."

Hắn còn đang do dự thì thấy cô nương phía trước quay lại nhìn lần nữa và khóe miệng hình như có mỉm cười. Kiều Mạo hoa cả mắt, hắn không nhịn được nên "ha ha" một tràng rồi thúc ngựa truy theo. Hắn thầm nghĩ :

- "Đây là cơ hội tốt, tứ bề không người, trước tiên ta thân mật với cô ta một phen rồi hãy đưa cô ta về cũng không muộn. Cô ta là nữ nhân thì dù sao cũng không thể nói ra chuyện đó..."

Nghĩ thế nên ngựa càng phóng nhanh hơn, nhưng con bạch mã cũng không tầm thường, chớt mắt nó đã phóng đi ra ngoài xa trăm trượng. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo chớp đôi mắt ti hí, hắn lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi tự nói :

- Ngươi đừng chạy, nếu ta truy đuổi không kịp ngươi thì không kêu bằng Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo nữa, ngươi chạy không thoát đâu!

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng thấy con bạch mã phía trước chạy chậm lại. Nơi này tứ bề hoang vắng, ngoài vầng trăng khuyết mờ mờ treo cuối chân trời ra, xung quanh thật là ngay một bóng quỷ cũng không có. Cô nương trên bạch mã đột nhiên tung người xuống đất, tựa như cô ta muốn sửa lại yên cương.

Kiều Mạo như mở cờ trong bụng, hắn thầm nghĩ :

- “Đây quả thật là trời chiều theo ý người, lúc này không hạ thủ thì còn đợi khi nào nữa?”

Nghĩ đoạn hắn cho ngựa lướt tới trước con bạch mã rồi gò dây cương, vừa ngồi trên ngựa hắn vừa bắt đầu ngắm nghía tử y cô nương với ánh mắt đầy ham muốn.

Nhưng cô nương kia đứng đối mặt với con bạch mã, phía sau là một chiếc mũ to tướng, Kiều Mạo tuy đứng gần có vài thước, song vẫn chẳng thấy được ngọc diện.

Hắn khẽ hắng giọng rồi đánh bạo lên tiếng :

- Ngựa của cô nương không đi nổi nữa chăng?

Tử y cô nương chẳng để ý đến hắn, thế là hắn đành nói tiếp :

- Yên cương bị hỏng rồi chăng? Nào! Tại hạ đã quen đi ngựa không yên cương rồi, cho cô nương mượn yên cương của tại hạ dùng tạm đấy.

Nói đoạn, hắn cũng xuống ngựa, nhưng cô nàng kia vẫn không lên tiếng. Kiều Mạo đã tâm mê thần mệt nên chẳng còn kiêng kỵ gì nữa. Hắn cười hì hì và bước lại, tử y cô nương đang vịn một tay vào yên cương, ống tay áo chảy ngược lên vai để lộ cánh tay ngọc nõn nà, làn da trắng như tuyết, đặc biệt là những ngón tay cứ như những búp sen non tơ. Bất kỳ người nào trông thấy cũng phải siêu hồn lạc phách.

Kiều Mạo cười hì hì, nói :

- Cô nương, tay cô nương thật là nõn nà!

Miệng nói tay quờ quạng định chụp lấy cánh tay của tử y thiếu nữ, nào ngờ tay hắn chưa chạm vào tay đối phương thì thiếu nữ chợt quay người lại, mặt của hai người suýt chạm vào nhau. Trong chớp nhoáng đó, Kiều Mạo đã thấy rõ dung diện của thiếu nữ, thật là diễm tuyệt như tiên, tuyệt sắc vô song, cả đời hắn chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp như thế này nên bất giác đứng thôn người ra như pho tượng.

“Bốp” một tiếng, Kiều Mạo cảm thấy má trái nóng ran và đau thấu tâm can, xương hàm của hắn cơ hồ muốn vỡ nát. Hắn kêu “á” một tiếng, hồn phách tức thì nhập thể trở lại, bấy giờ hắn mới phát hiện mình bị gãy hai chiếc răng, nhất thời hắn ôm miệng nhảy loạn lên, thân hình lảo đảo lui ra sau bảy tám bước. Trong thoáng chốc thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt hắn đã biến thành bà la sát, mày liễu trợn ngược, mắt hạnh trợn trừng nhìn hắn và lạnh lùng nói :

- Mắt chó ngươi đui rồi hả? Ngươi nhìn lầm người rồi đó.

Kiều Mạo tuy chẳng phải là một lão giang hồ ghê gớm nhưng cũng là nhân vật có chút tiểu danh, miếng mồi đã đến miệng thì làm sao hắn chịu buông ra? Nhất thời nộ khí xung thiên, hắn miễn cưỡng trấn định tinh thần rồi cười nhạt, nói :

- Giỏi cho một nữ tặc, ngươi... ngươi dám đánh ta à? Kiềm tam gia nhà ngươi há chịu để người ta muốn đánh là đánh sao?

Nói đoạn hắn tung người tới trước, song thủ cùng xuất ra, nhằm hai vai tử y thiếu nữ mà chụp mạnh xuống. Nào ngờ song thủ của hắn chưa chạm vào vai đối phương thì thiếu nữ chẳng biết xoay chuyển thế nào mà Kiều Mạo chỉ chụp vào hư không, suýt chút nữa hắn lộn đầu xuống đất. Kiều Mạo kinh hoàng, hắn vội xoay người trụ thân và thầm nghĩ, đêm nay mình gặp phải đối tượng không tầm thường rồi. Hắn quét mục quang nhìn qua thì thấy đối phương vẫn đứng cạnh chân bạch mã, căn bản không dịch động một bước.

Kiều Mạo hít mạnh một hơi rồi lạnh giọng nói :

- Khá lắm! Quả nhiên ngươi là đồng bọn của Giang Hải Phong. Đêm nay Kiều tam gia phải cho ngươi biết thế nào là lợi hại.

Nói đoạn hắn tung người đến cạnh ngựa của hắn và xuất thủ lấy đôi thiết chùy ra.

Chùy vừa đến tay thì va vào nhau “choang” một tiếng. Kiều Mạo chậm rãi tiến lên, thiết chùy một tả một hữu công vào hai thái dương huyệt của tử y thiếu nữ.

Thiếu nữ cười nhạt và khom người xuống, song chùy của Kiều Mạo lại tự đánh vào nhau rồi bật mạnh ra, khiến hắn giật thót người, vội vàng thu chiêu. Nhưng động tác của hắn dường như hơi chậm, bởi lẽ ngọc thủ của thiếu nữ đã chụp trúng vào thiết chùy.

Kiều Mạo thầm nghĩ :

- “Tiểu cô nương ngươi thì có bao nhiêu lực?”

Nghĩ đoạn hắn vận lực kéo thiết chùy lại, nào ngờ không kéo còn tốt, một khi kéo thì hai chân hắn suýt va vào nhau, toàn thân người nhào tới trước. Tử y thiếu nữ xuất tiếp hữu thủ, đôi thiết chùy của Kiều Mạo lập tức rơi vào tay nàng.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo rùng mình toát mồ hôi lạnh, hắn quay người định chạy nhưng thiếu nữ tung người xuất cước cực nhanh, đá trúng ngay thắt lưng hắn.

Kiều Mạo buột miệng kêu “ái chà” một tiếng, toàn thân ngã sầm xuống đất. Hắn vội vàng trở người định ngồi dậy thì nghe “soạt” một tiếng, trường kiếm của đối phương đã xuất vỏ, một lưỡi kiếm lạnh buốt chỉ vào giữa ngực hắn. Mũi kiếm chỉ cách ngực hắn không đầy một tấc, hàn quang tỏa

ra tứ phía, kiếm khí buốt lạnh da thịt.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo lại kêu “ái chà”, nhất thời sắc diện xanh xám như đất. Tử y thiếu nữ nhướng đôi mày liễu và khẽ quát :

- Động đậy là mất mạng ngươi đấy..

Kiều Mạo ấp úng nói :

- Phải... Phải... Tại hạ tuyệt đối không động đậy.

Thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Đồ vô sỉ, ngươi tưởng rằng ta không biết ngươi theo dõi ta sao?

Kiều Mạo gượng cười, nói :

- Ai theo cô nương chứ? Cô bà bà của ta, ngươi đừng hiểu lầm, ta cũng là người đi đêm...

Hắn rướn cổ lên và gượng cười nói tiếp :

- Được rồi, xem như ta không biết, nhưng xin cô nương nhẹ tay, để cho ta đi nhé!

Thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Ngươi cho rằng ta không hiểu biết gì cả sao?

Kiều Mạo đang vô cùng khẩn trương, vội nói :

- Biết cái gì? Bà bà của ta!

Thiếu nữ tỏ ra rất chậm rãi ung dung, nàng mỉm cười, nói :

- Ngươi nói năng đàng hoàng một chút, bằng không đừng trách lưỡi kiếm của ta vô tình đấy.

Hai chữ “vô tình” vừa phát ra thì kiếm của nàng hơi ấn xuống, lưỡi kiếm lạnh băng đã chạm vào yết hầu Kiều Mạo. Hắn kinh hồn bạt vía, buột miệng kêu liên hồi :

- Phải! Phải! Phải!

Thiếu nữ nói tiếp :

- Ngươi tưởng là ta không biết sao? Ngươi là kẻ được phái tới từ mấy cỗ xa mã kia, mục đích là theo dõi tung tích của ta, đúng không?

Kiều Mạo ấp úng nói :

- Không... Không có chuyện này, không có chuyện này.

Thiếu nữ cười nhạt rồi nói :

- Không có chuyện này à? Ngươi còn muốn chối à? Xem ra đêm nay không cho ngươi nếm chút đau khổ thì ngươi không chịu nói thật rồi.

Lời vừa dứt thì nàng ra điệu bộ như muốn ấn kiếm xuống. Kiều Mạo rùng mình vội kêu lên :

- Ta... ta nói theo sự thật.

Nhưng đã muộn một chút, vừa nói xong thì Kiều Mạo cảm thấy mát lạnh bên tai trái, máu tươi lan ra, vành tai trái theo lưỡi kiếm mà rơi xuống. Và trong chớp mắt, lưỡi kiếm đã dịch chuyển sang tai phải.

Kiều Mạo hồn phi phách tán, hắn vội thét lên :

- Ta nói! Ta nói! Ngàn vại lần chớ...

Thiếu nữ liền thu kiếm trở lại nhưng mũi vẫn chỉ vào ngực Kiều Mạo, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể lấy mạng hắn. Nàng khẽ quát :

- Nói mau! Kẻ nào sai ngươi đến?

Kiều Mạo biết không thể không nói nên đành dở khóc dở mếu mà nói :

- Là Chu Kỳ, Chu đại gia...

Thiếu nữ vội hỏi :

- Ai là Chu Kỳ?

Kiều Mạo vừa đưa tay sờ vành tai thọ thương vừa kêu ối ối mấy tiếng rồi nói :

- Chu Kỳ là Chu Kỳ... Chuyện này bảo ta làm sao nói được? Đại cô nương hãy làm ơn ban cho ta chút thuốc cầm máu, kẻo máu của ta sắp chảy ra hết rồi!

Thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Yên tâm, ta không để ngươi chết đâu! Ta hỏi ngươi nhé, các ngươi định đưa họ Giang kia đi đâu?

Kiều Mạo ấp úng nói :

- Bọn ta áp giải hắn đến... đến ngõ... hẻm thứ hai trên đường quan đạo phủ Thanh Châu.

Thiếu nữ hỏi :

- Đến đó để làm gì?

Kiều Mạo ấp úng nói :

- Đến đó... Đại cô nương, cô nương muốn hỏi tỉ mỉ tình hình nhưng tại tạ lại không nắm rõ, thật lòng mà nói, chuyện này không phải do Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo này đảm đương, mà do Chu lão gia trong Liêu Đông nhị lão và Bạch Y Tẩu Yến lão gia phụ trách.

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi tiếp :

- Tại sao phải bắt hắn?

Kiều Mạo lại sờ tai trái rồi chau mày nói :

- Chuyện này... Hình như tiểu tử kêu bằng Giang Hải Phong đó...

Vừa nói đến đây thì thiếu nữ đẩy mũi kiếm tới trước, Kiều Mạo vội nói lại :

- À... à... Không phải tiểu tử mà là đại gia, có lẽ vị Giang đại gia đó có quá nhiều oán thù trên giang hồ, đắc tội với nhiều bằng hữu giang hồ nên lần này nhị vị Yến - Chu mới triệu tập bằng hữu báo thù.

Thiếu nữ khẽ gật đầu rồi hỏi tiếp :

- Các ngươi dùng thủ đoạn gì để bắt hắn?

Kiều Mạo nói :

- Người bắt giữ hắn là Yếu lão gia, hắn là một thiếu niên, dù lợi hại đến mấy cũng không thể đánh lại nhiều người như vậy...

(mất hai trang)

... lý hắn như thế nào?

Kiều Mạo cười nhạt, nói :

- Hắn còn có thể sống được sao? Trừ phi cô nương thả tại hạ rồi tại hạ đi nói cho hắn biết sự tình, có thể...

Thiếu nữ trợn trừng mắt hạnh, Kiều Mạo bất giác thở dài rồi nói :

- Tại hạ cũng đã nói hết, xem như tại hạ không biết, lẽ ra không nên theo tung tích cô nương, nhưng giữa chúng ta chẳng có thù oán gì, cô nương nên thả tại hạ ra mới phải...

Thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Tất nhiên ta sẽ thả ngươi, nhưng hiện tại thì chưa được.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo liền hỏi :

- Cô nương còn muốn thế nào nữa?

Thiếu nữ lấy ra một túi da từ thắt lưng, sau đó lấy trong túi da ra một cây bút kẻ lông mày và một mảnh lụa trắng, nàng đưa tới trước mặt Kiều Mạo và nói :

- Ngươi hãy vẽ nơi mà Giang Hải Phong sẽ bị giải đến, vẽ thật kỹ và rõ ràng một chút, biết không?

Kiều Mạo chau mày, nói :

- Trời đất! Tại hạ chỉ biết đại khái, còn hình thế tỉ mỉ của nơi đó thì tại hạ cũng không rõ.

Thiếu nữ lạnh lùng, nói :

- Đại khái cũng được, vẽ mau đi!

Kiều Mạo liền tiếp nhận bút và mảnh lụa, hắn còn đang suy nghĩ cách vẽ thì nghe thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Vẽ mau! Nói cho ngươi biết, ngươi đừng mong đánh lừa ta đấy nhé, nếu ta phát hiện không đúng thì lập tức lấy mạng chó ngươi ngay.

Kiều Mạo chỉ mong vẽ cho xong để thoát mạng, hắn nào dám có ý giở trò gì. hắn thở dài rồi hạ bút vẽ một đồ hình với mấy đường ngang ngõ dọc, vẽ xong hắn lắc đầu, nói :

- Được rồi đấy, cũng chẳng còn gì khá hơn nữa đâu.

Thiếu nữ nhận đồ hình xem qua một lúc rồi vội cất vào người, đoạn nàng cũng tra kiếm vào bao. Kiều Mạo thở phào một hơi, hắn định đứng lên thì bỗng nhiên thấy ngọc thủ của đối phương điểm tới, toàn thân hắn lập tức tê buốt rồi hôn mê bất tỉnh.

Tử y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi buộc Kiều Mạo lên ngựa của hắn, sau đó nàng lên ngựa của mình, con bạch mã chạy trước kéo theo con ngựa của Kiều Mạo. Chẳng mấy chốc đôi ngựa

đã tiến vào một cánh rừng rậm, thiếu nữ xuống ngựa và cũng mở dây đưa Kiều Mạo xuống. Nàng tìm một gốc cây to, buộc chặt Kiều Mạo vào đó, nàng nghĩ nơi này hoang vắng, không thể có người lai vãng nên giải huyệt đạo cho hắn và nói :

- Bây giờ ta đi giải cứu cho Giang Hải Phong, nếu những gì ngươi nói không sai thì tự nhiên ta sẽ thả ngươi, ngược lại ngươi đừng mong bảo toàn được tính mạng.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo gượng cười, nói :

- Tại hạ còn dám lừa cô nương sao?

Tử y thiếu nữ không để ý đến hắn nữa, nàng đi sửa soạn lại yên cương chuẩn bị lên đường. Kiều Mạo buột miệng hỏi :

- Cô nương, quý tánh mỹ danh của cô nương là...

Thiếu nữ quay đầu lại, sắc diện lạnh như băng, nàng nói :

- Ta họ Tần tên là Tử Linh, mọi người thường gọi ta là Tái Ngoại Phi Hồng, ta đến từ Thiên Sơn, ngươi nhớ kỹ rồi chứ?

Kiều Mạo thầm nghĩ :

- “Chẳng trách cô ta có bản lĩnh cao cường như vậy, thì ra cô ta từ Thiên Sơn xuống, nghe nói Thiên Sơn cao ngất trời, hổ lang không lên được, quanh năm băng tuyết không tan, đêm ngày đều lạnh buốt. Người thường liều chết cũng không thể leo lên được, vậy mà tiểu cô nương này lại từ trên đó xuống đây.”

Bất giác hắn lại nghĩ đến trác hiệu Tái Ngoại Phi Hồng của thiếu nữ, trác hiệu này sao mà uy phong đến thế. Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thấy nàng xinh đẹp như thần tiên thì dường như quên mất tình cảnh và thương thế hiện tại của mình.

Tần Tử Linh sửa soạn xong yên cương, đang lúc định tung mình lên ngựa thì bỗng nhiên nàng mỉm cười rồi bước đến cạnh Kiều Mạo, nói :

- Ta quên là ngươi còn có thể khai khẩu, phiền ngươi chịu khó một chút nhé.

Lời vừa dứt thì ngọc thủ vung ra, một luồng chỉ phong điểm ngay vào á huyệt Kiều Mạo. Tần Tử Linh phi thân lên ngựa rồi mỉm cười, giục ngựa phóng như bay đi ngược trở ra đường quan đạo.

Đêm chuyển dần về sáng, bầu trời lác đác sao thưa, Tần Tử Linh đã vào thành Thanh Châu, trước tiên nàng buộc ngựa vào chòi canh rồi lần tìm đến ngõ hẻm thứ hai trên đường quan đạo. Nhất Cổ

Thanh Yên Kiều Mạo vẽ đồ hình không sai, nàng án theo đồ hình mà tìm đến rất nhanh chóng, tìm đến nơi giam cầm Giang Hải Phong.

Đó là một trang viện hùng vĩ và cũng chính là cơ nghiệp tại Thanh Châu thành của Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công, hiện tại do một người tên là Hổ Chưởng Yến Tam trông coi. Ngoài ra Yến Cửu Công còn có mấy chục nhà buôn bán lụa ở Thanh Châu và Lai Châu, tất cả đều do trưởng tử Hổ Chưởng Yến Tam của lão phụ trách kinh doanh.

Từ khi bước vào con đường kinh thương thì Hổ Chưởng Yến Tam không xen vào chuyện võ lâm nữa, mấy ngày trước bỗng nhiên phụ thân hắn đưa một toán giang hồ bằng hữu đến lưu trú tại đây, ngày kêu rượu, tối gọi trà thật vô cùng phiền phức.

Nhưng hắn là phận tiểu bối nên không thể nói được gì, chỉ có điều trong lòng ngầm oán hận và khó chịu vô cùng.

Sáng nay, Hổ Chưởng Yến Tam càng hoài nghi và bất an, vì hắn thấy phụ thân và một toán người vừa từ bên ngoài trở về, phần lớn bọn họ đều thọ thương.

Càng kỳ quái là bọn họ còn áp giải một thiếu niên trở về, từ bên ngoài mà đoán thì hình như thiếu niên này là địch nhân của bọn họ, thế nhưng bọn họ lại đối đãi với thiếu niên này rất lễ độ.

Đích thân Yến Cửu Công giam thiếu niên vào một gian thạch thất, gian phòng này tứ bề xây bằng đá xanh, kiên cố như địa lao bọc tường đồng vách sắt.

Giang Hải Phong dù có bản lãnh cao cường đến mấy cũng khó lòng ra được.

Hổ Chưởng Yến Tam phụng mệnh phụ thân, ngày ba bữa cơm tiếp đãi thiếu niên rất chu đáo.

Yến Cửu Công còn nói với Yến Tam rằng :

- Thiếu niên này là một trang anh hùng hảo hán, võ công cao thâm khôn lường, võ lâm đương thế không ai sánh kịp. Đồng thời hắn còn là một hảo hán đầy nghĩa khí, cần phải tiếp đãi hắn chu đáo.

Nói ra cũng kỳ quái, Hổ Chưởng Yến Tam trông đám bằng hữu của phụ thân chẳng thuận mắt tí nào, nhưng đối với Giang Hải Phong, vừa thấy lần đầu, hắn đã có thiện cảm với chàng. Bây giờ phụ thân đã dặn dò như vậy thì hắn càng tiếp đãi cẩn thận chu đáo.

Từ nhi tử của lão là Yến Kiếm Phi, Yến Tam lại biết đại khái tình hình của Giang Hải Phong, vì vậy trong thâm tâm hắn càng thêm khâm phục và kính trọng chàng.

Hiện tại hắn đang từ trong thạch thất bước ra, tay cầm hộp cơm không, bỗng thấy Chu Kỳ trong Liêu Đông nhị lão vẫy tay gọi hắn tới.

Hổ Chưởng Yến Tam vội bước lại và hỏi :

- Chu thúc thúc có gì dặn dò chăng?

Chu Kỳ mỉm cười, nói :

- Giang Hải Phong ở trong đó phải không?

Yến Tam gật đầu, nói :

- Tiểu điệt vừa đưa cơm cho hắn, người này quả nhiên là một anh hùng, sức ăn của hắn thật kinh người, tiểu điệt phải đi lấy thêm cho hắn một ít nữa.

Chu Kỳ nhún vai cười nhạt, nói :

- Lão hiền điệt, sao ngươi cũng giở một thứ luận điệu như bọn họ vậy? Nên biết Giang Hải Phong là một kẻ không chuyện ác gì mà hắn không làm, hắn giết người như điên, nhị thúc Nam Hoài Nhân của ngươi cũng chết dưới kiếm của hắn đấy.

Yến Tam ngẩn người hồi lâu rồi mới nói :

- Chuyện này...

Chu Kỳ cắt lời, nói :

- Không những thế, hắn còn giết Tương Tây Nhị Quỷ, Hắc Vô Thường Thượng Hòa Âm và Bạch Vô Thường Sa Thiên Cừu và Thương hải khách Kiều Côn. Tối qua hắn lại đả thương Hà Giang Nhị Lang, Tuyết Sơn tứ ma, hủy hoại Tam Dương đạo quán ở Tần Quang huyện, đại náo ngư cảng và còn giết năm tên thủ hạ đắc lực của phụ thân ngươi.

Nói đến đây thì hai hàm răng của lão nghiến chặt lại như muốn ăn tươi nuốt sống Giang Hải Phong ngay lập tức. Hồi lâu sau, lão nói tiếp :

- Người này có thể nói là tội ác tày trời, nếu để hắn tiếp tục tác ác trên giang hồ thì e rằng lão hiền điệt ngươi và ta khó lòng kiếm được miếng cơm giang hồ mà ăn.

Yến Tam nói thầm trong bụng :

- “Ta đã không ăn cơm giang hồ từ lâu rồi!”

Nghĩ thế nhưng hắn không dám tranh luận với vị thúc phụ này nên đành gật đầu, nói :

- Tiểu điệt chỉ nói hắn không mất bản sắc anh hùng mà thôi.

Chu Kỳ mỉm cười, nói :

- Điều này tùy thuộc vào cách nhìn của mỗi người, theo ta thì ta không nghĩ như vậy. Ta thấy hắn chỉ là một tiểu nhân không chuyện ác gì mà không làm.

Yến Tam lại gật đầu, nói :

- Tùy Chu thúc thúc vậy, tiểu điệt phải đi lấy thêm cơm cho hắn đây.

Nói đoạn Hổ Chưởng Yến Tam quay người cất bước. Một lát sau hắn mang hộp cơm quay lại thì thấy Chu Kỳ vẫn đứng nguyên chỗ cũ nên bất giác hỏi :

- Chu thúc thúc có chuyện gì chăng?

Chu Kỳ lắc đầu, nói :

- Ta muốn xem thử ngươi cho hắn ăn những gì?

Yến Tam đặt hộp cơm xuống, Chu Kỳ liền bước tới mở ra xem, trong hộp có cơm trắng và thịt cá, ngoài ra còn có hai món canh rau khá tươm tất. Chu Kỳ bất giác phẫn nộ, lão thầm nghĩ :

- “Chiêu đãi hắn thế này là quá khách khí rồi.”

Nghĩ đoạn lão ngước nhìn Yến Tam và nói :

- Là ngươi tự thân đưa cơm cho hắn à?

Yến Tam gượng cười, nói :

- Chuyện này... gia phụ bảo như thế.

Chu Kỳ mỉm cười, nói :

- Xưa nay phụ thân ngươi luôn đối đãi với người khác rất hậu...

Nói đến đây thì ngón tay lão khẽ mở hộp cơm ra và rắc vào một ít bột trắng.

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Nếu là ta thì ta không đối đãi với hắn như thế...

Lão đưa hộp cơm lên mũi ngửi ngửi và nói tiếp :

- Thơm quá! Được rồi, ngươi đưa cơm vào cho hắn đi!

Hổ Chưởng Yến Tam lấy làm kỳ quái, hắn thầm nghĩ :

- “Lần này lão giở trò quỷ gì thế?”

Tuy nhiên Yến Tam đâu ngờ là Chu Kỳ đã bỏ độc dược vào cơm, do vậy hắn thản nhiên chào Chu Kỳ rồi xách hộp cơm đi vào thạch thất. Chu Kỳ nhìn theo bóng Yến Tam dần khuất rồi mỉm cười một cách thần bí.

Hổ Chưởng Yến Tam mở cửa thạch thất rồi theo bậc cấp mà đi xuống. Trong này tối đen như mực, chợt nghe Giang Hải Phong quát hỏi :

- Kẻ nào?

Yến Tam nói :

- Ta đem cơm cho ngươi đây, lão đệ! Lần này đủ cho ngươi ăn no đấy.

Nói đoạn hắn đẩy hộp cơm qua khe hở bên dưới song sắt, Giang Hải Phong nhận lấy và nói :

- Phiền các hạ quá!

Yến Tam ngầm quan sát Giang Hải Phong qua ánh sáng lờ mờ từ ngoài hắt vào, hắn cảm thấy nhân vật được truyền tụng trên giang hồ trong thời gian gần đây rất mực chính trực, giữa my mục toát lên hùng khí hừng hực, bất giác hắn thầm tán thưởng :

- “Một nhân vật thế này, nếu chết trong tay bọn họ thì thật quá đáng tiếc!”

Giang Hải Phong nhận hộp cơm rồi mở nắp bới một bát, chàng mỉm cười, nói :

- Phần cơm này ngon quá...

Chàng cầm đủa, nhìn Yến Tam và nói với hắn :

- Trước đây tại hạ có một thư đồng kêu bằng Tịch Ti... hắn cũng biết nấu ăn rất ngon.

Yến Tam nói :

- Hắn ở đâu?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đừng nhắc đến nữa, đây là một chuyện oán hận lớn nhất trong đời tại hạ.

Yến Tam thở dài rồi nói :

- Lão đệ, con người trong lúc khó khăn không nên suy nghĩ nhiều, ngươi và ta vô thù vô oán, thực ra trong thâm tâm ta rất đồng cảm với ngươi...

Giang Hải Phong khoát tay và cắt ngang :

- Yến huynh tiếp đãi tại hạ như thế này, chỉ cần Giang Hải Phong không chết thì ngày sau tất có phen báo đáp.

Yến Tam lại thở dài, nói :

- Chỉ sợ rằng... Ôi, ngươi mau ăn đi thôi!

Giang Hải Phong nâng bát cơm lên, đanh định và vào miệng thì bỗng nhiên chau mày, mười năm tĩnh tu trên hoang đảo đã giúp mỗi bộ phận của ngũ quan của chàng đạt đến trình độ nhạy cảm hơn người thường rất nhiều. Chàng đã phát hiện trong bát cơm có dị vật nên mỉm cười, nói :

- Yến huynh nhìn tại hạ như vậy thì làm sao tại hạ ăn được?

Yến Tam cười ha ha rồi đứng lên, nói :

- Vậy thì ta không nhìn nữa, một lát sau sẽ có người đến thu dọn bát đũa nhé.

Giang Hải Phong gật gật đầu, nhưng trong mắt chàng ẩn chứa đầy phẫn nộ, sau khi Yến Tam rời thạch thất thì chàng liền tháo chiếc nhẫn bạch ngọc từ ngón vô danh bên tay trái ra. Chàng ấn chiếc nhẫn bạch ngọc vào bát cơm, một lát sau trên chiếc nhẫn có màu đen xuất hiện.

Giang Hải Phong chợt biến sắc, chàng tự nói :

- Độc dược thật là lợi hại!

Chàng bỏ đũa và suy nghĩ :

- “Lẽ nào độc dược này là do Yến Tam bỏ vào? Không đúng! Người này my mục rất chính khí, đối đãi với ta rất chân thành, không giống kẻ giả vờ, trong chuyện này tất có nguyên nhân khác.”

Nghĩ đến đây thì nộ khí bất giác dâng lên ngùn ngụt, bởi lẽ hành động này của đối phương thật quá bỉ ổi. Bỗng nhiên chàng cảm thấy không đáng và quá xuẩn ngốc mới giao sinh mạng mình cho bọn người tà ác kia. Nghĩ đoạn, ý niệm vốn kiên định của chàng đã bắt đầu dao động, chàng tự nói :

- “Thế này cũng tốt, ta phải nắm bắt cho bằng được kẻ ngầm hạ độc, nhân chứng vật chứng đã có thì cũng tiện mượn việc này để rời khỏi nơi đây. Khi đó bọn chúng sẽ chẳng nói được gì nữa.”

Trước đây chàng muốn giữ chữ tín nên không tiện rời khỏi nơi này, còn bây giờ đối phương đã tự

hủy điều ước thì mình hà tất phải cố thủ nữa. Ý tưởng này khiến chàng vô cùng yên tâm. Thế là chàng cố ý làm cho diện mạo phờ phạc rồi ném bát dĩa vung vãi khắp phòng, sau cùng chàng đến nằm dài trên chiếc giường đá.

Gian thạch thất này rộng chừng hai trượng vuông, ngoài một cửa sổ bằng song sắt để tù nhân có thể nhìn ra ngoài, kỳ dư những nơi khác đều kín như bưng. Giang Hải Phong nằm trên giường đá quan sát xung quanh thật kỹ, chàng thấy vách đá xanh rất dày, ngay cả nóc cũng được chèn một lớp đá. Bảo kiếm của chàng tuy có thể chém sắt đoạn kim nhưng muốn đánh thủng bức tường đá này thì thật không đơn giản, vả lại chàng cũng không muốn náo loạn như thế.

Tuy nhiên chàng tự tin nếu mình nhất định muốn ra thì không phải là chuyện quá khó. Đang miên man suy nghĩ, bỗng nhiên Giang Hải Phong nghe có tiếng động ngoài bậc cấp, hình như là tiếng mở cửa. Chàng cười thầm và nghĩ :

- “Tốt lắm! Ngươi đến đây! Ta cũng muốn xem thử ngươi là ai. Hôm nay ngươi đến được mà sẽ đi không được rồi.”

Vừa nghĩ đến đây thì đã có ánh đèn lóe lên rồi vụt tắt ngay. Một bóng người phóng đến cạnh cửa sổ nhanh như chớp. Tuy nằm ngửa trên giường đá nhưng song mục của Giang Hải Phong vẫn hé mở, nhất cử nhất động của người kia đều không lọt qua mắt chàng. Dáng người kia nhẹ nhàng dịch bước đến cạnh cửa sổ rồi ghé mắt nhìn vào. Bấy giờ Giang Hải Phong mới thất rõ hình dạng người này và bất giác rùng mình, vì kẻ đến là một hắc y lão nhân, song mục lấp lánh tinh quang. Đó chính là lão đại trong Liêu Đông nhị lão, người giang hồ thường gọi là Quỷ Kiến Sầu Chu Kỳ.

Sau lưng Chu Kỳ có dắt một thanh trường kiếm, lão tỏ ra rất khẩn trương nhưng hành động cực kỳ nhẹ nhàng. Lão đứng cách cửa sổ hơn thước, thủy chung vẫn không dám tiếp cận, bởi lẽ tuyệt kỹ kinh người của Giang Hải Phong đã sớm làm cho lão kinh tâm táng đởm. Sau một hồi vận mục lực nhìn vào trong thì trên mặt lão xuất hiện vẻ vui mừng đắc ý, bất giác lão cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, cuối cùng thì ngươi cũng không thoát khỏi tay Chu mỗ!

Lời vừa dứt thì nghe “soạt” một tiếng, trường kiếm sau lưng lão đã xuất khỏi vỏ, trong mục quang của lão cũng lấp lánh hung quang. Lão muốn cắt thủ cấp của cừu nhân rồi sau đó cao chạy xa bay, vì lão đã nhìn thấy ý thương tiếc của Yến Cửu Công, việc làm này của lão tất sẽ khiến đôi bên trở mặt với nhau, vì thế lão cần phải lén hành động một mình.

Đang lúc mò ổ khóa, định mở cửa vào trong thì sau lưng Chu Kỳ đột nhiên vang lên một tràng cười lanh lảnh. Chu Kỳ giật thót người, lão quay lại nhìn thì bất giác rùng mình toát mồ hôi hột. Lão thật không ngờ còn có một người khác đứng cách phía sau lão chừng hơn trượng.

Đó là một thiếu nữ tuyệt sắc, toàn thân mặt thanh y, sau lưng cũng dắt một thanh trường kiếm. Chu

Kỳ soạt chân qua trái và khẽ quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Thanh y thiếu nữ mỉm cười, nói :

- Lão đưa chìa khóa cho ta, chờ ta cứu hắn ra rồi sẽ nói rõ cho lão biết!

Chu Kỳ bất giác ngẩn người nhưng lão chợt nhận ra đối phương chính là thiếu nữ mặc tử y mà lão từng thấy trên đường áp giải Giang Hải Phong. Lão trầm sắc diện và cười hì hì, nói :

- Ngươi là một tiểu cô nương mà cũng dám thâm nhập vào hang hổ à? Can đảm thật không nhỏ, đêm nay Chu đại gia ta muốn xem thử ngươi có bản lĩnh gì để thoát khỏi nơi đây.

Lời chưa dứt thì thanh y thiếu nữ đã tung người lướt tới nhanh như gió, thân hình nàng hơi khom xuống, ngọc chưởng đánh chếch từ dưới lên.

Chu Kỳ cười nhạt, nói :

- Giỏi cho một tiểu nha đầu!

Trường kiếm của lão cũng từ trên chém xuống, một đạo kiếm quang lóe sáng và bay vèo đến cổ thanh y thiếu nữ. Thiếu nữ vội lách người tránh né, thuận thế nàng đánh mạnh vào cửa sắt một chưởng và kêu lớn :

- Giang Hải Phong mau chuẩn bị, ta đến cứu ngươi đây!

Giang Hải Phong vốn sắp bắt được Chu Kỳ thì không ngờ bị cô nương này đến gây náo loạn, khiến chàng mất hết hứng thú. Thoạt tiên chàng lấy làm kỳ quái vì thiếu nữ này chẳng quen biết gì với mình nhưng sau một hồi nhìn kỹ thì chàng bỗng nhận ra nàng là ai rồi.

Sau khi đánh vào cửa sắt một chưởng thì thanh y thiếu nữ lại lướt trở về vị trí cũ để tránh đường kiếm tiếp theo của Chu Kỳ. Nàng nhìn qua cửa sổ và khẽ nói :

- Ta là Tần Tử Linh, Giang công tử không cần đa nghi, ngươi không đáng chết ở đây nên ta mới đến cứu ngươi.

Giang Hải Phong ngồi bật dậy, chàng nhìn ra ngoài cửa sổ một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại, khóe miệng lộ một nụ cười. Tần Tử Linh vô cùng ngạc nhiên, nàng chẳng hiểu tại sao Giang Hải Phong lại làm như vậy? Nhưng lúc này nàng phải chuyên tâm đối phó Chu Kỳ, không được khinh xuất mảy may.

Kiếm của Chu Kỳ nhẹ nhàng và linh hoạt vô cùng, chiêu nối chiêu, thức tiếp thức ào ào tuôn ra, bức Tần Tử Linh phải lách tả né hữu không ngừng. Bỗng nhiên nghe nàng quát khẽ :

- Lão bất tử, đây là do lão bức ta dùng kiếm, có chết cũng đừng trách nhé!

Lời chưa dứt thì bảo kiếm đã như thần long bay ra, nàng chồm người tới trước, trường kiếm với chiêu Bạch Xà Thổ Tín điểm vào giữa ngực Chu Kỳ. Chu Kỳ vội tung người qua một bên nhưng lão cảm thấy kiếm phong của đối phương xé không khí ập tới, khí thế rất kinh hồn.

Lúc này lão mới biết đối phương có công phu bí truyền trên kiếm, do đó lão tuyệt nhiên không dám khinh thị, trường kiếm của lão thuận thế quét ra một đường như cầu vồng, thân hình lão vừa nhoài qua trái thì nghe "choang" một tiếng, song kiếm đã chạm vào nhau.

Chu Kỳ mượn lực trên kiếm đối phương để tung người bay qua trái, đồng thời trường kiếm cũng thi triển một chiêu Túy Lý Phao Đăng, kiếm từ sau đâm tới nhằm vào yết hầu của Tần Tử Linh.

Nhưng kiếm thuật của Tần Tử Linh đắc truyền từ Lãnh Tuyết Tiên Tử ở Thiên Sơn, chiêu thức trên kiếm quái dị đến độ quỷ thần khôn lường. Đối với chiêu vừa rồi của Chu Kỳ, thật lòng mà nói, rất ít người có thể tránh né được, nhưng Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh còn có thủ pháp kinh dị hơn, đủ để hóa hiểm thành an.

Nhất thời chỉ thấy thân hình nàng chợt rùn xuống, mặt ngửa lên trời. Dường như lưỡi kiếm của Chu Kỳ lướt sát qua mặt nàng, khoảng cách không đầy một tấc. Trong chớp nhoáng ngàn cân treo sợi tóc đó, toàn thân Tần Tử Linh nhào tới trước, trường kiếm xuất thẳng ra với chiêu Ngọc Nữ Đầu Thoa, kiếm quang như trường xà xuất động.

Chu Kỳ buột miệng kêu thảm một tiếng, tiếp theo là một vòi huyết tươi bắn vọt qua đầu Tần Tử Linh. Đường kiếm xuyên từ ngực qua mạn sườn trái của Chu Kỳ, Tần Tử Linh vội thu kiếm và thi triển thế Đảo Thái Liên Hoa Bộ mà tung người ra sau. Trên mặt nàng đầy vẻ hoang mang ngơ ngẩn.

Chu Kỳ ngã nhào tới trước, huyết tươi chảy ra như suối. Lão ôm lấy ngực, song mục trợn trừng nhìn đối phương và cố nói :

- Ngươi... ngươi... khá...

Lão vận nội lực tự phong bế huyết mạch nhưng vì quá đau đớn và mất quá nhiều máu nên lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tần Tử Linh tra kiếm vào vỏ rồi lướt đến cửa sổ nhìn vào trong, nàng thấy Giang Hải Phong vẫn ngồi bất động trên giường đá, hai mắt nhắm nghiền, tựa như chẳng quan tâm đến trận ác chiến bên ngoài. Tần Tử Linh càng hoang mang không hiểu, nàng thầm nghĩ :

- "Kỳ quái, sao hắn lại trầm tĩnh đến thế?"

Đang ở chốn long đầm hổ huyệt nên nàng đâu dám lãng phí thời gian, trường kiếm lập tức xuất ra,

lần này không phải chém người mà chém vào song sắt chắn ngang cửa sổ. “Chong” một tiếng cùng với ánh lửa lóe lên, trường kiếm dội ngược ra khiến tay nàng tê buốt, song sắt vẫn trơ trơ không hề hấn gì.

Tần Tử Linh càng khẩn trương, nàng buột miệng gọi :

- Này! Này! Giang Hải Phong, ngươi có đi không vậy?

Giang Hải Phong mở mắt nhìn ra ngoài, đôi mày hình lưỡi kiếm của chàng bất giác chau lại.

Tần Tử Linh vừa dậm chân vừa nói :

- Ngươi... ngươi... làm sao thế?

Nói đoạn nàng chạy đến chỗ Chu Kỳ, mò lấy chìa khóa trên người lão rồi vội vàng mở cửa sắt. “Cách” một tiếng, cửa sắt quả nhiên được mở ra thật.

Tần Tử Linh vô cùng cao hứng, nàng nhảy dựng lên và reo :

- Được rồi! Mở được rồi!

Nói đoạn nàng lách người vào trong, song mục nhìn thẳng Giang Hải Phong và nói :

- Đi mau thôi, bọn chúng sắp đến rồi!

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Tần tiểu thư, cô nương hãy tự đi đi, đa tạ hảo ý của cô nương!

Tần Tử Linh ngớ người, nàng lui một bước và ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Giang Hải Phong lắc đầu và gượng cười, nói :

- Bình sinh tại hạ không chịu ân huệ của ngươi khác, cô nương đi mau thôi!

Nói xong chàng lại nhắm mắt.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Ôi! Bây giờ là lúc nào mà ngươi còn có cách nghĩ như thế? Huống hồ...

Nói đến đây thì sắc diện của nàng bất giác ửng đỏ, nàng nói tiếp :

- Huống hồ đây là tâm ý của ta muốn báo đáp ân đức hạ thủ lưu tình của ngươi ngày trước.

Nàng bước tới mở rộng cửa thêm một chút, thái độ đầy kỳ vọng, nàng nói tiếp :

- Nếu không, bọn họ đến thì e rằng ngay cả ta cũng không thoát được.

Giang Hải Phong vẫn bình thản nói :

- Tại hạ thật ra không cần cô nương đến cứu. Qua trận chiến vừa rồi đủ thấy kiếm pháp của cô nương không tầm thường, nơi này tuy đông người nhưng tại hạ thấy chẳng có ai là đối thủ của cô nương...

Tần Tử Linh vội nói :

- Trước tiên không cần nói những chuyện đó, mau đi thôi!

Nói đoạn nàng xuất thủ định kéo Giang Hải Phong đi, nhưng Giang Hải Phong tung người ra sau tránh né, đồng thời sắc diện của chàng cũng hơi biến. Nhất thời chàng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Tái Ngoại Phi Hồng bất giác nổi giận, nàng không ngờ hảo ý của mình lại rơi vào kết cục như vậy. Tính nàng vốn cao ngạo, đây là lần đầu nàng đem hảo tâm đối đãi người khác, thế mà phải nhận lấy sự đối đãi gần như sỉ nhục. Nàng vừa nóng lòng vừa trách oán nên nhất thời đứng trơ người ra giữa thạch thất.

Nàng tức đến run cả người, giọng nói cũng lạc đi :

- Con người của ngươi thật chẳng thông tình đạt lý! Nên biết ta làm thế này vốn là bản sắc của kẻ nghĩa hiệp, ta không nỡ thấy ngươi...

Nói đến đây thì chợt nghe Giang Hải Phong phá lên cười một tràng. Chàng gật đầu, nói :

- Nói như vậy thì tại hạ càng không đi, đa tạ hảo ý của cô nương, cô nương hãy tự lo cho mình đi thôi!

Nói xóng chàng lui vào một góc phòng, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng một lần nữa. Ngọc diện của Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh lại ửng đỏ, song mục long lanh suýt chứt nữa thì rơi lệ. Nàng thật muốn bước tới vung một kiếm, nhưng đối với quái nhân này, trong lòng nàng lại có một thứ cảm giác không nói ra được. Từ khi gặp mặt lần đầu đến giờ, hình ảnh Giang Hải Phong luôn lờn vờn trong tâm trí nàng, một hình ảnh như ma ám không thể nào gạt bỏ được. Đây cũng giống như ái tình mà không thể nói ra, vì thực ra giữa bọn họ còn rất xa lạ.

Tần Tử Linh ngẩn người nhìn chàng rồi cười nhạt, nói :

- Hóa ra ngươi là một kẻ không thông tình đạt lý như vậy...

Giang Hải Phong khoát tay, nói :

- Đi mau thôi! Nếu để liên lụy đến cô nương thì tội của tại hạ càng thêm lớn đấy.

Tần Tử Linh lạnh lùng hỏi :

- Vậy ngươi muốn chết ở đây à?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Không thể nói trước được.

Tần Tử Linh lại ngớ người, lòng tự trọng của nàng bị tổn thương, nàng cười khảy một tiếng rồi nói :

- Vậy thì xem như ta là kẻ nhiều chuyện, ta đi đây.

Nói đoạn nàng phẫn nộ bước ra ngoài cửa sắt rồi thuận tay đóng sầm lại.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Vừa rồi bảo cô nương đi nhưng cô nương không đi, bây giờ thối lui e rằng đã muộn rồi.

Tần Tử Linh nói :

- Chuyện này không cần ngươi lo.

Tuy nói thế nhưng trong lòng nàng vẫn hơi kinh động, bất giác nàng quay lại nhìn vào cửa sổ, quả thực nàng không nhẫn tâm rời nơi này, nàng cố nén giận và hỏi :

- Giang Hải Phong, rốt cuộc ngươi có chịu đi hay không?

Giang Hải Phong cười lớn một tràng rồi nói :

- Giang mỗ đã nói thì tuyệt không thay đổi, cô nương đi mau thôi, bọn chúng đến đấy.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Được!

Nàng quay người và phi thân lên cửa bậc cấp, đang lúc định lướt ra ngoài thạch thất thì đột nhiên nghe một tràng cười phát ra ở phía trước, tiếp theo là một giọng nói lạnh lùng :

- Nữ tặc to gan, đêm nay ngươi đến được mà không đi được rồi.

Lời vừa dứt thì nghe một tiếng hú chấn động màng nhỉ, mấy chục quả thiết chùy xé gió bay về phía Tần Tử Linh. Cùng lúc có bóng người thấp thoáng xuất hiện với tràng cười đắc ý, giọng cười của chính người vừa lên tiếng.

Tần Tử Linh đang nộ khí xung thiên và cũng muốn lộ chút công phu trừng trị bọn người này, đồng thời nàng cũng có dụng ý muốn để Giang Hải Phong thấy uy phong của mình. Thế bay tới của thiết chùy tuy mãnh liệt nhưng Tần Tử Linh chẳng xem ra gì, chỉ thấy nàng ngửa người ra sau, thi triển thế Thiết Bản Kiều tránh né trong đường tơ kẽ tóc.

Ám khí như mưa bay qua khoảng không rồi va vào cửa sắt của gian thạch thất, cuối cùng rơi cả xuống đất. Người phi thân tới là một trung niên đại hán xấp xỉ tứ tuần, thân thể trung bình nhưng rất ốm. Hai vai nhô cao, song mục lồi ra ngoài, bím tóc quấn chặt vào cổ, toàn thân mặc lam y.

Người này chính là Hải Âu Ngô Khâu, nhân vật duy nhất trong Tuyết Sơn tứ ma chưa thọ thương. Hắn cười ha ha một tràng rồi nói :

- Tiểu cô nương khá lắm, nửa đêm canh ba đến thạch thất này thám thính gì chăng?

Tái Ngoại Phi Hồng thấy đối phương chặn lối ra thì bất giác nộ khí quát :

- Nếu các hạ không tránh đường thì chớ trách bản cô nương đắc tội đấy!

Hải Âu Ngô Khâu cười lớn một tràng rồi nói :

- Ta thì thấy tiểu cô nương ngươi đến được mà đi không được rồi.

Nói đoạn hắn lại tung người tới trước, song thủ chụp thẳng vào hai mạn sườn của Tần Tử Linh. Tần Tử Linh soạt chân trái ra ngoài, đôi ngọc thủ vung ra thi triển thức Khai Sơn Triển Vũ.

Ngô Khâu nhất thời khinh xuất, hắn không ngờ thiếu nữ trước mặt lại có công lực thâm trầm vững vàng như vậy. Hắn vội lắc mạnh người lui một bước rồi cười cười, nói :

- Khá lắm! Tiểu cô nương hãy báo danh tánh rồi chết.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Ngươi mà xứng à?

Người nàng cũng theo lời nói mà bốc lên, chờ đến khi cách mặt đất chừng hai thước thì thân liễu chợt lách qua trái. Đồng thời song chưởng một chính một phản với chiêu Âm Dương Tán Thủ, ngầm kết hợp với Thiết Thai Công đã thất truyền trong võ lâm, kích thẳng vào bộ vị gan tỳ bên dưới mạn

sườn phải của Ngô Khâu.

Hải Âu Ngô Khâu biết sự lợi hại của thứ công phu này nên bất giác thất kinh, hắn vội đảo bước lui ra sau. Cùng lúc, hữu chưởng của hắn phân ra, đơn chưởng với thế phục hổ đánh vào cổ tay đối phương. Thế nhưng Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đâu để cho hắn có thời gian thi triển. Nàng cười nhạt một tiếng và thu hồi tả thủ, liền theo đó lại nhằm kích vào giữa ngực đối phương. Ngô Khâu phải lách người rồi lăn tròn dưới đất mới thoát hiểm. Tuy nhiên, dường như hắn còn thiếu kinh nghiệm đối địch trong bóng đêm, có vẻ hắn không thấy rõ chưởng của đối phương đánh vào nơi nào của thân thể mình.

Sau khi lăn ra xa thì hắn cảm thấy vai trái đau buốt tựa như bị lửa đốt, bất giác hắn nghiến răng và "hừ" một tiếng. Chiêu Huyền Điểu Hoạch Sa của Tần Tử Linh quét từ ngực lên vai của đối phương, năm móng tay của nàng như năm đoản đao cắm sâu vào da thịt của hắn. Đừng thấy thế đánh tùy ý thế này mà xem thường, trên vai của Ngô Khâu đã xuất hiện năm vết máu, nhất thời máu tươi nhuộm hồng một mảng y phục của hắn.

Ngô Khâu đau đớn lui bước nép qua một bên bậc cấp và cười thảm, nói :

- Giỏi cho tiểu nha đầu ngươi!

Nói đoạn hắn rút từ thắt lưng ra hai lưỡi đao hình bán nguyệt, thân đao trắng như tuyết, trông rất sắc bén. Tần Tử Linh bất giác rùng mình vì nàng biết đôi binh khí quái dị này là Ngũ Hành Luân thuộc một trong bảy loại binh khí kỳ hình ngoại gia.

Ngũ Hành Luân vừa đến tay thì dũng khí của Hải Âu Ngô Khâu chợt tăng lên rất nhiều. Hắn quát một tiếng rồi bình thế phi thân tới trước như bình sa lạc nhạn. Ngũ Hành Luân bên tả thủ quét ngang ra, Ngũ Hành Luân bên hữu thì đẩy lên trên theo thế Cửu Hỏa Thiêu Thiên.

Tần Tử Linh tuy biết loại binh khí này của đối phương rất lợi hại nhưng nàng có tuyệt nghệ cao cường và can đảm hơn người nên vẫn tỏ ra bình thản như không. Bỗng nhiên nàng oằn người ra sau, chờ Ngũ Hành Luân lướt qua sát y phục thì lập tức xuất thủ chỉ như xà kích điểm vào thắt lưng của đối phương. Nhưng Ngô Khâu có đến hai Ngũ Hành Luân, chiếc này thất cơ thì tất có chiếc kia tiếp ứng.

Tần Tử Linh nhất thời khinh suất, nàng không nghĩ đến điều này. Trong chớp mắt nàng nghĩ rằng thủ chỉ của mình sẽ điểm trúng thắt lưng của đối phương thì đột nhiên phát hiện có một đạo kình phong ập xuống đầu. Nàng ngước nhìn lên thì thấy một chiếc Ngũ Hành Luân khác đang vũ lộng trước mắt và sắp bổ xuống đầu mình.

Lúc này, dù nàng có khả năng thông thiên cũng khó lòng chống đỡ hoặc tránh né.

Tần Tử Linh kinh hồn bạt vía, ngọc diện thất sắc, nàng đâu dám nghĩ đến chuyện đả thương đối

phương nữa. Thế là thân liễu lập tức trầm xuống, hai chân vận lực soạt ra và nhoài người qua một bên. Trong bậc thang âm u chật hẹp này mà nàng vẫn dám thi triển công phu khinh thân Lý Ngư Đáo Xuyên Ba. Tuy nhiên nàng vẫn chậm một bước vì Ngũ Hành Luân của Ngô Khâu đã như ánh chớp ập xuống. Lúc này không ai chú ý đến Giang Hải Phong trong gian thạch thất tối mò, bỗng nhiên hai mắt chàng mở to, đồng thời hữu thủ khẽ phất ra trước như một sự tình cờ.

Chỉ một cái phất khẽ nhưng Ngô Khâu cảm thấy có một luồng lãnh khí xuyên thấu qua thân thể, khiến hắn bất giác rùng mình nổi da gà. Chính vì thế mà Ngũ Hành Luân của hắn chợt dừng lại giữa không trung, chờ đến lúc tiếp tục hạ xuống thì thời gian và bộ vị đã thay đổi rồi. Chỉ trong chớp mắt đó, Tần Tử Linh đã đủ thời gian vượt ra khỏi phạm vi hung hiểm, Ngũ Hành Luân chỉ sượt qua y phục của nàng mà thôi.

Tuy thoát hiểm trong gang tấc nhưng Tần Tử Linh càng thêm phẫn nộ, nàng quát lớn :

- Hảo tặc tử, ta không giết ngươi thề không làm người!

Lời vừa dứt thì hữu thủ ngoặt ra sau, bảo kiếm lập tức xuất vỏ. Hải Âu Ngô Khâu ở phía bên kia đang ngơ ngẩn bàng hoàng, hắn không hiểu tại sao mình lại đánh hụt như thế? Đặc biệt là luồng lãnh khí khiến hắn rùng mình càng làm cho hắn hoang mang đầy phẫn nộ nhìn vào trong thạch thất, chỉ thấy Giang Hải Phong vẫn ngồi trên giường đá như cao tăng nhập định.

Đang lúc hoang mang thì bỗng thấy Tần Tử Linh lướt tới với một đạo kiếm quang sáng rực, Ngô Khâu nộ khí cười nhạt và phân song luân ra chuẩn bị nghênh tiếp...

Đột nhiên có tiếng người quát lớn cùng với ánh đuốc chiếu vào thạch thất, cùng lúc đó có một lão nhân tóc bạc như từ trên không trung hạ xuống. Trong tay lão nhân này có ngọn đuốc sáng rực, sau khi tiếp đất thì lão khẽ quát :

- Ngô lão đệ lui bước, để lão phu thu thập ả cho!

Ngô Khâu nghe vậy thì mừng thầm, hắn vội thu song luân lui bước và nói :

- Yến lão ca cẩn thận, tiểu nha đầu này không tầm thường đâu!

Người đến chính là Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công, lão cười ha ha rồi nói :

- Quả nhiên là tiểu nha đầu ngươi đã đến, ngươi cũng to gan thật!

Nói đến đây thì lão đã thấy Chu Kỳ nằm trong vũng máu, đồng thời cũng thấy máu tươi nhuộm hồng y phục Hải Âu Ngô Khâu. Yến Cửu Công hơi kinh động, lão trừng mắt, nói :

- Ngươi dám hành hung à? Đêm nay ngươi mọc cách cũng khó thoát rồi!

Vừa nói đến đây thì có bảy tám người từ ngoài cửa phi thân vào những bậc cấp.

Bọn người này đều mang binh khí, đứng đầu là hai đệ tử của Chu Kỳ: Tả Tỷ Song Đao Khưu Nhất Minh và Độc Chưởng Khai Sơn Tả Kim Bằng. Hai tên này vừa thấy sư phụ nằm dưới đất thì đều kinh tâm động phách, bủn rủn tay chân. Khưu Nhất Minh vì bi thương mà phát nộ, hắn thét lớn :

- Con tiện tỳ kia, hãy nạp mạng cho ta!

Vừa quát hắn vừa liều mạng bổ nhào tới, đại đao với thế Hận Phúc Lai Trì chém mạnh vào hạ bàn Tần Tử Linh.

Trước thế địch đông như vậy, Tần Tử Linh chẳng những không khiếp sợ mà ngược lại càng kích cho hào khí của nàng tăng lên. Đao của Khưu Nhất Minh vừa xuất thủ thì trường kiếm của nàng cũng quét ra một chiêu Bạt Thảo Tầm Xà. “Choang” một tiếng, đao của Khưu Nhất Minh bị đánh dội ngược lại, thân hình Tần Tử Linh không ngừng di chuyển như du long, tả thủ bắt kiếm quyết, trường kiếm bên hữu thủ như một chiếc cầu vồng lóe lên.

Tả Tỷ Song Đao Khưu Nhất Minh không kịp thối lui nên bị đối phương đâm trúng một kiếm vào đùi trái. Hắn kêu “ái chà” một tiếng rồi ngã ngồi xuống đất, đại đao trong tay cũng tự động văng ra ngoài. Hai bên đại hán vội vàng chạy đến xốc hắn lôi ra một bên.

Tần Tử Linh thừa thắng xông lên, trường kiếm phi vũ liên miên bất tuyệt, bước chân thoăn thoắt tiến lên từng bậc tam cấp. Nhưng lúc này có một người đang đứng ở giữa những bậc tam cấp. Người này họ Châu tên Sơn, giang hồ bằng hữu thường gọi là Hải Mã Châu Sơn. Lão vốn là một lão sư ở Sơn Đông, vì có giao tình với Liêu Đông nhị lão nên lần này nghĩa bất từ nan, theo Chu Kỳ đến đây để báo thù cho Nam Hoài Nhân.

Vì các lộ anh hùng quá đông nên từ khi lão đến đây, thủy chung chưa có cơ hội động thủ. Đêm nay nghe nói có một nữ tặc thân thủ lợi hại đột nhập, vì nhất thời hiếu kỳ nên lão cũng mang Cửu Nhĩ Bát Xỉ Đại Khảm Đao theo Yến Cửu Công mà đến.

Không ngờ sau khi thấy Tần Tử Linh xuất thủ thì lão bất giác kinh tâm táng đởm. Bởi lão biết mấy đường kiếm của đối phương là thuộc bộ Hồng Mã Thất Truy đã thất truyền trong võ lâm từ lâu.

Theo trí nhớ của lão thì năm xưa có một vị nữ hiệp tiền bối Lãnh Tuyết Tiên Tử từng uy trấn giang hồ trên mười năm, bộ kiếm pháp giúp bà ta thành danh chính là Hồng Mã Thất Truy. Sau đó, Lãnh Tuyết Tiên Tử vì tránh thù nên viễn tẩu ra ngoài biên ải, đến nay đã mấy mươi năm mà không nghe tin tức gì.

Giờ này khắc này, thiếu nữ trẻ tuổi kia lại có thể thi triển chiêu thức trong bộ kiếp pháp đó, làm sao không khiến lão kinh ngạc chứ? Điều khiến lão càng kinh ngạc hơn là thân pháp nhẹ nhàng, kiếm

chiêu như thần của thiếu nữ, trình độ kiếm thuật dường như đã có thể sánh với Lãnh Tuyết Tiên Tử năm xưa.

Hơn hai mươi năm trước, Hải Mã Châu Sơn đã từng mục kiến thân pháp của Lãnh Tuyết Tiên Tử, hôm nay vừa thấy Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thì lão có cảm giác như được thấy lại hình ảnh của nữ hiệp Lãnh Tuyết Tiên Tử.

Lão đang miên man suy nghĩ với nhiều điều kinh ngạc thì Tần Tử Linh đã bức tới, trường kiếm của nàng như hồ điệp xuyên hoa, nhẹ nhàng vạch một đường rồi đâm thẳng tới.

Hải Mã Châu Sơn vội vung Đại Khảm Đao ra ngoài.

Choang... choang...

Đao kiếm liên tục va vào nhau hai lần. Châu Sơn vốn muốn dùng chiêu này để thử nội lực của đối phương như thế nào, nhưng Tần Tử Linh khá khôn ngoan, nàng đâu dễ bị đối phương lừa. Chỉ thấy toàn thân nàng hơi ngã ra sau, vừa đủ để thi triển chiêu Hồng Mã Cung Tích, Đại Khảm Đao của Châu Sơn chỉ khẽ chạm vào kiếm của nàng rồi chém mạnh vào không trung.

Lúc này còn có hai nhân vật khác là Hắc Đầu Tiền Xích Thanh và Yếu Mệnh Lão Bạch Xuyên cùng tham chiến. Hai nhân vật này đều động thủ lần đầu tiên, một người dùng song quải, một người dùng phân thủy nga my kích, một tả một hữu cùng phối hợp mà tiến tới. Đại Khảm Đao của Hải Mã Châu Sơn vừa chém hụt thì quải trượng của Tiền Xích Thanh đã từ sau đánh tới, nhằm vào đỉnh đầu của Tần Tử Linh mà bổ xuống.

Khá khen cho Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh, trong tình thế như vậy mà nàng vẫn ung dung không chút hoảng loạn. Nàng không cần quay đầu lại mà chỉ vặn thân hình qua trái, trường kiếm quét ra với chiêu Đảo Điểu Kim Đăng, thế kiếm hướng thẳng vào tay cầm thiết quải của đối phương.

Tiền Xích Thanh vội giật thiết quải qua một bên để tránh mũi kiếm, vì thế mà thiết quải chỉ đánh vù vào hư không. Do dùng lực quá mạnh nên thiết quải vừa hạ xuống thì toàn thân Tiền Xích Thanh cũng nhào tới trước, đúng lúc đó thế kiếm của Tần Tử Linh cũng vừa quét qua.

Tiền Xích Thanh kêu thảm một tiếng rồi lộn đầu xuống chân bậc tam cấp. Hắc đầu biến thành huyết đầu, hắn giãy giụa một lúc rồi nằm yên bất động.

Yếu Mệnh Lão Bạch Xuyên thấy vậy thì kinh khiếp đến thộn cả người. Nhất thời mọi người tại hiện trường đều bị thân thủ của Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh làm cho hồn phi phách tán.

Đại Khảm Đao của Hải Mã Châu Sơn lần thứ hai xuất thủ với chiêu Thiết Tỏa Hoành Giang, lực mãnh đao trầm, trong phạm vi một trượng vuông đều bị kình lực bao phủ. Lúc này trên trán Tần Tử Linh đã xuất hiện mồ hôi nhưng nộ khí vẫn không suy giảm. Trông nàng giống như một cuồng tử,

khí khái như thể tránh ta thì sống, cản ta thì chết.

Đại Khảm Đao của Châu Sơn vừa xuất thủ thì nàng đã tung người ra sau tựa vào vách đá của thạch thất.

Ngay lúc đó chợt nghe một tiếng quát như sấm :

- Nha đầu to gan, lão phu xem ngươi chạy đường nào!

Lời vừa phát thì bóng người cũng thấp thoáng, Yến Cửu Công tung người lướt tới, Ngư Lân đoản kiếm mà nhiều năm qua lão chưa động tới đã được xuất ra. Đoản kiếm vạch một đạo hàn quang rồi nhằm giữa ngực Tần Tử Linh mà đâm tới.

Hàn quang làm cho Tần Tử Linh hoa cả mắt, nàng là một nữ hài tử nên rốt cuộc tinh lực cũng có hạn, độc chiến quần hào mà đối phương đều là cao thủ võ lâm nên lúc này mồ hôi đã thấm đẫm thanh y của nàng. Đoản kiến của Yến Cửu Công vừa đâm tới thì nàng vội thi triển chiêu thứ tư Tuyết Ngân Lượng Đề trong Hồng Mã Thất Truy, trường kiếm từ dưới vút lên, hàn quang tỏa ra tứ phía khiến Yến Cửu Công cũng hoa mắt.

Cũng may là lão sớm đề phòng, nên kịp thời thu chiêu lui bước. Tần Tử Linh thừa thế quát lớn :

- Tránh ra!

Miệng quát, chân điểm xuống đất, toàn thân như thiên hạc xông tới trước. Nhưng bọn Hải Âu Ngô Khâu, Hải Mã Châu Sơn và năm bảy đại hán nữa đã chận ngang giữa những bậc tam cấp. Tuy bị thương trên vai nhưng thân thủ của Ngô Khâu vẫn linh hoạt vô cùng, khi Tần Tử Linh xông tới thì hắn bất ngờ xuất song luân, một trên một dưới mãnh kích vào trường kiếm của đối phương. Do đã quá mệt và bị tấn công bất ngờ nên Tần Tử Linh không kịp thu chiêu tránh né, “choang” một tiếng, trường kiếm của nàng bị chấn động rồi vuột khỏi tay. Nhưng trong lúc lâm nguy nàng vẫn không quên thi triển tuyệt chiêu cứu mệnh. Thân hình nàng nhoài qua phải theo thế Dã Mã Phi Tung, hữu thủ đẩy mạnh ra một chưởng.

Trường kiếm của nàng còn lơ lửng trên không, gặp chưởng lực đẩy tới thì lập tức như mũi tên bay về phía Ngô Khâu. Kiếm quang lấp loáng, kiếm thế như chớp, song luân không thể nào ngăn cản được. Ngô Khâu kinh thần khiếp quỷ, hồn phách bay lạc ngoài chín tầng trời. Hắn vội lách qua phải né tránh nhưng đã quá muộn, huyết tươi bắn vọt ra, trường kiếm đâm trúng bên trái yết hầu của hắn, lưỡi kiếm xuyên ra phía sau đến nửa thước.

Ngô Khâu chẳng kịp kêu thảm, thân hình hắn như khối thịt ngã ngửa ra sau, Ngũ Hành Luân tự động rơi xuống đất.

Tần Tử Linh bất giác rùng mình, nhưng nàng biết nếu không nhân cơ hội này mà thoát đi thì đừng

mong bảo toàn sinh mạng. Thế là nàng lập tức sải bước đến cạnh thi thể Ngô Khâu, thu hồi lại bảo kiếm.

Bọn Yến Cửu Công còn đang bàng hoàng trước cái chết của Ngô Khâu thì Tần Tử Linh đã tung người thoát đi khỏi thạch thất.

Bên ngoài có cây đại thụ cành lá xum xuê, Tần Tử Linh liền vận tàn lực phi thân lên cây, mượn những cành lá rậm rạp để che đậy hình tích của mình. Từ trên nhìn xuống, nàng thấy bọn Yến Cửu Công đang lướt qua gốc đại thụ, vừa chạy bọn họ vừa kêu gọi í ới.

Bỗng nhiên nàng nghe có người cao giọng nói :

- Tiểu tử họ Giang thoát rồi, chẳng thấy bóng dáng hắn đâu cả.

- Mau truy theo! Giang Hải Phong đào tẩu rồi!

Tần Tử Linh ngạc nhiên thầm nghĩ :

- “Quái lạ, chẳng phải hắn đã nói là không đi đó sao? Tại sao bây giờ lại đi?”

Không nghĩ đến thì thôi, một khi nghĩ thì nàng vừa hận vừa tức và càng xót xa vô cùng, nhất thời song mục nóng ran, hai giọt lệ bất giác lăn xuống má. Nàng căm phẫn tự nói thầm :

- “Giang Hải Phong, lòng dạ ngươi thật thâm độc, ta thật lòng muốn cứu ngươi, ngươi không lãnh nhận ân tình thì thôi, nhưng ngươi lấy mắt nhìn bọn chúng đông người như vậy vây đánh một mình ta, để rồi cuối cùng...”

Nghĩ đến đây thì lệ đã tuôn thành dòng, Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh ngày thường luôn cao ngạo, không ngờ hôm nay lại rơi vào tình cảnh đáng thương thế này.

Bất giác nàng lại nghĩ :

- “Giang Hải Phong, chuyện này đều do ngươi hại ta, ta thề phải báo mối hận và sự sỉ nhục hôm nay!”

Càng nghĩ càng hận, càng hận càng nghĩ, trong đầu nàng rối bời như tơ, nàng phải cố gắng lắm mới trấn định được tinh thần.

Lúc này trong sân viện cũng thưa dần người, chỉ còn mấy tên ở góc tường xa xa đang rọi đèn ra tứ phía.

Tần Tử Linh liền phi thân từ trên cây xuống, nàng ôm kiếm chạy một đoạn thì cảm thấy toàn thân tê nhức, gân cốt như muốn rã rời.

Đi thêm một đoạn nữa thì đã đến chân tường, đang lúc định tung người vượt qua, nàng bỗng nghe giọng của Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nói từ một nơi xa xa :

- Tiểu tử Giang Hải Phong không nhiều bằng hữu, ta phải tìm hắn tính sổ thôi!

Một người khác cười nhạt, nói :

- Lão huynh! Thôi đi... như thế này cũng quá đủ cho chúng ta rồi...

Nói đến đây chợt nghe người này quát lớn :

- Kẻ nào?

Một ánh đèn lóe sáng và một giọng người đáp :

- Là tại hạ, là tại hạ! Tại hạ là Châu Sơn!

Yến Cửu Công và lão nhân kia vội chạy lại, hai lão hiệp sức đỡ Châu Sơn từ trên bờ tường xuống.

Tần Tử Linh đang nấp sau một tảng đá, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nàng biết mình không thể liều mạng như vừa rồi, lúc này chỉ cần hiện thân thì nhất định chỉ có một đường chết.

Nàng im lặng ẩn mình và nghe Hải Mã Châu Sơn nói :

- Yến lão huynh, chúng ta xong cả rồi, bản lĩnh của tiểu tử Giang Hải Phong quá cao, chúng ta không thể tiếp tục liều mạng với hắn. Tại hạ thấy mối thù này nên bỏ qua thôi.

Bạch Y Tẩu chau mày, thở dài rồi nói :

- Chu Kỳ thọ thương rất nặng, tính mạng bị đe dọa, đáng hận cho tiểu nha đầu kia, các vị có biết cô ta từ đâu đến không?

Hải Mã Châu Sơn vừa cúi người băng bó vết thương trên đùi, vừa lắc đầu, nói :

- Không rõ lắm, nhưng lộ số kiếm pháp của cô ta rất giống Hồng Mã Thất Truy của Lãnh Tuyết Tiên Tử trước đây.

Một câu này khiến cho Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công và Tần Tử Linh nấp sau tảng đá đều vô cùng kinh hãi.

Chương 10: Minh Ám Vô Thường

Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh hiện trông rất tiều tụy lôi thôi, thật không tiện gặp bất kỳ người nào. Tóc tai rối bời, y phục nhàu nát, toàn thân bê bết máu và mồ hôi, nàng nấp sau tảng đá mà lòng cảm khái vô hạn. Cũng may là nơi nàng ẩn nấp có thể lén nghe được những lời bàn luận của ba lão nhân kia.

Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công nghe mấy lời của Châu Sơn thì ngạc nhiên nói :

- Lãnh Tuyết Tiên Tử à? Lão phu và bà ta cũng có duyên gặp mặt mấy lần, xưa nay bọn ta chưa từng đắc tội với bà ta, cớ sao bà ta lại can dự vào chuyện này?

Tần Tử Linh thầm kêu hỏng bét, nếu vì việc này mà liên lụy đến sư phụ thì thật là nguy tai.

Lại nghe Châu Sơn nói :

- Tại hạ nghĩ cũng không hẳn như vậy, nghe nói Lãnh Tuyết Tiên Tử ở xa tận Thiên Sơn, mấy mươi năm qua không xen vào chuyện giang hồ, hà tất bà ta phải quán vào chuyện này. Vả lại tiểu nha đầu kia cũng chưa chắc là độ đệ của bà ta.

Yến Cửu Công thở dài, nói :

- Bất luận thế nào thì chúng ta cũng không được bỏ qua cho tiểu nha đầu đó.

Vừa nói đến đây thì bỗng nghe từ xa có người gọi :

- Không xong rồi... Ngô tam gia bị giết rồi, thi thể nằm ở đây.

Nghe vậy thì ai nấy đều biến sắc, đặc biệt là lão trung niên cầm lá hồng kỳ trong tay. Vì người này chính là Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương, nhân vật thứ hai trong Tuyết Sơn tứ ma.

Phạm Tiểu Cương nghe vậy thì vội lớn tiếng hỏi :

- Ngô tam gia ở đâu?

Đại hán vừa chạy đến vội xách đèn đi trước dẫn đường, vừa đi hắn vừa nói :

- Là Hải Âu Ngô tam gia, cổ bị đâm thủng, hiện đang nằm dước bậc ta cấp dẫn xuống thạch thất.

Huyết Kỳ Phạm Tiểu Cương kêu lớn một tiếng rồi tung mình phóng đi như bay.

Yến Cửu Công và Châu Sơn cũng lần lượi theo sau. Thực ra hai lão này đã thấy Hải Âu Ngô Khâu trúng kiếm của Tần Tử Linh, nhưng lúc đó vì khẩn trương truy theo nàng và Giang Hải Phong nên chưa biết Ngô Khâu sống chết thế nào.

Sau khi bọn người này bỏ đi thì Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thở dài một hơi và tự nói :

- “Hỏng bét! Ta đã gây ra đại họa rồi!”

Nàng ngẩn người một lúc, càng nghĩ càng cảm thấy oan uổng, nàng tự vấn :

- “Ta làm như thế để làm gì chứ? Khi không sao lại gây ra thù hận thế này?”

Nàng lại suy nghĩ :

- “Thì ra Hải Âu Ngô Khâu là nhân vật trong Tuyết Sơn tứ ma mà Tuyết Sơn tứ ma là những kẻ không dễ đụng vào, xem ra phiền phức của ta sau này quá nhiều rồi.”

Nghĩ đến đây thì bất giác nàng oán hận Giang Hải Phong, nên tự nói :

- Giang Hải Phong, ta thề bất lưỡng lập với ngươi...

Nói xong lời này nàng cảm thấy hơi thái quá nên vội bế khẩu.

Hiện tại xung quanh không một tiếng động, xa xa có tiếng khóc và tiếng nguyền rủa theo gió truyền lại. Tần Tử Linh biết, đây nhất định là phản ứng của tam ma còn lại khi tìm thấy thi thể của Hải Âu Ngô Khâu. Nàng tự nhủ, bây giờ mình không đi thì còn đợi đến khi nào nữa?

Thế là nàng nghiến răng chịu đau mà tung người lên tường rào, nàng quét mục quang nhìn xung quanh không thấy bóng người nào nên vội nhảy ra bên ngoài. Trước mặt có con đường nhỏ trải đá, Tần Tử Linh sợ có mai phục nên không dám đi vào, nàng đành men theo bờ tường mà đi.

Đi chừng mười trượng thì đến một chiếc cầu gỗ nhỏ, dưới cầu có nước chảy róc rách. Tần Tử Linh thầm vui mừng, bởi lẽ thân hình bê bết mồ hôi và vết máu của nàng đang rất cần được tẩy sạch. Nàng đứng trên cầu quan sát một lúc thì thấy dòng nước trong veo, hai bờ nhiều tranh cao quá đầu, đủ để che kín thân người.

Thế là nàng xuống dưới cầu, vừa chui vào bên trong bờ cỏ thì bỗng thấy lùm cỏ tranh khẽ động, trong lúc không phòng bị nên nàng chỉ kịp thấy thắt lưng đau buốt tựa như trúng ám khí. Tần Tử Linh giật thót người và vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Chợt nghe có người cười ha ha ở phía sau rồi nói :

- Tiểu cô nương, tại hạ đợi ở đây đã nửa ngày rồi, tại hạ biết thế nào cô nương cũng sẽ đến đây mà.

Lời vừa dứt thì một người phi thân lướt tới, trên tay cầm một chiếc Lăng Tử Thương huơ vù vù trong không khí. Tuy Tần Tử Linh có tuyệt nghệ hơn người nhưng lúc này thân thể mệt nhoài, tinh lực cạn kiệt nên chẳng khác kinh cung chi liễu. Không ngờ người phía sau chẳng những đuổi theo rất gắt mà còn vung Lăng Tử Thương quất bừa vào thắt lưng nàng. Tần Tử Linh nghe tiếng gió sắp ập vào người thì bất ngờ dừng bước quay lại, ngọc thủ phân ra thi triển chiêu Bạch Hạc Phân Trảo chụp lấy Lăng Tử Thương của đối phương.

Kẻ vừa xuất hiện vốn là một đại hán họ Chử tên Thiên Bưu, một gia nhân nổi tiếng háo sắc của Hổ Chưởng Yến Tam. Trong lúc mọi người lo đánh nhau và truy tìm địch nhân thì hắn nén lấp ở nơi này, vì hắn đoán thế nào Tần Tử Linh cũng sợ mai phục ở chính đạo mà đi ngang qua đây, nhưng hắn không ngờ là nàng muốn xuống suối để tắm giặt.

Lúc này tuy bị đối phương chụp được binh khí nhưng hai mắt của hắn vẫn nhìn như dán vào thân thể Tần Tử Linh, mặt đầy vẻ phấn khích, hắn nói :

- Cô nương xinh đẹp lắm!

Tần Tử Linh xấu hổ đến độ muốn tìm đường chui xuống đất, cũng may là tứ phía không người, nhưng Chử Thiên bưu đã thấy bộ dạng xốc xếch của nàng thì làm sao nàng có thể tha cho hắn sống? Nàng bỗng nghiến răng và giật mạnh một cái, Chử Thiên bưu bị kình lực kéo nhào tới trước. Thế nhưng hắn vẫn không buông tay khỏi Lăng Tử Thương. Tần Tử Linh lạnh lùng quát :

- Đi!

Tả thủ đẩy ra cùng với tiếng quát, tuy tinh lực cạn kiệt nhưng công lực của nàng vẫn khá uy mãnh.

“Binh” một tiếng, Chử Thiên bưu buông tay khỏi Lăng Tử Thương, thân hình hắn như quả cầu bay ra xa rồi rơi bịch xuống đất. Miệng thổ huyết tươi, nhất thời nằm yên bất động.

Tần Tử Linh đoán là hắn không thể sống nổi nên mới thở phào một hơi. Qua biến cố này, nàng chẳng còn lòng dạ nghĩ đến chuyện tắm giặt nữa, vả lại trời cũng sắp sáng nên nàng vội tìm đường trở về ngôi chòi canh cũ kỹ. Ngôi chòi canh này tọa lạc trên một đồi cao ở phía nam thành Thanh Châu, do nhiều năm không được tu sửa nên không còn nguyên vẹn hình thù. Tường xiêu vẹo, ngói đổ nát, chỉ thiếu điều là chưa ngã xuống thôi.

Tuy nhiên, nhờ nơi này vắng vẻ không người lai vãng nên Tần Tử Linh cũng yên tâm nghĩ ngơi. Sau khi gặp lại con bạch mã và con thương ưng yêu quý của mình thì tinh thần của nàng phấn chấn trở lại. Trước sân có chiếc chậu đá lớn, do mấy ngày qua có mưa nên trong chậu chứa đầy nước trong. Tần Tử Linh thả con thương ưng bay lên không để nó canh chừng người tới, sau đó nàng thay y phục

và tắm gội thân thể.

Cuối cùng nàng tựa người vào đống cỏ khô trong chòi canh mà nghĩ ngơi, bất tri bất giác ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi nàng tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ, ánh nắng chiếu qua kẽ ngói vỡ khiến nàng cảm thấy vô cùng nhức mắt. Tuy nhiên, sau một giấc ngủ vùi thì tinh lực của nàng hồi phục rất nhiều, bất giác nàng nghĩ đến chuyện tối qua và tự hỏi :

- “Tại sao ta phải làm như thế? Suýt chút nữa mất mạng mà người ta chẳng lãnh nhận ân tình.”

Nàng lại nhớ đến lời giáo huấn trước đây của sư phụ Lãnh Tuyết Tiên Tử :

- Phàm là nam nhân thì chẳng có kẻ nào tốt cả.

Nàng lẩm nhẩm tự nói :

- “Xem ra cũng có lý, đường ta ta không đi làm lại muốn quán vào chuyện của người khác, để bây giờ kết thù oán với bọn người kia thì thật là phiền phức.”

Nghĩ đoạn nàng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Thế nhưng nàng lại nhanh chóng nghĩ đến Giang Hải Phong, đôi mắt sáng (mất hai trang, tập 5 trang 84-85) Giang Hải Phong lại đột nhiên xuất hiện vào thời điểm này, chàng đánh động con tim vốn đã tĩnh lặng như cổ tĩnh vô ba của nàng.

Đến với Giang Hải Phong, nàng bắt đầu có một cảm giác hoàn toàn mới lạ. Thứ cảm giác đó gần giống như thuở nàng mới quen biết Tả Nhân Long, thậm chí còn nồng nhiệt hơn. Đúng như ai đó đã từng nói: “Sau khi nhìn mặt trời lặn, quay đầu lại thấy mặt trăng mới mọc, điều này càng khiến con người mê mẩn hơn!”

Tình cảnh của Tái Ngoại Phi Hồng lúc này cũng giống như vậy. Vì ngày xưa nàng còn nhỏ, đối với chữ “tình” còn chưa hiểu hết thì nói gì đến chuyện nhận thức được nó. Nhưng bây giờ nàng đã lớn, ít nhiều cũng nhận thức được đôi chút về cảm tình, vì vậy mà sự giao du của nàng với thiếu niên khác phái tự nhiên cũng thận trọng hơn. Vậy mà Giang Hải Phong lại khiến cho nàng quá thất vọng.

Cũng may là nàng không phải là một cô nương yếu đuối nhu nhược, điều này có thể đoán định từ trác hiệu Tái Ngoại Phi Hồng của nàng. Đôi khi nàng cũng nhìn sự việc rất thoáng, bỏ qua nhiều tiểu tiết, song sức chịu đựng của con người dù sao cũng có hạn nên chẳng trách nàng oán hận Giang Hải Phong.

Thời gian vùn vụt trôi qua, suốt ngày Tần Tử Linh chỉ miên man suy nghĩ mà không rời chòi canh nửa bước, thế nhưng trong lòng nàng luôn bồn chồn như mong đợi một điều gì.

Màn đêm dần buông, chòi canh không đèn đuốc, chỉ có ánh trăng bàng bạc chiếu qua cửa sổ như một dải lụa.

Tần Tử Linh lại tựa người vào đống cỏ khô rồi lại bất giác ngủ thiếp đi. Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên nghe như có tiếng ngựa hí nên choàng tỉnh dậy. Nàng mở mắt nhìn ra ngoài thì thấy ánh trăng vằng vặc, bầu trời lấp lánh ngàn sao. Lúc này dường như có bóng người như u hồn thấp thoáng bên ngoài cửa sổ, động tác nhanh cực kỳ.

Tần Tử Linh vô cùng kinh hãi nhưng nàng vẫn không lên tiếng, nàng thầm nghĩ :

- “Nhất định đây là địch nhân tìm tới cửa rồi!”

Ý nghĩ của nàng vừa dứt thì bóng người bên ngoài cửa sổ đã lên tiếng :

- Cô nương không cần đa nghi, tại hạ chỉ đến thăm cô nương mà thôi!

Tần Tử Linh tung người phóng ra ngoài, đồng thời trường kiếm của nàng cũng xuất khỏi vỏ kêu “soạt” một tiếng.

Người bên ngoài cười nhạt, nói :

- Hà tất phải như vậy!

Bấy giờ Tần Tử Linh mới nhận ra người mới đến là ai, hai má nàng bất giác ửng hồng, nàng lui một bước rồi cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, hóa ra là ngươi, ngươi đến đây làm gì?

Người vừa đến quả đúng là Giang Hải Phong, chàng bước tới hai bước và cười cười, nói :

- Cô nương chớ hoài nghi, Giang Hải Phong không phải gỗ đá thì đâu có lý chẳng hiểu nhân tình thế sự, tối qua được cô nương thành tâm giải cứu nên hôm nay đến đa tạ.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Chuyện đó ta không cần!

Lời vừa dứt thì nỗi oán hận chợt dâng trào lên cổ họng, suýt chút nữa nàng bật khóc thành tiếng, nhất thời song mục đỏ rực như huyết.

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Cô nương có thể trách tội tại hạ không thông tình đạt lý, nhưng kỳ thực cô nương còn có điều chưa biết.

Tần Tử Linh chống kiếm xuống đất, nàng nói với giọng bi phẫn :

- Ta trách tội ngươi làm gì chứ? Nơi này tứ bề hoang vắng, cô nam quả nữ không tiện gần nhau, ngươi hãy đi đi!

Giang Hải Phong nghe vậy thì ngớ người, chàng lui một bước và gật đầu, nói :

- Cô nương nói chí phải... Chỉ có điều...

Chàng nhìn thẳng vào mắt Tần Tử Linh và nói tiếp :

- Bình sinh tại hạ không muốn thọ ân người khác, chuyện tối qua tuy cô nương kiến nghĩa ra tay nhưng rốt cuộc cũng chỉ vì muốn cứu tại hạ.

Tần Tử Linh nghe chàng nói đến đây thì lặng lẽ quay đầu ra sau, bởi lẽ hai mắt nàng đã long lanh ngấn lệ mà nàng không muốn để Giang Hải Phong nhìn thấy.

Giang Hải Phong tiếp tục nói :

- Vì thế nên tại hạ nhất định phải báo đáp ân tình của cô nương.

Tần Tử Linh gượng cười, nói :

- Không lẽ vì muốn ngươi báo đáp nên ta mới đi cứu ngươi?

Giang Hải Phong chau mày, nói :

- Bất luận thế nào thì tại hạ cũng ghi nhớ chuyện này trong tâm khảm, từ hôm nay trở đi, tại hạ có hai mục đích...

Bất giác Tần Tử Linh quay lại nhìn chàng, trước vẻ khôi ngô anh tuấn của Giang Hải Phong, chẳng hiểu thế nào mà oán hận trong lòng nàng chợt tan biến. Nàng buột miệng hỏi :

- Mục đích gì?

Hỏi xong nàng mới cảm thấy hối hận và thầm nghĩ :

- “Tại sao ta lại hỏi hắn những điều đó?”

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Thứ nhất, tại hạ phải nói cho cô nương biết, cô nương đã kết đại thù với bọn họ rồi. Mà bọn họ lại có nhân số rất đông, thế lực rất lớn.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Ta không sợ!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Với bản lĩnh của cô nương thì tự nhiên dư sức đối phó, chỉ có điều bọn họ cũng toàn là cao thủ võ lâm, một khi đã hận cô nương thấu xương cốt thì cô nương không thể không đề phòng.

Tần Tử Linh thở dài một hơi rồi nói thầm :

- “Rốt cuộc ngươi cũng thông được nhân tình!”

Thế nhưng nàng không nói điều này ra, nàng chỉ cười nhạt rồi nói :

- Điều này ta biết rồi, chuyện thứ hai thì sao?

Giang Hải Phong chậm rãi nói :

- Như tại hạ đã từng nói, tại hạ phải lập tức lên đường đi Giang Nam, cô nương có ân trợ giúp tại hạ nên tại hạ phải đến cáo biệt.

Câu này khiến Tần Tử Linh bất giác sững người. Nàng cười nhạt rồi nói :

- Ta cũng muốn đi Giang Nam, có thể ngày mai là lên đường.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Rất tốt, vậy thì sau này chúng ta có thể gặp lại ở Giang Nam, xin cáo biệt tại đây!

Nói đoạn chàng định quay người cất bước nhưng Tần Tử Linh vội bước tới và nói :

- Ngươi khoan đi đã!

Giang Hải Phong chau mày hỏi :

- Cô nương còn có chuyện gì chăng?

Tần Tử Linh lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đến Giang Nam làm gì? Có chỗ ở nhất định không?

Giang Hải Phong ngớ người một lúc rồi nói :

- Không có chỗ ở nhất định, tại hạ đi tìm một người họ Tả để giải quyết chút việc riêng.

Đến lượt Tần Tử Linh cũng ngẩn người, vẻ oán hận trên mặt nàng dường như bị sự kinh ngạc thay thế hoàn toàn. Nàng ấp úng nói :

- Người họ Tả? Tả...

Giang Hải Phong tiếp lời :

- Không sai, người này họ Tả tên là Nhân Long, hắn hẹn gặp tại hạ ở Giang Nam, tại hạ nhất định phải đi tìm hắn.

Tần Tử Linh chợt cảm thấy toàn thân chấn động, đáng tiếc là Giang Hải Phong không chú ý đến thần sắc biến đổi trên ngọc diện của nàng. Nàng buột miệng hỏi lại :

- Tả Nhân Long à?

Giang Hải Phong ngẩng đầu nhìn nàng và nói :

- Không sai, lẽ nào cô nương cũng quen biết người này?

Tần Tử Linh vội lắc đầu, hai gò má chợt ửng hồng, nàng nói :

- Ta... không...

Giang Hải Phong tỏ vẻ thất vọng bằng một tiếng thở dài, chàng nói :

- Vậy thì tại hạ đi đây!

Chàng cung thủ chào Tần Tử Linh rồi tung người đi như dã hạc xuyên vân, thoáng chốc đã mất hút tung tích. Tần Tử Linh trầm mặc nhìn theo một lúc rồi quay vào chòi canh, tâm tình của nàng càng thêm bất ổn, nàng nghĩ :

- “Chuyện này thật kỳ quái, sao Tả Nhân Long lại quen biết Giang Hải Phong và hẹn chàng đến Giang Nam? Tình hình này xem ra hình như bọn họ có ân oán gì với nhau thì phải.”

Võ công của Giang Hải Phong thế nào thì nàng đã biết, đích thị là một thiếu niên kỳ hiệp khó gặp trong võ lâm thiên hạ, còn Tả Nhân Long thì nàng càng không lạ gì.

Vị Tả Nhân Long có ngoại hiệu là Thiên Sơn Chi Tinh kia là một nhân vật cứ như thần minh, rất được mọi người ở Nam - Bắc Thiên Sơn và Tây Bắc Đại Mạc kính trọng, võ công của chàng đã đạt đến cảnh giới cao thâm khôn lường.

Tần Tử Linh nhớ có lần nàng tỉ võ với chàng, không đầy vài mươi chiêu đầu thì nàng đã bại rồi. Bây giờ nghĩ lại, Tả Nhân Long và Giang Hải Phong đều là cao thủ hy hữu trong võ lâm, nếu hai

người động thủ với nhau thì thật là một trận tỷ thí không thể tưởng tượng nổi. Nàng thật sự kinh động đến độ thộn người ra, bất giác nàng lại nghĩ :

- “Ta không thể để bọn họ tàn sát lẫn nhau, chuyện này ta không biết thì thôi, bây giờ đã biết thì há có thể ngoảnh mặt lam ngơ sao?”

Nhưng một ý nghĩ khác lại đến trong đầu nàng, sở dĩ mình vượt thiên lý đến Trung Nguyên là vì tránh Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long, quả thực là mình không muốn gặp chàng nữa, vậy thì hà tất phải xen vào chuyện của người ta? Còn Giang Hải Phong và mình chẳng qua chỉ gặp mặt vài lần, có thể trong mắt người ta chắc là không có một người như mình, vậy thì hà cớ gì mình phải lưu luyến?

Hai ý nghĩ hoàn toàn trái ngược nhau, nhất thời khiến nàng vô cùng khó xử.

Nhưng hình ảnh oai phong tuấn tú của Giang Hải Phong cứ lởn vởn trong tâm trí nàng, bất giác nàng mong cho trời mau sáng để lên đường đi Giang Nam. Thực ra ngay cả bản thân nàng cũng nghĩ không thông là đi Giang Nam để làm gì? Nàng chỉ cảm thấy có điều gì đó cứ thôi thúc trong lòng, khiến nàng không thể không đi.

Sáng hôm sau, nàng lập tức cải trang thành nam nhân rồi cùng con thương ưng lên ngựa nhằm hướng Giang Nam thẳng tiến.

* * * * *

Lại nói đến Tả Nhân Long, sau khi giải huyệt cứu bọn đạo sĩ của Tam Dương đạo quán và viết chữ lên đá hẹn Giang Hải Phong thì chàng khống chế Tịch Ti Ti rồi đưa nàng đi Giang Nam. Vì thấy trên ngựa của Giang Hải Phong có hai túi sách nên bất giác chàng thầm nghĩ :

- “Giang Hải Phong cũng thích đọc sách à? Chuyến này ta có thể mượn sách của hắn để giải sầu rồi!”

Nghĩ đoạn chàng kéo con ngựa cùng đi luôn thể.

Còn Tịch Ti Ti, nàng giãy giụa cả nửa ngày nhưng vẫn không sao thoát ra được.

Nhất thời nàng vừa phẫn nộ vừa khẩn trương, lòng thầm nghĩ :

- “Phải làm thế nào bây giờ? Không khéo ta bị lộ nguyên hình mất!”

Chạy được năm sáu dặm thì trước mắt xuất hiện một rừng trúc, bên trái rừng trúc còn có một con sông nhỏ.

Tả Nhân Long cho ngựa dừng trước rừng trúc rồi chậm rãi thả Tịch Ti Ti xuống, chàng nói :

- Ngươi đừng bỏ chạy nhé, nếu chạy là tự chuốc lấy đau khổ đấy!

Vì bị Tả Nhân Long kẹp bên hông suốt hành trình nên Tịch Ti Ti cảm thấy xương cốt rã rời, trời lại nóng như đổ lửa khiến nàng tức đến độ muốn khóc. Nhưng Tả Nhân Long không để ý đến nàng, chàng bước đến ngồi xuống cạnh bụi trúc rồi ngắm nhìn trời mây sông nước. Tịch Ti Ti vốn lo sợ đối phương sẽ nhận ra mình là một cô nương, bây giờ thấy thái độ của Tả Nhân Long như vậy thì nàng cũng yên tâm.

Nàng cũng bước đến ngồi cạnh một bụi trúc khác rồi cười nhạt, nói :

- Công phu của ngươi tuy không tồi nhưng ta thấy còn kém Giang Hải Phong nhiều lắm, tốt nhất là ngươi mau thả ta ra đi!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Dựa vào đâu mà ngươi cho rằng công phu của Giang Hải Phong lợi hại hơn ta?

Tịch Ti Ti hơi ngớ người nhưng nàng liền nói :

- Đương nhiên là lợi hại hơn ngươi, ngươi có biết là năm sáu nhân vật thành danh trên giang hồ đều bị chàng giết chết tại hoang đảo không?

Tả Nhân Long hơi biến sắc, chàng thầm nghĩ :

- “Xem ra những điều Yến Cửu Công và Chu Kỳ nói, quả nhiên đều là sự thật rồi!”

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói :

- Nói như thế thì ta càng không thể tha cho hắn.

Tịch Ti Ti bĩu môi trợn mắt nhìn qua Tả Nhân Long và nói :

- Phải, ta biết ngươi là Tả Nhân Long mà.

Tả Nhân Long cảm thấy kỳ quái, chàng thầm nghĩ :

- “Quái lạ, gã thư đồng này sao có vẻ giống một tiểu cô nương thế?”

Nghĩ thế nhưng chàng không truy cứu vấn đề đến cùng, chàng gật đầu và mỉm cười, nói :

- Không sai, ta kêu bằng Tả Nhân Long, đến từ Thiên Sơn, ngươi hãy nhớ cho kỹ... Nhưng bằng vào chút bản lĩnh của ngươi mà muốn báo thù thì e rằng không dễ.

Tịch Ti Ti cười nhạt rồi quay mặt ra chỗ khác. Nàng đang tìm cách đào thoát nhưng công phu của

Tả Nhân Long cũng khiến nàng bất giác khâm phục. Nàng thầm nghĩ :

- Nếu Giang Hải Phong và hắn đánh nhau thật thì chẳng biết ai lợi hại hơn ai?

Nhưng tại sao Tả Nhân Long này lại phải đối địch với chàng?”

Càng nghĩ càng tức, nàng quay mặt lại và nói :

- Bọn ta và ngươi không thù không oán, tại sao ngươi lại làm thế?

Tả Nhân Long thản nhiên, nói :

- Những lời ngươi nói cũng không sai, nhưng hành vi và việc làm của Giang Hải Phong đã khiến võ lâm đồng đạo công phẫn, tại hạ có thể lấy mắt nhìn hắn làm chuyện càn quấy như thế sao?

Tịch Ti Ti phản bác :

- Hành vi và việc làm của Giang Hải Phong đều vì chính nghĩa, có gì là không đúng? Đơn cử chuyện vừa rồi, lẽ nào bọn đạo sĩ trong Tam Dương đạo quán không đáng trừng trị một phen?

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long ngớ người một lát rồi cười nhạt, nói :

- Ngươi còn nhỏ thì biết cái gì? Tả Nhân Long ta bình sinh hành sự rất cẩn thận.

Giang Hải Phong giết người như một kẻ cuồng sát, xưa nay ít thấy trên giang hồ, thủ đoạn tàn độc càng khiến người ta ghê rợn, nếu ta không trừng trị hắn một phen thì ngày sau còn có ai tồn tại trên giang hồ?

Lời này thật vô cùng ngạo mạn, dường như có ý xem thiên hạ là của riêng mình.

Tịch Ti Ti thầm nghĩ, có lẽ tên này điên thật rồi, bây giờ mình rơi vào tay hắn, đánh cũng đánh không lại, chạy cũng chạy không thoát, thật là hỏng bét.

Tả Nhân Long nói xong thì bước đến ngựa của mình và lấy ra hai quả lê từ túi da treo cạnh yên cương. Chàng mỉm cười, nói :

- Trời nóng quá, ăn một quả lê nhé!

Nói đoạn chàng thảy quả lê về phía Tịch Ti Ti, Tịch Ti Ti không thể không bắt lấy, nàng tức khí nói :

- Ai thèm ăn lê của ngươi, trả lại ngươi này!

Nàng vung tay quăng quả lê trở lại. Tả Nhân Long phá lên cười ha ha và đưa tả thủ chụp lấy. Chàng

mỉm cười, nói :

- Không cần khách khí như thế.

Thuận tay chàng thảy quả lê đến lần nữa, Tịch Ti Ti bắt lấy và định quăng lại thì Tả Nhân Long đã trầm giọng nói :

- Ngươi thật là quá quắt, nếu không xem ngươi là một thư đồng nhỏ tuổi thì hôm nay ta nhất định phải giáo huấn ngươi một trận rồi.

Hai gò má của Tịch Ti Ti bất giác ửng hồng, nàng khẽ nói :

- Nhưng ta không cần ăn quả lê thối tha của ngươi!

Nói đoạn nàng đặt quả lê xuống đất rồi quay mặt đi nơi khác. Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Đây chính là lê Lai Dương, ngươi ăn một quả là nguôi giận ngay, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục hành trình.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì thầm nghĩ :

- “Hành trình còn xa, trời lại nắng nóng, nếu ta không ăn tạm quả lê cầm hơi thì sợ rằng không chịu đựng nổi. Hơn nữa, bản thân quả lê đâu có thù oán gì với ta, cứ ăn rồi hãy tính sau vậy.”

Nghĩ đoạn nàng nhặt quả lên lên ăn, quả nhiên là giống lê Lai Dương, ngọt và mát vô cùng.

Ăn xong lê thì Tả Nhân Long cười cười, nói :

- Chúng ta lên đường thôi! Thế nào, có cần ta cắp ngươi đi nữa không?

Tịch Ti Ti nguýt chàng một cái và nói :

- Ta tự biết cưỡi ngựa, ngươi yên tâm, nếu ta muốn chạy thì đã chạy từ lâu rồi!

Kỳ thực không lúc nào nàng bỏ qua ý nghĩ đào thoát, chỉ có điều là chưa có cơ hội tốt mà thôi.

Nói đoạn nàng tung người phóng lên ngựa của mình, Tả Nhân Long cũng lên ngựa của chàng rồi chỉ qua con ngựa của Giang Hải Phong, nói :

- Ngươi đừng quên sách của chủ nhân người đấy.

Tịch Ti Ti chỉ cười nhạt mà không nói gì. Nàng vừa thúc ngựa đi vừa kéo theo con ngựa của Giang Hải Phong.

Tả Nhân Long lặng lẽ theo sau, như thế chàng vừa giám sát được Tịch Ti Ti, vừa có thể thưởng thức cảnh quan hai bên đường.

Cứ thế, sau trọn ngày hành trình thì bọn họ đến huyện thành An Khâu thuộc tỉnh Giang Nam. Trong huyện thành An Khâu có một khách điếm kêu bằng Phúc An. Tả Nhân Long và Tịch Ti Ti đến được khách điếm này thì trời đã nhá nhem tối.

Tiểu nhị đón tiếp hai người rồi dẫn vào một phòng khá trang nhã. Tịch Ti Ti thấy vậy thì bất giác đỏ mặt, nàng nói :

- Ta không quen ở chung phòng với người khác, ta muốn ở riêng một phòng.

Tả Nhân Long ngạc nhiên, nói :

- Chúng ta tuy ở một phòng nhưng mỗi người một giường, có gì là không tiện?

Tịch Ti Ti nói :

- Ta muốn ở riêng một phòng, bằng không thì ta không ngủ.

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói :

- Chiều ý ngươi vậy, nhưng ta nói trước, nếu ngươi bỏ trốn thì đừng trách ta hạ thủ vô tình đấy.

Nói đoạn chàng bảo tiểu nhị tìm một phòng đôi, Tịch Ti Ti ở gian trong, chàng ở gian ngoài. Tuy có chút kỳ quái nhưng Tả Nhân Long vẫn không truy cho ra lẽ, sau khi cùng ăn tối xong thì Tịch Ti Ti trở về phòng của mình rồi khép kín cửa lại, nàng không quên cài chốt cẩn thận.

Tả Nhân Long lên giường ngồi tọa thiền vận khí điều tức, hồi lâu sau chàng muốn tìm Tịch Ti Ti nói chuyện nhưng thấy nàng đóng chặt cửa nên chàng cũng không tiện gọi. Thế là chàng đành thắp đèn đọc sách, nhưng cũng chẳng đọc được gì vì nhiều ý nghĩ cứ cuồn cuộn dâng lên trong đầu chàng. Chàng nhớ đến những hình ảnh trước đây ở Thiên Sơn, tất nhiên trong đó cũng có những hồi ức ngọt ngào. Do đó, hình ảnh của Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh dần dần hiện ra trước mắt chàng.

Vì Tần Tử Linh mà chàng không ngại thiên sơn vạn thủy để hành tẩu đến Trung Nguyên, sau đó lại đi từ Nam chí Bắc, dường như không nơi nào là không có bước chân chàng. Nhưng biển người mênh mông, muốn đi tìm một thiếu nữ có ý lẩn tránh mình thì quả thật là chuyện không dễ.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài rồi thầm nghĩ :

- “Không biết nàng có đến Giang Nam không? Nếu tìm được nàng thì liệu nàng có còn nghĩ đến ta? Tất cả đều là những chuyện không thể biết trước được.”

Nghĩ đến đây thì đôi mày kiếm của chàng chợt chau lại như có vẻ phẫn nộ, chàng ngồi một mình thở vắn than dài, thời gian lặng lẽ trôi qua, mãi đến lúc nghe trống điểm canh ba, chàng mới thổi đèn đi ngủ. Do phòng của Tịch Ti Ti ở phía trong nên chàng rất yên tâm, vì nếu muốn thoát thì Tịch Ti Ti tất phải đi ngang phòng chàng, như vậy nhất định sẽ khiến chàng tỉnh giấc. Cũng vì có cách nghĩ như vậy nên chàng mới yên tâm để Tịch Ti Ti ở riêng một phòng.

Sau khi lên giường không lâu thì Tả Nhân Long cũng chìm vào giấc ngủ nhưng một nhân vật có võ công siêu việt như chàng thì dù trong giấc ngủ cũng rất tinh nhạy.

Chẳng biết là vào lúc nào, bỗng nhiên chàng nghe có âm thanh kỳ lạ nên vội mở choàng mắt và ngồi bật dậy. Khi thấy cửa phòng Tịch Ti Ti hé mở thì Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long Tả Nhân Long bất giác cười nhạt và nói :

- Tiểu tử, ngươi còn muốn trốn chăng?

Chàng chống tay vào thành giường, tung người phóng ra ngoài hành lang thì thấy có một bóng người thấp thoáng phía cuối hành lang bên trái. Nhìn từ phía sau thì thấy thân hình người này rất uyển chuyển, trông cứ như một tiểu cô nương.

Tả Nhân Long chỉ cười nhạt một tiếng, chàng không dám quát lớn vì sợ làm kinh động khách nhân ở những phòng khác, hai mũi chân điểm xuống đất, thân hình chàng lập tức lướt đi như sao xẹt. Cùng lúc hữu thủ của chàng phất ra mội mũi Tảo Hạch Tiêu đánh thẳng vào bóng người phía trước.

Người kia tỏ ra rất khẩn trương, ám khí của Tả Nhân Long vừa xuất thủ thì bóng đen lập tức thi triển thế Ly Miêu Hý Thiềm, thân hình đột nhiên lăn tròn xuống đất, tránh ra xa hơn trượng.

Tả Nhân Long khẽ quát :

- Ta khuyên ngươi hãy biết điều một chút, mau trở lại thôi!

Lời vừa phát thì đồng thời chàng cũng thi triển thân pháp Bát Bộ Hãn Thiền phóng tới, song thủ theo thế Bài Sơn Liên Chưởng nhằm hai vai đối phương mà đánh tới.

Chàng nghĩ rằng đối phương còn nhỏ không biết nên không nhẫn tâm hạ độc thủ, do đó chàng chỉ vận ba thành công lực lên chưởng. Chàng cho rằng với kình lực trên song chưởng của mình thì tất phải thu phục được đối phương.

Nào ngờ đối phương cũng nhanh không kém, chưởng lực của Tả Nhân Long vừa phát thì bóng người đã như mũi tên vọt qua trái.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Ngươi còn chưa chịu quay lại à?

Vừa nói chàng vừa thi triển thân pháp Hải Yến Lược Ba truy theo. Chỉ sau ba bước nhảy thì chàng đã đến sau lưng đối phương, trong bóng đêm mờ mờ chàng thấy hình dáng người phía trước có vẻ không giống gã thư đồng của Giang Hải Phong.

Tuy nhiên chàng vẫn cho rằng người này nhất định là gã thư đồng đó chớ không nghi ngờ gì nữa, bởi lẽ bóng người này đã từ trong phòng chàng thoát ra.

Tả Nhân Long khẽ quát :

- Ngươi muốn đánh nhau chăng?

Lời phát chưởng xuất, song chưởng nhằm hai mạn sường của đối phương mà kích vào.

Dường như người phía trước cũng biết là không thể thoát được nên đột nhiên trầm vai trái xuống, toàn thân quay thoắt lại, song thủ cũng xuất ra với thế Yến Mai Thủ nhằm đánh vào cổ tay phải của Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long vội thu hữu chưởng lại, chàng cười nhạt một tiếng rồi lại bình thế đẩy ra tiếp một chưởng nhanh như chớp, chưởng này nhằm vào đùi đối phương.

Thế chưởng cực nhanh, chưởng xuất là kình lực ập tới ngay.

Nhưng Tả Nhân Long bỗng nhiên biến sắc và vội vàng thu chiêu, lui bước ra sau.

Chàng quét song mục đầy ngạc nhiên nhìn đối phương và hỏi :

- Này! Ngươi... ngươi là ai?

Dưới ánh chăng mờ mờ, chỉ thấy đối phương là một thiếu nữ xinh đẹp, tóc xõa ngang vai, dung diện tươi như hoa, thần thái đầy vẻ ngạo thị.

Tả Nhân Long vội cung thủ nói :

- Thất lễ! Thật là quá thất lễ! Tại hạ tưởng là gã thư đồng...

Thiếu nữ chớp chớp mắt hạnh và nói :

- Ngươi thật là khéo tìm lý do, ai là thư đồng chứ?

Tả Nhân Long ngớ người, nhất thời chàng cảm thấy hối hận vô cùng, bất giác chàng lui ra sau một bước và nói :

- Nhưng cô nương vô cớ giá lâm như vậy, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Ta vốn là khách lưu trú trong Phúc An khách điếm này, điều đó có can hệ gì đến ngươi?

Tả Nhân Long “à” một tiếng, nhất thời chẳng biết nói thế nào cho phải.

Thiếu nữ lại mỉm cười và nói :

- Nửa đêm ngươi truy theo bổn cô nương nhà người ta, là có ý gì?

Tả Nhân Long bất giác rùng mình, thần sắc chợt biến, chàng nói :

- Đây thật là một chuyện hiểu lầm, xin cô nương thứ lỗi cho!

Trong lúc đối thoại chàng phát hiện giọng nói của thiếu nữ này có vẻ quen quen, khi hai mắt chuyển động thì càng giống một người, chỉ có điều chàng không nhớ người đó là ai. Nói xong chàng cảm thấy không tiện ở lại lâu nên cung thủ nói :

- Vừa rồi mạo muội, mong nhận được lượng hải hà, Tả mổ xin cáo biệt.

Lời vừa dứt thì chàng quay người lại và bước đi như bay.

Thiếu nữ nhìn theo một lúc rồi tặc lưỡi, tự nói :

- Ngốc tiểu tử, lần này thì ngươi bị lừa rồi!

Nàng chợt cảm thấy Tả Nhân Long này tuy ngốc nghếch buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu.

Còn Tả Nhân Long, chàng cảm thấy thật sự hối hận nên vội vàng chạy về phòng, đối với chàng mà nói, chuyện này quả thực quá mất mặt. Chàng vào phòng, mở toang cửa gian bên trong thì quả nhiên chàng phát hiện trên giường có một bộ y phục nam nhân, sau khi nhìn kỹ thì chàng nhận ra, đây chính là bộ y phục của gã thư đồng kia.

Tả Nhân Long buột miệng nói :

- Chuyện này thật quái lạ!

Đang hoang mang không hiểu thì đột nhiên chàng phát hiện trên bàn có một mảnh giấy, trong đó có mấy hàng chữ. Tả Nhân Long vội bước lại, cầm lên xem thì thấy trên giấy viết thế này :

“Tả Nhân Long! Đa tạ thịnh tình chiêu đãi của ngươi trong mấy ngày qua, hy vọng sẽ gặp lại tại thành Giang Nam. Bổn cô nương đi đây!”

Bên dưới còn ký tên “Tịch Ti Ti”.

Tả Nhân Long xem xong thì bất giác giật thót mình, lập tức chàng hiểu ra đây là chuyện gì nên buột miệng tự nói :

- A! Thì ra là chuyện như thế...

Đôi mắt to tròn của cô nương kia chẳng giống đôi mắt gã thư đồng lắm sao? Còn giọng nói nữa, chẳng phải là giọng của gã thư đồng sao?

Chàng thở dài một hơi rồi thầm nghĩ :

- “Tả Nhân Long ta thật là suốt ngày bẫy nhạn mà kết quả lại bị nhạn mổ vào mắt. Hóa ra gã thư đồng Tịch Xuân kia là hóa danh của một thiếu nữ kêu bằng Tịch Ti Ti.”

Chàng mở cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy màn đêm bao la sâu thẳm, nào biết hướng nào mà đuổi theo? Chàng cắn môi rồi thở dài và nghĩ tiếp :

- “Dù có đuổi kịp thì có thể làm được gì? Cô ta đã là một thiếu nữ thì ta há có thể cắp bên người mà đi như trước đây sao?”

Nghĩ đến đây thì chàng cảm thấy thật là dở khóc dở cười, hai má bất giác nóng ran khi nhớ lại đoạn cắp nàng bên người. Lúc này Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chẳng còn một chút thần khí, chàng mong mặt đất nứt ra để mình chui quách xuống cho xong.

Chương 11: Giang Nam Nhị Kiều

Nói đến Giang Nam không thể không nhắc đến Hàng Châu, mà một khi đến Hàng Châu thì du khách khó quên ghé Tây Hồ thưởng lãm. Mỗi khi hoàng hôn buông xuống, trên Tây Hồ mờ mờ một màn sương trắng phiêu bồng, Tây Hồ Bát Lộ (tức tám cảnh đẹp) càng thu hút hàng vạn du khách đến thưởng ngoạn.

Hiện tại vầng thái dương cũng đã gác non Tây, trên Bắc Sơn Lộ (một trong tám cảnh) có hai nhân vật, một lão một thiếu cũng đang du sơn ngoạn thủy. Các cảnh trên Bắc Sơn Lộ gồm có Bảo Thạch, Vạn Lĩnh, Thê Hà, Tiên Cô, Linh Ẩn, Phi Lai... Thê Hà sơn có Thê Hà động rất lạnh, chỉ thích hợp du lãm vào mùa hè, Tiên Cô Sơn có Ngọc Tuyền nước trong thấy đáy, có thể đếm được cá bơi trong nước, vì vậy xem cá ở Ngọc Tuyền là một lạc thú mà du khách không thể bỏ qua.

Sau khi xem xong Ngọc Tuyền thì vị thiếu niên và lão nhân kia chậm rãi bước ra, từng cơn gió mát lạnh thổi qua mặt, dù đang là ngày hè nhưng cũng khiến con người cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Vị thiếu niên anh tuấn kia chẳng phải ai xa lạ mà chính là Giang Hải Phong.

Còn vị lão nhân chính là hảo hữu của chàng, nhân vật tưởng như đã chết mà chưa chết :

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng.

Giang Hải Phong bước lên thềm đá rồi thở dài, nói :

- Chúng ta đến Hàng Châu đã không ít ngày rồi, suốt ngày chỉ du sơn ngoạn thủy mà chẳng tìm ra biện pháp nào, rốt cuộc Tả Nhân Long kia ở đâu, vẫn không có chút manh mối, lão xem phải làm thế nào bây giờ?

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng cười ha ha một tràng rồi nói :

- Tiểu lão đệ, sao ngươi lại mất bình tĩnh như thế? Đừng vội, việc gì chúng ta phải vội chứ?

Giang Hải Phong chau mày nói :

- Chỉ có điều tại hạ không biết tiểu thư đồng đó như thế nào rồi?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Chuyện này ngươi cứ yên tâm, hắn là một thư đồng thì Tả Nhân Long kia có thể làm gì được hắn? Lão đệ ngươi nhẫn nại một chút, chúng ta cứ ôm càng đợi thỏ ở Tây Hồ này, không có lý gì Tả Nhân Long lại không đến đây.

Giang Hải Phong không nghĩ như vậy nhưng chàng cũng chẳng có cách nào khác nên đành gật gật đầu. Chàng vẫn chưa nói chuyện thư đồng kia là nữ tử hóa trang, vì sợ Lâu Vân Bàng chế nhạo mình.

Hiện tại thương thế Lâu Vân Bàng đã hoàn toàn bình phục, lão thường nói :

- Lão đệ, có thể nói sinh mạng ta là do một tay ngươi cứu vớt, kiếp này lão phu xem ngươi như một vị bằng hữu không uổng công giao hảo.

Còn Giang Hải Phong, chàng đã nhận ra Lâu Vân Bàng này là một hán tử đầy huyết tính qua chuyện ở Thanh Châu, vì thế lần này chàng quyết tâm đưa lão cùng đi Giang Nam, giao tình giữa hai người ngày càng sâu sắc hơn. Một lão một thiếu dùng thời gian hai tháng đi tìm khắp các nơi ở Giang Nam nhưng Tả Nhân Long vẫn như bóng chim tăm cá. Cuối cùng bọn họ trở lại Tây Hồ, vì nghĩ Tả Nhân Long đã đến Giang Nam thì tự nhiên là không thể không đến du lãm nơi này.

Lâu Vân Bàng vốn là một nhân vật thấy mặt tức thì làm quen, ở Tây Hồ chưa được mười ngày nhưng lão đã quen gần hết bọn lưu manh tại đây. Giang Hải Phong mô tả hình dạng của Tả Nhân Long cho lão biết, sau đó lão đi nói lại với bọn người kia, và dặn chúng một khi có tin tức là đến báo ngay. Nhờ có những bằng hữu như vậy giúp đỡ nên lão và Giang Hải Phong mới có thể nhàn du.

Trên Bắc Cao Phong có “Thao Quang Am”, lầu đá cao vạn trượng, đối diện là một ngôi miếu kêu bằng “Thạch Cơ tự” hướng ra sông Tiền Đường. Từ xa nhìn ra cửa sông thấy sóng bạc nhấp nhô, trời nước tương tiếp, thế nhân gọi là Thao Quang Quan Hải.

Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng thuyết phục Phương trượng của Thạch Cơ tự để được lưu trú trong một gian thiền phòng nằm bên trái điện thờ. Bọn họ tận dụng thời gian nhàn rỗi để đọc kinh thư, du ngoạn sơn thủy hoặc tìm các lão hòa thượng trong chùa đánh vài ván cờ. Đối với Lâu Vân Bàng mà nói, tuổi tác của lão đã như ngọn đèn trước gió, sống được ngày nào hay ngày đó, được thế nào hay thế ấy, do vậy mà tính khí rất nhẫn nại.

Nhưng Giang Hải Phong lại không thể như vậy, chàng là người có ý thức và trách nhiệm rất cao. Tuy Tịch Ti Ti tự nguyện theo chàng nhưng an nguy của nàng là do chàng phụ trách, bây giờ nàng bị Tả Nhân Long bắt đi cũng là một sĩ nhục đối với chàng. Do vậy mà tâm tình của chàng trong khoảng thời gian này rất tồi tệ.

Hiện tại hai người đang tiến đến trước Thạch Cơ tự, vừa định bước vào trong thì bỗng thấy một tiểu tử thò thò thụt thụt phía sau cổng chùa. Nhãn lực của Lâu Vân Bàng khá nhạy bén, lão nhận ra ngay kẻ đến chính là tên vô lại hữu danh ở Tây Hồ. Tên hắn là Tiểu Mã Trách - Tạ Ngũ, khắp vùng

Tây Hồ không ai là không biết hắn. Thiết Chưởng Hắc Ưng cho hắn một ít tiền và bảo hắn phụ trách việc thăm dò tin tức Tả Nhân Long.

Bây giờ thấy hắn xuất hiện thì Lâu Vân Bàng bất giác vui mừng, lão vội vẫy tay gọi và nói :

- Ồ! Là ngươi à, mau đến đây! Mau đến đây!

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ liền vọt qua bức tường mà chạy đến chào Lâu Vân Bàng và nói :

- Lão gia vẫn khỏe chứ?

Nói đoạn hắn liếc nhhin Giang Hải Phong với ánh mắt kinh dị.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi nói :

- Đây là vị Giang đại gia mà lão phu đã nói với ngươi, ngươi mau đến hành lễ đi!

Tạ Ngũ biến sắc nhưng hắn gượng cười và cung thủ chào Giang Hải Phong, đoạn nói :

- Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ tham kiến Giang đại gia!

Giang Hải Phong liếc nhìn qua Lâu Vân Bàng, dường như có ý trách lão không nên nói ra danh tính của mình, nhưng Lâu Vân Bàng giả vờ không thấy, lão cười hì hì, nói :

- Lão đệ, Tạ Ngũ này là người mà ta nhờ thăm dò tin tức Tả Nhân Long, có lẽ hắn đến trả lời đây.

Lão quay sang hỏi Tạ Ngũ :

- Thế nào? Có tin tức gì không?

Tạ Ngũ nhìn xung quanh một lượt với vẻ thần bí rồi nói :

- Chúng ta vào trong chùa rồi nói!

Lâu Vân Bàng cười ha ha, lão nói :

- Không sao, nơi này tứ phía không người mà.

Tạ Ngũ liếc nhìn Giang Hải Phong rồi chậm rãi nói khẽ :

- Theo Hạt Tử Tiểu Thái nói cho tiểu nhân biết thì tối qua trên đại lộ Thiên Nam có một thiếu niên cưỡi tuấn mã đi qua, bộ dạng rất giống Tả Nhân Long mà lão gia nói.

Lâu Vân Bàng “à” một tiếng, Tạ Ngũ liền nói tiếp :

- Tiểu nhân đã bảo hắn bám theo đối tượng.

Lâu Vân Bàng gật gật đầu rồi lấy ra một nén bạc, đưa cho Tạ Ngũ.

Tạ Ngũ nhận lấy và mỉm cười, nói :

- Đa tạ lão gia!

Lâu Vân Bàng chau mày hỏi :

- Sự tình sau đó thế nào?

Tạ Ngũ mỉm cười, nói :

- Lão gia đừng vội, tiểu nhân vẫn còn tiếp tục điều tra thăm dò, lão gia và vị Giang đại gia này đều ở đây à? Tiểu nhân đến cho biết chỗ để sau này tiện việc báo tin.

Lâu Vân Bàng chỉ và Thạch Cơ tự và nói :

- Bọn ta ở trong chùa này, khi nào có tin tức ngươi cứ đến.

Tạ Ngũ cúi người nói :

- Được! Được!

Nói đoạn hắn chào hai người rồi quay bước.

Lâu Vân Bàng liền quát :

- Quay lại!

Tạ Ngũ quay lại hỏi :

- Còn chuyện gì nữa?

Lâu Vân Bàng nói :

- Không được cho người khác biết tin tức bọn ta đang ở đây, hiểu không?

Tạ Ngũ vừa gật đầu vừa đáp luôn miệng :

- Hiểu! Hiểu!

Lâu Vân Bàng phất tay, nói :

- Được rồi, ngươi đi đi!

Nói đoạn lão cùng Giang Hải Phong đi vào chùa. Tạ Ngũ nhìn theo một lúc đến khi hai người khuất bóng thì hắn mới nhanh chóng xuống núi. Kế đó hắn nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ rồi chèo thuyền ra giữa Tây Hồ. Tạ Ngũ nhìn tứ phía, thấy không có ai theo dõi mình thì hắn tiếp tục chèo thuyền đi vun vút.

Chừng nửa giờ sau thì thuyền đến một cánh rừng trúc, Tạ Ngũ buộc thuyền rồi phóng thẳng lên bờ. Trong rừng trúc có một quán trà nhưng thường rất ít khách nhân, vòng qua quán trà thì có thể thấy một lầu trúc với tên gọi là “Thanh Trúc Thúy Quán”, đây là nơi chuyên chiêu đãi cao nhân nhã sĩ.

Tạ Ngũ lức láo nhìn quanh rồi sải bước đi về phía Thanh Trúc Thúy Quán, không ngờ vừa đi mấy bước thì bị một tiểu nhị bước ra ngăn chặn.

Tiểu nhị nhìn Tạ Ngũ từ đầu tới chân rồi hỏi :

- Ngươi tìm ai?

Tạ Ngũ nhếch mép cười nhạt rồi nói :

- Thế nào? Ngay cả Tiểu Mã Trách ta mà cũng không nhận ra à?

Có lẽ tiểu nhị này mới đến làm không lâu, hắn ngớ người một lát rồi nói :

- Lão Mã Trách cũng không được, rốt cuộc là ngươi tìm ai?

Tạ Ngũ nghe vậy thì nộ khí xung thiên, lớn tiếng mắng :

- Hỗn xược, hôm nay ta lấy mạng tiểu tử ngươi mới được!

Nói đoạn hắn vung quyền định đánh tiểu nhị nhưng lại bị một người mới đến chụp lại và nói :

- Được rồi! Đừng gây sự làm náo loạn nơi yên tĩnh này!

Người vừa xuất hiện là một thiếu niên mặc lam bào, tướng mạo khôi ngô anh tuấn.

Tạ Ngũ vội chào thiếu niên và nói :

- Ồ, Tả đại gia sao đại gia lại ra ngoài này? Không sợ lộ chân tướng hay sao?

Thiếu niên cười nhạt, nói :

- Ta sợ gì chứ?

Tạ Ngũ ngớ người rồi cười hì hì, nói :

- Đúng thế! Tiểu nhân lại nói sai rồi, với công phu của Tả đại gia thì còn sợ ai nữa?

Thiếu niên họ Tả “hừ” một tiếng, rồi nói :

- Ta ngồi bên trong nghe giọng nói là biết ngươi đến nên ra đón ngươi đấy thôi.

Nào, chúng ta vào trong rồi hãy nói!

Lam y thiếu niên họ Tả này chính là Tả Nhân Long, nói đoạn chàng liền quay bước đi vào trong.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ cũng theo sau, vừa đến nơi thì hắn thở dài, nói :

- Hai ngày qua đôi chân của tiểu nhân đã chạy tới chạy lui muốn rã rời rồi, hết leo núi lại lội sông, rách toạt cả giày rồi nè.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Ta cho ngươi không ít tiền mà.

Tạ Ngũ gượng cười, nói :

- Mười lạng kim ngân của đại gia chia ra chỉ còn hai lạng, làm việc cho đại gia há có thể nhịn ăn được sao?

Tả Nhân Long lấy ra một nén bạc chừng hai mươi lượng, chàng đưa cho Tạ Ngũ và lạnh lùng nói :

- Này, ngươi cầm lấy đi! Không phải ta tiếc tiền, chỉ có điều ngươi phải hành sự cho tốt mới được. Thế nào, có điều tra được lai lịch của lão nhân họ Lâu đó không?

Tạ Ngũ cầm nén bạc trong tay thì sắc diện rạng rỡ hẳn lên, hắn thấy chỗ bạc này nặng hơn của Lâu Vân Bàng nhiều nên hắn quyết định sẽ nói nhiều hơn một chút. Hắn cất nén bạc vào người rồi cười hì hì, nói :

- Tiểu nhân đã điều tra được lai lịch của lão Lâu Vân Bàng đó, lão ta vốn là người Sơn Tây, nghe nói cũng có chút tiểu danh trên giang hồ, ngoại hiệu là Thiết Chưởng Hắc Ưng, có thể thi triển Thiết Sa Chưởng. Lão ta còn nuôi dưỡng một con đại ưng, chỉ có điều lần này không thấy mang theo.

Tả Nhân Long suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Ta chưa từng nghe nói về người này.

Tạ Ngũ cười cười, nói :

- Vốn chỉ có chút tiểu danh thì đừng nói là Tả đại gia, ngay cả tiểu nhân cũng chưa từng nghe nói một lần, xem ra cũng chẳng có gì ghê gớm.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long nghe đến đây thì sắc diện bất giác trầm xuống, chàng nói :

- Nói vậy thì tại sao lão ta lại quán vào chuyện này, ta và lão vốn chẳng có oán thù gì?

Tạ Ngũ cười hì hì, nói :

- Có thể là lão ta là bằng hữu của Giang Hải Phong cũng không chừng.

Tả Nhân Long nghe đến danh tự Giang Hải Phong thì có một thứ cảm giác không nói ra được, đối với người này chàng vừa hận vừa kính, đồng thời cũng có một thứ hùng tâm tráng chí thôi thúc chàng phải phân thắng bại với con người này một lần. Chàng cũng đến Tây Hồ nhiều ngày rồi nhưng thủy chung vẫn chưa gặp Giang Hải Phong.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ lợi dụng tình hình này mà cung cấp tin tức cho hai bên để làm tiền.

Lúc này Tạ Ngũ như đoán được ý nghĩ của Tả Nhân Long, hắn bước lên trước và khẽ nói :

- Nghe nói Giang Hải Phong cũng sắp đến rồi.

Mục quang của Tả Nhân Long sáng hẳn lên, chàng nói :

- Khi nào hắn đến?

Tạ Ngũ cười hì hì, nói :

- Đại gia đừng vội, chuyện này...

Hắn vỗ vào đầu mình và cười cầu tài, nói tiếp :

- Tất cả đều ở trong này, đại gia đừng lo, hãy xuất năm mươi lượng nữa...

Nói đến đây thì thấy Tả Nhân Long biến sắc, Tạ Ngũ vội vàng giải thích :

- Đại gia chớ hiểu lầm, số tiền này không phải cho tại hạ, mà là cho mấy huynh đệ không ngại sinh tử. Tiền của đại gia cũng không mất trắng đâu, nếu ngày mai tiểu nhân không thể nói cho đại gia biết nơi ở của Giang Hải Phong thì sinh mạng của tiểu nhân sẽ do đại gia định đoạt.

Tả Nhân Long đứng lên đi lại mấy bước rồi cười nhạt, nói :

- Thực ra tự ta cũng có thể tìm được hắn...

Tạ Ngũ vội khoát tay, nói :

- Ấy chết, chuyện này không thể được, tuy tiểu nhân chưa gặp Giang Hải Phong nhưng cũng có thể đoán, nhất định đó là một nhân vật lợi hại, còn đại gia thì càng không cần nói... Đại gia thử nghĩ xem, một khi đánh cỏ động rắn thì e rằng sự việc sẽ...

Tả Nhân Long cũng nghĩ là hắn nói đúng, vì lâu nay chàng luôn có ý cảnh giác đối với Giang Hải Phong, nói thế không có nghĩa là chàng sợ mà vì chàng muốn tận chiếm thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Chàng muốn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ trước mặt Giang Hải Phong để xuất kỳ chế thắng. Có nhiều ý thức tiềm ẩn như vậy nên chàng mới lặng lẽ trú ở Tây Hồ mà không lên tiếng đánh động, tuy thừa biết Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ là kẻ thừa cơ trục lợi nhưng chàng cũng không tiếc số tiền xuất ra.

Từ Thiên Sơn đến Trung Nguyên, chàng mang theo không ít tiền, do sinh hoạt của chàng rất đơn giản nên căn bản không hao tốn bao nhiêu. Hiện tại chàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Năm mươi lạng không gọi là nhiều, nhưng ngày mai ngươi phải đến nói rõ cho ta biết về tình hình của Giang Hải Phong đấy nhé.

Nói đoạn chàng lấy ra một xấp ngân phiếu, chọn một tờ năm mươi lạng đưa cho Tạ Ngũ. Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ vui mừng khôn tả, vì số tiền này đủ để hắn sống nhàn hạ một năm. Hắn vội vàng chấp tay tạ ơn và nhận ngân phiếu, nhưng Tả Nhân Long không thu tay lại ngay, dường như chàng cố tình khẽ chạm vào vai trái của Tạ Ngũ một cái. Lập tức Tạ Ngũ cảm thấy như bị một lực đạo nặng ngàn cân đánh vào, hắn buột miệng kêu thất thanh, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống.

Tả Nhân Long lạnh lùng nhìn hắn và nói :

- Tạ Ngũ, nếu ngươi dám giở trò gì với ta thì phải cẩn thận một chút, Tả Nhân Long không phải là kẻ dễ bị lừa đâu.

Toàn thân Tạ Ngũ toát mồ hôi lạnh, hắn ấp úng nói :

- Dạ... Dạ... Tiểu nhân có hai đầu cũng không dám.

Tả Nhân Long buông tay xuống và nói :

- Đi!

Tạ Ngũ gật gật đầu rồi vội vàng quay người đi ra như một con chuột nhắt. Ra khỏi cửa, hắn thở phào một hơi và bất giác rùng mình, tự nói :

- Con bà nó, ta không thể giỡn mặt với tên này rồi, kiếm được chừng này cũng quá đủ, chớ đem sinh mạng ra đùa nữa!

* * * * *

Lại nói đến Giang Hải Phong trong Thạch Cơ tự, bất luận lúc nào, nơi nào chàng cũng không quên chuyện đọc sách. Tối nay, chàng thắp một đèn nhỏ và ngồi đọc cuốn Đại Tạng Kinh vừa mượn của hòa thượng trong chùa. Nhưng đọc chừng mười trang thì chàng cảm thấy tâm thần bất định, ý nghĩ cứ dâng lên trong đầu như sóng biển.

Chàng đặt sách xuống rồi chậm rãi đứng lên, nhìn ra ngoài thấy sân chùa vắng lặng, thỉnh thoảng có tiếng gõ mõ tụng kinh của các vị hòa thượng từ tiền điện vọng lại.

Giang Hải Phong mở cửa bước ra ngoài, trăng sáng gió lạnh khiến chàng cảm thấy như đang ở trên hoang đảo. Trước mặt chàng cũng có sông nước, sau lưng cũng có núi non, vầng trăng vằng vặc giữa bầu trời đêm lạnh lẽo. Nhưng khác một điều là trên hoang đảo chàng chỉ sống một mình, lòng yên tĩnh như giếng sâu không gợn sóng, còn hiện tại, ít nhất thì cũng có Tả Nhân Long, Tịch Ti Ti và Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh xen vào cuộc sống của chàng, vì thế chàng không thể nào yên tâm được.

Gió lạnh vẫn không ngừng thổi, Giang Hải Phong bước loanh quanh một hồi rồi nhanh chóng trở về thiền phòng. Chẳng hiểu tại sao chàng vẫn có một thứ xúc động không thể nói ra, một người có định lực cao thâm như chàng, xưa nay rất ít khi như vậy, thế mà đêm nay...

Chàng đứng lặng người trước cửa sổ, hai mắt khẽ nhắm lại, tâm trí thầm tính tới những an nguy sắp đến. Sau thời gian chừng một tuần trà thì chàng mở mắt ra và tự nói :

- Kỳ quái... Không lẽ đêm nay có chuyện bất tường xảy ra?

Chàng đi tới đi lui và suy nghĩ :

- “Lẽ nào có ai đó muốn gây chuyện bất lợi đối với ta trong đêm nay chăng?”

Nghĩ đoạn chàng định với tay lấy thanh Ngưng Sương kiếm treo trên vách, nhưng một ý nghĩ khác chợt nảy ra nên chàng chỉ rút kiếm và treo vỏ kiếm trở lại. Sau đó chàng dùng vải xanh quấn thân kiếm cẩn thận rồi mới dắt ra sau lưng.

Chàng nhìn vỏ kiếm trên tường rồi cười nhạt, nói :

- Chỉ cần địch nhân nhìn thấy vỏ kiếm không trên tường thì biết ngay là Giang Hải Phong ta đã chờ đợi hắn.

Nói xong chàng lấy bút viết bốn chữ “Đoạn Nhai Nhật Xuất” lên một mảnh giấy rồi đặt lên bàn. Đột nhiên toàn thân chàng tựa như chim yến xuyên mành, từ bên trong lướt vèo qua cửa sổ mà đi. Lúc này, Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng vẫn đang say nồng trong giấc ngủ ở phòng bên cạnh.

* * * * *

Vầng trăng thượng huyền đã chếch bóng về hướng Tây nhưng không gian vẫn tràn ngập một thứ ánh sáng bàng bạc. Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long tựa như ánh sao xẹt giữa bầu trời, thân hình chàng liên tục tung lên hạ xuống nhanh như chớp.

Không đầy một khắc sau thì chàng đã đến trước Thạch Cơ tự trên tuyệt đỉnh Bắc Cao Phong.

Trong đời chàng đối địch vô số nhưng xưa nay chưa từng khẩn trương như lần này, hiện tại đã đến nơi mà chàng vẫn còn do dự. Chàng nép sát vào cổng chùa và thầm nghĩ :

- "Nếu Tạ Ngũ nói không sai thì nhất định là Giang Hải Phong ở trong chùa này."

Ý nghĩ vừa dứt thì thấy hai tay chàng phất mạnh xuống, toàn thân vọt thẳng lên, thì ra chàng đã thi triển tuyệt kỹ khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân mà lướt đi trên mặt ngói lưu ly của Đại Hùng Bảo Điện, không đầy một khắc thì đã đến dãy phòng ở hậu viện.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ có vẽ cho chàng một đồ hình tỉ mỉ, nhờ đồ hình này mà chàng biết Giang Hải Phong và Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ở chỗ nào. Hiện tại, nơi đó cũng chính là nơi chàng dừng chân. Tả Nhân Long cười nhẹ rồi thầm nghĩ :

- "Tả Nhân Long ta là một hán tử quang minh chính đại nên không thể làm chuyện mờ ám được... Ta phải thông báo một tiếng cho hắn biết đã."

Nghĩ đoạn chàng dùng mũi chân khẽ điểm ba lần xuống mặt ngói, theo đó là một tiếng động khẽ vang lên. Sau khi cảnh báo thì Tả Nhân Long tung người ra một góc mái nhà ngồi chờ, chàng cho rằng Giang Hải Phong tất sẽ nghe tiếng động mà ra khỏi phòng.

Nào ngờ chờ rất lâu mà chẳng thấy động tĩnh gì. Tả Nhân Long bất giác quét mục quang nhìn quanh rồi thầm nghĩ :

- "Lực cảnh giác của Giang Hải Phong này quá kém, nếu ta muốn giết hắn thật dễ như trở bàn tay. Được, để ta vào xem thử!"

Nghĩ đoạn chàng tung người hạ thân xuống góc sân, thân pháp nhẹ nhàng không một tiếng động. Chỉ thấy một cánh cửa sổ của thiền phòng hé mở, bên trong có ngọn đèn le lói, chốc chốc bị gió thổi chao động.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long thấy vậy thì bất giác lui lại một bước, thần sắc chợt biến. Chàng thầm nghĩ :

- "Giang Hải Phong này quá khinh suất rồi, sự to gan của hắn khiến người ta khả nghi, lẽ nào hắn

thật sự chẳng coi Tả Nhân Long ta ra gì?”

Từ ngoài nhìn vào khó thấy toàn bộ gian phòng, Tả Nhân Long bạo gan điểm chân xuống đất rồi lướt như làn gió vượt qua cửa sổ mà vào. Một chưởng hộ tâm một chưởng ứng chiến, thế bay của chàng nhanh như chớp giật, chớp mắt đã hạ bước bên trong thiền phòng. Ngọn đèn bị chao động mạnh nhưng vẫn đủ ánh sáng để khiến Tả Nhân Long kinh ngạc đến ngẩn người.

Phòng không một bóng người, Tả Nhân Long vội xoay người phi thân lên xà nhà.

Chàng quét mục quang đầy nghi hoặc nhìn toàn bộ gian phòng một lượt rồi cười nhạt, nói :

- Tả Nhân Long ta đến đây thăm hỏi. Tại sao chủ nhân lại lánh mặt không gặp?

Hóa ra chẳng thất lễ lắm sao?

Trong gian phòng đều im lặng như chết, sau khi lên tiếng mà không nghe đối phương hồi âm thì Tả Nhân Long bất giác động lòng. Chàng cũng biết tình hình này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Thế là chàng phi thân hạ xuống lại, mục quang đảo qua một lượt thì thấy trên bàn có mảnh giấy. Tả Nhân Long chau mày, bước lại xem kỹ thì bất giác biến sắc và rùng mình, vì trên mảnh giấy có viết bốn chữ: “Đoạn Nhai Nhật Xuất”.

Tả Nhân Long lui ra sau một bước, vô tình mục quang lại nhìn thấy vỏ kiếm trống không treo trên tường, chàng buột miệng tự nói :

- Giang Hải Phong không hổ là một cao thủ xuất chúng, nhưng Tả Nhân Long ta đâu vì thế mà phục ngươi. Chúng ta gặp nhau ở Đoại Nhai vậy.

Lòng đang có chút phẫn nộ nên lời vừa dứt thì Tả Nhân Long phá ra cười một tràng, tả thủ bình thế phất ra “choang” một tiếng, chiếc đèn bay vào tường đá vỡ vụn thành trăm mảnh. Kế đó chàng tung người qua cửa sổ, đang lúc định thi triển tuyệt kỹ khinh công Tiền Long Thăng Thiên mà đi thì đột nhiên nghe có tiếng quát khàn khàn :

- Tiểu tử ngươi từ đâu đến? Thật là cả gan...

Lời chưa dứt thì một mũi phi tiêu đã xé gió bay tới, thế bay cực nhanh, nhằm đánh thẳng vào ngực Tả Nhân Long. Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long cũng đang nộ khí xung thiên, không ngờ lúc này lại có người ám kích nên nộ khí của chàng càng như trút dầu vào lửa. Chàng cười nhạt một tiếng và xuất hai ngón tay bên tả thủ kẹp lấy mũi phi tiêu một cách gọn gàng. Đoạn chàng khẽ quát :

- Có đi mà không có lại há chẳng thất lễ lắm ru? Nguyên vật xin hoàn lại!

Lời phát tay phất, mũi phi tiêu lại xé gió bay ra. Trong chớp mắt phi tiêu xuất thủ thì có một bóng

người từ trong bóng tối vọt ra nhanh như chớp. Người này cầm một chiếc Xà Đầu bổng bên hữu thủ, “keng” một tiếng, Xà Đầu bổng phất ra đánh văng mũi phi tiêu ra xa.

Tả Nhân Long chợt trầm sắc diện, chàng chờ thân bổng gần đến bên mình mới bất ngờ phất hữu thủ ra, thi triển chiêu Phân Vân Thám Trảo. “Phốc” một tiếng, hữu thủ của chàng đã chụp trúng Xà Đầu bổng của đối phương. Người kia vận lực giật mạnh nhưng không thoát được. Lúc này Tả Nhân Long mới nhìn rõ, người đến là một lão nhân vừa đen vừa ốm. Tuy đang lúc phẫn nộ nhưng bình sinh đối địch, Tả Nhân Long luôn luôn tuân thủ tông chi, không giết người vô cớ. Chàng thấy tướng mạo của lão nhân này rất lạ nên bất giác chau mày, còn lão nhân kia vì không giật được Xà Đầu bổng nên tỏ ra khẩn trương vô cùng. Lão vội chụp tay trái vào đầu bổng bên kia và giật mạnh một cái. Toàn thân Tả Nhân Long bất giác bị kéo tới trước. Điều này khiến chàng khá kinh ngạc, vì chàng không ngờ một lão nhân như đối phương mà lại có sức mạnh như thế.

Do đó chàng liền nắm chặt hữu thủ và tăng thêm mấy phần kình lực. Thế này thì dù lão nhân kia có xuất toàn lực cũng không thể kéo chàng động một phân.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Lão nhân to gan, tại sao muốn ám toán tại hạ?

Lúc này dường như lão nhân đã biết sự lợi hại của đối phương, lão kinh hãi nhìn thiếu niên trước mặt và nói :

- Giang lão đệ của ta đâu? Ngươi đã làm gì hắn?

Nghe vậy thì Tả Nhân Long chợt hiểu ra, mục quang cũng sáng hẳn lên, chàng nói :

- Nói vậy lão là Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng phải không?

Lão nhân ngẩn người giây lát rồi lớn tiếng nói :

- Không sai, Lâu Vân Bàng là lão phu. Ngươi đã biết đại danh của lão phu mà còn dám tìm đến nơi đây gây sự à? Tiểu tử, danh tánh của ngươi là gì?

Tả Nhân Long cười ha ha một tràng rồi buông tay ra. Lâu Vân Bàng bị bất ngờ nên phải lui lại mấy bước mới trụ thân lão được, lão ngạc nhiên hỏi :

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Tả Nhân Long nhìn đối phương từ chân tới đầu rồi mỉm cười, nói :

- Nghe nói lão muốn tìm tại hạ, bây giờ tại hạ đến thì lão lại không nhận ra, thật là buồn cười.

Lâu Vân Bàng buột miệng “à” một tiếng. Nhất thời thần sắc chợt biến, lão nói :

- Ngươi... ngươi là Tả Nhân Long?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Không sai, tại hạ là Tả Nhân Long!

Lâu Vân Bàng lui ra sau một bước rồi đột nhiên vung Xà Đầu bổng, nhằm ngay Tả Nhân Long mà điểm tới. Tả Nhân Long lách người qua trái nhanh như chớp, Xà Đầu bổng của Lâu Vân Bàng điểm vèo qua bên người chàng.

Lâu Vân Bàng đang kinh hoảng thì đột nhiên cảm thấy như có một luồng gió lướt qua đầu mình. Lão vội quay người lại thì thấy Tả Nhân Long chỉ đứng cách mình không đầy một thước. Bấy giờ lão mới biết thân thủ của đối phương quả nhiên là danh bất hư truyền, Xà Đầu bổng của lão vội thi triển một chiêu Phong Quyện Tàn Diệp quét thẳng chỗ hạ bàn Tả Nhân Long.

Nhưng Tả Nhân Long đối địch vẫn ung dung bình thản như Giang Hải Phong.

Bất luận thế nào cũng không lộ xuất vẻ khẩn trương hoang mang. Xà Đầu bổng của Lâu Vân Bàng vừa quét tới thì thân hình chàng hơi bật lên, vừa đủ để tránh né.

Tuy nhiên thân thủ của Lâu Vân Bàng cũng không tầm thường, lão quát lớn “đánh” một tiếng, Xà Đầu bổng lại từ dưới đất cuộn lên. Thế bổng nhanh như chớp, thoáng cái đã đến huyệt đan điền của Tả Nhân Long.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chợt kinh động, song thủ của chàng lập tức phân ra theo thế Dã Mã Phân Tung, hai ngón tay cái và tay giữa đột nhiên điểm thân bổng của đối phương.

Lâu Vân Bàng vội triệt chiêu và lộn người ra sau hơn trượng. Cùng lúc lão lớn tiếng gọi :

- Giang lão đệ, ra mau! Giang lão đệ... Tên tiểu tử đó đã đến rồi!

Lão gọi liền mấy tiếng nhưng chẳng thấy tung tích Giang Hải Phong đâu cả, lão thừa biết dựa vào võ công của mình mà muốn động thủ với Tả Nhân Long thì quả thực chẳng khác gì lấy trứng chọi đá. Còn Giang Hải Phong thì không biết đã đi đâu rồi, hiện tại ba mươi sáu kế chỉ còn tẩu vi thượng sách, bất giác lão nhìn qua Tả Nhân Long thì thấy đối phương không ngừng nhìn mình cười nhạo, một luồng khí hận chợt dâng lên, Lâu Vân Bàng quát lớn rồi xông tới trước, Xà Đầu bổng theo thế Bổng Đả Nam Thiên, nhằm đỉnh đầu đối phương mà bổ xuống.

Tả Nhân Long lui bước tránh né, Lâu Vân Bàng thừa thế phóng qua phải mà chạy.

Nhưng hai chân của lão vừa chạm đất thì thấy Tả Nhân Long đã ở trước mặt, Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng bất giác ngớ người. Đột nhiên lão hú lên một tiếng rồi lại tung người lên lần nữa. Lần này không phải phóng đi mà phi thân lên một cây tùng trước mặt, thân hình lão hạ đúng vào một cành tùng đâm ngang ra.

Nhưng bỗng nhiên lão nghe trên đầu có người cười nhạt rồi nói :

- Trước mắt tại hạ mà lão còn định chạy à?

Lâu Vân Bàng kinh tâm động phách suýt chút nữa là nhào đầu xuống đất, lão ngước nhìn lên thì thấy Tả Nhân Long chẳng biết từ khi nào đã đứng trên cành cây phía trên mình rồi. Hai chân chàng điểm vào một cành cây chỉ bằng ngón tay cái, cành cây đu đưa khiến toàn thân chàng cũng lắc lư theo.

Thiết Chưởng Hắc Ưng vội tung người hạ xuống, ngay lúc đó Tả Nhân Long cũng như một luồng gió lướt xẹt qua đầu lão. Lâu Vân Bàng cả kinh, lão vội thi triển chiêu Lưu Linh Hãn Nguyệt, Xà Đầu bổng vung mạnh ra. Nhưng đối phương chỉ lách người một cái thì thế bổng đánh vào hư không.

Lâu Vân Bàng thầm kêu “hỏng bét”, đang lúc định thu chiêu thì đôi thiết trảo của đối phương đã chụp vào hai vai lão. Lâu Vân Bàng tự tin là mình còn có sức mạnh trên song thủ, nhưng Tả Nhân Long siết hai vai lão rất chặt, khiến lão không thể vận được một chút nội lực. Chờ đến lúc lão miễn cưỡng giơ hai tay lên thì Xà Đầu bổng chẳng biết thế nào đã lọt vào tay đối phương rồi.

Tả Nhân Long thản nhiên mỉm cười, chàng huơ huơ Xà Đầu bổng và nói :

- Lão đã phục chưa?

Song mục Lâu Vân Bàng đã đỏ như máu, quả thật lão không thể chịu nổi mối nhục này, đương thời hữu chưởng lập tức đẩy ra theo thủ pháp Long Hình Chưởng, nhằm giữa ngực đối phương mà đánh tới.

Tả Nhân Long chợt khom người xuống, Xà Đầu bổng thuận thế phất ra một chiêu.

Chỉ nghe Lâu Vân Bàng kêu thất thanh một tiếng rồi đứng yên bất động.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Lão chịu khó đứng đây một chút, bây giờ tại hạ phải ra gặp Giang Hải Phong, có thể hắn sẽ quay trở lại cứu lão.

Nói đoạn chàng quăng Xà Đầu bổng xuống chân Lâu Vân Bàng rồi tung người phóng đi, thoáng chốc đã mất hút vào đêm tối.

Lâu Vân Bàng chỉ còn biết lấy mắt nhìn theo, tuy chân tay rất muốn hoạt động nhưng không thể nào nhúc nhích được.

Cũng chẳng biết Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đứng đó bao lâu rồi, chỉ thấy ánh hồng đã dần dần xuất hiện ở phương Đông. Hai chân lão dường như đã tê buốt, sương đêm cũng thấm ướt y phục. Lão trông chờ Giang Hải Phong có thể trở về cứu lão, bằng không thì lão cảm thấy mình sắp ngã xuống rồi.

Đang lúc đó, đột nhiên có một bóng tử y lướt đến trước mặt lão. Lâu Vân Bàng kinh hãi nhưng không thể động đậy và người đến là một cô nương và cũng nhận ra cô ta là Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh.

Nàng nhìn lão với ánh mắt hơi ngạc nhiên rồi cười nhạt, nói :

- Họ Lâu kia, lão cũng có ngày này à?

Lâu Vân Bàng thầm kêu khổ, lão hận là không có một địa động để mình chui xuống cho rồi. Bất giác lão thầm nghĩ :

- “Tần Tử Linh này có hiềm khích với ta, bây giờ làm sao cô ta không thừa cơ hội trừng trị ta một phen? E rằng mạng già của ta không qua được phen này rồ!”

Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đi vòng quanh thân hình Lâu Vân Bàng một lượt rồi cười khúch khích nói :

- Thật là một đức tính tốt!

Nói đoạn nàng cúi xuống nhặt chiết Xà Đầu bổng đặt vào tay Lâu Vân Bàng, đoạn nàng bất ngờ xuất ngọc chưởng đẩy thẳng vào giữa ngực lão.

Lâu Vân Bàng nhắm mắt và nói thầm :

- “Thế là hết!”

Thế chưởng đã xuất nhưng Lâu Vân Bàng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, nhất thời lão rùng mình một cái. Chân lão loạng choạng bước tới bốn năm bước, suýt chút nữa ngã nhào xuống đất. Lâu Vân Bàng mừng thầm, vì lão biết cô nương này đã giải huyệt đạo cho mình, nhất thời sắc diện đỏ bừng lên, lão ấp úng nói :

- Ngươi... ngươi chẳng phải đó là Tần cô nương đó sao?

Tần Tử Linh khẽ khoát tay và nói :

- Đừng nói nữa!

Sắc diện của nàng vẫn trầm như mặt nước, nàng nói tiếp :

- Muốn sống thì tạm thời chớ lên tiếng, hãy ngồi xuống vận khí điều tức đã.

Lâu Vân Bàng nghe vậy thì thở phào một hơi, lão biết đối phương đã nói thế thì tất không có ý hại mình nên y theo lời mà ngồi xuống. Lão cảm thấy toàn thân trên dưới đều đau nhức, thật là khó chịu vô cùng. Lão quét mục quang nhìn ra xung quanh, cũng may là những hòa thượng trong chùa còn chưa dậy, nếu không để bọn họ thấy tình cảnh của mình vừa rồi thì quả là mất mặt.

Tần Tử Linh chỉ hơi nhếch mép, đôi mày liễu cũng hơi chau lại, nàng không nói một lời mà chỉ nhìn lão như cười nhưng không cười.

Lâu Vân Bàng vận khí điều tức một lúc rồi lão không thể tiếp tục giả vờ ngây ngô nữa nên thở dài, nói :

- Đa tạ cô nương cứu mạng, giúp lão phu tránh được một phen mất mặt...

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Há chỉ có mất mặt? Lão có biết là lão đã bị người ta điểm trúng Tang Môn Huyệt, trong vòng bốn canh giờ nếu không có ai cứu thì mạng già của lão cũng đừng mong tồn tại.

Lâu Vân Bàng ngẩn người. Tần Tử Linh đảo mắt nhìn tứ phía rồi hỏi :

- Vị bằng hữu kia của lão đâu? Tại sao lúc này hắn không ngó ngàng đến lão nữa?

Lâu Vân Bàng thở dài, nói :

- Chuyện này nói ra xin cô nương chớ cười lão phu... Con bà nó...

Bỗng nhiên, lão cảm thấy không nên tùy tiện xuất ngôn trước mặt một cô nương nên vội đổi lời :

- Tên tiểu súc sinh đó, lão phu quyết không tha hắn.

Tần Tử Linh ngạc nhiên hỏi :

- Lão đang mắng ai vậy?

Lâu Vân Bàng ngước nhìn nàng rồi lại thở dài một hơi, lão nói :

- Cô nương đã không biết thì cũng chẳng cần hỏi nhiều, nhưng có một chuyện là không biết Giang lão đệ của ta hiện sống chết thế nào nên ta phải đi tìm hắn. Cô nương ngươi có muốn cùng đi giúp

một phen không?

Tần Tử Linh hơi biến sắc, nàng vội hỏi :

- Lão nói cái gì? Hắn...

Trong lòng Lâu Vân Bàng lúc này rối bời như tơ vò, lão thở dài rồi nói :

- Cô nương ngươi không rõ đấy thôi, số là chuyện thế này, có một tiểu tử kêu bằng Tả Nhân Long, hắn và Giang lão đệ của ta có thù oán gì đó nên tối qua hắn đã tìm đến đây. Sau khi điểm huyệt ta thì hắn nói là hắn sẽ đi tìm Giang Hải Phong...

Vừa nói lão vừa không ngừng quét mục quang nhìn xung quanh. Tần Tử Linh nghe vậy thì càng biến sắc, nàng mở to mắt nhìn Lâu Vân Bàng và hỏi :

- Bọn họ đang ở đâu?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói :

- Nếu lão phu biết thì tốt quá rồi.

Tần Tử Linh thộn người ra giây lát rồi nghiêm giọng nói :

- Đã như vậy thì ta phải đi tìm bọn họ mới được.

Lâu Vân Bàng nói :

- Đúng! Cô nương mau đi thôi, cô nương phải giúp hắn một tay.

Nói đoạn lão dậm chân và mắng :

- Con bà nó, tên Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ kia thật là đáng chết, nếu lão phu gặp lại thì nhất định sẽ đánh chết ba đời nhà hắn.

Lời vừa dứt thì lão cũng bỏ chạy, Tần Tử Linh vẫn đứng ngẩn người ra như trời trồng, nàng thầm nghĩ :

- “Hỏng bét, rốt cuộc thì hai người bọn họ cũng gặp nhau, chuyện này phải làm sao bây giờ?”

Hiện tại tâm nàng cũng bấn loạn, nàng bất chất tất cả miễn sao tìm được bọn họ, và bất luận thế nào cũng không được để bọn họ động thủ với nhau. Bằng không, một khi lưỡng hổ tương tranh, tất phải có một bên thọ thương.

Nghĩ đến đây thì nàng cũng phóng bước chạy qua ngọn núi bên cạnh, kỳ thực nàng đâu biết, rốt

cuộc bọn họ đang ở nơi nào? Chẳng qua là nàng nóng vội nên chạy bừa mà thôi.

* * * * *

Đoạn Nhai, một nơi cực kỳ lý tưởng để xem mặt trời mọc. Khi chân trời đông rực hồng thì những áng mây gần đó như được tráng một lớp hoàng kim, đại địa, hồ nước, sơn lâm đều nhuốm một sắc hồng. Dù là một danh họa e rằng cũng khó lòng điều phối được một bức tranh tuyệt mỹ như thế.

Giang Hải Phong đứng như treo mình trên vách núi, mặt hướng về phương Đông, thần thái ngang nhiên đầy khí phách. Đoạn Nhai là một vách núi cao chọc trời, đứng trên tuyệt đỉnh Đoạn Nhai khiến người ta có cảm giác chỉ cần với tay là chạm tới trời.

Bên dưới là một biển mây lừng lững, mây khói trên Tây Hồ, sông nước Tiền Đường vẽ nên một bức tranh tuyệt mỹ. Đẹp thay cảnh sắc Giang Nam!

Gió rào rạt từ bầu trời xa thổi lại, trên Đoạn Nhai không một tấc cỏ nhưng lại nhiều cổ tùng chọc trời, cành lá không ngừng chuyển động trong gió. Giang Hải Phong từ từ bước đến bờ vực, ánh bình minh chiếu đỏ rực khuôn mặt chàng, vô tình tạo nên một bản sắc anh hùng và khí khái của bậc đại trượng phu.

Chàng nhìn nửa vầng thái dương đỏ rực vừa ló dạng rồi chau mày, tự nói :

- Lẽ nào ta đoán sai, Tả Nhân Long không đến?

Nhưng chàng liền lắc đầu và từ từ quay người lại, lúc này vầng dương như một bánh xe khổng lồ đột nhiên nhảy vọt ra khỏi những áng mây. Ánh nắng đầu mai lan tỏa khắp đại địa xuyên sơn, một ngày mới bắt đầu.

Giang Hải Phong mỉm cười và chậm rãi đi đến tảng đá bên dưới gốc tùng, chàng nhặt thanh kiếm lên, chuẩn bị quay bước.

Ngay lúc đó đột nhiên có một bóng người xuất hiện trước mặt chàng. Đó là một lam y thiếu niên, chàng đứng lặng lẽ dưới gốc tùng, thậm chí cũng không nhìn về phía Giang Hải Phong, nhưng tư thế có vẻ như đã chờ đợi từ lâu. Giang Hải Phong không lạ gì người này, vì đó chính là Tả Nhân Long mà chàng từng thấy xuất hiện ở trước Tam Dương đạo quán.

Do đó, chàng mỉm cười và cung thủ nói :

- Người đến là Tả huynh đệ phải không?

Lam y thiếu niên tiến tới trước năm bước, khoảng cách giữa song phương chỉ còn chừng một trượng. Chàng dừng bước rồi cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, cuối cùng rồi chúng ta cũng gặp nhau.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nghe đại danh của Tả huynh đã lâu, hôm nay được diện kiến thật là tam sinh hữu hạnh.

Sắc diện của Tả Nhân Long chợt trầm xuống, chàng nói :

- Đã chọn Đoạn Nhai làm nơi hội ngộ thì hai chúng ta phải quyết định thắng bại tồn vong thôi...

Chàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Giang Hải Phong, ngươi cậy mạnh hiếp yếu, trong võ lâm nghe nói đến ngươi là đều biến sắc như nghe nói đến hổ. Tả mỗ tuy bất tài nhưng hôm nay cũng muốn làm cái chuyện thế thiên hành đạo.

Song mục của Giang Hải Phong xạ kỳ quang, điều này nói rõ sự phẫn nộ cũng cực trong lòng chàng, chàng cười sang sảng một tràng rồi nói :

- Không cần thiết phải quyết thắng bại tồn vong, kiếm của Giang Hải Phong không đả thương người vô tội, Tả huynh hà tất phải ép người.

Tả Nhân Long chau mày và lui một bước, chàng nói :

- Vậy thì ngươi muốn thế nào?

Giang Hải Phong tiến một bước thì thấy đối phương lùi một bước, điều này khiến chàng hoài nghi, nhưng khi nhìn xuống chân đối phương thì lập tức hiểu ra. Chỉ thấy cước bộ của Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đi theo hình chữ bát, mũi chân một tả một hữu đối nhau, nhưng lại tạo thành một cung tròn.

Đây là một bộ hình kỳ quái nhưng cũng khó qua được nhãn lực của Giang Hải Phong. Chàng biết Tả Nhân Long này đang thi triển Cố Bộ Tự Phong, tên gọi là Thái Thiên Đệ, hai mũi chân dịch động kêu bằng Triển Diện. Như vậy chỉ cần tiến ba thoái ba thì địa thế cao thấp trong vòng mười trượng đã rõ như lòng bàn tay. Bất giác Giang Hải Phong ngầm thán phục óc tinh tế của Tả Nhân Long, loại bộ pháp Thái Thiên Đệ này dường như đã thành tuyệt kỹ trong võ lâm, không ngờ đối phương cũng biết thuần thục như vậy. Chỉ cần một điểm này cũng đủ thấy thân thủ của đối phương là bất phàm rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Trong vòng mười trượng địa thế bằng phẳng, một tấc cỏ cũng không có, Tả huynh quá cẩn thận rồi. Không lẽ tại hạ còn thiết đặt cảm bẫy gì chăng?

Tả Nhân Long hơi biến sắc nhưng liền gượng cười, nói :

- Quân tử và tiểu nhân mưu đồ, ta thà không tin để khỏi ân hận về sau.

Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi nói :

- Tả Nhân Long ngươi thừa lúc người khác không phòng bị mà bắt cóc thư đồng của ta, như thế cũng gọi là quân tử sao?

Tả Nhân Long đỏ mặt nhưng chỉ trừng mắt nhìn đối phương mà không nói lời nào.

Giang Hải Phong thấy thời cơ đã đến nên nói tiếp :

- Hội ước Giang Nam đã được thực hiện, Tả Nhân Long, ngươi giấu thư đồng của ta ở đâu?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Ngươi còn mặt mũi để hỏi ta điều đó nữa sao? Ta thấy không nói ra thì hơn.

Giang Hải Phong ngớ người, chàng hỏi :

- Thế nghĩa là sao?

Tả Nhân Long không trả lời, chỉ thấy hai chân của chàng khẽ dịch động, thoáng cái đã đến trước mặt Giang Hải Phong. Sắc diện cực kỳ thâm trầm, chàng nói :

- Giang Hải Phong, mọi người đều cho rằng kiếm pháp của ngươi như thần, Tả mỗ tuy bất tài nhưng hôm nay cũng muốn thỉnh giáo vài cao chiêu.

Nói đoạn chàng ấn hữu thủ vào thắt lưng rồi giật mạnh ra, theo đó là một vật như trường xà bắn vọt lên, nhìn lại trên tay chàng thì thấy có thêm một thanh nhuyễn kiếm đang dao động không thôi.

Giang Hải Phong cười sang sảng một tràng rồi nâng trường kiếm lên, Ngưng Sương kiếm như một con thanh long nghênh tiếp bình minh.

Tả Nhân Long quan sát thanh kiếm của đối phương một lát rồi bất giác kinh động, nhưng nghĩ lại nhuyễn kiếm của mình có khả năng chém sắt đoạn kim nên cũng không đến nỗi mất uy thế.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Các hạ muốn tỉ thí như thế nào?

Tả Nhân Long xoay người nửa vòng rồi mới đáp :

- Cũng phải tỉ thí đến phân thắng bại rồi mới thôi.

Giang Hải Phong cười cười, nói :

- Chuyện này là tất nhiên, đã vậy thì xin ban chiêu.

Tả Nhân Long hú một tiếng dài, toàn thân vút lên như đại ưng, khi hạ xuống là đã đến đỉnh đầu Giang Hải Phong. Giữa lúc thân hình như hạ xuống mà chưa hạ đó, nhuyễn kiếm lấp lánh phát ra một đạo hàn quang nhanh như chớp, nhằm đỉnh đầu Giang Hải Phong mà bổ xuống. Thân hình, bộ vị, thời gian phối hợp với nhau cực kỳ chuẩn xác. Chiêu thức xuất ra nhanh vô tưởng.

Giang Hải Phong chồm người tới trước, chân trái quỳ xuống, chân phải soạt ngang, trường kiếm từ trước đâm ngược ra sau. Thoạt trông tựa như hai tay chàng đều có kiếm, nhưng thực chất đây là chiêu Xảo Nữ Vọng Xuân. Kể từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, đây là lần đầu tiên Giang Hải Phong thi triển. Uy thế quả nhiên bất phàm. Hai đạo kiếm quang bắn tỏa khắp tứ phía, kiếm thế di chuyển nhanh như sao xẹt.

Đột nhiên song phương không hẹn mà cũng phát ra một tiếng quát phẫn nộ, hai thân hình một công một thủ, thoáng hợp rồi lập tức phân ra. Thân hình Tả Nhân Long như một quả cầu, nhuyễn kiếm cũng cung lại quanh người, nhất trầm nhất bổng như thiên tinh, thoáng cái đã búng ra ngoài xa hơn trượng. Chàng quan sát Giang Hải Phong trong tâm trạng vừa kinh vừa nộ, chỉ thấy hai chân của đối phương đã bình thế trở lại, thế trụ vững như bàn thạch, quyết không có gì lay chuyển nổi. Điều này khiến Tả Nhân Long bất giác ngẩn người ra.

Sau một chiêu đầu tiên thì song phương bất giác khâm phục nhìn nhau. Đây thật là kỳ phùng địch thủ, danh tướng ngộ lương tài. Nhưng cũng chính vì vậy mà đôi đại anh hùng đỉnh thiên lập địa này càng khó chấp nhận cùng tồn tại.

Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm bằng hai tay, chân dịch động từ phải qua trái, chàng từ từ xoay chuyển nửa vòng, rồi cười nhạt, nói :

- Tả Nhân Long, Giang mỗ phải không khách khí rồi.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Tả mỗ kính chờ chỉ giáo.

Hai mắt của chàng lấp lánh xạ tinh quang và nhìn như dán vào thân hình đối phương, thế đứng vững như cổ thụ trước gió đông.

Còn Giang Hải Phong, sau khi xoay người nửa vòng thì chàng trụ thế lại, chàng biết lúc này Tả Nhân Long đang dĩ tĩnh chế động. Xưa nay, chàng cũng dĩ tĩnh để thủ thắng, không ngờ Tả Nhân Long cũng như vậy. Chàng mỉm cười, hai tay nắm chặt đốc kiếm, Ngưng Sương kiếm từ từ điểm thẳng đến trước ngực đối phương.

Loại kiếm thế này xem ra thật là vô cùng quái dị, kiếm thế xuất ra một cách chậm rãi, chẳng giống cảnh lâm trận đối địch một chút nào, nhưng Tả Nhân Long thấy vậy thì kinh ngạc không ít. Sắc diện chợt biến, Tả Nhân Long lui một bước, nhuyễn kiếm từ trái hướng qua phải rồi từ dưới quét lên trên, ngân quang lấp lánh, chớp mắt đã mãnh công vào tay cầm kiếm của Giang Hải Phong.

Nhưng kỳ quái là thân kiếm của Tả Nhân Long luôn dao động cách kiếm của Giang Hải Phong chừng mấy tấc, sau đó lại phát ra mấy tiếng "lách cách" rồi dạt qua một bên hạ xuống. Lúc này đôi mày kiếm của Giang Hải Phong chợt dựng ngược lên, tả thủ bắt kiếm quyết, trường kiếm bên hữu thủ vạch ra một đạo kiếm quang nhanh như chớp, thế kiếm nhằm vai phải Tả Nhân Long mà đâm tới.

Trong chớp mắt, nhuyển kiếm bị dạt ra một bên, Tả Nhân Long đã biết mình lộ sơ hở, nhưng chàng cũng nhận ra môn kiếm thuật này của Giang Hải Phong có tên gọi là Tích Lịch Kiếm, kình lực toàn thân có thể mượn lúc kiếm động mà phát ra, đây là công phu thượng thừa khó luyện nhất trong kiếm thuật. Vậy mà không ngờ Giang Hải Phong lại luyện thành thục đến thế. Trong lúc chẳng biết làm thế nào thì Tả Nhân Long nhập tả thủ vào kiếm rồi lộn người ra sau, xem ra thật vô cùng nguy hiểm.

Thân kiếm của Giang Hải Phong mang theo một đạo hàn quang lạnh buốt, bám chặt nửa trên thân người của Tả Nhân Long. Mức độ nguy hiểm trong trường hợp này có thể dùng cụm từ "đường tơ kẽ tóc" để hình dung, song phương một tiến một thoái, cuối cùng trở lại nguyên vị.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long bất giác rùng mình, tuy may mắn là chàng không thọ thương, nhưng ngay cả xương cốt đều lạnh buốt và cũng quá mất mặt.

Còn Giang Hải Phong thấy Tích Lịch Kiếm Pháp của mình lợi hại như vậy mà cũng không đả thương được đối phương thì bất giác kinh hãi không ít, nhất thời chàng đứng ngẩn người ra như pho tượng.

Chợt nghe Tả Nhân Long phá lên cười một tràng, hữu thủ vung nhuyễn kiếm mấy vòng rồi bất ngờ quay người bỏ chạy.

Giang Hải Phong lập tức phi thân truy theo và cười nhạt, nói :

- Thắng bại chưa phân, Tả huynh lui thế nào được!

Khi chàng nói câu này thì bỗng thấy Tả Nhân Long quay lại nhìn mình, sắc diện lộ đầy phẫn nộ. Giang Hải Phong cả kinh, chàng chưa kịp lùi bước thì nhuyễn kiếm của đối phương đã như thác đổ cuộn tới. Một chiêu sát thủ cực kỳ lợi hại. Giang Hải Phong bất giác lạnh người, từ khi vào Trung Nguyên đến giờ, Tả Nhân Long này có thể nói là kình địch số một của chàng.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc đó, kiếm của Giang Hải Phong chợt trầm xuống rồi đột nhiên

hướng mũi lên trời theo thế Tiêu Thiên Nhất Trụ Hương. Toàn thân chàng hợp với kiếm tạo thành một đường thẳng đứng như trụ đá chống trời.

Chiêu Hồ Hình Kiếm của Tả Nhân Long tuy lợi hại vô cùng nhưng cũng chỉ đánh hụt vào hư không, chàng lập tức soạt chân phải qua một bên định lách người thì thấy kiếm chiêu của Giang Hải Phong đã phát. Ánh nắng sớm chiếu qua Ngưng Sương kiếm làm tăng thêm ánh kim quang lấp lánh, kiếm phong phát ra những thanh âm như long ngâm. Song phương hợp rồi phân ra như đôi chim yến lượn mình trên không, sau đó hạ thân xuống nhẹ nhàng như chiếc lá khô rơi.

Đợi đến lúc mỗi bên trụ vững thân hình thì sắc diện của bọn họ đều tái nhợt.

Giang Hải Phong ngầm hít thở một hơi thật sâu, còn Tả Nhân Long ôm kiếm và gượng cười, nói :

- Tả mỗ không biết tự lượng sức nên tự chuốc lấy nhục, chiêu thức của các hạ quả nhiên cao minh, cho Tả mỗ năm ngày suy nghĩ, sau đó sẽ trở lại thỉnh giáo.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Tả Nhân Long, bình sinh các hạ là địch thủ số một của tại hạ, tục ngữ có nói oan gia nên giải không nên kết, tại hạ có ý vứt bỏ hiềm khích trước đây với các hạ, sau này...

Vừa nói đến đây thì đôi mày kiếm của Tả Nhân Long chợt dựng lên, chàng cười nhạt, nói :

- Thịnh tình xin tâm lãnh, chỉ sợ rằng tại hạ với tay không tới...

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt, chàng nói :

- Vậy theo ý các hạ là muốn tiếp tục đối địch với tại hạ phải không?

Thần thái của Tả Nhân Long đầy vẻ căm phẫn, chàng cung thủ và nói :

- Năm ngày sau Tả mỗ kính chờ đại giá tại Khê Sa Ngạn cạnh Tây Hồ.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ nhất định sẽ đến. Nhưng vào giờ nào?

Tả Nhân Long nói :

- Vào lúc chính Ngọ.

Bốn chữ này vừa ra khỏi miệng thì thân hình chàng cũng vút lên không như con đại ưng, sau đó lướt đi như chớp xuống chân Đoạn Nhai.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng đối phương dần khuất mà lòng cảm thấy kỳ quái, chàng thầm nghĩ :

- “Quái lạ! Thắng bại chưa phân mà tại sao Tả Nhân Long này lại vội vàng bỏ đi như thế? Lẽ nào hắn tự vấn là không phải là địch thủ của ta?”

Nghĩ đoạn chàng lấy mảnh vải quấn ngang Ngưng Sương kiếm lại, trong lúc vô tình chàng phát hiện trên mặt đất có một mảnh vải mầu lam. Giang Hải Phong hơi ngạc nhiên, chàng bước đến nhặt lên xem thì thấy đây là một góc áo hình tam giác, chất vải và màu sắc không khác y phục Tả Nhân Long đang mặc.

Xem đến đây thì Giang Hải Phong chợt ngộ ra, nhất định góc áo này là do chiêu Lập Can Kiếm Ảnh vừa rồi của mình chém đứt. Thảo nào Tả Nhân Long phải tán thưởng chiêu này. Chàng cười nhạt một tiếng rồi thầm nghĩ :

- “Xem ra đoạn ân thù này càng kết càng thâm rồi.”

Chỉ có điều chàng không hiểu Tả Nhân Long đã bại dưới tay mình thì hà cớ gì lại hẹn gặp vào giờ Ngọ năm ngày sau? Không lẽ trong mấy ngày đó hắn có thể nghĩ ra kỳ chiêu gì để thắng mình chăng? Càng nghĩ chàng càng không hiểu nên bất giác thộn người ra cho đến lúc rời Đoạn Nhai.

Giang Hải Phong hạ sơn đi được nửa đường thì thấy Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng từ xa đi ngược lại, lão vẫy tay và lớn tiếng gọi :

- Lão đệ! Lão đệ!

Giang Hải Phong thấy lão không sao thì bất giác yên tâm, chàng vội lướt tới trước và cất tiếng hỏi như không có chuyện gì :

- Thế nào, sao hôm nay lão dậy sớm thế?

Lâu Vân Bàng sững người, lão quan sát chàng từ trên xuống dưới rồi hỏi :

- Ngươi đã đi đâu vậy?

Giang Hải Phong không muốn cho lão biết chuyện này, sợ lão kinh tâm động phách nên thản nhiên cười và nói :

- Tại hạ lên núi luyện một bài kiếm.

Lâu Vân Bàng nheo mắt, hỏi :

- Bài kiếm của ngươi luyện xong thì suýt nữa rơi đầu xuống đất, phải không?

Giang Hải Phong giả vờ ngạc nhiên, chàng nói :

- Sao lại nói thế?

Lâu Vân Bàng phá lên cười rồi nói :

- Lão đệ, ngươi còn giả vờ với ta làm gì? Tả Nhân Long đã tìm thấy ngươi, ngươi cho rằng lão phu không biết sao?

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng chau mày hỏi :

- Làm sao lão biết?

Lâu Vân Bàng buông một tiếng thở dài, đoạn cười nhạt, nói :

- Ta cũng biết là trong thâm tâm ngươi chẳng coi ta ra gì, vì thế nên chuyện đại sự như vậy mà ngươi cũng không gọi ta một tiếng. Còn bây giờ, xem ra lão đệ ngươi đã thủ thắng rồi, nếu bại thì tất đã chết, khi đó lão phu muốn thu thập thi thể ngươi cũng chẳng biết ở đâu mà thu thập...

Càng nói lão càng tức, lão dậm chân thình thịch và nói tiếp :

- Được! Ngươi đã coi ta không ra gì thì ta cũng không ở lại đây nữa, ta đi đây.

Nói đoạn lão cung thủ chào và quay người cất bước.

Giang Hải Phong bất giác sững người, chàng tung người đến cạnh lão, vừa giữ lão lại vừa nói :

- Lão tiền bối, lão chớ tức giận...

Lâu Vân Bàng khoát tay, nói :

- Ta tức giận gì chứ? Nơi này vốn có chuyện gì của họ Lâu ta đâu?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Sở dĩ tại hạ không muốn cho lão biết là vì tại hạ...

Lâu Vân Bàng cắt lời, nói :

- Ta biết, ngươi sợ ta lại thọ thương chứ gì? Nhưng ngươi đi mà chẳng nói với ta một tiếng, ngươi cho rằng ta ở nhà là an toàn chăng?

Giang Hải Phong cả kinh, chàng vội hỏi :

- Lẽ nào ở đó cũng xảy ra chuyện?

Lâu Vân Bàng cười khảy một tiếng, rồi nói :

- Xảy ra chuyện ư? Con bà nó, suýt chút nữa thì lão phu đi theo ông bà rồi.

Giang Hải Phong nghiêm giọng hỏi :

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lão hãy thong thả nói xem!

Lâu Vân Bàng lại thở dài, lão nói :

- Ôi! Đừng nhắc đến thì hơn, ngươi biết hắn đến như thế nào không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Nhưng đã gặp ai mới được chứ?

Lâu Vân Bàng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Còn ai nữa? Ta đã gặp Tả Nhân Long. Tên tiểu tử đó tìm tới tìm lui trong phòng ngươi, cũng chẳng biết hắn lục soát thứ gì. Sau đó, ta phát hiện nên liền đánh hắn một mũi phi tiêu, nào ngờ bị hắn bắt được...

Giang Hải Phong vội hỏi :

- Sau đó thì sao?

Lâu Vân Bàng đáp :

- Công phu của tiểu tử đó thật lợi hại, nói ra sợ lão đệ ngươi chê cười, nhưng quả thật là ta đánh không lại hắn, cuối cùng bị hắn khống chế huyệt đạo.

Giang Hải Phong nói :

- Chuyện này cũng chẳng có gì là mất mặt, thắng bại vốn là chuyện thường...

Lâu Vân Bàng càng đỏ mặt, Giang Hải Phong lại lạnh lùng nói tiếp :

- Chỉ có điều hắn cũng không tránh khỏi chuyện hiếp người thái quá, món nợ này tại hạ sẽ đòi cho lão.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói :

- Nếu không có Tần cô nương đến giải cứu kịp thời thì e rằng giờ này lão phu ta đang trên đường xuống suối vàng rồi.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi :

- Tần cô nương nào?

Lâu Vân Bàng cũng ngạc nhiên, lão hỏi lại :

- Ôi! Cô ta cũng đi tìm ngươi, lẽ nào ngươi chưa gặp cô ta?

Giang Hải Phong lắc đầu, Lâu Vân Bàng vò đầu bức tóc, lão nói :

- Kỳ quái! Cô ta nói là đi tìm ngươi mà.

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn ra tứ phía như có ý dò tìm, bấy giờ Giang Hải Phong đã nghĩ ra Tần cô nương mà lão nói tất là Tần Tử Linh, bất giác trong lòng chàng có chút cảm khái.

Lâu Vân Bàng lại chứng thực phần đoán của chàng, lão nói :

- Tần cô nương là người chúng ta đã gặp ở Thanh Châu. Không ngờ cô ta đã quên hiềm khích cũ.

Giang Hải Phong nghĩ Tần Tử Linh đã hai lần ra tay giúp mình và Lâu Vân Bàng, ân tình này thật khiến người ta cảm động và không thể không báo đáp. Chàng không muốn Lâu Vân Bàng nhìn thấy cảm tình của mình nên thản nhiên nói :

- Cô ta đã đến rồi thì sớm muộn gì cũng có thể gặp, chúng ta trở về thôi.

Dường như Lâu Vân Bàng sực nhớ chuyện gì, lão vội bước tới gần Giang Hải Phong và nghiêm túc nói :

- Lão đệ, ta thấy cô nương này đối với ngươi...

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Chẳng có gì đâu... Nhưng tại hạ cảm kích cô ta vô cùng...

Giang Hải Phong cũng đã kể cho Lâu Vân Bàng nghe chuyện mình bị giam ở Thanh Châu, một lão giang hồ như Lâu Vân Bàng thì làm sao không biết những chuyện tư tình của tiểu nhi nữ? Chỉ có điều lão thấy Giang Hải Phong không muốn nói nhiều nên cũng không nhắc tới nữa, nhưng trong thâm tâm, lão có ý làm cho hai người bọn họ ngày càng thêm gần gũi nhau hơn.

Hai người sánh bước trở về Thạch Cơ tự, mà chẳng nói thêm điều gì. Sau khi vào phòng, Lâu Vân

Bàng không nhịn được nên hỏi lại :

- Rốt cuộc ngươi và Tả Nhân Long có gặp nhau không?

Giang Hải Phong chỉ gật đầu mà không nói.

Lâu Vân Bàng truy vấn :

- Ai thắng?

Giang Hải Phong lắc đầu, mỉm cười nói :

- Bất phân thắng bại.

Lâu Vân Bàng nghe xong câu này thì thộn người ra, lão tròn xoe mắt hỏi :

- Vậy thì phải làm thế nào?

Lâu nay Giang Hải Phong thích đơn độc hành sự, chàng không muốn người khác phải lo lắng chuyện của mình, đặc biệt là chuyện tỉ võ, vì vậy chàng lạnh lùng nói :

- Chuyện này tự nhiên là chưa kết thúc, sau này gặp lại sẽ tính.

Lâu Vân Bàng chợt cảm thấy lo lắng, đương nhiên lão biết Giang Hải Phong không muốn nói chuyện này, nhưng nếu như vậy mãi thì dường như có vẻ xem lão là người ngoại cuộc rồi. Lòng đầy tức giận, lão thầm nghĩ :

- “Lão đệ ngươi chớ giấu ta, sớm muộn gì nhất định ta cũng biết thôi, đến lúc đó ngươi mới có thể nhận thấy tâm ý của ta.”

Nghĩ đoạn lão cáo biệt trở về phòng mình, còn Giang Hải Phong thì bế mục luyện công. Nhưng về phòng chưa được bao lâu thì Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng lại rời Thạch Cơ tự, lão muốn đi tìm Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ để tính sổ với hắn.

* * * * *

Vầng thái dương đã gác non Tây, hoàng hôn dần buông, Tả Nhân Long lững thững bước ra khỏi Thanh Trúc Thúy Quán. Sắc diện của chàng rất thâm trầm, thần thái sầu muộn, có vẻ không vui. Ra khỏi cửa mấy bước thì bỗng nhiên chàng đứng lại.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ từ một bụi trúc bên cạnh chạy lại, hắn cung thủ chào và nói :

- Đại gia, tiểu nhân chờ đại gia đã nửa ngày rồi.

Tả Nhân Long nghiêm giọng hỏi :

- Ta bảo ngươi chuẩn bị thuyền, thế thuyền đâu?

Tạ Ngũ chỉ ra bờ hồ và nói :

- Chuẩn bị xong rồi. Nào, mời đại gia lên thuyền!

Tả Nhân Long gật đầu rồi cất bước đi về phía bờ hồ, Tạ Ngũ theo sát phía sau và nói :

- Đại gia có gặp Giang Hải Phong không?

Tả Nhân Long lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Chuyện này không cần ngươi quan tâm, ngươi đi đi!

Tạ Ngũ ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào, không phải tiểu nhân chèo thuyền cho đại gia sao?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Ai cần ngươi đi theo? Ta không cần dùng ngươi nữa, đi đi!

Nói đoạn chàng bước xuống một chiếc thuyền nhỏ, Tạ Ngũ đứng trên bờ cười hì hì và nói :

- Đại gia phải cẩn thận một chút, lật thuyền trên Tây Hồ là chuyện thường đấy.

Tả Nhân Long nắm lấy mái chèo, song thủ phân ra, thuyền nhỏ lập tức lướt đi như tên. Tạ Ngũ nheo mắt nhìn theo và buột miệng nói :

- Con bà nó, khá lắm!

Lúc này có một chiếc thuyền chài đi gần bờ nên Tạ Ngũ liền vẫy tay gọi, cũng may Khâu Lão Cừu chèo thuyền cũng nhận ra hắn nên chèo thuyền vào bờ. Tạ Ngũ phóng lên thuyền chài rồi chỉ Tả Nhân Long ở xa xa và nói :

- Lão Cừu, mau theo sát chiếc thuyền nhỏ phía trước, nhưng đừng để hắn phát hiện nhé!

Nói đoạn hắn vơ lấy cây sào rồi lướt tới trước mũi thuyền, phụ chèo với Khâu Lão Cừu. Ngư ông này chẳng biết đầu đuôi là chuyện gì nhưng cũng xuất toàn lực chèo thuyền đi, rồi lâu sau lão mới hỏi :

- Là chuyện gì thế?

Tạ Ngũ nói :

- Lão đừng hỏi nhiều! Xong việc ta sẽ đãi lão một chầu.

Khâu Lão Cừu thở dài, nói :

- Thôi đi, làm việc cho Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ ngươi thì còn mong được gì? Ta cũng không muốn ăn uống của ngươi, chỉ cần ngươi đừng làm mất nhiều thời gian của ta là được rồi.

Tạ Ngũ vẫn đôi mắt nhìn phía trước, hắn gật gật đầu, nói :

- Được! Được! Ta chỉ cần đuổi theo người đó, xem hắn đến chỗ nào rồi trở về ngay.

Khâu Lão Cừu thở dài một hơi, lão biết Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ là tên vô lại nổi tiếng trong vùng, ngàn vạn lần mình chớ đắc tội với hắn, vì vậy mà lão đành vận hết lực bình sinh để chèo thuyền truy theo.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long vốn cũng không lạ gì thuật chèo thuyền, trước đây chàng từng chèo thuyền ở những hồ nước Nặc Bố Nặc Nhĩ, Bạch Thủy Hồ gần Thiên Sơn, đồng thời chàng cũng học bơi rất khá. Do đó thuyền của chàng luôn lướt đi như bay trên mặt nước, sau khi ra giữa hồ thì chàng cho thuyền hướng về phía Lôi Phong tháp. Thần thái của chàng vẫn chưa tươi tỉnh vì chàng không thể quên mối nhục trên Đoạn Nhai, lần này nhất định chàng phải vãn hồi lại thể diện cho mình.

Thuyền vòng qua phía nam Tây Hồ rồi cập vào bến nước trước Lôi Phong tháp.

Tả Nhân Long quay lại nhìn xem thử có ai theo dõi mình không rồi rời thuyền lên bờ, trước mặt chàng là một bờ lau sậy cao quá đầu người. Chàng vạch lau sậy và men lên bờ, trước đây năm năm chàng đã từng qua nơi này, bây giờ xem ra có rất nhiều thay đổi. Trước mắt chàng là một thảm cỏ xanh biếc, Lôi Phong tháp trải bóng dài trên đất, Tịnh Từ Tự vẫn đứng sững bên cạnh như xưa.

Tả Nhân Long ngắm nhìn một lúc rồi thầm nghĩ :

- “Cũng chẳng biết vị lão bằng hữu đó của ta có còn ở nơi này hay không?”

Nghĩ đoạn chàng sải bước đi tới trước, vòng qua Tịnh Từ Tự thì đến một ngõ trúc hẹp, Tả Nhân Long theo ngõ trúc này mà đi thẳng vào. Đây là nơi có cảnh sắc rất đẹp, đi không xa thì thấy hai khóm hoa ngũ sắc đong đưa trong gió, trông mát mắt lạ thường.

Đi tiếp vào trong chừng hai dặm thì địa thế khá hoang sơ, nơi này có một sân chùa ngói xanh tường đỏ, lưng dựa vào núi, quy mô khá hùng vĩ.

Tả Nhân Long thẳng tiến vào sân chùa này, cước bộ của chàng vừa nhẹ vừa nhanh, nhưng chàng

tuyệt đối không ngờ phía sau có người lén theo dõi mình. Ngôi chùa này có tên là Thiên Trúc Tự, là tư viện của Thiên Trúc phật môn, tăng nhân trong chùa đều là những người ở Thiên Sơn bắc lộ thiên di đến đây từ hai mươi năm trước.

Vì thế mà việc hương hỏa trong tự viện không được thịnh lắm, thiện nam tín nữ tới đây thắp hương ít đến độ đáng thương, suốt ngày thanh tịnh lạnh lẽo.

Tả Nhân Long vào tới trước chùa thì có một tăng nhân ra nghênh tiếp, chàng hành lễ rồi hỏi :

- Xin hỏi đại sư, vị Mộc lão tiên sinh còn ở nhờ quý tự không ạ?

Tăng nhân gật đầu, nói :

- Vẫn còn, Mộc thí chủ chưa đi đâu cả. Chẳng hay thí chủ tìm Mộc thí chủ có chuyện gì?

Tả Nhân Long mừng thầm trong bụng, chàng nói :

- Đã vậy thì phiền đại sư thông báo với Mộc lão tiên sinh một tiếng, nói rằng có một vị bằng hữu của lão ta đến thăm viếng.

Tăng nhân lắc đầu, nói :

- Thí chủ có thể tự đi vào, vì lão nhân đó rất kỳ quái, tính khí cũng thất thường, người trong chùa đối xử với lão ta cũng không tốt lắm, vì thế tiểu tăng không muốn bị lão ta mắng.

Nói đoạn tăng nhân quay qua trái, chỉ tay và nói tiếp :

- Theo hành lang này đi tới thì có một cửa động bên phải, trên cửa có chữ Tiểu Chư Thiên, vị lão nhân ở trong đó.

Dứt lời thì tăng nhân chào rồi bỏ đi ngay.

Tả Nhân Long nói lời cảm ơn rồi theo hành lang bên trái mà đi, cuối hành lang quả nhiên có một cửa động hình bán nguyệt. Trên cửa động có một tảng đá xanh, nơi đó khắc ba chữ đại tự: Tiểu Chư Thiên. Trong cửa, hoa cỏ chen nhau, trăm hoa đua nở, hoàn toàn không có chút quy củ nào, có nơi cành lá vươn cao, có nơi hoa cỏ bám vào dây mây mà sống, thoạt nhìn là biết chủ nhân tuy là một nhã sĩ nhưng lại rất lười biếng.

Tả Nhân Long bước vào cửa động thì thấy có một gian phòng khá rộng giữa trăm ngàn hoa cỏ, gian phòng này trông rất cũ kỹ, cửa sổ đầy rêu xanh, màn cửa rách tơi tả.

Bước đến gần thì nghe có mùi thảo dược khá nồng.

Tả Nhân Long đẩy cửa định bước vào thì chợt nghe có một giọng quái đản cất lên :

- Ta đã nói rồi, không cho phép các ngươi vào, các ngươi đều là những con lừa trọc đầu thối tha.

Tả Nhân Long bật cười, chàng nói :

- Chửi rất hay, chỉ có điều tại hạ lại không phải là người xuất gia.

Quái nhân liền hỏi :

- Ngươi là ai?

Lời vừa dứt thì có tiếng bước chân vang lên, một lão nhân râu tóc bạc phơ, thân hình cao gầy, sắc diện đầy vẻ bệnh hoạn, từ từ bước ra. Lão nhân vừa thấy Tả Nhân Long thì bất giác chau mày, sau đó thì cười ha ha một tràng rồi nói :

- Tiểu cẩu, thì ra là ngươi.

Tả Nhân Long bước tới nắm tay lão nhân một cách thân thiện và nói :

- Lão Mộc! Lão làm sao thế này?

Lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Một chút bệnh vặt, tất cả đều do bọn hòa thượng trong chùa này làm cho ta tức khí mà ra.

Lão lắc mạnh tay Tả Nhân Long và nói tiếp :

- Bây giờ ngươi đến rồi thì bệnh của ta sẽ khỏi thôi.

Tả Nhân Long mỉm cười và quan sát gian phòng của lão, chàng thấy khắp nơi đều có dược vật, trong góc phòng có bảy tám chiếc hỏa lò, tất cả đều đang rực lửa, những ấm thuốc đang sôi sùng sục tỏa mùi thuốc khắp phòng. Chàng chau mày hỏi :

- Lão đang luyện đan chăng?

Quái lão nhân ngẩn người hỏi lại :

- Làm sao ngươi biết?

Tả Nhân Long chỉ đoán bừa, không ngờ lại đoán trúng, chàng cười ha ha rồi nói :

- Sao tại hạ lại không biết? Tại hạ khuyên lão nên bớt tác quái đi thôi!

Quái lão nhân cười hì hì, nói :

- Tiểu quỷ này!

Lão đá chiếc đôn gỗ về phía Tả Nhân Long và nói tiếp :

- Ngồi xuống! Ngồi xuống! Ôi, đã mấy năm rồi chúng ta mới gặp lại phải không?

Tả Nhân Long cười nhạt rồi nói :

- Võ lâm nhất tuyệt - Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch như lão mà cam tâm ở đây mười năm, lẽ nào lão muốn chết già ở đây?

Mộc Nhị Bạch nghe vậy thì ngẩn người, hình như lão không nghe người ta nhắc đến danh hiệu này đã lâu rồi.

Tả Nhân Long nghiêm sắc diện nói tiếp :

- Tại hạ không giống lão, từ lúc rời Thiên Sơn đến nay, tại hạ đã làm được rất nhiều chuyện.

Mộc Nhị Bạch ngọ nguậy cái đầu, tóc bạc xõa xuống vai như tuyết, tóc của lão không những rất dài mà còn rối tung như tổ quạ, trông rất quái dị. Sau khi nghe Tả Nhân Long nói thì lão cười hì hì, rồi nói :

- Con bà nói, tiểu cẩu ngươi cũng khoác lác trước mặt ta à? Ai không biết ngươi vì nữ nhân đó mà điên đảo thần hồn, bỏ Thiên Sơn để đến Trung Nguyên.

Lão phá lên cười đắc ý một tràng rồi tiếp :

- Không nhắc đến thì thôi, một khi nhắc đến thì quả thật là ta không hiểu nổi ngươi.

Tả Nhân Long bất giác đỏ mặt, trước mặt vị lão bằng hữu này thì chàng không thể nói dối, chàng gượng cười, nói :

- Lời nói của lão cũng không sai, chỉ có điều hôm nay tại hạ đến đây không phải vì chuyện đó.

Vị Cửu Chỉ Quỷ Lão mà xưa kia võ lâm nghe danh phải khiếp đảm này, nghe Tả Nhân Long nói vậy thì cười cười, nói :

- Tất nhiên, tiểu cẩu ngươi mà tìm ta thì có chuyện tốt lành gì đâu?

Lão nhìn Tả Nhân Long từ đầu đến chân rồi khẽ hỏi :

- Chuyện gì vậy? Nhưng ta nói trước là chớ tìm ta để đánh nhau đấy nhé.

Tả Nhân Long nói :

- Lão nhìn sai Tả Nhân Long này rồi, có khi nào tại hạ lại nhờ lão đánh thay tại hạ đâu?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Lời này nghe được, với thân công phu của ngươi thì còn ai có thể đánh lại ngươi?

Nói đoạn bỗng nhiên lão đứng lên, sau một hồi nhìn quanh quất thì lão cười, nói :

- Ngươi đến thật đúng lúc, gần đây ta nhàn rỗi vô sự nên viết mấy khúc ca, đang sầu vì không có người hát, ngươi hát cho ta nghe thử nhé.

Tả Nhân Long thầm kêu khổ, chàng lắc đầu nói :

- Ai có thời gian mà xướng ca với lão chứ? Tại hạ thấy lão thật là càng già càng ngây ngô.

Mộc Nhị Bạch vò vò đầu rồi ngồi xuống lại, lão nói :

- Nghe rất hay, có một khúc tả cảnh Tây Hồ, ta ngâm hai câu ngươi nghe thử nhé.

Nói đoạn lão vừa nhịp chân vừa ngửa cổ ngâm :

Tây... i... a... Hồ... gió mát... cái mà... trăng thanh... Cô nương... cái mà... như liễu... dạo quanh... quanh... Tây Hồ...

Chương 12: Thần Kỹ Ứng Địch

Ngâm xong thì Mộc Nhị Bạch phá lên cười một tràng rồi nói :

- Tiểu tử ngươi xưa nay không có chuyện là không lên tảm bảo điện, nói thẳng ra đi, ngươi muốn thế nào?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Đương nhiên là có chuyện, vô sự thì chẳng dám tìm đến lão.

Mộc Nhị Bạch hất tóc ra sau và nói :

- Ngươi đã không kéo ta đi đánh nhau thì ngươi muốn ta làm gì?

Tả Nhân Long buông một tiếng thở dài, thuận tay chàng lật cuốn sách trên bàn nhưng không trả lời.

Mộc Nhị Bạch ngẩn người một lúc rồi chau mày hỏi :

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tả Nhân Long cười nhạt, đáp :

- Nói thực nhé, lão cho rằng võ công của tại hạ như thế nào?

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, lão đứng dậy đi một vòng rồi mới quay lại nói :

- Ai lại không biết Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long chứ? Ngươi hỏi ta chuyện này để làm gì?

Tả Nhân Long nói :

- Tại hạ đang nói nghiêm túc với lão đấy, không phải nói đùa đâu.

Mộc Nhị Bạch vuốt râu mỉm cười, nói :

- Ai nói đùa với ngươi? Nếu Tả Nhân Long ngươi không có võ nghệ cao cường thì họ Mộc ta há có thể kết giao bằng hữu với ngươi sao?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Trước đây tại hạ có thể tin những lời này, nhưng hiện tại không thể khiến tại hạ tin một cách dễ dàng như vậy, tại hạ...

Nói đến đây thì hai hàm răng của chàng nghiến chặt lại, và không nói tiếp nữa.

Mộc Nhị Bạch hơi ngạc nhiên, nhưng lão liền cười hì hì và nói :

- Được rồi, trước mặt ta chớ có rào đón, nếu ngươi muốn tìm ta đánh nhau thì không được rồi.

Tả Nhân Long hơi tức khí, chàng lớn tiếng nói :

- Tại sao lão cứ nghĩ là tại hạ muốn tìm lão đi đánh nhau? Kỳ quái!

Mộc Nhị Bạch với tay lấy ấm trà màu hồng, đưa lên miệng uống mấy ngụm rồi nói :

- Được rồi, ngươi cứ nói thẳng ra đi!

Bỗng nhiên Tả Nhân Long bật đứng lên, chàng nói :

- Tại hạ chỉ hỏi lão một câu, giao tình giữa hai chúng ta có còn tồn tại nữa hay không?

Mộc Nhị Bạch cũng đứng lên, lão hỏi :

- Sao lại hỏi thế? Đương nhiên chúng ta vẫn là đôi bằng hữu kim thạch vong niên.

Cách nói của ngươi thật khiến người ta tức chết đi được.

Tả Nhân Long thấy lão như vậy thì bất giác mỉm cười, chàng đưa tay vỗ vỗ vào vai lão và nói :

- Ngồi xuống, ngồi xuống, chỉ cần lão còn nghĩ đến mối giao tình này thì chúng ta có thể nói chuyện rồi.

Mộc Nhị Bạch vẫn tỏ ra không hiểu, lão nói :

- Nhưng rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Tả Nhân Long gật gật đầu và nói :

- Những lời lão vừa nói đích thực cũng không sai, xưa nay tại hạ luôn cho rằng võ công của mình không tệ...

Mộc Nhị Bạch xen vào :

- Đúng thế, vốn dĩ là không tệ.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói :

- Nhưng hiện tại thì không đúng rồi.

Mộc Nhị Bạch ngạc nhiên hỏi :

- Nói thế nghĩa là sao?

Tả Nhân Long buồn bã nói :

- Lão ca, tại hạ bị người ta đánh bại rồi.

Mộc Nhị Bạch “à” một tiếng, rồi chậm rãi đứng lên, lão hỏi :

- Là ai? Ai? Kẻ nào đánh bại ngươi? Mau nói cho ta nghe xem!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Chẳng phải lão nói là lão không muốn đánh nhau nữa sao?

Mộc Nhị Bạch tức khí nói :

- Nhưng tình hình hiện tại đã khác, mau nói cho ta nghe, hắn là ai?

Tả Nhân Long lắc đầu, nói :

- Lão không biết danh tự cũng chẳng sao, chỉ cần biết có một chuyện như thế là được rồi.

Mộc Nhị Bạch lấy làm kỳ quái, lão hỏi tiếp :

- Người đó ở đâu? Tại Tây Hồ chăng?

Tả Nhân Long không phủ nhận chàng nói :

- Người này là đệ nhất đối thủ mà bình sinh tại hạ gặp phải, nhưng tại hạ không cam tâm thua hắn.

Mộc Nhị Bạch lại hỏi :

- Ngươi có thi triển Thiên Trúc Kiếm của ngươi không?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Điều đó có ích gì? Kiếm thuật của đối phương cao thâm, chiêu thức kỳ ảo, khiến lão cũng không

ngờ. Căn bản đối phương chẳng xem công phu Thiên Trúc của tại hạ ra gì cả.

Mộc Nhị Bạch ngồi lại xuống và nói :

- Được, có chút thú vị đấy. Mộc Nhị Bạch ta bôn tẩu giang hồ mấy mươi năm, nhưng ngoài tiểu lão đệ ngươi và Dã đạo sĩ tình cờ gặp ở Ngũ Chỉ Sơn ra thì cứ như chẳng gặp người nào. Thiên hạ rộng lớn nhưng muốn tìm một đối thủ thật không dễ chút nào, há chẳng nực cười lắm sao?

Lão ngừng một lát rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Vì vậy mà ta mới tức khí và ẩn mình trong Thiên Trúc Tự này.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Thì ra là như vậy, nhưng lẽ nào lão không biết, người có công phu chân chính thì không để lộ tư tưởng, tình cảm?

Mộc Nhị Bạch nhìn qua Tả Nhân Long rồi nói :

- Chuyện này sao ta lại không biết? Chỉ có điều ta không còn trẻ tuổi thịnh khí như ngươi, ngươi thừa biết tính khí của lão Mộc mà, ta xưa nay là “nhân bất phạm ngã, ngã bất phạm nhân”.

Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Đúng thế, nhưng kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ vẫn còn rất nhiều.

Mộc Nhị Bạch lại uống mấy ngụm trà rồi nói :

- Bây giờ mau nói xem, người đó như thế nào? Bao nhiêu tuổi rồi?

Tả Nhân Long thở dài, nói :

- Niên kỹ không cao, rất có thể còn nhỏ hơn tại hạ ba bốn tuổi, là một nhân vật thâm tàng bất lộ, nghe nói là vừa từ hoang đảo vào Trung Nguyên, nhưng hiện nay đã vang danh tứ hải, không ai là không biết!

Mộc Nhị Bạch chồm người tới trước và hỏi :

- Nói vậy, hắn là Giang Hải Phong phải không?

Tả Nhân Long ngạc nhiên hỏi lại :

- Làm sao lão biết?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói :

- Chuyện gì ta lại không biết chứ?

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Thật đúng lúc, ta cũng muốn gặp người này một lần.

Tả Nhân Long lắc đầu, nói :

- Không được, trừ phi Tả Nhân Long này bại thủ bỏ đi rồi mới đến lượt lão, hiện tại lão chưa thể xuất hiện.

Mộc Nhị Bạch nheo mắt, nói :

- Thế nghĩa là sao? Chẳng phải ngươi nói là ngươi đã bại rồi à?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Nhưng tại hạ không cam tâm, tại hạ đã hẹn thời gian và địa điểm tái đấu với hắn, đến lúc đó ai bại trong tay ai cũng chưa biết.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười một tràng rồi nói :

- Ta hiểu rồi, ngươi muốn ta giúp ngươi một tay chứ gì?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Đó là hành vi của kẻ tiểu nhân, Tả Nhân Long này sao có thể làm như vậy?

Mộc Nhị Bạch cười lớn nói :

- Con bà nó, tiểu quỷ! Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì? Chuyện này không phải, chuyện kia không phải, lẽ nào ngươi muốn ta truyền công phu cho ngươi?

Tả Nhân Long đáp :

- Một chút cũng không sai. Tam nhân hành tất hữu ngã sư (ba người cùng đi thì tất có người là thầy ta). Nhưng lão yên tâm, tại hạ chỉ thỉnh giáo lão vài cao chiêu thôi, tuyệt không tham nhiều.

Mộc Nhị Bạch nói :

- Được! Mộc lão ta có được phần vinh hạnh này thì thật chẳng còn gì bằng, ngươi nói xem, ngươi muốn học gì? Nhưng...

Mộc Nhị Bạch vò vò đầu rồi nói tiếp :

- Ngươi chọn môn công phu mèo cào nào của ta?

Tả Nhân Long nhấp một ngụm trà rồi nói :

- Tại hạ chọn bộ Văn Tử kiếm pháp của lão, lão truyền cho tại hạ được chứ?

Mộc Nhị Bạch tròn xoe mắt, lão ấp úng nói :

- Ai... Ai nói cho ngươi biết?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Không ai nói cả, tự tại hạ nhìn thấy.

Mộc Nhị Bạch lại gãi đầu, lão gượng cười, nói :

- Thực lòng mà nói, đó là bảy chiêu kiếp pháp rất đơn giản, đã rất lâu rồi ta chưa thi triển.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Vậy là lão không muốn truyền thụ chăng?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi đứng lên nói :

- Đi, chúng ta đi ra hậu viện!

Tả Nhân Long bất giác mừng thầm, chàng lập tức đứng lên và theo lão đi ra ngoài. Chừng nửa canh giờ sau thì hai người quay trở lại, Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói :

- Thì ra tiểu tử ngươi đã sớm ghi tâm khắc cốt môn công phu này của ta.

Tả Nhân Long cười cười, nói :

- Chỉ tại ngày trước lão bộc lộ quá nhiều thôi.

Mộc Nhị Bạch ngồi xuống, lão chau mày suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhưng ta có một câu phải nói, lúc ta mới học bộ Văn Tử kiếm pháp này thì sư phụ của ta từng dặn dò là không được sử dụng bừa bãi, vì mỗi chiêu mỗi thức trong bộ kiếm pháp này đều có thể lấy mạng đối phương.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Vì vậy lão cũng muốn dặn dò lại tại hạ phải không?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói :

- Ta không thể không nói như thế, kỳ thực một khi động thủ thì chẳng ai có thể bảo đảm là không đả thương đối phương.

Ngừng một lác, lão nói tiếp :

- Ta chưa gặp Giang Hải Phong nhưng mấy tháng qua ta có nghe nói. Trong chùa này có một tri khách hòa thượng (vị sư tiếp khách) mới từ phương Bắc về, hắn nói Giang Hải Phong đã đại náo Tam Dương đạo quán, ba bị lão Dương đều bại dưới tay Giang Hải Phong...

Tả Nhân Long chỉ mỉm cười, vì chàng đã tận mắt mục kiến chuyện này. Mộc Nhị Bạch lại nói tiếp :

- Người khác thì ta không biết. Nhưng năm xưa ta có gặp Bạch Dương đạo trưởng mấy lần, công phu của lão đạo này đích thực không tầm thường, chẳng ngờ lão ta cũng bại trong tay một kẻ hậu học. Từ đó mà suy thì võ công của Giang Hải Phong quả nhiên phi phàm, ngươi phải cẩn thận mới được.

Tả Nhân Long trầm mặc một lát rồi nói :

- Vì vậy tại hạ mới đến thỉnh giáo bộ Văn Tử kiếm pháp của lão.

Mộc Nhị Bạch chau mày, nói :

- Giang Hải Phong kết thù oán với ngươi như thế nào? Ngươi nói nghe xem, thật là kỳ quái!

Tả Nhân Long thở dài một hơi rồi nói :

- Thực ra giữa tại hạ và hắn vốn chẳng có thù oán gì, chỉ có điều...

Chàng đem chuyện Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công và Chu Kỳ giả chết... thuật lại một lượt.

Mộc Nhị Bạch nghe xong thì cười nhạt, nói :

- Thì ra là như vậy. Tiểu tử, ngươi mắc lừa rồi.

Tả Nhân Long cười cười, nói :

- Cứ cho là hai lão đó lừa tại hạ, nhưng Giang Hải Phong giết người như điên là sự thật.

Mộc Nhị Bạch trầm ngâm một lát rồi nói :

- Những người mà ngươi vừa nói ta đều biết, ngay cả Chu Kỳ và Yến Cửu Công cũng chẳng phải

là hạng tốt lành gì, những kẻ bị Giang Hải Phong giết càng chẳng ra gì, vậy thì ngươi báo thù cái nỗi gì cho bọn chúng?

Tả Nhân Long ngớ người, chàng lạnh lùng nói :

- Bất luận thế nào thì loại thủ pháp này cũng quá độc.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, lão gật đầu, nói :

- Oán đã kết, bây giờ ta có nói nữa cũng muộn rồi, ai khiến ta giao hảo với một bằng hữu trẻ tuổi như ngươi chi...

Bỗng nhiên lão nghiêm sắc diện và nói tiếp :

- Nhưng ngươi phải nhớ, người hành hiệp trượng nghĩa chúng ta phải hiểu rõ sự việc, đoán định thị phi, tránh được chuyện tranh cường đoạt thắng thì càng tốt.

Câu này khiến Tả Nhân Long biến sắc, đôi mày kiếm dựng ngược, chàng đứng thẳng lên và nói :

- Lão nói thế là có ý gì?

Mộc Nhị Bạch kéo chàng ngồi xuống rồi cười hì hì, nói :

- Ngươi chớ nổi nóng, thực ra cũng chẳng trách được, khi ta bằng tuổi ngươi, ta còn thiếu trầm tĩnh hơn ngươi...

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Tại hạ và Giang Hải Phong đã kết ân oán rồi, trong hai người trừ phi có kẻ chịu thua hoặc là chết hay thọ thương dưới kiếm đối phương, bằng không thì vĩnh viễn chẳng dừng lại.

Nói đoạn chàng vỗ xuống bàn một chưởng rồi nộ khí nói tiếp :

- Đa tạ lão vừa truyền thụ kiếm pháp, giao tình giữa hai chúng ta đến đây là hết rồi.

Mộc Nhị Bạch sững người, lão dùng lực kéo chàng xuống và mỉm cười, nói :

- Ngồi xuống! Ngồi xuống rồi hãy nói!

Tả Nhân Long mục xa tinh quang, chàng nói :

- Dù lão có đứng về phía hắn cũng không thay đổi được cục diện.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói :

- Giỏi cho Tả Nhân Long, ngươi và ta nhiều năm không gặp, chẳng ngờ lần này ngươi đến tìm ta gây sự, cứ cho là Mộc lão ta nhìn lầm người đi.

Tả Nhân Long hơi đỏ mặt, chàng ngồi xuống và nói :

- Đây là do lão tự gây ra thôi.

Mộc Nhị Bạch cười hì hi, nói :

- Cứ xem như ta tự gây ra. Ta hỏi ngươi nhé, ngươi và Giang Hải Phong hẹn nhau ở đâu? Vào lúc nào? Nói cho ta biết một tiếng, ta cũng muốn đi xem náo nhiệt, được chứ?

Tả Nhân Long suy nghĩ rồi lắc đầu, nói :

- Tốt nhất là lão đừng đi, dù sao thì tại hạ cũng trở lại đây mà.

Mộc Nhị Bạch cười cười và thầm nghĩ :

- "Giang Hải Phong kia là một trang hảo hán, Tả Nhân Long này cũng là một thiếu niên chính trực, võ công song phương đều phi phàm, nếu để lưỡng hổ tương tranh tất phải có một bên thọ thương, vậy thì làm thế nào bây giờ?"

Nghĩ đoạn lão buột miệng nói :

- Nói vậy, hai ngươi hẹn gặp ở Tây Hồ chăng?

Tả Nhân Long nói :

- Tất nhiên, vì bọn tại hạ đều lưu trú gần Tây Hồ.

Mộc Nhị Bạch trầm mặc suy nghĩ mà không hỏi thêm nữa.

Tả Nhân Long đứng dậy, nói :

- Tại hạ đi đây, đa tạ lão đã truyền thụ bộ kiếm pháp đó. Tại hạ sẽ dùng nó đối phó với Giang Hải Phong.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Chúc ngươi mã đáo thành công, nhưng đừng quên là không được lạm dụng đấy nhé.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Điều đó còn phải xem đối phương như thế nào rồi mới quyết định.

Nói đoạn chàng quay người ra ngoài, Mộc Nhị Bạch cũng chẳng đứng dậy đưa tiễn, lão ngồi thộn người trên ghế và thầm nghĩ :

- “Ta không thể không can thiệp vào chuyện này, Giang Hải Phong là một nhân vật như thế thì ta phải đi tháo gỡ khúc mắc giữa bọn họ thôi.”

Nghĩ đoạn lão lấy chiếc mũ rơm đội lên đầu, lại quàng một túi thảo dược vào vai, bộ dạng rất giống một lang trung đi chẩn bệnh, cứ thế lão lắc lư lắc lư đi ra khỏi phòng.

Mộc Nhị Bạch chậm rãi đi qua cửa chính của Thiên Trúc Tự, lúc này đã chẳng còn trông thấy hình bóng Tả Nhân Long đâu nữa.

Lão vội sãi bước đi tới, nhưng đi chưa được bao xa thì bỗng nghe có người gọi ở phía sau :

- Này! Lão trượng, lão dừng bước cho ta hỏi một lời!

Mộc Nhị Bạch quay lại thì thấy đó là Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ, lão đã sớm biết tiểu tử này nổi danh côn đồ ở xung quanh Tây Hồ. Nhất thời lão cười cười, nói :

- Hóa ra là Tạ đại tướng công.

Tạ Ngũ nhếch mép, nói :

- Lão đừng nhạo tại hạ, tướng công cái con mẹ gì. Ngay cả nô tài cũng không đủ tư cách nữa là. Lão trượng, lão đi hái cỏ dại phải không?

Khắp vùng Tây Hồ đều biết rõ Mộc Nhị Bạch là một lang trung đi hái thuốc, còn như lai lịch và thân thế của lão như thế nào thì chẳng một ai biết được.

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ nói xong thì cười cười, bước lại gần. Mộc Nhị Bạch hơi chột dạ, lão thầm nghĩ :

- “Tiểu tử này định giở trò quái gì thế?”

Nghĩ đoạn lão mỉm cười, gật đầu nói :

- Không hái thuốc thì lấy gì sống? Cơm tối hôm nay còn không có mà ăn đấy.

Tạ Ngũ cười nhạt, nói :

- Đừng lo, cơm tối hôm nay cứ tính cho tại hạ, tại hạ mời khách đấy.

Nói đoạn hắn lấy một nén bạc vụn đặt vào tay Mộc Nhị Bạch và nói tiếp :

- Cho lão đấy, đủ cho lão sống bốn ngày rồi.

Mộc Nhị Bạch vội cúi người tạ ơn và nói :

- Chao ơi! Thế này thì ngại quá.

Tạ Ngũ nheo mắt một cách lém lỉnh và nói :

- Nhận đi! Nhận đi! Có đáng là bao.

Mộc Nhị Bạch cất nén bạc rồi mỉm cười, nói :

- Đại tướng công ngươi đến đây có chuyện gì không?

Tạ Ngũ cười nhạt, nói :

- Đại tướng công cái con mẹ gì, từ nay về sau lão đừng gọi ta là đại tướng công nữa, ta mà nổi nóng thì tính khí còn hơn đại tướng công đấy.

Mộc Nhị Bạch cũng không nhịn được cười, lão nói :

- Vậy thì gọi ngươi là thiếu gia nhé.

Tạ Ngũ liên tiếp xua tay và nói :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Đừng chế giễu người ta nữa.

Hắn vỗ vỗ vào vai Mộc Nhị Bạch và nói khẽ :

- Ta tìm lão có chút chuyện.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Chuyện gì? Ngươi cứ dặn dò một tiếng là được.

Tạ Ngũ đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Vừa rồi có một gã thiếu niên từ trong chùa này đi ra, lão có nhìn thấy không?

Mộc Nhị Bạch nói :

- Có, là Tả thí chủ phải không?

Tạ Ngũ vội đáp :

- Không sai, chính là hắn. Hắn kêu bằng Tả Nhân Long. Thế nào, lão trượng cũng biết hắn à?

Mộc Nhị Bạch nói :

- Ta từng xem bệnh cho hắn thì sao lại không biết?

Tạ Ngũ vội nói :

- Vậy lão biết hắn vào chùa này làm gì không? Tìm người nào đó chăng?

Mộc Nhị Bạch ngập ngừng nói :

- Chuyện này... ta không được rõ rồi...

Tạ Ngũ nhìn vào mắt Mộc Nhị Bạch và nói tiếp :

- Lão có thể dò hỏi được không?

Mộc Nhị Bạch gãi gãi đầu và nói :

- Dò hỏi tự nhiên là có thể, chỉ có điều... chỉ có điều ngươi phải nói cho ta biết là có chuyện gì vậy?

Tạ Ngũ cười nhạt, nói :

- Chuyện gì à? Liệu lão có quán được không? Nhưng xong chuyện này thì chí ít ta cũng cho lão tha hồ tiêu xài trong hai tháng.

Mộc Nhị Bạch vội cúi người, nói :

- Xin đa tạ ngươi trước, chuyện này cứ giao cho ta, ngày mai ngươi trở lại lấy tin tức.

Tạ Ngũ tỏ ra rất vui mừng, hắn lại vỗ vỗ vào vai Mộc Nhị Bạch và nói :

- Được, chuyện này xin giao cho lão, nhưng có một điều là lão đừng để họ Tả biết là ta đến nơi này nhé.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói :

- Chuyện này ngươi yên tâm.

Bỗng nhiên lão nhớ ra một chuyện nên nói tiếp :

- Nghe nói có họ Giang nào đó cũng đến Tây Hồ, vị Tả tướng công kia muốn đối địch với hắn,

chuyện này có không?

Tạ Ngũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao lão cũng biết chuyện này?

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói :

- Hình như ta nghe Tả tướng công nói, ngươi có biết chuyện như thế nào chăng?

Tạ Ngũ lại đảo mắt nhìn quanh rồi nói nhỏ :

- Một chút cũng không sai, nhưng lão chớ loan truyền chuyện này ra ngoài.

Hắn đưa tay lên che miệng và nói khẽ hơn :

- Họ Giang đó kêu bằng Giang Hải Phong, hắn và Tả Nhân Long đều là những nhân vật có võ công cao cường, lão và ta không thể xen vào chuyện này được đâu.

Mộc Nhị Bạch cũng hạ giọng nói :

- Giang Hải Phong ở trong đình giữa hồ phải không?

Tạ Ngũ lắc đầu, nói :

- Không, hắn trú ở Thạch Cơ tự trên tuyệt đỉnh Bắc Cao Phong. Ai nói là hắn ở trong đình giữa hồ?

Mộc Nhị Bạch mừng thầm trong bụng, còn Tạ Ngũ nói xong thì mới phát hiện là mình vừa tiết lộ một bí mật nên bất giác ngẩn người ra. Hồi lâu sau hắn mới gượng cười, nói :

- Được rồi, chút chuyện này xin nhờ lão, sáng sớm ngày mai tạ hạ sẽ trở lại lấy tin tức nhé.

Hắn chồm tới kề miệng sát tai Mộc Nhị Bạch và nói khẽ :

- Ngàn vạn lần phải chú ý là đừng để Tả Nhân Long biết tại hạ đến đây nhé, nếu hắn biết tại hạ tất sẽ không toàn mạng đấy.

Mộc Nhị Bạch cười cười, nói :

- Biết rồi! Biết rồi! Ngươi yên tâm đi đi!

Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ lức láo nhìn trái nhìn phải một lúc rồi mới vội vàng bỏ đi.

Mộc Nhị Bạch lại quàng túi thảo dược lên vai rồi đi tiếp, lúc này trong lòng lão đã có một dự tính. Tạ Ngũ xuất hiện rất đúng lúc, hắn đưa đến cho lão một tin tức không ngờ.

* * * * *

Lại nói đến Tả Nhân Long, sau khi trở về thì chàng luôn cảm thấy rất bất an, chốc chốc chàng dõi mắt nhìn ra hồ, kỳ vọng là Giang Hải Phong sẽ đến. Bởi lẽ, hôm nay đã đến ngày hẹn, và lúc này chí ít cũng là giờ thìn, tỵ gì đó. Chàng đứng một mình trên bãi cát im vắng, tay nắm chặt đốc kiếm, lòng bất giác thầm nghĩ :

- “Hay là hắn không đến?”

Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy mặt trời đã gần đứng bóng, chàng cười nhạt một tiếng rồi quét mục quang nhìn ra hồ. Lần này dường như chàng đã nhìn thấy một chấm đen rất nhỏ, chấm đen này di chuyển rất nhanh về hướng chàng. Dưới ánh nắng chói chang, dần dần Tả Nhân Long đã thấy rõ, đó là một chiếc thuyền nhỏ có căng buồm màu lam, thuyền lướt đi như tên, để lại phía sau hai làn nước trắng xóa.

Tả Nhân Long thở phào một hơi và tự nói :

- Giang Hải Phong, thật là nhân vật biết giữ chữ tín.

Lời vừa dứt thì thuyền cũng đã đến gần. Giang Hải Phong mặc bạch y, mang giày trắng đứng hiên ngang trước mũi thuyền, tay phải chàng cầm một túi vải màu vàng rất dài. Thuyền thuận gió mà đến nên chàng không tốn chút sức để chống chèo.

Tả Nhân Long chậm rãi bước đến gần bờ và lớn tiếng nói :

- Giang Hải Phong, Tả mỗ chờ ngươi đã lâu rồi.

Dường như Giang Hải Phong đã sớm nhìn thấy đối phương, chàng điểm chân như mũi tên rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt cát. Chàng cung thủ chào và nói :

- Giờ Ngọ vừa đến, Tả huynh đến hơi sớm đấy.

Tả Nhân Long bất giác đỏ mặt, chàng vội nói :

- Lần trước nhờ hạ thủ lưu tình nên Tả mỗ mới được toàn thân trở về, hôm nay mong rằng chúng ta cũng tận xuất sở trường...

Giang Hải Phong cắt lời, nói :

- Tả huynh quá khách khí rồi, với chút tài mọn của mình, Giang mỗ đâu dám nhận là đối thủ của

Tả huynh. Hôm nay hy vọng là được Tả huynh hạ thủ lưu tình, nếu có thể dẹp bỏ được can qua thì càng hoan nghênh.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Ngươi cũng không tránh khỏi khách sáo rồi, thực lòng mà nói giữa chúng ta cũng chẳng có thâm thù huyết hận gì, chẳng qua chúng ta tỉ thí bình thường như mọi cuộc tỉ thí, một khi phân thắng bại là thôi ngay.

Giang Hải Phong thầm nghĩ :

- "Giỏi cho một Tả Nhân Long không biết thức thời, lẽ nào Giang Hải Phong ta sợ ngươi? Tỉ thí lần trước đã phân thắng bại, thế mà ngươi còn dám mặt dày mày dạn hẹn ta tái đấu. Được rồi, ta cũng muốn xem lần này ngươi có thủ đoạn ghê gớm gì?"

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói :

- Đã vậy thì tại hạ kính chờ ban chiêu.

Nói xong chàng lắc mạnh hữu thủ một cái, túi vải màu vàng lập tức bung ra, bên trong xuất hiện một thanh Ngưng Sương kiếm có vỏ kiếm bằng da màu đen.

Tả Nhân Long trầm giọng nói :

- Được!

Lời vừa phát thì tả thủ cũng vung ra chụp lấy đầu vỏ kiếm, song thủ vừa phân thì nhuyễn kiếm đã xuất vỏ.

Giang Hải Phong hoành kiếm trước ngực và cười nhạt, thầm nghĩ :

- "Tả Nhân Long, ngươi và ta vô thù vô oán nhưng ngươi lại tìm trăm phương nghìn kế bức ta động thủ, chẳng hay đó là vì lý do gì vậy?"

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói :

- Hôm nay ngươi phải trả lại công bằng cho ta!

Dứt lời thì nghe "soạt" một tiếng, Ngưng Sương kiếm đã xuất vỏ. Tả Nhân Long cũng đã hết nhẫn nại, chàng tung người tới trước, nhuyễn kiếm không ngừng chao động, theo đó là một đạo ngân quang điểm thẳng vào dưới mạn sườn Giang Hải Phong.

Từ lúc khởi đầu Giang Hải Phong đã có ý cảnh giác, chàng biết kiếm thuật của Tả Nhân Long

không tầm thường nên tuyệt đối không dám khinh suất. Lúc này kiếm của Tả Nhân Long vừa điểm tới thì chàng vội ngửa người ra sau, nhuyễn kiếm lướt xẹt qua trước ngực chàng. Tuy nhiên kiếm của Tả Nhân Long vẫn truy rất sát, kiếm phong tỏa ra tứ phía làm cho cát vàng cuộn lên, cảnh tượng thật là phong quyện hoàng sa.

Nhất thời có một đạo hàn quang lấp lánh, nhằm thẳng mặt Giang Hải Phong mà đâm tới, chiêu thức nhanh như chớp, uy mãnh như cuồng long xuất động. Giang Hải Phong buột miệng nói :

- Chiêu thức tuyệt lắm!

Lời chưa dứt thì đã nghe “choang” một tiếng, song kiếm chạm vào nhau rồi lập tức phân ra, song phương không hẹn mà cùng lui bước cùng lúc. Thân pháp nhẹ nhàng ảo diệu cực kỳ, nhất thời song phương lấy mắt nhìn nhau mà lòng bất giác tán tụng nhau.

Giang Hải Phong nhường đối phương một chiêu thì nộ khí chợt dâng lên, chàng lạnh lùng nói :

- Giang mỗ cũng không khách khí nữa!

Lời phát kiếm xuất, Ngưng Sương kiếm từ dưới quét lên, Tả Nhân Long cảm thấy có một luồng lãnh phong ập đến tức thì. Tuy kinh hãi không ít nhưng chàng cũng biết được trình độ kiếm thuật của đối phương đã đạt đến trình độ Dĩ Khí Ngự Kiếm.

May là chàng không dám khinh suất, trước tình thế như vậy chàng đành vận nội công chân khí lên thân kiếm của mình.

Nhuyễn kiếm vừa bật lên thì hai luồng kình khi giao tiếp, thân hình mỗi bên đều rung lên bần bật.

Bỗng nhiên nghe Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi tung người lên như kim châu lướt sóng, thoắt cái đã đến bên cạnh Tả Nhân Long. Trường kiếm đẩy ra lần thứ hai với chiêu Hoành Tả Kim Châu, kiếm khí như mây.

Tả Nhân Long cảm thấy hàn khí lạnh thấu xương thấu cốt. Nhưng võ công của vị thiếu niên kỳ hiệp từng học nghệ ở Thiên Sơn này cũng có chỗ hơn người. Trong tình thế này, nếu là bất kỳ người nào khác thì cũng cảm thấy thế kiếm đâm thẳng vào mặt mình, song Tả Nhân Long là một cao thủ kiếm thuật nên cách chiết giải của chàng cũng khác biệt. Khi phát hiện ra điều bất ổn thì thân hình chàng lập tức rời khỏi mặt đất, đang treo mình lơ lửng trong không trung thì chàng cảm thấy thân kiếm của đối phương mang theo một đạo hàn quang quét qua như chớp dưới hai chân chàng.

Sau khi hạ thân và đứng vững thì Tả Nhân Long mới chú ý đến lớp bùn khô bên trên mũi giày của mình, lớp bùn bị lưỡi kiếm của đối phương gạt đi một mảng. Bất giác Tả Nhân Long rùng mình, thử nghĩ nếu chàng không tung người lên kịp thời thì còn gì đôi chân.

Còn Giang Hải Phong, chàng cũng kinh ngạc trước khả năng tiên đoán của đối phương. Mỗi chiêu thức chàng thi triển ra đều là cao chiêu hy hữu trên giang hồ, vậy mà Tả Nhân Long vẫn đoán được tiên cơ. Lòng cảm thấy bất ổn nên chàng lập tức sử dụng thế Đảo Thái Phù Bình, chỉ loáng một cái đã tung người ra ngoài xa hai trượng, Ngưng Sương kiếm hoành ngang trước ngực, mục quang không rời đối phương.

Dường như chàng có một thói quen là trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng không thích chủ động ra chiêu trước mà thường là lấy tĩnh chế động.

Tả Nhân Long rất hiểu ý đó của đối phương nên cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, lẽ nào ngươi muốn giằng co với ta như thế này mãi?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Nực cười là ngươi có thân công phu như vậy mà không rõ thị phi hắc bạch, thế thì gọi là anh hùng gì?

Câu này quả nhiên kích cho Tả Nhân Long phẫn nộ, chàng cười nhạt một tiếng, hai chân điểm xuống mặt cát, thân hình tung lên như chớp.

Giang Hải Phong thấy thời cơ đã đến nên cũng hú một tiếng dài, toàn thân chàng ngã dài ra mặt cát, trường kiếm mượn thế ngã quét nửa vòng từ phải qua trái.

Chiêu này cực kỳ ảo diệu, nửa vòng kiếm quang trông như vầng trăng non lơ lửng giữa bầu trời. Tả Nhân Long bất giác kêu thất thanh, thân người xoay trở trên không và lộn trở lại nhanh như chớp.

Nhưng lúc này khoảng cách giữa song phương chỉ còn trong gang tấc, và trong chớp mắt cả hai cùng hạ xuống.

Tả Nhân Long đưa tay trái ôm lấy mạn sườn phải, nhất thời mồ hôi lạnh toát ra, chàng đứng ngẩn người như pho tượng. Lòng thầm nghĩ :

- “Nhất định mạn sườn phải của mình cũng bị kiếm của đối phương rạch một đường chừng hai tấc.”

Bấy giờ Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long mới hiểu, về phương diện kiếm thuật, đích thực là mình còn kém đối phương một bậc.

Nhưng trước đây chàng đối địch vô số lần, có thể nói là chưa từng gặp địch thủ, chỉ trừ Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch là chàng chưa từng thu phục. Hiện tại nếu chịu thua Giang Hải Phong như vậy thì chàng tuyệt đối không cam tâm. Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch dù sao cũng là bậc trưởng bối

của chàng, tuy hai người kết giao bằng hữu nhưng niên kỹ của Mộc Nhị Bạch chẳng kém sư phụ chàng bao nhiêu, cứ cho là võ công của chàng không bằng lão ta thì cũng chẳng có gì mất mặt.

Còn Giang Hải Phong trước mắt, niên kỹ xem ra nhỏ hơn chàng, điều đó khiến Tả Nhân Long càng không thể nhẫn nại. Bất giác chàng lui một bước, đôi mày kiếm dựng ngược lên, thần sắc đầy vẻ phẫn nộ.

Giang Hải Phong thì bình thản như không, chàng đoán chắc là Tả Nhân Long không thể thoát được chiêu vừa rồi của mình.

Bỗng nhiên Tả Nhân Long tiến tới trước năm bước rồi cười nhạt, nói :

- Kiếm chiêu của các hạ quả nhiên có sự ảo diệu mà quỷ thần khôn lường, nhưng nếu có thể tiếp ta bảy chiêu nữa thì ta mới tâm phục.

Qua hai lần động thủ với Tả Nhân Long, Giang Hải Phong cũng cảm thấy đối phương là đệ nhất cao thủ mà mình gặp được ở Trung Nguyên, kiếm chiêu xuất kỳ ảo diệu vô cùng. Nhưng chàng tự tin, nhất định là mình đủ sức thắng đối phương. Vì lúc nãy khi hai đạo kiếm khí giao tiếp thì Giang Hải Phong đã cảm thấy kiếm khí của không phải dường như yếu hơn mình, điểm này có thể chứng minh công phu trên kiếm của đối phương cũng kém mình một bậc. Lấy chiêu vừa rồi mà nói, Giang Hải Phong vốn có thể thủ thắng, nhưng vì lòng nhân hậu nhất thời của chàng nên trường kiếm kịp thời thu lại phân nửa.

Chàng vốn cho rằng, bất luận thế nào thì đối phương cũng phải thọ thương đôi chút, nào ngờ đối phương vẫn có thể tránh né, trong lòng chàng không tránh khỏi có chút hối hận.

Bây giờ nghe Tả Nhân Long nói vậy thì chàng cười thản nhiên và nói :

- E rằng chúng ta không cần lấy bảy chiêu để quyết định thắng bại.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Khẩu xuất cuồng ngôn.

Giang Hải Phong không nói thêm gì nữa, chàng tiến tới ba bước, song mục nhìn ra một nơi xa, thái độ nhàn nhã vô cùng. Nhưng Tả Nhân Long biết đây là cách tĩnh tâm của cao thủ trước khi động thủ.

Tả Nhân Long cũng không dám khinh suất, chàng liền hít một hơi chân khí dồn xuống đan điền, bởi lẽ bộ Văn Tử kiếm pháp này cần phải thi triển liền một mạch mà không được dừng lại.

Giang Hải Phong hoành ngang kiếm rồi nói :

- Mời!

Bỗng nhiên thấy tay áo bên phải của Tả Nhân Long phất ra một tiếng “vù”, toàn thân chàng chợt cuộn lên như lá mùa thu trước gió.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Thân pháp tuyệt lắm!

Lời phát kiếm xuất, Ngưng Sương kiếm như ngân long hí lộng trên không trung.

Thân hình Tả Nhân Long đang lao tới rất uy mãnh nhưng bị kiếm khí của Giang Hải Phong bức lui ra sau khá xa. Chàng chuyển người trên không rồi hạ xuống nhẹ nhàng trầm vững.

Chiêu thức vừa rồi tuy bên ngoài không có gì kỳ quái, nhưng song phương đều biết, chiêu này mới thực là tuyệt diệu vô cùng. Tả Nhân Long tiếp tục điểm mạnh hai chân xuống cát, thân hình tung lên lần nữa.

Giang Hải Phong bất giác cảm thấy kinh dị, vì bộ pháp này của Tả Nhân Long xem ra rất kỳ quái, nhưng chàng chưa kịp nghĩ nhiều thì kiếm phong của đối phương đã “vù vù” bên tai, kiếm quang sắp vạch tới trước ngực.

Giang Hải Phong đứng yên bất động, hữu thủ dang ra, trường kiếm nhằm kiếm đối phương mà đâm thẳng tới. Nhưng bộ Văn Tử kiếm pháp mà Tả Nhân Long thi triển là bí kíp bất truyền ở Trung Nguyên, là bộ kiếm pháp trấn môn lợi hại nhất của Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch.

Mộc Nhị Bạch tuy nể tình truyền thụ cho Tả Nhân Long, nhưng trong lòng lão hối hận không thôi. Bởi lẽ xưa nay những kẻ trông thấy bộ kiếm pháp này thi triển thì dường như không kẻ nào không vong mạng. Do đó, Mộc Nhị Bạch lo lắng là một khi Tả Nhân Long thi triển bộ kiếm pháp này thì Giang Hải Phong cũng rơi vào kết cuộc tương tự.

Hiện tại, vì tức khí nhất thời mà Tả Nhân Long quên lời dặn dò của Mộc Nhị Bạch, chàng vận hết lực bình sinh để thi triển bộ Văn Tử kiếm pháp.

Về phía Giang Hải Phong, đích thị là chàng không ngờ đến chỗ quái dị của bộ kiếm pháp này, do đó cũng không tránh khỏi có chút khinh suất. Chờ đến khi kiếm của chàng xuất ra rồi thì chàng mới thấy kiếm ảnh của đối phương lấp loáng và cảm thấy sự bất ổn. Trong lúc kinh hoảng, chàng vội nắm chặt đốc kiếm và kéo ngược về phòng thủ trước ngực, nhưng dường như đã muộn rồi.

Ngay lúc này, Giang Hải Phong thấy một vòm hoa kiếm sáng rực trước mắt, nhuyễn kiếm của đối phương đã nhằm yết hầu của chàng mà điểm tới rồi. Giang Hải Phong kinh tâm động phách, trong lòng thầm kêu một tiếng “hỏng bét”, thân hình chàng bất tiến bất thoát mà còn ưỡn thẳng đến trước,

mũi kiếm của đối phương cơ hồ như đã chạm vào da thịt nơi yết hầu của chàng. Đột nhiên thấy chàng xoay mạnh một vòng, xem ra mũi kiếm của Tả Nhân Long cũng vạch một vòng qua cổ chàng, tình thế nguy ngập cực kỳ nhưng Giang Hải Phong không hề thọ thương.

Tả Nhân Long bất giác rùng mình, chàng không ngờ bộ kiếm pháp bất truyền bình sinh Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch lấy làm đắc ý mà vẫn không đả thương được đối phương. Chàng tự hỏi :

- "Nếu bộ Văn Tử kiếm pháp này cũng không thắng đượng đối phương thì há chẳng phải mình sẽ chịu thua tại đương trường sao?"

Tả Nhân Long vội vàng xuất kiếm công tới, đây là chiêu thứ hai Tiểu Phố Hoa Khai, kiếm phong ào ạt, kiếm quang lấp lánh, thanh thế kinh thiên hãi địa.

Thế nhưng Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng rồi bình thế xuất kiếm, kiếm quang chỉ lóe chớp như ánh mặt trời chiếu trên mặt hồ thu. Kiếm quang của chàng không vòng vèo hay lên xuống, mà xạ thẳng vào thân kiếm của đối phương.

Quả thật đây là điều kinh dị khiến người ta khó tin. Nhưng hàng vạn ánh ngân tinh trên kiếm của Tả Nhân Long vừa gặp đạo kiếm quang của đối phương thì lập tức tan biến. Trong chớp mắt đó, Giang Hải Phong đã thấy rõ thế kiếm công tới của đối phương, trường kiếm của chàng đột khởi, theo đó là một tiếng "choang" đanh gọn vang lên.

Hai thanh kiém như nhập lại làm một đường thẳng, mũi đối mũi không lệch một ly. Nếu thời gian, bộ vị không chuẩn xác tuyệt đối, chỉ cần sai lệch một ly thì song kiếm sẽ trượt qua, hai bên khó tránh rơi vào thế lưỡng bại câu thương.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng, lúc này lòng chàng bất giác khâm phục Giang Hải Phong sát đất. Giang Hải Phong thì toát mồ hôi lạnh toàn thân, chàng cảm thấy kiếm chiêu của đối phương thật là cao thâm khôn lường.

Đột nhiên bạch y của Giang Hải Phong lất phất như phi hoa lạc diệp, thoáng cái đã thấy chàng lui ra ngoài hơn trượng, chàng mỉm cười, nói :

- Kiếm chiêu của các hạ xuất thần nhập hóa, Giang mỗ bái phục. Nhưng nếu...

Nào ngờ vừa nói tới đây thì thấy hai tay của Tả Nhân Long vung ra, toàn thân giống một con muỗi sống (Văn Tử là con muỗi) khổng lồ bổ nhào tới.

Giang Hải Phong cả kinh, vội nuốt lời vào bụng. Chàng thấy hai tay của Tả Nhân Long chập lại như chiếc kéo rồi nhằm hai vai mình mà đâm thẳng tới, thần sắc đầy vẻ căm hận và phẫn nộ. Giang Hải Phong đâu biết rằng, vì đánh lâu không thắng nên Tả Nhân Long mới phẫn nộ thi triển chiêu Phụng Vũ Tàn Văn, chiêu lợi hại nhất trong bộ Văn Tử kiếm pháp.

Khi thân hình Tả Nhân Long còn ở trên không trung, trông rất giống hình trạng một chữ đại.

Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm bằng hai tay, trường kiếm phòng hộ trước ngực rồi bất ngờ điểm ra một thế kỳ ảo, chiêu này có tên gọi là Tý Ngọ Châm, là chiêu thức tuyệt diệu dĩ tĩnh chế động. Nhưng chàng đâu biết rằng chiêu Phụng Vũ Tàn Văn của Tả Nhân Long là một quái chiêu đa biến, sự biến hóa kỳ dị của nó khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Trường kiếm của Giang Hải Phong vừa xuất thì "keng" một tiếng vang lên, hình như kiếm của chàng chạm vào nhuyễn kiếm của đối phương. Nhìn kỹ thì thấy thân hình to lớn của Tả Nhân Long cũng từ trên không hạ xuống. Nhưng chẳng biết Tả Nhân Long búng chân thế nào mà chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, lưng dưới bụng trên, toàn thân ngửa mặt lên trời, điểm tựa chỉ là hai mũi chân khẽ chạm vào mặt cát.

Giang Hải Phong còn đang bàng hoàng thì đã nghe Tả Nhân Long quát lớn :

- Xem kiếm!

Theo đó là một tiếng "soạt" lạnh lùng, một đạo kiếm quang vút sáng như tia chớp giữa màn đêm.

Đột nhiên Giang Hải Phong cảm thấy hàn khí buốt người, rõ ràng nhuyễn kiếm của đối phương đã vượt qua bức tường kiếm khí hộ thân của chàng. Trong khoảng khắc ngàn cân treo sợi tóc đó, chợt nghe Giang Hải Phong quát một tiếng đanh thép, song thủ hợp lại giữa ngực rồi đẩy ra. Đây là một tuyệt chiêu cứu mệnh trong sở học của chàng, chiêu này gọi là Thiếp Đao, không rơi vào thế vạn bất đắc dĩ thì tuyệt không dám sử dụng bừa.

Song thủ vừa khép lại thì nhuyễn kiếm của đối phương xuyên giữa hai bàn tay, Ngưng Sương kiếm của Giang Hải Phong treo trên ngón tay út của hữu thủ. Nhất hợp nhất phân, chớp mắt song mục đã rời nhau và lui bước ra xa. Nhất thời sắc diện của song phương đều tái nhợt như nhau.

Giang Hải Phong cúi đầu nhìn xuống thì thấy bạch y của mình rách toạt một mảng giữa ngực, lộ xuất cả áo lót bên trong. Đây là một điều sỉ nhục mà lần đầu tiên chàng phải chịu, bước chân chàng bất chợt loạng choạng lui ra sau mấy bước, đương thời chàng không nói một lời.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long càng kinh tâm động phách hơn, chàng không ngờ Văn Tử kiếm pháp lợi hại như vậy mà vẫn không đả thương được đối phương. Dựa vào bộ kiếm pháp này, Mộc Nhị Bạch đã nổi danh thiên hạ và dường như không có đối thủ, chẳng ngờ bây giờ lại không đả thương được Giang Hải Phong. Tả Nhân Long thầm nghĩ :

- "Xem ra chuyện thâu kỹ ứng địch (trộm võ đối địch) của mình đã hoài công vô ích, từ đây có thể thấy võ công của Giang Hải Phong cao cường hơn mình quá nhiều."

Tuy thắng nhưng chiến thắng này không làm cho Tả Nhân Long thỏa mãn. Rất lâu sau chàng mới gượng cười, nói :

- Thân thủ của các hạ quả nhiên phi phàm, tại hạ vô cùng khâm phục, qua cuộc tỉ thí này xem như ngươi và ta đã hòa nhau, mong rằng ngày sau có cơ hội tái kiến.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi nhanh chóng lui bước.

Chợt nghe Giang Hải Phong lạnh lùng quát :

- Khoan đã!

Tả Nhân Long quay lại, chàng hơi ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào, ngươi còn chưa phục chăng?

Giang Hải Phong mặt xanh như thép, chàng nói :

- Các hạ quá khách khí rồi, không phải tại hạ khiêm tốn, nhưng quả thực bình sinh tại hạ chưa từng trông thấy chiêu nào lợi hại như chiêu sau cùng của các hạ.

Chàng thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Qua cuộc hội ngộ hôm nay, Giang mỗ mới biết võ lâm Trung Nguyên còn có nhiều cao nhân, chỉ có điều...

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp với giọng bi thương :

- Các hạ có thể cho tại hạ biết tên gọi của chiêu đó không?

Tả Nhân Long gượng cười, nói :

- Ngươi cũng chẳng cần hỏi nhiều, thực lòng mà nói, ta cũng mới học không lâu, ngươi tránh được như thế quả thực đã là chuyện không dễ rồi.

Chàng lại gượng cười và lại cung thủ, nói :

- Tạm biệt!

Lời chưa dứt thì chàng đã quay người cất bước, nhưng Giang Hải Phong liền truy theo và nói :

- Xin các hạ quay lại đã!

Tả Nhân Long quay lại và chau mày nói :

- Ngươi...

Giang Hải Phong cười nhạt, cắt lời :

- Cho tại hạ thời gian năm ngày nữa, năm ngày sau vào lúc mặt trời lặn, tại hạ đợi các hạ ở đây, chúng ta quyết phân một trận thắng bại cuối cùng. Thế nào?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Tùy ngươi vậy.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Vậy thì chúng ta nhất định một lời như thế nhé!

Tả Nhân Long vừa xoay gót vừa nói :

- Được! Năm ngày sau, tại nơi này vào lúc mặt trời lặn.

Lời vừa dứt thì nhuyễn kiếm đã dắt vào thắt lưng, chàng men theo bờ cát dài mà đi.

Đối phương đã đi nhưng Giang Hải Phong vẫn đứng ngẩn người giữa bãi cát vàng, song mục rưng rưng ngấn lệ, chàng lẩm bẩm tự nói :

- Bại rồi! Cuối cùng ta bại rồi.

Chàng lặng lẽ bước đến ngồi xuống dưới một gốc cây, lát sau lại đứng lên, nội tâm chàng luôn bị chiêu thức vừa rồi của đối phương giày vò. Dường như có một thứ bi phẫn đang đè nén trong lòng chàng, hai môi cắn chặt, chàng thầm nghĩ :

- “Nhất định ta phải nghĩ ra cách phá giải chiêu thức đó.”

Ý nghĩ chưa hết thì bỗng nhiên chàng thấy một lão nhân lưng đeo túi thảo dược từ sau gốc cây bước ra rồi đi thẳng về phía chàng. Giang Hải Phong bất giác ngớ người, chàng hiếu kỳ quan sát lão nhân một lúc thì thấy đối phương mặc một bộ hồng y cũ kỹ, đầu đội mũ rơm, chân mang giày cỏ.

Chàng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, lòng thầm nghĩ :

- “Quái lạ, xung quanh đây không nhà, nếu có người đến thì tất có thể phát hiện từ xa, tại sao lão nhân này đối phương xuất hiện mà ta không biết?”

Nghĩ đoạn chàng quan sát đối phương kỹ hơn, chàng cảm thấy lão này cao gầy, hai vai nhô lên, song mục ti hí như nửa khép nửa mở, mũi vừa to vừa tròn, mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc trắng như tuyết,

thật là một điển hình “da mồi tóc sương”.

Vì không tiện quan sát lâu nên Giang Hải Phong quay mặt đi chỗ khác, chẳng ngờ lão nhân lại đi thẳng đến cạnh chàng, vừa dừng bước thì lão đã cười hì hì, nói :

- Thân thủ của các hạ quả là bất phàm, khiến lão phu vô cùng khâm phục.

Giang Hải Phong quay lại nhìn lão rồi lạnh lùng nói :

- Bình sinh tại hạ và lão không quen biết, hà cớ gì lão nói thế?

Lão nhân cười khà khà rồi nói :

- Võ lâm thiên hạ vốn là một nhà. Thiếu niên, lẽ nào ngươi chưa nghe câu “tứ hải giai huynh đệ”?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Nói vậy túc hạ cũng là người trong võ lâm à?

Lão nhân vỗ vỗ vào bụng rồi đáp :

- Tất nhiên! Nhưng chẳng qua là góp mặt cho đủ số mà thôi.

Nói đoạn lão ngửa mặt cười sang sảng một tràng.

Khi lão nhân này vỗ bụng thì Giang Hải Phong mới để ý thấy hữu thủ của lão chỉ có bốn ngón, ngón vô danh bị cụt mất phần đầu. Mười năm sống trên hoang đảo đã biến Giang Hải Phong thành một nhân vật cũng rất quái dị. Bản tính chàng không muốn bắt chuyện với bất kỳ một người nào, nhưng với lão nhân xa lạ này, chẳng biết thế nào chàng lại có một cảm giác khác lạ. Vì vậy Giang Hải Phong nhìn lão nhân rồi nói :

- Nói vậy có nghĩa là lão đã tận mắt mục kiến tình hình tỉ thí vừa rồi?

Lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Nửa chiêu cũng không bỏ qua.

Lão lấy chiếc mũ rơm xuống, quạt quạt trước mặt và nói tiếp :

- Một bên là đại danh đỉnh đỉnh Trung Nguyên Nhất Kiếm, một bên là Thiên Sơn Chi Tinh, danh dương tái ngoại. Tuyệt thay, phúc nhãn của lão phu cũng không đến nỗi nào.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Lão nói những gì vậy, tại hạ chẳng hiểu gì cả?

Lão nhân phá lên cười rồi hỏi lại :

- Không hiểu à?

Giang Hải Phong nhìn lão bằng ánh mắt hiếu kỳ, chàng hỏi :

- Ai là Thiên Sơn Chi Tinh? Ai là Trung Nguyên Nhất Kiếm?

Lão nhân chậm rãi ngồi xuống rồi mỉm cười, nói :

- Các hạ là Trung Nguyên Nhất Kiếm, thiếu niên vừa rồi chẳng phải là Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đó sao? Ha ha... sao ngươi lại hỏi ngược lại ta thế?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ mới đến Trung Nguyên không lâu, đâu đã có ngoại hiệu gì, lão chớ nói lung tung.

Chàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt lão rồi nói tiếp :

- Lẽ nào lão không biết nhìn trộm người khác tỉ võ là một hành động rất thiếu quang minh?

Lão nhân lại phá ra cười rồi nói :

- Ta lại cảm thấy chẳng có gì là không quang minh.

Tâm tình của Giang Hải Phong lúc này đâu còn hứng thú để nói đùa với lão, chàng buông một tiếng thở dài rồi vừa đứng lên vừa nói :

- Lão trượng ngồi nghỉ một mình nhé, tại hạ phải đi rồi.

Nói đoạn chàng cất bước đi ngay, không ngờ vừa được năm bước thì đã nghe lão nhân cười hì hì sau lưng và nói :

- Giang Hải Phong ngươi hà tất phải tức khí, thực lòng mà nói, trận chiến vừa rồi ngươi không bại.

Giang Hải Phong cả kinh quay lại, chàng vội hỏi :

- Làm sao lão biết danh tự của tại hạ?

Lão nhân bước tới và mỉm cười, nói :

- Sao ta lại không biết đại danh của ngươi?

Giang Hải Phong chau mày, hỏi :

- Xin hỏi quý tánh của lão?

Lão nhân cười cười, nói :

- Mộc!

Giang Hải Phong bất giác quan sát lão một lượt nữa, nhưng thủy chung chàng vẫn cảm thấy rất xa lạ, chàng thản nhiên cười rồi nói :

- Từ trong lời lão nghe ra thì hình như lão cũng là nhân vật trong giới hiệp nghĩa đạo, tình hình tỉ kiếm giữa tại hạ và Tả Nhân Long vừa rồi, lão đều trông thấy thật sao?

Lão nhân gật đầu, nói :

- Đã nói là không sót nửa chiêu.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Đã vậy thì tại sao lão nói tại hạ bất bại?

Lão nhân ngửa mặt cười lớn rồi nói :

- Giang Hải Phong ơi là Giang Hải Phong! Uổng cho ngươi có thân võ công cao cường, sao ngươi lại không biết câu “kiếm dĩ khí thắng” chứ?

Giang Hải Phong sững người, chàng nghĩ :

- “Lão ta nói không sai, trên phương diện kiếm khí thì đích thực là Tả Nhân Long không bằng ta, chỉ có điều chiêu cuối cùng của hắn quá kỳ diệu, khiến ta không kịp đề phòng.”

Trong lòng nghĩ thế nhưng ngoài mặt không biến động thanh sắc.

Lão nhân lại buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ngươi có biết kiếm chiêu mà Tả Nhân Long thi triển là bộ Văn Tử kiếm pháp đắc ý nhất trong đời Cửu Chỉ Quỷ Lão không? Bộ kiếm pháp này có sự ảo diệu quỷ thần khôn lường, người chết bởi bộ kiếm pháp này thật là không thể kể ra hết, vậy mà ngươi...

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Vậy mà ngươi ngay một chút thương thế cũng không có. Thật là hổ thẹn...

Lão nhân lại nói tiếp :

- Hổ thẹn cho vị Cửu Chỉ Quỷ Lão đó, lão ta từng tự cho rằng bộ kiếm pháp đó là thiên hạ vô địch, bây giờ đã bị ngươi đánh bại rồi.

Giang Hải Phong kinh ngạc nói :

- Lão trượng, lão nói sai rồi.

Chàng kéo mảng y phục bị kiếm của Tả Nhân Long rạch nát cho lão xem rồi nói tiếp :

- Lão xem, đây là do kiếm của Tả Nhân Long rạch nát, tại hạ bại chứ không phải thắng, lão đừng lấy làm kỳ quái.

Lão nhân mỉm cười, nói :

- Ta biết!

Lão thở dài rồi nói tiếp :

- Ngươi vốn có thể không để cho y phục bị rách nát, chỉ trách ngươi nhất thời hoang mang mà thôi.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi :

- Dựa vào đâu mà lão lại nói thế?

Lão nhân gượng cười, nói :

- Điều này ngươi hãy tự tìm hiểu lấy, nói thực không sợ ngươi cười chứ ngay cả lão phu bình sinh cũng chưa từng thấy mấy chiêu vừa rồi của ngươi.

Nói đoạn lão lắc đầu và lại kêu lên :

- Hổ thẹn!

Giang Hải Phong chau mày hỏi :

- Đại danh của lão là...

Lão nhân không trả lời mà nói :

- Ta nghĩ Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch sẽ không đem bộ Văn Tử kiếm pháp đó ra khoác lát với võ lâm nữa rồi.

Giang Hải Phong chợt ngộ ra, chàng “à” một tiếng rồi nói :

- Nói thế hóa ra lão trượng chính là Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch rồi?

Lão nhân cười cười, nói :

- Cứ xem là như vậy đi!

Trước đây Giang Hải Phong từng nghe kỳ nhân Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch tung hoành ở tái ngoại, không ngờ bây giờ lại gặp lão ta, nhất thời chàng kinh ngạc không ít.

Chàng vội cung thủ hành lễ và nói :

- Vãn bối quá thất lễ rồi.

Mộc Nhị Bạch nhìn chàng cười một lúc rồi nói :

- Gần đây nghe nói về ngươi quá nhiều, hôm nay được gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền, ngươi và Tả tiểu tử kia có thể nói là một đôi thiếu niên kiệt xuất trong võ lâm.

Giang Hải Phong chỉ cười cười mà không nói gì.

Mộc Nhị Bạch gật đầu rồi nói tiếp :

- Mấy quái chiêu vừa rồi ngươi dùng đối phó Tả Nhân Long thật là tuyệt, có thể thi triển lại cho lão phu đại khai nhãn giới, mở rộng tầm kiến thức không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Mộc lão chớ nói đùa, tại hạ đâu dám múa rìu qua mắt thợ.

Mộc Nhị Bạch phá lên cười ha ha, bỗng nhiên lão xuất thủ chụp thẳng vào vai Giang Hải Phong. Giang Hải Phong kinh hãi, vội trầm vai xuống khiến Mộc Nhị Bạch chụp hụt vào hư không.

Lão kêu “khá” một tiếng rồi lại vặn người xuất thủ lần thứ hai, hai ngón tay trỏ và giữa nhằm thắt lưng Giang Hải Phong mà điểm tới.

Giang Hải Phong chợt phát nộ, chàng quát hỏi :

- Lão làm gì thế?

Vừa nói chàng vừa xoay hữu thủ, dùng cạnh bàn tay chém xuống hữu thủ của Mộc Nhị Bạch.

Mộc Nhị Bạch xoay người tránh né, lão cười ha ha rồi bất ngờ đẩy một chưởng vào giữa ngực

Giang Hải Phong. Xem ra song phương chỉ phất phẩy nhẹ nhàng nhưng cả hai đều có tuyệt kỹ kinh thế hãi tục nên vung chân múa tay cũng đủ lấy mạng người khác.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Hà tất phải thế này!

Miệng nói tả chưởng cũng đẩy ra, hữu chưởng phòng hộ trước ngực, thân hình chàng như xoay chuyển, nhưng không chuyển. “Ầm” một tiếng, song chưởng giao kích, thân hình mỗi bên đều rung lên bần bật.

Mộc Nhị Bạch bất giác kinh ngạc, bây giờ lão mới biết công lực của Giang Hải Phong cũng thâm hậu không kém mình. Vừa rồi tuy song phương chỉ kích nhẹ vào nhau nhưng cả hai đều vận nội lực tỉ thí, do vậy song chưởng chỉ chạm nhẹ vào nhau mà vẫn giúp mỗi bên biết được công lực của đối phương thâm hậu như thế nào.

Mộc Nhị Bạch bất giác đỏ mặt, lão cười ha ha rồi thu chưởng lui bước.

Giang Hải Phong cũng thu chưởng rồi tung người ra sau, sắc diện vẫn lạnh như băng, chàng thản nhiên nói :

- Chưởng lực của Mộc lão thật kinh người, Giang Hải Phong vô cùng bái phục!

Mộc Nhị Bạch đưa ngón tay cái lên và nói :

- Khá lắm! Mộc Nhị Bạch ta hành Nam tẩu Bắc, hôm nay mới xem như gặp được anh hùng thật sự. Giang Hải Phong! Lão phu khâm phục ngươi đấy!

Nói đoạn lão liên tục gật gù.

Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi dùng mảnh vải quấn Ngưng Sương kiếm lại, chàng mỉm cười, nói :

- Bại tướng không đủ dũng ngôn, cáo biệt!

Lời dứt thì chàng cũng quay người cất bước. Mộc Nhị Bạch vội lướt theo và gọi :

- Giang tiểu tử!

Giang Hải Phong từ từ quay lại, chàng chau mày hỏi :

- Còn chuyện gì nữa?

Mộc Nhị Bạch tiến tới gần và nói :

- Lão phu có một chuyện muốn thỉnh cầu, chẳng hay ngươi có thể phá lệ thành toàn cho không?

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi :

- Thỉnh cầu tại hạ chuyện gì?

Mộc Nhị Bạch gật đầu, nói :

- Cuộc hẹn ước vào lúc hoàng hôn năm ngày sau, xin ngươi hạ thủ lưu tình với Tả lão đệ của ta được không?

Lão thở một hơi dài rồi nói tiếp :

- Tính khí hắn ngang bướng không chịu nghe khuyên bảo, lần này ta thật sự sợ hắn chuốc họa vào thân.

Giang Hải Phong lắc đầu, cười nhạt rồi nói :

- Mộc lão nói đùa rồi, trận chiến hôm nay tại hạ suýt chết dưới kiếm của hắn, đủ thấy tuyệt nghệ của hắn cao hơn tại hạ một bậc, vậy thì bảo tại hạ hạ thủ lưu tình với hắn thì làm thế nào được?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Tiểu huynh đệ ngươi chớ khiêm tốn, người khác không nhìn thấy nhưng lẽ nào ngay cả Mộc Nhị Bạch ta cũng không nhìn thấy?

Giang Hải Phong buột miệng hỏi lại :

- Nhìn thấy cái gì?

Mộc Nhị Bạch đáp :

- Qua trận chiến vừa rồi, lão phu đã chứng thực một điều, võ công của ngươi cao hơn Tả Nhân Long một bậc, vì vậy ta rất lo lắng cho Tả Nhân Long.

Giang Hải Phong nói :

- Tại hạ thấy lão không cần phải bận tâm như thế.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Giang Hải Phong thầm chửi :

- “Giỏi cho một lão nhân chỉ biết riêng tư, lão nhất tâm nhất ý lo cho Tả Nhân Long, lẽ nào bỏ

mặc sự sống chết của Giang Hải Phong ta?”

Nghĩ đến đây thì sắc diện của chàng lộ chút phẫn nộ.

Mộc Nhị Bạch lại cười hì hì, nói :

- Tục ngữ có nói: Oan gia nên giải không nên kết. Lão phu rất mong hai ngươi hóa can qua thành ngọc bạch, bằng không lưỡng hổ tương tranh tất có một bên thọ thương.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Sao lão không đi nói những lời này với Tả Nhân Long?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Nếu hắn chịu nghe lời ta thì tốt biết mấy.

Giang Hải Phong hỏi tiếp :

- Nói vậy lão muốn năm ngày sau tại hạ tự đưa thân vào chỗ chết chăng?

Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch bất giác ngớ người, Giang Hải Phong lại nói tiếp :

- Không cần lo nhiều, chưa chắc tại hạ thắng được hắn, tạm biệt.

Dứt lời, chàng quay người cất bước, lần này Mộc Nhị Bạch không chạy theo gọi lại nữa. Lão buông một tiếng thở dài rồi cũng quay người bỏ đi.

Giang Hải Phong thuận theo lối bờ cát đi tới một bến nước, chàng tung người lên thuyền nhỏ của mình rồi hạ buồm xuống. Khi đến thuận gió, lúc về ngược gió nên chàng đành phải chèo thuyền trở về. Trời nắng chang chang như đổ lửa, hoa sen trên nước cũng đều rủ cánh héo nhụy, ngay cả cá nhỏ cũng lặn sâu xuống đáy nước để tránh cái nóng.

Thuyền đi được nửa đường thì Giang Hải Phong đã toát mồ hôi toàn thân, chàng quét mục quang nhìn tứ phía thì thấy lúc này rất ít thuyền bè qua lại, mà khoảng cách với bờ còn quá xa, trước mắt lại có một tiểu đảo nhô lên giữa hồ. Trên tiểu đảo này có một thạch đình, cạnh đó còn dựng một lều hóng mát khá rộng, hiện đang có không ít người uống trà hóng mát.

Giang Hải Phong liền cho thuyền cặp vào tiểu đảo rồi vội vàng lên bờ, chàng thấy dưới lều đã đầy khách ngồi, tuy còn vài chỗ trống nhưng rất lộn xộn. Giang Hải Phong đành bước tiếp lên trên, chàng thấy trong đình bát giác có nhiều hoa cỏ, nhìn từ xa giống hệt một hoa viên, quả là một nơi hóng mát lý tưởng. Chàng dừng bước ngắm nhìn một lúc rồi thầm nghĩ :

- “Đây mới là nơi hóng mát tốt nhất, tại sao ta không vào đó ngồi nghỉ một lát?”

Nghĩ đoạn chàng bước thẳng vào thạch đình, quả nhiên bên trong có thiết đặt mấy chỗ ngồi và có ba người phục vụ, mặc bạch y đang đi lại bên trong. Giang Hải Phong vừa bước vào thì chợt nghe có giọng cười như oanh yến, đồng thời chàng cũng ngửi thấy mùi hương phấn nữ nhân phảng phất tản ra theo gió. Chàng chau mày thầm nghĩ :

- “Lẽ nào đây là nơi chỉ dành riêng cho nữ khách?”

Đang phân vân do dự thì đã có một thiếu nữ bước ra nghênh tiếp :

- Mời khách nhân vào trong ngồi!

Giang Hải Phong vốn không thích vướng vào nữ nhân, nhưng đã bước vào đây và đã được mời thì cũng không tiện quay ra, chàng đành gật đầu rồi theo tu vào trà phòng.

Chàng thấy chu vi trong đình không nhỏ. Gió từ bát phương tứ hướng thổi vào, tạo cảm giác sảng khoái lạ thường. Tổng cộng có chừng hai mươi chỗ ngồi nhưng khách nhân rất ít, ngoài bàn phía đông có mấy thiếu nữ ra thì trong đình chỉ có chừng bốn năm khách nhân.

Thiếu nữ đưa Giang Hải Phong đến ngồi vào một bàn phía Tây rồi mỉm cười, nói :

- Khách nhân cần dùng trà không?

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Không, tại hạ muốn ăn cơm.

Thiếu nữ gượng cười, nói :

- Khách nhân, rất tiếc là hôm nay tiểu hiệu không bán cơm.

Nàng nhìn qua bàn nữ khách phía đông rồi khẽ nói tiếp :

- Nhà bếp chỉ có hai người, mấy cô nương kia lại đặt hai mươi phần ăn nên rất bận rộn.

Giang Hải Phong bất giác nhìn qua bên đó thì thấy tổng cộng có sáu cô nương, toàn là thiếu nữ xấp xỉ đôi mươi. Y phục hoa lệ, đang chỉ ra ngoài hồ và nói cười vui vẻ.

Bỗng nhiên chàng lạnh giọng nói :

- Nói vậy, lẽ nào các ngươi mở quán chỉ bán cho một bàn khách nhân?

Thiếu nữ nghe vậy thì vội cúi người nói khẽ :

- Nói nhỏ một chút! Nhỏ một chút!

Giang Hải Phong càng nộ khí, chàng trừng mắt nói :

- Tại sao phải nói nhỏ?

Thiếu nữ vội quay người lại thì thấy mấy cô nương kia đã nhìn sang bên này, bất giác nàng cười hì hì, nói :

- Khách nhân, có lẽ người mới đến Tây Hồ chưa lâu.

Giang Hải Phong vốn không muốn gây náo nhiệt nhưng quả thực là chàng thấy cung cách thiếu nữ này không thuận mắt nên cười nhạt, nói :

- Ta đến lâu hay không thì có quan hệ gì đến cô nương ngươi? Ta chỉ hỏi nơi này có bán cơm hay không? Không bán thì đi chỗ khác.

Thiếu nữ ấp úng nói :

- Bán... Không bán...

Vừa nói nàng vừa lén nhìn qua bàn mấy cô nương với vẻ sợ hãi. Giang Hải Phong bất giác phẫn nộ, chàng nói :

- Ta hỏi cô nương ngươi mà cô nương ngươi nhìn qua bên đó làm gì?

Nhất thời tức khí, chàng đẩy ghế đứng lên định bước ra thì chợt thấy bàn bên hướng Đông có một lục y thiếu nữ đứng lên. Thiếu nữ này mặt tròn như mặt nguyệt, da trắng mịn, mày liễu vừa dài vừa cong, đôi mắt phụng liến láu, thân hình uyển chuyển.

Cô ta quét mục quang hơi phẫn nộ nhìn Giang Hải Phong rồi bước tới, nói :

- Các hạ xuất ngôn phải cẩn thận một chút. Các hạ định làm gì vậy?

Giang Hải Phong vừa tức vừa buồn cười, chàng không ngờ chút chuyện nhỏ thế này mà cũng có kẻ muốn xen vào. Chàng cũng chẳng buồn nhìn lục y thiếu nữ, mà chỉ lạnh lùng nói :

- Xin cô nương hãy tránh ra, tại hạ phải đi đây.

Lục y thiếu nữ liền nói :

- Ta biết ngươi cần đi nhưng bổn cô nương không cho ngươi đi thì ngươi không thể đi!

Giang Hải Phong lui một bước, chàng nhìn qua thiếu nữ vô lý này, xem thử bộ dạng như thế nào. Chỉ thấy lục y thiếu nữ khoanh tay trước ngực, dáng vẻ kênh kiệu, song mục lạnh lùng đang nhìn mình từ trên xuống dưới. Mấy cô nương còn lại bên bàn phía đông cũng bật cười và đều đứng dậy, chỉ có duy nhất một bạch y thiếu nữ là vẫn ngồi bất động tại nguyên vị. Lưng quay về phía Giang Hải Phong, mục quang nhìn ra hồ, dường như không nghe không thấy chuyện đang xảy ra.

Từ ngữ âm mà Giang Hải Phong đoán ra lục y thiếu nữ là người Hàng Châu, nhưng lại không đoán được thân phận của tô ta như thế nào. Trong lòng chàng rất muốn hỏi, song lại không muốn phát sinh thêm chuyện khác.

Nhất thời chàng cau mày nhìn lục y thiếu nữ và nói :

- Ngươi là một cô nương mà sao lại bá đạo như thế, không cho tại hạ đi nghĩa là sao?

Lục y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Chẳng phải ngươi đến đây ăn cơm sao? Cơm chưa ăn thì tại sao lại đi?

Giang Hải Phong nén giận, nói :

- Cơm đều bị các cô nương ăn sạch rồi, tại hạ còn ăn được gì?

Lúc này lại có hai thiếu nữ bước tới, một nàng mặc hoàng y cười nhạt rồi nói :

- Tam tỷ, bọn muội biết rồi đấy nhé.

Người được gọi là tam tỷ chính là lục y thiếu nữ nàng nghe vậy thì cười khảy, nói :

- Quỷ chết! Ngươi bớt phá đám có được không?

Nói đoạn nàng quay lại, cung thủ và mỉm cười, nói tiếp với Giang Hải Phong :

- Ngươi đeo bảo kiếm bên mình, có lẽ cũng là con nhà võ, ngươi có muốn cùng ta thử vài chiêu không?

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt mà không trả lời. Nhưng phẫn nộ trong lòng chàng đã lên đến cực điểm, chỉ vì cho rằng đối phương là một cô nương , còn mình đường đường là một nam tử hán, trước mặt công chúng thì làm sao có thể động thủ với cô ta?

Lục y thiếu nữ lại nheo mắt, nói :

- Ngươi câm rồi chăng?

Giang Hải Phong không thể nhẫn nại được nữa, chàng lạnh lùng nói :

- Cô nương chớ nên xuất ngôn hại người, tại hạ không muốn hơn thua với cô nương, mau tránh ra.

Nói đoạn chàng bước tới trước, nhưng lục y thiếu nữ cũng bước tới và cười nhạt nói :

- Ta không cho ngươi đi!

Mọi người trong đình chợt cười ồ lên khến Giang Hải Phong hơi đỏ mặt, chàng nói :

- Cô nương muốn động thủ với tại hạ thì có lẽ cần phải luyện thêm mấy năm nữa, hãy xem đây.

Nói đoạn chàng với tay nhấc chén rượu trên bàn bên cạnh rồi khẽ ấn vào cây trụ gỗ. Khi chàng thu tay lại thì chén rượu đã được khảm vào trụ gỗ mà không bị sứt mẻ một ly. Môn công phu này khiến mọi người hiện diện trông thấy rồi ngẩn người. Lục y thiếu nữ cũng biến sắc. Giang Hải Phong mỉm cười và xòe hữu chưởng ra, chàng khẽ ấn vào miệng chén rược rồi từ từ kéo ra ngoài. “Bật” một tiếng vang lên, chén rượu được lấy ra khỏi trụ gỗ mà vẫn nguyên vẹn, chỉ có trụ gỗ bị thủng một lỗ khá sâu.

Bọn thiếu nữ hiện diện đều há hốc mồm, tròn xoe mắt, ngẩn người mà nhìn, không ai nói được một lời.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cô nương đã thấy chưa? Nếu cô nương tự tin cũng có công phu như vậy thì chúng ta cứ việc tỉ thí, bằng không thì tốt nhất là hãy tránh ra.

Lục y thiếu nữ buột miệng nói :

- Công phu tuyệt lắm, xin thỉnh giáo đại danh của các hạ.

Giang Hải Phong thấy cô ta “tiền khinh hậu kính” thì bất giác nực cười, chàng nói :

- Chuyện này cô nương không cần hỏi, tạm biệt!

Chàng cung thủ chào và định cất bước thì đột nhiên nghe tiếng quát lanh lảnh :

- Khoan đã!

Bây giờ mới thấy bạch y thiếu nữ chậm rãi đứng lên, Giang Hải Phong nhìn qua thì bất giác rùng mình, chàng không dám tin là trên thế gian này có nữ nhân xấu xí như thế.

Vừa rồi đối phương ngồi quay lưng lại, mắt nhìn ra hồ nên chàng không phát hiện được dung diện

của cô ta. Hiện tại cô ta đã đứng lên và quay người lại nên tự nhiên dung diện đều hiển lộ. Đó là một khuôn mặt mà ai thấy cũng sợ đến kinh tâm động phách, thoạt nhìn giống như một trang giấy trắng điểm mấy giọt mực đen.

Điều đó còn có thể chấp nhận được, nhưng quái lạ là khuôn mặt cô nương này chỉ nhỏ bằng bàn tay, hai lưỡng quyền lại nhô cao, mũi như thõm vào giữa, hai mắt một to một nhỏ, miệng rộng như miệng sư tử, môi dưới trề ra để lộ nguyên hàm răng.

Mới nhìn cứ tưởng cô ta cố tình làm như vậy để hù dọa ai đó.

Tuy dung diện cực xấu nhưng thân hình cô ta uyển chuyển dịu dàng, tất cả những đường nét trên người cô ta cứ như một kiệt tác của tạo hóa. Đặc biệt là eo thon và nhỏ như cành liễu lay động trong gió, y phục khiết bạch như tuyết, tuyệt không nhuốm chút hồng trần.

Lúc cô ta đứng lên, Giang Hải Phong mới để ý thấy bên hông cô ta đeo một thanh đoản đao có vỏ màu lục. Hình như vỏ đao được chế từ da giao long, bên trên có khảm hai hạt châu cũng màu lục, châu quang lấp lánh, vừa nhìn là biết thanh đao này rất quý.

Bạch y thiếu nữ chậm rãi bước tới trụ gỗ nơi Giang Hải Phong vừa khảm chén rượu vào, nàng đưa tay sờ vào lỗ thủng rồi cười nhạt, nói :

- Không ngờ Tây Hồ này cũng có một nhân vật lợi hại như thế này ẩn tàng, hôm nay thật là thất lễ rồi.

Nói đoạn nàng quay sang cung thủ chào Giang Hải Phong và hỏi :

- Xin hỏi quý tánh của các hạ?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Cô nương hỏi danh tánh tại hạ làm gì?

Bạch y thiếu nữ trừng mắt, mắt lớn mắt nhỏ càng lộ rõ hơn, nàng nói :

- Có lẽ ngươi mới đến nơi này, nhưng đại danh Hàng Châu thất nữ thì không thể không biết, vậy mà ngươi dám ngông cuồng múa may trước mặt tỷ muội bọn ta như vậy, tiểu tử ngươi thật to gan.

Giang Hải Phong bật cười, nói :

- Nói vậy, các cô nương đây là Hàng Châu thất nữ à? Thất kính! Thất kính!

Chàng cung thủ chào rồi nói :

- Cáo biệt! Cáo biệt!

Đanh định cất bước thì bỗng nhiên nghe xú thiếu nữ phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Khoan đã, ngươi muốn đi thì cũng phải nói cho rõ đã.

Nàng vừa bước tới vừa quan sát kỹ Giang Hải Phong rồi nói tiếp :

- Từ lúc ngươi bước vào là ta đã biết ngươi có võ công hơn người, quả nhiên không sai, đủ thấy nhãn lực của ta cũng không tồi. Tỷ muội bọn ta ân oán phân minh, vừa rồi ngươi đã làm nhục bọn ta, món nợ này, tỷ muội bọn ta cần phải thanh toán.

Giang Hải Phong nộ khí nói :

- Rốt cuộc cô nương ngươi muốn thế nào?

Xú thiếu nữ cười cười, nói :

- Thiếu niên ngươi có can đảm không?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Lời này lẽ ra là ta hỏi cô nương ngươi đấy.

Xú nữ cười nhạt rồi gật đầu, nói :

- Như vậy thì tốt, hiện tại tỷ muội bọn ta phải đi Tô Châu một chuyến, chừng bốn ngày sau là quay về, thế này nhé...

Nàng ngưng lại cười cười rồi nói tiếp :

- Vào lúc hoàng hôn năm ngày sau, chúng ta sẽ gặp mặt phân thắng bại tại phía sau Tây Sa Châu, ngươi có đồng ý không?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Được, ta nhất định sẽ đi.

Nói đoạn chàng lách người sải bước đi ra khỏi thạch đình, chàng nghe bọn thiếu nữ phía sau phá lên cười khanh khách. Đang lúc tức khí nên chàng đi thẳng xuống thuyền rồi chèo đi, ngay cả ăn cơm cũng chẳng còn hứng thú mà đi ăn.

Chương 13: Xú Nữ Đa Tình

Sau khi buộc xong thuyền thì Giang Hải Phong vội vàng lên bờ. Chàng lên đến bờ đá trên Bắc Cao Phong thì chợt nhớ một chuyện quan trọng nên thầm nghĩ :

- “Hỏng bét, năm ngày sau, vào lúc hoàng hôn, chẳng phải là ta đã hẹn với Tả Nhân Long rồi sao? Làm thế nào phó ước với bọn Hàng Châu thất nữ được?”

Nghĩ đến đây, bất chợt chàng quay lại, định đi thông báo với những cô nương kia một tiếng, bảo bọn họ hẹn một ngày khác. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui chàng lại cảm thấy bất ổn, vì làm như thế thì nhất định sẽ bị bọn họ khinh thị, thôi thì cứ y như hẹn mà làm, đến khi đó nhiều lắm là ứng phó hai mặt, chuyện cũng chẳng có gì ghê gớm.

Chàng lên tới Thạch Cơ tự thì thấy Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đang đùa giỡn với con hắc ưng trước cổng chùa. Thấy Giang Hải Phong trở về, lão cười lớn rồi nói :

- Ngươi xem, con súc sinh thân yêu của ta đã trở về rồi này.

Giang Hải Phong đâu còn lòng dạ nghĩ tới con hắc ưng của lão, chàng chỉ gật gật đầu rồi bước thẳng vào trong.

Lâu Vân Bàng vội ôm lấy chim rồi chạy theo, nói :

- Lão đệ, ngươi đi đâu vậy? Đi đâu mà cả nửa ngày mới trở về?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đi gặp Tả Nhân Long.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên, nói :

- Ôi, sao ta chẳng biết chuyện này?

Trong lúc đối thoại mấy câu thì hai người đã vào tới phòng. Giang Hải Phong thay y phục, tìm bồn nước rửa mặt mà chẳng nói một tiếng nào. Chốc chốc Lâu Vân Bàng ngắm nhìn chàng từ trên xuống dưới, tựa như lão muốn tìm một vết tích gì trên thân người chàng.

Rửa mặt xong, Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi đến ngồi xuống ghế. Lâu Vân Bàng rót cho

chàng một chén trà và nói :

- Uống chén trà rồi nghỉ ngơi một chút đã.

Nói thế nhưng vì không nhẫn nại được nên lão lại hỏi :

- Kết quả thế nào?

Giang Hải Phong nhấp một ngụm trà rồi nói :

- Tại hạ bại rồi!

Chàng lấy chiếc bạch y đưa cho Lâu Vân Bàng và nói tiếp :

- Lão xem, đây là do kiếm của Tả Nhân Long rạch nát đấy.

Lâu Vân Bàng biến sắc nhưng lão liền cười và nói :

- Thế này thì có gì, chưa đả thương được người ta thì không thể gọi là thua.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tả Nhân Long tự biết không phải là đối thủ của tại hạ nên lén học một bộ kiếm pháp khác trong mấy ngày qua, bộ kiếm pháp đó rất kỳ ảo, tại hạ nhất thời sơ ý nên suýt nữa đã bỏ mạng dưới kiếm của hắn.

Lâu Vân Bàng “à” một tiếng rồi như sực nhớ chuyện gì, lão vội nói :

- Đúng rồi, lúc nãy Tiểu Mã Trách Tạ Ngũ đến nói rằng Tả Nhân Long từng đến Thiên Trúc Tự. Con bà nó! Ta cho rằng hắn lại nói dối nên mắng cho một trận rồi tống cổ đi rồi.

Giang Hải Phong gật gật đầu, nói :

- Nói vậy là Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch ở tại Thiên Trúc Tự phải không?

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên hỏi lại :

- Cái gì là Cửu Chỉ Quỷ Lão?

Giang Hải Phong bèn đem sự việc thuật lại một lượt.

Lâu Vân Bàng thộn người ra nghe rồi vò đầu, nói :

- Chuyện này có thêm một Mộc Nhị Bạch nữa thì thật đáng ghét quá, nhưng nghe ngươi nói thì

hình như lão đó cũng không đến nỗi tệ.

Lão đứng lên đi đi lại lại mấy bước rồi nói tiếp :

- Lão đệ, ngươi yên tâm, ta dám bảo đảm là năm ngày sau ngươi sẽ thắng Tả Nhân Long. Tiểu tử Tả Nhân Long đó tuyệt đối không đánh lại ngươi, chỉ cần ngươi ngẫm nghĩ thật kỹ mấy chiêu kiếm pháp đó của hắn là được.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tả Nhân Long là nhân vật lợi hại nhất mà tại hạ gặp được ở Trung Nguyên, lão chớ khinh thị hắn.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói :

- Ta nào dám khinh thị hắn.

Giang Hải Phong nói tiếp :

- Sóng trước chưa yên thì sóng sau lại nổi dậy. Không ngờ đất Tây Hồ này lại là nơi tụ tập của cao thủ võ lâm.

Lâu Vân Bàng tỏ vẻ không hiểu, lão vội hỏi :

- Thế nào, còn có chuyện gì nữa?

Giang Hải Phong bèn thuật đại khái chuyện gặp Hàng Châu thất nữ trong đình.

Lâu Vân Bàng nghe xong thì kinh hãi nói :

- Lão đệ, ngươi gây họa thật rồi!

Giang Hải Phong nghe lão nói vậy thì bất giác không vui, chàng nói :

- Chuyện này có gì mà gọi là gây ra đại họa? Lẽ nào tại hạ sợ mấy nữ lưu bọn họ?

Lâu Vân Bàng cười nhạt, nói :

- Sợ thì không sợ, chỉ có điều lão đệ ngươi mới vào giang hồ nên chưa rõ một vài chuyện đó thôi, phiền phức ngày càng to rồi đấy.

Lão chau mày suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Hàng Châu thất nữ rất có tên tuổi ở Giang Nam, tỷ muội bọn chúng đề có võ công cao cường, điều đó không cần phải nói, nhưng lợi hại nhất chính là xú nữ mà ngươi vừa nói, ả này họ Hạng tên

Anh, nghe nói dị dạng bẩm sinh, từ nhỏ đã được một dị nhân của phái Thanh Thành truyền thụ tuyệt kỹ.

Nói đến đây thì lão đưa tay vuốt râu rồi cười hì hì.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Vậy thì tại hạ càng phải gặp cô ta, xem thử rốt cuộc nữ nhân này có bản lãnh lợi hại gì?

Lâu Vân Bàng nói :

- Lão đệ, ta đã từng khuyên ngươi là hãy kết giao với Tần cô nương kia, nhưng ngươi lại không nghe, bây giờ e rằng sắp có náo nhiệt rồi.

Giang Hải Phong lạnh lùng hỏi :

- Lão nói thế là có ý gì?

Lâu Vân Bàng thở dài, nói :

- Lão đệ, ngươi đâu biết rằng, hết tám phần là Hạng Anh kia đã chọn ngươi rồi.

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt, chàng nói :

- Lão đừng nói lung tung.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi nói :

- Lung tung ư? Ta thấy điều này chẳng sai chút nào. Lão đệ, ngươi ngồi xuống rồi ta thong thả nói cho ngươi rõ. Ai thì ta không biết nhưng với ả Hạng Anh này thì ta rất rành.

Lão buông một tiếng thởi dài rồi nói tiếp :

- Đây thật là quái sự, chuyện gì không gặp lại khiến ngươi gặp phải chuyện này!

Ôi!

Nghe lão nói vậy thì Giang Hải Phong càng không hiểu gì cả, nhất thời chàng ngẩn người ra mà nhìn lão.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói :

- Lão phu cũng từng thấy qua dung diện của Hạng Anh này, thật là xấu đến phát khiếp, nhưng lão đệ ngươi chớ khinh thị công phu của ả, từ khi ả gia nhập Hàng Châu thất nữ thì rất ít khi để lộ thân thủ.

Lão suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Trên giang hồ hình dung ả như thần long thoạt hiện, nghe nói võ công của ả cao thâm khôn lường, song lâu nay chưa từng để lộ cho một ai thấy.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Chuyện này cũng chẳng có gì lạ.

Lâu Vân Bàng cười ha ha, nói :

- Lão đệ, ngươi hãy nghe ta nói đã. Chuyện của Hạng Anh này còn nhiều lắm.

Tuy cực kỳ xấu xí nhưng nhãn giới của ả này rất cao, nam nhân bình thường đừng mong lọt vào mắt ả, vì thế nên niên kỷ đã không còn nhỏ nhưng vẫn chưa thành thân.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Cô ta còn muốn kết hôn à?

Lâu Vân Bàng đáp :

- Sao lại không muốn? Nghe nói ả từng khoát lác trong võ lâm Giang Nam rằng, ở Giang Nam không có nam nhân nào xứng đáng để ả nhìn một lần. Mấy năm trước ả có tung tin là ả muốn chọn phu quân, nhưng đó là một chuyện kỳ quái.

Giang Hải Phong hiếu kỳ hỏi :

- Kỳ quái như thế nào?

Lâu Vân Bàng nói :

- Thứ nhất: Đối phương phải là thiếu niên anh tuấn. Thứ hai: Thiếu niên đó phải có võ nghệ cao cường, dù không phải là đối thủ của ả thì cũng không được kém nhiều. Thứ ba: Một khi được ả chọn thì lập tức ước định tỉ võ.

Lâu Vân Bàng cười ha ha rồi lắc đầu, nói tiếp :

- Những chuyện này đều là sự thật, nếu không tin thì vài ngày nữa thì ngươi ắt biết.

Giang Hải Phong nghe vậy thì gượng cười, nói :

- Nếu đúng như lão nói thì đây quả là chuyện đau đầu rồi!

Lâu Vân Bàng phá lên cười rồi nói :

- Đau đầu à? Nghe nói nữ nhân này rất chung tình, một khi đã chọn được kẻ nào thì đến chết ả cũng theo, ngoài ra tính đố kỵ của ả thì khỏi phải nói.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Thiên hạ làm gì có quái sự như thế? Tại hạ không tin.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói :

- Tin hay không tùy ngươi, chuyện về Hạng Anh vẫn còn nhiều, ngươi đã không muốn nghe thì ta cũng không nói nhiều.

Giang Hải Phong im lặng một lúc rồi chợt hỏi :

- Còn sáu cô nương kia như thế nào?

Lâu Vân Bàng lắc đầu, nói :

- Sáu ả kia võ công cũng khá nhưng kém Hạng Anh xa, võ công cao nhất trong bọn họ là lão tứ Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô và lão ngũ Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh, nhưng rất nhiều công phu lợi hại của hai cô này là học từ xú nữ Hạng Anh.

Quả nhiên lão ta khá rành về xú nữ Hạnh Anh này, lão lại nói tiếp :

- Bình nhật sáu cô nương kia đối với vị xú đại tỷ, có thể nói là bảo sao làm vậy, mọi chuyện đều do Hạng Anh sắp đặt.

Giang Hải Phong vốn chẳng kinh tâm động phách gì, nhưng nghe Lâu Vân Bàng nói vậy thì chàng cảm thấy hối hận, hối hận là lẽ ra mình không nên ước hẹn với bọn họ.

Chàng nghĩ :

- “Nếu thật như Lâu Vân Bàng nói thì chuyện này phải giải quyết như thế nào?”

Nghĩ đoạn chàng trầm mặc, không nói gì. Còn Lâu Vân Bàng thì bất giác cười thầm, vì lần đầu tiên lão thấy Giang Hải Phong phát sầu. Đường đường một đại trượng phu như chàng mà cũng phát sầu vì một xú nữ sao? Kỳ thực, không phải Giang Hải Phong vì xú nữ Hạng Anh mà phát sầu, trong đó hơn nửa là vì chuyện Tả Nhân Long.

Lâu Vân Bàng biết chàng chưa ăn cơm nên lão tự thân ra hậu viện lấy cho chàng một phần cơm chay. Giang Hải Phong ăn xong thì trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng cái hoàng hôn đã buông xuống. Giang Hải Phong nằm hồi tưởng lại những chiêu thức trong bộ Văn Tử kiếm pháp mà Tả Nhân Long thi triển đối phó với mình, trí nhớ của chàng quả nhiên kinh người. Chàng lấy giấy bút vẽ lại toàn bộ những chiêu thức mà Tả Nhân Long từng thi triển, sau đó chàng dùng cây thiết bảng thay kiếm để lần lượt diễn luyện lại.

Sau khi diễn luyện khá thuần thục thì chàng bắt đầu nghiên cứu tìm sơ hở, càng nghiên cứu kỹ, chàng càng cảm thấy sự bất phàm của bộ kiếm pháp này. Tự nhiên, khi chàng nghiên cứu sâu thêm một bước thì cũng tìm được ra mấy khuyết điểm nhỏ.

Rồi từ khuyết điểm cực nhỏ đó, Giang Hải Phong vận dụng lực khảo cứu hơn người của mình để tìm cách phá giải.

Suốt một ngày một đêm, chàng tự nhốt mình trong thiền phòng để suy nghĩ mà không ăn uống gì. Cuối cùng thì chàng cũng mỉm cười và mở cửa bước ra ngoài, lúc này trời vừa rạng sáng, những hòa thượng trong chùa vẫn chưa thức dậy.

Giang Hải Phong bèn cầm thiết bảng ra rừng cây sau chùa diễn luyện từng chiêu thức của bộ Văn Tử kiếm pháp. Chỉ thấy bóng người thấp thoáng, kình phong vù vù, lúc gần kết thúc chiêu cuối cùng thì bỗng nghe chàng phá lên cười rồi quăng thiết bảng trong tay ra.

Thiết bảng xuất thủ nhanh như chớp bay vèo đến một nơi rậm rạp trong rừng cây.

Đột nhiên trong lùm cây có một tràng cười phát ra, tiếp theo là một giọng nói :

- Khá lắm!

Lời chưa dứt thì một bóng người vọt ra khỏi lùm cây, tay cầm thiết bảng vừa bắt được và xoay người phóng đi.

Giang Hải Phong quát lớn :

- Giỏi lắm, ngươi còn muốn chạy hả?

Thân hình chàng tung lên hạ xuống là đã bổ đến sau lưng đối phương, song chưởng chập lại, đang định đẩy ra thì đối phương cười lớn rồi lướt đi như tia chớp.

Giang Hải Phong bất giác kinh động vì thân pháp của người này quá nhanh, ngoài tưởng tượng của chàng.

Nhìn từ phía sau lưng thì thấy người này tóc bạc trắng, thân hình cao gầy, trông rất giống Cửu Chỉ Quỷ Lão Mộc Nhị Bạch.

Giang Hải Phong đoán chắc là lão ta chứ không còn ai khác, nhưng nhất thời chàng không chào hỏi, bởi chàng có ý muốn tỉ thí công phu với lão. Chàng lạnh lùng quát :

- Còn không đứng lại hả? Đánh!

Chỉ sau hai cái lắc người thì chàng đã bám sát đối phương, thân hình hạ xuống cách đối phương chừng hai thước, đơn chưởng cũng lập tức phát ra.

Dường như đối phương không ngờ khinh công của Giang Hải Phong nhanh đến thế nên vội soạt chân tới trước, song thủ vung ra theo thế Cơ Ưng Triển Vũ, toàn thân như một mũi tên bay tới trước.

Giang Hải Phong liền vận khí vào đan điền, thi triển thuật khinh thân Tiếu Bích Truy Biên mà chàng đã khổ luyện mười năm trên hoang đảo. Thân hình chàng như hải âu lướt sóng, chớp mắt đã vượt qua trước đối phương và thi triển thuật Thiên Lãng Sa quay phắt người lại.

Người kia phá lên cười ha ha rồi nói :

- Giang Hải Phong, tuyệt lắm, lão phu phục ngươi rồi.

Bây giờ Giang Hải Phong đã có thể chứng minh phán đoán của mình, trước mặt chàng quả nhiên là Mộc Nhị Bạch.

Chàng cười nhạt, nói :

- Mộc lão đến đây có điều chi chỉ giáo? Xin cứ nói rõ, bằng không thì phải trả sự công bằng cho tại hạ.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Thế nào, ngươi muốn đánh nhau với ta chăng?

Giang Hải Phong cố nén nộ khí, chàng nói :

- Lão đến đây thám thính là có ý gì? Hành động này của lão thật chẳng quang minh chút nào.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói :

- Giang Hải Phong ngươi quá vô lý rồi, lẽ nào Bắc Cao Phong này là cấm địa của ngươi, lão phu không thể lai vãng?

Nhất thời Giang Hải Phong chẳng biết nói thế nào. Mộc Nhị Bạch lại mỉm cười nói tiếp :

- Được rồi, ta thấy ngươi cũng đã học xong bộ Văn Tử kiếm pháp và nhất định là ngươi cũng

nghiên cứu ra chiêu thức lợi hại hơn để phá giải. Lần này Tả Nhân Long bại chắc rồi.

Giang Hải Phong thật không biết phải ứng phó với vị lão nhân này như thế nào, những lời tam điên thất đảo của lão càng làm cho chàng lúng túng. Còn Mộc Nhị Bạch nói xong mấy câu thì lại cười hì hì, nói tiếp :

- Nhưng lão phu còn có một điều muốn nói...

Giang Hải Phong liền hỏi :

- Điều gì?

Mộc Nhị Bạch nghiêm túc nói :

- Nghe nói xú nữ Hạng Anh đã ước hội với ngươi, nữ nhân này là một ma đầu khó đụng đến nhất ở Giang Nam, ngươi vướng vào ả là một chuyện cực kỳ bất hạnh.

Nói đoạn lão cười cười rồi tiếp :

- Ta khuyên ngươi hãy nhanh chóng tránh đi chỗ khác thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đa tạ hảo ý của lão. Tại hạ chẳng bận tân đến Hạng Anh và cũng chẳng đi đâu cả.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Được rồi, dù sao thì ta cũng đã nói hết lời, nghe hay không nghe là tùy ngươi, ta đi đây.

Nói đoạn lão cung thủ chào rồi quay bước đi ngay.

Giang Hải Phong cũng chẳng nói thêm gì, nhưng trong lòng chàng cảm thấy nghi hoặc, chẳng biết rốt cuộc Mộc lão này có ý gì?

Chàng thầm nghĩ :

- “Lão ta quan tâm thật sự hay còn có ý đồ gì khác?”

Nhất thời chàng cũng không tìm ra câu trả lời, nhưng cá tính của chàng rất cương trực, một khi đã quyết định làm việc gì thì tuyệt đối không thay đổi nửa chừng.

Giang Hải Phong nhìn theo bóng Mộc Nhị Bạch dần khuất rồi mới quay bước, từ từ trở về.

Nhưng vừa quẹo qua một góc rừng thì bỗng nhiên chàng thấy xa xa có một con bạch mã đứng

dưới gốc tùng. Trên ngựa là một cô nương mặc tử y, lưng quay về hướng chàng.

Giang Hải Phong giật mình thầm nghĩ :

- “Kỳ quái! Nơi này sao lại có thiếu nữ đơn thân độc mã thế kia?”

Nghĩ đoạn chàng dừng bước, sau một hồi do dự thì lại bước đi tiếp. Chàng gia tăng cước lực, muốn lướt nhanh qua chỗ tử y thiếu nữ, nhưng bỗng nhiên thấy thiếu nữ quay mặt lại. Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng rồi dừng bước, ấp úng nói :

- Hóa ra là... là cô nương.

Tử y thiếu nữ hơi đỏ mặt, nàng nói :

- Giang Hải Phong, ta đợi ngươi lâu rồi.

Nói đoạn nàng tung chân nhảy xuống đất. Thiếu nữ này chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của nàng khiến Giang Hải Phong kinh ngạc không ít, chàng buột miệng hỏi ngay :

- Sao cô nương lại tìm đến nơi này?

Tần Tử Linh không trả lời mà hỏi lại :

- Nghe nói ngươi đã gặp Tả Nhân Long phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Đúng vậy, tại hạ đã gặp hắn.

Tần Tử Linh gượng cười hỏi tiếp :

- Và các ngươi đã đánh nhau?

Giang Hải Phong lại gật đầu. Tần Tử Linh bất giác thở dài rồi nói tiếp :

- Kỳ thực ta không có quyền hỏi chuyện này, nhưng...

Giang Hải Phong thấy nàng ngập ngừng thì liền nói :

- Cô nương có điều gì, xin cứ nói, không quan hệ gì đâu.

Nói đoạn chàng lui bước, đến ngồi xuống một tảng đá lớn, đồng thời chàng chỉ tảng đá bên cạnh và nói :

- Mời cô nương ngồi rồi hãy nói.

Tần Tử Linh gật đầu rồi y theo lời, đến ngồi ở tảng đá bên cạnh, nàng khẽ chỉnh trang lại y phục rồi gượng cười, nói :

- Thựa ra, lúc ngươi và Tả Nhân Long hội diện lần đầu ở Đoạn Nhai, ta đã ở gần đó và tận mắt mục kiến tất cả.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Khinh công của cô nương thật kinh người, bọn tại hạ hai người mà cũng không phát giác được.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói :

- Chỉ vì ta ở cách các ngươi quá xa mà thôi. Võ công của ngươi đích thị rất cao cường.

Nàng ngừng lại và liếc mắt nhìn qua Giang Hải Phong, chẳng biết thế nào, Giang Hải Phong cũng cảm thấy hai tai nóng ran, chàng khiêm tốn nói :

- Tả Nhân Long còn trên tại hạ một bậc.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói :

- Không thể! Ta ở ngoài vòng chiến quan sát nên thấy rất rõ, có thể công phu khinh thân của hắn không thua ngươi nhưng về kiếm pháp thì kém ngươi một bậc.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Cô nương có biết trước đây mấy ngày bọn tại hạ đã tái kiến và suýt chút nữa thì tại hạ bỏ mạng dưới kiếm của hắn rồi?

Tần Tử Linh gật đầu, nói :

- Biết! Ta cũng nhìn thấy cuộc hội diện ở bờ sông Khê Châu.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng nhìn nàng với ánh mắt đầy hiếu kỳ. Tần Tử Linh mỉm cười, nói tiếp :

- Tả Nhân Long thắng ngươi chỉ là ngẫu nhiên, vả lại ngươi chưa xuất toàn lực phải không?

Giang Hải Phong bật cười, chàng nói :

- Điều này thì không đúng rồi, có lý nào tại hạ lại nhượng hắn?

Tần Tử Linh nghiêm túc nói :

- Vì ngươi sơ ý nhất thời nên mới bị hắn rạch nát y phục, nếu ngươi cẩn thận đề phòng thì với bản lãnh của ngươi, nhất định có thể tránh né được.

Giang Hải Phong thầm khâm phục, chàng gật đầu nói :

- Những lời cô nương nói không sai, chỉ trách tại hạ nhất thời sơ ý nên mới rơi vào tình thế như vậy.

Tần Tử Linh nhìn qua chàng và nói :

- Vì vậy nên ta nói Tả Nhân Long vẫn không phải là đối thủ của ngươi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Chuyện này qua vài ngày nữa là có thể biết, khi đó tại hạ sẽ không khinh suất nữa.

Tần Tử Linh mỉm cười, sắc diện chợt ửng hồng, nàng đổi cách xưng hô và nói :

- Giang huynh, hôm nay muội đến cũng vì chuyện này. Hy vọng huynh có thể nghe lời khuyên của muội.

Giang Hải Phong chau mày, nói :

- Lẽ nào cô nương...

Tần Tử Linh thở dài, nói :

- Thực lòng mà nói, ngoài sự kiêu ngạo ra thì Tả Nhân Long là nhân vật chính trực hiệp nghĩa.

Giang Hải Phong chợt tức giận, chàng nói :

- Không lẽ cô nương cũng nói tốt cho hắn?

Tần Tử Linh chậm rãi nói :

- Tục ngữ nói, oán thù nên giải không nên kết, Giang huynh và Tả Nhân Long đều là đương kim hiệp sĩ ít thấy trên giang hồ, nếu có một bên bất hạnh thì há...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Sợ rằng dù tại hạ có tâm ý như vậy thì Tả Nhân Long cũng không nhân nhượng cho tại hạ, cô nương nói thế há chẳng phải là bên trọng bên khinh sao?

Tần Tử Linh thở dài một hơi, song mục long lanh ngấn lệ. Nàng từ từ quay mặt sang chỗ khác nhưng ánh mắt đầy kỳ vọng, nàng nói :

- Giang huynh đệ sai rồi…

Giang Hải Phong đứng lên, chàng bước tới trước, đứng đối diện với nàng, bốn mắt tương tiếp ngay cả người có định lực kiên cường như chàng mà bất giác cũng cảm thấy động lòng.

Tần Tử Linh gượng cười, nói :

- Không nói giấu gì Giang huynh, Tả Nhân Long là người mà muội từng quen biết ở Thiên Sơn, nhưng điều đó đã thành quá khứ, giữa bọn muội không còn gì để nói, huynh chớ hiểu lầm là muội vì Tả Nhân Long.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Muội chỉ sợ huynh xúc động, nhất thời mà tạo nên sát nghiệp, về sau huynh sẽ hối hận.

Giang Hải Phong ngẩn người, nhất thời không biết phải nói gì. Tần Tử Linh lại thở dài rồi nói :

- Nhưng Giang huynh nói cũng không sai, vạn nhất Tả Nhân Long không tương nhượng thì sinh mạng của huynh cũng bị nguy hiểm. Hay là huynh cứ xuất toàn lực ứng phó thôi.

Chợt nghe Giang Hải Phong thở dài, chàng nói :

- Lẽ nào tại hạ lại không hiểu thiện ý của cô nương.

Chàng gật gật đầu và khẳng định :

- Cô nương đã nói thế thì tại hạ bảo đảm là sẽ không đả thương hắn.

Tần Tử Linh suýt rơi lệ, nàng gật đầu, nói :

- Chỉ có điều huynh cũng đừng để mình chịu thiệt.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Điểm này tại hạ biết, xin cô nương yên tâm.

Bấy giờ sắc diệncủa Tần Tử Linh mới tươi tỉnh, nàng mỉm cười, nói :

- Nghe nói bốn ngày sau Giang huynh còn có một cuộc hẹn khác, chẳng hay có thật không?

Giang Hải Phong bất giác đỏ mặt, chàng không ngờ tin tức này lại lan truyền nhanh như thế,

dường như không ai là không biết. Chàng gật đầu, nói :

- Chỉ vì tại hạ nhất thời không suy nghĩ kỹ, bây giờ quả thực là có chút hối hận.

Đôi mày liễu của Tần Tử Linh chợt dựng lên, chàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Hàng Châu thất nữ cậy vào võ công mà khua môi múa mép, tung hoành ở Giang Nam, thật khiến người ta căm hận.

Nàng ngừng một lát rồi quay sang nói với Giang Hải Phong :

- Muội tình nguyện theo giúp Giang huynh đối phó với bọn chúng.

Giang Hải Phong rất cảm động, chàng gượng cười, nói :

- Chuyện này không nên để liên lụy đến cô nương.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Sao lại nói đến hai chữ liên lụy? Chuyện trừ bạo cho giang hồ cũng có phần muội trong đó mà.

Nói đoạn nàng đứng lên, sau một lúc ngập ngừng thì nàng mỉm cười, nói tiếp :

- Muội phải đi đây.

Giang Hải Phong vội hỏi :

- Cô nương hiện ở đâu? Khi nào tiện tại hạ sẽ đến thăm.

Tần Tử Linh nói :

- Hà tất phải thế.

Vừa nói xong, nàng tung mình lên ngựa, sau đó nàng quay lại mỉm cười, nói tiếp :

- Muội sẽ thường xuyên đến đây thăm huynh, tạm biệt.

Dứt lời, nàng giật mạnh giây cương, con bạch mã lập tức phóng đi như bay. Bất giác Giang Hải Phong cảm thấy cõi lòng mênh mang, cảm tình của thiếu nữ này đối với chàng cũng giống một đám mây mờ, thoắt ẩn thoắt hiện không biết đâu mà lần.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong cảm thấy mình quá cô độc, cô độc như cô hồn nơi chân trời.

Đã nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên chàng cảm thấy như vậy, và đây cũng là vấn đề mà chàng

chưa từng nghĩ đến.

Đang miên man suy nghĩ thì chợt thấy Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ôm con đại ưng từ xa đi đến, lão lớn tiếng nói :

- Ôi! Ta tìm ngươi muốn hụt hơi, ngươi chạy đi đâu vậy?

Giang Hải Phong bật cười, không đáp mà hỏi lại :

- Lão mới dậy à?

Lâu Vân Bàng bước tới gần và nói :

- Đã dậy từ sớm rồi, ngươi luyện công phu có kết quả gì không?

Giang Hải Phong chỉ mỉm cười mà không trả lời. Hai người cùng sánh vai trở về Thạch Cơ tự, lúc này vầng thái dương cũng vừa nhô lên.

* * * * *

Lại một ngày nữa, một ngày nữa và một ngày nữa nhanh chóng trôi qua, sau khi mặt trời vừa gác núi, ráng chiều nhuộm thắm chân trời Tây, hồ nước, bờ sông cũng rực một màu hồng. Tả Nhân Long ngồi một mình trên tảng đá cạnh bờ sông Khê Châu, lòng bực tức thầm nghĩ :

- “Tại sao hắn không đến nhỉ?”

Chàng nhìn trái nhìn phải, ngó ngang ngó dọc, hồi lâu sau thì thấy xa xa có một chiếc thuyền lớn đang tiến vào bờ.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi tự nói :

- Rốt cuộc thì ngươi cũng đến rồi.

Chàng đứng lên, định cất bước đi tới gần bờ nước, nhưng lúc này thuyền lớn đã cập vào bờ, bỗng nghe “soạt, soạt, soạt”, mấy bóng người liên tiếp từ trong thuyền phóng lên bờ. Tả Nhân Long định thần nhìn kỹ thì thấy những người này đều là thiếu nữ với xiêm y lộng lẫy.

Thuyền lớn từ từ trở đầu mà đi. Tả Nhân Long chau mày thầm hỏi :

- “Kỳ quái, bọn cô nương này đến đây làm gì thế?”

Lòng kỳ quái nhưng ánh mắt nhìn ra còng hiếu kỳ hơn. Chàng thấy tổng cộng có bảy thiếu nữ, sau khi lên bờ thì kẻ ngóng Đông, người ngóng Tây, trong đó có một cô nương mặc bạch y, Tả Nhân

Long không thấy thì thôi, một khi trông thấy thì bất giác rùng mình.

Nếu không tận mắt trông thấy thì quả thật chàng không dám tin trong thiên hạ lại có nữ nhân xấu xí như thế.

Tả Nhân Long liếc nhìn rồi bất giác sững người. Lúc này có một lục y cô nương tiến về phía chàng và không ngừng quan sát chàng từ đầu đến chân.

Chợt nghe một hồng y thiếu nữ khác cười lớn rồi nói :

- Đại tỷ, có lẽ tiểu tử đó sợ nên không đến rồi.

Bạch y xú nữ quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói :

- Các ngươi bình tĩnh một chút, nhất định là hắn sẽ đến mà.

Lời vừa dứt thì nàng khoát hai tay như gà mái xòe cánh và tiếp lời :

- Mọi người tránh ra, tránh ra...

Mấy cô nương lập tức tán ra tứ phía rồi vừa nhìn nhau vừa cười. Còn Tả Nhân Long thì cảm thấy thật là xúi quẩy, lòng nghĩ hôm nay sao lại gặp phải đám nha đầu lung tung thế này. Nhất thời vì tức khí nên chàng bước thẳng về phía bên kia, nhưng chỉ được mấy bước, chàng lại dừng chân, chàng nghĩ nếu Giang Hải Phong đến thì mình há chẳng bỏ lỡ cơ hội gặp hắn sao?

Nghĩ vậy nên chàng đành dừng bước, nhưng mục quang không thể không nhìn về phía mấy cô nương kia. Chỉ thấy bọn họ có kẻ đang nghịch nước, có kẻ nhặt vỏ sò, có kẻ vọc cát, duy chỉ có bạch y cô nương là đứng yên bất động trên bờ sông. Khi Tả Nhân Long nhìn cô ta thì cũng đúng lúc cô ta chú ý nhìn chàng, chàng thấy song mục đối phương một lớn một nhỏ, chốc chốc lại chuyển động từ trên xuống dưới, thủy chung mục quang không rời thân thể mình.

Tả Nhân Long chợt cảm thấy khó chịu nên nhìn qua chỗ khác. Bỗng nhiên nghe bạch y nữ cười nhạt một tiếng rồi cất bước tiến lại gần và dường như nàng tự nói với chính mình :

- Xem tình hình này thì có lẽ hắn không đến rồi.

Bấy giờ Tả Nhân Long mới biết bọn họ cũng đợi một người, chàng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ :

- “Không lẽ bọn họ cũng đợi Giang Hải Phong? Nhưng làm sao Giang Hải Phong lại có ước hội với bọn họ? Vả lại còn hẹn ở nơi này, e rằng điều đó không thể có được.”

Tuy trong lòng đầy nghi hoặc nhưng chàng vẫn không lên tiếng.

Hoàng hôn dần buông, gió lạnh từ trên hồ không ngừng thổi vào. Tả Nhân Long biết đám cô nương xa lạ này đều không thể nhẫn nại, chàng định quay người bỏ đi thì chợt nghe bạch y xú nữ mỉm cười, nói :

- Này, các hạ cũng đợi người nào đó phải không?

Tả Nhân Long liếc nhìn đối phương rồi lập tức quay sang chỗ khác. Bạch y nữ bước đến gần và lớn tiếng nói :

- Ta hỏi ngươi mà ngươi có nghe không vậy?

Tả Nhân Long quay lại, trừng mắt nói :

- Ta đợi hay không đợi người thì chuyện đó có quan hệ gì đến ngươi? Thật là kỳ quái!

Bạch y nữ cười hì hì, nói :

- Này, tiểu tử ngươi thật to gan, ở nơi này không nhiều người dám nói với bổn cô nương như thế đâu.

Lời vừa dứt thì nàng cũng đã đến trước mặt Tả Nhân Long, sau một hồi quan sát đối phương thì nàng lại nói :

- Tên họ ngươi là gì?

Tả Nhân Long chờ Giang Hải Phong đã lâu, nộ khí đã sớm dâng lên trong lòng, không ngờ lúc này bạch y nữ lại đến gây sự. Nhất thời chàng phá lên cười ha ha một tràng rồi nói :

- Xú nha đầu, ta thấy ngươi muốn tìm cái chết rồi đấy.

Miệng nói, hữu thủ vung ra, theo đó là một đạo kình lực cực kỳ uy mãnh cuộn về phía đối phương. Chàng vốn cho rằng, một chưởng với ba thành công lực như vậy thì thí ít cũng đẩy đối phương bay ra ngoài xa hai ba trượng. Nào ngờ, chưởng lực đã tới nơi nhưng bạch y nữ vẫn đứng yên bất động, trơ trơ như bàn thạch.

Tả Nhân Long cả kinh, bạch y nữ phá lên cười một tràng quái gở rồi gật đầu, nói :

- Ta đoán không sai, thì ra tiểu tử ngươi cũng có chút bản lãnh.

Lời vừa dứt thì song mục trợn trừng lên, bạch y nữ quát hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là do họ Giang phái đến phải không?

Tả Nhân Long bị bạch y xú nữ này một tiếng gọi tiểu tử, hai tiếng gọi tiểu tử thì bất giác đỏ mặt. Từ ngày chàng bước vào giang hồ đến giờ, nào có ai dám vô lễ với chàng như thế đâu. Không ngờ lúc này một xú nữ xa lạ lại lăng nhục chàng như thế, là người tất phải có đôi ba phần nóng tính, huống hồ chàng là nhân vật vốn có tính khí rất kiêu ngạo.

Lúc nghe xú nữ hỏi vậy thì sắc diện của Tả Nhân Long chợt biến, chàng lạnh lùng nói :

- Xú nha đầu, ngươi nói năng không biết khinh trọng, hôm nay Tả đại gia của ngươi phải giáo huấn ngươi một trận, sau đó sẽ tính sổ với họ Giang.

Nói đoạn, hai mũi chân điểm xuống mặt cát, toàn thân chàng tung lên như thiên hạc xuyên vân. Nơi chàng hạ thân xuống chỉ cách đối phương năm thước, chàng cười nhạt và gật đầu, nói :

- Nào! Nào! Nha đầu thối tha, có bản lãnh gì hãy tận lực thi triển ra, xem thử Tả đại gia có sợ ngươi hay không.

Xú nữ Hạng Anh tuy cực kỳ xấu xí nhưng bình sinh nàng kỵ nhất là nghe người khác gọi mình là xú nữ. Điều này dường như võ lâm Giang Nam không ai là không biết, ngày thường nếu có ai đó nói nàng xấu một tiếng mà để nàng biết được thì nhẹ là bị nàng trừng trị cho một trận, nặng là mất mạng như chơi.

Ngay cả sáu cô nương đồng hành với nàng, vì biết nàng có đại kỵ nên không ai dám nói một chữ "xú" trước mặt nàng. Không ngờ lúc này Tả Nhân Long lại liên tiếp gọi nàng là "xú nha đầu", đối với Hạng Anh mà nói, điều này còn nhục hơn đào mộ tổ của nàng.

Còn sáu thiếu nữ kia nghe vậy thì cũng bất giác kinh động đến sững người, tất cả đều ngơ ngác nhìn qua bên này.

Hạng Anh giận đến độ run cả người, và giọng nói cũng mất tự nhiên, nàng nói :

- Ngươi... ngươi nói cái gì? Tiểu tử! Ngươi nói... nói cái gì?

Tả Nhân Long cười nhạt và thản nhiên nói :

- Ta nói ngươi là xú nha đầu! Xú bát quái! Lẽ nào ngươi tự cho rằng mình là thiên tiên hóa thân làm người?

Hạng Anh sải bước tới trước và cười nhạt, nói :

- Được, tiểu tử, giờ chết của ngươi đã điểm rồi.

Chưa dứt lời thì thân hình nàng đã tung lên, song thủ lập tức phất ra, nhằm hai mạn sườn của Tả

Nhân Long mà công tới. Tả Nhân Long phá lên cười ha ha, đồng thời vung tả thủ công vào hai cổ tay của đối phương.

Hạng Anh liền lui bước và nói :

- Tiểu tử, thì ra bản lãnh của ngươi cũng không tầm thường, thảo nào…

Lời dứt chưởng phát, song chưởng bình thế đẩy ra, theo đó là hai đạo kình phong “vù vù”. Tả Nhân Long lách người tránh né, nhưng nhìn lại thì thấy mặt cát nơi mình vừa đứng bị chưởng lực của đối phương đánh lõm xuống thành hai hố cát to tướng, nhất thời đất cát bay mù mịt. Tả Nhân Long kinh tâm động phách, chàng không ngờ xú nha đầu này lại có thân thủ lợi hại như thế.

Đang lúc kinh động ngẩn người thì Hạng Anh đã tung người đến lần thứ hai. Hai tay của nàng xòe ra như hai quái trảo, thế công cực nhanh từ trên xuống, song trảo chụp thẳng vào hai vai Tả Nhân Long.

Lúc này Tả Nhân Long đã phát hiện thân thủ đối phương lợi hại như vậy thì chàng đâu dám khinh thị nữa, chàng cười nhạt một tiếng, rồi lập tức đề xuất một luồng chân khí từ đan điền lên hai vai, khi song trảo của Hạng Anh chụp xuống thì nàng cảm thấy từ da thịt trên hai vai đối phương tản phát một thứ phản chấn.

Hạng Anh đã tòng sư học nghệ từ nhỏ nên võ công đính thị là không tầm thường.

Khi nàng tiếp xúc với lực phản chấn của đối phương thì nàng biết ngay là đối phương đã có luyện Du Tiềm Hộ Thể. Loại chân lực Du Tiềm này chỉ có thể luyện thành khi nội công đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh, bằng không thì khó có được kết quả. Chính vì vậy mà nhất thời Hạng Anh kinh hãi không ít, nàng vội thu trảo và lui bước, nhưng như thế vẫn chậm một bước.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Xú nha đầu, ngươi còn muốn chạy hả?

Lời vừa phát thì song thủ của chàng trầm xuống, song chưởng kẹp sát hai bên hông mà đẩy ra với chiêu Tạ Mã Yên.

Hạng Anh vội hít sâu một hơi và búng người ra sau, thế nhưng thủ pháp của Tả Nhân Long nhanh như chớp, hai đạo chưởng lực của chàng đã đánh sượt qua hai mạn sườn của đối phương. Hạng Anh loạng choạng lui ra sau bảy tám bước, suýt chút nữa thì ngã ngồi xuống cát. Sắc diện của nàng xám xịt như đất, tóc tai bung ra và rối tung trong gió.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Ngươi còn chưa chịu thua à?

Lời vừa dứt thì đột nhiên nghe tiếng quát lanh lảnh vang lên từ tứ phía, sáu cô nương kia đã cùng lúc nhảy vào vòng chiến. Bọn họ lập thành vòng tròn vây Tả Nhân Long vào giữa, một hồng y thiếu nữ lớn tiếng nói :

- Tiểu tử to gan. Hôm nay không cho ngươi nếm chút đau khổ thì ngươi không biết thủ đoạn của Hàng Châu thất nữ như thế nào.

Nói đoạn nàng vung hữu thủ lên cao, lập tức một thanh trường kiếm sắc lạnh đã xuất khỏi vỏ. Năm cô nương còn lại cũng quát lớn rồi đồng loạt xuất binh khí.

Tả Nhân Long thản nhiên mỉm cười, nói :

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Hàng Châu thất nữ. Cũng được!

Chàng lui một bước, song mục xạ tinh quang, miệng nói tiếp :

- Nếu các ngươi lên từng người một thì quả thực là ta không nỡ động thủ với các ngươi, bây giờ các ngươi đã cùng lên một lượt thì tốt lắm.

Nói xong câu này thì nhuyễn kiếm của chàng cũng đã nằm trong tay, tả thủ cầm mũi kiếm uốn cong lại thành hình vòng cung, chàng lạnh lùng nói tiếp :

- Kẻ vô danh không chết dưới kiếm của Tả Nhân Long ta, các ngươi mau báo danh tính đi.

Hoàng y thiếu nữ có thân hình cao gầy nói :

- Tiểu tử mù mắt, ngay cả đại danh của tỷ muội bọn ta mà ngươi cũng không biết sao? Vậy mà cũng dám đến Tây Hồ. Ngươi thật là to gan.

Tả Nhân Long thản nhiên nói :

- Bây giờ thỉnh giáo cũng chưa muộn.

Hoàng y thiếu nữ chỉ qua bạch y xú nữ đang đứng bất động rồi nói :

- Đây là đại tỷ của bọn ta, họ Hạng tên Anh, giang hồ thường gọi...

Nói đến đây thì song mục của nàng chớp chớp, nàng không giới thiệu tiếp về Hạng Anh mà chỉ vào mình và nói :

- Bổn cô nương là Đỗ Trân, thiên hạ thường gọi là Hoàng Y Tiên Tử.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tiên Tử à?

Đỗ Trân bất giác đỏ mặt, nhưng nàng vẫn theo thứ tự giới thiệu tiếp :

- Đây là tam muội của ta: Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh, kế đến là tứ muội :

Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô. Người tiếp theo là ngũ muội: Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh.

Tả Nhân Long chú ý nhìn thiếu nữ này thì thấy niên kỷ của nàng chừng mười bảy mười tám, khuôn mặt trông còn rất thơ ngây.

Đỗ Trân chỉ cô nương tiếp theo và giới thiệu :

- Đây là lục muội: Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái. Cuối cùng là thất muội :

Tiếu La Sát Mẫn Diện Quyên.

Tả Nhân Long quan sát thấy Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái là một cô nương khá thông minh, còn Tiếu La Sát Mẫn Diệu Quyên có thân hình rắn chắc, dung diện có vẻ hoạt kê nhưng song mục rất dữ tợn. Nhìn chung cô nương nào cũng giống với danh hiệu của mình, duy chỉ có Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân danh bất thực mà thôi. Bởi lẽ cô nương này vừa cao vừa ốm, ốm đến độ lòi cả xương ra ngoài, đâu có điểm nào giống với Tiên Tử?

Sau khi quan sát bọn họ một lượt thì Tả Nhân Long cười nhạt, cung thủ nói :

- Tại hạ xin lãnh giáo.

Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân nói :

- Hôm nay tỷ muội bọn ta đến đây không phải để gặp ngươi, chỉ tại ngươi quá không biết tự lượng sức nên bây giờ chẳng còn biện pháp vãn hồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Ta cũng không phải đến đây đánh nhau với các ngươi, chỉ trách đại tỷ của các ngươi có mắt mà như mù thôi.

Lời này khiến Hạng Anh không thể im lặng được nữa, nàng bước tới trước và nói :

- Tả Nhân Long, ta rất biết về ngươi, bằng vào chút tiểu danh của ngươi ở Thiên Sơn mà cũng dám đến Giang Nam này tung hoành sao?

Tả Nhân Long kinh ngạc, chàng không ngờ xú nữ Hạng Anh này lại biết rõ về mình như thế. Chàng cười lớn một tràng rồi nói :

- Hàng Châu thất nữ các ngươi cậy người đông thế mạnh, tung hoành làm chuyện xằng bậy ở Giang Nam, vậy mà lại nói là ta tung hoành, thật kỳ quái!

Sau khi động thủ với Tả Nhân Long thì nộ khí của Hạng Anh đã giảm đi khá nhiều, nhưng làm sao nàng có thể chịu thua như vậy?

Nàng cười nhạt, nói :

- Họ Tả kia, hãy xuất nhuyễn kiếm đi, xem thử ngươi có phải là đối thủ của Hạng Anh ta không?

Nói đến đây thì song thủ của nàng đã lấp lánh một đôi chủy thủ, dài chừng một thước hai, toàn thân chủy thủ trắng như tuyết.

Hạng Anh quét mục quang nhìn quanh và nói :

- Các ngươi hãy lui ra một bên, để một mình ta đối phó với hắn.

Sáu cô nương kia đưa mắt nhìn nhau rồi mỗi người tự lui bước ra sau, nhưng chẳng qua là bọn họ nới rộng vòng vây mà thôi. Khoảng cách giữa Tả Nhân Long và Hạng Anh chỉ hơn trượng, chàng cười cười, nói :

- Kiếm của tại hạ không có mắt, nếu lỡ đả thương cô nương ngươi thì xem như cô nương ngươi tự chuốc lấy, chớ trách ta đấy nhé.

Hạng Anh lạnh lùng, nói :

- Tả Nhân Long, đừng quá khách khí, ngươi cứ tận xuất công phu trên kiếm ngươi, xem thử có thể làm gì được ta.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Từ ngày xuất đạo đến nay, đôi Trúc Diệp đoản đao của ta chưa gặp một địch thủ nào, hôm nay ta cũng muốn xem thử ngươi có bản lãnh gì, có thể tránh thoát được không?

Vừa dứt lời thì nàng cũng tung mình đến trước mặt Tả Nhân Long, đôi đoản đao vạch hai đường, từ dưới lên trên. Đao quang sắc lạnh, một nhằm vào yết hầu, một nhằm vào ngực của Tả Nhân Long mà công tới, thế đao nhanh như chớp, loáng cái đã tới.

Tả Nhân Long không ngờ đối phương lại hạ ngay độc thủ như vậy, chàng cười nhạt rồi phất nhuyễn kiếm ra, thân hình vẫn đứng nguyên tại chỗ. “Choang choang”, hai tiếng, đôi đoản đao của

Hạng Anh bị kình lực trên nhuyễn kiếm đánh bật ra ngoài.

Hạng Anh cảm thấy hai tay tê buốt, đôi đoản đao suýt văng ra ngoài. Bấy giờ nàng mới biết, đối phương quả nhiên là nhân vật cực kỳ lợi hại.

Nhất thời nàng cắn chặt môi, đôi đoản đao hoành ngang trước ngực, thân hình định xông tới lần thứ hai thì đột nhiên nghe có người cười lớn một tràng rồi nói :

- Nhị vị hãy tạm dừng tay, tất cả đều do tại hạ đến chậm một bước.

Mọi người đều nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy một thiếu niên anh tuấn mặc bạch y đang từ từ bước đến.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, ta đợi ngươi ở đây đã quá lâu rồi.

Giang Hải Phong cung thủ chào và chậm rãi nói :

- Xin lượng thứ! Xin lượng thứ!

Hạng Anh và sáu thiếu nữ cùng đều nhận ra Giang Hải Phong, nhất thời bọn họ bỏ mặc Tả Nhân Long, mà dịch bước vây lấy Giang Hải Phong. Hạng Anh không nén được giận, nàng trừng mắt nhìn Giang Hải Phong và hỏi :

- Bây giờ ngươi mới đến à?

Giang Hải Phong chỉ qua Tả Nhân Long và nói :

- Xin các vị và cô nương đừng nóng vội, tại hạ có hẹn với người này trước. Chờ bọn tại hạ giải quyết xong thì tại hạ sẽ nghe sự chỉ giáo của cô nương.

Hạng Anh cười nhạt, nói :

- Tỷ muội ta còn có chuyện quan trọng, làm sao có thể chờ lâu ở đây?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Nhưng tại hạ chỉ có một mình, tại không có thuật phân thân.

Tả Nhân Long đứng bên cạnh nói :

- Đã vậy thì các ngươi giải quyết chuyện của các ngươi trước đi. Giang Hải Phong, ta ở bên này chờ ngươi cũng được.

Giang Hải Phong mỉm cười, cung thủ nói :

- Đã vậy thì xin đa tạ!

Tả Nhân Long thu nhuyễn kiếm lại rồi nói với Hạng Anh :

- Các ngươi cũng muốn tìm hắn thì ta xin nhường đấy, còn nếu ngươi không phục thì sau này chúng ta sẽ gặp lại.

Sau khi thấy Giang Hải Phong xuất hiện thì nộ khí của Hạng Anh đã tiêu tan, nàng cười hì hì, nói :

- Tả Nhân Long, hôm nay quá dễ dàng cho ngươi rồi đấy.

Tả Nhân Long cười nhạt một tiếng rồi tung người lui ra xa hơn trượng.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ vì có chuyện nên đến chậm một bước, mong các vị lượng thứ.

Hạng Anh nhìn chàng từ đầu đến chân rồi mỉm cười, nói :

- Ngươi đã đến là tốt rồi.

Giang Hải Phong gượng cười, chàng nói :

- Thực ra giữa chúng ta không có hận thù gì, theo tại hạ thấy, tốt nhất là các vị cô nương nên trở về thôi.

Hạng Anh chưa kịp lên tiếng thì Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô đã cười nhạt, nói :

- Họ Giang kia, ngươi cho rằng tỷ muội bọn ta dễ bị ức hiếp như thế sao? Hôm nay muốn bọn ta quay về cũng được, nhưng trước tiên ngươi phải lộ xuất chút công phu đã.

Hoàng Y Tiên Nữ Đỗ Trân tiếp lời :

- Ngươi nói sao mà đơn giản thế? Hừ!

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua bọn thiếu nữ rồi bất giác thở dài một tiếng, đối phó với thiên binh vạn mã, chàng không sợ, nhưng quả thật là chàng không nỡ hạ độc thủ với những cô nương này.

Hạng Anh mỉm cười, nói :

- Giang Hải Phong, ngươi đừng sợ, hôm nay tỷ muội bọn ta đến đây chỉ để thỉnh giáo ngươi vài chiêu thôi, bất luận võ công của ngươi cao thấp thế nào, thì bọn ta cũng quyết không làm khó ngươi.

Thấy thái độ của đối phương như vậy thì Giang Hải Phong chợt liên tưởng đến những lời của Lâu Vân Bàng đã nói, nhất thời chàng cảm thấy rùng mình.

Hạng Anh lại nói tiếp :

- Thế nào, ngươi nghe ta nói đấy chứ?

Giang Hải Phong chau mày, mỉm cười nói :

- Được rồi, nhưng chúng ta tỉ thí như thế nào?

Hạng Anh không trả lời mà hỏi lại :

- Ngươi là Giang Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Phải thì sao?

Hạng Anh hơi đỏ mặt, nàng ngước nhìn lên và nói :

- Ngươi ở trong Thạch Cơ tự phải không?

Giang Hải Phong giật mình, chàng liền hỏi :

- Làm sao cô nương biết?

Hạng Anh cười hì hì, nói :

- Có chuyện nào trong ngoài Tây Hồ mà ta không rõ? Giang Hải Phong, ngươi vừa đến Tây Hồ là ta đã biết rồi.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Ta cũng biết lão nhân cùng đi với ngươi.

Giang Hải Phong chưa kịp nói gì thì Hạng Anh lại hỏi :

- Các ngươi từ phương Bắc đến không phải?

Giang Hải Phong vốn chẳng muốn nghe những chuyện này nên chàng cười nhạt, nói :

- Chúng ta mau tỉ thí một trận thôi!

Hạng Anh vẫn tiếp tục nói :

- Lâu Vân Bàng có nói cho ngươi biết một vài chuyện không?

Giang Hải Phong xẵng giọng hỏi :

- Nói chuyện gì?

Hạng Anh nhìn ra tứ phía rồi cúi đầu nói khẽ :

- Ta biết là ngươi vẫn chưa thành gia...

Giang Hải Phong giật thót người, chàng thầm nghĩ :

- "Quả nhiên Lâu Vân Bàng đoán đúng rồi. Cô nương này thật là..."

Sắc diện của chàng chợt đỏ bừng, chàng quét mục quang nhìn qua sáu thiếu nữ thì thấy bọn họ đều khúc khích cười không thôi. Tuy đã gặp nhiều quái sự nhưng Giang Hải Phong chưa từng gặp chuyện cầu thân trực tiếp như thế này, huống hồ đối phương còn là một cô nương.

Nhất thời nộ khí xung thiên, chàng cười nhạt, nói :

- Cô nương đừng nói lung tung. Nếu không động thủ thì tại hạ phải đắc tội trước đấy.

Hạng Anh buông một tiếng thở dài. Nàng lén nhìn Giang Hải Phong rồi nói :

- Được thôi, nhưng ngươi phải biết là chúng ta tỉ thí chơi thôi, dù sao ta cũng không hạ độc thủ đả thương ngươi.

Giang Hải Phong tức khí hỏi :

- Tại sao?

Hạng Anh mỉm cười, nói :

- Ngốc tử, ngươi còn không hiểu sao?

Sáu thiếu nữ còn lại nghe câu này thì phá lên cười khanh khách. Lúc này Giang Hải Phong hận là mặt đất không nứt ra cho mình chui quách xuống cho xong. Chàng cười nhạt rồi nói :

- Cô nương, ngươi chớ nói bậy bạ, chúng ta mau động thủ phân cao thấp thôi.

Nói đoạn chàng tung mình lướt tới trước, nhưng Hạng Anh lại cố tình lui ra sau, không biết nàng khẽ nói điều gì đó mà Hoàng Y Tiên Tử Đỗ Trân liền xuất nghênh.

Cô nương này vừa chỉ Giang Hải Phong và nói :

- Họ Giang kia, ngươi chớ ức hiếp tỷ tỷ của ta. Trước tiên hãy thắng mấy tỷ muội bọn ta rồi hãy nói.

Chỉ sau hai cái lắc mình thì nàng đã đến cạnh Giang Hải Phong, đồng thời ngọc thủ công thẳng vào giữa ngực chàng. Giang Hải Phong khẽ xoay người né tránh, chàng cười nhạt, nói :

- Nha đầu to gan!

Đỗ Trân đánh hụt một chưởng thì vội thu chiêu nhưng đã chậm một bước, vì thân hình Giang Hải Phong nhanh như chớp, thoáng cái chàng đã đến sau lưng đối phương.

Đỗ Trân kinh hãi vội phóng tới trước, nhưng Giang Hải Phong đâu dễ bỏ qua, chàng lướt theo đối phương như hình với bóng. Chưởng lực khẽ phất ra với ba thành công lực.

Đỗ trân không chịu nổi nên buột miệng kêu thất thanh một tiếng, hai chân loạng choạng bước ra xa bảy tám bước rồi ngã sầm xuống cát.

Giang Hải Phong chưa kịp quay người lại thì đã nghe tiếng quát của một thiếu nữ khác, chàng biết tình thế hôm nay của mình cũng đành nhẫn nại đánh bại lần lượt mấy cô nương này thì mới thoát thân được. Nhưng điều khiến chàng bất ngờ là tiếng quát vừa vang lên thì hai đạo kình phong đã ập đến nhanh như chớp. Giang Hải Phong không quay đầu lại, toàn thân chàng lập tức nhào tới trước, thân pháp nhanh vô cùng.

Chàng vừa ngã xuống thì quả nhiên có một bóng người lướt qua thân chàng. Đó chính là lão tứ Phấn Diệp Nhi Văn Tam Cô trong thất nữ. Cô nương này có làn da trắng nõn nà, đôi hàng mi cao vút, để lộ đôi mắt sáng long lanh. Trong thất nữ thì võ công của cô ta chỉ kém Hạng Anh và ngang tài với Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh.

Đối phương vừa lướt qua thì Giang Hải Phong liền búng chân ngồi bật dậy, cùng lúc hữu thủ khẽ phất ra. Văn Tam Cô vừa trụ thế thì thấy đối phương đã công tới, nàng kinh hãi vội lui bước, nhưng đã quá chậm, hai ngón tay của Giang Hải Phong đã điểm tới Tâm Khảm huyệt của nàng rồi.

Văn Tam Cô vừa hổ thẹn vừa phẫn nộ, nàng cho rằng Giang Hải Phong có ý khinh bạc nên quát lớn một tiếng rồi ngửa hết người ra sau. Nhưng đó chẳng qua là hư chiêu của Giang Hải Phong mà thôi, làm sao chàng có thể hạ độc thủ với một cô nương không quen biết như vậy? Ngay lúc ngón tay trỏ của chàng dịch lên trên vừa đủ để điểm vào Khúc Trì Cốt huyệt của đối phương.

Văn Tam Cô kêu thất thanh một tiếng, thân hình lắc lư mấy cái rồi đứng yên bất động.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tạm thời cô nương đừng vọng động, nhiều lắm là nửa canh giờ nữa sẽ trở lại bình thường thôi, bằng không là cô nương tự chuốc lấy đau khổ đấy.

Văn Tam Cô đứng bất động giữa đương trường, sắc diện tái nhợt như tàu lá héo giữa đêm lạnh. Lúc này bọn thiếu nữ còn lại đều buột miệng kêu thất thanh, ai nấy đều lộ vẻ lo lắng cho Văn Tam Cô.

Chỉ riêng Hạng Anh là bình thản như không vì nàng biết thủ pháp Giang Hải Phong thi triển là thủ pháp nhẹ nhất. Bất giác nàng thầm nghĩ :

- "Tại sao hắn lại hạ thủ lưu tình như vậy? Đây nhất định là hắn có ý gì với ta rồi, người này thật là khả ái!"

Nghĩ đoạn nàng không nhịn được nên phá lên cười một tràng, sau đó nàng khoát tay, nói với bọn thiếu nữ :

- Các ngươi không cần lo lắng, người ta đã hạ thủ lưu tình thì tứ muội sẽ không sao đâu, một lát nữa sẽ ổn thôi.

Nói đoạn nàng liếc mắt nhìn qua Giang Hải Phong, ánh mắt chứa chan tình ý.

Kế đó nàng nói với các muội tử của mình :

- Các ngươi chỉ lên từng người thôi, không được phá quy định kẻo người ta cười chúng ta đấy.

Mấy thiếu nữ còn lại đưa mắt nhìn nhau và ngầm hiểu tâm ý của đại tỷ. Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái mỉm cười rồi lớn tiếng nói :

- Các vị tỷ muội, võ nghệ của vị Giang tướng công này quả nhiên bất phàm, ta nghĩ ngay cả đại tỷ e rằng cũng không sánh kịp.

Giang Hải Phong chẳng hiểu mấy cô nương này muốn gì, chàng chỉ cười nhạt, nói :

- Người tiếp theo là ai? Mau xuất thủ đi thôi!

Lời vừa dứt thì một bóng người lướt ra và nói :

- Là ta!

Cô nương này da hơi đen, mắt to mày rậm, thoáng cái đã đứng trước mặt Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cười nhạt, hỏi :

- Phương danh của cô nương là…

Thiếu nữ cười khanh khách rồi nói :

- Tỷ tỷ của ngươi họ Thạch tên là Thanh Thanh, thiên hạ thường gọi là Xảo Yến Nhi. Họ Giang kia, thủ pháp điểm huyệt của ngươi cũng không tệ.

Giang Hải Phong trầm sắc diện nói :

- Thạch cô nương nói hơi quá lời rồi đấy.

Lời dứt thì hữu chưởng của chàng cũng phất ra “vù” một cái.

Thạch Thanh Thanh lập tức đảo người lộn ra sau, thân pháp vừa nhanh vừa rất xảo diệu, quả đúng với ngoại hiệu Xảo Yến Nhi của nàng. Hai chân vừa chạm đất thì nàng lắc người một cái, song chưởng theo thế Đảo Đả Kim Chung đánh thẳng vào hai vai của Giang Hải Phong.

Nhưng song chưởng của nàng vừa đẩy ra thì nàng đã cảm thấy có một đạo kình phong như di sơn đảo hải ập tới trước mặt rồi. Thạch Thanh Thanh chưa kịp có phản ứng thì đã bị chưởng của đối phương vỗ vào thắt lưng, Giang Hải Phong cười nhạt nói :

- Đi thôi!

Toàn thân Thạch Thanh Thanh bị đẩy bay ra xa hơn trượng, khinh công của Xảo Yến Nhi tuy không tầm thường, nhưng lần này nàng cũng không chịu nổi. “Sầm” một tiếng, Thạch Thanh Thanh đã ngã ngửa ra đất.

Lúc này Tiếu La Sát Mẫn Diệu Quyên cũng lướt tới và nói :

- Giang Hải Phong! Ta muốn tỉ thí khí công với ngươi.

Giang Hải Phong thản nhiên mỉm cười, nói :

- Cô nương là ai? Muốn tỉ thí thế nào tùy cô nương.

Mẫn Diệu Quyên báo danh tánh của mình rồi nói :

- Ngươi xem trước nhé!

Nói đoạn nàng bế khẩu thật chặt, song thủ án vào bụng rồi vận lên một luồng chân khí, sau đó chợt há miệng ra. “Vù” một tiếng, thanh âm như một luồng chưởng phong, mặt cát bị cuốn bay lên một

mảng.

Giang Hải Phong bất giác phì cười, chàng gật đầu nói :

- Công phu cô nương luyện là Mãng Ngưu Khí Công, nhưng chỉ mới thành công chút chút thôi, còn kém cỏi lắm.

Mẫn Diệu Quyên chau mày hỏi :

- Còn ngươi thì sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Khí công còn thanh âm là bước sơ bộ, phải luyện đến độ vô thanh vô giác mới gọi là đại thành.

Nói đoạn chàng từ từ nâng hữu thủ lên rồi chậm rãi đẩy ra ngoài, bọn thiếu nữ đều nhìn chàng với ánh mắt đầy hiếu kỳ. Thoạt tiên chẳng có gì kỳ lạ vì thế chưởng của chàng đẩy ra rất chậm nên không có chút động tĩnh gì.

Nhưng sau đó lại nghe có người kêu lên :

- Xem kìa! Thật là tuyệt diệu!

Mọi người nhìn theo hướng cô nương này chỉ và tất cả đều kinh tâm động phách, nhất thời há hốc miệng, tròn xoe mắt mà nhìn. Thì ra, cách chỗ bọn họ đứng vài trượng, vốn là một bãi cát bằng phẳng, nhưng lúc này chẳng biết thế nào lại đùn lên thành một đống cát cao to. Hữu thủ của Giang Hải Phong càng đẩy ra xa thì đống cát càng đùn lên cao.

Chợt nghe Giang Hải Phong quát lớn :

- Bay!

Năm ngón tay xòe ra, thế chưởng giật mạnh ra sau, đống cát cao to lập tức bay tản ra tứ phía, nơi này trở lại bằng phẳng như trước.

Giang Hải Phong nhìn qua Mẫn Diệu Quyên và nói :

- So với cô nương thì có lẽ phải cao hơn một bậc.

Mẫn Diệu Quyên bất giác đỏ mặt, nàng vội lui bước mà chẳng nói thêm một lời.

Hiện tại chỉ còn Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái và Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh là chưa động thủ.

Tài Ngọc Thanh sải bước lên trước và cười nhạt, nói :

- Võ công của ngươi quả nhiên là bất phàm, bọn ta khó lòng sánh kịp, chỉ xin hạ thủ lưu tình cho.

Nói đoạn nàng cung thủ chào, thần thái tỏ ra rất lễ độ. Giang Hải Phong thấy cô nương này ăn nói nhã nhặn, nhân phẩm thoát tục, trong thất nữ thì nàng là một nhân vật thanh thoát nhất.

Giang Hải Phong đáp lễ và nói :

- Cô nương chớ khách khí, đến Tây Hồ và được lĩnh giáo thân thủ của các vị cô nương là một chuyện rất vinh hạnh đối với tại hạ.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh mỉm cười, nói :

- Mời Giang tướng công lấy binh khí ra, ta không khách khí đâu đấy!

Nói đoạn nàng lấy ra một đôi vòng lấp lánh kim quang, song thủ khẽ nâng lên thì đôi vòng lập tức phát ra thanh âm leng keng. Tài Ngọc Thanh khẽ quát một tiếng rồi phất hữu thủ ra theo thế Thuận Thủy Thôi Châu, chiếc vòng nhằm giữa ngực Giang Hải Phong mà đánh tới. Nhưng đó chỉ là hư chiêu, cô nương này lập tức thu hữu thủ lại, đồng thời đẩy chiếc vòng bên tả thủ ra, thế công cực nhanh nhằm vào vai phải của Giang Hải Phong mà bổ xuống.

Đây là đấu pháp Như Ý Kim Hoàn, chiêu thức bất phàm. Giang Hải Phong vốn muốn dùng tay không tiếp chiêu nhưng đối phương là một cô nương, chàng không tiện làm nhục cô ta trước mặt thiên hạ nên cười nhạt rồi nói :

- Giang mỗ lãnh giáo đây!

Hữu thủ trầm xuống rồi phất ra, một đạo bạch quang lóe chớp, Ngưng Sương kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Chương 14: Anh Hùng Mỹ Nhân

Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm và khiêm tốn nói :

- Cô nương hạ thủ lưu tình ta?

Tài Ngọc Thanh bật cười, đôi mắt sáng xoay chuyển nhìn quanh người Giang Hải Phong, nàng nói :

- Ta phải xin tướng công chừa cho một chút thể diện mới đúng.

Lời vừa dứt thì hữu thủ phất ra, chiếc vòng xoay chuyển một cách nhẹ nhàng ảo diệu, nhằm vào trán của Giang Hải Phong mà công tới.

Hai chân Giang Hải Phong hư tiến thực thoái, trông ra tựa như xông tới nhưng thực sự là lui ra sau.

Vì thế mà chiếc vòng của Tài Ngọc Thanh chỉ đánh hụt vào hư không.

Cùng lúc đó, Ngưng Sương kiếm như Thái sơn ập xuống.

“Choang” một tiếng, chiếc vòng của Tái Ngọc Thanh bị chấn động, suýt chút nữa thì thoát khỏi tay văng đi.

Cô nương này xem ra cũng có chút thực học, chiếc vòng vừa trầm xuống thì thân hình xoay chuyển qua một bên.

Đường kiếm của Giang Hải Phong lướt sát sạt qua y phục của nàng, thân pháp này cũng khiến cho Giang Hải Phong hơi bất ngờ.

Tài Ngọc Thanh muốn chuyển bại thành thắng nên vừa lách người tránh né thì nàng lập tức quay mình lại ngay, nhưng đáng tiếc là thân pháp của nàng tuy có nhanh, song vẫn không thể sánh với Giang Hải Phong được.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh vừa quay lại thì thấy mũi kiếm của đối phương đã chìa thẳng vào yết hầu rồi, bất giác nàng cảm thấy lạnh toát người, nhất thời đứng yên bất động.

Bọn thiếu nữ thấy vậy thì đồng loạt kêu thất thanh.

Hạng Anh cũng tung người lướt tới và nói :

- Giang Hải Phong, xin hạ thủ lưu tình.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Xưa nay kiếm của tại hạ không đả thương người vô tội, cô nương yên tâm!

Nói đoạn chàng vừa thu chiêu vừa tung người ra sau hơn trượng, sau đó hai tay chấp kiếm và nói :

- Đa tạ cô nương đã tương nhượng.

Tài Ngọc Thanh đã kinh thần khiếp quỷ, toàn thân toát mồ hôi lạnh, nàng cúi đầu khẽ nói :

- Hà tất phải khách khí, ta không phải là đối thủ của Giang tướng công.

Nói đoạn nàng cất hai chiếc vòng rồi lui sang một bên.

Hạng Anh nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười, nói :

- Giang Hải Phong, thân thủ của ngươi quả nhiên phi phàm. Xem ra Hạng Anh ta không nhìn lầm người rồi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác rùng mình, sắc diện chợt ửng đỏ. Hạng Anh lại nói tiếp :

- Cuối cùng ta cũng muốn thỉnh giáo ngươi vài chiêu, bất luận thắng bại thì bọn ta cũng lập tức đi ngay.

Giang Hải Phong cười thầm và nghĩ :

- “Giỏi cho một xú nữ không biết điều, đến lúc này mà còn chưa chịu thua. Được rồi, ta sẽ cho các ngươi tâm phục khẩu phục luôn.”

Nghĩ đoạn chàng cười nhạt, nói :

- Tại hạ đang chờ lãnh giáo đây!

Hạng Anh phá lên cười một tràng khanh khách rồi nói :

- Được! Được! Ta thấy kiếm của ngươi là một thanh bảo kiếm, binh khí bình thường không thể tỉ thí được. Ở đây ta cũng có một thanh bảo kiếm may ra có thể tranh cao thấp với kiếm của ngươi.

Nói đoạn nàng lấy ra một thanh tiểu kiếm từ thắt lưng, thanh kiếm này dài không quá một thước, vỏ kiếm màu lục được chế từ da giao long, bên trên có khảm một hạt châu cũng màu lục.

Đây chính là thanh kiếm mà Giang Hải Phong từng thấy Hạng Anh đeo bên người, khi gặp gỡ lần đầu ở thạch đình giữa Tây Hồ.

Kiếm vừa xuất vỏ thì hào quang lóa mắt.

Hạng Anh khẽ quát :

- Giang Hải Phong, xem kiếm đây!

Bảo kiếm vạch một đường từ phải sang trái, tạo thành một vòng hoa kiếm, sau đó mũi kiếm nhanh như chớp đâm thẳng vào yết hầu của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cả kinh, chàng không ngờ kiếm thuật của xú nữ Hạng Anh này lại bất phàm như thế.

Đương thời chàng không dám tỏ ý khinh suất, trường kiếm lập tức phát ra, đồng thời chàng cũng ngầm vận chân lực vào thân kiếm.

Thân kiếm khẽ rung động, kiếm khí phát ra “vèo vèo”.

Hạng Anh vừa bước tới thì đột nhiên cảm thấy trên thân kiếm của đối phương phát ra một luồng lãnh phong cực kỳ uy mãnh.

Luồng lãnh phong này chính là kiếm khí, người luyện kiếm tuy nhiều nhưng không mấy ai đạt được thành công.

Hạng Anh theo dị nhân Hắc Diện Đồng luyện kiếm từ nhỏ và cũng thử qua cách luyện kiếm khí này nhưng sự thành tựu chẳng bao nhiêu.

Bây giờ thấy đối phương phát kiếm khí thì có lý nào nàng không biết sự lợi hại của nó, do đó nàng vội thu chiêu và tung người lui ra sau.

Nhưng kiếm khí vẫn như sóng cuộn bức tới.

“Vèo vèo” lãnh phong lướt sát sạt qua mặt Hạng Anh, khiến nàng cảm thấy vừa đau vừa rát.

Hạng Anh kinh hồn bạt vía, nhất thời đứng ngẩn người ra giữa đương trường.

Nàng kinh ngạc nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói :

- Ta vẫn còn hai chiêu kiếm nữa, mong được chỉ giáo.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng, vì chiêu kiếm vừa rồi vốn dĩ chàng có thể lấy mạng đối

phương như chơi, song chàng không muốn vô cớ đả thương người mà thôi. Bây giờ thấy đối phương bất phục thì nộ khí bất giác dâng lên trong lòng. Chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Hạng cô nương, tại hạ đã bị các cô nương làm mất quá nhiều thời gian rồi, cô nương nên biết tại hạ còn có cuộc hẹn với vị bằng hữu vừa rồi, tại hạ thấy cô nương nên biết điều mà dừng lại thôi.

Hạng Anh phá lên cười ha ha rồi nói :

- Họ Giang kia, nếu ngươi thật sự thắng được ta thì ta mới tâm phục, khẩu phục.

Đừng nói nhiều vô ích, chúng ta động thủ phân cao thấp thôi.

Nói đoạn nàng đưa cả hai tay cầm lấy kiếm, mục quang nhìn như dán vào thân thể Giang Hải Phong, còn hai chân nàng xoay chuyển một vòng rất nhanh trên cát.

Giang Hải Phong thấy đối phương dịch chuyển thì càng đứng yên bất động, miệng mỉm cười, song mục hơi nhìn xuống, trường kiếm hoành ngang trước ngực, dĩ bất biến, ứng vạn biến.

Quả nhiên, khi Hạng Anh xoay chuyển đến vòng thứ hai thì chân trái bỗng nhiên vạch ra, theo đó là một đám cát mịn bay lên.

Đám cát mịn này bay lên và biến thành như một đám mây, sau đó chụp thẳng xuống toàn thân Giang Hải Phong.

Trong đám cát vàng mờ mịt đó, chợt nghe Hạng Anh quát lên một tiếng, cả người lẫn kiếm vọt lên cao rồi bổ xuống đỉnh đầu Giang Hải Phong.

Không ai thấy rõ động tác của song phương như thế nào, chỉ nghe một tràng cười quái đản, tiếp theo là tiếng binh khí giao nhau, cuối cùng hai bóng người cùng lúc phân ra.

“Sầm” một tiếng, xú nữ Hạng Anh loạng choạng rồi ngã xuống cát. Tư thế trông rất buồn cười, hóa ra là nàng ngã trong thế đầu dưới chân trên. Thanh đoản kiếm cũng vuột khỏi tay nàng mà văng ra xa hơn trượng.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh vội chạy đến nhặt đoản kiếm, dường như bọn thiếu nữ đã bị Giang Hải Phong làm cho kinh hồn bạt vía, nên ai nấy đều trợn mắt há miệng mà nhìn.

Tuy nhiên, trong thâm tâm bọn họ đều nghĩ rằng xú nữ Hạng Anh quyết không cam tâm chịu mối đại nhục này.

Vậy mà sự tình lại diễn ra hoàn toàn ngoài tiên liệu của bọn họ.

Hạng Anh soạt chân bật dậy, toàn thân dính đầy cát nhưng nàng lại phá lên cười khanh khách, tay

chỉ về phía Giang Hải Phong cười rũ rượi như chưa bao giờ được cười.

Bọn thiếu nữ không biết tỷ tỷ của mình đang làm gì, là giận hay là nộ?

Giang Hải Phong cũng cho rằng đối phương không muốn chịu thua nên cười nhạt, nói :

- Thế nào, cô nương còn chưa cam tâm chịu thua à?

Hạng Anh ngừng cười và nói :

- Ta không thể đánh với ngươi rồi. Ta đánh không lại ngươi rồi.

Giang Hải Phong cung thủ nói :

- Đã vậy thì tại hạ xin thất lễ!

Hạng Anh cười lớn, nói :

- Giang Hải Phong! Ngươi không quên đoạn ân tình hôm nay chứ? Vì tìm một nhân vật như ngươi mà ta phải khổ suốt đời, hôm nay xem như ta đã tìm được rồi.

Giang Hải Phong chau mày, chàng không ngờ nữ nhân này lại có thể nói những lời lộ liễu như thế.

Nhất thời sắc diện của chàng đỏ như gấc.

Đang lúc định phát tác thì chàng thấy xú nữ Hạng Anh cười khanh khách rồi quay sang nói với bọn thiếu nữ :

- Chúng ta đi thôi! Còn người này, về sau ta sẽ tự tìm hắn.

Nói đoạn nàng men theo triền cát mà đi về phía bờ hồ, sáu thiếu nữ còn lại đều bật cười rồi quay người cất bước.

Chiếc thuyền lớn vẫn neo cạnh bờ hồ chờ đợi, sau khi bảy người lên thuyền thì Hạng Anh quay lại vẫy tay và nói với Giang Hải Phong :

- Giang tướng công, bọn ta đi nhé!

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động, chàng thầm nghĩ :

- “Nếu xú nữ này một đi không trở lại tìm ta thì thôi, nhược bằng ả còn trở lại gây phiền phức thì không chừng ta phải cho ả nếm mùi đau khổ mới được.”

Nghĩ đoạn chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy chiếc thuyền lớn đã tiến thẳng ra giữa hồ rồi.

Bãi cát vàng lại trở nên yên tĩnh như trước.

Màn đêm dần buông, đại địa, hồ nước bị một lớp khói sương mờ mờ bao phủ.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong nhớ đến Tả Nhân Long, chàng vội quay lại thì đã thấy Tả Nhân Long đã sớm đứng sau lưng mình rồi.

Chàng gượng cười, nói :

- Tả huynh đến rồi à? Xin lỗi vì để Tả huynh chờ quá lâu!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Ta không biết ngươi còn có cuộc hẹn khác, nếu biết thì ta đã không đến.

Giang Hải Phong đỏ mặt, chàng nói :

- Nào có ước hẹn gì đâu, chẳng qua là tại mấy cô nương kia muốn gây náo nhiệt mà thôi.

Tả Nhân Long không nhịn được cười, chàng nói :

- Ta thấy hình như xú nữ Hạng Anh đối xử với ngươi cũng không tệ?

Giang Hải Phong bất giác cười ha ha rồi nói :

- Tả huynh nói chơi vậy, kỳ thực tại hạ thấy cô ta đối xử với Tả huynh mới không tệ.

Tả Nhân Long khoát tay, nói :

- Chớ nói thế, ta với cô ta vốn không quen biết, vả lại cũng không dám lãnh giáo.

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Giang Hải Phong, nói tiếp :

- Xưa nay xú nữ rất đa tình, ta thấy sau này nhất định cô ta sẽ đeo bám ngươi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Mong rằng cô ta không làm như thế.

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói :

- Chúng ta mãi lo nói chuyện mà quên là trời đã tối rồi.

Giang Hải Phong tiếp lời :

- Chi bằng mỗi bên tự trở về đi thôi.

Đôi mày rậm của Tả Nhân Long chợt dựng lên.

Chàng cười nhạt, nói :

- Các hạ phó hội hôm nay tất phải có khám phá trong mấy chiêu kiếm hôm trước của tại hạ, nhân cơ hội này, chúng ta mau chóng quyết phân thắng bại, đừng để mất thời gian nữa.

Nói đoạn chàng tuốt nhuyễn kiếm ra, thân hình dịch qua trái một bước, rồi cung thủ nói :

- Xin tuốt kiếm ban chiêu!

Vì có sự dặn dò của Tần Tử Linh và Mộc Nhị Bạch nên Giang Hải Phong đã không còn coi Tả Nhân Long là địch thủ nữa.

Bây giờ thấy thái độ của đối phương như vậy thì chàng bất giác mỉm cười, chàng nói :

- Tục ngữ có nói “Lưỡng hổ tương tranh tất có một bên thọ thương”. Tại hạ thấy Tả huynh cũng là một thiếu niên kỳ hiệp, giữa chúng ta không có thâm thù huyết hận gì, hà tất phải theo ép nhau mãi, chi bằng bãi chiến tại đây thôi.

Tả Nhân Long nghe vậy thì sững người. Tính của chàng vốn hiếu thắng hơn Giang Hải Phong nên liền cười nhạt, nói :

- Tuy nói như vậy, nhưng ngươi và ta đã định cuộc hẹn này rồi, tốt nhất là quyết một trận thắng bại thôi.

Giang Hải Phong thấy đối phương cố chấp thì bất giác phẫn nộ. Chàng nói :

- Tại hạ đã hết lời khuyến cáo, xin Tả huynh hãy suy nghĩ cho kỹ.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Chuyện này có gì phải suy nghĩ kỹ, bình sinh ta hành sự không dài dòng lôi thôi, các hạ chớ nói nhiều vô ích, hãy mau xuất kiếm đi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nếu Tả huynh chỉ dựa vào bộ Văn Tử kiếm pháp mới học thì hôm nay khó lòng thủ thắng được.

Tả Nhân Long hơi kinh động, chàng ngẩn người giây lát rồi nói :

- Làm sao ngươi biết đó là bộ Văn Tử kiếm pháp? Ai nói cho ngươi biết?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Còn cần ai nói cho tại hạ biết nữa sao? Tả huynh cho rằng tại hạ không thể nhận ra à?

Tả Nhân Long lại sững người, chàng cười cười và nói :

- Hôm nay tất nhiên là ta có cao chiêu khác, các hạ không cần lo lắng cho ta.

Nói đoạn chàng lại cất tiếng cười nhạt một tiếng.

Giang Hải Phong lo sợ đối phương lập tức phát chiêu nên cũng đành xuất kiếm, chàng cảm thấy tình hình này khó tránh khỏi một bên bị thọ thương.

Chàng vội nói :

- Chiêu cuối cùng, Phụng Vũ Tàn Văn của Tả huynh đã sử dụng lần trước, chỉ thắng trong may mắn, lẽ nào Tả huynh không tự biết?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Dựa vào đâu mà các hạ nói thế?

Giang Hải Phong vẫn thản nhiên nói :

- Thực ra, lúc các hạ vung kiếm lên thì tại hạ có thể kịp thời thi triển “thiếp thủ” rồi, khi đó các hạ quyết không thể tiếp cận tại hạ được.

Tả Nhân Long ngẩn người, chàng biết điều Giang Hải Phong nói là thật, nhưng chàng đâu thể nhận thua như vậy.

Do đó chàng liền cười nhạt, nói :

- Điều đó cũng chưa chắc, ta cũng có thể dùng song chỉ điểm vào bụng dưới của ngươi vậy.

Giang Hải Phong thầm nghĩ :

- “Tả Nhân Long ngươi thật thâm độc. Ta và ngươi có thù oán gì mà ngươi định giở trò đánh lén như vậy?”

Nguyên trong lúc dùng binh khí đối địch mà còn dùng tay chân trợ thủ thì gọi là “đánh lén”, điều này bị lên án là thiếu quang minh chính đại, nhưng một khi thi triển ra thì lợi hại vô cùng.

Giang Hải Phong nghe vậy thì thản nhiên cười và nói :

- Nhưng các hạ quên một điều, quanh người tại hạ đã có Du Tiềm hộ thể, vả lại tả thủ của tại hạ đang rất nhàn hạ, các hạ không thể không đề phòng.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Khi đó ta xoay chuyển và tung người lên, từ trên không trung ta sẽ thi triển độc chiêu Nhất Kiếm Tam Hoa kích ngươi, nhất định là ngươi sẽ thọ thương.

Giang Hải Phong nói :

- Tại hạ có thể dùng thế Tàng Đầu Nhạn để tránh chiêu đó của các hạ. Tả huynh, nếu các hạ thi triển như vậy thì lúc các hạ đáp xuống, tại hạ có thể dùng chiêu Dã Hạc Lượng Vũ để đả thương tay trái của các hạ.

Tả Nhân Long biến sắc, nếu thi triển như vậy thì chàng thua là cái chắc. Chỉ có điều tính của chàng quật cường hiếu thắng, làm sao chàng có thể cam tâm như vậy?

Nhất thời sắc diện đỏ như gấc, nhưng Tả Nhân Long vẫn cố nói :

- Nếu ta bỏ mặc tả thủ và dùng chiêu Hải Đệ Bạch Ngư đả thương hai mạn sường của ngươi thì sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Khi đó hữu thủ của Tả huynh sẽ không còn.

Tả Nhân Long phẫn nộ hỏi :

- Nói thế nghĩa là sao?

Giang Hải Phong cười lớn một tràng rồi nói :

- Tả huynh chớ quên, Dã Hạc Lượng Vũ của huynh chưa kịp xuất ra thì e rằng hữu thủ của Tả huynh đã thọ thương bởi tả thủ của tại hạ rồi.

Tả Nhân Long bất giác lùi ra sau một bước, sắc diện càng đỏ hơn trước.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói tiếp :

- Các hạ nghĩ có phải không?

Tả Nhân Long trầm mặc một hồi lâu, rồi bỗng nhiên thu nhuyễn kiếm lại. Chàng thở dài một hơi rồi gượng cười, nói :

- Quả nhiên là ta thua rồi.

Chàng lại lắc đầu đầy vẻ thất vọng rồi nói tiếp :

- Kiếm pháp của ngươi quả nhiên rất cao minh, điều này ta thật không ngờ.

Giang Hải Phong cũng thở dài rồi nói :

- Thực lòng mà nói, mấy chiêu kiếm của Tả huynh đều là tuyệt chiêu mà tại hạ thấy được ở Trung Nguyên.

Tả Nhân Long cười cười, nói :

- Các hạ không cần khách khí, so với các hạ thì Tả mỗ còn kém quá xa.

Bỗng nhiên thấy chàng dậm chân mấy cái rồi nói tiếp :

- Đêm nay không cần tỉ thí nữa, ta đã chịu thua rồi. Xin cáo biệt tại đây, hẹn ngày tái ngộ.

Lời vừa dứt thì chàng cũng quay người cất bước, nhưng Giang Hải Phong vội lướt tới và nói :

- Tả huynh, xin dừng lại giây lát!

Tả Nhân Long quay lại và gượng cười, nói :

- Thế nào, ngươi còn muốn gì nữa?

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Tả huynh chớ nói thế, thực lòng mà nói, tại hạ rất bái phục nhân phẩm và võ công của Tả huynh, chẳng hay Tả huynh có muốn bỏ qua hiềm khích mà hạ cố kết giao?

Tả Nhân Long cắt lời, nói :

- Giang huynh quá khách khí rồi, nhưng e rằng Tả mỗ với tay không tới.

Lời chưa dứt thì chàng đã quay người đi tiếp.

Giang Hải Phong cũng bất giác ngớ người, nhất thời chàng không biết phải nói như thế nào.

Tả Nhân Long đã tung người lướt đi nhưng bỗng nhiên lại dừng bước và quay đầu nhìn Giang Hải Phong. Hồi lâu sau chàng mới nói :

- Lời vừa rồi của ngươi là thật lòng đấy chứ?

Giang Hải Phong nghe vậy thì vui mừng nói :

- Đương nhiên là thật lòng rồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, bỗng nhiên chàng chấp tay bái Giang Hải Phong thật sâu rồi nói :

- Đã vậy thì Giang huynh tại thượng, xin nhận của tại hạ một bái.

Giang Hải Phong cũng vội đáp lễ, hai người vừa đứng thẳng lên thì Tả Nhân Long vội nói :

- Tất cả cũng do tại hạ nhất thời nghe theo lời sàm ngôn của kẻ khác, kỳ thực tính cách của Giang huynh như thế nào, bây giờ tại hạ đã hiểu cả rồi, chuyện trước đây mong Giang huynh bỏ qua cho.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tả huynh chớ nói thế, nói đúng ra thì tại hạ cũng có một phần lỗi, chung quy cả hai chúng ta đều hơi hiếu thắng một chút.

Tả Nhân Long thở dài, nói :

- Chỉ vì tại hạ nghe lời Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Bây giờ nghĩ lại thật không khỏi rùng mình.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Quả nhiên là hai lão này. Thảo nào! Thảo nào!

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long bèn hỏi nguyên do, Giang Hải Phong bèn lược thuật đại khái chuyện mình kết oán với Chu Kỳ.

Nghe đoạn Tả Nhân Long căm hận nói :

- Thì ra là chuyện như vậy. Bọn họ đã nói dối để lừa tại hạ, thật là đáng hận.

Lần này Giang Hải Phong và Tả Nhân Long tuy chỉ mới đàm đạo mấy câu nhưng cả hai đều bất giác sinh lòng hảo cảm vô hạn, bởi lẽ song phương đã kính phục và mến tài của nhau từ lâu, bây giờ mới nói vài câu nhưng đã thân thiết lạ thường.

Giang Hải Phong lại thuật chuyện mình bị Yến Cửu Công giam cầm, chỉ có điều chàng không nhắc đến Tần Tử Linh.

Càng nghe Tả Nhân Long càng kinh ngạc, chờ Giang Hải Phong thuật xong thì Tả Nhân Long căm phẫn nói :

- Hai lão này dám to gan tung hoành như vậy, cũng may là Giang huynh chưa đến nỗi mất mạng,

nếu không thì thật đáng di hận.

Ngừng một lát, chàng cười nhạt nói tiếp :

- Từ nay về sau, chúng ta là người một đường, xem thử bọn chúng còn có thể làm được gì?

Giang Hải Phong cao hứng phá lên cười một tràng rồi nói :

- Tả huynh, nếu được như vậy thì nhất định là sẽ khiến cho người ta khâm phục.

Bây giờ đã muộn rồi, nếu Tả huynh không bận thì hai chúng ta sẽ đàm đạo cả đêm.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Tối nay không dám làm phiền. Trong vài ngày gần đây, tại hạ sẽ đến thăm viếng, tạm biệt nhé.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi tung người phóng đi, chớp mắt đã mất hút tung tích vào màn đêm.

Giang Hải Phong cảm khái thở dài một hơi, chàng không ngờ qua mấy lần tỉ thí, bây giờ song phương lại kết thành bằng hữu, thật đúng là không đánh thì không biết nhau. Tâm tình đầy hưng phấn, chàng men theo bờ sông mà đi, tuy trời tối đã lâu nhưng vẫn còn vô số bạch âu chao lượn gần bờ nước.

Giang Hải Phong định rẽ bước trở lại thì bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân rất khẽ từ phía sau, chàng quay phắt lại thì thấy một lão nhân đứng cách mình không xa.

Lão nhân cười hì hì, nói :

- Giang lão đệ, ngươi làm thế là tốt lắm.

Giang Hải Phong nghe giọng nói thì biết đối phương là Mộc Nhị Bạch, chàng liền hỏi :

- Là Mộc lão tiền bối phải không?

Mộc Nhị Bạch bước đến gần và cười cười, nói :

- Tả tiểu tử kia cả đời chưa phục ai, ngay cả lão phu, hắn cũng bất phục, không ngờ chỉ vì mấy lời thuyết phục của ngươi mà hóa được can qua thành ngọc bạch. Bây giờ thì tốt rồi, lão đệ, ta cũng thật sự phục ngươi đấy.

Lão nheo mắt cười hì hì rồi hỏi :

- Rốt cuộc bọn ngươi nói những gì vậy? Có thể nói cho ta nghe được không?

Giang Hải Phong phá lên cười rồi nói :

- Thiên cơ bất khả lậu.

Mộc Nhị Bạch gật gật đầu rồi nói :

- Được, được! Chuyện này ta cũng không làm phiền các ngươi nữa. Nhưng tối nay ta đến là hai chuyện khác muốn nói, chẳng hay ngươi có muốn nghe không?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ rửa tai chờ nghe đây.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói :

- Được, chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói.

Giang Hải Phong cũng chẳng biết lão ta chứa thứ gì trong hồ lô, nhưng đang lúc cao hứng nên chàng cũng ngồi xuống với lão.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì và nói :

- Đêm thanh đối trăng mà không có rượu thì thật là vô vị.

Nói đoạn lão mở nơi thắt lưng, lấy ra một bầu rượu và chung nhỏ bọc trong một mảnh lụa.

Mộc Nhị Bạch rót rượu ra chung rồi nói :

- Lão đệ, chúng ta uống vài chung nhé.

Giang Hải Phong buột miệng nói :

- Xem ra lão chuyên tâm đến đây uống rượu rồi.

Mộc Nhị Bạch cười cười, nói :

- Lời này cũng không sai, ta đặc biệt đến đây để đa tạ ngươi. Ta biết là ngươi đã thể hiện lòng nhân hậu với Tả tiểu tử! Ôi! Nói đến Tả tiểu tử đó, thật khiến cho lão phu phải đau đầu.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Lão đã có chủ ý thế này, tại sao lúc nãy không giữ Tả Nhân Long lại để cùng uống?

Mộc Nhị Bạch thở dài nói :

- Ngươi không biết tính khí của hắn đấy thôi. Ta và hắn tuy quen biết đã mười mấy năm, nhưng ngoài chuyện đối xử chân thành với nhau ra thì ngày thường tựa như người xa lạ. Nếu muốn cùng hắn ngồi lại nói chuyện thì thật là nằm mộng cũng không được.

Giang Hải Phong nói :

- Vì vậy nên lão mới tìm tại hạ phải không? Nên biết tính khí của tại hạ còn quái gở hơn hắn nhiều đấy.

Mộc Nhị Bạch nâng ly mời Giang Hải Phong rồi ngửa cổ uống cạn một hơi, sau đó lão nói :

- Ngươi tốt hơn hắn nhiều. Lão đệ ngươi có biết không, mấy năm qua ta sống cô độc nên cũng muốn tìm một người nói chuyện. Nhưng con người của ta cũng thật quái lạ, võ công tuy chẳng ra gì, song nhãn giới lại rất cao, và khó khăn lắm ta mới chọn được Tả tiểu tử này. Con bà nó, vậy mà hắn chẳng thông tình đạt lý gì cả, ta hỏi ngươi có tức không chứ?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Hắn là một kỳ nhân, há có thể chịu sự khống chế của lão sao?

Mộc Nhị Bạch vỗ đùi, nói :

- Lời này không sai. Ôi, lão phu ta chỉ thích kết giao bằng hữu với kỳ nhân mà thôi, tựa như ngươi đấy, sau này ta nhất định phải kết giao.

Câu này khiến Giang Hải Phong cũng bật cười.

Mộc Nhị Bạch lại rót tiếp hai chung nữa rồi nói :

- Lão đệ, ngươi cũng đừng giấu ta nữa, hãy nói thực cho ta biết đi, Ngân Hà lão nhân là sư phụ của ngươi phải không?

Giang Hải Phong rùng mình kinh ngạc, chàng đặt chung rượu xuống và hỏi :

- Làm sao lão biết?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói :

- Lão đệ ngươi đừng vội, ta chỉ hỏi phải hay không thôi?

Giang Hải Phong đành gật đầu. Mộc Nhị Bạch vỗ đùi đánh “đét” và nói :

- Quả nhiên không sai, nói vậy lệnh sư...

Giang Hải Phong thấy lão ấp úng thì bất giác chau mày, nói :

- Có chuyện gì xin lão cứ nói thẳng ra, đừng ngại.

Mộc Nhị Bạch gật đầu, nói :

- Chuyện này biết nói thế nào nhỉ? Quả thật là ta không tin chuyện này, vì ta biết ngươi không thể làm chuyện như vậy.

Giang Hải Phong chẳng hiểu gì cả, chàng vội hỏi :

- Nhưng đó là chuyện gì chứ?

Mộc Nhị Bạch nói :

- Có tin phong thanh ở phương Bắc nói rằng: Ngân Hà lão nhân ẩn cư ngoài hải đảo, chưa chết dưới tay kẻ thù, nhưng...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Chuyện này vốn là sự thật!

Mộc Nhị Bạch cười nhạt, nói :

- Nhưng bây giờ lão ta đã chết thật rồi.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng mở to mắt và hỏi :

- Chuyện này thật không? Chết như thế nào?

Mộc Nhị Bạch gượng cười, nói :

- Đây mới là nguyên nhân thật sự để đêm nay ta tìm ngươi uống rượu.

Giang Hải Phong vội hỏi :

- Lão mau nói ra xem, làm sao lão biết được chuyện này?

Mộc Nhị Bạch chậm rãi đáp :

- Lão đệ ngươi hãy bình tĩnh. Chuyện này là do một thiếu niên họ Tần loan truyền ra.

Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng rồi tự nói :

- Tần Đồng... Thì ra là Tần Đồng.

Mộc Nhị Bạch tiếp lời :

- Không sai! Một chút cũng không sai, chính là Tần Đồng. Thế nào, ngươi biết hắn chứ?

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng và nói :

- Lão đừng hỏi tại hạ nhiều, trước tiên lão hãy nói ra xem, là chuyện như thế nào?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Huynh đệ, ngươi đừng nổi nóng với ta chứ. Ta đến đây báo tin là vì lòng hảo tâm mà...

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Vô cùng đa tạ lão. Lão mau nói rõ xem, tại hạ đau muốn vỡ cả tim đây này.

Mộc Nhị Bạch cười nhạt, nói :

- Nghe nói thiếu niên họ Tần kia tự xưng là đệ tử của Ngân Hà lão nhân. Thanh kiếm hắn sử dụng cũng đích thực là cổ vật năm xưa của Ngân Hà lão nhân, vả lại võ công của hắn cũng kinh thế hãi tục.

Lão dừng lại nhấp ngụm rượu rồi nói tiếp :

- Tại phương Bắc, hắn đã đánh bại nhiều anh hùng thành danh. Hiện tại hắn là nhân vật không ai dám động đến.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ đã sớm đoán, thanh kiếm của sư phụ sẽ rơi vào tay hắn, chỉ có điều không ngờ sự việc lại nhanh đến thế.

Mộc Nhị Bạch tiếp lời :

- Lão đệ, Tần Đồng đang phát thiếp ra khắp võ lâm với dụng ý là bắt ngươi đấy.

Giang Hải Phong kinh ngạc hỏi :

- Bắt tại hạ? Tại sao?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói :

- Lão đệ, từ đây suy ra thì ngươi đích thị là một kẻ thực thà rồi, chỉ có điều, không rõ là tại sao sư đệ của ngươi lại đối xử với ngươi như vậy?

Giang Hải Phong trầm mặc suy nghĩ, thực ra trong lòng chàng đã phẫn nộ đến cực điểm, nhưng không để lộ ra ngoài mà thôi.

Mộc Nhị Bạch nhìn chàng và nói tiếp :

- Tần Đồng đó loan truyền ra ngoài giang hồ rằng, ngươi giết sư phụ rồi bỏ đi, vì vậy bây giờ hắn phải xuất diện tìm ngươi, báo thù cho sư môn.

Giang Hải Phong nghe như sét đánh bên tai, sắc diện tái nhợt.

Chàng không nhịn được nữa nên phá lên cười lớn một tràng.

Mộc Nhị Bạch vội hỏi :

- Này! Ngươi làm sao thế?

Giang Hải Phong gật gù, nói :

- Giỏi cho tên nghịch đồ vô sỉ. Tại hạ không giết hắn thề không làm người.

Mộc Nhị Bạch vội nói :

- Lão đệ, nghe nói hiện tại hắn đã là thượng khách của bọn Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Ngoài ra bọn chúng còn chiêu mộ không ít binh mã, chuẩn bị hợp toàn lực đối phó với ngươi, quyết không xử chết ngươi thì không thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Vậy thì càng tốt, tại hạ khỏi tốn nhiều công sức.

Mộc Nhị Bạch vỗ vỗ vào vai chàng và mỉm cười, nói :

- Chuyện này ngươi không thể không đề phòng, nhưng cũng đừng quá lo lắng.

Lão phu ta và Tả tiểu tử nhất định sẽ giúp ngươi một tay.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đây là chuyện riêng của tại hạ, các vị hà tất phải giúp đỡ!

Mộc Nhị Bạch ngẩn người, lão cười gượng và nói :

- Ta biết ngươi là một trang hảo hán, thể lực của địch quá mạnh, không thể không thận trọng ứng phó.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Tuy nhiên, với thân công phu của lão đệ ngươi thì không dễ chịu thiệt. Nào, chúng ta uống đi.

Nói đoạn lão nâng chung mời rồi ngửa cổ uống cạn.

Giang Hải Phong cũng không hổ là nhân vật trầm tĩnh, phàm chuyện gì cũng có thể ung dung ứng phó.

Thoạt nghe chuyện này, đích thị là chàng tức muốn điên lên, nhưng sau đó liền trấn định tinh thần.

Chàng nâng chung uống cạn rồi mỉm cười, nói :

- Chuyện này tại hạ đã biết là được rồi. Lúc nãy lão nói là có hai chuyện muốn nói với tại hạ, vậy chuyện thứ hai là gì?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói :

- Chuyện này nói ra nên trách ngươi mới phải.

Giang Hải Phong còn đang ngơ ngác thì lão đã cười híp mắt và nói tiếp :

- Lão đệ, khẩu vị của ngươi thật không đơn giản nên mới chọn nha đầu Hạng Anh đó. Ha ha, chuyện này có thể náo nhiệt rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ thật không hiểu. Xú nha đầu đó khiến ai thấy cũng phát khiếp, vậy mà lão nói tại hạ chọn cô ta là sao?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói :

- Lão đệ, ngươi đâu biết rằng cô nương đó tuy bên ngoài xấu xí nhưng bên trong rất si tình. Cả đời cô ta chưa yêu một người nào. Vì thế một khi cô ta đã chọn yên người nào thì dù tan xương nát thịt, cô ta cũng phải đoạt cho được.

Nói đến đây thì lão phá lên cười một tràng khoái chí.

Sau đó bỗng nhiên lão cười nhạt, nói :

- Lẽ ra ngươi không nên có cuộc hẹn với bọn chúng hôm nay. Xem ra nữ nhân này đã không thể

không có ngươi rồi.

Giang Hải Phong nghe câu này thì giật mình kinh hoàng. Chàng nói :

- Mộc lão, chớ có nói đùa như thế!

Mộc Nhị Bạch cười lớn rồi nói :

- Nói đùa ư? Ai có thời gian đi nói đùa với ngươi chứ? Những gì ta nói là sự thật đấy.

Giang Hải Phong ngẩn người giây lát rồi hỏi :

- Làm sao biết là cô ta không thể không có tại hạ?

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói :

- Ngươi còn chưa biết sao? Lẽ nào ngươi không nghe những lời cô ta nói trước lúc đi?

Giang Hải Phong nhớ lại những lời của Hạng Anh và bất giác cảm thấy bất ổn.

Mộc Nhị Bạch lại nói :

- Xưa nay nữ nhân này luôn hạ độc thủ khi đối địch, vậy mà hôm nay đối với ngươi lại hoàn toàn khác thường. Bằng một điểm này cũng đủ biết tâm ý của cô ta rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đó là do võ nghệ của cô ta kém cỏi, sao có thể nói là cô ta hạ thủ lưu tình?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói :

- Ôi! Ngươi không thừa nhận cũng chẳng sao, nhưng đối với nha đầu này thì có thể nói là lão phu rõ hơn ngươi nhiều.

Ngừng một lát, lão lại nói tiếp :

- Hàng Châu Thất Nữ xưa nay tung hoành ở Giang Nam tuyệt chưa hề tương nhượng một ai, vậy mà hôm nay lần lượt đều bại dưới tay ngươi. Nếu Hạng Anh không có thâm tình với ngươi thì làm sao có thể chịu nổi đại nhục này?

Giang Hải Phong á khẩu, nhất thời chàng không biết phải nói như thế nào, tuy nhiên trong lòng rất lo lắng.

Mộc Nhị Bạch rót cho chàng một chung rượu nữa và nói :

- Chuyện này có khẩn trương cũng không giải quyết được gì. Ta nghĩ ngươi phải tìm một cơ hội, thể hiện cho cô ta biết rõ tâm ý của ngươi, bằng không thì sự việc sẽ dẫn đến nhiều phiền phức về sau.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Nếu cô ta tiếp tục gây phiền phức cho tại hạ thì không chừng tại hạ phải cho cô ta nếm mùi đau khổ.

Mộc Nhị Bạch vội khoát tay và nói :

- Chớ làm thế, chớ làm thế! Làm sao ngươi có thể hạ độc thủ với cô ta? Nên biết vung tay nhưng không thể đánh vào mặt người đang cười, huống hồ cô ta một lòng một dạ yêu ngươi. Nếu ngươi làm như vậy thì e rằng người trong thiên hạ sẽ mắng ngươi là kẻ vô tình.

Giang Hải Phong càng nghe càng tức, chàng cười nhạt rồi nói :

- Theo như lão nói thì thế nào mới gọi là hữu tình?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha, nói :

- Lão đệ, ngươi chớ hốt hoảng, chuyện này vốn dĩ cũng chẳng cần tìm đến ngươi, bởi lẽ lão phu ta hiểu quá rõ về Hạng Anh nên không thể không nói với ngươi một tiếng.

Giang Hải Phong ngước nhìn lão, lòng chàng thật sự bồn chồn lo lắng.

Mộc Nhị Bạch lại nói tiếp :

- Thực ra ngày thường cô nương này đối xử với người khác cũng rất công chính, chỉ có điều cá tính hơi thiên kiến mà thôi. Còn chuyện chuyên tình thì chỉ có thể nói đó là ưu điểm của cô ta, không phải là điều sai trái.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Nhưng cô ta không thể dụng tình một cách bừa bãi.

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói :

- Sao lại nói là dụng tình bừa bãi? Luận về nhân phẩm, võ công thì lão đệ ngươi có điểm nào không khiến cô ta xiêu lòng?

Giang Hải Phong nói :

- Nói vậy thì võ công và nhân phẩm của Mộc lão cũng có kém gì?

Mộc Nhị Bạch vuốt râu và bất giác phá lên cười ha ha.

Lão vừa vỗ vào lưng Giang Hải Phong vừa nói :

- Lão đệ, nói thật nhé, sư phụ của Hạng Anh, Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu là chỗ chí giao của ta đấy, vì Ngô Lão Khâu biết ta ở Hàng Châu nên mới thành khẩn nhờ ta chiếu cố cho đồ đệ của bà ta đấy.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Đã vậy thì lão nên lấy thân phận trưởng bối mà giáo huấn cô ta một phen, lần sau chớ nên nói với tại hạ những lời như thế nữa.

Mộc Nhị Bạch thở dài nói :

- Sao ngươi biết là ta chưa đi tìm cô ta?

Lão gượng cười rồi nói tiếp :

- Sau khi nghe tin này thì tối qua ta đã đi gặp cô ta. Cô nương này tỏ ra cũng rất lễ độ với lão phu ta. Đương thời ta đem võ công của ngươi ra, ngầm hù dọa, hy vọng là cô ta biết khó mà tự rút lui, nào ngờ...

Giang Hải Phong hiểu ra, hỏi :

- Cô ta nói với lão những gì?

Mộc Nhị Bạch chậm rãi nói :

- Cô ta nói đây là chuyện riêng của cô ta, dù là sư phụ cô ta cũng không can thiệp được, và khuyên lão phu tốt nhất chớ hỏi tới.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng mà không nói gì.

Mộc Nhị Bạch thở dài rồi nói tiếp :

- Ta chẳng biết phải làm thế nào nữa nên mới đến tìm ngươi. Hy vọng là ngươi có thể bỏ qua cho cô ta, đến lúc đó nếu hạ thủ thì phải lưu tình mới được.

Giang Hải Phong cũng thở dài một hơi rồi nói :

- Trước khi bước vào giang hồ, tại hạ đâu ngờ lại có nhiều chuyện phiền phức vậy lấy mình thế này, đây thật là số mệnh trêu ngươi rồi.

Mộc Nhị Bạch nói :

- Chỉ cần ngươi chịu khó tránh né cô ta thì chuyện này không đến nỗi là không thể giải quyết được.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Nhưng tại hạ quyết không sợ bất cứ chuyện gì.

Nói đoạn chàng đứng lên, phủi cát trên người rồi nói tiếp :

- Đa tạ sự quan tâm của lão, xa đáo sơn tiền tất hữu lộ, chuyện này rồi cũng có ngày kết thúc, còn chuyện Tần Đồng giết sư phụ rồi giá họa cho tại hạ thì ngày sau cũng không khó làm rõ đầu đuôi.

Chàng cười cười rồi lại nói :

- Đêm cũng khuya rồi, xin cáo biệt tại đây vậy.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi men theo bờ sông mà đi.

Mộc Nhị Bạch lớn tiếng nói với theo :

- Lão đệ, chỉ cần ngươi không quên chuyện ta vừa nhờ thì lão phu ta nhất định cũng không quên ơn ngươi.

Giang Hải Phong không trả lời mà phá lên cười một tràng sang sảng, và trong tiếng cười chàng tung người phóng đi như bay.

Những khoái cảm trong chuyện kết giao với Tả Nhân Long đã bị hai chuyện phiền phức kia quét sạch.

Chàng thi triển thuật khinh công thượng thừa, vượt qua mấy ngọn núi, và chẳng mấy chốc thì đã trở về Thạch Cơ Tự.

Lúc này tăng nhân trong chùa đang tụng kinh niệm phật, tiếng mõ và tiếng chuông hòa vào nhau, tạo nên một thứ âm thanh rất thương cảm.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng đang gật gù bên án thư, trên bàn có ngọn đèn lồng lờ mờ.

Giang Hải Phong mở cửa bước vào nhưng lão vẫn không biết.

Giang Hải Phong bước tới vỗ vào vai lão và nói :

- Dậy nào, buồn ngủ thì lên giường mà ngủ.

Lâu Vân Bàng choàng tỉnh, lão bật đứng dậy và nói :

- Ái chà, lão đệ của ta, vừa rồi ta nằm mộng thấy mặt ngươi bê bết máu, ta tưởng là ngươi đã chết rồi chứ.

Giang Hải Phong nói :

- Này, lão chớ nói lung tung nữa!

Lâu Vân Bàng chớp chớp song mục và nói :

- Sau đến bây giờ mới trở về? Có gặp Tả Nhân Long không?

Giang Hải Phong gật đầu và thuật lại toàn bộ mọi chuyện cho Lâu Vân Bàng nghe.

Nghe xong, Lâu Vân Bàng vui mừng nói :

- Thế thì tốt! Ta đã nói rồi mà, tiểu tử đó xem ra cũng không giống người xấu.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Lão chớ vội cao hứng, lần này thì thật là sóng trước chưa yên, sóng sau đã nổi!

Ôi!

Lâu Vân Bàng nghe vậy bèn vội hỏi nguyên do.

Vì xuất thân của mình đã bị Tần Đồng vạch trần nên Giang Hải Phong cũng không giấu nữa, chàng bèn thuật lại chuyện Tần Đồng vu oan giá họa cho mình.

Lâu Vân Bàng nghe xong thì chau mày, nói :

- Chuyện này rắc rối to rồi, sư huynh đệ đồng môn mà trở mặt như thế thì...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ cho rằng võ công của hắn chỉ học được sáu bảy thành, trong thời gian này dù hắn có ý đồ cũng khó lòng hạ thủ với sư phụ, nào ngờ dã tâm của hắn quá lớn, nếu tha mạng cho hắn thì còn gì là đạo trời?

Nói đoạn chàng luôn miệng cười nhạt. Lâu Vân Bàng khuyên nhủ chàng một lúc rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

* * * * *

Lại nói đến Tả Nhân Long, tuy vì võ công không bằng đối phương nên không khỏi có chút cảm khái, nhưng chuyện được kết giao với một nhân vật như Giang Hải Phong thì quả là một bất ngờ khá thú vị.

Đang lúc cao hứng thì bỗng nhiên chàng nghĩ đến Tần Tử Linh. Một cảm giác tê tái chợt dâng trào trong lòng.

Chàng nghĩ có thể nói là mình hoàn toàn vì nàng mới vượt thiên lý đến Trung Nguyên này. Không ngờ phiêu bạt đến hôm nay, nếm trải nhiều phong sương như vậy mà nàng vẫn như bóng nhạn trùng khơi.

Càng nghĩ càng phát sầu, nhưng khổ nỗi là càng sầu thì càng nghĩ, và bất giác chàng nghĩ đến thư đồng của Giang Hải Phong :

- "Đến hôm nay vẫn chưa rõ tung tích của cô nương này, cô ta thất lạc từ trong tay mình, bây giờ mình đã kết giao bằng hữu với Giang Hải Phong, lẽ ra mình phải đi tìm cô nương này, giao lại cho Giang Hải Phong, như vậy mới không mất phong độ của người quân tử."

Chàng cảm thấy ý nghĩ này rất có lý nên thầm hạ quyết định, sáng mai phải đi dò hỏi tung tích của cô ta. Cô ta đã biết mình và Giang Hải Phong cũng đến Giang Nam thì có lẽ hiện tại cô ta cũng quanh quẩn gần đây thôi. Đêm đã khuya, ý đã quyết, bất giác Tả Nhân Long chìm vào giấc ngủ từ lúc nào mà không hay.

Sáng hôm sau, quả nhiên chàng bắt đầu hành động, trước tiên là dò hỏi xung quanh Tây Hồ.

Vùng này tuy không mấy rộng lớn, nhưng muốn tìm một người thật không phải là chuyện dễ.

Tả Nhân Long một mình một ngựa quần khắp Hàng Châu suốt ngày nhưng chẳng phát hiện được gì.

Chiều đến, chàng giong ngựa ra vùng ngoại ô.

Trước mắt thấp thoáng một ngôi chùa khá lớn, tường đỏ ngói xanh trông rất bề thế.

Tả Nhân Long định thúc ngựa tới đó nghỉ chân và xin chén trà uống cho đỡ khát.

Bỗng nhiên chàng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa dập dồn.

Tả Nhân Long quay lại thì thấy khói bụi mịt mù, một đoàn kỵ mã phóng đến.

Tả Nhân Long bất giác kinh động, lòng thầm nghĩ, không biết bọn người này thuộc lộ số nào?

Nếu nói là hành khách thì đâu thể kết thành đoàn như vậy, vả lại thế đi của đoàn người này khá hào

hùng, rõ ràng là người trong võ lâm.

Nếu là người trong võ lâm mà kết thành toán hùng dũng, chưa đánh đã khiếp như vậy thì nhất định là không phải người tốt lành gì, chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.

Tả Nhân Long gò cương ngựa, chàng định tránh sang một bên, chờ bọn người này đi qua rồi hãy tính.

Nào ngờ, ngựa vừa nép vào lề thì đoàn nhân mã đã ào tới trước mặt. Nhân số ước chừng mấy chục người, già có, trẻ có, tuy y phục bất đồng nhưng thoạt nhìn cũng có thể biết, bọn người này quả nhiên là những nhân vật giang hồ.

Tả Nhân Long chỉ liếc nhìn qua bọn người này mà thôi, nhưng đối với người đi đầu, chàng lại chú ý đến mấy lần.

Đó là một thiếu niên mặc trường bào, cưỡi một con ô truy kiện tráng, dáng điệu ngồi ngựa khá nghênh ngang.

Thiếu niên này tối đa cũng không quá hai bốn hai lăm tuổi, mày rậm mắt to, sắc diện đỏ tía, tuy diện mục đầy phong trần nhưng vẫn không che được khí chất anh tuấn.

Ngoài ra, hai thái dương huyệt của thiếu niên này nhô lên rất cao, thoạt nhìn có thể biết ngay nhân vật này có nội công rất thâm hậu.

Tả Nhân Long không khỏi kinh ngạc, vì trên giang hồ ít khi gặp được nhân vật anh tuấn như thế này.

Toán người già có trẻ có ở phía sau thiếu niên xem ra chẳng phải là những nhân vật ghê gớm gì, bọn họ như quần tinh ủng nguyệt, hộ tống thiếu niên này mà thôi.

Bỗng nhiên trường bào thiếu niên gõ cương ngựa và phất tay nói :

- Là nơi này không phải?

Đám đông phía sau cùng trả lời :

- Không sai! Không sai! Can Nguyên Tự đây rồi, chúng ta xuống ngựa thôi.

Trường bào thiếu niên tung người nhảy xuống đất, thuận tay lấy luôn một thanh kiếm treo nơi cổ ngựa.

Hắn chau mày nhìn bọn người phía sau rồi nói :

- Các vị đã nguyện theo tại hạ đến đây thì chớ chạy lung tung, trước tiên chúng ta vào chùa nghỉ ngơi vài ngày, chờ hậu binh tới rồi cùng nhau thương lượng đối sách.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Đối phương tuy chỉ đơn thân độc mã nhưng võ nghệ cao cường, tuyệt không nằm trong khả năng ứng phó của các vị, một khi đánh cỏ động rắn thì sự việc sẽ rất phức tạp.

Bọn đại hán lập tức đáp :

- Phải! Phải!

Thanh âm vang trời dậy đất. Bấy giờ thiếu niên mới cất bước đi tới trước, bỗng nhiên như phát hiện ra điều gì nên hắn quay đầu nhìn qua Tả Nhân Long.

Sau một hồi quan sát thì hắn mỉm cười, nói :

- Nhân huynh cũng là người cùng đường với bọn ta phải không?

Tả Nhân Long bất giác đỏ mặt, nhưng tính chàng vốn cẩn thận, linh cơ vừa động thì chàng mỉm cười và gật đầu, nói :

- Đúng vậy, tiểu đệ đến đây đã lâu rồi, hiện đang chờ các vị.

Trường bào thiếu niên chau mày hỏi :

- Là Yến - Chu nhị lão phái ngươi đến đây phải không?

Tả Nhân Long đang hồi hộp không biết phải nói dối như thế nào, nghe đối phương hỏi vậy thì lập tức gật đầu, đáp ngay :

- Đúng là Yến Cửu Công phái tiểu đệ đến, nguyện xin nghe sự sai bảo.

Thiếu niên gật đầu và hoỉ :

- Tên ngươi là gì?

Tả Nhân Long vội khom người, đáp :

- Tiểu đệ Lý Đại Trung, là người từ phương Bắc đến.

Lúc này bọn đại hán phía sau đều bước lên, nhưng may cho Tả Nhân Long, trong bọn họ chẳng có ai từng gặp chàng.

Tuy nhiên sự xuất hiện bất ngờ của chàng cũng khiến cho bọn họ nghi ngờ, mọi người đang quan sát chàng từ đầu đến chân thì chàng liền mỉm cười, nói :

- Các vị vất vả quá.

Lúc này chợt thấy một người từ Càn Nguyên Tự chạy ra và lớn tiếng gọi :

- Tần thiếu gia! Tần thiếu gia!

Trường bào thiếu niên quay lại mỉm cười, nói :

- Đang tìm ngươi thì ngươi đến rồi.

Người vừa chạy từ trong chùa ra là một trung niên vừa mập vừa lùn, thân mặc lam bào, tay cầm quạt lông, bộ dạng trông như một văn nhân nhã sĩ, kỳ thực qua cái nhìn của Tả Nhân Long thì người này chẳng qua chỉ là một võ phu mà thôi.

Trường bào thiếu niên mỉm cười, nói :

- Phương Đoan Tử, việc thương lượng phòng ốc trong chùa này thế nào rồi?

Phương Đoan Tử hành lễ với thiếu niên rồi nói :

- Đã ổn thỏa rồi, chỉ có điều...

Hắn quay lại nhìn vào cửa chùa rồi hạ giọng nói :

- Chỉ có điều, vị hòa thượng trụ trì nói rằng, trong chùa có quy định là không được đưa binh khí vào.

Thiếu niên mỉm cười, nói :

- Điểm này ngươi yên tâm, chúng ta giấu đi là xong chuyện.

Hắn quay lại nói với bọn đại hán :

- Mọi người hãy tự giấu binh khí vào trong mình đi.

Hắn quay sang hỏi Tả Nhân Long :

- Binh khí của ngươi đâu?

Tả Nhân Long nói :

- Tiểu đệ dùng nhuyễn kiếm.

Trường bào thiếu niên gật gật đầu, hắn định nói gì nữa thì chợt thấy một đại hòa thượng cùng bốn năm tiểu sa di từ trong chùa bước ra.

Đại hòa thượng chấp tay, nói :

- Các vị thí chủ vất vả quá. Bần tăng là Minh Đạo. Xin mời các vị giao ngựa cho bọn đồ nhi đưa vào hậu viện chăm sóc.

Thiếu niên họ Tần gật đầu rồi bảo bọn đại hán giao ngựa cho mấy tiểu sa di.

Đoàn người, bao gồm Tả Nhân Long, theo sau Minh Đạo hòa thượng mà vào trong chùa.

Tả Nhân Long thấy bọn đại hán đều tỏ ra tôn kính đối với trường bào thiếu niên và gọi hắn là Tần thiếu gia, nhất thời chàng cũng không rõ lai lịch của thiếu niên này như thế nào, nhưng biết chắc là thân phận của hắn tất không nhỏ.

Tuy vậy, chàng vốn không quen tôn xưng người khác nên chỉ có thể gọi hắn là Tần huynh mà thôi.

Còn vị Tần thiếu gia kia cũng nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt khác, vì hắn cảm thấy chàng không giống bọn đại hán nên tất có chỗ hơn người.

Vừa đi, thiếu niên vừa hỏi Tả Nhân Long :

- Cửu Công chỉ phái một mình ngươi đến đây phải không?

Tả Nhân Long hàm hồ trả lời “phải” một tiếng, thiếu niên họ Tần lại mỉm cười, nói tiếp :

- Có lẽ ngươi cũng đã thấy rồi, bọn người theo ta đến đây đều là một đám phế vật, bọn chúng chỉ biết ăn cơm và uống rượu mà thôi.

Hắn nhìn qua Tả Nhân Long rồi mỉm cười, nói tiếp :

- Nếu tại hạ không nhìn lầm thì có lẽ công phu của Lý huynh cũng không tầm thường, chuyến này tất sẽ đắc lực giúp đỡ tại hạ.

Tả Nhân Long cả kinh, chàng không ngờ thiếu niên này lại có nhãn lực phi phàm như thế. Đương thời chàng mỉm cười và lắc đầu, nói :

- Tần huynh nói chơi rồi, tiểu đệ nào có thực học gì đâu, chẳng qua chỉ là đã học qua mấy bài võ thông thường mà thôi.

Lúc này bọn đại hán đã vào đến trai phòng. Tả Nhân Long sợ tiếp cận với thiếu niên này thì sẽ bị hắn khám phá nên chàng muốn lánh sang chỗ khác.

Đang lúc định rẽ bước thì chợt nghe thiếu niên nói :

- Lý huynh cứ ở chung phòng với tại hạ, như thế chúng ta sẽ tiện bề đàm đạo.

Tả Nhân Long đành gật đầu, nói :

- Cũng được.

Nói đoạn hai người bước vào phòng, bên trong đã được thu xếp chỉnh tề, chăn màn trên hai chiếc giường tre đều là vật mới cả.

Thiếu niên họ Tần ngồi xuống giường rồi hỏi Tả Nhân Long :

- Này, Lý huynh không có hành lý gì à?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Hành lý để ở khách điếm, sáng mai sẽ trở lại lấy.

Tần thiếu niên gật đầu, nói :

- Nói vậy có nghĩa là Lý huynh đã đến đây từ lâu?

Tả Nhân Long trả lời đại :

- Tiểu đệ đến đây hai ba ngày rồi.

Lúc này có một tiểu sa di mang trà vào.

Thiếu niên họ Tần nhấp một ngụm trà rồi chau mày, nói :

- Yến - Chu nhị lão bảo rằng ta đến đây phải liên lạc với một người, Lý huynh đến đây đã nhiều ngày, vậy có biết người đó...

Tả Nhân Long liền hỏi :

- Là ai?

Thiếu niên họ Tần vò đầu một lúc rồi nói :

- Kêu bằng Tả... Tả Nhân Long gì đó.

Tả Nhân Long giật thót mình, nhưng chàng vội mỉm cười, nói :

- Chưa từng nghe nói về người này.

Tần thiếu niên nói :

- Nghe nói người này từ Thiên Sơn xuống, công phu rất cao cường. Yến - Chu nhị lão rất đề cao hắn, nhưng theo ta nghĩ thì hắn cũng chẳng có công phu gì ghê gớm.

Tả Nhân Long liền nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy.

Chàng cười cười và nói tiếp :

- Tiểu đệ vẫn chưa thỉnh giáo đại danh của Tần huynh.

Thiếu niên gật đầu, nói :

- Ta là Tần Đồng, lẽ nào Lý huynh chưa nghe Yến - Chu nhị lão nói qua?

Tả Nhân Long vội đáp :

- Đã nghe! Đã nghe! Chỉ có điều nhất thời bị quên thôi.

Tần Đồng nói :

- Nguyên ta và hai lão đó cũng chẳng có giao tình gì, bất quá chỉ trò chuyện với nhau mà biết là có cùng kẻ thù thôi.

Tả Nhân Long càng kinh ngạc, chàng mỉm cười, nói :

- Cửu Công phái tiểu đệ đến đây gặp Tần huynh để giúp Tần huynh một chuyện, nhưng tiểu đệ vẫn chưa biết đó là chuyện gì.

Tần Đồng nhấp một ngụm trà rồi nói :

- Là tìm một người.

Tả Nhân Long đã loáng thoáng hiểu được sự việc.

Tần Đồng đặt chén trà xuống rồi cười nhạt, nói :

- Nghe nói có một người kêu bằng Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, phải không?

Tả Nhân Long ngầm kinh động, chàng vội gật đầu, nói :

- Không sai! Nghe nói có một nhân vật như thế.

Tần Đồng cười ha ha rồi nói :

- Người mà bọn ta cần tìm chính là hắn.

Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Người này và Yến - Chu nhị lão có thù hận với nhau thì ai cũng biết. Nhưng chẳng hay Tần huynh và hắn có thâm thù đại oán gì?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Tự nhiên là Lý huynh không thể biết, ta và hắn vốn là huynh đệ đồng môn, hắn là sư huynh của ta.

Tả Nhân Long lại thêm một phen kinh ngạc. Chàng vội hỏi :

- Thì ra là như vậy, nhưng giữa hai người...

Tần Đồng cắt lời nói :

- Người này vong ân bội nghĩa, gia sư đã chết trong tay hắn. Tuy hắn đã thoát đi nhưng ta không thể bỏ qua cho hắn.

Tả Nhân Long như nghe sét đánh bên tai, nhất thời chàng không biết đây là chuyện thế nào. Bởi Giang Hải Phong quyết không phải là hạng người như thế, trong chuyện này tất có sự kỳ quặc. Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Giang Hải Phong là hạng người như thế sao?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Sao lại không phải?

Tả Nhân Long lại hỏi :

- Hai người là sư huynh đệ đồng môn, khi sự việc xảy ra, sao Tần huynh không ngăn cản?

Tần Đồng hơi đỏ mặt, hắn nói :

- Khi đó ta không có ở nhà, vả lại thật lòng là ta không ngờ hắn có thể làm như vậy.

Tả Nhân Long càng nghe càng hiếu kỳ, chàng hỏi tiếp :

- Vậy theo Tần huynh thì tại sao hắn phải làm như thế?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Vì hắn giết người quá nhiều, gia sư từng trách hắn, sở dĩ hắn làm thế có lẽ cũng vì phẫn hận.

Tả Nhân Long gật gật đầu nhưng trong lòng thầm nghĩ hắn giải thích không được xuông sẻ lắm, tuy nhiên chàng không tiện bắt bẻ mà thôi.

Tần Đồng lại cười nhạt, rồi nói :

- Sau khi phát hiện ra sự việc thì ta vốn muốn tìm hắn thanh toán, chỉ vì khi đó ta còn mấy môn công phu chưa luyện thành thục.

Hắn ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Bây giờ công phu đã luyện thành rồi, đủ sức đối phó với hắn nên ta mới đến đây tìm hắn.

Sau khi biết Tần Đồng là sư đệ của Giang Hải Phong thì Tả Nhân Long đã không dám khinh thị võ công của hắn, bây giờ nghe hắn nói đủ sức đối phó Giang Hải Phong thì chàng càng phải đề phòng nhiều hơn. Vả lại quan sát tướng mạo bên ngoài của Tần Đồng thì từ căn cơ, khí chất, không điểm nào là không giống một dũng tướng.

Hai người nói chuyện thêm một lát nữa rồi ai nằm giường nấy mà nghỉ ngơi.

Tả Nhân Long thấy trường kiếm của Tần Đồng dài đến ba thước hai, chuôi kiếm có khắc một đầu bạch hạc, trong miệng bạch hạc có ngậm một hạt minh châu lấp lánh.

Bất giác chàng buột miệng tán thưởng :

- Hảo kiếm!

Tần Đồng đắc ý mỉm cười, nói :

- Ngươi thấy kiếm của ta có thể địch lại Giang Hải Phong không?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Nhất định là thừa sức.

Tần Đồng nói :

- Đây chính là thanh Tỷ Dạ Lục Châu, dù có ngàn vàng cũng khó cầu.

Tả Nhân Long nghe vậy thì liền hỏi :

- Thế Tần huynh làm sao có được thanh Tý Dạ Lục Châu này? Nói ra Tần huynh chớ cười, đây là lần đầu tiên tiểu đệ trông thấy.

Tần Đồng mỉm cười, nói :

- Kiếm này do danh kiếm từ thời Bắc Ngụy đúc nên, vốn là bảo vật gia truyền của giòng họ Thượng Quan, đến đời thứ hai mươi ba, do Thượng Quan chẳng ra gì nên tán gia bại sản, đem bảo kiếm bán cho một chủ hiệu.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Về sau chẳng biết thế nào mà kiếm này lại rơi vào tay tiên sư tổ là Khả Khả thượng nhân, sư tổ truyền cho tiên sư rồi tiên sư truyền lại cho tại hạ.

Tả Nhân Long gật đầu nhưng trong lòng đầy nghi hoặc, vì sau khi nhập môn, luận về võ công và nhân phẩm thì lẽ ra kiếm này phải thuộc về Giang Hải Phong, làm sao có thể truyền cho Tần Đồng? Vì nhớ lại chuyện trước nên Tả Nhân Long hỏi :

- Nghe nói Yến Cửu Công và Chu Kỳ đã mời không ít nhân vật để đối phó với Giang Hải Phong phải không?

Tần Đồng cười ha ha rồi nói :

- Người không ít nhưng thực tài thì không nhiều.

Tả Nhân Long hỏi tiếp :

- Nghe nói có cả Tuyết Sơn Tứ Ma và Hà Giang Nhị Lang, phải không?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Không đáng nhắc đến. Hà Giang Nhị Lang đã giao chiến với Giang Hải Phong và bị trọng thương, còn Tuyết Sơn Tứ Ma càng tệ hại hơn, bọn chúng bị một thiếu nữ đánh cho tả tơi hoa lá, một tên trong bọn đã vong mạng.

Tả Nhân Long đột nhiên, chàng hỏi :

- Thiếu nữ đó là ai mà công lực cao cường như vậy?

Tần Đồng mỉm cười, nói :

- Nghe nói cũng họ Tần.

Nói đoạn hắn phá lên cười ha ha một tràng.

Nhưng Tả Nhân Long bất giác kinh tâm động phách, chàng mở to mắt nhìn Tần Đồng và hỏi :

- Họ Tần à? Tên gọi là gì?

Tần Đồng chau mày nói :

- Điểm này ta cũng không rõ, Lý huynh muốn biết rõ thì gọi Kiều Mạo đến hỏi, hắn là kẻ biết rõ nhất về vị cô nương kia.

Chương 15: Nguyệt Hắc Phong Cao

Tả Nhân Long nghe chuyện có liên quan đến một thiếu nữ họ Tần thì chàng nghĩ ngay đến Tần Tử Linh, nhưng đáng tiếc là Tần Đồng lại không thể nói ra danh tự của thiếu nữ đó.

Tuy hắn nói là Kiều Mạo biết rõ chuyện này nhưng Tả Nhân Long cũng không rõ Kiều Mạo là ai, do vậy chàng vội bước ra khỏi phòng.

Thấy có một đại hán đi lại nên Tả Nhân Long liền hỏi :

- Kiều Mạo ở đâu? Tần huynh có lời mời.

Đại hán đáp “vâng” một tiếng rồi quay đầu bỏ đi ngay.

Tả Nhân Long chậm rãi bước vào phòng.

Tần Đồng mỉm cười, hỏi :

- Thế nào, có tìm được Kiều Mạo không?

Tả Nhân Long nói :

- Tiểu đệ không quen người này, lát nữa Tần huynh hỏi giúp nhé.

Tần Đồng gật đầu, nói :

- Được! Chuyện đó không thành vấn đề!

Nói đoạn hắn nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt kỳ quái và nói tiếp :

- Thế nào, vị cô nương kia và ngươi là...

Tả Nhân Long lắc đầu, nói :

- Tại hạ chỉ hoài nghi một người, không có gì.

Vừa nói đến đây thì Kiều Mạo đã bước vào.

Tả Nhân Long thấy người này là một trung niên đại hán, thân thể cao gầy, mũi nhỏ, mắt nhỏ, dưới

cằm để một chỏm râu dê rất chướng mắt.

Vừa bước vào cửa thì hắn nhìn Tả Nhân Long và hỏi ngay :

- Lý huynh gọi tại hạ phải không?

Tần Đồng mỉm cười, nói :

- Là ta! Ta muốn hỏi ngươi vị Tần cô nương đó là người như thế nào? Có thể là vị Lý huynh này biết rõ lai lịch cô ta.

Kiều Côn bất giác đỏ mặt, vì đây là một chuyện mất mặt nhất trong đời hắn.

Sau một hồi do dự hắn mới gượng cười, nói với Tả Nhân Long :

- Vị cô nương đó cũng không tệ, nhưng con bà nó, bản lãnh của cô ta cũng không tệ... tựa như một cành hồng đầy gai nhọn. Lý huynh đệ, nếu ngươi để ý cô ta thì phải cẩn thận đấy.

Tần Đồng nghe vậy thì phá lên cười một tràng sang sảng, còn Tả Nhân Long mặt lạnh như tiền.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Đừng nhắc đến nữa, Tần tiểu gia. Chuyện này một khi nhắc đến là khiến tại hạ cảm thấy mất mặt quá.

Tần Đồng mỉm cười, nói :

- Nhưng là chuyện thế nào, ngươi nói rõ một chút, ở đây đều là người một nhà thì có gì mà sợ mất mặt?

Kiều Mạo gật đầu, nói :

- Được, được! Con bà nó, món nợ này tại hạ không thể không đòi.

Nói đoạn hắn thuật lại toàn bộ chuyện hắn truy theo một tử y cô nương giả nam trang, sau đó bị đối phương khống chế, hỏi chỗ giam Giang Hải Phong rồi nửa đêm đột nhập ngục thất cứu người.

Tả Nhân Long nghe xong thì bất giác biến sắc. Chàng buột miệng nói :

- Quả nhiên là cô ta.

Kiều Mạo và Tần Đồng cũng đều ngạc nhiên. Tần Đồng hỏi :

- Lý huynh có quen biết với cô ta à?

Tả Nhân Long vội lắc đầu, nói :

- Quen thì không quen nhưng có gặp mặt nên biết là có một cô nương như thế.

Tần Đồng vội hỏi :

- Võ công của cô ta có thật như Kiều Mạo nói không?

Tả Nhân Long lắc đầu, nói :

- Tiểu đệ chỉ gặp mặt, chưa từng động thủ với cô ta nên cũng chẳng biết thực hư thế nào.

Tần Đồng trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười ha ha, hắn cất giọng sang sảng nói :

- Tuyệt lắm, lần này đến Giang Nam, ngoài chuyện đối phó Giang Hải Phong ra thì còn được hội ngộ với Tần cô nương. Lý huynh đệ, rốt cuộc cô ta có hình mạo như thê?nào?

Tả Nhân Long nghe hắn nói vậy thì nộ khí chợt dâng lên trong lòng, chàng cười nhạt, nói :

- Diễm tuyệt như đào lý nhưng lạnh lùng như băng sương, sợ rằng Tần huynh không có diễm phúc hưởng thụ.

Tần Đồng không nghe ra ngữ khí bất thiện của chàng. Hắn lại phá lên cười rồi lớn tiếng nói :

- Tần Đồng ta xưa nay có tính khí kỳ lạ, thà ăn một miếng đào tiên còn hơn ăn cả một giỏ lê chẳng ra gì. Hai ngươi đã mô tả vị Tần cô nương kia như vậy thì ta quyết phải làm cho cô ta lọt vào tay mình mới thôi.

Đôi mày kiếm của Tả Nhân Long chợt dựng ngược, nhưng chàng liền thở dài một hơi mà không nói gì.

Kiều Mạo cười cười, nói :

- Nếu Tần thiếu gia thu thập được tiểu nha đầu đó thì Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo này xin bái phục sát đất.

Tần Đồng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Sau này ngươi sẽ thấy.

Hắn chau mày và cười nhạt, nói tiếp :

- Giang Hải Phong đã đến Tây Hồ thì không chừng vị cô nương đó cũng ở gần đây thôi. Chúng ta không được khinh xuất.

Kiều Mạo tiếp lời :

- Do vậy mới chờ Yến - Chu nhị lão đưa hậu binh tới rồi mới hành động.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Bọn họ đến hay không đến cũng vậy thôi, theo ta thấy thì sự việc không nên để chậm trễ, chúng ta có tổng cộng bao nhiêu người?

Kiều Mạo nhẩm tính rồi nói :

- Tính cả vị Lý huynh đệ mới đến này thì tổng cộng là ba mươi người, nhân thủ vẫn còn quá ít.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Đã quá nhiều rồi đấy.

Kiều Mạo nói :

- Tần thiếu gia, tại hạ thấy chuyện này không nên mạo hiểm, một khi đánh cỏ động rắn, đặc biệt là họ Giang kia, hắn là một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Tần Đồng phá lên cười ha ha rồi nói :

- Ngươi quá nhát gan rồi, đã theo ta đến đây thì ngươi còn sợ gì chứ? Bây giờ hãy tập trung nhân thủ lại, ta có chuyện muốn nói.

Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo biết vị Tần thiếu gia này trẻ tuổi nóng tính, võ công đích thực cũng không tầm thường nên hắn đành “vâng” một tiếng rồi đi ra ngoài.

Một lát sau, mọi người đều tề tựu đông đủ.

Tần Đồng cung thủ chào quần hùng rồi lớn tiếng nói :

- Tại hạ triệu tập các vị là muốn thông báo rằng, ngày mai chúng ta bắt đầu hành động, các vị cần phải chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt là cần phải mang theo hỏa khí do tại hạ chế, ngày mai nghe hiệu lệnh của tại hạ xuất binh.

Tả Nhân Long bất giác kinh động, chàng không biết hỏa khí mà Tần Đồng nói là vật gì, nhưng hiện tại chàng cũng không tiện hỏi.

Tần Đồng lại dặn dò thêm vào chuyện cần chú ý rồi cho mọi người giải tán.

Tả Nhân Long chờ mọi người đi hết rồi mới mỉm cười hỏi Tần Đồng :

- Tần huynh có biết chỗ ở của Giang Hải Phong không?

Tần Đồng gật đầu, nói :

- Tất nhiên là biết, chỉ có điều thiên cơ bất khả lậu, hiện giờ chưa thể nói cho ngươi biết.

Tả Nhân Long cười thầm trong bụng, chàng lại hỏi :

- Hỏa khí mà Tần huynh vừa nói là thứ đồ chơi gì vậy, sao tiểu đệ không biết?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Tự nhiên là ngươi không biết, đây là vật do chính bản thân ta phát minh, uy lực cực lớn, không gì so sánh được.

Tả Nhân Long cười cười, nói :

- Đã vậy thì có thể cho tiểu đệ xem qua không?

Tần Đồng bật cười, nói :

- Xem thì không sao, nếu ngươi cần, ta có thể tặng ngươi một ống, chỉ có điều hiện tại vẫn chưa thể cho ngươi hỏa dược để dùng.

Nói đoạn hắn lấy từ trong người ra một vật hình dáng dài chừng nửa thước, đưa cho Tả Nhân Long và nói :

- Cái này tặng ngươi.

Tả Nhân Long đa tạ rồi nhận lấy, chàng thấy đây là một ống trúc dài, bên ngoài có buộc sợi tinh đồng, một đầu có móc kéo, một đầu còn để trống, tuy rất đơn giản, nhưng xem ra rất tinh xảo.

Tần Đồng cười nhạt, nói tiếp :

- Có vật này trong tay thì dù Giang Hải Phong mọc cánh cũng bay không thoát.

Tả Nhân Long lại hỏi cách sử dụng.

Tần Đồng chỉ mỉm cười và nói :

- Ngươi hà tất phải vội vàng trong nhất thời, ngày mai tất sẽ biết.

Hắn ngáp dài một hơi rồi vừa nằm xuống giường vừa nói :

- Ngủ thôi!

Tả Nhân Long đã có chủ ý trong lòng nên cũng không nói thêm nữa, chàng để nguyên y phục mà nằm lên giường.

Tần Đồng thổi tắt đèn và không lâu sau thì cả hai cùng ngủ...

* * * * *

Vào khoảng giờ tý thì Giang Hải Phong cũng đang say nồng trong giấc ngủ. Bỗng nhiên... có một viên đá va vào cửa sổ “cách” một tiếng, tiếp theo có một giọng nói rất khẽ :

- Giang huynh đã dậy chưa?

Giang Hải Phong ngồi bật dậy, chàng bước đến mở cửa sổ và hỏi :

- Là vị bằng hữu nào vậy?

Người bên ngoài nói :

- Là khách không mời Tả Nhân Long đến thăm viếng. Xin chớ kinh động.

Lời dứt thì người cũng xuất hiện, một bóng trắng thấp thoáng, chớp mắt đã đến trước mặt Giang Hải Phong, quả nhiên đây chính là Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long.

Giang Hải Phong vui mừng, bước tới trước và nói :

- Thì ra là Tả huynh, sao lại đến vào giờ này?

Tả Nhân Long vào phòng rồi quay lại đóng cửa sổ, lúc này Giang Hải Phong đã thắp đèn lên.

Chàng mỉm cười hỏi Tả Nhân Long :

- Tả huynh có chuyện gì khẩn trương lắm chăng?

Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Đang có chuyện muốn nói với Giang huynh đây.

Nói đoạn chàng thuật chuyện Tần Đồng định ngày mai sẽ động binh xuất tướng.

Giang Hải Phong nghe xong thì vừa kinh vừa nộ.

Chàng cười nhạt, nói :

- Đa tạ Tả huynh đã cho biết, tên nghiệt đồ này vẫn còn mặt mũi tìm đến tại hạ sao? Được lắm, tại hạ cũng muốn xem thử bây giờ hắn có công phu ghê gớm gì mà dám tự động đến đây tìm cái chết.

Tả Nhân Long lại nói đến chuyện hỏa khí.

Giang Hải Phong cười khảy nói :

- Một chút tài vặt mà cũng dám xuất đại ngôn sao?

Chàng ngừng một lát rồi mỉm cười, nói tiếp :

- Nhân tiện Tả huynh đến báo tin, tại hạ mời Tả huynh ở lại, hai chúng ta thắp đuốc nói chuyện nhé?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Bây giờ Tả mỗ cần phải trở về, bằng không nếu kéo dài thời gian để tên khốn đó tỉnh giấc và nghi ngờ thì không ổn, tối mai nhất định Tả mỗ sẽ tùy cơ mà hành sự, giúp Giang huynh một tay.

Nói đoạn chàng vội vàng mở cửa sổ, tung người lướt đi như sao xẹt trong đêm tối, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong hơi cụt hứng, nhưng chàng không ngờ Tần Đồng lại vô sỉ như vậy, hắn cam tâm cấu kết với đạo tặc để hãm hại sư huynh thì xem như chẳng còn nghĩ gì đến tình huynh đệ đồng môn rồi. Nhất thời nhiệt huyết dâng trào, Giang Hải Phong hận không thể lập tức hạ kiếm lấy mạng hắn cho hả dạ.

Đêm khuya tĩnh mịch, Giang Hải Phong đã thức dậy thì không thể ngủ lại được, chàng mở cửa bước ra ngoài sân, tứ bề vang tiếng côn trùng rỉ rích, bầu trời lấp lánh muôn ngàn tinh tú.

Chàng nghĩ, vì sư phụ quá nghe lời Tần Đồng nên bây giờ mới chết oan trên hải đảo, chết mà không thể nhắm mắt. Còn dã tâm của Tần Đồng thật là hiểm độc, hết hại sư phụ rồi lại mưu đồ hại sư huynh, quả là một tên đại gian đại ác.

Nếu để hạng người như thế tiếp tục sống trên thế gian thì còn gì là đạo trời?

Một ý nghĩ khác cũng hiện ra trong đầu Giang Hải Phong, ngày mai, Tần Đồng hưng binh xuất tướng đến thì chí ít mình cũng phải đại khai sát giới, điều bất ổn nhất là Thạch Cơ Tự, đây là chốn phật môn, nếu để nhuốm máu tanh thì há chẳng phải là một đại tội sao? Suy nghĩ một lúc rồi cũng chẳng tim ra giải pháp nào khác, thế là Giang Hải Phong vội trở về phòng.

Qua ngày hôm sau, vì sợ làm kinh động và liên lụy những hòa thượng trong chùa nên Giang Hải Phong và Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng ra mai phục trước Thạch Cơ Tự.

Cuối cùng thì màn đêm cũng dần buông, Thạch Cơ Tự nằm cô độc trên tuyệt đỉnh Bắc Cao Phong, giờ đây nó càng yên tĩnh dị thường.

Sau khi tiếng chuông báo canh hai vừa dứt thì có một bóng người lướt lên tuyệt đỉnh Bắc Cao Phong như sao xẹt.

Người này toàn thân mặc hắc y, sau lưng dắt trường kiếm, tinh thần sung mãn, khí độ nghênh ngang. Hắn đứng trên một tảng đá, dõi mắt nhìn về phía Thạch Cơ Tự ở xa xa rồi quay đầu lại vẫy vẫy tay.

Lập tức có bóng người xuất hiện, một người, hai người... và chốc lát đã có đến chục người.

Hắc y nhân cười nhạt, nói :

- Đây là Thạch Cơ Tự rồi, không sai, Lý huynh đệ!

Một người trong đám đông lên tiếng rồi bước ra. Người này mặc thanh y, song mục sáng như sao, chính là thiếu niên kỳ hiệp Tả Nhân Long.

Chàng bước lên trước, cung thủ và khẽ nói :

- Tần huynh có gì dặn dò chăng?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Hôm nay chúng ta tuy người đông thế mạnh nhưng vẫn không được khinh suất, không được đánh cỏ động rắn.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Nhất định là hắn chạy không thoát rồi.

Tần Đồng gật đầu, nói :

- Sau khi chúng ta phân tán thì ngươi ở bên ngoài phụ trách tiếp ứng, ta vào trong dụ hai tên đó ra.

Tả Nhân Long gật đầu lãnh hội.

Tần Đồng quay sang nói với quần hào :

- Các vị phải cẩn thận khi dùng hỏa khí, phải nhớ là không được đánh bừa, nghe hiệu lệnh của tại

hạ thì mới được xuất thủ.

Mọi người đều gật đầu và đáp một tiếng.

Tần Đồng liền khoát tay ra hiệu, quần hào tản ra theo vị trí mà hắn quy định trước, nhất thời bọn họ đều ẩn thân. Kế đó Tần Đồng vung tay ra sau tuốt trường kiếm rồi tung người phóng đi như tên.

Chẳng mấy chốc hắn đã tiếp cận Thạch Cơ Tự, thân pháp cực nhanh nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Tần Đồng dừng bước trước cổng chùa quan sát động tĩnh một lúc rồi phi thân qua tường mà vào trong, sau đó hắn tung mình lên mái ngói của đại điện để tiến vào hậu viện.

Theo suy nghĩ của Tần Đồng, Giang Hải Phong là một nhân vật có võ nghệ phi phàm, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng bị chàng phát hiện, thế nhưng Tần Đồng đã rảo khắp hậu viện đến tiền viện mà chẳng có động tĩnh gì.

Hắn vội lướt ra ngoài cổng chùa và chau mày thầm nghĩ :

- “Thật là kỳ quái, sao chẳng có động tĩnh gì thế này?”

Nghĩ đoạn, Tần Đồng vẫy tay vào trong bóng tối, lập tức có bóng người đến gần hắn.

Tần Đồng hỏi :

- Là Thốc My Thạch Lão Huyền phải không?

Người kia gật đầu, đáp :

- Đúng thế! Tần thiếu gia có gì chỉ bảo?

Tần Đồng hỏi :

- Chẳng phải ngươi nói là Giang Hải Phong ở trong này sao? Tại sao tìm cả nửa ngày mà chẳng thấy động tĩnh gì vậy?

Thốc My Thạch Lão Huyền gật đầu nói :

- Một chút cũng không sai, bọn chúng ở phía sau đấy.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Hậu viện, tiền viện gì ta cũng đi qua rồi, nhưng chẳng thấy một bóng ma nào cả.

Thạch Lão Huyền chau mày, nói :

- Kỳ quái, hay là bọn chúng biết tin trước nên thoát đi rồi?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Làm gì có chuyện đó. Chúng ta mới đến tối qua, tối nay bọn chúng đã có tin, vậy thì Giang Hải Phong là thần tiên chăng?

Thạch Lão Huyền suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tại hạ thấy bọn hòa thượng trong chùa này cũng chẳng tốt lành gì, chúng ta cứ mò vào hỏi lão Phương trượng là biết ngay.

Tần Đồng vốn không tán thành nhưng hắn suy nghĩ một lúc rồi gật đầu, nói :

- Đây là một kế hay. Nếu Giang Hải Phong có trong chùa thì lão Phương trượng nhất định không nhẫn tâm thấy đệ tử của mình chịu khổ nên sẽ bức hắn ra gặp chúng ta.

Hắn cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Đi, ngươi đi vào cùng ta.

Thốc My Thạch Lão Huyền gật gật đầu, thế là hai người lập tức phi thân vào trong chùa.

Trong bảo điện tối đen như mực, chỉ có hai gian chánh điện là có thắp một đôi đuốc lớn, hai hòa thượng trực đêm đang ngủ gà ngủ gật trước phật án.

Thốc My Thạch Lão Huyền bất ngờ phóng vào chính điện, hai tiểu hòa thượng kinh tỉnh, một tên quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Vừa nói hắn vừa chụp chiếc mỏ quăng ra.

Thạch Lão Huyền phất tay gạt chiếc mõ sang một bên, đồng thời hắn cũng tung người lướt tới trước mặt tiểu hòa thượng. Hai tiểu hòa thượng thấy có người đang đêm đột nhập mà còn mang cả binh khí nên bọn chúng đều sợ đến độ chết khiếp.

Trong Thạch Cổ tự này, ngoài giám viện Phổ Nhất đại sư có chút võ nghệ ra thì ngay cả lão Phương trượng cũng chẳng biết võ công, huống hồ là bọn tiểu hòa thượng này.

Thạch Lão Huyền vừa trừng mắt thì hai tiểu hòa thượng canh cửa đều bỏ chạy, nhưng ngay lúc đó có một luồng kình lực từ ngoài cửa đẩy vào. Một tên lộn đầu vào, vừa lồm cồm đứng lên thì bị Thạch Lão Huyền bồi cho một chưởng, toàn thân hắn va vào tường đá, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Tên còn lại vội quỳ gối, chấp tay van xin :

- Đại gia tha mạng, tha mạng!

Thạch Lão Huyền cười nhạt một tiếng rồi đạp chân lên vai tiểu hòa thượng và nói :

- Muốn sống thì hãy theo sự thực mà nói nhé.

Lúc này Tần Đồng cũng tung mình lướt vào.

Hắn quát hỏi :

- Nói mau, hai tục khách lưu trú trong chùa này hiện giờ ở đâu?

Tiểu hòa thượng ấp úng hỏi lại :

- Là Giang thí chủ và Lâu thí chủ phải không?

Thạch Lão Huyền vui mừng, hắn liên tục gật đầu và nói :

- Không sai, hai bọn chúng trốn đi đâu rồi?

Tiểu hòa thượng chỉ tay về phía hậu viện và nói :

- Chẳng phải ở trong phòng tại hậu viện đó sao?

Thạch Lão Huyền đạp mạnh xuống một cái, khiến tiểu hòa thượng ngã ngửa chổng bốn vó lên trời.

Thạch Lão Huyền lớn tiếng mắng :

- Cút con bà ngươi đi! Lão gia hỏi ngươi là hai tên khốn đó trốn ở đâu rồi?

Hắn lại rút quỷ đầu đao ra và lạnh giọng nói :

- Nói mau, nếu không thì ta giết ngươi!

Tiểu hòa thượng gục đầu xuống đất, vừa khóc hắn vừa nói :

- Nhị vị đại gia tha mạng, quả thực là tiểu tăng không biết chuyện này, xin tha mạng.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Đưa hắn đi gặp Phương trượng của bọn chúng.

Thạch Lão Huyền tiếp lời :

- Mau! Dẫn đường đi gặp Phương trượng của các ngươi.

Nói đoạn hắn kề quỷ đầu đao vào cổ tiểu hòa thượng. Ba người cùng đi về phía bảo điện.

Thấy tiểu hòa thượng đi hơi chậm nên Thạch Lão Huyền vung chân lên định đá một cước, lực chưa phát thì đột nhiên có một luồng kình phong từ bên phải bắn tới.

“Bốp” một tiếng, luồng kình phong trúng ngay vào đầu gối của Thạch Lão Huyền, hắn đau đớn kêu lên thất thanh, suýt chút nữa là ngã lăn ra đất.

Hắn vung quỷ đầu đao lên và la lớn :

- Không xong rồi, Giang Hải Phong đến rồi!

Lời vừa xuất thì trên mặt hắn lại vang lên một tiếng “bốp” nữa, Thạch Lão Huyền tá hỏa tam tinh, ngã ngửa ra đất.

Tần Đồng ở phía sau bất giác kinh hãi, hắn quát lớn :

- Giang Hải Phong, ngươi sắp chết đến nơi mà còn dám tung hoành hả?

Nói đoạn hắn tung người phóng lên, ngay lúc đó có một giọng lạnh lùng khẽ quát :

- Đồ vô sỉ, ngươi hãy cút đi!

“Vù” một tiếng, một điểm đen bắn thẳng vào mặt Tần Đồng. Tần Đồng vận khí lên hữu chưởng, đánh ám khí văng ra ngoài, thì ra đó chỉ là một viên đá.

Hắn phẫn nộ quát lớn :

- Giang Hải Phong đừng chạy, ta đến gặp ngươi đây!

Vừa dứt lời thì thân hình hắn đột nhiên tung lên mái ngói đối diện, nhưng thân pháp của đối phương cũng nhanh đến độ xuất kỳ.

Khi Tần Đồng tung người lên thì hắn chỉ thấy đối phương như một làn khói nhẹ biết mất ở ngoài vách tường.

Tần Đồng lại truy theo ra ngoài, nhưng bóng người đã biến mất tung tích. Hắn buột miệng nói :

- Kỳ quái!

Và quét mục quang nhìn ra tứ phía. Lúc này bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện.

Tần Đồng thấy rõ người này nên vội hỏi :

- Là Lý huynh phải không?

Người đến mỉm cười, đáp :

- Đúng vậy! Thì ra là Tần huynh, tiểu đệ tưởng là địch nhân.

Tần Đồng "hừ" một tiếng rồi nói :

- Ngươi canh trong đó phải không?

Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Không sai, có gì không đúng chăng?

Tần Đồng thầm kêu kỳ quái rồi lại hỏi :

- Ngươi không phát hiện được gì à?

Tả Nhân Long lắc đầu, Tần Đồng lại hỏi :

- Từ đây đi ra là nơi nào?

Tả Nhân Long nói :

- Tiểu đệ cũng không biết.

Tần Đồng cực kỳ âm hiểm, túc trí đa mưu nhưng hắn không ngờ rằng người trước mặt hắn cũng chính là một đại địch của hắn.

Tả Nhân Long dùng thân thủ Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vỹ mà vào trong cứu hòa thượng, đả thương Thạch Lão Huyền, nhưng bây giờ chàng lấy thân phận Lý Đại Trung mà xuất hiện, khiến Tần Đồng không chút nghi ngờ.

Bất giác Tả Nhân Long cười thầm và nghĩ :

- "Có lẽ Giang Hải Phong cũng chỉ ở quanh đây, nhưng vì bọn Tần Đồng lập trận mai phục nên Giang Hải Phong mới chưa xuất hiện, ta phải dụ Tần Đồng ra ngoài trận thế để huynh đệ bọn họ gặp nhau và tự giải quyết chuyện giữa bọn họ."

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói :

- Cách đây không xa có một ngọn núi, chúng ta đến đó xem thử, may ra có thể phát hiện được gì chăng?

Tần Đồng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Được! Chúng ta đi!

Thế là hai người một trước một sau lướt đi như tên.

Tần Đồng thầm kinh ngạc trước thân thủ của Lý Đại Trung, hắn buột miệng tán thưởng :

- Công phu của Lý huynh đệ cũng không tầm thường.

Nói đoạn hắn gia tăng cước lực truy theo nhưng thủy chung vẫn không đuổi kịp Tả Nhân Long.

Tần Đồng càng thêm kinh ngạc, lòng nghi ngờ chợt trổi lên, hắn quát lớn :

- Lý huynh đệ đứng lại, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Nhưng thân pháp của Tả Nhân Long ở phía trước càng tăng nhanh như sao xẹt.

Thạch động linh cảm thấy bất ổn nên quát lớn :

- Còn không đứng lại hả?

Tả Nhân Long quay lại, mỉm cười nói :

- Tần huynh, sắp đến nơi rồi.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Tả Nhân Long vẫn không dừng bước, cười ha ha một tràng rồi nói :

- Lý Đại Trung!

Tần Đồng hận đến tột đỉnh, hắn vung hữu thủ đánh ra một mũi thấu phong tiêu, ám khí vừa xuất thủ thì đã bay đến sau lưng Tả Nhân Long. Nhưng ngay lúc đó, Tả Nhân Long vội quỳ một chân xuống, thân hình ngửa ra sau, hữu thủ vung ra bắt lấy ám khí. Chàng cười nhạt, rồi nói :

- Nguyên vật xin trả lại!

“Vù” một tiếng, mũi ám khí lập tức bay ngược về phía Tần Đồng.

Tần Đồng xuất hữu chưởng với ba thành công lực, đánh cho mũi thâu phong tiêu xoay một vòng rồi rơi xuống đất. Thế là Tần Đồng không dám đuổi theo nữa, vì hắn không rõ Lý Đại Trung dụ mình đến đây là có dụng ý gì?

Hắn dừng bước và cười nhạt, nói :

- Họ Lý kia, đã có bản lãnh thì hà tất phải úp úp mở mở như thế.

Bỗng nhiên Lý Đai Trung quay ngoắt lại và nói :

- Tần Đồng, ngươi hãy đứng đó, sẽ có người đến gặp ngươi đấy, ta là người ngoài cuộc nên cũng không muốn xen nhiều và chuyện này.

Tần Đồng sững người, đột nhiên lại thấy Lý Đại Trung cười lớn một tràng rồi nói :

- Họ Giang kia, phần còn lại là chuyện của ngươi, mau ra đi thôi! Ha ha!

Tràng cười chưa dứt thì chợt nghe có một người khác nói :

- Đa tạ!

Tần Đồng cảm thấy có bóng người thấp thoáng trước mắt, đó là một bạch y thiếu niên, mày kiếm mắt sao, đang từ từ tiến về phía hắn. Nhìn kỹ một lúc thì bất giác hắn rùng mình.

Không chờ Tần Đồng khai khẩu, bạch y thiếu niên đã cười nhạt rồi nói :

- Sư đệ! Đã lâu rồi chúng ta không gặp.

Tần Đồng nói với giọng đầy căm hận :

- Hóa ra ngươi ở đây, ta đợi ngươi đã lâu rồi.

Nói đoạn hắn từ từ tiến về phía Giang Hải Phong.

Lúc này Tả Nhân Long ở bên cạnh cười hì hì, nói :

- Các ngươi là sư huynh đệ, có chuyện gì hãy tự giải quyết, đừng lôi kéo người ngoài vào, ta cũng rất công bằng.

Chàng cười ha ha rồi nói tiếp :

- Chuyện xấu trong nhà đừng rêu rao ra ngoài, các ngươi hãy tự nói với nhau vậy.

Giang Hải Phong cung thủ nói với Tả Nhân Long :

- Xin Tả huynh lui sang một bên, chờ tiểu đệ trừ tên nghiệt đồ khi huynh sát sư này rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Tần Đồng không khỏi kinh ngạc, lúc này hắn mới biết Lý Đại Trung là hóa danh của người này.

Hắn lui một bước và cười nhạt, nói :

- Thì ra ngươi là Tả Nhân Long, tại sao ngươi lại ăn cháo đái bát, thế là nghĩa lý gì?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Cái gì là ăn cháo đát bát? Tả Nhân Long ta đường đường chính chính là một nam tử hán, há có thể làm đồng bọn với các ngươi sao? Chu Kỳ và Yến Cửu Công cũng khi người thái quá, chờ bọn họ đến rồi ta sẽ cho bọn họ nếm mùi đau khổ.

Tần Đồng cười ha ha rồi nói :

- Ngươi cũng quá vô sỉ đấy.

Bỗng nhiên hắn vung hữu thủ lên, “cách” một tiếng, theo đó là một quả cầu lửa bay ra trong đám khói vòng.

Tả Nhân Long kinh hãi kêu lên :

- Giang huynh cẩn thận.!

“Ầm” một tiếng, quả cầu lửa nổ tung, vì sớm biết trước sự lợi hại của loại hỏa khi này nên Tả Nhân Long nhanh chóng nằm mọp xuống và không hề hấn gì. Còn Giang Hải Phong thì suýt chút nữa bị lửa thiêu, đại nộ chợt trào lên, chàng quát lớn :

- Giỏi cho thứ nghiệt chướng.

Lời phát thì song thủ cũng phất ra, thân hình chàng như một con đại ưng lao vút về phía Tần Đồng.

“Cách” một tiếng nữa, lại một đám khói vàng tỏa ra. Giang Hải Phong đang lao mình trên không nên không thể tránh né, chàng tung kình lực trên song thủ, đánh quả cầu lửa bay đi, nhưng y phục của chàng cũng bị bén chút lửa.

Trong lúc chàng vội vàng dùng tay áo dập lửa thì Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Có giỏi thì ngươi hãy theo ta!

Nói đoạn hắn quay người bỏ chạy, nhưng lúc này Tả Nhân Long thấy Giang Hải Phong ngộ hiểm

nên liền tung mình đến chặn trước mặt Tần Đồng, chàng cười cười và nói :

- Tần Đồng, ngươi không được đi!

Hàn quang lấp lánh, một thanh nhuyễn kiếm đã phi vũ trước mắt Tần Đồng. Tần Đồng cười khảy một tiếng rồi cũng vung hữu thủ, “soạt” một tiếng, Tý Dạ Lục Châu kiếm đã nằm gọn trong tay hắn.

Tả Nhân Long sợ song kiếm va hạm thì nhuyễn kiếm của mình sẽ tổn hại nên vội lách người qua một bên.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Nhị thái gia chờ hai ngươi ở bên kia.

Nói đoạn hắn tung người lướt đi, nhưng song cước vừa hạ xuống thì đã thấy một bóng bạch y đứng trước mặt rồi.

Tần Đồng nhận ra đây là Giang Hải Phong nên quát lớn rồi phất trường kiếm ra, một đạo ngân quang nhằm vào ngực Giang Hải Phong mà đánh tới.

Giang Hải Phong khẽ quát :

- Tần Đồng, ngươi hãy nạp mạng đi.

Lời vừa phát thì Ngưng Sương kiếm cũng xuất thủ, thân kiếm mang theo một đạo kình phong đánh vào xương hông của Tần Đồng.

Nhất thời hai người đã vây quần lấy nhau.

Trong bóng đêm chỉ thấy hai đạo kiếm quang và hai bóng người một đen một trắng, thoắt phân thoắt hợp, lúc lên lúc xuống, chiêu chiêu thức thức xuất ra liên tu bất tận.

Đột nhiên nghe “choang choang” hai tiếng gãy gọn, hai bóng người lập tức phân ra hai hướng.

Giang Hải Phong cũng rất lo lắng cho thanh kiếm của mình, tuy kiếm này không phải phàm vật nhưng chàng biết Tý Dạ Lục Châu kiếm của Tần Đồng là một bảo kiếm hy hữu trên thế gian.

Bất giác chàng nhìn kỹ lên thanh kiếm của mình thì thấy kiếm quang vẫn lấp lánh, thân kiếm không bị tổn hại gì.

Còn Tần Đồng vốn không có ý luyến chiến, hắn thừa biết bản lãnh của mình vẫn kém Giang Hải Phong một bậc nên nhất tâm nhất ý đánh bài tẩu mã. Song phương vừa phân ra thì hắn hú một tiếng quái đản rồi tung người lướt đi.

Giang Hải Phong cũng không dám chậm trễ, chàng vội thi triển thuật Lục Địa Phi Đằng truy theo, chỉ ba bước nhảy thì chàng đã đến sau lưng Tần Đồng.

Lúc này Tần Đồng tựa như một con chó điên bị nhiều người dồn đánh nên hắn đã có ý liều mạng.

Thân hình Giang Hải Phong vừa hạ xuống thì đột nhiên thấy hắn quay người và quét ra một đường kiếm, kiếm quang cuồn cuộn như ngân hà, đánh vào nửa phần trên thân người Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng, song thủ bình thế đẩy ra, đồng thời thân người đột nhiên khom xuống chỉ còn hơn nửa thước.

Kiếm của Tần Đồng chưa tới đích thì cả người hắn lẫn kiếm bị một đạo kình lực di sơn đảo hải đánh văng qua một bên.

Giang Hải Phong lớn tiếng nói :

- Nghịch đồ không biết xấu mặt, ngươi còn muốn chạy à?

Lời dứt thì thân hình chàng cũng bốc lên, đang định hạ thân xuống đám cỏ thì đột nhiên nghe “cách” một tiếng, theo đó là ánh hỏa quang lấp lánh.

Giang Hải Phong biết là đối phương lại phát hỏa khí nên vội vung tả chưởng đánh “vù” ra. Một đám khói vàng lan tỏa trên không trung rồi phát hỏa lực đỏ rực, sau đó rơi xuống đất và bốc cháy ngùn ngụt.

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, chàng mạo hiểm lướt qua đám khói nhưng Tần Đồng đã mất hút tung tích.

Chàng tức giận tự nói :

- Giỏi cho tên gian xảo, ta không giết ngươi thì thề không làm người.

Lúc này Tả Nhân Long cũng từ từ bước đến, chàng nói :

- Nhất định là hắn thoát rồi, có tìm cũng vô ích.

Giang Hải Phong thở dài một hơi rồi nói :

- Khó khăn lắm Tả huynh mới dụ được hắn đến đây, vậy mà không ngờ tại hạ lại để hắn chạy mất, thật là đáng hận.

Tả Nhân Long nói :

- Nếu Giang huynh có gan thì tại hạ sẽ đưa huynh đi tìm hắn, chỉ có điều đối phương có bày bố trận pháp và hỏa khí rất nguy hiểm.

Giang Hải Phong cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Tả huynh xem tại hạ quá nhát gan rồi, chúng ta đi thôi!

Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Được! Khi đó, Giang huynh chỉ lo đối phó Tần Đồng, kỳ dư bọn còn lại cứ giao cho tại hạ.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Được, cứ thế mà làm!

Lời vừa dứt thì bỗng thấy có bóng người thấp thoáng trong đám cỏ, Tả Nhân Long quát hỏi :

- Là kẻ nào?

Giang Hải Phong vội nói :

- Là Lâu Vân Bàng đấy!

Một người bước ra từ bụi cỏ rậm, quả nhiên là Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng.

Lão cười nhạt, nói :

- Ái chà, vậy mà khiến ta tìm muốn chết!

Lão bước đến gần và nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt hiếu kỳ rồi nói :

- Ôi! Ngươi chẳng phải là Tả thiếu gia đó sao?

Tả Nhân Long mỉm cười và gật đầu.

Giang Hải Phong vội bước tới và nói :

- Vừa rồi tại hạ đã gặp Tần Đồng, vốn cũng không khó cầm giữ hắn, nhưng vì tên khốn đó có hỏa khí nên đã chạy thoát rồi.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói :

- Vậy cũng tốt, hắn chạy thoát lần này nhưng chạy không thoát lần sau, chúng ta trở về tính kế lâu dài thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Lão nói đơn giản quá! Bây giờ tại hạ và Tả huynh đi tìm bọn chúng, bọn chúng có hỏa khí, có trận đồ, chi bằng lão ở đây chờ tại hạ, xong việc tại hạ sẽ quay lại tìm lão.

Lâu Vân Bàng đáp lời :

- Nhưng ngươi phải cẩn thận đấy, theo ta thì...

Giang Hải Phong không chờ lão nói hết lời, chàng phất tay ra hiệu cho Tả Nhân Long và nói :

- Đi, chúng ta đi thôi!

Hai người lập tức thi triển thân pháp phóng đi. Tả Nhân Long trước, Giang Hải Phong sau, nhằm thẳng Thạch Cổ tự mà phóng bước. Chừng một khắc sau thì Tả Nhân Long đột nhiên dừng bước. Giang Hải Phong thấy Thạch Cổ tự vẫn tĩnh lặng ở xa xa, chàng buột miệng hỏi :

- Sao chẳng có bóng người nào vậy?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Chỉ cần Giang huynh tung người đi là biết ngay.

Chàng vừa chỉ tay vừa nói tiếp :

- Nơi này... nơi kia... đều có người mai phục.

Giang Hải Phong nhìn một lúc rồi mỉm cười, nói :

- Tả huynh đừng lo, đây là Sinh Tử Vô Cực trận pháp, tại hạ tự tin là có thể phá được.

Tả Nhân Long gật gật đầu và nói :

- Đúng rồi, kiến văn của Giang huynh thật là quảng bác. Vừa rồi Tả mỗ đoán già đoán non nửa ngày nhưng cũng chỉ nhìn ra đây là một thứ trận đồ chính phản tương khắc, không ngờ lại ngầm hợp với một đường về Thái Nguyên vô cực.

Bất giác Tả Nhân Long càng khâm phục Giang Hải Phong hơn, chàng nói tiếp :

- Đã vậy thì Tả mỗ công phá hai cửa Khôn và Khảm trước, tình thế tất sẽ động đến chủ vị, khi đó Giang huynh sẽ xuất chiến, thế nào?

Giang Hải Phong chau mày suy nghĩ một lát rồi nói :

- Không cần, chỉ cần Tả huynh nhập thẳng vào cửa Kiền thì chủ vị không thể không hiện xuất, như vậy còn có thể tránh được địch nhân hai mặt.

Tả Nhân Long càng bái phục sát đất, chàng gật đầu nói :

- Được!

Nói đoạn chàng tung mình phóng đi. Thân pháp của chàng quả nhiên là phi phàm.

Chàng vừa hạ chân vào trận thì hữu thủ đánh xéo ra một viên đá, phương hướng là nhằm vào âm cảnh của bộ vị cửa Kiền.

Viên đá vừa rơi thì quả nhiên có người quát :

- Đánh!

Theo tiếng đó là một tiếng “ầm” cùng một đám khói vàng bay về phía Tả Nhân Long.

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long có dụng ý muốn thăm dò thực hư ở vị trí cửa Kiền nên lúc này chàng lập tức lăn người xuống đất để tránh hỏa khí.

Khi đối phương phát hỏa khí thì chàng búng cả hai tay hai chân xuống đất, thân hình như một con đại ưng bổ thẳng vào vị trí cửa Kiền.

Canh giữ ở cửa này chỉ là những đại hán võ công tầm thường, lúc này thấy người đến là Tả Nhân Long thì bọn chúng sững sờ và lớn tiếng noi :

- Thì ra là Lý sư phụ, bọn tại hạ nhìn lầm rồi.

Một lời vừa dứt thì song chưởng của Tả Nhân Long đột nhiên đẩy ra với hai luồng kình lực tan bia phá thạch, hai tên đại hán không kịp kêu la, nhất thời bị lực đạo đẩy ra xa hai trượng và hôn mê bất tỉnh.

Tả Nhân Long vội tung người lướt qua một bên, quả nhiên trận thế lập tức phát động, nhưng trước mắt chỉ thấy một rừng cây tốt mịt, nào có thấy con đường nào đâu?

Cũng mày là chàng được Giang Hải Phong nói rõ về sự ảo diệu của trận pháp này nên thấy biến trạng cũng không kinh ngạc.

Tả Nhân Long xông tới trước một đoạn rồi rẽ phải, tình thế trước mặt lại trở nên bình thường.

Lúc này chợt nghe có tiếng quát :

- Họ Tả kia, ngươi tự tìm cái chết rồi.

Lời vừa dứt thì “ầm” một tiếng, một quả cầu lửa bay về phía Tả Nhân Long, chàng biết hỏa khí này là do Tần Đồng ở chủ vị phát ra.

Tả Nhân Long vội lách người tránh né, thuận thế chàng cũng đánh hỏa khí về phía Tần Đồng.

Nhất thời cỏ cây xung quanh đều bắt lửa cháy hừng hực, nơi ẩn thân của Tần Đồng đã bại lộ, suýt chút nữa thì hắn bị lửa thiêu thân.

Tần Đồng nộ khí quát lớn :

- Mọi người mau ra đi, hãy bắt tên tiểu tử ăn cháo đát bát cho ta.

Vừa nói hắn vừa phóng về phía Tả Nhân Long, kế đó tứ bề cũng đều có động tĩnh.

Trong những đám cỏ cao rậm có bảy tám bóng người liên tiếp lướt về phía Tả Nhân Long.

Tần Đồng đi trước, hắn nộ khí thi triển Lăng Ba Bộ, chỉ sau ba bốn bước nhảy là đã đến trước mặt Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long cười sang sảng và nói :

- Tần Đồng, ngươi còn sai một điều.

Nói đoạn chàng điểm hai mũi chân xuống đất, dùng bộ pháp Liễu Thượng Tước mà búng lên cao bốn năm trượng rồi lướt qua vách đá.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Lên trời xuống đất gì ta cũng truy theo ngươi!

Nói đoạn hắn cũng tung người phóng lên. Tả Nhân Long quay người xuất kiếm, nhuyễn kiếm nhằm vào mạn sườn phải của Tần Đồng mà đâm tới. Thế nhưng trường kiếm của Tần Đồng đã sớm thủ sẵn trong tay, hắn chồm người tới trước và mãnh xuất một chiêu. Tả Nhân Long sợ song kiếm va chạm thì nhuyễn kiếm của mình tất có hao tổn nên lập tức thu kiếm lại và lui bước.

Ngay lúc đó, một bóng bạch y như từ trên không đáp xuống, người này cười nhạt, nói :

- Tần Đồng, chuyện của huynh đệ chúng ta thì chúng ta tự giải quyết thôi.

Lời chưa dứt thì bóng bạch y đã tung một cước đá vào tay cầm kiếm của Tần Đồng.

Tần Đồng cảm thấy hổ khẩu tay nóng ran, suýt chút nữa thì thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm vuột khỏi

tay mà bay đi.

Hắn kinh hoàng nhìn lên thì thấy Giang Hải Phong đã đứng sừng sững trước mặt rồi.

Chợt nghe Tả Nhân Long cười lớn rồi nói :

- Ta đi đối phó với bọn vô danh tiểu tốt kia đây.

Nói đoạn chàng ngửa người lộn ra sau rồi lướt đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong rưng rưng ngấn lệ, chàng đau buồn nói :

- Tần Đồng! Trước khi quyết sinh tử, ta muốn làm rõ vấn đề, phải chăng sư phụ đã chết? Phải chăng đã chết trong tay ngươi?

Trước khi gặp Giang Hải Phong, căn bản Tần Đồng chẳng xem Giang Hải Phong ra gì, nhưng bây giờ đứng đối diện thì trong lòng hắn bất giác cảm thấy lành lạnh.

Nói cho cùng thì phân nửa công phu của hắn là do Giang Hải Phong truyền thụ, bây giờ phải động thủ với vị sư huynh này thì bảo hắn làm sao không sợ?

Đương thời hắn cắn chặt môi nhưng giọng nói vẫn hơi run run, hắn nói :

- Ta nói là sư phụ chết trong tay ngươi, ngươi chớ ngậm máu phun người.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Chuyện đó cũng không cần nói nữa, nhưng tại sao ngươi lại dương ngôn ngoài giang hồ, nói rằng ta hại chết sư phụ? Tại sao ngươi lại vu oan giá họa cho ta?

Tần Đồng lui một bước và nói :

- Ta hận là không sớm giết chết ngươi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác bật cười, chàng gật đầu và nói :

- Được thôi, hôm nay chúng ta thử xem ai chết ai sống.

Nói đoạn chàng tiến tới trước một bước.

Tần Đồng vội quát :

- Ngươi không được bước tới nữa, ngươi...

Giang Hải Phong cười ha ha một tràng, đột nhiên Ngưng Sương kiếm xuất thủ, mang theo một đạo ngân quang đâm thẳng vào giữa ngực Tần Đồng.

Qua trận chiến vừa rồi, Tần Đồng đã khiếp uy phong của đối phương, lúc này dường như hắn không thể tái chiến nữa.

Hắn vội tránh sang một bên và nói :

- Giang Hải Phong, ngươi dám theo ta qua bên này không?

Giang Hải Phong cười lớn rồi nói :

- Trận pháp Sinh Tử Vô Cực mà ngươi bày bố chẳng xa lại gì đối với ta, lúc sư phụ truyền thụ cho ta thì ngươi còn chưa nhập môn, vậy mà bây giờ ngươi lại dùng để vây ta, thật là nằm mơ.

Tần Đồng bất giác sững người, hắn vội vung hữu thủ đánh hỏa khí ra, hỏa quang vừa hiện thì "ầm" một tiếng kinh thiên động địa.

Giang Hải Phong đã sớm đề phòng, lần này chàng không thụ động để đối phương bỏ trốn nữa, hỏa khí vừa phát thì chàng cũng vận lực tung người lướt tới.

Hỏa khí lướt qua người chàng và phát nổ thì trường kiếm của chàng cũng xuất ra theo thế Bình Phân Thu Thủy.

Tần Đồng vội lách người qua phải nhưng hắn đâu ngờ rằng kiếm của đối phương cũng lệch qua phải, hắn vội lách qua trái thì mũi kiếm của Giang Hải Phong cũng điểm qua trái.

Đây chính là Ảnh Tử kiếm pháp của Ngân Hà lão nhân.

Tần Đồng kinh khiếp, mặt không còn sắc máu, hắn vội vận công lực lên hữu thủ và hất Tý Dạ Lục Châu kiếm ra ngoài.

"Choang" một tiếng, kiếm của Tần Đồng miễn cưỡng đẩy được mũi kiếm của Giang Hải Phong qua một bên. Nhưng chiêu kiếm này của Giang Hải Phong biến hóa vô cùng, trường kiếm bị đẩy ra thì lập tức như ngân hà cuộn trở lại.

Lần này thì Tần Đồng hết đường tránh né, hắn thấy một đạo bạch quang như dòng thác cuộn thẳng vào mặt mình, hắn vội ngửa người ra sau. Nhưng vẫn chậm một bước, mũi Ngưng Sương kiếm của Giang Hải Phong đã vạch một đường từ má trái xuống vai phải của hắn, độ dài chừng nửa thước, nhất thời máu tươi thắm đẫm y phục.

Tần Đồng đau đớn buột miệng kêu thất thanh.

Hắn loạng choạng lui mấy bước rồi ngồi bịch xuống, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi trở tay kiếm, thoáng cái thanh Ngưng Sương kiếm đã kề vào cổ Tần Đồng.

Tần Đồng rùng mình, hắn ấp úng nói :

- Ngươi... ngươi muốn thế nào?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Ta muốn báo thù cho cái chết của sư tôn nên phải giết tên nghiệt đồ lòng lang dạ sói ngươi.

Lời vừa dứt thì mũi kiếm chợt hạ xuống, điểm vào ngực trái của Tần Đồng.

Giang Hải Phong định đẩy trường kiếm vào thì chợt ngươi Tần Đồng kêu lên :

- Giang Hải Phong, ngươi không thể giết ta!

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Nghiệt đồ sát sư, ai ai cũng muốn trừ diệt, có gì là không thể giết ngươi?

Tần Đồng run tay thò vào thắt lưng và nói :

- Ta cho ngươi xem vậy này.

Hắn lấy ra một phiến ngọc xanh như lá trúc và nói tiếp :

- Đây là Thanh Ngọc Lệnh của Ngân Hà Môn, lẽ nào ngươi dám bất tuân?

Giang Hải Phong bất giác rùng mình, chàng vội hỏi :

- Cái này ngươi lấy từ đâu ra?

Tần Đồng cười nhạt một tiếng rồi đứng lên, hắn nói :

- Trước tiên ngươi chớ hỏi là ta lấy từ đâu, tóm lại có ngọc lệnh bên người thì dù có sư tổ tái thế, ngươi cũng không được đả thương ta.

Giang Hải Phong cười ha ha một tràng rồi nói :

- Ta cứ giết ngươi để xem thử ngươi làm được gì?

Nói đoạn chàng dấn bước tới trước.

Tần Đồng vừa lui vừa nói :

- Nếu ngươi đả thương ta thì ngươi là nghịch đồ của Ngân Hà Môn.

Giang Hải Phong cười khảy, nói :

- Ngươi giết sư phụ đoạt ngọc lệnh mà còn xứng đáng làm đệ tử trong Ngân Hà Môn à? Thật là hạng cực kỳ vô sỉ.

Nói đoạn chàng đẩy mạnh trường kiếm tới, đột nhiên Tần Đồng tung người lộn ra sau, vừa đủ để tránh né mũi kiếm.

Nhưng không ngờ trong lúc hai người giằng co thì vô tình đã đẩy nhau tới bờ vực, do mép cỏ hơi cao nên song phương không ai phát hiện được.

Chờ đến lúc Tần Đồng tung người lộn ra, khi hạ xuống thì hắn mới phát hiện chỗ mình hạ chân là bờ vực, nhưng đã không thể vãn hồi lại được.

Chỉ nghe hắn kêu thảm một tiếng rồi trượt dài xuống bờ vực, trông tựa như một quả cầu lăn tròn, lăn mãi không dừng.

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người. Chàng nghĩ có lẽ Tần Đồng đã tan xương nát thịt. Chút tình đồng môn, ngày đêm cùng nhau tập luyện chợt dâng lên trong lòng.

Nhất thời khiến Giang Hải Phong vô cùng cảm khái.

Chàng thở dài một hơi rồi đứng chết lặng giữa đương trường.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên có người ở sau lưng chàng cất tiếng nói :

- Thế nào, đã giải quyết xong rồi à?

Giang Hải Phong giật mình trở về thực tại.

Chàng quay lại thấy người đến là Tả Nhân Long nên vội cung thủ nói :

- Đa tạ Tả huynh quan tâm đến chuyện này, nếu không thì sự thắng bại đêm nay thật khó lường.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Tả huynh cũng đã thu thập bọn đại hán kia rồi à?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Chỉ là bọn hạ lưu tam đẳng, không đáng để bọn ta phải ra tay. Tả mỗ đã tước binh khí của bọn chúng và bảo bọn chúng quay về nói với Chu Kỳ và Yến Cửu Công đến đây tạ tội.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Thực ra tại hạ cũng chẳng muốn hỏi tội bọn họ, chỉ muốn xem thử bọn họ có biết lỗi mà sửa hay không mà thôi.

Tả Nhân Long nói :

- Tại hạ cũng căm phẫn Yến - Chu nhị lão, nhưng bây giờ sự việc đến nước này thì bọn họ cũng không dám làm gì nữa rồi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Chuyện này thành công là nhờ đại lực của Tả huynh giúp đỡ.

Tả Nhân Long vội nói :

- Chuyện của Giang huynh đệ đã kết thúc, bây giờ Tả mỗ cũng phải làm chuyện của mình, ngày sau chúng ta gặp lại nhé.

Nói đoạn chàng cung thủ chào.

Đang lúc định quay người cất bước thì Giang Hải Phong bước tới hỏi :

- Tả huynh có chuyện gì cần trợ lực thì dù chết vạn lần Giang mỗ cũng không chối từ.

Tả Nhân Long nghe vậy thì bất giác ngẩn người, chàng gượng cười rồi nói :

- Chuyện này không cần Giang huynh đệ giúp đỡ, tại hạ chỉ muốn tìm một người, tìm không được người này thì tại hạ không thể yên tâm.

Giang Hải Phong vội hỏi :

- Người đó là ai? Có thể nói cho tại hạ biết không?

Tả Nhân Long muốn nói nhưng lại thôi, chàng lắc đầu rồi tung người lướt đi, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm.

Chương 16: Vãng Sự Nan Truy

Trường ác chiến kết thúc, Tả Nhân Long công thành mà thối lui. Giang Hải Phong và Lâu Vân Bàng cũng vì trận chiến tối qua mà bị Phương trượng Thạch Cổ tự trục xuất ra khỏi chùa.

Hai người đành khăn gói đến tá túc tại một khách điếm kêu bằng Thanh Hương quán gần Tây Hồ.

Đối với Giang Hải Phong mà nói, tuy trận chiến vừa rồi phá được âm mưu của Tần Đồng nhưng hiện tại cũng không biết hắn sống chết thế nào, vả lại hai bảo vật của sư môn là Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc lệnh vẫn còn trên người Tần Đồng nên khiến chàng luôn băn khoăn lo nghĩ.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng thấy vậy thì mỉm cười, nói :

- Lão đệ, đừng ưu tư nữa, nếu hắn còn sống thì sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại hắn thôi.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Vẫn biết thế, nhưng lỡ hắn chết hoặc thọ thương thì hai món bảo vật kia há chẳng rơi vào tay người khác sao?

Lâu Vân Bàng định khai khẩu nói tiếp thì chợt nghe Giang Hải Phong “suỵt” một tiếng và trầm giọng nói :

- Khẽ thôi, có người đến đấy!

Lâu Vân Bàng kinh ngạc hỏi :

- Ở đâu?

Giang Hải Phong chưa kịp trả lời thì đã nghe có người lên tiếng bên ngoài cửa sổ :

- Giang tướng công có nhà không?

Lâu Vân Bàng thở dài, nói :

- Ôi! Lại là một nữ nhân rồi.

Giang Hải Phong nháy mắt với lão và nói khẽ :

- Tại hạ tạm lánh qua phòng lão, lão hãy tự ứng phó nhé.

Nói đoạn chàng vội vàng bỏ đi. Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới hắng giọng rồi lớn tiếng hỏi :

- Ai đó?

Nữ nhân bên ngoài nói :

- Ta tìm Giang Hải Phong.

Lâu Vân Bàng bước tới mở cửa sổ, trong bóng tối mờ mờ lão thấy có hai thiếu nữ đứng bên ngoài.

Nhìn kỹ thì thấy một trong hai thiếu nữ xấu xí vô cùng.

Lâu Vân Bàng biết chắc đây là xú nữ Hạng Anh, còn cô nương phía sau thì tròn xoe mắt hạnh, bộ dạng như đến tầm thù hỏi tội.

Bất giác Lâu Vân Bàng ngầm tán thưởng linh cơ bén nhạy của Giang Hải Phong.

Đồng thời lão hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Các ngươi là ai? Tìm Giang Hải Phong có chuyện gì?

Hạng Anh ngắm nhìn lão một lúc rồi nói :

- Ta họ Hạng, đến tìm Giang Hải Phong có chút chuyện riêng.

Lâu Vân Bàng nói :

- Không may rồi, hắn vừa ra ngoài. Hạng cô nương có chuyện gì, lão phu có thể chuyển lại cho hắn.

Cô nương phía sau Hạng Anh chính là Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô, nàng cười nhạt rồi nói :

- Nói dối, vừa rồi ta còn thấy hắn ở đây.

Lâu Vân Bàng cười cười, nói :

- Đúng thế, nhưng cô nương vừa đến thì hắn cũng vừa đi.

Văn Tam Cô lạnh giọng nói :

- Lão định lừa người ta hả?

Hạng Anh khoát tay, nói :

- Đã vậy thì bọn ta cũng không vào, nhưng nhờ lão chuyển đến Giang Hải Phong một lời, nói rằng Hạng Anh ta đã chọn hắn rồi, nếu hắn có chút nhân tâm thì mời hắn cùng đến chỗ ta một chuyến.

Lâu Vân Bàng mỉm cười, nói :

- Đương nhiên! Đương nhiên! Bây giờ cô nương ở đâu? Lão phu nhất định sẽ bảo hắn hồi bái mới được.

Hạng Anh lộ vẻ vui mừng, nàng nói :

- Có lẽ lão cũng biết là ta có tình cảm với hắn thật sự, hình như lão là người họ Lâu?

Lâu Vân Bàng gật đầu, nói :

- Không sai, lão phu là Lâu Vân Bàng.

Bỗng nhiên Hạng Anh cúi đầu, bộ dạng như muốn khóc, nàng khẽ nói :

- Lão đã là hảo hữu của hắn thì ta cũng không cần giấu, thực lòng mà nói, hiện tại ai ai cũng đều biết chuyện này.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên hỏi :

- Là chuyện gì?

Hạng Anh ngẩng đầu lên và mỉm cười, nói :

- Chuyện hôn nhân giữa ta và Giang tướng công.

Lâu Vân Bàng nghe vậy thì cả kinh, lão nói :

- Thế à? Nhưng tại sao lão phu chẳng biết chút gì về chuyện này?

Phấn Điệp Nhi Văn Tam Cô xen vào :

- Giang Hải Phong biết là được rồi. Hôm nay tỷ tỷ của ta đến là muốn báo cho Giang tướng công biết một tin tốt lành, Giang tướng công không có nhà thì bọn ta nói với lão cũng vậy thôi.

Lâu Vân Bàng hỏi :

- Tin tức gì?

Hạng Anh gật gật đầu và nói :

- Ta có vật chí bảo gia truyền này, nhờ lão nhận và chuyển đến cho Giang tướng công, nói rằng ta có chút vật làm bằng, đời này kiếp này Hạng Anh ta đã lập chí nguyện thì tuyệt không nghĩ đến người thứ hai.

Nàng lấy ra một chuỗi minh châu và nói tiếp :

- Sống thì làm người nhà họ Giang, chết thì cũng làm ma nhà họ Giang.

Nàng ngừng một lát rồi lại nói :

- Lão cũng nên nói với hắn thế này, bảo hắn đừng quá tự phụ và cũng đừng quá...

Văn Tam Cô xen vào :

- Tỷ tỷ của ta là một người chung tình, không giống Giang Hải Phong là kẻ vô tình.

Hạng Anh vội thở dài, nói :

- Cũng không thể nói như vậy, tứ muội, ngươi quá nóng tính rồi đấy.

Văn Tam Cô hạ giọng nói :

- Đại tỷ quá tin tưởng hắn rồi, xem ra sớm muộn gì đại tỷ cũng bị mắt lừa thôi.

Hạng Anh không cho là như vậy, nàng lắc chuỗi minh châu và nói với Lâu Vân Bàng :

- Này, bắt lấy!

Lâu Vân Bàng vội lắc đầu nói :

- Xin lỗi, lão phu không thể nhận rồi, cô nương mang về đi thôi.

Hạng Anh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Lâu Vân Bàng chợt động linh cơ, lão mỉm cười, nói :

- Có một chuyện mà có lẽ nhị vị cô nương chưa biết, Giang lão đệ của ta đã đính thân rồi.

Lời này vừa xuất thì Hạng Anh rùng mình, suýt chút nữa thì xâu chuỗi trong tay rơi xuống đất.

Nàng trấn định tinh thần và hỏi :

- Đã định thân rồi? Thật không?

Văn Tam Cô cười nhạt, nói :

- Đừng nghe những lời bịa đặt của lão ta.

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Tin hay không là tùy nhị vị, lão phu vì không nhẫn tâm thấy Hạng cô nương như thế nên mới nói ra sự thật đó thôi.

Hạng Anh run run, nàng đưa tay nắm chặt lấy lan can rồi nói :

- Lão nói rõ thêm một chút, ta không hiểu.

Lâu Vân Bàng chậm rãi nói :

- Hạng cô nương, nói cho cô nương biết nhé, Giang lão đệ của ta đã đính thân với người ta hồi đầu năm ở phương Bắc rồi.

Hạng Anh cười nhạt, nói :

- Đối phương là ai?

Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Hạng cô nương, nói ra có lẽ cô nương cũng đã nghe danh người này, cô nương từng nghe nói có một người kêu bằng Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh chứ?

Hạng Anh ngẩn người. Nàng nói :

- Đã từng nghe, cô ta xuất hiện ở tái ngoại, sao lại đến Trung Nguyên này?

Lâu Vân Bàng vuốt râu nói :

- Chuyện này lão phu cũng không rõ, dù sao thì cô ta cũng tâm đầu ý hợp với Giang Hải Phong, và hai người cũng đã thề nguyện chung thân suốt đời.

Hạng Anh buột miệng nói :

- Vô sỉ!

Đương nhiên hai chữ “vô sỉ” này là chửi Tần Tử Linh.

Tiếp theo Hạng Anh cười nhạt rồi nói :

- Lão đừng lừa ta, ta sẽ lập tức làm rõ chuyện này thôi.

Lâu Vân Bàng cười hì hì nói :

- Lão phu lừa cô nương làm gì chứ? Trước đây không lâu vị Tần cô nương đó cũng đã đến Tây Hồ, chỉ có điều là Hạng cô nương không biết đấy thôi.

Hạng Anh ngẩn người giây lát rồi nói :

- Nói vậy là cô ta hiện giờ cũng đang ở tại Tây Hồ này?

Lâu Vân Bàng gật đầu nói :

- Đương nhiên!

Xú nữ Hạng Anh cười nhạt, nói :

- Được, ngày mai ta sẽ đi tìm cô ta!

Bấy giờ Lâu Vân Bàng mới biết mình lỡ lời, vô tình gieo phiền phức cho Tần Tử Linh.

Lão vội đỡ lời :

- Tần cô nương đã sớm không còn ở Hàng Châu, cô nương cũng không cần đi tìm cô ta.

Hạng Anh cười nhạt, nói :

- Ta tự có cách.

Nàng quay sang Văn Tam Cô và nói tiếp :

- Chúng ta trở về thôi!

Lâu Vân Bàng cung thủ chào và nói :

- Nhị vị cô nương đi đường bình an, lão phu không tiễn.

Hạng Anh và Văn Tam Cô hậm hực bỏ đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích vào màn đêm.

Thiết Chưởng Hắc Ưng Lâu Vân Bàng cười hì hì, nói :

- Ra đi, lão đệ, không có chuyện gì đâu.

Giang Hải Phong đẩy cửa bước vào và thở dài nói :

- Vô cớ lão lại bịa chuyện làm gì cho khổ thế, lôi Tần cô nương vào chuyện này thì thật là vô lý.

Lâu Vân Bàng ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao ngươi biết?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ dùng thuật Thấu Thính nghe tất cả những lời đối thoại của bọn lão, lão làm như vậy thật là hoang đường quá.

Lâu Vân Bàng gượng cười, nói :

- Cũng không thể trách lão phu được. Lão phu ta bị dồn vào thế vô kế khả thi nên mới dùng đến hạ sách này. Tuy chưa suy nghĩ kỹ nhưng biện pháp này cũng giải được mối nguy trước mắt cho ngươi, lão phu ta không tin là Hạng Anh có thể tìm được Tần cô nương.

Giang Hải Phong chau mày, nói :

- Nhưng nếu Tần cô nương nghe được chuyện này thì còn thể thống gì nữa?

Lâu Vân Bàng nói :

- Ta cũng đã nghĩ đến điểm này, bình tâm mà luận thì Tần cô nương đối với ngươi cũng không tệ, dù là thật thì cô ta cũng xứng với ngươi đấy chứ. Lão đệ, lẽ nào Tần cô nương cũng không lọt được vào mắt ngươi? Không phải ta nói ngươi chứ quả thực là nhãn giới của lão đệ ngươi cũng quá cao đấy.

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Toàn là nói năng lung tung. Tại hạ và Tần cô nương tuy có duyên gặp nhau mấy lần nhưng còn quá xa để nói chuyện thành gia lập thất. Lão nói vậy thật buồn cười quá!

Lâu Vân Bàng vỗ đùi, nói :

- Được rồi, cứ xem như ta đã nói lung tung, vài hôm nữa ta sẽ đi tìm cô ta và ngỏ lời xin lỗi với cô ta là được.

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Đó là chuyện của lão, tại hạ không dám tham gia, vả lại tại hạ còn có một Tịch Ti Ti, tại hạ phải đi tìm cô ta trở về.

Nói đến đây thì sắc diện của chàng chợt ửng đỏ, chàng biết mình đã lỡ lời nhưng không thể thu hồi lại được.

Vì Lâu Vân Bàng lập tức truy vấn :

- Cái gì là Tịch Ti Ti?

Giang Hải Phong đành đem chuyện Tịch Ti Ti thuật lại một lượt.

Lâu Vân Bàng nghe xong thì buông tiếng thở dài, nói :

- Chao ôi, còn có chuyện như thế nữa sao? Tại sao lão đệ ngươi không sớm nói cho lão phu ta biết? Bây giờ không nói chuyện khác nữa, mau đi tìm Tịch Ti Ti thôi.

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Từ khi cô ta bị Tả Nhân Long bắt đi, đến nay vẫn chưa rõ tung tích, vậy thì tìm thế nào bây giờ?

Lâu Vân Bàng nói :

- Tả Nhân Long đã nói là cô ta giữa đường trốn thoát, lời này có thể tin được. Ta nghĩ Tịch Ti Ti đã biết ngươi đến Giang Nam thì nhất định cô ta cũng đến, từ ngày mai trở đi, chúng ta sẽ lưu tâm dò hỏi mới được.

Lão cười cười rồi nói tiếp :

- Được đồng hành với lão đệ ngươi thì cô nương đó tất cũng không tệ. Lão phu ta phải tìm cách xem thử mới được.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Chẳng qua là một tiểu hài tử, tính tình rất thơ ngây nhưng lại nấu ăn rất ngon.

Lâu Vân Bàng hỏi qua hình dạng của Tịch Ti Ti rồi ghi nhớ trong tâm trí, kế đó lão thầm nghĩ :

- “Chẳng trách mỗi lần ta nhắc đến Tần Tử Linh thì hắn một mực bài bác, hóa ra trong tim hắn đã sớm có một Tịch Ti Ti.”

Nghĩ đoạn lão đứng lên và mỉm cười, nói :

- Đêm đã khuya lắm rồi, ngươi nghỉ ngơi một chút đi.

Nói xong lão cũng tự đi về phòng mình nghỉ ngơi.

Còn Giang Hải Phong bị những chuyện phiền phức trước mắt ám ảnh nên nằm trên giường nhưng không sao ngủ được.

* * * * *

Lại nói đến Hạng Anh, cô nương này không hổ danh là đại tỷ của Hàng Châu thất nữ.

Sau khi nghe Lâu Vân Bàng nói Giang Hải Phong đã đính thân với Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh và biết Tần Tử Linh cũng đã đến Tây Hồ thì trong vòng ngày hôm sau, Hàng Châu thất nữ đã tìm ra chỗ trú thân của Tần Tử Linh.

Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái và Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh thay mặt đại tỷ Hạng Anh, mời Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đến Thái Dương Đàn dự hội.

Tần Tử Linh nghe danh Hàng Châu thất nữ đã lâu và biết Hạng Anh để ý đến Giang Hải Phong nên cũng muốn thử xem rốt cuộc bọn này định giở trò gì, thế là nàng nhận lời.

Hôm sau là một ngày đẹp trời thu, vào lúc hoàng hôn thì Tần Tử Linh nai nịt gọn gàng rồi lên con bạch mã thẳng tiến đến Thái Dương Đàn.

Nơi này là một rừng cây u tịch cách Tây Hồ không xa, có màu xanh rậm rạp của rừng cây, có màu lục của thảm cỏ, hoa nở tỏa hương, hồ điệp bay lượn từng đàn.

Hàng Châu thất nữ chiếm cứ nơi này mà lập ra một trang viện, tứ bề có tường hoa vây bọc, ngoài một tòa lâu đài mỹ lệ ra, còn có bảy gian nhã thất được xây dựng bằng cây rừng và tre trúc tinh xảo.

Trước cổng có hai gốc liễu cỗ thụ, bên trên treo một biển trúc sơn hồng, trên biển trúc có đề ba chữ Thất Nữ Lâu, khá nghiêm trang và tao nhã.

Tần Tử Linh tung người xuống ngựa, trước cổng đã có một hồng y thiếu nữ đứng chờ.

Thiếu nữ thấy Tần Tử Linh đến thì vội hành lễ và nói :

- Xin hỏi người đến có phải là Tần cô nương chăng?

Tần Tử Linh gật đầu và hỏi lại :

- Chủ nhân của ngươi có nhà không? Xin chuyển một lời, nói rằng có Tần Tử Linh đến phó hội.

Thiếu nữ tiếp nhận cương ngựa và cười hì hì, nói :

- Bảy vị cô nương đều có trong đại sảnh, tất cả đều chờ đại giá của Tần cô nương.

Tần Tử Linh bất giác kinh động trong lòng, nàng thầm nghĩ :

- “Hàng Châu thất nữ chẳng qua là chút tiểu danh của mấy ả nha đầu, vậy mà ngang nhiên tác oai tác quái ở Tây Hồ như vậy, xem khí phái và cách thụ hưởng của bọn chúng thì quả thật là bọn không biết trời cao đất dày là gì.”

Nghĩ đoạn nàng giao ngựa cho hồng y thiếu nữ rồi đường hoàng bước vào.

Lúc này Hàng Châu thất nữ đã hay tin nên cũng vội ra ngoài sảnh đường nghênh tiếp.

Tần Tử Linh thấy bảy cô nương giăng hàng ngang trước tiền sảnh, đứng giữa là một nữ nhân cực kỳ xấu xí, nàng thầm nghĩ :

- “Nữ nhân này là Hạng Anh chứ không nghi ngờ gì nữa.”

Đang lúc nàng chưa biết chào hỏi thế nào thì xú nữ Hạng Anh đã bước tới mỉm cười, nói :

- Là Tần cô nương phải không? Bọn ta thất nghênh rồi.

Tần Tử Linh mỉm cười, nói :

- Phó hội hơi muộn, xin các vị lượng thứ.

Nàng quét mục quang nhìn qua thất nữ thì thấy Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái và Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh cũng có mặt, nàng liền nói :

- Xin nhị vị cô nương giới thiệu giúp, kẻo lại thất lễ.

Đường Văn Thái bèn giới thiệu qua một lượt rồi mời mọi người vào trong đại sảnh.

Sau khi an tọa thì Tần Tử Linh vào chuyện ngay :

- Chẳng hay các vị mời tiểu muội đến đây là có chuyện gì muốn chỉ giáo?

Hạng Anh chờ nha hoàn đem nước lên mời khách rồi mới mỉm cười, nói :

- Hôm nay đa tạ cô nương đã nể mặt mà đến, thật là tam sinh hữu hạnh. Tần cô nương lại là người may mắn, khiến người ta càng khâm phục. Bây giờ ngu tỷ có một chuyện thỉnh cầu, mong Tần cô nương đồng ý cho.

Tần Tử Linh ngạc nhiên, nói :

- Chúng ta vừa mới gặp thì có chuyện gì để thỉnh cầu? Xin Hạng cô nương cứ nói thẳng, nếu có thể làm được thì tiểu muội không từ nan, còn nếu không thể thì xin lượng thứ.

Nữ Giải Nguyên Đường Văn Thái cười hì hì, nói :

- Tự nhiên là có thể rồi.

Hạng Anh do dự một lúc rồi mới mỉm cười, nói :

- Nghe nói Tần cô nương đã hứa hôn với Giang Hải Phong, chuyện này có thật không?

Tần Tử Linh nghe vậy thì biến sắc.

Nàng thầm nghĩ :

- “Quái sự, chuyện này từ đâu ra thế?”

Lòng hoài nghi khiến nàng bất giác cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức, đang lúc định phủ nhận thì Hạng Anh cười lớn rồi nói :

- Cô nương cũng không cần phủ nhận, thực ra tỷ muội bọn ta đã sớm biết chuyện này rồi.

Tần Tử Linh hắng giọng rồi nói :

- Quả thực là tiểu muội không rõ Hạng cô nương đang nói gì!

Hạng Anh nhấp ngụm trà rồi nói :

- Không giấu gì cô nương, Giang Hải Phong và ta đã có danh phận, hai người bọn ta cũng đã từng tỷ võ định thân, chuyện này...

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Hiện tại khắp vùng Tây Hồ ai cũng biết Hạng Anh ta đã chọn họ Giang kia.

Tần Tử Linh vẫn cảm thấy mờ mịt như đang ở giữa bảy tầng mây, nàng cười nhạt, nói :

- Xin lỗi, những lời Hạng cô nương nói khiến tiểu muôi chẳng hiểu gì cả. Chuyện cô nương và Giang Hải Phong có định thân hay không, có liên quan gì đến tiểu muội?

Là một cô nương mà nói năng không chút e dè như vậy, há chẳng vô sĩ lắm sao?

Lời này vừa phát thì mọi người tại đương trường đều cả kinh biến sắc. Xảo Yến Nhi Thạch Thanh Thanh quát lớn :

- Con tiện tì kia, ngươi đến đây mà còn dám xuất ngôn mắng người nữa à?

Lời vừa dứt thì Tần Tử Linh cảm thấy có một luồng kình phong ập đến, nàng vội xoay người và xuất ngọc trảo chụp vào hữu chưởng của đối phương. Thạch Thanh Thanh lách người tránh né, nhưng Tần Tử Linh đã hận đến cực điểm, nàng đâu để cho đối phương tránh thoát.

Chỉ thấy nàng xoay người nửa vòng, ngọc chưởng đánh thẳng ra, nhằm vào mạn sườn Thạch Thanh Thanh mà nhả kình lực.

Thạch Thanh Thanh buột miệng kêu lớn một tiếng, toàn thân bị đánh văng ra ngoài xa bảy tám thước, va vào chiếc bàn bát tiên rồi cả người lẫn bàn đều ngã ra đất.

Lúc này bàn tiệc hoàn toàn bị đổ vỡ, sảnh đường biến thành đấu trường. Hàng Châu thất nữ ai nấy đều phát đại nộ. Tần Tử Linh cảm thấy trong sảnh đường không tiện khai triển thân thủ nên vội đoạt cửa mà phóng ra ngoài.

Nhưng nàng vừa tung người lướt đi thì chợt nghe một tiếng quát lanh lảnh :

- Ngươi còn muốn chạy à?

Theo đó là một bóng người từ phía sau Tần Tử Linh xông tới, cô nương này hợp song chưởng lại rồi đẩy mạnh ra theo thế Bài Sơn chưởng, đánh thẳng vào sau lưng Tần Tử Linh.

Tần Tử Linh xoay người tránh né, đồng thời nàng cũng nhìn thấy đối phương là một thiếu nữ mi thanh mục tú, thân hình uyển chuyển.

Nàng nhớ lúc Đường Văn Thái giới thiệu thì cô nương này kêu bằng Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh, nhưng không ngờ cô ta lại có thân thủ cao cường như vậy.

Tần Tử Linh không dám khinh suất nữa, nàng vội soạt người tới trước, cùng lúc đó, Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh cũng như con chim yến bay lướt qua đầu nàng.

Tần Tử Linh kiềm chân trụ lại, nàng định xoay người lướt qua phải của đối phương thì bỗng nghe có người trên lầu nộ khí quát :

- Các ngươi hãy dừng tay lại cho ta!

Tài Ngọc Thanh vốn cũng đang muốn xoay người xuất chiêu, nhưng nghe tiếng quát gãy gọn kia thì lập tức tung mình tránh sang một bên.

Các thiếu nữ còn lại cũng lộ vẻ kinh khiếp, tất cả đều ngước mắt nhìn về phía cầu thang, chẳng biết từ lúc nào, nơi này đã xuất hiện một hắc bào đạo nhân thấp lùn rồi.

My mục và đầu tóc của đạo nhân này đều bạc trắng, khuôn mặt to tròn nhưng đen sì như lọ nghẹ.

Lão đứng trên cầu thang nhìn xuống một lúc rồi lớn tiếng nói với Tần Tử Linh :

- Tiểu cô nương, bản lãnh của ngươi cũng không tệ, chỉ có điều trước mặt bần đạo thì không thể giở trò múa may như thế. Danh tự của ngươi là gì?

Tần Tử Linh đang nộ khí xung thiên thì làm sao bị đạo nhân thấp lùn này hù dọa được.

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão lấy tư cách gì mà hỏi danh tánh của bổn cô nương?

Đạo nhân nghe vậy thì pha lên cười một tràng quái đản.

Lúc này Hàng Châu thất nữ vội vàng bước đến hành lễ với đạo nhân.

Hạng Anh nói :

- Bẩm sư tôn, người này là Tần Tử Linh mà đồ nhi từng nói đến, cô ta chỉ là một tiểu nha đầu, không cần sư tôn phải đích thân ra tay, để đồ nhi thu thập cô ta là được rồi.

Hắc diện đạo nhân cười nhạt, nói :

- À, thì ra là Tần Tử Linh. Ta tưởng cô ta là người thông tình đạt lý, nào ngờ chỉ là một nha đầu không biết phải trái. Ngươi tránh ra, để sư phụ thu thập cô ta cho.

Lúc này Tần Tử Linh mới biết hắc diện đạo nhân là sư phụ của Hạng Anh, tức quái nhân mà giang hồ thường gọi là Hắc Diện Ngô Lão Khâu.

Nàng kinh hãi lui ra sau mấy bước rồi quan sát kỹ đối phương, đạo nhân này rất lùn, thân thể chỉ cao trên dưới ba thước, tuy râu tóc bạc phơ nhưng khuôn mặt rất trẻ con, thoạt trông ai nấy cũng bất giác bật cười.

Đây thật là kỳ sư tất hữu kỳ đồ, tuy nhiên Tần Tử Linh tuyệt đối không dám có ý khinh thị lão ta.

Nàng đã sớm biết Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu là một nhân vật cực kỳ lợi hại, nghe nói người trong võ lâm chết dưới Thất Nhũ Địch của lão nhiều đến độ không đếm xuể.

Đương thời nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Hóa ra các hạ là Hắc Diện Đồng Ngô lão tiền bối, tiểu nữ thất kính rồi. Nhưng với thân phận của các hạ mà đồng lõa với bọn đệ tử, lừa dụ tiểu nữ đến đây thì thật là thiếu quang minh rồi.

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói :

- Ngươi nói gì bần đạo chẳng hiểu, bần đạo vừa đến từ tối qua và làm khách của đồ nhi Hạng Anh, nghe nói ngươi cướp người yêu của Hạng Anh, chuyện này lẽ ra bần đạo không nên hỏi tới, nhưng...

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Nhưng tên tiểu súc sinh Giang Hải Phong cậy có chút võ công và tướng mạo sáng sủa, đi đến đâu dụ dỗ cảm tình nữ tử đến đó, thật là đáng hận.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Dựa vào đâu mà lão nói Giang Hải Phong dụ dỗ cảm tình nữ nhân? Lão không thể nghe lời bịa đặt của một bên.

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói :

- Chỉ nghe một câu này cũng đủ biết là cảm tình của cô nương đã bị hắn lừa rồi.

Ngươi còn nói giúp cho hắn nữa hả? Tội thật đáng chết!

Tần Tử Linh bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt, nói :

- Lão là một bậc tiền bối mà không chịu truy hỏi sự việc cho rõ ràng, chỉ nghe theo một phía đồ đệ của mình rồi hành động, chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì lão còn mặt mũi nào mà làm người nữa?

Ngô Lão Khâu phá lên cười một tràng rồi nói :

- Bần đạo sống đến chừng này tuổi mà để cho tiểu nha đầu ngươi đến giáo huấn sao? Được rồi, hôm nay bần đạo sẽ thu thập ngươi nhưng tuyệt đối không làm tổn thương ngươi, chờ tiểu tặc Giang Hải Phong đến trả lại công đạo cho ta.

Tần Tử Linh ngạc nhiên hỏi :

- Lão đã muốn đối phó Giang Hải Phong thì còn thu thập tiểu nữ làm gì?

Ngô Lão Khâu chậm rãi nói :

- Giỏi cho tiểu cô nương giả vờ ngây ngô. Giang Hải Phong và cô nương ngươi đã có hôn ước thì có lý nào hắn tọa thị không cứu?

Tần Tử Linh lại đỏ mặt, lòng thầm kêu quái lạ, không biết tin huyền hoặc này là do ai bịa ra?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng nói :

- Lão là một đạo nhân mà tin những lời bịa đặt vô lý đó sao?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói :

- Vô lý hay không vô lý, cứ chờ tiểu cẩu Giang Hải Phong đến là rõ ngay, bây giờ bần đạo phải thu thập ngươi đây.

Lời vừa dứt thì lão tung mình tới trước, hữu thủ vung ra, nhằm chụp vào vai trái Tần Tử Linh.

Tần Tử Linh vội trầm vai tránh né, nhưng nàng cảm thấy từ tâm chưởng của Ngô Lão Khâu phát ra một luồng nội lực cực mạnh, dường như muốn cuốn hút toàn thân nàng về phía lão. Nhất thời Tần Tử Linh vô cùng kinh hãi, nàng vội lách người tránh né, nhưng ngay lúc đó Ngô Lão Khâu cũng thu chiêu, thân người lão lập tức cuộn bay đi, nhẹ nhàng phiêu hốt như một áng mây.

Đến lúc này thì Tần Tử Linh chẳng còn kiêng nể gì nữa, nàng vung hữu thủ ra sau.

“Soạt” một tiếng, trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ. Nhanh như chớp, nàng vạch một đường kiếm rồi đâm mạnh tới trước, mũi kiếm nhằm mạn sườn phải của Ngô Lão Khâu mà tấn công.

Hàn quang vừa lấp lánh thì Tần Tử Linh chợt rùng mình chấn động, toàn thân nàng chao đảo, suýt chút nữa thì trường kiếm cũng tuột khỏi tay.

Nàng kinh hãi nhìn kỹ thì thấy trường kiếm của mình đã bị tay áo đạo bào của Ngô Lão Khâu quấn chặt lại.

Lão đạo cười một tràng quái dị rồi nói :

- Ta đếm tới mười, nếu cô nương ngươi có thể tuốt được kiếm ra thì tự nhiên bần đạo khâm phục, bằng không... hì hì...

Tần Tử Linh cười nhạt một tiếng rồi đề khí từ đan điền, vận lên hữu thủ rồi giật mạnh.

Nàng thực hiện hai ba lần nhưng Ngô Lão Khâu vẫn đứng thản nhiên như thường, dường như nơi tay áo của lão có lực ngàn cân, khiến Tần Tử Linh không thể lay động trường kiếm được một phân.

Ngọc diện của nàng bất giác đỏ như gấc, nàng vận toàn lực bình sinh thử mấy lần nữa nhưng thanh kiếm như bị tảng đá ngàn cân đè lên, không thể rút ra được.

Đang lúc kinh thần khiếp quỷ thì nghe Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói :

- Ta thấy ngươi tự chuốc lấy nhục rồi.

Nói đoạn lão buông tay áo ra, Tần Tử Linh chớp cơ hội vích mũi kiếm lên, một đạo hàn quang lập tức xạ thẳng vào mặt Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu.

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói :

- Ngươi tìm cái chết chăng?

Lời phát thì hữu thủ cũng phất ra, ngũ trảo nhất hợp nhất phân tựa như chụp vào hư không.

Tần Tử Linh cảm thấy có năm luồng lực đạo bắn thẳng vào mặt mình, nhất thời nàng ngã ngửa ra đất và hôn mê bất tỉnh. Chờ đến lúc nàng tỉnh lại thì thời gian đã là nửa đêm. Tần Tử Linh cảm thấy toàn thân lạnh như băng, nàng trở mình và đưa tay ra sờ xung quanh thì phát hiện mình đang nằm trên một tảng đá lớn, chẳng trách tứ chi lại tê cứng như vậy.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn lờ mờ, Tần Tử Linh muốn ngồi dậy nhưng vừa động tứ chi thì nàng phát hiện ra mấy chỗ đặc biệt. Tần Tử Linh vô cùng kinh hãi, nàng quét mục quang nhìn quanh phòng một lượt thì hiểu ra tất cả mọi chuyện.

Sợi dây buộc chân và tay nàng được cột vào một chiếc giường trong gian phòng.

Nơi đó có Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu đang tọa thiền vận công.

Tần Tử Linh vận mục lực nhìn về phía lão thì chợt thấy lão mở to mắt rồi mỉm cười, nói :

- Cô nương tỉnh rồi à? Rất tốt, bần đạo cũng đoán không sai.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Ngô Lão Khâu! Ta tưởng rằng lão là một nhân vật tiền bối khả kính, không ngờ lão chỉ là một kẻ tiểu nhân, lão giam ta trong này là có dụng ý gì?

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu trầm giọng nói :

- Dù ngươi nói thế nào thì bần đạo cũng không thả ngươi. Cô nương ngươi hãy ngoan ngoãn mà ngủ đi.

Tần Tử Linh vận lực giật mạnh một cái, nhưng sợi dây buộc chân và tay nàng lại siết chặt thên, khiến nàng nhất thời đau đớn, buột miệng kêu thất thanh.

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói :

- Đây là loại dây mà bần đạo dùng gân cá sấu mấy trăm năm chế thành, nếu cô nương không sợ đau đớn thì cứ tự nhiên vận lực.

Tần Tử Linh lớn tiếng nói :

- Rốt cuộc thì lão muốn ta làm gì?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói :

- Tần cô nương, ngươi hãy an tâm mà nghỉ ngơi đi, chỉ cần Giang Hải Phong đến là bần đạo sẽ thả ngươi đi ngay.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong và ta không có chút quan hệ gì, dựa vào đâu mà lão bảo hắn sẽ đến?

Ngô Lão Khâu chậm rãi nói :

- Điều đó chưa biết được, nhưng có người sinh ra chỉ thích quán vào chuyện người khác, nếu bần đạo đoán không sai thì tên tiểu tặc tử đó cũng sắp đến rồi.

Tần Tử Linh cười khảy rồi nói :

- Lão cho rằng Giang Hải Phong sẽ đến cứu ta? Vậy thì lão quá sai lầm rồi!

Ngô Lão Khâu tỏ vẻ không vui, lão nói :

- Cả đời bần đạo chưa khẳng định một điều gì mà không nắm chắc, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, có thể một lát nữa sẽ gặp mặt tình nhân của cô nương đấy.

Tái Ngoại Phi Hồng nghe lão nói mấy câu này thì suýt bật khóc.

Trước đây, thanh uy của nàng chấn động cả nam bắc Thiên Sơn, không ngờ đêm nay lại bị người ta tùy tiện làm nhục thế này.

Đáng hận nhất là thấy địch nhân trước mặt mà vô kế khả thi, bình sinh nàng thủ thân giữ phận như băng trinh ngọc khiết, bây giờ lại ngủ bên cạnh một đạo nhân, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào mà làm người?

Nghĩ đến đây thì nàng hận đến độ muốn chết quách cho xong, vậy mà hai sợi dây quái quỷ cứ trói chặt chân tay, muốn dịch động cũng không được.

Ngô Lão Khâu thấy phản ứng của nàng như vậy thì đâu thể yên tâm tọa thiền vận công, lão ta vặn người mấy cái rồi tự nói :

- Ta nghĩ là thời gian cũng chẳng còn bao lâu nữa.

Lão bước tới mở cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc rồi quay lại nói :

- Đồ nhi Hạng Anh của ta tuy nhan sắc không bằng ngươi nhưng võ nghệ thì chưa chắc thua ngươi, nếu cũng ngươi động thủ thật sự thì chưa biết ai thắng, ai bại. Sở dĩ bần đạo nhúng tay vào chuyện này là vì quá giận Giang Hải Phong, thực ra bần đạo chẳng có thù hận gì với cô nương ngươi.

Lão ngừng một lát rồi khẽ so vai rồi nói tiếp :

- Nếu cô nương có thể thay đổi chủ ý, thì chẳng những bần đạo thả cô nương mà còn có thể hóa địch thành bạn. Trong tương lai nếu cô nương có bất cứ chuyện gì thỉnh cầu, thì bần đạo sẽ xuất toàn lực giải quyết cho.

Lão gật gù và nói tiếp :

- Thế nào? Ý cô nương ra sao?

Tần Tử Linh cũng đang nóng lòng muốn thoát thân càng sớm càng tốt nên liền hỏi :

- Muốn ta thay đổi chủ ý gì?

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói :

- Được! Ta nói cho cô nương biết nhé. Chỉ cần cô nương tác thành giúp chuyện hôn sự giữa đồ nhi của bần đạo và Giang Hải Phong là được rồi, bần đạo thấy cô nương thừa sức làm được chuyện này.

Tần Tử Linh nộ khí xung thiên, nàng cười nhạt, nói :

- Xin lỗi, ta không làm được chuyện này, vả lại ta cũng không có quyền làm như thế.

Ngô Lão Khâu trợn trừng song mục, lão lớn tiếng nói :

- Nói vậy là cô nương không đồng ý? Hì hì... ta biết là ngươi không sợ chết, đã vậy thì phiền ngươi hãy nhẫn nại thêm một lát nữa.

Tần Tử Linh tức đến độ muốn khóc, nàng lớn tiếng hỏi :

- Lão là một đạo nhân mà tại sao chẳng thông tình đạt lý cả vậy? Chuyện này có quan hệ gì đến ta? Tại sao phải cứ giày vò ta như thế?

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói :

- Cô nương ngươi nhẫn nại một lúc nữa là được rồi.

Bỗng nhiên lão ngước nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ rồi lớn tiếng nói :

- Đến rồi! Mau đem bút mực và giấy vào đây!

Lập tức có người bên ngoài đáp “vâng” một tiếng, kế đó là một tiểu đồng chạy vào, hai tay nâng giấy bút cùng nghiên mực đặt lên bàn cho Ngô Lão Khâu.

Đoạn đồng tử cúi người, nói :

- Đạo gia còn chuyện gì sai bảo nữa không?

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu mỉm cười, hỏi :

- Bây giờ là canh mấy rồi?

Tiểu đồng cúi người đáp :

- Sắp đến canh tư rồi, tiểu nhân sợ làm kinh động đạo gia nên dặn lão quản gia không đánh trống canh.

Ngô Lão Khâu chau mày nói :

- Hồ đồ, mau đi thắp bốn ngọn đèn lồng lên, dặn mọi người là gặp bất kỳ chuyện gì cũng không được quán vào.

Tiểu đồng cung kính đáp một tiếng rồi lui ra ngoài, chẳng mấy chốc thì bên ngoài đã có bốn ngọn đèn lồng sáng rực được thắp lên.

Tần Tử Linh thấy vậy nhưng không hiểu gì cả, nàng cười nhạt và hỏi :

- Đạo nhân, đây là trò gì vậy? Ta không ngại nói cho lão biết rằng Giang Hải Phong võ nghệ siêu quần không dễ bị lừa đâu.

Ngô Lão Khâu phá lên cười một tràng rồi nói :

- Ai thèm lừa hắn? Nói cho cô nương ngươi biết, bốn ngọn đèn đó là chỉ rõ đường cho Giang Hải Phong đấy, chỉ cần hắn nhìn thấy là biết ngay thôi.

Tần Tử Linh càng không hiểu, nàng hỏi tiếp :

- Làm sao lão biết đêm nay hắn sẽ đến?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói :

- Bần đạo đã sai người hạ chiến thư với hắn, nếu hắn muốn cô nương ngươi sống thì lúc này,

không thể không đến.

Tái Ngoại Phi Hồng vô cùng kinh ngạc, nàng vừa hổ thẹn vừa tức, nhất thời hận đến run cả giọng. Nàng ấp úng nói :

- Lão... lão thật quá bỉ ổi!

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói :

- Vừa rồi chẳng phải ngươi nói là hắn không thể đến đó sao? Chúng ta thử chờ xem, nhất định là hắn sẽ tới.

Tần Tử Linh lại hỏi :

- Thế nghiên bút này dùng để làm gì?

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói :

- Thiên cơ bất khả lậu, cô nương cứ chờ xem rồi sẽ biết.

Tần Tử Linh căm hận nói :

- Võ công của Giang Hải Phong chưa hẳn đã thua lão, lão đừng quá tự phụ.

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu mỉm cười, hắn chỉ tay ra tứ phía rồi nói :

- Cô nương có xem thấy không? Ta treo bốn ngọn đèn lồng đó, cố nhiên có thể nói là để soi đường nhưng không chừng đó cũng là mê lộ.

Tần Tử Linh ngạc nhiên, hỏi :

- Lão nói thế nghĩa là sao?

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói :

- Cô nương hỏi quá nhiều rồi đấy.

Lão vừa dứt lời thì bỗng nhiên trên lầu có tiếng chuông reo vang.

Ngô Lão Khâu trầm sắc diện, lão nói :

- Người của lòng ngươi đã đến rồi.

Nói đoạn lão quay người lướt tới chiếc giường tre, sau khi tọa thiền ngay ngắn thì bỗng nhiên một

giọng lạnh lùng phát ra bên ngoài cửa sổ :

- Đạo nhân, lão cho rằng Tứ Đăng Thủ Cung đủ để ngăn cản bước chân của tại hạ sao? Để tại hạ phá giải cho lão xem.

Lời dứt thì nghe “bốp” một tiếng, một ngọn đèn lồng vụt tắt.

Ngô Lão Khâu sững người, lão cười ha ha rồi nói :

- Tiểu tử, quả nhiên là ngươi đã đến.

Nói đoạn lão đưa tay kéo một sợi dây trước chỗ ngồi, bốn ngọn đèn lập tức xoay chuyển.

Đồng thời lão cũng nhanh chóng thắp ngọn đèn vừa tắt, lão nhìn ra ngoài cửa sổ và lớn tiếng nói :

- Giang Hải Phong, đây chỉ là chút trắc nghiệm của bần đạo đối với ngươi mà thôi, chờ ngươi phá xong rồi vào nhà nói chuyện.

Người bên ngoài cửa sổ cũng đáp lại bằng một tràng cười sang sảng rồi nói :

- Đạo nhân, lão cho rằng phương pháp biến hóa ảo diệu của Tứ Đăng Thủ Cung sẽ đưa tại hạ vào mê hồn trận chăng? Đừng nằm mơ!

Tràng cười vừa dứt thì dường như giọng nói đã chuyển lên góc lầu, người bên ngoài lại nói tiếp :

- Nói cho lão biết, trò này tại hạ đã chơi từ năm mười bốn tuổi rồi.

Tiếp theo lại là một tràng cười vang vang.

Ngô Lão Khâu cười nhạt một tiếng rồi kéo chiếc mâm gỗ từ dưới giường ra, sau khi dở tấm vải đen trên mâm thì thấy bên trong chứa đầy cát vàng.

Lão đưa tay chạm vào cát và nói :

- Tiểu tử, ngươi nói nghe dễ dàng quá nhỉ, sao không thử xem?

Dường như Giang Hải Phong ở bên ngoài không ngừng vận dụng thân hình tung người qua lại bốn góc lầu. Giọng nói của chàng cũng phát ra từ nhiều vị trí bất nhất.

Còn Ngô Lão Khâu thì đặt tay lên mâm cát rồi ngưng thần nhìn ra ngoài, song mục không chớp và không xê dịch.

Lúc này nghe Giang Hải Phong khẽ quát :

- Tắt đèn thứ ba!

Theo đó là một tiếng “bốp”, chiếc đèn thứ ba xoay chuyển nhanh như bay nhưng cũng vụt tắt.

Ngô Lão Khâu buột miệng nói :

- Tiểu tử, ngươi khá lắm!

Lời vừa dứt thì nắm cát trong tay lập tức phát ra “vù vù”.

Cùng lúc, bên ngoài cửa sổ lại phát ra tiếng quát :

- Đèn thứ tư!

“Bốp” một tiếng, chiếc đèn cuối cùng cũng vụt tắt, “mê cát” do Ngô Lão Khâu đánh ra, tựa như thạch trầm đại hải.

Khuôn mặt của Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu lập tức hiển lộ vẻ khẩn trương, lão đứng lên và bưng theo mâm cát, từ từ bước đến cửa sổ. Lão cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, vẫn còn hai đèn, ngươi có thể đi gần tới trước rồi đấy.

Lời vừa dứt thì trước mắt lão có bóng đen thấp thoáng, Ngô Lão Khâu quát lớn :

- Cút xuống!

Cùng một lúc thì hữu thủ cũng phát ra, một nắm cát vàng đánh thẳng về phía bóng đen.

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói :

- Tiểu tử...

Lão định nói: ngươi đã phục chưa?

Nhưng câu này chưa xuất ra khỏi miệng thì có một bóng đen đã lướt tới trước mặt lão.

Nhìn kỹ mới biết người này mặc lam y chứ không phải hắc y.

Ngô Lão Khâu ngẩn người một lát rồi buột miệng kêu lên :

- Không xong rồi!

Lão định quay người thì bỗng nhiên nghe “bốp bốp” hai tiếng.

Hai chiếc đèn còn lại cùng tắt một lúc.

Ngọn đèn lờ mờ trong phòng chợt chao động.

Giang Hải Phong đã vào trong, chàng cười ha ha rồi nói :

- Đạo nhân, phen này lão nên phục khí đi thôi.

Ngô Lão Khâu quay phắt lại, khuôn mặt đen chợt biến thành xanh xanh tím tím, trước mặt lão là một thiếu niên khôi ngô tuấn tú, chính là Giang Hải Phong.

Trên người chàng lúc này chỉ là một bộ đoản y màu trắng đục, rõ ràng là chiếc trường bào màu lam vừa rồi là áo khoác bên ngoài của chàng.

Cơ trí và tuyệt kỹ của thiếu niên này khiến Ngô Lão Khâu bất giác kinh ngạc và kinh phục vô cùng.

Lão hơi ngớ người một lúc rồi cười nhạt, nói :

- Rất tốt, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện rồi.

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua Tần Tử Linh trên chiếc giường đá rồi mỉm cười, nói :

- Đạo nhân, lão dùng thủ đoạn này để đối phó với một cô nương vô tội mà không cảm thấy tàn nhẫn sao?

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói :

- Vậy thì chuyện ngươi và đồ nhi Hạng Anh của ta có tàn nhẫn không?

Giang Hải Phong chau mày nói :

- Chuyện của lệnh đồ có can hệ gì đến vị Tần cô nương này?

Ngô Lão Khâu “hừ” một tiếng rồi nói :

- Tất nhiên là có quan hệ, thực ra chuyện sống chết của cô ta hoàn toàn do một tay ngươi quyết định, bần đạo chỉ nghe ngươi nói một câu thôi.

Giang Hải Phong bước đến cạnh Tần Tử Linh và nói :

- Tần cô nương, vì chuyện của tại hạ mà hại cô nương phải chịu khổ, quả thực trong lòng tại hạ rất bất an, nhưng xin cô nương yên tâm, nhất định tại hạ sẽ cứu cô nương ra khỏi nơi này.

Từ khi Giang Hải Phong vào phòng thì Tần Tử Linh luôn nhắm mắt, vì nàng hổ thẹn khi nhìn thấy

chàng, bộ dạng tiều tụy của nàng há để cho chàng nhìn thấy sao?

Thật tình nàng muốn mặt đất nứt ra cho mình chui xuống cho xong.

Nhưng Giang Hải Phong vừa dứt lời thì bỗng nhiên nàng mở mắt ra và nói :

- Đại ca, chuyện này là do muội hại đại ca rồi, sao lại nói ngược là đại ca hại muội?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Bất luận thế nào thì tại hạ cũng phải cứu cô nương ra khỏi chốn này.

Tần Tử Linh chưa kịp khai khẩu thì Ngô Lão Khâu đã tiếp lời :

- Bất luận thế nào thì ngươi cũng chẳng có cách cứu cô ta đi.

Giang Hải Phong từ từ quay người lại. Chàng nói :

- Đạo nhân! Chẳng qua là tại hạ nể lão có tuổi tác nên mới tiên lễ hậu binh với lão.

Chàng chỉ tay qua Tần Tử Linh rồi nói tiếp :

- Lão cho rằng hai sợi dây đó có thể làm khó tại hạ chăng?

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói :

- Ngươi nghĩ sai rồi, hiện tại sinh mệnh của cô ta đã nằm trong tay bần đạo, tuyệt không hư ngôn, hình như ngươi chưa nghĩ tới điều này?

Giang Hải Phong bất giác động lòng, chàng hỏi :

- Ý muốn nói là võ công của tại hạ không bằng lão chăng?

Ngô Lão Khâu nhe răng ra cười hì hì và nói :

- Đó là một chuyện khác!

Giang Hải Phong quay người lướt tới cạnh Tần Tử Linh và đưa tay nắm lấy mạch môn của nàng.

Động tác này khiến Tần Tử Linh kinh ngạc giật thót người, nàng buột miệng nói :

- Ngươi...

Giang Hải Phong trầm giọng nói :

- Cô nương đừng sợ, ngu huynh chỉ muốn xem thử cô nương có bị nội thương hay không mà thôi.

Ngô Lão Khâu chẳng có ý ngăn cản những động tác của Giang Hải Phong, lão bước lui và ngồi xuống chiếc giường tre.

Giang Hải Phong xem mạch cho Tần Tử Linh một lúc rồi bỗng nhiên buông tay nàng ra.

Sắc diện chợt biến, chàng nói :

- Cô nương...

Bỗng nhiên chàng quay người lại, song mục trợn trừng nhìn Ngô Lão Khâu và nói :

- Đạo nhân quá bỉ ổi rồi! Lão đã giở trò gì trên thân thể cô ta? Hãy mau nói rõ ra đi!

Ngô Lão Khâu hơi kinh ngạc, lão nói :

- Quả nhiên ngươi cũng có kiến thức. Không sai, lão phu đã bỏ chút độc trên người cô nương này. Nhưng trong vòng nửa canh giờ thì không đến nổi bị độc tố phát tác mà chết, khoảng thời gian đó đủ để chúng ta thương lượng.

Giang Hải Phong bộc phát đại nộ, chàng quát lớn rồi tung người lướt tới trước, song chưởng bình thế đẩy thẳng vào ngực Ngô Lão Khâu.

Lão cười nhạt một tiếng rồi phất hai tay áo đạo bào ra, tứ chưởng cách không mà đối với nhau.

Sau đó Ngô Lão Khâu mượn thế lách người qua một bên, lão cười ha ha rồi nói :

- Giang Hải Phong, ta thấy ngươi nên bình tĩnh lại. Không phải bần đạo sợ ngươi, chỉ có điều việc cứu ngươi trước mặt là quan trọng.

Giang Hải Phong ngẩn người, chàng hận đến cực độ, song mục muốn rách toạc ra.

Ngô Lão Khâu lại cười hì hì và nói :

- Lúc này có lẽ Mộc Đan Trùng trong người Tần cô nương đã bò lên đến hai mạch Nhâm Đốc rồi, không đầy nửa canh giờ sau sẽ bò lên tới não, khi đó e rằng sinh mạng của Tần cô nương khó mà bảo toàn được.

Giang Hải Phong kinh tâm động phách, chàng biết Mộc Đan Trùng sinh sống trên cây Mộc Đan ở vùng hoang dã.

Nghe nói hình thù của loại trùng này rất kỳ quái, thân trắng và mềm, có thể co duỗi tùy ý, có thể

lớn mà cũng có thể nhỏ, một khi nhập vào thân thể con người thì biến nhỏ như sợi dây rồi theo huyết mạch mà di chuyển.

Bản thân loại Mộc Đan Trùng này tuy độc nhưng lại không thích tiết dịch độc làm hại người hoặc gia súc, nó chỉ thích bò lên và ăn não người mà thôi.

Vì thế, sau khi nó vào thân thể thì lập tức theo hướng não bộ mà đi, chỉ có điều động tác của nó cực kỳ chậm, từ lúc vào thân thể con người cho đến khi bò tới não hộ huyệt phải mất thời gian rất dài, tối thiểu cũng phải mất bảy tám canh giờ.

Trong khoảng thời gian này, bất luận là người hay gia súc cũng đều không cảm nhận được sự tồn tại của nó trong cơ thể mình.

Chờ đến lúc nó nhập vào não bộ thì mới cảm nhận được, nhưng đã quá muộn rồi.

Lúc này Mộc Đan Trùng thấy não là ăn ngay, phần lớn độc dịch cũng tiết vào não người trong lúc này, bất luận là người hay súc vật cũng đều chết bất đắc kỳ tử. Dù có thuốc giải độc linh nghiệm cỡ nào cũng vô phương cứu vãn.

Lúc này Tần Tử Linh nằm trên giường đá nghe vậy thì kinh hãi không thôi, nàng không ngờ Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu này lại giở thủ đoạn như thế trên thân thể mình.

Trước đây nàng sống ở vùng hoang dã nên rất hiểu về Mộc Đan Trùng, vì vậy nàng vừa nghe xong thì dường như toàn bộ huyết mạch đều ngừng lưu động.

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ngô Lão Khâu, rốt cuộc ta và lão có thù hận gì mà lão lại dùng thủ đoạn thần nhân đều căm phẫn như vậy để hại ta? Ta có biến thành quỷ thì ta cũng không tha cho lão đâu.

Nói đoạn hai dòng lệ bất giác tuôn ra, nàng quay sang nói với Giang Hải Phong :

- Giang đại ca, đừng vì muội mà bỏ qua cho tên yêu đạo này, đây chỉ là mệnh vận của muội mà thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Cô nương chớ tuyệt vọng, hãy nghe xem lão ta nói những gì đã!

Chàng quay sang hỏi Ngô Lão Khâu :

- Lão muốn thương lượng với tại hạ chuyện gì? Chỉ cần tại hạ làm được thì tất sẽ quyết tâm làm.

Tần Tử Linh gạt lệ nói :

- Ngươi đừng để trúng ngụy kế của lão, Giang đại ca, hãy đi mau đi.

Ngô Lão Khâu cười hì hì, nói :

- Chết đến nơi mà còn như vậy à? Thật là hồ đồ quá sức.

Giang Hải Phong nén tức khí và nói :

- Đạo nhân, lão mau nói ra đi!

Ngô Lão Khâu gật đầu nói :

- Được!

Lão nhấp ngụm trà rồi nói tiếp :

- Thực ra cũng không khó, chỉ cần ngươi đồng ý chọn ngày thành hôn với đồ nhi của ta thì bần đạo sẽ cứu cho vị Tần cô nương này khỏi chết. Thế nào?

Giang Hải Phong bất giác ngẩn người giữa đương trường.

Ngô Lão Khâu lại nói tiếp :

- Bằng không thì đừng mong mạng sống của vị cô nương này nữa.

Tái Ngoại Phi Hồng nghe đến đây thì nộ khí xung thiên, nàng lớn tiếng nói :

- Chuyện hôn sự không phải là trò đùa, đại ca không thể vì muội mà chịu khổ suốt đời, đại ca nên suy nghĩ rồi hãy hành sự.

Giang Hải Phong không ngờ Ngô Lão Khâu lại lấy chuyện này uy hiếp mình, đây là chuyện đại sự quan hệ đến cả cuộc đời nên nhất thời chàng không thể không suy nghĩ.

Ngô Lão Khâu lại cười hì hì rồi nói :

- Đồ nhi của ta yêu ngươi say đắm, điều này có lẽ ngươi cũng biết rồi.

Giang Hải Phong tức run người, chàng gật đầu và nói :

- Tại hạ đồng ý.

Tần Tử Linh nghe vậy thì bất giác rơi lệ. Nàng kêu lên :

- Giang đại ca, không được làm thế, như vậy là tự hủy hoại mình đấy!

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Cứu mạng là quan trọng.

Chàng quay sang nói với Ngô Lão Khâu :

- Lão còn không mau giảu cứu cho cô ta? Lẽ nào lão không yên tâm về tại hạ?

Ngô Lão Khâu lại cười hì hì, rồi nói :

- Không sai, bần đạo còn có chút chưa yên tâm.

Đôi mày kiếm của Giang Hải Phong chợt dựng ngược lên.

Ngô Lão Khâu chỉ tay vào giấy bút và nói :

- Ngươi hãy để lại mấy chữ làm bằng, bần đạo sẽ lập tức giải độc cho cô ta.

Giang Hải Phong đã trừng mắt, song mục như đổ lửa nhưng cuối cùng chàng thở dài một hơi rồi bước nhanh lại bàn cầm lấy bút.

Tần Tử Linh vội kêu lên :

- Giang đại ca muốn viết thật sao?

Sắc diện của Giang Hải Phong trầm hẳn xuống, chàng không để ý đến Tần Tử Linh mà mục quang chuyên chú nhìn lên người Ngô Lão Khâu.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói :

- Bổn nhân thành ý lấy Hàng Châu Hạng Anh làm thê tử... Viết!

Giang Hải Phong không cần suy nghĩ chàng phóng bút viết ngay.

Ngô Lão Khâu gật đầu và đọc tiếp :

- Việc đã được song phương đồng ý và do Thiên Sơn Tần Tử Linh cùng Cô Tô Ngô Lão Khâu đạo nhân làm mai.

Tần Tử Linh buột miệng nói :

- Ta không có, ngươi không thể viết bừa.

Ngô Lão Khâu liếc nhìn nàng vào mỉm cười, nói :

- Hiện tại cô nương hãy yên lặng một chút.

Tần Tử Linh càng tức thì lệ càng rơi như mưa.

Nàng vừa khóc vừa nguyền rủa :

- Đồ không biết xấu mặt, chi bằng lão giết ta đi còn hơn.

Ngô Lão Khâu khẽ nhún vai và cười nhạt, nói :

- Ta cũng chẳng biết làm thế nào khác, chỉ sợ là hắn không đồng ý thôi.

Nói đoạn lão quay lại thì thấy Giang Hải Phong đã y theo lời mà viết. Ngô Lão Khâu lại đọc tiếp :

- Sau định ước một ngày là thành hôn, sau khi thành hôn thì phu xướng phụ tùy, tuyệt không oán hận.

Giang Hải Phong chẳng nói một lời, chàng cứ viết y như vậy.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, đọc tiếp :

- Tất cả lấy chứng cứ đây làm bằng, ngày sau nếu có một bên nào làm trái đạo thì chứng cứ này sẽ công bố ra khắp thiên hạ.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Bên dưới ghi tên song phương rồi điểm chỉ vào.

Giang Hải Phong vẫn không nói gì, chàng ghi tên họ xong rồi đưa mảnh giấy cho Ngô Lão Khâu.

Lão thay đệ tử Hạng Anh ghi tên vào và cầm lên xem kỹ lại một lượt, thần sắc lộ vẻ đắc ý.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Lão phải bảo quản chứng cứ này cẩn thận đấy, tại hạ chỉ biết chứng cứ chứ không biết người.

Ngô Lão Khâu cười ha ha rồi nói :

- Chuyện này đương nhiên. Bây giờ ta có thể giải cứu cho cô nương này rồi.

Lão xếp mảnh giấy cất vào người rồi bước về phía Tần Tử Linh, nhưng Tần Tử Linh liền quát lớn :

- Ai cần lão thương hại!

Ngô Lão Khâu bất giác ngẩn người.

Giang Hải Phong bước tới khuyên nhủ :

- Chuyện đã đến nước này, xin cô nương hãy nghĩ rộng ra một chút.

Tần Tử Linh cười nhạt một tiếng rồi chú mục nhìn Giang Hải Phong, đang lúc định nói thì nàng phát hiện Giang Hải Phong nháy mắt với mình.

Bất giác nàng thầm nghĩ :

- “Không lẽ đây là quỷ kế của hắn?”

Nghĩ đoạn nàng nhắm mắt nằm yên bất động, phó mặc sự việc cho Giang Hải Phong giải quyết.

Giang Hải Phong quay lại gật đầu ra hiệu.

Ngô Lão Khâu bước đến cạnh Tần Tử Linh rồi mỉm cười, nói :

- Cô nương chớ động đậy nhé, bần đạo thu hồi Mộc Đan Trùng là cô nương bình phục ngay thôi.

Nói đoạn lão lấy ra một tiểu hồ lô rồi nhìn qua Giang Hải Phong và nói :

- Phiền ngươi cởi giày bên chân phải của cô ta ra, bần đạo sẽ dễ hành sự hơn.

Giang Hải Phong hơi ngạc nhiên, nhưng chàng cũng y lời tháo chiếc giày bên chân phải của Tần Tử Linh ra, đồng thời chàng nói :

- Cô nương, đây là chuyện chẳng đặng đừng, xin đừng giận nhé.

Tần Tử Linh mở choàng mắt ra và nói :

- Ngươi...

Một câu chưa nói hết thì lệ đã tuôn trào như mưa, nàng vội nhắm mắt lại, để mặt Giang Hải Phong và Ngô Lão Khâu muốn làm gì thì làm.

Ngô Lão Khâu liền xuất thủ cách không điểm vào giữa bàn chân Tần Tử Linh.

Tần Tử Linh bất giác rùng mình một cái, Ngô Lão Khâu lập tức giải thích :

- Đây là mở Thông Tuyền huyệt cho cô nương thôi.

Giang Hải Phong không nói gì. Ngô Lão Khâu mở nắp hồ lô ra, một mùi dị hương lập tức lan tỏa khắp phòng, vừa ngửi phải thì cảm thấy đau đầu ngay.

Ngô Lão Khâu đưa miệng hồ lô ụp vào giữa lòng bàn chân của Tần Tử Linh rồi mỉm cười, nói :

- Tạm thời cô nương đừng động, chỉ cần thời gian chừng một tuần trà là xong ngay.

Tần Tử Linh chẳng có phản ứng gì.

Lúc này Ngô Lão Khâu vừa giữ hồ lô vừa bất đầu quan sát kỹ Giang Hải Phong.

Lão nói :

- Bần đạo và lệnh sư Ngân Hà lão nhân từng có duyên gặp mặt mấy lần, chỉ đáng tiếc là bây giờ lão ta không còn ở nhân gian nữa.

Giang Hải Phong nghe nhắc đến sư phụ thì lòng quặn đau, chàng nói :

- Lúc này tốt nhất là chúng ta đừng nói đến chuyện tiên sư nữa.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói :

- Ta làm thế này cũng vì bất đắc dĩ thôi, ngươi phải bỏ qua mới được.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Chuyện này vẫn chưa có kết quả cuối cùng, lão đừng vội lạc quan.

Ngô Lão Khâu ngạc nhiên hỏi lại :

- Ngươi nói gì thế? Ngươi định trở mặt à? Ngươi nên biết, đã là người trong võ lâm thì nói ra là phải làm, lời hứa đáng giá ngàn vàng.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Vì vậy lão phải khá bảo quản bằng chứng mới được.

Ngô Lão Khâu nói :

- Đương nhiên!

Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lão không khỏi nghi ngờ, bởi lẽ Giang Hải Phong không chỉ một lần nói đến bằng chứng, bất giác lão thầm nghĩ :

- “Lẽ nào hắn muốn lấy trộm từ trên người ta?”

Nghĩ đoạn lão đưa tay sờ sờ vào người mình, khi biết trang giấy vẫn còn nằm nguyên chỗ cũ thì lão cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, ngươi định trộm nó từ tay bần đạo à? Đừng vọng tưởng!

Giang Hải Phong cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Đại trượng phư há có hành động của bọn tiểu nhân đó? Đạo nhân, lão yên tâm, tại hạ không bao giờ làm thế đâu.

Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói :

- Như vậy thì tốt cho cả hai bên thôi.

Trong lúc nói chuyện thì bỗng nhiên Tần Tử Linh động đậy thân thể.

Ngô Lão Khâu mỉm cười, nói :

- Có lẽ là ổn rồi!

Lời vừa dứt thì nghe mấy tiếng “lách cách” rơi vào hồ lô. Ngô Lão Khâu nhanh chóng đậy nắp hồ lô lại và nói :

- Cô nương chớ kinh động, bây giờ Mộc Đan Trùng đã ra rồi, mọi chuyện đều ổn cả. Nào, bần đạo mở trói cho cô nương đây.

Giang Hải Phong vội nói :

- Khoan đã!

Chàng bước tới bắt mạch cho Tần Tử Linh, quả nhiên mọi chuyện đều trở lại bình thường.

Ngô Lão Khâu nói :

- Chờ bần đạo mở hai sợi dây gân cá sấu này ra thì cô nương có thể tự do hành động rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Chuyện này không cần phiền đến lão.

Nói đoạn chàng dùng ngón tay trỏ và ngón tay giữa tạo thành chiếc kéo rồi kẹp vào hai đầu dây, hai sợi gân cá sấu vô cùng chắc đó không chịu nổi lực kẹp của hai ngón tay, lập tức đứt ra.

Tần Tử Linh trở người đứng lên và cười nhạt, nói :

- Giang huynh, xin chúc mừng.

Mục quang của nàng rưng rưng ngấn lệ nhưng dường như cũng bi phẫn vô hạn.

Nàng quay sang nói với Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu :

- Nhất định ta phải trả món nợ hôm nay.

Ngô Lão Khâu cười cười, nói :

- Tốt nhất là cô nương nên nuốt hận, lần sau nếu để lọt vào tay bần đạo thì chẳng hay ho gì đâu.

Tần Tử Linh cười nhạt, nói :

- Đa tạ hảo ý của lão!

Nói đoạn nàng cảm thấy mình không nên lưu lại nơi này nên vội quay người bỏ đi ngay.

Giang Hải Phong vội bước theo và khẽ nói :

- Cô nương!

Tần Tử Linh quay lại, nàng gượng cười, nói :

- Chuyện đến nước này thì còn gì hay ho để nói nữa? Nhưng Giang đại ca đã đối xử với muội như vậy thì muội cảm kích suốt đời.

Nói đến cuối câu thì thanh âm chợt nhỏ lại, sắc diện của nàng cũng ửng đỏ, khi nói xong thì đầu nàng cũng bất giác cúi xuống.

Giang Hải Phong chợt động lòng, đến bây giờ chàng mới thật sự hiểu dụng tâm và thâm tình của đối phương đối với mình, vì vậy mà nhất thời chàng vô cùng cảm động.

Chàng thở dài một hơi rồi nói :

- Cô nương yên tâm... Sự việc chưa đến nổi tuyệt vọng đâu.

Tần Tử Linh kinh ngạc, nàng ngước nhìn chàng, còn Giang Hải Phong vì cảm thấy Ngô Lão Khâu đứng ở phía sau nên cũng không tiện nói nhiều.

Chàng do dự một lúc rồi khẽ nói :

- Ngày mai vào giờ ngọ, chúng ta gặp nhau ở thạch đình giữa Tây Hồ nhé!

Hai gó má của Tần Tử Linh lại đỏ lên, lúc này nghe Ngô Lão Khâu xen vào :

- Cô nương không cần bảo kiếm của mình nữa à?

Nói đoạn lão vung tay quăng thanh trường kiếm tới.

Tần Tử Linh xoay người bắt lấy và cười nhạt, nói :

- Lão đạo, lão chớ quá đắc ý! Sớm muộn gì ta cũng cho lão biết sự lợi hại.

Nói đoạn nàng tung người phi thân qua cửa sổ mà đi.

Ngô Lão Khâu nhìn theo bóng nàng dần khuất rồi cười ha ha, nói :

- Giỏi cho một thiếu nữ quật cường!

Giang Hải Phong tiếp lời :

- Đạo nhân, tại hạ đã có hôn ước với lệnh đồ, sao không mời cô ta ra gặp mặt?

Ngô Lão Khâu cười cười, nói :

- Cô ta sắp trở thành tân nương rồi, không xuất diện cũng chẳng sao.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ có chuyện muốn nói, cần phải nói trước mặt cô ta mới được.

Ngô Lão Khâu suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Đã vậy thì bần đạo sẽ gọi cô ta tới ngay.

Lời vừa dứt thì cửa phòng chợt mở.

Hạng Anh không mời mà tự đến, nàng nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười, nói :

- Tướng công muốn gặp thiếp chăng?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Hôn nhân là đại sự, không thể qua loa đại khái được, tại hạ muốn hồi gia một chuyến để bẩm báo với phụ mẫu, nhiều lắm là mười ngày sau sẽ trở lại, chẳng hay cô nương có thể cho phép?

Hạng Anh gật đầu mà không cần suy nghĩ, nàng nói :

- Tốt nhất là nhanh một chút, mười ngày là quá dài đấy.

Nhìn khuôn mặt của nàng, quả thật Giang Hải Phong muốn nôn oẹ, nhưng chàng bình tĩnh cởi chiếc nhẫn trên ngón tay giữa ra và nói :

- Đã là phu thê thì không thể không có sính vật, chiếc nhẫn này tạm thời làm sính lễ, mong cô nương thu nạp.

Hạng Anh cười hì hì, sắc diện đầy vẻ vui mừng, nàng nói :

- Tướng công quá khách khí rồi, được thôi!

Nói đoạn nàng đưa ngón tay ra đón nhận, trong khi đặt chiếc nhẫn vào tay Hạng Anh thì ngón tay giữa của Giang Hải Phong đột nhiên bật thẳng ra.

Hạng Anh đang bị lửa tình thiêu đốt trong lòng thì làm sao ngờ. Ngô Lão Khâu đứng bên cạnh nhìn thấy vậy thì chợt cảm nhận được sự bất ổn, lão vội lớn tiếng nói :

- Hạng Anh chú ý!

Hạng Anh vội co tay lại nhưng đã quá muộn.

Nàng cảm thấy một luồng chỉ phong sắc như đao bắn thẳng vào giữa lòng bàn tay mình, sau đó song mục nàng trợn trừng rồi ngã ngửa ra đất.

Ngô Lão Khâu quát lớn một tiếng rồi bổ nhào đến chỗ Hạng Anh, lão cúi xuống nhìn kỹ thì thấy song mục của ái đồ nhắm nghiền, sắc diện lúc xanh lúc đen, rõ ràng tính mạng đang rất nguy cấp.

Ngô Lão Khâu vô thê bất tử, đơn độc trên thế gian và chỉ có một đồ đệ này, do vậy mà lão yêu quý Hạng Anh như con, bây giờ thấy vậy thì toàn thân bất giác run lên, suýt chút nữa là hôn mê bất tỉnh.

Hồi lâu sau, Ngô Lão Khâu trấn định tinh thần rồi quát lớn :

- Giang Hải Phong, ta phải lấy mạng ngươi!

Lời phát thì người cũng lướt tới, song chưởng một tả một hữu, từ hai bên mà hợp vào giữa rồi đẩy thẳng tới trước.

Giang Hải Phong cũng phất song chưởng ra, tứ chưởng cách không đối nhau, kình lực tỏa ra ngoài khiến toàn bộ gian phòng phải chấn động.

Sau đó, song phương lại phân ra, mỗi người lướt qua một bên.

Ngô Lão Khâu lập thế định công kích lần nữa thì chợt nghe Giang Hải Phong cười sang sảng và nói :

- Đạo nhân, không lẽ lão muốn nhìn cô ta chết như thế?

Ngô Lão Khâu vốn đã nhớm gót, nhưng nghe vậy thì bất giác kiềm chân, lão trừng mắt nhìn Giang Hải Phong, khí hận phát lên khiến thân người run bần bật.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Chuyện này cũng chẳng có gì, lấy đạo của người mà khống chế người mà thôi.

Ngô Lão Khâu ngẩn người, mắt trợn tròn miệng há hốc, lão dậm chân thình thịch rồi quay sang Hạng Anh, lão đưa tay vạch mắt nàng xem kỹ rồi lại bắt mạch cho nàng.

Kỳ quái là dường như lão không biết ái đồ của mình thọ thương ở chỗ nào.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đạo nhân, lão không thấy cô ta thọ thương chỗ nào thì sẽ khiến cô ta chết sớm hơn một chút đấy.

Ngô Lão Khâu vội đứng lên và nói :

- Thế cô ta thọ thương ở chỗ nào?

Giang Hải Phong cười cười, nói :

- Rất đơn giản, đưa tờ chứng cứ cho tại hạ thì tại hạ sẽ giải cứu lệnh đồ miễn phí, bảo đảm là hoàn trả cho lão một đồ đệ khỏe mạnh.

Ngô Lão Khâu giận tái cả mặt, lão quát lớn :

- Được! Tiểu tử ngươi khá lắm!

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Cái này tùy ý lão vậy, một khi cô ta chết rồi thì trang giấy chứng cứ đó còn có ích gì, đạo nhân lão sao không suy nghĩ cho kỹ?

Sắc diện của Ngô Lão Khâu xanh xám như tro, lão thở dài một hơi rồi nói :

- Được rồi! Được rồi! Chứng cứ đây!

Nói đoạn lão lấy tờ chứng cứ đưa ra và nói :

- Nhưng ngươi phải nói cho ta biết thương thế ở chỗ nào?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ dùng Tiên Thiên Nhất Chỉ điểm vào Lục Âm Ma Mạch của cô ta, nếu không giải cứu kịp thời thì sinh mạng của cô ta chỉ có thể tồn tại một canh giờ nữa mà thôi.

Ngô Lão Khâu rùng mình, nhất thời ngẩn cả người ra.

Giang Hải Phong lại nói tiếp :

- Đạo nhân, cách này có thể nói là lợi hại hơn Mộc Đan Trùng của lão nhiều đấy.

Ngô Lão Khâu tự biết là không thể cứu sống Hạng Anh, vì sự lợi hại của Lục Âm Ma Mạch rất vi diệu, là một loại công phu độc môn.

Ngô Lão Khâu có công lực cao thâm như vậy mà cũng không tìm ra được cách giải, lão thở dài rồi nói :

- Xem như là ngươi lợi hại hơn ta. Cầm lấy!

Nói đoạn lão quăng tờ giấy ra. Giang Hải Phong đưa tay bắt lấy, chàng mở ra xem và thấy không sai thì mới cất vào người. Đoạn chàng mỉm cười, hỏi :

- Chỉ có như thế thôi sao?

Ngô Lão Khâu quát hỏi :

- Ngươi còn muốn giở trò gì nữa?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Chẳng có gì khác, cũng giống như tại hạ vừa rồi, lão cứ chiếu theo đó mà làm.

Ngô Lão Khâu nộ khí quát :

- Nhưng rốt cuộc ngươi muốn ta làm gì chứ?

Giang Hải Phong cười cười, nói :

- Tại hạ còn muốn lão làm gì nữa? Đạo nhân, lão cũng viết cho tại hạ một tờ chứng cứ, điều này tại hạ vừa mới học của lão đấy thôi.

Ngô Lão Khâu ngớ người, lão dậm chân kêu trời một lúc rồi nói :

- Được rồi, ta sẽ lập chứng cứ cho ngươi...

Lão cắn chặt môi và căm hận nói tiếp :

- Nhưng ngươi phải chịu trách nhiệm về sinh mạng của đồ đệ ta, chỉ cần có một chút gì bất trắc thì ta thề không đội trời chung với ngươi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Chuyện này xin lão yên tâm!

Ngô Lão Khâu bước đến bên bàn, lão ngồi xuống và cầm lấy bút chuẩn bị viết, nhưng Giang Hải Phong lại nói :

- Khoan đã!

Chương 17: Nhân Tâm Khó Lường

Ngô Lão Khâu ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải ngươi muốn ta viết vô hôn ước cho ngươi sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Đúng một phần! Nhưng phải do tại hạ đọc cho lão viết.

Ngô Lão Khâu gật đầu, nói :

- Giang Hải Phong, hôm nay mới xem như ta biết được ngươi, chỉ hận là vừa rồi ta đã quá nhân hậu... Bây giờ mọi chuyện đành theo ngươi thôi, nhưng về sau chúng ta cũng có ngày gặp lại.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Không được, chứng cứ này sẽ không cho phép như vậy.

Ngô Lão Khâu ngớ người, nhưng lão vẫn chưa hiểu hết hàm ý trong câu nói của Giang Hải Phong nên lại nâng bút và nói :

- Ngươi đọc đi, mau lên!

Giang Hải Phong chậm rãi đọc :

- Người lập chứng cứ này là Ngô Lão Khâu, sư phụ của Hạng Anh.

Phân lượng câu thứ nhất này khá trầm trọng.

Ngô Lão Khâu bất giác rùng mình, nhưng lão vẫn phóng bút viết ngay.

Giang Hải Phong đọc tiếp :

- Ngu sư vì đắc tội với Giang Hải Phong và Tần Tử Linh, nay đã được hóa giải...

Ngô Lão Khâu dừng bút hỏi :

- Chuyện này có quan hệ gì đến Tần Tử Linh?

Giang Hải Phong cười nhạt rồi nói :

- Sao lại không quan hệ? Viết mau, nếu sinh mạng của đồ đệ lão có vấn đề gì thì tại hạ không chịu trách nhiệm đấy.

Ngô Lão Khâu hận đến độ song mục lộ sát quang, nhưng trước mắt lão chỉ có một đường là đành nghe theo, thế là lão cầm bút và viết.

Giang Hải Phong chậm rãi đọc tiếp :

- Nhờ đại lượng khoan dung nên cảm kích vô cùng...

Ngô Lão Khâu cười nhạt, nói :

- Giỏi cho câu "cảm kích vô cùng"!

Vừa nói lão vừa viết. Giang Hải Phong lại tiếp tục đọc :

- Từ nay về sau, sư đồ chúng ta không được mượn bất kể lý do gì để đối địch với hai người đó, bằng không thì bị trời chu đất diệt, không bằng loại trư cẩu.

Ngô Lão Khâu tái mặt, lão gượng cười, nói :

- Thế này là thái quá rồi!

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Thái quá ư? Tại hạ cảm thấy còn chưa đủ phân lượng đấy. Mau viết đi!

Ngô Lão Khâu thở dài rồi đành y theo lời mà viết.

Lão đang định quăng bút thì Giang Hải Phong lại đọc tiếp :

- Nếu trái với lời ước này thì sẽ cam chịu sự nguyền rủa của võ lâm thiên hạ.

Chứng cứ này được lập vào ngày... tháng... năm...

Ngô Lão Khâu do dự một lúc rồi hạ bút viết tiếp.

Giang Hải Phong bước đến cạnh Hạng Anh và nói :

- Nếu lão không viết mau thì cô ta nguy hiểm thật đấy.

Ngô Lão Khâu phóng bút viết thật nhanh và lớn tiếng nói :

- Được! Được! Được! Ta phục ngươi rồi.

Lời vừa dứt thì lão cũng vừa viết xong chữ cuối cùng, lão điểm chỉ vào bên dưới rồi định cầm trang giấy lên, nhưng chợt thấy Giang Hải Phong phất đơn chưởng một cái, trang giấy đã nằm gọn trong tay chàng rồi.

Chàng xem qua một lượt, thấy không sai một chữ nên mới cất vào trong người, đoạn chàng cười lớn và nói :

- Được rồi, bây giờ tại hạ có thể cứu người.

Ngô Lão Khâu ngồi thộn người một bên, sắc diện của lão thật khó coi vô cùng.

Hồi lâu sau lão mới lạnh lùng nói :

- Ta tưởng ngươi là một chánh nhân quân tử, hóa ra ngươi lại gian xảo như thế.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Điều này tại hạ vừa mới học của lão thôi.

Nói đoạn chàng cúi người và dùng ngón tay giữa của hữu thủ, thi triển chỉ lực Tiên Thiên Nhất Chỉ điểm vào bên dưới yết hầu của Hạng Anh, đoạn chàng khẽ quát :

- Còn không mau tỉnh lại?

Hạng Anh há miệng ngáp dài rồi động đậy thân thể.

Giang Hải Phong lui mấy bước và nói :

- Đạo nhân, lão còn không đi dẫn huyết qua mạch cho cô ta, lẽ nào mấy chuyện này cũng phải chờ tại hạ ra tay?

Ngô Lão Khâu vội bước lại và nói :

- Ngươi phải chờ cô ta hoàn toàn vô sự rồi mới được đi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tất nhiên!

Nói đoạn chàng bước đến ngồi xuống chiếc giường đá.

Ngô Lão Khâu quỳ xuống một cách miễn cưỡng và bi phẫn.

Lão dẫn huyết qua mạch cho đồ đệ một lúc thì xú nữ Hạng Anh mở mắt ra.

Nàng động đậy một lát rồi trở người ngồi dậy.

Nàng quay nhìn Ngô Lão Khâu và hỏi :

- Sư phụ, đồ nhi làm sao vậy?

Ngô Lão Khâu gượng cười, nói :

- Tất cả đều do vi sư tự cho mình là thông minh, bây giờ đừng nói gì nữa.

Hạng Anh đứng lên, nàng thấy Giang Hải Phong còn ngồi đó thì ngạc nhiên hỏi :

- Giang tướng công, rốt cuộc là chuyện thế nào?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Cô nương cảm thấy thân thể đã thoải mái chưa?

Hạng Anh lắc đầu, nói :

- Có gì là không thoải mái? Có gì đâu?

Giang Hải Phong gật gật đầu và nói với Ngô Lão Khâu :

- Vậy là tại hạ có thể đi được rồi.

Ngô Lão Khâu cười nhạt một tiếng, lão muốn nói điều gì đó nhưng có lẽ nghĩ đến trang chứng cứ vừa lập nên đành bế khẩu.

Lúc này lão chỉ còn biết lấy mắt nhìn Giang Hải Phong phi thân qua cửa sổ mà đi.

Tạm thời không nói đến sư đồ Ngô Lão Khâu đang vô cùng bi phẫn và đau đớn, mà nói đến Giang Hải Phong.

Chàng chạy một mạch về khách điếm, càng nghĩ đến chuyện hôm nay chàng càng vô cùng đắc ý.

Chàng gọi Lâu Vân Bàng dậy và thuật lại đầu đuôi ngọn ngành cho lão nghe.

Lâu Vân Bàng vừa nghe vừa không ngừng vỗ đùi kêu tuyệt.

Cuối cùng, Giang Hải Phong nói :

- Đây mới thật là ác giả ác báo. Sau này bọn họ còn mặt mũi nào mà trở lại nữa!

Bỗng nhiên chàng chau mày, thở dài rồi nói tiếp :

- Chỉ có điều tại hạ vẫn không yên tâm về Tần cô nương.

Nói đoạn chàng trầm mặc, thở dài rồi cúi đầu.

Lâu Vân Bàng nói :

- Theo ta thấy thì nhất định lão đệ ngươi phải đi gặp cô ta một chuyến mới được.

Giang Hải Phong vẫn không nói gì. Lâu Vân Bàng thấy vậy thì cũng lặng lẽ trở về phòng.

Suốt đêm đó Giang Hải Phong nằm trằn trọc mãi mà không sao chợp mắt được.

Từ khi Tần Tử Linh nói cho chàng biết là nàng từng giao du với Tả Nhân Long và từ khi chàng mục kiến vẻ sầu não của Tả Nhân Long thì bỗng nhiên chàng mất hết dũng khí đối với Tần Tử Linh.

Chàng muốn tiếp cận nàng nhưng lại muốn rời xa nàng.

Chính mâu thuẩn này khiến cho chàng băn khoăn ray rứt, nhất thời không thể quyết đoán được.

Mãi đến sáng hôm sau, chàng mới hạ quyết tâm đến thạch đình giữa Tây Hồ gặp Tần Tử Linh, chàng muốn nói rõ với nàng về những ý nghĩ trong lòng chàng.

Không ngờ khi Giang Hải Phong đến nơi thì thấy Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh đã đến trước rồi.

Hôm nay nàng mặc thanh y, chân đi giày trắng, tóc buộc nơ tím, trông nàng thanh thoát vô cùng.

Giang Hải Phong buộc thuyền rồi bước thẳng vào thạch đình, chàng cung thủ hành lễ với Tần Tử Linh và nói :

- Cô nương vẫn khỏe chứ?

Dường như Tần Tử Linh đã quên chuyện bi phẫn tối qua, nàng mỉm cười, nói :

- Đương nhiên! Nếu không khỏe thì đã không đến.

Giang Hải Phong ngồi xuống đối diện với nàng rồi nói :

- Vì tại hạ mà khiến cô nương phải gặp nguy hiểm, thật là hổ thẹn.

Tần Tử Linh ngước nhìn chàng và nói :

- Như thế có đáng gọi là gì, ta chỉ lo...

Nàng chớp chớp rèm mi thanh và nói tiếp :

- Sau đó các ngươi...

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Cô nương không cần lo lắng nữa, tại hạ đâu dễ bị bọn họ lừa.

Tần Tử Linh ngạc nhiên, thần sắc chợt lộ vẻ vui mừng.

Nàng vội hỏi :

- Nhưng tờ chứng cứ đó?

Giang Hải Phong mỉm cười, chàng lấy trang giấy của mình viết ra, đưa cho Tần Tử Linh và nói :

- Là tờ này phải không?

Tần Tử Linh nhận lấy, xem qua rồi bất giác đỏ mặt, nàng nói :

- Bọn chúng cũng ép người thái quá... Nhưng làm sao Giang huynh đoạt được?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ dùng phương pháp bọn họ đối phó với tại hạ để đối phó lại bọn họ. Kết quả là đối phương không thể không chịu thua.

Chàng bèn thuật lại sự việc một lượt.

Tần Tử Linh nghe xong thì cởi mở tấm lòng.

Nàng vui mừng nói :

- Tuyệt quá! Thật đấy chứ?

Giang Hải Phong cũng cười đắc ý, chàng lại lấy trang giấy do Ngô Lão Khâu viết, đưa cho Tần Tử Linh xem và nói :

- Cô nương xem qua cái này thì biết ngay.

Tần Tử Linh nhận lấy, đọc qua một lượt, sắc diện lại ửng đỏ.

Nàng trả hai trang giấy cho Giang Hải Phong và nói :

- Kỳ thực đây là chuyện của Giang huynh, muội chỉ vui mừng cho huynh thôi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Làm sao tại hạ không biết nhã ý của cô nương chứ?

Nói thế nhưng trong lòng chàng cảm thấy lòng dạ nữ nhân thật khó hiểu, hỉ nộ vui buồn bất định, khiến người ta không biết đâu mà lần.

Tần Tử Linh nói :

- Hai ngày nữa tiểu muội muốn khởi hành trở về một chuyến.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Trở về?

Tần Tử Linh cười khúc khích rồi nói :

- Thế nào? Muội không thể trở về sao?

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Tại hạ chỉ không biết cô nương trở về đâu thôi.

Tần Tử Linh mỉm cười, nói :

- Tất nhiên là trở về Thiên Sơn, muội đã rời nơi đó gần hai năm rồi, phụ thân và mẫu thân của muội vẫn còn ở đó.

Giang Hải Phong chẳng biết phải nói thế nào nữa. Tần Tử Linh thở dài rồi nói tiếp :

- Đến Trung Nguyên lần này thật khiến muội lạnh thấu tim. Tất cả đều không theo tâm nguyện, ngoại trừ...

Nói đoạn nàng ngước nhìn Giang Hải Phong mà không nói tiếp nữa.

Giang Hải Phong chau mày nói :

- Đáng tiếc, tại hạ không thể cùng đi với cô nương, tại hạ cần phải ở lại Tây Hồ này một thời gian

nữa.

Tần Tử Linh mỉm cười, hỏi :

- Tại sao? Vì sư đệ Tần Đồng của Giang huynh chăng?

Giang Hải Phong bất giác sững người, chàng hỏi lại :

- Làm sao cô nương biết?

Tần Tử Linh hất mớ tóc ra sau và nói :

- Chuyện gì của Giang huynh mà muội không biết? Về chuyện Tần Đồng, có thể muội còn biết rõ hơn huynh.

Giang Hải Phong không khỏi kinh ngạc. Chàng nghiêm túc nói :

- Tần Đồng sát sư bội phản sư môn, là một hành động cực kỳ độc ác, tại hạ đã đoạn tình tuyệt nghĩa với hắn, cô nương đã biết tung tích của hắn thì xin nói cho tại hạ biết. Bởi lẽ hai bảo vật của sư môn vẫn còn nằm trong tay hắn, tại hạ cần phải tìm cách thu hồi lại.

Tần Tử Linh chậm rải nói :

- Chuyện này đều do muội nhất thời sơ ý, chỉ muốn làm chuyện tốt cho Giang huynh, không ngờ lại hỏng bét.

Giang Hải Phong chẳng hiểu gì cả, chàng đưa mắt dò hỏi.

Một lúc lâu sau Tần Tử Linh mới nói :

- Tối hôm đó, khi các người đối địch ở Thạch Cổ tự thì muội đã ngầm giúp Giang huynh một tay, đả thương hai tên tiểu tặc.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Cô nương khinh công hơn người nên tại hạ không phát hiện được.

Tần Tử Linh liếc nhìn chàng rồi mỉm cười, nói :

- Huynh chớ tâng bốc muội, nghe tiếp đoạn sau thì huynh sẽ biết muội làm hỏng chuyện như thế nào.

Giang Hải Phong mỉm cười và lắng nghe.

Tần Tử Linh thở dài rồi nói tiếp :

- Giang huynh và Tả Nhân Long...

Nói đến đây thì sắc diện của nàng ửng đỏ. Nàng liếc nhìn Giang Hải Phong rồi mới tiếp tục nói :

- Khi hai người đối địch với Tần Đồng thì muội cũng có ở bên cạnh, đến lúc hắn sẩy chân rơi xuống vực và Giang huynh bỏ đi rồi thì tiểu muội mới phát hiện không đúng. Vì trên bờ vực có không ít cỏ dại nên muội đoán là Tần Đồng không thể chết.

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Có lẽ cô nương đoán đúng rồi. Lúc ấy tại hạ cũng nghĩ như thế.

Tần Tử Linh lại nói :

- Sau khi Giang huynh bỏ đi thì muội phí không ít sức lực để mò xuống, muốn tìm thử xem rốt cuộc hắn có chết hay không.

Giang Hải Phong thầm khâm phục ý chí của nàng, chàng hỏi :

- Sau đó thì sao?

Tần Tử Linh chậm rãi nói :

- Hắn tá túc ở một nông gia, sau đó còn đánh cô nương nhà người ta thọ thương, rồi cướp tiền cướp ngựa của người ta mà đi. Tội của hắn thật đáng chết vạn lần.

Giang Hải Phong vừa kinh ngạc vừa căm hận.

Chàng nghiến răng kêu ken két và hỏi :

- Sau đó thế nào?

Tần Tử Linh nói :

- Vì đêm tối, đường đi lại không rõ ràng, muội đoán nhất định sáng hôm sau hắn sẽ tẩu thoát nên đang đêm tìm đến một tiểu trấn kêu bằng Võ Hóa để chờ hắn.

Giang Hải Phong vội hỏi :

- Cô nương có chờ được hắn không?

Tần Tử Linh gượng cười, nói :

- Tất nhiên là chờ được, chỉ đáng tiếc là người đi đường đã cứu hắn.

Càng nghe Giang Hải Phong càng không hiểu.

Tần Tử Linh lại nói tiếp :

- Khi đó thì trời đã hơi sáng, muội thấy một người phi ngựa chạy như bay, nhìn kỹ thì quả nhiên là Tần Đồng. Bộ dạng của hắn thật chẳng ra sao cả, trên người chỗ nào cũng có thương tích, y phục rách tả tơi, sau lưng có dắt một thanh trường kiếm.

Giang Hải Phong xen vào :

- Lúc đó lẽ ra cô nương nên xuất diện bắt giữ hắn mới phải.

Tần Tử Linh gượng cười, nói :

- Muội truy theo hắn một lúc, chẳng ngờ linh cơ của hắn rất bén nhạy, có lẽ phát hiện có người luôn theo dõi mình nên hắn không ngừng ngoái đầu lại nhìn muội.

Giang Hải Phong buột miệng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Người này quỷ kế đa đoan, có lẽ cô nương mắc lừa hắn rồi.

Tần Tử Linh liếc nhìn chàng rồi kể tiếp :

- Lúc ấy muội thấy vậy thì gia tăng cước lực truy thật sát rồi nói chuyện với hắn, sau khi muội nói ra lai lịch của hắn thì hắn kinh ngạc vô cùng, và lập tức hắn trở mặt động thủ với muội...

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Võ công của người này quả nhiên rất cao cường, nếu hắn không thọ thương đầy mình thì muội tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Giang Hải Phong chỉ im lặng lắng nghe.

Thuật xong đoạn này thì Tần Tử Linh căm phẫn nói :

- Khó khăn lắm muội mới đánh bại được hắn, không ngờ lúc chuẩn bị bắt trói hắn thì bỗng nhiên có một hành nhân thích xen vào chuyện thiên hạ đi tới.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi :

- Là người thế nào?

Tần Tử Linh chau mày liễu và nói :

- Là một cô nương giống như muội, thật là kỳ quái!

Giang Hải Phong cũng lấy làm kỳ lạ, chàng nói :

- Có thể là bằng hữu của Tần Đồng ở Trung Nguyên cũng không chừng.

Tần Tử Linh lắc đầu, nói :

- Không phải, muội thấy bọn họ chưa từng quen biết nhau.

Nàng cười nhạt rồi nói tiếp :

- Đáng cười là cô nương kia tự xưng là nữ hiệp khách và làm cái chuyện như giữa đường thấy chuyện bất bình mà can thiệp vào.

Giang Hải Phong vội hỏi :

- Chuyện như thế nào?

Tần Tử Linh thở dài, nói :

- Cô nương đó nói với muội là không nên bức hiếp kẻ đang thọ thương, chỉ dựa vào một điểm này mà không hỏi rõ đầu đuôi sự việc gì cả, thế là cô ta liên thủ với Tần Đồng đánh lại muội.

Giang Hải Phong buột miệng nói :

- Đáng hận!

Tần Tử Linh chau mày nói :

- Cô nương đó niên kỷ còn rất trẻ, mấy chiêu kiếm pháp cô ta thi triển rất phi phàm, nếu muội không nhanh chóng tránh né thì suýt chút nữa thọ thương dưới kiếm của cô ta rồi. Sau đó muội mới phát hiện cô ta chỉ thi triển đi thi triển lại mấy chiêu đó, vậy mà muội chẳng có cách nào để thủ thắng.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Khi đó Tần Đồng thấy có người trợ thủ thì càng thêm can đảm, hắn chờ cơ hội đánh hỏa khí ra khiến cho muội suýt nữa bị thiêu thành than.

Nàng cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Muội vốn cho rằng thiếu nữ kia là đồng bọn của Tần Đồng, nhưng bây giờ mới thấy là không

phải.

Giang Hải Phong hỏi :

- Tại sao?

Tần Tử Linh chậm rãi nói :

- Sau khi Tần Đồng phát hỏa khí thì cô nương kia rất tức giận, cô ta dùng kiếm đánh văng hỏa khí đi và mắng Tần Đồng :

- Chỉ có thứ hạ lưu mới dùng vật này, ngươi không nên dùng nó. Nếu ta không nghĩ ngươi thọ thương tội nghiệp thì bằng một điểm này, ta cũng chẳng xen vào chuyện của ngươi.

Tần Tử Linh mỉm cười và nói tiếp :

- Lúc đó, Tần Đồng cũng ngẩn người, còn y phục của muội cũng bị cháy rách khá nhiều, vì bọn họ hai người, muội đánh không lại nên đành thối lui.

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Cô nương có hỏi danh tánh của thiếu nữ đó không?

Tần Tử Linh chau mày nói :

- Điều này muội thật khinh suất, nhưng cô ta nói với muội là cô ta họ Tịch, hình dạng cô nương này cũng rất dễ nhớ.

Giang Hải Phong giật thót người, chàng hỏi lại :

- Họ gì? Hình dạng cô ta thế nào?

Tần Tử Linh nhìn chàng bằng ánh mắt kỳ quái và nói :

- Cô ta họ Tịch, chừng mười tám mười chín tuổi, thân thể khá cao, hình dáng rất đẹp, chỉ có điều hình như không hiểu chuyện lắm.

Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng :

- Quả nhiên là cô ta rồi.

Tần Tử Linh kinh ngạc, nàng hỏi :

- Giang huynh quen biết cô nương đó à?

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Cô ta cùng đi với tại hạ vào Trung Nguyên, vì hành tẩu bất tiện nên mới hóa trang thành một thư đồng, cái danh gọi là Tịch Xuân.

Tần Tử Linh tròn xoe song mục mà nhìn chàng, dường như nàng rất kinh ngạc.

Giang Hải Phong nói tiếp :

- Chuyện này có lẽ cô nương chưa rõ, nghe tại hạ nói là sẽ hiểu ngay.

Thế là chàng lược thuật chuyện mình quen biết với Tịch Ti Ti trên hoang đảo như thế nào, sau đó hai người vào Trung Nguyên và thất lạc như thế nào.

Chàng kể lại rất tự nhiên nhưng Tần Tử Linh nghe vào tai thì có một cảm giác đặc biệt khó chịu.

Cuối cùng Giang Hải Phong cũng lấy làm kỳ quái. Chàng nói :

- Không ngờ cô ta lại đến nơi đó và ra tay cứu Tần Đồng, thật là quái sự!

Tần Tử Linh cũng tròn xoe mắt không kém phần kỳ quái.

Giang Hải Phong lại hỏi :

- Cô nương có thể nói thêm một chút về cô ta không?

Tần Tử Linh mỉm cười, nói :

- Cô ta rất đẹp, đầu đội một chiếc mũ rơm rộng vành, thân mặc y phục đi ngựa.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Không sai, nhất định là cô ta rồi.

Nói đoạn chàng lại vội hỏi :

- Cô nương có biết hai người bọn họ đi về đâu không?

Tần Tử Linh suy nghĩ một lát rồi nói :

- Có lẽ là đi Tô Châu, vì hình như muội nghe cô nương đó nói đến hai tiếng Tô Châu.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi đứng bật dậy. Chàng nói :

- Rất tốt, bây giờ tại hạ phải đi Tô Châu tìm bọn họ. Tần Đồng giết người phải đền mạng, có nợ phải trả. Chỉ có điều cô nương kia quá ngây thơ mà lại rơi vào tay hắn, hậu quả khó mà lường hết được, do đó tại hạ cần phải đi cứu cô ta.

Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh hơi ngỡ ngàng. Nàng gượng cười và nói :

- Chuyện này nên làm, Giang huynh mau đi đi.

Giang Hải Phong nghe xong câu chuyện thì hận không thể mọc cách bay ngay đến Tô Châu để bắt tên nghịch đồ Tần Đồng.

Còn Tịch Ti Ti, đích thực là chàng coi nàng như muội muội, nàng thơ ngây vô tà mà đi cùng đường với Tần Đồng thì quá nguy hiểm.

Vì thế Tần Tử Linh bảo chàng đi mau thì chàng đâu còn nghĩ đến điều gì nữa.

Chàng lập tức cung thủ chào và nói :

- Tối đa là mấy ngày nữa tại hạ sẽ quay về, khi đó sẽ tự thân đến đa tạ cô nương.

Tạm biệt!

Nói đoạn chàng vội vàng rời thạch đình, lên thuyền mà đi.

Tần Tử Linh nhìn theo một lúc rồi mới chậm rãi đứng lên.

Nàng gượng cười đầy vẻ thất vọng và tự nói :

- Xem ra ta chậm một bước rồi.

Sau một tiếng cười nhạt thì nàng lại tự nói :

- Đi thôi! Ta trở về Thiên Sơn thôi.

Song mục rưng rưng ngấn lệ, cứ thế nàng rời thạch đình giữa hồ mà đi một mình.

* * * * *

Lại nói đến Tịch Ti Ti, từ lúc nàng bị Tả Nhân Long bắt đi khỏi Giang Hải Phong, sau đó dụng kế thoát khỏi tay Tả Nhân Long, chuyện này khiến nàng vô cùng đắc ý.

Nhiều lúc nàng nghĩ lại chuyện này thì bất giác cười thầm, và chí ít cũng mắng một câu :

- “Ngốc tiểu tử!”

Nhưng ba chữ “ngốc tiểu tử” này cũng thường khiến nàng đỏ mặt, nghĩ lại nàng có một thứ cảm giác chua xót không thể nói ra được, và đương nhiên nàng cũng rõ đạo lý bên trong.

Nàng biết Giang Hải Phong đi Giang Nam nên sau khi thoát ra khỏi tay Tả Nhân Long thì nàng cũng thẳng tiến đến Giang Nam.

Nàng còn biết Tả Nhân Long cũng muốn đi Giang Nam, do đó chẳng biết thế nào mà trong lòng nàng có một thứ cảm giác thẹn thùng, đối với nàng, nàng không muốn gặp lại nữa.

Nhớ lại cảnh bị Tả Nhân Long ngồi trên ngựa kẹp sát bên người thì bất giác nàng vừa tức giận vừa xấu hổ.

Nguyên nàng đến Hàng Châu từ rất sớm, khi đó cả Giang Hải Phong và Tả Nhân Long đều chưa đến. Nàng ở đó mấy ngày, đi khắp nơi dò hỏi Giang Hải Phong nhưng sau bảy ngày liền vẫn không tìm ra tung tích Giang Hải Phong, thế là nàng vô cùng thất vọng.

Có lúc ngồi cô đơn một mình, bất chợt nàng tự hỏi :

- Còn tìm hắn làm gì nữa? Tìm ra thì được gì nào?

Tịch Ti Ti luôn tự coi mình là một hiệp nữ, thủ thân như ngọc. Tuy bản thân nàng thừa biết là mình và Tả Nhân Long chẳng có gì nhưng việc Tả Nhân Long cắp nàng đi trên một đoạn đường khá dài, khiến cho nàng luôn ray rứt và hổ thẹn.

Đã có quan niệm như vậy nên tâm ý tìm Giang Hải Phong cũng tự nhiên giảm đi mấy phần.

Nàng lại nghĩ thế này :

- “Ta còn tìm hắn làm gì? Ta đã không còn xứng đáng với hắn rồi.”

Nghĩ vậy nên nàng cũng không còn nhiệt tâm như trước nữa, suốt ngày chỉ dạo chơi một mình quanh Tây Hồ.

Chẳng mấy ngày sau, nàng cũng chán Tây Hồ nên lại du ngoạn đến mấy dãy núi gần đó. Cảnh đẹp nhưng lòng đang muộn phiền nên Tịch Ti Ti cũng chẳng thấy hứng thú gì, đang lúc thương tâm và thất vọng có dư thì bắt đồ gặp phải Tần Đồng.

Tình cảnh khốn đốn của Tần Đồng khiến cho nàng thông cảm, tướng mạo tuấn tú của hắn lại khiến nàng ngộ nhận hắn là một kẻ sĩ chính trực. Vì vậy nàng mới nộ khí bất bình, giữa đường bạt đao tương trợ.

Lúc này nàng rất khoái chí nên vội hỏi Tần Đồng :

- Nữ nhân đó là ai? Tại sao lại muốn truy sát ngươi?

Tần Đồng vốn đang thừa kinh khiếp nhưng thấy người cứu mình là một cô nương tuyệt sắc thì bất giác cũng động lòng háo sắc. Thực ra hắn đã từng gặp Tịch Ti Ti trên hải đảo, nhưng vì lúc đó là đêm tối, lại động thủ vội vàng nên chẳng bên nào có thể thấy rõ diện mục đối phương.

Lúc này hắn giả vờ làm ra vẻ đáng thương hại.

Hắn thở dài rồi nói :

- Đại cô nương không biết đấy thôi, nữ nhân vừa rồi là một nữ tặc nổi tiếng, ả đã truy theo tại hạ đến cùng đường.

Tịch Ti Ti liền khoát tay, nói :

- Ta không tin, cô ta là một nữ nhân mà truy theo ngươi làm gì?

Tần Đồng vừa thở hổn hển vừa giả vờ đau đớn.

Hắn nói :

- Cô ta muốn làm phu thê với tại hạ, nhưng làm sao tại hạ có thể lấy một nữ tặc làm thê tử chứ, mặc dù dung mạo của cô ta cũng không tệ.

Tịch Ti Ti nghe vậy thì bất giác đỏ mặt, nàng cười nhạt, nói :

- Thiên hạ há có nữ nhân không biết xấu mặt như thế sao? Lần sau gặp lại ả ta phải...

Nàng liếc nhìn Tần Đồng rồi cười nhạt, nói tiếp :

- Ngươi cũng chẳng phải là nam tử tốt lành gì, tại sao cô ta lại mê ngươi như thế?

Tần Đồng gượng cười, nói :

- Cô nương là ân nhân cứu mạng của tại hạ, lẽ nào tại hạ nói dối với cô nương?

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói :

- Nữ tặc đó có tên gì? Ngươi là một nam tử, tại sao ngay cả một nữ nhân mà cũng đánh không lại? Còn bị ả đó đánh thọ thương cùng mình là nghĩa làm sao?

Nói đoạn nàng quét mục quang nhìn lên khắp người Tần Đồng. Tần Đồng bất giác đỏ mặt, cũng may là trên đầu và mặt hắn được quấn mấy lớp vải trắng nên Tịch Ti Ti không phát hiện được.

Hắn thở dài một hơi rồi nói :

- Không phải là một mình ả, có đến mười mấy người, bọn chúng bị tại hạ giết sạch rồi, nhưng vì thế mà tại hạ cũng thọ thương trầm trọng như thế này.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Vậy thì công phu của ngươi cũng không tầm thường rồi.

Tần Đồng sợ Giang Hải Phong sẽ truy theo sau nên vừa nói hắn vừa không ngừng ngoái đầu nhìn lại.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói :

- Đừng sợ, ta đã cứu ngươi thì tuyệt không để ngươi bị bọn chúng bắt trở lại.

Tần Đồng luôn miệng kêu phải phải, nhưng trong lòng lại cười thầm, hắn thầm nghĩ :

- “Chẳng biết cô nương này có bản lãnh ghê gớm gì?”

Hai người theo một đường sơn đạo mà đi, lúc này mặt trời đã lên cao, đại địa sáng rực dưới ánh nắng vàng.

Vì Giang Hải Phong không truy theo nên Tần Đồng cũng yên tâm không ít, nếu thân thể không thọ thương thì có lẽ hắn đã cao hứng ngâm nga một khúc nhạc rồi.

Vừa đi hắn vừa mỉm cười, nói :

- Tại hạ còn chưa thỉnh giáo quý tánh và phương danh của cô nương.

Tịch Ti Ti thành thật nói :

- Ta kêu bằng Tịch Ti Ti.

Tần Đồng gật đầu, nói :

- Thì ra là Tịch cô nương, thất kính.

Tịch Ti Ti chau mày nhìn hắn vào hỏi :

- Còn ngươi?

Tần Đồng gượng cười, hắn không dám nói ra danh tánh thật của mình, vì hiện tại danh tánh của hắn được truyền khắp giang hồ nhưng chẳng tốt lành gì, nếu nói thật cho đối phương biết thì không

chừng mất đầu như chơi.

Nhất thời không nghĩ ra được một tên nào, hắn do dự một lúc rồi buột miệng nói :

- Tại hạ kêu bằng Tả Nhân Long.

Tịch Ti Ti gò cương ngựa, nàng tròn xoe mắt nhìn hắn và hỏi :

- Ngươi là Tả Nhân Long?

Tần Đồng cảm thấy bất ổn nên vội nói lại :

- Cô nương nghe nhầm rồi, tại hạ kêu bằng Tả Nhẫn Tùng, không phải là Tả Nhân Long. Tiểu tử Tả Nhân Long đó là kẻ mà tại hạ hận nhất đấy.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói :

- Ta cũng biết tên Tả Nhân Long đó, nếu ngươi là hắn thì ta đã không cứu rồi.

Nói đoạn nàng thúc ngựa đi, Tần Đồng vui mừng không ít. Hắn nói :

- Hóa ra cô nương cũng có thâm thù với hắn?

Tịch Ti Ti nhìn Tần Đồng bằng ánh mắt hoài nghi. Nàng hỏi :

- Ngươi và hắn cũng có ân oán à?

Tần Đồng cắn môi, nói :

- Thù hận như núi, bất cộng đái thiên, con bà nó.

Hắn vội dừng lại rồi gượng cười, nói tiếp :

- Cô nương chớ chê cười, bởi vì tại hạ quá hận hắn mà thôi, thương thế trên người tại hạ là do hắn một phần.

Tịch Ti Ti “à” một tiếng rồi nói :

- Người đó cố nhiên là không tốt, nhưng võ công của hắn đích thực là cao cường.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Cô nương đừng sợ hắn. Tần... Tả Nhẫn Tùng này quyết không sợ hắn, sớm muộn gì cũng có ngày hắn nếm mùi đau khổ của tại hạ.

Tịch Ti Ti thản nhiên cười và nói thầm trong bụng :

- “Ngay cả một nữ tặc, ngươi cũng đánh không lại mà đối phó với Tả Nhân Long được sao?”

Tuy nghĩ thế nhưng nàng không tiện nói toạc ra, nhất thời chỉ cười cười rồi thôi.

Hai người đi được một đoạn khá xa. Tịch Ti Ti bỗng nói :

- Ta thấy thương thế của ngươi tuy nặng nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng được, ta tiễn ngươi đến đây thôi, có lẽ phải tạm biệt rồi.

Lời vừa dứt thì chợt nghe “thịch” một tiếng, Tịch Ti Ti nhìn qua thì thấy Tần Đồng rơi từ trên ngựa xuống đất.

Nàng vội xuống ngựa, bước lại và chau mày nói :

- Ngươi làm sao thế? Có đau lắm không?

Tần Đồng nhăn mặt chau mày làm ra vẻ đau đớn, hắn vừa kêu rên vừa nói :

- Đau muốn vỡ cả tim, sao lại không? Chân của tại hạ không thể đứng lên được rồi, cô nương... kéo giúp tại hạ một tay.

Tịch Ti Ti thấy thương thế trên người hắn đích thực là không nhẹ, nàng chau mày rồi lấy thanh kiếm bên hông đưa cả vỏ kiếm tới trước và nói :

- Nắm lấy!

Tần Đồng vốn muốn mượn cơ hội mà nắm lấy ngọc thủ, không ngờ đối phương lại làm thế nên hắn đành nắm lấy vỏ kiếm, gượng đứng lên.

Và phải mất một thời gian khá lâu thì Tịch Ti Ti mới đưa được hắn lên ngựa trở lại.

Nàng thở phào một hơi rồi hỏi :

- Ngươi định đi về đâu?

Tần Đồng hắn giọng rồi nói :

- Hiện giờ tại hạ cũng chẳng có một nơi nhất định để đi, còn cô nương định đi đâu?

Tịch Ti Ti chau mày nói :

- Ta cũng y như ngươi vậy, nhưng ta muốn đi Tô Châu, vì ta nghe thiên hạ có câu “trên trời có

thiên đàng, hạ giới có Tô - Hàng”. Hàng Châu thì ta đã dạo chân rồi, nhưng Tô châu thì chưa từng đến, ngay cả đi đường nào ta cũng không biết.

Tần Đồng lập tức tiếp lời :

- Tại hạ biết đường, tại hạ sẽ đưa cô nương đi. Tô Châu là một nơi rất đẹp, Hổ Khâu, Càn Nguyên Tự...

Tịch Ti Ti nói :

- Ngươi chỉ đường rồi ta đi một mình cũng được.

Tần Đồng chau mày nói :

- Cô nương hà tất phải cố chấp như vậy, tại hạ cùng đi với cô nương chẳng phải là tốt hơn sao? Tại hạ có thể dẫn đường, còn cô nương lại có thể bảo vệ tại hạ...

Lưỡng toàn kỳ mỹ, há chẳng thú vị hơn sao?

Tịch Ti Ti cúi đầu suy nghĩ :

- “Mình đã cứu người ta thì phải cứu cho đến nơi đến chốn mới được, vả lại mình cũng đang sầu không có người trò chuyện, bây giờ thêm một người để tâm sự há chẳng đỡ buồn hơn sao?”

Nghĩ đoạn nàng liền gật đầu đồng ý.

Tần Đồng phấn chấn tinh thần, hắn nói :

- Cô nương yên tâm, thương thế của tại hạ nhiều lắm là bốn năm ngày nữa sẽ bình phục thôi, đến lúc đó đừng nói là Tả Nhân Long ngay cả Giang...

Hắn định nói là Giang Hải Phong nhưng trên giang hồ không ai là không biết đại danh của Giang Hải Phong, nếu nói ra đối phương có thể hiểu lầm, như thế càng thêm bất lợi. Do đó Tần Đồng vội ngừng lại, một lát sau hắn mới nói tiếp :

- Đến lúc đó tại hạ chẳng sợ ai nữa cả.

Tịch Ti Ti chau mày hỏi :

- Vừa rồi ngươi nói cái gì Giang... Giang vậy?

Tần Đồng mau miệng đáp :

- Là Giang Đại Đồng.

Tịch Ti Ti gật đầu, nói :

- Ta tưởng là Giang Hải Phong chứ.

Tần Đồng thầm kinh hãi, hắn vội hỏi :

- Lẽ nào cô nương cũng quen biết Giang Hải Phong?

Song mục của Tịch Ti Ti bất giác đỏ lên, suýt chút nữa thì rơi lệ, nàng gượng cười, nói :

- Không, ta không biết.

Tần Đồng nụ cười, nói :

- Sau này tại hạ cũng phải gặp lại người đó.

Tịch Ti Ti ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Tần Đồng vội lắc đầu, nói :

- Không! Không! Tại hạ chỉ bất phục thôi, giang hồ nói về hắn quá lợi hại, tại hạ có chút không tin.

Tịch Ti Ti mỉm cười, nói :

- Vậy thì sau này ngươi cứ đi thử xem.

Tần Đồng gật đầu, nói :

- Đương nhiên!

Tần Đồng vừa nhìn thấy Tịch Ti Ti là rất muốn cưỡng đoạt nàng rồi, nhưng hắn thừa hiểu câu “dục tốc bất đạt” vả lại thương thế của hắn chưa lành nên đành cố gắng nhẫn nhịn.

Sau một ngày hành trình thì cuối cùng hai người cũng đến Tô châu. Chiều hôm đó Tần Đồng đưa Tịch Ti Ti đi ngắm một vài danh lam thắng cảnh. Tối đến, trên đường trở về khách điếm, Tần Đồng lợi dụng một bãi cỏ vắng người mà giở trò định cưỡng đoạt Tịch Ti Ti.

Trong lúc hai người giằng co với nhau thì đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng cất lên :

- Tần Đồng, ngươi thật đáng chết.

Giọng người này tuy không cao, nhưng Tần Đồng nghe ra như tiếng sấm nổ bên tai. Hắn vội buông Tịch Ti Ti, lướt ra xa và quét mục quang nhìn tới trước thì thấy một người mặc hắc y, không biết xuất hiện từ lúc nào, hiện đang đứng cách chỗ hắn đứng không xa.

Hắc y nhân cũng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Tả Nhân Long, người từng khiến hắn nếm không ít đau khổ. Vì trong lúc giằng co định cưỡng đoạt Tịch Ti Ti, Tần Đồng đã cởi áo và tháo kiếm để cạnh một gốc cây, bây giờ những thứ đó đã nằm trong tay Tả Nhân Long.

Tần Đồng thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, dâm ý tiêu tan, hắn quát lớn :

- Họ Tả kia, trả lại bảo kiếm cho ta.

Lúc này Tịch Ti Ti vừa hổ thẹn vừa phẫn hận, nàng tức đến run cả giọng :

- Ngươi... ngươi... thì ra ngươi không phải là Tả Nhẫn Tùng mà là Tần Đồng...

Từ đầu ta đã biết ngươi chẳng tốt lành gì, nhưng không ngờ...

Giọng của nàng tắc lại nơi cổ họng và biến thành tiếng nấc, hai dòng lệ bất giác tuôn ra.

Nhưng lúc này Tần Đồng đâu còn để ý đến nàng, hắn trừng mắt nhìn Tả Nhân Long một lúc rồi quát lớn :

- Đánh!

Lời phát thì song chưởng cũng phát, hai đạo kình lực nhằm hai bên mạn sườn của Tả Nhân Long mà đánh tới.

Tả Nhân Long tung người tránh né, đồng thời chàng cũng lướt đến cạnh Tịch Ti Ti và nói :

- Mời cô nương tạm lánh sang một bên, chờ tại hạ trừng trị tên súc sinh này rồi hãy nói.

Tịch Ti Ti vô cùng bi phẫn và thương tâm, lúc này nàng thấy Tả Nhân Long tựa như thấy người thân, suối lệ bất giác tuôn ra như mưa, nàng vừa khóc vừa nói :

- Tả đại ca không được tha hắn!

Từ lúc Tịch Ti Ti bỏ trốn đến nay, Tả Nhân Long chưa hề quên hình ảnh diễm lệ của nàng, bây giờ thấy nàng tóc rối tứ tung, quần áo xốc xếch thì bất giác cảm thấy khó xử vạn phần.

Lúc này nghe Tịch Ti Ti nói vậy thì chàng gật đầu, nói :

- Cô nương yên tâm, hắn không thoát được đâu.

Nói đoạn chàng quét mục quang lạnh lùng nhìn về phía Tần Đồng và nói :

- Tần Đồng, ngươi đúng là một kẻ bại hoại nhất trong võ lâm.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Thứ ăn cháo đái bát, ngươi còn mặt mũi nào mà nói chuyện với ta.

Lời dứt thì hắn lắc người một cái, hữu thủ thi triển thủ pháp Phụng Xí Đơn Triển, đánh thẳng vào mạn sườn Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long biết Tần Đồng là đệ tử của Ngân Hà lão nhân và là sư đệ của Giang Hải Phong nên võ công tuyệt đối không tầm thường, vì thế chàng không dám có ý khinh suất.

Chàng vừa lách người qua trái tránh né, thì tả chưởng của Tần Đồng cũng xuất ra, song chưởng chéo nhau thành thủ pháp Kim Bôi Bàng ép vào giữa.

Hắn hận Tả Nhân Long thấu xương thấu cốt nên vận toàn bộ nội lực bình sinh vào song chưởng, hắn định bụng sẽ hủy Tả Nhân Long dưới thế công này.

Nhưng Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long đâu dễ bị hắn đả thương như vậy, tuy võ nghệ của chàng còn kém Giang Hải Phong một bậc nhưng Tần Đồng vẫn không phải là đối thủ của chàng.

Song chưởng của Tần Đồng chưa ép được chưởng lực vào giữa thì song thủ của Tả Nhân Long đã lay động, nhằm thẳng vào hai cổ tay của đối phương mà phát kình lực.

Tần Đồng cảm thấy bất ổn, hắn chưa kịp thu chiêu hoán thế thì song chưởng của Tả Nhân Long đã cuộn tới rồi.

Chỉ nghe Tả Nhân Long quát lớn một tiếng :

- Đi!

Hai tay của Tần Đồng bị đánh dạt ra ngoài, hai cổ tay đau đớn dường như muốn gãy. Hắn buột miệng kêu thất thanh, thân hình loạng choạng lui ra sau năm sáu bước.

Tần Đồng cũng không dám luyến chiến nữa, hắn mượn thế lui bước mà tung người ra xa hơn trượng.

Tả Nhân Long tung người lướt tới nhanh như chớp, đang chuẩn bị hạ trọng thủ đả thương đối phương thì đột nhiên thấy Tần Đồng liên tục phất song thủ ra, một đám cây khô đá nát bốc lên và bay ập vào mặt Tả Nhân Long.

Tả Nhân Long không ngờ đối phương còn có chiêu này, chàng vội vàng cúi đầu tránh né.

Tần Đồng chớp cơ hội búng người lướt đi ra xa mấy trượng. Nơi hắn hạ thân xuống đúng vào một cây cổ tùng, thân hình hắn lúc này bê bết đất cát, trông chẳng ra sao cả. Hắn cười nhạt, nói :

- Tả Nhân Long, hãy nhớ chuyện hôm nay đấy, trong vòng mười ngày nữa Tần Đồng ta không thu hồi được bảo vật của sư môn thì thề không làm người.

Hắn cười một tràng quái gở, rồi lại nói :

- Nhị thái gia đi đây!

Lời dứt thì song thủ khai triển, thân hình vọt lên cành tùng rồi sử dụng tuyệt kỹ khinh công Nhất Hạc Xung Thiên mà phóng đi như tên bắn. Thoáng chốc đã mất hút qua phía bên kia dãy núi.

Tả Nhân Long biết mình không thể đuổi kịp nên cười nhạt, nói :

- Dễ dàng cho tên súc sinh ngươi quá rồi.

Chàng quay lại thì thấy Tịch Ti Ti đã bình tĩnh, y phục của nàng bị Tần Đồng cào cấu nên đông rách một miếng, tây rách một miếng, lộ cả da thịt ra ngoài.

Khi Tả Nhân Long đến gần thì nàng vội nấp sau một gốc cây và nói :

- Tả đại ca, ngươi... ngươi không được đến gần.

Bấy giờ Tả Nhân Long mới hiểu ra, sắc diện của chàng cũng chợt ửng đỏ, chàng vội nghiêm túc nói :

- Tịch cô nương không cần kinh sợ, chờ đó tại hạ sẽ nghĩ ra biện pháp.

Tịch Ti Ti hỏi :

- Tần Đồng đâu rồi?

Tả Nhân Long thở dài, nói :

- Tên khốn đáng chết đó đã chạy thoát rồi, nhưng nhất định tại hạ sẽ tìm được hắn, cô nương hãy yên tâm.

Tịch Ti Ti nói với giọng bi phẫn :

- Nếu đại ca không xuất hiện kịp thời thì tình thế hôm nay thật khó tưởng tượng...

Lần này đại ca là ân nhân của ta rồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Lần trước là một sự hiểu lầm, phép chướng nhãn của cô nương thật sự đã qua mắt được tại hạ, sau này biết Tịch Xuân là hóa thân của cô nương thì tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Còn chuyện hôm nay, sở dĩ tại hạ xuất hiện kịp thời là vì ban chiều tại hạ đã phát hiện được hai người trong lúc ngoạn cảnh và ngầm theo đến đây.

Tịch Ti Ti "à" một tiếng rồi nói :

- Thì ra là thế, nhưng bây giờ làm sao ta ra được?

Tả Nhân Long vội cởi áo khoác của mình, vừa quăng cho nàng, chàng vừa nói :

- Tạm thời cô nương dùng cái này, cứ mặc ở bên ngoài là được.

Tịch Ti Ti chụp lấy chiếc trường bào rồi nói :

- Không được, đây là y phục của nam nhân, rộng quá!

Tả Nhân Long bật cười, chàng nói :

- Cứ xem như cô nương đang hóa trang thành nam nhân vậy, không chừng còn tuấn tú hơn bọn nam nhân tại hạ nữa đấy. Mặc tạm một lúc, lát nữa tại hạ sẽ ra thương điếm mua cho cô nương một bộ y phục khác vậy.

Tịch Ti Ti đành mặc vào, một lúc sau nàng mới từ từ bước ra, đầu tóc đã được búi gọn, trông nàng cũng có mấy phần khí phái của nam nhân.

Nàng gượng cười và nói :

- Hôm nay may mà gặp được Tả đại ca.

Tả Nhân Long lấy làm kỳ quái, chàng nói :

- Tần Đồng đã bị Giang Hải Phong đánh rơi xuống vách núi ở Tây Hồ, tại hạ cho rằng hắn đã chết, không ngờ bây giờ hắn lại đi chung với cô nương, thật khiến người ta nghĩ không thông.

Tịch Ti Ti ngạc nhiên vô cùng, nàng hỏi lại :

- Cái gì? Hắn đã bị Giang Hải Phong đánh rơi xuống vách núi à?

Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Tại hạ tận mắt mục kiến.

Tịch Ti Ti thở dài, nói :

- Vậy mà tên khốn này đã lừa ta thật thảm hại.

Nói đoạn nàng thuật lại chuyện gặp và giải cứu cho Tần Đồng. Tả Nhân Long nghe xong thì gật đầu, nói :

- Cô nương đã bị hắn lừa rồi.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói :

- Nếu biết hắn là kẻ thù của Giang Hải Phong thì lúc ấy ta đã bắt giữ hắn rồi. Ôi!

Bây giờ làm thế nào đây?

Dường như Tả Nhân Long nhớ đến chuyện gì, chàng vội hỏi :

- Tại hạ nhớ vừa rồi cô nương có nói là gặp một thiếu nữ, thế thiếu nữ đó họ gì?

Hình dáng ra sao?

Tịch Ti Ti đáp :

- Cô nương đó cũng không tệ, nếu như không muốn nói là khá đẹp. Cô ta họ Tần, còn kêu bằng gì thì ta không hỏi.

Tả Nhân Long bất giác ngẩn người một lúc lâu mà không nói gì.

Tịch Ti Ti thấy kỳ lạ nên nói tiếp :

- Tần Đồng nói cô ta là nữ tặc.

Tả Nhân Long gượng cười, nói :

- Cô nương đó có ngoại hiệu là Tái Ngoại Phi Hồng, họ Tần tên là Tử Linh, là một nữ hiệp khách nổi danh ở Thiên Sơn. Nếu nói cô ta là nữ tặc là lăng nhục cô ta quá sức rồi. Nhưng kỳ quái là tại sao cô ta lại đối địch với Tần Đồng?

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói :

- Chuyện này thì ta không rõ.

Từ lúc nghe nói Tần Tử Linh đã xuất hiện thì dường như thái độ của Tả Nhân Long hoàn toàn thay đổi, chốc chốc chàng lại buông tiếng thở dài.

Chàng thầm nghĩ :

- “Tần Tử Linh đã đến Tây Hồ thì không thể không nghe tin tức của ta, vậy mà nàng vẫn không đến thăm ta. Đủ thấy nàng đã quên ta thực rồi. Thế thì ta hà tất phải si si luyến luyến nhớ mong nàng nữa.”

Bất chợt chàng nhớ đến khẩu khí của Nhất Cổ Thanh Yên Kiều Mạo khi nói về Tần Tử Linh dường như nàng rất có hảo cảm với Giang Hải Phong. Xả thân mạo hiểm giải cứu Giang Hải Phong, bây giờ lại đối địch với Tần Đồng. Chuyện này nhất định cũng vì Giang Hải Phong rồi.

Nghĩ đến đây thì bất giác lòng chàng tê tái, một luồng khí lạnh từ chân dâng lên, một nỗi thất vọng lan tỏa khắp nơi.

Chàng nghĩ :

- “Mình không ngại thiên lý đến Trung Nguyên chỉ vì tìm nàng, mong nối lại những ngày xưa êm ấm, không ngờ bây giờ chuyện nhỏ lại sinh chuyện lớn như thế.”

Chàng lại nghĩ đến Giang Hải Phong :

- “Một thiếu niên anh tuấn, võ công có thể xưng thiên hạ vô địch, người lại thông minh đoan chính, nếu Tần Tử Linh chọn được người này thì nhãn lực của nàng quả nhiên hơn người. Xem ra, với tình thế trước mắt thì nhất định là tình cảm của hai người đã có tiến triển, vậy làm sao mình có thể nhẫn tâm chia loan rẽ thúy được?”

Càng nghĩ Tả Nhân Long càng thộn người ra. Khi ngẩng đầu lên thì thấy Tịch Ti Ti đang nhìn mình bằng đôi mắt long lanh, lòng chàng bất giác xao động, cảm tình từ ảo tưởng lại trở về hiện thực.

Chàng gượng cười và khẽ nói :

- Chúng ta đi thôi!

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Sau khi rời khỏi Tả Nhân Long, mỗi lần nhớ đến chuyện đó thì không biết nàng đã khóc bao nhiêu lần. Không nghi ngờ gì nữa, Tả Nhân Long là người đầu tiên tiếp xúc với da thịt nàng, người lại khôi ngô anh tuấn, điều nàng càng khiến nàng không khỏi sinh lòng tơ tưởng.

Hôm nay, không ngờ thiên hạ lại có chuyện khéo léo thế này, trời xui đất khiến cho nàng gặp lại chàng. Không những thế, chàng còn cứu nàng thoát khỏi tên dâm tặc, rồi còn trông thấy nửa phần thân hình lõa thế của nàng.

Đối với một thiếu nữ mà nói, trong tình huống này thường phát sinh một thứ cảm giác vi diệu, kết quả là có hai con đường: Một là căm hận đối phương thấu xương thấu cốt. Hai là yêu đối phương cũng thấu cốt thấu xương.

Tả Nhân Long trượng nghĩa cứu người, tự nhiên không có lý do để bị căm hận, vậy theo lẽ thường, tình cảm của Tịch Ti Ti đối với chàng sẽ càng thêm sâu sắc. Đồng thời Tả Nhân Long cũng có ấn tượng sâu đậm về Tịch Ti Ti hơn, bởi những lý do trên.

Thời này, khắc này, chính là lúc kêu bằng Tâm Tâm Tượng Ấn, chỉ có điều người nào cũng giống như kẻ phạm tội, không muốn thổ lộ tâm tình của mình với đối phương.

Sau một hồi im lặng thì Tả Nhân Long khai khẩu :

- Cô nương ở đâu? Tại hạ đưa cô nương về nhé?

Tịch Ti Ti ngập ngừng một lát rồi nói :

- Thực lòng mà nói, ta cũng không có chỗ ở, hành lý đều để trên lưng ngựa nhưng bây giờ ngựa cũng mất rồi.

Nói đoạn nàng ngoái đầu tìm tứ phía. Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Không sao, cô nương có thể lấy ngựa của tại hạ mà đi.

Nói đoạn chàng hú một tiếng dài, lập tức có tiếng ngựa hí từ trong rừng tùng đối diện, một chú ngựa ô phi như bay về phía Tả Nhân Long.

Tịch Ti Ti sinh trưởng ở vùng Cam Túc nên rất có kiến thức về ngựa, vừa thấy con ngựa ô này thì nàng biết ngay nó thuộc loại Tiểu Hắc Long, nổi danh ở miệt Tây Bắc.

Lông mao trên bốn vó của nó vừa dài vừa đen bóng, bất giác nàng buột miệng tán thưởng :

- Bảo mã!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Nếu cô nương thích thì tại hạ tặng con ngựa này cho cô nương đấy.

Tịch Ti Ti đã tung mình lên ngựa, nàng nghe vậy thì quay lại mỉm cười, nói :

- Thật không? Tả đại ca không tiếc sao?

Tả Nhân Long cười cười, nói :

- Đương nhiên là thật, tại hạ hãy còn một con ở Thiên Sơn, cũng là ngựa ô.

Tính khí của Tịch Ti Ti vốn rất hồn nhiên ngây thơ, lúc này nàng cao hứng nên quên cả sự tủi nhục vừa rồi, nàng vỗ tay cười lớn và nói :

- Tuyệt quá! Tả huynh tốt quá! Vậy thì chúng ta có thể cùng ngồi ngựa dạo chơi rồi.

Nói ra câu này mới cảm thấy lỡ lời, sắc diện bất giác đỏ hồng, nhất thời ngồi ngẩn người trên ngựa.

Tả Nhân Long nhìn vẻ hồn nhiên chân chất của nàng mà bất giác cảm động, chàng gật đầu, nói :

- Không nói giấu gì cô nương, cho đến bây giờ tại hạ vẫn là một lãng tử cô độc, nếu cô nương có ý muốn làm bằng hữu với tại hạ thì đó là vinh hạnh rất lớn đối với tại hạ.

Tịch Ti Ti đỏ mặt, nàng cúi đầu không nói gì.

Tả Nhân Long liền nói :

- Cô nương mau đi tìm ngựa của mình đi.

Tịch Ti Ti liếc nhìn chàng và hỏi :

- Thế còn Tả huynh?

Tả Nhân Long thản nhiên đáp :

- Tại hạ đi bộ.

Tịch Ti Ti ngại ngùng nói :

- Tả huynh cũng lên luôn, hai chúng ta cùng đi một ngựa cũng được.

Tả Nhân Long nghe vậy thì lòng vui như mở cờ, nhưng chàng lập tức lắc đầu và nói :

- Đa tạ cô nương, tại hạ đợi cô nương ở đây cũng được.

Tịch Ti Ti cũng chẳng khách khí, nàng nói tiếng cảm ơn rồi giục ngựa phóng đi, lúc này nàng mới cảm thấy ngọc diện hơi nong nóng, lòng thầm nghĩ :

- “Ta thật đáng chết, ta đã nói với chàng những gì nhỉ? Ôi! Như thế há chẳng khiến chàng khinh thị sao?”

Nhưng cũng chính vì thế mà nàng để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tả Nhân Long, bởi chàng chưa đến nổi để mất phong độ của một “chính nhân quân tử”.

Sau một hồi tìm kiếm nhưng chẳng thấy tung tích con ngựa của mình thì Tịch Ti Ti bất giác tức khí, vì toàn bộ y phục và lộ phí của nàng để trên lưng con ngựa, bây giờ mất sạch thì tương lai thật là một bước cũng khó đi.

Chẳng còn cách nào khác nên nàng đành quay trở về.

Tả Nhân Long vẫn ngồi trên tảng đá cạnh gốc cây, một bước cũng chưa rời.

Chàng liền hỏi :

- Tìm được không?

Tịch Ti Ti lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng, nói :

- Làm sao bây giờ? Y phục và lộ phí của ta...

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói :

- Không sao, chúng ta vào thành Tô Châu mua cũng được, ở đó có khá nhiều lụa đẹp.

Tịch Ti Ti lắc đầu, nói :

- Như thế làm sao tiện?

Lời vừa dứt thì Tả Nhân Long đã tung người lên ngựa, ngồi phía sau nàng, hai cánh tay rắn chắc chàng chồm tới trước nắm lấy dây cương, chàng nói :

- Cô nương ngồi cho vững nhé!

Tịch Ti Ti cảm thấy toàn thân mình nóng ran, lòng phập phồng hồi hộp và có một thứ ý vị gì đó mà nhất thời nàng không nhận biết được. Bất giác nàng quay lại nhìn Tả Nhân Long và mỉm cười, gật đầu.

Ngựa bắt đầu tung vó, nhằm hướng thành Tô Châu mà phi như bay. Đối với cô nương Dã Hạc Nhàn Vân này mà nói, đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác an toàn. Trước đây nàng thường lưu luyến Giang Hải Phong nhưng do Giang Hải Phong quá lạnh lùng nên cuối cùng tình cảm của hai người không đi đến đâu cả.

Bây giờ xem ra Tả Nhân Long là người có trách nhiệm hơn Giang Hải Phong, chàng quan tâm đến nàng mà không sợ bị người khác dị nghị.

Nghĩ đến đây thì Tịch Ti Ti chợt rộn ràng, tràn ngập niềm vui.

Không đầy một khắc sau thì ngựa đã đến vùng bình địa, Tịch Ti Ti quay lại nói :

- Chạy chậm lại một chút, cẩn thận kẻo va vào người khác.

Tả Nhân Long y lời, buông thỏng dây cương cho ngựa phi nước kiệu, chàng mỉm cười, nói :

- Đã lâu rồi tại hạ chưa được phi nhanh thế này, đây là lần thứ hai chúng ta cùng ngồi một ngựa nhỉ!

Tịch Ti Ti nguýt một cái và nói :

- Còn nói nữa. Mỗi lần nhớ lại là muội hận huynh thấu xương thấu cốt.

Tả Nhân Long cười cười, nói :

- Tại hạ cũng quá mù quáng, chỉ có thế mà không nhận ra.

Tịch Ti Ti quay lại nói :

- Nếu hôm nay không gặp lại thì muội đã cho rằng huynh là một kẻ xấu rồi, nhưng có một điều muội thật sự không hiểu.

Nàng chau mày và nói tiếp :

- Tại sao huynh lại đối đầu với Giang Hải Phong? Thực ra hắn cũng là người rất nghĩa hiệp.

Tả Nhân Long thở dài, nói :

- Trước đây là do tại hạ hồ đồ, Giang Hải Phong đích thị là một người tốt.

Tịch Ti Ti vui mừng, nàng nói :

- Nói vậy là Tả huynh không còn đối đầu với hắn nữa à?

Tả Nhân Long gật đầu, nói :

- Trường hợp của bọn tại hạ có thể gọi là không đánh thì không biết nhau, bây giờ bọn tại hạ đã là bằng hữu tốt của nhau rồi.

Tịch Ti Ti vô cùng ngạc nhiên, nàng buột miệng hỏi :

- Thật thế sao?

Tả Nhân Long gật đầu và mỉm cười, ánh mắt của Tịch Ti Ti hiển lộ niềm vui vô hạn, đồng thời nàng cũng cảm thấy rất phấn khởi.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Nay mai tại hạ sẽ đưa cô nương đi tìm hắn, khi đó Tịch Xuân sẽ trở về bên cạnh chủ nhân của mình.

Hai gò má Tịch Ti Ti đỏ bừng lên, nàng nói :

- Tả huynh thật là tệ. Không nói với huynh nữa.

Tả Nhân Long gượng cười, nói :

- Tại hạ nói thật đấy, chờ đến lúc gặp Giang Hải Phong thì tại hạ sẽ giao cô nương cho hắn, tại hạ cũng phải trở về Thiên Sơn.

Tịch Ti Ti chậm rãi quay đầu lại, song mục đầy vẻ cảm động, nàng nói :

- Chờ gặp Giang đại ca xong thì muội cùng đi với huynh, được không?

Tả Nhân Long ngớ người, chàng nói :

- Cô nương cùng đi? Điều đó không thể được.

Tịch Ti Ti nói :

- Muội nói thật mà. Đại ca! Muội quyết tâm...

Nói đến đây thì nàng cúi đầu, thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Nếu huynh không muốn thì thôi vậy.

Tả Nhân Long mỉm cười, chàng nói :

- Được! Chỉ cần cô nương đồng ý thì chúng ta cùng đi.

Hai người đối thoại đến đây thì ngựa đã vào thành, phố thị đông đúc hành nhân, người đi ngựa không nhiều, hai người cùng đi một ngựa lại càng lạ mắt, vì vậy cả hai cùng hạ mã, dắt ngựa mà đi.

Đến hiệu vải lụa, Tả Nhân Long chọn mua cho nàng mấy đoạn, đồng thời chàng cũng mua cho nàng vài món nữ trang. Tuy đây chỉ là chuyện nhỏ nhưng người mua lẫn người được mua tặng đều cảm thấy vô cùng phấn chấn. Xem ra giữa hai người bọn họ có vẻ khá tâm đầy ý hợp.

Bọn họ dạo chơi ở Tô Châu mấy ngày, nhân tiện cũng truy tìm Tần Đồng nhưng chẳng phát hiện được gì.

Hai người trọ tại Yến Tử khách điếm, một khách điếm nổi tiếng ở Tô Châu, mỗi người một phòng, hai phòng liền vách với nhau.

Đối với Tả Nhân Long, tuy có nói có cười nhưng thủy chung trong lòng chàng vẫn còn một gút mắc, mà nếu không gặp được Giang Hải Phong thì gút mắc này không thể gỡ được.

Hôm này đã là ngày trọng thu, lá phong tại Hàn Sơn tự ở ngoài thành Tô Châu đều rực hồng, du khách không ngừng nối bước đi thưởng ngoạn. Tả Nhân Long dậy sớm và ra ngoài chưa về. Tịch Ti Ti ở nhà một mình cảm thấy buồn nên gọi tiểu nhị đến hỏi đường đi Hàn Sơn tự, sau đó nàng dặn dò :

- Tả tướng công trở về thì nói là ta đi Hàn Sơn tự coi hồng diệp, bảo chàng không cần đi tìm ta.

Tiểu nhị đáp “vâng” một tiếng rồi chuẩn bị ngựa cho nàng. Từ hôm Tả Nhân Long đồng ý tặng ngựa thì con Tiểu Hắc Long đã thật sự thuộc về nàng. Tịch Ti Ti ngồi trên thần câu, mình mặc áo mới, gió thu lấp phất khiến nàng cảm thấy như đang đổi qua một cuộc đời khác.

Từ Yến Tử khách điếm đi Hàn Sơn tự phải qua một lộ trình khá dài. Trước tiên phải vượt qua Bắc Tháp Tự, kế đó theo cửa Bình Môn mà xuất thành, qua Lưu Viên rồi đi tiếp thì đến nơi. Quy mô Hàn Sơn tự tuy không lớn lắm, nhưng đây là một danh lam cổ tích nổi danh, cảnh sắc tuyệt mỹ.

Đặc biệt là rừng phong, vào mùa thu thì lá phong đỏ rực như một biển lửa, từ Hàn Sơn tự nhìn ra xa xa là bến Cô Tô với ngư thuyền lấp lánh đèn chài. Thi nhân nổi tiếng đời Đường từng lưu lại nơi này một bài tuyệt thi, đó là Phong Kiều Dạ Bạc.

“Nguyệt lạc ô dề, sương mãn thiên

Giang phong ngư hỏa đối sầu miên

Cô Tô thành ngoại Hàn Sơn tự

Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền”

Tạm dịch :

“Sương mờ, quạ giục ánh trăng phai

Cây bến sầu mơ ngọn lửa chài

Ngoài cửa Cô Tô chùa Hàn Sơn

Nửa đêm chuông vọng đến thuyền ai”

Tịch Ti Ti thúc ngựa phi rất nhanh, chẳng mấy chốc rừng phong đỏ rực đã hiện ra trước mắt, khắp sơn cùng dã địa, đâu đâu cũng một mầu hồng diệp ngút ngàn.

Tịch Ti Ti không những du ngoạn khắp Hàn Sơn tự xem hồng diệp mà nàng còn muốn đến Phong Kiều một chuyến, để xem phong thái đặc thù của cái gọi là Kiều Ngoại Kiều.

Từ Hàn Sơn tự đi xuống là một dòng sông với nước chảy trong vắt. Tịch Ti Ti không rõ tên dòng sông này là gì, nàng phi ngựa đến bờ sông, gọi một chiếc thuyền, đang lúc định lên thuyền thì bỗng nhiên thấy trên thượng lưu có một chiếc thuyền nhỏ lướt xuống rất nhanh. Buồm trên thuyền căng gió, lại đi xuôi dòng nên đi nhanh đến độ khiến ta có cảm tưởng như lưu tinh trên ngân hà.

Đứng đầu thuyền là một hắc y nhân, người này đang giục lái thuyền :

- Nhanh! Nhanh!

Tịch Ti Ti không thấy thì thôi, một khi nhìn thấy thì nhiệt huyết dâng trào khí hận xung thiên, mắt hạnh tròn xoe.

Nàng phóng lên thuyền và lớn tiếng quát :

- Mau truy theo chiếc thuyền đó.

Thì ra, hắc y nhân trên thuyền kia chẳng phải ai khác mà chính là tên sát sư bội huynh Tần Đồng.

Dường như Tần Đồng cũng nghe tiếng quát trong bờ nên quay lại nhìn, thần sắc chợt lộ vẻ kinh ngạc.

Tịch Ti Ti lớn tiếng nói :

- Tần Đồng, ngươi đừng chạy!

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi còn dám làm gì ta?

Thuyền của hắn vẫn lao đi vun vút, thuyền của Tịch Ti Ti cũng truy theo như bay.

Nàng không hiểu vì sao Tần Đồng lại khẩn trương như vậy, đang lúc băn khoăn thì chợt nghe phía

sau có người nói :

- Tịch cô nương hãy bám theo hắn, cẩn thận đừng để hắn chạy thoát.

Tịch Ti Ti kinh ngạc không ít, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau thuyền mình chừng sáu bảy trượng, cũng có một chiếc thuyền khác đang truy theo. Trước mũi thuyền này là một bạch y thiếu niên, tướng mạo uy phong nhưng không kém phần anh tuấn. Tịch Ti Ti nhìn kỹ một lúc thì bất chợt vui mừng reo lên :

- Giang đại ca, hóa ra là ngươi.

Người đến chính là Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, chàng mỉm cười và gật đầu, nói :

- Hôm nay thật may, tại hạ vất vả lắm mới tìm được cô nương.

Tịch Ti Ti bảo lái thuyền đi chậm lại, nhưng Giang Hải Phong từ xa phất tay nói :

- Truy người là quan trọng, cô nương đừng để hắn chạy thoát.

Tịch Ti Ti sực tỉnh, nàng vội quay lại nhìn thì thấy thuyền của Tần Đồng đã ở ngoài xa bảy tám trượng rồi. Bất giác nàng giục lái thuyền :

- Mau! Mau! Người trên thuyền trước là một cường đạo, đừng để hắn chạy thoát.

Lái thuyền nghe vậy thì phấn chấn tinh thần, hắn ra sức chèo chống, chiếc thuyền lập tức lướt đi như tên.

Ba chiếc thuyền nối đuôi nhau lướt đi vun vút. Trước mắt có một chiếc thạch kiều, hiện không ít thuyền neo đậu ở đó. Vì vậy mà thuyền của Tần Đồng không thể không đi chậm lại, chớp cơ hội, Tịch Ti Ti giục lái thuyền lao nhanh tới. Bỗng nhiên thấy Tần Đồng quay ngoắt lại, “vù” một tiếng, mội mũi lượng ngân tiêu đánh thẳng về phía Tịch Ti Ti.

Tịch Ti Ti xuất thủ bắt lấy lượng ngân tiêu và cười nhạt, nói :

- Tần Đồng, ngươi còn không dừng lại hả?

Nói đoạn nàng vung tay đánh trả mũi tiêu trở lại, “cách” một tiếng, mũi tiêu găm thẳng vào cột buồm. Lúc này hai thuyền đã khá gần nhau, bỗng nhiên thấy Tần Đồng tung mình phóng lên chiếc cầu đá trước mặt.

Tịch Ti Ti vì có Giang Hải Phong ở phía sau nên nhất thời quên đi sự lợi hại của Tần Đồng, nàng cũng tung lên cầu ngay lập tức.

Chính ngay lúc đó nàng mới nghe Giang Hải Phong quát lên :

- Không được lên!

Nhưng đã không kịp rồi, Tịch Ti Ti vừa lên đến nơi thì thấy Tần Đồng quay ngoắt lại, song thủ xuất ra nhằm hai bên sườn Tịch Ti Ti mà chụp tới. Tịch Ti Ti vội quay người qua phải tránh né, lúc này Tần Đồng đã liều mạng, vì hắn muốn khống chế Tịch Ti Ti để làm con tin đổi lấy sinh mạng của mình.

Lúc này hắn cũng đã xoay người thi triển thức Châu Tử Sa Võng, lập tức hai tay của hắn đã án vào hai xương hông của Tịch Ti Ti rồi. Hắn cười nhạt một tiếng rồi cắp Tịch Ti Ti nhấc lên.

Đột nhiên nghe một tiếng quát như sấm xét :

- Tần Đồng, ngươi dám hả?

Thuyền của Giang Hải Phong đã đến trước cầu đá, thân hình chàng như một con bạch âu, loáng cái đã lên đầu cầu.

Chàng quát lớn :

- Nghịch đồ đáng chết!

Tiếng quát vừa xuất thì thân hình cũng bốc lên, song thủ phất ra định kích về phía Tần Đồng. Nhưng Tần Đồng nhanh chóng đẩy Tịch Ti Ti ra trước làm lá chắn, kế đó hắn kéo nàng đi giật lùi và cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, ngươi mau dừng tay lại!

Giang Hải Phong chẳng biết làm thế nào khác, chàng đành dừng bước và hỏi :

- Ngươi muốn thế nào?

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Nếu ngươi tiếp tục bước tới thì đừng trách ta hạ độc thủ với cô nương này.

Giang Hải Phong hơi kinh động, chàng nói :

- Ngươi... ngươi dám?

Tần Đồng lạnh lùng nói :

- Tại sao ta không dám? Bây giờ ngươi lập tức xuống cầu và lên thuyền, ngươi đi rồi ta sẽ thả cô

nương, bằng không...

Giang Hải Phong tức run người, còn Tịch Ti Ti bị hai tay đối phương ấn vào huyệt tê, tuy tức giận nhưng không sao lên tiếng được.

Tuy hận đến cực điểm nhưng Giang Hải Phong cũng đành gật đầu, nói :

- Được, ta xuống cầu đây!

Nói đoạn chàng tung người nhảy xuống mũi thuyền.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Tại sao ngươi cứ mãi làm khó ta thế?

Giang Hải Phong cười sang sảng rồi nói :

- Hạng ác nhân như ngươi thì ai cũng muốn diệt, sao lại trách ta? Vả lại ta còn phải thu hồi hai bảo vật của sư môn.

Tần Đồng cười ha ha một tràng, hắn nói :

- Ngươi đến muộn rồi, thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc lệnh của sư môn đã bị tên ăn cháo đái bát Tả Nhân Long cướp đi rồi, nếu ngươi có gan thì đi tìm hắn mà lấy, hà tất phải theo làm khó ta?

Giang Hải Phong sững người, chàng nói :

- Xằng bậy, ngươi định đặt điều khiêu khích chăng?

Tần Đồng trầm giọng nói :

- Tin hay không là tùy ngươi, nhị gia không có thời gian để nói nhiều với ngươi.

Hắn cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Giang Hải Phong, ngươi cũng đừng vội tìm ta, một ngày nào đó nhị thái gia ta đắc thế, dù ngươi không tìm đến ta thì ta cũng sẽ đi tìm ngươi.

Nói đoạn hắn đẩy mạnh song thủ ra, Tịch Ti Ti như một quả cầu rơi “ùm” xuống dòng sông. Còn Tần Đồng thì mượn lực đẩy mà lộn người ra sau, hắn tung lên hạ xuống liên tiếp mấy lần thì đã mất hút tung tích.

Giang Hải Phong vốn cho rằng, với khinh công siêu quần của mình, dù phát xuất sau một chút

cũng không khó truy kịp đối phương, nhưng chàng không ngờ Tần Đồng lại đẩy Tịch Ti Ti xuống nước như vậy.

Lúc này, tất nhiên cứu người là quan trọng. Do đó, Giang Hải Phong lệnh cho lái thuyền chèo thuyền tới, chàng dùng sợi dây thừng buộc thuyền quăng ra cho Tịch Ti Ti chụp lấy.

Sau đó chàng từ từ kéo nàng tới gần mạn thuyền rồi đưa tay kéo nàng lên thuyền.

Toàn thân Tịch Ti Ti ướt sũng, do lúc rơi xuống nước, huyệt đạo chưa được giải nên nàng phải uống mấy hớp nước. Sau khi lên thuyền thì bất giác nàng ho sặc sụa.

Giang Hải Phong giận run người nhưng đành dậm chân và tự nói :

- Giỏi cho tên nghiết súc, ta không giết ngươi thề không làm người.

Thế là Giang Hải Phong đành cứu Tịch Ti Ti lên thuyền rồi đưa nàng vào khoang và đóng cửa lại.

Lúc này trên dưới cầu, thậm chỉ cả hai bên bờ sông có không ít người đến xem náo nhiệt. Thân thủ của ba người vừa rồi khiến mọi người đều kinh hãi, trợn mắt há miệng mà nhìn, rồi tán tụng với nhau không thôi.

Giang Hải Phong chau mày hỏi :

- Cô nương có sao không?

Tịch Ti Ti rưng rưng mắt lệ, nàng không ngờ lại bị Tần Đồng làm nhục đến hai lần, mối thù này thật là bất cộng đái thiên.

Nàng gạt lệ và nói :

- Số ta thật là xúi quẩy!

Giang Hải Phong thở dài, nói :

- Thật có lỗi, cô nương có thể lấy y phục của tại hạ mà thay.

Tịch Ti Ti gượng cười, nói :

- Không cần, dù sao thì cũng sắp đến chỗ ta ở rồi.

Lúc này chiếc thuyền do Tịch Ti Ti thuê cũng cập sát tới thuyền của Giang Hải Phong, tên lái thuyền lớn tiếng gọi :

- Đại tiểu thư, tại hạ không dám dắt ngựa của tiểu thơ rồi.

Giang Hải Phong bước ra và nói :

- Ta đến ngay!

Mục quang vừa quét ra thì thấy ngay một con ngựa ô to lớn, Giang Hải Phong bất giác sững người, vì chàng nhận ra con ngựa này. Trước đây, khi Tả Nhân Long cưỡi nó thì chàng có để ý xem qua, bây giờ chỉ thoạt nhìn là chàng nhận ra ngay.

Chàng mở hầu bao lấy tiền trả cho chủ thuyền rồi dắt ngựa qua thuyền bên này.

Sau khi buộc nó cẩn thận ở trước mũi thuyền thì chàng mở cửa khoang bước vào, lúc này Tịch Ti Ti đang hong tóc, y phục vẫn sũng nước.

Chàng hắng giọng rồi nói :

- Cô nương đừng giận nữa, món nợ này tại hạ sẽ đòi cho cô nương.

Tịch Ti Ti thở dài, nàng nói :

- Đại ca, không ngờ chúng ta lại tìm được nhau.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Lúc cô nương bị Tả Nhân Long bắt đi, nghe nói cô nương tự thoát đi được phải không? Thời gian qua cô nương ở đâu?

Tịch Ti Ti chau mày, nói :

- Còn phải nói nữa.

Nói đoạn nàng thuật lại tất cả mọi chuyện cho Giang Hải Phong nghe.

Nghe xong Giang Hải Phong buột miệng nói :

- Giỏi cho tên nghịch đồ đó. Không ngờ hắn lại tệ hại như vậy, thế này thì tại hạ càng không thể tha cho hắn rồi.

Tịch Ti Ti tiếp lời :

- Nếu sớm biết hắn là kẻ thù của đại ca thì muội đã giết hắn từ lúc đầu rồi.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Chuyện này sao có thể trách cô nương? Vì tại hạ mà cô nương phải chịu liên lụy quá nhiều.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Nói vậy hiện giờ cô nương đang ở một chỗ với Tả Nhân Long à?

Tịch Ti Ti gật đầu, sắc diện chợt ửng hồng.

Giang Hải Phong hỏi tiếp :

- Đang ở đâu?

Tịch Ti Ti khẽ đáp :

- Tại Yến Tử khách điếm.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Được, trong vòng hai ngày nữa, tại hạ sẽ đến thăm hai người, bây giờ tại hạ đưa cô nương vào bờ, cô nương mau trở về thay y phục thôi.

Tịch Ti Ti hỏi :

- Thế hiện giờ đại ca đang ở đâu?

Giang Hải Phong cười cười, nói :

- Cô nương biết tại hạ xưa nay phiêu du bất định mà, hôm nay sở dĩ tại hạ đến Tô Châu là vì nghe cô nương bị Tần Đồng lừa, không ngờ lại khéo léo gặp nhau thế này.

Thuyền cặp vào bờ, Giang Hải Phong dắt ngựa lên cho nàng và nói :

- Cô nương cho tại hạ gửi lời thăm Tả Nhân Long, tại hạ rất cảm kích hắn đã thu hồi giúp tại hạ hai món bảo vật của sư môn.

Tịch Ti Ti lên ngựa và nói :

- Đại ca đến sớm một chút nhé!

Giang Hải Phong mỉm cười và vẫy tay chào nàng, nói :

- Đương nhiên!

Tịch Ti Ti phi ngựa thẳng một mạch về khách điếm. Tả Nhân Long đã trở về từ sớm rồi, chàng

thấy nàng như vậy thì kinh ngạc không ít. Thế là Tịch Ti Ti bèn kể lại toàn bộ sự việc.

Tả Nhân Long nghe xong thì mừng rỡ nói :

- Thế này thì chúng ta khỏi phải tìm hắn rồi, lẽ ra cô nương nên đưa hắn đến một thể.

Tịch Ti Ti cười nhạt, nói :

- Tả huynh còn không rõ tính khí của Giang đại ca sao? Con người đó thật quái lạ.

Với ai cũng khó mà hợp được.

Ngừng một lát nàng chau mày nói :

- Nhưng hắn nói đến là nhất định đến, chúng ta nhẫn nại chờ mấy ngày là được.

Tả Nhân Long gật đầu nhưng lòng thầm nghĩ :

- "Nếu Giang Hải Phong có tình thật với Tịch Ti Ti thì ta nên biết điều mà lui thôi. Giao Tịch Ti Ti vào tay hắn thì ta cũng yên tâm. Ta không thể để cho hắn xem thường."

Nghĩ đoạn chàng giục Tịch Ti Ti đi thay y phục kẻo bị cảm lạnh. Tịch Ti Ti đi rồi thì chàng không khỏi có chút cảm giác cô đơn.

Chàng lại nghĩ :

- "Mình cô đơn một mình, quanh năm phiêu bạt giang hồ tựa như một con ngựa hoang. Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh thì không nói, bây giờ Tịch Ti Ti này vốn cũng tâm đầu ý hợp với mình, xem ra có thể thệ hải minh sơn, nhưng lại có một đoạn cảm tình của Giang Hải Phong như một gút mắc bên trong, rốt cuộc mình chỉ có một đường là đành rút lui mà thôi."

Nghĩ đoạn chàng buột miệng thở dài một hơi rồi bắt đầu cảm thấy thương cảm, đây là điều chưa từng có với chàng trong nhiều năm qua.

Còn Tịch Ti Ti thì sao? Sự xuất hiện của Giang Hải Phong không thể phủ nhận là không đem đến sự lo lắng cho nàng trên phương diện tình cảm. Suốt đêm nàng nằm yên trên giường mà suy nghĩ thật kỹ. Nàng không thể quên cá tính cương trực hào hùng cũng như hình ảnh khôi ngô tuấn tú của Giang Hải Phong, nhưng chẳng hiểu thế nào, nàng lại có cảm giác là Giang Hải Phong không thể thuộc về mình.

Dường như khí khái của chàng đã nói rõ điều đó, nàng chỉ có thể là bằng hữu của chàng, bất kỳ người nào cũng không thể thuộc về chàng. Và chàng cũng không thuộc về bất cứ người nào.

Nàng băn khoăn trằn trọc không biết đã bao nhiêu lâu, bỗng nhiên nàng nghĩ đến Tả Nhân Long, người này không hổ là một quân tử giàu lòng hiệp nghĩa, chính trực, hào sảng, ánh tuấn và khả ái. Nếu mình được kết phu thê với chàng thì không có gì tuyệt bằng.

Nàng miên man suy nghĩ mãi cho đến gần sáng mới chợp mắt thiếp đi. Đột nhiên có một loạt tiếng gõ cửa làm cho Tịch Ti Ti kinh tỉnh. Nàng vội bật dậy, khoác áo ngoài vào và ra mở cửa, chỉ thấy Tả Nhân Long mặt mày xanh nhợt, chàng nói :

- Không xong rồi. Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc lệnh đã mất rồi. Tại hạ tìm khắp nơi mà không thấy, chẳng hay cô nương có cất trong phòng mình không?

Tịch Ti Ti kinh hoảng, nàng nói :

- Không có, muội không hề động đến nó.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói :

- Vậy thì nhất định là tên cẩu tặc Tần Đồng trộm đi rồi.

Nói đến đây thì hai người qua phòng của Tả Nhân Long, Tịch Ti Ti ra sức lục tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy gì. Bất chợt, Tả Nhân Long ngước nhìn lên cửa sổ, đây là một cửa sổ nhỏ, cách mặt đất ba trượng có dư. Sắc diện Tả Nhân Long lộ vẻ kinh dị, chàng tung người lên, khẽ đưa tay sờ vào thành cửa sổ rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Chàng nói :

- Không ngờ hắn có trình độ khinh công như thế.

Tịch Ti Ti biến sắc, nàng hỏi :

- Lẽ nào hắn có thể chui qua chỗ đó mà vào?

Tả Nhân Long chau mày mà không nói gì, trong lòng chàng cũng cảm thấy bồn chồn, vì nếu là Tần Đồng thì đương nhiên hắn có thể lấy mạng mình dễ như trở bàn tay.

Lòng đang cảm thấy kỳ quái thì thấy tiểu nhị đưa vào một phong thư, hắn nói :

- Vừa rồi có một vị tướng công bảo tiểu nhân trao phong thư này cho nhị vị.

Nói đoạn hắn trao thư rồi lập tức lui ra ngoài.

Tả Nhân Long nhận thư, chàng thấy trên đề :

Tả - Tịch nhị thế hữu thân kính.

Tịch Ti Ti buột miệng “à” một tiếng rồi nói :

- Hay là thư của Giang đại ca?

Tả Nhân Long vội mở ra xem thì thấy cuối thư có ký ba chữ Giang Hải Phong, chàng gật đầu, nói :

- Quả nhiên là hắn!

Chàng xem kỹ nội dung thì thấy viết thế này :

“Đa tạ huynh đã bảo quản Tý Dạ Lục Châu kiếm và Thanh Ngọc lệnh, tiểu đệ đã tự lấy đi, xin chớ lo lắng.

Tả huynh tuấn tú, Tịch muội nhu mỳ, tài tử giai nhân thật là cử thế vô song, Giang mỗ vô cùng ngưỡng mộ.

Mong rằng từ hôm nay hai người có thể bỏ qua thành kiến, kết nên giai ngẫu, thật là một giai thoại của võ lâm. Ngày Thiên Sơn trương đèn kết hoa, có thể Giang mỗ sẽ thân chinh đến chúc mừng. Xin tạm biệt tại đây!”

Xem xong thì sắc diện của Tịch Ti Ti đỏ như lửa, nàng cúi đầu không nói, vì vậy mà chẳng biết nàng đang vui hay đang buồn?

Tả Nhân Long ngẩn người một lúc rồi mỉm cười, nói :

- Giỏi cho Giang Hải Phong gian ngoan.

Tịch Ti Ti ngẩng đầu lên nói :

- Còn mắng người ta nữa à?

Song mục Tả Nhân Long sáng rực, chàng vui mừng nói :

- Nói vậy là cô nương đã...

Tịch Ti Ti quay mặt qua chỗ khác và nói :

- Chẳng phải muội đã sớm biểu thị... đời này kiếp này, ngoài Tả huynh ra...

Tuy nàng nói không hết câu nhưng Tả Nhân Long đã hiểu, chàng nắm lấy tay nàng và nói :

- Chúng ta nên cảm tạ Giang Hải Phong mới phải, theo tại hạ thì chúng ta nên giúp hắn một tay để thu phục Tần Đồng.

Tịch Ti Ti nguýt chàng một cái và nói :

- Lúc này mà còn tại hạ, cô nương gì nữa? Chẳng khách sáo lắm sao?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói :

- Được! Tại... à, ta nghe theo nàng vậy.

Chương 18: Sông Nước Giang Đông

Quân tử hữu thành nhân chi mỹ, Giang Hải Phong ngầm quan sát thấy Tả Nhân Long và Tịch Ti Ti tâm đầu ý hợp thì vô cùng vui mừng. Thế là chàng cố ý tác thành đoạn nhân duyên cho hai người bọn họ.

Hảo sự đã xong nhưng ác sự vẫn ray rức trong lòng, chàng phán đoán có thể Tần Đồng đã đi Nam Kinh kết hợp với Chu Kỳ, Yến Cửu Công để đối phó với mình.

Chuyện Tần Đồng chưa kết thúc thì chàng chưa thể yên lòng, hai món nợ gom thành một, tại sao không quyết sinh tử với bọn chúng để đòi một lượt?

Nghĩ thế nên Giang Hải Phong quyết định đi Nam Kinh một chuyến. Sáng hôm sau, chàng bắt đầu hành trình với con tuấn mã, qua hai ngày đường thì chàng đã tới Giang Âm. Nơi này trời nước mênh mông, ghe thuyền san sát, buồm trắng trên sông như mây, từ đây đi Kim Lăng bất quá chỉ mất hai ba ngày thủy trình.

Thế là chàng rời ngựa, lên thuyền thực hiện một chuyến thủy hành. Đây là một chiếc thuyền lớn có hai cột buồm, khách đi thuyền có đến mấy chục người, với nhiều thành phần khá phức tạp. Vào lúc hoàng hôn ngày thứ hai thì chiếc thuyền buồm có tên hiệu là Hải Âu này đã đến Giang Trấn.

Giang Trấn là một thị trấn lớn, phố thị náo nhiệt, vì thế sau khi thuyền cập bến thì không ít khách nhân lên xuống. Trong số khách lên thuyền có hai nhân vật khá đặc biệt, một gã cao khều, còn một gã cực lùn, cả hai cùng đi chung với nhau. Sau một hồi quan sát như đếm số lượng khách trên thuyền, hai gã cao lùn đến gặp chủ thuyền. Và như một vở kịch được sắp đặt từ trước, chủ thuyền lặng lẽ lấy tiền giao cho hai gã cao và lùn.

Tất cả những chuyện này đều không lọt qua mắt Giang Hải Phong, chàng ngồi thu mình trong góc khoang thuyền, quan sát không thiếu một chi tiết.

Chờ hai gã cao lùn rời thuyền, Giang Hải Phong mới lân la bắt chuyện với chủ thuyền, chàng hỏi :

- Hai người vừa rồi không phải là khách đi thuyền à?

Chủ thuyền quan sát Giang Hải Phong một lúc rồi đáp :

- Khách quan không biết đấy thôi, hai người đó chính là Bạch Cước Kim Đỉnh, võ nghệ cao

cường, hành nghề mãi lộ trên một miệt sông nước này hơn mười năm rồi, không thuyền nào qua đây mà không nộp tiền cho chúng.

Giang Hải Phong ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì là Bạch Cước Kim Đỉnh? Thiên hạ há có chuyện vô lý đến thế sao?

Chủ thuyền thấy Giang Hải Phong có vẻ nộ khí bất bình thì chợt lo lắng, lão vội khuyên :

- Khách quan, tại hạ khuyên ngươi chớ nên xen vào chuyện này, kẻo chuốc họa vào thân đấy.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Người cao khều họ Bộc, người thấp lùn họ Tiêu, còn tên là gì thì lão cũng không biết. Nghe nói họ Bốc thích mang giày trắng nên gọi là Bạch Cước, còn họ Tiêu vì hói đầu nên gọi là Kim Đỉnh. Hai người này võ nghệ cao cường, nghe nói xưa nay chưa từng thất thủ.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Như vậy thì tại hạ càng không thể không gặp bọn chúng, thử xem bọn chúng có bản lãnh ghê gớm gì mà dám tung hoành trên vùng sông nước này, ngang nhiên thu tiền mãi lộ giữa thanh thiên bạch nhật.

Chủ thuyền chợt biến sắc, nhưng thấy tướng mạo Giang Hải Phong tuấn tú hiên ngang thì lão cũng hơi động lòng nên buột miệng nói :

- Dám hỏi quý tánh của khách quan?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ họ Giang.

Ánh mắt của chủ thuyền chợt sáng hẳn lên, lão vội hỏi :

- Phải chăng là Giang Hải Phong, Giang thiếu hiệp danh trấn giang hồ?

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Chỉ là chút tiểu danh, có đáng gọi là gì.

Ngừng một lát, chàng lại hỏi :

- Lão có biết hai tên đạo tặc đó ở đâu không?

Chủ thuyền biết thiếu niên trước mắt chính là Giang Hải Phong thì yên tâm không ít, lão mỉm cười, nói :

- Thất kính! Thất kính! Lão phu có mắt mà như mù, thực ra lão phu cũng ngưỡng mộ đại danh của Giang thiếu hiệp từ lâu, không ngờ nay được hạnh ngộ.

Lão quét mục quang nhìn quanh thuyền rồi khẽ nói :

- Bạch Cước Kim Đỉnh có thế lực rất mạnh, bọn chúng hạ trại ở Võ Linh, một tiểu đảo giữa sông. Vì thế mà khó có ghe thuyền nào qua được mắt bọn chúng.

Nghe vậy thì Giang Hải Phong nộ khí bất bình, chàng quyết tâm trừ diệt bọn thủy tặc này nên bảo chủ thuyền neo thuyền lại chờ chàng, sau đó chàng mượn một chiếc thuyền nhỏ cứu hộ, đơn thân độc mã đến Võ Linh, thủy trại của bọn đạo tặc.

Giang Hải Phong buộc thuyền vào bờ rồi thi triển khinh công trác tuyệt tiếp cận sào huyệt đối phương, đó là một ngôi nhà được xây dựng kiên cố, tường đá mái ngói đường hoàng.

Chàng men tới một cửa sổ, ghé mắt nhìn vào thì quả nhiên thấy hai gã cao và lùn đang ngồi đối tửu, lúc này màn đêm đã bao phủ, trong phòng có hai ngọn đuốc sáng rực.

Gã lùn tức Kim Đỉnh nhấp một ngụm rượu rồi đặt chén xuống bàn, hỏi :

- Hắn đâu?

Gã cao Bạch Cước chưa vội trả lời mà quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi nói :

- Một lát nữa hắn sẽ tới.

Giang Hải Phong nghe vậy thì động lòng thầm nghĩ :

- “Nghe khẩu khí của bọn chúng hình như nơi này còn có một nhân vật lợi hại khác, xem ra không thể khinh suất rồi.”

Nghĩ đoạn chàng quyết định tạm thời không đánh cỏ động xà, chờ xem đối phương có bao nhiêu người rồi mới tùy cơ hành sự. Chàng thu người nấp sau một bụi cây rậm cạnh ngôi nhà, hữu thủ nắm chặt Tý Dạ Lục Châu kiếm, mục quang không ngừng nhìn về phía cửa chính của ngôi nhà.

Giang Hải Phong không phải chờ đợi lâu, thời gian chưa được tuần trà thì đột nhiên ngoài cổng có tiếng động.

Gã lùn họ Tiêu nhìn ra ngoài và quát hỏi :

- Ai đó?

Lời chưa dứt thì đã có bóng người thấp thoáng, chớp mắt có một thiếu niên mặc hắc y lướt vào. Giang Hải Phong không thấy thì thôi, một khi nhìn thấy thì huyết dịch dâng trào, suýt chút nữa là chàng bổ nhào ra ngoài.

Hóa ra thiếu niên vừa lướt vào chẳng phải ai xa lạ, mà chính là kẻ đã gây ra không biết bao nhiêu tội ác. Kẻ mà Giang Hải Phong đang vất vả truy tìm, hắn chính là Tần Đồng. Tuy thầm đoán người sắp đến tất phải là một nhân vật lợi hại, nhưng quả thực Giang Hải Phong không ngờ người đó lại là Tần Đồng.

Vừa vào nhà thì Tần Đồng cười nhạt, hỏi :

- Thế nào? Ngày nay nhị vị có phát hiện được gì không?

Gã cao họ Bộc nói :

- Không có gì, chiều nay có một thuyền vừa đến, trên đó có một thiếu niên hao hao giống tiểu tử họ Giang mà Tần lão đệ từng nói, nhưng ta thấy hắn không mang theo binh khí gì, có lẽ chỉ là một hành khách thông thường mà thôi.

Thì ra, sau khi thoát khỏi sự truy sát của Giang Hải Phong thì Tần Đồng xuôi thuyền đi Nam Kinh đúng như Giang Hải Phong dự đoán. Nhưng đến Giang Trấn thì hắn gặp hai gã cao lùn họ Bộc và họ Tiêu, gã cao vốn có tên hiệu là Bạch Cước Bộc Đại Đao, gã lùn là Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy. Hai gã này tuy có thể gọi là một đôi quái kiệt nhưng tuyệt nhiên không phải là đối thủ của Tần Đồng.

Do đó, sau khi thu phục Bạch Cước Kinh Đỉnh thì Tần Đồng bảo bọn chúng nhân cơ hội lên thuyền thu mãi lộ mà ngầm quan sát, xem thử Giang Hải Phong có truy theo hay không. Đồng thời hắn cũng mưu đồ mượn thế lực Bạch Cước Kim Đỉnh là những nhân vật rất giỏi công phu dưới nước, một khi phát hiện ra Giang Hải Phong thì lập tức dụ dỗ đối phương xuống nước mà trừ diệt.

Không ngờ người tính chẳng bằng trời tính, Tần Đồng chưa phát hiện ra Giang Hải Phong thì Giang Hải Phong đã phát hiện ra hắn.

Giang Hải Phong phát hiện Tần Đồng đến nơi này thì không thể nào nhẫn nại được nữa, chàng nhặt một hòn đá, kẹp vào hai ngón tay rồi búng đi.

“Bốp” một tiếng, hòn đá va mạnh vào cánh cửa, nhất thời khiến bọn Tần Đồng ngồi bên trong kinh ngạc không ít.

Gã lùn Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy lập tức phóng ra ngoài và quát hỏi :

- Kẻ nào đó?

Giang Hải Phong lập tức rời chỗ ẩn nấp, chàng thi triển tuyệt kỹ khinh công Cuồng Phong Vũ Điệp, lướt đi như một làn khói nhẹ về bờ sông. Tiêu Trung Ngụy quét mục quang nhìn tứ phía, dường như gã cũng thấy thoang thoáng có bóng người nên vội phóng bước truy theo. Gã liên tục nhìn trái nhìn phải nhưng thủy chung chẳng phát hiện được gì, cuối cùng gã đứng lại nơi mép nước, dõi mắt nhìn ra dòng sông trắng xóa sóng nước.

Hồi lâu sau, không thấy có động tĩnh gì thì Tiêu Trung Ngụy mới quay người trở vào. Nhưng gã vừa đi được mấy bước thì đột nhiên thấy trước mắt có bóng người đứng sừng sững.

Bóng người đó chính là Giang Hải Phong, chàng cười nhạt, nói :

- Con quỷ lùn, ngươi khoan đi đã!

Tiêu Trung Ngụy kinh hồn khiếp vía, gã vội ngã người xuống cát, lăn tròn ra sau hai trượng rồi mới trở người đứng dậy quát hỏi :

- Ngươi là ai?

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Ta là người mà các ngươi đang truy tìm.

Tiêu Trung Ngụy rùng mình tròn xoe song mục, gã ấp úng nói :

- Ngươi là Giang... Giang tiểu tử...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Không sai! Bây giờ ta muốn lấy mạng tên thủy tặc ngươi đây!

Lời vừa dứt thì thân hình chàng cũng bốc lên như một con đại ưng, chớp mắt đã đến trước mặt đối phương, tả thủ xuất ra nhanh như chớp theo thế Kim Lôi Thủ, chọc vào mạn sườn phải của Tiêu Trung Ngụy. Gã này kinh tâm động phách, vội lách người tránh né, đồng thời phân thủy đao của gã cũng quét một đường nhằm vào cổ tay Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong không muốn để phát ra âm thanh làm kinh động hai tên còn lại nên chàng dùng thủ pháp hạ thủ cực nhanh. Trong chớp mắt tưởng chừng như phân thủy đao của Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy chém vào cổ tay chàng thì chợt nghe chàng khẽ quát một tiếng :

- Đến hay lắm!

Cùng lúc cổ tay chàng lật lại, hai ngón tay chàng kẹp lấy lưỡi đao của đối phương và ấn mạnh xuống.

“Rắc” một tiếng, thanh phân thủy đao lập tức gãy đôi. Tiêu Trung Ngụy bất giác sững người, nhưng gã không hổ là nhân vật thân kinh bách chiến, kinh nghiệm vô cùng phong phú. Lúc này gã vội thi triển chiêu Huyền Kê Hoạch Sa thoát ra khỏi vòng chiến.

Gã vừa phi thân bỏ chạy vừa lớn tiếng tri hô :

- Không xong rồi... Giang...

Hai tiếng Hải Phong còn chưa ra khỏi miệng thì Giang Hải Phong đã như cơn gió cuốn đến sau lưng gã. Trong lúc khẩn trương, chàng không kiêng kỵ gì nữa, chàng đề khí từ đan điền, thi triển Phân Hồn Phách Quái Thủ, một trong ba đại tuyệt kỹ của sư môn.

Tả chưởng vừa phất ra thì nghe vù một tiếng, theo đó là một đạo kình lực tan bia phá thạch ập vào lưng Tiêu Trung Ngụy.

“Binh” một tiếng, toàn thân Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy như một quả cầu bay ra xa hai trượng, đầu chúi vào cát, thất khiếu đều rỉ máu tươi. Phân Hồn Phách Quái Thủ của Giang Hải Phong đã vỗ nát xương sống của gã, nhất thời Tiêu Trung Ngụy nằm yên bất động.

Giang Hải Phong vội lướt đến ẩn nấp sau một phiến đá, chàng biết tiếng tri hô của Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy vừa rồi tuy không rõ ràng nhưng tất sẽ làm kinh động Tần Đồng và gã cao khều Bạch Cước Bộc Đại Đao.

Quả nhiên, không ngoài tiên liệu của chàng, một bóng người lướt ra như bay, thoáng cái đã đến hiện trường. Đây chính là Tần Đồng, hắn dừng bước quan sát tứ phía, thần sắc đầy vẻ khẩn trương.

Bỗng nhiên hắn chú mục nhìn thi thể nằm trên cát và buột miệng “à” một tiếng.

Hắn từ từ bước lại bên cạnh thi thể, cúi xuống nhìn kỹ rồi bất giác giật thót người.

Giang Hải Phong thấy hắn quét mục quang nhìn tứ phía rồi lập tức tung người đi về phía bến thuyền bên phải. Rõ ràng là hắn muốn thoát đi, bởi lẽ từ thương thế trên thi thể Kim Đỉnh Tiêu Trung Ngụy, hắn đã đoán ra người nào đã hạ thủ.

Vì vậy hắn không dám trở vào nhà thông báo cho Bộc Đại Đao một tiếng, mà lập tức tìm đường thoát thân ngay.

Nhưng Tần Đồng chạy không xa thì đột nhiên cảm thấy có một đạo kình lực phóng kích tới phía sau. Hắn biết tình thế không ổn nên vội ngã nhào tới trước, đồng thời hữu thủ phất mạnh ra sau, đánh

ra mội mũi tang môn đinh.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tần Đồng, hôm nay ngươi chạy không thoát đâu.

Vừa nói chàng vừa xuất hữu thủ bắt lấy mũi tang môn đinh rồi đánh trở lại ngay lập tức.

Tần Đồng thấy đối phương quả nhiên là Giang Hải Phong thì bất giác kinh khiếp, dũng khí hoàn toàn tiêu tan. Hắn vận chưởng lực đánh mũi tang môn đinh bay sang một bên rồi quay người chạy tiếp.

Nhưng với thân thủ của Giang Hải Phong thì làm sao hắn có thể chạy thoát được.

Chỉ thấy chàng bổ nhào tới như một chiếc lá trong cơn cuồng phong, chớp mắt đã đến sau lưng Tần Đồng.

Tần Đồng cũng biết không thể thoát được nên vội quay phắt lại, song chưởng hợp nhất đẩy ra, nhằm thẳng vào ngực Giang Hải Phong mà đánh. Kình lực cuồn cuộn, Giang Hải Phong tuy võ nghệ tinh thâm nhưng cũng không dám lấy thân mình chịu đựng.

Chàng vội nhoài người qua phải tránh né, thế chưởng của đối phương lướt sát sạt qua y phục.

Tần Đồng đánh hụt thì càng kinh hãi hơn, hắn gượng cười, nói :

- Giang Hải Phong, ngươi chớ khinh người thái quá!

Lời vừa phát thì tả thủ trầm xuống, hắn dùng thế Kim Thiết Thủ chụp vào thắt lưng Giang Hải Phong.

Nhưng lúc này Giang Hải Phong đã đứng gần sát người hắn, chàng không để cho đối phương có khoảng trống xuất chiêu nữa. Thế Kim Thiết Thủ của Tần Đồng vừa xuất ra thì hữu thủ của Giang Hải Phong đột nhiên phất tới nhanh như chớp, chàng dùng ngón tay trỏ điểm vào mạch môn trên tay phải của Tần Đồng.

Tần Đồng kêu thất thanh, hắn vội tung người qua trái, nhưng ngay lúc đó lại có một luồng kình phong cực mạnh kích vào người hắn. Hắn chưa kịp xoay người thì đã bị kình lực đánh ngã sấp xuống cát rồi. Chờ đến lúc hắn trở mình đứng dậy thì thấy Giang Hải Phong đã đứng sừng sững trước mặt rồi.

Tần Đồng chau mày hỏi :

- Ngươi muốn thế nào? Ngươi muốn giết ta chăng?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Bây giờ giết ngươi là quá dễ cho ngươi rồi, ta muốn ngươi chết trước mặt sư phụ kìa.

Tần Đồng thở phào trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, hắn nói :

- Ta tưởng ngươi muốn hạ thủ ngay bây giờ chứ...

Hắn cười nhạt rồi nói tiếp :

- Chuyện do một mình Tần Đồng làm thì một mình Tần Đồng ta chịu, đích thực là lão ta đã chết trong tay ta, nhưng hiện tại trên giang hồ không một ai biết cả. Bọn họ đều cho rằng ngươi mới là hung thủ sát hại sư phụ.

Bỗng nhiên hắn phá lên cười một tràng rồi nói tiếp :

- Giang Hải Phong, dù có nhảy xuống Hoàng Hà thì ngươi cũng không thể rửa sạch được đâu.

Song mục của Giang Hải Phong như đổ lửa, chàng lạnh lùng nói :

- Như vậy thì ngươi càng không thể sống.

Nói đến đây thì hữu thủ của chàng đột nhiên xuất ra. Tần Đồng định xoay người tránh né nhưng đã quá muộn. Chỉ nghe “rắc rắc”, theo đó là tiếng kêu thảm của Tần Đồng, khớp xương cổ tay phải của hắn đã bị Giang Hải Phong đánh vỡ nát. Tay trái ôm tay phải, Tần Đồng luôn miệng kêu la và khụy người xuống.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Có lẽ bây giờ ngươi phải nói ra sự thật rồi.

Tần Đồng cắn răng chịu đựng đau đớn, hắn nói :

- Giang Hải Phong, nếu ngươi không giết ta thì sớm muộn gì ta cũng sẽ thoát đi thôi.

Giang Hải Phong thản nhiên nói :

- Được, ngươi có bản lãnh thì cứ việc thử.

Nói đoạn chàng bước tới dùng một sợi dây vải buộc chặt cánh tay trái của Tần Đồng vào người hắn. Lúc này thân người Tần Đồng đã thấm đẫm mồ hôi, xương tay phải của hắn đã hoàn toàn dập nát nên trông như một khúc da thịt treo vào vai.

Hắn vừa thở dốc vừa hỏi :

- Ngươi... ngươi muốn làm gì... làm gì ta?

Giang Hải Phong tuy khống chế được Tần Đồng nhưng trong lòng chợt cảm thấy xót xa vô cùng, nhớ lại tình nghĩa huynh đệ ngày trước, bất giác khóe mắt chàng rưng rưng ngấn lệ. Chính vì vậy mà nhất thời nộ khí cũng tiêu giảm khá nhiều. Chàng nói :

- Tần Đồng, ta muốn áp giải ngươi trở về phương Bắc, triệu tập võ lâm đồng đạo để cùng xử tên súc sinh lòng lang dạ sói ngươi.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Hà tất phải phí thời gian như vậy! Sao ngươi không kết liễu ta ngay bây giờ, há chẳng đỡ tốn thời gian hơn sao?

Nghe vậy thì huyết dịch trong người Giang Hải Phong sôi trào, chàng cười nhạt, nói :

- Được, ta...

Chàng đã giơ tay lên nhưng lại từ từ hạ xuống rồi cười nhạt, nói :

- Dù sao thì ta và ngươi cũng có một đoạn tình nghĩa đồng môn, làm sao ta có thể nhẫn tâm tự tay giết chết ngươi? Nhưng trước võ lâm đồng đạo thì e rằng ngươi cũng khó mà sống được.

Tần Đồng ngồi trên cát, đầu tóc rối bời, thân mình đầy mồ hôi và máu, trông chẳng giống một con người nữa. Hắn ngẩng đầu lên, cười lớn một tràng rồi nói :

- Ngươi còn nghĩ đến tình nghĩa đồng môn à?

Nói đến đây thì hắn cươi thảm một tiếng rồi nói tiếp :

- Đã hạ độc thủ thì còn tình nghĩa quái gì? Bây giờ ngươi thả ta ra thì ta cũng đã là một phế nhân, sống còn có ý nghĩa gì nữa? Sư ca, ngươi mau giải thoát cho ta đi.

Một tiếng “sư ca” cũng khiến Giang Hải Phong bất giác cảm thấy đau xót và vô cùng tê tái. Xưa nay chàng hành sự không bao giờ do dự, vậy mà lúc này cứ mãi băn khoăn bất quyết.

Chàng nói :

- Tần Đồng, đừng mong làm cho ta mềm lòng, ta không thể thả ngươi đâu, nhưng ta cũng không muốn tự tay giết ngươi.

Sắc diện của Tần Đồng tái nhợt, hắn ngửa mặt nhìn lên bầu trời đầy sao, và cũng bất giác rơi lệ,

hắn nói :

- Giết ta đi, sư ca. Bằng không thì hãy thả cho ta đi. Ta hứa sẽ không làm chuyện xấu nữa đâu.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Nếu lời này nếu nói ra sớm một chút thì có thể ta mềm lòng thật, nhưng bây giờ thì đã quá muộn rồi.

Tần Đồng quay sang nhìn Giang Hải Phong, nhìn một cách chăm chú.

Giang Hải Phong chậm rãi nói :

- Bây giờ ngươi hãy nghe cho kỹ, nghe những tội mà ngươi đã phạm.

Tần Đồng cắn môi muốn bật máu, hắn nói :

- Ta phạm tội gì? Ngươi đừng nghe những lời huyễn hoặc.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Huyễn hoặc à? Sát sư bội phản là một tội.

Tần Đồng liền nói :

- Sư phụ bị bệnh lâu năm, điều này ngươi thừa biết mà, ta chỉ muốn giúp lão giải thoát đau khổ thôi.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Giỏi cho câu giải thoát đau khổ...

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp :

- Tung tin thất thiệt, hãm hại sư huynh là tội thứ hai.

Lần này chàng không chờ Tần Đồng xen vào mà nói tiếp ngay :

- Trộm bảo vật của sư môn là tội thứ ba.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Ba chuyện này thực ra chỉ là một.

Giang Hải Phong thấy hắn vẫn không có tâm hối cải phục thiện thì bất giác phẫn hận và vô cùng thương tâm. Chàng gật đầu và nói tiếp :

- Được rồi, cứ xem như là một chuyện, ngươi nghe tiếp đây.

Chàng cười nhạt rồi nói tiếp :

- Ngươi chiêu tập võ lâm hắc đạo, kéo đến Hàng Châu mưu hại ta, đó là hành động của kẻ tiểu nhân, ta là sư huynh của ngươi, ta đã làm gì có lỗi với ngươi? Tại sao ngươi phải hạ độc thủ như vậy?

Sắc diện Tần Đồng chợt biến, lần này thì hắn cúi đầu mà không nói gì. Hồi lâu sau, hắn mới thở dài một hơi rồi nói :

- Bằng một điều này thì ta cũng không thể sống rồi. Hạ thủ đi, sư huynh!

Giang Hải Phong phá lên cười rồi nói :

- Nếu chỉ có bấy nhiêu thì ta cũng chẳng lấy mạng ngươi làm gì, ngươi thử nghĩ kỹ lại xem.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Còn tội đáng chết gì nữa?

Giang Hải Phong nghiêm giọng nói :

- Ngươi mau quên quá đấy, ta hỏi ngươi nhé, gia đình một nông gia ở dưới Bắc Cao Phong là những người lương thiện vô tội, người ta đã cứu ngươi thoát chết, vậy mà ngươi còn cưỡng đoạt tiền tài, hạ độc thủ với cô nương nhà người ta. Tần Đồng, ngươi có còn là con người không? Lương tâm ngươi ở đâu?

Tần Đồng không kiềm chế được nên cũng bất giác rơi lệ.

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Bây giờ ngươi có chết trăm lần cũng không thể chuộc lại tội mà ngươi đã gây ra.

Ngân Hà lão nhân không có thứ nghiệt đồ như ngươi. Giang Hải Phong ta cũng không có một sư đệ như ngươi.

Tần Đồng chậm rãi nói :

- Ta đã bị báo ứng rồi, ngươi không cần nói nữa.

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói tiếp :

- Tại Tô Châu, ngươi còn lừa Tịch Ti Ti, một cô nương ngây thơ thuần khiết, người ta có ân cứu mạng ngươi, vậy mà ngươi nỡ động lòng cầm thú định cưỡng đoạt. Nếu Tả Nhân Long không xuất hiện kịp thời thì Tịch cô nương sẽ...

Tần Đồng biến sắc, hắn thở dài rồi nói :

- Làm sao ngươi biết? Ôi! Chuyện gì ngươi cũng biết cả thì ta còn có thể nói gì được nữa?

Giang Hải Phong lạnh lùng nói :

- Ngươi còn mặt mũi nào mà cầu được sống nữa? Tần Đồng, ngươi đừng vọng tưởng, bây giờ chúng ta đi thôi.

Nói đoạn chàng nắm sợi dây vải kéo Tần Đồng đứng lên, thân hình hắn lảo đảo suýt chút nữa thì ngã nhào. Hắn cười nhạt, nói :

- Được thôi! Ta sẽ đi theo ngươi, dù sao thì sinh mạng này đã thuộc về ngươi rồi, ngươi muốn làm gì thì làm.

Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Như thế mới là một hán tử. Ngươi yên tâm, trên đường đi ta không để ngươi chịu thiệt đâu, nhưng nếu ngươi có ý đồ tẩu thoát thì đừng trách ta hạ độc thủ.

Tần Đồng chỉ gượng cười mà không nói gì.

Giang Hải Phong dắt hắn đi một đoạn thì Tần Đồng hỏi :

- Bây giờ đi đâu?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Còn một tên đáng chết nữa nhưng hắn chưa chết.

Tần Đồng hỏi :

- Ngươi nói là Bạch Cước Bộc Đại Đao chăng?

Giang Hải Phong đáp :

- Không sai!

Tần Đồng nói :

- Gã này cũng đáng chết, để ta đưa ngươi đi.

Giang Hải Phong nói :

- Không dám làm phiền ngươi, ta đã biết chỗ rồi.

Tần Đồng ngạc nhiên nói :

- Thì ra ngươi đã sớm biết tất cả rồi à?

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng rồi nói :

- Chuyện bọn chúng muốn hại ta thì có thể tha thứ được, vì đó là chủ ý của ngươi, nhưng chuyện bọn chúng cậy có chút võ công, tung hoành sông nước, thu tiền mãi lộ của người lương thiện thì không thể tha thứ được.

Tần Đồng cười cười, nói :

- Nói như ngươi thì trên đời này có quá nhiều người đáng chết rồi, liệu ngươi có giết được hết không?

Giang Hải Phong chậm rãi nói :

- Dù sao thì giết được một tên cũng đỡ một tên.

Nói đến đây thì hai người đã vào tới cổng ngôi nhà, bên trong vẫn còn ánh đuốc sáng choang, rõ ràng là Bạch Cước Bộc Đại Đao không hay biết gì chuyện bên ngoài.

Giang Hải Phong dùng phần dây vải còn lại buộc Tần Đồng vào một gốc cây, chàng ngắm nhìn thương thế của Tần Đồng và nghĩ hắn không thể nào chạy thoát được.

Sau đó chàng tung người lướt đến trước cửa ngôi nhà.

Bạch Cước Bộc Đại Đao lập tức quát hỏi :

- Kẻ nào?

Nhưng sau khi gã nhìn thấy người đến là một thiếu niên xa lạ nhưng lại giống với Giang Hải Phong mà Tần Đồng từng mô tả tỉ mỉ thì gã biến sắc.

Bộc Đại Đao chụp bầu rượu trên bàn quăng ra và quát lớn :

- Cút con bà ngươi đi!

Giang Hải Phong chỉ khẽ phất hữu thủ lên thì bầu rượu lập tức bay dạt qua một bên.

Bộc Đại Đao lui bước và ấp úng hỏi :

- Ngươi... ngươi là Giang Hải... Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong cười ha ha rồi nói :

- Một chút cũng không sai.

Bộc Đại Đao lại lui bước, nhưng ngôi nhà này diện tích có hạn, lại chỉ có một cửa ra vào nên gã đành dừng lại cạnh bức tường. Biết là hết đường thoát nên Bộc Đại Đao cười nhạt, nói :

- Giang Hải Phong, nghĩa huynh của ta và Tần Đồng lão đệ đều ở bên ngoài, bọn họ đang tìm ngươi tính sổ đấy, ngươi còn dám đến đây nạp mạng à?

Giang Hải Phong thản nhiên mỉm cười, chàng nói :

- Hiện giờ nghĩa huynh Kim Đỉnh của ngươi đã bị vùi xuống cát rồi, còn Tần Đồng thì đang ở bên ngoài chờ chết.

Bộc Đại Đao rùng mình.

Giang Hải Phong cười nhạt rồi nói tiếp :

- Bây giờ chỉ còn lại mình ngươi thôi!

Bộc Đại Đao lắc đầu, nói :

- Ngươi nói bậy, ta không tin.

Giang Hải Phong cười cười, nói :

- Ai cần ngươi tin?

Lời vừa dứt thì thân hình chàng đã như con đại ưng bay tới, Bộc Đại Đao đã hết đường lui nên thuận thủ rút đại đao chém ra. Đao quang lấp lánh, nhằm vào hai chân Giang Hải Phong mà quét từ trái sang phải.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Ngươi còn dám động thủ à?

Lời vừa phát thì chân phải của chàng cũng xuất cước, đại đao của Bộc Đại Đao bị đá văng qua một

bên. Gã này liền lách người qua trái, định tung ra cửa chính. Nhưng Giang Hải Phong nhanh chóng truy tới, song chưởng cùng xuất theo thế Hỗn Nguyên chưởng, kình lực phát ra như di sơn đảo hải. Thân người Bộc Đại Đao chưa lách hết sang trái thì đã nghe “binh” một tiếng. Chưởng lực đánh trúng ngay mạn sườn phải của gã.

Thân hình cao khều của gã chẳng khác cánh diều đứt dây, bay “vù” đi rồi và “ầm” vào vách tường đá. Một trường phi thân tẩu nhục, máu xương đầy đất, Bộc Đại Đao chỉ còn lại một đống thịt nát nhừ.

Giang Hải Phong quét mục quang nhìn qua ngôi nhà một lượt rồi từ từ cất bước đi ra. Tần Đồng lặng lẽ nhìn chàng gật đầu, nói :

- Hôm nay ngươi đã giết hai người, nếu sư phụ còn sống thì tội của ngươi chưa chắc là nhẹ hơn ta.

Câu này của Tần Đồng đã nói đúng vào yếu điểm của chàng. Giang Hải Phong bất giác ngẩn người, hồi lâu sau chàng mới cười nhạt và nói :

- Ngươi bớt khai khẩu lại, nếu nói nhiều nữa là tự chuốc lấy đau khổ đấy.

Nói đoạn chàng mở trói cho Tần Đồng rồi dắt hắn ra bến thuyền, chiếc thuyền nhỏ vẫn còn neo ở đó. Giang Hải Phong đưa Tần Đồng lên thuyền rồi tự chèo ra chiếc thuyền buồm lớn Hải Âu.

Lão chủ thuyền nhìn Tần Đồng một lúc rồi ngạc nhiên hỏi :

- Hắn, hắn là ai vậy?

Giang Hải Phong gượng cười, nói :

- Đây là một tên giặc khác, tại hạ đã trói hắn rồi, lão đừng sợ.

Tần Đồng cười nhạt, nói :

- Ngươi định đưa ta đi đâu? Trói ta thế này bất tiện quá, ngươi cứ mở trói đi, ta không chạy đâu.

Giang Hải Phong lắc đầu, nói :

- Không được! Khó khăn lắm ta mới thu phục được ngươi, lần này ta không thể khinh xuất nữa.

Nói đoạn chàng kéo Tần Đồng vào khoang, ngồi xuống bên cạnh một cửa sổ, không ít hành khách lén nhìn hai người với ánh mắt sợ sệt. Chiếc thuyền từ từ rời Giang Trấn và tiếp tục hành trình. Giang Hải Phong thấy cánh tay phải của Tần Đồng ra máu nhiều quá nên chàng điểm huyệt cầm máu rồi dùng một ít dược vật băng bó cho hắn.

Chàng lắc đầu, cười nhạt rồi nói :

- Thương thế quá nặng, đây là do ngươi tự chuốc lấy mà thôi.

Tần Đồng gượng cười, nói :

- Không biết tương lai ta sẽ như thế nào?

Giang Hải Phong cười mỉa, chàng nói :

- Ngươi còn nghĩ đến tương lai nữa à?

Tần Đồng cúi đầu không nói gì, nhưng chốc chốc hắn lại khẽ kêu rên một tiếng.

Sau khi băng bó cho Tần Đồng xong thì Giang Hải Phong trở lại vị trí của mình mà ngồi.

Dưới ánh đèn dầu, chàng thấy sắc diện của Tần Đồng rất nhợt nhạt, hai người vốn là sư huynh đệ đồng môn, không ngờ bây giờ lại trở mặt thành kẻ thù của nhau.

Nghĩ đến đây thì bất giác Giang Hải Phong cảm thấy khó chịu vô cùng, chàng thầm hối hận là vừa rồi mình hạ thủ quá nặng. Kỳ thực chỉ cần bắt giữ hắn là đủ rồi, hà tất phải dùng thủ pháp quá nặng như thế?

Càng nghĩ càng ray rứt, bất giác chàng tự nhủ :

- “Ta đã gây thọ thương cho hắn, sau này dù sống thì hắn cũng thành phế nhân, cảnh cáo hắn như vậy cũng quá đủ rồi, hà tất phải nhất định lấy mạng hắn. Hay là ta thả cho hắn đi, cho hắn ít tiền và bảo hắn hãy khá mà làm lại cuộc đời?”

Nghĩ đoạn chàng định quay sang khai khẩu, nhưng chợt nghe Tần Đồng ngáy khò khò, hắn đã ngủ rồi.

Giang Hải Phong chau mày thầm nghĩ :

- “Kỳ quái! Thương thế nặng như vậy mà sao hắn có thể ngủ dễ dàng như thế?”

Tuy có chút hoài nghi nhưng chàng lại nghĩ :

- “Có lẽ lao lực cả đêm rồi lại thọ thương quá nặng, bây giờ được đắp thuốc và cầm máu nên hắn cảm thấy dễ chịu và tự nhiên cảm thấy buồn ngủ.”

Nghĩ vậy nên chàng tự nhủ lòng, thôi thì chờ hắn tỉnh dậy rồi nói cũng không muộn. Thế là chàng tựa lưng vào vách khoang thuyền mà tọa thiền vận khí điều tức.

Cũng chẳng biết bao lâu, bỗng nhiên Giang Hải Phong nghe có tiếng tri hô :

- Giết người rồi! Không xong rồi!

Thân thuyền chao động thật mạnh, Giang Hải Phong mở choàng mắt ra, dưới ánh đèn mờ mờ, chàng thấy chỗ ngồi của Tần Đồng đã trống không.

Chàng kinh ngạc, miệng kêu thất thanh :

- Hỏng bét!

Kêu xong, chàng vội sờ tay vào thắt lưng thì phát hiện thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm cũng đã không cánh mà bay. Giang Hải Phong vội đẩy cửa khoang phóng ra ngoài, chàng thấy một thủy thủ ở đuôi thuyền lớn tiếng kêu :

- Không xong rồi, giết người rồi. Khâu chủ thuyền đã bị người ta giết rồi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì cảm thấy như bị đao đâm vào lòng, chàng vội hỏi :

- Ai chết? Người đó đâu rồi?

Nói đến đây thì chàng thấy một người máu me bê bết đang bò lồm cồm dưới sàn thuyền, đó chính là lão chủ thuyển Khâu Đồng Thủy.

Giang Hải Phong vội gọi tên thủy thủ lại và nói :

- Mau đi gọi người đến cứu lão ta, ta đi tìm hung thủ đây.

Khâu Đồng Thủy lăn lộn trong huyết lệ, lão kêu từng tiếng đứt quãng :

- Châu ngọc... của ta... tiền của ta...

Giang Hải Phong hận đến run người, chàng quát lớn :

- Tần Đồng, ngươi ở đâu?

Đột nhiên nghe “ùm” một tiếng, theo đó có người tri hô :

- Nhảy xuống nước rồi. Nhảy xuống nước rồi.

Giang Hải Phong vội lướt tới thì thấy một chiếc thuyền nhỏ cứu hộ bị rơi xuống nước, Tần Đồng đứng trên thuyền, dùng cánh tay trái còn lại mà chèo thuyền đi.

Thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm được dắt sát vào lưng hắn.

Giang Hải Phong lớn tiếng quát :

- Tần Đồng, ngươi chạy không thoát đâu.

Lời chưa dứt thì toàn thân chàng phóng vút lên không trung như một con hải âu.

Sau đó hạ xuống trước mũi thuyền của Tần Đồng một cách nhẹ nhàng.

Tần Đồng cười nhạt một tiếng rồi dùng mái chèo đánh mạnh tới.

Nhưng Giang Hải Phong đang căm phẫn đến cực độ, bất luận thế nào thì chàng cũng không để cho Tần Đồng thoát đi lần nữa.

Lúc này chàng nằm phục tới trước, hữu thủ vung ra chụp lấy cổ tay Tần Đồng, miệng quát lớn :

- Trở lại!

Tiếp theo đó là một tiếng “rắc” vang lên, mái chèo đã bị Giang Hải Phong đánh gãy. Tần Đồng còn muốn quay người nhưng Giang Hải Phong đã sải bước đến sau lưng hắn, chàng cười nhạt, nói :

- Còn muốn chạy nữa hả?

Cùng lúc song thủ xuất ra, đôi trảo thủ như đao kiếm chụp nhanh xuống vai Tần Đồng, theo đó là mấy tiếng “rắc rắc” vang lên, xương vai của Tần Đồng hoàn toàn vỡ vụn, ngũ tạng cũng rách toạt. Tần Đồng kêu thảm một tiếng, máu tươi từ mắt và tai bắn vọi ra.

Giang Hải Phong tước đoạt lại thanh Tý Dạ Lục Châu kiếm, chàng thấy song mục của Tần Đồng trợn trừng lên nên cười nhạt, nói :

- Ngươi chết mà có phục không?

Tần Đồng cười thảm, hắn nói trong tiếng nấc hấp hối :

- Vừa... vừa rồi... ta quá... quá mềm lòng, lẽ ra... ta nên giết ngươi trước... bây giờ quá muộn...

Lời chưa dứt thì toàn thân hắn đổ nhào xuống thuyền.

Giang Hải Phong bất giác sững người, chàng nghĩ kỹ và rùng mình, lời Tần Đồng vừa nói quả nhiên không sai. Thử nghĩ hắn có thể trộm kiếm của mình thì việc gì lại không thể âm thầm lấy mạng mình? Như vậy thì vừa rồi đích thực là hắn đã hạ thủ lưu tình với mình rồi.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong tự hỏi :

- Tại sao? Tại sao hắn phải hạ thủ lưu tình với ta?

Hai giọt lệ chợt lăn xuống má chàng. Giang Hải Phong gật đầu, nói :

- Không sai! Ngươi đã hạ thủ lưu tình... Chỉ có điều ngươi làm quá nhiều chuyện ác, thiên lý khó dung.

Đột nhiên thấy Tần Đồng cố gắng ngẩng đầu lên và nói :

- Hất ta xuống sông... đi... sư ca! Để cho nước sông tẩy sạch... thân thể và linh hồn của ta...

Sau một hồi co giật bần bật thì hắn nằm yên bất động.

Chiếc thuyền nhỏ hơi lắc lư, gió sông thổi qua vù vù, Giang Hải Phong lau lệ rồi ôm thi thể Tần Đồng thả xuống dòng sông theo di nguyện cuối cùng của hắn. Nhất thời bọt nước trắng xóa hòa lẫn máu hồng, lan tỏa khắp mặt sông.

Chương 19: Tuệ Kiếm Trảm Giao

Dòng sông cuộn chảy, thi thể Tần Đồng chìm nổi mấy lần rồi biến mất trong làn nước. Chiếc thuyền nhỏ không ai khống chế nên cũng liên tục xoay xoay trên mặt nước. Trong giây phút này, Giang Hải Phong cảm thấy lòng đau như cắt, không bút mực nào có thể tả nổi.

Chàng thầm nghĩ :

- "Tần Đồng đã chết rồi. Là do chính tay ta giết, hai tay ta đã vấy quá nhiều máu rồi."

Lúc này chiếc thuyền lớn đã quay mũi lại, một tên thủy thủ lớn tiếng nói :

- Đại gia, mau lên thuyền thôi, Khâu lão bạng đã chết rồi.

Giang Hải Phong kinh tỉnh, trở lại với thực tại, chàng tung người phóng qua thuyền lớn rồi đi thẳng tới đuôi thuyền. Có nhiều người vây quanh xác Khâu Đồng Thủy. Giang Hải Phong rẽ đám đông bước vào thì thấy chủ thuyền Khâu Đồng Thủy đang nằm trong vũng máu.

Chàng lật thi thể lên thì thấy bên ngực trái có một vết thương do kiếm đâm, huyết tươi vẫn còn chảy ra. Giang Hải Phong sờ thử mạch môn thì cảm thấy huyết mạch đã ngừng, không thể cứu chữa được nữa.

Giang Hải Phong giao số tiền và châu ngọc mà Tần Đồng cướp của Khâu Đồng Thủy cho bọn thủy thủ, sau đó chàng dặn dò bọn chúng mai táng lão ta cẩn thận.

Thêm hai ngày lênh đênh trên sông nước nữa thì cuối cùng thuyền cũng đến Nam Kinh.

Đối với Giang Hải Phong thì nơi này hoàn toàn không xa lạ gì. Nhưng sự thực, từ khi Tần Đồng chết rồi thì việc chàng đến đây đã mất đi một phần ý nghĩa. Tuy nhiên, đã đến tất phải làm cho xong việc, vì bọn Chu Kỳ và Yến Cửu Công đang chiêu tập cao thủ giang hồ để đối phó với chàng.

Giang Hải Phong thuê một cỗ xa mã rồi bảo xa phu :

- Hãy đưa ta đến một khách điếm nào cũng được.

Thế là tên xa phu đưa chàng đến Tháp Thúy lâu, một khách điếm nổi danh ở bến Tần Hoài.

Giang Hải Phong từng biết sự phong lưu của nơi này qua sách vở, cao lâu thuyền hoa cực thịnh

một thời, những hình ảnh này gợi cho người ta nhớ đến cái hận mất nước.

Đỗ Mục, một thi nhân nổi tiếng đời Đường, đã khắc họa điều đó trong một thi phẩm bất hủ là Bạc Tần Hoài :

“Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa

Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia

Thương nữ bất tri vong quốc hận

Cách giang do xướng Hậu Đình Hoa”

Tạm dịch :

“Khóc mờ trăng lạnh cát trăng pha

Dạ bạc Tần Hoài cạnh tửu gia

Kỳ nữ biết đâu hờn mất nước

Bên sông hát khúc Hậu Đình Hoa”

Chính vì nơi này nổi tiếng với các cuộc ăn chơi trác táng, sớm đào tối mận nên không ít kẻ phải thân bại danh liệt. Đối với mẫu người như Giang Hải Phong thì quả thật nơi này không hợp với chàng, vì vậy chỉ ở mấy ngày là chàng cảm thấy ngột ngạt không thể chịu nổi.

Tối nay, chàng muốn vào thành dạo một vòng nên ăn cơm xong là chàng thay y phục rồi ra khỏi khách điếm.

Trước Tháp Thúy lâu thường có mấy cỗ xa mã đậu sẵn để phục vụ khách nhân trong khách điếm. Giang Hải Phong vừa ra khỏi cổng thì đột nhiên có một xa phu bước lại hỏi :

- Khách quan cần đi xe không?

Giang Hải Phong gật đầu rồi lên xe, xa phu giong ngựa qua, đoạn quay lại mỉm cười, hỏi :

- Khách quan muốn đi đâu?

Giang Hải Phong suy nghĩ rồi hỏi :

- Ở đây có những chỗ nào đẹp?

Xa phu cười cầu tài và nói :

- Rất nhiều, ví như Huyền Võ Hồ, Mạc Sầu Hồ, Vũ Hoa Đài, Yến Tử Cơ...

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Vậy ngươi đưa ta đến Mạc Sầu Hồ.

Xa phu cười hì hì, nói :

- Đúng! Người thật sự cao nhã mới thích Mạc Sầu Hồ. Huyền Võ Hồ chẳng có ý vị gì, thế mà người lại đông mới chết chứ.

Giọng điệu của tên xa phu này khiến Giang Hải Phong chú ý, chàng cảm thấy thái độ người này có vẻ bất chính, điều khiến chàng nghi ngờ là hắn chỉ có một mắt trái, sau cổ lại có mấy vết sẹo.

Giang Hải Phong thầm nghĩ :

- “Lẽ nào tên khốn lai lịch bất chính này muốn lập mưu gì hại ta chăng?”

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Từ đây đến Mạc Sầu Hồ bao xa?

Xa phu cười hì hì, nói :

- Không xa lắm, ra khỏi cửa Thủy Tây là tới ngay.

Giang Hải Phong lại hỏi :

- Cửa Thủy Tây ở nơi nào?

Xa phu lại cười cười và nói :

- Nói vậy, khách quan là người ở phương xa tới à?

Hắn vung roi giục ngựa rồi nói tiếp :

- Không xa, một lát là tới ngay.

Tuy trong lòng có hoài nghi nhưng Giang Hải Phong không tiện nói ra, vì rốt cuộc chàng không thể đoán định là đối phương có ác ý gì, tuy diện mạo tên này có vẻ bất chính, nhưng không thể lấy diện mạo mà xét người.

Xa mã phi như bay, không bao lâu thì qua cửa Thủy Tây. Trước mắt là một con đường trải đá vụn, hai bên trồng dương liễu khá xanh tươi.

Đi được một đoạn khá xa thì tên xa phu quay lại cười hì hì và hỏi :

- Khách nhân đến Nam Kinh một mình à?

Giang Hải Phong khẽ gật đầu, tên xa phu lại cười cười rồi nói :

- Quả nhiên là người có nhã hứng.

Đột nhiên hắn rẽ giây cương cho xe đi vào một ngõ hẻm tối đen. Giang Hải Phong chau mày hỏi :

- Này! Sao lại đi vào đây?

Xa phu mỉm cười, nói :

- Khách quan cảm phiền, con sâu rượu trong người tiểu nhân đã tung hoành rồi, khách nhân chờ một lát, tiểu nhân vào uống vài chén là ra ngay.

Giang Hải Phong lấy làm kỳ quái nhưng nhất thời không có phản ứng gì.

Tên xa phu xuống xe, chạy vào một tửu quán lụp xụp với mấy ngọn đèn lờ mờ, chẳng biết hắn làm gì trong đó, nhưng quả nhiên chỉ một lát sau là hắn ra ngay.

Tuy không theo dõi hành vi của tên này nhưng Giang Hải Phong thầm nghĩ :

- “Xem bộ dạng thì nhất định tên xa phu này có mưu đồ gì rồi, ta phải cẩn thận đề phòng mới được.”

Nghĩ đoạn chàng thu mình ngồi bất động trên xe. Tên xa phu vọt lên xe, cầm lấy giây cương và cười hì hì, nói :

- Phiền khách quan phải đợi lâu, chúng ta lại đi thôi.

Nói đoạn hắn cho xe trở đầu rồi giục ngựa phóng như bay.

Đoạn đường trước mắt khá rộng, hai bên không còn là hai hàng dương liễu nữa mà toàn là cỏ dại cao quá đầu người.

Đột nhiên tên xa phu chỉ tay tới trước và nói :

- Đến Mạc Sầu Hồ rồi.

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có một mũi tên từ phía trước bay vèo tới, lướt qua thùng xe rồi rơi xuống mép cỏ bên đường. Tên xa phu thấy vậy thì càng giục ngựa phóng nhanh hơn. Một lát sau, chợt nghe phía trước có tiếng vó ngựa, con ngựa kéo xe hí một tiếng dài rồi tung hai vó trước lên, suýt

chút nữa thì cỗ xe lật nhào.

Trước cỗ xe là một toán nhân mã dàn hàng ngang, tên xa phu nhảy xuống đất rồi cười nhạt, nói :

- Họ Giang kia, đến Mạc Sầu Hồ rồi.

Một lời vừa phát thì hắn bất giác biến sắc, hắn vòng ra sau nhìn vào thùng xe rồi giậm chân nói :

- Không xong rồi, hắn thoát rồi.

Đứng trước cỗ xe có tổng cộng bốn người, đi đầu là một lão nhân thấp lùn, thân mặc lam bào, kỳ dư ba người còn lại cũng ngoài tứ ngũ tuần cả.

Lão thấp lùn lắc người một cái đã vọt lên cỗ xe, lão quét mục quang nhìn và cười nhạt, nói :

- Bản lãnh của ngươi có thể nói là càng lúc càng tệ đấy, ngay cả việc người trên xe bỏ đi mà cũng không biết sao?

Nói đoạn lão lại lắc người một cái, lập tức trở lại chỗ cũ, lão tức giận nói :

- Thế này là đánh cỏ động xà rồi, muốn bắt lại hắn thật không đơn giản.

Tên xa phu chau mày nói :

- Nam lão gia, tiểu tử đó tuyệt đối không thể chạy đi xa, vừa rồi tiểu nhân còn nhìn thấy hắn ngồi trên xe, chẳng hiểu tại sao chỉ mới một lúc mà đã thất tung. Kỳ quái!

Một lão nhân vừa ốm vừa cao, niên kỷ chừng ngũ tuần nghe vậy thì cười nhạt, nói :

- Bốn chúng ta từ xa đến đây, không gặp tên khốn đó thì làm sao cam tâm được?

Đại ca, chúng ta đi lùng sục thử.

Lam bào lão nhân nói :

- Lùng sục à? Hồ lão nhị, có lẽ ngươi biết quá ít về Giang Hải Phong đấy.

Lão hắng giọng rồi nói tiếp :

- Bản lãnh cao cường như Yến đại ca, Chu đại ca mà còn không dám có ý khinh suất tiểu tử đó, nên mới chiêu tập bằng hữu giang hồ đến đối phó hắn. Thân thủ cao thâm như Tuyết Sơn Tứ Ma mà cũng bại trong tay hắn, bốn huynh đệ chúng ta, nếu liên thủ lại thì may ra có thể thủ thắng, còn nếu phân tán ra thì, ôi...

Lão cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Không phải ta nói một câu nhụt chí, nhưng sự thật là một người trong chúng ta cũng không sống sót nếu lấy một chọi một.

Lão nhân họ Hồ tỏ ý không vui, lão nói :

- Theo đại ca nói vậy thì không lẽ chúng ta đành cam chịu à?

Lam bào lão nhân nói :

- Huynh đệ, tính khí của ngươi nóng quá, bốn chúng ta đã khua môi múa mép trước mặt Chu đại ca, nếu cam chịu thế này thì còn mặt mũi nào nữa?

Lão quay lại nói tiếp với một hán tử trung niên :

- Tứ đệ, ngươi mau đi thông báo với các huynh đệ, nói rằng đối phương đã vào cửa, bảo bọn chúng canh phòng nghiêm ngặt, có tin tức gì thì thông báo ngay qua bên này.

Hán tử trung niên đáp một tiếng rồi quay người lướt đi vào đám cỏ.

Lam bào lão nhân quay lại nói với tên xa phu :

- Ngươi có xác định được hắn là Giang Hải Phong không?

Xa phu cúi người lễ phép nói :

- Nhất định là hắn, tiểu nhân để ý mấy ngày ở Tháp Thụy Lâu và đã dò hỏi rõ lai lịch của hắn. Hắn đi thuyền Hải Âu từ Tô Châu đến Nam Kinh, trên đường đi xảy ra một chuyện nhưng hắn không chết.

Lam bào lão nhân gật đầu và cười nhạt, nói :

- Nói vậy thì lẽ ra nhị vị lão đệ Bạch Cước Kim Đỉnh nên thừa cơ hội hạ thủ trên đường đi mới phải, sao lại để hắn đến Nam Kinh một cách ung dung tự tại như thế?

Xa phu gượng cười, nói :

- Chuyện này tiểu nhân không rõ, nhưng nghe nói trên đường đi hắn đã giết khá nhiều người.

Lam bào lão nhân truy vấn :

- Hắn đã giết những ai?

Xa phu lắc đầu, nói :

- Chuyện này tiểu nhân cũng không rõ.

Lam bào lão nhân trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Xem ra Bạch Cước Kim Đỉnh cũng nếm mùi đau khổ rồi.

Lão ngừng một lát rồi nói :

- Độc Nhãn Trương, ngươi mau đánh xe qua bên kia giấu đi, ta không tin là tiểu tử đó có cánh.

Vừa nói đến đây thì đột nhiên thấy có bóng người thấp thoáng trong đám cỏ.

Lam bào lão nhân họ Nam vội quát hỏi :

- Kẻ nào?

Bóng người kia lảo đảo muốn ngã, hắn phải dùng phán quan bút chống xuống đất và nói :

- Đại ca... là đệ.

Lời vừa dứt thì hắn ngã nhào xuống đất. Mọi người bất giác kinh ngạc, vội chạy nhanh tới thì thấy người kia là hán tử trung niên vừa được phái đi.

Lúc này hắn nằm dài trên đất, vừa thở hổn hển vừa nói :

- Giang Hải Phong đã đến rồi, đệ đã...

Hắn chỉ tay ra sau lưng mình, đột nhiên nằm bất động rồi tắt thở luôn.

Mọi người thấy vậy thì kinh tâm động phách, thần sắc chợt biến.

Lam bào lão nhân họ Nam lắc mạnh thân lão tứ và nói :

- Lão tứ, ngươi tỉnh lại mau, Giang Hải Phong ở đâu?

Nói đoạn lão ra lệnh cho tên xa phu :

- Độc Nhãn Trương, mau lấy đèn lại đây.

Độc Nhãn Trương chạy đến trước cỗ xa mã, hắn vừa đưa tay lấy đèn thì bất giác rùng mình toát mồ hôi lạnh. Thì ra nhờ ánh đèn chiếu rọi mà hắn thấy có một người đứng cạnh cỗ xe.

Độc Nhãn Trương nhìn kỹ thì nhận ra người này chính là Giang Hải Phong, người vừa mới ngồi trên xe của hắn.

Hắn buột miệng kêu thất thanh rồi quay đầu bỏ chạy. Nhưng Giang Hải Phong đã truy theo và khẽ quát :

- Ngươi đứng lại cho ta!

Cùng lúc hữu thủ của chàng chụp tới trước, tựa như chiếc móc câu chụp vào vai phải của Độc Nhãn Trương, tiếp đó chàng giật mạnh một cái rồi hất hắn vào lề cỏ.

Chỉ nghe “bịch” một tiếng, nhất thời Độc Nhãn Trương hôn mê bất tỉnh, chiếc đèn rơi xuống đường vỡ nát. Dầu loang ra ngoài, lửa bắt cỏ khô cháy rực lên.

Lúc này lam bào lão nhân họ Nam và hai vị nghĩa đệ của lão đều bị âm thanh này làm kinh động. Ba lão đều tung người cùng một lúc rồi hạ xuống ba vị trí khác nhau.

Bấy giờ bọn họ mới nhìn thấy rõ ràng vị Giang Hải Phong đứng trước cỗ xe.

Lam bào lão nhân cười một tràng quái đản rồi nói :

- Ngươi là tiểu tử Giang Hải Phong phải không?

Giang Hải Phong từ từ bước đến gần và hỏi lại :

- Các vị là ai? Tại sao lại vì Yến - Chu nhị lão mà đến đây nạp mạng?

Nam lão nhân hắng giọng, nói :

- Nói vậy, ngươi quả nhiên là Giang Hải Phong rồi.

Lão nhân họ Hồ tiếp lời :

- Giang Hải Phong, ngươi nhầm rồi, Yến - Chu nhị vị có giao tình với bọn ta, nhưng chưa đáng để bọn ta bán mạng.

Giang Hải Phong trầm giọng nói :

- Vậy thì tại sao?

Hồ lão nhị nói :

- Ngươi còn nhớ Tuyết Sơn Tứ Ma không? Bốn vị huynh đệ bọn ta là bằng hữu sinh tử với bọn họ.

Giang Hải Phong cất lời, nói :

- Tốt! Tốt! Tại hạ hiểu rồi.

Hồ lão nhị quay sang nói với Nam lão đại :

- Đại ca, chúng ta hạ thủ thôi!

Lời vừa dứt thì lão tung người lướt tới trước mặt Giang Hải Phong, song thủ lập tức xuất ra nhằm vào hai mạn sườn Giang Hải Phong mà công kích.

Giang Hải Phong cười khảy, nói :

- Bằng vào lão mà cũng xứng à?

Chàng chờ song thủ của đối phương sắp chạm vào y phục mình rồi mới bất ngờ xuất song thủ, chụp vào cổ tay Hồ lão nhị. Lão nhân họ Hồ kinh hồn bạt vía, vội vàng ngã người tránh né. Nhưng trước một nhân vật có thân thủ như Giang Hải Phong thì thế tránh né của lão ta vẫn quá chậm. Trong lúc lão ngã người thì song thủ của Giang Hải Phong đã điểm sát vào xương sườn của lão rồi.

Hồ lão nhị chỉ kịp kêu thất thanh một tiếng, thân hình lão bị quăng ra xa hơn thước, sau khi rơi xuống thì nằm yên bất động.

Lão đại họ nam thấy vậy thì kinh tâm biến sắc, sau giây phút ngẩn người thì lão ta bạt kiếm, phi thân, nhằm điểm vào giữa ngực Giang Hải Phong. Giang Hải Phong lách người qua trái, thuận thế chàng cũng tuốt Ngưng Sương kiếm ra.

“Choang” một tiếng, trường kiếm của Nam lão đại bị chấn động rung bần bật, suýt chút nữa thì tuột khỏi tay văng đi.

Nhưng sau một hồi chấn động thì thanh kiếm này tựa như một thanh nam châm, bám sát vào tay cầm kiếm của Giang Hải Phong.

Lão lùn này vốn họ Nam, tên là Tiêu Tử, ngoại hiệu là Ải Sơn Thần, còn Hồ lão nhị vừa bị hôn mê bất tỉnh có tên là Kiệt, ngoại hiệu Bát Tý Ma, hai nhân vật còn lại, một là Yếu Mệnh Thủ Thôi Bình, một là Tiểu Phán Quan Châu Kiện. Bốn huynh đệ bọn họ hợp lại thành Trường Bạch Tứ Nhạn, lâu nay bọn họ rất ít khi ra khỏi dãy núi Trường Bạch.

Tuy nhiên, sau mười năm lăn lộn ở Trường Bạch mà không phát triển được gì nên bọn họ mới cùng nhau kéo vào Trung Nguyên.

Đúng vào lúc Yến Cửu Công và Chu Kỳ chiêu tập võ lâm hắc đạo đối phó Giang Hải Phong nên Trường Bạch Tứ Nhạn liền nhập cuộc. Toàn bộ thế lực Yến - Chu đã được điều động đến Nam Kinh, bọn chúng định phối hợp với Tần Đồng tại nơi này để quyết một trận chiến cuối cùng với Giang Hải Phong.

Trường Bạch Tứ Nhạn vốn có giao tình khá thân mật với Tuyết Sơn Tứ Ma, sau khi nghe Tuyết Sơn Tứ Ma đại bại trong tay Giang Hải Phong thì bọn họ vừa sợ vừa tức, vì tự phụ võ nghệ cao cường nên bọn họ càng quyết tâm phải thư hùng với Giang Hải Phong một trận.

Không ngờ sự tình lại khéo bày như thế. Chỉ qua mấy chiêu đầu mà Tứ Nhạn đã vừa chết vừa thọ thương phân nửa rồi.

Lúc này Ải Sơn Thần Nam Tiêu Tử đã hồn phi phách tán, nào còn ý chí để quyết chiến với Giang Hải Phong.

Thanh kiếm của lão bị đối phương dùng chiêu lực hút giữ, nhất thời lão chẳng biết phải làm thế nào.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng, cùng lúc hữu thủ hất mạnh ra ngoài, chàng khẽ quát :

- Buông tay!

Thân hình Ải Sơn Thần Nam Tiêu Tử không thể tự chủ nên loạng choạng lui ra sau. Lão cảm thấy hổ khẩu tay nóng ran, thanh kiếm vuột khỏi tay và rơi vào tay đối phương.

Nam Tiêu Tử bất giác đỏ mặt, lão vội nói :

- Thôi tam đệ, đi mau!

Cùng lúc, lão điểm hai mũi chân xuống đất, thân hình bốc lên như cánh nhạn.

Nhưng tung lên cũng nhanh mà hạ xuống cũng nhanh.

Giang Hải Phong đột xuất hữu thủ, theo đó là một luồng bạch quang lấp loáng xuất hiện. Ải Sơn Thần Nam Tiêu Tử rống một tiếng trên không rồi rơi xuống, nhìn lại thì thấy thanh kiếm của lão đã xuyên qua đùi phải của lão. Nhất thời huyết tươi tuôn ra như suối.

Giang Hải Phong cười nhạt một tiếng rồi định tiến về phía lão tam Thôi Bình, nhưng đột nhiên nghe “bật” một tiếng, hai mũi tên từ hai hướng tả hữu bay thẳng vào người chàng.

Giang Hải Phong liền vung song thủ lên, ngũ trảo xòe ra, lập tức hai mũi tên đều bị kẹp vào giữa các ngón tay.

Yếu Mệnh Thủ Thôi Bình thấy đối phương bắt hai mũi tên của mình một cách dễ dàng thì hồn phi phách tán, lão vội quay người bỏ chạy vào đám cỏ hoang. Thế nhưng chỉ cần ba bước nhảy là Giang Hải Phong đã bổ đến sau lưng lão ta.

Chàng cười nhạt, nói :

- Lão khoan đi đã!

Lời chưa dứt thì chàng đã dùng ngón tay cái búng mũi tên trong tay ra.

Yếu Mệnh Thủ Thôi Bình vốn là nhân vật âm độc, hạ thủ vô tình, không ngờ hôm nay lại đến lượt lão phải nạp mạng.

Mũi tên do Giang Hải Phong búng ra cũng bay nhanh như được bắn từ dây cung, và cắm phập vào lưng Thôi Bình.

Lão này kêu thảm một tiếng, thân hình lảo đảo nhưng chưa ngã xuống ngay. Lúc này Giang Hải Phong lại búng ra mũi thứ hai, chỉ nghe “vèo” một tiếng thì mũi tên đã găm vào đùi Thôi bình.

Lần này lão ta chao đảo mấy cái rồi ngã nhào, miệng kêu thảm một tiếng, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Lúc này lửa cháy ngút trời, đâu đâu cũng nghe tiếng lau sậy nổ lốp bốp. Tiếng người kêu la hốt hoảng từ bốn phía truyền lại, Giang Hải Phong do dự một lát rồi gom thi thể Trường Bạch Tứ Nhạn lại một chỗ, chàng không nỡ để thi thể bọn họ cháy thành tro.

Lúc này đột nhiên có mười mấy bóng người vượt qua biển lửa mà đến, đi đầu là hai lão nhân mặc bạch y và hắn y. Bọn người này trông thấy thi thể Trường Bạch Tứ Nhạn nằm bên đường thì bất giác sững người biến sắc. Nhưng khi trông thấy bên cạnh bốn thi thể còn có một thiếu niên tuấn tú, tay cầm trường kiếm sắc lạnh thì sắc diện bọn họ dường như không còn chút huyết.

Nhất thời cả bọn đứng trơ người ra như pho tượng, song mục tròn xoe, miệng há hốc.

Bạch y lão nhân ấp úng nói :

- Ngươi... ngươi là Giang...

Giang Hải Phong thản nhiên mỉm cười, nói :

- Không sai! Tại hạ chính là Giang Hải Phong.

Thì ra bọn người này chẳng phải là ai xa lạ, mà chính là Bạch Y Tẩu Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Nguyên bọn họ được thuộc hạ của Trường Bạch Tứ Nhạn cấp báo nên vội vàng kéo đến, nhưng đáng tiếc là đã chậm một bước.

Còn Giang Hải Phong, khi thấy Yến - Chu nhị lão xuất hiện thì toàn thân chàng cũng bất giác run lên.

Chàng cười nhạt, nói :

- Thì ra nhị vị lão tiền bối, đã lâu không gặp.

Yến Cửu Công trấn định tinh thần rồi nói :

- Không ngờ... Thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở nơi này.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ chờ đợi ngày này đã lâu rồi, chuyện Tần Đồng và Bạch Cước Kim Đỉnh đã giải quyết xong, bây giờ chỉ còn nhị vị đây thôi. Nhị vị muốn thế nào?

Yến Cửu Công nghe vậy thì hồn phi phách tán, nhưng Chu Kỳ vì có thù bất cộng đái thiên với Giang Hải Phong nên trong lòng tuy khiếp sợ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng. Lão nói :

- Giang Hải Phong, dù không đánh lại ngươi nhưng lão phu ta không thể không đòi món nợ cho nghĩa đệ của ta.

Nói đoạn lão vung đao lướt ngay tới.

Yến Cửu Công vốn chẳng có hận thù gì với Giang Hải Phong, bây giờ nghe nói Tần Đồng đã chết, Tả Nhân Long thì đã hoán thù thành bạn với Giang Hải Phong, do vậy nên lão đã mất hết chí khí. Trong thâm tâm lão muốn khuyên Chu Kỳ bỏ qua chuyện này, nhưng lời chưa kịp nói thì Chu Kỳ đã xuất thủ, nhất thời Yến Cửu Công không kịp can ngăn.

Chu Kỳ vận toàn lực bình sinh, xuất một đường đao cực hiểm, nhằm chém vào vai trái của Giang Hải Phong. Nhưng đao quang vừa lóe lên thì đột nhiên có một đạo bạch quang xuất ra như cuồng long xuất động, đạo bạch quang bao phủ toàn bộ bóng đao quang. Bất luận về phương vị, bộ vị hay lực đạo thì bóng đao quang cũng không thể nào thoát ra được.

Đột nhiên nghe “choang” một tiếng, Chu Kỳ cảm thấy cổ tay tê buốt, toàn thân chấn động và không thể tự chủ được nữa, thanh đại đao vuột khỏi tay và bay ra ngoài.

Đạo bạch quang đột hiện và cũng đột biến, nhưng trong chớp mắt đó lại thấy một bóng người thấp thoáng, Chu Kỳ chưa kịp trấn định tinh thần cũng như thế trụ thì bóng người đã tiếp cận trước mặt lão rồi. Song thủ của Giang Hải Phong xuất ra nhanh như chớp, liên tục điểm vào mười mấy huyệt đạo trên người Chu Kỳ, sau đó chàng tung người lui ra sau. Ngưng Sương kiếm không biết đã dắt sau lưng từ khi nào, thần thái của chàng thản nhiên như không, miệng hơi mỉm cười.

Kế đó là thấy Chu Kỳ từ từ khuỵu xuống, sắc diện nhợt nhạt, miệng khe khẽ rên.

Thì ra, vừa rồi Giang Hải Phong đã thừa cơ hội đối phương chưa kịp trấn định tinh thần, chàng thi triển công phu điểm huyệt độc môn phế bỏ võ công của Chu Kỳ.

Trong thâm tâm chàng không muốn giết lão, nhưng chàng biết một khi lão ta còn tự do tự tại thì lão ta sẽ không ngừng lập kế chống đối mình.

Lúc này Yến Cửu Công vội chạy lại đỡ lấy Chu Kỳ, lão buột miệng thở dài và nói với Giang Hải Phong :

- Đa tạ Giang thiếu hiệp hạ thủ lưu tình. Thế này là quá đủ cho hắn rồi, chuyện này quả là một bài học quý giá cho bọn ta.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói :

- Khổ hải vô biên, hồ đầu thị ngạn, buông đao đồ tể là thành phật. Yến lão tiền bối bỏ chỗ tối ra chỗ sáng như vậy thì quả thật là vạn phúc cho giang hồ.

Chàng bước lại gần Chu Kỳ và cung thủ nói :

- Chu lão tiền bối, thật là đắc tội, nhưng tại hạ không thể làm cách nào khác.

Chuyện ân oán giữa chúng ta xem như kết liễu tại đây, thiên trường địa cửu, mong nhị vị bảo trọng.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi tung người phi thân mà đi trong bóng đêm, thoáng chốc đã mất hút tung tích...

Người tuy đã không còn xuất hiện nhưng danh Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong với thanh Ngưng Sương kiếm uy trấn võ lâm vẫn được lưu truyền mãi mãi trên giang hồ.

Mùa đông lạnh lẽo trôi qua, đại địa bắt đầu thay đổi, ngày xuân với gió xuân tràn hơi ấm, đâu đâu cũng hiển lộ một màu xanh tươi mơn mởn. Tại Nam Thiên Sơn có một thảo nguyên rộng lớn, nơi đó có đàn gia súc trăm con đang thi nhau gặm cỏ, bầu trời trong xanh, chốc chốc lại có mấy con đại ưng chao mình bay lượn, đó chính là Hải Tử Mục Trường.

Hải Tử Mục Trường này mới thành lập không lâu, thoạt tiên quy mô không lớn lắm nhưng do chủ nhân chuyên cần nên không đầy hai năm sau đã trở thành một trong những mục trường lớn nhất trong vùng Thiên Sơn.

Ai ai cũng biết, trong mục trường này, ngoài một đôi nam nữ chủ nhân ra, còn có một vị lão nhân giúp việc rất đắc lực, đó là Lâu lão tiên sinh.

Vị Lâu lão tiên sinh này cũng đã từng bôn tẩu giang hồ, bằng hữu thương tặng cho ngoại hiệu kêu bằng Thiết Chưởng Hắc Ưng và lão chính là Lâu Vân Bàng.

Còn đôi nam nữ chủ nhân kia cũng chẳng xa lạ gì, nam chính là Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, từng một thời uy trấn võ lâm Trung Nguyên. Nữ chính là Tái Ngoại Phi Hồng Tần Tử Linh, một nữ hiệp mà khắp vùng Thiên Sơn ai ai cũng mộ danh.

Webtruyen.com

Phi Ngã Chiến

Tác giả: Ngoa Long Sinh

PHI ƯNG CHƯỞNG

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nợ Máu

Bằng! ... Bằng! ...

Bốn luồng chưởng lực hùng mạnh tựa thác đổ đánh vào nhau, vang lên hai tiếng nổ như sét động.

Đôi bên bị áp lực của đối thủ buộc thối lui về sau ba bước, bốn ánh mắt bắn ra những tia hung quang rợn người.

Hồng Diện Lão Ma giọng hách dịch hỏi:

- Lão chột, mi có nhận ra ta chăng?

Thất Độc Thần Chưởng nhếch môi cười lạnh:

- Hoàng Thiếu Phong. Hạng người ma đầu như ngươi cũng bày đặt lên giọng dạy đời ư?

Hồng Diện Lão Ma Hoàng Thiếu Phong ngửa cổ cười khanh khách:

- Tống Kiệt, hôm nay ta đến đòi mạng mi, cả vốn lẫn lãi.

Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt nhướng mắt nhìn đối phương, cười khẩy:

- Cũng với lời nói như hai mươi năm về trước ta đã nói với ngươi, Bạch Vân Vân không phải do ta hãm hại. Nàng đã tự vẫn và thật tình ta vẫn không yêu nàng ...

Hồng Diện Lão Ma quát to, ngắt ngang lời Thất Độc Thần Chưởng:

- Mi nói láo! Bạch sư muội vì mi mà chết, nàng quá si tình mi đến đỗi khùng khùng điên điên rồi cuối cùng nhảy sông tự tử.

- Hai mươi mốt năm trước, Bạch Vân Vân bị Vạn Niên Băng Nhai hãm hiếp tại khu rừng hoang, tình cờ ta đi ngang qua và giải cứu nàng. Nàng đâm ra mến tài ta rồi yêu đơn phương, nhưng lúc đó ta đã có vợ, làm sao ta đáp lại tình yêu của nàng được. Rồi sau đó nàng về tương tư và cuối cùng nàng chết như ngươi đã biết.

Hồng Diện Lão Ma gằn giọng thốt:

- Hôm nay lão phu đến đây với hai mục đích, nếu mi thực hiện một trong hai mục đích lão phu nêu ra đây thì mạng mi mới được bảo toàn.

- Mục đích gì?

- Thứ nhất, mi phải cưới Bạch Vân Vân. Thứ hai, mi dựng bàn thờ để cúng vái nàng.

Thất Độc Thần Chưởng cười sắc lạnh:

- Hạng người xoàng xĩnh như mi mà cũng ra điều kiện với ta ư?

Bị đối phương khinh miệt, Hồng Diện Lão Ma như lửa rưới thêm dầu, phất mạnh ống tay áo, quát to:

- Vật trong tay lão phu sẽ dạy cho mi biết cách lễ phép với Hồng Diện Lão Ma.

Một luồng ngân quang lồng theo câu nói của lão lóe lên như một đường chớp xẹt, kèm theo một đạo mãnh phong ùn ùn như núi phủ chụp xuống đỉnh đầu Thất Độc Thần Chưởng.

Trước thế tấn công như vũ bão của địch nhân, Thất Độc Thần Chưởng vẫn ung dung, ngón giữa tay phải đồng thời xỉa điểm thẳng vào luồng ám khí của đối phương vừa phóng ra.

Một âm thanh khe khẽ vừa thoát ra, ba chiếc phi đao của Hồng Diện Lão Ma vừa tung ra vụt tắt mất. Ba ngọn phi đao nọ gãy làm đôi rơi xuống đất.

Hồng Diện Lão Ma kinh hoàng thất sắc, gương mặt đang đỏ bỗng sạm đen, bật lùi luôn năm bước, thất thanh kêu lên:

- Lôi Phong Chỉ!

Thất Độc Thần Chưởng hất hàm khinh miệt:

- Hoàng Thiếu Phong, thế nào? Ngươi dạy ta hay để ta dạy ngươi cách đối xử lễ phép?

Miệng hỏi, thân hình ông ta thoắt một cái đã mất dạng.

Hồng Diện Lão Ma táng đởm kinh tâm, định quay người về sau, nhưng đã muộn, một luồng kình phong như ngọn sóng thần đã cuồn cuộn ập đến sau lưng.

Bị trúng phải ngọn Bách Hổ Đào Tâm Chưởng của Thất Độc Thần Chưởng, thân hình của Hồng Diện Lão Ma bị đẩy về trước tám bước, máu từ miệng bắn ra thành vòi.

Thất Độc Thần Chưởng từ từ tiến tới, hữu thủ chầm chậm giơ lên cao ...

Hồng Diện Lão Ma quay người lại, không khỏi lặng người khiếp hãi, than thầm:

- Xong đời ta ...

Bỗng từ trên vút cao, một bóng người sà vút xuống, dõng dạc hét lớn:

- Dừng tay ngay!

Hồng Diện Lão Ma giật mình nhấc mắt nhìn lên. mừng rỡ kêu:

- Đại sư huynh đến thật đúng lúc. Xin hãy vì Bạch Vân Vân mà báo thù.

Té ra người vừa đáp xuống giữa trận kia chính là Tế Đài Hán Tử, đại đệ tử của Huyết Ma Phong Trần, danh chấn giang hồ, võ công siêu đẳng khó nỗi ước lường, tuổi chừng lục tuần, vóc người tầm thước, ánh mắt bắn ngời tia dâm quang, vừa thoáng nhìn qua là biết ngay một tay háo sắc.

Tế Đài Hán Tử nhướng mày cười lạnh:

- Mọi việc ta đã nhìn thấy.

Dứt lời lão giũ đôi tay áo tía, ung dung đến trước mặt Thất Độc Thần Chưởng, bước chân của lão nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, đôi chân dường như chẳng dính đất, chớp mắt đã cách Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt không hơn năm bước.

Thất Độc Thần Chưởng thầm nhủ:

"Bước chân của y trông rất chậm chạp, nhưng tốc độ lại kỳ thực nhanh chóng khó lường. Khinh công của lão này đáng ngại thật ...".

Tế Đài Hán Tử cắt đứt luồng suy nghĩ của Thất Độc Thần Chưởng, thét hỏi:

- Lão chột, Bạch sư muội phải chăng do mi sát hại?

Thất Độc Thần Chưởng dửng dưng nói:

- Đấy là tự nàng đi tìm cái chết.

Tế Đài Hán Tử hừm lên một tiếng giận dữ:

- Chính mi là hung thủ!

Thất Độc Thần Chưởng giận đến tái mặt, trợn mắt quát lại:

- Hãy nằm xuống này!

Lồng với tiếng quát, đôi tay của Thất Độc Thần Chưởng đồng thời vung mạnh ra liên tiếp bảy chiêu ...

Liền theo đó, bảy ánh hào quang đột nhiên tỏa rộng chập chờn như bức màn chưởng khí màu xanh chụp thẳng vào đối phương.

Hừm lên một tiếng như sấm rền, Tế Đài Hán Tử chẳng cần tránh né, tiến lên hai bước, ngón trỏ bàn tay phải điểm thẳng vào màn chưởng khí xanh rờn.

"Bình ...".

Một âm thanh chát chúa nổ lên, luồng hào quang bị chỉ phong của Tế Đài Hán Tử làm rã phân rồi hợp lại.

Song phương đồng thời thối lui năm bước.

Bảy chiêu thức mà Thất Độc Thần Chưởng vừa thi thố có tên là Thất Độc Thần Chưởng. Vì vậy giang hồ mới đặt ngoại hiệu cho Tống Kiệt là Thất Độc Thần Chưởng.

Sắc mặt Thất Độc Thần Chưởng vụt rắn lại, thân hình vừa chớp động, thế chưởng thứ hai đã lao đến đối phương như chớp giật.

Tế Đài Hán Tử nhếch môi cười miệt thị, hữu thủ cấp tốc xòe rộng ra, phấp phới xoay tròn ba vòng tạo thành một màn bóng chưởng cứng rắn tựa vách sắt tường đồng, chận ngăn lấy thế chưởng của Thất Độc Thần Chưởng.

Đôi bên sáp mặt nhau, người thủ kẻ công, chớp mắt đã giao tay năm chiêu. Chiêu thế công, phòng của hai đối thủ uy mãnh và thần tốc, mường tượng như điện lóe, sấm chớp.

Thất Độc Thần Chưởng âm thầm khiếp hãi, không ngờ võ công đối thủ cao siêu đến thế.

Ông hừ lên một tiếng lạnh nhạt, đôi tay lại vung mạnh, bảy đạo hào quang lóe ngời rực rỡ, hung mãnh như bảy thớt giao long, từ trên không bổ rút xuống, xỉa vào các yếu huyệt của Tế Đài Hán Tử.

Thoáng thấy đối phương thân hình nhoáng động, Tế Đài Hán Tử nhấc cao thân ảnh theo thế Hạc Cô Luân Vũ, đôi tay đồng thời xòe rộng, tỏa ra ánh bạc tựa sao giăng, mười ba thức Thập Tam Chưởng từng chiêu nối tiếp tung ra như mưa cuồng gió dữ ...

Thất Độc Thần Chưởng vận khí vào Đan Điền thét lên một tiếng long trời, bảy chiêu Thất Độc Thần Chưởng vũ lộng không ngừng.

Thoáng mắt, hai đối thủ đã liên công hơn ba mươi chiêu. Chiêu thế của song phương đều hiểm

hung, mong muốn kết liễu đối phương sớm chừng nào tốt chừng nấy. Mỗi chiêu xuất thủ của hai người đều nhắm vào các huyệt đạo yếu hại của đối phương kích tới.

Hai đối thủ giao đấu thêm trăm hiệp nữa, sự hơn kém đã bắt đầu tỏ tường.

Chiêu thế của Thất Độc Thần Chưởng tung ra tuy tuyệt kỹ nhưng nội lực đã sút giảm lần lần, tay chân ông đã bắt đầu chậm lại, lực phát ra chỉ còn bảy phần mười so với bình thường.

Tế Đài Hán Tử là đệ tử chân truyền của Huyết Ma Phong Trần và hơn nữa lão vừa tìm được một dược thảo quý hiếm nên nội lực càng gia tăng gấp bội, càng đấu càng hăng, dần dần chiếm thế thượng phong, và áp đảo đối phương suýt chút nữa là mất mạng.

Tế Đài Hán Tử thắng thế, quát to:

- Lão già khốn kiếp, nếu hôm nay lão phu không trả được món nợ của Bạch sư muội hai chục năm trước, Tế Đài Hán Tử này thề chẳng trở về Lai Thế.

Lời vừa thốt dứt, kèm với tiếng thét như thú điên, đôi tay huơ nhanh vào không khí, một màn chưởng phong phủ chụp xuống đối thủ.

Thất Độc Thần Chưởng vội soạt bước lách mình.

Song đã chậm ...

Ông rú lên một tiếng đau đớn, máu óc bắn phọt cả ra ngoài, khuỵu xuống chết liền khi ấy.

Hốt nhiên, một tiếng quát như sấm vang lên, át cả tiếng cười đang lồng lộng trỗi lên từ cửa miệng của Tế Đài Hán Tử, tiếp theo tiếng quát là âm thanh của căm hờn:

- Hung thủ, mi phải đền tội!

Hồng Diện Lão Ma giật mình, định thần nhìn kỹ, thấy một thiếu niên thân pháp cực kỳ siêu tốc, từ xa lao đến cuộc diện.

Đang cơn đắc thắng buông chuỗi cười lồng lộng, nghe tiếng quát, Tế Đài Hán Tử giật mình ngưng tiếng cười, quay nhìn người thiếu niên vừa xuất hiện, vận chiếc áo màu trắng.

Thiếu niên nọ khí khái thập phần siêu phàm, đôi mắt tinh quang ẩn hiện phong thái lẫm liệt, môi hồng mặt ngọc, vóc dáng khôi vĩ, trên tay lăm lăm thanh trường kiếm, tuổi độ chừng mười lăm.

Tế Đài Hán Tử không thể nhận ra thiếu niên là ai, liền quát hỏi:

- Tiểu tử là ai?

Thiếu niên áo trắng căm phẫn đáp:

- Trầm Miên Tích, đệ tử của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt.

Tế Đài Hán Tử chua chát nói:

- Nhổ cỏ phải dứt chồi! Mạng mi quả là vắn số.

Lời vừa thốt dứt, Tế Đài Hán Tử nhảy xổ tới, đồng thời tay phải tống ra một chưởng.

Thiếu niên áo trắng nhún người nhảy sang mé tả, đồng thời xỉa tới đối phương một kiếm nhanh như sét bủa.

Tế Đài Hán Tử ung dung khẽ né mình sang một bên, nhếch môi cười khổ:

- Tiểu tử. Chiêu thứ nhì đây!

Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng được Tế Đài Hán Tử hỏa tốc bủa ra nhanh như đường chớp giật.

Thiếu niên áo trắng Trầm Miên Tích lần này thì không tài nào tránh kịp, hự lên một tiếng, loạng choạng người rồi ngã vật xuống đất.

Tế Đài Hán Tử lướt nhanh người tới, bàn tay phải giơ lên cao từ từ bổ xuống.

Đúng lúc đó, một bóng đỏ từ trên không trung lao xuống, đá mạnh vào người Tế Đài Hán Tử.

Đang lúc bất phòng, Tế Đài Hán Tử bị trúng một cước của bóng đỏ nọ, té nhào sang bên phải.

Nhanh như làn điện chớp, bóng đỏ xốc Trầm Miên Tích lên hai tay, lao vù đi như vệt bóng mờ.

Tế Đài Hán Tử thoáng giật mình, đứng phắt ngay dậy, lấy lại bình tĩnh, vừa đuổi theo vừa quát to:

- Chạy đi đâu cho thoát?

Khi ấy, trên nhánh cây cao xa xa, hắc y thiếu nữ cấp tốc nói với nam nhân áo trắng ngồi bên cạnh:

- Nhanh lên! Đuổi theo Tế Đài Hán Tử ngay!

Nam nhân áo trắng gật đầu, đoạn cả hai giở khinh công tuyệt đẳng đuổi theo ...

Chương 2: Thất Giác Truy Hồn Đinh

Đi một đỗi khá xa, bóng đỏ quay nhìn lại phía sau, không thấy bóng dáng Tế Đài Hán Tử, vội dừng chân quan sát thương tích của Trầm Miên Tích.

Trông thấy cậu ta khóe miệng rỉ máu hai vệt dài, bóng đỏ liền hỏi:

- Ngươi bị thương có nặng không?

Trầm Miên Tích từ từ mở mắt ra, chưa kip nói lời nào, bóng đỏ nghe tiếng quát tháo rền trời từ xa, vội phóng sang mé tả chui vào rừng rậm.

Đi miết, đi miết, cho đến khi trời ngã hoàng hôn, bóng đỏ thấy trước mặt mình một tòa lâu đài hoang phế đã lâu, vội vàng phóng ngay vào.

Vừa đặt Trầm Miên Tích xuống nền đất, bóng đỏ nghe tiếng chân người vang lên từ bên ngoài, vội vã ôm cậu ta chui vào xó góc ẩn núp.

Lúc ấy cậu ta mới hay người cứu mạng mình là một thiếu phụ trung niên rất đẹp và cũng rất xa lạ mà cậu ta chưa hề gặp qua lần nào.

Chợt bên ngoài phóng vút vào hai người áo đen, mỗi tên lôi ra trong người một chiếc lư hương, nâng cao khỏi đầu và chạm rãi song song tiến đến giữa đại sảnh, xướng to:

- Hỏa Đăng Giáo kinh động giang hồ!

Thanh âm vừa lanh lảnh vừa rền dội kéo dài, khiến người nghe có một cảm giác rờn rợn âm u ...

Khi đó, Trầm Miên Tích cũng đã phần nào bạo dạn, qua kẽ hở của chiếc thùng gỗ nhìn ra ...

Những diễn tiến trước mắt khiến cậu ta rùng mình luôn mấy lượt.

Gian đại sảnh vốn đã hoang vắng lạnh lùng, giờ đây bỗng nhiên trong cùng một lúc, lại thêm hai bộ mặt dữ dằn đanh ác của hai gã áo đen, đứng lầm lì nơi giữa sảnh, bảo sao cậu ta không thất sắc kinh mang?

Không dằn được tính hiếu kỳ, cậu ta khẽ nhỏ giọng hỏi thiếu phụ áo đỏ:

- Bà có biết hai tên ấy là ai chăng?

Thiếu phụ áo đỏ gật đầu:

- Chúng là hai tên thủy tặc, tên gọi Hắc Hải Nhị Tặc.

Liền đó, hai bóng người áo lam từ bên ngoài nhảy vào, cũng dừng lại giữa đại sảnh, một gã khuôn mặt tròn vành vạnh tựa quả bí, trên cổ lại có một vết sẹo đen sì vắt ngang trông dữ tợn vô cùng. Gã thứ hai mặt chuột mắt heo ngời ngời sắc lạnh, khiến người ta nhìn qua là phát ớn.

Hai gã lôi trong người ra một chiếc lư hương, giơ cao khỏi đỉnh đầu, hô to:

- Hỏa Đăng Giáo trấn võ lâm!

Thiếu phụ áo đỏ quay sang bảo khẽ Trầm Miên Tích:

- Hai gã đại hán áo lam đó, một gã là đầu dọc của Ma Phong, tên Lâm Võ Hoàng, còn gã có thẹo kia là Hoàng Sơn Bửu, động chúa Rạng Đông Động.

Hai gã áo lam vừa hô dứt, từ bên ngoài lại bay vào hai lão già áo xanh. Hình dáng của hai lão rõ ràng đối chọi nhau, lão thứ nhất mập mạp lùn tịt bao nhiêu, thì lão thứ hai lại tong teo cao lêu nghêu bấy nhiêu, trông như một quả bóng đặt cạnh chiếc sào tre.

Trầm Miên Tích khẽ nhíu mày, hỏi nhỏ thiếu phụ áo đỏ:

- Hai người này là ai mà trông hình dáng trái ngược nhau đến thế?

Thiếu phụ áo đỏ đáp khẽ:

- Hai lão là Lưỡng Quảng Nhị Quái, chiếm cứ cả ngọn Tung Sơn, đệ tử của Lưỡng Quảng Nhị Quái không dưới năm trăm. Lão lùn tên gọi là Đoàn Gia Cường, lão cao lêu nghêu là Tống Quốc Cơ, tính nết cả đôi đều quái đản vô cùng.

Hai lão Lưỡng Quảng Nhị Quái sau khi bay vào trong đại sảnh, cũng y như những người đã xuất hiện trước, cất tiếng hô to:

- Hỏa Đăng Giáo chuyển càn khôn!

Thanh âm của Lưỡng Quảng Nhị Quái rền dội lanh lảnh, chát tai hơn cả bốn người trước nhiều.

Tiếp theo đấy, hai bóng người từ bên ngoài bay vào, lần này là hai gã trung niên áo trắng xuất hiện.

Gã thứ nhất trông dáng có vẻ như một văn sĩ, gã thứ hai râu ria quanh hàm, da mặt như lọ chảo, bên dưới hàm râu rậm bao nhiêu thì chiếc đầu lại trụi lủi sói sọi bấy nhiêu.

Hai gã cũng lấy trong người ra chiếc lư hương, giơ cao khỏi đầu, chậm rãi tiến đến giữa đại sảnh, cất tiếng hô to:

- Hỏa Đăng Giáo bình vũ trụ!

Tám gã cùng đứng vây thành hình bán nguyệt chừa một khoảng trống ở giữa, chừng như để đón rước ai.

Trầm Miên Tích lòng rúng động quay sang thiếu phụ áo đỏ:

- Hỏa Đăng Giáo dường như còn mưu đồ thống trị cả vũ trụ, không phải đơn thuần ở tham vọng chinh phục võ lâm.

Thiếu phụ áo đỏ cười nhẹ:

- Sao ngươi biết?

Trầm Miên Tích đáp nhanh:

- Qua bốn khẩu hiệu mà chúng liên tiếp hô lên kia là đủ hiểu rành mạch rồi.

Thiếu phụ áo đỏ hỏi nhỏ:

- Mi có nhận thấy rằng thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách chăng?

Trầm Miên Tích thở dài:

- Nhưng một kẻ thư sinh yếu đuối, chỉ biết đàm binh luận võ trên giấy trắng mực đen, làm sao xoay chuyển được tình thế?

Thiếu phụ áo đỏ vụt chỉnh sắc mặt:

- Thật là đồ vô dụng!

Bỗng khi ấy, từ bên ngoài bay vào một cỗ quan tài màu đen, đáp nhẹ xuống nền đại sảnh, tiếp liền đó là một tiếng nổ làm rung chuyển cả tòa lâu đài.

Từ trong cỗ quan tài màu đen ấy, vọt ra một lão già áo tía, thân hình thật khôi vĩ.

Trầm Miên Tích thất sắc khẽ kêu lên:

- Lão già này đúng là hung thủ hôm qua đã giết chết sư phụ vãn bối.

Nhìn thấy kẻ thù xuất hiện trước mặt, cậu ta nghiến răng kèn kẹt, chỉ muốn nhảy xuống liều mạng cùng đối phương.

Thiếu phụ áo đỏ chừng như biết ý, bấm khẽ vào tay cậu ta như biểu lộ ý khuyên ngăn.

Lão già áo tía vừa xuất hiện cuối cùng chẳng phải ai khác lạ, chính là Tế Đài Hán Tử, người đã giết chết Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt tại Phù Long Cốc chiều qua.

Tế Đài Hán Tử vừa xuất hiện nơi đại sảnh, tám tên nọ liền nghiêng mình ra mắt và xuôi tay đứng nghiêm.

Chậm rãi tiến lên nơi vị trí trung ương, đứng trám vào vị trí mà tám người kia đã chừa sẵn khi nãy, Tế Đài Hán Tử với giọng nghiêm trang cất lời:

- Chư vị tám người sẵn lòng tham gia bổn giáo. Đáng quý, đáng quý! Thay mặt Giáo chủ, bổn nhân hân hạnh chấp thuận.

Tế Đài Hán Tử dừng lại, đằng hắng lên một tiếng như để tăng thêm phần trịnh trọng lời sắp thốt:

- Bắt đầu từ đêm nay, mỗi vị được cấp phát một bộ y phục ngũ sắc đặc biệt của bổn giáo và kể như là đệ tử của bổn giáo. Nếu kẻ nào vi phạm giáo quy, tất phải bị trừng phạt đích đáng theo nghiêm luật.

Tám người cùng nghiêng mình cung kính:

- Chúng tôi quyết trung thành theo giáo dụ.

Tế Đài Hán Tử vẫn một giọng đều đều nghiêm chỉnh:

- Sau khi gia nhập bổn giáo, phải theo đúng Tam Hung. Thế nào mới gọi là Tam Hung?

Là đối với mình phải Hung, đối với kẻ ngoài Hung, phương pháp mưu mô hay thủ đoạn tất nhiên càng phải Hung khác thường.

Tám người lại cung kính nghiêng mình:

- Đệ tử xin tuân thủ!

Tế Đài Hán Tử ánh mắt vụt ngời lên như điện, lạnh lùng từng tiếng một:

- Mỗi người phải tự hủy đi một mắt, đó là lễ nhập môn của bổn giáo!

Tám người nọ nghe xong đều biến sắc giật mình kinh hãi.

Cho đến thiếu phụ áo đỏ núp sau thùng gỗ cùng Trầm Miên Tích, tuy là kẻ ngoài cuộc nhưng da lưng cũng rịn mồ hôi, hồi hộp đợi chờ phản ứng của tám người tân giáo đồ Hỏa Đăng Giáo.

Tám người nọ qua giây phút kinh hoàng, cùng ngẩng đầu đưa mắt nhìn nhau ...

Đột nhiên tám người nọ cơ hồ cùng một lượt nhấc tay chọc thẳng vào mắt mình, móc ra một con ngươi máu tươi nhỏ giọt, quăng bên cạnh Tế Đài Hán Tử.

Động tác của họ gần như đồng nhất lạ lùng cương quyết, không một ai rơi chót hoặc chần chừ.

Trước cảnh tượng ghê gớm ấy, Trầm Miên Tích kinh hãi đến tái mét mặt mày, quên cả giữ gìn, rú lên một tiếng.

Nhưng thiếu phụ áo đỏ đã nhanh tay bịt kín miệng cậu ta, không cho âm thanh lọt thoát ra ngoài.

Tế Đài Hán Tử buông lên một giọng cười thoải mái, từ trong người lôi ra tám chiếc mặt nạ máu trao cho tám người nọ, lớn tiếng ra lệnh:

- Mang lên!

Tám người sau khi mang chiếc mặt nạ máu che kín mặt, cảm thấy mình đã trở thành một nhân vật khác hẳn.

Họ cùng đưa tia mắt ngắm nhìn lẫn nhau, sự đắc ý, toại nguyện đã khiến họ như quên hẳn cơn đau nhức dữ dội vừa bị hủy hoại.

Cả bọn cùng buông tiếng cười lồng lộng như điên như dại.

Thanh âm của chuỗi cười lanh lảnh sắc bén nghe như xé toạc màng tai, như chất chứa dẫy đầy oán hờn, thống khổ, hung tàn và ngạo nghễ.

Giọng cười khủng khiếp ấy khiến người nghe phải cảm thấy một luồng ớn lạnh len dài theo sống lưng.

Tế Đài Hán Tử cũng ha hả cười to:

- Chư vị quả là những đệ tử dũng cảm nhất của bổn giáo. Nghi thức gia nhập giờ đây đã hoàn tất. Tám người khá nghe lệnh đây.

Tám người vội ngưng ngay tiếng cười, cùng hướng mắt nhìn lên một chiếc thể y nho nhỏ năm màu đang được Tế Đài Hán Tử trịnh trọng giơ cao khỏi đầu.

Cả tám người đều rúng động, vội quỳ xuống cung kính.

- Đệ tử chờ lệnh!

Tế Đài Hán Tử từng tiếng nghiêm chỉnh bật ra khỏi miệng:

- Người nào chịu lập công đầu, tóm lấy kẻ khốn núp phía sau thùng gỗ cho bổn nhân!

Một gã đàn ông áo lam, mặt dài sọc như ngựa, tuy đã đeo lên chiếc mặt nạ máu nhưng vẫn còn ló ra phía dưới gần phân nửa, chen bước tiến lên, vòng tay hăm hở:

- Đệ tử vì giáo lệnh, sẵn sàng ra tay!

Tế Đài Hán Tử gật đầu chấp thuận:

- Lâm Võ Hoàng khá cẩn thận!

Thiếu phụ áo đỏ mặt liền đổi sắc, vội lôi trong người ra một chiếc mặt nạ đầu lâu, tròng nhanh lên mặt, đồng thời vận tụ công lực lên tay phải chuẩn bị ra tay.

Trầm Miên Tích lúc ấy đã sợ đến run bắn cả người, mồ hôi tháo lạnh dầm dề.

Gã áo lam mặt ngựa tên gọi Lâm Võ Hoàng kia vén gọn chiếc áo dài lam, đoạn quát lên một tiếng to chụp thẳng vào thùng gỗ.

Nhưng khi trảo kình của gã bắn ào đến gần thùng gỗ liền có một luồng nhu lực tỏa ra, đón chẹn luồng trảo kình của gã phải dội lại, không sao chạm tới thùng gỗ được.

Tế Đài Hán Tử thấy thế cười khẩy lên một tiếng, quay sang gã áo lam thứ hai ra lệnh:

- Hoàng Sơn Bửu, kỳ hạn ông trong ba chiêu phải hủy cho được thùng gỗ ấy.

Hoàng Sơn Bửu nghiêng mình lãnh lệnh:

- Xin tuân mệnh!

Lồng trong tiếng thốt, lão vận tụ công lực đúng tám thành lên tay phải, quật thẳng vào thùng gỗ.

"Ào! ...".

Gío chưởng thốc ra như một lượn sóng to cuốn phăng ra trước, thế mạnh cơ hồ có thể lệch núi chuyển non.

Hoàng Sơn Bửu chưởng lực có tiếng là hùng hậu nhất võ lâm, đã thế gã lại dốc ra tám thành thì

đừng nói chi là thùng gỗ mà dù đấy là một tảng đá xanh rắn chắc cũng vỡ tan thành từng mảnh vụn ngay.

Nhưng sự việc xảy ra ngoài cả dự liệu của mọi người.

Luồng chưởng lực mạnh tựa thác đổ kia khi còn cách thùng gỗ độ vài tấc, bỗng như gặp phải bức tường sắt vô hình chắn ngang khiến luồng chưởng bị dội ngược trở lại cố chủ.

Hoàng Sơn Bửu biến sắc vội lách sang một phía, vừa vặn luồng chưởng phong vút lướt qua người và tông đúng vào hai cánh cửa cái của đại sảnh.

"Rầm!".

Hai cánh cửa không sao chịu nổi sức tông ấy, bật tung rơi ầm xuống sàn gạch.

Thiếu phụ áo đỏ lần này rất đỗi hoang mang, vì trước sau hai lần bà đều không hề ra tay. Vậy thì kẻ bí mật vừa ám trợ bà vừa rồi là ai? Người ấy núp ở nơi nào?

Trầm Miên Tích tất nhiên lại càng chẳng hiểu ất giáp ra sao, lại chê thầm hai gã áo lam là hạng toi cơm vô dụng.

Tế Đài Hán Tử nhãn quang khá sắc bén, thoáng qua đã nhìn rõ ẩn tình bên trong.

Thiếu phụ áo đỏ trước uy lực hãi hùng ấy, không khỏi đưa mắt nhìn lên, nhưng bà bỗng cười nhẹ nhõm.

Trầm Miên Tích tay che lấy đỉnh đầu, phòng mảnh ngói rớt xuống trúng mình, lo âu khẽ giọng hỏi:

- Người bí mật núp trên mái nhà có thể bị lão áo xanh đánh rớt xuống chăng?

- Ngươi yên tâm, không khi nào.

Thiếu phụ áo đỏ vừa dứt lời, một tiếng kêu thảm thiết thình lình vang lên, kèm theo một bóng người từ trên cao té phịch xuống giãy giụa vài cái là xuôi người cứng đơ trên mặt đất.

Tất cả những người có mặt tại sảnh đường đều giật mình biến sắc.

Định thần nhìn kỹ, nạn nhân tử thương dưới đất chính là lão già áo xanh Đoàn Gia Cường.

Trên Thái Dương huyệt của lão bị cắm sâu một ngọn truy hồn đinh bảy góc dài độ ba tấc.

Trên mũi Thất Giác Truy Hồn Đinh ấy còn lú ra ba chiếc gai dài màu trắng óng ánh, chói lòe cả

mắt.

Trừ Tế Đài Hán Tử ra, bảy gã còn lại nơi đại sảnh đều thối lui một bước, khiếp đảm kêu lên:

- Thất Giác Truy Hồn Đinh!

Thiếu phụ áo đỏ cũng sửng sốt lẩm bẩm một mình:

- Thất Giác Truy Hồn Đinh đã ba mươi năm hơn chẳng xuất hiện trên giang hồ, vậy nàng ta là ai kìa?

Thấy vẻ bàng hoàng của thiếu phụ áo đỏ, Trầm Miên Tích không dằn được tò mò, cất tiếng hỏi:

- Thất Giác Truy Hồn Đinh là thế nào? Tại sao trên ba mươi năm không xuất hiện?

- Ba mươi năm về trước, Thất Giác Truy Hồn Đinh chỉ xuất hiện một lần, mà nội trong đêm ấy, hơn bảy mươi tên cao thủ hắc đạo đều phơi thây cùng một lúc. Nhưng chỉ vỏn vẹn lần ấy rồi mất tăm luôn. Dù thế, nhân vật võ lâm mỗi lần nhắc đến Thất Giác Truy Hồn Đinh vẫn còn thấy khiếp hãi. Tương truyền chủ nhân của Thất Giác Truy Hồn Đinh là một thanh niên hiệp sĩ, nhưng chẳng hiểu vì nguyên nhân nào người gửi thân vào cửa Phật làm tăng, không hề tái xuất võ lâm nữa.

Trầm Miên Tích thắc mắc:

- Thanh âm lúc nãy rõ ràng là của một cô gái chứ nào phải là vị hòa thượng nọ đâu.

Thiếu phụ áo đỏ cười khẽ:

- Ngốc ơi là ngốc, ta nào phải nói đến trong đại sảnh này, ta chỉ nhắc đến vị chủ nhân Thất Giác Truy Hồn Đinh của ba mươi năm về trước kia!

Thiếu phụ áo đỏ vừa thốt dứt, lập tức một âm thanh vo ve như tiếng muỗi vọng rõ vào tai, đúng là đối phương đã áp dụng phép Truyền Âm Nhập Mật đàm thoại cùng bà:

- Vị hòa thượng ấy là sư phụ của tôi.

Thiếu phụ áo đỏ chưa kịp dứt sững sờ, giữa đại sảnh Tế Đài Hán Tử đã rống lên như sấm:

- Người khác sợ Thất Giác Truy Hồn Đinh của mi, nhưng đừng hòng dọa nổi lão phu.

Đảo ánh mắt quét nhanh khắp bảy người, lão với một giọng gần như ra lệnh:

- Tống Quốc Cơ trong vòng năm chiêu phải hạ sát cho kỳ được con quỷ cái ấy.

Tống Quốc Cơ nghe gọi tên mình không khỏi âm thầm rúng động, sắc diện lầm lì, thận trọng

ngẩng đầu nhìn lên.

Thình lình tà áo xanh loáng động, với một ngón khinh công Du hí Tử Vong nhấc vọt lên khoảng không, chưởng phải đồng thời tung ra một trảo, tay trái tiếp nối quét ra một đòn tuyệt kỹ nhanh hơn cả đường sét đi.

Trảo phong tay phải vừa vi vút phóng ra, chưởng lực tay trái đã cuồn cuộn đùn tới tựa gió đùa sóng cả.

Đột nhiên từ trên trần nhà nhè nhẹ tuôn ra một luồng nhu kình như có như không nhưng lợi hại dị thường.

Luồng nhu kình kỳ ảo ấy ngang nhiên lướt qua tầm uy lực của hai lớp chưởng và trảo, tông thẳng vào mình Tống Quốc Cơ. Tống Quốc Cơ người đang thế bốc lên lại trầm người rơi trở xuống.

Vốn là nhân vật tuyệt cùng cao ngạo, Tống Quốc Cơ dễ đâu chịu lép trước mắt đông người.

Thân hình vừa bị chìm xuống, lão lập tức tung mình lên, song chưởng cùng vạch tròn, một ngọn Tượng Ngư Chưởng tỏa ra như sét chớp.

"Ầm! ...".

Nóc điện lập tức bị chưởng phong khoét tròn một lỗ to hơn chiếc nia, ngói vụn rơi xuống như mưa đá.

Trong làn ngói cát đổ tuôn mù mịt ấy, bỗng vang lên một giọng nói lạnh băng:

- Chiêu Tượng Ngư Chưởng khá hùng hậu đấy, bổn cô nương ban thưởng cho mi đây.

Lồng giữa thanh âm, từ trên mái ngói một luồng ánh sáng lóe mắt chớp vòng qua kèo nhà và bắn nhanh vào Thái Dương huyệt của Tống Quốc Cơ.

Quá sợ đến quên cả giữ ý, lão hớt hãi rú lên:

- Chết ta rồi!

Kèm theo đấy là một tiếng gào thê thảm, thân hình Tống Quốc Cơ từ trên cao té phịch xuống đất, máu tươi tuôn ồng ộc ra khỏi miệng, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Tất cả những kẻ có mặt nơi đại sảnh đều biến sắc kinh mang.

Tế Đài Hán Tử vội trấn định tinh thần, tay phải vung giơ cao chiếc áo năm màu quát to ra lệnh:

- Nhị vị Hắc Hải Thủy Hiệp Quang Trương Trí, Tinh Ngu Nhược, hãy vì bổn giáo ra tay ngăn địch.

Hai gã áo đen trong nhóm sáu người còn lại liền ứng tiếng bước ra, vòng tay tạ lệnh:

- Chúng tôi xin tuân giáo lệnh!

Thốt xong, hai người cùng quay phắt lại, chẩm hẩm vén cao vạt trường bào và cùng song song lắc mình vọt lên trần nhà, liền tay vỗ ra bảy chưởng.

Chưởng trước nối liền chưởng sau, bóng chưởng trùng trùng như sơn nhạc, kình lực từng đợt từng đợt đuổi dồn nhau tựa sóng sau đùa sóng trước ào ào dốc ngược lên mái nhà.

Nhìn thấy thế chưởng quá dữ dằn của Hắc Hải Nhị Tặc, Trầm Miên Tích không khỏi kinh mang, quay sang hỏi khẽ thiếu phụ áo đỏ:

- Chưởng lực của hai tên thủy tặc quá ghê gớm, chắc hẳn có thể cự đương vị cao nhân nọ vậy.

Thiếu phụ áo đỏ lắc đầu cười khẽ:

- Dùng miếng thịt để đuổi chó, chỉ mất thịt mà vô bổ.

- Chưa chắc!

Thiếu phụ áo đỏ vội suỵt lên một tiếng bảo khẽ:

- Xem kìa, vị cao nhân trên trần nhà đã lộ diện rồi kìa. Ồ! Té ra là một người bao mặt!

Trầm Miên Tích vội nhìn theo hướng ngón tay của thiếu phụ áo đỏ, thấy một nữ nhân áo đen đang cùng nhị tặc đấu nhau quyết liệt trên xà nhà.

Trầm Miên Tích rất đỗi hoài nghi, vóc dáng của bóng đen, cậu ta lờ mờ nhớ như đã gặp qua ở nơi nào nhưng nhất thời không sao nghĩ ra.

Chợt cậu ta nghe nữ nhân áo đen quát to:

- Nằm xuống nè!

Âm thanh vừa thoát ra, hai thân hình nặng nề nối tiếp rơi phịch trở xuống sàn nhà.

Sau mấy tiếng hự nặng nề, cả hai cùng duỗi chân ngay đơ hết thở.

Tế Đài Hán Tử đã hết nổi chế dằn, giận dữ nghiến răng ken két và quát:

- Lâm Võ Hoàng, Hoàng Sơn Bửu! Truyền nhị vị phải ra tay hạ địch.

Hai gã trung niên áo lam liền ứng tiếng xông ra.

Bộ pháp của hai người thoăn thoắt nhẹ nhàng, tựa như cưỡi gió đùa mây, chân không vang một tiếng động.

Trầm Miên Tích xuýt xoa khen ngợi:

- Thuật khinh công của hai người quả cao siêu. So với nhị tặc khi nãy, xem ra cao cường hơn nhiều.

Thiếu phụ áo đỏ cười lạt:

- Còn lâu, chúng đem nạp mạng cho nàng áo đen ấy thì có!

Trầm Miên Tích thắc mắc hỏi tiếp:

- Lão Tế Đài Hán Tử võ công tuyệt diệu vô cùng, tại sao không thân chinh ra tay, lại cứ sai cắt hết người này đến người nọ ứng chiến như thế?

- Ngươi quả thật ngốc hết chỗ chê, đấy là thủ đoạn mượn đao giết người, ngươi cũng chẳng hiểu nữa à?

Trầm Miên Tích bất mãn nghĩ thầm:

"Ả này thật hỗn hào, hết chê ta ngốc lại bảo ta khùng, chẳng lẽ ta thật vừa khùng vừa ngốc?".

Thiếu phụ áo đỏ thình lình kéo tay cậu ta, khẽ giọng:

- Xem kìa, hai gã áo lam này cũng khá đấy, cầm cự được cùng nàng áo đen hơn bảy chiêu. Ôi! Nguy rồi, Thất Giác Truy Hồn Đinh lại siêu độ thêm hai mạng nữa rồi.

Thiếu phụ áo đỏ chưa dứt lời, một luồng lãnh quang đã chớp ngời sáng lòe đại sảnh, tiếp theo đó, thân hình hai gã áo lam lông lốc quay tròn trong không khí và rơi phịch xuống sàn nhà im lìm hết thở.

Tế Đài Hán Tử giọng trầm trầm ghê rợn:

- Thủ pháp tuyệt vời, lão phu hôm nay mới nới rộng tầm mắt.

Đảo tia nhãn quang nhìn khắp mọi người và cuối cùng khựng lại nơi vị trí của hai gã áo trắng, Tế Đài Hán Tử mới âm trầm tiếp lời:

- Còn trù trừ gì nữa, mau ra tay cho rồi!

Hai gã áo trắng Vưu Võ Lâm và Trúc Thiên Trần trước ánh mắt lạnh lùng nhưng chứa đầy uy lực của Tế Đài Hán Tử, hai gã nọ tuy thầm khiếp đảm tài nghệ của nữ nhân áo đen, cũng đành bặm môi làm gan e dè từng bước xông lên.

Cả hai liếc mắt nhìn nhau trao đổi ý, đoạn song song rút phăng trường kiếm ra khỏi bao, nhanh như gió cuốn tung ra một chiêu sát thủ chiếu thẳng lên trần nhà.

Vưu Võ Lâm là thủ lĩnh của Trúc Mai Chi Kiếm, tất nhiên trong lĩnh vực kiếm thuật phải có trình độ tương đương xuất chúng, lại được thêm sự trợ lực của Trúc Thiên Trần, cũng là một tay kiếm lừng danh.

Qua sự liên tay công kích của hai người, tầm uy lực nhất định phải vô cùng khủng khiếp, ánh kiếm vừa vung lên, kiếm kình đã vù xé gió như vũ bão.

Trầm Miên Tích không ngớt chắc lưỡi hít hà:

- Kiếm pháp thật là tuyệt diệu!

Thiếu phụ áo đỏ cười lạt:

- Có gì mà tuyệt diệu! Đó chỉ là chiêu Nộ Hải Quá Tam Long, coi ra dữ dội nhưng tiếc là chưa đạt được mức độ điêu luyện của nó.

Vưu Võ Lâm vừa đánh ra một đòn Nộ Hải Quá Tam Long thân hình gã đã như một con rồng lồng lộn quay tít giữa đạo kiếm quang của mình.

Trúc Thiên Thần thấy đồng bọn đã giở tuyệt kỹ bình sinh, gã cũng tức tốc vung nhanh tay kiếm.

Trái ngược với lối tấn công vụt vù, ào ạt của Vưu Võ Lâm, thế kiếm của gã họ Trúc nhẹ nhàng phân biệt thành ba vầng kiếm kia, chiếu thẳng vào ba đại huyệt của đối phương thốc đến.

Nữ nhân bao mặt áo đen trước thế tấn công dữ dằn của hai đối thủ, chẳng mảy may rúng động, ung dung khẽ phất ống tay áo lụa.

Một luồng lãnh quang liền đó bắn ra khỏi tay áo, vượt xuyên qua vành đai ánh kiếm của hai gã họ Vưu và họ Trúc, nổ bốc lên một tiếng khẽ và phân thành hai hướng vèo nhanh tới song phương.

Thiếu phụ áo đỏ khẽ chăc lưỡi than:

- Lại hai kẻ nữa bỏ mạng dưới Thất Giác Truy Hồn Đinh!

Quả nhiên ánh kiếm đang loang loáng bỗng tắt phụt một cách nhanh chóng, kèm theo hai tiếng rú thảm thiết cùng với hai thân hình ngã dụi trên đất, chết không kịp giãy giụa một cái nào.

Gian đại sảnh lúc ấy chẳng khác chi động ma hay động quỷ, với tám xác người máu me đầm đìa, với ánh lửa chập chờn lúc có lúc không, cùng bộ mặt căm phẫn của Tế Đài Hán Tử đang lầm lì nhìn lên từng xác chết.

Mỗi nạn nhân đều in nhau một tình trạng, nơi Thái Dương huyệt bị cắm lút vào một mũi Thất Giác Truy Hồn Đinh óng ánh màu bạc.

Ánh mắt lão bỗng ngời tỏa sát khí, nhìn nữ nhân bịt mặt áo đen từ trên trần nhà lao vút xuống đứng cách lão độ năm bước.

Nữ nhân áo đen chân vừa chấm đất đã trỏ tay về phía lão, lanh lảnh quát to:

- Lần sau gặp mặt đừng hòng ta dung tha, cút ngay.

Tế Đài Hán Tử nghiến răng ken két:

- Đừng lớn lối, ta sắp sửa xé xác mi ra đây.

Kèm theo tiếng hét, ngọn trảo từ tay lão đã phủ đến mặt đối phương với một tốc độ kinh hồn.

Nữ nhân áo đen buông ra một tiếng cười khẽ, chỉ lắc nhẹ người đã vọt xa bảy tám bước, tránh khỏi tầm trảo lực của đối phương rất dễ dàng.

Tế Đài Hán Tử nhìn thế trảo của mình vừa rơi vào khoảng không, lão kinh hãi nghĩ thầm:

"Công lực của con bé này rõ ràng là hơn ta một bậc, khôn hồn chạy trước là thượng sách.".

Ý đã quyết, lão thình lình nhấc người bổ nhanh đến gần thùng gỗ, với một đòn công sấm sét, quật vù vào hướng Trầm Miên Tích đang núp một chưởng cực kỳ trầm mãnh.

Từ lúc mới bước vào đại sảnh, liếc mắt nhìn sơ qua, tia nhãn quang tinh nhuệ của lão đã khám phá ra ngay chỗ núp của Trầm Miên Tích.

Thừa dịp không ai ngờ được, lão tung ra một đòn sát thủ, định giết chết cậu ta trong tức tốc để trừ hậu hoạn.

Trước biến cuộc quá chừng đột ngột ấy, thiếu phụ áo đỏ muốn cứu cũng chẳng trở tay cho kịp.

Trầm Miên Tích chỉ rú được một tiếng ngắn ngủi rồi gục mê thiếp tại trận.

Nữ nhân áo đen tuyệt không ngờ Tế Đài Hán Tử rắp tâm sát hại cho kỳ được Trầm Miên Tích.

Vừa thấy biến cuộc xảy ra khác thường, nàng vội lắc mình xông lên chặn lối.

Tế Đài Hán Tử đã như một chiếc cầu vồng ngũ sắc, bắn vọt ra khỏi cửa đại sảnh.

Ngay khi ấy, từ trên đỉnh nhà bỗng đáp xuống một bóng người mảnh khảnh như học trò, định chặn lấy lối thoát thân của Tế Đài Hán Tử.

Nhưng vì động tác của người nọ chậm hơn chỉ một tích tắc, đành sổng mất đối phương.

Nữ nhân áo đen vội quay sang chàng trai thúc giục:

- Hà huynh đuổi theo mau!

Gã thiếu niên vừa xuất hiện kia không ai khác chính là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ, nghe xong lời nữ nhân áo đen chẳng chần chừ vội bắn mình đuổi theo.

Trầm Miên Tích trúng phải một chưởng của Tế Đài Hán Tử, ngất lịm như chết, không còn biết gì khác ...

PHI ƯNG CHƯỞNG

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thiếu Nữ Áo Đen Bịt Mặt

Đến lúc mở mắt tỉnh lại, Trầm Miên Tích thấy mình đang nằm trên đỉnh một ngọn núi cao chọc trời. Chung quanh trên đỉnh, ánh sáng chan hòa khắp nơi nhưng tuyệt nhiên không một bóng người.

Thoang thoảng nơi miệng một mùi thơm và đăng đắng, cậu ta thầm nghĩ có lẽ ai đó đã cho cậu uống thuốc trị thương, nên thương thế của cậu ta đã đỡ nhiều.

Ngược chiều trí óc trở về quá khứ, cậu ta thấy mọi việc xảy ra mường tượng trong ác mộng, cậu ta hoang mang chẳng hiểu tại sao mình lại ở chốn này.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vầng thái dương sáng rực như quả cam chín mọng nhú vừa ló khỏi rặng cây ở tít xa ...

Thoáng kinh ngạc, cậu ta lẩm bẩm một mình:

- Ồ! Chẳng lẽ ta đã ngủ trên đỉnh hoang sơn này suốt một ngày đêm rồi ư?

Đang bàng hoàng ngơ ngẩn, chợt cậu nghe một giọng ca buồn buồn từ dưới chân núi vọng lên.

Tiếng ca thê thiết, như giọng than u uất của một oan hồn, như tiếng nấc nghẹn ngào của chinh phụ bên cảnh gối chiếc trời đêm!

Giữa hoang sơn vắng vẻ, chung quanh tầm mắt chỉ là núi thảm viền mây trời, bỗng dưng vang lên giọng ca buồn rười rượi ấy khiến cho ta có một cảm giác rờn rợn, tưởng chừng như mình đang lạc vào chốn của chuyện Liêu Trai.

Lòng tò mò nổi dậy, cậu ta nghiêng tai nghe hướng của thanh âm, đoạn uể oải đứng lên, bước theo tiếng ca vọng lại ấy.

Giọng ca mỗi lúc nghe rõ hơn, Trầm Miên Tích có cảm giác như mỗi lời ca là mỗi tiếng thổn thức, mỗi giòng lệ tuôn trào.

"Nhìn đêm rụng bao lâu rồi chẳng biết, Đếm sao đêm nghe chín ruột nặng lòng.

Sầu cõi mộng, tâm tư buốt lạnh ...

Lệ vẫn rơi đã bao lần nuốt cạn ...

Những người cứ đi, xa mãi nghìn trùng ...

Khải Hoa ơi! Hỡi Khải Hoa! ... Chàng ở phương nào, chàng ở đâu?".

Trầm Miên Tích nghe như tiếng hát chìm dần trong tiếng nấc nghẹn ngào, mũi chàng cũng cảm thấy cay cay, cơ hồ rưng rưng nước mắt theo âm điệu u sầu.

Đã mang một tâm hồn đa cảm, lại đang trong tình cảnh bơ vơ, sư phụ bị kẻ thù sát hại, cha mẹ chưa rõ sống chết lưu lạc phương nào, thân cậu ta trong cảnh vô sở định. Chẳng khi tâm sự ngổn ngang nhiều nỗi, thử hỏi trước giọng hát tê tái lòng người như thế, cậu ta tránh sao khỏi bồi hồi ngẩn ngơ.

Cậu ta băn khoăn hỏi lấy lòng:

"Khải Hoa trong bài hát kia phải chăng là Trầm Khải Hoa, tên tộc của cha ta?".

Nhưng một ý niệm khác liền hiện ra trong trí não cậu ta, phủ nhận ngay ý tưởng trước.

Vì rằng nếu tên Khải Hoa trong bài hát đúng là tên của cha cậu ta, thì kẻ hát kia, với giọng tha thiết ấy ít nhất phải qua thời gian mặn nồng chăn gối cùng cha cậu ta.

Vậy bà ta là ai? Người tình hay người vợ của ông?

Không thể được ...

Vì theo lời của sư phụ từng kể cho cậu ta biết là cha mình rất chính đính trên tình cảm, không dan díu cùng ai.

Không lẽ đây là một sự trùng tên?

Càng hoài nghi tò mò, cậu ta càng gia tăng thúc đẩy, quyết tâm phải tìm hiểu xem người đàn bà kia là ai?

Nương theo hướng giọng hát bi thiết ấy, cậu ta mạo hiểm lần theo dốc đá tụt dần xuống vách núi, mò mẫm tiến dần tới.

Cậu ta bất chợt ngẩng đầu nhìn lên từng vách cao thẳm mà cậu ta vừa tụt xuống, mắt bỗng chạm phải ba chữ to khắc sâu vào vách đá:

"Lệ Huyết Trần".

Giữa vách đá xanh rì, màu đỏ của chữ càng nổi bật hơn, dưới ánh nắng chói chang trông tựa như được phết bằng chất máu tươi.

Trầm Miên Tích lẩm bẩm thầm:

- Lệ Huyết Trần! Lệ Huyết Trần! ...

Cậu ta có lần nghe cha cậu, Trầm Khải Hoa đề cập đến sự liên quan về Lệ Huyết Trần, chẳng hiểu có phải là Lệ Huyết Trần mà cậu ta đang đặt chân đây không?

Nếu rằng phải, thì Lệ Huyết Trần này là một nơi ổ cọp hang rồng. Bỗng một bóng người bắn vút tới trước mặt cậu ta.

Trầm Miên Tích giật mình sợ hãi, thối lui mấy bước.

Cậu ta định thần nhìn kỹ, bóng đó là một người vóc dáng trung bình, mặt che khuất vuông lụa cũng màu đỏ, chỉ khoét hai lỗ thủng đủ để nhìn.

Từ hai lỗ thủng ấy hai tia sáng sắc lạnh bắn về phía cậu ta.

Một giọng nói không kém lạnh lùng từ sau vuông lụa vang lên:

- Nhãi con, dám xông vào địa phận Lệ Huyết Trần này, có lẽ ngươi hết muốn sống rồi chắc?

Thanh âm nghe ra là của một nữ nhân và dường như rất quen tai.

Giọng nói cùng đôi mắt sao mà quen quá, dường như đã gặp qua ở đâu thì phải. Hay là thiếu phụ xinh đẹp hôm qua đã cứu ta đây chăng?

Người áo đỏ lại lạnh lùng tiếp lời:

- Nhãi con sao chẳng trả lời? Mi câm rồi à?

Trầm Miên Tích tức giận:

- Vì sao người lại mắng tôi?

- Vì ... vì ...

- Mặt thì bao kín, nói năng ấm ớ, nhất định là chẳng phải kẻ tốt chi.

Người áo đỏ giận dữ quát to:

- Ngươi mắng ai?

Trầm Miên Tích cười lạt:

- Ngươi không quyền quản đến!

Người áo đỏ càng giận sôi gan:

- Nếu ngươi dám vỗ ngực bảo là mắng ta, coi chừng chiếc thủ cấp của mi đấy!

Trầm Miên Tích cười khẩy:

- Muốn mắng ai là tùy thích ở tôi.

Người áo đỏ trước sự cương ngạnh của Trầm Miên Tích, đành chuyển hướng sang chuyện khác.

- Này! Nhãi con! Mi trèo xuống vực thẳm này tìm ai thế?

- Tôi tìm người ca hát.

Người áo đỏ giật mình nhưng trấn tĩnh lại ngay.

- Tìm kẻ đã chết để làm gì?

Ánh mắt của bóng đỏ theo lời nói bỗng như mờ chìm trong xa vắng, hay tư lự điều gì.

Trầm Miên Tích bật cười vang:

- Ngươi đùa đấy à?

- Kẻ đã chết mà còn ca hát vừa rồi quả thật đã chết hơn mười năm nay.

Đến lượt Trầm Miên Tích kinh ngạc:

- Người đã chết mà còn biết ca hát thật à?

- Ai gạt ngươi làm gì.

- Nếu thế, kẻ ấy đã thành quỷ rồi còn chi.

Nhưng Trầm Miên Tích vụt hoài nghi trở lại:

- Quỷ ư? Làm gì có chuyện dị đoan như thế, hơn nữa, quỷ lại biết ca hát, quả là một chuyện hi hữu thế gian!

Người áo đỏ ỡm ờ nói:

- Không phải quỷ mà là một u hồn!

Trầm Miên Tích càng kinh ngạc hơn:

- Là một u hồn?

- Ừ!

Không sao tin được, Trầm Miên Tích hỏi gặng:

- Làm sao ngươi biết?

- Ta rất đồng tình cùng nàng, nên thường đến thăm viếng.

Trầm Miên Tích hỏi lại:

- Giữa ngươi và u hồn ấy có dính líu đến nhau chăng?

Người áo đỏ còn chần chờ chưa trả lời, Trầm Miên Tích vụt hỏi sang chuyện khác:

- Lúc nãy tôn giá bảo là xông xáo vào khu vực Lệ Huyết Trần, phải chăng vì hết muốn sống? Thế tại sao ngươi thường nhật xuất hiện ở đây?

Bóng đỏ bị hỏi hơi nghẹn.

- Ta ấy à? Không ai cấm cản được ta.

Trầm Miên Tích vỗ nhẹ vào ngực mình.

- Thì cũng không ai có quyền cấm ngăn tôi!

Người áo đỏ hừ lên một tiếng chưa kịp đáp chi, bỗng từ trên đỉnh núi cao vọng xuống mấy tiếng hú to, thanh âm dội lồng lộng xuống đáy vực.

Trầm Miên Tích giật bắn mình biến sắc, người áo đỏ thấy thế cười khẩy:

- Lúc nãy cho mi cứng cỏi miệng lưỡi, giờ đây thử xem mi chạy đi đâu!

Trầm Miên Tích đảo nhanh mắt nhìn xem cục diện bốn hướng, thấy bóng người nhoáng động cả bốn bề.

Cậu ta chưa dứt hết kinh mang, bốn gã đã lần rơi thân hình đáp sát cạnh cậu ta.

Tất cả đều một loạt sắc phục năm màu lòe loẹt như nhau, và trên khuôn mặt đều trùm kín bằng chiếc mặt nạ màu máu ghê rợn.

Trầm Miên Tích biết là đụng đầu với lũ giáo đồ Hỏa Đăng Giáo, sợ hãi thối lui luôn mấy bước.

Tên Hỏa Đăng Giáo giáo đồ đứng bên trái chợt buông tiếng cười khằng khặc:

- Nhóc con, mi mò đến đây để chịu chết phải không?

Trầm Miên Tích vừa giận vừa sợ, lặng im không thốt một tiếng.

Tên Hỏa Đăng Giáo giáo đồ đứng ở giữa hừ lên một tiếng, tiếp lời đồng bọn:

- Nhóc con, mi câm đấy à? Tại sao không trả lời?

Gã đứng bên phải cũng âm trầm lên tiếng:

- Đừng vờ ra ngốc, không qua mặt được các ông đâu! Khai mau, ai phái mi đến đây?

Trầm Miên Tích vừa định mở miệng mắng lại, chợt nghe bên tai vang lên một giọng nói hơi khẽ:

- Nhóc con, mau bước sang đây! Chậm một bước là mất mạng đấy!

Trầm Miên Tích vội quay đầu nhìn lại, nhưng chỉ thấy có mỗi một người áo đỏ bịt mặt khi nãy đang ngồi trên phiến đá to cách chỗ cậu ta độ ba bốn trượng, nhắm mắt dưỡng thần, im lìm như một pho tượng đá vô tri.

Cậu ta biết ngay kẻ ra chỉ thị vừa rồi chính là quái nhân áo đỏ ấy chứ không ai khác hơn.

Lập tức y theo lời, Trầm Miên Tích xê gần về phía ấy.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo đứng bên cánh phải liền quát to:

- Nhãi con định chạy đi đâu?

Cánh tay lồng theo câu quát nhấc lên chộp vút xuống đầu Trầm Miên Tích.

Tuy là một cậu bé mới mười lăm tuổi, nhưng võ công của cậu ta không đến đỗi tầm thường lắm, vừa thoáng nghe hơi gió ập xuống đỉnh đầu, cậu ta cấp tốc nhào người xuống đất lăn tròn đến cạnh quái nhân áo đỏ.

Gã Hỏa Đăng Giáo nọ ngỡ chắc với cái chộp ấy thế nào cũng hạ ngã Trầm Miên Tích, chẳng ngờ chỉ chộp vào khoảng không, khiến gã chới với lỡ bộ cơ hồ bị té.

Gã sôi giận rống lên như sấm:

- Không ngờ mi cũng võ vẽ chút ít võ công, hãy nhận thêm một chưởng của ta.

Lúc bấy giờ Trầm Miên Tích đã bò được đến cạnh quái nhân áo đỏ, quái nhân áo đỏ đã vội xòe rộng vạt áo, bảo cậu ta:

- Mau chui vào trong vạt áo của ta, bọn chúng đã nhào đến tóm mi kìa!

Trầm Miên Tích đã như con chim phải ná, không cần suy nghĩ thiệt hơn, nghe bảo là đã lọt ra phía sau vạt áo của quái nhân áo đỏ.

Một mùi hương ngạt ngào lập tức xông nhẹ lên mũi, cậu ta bất giác thẹn ửng cả mặt mày:

- Ồ, quả nhiên là một nữ lang, không ngoài sự suy đoán của mình!

Cùng lúc ấy, bên ngoài một luồng kình phong đang ào tới.

Nữ lang áo đỏ hừ lên một tiếng to, phất rộng ống tay áo, đẩy dồn luồng kình lực của đối phương ngược trở lại.

Bị sức phản dội quá kinh mãnh, gã Hỏa Đăng Giáo nọ thối lui luôn mấy bước mới gượng đứng vững được. Gã đứng ở chính trung lạnh lùng buông giọng:

- Bằng hữu phương nào, xin cho biết rõ đại danh?

Nữ lang áo đỏ hừ khinh miệt:

- Mi chưa xứng để hỏi. Khôn hồn cút ngay, bằng cưỡng lý, nơi Lệ Huyết Trần này sẽ thêm bốn tên quỷ mới.

Gã Hỏa Đăng Giáo buông tiếng cười dài:

- Nếu mi chưa hẳn là mù, hẳn biết thân phận của bốn ông đây là ai chứ?

Nữ lang áo đỏ cười lạt:

- Bọn Hỏa Đăng Giáo giáo đồ lũ ngươi chỉ dọa nạt được kẻ khác, chứ trước mặt ta thì đừng hòng.

Gã Hỏa Đăng Giáo giận dữ rống lên:

- Dám buông lời chống đối cùng bổn giáo, ta sẽ cho mi chết không đất chôn thây.

Miệng thốt, năm ngón tay gã đã xỉa ra một chiêu Bàng Môn Các tủa thẳng vào mặt nữ lang áo đỏ nhanh như năm làn sét tủa.

Vẫn ngồi im một nơi không tránh né, nữ lang áo đỏ tay phải khẽ nhấc lên ...

Một luồng kình lực theo đó tuôn ra một đòn Tinh Tinh Nguyệt phản công.

Thế chưởng như một luồng sóng dữ dằn đẩy hốt gã Hỏa Đăng Giáo văng tít lên cao hơn trượng, đến lúc rơi phịch xuống đất, thân hình gã chỉ còn là một cái xác không hồn.

Ba tên Hỏa Đăng Giáo còn lại đều biến sắc kinh mang, sau một cái nháy mắt với nhau, cả ba lập tức liền tay xông lên, phủ vây cả ba mặt.

Trong khoảng loáng mắt thời gian, chúng đã tung ra hơn mười chưởng và tám cước.

Thân hình nữ lang áo đỏ bỗng chốc như bị chìm ngập trong bóng cước chưởng sơn, kình phong từ chưởng cước không ngớt ào ào tuôn ra, phủ tỏa khắp mình nàng như tường đồng vách sắt.

Nữ lang áo đỏ ung dung khuấy động đôi tay áo đỏ. Thế công xem ra mềm mại, nhưng sắc bén hơn cả gươm đao, bắn xé khỏi vòng kình lực đối thủ, chiếu vào những nơi ác hiểm của ba người.

Trầm Miên Tích úp mặt vào vạt áo đỏ của nữ lang, tai nghe tim nàng nhịp đều như khúc nhạc, mùi thơm ngây ngất từ da thịt nàng toát ra, khiến cậu ta ngây ngất bàng hoàng.

Mỗi lúc luồng kình phong bên ngoài quét lên người nàng, lập tức như có một luồng khí lưu từ thân hình nàng toát ra làm căng phồng vạt áo, vừa che chở cho Trầm Miên Tích vừa đẩy bật kình lực của đối phương bay lui trở về.

Thình lình cậu ta nghe nữ lang áo đỏ quát lớn:

- Ngừng tay!

Ba gã Hỏa Đăng Giáo đều giật mình dừng tay, trố mắt chờ xem đối phương nói gì.

Nữ lang áo đỏ lại quát tiếp:

- Các ngươi hãy tự hủy một mắt ta sẽ tha cho khỏi chết.

Ba gã Hỏa Đăng Giáo thoạt đầu kinh ngạc, nhưng lập tức bình tĩnh trở lại.

Gã đứng giữa cười ghê rợn:

- Mi bằng vào đâu mà dám bảo như thế?

Nữ lang áo đỏ lặng lẽ thò tay vào túi áo lôi ra một chiếc mặt nạ máu, nho nhỏ lạnh lùng đáp:

- Bằng vào món này được chăng?

Chợt thấy lệnh phù của Hỏa Đăng Giáo trên tay nữ lang áo đỏ, ba gã cùng giật bắn mình vội quỳ

rạp xuống, lấm lét sợ hãi.

Nữ lang áo đỏ lanh lảnh tiếp lời:

- Còn chưa mau động thủ, mỗi tên hãy tự móc lấy một mắt mau!

Ba gã Hỏa Đăng Giáo cùng cất tiếng yêu cầu:

- Chúng tôi lúc gia nhập bổn giáo đã móc đi một mắt rồi, nếu giờ đây hủy thêm một mắt nữa tất sẽ thành mù hẳn, mong người thương xót cho!

Nữ lang áo đỏ vẫn lạnh lùng gần như tàn nhẫn:

- Ai bảo các ngươi trước giáo lệnh dám giở thói hung hăng? Niệm tình cầu xin của các ngươi, ta rộng mở lòng nhân phần nào. Vậy thì trước mặt giáo lệnh, các ngươi hãy đem võ công ra tỷ thí, kẻ thắng sẽ được tha khỏi hủy mắt, nhưng phải tự chặt lấy một chân, hai kẻ kém tài kia đành phải chịu số phận với hình phạt tự hủy một mắt còn lại, và phải dìu nhau mà cút khỏi nơi đây.

Nữ lang áo đỏ vừa dứt lời, gã Hỏa Đăng Giáo quỳ ở giữa giật đôi tay sang hai phía đồng bọn, khiến hai tên trong cơn bất phòng đều ngã quỵ xuống đất hết chỗi dậy nổi.

Nữ lang áo đỏ hừ lạnh nhạt:

- Nhãi con! Thủ đoạn khá lang độc đấy! Cho mi tự chặt lấy một chân, kỳ dư hai tên kia phải tự hủy mắt ngay.

Gã Hỏa Đăng Giáo đứng giữa mím môi đứng rút phăng thanh kiếm sau lưng, nâng lên chiếc chân chém mạnh xuống.

"Phập!".

Cùng theo tiếng động rợn người ấy, người gã thoáng lảo đảo, nhưng gã nghiến răng gượng lại ngay, tay run run với chiếc chân vừa rời khỏi cơ thể, máu chảy thành dòng, gã ném vút về phía nữ lang áo đỏ.

Không một vẻ chi xúc cảm, nữ lang áo đỏ giơ tay ra đón lấy và thản nhiên bỏ vào chiếc túi ở bên hông.

Hai tên Hỏa Đăng Giáo còn lại sau một phút chần chừ, cũng vội thọc mạnh ngón tay vào mắt mình, ngoáy trọn tròng mắt ra cùng ném về phía nữ lang áo đỏ.

Gã Hỏa Đăng Giáo đứng ở giữa hét lên một tiếng lanh lảnh, quái dị, đoạn kẹp lấy hai tên đồng bọn, khập khểnh lẩn mất sau những mỏm đá chập chùng.

Qua kẽ áo, Trầm Miên Tích chứng kiến không sót một chi tiết cảnh tượng hãi hùng vừa xảy ra.

Cậu ta rùng mình nghĩ thầm:

"Giáo lệnh của Hỏa Đăng Giáo ghê gớm thật, tàn khốc thật! Không lẽ tất cả giáo đồ khi nhập giáo đều bị hủy hoại một mắt cả sao?".

Và chiếc mặt nạ máu đeo phủ bên ngoài của mỗi tên giáo đồ, phải chăng là để che giấu bộ mặt bị hủy hoại trở thành gớm ghiếc của mình?

Vậy thì nữ lang áo đỏ kia là ai? Phải chăng là một giáo đồ cao cấp của Hỏa Đăng Giáo hay không?

Thế sao nàng lại cứu Trầm Miên Tích?

Nếu bảo rằng nàng không phải giáo đồ của Hỏa Đăng Giáo, làm sao nàng có được tấm lệnh phù kia?

Trầm Miên Tích đang chìm sâu trong dòng suy nghĩ, đang vắt óc tìm một câu trả lời thích đáng, nhưng một tiếng hừ to của nữ lang áo đỏ đã khiến cậu ta nhớ lại thực trạng.

- Ngốc con, còn chưa chui ra, làm gì mà cứ ôm ta mãi thế?

Kèm theo đó, một luồng kình lực đẩy tuột cậu ta trôi ra phía ngoài.

Trầm Miên Tích mặt sượng sùng vòng tay cảm tạ:

- Ơn cứu mạng của cô nương, tại hạ xin khắc ghi vào dạ!

Nữ lang áo đỏ sừng sộ:

- Ta mà là cô nương à? Coi chừng ta vả nát chiếc miệng thối của mi ra!

Trầm Miên Tích cười tủm tỉm:

- Mùi thơm trên da thịt của cô nương đủ chứng tỏ cô nương là một nữ nhân, vậy tại hạ phải xưng hô thế nào đây?

Nữ lang áo đỏ nghiêm nghị bằng ánh mắt:

- Cấm mi nhiều lời, cút ngay!

Trầm Miên Tích lại vòng tay thi lễ:

- Ơn cứu mạng của người rất trọng đại, tại hạ quyết có dịp báo đáp sau này! Giờ đây xin người vui lòng tháo đi vuông lụa đỏ kia, cho tại hạ được chiêm ngưỡng dung nhan để khắc ghi vào lòng.

Nữ lang áo đỏ bật cười khanh khách:

- Tên ngốc này sao mà dai nhách khó đuổi lắm thế?

Trầm Miên Tích thấy đối phương có vẻ xuôi lòng, vừa định lên tiếng nài nỉ tiếp, thình lình từ hướng trái vệ đường bỗng vọng lại một giọng nói âm trầm:

- Sao chưa chạy đi, còn ở đấy mà lắm trò màu mè thế?

Nghe giọng lạ, nữ lang áo đỏ giật bắn mình, vội quay đầu nhìn lại ...

Cách xa chỗ nàng về phía trái độ hai trượng, chẳng biết từ lúc nào đứng đấy một nữ lang áo đen bịt mặt.

Nữ lang áo đỏ vội gạt Trầm Miên Tích ra xa và như một đóa hoa hồng, thân hình nàng bắn vọt lên cao mất hút.

Trước sự xuất hiện của nữ lang áo đen bịt mặt, Trầm Miên Tích thoáng sững sờ, nhưng lấy ngay lại sự bình tĩnh.

Vì cậu ta đã nhận ra nữ lang bịt mặt nọ chính là thiếu nữ áo đen bịt mặt mà cậu ta đã gặp nơi lâu đài hoang phế hôm qua.

PHI ƯNG CHƯỞNG

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: U Linh Huyết Kie6'M Khách

Cùng khi ấy ...

Từ trên đỉnh Lệ Huyết Trần cao vút, bỗng vang lên một giọng hú lanh lảnh, kèm theo một bóng người vạch thành một đường đỏ loáng với tốc độ hơn nhanh hơn cả tia sét giăng lao bắn xuống trước mặt cậu ta.

Vừa nhìn thoáng qua bóng máu nọ, Trầm Miên Tích giật mình thối lui luôn ba bước ra sau.

Vì bóng nọ chính là Tế Đài Hán Tử. Lão là kẻ thù mà cậu ta ghi sâu trong dạ không thể quên, là hung thủ đã sát hại sư phụ của cậu ta.

Chiếc mặt nạ máu của lão, cậu ta vẫn nhớ rõ mồn một từng góc cạnh đặc biệt, chỉ nhìn qua là nhận ra ngay.

Vì màu sắc chiếc mặt nạ của lão đỏ hồng hơn tất cả các đồng bọn, thứ nhất là điểm trắng bằng hột đậu nơi giữa mi tâm.

Thêm vào đấy, thân hình của lão to lớn khác thường, đôi giày của lão cũng cao hơn mọi người.

Nhìn thấy thần sắc biến đổi không ngừng của Trầm Miên Tích, Tế Đài Hán Tử ngửa cổ cười khoái trá:

- Nhãi con có phải là Trầm Miên Tích, đệ tử của Thất Độc Thần Chưởng lọt lưới đấy chăng? Thật là mòn nhẵn gót giày tìm chẳng thấy, bỗng dưng gặp phải chẳng phí công. Ha ha ... ha ha ... ha ha ...

Lồng trong tiếng cười, cánh tay lão vụt vươn dài ra chộp vào đầu vai của Trầm Miên Tích.

Trước cái chết đã hiện rõ trước mắt, Trầm Miên Tích cắn răng than dài:

- Hết rồi! ...

Bỗng nhiên một giọng quát to vang lên:

- Dừng tay!

Tế Đài Hán Tử khẽ giật mình, buông rơi ngay thế chộp, ánh mắt lia nhanh về hướng tiếng quát,

miệng không khỏi bật lên tiếng ồ kinh ngạc:

- Ngươi là ai? Sao cứ mãi tìm cách chống đối lão phu thế?

Thiếu nữ áo đen không vội đáp, trỏ tay về hướng phiến đá to, cách đấy hơn trượng lạnh lùng bảo:

- Ác tặc, mi tự tin là thân hình mình cứng rắn hơn tảng đá kia chăng?

Năm ngón tay nàng đồng thời xòe ra xỉa vào hướng tảng đá lồi nọ.

Động tác của nàng trông ra rất chậm chạp, lại không nghe tỏa ra một luồng gió kình nào, thế nhưng phiến đá to lại chầm chậm lung lay.

Tiếp theo đấy, từng miếng rơi lả tả xuống đất, khoảnh khắc sau, phiến đá to hơn hai vòng tay ôm đã hoàn toàn biến thành một khối thể vụn vằn lấp trắng mặt đất.

Tế Đài Hán Tử thầm rúng động kinh mang, đứng trơ cả buổi một nơi chẳng nhúc nhích.

Thiếu nữ áo đen bỗng bật ra một tiếng thở dài và chỉnh ngay sắc diện:

- Ta mở lòng rộng lượng dung cho nữa đấy! Cút ngay.

Tế Đài Hán Tử qua giây phút sửng sốt lia tia mắt căm hờn về phía đối phương, đoạn hú lên một tiếng to, nhấc bổng người lên mút cao như một cây pháo xẹt, lao đi mất dạng.

Thiếu nữ áo đen nhìn theo bóng Tế Đài Hán Tử đi khuất, mới lẩm bẩm lấy mình:

- Sao Hà Ngô Vỹ vẫn chưa đoạt được chiếc chìa khóa ngọc? Trước khi chiếc chìa khóa ấy chưa lọt vào tay đại ca, ta chưa có thể giết lão được!

Trầm Miên Tích trước cảnh tượng vừa diễn tiến, cậu ta đứng thộn người ra một nơi, muốn nói gì nhưng ngập ngừng lại thôi.

Thiếu nữ áo đen sau tiếng thở dài, quay sang bảo cậu ta:

- Các hạ mau tìm vào động đá nơi bờ núi này, để thăm u hồn cô đơn đáng thương nọ!

Trầm Miên Tích vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ ơn dày của cô nương đã hai lần cứu mạng!

Nhưng đến khi cậu ta ngẩng đầu lên, thiếu nữ áo đen nọ đã biến mất từ lúc nào rồi!

Chỉ không hơn cái nháy mắt mà nàng đã đi mất như biến, thuật khinh công ấy khiến Trầm Miên

Tích vừa khiếp hãi vừa khâm phục cực cùng!

Bao nhiêu đầu mối nghi nan bỗng ùn ùn kéo về một lúc quay cuồng trong đầu cậu ta:

- Thiếu nữ áo đen tại sao luôn hai lần buông tha lão Tế Đài Hán Tử? Giữa nàng và hắn có liên quan chi với nhau chăng? Hay là ...

Nhưng một ý nghĩ khác đã gạt ngay nghi vấn trước.

Vì nếu như giữa thiếu nữ bí mật áo đen cùng Tế Đài Hán Tử có quan hệ với nhau, tại sao nàng lại hai phen ra mặt cứu ta? Trong động đá dưới bờ Lệ Huyết Trần này có nhân vật nào trú ẩn? Thiếu nữ áo đen vì sao lại bảo là rất đáng thương?

Suốt bao nhiêu ngày nay, bao nhiêu vấn đề, bao nhiêu sự việc tới tấp dồn dập đến, khiến Trầm Miên Tích phải điên đầu nghĩ ngợi ...

Giữa lúc cậu ta đang moi óc để trả lời những câu hỏi hóc búa đang quay cuồng như tơ rối trong đầu, thì từ dưới Lệ Huyết Trần, giọng hát thê thiết nọ lại nhè nhẹ vọng vang vào không khí, não nùng quái đản như một giọng rên than của một oan hồn vương mang nhiều hận uất.

Cậu ta nhìn lên sắc trời, vầng thái dương chói chang như mâm lửa chiếu thẳng những tia nắng thiêu đốt xuống đỉnh đầu.

Giọng hát nọ vẫn từng câu từng lời như thắt chặt buồng tim người, thứ nhất là những tiếng gọi cuối cùng tên của người yêu, càng khiến cậu ta muốn rưng rưng nhỏ lệ.

Từng bước nặng nề uể oải nện lên đất, Trầm Miên Tích như một kẻ mất hồn tiến lần về phía cửa động, xông thẳng vào chẳng chút ngần ngừ ...

Cửa động rất đỗi chật hẹp, chỉ đủ cho một người lách mình đi vào, bên trong tối om om như mực, ngửa bàn tay chẳng thấy năm ngón.

Nhưng giọng hát có một sức thu hút nhiệm mầu khiến Trầm Miên Tích cứ bước vào, bước vào, cứ như một người không chủ định.

Thoang thoảng một luồng gió núi bên trong động sâu hun hút thổi lồng ra ngoài, mang theo một mùi tanh nồng nặc muốn nôn đi được.

Trầm Miên Tích không chịu nổi với mùi tanh khó ngửi ấy, vội dùng tay bịt chặt lấy mũi mình dùng chân dọ dẫm đường đi.

Bất thần ...

Chân cậu ta đụng phải một vật đen trơn, vội vàng cúi xuống dùng tay lần mò, thình lình chạm phải một chùm tóc, hốt hoảng giật lùi la to:

- Người chết!

Liền theo đó, giọng ca nọ cũng ngừng bặt.

Sau vài phút, giọng ca ai oán nọ lại cất lên.

Trầm Miên Tích lắng nghe, cứ sau một câu hát lại gọi tên cha chàng trong thống thiết, não nùng. Cậu ta khẽ nhíu mày suy tư:

"Giữa người và cha ta chắc chắn có liên quan, nếu không, bà ta cứ gọi tên cha ta mãi thế? Không lẽ bà ta là ...".

Bỗng giữa lúc ấy, từ trên mỏm vực vang lên từng loạt hú lanh lảnh, đúng là giọng hú báo hiệu của những tên Hỏa Đăng Giáo.

Trầm Miên Tích giật mình biến sắc, chưa biết xử trí ra sao, thì bên tai cậu ta bỗng vang lên một giọng nói nhỏ như muỗi:

- Nhóc con, mau vào đi!

Trầm Miên Tích rất ngạc nhiên, thầm nghĩ:

"Ta đã cùng đường, vào cũng chết không vào cũng chết. Âu số phận đã an bài!".

Cậu ta liền hướng theo tiếng nói vừa phát ra, chầm chậm đi vào.

Càng vào sâu, không khí càng âm u, rùng rợn, khí lạnh toát ra khiến tay chân cậu ta như muốn cứng đờ.

Vốn bản tính cương cường, Trầm Miên Tích càng gặp nguy càng dũng cảm, nghiến răng dấn bước.

Ở cuối góc động, trên chiếc giường đá, một nữ nhân bịt mặt đang ngồi yên như thần tăng nhập định.

Nữ nhân bịt mặt sau một thoáng sững sờ, quát hỏi:

- Nhóc con bao nhiêu tuổi, tên họ là gì khai mau, nếu không, chết chẳng toàn thây.

- Vãn bối năm nay mười lăm tuổi, họ Trầm tên Miên Tích.

Nữ nhân thoáng rúng động, lẩm bẩm với chính mình:

- Tích nhi của ta năm nay cũng mười lăm tuổi! ...

Trầm Miên Tích lạ lùng, cất tiếng hỏi:

- Tích nhi là ai?

Nữ nhân bịt mặt bỗng chiếu ánh mắt sáng ngời như tia chớp về phía Trầm Miên Tích:

- Bé con, bước sang đây!

Trầm Miên Tích bình thản tiến đến gần nữ nhân bịt mặt.

- Bé con tên Trầm Miên Tích?

Trầm Miên Tích cung kính gật đầu:

- Vâng, vãn bối là Trầm Miên Tích, người miền Giang Hải, cha tên Trầm Khải Hoa.

Nữ nhân bịt mặt rúng động đến bật thẳng người, buộc miệng ồ lên một tiếng, sắc diện đột ngột thay đổi, đứng bật dậy nhảy xuống khỏi thạch giường, ôm chầm lấy Trầm Miên Tích, nói trong giòng lệ nhạt nhòa:

- Tích nhi ... Ta là mẹ ruột của con đây! Ta là Kỹ Quân Như đây!

Trầm Miên Tích sung sướng ôm chặt mẹ mình hơn, thốt qua hàng lệ nóng:

- Mẹ ... Mẹ ... Đã mười năm rồi, con không gặp được mẹ ...

- Phải! Đã mười năm rồi, gia đình ta tan nát cũng vì tên ma đầu Huyết Ma Phong Trần.

Kỹ Quân Như, tức nữ nhân bịt mặt nấc lên một tiếng rồi tiếp lời:

- Cách đây mười năm, tại Trầm gia trang, gia đình chúng ta sống rất hạnh phúc. Đột nhiên Huyết Ma Phong Trần tìm đến Trầm gia trang, bởi vì cha con đang giữ trong người một bí mật của kỳ bảo võ lâm. Huyết Ma Phong Trần muốn khám phá bí mật đó, song cha con một mực không cung khai. Thế là một trận huyết chiến xảy ra tại Trầm gia trang, võ công của mẹ và cha con cùng hợp lại nhưng không thắng nổi lão ma đầu ấy, cuối cùng mẹ bị thương nặng và hôn mê tại chỗ. Khi tỉnh dậy, mẹ chẳng thấy cha con và con đâu cả.

Trầm Miên Tích đau đớn nói tiếp:

- Sau này con được sư phụ Thất Độc Thần Chưởng cho hay rằng, sư phụ là bạn thân của cha con,

đến Trầm gia trang để đàm đạo sự đời với cha, lúc đó cha bị thương rất trầm trọng nhưng vẫn quyết đấu với lão tặc nọ. Sư phụ định nhảy vào trợ chiến cùng cha, song cha lại nói với sư phụ hãy cứu con đi xa, mối thù này cha mong sau này con phải tẩy sạch.

Sư phụ y theo lời cha, bồng con rời khỏi Trầm gia trang và về ẩn cư tại Phù Long Cốc. Từ đó con chuyên tâm khổ luyện võ công hầu rửa hận trả thù cho cha mẹ. Nhưng ... cách đây mấy ngày, sư phụ đã bị người của Hỏa Đăng Giáo giết. Hung thủ là Tế Đài Hán Tử.

Kỹ Quân Như vụt ồ lên một tiếng, người như bị một luồng điện chích vào, lặng người hồi lâu, giọng chìm trong nước mắt:

- Tế Đài Hán Tử là đại đệ tử của Huyết Ma Phong Trần.

Trầm Miên Tích nghe máu nóng trào dâng lên đỉnh não, quát trong căm hờn:

- Một ngày nào đó, con thề quyết sẽ đòi lại món nợ máu này. Nếu sau này con chẳng giết sạch được lũ ác đạo Hỏa Đăng Giáo, con thề chẳng làm người.

Kỹ Quân Như nhìn sâu vào đôi mắt con mình, gật đầu khích lệ.

oo Người cậu ta như một chiếc lá úa quay lơ theo cơn lốc, bị quét ra tuốt phía ngoài hơn trượng xa.

Có lẽ số mạng cậu ta chưa đến hồi dĩ tuyệt, nên khi kình phong vừa quét ập vào người, cậu ta vội nương theo khẩu quyết Hư Nhu Nội Công của mẫu thân dạy dỗ, vận hành chân khí vệ phòng khắp châu thân.

Nhờ đấy mà nội phủ cậu ta không bị chấn nát, bằng không với luồng chưởng lực hung mãnh kia, cậu ta phải bỏ mạng tại chỗ.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo đồng buông tiếng cười to:

- Ha hả! Đáng kiếp con ơi, dưới Lệ Huyết Trần lại thêm một tên quỷ mới ngông cuồng!

Ai bảo con mò đến đây để nạp mạng!

Tiếng cười lồng lộng của hai gã, khiến Trầm Miên Tích trong cơn hôn mê dần dần tỉnh lại, cậu ta lồm cồm bò dậy, ánh mắt đỏ ngời tia lửa hận, chiếu thẳng vào hai đối thủ.

Nhìn thấy cậu ta không một trạng thái thương tích chi, hai tên Hỏa Đăng Giáo rất đỗi kinh mang, cùng kêu lên kinh hãi.

- Tên ranh này không lẽ có phép thuật? Rõ ràng hắn chết rồi, sao có thể sống trở lại kia? Đúng là tà môn!

Trầm Miên Tích khóe miệng hai dòng máu tươi vẫn còn ri rỉ chảy, sắc mặt xám xanh, đôi nhãn quang đỏ ngầu như huyết châu, từng bước từng bước tiến gần đến chỗ hai gã Hỏa Đăng Giáo.

Trước sắc thái dữ dằn cùng hình thù như quỷ đói của Trầm Miên Tích, hai gã Hỏa Đăng Giáo tự dưng từng bước tháo lui ...

Trầm Miên Tích rống lên như sấm động:

- Ta cùng lũ Hỏa Đăng Giáo chúng mi có thù oán chi? Tại sao chúng mi lại sát hại cha mẹ ta? Tại sao chúng mi giết sư phụ ta? Nói mau!

Hai gã Hỏa Đăng Giáo giật bắn mình, cùng nhìn nhau kinh sửng.

Cho đến giờ phút này, chúng mới biết rõ gã thiếu niên đứng trước mặt là con trai của Trầm Khải Hoa, đệ tử của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt đã lọt khỏi vòng lưới trốn thoát mà họ đang ráo riết truy tầm.

Gã Hỏa Đăng Giáo đứng phía trái liền xoay sang đồng bọn luận bàn:

- Tên khốn này đúng là Trầm Miên Tích, tuyệt đối không nên để gã tẩu thoát, mà phải bắt sống cho kỳ được về Tổng đàn, tất sẽ được trọng thưởng.

- Phải lắm! Chúng ta cùng xông lên!

Trầm Miên Tích thấy đôi môi hai gã mấp máy chẳng dứt, hiểu ngay là chúng đang dùng phép Truyền Âm Nhập Mật để nói lén về mình.

Lửa căm thù càng thêm nung nấu, cậu ta vội y theo phương thức của mẫu thân, song chưởng cùng nhấc lên cao, một thức Đỗ Nguyệt Phong Vân như sấm sét bủa nhanh vào địch thủ.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo lại một phen thất kinh kêu lên:

- Ten khốn này đã được mụ quỷ bà chân truyền, không thể để gã sống sót.

Nghe đối phương mở miệng mắng mẹ mình, Trầm Miên Tích lửa giận càng nung cao, tống mạnh thêm một chiêu Giáp Tý Giao Long của mẫu thân.

"Bình! ...".

Một tên trong bọn bị chưởng phong quét trúng, lộn ngược luôn hai vòng trên mặt đất, máu tươi tuôn ồng ộc ra khóe miệng, giãy giụa mấy cái rồi im luôn.

Chợt bên tai cậu ta, một giọng nói vang lên vo ve như tiếng muỗi:

- Chưởng pháp tuyệt lắm! Bé con đáng thương đấy!

Trầm Miên Tích giật bắn mình, nhấc mắt nhìn quanh, nhưng không thấy một dạng người nào khác.

Cậu ta rất đỗi lạ lùng, không hiểu kẻ phát ra giọng nói là ai?

Vì mãi nghĩ ngợi, cậu ta không phát giác được từ trên sườn núi phóng vèo xuống hai gã Hỏa Đăng Giáo, thân hình còn đang lưng chừng với bốn chưởng cùng tung ra hai đạo kình phong vút vào Trầm Miên Tích.

Kịp khi phát giác được có kẻ đột kích, Trầm Miên Tích đã hết phương tránh né kịp.

Một tiếng huỵch nặng nề, kèm theo tiếng thét gào đau đớn, thân hình của Trầm Miên Tích bị hất tung hơn hai trượng xa, nằm mọp luôn dưới đất, hết còn chỗi dậy nổi.

Tuy lần té này rất nặng, nhưng tính mạng cậu ta chẳng hề chi, cậu ta vội nhắm mắt vận dụng Hư Nhu Nội Công để điều trị nội thương.

Một gã Hỏa Đăng Giáo vội phóng đến chỗ Trầm Miên Tích, lầm lì tống ra một cước.

Trầm Miên Tích vội vận hành luồng Hư Nhu Nội Công bố tỏa khắp châu thân.

"Bùng! ...".

Ngọn cước như đá vào một quả khí cầu, sức phản dội khiến gã Hỏa Đăng Giáo nọ phải ôm lấy bàn chân, nhăn mặt suýt soa.

Một tên Hỏa Đăng Giáo thấy thế liền hỏi:

- Sao thế?

Gã Hỏa Đăng Giáo nọ liền đáp:

- Tại hạ đá trúng nó một cước, chẳng những không phạm thương được đối phương, mà trái lại từ cơ thể hắn toát ra một sức phản chấn dị thường.

Hai tên Hỏa Đăng Giáo còn lại cũng vội phóng lên vây tròn lấy Trầm Miên Tích vào giữa.

Gã Hỏa Đăng Giáo đá vào Trầm Miên Tích khi nãy, giận dữ tuốt phăng trường kiếm cầm tay sấn lên một bước, cười ghê rợn:

- Tên khốn đừng vờ chết, hãy nếm thử một kiếm của ta.

Ánh kiếm liền theo nhoáng động vào không khí, bỗng một tiếng thét ghê rợn tiếp nối vang lên, kịp

theo một bóng người ngã gục xuống đất.

Nhưng kỳ lạ thay, tiếng rú thảm vừa phát ra kia không phải do từ cửa miệng Trầm Miên Tích mà là từ gã Hỏa Đăng Giáo vừa vung kiếm.

Chiếc đầu của gã Hỏa Đăng Giáo nọ văng long lóc trên mặt đất, cuộn theo một đường máu dài đỏ lòm.

Hai gã Hỏa Đăng Giáo còn sống sót cùng giật mình kinh ngạc, thần hồn chưa định thì một bóng trắng như ánh cầu vồng từ trên cao bắn vọt xuống trận trường.

Cả hai cùng hốt hoảng thối lui, trố mắt nhìn kỹ, đối phương là một thanh niên tuổi trạc hai mươi mặt như ngọc sáng lẫm lẫm, uy nghi đứng sững trước mặt họ.

Một gã trong bọn thất thanh kêu lên:

- Các hạ có phải là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ đấy chăng?

Chương 5: Ngân Hà Tiên Tử

Bóng trắng ấy đúng là Hà Ngô Vỹ, người cùng thiếu nữ áo đen đã mục kích cái chết của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt tại Phù Long Cốc.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ buông tiếng cười lồng lộng:

- Phải! Nếu hai người thật tình trả lời những câu hỏi của ta, may ra ta có thể dung cho một dịp sống sót.

- Chuyện chi? Cứ hỏi, nếu được ta sẽ trả lời, nhưng vừa rồi các hạ đã giết chết một cao thủ bổn giáo, mối nợ ấy bổn giáo khó thể bỏ qua.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ cười lạt:

- Khoan bàn đến chuyện kia vội. Ta hỏi đây, Tế Đài Hán Tử hiện ở đâu? Đợi khi gặp mặt lão, mọi chuyện sẽ có cách giải quyết.

Thì ra U Linh Huyết Kiếm Khách tung mình đuổi gấp theo lão Tế Đài Hán Tử, nhưng nửa đường lại mất tăm bóng địch, đang lúc sục sạo tìm tòi, chợt nghe tiếng hò hét sát phạt phía trước chẳng xa, chàng vội phóng đến nơi, vừa vặn gặp Trầm Miên Tích bị nguy, chàng vội tung ra một đòn sát thủ cứu mạng Trầm Miên Tích.

Nghe U Linh Huyết Kiếm Khách truy hỏi tung tích Tế Đài Hán Tử, gã Hỏa Đăng Giáo nọ hơi biến sắc, lừ mắt sang đồng bọn như đợi ý.

Thấy đối phương không trả lời, lại nháy mắt ra hiệu, U Linh Huyết Kiếm Khách thoáng trông qua sắc diện hai người là hiểu ngay sự việc.

Thân pháp như một bóng ma nguyệt quế, U Linh Huyết Kiếm Khách phóng đến cạnh gã Hỏa Đăng Giáo đứng phía trái, chộp nhanh vào hổ khẩu của đối thủ quát hỏi:

- Nói hay không?

Tuy bị đau điếng, nhưng gã nọ nghiến răng cam chịu, chẳng hé môi nói một tiếng nào.

Gã còn lại lập tức quát to một tiếng thị uy, vung trường kiếm xỉa nhanh vào hậu tâm Hà Ngô Vỹ.

Vừa nghe hơi gió, U Linh Huyết Kiếm Khách cấp thời xoay nhanh người lại, vung chân đá văng mũi kiếm của đối thủ đi nơi khác, tả thủ đồng thời chĩa ra lồng với tiếng quát lanh lảnh:

- Nếm một chỉ của ta!

Một luồng chỉ kình bắn vút vào không khí và chiếu thẳng vào huyệt Trung Đình của đối phương.

Gã nọ không sao chịu thấu, lảo đảo thối bộ mấy bước liền, rồi té nhào xuống đất, da mặt chuyển sang màu trắng.

Tay trái U Linh Huyết Kiếm Khách vẫn nắm chặt lấy gã kia, gằn giọng hỏi:

- Mi có bằng lòng khai báo chỗ ẩn náu của Tế Đài Hán Tử chăng?

Gã nọ vì bị cườm tay như sắc nguội của đối phương siết chặt, nghiến răng chịu đựng được một lát, cuối cùng rên rỉ van xin:

- Xin thiếu hiệp lỏng tay, tôi sẽ nói. Hiện giờ có thể Tế Đài Hán Tử đã đến Chi Khúc Trấn rồi.

- Nói thật chứ?

- Ông nội tôi sống dậy cũng không dám nói láo với Hà thiếu hiệp.

- Cút ngay!

Trầm Miên Tích đang nằm im dưới đất, thình lình lồm cồm chổi dậy, hấp tấp cất lời:

- Hà thiếu hiệp chớ nên buông tha gã, bằng không chúng ta đến Chi Khúc Trấn, chẳng khác nào đút đầu vào lưới rọ.

U Linh Huyết Kiếm Khách sực tỉnh ngộ gật đầu:

- Lời các hạ rất có lý!

Nhướng mắt nhìn lên, thấy gã Hỏa Đăng Giáo nọ đã phóng đi ngoài trượng xa và đang cắm cổ mải miết chạy, đầu cũng chẳng dám ngoái cổ nhìn lại.

U Linh Huyết Kiếm Khách khẽ mỉm cười, người thoáng rướn lên, thân hình đã như một vệt khói bắn nhanh ra, chặn lấy lối tiến của gã.

Tên Hỏa Đăng Giáo nọ rụng rời hồn vía vội xuống giọng năn nỉ:

- Thiếu hiệp đã tha mạng rồi kia mà!

U Linh Huyết Kiếm Khách dửng dưng nói:

- Nhưng tạm thời ta tuy tha chết cho ngươi, nhưng phải giữ ngươi lại đây vài tiếng đồng hồ, chờ khi ta đến Chi Khúc Trấn rồi, huyệt đạo sẽ tự động giải mở, trả tự do lại cho ngươi.

Thót xong, chẳng đợi cho đối phương phân trần thêm tiếng nào, U Linh Huyết Kiếm Khách ra tay như điện chớp điểm vào huyệt tê của đối thủ.

Thấy đối thủ đã nằm im lìm hết thể cựa quậy, chàng cười khẽ an ủi một câu:

- Chịu khó nằm đây nhé, vài giờ sau ngươi sẽ đi đứng bình thường trở lại.

Trầm Miên Tích lúc bấy giờ rảo bước tiến lên, vòng tay kính cẩn:

- Đa tạ ơn cứu mạng của Hà thiếu hiệp!

Qua ánh trăng tỏ rạng, U Linh Huyết Kiếm Khách kín đáo liếc mắt ngắm nghía đối tượng, thấy Trầm Miên Tích tuy tuổi chỉ độ mười lăm mười sáu nhưng tướng mạo đã hiện lên một vẻ uy nghi thoát tục, chàng vội trả lễ, ôn tồn cất lời:

- Các hạ chẳng nên khách khí, cứu khốn phò nguy là nhiệm vụ của kẻ cầm kiếm hành hiệp mà thôi.

Nghe lời lẽ nhún nhặn của U Linh Huyết Kiếm Khách, Trầm Miên Tích càng thêm cảm kích, bi lụy tiếp lời:

- Tiểu đệ nhà tan người mất, cha mẹ gặp cảnh bất hạnh, sư phụ cũng đã bỏ mình dưới bọn người Hỏa Đăng Giáo, từ nay phải ra thân lạc loài, nếu như ...

Thốt đến đây, Trầm Miên Tích không sao dằn lòng được, lệ nóng rưng rưng hoen tròng ...

Biến cảnh của Trầm Miên Tích mà U Linh Huyết Kiếm Khách đã mục kích rõ ràng nơi Phù Long Cốc nên chẳng đợi cậu ta trọn câu, chàng vội lên tiếng:

- Nếu các hạ không chê, chúng ta từ nay lấy nghĩa đệ huynh đối xử, cùng sóng bước ngao du trời bể để báo thù rửa hận giúp nhau!

Trầm Miên Tích mừng ngoài sức tưởng tượng, vội quỳ xuống làm lễ ra mắt:

- Xin Hà huynh nhận lấy một lạy của tiểu đệ!

U Linh Huyết Kiếm Khách cũng vội quỳ lạy trả:

- Lão đệ mau đứng lên, hà tất phải trọng lễ như thế.

Hai người giao bái xong ba lạy, U Linh Huyết Kiếm Khách liền đứng dậy kéo Trầm Miên Tích cùng đứng lên theo và bảo:

- Lão đệ mau theo ngu huynh đến Chi Khúc Trấn, may ra có thể tìm được lũ thù nhân Hỏa Đăng Giáo ấy.

Trầm Miên Tích giọng rầu rĩ:

- Nhưng mẹ tiểu đệ vừa mất chưa chôn, phải làm sao đây?

Cậu ta liền đem tình hình xảy ra trong động đá, sơ lược thuật lại cho nghĩa huynh mình nghe.

U Linh Huyết Kiếm Khách sốt sắng bảo:

- Mẹ của đệ cũng là mẹ của ngu huynh, chúng ta tạm thời tìm nơi mai táng di thể người, đợi báo thù xong, sẽ dời linh cốt đến nơi cảnh trí thanh tú khác, được chăng?

Trầm Miên Tích miễn cưỡng gật đầu:

- Ngoài cách ấy, không còn phương pháp nào tốt hơn.

Hai người liền tìm một nơi quang đãng, đào một lỗ huyệt khá sâu, mai táng xong di thể của mẹ Trầm Miên Tích, đoạn bái biệt gạt lệ rời đi.

Cả hai trổ thuật khinh công băng mình về hướng Chi Khúc trấn.

oo Hai người đi suốt ngày đêm trên đường quan lộ. Những người qua đường chỉ thấy đất cát bụi mù, chưa ai kịp nhìn rõ mặt, thì hai người đã lạng qua như ánh chớp ...

Vào khoảng giờ ngọ ngày hôm sau, hai người vừa rời khỏi khu vực núi Diệu Phong ra đường quan đạo thì U Linh Huyết Kiếm Khách phát giác ra có người đang theo dõi mình, nhưng chàng chưa hiểu là nhân vật nào.

U Linh Huyết Kiếm Khách trong dạ băn khoăn, linh cảm như sắp có chuyện gì xảy ra liền bảo Trầm Miên Tích vào khu rừng bên đường, ngồi tựa vào gốc cây nghỉ chân một chút.

Hai người vừa ngồi xuống, Trầm Miên Tích định hỏi U Linh Huyết Kiếm Khách, bỗng phía sau lưng có thanh âm lạnh lẽo lên tiếng:

- U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ! Phen này nhất định ngươi phải chết!

U Linh Huyết Kiếm Khách giật mình nhưng chàng cố trấn tĩnh ngồi yên, bụng bảo dạ:

"Mối nghi ngờ của ta quả nhiên đã thành sự thật!".

Chàng cười tủm tỉm, bình tĩnh hỏi:

- Ngươi là ai? Cớ sao định giết ta?

- Hà hà! Ngươi tự vấn lương tâm sẽ rõ. Ngươi mà còn sống thì võ lâm yên ổn sao được?

U Linh Huyết Kiếm Khách vẫn ung dung hỏi lại:

- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao? Ta làm náo loạn võ lâm ở chỗ nào?

- Chẳng bao lâu nữa rồi ngươi sẽ tự biết!

- Ồ! Như vậy thì bây giờ ngươi nói hơi sớm quá!

U Linh Huyết Kiếm Khách nói xong, đột nhiên lạng mình ngang một cái.

Giọng người bí mật kia lại quát tháo:

- U Linh Huyết Kiếm Khách! Mi chạy đi đâu?

Lời vừa dứt, kèm với tiếng gầm giận dữ là một luồng kình phong ập tới Hà Ngô Vỹ.

Hừm lên một tiếng thị uy, U Linh Huyết Kiếm Khách song chưởng tống ra một đòn trí mạng.

Nhưng thế công ra mới được nửa chừng, bước chân U Linh Huyết Kiếm Khách đã chập chờn ngã nhào xuống đất.

Một bóng đỏ nhanh như đường sét giật từ trên cao bổ xuống, ngửa cổ cười to:

- Ranh con ngu ngốc, số mi đã tới!

Một ngọn trảo theo đó phủ xuống đầu U Linh Huyết Kiếm Khách.

Bất thần ...

Một giọng quát to như sấm động, cùng một ngọn chưởng khổng lồ tựa thế núi chập chờn bủa thẳng về phía người áo đỏ.

Người áo đỏ giật mình thu ngay thế trảo, tràn mình sang một bên, vừa kịp định thần, y đã thấy ngọn chưởng thứ hai của đối phương đã ùn ùn xô đến.

Người áo đỏ cười ghê rợn:

- Hừm! Thì ra mi cũng biết Thất Độc Thần Chưởng đấy à? Huyền Thiên Lão Quái sẽ siêu độ mi về với ông bà tổ tiên vậy!

Miệng thốt, người y đã nhích tránh thế chưởng thứ hai của đối phương. Nhưng vì quá khinh thường tài nghệ của đối phương, hơn nữa đối phương còn quá nhỏ tuổi, thay vì phải thối lui bước rưỡi, y chỉ bước chéo sang bên một bước.

Do đấy, thế chưởng của Trầm Miên Tích vẫn còn đủ uy lực, xé toạc lớp áo nơi vai phải của Huyền Thiên Lão Quái, hằn sâu trên da thịt một đường dài rướm máu.

Y nhịn đau gầm vang:

- Ranh con, mi là ai?

Lồng trong tiếng quát, thân hình y đã lui trở lại, tay thình lình tung ra một đòn chớp nhoáng, chộp vút vào mặt Trầm Miên Tích.

Vì kinh nghiệm đối địch còn non kém, Trầm Miên Tích chỉ biết tấn công mà chẳng biết uyển chuyển tránh đỡ sự phản kích của đối phương.

Chưa kể thân pháp của Huyền Thiên Lão Quái lại nhẹ nhàng như chim, vừa nhoáng lên, người y đã tiến sát bên cạnh Trầm Miên Tích.

Cậu ta rất đỗi kinh mang, hấp tấp thối lui ra sau một bước.

Huyền Thiên Lão Quái gầm lên như cọp rống:

- Tiểu tử là đồ đệ của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt?

- Phải, thì sao?

Huyền Thiên Lão Quái cười sắc lạnh:

- Hỏa Đăng Giáo chủ đã sai phái cao thủ tủa ra khắp nơi tìm bắt mi, chẳng ngờ mi tự chui đầu vào lưới.

Trầm Miên Tích không chút sợ hãi, cười gằn đáp lại:

- Ta dù có phải bỏ mạng đêm nay, cũng quyết thành oan hồn theo mi báo oán.

Dứt lời, Trầm Miên Tích nhảy bổ vào đối thủ với thế liều lĩnh một mất một còn.

Chiêu thế cậu ta sử dụng là Thất Độc Thần Chưởng, lại dốc toàn lực để liều công, chưởng kình ù ù

như xé vẹt từng không, bắn nhanh loạn xạ vào châu thân của đối phương.

Huyền Thiên Lão Quái quá giận, cấp tốc quật vút ra một chưởng.

"Ầm!".

Một tiếng nổ như trời long đất lở, Trầm Miên Tích hự lên một tiếng đau đớn, loạng choạng thối lui sáu, bảy bước, miệng thổ ra một búng máu tươi rồi từ từ khuỵu xuống ngã gục tại chỗ.

Cùng lúc ấy, từ không trung bất thần sà vút xuống một con ưng khổng lồ, chộp lấy Trầm Miên Tích và bay vút lên trời.

Huyền Thiên Lão Quái tức tối nghĩ thầm:

"Con linh điểu này do ai nuôi dưỡng mà dám đến đây nhúng mũi vào chuyện của ta, cần phải trừng trị tội của nó mới được.".

Ý nghĩ vừa thoáng qua, tay phải của y đã nhanh nhẹn bay ra chộp thẳng vào hư không một phát.

Con ưng to nọ đang vỗ cánh tung vút từng mây, bỗng đảo nghiêng và một chiếc cánh hơi xệ đi, nhưng vẫn gượng tiếp tục bay về phía trước.

Huyền Thiên Lão Quái sửng sốt khen thầm:

"Sức lực của con ưng to này ít nhất phải trên ngàn cân, nên có thể hứng lấy ngọn trảo của ta mà chẳng hề hấn chi.".

Y bỗng thét to lên một tiếng, hai tay thình lình chộp thẳng về hướng linh điểu đang bay.

"Ào ... Ào ... Ào ...".

Từ hai lòng bàn tay của lão lập tức thoát ra hai ngọn kình phong như sóng dữ tủa thẳng vào không gian.

Con ưng to bỗng kêu lên mấy tiếng thật bi thiết, thân hình không ngớt chao động giữa không trung và dần dần rơi xuống.

Huyền Thiên Lão Quái cười lạt đắc ý:

- Tưởng đâu súc sanh mi kháng cự nổi thần lực của Huyền Thiên Lão Quái này, té ra chỉ có thế.

Dứt lời, lão ta lắc mình xê đến gần con ưng to, thấy con vật nằm mẹp trên mặt đất, đôi mắt bắn ngời hai luồng sát khí rợn người, cất cổ, há miệng chờn vờn như muốn mổ.

Nhìn kỹ con vật, thân hình rất to lớn, cao hơn năm thước, từ trong lớp xanh thẫm óng ánh, máu đỏ không ngớt rịn ra, chứng tỏ là nó bị thương không nhẹ lắm.

Đang lúc Huyền Thiên Lão Quái chăm chú ngắm nhìn con vật bị thương, thì từ không trung bỗng thoắt xuống một bóng to xanh thẫm. Tiếp theo đấy, trước mắt y đột ngột hiện ra một người cùng một chim.

Kẻ vừa đến là một nữ lang áo lam, tóc dài xõa, vuông khăn xanh che kín mặt nàng.

Qua dáng điệu tha thước cùng dáng dấp thuôn tròn đều đặn của nàng, đủ đoán biết là một giai nhân tuyệt sắc, tay nàng ôm chặt chiếc dao, chễm chệ ngồi trên lưng một con chim to màu lông xanh sậm mướt ngời như con ưng đang bị thương khi nãy.

Nữ lang vừa nhìn thấy Trầm Miên Tích cùng con ưng đang bị thương nằm lịm trên mặt đất, liền buột miệng ồ một tiếng thảng thốt, đoạn hấp tấp nhảy xuống lưng chim, móc ra một viên thuốc, nhét vào mỏ con vật bị thương.

Nữ lang áo lam trừng trừng nhìn Huyền Thiên Lão Quái gằn giọng hỏi:

- Ngươi đả thương Xoa nhi của ta?

Huyền Thiên Lão Quái cười khẩy:

- Cô nương! Đả thương một con vật có đáng là bao, làm gì mà phải hớt hãi đến thế?

Chính Huyền Thiên Lão Quái này đã làm, chim của cô nương nhưng lại thả cho bay bậy, chẳng lẽ không đáng đánh à?

Nữ lang áo lam giận dữ trả lời:

- Thiếu nợ trả lời, giết nhân thường mạng, chim ta bay giữa không trung, ngươi lại dám đánh bị thương nó, giờ đây phải chịu ta một chưởng để trừ.

Huyền Thiên Lão Quái bật cười khành khạch:

- Cô nương quả là to gan lắm đấy, cô có biết ta là hạng người chi không?

Nữ lang áo lam buong tiếng cười lạnh lẽo, đưa tay chỉ vào chót mũi mình, hỏi lại:

- Ngươi chắc cũng chưa biết ta là ai chứ gì?

Huyền Thiên Lão Quái xạm mặt lại, gằn giọng:

- Cô là ai?

Nữ lang áo lam lạnh lùng đáp:

- Ngươi có nghe cách đây mấy mươi năm về trước, giang hồ xuất hiện ba nữ hai nam, vậy ba nữ ấy ám chỉ là ai?

Huyền Thiên Lão Quái giật bắn mình thốt lên:

- Cô ... Cô nương là Ngân Hà Tiên Tử hay Băng Lãnh Cô Nương?

Ngân Hà Tiên Tử không đáp mà hỏi lại:

- Ngươi là Huyền Thiên Lão Quái phải không?

Huyền Thiên Lão Quái trong cổ họng hừm lên một tiếng, ánh mắt ngời ngời tinh quang.

Y đã thấy qua Băng Lãnh Cô Nương rồi, lối trang phục không phải như thế, nữ lang này nhất định là Ngân Hà Tiên Tử.

Huyền Thiên Lão Quái giận dữ quát ta:

- Nàng và ta đồng danh trên võ lâm. Chúng ta như nước sông nước giếng không phạm nhau, tại sao nàng lại đến quấy phá chuyện riêng của lão phu?

Ngân Hà Tiên Tử cười lạt:

- Bổn nhân tình cờ tạt ngang qua đây, thấy người nguy không lẽ chẳng cứu?

Huyền Thiên Lão Quái nhếch môi gằn giọng:

- Bằng vào mấy chiêu Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng xoàng xĩnh của cô nương có thể cứu ai được chứ? Cô nương nhắm đủ khả năng áp đảo lão phu chăng?

Ngân Hà Tiên Tử bĩu môi khinh miệt:

- Lần chót bổn tiên tử cảnh cáo nhà ngươi, đừng hung hăng thị cường háo sát, bằng trái lại, ha ... ha ... ha ... chừng đó ...

Huyền Thiên Lão Quái cố dằn cơn giận, mím môi:

- Hai mươi năm trước, ta và ngươi đồng danh trên giang hồ, hai mươi năm sau, ta muốn được thưởng thức công lực của ngươi ...

Huyền Thiên Lão Quái vụt quát lên một tiếng thật to, xoay tay nghiêm thế, lớn tiếng hỏi tiếp:

- Ngân Hà Tiên Tử, ngươi nhận ra chiêu này không?

Ngân Hà Tiên Tử nghiêng mặt liếc khẽ, thấy giữa lòng bàn tay phải giơ cao của đối phương, ánh bạc lấp lánh liền bĩu môi cất lời:

- Một chiêu mọn Băng Hồn Chưởng ấy có chi kỳ lạ mà vênh váo?

Huyền Thiên Lão Quái nghe đối phương nói trúng phóc tên chiêu thế của mình, lòng không khỏi thoáng rúng động, trầm giọng hỏi tiếp:

- Ngươi có biết Băng Hồn Chưởng là một trong chín đại tuyệt kỹ của võ lâm chăng? Uy lực phát ra lợi hại thế nào không?

Ngân Hà Tiên Tử cười khẩy:

- Đúng thế! Băng Hồn Chưởng được liệt vào chín đại tuyệt kỹ của võ lâm, nhưng ngươi khổ luyện đã hai mươi năm mà hỏa hầu chỉ có bảy thành trở lại, nhắm cũng chẳng phát huy được mấy uy lực.

Huyền Thiên Lão Quái càng kinh ngạc nhủ thầm:

"Ả chỉ nhìn thoáng qua đã biết ngay Băng Hồn Chưởng của ta chỉ có bảy thành, đã thấy công lực của ả cao minh khó lường.".

Lòng y do đấy không tránh khỏi âm thầm kinh hãi.

Ngân Hà Tiên Tử như đã nhìn thấy qua nội công của đối phương, cười nhạt tiếp lời:

- Nhà ngươi hãy để tay xuống là hơn và rời khỏi nơi đây, để hòa khí giữa đôi bên không sứt mẻ.

Huyền Thiên Lão Quái dễ đâu khép mình chịu nhục, cơn giận vụt chốc đã xông cao, y nghiến răng hét lớn - Tốt lắm! Ngân Hà Tiên Tử! Hãy nếm thử Băng Hồn Chưởng của ta, xem có lợi hại hay không?

Huyền Thiên Lão Quái tay hữu càng lúc càng nhấc cao, tiếp theo đó một luồng hơi lạnh như từ núi băng toát ra.

Sắc mặt Ngân Hà Tiên Tử bỗng rắn lại, trụ vững như thế núi, hữu thủ đẩy nhanh về phía trước, ánh hào quang màu hồng giữa lòng bàn tay càng đỏ rực như máu.

Luồng hồng quang càng lúc càng đỏ thẫm lên, che mất hình tích của Huyền Thiên Lão Quái.

Một lúc sau, những tiếng xèo xèo vang lên không ngớt ...

Huyền Thiên Lão Quái thất sắc kêu lên:

- Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng!

Y vừa đề khí định đưa Băng Hồn Chưởng trở ra phản kích, Ngân Hà Tiên Tử đã lạnh lùng cất lời:

- Công lực giữa hai ta thế nào đã hiểu nhau rồi, nếu còn liều lĩnh mãnh công, chỉ tổ đi đến chỗ lưỡng bại câu thương, nếu như nhà ngươi chưa phục, thì đến ngày rằm tháng năm sang năm tới, đại hội võ lâm tổ chức tại đỉnh Cao Sơn, bổn tiên tử sẽ đến thỉnh giáo thêm.

Huyền Thiên Lão Quái cười gằn một tiếng, hậm hực thốt:

- Được! Lão phu gia ân cho mi sống thêm một năm nữa vậy.

Dứt lời, y phóng nhanh về hướng bắc, khoảnh khắc đã mất dạng.

Ngân Hà Tiên Tử thấy Huyền Thiên Lão Quái bỏ đi, liền cúi xuống bồng lấy Trầm Miên Tích để lên lưng chim ưng. Con chim ưng to sau khi phục xong viên thuốc của Ngân Hà Tiên Tử, thương thế đã khá nhiều, rướn cổ ré dài một tiếng, đoạn vỗ cánh tung bóng vào khoảng không, mang theo cả Trầm Miên Tích trên lưng bay đi.

Chương 6: Nỗi Oan

Ba năm sau, khi bình minh ló dạng, từ một miệng hang sau ngôi cổ miếu trên ngọn cao phong xuất hiện một gã thanh niên áo trắng, mặt ngọc mày kiếm, tướng tá phương phi, đó chính là Trầm Miên Tích.

Năm nay chàng mười tám tuổi, song trên khuôn mặt dường như già đi trước tuổi, chàng rời khỏi cổ miếu, lòng bùi ngùi thương cảm cho sư phụ chàng là Ngân Hà Tiên Tử.

"Sư phụ sống khôn thác thiêng, phù hộ cho đệ tử quyết trả mối thù này. Huyết Ma Phong Trần, ngươi phải chết.".

Chàng vừa đi vừa tưởng nhớ lại chuyện chiều qua. Nguyên chàng đi hái thuốc cho Ngân Hà Tiên Tử, lúc vừa về đến cổ miếu đã thấy sư phụ nằm mê man trên vũng máu, sau đó chàng chỉ nghe sư phụ phều phào bốn tiếng:

- Huyết Ma Phong Trần!

Nghĩ đến đó, lửa thù không khỏi trào sôi. Không sao dằn được niềm phẫn uất, chàng ngửa cổ hú lên một tràng căm hận, khiến cho hàng cổ thụ bao bọc quanh ngôi cổ miếu cành lá phải xào xạc lung lay.

Đoạn chàng vận dụng tuyệt kỹ khinh công Phi Long Bộ do Ngân Hà Tiên Tử truyền thụ, lướt đi như vệt khói mờ.

Một hôm, chàng đến thành Yên Kinh vào phạn điếm nghỉ ngơi. Chàng mặc áo trăng có vẻ tầm thường, nên chẳng ai buồn chú ý đến.

Trầm Miên Tích vào ngồi trong quán được một lát, thì điếm tiểu nhị thốt nhiên cầm một cánh thiếp hồng đưa đến cho chàng.

Trầm Miên Tích kinh ngạc đón lấy cánh thiếp, nhìn xem thì ra thiếp mời đến dự tiệc mừng thọ lục tuần cho vị Tổng tiêu đầu Lương Đỗ Luân trong Khánh Vân đại tiêu cục.

Tiêu cục này đứng đầu trong bảy mươi hai tiêu cục trong mười ba tỉnh, trên hai miền nam bắc sông Đại Giang.

Trầm Miên Tích cố giữ vẻ thản nhiên nhận thiệp mời, nhưng trong lòng chàng rất lấy làm kinh dị, miệng lẩm bẩm một mình:

- Bình sinh mình không có giao thiệp gì với bất kỳ tiêu cục nào ở hai miền nam bắc sông Đại Giang và cả Khánh Vân đại tiêu cục, ở Yên Kinh mình cũng không quen biết một ai, thì mình nhận thiệp mời làm gì? Vả lại mình mới vừa vào quán đã có người đưa thiếp đến mời ngay, thì trong vụ này tất có điều chi bí ẩn.

Nghĩ vậy, chàng xem kỹ lại ngày mở tiệc lại không sớm không muộn nhằm đúng ngày mai. Chàng chau mày tự hỏi:

"Ta có nên đi không? Mình đi mừng thọ không lẽ đến tay không? Bây giờ biết đi đâu mua lễ vật? Nếu mình không đi tất họ bảo mình khinh thường để gây hấn. Thế nào mình cũng phải đi rồi ...".

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì điếm tiểu nhị đã đẩy cửa bước vào. Trong tay gã bưng một cái mâm, trên mâm đặt ba quả đào bằng ngọc sáng loáng. Gã nói:

- Khách quan! Người mà khách quan sai đi kiếm ba trái đào này đã đưa về đây.

Trầm Miên Tích giật mình đánh thót một cái, vội hỏi:

- Ai đưa đến đây?

Điếm tiểu nhị lấy làm kỳ lạ hỏi lại:

- Không phải của khách quan hay sao?

Trầm Miên Tích tức giận nói:

- Phải hay không phải của ta việc gì đến ngươi, ta hỏi ngươi ai đem lễ vật này lại đây?

- Một đại hán đứng tuổi mình mặc áo đen.

- Hắn đâu rồi?

- Y trao ngọc đào xong trở gót đi luôn.

Trầm Miên Tích biết rằng muốn đuổi theo hắn cũng không kịp nữa, liền tiếp lấy ngọc đào rồi cho điếm tiểu nhị lui ra.

Chàng nhìn ba trái ngọc đào ngơ ngác nghĩ thầm:

"Bây giờ lễ mừng cũng có rồi! Người này kể ra cũng chu đáo đây!".

Trầm Miên Tích ngó lại ba trái ngọc đào, cười lạt lẩm bẩm:

- Bất luận ngươi có âm mưu quỷ kế gì, Trầm Miên Tích này cũng đi xem sao! Mi định hãm hại ta đâu phải là chuyện dễ!

Đêm hôm ấy, Trầm Miên Tích nhàn hạ chẳng có việc gì, chàng phóng tâm ngủ yên.

Sáng hôm sau, chàng dậy sớm rửa mặt rồi hỏi địa chỉ Khánh Vân tiêu cục.

Điếm tiểu nhị cười đáp:

- Khách quan! Bữa nay là ngày lục tuần đại khánh của Lương lão gia, khách quan cũng đi mừng hay sao?

Trầm Miên Tích nghe gã hỏi liền nghĩ thầm:

"Tiệc mừng thọ của Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục đến gã tiểu nhị còn biết, chắc chẳng còn ai không biết nữa.".

Nghĩ vậy, chàng gật đầu đáp:

- Ừ! Ta cũng muốn đi bái thọ ...

Điếm tiểu nhị giơ ngón tay lên nói:

- Tiệc thọ lục tuần của Lương lão gia làm kinh động khắp thiên hạ. Nếu Đường Tam này được rảnh cũng muốn đến lạy Lương lão gia một lạy.

Trầm Miên Tích cười hỏi:

- Ngươi có biết Lương lão gia ư?

- Khách quan bảo sao? Trăm họ trong thành còn ai là không biết Lương lão gia? Người là một nhà phúc hậu nổi tiếng đất kinh thành. Bất luận là ai gặp tai nạn, Lương lão gia không biết đến chẳng nói làm chi, người đã biết thì thế nào cũng hết lòng giúp đỡ. Người như vậy, thiên hạ phỏng được là bao?

Trầm Miên Tích gật đầu đáp:

- Lương lão gia là người đức cao vọng trọng nên ta nên ta cũng chuẩn bị đi mừng.

Điếm tiểu nhị liền nói cặn kẽ về địa chỉ Khánh Vân tiêu cục.

Trời gần đúng ngọ, chàng ăn uống qua loa rồi chuẩn bị đến Khánh Vân tiêu cục.

Bỗng chàng thấy điếm tiểu nhị bước vào cười nói:

- Khách quan! Khách quan là một nhân vật thế nào đây? Tám người đưa kiệu đến ngoài quán để đón khách quan đi chúc thọ.

Trầm Miên Tích càng ngạc nhiên, nghĩ thầm:

"Không biết người này lai lịch thế nào mà họ có những hành động rất khả nghi?".

Nhưng chàng vẫn tủm tỉm cười đáp:

- Ngươi bảo chúng chờ một chút, ta sẽ ra ngay.

Điếm tiểu nhị ra rồi, Trầm Miên Tích liền trả tiền phòng, lại trọng thưởng cho điếm tiểu nhị.

Chàng biết rằng có hỏi đám kiệu phu là ai thuê họ đến rước mình, chắc họ cũng không biết, nên chàng lẳng lặng ra đi.

Bằng một thái độ đại quan nhân, Trầm Miên Tích ngang nhiên lên kiệu.

Tám gã kiệu phu khiêng chàng đi qua phố xá. Chàng ngồi trong kiệu đưa mắt nhìn ra hai bên đường và phía sau để dò xét xem có ai theo dõi chăng, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy người nào khả nghi.

Trầm Miên Tích vẫn băn khoăn trong dạ.

Kiệu đi chẳng bao lâu thì đến trước cửa Khánh Vân tiêu cục.

Trong tiêu cục treo đèn kết hoa, chật ních những người.

Nào những khách từ tam sơn ngũ nhạc, nào thân sĩ địa phương.

Trầm Miên Tích chau mày nghĩ thầm:

"Nếu hành tung mình bị bại lộ, thì e rằng ...".

Chàng vừa nghĩ đến đó thì phu kiệu cũng vừa dừng lại, chàng đành phải xuống kiệu.

Thốt nhiên có người lớn tiếng la:

- Trầm Miên Tích, đệ tử của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt và là truyền nhân của Ngân Hà Tiên Tử đã đến.

Người báo danh tuyên bố xong, Trầm Miên Tích mỉm cười ung dung bước vào.

Chàng vừa xuất hiện, tiêu cục náo động hẳn lên.

Hàng vạn con mắt đổ dồn cả vào chàng, những ánh mắt này lộ ra nhiều mối tâm tình khác nhau, có kẻ kinh dị, có người thì khâm phục, lại cũng có người ghen ghét, chẳng ai giống ai.

Trầm Miên Tích vẻ mặt vẫn trấn tĩnh, đủng đỉnh bước thẳng vào nhà khách. Nhưng cặp mắt chàng đưa nhìn mọi người để ngấm ngầm phòng bị.

Chàng đến đây mừng thọ vì có thiệp mời, nhưng chẳng biết bao giờ sẽ xảy ra chuyện bất ngờ, nên không dám sơ hở một giây, một phút nào.

Đại diện bảy mươi hai tiêu cục lớn nhỏ trong hai miền nam, bắc sông Đại Giang đều lấy làm kinh dị, tự hỏi:

"Sao y biết mà đến đây? Bọn mình có giao thiệp gì với y đâu?".

Người bạn chí thân của Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục Lương Đỗ Luân là Tổng tiêu đầu Ngô Cam, thuộc Long Vân tiêu cục tại Lâm An ra nghênh tiếp Trầm Miên Tích, niềm nở nói:

- Trầm thiếu hiệp! Thiếu hiệp giá lâm thật làm vẻ vang cho chúng tôi, nhưng ...

Trầm Miên Tích là người thông minh tuyệt thế, vừa nghe câu nói khách khí, liền không chờ cho y dứt lời, móc trong bọc ra tấm thiệp hồng, cười nói:

- Tại hạ được chủ nhân của bảy mươi hai tiêu cục có thịnh tình mời đến, nên vãn bối sắm sửa chút lễ mọn để theo đuôi ngựa ký.

Ngô Cam là tay lão luyện giang hồ, vừa thấy Trầm Miên Tích giơ thiệp mời ra đã biết ngay trong vụ này có điều gì bí ẩn, liền nói một câu lấy lòng:

- Hay quá!

Đột nhiên phía sau Trầm Miên Tích có tiếng quát:

- Lỏi con đã dẫn xác đến đây, các vị nên vì Lương đại hiệp mà trả mối thù tháng trước.

Khánh Vân tiêu cục không thể dung tha thằng lỏi này được.

Trầm Miên Tích chưa kịp quay đầu lại, thì phía sau đã có một luồng kình phong xô tới.

Trầm Miên Tích không kịp nghĩ sâu. Chàng tưởng người đưa thiệp mời hẳn là chủ nhân Khánh Vân tiêu cục đã dùng thủ đoạn đê hèn dẫn dụ mình vào nhà để ám toán.

Bất giác chàng nổi giận đùng đùng, chưa quay đầu lại đã xoay tay phóng chưởng, đồng thời quát lên:

- Thật là quân vô liêm sỉ.

Ầm một tiếng.

Kẻ phóng chưởng vừa rồi chưa kịp kêu lên đã ngã lăn ra chết liền.

Trầm Miên Tích không khỏi kinh ngạc quay lại nhìn xem thì thấy trên ngực gã có vết bàn tay cháy đen.

Lập tức trong tiêu cục nhốn nháo cả lên ...

Tiếng người quát tháo ầm ầm:

- Phải bắt lấy thằng ranh đó.

Tiếp liền đó, gã đã phóng chưởng Pháo Hoa Đăng:

- Thù mới hận cũ của Lương tiêu đầu bắt gã phải trả ngay hôm nay.

Bảy mươi hai tiêu cục tổ chức tiệc thọ bị một phen náo động này, ai nấy lửa giận bốc lên đùng đùng. Nhưng bọn họ chưa nhận ra đại hán bị chết là ai.

Bọn tiêu khách đều trợn mắt nhìn Trầm Miên Tích với vẻ đầy căm hờn.

Trầm Miên Tích thấy vậy quát lên:

- Trầm Miên Tích này vì hảo ý mà đến đây mừng thọ Lương tiêu đầu, không ngờ trúng phải kế mưu hèn nhát của các ngươi.

Bọn tiêu khách cũng tức giận gầm lên:

- Rõ ràng mi giết người, còn bảo ai thi hành ám kế?

Trầm Miên Tích động tâm, chàng biết là trong vụ này có người âm thầm thao túng.

Nhưng chàng muốn kiếm ra người chủ mưu cũng chẳng biết đâu mà tìm.

Chàng trấn tĩnh lớn tiếngnói:

- Chư vị hãy bình tâm. Trong vụ này e rằng có người thi hành quỷ kế.

Nhưng dù chàng nói vậy, cũng chẳng ai chịu nghe theo.

Các tiêu khách nắm tay vung quyền chỉ muốn cùng chàng động thủ.

Giữa lúc ấy, một thanh âm trầm trầm lên tiếng:

- Các vị hãy bình tĩnh lại một chút!

Rồi từ trong sảnh đường, một lão già mái tóc hoa râm, râu bạc, thân thể cao lớn, cặp mắt chiếu tia sáng hung dữ, thong thả đi ra.

Trầm Miên Tích sửng sốt tự hỏi:

"Lão là ai?".

Các tiêu khách kêu lên:

- Lương lão tiêu đầu đã ra, để xem nhóc con mi còn nói gì nữa không?

Trầm Miên Tích nghĩ thầm:

"Lão này là Lương tiêu đầu của Khánh Vân tiêu cục ư? Trông cặp mắt hung dữ của lão thì lão đâu có phải là thiện nhân như điếm tiểu nhị đã nói với mình? Té ra thằng cha này bề ngoài thì giả đạo đức mà bên trong ngấm ngầm tàn ác. Chẳng ai hay hắn cũng chỉ là một lão thích hư danh, mình bất tất phải nể nang lão ta nữa.".

Trầm Miên Tích đang ngẫm nghĩ thì Lương tiêu đầu đã đến trước mặt chàng Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục, ngoại hiệu Độc Giác Long Vương vừa xuất hiện thì các tiêu khách bình tĩnh trở lại.

Lão nhìn Trầm Miên Tích hỏi:

- Phải chăng thiếu hiệp đến mừng thọ lão phu?

Giọng nói gay gắt của lão khiến cho Trầm Miên Tích phải bực mình, chàng lạnh lùng đáp:

- Lẽ đương nhiên là như thế, lão còn phải hỏi nữa sao?

- Ai mời thiếu hiệp đến đây?

- Tự ý tại hạ muốn đến.

- Trước kia thiếu hiệp đã quen biết lão phu chưa?

- Chưa từng quen biết.

Mọi người trong sảnh đường đều bật cười, buông lời châm biếm mỉa mai.

Trầm Miên Tích tức mình thét lớn:

- Kẻ nào buông lời giễu cợt sao không dám ra đây nói với ta.

Độc Giác Long Vương cũng lớn tiếng:

- Câm miệng ngay, mi có phải là con của Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa không?

Trầm Miên Tích lửa giận bốc lên ngùn ngụt, lớn tiếng đáp:

- Trong nội thành Yên Kinh người ta đều ca tụng công đức Lương Tổng tiêu đầu. Nhưng nghe tên không bằng thấy mặt, té ra cũng chỉ là phường khả ố. Ta là ai, ngươi không xứng hỏi.

Nói xong, chàng lấy ba trái ngọc đào trong bọc ra liệng xuống đất cho vỡ tan. Rồi mặt giận hầm hầm, chàng xoay mình toan đi ra.

Bọn tiêu khách nhốn nháo cả lên, chạy ra cản đường quát hỏi:

- Nhãi con. Mi tưởng chạy được ư?

Trầm Miên Tích giơ hai tay chưởng lên, quát mắng:

- Những quân khốn kiếp nào muốn ngăn trở ta là tự tìm đến cái chết, đừng có kêu can.

Trầm Miên Tích phẫn kích buông lời kiêu ngạo chọc giận bọn tiêu đầu.

Chúng toan xúm vào tấn công chàng, nhưng Độc Giác Long Vương đột nhiên lớn tiếng hô:

- Các vị dừng tay, để cho gã đi.

Bọn tiêu khách đồng thanh kêu lên:

- Nhãi con dám đến làm huyên náo tiệc thọ, lại chẳng coi ai ra gì. Lẽ nào không cho gã một bài học mà buông tha cho gã đi một cách ung dung như thế.

Độc Giác Long Vương cười ha hả nói:

- Gã là một đứa không cha, không mẹ, tình cảnh đáng thương. Thôi, các vị hãy tha cho gã một lần.

Trầm Miên Tích nghe lão nói vậy, lửa giận bốc lên đến cùng cực. Chàng quay lại nhìn Độc Giác Long Vương như muốn ra tay, nhưng chàng nghĩ lại:

"Ta chẳng nên vọng động là hơn, hãy lẳng lặng mà xem diễn biến thế nào.".

Nghĩ vậy, chàng đằng hắng một tiếng.

Tà áo trắng phất phới, chàng băng băng ra khỏi Khánh Vân tiêu cục, hiên ngang đi về phía đường phố lớn. Chàng còn nghe phía sau văng vẳng tiếng bọn tiêu đầu cười rộ chế giễu.

Lúc ấy, Trầm Miên Tích trong lòng vô cùng bực dọc, chàng tìm một khách điếm khác, vào phòng vùi đầu ngủ kỹ.

Sáng sớm hôm sau lúc chàng tỉnh dậy, một cảnh tượng ngoài ý nghĩ của chàng là một kinh sư đô hội mà yên lặng như tờ.

Gã điếm tiểu nhị bưng nước lên cho gã rửa mặt, mắt gã hãy còn ngấn lệ, vẻ mặt buồn rười rượi.

Trầm Miên Tích không khỏi ngạc nhiên, ôn tồn hỏi:

- Này chú tiểu nhị! Tại sao vừa sáng sớm mà chú đã khóc?

Điếm tiểu nhị nghe chàng hỏi như thế rất lấy làm khó chịu, buông thõng đáp:

- Không biết! Ông đi mà hỏi người ta!

Trầm Miên Tích càng lấy làm lạ, hỏi tiếp:

- Chú tiểu nhị! Ta lấy lời lẽ tử tế để hỏi chú. Vậy chú cứ nói thật, người nào trách phạt chú?

Ngờ đâu gã điếm tiểu nhị lớn tiếng mắng luôn một hơi dài:

- Quân chó đẻ, mẹ kiếp! Thằng lỏi con Trầm Miên Tích khốn kiếp, đê tiện. Tôi mà gặp nó, tôi sẽ lột da, rút xương mới hả được lòng căm tức.

Trầm Miên Tích nổi giận, mặt đỏ bừng nắm lấy cổ tay gã quát to:

- Sao mi lại mắng người tàn tệ đến thế hả? Nếu mi không nói rõ, ta quyết chẳng tha.

Gã điếm tiểu nhị bị Trầm Miên Tích nắm chặt tay đau quá, trán toát mồ hôi như hạt đậu, la rầm lên:

- Khách quan, buông tôi ra. Tôi thóa mạ quân khốn kiếp Trầm Miên Tích chứ có chửi mắng khách quan đâu.

Trầm Miên Tích lại càng tức, siết chặt tay hơn.

Gã điếm tiểu nhị lại kêu thét lên như lợn bị chọc tiết.

Trầm Miên Tích mặt đầy sát khí, hằm hằm nhìn gã điếm tiểu nhị.

Gã ta thở hồng hộc nói:

- Khách quan buông ra để cháu nói.

Trầm Miên Tích nghe lời buông tay gã ra.

Gã điếm tiểu nhị căm hận thốt:

- Khách quan có biết đâu, Lương lão gia là một nhà đại phúc trong thành Yên kinh này, thằng khốn Trầm Miên Tích giết sạch cả nhà, con gà con chó cũng không tha. Bảy mươi hai tiêu cục miền nam, bắc sông Đại Giang phái người đến mừng thọ cũng bị tên khốn kiếp đó giết hết không còn lại một ai. Đầu người treo lủng lẳng ngoài tường thành. Khách quan nghĩ thử coi, thằng khốn họ Trầm kia có đáng giận không?

Trầm Miên Tích nghe gã nói xong, đột nhiên sắc mặt xám ngắt, kêu to lên:

- Có thật thế không?

Điếm tiểu nhị vội lùi lại mấy bước, kinh hãi nhìn Trầm Miên Tích, ấp úng đáp:

- Tiểu nhân đâu dám nói dối với khách quan.

Trầm Miên Tích đứng ngây người ra, sắc mặt luôn luôn biến đổi, lúc xanh lè lúc trắng bệch.

Điếm tiểu nhị sợ quá vội hỏi:

- Nếu khách quan không còn chuyện gì sai bảo ... tiểu nhân xin ra ngoài.

Rồi gã chạy vụt ra cửa, không cần đợi Trầm Miên Tích trả lời.

Trầm Miên Tích lặng lẽ suy nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên thét lớn:

- Ta trúng phải độc kế của hắn rồi! Hắn trút tội ác lên đầu mình, không còn cách nào rửa sạch được nữa.

Đột nhiên chàng lại cười ha hả tự hỏi:

"Đầu người treo trên tường thành mà sao lại bảo là ta giết được?".

Nghĩ vậy, chàng lớn tiếng gọi điếm tiểu nhị.

- Tiểu nhị, tiểu nhị, vào đây mau.

Chàng muốn gọi gã vào để hỏi cho rõ, nhưng gọi luôn mấy tiếng mà chẳng thấy ai thưa.

Chàng biết gã sợ quá mà không dám vào gặp.

Chàng toan ra khỏi phòng, đến hỏi chủ quán cho biết rõ đầu đuôi.

Chương 7: Truy Tầm Hung Thủ

Bất thình lình trong phòng thoáng qua một bóng người.

Một thiếu nữ áo đen che mặt xuất hiện trước Trầm Miên Tích, cất giọng lanh lảnh hỏi:

- Trầm Miên Tích! Ngươi gây ra những việc quá tốt đẹp đấy nhỉ? Ta không ngờ ngươi tàn ác đến thế!

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, thiếu nữ áo đen nọ chính là người thiếu nữ giao đấu với bọn giáo đồ Hỏa Đăng Giáo tại lâu đài hoang dạo nọ và cũng đã một lần tha chết cho kẻ thù không đội trời chung của chàng là Tế Đài Hán Tử.

Trầm Miên Tích sửng sốt hỏi:

- Cô nương là ai? Tại sao dám sấn vào phòng người khác?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười lạt đáp:

- Ngươi bất tất cần biết ta là ai. Ta hỏi ngươi, Độc Giác Long Vương Lương Đỗ Luân có mối thù gì với ngươi mà ngươi giết toàn gia y lớn nhỏ gần hai mươi người, lại giết luôn người của bảy mươi hai tiêu cục đến mừng thọ?

Trầm Miên Tích càng nghĩ đến càng căm tức vô hạn, bèn hằn học đáp lại:

- Cô nương lấy bằng cớ gì bảo ta đã sát hại họ?

- Cha chả! Trưa hôm qua ngươi đã đến đại náo Khánh Vân tiêu cục, dùng Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng giết người. Rồi đến đêm lại gây tội ác ngập trời, còn muốn chối tội chăng?

Trầm Miên Tích gằn giọng thốt lớn:

- Bọn họ không phải ta giết.

- Ngươi cãi được chăng?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quát to:

- Bao nhiêu người bị nạn đều chết dưới ngọn Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng của nhà ngươi, trên ngực họ còn dấu vết bàn tay rành rành ra đó.

Trầm Miên Tích nghe nói vậy, tức muốn điên lên được. Chàng gầm thét trong phẫn uất:

- Như thế này thì ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sao rửa sạch được tiếng oan.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt lạnh lùng đáp:

- Kẻ nào gây sự thì phải chịu trách nhiệm. Thôi được, ngươi đi theo ta.

Trầm Miên Tích tức giận đến cân não, sắc diện xám ngắt, quát hỏi:

- Ngươi là ai? Sao ta lại phải đi theo ngươi?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt buông tiếng cười lạt nói:

- Ngươi không đi cũng không được.

Trầm Miên Tích cười rộ đáp:

- Đi hay không là tùy ở ta. Chẳng lẽ ngươi cưỡng ép được ta hay sao?

- Dĩ nhiên là thế!

Thiếu nữ áo đen bịt mặt dứt lời, trỗi một tràng cười lạnh nhạt.

Nàng bước lại gần, còn cách Trầm Miên Tích ba bước đã phóng chỉ, điểm ra rất mau lẹ.

Chỉ phong rít lên ba tiếng, nhắm ngay ba yếu huyệt của chàng kích tới. Thủ pháp của nàng cực kỳ tuyệt luân.

Trầm Miên Tích cơ hồ không còn cách nào né tránh, bất đắc dĩ chàng buộc vung Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng ra chống đỡ kình chỉ của đối phương. Lòng bàn tay chàng đỏ tựa máu, phóng ra nhanh như điện chớp lóe. Chàng cũng quát lên:

- Cô nương! Cô nương là ân nhân của ta, chắc không nên bức bách ta phải ra tay.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt vội vàng thu chỉ lực về, xoay người lui đến góc nhà, lạnh lùng hỏi:

- Trầm Miên Tích! Ngươi không đi theo bản cô nương thật ư? Bữa nay hoặc giả ta chưa uy hiếp được ngươi, nhưng có ngày ngươi sẽ phải hối hận.

Trầm Miên Tích nhếch môi cười sắc lạnh:

- Cô nương bảo bao giờ thì Trầm Miên Tích này phải hối hận?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt hắng giọng một tiếng, rồi hai vai rung động muốn lui ra khỏi phòng.

Trầm Miên Tích cười hỏi:

- Cô nương đi đâu? Nếu Trầm Miên Tích này để ai muốn vào nhà thì vào, ai muốn ra thì ra sao? Thật cô nương đã coi thường tại hạ quá.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt dừng bước quay người lại hỏi:

- Ngươi định làm gì?

- Cô nương nói rõ lai lịch, đồng thời cho tại hạ biết có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục, và vì sao ba năm về trước lại cứu tại hạ nơi lâu đài hoang và tại Lệ Huyết Trần?

- Chẳng có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục. Còn ... còn chuyện ba năm về trước ...

ta ... tình cờ thế thôi.

- Được! Chuyện ba năm về trước, tại hạ xin nợ cô nương một lần vậy. Nếu có cơ hội tại hạ sẽ báo đáp lại. Còn chuyện Khánh Vân tiêu cục, nếu cô nương không có liên quan gì với Khánh Vân tiêu cục, thì ra cô nương đi can thiệp vào chuyện người ngoài và không biết người biết của chút nào.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt lạnh lùng đáp:

- Có lẽ thế! Ta nói cho ngươi hay, rồi đây sẽ có nhiều điều rắc rối đến với ngươi, trừ phi ngươi đi theo ta là yên.

Trầm Miên Tích cười ha hả nói:

- Đi theo cô nương không được đâu. Dù bao nhiêu người ưa can thiệp vào chuyện người ngoài như cô nương, tại hạ cũng không sợ. Nếu cô nương không chịu cho biết tên tuổi, thì tại hạ đành coi mặt cô nương vậy.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt kinh hãi, lùi lại một bước quát mắng:

- Ngươi dám nói như thế ư?

Trầm Miên Tích đáp:

- Sao tại hạ lại không dám?

Nói xong, chàng thi triển Thất Độc Thần Chưởng, vung tay lên nhảy xổ lại.

Thất Độc Thần Chưởng vừa phóng ra, thiếu nữ áo đen bịt mặt thấy quanh mình bóng chưởng mịt mù, không khỏi kinh hãi la lên:

- Trầm Miên Tích! Ta phải tố cáo với giang hồ võ lâm, xem họ có dung tha cho ngươi không?

Trầm Miên Tích cười mát đáp:

- Bất luận cô nương có đi tố cáo với ai, tại hạ cũng phải xem cho bằng được chân diện mục của cô nương.

Bóng chưởng dồn dập tiến vào, chỉ còn cách thiếu nữ nọ không đầy năm tấc, Trầm Miên Tích biến thế chưởng ra thế trảo, toan móc tấm khăn che mặt kéo ra, đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng quát vang.

Trầm Miên Tích bị phân tâm, liền ngừng lại một chút, đã thấy một dây chỉ phong rít lên, xuyên thủng tấm giấy che cửa phòng vào lẹ, đồng thời đánh sầm một tiếng, cửa sổ gãy tan.

Lại một thiếu nữ bịt mặt khác nhảy vào. Nàng liệng người đi một cái đã tới đứng bên cạnh thiếu nữ kia. Thiếu nữ mới đến khẽ hỏi:

- Muội muội! Không việc gì chứ?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt đến trước lắc đầu đáp:

- Gã không chịu đi theo.

- Chúng ta về cáo tố với sư phụ, lo gì gã chẳng chịu đi theo.

Lúc này, Trầm Miên Tích nhìn lại thiếu nữ áo đen bịt mặt bằng ánh mắt lạnh lùng.

Chàng thấy cả hai cô ăn mặc giống nhau như hệt và cùng che mặt bằng một tấm khăn đen.

Thiếu nữ đến sau đột nhiên lên tiếng:

- Trầm Miên Tích! Ta bảo thật ngươi, ngươi đừng có bảo nhẹ không ưa lại ưa nặng. Lúc này bọn ta không có ác ý gì với ngươi cả. Ngươi có chịu đi theo chúng ta không?

Trầm Miên Tích thản nhiên hỏi lại:

- Các cô có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục không?

- Chẳng có liên quan gì hết.

- Nếu hai cô đã không có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục, tại hạ xin cáo từ. Hiện nay, Trầm

Miên Tích này đang mắc phải tiếng oan, không tài nào biện bạch được, cần phải hành động gấp rút để thanh toán cho xong.

Dứt lời, chàng thi triển Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp do Ngân Hà Tiên Tử truyền dạy, thân ảnh chàng như một vệt khói mờ, loáng sau mất dạng.

Chẳng mấy chốc, Trầm Miên Tích đã đến Khánh Vân tiêu cục.

Chàng nhìn qua cửa vào, phía trong đèn hoa tơi tả, cổng đóng kín mít. Ngoài cổng là một con đường lớn vào thành, nhưng sau khi xảy ra cuộc chém giết ở đây, đường xá vắng hẳn đi.

Thỉnh thoảng mới có người đi qua nhưng đều phải bưng mũi vì mùi máu tanh sặc sụa từ bên trong Khánh Vân tiêu cục xông hắt ra đến nôn mửa.

Trầm Miên Tích đảo mắt nhìn bốn phía, chẳng thấy một bóng người, liền phóng mình lên bức tường xây quanh nhà, rồi nhẹ nhàng nhảy vào trong tiêu cục.

Bên trong bốn bề tịnh mịch, không một tiếng động, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc, rất khó chịu.

Trầm Miên Tích bịt mũi rảo bước đi vào. Chàng chỉ nhìn thấy nhiều xác chết không đầu, trước ngực mỗi xác chết đều có in vết bàn tay đen sì.

Trầm Miên Tích nhìn kỹ những vết tay, đúng là vết Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng không sai chút nào. Chàng chau mày lẩm bẩm:

- Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng là môn tuyệt học của sư phụ, tại sao những phát chưởng này lại giống y hệt?

Chàng liền tiến vào nội thất, thấy xác đàn bà và trẻ con vẫn còn nằm ngổn ngang ra đó, nghĩ thầm:

"Bọn đàn bà con nít này không biết võ công, kể ra không phải dùng đến môn Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng cũng hạ sát được, mà tại sao trên thi thể những người này cũng có vết chưởng?".

Trầm Miên Tích quyết tâm phải tìm cho ra chút manh mối để biết đường truy tìm hung phạm nên chàng kiên tâm xem xét từng xác chết một, song tuyệt nhiên không thấy một vết tích chi khả nghi.

Trầm Miên Tích buông một tiếng thở dài, toan rời khỏi tiêu cục.

Đột nhiên ...

Cánh cổng mở ra, một đoàn người hò hét đi vào, mỗi người trên tay cầm hai chiếc bao tải.

Trầm Miên Tích vội lạng người đi, nấp vào phía sau một cánh cửa.

Bọn người này vốn là thân sĩ địa phương, cùng những người các tiêu cục gần Yên Kinh.

Họ mở bao tải, dốc đầu người ra như trái dưa hấu.

Họ thở dài thườn thượt nói:

- Trời ơi! Bây giờ biết những đầu này lắp vào xác nào?

Họ ngần ngừ tỏ vẻ khó nghĩ.

Trầm Miên Tích vẫn yên lặng đứng sau cánh cửa. Chàng nhìn qua khe cửa coi đống đầu người, chợt trông thấy một chiếc đầu lâu nát bét, không khỏi kinh hãi, ngấm ngầm nghiến răng lẩm bẩm:

- Mình phải tìm cho ra thủ phạm. Nếu không phân thây hắn ra làm môn đoạn được, thề chẳng làm người.

Đột nhiên chàng nhìn đống đầu lâu người nghĩ thầm:

"Đúng ra những người này bị chết khủng khiếp, lúc lâm tử bộ mặt họ tất nhiên phải kinh hãi tột độ, nghiến răng trợn mắt mới phải. Sao vẻ mặt họ vẫn bình thản, lạ thật?".

Trầm Miên Tích chú ý nhìn một lúc nữa, vẫn không thấy chiếc đầu lâu có đôi mắt trợn ngược lên. Trước hiện tượng này, chàng lặng lẽ ngẫm nghĩ mãi vẫn không tìm ra ẩn số.

Hồi lâu, toàn thân chàng run bắn lên vì tức giận, buột miệng la:

- Phải rồi! Nhất định là bọn chúng!

Những người bên ngoài đang nghiên cứu về việc ráp đầu người vào xác chết, chưa sao tìm ra được, bỗng nghe tiếng la đều giật mình kinh hãi.

Trầm Miên Tích đương trường xuất hiện.

Trong đám người này, có mấy gã hôm qua đã thấy mặt chàng, chúng run lên bần bật la hoảng:

- Chính hắn rồi! Chính là Ma Vương giết người đó! Tất cả hãy trốn cho mau, chậm là vong mạng.

Bọn người này đa số không biết võ công, số ít do các tiêu cục lân cận phái đến, bản lãnh cũng tầm thường. Bọn họ nghe tiếng la hoảng cũng lật đật chạy ra ngoài Khánh Vân tiêu cục trốn luôn.

Trầm Miên Tích không làm sao được trước cảnh dở khóc dở cười này. Một mình chàng chạy ra sau nhà đào một cái huyệt lớn.

Mất chừng hai giờ mới đào xong, chàng nhặt xác cả thảy đến hơn trăm người bỏ chung xuống đó

lấp đi.

Trầm Miên Tích mai táng xong, đứng trước ngôi mộ khổng lồ chôn hơn trăm người này, lầm rầm khấn nguyện:

- Các người tuy không bị ta giết, nhưng cũng vì ta mà thác oan. Dù ta còn một hơi thở cũng quyết phải báo mối thù sâu tựa bể này cho các người ...

Chàng đang khấn hứa, bất thình lình có tiếng cười lạnh nhạt.

Trầm Miên Tích nghe rất rõ, nhưng chàng vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như không nghe thấy, để âm thầm nhận định phương vị nơi phát ra tiếng cười đó.

Chàng tính rằng mình chỉ nhảy một cái là tới nơi, liền ngấm ngầm vận động chân khí để chờ tiếng cười phát ra lần thứ hai là nhảy phốc đến tìm gặp đối phương.

Quả nhiên, lát sau người kia cất tiếng nói:

- Nhóc con. Mi đã là một tội nhân của võ lâm, ai gặp cũng có quyền giết mi.

Trầm Miên Tích vẫn không nhúc nhích, nhưng đột nhiên chàng dí đầu ngón chân xuống rồi nhảy về phía có người ẩn nấp. Đồng thời chàng la lớn:

- Mi đừng hòng chạy thoát.

Chuyến này chàng nhảy lẹ quá nên trông rõ bóng người nấp phía sau một cụm hoa.

Đối với việc tàn sát này rồi đổ tiếng cho mình, chàng căm hận hung thủ thấu xương, quyết tâm bắt cho kỳ được. Người chàng chưa đến nơi đã phóng chưởng ra.

Một luồng chưởng phong như gió bão chụp xuống người kia rồi người chàng cũng nhảy phốc tới nơi.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lại một trận cười lạnh lùng vang lên.

Trầm Miên Tích vừa hạ mình xuống, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, chàng quát lớn:

- Ngươi đừng hòng chạy thoát. Trầm Miên Tích này không bắt được ngươi từ nay quyết không len lỏi vào chốn giang hồ nữa.

Người nấp trong bóng tối kia đã đổi phương vị sang chỗ khác, cười khẩy:

- Tiểu tử, mi không làm nổi đâu!

Trầm Miên Tích cặp mắt nhìn chòng chọc ra phía vừa phát ra tiếng nói, tức giận hỏi:

- Ngươi là ai? Cả nhà Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục cùng tất cả những người trong bảy mươi hai tiêu cục đến đây, có phải do ngươi hạ thủ không?

- Ngươi đã biết rồi sao còn hỏi lại?

Trầm Miên Tích mặt đầy sát khí hỏi lại:

- Ta với ngươi không quen biết, sao lại vu oan giá họa cho ta?

- Ngươi chưa nhìn thấy ta sao dám bảo là chưa từng quen biết?

Trầm Miên Tích cứng lưỡi không biết nói sao. Chàng nghĩ thầm:

"Thằng cha này khinh công đã đến mức siêu phàm, mình làm thế nào để coi mặt hắn được?".

Rồi chàng hỏi bằng một giọng khinh miệt:

- Nếu ngươi là người can đảm thì sao không dám xưng họ tên?

- Lúc ngươi sắp chết ta sẽ cho ngươi được như ý.

Bóng đen xoẹt qua ...

Lần này, Trầm Miên Tích nhìn rõ y nhảy ra bức tường vây phía sau hậu viện nhanh như chớp, loáng cái hắn đã ra khỏi bức tường.

Trầm Miên Tích vừa phóng chưởng vừa nhảy qua tường, quát lên như sấm động:

- Loài ác ôn, mi chạy đâu cho thoát?

Người chàng còn lơ lửng trên không chưa hạ xuống mặt tường đã điểm chân xuống để nhảy tiếp luôn.

Ngờ đâu, Trầm Miên Tích vừa ra khỏi tường vây, bỗng nhiên lại nghe thấy một tràng cười khẩy.

Chàng giật mình vội nhìn xem ai, trông thấy sáu người ngồi xếp bằng thành hình bán nguyệt. Người nào cũng đeo mặt nạ, mặt xanh răng lồi, đầu bù tóc xõa, mình mặc áo đen.

Chúng ngồi chờ cho Trầm Miên Tích rơi vào cạm bẫy.

Sáu người này vừa thấy Trầm Miên Tích nhảy tới nơi, liền sẵn sàng ra tay động thủ ngay. Hai tay họ đều để trước ngực.

Trầm Miên Tích biết ngay là trúng kế dụ địch của đối phương. Nhưng lúc này cũng không còn cách nào tránh được, chàng vận hết công lực, trên đỉnh đầu và trong lòng bàn tay chàng phát một luồng hồng quang mờ mịt. Đó là hiện tượng của Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng đã phát huy đến tột độ. Đột nhiên chàng hét lớn:

- Loài ác ôn, đón chiêu của ta đây!

Một luồng chưởng phong mãnh liệt cơ hồ chuyển núi lay non, phát ra như sấm sét ầm ầm xô tới.

Bọn người mặt quỷ ngồi dưới đất thét lên những tiếng quái gở, đồng thời phóng chưởng ra nghênh địch.

Những tiếng đùng đùng vang lên khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Luồng gió mãnh liệt ào ào như bão táp làm cát bay đá chạy. Những tiếng nổ rền như trời long đất lở vẫn còn tiếp tục.

Sáu người ngồi dưới đất, thì ba người trúng chưởng rú lên khủng khiếp, miệng hộc máu tươi.

Trầm Miên Tích cũng rên lên một tiếng, người chàng còn đang lơ lửng hạ xuống thì lại bị đánh hất lên cao ba trượng, mắt chàng hoa lên, miệng ọc một tiếng rồi cũng phun máu tươi ra, suýt nữa ngất đi.

Nhưng chàng biết rằng đại địch đang ở trước mặt, nên phải cố gắng gượng thân hình, miễn cưỡng vận động chân khí xuống tấn thủ thế.

Sáu người mặt quỷ cùng thét lên:

- Gã tiểu tử này công lực kinh người, chúng ta chạy đi thôi.

Ba gã chưa bị thương và ba gã bị thương nặng, cùng tung mình nhảy ra xa ngoài mấy trượng rồi chạy đi.

Trầm Miên Tích đứng nhìn bọn họ chạy, đoạn nổi lên một tràng cười khanh khách.

Chàng vừa dứt tiếng cười, sắc mặt đã xám ngắt, miệng phun ra hai bụm máu tươi rồi ngồi phệt xuống đất.

Chương 8: Tiếng Đàn Ma

Trầm Miên Tích nghĩ bụng:

"Nếu bọn mặt quỷ không bỏ đi thì bữa nay chắc mình toi mạng ở đây rồi!

Giả tỷ bây giờ địch nhân trở lại, mình cũng không còn hơi sức đâu mà chống đối nữa.".

Rồi chàng cười thầm bọn mặt quỷ quá sợ công lực của mình phải dông tuốt.

Ngờ đâu chàng còn đang ngẫm nghĩ, bất chợt một bóng xanh xẹt tới.

Trầm Miên Tích giật mình lẩm bẩm:

- Thôi! Thế là xong đời ta!

Nhưng Trầm Miên Tích khi nhìn kỹ ra, mới hay bóng xanh nọ là Mễ Lệ Hoa, ái nữ của Mễ Bách Linh, sư thúc của chàng.

Nguyên ba năm chàng luyện công tại Phượng Hoàng Cốc trên dãy núi Kiên Hùng, cha con Mễ Bách Linh thường đến thăm sư phụ chàng là Ngân Hà Tiên Tử, bởi vậy chàng và Mễ Lệ Hoa quen biết nhau rồi kết nghĩa huynh muội.

Ba năm tại Phượng Hoàng Cốc, giữa nàng và chàng đã trải qua biết bao kỷ niệm vui buồn.

Trầm Miên Tích đang hồi tưởng đến quá khứ, Mễ Lệ Hoa hấp tấp giục chàng:

- Tích đại ca! Chạy cho mau!

Trầm Miên Tích kinh hãi hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tiểu muội bảo Tích đại ca chạy đi, chạy cho mau!

Trầm Miên Tích bất giác bật lên tràng cười rồi nói:

- Hoa muội! Có chuyện chi cấp bách vậy? Tại sao tiểu huynh lại phải chạy?

Mễ Lệ Hoa quay đầu nhìn lại, thở dài não ruột thốt:

- Không kịp nữa rồi!

Hai bóng người xẹt tới nhanh như điện chớp.

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, hóa ra hai bóng người nọ chính là Mễ Bách Linh và Tuyết Sơn Chân Quân. Tuyết Sơn Chân Quân họ Lý tên Thiên Kỳ, là bạn của Mễ Bách Linh.

Hai lão sắc mặt cùng xám ngắt, vừa tới nơi đã trợn mắt nhìn Trầm Miên Tích cơ hồ tóe lửa.

Trầm Miên Tích vốn là người thông minh, biết ngay là có chuyện quan trọng. Chàng cất tiếng nói luôn:

- Xin Mễ thúc thúc cùng Lý thúc thúc hãy dẹp lôi đình, nghe tiểu điệt giải thích.

Mễ Bách Linh và Tuyết Sơn Chân Quân căm giận đến đôi mắt tròn xoe, hai bên thái dương giật giật liên hồi.

Mễ Bách Linh đột nhiên tiến gần lại giơ tay lên tát bốp bốp vào mặt Trầm Miên Tích.

Đôi má chàng sưng húp lên.

Lão vừa tát vừa quát mắng:

- Còn gì nữa mà giải thích! Ta phải đánh chết thằng hung ranh này!

Tuyết Sơn Chân Quân thấy Mễ Bách Linh đã động thủ liền đứng yên, nét mặt hầm hầm.

Trầm Miên Tích loạng choạng lùi lại hai bước, gượng hỏi:

- Mễ thúc thúc! Tai sao thúc thúc lại nổi nóng đến thế?

Mễ Bách Linh lại đá đến binh một cái, Trầm Miên Tích lăn long lóc mấy vòng.

Một lúc lâu chàng mới lóp ngóp bò dậy mà không ngồi lên được.

Mễ Bách Linh gầm lên:

- Không ngờ sư tỷ Ngân Hà Tiên Tử lại có đồ đệ tàn nhẫn đến thế này. Lương Đỗ Luân có thù hằn gì với mi, mà mi lòng lang dạ thú hạ sát toàn gia. Còn nữa, mi lại còn giết tất cả bao nhiêu người trong các tiêu cục mười ba tỉnh, hai nẻo sông Đại Giang là sao?

Trầm Miên Tích cố hết sức lồm cồm ngồi dậy.

Mễ Bách Linh căm hận quá chừng, toàn thân lão run lên bần bật, thét lớn:

- Thất Tinh Kiếm Khách này ghét kẻ tàn ác như quân thù. Mi gây ra việc tày trời, dẫu Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa là bạn ta, ta cũng phải giết mi như thường.

Lão càng nói, sát khí càng bốc lên ngùn ngụt. Lão vung chưởng lên toan đánh chết Trầm Miên Tích.

Chàng kinh hãi quá, ngồi trơ mắt ra nhìn lão.

Mễ Lệ Hoa đứng bên cạnh thấy vậy kêu ầm lên:

- Gia gia! Chớ làm vậy, phải hỏi rõ đầu đuôi đã chứ!

Mễ Lệ Hoa biết tính tình cha mình nóng như lửa, vội bước tới đứng chắn ngang trước mặt Trầm Miên Tích.

Thất Tinh Kiếm Khách Mễ Bách Linh điên tiết quát lên:

- Hoa nhi tránh ra!

- Không! Gia gia mới nghe người đi đường bàn tán, chưa lấy gì làm bằng chứng đã nổi nóng. Hài nhi biết Tích đại ca không phải con người tàn ác như thế. Đây nhất định là sự hiểu lầm.

Tuyết Sơn Chân Quân trỗi tràng cười, gằn giọng hỏi:

- Hiểu lầm ư? Việc gì còn có thể bảo là hiểu lầm, đằng này dấu vết Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng rành rành ra đó, còn hiểu lầm gì nữa hử?

Thất Tinh Kiếm Khách quát to:

- Hoa nhi! Mi có tránh ra không thì bảo?

- Không! Nếu gia gia đánh chết Tích đại ca thì đánh chết cả hài nhi luôn thể.

Trầm Miên Tích cực kỳ kinh hãi. Tuy chàng biết Mễ Lệ Hoa đã quên mình để chống đỡ cho chàng, trong lòng chàng vô cùng cảm kích, nhưng chàng đã hết sức chán nản cuộc đời nên cất giọng thều thào run run nói:

- Mễ thúc thúc! Xin thúc thúc hãy bớt giận. Thúc thúc muốn cho điệt nhi phải chết, điệt nhi cũng chẳng thiết muốn sống nữa. Nhưng xin thúc thúc gia hạn cho điệt nhi một tháng, điệt nhi xin đúng hẹn đến chờ thúc thúc ở đây để nạp mạng.

Thất Tinh Kiếm Khách cười như người phát điên, thốt:

- Một tháng ư? Trong một tháng trời mi còn gây ra bao nhiêu kiếp nạn cho võ lâm nữa?

Mễ Lệ Hoa lên tiếng năn nỉ:

- Gia gia! Nhất định Tích đại ca có nỗi khổ tâm không nói ra được, gia gia hãy dung tha cho Tích đại ca ...

Tuyết Sơn Chân Quân ngắt lời:

- Mễ ca ca! Người ta thường nói nữ nhân ngoại tộc quả là đúng lắm!

Thất Tinh Kiếm Khách như lửa được tưới thêm dầu, gầm lên:

- Hoa nhi! Nếu mi không tránh ra, ta đập chết luôn cả mi nữa. Nó đã gây nên tội ác ngập trời, thì dù nó có là lang quân của mi, ta cũng không thể tha thứ được.

Mễ Lệ Hoa khích động vô cùng, tung mình nhảy ra ngoài ba trượng kêu thét lên:

- Lý thúc thúc và gia gia cứ giết Tích đại ca đi! Hài nhi cùng chàng đã có điều giao kết là anh em thề cùng sống chết, gia gia giết Tích đại ca tức là giết luôn cả hài nhi nữa.

Rồi nàng bưng mặt khóc hu hu ...

Thất Tinh Kiếm Khách không biết làm thế nào đứng chết trân một chỗ. Trầm Miên Tích có tội chết đã đành, nhưng lại làm hại luôn cả tính mạng con gái mình thì lão không đành lòng. Lão chần chừ không dám đưa tay hạ thủ nữa.

Trong lòng lão, một bên là nghĩa khí võ lâm, một bên là mối thâm tình phụ tử, xung đột nhau ở trong đầu óc lão. Lão không biết có nên hủy hoại luôn con mình để cứu vãn mối hại lớn cho võ lâm, hay là buông tha cho Trầm Miên Tích để con gái mình khỏi chết.

Lão bối rối quá, chỉ biết hầm hừ trong cuống họng chứ không biết phải làm thế nào.

Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời, gào trong đau khổ:

- Mễ Bách Linh! Mễ Bách Linh! Ngươi tự xưng Thất Tinh Kiếm Khách chẳng xứng tí nào!

Tiếng cười của lão cất lên, biến ra tiếng khóc, nước mắt tuôn ra đầm đìa, rồi đột nhiên lão giơ tay lên toan đập xuống đầu Trầm Miên Tích.

Mễ Lệ Hoa kêu thét lên trong nỗi niềm thống khổ rồi ngất lịm đi.

Trầm Miên Tích cũng tự cho mình không sao thoát khỏi cái chết, nhắm mắt khoanh tay ngồi đợi tử thần đến rước đi.

Giữa lúc tính mạng chàng như ngàn cân treo đầu sợi tóc, chợt có tiếng quát lanh lảnh:

- Dừng tay!

Một bóng người lơ lửng trên không xẹt tới, vung chưởng ra đón đỡ kình lực của Thất Tinh Kiếm Khách.

Mễ Bách Linh cảm thấy một luồng kình lực nặng nề như núi xô về phía mình. Lão loạng choạng lùi lại đến bảy, tám bước mới đứng vững được.

Trầm Miên Tích vừa mở mắt ra, không khỏi kinh hãi la hoảng:

- Lại là cô nương đấy ư?

Bóng đen hạ mình xuống là một thiếu nữ bịt mặt, mà chàng đã gặp trong phạn điếm.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười lạnh nhạt hỏi lại:

- Chính ta thì sao?

- Tại sao cô nương lại cứu tôi?

- Bổn cô nương thích thế!

Thất Tinh Kiếm Khách bị chưởng lực của nàng hất lùi lại tám bước. Lão cùng Tuyết Sơn Chân Quân không khỏi kinh hãi, tức giận quát hỏi:

- Con tiện tỳ kia, mi là ai?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quay lại nhìn hai lão gặng hỏi:

- Sao hai người lại muốn đánh chết y?

Tuyết Sơn Chân Quân lớn tiếng nói:

- Không việc gì đến nhãi cái mi.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười lạt hỏi lại:

- Thế thì việc gì đến các ngươi?

Thất Tinh Kiếm Khách tuy bị hất lùi nhưng chưa bị thương, liền tiến gần lại, ngưng tụ hết sức bình sinh, phóng hai chưởng đánh ra.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quát lên:

- Ngươi thật không biết tự lượng sức mình!

Nàng cấp tốc vung chưởng phản kích.

Thất Tinh Kiếm Khách lại phải lùi bộ đến tám bước mà vẫn không đứng vững, phải ngồi phệt xuống.

Tuyết Sơn Chân Quân có mối thâm giao với Thất Tinh Kiếm Khách Mễ Bách Linh. Lão tức giận thét lên một tiếng như hổ gầm, thân ảnh vừa lao tới đồng thời chưởng ảnh cũng ào ào bủa tới như đường sét tủa.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt xoay nhanh người, hữu thủ kích ra một chưởng như trời giáng.

"Sầm!".

Tuyết Sơn Chân Quân hự lên một tiếng, lảo đảo thối bộ năm bước dài.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt quát to:

- Phần việc của lão không phải việc này, chớ nên can thiệp vào chuyện của người ta.

Công lực của thiếu nữ áo đen bịt mặt thâm hậu vô cùng, khiến cho Thất Tinh Kiếm Khách và Tuyết Sơn Chân Quân kinh hãi, không dám tấn công tiếp.

Tuy hai lão cực kỳ căm phẫn nhưng qua chiêu giao tay vừa rồi, hai lão biết rõ rằng võ công của đối phương cao hơn mình nhiều, chỉ biết nghiến răng ken két.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười mát hỏi:

- Hai lão già vô vị kia, còn chưa chịu phục ư?

Thất Tinh Kiếm Khách cùng Tuyết Sơn Chân Quân ngồi trợn mắt lên, hắm hằm nhìn đối thủ.

Thiếu nữ lại bật cười hỏi:

- Hai người chưa bị thương mà còn ngồi ăn vạ hay sao?

Thất Tinh Kiếm Khách và Tuyết Sơn Chân Quân không hẹn mà cùng ngấm ngầm vận khí thử xem sao, quả nhiên chưa bị thương chút nào.

Hai lão thẹn quá, đứng phắt dậy nhảy xổ vào đối phương.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt nổi lên một tràng cười lanh lảnh rồi nói:

- Hai lão già! Các người thật không biết điều! Bổn cô nương nể các ngươi cao niên đã nhẹ đòn cho, thế mà hai ngươi còn muốn hiệp lực đánh ta. Sao không biết xấu mặt?

Hai lão đồng thanh quát lên:

- Đón chưởng đây!

Hai lão hợp sức phóng chưởng đánh vào nữ đối thủ.

Thiếu nữ áo đen bịt mặt đứng chắn trước người Trầm Miên Tích, thấy chưởng phóng của hai đối phương tràn tới như sóng xô thác lũ. Nàng chẳng thèm né tránh, đứng yên che chắn cho Trầm Miên Tích khỏi bị chưởng phong của hai lão đánh trúng. Nàng chỉ hạ thấp mình xuống và không dám coi thường từ từ phóng chưởng ra chống trả lại.

Sau tiếng nổ bình đinh tai nhức óc, Trầm Miên Tích cất tiếng nói to:

- Sau một tháng nữa, hai vị chờ tiểu điệt ở đây. Mễ thúc thúc và Lý thúc thúc! Tuy hai vị ghét kẻ hung dữ như kẻ thù, nhưng không xét cho ra thực hư như thế nào, không để cho tiểu điệt giải thích, thì hai vị thiệt là lầm to.

Chàng nói xong trở gót đi ngay.

Giữa lúc chàng bước chân ra cửa, bỗng có tiếng Mễ Lệ Hoa kêu gọi một cách rất bi thảm:

- Tích đại ca! Hãy chờ tiểu muội!

Lời còn đọng trên môi, nàng đã chạy đến bên cạnh chàng rồi, nhoẻn miệng cười thốt:

- Tích đại ca! Bây giờ chúng ta đi thôi!

Trầm Miên Tích lắc đầu hỏi:

- Bây giờ Hoa muội định đi đâu?

- Tích đại ca đi đâu, tiểu muội theo đó.

- Chuyến này nguy hiểm vô cùng, Hoa muội theo tiểu huynh làm chi?

Mễ Lệ Hoa vội đáp:

- Đại ca càng gặp nguy hiểm bao nhiêu, tiểu muội lại càng cần đi theo bấy nhiêu. Vì tiểu muội biết rằng có nhiều người ở trong bóng tối ngấm ngầm ám hại đại ca.

Trầm Miên Tích khẽ hỏi:

- Hoa muội! Muội không quay lại xem gia gia thế nào ư?

Mễ Lệ Hoa lắc đầu đáp:

- Không cần đâu! Thiếu nữ che mặt kia không có ý hại gia gia và Lý thúc thúc, hai người tất chẳng bị thương đâu. Còn đại ca hiện giờ bị thương nặng lắm đấy, trước hết phải tìm một nơi nào đó để chữa thương.

Nàng nói đến đây thì văng vẳng nghe tiếng thiếu nữ áo đen bịt mặt nói với cha mình và Tuyết Sơn Chân Quân:

- Nếu hai vị còn chưa chịu phục thì bổn cô nương cũng không thể bồi tiếp được nữa.

Hai vị thử nhìn xem, họ đã đi cả rồi, chúng ta còn đánh nhau làm gì nữa, tại hạ phải đi tìm họ đây.

Mễ Lệ Hoa nghe thấy, đột nhiên ánh mắt sáng rực lên nhìn Trầm Miên Tích.

Chàng chẳng cần suy nghĩ, nói ngay:

- Tại hạ không muốn gặp cô nương ấy nữa.

Nét mặt Mễ Lệ Hoa ra chiều hoan hỷ, dắt Trầm Miên Tích lùi vào trong tiêu cục, rồi kéo chàng ẩn vào một gian phòng nhỏ.

Mễ Lệ Hoa nguyên là một cô gái giảo hoạt nhiều mưu trí, giả tỷ là người khác đã đóng cửa lại. Nhưng nàng thì trái lại, vẫn mở rộng cửa phòng để cho không ai ngờ bên trong còn có người ẩn nấp.

Giữa lúc ấy, phía ngoài có tiếng chân người bước vào.

Mễ Lệ Hoa khẽ bảo Trầm Miên Tích.

- Tích đại ca! Đừng có lên tiếng! Chỉ lát nữa là cô ta đi khỏi. Nhưng cô ta là ai vậy?

Tiểu muội chưa từng nghe đại ca nói có người bạn như cô ta bao giờ?

Trầm Miên Tích nở nụ cười bẽn lẽn lắc đầu. Chờ cho tiếng bước chân đi xa, chàng mới thở dài đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết nàng là ai, song nàng đã cứu tiểu huynh ba lần rồi đấy!

- Vừa rồi nàng cùng gia gia tỷ đấu, đại ca có biết gốc tích võ công của nàng ta chăng?

- Nàng chuyên sử dụng Thất Giác Truy Hồn Đinh, có lẽ ... có lẽ nàng là đệ tử chân truyền của Thần Phong Hiệp Sĩ ba mươi năm về trước.

Mễ Lệ Hoa vội ngắt lời:

- Không lẽ ... không lẽ nàng là Trâm Hoa Mai?

- Trâm Hoa Mai là tên của nàng chăng?

- Là biệt hiệu của nàng.

Trầm Miên Tích khẽ nhíu mày kể sơ lược lại những chuyện tại lâu đài hoang nọ ba năm về trước và sự việc xảy ra tại Lệ Huyết Trần, mà chàng chưa bao giờ kể lại cho Mễ Lệ Hoa nghe trong những lần gặp nàng tại Phượng Hoàng Cốc.

Nghe xong, nàng giục:

- Bây giờ đại ca trị thương đi, tiểu muội trông chừng cho.

Trầm Miên Tích gật đầu, rồi nhắm mắt vận khí điều dưỡng ...

Một lúc sau, trên đầu chàng toát ra một luồng bạch khí.

Mễ Lệ Hoa không dám khinh suất, vẫn canh giữ cửa phòng.

Nhưng một lúc sau, Mễ Lệ Hoa đột nhiên nghe có tiếng chân người rầm rộ tiến vào Khánh Vân tiêu cục.

Nàng vô cùng hoang mang, len lén thò đầu nhìn ra ngoài, trông thấy có đến hai chục người võ lâm ngang nhiên từ ngoài tiến vào.

Người đi đầu là một lão già tuổi trạc lục tuần, nhưng thân hình to lớn, chòm râu dưới cằm đã bạc phơ, rũ xuống trước ngực, nét mặt lão đằng đằng sát khí như quỷ mỵ.

Những người đi sau lão, số đông là những đại hán đứng tuổi, gò má nhô cao.

Mễ Lệ Hoa vừa trông thấy đã biết ngay họ toàn là những tay nội công thâm hậu.

Bọn hai mươi người này mặt đầy sương gió, dường như họ từ xa đến nơi này.

Đoàn người nọ đi thẳng vào sảnh đường.

Lão già đi trước trầm giọng quát:

- Trầm Miên Tích tiểu tử. Nghe nói mi còn ở đây. Nếu mi có phải là một tay hảo hán thì xuất hiện đi thôi. Huyền Thiên Lão Quái đã đến đây, chẳng có lý nào lại bỏ đi ngay.

Té ra lão là Huyền Thiên Lão Quái, đã một lần đánh Trầm Miên Tích đến trọng thương tại khu rừng Diệu Phong, may nhờ Ngân Hà Tiên Tử cứu mạng, sau này là sư phụ của Trầm Miên Tích.

Bọn đại hán trung niên cũng trầm giọng quát:

- Tiểu tử, nếu mi còn rụt đầu rụt cổ như con rùa thì sao có thể gọi là hảo hán. Mi mau ta tỷ thí để so tài cao thấp.

Mễ Lệ Hoa thầm đoàn bọn này là bằng hữu với Tổng tiêu đầu Lương Đỗ Luân của Khánh Vân tiêu cục. Nàng quay lại nhìn, trên đỉnh đầu Trầm Miên Tích đang lúc luồng bạch khí bốc lên rất mạnh.

Ngờ đâu giữa lúc này văng vẳng có tiếng đàn tình tang, không biết từ phương nào vọng lại.

Tiếng đàn vừa lọt tai, Mễ Lệ Hoa đột nhiên cảm thấy có điều khác lạ. Tiếng đàn chẳng khác một nắm kim nhọn đâm vào khắp mình, rất là đau đớn khó chịu. Đồng thời, nàng cảm thấy chân khí trong người nhộn nhạo cả lên, kinh hãi vô cùng.

Đoàn người vừa đến dường như cũng khó chịu về tiếng đàn, gã nào cũng biến sắc.

Đầu tiên là lão Huyền Thiên Lão Quái há miệng cười rộ nói:

- Nhãi con, mi định dùng tà công dị thuật gì đó? Sao còn chưa chịu ló mặt ra hả?

Trong sảnh đường không có tiếng người đáp lại.

Huyền Thiên Lão Quái lại lớn tiếng quát:

- Tiến vào đi!

Cả hai mươi người hùng hổ đo vào ...

Tiếng đàn đột nhiên biến thành gắt gỏng, điệu đàn cao vút lên.

Mễ Lệ Hoa sắc mặt đang hồng hào bỗng biến dần thành trắng bợt, cơ hồ chống không nổi tiếng đàn quái dị này.

Nàng nhìn lại Trầm Miên Tích thấy trán chàng mồ hôi toát ra như tắm.

Nàng vận động chân khí để chống chọi với tiếng đàn, một mặt nàng lấy tấm khăn ở trong túi áo ra

để lau mồ hôi trán cho Trầm Miên Tích.

Luồng bạch khí trên đầu Trầm Miên Tích đã từ từ nhạt dần.

Bọn người tiến vào trong sảnh đường la hét om sòm, chắc là chúng đang cố điều công chống lại tiếng đàn ma quái nọ.

Mễ Lệ Hoa chỉ chống chọi được một lúc, rồi cảm thấy không thể chịu được nữa.

Nàng từ từ ngồi xuống vận khí để che đỡ tâm thần.

Tiếng la hét của hai mươi mấy người trong sảnh đường mỗi lúc mỗi yếu dần.

Trầm Miên Tích bỗng mở mắt ra, trên môi chàng thoáng lộ một nụ cười đau khổ, rồi lại nhắêm mắt ngồi yên.

Tiếng đàn bỗng nhiên đang bổng lại hạ trầm xuống, khiến cho người nghe phải say sưa và trong lòng thấy êm dịu.

Bất giác trên môi Trầm Miên Tích lộ ra nụ cười, nét mặt chàng tựa hồ yên tĩnh lại.

Trầm Miên Tích mở mắt lần thứ hai, lần này cặp mắt chàng ra chiều kinh hãi. Chàng muốn gắng gượng đứng lên nhưng không đủ sức.

Chương 9: Hỏa Long Thần Công

Mễ Lệ Hoa toàn thân mềm như bún, nhưng nàng vẫn còn có chút khí lực đứng lên được.

Trầm Miên Tích mở đôi mắt thao láo ra nhìn. Sau một lúc điều dưỡng, chàng cảm thấy chân khí trong người đã lưu thông. Nếu như có thời gian điều dưỡng thêm một lúc nữa, có thể chàng sẽ phục hồi.

Ngờ đâu giữa lúc tối cần thiết ấy, tiếng đàn chợt nổi lên khiến cho chân khí trong người chàng bị đình trệ. Chàng căm tức nghiến răng ken két mà không biết làm thế nào được.

Giữa lúc ấy ...

Bất thình lình một tiếng hú cao vút đến mấy từng mây vọng lại.

Tiếng hú ấy kéo dài giây lát rồi biến thành một chuỗi âm thanh quái dị.

Trầm Miên Tích cảm thấy tâm thần dễ chịu hơn nhiều. Chàng biết thanh âm này tuy quái lạ, nhưng chính nó đã chống đối lại tiếng đàn ma kia. Chàng dễ nào chịu bỏ qua thời khắc quý báu này, vội nhắm mắt vận động chân khí cho phục hồi nguyên vị.

Tiếng hú quái dị kéo dài một lúc rồi nhỏ dần đi.

Trầm Miên Tích thấy ruột nóng như lửa đốt. Trong thâm tâm chàng muốn la lên:

"Thanh âm tại sao đã vội hạ thấp xuống? Nếu dừng lại thì nguy to!".

Thanh âm quái dị nọ tiếp tục nhỏ dần lại. Nhưng đột nhiên lại có tiếng hú khác tiếp theo. Tiếng hú này từ huyệt Đan Điền phát ra, chân khí dào dạt đã giúp cho thanh âm trước nổi lên mạnh mẽ.

Trầm Miên Tích đột nhiên thét lên một tiếng, luồng bạch khí trên đỉnh đầu chàng thu lại. Chàng đứng phắt dậy, hú lên một tràng dài.

Trầm Miên Tích hú luôn một lúc ba hồi rồi nói với Mễ Lệ Hoa:

- Hoa muội! Hãy chờ tiểu huynh.

Chàng toan bước ra khỏi phòng thì bỗng nhiên la lên:

- Chúng đây rồi!

Chàng dí đầu ngón chân xuống đất, nhảy vọt về phía sảnh đường trong tiêu cục.

Người chàng chưa tới nơi, xa xa đã thấy mấy người đeo mặt quỷ hốt hoảng trốn chạy.

Chàng căm hận gầm lên:

- Quân ác tặc kia, trốn đâu cho thoát?

Rồi chàng tung người vào đại điện. Tiếp theo đó, lồng với tiếng quát căm hờn, Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng nổ lên ầm ầm đánh vào bọn người mặt quỷ, không cho chúng chạy trốn.

Nhưng khinh công của bọn này rất mực cao cường, người chúng lấp loáng tránh khỏi luồng chưởng lực của Trầm Miên Tích, đồng thời quay vòng trở lại ba bước.

Chúng giơ hai tay chưởng lên bất thình lình phóng ra có đến chín chưởng một lúc.

Chưởng phong rít lên ầm ầm, đẩy Trầm Miên Tích lùi lại năm bước, cơ hồ không kịp phản kích.

Bọn người mặt quỷ này tợ hồ như muốn liều mạng, chưởng phóng ra rồi, chúng lại giơ tay lên, tức thì có nhiều chấm sáng tỏa ra như sao bắn.

Trầm Miên Tích sợ ám khí của đối phương có tẩm thuốc độc, liền lạng người đi né tránh.

Giữa lúc ấy, một tên mặt quỷ nổi lên một tràng cười quái tợn, tiếng cười như cú vọ kêu gào, như ma trơi kêu giữa đêm vắng.

Gã điểm chân xuống đất, nhảy vọt ra khỏi sảnh đường. Gã nhảy đến lần thứ hai đã ra đến cổng lớn.

Trầm Miên Tích tức quá nghiến răng trèo trẹo gầm lên như cọp rống:

- Ác ôn, mi chạy được sao?

Chàng tung mình đuổi theo.

Gã mặt quỷ quả khinh công quả tuyệt thế, mỗi cái phóng người lại vọt xa mười trượng.

Tiếng cười rộ vang lên trên không, gã đặt chân xuống đất, băng mình đi như một con chim khổng lồ, nhảy vụt ra ngoài đường đi vào trong thành.

Trầm Miên Tích đuổi theo tới đường phố lớn, không thấy người mặt quỷ đâu nữa, liền trở về lại Khánh Vân tiêu cục cũng không thấy một bóng người.

Chàng vào trong sảnh đường, tìm khắp hậu viện cũng chẳng thấy Mễ Lệ Hoa đâu cả, tấm lòng bi phẫn lại càng sục sôi.

Chàng thất thểu rời khỏi Khánh Vân tiêu cục với một tâm trạng mơ hồ.

oo Thái Ất Nhi dẫn tới Thiên Trụ Phong nằm về hướng đông bắc Khánh Vân tiêu cục.

Dưới chân Bất Lư Sơn có một ngôi chợ, hàng quán tuy không lớn nhưng mật độ trú phú, sung túc vì nhằm trung tâm trục lộ.

Lúc này ánh nắng đã chiếu sáng, khu chợ rộn rịp, ngựa xe tấp nập, bộ hành các quán cũng đang mua bán náo nhiệt.

Cuối chợ có một cửa tiệm chuyên bán cơm và rượu thịt. Chủ quán là hai vợ chồng trên dưới sáu mươi, từng sinh sống chuyên nghề bán cơm suốt mấy chục năm nay. Tiệm của lão vừa ngon lại vừa rẻ nên khách khứa lúc nào cũng đông nghẹt.

Hiện giờ khắp tiệm có mười bàn, thì bảy tám bàn đã có đầy khách ngồi, kẻ thì đợi đem cơm thịt ra, người thì đang ăn uống một cách ngon lành.

Huyền Thiên Lão Quái với Mễ Lệ Hoa cũng đang ngồi ở một chiếc bàn dựa góc tường.

Té ra lúc Trầm Miên Tích truy đuổi gã mặt quỷ nọ, Huyền Thiên Lão Quái đã bí mật núp một nơi. Khi chàng hăng máu đuổi theo đối phương, Huyền Thiên Lão Quái xuất hiện bắt cóc Mễ Lệ Hoa.

Lúc bấy giờ nàng đã thay y phục vải hoa, búi tóc rẽ thành hai chiếc bím, buông xuống bờ vai thon, thòng ra trước bộ ngực cân đối nở nang.

Nàng có vẻ như một thôn nữ ngây thơ hiền hòa, có điều là gương mặt của nàng đã bị Huyền Thiên Lão Quái dùng thuật dịch dung biến thành hốc hác tiều tụy như bệnh vừa mới khỏi, nước da vừa xanh tái vừa thâm đen.

Nàng tự hiểu là sắc diện mình bị cải trang biến hóa, nhưng tuyệt nhiên không biết mình vóc dáng ra sao, hình dạng thế nào vì chẳng có gương để ngắm thử mà Huyền Thiên Lão Quái cũng không cho ngắm.

Huyền Thiên Lão Quái thì hóa trang thành một ông lão nhà quê xấu xí, mặt nghiêng mắt lé xẹ, mũi lệch lại thêm da mặt sần sùi như cùi hủi.

Mễ Lệ Hoa cứ ngồi yên, đầu cúi gầm xuống giống như gái nhà quê mới vào quán cơm lần đầu nên e thẹn không dám nhìn ai.

Nhưng dường như cơ thể nàng bị chế ngự gì đó.

Các huyệt đạo chủ yếu của nàng đều bị phong tỏa, đến Á huyệt cũng bị điểm nốt, tất nhiên nàng không thể cử động và nói được.

Một già một trẻ, hai người ngồi trong ghế, ai nhìn vào cũng tưởng là hai ông cháu, nên chả ai buồn để ý làm gì.

Nàng dù cúi đầu suy nghĩ, song đôi mắt không khỏi liếc nhìn ra cửa, mong đợi Trầm Miên Tích đến cứu nàng.

Nội tâm Mễ Lệ Hoa liên miên lo âu, tâm thần nàng cứ hồi hộp khẩn trương tột độ, nhờ vậy nàng quên được cực hình khổ sở huyệt đạo đang bị khống chế.

Ngoài cửa hiệu, bỗng có người ung dung khoan thai tiến vào, người này ăn vận theo lối văn sĩ.

Bạch y trung niên phong thái trang nhã, đã bước vào đến ngưỡng cửa quán, bèn chầm chậm ngồi tại chiếc bàn gần cửa.

Chủ quán đon đả ra đón chào, cười thân thiện hỏi:

- Khách quan dùng chi ạ?

Bạch y trung niên ngước lên đáp:

- Đem cho tại hạ một bình Hoa Điêu Tửu và một đĩa thịt heo rừng nướng.

Lão chủ quán lễ phép:

- Khách quan thương tình, thịt chưa nướng sẵn, e khách quan phải chờ lâu.

Bạch y trung niên cười đáp:

- Không hề chi, cứ thong thả. Tại hạ đợi cũng được, miễn đừng đem thịt sống ra là tốt.

Gã chủ quán liền miệng dạ mau, trở gót lui vào.

Chẳng bao lâu, lão mang ra một bầu rượu to với đĩa thịt heo rừng nướng không được vàng mấy nhưng cũng nức mùi.

Bạch y trung niên rót rượu ra chén, nhấp một ngụm gật gù:

- Rượu khá lắm!

Lão chủ quán lại lễ phép:

- Khách quan có cần dùng chi thêm nữa không?

Bạch y trung niên cười vui vẻ:

- Miễn có rượu là được lắm rồi!

Bất chợt Mễ Lệ Hoa nghe có tiếng ai nói vo ve vào tai:

- Tiểu cô nương, có phải cô nương đang bị Huyền Thiên Lão Quái kềm chế huyệt đạo không?

Mễ Lệ Hoa lấy làm kinh ngạc, không biết ai đang dùng phép Truyền Âm Nhập Mật hỏi nàng như thế?

Mễ Lệ Hoa vội ngước mắt ngó sang bạch y trung niên, nhưng thấy ông ta đang uống rượu và gắp một miếng thịt cho vào miệng nhai từ từ.

Nàng hoang mang tự hỏi:

"Ai vừa hỏi? Nếu quả là ông ta, chẳng lẽ vừa uống rượu vừa nói chuyện, không có lý ...".

Mễ Lệ Hoa lại nghe đúng giọng nói vừa rồi tiếp tục rót vào tai:

- Tiểu cô nương, đừng ngó xuôi ngó ngược đâu cả. Lão phu hỏi cô nương có muốn tự giải huyệt đạo hay không? Ồ! Không được gật đầu, nếu đồng ý thì chỉ cần chớp mắt hai lần là được.

Mễ Lệ Hoa nhíu mày:

"Vậy là mình đang gặp phải tiền bối võ lâm rồi đây!".

Tự giải khai huyệt đạo đúng là điều thích thú còn gì bằng, làm sao mà nàng không ưng thuận được.

Hiện giờ nghe người ấy hỏi, mặc dù nàng bán tín bán nghi, nhưng cũng làm theo lời đối phương, chớp mắt hai cái liền.

Mễ Lệ Hoa thấy bạch y trung niên vẫn còn tiếp tục nhai thịt trong khi tai nàng lại nghe thêm:

- Khá lắm! Cô nương hãy định thần nghe cho kỹ đây. Hãy đợi đến lúc chính ngọ, đó là điểm trọng yếu, không nên vội vàng trước thời khắc ấy, cũng đừng để trễ. Cô nương đúng chính ngọ thì thi hành phép giải huyệt. Phép này thi hành ở đâu cũng được:

trong tư thế đứng, nằm, ngồi miễn chỉ cần nhắm mắt lại là hiệu quả ngay.

Mễ Lệ Hoa không khỏi nghĩ thầm:

"Làm gì có chuyện quá dễ dàng như vậy!".

Nàng lại nghe tiếp.

- Trước khi thi hành phép giải huyệt, cô nương cần phải tập trung tinh thần, ý chí tự lực tự tin, tức là phải lấy sự tự lực làm chính, chỉ có mình tự cứu lấy mình mới là hay nhất, phải tự tin mình có đủ sức tự cứu ...

Mễ Lệ Hoa chợt nghe bạch y trung niên sang sảng lớn tiếng gọi:

- Chủ quán, đem thêm rượu ra đây!

Cùng lúc, nàng vẫn tiếp tục được thanh âm quen thuộc dặn dò thêm:

- Khi đã tập trung ý chí tự lực, thì tiếp tục vận dụng tâm niệm hành công. Hãy ráng ghi nhớ lấy phép hành công. Khai thủy hãy tưởng tượng, từ lòng đất thăng khỏi một khối địa hỏa, ngưng kết thành quả cầu, theo nghĩa âm kinh Tĩnh huyệt ở chân trái cô nương mà tiến nhập cơ thể, sản sinh một lượng nhiệt khí, do hỏa cầu đào tạo nên càng lúc càng nóng ran, chạy xuyên qua các huyệt đạo bên trái cơ thể cho đến năm đầu ngón tay. Tại đây cô nương liền chuyển đường nhiệt khí theo ngã dương khí. Hành công đúng phép như thế, chỉ trong vòng thời gian uống cạn chén trà nóng, là tất cả huyệt đạo châu thân đều giải khai hết.

Mễ Lệ Hoa cố ghi nhớ hết thật kỹ, tuy vẫn hoài nghi:

"Làm như thế sẽ giải huyệt được chăng?".

Nàng giương mắt lên ngó qua các bàn ăn trong quán một lượt, như thể xem ai mới đúng là vị tiền bối đã chiếu cố đến mình nãy giờ.

Ngay lúc đó, nàng lại nghe người ấy nói tiếp:

- Võ công của tiểu cô nương, ta xem không phải là đối thủ của Huyền Thiên Lão Quái, như vậy dù giải khai huyệt đạo rồi cũng không chạy thoát được lão ... À! Được rồi, lão phu lại truyền dạy ngươi vài câu nữa, chỉ cần ngươi đọc lên thôi, đối phương sẽ chạy trốn như chuột ngay, cho dù đối phương ấy có là hạng cao thủ hạng nhất trong chốn giang hồ hiện nay. Trừ khi ngươi gặp phải hạng đại tiền bối cao thủ thì không kể ...

Mễ Lệ Hoa thấy quá kỳ dị, lại nghĩ:

"Người này nói nghe phi thường quá đỗi, không biết mấy câu ấy là khẩu quyết gì mà có uy lực ghê

gớm thế?".

Tai nàng nghe lão nhân ấy nói thêm:

- Ghi nhớ đây, ngươi phải quay mặt về hướng nam, khi đọc khẩu quyết tay trái chỉ thẳng lên trời, miệng đọc "Thiên hỏa thiên thái dương, địa hỏa thiên ngũ ngục, ta là Thất Hoa Quân Tử", đọc tới đây, ngươi xoay tròn ngón tay giữa chỉ từ từ về phía địch nhân, bất luận kẻ đó võ công cao đến đâu cũng kinh hoàng đào tẩu ngay tức khắc.

Mễ Lệ Hoa tự nhiên không thể tin được, nàng liền nghĩ:

"Nếu chỉ bằng ba câu nói đó mà khiến cao thủ hạng nhất phải bỏ chạy thì còn cần gì phải luyện võ công nữa!".

Đúng vào lúc ấy, Mễ Lệ Hoa thấy ngoài cửa tiến vào một người nữa, nàng muốn la to lên:

- Tích đại ca!

Nhưng đáng tiếc là Á huyệt đang bị điểm, nàng chẳng thể thốt thành lời được.

Người mới đến đúng là Trầm Miên Tích.

Gương mặt Trầm Miên Tích hiện rõ nét băn khoăn sốt ruột, đôi mắt tựa hồ hai làn kiếm quang sẵn sàng chọc thẳng vào tim người.

Trầm Miên Tích tiến chân vào, đôi mắt quét nhìn một lượt khắp các bàn, đoạn ngồi vào chiếc bàn trống đối diện với bạch y trung niên.

Dĩ nhiên là chàng đã trông thấy không sót một thực khách nào đang hiện diện, trong đó có Huyền Thiên Lão Quái và Mễ Lệ Hoa. Tuy nhiên chàng chẳng nhận ra hai người này, thuật cải trang của Huyền Thiên Lão Quái quả thật tuyệt hảo.

Trầm Miên Tích mới ngồi xuống, lão chủ quán đã ra chào hỏi ngay:

- Khách quan dùng món gì ạ?

Chàng thuận miệng đáp cho xong:

- Cho một dĩa cơm thịt nướng.

Lão chủ quán dạ thật giòn, trở gót định vào trong, bỗng Huyền Thiên Lão Quái quay sang hỏi:

- Chủ quán! Hai dĩa cơm ở bàn này sao lâu quá không đem ra?

Lão chủ quán giật mình. Trong ánh mắt lão hàm chứa khiếp sợ, vội khom lưng lễ phép đáp:

- Dạ sắp có! Sắp có ngay!

Huyền Thiên Lão Quái nói:

- Ta gọi cơm ít thịt nhiều, cho nhiều mỡ hành, nhớ không?

Lão chủ quán đáp:

- Dạ, dạ, tiểu lão nhớ rồi, nhớ rồi ạ!

Lão hấp tấp quay vào bếp, gương mặt tái mét.

Huyền Thiên Lão Quái chợt nghe lọt vào tai:

- Huyền Thiên Lão Quái, ngươi lại tính chuyện ám hại người phải không?

Huyền Thiên Lão Quái hoảng kinh, vội dáo dác ngó quanh, thấy bạch y trung niên đáng ngờ hơn hết, nhưng rõ ràng y đang uống rượu miệng nhai thịt thì làm sao nói năng được mà nghi ngờ.

Mễ Lệ Hoa hy vọng Trầm Miên Tích chỉ cần nhìn sang phía nàng một vài lượt nữa thì có thể nhận ra được nàng, hoặc nàng sẽ cố gắng dùng đôi mắt giúp chàng nhận ra nàng. Khổ nỗi Trầm Miên Tích chỉ ngó qua có một lần lúc vào quán rồi thôi, chẳng nhìn đến Mễ Lệ Hoa lần nào nữa cả.

Xét theo tình hình, Trầm Miên Tích không thể ngờ Mễ Lệ Hoa bị bắt cóc, lẽ ra tặc nhân đã gấp rút đưa nàng đi xa rồi, chứ đâu thảnh thơi mà ngồi tại quán cơm.

Có chú ý chăng là chú ý một người ngồi đối diện ngay trước mặt Trầm Miên Tích tức là bạch y trung niên.

Trầm Miên Tích cảm thấy người này quyết không phải hạng người tầm thường. Hoàn cảnh hiện tại theo chàng nghĩ lão nhân ấy là người đáng theo dõi nhất, nên chàng không ngớt ngầm giám sát đối phương.

Bạch y trung niên trái lại chẳng buồn ngó tới chàng lần nào, cứ ung dung tiếp tục uống rượu. Trên bàn y đã xếp qua một bên bốn bầu rượu cạn sạch và đang uống tới gần phân nửa bầu thứ năm. Cứ mỗi bầu là một cân rượu, tính ra y đã uống gần năm cân Hoa Điêu Tửu rồi mà chưa lộ vẻ say gì cả.

Trong khi ấy, lão chủ quán hấp tấp quay trở vô nhà bếp, vừa thở vừa nói khẽ với bà vợ:

- Người ấy đã tới rồi!

Bà vợ hỏi:

- Ông thấy nên làm sao?

Lão chủ quán run run giọng:

- Đâu phải chúng ta muốn hay không muốn là được. Nếu chúng ta không thi hành thì lão già kia đâu buông tha chúng ta. Vả lại, chính hắn là hung thủ sát hại Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục Lương Đỗ Luân, mà Lương Tổng tiêu đầu đối với chúng ta ơn trọng như núi, chúng ta bù đắp cách nào cũng chưa vừa ...

- Vậy hay nhất là cứ làm theo đúng mệnh lệnh cho xong.

Lão chủ quán hỏi:

- Đã xong dĩa cơm nào chưa?

Bà vợ đáp:

- Có sẵn ba dĩa cơm đây, ông bưng ra đi.

Lão chủ quán gật đầu, thận trọng nhìn ngược nhìn xuôi một lượt, đoạn kín đáo lấy ra một gói nhỏ.

Lão cả đời chưa ám hại ai bao giờ, hơn nữa hôm nay bị áp lực bởi Huyền Thiên Lão Quái và cái chết của Lương Đỗ Luân Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục, nhưng hai tay lão vẫn run run, mở gói nhỏ kia ra trút chất độc màu vàng vào miếng thịt nướng hấp dẫn đầy mỡ hành, rồi để dưa chua và ớt cay lên trên. Kế đó lão bưng ra ba dĩa, trước hết đặt hai dĩa xuống bàn Huyền Thiên Lão Quái, còn một dĩa có chất độc thì đem lại cho Trầm Miên Tích.

Chàng chẳng chút nghi ngờ, cầm dĩa từ từ ăn.

Lúc này, bạch y trung niên lại gọi thêm rượu tức là bầu thứ sáu, mới sáng sớm mà đã uống ngần ấy, quả là tay chiến hữu của rượu.

Huyền Thiên Lão Quái bỗng lên tiếng:

- Chủ quán, sao ở đây không có nước tương?

Lão chủ quán tươi cười:

- Dạ, dạ ... để tiểu lão ...

Huyền Thiên Lão Quái giục:

- Mau đem nước tương lại đây!

Lão chủ quán lại ra vẻ cố mau mắn trong cơn bận rộn, vừa đem chén nước tương cho Huyền Thiên Lão Quái vừa thuận tay cầm cả bầu rượu cho bạch y trung niên luôn.

Thật ra thì bầu rượu đã được lão mở nắp sẵn nên khi lão đặt chai nước tương lên bàn thì Huyền Thiên Lão Quái đã nhanh như gió khẽ búng một cái vào miệng bầu rượu. Cử chỉ của lão thật khinh linh thần tốc, e rằng đến thần cũng không hay, quỷ cũng không biết.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, Huyền Thiên Lão Quái lại nghe tiếng vo ve như muỗi rót vào tai:

- Búng thêm vào vài cái nữa cho nhiều nhiều, kẻo không đủ hiệu lực.

Huyền Thiên Lão Quái biến sắc, hấp tấp ngước mắt nhìn, thấy bạch y trung niên đang ngửa cổ xuống nốt chén rượu, rồi gắp mấy miếng thịt nướng cho vào miệng nhai ngon lành, vừa quay vào trong quán gọi:

- Lão chủ quán đâu, mau đem thêm rượu ra đây!

Lão chủ quán ứng thanh dạ một tiếng và đem bầu rượu ra để trên bàn của lão nhân.

Huyền Thiên Lão Quái không ngớt hoang mang thầm nghĩ:

"Xem chừng kẻ vừa nói không phải là hắn càng không phải là Trầm Miên Tích, bởi hắn đang bận uống rượu thì làm sao mà nói, còn Trầm Miên Tích thì đang ăn cơm. Nếu gã đã nhận ra ta với con tiểu nha đầu này, thì gã dễ gì chịu ngồi yên đó, thế thì ai? Ai đã dùng thuật Truyền Âm Nhập Mật thượng thừa nói vào tai ta?

Trầm Miên Tích đã thức trắng đêm, không ngừng xông xáo truy tìm tung tích Mễ Lệ Hoa, bây giờ đang đói, chàng ăn dĩa cơm thật ngon lành.

Huyền Thiên Lão Quái lại thêm một phen kinh ngạc hoang mang. Thứ phấn vàng nhạt lão giao cho chủ quán bỏ vào dĩa cơm của Trầm Miên Tích vốn là mê dược tối lợi hại Tán Mê Dược mà lão ta thường dùng cả trăm ngàn lần đều công hiệu chắc chắn, không một ai thoát.

Người không có võ công chỉ nếm sơ một tí là ngã xuống hôn mê bất tỉnh ngay, người có nội công cao cường chẳng mê ngay nhưng sau đó cũng bất tỉnh liền.

Lão đã giao cho chủ quán cả một gói, đủ để triệt hạ bảy người chứ đâu phải ít?

Thế mà sao Trầm Miên Tích ăn hết phần cơm rồi mà vẫn bình yên vô sự, thế là tại làm sao?

Lại thêm bạch y trung niên kỳ quái đó, chính lão đã búng vào bầu rượu không ít mê dược, thứ thuốc mê này khi gặp rượu lại càng phát tác nhanh hơn, mạnh hơn gấp bội. Vậy mà y ta tỉnh bơ uống liền mấy chén rượu và cuối cùng uống hết bầu rượu nọ mà vẫn trơ trơ, chẳng mê man gì cả.

Lão đâm hoảng:

"Hay là thuốc mê kỳ diệu của ta hết công hiệu rồi?".

Nhưng lão lập tức biện luận:

"Làm sao hết hiệu lực được, tuyệt đối không bao giờ mất hiệu lực.".

Bạch y trung niên đã uống hết bầu rượu thứ sáu và đang từ từ đứng lên, thò tay vào túi lấy ra một nắm bạc vụn đặt trọn lên bàn, đoạn ung dung bước ra khỏi quán.

Bấy giờ dường như y đã hơi thấm men nồng của sáu bầu rượu Hoa Điêu Tửu thứ nặng nên đi đứng có phần chuếnh choáng.

Trầm Miên Tích thấy bạch y trung niên đi ra, cũng trả tiền dĩa cơm và nối gót theo ngay.

Mễ Lệ Hoa hoàn toàn thất vọng:

"Lời nói bí mật của người ấy ban nãy quả chí lý, phải do mình tự cứu mình mới hay hơn hết.".

Huyền Thiên Lão Quái trố mắt ngó sau lưng hai người tuy trúng phải Tán Mê Dược cực mạnh nhưng vẫn lần lượt ra đi hoàn toàn vô sự, trong đầu lão không khỏi kinh dị đâm lo sợ đến toát mồ hôi.

Nếu hai người biết lão đánh thuốc mê thì là đại họa cho lão. Vậy chẳng đi gấp còn nấn ná lại đây làm gì?

Lão liền hối thúc Mễ Lệ Hoa ăn cho mau và chính lão cũng nuốt vội vàng cho mau hết phần cơm, đoạn vừa lau miệng vừa cố gượng cười lên tiếng:

- Tiểu nha đầu, mi ăn không ngon sao? Nếu ăn chẳng được thì đi vậy!

Mễ Lệ Hoa tuy đã được lão giải khai cho vài ba huyệt đạo để cử động ăn cơm, nhưng nàng làm sao nuốt cho trôi.

Huyền Thiên Lão Quái nhanh như chớp điểm huyệt vào người Mễ Lệ Hoa và vẫy tay gọi:

- Chủ quán tính tiền!

Lão chủ quán bước lại gần bàn cười thân thiện lễ phép nói:

- Xin đại lão khỏi phải trả tiền. Ngôi quán này tiểu lão có được là nhờ ơn Lương Tổng tiêu đầu giúp đỡ từ mấy chục năm nay. Vậy thì đối với quý vị trong Khánh Vân tiêu cục, tiểu lão mong các vị ghé quán còn chưa được, có đâu còn tính tiền.

Huyền Thiên Lão Quái bản tính vốn tối bần tiện, nghe nói ăn cơm khỏi phải tính tiền, lão khoái chí cười hì hì:

- Như vậy coi sao được!

Tuy nói thế nhưng lão đã kéo Mễ Lệ Hoa đứng lên, chớp nhoáng giải khai huyệt đạo ở chân nàng, rồi vừa cười phân bua:

- Đây là cháu nội của lão phu, nó bịnh nên phải đưa đi thầy thuốc.

Lão quay lưng bảo Mễ Lệ Hoa:

- Hài tử, để ta dìu ngươi đi!

Lão liền dìu Mễ Lệ Hoa ra khỏi quán.

Huyền Thiên Lão Quái tiếp tục dìu Mễ Lệ Hoa đến phía gốc cây đại thụ bên đường, nơi đang đậu sẵn một cỗ xe, loại xe chuyên chở vận chuyển trên đường núi chật hẹp, gập ghềnh.

Bên cạnh cỗ độc luân xa có một trang hán tử vạm vỡ ngồi tựa cỗ xe nghỉ ngơi.

Huyền Thiên Lão Quái chẳng thốt tiếng nào, trang hán tử đứng lên, tự động nắm lại càng xe.

Huyền Thiên Lão Quái đỡ Mễ Lệ Hoa lên xe, đặt nàng ngồi bên trái, còn lão ngồi bên phải.

Lão không cần bảo đi đâu, trang hán tử nọ cũng chẳng hỏi han gì, cứ khởi sự đẩy xe đi nhằm hướng tây trực chỉ.

Cỗ xe chạy một lúc khá lâu, Mễ Lệ Hoa ngước mắt nhìn lên trời, chỉ mới bắt đầu giờ ngọ, phải một lúc nữa mới đúng chính ngọ.

Nàng rất đỗi khẩn trương và hoài nghi.

"Liệu phương pháp giải huyệt ấy, mấy câu khẩu quyết người ấy vừa chỉ điểm sẽ có hiệu lực gì chăng?".

Nàng luyện võ công đã mười năm còn không tự giải khai được huyệt đạo của Huyền Thiên Lão Quái, chẳng lẽ chỉ bằng phương pháp tưởng tượng "Địa hỏa ngưng kết thành cầu".

gì đó của người ấy lại dễ dàng giải khai được các huyệt đạo.

Gã đẩy xe tên Phan Huy Trung quả nhiên có hai cánh tay khỏe đáng sợ, cứ đẩy cỗ luân xa với hai người bên trên một cách nhẹ nhàng, tiến tới khá nhanh. Càng vào sâu trong rừng núi gập ghềnh, hắn lại càng tiến nhanh hơn, bước chân vững vàng vùn vụt như bay.

Mễ Lệ Hoa ngồi trên xe nghe gió tạt vào tai ào ào, cảm thấy dãy sơn lâm dài hai bên đường như đang chạy lùi lại hai bên cỗ độc luân xa.

Càng đi, núi đồi càng dày đặc trùng trùng, chỉ vài khắc cỗ xe đã vượt hơn hai mươi dặm lộ trình.

Mễ Lệ Hoa để ý phương pháp đã được "người ấy" chỉ dạy, nhắm mắt lại tập trung tư tưởng thần niệm, nàng tự nhủ:

"Hiện nay chỉ có ta tự giải khai huyệt cho ta, ta phải đủ kiên cường tự tin mới giải khai huyệt đạo được ...".

Gạt bỏ ý nghĩ vẩn vơ, tâm niệm Mễ Lệ Hoa dồn vào tưởng tượng như thế, đột nhiên thấy Tĩnh huyệt sinh ra một luồng nhiệt khí, xông vào kinh mạch tiến nhập vào cơ thể nàng thật.

Hân hoan mừng rỡ, Mễ Lệ Hoa tâm thần càng dồn vào vận chuyển luồng khí luân lưu theo đúng lời chỉ dẫn của người ấy.

Khi vận chuyển xong hai vòng nhiệt khí khắp cơ thể thì nhiệt khí chợt tan biến mất.

Mễ Lệ Hoa nghe chân thư thái, dễ chịu vô cùng, tinh thần sảng khoái mãnh liệt.

Vừa hoan hỷ lấy làm lạ, Mễ Lệ Hoa chưa biết các huyệt đạo bị khống chế đã giải hết chưa. Nàng bèn thử nhè nhẹ cử động hai tay, quả nhiên các huyệt ở đây đều lưu thông như thường, nàng lại khẽ nhúc nhích hai chân thì huyệt đạo cũng đã bình thường.

Thật là nỗi mừng to tát, vượt hẳn sự tưởng tượng của Mễ Lệ Hoa. Nàng bèn vận công một lần nữa, đoạn bất thần quay mặt qua Huyền Thiên Lão Quái nói:

- Lão tặc, ta không đi đâu, tạm biệt nhé!

Lời chưa dứt, Mễ Lệ Hoa đã nhảy xuống xe.

Huyền Thiên Lão Quái sửng sốt. Phan Huy Trung lập tức ngừng xe lại.

Huyền Thiên Lão Quái đã phi thân vọt lên, cười khanh khách nói:

- Tiểu nha đầu, kể ra ngươi cũng giỏi thật, lão phu đã điểm tất cả các huyệt đạo chính yếu của

ngươi mà ngươi cũng giải khai được hết.

Mễ Lệ Hoa đã phi thân lướt ra xa ngoài bốn năm trượng, lạnh lùng đáp:

- Ngươi chỉ mới điểm có chín đại huyệt, ta cũng coi như không.

Nói xong, Mễ Lệ Hoa liền sờ khắp người, cả thanh kiếm lẫn túi Ngân Phi Châm cũng bị Huyền Thiên Lão Quái tước đoạt mất.

Huyền Thiên Lão Quái cười lạnh lùng:

- Tiểu nha đầu, ngươi còn tìm binh khí để động thủ với lão phu chăng? Cho ngươi biết, đừng mơ chuyện hão huyền ấy, hãy ngoan ngoãn mà đi theo lão phu cho được việc.

Mễ Lệ Hoa hừ lạnh:

- Ta không đi!

Huyền Thiên Lão Quái chậm rãi tiến gần lại từng bước, sắc diện âm trầm nói:

- Ngươi đừng hòng thoát khỏi tay lão phu.

Miệng nói chân lão vẫn tiến lại dần dần.

Mễ Lệ Hoa khẩn trương đáp to:

- Ta nhất định không đi!

Nàng không ngớt lùi lại.

Huyền Thiên Lão Quái cười khẩy.

- Lão phu phụng mạng Giáo chủ, nếu ta mà nổi giận chớ trách sao ra tay tàn độc.

Huyền Thiên Lão Quái vẫn tiếp tục nhích lên. Trong lúc kinh tâm cấp bách, Mễ Lệ Hoa bèn đứng yên một chỗ, tay trái từ từ giơ lên, năm ngón tay chĩa thẳng lên trời.

Huyền Thiên Lão Quái chỉ còn cách Mễ Lệ Hoa không đầy một trượng, lão xạ nhãn tuyến lấp loáng nhìn dán vào nàng như mãng xà sắp vồ mồi. Động tác quái dị của nàng khiến lão thấy rõ, lão cảnh giác. Liền ngay sau đó, bỗng nghe nàng lớn tiếng đọc:

- Thiên hỏa thiên thái dương. Địa hỏa địa ngũ ngục. Ta là Thất Hoa Quân Tử.

Mấy câu ấy xoáy vào tai Huyền Thiên Lão Quái, khiến lão chấn động tâm thần, lập tức sắc diện

xám xịt như đất, lão chẳng dám nghe thêm tiếng đọc của nàng nữa mà đột ngột xoay mình gấp rút nhảy xa hơn trượng rưỡi.

Nét mặt kinh hoàng, Huyền Thiên Lão Quái run giọng nói:

- Hỏa Long Thần Công!

Hỏa Long Thần Công, danh xưng này Mễ Lệ Hoa chưa từng nghe bao giờ cả, tuy nhiên trong trường hợp này, nàng thừa thông minh tự biết phải nên làm gì.

Huyền Thiên Lão Quái cuống cuồng sợ hãi ra mặt.

Mễ Lệ Hoa có thể đoán biết hơn phân nửa sự tình.

"Hóa ra mấy câu người ấy truyền dạy là khẩu hiệu trước khi phát ra một môn thần công khủng khiếp mà Huyền Thiên Lão Quái gọi là Hỏa Long Thần Công. Vậy thì Hỏa Long Thần Công hẳn là loại võ công cái thế mà trong võ lâm không ai kháng cự nổi ...".

Tâm niệm chớp nhoáng như thế, Mễ Lệ Hoa vẫn giữ nguyên tư thế, lạnh lùng lên tiếng:

- Tặc nhân, dù lên trời ngươi cũng không chạy thoát được đâu!

Huyền Thiên Lão Quái vẫn lấm lét ngó chừng Mễ Lệ Hoa, sắc diện lão khó coi, chẳng hé miệng nói năng gì hết, thình lình lão xoay người bỏ chạy luôn.

Gã đẩy xe thấy Huyền Thiên Lão Quái bỏ chạy cũng vội vàng nâng càng cỗ độc luân xa đẩy chạy như bay.

Mễ Lệ Hoa không ngờ chỉ cần cất nhẹ tay lên, chỉ mới đọc có ba câu ngắn ngủi ấy đã khiến Huyền Thiên Lão Quái mất vía bôn đào ngay.

Hỏa Long Thần Công thật ra như thế nào? Uy lực ra sao? Nàng hoàn toàn mù tịt.

Tuy nhiên việc cần kíp ngay trước mắt là đi tìm Trầm Miên Tích, cho nên Mễ Lệ Hoa không thể đứng đây thắc mắc lâu hơn nữa về Hỏa Long Thần Công.

Chương 10: Truyền Thụ Tuyệt Kỹ

Trầm Miên Tích chỉ rời khỏi quán cơm sau bạch y trung niên một chút thôi, nhưng khi chàng bước chân ra cửa nhìn ngược nhìn xuôi cả quãng đường dài đã không còn thấy tung tích bạch y trung niên ấy đâu cả.

Chàng ngầm kinh dị nghĩ thầm:

"Người này thân pháp nhanh thật!".

Trầm Miên Tích không thể bỏ qua, chàng lập tức triển khai cước trình, nhắm khe núi phía bắc tiến tới, định ước bạch y trung niên ấy chỉ đi ngã này mới mất dạng nhanh như thế.

Đấy là vùng núi liên hoàn trùng điệp, qua khỏi quãng đường khe núi phía tây sẽ đến núi Hồng Sơn Phong, một ngọn núi to nổi tiếng hiểm trở.

Chàng thi triển tối đa thân ảnh Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp khoái tốc tuyệt luân, chỉ trong khoảnh khắc đã vượt qua hai ngọn núi.

Ngưng thần nhìn kỹ, Trầm Miên Tích chợt thấy khu rừng núi phía trước mặt có một vệt nhân ảnh đang lướt đi thật mau trong rừng như thuật đằng vân vậy.

Dù cách nhau thật xa, nhưng Trầm Miên Tích vẫn nhận ra đó là bạch y trung niên, liền đề bạt mạnh chân khí, thân hình lắc lư tăng gia tốc độ tựa gió cuốn mây trôi vùn vụt vượt lên quyết đuổi theo.

Hai bóng người, một trước một sau, không ngớt nhô lên thụp xuống, cùng lúc lướt tới càng nhanh giữa những nham thạch điệp trùng của núi rừng liên miên vô tận.

Người trước kẻ sau cách chừng bốn năm dặm, có lúc lại cách khoảng ngọn núi, có lúc người đã xuống chân núi, có khi người vừa lên đỉnh núi.

Trầm Miên Tích quyết định đuổi theo gấp. Chàng không chút lợi thế, thêm trên trán đã lấm tấm mồ hôi, cuộc đuổi bắt đã trên một giờ rồi.

Trước mặt, bạch y trung niên vẫn giữ y nguyên cước trình, chẳng có vẻ gì là muốn nghỉ ngơi cả.

Tóm lại, khoảng cách giữa hai bên vẫn không thay đổi, chẳng rút ngắn quãng nào.

Trầm Miên Tích ấm ức lại vội đề tụ chân khí gia tăng thêm tốc độ.

Hai người vô hình trung đang làm việc thi đua cước trình. Bạch y trung niên chẳng dừng lại nghỉ thì dễ gì Trầm Miên Tích chịu trì hoãn, nhưng bất luận chàng gia tăng tốc độ mấy lần vẫn không thu ngắn khoảng cách, tuy không đến nỗi tệ bị bỏ rơi. Tính ra cuộc thi đua cước trình đã khởi từ giờ tỵ sang giờ ngọ lại tiếp tục qua giờ mùi, giờ thân cho đến lúc này màn đêm sẫm tối lại.

Trầm Miên Tích suốt đêm qua không ngủ, sáng sớm chỉ mới ăn có dĩa cơm, bây giờ thấm mệt vừa đói vừa cảm thấy bực bội khó chịu. Chàng không tin bạch y trung niên trước mặt là con người thép, chỉ uống có sáu cân rượu Hoa Điêu Tửu mà chạy ròng rã suốt cả ngày, không biết mệt và đói.

Tự ái thường đến với tuổi trẻ:

"Ai kia chẳng sợ mệt thì ta cũng chẳng sợ. Ai kia dám nhịn đói thì ta cũng dám nhịn".

Thế là Trầm Miên Tích vút tới lướt đi theo đuổi như thường.

Bây giờ đã là canh một rồi ...

Phía trước bạch y trung niên vượt lên một ngọn núi cao chót vót chọc trời, vách núi dựng đứng. Khi lên đến đỉnh y bỗng dừng lại, Trầm Miên Tích cũng lên theo.

Thấy đối phương dừng chân, Trầm Miên Tích liền nương theo bóng đêm nhẹ nhàng ẩn thân vào cây đại thụ cách chỗ bạch y trung niên độ chừng một trượng, đoạn vận nhãn lực nhìn kỹ, thấy rõ diện mục đối phương đúng là bạch y trung niên ở quán cơm ban sáng.

Chỗ bạch y trung niên tuy là vùng đỉnh núi mà còn là một khối đá phẳng đứng tợ bức tường, vươn thẳng lên cao cả trăm trượng xuyên vào mây điểm trên chót bức tường đá thiên nhiên.

Bạch y trung niên đứng dưới chân khối đá, ngẩng mặt nhìn trời mây một hồi, đột nhiên vung tay một cái chớp động, thân ảnh liền bốc thẳng lên không trung như quả pháo thăng thiên.

Chỉ thấy y chớp động tay áo, nhân ảnh cứ thế vọt lên, vọt lên thêm trước sau chỉ trong vòng một hơi thở, y đã lên đến tận đỉnh cao chót vót, thân hình mờ ảo giữa làn vân dụ mù mịt, tựa như tiên ông thăng thượng tiên giới.

Trầm Miên Tích ngó thấy mà ngẩn ngơ kinh ngạc.

Bạch y trung niên vừa thi triển thân pháp Thiên Long Ngự Phong Thân Pháp mà trong chốn võ lâm tương truyền là môn khinh công chí cao cảnh giới.

Khi thi triển thân pháp này, bạch y trung niên không có điểm tựa nào hết, chỉ hoàn toàn dựa vào

một hơi chân khí phi thẳng lên đỉnh cao hàng trăm trượng.

Con người đó quả trình độ công lực quá cao, đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Vậy y là ai?

Trầm Miên Tích chưa từng nghe hai vị sư phụ nói đến tên nhân vật kỳ bí này bao giờ.

Nhưng đã quyết tâm đuổi đến đây, thì Trầm Miên Tích chẳng lẽ cam tâm chịu thua, chẳng lẽ không vượt lên trên đối phương đang làm gì.

Nghĩ là làm, Trầm Miên Tích liền rời chỗ núp bay vào lên khối đá, ngẩng lên quan sát vách đá, đoạn nhún hai chân một cái, thân hình như bạch hạc xuyên vân xẹt lên cao tám, chín trượng lại điểm chân vào vách đá vọt thân lên, và cứ như thế liên tiếp vọt lên tới đỉnh.

So với bạch y trung niên, tuy Trầm Miên Tích không thể đạp gió lơ lửng bay lên nhưng cũng tấn tốc như phi, thân pháp không tầm thường.

Thấy đối phương có bản lãnh cao thâm khôn lường nhưng chưa rõ bạn hay thù nên Trầm Miên Tích không dám ngang nhiên đường đột, nên khi vừa lên tới đỉnh, chàng liền khinh linh chuyển vòng ra sau cụm thiên niên tùng bách ẩn núp ngay.

Trên đỉnh lại bằng phẳng và chu vi khá rộng. Trước những tán cây có mấy tảng đá tuyệt đẹp như những chiếc bàn ghế do thiên công chế tạo vô cùng khéo léo, nằm rải rác thành hình cánh cung giữa đá phẳng mặt tròn giống hệt như chiếc bàn.

Bạch y trung niên đang chắp tay sau lưng trước chiếc bàn nọ, ngẩng đầu nhìn trời, dáng điệu thật nhàn nhã khoan thai.

Trầm Miên Tích nghĩ thầm:

"Dường như y đang đợi ai? Phi hành cả ngày ròng rã, vượt hơn bốn trăm dặm đường chỉ cốt đến đây hẹn với người nào, tất nhiên người ấy phải là hạng quan trọng. Y là bạn hay thù chưa rõ, thế thì người mà y chờ đợi là ai?".

Trầm Miên Tích tự nghĩ như thế, thấy cần tìm hiểu cho đến nơi đến chốn, bèn cố gắng tìm chỗ ẩn nấp thật kín, luôn nén hơi thở hết sức nhẹ để đừng bị đối phương phát giác.

Thời gian này không có trăng trong khi sao vẫn nhòa, thành thử bầu trời ảm đạm, lờ mờ.

Bạch y trung niên cứ đứng yên một hồi lâu, trong một tư thế chẳng buồn cử động, làm như là đang đếm hết các sao trên trời. Gió thổi nhè nhẹ làm phơ bay thanh bạch bào chẳng khác người trong tranh.

Trầm Miên Tích dần thấy mình có hảo cảm với bạch y trung niên.

Bạch y trung niên đứng yên ngắm trời một lúc, đột nhiên quay người lại cười rổn rảng:

- Tiểu huynh đệ, đã theo hơn bốn trăm dặm một mạch đến đây, lại còn ẩn núp làm gì?

Trầm Miên Tích nghe nói giật mình đánh thót, thì ra tung tích của chàng đã bị phát hiện ra ngay từ lúc đầu.

Hơn bốn trăm dặm! Thì ra chàng đã đuổi theo đối phương quá xa rồi, y nói rất đúng, hành tung chàng đã bị phát hiện còn ẩn núp làm chi nữa.

Ý nghĩ chuyển động, Trầm Miên Tích lập tức đứng phắt dậy cười bẽn lẽn:

- Huynh đài quả nhiên có đôi mắt như điện vậy, tại hạ đã cẩn thận giữ mình mà trốn không khỏi nhãn quang của huynh đài. Tại hạ vì có hiểu lầm mà cố đuổi theo, mong huynh đài miễn thứ cho sự mạo muội đó.

Vừa nói, Trầm Miên Tích vừa ung dung bước ra tiến tới bạch y trung niên vái dài một cái.

Bạch y trung niên ngẩng đầu cười lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Người trẻ tuổi như tiểu huynh đệ võ công cỡ đó, lại văn nhã lễ nghĩa thật rất hiếm, chẳng hay tôn sư của tiểu huynh là ai?

Trông y chỉ suýt soát ba mươi tuổi vậy mà khẩu khí đầy vẻ trưởng thượng, Trầm Miên Tích đáp:

- Tại hạ vốn có hai vị sư phụ, vị sư phụ thứ nhất ngoại hiệu Thất Độc Thần Chưởng, chưa từng tái xuất võ lâm.

Bạch y trung niên gật đầu đáp:

- Trên chốn giang hồ không ít vị cao nhân ẩn danh chốn lâm tuyền, gác mọi sự đời, mai danh ẩn tích. Vậy còn vị sư phụ thứ hai của tiểu huynh đệ là ai vậy?

- Ngân Hà Tiên Tử!

- Chẳng hay cao danh quý tánh tiểu huynh đệ là gì?

Trầm Miên Tích đáp:

- Tại hạ là Trầm Miên Tích!

Bạch y trung niên mỉm cười nói:

- Ban sáng tại quán cơm thấy tiểu huynh đệ, tự nhiên mỗ nhận ra ngay một thứ tinh hoa sáng chói, chẳng những mình mang bản lãnh thượng thừa, lại có cả Tiết Độc Trâm nên khi thấy tiểu huynh ăn phải dĩa cơm có mê dược của Huyền Thiên Lão Quái, mỗ chẳng can thiệp làm gì, vì tự nhiên Tiết Độc Trâm sẽ vô hiệu hóa mọi chất độc. Sau đó tiểu huynh đệ lại đuổi theo mỗ đến đây, quả nhiên là chuyện tức kiến hữu duyên, mỗ mong được kết bạn vong niên với tiểu huynh đệ, chẳng hay tiểu huynh đệ thấy thế nào?

Trầm Miên Tích không khỏi phục nhãn quang tinh tế của bạch y trung niên, chỉ ngó qua là đã biết ngay chàng có giắt trên đầu cành Tiết Độc Trâm.

Chàng sửng sốt thầm hỏi:

"Ban sáng cũng có mặt Huyền Thiên Lão Quái trong quán cơm ư? Lão đã đầu độc mình?

Sao mình chẳng hay biết, thật quá tệ!".

Trầm Miên Tích lấy làm lạ, vị tiền bối này đại khái chừng ba mươi tuổi sao lại dùng tiếng kết bạn vong niên với mình?

Nhìn kỹ vào bạch y trung niên thấy chẳng những song thần mục quang như điện mà thần thái sắc bén, rạng rỡ tinh anh, đúng là vị tuyệt thế kỳ nhân.

Trong lòng kinh hãi, Trầm Miên Tích vội vàng vòng tay xin lỗi:

- Tiền bối thế ngoại cao nhân, tại hạ có mắt mà như không tròng nên ngôn ngữ đã không khỏi có điều sơ suất, kính mong tiền bối miễn trách.

Bạch y trung niên lại bật cười ha hả:

- Tiểu huynh đệ vừa nghe ta nói kết bạn vong niên nên đoán là ta nhiều tuổi phải không?

Trầm Miên Tích khẽ gật đầu, bạch y trung niên nói:

- Không sai! Nếu luận về tuổi thì mỗ đây đã đến tuổi Nhĩ Thuận rồi, nhưng chúng ta không phải là hạng người câu nệ theo lề lối thế tục, tiểu huynh đệ xem ta có giống như người ba mươi tuổi không?

Trầm Miên Tích lại gật đầu, bạch y trung niên tiếp lời:

- Thế thì cứ kể như ta ba mươi tuổi đi, chúng ta hơn kém nhau chẳng bao nhiêu tuổi để kết bạn ngang hàng với nhau.

Trầm Miên Tích giật mình vì nghe bạch y trung niên cho biết đã đến tuổi Nhĩ Thuận, tức là đã sáu

mươi tuổi rồi!

Chàng đỏ mặt khiêm cung:

- Tiền bối có thuật trụ nhan nên trông còn trẻ, chứ về niên kỷ đã hơn tại hạ quá nhiều, tại hạ đâu dám kết bạn ngang hàng mà thành đắc tội.

Bạch y trung niên cười dài đầy cởi mở:

- Tiểu huynh đệ cứ gọi là tiền bối hoài, tức là bắt mỗ phải mau già đấy. Tứ hải giai huynh đệ, chúng ta nên chú trọng đến cái duyên, đừng câu nệ đến tuổi tác làm chi, tiểu huynh đệ cứ gọi ta là đại ca được rồi.

Chàng tuy hiểu đối phương chẳng những trình độ võ công cái thế, học thức cũng uyên thâm, đúng là Cuồng Vân Chi Sĩ, thật đáng hâm mộ, nhưng về niên kỷ lại lớn hơn chàng mấy mươi tuổi, lẽ nào chàng dám kết bạn.

Bạch y trung niên lại cười sang sảng nói:

- Tiểu huynh đệ đã trầm ngâm không nói, hay là không thích làm bạn với mỗ.

Trầm Miên Tích cung kính đáp:

- Tại hạ mong tiền bối đoái hoài tới còn chưa chắc được, chứ dám đâu như thế.

Bạch y trung niên cười rộ một hồi, đoạn khẩn khoản:

- Nào, tiểu huynh đệ lại đây, chúng ta tuy mới gặp mặt nhưng khác nào cố tri, mỗ cao hơn tiểu huynh đệ một số tuổi, hãy gọi là Quách đại ca thôi. Nếu tiểu huynh đệ cố câu nệ nói tới nói lui hoài thì Quách mỗ chỉ còn cách phất tay áo bỏ đi thôi.

Con người này quả nhiên phóng túng thoát tục vô hạn. Trầm Miên Tích không làm sao hơn là bước tới gần quỳ xuống hành lễ cung kính nói:

- Quách đại ca! Huynh đệ cung kính như bất phu tùng mệnh, xin Quách đại ca nhận của tiểu đệ một lạy.

Họ Quách cười ha hả reo lên:

- Hay lắm! Tốt lắm! Vậy là chúng ta đã kết tình huynh đệ kể từ nay!

Lão cảm kích vô cùng, cao hứng tiếp:

- Tiểu đệ chẳng khác nào Ngọa Thi Lâm Phong, nhân phẩm võ công đứng hàng đầu, chỉ có cái còn câu nệ quá. Đêm nay nếu lão ca ta không ép buộc, thì chúng ta đã bỏ qua cơ hội kết nghĩa huynh đệ ngàn năm có một này rồi. Ha ha ... ha ha ... ha ha ... Tiểu đệ đã nhận ta làm đại ca, ta bảo đảm là tiểu đệ sẽ không nhầm lẫn, thiệt thòi đâu!

Trầm Miên Tích hỏi:

- Tiểu đệ đã may mắn được đại ca chiếu cố cho phép kết thành vong niên chi giao, thật lấy làm thỏa mãn, chỉ còn chưa biết danh hiệu đại ca xưng hô ra sao?

Họ Quách gật đầu cười dài:

- Phải rồi, đáng lý ra chúng ta kết nghĩa huynh đệ rồi mà ngay cả danh tánh đại ca là gì tiểu đệ cũng không biết. Nhị vị sư phụ dày công rèn luyện tiểu đệ trở nên một bông hoa ưu tú trong đợt tài tuấn trẻ võ lâm hiện nay, hẳn cũng đã từng nói qua cho tiểu đệ biết về một số nhân vật võ lâm đã thành danh hiện nay chứ? Chẳng hay đệ có nghe nói đến một người mà những năm trước đây giang hồ vẫn gọi là Thất Hoa Quân Tử?

Nghe đến bốn tiếng Thất Hoa Quân Tử, Trầm Miên Tích đâm hoảng kinh.

Chàng đã nghe sư phụ Ngân Hà Tiên Tử đề cập đến Thất Hoa Quân Tử, khoảng ba mươi năm trước là Tây Bá Vương kỳ tuyệt chốn giang hồ một nhân vật mà cả hai phía lưỡng hắc bạch đều coi là "khó xài" nhất.

Tục rằng Thất Hoa Quân Tử Quách Diệp Thanh này hết sức kỳ quái và cuồng ngạo, hành động không sợ tiếng đời, không theo một luật định nào cả, độc lập cá biệt, khiến mọi ngươi khó phân biệt thiện hay ác, tà hay chính.

Người giang hồ nhận diện dung nghi tướng mạo của lão rất tuấn tú, bản tính liêm khiết nên cũng tự tôn thêm cho lão một ngoại hiệu Diện Sát Chân Quân.

Nhưng khoảng ba chục năm nay, Thất Hoa Quân Tử đã biệt dạng mai danh ẩn tích khiến ai ai cũng tưởng là lão đã chết. Nhưng nằm mộng cũng không ngờ được chính mình vừa mới kết nhận làm đại ca này chính là đại ma đầu từng khét tiếng võ lâm tiến sát thủ người, muôn người khi nhắc đến đều biến sắc mất cả nghị lực.

Chính bản thân Trầm Miên Tích không khỏi bàng hoàng trố mắt lắp bắp:

- Thì ra Quách đại ca vốn là ...

- Không sai! Lão ca ca đúng là Thất Hoa Quân Tử Quách Diệp Thanh. Ái chà! Không bước chân vào chốn giang hồ đã hơn ba mươi năm. Đời người đã làm cho thời gian thay đổi, dù không muốn già

cũng chẳng được.

Sẵn có bản tính phóng khoáng, bất cần đời mà bây giờ lão thốt lên câu nói này chứng tỏ lão đã ngao ngán cuộc đời lắm rồi.

Thất Hoa Quân Tử ngước mắt nhìn trời, bỗng nhíu đôi lông mày kiếm, lẩm bẩm tự nghĩ:

"Đã gần quá canh hai rồi!".

Trầm Miên Tích không nhịn được hỏi:

- Quách đại ca chắc đang đợi người nào?

Thất Hoa Quân Tử đáp:

- Không sai! Nhưng nếu qua hết canh ba này mà y không đến thì kể như gọi là bỏ cuộc ...

Nói đến đây, đột nhiên lão ồ lên một tiếng, rồi lại lẩm bẩm:

- Hay là y đã gặp phải chuyện gì không may mắn?

Trầm Miên Tích vội hỏi:

- Người mà đại ca đang đợi chẳng hay là ai?

Thất Hoa Quân Tử đáp:

- Đại ca đang đợi Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa!

Không khỏi chấn động tâm thần, Trầm Miên Tích tự nghĩ:

"Người đã mất tích mười ba năm rồi, chẳng lẽ có ước hẹn gặp nhau với Quách đại ca đêm nay tại đây?".

Thất Hoa Quân Tử cắt đứt luồng suy nghĩ của Trầm Miên Tích:

- Hiền đệ họ Trầm, có phải là người của Trầm gia trang không?

Trầm Miên Tích khẽ nhíu mày, lắc nhẹ đầu:

- Tiểu đệ không phải là ... Đại ca với Thánh Địa Nhân tiền bối là bằng hữu hay sao?

Thất Hoa Quân Tử mỉm cười nói:

- Đại ca đã không bước chân vào chốn giang hồ đã hơn ba chục năm nay rồi. Mà kể cả những lúc còn xông xáo can thiệp chuyện võ lâm thiên hạ, đại ca luôn đơn thân hành động chứ chưa từng có một bằng hữu nào cả ... Trong đời lão ca ca mãi hôm nay mới là lần đầu tiên kết bạn với hiền đệ thôi.

- Nếu thế đại ca với Thánh Địa Nhân có oán thù?

- Hiền đệ mới xông pha giang hồ nên suy xét còn non kém đơn sơ quá. Cứ nghĩ rằng trên giang hồ nếu không phải là bạn tốt thì là kẻ thù chứ gì? Ồ! Chẳng lẽ ngoài tình bạn và hận thù ra thì không còn những trường hợp thứ ba sao?

Trầm Miên Tích lặp lại:

- Trường hợp thứ ba!

Thất Hoa Quân Tử nói:

- Không sai! Đó không phải là bạn mà cũng chẳng phải là thù. Dưới gầm trời này có thiếu gì trường hợp ấy, nếu bảo rằng người nọ quen biết người kia thì đều là bạn cũ e không đúng. Bởi vì khi đã coi là bạn phải tương khí đồng thanh, trọn nghĩa chí tình, chia xẻ buồn vui, hiểu nhau, không tính toán vì nhau, không so đo ... Khi gặp đủ bằng hữu tri kỷ thì dù chết ngay cũng không hối tiếc, trọn đời một người muốn kết giao bạn hữu chân thành thật là khó khăn vô cùng. Lão ca chưa từng kết bạn với một người nào, quả là điều đáng buồn, nhưng chưa may mắn được người nào đáng tư cách làm bạn thì biết sao? Thà buồn mà khỏi đau khổ hận, còn như vô số những người mà lão ca quen biết chứ không gọi là bạn được!

Trầm Miên Tích cười hỏi:

- Do đó mà đại ca không có bạn?

Thất Hoa Quân Tử cười một tràng dài rồi nói:

- Thiên hạ thiếu gì bạn bè rượu thịt, trước mặt thì nói như xẻ nhà cho nhau, mà sau lưng thì bôi bẩn nhau chẳng tiếc lời, thẳng tay đâm lén chẳng ngại ngùng, thấy lợi thì ùn ùn lại không đuổi kịp, thấy hại liền xa lánh không sao tìm thấy được, loại bằng hữu ấy lão ca chẳng có còn hơn. Vì thế, dưới gầm trời này lão ca chỉ có hạng thứ ba tức là không bạn không thù.

- Vị Thánh Địa Nhân đã không phải là bạn hữu của đại ca, thế thì nhị vị ước hẹn gặp nhau ở đây làm gì?

Thất Hoa Quân Tử mỉm cười đáp:

- Đại ca và Trầm Khải Hoa gặp nhau có một lần, tự nhiên không thể gọi nhau là bằng hữu, nhưng

đó quả đáng bậc anh hùng hào kiệt.

Trầm Miên Tích thầm nhủ:

"Vậy thì người Quách đại ca nói chính là phụ thân của ta rồi!".

Thất Hoa Quân Tử ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, thoáng lộ vẻ thất vọng, khẽ tặc lưỡi thốt:

- Xem chừng y không đến được! Thật ra đại ca tuyệt tích giang hồ hơn ba mươi năm rồi.

Cách đây ba mươi năm, đại ca luyện tập chế một loại dược hoàn khử bệnh lâu già và trợ trưởng công lực. Đại ca bỏ hơn mười lăm năm liền đi khắp các danh sơn đại xuyên mà hái thuốc đó, đã hái gần đủ các món cần dùng rồi, duy chỉ có thiếu một món Thiên Niên Tuyết Sâm. Trong sách vở nói là phải kiếm thứ tuyết sâm ngàn năm mới được, chuyện đâu phải dễ, thật ra nếu có thứ bốn trăm năm cũng dùng được. Đại ca liền đến u cốc thuộc Tuyền Sơn tìm kiếm, nhưng ở đấy chỉ có củ sâm hai, ba trăm năm, kinh nghiệm cho thấy lòng vòng quanh đó chừng mười dặm có thể có loại sâm bốn trăm năm, đại ca bèn tiếp tục tìm kiếm, nhưng khi đại ca lần dò đến đáy cốc, chợt thấy một trung niên kiếm khách đang giữ được loại củ sâm trên năm trăm năm, đại ca vô cùng tiếc rẻ và bắt đầu thương lượng trung niên kiếm khách nọ bằng cách lấy trái Hỏa Long Châu đang mang trong người để xin đổi củ tuyết sâm.

Hỏa Long Châu chẳng những có công năng phi thường về kỵ hỏa chống nhiệt, chống mọi chất độc, giải trừ các trường hợp lạm thuốc, ngộ độc, lại là loại kỳ trân hy hữu thế gian.

Vị trung niên kiếm khách ấy nghe đại ca nói đã mất mười lăm năm đi tìm thuốc, chỉ còn thiếu một vị Thiên Niên Tuyết Sâm, bèn nhìn phớt qua trái Hỏa Long Châu một cái, rồi cười ôn hòa nói:

- Tại hạ chẳng qua trên đường đi qua Tuyền Sơn, ghé vào đào mấy củ sâm mang về phòng, khi nào cần thì dùng thế thôi, chứ thật ra chẳng cần kíp đại dụng, trong khi huynh đài đã mất mười lăm năm gian khổ tìm được các vị thuốc rồi, chỉ còn thiếu Thiên Niên Tuyết Sâm, tức là sự cần thiết của huynh đài trọng yếu hơn của tại hạ nhiều. Vậy xin huynh đài hãy lấy củ tuyết sâm mà dùng, còn như Hỏa Long Châu tuy là báu vật nhưng tại hạ không dám nhận.

Đại ca năm lần bảy lượt hết lời khẩn khoản van nài y nhận Hỏa Long Châu nhưng y nhất định không chịu, đại ca mới thỉnh giáo danh tánh, được y cho biết họ Trầm tên Khải Hoa, ngoại hiệu Thánh Địa Nhân ngụ ở Trầm gia trang miền Giang Hải. Đại ca nói y một năm sau khi luyện thuốc thành sẽ đến U Minh Cốc chơi. Y bằng lòng và mỗi bên cáo biệt nhau. Mãi cho đến một năm sau, khi đại ca đã luyện thành dược hoàn, nhưng đúng ngày ước hẹn lại chẳng thấy Thánh Địa Nhân đến. Vài tháng sau, đại ca tự mình tìm đến Trầm gia trang thì Thánh Địa Nhân đi vắng còn lâu mới về. Mãi cho đến một hôm cách đây mười ba năm, Thánh Địa Nhân đột nhiên tìm đến U Minh cốc, nhưng gặp lúc đại ca đang rèn luyện môn thần công, cần đóng cửa lánh người ngoài mười năm, nên y đã rời khỏi U

Minh Cốc. Nhưng ngoài vách đại ca có để lại vài câu cho hay mình đi viễn du mười năm mới về. Thánh Địa Nhân cũng ghi trên vách đá lời hẹn ước với đại ca vào giữa canh hai đúng tháng mười vào mười ba năm sau sẽ gặp nhau trên Lạc Nhạn Phong ở đỉnh núi này, tính ra là chính đêm nay. Nếu đêm nay Thánh Địa Nhân lại không đến phó ước, không biết y có gặp biến cố gì chăng?

Nói tới đây, sắc diện Thất Hoa Quân Tử đăm chiêu đầy vẻ thất vọng.

Trầm Miên Tích thầm nghĩ:

"Như vậy Quách đại ca quả nhiên chờ đợi thân phụ mình chứ còn ai nữa. Hóa ra Quách đại ca vẫn chưa hay biết thân phụ mình đã chết từ mười ba năm nay.".

Nghĩ như thế, bất giác Trầm Miên Tích cung kính vái dài nói:

- Vãn bối không biết lão tiền bối có quen biết trước với gia phụ nên quá thất lễ.

Thất Hoa Quân Tử đột nhiên đưa đôi mắt nhìn Trầm Miên Tích, cười to lên:

- Sao? Tiểu đệ là lệnh lang của Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa ư? Ha ha ha! Quả nhiên kỳ phụ tất sinh kỳ tử. Ha! Ha! Ha! Quả nhiên kỳ phụ tất sinh kỳ tử! Ha ha ... ha ha ...

Nhưng mà lão ca há đã chẳng nói rõ là gì? Lão ca với lệnh tôn bất quá chỉ mới gặp nhau một lần, chưa thể gọi là bạn đồng nghĩa, huống chi chúng ta đã chính thức kết thành vong niên huynh đệ rồi, hiền đệ quả là tiểu huynh đệ của lão ca rồi, dù ngàn vạn năm cũng không thể thay đổi được khác hơn. Tiểu đệ đừng câu nệ hình thức, lễ nghi thường tình như vậy! A!

Lệnh tôn hiện giờ ở đâu?

- Thưa, gia phụ đã mất từ mười ba năm về trước rồi.

Thất Hoa Quân Tử sửng sốt:

- Đã chết? Ai đã giết lệnh tôn?

Trầm Miên Tích đau đớn đáp:

- Huyết Ma Phong Trần, Giáo chủ Hỏa Đăng Giáo.

Liền sau đó, Trầm Miên Tích thuật lại việc mà mẫu thân mình kể cho nghe, đến chuyện Tế Đài Hán Tử hạ sát sư phụ Thất Độc Thần Chưởng, sau đó nhờ Ngân Hà Tiên Tử cứu khỏi cái chết dưới bàn tay Huyền Thiên Lão Quái và đến nỗi oan tại Khánh Vân tiêu cục.

Thất Hoa Quân Tử bật một tràng cười dài, thanh âm lanh lảnh khiến người nghe phải ớn xương

lạnh gáy. Lão thốt:

- Đã ba mươi năm qua, lão ca không dấn bước chốn giang hồ, phường tiểu ma hoại quỷ dám ngang nhiên trở thành thứ nọ thứ kia gây gió nổi sóng.

Lão suy tư một lúc rồi tiếp:

- Chúng ta là huynh đệ, huyết cừu của hiền đệ cũng là mối bận tâm của lão ca.

Nói đến đây, lão liền lấy trong người ra một hồ lô nhỏ bằng ngọc ửng sắc hồng, trút ra một hoàn thuốc màu đỏ tươi rồi cười nói:

- Đây là Toàn Phương Linh Đơn mà lão ca đã mất ròng rã mười lăm năm mới luyện thành, công năng bồi bổ chân khí, tự trường công lực, người luyện võ chỉ cần uống một viên sẽ gia tăng mười năm công lực dĩ thượng. Vậy tiểu đệ mau uống một viên đi.

Trầm Miên Tích ngạc nhiên:

[mất mấy dòng của trang] mơ cũng khó được. Tuy nhiên nó càng quý thì tiểu đệ càng nên uống vào, đã là tiểu đệ của đại ca thì đáng gì một viên thuốc đến phải sợ uổng. Không được dài dòng nữa, bây giờ đang đúng giữa giờ tý, thật là thích hợp. Tiểu đệ mau uống vào đi, rồi vận công liền cho linh đơn lưu hành cửu cung tự trường công lực.

Dược hoàn vừa vào miệng, liền tan theo nước miếng, mùi thơm kỳ diệu liền tiến nhập thẳng vào huyệt Đan Điền của Trầm Miên Tích.

Thất Hoa Quân Tử liền bảo:

- Tiểu đệ mau ngồi xếp bằng, điều tức hành công ngay đi.

Trầm Miên Tích y lời, ngồi bệt xuống đất, vận khí chạy vào các kinh mạch.

Chàng vừa vận khí liền cảm thấy khí công sung mãn, luồng hương kỳ diệu của linh đơn biến thành một khối nhiệt lưu, xông vào tận khắp cơ thể huyết mạch khiến chàng nghe cơ thể muốn tùy nhịp hô hấp mà bay bổng lên.

Qua thời gian vận công như thế chừng nửa giờ mới xong, hiệu năng của Toàn Phương Linh Đơn đủ hòa lẫn hoàn toàn vào huyết mạch cốt tủy, chàng từ từ mở mắt đứng lên.

Sau đó, Thất Hoa Quân Tử đưa cho chàng hai viên Toàn Phương Linh Đơn và truyền thụ tuyệt kỹ Hỏa Long Thần Công cho Trầm Miên Tích ...

Bình minh vừa ló dạng, Trầm Miên Tích đã luyện thành thục môn Hỏa Long Thần Công.

Thất Hoa Quân Tử nói:

- Ba mươi năm trước trên chốn võ lâm giang hồ nổi tiếng hai nhân vật võ công thượng thặng là đại ca và Thần Phong Hiệp Sĩ. Y ta đã gửi thân vào cửa Phật, nhưng nghe đồn đã có truyền nhân, vậy tiểu đệ cố tìm truyền nhân của y mà kết bạn thâm giao.

Lão vừa dứt lời, thân hình đã phiêu dật lướt đi ...

Trầm Miên Tích thầm nghĩ:

"Theo lời Hoa muội nói cho ta biết, vậy thiếu nữ áo đen bịt mặt Trâm Hoa Mai đích thị là đệ tử chân truyền của Thần Phong Hiệp Sĩ. Ôi! Số trời đã định!".

Trầm Miên Tích nghẹn ngào đứng nhìn Thất Hoa Quân Tử mất hút trong màn sương mù dày đặc ...

Chương 11: Ác Ma Đền Tội

Mây phủ đầy đỉnh núi, bầu trời u ám đượm vẻ thê lương, gió thổi vi vu. Trên con đường từ Bắc Hà xuôi về phương đông, một trang thanh niên tuấn tú khoát áo bạch bào, chạy như cơn gió lốc ...

Gió vẫn càng lúc càng mạnh, lạnh buốt thấu xương, thế mà chàng thanh niên nọ không ngừng gia tăng cước trình. Chàng thanh niên ấy chẳng ai xa lạ, chính là Trầm Miên Tích.

Trời đã tối hẳn, màn đêm buông xuống cách xa hai thước không thấy bóng người, nhưng với đôi nhãn tuyến tinh nhạy, Trầm Miên Tích vẫn dùng thuật phi hành chạy như bay như biến.

Trầm Miên Tích nhẹ nhàng tung mình chạy tới cổng Mễ gia trang, thấy hai cánh cửa đóng chặt, bèn giơ hai tay gõ mạnh, không hề có tiếng động tĩnh thì lấy làm lạ.

Tâm trí càng khẩn trương, Trầm Miên Tích vận dụng công phu vào hai tay đánh ra một chưởng.

Ầm một tiếng!

Hai cánh cửa mở toang ra, ở trong Mễ gia trang lặng ngắt như tờ, tối om khiến Trầm Miên Tích càng thấy hồi hộp trong lòng.

Trầm Miên Tích vận dụng đôi nhãn quang sáng quắc, tập trung tư tưởng, tiếng muỗi bay cũng nghe thấy, thận trọng rón rén bước vào trong gia trang. Đi được mấy bước, bỗng chàng quay mình trở lại đóng chặt hai cánh cửa, rồi mới bước thẳng vào trong, đi qua một chiếc sân rộng, tới nơi đại sảnh chàng điềm nhiên bước vào.

Ở trong đại sảnh tối đen như mực, một luồng gió lạnh thổi ào theo, những bức tranh treo trên tường bị luồng gió thổi đập vào vách nghe xào xạo, khiến cho cảnh vật càng trở nên rùng rợn, huyền bí ...

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, thấy xác người nằm la liệt trong đại sảnh, chàng vội lấy trong người ra viên đá đánh lửa và châm vào ngọn nến đặt trên bàn.

Chàng bặm môi cho khỏi phát ra tiếng khóc khi nhận thấy hai xác chết của vợ chồng Mễ Bách Linh nằm ở cuối đại sảnh.

Chàng chạy ào tới nằm phục bên cạnh hai thi hài vợ chồng Mễ Bách Linh:

- Sư thúc ... sư thúc mẫu ...

Chàng quỳ như vậy cho đến sáng, rồi khẽ giật mình khi có người khẽ vỗ nhẹ lên vai.

Chàng từ từ quay lại và nhận ra ngay người ấy là Tuyết Sơn Chân Quân Lý Thiên Kỳ, bạn thân của Mễ Bách Linh.

Chàng sụp xuống lạy chào, nước mắt trào ra mà không nói nên lời.

Tuyết Sơn Chân Quân thở dài:

- Con hãy đứng lên!

Trầm Miên Tích đứng dậy, đôi mắt rực lửa căm hờn:

- Hơn một trăm sinh mạng tại Khánh Vân tiêu cục không phải do tiểu điệt hạ sát đâu.

Bữa nay đã đủ tang chứng rồi. Vụ này được trả bằng hai mươi mấy mạng người của Mễ gia trang. Sư thúc thử nhìn kỹ lại vẻ mặt của hai mươi mấy xác chết kia, có ai ra chiều khủng khiếp mà chết không?

Tuyết Sơn Chân Quân nhìn kỹ lại một lượt, quả nhiên mặt xác chết nào cũng tươi tỉnh, tựa hồ như họ chết trong bình thản.

Trầm Miên Tích tiếp lời:

- Sư thúc, sư thúc mẫu và những gia nhân chết vì tiếng đàn nên vẻ mặt vẫn hòa vui.

Còn vết xám trên ngực là lúc họ chết rồi hung thủ mới giả tạo ra. Nếu họ chết về Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng thì ruột gan bên trong phải tan nát. Sư thúc thử kiểm nhận lại, coi có đúng thế không?

Tuyết Sơn Chân Quân xoay mình đến xem xét thương thế các tử thi, đoạn đến bên cạnh Trầm Miên Tích trầm giọng:

- Vụ này ngươi mắc tiếng oan rồi!

Đoạn hai người tẩm liệm các xác chết đến trưa mới xong việc chôn cất tất cả người trong Mễ gia trang.

Xong xuôi đâu đấy, Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân rời khỏi Mễ gia trang nhắm hướng bắc phi hành.

Đi được nửa ngày đường, hai người xuyên qua một cụm rừng yên lặng như tờ, không một tiếng

động nhỏ. Chân hai người giẫm lên đất cát kêu sột soạt.

Lúc này tuy giữa ban ngày mà trong rừng vẫn tối mù tối mịt.

Bỗng nhiên có tiếng người vọng lại:

- Trầm Miên Tích, ngươi đừng hòng ra khỏi phiến đá ngoài ba trượng.

Trầm Miên Tích kinh ngạc, vì rõ ràng là tiếng người phát ra trong vòng bốn trượng, nhưng sao không thấy một dạng hình.

Mục lực chàng hiện nay rất sắc bén, thế mà chàng đảo mắt nhìn khắp lượt một lần nữa cũng chẳng thấy bóng người.

Chỉ trong chốc lát, giọng người ban nãy lại vang lên:

- Trầm Miên Tích, số ngươi đã định!

Trầm Miên Tích trỗi một tràng cười tợn, quát hỏi:

- Ngươi là ai, hãy xuất đầu lộ diện. Ngươi ỷ vào cái gì mà cầm được ta, không cho ta ra khỏi đây ngoài ba trượng?

Tiếng người kia đáp:

- Mi không tin cứ thử xem!

Tuyết Sơn Chân Quân khẽ giọng:

- Tích điệt, chúng ta đã lọt vào cạm bẫy rồi!

Trầm Miên Tích cứng cỏi đáp:

- Sư thúc yên tâm.

Dứt lời, chàng liền đi về phía có tiếng người. Chàng đi được đúng ba trượng, liền dừng lại cười thầm nghĩ bụng:

"Tên nào thật còn ấu trí quá, dám giở trò ngáo ộp dọa mình.".

Rồi Trầm Miên Tích khoa chân bước ra ngoài, ngờ đâu vừa đi được một bước, mắt chàng hoa lên vì đầu đập vào một gốc cây.

Tuyết Sơn Chân Quân la lớn:

- Thiên La Địa Võng!

Trầm Miên Tích dường như chẳng nghe lời cảnh tỉnh của Tuyết Sơn Chân Quân, liền lùi [mất mấy dòng của trang] Chốc lát, bỗng nhiên phóng ra một chưởng, quát lớn:

- Ngươi là ai?

Bình! Một tiếng vang lên.

Chưởng lực của Trầm Miên Tích hoàn toàn bị hất ngược lại khiến chàng phải lùi ba bước.

Rồi rẹt một tiếng, bóng người thấp thoáng.

Trầm Miên Tích vừa thấy Hồng Diện Lão Ma tức giận quát lên:

- Hoàng Thiếu Phong! Thì ra là mi. Chắc mi còn nhớ ba năm về trước, món nợ tại Phù Long Cốc mà đại sư huynh mi là Tế Đài Hán Tử sát hại sư phụ ta chứ? Còn nữa, Hỏa Đăng Giáo lại hại hơn trăm mạng người trong Khánh Vân tiêu cục và hơn hai chục người tại Mễ gia trang.

Tuyết Sơn Chân Quân lớn tiếng chen vào:

- Đúng là bọn ác ma Hỏa Đăng Giáo, giết người không gớm tay.

Liền sau đó, hai bóng người xuất hiện đứng sau Hồng Diện Lão Ma, Trầm Miên Tích vội hỏi Tuyết Sơn Chân Quân:

- Sư thúc, hai lão vừa đến là ai vậy?

- Bọn họ là Nhị Hộ pháp của Hỏa Đăng Giáo.

Trầm Miên Tích nư giận xông lên đỉnh não, vận Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng nhắm đánh vào một cây lớn.

"Sầm!".

Thân cây cháy đen lại.

Chàng phóng phát chưởng thứ hai, thân cây lay động, cành lá rụng xuống tới tấp.

Đột nhiên chàng gầm lên một tiếng, đánh luôn ra ba chưởng.

Một cây lớn đổ xuống ...

Chỗ này là trung tâm trận pháp, cây đó đổ tức là thế trận bị phá vỡ. Ánh dương quang hắt vào

được, sáng rỡ cả lên.

Trầm Miên Tích đưa mắt nhìn Hồng Diện Lão Ma cùng hai lão Hộ pháp vận bạch bào.

Dường như ba lão này đang ngạc nhiên vì trận thế bị phá vỡ.

- Hồng Diện Lão Ma, hơn một trăm mạng người bị giết tại Khánh Vân tiêu cục trong thành Yên Kinh và hơn hai chục người của Mễ gia trang, phải chăng là do Hỏa Đăng Giáo gây ra?

Hồng Diện Lão Ma không lộ vẻ gì bối rối, lạnh lùng nói:

- Ai cũng nhìn rõ mi đã dùng Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng đánh chết họ, mi còn đóng kịch gì nữa?

- Mi phải chết!

Rồi chàng nhảy xổ về phía trước phóng chưởng đánh ra.

Hồng Diện Lão Ma nghiêng người né tránh, rồi lớn tiếng quát:

- Ranh con, bữa nay mi đừng hòng thoát khỏi tay của Hồng Diện Lão Ma này.

- Rồi mi sẽ biết ta có thoát hay không!

Dứt lời, Trầm Miên Tích lập tức phóng Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng ra, bóng chưởng mịt mờ ùn ùn chụp xuống Hồng Diện Lão Ma.

Lão ta muốn tránh cũng không được, đành vận hết sức bình sinh phóng chưởng đón đỡ kình phong của đối phương.

"Sầm!".

Hồng Diện Lão Ma rên lên thê thảm, lùi lại bảy, tám bước, sắc mặt tái mét.

Trầm Miên Tích cũng lùi lại một bước dài và cảm thấy khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Hồng Diện Lão Ma định thần lại, nhìn hai lão Hộ pháp kính cẩn nói:

- Tại hạ bất tài không thể địch lại thằng lỏi đó. Xin Viên, Lang Hộ pháp thành toàn cho.

Trầm Miên Tích lớn tiếng quát:

- Lão thất phu, dù mi mời sư phụ ngươi đến, ta đây há sợ sao. Hãy tiếp chưởng của ta đây.

Chàng điều dưỡng một lúc rồi hỏa tốc chuyển thế đứng thẳng lên, tay trái từ từ cất lên, năm ngón chĩa đứng chỉ trời, rồi đột nhiên chỉ thẳng về hướng đối phương.

Hồng Diện Lão Ma hoảng kinh:

- Hỏa Long Thần Công!

Gầm lên một tiếng, lão nhảy chéo sang tả năm bước.

Viên Hộ pháp vung tay lên, lập tức một luồng kình lực vô hình cực kỳ mãnh liệt phóng ra đối kháng với ngọn Hỏa Long Thần Công của chàng.

Sầm một tiếng buốt óc động tim.

Ngờ đâu Viên Hộ pháp vẫn đứng vững như tượng đồng, về phần Trầm Miên Tích phải hồi bộ một bước.

Vien hộ pháp giương cặp mắt sáng quắc rùng rợn nhìn chằm chặp Trầm Miên Tích.

Chàng cả kinh tự hỏi:

- Hỏa Long Thần Công không kềm chế được lão, không biết lão đã luyện thứ nội công gì?

Trầm Miên Tích kinh hãi vô cùng, bỗng thấy Viên hộ pháp lại nhe răng nhìn chàng cười, cái cười này làm cho tâm thần chàng dao động, chàng lẩm bẩm:

- Lạ quá! Chuyện này là thế nào? Sao chân lực mình đột nhiên không tụ lại được?

Ánh hung quang ở mắt Viên Hộ pháp mỗi lúc một mạnh thêm.

Trầm Miên Tích không đề tụ được chân lực, đầu óc chàng dần dần hôn mê đi. Thần trí chàng không còn tỉnh táo nữa, nhưng nhờ được công lực thâm hậu, trước khi thần trí hôn mê, đột nhiên chàng phát giác hiện tượng này xảy ra chỉ do cặp mắt của Viên hộ pháp tác quái, mình phải nhìn đi chỗ khác để tránh hai con mắt của lão. Nhưng cặp mắt của chàng tựa hồ không chịu nghe theo tâm trí chỉ huy, cứ nhìn chằm chặp vào đối phương, đầu óc chàng mỗi lúc một tối tăm hơn.

Cũng thời gian ấy, Tuyết Sơn Chân Quân cũng có cảm nhận như Trầm Miên Tích rồi lão cũng hôn mê trầm trầm.

Đột nhiên, một thanh âm rót vào tai Trầm Miên Tích khiến cho toàn thân chàng run lên. Nhưng đó là phép truyền âm của một tay có bản lĩnh ghê gớm, nên Hồng Diện Lão Ma và hai Hộ pháp đều không nghe thấy.

Trầm Miên Tích run lên một cái, rồi hốt nhiên thoát được sự kềm chế của mục quang đối phương.

Chàng ngấm ngầm vận chân khí, thấy đã lưu thông như thường.

Viên Hộ pháp cũng phát giác ra Trầm Miên Tích đã thoát khỏi sự kềm tỏa của mình, lập tức hô lên:

- Cẩn thận!

Tiếng hô của Viên Hộ pháp còn đọng ở bờ môi, Trầm Miên Tích đã gầm lên một tiếng như trời long đất lở, đồng thời hữu thủ bủa ra một chưởng thần sầu quỷ khốc.

Hồng Diện Lão Ma chẳng khác nào chiếc diều đứt dây, bị ngọn Nghinh Phong Phá Lãng tuyệt kỹ thứ bảy trong Thất Độc Thần Chưởng của sư phụ là Tống Kiệt, đánh bay ngược ra xa ba trượng hơn.

Lão oẹ lên một tiếng, hộc máu tươi ra thành vòi rồi tắt thở luôn tại chỗ.

Lang Hộ pháp gầm lên như cọp rống:

- Nhóc con muốn chết!

Bóng người lấp loáng, Lang Hộ pháp hữu thủ bủa ra một chiêu Ngọc Bảo Lâm Ly, đồng thời Viên Hộ pháp tả thủ bồi tiếp một ngọn Hàn Chí Công.

Hai luồng chưởng lực như sóng xô thác cuộn, ào ào mãnh liệt chụp xuống người chàng trai họ Trầm.

Vòng người đi tránh được mé tả, còn mé hữu Trầm Miên Tích phải tung liền một chiêu Thương Phủ Song Hùng, tuyệt kỹ thứ năm trong Thất Độc Thần Chưởng.

Chưởng lực chạm nhau đánh bình một tiếng, làm cho cát bay đá chạy.

Trầm Miên Tích loạng choạng lùi lại một bước.

Lang Hộ pháp lạng người đi như chiếc bóng, phóng ra một ngọn Bát Hương Phong Vũ.

Trầm Miên Tích kêu lên một tiếng, vận hết sức bình sinh xuất Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng ra chống đỡ kình phong của đối phương.

Ầm một tiếng kinh thiên động địa, mường tượng như núi lệch non nghiêng!

Ngực Trầm Miên Tích nghẹt thở, rồi miệng phun máu tươi ra, chàng loạng choạng lùi lại đến năm, bảy bước, miệng lẩm bẩm:

- Thế là hết đời ta!

Bỗng lại có thanh âm rót vào tai Trầm Miên Tích:

- Ngươi tựa lưng vào một gốc cây ở mé tả.

Trầm Miên Tích gắng gượng lạng người đi một cái, tựa lưng vào gốc cây.

Viên Hộ pháp nhảy tới chỉ còn cách Trầm Miên Tích ba bước, bật tiếng cười ha hả thốt:

- Trầm Miên Tích, mi chịu chết đi thôi. Hôm nay mi có chắp cánh cũng không thoát khỏi tay lão phu.

Trầm Miên Tích bắn tia mắt căm hờn, cười sắc lạnh:

- Lão ác ma, ta hận chưa ăn thịt ngươi, lột da ngươi được!

- Đáng tiếc là mi chết đến nơi rồi!

Giữa lúc ấy, Trầm Miên Tích cảm thấy một luồng khí nóng ghê gớm vô cùng do huyệt Mạch Môn ở sau lưng trút vào người chàng.

Luồng nhiệt khí ấy chạy ra tới hai bàn tay. Lòng chàng khấp khởi mừng thầm, biết rằng có người ám trợ mình.

Luồng chân lực trút vào sau lưng Trầm Miên Tích mỗi lúc một mạnh thêm.

Bỗng Trầm Miên Tích quát to:

- Hãy tiếp chưởng của ta đây!

Lồng với tiếng quát, từ lòng bàn tay chàng bủa ra một luồng kình phong tựa bão táp xẹt nhanh về hướng Viên hộ pháp.

Viên hộ pháp gằn giọng:

- Ôn con muốn chóng chết, lão phu đây sẽ thành toàn cho mi.

Kèm với tiếng thét rợn người, lão khẽ phấp nhanh tay áo.

Hai người chỉ đứng cách nhau ba bước, chưởng lực hai bên chạm nhau mãnh liệt.

Trầm Miên Tích chỉ rung người lên một chút.

Còn Viên Hộ pháp rú lên một tiếng khủng khiếp, ngã bật ngửa ra, miệng phun máu tươi tung tóe.

Trầm Miên Tích lại vung tả thủ lên:

- Nằm xuống này!

Diễn biến đột ngột này khiến Lang Hộ pháp sửng sờ vài giây, rồi nhanh như đường tên vừa bật khỏi nỏ, lão nhảy vụt tới quát lên một tiếng, phóng chưởng ra đánh sầm một tiếng.

Người lão lấp loáng hai cái thật nhanh đã ôm được Viên Hộ pháp nằm dưới đất, chớp mắt đã mất dạng.

Trầm Miên Tích lấy trong túi áo một hoàn thuốc bỏ vào miệng, đoạn vận công điều dưỡng. Lát sau thấy thương thế đã đỡ nhiều, liền lấy thêm một hoàn thuốc nữa nhét vào miệng Tuyết Sơn Chân Quân và điều công chữa thương cho lão.

Đã gần cạn tuần trà, Trầm Miên Tích mới rút tay khỏi huyệt Đan Điền của Tuyết Sơn Chân Quân.

Lão thốt:

- Di Hồn Mê Tâm Đại Pháp của lão họ Viên đáng ngại thật!

Đoạn hai người chạy thẳng tới Long Bình thành, toàn thành đều căm hận Trầm Miên Tích.

Hai người tìm vào một quán cơm rượu, chọn chiếc bàn vắng, ngồi xuống lắng nghe họ bàn tán về chuyện An Vĩnh tiêu cục bị Trầm Miên Tích giết hết.

Chàng tức giận đến cực điểm, ngồi đứng không yên.

Tửu bảo đưa rượu thịt đến, nhưng chàng chẳng còn lòng dạ nào ăn uống nữa.

Tuyết Sơn Chân Quân thấy vậy, ép nài chàng cho bằng được.

Trầm Miên Tích ăn cho qua chuyện, đoạn lấy ít bạc vụn trả tiền, rồi nói với Tuyết Sơn Chân Quân:

- Lý thúc thúc, chúng ta đến Long Bình chậm một bước, chi bằng sang thẳng Phòng Sơn.

Tuyết Sơn Chân Quân gật đầu cho là phải, đoạn hai người rời khỏi tửu quán.

Đi quá nửa ngày, Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân đến Phòng Sơn cũng trễ chậm, Kỳ Long tiêu cục ở đây cũng bị đại nạn. Bao nhiêu người trong tiêu cục cũng không còn một người nào sống sót.

Trầm Miên Tích trong dạ bồn chồn, tuy trời tối nhưng chàng bàn với Tuyết Sơn Chân Quân hãy đến Thủy Lại, và họ đến nơi vào khoảng canh ba.

Trầm Miên Tích vừa vào trong thành, chợt nghe tiếng đàn vọng lại, vội vàng nói:

- Bọn chúng đang động thủ.

Lập tức chàng và Tuyết Sơn Chân Quân gia tăng cước lực chạy thẳng về phía có tiếng đàn.

Ngờ đâu lúc hai người đang chạy vội, bỗng trong bóng tối có tiếng quát:

- Đứng lại!

Trầm Miên Tích dừng chân nhìn kỹ, té ra là Huyền Thiên Lão Quái. Chàng căm hờn thét vang:

- Thì ra là lão già chưa chết. Ta hận chưa bằm nát xác mi ra để trả mối thù ba năm về trước.

Huyền Thiên Lão Quái vẻ mặt thâm trầm nham hiểm, cười khẩy hai tiếng, xòe năm ngón tay ra chụp xuống trước ngực Trầm Miên Tích.

Chàng lùi lại ba bước, lớn tiếng quát:

- Ta phải đập chết mi.

Huyền Thiên Lão Quái dường như đã biết chưởng lực của Trầm Miên Tích khá lợi hại, vội biến trảo thành chưởng, rồi cứ để nguyên thế phóng ra.

Binh một tiếng vang lên, lúc này Trầm Miên Tích mới thấy đối phương biến đổi chiêu thức cực kỳ mau lẹ và nguy hiểm vô cùng. Chàng ngấm ngầm kinh hãi, lùi lại luôn mấy bước.

Huyền Thiên Lão Quái cũng thét lên một tiếng thật to, rồi đang thế chưởng lại trở thành thế trảo, chộp xuống ngực đối phương.

Trầm Miên Tích nhanh như chớp, thối bộ hai bước, bủa gấp một chiêu Hỏa Long Thần Công, chưởng phong mãnh liệt vô cùng bao trùm cả thân thể Huyền Thiên Lão Quái.

Sửng sốt chưa kịp lùi lại, Huyền Thiên Lão Quái đã nghe binh một tiếng khô khan, oẹ lên rồi miệng phun ra một búng máu tươi và bị hất lùi lại đến một trượng.

Trầm Miên Tích chớp động thân ảnh, kèm với tiếng quát như trời long đất lở, kình phong từ lòng bàn tay hữu chàng túa ra như cơn bão dữ.

Một tiếng rú thảm thiết cất lên từ cửa miệng Huyền Thiên Lão Quái, người lão cất bổng lên không trung dư ba trượng cao rồi té huỵch trở xuống, nằm bất động.

Chương 12: Mỹ Nhân Kế

Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân tìm đến Mộ Dung tiêu cục, cảnh tượng ở đây cũng chẳng khác nào Kỳ Long tiêu cục mấy ngày trước.

Hai người còn đang bần thần, bỗng tiếng đàn ma quái kêu lên hai tiếng tình tang, rồi hai người ngã khuỵu xuống, hôn mê trầm trầm.

Liền khi ấy, một bóng đen bịt mặt không biết từ đâu lao tới, xớt gọn hai người rồi lao vút đi, lát sau mất dạng.

Khi tỉnh dậy Trầm Miên Tích thấy mình đang nằm trong nách một người lạ, chàng hé mắt nhìn thấy Tuyết Sơn Chân Quân cũng vậy.

Chàng nghe có mùi thơm thoang thoảng phát ra từ người đã ôm mình, bất giác chàng đưa tay qua lưng đối phương và siết nhẹ.

Thấy đối phương không phản ứng gì, Trầm Miên Tích liền đưa tay còn lại kéo vuông lụa màu đen che mặt, liền để lộ ra một gương mặt kiều diễm ...

Phịch phịch hai tiếng, Trầm Miên Tích và Tuyết Sơn Chân Quân đều rơi xuống đất. Thì ra thiếu nữ áo đen nọ vì đã bị Trầm Miên Tích thấy mặt, liền ném hai người xuống đất, gương mặt tỏ ra bất bình càng làm cho vẻ đẹp của nàng tăng lên bội phần.

Trầm Miên Tích lồm cồm đứng dậy, định thần nhìn kỹ rồi gọi:

- Trâm Hoa Mai! ...

Thiếu nữ áo đen nọ nghe Trầm Miên Tích gọi đúng ngoại danh của mình, lộ vẻ sửng sốt:

- Tại sao thiếu hiệp ...

Nàng vừa thốt đến đó, bất thần một giọng cười âm trầm từ đầu rừng vọng lại, tiếp theo đấy một lão già thanh bào nhanh như điện xẹt lao ra.

Trâm Hoa Mai đích thị là nàng thiếu nữ áo đen, vội quay đầu.

Ánh mắt nàng lập tức chạm ngay lão già áo xanh nọ. Nối bước sau lưng lão còn có mấy chục tên

quái nhân với trang phục kỳ dị, mặt mũi tên nào cũng gớm ghiếc như ma quỷ âm ty.

Trong tay những tên quái nhân nọ đều một ngọn huyết kỳ.

Trâm Hoa Mai biết ngay bọn này là người của Hỏa Đăng Giáo và bọn chúng đang dàn thành trận Huyết Kỳ.

Lão già áo xanh vội dứt ngay tràng cười âm trầm, quắc mắt nhìn Trâm Hoa Mai:

- Huyền Thiên Phó Giáo chủ phải chăng bị ngươi sát hại?

Té ra Huyền Thiên Lão Quái chính là phó Giáo chủ của Hỏa Đăng Giáo.

Sau phút định thần, Trâm Hoa Mai trừng mắt hừ lại:

- Phải thì sao?

Liền theo đấy, nàng thò tay vào túi móc ra một viên thuốc nhét vào miệng Trầm Miên Tích, còn Tuyết Sơn Chân Quân vẫn còn hôn mê nằm dưới đất. Chẳng qua Trầm Miên Tích nội lực thâm hậu hơn lão nên tỉnh trước.

Bất chợt khi ấy, bóng xanh vụt nhoáng động, tiếp theo đấy là một luồng kình phong ầm ầm như sóng vỗ ập xuống phía nàng.

Trâm Hoa Mai vội tréo tay quật ra một chiêu phản kích.

Hai luồng kình lực va mạnh vào nhau, lập tức vang lên một tiếng nổ to như sét động, lão già áo xanh lảo đảo bật lùi bốn bước mới gượng lại được, sắc mặt nặng nề khác thường.

Trâm Hoa Mai cũng lảo đảo đôi vai mấy lượt, cố lắm mới khỏi thối lui.

Thì ra lão già áo xanh thấy Trâm Hoa Mai nhét viên thuốc vào miệng Trầm Miên Tích, vốn kinh nghiệm già dặn, lão lập tức xuất thủ. Ngờ đâu lão đã nhanh, Trâm Hoa Mai lại càng nhanh hơn.

Qua thế chưởng giao tay, lão vô cùng sửng sốt vì nhận thấy chưởng lực của đối phương vô cùng hùng hậu.

Lão trầm giọng quát lên:

- Con nhỏ kia, mi là ai?

Trâm Hoa Mai nhếch lạnh vành môi:

- Ta là ta, là một cô gái đây, ngươi không thấy à?

Giọng lão già áo xanh thốt lên như rống:

- Ta đâu phải là quáng gà mà chẳng nhìn ra mi là gái, lão phu muốn hỏi tên họ là gì, xuất xứ từ sư môn nào, tại sao lại giết Huyền Thiên Phó Giáo chủ của bổn giáo?

- Lão già lẩn thẩn hỏi chi mà nhiều lắm thế? Ta làm sao nhớ hết để trả lời!

Lão già áo xanh rít lên:

- Đừng giả vờ ngốc nghếch mà toi mạng. Bổn Phó Giáo chủ chỉ hỏi mi tên gì, sư tôn là ai, thế thôi. Trả lời ngay.

Trâm Hoa Mai làm màu ngoe ngoẩy:

- Ơ ... ơ ... Làm gì mà hung hăng thế? Làm thân con gái phải giữ gìn tên tuổi bí mật, ngươi là ai cũng mặc, biết hay không đấy cũng là tùy ngươi.

Quái nhân áo trắng đứng sau lưng lão già áo xanh bỗng sấn lên trước mặt lão già, vòng tay cung kính:

- Khải bẩm Phó Giáo chủ, con bé này đúng là khùng thật, để ty chức thay lệnh bắt ả vậy!

Thì ra lão già áo xanh chính là Ngô Bách Nhạn, ngoại hiệu Lôi Hổ Nam Mỹ, Phó Giáo chủ thứ hai của Hỏa Đăng Giáo.

Lôi Hổ Nam Mỹ nghe xong gật đầu:

- Tốt lắm! Nhưng ngươi cần hiểu rõ thân phận lai lịch của nàng ta mà chớ tiểu tâm đấy nhé!

Quái nhân áo trắng gật đầu cung kính:

- Bẩm vâng!

Lập tức gã rung động ngọn huyết kỳ trong tay, lầm lì tiến đến trước mặt Trâm Hoa Mai, nhếch môi cười âm trầm:

- Cô nương nên thành thật nói ra thân phận lai lịch của mình, may ra bổn Đường chủ sẽ giúp cô, xin Phó Giáo chủ tha cho toàn mạng.

Trâm Hoa Mai đáp lại bằng một câu hỏi khác:

- Hình thù gớm ghiếc như thế, ngươi là một quái vật hay là người?

Quái nhân áo trắng giọng thoáng bất mãn:

- Tất nhiên phải là người, con gái gì mà ăn nói ngông nghênh quá thế?

- Nhưng sao ta thấy mặt mày ngươi y như là quỷ?

Quái nhân áo trắng bật cười ha hả:

- Cô nương thấy mặt mũi lão phu khó coi lắm à? Giả sử như cô nương thấy được mặt thật của lão phu, cô nương có bằng lòng nói rõ thân phận mình ra chăng?

Trâm Hoa Mai nghe xong vụt lóe lên một mưu kế, đôi mày xinh xinh khẽ nhíu làm duyên, vành môi cũng mở rộng nụ cười:

- Tất nhiên là bằng lòng! Vậy ngươi hãy lộ mặt thật cho ta xem trước.

Quái nhân áo trắng lập tức dùng Truyền Âm Nhập Mật thỉnh lệnh Phó Giáo chủ của mình:

- Ty chức định dùng thủ đoạn để buộc cô bé khai rõ lý lịch ra!

Lôi Hổ Nam Mỹ gật đầu, dùng phép truyền âm đáp lại:

- Tốt lắm! Nhưng con bé ấy thông minh quỷ quyệt vô cùng, ngươi hết sức cẩn thận kẻo mắc mưu ả đấy!

- Ty chức xin tuân ý Phó Giáo chủ!

Dứt lời gã đưa tay xoa vuốt bộ mặt mình, bộ mặt thật lập tức được phô bày rõ rệt.

Trâm Hoa Mai không ngờ đối phương sau lớp hóa trang xấu xí, lại lộ ra được một vẻ mặt thanh tú thế kia, bất giác mỉm cười reo khẽ:

- Ối chao! Ngươi nào phải xấu xa chi, sao lại hóa trang đội lớp xấu xí như thế?

Quái nhân áo trắng trước sắc đẹp như tiên nữ lạc trần gian của Trâm Hoa Mai sớm đã nổi thú tính, được người đẹp khen, càng phơi gan nở dạ, buông giọng ỡm ờ:

- Nếu cô nương đồng ý, tại hạ sẽ đảm bảo cho cô nương suốt một đời phú quý vinh hoa ...

Trâm Hoa Mai vờ như chẳng hiểu:

- Đại hiệp nói thế sao? Tiểu nữ thật chẳng hiểu, xin nói rõ thêm một chút.

Quái nhân áo trắng xê lên thêm một bước, nham nhở cười tình:

- Ý của tại hạ là ... muốn là người bạn đời của cô nương.

Trâm Hoa Mai đôi mắt xoay nhanh khắp đám quái nhân lố nhố sau lưng lão Lôi Hổ Nam Mỹ, lòng tính toán thầm:

"Đã lâu nghe danh Huyết Kỳ Trận của Hỏa Đăng Giáo lợi hại phi thường, chưa một ai đặt bước vào trận mà sống sót trở ra. Ta chi bằng chụp lấy cơ hội này, dụng mỹ nhân kế để thăm dò ít nhiều hư thực của Huyết Kỳ Trận ...".

Tuy đã định ý như thế, nhưng đôi má nàng không khỏi thoáng đỏ bừng, thái độ nửa vờ như ngoe ngoẩy, nửa như ưng thuận:

- Ơ, đại hiệp làm gì mà gấp thế, cho đến đại danh thân phận của đại hiệp, tiểu nữ cũng chưa hiểu, làm sao có thể đề cập đến chuyện trăm năm được?

Gã quái nhân áo trắng càng thêm tít mắt, hô hố cười vang:

- Ừ ... Ừ! Tại hạ nói ngay, tại hạ là Giang Thanh Phong, ngoại hiệu là Bắc Ngạn Trường Giang, Đường chủ của Hỏa Đăng Giáo, còn phương danh của cô nương là chi, xuất xứ từ môn phái nào?

Trâm Hoa Mai thầm cười lạt:

"Hừ! Tên này định tương kế tựu kế bắt bí lại ta, thật đáng buồn cười!".

Nhưng bên ngoài mặt nàng vẫn giữ vẻ tươi cười, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật đáp lời đối phương:

- Nếu như Giang đại hiệp thật lòng yêu tôi, tất nhiên tôi chẳng giấu giếm chi, nhưng mà ...

Bắc Ngạn Trường Giang Giang Thanh Phong vội dùng Truyền Âm Nhập Mật đáp lại:

- Tại hạ tuy là kẻ vũ phu nhưng nhất mực chung thủy, chỉ cần cô nương chẳng lừa dối tại hạ, Giang mỗ quyết không dối lại ...

Trâm Hoa Mai lại đong đưa ánh mắt, vành môi hồng e ấp nụ cười, khiến Bắc Ngạn Trường Giang càng loạn nhịp buồng tim ...

Thấy đối phương đôi mắt hau háu nhìn sửng như muốn nuốt lấy mình, Trâm Hoa Mai ghét cay ghét đắng chỉ muốn vung tay phất cho tên háo sắc một chưởng bỏ đời, nhưng mạng sống của Trầm Miên Tích là điều hệ trọng, nàng đành bặm môi cố gượng nét tươi cười:

- Giang đại hiệp đã có lòng đoái tưởng đến Trâm Hoa Mai này đến thế, thật là phận bèo được may mắn dựa bệ tùng quân ...

Lời lẽ ngọt ngào như mật rót vào tai kia, càng lúc càng đưa tâm thần gã họ Giang như lạc vào cõi mộng, giá như chẳng ngại có đông người trước mặt, gã đã chồm tới để bộc luôn thú tính của mình qua cử chỉ vũ phu rồi!

Thấy cá đã sắp lọt lờ, Trâm Hoa Mai bồi thêm đòn tâm lý cuối cùng để đưa hắn gã vào tròng:

- Nhưng ngại nỗi khi nãy, tiểu muội đã giết chết một số cao thủ của Hỏa Đăng Giáo, chỉ sợ lão Phó Giáo chủ của đại hiệp chẳng dung tha cho tiểu muội!

Bắc Ngạn Trường Giang bỗng nghe Trâm Hoa Mai thay đổi cách xưng hô, tự xưng là tiểu muội, lòng dạ kẻ háo sắc càng như dại như ngây, sướng ran cả người, còn đâu sáng suốt để còn phân giả thiệt, sốt sắng trấn an người đẹp:

- Không sao, bề gì đã có tại hạ đây! Nếu như lão Phó Giáo chủ có điều động Huyết Kỳ Trận, bí quyết phá trận tại hạ đã thuộc nằm lòng, muốn thoát ra dễ như bỡn!

Trâm Hoa Mai lộ sắc hân hoan vội hỏi:

- Làm thế nào để thoát ra trận?

Tuy đang mê mệt vì sắc đẹp khuynh thành của Trâm Hoa Mai, nhưng trước vẻ vui mừng khác thường của nàng, Bắc Ngạn Trường Giang không khỏi lóe lên một ý nghi ngờ, nhếch mắt nhìn nàng chăm chăm, ngập ngừng một lúc sau mới thốt:

- Chẳng phải tại hạ không tin cô nương, nhưng vì luật lệ của bổn giáo rất nghiêm minh, vả lại tên khốn Trầm Miên Tích vẫn chưa bị trừ khử.

Trâm Hoa Mai đôi mắt đẹp lẳng lơ quyến rũ lạ, vận dụng tất cả khả năng của ánh mắt bờ môi định nhận chìm đối thủ trong sóng sắc của mình.

Ném một cái nhìn xao xuyến cả lòng đối phương, giọng nàng êm đềm như điệu nhạc:

- Trầm Miên Tích đã gần chết rồi, tuy còn sống đó, nhưng công lực đã tiêu tán, còn lo đến làm gì.

Lôi Hổ Nam Mỹ chợt to tiếng xen vào:

- Giang Đường chủ, trông ngươi dường như đang mê mệt ả ấy thì phải, nhiệm vụ của người như thế đã hoàn thành, mau đến thu thập tên khốn Trầm Miên Tích ngay.

Trầm Miên Tích đứng bên ngoài vô cùng căm phẫn, âm thầm vận khí điều công.

Lôi Hổ Nam Mỹ đằng đằng sát khí:

- Dàn sẵn trận thế Huyết Kỳ Trận, tóm cả hai cho ta.

Một tiếng dạ rập ràng, vang dội cả rừng núi, đám cao thủ đầu trâu mặt ngựa dị hình dị dạng lố nhố phía sau Lôi Hổ Nam Mỹ, lập tức tỏa chia bốn hướng, tạo thành một vòng vây bao quanh chỗ đứng của Trâm Hoa Mai và Trầm Miên Tích.

Bắc Ngạn Trường Giang biến sắc rụng rời, sẽ nghiêng đầu nhìn sang Trâm Hoa Mai, thấy mặt nàng lộ đầy vẻ kinh mang, thiết tha nhìn về phía mình như van lơn, như cầu cứu.

Một thoáng giây mím môi quyết định, bất chấp hậu quả cho mình, gã đem ngay bí quyết tiến thoái của Huyết Kỳ Trận bộc lộ cho Trâm Hoa Mai:

- Nếu Huyết Kỳ Trận phát động, cô nương cứ án theo phép âm dương, phải ba bước, trái hai bước, lui năm tiến chín. Thoát được khỏi trận, tại hạ sẽ đợi cô nương ở nơi phía trái khu rừng này.

Dứt lời, gã nhún chân phóng mình rời xa trận diện. Bất ngờ một bóng người nhoáng động, chẹn mất lối đi của gã, cùng với giọng quát to như lệnh vỡ:

- Tên khốn phản loạn, dám đem bí mật của bổn giáo thổ lộ với địch phương, tội đáng phân thây trăm mảnh.

Bắc Ngạn Trường Giang giật bắn mình khựng bước, vừa kịp nhấc mắt nhìn lên, nhận ra là Lôi Hổ Nam Mỹ, thì một ngọn chưởng kình từ lòng bàn tay đối phương ào ra hung mãnh như bão lốc.

Biết có chạy cũng chết, gã liều lĩnh nghiến răng vung tay đón lại.

"Sầm!".

Công lực của gã dù sao cũng chẳng sánh nổi với Phó Giáo chủ của mình, nên sau âm thanh rền vang của đôi luồng chưởng kình chạm mạnh, gã xửng vững thối lui hơn bảy, tám bước, ôm ngực ọc ra một vòi máu tươi.

Lôi Hổ Nam Mỹ nhếch môi cười sắc lạnh, phóng bước lao theo và ngọn chưởng thứ hai lại xẹt tới tựa núi băng ...

"Huỵch ...".

Đang bị nội thương trầm trọng, Bắc Ngạn Trường Giang vô phương nhấc chân tránh né, nên thân hình hứng trọn ngọn chưởng, bắn đi hơn mấy trượng xa, tông mạnh vào một cội cây bên chân núi, sọ đầu vỡ tan, máu óc bắn văng tung tóe.

Trâm Hoa Mai thừa lúc đôi bên giao tranh, vội xê đến cạnh Tuyết Sơn Chân Quân, lấy ra một hoàn

thuốc trong túi áo nhét nhanh vào miệng lão, đồng thời xuất thủ như điện chớp điểm vào huyệt đạo của lão.

Thấy Tuyết Sơn Chân Quân đã tỉnh, nàng liền giục:

- Tiền bối mau điều khí vận công, chuẩn bị ra tay cùng bọn chúng là vừa.

Cùng lúc ấy, Hoằng Đường chủ quát to:

- Trầm Miên Tích, trước khi Huyết Kỳ Trận của bổn giáo phát động, lão phu cho ngươi một suy nghĩ cuối cùng.

Trầm Miên Tích cười nhếch mép:

- Điều chi mà phải suy nghĩ?

- Cúi đầu chịu trói, may ra thoát khỏi họa muôn đao phanh thây.

Trầm Miên Tích cười lồng lộng:

- Trầm Miên Tích này khi nào đôi tay này mất đi, bằng không há cúi đầu khuất phục trước Huyết Kỳ Trận của ngươi sao.

Biết rõ Huyết Kỳ Trận vô cùng lợi hại, Trâm Hoa Mai vội xê lên dùng lời khiêu khích để xoay nghiêng cục diện.

- Từ lâu nghe đồn trong Hỏa Đăng Giáo có ngón quyền cứng như sắt thép, có phải vậy không?

Hoằng Đường chủ cười ngạo nghễ:

- Con tinh cái mi muốn thử phải không?

Trâm Hoa Mai khích thêm:

- Lời đồn đâu hẳn là sự thật! Nếu đúng Thiết Sa Quyền, bổn cô nương mới chịu thử, nhưng xem dáng dấp lão lẽ nào lại là Thiết Sa Quyền, chỉ giỏi tài cậy đông hiếp ít thì có.

Quả nhiên, Hoằng Đường chủ không dằn được giận dữ:

- Hừm! Quả là quân ngông cường chẳng biết trời cao đất dày là chi. Lão phu tạm thời chẳng phát động Huyết Kỳ Trận, để cho mi có dịp nếm mùi Thiết Sa Quyền của ta lợi hại đến mức nào.

Lôi Hổ Nam Mỹ vội xen vào:

- Hoằng Đường chủ chớ mắc mưu khích tướng của con bé đó. Nó cơ trí muôn phần, võ công lại chẳng vừa, bổn Phó Giáo chủ cùng ả thử sức qua một chiêu, công lực của ả chẳng tầm thường như Hoằng Đường chủ nghĩ đâu.

Hoằng Đường chủ cười lạt:

- Ngô Phó Giáo chủ khá khen tặng địch nhân mà hạ đi nhuệ khí của tại hạ, nhằm ả tài sức bao lăm mà chịu nổi Thiết Sa Quyền của tại hạ.

Trâm Hoa Mai bước xéo ra giữa trận, xắn tay áo, thái độ sẵn sàng chờ đợi đối phương.

Hoằng Đường chủ càng thêm phẫn nộ, sau một tiếng thét rợn người, ngọn Thiết Sa Quyền danh chấn giang hồ mười mấy năm trước, từ tay lão phóng ra như một đường sét tủa.

Với khoảng cách không hơn ba thước ấy, lão đinh ninh với đòn công chớp nhoáng và hung mãnh vừa rồi, Trâm Hoa Mai nếu không vỡ tim cũng hộc máu bật lui.

Nào ngờ quyền phong từ tay lão vừa bật ra, ống tay áo của Trâm Hoa Mai liền nhoáng động. luồng nội lực của lão bị hóa giải mất tiêu.

Hoằng Đường chủ rất đỗi kinh mang, thối lui luôn ba bước, âm trầm quát hỏi:

- Mi là ai?

Trâm Hoa Mai cười đáp:

- Ta là tinh cái, tiểu quỷ, yêu nữ, chẳng phải lũ ngươi vừa nhiếc móc đấy sao?

Hoằng Đường chủ sau phút định thần, lại xông trở lên công luôn ba quyền cùng hai cước ...

Quyền phong cước kình nhất thời như sóng vỡ đê tràn ùn ùn cuốn tới Trâm Hoa Mai.

Với thân pháp tuyệt diệu như cánh én múa liệng giữa mây đùn, Trâm Hoa Mai sắc thái ung dung khi tràn đông tránh tây, thoáng chốc đã tránh đi hơn mười đòn công của đối thủ mà chẳng hề ra tay phản kích ...

Nàng định ý hiển lộng tài nghệ để đối phương biết khó thắng nổi nàng mà rút lui.

Chẳng ngờ Hoằng Đường chủ vì công mãi mà không trúng được, thêm vào thái độ nhàn nhã của Trâm Hoa Mai càng khiến lão sôi gan tím mật, lão gầm rống như thú điên, liều lĩnh xông lên, đôi quyền múa tít như mưa sa lá rụng ...

Trâm Hoa Mai hết thể nương tay được, thét to:

- Hoằng Đường chủ ráng đỡ thử một chưởng của bản cô nương.

Tiếng quát vừa dứt, tay phải nàng đã cấp tốc phất theo một chưởng, đánh thẳng vào đại huyệt nơi ngực của Hoằng Đường chủ.

Thế chưởng xem qua nhẹ nhàng hư ảo, nhưng khi chưởng kình thoát vào không khí thì bốn phía gió xoáy liền cuốn lên, cát bay tán loạn, cây cối chung quanh đều ngã rạp hẳn về một phía.

Hoằng Đường chủ thất sắc kêu lên:

- Thiên Ảnh Thần Chưởng!

Đồng thời lão hấp tấp tháo lui lẩn tránh, miệng tru tréo hô to:

- Sát!

Liền khi ấy, bảy quái nhân hàng ngang tràn tới nhanh như nước vỡ bờ.

Trâm Hoa Mai, Trầm Miên Tích, và Tuyết Sơn Chân Quân không hẹn mà cùng quát to một tiếng, tả hữu thủ lia ngược một vòng.

Sáu luồng chưởng vừa nhoáng động, bảy lá cờ trên tay của bọn quái nhân như những chiếc lá khô, rơi rụng tứ hướng.

Bảy quái nhân nọ cùng khiếp hãi, nhún bước tháo lui ...

Hàng bảy quái nhân thứ hai nối bước xông lên ...

Ngửa cổ hú lên một tràng dài lanh lảnh, Trầm Miên Tích đề khí nhấc người lên hơn ba trượng cao, xoay người như giao long quẫy khúc, đôi tay chưởng quét vèo tràn xuống phía dưới.

Một loạt tiếng rú hãi hùng vang lên như xé ruột, từng tên từng tên thi nhau ngã gục, máu tươi bắn vãi khắp trận trường.

Trước thần dũng siêu phàm của Trầm Miên Tích, Hoằng Đường chủ và Lôi Hổ Nam Mỹ đều thất sắc nhìn nhau kinh khiếp.

Hai lão ngoái nhìn lại trận cuộc ở mé đông, nhóm quái nhân đang vây phủ Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân, chẳng khác chi đàn dê xông lên trước miệng cọp.

Trâm Hoa Mai với một thân pháp phất phơ uyển chuyển như bướm liệng giữa muôn hoa cùng với lối sử dụng tuyệt học Thất Giác Truy Hồn Đinh, thân ảnh nàng đến đâu là thây người ngã rạp đến đấy.

Tuyết Sơn Chân Quân cũng chẳng vừa, thập phần uy mãnh, vung tay liên tiếp chộp ra, từng tiếng rống thảm thiết theo đấy vang lên không ngớt ...

Tiếng hò hét sát phạt, tiếng người rú gào trước cái chết, nhào trộn thành một thanh âm cuồng loạn xô bồ, vang động khắp hốc đá đồi cây ...

Đột nhiên một giọng quát to:

- Tất cả hãy dừng tay!

Giọng quát rền vang như sấm sét, dội ê cả đầu óc mọi người. Trận thế dù đang hăng say quyết liệt, nhưng qua tiếng quát kinh hồn ấy, khiến tất cả đôi bên đấu thủ đều dừng tay.

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, hóa ra tiếng quát vừa rồi chẳng phải ai khác mà chính là Lôi Hổ Nam Mỹ.

Tiếng quát vừa dứt, lão vẫy tay cho thuộc hạ rút lui, đoạn bản mình rời xa trận chiến.

Nhưng chưa đến mười trượng xa, lão đã thấy trước mắt bóng người nhoáng động, một gã thiếu niên áo trắng đã chặn mất lối đi, nhìn kỹ té ra là Trầm Miên Tích.

Lôi Hổ Nam Mỹ căm phẫn rít lên:

- Mi khỏi chết lần này là may cho mi lắm rồi, còn đón ta lại làm gì?

Trầm Miên Tích cười sắc lạnh:

- Ta muốn đỡ tốn công đến Tây Tạng tìm ngươi, vì món nợ hai mươi năm trước ngươi gây ra cho sư phụ ta là Ngân Hà Tiên Tử. Ta nên sẵn dịp thanh toán tại đây tiện hơn.

Lôi Hổ Nam Mỹ trầm ngay sắc diện:

- Mi là đồ đệ của Ngân Hà Tiên Tử? Càng hay!

Tuy ngoài miệng thốt cứng rắn như thế, nhưng kỳ thực trong lòng Lôi Hổ Nam Mỹ không ngớt lo thầm:

"Công lực của thằng nhãi này cũng gớm lắm, nếu chẳng sử dụng tuyệt chiêu e khó nỗi chế ngự được hắn.".

Đã sẵn ác tâm quyết hạ thủ đối phương trong một đòn công bất thần sấm sét, thừa lúc đối phương đang bận đối thoại, lão ngầm vận tụ công lực vào song quyền, quát lên một tiếng trợ uy và quật mạnh trở ra.

Quyền phong ào tới trước dữ dằn như một cơn bão dữ cuốn hút cả không khí bốn bề và tống thẳng vào người Trầm Miên Tích.

Chàng vội vận đề chân khí quát lên một tiếng thật to, hữu thủ bủa ra một đòn Đoạt Mệnh Kim Hoàn, thức thứ sáu trong Thất Độc Thần Chưởng.

"Bang!".

Song phương đều dồn tất cả công lực bình sinh vào thế chưởng nên khi nội kình chạm nhau phát ra một tiếng nổ kinh hồn, cả hai đối thủ cùng bật lùi ba bước.

Trầm Miên Tích cảm thấy khí huyết nhộn nhạo trong cơ thể, vội nhắm mắt vận hơi điều khí ...

Lôi Hổ Nam Mỹ nghe lồng ngực như vừa chạm phải một phát nặng nghìn cân, máu tươi dâng lên nghèn nghẹn cuống họng một lúc mới hết.

Sức lực tương đồng, đôi đấu thủ qua chiêu giao tay, đều gờm tài nhau đứng yên thủ thế.

Trầm Miên Tích sau phút điều hòa nội khí, liền rút kiếm độc trên tay, hất hàm lên tiếng:

- Hãy rút khí giới của mi ra, hôm nay ta quyết đấu cùng mi để trả thù cho sư phụ ta.

Tuy tự hiểu kiếm thuật của mình chẳng mấy cao minh, nhưng trước mặt muôn người chứng kiến, lẽ đâu lão chịu nhục thối lui, đành vớ lấy thanh kiếm của gã thuộc hạ đứng cạnh đấy, lẳng lặng vung lên xỉa nhanh vào yếu huyệt trên lồng ngực chàng.

Trầm Miên Tích nhếch môi cười miệt thị, khẽ lay động độc kiếm, hơt từ dưới trở lên thành một chiêu Ngọa Thi Lâm Phong, tiếp nối một ngọn Bối Diệp Kỳ Kinh.

"Soẻng! ...".

Thanh kiếm trên tay Lôi Hổ Nam Mỹ lập tức bị hớt thành đôi đoạn, lão rụng rời hồn vía, vội nhún bước tháo lui.

Ngờ đâu ngọn độc kiếm của Trầm Miên Tích linh động như một thớt rồng thiêng, xỉa theo bén gót.

Lôi Hổ Nam Mỹ trong cơn vô cùng cấp bách, vội ném phăng nửa thanh kiếm còn lại.

Kể ra cũng chẳng hổ danh là Lôi Hổ Nam Mỹ, tuy vội vàng nhưng quyền kình của lão vẫn đủ uy lực đánh bật được thế kiếm trở lại.

Đầu óc lão lúc bấy giờ chỉ còn nghĩ đến sự thoát thân mà không còn lòng dạ đâu chiến đấu, nên

ngọn quyền vừa tung ra, lão đã đồng thời quay ngoắt người bỏ chạy.

Trầm Miên Tích bắn nhanh theo như một đường tên bật nỏ, thét vang:

- Trốn đâu? Hãy nếm một chỉ của ta!

Lồng với tiếng quát, một ngọn Thiên Long Chỉ, tuyệt học vô song của Ngân Hà Tiên Tử, tủa ra như làn điện xẹt.

Lôi Hổ Nam Mỹ chỉ hự được một tiếng rồi ngã chúi về phía trước.

Với một cái lắc mình, Trầm Miên Tích đã tiến đến sát cạnh, ánh thép vừa lóe lên, chiếc đầu của Lôi Hổ Nam Mỹ đã lìa khỏi cổ, lăn đi lông lốc một nơi.

Bất thần, Trầm Miên Tích nghe sau lưng mình có một luồng kình phong ập tới, chàng vội quay phắt người lại, thế chưởng của Hoằng Đường chủ cũng vừa vặn đập đến nơi.

Trầm Miên Tích buông tiếng cười sắc lạnh:

- Lão quỷ già muốn chết hử?

Thân hình chàng đồng thời vọt lên hơn ba trượng cao, lẹ làng quật chéo xuống một chưởng.

Hoằng Đường chủ vung tay áo lên đón lại, kèm theo một luồng ánh tua tủa bạc xẹt lên.

- Tên già khốn! Đến giờ này mà còn dùng ám khí hại ta à?

Lồng trong tiếng quát, thanh độc kiếm của chàng cuốn tròn như một con giao long quẫy sóng, tỏa thành một luồng kiếm khí vây bọc khắp châu thân.

Một loạt âm thanh loẻng xoẻng không dứt tai, bao nhiêu ám khí của Hoằng Đường chủ phóng ra đều lả tả văng rơi xuống đất.

Hoằng Đường chủ thấy Kích Động Phong Châm của mình chẳng làm gì được đối phương, lòng không khỏi kinh thầm, vừa định giở tuyệt kỹ Đồ Long Mệnh Chưởng ra đối phó, chợt thấy trước mặt ánh xanh lấp loáng kèm theo giọng quát sang sảng tựa chuông đồng của chàng:

- Nằm xuống ngay!

Sau tiếng thét cực kỳ thê thảm, Hoằng Đường chủ cả đầu lẫn một mảng vai bị hớt phăng xuống đất.

Giết xong hai lão Phó Giáo chủ và Đường chủ của Hỏa Đăng Giáo, Trầm Miên Tích nhìn khắp bốn phía trận diện, thấy nhóm cao thủ của Hỏa Đăng Giáo vẫn vây khổn Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn

Chân Quân liều đấu chẳng thôi.

Trầm Miên Tích cất cao giọng quát:

- Tất cả cao thủ của Hỏa Đăng Giáo nghe đây, Phó Giáo chủ và Đường chủ của các người đã chết, mối thù của Ngân Hà Tiên Tử sư phụ ta coi như đã báo xong, những kẻ khác đều vô can. Muốn sống thì dừng tay bãi đấu!

Lời quát của chàng quả nhiên có hiệu lực, tất cả cao thủ song phương đều nhất loạt ngưng chiến ngoảnh đầu.

Trầm Miên Tích lại sang sảng cất lời:

- Nghĩ các người vì lầm đường lạc lối, nên lần đầu ta tạm tha cho toàn mạng, nên nhớ cải tà quy chánh, đừng cậy thế hung tàn hà hiếp nhân sĩ võ lâm, lần sau ta gặp lại khó mong sống sót. Mau kéo nhau đi ngay đi!

Cao thủ Hỏa Đăng Giáo nghe xong như được lệnh đại xá, cùng tung hô vang trời dậy đất, đoạn mạnh ai tìm đường nấy lủi đi.

Tuyết Sơn Chân Quân chậm rãi bước đến cạnh, vỗ nhẹ lên vai chàng khen ngợi:

- Hiền điệt ân oán phân minh, khiến lão phu đây khâm phục vô cùng.

Trầm Miên Tích vội vòng tay khiêm tốn:

- Thúc thúc dạy quá lời! Tiểu điệt thêm thẹn!

Chàng quay qua Trâm Hoa Mai tiếp lời:

- Nếu không nhờ Trâm Hoa Mai cô nương đây cứu trợ, tiểu điệt cũng đã vong mạng rồi.

Trâm Hoa Mai cúi đầu bẽn lẽn, dường như đôi mắt nàng đang che giấu tình cảm đặc biệt ưu ái dành riêng cho chàng.

Ngay lúc ấy, một tiếng vèo từ phía sau lưng Trầm Miên Tích lao vút tới.

Chàng vội đưa tréo tay ra sau, kẹp dính ám khí nọ.

Chàng bật cười vì trong tay chàng là một mảnh giấy trắng xếp làm tư, vội giở ra xem:

"Trầm tiểu đệ!

Đại ca đã khám phá ra nơi giam giữ phụ thân tiểu đệ tại Huyết Nhai tại ngọn Băng Sơn và đụng độ

với Huyết Ma Phong Trần. Trong lúc đại ca giao thủ với hai mươi cao thủ của Hỏa Đăng Giáo thì lão ma đầu nọ đã giết phụ thân tiểu đệ rồi bỏ chạy.

Đại ca hạ thủ xong hai mươi cao thủ ấy liền chạy đến bên cạnh phụ thân của tiểu đệ.

Khi ấy người vẫn còn thoi thóp thở, nhưng đôi mắt vẫn sáng tợ sao, và đã nhận ra đại ca.

Đại ca chưa kịp thốt lên được tiếng nào đã nghe phụ thân đệ thì thào:

- Hãy đến Các Mộng Sơn ... Nguyệt Tùng ... Huyết Thạch. Bốn chữ trên phiến đá ... Thác máu ...

Hẹn gặp một tháng sau cũng ngày này tại đỉnh Tuyền Mộ Sơn.

Quách đại ca lưu bút.".

Trầm Miên Tích đọc xong lá thư của Thất Hoa Quân Tử, như có một luồng điện xúc cảm chạy luồn vào tâm tư não tủy của chàng.

Chàng chợt nghe lòng mình thắt lại, hai dòng lệ lạnh từ từ lăn xuống trên đôi mắt chàng ...

Chương 13: Các Mộng Sơn

Ba người lập tức giở thuật khinh công, vùn vụt băng mình đi trong giá lạnh, khoảng năm ngày sau mới đặt chân lên đỉnh Các Mộng Sơn.

Nhờ ánh răng rọi sáng khắp muôn vật, mọi người đảo mắt nhìn quanh ...

Bầu trời trong vắt như mảnh kính no tròn vừa được lau sạch nhẵn, không một gợn mây trôi, thời gian đã vào sâu canh ba thì phải.

Nơi phía nam đỉnh núi xông lên một luồng ánh hồng, từ dưới đất tủa vọt lên độ cao ba bốn trượng, rồi lập tức mất hút.

Trầm Miên Tích trỏ vào hướng hồng quang vừa bừng ánh, bảo mọi người:

- Chúng ta đến nơi ấy thử xem!

Ba người vội thi triển thuật khinh công, lao mình về hướng nam đỉnh núi.

Độ thời gian một tuần trà, họ đã đặt chân đến ngay địa điểm xuất phát của luồng hồng quang.

Nơi đó, đỉnh núi như bị thụt tuốt vào trong, để lộ ra một vành rộng tròn quay như lòng chảo, chính giữa lòng chảo có một mô đất nhô lên như hình yên ngựa. Từ nơi đó cứ độ vài phút lại phún vọt lên một luồng hồng quang, thoáng mắt là tắt lịm.

Trầm Miên Tích lập tức xê mình đến sát vị trí của luồng hồng quang nọ phún lên.

Đưa mắt quan sát vị trí của mô đất hình yên ngựa, khoảng lòng chảo bao quanh ngoằn ngoèo như một dòng suối con, nước suối đặc biệt một màu đỏ ánh như máu, sôi sục chẳng ngừng qua lớp vỏ đốt nóng như than.

Trầm Miên Tích reo lên mừng rỡ:

- Đúng nơi đây là thác máu rồi!

Tuyết Sơn Chân Quân và Trâm Hoa Mai nghe thế, vội song song bắn mình đến cạnh Trầm Miên Tích.

Hai người đứng lặng im quan sát một lúc liền gật gù cất lời:

- Nơi đây đúng là thác máu rồi! Nhưng chẳng hiểu bốn chữ trên phiến đá kia ở nơi nào?

Trầm Miên Tích liền đáp:

- Chúng ta cứ tìm xem từng phiến đá chung quanh, thế nào cũng gặp.

Ba người lập tức vòng quanh ngọn thác, vạch cỏ tìm tòi.

Độ phút sau bên cạnh cụm xương rồng, họ cùng phát giác được phiến đá khả nghi.

Cùng lúc ấy, trước mặt họ bỗng nhoáng lên một ánh hồng chói chang và một vầng mưa máu từ bên trên vãi xuống.

Tuyết Sơn Chân Quân kinh hãi kêu lên:

- Mau, tránh ra!

Ba người cùng hấp tấp nhảy bắn ra ngoài nhanh như ánh chớp vút qua, vừa vặn vầng mưa huyết nọ từ trên tưới xuống phiến đá.

Tuyết Sơn Chân Quân thở phào một tiếng như vừa trút đi được gánh nặng:

- Nước suối phun lên đỏ hồng, có thể là rất độc, không nên để dính vào người.

Ngưng đi được vài phút, từ bên dưới lỏm đỉnh lại phun lên một vòi nước đỏ cao vút, và lại rải tưới lên mỏm đá nọ.

Ba người yên lặng quan sát một lúc, nhận thấy thời gian nước suối phun lên cùng cách khoảng đều đặn như thế.

Trầm Miên Tích chợt lóe lên một dự định, vội lên tiếng:

- Chúng ta chờ lúc nước suối vừa phun lên xong, lập tức nhảy đến quan sát, may ra có thể khám phá được vết chữ trên phiến đá.

Tuyết Sơn Chân Quân gật gù góp ý:

- Theo sự phán đoán của lão phu thì giữa suối có đặt cơ quan chi điều khiển cho luồng nước đó vừa vặn tưới lên phiến đá. Vậy thì nước suối kia phải rất độc, muôn ngàn lần không được để dính vào người.

Trầm Miên Tích gật đầu:

- Ý kiến của thúc thúc rất phải. Không chừng lối vào Các Mộng Sơn cũng quanh quẩn bên suối máu mà thôi.

Vừa nói chàng vừa chậm rãi tiến lại gần vị trí của phiến đá nọ.

Chờ khi luồng mưa máu từ không trung vừa rớt xuống phiến đá, Trầm Miên Tích nhanh như cắt phóng mình đến nơi mục tiêu đã dự tính.

Tuyết Sơn Chân Quân phía sau lo lắng dặn theo:

- Chớ ... chớ chạm đến phiến đá, hiền điệt!

Lời kêu của Tuyết Sơn Chân Quân khiến Trầm Miên Tích cảm giác được hiểm nguy, chân vừa sắp chạm lên mặt phiến đá, vội thu nhanh trở về.

Vận nhãn lực nhìn kỹ trên phiến đá nọ, quả nhiên bên trên có bốn chữ sâc sảo phóng túng như phượng múa rồng vờn:

"Nguyệt Tùng Huyết Thạch.".

Vừa đọc hết bốn chữ đó, Trầm Miên Tích đã nghe sau lưng giọng của Tuyết Sơn Chân Quân lo lắng kêu lên:

- Trầm Miên Tích lui mau!

Không kịp một giây suy nghĩ, Trầm Miên Tích vội vã nhún chân vọt mình thối hậu.

Chân vừa rời mặt đất, một vầng mưa đỏ cũng vừa tưới xuống cạnh Trầm Miên Tích.

Một vài giọt nước đỏ bắn văng lên chiếc áo, lập tức một mùi khét cháy nồng nặc xông lên, những nơi bị dính nước suối đều chảy thủng thành tro cả.

Trầm Miên Tích toát mồ hôi lạnh than thầm:

"Ghê gớm thật!".

Tuyết Sơn Chân Quân nóng nảy hỏi ngay:

- Hiền điệt đã khám phá ra điều chi?

Trầm Miên Tích vội vàng đọc lên bốn chữ nọ:

- ... Nguyệt Tùng ... Huyết Thạch.

Trầm Miên Tích lẩm bẩm lặp lại:

- ... Nguyệt tức là trăng, Tùng ... nghĩa là giữa cụm tùng nào đó, còn Huyết ... tức là dòng suối máu kia, nhưng Thạch ... là đá ... là có ý nghĩa chi? Không lẽ là máu ... bên đá?

Chợt khi đó ... Một tiếng cười the thé quái dị vang lên ...

Giọng cười đột ngột và âm trầm khiến ba người cùng biến sắc quay đầu.

Trầm Miên Tích tức tối quát to:

- Ai?

Đáp lại tiếng quát của Trầm Miên Tích, từ trên đỉnh cao tít ba bóng người bắn vọt xuống cạnh dòng suối máu.

Trâm Hoa Mai vì đứng ở phía sau cùng nên lập tức nhận ra cả ba tên vừa đến đều mặc áo đỏ, mặt che kín dưới lớp mặt nạ máu gớm ghiếc.

Nàng thảng thốt kêu lên:

- Huyết Ma Nhân!

Một trong ba gã nghe tiếng kêu liền xoay mặt cười ngạo nghễ:

- Nhãi cái mi nhãn lực khá đấy. Chúng ta là Phong Vân Tử, Bách Bộ Thần Quyền và Thanh Long Tam Giác, danh thủ hạng nhất của Huyết Ma Nhân, vâng lệnh Giáo chủ đến đây tìm đường vào Các Mộng Sơn. Đã nửa tháng trời nay, hơn mấy mươi cao thủ bản môn mạo hiểm vào huyết tuyền đều bỏ mạng.

Xoay qua Trầm Miên Tích, gã nói tiếp:

- Không ngờ được mi nói cho chúng ta nghe bốn chữ quý báu ấy.

Trầm Miên Tích nghe xong, lửa giận bỗng bừng lên trong đầu óc, cố dằn lòng hỏi to:

- Nhưng lũ khốn mi có biết ý nghĩa của bốn chữ ấy ra sao chưa?

Bách Bộ Thần Quyền thay đồng bọn tiếp lời:

- Chúng ta chỉ cần nhớ lại bốn chữ ấy và bẩm lại với Giáo chủ, người nghiền ngẫm tận cùng, tất sẽ tìm ra đường vào Các Mộng Sơn.

- Vậy lão chúa tử của ngươi hiện giờ đang ở nơi nào?

Phong Vân Tử đưa mắt nhìn soi mói lên người Trầm Miên Tích một lúc, đoạn thốt hỏi:

- Các hạ phải chăng là Trầm Miên Tích?

Trầm Miên Tích sấn lên một bước cười lạnh nhạt:

- Đã biết rõ tên ta, sao chưa lủi đi cho sớm?

Ba tay cao thủ Huyết Ma Nhân nghe xong cùng biến sắc tháo lui một bước.

Phong Vân Tử nhanh tay thò vào chiếc túi da beo bên hông, rút ra một mũi lệnh tiễn màu xanh, dùng ngón tay bắn vút lên trời.

Một tiếng bốc nổ khẽ giữa thinh không, mũi lệnh tiễn ánh thành một vùng lửa xanh biên biếc lơ lửng trên cao.

Trầm Miên Tích buông tiếng cười dài:

- Lũ khốn định gọi chủ chúng bây đến à?

Phong Vân Tử cùng hai đồng bọn kín đáo liếc mắt nhau ra dấu, đoạn quay mình phóng nhanh như chuột lủi.

Trầm Miên Tích buông ra tiếng cười âm trầm, khẽ lắc vai đã bắn vút ra trước chặn lối, quát to:

- Các ngươi định chạy đi đâu?

Ba gã nọ vội dừng thân pháp, cùng rút nhanh khí giới cầm tay.

Phong Vân Tử mắt bắn hung quang, mím môi gay gắt:

- Ngươi chặn lối chúng ta có ý định gì?

Trầm Miên Tích lạnh mặt dằn lời:

- Lũ ngươi muốn sống hay muốn chết?

Phong Vân Tử buông giọng cười âm u đáp lại:

- Có ai lại muốn chết bao giờ? Nhưng ngươi đã quên một điều, chúng ta có ba người, nếu hợp sức lại, chưa chắc ngươi đã làm gì nổi, song le giữa chúng ta không một chút oán thù, lại cũng là võ lâm đồng đạo, hà tất ...

Bách Bộ Thần Quyền chợt cười khan một tiếng, dùng Truyền Âm Nhập Mật trách cứ Phong Vân Tử:

- Phan huynh hà tất nói lên những lời khiếp nhược ấy, chúng ta thân phận thế nào mà lại đi sợ một kẻ miệng còn hôi sữa như thế!

Phong Vân Tử khẽ lắc đầu, dùng lối truyền âm đáp lại:

- Huỳnh huynh chẳng lẽ không biết gã lợi hại muôn phần ư?

Bách Bộ Thần Quyền cười nhếch mép tỏ ý khinh thường:

- Đệ không tin là gã lợi hại đến mức như huynh đã nói.

Trầm Miên Tích nhìn thấy bờ môi hai người máp máy chẳng ngừng, tuy không nghe được lời, nhưng qua sắc diện không ngừng đổi thay của họ, chàng đã lờ mờ thầm đoán được ít nhiều, lập tức buông tiếng cười to:

- Lũ khốn mi đêm nay muốn toàn mạng thoát khỏi dòng suối máu này, trừ khi bò mà đi ra.

Bách Bộ Thần Quyền vô phương dằn nổi, rống lên như điên:

- Nhãi con ngông cuồng đến thế hẳn phải tuyệt kỹ đầy người, lão phu đêm nay mong được lãnh giáo vài chiêu.

Lồng trong thanh âm, tay hữu của gã đã vươn nhanh tới trước, năm ngón cụp lại như móc câu, hướng vào đối phương.

Từ nơi giữa kẽ tay gã, cuồn cuộn tuôn ra năm luồng khói đen nhàn nhạt theo trảo kình xẹt thẳng về phía chàng.

Trâm Hoa Mai thấy thế vội kêu lên:

- Trầm huynh coi chừng, trảo kình của lão có độc đấy!

Trầm Miên Tích chẳng dám chần chờ, vội rút nhanh thanh độc kiếm sau lưng lia thành một đạo lục quang chém vèo vào thế chỉ của Bách Bộ Thần Quyền.

- Ối trời!

Sau tiếng thét thê thảm, Bách Bộ Thần Quyền tháo nhanh ra sau ba bước, tay trái ôm lấy chưởng phải, máu tươi theo những kẽ tay ròng ròng nhểu xuống.

Hiển nhiên là năm ngón tay phải của Bách Bộ Thần Quyền đã bị thanh độc kiếm của Trầm Miên Tích hớt trọn tận cùi.

Trầm Miên Tích phóng bước lao theo, quát lớn:

- Nếm thêm hai ngọn Thiên Long Chỉ của thiếu gia.

Lồng theo tiếng quát, ngọn Thiên Long Chỉ của chàng tủa ra nhanh như sấm sét.

Bách Bộ Thần Quyền rụng rời thất sắc, vội vã xê mình tháo lui, nhưng vẫn chậm đi một bước.

Lồng ngực gã chợt nghe đau nhói như bị nhát búa to đập lên, gã chỉ hự được một tiếng nặng nề và nhào ngay xuống đất.

Phong Vân Tử và Thanh Long Tam Giác vội song song tiến lên trợ cứu, nhưng đã muộn.

Trầm Miên Tích chờ cho đối phương chuyển đến đúng tầm, cấp tốc phi lên một cước, đá bung thi hài Bách Bộ Thần Quyền về phía hai người.

Phong Vân Tử cùng Thanh Long Tam Giác đồng thanh hét lên một tiếng, song song tràn mình tránh vẹt sang đôi phía.

Xác Bách Bộ Thần Quyền vượt qua mục tiêu không bị cản trở nào vẫn lao vù vù vào không khí và rơi tùm giữa suối máu.

Một vầng hào quang tủa lên, kèm theo một mùi da thịt cháy khét. Xác chết của Bách Bộ Thần Quyền trong khoảnh khắc đã tiêu biến giữa dòng suối máu sục sôi.

Phong Vân Tử xót xa trước tình đồng bọn, quên cả hiểm nguy, thế kiếm trên tay vèo vèo chém luôn ba nhát.

Trầm Miên Tích chẳng hề né tránh, mà trái lại sấn bước tiến lên, ngọn độc kiếm đồng thời quét nhanh ra đúng ba chiêu đón lại.

"Keng!".

Kế tiếp là một tiếng rắc khô khan, trường kiếm trên tay Phong Vân Tử gãy thành đôi đoạn.

Bao nhiêu hùng khí trong khoảnh khắc tiêu tan, gã Phong Vân Tử chỉ là một con người đúng với bản năng tham sống sự chết, vội vã quay mình bỏ chạy.

Trầm Miên Tích đâu dễ để xổng con mồi, sau một tiếng cười khan, ngọn chưởng từ tay trái đã tung liền theo như chớp xẹt.

Phong Vân Tử chân chưa tròn hai bước, miệng đã hự lên một tiếng nặng nề, thân hình ngã chúi tới trước, bụng ngực bị chưởng kình đánh trúng, ruột gan tung tóe cả ra ngoài.

Thanh Long Tam Giác thừa cơ Trầm Miên Tích bận đối phó với Phong Vân Tử đã bắn mình thoát khỏi trận cuộc.

Trâm Hoa Mai tức tốc lao theo, tung nhanh một ngọn Thất Giác Truy Hồn Đinh, đồng thời miệng quát vang:

- Chạy đâu, hãy nếm thử Thất Giác Truy Hồn Đinh của bản cô nương đã.

Thanh Long Tam Giác biết khó nỗi dụng mưu "chuồn", lập tức xoay người chém ra ba đao với tất cả công lực.

Với thế đao liều mạng của đối phương, Trâm Hoa Mai đâu dám đỡ gạt, vội thối lui năm bước.

Trầm Miên Tích thấy thế nguy của nàng, hấp tấp bắn người tới quát to:

- Hà tiểu muội mau lui ra, tên khốn này để cho ngu huynh xử lý!

Chân vừa chấm đất, cả người chàng lẫn kiếm nhào tới phủ công.

Thanh Long Tam Giác thừa hiểu mình không sao đối địch lại đối phương, liền dùng kế hoãn binh:

- Các hạ hãy dừng tay, tại hạ có điều muốn nói!

Trầm Miên Tích vội hãm liền thân pháp, lạnh lùng hỏi gằn:

- Muốn nói điều chi?

- Nếu các hạ giết tại hạ, tất sẽ hối hận sau này.

Trầm Miên Tích nhíu mày ngạc nhiên:

- Vì sao hử?

Thanh Long Tam Giác nghiêm sắc mặt trịnh trọng:

- Mục đích của các hạ phải chăng là vào Các Mộng Sơn để tìm bí kíp và báu vật đúng chăng? Nếu như tại hạ bị giết chết tại nơi này, các hạ sẽ không bao giờ lấy được vật đang muốn tìm.

Trầm Miên Tích càng nghe càng lạ lùng:

- Tại sao mà chẳng được?

Thanh Long Tam Giác giọng thêm phần trịnh trọng:

- Các hạ tuy rằng võ công siêu quần, nhưng kinh nghiệm vẫn còn quá thiếu.

Trầm Miên Tích nghe nóng ran da mặt:

- Tên khốn nên nhớ rằng, hiện giờ mi còn đang ở trong tay ta, lời lẽ nên thận trọng ít nhiều ...

Thanh Long Tam Giác láo liêng đôi mắt gian hùng, vội tiếp:

- Tại hạ dám đâu vô lễ với người, chẳng qua thiếu hiệp có giết tại hạ cũng vô ích, mà không chừng khó có cơ hội tìm được chiếc chìa khóa ngọc nọ. Vì then chốt nơi cất giữ vật ấy, tại hạ ...

Trầm Miên Tích nửa tin nửa ngờ:

- Phải chăng hiện do ngươi cất giữ?

Thanh Long Tam Giác rắn rỏi gật đầu:

- Tuy không phải do tại hạ cất giữ, nhưng tại hạ lại biết rõ vị trí mà tệ Giáo chủ đang cất giấu.

Tuyết Sơn Chân Quân từ nãy giờ đứng yên quan sát câu chuyện giữa đôi bên, bỗng buông lời cảnh giác:

- Trầm hiền điệt, nên cẩn thận kế hoãn binh của tên gian hùng ấy.

Trầm Miên Tích gật đầu như hiểu ý, im lặng nhìn sắc thái phản ứng của gã giáo đồ Huyết Ma Nhân.

Thanh Long Tam Giác ung dung ngửa cổ cười xòa.

Trầm Miên Tích trừng mắt thét to:

- Cười cái gì?

Tay chàng lồng theo tiếng quát, vươn ra chụp lấy Mạch Môn của gã ta.

Thanh Long Tam Giác kinh mang biến sắc, vội ngưng ngang giọng cười, nghiêm chỉnh cất lời:

- Tại hạ lúc nãy đã tự nhận mình võ công kém hơn thiếu hiệp, muốn giết tại hạ dễ như trở bàn tay, nhưng nếu muốn dùng cường lực để bức bách tại hạ cung chiêu những điều đã biết, e rằng chỉ phí sức tốn công.

Trầm Miên Tích không buồn tranh biện, tay thoăn thoắt như thoi đưa, điểm nhanh vào khắp đại

huyệt châu thân của gã.

Thanh Long Tam Giác bỗng cảm giác châu thân rụng rời, kình lực khoảnh chốc tiêu mất, té khuỵu ngay trên đất.

Trầm Miên Tích quay sang Tuyết Sơn Chân Quân thỉnh ý:

- Tạm thời lưu mạng sống gã nơi đây để dụ tên Huyết Ma Nhân Giáo chủ đến cứu, tiểu điệt sẽ có cách đối phó. Việc tối cần hiện nay là chúng ta cố nghiên cứu để tìm nhanh những ẩn ý của bốn chữ lưu trên phiến đá, để tìm nẻo vào Các Mộng Sơn càng sớm càng hay.

Tuyết Sơn Chân Quân và Trâm Hoa Mai nhè nhẹ gật đầu biểu lộ sự đồng ý.

Cả ba người thế là cùng đăm chiêu, nghiền ngẫm những ý nghĩa của bốn chữ bí ẩn trên.

Tuyết Sơn Chân Quân cùng Trâm Hoa Mai cúi đầu lẩm nhẩm đọc đi đọc lại bốn chữ nọ, nhưng chiêm nghiệm cả buổi trời mà vẫn không sao tìm được ý nghĩa huyền diệu bên trong.

Trầm Miên Tích trái lại, cắp kiếm bách bộ tới lui gần nơi đấy, ngửa mặt nhìn bầu trời trong vắt ánh trăng sao.

Lúc ấy vầng trăng tròn vành vạnh như đĩa bạc treo lơ lửng trên đầu cội tùng cạnh ngọn suối máu đang chốc chốc phún lên từng vầng nước đỏ au.

Trầm Miên Tích như sực nghĩ ra điều gì, nhíu mày đăm chiêu, nhìn lên cội tùng một lúc, chợt vỗ đùi reo lên:

- Nghĩ ra rồi! Ha ha ... ha ha ... ha ha ... Nghĩ ra rồi! Thật là huyền diệu vô cùng, ha ha ...

Trâm Hoa Mai nóng nảy giục chàng:

- Trầm huynh nói mau cho mọi người nghe xem.

Trầm Miên Tích hân hoan chỉ lên vầng trăng đang ở trên đỉnh cây tùng giảng giải:

- Hai chữ đầu của bốn chữ là Nguyệt Tùng, các người nhìn xem thử, có phải là vầng trăng tỏ đang chói rạng giữa đỉnh tùng đó chăng?

Trâm Hoa Mai gật gù:

- Cứ tạm cho là phải đi, nhưng còn hai chữ dưới Huyết Thạch thì sao?

Trầm Miên Tích cười nhẹ giải thích tiếp:

- Nước trong suối ngầm, mỗi lần phún lên nước đỏ, chẳng phải đều rơi tưới trên phiến đá ấy sao?

Tuyết Sơn Chân Quân vuốt râu trầm mặc:

- Sự giải thích của hiền điệt kể ra rất hữu lý, nhưng lối vào Các Mộng Sơn thì ở nơi nào?

- Bốn chữ ấy rõ ràng ám chỉ vào phiến đá nọ, nếu như di động phiến đá ấy là có đường vào Các Mộng Sơn rồi.

Tuyết Sơn Chân Quân vỗ tay cười to:

- Đúng! Đúng! Hiền điệt quả là người thông minh xuất chúng!

Thanh Long Tam Giác không khỏi chép miệng khen thầm:

"Tên tiểu tử này thật thông minh, một vấn đề khó khăn đến thế mà gã nghĩ ra được trong chốc lát, tương lai của gã sau này càng rạng rỡ biết là bao.".

Trâm Hoa Mai vội giục:

- Vậy ta vào nhanh cho rồi!

Trầm Miên Tích xua tay ngăn cản:

- Hà tiểu muội chớ vội! Luồng nước đỏ của suối máu, hướng phun lại chĩa thẳng lên phiến đá nghiêm mặt như một võ sĩ canh giữ chốn ra vào, đủ chứng minh nơi ấy là đường xuyên vào Các Mộng Sơn. Song le, đã có óc bố trí linh diệu như thế, tại làm sao người đó còn lưu chữ trên phiến đá làm gì? Điểm ấy, thật khiến người ta phải hoài nghi khó giải.

Tuyết Sơn Chân Quân cau mày đăm chiêu:

- Các Mộng Sơn là một địa danh đã làm xao động giang hồ suốt mấy mươi năm trường, càng gây cho võ lâm sống trong tang thương, đủ thấy rằng nó ẩn tàng nhiều vấn đề kỳ bí ...

Lão ngừng lại đôi giây như đắn đo lời sắp nói:

- Theo lão phu phán đoán thì trong Các Mộng Sơn, nhất định đang ẩn cư một thế ngoại cao nhân, mà võ công siêu quần vượt chúng. Người cố ý dùng Các Mộng Sơn để làm mồi, dẫn dắt kẻ tài trí Trung Nguyên đến để khảo nghiệm võ công của họ lẫn của người ...

Trầm Miên Tích thận trọng nể lời:

- Lời của thúc thúc rất có lý! Tiểu điệt dù bất tài, đêm nay cũng quyết vào cho được Các Mộng Sơn

đấu thử cùng vị cao nhân nọ xem cho biết.

Tuyết Sơn Chân Quân nheo mắt cười hóm hỉnh:

- Biết đâu chừng bên trong lại có một tuyệt thế giai nhân? Nếu quả như lời đoán thì hiền điệt quả là có số đào hoa vậy! Ha ha ... ha ha ...

Trầm Miên Tích đỏ mặt lia đôi mắt sang phía Trâm Hoa Mai, đoạn nhìn Tuyết Sơn Chân Quân nói:

- Thúc thúc chọc tiểu điệt làm gì! Chúng ta khởi hành vào Các Mộng Sơn là vừa.

Miệng thốt, Trầm Miên Tích đã nhấc bước tiên phong tiến trước ...

Trâm Hoa Mai, Tuyết Sơn Chân Quân nối gót theo sau.

Chương 14: Lối Vào Các Mông Sơn

Ngẩng đầu nhìn lên không, chờ cho vầng máu đỏ tưới xuống phiến đá, Trầm Miên Tích lợi dụng ngay khoảnh khắc ấy, tung mình rơi đáp cạnh bên.

Trầm Miên Tích vận nhãn lực nhìn lên mặt chính của phiến đá, trừ bốn chữ ấy, không có đường nứt hay một kẽ hở nhỏ.

Chàng ước lượng trọng lượng của tảng đá ít nhất cũng ngoài hai tấn nặng, phía bên dưới chôn lấp xuống mặt đất chẳng biết bao sâu, muốn xê dịch đi nơi khác, tất phải tốn nhiều sức lực.

Chàng lại ước lượng thời gian khoảng cách giữa hai làn nước phún lên, chỉ ngắn ngủi không hơn mấy phút.

Phía sau xa, Tuyết Sơn Chân Quân bỗng kêu lên:

- Trầm hiền điệt, mau quay lại!

Tiếng gọi củaTuyết Sơn Chân Quân khiến Trầm Miên Tích giật mình nhớ đến vầng nước đỏ sắp sửa tưới lên, vội vã phi thân vọt lui đến cạnh Trâm Hoa Mai.

Nàng hỏi:

- Trầm huynh đã khám phá được điều gì chưa?

Trầm Miên Tích cười nhẹ ôn tồn:

- Nhích dời phiến đá là có thể đi vào Các Mộng Sơn, điều ấy không cần phải hoài nghi gì nữa. Nhưng muốn dời phiến đá đó đi, không phải là chuyện dễ làm.

Tuyết Sơn Chân Quân chợt ngẩng đầu gặng hỏi:

- Vậy theo ý của hiền điệt phải làm thế nào đây?

Trâm Hoa Mai cũng nôn nao hối thúc:

- Trầm huynh mau nghĩ phương pháp để tìm vào, kẻo nhân vật giang hồ đua nhau kéo đến là hỏng cả việc to đấy!

Sực nghĩ ra được một điều gì, Trâm Hoa Mai bỗng reo lên mừng rỡ:

- Hay là làm thế này vậy! Chúng ta cứ đợi thêm một thời gian, để thiên hạ quần hùng kéo đến đây, mặc cho họ xông xáo tìm tòi, mượn đao giết người, đấy là kế một đá giết hai chim.

Tuyết Sơn Chân Quân gật gù đầu, xoay tay cười hăng hắc:

- Hay! Kế sách của Hà cô nương thật là tuyệt diệu!

Trầm Miên Tích trầm ngâm đôi lúc rồi cất lời:

- Kế của Hà muội tuy hay, nhưng mà chúng ta phải tìm cách vào Các Mộng Sơn vẫn tốt hơn, biết đâu chừng sẽ còn có lắm kỳ ngẫu đợi chờ mình.

Tuyết Sơn Chân Quân lắc đầu phản đối:

- Không! Nên làm theo ý của Hà cô nương lợi hơn, chúng ta tìm nơi kín đáo quanh đây nấp kín, để bọn họ thử trước ta xem. Nếu như họ dời được phiến đá nọ, chúng ta nhanh chân theo vào. Bằng trái lại họ làm không xuể, chúng ta ít nhất cũng rút tỉa được một vài kinh nghiệm đỡ hiểm nguy hơn.

Trầm Miên Tích vẫn cương quyết:

- Như thế chẳng phải là kế vẹn toàn. Tiểu điệt nghĩ rằng phiến đá to kia không thể nào do sức người di chuyển nổi, mà nhất định phải do cơ quan khống chế, chẳng qua chúng ta chưa tìm được thôi.

Trâm Hoa Mai vội chen lời:

- Tiểu muội đã có cách rồi ...

Lời nàng chưa trọn câu, từ trên đỉnh chót vót của Các Mộng Sơn bỗng vang lên từng loạt hú dài ...

Tuyết Sơn Chân Quân vội hai tay kéo nhanh Trầm Miên Tích và Trâm Hoa Mai:

- Chúng ta mau ẩn mình, im lặng theo dõi biến cuộc, sẽ thừa cơ mà hành động hay hơn.

Cả ba cùng giở tuyệt đỉnh khinh công, thoắt nhanh vào bụi cỏ rậm cạnh đấy ẩn mình.

Thanh âm của loạt hú càng lúc càng thêm gần, khoảnh chốc sau, hàng mấy mươi bóng người veo veo như những đường tên thoát nỏ, từ chót vót đỉnh cao phóng xuống cạnh Huyết Tuyền.

Qua kẽ hở của bụi cỏ lấp kín đầu, Trầm Miên Tích chong mắt nhìn vào trận cuộc.

Một tốp người vận áo ngũ sắc đáp xuống trước, tiếp theo đó là một lão già tóc đinh bạc trắng, vận áo tía với môn khinh công tuyệt luân Hạc Cô Luân Vũ.

Trầm Miên Tích định thần nhìn kỹ, té ra lão già áo tía chính là Tế Đài Hán Tử, người đã giết sư phụ chàng cách đây ba năm về trước tại Phù Long Cốc.

Đôi mắt chàng long lên niềm phẫn hận.

Tuyết Sơn Chân Quân biết ý, thúc nhẹ cùi tay vào hông chàng nhắc nhở:

- Hiền điệt phải bình tĩnh một chút!

Tế Đài Hán Tử vừa đáp xuống cục trường, ánh mắt liền chạm ngay Thanh Long Tam Giác đang ngồi bẹp dưới đất, không khỏi ồ lên một tiếng kinh ngạc, quay sang một tên giáo đồ Hỏa Đăng Giáo:

- Hãy tóm gã kia sang đây cho ta hỏi vài điều!

Gã nọ ứng tiếng dạ vang, khẽ lắc vai đã xê đến cạnh Thanh Long Tam Giác, xách hỏng người gã lên gọn gàng như tóm một con gà.

Trầm Miên Tích chắc lưỡi than thầm:

"Hỏng mất rồi! Chúng ta lúc nãy quá vội nên quên khuấy mất chuyện đem giấu Thanh Long Tam Giác, thật là một sơ hở to tát.".

Tuyết Sơn Chân Quân trái lại vuốt râu cười đắc ý:

- Hiền điệt đừng lo lắng! Những điều hắn nói chính là ống loa trung thành nhất để phát thanh những gì chúng ta muốn nói.

Lúc bấy giờ, gã giáo đồ Hỏa Đăng Giáo đã ném Thanh Long Tam Giác xuống ngang bên chân Tế Đài Hán Tử.

Bằng một giọng sắc lạnh, Tế Đài Hán Tử bắt đầu cuộc gạn tra:

- Mi là ai, hãy nói mau! Nếu không chớ trách ta độc ác!

Thanh Long Tam Giác lồm cồm chỗi dậy, bi thiết:

- Tại hạ là Thanh Long Tam Giác.

- Mi thuộc môn phái nào? Ai sai mi đến đây? Và mi đến đây được bao lâu, có thấy gì khác lạ không?

Thanh Long Tam Giác rúng động quá, một mưu lược thoáng nhanh lên đầu óc:

- Tại hạ là cao thủ của Huyết Ma Nhân, phụng lệnh Giáo chủ đến đây, vừa bị người ta điểm huyệt ...

Tế Đài Hán Tử gật đầu gạt ngang:

- Điều ấy ta biết, vậy ai điểm huyệt mi?

Thanh Long Tam Giác lắc đầu:

- Vì họ bao mặt, nên tại hạ không sao rõ được.

Gã giấu biệt những gì vừa xảy ra giữa nhóm Trầm Miên Tích và gã.

Tế Đài Hán Tử lại hỏi:

- Bọn chúng đâu rồi?

Thanh Long Tam Giác nghĩ thầm:

"Từ lâu nghe danh Tế Đài Hán Tử thủ đoạn rất tàn độc, ta nên mượn cơ hội này mà diệt bớt bọn lão, bớt đi một kình địch cho phái ta!".

Nghĩ thế, Thanh Long Tam Giác đằng hắng khan lên vài tiếng mới đáp:

- Xin các hạ giải mở trước huyệt đạo cho tại hạ, tại hạ mới có thể thuật rõ ngọn ngành sự tình đã nghe thấy.

Tế Đài Hán Tử trù trừ bất định, ánh mắt nghi hoặc nhìn xoáy lên người gã.

Nhìn thấu được tâm ý đối phương, Thanh Long Tam Giác vội vã nói:

- Các hạ bất tất phải kinh ngạc, tại hạ biết rõ các hạ đã thay mặt Hỏa Đăng Giáo chủ, đến dự dạ hội tại Thông Lộ Bảo dạo nọ, chắc hẳn các hạ còn nhớ chứ?

Tế Đài Hán Tử khẽ à lên một tiếng:

- À ... kể ra trí nhớ ngươi khá tốt đấy!

Lão quay sang gã giáo đồ ban nãy, thốt:

- Ngươi đến giải huyệt cho gã, dù gã có muốn trốn cũng chẳng trốn đi đâu được!

Gã nọ cúi đầu tạ lệnh, rồi đến trước mặt Thanh Long Tam Giác tay thoăn thoắt như thoi đưa, chẳng mấy chốc đã giải tỏa tất cả huyệt đạo bị bế tắc trên người Thanh Long Tam Giác.

Thanh Long Tam Giác sau khi vận chuyển cho khí huyết lưu thông trở lại, lập tức đứng lên vòng tay tạ ân:

- Đa tạ, đa tạ!

Tế Đài Hán Tử nóng nảy giục giã:

- Bọn chúng có mấy người, hiện đi về hướng nào, nói mau!

Thanh Long Tam Giác cố tạo vẻ nghiêm trang.

- Bọn chúng tổng cộng có ba người, võ công vô cùng cao diệu, họ sau khi thăm dò được nơi vào Các Mộng Sơn, thì vừa lúc tại hạ đến nơi, họ liền ra tay điểm chế huyệt đạo của tại hạ và phóng nhanh về hướng đông.

Trầm Miên Tích núp yên trong bụi, nghe xong lòng rất lo âu, dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi Tuyết Sơn Chân Quân:

- Thúc thúc, tên khốn ấy định đem sự bí mật của phiến đá khai ra đấy.

Tuyết Sơn Chân Quân vội trấn an:

- Hiền điệt chớ lo ngại! Xem ra tên khốn đó đang dụng mưu thần, cứ nghe tiếp sẽ rõ.

Bên ngoài trận cuộc, Tế Đài Hán Tử nóng nảy hỏi dồn:

- Lối vào Các Mộng Sơn ở đâu? Mi mau nói cho ta nghe!

Thanh Long Tam Giác sắc diện vẫn nghiêm trang, đưa tay trỏ về phiến đá nọ, chậm rãi trang trọng:

- Tại phiến đá ấy! Chính nhờ bốn chữ ghi trên đó mà họ nghiệm ra.

Tế Đài Hán Tử càng nóng nảy:

- Bốn chữ chi?

- Nguyệt Tùng Huyết Thạch.

Tế Đài Hán Tử trầm ngâm giây phút chợt quát lên:

- Không lẽ bốn chữ ấy có thể chỉ dẫn lối vào Các Mộng Sơn?

- Đúng như sự suy đoán của các hạ.

- Ba người đó có tìm được không hả?

Thanh Long Tam Giác gật đầu:

- Họ chỉ nghiệm suy một lúc là tìm ra ngay. Chính ở dưới phiến đá to ấy, chỉ cần xê dịch phiến đá là có lối vào Các Mộng Sơn.

Tế Đài Hán Tử lẩm bẩm đọc đi đọc lại bốn chữ nọ:

- Nguyệt Tùng Huyết Thạch.

Lão ngước nhìn vầng trăng tư lự, lại nhìn phiến đá bên cạnh cội tùng, nước đỏ từng loạt phun lên rồi lại rơi ào xuống phiến đá.

Tế Đài Hán Tử chợt ngộ thức ngay nhè nhẹ gật đầu:

- Lời mi kể cũng có lý đấy.

Thanh Long Tam Giác chộp ngay cơ hội, vòng tay từ tạ:

- Mọi chân tình tại hạ đã bẩm cáo chẳng giấu giếm một chân tơ kẽ tóc, xin các hạ cho phép tại hạ được phép rời khỏi chốn này.

Tế Đài Hán Tử sinh lòng nghi hoặc, buông một câu ướm dò:

- Vậy Giáo chủ của mi phái mi đến đây làm gì?

Thanh Long Tam Giác rúng động thầm, vội đáp:

- Không dám giấu chi các hạ, tại hạ cũng vì mục đích tìm lối vào Các Mộng Sơn mà thôi.

Tế Đài Hán Tử hừ lạnh lạt:

- Mi đã đem mọi chi tiết nói hết cho ta nghe rồi, mi làm sao về phục lệnh lại cùng Giáo chủ của mi?

Thanh Long Tam Giác không ngờ Tế Đài Hán Tử lại hỏi vặn điều ấy, nhất thời bối rối không thốt nên lời.

- Điều đó ... điều đó ... tại hạ ...

Tế Đài Hán Tử mắt đầy nộ khí, gằn giọng qua kẽ răng:

- Điều đó thế nào? Rõ ràng mi có ý gạt gẫm ta một điều chi?

Thanh Long Tam Giác vội vàng phân biện:

- Những gì tại hạ vừa bẩm cáo qua toàn là sự thật. Xin các hạ minh xét cho.

Tế Đài Hán Tử buông tiếng cười thâm hiểm:

- Nếu muốn ta tin lời mi là thật, hãy đến dời phiến đá kia cho ta xem.

Thanh Long Tam Giác thầm kinh mang rúng động:

"Thật là lão cáo già hiểm độc!".

Lúc ấy sắc mặt Trầm Miên Tích càng lúc càng tái xanh, điếng người đứng trơ một chỗ, chẳng biết xử trí thế nào.

Tế Đài Hán Tử lại giục giã quát vang:

- Mi có đi hay không thì bảo?

Thanh Long Tam Giác khó nỗi tới lui, đành bặm môi phóng mình đến cạnh phiến đá, vận lực đẩy mạnh, nhưng khác nào thằn lằn bám cột to, dễ chi nhích động nổi phiến đá nặng dư hai tấn ấy.

Giữa lúc Thanh Long Tam Giác cố sức đẩy xê, vầng nước đỏ từ ngọn suối phún rải xuống phiến đá.

Thanh Long Tam Giác chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn, và bổ sấp xuống cạnh phiến đá.

Một mùi khét lẹt cực nồng lập tức xông lên trong khoảnh khắc, thịt da nạn nhân nám vàng như bị đốt và từ từ tiêu thành chất nước vàng, cho đến một lóng xương cũng bị dung hóa chẳng còn hình.

Tất cả những kẻ hiện diện, hay núp cạnh bên trận trường đều sửng sốt hãi hùng cho chất nước đỏ lợi hại kia.

Giọng cười âm trầm của Tế Đài Hán Tử chợt vang lên, khiến mọi người sực tỉnh:

- Tên khốn kiếp dám dùng vải thưa che mắt thánh, mi chết là đáng đời.

Một gã giáo đồ Hỏa Đăng Giáo đứng cạnh, không dằn được thắc mắc, rụt rè cất lời hỏi:

- Bẩm sư phụ, do đâu mà sư phụ biết được gã lừa dối?

Tế Đài Hán Tử cười nhẹ:

- Rất đơn giản! Nếu như dễ dàng di động phiến đá nọ để bước vào Các Mộng Sơn, tất nhiên tên

khốn ấy chẳng dại chi mà nói hết cho chúng ta biết, và ba người lạ mặt nọ chẳng bỏ đi như thế.

Gã kia nhè nhẹ gật đầu:

- Sư phụ quả thật cao minh, vậy bốn chữ kia là một câu chuyện lếu láo do gã lếu láo do gã thêu dệt ra.

Tế Đài Hán Tử lắc đầu:

- Không! Bốn chữ kia có thể là thật, và theo sự suy đoán của sư phụ, đường vào Các Mộng Sơn cũng có thể là dưới phiến đá kia, chẳng qua ...

Gã nọ càng nghe càng hoang mang khó hiểu:

- Vậy thì gã đã nói thật, nhưng tại sao ...

Tế Đài Hán Tử buông tiếng cười to:

- Lý Nhân Nhân, làm sao con biết hết được lòng dạ man trá của nhân vật giang hồ?

Chính vì gã muốn hại sư phụ nên mới thật tình thố lộ tất cả mọi việc.

Lý Nhân Nhân vẫn không hiểu:

- Xin sư phụ đừng chê đệ tử ngu muội, thật tình đệ tử chẳng hiểu nổi.

Tế Đài Hán Tử chỉ tay về phía suối máu giảng giải:

- Màu nước suối đỏ thẫm như thế, chứng tỏ là rất độc, lại hướng chiều phun ngay phiến đá nọ. Nếu như mạo hiểm đến xô dời phiến đá đi, tất không tránh khỏi bị nước suối bắn phải.

Lão ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Tên khốn ấy đinh ninh là sư phụ sau khi biết rõ lối vào Các Mộng Sơn, tất sẽ chính tay đến dời phiến đá ấy đi, như vậy là đã lọt vào quỷ kế của gã.

Lý Nhân Nhân lúc ấy mới bàng hoàng vỡ lẽ:

- Không ngờ gã ta bên ngoài tỏ vẻ cung kính sư phụ rất mực, mà trong dạ lại chứa đựng kế hiểm thâm như thế.

Tế Đài Hán Tử vừa mở miệng định đáp, chợt từ khoảng không vang vọng một chuỗi hú dài lê thê.

Tế Đài Hán Tử qua phút giây biến sắc, ngửa mặt lên trời đáp lại bằng một tràng cười lanh lảnh.

Thanh âm như chất chứa thù hận và sát cơ.

Tuyết Sơn Chân Quân bên trong bụi cỏ lại chép miệng than dài:

- Một trận đồ sát kinh hồn sắp mở màn ra trước mắt.

Trầm Miên Tích giật nhẹ tay áo Tuyết Sơn Chân Quân khẽ giọng:

- Chúng ta nên thừa cơ hội này chường mặt ra, đánh dạt cánh Tế Đài Hán Tử ra xa, để ngăn chặn âm mưu của lão, thúc thúc thấy thế nào?

Tuyết Sơn Chân Quân lắc đầu lia lịa:

- Lúc này đừng nên vọng động, cứ chờ xem lão ma đầu ấy giở trò chi, đây là cơ hội tốt để ta lợi dụng họ để đẩy phiến đá kia dời đi vậy.

Giữa lúc hai người bàn luận, từ khoảng không cao vút, hơn mười bóng người lao vút xuống trận trường như những chiếc cầu vồng, nhẹ nhàng đáp trên đất không vang một tiếng động nhỏ nào.

Tuyết Sơn Chân Quân xoay mắt nhìn kỹ bọn chúng, gồm cả nhân vật cao thủ của hải ngoại lẫn trung du.

Nào là Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế Tăng, Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung, Hoa Bút Trung Hán Tiêu Long Đàm và Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục.

Ngoài ra còn có hai cao thủ thượng thặng trong Tụ Kiếm Bảo:

Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công và Sát Tinh Vương Phùng Thái Phụng.

Tế Đài Hán Tử đảo mắt nhìn quanh mọi người, buông tiếng cười ngạo nghễ như hỏi chào:

- Thật là hạnh ngộ! Không biết cơn gió nào đưa chư vị đến chốn này?

Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế Tăng đầu tiên tiến lên vòng tay đáp lễ:

- Nghe đồn Lâm đại hiệp xa giá đến đây, quả nhiên có thật!

Tế Đài Hán Tử giọng nhạt hơn nước ốc:

- Thế à! Lâm mỗ nghe đồn nơi Các Mộng Sơn chứa kỳ vật võ lâm nên vui chân đến đây, may ra có chút ít phước phần chi chăng?

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung bật cười lên hô hố:

- Lời đồn đãi biết đâu mà tin nổi, biết đâu đấy là trò lường đảo của một kẻ bí mật nào, định gây cho giang hồ một phen sóng gió sát phạt để họ ở bên ngoài rung đùi xem thỏa mắt đấy thôi.

Bỗng chẳng biết từ phương nào vọng đến, một giọng cười sang sảng hào hùng chui xói vào màng tai tất cả những người có mặt.

- Ai bảo là một trò lường đảo? Đêm nay chính là thời gian Các Mộng Sơn mở cửa rước anh hùng hào kiệt khắp tam sơn tứ hải tụ họp tại đây. Cứ đem mọi ân oán giữa nhau bấy lâu nay cùng giải quyết, để chấm dứt đi cuộc tương sát tương tàn kéo dài vô bổ.

Quần hùng nghe xong đều giật mình dáo dác nhìn quanh.

Nơi trận trường không biết từ thời gian nào xuất hiện một lão nhân bạch bào, tuổi hơn trăm, râu dài óng mượt, tóc bạc như tuyết, khí vũ uy nghi như một tiên ông giáng thế khiến người nhìn phải nể khiếp.

Lão nhân bạch bào quét mắt nhìn khắp quần hùng một lượt, đoạn tay ông nhè nhẹ kéo lên cao và đẩy thẳng về phía cội tùng.

Thế chưởng xem ra nhẹ nhàng như bỡn, nhưng khi bàn tay ông vừa đưa tới, một luồng tiềm lực tựa gió lốc ào ra ...

"Rắc ...".

Cội tùng như bị một sức mạnh khổng lồ kéo bật cả gốc rời khỏi mặt đất lao ra mấy trượng xa mới đổ ầm xuống.

Lập tức, từ lỗ trống sâu hun hút của gốc tùng vừa bật gốc, cuồn cuộn thoát ra một khí lạnh lạ thường.

Quần hùng hiện diện nơi trận cuộc, không một ai lại không cảm thấy buốt da, vội vã vận công để đề kháng lại luồng khí lạnh nọ.

Một hồi lâu sau, khí lạnh đã loãng dần vào không khí, cơ thể họ mới trở lại nhiệt độ của bình thường.

Lão nhân bạch bào bỗng nhếch môi cười nhẹ:

- Chư vị đã có thể vào Các Mộng Sơn được rồi. Già này những mong quý vị bình an trở ra, hẹn gặp lại tại Xuyên Tâm Đài.

Tất cả mọi người vừa nghe lối vào Các Mộng Sơn chính là huyệt đạo nằm ẩn dưới cội tùng.

Không chờ đến tiếng mời mọc thứ hai, đã rần rần xô nhau tranh vào.

Bao nhiêu tài nghệ khinh công họ đều dốc ra ứng dụng hết vào đôi chân, chỉ sợ mình lại chậm chân hơn kẻ khác.

Giữa lúc mọi người đổ xô chui vào huyệt đạo, lão nhân bạch bào bỗng dưng nhoáng mất tựa hồn ma ...

Trầm Miên Tích vội rời khỏi chỗ nấp kêu lên kinh ngạc:

- Lão tiền bối ấy đâu mất rồi kìa?

Tuyết Sơn Chân Quân cũng lồm cồm đứng lên theo, nhìn quanh dáo dác:

- Lạ thật! Lão phu từ nãy giờ một mực theo dõi từng hành động của lão, thế mà lão ta chỉ nhấc mình một cái là biến mất ngay. Kể ra lão cũng là hạng vô song đấy, theo sự phán đoán của lão phu, có thể lão là chủ nhân của Các Mộng Sơn này.

Bất thần, sau lưng họ vang lên một chuỗi cười ...

Tất cả ba người đều giật mình quay lại hướng phát xuất thanh âm.

Sau lưng họ chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một nhân vật vận áo trắng, khí thế thập phần uy lẫm.

Trầm Miên Tích sau phút giây sửng sốt, lập tức nhận ra ngay là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ, chàng vội tiến lên vòng tay:

- Lâu nay không gặp Hà huynh, Hà huynh vẫn mạnh đấy chứ?

U Linh Huyết Kiếm Khách ha hả cười to:

- Trầm đệ lúc này cũng mồm miệng cũng ra phết, con người biến đổi thật mau. Nhớ lại lúc nào tiểu đệ còn khờ khạo, giờ đây đã học được thói đẩy đưa môi miệng ngọt ngào rồi.

Trầm Miên Tích bị U Linh Huyết Kiếm Khách chế cho một hơi, nóng ran da mặt, muốn mở miệng nói mà chẳng biết nói thế nào.

Quay qua Trâm Hoa Mai, U Linh Huyết Kiếm Khách hỏi:

- Hà muội muội! Thế nào, kẻ thù của song thân chúng ta đã tìm được chưa?

Té ra U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ và Trâm Hoa Mai là hai anh em ruột.

Trầm Miên Tích sững sờ khi nghe U Linh Huyết Kiếm Khách nói thế, bởi bấy lâu nay, Trâm Hoa

Mai vẫn giấu nhẹm lai lịch của mình, nàng chỉ cho chàng biết nàng là họ Hà mà thôi.

Nàng nói:

- Đại ca! Vẫn biệt tăm ...

Rồi nàng giới thiệu anh mình với Tuyết Sơn Chân Quân để họ chào hỏi nhau.

Đoạn họ như những cánh én, kẻ trước người sau, thoăn thoắt bay vào huyệt đạo dưới cội tùng để vào Các Mộng Sơn.

Chương 15: Xuyên Tâm Đài

Boong! ... Boong! ... Boong! ...

Từ trên chót vót ngọn Các Mộng Sơn cạnh Xuyên Tâm Đài bỗng ngân vang chín tiếng đại hồng chung trầm ấm trang nghiêm.

Tiếp theo đó là một giọng xướng vang lên sang sảng:

- Các Mộng Sơn chủ giá lâm ...

Thanh âm rền dội trong không khí như kéo dài qua hàng ngàn núi đồi, cả một buổi lâu sau, dư âm mới chấm dứt ...

Quần hùng cùng đoán tiếng quay đầu, từ mút xa xa như gần tận tầm mắt vụt hiện lên sáu bóng người, năm nam một nữ, vùn vụt tiến tới với một tốc độ cực kỳ nhanh chóng.

Mọi người chưa kịp chớp mắt định thần, sáu bóng nọ đã như những bông tuyết vèo rơi đáp nhẹ lên đài chủ.

Đi đầu là một lão nhân mặc áo trắng, tóc râu đều bạc trắng, chễm chệ ngồi vào chiếc ghế bành đặt ở giữa đài.

Tiếp đến là năm thiếu nữ cực kỳ diễm lệ, cùng mặc áo trắng, chia thành hai cánh đứng hầu hai bên, bên tả ba nàng và bên hữu hai nàng.

Mọi người đều thảng thốt khi nhận ra lão nhân bạch bào đã đánh gãy cội tùng ban nãy, chính là Các Mộng Sơn chủ.

Các Mộng Sơn chủ nghiêm trang quét mắt nhìn khắp Xuyên Tâm Đài, đoạn khẽ phất tay áo chậm rãi cất lời:

- Già đây chính là Các Mộng Sơn chủ, đêm nay mời chư vị quần hào võ lâm đến Xuyên Tâm Đài là để chư vị có dịp đem mọi ân oán cá nhân xưa và nay giữa nhau, cùng thanh toán cho trọn vẹn tất cả tại nơi này, tránh cho giang hồ khỏi còn tái diễn những cuộc tàn sát thảm khốc, trả lại cho võ lâm nếp sống thanh bình ngày cũ. Đây chính là thiện ý của già, chẳng hay chư vị đủ mặt hôm nay có tán đồng đề nghị của già chăng?

Quần hào lập tức rập lên một tiếng:

- Đồng ý!

Thanh âm lồng lộng nghe như dội tận tầng mây.

Chờ cho quần hào bớt xao động, Các Mộng Sơn chủ lại tiếp:

- Già tịch sư nơi miền lạnh lẽo hoang vu này đã dư tám mươi năm trời, mọi cơ đồ sáng lập nơi đây có lẽ chư vị đều mục kích qua cả. Nhưng con người dù có tài giỏi cỡ nào cũng khó tránh khỏi được quy luật đào thải của tạo hóa. Bởi thế, già đây bao nhiêu tâm cơ để đưa quý vị kéo đến chốn hẻo lánh này, không ngoài ý định tìm một người hữu đức hữu tài để truyền thụ sở năng võ học một đời của mình, để kẻ ấy đủ khả năng bình trị võ lâm, ngăn chặn mọi hành động phi nhân tàn ác ... Cuộc giải tỏa oán thù hôm nay cũng là cuộc lựa chọn âm thầm của già. Ai là kẻ thắng cuộc và được già xét là đủ đức độ tài ba sẽ là kẻ già kén chọn để truyền thụ võ học Phi Ưng Chưởng.

Quần hào lại một lần nữa rập lên:

- Rất đồng ý!

Có kẻ bồng bột hét to:

- Vạn tuế chủ nhân Các Mộng Sơn!

- Vạn tuế chúa tể của võ lâm Trung Nguyên tương lai!

- Các Mộng Sơn chủ vạn an bất tử!

Bỗng một bóng người từ đâu bay vút lên Xuyên Tâm Đài, thốt lớn:

- Tại hạ là Huyết Ma Nhân Giáo chủ, oai trùm khắp bảy tỉnh miền Đông, đức bủa bốn phương, dưới tay gần ngàn giáo dân đều cảm ân mến đức, tự xét có đủ đức độ thủ trì Xuyên Tâm Đài, để chế phục khắp quần hào hiện diện hôm nay và thay võ lâm chủ trì sau này.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ vừa thấy mặt kẻ thù, máu nóng xông lên đến đỉnh não, căm hờn thét to như hổ gầm:

- Âu Dương Long! Mối thù sát hại phụ mẫu ta, đêm nay phải được trả bằng máu của mi!

Âu Dương Long Huyết Ma Nhân Giáo chủ liếc mắt nhìn U Linh Huyết Kiếm Khách, hất hàm ngạo nghễ hỏi:

- Tên khốn kia, cha của mi là ai?

U Linh Huyết Kiếm Khách căm phẫn:

- Hừ! Lão già họ Âu chó má mi mau quên quá nhỉ? Cha của ta là Kiếm Nhuyễn Chưởng Như Hà Nhất Thiên đã làm gì mà mười năm trước mi xua thuộc hạ đến Thanh Hải vây công và sát hại?

Âu Dương Long đôi mắt hừng hực sát cơ, nhìn bắn vào đối phương, lạnh lẽo nói:

- Hừ! Hừm! Té ra mi là con của lão chết bầm Hà Nhất Thiên! May quá, thật là mòn lẫn gót giày tìm chẳng thấy, tự dưng dẫn xác đến miệng hùm ...

Các Mộng Sơn chủ chợt xua tay cho mọi người im lặng, đoạn sang sảng cất lời:

- Chư vị chớ loạn động! Dù đây là cuộc kết liễu mọi hận thù nhưng cũng có quy luật hẳn hòi, để duy trì thể thức và trật tự lúc giao tranh, bằng không sẽ loạn mất. Già đây lần nữa lập lại câu hỏi trước. Đề nghị của già vừa qua, chư vị có đồng ý không?

Âu Dương Long, Tế Đài Hán Tử không hẹn mà cùng buông tiếng hừ bất mãn giữa tiếng hoan nghênh vang dội của quần hào.

Tuy thế, Các Mộng Sơn chủ với thính lực sắc bén đã nhận ra ngay. Ông lập tức tiếp lời:

- Đa tạ thịnh ý của chư vị anh hùng bốn bể, nhưng trong số vẫn còn vài vị chưa được bằng lòng lắm. Để tránh cho mọi người nhiều ý lắm lời, xin chư vị hãy nhìn tượng băng hình tuấn mã cách đây mười trượng kia ...

Ông nhẹ kéo tay phải lên trước ngực, và chầm chậm nhắm hướng vừa thốt ra, đẩy tới một chưởng.

Lạ thay, chưởng thế đã đẩy ra nhưng không hề phát ra tiếng gió kình, cũng chẳng thấy không khí xáo động, nhưng tượng băng hình tuấn mã bỗng từ từ bốc thành khói nóng bay nghi ngút lên không ...

Chẳng đợi cho làn hơi ấy biến thành hơi nước rơi xuống, Các Mộng Sơn chủ cấp tốc xòe rộng một chưởng trái phóng bồi một chưởng ...

Luồng hơi bỗng chầm chậm hạ về vị trí cũ và dần dần tan biến thể hiện lại nguyên hình là khối băng hình tuấn mã khi nãy, nhưng đầu ngựa đã xoay hướng về phía mọi người.

Trước tài nghệ kinh thiên ấy, quần hùng đều nhìn nhau thất sắc, đồng thanh kêu lên:

- Phi Ưng Chưởng!

Âu Dương Long cùng Tế Đài Hán Tử mục kích xong Các Mộng Sơn chủ thi thố tuyệt kỹ chưởng lực vừa nhiệt vừa hàn, đã khiếp phục lặng khe, bao nhiêu vẻ cao ngạo lúc đầu tự dưng tiêu mất.

Các Mộng Sơn chủ lúc đó mới điềm đạm cất lời:

- Chư vị ắt hẳn không còn ý khác chứ?

Tuyết Sơn Chân Quân e dè lên tiếng:

- Xin tôn giá nêu rõ quy củ thế nào cho mọi người cùng nhận rõ.

Các Mộng Sơn chủ nhè nhẹ gật đầu:

- Cũng chẳng có chi phiền phức lắm, già chỉ muốn noi theo đức háo sanh của trời đất, giữ cho máu của mọi người càng bớt đổ càng hay thế thôi!

Ngừng giây lâu để thêm phần trang trọng cho lời sắp thốt, Các Mộng Sơn chủ lại tiếp:

- Điều thứ nhất, những ân oán tầm thường chỉ được quyền điểm trúng là thôi. Điều thứ hai, nếu thù to hận lớn, xin chư vị hãy nhớ đến chữ "dung" có thể để cho đối phương tàn phế, mà tránh tuyệt việc sát nhân trên Xuyên Tâm Đài.

U Linh Huyết Kiếm Khách cùng Trầm Miên Tích nghe xong nhìn nhau lắc đầu nhăn nhó khó xử vô cùng.

Tuyết Sơn Chân Quân biết ý chàng chẳng khứng, vội giật nhẹ chéo áo nhắc khéo chàng nên im lặng làm thinh.

Các Mộng Sơn chủ lại trang nghiêm cất tiếng:

- Các vị đã đồng ý cả rồi phải không? Vậy thì chủ nhân Các Mộng Sơn này xin tuyên bố khai mạc cuộc tranh tài ...

Boong! ... Boong! ... Boong! ...

Ba tiếng đại hồng chung rền rĩ vọng vang, đệm thêm phần uy nghi của không khí cuộc diện.

Quần hào đang xầm xì bàn bàn luận luận, bỗng không hẹn cùng dừng ngay câu chuyện, hồi hộp chong mắt chờ đợi màn giao tranh quyết liệt sắp khai diễn trong phút giây.

Âu Dương Long đang đứng ngay một Xuyên Tâm Đài, xoay người về phía U Linh Huyết Kiếm Khách, đưa tay chỉ vào chàng khiêu khích:

- Bổn Giáo chủ cùng con trai của Kiếm Nhuyễn Chưởng Như Hà Nhất Thiên có mối thù to chưa kết liễu, xin được giải quyết nơi đây.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ nghe xong, máu nóng càng bùng sôi không ngớt, hờn căm nhảy phóc ra giữa đài, vòng tay xá Các Mộng Sơn chủ một xá:

- Tại hạ cùng Âu Dương Long này có mối huyết cừu cao tựa non, rộng tựa bể, xin cho tại hạ được kết liễu trước.

Các Mộng Sơn chủ nhè nhẹ gật đầu hiểu ý chấp nhận.

U Linh Huyết Kiếm Khách liền quay sang đối thủ gằn giọng:

- Mối thù nơi Thanh Hải mười năm trước ta có thể thanh toán được rồi chứ?

Lời chàng vừa dứt, Âu Dương Long vụt hét lên một tiếng, đôi tay quấu lại như mười chiếc móc câu, phóng vụt vào lồng ngực chàng trai họ Hà với một đòn công thật đột ngột và hung mãnh.

Lão đinh ninh với thế công bất thần và gần như đánh trộm ấy, Hà Ngô Vỹ khó nỗi lẩn tránh, đừng nói chi là phản công.

Cho đến quần hào, cả Trầm Miên Tích bên ngoài trận cuộc cũng toát mồ hôi hột thay cho Hà Ngô Vỹ.

Ngờ đâu, U Linh Huyết Kiếm Khách với một thân pháp tuyệt kỹ Bình Bộ Thanh Vân nhanh như chớp, bắn vọt ra sau tám bước.

Âu Dương Long đang đinh ninh với kết quả chắc chắn đạt được, bỗng nhiên thấy thế công của mình trượt mất mục tiêu, sự kinh mang của lão đã bắt đầu chớm nở.

Nhưng là một tay lão luyện giao tranh và mưu kế, lập tức ngưng thần và cấp tốc bồi thêm hai chưởng.

Kình phong qua chưởng thế túa ra bằng tất cả công lực, khiến hoa tuyết cuồn cuộn vút theo.

U Linh Huyết Kiếm Khách trong cơn bất phòng mất đi phần chủ động, chân chưa vững bộ, chàng đã thấy chưởng phong của đối phương đã tiến đến nơi với khí thế tựa sóng tràn đê vỡ.

Với tình thế ấy, U Linh Huyết Kiếm Khách không sao kịp vận chưởng để nghênh tiếp, đành phải nhảy người lên cao để tránh.

Hai lần tấn công đều thất bại, lão già Âu Dương Long không khỏi tức giận, lão rống lên vang trời:

- Nhãi con! Đêm nay mi phải chết!

Lồng trong tiếng quát, tay phải lão đẩy nhanh ra một chưởng.

Từ lòng bàn tay của Âu Dương Long phát ra một luồng chưởng phong ào ạt như sóng cuộn ba đào, khiến không khí rít lên những tiếng kỳ quái re ... re ... re ...

Thế chưởng Âu Dương Long vừa dùng Không Thủ Thập Bất Nhẫn, vận dụng đến mười thành chân lực.

U Linh Huyết Kiếm Khách nhảy sang tả ba bước, hữu chưởng bủa ra một ngọn Kim Cang Chưởng đối kháng.

"Ầm!".

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, hai đối thủ bật lùi về sau ba bước, cùng bắn hung quang nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống.

Sau tiếng nổ ầm nọ, quần hào ngoài trận cuộc nghe ớn lạnh cả da lưng. Bởi song phương đã dùng tuyệt kỹ để đối chọi nhưng cả hai đều bất phân thắng bại.

Vừa vững bộ, nhanh như cắt Âu Dương Long nhảy bổ tới như một đường sét chớp, chộp vào mặt đối phương.

Tiềm Long Trảo của Âu Dương Long xem ra rất nhẹ nhàng đơn giản và dường như mềm mại không một chút sức lực nào, nhưng kỳ thật linh động biến hóa dị thường, thoáng cái đã bay thốc đến trước mặt Hà Ngô Vỹ.

Thấy Âu Dương Long dùng thế Tiềm Long Trảo chộp vút vào mặt mình, U Linh Huyết Kiếm Khách vội nhanh như chớp đảo mình tránh sang nửa bước.

Âu Dương Long thế chộp vừa rơi vào khoảng trống, thân ảnh đã như bóng đuổi hình, ngón chộp thứ hai đã thốc ra như tên bắn.

U Linh Huyết Kiếm Khách lạnh lùng hừ lên một tiếng, năm ngón tay chàng liền giương rộng và đẩy mạnh về phía trước.

"Bùm!".

Song phương lại thối bộ, giữa lúc ấy một tiếng soẹt vang lên, người tuốt kiếm ra trước không phải là U Linh Huyết Kiếm Khách mà chính là Giáo chủ Huyết Ma Nhân Âu Dương Long.

Trường kiếm vừa nằm gọn vào tay lão, một vầng hoa bạc đã ánh lên giữa không khí và hướng thẳng về hướng U Linh Huyết Kiếm Khách ...

Hà Ngô Vỹ bật lộn người vào không khí, và đáp xuống nhanh như một bóng ma, chàng thoắt

người đáp xuống cạnh đối phương, ngọn U Linh Huyết Kiếm đã nằm gọn trong tay tự hồi nào, đồng thời xòe lên như điện tủa ...

Coong! ...

Tiếng sắt thép vừa chạm thành tiếng ngân lảnh lót, thanh kiếm trên tay Âu Dương Long chỉ còn nửa đoạn phía chuôi.

Lão chưa hết hoang mang hãi khiếp, U Linh Huyết Kiếm Khách đã quát to lên một tiếng, thân hình bổ tới như một thớt đại bàng, thanh U Linh Huyết Kiếm trên tay lại một lần nữa xòe xanh cả một khoảng Xuyên Tâm Đài.

Âu Dương Long vội vã tràn người tẩu thoát, nhưng vẫn chậm một bước ...

Soẹt! ...

Cánh tay áo trái bị lưỡi kiếm lướt một đường phạm sâu vào da thịt lão, máu tươi ươn ướt rịn trào.

U Linh Huyết Kiếm Khách định nhấc người lao tới, chợt thấy một điểm sáng từ chéo đài xẹt bắn tới, chàng vội tréo tay quật nhanh ra một chưởng đối đầu.

Làn sáng bạc chạm phải bức tường chưởng khí lập tức bắn dội trở về và rơi bộp trên sàn đài.

Các Mộng Sơn chủ ngồi nơi ghế bành chợt đứng lên giận dữ:

- Nếu kẻ nào còn dùng ám khí hại người thì ta cũng có quyền tiêu diệt làm gương.

U Linh Huyết Kiếm Khách chỉ quắc mắt nhìn thoáng qua, đã phát hiện thủ phạm phóng ám khí vừa rồi chính là Điền Hồng Huệ, Phó Giáo chủ của Huyết Ma Nhân.

U Linh Huyết Kiếm Khách căm hờn nhìn địch nhân hét to:

- Điền Hồng Huệ, mi đến vừa đúng lúc, hãy trả món nợ máu của cha mẹ ta.

Biết không thể lẩn tránh được, Điền Hồng Huệ phóng mình ra giữa đài, ngạo nghễ buông tiếng cười:

- Nếu đêm nay chẳng giết được tên chó con mi, ta quyết không rời khỏi Các Mộng Sơn.

Song chưởng lồng trong lời nói kéo lên ngang ngực, kình lực hợp lại thành một, thốc đến đối phương như thác trào đê vỡ.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội xuống tấn, tay trái đồng thời tung ra một chưởng đối kháng.

"Sầm!".

Điền Hồng Huệ hự lên một tiếng kinh hoàng, thối lui năm bước ra phía sau, nhìn U Linh Huyết Kiếm Khách vẫn vững vàng như cội cổ thụ.

Lão chưa kịp hoàn hồn, U Linh Huyết Kiếm Khách đã nhấc cao người xẹt tới, đồng thời thét lớn:

- Hãy nếm thêm một chỉ của Hà Ngô Vỹ này!

Tay phải của chàng theo đó nhấc lên, từ ngón giữa tủa ra một ngọn Nhất Cơ Chỉ xè xè réo gió xói tới đối phương.

Vừa thấy chỉ kình của Hà Ngô Vỹ thoát ra, Điền Hồng Hà vội vã quay người lắc xa hơn ba trượng.

Hà Ngô Vỹ cấp tốc phóng theo, Điền Hồng Huệ chỉ chờ có thế, tay áo phất lên, một vầng ngân quang ánh lên như mưa bạc bay về hướng chàng trai họ Hà.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội tràn mình sang một phía, vừa vặn luồng mưa bạc vèo sát bên sườn.

Âu Dương Long chộp ngay cơ hội, cố nhịn đau, bất thình lình tống ra một chưởng vào lưng chàng.

Trâm Hoa Mai ở ngoài trận cuộc lo cho mạng sống của anh trai mình, hấp tấp kêu lên:

- Đại ca tránh mau!

Chừng như U Linh Huyết Kiếm Khách đã biết đối phương tập kích ở phía sau, Trâm Hoa Mai lời còn đọng trên bờ môi mọng đỏ, chàng đã nhào ngược qua mé tả mặt bước dài, gầm lên giận dữ:

- Lũ Huyết Ma Nhân chúng bây toàn là đồ đáng chết!

Một ánh xanh vụt lóe lên cắt ngang câu nói, thanh kiếm độc trên tay chàng đã tủa xuống một chiêu Thụy Vũ như một chiếc cầu vồng chụp xuống đối phương ...

Điền Hồng Huệ đã mục kích qua kiếm thuật lợi hại của chàng, dám đâu đỡ thẳng, vội vã hồi bộ tháo lui ...

Chương 16: Máu Tiếp Tục Đổ

U Linh Huyết Kiếm Khách giở ngay thân pháp Bình Bộ Thanh Vân, người chàng thoắt người đi như biến ...

Điền Hồng Huệ chợt thấy trước mắt mình một bóng người hoa lên, và đối phương bỗng liền mất dạng ...

Lão lập tức cảnh giác quay đầu, vừa kịp thấy một ánh xanh lia nhanh trước mặt.

Tự hiểu nếu kéo dài thêm trận đấu, mạng sống lão khó bảo toàn, lão lắc nhanh người tránh qua thế kiếm, đoạn đánh tới một chưởng và tung mình tẩu thoát.

U Linh Huyết Kiếm Khách cười khẩy một tiếng:

- Mi chạy đâu cho thoát? Nằm xuống!

Tay kia liền theo đó giở ra một ngọn Hành Thiên Trảo tựa sét bắn vào lưng Phó Giáo chủ Huyết Ma Nhân Điền Hồng Huệ.

Họ Điền chưa chạy được mười bước, trảo phong đã ập tới hậu tâm, lão chỉ kịp rú lên một tiếng rồi rũ người xuống, máu tươi vọt trào ra thất khiếu, chết liền tại nơi.

Âu Dương Long biết khó nỗi thoát thân, bặm môi liều lĩnh, thừa lúc U Linh Huyết Kiếm Khách bất ý, lão dốc toàn chân lực vào nửa thanh kiếm gãy còn lại trên tay, phóng vụt vào lưng U Linh Huyết Kiếm Khách.

Chợt nghe tiếng gió kình rít vèo sau lưng, U Linh Huyết Kiếm Khách vội xoay nhanh người lại, thanh độc kiếm trên tay đồng thời loang trước mặt một vòng hộ che thân thể.

Sau tiếng kinh coong của sắt thép chạm nhau, nửa thanh kiếm nọ bị chém rơi xuống đất, thân hình chàng như cùng một lúc bắn tới sát đối phương, ngọn U Linh Huyết Kiếm lại tung ra một chiêu tuyệt kỹ.

Âu Dương Long vốn đã thọ thương, trước thế kiếm dữ dằn, dám đâu đỡ thẳng, cấp tốc bắn xéo sang một phía tránh đòn.

Không ngờ tốc độ thế kiếm của U Linh Huyết Kiếm Khách lại nhanh trên sự ức đoán, một tiếng

véo rợn người rít lên sát mang tai, tiếp theo đấy lão bỗng thấy đầu vai nhói đau lành lạnh.

Một bên mảnh vai lẫn cả cánh tay đã theo ánh kiếm rơi phịch xuống nền đài.

Giữa lúc U Linh Huyết Kiếm Khách định xông lên, bồi thêm một nhát cuối cùng, chợt từ đầu góc phải của Xuyên Tâm Đài, năm bóng người cùng phóng ra đứng giăng ngang trước mặt.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội hồi bộ định thần, năm kẻ vừa đến kia là Phi Cáp Thuyền Thư, Cao Trường Túc Nhẫn, Lục Hiệp Kiếm Khách, Thánh Thanh Gia và Vương Hòa Trưởng, chính là năm trưởng lão của Huyết Ma Nhân.

Thấy năm người cùng xông đến một lượt, U Linh Huyết Kiếm Khách hiểu ngay là bọn họ đã ngầm sắp đặt chuyện liên tay để giao chiến với mình, chàng cười lạnh nhạt quát to:

- Cả năm người cấu kết liên tay, thật hợp với ý của tại hạ, khỏi phí thời giờ kết liễu từng tên.

Phi Cáp Thuyền Thư nhếch môi âm trầm:

- Nhãi con họ Hà chớ phách lối, chết đến nơi rồi mà còn khua môi múa mép.

Các Mộng Sơn chủ vụt vỗ ghế đứng dậy thét to:

- Năm người định phá quy lệ giao đấu của Xuyên Tâm Đài à?

U Linh Huyết Kiếm Khách vội quay người lại vòng tay thủ lễ:

- Xin tiền bối cứ cho họ tự tiện, vãn sinh tin rằng năm tên này chẳng làm gì nổi vãn sinh.

Rồi chàng quay sang năm người tiếp:

- Chắc các ngươi cũng đã thấy Giáo chủ và Phó Giáo chủ của các ngươi đấy chứ? Nếu thấy thân phận không đáng, nên cút xéo khỏi nơi này thì tốt hơn. U Linh Huyết Kiếm Khách này chẳng có thù oán gì với các ngươi.

Vương Hòa Trưởng đôi mắt quái long lên trắng dã:

- Ranh con đừng quá hợm mình, hãy nhìn kỹ chúng ta là ai đã!

Vừa thốt xong, người lão đã bắn tới, song chưởng cùng thốc lên ngay ngực và đẩy vút ra.

U Linh Huyết Kiếm Khách nhẩm tính tình thế trước mắt, càng nhanh tay càng đỡ phí chân nguyên, hạ được một tên là đỡ đi một mối lo cho bản thân.

Ý đã quyết, sát cơ bỗng bừng lên sắc mặt, U Linh Huyết Kiếm Khách rống to lên một tiếng và lướt

người vút lên cao, thanh độc kiếm từ trên bủa xuống.

Chiêu Nguyên Long vừa dốc khỏi kiếm phong, chiêu Hải Minh đã tiếp nối như sét cuộn.

Vương Hòa Trưởng bỗng cảm thấy kiếm khí ùn ùn như thác lở sóng tràn, lão kinh mang thất sắc từng bước từng bước thụt lùi, quên mất chuyện phản công.

U Linh Huyết Kiếm Khách thân hình linh ảo tựa mai quái bám sát theo bên, tay phải tung ra như điện chớp điểm nhanh vào Linh Đài huyệt của Vương Hòa Trưởng.

Vương Hòa Trưởng sau tiếng rên thảm thiết, ngã dụi xuống đất, nằm im không máy động.

Phi Cáp Thuyền Thư chợt phất tay thành một cử chỉ như hạ lệnh, Cao Trường Túc Nhẫn, Lục Hiệp Kiếm Khách và Thánh Thanh Gia cùng rập lên một tiếng thét long trời, tám ngọn chưởng đồng thời dốc ra như ngọn thác trút ngược chiều.

Trước lối tập công của bốn đối thủ, U Linh Huyết Kiếm Khách dám đâu đón đỡ thẳng, tung người lên cao dư năm trượng, đồng thời từ trên giữa vời, ánh kiếm nhoáng lên.

Một luồng kình phong xé không khí kèm theo một luồng chớp xanh lè quét thẳng vào bốn đối thủ.

Những tiếng rú thảm thiết cùng lượt nổi lên, hai thây người đầu mình phân đôi hướng, giãy đành đạch trên sàn đài như những con cá bị đập đầu.

Phi Cáp Thuyền Thư cùng Cao Trường Túc Nhẫn vẫn không chút nao núng, lại vung chưởng xông lên.

U Linh Huyết Kiếm Khách chân va chạm sàn đài, lập tức hét to một tiếng, nhấc mình lên cao nửa chừng, một chiêu Bá An từ trên cao bổ ào xuống tựa một đường sét tủa.

Máu thịt vung vãi khắp nơi, Phi Cáp Thuyền Thư và Cao Trường Túc Nhẫn rũ xuống giữa vũng máu hồng cuồn cuộn chảy.

U Linh Huyết Kiếm Khách đáp xuống cạnh Âu Dương Long, ánh xanh lại lóe lên ...

"Phập!".

Thủ cấp của họ Âu rời khỏi thân hình, lăn long lóc ở tận xa.

Chợt một tiếng thét như quỷ rú từ phía trái của Xuyên Tâm Đài, và một bóng người xuất hiện tại sàn đài.

U Linh Huyết Kiếm Khách nhận ra ngay người vừa xuất hiện chính là Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế

Tăng, chàng vòng tay thi lễ:

- Tại hạ đến đây mong trả thù cho song thân, ngoài ra không có ý gì khác.

Dứt lời chàng nhảy ra khỏi Xuyên Tâm Đài, lên ngồi cạnh Trâm Hoa Mai.

Bên này, Tế Đài Hán Tử cười sắc lạnh bảo:

- Lý Nhân Nhân, con hãy lên đài trừng trị lão ấy cho sư phụ.

Lý Nhân Nhân đứng lên vòng tay tạ lệnh:

- Y lời sư phụ!

Vừa dứt lời, y lắc nhẹ thân hình, chỉ trong chớp mắt, y đã đứng giữa sàn đài trừng mắt nhìn Đào Tiên Cốc chủ Hầu Chế Tăng.

Hầu Cốc chủ gằn giọng quát:

- Mi hãy nói rõ tên họ ra, bổn Cốc chủ dưới kiếm không giết kẻ vô danh.

Lý Nhân Nhân ngửa cổ cười sặc sụa:

- Tên tuổi của tại hạ, lão già chưa chết không khứng để hỏi.

Tay áo đã lồng trong tiếng quát, phất mạnh một luồng kình khí vào ngực đối phương.

Thanh bảo kiếm trên tay Đào Tiên Cốc chủ bỗng phụt ra một luồng sáng bạc xỉa thẳng vào các yếu huyệt trên dưới châu thân đối phương, lấp loáng đảo lộn như rồng, kèm theo từng loạt kiếm phong vi vút rít xé không gian.

Lý Nhân Nhân không khỏi chột dạ kinh thầm, chẳng dám khinh nhờn, vội vận công lực, bắt đầu một cuộc giao tranh quyết liệt.

Đôi bên giao đấu đã năm hiệp, Đào Tiên Cốc chủ đã tỏ ra kém thế hơn trước đối phương. Lão thụt lùi toan thoát thân, nhưng đã chậm, lão rú lên mấy tiếng thảm thiết, nằm sóng xoài trên sàn đài, kiếm gãy văng đi một nơi.

Lý Nhân Nhân sau một chiêu xuất thủ thần kỳ, hai tay xoa vào nhau bật cười lên khanh khách.

Y chưa dứt tiếng cười, đã thấy một bóng người đáp xuống ở sàn đài, lầm lì tiến đến trước mặt y, rồi đôi bên chỉ còn cách nhau khoảng năm thước, dừng lại gườm gườm nhìn y, tích thế sẵn sàng.

Lý Nhân Nhân gằn giọng:

- Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung, ngươi cũng muốn động thủ ư?

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung sắc mặt rắn đanh như được phủ lên một lớp băng sương, soạt một tiếng, rút phăng khí giới trên người ra.

Mã Mao Trung dùng cây gậy Long Đầu, đem tất cả thượng thặng của võ công bổn môn ra sử dụng tấn công Lý Nhân Nhân tới tấp.

Trong loáng mắt, Mã Mao Trung đã liên tiếp tấn công ra ba chiêu nhắm vào những yếu huyệt chí mạng của đối phương để làm chuẩn.

Mỗi chiêu thế của Mã Mao Trung đánh ra đều là những tuyệt kỹ hãn hữu thế nhân, kình phong từ bốn phía ào ào rít véo.

Lý Nhân Nhân dù rất tin tưởng ở tài nghệ mình cũng không khỏi chột dạ hãi thầm:

"Võ công của lão ta thật đáng sợ!".

Không còn dám khinh lờn, vội giở thuật khinh công tuyệt đẳng, luồn lỏi lách tránh ba chiêu tấn công lợi hại của đối thủ.

Mã Mao Trung thấy ba chiêu tuyệt học của mình rơi vào khoảng không, lão càng kinh khiếp cho tài nghệ đối phương.

Cây gậy Long Đầu trên tay càng vung liên hồi, chín chiêu tuyệt học của bản môn đã theo ngọn gậy bay ra từng khúc một.

Thế gậy vun vút như sóng cuộn trường giang từng lớp, từng lớp cuồng phong sầm sập xô dâng cuốn tới.

Lý Nhân Nhân quát lên một tiếng, thân hình uyển chuyển như giao long vờn thủy.

Mười hiệp trôi qua, hai bóng người dính xoắn vào nhau, mòng mòng quay cuồng càng lúc càng mau, cuối cùng chỉ còn là một khối lờ mờ xoay tròn giữa trận, không còn nhận ra được bóng người.

Lồng theo tiếng thét, thanh gậy đầu rồng đã bay ra đột ngột quét thốc vào lưng Lý Nhân Nhân.

Thế gậy ấy, Mã Mao Trung đã trút theo mười thành công lực, định trong một chiêu sấm sét đánh gục đối phương, chiêu thế đã thần tốc, đôi bên lại cách nhau quá gần nên đầu gậy vừa vung lên đã nện thẳng lên người đối phương không một chút sai lệch.

Thế nhưng ...

Sau một tiếng bịch nặng nề, đầu gậy trên tay Mã Mao Trung bị một sức phản công lạ kỳ trên thân hình Lý Nhân Nhân đẩy trở lại, gậy đầu rồng suýt chút nữa vuột sút khỏi bàn tay.

Mã Mao Trung ngẩn cả người, thầm nghĩ:

"Trên người gã ác đồ này đã luyện được một loại cương khí hộ thân!".

Lý Nhân Nhân chẳng đáp lại tiếng nào, năm ngón tay đã xòe ra, năm ngọn chỉ phong sắc nhọn liền đó lao vút vào năm đại huyệt trên người Mã Mao Trung.

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung kinh hãi thét to:

- Thiết Trụ Trảo!

Cây gậy đầu rồng liền vung ra một chiêu Chấn Đảo Quần Thần, chẻ ngang năm luồng khí kình nọ.

Rắc một tiếng!

Cây gậy đầu rồng trên tay Mã Mao Trung gãy phăng làm hai đoạn, năm ngọn chỉ phong bị ngọn gậy cản trở, lực đạo đã giảm đi phần nào, nhưng vẫn còn đủ sức đẩy lui Mã Mao Trung ra sau bốn bước.

Mã Mao Trung không kém sửng sờ kinh ngạc.

Cùng lúc ấy, có bốn bóng người đồng xuất hiện tại đài trường.

Mã Mao Trung liếc mắt nhìn, thì ra bốn người nọ là đồng bọn của mình.

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm, Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục và hai đại cao thủ Tụ Kiếm Bảo là Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công và Sát Tinh Vương Phùng Thái Phụng.

Lão mừng thầm trong bụng, nếu không chắc vài chiêu nữa, lão sẽ đại bại dưới ngọn trảo tuyệt kỹ của đối phương.

Thấy đối phương có người trợ lực, Tế Đài Hán Tử vội thét to:

- Lục Hổ Kiếm Khách lên trợ chiến cùng Lý Nhân Nhân mau!

Sáu tiếng dạ đồng thanh vang lên, và như sáu viên đạn được bắn ra khỏi nòng, Lục Hổ Kiếm Khách trong tích tắc đã có mặt tại trận trường. Lý Nhân Nhân liền nhếch mép cười lạt:

- Bốn người đến để tự kết liễu hay định ...

Lý Nhân Nhân chưa kịp dứt lời, Mã Mao Trung quát lại:

- Chó càn hãy câm miệng thối của mi lại, có gì cứ đem hết ra thi thố đi, bọn ta đã sẵn sàng đây.

Lý Nhân Nhân quát to như sấm động lưng trời:

- Bọn người đừng quá ngông cuồng, anh em ta bày xong kiếm trận, các ngươi có dám xông vào tử chiến hay chăng?

Dưới sự chỉ huy của Lý Nhân Nhân, trong khoảnh khắc Lục Hổ Kiếm Khách cùng họ Lý đã bày xong Thất Tinh Kiếm Trận, một thế trận mà quần hào võ lâm nghe danh đều táng đởm kinh tâm.

Mã Mao Trung gầm lên một tiếng giận dữ, nhún người nhảy vào trận thế.

Bốn người còn lại trước sau cũng tiến bước vào vòng trận diện.

Lý Nhân Nhân tóc bỏ xõa, trường kiếm trên tay phất động chỉ huy, càng phất càng nhanh.

Lục Hổ Kiếm Khách sáu sư đệ của họ Lý theo sự chỉ huy của sư huynh càng vung kiếm chạy nhanh khắp trận, trong khoảnh khắc, kiếm khí như một bức màn ánh sáng trắng xoá phủ trùm khắp kiếm trận.

Bọn Mã Mao Trung ỷ y ở tài nghệ hơn người, nhắm mắt xông bừa vào trận cuộc, bọn họ đâu biết rằng Thất Tinh Kiếm Trận vô cùng lợi hại, khắp giang hồ chưa từng một cao thủ nào phá nổi hay thoát thân an toàn khỏi trận.

Lúc đầu xông vào kiếm trận chỉ thấy bảy người di động một cách nhanh chóng, nhưng thoáng chốc sau vô phương nhìn rõ được thân hình bảy người, cùng theo đó kiếm khí từng lớp nặng nề khít khao như sơn nhạc từ từ đè ập xuống.

Thất Tinh Kiếm Trận thành danh giang hồ từ lâu, đã từng cùng tuyệt kỹ của các đại môn phái so bì tinh diệu, trừ Huệ Nguyên đại sư, một cao tăng của Thiếu Lâm Tự có thể xông ra khỏi trận, từ mười năm nay chưa có một nhân vật nào dám phạm tiến nhập Thất Tinh Kiếm Trận. Do vậy Lý Nhân Nhân được võ lâm tặng cho danh hiệu Thiên Tiên Kiếm, và sáu sư đệ cũng được trác danh là Thiên Tiên Lục Kiếm hay Lục Hổ Kiếm Khách.

Người đào tạo ra Thất Tinh Kiếm Trận chẳng ai khác chính là Huyết Ma Phong Trần, Giáo chủ Hỏa Đăng Giáo, sư phụ của Tế Đài Hán Tử và là sư tổ của bọn Lý Nhân Nhân.

Bọn Mã Mao Trung thấy kiếm khí trầm nặng như thế núi từ từ áp chặt xuống đỉnh đầu, không khỏi rụng rời hồn vía, nhấc mắt nhìn quanh khắp thế trận, thấy góc đông nam có phần trống trải, liền quát lên một tiếng, đồng lượt phóng mình ra phía ấy.

Nhưng bọn Mã Mao Trung chưa nhích được ba bước xa, đã thấy trước mắt bóng kiếm giăng giăng, điệp trùng như vách núi tường đồng chặn ngang bít lối.

Năm người cả sợ vội thu nhanh bước chân đứng lại nhìn nhau thảng thốt.

Mã Mao Trung quay sang Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm thấp giọng hỏi:

- Tiêu lão huynh cảm thấy thế nào?

Hoa Bút Trung Hàn sắc mặt trầm tư, cau mày đáp:

- Tại hạ thấy áp lực của kiếm khí càng lúc càng nặng nề, trước mắt bóng kiếm lại mắc giăng như sơn nhạc chặn đường, không sao nhấc bước ...

Long Môn bang chủ Đoàn Thao Lục cũng tiếp lời:

- Chúng ta chỉ có cách lấy tịnh chế động, mỗi người cứ đứng yên nơi vị trí bất động, dùng không biến để đối phó với vạn biến, thấy cơ hội là lập tức ra tay đột xông vòng vây.

Mã Mao Trung lắc đầu phản đối:

- Không được, áp lực của kiếm khí trong trận càng lúc càng nặng nề, chúng ta dùng chân lực để chống cự, đâu thể kéo dài thời gian được?

Thốt nhiên, năm người nghe có tiếng hò hét sát phạt đập vào tai, nhưng lại mường tượng như từ chân trời xa vọng đến.

Năm người đồng loạt ngẩng đầu nhìn quanh, nhưng chẳng hề thấy một bóng người.

Cả năm không hẹn, đồng quay lại đưa mắt nhìn nhau khiếp hãi, vội phóng mình về góc trận tây bắc.

Nhưng cũng như lần trước, năm người vừa nhích động vài bước, bóng kiếm từ đâu kéo đến giăng giăng điệp trùng như núi bạc, lấp mất lối đi.

Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công vụt lên tiếng:

- Chúng ta đồng loạt phát chưởng đến mức tối hại của nó thử xem có phá được trận chăng?

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung cười chua chát lắc đầu:

- Cũng chả được! Không thấy hình người, chẳng có mục tiêu, làm sao đánh chưởng vào thân hình họ được.

Diện Sát Nhân Lỗ Chí Công cố thuyết phục thêm:

- Chưởng lực của năm chúng ta hợp lại, dùng đấy mà tấn công mở lối tiến lên, sợ gì chẳng phá được kiếm trận.

Sát Tinh Vương Phùng Thái Phụng nói tiếp lời:

- Phương pháp của Lỗ huynh xem ra được đấy, chúng ta cứ thử nghiệm xem sao.

Ba người còn lại cũng lên tiếng tán đồng:

- Khá lắm! Chúng ta cùng thử vận rủi may ra sao cho biết!

Dứt lời, năm người đồng vận công vào đôi tay, nhất tề quát lên một tiếng, kình lực của năm người đồng phát ra, thế mạnh như núi nghiêng biển dốc, ào ạt tấn công ra phía trước.

Năm người cứ từng bước một theo đó tiến lên, nhưng chỉ độ một tuần trà sau, cả năm người đã mệt đến mồ hôi ướt đầu, dừng bước nhìn lại, cách nơi vị trí cũ không hơn năm bước.

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung đến lúc này mới cảm thấy kinh ngạc tột cùng, than dài:

- Chúng ta tu luyện hơn ba chục năm trời công phu, các môn võ công đều học đến mức tận cùng, thế mà trận pháp này chúng ta đành phải thua cuộc!

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm vội cướp lời:

- Trận pháp rất nhiều, lại biến hóa thiên hình vạn trạng, không thể dùng sức mà thắng được, phương pháp của chúng ta vừa rồi chỉ tốn sức vô lối mà thôi.

Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục bỗng lên tiếng:

- Tiêu lão huynh, lão huynh bình thường rất mực thông minh, cảnh nguy khốn trước mắt chính là lúc lão huynh phát huy thiên tài của mình.

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm thở dài chán nản:

- Tại hạ đã quan sát kỹ lưỡng nãy giờ, vẫn chưa tìm ra một biện pháp nào, trận pháp này không giống như những trận mà chúng ta đã gặp, không một mục tiêu nào để phăng dò ra sơ hở, hơn nữa cả bảy kiếm thủ giữa trận kia, tên nào cũng phi phàm cả.

Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục hừ lên một tiếng:

- Tiêu lão huynh, lão huynh đừng quá khen chí khí người mà vứt đi oai phong của chúng ta, với

một trận thế cỏn con này mà có thể vây khốn nổi chúng ta chăng?

Hoa Bút Trung Hàn Tiêu Long Đàm lắc đầu cười nhẹ:

- Tại hạ nào phải nói thế, thời Tam Quốc, Khổng Minh chỉ dùng có mấy đống đá tầm thường bày thành Bát Trận Đồ mà có thể dạy khôn được gã thông minh tuyệt đỉnh đương thời là Lục Tốn, đủ biết trận thế biến hóa vô cùng, chúng ta không nên khinh thường mà nguy.

Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung vội can giải:

- Hiện thời không phải là lúc để chư vị tranh luận hơn thua, chúng ta phải cố nghĩ tìm ra phương pháp thoát khỏi trận là hơn hết.

Mọi người bàng hoàng đưa mắt nhìn vào trận thế đang liên tiếp biến hóa chẳng dừng, tiếng hò hét không ngớt đập xói vào tai, kiếm khí ngút trời.

Bên ngoài nhìn vào không sao nhìn thấy thân hình năm người.

Bọn Mã Mao Trung bị vây khốn giữa trận, cố sức đột phá trận thế đã lâu mà vẫn không sao thoát ra được.

Người nào cũng kiệt sức, hơi thở hổn hển. Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung thở dài một tiếng, chán nản buông lời:

- Không ngờ chúng ta sanh khác ngày mà chết cùng một giờ.

Không hẹn cả năm người ngửa cổ phát ra một chuỗi hú bi thương nhưng không kém hào hùng, tay chưởng nhất tề giơ cao, nhắm ngay huyệt độc của mình bổ xuống.

Bất thần ngay lúc ấy, một bóng trắng thoáng qua như điện xẹt, tiếp theo là một bàn tay vô hình nào đó đưa ra nắm chặt lấy năm tay chưởng của năm người đang thế bổ xuống.

Bọn Mã Mao Trung vô cùng kinh hãi vội ngẩng đầu lên. Dưới màn kiếm khí dày đặc, sừng sững trước mặt họ là một thanh niên tuấn tú, mắt kiếm mày sao, dũng khí phi phàm.

Năm người vừa định lên tiếng, một giọng nói oai lẫm cất lên như ra lệnh:

- Các vị hãy theo tại hạ!

Năm người cùng mừng sợ rộn ràng, đồng bắn mình vọt theo chân bóng trắng, quay qua lộn lại trong trận mấy lượt, chợt thấy trước mắt sáng trưng, cảnh vật trong sàn đài khoảnh khắc hiện ra trước mắt.

Lý Nhân Nhân kinh hãi cực cùng, vội chỉ huy sáu tên sư đệ, vòng thành trận thế thứ hai, định vây chặt đối phương trở lại trong vòng lưới kiếm.

Bóng trắng cả giận, quát to lên một tiếng, song chưởng tống mạnh trở ra vào người Lý Nhân Nhân cùng sáu gã sư đệ.

Lý Nhân Nhân chỉ kịp thảng thốt rú lên một tiếng:

- Hỏa Long Thần Công!

Tiếp theo đấy là bảy thân hình đồng thời ngã vật xuống cùng với tiếng rên xé ruột người ...

Chương 17: Những Cuộc Ác Chiến

Tế Đài Hán Tử đứng bật người dậy, giọng đầy kinh hoảng:

- Trầm Miên Tích, thì ra là mi!

Bóng trắng nọ đích thị là Trầm Miên Tích, ngửa mặt buông ra một chuỗi cười ngạo nghễ:

- Chính là ta, Trầm Miên Tích đây!

Tế Đài Hán Tử nhếch môi âm trầm:

- Ranh con chết đến nơi mà còn lớn lối!

Các Mộng Sơn chủ nói lớn:

- Hai ngươi có đoạn oán thù gì thì cứ giải quyết đi.

Trầm Miên Tích vòng tay thi lễ:

- Đa tạ lão tiền bối. Lão già kia chính là người đã giết chết sư phụ của vãn sinh ba năm về trước. Còn nữa, sư phụ của lão là Huyết Ma Phong Trần cũng lại là kẻ tử thù của vãn sinh, mười ba năm trước đã sát hại phụ thân của vãn sinh. Hôm nay, vãn sinh xin mạn phép lão tiền bối, mượn Xuyên Tâm Đài để tẩy sạch huyết thù.

Chàng day về phía Tế Đài Hán Tử, quát to:

- Lão ma đầu còn chưa chịu lên đây cùng ta quyết đấu ư?

Tế Đài Hán Tử mắt lóe ngời tia lửa hận, mím môi nhảy vút lên Xuyên Tâm Đài.

Trầm Miên Tích hoa tròn thanh độc kiếm tiến lên.

Tế Đài Hán Tử đôi nhãn quang bắn đầy hung khí, bặm môi vận đầy công lực vào song chưởng đẩy vút ra.

Bình! ... Bình! ...

Hai tiếng nổ như trời long đất lở vang lên khi kiếm khí và chưởng kình của song phương va chạm

phải.

Đôi đối thủ cùng tháo lui một bước ra sau, chứng tỏ công lực đôi bên ngang ngửa.

Trầm Miên Tích trợn mắt quát:

- Hãy đỡ này!

Lồng với tiếng quát, ngọn độc kiếm trên tay chàng đồng thời tung mạnh ra.

Liền đó, ánh hào quang bỗng nhiên tỏa rộng, chập chờn như bức màn kiếm khí màu xanh chụp thẳng vào đối thủ.

Tế Đài Hán Tử hừm lên một tiếng như sấm động, hữu chưởng đẩy thẳng vào không khí một ngọn Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng thần sầu quỷ khốc.

Luồng hào quang bỗng dưng rã phân rồi hợp lại, hai người đồng loạt thối lui ba bước.

Trầm Miên Tích nét mặt vụt rắn lại, thân hình vừa chớp động, thế kiếm thứ hai có tên Bối Diệp Kỳ Kinh do Ngân Hà Tiên Tử truyền dạyï đã lao tới như đường xẹt giật.

Tế Đài Hán Tử cấp tốc sử dụng tuyệt học Thập Tam Chưởng ra đối kháng.

"Sầm!".

Hai người, kẻ công người thủ chớp mắt đã hai mươi chiêu vẫn bất phân thắng bại.

Chiêu thế công phòng của song phương đều thần tốc uy mãnh như sao giăng điện lóe, các cao thủ có mặt tại trận dẫu nhãn quang rất tinh tường cũng không kịp nhận thấy họ xuất thủ như thế nào, chỉ cảm thấy kình phong bắn tạt ra bốn phía.

Trầm Miên Tích hừ một tiếng lạnh nhạt, vung mạnh thanh độc kiếm, hào quang lóe ngời rực rỡ, uy mãnh như một con giao long khổng lồ, từ trên bổ xuống, xỉa vào các yếu huyệt hậu thân của kẻ địch.

Tế Đài Hán Tử lập tức hú to một tiếng, nhấc cao thân hình, song chưởng từng chiêu nối tiếp trong Thập Tam Chưởng bủa ra như gió dữ mưa cuồng.

Trong khoảnh khắc, hai đối thủ lại quần nhau hơn ba mươi chiêu nữa.

Tế Đài Hán Tử tức tối lồng lên như thú điên, rống càn:

- Trầm Miên Tích, nếu hôm nay lão phu không giết được ranh con mi, thề chẳng đặt chân vào

chốn giang hồ nữa.

Trầm Miên Tích nhếch môi cười âm trầm:

- Được! Trầm Miên Tích này sẽ cho mi toại nguyện.

Thanh kiếm trao nhanh qua tay trái, hữu chưởng bủa ngay một chiêu Đoạt Mạng Kim Hoàn, thức thứ sáu trong Thất Độc Thần Chưởng của sư phụ chàng là Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt.

Tế Đài Hán Tử vội soạt bước lách mình, vọt sang cạnh bảy bước.

Trầm Miên Tích lập tức phi thân vọt theo, hét lên như sấm động:

- Chạy đi đâu?

Tay chàng liền theo đó nhấc lên, một ngọn Hỏa Long Thần Công tựa như mấy đỉnh sơn nhạc phủ chụp xuống.

Tế Đài Hán Tử rống khẽ một tiếng và ngã chúi về sau, gượng mình ngã dậy nhưng chỉ vài bước lại loạng choạng té xuống sàn đài.

Trầm Miên Tích chỉ lắc nhẹ thân hình, người chàng đã đến sát cạnh Tế Đài Hán Tử, ngọn độc kiếm theo đó hạ nhanh.

Chiếc đầu của Tế Đài Hán Tử theo đó lìa khỏi thân hình.

Mười mấy tên đệ tử còn lại của Tế Đài Hán Tử tái mặt run khan, bao nhiêu cặp mắt sợ hãi đều đổ dồn lên người Trầm Miên Tích.

Chàng nhìn về phía bọn chúng, trầm giọng:

- Các ngươi chẳng có tội tình gì nên mau mau rời khỏi chốn này là hơn.

Bọn kia không đợi bảo lần thứ hai, rầm rộ nối đuôi nhau rời khỏi Xuyên Tâm Đài.

Các Mộng Sơn chủ rời khỏi ghế, bước đến vỗ nhẹ vào vau Trầm Miên Tích, giọng phấn khởi lên tiếng:

- Trầm Miên Tích! Người mà ta chờ đợi bấy lâu nay chính là con đó. Phi Ưng Chưởng của ta rất xứng đáng để con thâu nhận.

Trầm Miên Tích quỳ gối vòng tay lạy tạ:

- Xin sư phụ nhận một lạy ra mắt của đệ tử!

Các Mộng Sơn chủ nâng chàng đứng lên, quét mắt khắp quần hào còn hiện diện tại Xuyên Tâm Đài hỏi lớn:

- Còn vị nào phản đối nữa không?

Quần hào lại đồng thanh:

- Không! Chúng tôi đồng ý!

oo Gần một tháng trôi qua như nước chảy, Trầm Miên Tích suốt ngày đêm tại Các Mộng Sơn lo khổ luyện Phi Ưng Chưởng.

Võ công của chàng vốn đã cao diệu, lại được thêm gần một tháng chuyên cần luyện tập một tuyệt học hãn hữu của thế gian, võ công của chàng giờ đây đã nâng lên hàng siêu đẳng.

Tính đến ngày hẹn với Thất Hoa Quân Tử tại Tuyền Mộ Sơn chỉ còn năm ngày nữa, Các Mộng Sơn chủ bèn nói với Trầm Miên Tích:

- Trầm Miên Tích, Phi Ưng Chưởng con luyện thành công rồi, đêm nay con cùng các vị rời khỏi Các Mộng Sơn được rồi. Sư phụ biết được ngày hẹn của Quách đại ca con tại Tuyền Mộ Sơn là có ý định cứu võ lâm đại nạn, con hãy mau đến đó và nhớ luôn luôn giữ bản sắc của đại trượng phu.

Trầm Miên Tích vội quỳ lạy dưới chân Các Mộng Sơn chủ, ngậm ngùi thốt:

- Ân trọng của sư phụ, con chẳng bao giờ dám quên, sau khi tẩy sạch huyết thù, con sẽ trở về đây hầu hạ sư phụ suốt đời.

- Con hãy mau đứng dậy và đi đi cho kịp thời gian.

Dứt lời, bóng ông đã mất dạng trong cụm rừng già.

Trầm Miên Tích quay lại nhìn Các Mộng Sơn một lần nữa rồi chậm rãi bước xuống sườn núi.

Tuyết Sơn Chân Quân cùng anh em Hà Ngô Vỹ nối gót theo sau ...

Bốn người rời khỏi Các Mộng Sơn được một ngày đường thì đến một khu rừng. Bất thần từ mé hữu xuất hiện một bầy thiếu nữ đẹp như thiên tiên, uyển chuyển bước ra nhảy múa với tấm thân mềm mại hết sức khêu gợi, đi đầu là một lão già.

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ la lên:

- Đây là bọn tuyệt sắc của Hỏa Đăng Giáo.

Viên Hộ pháp cười lạt nói:

- Trầm Miên Tích! Nếu bữa nay mi ra được khỏi Thất Tuyệt Đại Trận của lão phu thì lão phu thề sẽ tuyệt tích giang hồ.

Trầm Miên Tích hắng giọng nói:

- Được, ta đang đợi đây. Các ngươi có tài cán gì cứ trổ ra đi.

Tiếng đàn nổi lên nghe chói tai như gươm giáo chạm nhau loảng xoảng. Trầm Miên Tích ngấm ngầm vận động chân lực, chàng vừa cười vừa tiến về phía Viên Hộ pháp nhanh như tên bắn, lớn tiếng quát:

- Bữa nay ta quyết một mất một còn với bọn ngươi!

Gĩưa lúc ấy, một bóng người xẹt nhanh đến bên cạnh Viên Hộ pháp, Trầm Miên Tích nhận ra ngay lão già vừa đến là Lang Hộ pháp.

Hai lão Hộ pháp của Hỏa Đăng Giáo lộ nụ cười nham hiểm:

- Trầm Miên Tích! Chúng ta thành toàn cho mi đây!

Ngay khi đó, trong rừng nổi lên một tràng hú quái dị khiến cho bọn Trầm Miên Tích cảm thấy tức ngực khó chịu.

Viên, Lang Hộ pháp bỗng nhiên lớn tiếng quát:

- Ranh con ráng đỡ đây!

Lồng với tiếng quát, hai ngọn chưởng nặng ngàn cân từ hai lòng bàn tay của hai lão chụp xuống đầu chàng họ Trầm.

Trầm Miên Tích bị những thanh âm quái dị của bọn địch làm phân tán tinh thần, không ngưng tụ chân lực lại được. Nhưng chàng không muốn tỏ ra khiếp nhược, liền quát to:

- Khá lắm!

Rồi chàng phóng Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng với tám thành công lực ra chống lại.

"Bình! ...".

Viên, Lang Hộ pháp cơ hồ muốn nghẹt thở, loạng choạng lùi lại năm bước liền.

Trầm Miên Tích tựa cánh chim ưng bắn người lên cao, rồi từ trên không lộn bổ nhào trở xuống,

đôi tay vận thêm mấy thành lực đạo, tả thủ hướng về Viên Hộ pháp một ngọn Hỏa Long Thần Công, hữu thủ tiếp nối một chiêu Phi Ưng Chưởng nhắm đến Lang Hộ pháp.

"Bằng! ... Bằng! ...".

Và tiếp theo hai tiếng nổ là hai tiếng huỵch nặng nề, cả hai lão Hộ pháp của Hỏa Đăng Giáo cùng bật ra sau hai trượng, hộc ra một búng máu tươi, chết liền tại chỗ.

Bọn tuyệt sắc của Hỏa Đăng Giáo không điềm tĩnh được nữa, phát ra những tiếng la rối loạn.

Trầm Miên Tích thấy vậy lại nổi lên một tràng cười rộ, và như cơn gió lốc phóng chưởng ra.

Bất thần ...

- Trầm đại ca!

Nghe tiếng kêu thất thanh của Trâm Hoa Mai, Trầm Miên Tích vội thu chưởng lại.

Nàng tiếp:

- Đại ca tha cho họ đi. Họ chỉ là công cụ của lão ma đầu Huyết Ma Phong Trần mà thôi!

Trầm Miên Tích thét lớn:

- Các người rời khỏi đây ngay!

Bọn tuyệt sắc cúi đầu tiến sâu vào rừng ...

Bỗng dưng lúc ấy ...

Một giọng cười rùng rợn lanh lảnh vang lên, xé toang bầu không khí nặng nề, khiến bọn Trầm Miên Tích giật mình nhấc mắt quay nhìn, thấy một lão bà tóc bạc trắng từ xa tiến lại, ánh mắt rực ngời sát khí, chầm chậm xê dần đến bọn Trầm Miên Tích.

Bằng một giọng cười âm trầm cùng đôi mắt lóe ngời sát khí, lão bà rít giọng hỏi:

- Trong bốn ngươi, ai là Trầm Miên Tích?

Trầm Miên Tích tiến lên hai bước, vòng tay thi lễ:

- Tại hạ là Trầm Miên Tích, lão tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn bảy bước.

Lão bà nhếch mép cười âm trầm:

- Ranh con chết đến nơi mà vẫn chẳng bỏ thói ngông cuồng. Ta chính là Sát Ma Nữ Vương, từ vùng Tây Tạng đến Trung Nguyên, nếu giết được mi thì lão già Huyết Ma Phong Trần sẽ chia Trung Nguyên cho một nửa.

Dứt lời, lão bà tức Sát Ma Nữ Vương hú lên một tràng quái dị.

Lập tức giữa ánh hoàng hôn chập choạng, trên con đường đầy sương bỗng xuất hiện một bóng người cao lớn, đang xua một đoàn thú tiến nhanh về phía cục trường. Hình dạng con thú nào cũng thật khủng khiếp dị thường.

Trong khoảnh khắc, bóng người kỳ lạ kia đã xua đoàn thú ùn ùn nhào bổ đến tấn công bốn người.

Trầm Miên Tích quát lên một tiếng to, thanh độc kiếm trên tay lóe thành một mảng lưới xanh óng ánh tỏa kín cả một không gian trước mặt.

Tuyết Sơn Chân Quân, Trâm Hoa Mai cùng U Linh Huyết Kiếm Khách cũng thét lên mấy tiếng trợ uy xông vào trận chiến.

Phía bên hướng nam, Trầm Miên Tích đang kịch chiến, tay vung kiếm, tay vung chưởng liên hồi.

Trái với sự tin tưởng của chàng, chưởng phong vút đi chạm vào con thú như chạm vào hình nộm cỏ khô, tiếng chạm vang lên nghe cộc lốc, con thú chẳng những không việc gì mà còn vươn móng nhọn chĩa ra, từ móng mhọn xuất phát hai đạo kình phong, cuốn ào tới Trầm Miên Tích.

Thật là một diễn tiến xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Trầm Miên Tích.

Con thú mà có võ công trác tuyệt, thật là một sự kỳ lạ hi hữu trong lịch sử võ lâm.

Không chần chừ được nữa, Trầm Miên Tích vung thanh độc kiếm mấy nhát xuống móng nhọn của con thú.

Sử dụng thanh kiếm ngăn địch, Trầm Miên Tích dùng đến chín thành công lực, thanh kiếm vung lên, một đạo hào quang loang loáng tỏa rực.

"Keng ... Keng ...".

Lưỡi kiếm chạm phải móng nhọn của con thú, bật thành tiếng kêu như chạm vào kim khí, dưới bóng tối mờ mờ, ánh lửa lóe lên, chớp lòa ...

Chiếc móng ngón tay giữa của con thú bị phạt đứt một mảnh, còn Trầm Miên Tích thì cảm thấy tê chồn cánh tay, suýt nữa buông rơi thanh kiếm.

Trầm Miên Tích liền thối bộ mấy bước liền ...

Con thú dường như không ngờ võ công của Trầm Miên Tích đạt đến mức độ siêu tuyệt, nó dừng lại một giây, đoạn gầm lên trong cổ họng, lao vút tới.

Trầm Miên Tích đã đề phòng trước, chàng biết thế nào con thú cũng tấn công tiếp, chàng biết con thú có võ công siêu tuyệt, nên chàng rất dè dặt.

Thấy con thú lao tới, chàng né tránh sang bên nhanh như chớp, đoạn vung thanh độc kiếm lên, nhìn đúng một sơ hở trong thế tấn công của nó, kích mũi kiếm vào ...

Con thú dù biết sử dụng thế công, song nó không phải là vật có lý trí, nên chỉ phát chiêu công địch mà không thể giải tỏa chiêu địch công lại. Con thú chỉ tiến ào ạt mà không lùi, nên chiêu thế tấn công nếu hụt đích thì không xoay trở tự vệ như người thường được.

Thân pháp của Trầm Miên Tích thần tốc vô cùng, vừa đảo người né tránh chiêu thế của con thú vụt qua, thanh kiếm vung lên, thuận đà vung tới. Trong thoáng mắt vừa giải tỏa chiêu thế, vừa công địch.

Mũi kiếm của Trầm Miên Tích chĩa tới trúng ngay ngực của con thú, nhưng nó không việc gì, lại còn vươn hai tay ra chụp xuống vai Trầm Miên Tích toan vòng quanh cổ.

Trầm Miên Tích hoảng quá, vội rút thanh kiếm về, hụp mình xuống tràn qua một bên, thoát khỏi tay của con thú.

Dùng kiếm hai lần tấn công địch, hai lần đều trúng đích, nhưng địch không hề gì, Trầm Miên Tích có phần nào bối rối.

Con thú cứ áp sát tới mãi. Hụt một đòn, nó rống lên một tiếng, tỏ sự giận dữ như một con người.

Trong lúc cấp bách, Trầm Miên Tích không tìm được cách nào hạ ngay con thú nọ, hơn nữa nó cứ tiến tới mãi, chiêu công nhanh như gió, mạnh như bão.

Càng nguy hiểm hơn là sau hai lần dùng sức quá mạnh, thương tích bị chấn động, Trầm Miên Tích ọc ra mấy búng máu tươi, cảm thấy toàn thân rời rã ...

Một người to lớn, có lẽ là thủ lãnh của toàn đội, đứng bên ngoài nhìn vào cuộc chiến cười hắc hắc ...

Rồi thì hơn trăm con thú ao ạt kéo đến, bao vây bọn Trầm Miên Tích vào giữa ...

Chúng nó gầm lên, rú lên làm vang dậy cả cục trường.

Một cảnh tượng rùng rợn không tưởng.

Trầm Miên Tích khẽ nhìn người to lớn thầm nghĩ:

"Y giống một cái thây ma, sao nó lại phát được tiếng cười? Nếu không phải là người, thì nó quyết là quỷ chứ không phải là xác chết vậy!".

Trầm Miên Tích quát hỏi:

- Ngươi là người hay quỷ, nói mau.

- Mi hỏi để làm gì chứ! Nếu mi thoát chết dưới móng vuốt của những con thú kia, lão phu sẽ tha cho, chẳng những thế mà còn cấp thuốc giải độc để cứu ba người kia.

Trầm Miên Tích cau mày:

- Nhưng ngươi là ai?

Thây ma to lớn không đáp, khẽ vẫy tay một cái, trên một trăm con thú đồng loạt ập vào.

Trầm Miên Tích nổi giận xung thiên, chẳng nghĩ lũ hung vật này là do khí âm hàn phát sinh, nếu áp dụng cái lý khắc xung của ngũ hành có thể đánh tan chúng được.

Chàng liền mang tuyệt học ra sử dụng.

Tuyệt học đó, chàng được Các Mộng Sơn chủ truyền thụ cho, có tên là Phi Ưng Chưởng.

Nếu trị âm phải dùng dương, phát xuất Trung Ly Hỏa chế ngự khí hàn.

Chàng chờ cho đàn thú ào đến gần, năm ngón tay cứ như móc sắt đưa ra, năm đạo hào quang màu hồng lọt theo chỉ phong cuốn tới.

Quả nhiên, Trung Ly Hỏa của Phi Ưng Chưởng lợi hại lạ thường. Các con thú chạm phải, y phục cháy tiêu, bay ra những xác chết co rúm lại, mùi hôi thối xông lên nồng nặc.

Thây ma to lớn kinh ngạc, cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử, môn võ công đó mi học ở đâu đấy?

Trầm Miên Tích trừng mắt quát:

- Học với ai thì liên quan gì đến ngươi mà hỏi. Ta muốn biết ngươi có giữ lời hứa đã nói với ta vừa rồi chăng?

Thây ma to lớn gật đầu:

- Lão phu không bao giờ nói dối ai cả! Ngươi biết thi triển Phi Ưng Chưởng chế phục lũ thú kia, dĩ nhiên lão phu sẽ tha cho ngươi và cấp luôn thuốc giải độc cứu ba ngươi kia.

Người to lớn có dáng vẻ thây ma kia chu mồm thổi lên một tiếng lạ, các con thú lùi ra bên cạnh.

Sát Ma Nữ Vương tròn mắt nhìn chằm chặp vào cái thây ma to lớn quát rền:

- Ngươi ... mi phản bội, có ngày mi phải chết rục dưới tay lão bà này.

Dứt lời, mụ lắc nhẹ người lên, thoáng cái mất dạng ...

Tại cục trường, tất cả các con thú bây giờ đều ngồi bẹp xuống đất, không còn kêu rú như trước nữa.

Trầm Miên Tích kinh dị, hỏi người cao lớn:

- Ta muốn biết ngươi là ai? Ngươi có bằng lòng trao thuốc giải độc cho ta ngay chưa?

Chàng vừa nói vừa chìa tay ra ...

Chương 18: Sát Nữ Ma Vương Đền Tội

Người to lớn lắc đầu cười:

- Lão phu đã nói là giữ lời, nhà ngươi không cần phải nhắc đi nhắc lại mãi.

Y đưa tay vào mình lấy ra một chiếc lọ con bằng ngọc trắng, nghiêng miệng lọ cho ra ba hoàn thuốc cũng màu trắng, nắm trong tay.

Y đột nhiên nghiêm giọng nói:

- Giải trừ chất độc cho ba người, dĩ nhiên là việc không còn phải nói đến nữa, nhưng lão phu xin nêu ra một điều kiện.

Trầm Miên Tích hỏi nhanh:

- Điều kiện gì?

- Trao đổi.

- Trao đổi vật gì?

- Không phải trao đổi vật gì, mà chỉ là ý muốn.

- Xin giải thích rõ ràng hơn.

- Ý muốn của ngươi là giải cứu ba người, ta sẽ thực hiện ý muốn đó. Còn ý muốn của ta ...

- Ngươi cứ nói, ta liệu xem sao.

- Sau khi giải độc xong, ba người này phải rời đi ngay, không được cùng ngươi chung một con đường như trước nữa.

Trầm Miên Tích cười lớn:

- Ý muốn đó có gì mà không thực hành được?

Y liền trao ba hoàn thuốc màu trắng cho Trầm Miên Tích.

Chàng vội tiến đến ba người, nhét nhanh thuốc vào miệng mỗi người.

Trong khoảnh khắc, ba người dứt tiếng rên, sắc mặt từ trắng bệch đã đỏ dần lên.

Trầm Miên Tích cả mừng cúi xuống hỏi nhẹ Trâm Hoa Mai:

- Hà muội, Hà muội! Trong mình đã đỡ hơn nhiều rồi chứ?

Trâm Hoa Mai gật đầu, từ từ chống tay đứng dậy.

Tuyết Sơn Chân Quân và U Linh Huyết Kiếm Khách cũng từ từ đứng dậy.

Thấy ba người ngồi dậy, rồi đứng lên được như thường, người to lớn cười nhẹ:

- Ba ngươi yên tâm, kể như tai nạn qua rồi vậy, chất độc đã được giải trừ tuyệt diệt, hãy chuẩn bị rời khỏi nơi này ngay đi.

Trâm Hoa Mai thoáng liếc mắt qua Trầm Miên Tích, toan nói gì lại thôi.

Trầm Miên Tích thốt:

- Ngu huynh cùng vị tiền bối này đã giao ước với nhau, theo đó Hà muội hãy cùng thúc thúc và Hà huynh đi trước đến Tuyền Mộ Sơn, ngu huynh sẽ đến sau.

Trâm Hoa Mai tỏ vẻ lưu luyến ra mặt, nàng hỏi:

- Trầm huynh chưa định đến Tuyền Mộ Sơn ngay à?

Trầm Miên Tích gật đầu:

- Khi nào công việc tại đây hoàn tất, ngu huynh mới có thể đến Tuyền Mộ Sơn được.

Người to lớn thấy ba người trù trừ chưa chịu dời chân ngay, có ý không vui thốt:

- Lời giao ước giữa nhau qua chưa đầy nửa khắc, thế mà các ngươi không giữ trọn được sao?

Trầm Miên Tích không còn biết làm sao hơn, đành bảo với ba người:

- Thúc thúc, Hà huynh cùng Hà muội nên đi ngay đi, đừng lo việc gì cho tại hạ, chắc cũng không đến nỗi nào đâu.

Tuyết Sơn Chân Quân và U Linh Huyết Kiếm Khách quay người đi trước, Trâm Hoa Mai thở dài, cúi đầu chào Trầm Miên Tích rồi quay mình nhanh chóng bước đi, sợ một chút chần chừ sẽ bị lưu luyến mà không thể rời chân được.

Song, nàng không đủ can đảm giữ vẻ cương quyết như khách anh hùng, nên cứ năm ba bước lại quay đầu nhìn chốn cũ, như thể đã rơi rớt đâu đấy một mảnh tim rướm máu ...

Trầm Miên Tích nhìn theo bóng người mờ dần, mờ dần, chàng quay trở lại người to lớn hỏi:

- Ngươi muốn một mình ta lưu lại nơi đây có ý gì chăng?

Người cao lớn đáp:

- Ngươi hãy cho ta biết một việc, trước khi ta đáp lời ngươi.

Trầm Miên Tích vội hỏi:

- Việc gì?

- Ngươi thuộc môn phái nào, sư phụ ngươi là ai?

Thái độ của Trầm Miên Tích không còn lạnh nhạt với người cao lớn nữa, chàng thấy y không có ác ý với bọn mình, nên không còn lý do gì phải phải xử sự kém nhã nữa. Hơn nữa, dù sao đối phương cũng là người cao niên vọng trọng.

Chàng đáp ngay không còn giấu giếm:

- Tại hạ là đồ đệ của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt.

Người cao lớn khẽ buông tiếng thở dài:

- Lão phu nghe đồn người đã chết!

Trầm Miên Tích xúc động tâm tư, chàng buông tiếng thở dài cùng người cao lớn.

Cuốn phim dĩ vãng theo tiếng than, trải rộng trong tâm tư chàng, phô rõ thảm trạng tử vong của Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt, như diễn tiến chỉ xảy ra ngày hôm qua, ngày kia chứ không phải cách những ba năm dài. Chàng thấy rõ màu hồng của máu, chàng thấy như cả đoạn dĩ vãng đau lòng nhuộm đỏ ánh lửa căm thù.

Bất giác đôi giòng lệ trào mi, cuộn dài theo má Trầm Miên Tích. Chàng cất giọng trầm buồn:

- Sư phụ tại hạ tuy đã chết, song thanh danh người vẫn lưu lại trên thế gian.

- Thủ pháp của thiếu hiệp vừa thi triển, chắc chắn không phải do lệnh sư truyền thụ?

Trầm Miên Tích giật mình thầm nghĩ:

"Lão ta nghi ngờ điều gì chứ? Làm sao lão ta lại biết rõ thế? Hay là lão đã nhận ra ...".

Song vốn tánh thuần hậu, thành thực, Trầm Miên Tích kể rõ những chuyện đã xảy ra tại Các Mộng Sơn.

Nghe xong, người cao lớn nói như tâm sự với chính mình:

- Lão phu đây chính là sư đệ của Các Mộng Sơn chủ. Chúng ta là sư huynh đệ nhưng xem nhau như anh em ruột thịt, chính mụ già hồi nãy đã phân chia tình huynh đệ của bọn ta.

Nguyên còn một ngày nữa là đám cưới giữa mụ và sư huynh ta, mụ đã dùng Kích dâm pháp ...

và ta đã ngủ với mụ một đêm trước ngày đám cưới của sư huynh. Sư phụ ta bắt gặp được và đuổi ta ra khỏi sư môn, dù cho sư huynh ta đã nhiều lần xin sư phụ tha tội. Thế là ta phải ly khai sư môn, bôn ba trên chốn giang hồ. Nhưng một năm sau, trong một lần tình cờ gặp lại mụ, ta bất phòng đã bị mụ điểm huyệt và cho uống Diệp Kinh Kỳ Tán Dược. Thế là suốt đời ta bị mụ sai khiến làm những chuyện động trời, giết người không gớm tay, gây bao chuyện đau thương mà có ai hiểu được lòng ta. Khi thiếu hiệp sử dụng Trung Ly Hỏa của Phi Ưng Chưởng, ta biết ngay thiếu hiệp là truyền nhân của sư huynh ta, bỗng nhiên con người của ta như tỉnh mộng, thế là ta thoát ra được. Dường như mụ đã phát hiện được giữa ta và thiếu hiệp có một mối dây liên hệ nào đó, nên mụ đã bỏ đi ngay, có lẽ mụ đoán rằng:

ta và thiếu hiệp sẽ liên công chống lại mụ.

Trầm Miên Tích vội vòng tay quỳ xuống kính cẩn thưa:

- Tiểu điệt đắc tội, không biết sư thúc trước mặt mình.

Người cao lớn liền cúi xuống nâng Trầm Miên Tích dậy, giọng hòa dịu:

- Không biết là không có tội. Ta biết hiền điệt nôn nóng muốn đến Tuyền Mộ Sơn để trả mối huyết cừu cho phụ thân.

Người cao lớn đưa tay lên mặt, quào quào. Từng mảnh da giả rơi rụng theo tay.

Trong phút chốc, trước mặt Trầm Miên Tích, người cao lớn biến thành một cụ già mi dài râu rậm, mắt sáng, mũi to, miệng rộng.

Lão lại đưa tay lên đầu, chiếc mũ cao theo tay rơi xuống, để lộ mái tóc bạc trắng. Lão thốt:

- Ngày tháng trôi qua, sao dời vật đổi, người thì cũ mà cảnh đã thay khung, một nắm đất vàng che giấu đống xương khô, thành danh rồi cũng lụi tàn trong quên lãng. Còn lão phu lìa đất nước, lạc lõng

ngoài biên cương, thân như phế, kiếp như vùi ... Giờ đây ta chẳng còn sống được bao lâu nữa, và không muốn mang một tuyệt kỹ về trong lòng đất lạnh sau này ...

Như hiểu ý của lão, Trầm Miên Tích ngắt lời:

- Tiểu điệt sẽ đi tìm mụ để lấy cho bằng được thuốc giải về đây cứu sư thúc.

- Trầm Miên Tích! Đã muộn rồi cháu ạ! Chỉ vài giờ nữa thôi, ta sẽ thành người thiên cổ.

Thế rồi lão truyền thụ cho Trầm Miên Tích một tuyệt học mà lão tự luyện trong hai mươi năm trời nay.

Khi chàng đã luyện được tám chín thành hỏa hầu, lão ấn người chàng xuống bãi cỏ, lão ngồi phía sau, hai tay ấn mạnh vào huyệt Linh Đài của chàng ...

oo Trầm Miên Tích đắp xong ngôi mộ, chàng quỳ xuống khấn vái:

- Phùng sư thúc linh thiêng chứng giám cho, tiểu điệt sẽ rửa mối thù trong nay mai.

Chàng đứng dậy nhìn lên nền trời, sương đã tan, bầu không khí quang đãng, một vầng nguyệt sáng lồ lộ giữa vạn tinh tú lấp lánh chiếu ngời.

Chàng hướng về phía tây, thi triển cước trình, thoáng sau đã cách xa ngôi mộ của Phùng Chí Bảo mấy trăm trượng ...

Đi chưa được một tiếng đồng hồ, Trầm Miên Tích bị sáu người chẹn lối. Chàng dừng chân, định thần nhìn kỹ, hóa ra người đứng đầu là mụ Sát Ma Nữ Vương.

Chàng quát lên một tiếng căm hờn:

- Mụ già kia, hôm nay mụ sẽ đền tội tại đây.

Sát Ma Nữ Vương cũng thét lên lanh lảnh:

- Ranh con, chớ ngông cuồng. Hãy xem Ngũ Hành Đại Pháp của ta.

Dứt lời, mụ đưa tay phát một cử chỉ như ra lệnh.

Năm bóng người đứng sau lưng mụ tiến lên phía trước.

Dương Hán Tử nhanh hơn đồng bọn, tay phải thò ra chụp thẳng vào người của Trầm Miên Tích. Năm ngón tay gã từ sắc tái tái, bỗng trở thành đen thẫm, cánh tay đồng thời nở lớn gấp hai lần.

Một lúc tung ra hai đòn tuyệt kỹ độc đáo, Dương Hán Tử đinh ninh với thế tấn công ồ ạt ấy, đối

phương dù có tài giỏi cỡ nào cũng chỉ đỡ được một trong hai chiêu là cùng.

Nhưng sự thật luôn vượt ngoài ý tưởng.

Trầm Miên Tích chẳng những không tỏ vẻ rối rắm, nhếch môi cười khinh miệt, nghiêng sang một phía, tránh khỏi thế trảo của đối phương, chân vội xoay nửa vòng nhanh hơn cả làn chớp xẹt, lòn tuốt ra sau lưng Dương Hán Tử.

Bỗng dưng trước mắt mất đi hình ảnh của đối phương, đồng thời cảm thấy sau lưng một luồng kình lực ập tới, Dương Hán Tử vội chuyển người đổi chiêu phản kích, nhưng thế chiêu chưa tung ra, y đã sụm người ngồi trên đất.

Như một bóng quế hồn ma, thân hình Trầm Miên Tích vừa thấy đó đã thoáng nhanh xê đến cạnh Hồ Thiên Tử.

Gã khiếp hãi đến toát mồ hôi hột, vội quát to lên một tiếng trợ uy, vận tụ đúng mười thành công lực, với môn khí giới chín mũi diệp kiếm trên tay, liên tục như chuỗi hào quang bắn vào người đối phương.

Trầm Miên Tích chẳng buồn tránh né, thân hình trụ vững như cột cổ liễu nghìn thu, tay phải nhè nhẹ đẩy tới, một luồng chưởng phong như sóng triều bể cả, xô cuộn vào chuỗi khí giới đang vù vù bắn tới.

Hồ Thiên Tử chợt nghe hổ khẩu tay mình tê buốt, tiếp theo đấy một loạt thanh âm quái dị vang lên, chín mũi diệp kiếm kia rơi lả tả xuống đất.

Đã thế, lồng ngực Hồ Thiên Tử bị dư kình của ngọn chưởng chấn động, khiến gã không dằn được thét to một tiếng đau đớn té ngửa xuống đất.

Ba tên còn lại vung chưởng liên công về phía chàng trai họ Trầm, bóng chưởng trùng trùng như sơn nhạc, kèm theo tốc độ như chớp giăng sao xẹt.

Trong cơn bất phòng, Trầm Miên Tích đành thất thủ thối lui luôn ba bước ...

Liền theo đó, từ tay ba gã vụt phát động từng vầng, từng vầng bóng chưởng như bão tố cuồng phong, nhắm vào các đại huyệt châu thân của Trầm Miên Tích công tới.

Trong phút chốc, thân hình của Trầm Miên Tích ngập mất trong bóng chưởng mịt mù.

Bất thần ...

Giữa bóng chưởng trùng trùng kín bưng như tường đồng vách sắt đã sụp xuống ấy, bỗng vút

nhanh lên một bóng trắng, lao bắn tận không trung, đoạn như một tia sét nhoáng, phóng vèo trở xuống ...

Chân vừa chấm đất, Trầm Miên Tích lập tức huy động độc kiếm ào ào như thác xô sóng vỗ, từng chiêu nối tiếp khít khao, ngọn sau lùa ngọn trước như xỉa bắn vào lồng ngực ba đối thủ.

Trước thân pháp siêu phàm cùng võ công tuyệt đỉnh của Trầm Miên Tích, ba gã nọ chỉ còn cách hồi bộ tháo lui.

Nhưng Trầm Miên Tích chừng như đã liệu trước được hành động của kẻ thù, chân của ba gã nọ vừa nhích động, chàng đã lập tức tống nhanh ba chưởng bồi công.

Ba gã nọ chỉ định tháo lui ba bước, nhưng ngọn chưởng vừa rồi đã đẩy bọn chúng ngã lộn nhào luôn sáu bước.

Ba gã nghiến răng đè nén huyết khí, sáu tay chưởng vung lia lịa với lòng căm phẫn.

Trầm Miên Tích chẳng mảy may nao núng, thân ảnh chàng như ma vờn quỷ lướt tránh đi dễ dàng.

Lồng theo tiếng quát, tay phải chàng vèo ra một kiếm, tay trái đồng thời quật nhanh ra hai chưởng bồi công.

Bằng! Bằng! Bằng!

Sau ba tiếng nổ chát chúa như đạn pháo, ba gã nọ hự lên một tiếng nặng nề, loạng choạng té xuống đất, miệng hộc ra mấy búng máu tươi.

Rống lên một tiếng như quỷ gào, Sát Ma Nữ Vương tay đã quấu ra như vuốt quỷ, chờn vờn nhắm ngay Trầm Miên Tích chụp thẳng vào khoảng không.

Tuy cách xa Trầm Miên Tích hơn hai mươi trượng, nhưng trảo kình tủa đến như sóng dậy biển to, từng đợt, từng đợt lượn sau đùa nhanh lượn trước ...

Trầm Miên Tích mặt thoáng biến sắc, quát to một tiếng tựa rồng gầm, một tay kiếm cùng một tay chưởng đồng lượt tung ra hai đòn tuyệt kỹ ...

Bằng! ...

Sau tiếng nổ xé toang không khí, Trầm Miên Tích lắc động châu thân, chàng mím môi trầm khí, đôi chân lún sâu xuống đất đến ba tấc, giữ vững thân hình khỏi bật lui.

Sát Ma Nữ Vương thân hình cũng nghiêng ngả ra sau, gượng lắm mới kềm vững lại tư thế cũ.

Sắc mặt mụ phủ lên một sắc thái kinh mang, buột miệng ồ lên một tiếng:

- Ranh con quả tuyệt kỹ đầy mình, xem ra mi có thể chịu nổi ít nhất năm hiệp với ta.

Trầm Miên Tích sầm mặt cười khẩy:

- Mụ chớ sớm lớn lối, ngày này đúng sang năm, chính là ngày giỗ của mụ.

Sát Ma Nữ Vương vụt buông tiếng cười lanh lảnh:

- Không ngờ thái độ ngông nghênh của Các Mộng Sơn chủ năm xưa cũng truyền thụ hết lại cho ngươi.

Trầm Miên Tích thốt lên:

- Mối thù của Phùng sư thúc sẽ được trả hôm nay ...

Sát Ma Nữ Vương cao giọng quát to:

- Nhóc con hãy nằm xuống nghe!

Tay phải liền theo đó nhấc lên trước ngực, tay trái cung chặt thàn quỳên đưa ra trước, tư thế như người đang chạy.

Từ hai cánh tay khẳng khiu như que củi của mụ, bỗng nhè nhẹ bốc lên một luồng hơi trắng như sương mỏng.

Mụ lập tức quát lên một tiếng to, song chưởng nhất tề đẩy mạnh về phía chàng trai.

Nhìn thấy thế chưởng của Sát Ma Nữ Vương vỗ đến như biển tràn núi lở, so với lần trước còn dữ dội hơn bội phần.

Trước thế công kình mãnh dị thường của Sát Ma Nữ Vương, Trầm Miên Tích dùng ngay khinh công Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp của Ngân Hà Tiên Tử lắc mình tránh đi như biến.

Luồng kình phong của Sát Ma Nữ Vương ập tới ngay vị trí của chàng, bắn thẳng xuống mặt đất, vang ầm một tiếng khủng khiếp.

Cát đá bị phải luồng chưởng lực đào xới tung bay mù mịt, hàng cây to nơi phía sau lưng Trầm Miên Tích khi nãy, không chịu nổi luồng bạo phong quét qua, ầm ầm bật gốc ngã đổ ngổn ngang ...

Giữa lúc Sát Ma Nữ Vương còn ngơ ngẩn tìm quanh, từ không trung bỗng lao xuống một bóng người áo trắng, nhìn kỹ đúng là Trầm Miên Tích.

Trước khí thế hung mãnh như giao long ngốn sông nuốt núi ấy, Sát Ma Nữ Vương khiếp hãi tháo lui ba bước dài.

Trầm Miên Tích thừa oai thế, lại quát lên một tiếng tựa sét vang, tay trái hỏa tốc tung ra một ngọn Thiên Long Chỉ.

Sát Ma Nữ Vương không sao ước lượng được đối phương có thể xuất thủ nhanh nhẹn như thế, tay trái vội đưa lên gạt ra một chưởng.

Trầm Miên Tích dùng phương pháp đánh mạnh đánh mau để đối phó cùng mụ nên khi chưởng phong của kẻ địch vừa phóng tới, chàng vội trổ ngay thuật khinh công, xông ra khỏi vòng chưởng lực.

Vừa cảm thấy thế chưởng của mình rơi vào khoảng trống, qua kinh nghiệm lần trước, không đợi cho đối phương đáp xuống, Sát Ma Nữ Vương lập tức tung mình bám sát theo chàng với ý định không cho chàng kịp xoay tay phản kích.

Nhưng ...

Trầm Miên Tích ứng biến cực kỳ nhanh chóng, mụ vừa tung mình lên, chàng lập tức xỉa nhanh ra ba kiếm Ngọa Thi Lâm Phong, Bối Diệp Kỳ Kinh và Nghịch Thiên Kỳ Công.

Ba kiếm tung ra, trước sau tiếp nối trong một thời gian chớp nhoáng, loang loáng như một vòng hào quang xanh biếc bọc lấy thân hình mụ ma đầu vào giữa.

Sát Ma Nữ Vương đang từ thế chủ động bỗng dưng rơi vào vòng uy lực quật công của chàng, nhưng nhờ vào nội lực thâm hậu, qua giây phút kinh hãi, mụ đã lấy lại tinh thần.

Sau một tiếng quát to, giữa không trung mụ vội đảo người, song chưởng phóng ra đôi phía, cùng lúc tung ra hai chiêu.

Ào ... Ào ...

Trong luồng chưởng kình tủa bắn ra như hai cơn gió lốc từ trung tâm dạt thẳng ra ngoài, luồng hào quang đang ngấp ngời tỏa phủ chung quanh liền lặn mất.

Trầm Miên Tích trước đôi chiêu tuyệt ảo cùng công lực phi thường của Sát Ma Nữ Vương, biết khó có thể đối kháng, vội thu ngay kiếm kình bảo vệ lấy châu thân, người chàng như một luồng móng trắng bay lộn ra xa bảy tám trượng.

Thét lên một tiếng rùng rợn, Sát Ma Nữ Vương nhảy xổ tới tung một chưởng như trời giáng.

Trầm Miên Tích dồn tất cả công lực trên thanh độc kiếm, thân hình bất thần lao tới như làn tên được bật nỏ.

Thân hình chàng vừa né tránh khỏi luồng chưởng phong hung mãnh của đối phương, đồng thời vút tới bên cạnh mụ. Thanh độc kiếm trên tay chàng réo lên một tiếng xé gió ập đến ngực đối phương.

Rú lên một tiếng hãi hùng, Sát Ma Nữ Vương ngã vật xuống đất.

Ngọn độc kiếmcủa chàng ghim đúng ngay chỗ trái tim của mụ Sát Ma Nữ Vương.

Trầm Miên Tích rút nhẹ thanh độc kiếm ra, cắt lấy thủ cấp của Sát Ma Nữ Vương cột trên lưng và phóng nhanh về hướng đỉnh Tuyền Mộ Sơn.

Chương 19: Máu Nhuộm Tuyền Sơn Mộ

Đỉnh Tuyền Mộ Sơn là một hình tam giác, ba hướng đều là vực sâu thẳm.

Muốn lên trên đỉnh, phải đi theo một thang dây được treo ở hướng bắc.

Lúc này đã sắp ngọ, quần hùng đều tụ về đông đủ, vẻ mặt người nào cũng đăm chiêu.

Trên những dãy ghế dài, đủ mặt nhân vật cao thủ võ lâm hai phái hắc, bạch.

Mễ Lệ Hoa, đệ tử của Thất Hoa Quân Tử Quách Diệp Thanh, ngồi cạnh sư phụ, đôi mắt phụng đen nhánh thỉnh thoảng nhìn sang đối diện, lòng thấp thỏm lo âu:

"Sao không thấy Trầm Miên Tích đến?".

Nàng không dằn lòng được, kề tai hỏi nhỏ sư phụ:

- Sư phụ à, sư phụ nhắm xem Tích đại ca có đến hay là không?

Thất Hoa Quân Tử nhíu mày một lúc rồi lắc đầu:

- Sư phụ làm sao biết được, cách đây một tháng, sư phụ đã nhắn tin cho Trầm đệ rồi, chỉ sợ Trầm đệ gặp cảnh không hay dọc đường.

Chợt khi ấy, tiếng đại hồng chung rền vang lên mười ba lượt.

Người ngồi ghế sát bên cạnh trái của Thất Hoa Quân Tử là Hắc Bảo chủ Mã Mao Trung, kề tai Thất Hoa Quân Tử hỏi khẽ:

- Quách tiền bối hôm nay với thái độ nào mà tham gia đại hội này?

Thất Hoa Quân Tử cười lạt:

- Tất nhiên chúng ta đứng vào địa vị chính phái, với phương thức đồng minh để tham gia đại hội.

Mã Mao Trung lắc đầu cười:

- Với mắt của tại hạ xét đoán thì cuộc bố trí hôm nay trên danh nghĩa tuy gọi là bình đẳng đồng minh nhưng kỳ thực mỗi hành động đều bị Huyết Ma Phong Trần câu thúc. Trên đỉnh này, cả ba mặt

đều là vực sâu thăm thẳm, chỉ có một chiếc thang dây lại được nhóm cao thủ Hỏa Đăng Giáo canh phòng, chúng ta dù chấp cánh cũng khó trở xuống.

Thất Hoa Quân Tử nhướng mày hừ lạt:

- Nếu như lão có ý đồ tung mẻ lưới tóm gọn võ lâm, chúng ta liều một mất một còn với y.

Mã Mao Trung sắc mặt nghiêm trầm:

- Theo chỗ tại hạ biết thì đám Vân Sơn Tứ Quái, Hắc Tượng Ngũ Cuồng, Quỷ Bảo, Tam Sát đã cúi đầu răm rắp dưới sự sai bảo của Huyết Ma Phong Trần, hiện tại chỉ còn có người của Hoàng phái mà thôi.

Ông dừng lại giây lát rồi tiếp:

- Thêm vào đấy, Huyết Ma Phong Trần còn thỉnh được hai nhân vật tối lợi hại đến giúp tay, một vị là Sát Ma Nữ Vương, một vị là Dương Xuân Long.

Ông chép miệng nói tiếp:

- Tại hạ dọc đường từ đông đến đây, nghe đồn Trầm Miên Tích từ võ công, khí vũ cho đến nghi biểu đều xuất chúng phi phàm.

Mễ Lệ Hoa bỗng xen vào:

- Trầm Miên Tích can đảm khí khái, không hổ là một vị hào kiệt muôn đời, rồng trong muôn rắn.

Thất Hoa Quân Tử gật đầu:

- Trầm Miên Tích chính là tiểu đệ của lão phu.

Mã Mao Trung cười nhẹ:

- Trầm Miên Tích, chúng tôi đã được gặp tại Các Mộng Sơn và đã được Các Mộng Sơn chủ truyền cho tuyệt học Phi Ưng Chưởng.

Thất Hoa Quân Tử mừng thầm trong bụng chẳng đáp lời. Vì ông nghĩ Trầm Miên Tích gặp được kỳ duyên ấy cũng là do số trời định đoạt. Cũng giống như dạo nọ, ông cứu Mễ Lệ Hoa từ tay bọn Hỏa Đăng Giáo, rồi nhận nàng làm đệ tử. Sau đó ông mới vỡ lẽ ra nàng và Trầm Miên Tích đã quen biết nhau. Nhưng đã nhận làm thầy trò rồi nên cũng khó đổi cách xưng hô.

Mã Mao Trung không thấy Thất Hoa Quân Tử nói gì, vội lên tiếng:

- Dường như đồ đệ của tiền bối đã phải lòng Trầm thiếu hiệp thì phải?

Mễ Lệ Hoa bẽn lẽn đỏ mặt, cúi đầu vân vê tà áo ...

Cũng trong lúc ấy, tại đỉnh phía bắc chỗ thang dây, đầu người xuất hiện lần lượt:

hai mươi bốn người khoác áo xanh, bọn họ chính là Đường chủ của Hỏa Đăng Giáo, thuộc hạ trung kiên của Huyết Ma Phong Trần.

Tiếp nối theo họ là mười hai gã mặc áo lam, chúng chính là Hương chủ của Hỏa Đăng Giáo.

Tiếp đến là tám lão già áo đỏ, rồi đến bốn lão già áo tím thần thái oai nghi, trịch thượng bước đến khán đài.

Tám lão già áo đỏ chính là tám vị Liệt Kỳ chủ, cùng bốn Hộ pháp (trong Hỏa Đăng Giáo có sáu vị Hộ pháp, nhưng Viên, Lang Hộ pháp đã chết dưới tay Trầm Miên Tích tại khu rừng hoang dạo nọ). Đây là hai nhóm cao thủ sắc nhọn đệ nhất của Hỏa Đăng Giáo.

Mọi người phân theo phẩm tước thứ tự ngồi xuống, chia nhau tiếp chuyện cùng các nhân vật Tứ Quái, Ngũ Cuồng, Quỷ Bảo, Tam Sát.

Không Động phái Huệ Tĩnh Chân Nhân ngồi trên khán đài hướng tây, quay sang Huyền Lăng Đạo Nhân của Hoa Sơn phái khẽ cất lời:

- Lão Huyết Ma Phong Trần hôm nay đem tất cả đệ tử dàn giá đến đây, tất có ý chẳng lành.

Huyền Lăng Đạo Nhân gật đầu:

- Lão chọn một tòa tuyệt phong chênh vênh hiểm trở này, không ngoài ý định một lưới tóm sạch tất cả cao thủ võ lâm. Nghe đồn là Thiếu Lâm chẳng tán đồng nên không phái người đến tham gia, do đấy mà xảy ra sự việc đồ sát Thiếu Lâm Tự ngày mồng bảy tháng bảy vừa qua.

Điểm Thương Tuyền Long Chân Nhân than dài:

- Đáng lẽ ra, sau khi họ tàn sát Thiếu Lâm Tự, chúng ta nên cấp tốc liên hợp giang hồ các đại môn phái đến vây Hỏa Đăng Giáo và hủy diệt chúng ngay. Nhưng tiếc nỗi, các đại môn phái đều không đồng tâm hiệp lực ...

Côn Luân Đạo Hạnh Chân Nhân tiếp lời:

- Bọn chúng như bóng ma nguyệt quế, khi ẩn khi hiện, trên giang hồ này có ai biết được Tổng đàn Hỏa Đăng Giáo đặt ở đâu mà truy sát. Do vậy, cục diện hôm nay, chúng ta cần phải đoàn kết thật chặt chẽ, nếu như lão ta đòi hỏi điều chi phi lý, chúng ta cùng đồng tâm gánh chia đại nạn cho nhau.

Không Động Huệ Tĩnh Chân Nhân, Điểm Thương Tuyền Long Chân Nhân, Hoa Sơn Huyền Lăng Đạo Nhân đều gật đầu tán thành.

Sắc mặt người nào cũng trầm nghiêm nặng nề. Nghe xong câu chuyện, Không Động, Hoa Sơn, Điểm Thương, Côn Luân cùng đưa mắt nhìn lẫn nhau có ý bảo nhau nên đem ân oán riêng tư của mình bình thời gác bỏ một bên, để chung vai góp sức đối phó với tình hình hiện tại.

Đột nhiên, tiếng đại hồng chung vang lên đúng hai mươi ba lượt. Từng tiếng âm ba lồng lộng như xoáy vào màng nhĩ của mọi người.

Tiếp theo đấy, giọng ngồi xướng lớn:

- Hỏa Đăng Giáo chủ lâm đài!

Chẳng mấy chốc sau, nơi chiếc thang dây hiện lên một lão già tóc đỏ, mà ai mới nhìn qua cũng biết ngay lão chính là Huyết Ma Phong Trần, Giáo chủ Hỏa Đăng Giáo.

Sau khi lên đến đỉnh phong, Huyết Ma Phong Trần liền quay lại ra lệnh cho mấy tên giáo đồ thu gọn chiếc thang dây và trao cho một cao thủ của Hỏa Đăng Giáo giữ gìn.

Huệ Tĩnh Chân Nhân lo lắng thở nhẹ một hơi dài:

- Tình hình trước mắt, chúng ta đang lâm vào cảnh cá chậu chim lồng rồi ...

Quần hùng trước tình trạng vừa rồi đều tái sắc nhìn nhau lo âu.

Huyền Lăng Đạo Nhân khẽ giọng bảo Huệ Tĩnh Chân Nhân:

- Hiện giờ ba phía là vực sâu không lối xuống, chúng ta dù chắp cánh cũng không thoát khỏi tuyệt vọng.

Huệ Tĩnh Chân Nhân trầm ngâm chép miệng:

- Binh gia có câu:

"Dồn vào tử địa, thế mà sống, dồn vào đường cùng, thế mà thoát".

Cục diện hiện tại chỉ còn cách liều lĩnh để giành phần sống là phương pháp duy nhất.

Long Môn Bang chủ Đoàn Thao Lục cào bứt mà than lên:

- Tiếc chẳng đem đến đông người để phòng bất trắc, sai một nước cờ thua luôn một ván là vậy!

Đang khi mọi người xôn xao bàn luận, Huyết Ma Phong Trần ung dung bước lên khán đài phía tây,

mọi người trên đấy đều đứng lên chào đón.

Huyết Ma Phong Trần mỉm cười đáp lễ, phát ra một cử chỉ mời ngồi, đoạn cao giọng thốt:

- Hôm nay bổn Giáo chủ mời các vị đến đây để bầu ra một Minh chủ. Nhưng xét khắp thiên hạ, bổn Giáo chủ thấy rằng anh hào bốn bể chưa có người tài đức, mà bổn Giáo chủ dưới tay cao thủ như mây tụ ...

Hai bên khán đài đã có tiếng hừ lạnh nhạt, hoặc tiếng cười khẩy bất bình.

Lão nghiêm trang tiếp lời:

- Bổn Giáo chủ muốn thay mặt các giáo phái để bình định võ lâm, thống nhất bốn bể ...

Trong quần hào tiếng xao động phẩm bình đã cất lên đây đó.

Lão dừng lời, đôi mắt như hai ánh điện lạnh, quét khắp quần hào, to tiếng hơn:

- Hôm nay tham dự đại hội này, có đầy đủ đại biểu các phái hắc, bạch giang hồ, vị nào có ý không phục tùng sự lãnh đạo của bổn Giáo chủ, xin cho ý kiến.

Hoa Sơn Huyền Lăng Đạo Nhân nhớ đến sư huynh Hồ Quý bị sát tử dưới tay Hỏa Đăng Giáo trên đỉnh Nhạn Phong Sơn dạo nọ, nư giận càng phừng sôi, vỗ bàn đứng dậy thét to:

- Huyết Ma Phong Trần! Ông mời chúng ta đến đây là để quy thuận bản giáo?

Huyết Ma Phong Trần cười lạnh nhạt:

- Nếu đúng thì sao? Tên lỗ mũi trâu, mi định không phục tùng sự lãnh đạo của bổn giáo chăng?

Huyền Lăng Đạo Nhân hừ to:

- Lấy đức phục người thì còn, dùng bạo lực ép chế người là mất. Rất có thể võ công của bần đạo chẳng bằng nhà ngươi, nhưng thiên hạ võ lâm sẽ đứng lên cùng chung sức tiêu diệt Hỏa Đăng Giáo ...

Huyết Ma Phong Trần giận dữ thét vang:

- Chấp pháp!

Một trong tám lão già áo đỏ của Liệt Kỳ nơi hàng ghế cuối cùng vội đứng lên cung kính:

- Tại hạ có mặt! Chờ lệnh!

Huyết Ma Phong Trần trỏ tay về phía Huyền Lăng Đạo Nhân rít giọng:

- Ném tên đạo tặc này xuống vự sâu làm gương cho kẻ khác.

Thanh âm ghê gớm của Huyết Ma Phong Trần khiến người người đều ớn da lưng. Một trong tám lão già áo đỏ nọ cung kính tạ lệnh:

- Xin tuân lệnh!

Đoạn lão nhún chân nhẹ đáp xuống đài, ngạo nghễ đứng giữa sân sang sảng cất lời:

- Mi định tự xử hay để ta phải hạ thủ hở tên mũi trâu ngu dốt kia?

Huyền Lăng Đạo Nhân dù sao cũng là sư tôn của một đại phái, lẽ nào chịu nhẫn nhục trước những lời nói khinh miệt của đối phương, nư giận xông tràn lên đỉnh não, vội vàng lắc mình nhảy xuống đài, tay rút nhanh khí giới sau lưng, miệng quát to:

- Chớ lắm mồm, hãy mau cùng ta chiến thủ vài chiêu.

Lão già áo đỏ múa cây gậy trên tay, đồng thời lao vút tới.

Ánh gậy quẫy động tứ phương tám hướng, chờn vờn giữa vầng mây bạc.

Huyền Lăng Đạo Nhân cũng chẳng vừa, đường chiêu tiếp nối bao phủ đối phương giữa vòng đai kiếm ảnh.

Đôi bên vừa động thủ đã sử dụng những tuyệt chiêu của mình đối kháng. Qua mười chiêu giao tay, song phương thắng bại vẫn chưa tỏ tường.

Trên khán đài, dường như Huyết Ma Phong Trần đã sốt ruột, giậm chân thét to:

- Vệ Thủ Đồng, trong ba chiêu phải hạ thủ cho bằng được lão mũi trâu Huyền Lăng.

Thì ra lão già áo đỏ tên là Vệ Thủ Đồng, là một tay cự phách lừng danh giang hồ, ngoại hiệu Vạn Các Lang Bồng.

Nghe xong lời phán của Huyết Ma Phong Trần, Vạn Các Lang Bồng vội bắn mình ra khỏi vòng kiếm quang, đứng im hơi giữa trận, sắc mặt trầm nghiêm rắn lạnh.

Hàng ngàn tia mắt trên khán đài đều đổ dồn vào trận cuộc, nén thở đợi chờ cuộc ác đấu tiếp diễn ra.

Mọi người cùng chung một ý nghĩ:

"Làm thế nào Vạn Các Lang Bồng Vệ Thủ Đồng trong vòng ba chiêu có thể hạ được một tay kiếm

cao thủ nhất nhì trên giang hồ. Bởi kiếm thuật củlên Huyền Lăng Đạo Nhân chính là do Nhất Linh Thượng Nhân, Chưởng môn nhân của Hoa Sơn phái chân truyền!".

Huyền Lăng Đạo Nhân lúc ấy chẳng còn dám khinh suất như ban đầu, vì qua mười chiêu giao tay võ công của Vệ Thủ Đồng đã đạt đến mức độc đáo tinh vi.

Còn về phần Vạn Các Lang Bồng lòng cũng lo âu suy nghĩ:

"Với kiếm pháp của Huyền Lăng Đạo Nhân như thế, trong ba chiêu khó chắc giết được đối phương. Nhưng giáo lệnh đã xuất khẩu ...".

Lão vụt nghiến răng quyết liệt, ngọn gậy liền theo đó nhấc cao, đánh vút vào người đối phương.

Huyền Lăng Đạo Nhân vội dùng kiếm vẹt ngang đón lại. Ngờ đâu Vạn Các Lang Bồng chẳng tiến lên lại tháo lui như muốn bỏ chạy.

Thấy vậy, Huyền Lăng Đạo Nhân liền quát theo:

- Vệ Thủ Đồng, ngươi định chạy đi đâu cho thoát khỏi tay bần đạo?

Kiếm cùng người lao theo chẹn lối của đối phương.

Như chờ có thế, Vạn Các Lang Bồng đợi cho ngọn kiếm của đối phương dí sát lên đỉnh đầu mình, lão liền rùn nhanh người xuống thấp, phóng mình nhập nội phản kích.

Trên khán đài, Tuyền Long Chân Nhân gọi thét lên:

- Huyền Lăng Đạo Nhân, mau nhấc người lên!

Biết ngay thế nguy, không đợi Tuyền Long Chân Nhân hết lời, Huyền Lăng Đạo Nhân định nhấc người lên và quật vút xuống một kiếm phản công, nhưng vẫn chậm trễ hơn một giây.

Với một thân pháp cực kỳ thần tốc, Vạn Các Lang Bồng vèo tới sát hông, ngọn gậy trên tay bổ vút xuống một đường chớp nhoáng vào cánh tay cầm kiếm của đối phương.

Huyền Lăng Đạo Nhân hự lên một tiếng đau đớn, ngọn kiếm văng sút khỏi tay, rơi cắm trên mặt đất.

Một cánh tay đã bị phế, Huyền Lăng Đạo Nhân biết rằng khó nỗi cự đương, rú lên một tiếng uất hận, vọt người định tẩu thoát lên khán đài.

Nhưng Vạn Các Lang Bồng với một thế Nã Tầm Thù nhanh hơn đường đạn bắn lao theo, tay phải túm lấy cổ áo của Huyền Lăng Đạo Nhân nhấc bổng lên khỏi mặt đất và ném xuống vực sâu.

Vài khắc sau, dưới lòng vực thẳm vọng lên tiếng rú não nùng.

Không khí tang tóc nặng nề lan thấm tâm trí mọi người, ai nấy đều ơn ớn rùng mình.

Không đầy năm chiêu, một thuộc hạ của Huyết Ma Phong Trần đã bắt sống một cao thủ kiếm thuật có hạng trong Cửu đại môn phái của Trung Nguyên, ném xuống vực sâu chết tốt.

Tất cả quần hùng có mặt đều lặng người kinh mang, trận trường bỗng chốc lặng yên như miền tử địa.

Đột nhiên một giọng như băng lạnh chậm rãi vang lên:

- Vệ Thủ Đồng bước sang đây!

Nghe tiếng gọi đầy sát khí của Huyết Ma Phong Trần, Vạn Các Lang Bồng không khỏi thầm lo âu, vội tung mình trở lên khán đài vòng tay cung kính:

- Tại hạ đã vâng lệnh Giáo chủ, ném Huyền Lăng chết dưới vực sâu.

Huyết Ma Phong Trần hừ lên giận dữ:

- Bổn Giáo chủ kỳ hạn mi trong vòng ba chiêu phải giết cho kỳ được lão mũi trâu ấy, mi lại dùng đến ba chiêu rưỡi, đáng xử trách hay chăng?

Vạn Các Lang Bồng mặt liền đổi sắc, run run giọng nói:

- Xin theo giáo quy xử lý!

Huyết Ma Phong Trần buông ra một chuỗi cười âm trầm đầy tử khí:

- Chấp pháp bất nghiêm, giáo lệnh khó ban hành, bổn Giáo chủ làm sao thống trị thiên hạ võ lâm? Vệ Thủ Đồng, mi đã phạm quy điều thứ nhất của bổn giáo:

"Không tuân giáo lệnh", tội đáng chết.

Lão dừng lại giây phút và tiếp:

- Nhưng niệm chút công hãn mã khi xưa, bổn Giáo chủ rộng lòng cho mi tự xử lấy mình, khỏi bị cảnh ngũ mã phanh thây!

Vạn Các Lang Bồng Vệ Thủ Đồng nghe xong, sắc mặt càng thay đổi khác thường, lẳng lặng tung mình xuống khán đài, rồi buông tiếng cười to lên như điên như dại.

Giọng cười của lão họ Vệ rũ rượi, lồng lộng như chất chứa đủ oán hờn, phẫn uất, bi thương ...

Tiếng cười tiếp nối vang mãi như một chuỗi thanh âm vạch dài vào không khí.

Rồi bỗng nhiên lão dứt ngang giọng cười, sang sảng cất lời:

- Khuyên chư vị hào kiệt hắc, bạch hai cánh nên đồng tâm hiệp lực chống kháng với lão ma đầu ấy, tuyệt đối đừng quy thuận lão, tại hạ chính là một tấm gương sáng cho kẻ muốn hợp tác cùng kẻ ác ...

Vạn Các Lang Bồng chưa kịp tròn lời, Huyết Ma Phong Trần đã đùng đùng nộ khí, ngón trỏ tay phải lập tức xòe ra, búng vèo vào sống lưng Vệ Thủ Đồng một chỉ.

Sau một tiếng rú thảm, thân hình Vệ Thủ Đồng bị luồng chỉ phong cuốn lên khỏi mặt đất và bay thẳng xuống vực sâu.

Mọi người thất sắc lắc đầu:

- Quả là một chiêu Thiết Kim Cang Chỉ lợi hại!

Không Động Huệ Tĩnh Chân Nhân khẽ giọng khích động quần hào:

- Con đường tự cứu trước mắt chỉ còn cách các đại phái chúng ta đoàn kết lại với nhau.

Trong nhất thời, quần hào đều khiếp hãi uy danh của Huyết Ma Phong Trần, chẳng một ai dám hưởng ứng lời kêu gọi của Huệ Tĩnh Chân Nhân.

Huyết Ma Phong Trần bỗng ngửa mặt buông ra một chuỗi cười khành khạch.

Thanh âm tràng cười ấy như xoáy dội vào màng tai mọi người hiện diện, lồng lộng dội lại khắp rừng cây hốc đá.

Qua chuỗi cười dài đắc ý, Huyết Ma Phong Trần cao giọng tiếp lời:

- Hiện giờ hẳn trong quý vị không còn ai phản đối việc làm của bổn giáo, kể như từ đây đã quy thuận bổn giáo rồi, mỗi chư vị đại biểu của các môn bang phái đến bổn đài tuyên thệ rồi thọ lãnh lệnh phù của bổn giáo.

Thất Hoa Quân Tử nhếch môi cười sắc lạnh, ném một tia nhìn khinh miệt về phía Huyết Ma Phong Trần.

Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn chậm rãi đứng lên gằn giọng hỏi:

- Còn chúng tôi hợp tác, hay chịu sự lãnh đạo của Giáo chủ?

Vốn nghe qua danh Độc Long Trảo của Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn rất lợi hại và thâm độc, Huyết Ma Phong Trần thoáng trầm ngâm giây lát rồi mới cất lời:

- Tất nhiên là trên phương diện hợp tác.

Bát Quái Môn chủ đôi mắt chợt long lanh hào khí:

- Tại hạ có một lời thỉnh nghị, không biết Triệu Giáo chủ có đồng ý không?

Huyết Ma Phong Trần mỉm cười:

- Đỗ đại hiệp có cao kiến chi?

Bát Quái Môn chủ sang sảng tiếp lời:

- Triệu Giáo chủ trong thiếp mời rõ ràng thỉnh mời quần hào tam sơn ngũ nhạc đến đây để bầu Minh chủ, thế mà giờ đây Giáo chủ lại uy hiếp họ phải quy thuận Giáo chủ. Với cách thị cường tác uy ấy, e rằng khó có được sự thuần phục của anh hùng thiên hạ.

Huyết Ma Phong Trần cười nhếch mép, liếc nhanh tia mắt sang Cuồng Cuồng Tử- thủ lãnh của bọn Hắc Tượng Ngũ Cuồng ngầm ra hiệu.

Đoàn Giang Bảo chủ mấy lần giật nhẹ chéo áo của Bát Quái Môn chủ, nhưng ông vẫn như không biết, trợn tròn đôi mắt tiếp lời:

- Đỗ Hồng Ẩn này dù phải chết cũng quyết không khuất phục dưới một uy lực nào!

Cuồng Cuồng Tử tiếp nhận chỉ thị ngầm của Huyết Ma Phong Trần vừa rồi, liền quay sang Tiêu Diêu Cốc chủ gật đầu hội ý, đoạn đứng phắt lên hầm hầm cất giọng:

- Đỗ Hồng Ẩn, vậy ông muốn thế nào?

Nhìn rõ kẻ đối thoại là Cuồng Cuồng Tử, thủ lĩnh của Hắc Tượng Ngũ Cuồng miền bắc biên thùy, Đỗ Hồng Ẩn đùng đùng nổi giận:

- Nơi đây, giờ này Lý huynh không phải là người đủ tư cách đứng ra hạch hỏi!

Tiêu Diêu Cốc chủ vỗ bàn đứng lên nói to như thét:

- Còn ngươi đủ tư cách đấy à?

Té ra hai người đã có lần chạm trán cùng cha con Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn ở ngoại thành Mai Hóa ba tháng trước, hai người lòng đều ôm hận, mượn ngay cơ hội này để báo phục.

Con gái của Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn là Đỗ Dĩ Lan cười khẩy mỉa mai:

- Ồ! Tiêu Diêu Cốc chủ, không lẽ Cốc chủ tính cùng cha tôi đấu thêm một trận nữa à?

Tiêu Diêu Cốc chủ quá thẹn nạt to:

- Nơi đây không phải là chỗ để cho con liễu đầu thối hỗn hào nói chuyện.

Bị mắng, Đỗ Dĩ Lan mặt hoa bừng sắc đỏ, bàn tay chợt vung nhanh tới trước mặt đối phương.

Chát! ...

Tiêu Diêu Cốc chủ trong lúc ơ hờ, bị phải cái tát tai như trời giáng xiểng niểng thối lui một bước.

Sau khi tát cho Tiêu Diêu Cốc chủ một cái, Đỗ Dĩ Lan chống nạnh trợn mày:

- Ta không những nói chuyện mà còn đánh mi là khác.

Tiêu Diêu Cốc chủ nộ khí xung thiên, gầm lên một tiếng, vươn tay nhảy xổ đến chụp lấy đầu vai Đỗ Dĩ Lan.

Thấy con gái sắp bị nguy, Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn đứng phắt dậy, năm ngón tay đồng thời xòe rộng, bắn ra đồng thời năm luồng chỉ phong vụt véo xỉa nhanh vào hướng Tiêu Diêu Cốc chủ, miệng thét vang như sấm động:

- Cao Tú Thạch, nếu mi không thu chưởng, lão phu lập tức giết chết mi.

Tiêu Diêu Cốc chủ chẳng những không thu chưởng mà tay trái của lão quật tréo ra một chưởng đón lấy thế công của Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn.

Đôi luồng kình phong bắn thẳng vào nhau tạo nên một tiếng nổ kinh hồn, song phương đấu thủ đều loạng choạng tháo lui một bước.

Huyết Ma Phong Trần sắc mặt trầm nghiêm to tiếng:

- Giữa hai bên có ân oán chi, sẵn đây có đông đủ quần hào chứng cuộc, cứ đem ra giải quyết cho xong.

Dụng tâm của lão là khích cho đôi bên tàn sát lẫn nhau, như vậy chỉ trong một phát mà bắn trúng hai chim, không hao phí một chút sức lực.

Cuồng Cuồng Tử, Tiêu Diêu Cốc chủ song song cùng buông mình xuống khán đài, lên giọng thách thức:

- Đỗ Hồng Ẩn, mi có bản lĩnh cứ xuống đài, món nợ máu hôm nào, chúng ta quyết đòi lại tại chốn này.

Bát Quái Môn chủ trước lời lẽ khiêu khích của đối phương dễ đâu chịu nhịn.

Sau một tiếng gầm to giận dữ, ông phi thân đáp nhẹ trước mặt hai người.

Đỗ Dĩ Lan cũng bén gót theo cha nhảy xuống.

Bốn tên trong Hắc Tượng Ngũ Cuồng còn lại cũng vội vã lao mình xuống khán đài vây lấy cha con Đỗ Hồng Ẩn vào giữa.

Cuồng Ngông Tử đứng thứ hai trong Hắc Tượng Ngũ Cuồng liền cất tiếng cười lạt:

- Đỗ Hồng Ẩn, mi dám trêu chọc cả Hắc Tượng Ngũ Cuồng, đảm lược quả chẳng nhỏ!

Bát Quái Môn chủ quét mắt ước lượng đối thủ quanh mình, đoạn cất tiếng cười to:

- Lão phu cùng Hắc Tượng Ngũ Cuồng các ngươi xưa nay không thù hận, nhưng Cuồng Cuồng Tử nơi thành Mai Hóa hung hăng chuốc khổ vào thân, các ngươi chẳng xét mình mà trở lại trách cứ lão phu à?

Cuồng Ngông Tử hừ lên một tiếng to:

- Đỗ Hồng Ẩn, mi vô duyên vô cớ đánh gãy một cánh tay của Cuồng Cuồng Tử đại ca ta, lại còn thốt lời ngang ngạnh, quả là khinh người quá đáng.

Bát Quái Môn chủ đã nổi nóng, thét lớn:

- Như thế mi làm gì được ta?

Cuồng Cuồng Tử giận tái xám mặt mày, tay trái xốc thanh quạt, âm trầm gằn giọng:

- Tên chó già khốn kiếp, hãy đền cánh tay gãy cho ta.

Cùng theo thanh âm, bóng quạt đã loáng thành hình cánh cung xỉa nhanh vào đối phương.

Biết rõ thanh quạt của đối phương rất ư lợi hại, Bát Quái Môn chủ chẳng dám đón thẳng, vội tràn người tránh sang năm bước.

Tiêu Diêu Cốc chủ lập tức rút phăng thanh kiếm, bồi thêm một nhát và quát to:

- Lão già đui, hãy nếm một kiếm của Cao mỗ.

Bát Quái Môn chủ đã từng một lần cùng hai người giao tranh, thầm hiểu công lực của đối phương chẳng phải là hạng tầm thường, không chút chậm trễ, hai tay phân thành đôi phía, một chận lấy thế công của Tiêu Diêu Cốc chủ, một đỡ lấy bóng quạt của Cuồng Cuồng Tử.

Tiêu Diêu Cốc chủ kiếm pháp do Quan Lễ Kiệt, chồng của Mê Hồn Băng Cơ chân truyền, trong khoảnh khắc công ra năm chiêu, kiếm kình vừa mạnh lại vừa nhanh, từng kiếm nối giao nhau, trùng trùng như sơn nhạc phủ quanh đối phương.

Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn là một trong những tay hảo thủ thượng thặng hùng cứ nhất phương, trước thế công của Tiêu Diêu Cốc chủ dù lợi hại phi thường đến đâu, nhưng dễ nào áp đảo được lão.

Sau một tiếng thét dội động từng không, Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn nhấc người lên cao hơn bốn trượng cao, xông ra khỏi vòng đai kiếm kình của địch, đôi cánh tay áo phất động ở giữa trời trông như một thớt đại bàng chớp cánh, từ trên cao bổ vút xuống phản công.

Cuồng Cuồng Tử vội bắn mình vụt theo, ngọn quạt trong tay như sao giăng điện lóe phất nhanh vào Linh Đài huyệt nơi sau lưng Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn.

Đỗ Hồng Ẩn vừa thoáng nghe hơi gió lạ, lập tức xoay người, tay chưởng đồng thời quật ra như chớp nhoáng.

Cả ba đối thủ đều dùng lối tốc chiến mãnh công, trong khoảnh khắc đã hai mươi chiêu qua tay, vẫn bất phân thắng bại.

Trên khán đài, Huyết Ma Phong Trần không ngớt buông tiếng cười lạnh nhạt, khẽ đắc ý gật gù đầu.

Đoàn Giang Bảo chủ đã nhìn thấu dụng tâm hiểm độc của Huyết Ma Phong Trần, liền đằng hắng một tiếng, buông lời ướm dò:

- Triệu Giáo chủ thiết lập đại hội nơi Tuyền Mộ Sơn hôm nay, với mục đích là ...

Huyết Ma Phong Trần cười nhẹ ngắt lời:

- Đoàn Bảo chủ định nói gì thế? Hà tất phải đa nghi, ta mời các vị đến đây là để bình định võ lâm, đồng chia thiên hạ!

Nhìn thấy thái độ ôn hòa của Huyết Ma Phong Trần, lửa trong người Đoàn Giang Bảo chủ đã hạ bớt phần nào, ôn tồn hỏi tiếp:

- Nhưng lời lẽ của Giáo chủ lúc nãy đối với võ lâm nhân vật, dường như hơi quá miệt thị?

Huyết Ma Phong Trần nhẹ thở dài:

- Cũng có lẽ là lời ta hơi quá đáng, song những lời ấy không phải để nói với chư vị.

Đoàn Bảo chủ từ muôn dặm xa xôi đến đây, bổn Giáo chủ cảm tạ đã chẳng hết, lý đâu dùng ơn đổi oán? Tạm gác chuyện ấy, mời Bảo chủ cùng ta cạn đôi chung để tỏ dạ đồng minh mật thiết.

Dứt lời, lão chậm rãi ngồi xuống bàn tiệc, nhẹ nâng ly chuốc mời.

Đoàn Giang Bảo chủ với Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn có tình bè bạn qua lại, giờ đây thấy bằng hữu bị đám Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ vây công túi bụi, đôi bên đánh nhau mù đất mịt trời, không dằn được, chau mày cất giọng:

- Muốn tỏ tình thân nghị và giải tỏa hiềm nghi, tốt hơn hết là Triệu Giáo chủ nên đứng ra hòa giải cuộc tranh phong giữa Đỗ Hồng Ẩn cùng đám người kia.

Huyết Ma Phong Trần đưa mắt liếc nhanh về trận trường, lòng càng cao hứng, thật đúng vào kế hoạch của lão:

Đôi bên càng mặc sức tương tàn, mưu "một phát bắn hai chim".

của lão càng gặt thu nhiều kết quả.

Lão vụt buông tiếng cười khanh khách:

- Đây là thù oán riêng tư giữa đôi đàng, ta biết làm thế nào mà hòa giải cho yên?

Đoàn Giang Bảo chủ nghiêm sắc:

- Nhưng hôm nay Triệu Giáo chủ đứng vào địa vị chủ nhân, mà nhóm Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ dường như rất phục tùng Giáo chủ, tất chẳng phải là vấn đề khó khăn với Giáo chủ!

Huyết Ma Phong Trần trước lý giải xác đáng của đối phương, tự hiểu mình không sao tranh luận được, nhưng với uy danh của mình liền hạ giọng:

- Lời tuy thế, nhưng vị Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn, tánh khí nóng như lửa, dễ chi ai khuyên giải được. Đoàn Bảo chủ này, chúng ta cùng cạn ba chung, rồi tìm lời khuyên y cũng chẳng muộn.

Quay sang ả tỳ nữ gần bên, Huyết Ma Phong Trần ném một tia nhìn sâu sắc:

- Sao chưa rót rượu mời tân khách cho rồi?

Ả tỳ nữ áo hoa ngũ sắc liền hội ý, nhanh nhẹn rót rượu đã dự sẵn vào chung trên khắp bàn tiệc.

Huyết Ma Phong Trần liền ngửa cổ tu trước một chung để chứng tỏ với tân khách là trong rượu không có độc.

Đoàn Giang Bảo chủ và mọi người khi ấy mới hết nghi nan, nâng chung cạn theo.

Huyết Ma Phong Trần liền cười lên khanh khách:

- Giữa buổi tiệc, chúng ta tạm thời gác mọi chuyện sang bên để cho cuộc rượu được vui trong trọn vẹn.

Lão quay sang ra lệnh cho ả tỳ nữ phía sau lưng:

- Rót rượu thêm và truyền cho bọn họ trỗi nhạc giúp vui cho tân khách.

Dứt lời, lão liền nâng chung rượu lên trước mặt, khuyên mời:

- Đời người được mấy thuở vui say! Mời chư vị cùng bổn Giáo chủ cạn luôn ba chung.

Lời vừa dứt, chung rượu đã kề bên môi lão và uống cạn.

Trong khi ấy, nơi trận cuộc Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ẩn cùng đám Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ đã dần dần đi đến chỗ quyết liệt của kẻ mất người còn, thì trên khán đài, Huyết Ma Phong Trần lại ngất ngưỡng nghe nhạc, uống rượu rất an nhàn như chẳng biết.

Đội nhạc công đã bắt đầu trỗi lên một khúc trữ tình dìu dặt ...

Tiếng cười của Huyết Ma Phong Trần xen trong giọng nhạc từng chuỗi, từng chuỗi lanh lảnh vang lên ...

Đoàn Giang Bảo cùng Hồi Thê tam Bảo chủ bốn người, sau khi nốc cạn ba chung đều khẽ nhíu mày khó chịu, cảm thấy trong chất rượu có mùi dị thường.

Đoàn Giang vội buông chung đứng dậy:

- Giáo chủ mời chúng tôi uống rượu, phải chăng là có hảo ý?

Huyết Ma Phong Trần chợt đổi giọng cười thật âm trầm:

- Tất nhiên là hảo ý, không lẽ uống rượu không phải là hảo ý hay sao?

Thấy thái độ của lão biến đổi, Đoàn Giang cảm thấy sự tình càng diễn biến không phải, đầu ông choáng váng khác thường, huyết khí trong người như càng tăng hừng hực, vội quay sang hỏi thăm

tình trạng của Bảo Chủ Lưu Thừa Ân:

- Lưu Bảo chủ thấy thế nào?

Lưu Thừa Ân nhíu mày khẽ giọng:

- Tại hạ dường như có hơi say, vừa rồi chúng ta mỗi người chỉ uống có ba chung, sao lại ...

Đoàn Giang Bảo chủ bỗng vụt vỗ mạnh xuống bàn quát to:

- Triệu Giáo chủ, trong rượu ngươi đã bỏ chất chi?

Huyết Ma Phong Trần không đáp mà ngửa mặt buông lên một chuỗi cười khủng khiếp:

- Các ngươi đã uống vào chất độc tửu Xuyên Trường dễ chi sống được ba tiếng đồng hồ mà hòng hạch hỏi! Ha ha ... ha ha ...

Đoàn Giang mặt càng tái trắng, song chưởng nhấc cao định đẩy ra, chợt nghe trong trận vang lên một tiếng thét hãi hùng của một kẻ sắp chết.

Ông giật mình xoay mắt nhìn sang, thấy Bát Quái Môn chủ Đỗ Hồng Ân đang lảo đảo thối lui năm sáu bước, tay phải một vết thương khá dài, máu tươi bắn ra như xối.

Đỗ Dĩ Lan thấy cha bị thương, tru tréo gào lên:

- Cha ... cha ...

Và như một kẻ điên, nàng phóng vào trận trường.

Huyết Ma Phong Trần đột nhiên thét lên lanh lảnh:

- Con quỷ cái kia, chạy đi đâu?

Tay phải lão lập tức phóng ra một ngọn Thiết Kim Cang Chỉ điểm vào lưng thiếu nữ.

Trên khán đài, Hồi Thê tam Bảo chủ, Đoàn Giang Bảo chủ và mọi người trước cuộc đột biến ấy chưa kịp hết sửng sờ tìm cách phản ứng. Bốn vị Hộ pháp áo tím của Huyết Ma Phong Trần bất thần cùng đứng phắt lên, năm ngón tay đồng loạt xỉa ra, khiến ba Bảo chủ ở miền Hồi Thê cùng Đoàn Giang Bảo chủ trong lúc ơ hờ đều bị trúng vào huyệt đạo, trước sau đều té bổ nhào trên khán đài.

Ngay khi ấy, từ nơi góc bắc của tuyệt đỉnh, đột nhiên ba bóng người xuất hiện cùng một lúc.

Hai ngươi lao thẳng vào hướng trận cuộc chạm lấy thế công của Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ.

Một người nhảy bổ đến hứng lấy luồng chỉ phong của Huyết Ma Phong Trần, miệng quát vang:

- Ma đầu dừng tay!

Huyết Ma Phong Trần vội thu nhanh chỉ phong, định thần nhìn kỹ, không khỏi giật bắn mình kinh hãi, hoang mang ...

Chương 20: Thân Này Ví Xẻ Làm Hai

Sau thoáng giây kinh ngạc, Huyết Ma Phong Trần nhận ra đối phương là U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ thì lặng người sững sờ ...

Chân vừa chấm đất, U Linh Huyết Kiếm Khách quát lên một tiếng cực to, tháo bỏ chiếc thắt lưng có thủ cấp đầm đìa máu me của Dương Xuân Long, ném thẳng về phía Huyết Ma Phong Trần.

Nguyên chàng và em gái là Hà Như Trình tức Trâm Hoa Mai cùng Tuyết Sơn Chân Quân chia tay Trầm Miên Tích, ngày đêm bươn bả trên lộ trình đến Tuyền Mộ Sơn, giữa đường gặp Dương Xuân Long.

Họ Dương ngỡ U Linh Huyết Kiếm Khách là Trầm Miên Tích, liền chẹn lối và tấn công ngay.

Chàng trai họ Hà trước đó đã biết Dương Xuân Long là một ma đầu ngoại bang tiếp tay cho Huyết Ma Phong Trần nên ra sức chiến đấu. Sau gần trăm hiệp, chàng mới hạ thủ được Dương Xuân Long, ngoại hiệu là Thần Thiết Côn. Và chàng cũng chính là người yêu của Đỗ Dĩ Lan.

Lại thêm một phen kinh ngạc đến tột độ, Huyết Ma Phong Trần cơ hồ không tin ở nhãn lực của mình.

Vì rằng, với công lực gần như trăm năm tu vi của Thần Thiết Côn Dương Xuân Long cùng với cây gậy nặng ngàn cân độc đáo của lão, lại có thể chết dưới tay U Linh Huyết Kiếm Khách, quả là một sự kiện khó có thể tin tưởng, dù đã tận mắt nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng tình thế không cho lão suy nghĩ lâu thêm, vì chiếc thủ cấp máu tươi còn vương đọng kia đã vèo tới trước mặt với một tốc độ không tưởng.

Hừm lên một tiếng căm giận, năm ngón tay phải lập tức giương ra và xòe rộng, năm ngọn chỉ kình như sét tủa bắn tới, khiến chiếc thủ cấp của Thần Thiết Côn Dương Xuân Long nát từng mảnh vụn, máu óc bắn vung vãi khắp mặt đất.

Cao thủ chính tà hai phái hiện diện trên hai khán đài trước sự xuất hiện của ba bóng người, cùng lối xuất thủ xảo diệu của họ, không khỏi hoang mang kinh ngạc.

Tứ Quái và Tam Sát trên khán đài hướng đông nhìn rõ là Hà Ngô Vỹ, đều thất thanh kêu to:

- U Linh Huyết Kiếm Khách!

Vì họ đã từng đụng độ với chàng một năm về trước tại Miên Trường thành.

Đoàn Giang Bảo chủ lúc ấy bị độc tửu công phạt, đang ngồi nhắm mắt vận khí điều tức để áp chế độc tính không cho phát tác ra được, chợt nghe mọi người réo đến tên U Linh Huyết Kiếm Khách, lòng khấp khởi nửa mừng nửa kinh mở mắt ra nhìn.

Nơi trận trường đang uy nghi một gã thanh niên áo trắng, mặt ngọc môi hồng anh tuấn phi phàm, uy thái khác chúng.

Nhìn uy dũng của người thanh niên, người ngồi bên cạnh Đoàn Giang là Lưu Thừa Ân khẽ giọng hỏi:

- Phải chăng chàng ta là U Linh Huyết Kiếm Khách? Hôm nay nhìn thấy khí thế lẫm lẫm như thiên thần kia mới tin lời đồn đại là sự thật.

Đoàn Giang cười nhẹ:

- Gã đã được chân truyền của U Linh Huyết Kiếm Khách Lương Mã Trinh. Hy vọng mạt kiếp của võ lâm hôm nay sẽ được chàng ta cứu giúp!

Cùng lúc ấy, Đỗ Dĩ Lan đang gục đầu trên ngực cha khóc nức nở, nghe đến tên U Linh Huyết Kiếm Khách, vội vã ngẩng mặt lên, trông thấy người yêu mừng rỡ thốt trong màn lệ nhạt nhòa:

- Hà ca ca!

U Linh Huyết Kiếm Khách liếc nhìn sang trái thấy nàng đang ngồi bên thi hài của Đỗ Hồng Ẩn, chàng đau đớn gọi:

- Dĩ Lan tiểu muội, ngu huynh sẽ trả thù cho nàng.

Rồi chàng nhìn khắp quần hào một lượt, sang sảng cất giọng:

- Tại hạ là Hà Ngô Vỹ, bôn ba ngàn dặm đến đây, chủ yếu là để cứu võ lâm thoát khỏi mạt vận này. Mong rằng chư vị quần hào tam sơn ngũ nhạc, cởi bỏ mọi ân oán trong lòng, đồng tâm hiệp lực, nhất trí đoàn kết, tiêu diệt đám người dị tộc Hỏa Đăng Giáo, bắt sống lão ma đầu Huyết Ma Phong Trần để trả thù cho những đồng đạo đã chết dưới sự tàn độc của lão.

U Linh Huyết Kiếm Khách vừa dứt lời, tất cả các cao thủ trên hai khán đài, kẻ đập bàn, người vỗ tay, nhất tề đứng lên hoan hô vang dậy.

Thất Hoa Quân Tử khẽ giọng nói với Mễ Lệ Hoa:

- Sư phụ e rằng chàng trai trẻ họ Hà này khó nỗi chế ngự được Hỏa Đăng Giáo hôm nay.

Mễ Lệ Hoa lo âu nói:

- Sao sư phụ không cùng ra tay, hiệp lực với Hà thiếu hiệp để chặn đứng âm mưu thôn tính võ lâm Trung Nguyên của lão già tóc đỏ kia.

Thất Hoa Quân Tử khẽ thở dài:

- Mưu độc của Huyết Ma Phong Trần còn đầy dẫy, sư phụ phải chờ đợi thời cơ thật tốt mới ra tay được.

Cùng lúc đó, Huệ Tĩnh Chân Nhân tiếp lời của U Linh Huyết Kiếm Khách:

- Tất cả các đại môn phái chúng ta quyết theo Hà thiếu hiệp làm hậu thuẫn.

Đa số mọi người đều đứng lên ủng hộ lời kêu gọi của Huệ Tĩnh Chân Nhân.

Huyết Ma Phong Trần trước tình thế ấy vừa giận vừa tức, quay ra sau thét lớn:

- Tứ Hộ pháp hãy dạy cho thằng lỏi kia một bài học nhớ đời để làm gương cho kẻ khác noi theo.

Bốn lão già áo tím đồng thanh dạ lên một tiếng rập ràng, đoạn nhấc người đáp xuống sàn bao vây chàng trai trẻ hùng khí ngút trời, sắc mặt người nào cũng ngập tràn sát khí.

Cơn giận đã xông lên đỉnh não, U Linh Huyết Kiếm Khách quát lên một tiếng thật to. U Linh Huyết Kiếm đã cầm sẵn nơi tay, lóe lên bảy màu xanh biếc tỏa phủ khắp châu thân rồi nhanh hơn đường sét giật tỏa ra bốn phía.

Kiếm khí lan tỏa khắp bốn hướng, liền theo đó bốn tiếng rú hãi hùng thoát ra từ cửa bốn cửa miệng của bốn Hộ pháp áo tím và tiếp đó là bốn thủ cấp rơi rụng khỏi thân hình, máu tuôn nhuộm đỏ cả mặt đất.

Quần hào có mặt người người đều biến sắc.

Sáu lão già còn lại trong bọn Liệt Kỳ căm hờn lao xuống giữa trận, dần dần siết chặt vòng vây.

Bên kia trận địa, Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân cũng đã hạ sát tên cuối cùng của đám Hắc Tượng Ngũ Cuồng và Tiêu Diêu Cốc chủ.

U Linh Huyết Kiếm Khách thét lên một tiếng trợ uy, một thế kiếm đã chém vèo vào người một lão già áo đỏ như sét tủa.

Vì quyết tâm giết cho kỳ được đối phương, nên ngọn kiếm vừa rồi U Linh Huyết Kiếm Khách đã dốc đến chín thành công lực.

Lão già áo đỏ nọ tên là Lâm Thế, trước khí thế mãnh cường của chàng, dám đâu đỡ thẳng, liền lách mình né sang một bên.

Cùng khi dó, kỳ dư năm lão già áo đỏ còn lại, rập lên một tiếng quát to, cùng tống chưởng đột kích.

Chưởng lực của năm người hợp thành một luồng kình phong khổng lồ, lùa thẳng vào thế kiếm của chàng.

Bằng! ...

Sau một tiếng nổ rung chuyển cả mặt đất, U Linh Huyết Kiếm Khách bị phải luồng đại lực ấy đẩy thối lui một bước dài.

Chàng trụ mình để không cho lui thêm về phía sau một bước nào nữa, mím môi dồn sức mạnh vào thanh kiếm.

Màu xanh của U Linh Huyết Kiếm bỗng lóe rộng vòng vây, trượt ra luồng chưởng phong, lao về hướng lão Lâm Thế.

Đinh ninh rằng dưới sự liên tay của đồng bọn có thể ngăn chặn kiếm khí của đối phương, nên Lâm Thế sau khi lách mình tránh sang phía trái, rất vững tâm không một chút đề phòng.

Chợt khi nhìn thấy thân thủ linh hoạt của U Linh Huyết Kiếm Khách chẳng những tránh được thế công liên tay của năm người mà còn khéo léo di động chiều kiếm bám theo lão truy công.

Lâm Thế giật bắn mình kinh hãi, vội trổ ngay độc môn công phu, đem Truy Mệnh Trảo ra chụp bừa.

Song le thanh U Linh Huyết Kiếm trong khoảnh khắc đã vèo đến lia nhanh vào năm ngón tay đang mở ra cụp vào như vuốt quỷ của lão.

Qua tiếng thét thê lương, năm ngón tay phải của Lâm Thế bị thanh độc kiếm hớt phăng, năm tia máu không ngớt bắn ra xối xả như năm vòi nước.

Lão kinh hoàng tháo chạy ra khỏi trận cuộc.

U Linh Huyết Kiếm Khách hỏa tốc xoay người, liên hoàn năm thế kiếm, khiến năm lão còn lại thối bộ bảy tám bước liền.

Giữa lúc năm lão còn đang kinh tâm táng đởm, U Linh Huyết Kiếm Khách không một phút giây chậm trễ, dùng ngay thuật Di Ma Địa Hình lắc mình biến mất.

Năm lão già hoang mang không tìm thấy được đối phương, bỗng nhiên U Linh Huyết Kiếm Khách như một bóng ma chờn vờn đáp xuống, và thế là một lão đứng nơi rìa phải, thân hình bị chặt làm đôi đoạn.

Vậy là đến lúc này, đối phương chỉ còn lại bốn mạng. U Linh Huyết Kiếm Khách đề khí tung ngươi lên cao, kèm với tiếng hú hào hùng, từ trên bổ xuống như một thớt đại bàng, bốn thây người bị chẻ làm hai rơi lịch phịch xuống đất, máu tuôn thành suối.

Quần hào đều lạnh toát xương sống, trợn tròn mắt thầm nể chàng thanh niên trẻ.

Trước cảnh tượng hãi hùng đó, Huyết Ma Phong Trần không khỏi ơn ớn da lưng, khẽ chau mày một cái, đôi mắt bắn hung quang, đưa tay như phát một hiệu lệnh.

Mười hai người từ hướng bắc lao nhanh xuống như một đàn én liệng giữa muôn hoa, tiếp liền đó trên hai mươi bốn cánh tay bắn ra hàng ngàn hàng vạn những điểm máu đỏ, đó chính là Sao Máu.

Sao Máu được làm bằng đồng nhỏ và dẹp, hình sao năm cánh kích cỡ bằng hạt đậu xanh, chung quanh chúng được tẩm một thứ thuốc kịch độc, chỉ cần dính vào người một Sao Máu nhỏ, lập tức người đó như bị một sợi dây vô hình nào đó trói chặt và vô phương động đậy.

U Linh Huyết Kiếm Khách hú to lên một tiếng, nhấc người lên định tránh những Sao Máu nọ, nhưng thủ pháp của mười hai người kia cực kỳ nhanh nhẹn, một rừng Sao Máu đã phủ chụp quanh chàng.

U Linh Huyết Kiếm Khách vội múa loang loáng ngọn U Linh Huyết Kiếm, một loạt tiếng rú gào thê thảm, ba người trong số đó bị kiếm kình tiện đầu rơi khỏi xác người.

Nhưng cùng lúc đó, U Linh Huyết Kiếm Khách cảm thấy người mình bị những Sao Máu kia ghim vào, tích tắc sau chàng từ từ ngã xuống, không sao nhích động được.

Bên kia trận diện, Quỷ Bảo và Tam Sát đang vây chặt Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân vào giữa, trận diện cũng đang đến hồi quyết liệt.

Quần hùng trước tình thế ấy, ai nấy cũng máu nóng bừng sôi, lăm le muốn nhảy xuống ra tay, nhưng bởi khiếp sợ những Sao Máu ấy nên không dám trợ chiến.

Chín người còn lại trong Thập Nhị Huyết Tinh, đồng thanh hú lên một chuỗi quái dị xông vào trận chiến.

Một trận mưa Sao Máu lại phủ xuống trận cuộc, số mạng Trâm Hoa Mai và Tuyết Sơn Chân Quân cũng chẳng khác chi U Linh Huyết Kiếm Khách, hai người nằm vật xuống đất cứng đơ.

Đột nhiên một bóng áo xanh từ trên khán đài bắn nhẹ xuống, đứng cạnh U Linh Huyết Kiếm Khách.

Định thần nhìn kỹ, Huyết Ma Phong Trần buông tiếng hừ to:

- Thất Hoa Quân Tử, đã hơn ba chục năm trời mới gặp lại ngươi.

Thì ra từ nãy tới giờ, Huyết Ma Phong Trần không nhìn thấy trong đám quần hùng trên khán đài có sự có mặt của Thất Hoa Quân Tử.

Lão rít qua kẽ răng:

- Quách Diệp Thanh, đến thì dễ nhưng ly khai chốn này chắc không phải là chuyện dễ.

Đôi mắt Thất Hoa Quân Tử sáng quắc tựa hai luồng điện lạnh chiếu thẳng về phía Huyết Ma Phong Trần:

- Triệu Giáo chủ, lão phu cùng ngươi không thù oán, song hôm nay ngươi tự tung tự tác, gây loạn võ lâm, ta há làm ngơ sao đành.

Huyết Ma Phong Trần giận dữ hừ lạnh:

- Quách Diệp Thanh đừng quen thói cuồng ngạo, có mắt như mù, chẳng thấy Thái Sơn trước mặt.

Thất Hoa Quân Tử ha hả cười to:

- Ngươi họ Triệu tên Bá Hổ, ngoại hiệu Huyết Ma Phong Trần hay còn gọi là Độc Quỷ Xích Ma Vương, chỉ có vậy thôi ...

Huyết Ma Phong Trần càng thêm giận, lớn giọng trợn trừng đôi mắt:

- Chắc mi chẳng tưởng Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng và Thiết Trụ Trảo cùng tuyệt kỹ Thiết Kim Cang Chỉ lợi hại của ta chăng?

Thất Hoa Quân Tử đáp lại bằng một chuỗi cười to, nhờ vào nội lực thâm hậu nên thanh âm tràng cười phát ra nghe như sét gầm cọp rống, cơ hồ như lay động đỉnh Tuyền Mộ Sơn.

Quần hùng trên hai khán đài nghe tiếng cười khủng khiếp của ông, người nào cũng rung động cả tâm thần.

Thất Hoa Quân Tử chợt dừng ngay giọng cười, lạnh lùng thốt:

- Triệu Bá Hổ đừng cậy tài mà chuốc khổ vào mình. Theo như sự phát giác lão phu, võ lâm sẽ xuất hiện một tay xuất chúng, ta báo cho người biết chớ có hung hăng tự thị.

Ông chợt đổi ngay sắc mặt:

- Ta muốn cùng người trao đổi vài chiêu để phân tài cao thấp mà ba mươi năm trước chúng ta chỉ nghe danh chứ chưa bao giờ đụng mặt.

Huyết Ma Phong Trần cười lên sắc lạnh, khẽ lắc người đã đáp ngay trước mặt Thất Hoa Quân Tử.

Lão thốt:

- Ta cũng cho mi biết trước, Tuyền Mộ Sơn không phải là chốn không người, muốn đến thì đến, muốn đi là đi.

Lão ngửa cổ cười to rồi tiếp:

- Quách Diệp Thanh, một chút công lực Hỏa Long Thần Công chỉ có thể khoe khoang với kẻ khác, chứ đừng hòng đem ra dọa dẫm nổi bổn Giáo chủ.

Vừa dứt lời, đôi tay lão chưởng mạnh về phía trước một luồng kình phong như sóng dữ.

Thất Hoa Quân Tử cười điềm nhiên:

- Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng chỉ có bấy nhiêu thôi sao!

Chấm dứt câu nói là một luồng chưởng lực Hỏa Long Thần Công từ lòng bàn tay phải của ông tủa ra như sấm sét đón lại.

"Ầm!".

Một tiếng nổ long trời lở đất sau khi Mộc Tượng Càn Khôn Chưởng và Hỏa Long Thần Công va chạm vào nhau, khiến mặt đất như đang trải qua một trận chấn động kinh hồn có một không hai từ khi khai thiên lập địa đến giờ. Cát đá thi nhau tung bay rợp trời.

Quần hùng có mặt đều khiếp vía kinh hồn.

Hai người cầm cự nhau có hơn nửa tuần trà vẫn ngang đồng, nhưng nếu ai tinh mắt sẽ nhận ra Thất Hoa Quân Tử có phần nhỉnh hơn.

Thất Hoa Quân Tử vụt hét to:

- Triệu Bá Hổ, hãy tiếp thêm một chưởng!

Ông xê mình lên, tay phải đồng thời tống mạnh ra.

Huyết Ma Phong Trần liền cảm thấy khí kình bủa quanh người như tăng lên gấp đôi, mặt mày biến sắc thét to:

- Sao Máu, sao chưa động thủ!

Tiếng quát vừa dứt, người lão đã vọt lui xa khỏi trận cuộc.

Thấy Huyết Ma Phong Trần đã chạy xa, Thất Hoa Quân Tử liền thu tay chưởng về.

Liếc thấy sáu tên trong Thập Nhị Huyết Tinh đang lao tới với một luồng Sao Máu, thân ảnh ông khẽ chớp động lên không trung, một loạt thanh âm ré lên thảm thiết, sáu hình người ngã xuống bất động.

Chân vừa chấm đất, Thất Hoa Quân Tử thấy ba bóng người lao tới cùng một luồng Sao Máu, ông vội trổ thuật khinh công lao lên như trước, song đã muộn, Sao Máu đã cắm vào người ông không biết bao nhiêu mà kể.

Ông vận công để đẩy chất độc ra ngoài, song cuối cùng ông cũng phải ngã vật xuống thẳng cẳng.

Bỗng khi ấy, tại phía bắc xuất hiện một bóng người, và bóng đó như một vệt khói lao thẳng đến trung tâm trận cuộc.

Mọi người chưa kịp hết giật mình, Sao Máu từ sáu cánh tay của ba tên còn lại trong Thập Nhị Huyết Tinh đã tua tủa ào đến bóng người áo trắng nọ.

Quần hùng ai nấy đều lo thay cho người vừa xuất hiện.

Nhưng lạ lùng thay, người nọ vẫn đứng yên không thèm né tránh, chờ khi ba người kia không còn một Sao Máu nào trong tay, người ấy bình thản xoay một vòng rồi trở về vị trí cũ.

Ai nấy đều sững sờ kinh mang, những Sao Máu dính khắp người nọ lả tả rơi xuống đất, rồi người nọ chậm rãi bước đến bên cạnh Thất Hoa Quân Tử.

Người hoảng hốt nhất chính là Huyết Ma Phong Trần, vì lão chỉ nhờ cậy món độc đáo đó để bình định võ lâm, nhưng nay đã có người chế ngự được nó, hỏi sao lão không kinh hoàng cho được.

Người áo trắng nọ cúi xuống khẽ kêu:

- Quách đại ca!

Thất Hoa Quân Tử đang nằm im dưới đất, đôi mắt ngỡ ngàng nhìn người vừa thốt, vụt kêu lên:

- Trầm đệ!

Trên khán đài, Mễ Lệ Hoa kêu trong mừng rỡ:

- Trầm đại ca!

Đằng kia Trâm Hoa Mai cũng sửng sờ thốt trong nước mắt:

- Trầm huynh!

Thì ra người áo trắng vừa xuất hiện chẳng ai khác, chính là Trầm Miên Tích. Chàng vừa sử dụng môn công phu Hàn Tụ Để Châm Thần Công do Phùng Chí Bảo truyền thụ.

Huyết Ma Phong Trần đôi mắt long lên như hai cục máu, quát trong nỗi căm hờn:

- Ranh con, mi là ai?

Trầm Miên Tích bật lên một chuỗi cười hùng tráng:

- Ta là Trầm Miên Tích, con trai của Thánh Địa Nhân Trầm Khải Hoa đây!

Huyết Ma Phong Trần trợn mắt nạt to:

- À! Thì ra mi chính là đệ tử của lão chột Tống Kiệt!

Nghe đối phương miệt thị sư phụ mình là lão chột, Trầm Miên Tích hờn căm không còn chỗ chứa quát lại:

- Phải chăng mi là tên ma đầu Huyết Ma Phong Trần đấy chăng?

- Chính lão phu đây, ha ha ... ha ha ...

Trầm Miên Tích nhếch môi cười trong tiếng rít:

- Nợ máu phải trả bằng máu, mi đã hành hạ khổ sai cha ta đến chết, hãy đến đây cùng ta thanh toán món nợ máu kia.

Huyết Ma Phong Trần nhếch môi khinh miệt:

- Mi bản lĩnh cỡ nào mà dám vuốt râu hùm chứ hả?

Trầm Miên Tích liền tháo chiếc thủ cấp của Sát Ma Nữ Vương, ném về phía Huyết Ma Phong Trần:

- Bằng vào cái này!

Huyết Ma Phong Trần lặng người sửng sỡ khi nhìn thấy thủ cấp của Sát Ma Nữ Vương lăn long lóc đến phía mình.

- Chính mi đã giết chết hai đệ tử của ta?

Trầm Miên Tích nhếch mép:

- Không sai! Oán thù phải được tẩy sạch bằng máu. Tế Đài Hán Tử và Hồng Diện Lão Ma là hung thủ được sát hại sư phụ ta Thất Độc Thần Chưởng Tống Kiệt.

- Ranh con, hôm nay ta cho mi về chầu Diêm tổ để hội tụ cùng cha ngươi và lão chột kia.

Rồi lão thét lớn:

- Gia Thiên, Thạch Thường, Tạ Vũ, sao còn chần chừ chưa ra tay?

Ba người được gọi tên chính là ba gã còn lại trong Thập Nhị Huyết Tinh, chúng vừa bắn Sao Máu vào người Trầm Miên Tích, nhưng chàng hoàn toàn vô sự, nãy giờ đứng nhìn chàng mà lòng kính phục. Bây giờ nghe Giáo chủ ra lệnh như thế không tránh khỏi lo cho số mạng, nhưng lệnh ban ra như núi, dễ đâu bọn chúng không chấp hành.

Chúng chia ra ba hướng, sắc mặt trầm lặng, trên tay đã cầm sẵn khí giới từ từ vây chặt Trầm Miên Tích vào giữa.

Trầm Miên Tích khó dằn được cơn giận:

- Các người quả là thiên đường có nẻo chẳng đi, âm ty không lộ lại tìm đến.

Chàng quát lên một tiếng to, kiếm thế vụt chuyển rất nhanh, kiếm quang ánh xanh tua tủa tiếp nối chĩa vào người Gia Thiên.

Đã mục kích đối phương không hề hấn gì giữa làn Sao Máu, Gia Thiên dám đâu đỡ thẳng vào thế kiếm, lập tức hú to một tiếng, nhấc người bắn vọt vào không trung hơn năm trượng cao.

Nhìn thấy khinh công của đối phương cao diệu như thế, Trầm Miên Tích không khỏi khen thầm, vội đề mạnh chân khí, bốc người đuổi theo bén gót.

Chợt nghe sau lưng có một luồng kình phong ập tới, chàng hừm lên một tiếng giận dữ, xoay nhanh người lại, ánh kiếm trên tay đồng thời rải ra như một vầng mưa hào quang biêng biếc.

Tiếng loong coong của sắt thép va chạm nhau không ngớt ngân rền, một loạt phi đao của Thạch

Thường và Tạ Vũ vừa phóng tới đột kích đều bị độc kiếm trên tay Trầm Miên Tích gạt rơi lả tả xuống đất.

Chàng giận dữ thét như sấm nổ:

- Lũ đạo tặc, dám dùng thói tiểu nhân ám toán người!

Ngọn độc kiếm trên tay chàng lồng theo câu nói, như điện chớp xỉa nhanh tới.

Thạch Thường vàTạ Vũ định tràn người nhích tránh, nhưng đã trễ ...

- Úi chao!

Cùng với tiếng rú hãi hùng ấy, hai gã cả đầu kèm với mảng vai đã bị xả khỏi thân hình.

Gia Thiên rụng rời hồn vía, hấp tấp quay người bỏ chạy, Trầm Miên Tích thét to như sấm động:

- Chạy đâu!

Một chiêu Nghinh Phong Phá Lãng, tuyệt học thứ bảy trong Thất Độc Thần Chưởng liền đó quật ra truy kích.

Gia Thiên chưa kịp phản ứng, đã bị luồng chưởng như biển lở sóng xô, thân hình gã không sao gượng nổi, chới với té xuống vực sâu, tiếng gào của gã dần dần mất hút dưới đáy vực mịt mù.

Quần hào có mặt đều ngẩn ngơ lé mắt.

Huyết Ma Phong Trần cũng không kém phần kinh ngạc, hoang mang trước sự việc trước mắt.

Bỗng thấy Trầm Miên Tích chống kiếm ngạo nghễ nhìn thẳng vào mặt lão như thách thức, khiêu khích. Trước thái độ khinh miệt của một chàng trai nhỏ tuổi, Huyết Ma Phong Trần khó nỗi chế dằn, giận dữ thét to một tiếng, định lao tới giữa trận trường cùng Trầm Miên Tích một mất một còn.

Đám Vân Sơn Tứ Quái và Tam Sát bảy người đứng sau Huyết Ma Phong Trần vội tiến lên trước vòng tay cung kính:

- Xin Giáo chủ khỏi bận tâm.

Huyết Ma Phong Trần gật đầu đồng ý, bảy người liền bước về hướng Trầm Miên Tích.

Huệ Tĩnh Chân Nhân của phái Không Động, lúc ấy không sao chế dằn, nói to như thét:

- Huyết Ma Phong Trần, ngươi chớ có ỷ đông hiếp người!

Huyết Ma Phong Trần giận dữ, hừ lên một tiếng lạnh nhạt:

- Lão mũi trâu chớ có lắm mồm.

Dứt lời, lão hoa tay một cái. Huệ Tĩnh Chân Nhân rú lên một tiếng khiếp đảm, ngã nhào xuống đài.

Thì ra một ngọn phi tiêu từ tay áo lão bắn ra với một tốc độ phi thường cắm sâu vào huyệt Mi Tâm của Huệ Tĩnh Chân Nhân.

Huyết Ma Phong Trần liền buông giọng cười âm trầm:

- Kẻ nào còn cuồng thị, hãy trông Huệ Tĩnh làm gương.

Quần hùng có mặt người người đều biến sắc.

Nơi trận trường đột nhiên một tiếng hự mạnh vang lên, một lão trong Vân Sơn Tứ Quái bị ngọn độc kiếm của Trầm Miên Tích tiện đứt đôi chân té lăn trên mặt đất.

Tiếng hự to vừa rồi đã gây sự chú ý của quần hào, tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào hướng trận đấu đang diễn tiến.

Lúc ấy Vân Sơn Tứ Quái chỉ còn ba người cùng Tam Sát, vị chi cả thảy sáu người, kết thành một vòng tròn đứng vây quanh Trầm Miên Tích, người nào cũng nhắm mắt đứng yên không ai ra tay công kích.

Trầm Miên Tích sau khi cùng bảy địch thủ giao tay qua năm, sáu hiệp, tuy được loại được một lão ra khỏi vòng đấu, nhưng chàng cảm thấy với lực lượng sáu người liên kết ra tay, uy lực dũng mãnh chẳng vừa, sẽ khó mà chiến thắng gọn và thần tốc được. Do đấy, chàng không dám khinh suất ra tay trước.

Trội nhất trong bọn Vân Sơn Tứ Quái là lão đầu lãnh Khương Thọ Tuyến, dường như đã nhìn thấu tư tưởng chàng, nên buông tiếng cười ha hả:

- Với sức liên tay của sáu chúng ta, có thể chế phục được ranh con mi, lũ người kia đều khiếp vía trước thiên oai của Triệu Giáo chủ, tất chẳng dám ra tay. Lão phu khuyên ngươi hãy sớm quy thuận đầu hàng, quy phục dưới trướng Giáo chủ, may ra có cuộc sống ấm no nhàn hạ.

Trầm Miên Tích quát lên giận dữ:

- Câm miệng thúi của ngươi lại. Nếu Trầm Miên Tích này sợ các ngươi, tất không đến Tuyền Mộ Sơn này, mà đã đến tất không dễ gì chịu về tay không. Ác đồ, hãy đón đỡ!

Lời chàng vừa dứt, một thế kiếm đã chém vèo theo tay như đường sét giật giữa lưng trời.

Ngọn kiếm của chàng công ra tựa như sóng cuộn hải lưu, thế sông trút ngược, kiếm khí triền miên kèm theo tiếng thét gầm xé gió ập thẳng vào người Khương Thọ Tuyến.

Khương Thọ Tuyến trước khí thế kiên mãnh của chàng, đâu dám đỡ thẳng, vội lách mình né sang một bên.

Cùng khi đó năm lão còn lại rập khuôn đồng thanh thét lên một tiếng trợ uy, cùng nhất tề liên tay tống ra đột kích một chưởng.

Chưởng lực liên tay của năm người hợp thành một màn kín đáo, chẳng một khe hở, tạo nên một luồng chưởng phong trầm mãnh tủa vào kiếm khí của chàng.

Sau một tiếng nổ dữ dội, Trầm Miên Tích bỗng nghiêng người lao vút về hướng tả, mũi nhọn của thế kiếm lao thẳng về phía lão Khương Thọ Tuyến.

Lão kinh hãi liền tung ba chưởng liên hoàn.

Nhưng độc kiếm trên tay Trầm Miên Tích với một tốc độ kinh hồn không tưởng đã lao vù tới cùng thân ảnh.

Qua tiếng thét thê thảm rống lên, rung chuyển cả núi rừng, mười ngón tay của Khương Thọ Tuyến bị ngọn độc kiếm hớt phăng, mười tia máu đỏ bắn rải ra như những dòng suối nhỏ.

Khương Thọ Tuyến quá đau, hai tay bợ vào nhau, rên rỉ chẳng dứt miệng, vọt tuốt ra phía sau mấy bước.

Năm lão già đều hãi hùng biến sắc, họ không ngờ một gã thanh niên trẻ tuổi mà kiếm thuật đã đạt đến mức siêu việt như thế. Dưới sự liên tay của năm người cũng không sao chắn đứng được kiếm khí của chàng.

Thành tích nội công ấy, phóng mắt nhìn khắp võ lâm hiện tại hãn hữu khó tìm.

Giữa lúc năm người còn thảng thốt kinh nghi, Trầm Miên Tích không nghĩ ngợi, áp dụng tuyệt đỉnh khinh công Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp chớp mắt mất đi như biến.

Năm lão bỗng dưng thấy đối phương biến đi như có thuật tàng hình càng hãi hùng sửng sốt, dáo dác nhìn quanh tìm tòi ...

Trầm Miên Tích bỗng nhiên như một bóng ma nhẹ nhàng đáp sau lưng lão già đứng nơi chót phải.

Huyết Ma Phong Trần từ xa hai mươi trượng nhìn thấy trước tiên vội gọi to:

- Phạm Xương Hùng, coi chừng phía sau lưng!

Nghe Huyết Ma Phong Trần cảnh giác gọi lên, lão già đứng nơi chót hữu tên Phạm Xương Hùng hỏa tốc xoay phắt người lại, chợt thấy Trầm Miên Tích với một chiêu Tam Hỏa Thái Dương tống mạnh vào lưng lão.

Phạm Xương Hùng không dám một chút chần chờ, hai tay cùng đẩy ra một lượt, để mong vớt vát được phần nào nguy hiểm đang đè cạnh sát người.

Nhưng đã muộn ...

Song chưởng của lão chưa kịp nhả thoát kình lực, một luồng kình phong như thác đổ đã quét lên người.

Lão họ Phạm chỉ kịp thét lên một tiếng hãi hùng, thân hìnhbắn đi xa năm thước, tay chân chới với giữa khoảng không, cuối cùng rơi tuột xuống vực núi sâu thẳm.

Bốn lão còn lại sau phút kinh mang, mỗi người vội tống ra một chưởng.

Trầm Miên Tích ứng biến tuyệt nhanh, nhấc người vọt thẳng lên nửa chừng, vừa vặn luồng chưởng quét vèo qua chân.

Nóng lòng vì đồng bọn bị chết thảm dưới tay chàng, bốn lão còn lại, hai của Vân Sơn Tứ Quái và hai của Tam Sát (Phạm Xương Hùng đứng hàng thứ hai trong Tam Sát), vừa thấy công hụt một chưởng, liều lĩnh tung mình vọt theo truy kích.

Trầm Miên Tích vừa thấy bốn người phóng mình vọt theo, người đang giữa vời, lập tức vụt trút ngược mũi kiếm trở xuống, quét vào chân theo tuyệt chiêu Bàng Ly Kiếm tay trái đồng thời bủa ra một quyền Thần Ma Ngụ Phong.

Chàng vốn ở trên cao, thế đánh từ trên bổ xuống, kình lực đã mạnh lại càng mạnh hơn.

Bốn người từ phía dưới vọt lên đã là thất thế, lại bị Trầm Miên Tích chiếm trước phần chủ động, chẳng những không kịp trở đòn mà còn bị áp lực chưởng kình và kiếm khí của chàng đẩy té dồn cục trở xuống.

Trầm Miên Tích thừa thế trầm khí, đáp nhanh xuống đất, miệng quát to:

- Xin bù thêm cho các ngươi hai chưởng để về chầu Diêm tổ!

Lồng trong tiếng quát, tuyệt chưởng Hỏa Long Thần Công liên tiếp tồng bồi hai lượt.

Một loạt tiếng thét hòa lẫn với tiếng hự nặng nề, bốn lão già thi nhau ngã lộp độp trên đất lạnh.

Ngọn độc kiếm trên tay chàng loáng nhanh một vòng, bốn chiếc đầu người thi nhau rơi lả tả khỏi

xác người, máu loang ướt cả một khoảng đất rộng.

Huyết Ma Phong Trần trước cảnh hãi hùng ấy không khỏi rùng mình ơn ớn, nhủ thầm:

"Võ công của tên ranh này quả là siêu việt, Vân Sơn Tứ Quái, Tam Sát của Cuồng Ma Giáo đều bỏ mạng dưới tay gã chỉ trong khoảnh khắc. Cuộc diện hôm nay thật khó thành công như dự tưởng!".

Chợt lão bỗng Trầm Miên Tích quát to:

- Ma đầu, sao chưa chịu bó tay chịu chết, nếu không phục hãy đến cùng ta đối kháng, hà tất gọi kẻ khác thế mạng cho mình. Hành động như thế đâu phải là của kẻ anh hùng.

Trước mặt đông đủ quần hào tam sơn ngũ nhạc, Huyết Ma Phong Trần dễ đâu nhịn được thái độ khiêu khích miệt thị của chàng, lão giận đến sắc mặt tái xanh như chàm. Huyết Ma Phong Trần định lắc mình lướt tới, bỗng nghe một giọng cười quái dị trỗi lên từ trên vách cao ở hướng trước mắt.

Định thần nhìn kỹ, Huyết Ma Phong Trần nhận ra người vừa phát ra tiếng cười là Cuồng Ma Giáo chủ, ngoại hiệu Hồng Trần Cuồng Sanh.

Lão cất tiếng cười:

- Hồng Trần Giáo chủ tham dự đại hội không báo trước, bổn Giáo chủ đây thật là thất lễ ... thất lễ ...

Cuồng Ma Giáo chủ Hồng Trần Cuồng Sanh vòng tay đáp lễ:

- Không có chi ... không có chi ... Tại hạ tình cờ đi ngang qua đây, ghé xem thử ba người Tam Sát của Cuồng Ma Giáo hành động như thế nào, song bổn Giáo chủ đây cảm thấy mất mặt quá đỗi, không đáp ứng mong mỏi của tại hạ, giúp cho Hỏa Đăng Giáo thành công trong buổi đại lễ hôm nay. Tại hạ xin mạn phép thay mặt Triệu Giáo chủ tiếp thử vài chiêu với thằng lỏi con kia vậy!

Huyết Ma Phong Trần trầm ngâm một lúc rồi thốt:

- Nếu Hồng Trần Giáo chủ đã quyết, bổn Giáo chủ đâu dám ngăn cản.

Trầm Miên Tích cũng đã từng nghe danh Hồng Trần Cuồng Sanh là một tay ma đầu vẫy vùng khắp miền biên thùy, chọc trời khuấy nước, gây bao cảnh tang thương cho dân lành, và nhiều cao thủ chính phái cũng đã phải bỏ mạng dưới tay lão ta vì không chịu đựng nổi những tội ác do lão gây nên, đứng lên chống kháng.

Hồng Trần Cuồng Sanh liếc nhìn hai chiếc thủ cấp của Tam Sát, biết ngay thuộc hạ mình đã bại dưới tay đối phương, song vẫn hỏi:

- Tam Sát đã bị mi sát hại chăng?

Nhìn đôi mắt sáng quắc hung tợn của Hồng Trần Cuồng Sanh, Trầm Miên Tích chợt ồ lên một tiếng khinh miệt:

- Bọn Tam Sát chỉ là phường bị thịt, chúng có chết đi đáng chi để hỏi!

Hồng Trần Cuồng Sanh nghiến răng:

- Ranh con, mi là ...

Trầm Miên Tích nhếch mép:

- Trầm Miên Tích chính là ta đây!

Hồng Trần Cuồng Sanh hừ lên một tiếng sắc lạnh, trầm giọng:

- Họ Trầm kia, chắc hẳn mi thân đầy chân tài tuyệt học, nên đứng trước Thái Sơn mà không chớp mắt. Được, ta sẽ cho mi biết thế nào là trời cao đất dày!

Trầm Miên Tích hơi bực, to tiếng:

- Nếu mi muốn thử tài, Trầm Miên Tích này chẳng bao giờ từ chối, song ngươi chớ hối tiếc đã ngu xuẩn chọc giận đến Trầm Miên Tích.

Hồng Trần Cuồng Sanh buông tiếng cười âm trầm:

- Ta tung hoành cõi biên thùy hơn mấy mươi năm, chưa hề biết hối tiếc việc mình đã làm.

Trầm Miên Tích buông tiếng cười ha hả:

- Nơi biên thùy mặc tình ngươi xưng vua xưng chúa, nhưng Tuyền Mộ Sơn là mồ chôn của ngươi.

Hồng Trần Cuồng Sanh hừm lên một tiếng giận dữ:

- Ranh con dám vô lễ với Cuồng Ma Giáo chủ, tội đáng phanh thây thành muôn mảnh.

Tiếng "mảnh" vừa thoát ra khỏi miệng, thanh gậy trên tay từ dưới đất hất lên và từ trên vách cao bổ xuống giữa sân rộng nơi Trầm Miên Tích đang uy nghi đứng.

"Rào ... Rào ...".

Một luồng gậy kình với một tốc độ tróc cây rừng, mạnh dường sóng dữ từ trên cao ập xuống phía dưới.

Trầm Miên Tích điềm nhiên đứng thẳng, tay khẽ đưa ra, nhẹ nhàng hóa giải kình lực từ gậy phong

bắn tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh đã phần nào hãi khiếp, bởi ngọn gậy vừa rồi, lão đã dốc đến tám thành công lực, đinh ninh Trầm Miên Tích dù chẳng chết cũng trọng thương, ngờ đâu đối phương chỉ nhẹ nhàng vạch ra một chưởng đã hóa giải cả luồng kình lực vừa kích tới.

Trong lúc đối phương đang hoang mang sửng sốt, Trầm Miên Tích lập tức hú lên một tiếng hào hùng, lắc mình phóng lên vách cao.

Với môn khinh công tuyệt kỹ Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp, người chàng vèo đi như một cánh hạc xuyên vân bắn nhanh lên ngọn vách, đồng thời tay kiếm vung mạnh, hào quang ngập ngời xanh biếc khắp một vùng.

Hồng Trần Cuồng Sanh vội vận công lực vào thế gậy loang mạnh trở ra đối kích.

Hai luồng sức mạnh tông vào nhau, tạo thành một tiếng nổ rung rinh cả sơn nhạc.

Quần hùng đều khiếp vía hãi hùng, trợn tròn đôi mắt.

Trong lúc đó, tà áo của Trầm Miên Tích không gió mà phất phơ, nhưng thân hình vẫn vững trơ như trụ thạch.

Hồng Trần Cuồng Sanh thân hình rúng động, lắc lư mấy lượt mới ngừng, khí huyết trong người trào ngược trở lên.

Lão rất mực kinh mang, vội nhắm mắt vận công để trấn áp khí huyết đang dâng lên gần cổ họng.

Trầm Miên Tích lại quát lên một tiếng lanh lảnh, ngọn kiếm thứ hai đã như dòng nước biếc dốc ngược trở ra.

Hồng Trần Cuồng Sanh đã hết dám khinh nhờn, thế gậy cuốn theo một luồng gió vèo ra đón lại.

Đùng ... Đùng ...

Gậy phong kiếm khí đôi bên liên tiếp va chạm nhau, gây nên những loạt nổ đinh tai nhức óc. Khoảnh khắc, đôi bên đã năm hiệp qua tay.

Thái độ ngạo nghễ lúc ban đầu của Hồng Trần Cuồng Sanh đã dần dần lặn mất, thay vào đó là một vẻ mặt hãi khiếp, kinh tâm.

Lão không ngờ đối phương còn trẻ tuổi, nhưng kiếm pháp chẳng những diệu kỳ mà nội lực lại cực kỳ hùng hậu, tiếp nối triền miên.

Trong phút chốc, sát cơ bỗng phừng xông lên đỉnh óc, Hồng Trần Cuồng Sanh sầm mặt cười hiểm ác:

- Đến lúc mi tận số rồi!

Lồng trong tiếng cười ghê rợn, ngọn gậy trên tay đã lia tròn một vòng, và thình lình với một tư thế lạ lùng, xỉa thẳng vào người Trầm Miên Tích, quát to:

- Ranh con, biết được chiêu này không?

Nhìn ngọn gậy của đối phương rất khác thường, ánh gậy đang đi ngang bỗng chuyển hướng ngóc lên và trùng trùng chụp trở xuống.

Trầm Miên Tích rất đỗi kinh tâm, chàng vội nhấc người lên cao ba trượng, vừa vặn tránh khỏi luồng gió gậy vừa quật tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh rống lên như sói tru:

- Mi chạy đâu?

Đôi chân nhún nhẹ trên mặt đá, thân ảnh tựa một con ưng con, lao bắn theo Trầm Miên Tích.

Chờ cho đối phương phi lên vừa đúng tầm, Trầm Miên Tích mới lia nhanh ngọn kiếm trên tay, từ phải tréo sang trái.

"Soẹt ...".

Hồng Trần Cuồng Sanh bỗng thấy cánh tay trái lành lạnh, nhìn lại thì ra cánh tay áo đã bị rọc xả một đường dài.

Trầm Miên Tích sau một thế kiếm phản kích vội trầm khí đáp người xuống sàn đài.

Hồng Trần Cuồng Sanh cũng vội sà người đáp xuống theo, đứng cách chàng hơn mười bước, xem xét kỹ lại cánh tay, tuy chỉ bị rách lớp áo bên ngoài, nhưng trên làn da hiện lên một vệt dài đen thẫm.

Lão biết ngay thanh kiếm của đối phương có độc, tay phải lập tức nhấc lên và phạt mạnh vào cánh tay trái. Sau một tiếng rắc ngắn lạnh, cánh tay trái lập tức gãy lìa rơi phịch xuống đất ... Lão cấp tốc xé một mảnh vải nơi cánh tay áo rách và buộc nhanh vết thương đang tuôn máu xối xả.

Xong xuôi đâu đấy, Hồng Trần Cuồng Sanh như một kẻ mất đi lý trí, sự giận dữ khiến lão trở nên điên cuồng, quên hẳn sự sống, lăn xả vào liều lĩnh tấn công.

Trầm Miên Tích thét lên lanh lảnh:

- Ráng mà đỡ ngọn chỉ này!

Cùng theo tiếng quát, ngón giữa tay trái đã búng ra một đường chỉ kình, vèo vèo xé gió lao tới.

Hồng Trần Cuồng Sanh cả kinh, vội bật người lăn tròn trên đất, vừa vặn luồng chỉ kình lướt vèo qua thân hình.

Trầm Miên Tích sát cơ đã ngùn ngụt đỉnh đầu, ngọn cước bay ra một đòn tiếp nối nhanh như gió trút.

Vừa mới trỗi người đứng lên, Hồng Trần Cuồng Sanh đã phải lắc mình vọt sang cạnh tám thước.

Trầm Miên Tích thấy hai chiêu tuyệt kỹ, một cước một chỉ đều đánh hụt vào khoảng không, chẳng khỏi thầm kính phục cho võ công của đối phương, tuy bị trọng thương mà vẫn nhanh nhẹn tuyệt cùng.

Hồng Trần Cuồng Sanh da lưng lấm tấm mồ hôi, thầm kêu lên may mắn.

Sau phút định thần, lửa giận từ tâm tư ngút tỏa khó dằn, Hồng Trần Cuồng Sanh nghiến răng trèo trẹo:

- Tên khốn, nếu trong vòng năm chiêu lão phu chẳng giết được mi, quyết sẽ lao đầu tự vận tại vực thẳm này.

Trầm Miên Tích trầm trầm lên tiếng:

- Chỉ cần ngươi đừng cùng lão ma đầu kia cấu kết, lập tức quay về cố hương, tại hạ ...

Hồng Trần Cuồng Sanh gầm lên:

- Câm mồm! Lão phu là hạng người nào, há đi khuất phục dưới tay một tên ranh, miệng còn hôi sữa à?

Trầm Miên Tích nhếch mép:

- Đã thế, ngày tận số của ngươi đã đến!

Hồng Trần Cuồng Sanh đôi mắt long lên đỏ ngầu, râu rồng từng sợi tua tủa dựng lên, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lớp áo cũng dần dần phồng căng, chiếc gậy màu xanh trên tay phải lão cũng bỗng dưng bừng lên xanh ngời.

Trầm Miên Tích thầm nghĩ:

"Chắc là tà môn của lão đây!".

Chàng vận công lực, sẵn sàng chờ đợi ...

Hồng Trần Cuồng Sanh bỗng quát lên một tiếng kinh thiên động địa, nhấc cao thân hình, cả người lẫn gậy đều bắn về phía Trầm Miên Tích.

Trận trường bỗng tỏa ngập ánh xanh, phủ kín cả thân hình Hồng Trần Cuồng Sanh cùng cây gậy, kèm theo tiếng kình phong vi vu, bốn bên không khí chừng như bị luồng kình lực hút mất, khiến người cảm thấy hô thở khó khăn.

Cát đá bốc dậy rào rào, cùng tuôn thẳng về hướng Trầm Miên Tích.

Trước thế công hung mãnh và liều lĩnh của đối phương, Trầm Miên Tích vội trầm khí cho đôi chân thụt xuống mặt đất hơn hai tấc, ngọn độc kiếm trên tay phải nhắm ngay vào thân hình Hồng Trần Cuồng Sanh đang xông tới quất ngược ra, tay trái đồng thời bồi tiếp một chưởng.

Sau một tiếng thét hãi hùng, Hồng Trần Cuồng Sanh như một con vụ xoay tròn theo gió trốt, bị bắn lên cao rồi rơi tuốt xuống đáy vực sâu.

Trầm Miên Tích cũng hự lên một tiếng nặng nề, miệng phún ra một tia máu đỏ lòm.

Huyết Ma Phong Trần thấy thuận lợi đã đến, lướt người tới toan giết chàng.

Nhưng cùng lúc đó, trên khán đài bay vút xuống hai bóng người, chẹn lấy lối tiến của Huyết Ma Phong Trần.

Đảo đôi mắt giận dữ lên khắp hai người nọ, Huyết Ma Phong Trần nhận ra ngay Tuyền Long Chân Nhân của phái Điểm Thương, Côn Luân Đạo Hạnh Chân Nhân. Lão quát lên căm phẫn:

- Hai lão trọc thúi, mau đón chiêu!

Lồng trong tiếng quát, hai ống tay áo lão đã phất ra hai luồng tụ phong kinh mãnh, một tả vào hướng Tuyền Long Chân Nhân, một hữu quét tủa vào Côn Luân Đạo Hạnh Chân Nhân.

Thấy hai ngọn kình của Huyết Ma Phong Trần cực kỳ oai lực, Tuyền Long Chân Nhân và Đạo Hạnh Chân Nhân chỉ còn cách tháo lui sáu, bảy bước.

Huyết Ma Phong Trần như bóng đuổi hình, phóng theo bén gót, luồng tụ phong vừa hết đà, song chưởng đã hỏa tốc nhả ra hai đạo chưởng lực cuồn cuộn như sóng xô đổ vào khắp đại huyệt trên người Đạo Hạnh Chân Nhân và Tuyền Long Chân Nhân.

Chân chưa kịp vững bước, thế công thứ hai của đối phương đã tiếp nối đổ tới, Đạo Hạnh Chân Nhân và Tuyền Long Chân Nhân còn đâu cơ hội xuất trả đòn, lại phải nhún bước tháo lui.

Và cứ thế, hai người đã dần dần lui đến bên mép vực sâu mà không biết.

Quần hùng trên khán đài đều thất sắc phập phồng, người nào cũng rời ghế đứng lên thấp thỏm.

Huyết Ma Phong Trần ngửa mặt buông chuỗi cười đắc thắng.

Cũng thời gian ấy, lúc Tuyền Long Chân Nhân và Đạo Hạnh Chân Nhân chẹn lối Huyết Ma Phong Trần, Mễ Lệ Hoa trên khán đài nhanh như một đường tên bật nỏ, lao xuống cạnh Trầm Miên Tích, móc vội ra một lọ thuốc trị thương để lấy ra ba viên, nhét ngay vào miệng chàng, đồng thời nàng nhấc tay phải lên, ấn vào huyệt Linh Đài nơi lưng Trầm Miên Tích, vận chuyển chân nguyên bản thân lên bàn tay và rót qua cơ thể chàng, để giúp chàng điều trị thương thế.

Trong khoảnh khắc, Trầm Miên Tích cảm thấy khí huyết trong châu thân đã dần dần lắng dịu trở xuống. Chàng mở mắt quay đầu lại mỉm cười:

- Đa tạ tiểu muội, ngu huynh đã khá hơn rồi!

Mễ Lệ Hoa chậm rãi rụt tay trở lại, lau sơ mồ hôi đang lấm tấm trên trán.

Vừa lúc đó, Trầm Miên Tích liếc mắt nhìn, chợt trông thấy Huyết Ma Phong Trần đang áp đảo Tuyền Long Chân Nhân và Đạo Hạnh Chân Nhân đến gần mép vực sâu, liền đứng phắt dậy, quát lên như sấm:

- Ác ma, ngừng tay!

Tiếng quát của chàng mường tượng như lay chuyển đất trời.

Đồng thời kèm trong tiếng quát là một đường kình phong kinh mãnh như mấy đỉnh sơn nhạc phủ chụp vào người Huyết Ma Phong Trần.

Đang buông chuỗi cười đắc thắng, Huyết Ma Phong Trần bỗng nghe tiếng quát và luồng gió phía sau lưng, lão xoay nhanh người và phóng chưởng đón đỡ.

"Ầm!".

Một tiếng nổ long trời lở đất, khiến cát đá bay mù mịt lợp cả một khoảng không gian rộng lớn.

Huyết Ma Phong Trần nổi nóng xám mặt:

- Ranh con dám đánh lén bổn Giáo chủ!

Trầm Miên Tích cười lạt:

- Chớ khoác lác, hãy đỡ nè!

Tay chưởng đã lồng trong tiếng quát nhấc lên, một ngọn Hỏa Long Thần Công tuôn ra như chớp điện sao giăng.

Huyết Ma Phong Trần bỗng thấy khắp bốn bên châu thân như có từng đỉnh sơn nhạc phủ chụp xuống, lão nghiến răng đẩy ra một chiêu Xuyên Vân Tiêu trong Thập Tam Chưởng đón lại.

Hai luồng kình lực tông chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ dữ dội.

Thừa khi cát đất bắn văng túa mù mịt, Trầm Miên Tích lia nhanh ngọn độc kiếm từ trên cao quét xuống đầu đối phương.

Huyết Ma Phong Trần kể ra ứng biến tuyệt nhanh, cấp tốc thụp đầu xuống tránh ...

Nhưng liền đó, lão cảm thấy đỉnh đầu lành lạnh, một mảng tóc màu đỏ bị hớt khỏi da đầu, lả tả theo kiếm kình bay loạn trong không khí.

Lão nổi giận đến đỏ ngầu cả hai mắt, ngón trỏ bàn tay phải vạch thành một vòng tròn, bổ vút đến đối phương.

Trầm Miên Tích vội xoay mình, tung nhanh một chỉ đối kích.

Thiên Long Chỉ của Trầm Miên Tích đập vào Thiết Kim Cang Chỉ của Huyết Ma Phong Trần vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Song phương cùng giật lùi về sau một bước ...

Vừa trụ vững cước bộ, đôi bàn tay của Huyết Ma Phong Trần liền nhích động ra phía trước, lập tức có hai luồng kình phong tốc thẳng vào ngực đối phương.

Trầm Miên Tích cấp tốc dùng Phù Quang Lạng Ảnh Thân Pháp vượt qua vòng khí kình của Huyết Ma Phong Trần.

Thân hình thừa lúc còn đang lơ lửng nửa chừng, Trầm Miên Tích vội đạp chân quẫy người, theo đà của luồng chưởng kình đáp nhanh xuống đất, đồng thời xuất liền một ngọn Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng Huyết Ma Phong Trần ngang nhiên đứng yên một nơi chẳng tránh né, tay phải một chiêu Vân Tỏa Phong Sơn phong kín lấy thế công của Trầm Miên Tích, tay trái một chiêu Bạch Hổ Đảo Tâm chộp vút vào lồng ngực chàng.

Trầm Miên Tích cấp tốc lạng người tránh né, thu tay, biến thế phản công.

Hai ngươi quần nhau dữ dội đã hơn năm mươi hiệp mà vẫn bất phân thắng bại.

Bỗng nhiên Huyết Ma Phong Trần buông tiếng cười sắc lạnh, vụt hét to:

- Ranh con, ngày này sang năm chính là ngày giỗ kỵ của mi!

Lồng trong tiếng quát, như có tiếng sấm sét bay nhanh qua đột kích chàng trai.

Trầm Miên Tích lập tức tràn mình nhảy vọt ra phía sau hơn trượng.

Huyết Ma Phong Trần quát lên lanh lảnh:

- Ranh con định chạy trốn đấy chăng?

Thân hình lão đã nhanh như làn chớp, vọt lao theo hướng chàng.

Trầm Miên Tích chớp động song chưởng quát to:

- Ma đầu, hôm nay cũng là ngày mi về chầu âm phủ!

Lời chàng vừa dứt, một ngọn Phi Ưng Chưởng tủa ra như thác đổ.

Huyết Ma Phong Trần nhanh như cắt, tràn mình sang cạnh tránh thoát, tay tả chộp dứ vào khoảng không luôn mấy lượt, kình lực tựa như sông nước trường giang cuồn cuộn xô lên đón lại.

Trầm Miên Tích lập tức ứng dụng ngay tuyệt học Hỏa Lôi Quang Thần Chưởng do Ngân Hà Tiên Tử truyền thụ, một luồng kình phong như thác cuộn mưa cuồng bay ra theo đà tay.

Đôi bên kình lực tông mạnh vào nhau, phát ra một tiếng nổ ầm như sấm động làm rung chuyển cả đất trời.

Quần hùng có mặt đều khiếp vía kinh hồn, bởi đã mục kích qua một trận quyết đấu ác liệt, mà từ trước đến nay họ chưa từng thấy trong vòm trời võ thuật. Và rồi thời gian tiếp nối là những tiếng gió ào ào, tiếng sấm nổ đì đùng như đất trời đang cơn chấn động ngả nghiêng.

Song phương thi thố những tuyệt kỹ mà mình đã hấp thụ được để giành phần thắng.

Loáng mắt đã thêm trăm hiệp nữa, đôi bên vẫn bất phân thắng bại.

Càng đấu, Huyết Ma Phong Trần cảm thấy nội lực của đối phương như suối nguồn tuôn ra mà không bao giờ cạn kiệt, còn phần lão thì nội lực càng lúc càng giảm sút, vầng trán lấm tấm mồ hôi, tỏ ra núng thế thấy rõ.

Lão đảo mắt nhìn quanh trận cuộc, thấy bọn thuộc hạ thi nhau chạy trốn, liền quay phắt người phóng rời trường đấu.

Trầm Miên Tích dễ đâu bỏ sổng con mồi, chàng lập tức phi thân vọt theo, quát vang như sấm động:

- Chạy đi đâu?

Tay chàng theo đó nhấc lên, một ngọn Phi Ưng Chưởng như tám đỉnh Thái Sơn từ trên cao chụp xuống. Huyết Ma Phong Trần rống lên một tiếng hãi hùng, ngã chúi tới trước, gắng gượng lắm lão mới đứng dậy nổi.

Trầm Miên Tích vội lắc người tiến đến sát cạnh, rít giọng:

- Ma đầu, mối huyết cừu của phụ thân ta và món nợ của sư phụ ta do chính mi gieo rắc. Hậu quả đó, luật trời bao giờ cũng công bằng. Chắc mi không quên hành động tàn bạo những ngày qua đối với người lành thiện, thủ đoạn lang độc phi thường, hôm nay ráng mà chịu đựng nỗi cực hình trước khi chết.

Lời chưa dứt, đôi tay chàng đã thoăn thoắt quơ động liên hồi, vỗ nhanh lên các huyệt đạo khắp châu thân của Huyết Ma Phong Trần, cuối cùng ấn dí vào Khí Hải huyệt của lão một chưởng.

Huyết Ma Phong Trần vụt cảm thấy bát mạch kỳ kinh khắp cơ thể không ngớt giao tiếp lẫn lộn, mất cả trật tự tuần hoàn, đã thế khí huyết nghịch chuyển, ba mươi sáu đại huyệt khắp người bị chế cứng, trong các bắp thịt của thể xác như bị trăm ngàn con kiến cấu xé gặm bò, vừa nhức nhối lại vừa ngứa ngáy, một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Cái đau nhức ấy, Huyết Ma Phong Trần cảm thấy như có muôn vạn đao kiếm từng lúc đâm ngoáy vào da thịt, châm chọc vào não cân.

Mồ hôi như hạt đậu, theo các lỗ chân lông tháo tuôn cuồn cuộn ...

Sắc mặt lão càng lúc càng tái trông phát sợ, đôi mắt lại thò lõ ra ngoài, thần thái vốn đã đanh ác, giờ đây càng biến thành dữ dằn đáng khiếp hơn!

Huyết Ma Phong Trần đau đớn đến kêu trời chẳng dứt.

Trầm Miên Tích mím chặt môi, đơn chưởng ấn lên người lão đến thêm mấy lượt.

Lập tức, Huyết Ma Phong Trần cảm thấy trong cơ thể gia tăng thêm một sự dày vò khác lạ. Lão nghe như bao nhiêu khí huyết xáo trộn trong kinh mạch từ nãy giờ bỗng lồng lộn dữ dội và ngược luôn vào phổi liên miên chẳng dứt.

Ngực lão các nơi như bị dồn cứng và căng phồng đến mức độ không còn chỗ chứa, một sự bực bội, ngột ngạt hơn bao giờ, dày vò hành hạ khắp châu thân, thể xác.

Cái đau đớn ấy không còn ở da thịt mà thấm sâu vào từng đoạn xương gân, lồng tim mường tượng như sắp vỡ, ruột gan nghe như muốn đứt thành từng khúc ...

Đôi mắt lão lúc ấy cơ hồ như lọt cả ra ngoài, lão rền rỉ van xin:

- Mong thiếu hiệp ... mở lòng nhân đôi chút ... cho lão được chết mát thân.

Trầm Miên Tích thần sắc như phủ lên một lớp sương lạnh, thanh âm tựa từng mảnh băng xói lên da thịt người:

- Mi cố mà nhớ đến những hành động tàn bạo với những người thiện lương, thì hậu quả hôm nay mi phải chịu đựng, tất không đáng gì phải van rên.

Dứt lời, ngọn chưởng của chàng đã lập tức vung lên vỗ vào huyệt Linh Đài phía sau đỉnh ót của Huyết Ma Phong Trần.

Thế là, kể từ nay trong võ lâm cũng như thiên hạ không còn nữa cái tên ma đầu lang độc Huyết Ma Phong Trần.

Trầm Miên Tích nhanh chóng dùng thuốc và phương pháp trị thương của Phùng Chí Bảo để trị thương cho Thất Hoa Quân Tử, Trâm Hoa Mai, Tuyết Sơn Chân Quân và U Linh Huyết Kiếm Khách.

Sau khi bốn người đã bình thường trở lại, Thất Hoa Quân Tử buông lời:

- Mễ Lệ Hoa, hôm nay là ngày đoàn tụ của con và Trầm đệ, sư phụ chấp thuận sự kết hôn giữa con và Trầm Miên Tích.

Mễ Lệ Hoa khẽ liếc nhìn Trầm Miên Tích và Trâm Hoa Mai, lắc đầu buồn bã:

- Muộn rồi sư phụ ạ! Bao lâu nay con đã nghiền ngẫm được một lối thoát cho mình!

Nàng đăm đăm nhìn Trầm Miên Tích như để thu nhận lần cuối hình ảnh của chàng trai tuấn tú vào tâm khảm, vành môi thắm héo hắt đính một nụ cười:

- Trầm huynh, kiếp này đành lỗi nợ, xin hẹn lại kiếp lai sinh, nguyện cầu anh cùng Hà cô nương một đời hạnh phúc!

Lời chưa trọn ý, Mễ Lệ Hoa suối bi thương đã cuồn cuộn thành giòng nức nở nghẹn ngào ...

Trầm Miên Tích đứng cạnh đấy nao nao cõi lòng, miệng muốn thốt nhưng ngại ngùng khó mở ...

Mễ Lệ Hoa bỗng mím môi lau nhanh nước mắt, lẩm bẩm một mình:

- Hồng nhan mấy kẻ chẳng long đong! Số phận hẩm hiu thôi đành phận!

Nàng lao bắn đến hướng bắc, nơi có thang dây bắc xuống chân núi Tuyền Mộ Sơn như một con người điên loạn.

Thất Hoa Quân Tử kinh hãi gào lên!

- Mễ Lệ Hoa, con định đi đâu?

Trầm Miên Tích lúc ấy mới bật thành tiếng khóc:

- Hoa muội, em ...

Nhưn Mễ Lệ Hoa đầu không buồn quay lại, thoáng chốc đã mất dạng dưới thang dây.

Thất Hoa Quân Tử cùng Tuyết Sơn Chân Quân vội giở thuật khinh công lao theo Mễ Lệ Hoa.

Trầm Miên Tích sườn sượt thở dài, quay đầu nhìn mọi người còn lại trên cục diện ...

U Linh Huyết Kiếm Khách Hà Ngô Vỹ cũng như Đỗ Dĩ Lan, hai người đang dõi mắt nhìn theo hướng Mễ Lệ Hoa, sắc mặt đều lộ vẻ bùi ngùi thương cảm.

Nhưng tuyệt không thấy bóng dáng Trâm Hoa Mai nơi nào?

Trầm Miên Tích không khỏi rúng động thầm, vận mục lực nhìn quanh bốn hướng ...

Vẫn không thấy Trâm Hoa Mai đứng ở nơi nào, chợt bắt gặp trên khoảnh đất phía xa xa ai vội quẹt lên mấy hàng chữ thảo:

"Trầm huynh đừng tìm em vô ích. Chúc anh cùng Mễ cô nương gắn chặt tựa keo sơn!".

Trầm Miên Tích đọc xong liền tái mặt. Chàng sửng sờ đến lặng người một chỗ ...

Dõi mắt nhìn xa mút tận chân trời, ráng chiều nhuộm đỏ núi mây, từng đôi chim thung dung vỗ cánh gọi đàn, chàng thở dài thườn thượt, nặng nề nhấc bước chân cô lữ, mang theo một mối tình oằn oại trái ngang, thất thểu rời khỏi Tuyền Mộ Sơn đã chôn ghi thảm kịch máu.

HẾT

Quỉ Kiếm
Ứ Linh
Ngọa Long Sinh

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0001

Quỷ Kiếm U Linh

Tác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 1 - Tàn Hồn Ma Đao

Nguồn: nhanmonquan

Dạ Nguyệt Lâu...

Tọa lạc ngay giữa trung tâm Hàm Thành, với kiến trúc nguy nga, tráng lệ bằng những mái vòm cong vút, kết hợp cùng những khu vườn hoa viên vây bọc, Dạ Nguyệt Lâu xứng với cái danh mà cư dân ở đây gắn cho nó:

Nhất Lầu.

Ngoài kiến trúc nguy nga tráng lệ vốn có, trong Dạ Nguyệt Lâu có những nàng kỹ nữ với dáng thướt tha mỹ miều, nhan sắc diễm trần mà ít có kỹ lâu nào có được. Chính nhờ vào những khung cảnh cùng những trang giai nhân tuyệt sắc mà tòa lầu Dạ Nguyệt trở thành điểm hội tụ của các kỳ nhân trên giang hồ khi đặt chân đến Hàm Thành. Nhưng chỉ như thế thôi thì chưa đủ nói hết sự quyến rũ của tòa lầu Dạ Nguyệt. Ở Dạ Nguyệt còn có thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.

Triều Thi Thi tuyệt sắc như thế nào, nhan sắc của nàng ra sao? Có lẽ chỉ có thể diễn đạt, một khi nàng xuất hiện thì hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn. Ngay cả khi toà Dạ Nguyệt chẳng còn nàng nữa, mà chỉ còn bức lụa vẽ chân dung kỹ nữ đang ôm đàn cũng đủ sức thu hút khách phương xa. Chính vì sự thu hút quyến rũ của Triền Thi Thi mà bức lụa chân dung của nàng tại tòa Dạ Nguyệt Lâu được xem như một báu vật vô giá, được treo ngay tại gian chính sảnh, để bất cứ khách nhân nào cũng có thể tận mắt chiêm ngưỡng vóc dáng hoa nhường nguyệt thẹn của giai nhân.

Về đêm, Dạ Nguyệt Lâu càng đúng nghĩa với cái danh của nó. Một khung cảnh nhộn nhịp, một sức quyến rũ lạ thường toát ra từ khung cảnh, từ những trang kỹ nữ tuyệt sắc lộng lẫy trong những bộ cánh xiêm y trắng toát, tưởng như một bày tiên nữ từ thượng giới vừa hạ thân xuống cõi phàm để tìm thú vui chốn trần tục. Tất nhiên, nơi tụ hội đông nhất là gian đại sảnh có bức chân dung Triều Thi Thi. Nếu đã đến Dạ Nguyệt Lâu mà không chiêm ngưỡng vóc dáng giai nhân qua bức tranh lụa thì coi như chưa từng bước chân đến tòa Nhất Lầu này.

Nhưng một khi đã tận mắt chứng kiến cái đẹp mỹ miều của giai nhân thì khó giữ được tâm định không suy tưởng đến nàng. Dung diện cùng dáng mạo tha thướt sẽ tồn tại mãi mãi trong tâm trí những ai đã một lần được chiêm ngưỡng bức lụa chân dung Triều Thi Thi.

Đêm trung thu, vầng trăng sáng tỏ, đầy đặn tỏa xuống Dạ Nguyệt Lâu, phủ lên nó lớp áo choàng bằng vầng sáng vàng nhàn nhạt. Đêm trung thu, Dạ Nguyệt Lâu càng náo nhiệt hơn mọi đêm thường. Trong đại sảnh chẳng còn chiếc bàn trống nào. Tất cả gần như đông cứng bởi những khách nhân đi chơi đêm trăng đến Hàm Thành.

Hai gã giáo đầu lực lưỡng vác đại đao đứng trước cửa ra vào Dạ Nguyệt Lâu đã nhận được lĩnh ý của Lý Ma Ma ngưng đón khách. Chính vào lúc cái lịnh đó đến tai hai gã giáo đầu thì lại xuất hiện một trung niên, với dung diện trầm cảm, nhưng sự trầm cảm đó vẫn không làm mất những nét khôi ngôi tuấn tú của y.

Trung niên thư sinh vừa bước đến, hai gã giáo đầu đã chận lại. Một người nói:

- Khách nhân miễn thứ. Dạ Nguyệt Lâu đã quá đông khách, xin mời khách nhân đêm sau đến.

Trung niên nhìn hai gã giáo đầu:

- Ta đến Dạ Nguyệt Lâu vì một cái hẹn mười tám năm.

Hai gã giáo đầu nghe trung niên nói, chân mày thoạt cau lại. Họ nhìn nhau như thể hội ý.

Người thứ hai rặn một nụ cười giả lả rồi nói:

- Đêm nay Dạ Nguyệt Lâu rất đông khách, khách nhân có hẹn e cũng khó gặp được người muốn hẹn. Thỉnh khách nhân ngày mai đến.

- Ta đã hẹn thì không trễ hẹn, và cũng chẳng có đêm thứ hai với Nguyên Thiên Phục.

Trung niên với cái tên Nguyên Thiên Phục vừa nói vừa bước len qua hai gã giáo đầu gác cửa. Tất nhiên hai gã giáo đầu đâu thể trái lịnh Lý Ma Ma mà cho Nguyên Thiên Phục vào Dạ Nguyệt Lâu dễ dàng như vậy. Dù muốn hay không muốn thì hai gã đó cũng phải chặn vị khách nhân kỳ quặc này lại.

Nguyên Thiên Phục vừa len bước qua hai gã đó thì hai thanh đại đao đã gác chéo chặn gã lại.

Gã giáo đầu đứng bên phải nói:

- Khách nhân, xin đừng để chúng tôi phải thất lễ.

Dung diện của Nguyên Thiên Phục thoạt sa sầm lại. Y lạnh nhạt nói:

- Đáng ra hai ngươi không nên rút đao trước mặt ta.

Cùng với lời nói đó, bằng một thủ pháp cực kỳ tân kỳ, song thủ của Nguyên Thiên Phục đã thộp vào hổ khẩu cầm đại đao của hai gã giáo đầu. Một âm thanh khô khốc phát ra từ hổ khẩu hai gã giáo đầu.

Cạch...

Hai gã giáo đầu gác cửa kỹ lâu Dạ Nguyệt Lâu đau đớn thét lên:

- Ôi cha!

Hai thanh đại đao rời khỏi tay họ rơi luôn xuống đất.

Nguyên Thiên Phục lườm hai gã đó, nói tiếp:

- Ta có nể mặt Lý Ma Ma nên đao pháp còn chưa biến chiêu.

Y hất tay đẩy hai gã giáo đầu té phệt xuống đất rồi thong dong tiến thẳng về phía gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu. Y bước lên những bậc tam cấp dẫn lên cửa gian chính sảnh. Khi Nguyên Thiên Phục xuất hiện ngay ngưỡng cửa thì mọi cặp mắt của khách nhân đều đổ dồn đến y bởi vẻ mặt trầm uất đến độ lạnh lùng.

Mặc nhiên với những ánh mắt đang đổ dồn về phía mình xoi mói, tinh nhãn sáng ngời của Nguyên Thiên Phục như đóng đinh vào bức lụa vẽ chân diện mục của Triều Thi Thi. Y nhìn bức lụa không chớp mắt rồi từ từ tiến về bức lụa đó.

Y đứng trước bức lụa chiêm ngưỡng gần như bất động, hai chân chẳng khác nào bị chôn dính dưới sàn đại sảnh. Y lẩm nhẩm nói:

- Triều Thi Thi.

Nguyên Thiên Phục ngắm nhìn bức lụa, hay tưởng như y đang bị thôi miên bởi chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ. Bất giác Nguyên Thiên Phục buông một tiếng thở dài.

Không biết vì nguyên cớ gì mà y thở dài, Thiên Phục có tâm sự gì chăng, hay y vừa kịp phát hiện ra một nét thô cứng trên bức họa giai nhân kia?

Nếu không có tiếng thở dài của Thiên Phục thì ngỡ y đã biến thành pho tượng bất động dưới chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ. Sau khi buông một tiếng thở dài thườn thượt như muốn thổ lộ một tâm trạng u uất thì bất giác Thiên Phục toan tháo bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ.

Khi tay Thiên Phục vừa chạm vào bức họa Triều Thi Thi thì có tiếng nói bằng chất giọng gằn gằn

cất lên ngay sau lưng y:

- Ngươi còn tính tháo cả bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ nữa sao?

Thiên Phục thu tay lại từ từ quay mặt lại, đối nhãn với kẻ vừa lên tiếng sau lưng mình:

- Ngươi là ai?

Gã đại hán lực lưỡng, với hàm râu cá chốt nhướn mày nói:

- Ngươi từ phương xa đến nên không nhận ra Mịch Quang Tu với ngoại hiệu Hoạt Thần Sát mỗ ư?

Nguyên Thiên Phục nhíu mày nói:

- Hoạt Thần Sát là gì?

Mịch Quang Tu vỗ tay vào ngực mình:

- Hoạt Thần Sát là Mịch mỗ, không một ai ở Hàm thành lại không biết. Ngay cả Lý Ma Ma cũng phải nể mặt Mịch mỗ mà đêm Trung thu này đích thân thỉnh Mịch mỗ.

- Thế tại hạ đứng đây chiêm ngưỡng chân dung Triều Thi Thi có làm phiền đến các hạ không?

Câu nói của Nguyên Thiên Phục khiến mặt Mịch Quang Tu sa sầm lại:

- Trong Dạ Nguyệt Lâu, ngoài Lý Ma Ma ra, Mịch mỗ là chủ nhân ở đây.

Thiên Phục cướp lời Mịch Quang Tu:

- Dạ Nguyệt Lâu không thể có một vị chủ nhân thứ hai như các hạ. Nếu các hạ đáng mặt thay thế Lý Ma Ma thì tại hạ đã biết các hạ.

- Ngươi là ai mà dám nghênh ngang nói với Mịch mỗ những lời xấc xược như vậy chứ?

- Tại hạ là Nguyên Thiên Phục.

- Nguyên Thiên Phục là gì mà dám xấc xược trước mặt Hoạt Thần Sát Hàm Thành chứ?

Thiên Phục mỉm cười rồi nói:

- Hàm Thành có thể biết các hạ nhưng rất tiếc Hàm Thành quá nhỏ nên tại hạ không biết các hạ.

- Ngươi chưa biết thì Mịch mỗ sẽ cho ngươi biết ngay thôi mà.

Mịch Quang Tu vừa nói vừa hoành tay ra sau lưng rút binh khí. Binh khí của Mịch Quang Tu là một đôi câu liêm loang loáng. Mịch Quang Tu nói:

- Mịch mỗ nổi danh Hoạt Thần Sát với đôi câu liêm này. Hôm nay ngươi sẽ được biết sự lợi hại của nó trước khi biến thành oan hồn vất vưởng dưới a tỳ.

Đáp lại câu nói hăm dọa của Mịch Quang Tu, Nguyên Thiên Phục buông một câu cụt ngủn bằng chất giọng thật hững hờ:

- Hoạt Thần Sát các hạ chỉ biết múa câu liêm thôi ư?

Lời còn đọng trên môi Nguyên Thiên Phục thì Mịch Quang Tu vũ lộng đôi câu liêm, một tập kích vùng thượng đẳng, dùng móc móc yết hầu, chiếc còn lại thì công vào vùng hạ đẳng cũng dùng móc câu móc lấy đan điền đối phương. Chiêu công của Mịch Quang Tu thật tàn nhẫn không sao có thể diễn giải được. Có thể nói chiêu thức của Mịch Quang Tu thi triển công kích Nguyên Thiên Phục là một ác chiêu mà một khi trúng đích thì không một ai có thể bảo toàn được tính mạng. Có lẽ chính vì chiêu thức của y quá tàn độc và tàn nhẫn nên mới được mọi người ở Hàm Thành gắn cho ngoại hiệu là Hoạt Thần Sát.

Mọi người có mặt trong gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lầu chứng kiến Mịch Quang Tu xuất thủ đều nhắm mắt lại và cái họ tưởng tượng trong đầu khi mở mắt ra là một thây người bị đôi câu liêm tàn bạo của họ Mịch móc tan thành những mớ thịt bầy nhầy.

Tất nhiên trong đám thực khách vẫn có người tò mò cố giương mắt thật to để chứng kiến một cái chết thảm bởi tàn chiêu của Hoạt Thần Sát Mịch Quang Tu của gã trung niên kia.

Nhưng chiêu thức tàn độc của Hoạt Thần Sát chưa kịp hoàn thiện, thậm chí tưởng chừng như y chỉ mới múa câu liêm thì tự dưng hai tay thủ câu liêm đã tách ra, rời khỏi thân, rơi xuống đất.

Bịch... bịch...

Sợi lụa đỏ bọc thanh khoái đao vừa xuất thủ phát chiêu đã vùn vụt quấn lại lưỡi đao, trong khi Hoạt Thần Sát vẫn chưa cảm nhận được song thủ của mình rời khỏi thân pháp. Hai bờ vai của họ Mịch trông như hai cục thịt đỏ ối rưới máu theo sự nhích động của thân pháp.

Khi Mịch Quang Tu nhận được cảm giác đau đớn thì y cũng chẳng còn sức trụ vững đôi chân bởi mất quá nhiều máu.

Mịch Quang Tu cất lên tiếng rú thảm thiết:

- A... a... a... a...

Y té bộp xuống đất ngất lịm. Máu vẫn tiếp tục tuôn ra cho đến khi y biến thành một cái xác không hồn, trong khi đó Nguyên Thiên Phục vẫn dửng dưng trước cái chết của họ Mịch mà không biểu lộ chút cảm xúc nào. Bộ mặt khôi ngô anh tuấn của y vẫn khoác những nét trầm uất trông thật là lạnh lùng.

Cái chết của Mịch Quang Tu quá khủng khiếp, nên chẳng mấy chốc gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu khoác một bầu không khí nặng nề với cảm giác khủng bố bởi đao pháp quá khốc liệt của trung niên lãnh cảm kia.

Thực khách trong gian chính sảnh như chết lặng bởi cái chết của Hoạt Thần Sát Mịch Quang Tu. Mọi người ngồi bất động, tưởng chừng tất cả đã biến thành người pho tượng bất động, hay hồn của họ đã tan thoát đi chỉ để lại cái xác vô hồn trong nỗi hãi hùng.

Chợt trong sự im lặng khủng bố đó, có người bật đứng dậy. Kẻ đó thu hết dũng lược thốt lên:

- Tàn Hồn Ma Đao.

Cùng với câu nói đó, người kia ôm đầu thoát chạy ra ngoài. Một người thoát chạy kéo theo sự lây lan qua những người khác, và chẳng người nào bảo người nào, ai nấy đều đua nhau tháo chạy khỏi đại sảnh đường như bầy ong vỡ tổ.

Sự náo loạn tại gian đại sảnh lan nhanh đến những thực khách trên gác lầu. Ngay cả những trang kỹ nữ tuyệt sắc giai nhân cũng bị lôi vào cảnh hoảng loạn đó. Họ quên bẵng công việc của mình mà nhao nhao chạy về phía cửa hậu.

Hai mươi gã đại hán lực lưỡng từ trên gác lầu phi thân xuống xếp thành hình cánh cung vây lấy Nguyên Thiên Phục. Tất cả đều tuốt binh khí hườm sẵn, nhưng chưa một ai dám xông vào.

Tất nhiên hai mươi gã đại hán kia đã thấy cái thi thể không toàn vẹn của Hoạt Thần Sát Mịch Quang Tu, mà Hoạt Thần Sát thì ai mà không biết y chứ. Chính cái thây của Hoạt Thần Sát bắt họ phải nghĩ tới kẻ đang đứng trước mặt là một sát thủ bá đạo không thể nào lường hết được.

Cuộc diện đêm trung thu trong Dạ Nguyệt Lầu đang náo nhiệt bất giác trở nên căng thẳng cực kỳ với sự xuất hiện của Nguyên Thiên Phục. Nhưng cuộc diện cứ kéo dài mãi sao, hai mươi gã đại hán đâu thể để một gã trung niên lạ mặt vào phá vỡ việc kinh doanh trong Dạ Nguyệt Lâu. Nếu không hạ gã khách lạ kia thì sao nhìn mặt chủ nhân Lý Ma Ma.

Mặc dù hai mươi gã biết vị khách kia là một sát thủ, nhưng tình thế chẳng đặng đừng bởi bổn phận và trách nhiệm của họ. Hai mươi gã ra ám hiệu cho nhau rồi đồng loạt thét lớn một tiếng, toan nhảy xổ vào đối phương. Chính lúc đó thì giọng khàn khàn của một trung phụ thét lên:

- Dừng tay!

Tiếng quát kia có uy lực buộc hai mươi gã đại hán hộ pháp Dạ Nguyệt Lâu cùng loạt thối bộ. Họ thối bộ nhưng lại buông những tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Lý Ma Ma trong bộ xiêm y thêu hoa, viên kim tuyến, tóc búi cao được cài bằng chiếc trâm vàng đính ngọc dạ minh châu.

Lý Ma Ma nhìn Nguyên Thiên Phục không chớp mắt. Mặc dù đã ngoài tứ tuần, nhưng Lý Ma Ma vẫn không đánh mất vẻ đài các kiêu sa vốn có của một trang giai nhân tuyệt sắc lúc xuân thời. Đôi thu nhãn vẫn sáng ngời trong suốt, ngay cả hàng lông mày vẫn được chăm sóc cẩn thận, trông như đôi lá liễu mỏng dính.

Với những bước đi vẫn không thua các trang kỹ nữ trong Dạ Nguyệt Lâu, vừa thướt tha vừa uyển chuyển. Lý Ma Ma tiến đến đối mặt với Nguyên Thiên Phục.

Nhìn thẳng vào mắt Nguyên Thiên Phục, Lý Ma Ma nói:

- Hình như bổn nương đã gặp các hạ Ở đâu rồi?

Nụ cười cố cựu nhếch trên hai cánh môi mỏng của Nguyên Thiên Phục, nhưng đôi chân mày lá liễu của Lý Ma Ma thì chau hẳn lại, tưởng chừng như mụ đang cố tìm trong tiềm thức của mình một dấu ấn dĩ vãng về người trung niên này.

Lý Ma Ma thối lại một bộ, hai mắt như đóng dính vào Nguyên Thiên Phục, mãi một lúc lâu sau mới thốt được một câu:

- Chẳng lẽ là ngươi?

- Ma Ma vẫn chưa nhận ra được tại hạ à?

Hai gò má của Lý Ma Ma giần giật một lúc:

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục!

Nguyên Thiên Phục lại mỉm cười.

Lý Ma Ma nói:

- Đúng rồi, nụ cười này đúng là của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Lý Ma Ma lắc đầu:

- Mười tám năm... Nguyên Thiên Phục phải không?

- Chính tại hạ.

Lý Ma Ma bước tới, bất giác ôm lấy vai Nguyên Thiên Phục:

- Thiên Phục, sao đến bây giờ ngươi mới quay lại đây?

- Tại hạ không đến quá sớm cũng như quá trễ chứ?

Ma Ma nhìn Thiên Phục không chớp mắt. Hai bàn tay Ma Ma nắn đôi bờ vai của Thiên phục. Bất thình lình Lý Ma Ma quay lại nói với ha mươi gã đại hán:

- Các ngươi lui ra và mang theo cái thây thối này đi.

Hai mươi gã đại hán đồng loạt ôm quyền xướng lên:

- Tuân lệnh Ma Ma!

Khi bọn đại hán hộ lầu rút lui hết ra ngoài, Lý Ma Ma mới kéo Nguyên Thiên Phục đến chiếc bàn kê ngay góc đại sảnh:

- Thiên Phục, ngồi xuống đi!

Khi Thiên Phục vừa yên vị thì Lý Ma Ma hỏi:

- Phải ngươi đến tìm Triều Thi Thi?

Thiên Phục gật đầu:

- Tại hạ không đến quá muộn chứ?

- Qúa muội rồi.

Thiên Phục sa sầm mặt:

- Nàng đã không còn ở Dạ Nguyệt Lâu nữa?

- Đã đi rồi. Công tâm mà nói thì ngươi đúng là một kẻ bạc nghĩa vô tình, nên muội muội mới bỏ đi.

Thiên Phục nhún vai:

- Sao Ma Ma cho tôi là một kẻ bạc nghĩa vô tình? Thiên Phục này tìm đến Dạ Nguyệt Lâu bởi cái danh của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ, và sau đó tại hạ lại ra đi cũng như bao nhiêu người khác.

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đến với Triều Thi Thi và ra đi như những khách nhân bình thường ư?

Thiên Phục gật đầu.

Lý Ma Ma cười khảy. Tiếng cười của Lý Ma Ma như một lời chế giễu hay đúng ra là tiếng oán trách không thành lời. Nhìn Thiên Phục, Ma Ma nói:

- Ngươi nghĩ thế cũng được. Bởi vì có hảo hán nào đặt chữ tình cho những ả kỹ nữ, mà chỉ có kỹ nữ gởi tình cho khách phương xa. May mắn Triều Thi Thi đã ra đi, nếu không mà nghe được những lời nói của ngươi chắc có lẽ vỡ tim mà chết mất.

Lý Ma Ma thở dài một tiếng rồi nói:

- Ngươi đã ra đi sao còn quay về Dạ Nguyệt Lâu tìm Triều Thi Thi làm gì?

- Tại sao tại hạ lại không đi tìm một kỷ niệm đẹp trong dĩ vãng chứ? Tất cả mọi người đều có thể đi tìm một kỷ niệm đẹp thuộc về dĩ vãng.

- Ngươi đã nói như vậy thì ta cũng chẳng còn gì để nói cả. Dạ Nguyệt Lâu vẫn rộng cửa đón Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục Lý Ma Ma nhếch mép dè bỉu nói tiếp:

- Thiên Phục, dù cho người không nặng lòng với Triều Thi Thi thì Lý Ma Ma này vẫn nói. Thiên hạ đệ nhất kỹ nữ đã quá vì người. Nhưng để đáp lại tình của Triều muội muội chỉ có sự lạnh nhạt vô tình.

Lý Ma Ma thở dài.

Thiên Phục nhìn Ma Ma nói:

- Lý Ma Ma trách tại hạ đấy à?

- Ta không có cái quyền trách ngươi, mà chỉ trách cho Triều muội muội mà thôi.

Nhìn Nguyên Thiên Phục, Lý Ma Ma nặn một nụ cười giả lả rồi nói:

- Khách nhân tìm đến Dạ Nguyệt Lâu với mục đích như mười tám năm về trước?

Thiên Phục lạnh nhạt nói:

- Khác hơn một chút!

- Khác như thế nào?

- Một chút kỷ niệm đẹp về Triều Thi Thi.

- Trong Dạ Nguyệt Lâu, Triều Thi Thi không còn nữa, ngoài bức họa kia mà thôi.

Khách nhân có để ý đến bức họa đó không?

- Đã nhìn qua.

Lý Ma Ma nhếch môi:

- Đẹp chứ?

- Rất đẹp và rất có thần.

- Đẹp chỗ nào và có thần chỗ nào?

Thiên Phục thoạt cau mày:

- Lý Ma Ma muốn tại hạ trả lời?

Lý Ma Ma gật đầu:

- Tất cả mọi người đến Dạ Nguyệt Lâu chỉ biết chiêm ngưỡng cái đẹp nhan sắc của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ chứ không thấu đáo được cái đẹp và cái thần của muội muội. Bổn nương nghĩ, khách nhân thấy được cái đẹp đó.

- Chỉ có mỗi tại hạ thấy sao?

- Người trong cuộc thì bao giờ cũng có sự đồng cảm.

- Ma Ma cho tại hạ là người trong cuộc?

- Bổn nương nghĩ như vậy.

Thiên Phục lại nhếch môi:

- Ma Ma đã nghĩ như vậy thì tại hạ không thể để Ma Ma thất vọng. Cái đẹp nơi bức họa chân dung của Triều Thi Thi chính là ánh mắt mòn mỏi đợi chờ. Trong ánh mắt kia toát ra cái nhìn của chinh nhân vò võ với thời gian. Tại hạ nói như vậy không biết có đúng không?

- Người biết như vậy sao vẫn thờ ơ với Triều Thi Thi suốt mười tám năm?

Thiên Phục nhún vai, nhạt nhẽo nói:

- Nếu tại hạ không phải là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì quần hồng có thể níu chân tại hạ.

Lý Ma Ma há hốc miệng sau câu nói của Thiên Phục. Ậm ự mãi trong miệng một lúc như tìm ý đáp lời Thiên Phục, một lúc sau Lý Ma Ma mới thốt ra lời:

- Bổn nương quên khách nhân là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Lý Ma Ma mỉm cười quay mặt nhìn về cửa hậu:

- Tiểu Ngọc.

Từ phía cửa hậu, một nàng kỹ nữ nhan sắc tuyệt trần xuất hiện tiến thẳng đến bàn Lý Ma Ma và Nguyên Thiên Phục.

Lý Ma Ma nhìn Thiên Phục nói:

- Sau khi Triều Thi Thi bỏ đi, nếu không có tấm lụa chân dung của nàng, có lẽ bổn nương đã phải đóng cửa Dạ Nguyệt Lâu. Còn hiện tại đã có Tiểu Ngọc, bổn nương thiết nghĩ Tiểu Ngọc hầu phục khách nhân được.

Thiên Phục nhìn Tiểu Ngọc, khẽ gật đầu:

- Đáng mặt mỹ nhân. Cô nương có thể đưa tại hạ lên phòng của Triều Thi Thi trước đây.

Tại hạ thích gian thư phòng đó.

Tiểu Ngọc nhìn Lý Ma Ma:

- Ma Ma...

Lý Ma Ma nói:

- Từ lúc Triều Thi Thi bỏ đi, bổn nương đã đóng cửa gian thư phòng đó vĩnh viễn.

Nguyên Thiên Phục cười mỉm rồi thò tay vào thắt lưng lấy ra một pho tượng lưu ly với nét chạm trổ vô cùng tinh tế. Y đặt pho tượng lên bàn:

- Lý Ma Ma nhận ra pho tượng này chứ?

Đôi chân mày của Lý Ma Ma thoạt cau lại:

- Pho tượng này chính là một trong mười hai pho Thập Nhị La Hán mà mỗi pho đều có giá trị liên thành.

- Tại hạ rất khâm phục kiến thức của Ma Ma.

Thiên Phục nhướng mày mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ đổi pho tượng này để được quyền mở cửa gian thư phòng của Triều Thi Thi.

Lý Ma Ma đứng lên:

- Khách nhân đã muốn thì bổn nương phải chìu khách.

- Đa tạ Lý Ma Ma đã nể mặt!

- Bổn nương được hời đấy chứ.

Lý Ma Ma quay lại Tiểu Ngọc:

- Tiểu Ngọc hầu phục chu đáo cho khách nhân nhé.

Tiểu Ngọc gật đầu.

Lý Ma Ma buông một tiếng thở dài, hướng mặt nhìn Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục:

- Khách nhân đến Dạ Nguyệt Lâu tìm vui rồi lại đi?

- Đó không phải là điều Ma Ma muốn biết và cũng không phải là điều tại hạ muốn đáp lời.

Giọng của Thiên Phục thật nhạt nhẽo, tưởng chừng như chẳng có chút hảo cảm gì với chủ nhân Dạ Nguyệt Lâu.

Lý Ma Ma bặm môi sau câu nói vô tình của Thiên Phục. Nhìn lại Tiểu Ngọc, Lý Ma Ma nói:

- Tiểu Ngọc! Con cố lo chu tất cho vị khách nhân này.

- Tiểu Ngọc sẽ lo chu tất.

Lý Ma Ma gật đầu, thoạt liếc trộm Nguyên Thiên Phục rồi với tay lấy pho tượng ngọc trên bàn, quay lưng bỏ đi thẳng về phía cửa hậu.

Thiên Phục chẳng hề để tâm đến thái độ của Lý Ma Ma mà thản nhiên dời mắt nhìn lại bức họa chân dung Triều Thi Thi. Y lẩm nhẩm nói:

- Dù sao thì nàng cũng đã đi rồi. Thế cũng được.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0002

Quỷ Kiếm U Linh

Tác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 2 - Kiếm Tương Tư

Kiếm Thủ Vô Tình

Nguồn: nhanmonquan

Ngoài Hàm Thành trong một ngôi cổ miếu hoang tĩnh mịch khác hẳn với Dạ Nguyệt Lâu nguy nga tráng lệ cũng có hai người ngồi ngắm trăng trung thu.

Thiếu niên với dáng mạo nho nhã, lịch lãm ngồi bên cạnh lão hán nhân đã ngoài ngũ tuần. Y rót rượu ra chén kính cẩn dâng bằng hai tay:

- Con thỉnh sư phụ.

Lão hán nhân vẫn nhìn lên vầng trăng đầy đặn, buông một câu lạnh nhạt:

- Cứ để đó.

Thiếu niên e dè đặt chén rượu xuống trước mặt lão hán nhân.

Lão hán nhân thờ ơ nói:

- Ngươi thấy đêm nay trăng có đẹp không?

- Dạ rất đẹp ạ!

- Ngươi cũng có thể cảm thụ được cái đẹp của trăng à?

Thiếu niên cúi mặt nhìn xuống.

Lão hán nhân thờ ơ bưng chén rượu uống ừng ực rồi bất thình lình đập chén rượu xuống sàn cổ miếu.

Xoảng...

Chén rượu bằng ngọc lưu ly vỡ tan.

Thiếu niên vẫn cúi đầu phủ phục.

Lão hán nhân thờ ơ nói tiếp:

- Ngươi sinh ra cũng vào một đêm trăng như thế này.

Thiếu niên ngước nhìn lên. Hai mắt chằm chằm nhìn lão hán nhân. Lão hán nhân buông một tiếng thở dài nói tiếp:

- Lệnh Thế Kiệt.

- Có đệ tử.

Lão hán nhân chìa tay.

Lệnh Thế Kiệt như đã quá quen với hành động của sư phụ. Chàng đặt vào tay lão nhân một pho tượng gỗ khắc dang dở.

Lão nhân đưa pho tượng gỗ khắc dang dở ngắm nghía rồi tiếp tục khắc nó bằng lưỡi kiếm phát ánh hào quang xanh rờn. Lão hán nhân khắc tượng mà chẳng hề nhìn tới pho tượng. Ánh mắt của lão như chìm vào cõi vô định nào đó.

Lệnh Thế Kiệt ngồi bên trong không nói nửa lời. Hình như Thế Kiệt biết lúc này mình không được làm bất cứ điều gì có thể gây ra tiếng động làm mất sự hứng thú của sư phụ.

Nhìn lão hán nhân khắc tượng mà nghĩ lão đã quá quen với công việc này. Tay lão thoăn thoắt và chẳng bao lâu bức tượng gỗ đã hoàn tất.

Khi lão khắc xong, mới nhìn pho tượng.

Lão nhân nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, ta khắc mất bao nhiêu lâu?

- Nhanh hơn pho tượng trước đây một chớp mắt.

Lão nhân gật đầu:

- Ngươi xem có khiếm khuyết gì không?

Thế Kiệt đón lấy pho tượng nhìn một lúc rồi nói:

- Thưa không có khiếm khuyết gì.

- Không có khiếm khuyết. Giờ thì ngươi biết phải làm gì chứ?

- Đệ tử biết.

Thế Kiệt đặt pho tượng gỗ lên đầu mình.

Lão nhân buông tiếng thở dài nói:

- Hôm nay ta mới nói cho ngươi biết, pho tượng gỗ mà ngươi đang đội trên đầu là chân diện mục của một trang giai nhân với ngoại danh là thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi ở Dạ Nguyệt Lâu. Kẻ mà ta vừa hận lại vừa yêu.

Thế Kiệt lên tiếng chẳng khác nào con két tập nói:

- Hãy vì ta mà quên đi người.

Lời nói đó còn bên thính nhĩ của Lệnh Thế Kiệt thì một đạo ảnh kiếm xanh rờn được chính lão nhân thi triển, cắt một đường vòng cung từ trên bổ thẳng xuống đỉnh đầu Thế Kiệt.

Ánh kiếm xanh rờn kia chỉ dừng lại khi pho tượng gỗ bị chẻ làm hai mảnh bằng nhau mà không hề chạm đến tóc của Lệnh Thế Kiệt. Một người có thể xuất thủ phát chiêu kiếm được như lão nhân e rằng trên giang hồ chẳng có người thứ hai.

Lão nhân thu kiếm lại:

- Lệnh Thế Kiệt, ngươi đã học được những gì ở ta?

- Kiếm tương tư, kiếm thủ vô tâm.

Lão nhân gật đầu rồi thờ ơ nhìn lên vầng trăng đầy đặn:

- Rót rượu cho ta.

Thế Kiệt lấy chiếc chén khác rót rượu dâng lên lão nhân bằng hai tay.

Lão nhân đón lấy chén rượu, ngửa mặt uống ừng ực. Uống xong số rượu Thế Kiệt rót, lão nhân đặt chén xuống bên cạnh, thờ ơ hỏi:

- Tại sao chẳng bao giờ ngươi hỏi ta sao lại không truyền thụ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm cho ngươi?

- Sư phụ, Thế Kiệt không bao giờ dám hỏi điều đó.

- Ắt có lý do của nó.

- Chắc chắn chưa đến lúc sư phụ truyền kiếm pháp đó cho đệ tử.

- Chưa tới thời khắc đó thì có ngày cũng phải truyền Đoạn Hồn Quỷ Kiếm cho ngươi.

- Nếu sư phụ thấy đệ tử không có căn cơ thì đệ tử không dám tiếp thụ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.

Lão nhân cau mày quay ngoắt lại nhìn Lệnh Thế Kiệt:

- Ngươi là kẻ rất có căn cơ đó. Trên cõi đời này, không một ai có đủ tư chất và căn cơ để thụ học võ công như ngươi đâu.

Thế Kiệt cúi đầu.

Lão nhân thờ ơ nói tiếp:

- Thế Kiệt, kẻ đáng chết nhất trên cõi đời này là ai?

Thế Kiệt nhìn lên lão nhân:

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

- Đao pháp của y có tuyệt luân không?

- Đao pháp của y xứng danh vô địch.

- So với Đoạn Hồn Quỷ Kiếm?

- Một chiêu một người.

Lão nhân gật đầu:

- Khá lắm. Ta rất mãn nguyện với ngươi.

Lão chớp mắt nhìn Thế Kiệt vụt điểm một nụ cười. Khuôn mặt của lão nhân vốn đã nhăn nhúm, nên nụ cười mỉm của lão nặn ra trông thật kỳ quặc.

Nụ cười của lão nhân còn đọng trên hai cánh môi thì bất thình lình xuất hiện ba bóng người vận bạch y bó chẽn, mặt được che bằng vuông lụa đen chỉ chừa hai con mắt sáng ngời.

Ba người đó đều cầm binh khí là những chiếc câu liêm sáng ngời ánh thép.

Lão nhân vẫn thờ ơ với sự xuất hiện của ba gã này.

Ba người kia bước đến nhìn lão nhân.

Lão nhân nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, lũ chuột thúi này muốn gì?

- Dạ, có lẽ họ muốn lấy pho tượng Thập Nhị La Hán của sư phụ.

Lão nhân nhướng mày hỏi Thế Kiệt tiếp:

- Kẻ muốn đoạt báu vật từ tay Quỷ Kiếm Giang Kỳ thì những kẻ đó sẽ như thế nào?

- Sẽ bị hành xử bởi Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.

- Nói rất đúng.

Hai cánh môi của Giang Kỳ vừa ngưng đọng thì ánh kiếm xanh rờn cũng vụt lóe lên rồi biến mất. Ba gã vận bạch y che mặt vừa xuất hiện đều bị chẻ làm đôi bởi một chiêu kiếm cực kỳ nhanh và khốc liệt. Thậm chí họ đã bị chẻ làm hai rồi mà thân ảnh vẫn không kịp tách ra khi Giang Kỳ đã tra kiếm vào vỏ.

Giang Kỳ nhìn lại Thế Kiệt:

- Ngươi thấy Đoạn Hồn Quỷ Kiếm như thế nào?

- Không một ai có thể thi triển được.

- Ngoài trừ ngươi.

Thế Kiệt cúi đầu nhìn xuống.

Giang Kỳ lơ đễnh nhìn lên vầng trăng trung thu đầy đặn nói:

- Sao còn chưa ra mặt một khi đã đến?

Thế Kiệt còn chưa biết Giang Kỳ nói với ai thì một bóng hồng tha thướt từ trong khoảng tối trước mặt bước ra. Nàng vận võ phục của Tây Hạ, nhan sắc thật tuyệt trần mà ngay cả vầng trăng trung thu đầy đặn trên cao cũng bị lu mờ bởi sự diễm lệ của nàng.

Nàng bước đến trước mặt Giang Kỳ, từ tốn nói:

- Nghe uy danh Quỷ Kiếm Giang Kỳ lẫy lừng khắp cõi Trung Nguyên, nếu không tận mắt chứng

kiến kiếm pháp Đoạt Hồn thì Cáp Nhật Hồng có khi cũng chịu một cái chết thảm như ba gã kia.

Thế Kiệt nhìn Cáp Nhật Hồng. Chàng từ tốn nói:

- Cô nương đã thấy kiếm pháp của sư phụ, vậy sao còn chưa đi?

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt, nhún vai rồi quay lại Giang Kỳ:

- Nhật Hồng không tìm Giang Kỳ để đoạt báu vật thì làm gì phải sợ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm chứ.

Nàng thản nhiên ngồi xuống cạnh Giang Kỳ:

- Tiểu nữ nói vậy có đúng không?

Giang Kỳ quay sang nhìn nàng.

Nhật Hồng mỉm cười, chỉ ba cái xác đang từ từ tách ra thành sáu mảnh nói:

- Những gã kia không biết mình biết người nên mới chết thảm như vậy.

Nhật Hồng thoạt nhìn thấy hai mảnh pho tượng gỗ. Nàng nheo mày toan nhặt lấy, nhưng Giang Kỳ đã gằn giọng nói:

- Để đó!

Nhật Hồng rút tay lại.

Giang Kỳ nhạt nhẽo nói:

- Ngươi biết phải làm gì.

Câu nói của Giang Kỳ như một mệnh lệnh đối với Thế Kiệt. Chàng nhặt hai mảnh pho tượng gỗ ghép lại rồi bước ra khoảng đất xa chôn chúng.

Nhật Hồng nhìn theo Thế Kiệt nói:

- Tiền bối có một đệ tử thật là ngoan ngoãn.

- Ta cũng có thể khiến cho ngươi ngoan ngoãn như Thế Kiệt.

- Nếu Nhật Hồng ngoan ngoãn thì đã ở ngoài Tây Hạ rồi chứ không cần rảo bước vào Trung Nguyên.

- Ngươi đang nói chuyện với Quỷ Kiếm Đoạt Hồn Giang Kỳ.

- Chỉ nói chuyện thôi thì chẳng có gì sợ. Không lẽ tiền bối lại rút kiếm lấy mạng một tiểu nữ ở tận ngoài Tây Hạ lặn lội vào Trung Nguyên vì ngưỡng mộ thanh Quỷ Kiếm của tiền bối.

Đôi chân mày rậm của Giang Kỳ cau hẳn lại và dung diện tưởng chừng nhăn nhúm hơn sau lời nói của Cáp Nhật Hồng.

Lão nhìn lên vầng trăng trên cao:

- Ta không cần sự ngưỡng mộ.

- Nếu đã không cần sự ngưỡng mộ thì tiền bối cần chi phải luyện kiếm pháp đến cảnh giới siêu quần thần sầu như vậy chứ? Phàm bất cứ ai luyện võ công đều tơ tưởng một ngày kia mình là kẻ vô địch thiên hạ, được người người ngưỡng mộ.

- Ta không hẳn là một kẻ như vậy.

Nhật Hồng mỉm cười nhìn Giang Kỳ nói:

- Cho dù Nhật Hồng có phải lặn lội từ Tây Hạ vào Trung Nguyên để đến Hàm Thành cũng không phí công đâu.

Nàng rót rượu ra chén của Giang Kỳ. Thế Kiệt đã quay trở lại ngồi hầu bên cạnh sư phụ.

Nhật Hồng bưng chén rượu bằng hai tay:

- Tiểu nữ có thể thay vị huynh đài kia hầu phục tiền bối chén rượu này chứ?

Giang Kỳ đón chén rượu của nàng uống cạn.

Nhật Hồng ôm quyền xá:

- Đa tạ tiền bối đã cho Nhật Hồng một cơ hội hầu phục.

- Ta không phải là kẻ quá nhỏ nhen và ích kỷ.

Giang Kỳ quay lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, đáp lễ lại người.

Thế Kiệt nói:

- Thưa vâng.

Chàng rót rượu ra chén rồi trịnh trọng bưng bằng hai tay dâng lên Cáp Nhật Hồng.

Nhìn Thế Kiệt, Nhật Hồng thoáng một chút lúng túng, sững sờ bởi vẻ anh tuấn khôi ngô của chàng.

Nàng bẽn lẽn nói:

- Đa tạ đại ca.

Nàng nhấp một ngụm nhỏ rồi trao lại Thế Kiệt:

- Nhật Hồng muốn cùng uống với huynh đài.

Thế Kiệt lắc đầu.

Nhật Hồng nhướn mắt:

- Sao vậy?

- Cô nương đã là khách của sư phụ.

Nhật Hồng quay lại Giang Kỳ:

- Tiền bối..

- Thế Kiệt nói đúng đó.

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt rồi dốc hết số rượu vào miệng mình. Nàng nhăn mặt ho sặc một tiếng:

- Ui cha, cay quá.

Đặt chén rượu xuống cạnh Giang Kỳ, Nhật Hồng nói:

- Trong Hàm Thành tại Dạ Nguyệt Lâu vừa xuất hiện một người võ lâm, vô tình, náo loạn đêm trung thu. Ngoài Hàm Thành lại có Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Chắc chắn đêm nay sẽ có cuộc hoạt náo thú vị lắm đây.

Không biết Nhật Hồng nói với ai, nhưng vừa dứt lời thì Quỷ KIếm Giang Kỳ đã quay ngoắt lại nhìn nàng:

- Y đã đến rồi ư?

Giang Kỳ vừa nói vừa đứng lên.

Thế Kiệt cũng đứng lên theo Giang Kỳ. Chàng khẽ nói:

- Sư phụ!

Giang Kỳ lạnh nhạt nói:

- Nếu ta không về thì ngươi tự vươn lên đứng trong cõi giang hồ này.

Giang Kỳ dứt lời khẽ lắc đôi vai, cất mình thoát đi, thoạt cái đã mất hút chẳng để lại tăm dạng gì.

Thế Kiệt toan đuổi theo nhưng Cáp Nhật Hồng đã thộp lấy hổ khẩu kéo giật lại.

Thế Kiệt tròn mắt:

- Cô nương.

- Huynh dám cãi lệnh sư tôn à?

Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng, trong khi Nhật Hồng lại mỉm cười nói:

- Huynh được tự do không thích sao mà cứ đeo bám sư tôn như một đứa bé lên hai lên ba vậy?

- Tại hạ không phải như cô nương nghĩ đâu.

- Thế thì huynh và Nhật Hồng vào Hàm Thành tìm tửu quán nào đó đối ẩm đón trăng chứ?

Nàng vừa nói vừa kéo Thế Kiệt đi.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0003

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 3 - Nửa Chiêu Một Đời Người

Nguồn: nhanmonquan

Khu hoa viên của Dạ Nguyệt Lâu thật vắng lặng kể từ lúc Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục xuất hiện. Sự vắng lặng đó tạo ra một khoảng không gian nặng nề và trầm cảm.

Ánh sáng vầng trăng đêm chiếu xuống dáng người phong lưu thư sinh của Nguyên Thiên Phục, soi vào hồ nước cái bóng của y. Chiếc bóng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục hợp cùng ánh trăng đêm khắc họa một hình ảnh huyền hoặc và ma quái.

Thiên Phục ngắm nhìn hòn giả sơn với cái dáng bất động. Không biết hòn giả sơn kia có gì thu hút, hay y đang nhìn vào cái dĩ vãng mà chỉ có hòn giả sơn vô tri vô cảm kia là vật minh chứng duy nhất.

Vòng tay khoanh tròn trước ngực, ôm gọn ngọn khoái đao, ngỡ như y ôm vóc dáng người tình mà tâm tôn thờ.

Đoạt Hồn Quỷ Kiếm xuất hiện sau lưng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Đêm tĩnh lặng nghe rõ mồn một từng bước chân của Giang Kỳ dẫm lên những viên đá cuội trải đường trong hoa viên.

Đoạt Hồn Quỷ Kiếm chỉ dừng bước khi cách Nguyên Thiên Phục độ mươi trượng.

Nguyên Thiên Phục từ từ quay lại:

- Ta tưởng các hạ không đến.

- Canh ba.

Lời nói vừa dứt trên môi Giang Kỳ thì tiếng mõ canh báo hiệu cũng trỗi lên ba tiếng.

Giang Kỳ nhìn Thiên Phục:

- Ta không đến trễ hơn thời khắc đã hẹn với các hạ.

- Không đến trễ cũng không đến sớm, đó là cố tính của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

- Ta rất sợ đến trễ để người khác phải chờ.

- Các hạ vẫn như thuở nào.

Giang Kỳ cười khảy rồi nói:

- Mười tám năm chúng ta gặp nhau tại hòn giả sơn trong Dạ Nguyệt Lâu. Mười tám năm tái ngộ nhưng lại thiếu một đệ tam nhân.

- Triều Thi Thi.

Giang Kỳ gật đầu:

- Thiếu Triều Thi Thi.

- Nàng đã bỏ Dạ Nguyệt Lâu ra đi.

Giang Kỳ lắc đầu:

- Nàng đã ôm mối tình tương tư đi tìm người tình. Rồi nàng đã chết.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tàn Hồn Ma Đao thoạt cau lại:

- Nàng chết rồi ư?

- Đã chết.

Thiên Phục thở ra:

- Tội nghiệp.

- Chỉ hai chữ tội nghiệp thôi sao?

- Tại hạ không biết nói gì hơn.

- Các hạ đáp lại chữ tình của Triều Thi Thi chỉ vẻn vẹn bởi hai tiếng tội nghiệp. Còn nàng lại trả chữ tình của mình bằng cả một cuộc đời, một sinh mạng.

- Tại hạ không vay tình ở nàng...

Đoạt Hồn Quỷ Kiếm nhìn Tàn Hồn Ma Đao:

- Các hạ đã luyện đao đến cảnh giới vô tình?

Thiên Phục mỉm cười. Một nụ cười trầm cảm không biểu lộ cảm xúc gì. Nụ cười đó ngỡ như được tạc ra trên một pho tượng anh tuấn nhưng không có thần có hồn.

Thiên Phục nói:

- Còn kiếm pháp của các hạ?

- Tàn khốc hơn bởi chữ tình.

- Các hạ vẫn giữ cái bóng của giai nhân?

- Gởi chiếc bóng đó vào kiếm rồi.

- Tại hạ tin như vậy. Chữ tình kia được gởi vào kiếm chiêu thì Quỷ Kiếm mới có thần, mới đạt đến cảnh giới siêu hóa xuất quỷ nhập thần. Chữ tình kia gởi vào kiếm thì mới có cái hẹn mười tám năm vào đêm trung thu này.

- Các hạ vẫn nhớ cái hẹn đó chứ?

- Nếu đêm nay Đoạt Hồn Quỷ Kiếm không xuất hiện, Nguyên Thiên Phục không còn hứng thú với võ lâm Trung Nguyên nữa.

- Giang Kỳ không thể quên cái hẹn.

- Các hạ có vật chứng chứ?

- Tất nhiên. Nếu không có vật chứng thì Giang Kỳ này đâu thể tái kiến với Tàn Hồn Ma Đao.

- Tại hạ muốn thấy vật chứng đó.

Giang Kỳ cho tay vào thắt lưng lấy ra một pho tượng ngọc lưu ly trong bộ Thập Nhị La Hán.

Giang Kỳ bước đến, pho tượng ngọc dâng tận tay Nguyên Thiên Phục:

- Các hạ hãy nhìn xem có đúng không?

Thiên Phục đón lấy pho tượng đưa lên ngắm. Y vừa ngắm vừa nói:

- Trong tay Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thì không phải giả rồi.

- Ta đã có vật chứng, còn các hạ?

- Đúng như giao ước của chúng ta. Mười tám năm Nguyên Thiên Phục lặn lội khắp giang hồ cũng vì cái hẹn đêm nay.

- Lời nói của Tàn Hồn Ma Đao thì không thể giả được.

Một lần nữa hai cánh môi mỏng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục lại tạo ra một nụ cười không có hồn không có thần.

Y đặt pho tượng ngọc lên hòn giả sơn, lạnh nhạt nói:

- Đao của tại hạ rất vô tình.

- Kiếm của Giang Kỳ rất vô tâm.

Thiên Phục lấy trong thắt lưng bức da dê để cạnh pho tượng.

- Chỉ thư của tại hạ nằm bên kim thân La Hán của các hạ.

Thiên Phục nói xong từ từ quay lại đối mặt với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Y nhún vai nói:

- Mười tám năm trước các hạ thua ta hay thắng ta?

- Quỷ Kiếm thấp hơn Ma Đao nửa chiêu.

- Lần này cũng sẽ nửa chiêu chứ?

- Chữ tình Giang Kỳ đã gởi vào kiếm.

Mặt Nguyên Thiên Phục sa sầm lại.

Y thở hắt ra một tiếng rồi từ từ cởi lớp lụa đỏ bọc thanh khoái đao. Ánh sáng trăng chiếu vào lưỡi đao tỏa ra thứ ánh sáng bạc lấp lánh, chứng tỏ đó là một thanh bảo đao cực kỳ sắc bén.

Bên kia, ngọn Quỷ Kiếm cũng được Giang Kỳ tuốt ra khỏi vỏ tỏa ánh sáng xanh rờn.

Mặc dù chưa động thủ xuất chiêu, nhưng khoảng không gian mười trượng chung quanh hai người đã nặng nề một bầu sát khí rờn rợn. Nguyên Thiên Phục lẫn Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đều cùng một cảm nhận đang đứng trước tử khí của đối phương. Vẻ mặt của hai người vừa trang trọng vừa khẩn trương cực độ. Kiếm và đao đã hướng vào nhau, nhưng hai người như hai pho tượng bất động.

Họ im lặng và chỉ đối nhãn với nhau.

Nếu có ai đứng ngoài cuộc, thị nhãn cục diện này cũng khó mà giữ được tĩnh tâm bởi bầu không khí quá nặng nề.

Vầng nguyệt tròn đầy đặn trên cao chếch dần theo thời khắc trôi qua dần dần. Tiếng mõ canh trỗi lên báo hiệu canh tư cùng với nụ cười nhếch lên từ hai cánh môi mỏng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Một nụ cười tàn nhẫn và vô hồn.

Khi nụ cười đó vụt tắt trên hai cánh môi thì lưỡi Tàn Hồn Đao khẽ nhích nghiêng một chút. Cái lật lưỡi đao bình thường đó tưởng chừng như chẳng có tác dụng gì, nhưng nếu tinh mắt thì sẽ kịp nhận ra ánh sáng trăng phản chiếu từ lưỡi đao, thoát ra một tia sáng chớp nhoáng lia ngang qua mắt Giang Kỳ.

Tia sáng bất chợt có tác dụng gì? Tất nhiên nó buộc Đoạt Hồn Quỷ Kiếm phải chớp mắt, và chỉ một cái chớp mắt đó thôi cũng đủ biến thành một cơ hội cho Nguyên Thiên Phục xuất thủ độc chiêu.

Nhưng cục diện đâu phải dễ dàng để Tàn Hồn Ma Đao thực hiện được ý định của mình.

Đôi tinh nhãn của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ vẫn trơ ra khi tia sáng trăng phản chiếu từ lưỡi Tàn Hồn Đao hắt vào mắt. Cục diện trận đấu đã có sự thay đổi, trong một khoảng khắc chưa đầy một cái chớp mắt.

Khi Tàn Hồn Đao vừa nhích động, thì Quỷ Kiếm đã xuất thủ. Tiếng khí kiếm xé toạc không gian tĩnh lặng giữa hai đối thủ.

Rét...

Cùng lúc với tiếng khí kiếm nghe buốt giá cột sống thì đạo bạch quang cũng xuất hiện từ lưỡi Tàn Hồn Đao của Nguyên Thiên Phục.

Cả hai đối thủ cùng xuất chiêu một lượt, tuy nhiên Đoạt Hồn Quỷ Kiếm có phần nhanh hơn một đốt tay, bởi vì Giang Kỳ xuất thủ trước đối phương một cái chớp mắt.

Ngỡ đâu kiếm vào đao sẽ chạm thẳng vào nhau, nhưng khi hai đối thủ hoán đổi vị trí cho nhau vẫn chẳng có tiếng binh khí nào chạm vào nhau cả.

Cục diện lại trở về với cõi im lặng nặng nề, nhưng lần này e rằng không gian càng trang trọng hơn. Nguyên Thiên Phục lẫn Giang Kỳ quay lại đối mặt với nhau. Dưới ánh trăng rằm đêm trung thu thấy rõ trên thân ảnh của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục xuất hiện một vệt đỏ ngay vùng chấn tâm. Máu đang tiếp tục rỉ ra, nhưng tuyệt nhiên thần sắc của y vẫn không biểu cảm gì.

Bên đây ống tay áo của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ cũng xẻ dọc một đường dài.

Nguyên Thiên Phục thở hắt ra một tiếng, ôn tồn nói:

- Tại hạ đã nhận lại của các hạ nửa chiêu kiếm.

- Nửa chiêu thì chưa thể lấy mạng được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ từ từ tra thanh Quỷ Kiếm vào vỏ. Y vừa tra vừa nói:

- Mười tám năm Giang Kỳ luyện kiếm cũng chỉ hơn được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục nửa chiêu. Nửa chiêu kiếm hôm nay chẳng đủ trả lại khoảng thời gian mà Giang Kỳ này bỏ ra.

Nguyên Thiên Phục quấn lại dây lụa bọc lưỡi Tàn Hồn Đao. Y vừa quấn dây lụa vừa nói:

- Nhưng cuộc tái kiến hôm nay các hạ là người thắng chứ không phải là kẻ thua như mười tám năm trước đây.

Giang Kỳ cười khảy rồi nói:

- Cuộc tái kiến này, Giang Kỳ ta không thể là người thua như cách đây mười tám năm.

Nếu trước đây, Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ là kẻ thua cuộc nên phải nhường Triều Thi Thi cho Nguyên Thiên Phục, thì hôm nay ta là kẻ thắng để có được cái thần và cái hồn của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ.

- Các hạ được cái hồn của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ, và được cả tâm huyết mười tám năm của tại hạ. Cuối cùng các hạ cũng trả được nửa chiêu đao trước đây của ta.

Thiên Phục nói xong, ôm quyền xá Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ:

- Có cơ hội chúng ta sẽ còn gặp lại.

Nhận cái xá của Nguyên Thiên Phục, nhưng Giang Kỳ vẫn đứng bất động thờ ơ.

Khi Thiên Phục quay bước bỏ đi, Giang Kỳ nhìn theo sau lưng, lẩm nhẩm nói:

- Mười tám năm mà Giang Kỳ chỉ hơn Nguyên Thiên Phục đúng nửa chiêu Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Y nói xong, buông một tiếng thở dài não ruột.

Nguyên Thiên Phục đã mất dạng hẳn rồi mà Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ vẫn còn đứng sừng sững trong ánh trăng đêm. Y đứng lâu như thế một lúc lâu bất chợt rùng mình, ho khan vài tiếng rồi ói luôn một bụm máu.

Giang Kỳ chùi máu đọng trên hai mép, mới quay lại hòn giả sơn lấy bức di thư da dê và pho tượng

kim thân La Hán. Y nhìn hòn giả sơn chằm chằm. Khuôn mặt của y sa sầm xuống như để hồi tưởng lại những kỷ niệm mà y đã trải qua tại chốn này.

Trong cảnh quang tĩnh lặng đó Giang Kỳ như một kẻ cô đơn, trơ trọi. Bất giác Giang Kỳ lấy một khúc gỗ rồi thản nhiên khắc thành bức tượng thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.

Y khắc quá nhanh, chỉ trong khoảng khắc đã hoàn thành pho tượng Triều Thi Thi.

Giang Kỳ đặt pho tượng lên hòn giả sơn. Y vừa làm xong một công việc đã trở thành thói quen không thể bỏ được, thì bất thình lình xuất hiện những người phi thân tới đứng thành hàng sau lưng Giang Kỳ.

Sự xuất hiện của những người đó Giang Kỳ đều phát hiện, nhưng y không màng quay lại mà chỉ chăm chăm nhìn pho tượng gỗ vừa đặt trên đỉnh hòn giả sơn.

Một lão nhân đầu tóc bạc phơ đi cùng với vị trung phụ nhan sắc mỹ miều bước tới hai bộ:

- Giang Kỳ.

Giang Kỳ thờ ơ nói:

- Ai vừa gọi tên ta đó?

Giang Kỳ vừa nói vừa quay lại. Vừa đối nhãn với lão nhân và trung phụ mỹ miều, đôi chân mày của Giang Kỳ thoạt cau hẳn lại. Lão nhân vận trường bào bằng gấm thêu đôi lưỡng xà trước ngực lên tiếng:

- Ngươi nhận ra lão phu chứ?

- Giáo chủ Thần Long giáo Tiêu Khắc sao Giang mỗ có thể không biết chứ?

- Ngươi biết lão phu rồi, thế có biết mục đích của lão phu không?

- Pho tượng kim thân La Hán của Giang mỗ?

- Không sai.

Thần Long giáo chủ quan sát Giang Kỳ từ đầu đến chân, vuốt chòm râu bạc nói:

- Nếu lúc này có Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì lão phu không dám làm kinh động đến Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ trong lúc ngươi đang suy tư về kẻ tri kỷ, nhưng rất tiếc lão phu phải phá vỡ những suy nghĩ của ngươi.

- Nguyên Thiên Phục khiến các ngươi sợ hãi à?

Trung phụ đáp lời Giang Kỳ:

- Hai vẫn đối phó khó hơn một.

- Phu nhân nói đúng với suy nghĩ của những kẻ bình thường, nhưng lại hoàn toàn sai với Giang Kỳ. Dù cho Nguyên Thiên Phục có ở đây thì Thiên Phục vẫn là Thiên Phục, còn Giang Kỳ vẫn là Giang Kỳ.

Giáo chủ Thần Long giáo giũ hai ống tay áo, lớn giọng nói:

- Không nhiều lời nữa. Lão phu cho ngươi một cơ hội.

Giang Kỳ nhướn mày:

- Cơ hội gì?

- Nếu ngươi chịu giao pho tượng kim thân La Hán cho lão phu thì ngươi có thể rời khỏi đây mà không một ai làm khó dễ gì ngươi cả.

- Thế ư?

Giang Kỳ dứt lời, ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của y như tiếng nói chế giễu Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc.

Cắt tràng tiếu ngạo đó, Giang Kỳ từ tốn nói:

- Thần Long giáo chủ có thể đoạt được pho tượng kim thân La Hán của ta hay sao? Nếu Thần Long giáo đoạt được báu vật trong tay Giang mỗ thì Giang mỗ đâu còn là Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

- Ngươi nói rất đúng, nhưng hôm nay thì không như ngươi nói đâu. Bởi trước khi ngươi và Nguyên Thiên Phục giao thủ so tài với nhau thì lão phu đã sắp xếp trước rồi.

Giang Kỳ nhún vai:

- Lão sắp xếp như thế nào?

- Chung quanh đây lão phu đã cho hạ độc và chỉ chờ cuộc giao thủ giữa ngươi và Nguyên Thiên Phục kết thúc là tới phần lão phu.

- Lão đã hạ độc rồi ư? Giang mỗ có nghe thiên hạ truyền tụng chất độc của Thần Long giáo vô cùng lợi hại. Nó không mùi không sắc và có thể xâm nhập vào nội thể bằng mọi cách.

- Ngươi tin chứ?

Giang Kỳ gật đầu:

- Giang mỗ tin.

- Thế thì sao ngươi còn chưa chịu giao pho tượng kim thân La Hán cho lão phu?

- Rất tiếc chất độc của Thần Long giáo chủ chưa làm gì được Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chính vì thế giáo chủ muốn đoạt pho tượng kim thân La Hán của Gang mỗ e phải dụng tới chân võ học của giáo chủ.

- Ngươi thật là cao ngạo.

Cười khảy một tiếng, Giang Kỳ nói:

- Đừng nghĩ Giang mỗ cao ngạo, mà hãy tự cho các ngươi không có bản lĩnh để đoạt báu vật trong tay Giang mỗ.

Giang Kỳ vừa dứt lời thì thêm hàng loạt những cao thủ xuất hiện. Bọn cao thủ này đều vận bạch y bó chẽn, đầu đội mũ trùm kín chỉ chừa hai mắt.

Liền theo sau bọn cao thủ vận quái phục kia là một trung nhân vận trường bào, tóc bỏ rủ, hai mắt sáng ngời chứng tỏ một nội lực siêu phàm.

Trung nhân vừa xuất hiện có một dung diện thật kỳ lạ. Khuôn mặt dài ngoằng, cùng chiếc miệng rộng quá khổ, chân mày xếch ngược, thể hiện những nét không cân đối kỳ dị. Y chấp tay sau lưng bước đến bên Thần Long giáo chủ:

- Câu Hồn bang nếu được Thần Long giáo chủ cho dự phần thì xin được tiếp một tay.

Giáo chủ Thần Long Tiêu Khắc nhìn lại Câu Hồn bang chủ:

- Tạ bang chủ cũng thích pho tượng kim thân La Hán của Giang Kỳ à?

Tạ Ưng Long nhún vai:

- Thập nhị kim tượng có tổng cộng mười hai chiếc. Có đủ mười hai cái mới có thể tìm được bí mật, còn chỉ có một thì cũng vô ích thôi. Tuy nhiên trên mỗi pho tượng kim thân La Hán đều có khắc khẩu quyết luyện công cực kỳ lợi hại nên ai cũng muốn có. Ngay như Đoạt Hồn Quỷ Kiếm cũng có đặng một chiếc, mặc dù kiếm pháp của Giang các hạ đã thuộc hàng siêu hóa vô song.

Tạ Ưng Long xoa tay nói tiếp:

- Tuy nhiên cuộc hội diện hôm nay, Câu Hồn bang không có ý tranh đoạt pho tượng kim thân La Hán với Thần Long giáo.

Tiêu Khắc nheo mày:

- Chỉ có mỗi một pho tượng kim thân La Hán thôi, làm sao chia phần được?

Tạ Ưng Long chỉ Giang Kỳ:

- Trong người y ngoài pho tượng kim thân La Hán ra còn một thứ nữa. Bổn bang chủ cần món đó.

Tiêu Khắc nhướn mày:

- Y còn cái gì nữa?

Giang Kỳ đáp lời thay Tạ Ưng Long:

- Bức di thư bằng da dê của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Có đúng như vậy không Tạ bang chủ?

Tạ Ưng Long buông một tiếng cụt lủn:

- Không sai.

Giang Kỳ gật đầu:

- Cả hai thứ đó đều ở trong người Giang mỗ, thế thì ai là kẻ đến đoạt chúng đây?

Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc nhìn bang chủ Câu Hồn bang Tạ Ưng Long:

- Bang chủ, thế nào?

Tạ Ưng Long chưa kịp đáp lời thì chợt thấy Giang Kỳ thoạt rùng mình.

Ưn Long reo lên:

- Hắn đã bị Tàn Hồn Ma Đao làm cho bị nội thương rồi.

Y quát bọn thuộc hạ đang trong bộ lốt quái dị:

- Tất cả xông vào.

Mệnh lệnh đã được Tạ Ưng Long ban ra liền được bọn cao thủ Câu Hồn bang hưởng ứng.

Hai mươi gã Câu Hồn bang phi thân lao tới Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chúng như bầy sói hoang ngỡ Giang Kỳ là một miếng mồi ngon.

Ánh kiếm xanh rờn xuất hiện khi bọn cao thủ Câu Hồn bang nhập trận. Cả một vùng phạm vi chung quanh Giang Kỳ dầy đặc màn kiếm quang xanh rờn. Màn ảnh kiếm đó xuất hiện tạo ra một vòng lưới tử thần chỉ trong không đầy một tiếng thở ra rồi vụt tắt, nhưng hai mươi gã cao thủ Câu Hồn bang đã biến thành những thân ma bị bổ đôi từng khúc.

Giang Kỳ chỉ hơi lảo đảo một chút.

Tuyệt chiêu Quỷ Kiếm Đoạt Hồn của Giang Kỳ thi triển chỉ trong một khoảng khắc mà giết hai mươi mấy cao thủ Câu Hồn bang khiến cho Thần Long giáo chủ lẫn bang chủ Câu Hồn bang phải rúng động tận tâm can. Cả hai đứng sững sờ nhìn Giang Kỳ không chớp mắt.

Giang Kỳ tằng hắng nói:

- Đêm nay đã quá đủ để các ngươi thấy sự tàn khốc vô lượng của thanh Quỷ Kiếm. Nếu các ngươi có hứng thú thì đêm mai Giang mỗ sẽ đến tìm các ngươi.

Giang Kỳ vừa nói vừa bất thần trở kiếm chém xả vào pho tượng gỗ đặt trên hòn giả sơn.

Pho tượng bị chém đôi nhưng tuyệt nhiên lưỡi kiếm không hề chạm đến hòn đá giả sơn bên dưới pho tượng gỗ. Giang Kỳ không quay mặt lại mà lạnh nhạt nói:

- Trước khi muốn thực hiện ý định đoạt báu vật của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm thì phải nhìn chân võ học của mình, kẻo chẳng khác gì chữ tình của Giang mỗ.

Nói xong câu cảnh báo đầy chất giọng sát khí khủng bố, Giang Kỳ tra kiếm vào vỏ, thản nhiên bỏ đi trước những cặp mắt của Thần Long giáo chủ lẫn bang chủ Câu Hồn bang.

Thần Long giáo chủ đã có chuẩn bị từ trước bằng chất độc bổn môn vây quanh phạm vi này nhưng vẫn đứng trân trân nhìn Giang Kỳ, mặc dù vẫn biết Đoạt Hồn Quỷ Kiếm đã bị độc chất bổn môn thâm nhập vào nội thể.

Đến bang chủ Câu Hồn bang dù muốn dự phần nhưng lại thất thần sững sờ bởi cái chết của hai mươi gã thuộc nhân trong đội Câu Hồn Sứ Giả.

Lão nhìn theo sau lưng Giang Kỳ, buột miệng nói:

- Đúng là Quỷ Kiếm... Quỷ Kiếm mà.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0004

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 4 - Lãnh Tâm Nhạt Tình

Nguồn: nhanmonquan

Ngồi trước tấm gương đồng bóng lộn, Nguyên Thiên Phục chằm chằm nhìn vào vết thương của mình qua tấm gương đó. Vùng chấn tâm tử huyệt của Tàn Hồn Ma Đao bị khoét một lỗ thủng vừa đúng một đốt ngón tay, nếu như vết thương do mũi Quỷ Kiếm tạo ra nhấn sâu thêm một đốt tay nữa thì tim của Nguyên Thiên Phục đã thủng rồi.

Máu vẫn rỉ ra từ vết thương, nhưng Tàn Hồn Ma Đao vẫn mặc nhiên để cho máu tươm thấm đỏ vùng ngực mình. Y lẩm nhẩm nói:

- Kiếm của Giang Kỳ đúng là vô tình.

Vừa thốt xong câu đó, Thiên Phục buông một tiếng thở dài.

Tiểu Ngọc bước vào thư phòng đến bên Thiên Phục. Nàng lo lắng nhìn vết thương của Nguyên Thiên Phục:

- Huynh để cho Tiểu Ngọc rửa vết thương cho huynh nhé?

Thiên Phục ngẩng lên nhìn nàng:

- Cô nương cứ làm giúp tại hạ.

Tiểu Ngọc quỳ xuống bên cạnh Thiên Phục, cẩn thận rửa vết thương trong khi Tàn Hồn Ma Đao vẫn không rời mắt khỏi chiếc gương đồng.

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Huynh có đau không?

- Không.

- Muội rắc thuốc trị thương cho huynh nhé?

Thiên Phục lắc đầu:

- Nàng nhìn xem vết thương của ta có gì lạ không?

Tiểu Ngọc chăm chú quan sát vết thương của Thiên Phục rồi nhìn y nói:

- Quanh vết thương có máu bầm đen.

Thiên Phục lắc đầu:

- Ta không tin. Nàng nhìn lại một lần nữa xem?

Tiểu Ngọc nhìn lại một lần nữa rồi ngẩng lên nói:

- Muội nói thật đó, hình như vết thương của huynh có độc.

Thiên Phục cau mày:

- Tại sao lại như vậy được chứ? Chẳng lẽ trong thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ có tẩm độc? Chắc chắn là có độc.

Thiên Phục buông một tiếng thở dài. Y lắc đầu lẩm nhẩm nói:

- Ta không thể nào tin được, Giang Kỳ không bao giờ sử dụng độc. Giang Kỳ không bao giờ sử dụng độc. Dù có nằm mơ cũng không tin được.

Thiên Phục chỉ giá đèn:

- Nàng lấy dùm ta giá đèn.

Tiểu Ngọc vội vã bước đến bưng giá đèn có ba ngọn bạch lạp đang cháy đem đến cho Nguyên Thiên Phục.

Đón lấy chiếc giá đèn, Thiên Phục kê nó sát vào vết thương. Đôi chân mày của y thoạt cau lại:

- Hủy Cốt Vô Ảnh Độc. Độc môn của Thần Long giáo.

Y vừa nói vừa cong ngón trỏ điểm vào vùng vết thương. Từ vết thương máu đen trào ra bốc mùi tanh khó ngửi vô cùng. Tiểu Ngọc hối hả lau máu tràn ra ngoài vết thương.

Nguyên Thiên Phục thở dài nói:

- Kiếm của y đã vô tình rồi sao còn dụng đến độc Hủy Cốt Vô Ảnh của Thần Long giáo?

Vẻ mặt y bỗng trở nên tư lự vô cùng:

- Chẳng lẽ...

Nguyên Thiên Phục lại thở ra.

Tiểu Ngọc hỏi:

- Với vết thương này và chất độc Hủy Cốt Vô Ảnh, huynh có bị làm sao không?

Thiên Phục nhìn nàng:

- Ta có chết cũng được, nhưng lại đau khi nghĩ trong thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ có tẩm độc.

- Huynh sao có thể lường hết được tâm địa của con người.

Tiểu Ngọc sực nhớ ra điều gì đó, vội vàng đứng lên.

- Muội nhớ ra rồi.

Thiên Phục nhìn nàng.

Tiểu Ngọc nói:

- Trước đây có một lão nhân tự xưng là Thần Long giáo chủ gì đó có quá vãng Dạ Nguyệt Lâu. Lão nhân đó có tặng cho muội một viên giải bách độc. Để muội đi lấy cho huynh.

Thiên Phục thờ ơ hỏi Tiểu Ngọc:

- Ta sẽ nợ nàng sao?

Nàng lắc đầu:

- Không không, huynh không nợ gì muội đâu, chỉ tại muội mến phong độ và hào khí của huynh. Huynh đợi muội một chút nhé.

Tiểu Ngọc lẩn ra ngoài thư phòng, một lúc sau quay trở lại. Nàng nhìn Thiên Phục nói:

- Để muội cho huynh uống thuốc nhé.

Thiên Phục thờ ơ để nàng đặt viên thuốc giải dược vào miệng mình. Thiên Phục nhìn lại tấm gương đồng, bần thần nói:

- Dạ Nguyệt Lâu.

- Huynh nói gì vậy?

- Ta có quá nhiều kỷ niệm ở tòa lầu này.

Thiên Phục thở ra.

Tiểu Ngọc nói:

- Người kia là ai mà lại cố sát tử huynh chứ? Huynh và y có mối hận bất đội trời chung à?

Thiên Phục nhìn lại Tiểu Ngọc đang quỳ bên cạnh y:

- Nàng muốn hỏi ai?

- Kẻ đã để lại vết thương trên thân thể huynh. Cái người có tên là Giang Kỳ đó.

- Đừng hỏi ta điều đó trước khi ta rời khỏi Dạ Nguyệt Lâu.

Tiểu Ngọc sa sầm mặt:

- Huynh đi à?

- Ta không thể ở một chỗ. Đất trời Trung Nguyên mênh mông quá, mà ta lại quá cô độc và trơ trọi.

Thiên Phục đổi giọng thật từ tốn và ôn hòa:

- Tiểu Ngọc!

- Có muội!

- Ta muốn uống rượu và nghe nàng đàn.

Thiên Phục đứng lên, nắm tay Tiểu Ngọc dẫn lại chiếc đàn tranh đặt ngay bên cửa sổ.

Tiểu Ngọc bối rối nói:

- Huynh...

Thiên Phục ép nàng ngồi xuống bên chiếc đàn:

- Lý Ma Ma nói Tiểu Ngọc có thể thay thế Triều Thi Thi.

- Muội không thể sánh được với thiên hạ đệ nhất kỹ nữ. Hay huynh muốn nhìn muội để thấy lại

bóng người xưa?

Thiên Phục nhìn Tiểu Ngọc khẽ gật đầu.

Dung diện Tiểu Ngọc bất giác lộ những nét buồn ủ dột. Nàng nhìn xuống chiếc đàn tranh:

- Nếu như vậy, muội sẽ đàn cho huynh nghe, nhưng chắc chắn tiếng đàn của muội không thể so sánh với tiếng đàn của Triều Thi Thi.

- Nàng cứ đàn cho ta nghe. Đêm nay ta muốn quên thực tại để quay về với hoài kỷ.

Tiểu Ngọc nhìn Thiên Phục bằng ánh mắt đượm buồn. Những ngón tay mảnh mai thon thả của nàng đặt lên phím đàn. Tiếng réo rắt trầm bổng ngân lên trong âm hưởng của một tấu khúc mang đầy tâm sự thê lương của người chinh phụ.

Trong khi Tiểu Ngọc đàn thì Nguyên Thiên Phục không ngừng rót rượu ra chén để uống.

Gã uống rượu mà ngỡ như uống nước, không biết gã có nghe được tấu khúc mà Tiểu Ngọc đàn không.

Khi tiếng đàn ngưng bặt thì vò rượu năm cân cũng chẳng còn giọt nào ngoài số rượu mà Thiên Phục vừa rót ra chén.

Thiên Phục bưng chén rượu đến bên Tiểu Ngọc:

- Ta thưởng nàng một chén.

Tiểu Ngọc bẽn lẽn đón lấy chén rượu Thiên Phục trao. Nàng nhỏ giọng từ tốn nói:

- Tiểu Ngọc muốn uống cùng với huynh.

Thiên Phục gật đầu. Tiểu Ngọc nhấp một ngụm rượu đầy rồi trao qua tay Thiên Phục:

- Huynh cứ tưởng tượng đang đối ẩm với người trong hoài kỷ.

Thiên Phục lắc đầu:

- Đã là dĩ vãng thì ta chỉ nhớ chứ không sống với nó.

Thiên Phục dốc hết số rượu còn lại trong chén vào miệng. Y uống xong nhìn Tiểu Ngọc bằng ánh mắt đa tình đầy phấn khích. Thiên Phục nắm tay Tiểu Ngọc, trầm giọng nói:

- Cái gì của ta thì phải thuộc về ta, còn những gì của người, ta chẳng màng tới.

Hai má Tiểu Ngọc thẹn đỏ. Nàng lí nhí nói:

- Muội không hiểu ý huynh.

- Ta chỉ có một cái thân nên rất quý cái thân của mình.

Thiên Phục vuốt ve bàn tay búp măng, thanh nhã của Tiểu Ngọc. Y vừa vuốt ve vừa nói:

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục không phải là một chính nhân quân tử. Nàng hiểu ý ta chứ?

- Dù huynh không phải là chính nhân quân tử thì Tiểu Ngọc cũng không nghĩ huynh là một đại ma đầu. Trong Dạ Nguyệt Lâu này chỉ có chủ nhân và người hầu phục.

Thiên Phục nâng cằm Tiểu Ngọc:

- Ta rất thích cái điều nàng vừa nói ra. Phải biết đối mặt với sự thật, để biết về bản thân mình.

Thiên Phục vừa nói vừa cởi chiếc áo choàng khoác hờ qua bờ vai Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thoáng bối rối bởi hành động của Tàn Hồn Ma Đao. Nàng muốn ghìm tay y lại nhưng ý niệm đó chỉ nẩy sinh mà không thể biến thành hành động được.

Khuôn mặt khôi ngô, anh tuấn, cùng ánh mắt đa tình của Nguyên Thiên Phục như khiến lấy mọi suy tưởng và hành động của Tiểu Ngọc. Chúng bắt nàng phải thuần phục.

Tiểu Ngọc khẽ nói:

- Huynh...

- Đừng nói nhiều...

Tiểu Ngọc bặm môi nhìn xuống. Nàng không hiểu sao mình lại thụ động, và chỉ biết có mỗi giác cảm là run rẩy bởi sự mơn trớn vuốt ve của Thiên Phục.

Khi Thiên Phục cởi nốt tất cả những xiêm y của nàng, Tiểu Ngọc những muốn co người lại, nhưng ngược lại ý tưởng đó thì lại muốn rút vào vòng tay của người tình.

Thiên Phục bế nàng lên, đưa đến tràng kỷ. Một thứ tình cảm thôi thúc dội vào nội tâm Tiểu Ngọc, khiến đôi tay trắng nõn nà của nàng vòng qua bá lấy cổ Thiên Phục.

Những thớ thịt trên người nàng run khẽ theo những cảm giác mơ hồ, mênh mang mà từ trước đến giờ Tiểu Ngọc chưa bao giờ có được.

Thiên Phục đặt nàng nằm xuống tràng kỷ. Bất giác Tiểu Ngọc kéo ghịt xuống, dí miệng vào tai

Thiên Phục:

- Huynh... Muội nói ra chắc huynh không tin.

- Nàng muốn nói với ta điều gì?

- Muội... muội mặc dù là kỹ nữ Dạ Nguyệt Lâu nhưng tuyệt nhiên chưa hề đụng đến nam nhân. Người đầu tiên chính là huynh.

Đôi chân mày của Thiên Phục thoạt cau lại. Y lưỡng lự một lúc rồi hỏi lại Tiểu Ngọc:

- Nàng vẫn còn thanh nữ à?

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Muội nói thật đó. Chỉ tại vì muội không kìm chế được tình yêu của mình đối với huynh, nên quyết định trao thân cho huynh. Huynh đừng đối xử tệ với muội nghe?

Thiên Phục nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ngọc:

- Ta tin những gì nàng nói.

Hai hàng lệ rịn ra từ khóe mắt Tiểu Ngọc. Nàng thủ thỉ:

- Muội yêu huynh nhiều lắm!

Nàng vừa nói vừa toan kéo Thiên Phục ép sát vào người mình, nhưng Tàn Hồn Ma Đao đã kịp gỡ đôi bàn tay trắng nõn của Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thoáng một chút ngỡ ngàng với hành động của Nguyên Thiên Phục. Nàng muốn nói gì đó nhưng cổ họng như có vật gì chẹn cứng không thốt được nên lời.

Thiên Phục trở bộ bước lại cây đàn tranh lấy xiêm y của Tiểu Ngọc. Y quay trở lại bên tràng kỷ, với bộ mặt lạnh nhạt đến độ vô tâm vô hồn, định ánh mắt vào mặt Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc buột miệng nói:

- Đại ca...

Thiên Phục quẳng bộ xiêm y lên người Tiểu Ngọc, thờ ơ nói:

- Vận y trang lại và đi đi!

Tiểu Ngọc thẹn đến đỏ mặt:

- Huynh...

Thiên Phục khoát tay:

- Ta chẳng muốn vay và cũng không muốn trả.

Tiểu Ngọc giận đến biến đổi sắc mặt từ màu đỏ thẹn thùng qua tím tái vì giận và tức.

Nàng rít lên:

- Tất cả những gì của một thanh nữ, ngươi đều thấy, thế mà ngươi vẫn làm nhục Tiểu Ngọc.

- Thiên Phục không muốn vay mà thôi.

Y quay mặt nhìn về phía chiếc đàn tranh, lạnh nhạt nói:

- Đi đi, cuộc đời của Tàn Hồn Ma Đao không phải chỉ biết vay và biết trả.

Tiểu Ngọc bặm môi, vận lại y trang. Nàng nhìn sau lưng Thiên Phục, nói:

- Thiên Phục, ngươi tự mãn lắm. Tiểu Ngọc này tiếc đã tặng thuốc giải Hủy Cốt Tán cho ngươi.

Thiên Phục nhún vai quay lại nhìn Tiểu Ngọc:

- Đừng tự trách mình khi đã quyết định làm một việc gì đó.

Tiểu Ngọc rít lên:

- Cái nợ hôm nay cho dù ngươi không muốn vay, cũng chẳng muốn trả, nhưng nhất định một ngày nào đó, Tiểu Ngọc sẽ bắt ngươi phải trả. Trả gấp trăm ngàn lần như hôm nay đó.

- Nàng đã nói hết ý của mình rồi chứ?

- Ta chẳng còn gì để nói với ngươi nữa.

- Thế sao còn chưa đi?

Tiểu Ngọc nhìn Thiên Phục một lần nữa với ánh mắt ngập tràn uất hận. Nàng thở hắt ra một tiếng, rồi trở bộ quay lưng bỏ đi ra khỏi thư phòng.

Tiểu Ngọc đi rồi, Thiên Phục mới bước lại tràng kỷ vận lại trường thư sinh. Y bước đến tấm gương đồng soi mặt mình vào gương.

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Ngươi đó phải không?

Có tiếng binh khí rít gió ngay phía sau gáy, nhưng Nguyên Thiên Phục không hề quay lại, mà chỉ dùng mỗi một động tác vô cùng đơn giản, lật tay ra phía sau thộp lấy một vật gì đó.

Động tác của y trông thật đơn giản nhưng lại vô cùng chính xác đã thộp được một ngọn phi tiêu. Trên ngọn phi tiêu có đính một phong thư. Y bình thản mở phong thư. Trong phong thư chỉ mỗi một hình vẽ ngọn bạch lạp leo lét.

Không biết hình vẽ trong thư kia có ý nghĩa gì nhưng đôi chân mày lưỡi kiếm của Nguyên Thiên Phục thoạt cau hẳn lại. Những nét bồn chồn lộ ra trên khuôn mặt anh tuấn trầm cảm vốn chẳng bao giờ biểu lộ cảm xúc gì.

Thiên Phục đứng lên bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài hoa viên. Trong hoa viên thật là tĩnh lặng, có thể nghe được tiếng lá cây cọ vào nhau. Thiên Phục đứng mãi bên cửa sổ cho đến khi ánh bình minh nhập nhòa ửng hiện bên chân trời hướng đông.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0005

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 5 - Tây Hạ Quận Chúa

Nguồn: nhanmonquan

Đặt chén rượu xuống bàn, Thế Kiệt nói với Cáp Nhật Hồng:

- Tại hạ không thể uống nhiều hơn được nữa. Tại hạ kiếu từ, đa tạ cô nương đã bồi tiếp.

Nhật Hồng nhướng mày nhìn theo Thế Kiệt:

- Sao? Công tử đã muốn đi rồi à?

- Tại hạ phải đi.

- Nhật Hồng không giữ chân công tử.

Thế Kiệt đứng lên ôm quyền xá:

- Cô nương bảo trọng!

- Công tử là người đáng bảo trọng hơn.

Thế Kiệt toan trở bộ bỏ đi thì Nhật Hồng gọi giật chàng lại:

- Lệnh công tử.

Thế Kiệt quay lại:

- Cô nương có điều chi chỉ giáo?

Nhật Hồng nheo mày suy nghĩ rồi hỏi Thế Kiệt:

- Trong tửu điếm này chẳng có ai ngoài tôi và Lệnh công tử. Tôi có một điều thắc mắc mong công tử giải đáp.

- Tại hạ sợ kiến văn không được như cô nương nghĩ.

- Hê! Đây là thắc mắc của tôi về công tử mà.

- Nếu là của tại hạ thì tại hạ sẽ giải đáp cho cô biết.

Nhật Hồng gật đầu bước đến bên Thế Kiệt:

- Tôi thắc mắc, Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ là sư phụ của Lệnh công tử. Kiếm pháp của lão có thể nói là có một không hai ở Trung Nguyên. Thế sao Lệnh công tử lại chẳng biết chút kiếm pháp nào? Tôi càng nghĩ càng thấy lạ vô cùng.

- Nếu cô nương hỏi tại hạ về điều đó thì rất dễ hiểu. Sư phụ chưa truyền kiếm pháp tâm huyết của người cho tại hạ bởi lẽ người thấy ở tại hạ chưa có căn cơ để hàm thụ võ công của người.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Không thể nói như vậy được. Nếu nói công tử là kẻ không có căn cơ thì trên giang hồ đâu còn ai có căn cơ để luyện võ chứ. Công tử cam tâm làm đệ tử của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, tất chấp nhận những kẻ thù của Giang Kỳ lão tiền bối, thế mà lão lại không truyền thụ kiếm pháp cho công tử hộ thân.

Nàng thở dài nói tiếp:

- Điều đó chẳng khác nào lão đã gán án tử lên cái mạng của công tử mà không nói ra.

Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ có quá nhiều kẻ thù, Lệnh công tử không biết sống chết giờ nào bởi kẻ thù của sư phụ.

Thế Kiệt mỉm cười:

- Tại hạ có chết vì sư phụ cũng không có điều gì oán trách hay tiếc thương sinh mạng mình.

- Giang Kỳ không truyền thụ kiếm pháp mà công tử nặng tình như vậy à?

- Nếu tại hạ không có người thì không thể đứng trước mặt cô nương. Tại hạ cáo từ!

Thế Kiệt quay lưng bỏ đi, Nhật Hồng nhìn theo sau lưng chàng. Nàng có cảm tưởng mình rất gần gũi với Thế Kiệt, dù hai người chỉ hội diện với nhau lần đầu.

Thế Kiệt bước tới cửa tửu quán thì chạm mặt với một công tử có thân hình hộ pháp, núc ních mỡ. Vòng bụng của gã có lẽ phải hai giang tay, bản thủ no tròn, và hai má thì chảy xệ xuống trông chẳng khác gì nọng heo.

Cái thân hộ pháp của gã đứng chắn hết cả lối đi. Với khuôn mặt khinh khỉnh, gã chống nạnh, nhướng mày nói:

- Ngươi còn không biết tránh đường cho Vương Sắc Toàn này à?

Khi gã nói hai gò má chảy xệ, nhảy múa trông thật là nực cười. Chính hai gò má đẫy đà nhún nhảy của gã bắt Cáp Nhật Hồng phải bật cười thành tiếng.

Tiếng cười của nàng nghe thật thanh tao, dội đến tai Vương Sắc Toàn. Vừa nghe tiếng cười của Nhật Hồng, Vương Sắc Toàn liên vung thoi quyền vỗ tới vùng thượng đẳng của Thế Kiệt.

Thế Kiệt vốn không có võ công lại không có ý phòng bị nên hứng trọn thoi quyền của Sắc Toàn.

Binh...

Chàng lảo đảo thối lui năm bộ mới trụ được.

Vương Sắc Toàn khệnh khạng bước vào tửu quán. Theo sau y là bốn gã đại hán vận võ phục thắt lưng đỏ, tay lăm lăm khoái đao, vẽ mặt lầm lì trông vô cùng hung tợn.

Sắc Toàn vênh mặt nói:

- Ai vừa mới cười đó?

Mặc dù Sắc Toàn thừa biết tràng tiếu ngạo vừa rồi do Nhật Hồng phát ra, nhưng y vẫn hỏi. Y khệnh khạng bước tới trước mặt Cáp Nhật Hồng, nhỏ giọng thật từ tốn:

- Tiểu thư vừa mới cười?

Nhật Hồng nhìn Sắc Toàn. Nàng nghĩ thầm:

- "Gã công tử mập ú này chắc là một con lợn tái sinh biến thành người." Với ý nghĩ đó, hai cánh môi tươi thắm của nàng lại điểm thêm một nụ cười mỉm.

Sắc Toàn xoa tay:

- Tiểu thư thật là xinh đẹp, tiếng cười của tiểu thư như những viên ngọc lưu ly trong nhà tại hạ va vào nhau.

Y chắc lưỡi:

- Ước gì... Vương kim phủ có được một người như tiểu thư.

Nhật Hồng nhìn Sắc Toàn, nhún vai nói:

- Công tử nói Vương kim phủ là cái gì?

Sắc Toàn nhướng mày:

- Tiểu thư không biết Vương kim phủ à?

- Bổn cô nương chưa hề nghe đến cái tên Vương kim phủ nào cả.

Vương Sắc Toàn nhăn mày nhăn mặt, vừa xoa tay vừa giậm chân:

- Ở Hàm Thành này ai ai cũng đều biết Vương kim phủ của Vương gia, thế mà tiểu thư lại không biết.

- Vậy công tử nói cho tôi nghe xem Vương kim phủ có cái gì lạ mà ai cũng biết vậy, kẻo tôi lại nghĩ sai thì tội lỗi lắm.

Sắc Toàn xum xoe quanh nàng:

- Nếu nói về Vương kim phủ thì mọi người ở đây đều biết, đó là chốn đại gia cự phú nhất Hàm Thành. Trong Vương kim phủ có ngàn người hầu, có trăm hộ vệ, bạc vàng đếm cả năm cũng chưa hết. Trong Vương phủ có cả trăm phòng. Và... và...

- Và sao nữa?

Vương Sắc Toàn xoa má mình:

- Vương gia giàu có như vậy nhưng khốn nỗi chỉ có mỗi một người con trai là... là...

Nhật Hồng chỉ vào ngực Sắc Toàn:

- Là công tử?

Sắc Toàn gật đầu, hứng khởi nói:

- Tiểu thư nói rất đúng à. Vương phủ chỉ có mỗi mình Vương Sắc Toàn tôi mà thôi.

Nếu sau này lão nhân gia chết thì tất cả cơ ngơi của Vương kim phủ sẽ thuộc về Sắc Toàn này hết à.

- Vương công tử thật là tốt phước, được sinh ra trong lầu son gác tía. Thế công tử có thích lão nhân gia sớm quy tiên để sớm làm chủ nhân của Vương kim phủ không?

Sắc Toàn chặc lưỡi. Bất thình lình y đẩy Thế Kiệt qua bên:

- Ngươi đứng tránh xa tiểu thư này ra.

Nhật Hồng cau mày:

- Ấy... Lệnh công tử đây là huynh đài của tôi đó.

Sắc Toàn há hốc miệng:

- Hả...

Y hối hả ôm quyền, xum xoe với Thế Kiệt:

- Đại ca miễn thứ! Tiểu đệ vô ý quá. Nếu được thỉnh đại ca và muội muội đây về Vương Kim phủ, Sắc Toàn này sẽ khoản đãi trọng thể à.

Nhật Hồng sa sầm mặt:

- Vương kim phủ còn có lão nhân gia, công tử chưa hẳn đã là chủ nhân thì sao tôi và đại ca dám đến chốn cung son.

Sắc Toàn chắc lưỡi rồi nói:

- Ậy, tiểu thư không biết đó thôi, chứ cách đây không lâu lão nhân gia đã trúng phong hàn, bịnh trí mạng. Lần đó tưởng đâu lão đi tiêu rồi, không ngờ lại gặp được thần y diệu thủ Kỳ Thân Lộc mới thoát chết đó.

- Vương lão nhân gia không chết chắc Vương công tử buồn lắm phải không?

- Vương Sắc Toàn gật đầu:

- Buồn chứ! Nếu lão không gặp diệu thủ thần y thì giờ đây...

Sắc Toàn vỗ vào ngực mình:

-... bổn công tử đã là chủ nhân chính thức của Vương kim phủ rồi.

- Công tử có tiếc không?

Sắc Toàn gật đầu:

- Tiếc chứ. Không biết chừng nào lão nhân gia mới trúng phong hàn nữa đây.

Nhật Hồng chặc lưỡi, rồi nói:

- Nếu Vương công tử không nói ra cái lẽ nổi tiếng của Vương kim phủ thì tôi đã nghĩ khác rồi.

Sắc Toàn nhướng mày:

- Tiểu thư nghĩ sao? Tiểu thư chắc lại nghĩ Sắc Toàn này tầm thường như đám khố rách áo ôm ở Hàm Thành?

Nhật Hồng khoát tay:

- Không, ta đâu dám so sánh Vương công tử với hạng thảo dân khố rách áo ôm.

- Có vậy chứ.

- Ta lại nghĩ khác kia.

- Tiểu thư nghĩ như thế nào?

Vương Sắc Toàn vừa hỏi vừa xoa tay, vẻ cầu thân với Nhật Hồng. Y nói:

- Nếu tiểu thư có ý nghĩ tốt về Sắc Toàn thì Vương kim phủ sẵn sàng rộng cửa đón tiểu thư và vị đại ca đây về ở. Tại hạ sẽ cho tiểu thư mười nàng hầu, mười gian thư phòng, đầy đủ vật dụng, và vị đại ca đây trăm nén vàng để vui chơi khắp Hàm Thành.

Nhật Hồng mỉm cười:

- Vương công tử quá tốt, Nhật Hồng xin đa tạ hảo ý của công tử. Khốn nỗi tại ý nghĩ thầm kín trong đầu, nên cứ áy náy muốn nói mà không nói được.

- Ấy... ấy... Tiểu thư cứ nói, Sắc Toàn này xin thỉnh thị lời vàng lời ngọc của tiểu thư.

- Công tử nói vậy thì Nhật Hồng mạn phép nói ra ý nghĩ của mình. Nếu như đó là lời vàng lời ngọc thì Vương công tử hãy nhớ mãi nhé.

- Tất nhiên... tất nhiên. Làm sao Vương Sắc Toàn có thể quên được tiếng cười như ngọc lưu ly thoát ra từ hai cánh hoa hàm tiếu của giai nhân. Làm sao Vương Sắc Toàn có thể quên được lời vàng, lời ngọc của người chứ.

Sắc Toàn vừa nói vừa liếc mắt cầu tình. Cặp mắt him híp của y trông thật nực cười khi y làm dáng với Nhật Hồng.

Tằng hắng lấy giọng, Nhật Hồng ôn nhu nói:

- Vương kim phủ nổi tiếng tại đất Hàm Thành không chỉ ngoài sự giàu có, mà vì trong phủ còn có

một con lợn đi bằng hai chân.

- Con lợn đi bằng hai chân?

Vương Sắc Toàn lắc đầu:

- Lạ thật, trong Vương kim phủ có một con lợn đi bằng hai chân thế mà ta lại không biết.

Y quay lại bốn gã đại hán đứng sau lưng:

- Các người có bao giờ thấy con lợn đi bằng hai chân đó không?

Bốn gã gia nô cùng lắc đầu, giương mắt nhìn Sắc Toàn.

Nhật Hồng mỉm cười nói:

- Vương công tử hỏi họ chi bằng như không hỏi. Ngay cả công tử còn không biết thì họ làm sao biết được. Điều đó cũng rất dễ hiểu, bởi con lợn đi bằng hai chân là báu vật vô giá của lão nhân gia Vương Sâm, nên làm gì công tử biết được.

Sắc Toàn vỗ tay:

- Đúng rồi. Tiểu thư nói rất đúng. Lão già Vương Sâm nhất định còn giấu ta điều gì đó, nên mới cứ sống mãi. Thì ra lão giấu báu vật hai chân.

Nhật Hồng cố làm mặt trang trọng, nghiêm khắc nói:

- Công tử có thích báu vật đó không?

- Thích chứ!

- Nếu như công tử thích, ta có cách chỉ cho người đoạt được báu vật từ tay lão nhân gia.

Vương Sắc Toàn xum xoe hẳn lên:

- Tiểu thư chỉ cho tại hạ coi.

Nàng xoa tay, nheo mày tỏ lộ như đang suy nghĩ, rồi ngẩng mặt nhìn thẳng vào mặt Vương Sắc Toàn:

- Trước hết công tử phải tìm một tấm gương đồng thật lớn đem đến thư phòng của công tử. Mỗi ngày nhìn vào gương mười lần tất sẽ thất con lợn báu vật đi bằng hai chân.

Sắc Toàn gật gù rồi quay lại bốn gã gia nô đại lực:

- Các ngươi nghe tiểu thư nói rồi chứ? Mau đi tìm cho ta một tấm gương đồng thật to đưa về thư phòng của ta.

Bốn gã đại lực gia nô đồng loạt xá Vương Sắc Toàn, xướng lên:

- Chúng tôi sẽ mang tấm gương đồng kia về cho đại nhân.

- Tốt lắm.

Bốn gã gia nô đại lực vừa quay lưng bước đi thì Sắc Toàn gọi giật lại:

- Khoan đã.

Bốn gã gia nô đại lực quay ngoắt lại nói:

- Chủ nhân còn sai bảo điều chi à?

Sắc Toàn khoát tay:

- Để ta nghĩ xem. Đặt tấm gương đồng trong thư phòng, ngày soi gương mười lần sẽ thấy được con lợn đi bằng hai chân.

Y vừa lẩm nhẩm nói vừa nghiêng đầu tỏ vẻ tư lự. Bất chợt Sắc Toàn nhìn Cáp Nhật Hồng. Y chỉ vào ngực mình, ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Tiểu thư ám chỉ Vương Sắc Toàn này là con... con lợn đi bằng hai chân?

Nhật Hồng khoát tay:

- Hê, công tử sao lại nói ta ám chỉ người. Thật ra thì công tử rất giống con lợn đó thôi.

Sắc Toàn há hốc miệng. Y giận đến biến sắc, rít lên bằng giọng phẫn nộ cùng cực:

- Nha đầu này dám hỗn láo với bổn công tử. Dám cho bổn công tử là con lợn đi bằng hai chân.

Y chỉ Nhật Hồng:

- Bổn công tử sẽ bắt ngươi về Vương kim phủ vùi hoa dập liễu rồi khảo tra cho hả cơn giận của ta.

Sắc Toàn vừa nói vừa dịch tấm thân nặng nề xông tới Cáp Nhật Hồng. Hai tay của y giang rộng toan ôm lấy nàng. Cáp Nhật Hồng cười khảy một tiếng, tung luôn một ngọn cước đá thóc vào bụng Sắc Toàn.

Bốp...

Hứng trọn cước pháp của Cáp Nhật Hồng, Sắc Toàn khụm người xuống, thối lui bốn bộ, rồi ngồi bệt xuống đất. Y rên lên:

- Ối trời ơi! Nha đầu dám đá đau Vương công tử. Ối trời ơi! Vương công tử đau quá nè trời. Người đâu, bắt lấy nha đầu cho ta.

Bốn gã gia nô đại lực vừa nghe lệnh liền xông tới Cáp Nhật Hồng, nhưng cả bốn tên chưa kịp xuất thủ áp chế nàng thì từ bên ngoài tửu quán một lão bà râu tóc bạc phơ vận hồng y với khinh thuật vô cùng cao minh lướt vào. Lão bà vừa xuất hiện đã thi triển cách không chỉ tống ra những đạo khí, điểm vào huyệt đạo của những tên gia nô đại lực.

Thủ pháp của bà nhanh không thể tưởng và cực kỳ chính xác. Không đầy một cái chớp mắt mà bốn gã gia nô đại lực đã bị điểm vào tĩnh huyệt, không sao cử động được. Lão bà loại bỏ xong bốn tên gia nô đại lực của Vương Sắc Toàn, liền quay lại Cáp Nhật Hồng kính cẩn thi lễ:

- Quận chúa có sao không?

- Đệ tử đã nói với sư gia rồi, vào Trung Nguyên đừng gọi đệ tử là quận chúa. Sư gia cứ gọi thế thì mai đây tất cả mọi người ở Trung thổ này sẽ biết đệ tử hết, đâu còn đi lại được nữa.

- Kha Giã Na này biết lỗi... biết lỗi.

Nhật Hồng nhướng mày nhăn nhó:

- Sư gia đừng trách cứ mình mãi mà.

Kha Giã Na gật đầu. Bà ta nhìn bọn đại hán gia nô, gằn giọng nói:

- Chủ nhân định xử trí bọn này như thế nào? Theo luật định họ đã mạo phạm đến chủ nhân thì phải xử tội chết.

Bốn gã gia nô biến sắc, rống lên:

- Đừng giết chúng tôi!

Cáp Nhật Hồng nhìn bốn gã gia nô đại lực, trang trọng nói:

- Hôm nay bổn cô nương tạm tha cho các ngươi một lần. Nếu lần sau bổn cô nương biết các ngươi ỷ mạnh hiếp yếu thì cái mạng của các ngươi khó mà giữ được đó.

Nhật Hồng quay lại Kha Giã Na:

- Sư gia cho họ đi.

Kha Giã Na gật đầu, phủi ống tay áo trường y. Một đạo kình từ trong tay áo của Kha Giã Na thoát ra cuốn lấy bốn gã đại hán của Vương kim phủ quẳng ra ngoài tửu điếm.

Nhật Hồng nhìn lại Vương Sắc Toàn.

Vừa chạm vào ánh mắt khe khắt của Cáp Nhật Hồng, Vương Sắc Toàn bủn rủn cả tứ chi.

Y muốn cất lời van xin, tha mạng nhưng không nổi, chiếc lưỡi như thụt cả vào trong cổ vì sự sợ hãi tột cùng.

Nhật Hồng hất mặt nói:

- Vương công tử hồi nãy đòi bắt bổn cô nương về Vương phủ, vùi hoa dập liễu rồi khảo tra...

Sắc Toàn nghe nàng nói mà hồn siêu phách lạc. Y cố lắm mới có thể dập đầu xuống sàn gạch tửu quán. Sắc Toàn vừa dập đầu vừa nói:

- Xin tha mạng, xin đừng giết tôi. Tôi thề sẽ ăn năn hối lỗi.

Kha Giã Na tức giận quát:

- Ngươi đúng là một kẻ hỗn láo, phải lấy mạng ngươi mới được.

Nghe Kha Giã Na nói, Sắc Toàn nằm bẹp luôn xuống sàn tửu quán ngất lịm.

Kha Giã Na cau mày toan vỗ một chưởng vào đầu Sắc Toàn thì Nhật Hồng đã cản lại:

- Sư gia dừng tay.

Kha Giã Na lườm Sắc Toàn:

- Gã này thật trơ trẽn.

- Y là con lợn mà, gia sư bẩn tay làm gì.

Nàng nhìn lại Lệnh Thế Kiệt:

- Lệnh huynh có sao không?

- Tại hạ không sao.

Nhật Hồng thở ra nói:

- Nếu Lệnh huynh không nệ hà thì ta sẽ cho gia sư theo hộ vệ huynh.

Thế Kiệt ôm quyền xá Nhật Hồng và Kha Giã Na:

- Đa tạ thịnh tâm của quận chúa, nhưng tại hạ đã có sư phụ là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, không một ai dám gây sự với tại hạ đâu. Tại hạ cáo từ. Có cơ hội, tại hạ sẽ gặp lại quận chúa.

- Lệnh huynh bảo trọng.

- Quận chúa bảo trọng Một lần nữa Thế Kiệt ôm quyền xá Nhật Hồng và Kha Giã Na. Hai người cũng đáp lễ lại chàng. Khi Thế Kiệt đi rồi, Cáp Nhật Hồng buông một tiếng thở dài. Nàng quay lại Kha Giã Na:

- Sư phụ thấy Lệnh huynhh như thế nào?

- Ơ... Vẻ bề ngoài thì rất khôi ngô anh tuấn. Ngôn phong lại đĩnh đạc. Người này đáng mặt tu mi nam tử.

Nhật Hồng mỉm cười liếc Kha Giã Na:

- Sư gia nói thật tâm hay chỉ nói cho có nói thôi?

- Ơ... Thì ta nghĩ sao nói vậy đấy mà.

- Nếu sau này Lệnh huynh có cần nhờ đến sự hỗ trợ của sư gia, mong sư gia hãy giúp đỡ cho Lệnh huynh.

- Quận chúa nói sao lạ vậy. Lệnh công tử là đệ tử chân truyền của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, một kiếm thủ vô địch cõi Trung Nguyên thì sao cần nhờ đến chúng ta. Huống chi mục đích của ta và quận chúa vào Trung thổ lần này có liên quan đến Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

- Ta không cần biết sau này ra sao. Nhưng hiện tại Lệnh huynh mặc dù mang danh nghĩa là đệ tử của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ nhưng tuyệt nhiên chẳng có chút võ công nào. Do đó ta mới nhờ đến sư gia hỗ trợ cho chàng.

Kha Giã Na nhìn Nhật Hồng mỉm cười:

- Quận chúa đã...

Kha Giã Na cắt lời không nói hết ý, nhưng Cáp Nhật Hồng như đọc được ý niệm trong đầu Kha Giã Na nên hai má ửng hồng e thẹn.

Nàng lí nhí nói:

- Ta chỉ sợ cho tính mạng của Lệnh huynh.

Nàng nói xong trở bước ra ngoài tửu quán. Kha Giã Na theo chân nàng. Bà đi ngang chỗ Vương Sắc Toàn đang nằm chết lịm, thuận chân đá gã một cái:

- Ngươi đúng là con lợn vô dụng, nên cái mạng của ngươi không được quận chúa để tâm đến.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0006

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 6 - Giang Hồ Hiểm Ác

Nguồn: nhanmonquan

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ chống kiếm nhìn lên vầng trăng đang khuất dần để nhường khoảng không gian mênh mông trên bầu trời cho ánh bình minh. Y buông một tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Mười tám năm luyện kiếm, cũng chỉ có thể hơn gã nửa chiêu kiếm. Cái giá mà ta phải trả cho nửa chiêu kiếm này quá đắt... quá đắt.

Thế Kiệt từ trong ngôi cổ miếu bước ra. Chàng tiến đến trước mặt Giang Kỳ:

- Sư phụ, con đã nấu nước pha trà cho người.

Nhìn Thế Kiệt, Giang Kỳ nói:

- Không có thời gian uống trà đâu. Ta và ngươi rời khỏi đây càng sớm càng tốt để trở về Ác Nhân Cốc.

- Con đã chuẩn bị xong.

Thế Kiệt trở bước quay vào trong cổ miếu, khoác vội túi hành lý lên vai bước ra ngoài.

Chàng chợt thấy Giang Kỳ thoạt rùng mình rồi ói ra một bụm máu.

Thế Kiệt vội bước đến bên Giang Kỳ:

- Sư phụ, sư phụ có sao không?

Giang Kỳ lườm Thế Kiệt, buông một câu cụt lủn, nhạt nhẽo:

- Không sao.

Ngắm Thế Kiệt từ đầu đến chân, Giang Kỳ gật đầu nói:

- Xem ra ngươi cũng đã trở thành một đấng tu mi nam tử rồi. Mười tám năm trôi qua nhanh thật.

Y cười khẩy một tiếng, ngẩng đầu nhìn trăng:

- Mười tám năm... e rằng chỉ có con trăng kia là hiểu được Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Giang Kỳ nói xong thoạt rùng mình một lần nữa. Y thở dài nhìn lại Thế Kiệt:

- Ta sợ mình khó trở về Ác Nhân Cốc.

- Nếu sư phụ muốn quay về đó thì Thế Kiệt sẽ đưa người về.

- Ta chỉ sợ không kịp thôi.

Nghe Giang Kỳ nói, Thế Kiệt không khỏi lo lắng. Chàng buột miệng hỏi:

- Sư phụ thấy trong người thế nào?

Giang Kỳ cau mày gằn giọng nói:

- Ngươi không cần thiết phải hỏi ta điều đó.

Thế Kiệt cúi đầu nhìn xuống.

Giang Kỳ buông một tiếng thở dài:

- Đi.

Hai người vừa mới dợm bước thì bất thình lình hàng loạt những cao thủ cầm kiếm xuất hiện. Giang Kỳ cau mày dừng bước, lạnh nhạt nói:

- Các ngươi tìm Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?

Từ hàng cao thủ kia bước ra năm người. Năm người đó đều vận trường bào chưởng môn nhân.

Chưởng môn Tung Sơn phái Hoàng Chữ Lý nhìn Giang Kỳ nói:

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ nhận ra Hoàng mỗ chứ?

Giang Kỳ lia cặp tinh nhãn cá chết nhìn qua một lượt năm người đó. Y sa sầm mặt, nhạt nhẽo nói:

- Lão là chưởng môn nhân Tung Sơn phái Hoàng Chữ Lý. Đứng bên cạnh chắc là chưởng môn Hoa Sơn ngụy quân tử Quân Bất Kiến. Còn ba người kia là chưởng môn Nga My - Lâm Y, chưởng môn Hành Sơn - Đoàn Khởi, chưởng môn Thanh Thành - Lập Đốc.

Các ngươi dẫn theo đệ tử đông như thế tìm Giang mỗ với mục đích gì?

Chưởng môn phái Tung Sơn - Hoàng Chữ Lý nói:

- Chúng ta không phải là hạng người cậy đông hiếp yếu, nhưng nếu chỉ có một phái thì không thể lập thành Ngũ Kiếm phái nên đành phải có năm phái hợp nhất.

Giang Kỳ khoát tay:

- Nói nhiều quá. Lão cứ nói thật mục đích của mình đi. Phải chăng các ngươi tìm Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ ta để đoạt kim thân La Hán ngọc tượng và bức di cảo da dê của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?

Lập Đốc vuốt râu, ôn nhu nói:

- Tình hình này thì Giang các hạ đã biết, lão phu không muốn nhiều lời. Chỉ cần Giang các hạ giao phó kim thân La Hán cùng bức di cảo của Tàn Hồn Ma Đao thì Ngũ Kiếm phái sẽ mở lạc đạo cho các hạ ra đi.

Quân Bất Kiến tiếp lời Lập Đốc:

- Giang các hạ đã từng vay nợ máu với các đệ tử Ngũ Kiếm. Nếu như các hạ chịu giao lại hai vật kia thì xem như ân oán giữa Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và Ngũ Kiếm xóa hết.

Giang Kỳ cười khẩy, nhún vai nói:

- Nói cho cùng, Ngũ Kiếm chỉ muốn đoạt báu vật của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Thế thì trong các ngươi ai là người ra tay trước đây?

Mặc dù nghe rõ từng lời nói của Giang Kỳ nhưng năm vị chưởng môn đều đứng đực ra, chỉ đưa mắt nhìn.

Bất chợt Giang Kỳ lại rùng mình, hai mép rỉ hai giọt máu tươi. Hoàng Chữ Lý thét lên:

- Hắn đã bị nội thương trầm trọng, chẳng còn bao nhiêu sức lực đâu.

Y thét xong quát bọn đệ tử đứng sau:

- Tất cả xông vào.

Trên mười tên đệ tử phái Tung Sơn đồng loạt nhảy xổ tới Giang Kỳ. Kiếm tuốt trần, chực đâm chực chém vào thân ảnh đối phương.

Giang Kỳ rít lên:

- Các ngươi muốn chết.

Cùng với câu nói đó thanh Quỷ Kiếm xanh rờn được Giang Kỳ thi triển tạo ra những ánh chớp xanh lè.

Thây người đổ xuống như sung rụng. Máu rưới đỏ trước thềm cổ miếu. Trăng hối hả rút nhanh vào mây. Một chiêu kiếm mười sinh mạng được gửi xuống a tỳ.

Trên mười gã đệ tử Tung Sơn nhập cuộc chết mười, còn lại ba bốn tên đều bị trọng thương thối bộ về sau.

Thanh Quỷ Kiếm trong tay Giang Kỳ nhỏ xuống từng giọt máu. Chiêu kiếm tàn khốc vừa rồi Đoạn Hồn Quỷ Kiếm thi triển khiến cho Lệnh Thế Kiệt lạnh buốt cả cột sống. Máu của bọn cao thủ Tung Sơn rưới đỏ cả trang y của Thế Kiệt.

Giang Kỳ nói:

- Kiếm của Giang mỗ thế nào?

Năm vị chưởng môn đứng đực ra nhìn. Họ thoáng chốc như bị kiếm pháp của Giang Kỳ biến thành những pho tượng bất động Giang Kỳ chợt thét lên lồng lộng:

- Kiếm của ta thế nào?

Tiếng thét của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ khiến cho năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm giật mình, bất giác thối lui ba bộ. Bọn đệ tử thấy năm vị chưởng môn thối bộ cũng thối bộ theo.

Giang Kỳ dấn đến một bộ, chỉ Quỷ Kiếm về phía năm vị chưởng môn:

- Kiếm của Giang mỗ thế nào? Nói đi!

Chưởng môn Hành Sơn - Đoàn Khởi ngập ngừng nói:

- Ngươi đúng là Quỷ Kiếm.

Giang Kỳ lạnh nhạt nói:

- Quỷ mà biết dùng kiếm thì các ngươi phải biến thành những oan hồn chốn a tỳ mà thôi.

Giang Kỳ dứt lời, toan thi triển Quỷ Kiếm lao vào bọn cao thủ Ngũ Kiếm phái thì bất chợt nheo mày nhăn mặt. Y rùng mình, thanh kiếm khẽ run, ói tiếp một bụm máu. Y dùng lưỡi liếm những vệt

máu còn đọng trên khóe miệng.

Mặc dù thấy rõ tình trạng của Giang Kỳ nhưng tuyệt nhiên năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm không dám nhập cuộc, điều đó cũng dễ hiểu thôi, bởi họ biết mình có mỗi một cái mạng mà cái mạng đó khó có thể giữ được khi Giang Kỳ xuất thủ thi triển Quỷ Kiếm sát chiêu.

Giang Kỳ nói:

- Ta thật thất vọng về cái lũ các ngươi.

Y quay lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, chúng ta đi thôi.

Giang Kỳ hoành thanh Quỷ Kiếm ngang ngực, thong dong bước thẳng tới quần hùng đang chặn đường trước mặt. Tất nhiên Thế Kiệt phải theo chân sư phụ. Trong tâm tưởng chàng nghĩ thầm:

- Thây sẽ đổ và máu sẽ rưới đỏ đường đi của sư phụ.

Một lần nữa, trước hàng cao thủ gần trăm nhân mạng, Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ bắt quần hùng nhường lộ giới cho y.

Giang Kỳ đi đến đâu thì bọn cao thủ Ngũ Kiếm phái như dạt ra hai bên để lộ giới cho y đi. Họ đã thấy sự tàn bạo khốc liệt của thanh Quỷ Kiếm thì đâu còn ý tưởng liều mạng chống lại Giang Kỳ, mặc dù trong thâm tâm thì rất muốn lập công với chưởng môn nhân.

Giang Kỳ và Thế Kiệt rời tòa cổ miếu không mấy khó khăn gì. Khi đã đi khá xa rồi, Thế Kiệt mới thở phào nhẹ nhõm.

Nghe tiếng thở phào của chàng, Giang Kỳ quay lại:

- Ngươi đang có ý gì?

- Khi nãy đệ tử sợ có một màn huyết sát xảy ra, nhưng giờ thì họa lớn đã không còn nên phấn chấn.

Giang Kỳ lắc đầu:

- Cái tâm của ngươi sẽ hại ngươi sau này.

Ho khan một tiếng, Giang Kỳ nói tiếp:

- Nếu ta có cái tâm của ngươi thì lúc nãy ta và ngươi đã biến thành tảng thịt ngon trong nanh vuốt của bọn lang sói.

Nói đến đây thì có tiếng vó ngựa rộn lên phía sau. Thế Kiệt nhìn sư phụ:

- Sư phụ, họ lại rượt theo chúng ta.

- Đã là diều hâu thì sao bỏ qua miếng mồi ngon.

Giang Kỳ thở dài, lắc đầu nói:

- Ta sợ không còn đủ dư lực để trở về Ác Nhân Cốc.

- Sư phụ!

Giang Kỳ chống kiếm.

Một cỗ xe do một con tuấn mã kéo đến. Đi bên cạnh cỗ xe là một thư sinh với dung diện anh tuấn khôi ngô, ánh mắt sáng như hai vì sao ẩn tàng một cái nhìn thần bí.

Thư sinh đó cỡi ngựa đến trước mặt Giang Kỳ rồi phi thân xuống. Y kính cẩn ôm quyền xá Đoạn Hồn Quỷ Kiếm rồi nói:

- Vãn bối là Hạ Hàn Quang.

Giang Kỳ nhìn Hạ Hàn Quang, nói:

- Ngươi tìm ta?

Hàn Quang gật đầu:

- Nghe danh tiếng của tiền bối rất lâu nhưng vãn bối chưa một lần diện ngộ. Lúc đi qua Hàm Thành nghe tiền bối vừa bị nội thương vừa bị quần hồ truy sát.

Hàn Quang thở ra, nói:

- Vãn bối rất bất nhẫn bởi hành động của bọn quần hồ đó, nhưng không biết làm cách nào giúp tiền bối.

Giang Kỳ nheo mày nhìn Hàn Quang, nhếch mép nói:

- Ngươi tính tặng ta cỗ xe này để đi ư?

- Tiền bối đã hiểu ý vãn bối.

Giang Kỳ gật đầu:

- Ta rất cảm kích tấm lòng của ngươi. Giang mỗ sẽ nhận cỗ xe này.

Hạ Hàn Quang rối rít nói:

- Đa tạ tiền bối đã nhận tấm chân tình của vãn bối.

Y ôm quyền xá Giang Kỳ và Thế Kiệt:

- Tiền bối bảo trọng, vãn bối khiếu từ.

- Ngươi đi đi.

Hạ Hàn Quang phi thân lên yên ngựa ra roi, thúc ngựa quay trở lại Hàm Thành.

Thế Kiệt nhìn theo bóng ngựa Hàn Quang, khẽ nói:

- Vị công tử này thật tốt bụng.

Chàng vừa dứt lời thì Giang Kỳ thộp lấy hổ khẩu, trang trọng nói:

- Không ai tốt với Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đâu. Trên cõi đời tranh đoạt này, chẳng ai cho không người cái gì đâu.

Giang Kỳ dằn tay Thế Kiệt:

- Khi ngươi khát, người ta sẽ cho ngươi uống, nhưng ngươi phải trả giá cho bát nước đó, có khi cái giá phải trả bằng sinh mạng mình. Hãy nhìn vào tận đáy mắt người đối diện, tất ngươi sẽ biết họ muốn gì.

- Nhưng vị huynh đài kia đã tự nguyện tặng sư phụ cỗ xe chỉ vì mến mộ người.

- Đúng ra ta đã không nhận, nhưng vì ta muốn trở về Ác Nhân Cốc càng sớm càng tốt.

Nhìn Thế Kiệt, Giang Kỳ trầm giọng nói:

- Ta muốn nằm bên cạnh Triều Thi Thi!

- Sư phụ!

- Đừng hỏi nhiều.

Thế Kiệt gật đầu. Chàng nhỏ giọng nói:

- Sư phụ hãy vào khoang xe, đệ tử sẽ cầm cương.

Giang Kỳ khẽ gật đầu. Y bước ra phía sau khoang xe. Thế Kiệt chưa kịp bước lên ghế xà ích thì nghe phía sau khoang xe có tiếng động lạ như tiếng người té ngã xuống đất.

Chàng giật mình chạy vội ra phía sau.

Giang Kỳ nằm duỗi dài dưới đất, trên bờ vai phải chuôi chiếc phi tiễn còn run bần bật.

Thế Kiệt ôm lấy Giang Kỳ:

- Sư phụ!

Giang Kỳ bặm môi nhìn Thế Kiệt:

- Cái giá mà ta phải trả cho cỗ xe này đây.

Giang Kỳ vừa nói vừa rút phắt mũi phi tiễn. Máu theo mũi phi tiễn phun ra một vòi dài rưới lên y trang của Lệnh Thế Kiệt.

Giang Kỳ nhăn mặt. Thế Kiệt đau xót đỡ lấy Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ:

- Sư phụ!

Giang Kỳ nheo mày nói:

- Trong ám tiễn có độc.

Vừa nói Giang Kỳ vừa lắc đầu:

- Thế là hết, Đoạn Hồn Quỷ Kiếm không thể nằm cạnh Triều Thi Thi.

- Sư phụ, đệ tử sẽ đưa người đi Thế Kiệt vừa nói vừa đỡ Giang Kỳ đứng lên. Không biết trong ám tiễn kia có chất độc gì nhưng hai chân Giang Kỳ nhủn ra, không gượng đứng nổi.

Giang Kỳ nói:

- Thế Kiệt, bây giờ là lúc tất cả kẻ thù của ta đều có cơ hội lấy mạng Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và đoạt hai báu vật. Ngươi hãy lấy hai báu vật đi đi, và để ta ở lại đây.

Nghe Giang Kỳ nói như vậy, bất giác dũng khí ngùn ngụt bốc lên trong tâm tưởng của Thế Kiệt. Chàng cương cường nói:

- Sư phụ! Đệ tử không để người ở lại đâu. Có chết đệ tử sẽ cùng với người để hầu hạ người nơi suối vàng.

Thế Kiệt vừa nói vừa đưa lưng cõng Giang Kỳ:

- Đệ tử sẽ đưa người về Ác Nhân Cốc.

Giang Kỳ buông một tiếng thở dài:

- Ta nói cho ngươi hiểu một điều này. Nếu Đoạn Hồn Quỷ Kiếm không chết bởi chất độc trong ám tiễn thì cũng sẽ tẩu hỏa nhập ma bởi kiếm pháp vô lương. Do đó, bây giờ ta có chết ở đây cũng không sao.

- Không, đệ tử sẽ đưa người đi.

Thế Kiệt vừa nói vừa cõng Giang Kỳ. Chàng vỗ vào mông con tuấn mã để nó kéo cỗ xe đi, còn mình thì cõng sư phụ theo hoang lộ thoát chạy.

Giang Kỳ được Thế Kiệt cõng đi, thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài thườn thượt.

Lão nói:

- Ngươi còn bao nhiêu sức để cõng ta chứ?

- Đệ tử còn thở thì còn sức cõng sư phụ về Ác Nhân Cốc.

Mặc dù nói vậy nhưng Thế Kiệt thở dốc từng hơi vì thấm mệt. Mồ hôi tuôn ướt đẫm trang phục của chàng. Mặc dù vậy chàng vẫn nghiến răng cõng Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ mà không hề thốt ra một tiếng than nào.

Thế Kiệt vừa cõng Giang Kỳ vừa chạy. Chàng nghĩ thầm:

- "Không biết mình có kịp đưa sư phụ về Ác Nhân Cốc hay không, dù bất cứ giá nào mình cũng phải đưa sư phụ về đến đó." Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thở ra những luồng hơi nóng hổi phả vào mang tai Thế Kiệt, khiến chàng có cảm giác thân thể của sư phụ đang sắp biến thành một khối than hồng nóng bỏng.

Giang Kỳ từ tốn nói:

- Thế Kiệt, con đừng cãi lại ý trời.

Lần đầu tiên Thế Kiệt nghe được tiếng "con" thân thương thốt ra từ cửa miệng của sư phụ khiến cho nội tâm chàng vô cùng xúc động. Sự xúc động đó như biến thành sức lực cho đôi chân và đôi tay của Thế Kiệt và nó cũng biến thành hai dòng lệ rịn ra từ hai khóe mắt hòa quyện với mồ hôi.

Thế Kiệt nói:

- Dù con có xuống địa ngục cũng phải đưa sư phụ về Ác Nhân Cốc.

- Ta sợ con không đủ sức đưa ta về Ác Nhân Cốc, huống chi còn bao kẻ thù của ta nữa.

- Không một ai có thể cản được bước chân của Lệnh Thế Kiệt.

Giang Kỳ gục đầu lên bờ vai Thế Kiệt. Y gằn giọng hỏi từng tiếng:

- Thế Kiệt, sao ngươi lại vì ta chứ?

- Thế Kiệt không có ý niệm sư phụ sẽ hỏi câu đó. Khi con còn chập chững và cho đến lúc con biết suy nghĩ, thì bên cạnh chỉ có mỗi một sư phụ. Người con yêu thương nhất, tôn thờ nhất là sư phụ.

- Suy nghĩ của ngươi có thể biến ngươi thành chiếc lá khô bị cuốn đi bởi cơn lốc dữ ngoài giang hồ. Nếu muốn là một kiếm thủ thì không thể thiếu sự cứng rắn. Ngươi sống vì những tiếng đập của con tim thì kiếm sẽ không đạt tới cái thần của sát kiếm. Nếu muốn giữ Quỷ Kiếm ngươi phải trái lại con tim mình.

Giang Kỳ nói được bấy nhiêu, gục đầu thiếp trên vai Thế Kiệt.

Mặc dù gần như đã kiệt lực, hai chân chẳng khác gì hai quả chùy nặng chịch, nhưng Thế Kiệt vẫn cõng sư phụ lê từng bước. Chàng tự nhủ thầm:

- "Thế Kiệt ơi, không có cái gì cản được chân ngươi để đưa sư phụ trở về Ác Nhân Cốc." Với ý niệm đó, Thế Kiệt cứ cúi đầu cõng Giang Kỳ lầm lũi bước theo hoang lộ.

Chợt phía trước chàng có tiếng nói ôn tồn cất lên:

- Tiểu tử, ngươi có thể đi được bao xa nữa chứ?

Thế Kiệt giật mình sững sờ nhìn lên. Trong màn mồ hôi nhạt nhòa, chàng nhận ra năm vị chưởng môn của Ngũ Kiếm phái và bọn thuộc hạ đứng sau lưng họ. Ngoài năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm phái còn có năm người vận trang phục theo các sắc màu đen, vàng, trắng, xanh và đỏ. Người nào cũng đều có vẻ mặt hung tợn đằng đằng sát khí. Thế Kiệt bối rối vô cùng khi bị chặn đường.

Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý nói:

- Tiểu tử, còn chưa giao Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ cho lão phu.

Thế Kiệt lắc đầu thối lui một bộ:

- Khi nào Thế Kiệt chết, các ngươi mới có thể đụng đến sư phụ Giang Kỳ.

Thế Kiệt vừa nói vừa thối bộ. Chàng bặm môi, rút luôn thanh Quỷ Kiếm hườm sẵn nơi tay.

Thanh Thành chưởng môn hừ nhạt rồi nói:

- Hoàng chưởng môn nói với gã làm gì, giết quách cho rồi.

Nghe Lập Đốc nói, Thế Kiệt rít lên:

- Lão có tài gì thì cứ đến đây mà giết ta.

Câu nói của chàng khiến cho Lập Đốc bối rối. Lão không bối rối sao được, khi Thế Kiệt là đệ tử chân truyền của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Trên tay chàng cầm thanh Quỷ Kiếm tỏa ánh sáng xanh rờn đã từng khuynh đảo võ lâm. Lão bối rối và lưỡng lự vì sự cương cường của Thế Kiệt với lại cũng chẳng hề biết đối phương của mình là người chẳng có võ công.

Nhưng tình thế này, chẳng lẽ năm vị chưởng môn đại phái chỉ biết đứng nhìn Thế Kiệt thôi sao?

Hoa Sơn chưởng môn quắc mắt nói:

- Tiểu tử xem chừng muốn chết theo sư phụ của y. Chúng ta cũng nên để y sớm về chầu diêm chúa.

Quân Bất Kiến nói xong rút trường kiếm lắc vai toan xuất thủ phát chiêu tập kích Thế Kiệt. Cùng với chưởng môn Hoa Sơn thì bốn người kia cũng động thân phối hợp.

Chính vào lúc cả năm người quyết cùng xuất thủ một lúc lấy mạng Lệnh Thế Kiệt thì bất ngờ từ phía sau lưng Thế Kiệt một ngọn đại bạch kỳ lướt qua đầu chàng cắm phập ngay xuống phía trước mặt năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm phái.

Phập...

Thế Kiệt còn chưa biết đó là chuyện gì, lành hay dữ, chỉ kịp nhận ra năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm vừa phát hiện ngọn đại bạch kỳ thì sững bộ, hoành kiếm, vẻ mặt ngưng trọng, lộ những nét khẩn trương ra mặt.

Cục trường bất giác nặng nề, toát ra không khí khủng bố kể từ lúc ngọn đại bạch kỳ xuất hiện. Sự khủng bố rờn rợn kia xuất phát từ ba chiếc hắc lâu thêu trên lá đại bạch kỳ.

Thế Kiệt không biết sự xuất hiện của ngọn đại bạch kỳ là điềm lành hay dữ, nhưng thấy năm vị chưởng môn Ngũ Kiếm lộ vẻ khẩn trương và không xuất thủ, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chàng nghĩ thầm:

- "Có lẽ quận chúa và Kha Giã Na đến hỗ trợ cho mình."

Ý nghĩ đó khiến chàng phấn chấn vô cùng, nhưng liền lúc đó đã nghe Quân Bất Kiến nói:

- Dù Tam Ma Hoạt Sát có đến cũng chẳng ngăn chúng ta đoạt kim thân ngọc phật và bức di cảo của Giang Kỳ đâu.

Từ phía sau lưng Giang Kỳ một giọng nói ồm ồm như ma tru quỷ khóc cất lên:

- Đã biết Tam Ma Hoạt Sát đến mà vẫn làm càng. Các ngươi thật to gan.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0007

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 7 - Hoạt Náo Võ Lâm

Nguồn: nhanmonquan

Giọng nói kia còn đọng trong thích nhĩ của Lệnh Thế Kiệt thì một trận cuồng phong từ phía sau chàng thổi tới giũ ngọn đại bạch kỳ thêu ba chiếc hắc lâu.

Tiếng ngọn đại kỳ giũ phần phật nghe như tiếng chân của bọn quỷ sứ dưới âm ty đang kéo đến. Trước hiện tượng đó, Thế Kiệt không khỏi lo lắng. Chàng chưa biết Tam Ma Hoạt Sát là những người như thế nào, nhưng nghe cái danh cũng có thể đoán họ là những đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ.

Ngọn đại bạch kỳ vừa rủ xuống sau trận cuồng phong thì phía trước mặt Thế Kiệt đã xuất hiện ba người vận trường y màu đen, tóc buông xõa. Nhìn từ phía sau, ba người đó trông như những con quạ đen báo hiệu điều gở.

Tam Ma Hoạt Sát đứng án ngữ ngay trước mặt Thế Kiệt, quay lưng về phía chàng.

Quân Bất Kiến lên giọng nói:

- Tam Ma Hoạt Sát cũng đến giành phần với Ngũ Kiếm phái ư?

Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu ngửa mặt cười sằng sặc. Y cất tràng cười như ma tru quỷ khóc đó rồi nói:

- Lũ mại võ sơn đông của các ngươi mà cũng lên mặt đòi đấu với Tam Ma Hoạt Sát của Ma Cung ư?

Y quay sang người đứng bên cạnh:

- Tỉnh lão đệ, cái lũ sơn đông mại võ này có đáng được đối mặt với Tam Ma Hoạt Sát của chúng ta không?

Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu lắc đầu, dè bỉu nói:

- Mỗi một tên tiểu tử mà cả lũ mại võ sơn đông không dám động thủ thì chúng đâu có bản lĩnh gì mà đòi đối đầu với Tam Ma Hoạt Sát chứ.

Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý nghe rõ từng lời của Tam Ma Hoạt Sát, lửa giận phừng cháy đến độ biến đổi sắc diện. Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Ba con quạ đen mới là lũ mại võ sơn đông. Nếu như không có Ngũ Kiếm khiến cho Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ phải nằm gục trên lưng gã tiểu tử kia thì ba con quạ các ngươi có dám lên mặt giành chia phần không chứ?

Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nhướng cao đôi chân mày chổi xể, hai con ngươi mở to hết cỡ nhìn Hoàng Chữ Lý. Lão nói:

- Sao? Tằng Mậu có nghe lầm không đấy? Ngũ Kiếm phái mà khiến được Đoạn Hồn Quỷ Kiếm nằm bẹp à? Lạ tai lắm. Nếu đúng là như vậy thì Tằng Mậu phải thỉnh giáo tuyệt học của chưởng môn Tung Sơn.

Y quay lại nhìn Nhị Ma Hoạt Sát:

- Tỉnh lão đệ, ta nghe nói phái Hoa Sơn gì đó có tuyệt kỹ Bá Hoa Kiếm Trận thần kỳ lắm phải không? Thiên hạ đồn đại như vậy nhưng ta xem chừng đó chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, chứ lũ mại võ sơn đông thì làm gì có thực tài.

- Tằng lão huynh nói rất đúng.

Từ lúc Tam Ma Hoạt Sát xuất hiện chỉ có Nhất Ma và Nhị Ma đối đáp với Ngũ Kiếm phái, còn Tam Ma là Đoạt Hồn Ma Nhân thì cứ im thin thít, chẳng hề mở miệng nói tiếng nào.

Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nhìn lại Hoàng Chữ Lý, chưởng môn Tung Sơn:

- Hoàng chưởng môn có thể cho Tằng mỗ mở mắt nhìn qua tuyệt kỹ võ học Tung Sơn chứ?

Hoàng Chữ Lý quắc mắt nói:

- Ngươi đã muốn sớm chầu diêm chúa thì lão phu sẵn sàng để ngươi xuống chầu diêm chúa.

Hoàng chưởng môn vỗ tay ba tiếng. Sau ba tiếng vỗ tay của lão, mười cao thủ Tung Sơn phái cầm trường kiếm phi thân ra.

Nhất Ma Hoạt Sát nhìn mười gã cao thủ Tung Sơn nói:

- Hoàng lão tặc mang mười đứa con nít chưa biết cầm kiếm này ra đối phó với Tằng mỗ sao?

- Con quạ đen cho những đệ tử chân truyền Tung Sơn phái là con nít ư? Lão phu sợ ngươi hối không kịp đó. Nếu như ngươi có tài thì vượt qua Bá Hoa Kiếm Trận của bổn môn.

Nhất Ma Hoạt Sát khịt mũi nói:

- Tằng mỗ e rằng ngươi phải tìm thêm mười đứa con nít nữa để Tằng mỗ luyện Trảo Công Vô Ảnh.

Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu thong dong tiến đến trước hai trượng. Hoàng Chữ Lý vỗ tay một tiếng nữa. Mười gã cao thủ Tung Sơn đồng loạt nhích động thân pháp vây tròn lấy Nhất Ma Hoạt Sát.

Vừa vây Nhất Ma Hoạt Sát, cả mười cao thủ Tung Sơn liền thi triển kiếm pháp Tung Sơn tạo ra muôn vạn những hoa kiếm chùm xuống phạm vi hai trượng, trong đó có Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu.

Trong màn kiếm hoa dầy đặc đó thì chẳng có một khe hở nào đủ cho một con ruồi luồn lách chư đừng nói là một con người. Mặc dù thấy Bá Hoa Kiếm Trận vũ lộng thần kỳ như vậy nhưng Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu lẫn Đoạt Hồn Ma Nhân vẫn không biểu lộ chút lo lắng nào cho Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu.

Trong trận pháp Tằng Mậu cất tiếng nói:

- Tỉnh lão đệ cho huynh một chút gió đi chứ. Trong đây ngột ngạt quá.

Lời Tằng Mậu vừa dứt thì Tỉnh Câu cười khẩy rồi hướng về ngọn đại bạch kỳ có thêu ba chiếc đầu lâu tống một phách không chưởng.

Đạo khí chưởng của Tỉnh Câu giũ lộng ngọn đại bạch kỳ bay phần phật tạo ra một ngọn gió lốc thổi tới trận pháp Bá Hoa Kiếm.

Từ trong trận pháp, Tằng Mậu chợt xoay tròn như một cơn lốc. Chiếc binh khí kỳ dị của lão trông như một đôi trảo công khô lâu, trên mu có dính kèm một chiếc hắc lâu cỡ bằng quả trứng ngỗng. Từ chiếc khô lâu đen kịt, hai luồng khí bốc mùi xú uế tỏa ra đẩy bật những gã kiếm thủ phái Tung Sơn về sau hai bộ. Cả mười tên đều biến sắc, khom lưng nôn ọe.

Nhất Ma Hoạt Sát chỉ chờ có thế. Chiếc binh khí khô trảo của lão vun vút bửa tới càn quét qua mười tên cao thủ Tung Sơn phái như chỗ không người.

Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý giật mình. Lão toan xông vào hỗ trợ nhưng đã quá muộn.

Tiếng cười khanh khách của Nhất Ma Hoạt Sát trỗi lên cùng lúc với mười gã đại cao thủ Tung Sơn thủ trận Bá Hoa Kiếm đổ kềnh xuống đất. Tứ chi giần giật như kẻ lên cơn động kinh, miệng thì trào bọt, hai mắt trợn trừng. Mười gã đó cùng nẩy người lên rồi nằm im bất động.

Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nhìn Hoàng Chữ Lý, chưởng môn Tung Sơn phái:

- Thế nào? Tung Sơn của lão còn trò gì hay không?

Nghe Nhất Ma Hoạt Sát nói, chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý thộn mặt nhìn, vừa giận vừa thẹn, nhưng lão cũng cố kềm mình, bởi Tằng Mậu đã phá vỡ Bá Hoa Kiếm Pháp trong khoảnh khắc ngoài sự tưởng tượng của lão. Và một điều nữa lão nghiệm ra là sự lợi hại của chiếc binh khí khô trả của đối phương.

Thấy chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý tỏ vẻ bối rối và lúng túng, Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu khinh khỉnh nói:

- Lão quỷ có muốn cùng Tằng mỗ đối đầu vài ba chiêu không?

Hoàng Chữ Lý hít một luồng chân khí rít lên:

- Tại sao lại không chứ?

Hoàng chưởng môn vừa nói vừa phi thân ra đứng đối mặt với Nhất Ma Hoạt Sát. Lão gằn giọng nói:

- Để xem với lão phu ngươi sẽ giở thủ đoạn gì từ chiếc binh khí thối tha kia.

Nhất Ma Tằng Mậu nhe răng cười, rồi nói:

- Thì cũng bắt lão xuống âm phủ để dạy lại mười gã kiếm thủ bất tài kia.

Nghe Tằng Mậu nói, chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý tái mặt, nhưng lão không dám xông vào liều với Tằng Mậu mà lại âm thầm vận công phong bế tất cả huyệt đạo.

Vừa phong bế huyệt đạo xong, chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý bất thần lướt tới một bộ đâm kiếm vào yết hầu Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu. Kiếm thuật của Hoàng Chữ Lý vừa bất ngờ vừa chính xác vô cùng.

Hoàng Chữ Lý nghĩ rằng mình ra chiêu bất ngờ sẽ thủ thắng đối phương, nếu không thì cũng chiếm được thế thượng phong, nhưng lão chỉ nghe Tằng Mậu thốt lên:

- Hề!

Cùng với tiếng thốt đó thì chiếc khô trảo đã phạt ngang đánh bật lưỡi trường kiếm của Hoàng Chữ Lý một cách dễ dàng. Vừa bị Tằng Mậu gạt kiếm, Hoàng Chữ Lý liền hoành bộ thi triển luôn một chiêu Thiên Sa Nhất Kiếm, mũi trường kiếm như nhảy múa tạo ra muôn vạn điểm sáng ập tới các đại huyệt trên người Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu.

Trước thế kiếm biến hóa của Hoàng Chữ Lý, Tằng Mậu thối hai bộ rồi thình lình vung khô trảo, biến hóa thành muôn vạn cánh tay thộp tới trường kiếm của chưởng môn phái Tung Sơn. Hai binh khí chạm thẳng vào nhau phát ra những âm thanh chan chát nghe buốt cả cột sống, cùng lúc với sự va chạm đó thì chiếc hắc lâu phun ra một luồng xú uế hướng thẳng vào mặt Hoàng Chữ Lý.

Vốn đã phòng bị từ trước, Hoàng Chữ Lý vội vàng thu kiếm phóng bộ về sau. Sự thối bộ của chưởng môn phái Tung Sơn tạo cho Tằng Mậu nhanh chóng chiếm được thế thượng phong. Hoàng Chữ Lý chưa kịp trụ bộ thì đã thấy chiếc khô trảo tập kích thẳng tới vùng thượng đẳng của mình.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị nhưng Hoàng Chữ Lý cũng phải giật mình bởi chiêu công cương mãnh và khốc liệt của đối phương. Lão chỉ kịp điểm mũi giày, thi triển Hoài Long Qúa Bộ, ngã người lướt về sau. Phản xạ của Hoàng Chữ Lý dù nhanh nhẹn vô cùng nhưng vạt trường y của lão vẫn bị chiếc khô trảo quấu được rồi xé ra thành ba mảnh.

Hoàng Chữ Lý trụ được thân, không khỏi rùng mình. Bởi vừa rồi lão đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Chỉ cần để cho chiếc khô trảo kia xé vào da thịt thì chắc chắn lão sẽ nhận cái chết thảm như mười gã cao thủ trận Bá Hoa Kiếm Pháp.

Mồ hôi xuất hạn, Hoàng Chữ Lý thở phào một tiếng.

Nhất Ma Hoạt Sát nhướng mày, nhìn chưởng môn Tung Sơn:

- Lão quỷ chạy hay lắm đó. Nhưng lão không có cơ hội lần thứ hai để chạy đâu.

Chưởng môn Tung Sơn Hoàng Chữ Lý nhìn Nhất Ma Hoạt Sát, thở hắt ra một tiếng rồi trang trọng nói:

- Lão phu nợ ngươi lần này, lần sau nhất định sẽ trả lại ngươi.

Hoàng Chữ Lý nói xong trở bộ ra hiệu cho bọn cao thủ Tung Sơn phái còn theo mình trổ khinh công bỏ đi.

Hoàng Chữ Lý đi rồi còn lại Quân Bất Kiếm, Lâm Y, Đoàn Khởi và Lập Đốc đâm ra lúng túng. Trong Ngũ Kiếm phái thì Hoàng Chữ Lý có võ công kiếm pháp cao siêu nhất mà vẫn bị thất bại trước Nhất Ma Hoạt Sát, ngươi có võ công thấp kém nhất trong Tam Ma Hoạt Sát, thử hỏi sao những người còn lại không lúng túng chứ.

Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn qua bốn vị chưởng môn còn lại, cất giọng ồm ồm:

- Bổn Ma Nhân thỉnh giáo cả bốn vị chưởng môn Ngũ Kiếm.

Đoạt Hồn Ma Nhân giờ mới lên tiếng, nhưng y chỉ cất tiếng thôi cũng đủ có uy vũ khiến cho bốn

vị chưởng môn còn lại của Ngũ Kiếm cảm thấy có áp lực nặng nề như núi Thái Sơn đè xuống suy nghĩ của họ.

Cả bốn người vì danh tiếng môn phái còn đang lưỡng lự thì Đoạt Hồn Ma Nhân khẽ rũ ống tay áo trường y, một đạo khí hấp lực cuộn ra cuốn lấy bốn ngọn đại kỳ, rút nó lên khỏi mặt đất, từ từ bay đến nhập vào hữu thủ của y.

Thủ pháp thi triển Hấp Lực Thần Công của Đoạt Hồn Ma Nhân khiến bốn vị chưởng môn Ngũ Kiếm giật thót ruột vì nghiệm ra nội khí của đối phương quá cao siêu nên mới có thể thi triển được hấp lực rút đại kỳ về.

Quân Bất Kiến nhìn qua Lâm Y và Đoàn Khởi rồi quay lại Đoạt Hồn Ma Nhân:

- Ngũ Kiếm phái sẽ gặp lại các vị sau.

Y dứt lời trở bộ quay lưng trổ khinh công kéo theo môn hạ thoát đi.

Lâm Y, Đoàn Khởi, Lập Đổ cũng đã tự lượng được sức mình không phải là đối thủ của Tam Ma Hoạt Sát, cũng theo Quân Bất Kiến mà dẫn môn hạ bỏ đi.

Nhất Ma Tằng Mậu nói với theo sau lưng quần hồ Ngũ Kiếm phái:

- Đúng là một lũ sơn đông mãi võ hữu danh vô thực.

Khi quần hồ Ngũ Kiếm đã khuất dạng, Tam Ma Hoạt Sát mới nhìn lại Lệnh Thế Kiệt.

Đối nhãn với ba cặp mắt sáng ngời toát vẻ hung bạo và tàn nhẫn, Lệnh Thế Kiệt không khỏi rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Mặc dù vậy, chàng vẫn giữ được tĩnh tâm, từ tốn nói:

- Đa tạ ba vị tiền bối đã cứu mạng.

Nhất Ma Hoạt Sát nhún vai, lạnh nhạt nói:

- Tam Ma Hoạt Sát chỉ biết giết người chứ đâu biết cứu mạng ai bao giờ.

Nghe Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu nói, bất giác Thế Kiệt thối tiếp ba bộ.

Tằng Mậu nói:

- Tiểu tử, ngươi không thể chạy thoát khỏi sự tầm nã của Tam Ma Hoạt Sát đâu, hãy ngoan ngoãn nghe lời chúng ta.

- Ba vị cũng muốn giết sư phụ Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?

Tằng Mậu thản nhiên gật đầu:

- Đúng như vậy. Ma Cung không thể để cho Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ sống được.

Đó là lệnh của cung chủ.

Thế Kiệt rít một luồng cương khí căng phồng lồng ngực, rồi cất giọng trang trọng nói:

- Xin hỏi ba vị tiền bối, sư phụ vãn bối có ân oán gì với ba vị mà ba vị đòi lấy mạng sư phụ chứ?

Tằng Mậu nhìn Thế Kiệt:

- Chẳng có ân oán gì hết.

- Không có ân oán gì sao lại nhất định phải lấy mạng sư phụ của vãn bối chứ? Nếu có ân oán thì Lệnh Thế Kiệt sẽ thay sư phụ trả cho các vị tiền bối.

Tằng Mậu khoát tay:

- Cái mạng của tiểu tử đâu thể sánh với cái mạng của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Chỉ vì cái danh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm mà ba vị tiền bối phải lấy mạng sư phụ sao? Vãn bối nghe mà không thể tin được đó. Huống chi hiện tại sư phụ đã bị nội thương, chắc chắn tẩu hỏa nhập ma, nếu không thì cũng bị chất độc của gã công tử Hạ Hàn Quang lấy mạng.

Các vị cần chi phải giết một người sắp chết chứ?

Thế Kiệt cõng Giang Kỳ dấn tới một bộ:

- Các vị tiền bối cho vãn bối cơ hội được đưa sư phụ về nơi người muốn về, cái ơn này Thế Kiệt nhất định không quên, nhất định sau này sẽ bồi đáp.

Nhị Ma Tỉnh Câu lắc đầu:

- Không có cơ hội cho tiểu tử đâu.

Nghe Nhị Ma Hoạt Sát nói cương quyết như vậy, Lệnh Thế Kiệt phẫn nộ thét lên:

- Tại sao các ngươi chỉ muốn lấy mạng sư phụ của ta chứ? Tại sao? Chẳng lẽ các ngươi không thấy sư phụ của ta như ngọn đèn dầu sắp tắt à? Các ngươi chỉ là bọn tiểu nhân bỉ ổi, thừa lúc người

gặp nạn thì dồn đến đường cùng.

Thế Kiệt cười khảy, hoành kiếm cương cường nói:

- Hãy đến mà lấy mạng Lệnh Thế Kiệt trước khi các ngươi muốn sát tử Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Tằng Mậu lạnh nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi gào thét lên như vậy có ích gì?

Tằng Mậu vừa dứt lời toan động thân lướt tới thì một giọng nói lạnh lẽo cất lên ngay sau lưng Thế Kiệt:

- Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thuộc về ta.

Lời vừa dứt thì người đã đến bên cạnh Thế Kiệt.

Thế Kiệt tò mò quay ngoắt sang nhìn người vừa xuất chiêu. Đứng bên cạnh chàng là một trung niên dáng nho nhã phong lưu với khuôn mặt khôi ngô anh tuấn nhưng khoát những nét trầm uất lạnh lùng.

Thế Kiệt không biết người này là ai, nhưng thấy thần thái rất ung dung tự tại. Hai tay khoanh trước ngực ôm khư khư một cây đao tỏa ánh sáng bạc lấp lánh.

Tam Ma Hoạt Sát vừa thấy trung niên thư sinh xuất hiện đứng cạnh Thế Kiệt, bất giác sững bộ, mặt sa sầm.

Tằng Mậu nói:

- Ngươi cũng đến nữa à?

- Nếu ta không đến thì ta sẽ biến thành kẻ cô độc trên cõi đời này.

Tằng Mậu nói tiếp:

- Giang Kỳ chết đáng ra ngươi phải phấn chấn chứ, cớ sao lại cản chúng ta?

- Các ngươi hiểu lầm Nguyên Thiên Phục rồi đó.

Thế Kiệt giật thót bụng khi nghe trung niên tự xưng là Nguyên Thiên Phục. Chàng hồi tưởng lại những gì mà Giang Kỳ đã từng nói với mình.

Thế Kiệt bất giác thở dài một tiếng nghĩ thầm:

- "Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đây sao? Kẻ mà sư phụ luôn miệng nhắc nhở mình, y là người đáng chết nhất. Nếu đúng như sư phụ nói thì hôm nay mình và sư phụ chẳng còn sinh lộ nữa rồi.".

Trong khi Thế Kiệt suy nghĩ thì Đoạt Hồn Ma Nhân đã bước tới hai bộ nhìn thẳng vào mặt Nguyên Thiên Phục. Y cất giọng ồn ồn:

- Bổn Ma Nhân đã nghe về thần đao Nguyên Thiên Phục các hạ. Nhưng chỉ nghe mà chưa từng thấy.

- Đoạt Hồn Ma Nhân là một trong Tam Ma Hoạt Sát nhưng lại là kẻ có võ công cao thâm nhất, đúng không?

Đoạt Hồn Ma Nhân gật đầu.

Thiên Phục nói tiếp:

- Các hạ chưa thấy đao của tại hạ à?

- Chỉ nghe nhưng chưa từng thấy. Mà nghe danh thì không bằng thấy.

- Các hạ nói rất đúng.

Thiên Phục vừa nói vừa bỏ lớp lụa đỏ quấn lưỡi đao. Y chìa lưỡi Tàn Hồn Ma Đao đến trước.

- Đao của tại hạ đây.

- Chỉ có thế thôi à?

Đoạt Hồn Ma Nhân vừa dứt lời, giọng của gã còn đọng trong thính nhĩ thì cảm nhận có một luồng ánh sáng lóa qua mắt mình rồi vụt tắt.

Đoạt Hồn Ma Nhân không biết ánh chớp kia là hiện tượng gì nhưng đã thấy Thiên Phục đang quấn sợi lụa bọc lại lưỡi đao.

Y vừa quấn dây lụa vừa nói:

- Các hạ đã thấy đao của tại hạ rồi đó.

Đoạt Hồn Ma Nhân nheo mày:

- Ta có thấy gì đâu.

Y vừa nói xong thì rùng mình, một luồng hàn phong thổi tới. Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn lại thân pháp mình. Lão tròn mắt kinh hoàng khi thấy trường y đã bị chém dọc từ trên xuống dưới bằng một đường thẳng tắp.

Đoạt Hồn Ma Nhân lắp bắp nói:

- Vừa rồi...

Thiên Phục nhìn Đoạt Hồn Ma Nhân:

- Nể mặt chủ nhân Ma Cung, tại hạ chỉ cho các hạ thấy lưỡi đao Tàn Hồn bén như thế nào thôi.

Tam Ma Hoạt Sát xuất hạn mồ hôi.

Đoạt Hồn Ma Nhân thở hắt ra một tiếng rồi ôm quyền xá Nguyên Thiên Phục:

- Đa tạ các hạ đã nể mặt cung chủ Ma Cung. Hẹn ngày tái kiến.

Tam Ma Hoạt Sát đồng loạt trở bộ quay lưng trổ khinh công thượng thừa, chẳng mấy chốc đã mất dạng cuối hoang lộ.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0008

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 8 - Nghĩa Sư Tôn, Tình Sư Đồ

Nguồn: nhanmonquan

Cục trường thoạt trở lại bình lặng, Thế Kiệt e dè nhìn Nguyên Thiên Phục, chàng nghĩ thầm:

- "Chỉ một chiêu đao, Tàn Hồn Ma Đao đuổi được Tam Ma Hoạt Sát, thì với mình, mình đâu thể cản tay y được.".

Ý nghĩ ấy buộc Thế Kiệt buông một tiếng thở dài não ruột.

Nguyên Thiên Phục nhìn Thế Kiệt nhạt nhẽo hỏi:

- Tiểu tử là gì của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?

- Vãn bối là đệ tử.

Nguyên Thiên Phục gật gù hỏi tiếp:

- Họ tên của tiểu tử là gì?

- Lệnh Thế Kiệt.

Nguyên Thiên Phục lặp lại:

- Lệnh Thế Kiệt, cái tên nghe hay đó.

Nguyên Thiên Phục vừa nói vừa dấn bước tới. Thế Kiệt hốt hoảng tháo luôn ba bộ.

Thiên Phục thấy vậy dừng bước, nhướng mày hỏi:

- Tiểu tử sợ ta?

Thế Kiệt gật đầu.

Thiên Phục sa sầm mặt hỏi tiếp:

- Tại sao ngươi sợ ta? Ta đã chẳng cứu cái mạng ngươi khỏi tay thần chết sao?

- Vãn bối có chết cũng được, tiên sinh có muốn lấy mạng thì lấy mạng Lệnh Thế Kiệt chứ đừng sát tử sư phụ Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.

- Tiểu tủ sợ ta giết Đoạn Hồn Quỷ Kiếm à?

- Tất cả mọi người đều muốn giết sư phụ chứ không riêng gì tiên sinh.

Nguyên Thiên Phục nhún vai, thờ ơ nói:

- Một người như Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ thì không thiếu kẻ thù trên chốn giang hồ. Đã là kẻ thù thì bất cứ ai cũng muốn lấy mạng y cả.

- Tiên sinh cũng là một trong những người đó?

Nguyên Thiên Phục lắc đầu:

- Ta khác.

Thế Kiệt ngạc nhiên nhìn Thiên Phục hỏi:

- Tiên sinh khác, nghĩa là người không có ý lấy mạng sư phụ?

- Ta chỉ khác những người kia thôi, chứ ta có nói sẽ không giết Giang Kỳ đâu?

Thế Kiệt giật mình, thở dài nhìn Thiên Phục:

- Tiên sinh có ý định giết sư phụ ư?

- Đúng, bởi vì ta là kẻ thù của y. Nếu y là kẻ thù của người khác thì ta là kẻ thù của y.

Nguyên Thiên Phục dấn tới một bước nữa.

Thế Kiệt hốt hoảng thét lớn:

- Đứng lại.

Thét như vậy nhưng chàng lại cõng Giang Kỳ thối về sau ba bộ. Hai mắt đóng đinh vào mặt Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục cau mày.

Thế Kiệt từ tốn nói:

- Tiên sinh hãy cho vãn bối một cơ hội được đưa ân sư về Ác Nhân Cốc, rồi chính vãn bối sẽ tìm gặp tiên sinh, mặc nhiên để người hành xử.

- Ngươi nặng tình, nặng nghĩa với sư tôn. Ta rất khâm phục ngươi đó. Hôm nay ta cũng không có ý lấy mạng sư phụ ngươi đâu, mà ta chỉ muốn biết tại sao thanh Quỷ Kiếm kia lại có độc chất Hủy Cốt.

Thiên Phục vừa dứt lời, khẽ lắc vai một cái. Thân pháp của y như bóng quỷ vô hình thoạt cái đã áp sát Thế Kiệt, và nhanh như một chớp mắt y đã đoạt được thanh Quỷ Kiếm.

Thế Kiệt hốt hoảng, bần thần bởi thân pháp quá siêu quần của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Chàng buột miệng thốt:

- Tiên sinh...

Không màng đến Thế Kiệt, Thiên Phục dõi mắt quan sát thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ. Đôi chân mày lưỡi kiếm thoạt cau lại rồi giãn ra.

Y có vẻ suy nghĩ rồi bất ngờ trao thanh kiếm trở lại tay Thế Kiệt, bâng quơ nói:

- Ta đã nghĩ đúng, Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ không bao giờ dụng độc.

Thế Kiệt hối hả nói:

- Sư phụ là một kiếm thủ nên chỉ dụng kiếm chứ không bao giờ dụng đến độc công.

Chính sư phụ bị trúng độc nên mới bị bọn người kia truy bức giết cho bằng được.

Thiên Phục sửng sốt:

- Giang Kỳ cũng bị trúng độc ư?

Thế Kiệt gật đầu.

Thiên Phục nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi không ngại thì ta sẽ dụng nội công ép chất độc trong nội thể của sư phụ ngươi ra ngoài.

Thế Kiệt sửng sốt, bồi hồi nói:

- Tiên sinh giúp sư phụ ư?

Thiên Phục gật đầu:

- Hãy đặt Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ xuống đất.

Thế Kiệt vừa gật đầu toan đặt Giang Kỳ xuống thì cảm nhận một luồng hơi nóng bỏng phà vào gáy mình.

Giang Kỳ ngẩng đầu nhìn Thiên Phục:

- Nguyên Thiên Phục.

Giang Kỳ tỉnh lại bất ngờ khiến Thế Kiệt lúng túng.

Nguyên Thiên Phục bước đến trước mặt Thế Kiệt, nhìn vào mắt Giang Kỳ thờ ơ nói:

- Ngươi vẫn còn nhận ra Nguyên Thiên Phục này à?

- Trong tâm tưởng của Giang Kỳ không bao giờ quên ngươi. Thiên Phục ngươi chỉ có thể dụng đao lấy mạng Giang Kỳ chứ tuyệt nhiên không thể dùng tình với ta được đâu.

Giang Kỳ gục đầu xuống vai Thế Kiệt nói tiếp:

- Kẻ đáng chết nhất trên cõi đời này là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Nghe Giang Kỳ nói, Thế Kiệt rúng động toàn thân. Chàng ngỡ đâu lời nói kia còn đọng trên hai cánh môi của Giang Kỳ thì mạng của mình và mạng của sư phụ đã được định đoạt bởi lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên Thiên Phục rồi.

Thế Kiệt còn đang bối rối lo lắng thì lại nghe Giang Kỳ nói:

- Thế Kiệt, hãy lập lại lời nói của ta.

Tứ chi Thế Kiệt gần như bủn rủn sau câu phán quyết của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

- Sư phụ!

Giang Kỳ trầm giọng thật nghiêm khắc:

- Thế Kiệt! Ta có thể chết, ngươi có thể chết, nhưng chân lý đó là vĩnh cửu.

- Sư phụ - Ngươi sợ Nguyên Thiên Phục ư?

Giang Kỳ phả luồng hơi nóng bỏng vào gáy Thế Kiệt, rồi trang trọng nói:

- Nếu ngươi sợ thì hãy đặt ta xuống đất rồi đi đi.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Không! Con dám đổi cả sinh mạng mình với sinh mạng của sư phụ.

Thế Kiệt nhìn Nguyên Thiên Phục:

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục là kẻ đáng chết nhất trên cõi đời này.

Thế Kiệt nói xong từ từ nhắm mắt lại. Trong tâm tưởng của chàng liên tưởng đến một chiêu đao tàn khốc sắp lia qua cần cổ mình và sư phụ.

Thiên Phục bất chợt chỉ thở dài một tiếng rồi ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của y nghe như tiếng gọi hồn của bọn sứ giả hắc bạch vô thường nơi chốn a tỳ.

Thiên Phục dứt tràng tiếu ngạo đó nhìn Giang Kỳ chằm chằm. Y nhạt nhẽo nói:

- Giang Kỳ, ngươi không biết ngươi đang bước lần vào cổng tử thành hay sao mà còn ôm hận với ta chứ?

Thiên Phục nhún vai:

- Ngươi chết rồi thì còn ai đủ bản lãnh để lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao chứ? Ngươi hãy để cho ta giữ cái mạng của ngươi lại cõi trần này để ngươi còn có cơ hội thực hiện ước nguyện của mình.

Giang Kỳ cố gượng ngẩng đầu nhìn Thiên Phục. Y khẽ lắc đầu buông một tiếng cụt ngủn:

- Không.

Giang Kỳ chỉ thốt được bấy nhiêu, rồi lại gục đầu xuống vai Thế Kiệt ngất lịm.

Thế Kiệt bối rối nhìn Thiên Phục:

- Tiên sinh...

Thiên Phục khoát tay chặn lời Thế Kiệt:

- Hãy đi đi và tự lo cho cái mạng của sư phụ ngươi và ngươi.

- Vãn bối thật bối rối.

- Đừng nói nhiều.

Thiên Phục quay lưng chắp tay thờ ơ nhìn về phía cánh rừng xa. Phong thái và dáng cách của y thật nho nhã, nhưng cái thần thì thoát ra sự nghiêm khắc và lạnh lùng.

Thế Kiệt cõng Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đến sau lưng Nguyên Thiên Phục.

Chàng cất giọng e dè nói:

- Đa tạ tiên sinh đã mở sinh lộ.

- Ngươi đừng khách sáo, chỉ vì ta thích thì ta làm thôi, chứ chẳng giúp gì ngươi đâu. Đi đi!

Câu nói của Tàn Hồn Ma Đao khiến Thế Kiệt càng bối rối hơn. Chàng lưỡng lự một lúc rồi quay lưng cõng Giang Kỳ lầm lũi bỏ đi.

Thiên Phục thoạt quay mặt nhìn sau lưng Thế Kiệt, chính lúc đó y buông một tiếng thở dài não nuột. Nhìn theo sau lưng Thế Kiệt cho đến khi bóng chàng khuất hẳn, Thiên Phục vẫn dõi mắt nhìn theo. Thần trí của Thiên Phục như cuốn theo cái bóng của Thế Kiệt để trôi vào cõi vô định nào đó mà y không kềm chế được.

- Lệnh Thế Kiệt, ngươi đúng là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa đó.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0009

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 9 - Người Trong Cõi Chết

Nguồn: nhanmonquan

Bầu trời xám xịt bởi những tảng mây đen phủ kín. Cùng với không gian xám xịt đó là những tiếng sấm ầm ì thỉnh thoảng lại trỗi lên kiến tạo một không gian cuồng nộ của trời và đất.

Sau một hồi sấm sét chát chúa nghe buốt cả thính nhĩ thì mưa bắt đầu trút xuống. Mưa trắng xóa cả một vùng, mưa chẳng khác nào một dòng thác từ đỉnh thiên hà đổ xuống ầm ầm.

Mưa xối lên người Nguyên Thiên Phục nhưng gã vẫn cứ đi mà không màng đến sẽ tìm một chỗ nào đó trú mưa. Hình như Tàn Hồn Ma Đao sinh ra và sống bởi chính những ý chí trong tâm tưởng gã. Khi gã đã quyết định làm việc gì thì bất kể thực tại và cái hậu về sau sẽ như thế nào.

Thiên Phục dấn bước vào một khu bãi lầy nhầy nhụa. Y chẳng màng đến lớp bùn nhão và cơn cuồng nộ của trời đất. Có lẽ y biết mình đang đi và chỉ biết bước. Bước đi đến cái nơi mà y cần đến. Cái nơi mà y đã được người ta muốn y đến.

Y dừng bước trước một ngôi mộ rêu xanh đã phủ một lớp dầy, chứng tỏ ngôi mộ này đã có lâu lắm rồi mà chẳng một ai chăm sóc đến nó. Mưa vẫn nặng hạt xối lên thân pháp Tàn Hồn Ma Đao, nhưng y vẫn mặc nhiên với những hạt mưa se lạnh đó. Đôi chân mày lưỡi kiếm của Nguyên Thiên Phục thoạt cau lại khi nhìn thấy lớp nước hồng nhạt khỏa quanh ngôi mộ cổ. Lớp nước hồng kia là do máu quện với nước mưa tạo thành.

Người đã chết lâu năm, chôn vùi dưới đất sâu mà lại đỏ máu được ư, chuyện đó e không thể nào tin được, nhưng sự thật vẫn hiện nhiên trước mắt Nguyên Thiên Phục.

Nhưng với ai đó là điềm quái dị khó tin, nhưng với Nguyên Thiên Phục thì lại lo lắng vô ngần. Bước nhanh đến trước cửa ngôi mộ cổ, Thiên Phục khẽ ấn vào một phiến đá trên nóc ngôi mộ. Âm thanh rè rè phát ra và ngôi mộ cổ trượt ra hai bên để lộ một mật đạo.

Không một chút chần chừ, Thiên Phục len xuống mật đạo. Hai xác chết nằm ngay bậc tam cấp, yết hầu của họ đều bị khoét một lỗ thủng vừa bằng một đồng tiền. Đôi đồng tử của hai cái xác đó còn mở

trừng trừng chứng tỏ họ quá ngạc nhiên trước một cái chết đến quá nhanh như vậy.

Lần theo những bậc tam cấp, Thiên Phục vào tới một gian mật thất dưới ngôi mộ cổ.

Cánh cửa gian mật thất mở toang hoác, máu từ bên trong vẫn còn lan ra ngoài.

Như đã quá quen với tòa mật thất cổ mộ này, Thiên Phục bước luôn vào trong. Mặt y lộ vẻ lo lắng trầm trọng. Ba xác lão nhân ngồi tựa lưng vào tường với vẻ mặt thất thần, hốt hoảng, chứng tỏ họ đã hãi hùng khi sát thủ xuất hiện.

Thiên Phục bước nhanh đến ba cái xác của ba vị lão nhân. Họ cũng nhận một cái chết như hai người ở ngoài cửa mật đạo. Yết hầu bị khoét một lỗ thủng bằng một đồng tiền.

Thiên Phục thở dài một thở dài, đảo mắt nhìn quanh như tìm một cái gì đó. Nhưng mọi vật dụng trong gian mật thất chẳng nói lên điều gì, tất cả đều vẫn ngăn nắp ngỡ như chẳng có một cuộc đấu nào xảy ra. Điều đó chứng tỏ sát thủ xuất hiện lấy mạng những người trong cổ mộ là một đại cao thủ siêu quần quán tuyệt nên những kẻ ở đây không hề có chút phản kháng nào.

Thiên Phục nheo mày nhìn xác ba vị lão nhân. Y đang tự suy đoán trên giang hồ ai là người có võ công siêu quần đến độ này. Y khẽ lắc đầu lảm nhảm nói:

- Không biết Mộc Kiến Bình đã ra sao? Nàng không có ở đây.

Thiên Phục chợt chú ý đến xác lão nhân ngồi giữa. Bàn tay phải của người này như nắm cứng vật gì đó. Gỡ tay của lão nhân, thì ra trong tay lão là viên ngọc Dạ Minh Châu óng ánh. Ngắm nhìn hạt Dạ Minh Châu, Thiên Phục nhìn lại xác lão nhân.

- Khảo lão huynh, người giết lão huynh và bắt Mộc Kiến Bình là chủ nhân hạt Dạ Minh Châu này, phải không?

Câu hỏi của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục quá thừa, bởi làm sao một xác chết có thể đáp lời gã.

Thiên Phục giắt viên Dạ Minh Châu vào thắt lưng, rồi khẽ buông một tiếng thở dài. Y quay bước trở ra, chợt phát giác trên vách mật thất có mấy chữ nguệch ngoạc:

Ma Cung.

Thiên Phục cau mày nhìn những nét chữ nguệch ngoạc đó:

- Ma Cung ư? Thất Sắc Ma Nữ Tiêu Thái Ngọc là sát thủ ư? Có thể lắm.

Thiên Phục rảo bước tiến ra phía cửa ngôi cổ mộ. Vừa len qua khỏi mật đạo, đập vào mắt Thiên

Phục là dấu chân của người nào đó còn in rõ trên mặt đất nhão.

Mưa đã nặng hạt chỉ còn những xác chết và không gian ảm đạm, ẩm ướt. Thiên Phục đứng trước ngôi mộ cổ một lúc rồi trở bộ rảo bước bỏ đi.

Cái dáng thanh tao thư sinh của Tàn Hồn Ma Đao vừa khuất thì có một người từ trong bụi rậm len ra. Người đó có dáng vạm vỡ, vận võ phục, tay cầm binh khí là chiếc búa khổng lồ nặng non trăm cân. Y dõi nhìn theo hướng Nguyên Thiên Phục vừa bỏ đi. Sau khi đoán chắc là Tàn Hồn Ma Đao không quay trở lại mới bước nhanh đến cổ mộ khởi động cơ quan mở mật đạo. Y lưỡng lự một lúc và quyết định len xuống mật đạo, nhưng ý định đó chưa kịp thực hiện thì nghe sau lưng mình một giọng nói lạnh nhạt cất lên:

- Các hạ cũng biết cách mở cửa cổ mộ U Linh à?

Gã đại hán vạm vỡ quay ngoắt lại. Y sững sờ khi nhận ra người lên tiếng chẳng ai khác mà chính là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Thấy Nguyên Thiên Phục, gã bất giác thối lại hai bộ, buột miệng nói:

- Ngươi đó ư? Ngươi chưa đi à?

- Ta sao đi được khi biết có người đến U Linh cổ mộ.

Miệng nói, mắt thì đóng đinh vào mặt gã đại hán cầm búa, Thiên Phục trầm giọng nói:

- Người nào đã lệnh cho các hạ đến U Linh cổ mộ?

- Không ai sai ta hết.

- Tại hạ không tin. Các hạ có thể giữ được cái mạng của mình bằng cách nói ra tên người đã sai các hạ đến đây, và đến với mục đích gì.

Gã đại hán cầm búa hừ nhạt một tiếng:

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, ai thì sợ ngươi chứ Kinh Chỉ Luân thì sao sợ ngươi được chứ. Nếu ngươi tự cho mình đủ bản lĩnh chống lại đại ca của ta là Chữ Hào Thiên, tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm thì cứ ra tay.

Thiên Phục thoạt cau mày:

- Các hạ là người của tổng trại chủ Chữ Hào Thiên?

Kinh Chỉ Luân hất mặt:

- Còn hơn nữa, Kinh mỗ vốn là bằng hữu chi giao, thủ túc chi tình với Chữ Hào Thiên đại ca.

Thiên Phục mỉm cười:

- Vậy tổng trại chủ Chữ Hào Thiên sai các hạ đến U Linh cổ mộ?

Kinh Chỉ Luân tròn mắt:

- Ơ.... Y lắc đầu:

- Không phải.

- Tại hạ cũng nghĩ như các hạ, bởi tổng trại chủ Chữ Hào Thiên làm sao biết được cửa vào U Linh cổ mộ và cũng không có thủ pháp sát tử như người sai các hạ đến. Các hạ đến U Linh cổ mộ với mục đích gì?

Kinh Chỉ Luân hoành tay búa thủ ngang ngực, gằn giọng nói:

- Ngươi không có quyền hỏi Kinh mỗ. Việc của Kinh mỗ thì Kinh mỗ làm, đường của ngươi thì ngươi đi. Nếu Tàn Hồn Ma Đao đụng đến Kinh mỗ chẳng khác nào thách thức bảy mươi hai trại lục lâm của đại ca Kinh mỗ.

- Nực cười thật, tại sao người ta chỉ muốn Nguyên Thiên Phục dụng đến Tàn Hồn Ma Đao rồi mới mở mắt chứ?

- Tàn Hồn Ma Đao, ngươi hù dọa Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân đấy à?

- Tại hạ nào dám hù dọa Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân.

Lời vừa dứt thì ảnh đao cũng xuất hiện nhanh không thể tưởng, ngay cả Kinh Chỉ Luân mặc dù đã chuẩn bị đối phó nhưng y chỉ kịp nhận biết có một ánh chớp bạc lia qua mắt mình mà thôi. Khi ánh chớp ảnh đao vụt tắt thì cánh tay thủ cây búa của y tự dưng mất lực chẳng còn đủ sức cầm nổi binh khí.

Kinh Chỉ Luân buông binh khí.

Cây búa rơi thẳng xuống trước mũi giày Kinh Chỉ Luân.

Bịch...

Y nhìn lại cánh tay mình. Một đường cắt dài dọc từ nách đến hổ khẩu, máu còn đang rỉ ra. Kinh Chỉ Luân thất sắc nhìn Nguyên Thiên Phục:

- Ngươi...

Chỉ thốt được bấy nhiêu, Kinh Chỉ Luân trở bộ toan phi thân thoát đi nhưng Nguyên Thiên Phục chỉ một cái lắc vai đã cản đầu họ Kinh rồi.

Thiên Phục lạnh nhạt nói:

- Các hạ chưa đi được. Các hạ chỉ đi được khi nói cho tại hạ biết ai sai các hạ đến U Linh cổ mộ và với mục đích gì.

- Cớ gì ngươi ép Kinh mỗ nói chứ? Ta đã hứa với người ta là không nói nếu như gặp bất cứ bất trắc nào.

- Rất dũng lược, khí phách, nhưng các hạ không thể không nói với tại hạ.

Một lần nữa ảnh ngọn Tàn Hồn Ma Đao lại xuất hiện, trong khi Kinh Chỉ Luân chỉ đứng ngây ra như pho tượng bất động. Ảnh đao lướt qua mang tai họ Kinh, hớt luôn chiếc lỗ tai bên phải của gã.

Kinh Chỉ Luân cảm nhận cái rát buốt, ôm lấy mang tai rú lên:

- Ôi cha!

Nguyên Thiên Phục nhìn Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân:

- Kinh các hạ nói chứ?

Kinh Chỉ Luân rít lên:

- Không... Ta không nói.

Lời còn đọng trên hai cánh môi Kinh Chỉ Luân thì lỗ tai bên trái của y lại rớt xuống đất.

Mặt mày biến sắc như tràm đổ, Kinh Chỉ Luân lúng túng lùi lại hai bộ.

Nguyên Thiên Phục hướng mũi đao về phía Kinh Chỉ Luân:

- Các hạ nói chứ?

- Ngươi tính... hành hạ Kinh mỗ à?

Họ Kinh vừa dứt lời thì ảnh đao lại hớt một mảnh da trên má trái họ Kinh.

Kinh Chỉ Luân rú lên ôm mặt:

- Ngươi quá tàn nhẫn.

- Tại hạ không thích nghe những lời nói như vậy.

Một mảnh da thứ hai bên má trái được ảnh đao lóc ra.

Kinh Chỉ Luân gần như hoàn toàn bất lực trước những chiêu đao tàn nhẫn vô tâm của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Mồ hôi xuất hạn tạo ra những cảm giác rát bỏng chỗ những vết thương, y cố giương mắt nhìn Thiên Phục.

Miệng mấp máy mà không thốt được ra lời.

Nguyên Thiên Phục dấn đến một bộ, lạnh nhạt nói:

- Ai sai các hạ đến?

- Ơ...

Thiên Phục mỉm cười:

- Các hạ chỉ còn một chiếc lỗ mũi mà thôi.

Câu nói đó khiến cột sống Kinh Chỉ Luân lạnh buốt. Y rùng mình bởi cảm giác ớn lạnh đó:

- Ta không biết, nhưng nàng rất đẹp.

- Một giai nhân?

Kinh Chỉ Luân gật đầu.

Thiên Phục hỏi:

- Nàng trả cho các hạ cái gì?

Mặt Kinh Chỉ Luân đỏ gấc. Y cúi gằm nhìn xuống đất. Nguyên Thiên Phục cười mỉm:

- Tại hạ đã hiểu. Đã là nam nhân thì ai cũng thích nữ nhân, mà nữ nhân đó lại là giai nhân, còn các hạ là một lục lâm thuộc bảy mươi hai trại.

Thiên Phục lấy hạt Dạ Minh Châu chìa đến trước mặt Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân:

- Nếu tại hạ đoán không lầm, các hạ đến U Linh cổ mộ để tìm hạt Dạ Minh Châu này?

Kinh Chỉ Luân liếc trộm hạt Dạ Minh Châu trên tay Nguyên Thiên Phục rồi khẽ gật đầu:

- Nàng muốn tôi đến tìm hạt Dạ Minh Châu mà các hạ đang cầm.

Thiên Phục chắt lưỡi lắc đầu:

- Kinh các hạ mà chết bởi thanh Tàn Hồn Ma Đao của tại hạ thì đâu còn cơ hội được giai nhân tưởng thưởng. Nàng hẹn với các hạ Ở đâu?

Kinh Chỉ Luân ấp úng:

- Kinh mỗ... Kinh mỗ...

- Đừng để thanh Tàn Hồn Đao của tại hạ lấy thêm một tảng thịt trên mặt các hạ.

Kinh Chỉ Luân rùng mình, ngẩng mặt nhìn Nguyên Thiên Phục. Đối nhãn khuôn mặt anh tuấn, nhưng ngập những nét trầm cảm lạnh lẽo, Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân phải cúi gằm mặt xuống để né tránh ánh mắt của Tàn Hồn Ma Đao:

- Nàng hẹn Kinh mỗ ở... Ở Lầu Thiên Đăng.

- Lầu Thiên Đăng. Tại hạ sẽ thay các hạ đến trao lại hạt Dạ Minh Châu cho nàng.

Đặt lưỡi đao lên bờ vai phải của Thiên Lôi Đại Lực Kinh Chỉ Luân, khí đao lạnh toát khiến cho gã thoạt rúng mình lắp bắp nói:

- Kinh mỗ đã nói tất cả sự thật.

Thiên Phục mỉm cười:

- Tại hạ có thể kiểm chứng từng lời nói của các hạ. Các hạ trở về Ngũ Đài Sơn có gặp tổng trại chủ Chữ Hào Thiên, cho tại hạ gửi lời thăm hỏi. Có cơ hội thì Nguyên Thiên Phục sẽ đến đối ẩm với y.

Y rút lưỡi Tàn Hồn Đao lại, rồi ung dung quấn sợi lụa đỏ bọc lưỡi đao.

Nhìn Thiên Lôi Đại Lực, Nguyên Thiên Phục từ tốn nói:

- Cáo từ.

Quay lưng, Thiên Phục điểm mũi giày cất mình thoát đi nhanh không thể tưởng. Y lướt đi mà chẳng để lại dấu giày trên mặt đất ẩm ướt, trong khi đó Kinh Chỉ Luân chỉ còn biết đưa mắt nhìn theo sau lưng Thiên Phục, buông một tiếng thở dài.

oOo Lầu Thiên Đăng.

Tòa lầu với ba tầng tháp tọa lạc bên bờ sông Dương Tử. Vây bọc chung quanh nó là một hoa viên

với muôn ngàn loài hoa đua hương khoe sắc, tất nhiên đã có hoa, có hương thì phải có bướm. Những đàn bướm muôn màu, sặc sở, chập chờn bay, tạo ra một cảnh sắc không sao tả được, mà chỉ có thể ví khung cảnh ở lầu Thiên Đăng như một bức tranh sống đọâng, lôi cuốn khách thi nhân.

Thiên Phục bước qua hoa viên lầu Thiên Đăng không một bóng người, đó là điểm dị kỳ mà chưa bao giờ xảy ra ở chốn này. Thả bước lên những bậc tam cấp, Thiên Phục tiến vào gian chính sảnh.

Trong gian chính sảnh có độ khoảng mươi người. Chỉ cần rảo mắt nhìn qua những người đó đủ biết họ là những hảo thủ trên giang hồ. Mỗi người chiếm ngự một bàn. Khi Thiên Phục bước vào, tất cả đều dõi mắt nhìn y. Mười chiếc bàn được kê dọc hai bên tường chừa khoảng đường đi đủ thiết lập một võ đường cho những cuộc quyết đấu sinh tử.

Không màng đến những ánh mắt đang dõi vào mình, Thiên Phục vẫn ung dung thả bước tiến thẳng về phía cầu thang dẫn lên lầu. Một giọng nói cộc lốc cất lên:

- Đứng lại!

Thiên Phục dừng bước, quay mặt nhìn về phía gã đại hán vận trường y bằng gấm có khuôn mặt rỗ lỗ chỗ trông chẳng khác nào một tàng ong.

Y điềm đạm nói:

- Các hạ vừa gọi tại hạ?

- Không sai.

- Tại sao tại hạ lại đứng lại chứ? Mười tám năm, tại hạ không gặp các hạ nhưng các hạ vẫn không thay đổi.

- Ngươi biết ta?

- Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt.

Mã Phiệt đập tay xuống bàn:

- Ngươi dám gọi tên tục của mỗ à?

- Các hạ vẫn kiêu ngạo như hôm nào.

Sát Nhân Tử Kiếm thở hắt ra một tiếng:

- Ngươi đến đây tìm người?

Thiên Phục gật đầu:

- Tìm một giai nhân.

Thiên Phục vừa nói vừa lấy hạt Dạ Minh Châu đưa đến trước:

- Nàng là chủ nhân của hạt Dạ Minh Châu này.

Mã Phiệt nhìn hạ Dạ Minh Châu, đôi chân mày nhíu lại. Y gằn giọng nói:

- Ngươi đã biết mỗ là Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt, thế sao còn chưa trao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ để mỗ trao lại cho nàng?

Thiên Phục mỉm cười, thật ra đó chỉ là một cái nhếch mép, nhưng lại biến thành nụ cười mỉm trên khuôn mặt khôi ngô anh tuấn:

- Mã các hạ trao cho nàng hạt Dạ Minh Châu này thì sẽ được nàng tưởng thưởng cái gì?

Mã Phiệt sượng sùng nói:

- Chuyện của ta, ngươi không cần biết.

- Tại hạ cho người nào bất cứ món gì cũng đều muốn biết người kia sẽ dụng vật tại hạ trao như thế nào?

Mã Phiệt đặt tay vào đốc kiếm.

Tinh nhãn của Thiên Phục đóng đinh vào tay Mã Phiệt. Thần nhãn của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục như có uy vũ vô hình, buộc Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt từ từ buông tay khỏi đốc kiếm. Y sa sầm mặt e dè hỏi:

- Ngươi là ai?

- Người đi tìm giai nhân, chủ nhân của hạt Dạ Minh Châu này.

- Mỗ muốn hỏi ngoại danh của ngươi kìa.

- Các hạ không biết thì thôi, hỏi làm gì?

Thiên Phục vừa nói vừa ôm quyền:

- Kiếu từ.

Thiên Phục vừa trở bộ quay lưng thì Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt điểm mũi giày phi thân thoát lên

cao ba trượng, băng qua đầu Nguyên Thiên Phục, đứng án ngữ ngay giữa cầu thang.

Y gằn giọng nói:

- Ngươi không thể đi được.

Thiên Phục nhướng mày:

- Tại sao tại hạ không được đi?

- Ngươi chỉ có mỗi một cái mạng mà thôi.

- Ta hiểu. Ngược lại các hạ cũng chỉ có mỗi một cái mạng như ta. Thế thì làm cách gì để tại hạ có thể lên lầu gặp giai nhân?

- Ngươi không có cơ hội đó.

Mã Phiệt vừa nói vừa rút soạt thanh trường kiếm, chĩa mũi kiếm vào mặt Nguyên Thiên Phục:

- Nếu muốn giữ mạng thì hãy trao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ.

- Các hạ cần hạt Dạ Minh Châu đó để được giai nhân tưởng thưởng phải không?

- Nếu đúng thì sao?

- Ít ra thì các hạ cũng đã nói thật với tại hạ. Tại hạ cũng phải đáp lễ. Nếu các hạ thích được giai nhân tưởng thưởng thì tại hạ cũng muốn được nàng tưởng thưởng.

Mã Phiệt hừ nhạt, cáu gắt nói:

- Ngươi muốn chết?

Thiên Phục cướp lời gã:

- Mỗi người chỉ có một cái mạng thôi đó.

Y trở giọng từ tốn nói:

- Kiếm pháp của Sát Nhân Tử Kiếm rất cao siêu, một mình có thể đối phó với năm cao thủ Hoa Sơn bất phân thắng bại.

Mã Phiệt thoạt sững sờ:

- Ngươi biết vậy sao còn chưa giao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ?

Thiên Phục lắc đầu:

- Bởi tại hạ cùng một ý niệm như các hạ. Với các hạ, tại hạ chỉ có thể nói một điều.

- Ngươi nói đi rồi chuẩn bị nhận những sát chiêu tử kiếm của ta.

- Kiếm pháp càng cao thì đối phương càng độc. Các hạ suy nghĩ rồi tự quyết định có nên giao thủ với tại hạ hay không.

- Đại ngôn vô lối. Một gã vô danh như ngươi mà dám nói với mỗ câu nói đó à?

Thiên Phục gật đầu:

- Các hạ đáng mặt được chết. Ta đang chờ các hạ xuất chiêu sát tử sau mười tám năm có tiến bộ gì không.

Mã Phiệt lưỡng lự:

- Mười tám năm...

Chân mày Mã Phiệt nhíu ghịt lại với nhau. Gã cố moi trong óc mình nhưng không sao moi được ra ngoại danh của người đang đứng trước mặt mình.

Mã Phiệt rít lên the thé:

- Mỗ hỏi lại ngươi một lần nữa, có trao hạt Dạ Minh Châu cho mỗ không?

Thiên Phục lắc đầu:

- Tất nhiên là không.

- Ngươi quả là muốn chết.

Cùng với lời nói đó, Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt rung thanh trường kiếm tạo ra một lúc ba bông hoa kiếm, tạo thành hình chữ "phẩm" tập kích vào vùng thượng đẳng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Chiêu kiếm của Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt vừa nhanh vừa biến hóa giữa cái hư và cái thực. Ba bông hoa kiếm do gã thi triển ra đều công kích vào những vùng tử huyệt mà không biết bông kiếm nào là hư, bông kiếm nào là thật.

Y ra chiêu nhanh như vậy, nhưng kiếm ảnh còn cách Nguyên Thiên Phục hai bộ thì bất thình lình sợi dây lụa quấn lưỡi Tàn Hồn Đao vùn vụt bắn ra như con mãnh xà quấn ghịt lấy lưỡi trường kiếm.

Mã Phiệt sững sốt bởi sự kỳ dị đó. Y còn chưa hết ngạc nhiên thì đã lóa mắt bởi một ánh chớp bạc

vừa xuất hiện rồi vụt tắt.

Sát Nhân Tử Kiếm tối sầm mắt, chưa biết cái gì xảy ra cho mình, khi định thần thì thấy thanh trường kiếm cùng với cánh tay còn nắm chặt đốc kiếm nằm chễm chệ trên bàn tay của y rồi.

Sát Nhân Tử Kiếm nhìn cánh tay cầm kiếm trên bàn mình, ngớ ngẩn chớp mắt liên tục.

Đến lúc này mà y vẫn chưa biết mình đã trở thành phế nhân cụt tay.

Nực cười hơn y còn buột miệng hỏi:

- Kiếm của ta, tay của ai vậy?

Chín gã đao thủ đang ngồi bật đứng dậy. Tất cả đều đưa mắt nhìn Nguyên Thiên Phục, trong khi y bình thản quấn lại sợi lụa bọc lưỡi đao.

Chợt Mã Phiến rú lên một tiếng thét lớn:

- Trời ơi!

Y ôm bả vai còn lại vỏn vẹn một khối thịt đỏ au ù té chạy như bị ma đuổi.

Y vừa chạy vừa thét:

- Ma Đao... Ma Đao...

Tiếng thét hốt hoảng của Sát Nhân Tử Kiếm Mã Phiệt kéo theo chín người kia không ai bảo ai cùng rời bỏ lầu Thiên Đăng thoát chạy ra ngoài.

Những đao thủ chờ đợi Thiên Phục đến và khi y xuất hiện qua một chiêu đao đã biến họ thành những con cừu tháo chạy để giữ mạng. Đâu một ai dám thí mạng mình trước cây đao Tàn Hồn để được giai nhân tưởng thưởng.

Lầu Thiên Đăng chợt trở nên vắng lặng đến lạ lùng. Sự im lặng phối kết cùng khung cảnh có cánh tay chễm chệ nằm trên bàn tạo ra một không gian khủng bố rờn rợn.

Thiên Phục vẫn với một phong thái thờ ơ, pha một chút ngạo mạn dấn bước lên lầu.

Khác hẳn với gian đại sảnh, tầng lầu thứ nhất ngập mùi thơm, thứ mùi thơm quyến rũ thường có trong các gian biệt phòng dành cho đôi uyên ương trong ngày đầu giao hoan.

Hình như giai nhân đã chuẩn bị trước cho sự tiếp đón này. Nàng đã biết Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục sẽ đến mà chẳng một ai có thể cản được bước chân y, và càng biết rõ tính cách của gã hơn

bất cứ một người nào khác.

Thiên Phục sững bước ngay bậc tam cấp thứ nhất dẫn lên lầu hai. Ngay trên bậc tam cấp đó là chiếc áo choàng trắng tinh, tỏa mùi thơm dìu dịu. Mùi thơm này y không thể quên được. Không dằn được cảm xúc trước mùi thơm kỳ lạ kia, Thiên Phục cúi xuống nhặt chiếc áo choàng. Y ngớ ngẩn khi thấy cánh hoa hồng thêu thật tinh tế trên vạt áo.

- Nàng chăng?

Thiên Phục rảo bước lên những bậc tam cấp. Y lại sững bộ khi đến lầu hai. Lầu hai đúng là một vườn hoa hồng đỏ thắm, lóa mắt người. Những đóa hoa hồng tươi rói ửng màu đỏ, nhưng nếu chủ nhân nhìn kỹ vào vườn hồng thì ngờ ngợ những khóm hoa hồng kia là những đốm máu rưới ra từ bức tranh vẽ chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.

Thiên Phục nheo mày:

- Triều Thi Thi.

Bức tranh vẽ chân dung của Triều Thi Thi đáng ra phải ở Dạ Nguyệt Lâu nhưng sao nó lại ở đây? Điều đó càng khiến cho Nguyên Thiên Phục ngạc nhiên hơn. Y có cảm tưởng người đang chờ mình ở lầu ba đã quá rõ về mình.

Thiên Phục bước đến chân cầu thang dẫn lên lầu ba. Y thoáng một chút lưỡng lự. Linh cảm của Thiên Phục đang mách bảo với y điều gì đó rất mơ hồ mà y chỉ có thể cảm nhận đang bước dần vào cõi a tỳ ngập ngụa hận thù và chết chóc.

Mặc kệ linh cảm đó, Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục vẫn cứ dấn bước lên những bậc tam cấp để đến tầng lầu cuối cùng của tòa Thiên Đăng.

Khác hẳn với tầng lầu thứ hai, lầu ba chỉ có bóng tối dày đặc, đưa tay trước mặt vẫn không thể nào thấy được. Đấy đúng là gian phòng của a tỳ địa ngục, đặc quán một không khí lạnh lẽo khủng bố.

Một giọng nói trong vắt như ngọc lưu ly va vào nhau, vừa thánh thót như tiếng chim họa mi cất lên:

- Giai nhân đã chờ tri kỷ lâu lắm rồi.

Chỉ nghe giọng nói của nàng cất lên từ bóng đêm dày đặc kia cũng có thể suy tưởng ra một giai nhân sắc nước hương trời mà không một mỹ nữ nào có thể sánh bằng. Giọng của nàng thật êm ái nhu mì nhưng tiềm ẩn bên trong là uy lực vô hình khiến người nghe phải khuất phục.

Nàng nói tiếp:

- Huynh đem ngọc đến trả cho muội đấy à?

- Hạt Dạ Minh Châu này của nàng?

Thiên Phục vừa nói vừa xòe lòng bàn tay, trên lòng bàn tay là hạt Dạ Minh Châu tỏa hào quang lấp lánh. Nó chẳng khác con đom đóm nhập nhoạng trong vùng tối âm u, ma quái.

- Muội không thích ánh sáng trong gian phòng này.

Cùng với lời nói đó, một âm thanh rít lên nghe buốt cả cột sống. Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã từng nghe biết bao nhiêu thứ âm thanh do những binh khí tạo ra, nhưng âm thanh này chưa từng nghe bao giờ, nhưng khi đập vào thính nhĩ thì xương sống của gã chợt có cảm giác nhói buốt, giá lạnh.

Vút!

Thiên Phục đứng ngây ra như pho tượng bất động. Y không sao đoán được binh khí của nàng là thứ binh khí gì, và nó đang tập kích vào tử huyệt nào của mình. Y chỉ mơ hồ cảm nhận một điều, mình đang đối mặt với cổng tử thành, và chỉ khoảnh khắc nữa thôi thì y đã là một oan hồn vất vưởng nơi trần thế.

Ai có thể khuất phục được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?

Ai có thể buộc y phải suy tưởng đến cõi a tỳ để thúc thủ chấp nhận một cái chết?

Tại sao y lại đứng yên chấp nhận một cái chết bởi một nữ nhân mà y chưa thấy chân diện mục?

Trước mặt Thiên Phục chỉ có bóng tối và bóng tối, ngoại trừ giọng nói ngọt ngào thanh tao bắt y liên tưởng đến Triều Thi Thi.

Chát!

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0010

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 10 - Nợ Giang Hồ Trao Quỷ Kiếm

Nguồn: nhanmonquan

Bầu trời xám xịt, chuẩn bị trút xuống những cơn mưa nặng hạt khiến Thế Kiệt lo lắng. Chàng muốn tìm một chỗ trú mưa, nhưng tuyệt nhiên chẳng nhìn thấy một chỗ nào khả dĩ có thể trú mưa được. Trong lòng vô cùng bối rối, chàng đâu phải sợ mưa nhưng khốn nỗi trên lưng là ân sư đang trong tình trạng trầm kha không biết sống chết lúc nào.

Ngẩng mặt nhìn lên không trung, Thế Kiệt không khỏi buông một tiếng thở dài. Chàng có cảm giác con đường về Ác Nhân Cốc sao xa xôi mịt mù, mà không có cơ hội để đưa sư phụ về tới trong khi sức của chàng cũng đã cạn kiệt, toàn thân rã rời.

Thế Kiệt bặm môi, tự nhủ thầm:

- "Dù với bất cứ giá nào ta cũng phải đưa ân sư về đến Ác Nhân Cốc.".

Tự nhủ thầm như vậy, Thế Kiệt cố gượng bước, dù thừa biết chỉ một hai dặm đường nữa thôi thì chẳng thể nào lê nổi bước chân.

Có tiếng vó ngựa rộn lên sau lưng Thế Kiệt. Tiếng vó ngựa khiến Thế Kiệt lo lắng, nghĩ tới những kẻ thù đang truy đuổi. Thế Kiệt toan tìm một chỗ ẩn thân, nhưng không kịp.

Chàng chỉ kịp nép vào vệ đường thì cỗ xe song mã cũng trờ tới. Cỗ xe đứng ngay bên cạnh Thế Kiệt. Phản xạ tự nhiên vì những chuyện đã xảy ra trên đường bôn tẩu, Thế Kiệt đặt tay vào chuôi thanh Quỷ Kiếm chờ đợi tình huống xấu nhất đến với mình và sư phụ.

Người ngồi trên ghế xà ích bỏ chiếc mũ trùm đầu, để lộ chân diện mục là Cáp Nhật Hồng.

Nàng nhìn Thế Kiệt:

- Lệnh huynh!

Nhận ra Cáp Nhật Hồng, Thế Kiệt phấn chấn buột miệng nói:

- Quận chúa ư?

Nhật Hồng nheo một con mắt, nói:

- Nếu không phải là Nhật Hồng thì huynh đâu còn đứng đó. Huynh tính giao thủ vài chiêu với muội hay sao mà đặt tay vào đốc kiếm?

Thế Kiệt mỉm cười lắc đầu.

Cáp Nhật Hồng thôi không đùa nữa. Nàng giúp chàng đỡ Quỷ Kiếm Giang Kỳ lên thùng xe. Rồi sau đó nàng trở lại ghế xà ích. Thế Kiệt ngồi cạnh bên nàng. Cáp Nhật Hồng lại ra roi, đôi song mã trổ nước đại kéo cỗ xe chạy nhanh hơn. Khi trời tạnh hạt thì họ cũng đến trấn Hàng Châu.

Nhật Hồng nói:

- Lệnh huynh đi theo Giang tiền bối đã lâu ắt biết những bằng hữu của Giang tiền bối?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Sư phụ là một người cô độc lạnh lùng, không hề kết giao với bất cứ người nào.

- Giang tiền bối không có bằng hữu thì chúng ta phải tự lực thôi.

Thế Kiệt gật đầu.

Nhật Hồng mỉm cười với chàng, từ tốn nói:

- Tại trấn Hàng Châu này, muội có người nhà. Chúng ta hãy đến đó.

- Thế thì tốt quá.

- Hy vọng ở đó muội sẽ có phương thuốc giải độc cho Giang tiền bối.

Cỗ xe vào trấn Hàng Châu. Mặc dù cơn mưa đã tạnh nhưng vẫn còn lất phất những hạt bụi nước li ti. Trong thành vắng ngắt, tất cả cư dân như rút vào nhà tránh mưa, nên sự xuất hiện của cỗ xe song mã nhanh chóng được để mắt tới.

Cỗ xe dừng lại trước cửa một tòa đại trang. Cánh cổng đóng im ỉm ngỡ như nó chưa bao giờ được mở.

Nhật Hồng trùm lại chiếc mũ đội đầu, lách xuống xe. Nàng tiến nhanh đến cánh cửa tam quan, cầm khoen sắt gõ ba tiếng.

Cộc... cộc... cộc...

Không phải chờ đợi lâu, cánh cửa hé mở. Nhật Hồng nghiêm giọng nói như hạ lệnh:

- Mở cửa đi!

Gã gia đinh rụt rè hỏi:

- Cô nương là ai?

Nhật Hồng chìa tấm kim bài đến trước.

Gã gia đinh biến sắc:

- Tiểu nhân đắc tội.

- Mở cửa đi!

Gã vội vã mở cửa.

Nàng hạ lệnh:

- Cho người ra cỗ xe đưa người bịnh vào trong.

- Tiểu nhân tuân lệnh quận chúa.

Nàng quay trở lại cỗ xe song mã, chẳng bao lâu sau hai gã gia đinh xuất hiện khiêng theo chiếc cáng ra ngoài cỗ xe. Họ đặt Giang Kỳ lên cáng, cùng với Nhật Hồng và Thế Kiệt vào trong tòa đại trang.

Từ trong gian chính sảnh hai vị Lạt Ma hấp tấp bước ra đón Nhật Hồng ngay cửa.

Một người vừa ôm quyền xá vừa nói:

- Chúng tôi không biết quận chúa đến nên không kịp nghinh đón.

Nhật Hồng khoát tay:

- Không cần đa lễ như vậy.

Nàng chỉ Thế Kiệt:

- Đây là Lệnh công tử, bằng hữu của ta ở Trung Nguyên.

Nàng mỉm cười với chàng rồi giới thiệu hai vị Lạt Ma:

- Lệnh huynh, còn đây là hai vị hộ pháp đàn. Người này là Lạc Thần Bố, còn đây là Lai Thần Bố.

Lạc Thần Bố Lạt Ma có khuôn mặt đầy đà, nước da trắng trẻo, trông rất phương phi, cốt cách. Lão ôn tôn hướng về Thế Kiệt ôm quyền xá và nói:

- Nghinh quán hân hạnh được tiếp đón Lệnh công tử.

Nhật Hồng mỉm cười:

- Chúng ta hãy vào trong.

Mọi người kéo vào gian đại sảnh.

Khi tất cả đã yên vị rồi, Lạc Thần Bố Lạt Ma mới rót trà ra chén, lão kính cẩn nói:

- Thỉnh quận chúa uống chén trà nóng.

Trong khi đó Lai Thần Bố rót trà vào chén Thế Kiệt:

- Mời Lệnh công tử.

- Đa tạ lão tiền bối.

Nhật Hồng nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống bàn. Nàng nhìn Lạc Thần Bố:

- Ta có chuyện muốn nhờ tới Lạc sư phụ.

- Có chuyện gì quận chúa cứ nói.

- Vị tiền bối vừa được cáng vào bị trúng Hủy Cốt Tán của Thần Long giáo, thể trạng rất trầm trọng, Lạc sư phụ xem có cách chi giúp đỡ cho người được không?

- Người đó bị trúng Hủy Cốt Tán của bọn Thần Long giáo à?

Nhật Hồng gật đầu:

- Đúng như vậy đó.

Thế Kiệt khẩn khoản nói:

- Người đó chính là sư phụ của vãn bối. Nếu tiền bối có phương cách gì trục được độc trong nội thể của người, cái ơn này tại hạ sẽ không quên.

Lạc Thần Bố khoát tay:

- Lệnh công tử đừng nói như vậy, công tử là bằng hữu của quận chúa, và bổn phận của chúng tôi là phải giúp cho sư phụ công tử rồi.

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt mỉm cười rồi quay lại nói với Lạc Thần Bố:

- Đã nói vậy, ta thỉnh Lạc sư phụ đến xem mạch cho người.

- Được, được, cứu người là trên hết mà.

Mọi người rời gian chính sảnh đến gian thư phòng phía sau. Lạc Thần Bố bước đến tràng kỹ cầm mạch Giang Kỳ. Đôi chân mày lão chợt cau hẳn lại.

Lão buông một tiếng thở dài, nhìn lại Nhật Hồng và Thế Kiệt.

Thế Kiệt lo lắng hỏi:

- Lạc tiền bối, tình hình sư phụ của vãn bối như thế nào?

- Độc chất Hủy Cốt Tán đã thâm nhập vào kinh mạch, ngoài ra có hiện tượng kỳ lạ lắm.

Nhật Hồng nói:

- Lạc sư phụ nói rõ hiện tượng gì?

- À... tất cả kinh mạch, huyệt đạo của người này đều bị đảo lộn hoàn toàn. Hiện tượng này do y luyện công mà ra thôi.

Lạc Thần Bố buông tiếng thở dài:

- Với độc chất Hủy Cốt Tán thì có thể trục được ra ngoài bằng Băng Tằm, nhưng với hiện tượng đảo lộn kinh mạch huyệt đạo thì...

Lạc Thần Bố lắc đầu thở dài:

- E khó mà khôi phục lại được như trước. Người này chắc chắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma trong nay mai mà biến thành phế nhân vĩnh viễn.

Nhật Hồng trang trọng nói:

- Nhưng vẫn có cách gì chứ?

Lạc Thần Bố lắc đầu:

- Không có cách gì ngoại trừ bản thân người này tự khôi phục kinh mạch và huyệt đạo thôi.

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt:

- Lệnh huynh...

Thế Kiệt thở ra:

- Tại hạ biết tấm thịnh tình của nhị vị đại tăng, nhưng đó là số trời đã định sẵn cho sư phụ.

Nhật Hồng nhìn chàng khẽ gật đầu:

- Nhị vị sư phụ sẽ làm hết sức mình, còn tất cả đều do ý trời định.

Lạc Thần Bố nói:

- Quận chúa đã nói vậy thì lão đây hơi yên tâm.

Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố:

- Lai lão đệ sẽ giúp lão huynh một tay chứ?

Lai Thần Bố gật đầu.

Lạc Thần Bố nói với Nhật Hồng:

- Quận chúa chờ lão phu một chút.

- Lạc sư phụ cứ tự nhiên.

Lạc Thần Bố bỏ ra ngoài, một lúc sau quay trở lại, trên tay lão có một chiếc tráp sơn son thếp vàng, được đậy nắp cẩn thận. Lão đặt chiếc tráp sơn son thếp vàng đó cạnh Giang Kỳ rồi quay sang nói với Lai Thần Bố:

- Lão đệ dùng nội công Mật Tông La Hán áp chế chất độc trong nội thể vị lão huynh này để Băng Tằm hút chúng ra.

Lai Thần Bố lại gật đầu.

Y ngồi xuống tràng kỷ đỡ Giang Kỳ ngồi lên. Hai mắt Giang Kỳ vẫn nhắm tít, hơi thở phà ra những luồng khí nóng hổi.

Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố khẽ gật đầu.

Lai Thần Bố vận hóa nguyên ngươn, rồi từ từ áp tay vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Giang Kỳ. Lão từ từ trút chân ngươn Mật Tông ép chất độc trong nội thể của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Trong khi

Lai Thần Bố dụng công ép chất độc thì Lạc Thần Bố mở nắp chiếc tráp lấy ra ba con Băng Tằm. Những con Băng Tằm trong suốt như ngọc lưu ly trông thật là ngộ nghĩnh. Lão đặt những con Băng Tằm đó vào vùng mạch môn của Giang Kỳ.

Ba con Băng Tằm nhanh chóng bấu vào mạch môn của Giang Kỳ bằng những móc to.

Thế Kiệt lo lắng khi thấy máu tuôn ra từ mạch môn của sư phụ.

Lạc Thần Bố nhìn chàng:

- Lệnh công tử yên tâm, ba con Băng Tằm đang hút Hủy Cốt Tán trong kinh mạch của vị lão huynh đây.

Ba con Băng Tằm càng lúc càng to dần lên, và chuyển dần sang màu tím bầm.

Khi Lai Thần Bố rút song thủ lại thì ba con Băng Tằm cũng căng cứng no tròn, và chúng đã chuyển hẳn qua màu tím bầm trông như những con sâu gớm ghiếc. Ba con Băng Tằm tự nhả những móc to ra khỏi vùng mạch môn của Giang Kỳ. Lạc Thần Bố cẩn thận đặt những con Băng Tằm trở lại chiếc tráp.

Lão nhìn Nhật Hồng:

- Quận chúa, lão đã trục hết độc chất trong nội thể vị lão huynh này. Còn khôi phục kinh mạch huyệt đạo của người...

Lạc Thần Bố lắc đầu:

- Lão phu đành chịu thôi.

Nhật Hồng gật đầu:

- Tạm thời trục được chất độc Hủy Cốt Tán là tốt lắm rồi.

Nàng nhìn lại Thế Kiệt:

- Lệnh công tử có thể lưu lại đây vài hôm rồi hãy đưa lão sư phụ đi.

Nhật Hồng nhìn lại Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:

- Chúng ta trở ra nhà ngoài đi!

Lạc Thần Bố gật đầu.

Lai Thần Bố đặt Giang Kỳ nằm trở lại. Vô tình lão chạm vào ngực Giang Kỳ, thấy có vật gì đó

cồm cộm. Lai Thần Bố liền thò tay vào ngực Giang Kỳ lấy ra một chiếc tráp vừa bằng một vòng tay.

Lão tò mò cầm chiếc tráp đó đưa lên mặt quan sát.

Thế Kiệt nói:

- Lai tiền bối biết trong tráp đó là cái gì không?

Lai Thần Bố lắc đầu.

Thế Kiệt mỉm cười:

- Chính vì cái tráp đó mà các cao thủ Trung Nguyên truy sát sư phụ đến bước đường cùng.

Lạc Thần Bố nhướng mày:

- Vậy trong cái tráp kia là báu vật ư?

- Vãn bối không biết nó có phải là báu vật hay không, nhưng mọi người đều để tâm đến nó.

Nhật Hồng xen vào:

- Dù nó là báu vật gì đi nữa thì cũng của người ta, nhị vị hộ tướng pháp để tâm làm gì?

Lạc Thần Bố gật đầu:

- Quận chúa nói rất đúng.

Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố:

- Lão đệ trả lại chỗ cũ cho vị lão huynh này.

Lai Thần Bố lưỡng lự.

Thế Kiệt nói:

- Nhị vị tiền bối muốn nhìn qua cũng được mà. Vật mà Lai tiền bối đang cầm chính là kim thân La Hán ngọc lưu ly.

Thế Kiệt vừa dứt lời thì Lai Thần Bố há hốc miệng, nhanh chóng mở nắp tráp.

Ánh hào quang trong tráp hắt lên, pho tượng ngọc lưu ly kim thân La Hán đập vào mắt lão.

Lạc Thần Bố nhìn lại Lai Thần Bố.

Lai Thần Bố cứ trố mắt nhìn pho tượng kim thân La Hán ngọc lưu ly.

Lạc Thần Bố nói:

- Lai lão đệ, có đúng vậy không?

Lai Thần Bố nhìn lại Lạc Thần Bố, khẽ gật đầu.

Lạc Thần Bố quay ngoắt lại Cáp Nhật Hồng:

- Quận chúa, người này chính là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?

Nhìn thẳng vào mắt Lạc Thần Bố, nàng khẽ gật đầu nói:

- Đúng! Ta không phủ nhận.

Cục diện bỗng chốc trở nên căng thẳng, khẩn trương.

Lạc Thần Bố trang trọng nói:

- Vậy quận chúa còn chờ gì nữa? Đây là cơ hội để chúng ta đoạt kim thân La Hán ngọc phật và giết Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Lạc Thần Bố vừa dứt lời, Thế Kiệt rúng động toàn thân. Chàng bước nhanh lại bên tràng kỹ, thét lớn:

- Không ai được quyền giết sư phụ của tại hạ. Nhị vị cao tăng đã có công cứu sư phụ, sao lại đổi ý tính lấy mạng người chứ?

Lạc Thần Bố lẫn Lai Thần Bố không màng đến lời nói của Thế Kiệt mà chỉ giương mắt nhìn Cáp Nhật Hồng chờ đợi sự quyết định của nàng.

Nhật Hồng nhìn Lệnh Thế Kiệt:

- Lệnh huynh yên tâm, còn Cáp Nhật Hồng này thì không một ai dám ra tay sát tử Đoạn Hồn Quỷ Kiếm tiền bối đâu.

Thế Kiệt thở ra.

Lạc Thần Bố khẩn khoản nói:

- Quận chúa...

Nhật Hồng khoát tay không cho Lạc Thần Bố nói rồi ôn nhu cất tiếng:

- Bổn quận chúa không cho nhị vị hộ pháp đàn ra tay sát tử Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ bởi ta có lý của ta. Người Tây Hạ chúng ta vốn trọng nghĩa. Mặc dù mang trọng trách vào Trung Nguyên tìm bộ Thập Nhị La Hán Phật, nhưng nếu chỉ dựa vào những lúc như thế này thì sao đáng mặt anh thư và còn làm nhục quốc thể nữa. Chính vì lẽ đó ta không muốn nhị vị hộ pháp đàn bắt chước bọn võ lâm hắc đạo.

Lạc Thần Bố trang trọng nói:

- Quận chúa hãy suy nghĩ lại.

- Ta đã nói rồi, không suy nghĩ gì cả. Lệnh huynh sẽ lưu lại đây rồi tiếp tục đưa Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ lên đường. Không một người nào được làm tổn hại đến Lệnh công tử và Giang Kỳ tiền bối. Các người nghe rõ mệnh lệnh của ta chứ?

Lạc Thần Bố buông một tiếng thở dài, lẩm nhẩm nói:

- Lão sợ chúng ta chẳng còn cơ hội gộp đủ pho Thập Nhị kim thân La Hán ngọc phật.

Nhật Hồng cau mặt, khe khắt nói:

- Lạc hộ pháp còn thốt ra những lời như vậy thì đừng trách bổn quận chúa nặng tay với người.

Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng rồi quay lại Lạc Thần Bố:

- Lão đại sư, Thế Kiệt có ý này.

Lạc Thần Bố nhìn chàng:

- Công tử nói đi!

- Nếu sư phụ không nhờ nhị vị lão đại sư cứu mạng trục Hủy Cốt Tán e khó giữ mạng.

Mục đích của các vị không ngoài báu vật kim thân La Hán. Mà một pho tượng kim thân La Hán cũng chẳng có công dụng gì. Muốn biết công dụng phải có đủ bộ mười hai pho, tại hạ xin được nhường pho tượng này lại cho các vị.

Nhật Hồng nheo mày:

- Lệnh huynh làm vậy là coi thường Nhật Hồng này rồi đó.

- Tại hạ nào dám có ý niệm đó. Không cảm kích thịnh tình của quận chúa thì thôi chớ đâu dám coi thường người. Nhưng tại hạ tự nguyện trao lại pho tượng kim thân La Hán xem như đền đáp lại cái ơn mà nhị vị hộ pháp đàn đã trục Hủy Cốt Tán trong nội thể của sư phụ.

Chàng vừa dứt lời thì Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đã gượng nhỏm người lên:

- Thế Kiệt, ngươi xử rất đúng.

Thế Kiệt nghe Giang Kỳ nói, quay ngoắt lại thốt lên:

- Sư phụ!

Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, ta không muốn thọ Ơn người trước khi trở thành phế nhân vĩnh viễn.

Nhìn lại Nhật Hồng, Giang Kỳ hỏi tiếp:

- Giang mỗ rất cảm kích hào khí anh thư của quận chúa, nhưng ta không muốn nhận ân huệ của ai. Còn một điều nữa, ta muốn nói cho các người tự suy nghĩ quyết định.

Lấy một hơi chân ngươn thật sâu, Giang Kỳ trang trọng nói:

- Nếu đêm này Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ phải trao lại cho các người pho tượng kim thân La Hán ngọc phật thì ngày sau sẽ có người thay ta lấy lại. Quận chúa có đồng ý không?

Nhật Hồng lưỡng lự một lúc rồi ôn nhu nói:

- Tiền bối cũng có ý hợp nhất bộ Thập Nhị La Hán à?

Giang Kỳ thản nhiên gật đầu:

- Ta không phủ nhận điều đó.

Lạc Thần Bố cùng Lai Thần Bố âm thầm vận công chờ đợi sự quyết định của Nhật Hồng. Hai người đó vận công âm thầm nhưng không tránh khỏi ánh mắt tinh tường của Giang Kỳ.

Giang Kỳ nhìn Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:

- Hai người có thể giết ta bất cứ lúc nào. Cho dù nhị vị không sát tử ta thì chẳng bao lâu Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ cũng trở nên vô dụng. Nhưng đây là cơ hội để thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc tranh đoạt pho Thập Nhị La Hán.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Ta đã nói rồi, không một ai được sát hại Giang Kỳ tiền bối ra. Cáp Nhật Hồng này không phải như bọn người vô tâm Trung Nguyên, thừa nước đục thả câu.

Giang Kỳ nhìn nàng:

- Được. Ta nhớ lời của quận chúa.

Giang Kỳ quay lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, chúng ta đi!

Nhật Hồng nheo mày nói:

- Lệnh công tử và Giang tiền bối nên lưu lại đây ít ngày để người khỏe hẳn rồi hãy lên đường.

- Ta không thể nhận thêm cái ơn thứ hai từ người cùng một mục đích với mình.

Giang Kỳ vừa nói vừa chống tay đứng lên. Mặc dù lão đã cố gắng rất nhiều nhưng hai chân cứ run bần bật tưởng chừng không đủ sức đờ nổi thân.

Thế Kiệt đưa vai cho Giang Kỳ:

- Sư phụ.

Vịn vào vai Thế Kiệt, Giang Kỳ đảo mắt nhìn qua hai vị Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:

- Nhị vị hộ pháp đàn sẽ có dịp gặp lại thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm mà.

Giang Kỳ dứt lời, dựa vào Thế Kiệt dấn bước.

Lạc Thần Bố nhìn Cáp Nhật Hồng, hai cánh môi bặm lại chứng tỏ đang suy nghĩ đến một quyết định nào đó.

Bất thình lình, Lạc Thần Bố thét lên một tiếng:

- Giang Kỳ đứng lại Tiếng thét của Lạc Thần Bố khiến Nhật Hồng giật mình. Nàng đoán ngay Lạc Thần Bố sắp hành động gì, liền đứng bộ án ngữ sau lưng Thế Kiệt và Giang Kỳ.

Mặc dù nghe tiếng quát lồng lộng của Lạc Thần Bố nhưng Giang Kỳ vẫn dựa vào Thế Kiệt tiếp tục bước. Y vừa bước đi vừa nói:

- Chưa một ai hạ mệnh lệnh được với Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, dù kẻ đó là diêm vương, hay đương kim hoàng thượng.

Nhật Hồng sa sầm mặt, chiếu ánh mắt khắt khe vào mặt Lạc Thần Bố. Nàng nghiêm giọng nói:

- Để họ đi!

Lạc Thần Bố lẫn Lai Thần Bố thở hắt ra một tiếng rồi từ từ hạ tay xuống. Trong khi đó Giang Kỳ và Thế Kiệt đã bước hẳn ra khỏi cánh cửa thư phòng. Hai người sóng bước đi luôn ra khỏi tòa đại trang. Trên bầu trời sấm vẫn còn rền và mây lại hội tụ để chuẩn bị một cơn trút nước khác.

Giang Kỳ ngước mặt nhìn lên trời:

- Xem chừng bầu trời Trung Nguyên bỗng chốc trở nên u ám quá.

Thế Kiệt liếc trộm Giang Kỳ.

Giang Kỳ lại ôn tồn nói:

- Thế Kiệt...

- Sư phụ dạy con.

- Ta đã quyết, dù hậu quả sau này như thế nào cũng được. Ngươi sẽ thay ta dụng tới Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0011

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 11 - Sát Đao

Trở lại với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Nguồn: nhanmonquan

Một luồng gió giá lạnh phớt qua mặt Thiên Phục, hớt luôn hạt Dạ Minh Châu.

Hạt Dạ Minh Châu đáng giá trăm lạng bị hớt lên không, rồi sau âm thanh khô khốc, nó bể tan thành một nhúm bụi. Bóng tối trở nên dày đặc hơn sau khi hạt Dạ Minh Châu bị đập vỡ.

Tàn Hồn Ma Đao bần thần bởi vùng bóng tối âm u trong gian lầu này, trong tâm như vậy nhưng y vẫn không tỏ vẻ gì gọi là bối rối ra ngoài.

Y cất tiếng thật bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra:

- Tại hạ đem vật đến trả, sao cô nương lại phụ tấm lòng của tại hạ?

Giọng tao nhã của nữ nhân lại cất lên:

- Người đem Dạ Minh Châu trả cho ta hay muốn tìm ta để hỏi về Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?

Thiên Phục lạnh nhạt đáp:

- Cả hai.

- Thế thì ngươi đến đây trả ngọc để đổi người?

Thiên Phục lắc đầu:

- Mộc Kiến Bình đáng giá hơn hạt Dạ Minh Châu.

- Ngươi biết điều đó à?

- Tại hạ tự suy luận như vậy.

- Nếu như bổn cô nương hỏi ngươi điều này, ngươi có dám nói ra sự thật bằng đáy lòng của mình không?

Thiên Phục nheo mày trang trọng nói:

- Cô nương cứ hỏi.

- Giữa Triều Thi Thi và Mộc Kiến Bình ai hơn ai?

Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thoạt lộ những nét bối rối. Y lưỡng lự một chút rồi hỏi lại nữ nhân trong bóng tối.

- Tại sao cô nương hỏi tại hạ điều đó?

- Ngươi chưa trả lời ta.

- So sánh một người còn sống với một người đã chết, thật là khó nói đó.

- Nếu Triều Thi Thi còn sống?

- Nàng là Triều Thi Thi?

- Ta đâu dám tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Nói như vậy nhưng bổn cô nương và Triều Thi Thi có một điểm rất chung.

- Thật ra cô nương muốn gì ở tại hạ?

- Ta muốn gì ư? Thế thì ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã.

- Cô nương bắt tại hạ phải nói ra cái điều mà tại hạ chẳng muốn nói ư?

- Trên đời này chẳng có điều gì không nói được cả.

Thiên Phục buông một tiếng thở ra:

- Nếu cô nương muốn nghe thì tại hạ sẽ nói.

- Bổn cô nương rất muốn nghe.

- Triều Thi Thi và Mộc Kiến Bình chẳng ai hơn ai cả.

- Ngươi trả lời một câu thừa thãi thật. Trong trái tim ngươi ít ra cũng có một người chứ.

Nếu ngươi không để tình đến Triều Thi Thi thì sau mười tám năm đã không đặt chân đến Dạ Nguyệt Lầu. Mười tám năm qua, ngươi vẫn còn nhớ đến thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Suốt thời gian đó ngươi không quên nàng, nên sau mười tám năm mới quay trở lại Dạ Nguyệt Lầu. Xem chừng ngươi không chỉ là kẻ biết hưởng hoa rồi quên hoa, mà còn có chút tình chung thủy đấy chứ.

Thiên Phục gắt gỏng đáp lời nữ nhân trong bóng tối:

- Cô nương đang định giễu cợt tại hạ đấy à?

- Ta đâu dám giễu cợt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Trên giang hồ chưa một ai dám giễu cợt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục bởi cây đao của ngươi quá bén, quá nhanh và quá tàn nhẫn. Ta không dám giễu cợt Tàn Hồn Ma Đao mà chỉ muốn biết cái tâm của ngươi mà thôi.

Thiên Phục nhún vai:

- Biết để làm gì?

- Ta đã nói rồi. Giữa ta và thiên hạ đệ nhất kỳ nữ có một điểm rất chung với nhau.

- Tại hạ không để tâm đến cái điểm chung đó. Tại hạ chỉ muốn biết vì sao cô nương lại nhẫn tâm sát tử những người trong cổ mộ U Linh.

- Nói như vậy thì ngươi đã để lộ cái tâm đang lo lắng cho Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình. Ngươi đã đến cổ mộ U Linh và đã thấy những xác chết ở đó, nhưng lại không thấy xác Mộc Kiến Bình?

- Đúng như cô nương nói.

- Ngươi lo lắng cho Mộc Kiến Bình?

Thiên Phục thở ra, trầm giọng nói:

- Tại hạ chỉ muốn biết động cơ nào khiến cô nương ra tay sát tử tất cả những người trong cổ mộ U Linh.

- Vậy ngươi muốn biết cái gì đã thôi thúc ta ư? Nếu ngươi muốn biết thì hãy trả lời cho ta biết, tại sao trước đây mười tám năm, ngươi giũ áo bỏ ra đi mặc nhiên với kẻ si tình Triều Thi Thi. Triều cô nương đã dâng tặng cho ngươi những gì quý nhất của một người con gái, thế mà ngươi vẫn dửng dưng ra đi.

Thiên Phục nhíu mày, bặm môi:

- Cô nương là ai?

- Triều Thi Thi, nhưng không si tình như Triều Thi Thi.

Thiên Phục chỉ còn biết buông một tiếng thở dài bởi câu trả lời nửa vời của nàng.

Nữ nhân trong bóng tối trang trọng nói tiếp:

- Thiên Phục, ngươi đang bối rối phải không?

- Có lẽ như vậy thật. Tại hạ chưa từng đối mặt với cảnh này.

- Ngược lại, ta chuẩn bị tầng lầu này cũng chỉ để đối mặt với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục nhạt nhẽo đáp lời nàng:

- Cô nương chuẩn bị chu đáo quá.

- Ta hành sự rất cẩn thận. Trước đây mười tám năm, ngươi là một kẻ vô tình tàn nhẫn, và hôm nay ta muốn thấy sự vô tình tàn nhẫn đó của ngươi.

- Để làm gì?

- Biết rõ một con người.

- Tại hạ chẳng có gì để cô nương phải bận tâm cả.

- Ngươi có đấy chứ. Nếu ngươi không có điểm gì để bận tâm thì thiên hạ đệ nhất kỹ nữ đã không phải là kẻ si tình. Nàng si tình ngươi như một kẻ điên loạn sống vì tình.

Thiên Phục lắc đầu, nhún vai lạnh nhạt nói:

- Tại hạ đến lầu Thiên Đăng không phải để nói những chuyện tình trong dĩ vãng.

Nữ nhân trong bóng tối hừ nhạt một tiếng:

- Ngươi đã nói như vậy, được lắm. Ta muốn thanh Ma Đao của ngươi chẻ ta ra trước khi ta sát tử Mộc Kiến Bình. Ngươi đủ can đảm sát tử ta thì Mộc Kiến Bình mới được sống.

Bằng như không thì ngươi hãy tự suy xét mình đi. Hãy mở to mắt mà nhìn.

Thiên Phục nghe những lời của nàng, còn đang lúng túng thì bóng đêm trước mặt như giãn hẳn ra để lộ một tấm thân liễu trắng toát như bông bưởi.

Nữ nhân ngồi xoay lưng về phía Thiên Phục, với mái tóc xõa ngang vai, không hề có mảnh vải

nào. Bóng tối kia như cái nền tôn tạo làn da trắng mịn chỉ có ở những trang giai nhân tuyệt sắc siêu phàm.

Làn da trắng nõn kia bắt Thiên Phục phải liên tưởng đến Triều Thi Thi. Y đã từng chiêm ngưỡng làn da trắng mịn này, làn da của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Ngoài làn da trắng tươi kia là vòng tiểu yêu lưng ong. Vòng tiểu yêu mà bất cứ một gã nam nhân nào thấy cũng phải thèm thuồng, ao ước được siết nó trong vòng tay nhục cảm của mình.

Thiên Phục bồi hồi nói:

- Vì cái gì nàng làm như vậy?

Nàng đáp lời Thiên Phục nhưng không hề quay mặt lại:

- Ta muốn phân định trong trái tim ngươi có ai. Triều Thi Thi hay Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?

- Nếu tại hạ nói trong tim tại hạ chẳng có ai cả mà chỉ có làn da của người đang ngồi xoay lưng trước mặt tại hạ?

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Vậy ư? Thế thì Tàn Hồn Ma Đao cũng như những gã kia, đem hạt Dạ Minh Châu gắn dưới giày của ta đến cho ta để được tưởng thưởng.

- Nếu tại hạ muốn như vậy thì sao?

- Ngoài hạt Dạ Minh Châu, ngươi còn biểu lộ tài nghệ của người chứ. Ta nghĩ, Tàn Hồn Ma Đao có đủ tài để ta tưởng thưởng.

- Nàng muốn tại hạ phải làm gì?

- Mười tám năm trước, Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục giao thủ với nhau vì thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Nguyên Thiên Phục đã hơn Đoạt Hồn Quỷ Kiếm nửa chiêu đao để có được tấm thân ngọc ngà, trinh trắng của Triều cô nương. Sau khi thụ hưởng, ngươi giũ áo ra đi. Mười tám năm sau, Thiên Phục quay trở lại và cũng muốn tận hưởng những gì mà trước đây ngươi đã giũ áo quay lưng chỉ với một hạt Dạ Minh Châu thì bất công quá. Thiên Phục phải cho ta biết nửa chiêu đao đã đánh bại Giang Kỳ thì ta mới tâm phục khẩu phục mà trao thân.

- Nàng biết về ta quá rành đó.

- Biết rõ về ngươi hơn cả những chỉ tay trong tay ta. Tàn Hồn Ma Đao là một kẻ ngạo mạn, vô tâm và vô tình.

- Nàng muốn biết nửa chiêu đao đó cũng được, nhưng nửa chiêu đao kia sẽ tống tiễn nàng về dưới a tỳ đó.

- Chưa chắc. Nếu chỉ nửa chiêu đao đó mà ta đã về cõi a tỳ thì sao có thể tưởng thưởng cho Thiên Phục ngươi được chứ.

- Đao của tại hạ rất tàn nhẫn và vô tình.

- Ta biết.

Thiên Phục thở ra:

- Tại hạ có cảm tưởng cô nương đang tự tìm một cái chết bằng chính lưỡi Ma Đao.

- Cứ cho là như vậy, nhưng sợ Nguyên Thiên Phục không đủ bản lĩnh để xuất ra nửa chiêu đao cách đây mười tám năm. Nếu Tàn Hồn Ma Đao không đủ can đảm xuất nửa chiêu đao oan nghiệt kia, thì ngày mai ngươi sẽ nhận được cái xác của Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.

- Nàng ép ta ư?

- Ta không ép ngươi, mà chỉ nói ra sự thật mà thôi. Hãy quyết định đi. Một, ngươi có tất cả và hai là sẽ mất tất cả.

Thiên Phục đổi giọng thật trang trọng:

- Nàng suy nghĩ cho kỹ đi. Nàng có thể chết bởi Ma Đao của tại hạ.

- Điều đó không bao giờ xảy ra.

- Nếu ngược lại, nàng không oán hận ta chứ?

- Không.

- Nàng buộc tại hạ phải dụng đến Ma Đao?

- Đúng. Ta muốn thấy nửa chiêu đao của mười tám năm về trước.

- Tại hạ đành chìu theo ý của nàng vậy.

- Chỉ nửa chiêu đao trước đây mười tám năm thôi đó.

- Nửa chiêu đó cũng đủ tước đi cái hồn của nàng.

- Cứ thử xem!

Thiên Phục thở ra, rồi chậm rãi tháo sợi lụa đỏ quấn quanh lưỡi Tàn Hồn Ma Đao. Y vừa tháo sợi lụa vừa nói:

- Chưa bao giờ tại hạ dụng đao với một nữ nhân, mà nữ nhân đó lại tự phô ra những đường cong thân thể trước mắt tại hạ.

- Ta thích như vậy.

Thiên Phục tháo xong sợi lụa quấn lưỡi đao. Ánh sáng bạc lấp lánh từ lưỡi đao phát ra như muốn xé toang bóng tối trước mắt Thiên Phục.

- Nàng tự tìm cho mình một cái chết.

Nàng cướp lời Thiên Phục:

- Để chứng nghiệm sự vô tình của kẻ vô tâm. Hãy xuất thủ nhanh lên.

Thiên Phục cau mày. Tinh nhãn của y như lóe sáng để nhìn thấu qua bóng tối phủ chung quanh tấm thân kiều diễm của giai nhân.

Thiên Phục cảm nhận đôi bờ vai xinh xắn thanh tao thoạt nhích động bởi sự nấc nghẹn.

Linh cảm mơ hồ báo cho Tàn Hồn Ma Đao biết mỹ nhân đang khóc. Y tự hỏi thầm:

- "Nếu nàng khóc thì tại sao nàng khóc? Nàng há chẳng muốn được chết bởi ngọn Tàn Hồn Ma Đao kia mà? Nàng tự đi tìm một cái chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn kia mà?".

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ảnh đao Tàn Hồn vẫn được Thiên Phục thi triển tạo ra một chiếc móng cầu vồng sáng ngời bổ xuống thân pháp của giai nhân.

Bóng tối như bị xẻ dọc bởi ảnh đao tàn khốc đó và tất nhiên pháp thể của giai nhân sẽ bị chẻ đôi nếu như chiêu đao không dừng lại. Chuyện đó có thể xảy ra được hay sao với một đao thủ như Nguyên Thiên Phục? Nếu y chẻ đôi tấm thân kiều diễm kia, trong khi nàng chỉ ngồi bất động chờ đợi thì ngọn Tàn Hồn Ma Đao đâu còn cái uy vũ của nó khi võ lâm biết được chuyện này.

Tất nhiên khi lưỡi đao chỉ vừa chạm vào búi tóc của nàng thì Thiên Phục đã dừng đao.

Y đâu muốn cái uy vũ vốn có của thanh Tàn Hồn Ma Đao trong khoảnh khắc biến thành thứ hư danh để thiên hạ cười.

Thiên Phục từ từ rút đao lại, miệng nói:

- Nửa chiêu đao của tại hạ không thể thỏa mãn được tâm ý của cô nương.

Đáp lại câu nói của Nguyên Thiên Phục chỉ có sự im lặng nặng nề. Không gian chung quanh như đặc quánh lại bởi sự im lặng đó. Và trong sự im lặng đó, Thiên Phục chỉ thấy đôi bờ vai trắng nõn nà, thanh tú của nàng khẽ nhích động liên tục.

Y buột miệng hỏi:

- Nàng khóc ư?

Câu hỏi còn đọng trên hai cánh môi Nguyên Thiên Phục thì giọng nói của nữ nhân từ phía trước tấm thân kiều diễm cũng thốt lên:

- Ngươi...

Tiếng "ngươi" tỏ lộ một thái độ bất nhẫn, và liền sau đó có tiếng rít gió như có một ngọn ám tiễn vọt thẳng đến yết hầu của nữ nhân đang ngồi quay lưng lại Thiên Phục.

Một cảm giác thật mơ hồ đánh động thần thức của Tàn Hồn Ma Đao là nữ nhân kia đang gặp nguy hiểm, sinh mạng của nàng như ngàn cân treo sợi tóc, và chắc chắn nàng sẽ nhận một cái chết như những người trong cổ mộ U Linh. Cái cảm giác đó khiến Thiên Phục như bừng tỉnh thoát khỏi một cơn mê hư ảo để nghĩ đến Mộc Kiến Bình.

Y buột miệng thốt:

- Kiến Bình!

Cùng với câu nói đó, Thiên Phục xuất thủ đao pháp thật nhanh, thật chính xác đến độ hoàn hảo tuyệt luân. Sóng đao đã án ngữ phía trước tấm thân liễu, ngay đúng điểm tập kích của thứ binh khí trong bóng tối kia.

Chát...

Đến lúc này, Thiên Phục mới phát hiện ra phía trước tấm thân kiều diễm kia là một bức vách có ô cửa tò vò đủ để một người quan sát tất cả những diễn biến xảy ra trong tầng lầu này. Bằng một phản xạ cực kỳ nhanh và quyết liệt, tả thủ của Thiên Phục nện luôn một đạo phách không chưởng vào bức vách đó.

Ầm...

Ngọn chưởng kình của Thiên Phục phá vỡ bức vách kia đổ ầm xuống và y chỉ kịp thấy một nữ

nhân xõa tóc vận tang y trắng toát, đeo một chiếc mặt nạ quỷ dạ xoa. Nàng thoạt lùi bộ rồi bất thình lình quẳng ra hai quả hỏa pháp.

Ầm... Ầm...

Khói tỏa mù mịt khiến Thiên Phục chẳng còn thấy gì phía trước cả.

Khi vầng khói mù tan hết thì nữ nhân kia đã chẳng còn tâm dạng. Thiên Phục quay trở vào đánh đá lửa tìm bạch lạp thắp sáng. Quả như linh giác báo cho y, người khỏa thân chịu nửa chiêu đao chính là Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.

Mặc dù thần thái còn hoảng loạn nhưng Kiến Bình vẫn e thẹn khi đối mặt với Thiên Phục. Khác hẳn với sự e thẹn của Mộc Kiến Bình, bởi vì nàng đang lõa thể trước mặt một nam nhân, thì Nguyên Thiên Phục vẫn dửng dưng tưởng chừng y chẳng hề thấy những đường cong tuyệt mỹ của tấm thân giai nhân.

Khi Thiên Phục giải khai huyệt đạo cho Kiến Bình thì toàn thân nàng thoạt dâng trào một cảm giác lâng lâng khi tay y chạm tới, ngược lại ánh mắt của Tàn Hồn Ma Đao thì vô cùng dửng dưng, thờ ơ.

Vừa được giải khai huyệt đạo, Kiến Bình vội co người lại:

- Huynh...

- Đừng nói với ta những lời đa tạ khách sáo.

Y vừa nói vừa với tay rút một tấm rèm phủ lên vai Mộc Kiến Bình.

Nàng không khỏi bối rối trước thái độ thờ ơ lạnh lùng của Tàn Hồn Ma Đao. Giãn Hoa Tiên Tử toan mở miệng nói thì hàng loạt những mũi hỏa tiễn phầm phập cắm vào vách Thiên Đăng lầu. Lửa nhanh chóng bén qua các bức rèm để phát cháy.

Kiến Bình hoảng hốt nói:

- Nguyên huynh... chúng ta...

Nhún vai, Thiên Phục bình thản nói:

- Có lẽ lũ chuột muốn chiêm ngưỡng cái đẹp của giai nhân.

Kiến Bình đỏ mặt thẹn thùng sau câu nói của Thiên Phục. Nàng cúi gằm mặt xuống.

Y nhìn Kiến Bình nói:

- Nàng đi với ta chứ?

Kiến Bình gật đầu không một chút do dự.

Hai người trở xuống phía dưới tầng gian đại sảnh. Thiên Phục nhìn sang Mộc Kiến Bình hỏi:

- Nàng sợ không?

- Sợ. Tất cả bọn cung thủ đang chờ huynh và muội ở bên ngoài.

- Những người kia muốn giết ta hay giết nàng?

- Cả hai.

- Thế thì phải tự hỏi tại sao họ muốn giết ta và giết nàng chứ? Họ làm như vậy có lợi gì, hay chỉ thỏa mãn một chút lòng tự ti, tự ái, ích kỷ và nhỏ nhen.

- Muội cũng không biết nữa.

- Nếu không biết thì chúng ta phải biết. Nàng cứ đi theo sau lưng ta rồi sẽ biết tất cả thôi mà.

Thiên Phục hoành ngọn Tàn Hồn Ma Đao thong dong bước ra ngoài mái hiên, trong khi tòa Thiên Đăng Lầu đã ngùn ngụt bốc cháy trên tầng thượng.

Hai mươi gã cung thủ được điều động bởi Kinh Chỉ Luân, chuẩn bị cung tiễn để sát tử.

Thiên Phục vừa xuất hiện Kinh Chỉ Luân quát lớn:

- Hắn đó, bắn đi!

Tên đã được nạp vào cung, và hiệu lệnh của Kinh Chỉ Luân được bọn cung thủ thi hành không một chút gì đắn đo. Những âm thanh phựt phựt do dây cung phóng đi những mũi tên đông loạt rộn lên, nhưng khốn nổi hai mươi mũi tên kia đều bị chặn đứng trước ngọn Tàn Hồn Ma Đao quá nhanh và chính xác. Hai mươi mũi tên đều ghim xuống trước mũi giày của Thiên Phục.

Trước màn đao thần kỳ kia, bọn cung thủ không khỏi bối rối bần thần. Chúng chưa kịp tra mũi tên thứ hai thì một tiếng rú cất lên lồng lộng.

Tiếng rú đó cất lên khiến bọn cung thủ ngây cả người, bởi tiếng rú thảm kia chính là tiếng rú hãi hùng của Kinh Chỉ Luân.

Miệng há hốc, hai tay ôm lấy yết hầu, máu sủi ra ướt đẫm vùng ngực họ Kinh.

Thân pháp Kinh Chỉ Luân đổ sầm tới trước chẳng khác nào cây chuối bị phạt ngang, hai tay bất lực

buông chiếc cổ thì thủ cấp của đã rơi hẳn ra ngoài lăn lông lốc.

Hai mươi gã cung thủ đứng chết lặng, hồn siêu phách lạc, những cánh tay cung trong tay chúng run bần bật.

Trong khi bọn cung thủ như bị trời trồng, biến thành những pho tượng ngây ngô sau cái chết quá khủng khiếp của Kinh Chỉ Luân thì Nguyên Thiên Phục lại bình thản quấn sợi lụa đỏ bọc lại lưỡi Tàn Hồn Ma Đao.

Y quấn xong rồi mới ngước mặt nhìn bọn cung thủ, trong khi những gã cung thủ vẫn chưa hoàn hồn.

Thiên Phục thờ ơ nói:

- Các ngươi về báo lại với Chữ Hào Thiên, tổng trại chủ bảy mươi hai trại rằng gã họ Kinh tự đi tìm cái chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn.

Nói xong y quay lại nhìn Mộc Kiến Bình:

- Chúng ta đi!

Ngay cả Mộc Kiến Bình cũng bủn rủn tứ chi bởi chứng kiến cái chết của Kinh Chỉ Luân.

Nàng khẽ gật đầu mà không thốt nổi lời nào. Hai người thản nhiên bỏ đi, trong khi bọn thuộc hạ của Kinh Chỉ Luân không dám động đậy chân tay. Bọn chúng đã kịp nhận ra người thủ đao là ai, và cùng một ý nghĩ, phân đàn chủ lục lâm Kinh Chỉ Luân đúng là tự đi tìm một cái chết vô nghĩa.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0012

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 12 - Ác Nhân Cốc, Kiếm Thủ Lụy Thân

Nguồn: nhanmonquan

Ác Nhân Cốc.

Cuối cùng Lệnh Thế Kiệt cũng đưa được sư phụ về đến Ác Nhân Cốc. Nếu so sánh Ác Nhân Cốc với Hắc Mộc Nhai thì nơi đây hiểm trở gấp bội lần. Ác Nhân Cốc đúng là một tuyệt vực, chỉ có một lối vào duy nhất mà lối vào này chỉ có mỗi Giang Kỳ biết rành như chính những chỉ tay của mình.

Đứng trên miệng vực, Giang Kỳ nhìn xuống:

- Cuối cùng ta cũng đã trở về.

Thế Kiệt đứng bên. Chàng có cảm tưởng sư phụ đang mải miết đi tìm hoài niệm hư vô.

Thế Kiệt lí nhí nói:

- Sư phụ, con đưa sư phụ xuống cốc.

Nhìn Thế Kiệt, Giang Kỳ ôn nhu đáp:

- Ta tự xuống được, trước khi được ở cạnh người ta yêu.

Hai người lần theo những nấc thang do những phiến đá tự nhiên tạo ra, chẳng bao lâu họ đã đến đáy vực, cũng chính là Ác Nhân Cốc. Dưới đáy vực Ác Nhân Cốc không như người ta tưởng tượng đó là một chốn hoang vu không dấu chân người mà ngược lại. Ác Nhân Cốc như một cái túi đựng một phong cảnh hữu tình, có thác, có hoa, có chim muông, thỏ sóc, trái cây bốn mùa. Nó đúng là một khu ngự viên tuyệt sắc hữu tình.

Bất cứ ai mang tâm trạng ủ dột chán chường, hay có ý từ bỏ thế tục, tìm chốn an thân vui thú thanh nhàn thì nơi đây đúng là chốn lý tưởng trên thế gian này.

Một ngôi nhà kiến tạo bằng cây đơn sơ, nhưng rất lịch lãm được cất ven một con suối.

Quanh ngôi nhà đó là những khóm hoa khoe hương đưa sắc cùng với bầy bướm chao liệng, dập dìu tìm đôi. Hai con bạch thố đang chụm đầu vào nhau. Trông chúng như đang ve vuốt, âu yếm trao cho nhau những lời thì thầm yêu đương.

Xa xa là một thác nước kỳ vĩ đang đổ xuống dòng nước trắng xóa khiến bất cứ ai nhìn nó cũng cảm thấy mình quá nhỏ bé với sự kỳ vĩ, tráng lệ này.

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đứng trước gian nhà bằng cây, vẻ mặt lộ những nét thẫn thờ.

Giang Kỳ lẩm nhẩm nói:

- Triều Thi Thi, Giang Kỳ đã trở về với nửa chiêu kiếm mà trước đây ta đã mất nàng.

Thế Kiệt đứng bên im lặng, chàng không muốn phá vỡ những hoài ức của sư phụ mỗi khi người chối bỏ thực tại sống lại với những hoài kỷ đã có.

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm từ từ thả bước vào nhà. Trong nhà thật đơn sơ và thật lạ lùng, giữa nhà là một ngôi mộ đá được khắc đẽo vô cùng tinh xảo. Một lần nữa Giang Kỳ như thờ ơ đứng trước ngôi mộ đá.

Mắt y như đóng đinh vào dòng chữ thảo khắc nét như rồng bay phụng múa:

"Trăm năm tri kỷ một người tình.

Ngàn năm bia đá ẩn sầu lụy nhân Phận má hồng khéo bày chi oan nghiệt Chốn hoang sơ nặng tợ khách say tình Triều Thi Thi chi mộ Giang Kỳ thủ bút".

Đứng trước ngôi mộ đá thật lâu, Giang Kỳ mới gọi Thế Kiệt vào. Chàng bước đến cạnh sư phụ:

- Sư phụ cho gọi con?

- Hãy hành đại lễ trước người trong mộ.

Thế Kiệt hành đại lễ.

Giang Kỳ đặt thanh Quỷ Kiếm lên tay chàng:

- Kể từ bây giờ con là chủ nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Phải lập đại nguyện trước Triều sư mẫu.

- Con xin lập đại nguyện trước thánh linh của sư mẫu.

Giang Kỳ thở dài một tiếng rồi trang trọng nói:

- Lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục trước ngôi mộ đá của Triều sư mẫu nếu y không gục đầu phủ phục.

Thế Kiệt liếc trộm Giang Kỳ rồi nhìn tấm bia ngôi mộ đá, khẩn thiết lập đại nguyện:

- Con là Lệnh Thế Kiệt, sau khi làm chủ nhân Đoạn Hồn Quỷ Kiếm sẽ lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục nếu y không gục đầu phủ phục trước thánh linh sư mẫu.

- Điều thứ hai, con phải hợp nhất Thập Nhị La Hán Ngọc Phật để tìm ra bí mật của Thập Nhị kim thân La Hán.

- Thế Kiệt nguyện sẽ hợp nhất Thập Nhị La Hán Ngọc Phật.

- Điều thứ ba, phải tìm ra Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân, Bắc Thần, Đông Độc, Tây Tà, để biết về nguyên cớ của sự tiêu diệt của Kiếm Giáo.

Thế Kiệt lại lập đại nguyện trước ngôi mộ đá và Đoạn Hồn Quỷ Kiếm.

Chàng lập xong lời đại nguyện thứ ba, Giang Kỳ mới buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Kể từ giờ con là chủ nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, cùng với những trọng trách thật lớn lao. Nếu như con không thực hiện được những lời đại nguyện đó thì hậu nhân của con phải tiếp tục những lời con đã lập ngày hôm nay.

Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:

- Sư phụ gởi tất cả trọng trách vào con.

Thế Kiệt nhìn lên Giang Kỳ:

- Con sẽ thực hiện được những gì đã lập đại nguyện ngày hôm nay.

- Tốt lắm. Bắt đầu ngày hôm nay, sư phụ sẽ truyền thụ tất cả cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cho con. Hãy đi theo ta.

Giang Kỳ dẫn Thế Kiệt đến thác nước đang đổ ầm ầm, phủ kín phạm vi non hai mươi trượng. Chỉ thác nước, Giang Kỳ trang trọng nói:

- Thế Kiệt, con thấy phiến đá trong dòng thác kia chứ?

- Con thấy.

- Con thấy ư?

Thế Kiệt gật đầu.

Giang Kỳ trân trọng nói:

- Con hãy đến phiến đá trong thác nước kia ngồi tĩnh tọa. Đến khi nào nghiệm ra vì sao kiếm trong tay con mà nước vẫn phủ xuống đầu. Mà cái lẽ đáng có là khi một kiếm thủ có kiếm thì nước không thể phủ lên người con được. Hãy làm theo sự huấn thị của ta.

Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:

- Nước trút liên tục thì kiếm cũng vô cùng. Nước không dừng thì kiếm cũng không dừng.

Đó chính là loạn kiếm ý chiêu. Hãy theo sự huấn thị của ta.

Giang Kỳ đặt tay lên vai Thế Kiệt:

- Khi nào con vượt qua cái ải này hãy đến gặp sư phụ.

- Sư phu...

Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:

- Hãy đội kiếm để trở thành chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Giang Kỳ dứt lời thản nhiên chấp tay sau lưng quay bước trở về gian nhà cây để mặc Lệnh Thế Kiệt ở lại với thác nước và thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Vốn chưa bao giờ luyện công, hôm nay đối mặt với cái khó khăn đầu tiên trong thụ giáo kiếm pháp, Thế Kiệt không khỏi lúng túng và bối rối. Mặc dù những lời huấn thị của sư phụ chàng in sâu trong tâm não vẫn không nghĩ ra được cách hóa giải những lời huấn thị kia.

Thế Kiệt nheo mày lẩm nhẩm nói:

- Làm sao kiếm chiêu có thể ngăn được dòng thác đang trút kia được chứ? Nhưng chẳng lẽ mình cứ đứng đây mà chấp nhận sự thách thức của sư phụ sao? Mình đã là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Thế Kiệt bặm môi, tiếp tục nói:

- Lệnh Thế Kiệt, mi đã là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Lệnh Thế Kiệt, mi đã là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Chính vì lẽ đó mi không được dừng bước, huống chi còn những lời đại nguyện đã thề.

Thế Kiệt thở hắt ra, nói tiếp:

- Nam tử đỉnh thiên lập địa.

Cùng với lời nói đó, Thế Kiệt nắm chặt đuôi ngọn Đoạt Hồn Quỷ Kiếm tiến vào dòng thác. Nước từ trên cao ba mươi trượng trút xuống đổ lên đầu chàng. Thế Kiệt có cảm giác cả bầu trời đang đè nặng xuống thân pháp chàng. Sức nước mạnh như sóng ba đào đẩy bật Thế Kiệt trở ra. Nếu chàng không gượng được hai chân trụ tấn thì có lẽ đã bị dòng thác kia cuốn đi như một chiếc lá khô nhỏ bé trước uy vũ của tạo hóa.

Hai hàm răng Thế Kiệt nghiến lại ken két cố chịu đựng sự tàn phá của dòng nước trắng xóa từ trên ba mươi trượng đổ xuống. Nước giá lạnh, khiến cho sức lực của Thế Kiệt mau chóng tản mác. Đến bây giờ thì Thế Kiệt không sao gượng được nữa, dù phiến đá trong làn nước chỉ còn cách chàng không quá ba bộ. Hai chân chàng nhũn ra rồi bị dòng nước hất xuống cái hố bên dưới. Ôm cứng thanh kiếm, Thế Kiệt để mặc dòng nước hung dữ kéo mình, cho đến khi tấp vào một gờ đá, mới leo lên được.

Đứng trên gờ phiến đá nhìn thác nước hùng vĩ, Thế Kiệt nghĩ:

- "Chỉ vào phiến đá kia thực hiện di huấn của sư phụ ta cũng không làm được thì sao xứng là chủ nhân Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Thế Kiệt, ngươi không thể nhụt chí.".

Chính ý niệm đó thôi thúc, một lần nữa Thế Kiệt lại trở lên và tiến vào dòng thác. Ý chí cùng với ý thức của chàng thôi thúc nhưng phải mất cả nửa buổi Thế Kiệt mới có thể đặt chân đến phiến đá cũng là lúc sức chàng cạn kiệt.

Thế Kiệt đâu biết được trong khi chàng đang cố sức vượt qua sự uy vũ của thác nước thì Giang Kỳ cũng chú nhãn theo dõi mọi hành động của chàng. Khi Thế Kiệt bước lên phiến đá, Giang Kỳ mới khẽ gật đầu.

Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt trong màn nước trắng xóa của dòng thác, buông một câu thật vô nghĩa:

- Thế Kiệt, tại sao ngươi không phải là giọt máu của ta?

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, từ lúc Thế Kiệt ngồi dưới dòng thác khổng lồ, thế mà đã hết một tuần trăng. Nếu Thế Kiệt như một con tằm lột xác trở thành một kiếm thủ thì ngược lại Giang Kỳ chẳng khác nào cành cây đang héo hắt dần. Không một ai còn nhận ra một Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ từng khiến võ lâm e dè mỗi khi đối mặt.

Đêm nay cũng như đêm đầu tiên Thế Kiệt tiếp thụ thanh Quỷ Kiếm, cũng dưới ánh trăng như chiếc đĩa vàng đầy đặn, cũng trước ngôi mộ đá trong gian nhà, nhưng hôm nay Giang Kỳ có vẻ trang trọng hơn. Y ngồi bên ngôi mộ đá, tay run run khắc pho tượng thường ngày y đã từng khắc. Động tác của Giang Kỳ không còn nét thành thạo và uyển chuyển, thay vào đó là một sự cố gắng được đúc bằng

chính ý chí và niềm say mê cuồng nhiệt.

Thế Kiệt ngồi trước Giang Kỳ. Chàng im lặng để không làm ngắt đoạn niềm say mê của sư phụ.

Giang Kỳ khắc xong pho tượng đó. Y trao nó qua tay Thế Kiệt:

- Con nhìn xem, nó có đẹp không?

Thế Kiệt ngắm pho tượng gỗ mỹ nhân. Pho tượng này không còn những đường nét sắc xảo của những pho tượng gỗ trước đây do chính Giang Kỳ khắc tạo.

Thế Kiệt lưỡng lự một lúc rồi ngẩng mặt nhìn Giang Kỳ:

- Rất đẹp!

Đôi chân mày Giang Kỳ cau hẳn lại:

- Tại sao con lại nói như thế?

Y lắc đầu:

- Nếu pho tượng này cũng có cái thần như những pho tượng trước đây thì con chưa là chủ nhân của thanh Quỷ Kiếm. Không có gì tồn tại với thời gian. Ta biết khoảnh khắc kia đã đến rồi.

- Sư phụ.

Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt, khoát tay:

- Con đã cảm được cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, tất cả kỳ vọng ta gởi gắm vào con. Dữ có, lành có, sau này một mình con sẽ dấn bước ra giang hồ. Con phải tự lo liệu để hoàn thành những lời đại nguyện.

- Con hứa sẽ hoàn thành những lời đại nguyện trước thánh linh sư mẫu và sư phụ.

Giang Kỳ gật đầu nhìn Thế Kiệt, nói:

- Ta muốn kiểm chứng một lần nữa trước khi quyết định để con nhập vào Kiếm Cung.

Thế Kiệt chớp mắt tò mò hỏi:

- Kiếm Cung là sao, con chưa từng nghe lời này bao giờ.

- Ta chưa cho con biết về Kiếm Cung bởi vì chưa tới lúc con phải nhập vào nó. Chỉ khi nào con qua được Kiếm Cung thì mới xứng đáng là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm. Con vượt qua được

Kiếm Cung thì mới đủ uy vũ tranh bá với thiên hạ, đủ uy vũ để thực hiện sứ mạng hợp nhất Thập Nhị kim thân La Hán. Ngược lại, nếu như con không qua được Kiếm Cung, xem như Quỷ Kiếm vĩnh viễn không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Con hiểu ý của ta chứ?

- Con hiểu.

- Đây là một cuộc thẩm chứng oan nghiệt và tàn bạo đối với những ai chấp nhận làm chủ nhân Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Thế Kiệt cao giọng nói:

- Con chấp nhận cuộc thẩm chứng đầy thử thách này.

- Đó là ý chí và dũng lược của con. Khi nào con vượt qua cấm cung mới có thể quay trở lại đây lấy bức di cảo da dê sư phụ đặt dưới bài vị của sư mẫu, rồi rời Ác Nhân Cốc đến gặp một vị lão nhân ngụ tại Thiên Sơn, có ngoại danh là Thần Hành Dị Cái. Nhưng trước khi con vào Kiếm Cung, ta muốn xem lại những gì con đã thụ huấn trong những ngày qua.

- Con đã sẵn sàng.

Giang Kỳ với tay ra sau lưng lấy ra một cái hộp. Lão đặt chiếc hộp trước mặt Thế Kiệt:

- Đây là món binh khí cực kỳ bá đạo có tên là Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Một khi ta khởi động nó thì nó sẽ phóng ra muôn vạn kim châm công kích con. Con phải dụng Quỷ Kiếm cản phá những mũi châm mảnh mai như sợi tóc trong chiếc binh khí này.

- Con làm được.

- Không dễ như vậy đâu. Cùng lúc với việc khởi động Bạo Vũ Lê Hoa Châm, sư phụ sẽ thả bầy đom đóm. Đom đóm và kim châm sẽ hòa quyện với nhau mà con không được làm tổn hại đến một con đom đóm nào.

Thế Kiệt sững sờ.

Giang Kỳ nói tiếp:

- Dưới dòng thác uy vũ kia mà kiếm pháp của con còn chận được nó thì ta tin con sẽ vượt qua cuộc thử thách sau cùng này trước khi nhập Kiếm Cung. Ta không muốn một ý niệm chùng bước nảy sinh trong tâm tưởng của con.

Giang Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt. Ánh mắt của Giang Kỳ thật khe khắt và cương quyết.

Thế Kiệt bặm môi gật đầu:

- Con sẽ vượt qua thử thách này.

- Được lắm. Hãy chuẩn bị đi!

Thế Kiệt đứng lên thối lui năm bộ, rút Đoạt Hồn Quỷ Kiếm chắn ngang trước ngực.

Chàng có cảm giác không gian bỗng chốc trở nên nặng nề vô cùng.

Giang Kỳ trang trọng nâng chiếc binh khí Bạo Vũ Lê Hoa Châm hướng mặt về phía Thế Kiệt. Vẻ mặt Giang Kỳ trân trọng vô cùng.

Lão buông một tiếng thở dài, rồi nói:

- Thế Kiệt, kẻ muốn giết ngươi thì có thể giở bất cứ thủ đoạn nào, kể cả dùng đến binh khí bá đạo Bạo Vũ Lê Hoa Châm. Kẻ nào muốn giết ta thì ta không để cho kẻ đó sống.

Giang Kỳ vừa dứt lời vừa quay qua hai bên thổi thắt hai ngọn bạch lạp. Bóng tối nhợt nhạt phủ trùm xuống hai người.

Thế Kiệt căng thẳng cực độ.

Một bầy đom đóm xuất hiện, liền sau bầy đom đóm kia là những âm thanh rì rì phát ra, chứng tỏ phía trước Thế Kiệt là màn mưa kim châm đang ập tới.

Thế Kiệt hình dung đến dòng thác nước đang đổ ập tới mình. Với ý niệm tưởng tượng đó, ảnh kiếm xanh rờn thoát ra tạo thành một vùng ánh sáng xanh rờn chẳng còn trông thấy đâu là lưỡi kiếm đâu là ảnh kiếm.

Kiếm pháp Thế Kiệt xuất ra được biến hóa theo sự cảm nhận của chàng chứ không còn lệ thuộc vào giác quan nữa. Tạo ra một vầng ánh sáng xanh che chắn phía trước, nhưng bầy đom đóm vẫn lướt qua vầng sáng đó, ngược lại những mũi kim châm thì bị cản lại rơi vãi trước mặt Thế Kiệt.

Giang Kỳ châm lại ngọn bạch lạp.

Ánh sáng bùng lên xóa tan bóng tối thì Thế Kiệt cũng thâu hồi Quỷ Kiếm.

Giang Kỳ nhìn chàng:

- Con mới chính thức là chủ nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

- Con không thể sánh bằng sư phụ.

- Đừng nói vậy trước mặt ta. Trước đây ta luyện Quỷ Kiếm, nhưng đến cuộc thẩm chứng này thì

kiếm pháp của ta đã giết ba con đom đóm mới có thể ngăn được những mũi châm, nhưng còn con thì chỉ có một mà thôi. Con đã hơn ta rất nhiều.

Giang Kỳ vừa nói vừa nhón tay nhặt xác con đom đóm vẫn còn nhập nhòe dính trên cổ áo Thế Kiệt.

Thế Kiệt vội quỳ xuống:

- Sư phụ, Thế Kiệt bất tài.

- Đừng nghĩ như vậy, con không bất tài, chẳng qua trên cõi đời này chẳng có điều gì hoàn hảo cả.

Giang Kỳ ra hiệu cho Thế Kiệt đứng lên. Y trang trọng đặt bức di cảo da dê vào tay Thế Kiệt:

- Bức da dê di cảo này Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã phải hao tổn mười tám năm tâm cơ để thực hiện giao ước với sư phụ. Con hãy giữ lấy và tìm cách gặp Thần Hành Dị Cái, lão sẽ giúp con hiểu bí mật của bức da dê này để có thể hợp nhất Thập Nhị kim thân La Hán.

Lấy một luồng chân khí thật sâu, Giang Kỳ nói tiếp:

- Hai pho tượng kim thân La Hán đầu tiên, một đã rơi vào tay quận chúa Cáp Nhật Hồng, hai thuộc Nguyên Thiên Phục. Những pho còn lại thuộc Giang Mo, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Đông Độc Âu Dương Thừa, Tây Tà Kỳ Thạch Khởi. Năm pho còn lại có lẽ Thiếu Lâm phương trượng Huệ Giác biết chúng đang lưu lạc ở đâu.

Giang Kỳ ngước lên nhìn Thế Kiệt:

- Hành lý của con sư phụ đã chuẩn bị tất cả rồi.

Thế Kiệt lại quỳ mọp xuống trước mặt Giang Kỳ:

- Sư phụ, con phải đi ngay bây giờ à?

Giang Kỳ khoát tay:

- Sư phụ chẳng còn gì để nói với con cả. Con đi đi và chỉ được rời Ác Nhân Cốc bằng cửa Kiếm Cung.

Giang Kỳ quay lưng lại Thế Kiệt. Trong tư thế ngồi kiết đà, lão rọi ánh mắt se buồn nhìn ngôi mộ đá của Triều Thi Thi.

Thế Kiệt nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, con muốn ở lại hầu hạ người một thời gian.

- Con thụ huấn cái thần của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm chỉ vì muốn ở lại hầu hạ ta hay sao?

Thế Kiệt, ngươi làm ta thất vọng đó, hay ngươi sợ hãi không dám bước vào Kiếm Cung.

- Sư phu...

- Đi đi... ngươi ở lại cũng chỉ bằng thừa thôi.

Bất thình lình Giang Kỳ thét lên:

- Đi đi!

Tiếng thét của Giang Kỳ khiến Thế Kiệt giật mình. Mặc dù nhất nhất đều tuân theo sự chỉ huấn của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm, nhưng lần này chàng lại lưỡng lự, bởi biết chẳng còn bao lâu nữa sư phụ mình sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Thế Kiệt còn đang lưỡng lự thì Giang Kỳ trầm giọng nghiêm khắc nói:

- Ngươi chưa đi à?

- Con đi.

- Thế sao vẫn còn quỳ sau lưng ta? Đừng học thói nhi nữ thường tình.

Thế Kiệt bặm môi rồi hành đại lễ. Chàng vừa hành đại lễ vừa nói:

- Con xin bái biệt sư phụ.

Giang Kỳ không quay lại mà chỉ khoát tay nói:

- Đi đi.

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài rồi quay bước trở ra khỏi gian nhà cây đơn sơ. Chàng đứng trước mái hiên nhìn vào, bao nhiêu kỷ niệm trong ký ức tái hiện lại trong tâm tưởng.

Tại Ác Nhân Cốc này chàng đã đến đây từ lúc nào không biết, nhưng khi có đủ trí khôn để nhận biết thì bên cạnh chỉ có mỗi một vị ân sư Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chàng coi người như cha, nhưng người lại nhất nhất chỉ nhìn chàng như một đồ đệ chân truyền sau này nếu có dịp. Nhiều lúc Thế Kiệt muốn hỏi, nhưng trước sự uy nghiêm của sư phụ, đành nén lòng không thốt ra lời.

Lần chia tay này Thế Kiệt có cảm giác không bao giờ còn có dịp tìm lại ân sư, chính lẽ đó mà lòng chàng bùi ngùi không muốn rời Ác Nhân Cốc.

Thế Kiệt còn đang bâng khuâng với những hoài niệm thì nghe Giang Kỳ ngâm bài thơ khắc trên ngôi mộ đá.

"Trăm năm tri kỷ một người tình.

Ngàn năm bia đá ẩn sầu lụy nhân.

Phận má hồng khéo bày chi oan nghiệt.

Chốn hoang sơ nặng nợ khách say tình...".

Thế Kiệt nghe giọng Giang Kỳ xót xa mà không cầm đặng nỗi xúc cảm đang dâng tràn trong tâm tưởng mình. Nhưng chàng cũng không dám bước vào nhà. Thế Kiệt rít một nguồn chân khí thì bất ngờ Giang Kỳ quay mặt lại rọi ánh mắt khắt khe nhìn chàng.

Đối mặt với ánh mắt đó, Thế Kiệt biết mình không thể ở đây lâu hơn được nữa. Chàng bặm môi nén tất cả những nỗi niềm xót xa trong buổi tiễn biệt mà quay lưng trở bộ trổ khinh công băng về phía thác nước hùng vĩ.

Thế Kiệt có biết đâu khi chàng vừa trở bộ để rời Ác Nhân Cốc thì Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ cũng đang gục đầu vào ngôi mộ đá. Y như nép đầu vào vòng tay âu yếm của cái hư vô trong hoài ức để trút cái linh hồn cô đơn và say tình với kẻ đã chết.

Giang Kỳ đã tự nguyện biến mình thành kẻ giữ mồ trong cõi dương trần cũng như trong cõi hư vô mù mịt.

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đúng là một gã si tình và say tình. Hắn sống vì Triều Thi Thi và chết cũng vì những hoài niệm với thiên hạ đệ nhất kỹ nữ.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0013

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 13 - Kiếm Cung

Nguồn: nhanmonquan

Đứng trước thạch môn để vào Kiếm Cung, Thế Kiệt không khỏi bồi hồi, bởi vì khi bước vào Kiếm Cung xem như chính thức rời khỏi Ác Nhân Cốc. Thế Kiệt bâng khuâng và bồi hồi, nhưng cuối cùng cũng đặt tay vào khối đá khởi động cơ quan mở cửa.

Những âm thanh rè rè phát ra như lời cảnh báo đối với Thế Kiệt. Cùng lúc với sự chuyển động của thạch môn, trong tâm tưởng Thế Kiệt cũng trỗi lên một thứ linh cảm mơ hồ cảnh báo chàng phải cẩn thận với hiểm nguy có thể chết người.

Âm thanh rè rè kia ngưng bặt thì thạch môn Kiếm Cung cũng mở toang. Ánh trăng nhờn nhợt lùa qua thạch môn rọi vào bên trong nhưng không đủ soi rõ những cảnh vật bên trong, dù vậy Thế Kiệt vẫn cảm nhận đây là chốn tuyệt địa giữa cái hư và cái thực không dành cho những ai thiếu cái tâm dũng lược của một kiếm thủ.

Chàng rút thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, hít một luồng nguyên khí căng phồng lồng ngực rồi dấn từng bước cẩn thận đi qua thạch môn. Vừa len qua khỏi thạch môn để nhập hẳn vào Kiếm Cung thì những tiếng rè rè lại phát động. Cánh cửa đá sau lưng chàng từ từ đóng lại.

Chẳng mấy chốc, khi thạch môn trở về vị trí cũ thì trong Kiếm Cung là một vùng tối dày đặc.

Bóng tối của a tỳ, bóng tối của thần chết đang rình rập những kẻ dám dấn thân vào tuyệt địa.

Tiếng rè rè im bặt, trong khi tinh nhãn của Thế Kiệt còn chưa quen với bóng tối u ám thì bất thình lình có sáu đốm sáng từ hai phía, xếp theo hình chữ phẩm, đồng loạt công kích chàng. Sự xuất hiện của sáu đốm sáng kia nhanh không thể tưởng. Thế Kiệt chỉ vừa kịp phát hiện ra chúng thì sáu đốm sáng đó đã đến rồi. Đến một kiếm thủ được thụ huấn chân truyền cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cũng phải rúng động tâm linh, bởi vì ngỡ sáu đốm sáng kia là sáu ảnh kiếm, vô song do sáu đại cao thủ kiếm thuật cùng thi triển ra để tước lấy cái mạng của chàng.

Sáu chiêu kiếm nhất tề xuất thủ, nhưng chỉ có một âm thanh xé gió phát ra nghe buốt cả cột sống.

Rét...

Đối phó với sáu chiêu kiếm của tuyệt địa Kiếm Cung có lẽ chẳng có thứ kiếm pháp nào trên cõi đời này khả dĩ cản phá được, ngoại trừ chính người kiếm thủ nhập vào Kiếm Cung.

Trong khoảng khắc tích tắc, trước khi sáu ảnh kiếm kia biến thân pháp Thế Kiệt thành sáu tảng thịt thì ảnh kiếm Đoạn Hồn được Thế Kiệt thi triển bằng chính tâm pháp linh ý của chính chàng. Trong nửa cái chớp mắt, thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn ví như nước chảy, gió lùa, cuốn lấy sáu đốm sáng kia.

Cạch...

Ánh sáng từ sáu ngọn bạch lạp treo trên tường bất ngờ bùng lên. Ai đã thắp những ngọn bạch lạp trong Kiếm Cung. Chẳng lẽ trong tuyệt địa có người chăng? Ánh sáng từ những ngọn bạch lạp xé tan bóng tối khiến cho tinh nhãn Thế Kiệt bị lóa. Chàng còn đang ngớ ngẩn trước kỳ biến quái dị này thì cảm nhận lưỡi hái thần chết ở ngay trước yết hầu mình.

Mặc dù cảm nhận như vậy, nhưng với một phản xạ gần như chính xác đến hoàn hảo, Thế Kiệt trở vỏ kiếm đâm thẳng tới trước.

Chát...

Hổ khẩu tả thủ cầm vỏ kiếm tê rần, rát buốt, nhưng Thế Kiệt đã kịp định thần để có thể suy luận chuyện gì xảy ra. Chung quanh chàng không một bóng người, nhưng trên vách đá Kiếm Cung ngay chỗ sáu ngọn bạch lạp đang cháy là sáu lưỡi kiếm không có chuôi ghim đứng vào đầu những ngọn bấc. Chính những lưỡi kiếm đó đã tạo ra những tia lửa khi chạm vào vách đá để đốt những cây bạch lạp. Còn trước mũi giày của Thế Kiệt là một ngọn trủy thủ xanh rờn, chính nó đã tạo ra cảm giác chết chóc khi sáu ngọn bạch lạp kia bùng cháy.

Một cạm bẫy hoàn hảo chỉ để dành cho những kiếm thủ vượt ra ngoài cảnh giới của những kiếm chiêu tầm thường.

Thế Kiệt buông một tiếng thở ra. Chỉ mới bước qua cửa Kiếm Cung mà đã đối mặt với cái bẫy cực kỳ nguy hiểm này thì qua được Kiếm Cung sẽ còn bao nhiêu thử thách nữa, mà mỗi thử thách là một cạm bẫy a tỳ dành cho chàng.

Dù đã vượt qua thử thách đầu tiên, nhưng Thế Kiệt vẫn nhận hao lực vô cùng. Mồ hôi xuất ra đọng trên trán chàng, phản chiếu ánh sáng từ những ngọn bạch lạp trông như những hạt ngọc lưu ly.

Hít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thế Kiệt tiếp tục dấn bước theo hành lang tiến về phía trước. Chỉ đi độ mươi trượng, chàng lại đối mặt với cánh cửa thứ hai.

Thoạt một chút lưỡng lự, Thế Kiệt mới khởi động cơ quan mở cửa.

Thế Kiệt bước vào gian thạch thất đó. Cánh cửa đá sau lưng chàng cũng nhanh chóng khép lại. Trong gian thạch thất này chất đầy những bộ khô cốt nằm rải rác, cùng với những thanh kiếm đã rỉ sét. Cảnh tượng đó khiến Thế Kiệt rùng mình. Khác hẳn với gian ngoài kia, thạch phòng này như một cái ngục kiên cố không có lối ra, khiến cho những kẻ bước vào phải hoang mang.

Trên vách đá trước mặt là một đôi mắt to như hai cái chén đang trổ những hung quang xanh rờn chằm chằm nhìn Thế Kiệt. Đôi mắt ma quái kia như đang muốn hớp lấy cái thần của chàng. Nhưng chính đôi mắt đó cũng đang khuyến khích chàng hãy đến đối nhãn với nó...

Mùi ẩm mốc, cùng với khí lạnh tỏa ra từ những bộ khô cốt, khiến Thế Kiệt rùng mình.

Chàng đảo mắt nhìn qua một lượt khắp gian thạch phòng, đâu đâu cũng có những bộ khô cốt đã mục nát, chứng tỏ những người ở đây đã vượt qua cửa thử thách thứ nhất, nhưng họ đành chấp nhận một cái chết trong gian thạch phòng thứ hai này. Một điều nữa khiến Thế Kiệt lưu tâm là tất cả những thanh kiếm đã rỉ sét kia đều được tuốt ra khỏi vỏ, nửa chừng. Hình như những kiếm thủ này vừa tuốt kiếm thì đã mất mạng rồi. Ngay phía trước đôi mắt ma quỷ trên vách đá là một phiến đá mà cách sắp xếp phiến đá kia là một thách thức cho những ai bước vào gian thạch phòng đầy tử khí này.

Dù không biết chắc chuyện gì sẽ xảy ra với mình, nhưng Thế Kiệt đâu thể chỉ đứng yên một chỗ, bởi phía sau chàng cũng không có đường tháo lui.

Thế Kiệt nhìn đôi mắt ma quái trên vách đá, nghĩ thầm:

- "Mình chỉ có mỗi một cách bước đến phía trước.".

Với ý nghĩ đó, Thế Kiệt tra thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm vào vỏ rồi cẩn trọng bước đến bên phiến đá. Ánh sáng xanh rờn từ đôi mắt tỏa ra làm lóa mắt chàng. Nhắm mắt lại một lúc định thần, Thế Kiệt bước lên phiến đá. Khi chàng vừa yên vị, đôi mắt quỷ trên vách đá chợt trở nên sinh động vô cùng. Khi Thế Kiệt đối nhãn với đôi mắt đó thì có cảm tưởng mình đang đối nhãn với một đại kiếm thủ, mà thần nhãn của người đó đã luyện đến cảnh giới có thể lấy mắt mà giết người.

Tâm của Thế Kiệt thoáng một chút rúng động, và theo phản xạ tự nhiên Thế Kiệt đặt tay vào đốc kiếm Đoạn Hồn Quỷ Kiếm. Khi tâm tưởng chàng nảy sinh ý niệm dụng Quỷ Kiếm phá đôi mắt quỷ trên vách đá thì hình ảnh những thanh kiếm chưa kịp tuốt ra khỏi vỏ tái hiện trong ý niệm, và nhanh chóng biến thành một lời khuyến dụ đối với chàng.

Thế Kiệt nheo mày:

- "Sư phụ muốn mình vào Kiếm Cung không phải để mình biến thành những bộ khô cốt này.".

Ý nghĩ đó khiến cho tâm định của chàng từ từ bình ổn trở lại. Sự bình ổn của tâm tưởng khiến thần trí Thế Kiệt đột nhiên sáng suốt vô cùng.

Chàng từ từ ngồi xuống phiến đá trong tư thế kiết đà mà suy ngẫm.

Điều gì xảy ra ở trong gian thạch phòng này khi những kiếm thủ kia rút kiếm? Tất cả đều rút kiếm và tất cả đều biến thành những bộ khô cốt mục rữa. Họ đã đối phó với ai, với cái gì, ngoại trừ đôi mắt ma quái trên vách kia?

Càng suy nghĩ, Thế Kiệt cảm nhận mình đang tiến dần đến cái ý ẩn dấu của những người lập ra gian thạch phòng này.

Chàng tự hỏi tiếp:

- "Trong gian thạch phòng này, ai là đối thủ của ta? Ai? Những bộ khô cốt này ư, không, ta chỉ có thể biến thành như họ mà thôi. Vậy ai là đối thủ?".

Câu hỏi đó cứ chập chờn trong tâm tưởng chàng, bất chợt Thế Kiệt ngẩng mặt nhìn thẳng vào đôi mắt quỷ trên vách đá. Ngồi trên phiến, đối nhãn với đôi mắt quỷ trên vách, tinh nhãn của chàng lóa hẳn đi. Thế Kiệt có cảm tưởng hai mắt mình rát buốt bởi ánh sáng xanh lè từ đôi mắt quỷ kia phát ra.

Thế Kiệt giật mình. Chính lúc đó chàng mới thẩm thấu vì sao có đôi mắt trong gian thạch phòng này và trong đôi mắt quỷ kia ẩn tàng một lời khích đối với chàng.

Thế Kiệt lẩm nhẩm nói:

- Đối nhãn.

Thế Kiệt suy nghĩ như vậy, hào khí bốc lên, trong đầu thầm nghĩ:

- "Thế Kiệt không thể làm mất uy vũ của Giang Kỳ sư phụ. Mình đã là chủ nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm thì đôi mắt kia đâu có thể cướp được cái thần của mình chứ?".

Với ý niệm đó, Thế Kiệt định tâm từ từ ngẩng mặt nhìn lên đôi mắt quỷ. Ánh sáng xanh biếc, chói lòa từ đôi mắt quỷ tỏa ra đập vào tinh nhãn Thế Kiệt khiến chàng lóa cả mắt, chẳng còn nhìn thấy gì cả. Trước mắt Thế Kiệt bây giờ chỉ có một vùng ánh sáng ma quái, đầy những ảo giác kỳ lạ.

Thế Kiệt không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng trong tâm tưởng chỉ mỗi một ý niệm phải vượt qua ảo giác kỳ dị lạ lùng này. Mặc dù tự động viên mình như vậy, nhưng tinh nhãn của chàng đã bắt đầu có cảm giác rát buốt bởi thứ ánh sáng xanh rờn ma quái kia. Thứ ánh sáng của ánh mắt thần chết, bắt chàng phải khuất phục. Càng lúc Thế Kiệt càng cảm nhận mắt mình rát bỏng như ai đó đang đổ nước sôi vào con ngươi, còn trong đầu thì vang lên những tiếng ù ù. Tưởng chừng chỉ trong chốc lát nữa thôi đầu chàng sẽ vỡ tung như những bọt bong bóng.

Chính lúc này, Thế Kiệt mới liên tưởng đến thác nước trong Ác Nhân Cốc. Đúng, chàng đã từng ngồi dưới dòng thác cuồng nộ đó để kiểm chứng ý thần Quỷ Kiếm của Giang Kỳ, và hiện tại thì đối nhãn với cái hư ảo mơ hồ.

Chính sự liên tưởng đó hun đúc trong tâm Thế Kiệt một dũng khí kiêu hùng. Chàng mặc nhiên với những cảm giác do đôi mắt ma quái kia đang hành hạ thần trí lẫn tinh nhãn của mình, mà vẫn nhìn chằm chằm vào nó.

Thời khắc trôi qua thật chậm chạp, cho đến khi Thế Kiệt đã quen với cảm giác đang chịu đựng thì tinh nhãn của chàng đã biến đổi. Tinh nhãn của Thế Kiệt như hấp thụ cái thần kỳ dị của đôi mắt trên vách đá, cái thần đó khiến bất cứ ai đối nhãn đều phải hồn siêu phách lạc. Trong sự thay đổi trong tinh nhãn của Thế Kiệt, thì mắt chàng cũng đã từ từ nhìn xuyên qua vùng ánh sáng xanh nhờn nhợt.

Thế Kiệt mỉm cười nói:

- Ngươi đã thua.

Đúng, chàng đã thắng đôi mắt quỷ kia. Bởi giờ đây, Thế Kiệt đã có thể thấy rõ mồn một phía trước mặt mình hình ảnh đôi mắt khắc trên vách đá, mà chính là giữa hai con ngươi là hai dấu ấn thủ.

Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng khi những cảm giác rát bỏng của tinh nhãn biến mất cùng những âm thanh ù ù trong đầu. Chàng từ từ đứng lên, tiến thẳng đến bức vách đá, rồi thản nhiên áp song thủ của mình vào hai dấu ẩn thủ trong con ngươi đôi mắt quỷ.

Ánh sáng xanh rờn vụt tắt, và Thế Kiệt chỉ khẽ dụng một chút sức đã mở được cánh cửa chẳng khó khăn gì. Chàng rời khỏi gian thạch phòng u ám trong sự hoan hỷ, phấn chấn cao độ. Mặc dù đã rời được gian thạch phòng đối nhãn kia nhưng Thế Kiệt vẫn thấy mình phất mất khá nhiều tâm cơ và sức lực mới có thể ra khỏi Kiếm Cung.

Thế Kiệt bước vào gian phòng thứ ba. Gian phòng này hoàn toàn khác hẳn với hai gian phòng trước. Nó được trang hoàng lộng lẫy, ánh sáng thông qua những ô cửa tò vò phía bên trên hắt vào những giá đèn kiến tạo bằng khối ngọc Dạ Minh Châu để thắp sáng. Chỉ có thể tả đây là chốn thư phòng tráng lệ của các bậc đế vương đời trước.

Khi cánh cửa thông qua gian ngục phòng đối nhãn đóng lại thì Thế Kiệt tưởng chừng như mình lạc vào một cảnh giới khác, không còn tử khí, không còn vẻ ảm đạm, u ám như những gian phòng trước. Chính điều đó khiến chàng phải ngơ ngác và ngạc nhiên.

Ngay giữa gian đại sảnh phòng là một chiếc ngai sơn son thếp vàng. Trên chiếc ngai vàng là một bô khô cốt vận trường y đã biến màu bởi thời gian. Thế Kiệt không khỏi tò mò, lần bước đến bên chiếc ngai vàng có bộ khô cốt.

Chàng càng ngạc nhiên hơn khi nhận ra trên tay trái bộ khô cốt là hai pho tượng kim thân La Hán ngọc lưu ly, tay phải còn lại là chuôi một lưỡi kiếm.

Chàng buột miệng nói:

- Người này là ai, tại sao trong tay có hai pho tượng kim thân La Hán ngọc lưu ly mà sư phụ không biết?

Thế Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nhìn bộ khô cốt nghĩ thầm:

- "Không lẽ chính người này là chủ nhân Kiếm Cung? Nếu vậy thì giữa sư phụ và y, ai là người vào Kiếm Cung trước? Y hay sư phụ?

Thế Kiệt suy nghĩ mông lung:

- Có lẽ sư phụ mình vào Kiếm Cung trước người này.

Chàng vừa thốt ra câu nói thì bỏ ngay ý niệm đó, bởi kịp nhận ra hai chữ triệt "Kiếm Vương" đập vào mắt. Hai chữ Kiếm Vương được khắc thật tinh xảo trên tấm kim bài đeo trước ngực bộ khô cốt.

Kiếm Vương ư?

Thế Kiệt đâm ra bối rối với những phát hiện của mình. Chàng chợt chú nhãn đến ống tay áo của Kiếm Vương rồi nghĩ thầm:

- "Xem chừng tư thế của người này tịch diệt rất thanh thản và có chuẩn bị trước. Nếu đã có chuẩn bị thì chắc có để lại bút.".

Với ý nghĩ đó, Thế Kiệt trang trọng ôm quyền xá bộ khô cốt, nói:

- Vãn bối là Lệnh Thế Kiệt, truyền nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, nghe theo chỉ huấn của sư phụ, vãn bối vào Kiếm Cung, mong tiền nhân chỉ giáo.

Thế Kiệt vừa nói vừa hành đại lễ.

Khi chàng ngước lên thì chạm mắt ngay vào bức di cảo trong ống tay áo trường ý. Thế Kiệt thầm nghĩ:

- "Đúng như mình đoán.".

Chàng không ngần ngại liền lấy bức di cảo trong ống tay áo ra xem.

"Kiếm Vương thủ bút Bổn nhân đã từng ngao lãm giang hồ võ lâm, để chọn người có căn cơ thần

trí tiếp thụ kiếm ý của bổn nhân. Nhưng bổn nhân vô cùng thất vọng bởi chỉ gặp những kẻ vô tâm, vô ý, vô căn và vô thần. Trong lúc thất trí, bổn nhân bất ngờ gặp được pho thập nhị kim thân La Hán Lục ngọc phật của Thiền Không đại sư. Bí mật của mười hai pho tượng kim thân La Hán có liên quan đến kho báu liên thành của Trụ Vương. Bổn nhân quyết định dụng mười pho kim thân La Hán cùng với lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn để tìm kẻ truyền nhân. Chỉ có những kẻ truyền nhân của lưỡi Quỷ Kiếm mới có thể vào được Kiếm Cung, tiếp nhận hai pho tượng còn lại để tìm ra kho báu của Vua Trụ.".

Đọc đến đây Thế Kiệt ngớ cả người.

Chàng lắc đầu:

- Vậy là sư phụ chưa từng đặt chân đến đây. Chuyện này như thế nào?

Chàng buông một tiếng thở dài đọc tiếp:

"Kiếm Giáo ra đời từ đó. Nhưng chẳng bao lâu sau, chính lưỡi Quỷ Kiếm và mười pho tượng kim thân La Hán đã gây ra đại họa cho những giáo chúng Kiếm Giáo. Tất cả các phái trên giang hồ hợp nhất đến Kiếm Giáo đại đường để đoạt mười pho tượng kim thân La Hán và lưỡi Quỷ Kiếm. Trong nội tình Kiếm Giáo thì nảy sinh tranh đoạt, nhưng bổn nhân đã thề để mặc cho thiên hạ tranh đoạt với nhau để tìm truyền nhân thụ huấn thần ý kiếm pháp.".

Thế Kiệt thở dài lắc đầu.

Chàng đọc tiếp:

- "Vậy bất cứ ai vào được gian đại sảnh phòng này thì trở thành truyền nhân của ta.

Dụng kiếm mà phát dương quang đại, lập bá trên giang hồ để xứng với hai chữ Kiếm Vương đời thứ hai.".

Thế Kiệt lắc đầu nhìn bộ khô cốt của Kiếm Vương, lẩm nhẩm nói:

- Tiền bối vì chữ danh, nhưng cuối cùng cũng đâu vượt qua được cõi sinh tử luân hồi.

Vãn bối đành phụ lòng lão tiền bối mà không tiếp nhận thỉnh ý của người. Vãn bối chỉ mạn phép mượn người hai pho tượng kim thân La Hán, sau khi hoàn thành đại nguyện với sư phụ sẽ đem trả lại cho người.

Thế Kiệt khấn xong hành đại lễ trước di thể của Kiếm Vương.

Một kỳ biến mà Lệnh Thế Kiệt không sao ngờ tới được, khi trán chàng vừa chạm xuống sàn đá hoa cương, thì ngay phía sau lưng di thân Kiếm Vương một tấm vải lụa trắng từ trên nóc thạch phòng

xổ xuống. Thế Kiệt vừa ngạc nhiên vừa ngớ ngẩn, nhưng rồi cũng kịp đoán ra đây là sự sắp xếp của Kiếm Vương.

Chàng nhìn lên tấm lụa trắng.

Dòng chữ thảo với những nét bút như rồng bay phượng múa đập vào mắt chàng.

"Vô hình kiếm ý".

Cả một tấm lụa với phạm vi non mười thước vuông mà chỉ vỏn vẹn có mỗi dòng chữ đó thôi, bắt Thế Kiệt phải tò mò dán mắt vào tấm lụa. Không biết sao, tấm lụa chỉ mỗi hàng chữ "Vô tình kiếm ý" như có hấp lực nào đó buộc Thế Kiệt không thể rời mắt khỏi đó.

Chàng có cảm giác đầu óc mình bỗng trở nên trống rỗng đến lạ lùng. Và chỉ còn đọng lại mỗi một điều duy nhất, đó là câu hỏi:

Vô hình kiếm ý là gì?

Kiếm thì phải có chiêu, có bài, nhưng tấm lụa kia chẳng có khẩu quyết gì cả ngoài mỗi một dòng chữ kia mà thôi. Mặc dù vậy, nhưng chính sự kỳ bí đó khiến Thế Kiệt không sao rời mắt nhìn chỗ khác được.

Càng nhìn chăm bằm vào tấm lụa, Thế Kiệt càng cảm nhận có điều huyền bí nào đó mà Kiếm Vương đã nghiệm ra muốn gởi gắm lại, nhưng lúc này Thế Kiệt chưa hiểu được thần ý của Kiếm Vương. Điều này cũng đúng thôi, bởi trong nhất thời dù Thế Kiệt có thông minh đến đâu cũng khó mà thấu đáo ngay cái thần ý của tiền nhân đã thành danh.

Bất giác Thế Kiệt chú nhãn đến đốc kiếm trên tay Kiếm Vương. Tự dưng trong tâm ý của chàng nảy sinh một ý niệm.

Tại sao Kiếm Vương chỉ giữ lại chuôi kiếm?

Câu hỏi cứ vẩn vơ trong đầu Thế Kiệt. Chàng buột miệng lẩm nhẩm nói:

- Nhất định Kiếm Vương phải có ẩn ý gì trong sự biến kỳ lạ này.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thế Kiệt vẫn không lĩnh hội được ẩn ý của vị chủ nhân Kiếm Cung.

Buông một tiếng thở dài, rồi chàng tự nói với mình:

- Dù sao mình cũng là người duy nhất bước qua cửa Kiếm Cung.

Thốt xong câu đó, Thế Kiệt trở bộ tiến về phía thạch môn. Không khó khăn lắm để chàng mở

thạch môn tiến vào một hành lang được lót bằng đá hoa cương. Theo hành lang đó, Thế Kiệt đi luôn một mạch đến một cánh cửa đá khác.

Nhìn cánh cửa đá, Thế Kiệt hỏi thầm:

- "Phía sau cánh cửa này là gian thạch phòng gì nữa đây?".

Chàng nhìn lên thạch môn thấy dấu ấn thủ in rõ mồn một.

Không một chút ngần ngại, Thế Kiệt tự áp bản thủ của mình vào dấu ấn thủ. Bàn tay Thế Kiệt vừa vặn với dấu ấn thủ trên thạch môn, và nó tự động lún vào một đốt tay.

Thạch môn nhích động và từ từ rút lên trên. Phía sau cánh cửa đá là một hành lang hun hút, nhưng lại có gió từ phía đối diện lùa vào.

Băng luôn vào hành lang thì tự nhiên thạch môn sụp xuống đóng lại sau lưng chàng.

Dù chưa biết hành lang này sẽ dẫn mình đến đâu, nhưng Thế Kiệt vẫn đoán được đây là khai lộ để chàng rời Kiếm Cung. Bởi chỉ có khai lộ mới có những luồng gió mát như vậy.

Rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, Thế Kiệt trổ khinh pháp siêu phàm thoát đi.

Đang lướt đi chợt Thế Kiệt cảm nhận một luồng khí chưởng mãnh liệt từ bên ngoài ào ào ập tới trước mặt mình. Luồng khí chưởng kia có công lực phá mãnh liệt, cày xới cả mặt đá lót hành lang. Thế Kiệt điểm mũi giày đạp trên sóng chưởng thoát ra ngoài cửa.

Khi vừa thoát ra, Thế Kiệt nhận ra một lão nhân vận hồng y, tóc bạc trắng, dung diện khắc khổ đang vận kình phát chưởng đánh vào hang động.

Lão nhân thoạt sững sờ, thu hồi song thủ khi thấy Thế Kiệt với bộ pháp siêu phàm cắt một đường vòng cung đạp trên sóng chưởng của lão.

Thế Kiệt vừa trụ bộ, lão nhân đã lên tiếng:

- Xem ra Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ đã vượt bậc hơn ngày xưa quá nhiều đó.

Lão vừa thốt xong câu nói đó thì cũng kịp nhận biết người đối mặt với mình không phải Quỷ Kiếm Giang Kỳ, liền hỏi lại:

- Tiểu tử, ngươi không phải Giang Kỳ.

Thế Kiệt ôn nhu đáp lại:

- Vãn bối là Lệnh Thế Kiệt, đồ đệ truyền nhân của sư phụ Giang Kỳ.

Lão nhân gật đầu nhìn chàng từ đầu đến chân:

- Giang Kỳ xem ra cũng biết chọn đồ đệ đó chứ.

Lão dấn đến hai bộ:

- Tiểu tử cho lão phu biết Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ có ở trong Kiếm Cung không?

Chắc chắn là có chứ?

- Vãn bối mạn phép hỏi lão trượng là ai, sao lại kiếm sư phụ của vãn bối?

- Tiểu tử như ngươi thì không thể biết được ngoại hiệu của lão phu rồi. Nhưng Giang Kỳ ắt đã nói với ngươi về lão phu.

Thế Kiệt nhìn thẳng vào mắt lão nhân:

- Nghe lão trượng nói, vãn bối có thể đoán được lão trượng là một trong năm người:

Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Đông Độc Âu Trung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi.

Chàng vừa nói xong, lão nhân cất tiếng cười khanh khách. Lão cắt tràng tiếu ngạo, nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế tiểu tử đoán lão phu là ai?

Lão vừa hỏi câu đó vừa rút thanh nhuyễn kiếm đeo bên hông hoành ngang trước ngực.

Lão bẻ cong lưỡi kiếm, rồi bất ngờ bung ra. Một luồng khí kiếm bắn ra, cắt một đường thẳng tắp trước mũi giày Thế Kiệt.

Mặc dù thấy lão nhân biểu diễn khí kiếm để áp chế tinh thần mình, nhưng Thế Kiệt vẫn dửng dưng. Lão nhân thoạt cau mày vì thái độ thờ ơ của Thế Kiệt.

Chàng nhìn lão nhân, bình thản nói:

- Bây giờ vãn bối có thể nói lão trượng chính là Khoái Kiếm Giang Mão.

- Tiểu tử đã nhận ra lão phu?

- Chỉ có một đại kiếm thủ thần kỳ như lão trượng mới có thể thi triển được kiếm khí.

Khoái Kiếm Giang Mão vuốt râu, mỉm cười:

- Tiểu tử nói nghe rất hạp thính nhĩ lão phu. Vậy ngươi đã biết lão phu là Khoái Kiếm Giang Mão sao còn chưa vào báo với Giang Kỳ ra gặp lão phu?

Lão nhún vai nhìn Thế Kiệt:

- Lão phu biết lúc này Giang Kỳ đã bị trúng độc, khó có thể đứng vững trước thanh khoái kiếm của lão phu nên mới sai tiểu tử ra hầu tiếp.

Lão chắc lưỡi:

- Giang Kỳ tệ quá. Đưa đồ đệ ra thế mạng mà không chịu trao báu vật kim thân La Hán.

Lão phu tiếc cho tiểu tử đã chọn lầm một vị sư phụ.

- Lão trượng không hiểu được sư phụ rồi, nên mới thốt ra câu đó.

Khoái Kiếm Giang Mão tròn mắt:

- Lão nói sai sao?

Thế Kiệt gật đầu:

- Lão trượng đã nói sai.

- Lão phu không thể nói sai được.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Nhưng lần này lão trượng đã nghĩ sai, và cũng nói sai, chính vì thế mà vãn bối không còn coi Khoái Kiếm Giang Mão là một đại kiếm có thể sánh ngang với sư phụ được.

- Ngươi dám vọng ngôn với lão phu? Hãy vào gọi Giang Kỳ ra đây nộp báu vật kim thân La Hán cho lão phu nếu tiểu tử muốn bảo toàn cái mạng của ngươi.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Vãn bối có thể hầu tiếp tiền bối.

- Ngươi ư?

- Đúng như vậy.

Giang Mão nheo mày lắc đầu, rồi ngửa mặt cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Lão phu nực cười quá. Giang Kỳ ơi Giang Kỳ, sao ngươi lại nỡ đem đồ đệ tay còn chưa nắm vững đốc kiếm ra làm trò cười cho lão phu chứ.

Bất thình lình Thế Kiệt lấy một bức kim thân La Hán của Kiếm Vương đặt ngay xuống phía trước mình. Chàng nhìn Giang Mão:

- Tiền bối cũng có một bức tượng kim thân La Hán chứ?

Giang Mão vừa nhác thấy pho kim thân La Hán, hai con ngươi chợt sáng rực, tỏ thái độ thèm thuồng ra mặt.

Thế Kiệt nhìn lão trang trọng nói:

- Vãn bối thừa lịnh sư tôn đánh cuộc với tiền bối.

- Vậy ư?

Thế Kiệt gật đầu.

Giọng lão hứng khởi nói:

- Thế thì lão phu thắng chắc rồi.

Giang Mão giễu cợt nhìn Thế Kiệt nói:

- Nói thế thôi, chứ lão phu cho phép ngươi trở vào trong đó. Chỉ cần để lại pho kim thân La Hán là đủ rồi. Lão phu không nỡ lấy cái mạng của ngươi đâu.

Giang Mão vừa dứt lời thì bất ngờ có một người lướt đến với khinh thuật nhanh ngoài sự tưởng tượng. Kẻ đó cất giọng eo éo:

- Lão tặc quỷ có phần thì lão Thạch này cũng có phần chứ.

QUỶ KIẾM U LINH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 0014

Quỷ Kiếm U LinhTác giả: Ngọa Long Sinh

Hồi 14 - Đao Thủ Vô Tình

Nguồn: nhanmonquan

Nhìn những bầu rượu rỗng không trên bàn, Mộc Kiến Bình muốn ngăn Thiên Phục đừng uống nữa, nhưng ý niệm đó chỉ nảy nở trong đầu nàng mà thôi.

Đặt chén xuống bàn, Thiên Phục với tay cầm bầu rượu. Mặt y thoáng lộ những nét thất vọng, bởi bầu rượu nhẹ tênh. Buông một tiếng thở dài, y lơ đễnh nói:

- Đã hết rượu rồi sao?

Được gợi ý, Kiến Bình mở lời:

- Huynh định uống đến bao giờ nữa?

Thiên Phục nhìn nàng. Ánh mắt Thiên Phục sắc như lưỡi đao bắt Kiến Bình phải quay mặt chỗ khác để tránh ánh nhìn đó. Nàng lí nhí nói:

- Huynh đang có tâm sư?

Thiên Phục thờ ơ hỏi ngược lại Kiến Bình:

- Thế nàng há chẳng có tâm sự?

- Đã là con người thì ai chẳng có tâm sự. Theo muội, ngay cả đức kim thượng chắc cũng phải có tâm sự.

Cặp môi mỏng của Thiên Phục khẽ nhếch lên, có lẽ đó là một nụ cười mà y muốn biểu cảm.

Kiến Bình nhìn Thiên Phục hỏi tiếp:

- Muội nói đúng chứ?

- Đúng, nhưng không hoàn toàn đúng.

Thiên Phục dứt lời quay mặt vào trong gọi tiểu nhị:

- Tiểu nhị, mang cho ta một bầu rượu nữa.

Gã tiểu nhị đang ngủ gà ngủ gật, nghe gọi giật mình, liền đứng bật dậy, rối rít nói:

- Khách... khách nhân vừa gọi tiểu nhân?

Thiên Phục gật đầu:

- Ta muốn uống tiếp.

Tiểu nhị tròn mắt nhìn Thiên Phục. Y lắp bắp nói:

- Sao? Khách nhân muốn uống tiếp à? Khách nhân đã uống hết...

Thiên Phục cau mày:

- Sao ngươi lại hỏi ta? Không muốn bán cho ta nữa à? Hay nghĩ ta không có kim lượng?

Gã tiểu nhị lắc đầu nguầy nguậy, luôn miệng nói:

- Không, không, tiểu nhân nào dám nghĩ như vậy.

Y vừa nói vừa hối hả ôm vò rượu đến bàn Thiên Phục. Đặt vò rượu năm cân xuống bàn, gã tiểu nhị nhìn Thiên Phục, nói:

- Dạ, đây là vò rượu cuối cùng còn lại trong tửu quán của tiểu nhân.

Vừa rót rượu ra chén, Thiên Phục vừa thờ ơ nói:

- Tại hạ sẽ không làm phiền đến ngươi nữa đâu.

- Tiểu nhân chỉ nói vậy thôi à.

Thiên Phục ngước mặt nhìn gã tiểu nhị. Chạm vào ánh mắt sắc lạnh của vị khách này, bất giác toàn thân gã tiểu nhị nổi đầy gai ốc, đồng thời có một luồng khí lạnh chạy dọc theo cột sống khiến gã phải rùng mình. Không nói thêm được một tiếng, gã lủi nhanh ra nhà sau như kẻ trốn chạy bóng ma thần chết.

Thiên Phục bưng chén rượu bình thản uống.

Kiến Bình thoạt lắc đầu. Cái lắc đầu của nàng không qua được cặp mắt tinh tường của Tàn Hồn Ma Đao.

Đặt chén xuống bàn, Thiên Phục hỏi Kiến Bình:

- Sao nàng lại lắc đầu khi ta uống rượu?

- Huynh muốn quên mình qua men rượu?

- Tại sao ta lại quên ta chứ? Nếu ta quên ta thì đã không là Tàn Hồn Ma Đao.

- Huynh đang lấy vẻ bề ngoài để dấu cái tâm sự bên trong.

Thiên Phục nhún vai, lạnh nhạt đáp lời nàng:

- Ai cũng có tâm sự kia mà.

Rót tiếp rượu ra chén, Thiên Phục nói tiếp:

- Ta chỉ vì ta mà thôi.

- Muội không tin như vậy.

Thiên Phục cau mày nhìn nàng:

- Tại sao nàng lại không tin?

- Muội thấy trong ánh mắt huynh là một trang hảo hán, trượng nghĩa.

Thiên Phục khoát tay:

- Không. Nàng lầm rồi. Ánh mắt của ta chẳng nói được gì cả và ta chẳng bao giờ muốn nghe những lời rỗng tuếch đại nghĩa đâu. Ta vì ta, chứ không vì người.

Kiến Bình sa sầm mặt:

- Huynh chỉ vì huynh, thế tại sao huynh lại cứu muội?

Gã nhìn Kiến Bình bằng ánh mắt lãnh đạm:

- Ta không cứu nàng đâu.

- Thế huynh giải thích sao về những việc tại lầu Thiên Đăng.

Nâng chén nhấp một ngụm lớn, Thiên Phục nhạt nhẽo nói:

- Nàng chỉ là cái cớ để người kia dẫn dụ ta vào tử lộ, mà ta lại là kẻ tò mò, muốn biết chân diện

mục của người đó.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Kiến Bình thoạt nhíu lại:

- Huynh không vì muội?

Thiên Phục buông một câu cụt lủn:

- Không.

Mặt hoa của Kiến Bình đỏ bừng. Nàng nhìn Thiên Phục chằm chằm tưởng chừng như đang nhìn một kẻ thù bất đội trời chung.

- Huynh nói thật tâm mình đấy chứ?

- Nàng đừng suy đoán nhiều quá.

Kiến Bình buông một tiếng thở dài não nuột:

- Muội đã hiểu lầm huynh. Muội cứ ngỡ...

Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng từ từ đứng lên. Ánh mắt của nàng không rời Thiên Phục, răng cắn vào môi như thể nén tất cả nỗi uất nghẹn vào trong.

Thiên Phục bưng chén rượu uống cạn.

Kiến Bình khẽ lắc đầu.

Thiên Phục uống xong số rượu, ngẩng mặt nhìn nàng, lạnh nhạt nói:

- Đừng như Triều Thi Thi.

Nàng buông một tiếng thở dài, đáp lời Thiên Phục:

- Kiến Bình là Kiến Bình, chứ không phải là Triều Thi Thi.

Kiến Bình thốt xong câu nói giận lẫy đó, quay bước toan bỏ đi. Mặc dù bỏ đi, nhưng trong thâm ý thì mong mỏi Nguyên Thiên Phục sẽ cản bước mình, chính ý niệm đó khiến nàng càng thất vọng hơn với sự thờ ơ, lạnh nhạt của Thiên Phục.

Kiến Bình muốn quay lại, nhưng cuối cùng cũng nén được sự bực tức rảo bước đi tiếp.

Vừa rảo bước đến ngưỡng cửa thì bất chợt từ bên ngoài một nữ lang, xiêm y xộc xệch, tóc buông xõa, vẻ mặt hớt hải chạy vội vào.

Nữ lang hốt hoảng đến độ đâm sầm vào Kiến Bình, rồi chộp luôn lấy nàng hớt hải nói:

- Nữ hiệp, xin nữ hiệp ra tay cứu tôi với.

Vừa nói nữ lang vừa lẩn nhanh ra sau lưng Kiến Bình.

Kiến Bình quay lại nhìn nàng:

- Cô nương có chuyện gì vậy?

Nữ lang chưa kịp đáp lời Kiến Bình thì từ bên ngoài bốn gã vận trang phục đạo tỳ đã lướt vào.

Bốn gã đạo tỳ thoạt cau mày khi đối mặt với Mộc Kiến Bình.

Cả bốn gã đạo tỳ vừa xuất hiện đều khoác một vẻ mặt trơ trơ như tượng đá vô hồn.

Nhìn vẻ mặt của bốn gã những tưởng đó là những xác chết vừa mới đội mồ sống lại.

Thấy bốn gã đạo tỳ, nữ lang co rúm người nép sau lưng Kiến Bình. Rõ ràng nàng đang sợ hãi tột cùng.

Kiến Bình buột miệng hỏi:

- Các người là ai?

Một gã đạo tỳ lên tiếng đáp lời nàng:

- Không cần thiết hỏi.

Gã chỉ nữ lang đang nép sau lưng Kiến Bình nói:

- Nô nữ kia hãy theo chúng ta.

Cùng với lời nói đó, gã đạo tỳ khẽ lắc vai, thân pháp gã lướt đến, đồng thời vươn trảo toan thộp lấy hổ khẩu nữ lang.

Kiến Bình hừ nhạt một tiếng, nạt lớn:

- Các ngươi hiếp người quá đáng!

Cùng với câu nói đó, chỉ pháp của Kiến Bình đã điểm tới tâm trung bản thủ của đối phương.

Thế chỉ của nàng trông rất tầm thường, giản đơn nhưng buộc đối phương phải thâu hồi trảo công.

Gã đạo tỳ vừa thu hồi trảo công vừa gằn giọng nói:

- Nha đầu, ngươi dám xen vào chuyện của Ma Cung.

Kiến Bình sửng sốt bởi câu nói của gã đạo tỳ:

- Các ngươi là người của Ma Cung à?

- Nha đầu biết thì muộn rồi. Một khi nha đầu đã nhúng tay vào chuyện của Ma Cung, nếu muốn sống thì phải theo Tứ Đạo Tỳ về Ma Cung để đảm trách sự vụ nữ nô.

- Nói nhảm! Bộ Ma Cung muốn bắt ai làm nữ nô cũng được sao?

Gã đạo tỳ hừ nhạt, lườm Kiến Bình nói:

- Nha đầu bản lĩnh cỡ nào mà dám buông những lời huênh hoang như vậy chứ?

Gã đạo tỳ vừa nói vừa lắc vai áp thẳng tới nàng. Cùng với những thế trảo liên hoàn, nhưng khác hẳn lần trước, thế trảo của g bây giờ thi triển nhanh hơn, biến hóa hơn. Có thể nói, trước mặt Kiến Bình là một bức màn ảnh trảo dày đặc, không thể phân biệt đâu là hư, đâu là thực. Điểm úy kỵ thứ hai là những thế trảo của gã chẳng kiêng dè những vùng cấm kỵ của nữ nhân, thậm chí chỉ công kích vào những vùng đó.

Đối với những thế trảo của gã đạo tỳ, Kiến Bình phải trổ hết võ học của mình, thế mà vẫn phải lúng túng thối bộ. Miệng nàng liên tục rủa gã:

- Tiện nhân! Bỉ ổi!

Mặc cho Kiến Bình buông những lời mắng nhiếc, gã đạo tỳ vẫn mặc nhiên tiếp tục thi thố những thế trảo liên hoàn tập kích vào vùng nhũ hoa của nàng.

Chỉ trong khoảng thời khắc đủ rót đầy một chén trà mà Kiến Bình phải chống đỡ hơn mười thế trảo thô bỉ của gã đạo tỳ.

Bất thần gã đạo tỳ rít lên một tiếng:

- Nằm xuống!

Cùng với tiếng thét đó, đôi song trảo của gã thộp tới trước trông tợ cái chộp của một con mèo vồ lấy con chuột cực kỳ nhanh và chính xác.

Để tránh cái thộp của gã, Kiến Bình ngã về sau, trông tợ một nhành liễu uốn theo chiều gió cuốn. Tránh được thế trảo của đối phương, nhưng Kiến Bình lại rơi vào thế hạ phong thật là nguy hiểm.

Gã đạo tỳ nhếch mép, dè bỉu nói:

- Bản lĩnh chỉ bấy nhiêu đó mà dám chống lại Tứ Đạo Tỳ của Ma Cung à?

Gã vừa nói vừa rướn mình tới, đồng thời vỗ tiếp một trảo công kích vào vùng tối kỵ của Kiến Bình.

Thế công của gã khiến Kiến Bình vừa thẹn vừa tức, nhưng trong tình thế này, muốn tránh cái chộp của gã cũng không dễ chút nào.

Trong khi Kiến Bình bị gã đạo tỳ bức ép bởi những thế trảo vô cùng bỉ ổi và tàn khốc thì Nguyên Thiên Phục vẫn dửng dưng nhấp từng ngụm rượu với vẻ mặt bàng quan, thờ ơ, ngỡ như chẳng có chuyện gì đang xảy ra trước mặt gã.

Trước thái độ lạnh nhạt của Thiên Phục, Kiến Bình càng tức giận hơn.

Khi trảo của gã đạo tỳ còn cách vùng cấm kỵ của nàng độ hai đốt tay thì Kiến Bình cũng đã kịp đạp mạnh hai chân trượt luôn tới trước.

Mặc dù nàng phản xạ nhanh như vậy, nhưng trảo công của gã đạo tỳ vẫn kịp xé toạc lấy một mảnh xiêm y của nàng Gã nhíu mày nhìn qua mảnh xiêm y đó, buông một câu cụt lủn:

- Nha đầu cũng khá lắm!

Trong khi gã đạo tỳ nhìn mảnh xiêm y, thì Kiến Bình cũng kịp lách đến bên bàn của Nguyên Thiên Phục. Nàng cáu giận quát:

- Thiên Phục, bộ ngươi không có mắt sao?

Thiên Phục thản nhiên đáp lời nàng:

- Tại hạ không phải là kẻ đui.

- Ngươi không đui sao lại dửng dưng được như vậy chứ?

- Tại sao tại hạ lại dửng dưng?

Kiến Bình rít lên:

- Ngươi không thấy gã bức ép ta à?

- Đó là chuyện của nàng. Nàng đã tự chuốc vào mình chút hiệp nghĩa thì phải gánh lấy nó chứ. Đã muốn làm nữ hiệp thì phải chịu chút phiền toái chứ.

Thiên Phục lại bưng chén rượu bình thản nhấp một ngụm mà chẳng màng đến bốn gã đạo tỳ của Ma Cung.

Kiến Bình sa sầm mặt, lớn tiếng nói:

- Ngươi chẳng có chút thiện tâm nào với người cô thế ư?

Y buông một câu thật lạnh lùng:

- Không.

- Ngươi...

Kiến Bình nói được bấy nhiêu đó thì cổ họng như có vật lạ chặn ngang không thốt được nên lời. Nàng đứng thừ người như pho tượng bởi sự căm tức tột độ thái độ thờ ơ của Nguyên Thiên Phục.

Trong khi Kiến Bình còn thất thần bởi sự lạnh nhạt của Tàn Hồn Ma Đao thì gã đạo tỳ đã lướt đến bên nàng. Cùng với đôi trảo công vô cùng bỉ ổi, gã thộp tới vùng nhũ hoa của Kiến Bình.

Lúc Kiến Bình còn linh hoạt đã còn lúng túng và khó khăn khi đối phó với gã, bây giờ thì sao nàng có thể tránh được thế trảo kia trong lúc tinh thần bấn loạn.

Tưởng chừng đôi trảo công của gã đạo tỳ đã chạm tới vùng nhũ hoa của nàng, nhưng khoảng khắc cuối cùng đột nhiên Kiến Bình lại ngồi xuống chiếc đôn. Động tác sau cùng của nàng như có thứ nội lực vô hình nào đó ấn đè xuống. Chính vì thế trảo công của gã đạo tỳ vồ hụt vùng nhũ hoa của Kiến Bình mà thộp luôn tới chén rượu của Nguyên Thiên Phục.

Chén rượu trong tay Thiên Phục bị trảo công của gã đạo tỳ hất đi rơi luôn xuống sàn.

Xoảng...

Chénn rượu vỡ tan thành nhiều mảnh, rượu văng tung tóe khắp mọi nơi.

Gã đạo tỳ thu hồi thế công.

Thiên Phục ngẩng mặt nhìn gã. Y lắc đầu chậm chạp nói:

- Tại hạ không xen vào chuyện của Ma Cung, thế mà Ma Cung lại đập vỡ chén rượu của tại hạ.

Gã đạo tỳ nhíu mày nói:

- Một chén rượu có đáng là bao. Ma Cung có thể trả lại cho ngươi trăm chén rượu, và thậm chí thêm ngàn vò rượu tưởng thưởng cho sự sùng bái Ma Cung của ngươi.

Thiên Phục nhún vai:

- Tại hạ chỉ cần các hạ trả lại chén rượu mà tại hạ đang muốn thưởng thức mà thôi. Nếu các hạ không trả được thì phải để lại bàn tay đã làm bể chén rượu.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Làm sao các hạ có thể hốt những mảnh vỡ kia để làm lại một cái chén không một vết nứt? Làm sao các hạ có thể hốt được số rượu đã văng tung toé khắp sàn thảo quán này được?

Có lẽ các hạ chỉ còn mỗi một cách là để lại đôi tay của mình.

- Ngươi dám chống lại Ma Cung và Tứ Đạo Tỳ?

Thiên Phục lắc đầu:

- Tại hạ không muốn phiền lụy như vị cô nương ngồi đây, nhưng tại hạ lại rất sòng phẳng với những kẻ đã nợ mình.

- Thế ngươi đòi lấy đôi quỷ trảo của đại gia à?

- Có lẽ vậy.

- Hừ... Ngươi đang cuồng trí hay đang nằm mơ? Bản lĩnh của ngươi như thế nào mà đòi đoạt quỷ trảo của ta chứ?

- Bản lĩnh của tại hạ rất tầm thường, nhưng đủ bắt các hạ phải để lại đôi quỷ trảo đền chén rượu.

Gã đạo tỳ ngửa mặt cười khằng khặc. Tràng tiếu ngạo của gã như lời chế giễu Tàn Hồn Ma Đao. Cắt tràng tiếu ngạo dè bỉu kia, gã gằn giọng nói:

- Nào... tiểu tử vô danh kia, hãy thử đoạt quỷ trảo của đại gia xem.

Gã vừa nói vừa chìa hai tay đến trước:

- Nếu ngươi không đoạt được thì trảo công của đại gia sẽ moi tim ngươi đó.

Lời còn đọng trên hai cánh môi thì gã chỉ kịp thấy một mành lụa đỏ đột ngột nhảy múa trước mặt mình, liền theo mành lụa đỏ đó thì một cảm giác mát lạnh xuất hiện ngay hổ khẩu của gã. Khi mành lụa biến mất để cuộn lại lưỡi thanh Tàn Hồn Ma Đao thì đôi trảo công của gã đạo tỳ mới chịu rời khỏi cổ tay y rơi thẳng xuống sàn nhà.

Gã đạo tỳ còn kịp nghe hai âm thanh khô khốc.

Bịch... bịch...

Hai âm thanh đó rõ mồn một đập vào thính nhĩ, thế mà gã còn chưa nhận biết chuyện gì vừa xảy ra. Gã đứng như phỗng cho đến khi cái đau dội lên đầu buốt óc mới cúi đầu nhìn xuống.

Hai con ngươi của gã trợn tròn, tưởng chừng muốn lọt ra ngoài khi nhận ra mình đã biến thành phế nhân.

Máu tuôn ra ồng ộc mà gã chẳng thốt được lời nào. Gã đứng như pho tượng rồi từ từ khuỵu dần xuống. Toàn thân gã run rẩy và chỉ há hốc miệng, mắt mở to nhìn đôi bản thủ nằm ngay trong tầm mắt.

Nguyên Thiên Phục vẫn bình thản thờ ơ trước sự đau đớn của đạo tỳ. Thậm chí khi gã đạo tỳ đã biến thành cái xác tàn phế vô hồn vẫn không có nét biểu cảm xuất hiện trên khuôn mặt anh tuấn của Nguyên Thiên Phục.

Cái chết thảm của gã đạo tỳ khiến cho ba gã còn lại thất thần. Cả ba vừa rồi cũng chẳng khác gì gã đã chết. Họ chỉ ngờ ngợ chính mành lụa đỏ đã chặt đứt đôi trảo công chứ không sao thấy được lưỡi đao Tàn Hồn xuất hiện từ lúc nào. Trước cái chết thảm của đồng môn, chẳng lẽ họ lại chỉ đưa mắt mà nhìn? Cả ba đâu thể đứng nhìn được mặc dù biết mình đang đối mặt với một đại địch thủ vô cùng lợi hại và tàn nhẫn.

Ba gã không nói mà đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt dàn hàng ngang tiến về phía Nguyên Thiên Phục.

Khi ba gã đạo tỳ vừa toan động thân, đồng loạt tập kích Tàn Hồn Ma Đao, thì một giọng nói lanh lảnh, trong vắt từ ngoài cửa cất lên:

- Không được mạo phạm.

Giọng nói kia như có uy quyền khiển ba gã đạo tỳ, buộc họ đồng loạt đứng sững lại, hai tay buông thõng phủ phục. Trong khi ba gã đạo tỳ phủ phục thì nữ lang lại co rúm người, quỳ mọp luôn xuống sàn thảo quán.

Người sắp xuất hiện phải có quyền uy đối với ba gã đạo tỳ và nữ lang nên mới khiển được họ như vậy. Người đó là ai?

Chương 15: Chủ Nhân Ma Cung

Mùi xạ hương từ bên ngoài theo một luồng gió thoảng cuốn vào thảo quán. Dù chưa xuất hiện, nhưng với mùi thơm xạ hương kia, bất cứ ai ngửi được cũng đều phải liên tưởng đến một trang mỹ nhân diễm lệ tuyệt trần. Đến ngay cả Mộc Kiến Bình với ngoại danh Giãn Hoa Tiên Tử bởi chân diện mục cũng nảy sinh ý niệm "Đối với người này, sắc đẹp của nàng chỉ đáng là con đom đóm so với vầng nhật nguyệt.

Không gian trong thảo quán tưởng chừng như cô quánh lại bởi làn xạ hương có một không hai đó. Mỹ nhân chưa xuất hiện, nhưng đã tạo ra một không gian trang trọng, một khoảng không có lẽ chỉ dành riêng cho mỗi một mình nàng.

Quả đúng với ý niệm trong đầu Mộc Kiến Bình từ ngoài cửa thảo quán bước vào đúng là một trang giai nhân không có bút mực hay thứ ngôn từ nào khả dĩ lột tả được cái vẻ đẹp siêu phàm thoát tục kia.

Những bước chân khoan thai mà bất cứ một võ công nào cũng đều ao ước mình có được một dáng đi thướt tha như vậy. Mái tóc nàng bóng mượt, chỉ có thể ví với dòng suối tơ mềm mại, còn dung diện toát ra cái thần quyền uy bắt kẻ khác phải khuất phục. Tuy nhiên trong cái đẹp thoát phàm kia vẫn tiềm ẩn sát na của một con người khủng bố.

Tất cả mọi người đều chú nhãn đến nàng, trừ Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Sự thờ ơ của Nguyên Thiên Phục khiến diện dung của nàng thoáng một chút bất nhẫn. Nàng thả gót sen đến trước mặt ba gã đạo tỳ:

- Các ngươi không biết sao Bắc Đẩu trước mắt hay sao mà lại toan vọng động để tìm cái chết?

Ba gã đạo tỳ cúi gằm mặt xuống.

Một người nhỏ giọng khẩn khoản nói:

- Chủ nhân miễn thứ!

Nàng nhún vai:

- Hãy ra ngoài đi!

- Tuân lệnh chủ nhân!

Ba gã đạo tỳ bước đến khiêng cái xác gã đồng môn rồi lẩn nhanh ra ngoài thảo quán.

Những gã đạo tỳ đã mất dạng rồi, nàng mới thả gót sen đến bên bàn Thiên Phục. Nhìn Thiên Phục bằng cặp mắt thật ôn nhu, nàng từ tốn nói:

- Bọn tiểu nhân của Ma Cung không biết Nguyên huynh, khiến cho huynh mất hứng.

Tiêu Thái Ngọc có thể hầu tiếp huynh để chuộc lỗi được chứ?

Thiên Phục ngẩng mặt nhìn nàng:

- Tại hạ có may mắn được chủ nhân Ma Cung bồi tiếp rượu sao?

- Câu hỏi đó phải để cho Thái Ngọc hỏi mới đúng. Ma Cung sao có thể sánh với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

- Tiêu cô nương khách sáo quá.

Thái Ngọc ngồi xuống cạnh Kiến Bình. Nàng liếc mắt nhìn qua những vò rượu trên bàn rồi đối mặt với Thiên Phục:

- Vị cô nương ngồi bên cạnh Thái Ngọc là xá muội của huynh?

- Tiêu cô nương muốn nghĩ sao cũng được.

Thái Ngọc khẽ gật đầu, ôn tồn nói tiếp:

- Phàm những ai đã xen vào nội tình của Ma Cung thì phải được Ma Cung phán xét.

Nhưng vị cô nương đây là xá muội của huynh thì đó là một ngoại lệ đầu tiên Thái Ngọc bỏ qua, xem như chút tình ngưỡng mộ Nguyên huynh.

- Tiêu cô nương nói khiến tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Thiên Phục nhìn nàng:

- Một kẻ bạc tình như tại hạ chẳng đáng để Tiêu cô nương ngưỡng mộ đâu.

- Trên võ lâm có mấy ai sáng ngang với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục chứ.

- Nghe câu nói này, tại hạ càng hổ thẹn.

Thái Ngọc nhướng mày:

- Huynh khách sáo rồi.

- Không khách sáo đâu, trên giang hồ có bao nhiêu là kỳ nhân như Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lâm, Đông Độc Âu Dung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi. Những người đó tại hạ chẳng thể nào bì được.

Thái Ngọc cướp lời Thiên Phục:

- Còn một người nữa, Nguyên huynh chưa nhắc đến.

Thiên Phục thoạt cau mày:

- Tiêu cô nương muốn nói đến Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?

- Không sai. Nguyên huynh không nhắc đến Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, bởi vì cho rằng y chỉ là kẻ hữu danh vô thực.

- Tại hạ chẳng bao giờ có ý niệm đó.

Thái Ngọc mỉm cười:

- Có lẽ huynh đang có tâm sự nên không muốn nhắc đến y.

- Không có tâm sự gì cả. Không nhắc đến Giang Kỳ bởi lẽ tại hạ không phải là người trong tầm mắt Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, và cũng chẳng phải là đối thủ của Giang Kỳ.

- Vậy câu chuyện về thiên hạ đệ nhất kỹ nữ chỉ do thiên hạ thêu dệt sao? Nghe câu chuyện hai hảo thủ quán tuyệt tỷ thí võ công chỉ vì một mỹ nữ, Thái Ngọc này rất cao hứng, bởi vì nó lãng mạn và nên thơ quá.

Thiên Phục từ từ đứng lên:

- Câu chuyện đó đã qua rồi. Và chỉ có hiện tại, ta đã trả lại Giang Kỳ một chiêu kiếm.

- Chuyện đó dù mới xảy ra nhưng trên giang hồ ai cũng biết.

Nàng nhìn Thiên Phục mỉm cười:

- Trước đây Nguyên huynh thắng Giang Kỳ nửa đường đao để có được một trang quốc sắc thiên hương, thì hiện tại huynh trả lại cho Giang Kỳ nửa chiêu kiếm đặng y có được pho kim thân La Hán của huynh. Không biết ai được và ai mất?

Thiên Phục buông một tiếng thở dài, lạnh nhạt đáp lời Thái Ngọc:

- Giang Kỳ biết phải làm gì với pho kim thân La Hán của tại hạ.

Nàng lắc đầu:

- Y chẳng biết phải làm gì đâu. Nếu Nguyên huynh được một Triều Thi Thi thì Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chỉ được sự truy sát của những người trên giang hồ. Xem chừng y chẳng có cái hay, cái lợi như huynh.

- Tiêu cô nương nói ra chuyện đó để làm gì?

- Để biết có báu vật kim thân La Hán thì lợi hay hại đấy mà.

Nàng nhìn ra ngoài thảo quán:

- Nguyên huynh có bao giờ ngắm cảnh bình minh chưa?

Thiên Phục từ từ ngồi xuống.

Nàng quay mặt lại nhìn y:

- Khi có tâm sự u uẩn thì cảnh bình minh mở cho ra một cái nhìn mới, một ý tưởng mới.

- Gợi ý của Tiêu cô nương khiến tại hạ rất cao hứng.

- Nếu Nguyên huynh cao hứng thì chúng ta có thể cùng nhau ngắm cảnh bình minh chứ?

Nàng lại điểm một nụ cười gợi cảm:

- Thái Ngọc và Nguyên huynh cùng nghĩ về một ngày mới từ cảnh bình minh:

- Tại hạ sẽ cùng đi với Tiêu cô nương.

Thái Ngọc đứng lên. Nàng dời mắt về phía nàng nô nữ đang quỳ phủ phục dưới sàn thảo quán.

- Người kia là của Ma Cung, nếu muội phán xử thì huynh có ra tay giúp đỡ cho thị không?

Thiên Phục buông một tiếng thở dài, rồi nói:

- Người của Ma Cung thì tại hạ sao dám làm mất mặt của chủ nhân Ma Cung khi người phán xét chứ.

- Đa tạ Nguyên huynh, nhưng muội nói trước, muội không thích làm vỡ thêm một cái chén của

huynh nữa đâu.

Nàng nói xong mỉm cười nhìn Thiên Phục:

- Nguyên huynh có đồng ý với muội không?

- Tại hạ chẳng có cái chén thứ hai để Tiêu cô nương làm bể.

- Lúc nào Nguyên huynh cũng tạo cho muội một sự ngưỡng mộ.

- Tiêu cô nương lại khách sáo với tại hạ rồi.

Thái Ngọc nhún vai:

- Ngưỡng mộ mà là khách sáo sao? Muội không khách sáo với Nguyên huynh đâu.

Nàng chấp tay sau lưng quay mặt nhìn lại nữ lang đang quỳ dưới sàn thảo quán.

Nữ lang thoạt ngẩng mặt lên, chạm vào ánh mắt của Tiêu Thái Ngọc vội cụp mắt xuống, lí nhí nói:

- Chủ nhân, xin tha mạng cho nô nữ.

Thái Ngọc thoạt nheo mày, nhưng vẻ cau có đó chỉ vụt qua rồi biến mất. Nàng nhìn lại Thiên Phục mỉm cười, rồi quay lại nàng nô nữ, ôn nhu nói:

- Nếu như ngươi xin được Nguyên huynh nói một tiếng tha mạng cho ngươi, ta rất sẵn sàng.

Nàng nói xong câu đó, quay mặt lại nhìn Thiên Phục:

- Nguyên huynh có thể xin tha mạng cho nàng chứ? Chỉ cần Nguyên huynh nói một tiếng, nàng sẽ được sống, nếu huynh không để tâm đến nàng thì Thái Ngọc này sẽ buộc nàng ta tội chết.

Nghe Thái Ngọc mở lời, nàng nô nữ dập đầu lạy Thiên Phục, lí nhí nói:

- Đại hiệp, xin người nói một tiếng cho tiện nữ được sống.

Mặc nhiên không màng đến lời van xin của nàng nô nữ. Thái Ngọc nhìn Thiên Phục mỉm cười, hóm hỉnh nói:

- Thật là tội nghiệp. Huynh chắc khó cầm lòng được.

Thiên Phục lắc đầu:

- Tại hạ chẳng có chén rượu thứ hai để xin cho nàng ta một cái mạng.

Thiên Phục nói xong rảo bước bỏ ra ngoài thảo quán.

Thái Ngọc bật lên tràng tiếu ngạo trong vắt như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau.

Cắt tràng tiếu ngạo tự thị, nàng thờ ơ nói với nô nữ:

- Ngươi tự biết phải làm gì rồi.

Thái Ngọc nói xong chấp tay sau lưng, di dời gót sen cũng với dáng thướt tha uyển chuyển theo chân Nguyên Thiên Phục.

Nàng bước đến ngưỡng cửa thảo quán thì nàng nô nữ cũng đã tự cắn đứt lưỡi để tìm cái chết.

Tất cả mọi việc đều đập vào mắt Mộc Kiến Bình, nhưng cổ họng như có vật gì đó chẹn cứng, không làm sao thốt ra lời. Kiến Bình chỉ còn biết lấy mắt nhìn mà nhủ thầm:

- "Nếu như Tiêu Thái Ngọc buộc mình phải chết thì Thiên Phục chắc cũng dửng dưng như với nàng nô nữ kia.".

Ý niệm đó buộc Kiến Bình ngồi bất động như pho tượng, mãi một lúc lâu mới buột miệng thốt:

- Thiên Phục, sao có thể lạnh nhạt như vậy chứ?

oo Thiên Phục cùng với Tiêu Thái Ngọc đứng trên đỉnh Phong Sơn nhìn về hướng Đông.

Từng luồng cuồng phong thổi tới đập vào y trang của hai người tạo ra những âm thanh phần phật. Dù gió thổi mạnh như vậy nhưng mùi xạ hương từ cơ thể Thái Ngọc vẫn khỏa lấp khướu giác của Thiên Phục.

Thái Ngọc thỉnh thoảng lại liếc trộm Nguyên Thiên Phục, và cảm nhận kẻ đứng bên cạnh mình chỉ còn là một cái xác chứ hồn đã mất.

Vầng nhật quang từ từ nhô dần lên, trông nó như một quả bóng lửa khổng lồ.

Thái Ngọc hỏi:

- Huynh có ý niệm gì không?

- Một cảm giác mênh mông và cảm thấy mình quá nhỏ nhoi trước tạo hóa.

Thái Ngọc nhướng mày:

- Huynh trở nên đa cảm từ lúc nào thế?

- Chẳng biết từ lúc nào, nhưng có lẽ từ vầng nhật quang đang ló dạng kia.

- Thế thì muội nói đúng chứ?

- Tiêu cô nương cũng có cảm giác như tại hạ chứ?

- Thoạt lúc đầu, nhưng khi biết vầng nhật quang kia là của Ma Cung thì không còn cảm giác đó.

- Nhật quang của mọi người chứ đâu phải chỉ riêng Ma Cung.

Thái Ngọc nhún vai:

- Ma Cung muốn làm chủ nó kìa.

- Tạo hóa là của chung, Ma Cung đâu thể lấy làm của riêng mình được.

- Nếu nhật quang là của chung thì mọi người phải thuộc về Ma Cung.

- Có quá lắm không?

- Không quá đâu, nếu như mọi người đều có cảm giác nhỏ nhoi như Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đứng trước vầng nhật quang.

Thiên Phục cau mày nhìn lại Thái Ngọc:

- Tiêu cô nương ví mình như nhật quang và tất cả mọi người đều phải hướng về Ma Cung?

Thái Ngọc mỉm cười:

- Huynh cũng có thể là vầng nhật quang kia mà.

- Tại hạ không có cái tham vọng lớn như vậy.

Thái Ngọc lắc đầu:

- Muội không tin.

- Tiêu cô nương cho tại hạ là kẻ thất ngôn ư?

- Không, muội nghĩ khác về Nguyên Thiên Phục.

- Khác như thế nào?

- Nếu Tàn Hồn Ma Đao muốn mình là vầng nhật quang thì sẽ là vầng nhật quang.

- Tại hạ không cùng ý niệm với Tiêu cô nương.

- Huynh không nhận ra cái chung của chúng ta mà thôi.

- Giữa tại hạ và Ma Cung chẳng có điểm gì chung với nhau cả.

- Sao huynh lại sớm phủ nhận như vậy. Thái Ngọc này và Nguyên huynh há chẳng đang cùng nhau ngắm cảnh bình minh là gì? Chúng ta đang cùng nhìn về một hướng, mà hướng đó là vầng nhật quang quyết định sự tồn vong của thiên hạ.

- Chúng ta đang cùng nhìn về một hướng nhưng không cùng một ý niệm.

Thái Ngọc nhún vai lắc đầu:

- Không đúng như vậy.

- Thế thì cô nương muốn nói gì?

- Huynh và Ma Cung cùng nhìn về một hướng và cùng một ý niệm nhưng chúng ta chưa phá được cái khoảng cách để hòa nhập với nhau.

- Tại hạ không tin mình sẽ hòa nhập chung với Ma Cung.

- Muội lại tin huynh sẽ hòa nhập với Ma Cung.

- Điều đó e rằng chỉ là sự hoang tưởng của Tiêu cô nương.

Thái Ngọc mỉm cười nhìn Thiên Phục nói:

- Tại sao muội lại ảo tưởng chứ?

Nàng khoanh tay trước ngực, trang trọng nói:

- Nếu như Nguyên Thiên Phục vì cái thân của mình thì Tiêu Thái Ngọc cũng vì mình, chúng ta có một điểm chung tâm đầu ý hợp.

Thiên Phục cau mày:

- Tiêu cô nương nghĩ tại hạ như vậy?

- Không đúng với huynh sao?

Thiên Phục lưỡng lự, thờ ơ nhìn không gian bao la trước mắt mình.

Một lúc sau, Thiên Phục mới nhìn lại Thái Ngọc:

- Tại hạ không nghĩ Tiêu cô nương đọc được cái tâm của tại hạ.

- Sao lại không chứ. Một khi giữa muội và huynh có cái chung thì chỉ cần suy từ mình ra sẽ biết được huynh đang nghĩ gì thôi mà.

Thiên Phục buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Thiên Phục, Thái Ngọc mỉm cười. Nàng bước đến cạnh Thiên Phục, lơ đễnh nói:

- Nếu như vầng nhật quang kia sẽ đến lúc tròn trịa hoàn mỹ thì sao chúng ta lại không thực hiện được cái hoài bão của mình chứ?

Thiên Phục cau mày:

- Tại hạ chẳng có hoài bão như Tiêu cô nương. Điều đó là điểm dị biệt giữa ta và Ma Cung.

- Nếu giữa chúng ta có điểm dị biệt thì Thái Ngọc này đã chẳng rời Ma Cung khi biết Nguyên Thiên Phục quay trở lại Trung Nguyên.

- Tiêu cô nương rời Ma Cung đi tìm tại hạ hay muốn một mình thâu tóm báu vật kim thân La Hán.

Thái Ngọc bình thản đáp lời Trung Nguyên:

- Cả hai.

- Tại sao phải có tại hạ nữa?

- Có Tàn Hồn Ma Đao thì mới có vầng nhật quang cửu đỉnh của võ lâm.

Nàng nhún vai, ôn tồn nói tiếp:

- Một khi Nguyên Thiên Phục muốn cái gì thì cái đó phải thuộc về Nguyên Thiên Phục.

Cũng như muội muốn làm gì thì phải làm bằng được.

- Từ đâu Tiêu cô nương có ý niệm đó?

- Từ câu chuyện của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.

Thiên Phục sa sầm mặt.

Thái Ngọc mỉm cười nhìn Thiên Phục:

- Nói ra điều này sợ huynh cho muội là kẻ quá tò mò tọc mạch, nhưng không nói thì hóa ra suy nghĩ của muội chỉ là những điều hoang tưởng.

Thiên Phục lạnh nhạt đáp lời nàng:

- Tại hạ đang muốn nghe những gì cô nương muốn nói với tại hạ.

Nàng chớp đôi thu nhãn đen lay láy:

- Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ chịu nhường Triều Thi Thi cho Nguyên Thiên Phục chỉ vì kiếm của y còn một chữ tình, còn Tàn Hồn Ma Đao thì nặng một cái thân tợ núi Thái Sơn.

Thiên Phục cướp lời Thái Ngọc, buông một câu cụt lủn:

- Kiếm của Giang Kỳ mất đi chữ tình rồi.

Thái Ngọc lắc đầu:

- Không. Chính đao của huynh đã mất đi cái thần uy của một đao thủ siêu phàm xuất chúng.

Thái Ngọc chỉ tay về hướng vầng nhật quang:

- Vầng nhật quang hôm nay sẽ là của huynh.

Thiên Phục quay lại nhìn Thái Ngọc:

- Nàng nói với tại hạ những điều đó để làm gì?

Thái Ngọc nhún vai mỉm cười:

- Ai chẳng muốn mình là cửu đỉnh của võ lâm.

- Tại hạ chẳng bao giờ nghĩ mình là cửu đỉnh của võ lâm.

- Huynh đã chấp nhận cái ngoại danh Tàn Hồn Ma Đao thì sao lại không nghĩ đến cái danh chí tôn chứ?

- Cái danh đó ta không màng đến.

- Huynh tự dối mình thôi.

Thiên Phục trở bộ quay lại nhìn thẳng vào mắt Thái Ngọc:

- Ta thích ngắm cảnh bình minh hơn là nghe những lời nói của cô nương.

- Đã thấy mặt trời thì muốn mình là mặt trời.

Thiên Phục buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Thiên Phục, Thái Ngọc liếc trộm y. Nàng ôn tồn nói:

- Mười hai pho tượng kim thân La Hán sẽ biến những hoài ước của muội và Nguyên huynh thành sự thật.

- Ma Cung không đủ thỏa mãn hoài ước của cô nương sao?

- Ma Cung sao có thể sánh với vầng nhật quang kia.

- Chỉ có mười hai pho kim thân La Hán mới sánh bằng à?

Thái Ngọc gật đầu.

Thiên Phục quay lại nhìn nàng. Ánh mắt của Thiên Phục sáng ngời, toát ra thứ sát quang khủng bố. Đối nhãn với ánh mắt đó, bất cứ ai cũng phải rợn người, nhưng Thái Ngọc vẫn không biểu cảm chút tự ti nào.

Nàng nặn nụ cười mỉm nói tiếp:

- Nguyên huynh đồng ý với muội chứ?

Thiên Phục im lặng, mãi một lúc sau mới đáp lời nàng:

- Cô nương nói đúng. Nhưng rất tiếc tại hạ lại chẳng có pho kim thân La Hán nào.

- Huynh không có nhưng sẽ có. Muội chỉ muốn chúng ta hợp nhất với nhau.

Thiên Phục nheo mày:

- Cô nương có bức di cảo mà tại hạ đã lấy ở cấm thành?

Câu nói của Thiên Phục khiến cho vẻ mặt tươi tắn của Tiêu Thái Ngọc đang rạng rỡ như đóa phù dung chợt đanh lại.

Sự biến đổi trên khuôn mặt của Tiêu Thái Ngọc không qua khỏi cặp mắt tinh tường của Nguyên Thiên Phục. Y nhếch mép, cứ như cố gượng cười nhưng không cười được.

Thiên Phục nói:

- Tại hạ nói đúng ý cô nương?

- Làm sao Tiêu Thái Ngọc này có thể dấu được ý nghĩ khi Nguyên Thiên Phục muốn biết chứ. Với lại muội cũng chẳng có ý dấu Nguyên huynh.

Thiên Phục nhìn lại vầng nhật quang đã nhô hẳn lên khỏi đường chân trời. Y thờ ơ nói:

- Vầng nhật quang đã tròn trịa rồi. Tiêu cô nương hãy đi tìm Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Thái Ngọc mỉm cười rồi nói:

- Một ngày mới đẹp thật.

Nàng quay lưng nhún vai nói tiếp:

- Chúng ta chưa là vầng nhật quang nhưng đã có lắm những con thiêu thân bâu vào.

Lời nói của Thái Ngọc không hiểu hàm ý gì nhưng Thiên Phục cũng đáp lại bằng một lời thật nhạt nhẽo:

- Những con thiêu thân đó tự lao vào cái chết để không muốn làm nô dịch cho vầng nhật quang.

Thái Ngọc sa sầm mặt, nhưng rồi cũng ôn nhu đáp lời Thiên Phục:

- Nếu có những con thiêu thân kia thì Nguyên huynh sẽ mất đi cái hứng khởi chiêm ngưỡng ánh dương quang.

Nàng dứt lời rảo bước đi thẳng đến trước mười bước. Khi gót sen của nàng vừa dừng lại thì ngọc thủ cũng đồng lúc búng ra bảy đạo chỉ khí, mỗi một đạo chỉ có một màu sắc khác nhau. Tiếng chỉ rít gió tạo ra thứ âm thanh như tiếng lụa xé nghe buốt cả thính nhĩ.

Rét... rét...

Bảy đạo chỉ Thất Sắc Đoạt Mạng bắn vào những bụi rậm thì những tiếng rú thảm cất lên lồng lộng. Từ trong những bụi rậm, người gã Cái Bang bị chỉ kình đánh bật ngửa, tứ chi giẫy đành đạch chẳng khác nào những con cá bị đập đầu.

Thái Ngọc thu hồi chỉ phong, buông một câu rủa:

- Một lũ khốn kiếp!

Trong khi Tiêu Thái Ngọc dụng chỉ phong mở cuộc đại sát các thám nhân của Cái Bang thì Nguyên Thiên Phục vẫn không hề quay đầu lại, mà khoanh tay trước ngực chiêm ngưỡng vầng dương

quang như chẳng hề biết có chuyện gì đang xảy ra sau lưng y.

Chỉ một lần dụng đến Thất Sắc Đoạt Mạng Chỉ mà chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc đã hạ tử một lúc bảy gã thám nhân Cái Bang, xem chừng chẳng hề tốn chút sức mọn nào.

Thái Ngọc vừa thâu hồi chỉ pháp vừa thờ ơ nói:

- Chỗ này không phải dành cho lũ ăn mày các ngươi hành sự kiếm ăn.

Lời nói của nàng như ám chỉ một người nào đó, mà khi vừa dứt thì quả nhiên từ trên chạc cây một lão già băng mình lướt xuống. Trên tay lão nhân là một cây đả cẩu bổng, trang phục thì có dính bốn chiếc túi to, biểu lộ thân phận trưởng tôn của Cái Bang.

Thái Ngọc điềm nhiên nhìn lão nhân:

- Bầy cẩu con đã chết thì cẩu già phải xuất đầu lộ diện chứ.

Lão nhân chỉ gậy vào mặt Thái Ngọc:

- Thất Sắc Ma Nữ, dám gọi lão phu là cẩu già à? Ma nữ nghĩ lão phu sợ Ma Cung của ngươi sao?

- Nói hay lắm! Nói hay nhưng nói càn, nói không đúng chỗ. Ngay cả bang chủ Cái Bang Khấu Thừ cũng chưa dám có những lời nói càn như lão đâu.

Lão nhân quắc mắt, lườm Thái Ngọc, gằn giọng nói:

- Bọn vô tài thì coi trọng lũ ma đầu chứ Cái Bang thì đâu coi các ngươi ra gì.

- Hôm nay quả là một ngày đẹp nên mới có một vị trưởng tôn Cái Bang dám đứng trước mặt Tiêu Thái Ngọc thốt ra những lời đại ngôn như vậy. Bổn nương rất ngưỡng mộ dũng khí của lão, xin được hỏi ngoại danh tôn tính.

- Hừ... Ma nữ nghe cho kỹ đây, lão phu là Bộc Lục, một trong tứ trưởng lão của Cái Bang. Ma nữ nghe rõ rồi chứ?

- Bộc trưởng lão nói ra bất cứ chữ nào Tiêu nương đây cũng đều nghe rõ mồn một không lọt một chữ. Và nệ cái dũng khí và hào khí của trưởng lão, Tiêu nương xin nhường lão ba chiêu.

Bộc Lục nạt ngang:

- Không cần. Lão phu chỉ cần Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đừng xen vào thì một tay lão phu thôi cũng đủ tống tiễn ma nữ về tử thành.

- Ma Cung ở trong tử thành mà. Mời trưởng lão!

Thái Ngọc dứt lời ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách nghe như ngọc lưu ly va vào nhau.

Nghe tràng cười của Thái Ngọc, Bộc trưởng lão cau mày thét lớn:

- Ma nữ, nằm xuống!

Cùng với tiếng thét đó, lão hoành tay trái ra sau lưng, biểu lộ cho đối phương biết mình là người giữ chữ tín. Tay phải vung cây gậy sắt nặng non trăm mươi cân bổ tới đỉnh đầu Tiêu Thái Ngọc.

Khi ngọn đả cẩu bổng vừa nhoáng lên thì Thái Ngọc chỉ một lần lắc vai đã lướt tới điểm vào hổ khẩu hữu thủ của lão. Nàng vừa điểm vừa nói:

- Một chiêu.

Bộc Lục mặc dù thấy Tiêu Thái Ngọc điểm vào hổ khẩu tay cầm gậy của mình, nhưng không sao biến thế tránh được. Khi ngón trỏ của Thái Ngọc chạm nhẹ vào hổ khẩu, tạo cho lão một cảm giác tê rần.

Bộc Lục sàn bộ hoành đả cẩu bổng lia ngang công kích vào vùng thắt lưng của nàng.

Lần này Thái Ngọc chờ cho ngọn đả cẩu bổng thi triển được đúng nửa vòng cung thì chỉ nhấc chân đạp nhẹ vào thân gậy, ấn nó chìm xuống đất, còn hữu thủ thì biến thành một thế ưng trảo công vồ vào chấn tâm lão trưởng tôn Cái Bang.

Khi năm ngón trảo vừa chạm vào vùng chấn tâm của Bộc Lục thì nàng lại thu hồ về, miệng nói:

- Hai chiêu.

Đến lúc này thì lão trưởng tôn Cái Bang đã không còn tự chủ được nữa. Lão dậm chân rút ngọn đả cẩu bổng về, rồi bất thình lình thọc luôn đến trước trông như đâm vào một mũi kiếm tập kích vào vùng thượng đẳng của chủ nhân Ma Cung.

Sự biến hóa của Bộc Lục thật bất ngờ và dụng tới tất cả nội lực vốn có của mình. Ngọn đả cẩu bổng của Bộc Lục bây giờ có một sức công phá vô cùng mãnh liệt, nó có thể đâm thủng một vách đá, nhưng khi còn cách vùng thượng đẳng của Thái Ngọc độ một gang tay thì bị chặn lại bởi tả thủ của chủ nhân Ma Cung.

Tiêu Thái Ngọc nắm đầu ngọn đả cẩu bổng như nắm một cành hoa mà lão trưởng tôn Cái Bang đã vận hết nội công cũng không nhích nó tới được đến đích.

Thái Ngọc mỉm cười:

- Ba chiêu.

Cùng với lời nói đó, nàng khẽ tát vào mát Bộc Lục.

Đẩy nhẹ tả thủ đến trước, nhưng Bộc Lục cũng phải thối luôn năm bộ mới trụ thân đứng vững.

Đến lúc này Bộc Lục trưởng lão mới biết được đối phương của mình hoàn toàn nói đúng.

Vừa rồi lão đã thi triển ba chiêu đả cẩu bổng pháp tuyệt học bí truyền của Cái Bang mà tuyệt nhiên ngỡ như đang làm trò mãi võ sơn đông để Thái Ngọc bỡn cợt. Bộc Lục vừa thẹn vừa hốt hoảng, mất hẳn vẻ tự chủ ban đầu.

Tiêu Thái Ngọc thấy vẻ mặt sượng sùng, hốt hoảng của Bộc Lục, chỉ điểm một nụ cười mỉm.

Nhìn Bộc Lục, Thái Ngọc từ tốn nói:

- Tiêu nương muốn lão làm nô dịch chăm coi khu đào viên, lão đồng ý chứ?

Bộc Lục trợn mắt:

- Lão phu không phải là kẻ làm vườn cho ma nữ.

- Lão được như vậy là tốt lắm rồi đó.

- Lão không làm nô dịch cho ma nữ thì ma nữ làm gì được lão chứ?

Bộc Lục vừa nói vừa bất ngờ phóng luôn ngọn đả cẩu bổng xẹt thẳng đến tập kích vào vùng hạ đẳng của Tiêu Thái Ngọc, đồng thời trở bộ toan băng mình thoát đi.

Nhưng tất cả những ý tưởng của lão như đã bị Thái Ngọc đoán trước, khi Bộc Lục vừa động thân toan thoát chạy thì ngọn đả cẩu bổng của chính lão đã bắn ngược trở lại, nện luôn vào hai đầu gối.

Bộp...

Bánh chè của Bộc Lục vỡ nát. Lão khuỵu người xuống đất, mặt biến sắc, nhợt nhạt vì đau đớn.

Thái Ngọc chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Bộc Lục. Dung diện của nàng vẫn giữ vẻ thánh thoát của một trang giai nhân tuyệt sắc siêu phàm, nhưng chính vẻ thánh thoát siêu phàm đó khiến cho vị trưởng lão Cái Bang co rúm người lại bởi cảm nhận mình sắp nhận một cái chết vô cùng thảm khốc.

Bộc Lục gượng nói:

(thiếu trang 2 trang 59, 60, - cuốn 3)

Chương 16: Kỳ Nhân Tranh Đoạt

Trở lại với Lệnh Thế Kiệt.

Tiếng nói eo éo của lão nhân kia khiến cho vẻ mặt đang hứng khởi của Khoái Kiếm Giang Mão thoạt sa sầm lại. Cùng với lời nói đó thì một ngọn đại hắc kỳ như từ trên trời lướt xuống cắm phập phía trước Thế Kiệt với khoảng cách vừa ba trượng.

Lão nhân với thân hình nhỏ nhắn, râu tóc đỏ hoe, vận trường y thêu hoa bằng những sợi chỉ lòe loẹt, trông thật là diêm dúa kỳ dị xuất hiện.

Lão thản nhiên nói với Thế Kiệt:

- Tiểu tử chắc không biết lão phu. Để lão phu tự giới thiệt. Ngoại danh của lão phu là Tây Kỳ Thạch Khởi. Chắc chắn gã Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ có nói cho tiểu tử biết về lai lịch của lão phu.

Thạch Khởi hất mặt:

- Có phải vậy không?

Thế Kiệt ôn tồn đáp lời lão:

- Quả sư phụ có nhắc đến lão tiền bối, nhưng không hề cho vãn bối biết lai lịch của tiền bối như thế nào. Người chỉ căn dặn, tiền bối có giữ một pho kim thân La Hán, mà vãn bối có trách nhiệm thu hồi pho kim thân La Hán đó.

Thạch Khởi tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên tột cùng:

- Ý... sao, tiểu tử vừa nói Giang Kỳ di ngôn cho ngươi thu hồi pho kim thân La Hán của lão phu à?

Thế Kiệt gật đầu:

- Sư phụ quả có di ngôn.

Thạch Khởi cau mày:

- Giang Kỳ đâu phải là kẻ cuồng tâm loạn trí. Y chưa hẳn đã làm được điều đó, thế mà lại di ngôn

cho tiểu tử.

Lão chắc lưỡi:

- Thôi thôi, lão phu biết rồi.

- Tiền bối biết gì xin chỉ giáo!

- Tiểu tử quả là không có trí thông minh chút nào. Chuyện giản đơn như vậy mà ngươi cũng đoán không ra.

Thạch Khởi vuốt chòm râu đỏ au, trang trọng nói:

- Chắc chắn giữa ngươi và gã Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ có uẩn khúc, hoặc ngươi đã phạm trọng tội nào đó, nên gã mới di ngôn cho ngươi như vậy, đặng nhờ tay lão phu tống tiễn ngươi xuống a tỳ.

Lão lắc đầu:

- Tội nghiệp! Tiểu tử còn trẻ quá lại mạng yểu. Cái gã Quỷ Kiếm kia thật là gian ngoa khó lường. Hây... lão phu thật là khó xử.

- Tiền bối khó xử như thế nào?

- Thấy ngươi ngờ nghệch chẳng biết thâm ý độc địa của Giang Kỳ, lão không nỡ hạ tử ngươi. Thôi, ngươi cứ trao pho kim thân La Hán kia cho lão thì xem như chẳng có di ngôn gì của lão Quỷ Kiếm.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đa tạ tiền bối đã có từ tâm với vãn bối. Nhưng rất tiếc, vãn bối đã thụ nhận thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm thì phải thực thi di ngôn của sư phụ.

- Thế là ngươi muốn chết chứ gì?

Khoái Kiếm Giang Mão hừ nhạt một tiếng xen vào:

- Lão quỷ Tây Kỳ, sao lão đánh hơi thính như vậy chứ. Giang mỗ đến trước thì phải được phần trước, cớ gì lão lại xen vào việc của mỗ chứ.

- Hê... lão phu có xen vào đâu. Ai cũng có phần kia mà. Nếu Giang lão tặc có một pho kim thân La Hán để đánh cược với tiểu tử thì Tây Kỳ Thạch Khởi này cũng có vậy.

Thạch Khởi vừa nói vừa lần tay lấy từ thắt lưng ra một pho tượng ngọc lưu ly kim thân La Hán. Lão vừa lấy pho tượng vừa cách không dụng khí chưởng đưa pho tượng đến đặt ngay bên cạnh pho tượng kim thân La Hán của Lệnh Thế Kiệt.

Lão đặt xong pho tượng kim thân La Hán, hứng khởi nói:

- Bây giờ thì Thạch mỗ và Giang lão tặc chẳng ai hơn ai.

Giang Mão cáu gắt nói:

- Sao lão lại nói như vậy được chứ?

- Lão tặc nhìn kỹ đi. Pho kim thân La Hán của mỗ đặt cạnh ngay bên pho kim thân La Hán của tiểu tử. Thế thì Thạch mỗ phải là người chiếm tiên cơ.

Giang Mão rít lên:

- Lão quỷ định cướp tay trên Giang mỗ đấy à? Lão có pho kim thân La Hán thì Giang mỗ này chẳng có sao?

Giang Mão vừa nói vừa lòn tay lấy pho kim thân La Hán trong chiếc túi da đeo sau lưng.

Giang Mão chìa pho kim thân La Hán đến trước mặt Thế Kiệt:

- Tiểu tử, mỗ cũng có một pho tượng kim thân La Hán, và mỗ là người đến trước. Tiểu tử đánh cuộc với mỗ chứ?

Thế Kiệt nhìn Giang Mão:

- Tất cả những ai có giữ kim thân La Hán thì Thế Kiệt đều có bổn phận thu hồi lại những pho tượng đó.

- Nhưng hiện tại ngươi phải đánh cuộc với lão phu, bởi lão phu là người đến trước lão quỷ này.

Tây Kỳ Thạch Khởi tròn mắt lườm Khoái Kiếm Giang Mão:

- Hê, lão tặc đừng nói càn chứ.

Tây Kỳ vuốt râu nói tiếp:

- Cứ cho là lão đến trước đi, nhưng chính lão phu lại là kẻ đặt cược trước lão.

Lão hất mặt nhìn Thế Kiệt:

- Tiểu tử, lão phu nói có đúng không nào?

Giang Mão hừ nhạt rồi gằn giọng nói:

- Trơ trẽn quá, lão quỷ đúng là nói càn. Tại sao trước đây với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, lão quỷ lại không chường mặt ra đòi đánh cược với gã, bây giờ thì lại khăng khăng đòi phần hơn chứ?

Thạch Khởi nhún vai dè bỉu:

- Hê, lão tặc biết nói lão phu sao không biết nhìn lại lão.

Khoái Kiếm Giang Mão tức giận quát:

- Lão tặc muốn nói gì cũng được nhưng nhất định hôm nay tiểu tử kia phải đánh cược với lão phu.

Giang Mão quay ngoắt lại Lệnh Thế Kiệt:

- Tiểu tử mau rút kiếm ra đi!

Thạch Khởi khoát tay:

- Hê... tiểu tử phải đấu với Thạch mỗ trước đã. Mỗ là người đặt cược trước lão tặc kia đấy.

Lệnh Thế Kiệt ôn nhu từ tốn nói:

- Cả hai vị trưởng lão đều muốn giao đấu với vãn bối để có đặng kim thân La Hán. Vãn bối quả là khó xử chẳng biết nên đấu với người nào trước.

Thạch Khởi lườm Giang Mão.

Giang Mão lại cũng lườm Thạch Khởi.

Tây Kỳ Thạch Khởi vuốt râu nhìn Giang Mão nói:

- Chẳng lẽ bây giờ lão phu với lão tặc chưa đến ngày đoan ngọ phá lệ phân tài cao thấp để được tỷ thí đánh cược với tiểu tử kia.

Giang Mão hừ nhạt đáp lời Tây Kỳ:

- Dù có phá lệ tỷ đấu thì lão quỷ cũng chẳng thể nào hơn được Giang mỗ đâu.

Giang Mão nói xong nhìn lại Thế Kiệt:

- Tiểu tử, lão phu và lão quỷ đây dù cho có phá lệ cũng không thể phân định ai hơn ai, vậy ngươi

được quyền quyết định tỷ thí đánh cược với bất cứ người nào.

- Vãn bối sẽ không để nhị vị tiền bối thiệt thòi đâu.

Tây Kỳ Thạch Khởi nhìn Thế Kiệt nói:

- Tiểu tử nói vậy có ý gì?

- Vãn bối sẽ giao thủ với cả hai vị tiền bối.

Tây Kỳ Thạch Khởi tròn mắt:

- Ngươi đòi tỷ đấu với lão phu và cả lão tặc cùng một lúc? Ngươi nghĩ ngươi là ai chứ?

Tiểu tử cho rằng Tây Kỳ và Khoái Kiếm lão tặc là bọn mãi võ sơn đông à?

- Vãn bối không có ý niệm xem thường nhị vị trưởng tôn.

Tây Kỳ Thạch Khởi hừ nhạt ra vẻ cáu giận, trừng mắt nhìn Thế Kiệt:

- Không xem thường lão phu mà đòi giao thủ với cả hai một lúc. Ngươi định một chân chống trời sao?

Tây Kỳ Thạch Khởi cười khảy nói tiếp:

- Cái vẻ cao ngạo của ngươi khiến lão chợt nảy sinh ý niệm rất hay.

- Vãn bối mong được tiền bối chỉ giáo.

Thạch Khởi chỉ ngọn đại hắc kỳ:

- Lão phu biết ngươi là đệ tử chân truyền của Giang Kỳ, nhưng cho dù tiểu tử có học hết những tuyệt kỷ kiếm pháp Đoạn Hồn của gã Quỷ Kiếm cũng không thể so sánh với lão phu.

Vậy chỉ cần ngươi chịu được ba hiệp đấu với lão phu thì xem như ngươi đã thắng lão phu, và pho kim thân La Hán của lão sẽ thuộc về ngươi.

Tây Kỳ chắc lưỡi, vuốt râu:

- Lão phu cũng có ý ngược lại. Nếu như hôm nay pho kim thân La Hán thuộc về ngươi thì ngày mai lão vẫn có quyền giết ngươi để đoạt lại những pho tượng kia.

- Vãn bối không nề hà những giao ước mà tiền bối đã nêu ra.

Thạch Khởi quay lại Giang Mão:

- Lão tặc, lão phu tính như vậy được chứ?

Giang Mão cười nhếch mép rồi nói:

- Lão quỷ đã cho tiểu tử kia một cơ hội thì Giang Mão đây cũng không ích kỷ mà không cho ngươi một cơ hội như lão quỷ.

Thạch Khởi gật đầu:

- Vậy mới công bằng chứ.

Khoái Kiếm Giang Mão nói:

- Giang mỗ đọc được thâm ý của lão quỷ mà.

Tây Kỳ vuốt chòm râu đỏ kỳ dị:

- Lão tặc cũng đâu kém phần nham hiểm.

Tây Kỳ nhìn lại Lệnh Thế Kiệt:

- Trong ba hiệp đó, ngươi tỷ đấu với cả hai chúng ta chứ?

- Nhị vị tiền bối đã cho vãn bối có được cơ hội thủ thắng thì vãn bối phải đáp lại thịnh ý của nhị vị tiền bối.

Tây Kỳ gật đầu:

- Được lắm. Gã Quỷ Kiếm Giang Kỳ tìm ra được một tiểu tử như ngươi để truyền thụ võ công, gã thật là có phần phước lớn lắm đó.

Tây Kỳ quay lại Giang Mão cười nói:

- Nào, lão tặc cùng nhập trận với lão phu chứ?

- Lão nhập trận thì Giang mỗ cũng phải nhập trận. Vỏ quít dầy ắt có móng tay nhọn kia mà.

Thạch Khởi thở hắt ra rồi bất thình lình giũ hai ống tay áo trường y lướt đến rút ngọn đại hắc kỳ, Khoái Kiếm Giang Mão cũng rút xoạt thanh trường kiếm với lưỡi kiếm mỏng như lá lúa.

Lệnh Thế Kiệt đã biết hai vị lão nhân này là những đỉnh cao của võ lâm, chỉ xưng ngoại danh thôi cũng đủ khiến thiên hạ phải kiêng dè, nể mặt. Đối phó một lúc với Khoái Kiếm Giang Mão lẫn Tây

Kỳ Thạch Khởi, chàng đâu dám xem thường.

Giao thủ với một trong hai người đã là điều kỳ tích khiến cho chàng trở thành nhân vật lẫy lừng trên chốn giang hồ, chứ đừng nói đấu một lúc với cả hai người.

Thế Kiệt từ từ rút thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm, ngưng thần trang trọng, thần nhãn sáng ngời đóng đinh vào Tây Kỳ lẫn Giang Mão.

Chàng trang trọng nói:

- Thỉnh nhị vị tiền bối.

Tây Kỳ rít một luồng chân khí quát lớn:

- Hiệp thứ nhất.

Vùng với tiếng quát đó lão vụt băng tới hai bộ. Lá đại kỳ hất giũ đến trước mặt Lệnh Thế Kiệt, tạo ra một đạo cuồng phong dũng mãnh, thổi tới tập kích vào thân pháp chàng.

Đạo cuồng phong của ngọn đại hắc kỳ cuốn tới, Thế Kiệt toan thi triển tuyệt pháp khinh thân di hình đạp lên trên đạo cuồng phong đó thì đột nhiên có cảm tưởng đạo cuồng phong vừa xuất hiện lại biến mất vào trong ngọn đại hắc kỳ.

Chàng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cảm nhận trên đỉnh đầu có một màn lưới kiếm quang chụp thẳng xuống nhanh như những tia sét trời, uy vũ cũng chẳng khác gì đại cuồng phong của Tây Kỳ Thạch Khởi.

Và lần này cũng vậy, màn kiếm ảnh cũng chỉ thoạt hiện trên đỉnh đầu Thế Kiệt rồi lại biến mất chỉ trong nửa cái chớp mắt.

Tây Kỳ Thạch Khởi thu hồi đại hắc kỳ, mắt lườm Khoái Kiếm Giang Mão rồi từ từ quay lại Lệnh Thế Kiệt. Lão vuốt râu cười mỉm nói:

- Tiểu tử khá lắm, ngươi đã qua được hiệp đấu thứ nhất với lão phu và Giang lão tặc.

Giang Mão cười khẩy, hóm hỉnh nói:

- Tiểu tử quả là kỳ tài.

Thế Kiệt cau mày.

Có thể nói vừa rồi chàng chưa kịp động thân, thậm chí còn chưa hiểu vì sao Tây Kỳ Thạch Khởi lẫn Khoái Kiếm Giang Mão đã xuất thủ lại thâu hồi công lực lẫn kiếm pháp, điều này buộc chàng phải

nghĩ hai lão nhân này ắt phải có ẩn ý mà chàng không thể đoán được.

Tây Kỳ Thạch Khởi chống ngọn đại hắc kỳ, bâng quơ nói:

- Kiếm pháp của ngươi xem ra tăng tiến rất nhiều đó.

Giang Mão tiếp lời Tây Kỳ:

- Nếu tiểu tử không có bản lĩnh thì đã tiêu mạng bởi khí công đại kỳ của lão quỷ rồi.

Thạch Khởi lườm Giang Mão, rồi nhìn lại Thế Kiệt:

- Lão phu xuất thủ hiệp thứ hai đây.

Tây Kỳ vừa nói vừa nhấc ngọn đại hắc kỳ ghim mạnh xuống đất.

Ầm...

Mặt đất rung chuyển, đồng thời phía dưới như xuất hiện một làn sóng cuồn cuộn, cuốn tới Thế Kiệt.

Trong khi Tây Kỳ Thạch Khởi dụng nội lực siêu phàm thì Khoái Kiếm Giang Mão lại thi thố khinh công thần kỳ. Thân pháp của lão loáng cái đã nhấc bổng lên cao hai trượng và hướng mũi nhuyễn kiếm về phía làn sóng đất. Những âm thanh xé gió ren rét do khí kiếm thoát ra từ đầu mũi kiếm bắn xẹt tới phía trước mũi giày Thế Kiệt chỉ cách độ một gang tay.

Khí kiếm và làn sóng đất cùng hòa nhập tại một điểm trước mặt Thế Kiệt.

Ầm...

Đất cát tung tóe khắp mọi nơi, đồng thời sức kình phản chấn như một cơn lốc lan nhanh trên phạm vi bốn trượng vuông, biến cảnh quang thành một bình địa nham nhở.

Tây Kỳ Thạch Khởi xoay ngọn đại hắc kỳ, toàn thân lão có những âm thanh căng cắc phát ra. Lão nghến răng nói:

- Tiểu tử khá lắm!

Giang Mão thì ngưng thần:

- Tiểu tử hay lắm.

Những lời của Khoái Kiếm Giang Mão lẫn Tây Kỳ Thạch Khởi nói với nhau, khiến cho Thế Kiệt có cảm tưởng họ đang đối đáp khích bác nhau chứ chẳng hề để tâm đến chàng.

Tây Kỳ lườm Giang Mão.

Giang Mão cũng nhìn thẳng Tây Kỳ.

Thạch Khởi nghiến răng rít lên:

- Đây là hiệp thứ ba. Ai lấy mạng được tiểu tử là người đó thắng.

- Giang mỗ cũng nghĩ như vậy.

Cả hai đối đáp với nhau xong, Tây Kỳ Thạch Khởi điểm mạnh mũi giày, cất mình lên cao hai trượng. Thân ảnh của lão đột nhiên quay tròn như một con trốc lướt thẳng đến Lệnh Thế Kiệt. Ngọn đại hắc kỳ như quyện với lão thành một khiến cho ai nhìn thấy đều liên tưởng đến một con trốc đến có thể quét sạch tất cả mọi vật trên đường nó đi qua.

Bên kia Khoái Kiếm Giang Mão cũng chẳng hề chậm hơn Tây Kỳ Thạch Khởi. Thanh nhuyễn kiếm của lão thoát di, cắt ra một ánh chớp bạc sáng ngờ, kẻ một đường thẳng tắp tập kích vào đúng yết hầu Lệnh Thế Kiệt.

Lần này dù con hắc trốc chưa đến và đạo ảnh kiếm vừa mới xuất hiện nhưng áp lực nặng tợ ngũ hành sơn đã tới Thế Kiệt. Không phải như hai lần xuất thủ trước đây, mà lần này Thế Kiệt cảm nhận sát khí khổng lồ bủa tới mình từ cả hai phía, con hắc trốc lẫn ảnh kiếm của Giang Mão.

Trước áp lực khổng lồ của cả hai đại địch thủ danh chấn giang hồ, tưởng đâu Lệnh Thế Kiệt buộc phải dụng đến thủ pháp tuyệt kỹ Di Hình Biến Tướng để lách tránh, nhưng không, thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm bất ngờ kẻ ngang một đường thanh quang chen vào giữa con trốc đen lẫn đạo ảnh kiếm của Giang Mão.

Chát... Chát...

Cảnh hoạt náo đang biến hóa bất thình lình ngưng hẳn lại thành một thế chân vạc.

Chuôi thanh Đoạt Hồn Quỷ Kiếm hứng lấy mũi lưỡi nhuyễn kiếm của Giang Mão, lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì chịu đầu cán ngọn hắc kỳ của Thạch Khởi.

Thạch Khởi lẫn Giang Mão nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt ngớ ngẩn như cả hai vừa mới thoát ra một cơn mơ nhưng giấc mơ đó đã biến thành sự thật trước mắt hai người.

Tây Kỳ Thạch Khởi buột miệng nói:

- Tiểu tử... Phải ngươi không?

Giang Mão cũng chẳng khác gì Tây Kỳ Thế Kiệt:

- Lão phu không tin.

Thế Kiệt đảo hổ khẩu thu hồi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Chàng ôn nhu ôm quyền xá Tây Kỳ Thạch Khởi lẫn Khoái Kiếm Giang Mão:

- Đa tạ nhị vị tiền bối đã nương tay.

Thạch Khởi mặc dù nghe tiếng của Thế Kiệt từng chữ một nhưng vẫn còn ngơ ngẩn nhìn chàng.

Còn Giang Mão thì chớp mắt liên tục.

Cả hai như sực tỉnh, Thạch Khởi ngượng nghịu nói:

- Tiểu tử đã qua được ba hiệp, nhưng ngày mai lão phu vẫn có quyền đoạt lại những pho tượng kim thân La Hán của lão đó.

Giang Mão cũng gượng nói:

- Lão phu cũng có quyền như lão quỷ Tây Kỳ. Hôm nay xem như tiểu tử đã thắng cuộc, nhưng ngày mai nhất định những pho tượng kim thân La Hán kia sẽ thuộc về lão phu.

Tây Kỳ Thạch Khởi lẫn Khoái Kiếm Giang Mão một lần nữa lại lấy mắt lườm nhau. Cả hai cùng lộ vẻ hằn học ra mặt. Cả hai như cùng một ý nghĩ nên cùng buông ra một câu cùng một lúc:

- Lão không có cơ hội đâu.

Tây Kỳ rít giọng nói:

- Những pho kim thân La Hán nhất định phải thuộc về Thạch mỗ.

Giang Mão đáp lời Tây Kỳ:

- Những pho tượng kia có thể thuộc về lão quỷ thì cũng có thể thuộc về Giang mỗ.

Lão nhìn lại Thế Kiệt:

- Tiểu tử ráng mà giữ thân đến ngày mai.

Giang Mão nhìn lại Tây Kỳ:

- Hôm nay xem như lão quỷ và Giang mỗ không còn cơ hội rồi.

Tây Kỳ hừ nhạt:

- Ngày mai sẽ có cơ hội thôi.

Lão nhìn lại Thế Kiệt:

- Tiểu tử, hẹn ngươi đến ngày mai đó.

Tây Kỳ và Giang Mão lại lườm nhau, nhưng lần này cả hai chẳng nói tiếng nào mà cùng một lượt trở bộ trổ khinh công tuyệt đỉnh băng mình thoát đi, chỉ một hai lần chân họ chạm đất mà thân ảnh đã mất hút chẳng để lại dấu tích gì.

Khi Tây Kỳ lẫn Giang Mão đã mất dạng rồi, Thế Kiệt mới thu nhặt những pho kim thân La Hán cho vào túi da một cách cẩn thận. Thế Kiệt nhủ thầm:

- "Thế là ta đã có trong tay bốn pho tượng kim thân La Hán. Chẳng bao lâu nữa mình sẽ hoàn thành sứ mạng mà sư phụ giao phó.".

Nhìn lại tuyệt động Kiếm Vương một lần nữa, Thế Kiệt thừa biết sẽ không một ai khả dĩ có thể lọt qua được Kiếm Cung nếu đi vào tuyệt động này, và tất cả những cơ quan khởi động mở cửa Kiếm Cung đã được phong bế sau khi chàng rời khỏi nó.

Chàng nhỏ giọng bùi ngùi nói:

- Sư phụ, Thế Kiệt sẽ bước chân vào giang hồ để khẳng định lại quyền uy của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Chương 17: Oán Tình Xảo Ngôn

Gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu thật là nhốn nháo bởi sự có mặt của những cao thủ bảy mươi hai trại lục lâm. Và tất nhiên trong chúng cao thủ lục lâm, nổi bật nhất là Chữ Hào Thiên.

Chữ Hào Thiên với thân hình vạm vỡ như một gã hộ pháp, vận võ phục thắt đai đen, áo phanh ngực để lộ một vùng ngực phẳng lỳ nổi cuộn những thớ thịt. Hàm râu quai nón, chân mày xếch ngược, y đúng là một phiên bản của Trương phi tái sinh.

Chữ Hào Thiên uống rượu như uống nước. Y uống rượu mà chẳng cần dùng đến chén.

Cứ đến phiên thì gã lại bê cả vò rượu mười cân lên ngửa cổ tu ừng ực. Trông cách Chữ Hào Thiên uống rượu mà những tưởng y đang bị một cơn khát đến cháy cổ.

Đặt vò rượu xuống bàn, Chữ Hào Thiên đảo cặp mắt sáng ngời, lia qua một lượt tất cả bọn thuộc nhân đang chén thù chén tạc. Chỉ một cái lia mắt đó thôi, nhưng bọn thuộc nhân lục lâm bảy mươi hai trại đều tự đặt chén xuống, hướng mắt nhìn về phía trại chủ.

Chữ Hào Thiên tằng hắng cất giọng ồn ồn như tiếng hổ gầm gừ:

- Các chư huynh đệ đã có mặt hôm nay tại Dạ Nguyệt Lâu này khiến cho Chữ mỗ rất là cao hứng. Sự có mặt của các trại chủ khiến cho Chữ mỗ vô cùng hoan hỉ. Do đó hôm nay Chữ mỗ sẽ uống thật say với các vị.

Chữ Hào Thiên bê vò rượu đưa đến trước:

- Mời.

Mọi trại chủ có mặt tại Dạ Nguyệt Lâu cùng bưng chén hưởng ứng lời mời của Chữ Hào Thiên.

Vò rượu trên tay Chữ Hào Thiên đổ ồng ộc vào cái miệng râu hùm hàm én, chẳng mấy chốc đã cạn, Chữ Hào Thiên dốc ngược vò rượu.

Y đặt vò rượu xuống bàn.

Mọi người cũng theo y đặt chén xuống.

Đột nhiên không gian trong gian đại sảnh trở nên trang trọng vô cùng sau khi Chữ Hào Thiên

uống xong vò rượu mười cân. Chính vào lúc khoảng khắc im lặng đó thì Lệnh Thế Kiệt từ ngoài cửa bước vào. Sự xuất hiện quá đột ngột của Thế Kiệt buộc Chữ Hào Thiên phải dời mắt nhìn chàng. Nhưng rồi y nhanh chóng dời mắt nhìn lại bọn trại chủ lục lâm bảy mươi hai trại mà chẳng để tâm đến gã thư sinh vừa bước vào.

Lệnh Thế Kiệt chọn cho mình một chiếc bàn trong góc, như muốn tránh né cảnh hoạt náo do bọn lục lâm tạo ra. Chàng vừa yên vị thì nghe Chữ Hào Thiên cất tiếng bằng chất giọng ồn ồn như hổ gầm. Chính cái chất giọng hùng hồn của họ Chữ buộc Thế Kiệt phải lắng tai nghe xem gã nói gì.

- Các chư huynh đệ lục lâm...

Y ngưng giọng, cố như để mọi người phải chú tâm vào mình. Lấy một luồng dương khí đến độ căng phồng lồng ngực, khiến cho hai khối thịt phình to hơn nữa, y mới cao giọng nói:

- Mặc dù chúng ta chỉ là lục lâm của võ lâm, nhưng đều là những hảo hán trượng nghĩa, trượng tình, coi nhau như thủ túc, tình thâm nghĩa nặng. Chữ mỗ nói như thế để lập lại chuyện Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã hạ tử Kinh Chỉ Luân nghĩa đệ để các chư huynh đệ có mặt tại đây phán xét, cho Chữ mỗ một quyết định.

Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở ra như tiếng khì của bò, y nói tiếp:

- Chữ mỗ đem chuyện Nguyên Thiên Phục hạ thủ Kinh Chỉ Luân ra để các chư huynh đệ luận bàn vì có cái lý của nó. Nếu chúng ta bỏ qua chuyện này thì lục lâm quả là chỉ có danh mà không có thực. Thiên hạ trên giang hồ đâu còn coi lục lâm chúng ta là những hảo hán trượng tình trượng nghĩa, nhưng nếu đối đầu với một Tàn Hồn Ma Đao thì cũng phải cân nhắc. Đối phương của chúng ta là một đại cao thủ khét tiếng trên giang hồ. Các chư huynh đệ hãy suy nghĩ rồi cho Chữ mỗ một quyết định.

Chữ Hào Thiên ngắt ngang câu nói ở đó, đảo mắt nhìn qua một lượt rồi từ từ ngồi xuống.

Tiếng xì xầm rộn lên từ những chiếc bàn của các trại chủ. Họ bàn cãi có lẽ rôm rả vô cùng, nhưng tuyệt nhiên chẳng có một quyết định sau cùng nào.

Tất nhiên những lời bàn tán của bọn trại chủ đều lọt vào tai Lệnh Thế Kiệt, nhưng chàng mặc nhiên không màng tới. Trong khi bọn trại chủ đang bàn cãi thì tổng trại chủ Chữ Hào Thiên chỉ biết ngồi nốc từng hơi rượu ừng ực.

Bất thình lình Chữ Hào Thiên đặt vò rượu, vỗ tay nện xuống mặt bàn.

Rầm...

Chiếc bàn bị cái vỗ tay của họ Chữ bể tan, vò rượu rơi thẳng xuống sàn đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu. Rượu bắn ra tung tóe, Chữ Hào Thiên quắc mắt nói như gầm:

- Không bàn cãi gì nữa, hãy cho Chữ mỗ biết quyết định đi!

Gian thạch sảnh đột nhiên im phăng phắc, thậm chí có thể nghe được cả tiếng lấy hơi của bọn trại chủ lục lâm.

Chữ Hào Thiên chờ một lúc rồi nghiêm giọng nói:

- Các ngươi không thể đưa ra một quyết định được à?

Chỉ có sự im lặng đáp lòi Chữ Hào Thiên. Chữ Hào Thiên lắc đầu:

- Không một ai trong các người trả lời ta sao?

Câu hỏi của họ Chữ buộc các trại chủ phải cúi đầu nhìn xuống gầm bàn. Chữ Hào Thiên bất nhẫn buông một tiếng thở ra. Y vừa toan cất tiếng hỏi một lần nữa thì bất ngờ từ ngoài cửa Dạ Nguyệt Lâu một giọng nói thánh thót của nữ nhân cất lên:

- Tiểu Ngọc cí thể cho tổng trại chủ một quyết định.

Giọng nói của Tiểu Ngọc buộc Chữ Hào Thiên đưa mắt nhìn nàng, và tất nhiên bọn trại chủ lục lâm như được giải thoát khỏi sự bế tắc đều hướng mắt nhìn Tiểu Ngọc.

Sự xuất hiện của Tiểu Ngọc khiến cho không gian trong đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu bớt hẳn vẻ trang trọng. Với dáng đi thướt tha uyển chuyển, nàng bước đến trước mặt tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.

Chữ Hào Thiên nhìn nàng, xẵng giọng nói:

- Cô nương là ai?

Tiểu Ngọc bình thản đáp lời:

- Nếu không phải là bạn của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì là kẻ thù của y.

Chữ Hào Thiên gật đầu:

- Thế cô nương muốn gì ở Chữ mỗ?

- Nếu tổng trại chủ muốn có một quyết định thì Tiểu Ngọc sẽ dâng lên trại chủ một quyết định.

Chữ Hào Thiên cau mày nhìn Thế Kiệt:

- Cô nương biết Nguyên Thiên Phục?

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Biết rất rành.

Câu nói của Tiểu Ngọc buộc Lệnh Thế Kiệt phải chú tâm tới nàng.

Chữ Hào Thiên nói:

- Cô nương có thể cho Chữ mỗ một quyết định.

Tiểu Ngọc nhìn thẳng vào mặt Chữ Hào Thiên trang trọng nói:

- Không thể bỏ qua chuyện Nguyên Thiên Phục sát tử nghĩa đệ của trại chủ là Kinh Chỉ Luân được.

Nàng mỉm cười, chấp tay sau lưng nói tiếp:

- Quyết định của ta dâng tặng cho tổng trại chủ khiến cho các trại chủ ở đây phải e dè và lưỡng lự bởi tất cả mọi người đều biết Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục là một đao thủ mà đối phó với thanh Tàn Hồn Đao chẳng khác nào tự chuốc cái chết vào thân.

Nàng vừa dứt lời thì bọn trại chủ đồng thanh xướng lên:

- Đúng.

Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài.

Tiểu Ngọc nhìn lại bọn trại chủ trang trọng nói:

- Chính vì ngại đối phó với thanh Tàn Hồn Đao của Nguyên Thiên Phục nên các vị Ở đây đều cùng ý tưởng bỏ qua chuyện y sát tử Kinh Chỉ Luân.

Bọn trại chủ đồng loạt cúi đầu nhìn xuống, bởi lẽ Tiểu Ngọc đã nói đúng vào tâm ý của họ.

Tiểu Ngọc nói tiếp:

- Ý nghĩ của các vị trại chủ quá ngược với ý niệm của tổng trại chủ rồi.

Nàng quay lại nhìn Chữ Hào Thiên:

- Tổng trại chủ sẽ không bỏ qua cho Nguyên Thiên Phục.

- Tình huynh đệ như thủ túc, Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã hạ thủ Kinh đệ, thì sao Chữ mỗ có thể làm ngơ được chứ? Trong tâm Chữ mỗ rất khâm phục Nguyên Thiên Phục nhưng Chữ mỗ không thể vì cái tâm của mình mà bỏ qua cái tình với Kinh Chỉ Luân.

Chính vì lẽ đó Chữ mỗ muốn có một quyết định từ các trại chủ lục lâm, nhưng...

Tiểu Ngọc cướp lời gã:

- Các trại chủ đã khiến cho tổng trại chủ thất vọng.

Chữ Hào Thiên bặm môi.

Tiểu Ngọc mỉm cười hỏi gã:

- Mạn phép tổng trại chủ, ta có thể hỏi trại chủ một câu được không?

- Cô nương cứ hỏi.

- Nếu như trại chủ đối đầu với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì người có nghĩ đến cái hậu quả giống như Kinh Chỉ Luân?

Chữ Hào Thiên sa sầm mặt, cặp lông mày rậm rịt cau hẳn lại, và thậm chí những thớ thịt trên khuôn mặt của gã cũng co giật.

Mãi một lúc Chữ Hào Thiên mới nói:

- Nếu Chữ mỗ sợ chết thì đã chẳng cần đến quyết định của cô nương. Nam tử hán đầu đội trời, chân đạp đất thì Chữ mỗ đâu coi sống chết ra gì. Huống chi Chữ mỗ lại là tổng trại chủ lục lâm chứ.

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Hay lắm! Nếu như tổng trại chủ đã quyết như vậy thì Tiểu Ngọc vô cùng khâm phục trại chủ.

- Cô nương đừng khách sáo.

Chữ Hào Thiên nhìn thẳng vào mặt Tiểu Ngọc:

- Ngoài cho Chữ mỗ một quyết định, cô nương còn muốn nói cho ta điều gì nữa?

Tiểu Ngọc mỉm cười:

- Tổng trại chủ quả là có cặp mắt tinh tường có thể nhìn thấu tâm ý kẻ đối diện với mình.

Nàng tằng hắng, trang trọng nói:

- Ta chỉ muốn nói riêng với tổng trại chủ mà thôi.

Chữ Hào Thiên cau mày. Gã suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Chữ Hào Thiên khoát tay. Cái khoát tay của gã như một mệnh lệnh khiến bọn trại chủ đang ngồi

chung quanh đồng loạt lui lại bốn bộ.

Tiểu Ngọc mỉm cười rồi ghé miệng vào tai họ Chữ thì thầm. Không biết nàng nói gì với Chữ Hào Thiên nhưng vẻ mặt của gã càng lúc càng trở nên trang trọng vô cùng.

Tiểu Ngọc thì thầm xong, mỉm cười nói:

- Thế nào? Tổng trại chủ thấy kế sách này hay chứ?

Chữ Hào Thiên lưỡng lự. Gã buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Hay thì có hay, nhưng...

Tiểu Ngọc hỏi:

- Nhưng sao?

Chữ Hào Thiên nhìn nàng nói:

- Chữ mỗ vốn là một hảo hán quang minh chính đại, đầu đội trời chân đạp đất, chưa từng thủ đoạn với một ai bao giờ. Hôm nay nếu theo kế sách của cô nương thì cảm thấy trong lòng bứt rứt sao đó.

Tiểu Ngọc nhún vai, chấp tay sau lưng, buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Vô độc bất trượng phu. Câu nói đó chắc tổng trại chủ chưa từng nghe nên cảm thấy áy náy khi thực hành kế sách của Tiểu Ngọc.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Nếu tổng trại chủ có bản lĩnh như Đoạt Hồn Quỷ Kiếm thì chẳng cần đến kế sách của ta. Rất tiếc, tổng trại chủ lại không là Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Chữ Hào Thiên sa sầm mặt:

- Chữ mỗ chưa phân định cao thấp với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Tiểu Ngọc cười khẩy:

- Ta tin rằng tổng trại chủ không phải là đối thủ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Cô nương khẳng định như vậy à?

- Ta nói như vậy bởi có cái lý của nó.

- Cái lý đó như thế nào?

- Ngay cả Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục khi giao thủ với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ tại Dạ Nguyệt Lâu này đã giở thủ đoạn.

Chữ Hào Thiên nhướng đôi mày rậm lập lại câu nói của nàng:

- Thủ đoạn?

Lệnh Thế Kiệt cũng giật thót ruột khi nghe câu nói của Tiểu Ngọc. Chàng nhủ thầm:

- "Mình đâu bao giờ nghe sư phụ nói Tàn Hồn Ma Đao dụng đến thủ đoạn để đối phó với sư phụ. Thế tại sao vị cô nương này nói đến thủ đoạn của Tàn Hồn Ma Đao?".

Chính ý niệm đó khiến Lệnh Thế Kiệt chú tâm vận dụng nội công để lắng nghe những lời của Tiểu Ngọc.

Trong khi Thế Kiệt suy nghĩ thì tổng trại chủ Chữ Hào Thiên lại nghiêm giọng hỏi nàng:

- Điều cô nương vừa nói ra khiến Chữ mỗ ngạc nhiên vô cùng. Bổn trại chủ dù không phải là bằng hữu thủ túc với Nguyên Thiên Phục nhưng khi nghe cô nương nói Nguyên Thiên Phục dùng thủ đoạn để đối phó với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ cũng không tin.

- Không thấy tất nhiên tổng trại chủ không tin rồi.

- Vậy cô nương là người chứng kiến?

Tiểu Ngọc gật đầu:

- Không sai.

Chữ Hào Thiên như quá đỗi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn nàng:

- Thế Nguyên Thiên Phục đã dùng thủ đoạn gì để đối phó với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ? Ám khí chăng, hay độc dược?

- Ta nói ra, tổng trại chủ sẽ giật mình.

- Bổn trại chủ mong được rửa tai để nghe cô nương nói.

- Tổng trại chủ có bao giờ nghe đến Hủy Cốt Tán chưa?

- Hủy Cốt Tán?

Ba tiếng Hủy Cốt Tán lọt vào tai Thế Kiệt khiến chàng đờ người. Chàng buột miệng lẩm bẩm nói:

- Hủy Cốt Tán.

Thế Kiệt chau mày nghĩ thầm:

- "Khi sư phụ từ nơi hẹn với Tàn Hồn Ma Đao trở về quả là người đã bị trúng Hủy Cốt Tán. Chính vì chất độc đó mà sư phụ mới bị quần hùng truy sát đến đường cùng.".

Chữ Hào Thiên lắc đầu nhìn Tiểu Ngọc:

- Điều cô nương vừa nói quả là ngoài sức tưởng tượng của bổn trại chủ. Chưa bao giờ bổn trại chủ lại nghe nói Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục dụng đến độc chất, huống chi Hủy Cốt Tán lại là kỳ độc của Thần Long giáo, đâu dễ gì lọt ra ngoài.

Chữ Hào Thiên ngưng lời suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Với một thanh Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã là một đại cao thủ thì cần gì y phải dụng đến độc chất để đối phó với Giang Kỳ chứ.

- Hê... trên giang hồ thì có bao nhiêu chuyện xảy ra mà khi nói ra thì khó tin được, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Thiên hạ ai cũng biết Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ bị trúng Hủy Cốt Tán sau khi giao thủ với Thiên Phục, duy có Thiên Phục thì lại không trúng độc.

Cuộc diện như thế thì tổng trại chủ nghĩ sao?

- Quả thật như vậy ư? Nếu Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục phải dụng đến độc chất để đối phó với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ thì Chữ mỗ không phục y.

Tiểu Ngọc mỉm cười nhìn Chữ Hào Thiên nhún vai:

- Y chẳng có gì đáng phục cả.

- Được rồi. Bổn trại chủ sẽ buộc Nguyên Thiên Phục phải lộ chân diện mục đê tiện của gã.

- Tổng trại chủ là một hảo hán đứng đầu lục lâm bảy mươi hai trại, thừa khả năng buột Tàn Hồn Ma Đao phải lòi bộ mặt chuột ra mà.

- Cô nương nói quá, nhưng nhất định Chữ mỗ không thể để Tàn Hồn Ma Đao vênh váo đi lại trên giang hồ.

- Bây giờ thì tổng trại chủ đã tin những gì Tiểu Ngọc nói rồi chứ?

Chữ Hào Thiên gật đầu.

Tiểu Ngọc mỉm cười nói:

- Vậy chúng ta cứ theo sự sắp xếp của ta mà hành sự.

Tiểu Ngọc vừa dứt lời thì một giọng nói trang trọng cất lên ngay phía trên lan can phía đối diện với Chữ Hào Thiên:

- Tổng trại chủ có thể tin những lời của ả nha đầu Tiểu Ngọc, nhưng ta thì không tin.

Chương 18: Thần Quyền Hảo Hán

Giọng nói trang trọng kia là của Lý Ma Ma và sự xuất hiện của bà buộc Tiểu Ngọc phải e dè không dám nhìn. Nàng len chân đứng nép sau lưng Chữ Hào Thiên.

Lý Ma Ma nói dứt câu, khoan thai bước từng nấc thang đi xuống và bà chỉ dừng bước sau khi đối mặt với tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.

Lý Ma Ma ôn nhu nói:

- Mụ đây không dám xen vào công việc của tổng trại chủ, nhưng khi nghe những lời sàm ngôn của nha đầu Tiểu Ngọc thì không thể đứng yên được nữa.

Chữ Hào Thiên lườm Lý Ma Ma:

- Lý lão bà cho những lời của Tiểu Ngọc cô nương là sàm ngôn ư?

- Tất nhiên là sàm ngôn rồi, và mụ đây buộc phải dạy cho nha đầu Tiểu Ngọc một bài học, nếu không Dạ Nguyệt Lâu này chẳng thể nào lưu được chân khách thập phương.

Lý Ma Ma quay sang nhìn Tiểu Ngọc:

- Nha đầu sao còn chưa bước ra trước mặt ta mà chịu tội, hay ngươi có ý chống lại cả ta nữa?

Tiểu Ngọc bối rối nép luôn vào sau lưng Chữ Hào Thiên.

Lý Ma Ma hừ nhạt một tiếng:

- Xem chừng nha đầu không còn biết tuân theo sự chỉ huấn của mụ già này.

Lý Ma Ma vừa nói vừa vung tay toan vồ tới chộp trảo bào búi tóc của Tiểu Ngọc, thế nhưng Chữ Hào Thiên đã nhanh hơn thủ pháp của Lý Ma Ma. Y chỉ khẽ nhấc bộ đã án ngữ che chắn cho Tiểu Ngọc.

Chữ Hào Thiên nghiêm giọng nói:

- Chuyện chưa vỡ lẽ sao Lý Ma Ma lại vội hành xử Tiểu Ngọc cô nương?

Lý Ma Ma sa sầm mặt, thu tay về:

- Tổng trại chủ, đây là chuyện riêng của Dạ Nguyệt Lâu, xin trại chủ để ngoài tai ngoài mắt để mụ xử trị nha đầu Tiểu Ngọc.

Chữ Hào Thiên lắc đầu:

- Tiểu Ngọc cô nương vì trọng nghĩa mới thốt ra những điều mình thấy mình nghe.

Những lời của Tiểu Ngọc cô nương lúc này chưa biết đúng hay sai, nhưng có mặt Chữ mỗ ở đây thì đâu phải ai muốn hành xử Tiểu Ngọc cô nương như thế nào cũng được.

Những gã trại chủ lục lâm vây quanh Chữ Hào Thiên, đồng thanh xướng lên:

- Tổng trải chủ xử rất đúng. Tiểu Ngọc cô nương chỉ nói ra những điều trượng nghĩa, đâu thể nào vừa nói xong lại bị hành hạ chứ.

Lý Ma Ma cau mày.

Chữ Hào Thiên trịnh trọng ôm quyền, ôn tồn nói:

- Lý Ma Ma nể mặt Chữ mỗ chứ?

- Tổng trại chủ làm cho mụ già này khó xử vô cùng. Nha đầu Tiểu Ngọc đã sàm ngôn mà mụ đây không răn dạy được thì sau này còn răn dạy được ai trong tòa Dạ Nguyệt Lâu này chứ.

- Bổn trại chủ xin Lý Ma Ma lần này.

Y cười nửa mép, dè bỉu nói:

- Nếu Lý Ma Ma cần thì bổn trại chủ xin được mua lại Tiểu Ngọc cô nương.

- Nể mặt tổng trại chủ, mụ già này bỏ qua cho nha đầu Tiểu Ngọc lần này, ả phải hứa với ta là không được nói những lời sàm ngôn về Nguyên Thiên Phục, và trước mặt tổng trại chủ đây ả phải rút lại những lời ả vừa nói.

Lý Ma Ma nhìn Tiểu Ngọc:

- Tiểu Ngọc, ngươi có thực hiện lời nói của ta không?

Tiểu Ngọc nhìn Lý Ma Ma, suy nghĩ một lát rồi lách ra đứng cạnh Chữ Hào Thiên:

- Có tổng trại chủ ở đây, Tiểu Ngọc chẳng sợ gì mà không nói ra điều mình nghe thấy và mình biết.

Lý Ma Ma cau mày bất nhẫn nạt ngang:

- Nha đầu, ngươi còn định sàm ngôn dè bỉu điều gì nữa?

Tiểu Ngọc nghiêm mặt hừ nhạt một tiếng:

- Tại sao ta lại chẳng nói cho tổng trại chủ biết chứ?

Lý Ma Ma cướp lời Tiểu Ngọc:

- Nha đầu định giở trò gì nữa đây?

- Ta chẳng thèm giở trò gì với Ma Ma đâu, nhưng không nói thì trong lòng ấm ức vô cùng.

- Cái gì khiến ngươi ấm ức chứ? Chẳng lẽ Nguyên Thiên Phục không tiếp nhận ngươi hầu hạ rồi ngươi ấm ức nói những lời sàm sỡ về người ta?

Tiểu Ngọc nhíu mày nhìn Lý Ma Ma:

- Lý Ma Ma nói chi dài dòng quá vậy. Chẳng phải Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã trả cho Ma Ma một pho kim thân La Hán, nên Ma Ma mới binh vực y như vậy.

Lý Ma Ma quắc mắt nạt lớn:

- Tiểu Ngọc, ngươi dám...

Tiểu Ngọc hất mặt:

- Ma Ma có thừa nhận rằng Nguyên Thiên Phục đã trao cho Ma Ma pho tượng kim thân La Hán không?

Chữ Hào Thiên dấn đến một bộ:

- Lý Ma Ma, Tiểu Ngọc cô nương nói đúng chứ?

Trong khi Tiểu Ngọc nói ra điều đó thì tất cả những trại chủ lục lâm đều đứng nhỏm cả lên. Tất cả đều dồn mắt chú nhãn nhìn Lý Ma Ma, bởi lẽ không ngờ báu vật kim thân La Hán lại ở trong tay một lão bà chủ nhân Dạ Nguyệt Lâu.

Mọi người đều chờ đợi sự thú nhận của Lý Ma Ma.

Lý Ma Ma buông một tiếng thở dài nhìn tổng trại chủ Chữ Hào Thiên ôn tôn nói:

- Tổng trại chủ tin vào những lời của nha đầu Tiểu Ngọc à?

Lý Ma Ma vừa dứt lời thì Tiểu Ngọc lên tiếng:

- Tin hay không tin thì tổng trại chủ cứ cho người lên thư phòng của Lý Ma Ma lật chiếc gối của mụ ta lên thì ắt biết Tiểu Ngọc này có sàm ngôn hay không?

Lý Ma Ma tức giận đến đỏ mặt biến sắc:

- Nha đầu, ngươi đã rình rập ta từ lúc nào vậy? Ngươi thật đáng tội để ta phán xử.

Lý Ma Ma dừng nói vừa đảo bộ toan lướt tới nện một chưởng công trực diện vào vùng thượng đẳng của Tiểu Ngọc. Nhưng một lần nữa, Chữ Hào Thiên lại nhanh hơn Lý Ma Ma.

Thân pháp vạm vỡ của gã lách ngang che chắn trước mặt Tiểu Ngọc.

Chữ Hào Thiên ngỡ đâu Lý Ma Ma sẽ thu hồi chưởng pháp, nhưng không, lần này Lý Ma Ma đã không thu hồi chưởng công mà còn gia tăng thêm công lực vào chưởng ảnh của mình.

Ầm...

Những tưởng Lý Ma Ma là một lão bà không biết võ công, nhưng khi chứng kiến tận mắt thủ pháp thi triển chưởng ảnh của Lý Ma Ma, tất cả bọn trại chủ lục lâm đồng thanh ồ lên một tiếng vì ngạc nhiên bởi trong chưởng pháp của mụ có sức kình âm nhu vô cùng lợi hại.

Nhưng một điều càng ngạc nhiên hơn là tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.

Mặc dù hứng trọn một chưởng kình âm nhu của Lý Ma Ma nhưng Chữ Hào Thiên vẫn bình chân như vại, ngược lại đối phương của y phải thối lùi ba bộ.

Lý Ma Ma tưởng đâu Chữ Hào Thiên phải bị nội thương sau khi trúng chưởng của mình, nhưng khi thấy họ Chữ vẫn bình nhiên, ngược lại hổ khẩu của mụ lại tê rần thì nghệch người.

Chữ Hào Thiên trầm giọng nói:

- Chưởng pháp của mụ sao có thể sánh với tuyệt kỹ Thiết Bố Sam của mỗ.

Chữ Hào Thiên hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói tiếp:

- Bổn trại chủ xem chừng những lời của Tiểu Ngọc cô nương là những châm ngôn, còn mụ mới là ngụy tạo nên mới vội vã xuất thủ thực hiện ý định giết người diệt khẩu. Con người của mụ thật là gian trá khó lường.

Chữ Hào Thiên nhìn hai gã trại chủ đứng bên cạnh:

- Phiền Điền trại chủ và Trung trại chủ lên thư phòng của mụ kiểm chứng cho ra nhé.

Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn đồng loạt ôm quyền xá Chữ Hào Thiên, lớn giọng nói:

- Tuân lịnh tổng trại chủ.

Cả hai vừa toan động thân thì Lý Ma Ma đã lướt bộ đứng án ngữ ngay cầu thang dẫn lên lầu.

Lý Ma Ma gắt gỏng nói:

- Đây là Dạ Nguyệt Lâu của ta, không ai có quyền khám xét thư phòng của ta cả.

Chữ Hào Thiên hừ nhạt, nhìn Lý Ma Ma nói:

- Mụ không cho Điền trại chủ và Trung trại chủ kiểm chứng thì rõ ràng Nguyên Thiên Phục đã trao cho mụ pho tượng kim thân La Hán để thực hiện thủ đoạn bỉ ổi của gã đối với Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Chữ mỗ sẽ vì cái lẽ đạo võ lâm mà buộc mụ phải vạch mặt Nguyên Thiên Phục.

Chữ Hào Thiên vừa nói vừa thi triển khinh thân lướt đến cầu thang dẫn lên lầu. Chân chưa chạm đất, họ Chữ đã tống ra một thoi Đại Lực Quyền Phổ với bảy thành công lực.

Tất nhiên Lý Ma Ma đâu để cho quyền công của Chữ Hào Thiên đánh trúng mình, bởi đã biết đối phương có tuyệt kỹ Thiết Bố Sam là một thần lực phi thường. Quyền công của Chữ Hào Thiên ập tới, Lý Ma Ma liền điểm mũi hài thoát bộ lướt lên trên lan can. Thoi quyền của Chữ Hào Thiên công kích trật đích, nện luôn vào cây cột chống đỡ cầu thang.

Ầm...

Cây cột to với đường kính xấp xỉ một giang tay thế mà bị gãy ngang bởi thoi quyền của họ Chữ khiến cho cả tòa Dạ Nguyệt Lâu rung chuyển, ngỡ như nó sắp xập xuống.

Mặc dù không trúng Lý Ma Ma nhưng Chữ Hào Thiên đã khai thông được lối lên lầu.

Y trang trọng nói:

- Mụ đã bức bổn trại chủ phải hành động thì đừng trách sao Chữ mỗ này lại quá nặng tay với một lão bà.

Lý Ma Ma đáp lời Chữ Hào Thiên:

- Tổng trại chủ đã ép mụ già này quá đáng rồi đó. Cho dù mụ có được Nguyên Thiên Phục tặng

pho kim thân La Hán nhưng tuyệt nhiên Thiên Phục không như tổng trại chủ nghĩ đâu.

- Hừ! Pho tượng kim thân La Hán là một báu vật của võ lâm, chẳng dễ gì Nguyên Thiên Phục lại cho không mụ.

- Ta nói lời thật, tổng trại chủ lại không nghe mà tin lời của ả nha đầu Tiểu Ngọc.

- Mụ đừng nhiều lời. Nếu như mụ là người tốt thì hãy vạch mặt Tàn Hồn Ma Đao trước mặt quần hùng.

- Nguyên Thiên Phục chẳng có gì để bị các người vạch mặt cả. Điều đó là sự thật, các ngươi cứ đi hỏi Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Còn như tổng trại chủ khư khư giữ ý niệm của mình thì quả ngươi có ý đoạt pho kim thân La Hán chứ chẳng có ý tốt gì.

Chữ Hào Thiên trợn mắt to hết cỡ nhìn Lý Ma Ma:

- Mụ dám nói ta như vậy à?

Y vỗ vào ngực mình:

- Chữ mỗ đường đường là một hảo hán lục lâm, đứng đầu bảy mươi hai trại lục lâm thì đâu phải hạng sơn đông mãi võ, tham danh, tham lợi chứ.

- Tổng trại chủ tự cho mình là một hảo hán đỉnh thiên lập địa không tham danh, không tham lợi sao lại cứ khăng khăng đòi lục xét thư phòng của lão bà này chứ? Vậy tức là tổng trại chủ đã có ý chiếm đoạt pho kim thân La Hán.

Nghe Lý Ma Ma nói, Chữ Hào Thiên thộn mặt. Cái lý của Lý Ma Ma khiến họ Chữ cứng họng không biết phải đối đáp ra sao. Y đâm ra tức giận nói càn:

- Mụ không đủ tư cách để giữ pho kim thân La Hán.

- Nói như thế thì ai mới đủ tư cách giữ pho kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục chứ?

- Ơ...

Lý Ma Ma cau mày:

- Tổng trại chủ không nói được à? Vậy thì ta sẽ nói, chỉ có Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục mới đủ tư cách giữ pho kim thân La Hán kia, vì báu vật đó là của y. Còn ta đây chỉ giữ nó dùm cho Nguyên Thiên Phục mà thôi.

Lý Ma Ma vừa nói xong thì từ ngoài cửa Dạ Nguyệt Lâu cất lên một giọng nói nghe thật giá lạnh

và trang trọng:

- Mụ nói sai rồi.

Chương 19: Quỷ Kiếm Đoạt Hồn

Liền sau câu nói nhạt nhẽo đó thì mùi xạ hương đã khỏa lấp tất cả không gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu. Mùi xạ hương khiến cho bọn lục lâm đang hiện diện tại gian đại sảnh Dạ Nguyệt Lâu phải đờ đẫn.

Chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc di dời gót sen uyển chuyển bước vào. Đi ngay sau lưng nàng là Tam Ma Hoạt Sát Tằng Mậu, Tỉnh Câu và Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân. Sự xuất hiện của Thất Sắc Ma Nữ, chủ nhân Ma Cung buộc không gian trong gian đại sảnh bất giác trở nên nặng nề căng thẳng.

Tiêu Thái Ngọc chấp tay sau lưng, rọi ánh thu hồn trong vắt nhìn lướt qua một lượt, rồi dừng lại đóng đinh vào mặt Lý Ma Ma. Nàng trang trọng nói:

- Bổn cô nương có đủ tư cách làm chủ nhân pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục chứ?

Lý Ma Ma nhìn Tiêu Thái Ngọc, e dè nói:

- Mụ đoán không lầm, cô nương chính là Tiêu Thái Ngọc.

- Mụ nhận ra ta đó. Đã nhận ra sao còn chưa ngoan ngoãn đi lấy pho tượng kim thân La Hán trao cho bổn cô nương?

Lý Ma Ma bặm môi lưỡng lự.

Tiêu Thái Ngọc mỉm cười nói:

- Mụ cứ đi lấy pho kim thân La Hán trao cho bổn cô nương, còn lũ lục lâm càn rỡ này để bổn cô nương đuổi chúng đi dùm mụ.

Chữ Hào Thiên nghe Tiêu Thái Ngọc nói ra lời khinh bạc đó, tức giận quát:

- Nha đầu nghĩ mình là ai mà dám ngang tàng vậy chứ?

Tiêu Thái Ngọc quay sang đối mặt với Chữ Hào Thiên. Vẫn nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu nở trên hai cánh môi của nàng, vẫn dung diện khiến cho hoa nhường nguyệt thẹn, không có vẻ gì có thể cho rằng Thái Ngọc đang bất nhẫn bởi câu nói của họ Chữ. Nàng từ tốn ôn nhu nói:

- Tổng trại chủ Chữ Hào Thiên.

Chữ Hào Thiên vỗ vào ngực mình:

- Chính Chữ mỗ. Nha đầu đã nhận ra rồi chứ?

- Thiết Bố Sam, Thần Lực Quyền Phổ của tổng trại chủ lẫy lừng bảy mươi hai trại lục lâm thì bổn cô nương sao lại không nhận ra được chứ.

Thái Ngọc dấn đến ba bộ đối mặt với họ Chữ. Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Bổn cô nương cũng nghe nói, tổng trại chủ là một hảo hán lẫm lẫm liệt liệt, không tham lam, không đoạt lợi, chắc hôm nay tổng trại chủ sẽ không vì pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục mà làm mất hảo danh của trại chủ.

Chữ Hào Thiên gật gù tỏ vẻ rất hài lòng với câu nói của Thái Ngọc. Y trang trọng hỏi nàng:

- Nếu như bổn trại chủ thích pho tượng kim thân La Hán kia thì cô nương có trao cho Chữ mỗ không?

- Tổng trại chủ nói thật ý của mình đó chứ?

- Thế nào là thật, thế nào là không thật?

- Nếu tổng trại chủ nói thật thì bổn cô nương buộc phải đuổi tất cả lục lâm bảy mươi hai trại về chốn tử thành, trong đó có cả tổng trại chủ nữa. Còn như đó chỉ là lời nói thốt ra từ cửa miệng của tổng trại chủ thì bổn cô nương trịnh trọng cung thỉnh tổng trại chủ và tất cả lục lâm bảy mươi hai trại mau rời khỏi chỗ này, kẻo quá muộn đó.

Chữ Hào Thiên trợn mắt nhìn nàng:

- Cô nương đuổi khéo Chữ mỗ đó à?

Thái Ngọc vẫn từ tốn điềm đạm nói:

- Ta nào dám đuổi tổng trại chủ mà chỉ thỉnh tổng trại chủ mau rời khỏi đây thôi.

Nàng đứng nép qua một bên, chỉ tay ra cửa:

- Mời tổng trại chủ!

Chữ Hào Thiên tức giận đến đỏ mặt. Y giận đến nổi cổ như có vật gì chẹn ngang không sao thốt được nửa lời. Các thớ thịt trên mặt Chữ Hào Thiên giần giật, và vùng ngực lực lưỡng hộ pháp như

căng phồng hơn.

Chữ Hào Thiên rít lên:

- Nha đầu, ngươi quả chẳng coi Chữ Hào Thiên này ra gì ư?

Thái Ngọc bình thản gật đầu:

- Tất nhiên rồi. Bọn lục lâm trong giang hồ chỉ có cho các bang phái thêm phần vui vẻ vì có người để so kè chứ chẳng có gì đáng để cho Ma Cung để mắt tới.

Thái Ngọc mỉm cười nói tiếp:

- Tiêu Thái Ngọc này nói thật lòng đó.

Nghe những lời kinh bạc của Tiêu Thái Ngọc, Chữ Hào Thiên giận đến biến sắc. Toàn thân y căng cứng, khí uất dâng tràn, dung diện thì biến màu tái nhợt tỏ lộ sự phẫn nộ tột cùng.

Y rít lên bằng giọng ồn ồn:

- Không cho nha đầu một bài học Chữ mỗ thề không đảm trách chức vị tổng trại chủ nữa.

- Hay lắm.

Bọn trại chủ cũng chẳng khác gì Chữ Hào Thiên, tức giận thét lên:

- Tổng trại chủ, đánh thôi!

Tiêu Thái Ngọc vẫn bình nhiên chấp tay sau lưng, cười khẩy, lia ánh mắt diễm lệ nhìn qua bọn lục lâm. Nàng nhún vai nói:

- Lũ chuột nhắt này bổn cô nương không muốn bẩn tay.

Thái Ngọc rít một luồng chân ngươn thật sâu rồi trở bộ, đi về phía Tam Ma Hoạt Sát.

Nàng không thèm quay lưng nhìn lại chúng lục lâm mà khẽ khoát tay:

- Hãy dạy cho lũ người rừng này biết quyền lực của Ma Cung.

Tam Ma Hoạt Sát đồng loạt ôm quyền cúi đầu, trịnh trọng nói:

- Tuân lệnh chủ nhân.

Lời vừa dứt, Tam Ma Hoạt Sát đã cất bổng thân mình lên cao ba trượng lướt thẳng đến bọn lục lâm

đang lố nhố đứng hậm hực nhìn Tiêu Thái Ngọc.

Từ lúc Tiêu Thái Ngọc xuất hiện, Lệnh Thế Kiệt đã ngấm ngầm đoán, thế nào tại gian đại sảnh cũng xảy ra một trận hoạt sát mà chỉ nhìn qua phong thái của chủ nhân Ma Cung cũng đủ biết phần thắng đã thuộc về nàng, nhưng chàng không ngờ cuộc đại sát sinh lại xảy ra nhanh chóng như vậy.

Bọn trại chủ lục lâm thì làm sao có thể so sánh với Tam Ma Hoạt Sát, những đại cao thủ trong Ma Cung.

Tam Ma Hoạt Sát xông thẳng vào nhóm lục lâm như ba con mãnh thú xông vào bầy cừu non. Tằng Mậu, Tỉnh Câu, Tảng Bần với những thế Ưng Trảo Công biến hóa cực kỳ nhanh và tàn bạo, nhoang nhoáng vỗ thẳng xuống đỉnh đầu bọn lục lâm không một chút e dè hay áy náy bởi biết rằng ai trúng trảo xem như diêm la gọi tên người đó.

Cuộc tập kích của Tam Ma Hoạt Sát quá bất ngờ, bọn lục lâm bảy mươi hai trại không kịp rút binh khí nữa. Thế là chúng lục lâm nhanh chóng biến thành những tấm bia thịt để Tam Ma Hoạt Sát thi thố Ưng Trảo Công tống tiễn linh hồn họ sớm về với tử thành.

Từng tiếng rống cất lên lồng lộng, từng thây người đua nhau đổ xuống, và tất nhiên là kẻ ôm thủ cấp đang phọt máu chạy bừa, chảy hoảng. Cảnh tượng trông thật là hỗn loạn.

Tiêu Thái Ngọc chấp tay sau lưng nhìn Tam Ma Hoạt Sát mở cuộc đại sát sinh mà chẳng hề biểu lộ vẻ gì trên dung diện mỹ lệ giai nhân. Thậm chí thỉnh thoảng nụ hoa hàm tiếu lại hé mở bởi một gã lục lâm giẫy chết rống lên lồng lộng.

Đâu thể để cho tất cả lục lâm bảy mươi hai trại biến thành những thây ma vô hồn, Chữ Hào Thiên gầm lên như hổ, điểm chân phi thân nhập cuộc. Vừa nhập trận Chữ Hào Thiên nhắm ngay Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân bủa tới một thoi quyền với mười hai thành công lực. Thấy Chữ Hào Thiên tập kích mình, Đoạt Hồn Ma Nhân chẳng thèm tránh né mà vận dụng thần lực đón thẳng đỡ thẳng thoi quyền của họ Chữ.

Ầm...

Chưởng quyền chạm thẳng, liền phát ra một tiếng nổ dữ dội, cùng với cơn chấn động làm lung lay cả tòa Dạ Nguyệt Lâu. Chữ Hào Thiên trượt luôn về phía sau hai bộ, còn Đoạt Hồn Ma Nhân thì thối lui những ba bộ.

Thi thố một chưởng một quyền đánh thẳng đỡ thẳng, cả hai đối thủ sớm nhận biết về nhau. Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn Chữ Hào Thiên chằm chằm.

Ngược lại Chữ Hào Thiên cũng tự lượng được sức mình. Cho dù gã chỉ bị thối lui hai bộ, nhưng để thắng được Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân thì quả khó hơn cả chuyện mò kim đáy biển, ngoại trừ cả

hai cùng quyết đấu đến khi lực kiệt hơi tàn, và cùng bước vào chốn diêm la địa phủ.

Chỉ mỗi một Đoạt Hồn Ma Nhân thôi, tổng trại chủ lục lâm đã khó khăn như vậy, nếu Tam Ma Hoạt Sát liên thủ thì rõ ràng y chẳng thể so sánh với cả ba người được. Chính sự suy đoán khiến cho Chữ Hào Thiên căng thẳng tột cùng. Nhưng chẳng lẽ y lại để mặc nhiên cho chúng lục lâm chết hết tại chỗ này sao? Giữa lúc Chữ Hào Thiên đang lúng túng bối rối thì Tiêu Thái Ngọc đã giúp y lên tiếng:

- Dừng tay!

Tam Ma Hoạt Sát nghe mệnh lệnh của Tiêu Thái Ngọc đồng loa. dừng tay thủ ác, phi thân quay về chỗ cũ.

Mệnh lệnh của Tiêu Thái Ngọc buộc Chữ Hào Thiên thở phào một tiếng như trút xong, một gánh nặng trên vai. Y nhìn Thái Ngọc mà bặm môi không biết nói lời nào.

Tiêu Thái Ngọc mỉm cười, nhíu mày nói:

- Nếu như bổn cô nương không nói đến chuyện võ lâm sẽ mất đi lũ lục lâm các người thì đã không ra lệnh cho Tam Ma hộ pháp dừng tay sát sinh đâu.

Nàng mỉm cười nhìn lại Chữ Hào Thiên:

- Bây giờ tổng trại chủ chắc chẳng muốn ở lại đây nữa chứ?

Câu hỏi của Thái Ngọc khiến họ Chữ thẹn đến đỏ mặt. Bọn lục lâm thì lấm lét nhìn Thái Ngọc như nhìn một vị phán quan chốn a tỳ đang mở cuộc phán xử chúng.

Tiêu Thái Ngọc từ tốn nói tiếp:

- Hay tổng trại chủ muốn thi thố võ công với bổn cô nương?

Chữ Hào Thiên được lời gật đầu luôn:

- Đúng như cô nương nói. Chữ mỗ rất muốn thi thố võ công với cô nương. Nếu Chữ mỗ chết cũng không một chút oán trách.

Thái Ngọc mỉm cười, khoát tay:

- Bổn cô nương giao ước thế này. Nếu như tổng trại chủ thua thì chỉ nguyện đời đời là nô dịch cho bổn cô nương thôi.

Chữ Hào Thiên cao giọng nói:

- Được, Chữ mỗ hứa.

Thái Ngọc chấp tay sau lưng uyển chuyển bước ra. Nàng nhìn Chữ Hào Thiên trịnh trọng nói:

- Thỉnh tổng trại chủ!

Không một chút khách sáo, Chữ Hào Thiên khệnh khạng dấn đến hai bộ đối mặt với Thái Ngọc. Y trang trọng nói:

- Chữ mỗ nhường cho cô nương ra tay trước.

- Qúa hào hiệp đấy. Tổng trại chủ đã mời thì bổn cô nương không khách sáo với tổng trại chủ để làm gì.

Nàng dứt lời, di dời thân ảnh như ngọc nữ hái hoa, hai ống tay xiêm y như múa trước mắt họ Chữ. Động tác của Thái Ngọc như một vũ công đang trình diễn một điệu múa thì đúng hơn. Nhưng trong cuộc, Chữ Hào Thiên lại bối rối vô cùng, không biết Thái Ngọc đang dụng quái chiêu gì. Y có cảm tưởng trước mặt mình là một màn vải lụa thất sắc che kín, không nhận ra thủ pháp của chủ nhân Ma Cung. Cùng với màn lụa thất sắc kia là mùi xạ hương thơm lừng xộc vào khướu giác buộc thần trí phải bị đờ đẫn.

Bất chợt má trái của Chữ Hào Thiên rát bỏng, rồi đến má phải.

Bốp... bốp...

Chữ Hào Thiên hứng trọn hai cái tát của Tiêu Thái Ngọc, xây xẩm mặt mày. Vốn bản thân có tuyệt kỹ Thiết Bố Sam, nhưng Chữ Hào Thiên không thể nhận định đối phương tập kích từ lúc nào để vận hành khí công Thiết Bố Sam đến vùng đó đặng hộ thân, nên khi hứng hai tát tai thì mắt hoa cả lên.

Họ Chữ phải thối lui hai bộ bởi cái tát tai của Tiêu Thái Ngọc. Y chưa kịp trụ bộ thì chỉ phong của chủ nhân Ma Cung chư một mũi dùi thọc tới vùng đan điền.

Chữ Hào Thiên chỉ kịp nhận thấy chỉ lực của Thái Ngọc thì chỉ đã đến đích rồi.

Bụp...

Tứ chi gã thoạt bủn rủn mất hẳn sức lực khi chỉ đâm vào đan điền.

Chữ Hào Thiên buột miệng thốt:

- Ối!

Tiêu Thái Ngọc thu hồi chỉ pháp, chấp tay sau lưng đứng nhìn Chữ Hào Thiên:

- Chữ Hào Thiên, ngươi chịu làm nô dịch cho bổn cô nương chứ?

Chữ Hào Thiên ngượng đến chín mặt. Y bặm môi rít một luồng chân khí rồi từ từ gật đầu.

Tiêu Thái Ngọc mỉm cười nói:

- Đã là nô dịch sao chưa quỳ xuống bái lạy bổn cô nương?

Chữ Hào Thiên thở dài rồi từ từ quỳ xuống, nhưng y chưa kịp hành đại lễ thì Lệnh Thế Kiệt đã bước ra.

Chàng nói như ra lệnh:

- Hãy khoan!

Đến lúc này thì Chữ Hào Thiên mới chú tâm đến Thế Kiệt.

Tiêu Thái Ngọc cau mày. Nàng buột miệng nói:

- Ngươi là ai?

- Tại hạ là truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

- Truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?

Thế Kiệt gật đầu. Chàng nâng thanh Quỷ Kiếm Đoạn hồn:

- Cô nương nhận ra thanh Quỷ Kiếm này chứ?

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Thanh kiếm này minh chứng cho lời nói của tại hạ.

Thái Ngọc gật đầu:

- Bổn cô nương tin ngươi là truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm rồi. Ngươi không để cho Chữ Hào Thiên hành đại lễ chấp nhận thân phận nô dịch, chắc ngươi có ý gì hay muốn thỉnh giáo bổn cô nương?

- Quả đúng như cô nương nói. Tại hạ vốn đã coi trọng tổng trại chủ Chữ Hào Thiên, và mong muốn kết tình bằng hữu với trại chủ. Với ý niệm đó, tại hạ không thể để cho Chữ trại chủ trở thành nô dịch của cô nương.

- Ngươi muốn rút lại lời hứa của họ Chữ à? Thế thì rút lại bằng cách nào?

- Tại hạ và thanh Quỷ Kiếm này.

Tiêu Thái Ngọc nheo mày:

- Ngươi muốn thi thố với bổn cô nương?

- Không sai. Nếu như tại hạ thắng thì xem như tổng trại chủ đã rút lại lời nói, còn như tại hạ thua thì cô nương sẽ có thêm một nô dịch thứ hai, mà người đó lại là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đang nắm trong tay bốn pho tượng kim thân La Hán và bức di cảo của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

- Ngươi nói thật đấy chứ?

- Sư phụ không dạy cho tại hạ những lời nói dối.

- Thế thì được lắm. Ngươi đã có tâm như vậy thì bổn cô nương sẽ thu phục ngươi bằng chân bản lãnh của mình.

- Cô nương nên biết một điều, thanh Quỷ Kiếm trong tay tại hạ là thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

- Bổn cô nương không nệ hà điều đó, mà ngược lại còn cho ngươi một cơ hội tốt nữa.

Chỉ cần ngươi thắng được ba vị hộ pháp của Ma Cung thì xem như ngươi đã thắng.

- Đa tạ cô nương đã cho tại hạ cơ hội.

Tiêu Thái Ngọc quay lại Tam Ma Hoạt Sát:

- Ai thích tỉ đấu với vị công tử này?

Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân bước ra:

- Chủ nhân xin nhường cho lão phu.

Thái Ngọc gật đầu:

- Được lắm.

Nàng quay lại Thế Kiệt:

- Vị hộ pháp này là một trong những đại cao thủ khét tiếng của Ma Cung. Võ công có thể không sánh bằng sư phụ của công tử, nhưng với công tử thì ngược lại đấy. Công tử đấu với y chứ?

- Tại hạ đã sẵn sàng cho cuộc tỷ đấu này.

- Thế thì bổn cô nương nhường cuộc tỷ đấu này cho Tảng hộ pháp vậy.

Nàng di dời gót sen trở về chỗ cũ. Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân đưa tay ra sau lưng rút ngọn tiểu hắc kỳ. Lão chỉ khẽ lắc cổ tay, ngọn tiểu hắc kỳ thoát ra một mũi phi tiễn ghim luôn xuống trước mũi giày Thế Kiệt, rồi lững thững bước ra.

Lão đối nhãn với chàng:

- Tiểu tử nhận ra lão phu chứ?

Chàng gật đầu:

- Lão đã từng truy sát sư phụ để đoạt kim thân La Hán và bức di cảo của người.

- Khi đó ngươi chỉ là một gã hiếu đồ, trọng sư, nhưng chẳng biết võ công. Hôm nay ngươi lại thách đấu với chủ nhân Ma Cung. Lão phu không tin trong một thời gian ngắn ngươi lại có thể hàm thụ tất cả kiếm chiêu của Giang Kỳ và vượt qua lão phu.

- Tại hạ đã học được tất cả cái tuyệt ý kỳ chiêu của Quỷ Kiếm và chẳng bao giờ làm ô danh thanh Quỷ Kiếm.

- Nói rất hay, nhưng lão phu không tin ngươi có đủ bản lĩnh để làm chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Không đủ bản lĩnh làm chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì tại hạ sẽ mãi mãi làm nô dịch cho Ma Cung, nhưng lão nên biết Quỷ Kiếm trong tay tại hạ do chính sư phụ trao lại.

Kiếm của tại hạ là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Để xem nó có còn là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn như hồi thuộc về Giang Kỳ hay không?

Lão e tiểu tử chỉ biết nói mà không làm được cái thần của sư phụ ngươi ngày trước.

Đoạt Hồn Ma Nhân nói xong, vòng tay ra sau lưng rút binh khí. Binh khí của lão là chiếc Thanh Ma Thần Thủ khét tiếng đã làm nên ngoại danh Đoạt Hồn Ma Nhân. Chỗ đặc dị và lợi hại của chiếc Thanh Ma Thần Thủ đó là nó đã được luyện bằng độc chất, mà chỉ cần quẹt vào đối phương thôi cũng đủ tước đi sinh mạng của người đó.

Nhìn Lệnh Thế Kiệt, Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân trang trọng nói:

- Tiểu tử, kể như hôm nay là ngày giỗ của ngươi năm sau.

- Vãn bối không nghĩ như lão tiền bối, mà nghĩ ngược lại.

Tảng Bân tròn mắt:

- Ngươi nói chính lão mới là kẻ đi trước à? Hãy nhìn vào thần nhãn của lão xem cái thần của lão như thế nào mà ngươi dám vọng ngôn tự thị, lớn lối như vậy.

Lời của Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân như một lời thách thức, và Lệnh Thế Kiệt không ngần ngại nhìn thẳng vào đôi tinh nhãn sáng ngời của lão.

Hai người bất giác đối nhãn với nhau. Chạm vào ánh mắt của Lệnh Thế Kiệt, bao nhiêu ý niệm khinh thị lúc ban đầu trong ý niệm của Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân bất giác tan biến và thay vào đó là một cái chau mày. Lão cảm nhận mơ hồ trong ánh mắt của đối phương có một thứ quyền năng của tử thần. Và cái cảm nhận đó nhanh chóng khỏa lấp những giác quan của Tảng Bân khiến lão cảm thấy có luồng hàn khí chạy dọc theo cột sống.

Trước mắt Tảng Bân bây giờ không còn là một gã tiểu tử vô danh tiểu tốt như hôm nào mà thay vào là một kiếm thủ với cái nhìn rờn rợn của tử thần chốn diêm tỳ.

Tảng Bân muốn cất tiếng nói nhưng cổ họng lão như có cái gì đó chẹn lại không thốt được lời. Chính sự im lặng giữa Tảng Bân và Thế Kiệt buộc không gian giữa hai người như cô đặc lại, không biết vì sự căng thẳng hay ánh mắt của Thế Kiệt khiến cho trán Đoạt Hồn Ma Nhân lấm tấm mồ hôi.

Tảng Bân rít một luồng chân khí để huy động nội lực, củng cố cái thần mà lão ngờ ngợ như đang bị ánh mắt của Lệnh Thế Kiệt xua ra khỏi tâm linh lão.

Đối nhãn với Lệnh Thế Kiệt, Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân tưởng như đang mất dần cái uy vũ của một ma nhân đã từng dọc ngang trên giang hồ. Lão không thể chờ đợi lâu hơn trước thần nhãn của đối phương, liền quát lớn một tiếng thị uy:

- Tiểu tử phải chết!

Cùng với tiếng quát đó, lão thoạt lắc vai thi triển bộ pháp Quỷ Ảnh Cước. Thân pháp của lão nhoang nhoáng, ngỡ như biến thành hai chiếc bóng đồng loạt chộp tới Lệnh Thế Kiệt.

Chính bộ pháp thần kỳ biến hóa này, phối hợp cùng chiếc Thanh Ma Thần Thủ khét tiếng về độc mà Đoạt Hồn Ma Nhân đã tước đi sinh mạng của bao nhiêu đại cao thủ của võ lâm chính phái. Một khi Đoạt Hồn Ma Nhân thi triển Quỷ Ảnh Cước để tập kích đối phương thì người đó phải là một hảo thủ thực tài trong thiên hạ, chính sự thi triển của Tảng Bân buộc Tiêu Thái Ngọc phải ngỡ ngàng.

Nàng không nghĩ một vị hộ pháp đứng đầu trong Tam Ma Hoạt Sát, mà bất cứ ai nghe danh cũng đều kiêng dè, khi đối phó với một tay kiếm vô danh như Thế Kiệt mà phải dụng đến tuyệt học trong

lần đầu tiên xuất thủ. Chính ý nghĩ đó buộc Tiêu Thái Ngọc phải lắc đầu thốt:

- Thế là xong một mạng người.

Lời nói vừa thốt ra trên hai cánh môi của nàng, và nó chưa kịp hòa nhập vào không gian thì cuộc đấu giữa Tảng Bân và Lệnh Thế Kiệt cũng kết thúc.

Cuộc giao thủ giữa Tảng Bân và Thế Kiệt diễn ra quá nhanh, ngoài sự võ đoán của mọi người. Những người chứng kiến chỉ kịp nhận thấy khi Tảng Bân chộp tới Thế Kiệt, Thanh Ma Thần Thủ vươn ra toan thộp lấy yết hầu chàng thì lão đã lùi lại ba bộ, và cũng chính thời khắc đó thì Tiêu Thái Ngọc mới buột miệng thốt ra lời.

Tất cả đều dồn mắt nhìn về Thế Kiệt. Ai cũng đoán chắc chàng đã hóa thân thành một xác chết đứng bất động, duy có thanh Quỷ Kiếm còn khẽ rung đầu mũi. Nhưng nếu chú nhãn ắt mọi người sẽ kịp nhận ra trên đầu mũi Quỷ Kiếm có một giọt máu to vừa đúng một giọt sương mai đọng lại.

Chuyện gì đã xảy ra trong cuộc giao thủ chớp nhoáng kia?

Cộp...

Âm thanh khô khốc đó vang lên khiến mọi người giật mình, và bắt họ phải nhìn lại nơi phát ra thứ âm thanh nghe buốt cả cột sống đó.

Bao nhiêu người thì có bấy nhiêu cặp mắt chưng hửng, bởi chiếc Thanh Ma Thần Thủ đã từ tay Đoạt Hồn Ma Nhân tuột ra rơi xuống sàn thảo quán tạo ra âm thanh khô khốc, trơ trọi.

Cặp mắt của Đoạt Hồn Ma Nhân nhìn Lệnh Thế Kiệt không chớp. Ánh mắt kia sáng ngời rồi từ từ đục lại cho đến khi mất hẳn cái thần của một người đang sống.

Không gian trong thảo xá đã căng thẳng, giờ càng căng thẳng hơn, phảng phất đâu đó là một sự khủng bố rờn rợn khiến mọi người phải lạnh mình.

Tiêu Thái Ngọc buộc phải lên tiếng để phá vỡ sự im lặng khủng bố kia:

- Ai là người thắng?

Câu hỏi của nàng được đáp lại bằng một cái ngoảnh mặt nhìn lại của Đoạt Hồn Ma Nhân. Lão nhìn nàng bằng ánh mắt vô hồn, trong đó có một chút gì đó thật ngơ ngẩn, và cái nhìn đó cũng là cái nhìn sau cùng mà khi Thái Ngọc kịp nhận ra một đường chỉ đỏ đọng trên cổ lão hộ pháp Ma Cung thì cũng là lúc thủ cấp của Tảng Bân lật ngược ra sau.

Thân pháp của lão đổ sầm xuống đất.

Đôi thu nhãn của Tiêu Thái Ngọc trợn to hết cỡ tưởng chừng tròng đen sắp lọt ra ngoài tròng trắng. Nàng có nằm mơ cũng không tưởng tượng một cái chết lạ lùng như vậy. Nàng có cảm tưởng lão hộ pháp Ma Cung đã bị tiện rời thủ cấp mà vẫn không có chút cảm nhận sự đau đớn khi chết. Thậm chí lão cũng chẳng hề biết thủ cấp đã bị Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tiện ra khỏi thân pháp.

Vô hình trung cái chết của lão hộ pháp Đoạt Hồn Ma Nhân Tảng Bân buộc nàng phải nhìn lại Lệnh Thế Kiệt và giọt máu trên đầu mũi Quỷ Kiếm đập vào nhãn quang Thái Ngọc, để rồi mãi mãi giọt máu kia là nỗi ám ảnh đối với nàng.

Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu chứng kiến cái chết của Tảng Bân, không dằn được sự phẫn nộ đang dâng tràn huyết lưu. Cả hai toan cùng lúc động thủ để trả thù nhưng mọi hành động ý niệm của họ không qua được cặp mắt tinh tường của Tiêu Thái Ngọc. Khi Tằng Mậu và Tỉnh Câu vừa nhích động đôi vai thì Tiêu Thái Ngọc đã lên tiếng ngăn lại:

- Không được vọng động.

Quyền uy từ lời nói của nàng buộc hai lão hộ pháp còn lại trong Tam Ma Hoạt Sát trút ngay ý niệm trả thù ra ngoài đầu họ. Cả hai cùng hướng mắt về Tiêu Thái Ngọc để chờ sự phán quyết của nàng.

Tiêu Thái Ngọc nhoẻn hai cánh môi tạo một nụ hoa hàm tiếu, nhưng lần này nụ cười mỉm làm duyên của nàng không còn nét thư thái như lúc mới vào.

Nàng cất tiếng thật ôn nhu từ tốn:

- Lệnh công tử đã thắng. Cuộc đấu giữa Lệnh công tử và lão hộ pháp khiến cho Tiêu Thái Ngọc thoáng một chút ngớ ngẩn và không khỏi kiêng dè thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Từ nay trên giang hồ Lệnh công tử phải có một danh xưng mới, nếu không nệ hà tiểu tiết, Thái Ngọc này có thể tặng công tử một ngoại danh.

Thế Kiệt từ từ tra kiếm vào vỏ. Ánh sáng xanh biếc của lưỡi Quỷ Kiếm mất biến khí, lưỡi của nó được bao bọc lại. Chàng từ tốn nói với Thái Ngọc:

- Tại hạ đã cảnh báo cho lão hộ pháp Ma Cung biết về một thanh Quỷ Kiếm tàn khốc nhưng lão đã không tin nên đành phải nhận một cái chết ngoài tâm của tại hạ.

Thái Ngọc nhún vai nói:

- Hai đại cao thủ giao đấu với nhau thì chẳng thể trách ai được. Lão hộ pháp Tảng Bân chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cũng là một điều vinh hạnh cho lão.

Nàng bước đến nửa bộ, nhìn Thế Kiệt từ tốn nói:

- Ngày xưa có Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ có thể sánh ngang với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì hôm nay có Quỷ Kiếm Khách đáng mặt sánh với Tàn Hồn Ma Đao.

Lệnh công tử đáng được thiên hạ bái phục với cái danh Quỷ Kiếm Khách.

- Đa tạ cô nương! Tại hạ vẫn là Lệnh Thế Kiệt, truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ chưa có được cái thần của Quỷ Kiếm ngày hôm nay.

Nàng ôm quyền xá Thế Kiệt:

- Bái phục! Bái phục! Có cơ hội nhất định Tiêu Thái Ngọc sẽ mời Lệnh công tử quá vãng đến Ma Cung.

- Tại hạ nhất định sẽ đến nếu cô nương mời.

- Ma Cung sẽ mở hội rước công tử đặt chân quá vãng. Cáo từ!

- Cáo từ!

Tiêu Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt một lần nữa như muốn thu dung diện khôi ngô anh tuấn của chàng vào mắt nàng. Nụ hoa hàm tiếu lại nở trên hai cánh môi gợi cảm mọng đỏ của nàng.

- Hẹn ngày tái kiến. Hy vọng ngày đó sẽ không xa.

Nàng nói xong quay lại hai lão hộ pháp Tằng Mậu và Tỉnh Câu, nói:

- Đưa thi hài lão hộ pháp Tảng Bân về Ma Cung an táng.

Cả hai cùng cúi đầu phủ phục, miệng thì thốt:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Thái Ngọc và hai lão hộ pháp đi rồi, Lệnh Thế Kiệt mới sực nhớ đến Lý Ma Ma. Tất nhiên cái điều chàng nghĩ đến là pho kim thân La Hán của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đã gởi cho Lý Ma Ma mà chàng có bổn phận đối với sư tôn là phải thu hồi nó.

Thế Kiệt ngẩng nhìn lên lan can, không thấy bóng dáng Lý Ma Ma đâu nữa.

- Lý Ma Ma.

Lời của chàng còn đọng trên hai cánh môi thì Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn xuất hiện trên lan can.

Dáng đi của hai người đó có gì rất khác thường. Cả hai như dựa vào vách mà lê bước thì đúng hơn.

Cả hai cố quay đầu nhìn Chữ Hào Thiên.

Trung Đại Ngôn nhăn nhó mãi một lúc mới thốt ra lời:

- Tổng trại chủ.

Gã chỉ nói được bấy nhiêu đó thì cùng với Điền Mẫn té lộn xuống cầu thang như hai quả mít chín lăn lông lốc.

Chữ Hào Thiên hốt hoảng băng đến đỡ lấy hai người.

Trung Đại Ngôn nhìn Chữ Hào Thiên, gượng nói:

- Họ là ma...

Y chỉ nói được bấy nhiêu đó thì nấc nghẹn một cái rồi tắt thở.

Chữ Hào Thiên phẫn nộ gầm lên:

- Lý Ma Ma, mụ dám giết hai nghĩa đệ của Chữ mỗ.

Chữ Hào Thiên vừa nói vừa chạy rầm rầm lên lầu Dạ Nguyệt. Gã tổng trại chủ vừa chạy vừa thét:

- Lý Ma Ma, mụ đâu rồi... mụ đâu rồi?

Chương 20: Người Đang Sống Hay Kẻ Đã Chết

Cánh cửa thư phòng của Lý Ma Ma bật tung, Chữ Hào Thiên xông thẳng vào, thoi quyền thần lực đã hườm sẵn quyết trả thù cho hai gã nghĩa đệ Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn. Thân hình của Lý Ma Ma nằm duỗi dài trên tràng kỷ, tư thế nằm của một xác chết. Mặc kệ, Chữ Hào Thiên đâu còn để tâm đến tư thế nằm của Lý Ma Ma, trong tâm tưởng của gã chỉ độc một ý niệm trả hận cho nghĩa đệ. Gã lướt đến, thoi quyền vung lên nện thẳng xuống đầu Lý Ma Ma.

Thoi quyền của gã chưa chạm được đến đích thì hổ khẩu tê rần bởi một đạo chỉ phong đánh bật ngược trở lại.

- Dừng lại!

Giọng nói của Lệnh Thế Kiệt thật trang trọng và khẩn trương, buộc gã tổng trại chủ phải thu hồi thoi quyền mình lại. Y lấm lét nhìn chàng:

- Lệnh công tử.

- Tại hạ cần Lý Ma Ma.

Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài, thối lui ba bộ. Mặc dù lửa hận bừng bừng trong huyết quản, nhưng họ Chữ không dám phản kháng lại Lệnh Thế Kiệt, bởi lẽ gã vừa thọ Ơn chàng.

Thế Kiệt bước đến bên Lý Ma Ma. Đôi chân mày lưỡi kiếm của chàng thoạt cau lại.

Lay vai Lý Ma Ma:

- Lý Ma Ma.

Chàng khẽ lật Lý Ma Ma lại và nhận ra mụ vẫn còn thở, hai mắt thì mở to.

Chữ Hào Thiên bước đến bên Thế Kiệt:

- Mụ chỉ bị điểm huyệt chứ không sao đâu.

Chữ Hào Thiên vốn đã từng trải trên giang hồ nên chỉ liếc mắt nhìn qua là biết ngay Lý Ma Ma chẳng hề bị thương tích gì ngoại trừ bị bế tỏa huyệt đạo.

Gã nhìn Thế Kiệt.

Chàng nói:

- Tại hạ phiền tổng trại chủ.

Chữ Hào Thiên gật đầu rồi vỗ luôn một chưởng vào bờ vai phải của Lý Ma Ma. Nhận một chưởng giải khai huyệt đạo, Lý Ma Ma thoạt rùng mình, như người vừa giật mình tỉnh giấc. Câu nói đầu tiên mụ thốt ra từ cửa miệng không phải là sự hiện diện của Lệnh Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên:

- Triều Thi Thi.

Thế Kiệt lắc vai Lý Ma Ma:

- Lý Ma Ma, chuyện gì đã xảy ra?

Lý Ma Ma nhìn chàng. Sự ngạc nhiên còn đọng lại trong ánh mắt của mụ:

- Triều Thi Thi.

Thế Kiệt cau mày:

- Lý Ma Ma nói gì vậy? Triều Thi Thi đã chết rồi kia mà.

Lý Ma Ma nhướng mày nhìn Thế Kiệt. Mụ lắc đầu:

- Thi Thi chưa chết. Nàng ta mới ở trong thư phòng này và đã lấy pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục.

- Ma Ma nói gì tại hạ quả không hiểu nổi. Triều Thi Thi chẳng lẽ đội mồ sống lại. Lý Ma Ma hãy tỉnh lại đi, chuyện gì hãy nói cho tại hạ biết.

Chữ Hào Thiên xen vào:

- Mụ nói vậy thì kẻ thủ ác giết hai nghĩa đệ của Chữ mỗ là Triều Thi Thi?

Chữ Hào Thiên nhún vai trề môi:

- Mụ đừng giả vờ để chạy tội nữa. Chính mụ chứ không ai.

Lý Ma Ma nhìn lại Chữ Hào Thiên:

- Tổng trại chủ không tin lời của mụ thì cứ ra tay tế độ cho mụ đi. Còn sự thật vẫn là sự thật. Triều Thi Thi vừa mới ở đây, chính mắt mụ thấy nàng rõ như thấy hai người. Nàng vận xiêm y trắng của

người chết, và đã lấy pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục.

Chính nàng đã hạ thủ hai gã trại chủ Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn khi hai người đó toan cướp pho tượng kim thân La Hán bằng tuyệt kỹ chỉ pháp thần kỳ nhanh vô cùng.

Chữ Hào Thiên nhìn Lý Ma Ma nói:

- Tuyệt kỹ chỉ pháp thần kỳ đó là tuyệt kỹ gì?

- Tổng trại chủ hãy xuống nhìn hai nghĩa đệ của người sẽ biết chứ làm sao mụ biết được.

- Được rồi. Chữ mỗ sẽ quay lại ngay.

Chữ Hào Thiên lẩn nhanh ra khỏi phòng.

Còn lại Thế Kiệt và Lý Ma Ma. Buông một tiếng thở dài, Lý Ma Ma nói:

- Mụ biết công tử đây cũng rất muốn đoạt pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục đã trao cho mụ. Nhưng giờ đây cho dù công tử có giết thì mụ cũng không có pho tượng đó trao cho công tử.

- Tại hạ tin Lý Ma Ma nói thật. Nhưng chuyện này quả là khó lý giải được. Triều Thi Thi sao có thể đội mồ sống lại được chứ?

- Ta nói thật đó. Chính mắt ta thấy Triều Thi Thi như đang thấy công tử.

- Lạ lùng thật.

Lý Ma Ma lại buông một tiếng thở dài não nuột. Mụ gục đầu lí nhí nói:

- Nếu Triều Thi Thi đội mồ sống lại tìm đến Dạ Nguyệt Lâu để đoạt pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục cũng chỉ vì chữ hận khiến cho nàng không siêu thoát.

Lý Ma Ma nhìn chàng:

- Công tử không tin nhưng ta thì tin.

- Lý do gì Lý Ma Ma lại tin có chuyện quỷ thần đó được chứ?

Thế Kiệt vừa nói vừa nghĩ thầm:

- "Nếu Lý Ma Ma tận mắt thấy ngôi mộ của sư mẫu thì mụ sẽ không bao giờ còn khẳng định Triều Thi Thi sư mẫu đội mồ sống dậy. Người đã chết rồi và sư phụ di huấn cho ta phải bắt Nguyên Thiên Phục bái lễ trước phần mộ của người.".

Lý Ma Ma đảo mắt nhìn quanh. Mụ vừa đảo mắt vừa nói:

- Công tử không tin nhưng ta thì tin. Nếu không thấy tận mắt Triều Thi Thi thì mụ đâu dám khẳng định chuyện quỷ thần trước Quỷ Kiếm Khách chứ. Dù sao Lệnh công tử cũng là truyền nhân của Giang Kỳ, mà Giang Kỳ với mụ lại có tình thâm giao trước đây.

- Tại hạ có nghe loáng thoáng sư phụ nhắc về Lý Ma Ma, và những ngày sư mẫu còn sống ở đây. Nhưng còn chuyện sư mẫu đội mồ để trả hận thì thật là hoang đường. Sư phụ tại hạ còn nói, Triều sư mẫu trước đi chỉ biết cầm kỳ thi họa mà chẳng biết võ công.

- Thế mới là chuyện lạ. Có lẽ dưới a tỳ Triều Thi Thi đã thụ huấn võ công của diêm chúa nên mới có tuyệt kỹ thần kỳ như vậy.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Lý Ma Ma đang quá xúc động nên tưởng tượng ra thôi. Hoặc có ai đó trông tựa sư mẫu, trong lúc hốt hoảng Lý Ma Ma nhìn lầm người.

- Mụ không thể nào nhìn lầm được. Chính Triều Thi Thi chứ không ai khác.

Lý Ma Ma ngẩng lên nhìn Thế Kiệt:

- Với ai thì mụ không tin có chuyện đội mồ sống lại để trả hận nhưng với Thi Thi thì mụ tin.

Thế Kiệt cau mày:

- Sao Ma Ma lại khẳng định như vậy chứ? Triều sư mẫu hận Nguyên Thiên Phục lắm sao?

- Không có chữ hận nào hơn nữa.

- Nguyên Thiên Phục đã làm gì khiến cho sư mẫu hận như vậy?

Lý Ma Ma thở hắt ra rồi nói:

- Hận tình.

Thế Kiệt nheo mày:

- Hận tình?

Lý Ma Ma gật đầu.

Thế Kiệt nhún vai:

- Trên đời này không còn chuyện gì để hận ngoài một chữ tình sao?

- Đúng, với Triều Thi Thi thì chỉ có hận tình mà thôi. Ta biết Thi Thi nghĩ gì và làm gì mà.

Lý Ma Ma nhìn Thế Kiệt:

- Khi nữ nhân đã yêu, yêu quên cả bản thân mình, khi bị phụ tình thì họ hận. Nỗi hận trong họ hơn cả trời xanh. Triều Thi Thi đã yêu Nguyên Thiên Phục, và bị Thiên Phục phụ tình tất phải hận gã chứ. Chính vì thế khi nàng chết rồi vẫn đội mồ sống lại để trả hận tình.

- Ma Ma nói như một người đang nằm mộng mà Thế Kiệt có muốn tin cũng không sao tin được.

- Công tử không phải người trong cuộc thì làm sao tin được. Nhưng ta đã từng nhìn thấy Thi Thi khóc như thế nào khi Thiên Phục ra đi không quay trở lại, và ta đã thấy cả Thi Thi rời Dạ Nguyệt Lâu như thế nào để đi tìm Thiên Phục.

Buông một tiếng thở dài, Lý Ma Ma nói tiếp:

- Một trang giai nhân tuyệt sắc mà bao nhiêu hảo hán đều không thể ngoảnh mặt đi thế mà chỉ một chữ tình mà trở nên héo úa. Tội lắm, tội lắm!

- Tại hạ có bổn phận lấy lại sự công bằng mà Triều sư mẫu đã phải chịu.

Lý Ma Ma lắc đầu:

- Thi Thi đã trở về thì chính Thi Thi chứ không ai khác. Nhưng sao ta cảm thấy có gì đó rất hồi hộp.

- Tại Ma Ma quá hoang tưởng mà thôi.

- Không, Thi Thi đã đến lấy pho tượng kim thân La Hán, tất đã có dụng ý trả thù Nguyên Thiên Phục.

Thế Kiệt nhìn Lý Ma Ma, nhún vai nói:

- Nếu đúng như những gì Ma Ma nói, quả là ngoài sức tưởng tượng của tại hạ. Nhưng tại hạ không tin sự thực như những gì mà Ma Ma vừa nói với tại hạ.

- Nếu ta có ngoa ngôn với công tử thì hoàng thiên hãy tước đi đôi mắt của ta.

Lý Ma Ma vừa dứt lời thì Chữ Hào Thiên từ ngoài cửa hối hả bước vào.

Y dừng bước đối mặt với Lý Ma Ma. Ánh mắt của họ Chữ lộ vẻ bán tín bán nghi. Y nói:

- Chính mắt mụ chứng kiến tất cả mọi việc à?

Lý Ma Ma gật đầu:

- Ta nói tất cả sự thật, chẳng lẽ tổng trại chủ vẫn không tin lời ta?

- Bây giờ thì Chữ mỗ có thể tin.

- Tổng trại chủ tin lời nói của ta?

Chữ Hào Thiên gật đầu.

Y quay lại Lệnh Thế Kiệt, e dè nói:

- Lệnh công tử, có thể Lý Ma Ma nói đúng.

- Chữ huynh cũng tin vào chuyện ma quỷ của Lý Ma Ma?

- Nếu Chữ mỗ không tận mắt thấy tuyệt kỹ chỉ pháp Phi Chỉ Lưu Ngân để lại trên yết hầu của nhị vị trại chủ Điền Mẫn và Trung Đại Ngôn thì đã không tin vào những lời của mụ ta nói, nhưng giờ thì buộc phải tin.

- Tại hạ thì tin có người giết nhị vị trại chủ, điểm huyệt Lý Ma Ma, đoạt pho kim thân La Hán nhưng không tin trên đời này có chuyện ma quỷ.

Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài, trang trọng nói:

- Chữ mỗ chỉ là một tổng trại chủ lục lâm, so với các vị chưởng môn đại phái thì chẳng đáng chút nào, nhưng kiến văn cũng có biết ít nhiều về tuyệt kỹ Phi Chỉ Lưu Ngân.

- Chữ huynh có thể cho tại hạ biết gì qua tuyệt kỹ đó không?

- Tất nhiên rồi. Tuyệt kỹ Phi Chỉ Lưu Ngân vốn trước đây của một môn phái có tên là U Linh Môn. Tuyệt pháp Phi Chỉ Lưu Ngân chỉ truyền thụ cho những kẻ đã chấp nhận biến thành ma với hành tung không sao đoán được.

Thế Kiệt cướp lời Chữ Hào Thiên:

- Nói như tổng trại chủ thì những con ma đó vẫn là những con người bằng xương bằng thịt thì có gì để sợ chứ.

Chữ Hào Thiên lắc đầu:

- Họ là người nhưng thật ra lại là ma thì đúng hơn, bởi chưa có ai thấy được những người của U

Linh.

Thế Kiệt khoát tay:

- Sai rồi, Lý Ma Ma đã thấy họ.

- Một ngoại lệ.

- Chẳng lẽ Lý Ma Ma thấy người của U Linh Môn là do người kia cốt cho Lý Ma Ma thấy chân diện mục?

Lý Ma Ma xen vào, nói với vẻ hối hả:

- Đúng rồi, nhất định Thi Thi muốn cho ta nhận ra nàng.

Thế Kiệt nhìn Lý Ma Ma:

- Tại sao Triều sư mẫu lại chỉ cho mỗi một mình Lý Ma Ma thấy chân diện mục của người?

- Có thể ta với Thi Thi có nhiều ân nghĩa nên mới được đặc ân của nàng.

- Cứ cho là như vậy.

Nhìn lại Chữ Hào Thiên, Thế Kiệt hỏi:

- Tổng trại chủ đã biết trên giang hồ có U Linh Môn, tất biết tổng đàn của U Linh Môn ở đâu?

- Câu hỏi của Lệnh công tử, Chữ mỗ không thể nào trả lời được. Bởi lẽ Chữ mỗ biết có U Linh Môn, nhưng chẳng hề biết tổng đàn của U Linh Môn. Chuyện này không riêng gì Chữ mỗ mà tất cả các môn phái của võ lâm cũng chẳng hề biết.

- Tiếc thật.

Chàng lại nhìn Lý Ma Ma:

- Ma Ma có thể cho tại hạ một cao kiến gì để tìm được những người của U Linh Môn không?

Lý Ma Ma nhìn chàng với ánh mắt e dè, một lúc sau mới nói:

- Lệnh công tử tìm Triều Thi Thi để đoạt lại pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục?

Thế Kiệt khẳng khái gật đầu:

- Không sai, đó là mục đích của tại hạ.

Chàng bước đến bên Lý Ma Ma, trang trọng nói:

- Không phải tại hạ cố tâm thu hồi mười hai pho kim thân La Hán để mưu đồ chiếm ngự võ lâm, mà đây là di huấn của sư phụ buộc tại hạ phải thực hiện sứ mạng này. Chính vì vậy tại hạ mong Ma Ma giúp cho một cao kiến để đến được tổng đàn U Linh.

- Ta chỉ lo cho công tử.

- Đa tạ tấm lòng của Ma Ma.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Vãn bối nghĩ Ma Ma có thể đưa vãn bối đến gặp Triều sư mẫu. Nếu may mắn gặp được Triều sư mẫu, vãn bối tin rằng người sẽ trao pho kim thân La Hán đó cho vãn bối.

Lý Ma ma thở ra rồi ngập ngừng nói:

- Ta quả là chẳng biết U Linh Môn ở đâu nhưng Lệnh công tử vẫn có thể tìm được tổng đàn U Linh Môn.

- Bằng cách nào?

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục sẽ dẫn công tử đến U Linh Môn.

Thế Kiệt nheo mày:

- Nguyên Thiên Phục?

Lý Ma Ma gật đầu:

- Nói ra thì dài dòng, nhưng ta có thể khẳng định lại lần nữa, Triều Thi Thi đội mồ sống lại để trả hận tình thì chỉ có Nguyên Thiên Phục mới có thể dẫn Lệnh công tử đến gặp nàng.

Thế Kiệt nheo mày suy nghĩ:

- "Lý Ma Ma nói đúng, Nguyên Thiên Phục sẽ đưa mình đến U Linh Môn để tận tường thấy chân diện mục của Triều sư mẫu.".

Nghĩ như vậy, Thế Kiệt ôm quyền xá Lý Ma Ma:

- Đa tạ Ma Ma đã chỉ giáo!

- Lệnh công tử đừng khách sáo. Mụ nghĩ sao thì nói vậy thôi, nhưng thật tâm trong lòng lại tự dưng thấy rất cảm mến Lệnh công tử. Nói ra công tử đừng trách, ta thấy công tử có chân diện mục và

cả tính hao hao giống...

Lý Ma Ma cắt ngang câu nói đó.

Thế Kiệt mỉm cười khoát tay:

- Ma Ma đừng nói tại hạ giống Nguyên Thiên Phục nhé. Tại hạ chỉ là một đứa trẻ bị bỏ rơi và may mắn được sư phụ đem về nuôi dưỡng.

- Ơ... công tử miễn thứ cho ta.

Thế Kiệt mỉm cười ôm quyền xá Lý Ma Ma:

- Tại hạ xin mạn phép được cáo từ Lý Ma Ma.

- Lệnh công tử bảo trọng. Khi nào có dịp cứ ghé đến Dạ Nguyệt Lâu. Hồi đó, Giang Kỳ thường ghé đến đây lắm và xem Dạ Nguyệt Lâu như một chỗ dừng chân sau những ngày phiêu liêu trên giang hồ.

- Sư phụ thường ghé đến đây bởi vì trong Dạ Nguyệt Lâu có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Triều Thi Thi. Còn bây giờ Triều sư mẫu đang ở cạnh sư phụ nên người chẳng bao giờ quá vãng đến đây nữa đâu.

- Điểm đó ta có thể nghĩ ra.

Thế Kiệt quay lại Chữ Hào Thiên:

- Tổng trại chủ, bảo trọng!

Chữ Hào Thiên hối hả nói:

- Lệnh công tử đi ngay à?

- Tại hạ có một số việc cần phải làm. Trước nhất là phải tìm ra Nguyên Thiên Phục.

- Nói ra chỉ sợ hổ thẹn và Lệnh công tử cười ta.

- Có điều gì khiến Chữ huynh áy náy?

Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt:

- Chữ mỗ chỉ là một lục lâm, chẳng thể nào so sánh với Lệnh công tử được. Vừa rồi, nếu không có Lệnh công tử ra tay thì Chữ Hào Thiên vĩnh viễn là nô dịch của Ma Cung chủ nhân Tiêu Thái Ngọc.

Thế Kiệt khoát tay cướp lời họ Chữ:

- Huynh đừng nghĩ đến chuyện đó. Tại hạ chẳng qua thấy trong tâm huynh là một trang hảo hán trượng tình, trượng nghĩa nên không muốn huynh trở thành kẻ nô dịch thôi, nên buộc phải hành động.

- Chính vì thế Chữ Hào Thiên này muốn trở thành nô bộc của Lệnh công tử đến suốt đời.

Thế Kiệt tròn mắt:

- Không được. Tại hạ không bao giờ nhận Chữ huynh làm nô bộc. Huynh đừng nghĩ đến chuyện ân nghĩa để buộc phải suy nghĩ như vậy với tại hạ.

- Ta biết nghĩ như vậy thật không phải, nhưng Chữ Hào Thiên đã nhận ơn của người thì không thể không tả. Ta không làm nô bộc cho chủ nhân Ma Cung đã là tốt lắm rồi.

Chữ Hào Thiên bước đến bên Thế Kiệt:

- Có Chữ Hào Thiên này bên cạnh, tất công tử sẽ nhẹ gánh đi một phần.

Y dứt lời toan quỳ xuống trước mũi giày Thế Kiệt hành lễ, nhưng chàng đã kịp cản lại:

- Chữ huynh!

Chữ Hào Thiên nhìn chàng.

Thế Kiệt nghiêm giọng nói:

- Hào khí nam tử của Chữ huynh, tại hạ rất ngưỡng mộ. Nhưng trong tâm của tại hạ quả là chẳng muốn huynh làm nô bộc đâu. Nếu huynh không chê tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ, tại hạ mong được kết nghĩa thủ túc huynh đệ với Chữ huynh.

Lời gợi ý của Thế Kiệt khiến Chữ Hào Thiên sững sờ đến đờ cả người. Y ngỡ như mình nghe lầm nên buột miệng hỏi lại:

- Lệnh công tử muốn kết nghĩa với một gã lục lâm như ta sao?

- Tại hạ không đáng kết nghĩa với huynh à?

- Không, không, ta sợ mình nghe nhầm. Ta... ta chỉ đáng làm nô bộc cho người mà thôi.

- Huynh sao lại khách sáo như vậy?

Chàng vừa dứt lời thì Chữ Hào Thiên đã ôm lấy vai Thế Kiệt. Y hối hả nói:

- Ta chỉ sợ mình không xứng đứng ngang với truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn nên mới thốt ra những lời như vậy.

Y nhìn lên trần nhà:

- Hoàng thiên quả là có mắt mới cho Chữ Hào Thiên được kết tình huynh đệ thủ túc với Lệnh Thế Kiệt.

Y nhìn lại Thế Kiệt:

- Lệnh huynh!

Thế Kiệt lắc đầu:

- Tại hạ là đệ mới đúng.

Chữ Hào Thiên ngượng ngùng.

Thế Kiệt mỉm cười:

- Một lời đã thốt ra thì xem như huynh đệ. Sao huynh còn e dè?

- Lệnh đệ.

- Chữ huynh!

Hai tiếng Chữ huynh lọt vào tai Chữ Hào Thiên khiến gã vô cùng hứng khởi và xúc động. Gã buột miệng nói:

- Hôm nay đúng là ngày tốt nhất của ta rồi.

Chữ Hào Thiên bất chợt ngửa mặt cất tràng cười sang sảng. Tiếng cười của họ Chữ nghe thật sảng khoái và hào hùng, bộc lộ một sự hứng khởi tột cùng.

Chữ Hào Thiên cắt tràng cười tiếu ngạo đó, nhìn Thế Kiệt nói:

- Lệnh đệ, hôm nay chúng ta sẽ quên hết mọi phiền lụy để uống một bữa thật say đặng mãi mãi ghi nhớ cái ngày này, có như thế dù Chữ Hào Thiên có chết cũng không quên.

Được chứ Lệnh đệ?

- Chư huynh đã cao hứng thì đệ sao dám từ chối.

Chữ Hào Thiên lại ngửa mặt cười sang sảng. Y vừa cười vừa nói:

- Đệ khách sáo rồi... đệ khách sáo rồi.

Gã chẳng thèm nhìn lại Lý Ma Ma mà kéo tay Thế Kiệt đi luôn ra ngoài. Tiếng cười sang sảng của Chữ Hào Thiên vẫn còn vọng lại thư phòng của Lý Ma Ma nghe rõ mồn một.

Chương 21: Sắc Đẹp Sát Nhân

Ngồi trước tấm gương đồng, nhìn hình của mình trong gương như một gã nam nhân đang soi mói từng đường nét kiều diễm hoàn mỹ của mỹ nhân, đó là cá tính cố cựu của Tiêu Thái Ngọc mỗi khi cảm thấy phiền muộn.

Kể từ lúc ở Dạ Nguyệt Lâu về đến Ma Cung, Tiêu Thái Ngọc giam mình trong thư phòng, và ngồi trước tấm gương đồng này để tìm sự khuây khỏa qua những đường nét của tấm thân nàng. Đã từ lâu lắm rồi, việc chiêm ngưỡng đã trở thành một thói quen, hay đúng ra là một lối sống mà nàng không thể nào quên được.

Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt bồ câu với hai hạt nhãn đen láy, đôi chân mày lá liễu vòng nguyệt, sóng mũi thanh tú cùng với hai cánh môi mọng đỏ như quả đào gợi tình, tất cả những nét khắc họa của tạo hóa tạo ra một con người mà chính nàng si mê, hay thật ra nàng đam mê chính bản thân nàng. Và cái nỗi đam mê đó chỉ có mỗi mình nàng có, nhưng hôm nay nàng đang nhìn cái con người trong gương kia để so sánh với một gã nam nhân vừa mới gặp. Gã đó chẳng ai khác hơn chính là Lệnh Thế Kiệt.

Đã từ lâu lắm rồi, Tiêu Thái Ngọc chưa bao giờ có được cái cảm giác ghen tỵ đó, nàng cảm thấy mình quá đủ, đã có quá nhiều từ sắc đẹp cho đến uy quyền của một chủ nhân Ma Cung, nhưng từ lúc diện ngộ với Lệnh Thế Kiệt thì chợt trong tâm tưởng của nàng có một ý niệm mơ hồ. Một ý niệm mà nàng không sao lý giải được, và cũng chẳng thể xua đuổi nó ra khỏi tâm tưởng. Bộ mặt anh tú, khôi ngô cùng phong thái nho nhã thư sinh như ẩn tàng trong đó là một khí chất cương cường và lạnh lùng của gã Quỷ Kiếm Khách khiến cho nàng mơ hồ trong từng ngóc ngách nội tâm của nàng có sự hiện diện của Lệnh Thế Kiệt.

Tiêu Thái Ngọc nhìn bóng mình trong gương, buột miệng nói:

- Ta vẫn còn quá đẹp. Đáng là một chân dung hoàn thiện hoàn mỹ mà trên cõi đời này chẳng một ai sánh bằng. Ta vẫn còn đẹp như thuở nào.

Nàng nhoẻn miệng tạo một nụ hoa hàm tiếu tự mãn với ý nghĩ vừa mới thốt ra thành lời.

Nàng lại say sưa ngắm khuôn mặt mình rồi lại mỉm cười với chính cái hình của nàng trong tấm gương đồng.

Bất chợt trong ý niệm của nàng lại xuất hiện chân dung gã Quỷ Kiếm Khách khiến cho nụ cười vừa hé nở lại vụt tắt lịm trên môi nàng. Thái Ngọc nói:

- Ngươi đang cười với ta hay cười với Quỷ Kiếm Khách? Ngươi có còn yêu ta hay không, hay đã để tình cho tên Quỷ Kiếm đó?

Đôi chân mày vòng nguyệt mỏng như lá liễu của Tiêu Thái Ngọc từ từ chau lại với nhau.

Nàng nói với cái hình trong gương:

- Rồi ngươi sẽ bỏ ta mà tìm đến tên Quỷ Kiếm kia hay sao? Ngươi sẽ không bỏ ta được đâu, vĩnh viễn ngươi sẽ ở mãi bên ta, và gã Quỷ Kiếm kia sẽ không có cơ hội chiếm đoạt ngươi, bởi vì ngươi đã là của ta, của Tiêu Thái Ngọc.

Nói xong câu nói như người đang mộng du, Tiêu Thái Ngọc chẳng khác nào một con người mắc bệnh vô cảm, từ từ gác chéo tay kéo trì xiêm y qua khỏi bờ vai mình.

Cái bóng trong chiếc gương đồng cũng đồng một động tác với nàng. Chuyện không thể nào tin được với một chủ nhân Ma Cung, với một trang giai nhân tuyệt sắc như Tiêu Thái Ngọc. Không một ai ngờ được giai nhân tuyệt diễm kia đang si mê cái thân của chính nàng.

Ánh mắt của nàng như vụt sáng với một nỗi háo hức khôn tả khi đôi bờ vai từ từ hiện ra trong chiếc gương đồng. Nàng tự ngắm mình, tự thích thú với bản thân mình để tự tìm cho mình một vùng đam mê của riêng nàng.

Bờ vai thật thánh thoát, thanh trí và gợi cảm với một làn da trắng mịn mà bất cứ kẻ nào có được may mắn nhìn được nó cũng không dám chạm tới, bởi lẽ sợ làn da kia sẽ hoen ố bởi sự va chạm thô tục.

Lớp xiêm y mỏng tanh vẫn tiếp tục từ từ trút dần xuống, và ánh mắt của Tiêu Thái Ngọc lại càng tỏ lộ sự đam mê cứ như đang chiêm ngưỡng một con người khác chứ không phải là nàng. Lớp tơ mỏng đã tụt quá bờ vai và chỉ thêm một chút xíu nữa thôi thì cái hình trong tấm gương đồng sẽ phô trương tới vùng bồng đảo mà bất cứ một nữ nhân nào cũng muốn che đậy. Có lẽ chính cái điều đó mà Tiêu Thái Ngọc thoáng một chút lưỡng lự. Nàng chiêm ngưỡng chính thể xác của mình mà lại ngượng ngùng sao, hay vùng bồng đảo của nàng chính là điểm yếu của một thân thể hoàn mỹ buộc nàng không dám nhìn đến?

Những ngón tay bút măng mơn man ve vuốt lớp da trắng mịn. Chúng như muốn tìm kẽ hở để chui qua lớp da trắng nõn mịn màng để tìm thứ báu vật dấu sau lớp da đó. Chúng buộc cho người ta có cảm tưởng Thái Ngọc đang tự tìm cái bí mật ở sâu trong tận huyết quản nàng hay đang tự tạo một cảm giác mơn trớn cho chính mình.

Những ngón tay dừng lại, rồi nàng nói:

- Ta yêu ngươi quá.

Đúng. Nàng quá yêu mình, yêu đến độ quên hẳn nàng là cái con người trong chiếc gương đồng chỉ là một.

Cạch...

Thái Ngọc không quay mặt lại mà nói:

- Vào đi!

Tiểu Ngọc từ ngoài bước vào thư phòng nàng. Bờ vai trắng nõn thanh tú, mềm mại của Thái Ngọc đập vào mắt Tiểu Ngọc. Chính bờ vai của vị chủ nhân Ma Cung khiến Tiểu Ngọc cũng thoáng một chút sững sờ bởi vẻ thanh thoát của nó.

Thái Ngọc nói:

- Nàng hãy đến đây.

Tiểu Ngọc di dời gót sen, tấm thân liễu của nàng đong đưa gợi cho người ta liên tưởng đến một nhành liễu đang lẳng lơ trước làn gió xuân gợi tình.

Tiểu Ngọc bước đến sau lưng Thái Ngọc. Nàng nhìn qua vai chủ nhân Ma Cung để thấy được hình người trong gương. Tiểu Ngọc bất giác đỏ mặt vì thẹn. Nàng không hiểu vì sao mình thẹn, hay vì dung nhan diễm trần của người trong gương khiến nàng phải rụt rè và hổ thẹn cho nhan sắc mình.

Tiểu Ngọc lí nhí nói:

- Tiểu nữ theo lệnh của chủ nhân đến phục dịch người. Xin chủ nhân chỉ bảo.

Thái Ngọc nhìn Tiểu Ngọc qua tấm gương đồng, trang trọng nói:

- Ngươi thấy ta thế nào, có đẹp không?

- Dạ, chủ nhân rất đẹp. Trên thế gian này không một nữ nhân nào có thể sánh với chủ nhân.

- Nói hay lắm.

Thái Ngọc từ từ đứng lên. Toàn thân nàng in rõ trong tấm gương đồng. Bất thình lình nàng nắm tay Tiểu Ngọc đặt lên bờ vai mình, ôn nhu nói:

- Ta muốn nhìn thấy mình đẹp như thế nào. Nàng biết phải làm gì để ta được tự thấy chân tướng

kiều diễm bất phàm của ta chứ?

Tiểu Ngọc thoáng một chút sững sờ bởi câu nói của chủ nhân. Vốn xuất thân trong Dạ Nguyệt Lâu, Tiểu Ngọc không nói ra nhưng đã hiểu chủ nhân Ma Cung đang muốn nàng phải làm gì.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Tiểu Ngọc vẫn lưỡng lự. Nàng sao không lưỡng lự được khi trước mắt nàng là một trang giai nhân tuyệt sắc hoa nhường nguyệt thẹn, một chủ nhân Ma Cung quyền uy mà bất cứ ai nghe danh cũng đều kiêng dè không dám nhìn thẳng, thế mà lại có một cách sống biến thái như vậy.

Trong khi Tiểu Ngọc suy nghĩ thì Thái Ngọc buông thõng hai tay. Nàng như đọc được những ý niệm đang ở trong tâm tưởng Tiểu Ngọc liền từ tốn nói:

- Ở Dạ Nguyệt Lâu, nàng chẳng biết làm gì với một người khách tìm hoa à?

Tiểu Ngọc giật mình:

- Dạ, nô nữ biết.

- Thế sao lại đứng như trời trồng vậy? Ta hơi thất vọng về nàng đấy.

- Nô nữ biết tội.

- Nàng làm ta mất cả hứng thú khi triệu hồi nàng đến đây.

- Nô nữ chỉ sợ mạo phạm đến chủ nhân.

Thái Ngọc buông một tiếng thở dài, rồi từ từ quay lại. Đối mặt với đôi mắt trong vắt đen láy của Thái Ngọc, Tiểu Ngọc gần như mất cả hồn lẫn vía, tứ chi như bủn rủn hẳn ra.

Thái Ngọc mỉm cười:

- Nàng không thích chiêm ngưỡng ta sao?

- Da... dạ, nô nữ chỉ sợ mạo phạm với chủ nhân.

- Thôi được. Nàng đã không dám chiêm ngưỡng ta thì ta sẽ chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng. Như thế sẽ không mạo phạm chứ?

Tiểu Ngọc cúi gục đầu xuống:

- Dạ, chủ nhân định sao nô nữ nghe vậy.

Thái Ngọc mỉm cười, đưa tay vuốt mái tóc mai của Tiểu Ngọc. Nàng vừa ve vuốt vừa nói:

- Nàng cũng đáng là một trang giai nhân khiến cho thiên hạ phải chúc tụng.

- Nô nữ không thể so bì với chủ nhân.

- Ta còn thích nàng thì sao thiên hạ không thích chứ. Tất cả những nam nhân trên cõi đời này ai cũng đều thích chiêm ngưỡng tấm thân kiều diễm của nữ nhân. Ngoài chiêm ngưỡng ra họ còn muốn tấm thân đó thuộc về họ. Có đúng không?

- Dạ, chủ nhân nói rất đúng.

- Nhưng với ta thì ta lại muốn làm chủ những giai nhân trên cõi đời này.

Nàng vuốt tóc Tiểu Ngọc:

- Ta muốn làm chủ những tấm thân kiều diễm để rồi ta là người duy nhất đại diện cho cái đẹp hoàn mỹ hoàn thiện của tạo vật.

- Chủ nhân đã dạy bảo, nô nữ nguyện nghe theo người.

- Nàng nói vậy nhưng có hiểu thiện ý của ta không?

Tiểu Ngọc khẽ gật đầu:

- Dạ, tiểu nữ hiểu.

- Nếu nàng làm cho ta vừa ý thì sẽ được theo hầu ta mãi mãi.

- Nô nữ sẽ không phụ lòng chủ nhân.

- Tốt lắm.

Tiêu Thái Ngọc quay mặt lại tấm gương đồng. Đến lúc này thì Tiểu Ngọc đã biết mình phải làm gì với vị chủ nhân Ma Cung. Nàng từ từ đặt ngọc thủ lên bờ vai Tiêu Thái Ngọc rồi tuột dần lớp tơ xiêm y mỏng tanh. Thái Ngọc chẳng khác nào một con nhộng trắng nõn mịn màng chui ra khỏi lớp kén là bộ trang y cung chủ. Trong chiếc gương đồng in lồ lộ một tấm thân thon mảnh, cân đối với những đường nét mà tạo hóa đã sắp xếp một cách vô cùng tỉ mỉ để không có một chút sai sót nào.

Tận mắt nhìn thấy thân thể của chủ nhân Ma Cung, đến ngay cả Tiểu Ngọc cũng là một nữ nhân như Thái Ngọc thế mà vẫn còn ngẩn ngơ với vẻ đẹp siêu phàm xuất chúng đó. Tiểu Ngọc cảm nhận tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực chẳng khác nào một gã nam nhân đang sùng bái cái đẹp siêu hóa của nữ nhân. Vô hình trung vẻ đẹp của Tiêu Thái Ngọc như kích thích Tiểu Ngọc mạnh dạn hơn với nó. Ngọc thủ của nàng nhanh chóng lướt nhẹ qua lớp da trắng mịn như bông bưởi và cuối cùng

Tiểu Ngọc quỳ mọp xuống chân Thái Ngọc như một con chó trung thanh khuất phục vị nữ chủ nhân đầy quyền uy.

Cái gì đến thì phải đến, dù họ là nữ nhân với nhau. Cả hai quấn chặt làm một. Trong cái hoạt cảnh kia thì Tiểu Ngọc phải làm tròn thân phận của một nô nữ phục vụ tận tụy cho Thái Ngọc. Nghiễm nhiên Tiểu Ngọc trở thành một giống gia súc theo sự phán truyền của Thái Ngọc. Nàng đã khuất phục, sùng bái vị chủ nhân Ma Cung có tấm thân tuyệt mỹ, tuyệt luân. Trong sự phục vụ tận tụy đó, Tiểu Ngọc cảm thấy mình được hưởng hơn là bị hành hạ.

Nàng cảm thấy mình chơi vơi trong vùng biển khoái lạc mà từ trước đến nay, mặc dù trú thân trong Dạ Nguyệt Lâu cũng chưa bao giờ được hưởng. Cái cảm giác đó khiến cơ thể nàng căng cứng tưởng chừng nó sẽ nổ tung ra bất cứ lúc nào.

Khi khoái cảm đang dâng đến tột đỉnh thì hữu thủ của Thái Ngọc nhẹ nhàng đặt lên gáy Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thoáng rùng mình bởi cảm giác được mơn trớn, chính cái cảm nhận đó khiến tim nàng đập rộn ràng hơn để huyết lưu luân chuyển dồn dập. Tiểu Ngọc buột miệng rên khẽ một tiếng.

Tiếng rên khoái lạc của nàng còn đọng trên hai cánh môi thì cái gáy của nàng đã vỡ toang bởi trảo công Ngũ Âm Bạch Cốt Trảo của chủ nhân Ma Cung. Cùng với tiếng rên khẽ, Tiểu Ngọc nẩy người một cái để biến thành một xác chết vô tri vô giác. Nàng đã chết rồi nhưng vẻ mặt vẫn còn đờ đẫn bởi cảm giác khoái lạc tột cùng mà Tiêu Thái Ngọc đã mang đến cho nàng.

Thái Ngọc nhìn cái xác chết của Tiểu Ngọc buông một câu thật lạnh nhạt và vô tình:

- Nàng đã được hưởng những gì mà người khác chẳng bao giờ có được cơ hội may mắn như nàng.

Nói xong Thái Ngọc nhìn lại tấm gương đồng. Có cảm giác như sức sống trong cơ thể nàng được vun đắp thêm cho sự sung mãn sau khi hạ thủ giết chết Tiểu Ngọc.

Nàng mỉm cười thỏa mãn trước vẻ đẹp bất phàm của cơ thể mình.

Chương 22: Danh Kiếm Phân Tranh

Đối ẩm với nhau được một tuần rượu, Thế Kiệt đã bắt đầu chếnh choáng trong khi Chữ Hào Thiên tưởng như chưa hề có chút rượu nào, mặc dù trong người gã đã không dưới mười cân rượu.

Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt cất tràng cười sang sảng. Y vuốt hàm râu hùm, cất giọng như hổ gầm:

- Võ công của huynh thì không sánh bằng Lệnh đệ, nhưng tửu lượng của đệ thì không thể bì với huynh được rồi.

Thế Kiệt mỉm cười bởi câu nói của họ Chữ. Chàng ôn tồn đáp lời:

- Đệ thì không thể nào bì với huynh được. Một người là tổng trại chủ lục lâm còn một người chỉ là một tiểu tử vô danh tiểu tốt thôi mà.

Chữ Hào Thiên khoát tay:

- Hê... sao đệ lại nói vậy. Đúng lý thì huynh mới không thể bì với Lệnh đệ. Đệ dù sao cũng là chân truyền của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, còn huynh chỉ là một gã lục lâm ăn nói hồ đồ.

- Trong mắt đệ, huynh lại khác. Huynh đáng là một trang hảo hán trong võ lâm đó.

- Đệ nói khiến lỗ mũi của huynh muốn phình to như lỗ mũi của những gã đạo sĩ Võ Đang.

Đắc ý với câu nói của mình, Chữ Hào Thiên ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo sang sảng. Y cười với sự hứng khởi tột cùng. Chữ Hào Thiên với tay cầm cả vò rượu ba cân rồi nói với Thế Kiệt:

- Huynh sẽ uống cạn vò rượu ba cân này, còn đệ chỉ uống một chén kia thôi may ra tửu lượng trong người đệ và huynh mới có thể sánh ngang với nhau.

Gã nói xong không một chút khách sáo mà dốc cả vò rượu uống ừng ực. Thấy Chữ Hào Thiên uống rượu mà Thế Kiệt muốn chếch choáng.

Chữ Hào Thiên lắc vò rượu:

- Huynh đã uống hết rồi, trong khi chén của đệ vẫn còn đầy. Nào, bưng chén đi chứ.

Thế Kiệt mỉm cười, bưng chén rượu của mình:

- Uống cạn chén rượu này chắc đệ không còn đủ sức để đối ẩm với huynh.

- Ha... ha... ha... Đệ không còn đủ sức uống với huynh thì huynh uống một mình. Uống đến khi trời đất lăn quay để mãi mãi không bao giờ quên cái ngày đại hỷ có được một nghĩa đệ như Lệnh Thế Kiệt.

Chữ Hào Thiên vừa dứt lời toan với tay cầm tiếp vò rượu nữa thì nghe sau lưng mình một giọng nói như tiếng quạ kêu:

- Lão phu e nghĩa đệ của ngươi chưa kịp hưởng trọn ngày đại hỷ thì đã về chầu diêm chúa rồi.

Chữ Hào Thiên sa sầm mặt đứng bật dậy, quay ngoắt lại:

- Ai dám nói câu đó chứ?

- Một gã tổng trại chủ lục lâm dám sỗ sàng với lão phu bằng câu hỏi đó ư?

Chữ Hào Thiên như nhận ra người đang nói với mình. Người đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Khoái Kiếm Giang Mão. Lần xuất hiện này, Giang Mão vận một bộ trường y màu đen từ trên xuống dưới, nên trông lão như một con quạ đen thì đúng hơn.

Chữ Hào Thiên và Lệnh Thế Kiệt vốn ngồi đối ẩm trên lầu còn phía dưới là bọn trại chủ, thế mà Giang Mão đến chỗ hai người mà bọn trại chủ chẳng có chút động tĩnh gì để hai người biết.

Chữ Hào Thiên nhìn Khoái Kiếm Giang Mão chằm chằm. Y e dè nói:

- Tại sao lão kiếm gia lại nói nghĩa đệ của Chữ mỗ không sống trọn ngày đại hỷ này?

Giang Mão hất đầu nhìn Thế Kiệt:

- Tên tiểu tử kia muốn sống lâu trăm tuổi thì ngoan ngoãn trao lại cho lão phu những pho kim thân La Hán cùng với bức di cảo của Nguyên Thiên Phục.

- Lão nhân gia là người bề trên lại đi bức hiếp một người nhỏ tuổi như nghĩa đệ của Chữ mỗ, thiên hạ đâu coi trọng lão nhân gia.

Thế Kiệt đứng lên nói với Chữ Hào Thiên:

- Chữ huynh không biết chuyện này, giữa đệ và vị tiền bối đây có giao ước trước rồi.

Chữ Hào Thiên tròn mắt nhìn chàng:

- Lệnh đệ không biết vị lão nhân gia đây chính là Khoái Kiếm Giang Mão, một kiếm thủ vô song chưa một ai địch lại à?

Giang Mão mỉm cười gật đầu nói:

- Kiến văn của một tên tổng trại chủ lục lâm cũng khá lắm đó. Kiến văn của ngươi khiến lão phu bất ngờ đó. Lão phu ngỡ đâu một lục lâm sống nơi thâm sơn cùng cốc thì chẳng bao giờ mở mắt thấy được thái dương trên đầu mình.

Lão khoanh tay trước ngực:

- Ngươi đã biết như vậy rồi sao chưa khuyên gã tiểu tử nghĩa đệ của ngươi nhanh tay trao lại những pho tượng kim thân La Hán cùng bức di cảo của Nguyên Thiên Phục cho lão phu?

Thế Kiệt nhìn Giang Mão nói:

- Vãn bối đã chịu di huấn của sư tôn đâu thể làm mất uy danh của thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Trao những pho kim thân La Hán cùng với di cảo mà sư tôn để lại, thà vãn bối trao cho tiền bối sinh mạng của vãn bối.

- Thế thì ngươi sẽ được toại nguyện với sự trung thành đó.

Chữ Hào Thiên gầm lên:

- Lão không được quyền đụng đến nghĩa đệ của Chữ mỗ.

Chữ Hào Thiên vừa nói vừa vỗ tay ba tiếng ra mật hiệu cho bọn trại chủ lục lâm.

Thấy Chữ Hào Thiên vỗ tay, Khoái Kiếm Giang Mão mỉm cười. Lão nhìn Chữ Hào Thiên nói:

- Ngươi làm trò hề gì thế? A... Lão phu biết rồi, ngươi đang ra mật hiệu triệu hồi bọn lâu la bên dưới phải không?

Giang Mão chắc lưỡi:

- Lão phu rất tiếc... rất tiếc, phải nói cho ngươi biết, bọn lâu la của ngươi đã được lão phu tế độ hết rồi. Lão phu tế độ cho chúng bởi vì chúng đã ngạo mạn không nhận ra lão phu.

Riêng ngươi, lão phu cho ngươi một sinh lộ, mau cút khỏi nơi đây, bởi vì ngươi đã nhận ra Khoái Kiếm Giang Mão.

Lão nhìn lại Thế Kiệt:

- Còn tiểu tử kia, muốn cùng đi với ngươi thì hãy để lại những báu vật võ lâm mà y đang giữ.

Nghe những lời của Giang Mão, Chữ Hào Thiên biến hẳn sắc diện, y rít lên:

- Lão quỷ đã sát tử các huynh đệ của Chữ mỗ?

- Lão phu không phủ nhận.

Chữ Hào Thiên gầm lên:

- Lão đã vay nợ máu thì phải trả nợ máu.

Trong người Chữ Hào Thiên đã có trên mười cân rượu, nên đã giận càng giận hơn khi biết Khoái Kiếm Giang Mão ra tay sát thủ bọn trại chủ của y nên đỉnh đầu y bốc một luồng khói thẳng tắp.

Chữ Hào Thiên vận dụng công lực dồn vào đôi thoi quyền thần lực. Các khớp xương của gã phát ra những tiếng canh cách chỉ nghe thôi đã rợn người.

Chữ Hào Thiên phẫn nộ như vậy nhưng Khoái Kiếm Giang Mão vẫn dửng dưng. Trong mắt lão đâu coi gã tổng trại chủ lục lâm ra gì nên thậm chí chẳng thèm để mắt tới họ Chữ nữa.

Chữ Hào Thiên vừa toan động thân xông tới thì Thế Kiệt đã kịp thộp lấy hổ khẩu họ Chữ kéo lại:

- Chữ huynh.

- Lệnh đệ.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đây là giao ước giữa đệ và lão kiếm gia, không can hệ đến Chữ huynh. Mục đích của lão kiếm gia là tìm đệ để đoạt những pho kim thân La Hán. Hãy để cho đệ phân xử với lão kiếm gia.

Khoái Kiếm Giang Mão nhìn Thế Kiệt gật đầu:

- Tiểu tử, ngươi đã phán xử rất đúng lúc đó, nếu không thì gã tổng trại chủ Chữ Hào Thiên e chẳng còn cơ hội được thấy vầng nhật quang.

Chữ Hào Thiên gầm lên:

- Nếu Chữ Hào Thiên này không trả được hận cho sư đệ lục lâm thề chẳng thèm sống làm gì nữa.

Khoái Kiếm Giang Mão gật đầu:

- Khá lắm... đợi đến lúc lão phu thu hồi mấy thứ báu vật thì đến lượt ngươi cũng không muộn mà.

Lão nhìn lại Lệnh Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, ngươi chọn ở đây hay xuống dưới kia?

- Kiếm của tiền bối vô song nên phải cho mọi người cùng thưởng lãm trước khi vãn bối nằm xuống chứ.

- Ngươi nói rất hay đó. Tiểu tử được chết bởi kiếm chiêu của lão phu đã là sự vinh hạnh của ngươi rồi.

Lão nói xong thối bộ bước trở ra khỏi thư phòng, rảo chân đi thẳng ra bên ngoài tửu điếm.

Trong thư phòng, Chữ Hào Thiên lo lắng nói:

- Lệnh đệ hãy đi đi, để huynh đối phó với lão quỷ.

Thế Kiệt mỉm cười với Chữ Hào Thiên, rồi nghiêm giọng nói:

- Chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đâu thể chui rúc chạy trốn được. Đó là tôn chỉ của đệ và cũng là di huấn của sư tôn.

- Nhưng đối thủ của đệ là Khoái Kiếm Giang Mão, một kiếm thủ một thời hoành bá võ lâm.

- Có như thế mới đáng là đối thủ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Nói dứt lời Thế Kiệt rảo bước bỏ đi thẳng xuống tửu điếm. Bên dưới, bọn lục lâm nằm la liệt ngổn ngang. Tất cả đều bị đúng một chiêu kiếm chém ngang yết hầu mà không kịp thốt lời nào, chứng tỏ kiếm chiêu của Giang Mão quá nhanh và tàn độc.

Trước cảnh tượng thảm sát đó, Thế Kiệt chỉ buông một tiếng thở dài nào ruột. Chàng nghĩ thầm:

- "Một kiếm thủ vô song như Giang Mão mà ra tay hạ tử không một chút nương tình với những người kém cỏi hơn thì lão chẳng còn nhân tính rồi.".

Cùng với ý niệm đó, máu hận trong chàng bất giác sôi sục. Thế Kiệt rảo bộ tiến ra cửa.

Chàng vừa đến ngang cửa thì chạm mặt với một người mà chàng cũng không ngờ. Kẻ đó chính là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Thế Kiệt vừa nhận ra Thiên Phục buột miệng nói:

- Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:

- Ngươi lạ lắm khi thấy ta xuất hiện ở đây à?

- Các hạ cũng đi tìm Thế Kiệt này để đoạt lại những pho tượng kim thân La Hán và bức di cảo?

Thiên Phục lắc đầu:

- Không. Mục đích của ta đến đây để coi xem truyền nhân của Giang Kỳ Giang Kỳ đối phó như thế nào với một kiếm thủ vô song như Khoái Kiếm Giang Mão.

Hai cánh môi Thiên Phục nhếch lên một chút, lạnh nhạt nói:

- Nếu ngươi cảm thấy mình không phải là đối thủ của Giang Mão thì có thể mở miệng nhờ ta một tiếng. Ngươi làm như vậy có lẽ Giang Kỳ sẽ rất phẫn nộ, nhưng cơ hội để ngươi trở thành Kiếm Vương thì rất lớn đó.

Thế Kiệt nhìn Thiên Phục, chầm chậm lắc đầu:

- Đa tạ hảo ý của các hạ, nhưng rất tiếc Thế Kiệt không thể mở miệng nói được vì sư tôn sẽ phẫn nộ và uy lực của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không còn nữa.

Nguyên Thiên Phục nhìn chàng, ôn nhu nói:

- Trước đây Giang Kỳ còn kiêng dè Khoái Kiếm Giang Mão đó.

- Đa tạ các hạ đã giáo huấn, nhưng tại hạ còn có dịp ấn chứng với đao pháp vô tình của các hạ nữa mà.

- Đó là di huấn của Giang Kỳ?

- Không sai.

- Nếu hôm nay ngươi chết bởi kiếm chiêu của Khoái Kiếm Giang Mão thì đâu còn cơ hội thực hiện di huấn của sư tôn ngươi.

- Nếu tại hạ bất tài thì có chết cũng đáng bởi vì không giữ được uy danh của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm.

Chàng dứt lời đảo bộ tiến thẳng đến phía trước, đối mặt với Khoái Kiếm Giang Mão.

Nguyên Thiên Phục nhìn vào cuộc đấu, buông tiếng thở dài. Khi Khoái Kiếm Giang Mão rút thanh nhuyễn kiếm thì vô hình trung thủ pháp của Nguyên Thiên Phục cũng đặt vào đốc cây Tàn Hồn Ma Đao.

Bộ mặt của y vốn bình thời thật vô cảm lạnh lùng, nhưng trước cuộc giao thủ giữa Lệnh Thế Kiệt

và Khoái Kiếm Giang Mão bất giác lại tỏ lộ sự căng thẳng cực độ. Một lần nữa Nguyên Thiên Phục lại buông một tiếng thở ra như trút bỏ nỗi căng thẳng đang dâng tràn trong tâm tưởng gã.

Trong cuộc giao đấu, Khoái Kiếm Giang Mão từ từ hướng kiếm điểm chỉ vào đúng tam tinh Lệnh Thế Kiệt. Lão trang trọng nói:

- Tiểu tử... một lần nữa lão phu cho ngươi một cơ hội trước khi ngươi chưa rút kiếm.

Thế Kiệt nhìn thẳng vào mặt Khoái Kiếm Giang Mão:

- Một vùng trời không thể tồn tại hai ngôi sao Bắc đẩu và sư tôn cũng chưa di huấn cho vãn bối lời khuất phục.

- Thế thì ngươi đã tới số thật rồi.

Khi vừa thốt xong câu nói đó thì vô hình trung tinh nhãn của Khoái Kiếm Giang Mão chạm thẳng với tinh nhãn của Thế Kiệt. Chính là lúc hai đối thủ chạm nhãn với nhau bất giác Khoái Kiếm Giang Mão thoạt cảm nhận xương sống của mình có một luồng khí băng hàn chạy dọc. Chính cái cảm giác đó khiến lão phải cau mày và bỏ luôn ý niệm đối phương chỉ là hậu nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Bỏ ý niệm đó thì trong tâm tưởng thầm kín của lão lại nảy sinh ý niệm khác. Kẻ đang đối mặt với gã không phải là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạt Hồn Giang Kỳ mà chính là phiên bản của Giang Kỳ sau khi lột xác bởi một kỳ duyên mà bất cứ kiếm thủ nào cũng đều ao ước.

Hai đối thủ chỉ mới nhìn nhau nhưng khoảng không giữa hai người như cô đặc hẳn lại.

Chân diện mục của Khoái Kiếm Giang Mão không còn những nét thư thái khinh thị khi từ trong tửu điếm bước ra mà thay vào đó là sự căng thẳng tột cùng. Lão đâu có thể ngờ được Lệnh Thế Kiệt mặc dù là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ nhưng chàng là kiếm thủ duy nhất bước vào Kiếm Cung mà trở ra. Mặc dù chưa hội đủ cái thần của Kiếm Vương, nhưng Thế Kiệt vẫn thu nạp được cái uy lực mà Kiếm Vương muốn gởi lại, chính vì thế tinh nhãn của chàng gián tiếp bộc lộ cái uy vũ Kiếm Vương mới khiến cho Giang Mão mất đi cái khí thế của kiếm thủ vô song.

Đối nhãn với Thế Kiệt, Khoái Kiếm Giang Mão ngỡ như mình đối mặt với một quyền uy tối thượng khiến cho lão nhụt khí, nhưng chẳng lẽ Khoái Kiếm đã rút ra khỏi vỏ giờ lại tra vào. Điều đó chẳng khác nào lão tự sát trước mặt quần hào võ lâm. Một Khoái Kiếm Giang Mão mà khắp võ lâm Trung Nguyên bất cứ ai nghe đến cũng phải kiêng dè, giờ đây lại tự rút khỏi cuộc giao đấu với một tiểu tử vô danh tiểu tốt ngoài mỗi cái tên là truyền nhân của Đoạt Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Trong khi Giang Mão suy nghĩ thì bên này Thế Kiệt cũng thầm tự nhủ với mình:

- "Lão là một sát kiếm ma nhân thì mình cũng là một Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Quỷ Kiếm của mình sẽ giết lão.".

Ý niệm đó vừa trôi qua trong tâm niệm của Lệnh Thế Kiệt thì Khoái Kiếm Giang Mão hú lên lồng lộng. Tiếng hú của lão giống như tiếng tru của loài quạ ăn đêm, tiềm ẩn trong tiếng hú là một thứ công lực quái dị công phá thẳng vào tâm định của đối phương.

Khoái Kiếm Giang Mão bất thần cất tiếng hú quỷ dị cốt để lấy lại cái thần đã bị tinh nhãn đối phương cướp đi, và nhằm mục đích khác nữa. Tiếng hú của lão có công năng tập kích vào tâm định Thế Kiệt, một khi tâm đã bị tiếng hú quái gở kia làm lung lay thì kiếm của lão sẽ là lưỡi hái tử thần tước đi cái mạng của chàng.

Tiếng hú của Khoái Kiếm Giang Mão khiến cho Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thoạt giật mình. Bởi hơn ai hết, y là kẻ thấu hiểu mục đích của Giang Mão, một khi lão dụng đến Quỷ Vực Thanh. Thiên Phục không ngờ Giang Mão đối phó với Lệnh Thế Kiệt, một kiếm thủ chỉ mới bước ra ngoài giang hồ chưa bao lâu, mà phải dụng đến Quỷ Vực Thanh.

Lão hành sự như thế thì cuộc đấu đâu còn sự công bằng nữa.

Tiếng hú của Khoái Kiếm Giang Mão buộc Nguyên Thiên Phục không thể bàng quang tọa thị đứng nhìn. Y vừa toan động thân để hỗ trợ cho Lệnh Thế Kiệt thì cảm thấy một vùng không gian trên bốn trượng là một màn tinh sa kiếm ảnh dầy đặc chụp xuống Lệnh Thế Kiệt.

Chữ Hào Thiên rúng động tận đáy lòng khi thấy màn tinh sa kiếm ảnh phủ chụp xuống thân pháp Lệnh Thế Kiệt. Tâm của gã như có lửa đốt bởi sự lo lắng tột cùng.

Màn tinh sa kiếm ảnh vụt tắt và Khoái Kiếm Giang Mão đã thối lui về chỗ cũ. Tất cả cặp mắt đều đổ dồn vào Lệnh Thế Kiệt. Ai cũng tưởng rằng thân pháp của chàng giờ đây đã bị chia thành nhiều mảnh bởi loạn kiếm tàn khốc của Giang Mão.

Đến khi Giang Mão cất tiếng mọi người mới vỡ lẽ:

- Tiểu tử khá lắm. Ngươi đỡ được Mãn Kiếm của lão phu thì đã đáng là một đại kiếm thủ trong thiên hạ. Ngươi đáng là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.

Nghe câu nói đó thốt ra từ cửa miệng của Khoái Kiếm Giang Mão, Chữ Hào Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. Vô hình trung y cảm thấy tự đắc mà chú nhãn quan sát Lệnh Thế Kiệt.

Phong thái của chàng vẫn không một chút thay đổi. Chiêu Mãn Kiếm vừa rồi của Giang Mão thi triển tập kích Thế Kiệt như chẳng hề tạo ra cho chàng một chút bấn loạn nào. Thậm chí đến ngay cả trang phục cũng chẳng có dấu vết của kiếm chiêu chạm vào.

Nói về Giang Mão, khi dụng đến Mãn Kiếm phối hợp với Quỷ Vực Thanh để công kích đối phương, đoán chắc mười mươi Thế Kiệt không thể nào đối phó được, dù cho chàng có tuyệt kỹ kiếm

chiêu nhưng đâu có kinh nghiệm từng trải như lão. Đến khi kiếm ảnh chụp xuống thân pháp Thế Kiệt rồi, lão mới thấy ý nghĩ của mình hoàn toàn sai. Lão có cảm tưởng mọi ý niệm của mình đều đã bị đối thủ đoán trước, nên khi mũi kiếm đâm tới yết hầu Thế Kiệt thì đã có thanh Quỷ Kiếm ngán đỡ. Lão biến hóa chiêu pháp nhưng tuyệt nhiên cũng không làm sao xuyên được thanh nhuyễn kiếm vào trong huyệt của đối phương, do đó bắt buộc phải thâu hồi kiếm pháp thối về chỗ cũ.

Khoái Kiếm Giang Mão từ trước đến giờ chưa từng đối mặt với tình thế này, nên không khỏi chột lòng. Lão buông một tiếng thở ra rồi nói:

- Tiểu tử... nếu ngươi thắng được lão phu, ngươi đúng là thần kiếm vô địch. Nhưng lần này lão phu không cho ngươi có cơ hội nữa đâu.

Trở lại với Lệnh Thế Kiệt. Vừa rồi tiếp một chiêu Mãn Kiếm của Giang Mão mới nghiệm ra vì sao sư phụ trước khi luyện kiếm cho chàng, đã buộc chàng phải tĩnh thần ngồi dưới dòng thác. Nhờ ngồi dưới dòng thác cuồng nộ mà tịnh tâm của chàng chẳng hề bị Quỷ Vực Thanh chi phối và Mãn Kiếm cũng chẳng thể nào tập kích được vào trọng huyệt. Với Thế Kiệt, Mãn Kiếm của Giang Mão chẳng khác nào dòng thác nước trút lên người, mà trước đây ở Ác Nhân cốc dòng thác nước đó chẳng thể nào chạm đến y phục của chàng được.

Thần thái của Thế Kiệt khiến Khoái Kiếm Giang Mão phải e dè. Lão lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Tiểu tử, lão phu đã bồi tiếp ngươi một chiêu. Giờ đến lượt ngươi đó.

- Kiếm của tại hạ rất tàn nhẫn.

- Lão phu cũng luyện kiếm tàn nhẫn như ngươi. Hãy xuất thủ đi!

- Tại hạ chẳng khách sáo.

Những lời nói của Thế Kiệt buộc Khoái Kiếm Giang Mão ngưng thần trang trọng, tinh nhãn như đóng đinh vào từng cử động của đối phương, trong khi thanh nhuyễn kiếm đã được huynh động nội lực dồn vào để biến thành cương kiếm sáng ngờ ánh thép. Đối thủ phải nắm cứng đốc kiếm chờ đợi. Lão ngờ ngợ, một khi tiểu tử kia xuất thủ thì kiếm chiêu là cả một sự kỳ biến không thể nào lường được. Chính vì lẽ đó mà lão cẩn trọng tột cùng.

Giang Mão nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử còn chờ gì nữa?

Lời của lão còn đọng trong cửa miệng thì Thế Kiệt chuyển dịch thân pháp. Cước bộ của Thế Kiệt như trượt trên mặt đất, Quỷ Kiếm hướng thẳng về phía đối thủ. Rồi một đạo chớp quang bắn xẹt đi tạo ra một tia chớp chụp nhanh tới Khoái Kiếm của Giang Mão.

Chát...

Sự biến diễn ra trong chớp mắt, chỉ kịp thấy Khoái Kiếm Giang Mão thối lui một bộ, cùng lúc một ánh chớp quang xanh rờn tợ lưỡi tầm sét từ trên cao lia xéo qua thân ảnh của lão.

Mọi sự biến chỉ diễn ra chưa đầy một cái chớp mắt thì cuộc đấu đã kết thúc rồi.

Thế Kiệt lừng lững đứng nhìn Khoái Kiếm Giang Mão, một kiếm thủ đã từ lâu được xếp vào năm đại kỳ thủ của võ lâm Trung Nguyên.

Trên tay Khoái Kiếm Giang Mão, thanh nhuyễn kiếm đã bị vỏ Quỷ Kiếm bọc lại, hữu thủ thì nắm đoạn trủy thủ đã được dấu bí mật trong chuôi kiếm, nhưng vừa rút ra thì đã bị Quỷ Kiếm Đoạt Hồn tước đi thần hồn trong cái xác của lão.

Tước lại vỏ bọc thanh Quỷ Kiếm, Thế Kiệt tra lưỡi kiếm vào vỏ thì xác của Giang Mão cũng tự trách ra làm hai phần bằng nhau trông tợ một khúc cây bị chẻ đôi.

Chứng kiến cái chết thảm khốc của Khoái Kiếm Giang Mão, đến ngay cả Chữ Hào Thiên vốn căm hận lão như thế nào cũng phải rùng mình bởi đường kiếm quá khốc liệt của người nghĩa đệ. Gã như trời trồng đứng chôn chân, chõ mắt nhìn.

Thế Kiệt như sực nhớ đến Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Vừa tra kiếm vào vỏ, chàng quay ngoắt lại định tìm Nguyên Thiên Phục nhưng y đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Thế Kiệt nhanh bước đến bên Chữ Hào Thiên:

- Chữ huynh thấy Nguyên Thiên Phục đâu không?

Chữ Hào Thiên ngơ ngác nói:

- Y vừa mới đây mà.

- Y đã đi rồi.

- Huynh không thấy y đi từ lúc nào.

Thế Kiệt buông tiếng thở ra.

Chữ Hào Thiên nói:

- Chắc chắn y chưa đi xa đâu.

Chữ Hào Thiên nheo mày suy nghĩ, rồi quay sang Thế Kiệt nói:

- Nguyên Thiên Phục đến đây thì nhất định y không thể không đến chỗ này, có thể y đã đến đó đó. Lệnh đệ muốn tìm y?

Thế Kiệt gật đầu:

- Đệ phải tìm Nguyên Thiên Phục.

- Hy vọng y sẽ ở đó.

- Huynh sẽ đưa đệ đến đó.

Chữ Hào Thiên gật đầu.

Hai người cùng trổ khinh thuật băng mình đi. Hai người vừa thoát đi thì từ sau ngách tửu quán một người có dáng vẻ nhỏ bé bước ra. Người đó nhìn theo hướng Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên bỏ đi, buông một tiếng thở dài, lẩm nhẩm nói:

- Giang Kỳ, ngươi đào luyện một truyền nhân lấy sát kiếm để hành sự thì đại họa sắp xảy đến cho giang hồ rồi.

Buông tiếp một tiếng thở ra nghe như một lời oán trách rồi y cũng băng mình theo hướng Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên.

Chương 23: Đối Ẩm Hoài Nhân

Ngôi nhà mồ vắng vẻ, tĩnh mịch, không gian chốn này như để dành cho những sự hư ảo và ma quái. Nếu bình thời thì chẳng ai chịu đặt chân đến chốn cô tịch này.

Trong cảnh cô tịch đó, phảng phất chút huyền bí rờn rợn. Nhưng thật là bất ngờ khi từ trong ngôi nhà mồ mùi gà nướng bốc ra thơm lừng. Ai lại có thể vào chốn u tịch này để nấu nướng ăn uống được chứ, khi bên ngoài không thiếu những tửu điếm sẵn sàng phục vụ khách tha hương.

Nguyên Thiên Phục dừng chân trước những bậc tam cấp dẫn lên cửa nhà mỗ. Hai cánh môi của y thoáng nhếch lên có vẻ như đã biết ai đang ở trong gian nhà mồ đóng cửa im ỉm kia. Phủi hai ống tay áo lam y thư sinh, Thiên Phục rảo bước qua những bậc tam cấp để rồi đẩy cánh cửa im ỉm đóng gian nhà mồ.

Y đứng ngay ngưỡng cửa nói vọng vào:

- Lão thâu nhi có cần người đối ẩm không?

- Một mình uống rượu thì gọi là độc ẩm, mà độc ẩm thì chẳng ai muốn bao giờ. Người xưa nói rượu uống phải có tri kỷ, uống mới ngon chứ. Lão ăn mày này chỉ sợ khách lãng du chê rượu của lão không ngon bằng hảo tửu ở chốn kỷ lâu gác tía.

- Chốn kỷ lâu có rượu của kỷ lâu gác. Chốn giang hồ có rượu của giang hồ. Mà rượu nào cũng có cái ngon riêng của nó.

- Rượu ngon tất phải có người thưởng lãm chứ. Lão ăn mày đang chờ người đó đây.

Thiên Phục lại nhếch mép rồi thả bước vào nhà mồ. Trên tràng kỷ một lão già với trang phục Cái Bang đang ngồi chễm chệ đưa mắt nhìn y. Trước mặt lão, trên bàn là một đĩa gà nướng còn nghi ngút bốc mùi thơm. Bên cạnh đĩa gà đó là bốn bầu rượu, mỗi bầu chí ít cũng năm cân ngoài.

Thiên Phục và lão ăn mày như đã từng quen nhau, nên y chẳng có gì gọi là khách sáo, mà thản nhiên bước đến tràng kỷ ngồi đối mặt với lão ăn mày.

Hai người nhìn nhau.

Thiên Phục nói:

- Bao nhiêu năm nay lão thâu nhi đã tìm ra người đồng tửu của mình chưa?

Lão thâu nhi vuốt chòm râu lưa thưa mọc lởm chởm. Lão nhún vai từ tốn nói:

- Trên cõi đời này chỉ có hai người đồng tửu với lão ăn mày này mà thôi. Một là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, hai là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Một người thì chết rồi, còn người kia thì sắp chết.

Lão nhìn Thiên Phục:

- Nếu lão thật sự mất hai người đó thì cõi đời này u ám và cô tịch lắm. Chắc lúc đó lão thâu nhi đành phải đến chùa Thiếu Lâm khấu đầu xin xuất gia đầu phật thôi.

Lão nói xong với tay lấy một vò rượu đặt qua bên Nguyên Thiên Phục, rồi bưng tiếp vò rượu thứ hai để trước mặt mình. Thiên Phục mở nắp vò rượu. Mùi hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng từ trong đầu bốc lên khỏa lấp vào không gian căn nhà mồ tạo ra thứ mùi thơm thoang thoảng mà không một thứ rượu nào có được.

Lão thâu nhi mỉm cười:

- Ngửi rượu, ắt bằng hữu biết rượu gì chứ?

- Đây là Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng. Chắc chắn lão thâu nhi đã vào cấm thành trộm bốn vò rượu của đức kim thượng rồi.

- Ậy... để có được bốn vò hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng, lão ăn mày này phải nằm co ro mất ba ngày ba đếm trên nóc cấm thành chờ đến lúc hoàng thượng mở đại yến vui tết trung ngươn mới lẻn vào lấy được đó.

- Lão thâu nhi cực nhọc như vậy mà còn có thể nguy hiểm đến tính mạng, chỉ để lấy bốn vò hảo tửu này đãi tại hạ thôi đấy à?

- Một người đã chết, một người sắp chết thì ta đâu nệ hà đến sự cực nhọc chứ. Lão chỉ sợ lấy được bốn vò hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng rồi chỉ mỗi mình lão thưởng thức mà thôi. Lúc đó dù có hảo tửu cũng vô vị lắm.

- Thế thì Thiên Phục phải uống để đáp lại sự cực nhọc của lão thâu nhi.

Lão ăn mày bưng cả vò rượu dõng dạc nói:

- Mời.

- Mời.

Hai người cùng ngửa cổ uống ừng ực. Cả hai cùng đặt vò rượu xuống bàn.

Thiên Phục nhìn lão ăn mày hỏi:

- Sao lão thâu nhi lại biết Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ đã chết? Ai có thể giết được Giang Kỳ?

Lão ăn mày nhún vai, và thuận tay vê lên cằm nhổ một cọng râu. Lão nhìn cọng râu nói:

- Tự Giang Kỳ đi tìm cho mình một cái chết thì đúng hơn. Chứ chẳng một ai có thể giết được gã. Nói đúng ra y chết vì tình. Bởi y sống bằng chữ tình thì phải chết vì chữ tình.

Thiên Phục nheo mày nhìn lão thâu nhi:

- Lão thâu nhi khẳng định Giang Kỳ chết rồi ư? Và hắn tự tìm cho hắn một cái chết?

- Chắc chắn như vậy.

Thiên Phục lại bưng vò rượu tu một hơi dài.

Lão ăn mày cũng theo gã uống bồi ẩm.

Đặt vò rượu xuống bàn, Thiên Phục hỏi:

- Giang Kỳ đã chết nhưng Quỷ Kiếm vẫn tồn tại?

Lão ăn mày gật đầu:

- Chính sự xuất hiện của gã lịnh đồ của Giang Kỳ với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn mà lão ăn mày này biết Giang Kỳ đã chết, y chết do chính y tìm đến cái chết.

Thiên Phục buông một tiếng thở ra.

Lão thâu nhi tròn mắt nhìn gã:

- Sao bằng hữu lại thở ra? Bằng hữu và Giang Kỳ há chẳng phải là mặt trăng và mặt trời? Giang Kỳ ra đi, bằng hữu không thích à? Có lão mới là kẻ thất vọng bởi mất một đồng tửu chứ.

- Ba người đối ẩm vẫn vui vẻ hơn hai người.

Thiên Phục bưng vò rượu:

- Mời!

- Mời!

Hai người lại tu tiếp ngụm rượu thứ ba dài hơn hai ngụm rượu đầu. Trông hai người uống rượu mà ngỡ như họ uống nước thì đúng hơn. Dĩa gà nướng bốc mùi thơm lừng chẳng một ai để tâm đến.

Đặt vò rượu xuống bàn, lão thâu nhi nhìn Thiên Phục hỏi:

- Lão ăn mày bấy lâu nay không tìm được người đồng tửu còn bằng hữu có tìm được vị hồng nhan tri kỷ nào chưa?

Hai cánh môi mỏng của Thiên Phục nhếch lên rồi nhanh chóng khép lại. Chân diện anh tuấn khôi ngô của y thoáng lộ nét bất nhẫn. Y hỏi ngược lại lão thâu nhi:

- Tại hạ tìm hồng nhan tri kỷ để làm gì?

Lão thâu nhi nhún vai trả lời y:

- Chim bay cũng có lúc mỏi cánh, ngựa chạy cũng có lúc phải dừng chân.

Thiên Phục nhìn lão ăn mày, mỉm cười nói:

- Nếu đến lúc chim mỏi cánh, ngựa dừng chân thì tại hạ sẽ chọn cho mình một chỗ dừng chân như Giang Kỳ.

Lão thâu nhi nhún vai, và lại thuận tay nhổ một cọng râu trên cằm:

- Ôi cha... lão chỉ sợ bằng hữu chẳng có cơ hội như Giang Kỳ. Lão nói bởi có cái lý của nó.

- Cái lý đó như thế nào?

- Giang Kỳ có một chữ tình, mặc dù kiếm của gã đoạn hồn, còn bằng hữu lại là kẻ vô tâm, đao tàn nhẫn. Lão sợ bằng hữu khó nhận được một cái chết như Giang Kỳ.

- Cái chết nào cũng là cái chết kia mà. Tại hạ chỉ sợ một cái chết duy nhất.

Cặp chân mày của lão thâu nhi rít lại với nhau. Lão tò mò hỏi:

- Bằng hữu nói cái chết nào cũng là chết, thế thì tại sao lại có nỗi sợ hãi một cái chết?

Thế cái chết đó là cái chết gì?

Thiên Phục bưng vò rượu. Y tỏ vẻ nghĩ ngợi mông lung.

Lão thâu nhi tỏ ra háo hức hơn, hỏi dồn:

- Sao... bằng hữu không thể nói với lão à?

Thiên Phục nhìn lão, trang trọng nói:

- Tại hạ không ngại phải chết nhưng chỉ sợ chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của lịnh đồ Giang Kỳ.

Lão thâu nhi sững sờ:

- Sao? Gã lịnh đồ Giang Kỳ có thể giết được Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục à?

Lão nói xong liền lắc đầu:

- Lão phu không tin, nhất định không tin. Thà bằng hữu nói lão phu xuống biển mò kim còn có thể tin được nhưng chuyện gã lịnh đồ của Giang Kỳ mà lấy được cái mạng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì chẳng khác nào nói trời sắp sập xuống cõi võ lâm này.

Thiên Phục nhìn lão thâu nhi.

Lão nhìn lại gã:

- Lão ăn mày này nói sai à?

- Hoàn toàn sai.

Lão thâu nhi tròn mắt.

Thiên Phục nói tiếp:

- Giang Kỳ thì không thể lấy được cái mạng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, nhưng lịnh đồ Lệnh Thế Kiệt thì có thể.

- Chẳng lẽ trò lại giỏi hơn cả thầy? Hay bằng hữu muốn nói gã lịnh đồ của Giang Kỳ gặp được kỳ duyên, kỳ tích mà từ trước đến nay chưa một người nào trong võ lâm có được cái may mắn như gã?

Thiên Phục khẽ lắc đầu:

- Bất cứ ai đã là người của võ lâm đều có thể gặp được kỳ tích bất ngờ để trở thành đại cao thủ đỉnh thiên lập địa, nhưng có người cho dù gặp được kỳ tích thì cũng chẳng thể nào trở thành đại cao thủ. Với lịnh đồ của Giang Kỳ thì hoàn toàn khác.

Lão ăn mày háo hức hỏi luôn:

- Khác như thế nào? Chẳng lẽ tự y có thể lột xác mà trở thành một đại kiếm thủ hơn cả thầy mình?

Lão nhún vai nói tiếp:

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ còn phải nhường Nguyên Thiên Phục nửa chiêu thì gã lịnh đồ kia sao có thể lấy được mạng Tàn Hồn Ma Đao chứ. Lão ăn mày không tin y có đủ bản lĩnh đó.

- Lệnh đồ của Giang Kỳ có đủ bản lĩnh, y có bản lĩnh đó bởi vì y đã kế thừa được cái thần của Giang Kỳ. Giang Kỳ đã để lại cho Lệnh Thế Kiệt cái thần của một kiếm thủ vô tình. Cái sát na của một gã sát thủ lấy mạng người bằng sự lạnh lùng của kiếm đao. Cái lẽ sống mà Giang Kỳ đã vì nó mà tự biến mình thành con thiêu thân trong kiếm pháp kỳ chiêu.

Thiên Phục buông một tiếng thở ra, nói tiếp:

- Lệnh đồ của Giang Kỳ không gặp được kỳ tích, nhưng y đã được hấp thụ những cái thần của một kiếm thủ sống vì kiếm, chết cũng vì kiếm. Giang Kỳ đã đào luyện ra một thanh kiếm sống để thực hiện sứ mạng của y.

Lão ăn mày lộ vẻ căng thẳng sau khi nghe những lời của Thiên Phục:

- Bằng hữu biết sứ mạng của y là gì không?

Thiên Phục bưng vò rượu, lắc nhẹ.

Lão ăn mày với tay lấy vò rượu thứ hai để xuống trước mặt Thiên Phục:

- Lão đã chuẩn bị rượu cho bằng hữu đây.

Thiên Phục mở nắp vò rượu thứ hai. Y chưa vội uống mà lại ngửi mùi hảo tửu.

Lão thâu nhi hối thúc Thiên Phục:

- Lão ăn mày muốn nghe tiếp.

Thiên Phục dốc vò rượu tu ừng ực. Y đặt vò rượu xuống bàn, thờ ơ nói:

- Sự xuất hiện trở lại của Kiếm Vương.

Lão thâu nhi há hốc miệng:

- Kiếm Vương ư?

- Hiện thân của Kiếm Vương sẽ là lịnh đồ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.

Câu nói đó của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục khiến cho chân diện của lão thâu nhi lộ rõ những nét căng thẳng. Lão nheo mày suy nghĩ một lúc rồi mở miệng hỏi:

- Nguyên cớ nào mà bằng hữu cho rằng lịnh đồ của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ là hiện thân

của Kiếm Vương?

Thiên Phục nhìn lão thâu nhi:

- Lão hãy cho ta biết, kiếm thuật của Giang Kỳ và Giang Mão ai hơn ai?

- Tại sao bằng hữu lại hỏi lão điều đó? Nếu so sánh kiếm thuật giữa hai người đó thì có thể nói bên tám lạng bên nửa cân, mặc dù xét trong chừng mực nào đó thì Giang Kỳ có phần nhỉnh hơn, nhưng không dễ gì khuất phục được một kiếm thủ vô song như Giang Mão.

Thiên Phục khẽ gật đầu:

- Lão thâu nhi nhận định rất đúng. Thế lão có tin chỉ một chiêu kiếm mà lịnh đồ của Giang Kỳ đã xóa tên Khoái Kiếm Giang Mão khỏi võ lâm Trung Nguyên.

Vừa nghe xong câu nói đó, lão thâu nhi bật đứng lên. Lão như vẫn không tin vào thính nhĩ của mình, buột miệng hỏi lại Thiên Phục:

- Có thật như vậy không?

- Ngay ngày mai lão sẽ được nghe thiên hạ kháo với nhau về điều đó.

- Sự thật như vậy, quả là chuyện hi hữu không thể nào tin được.

- Nhưng sự thật vẫn là sự thật.

- Chính vì thế mà bằng hữu không muốn chết bởi tay kiếm của lịnh đồ Giang Kỳ? À, lão phu quên hỏi bằng hữu, y tên là gì?

- Lệnh Thế Kiệt.

- Lệnh Thế Kiệt?

Lão thâu nhi chống tay lên bàn, mình chồm tới trước:

- Lão mạn phép hỏi bằng hữu một câu.

Mặt Thiên Phục thoáng lộ vẻ căng thẳng nhìn lão. Y trầm giọng hỏi:

- Lão thâu nhi muốn hỏi gì?

- Đao và kiếm giao thủ với nhau, phần thắng sẽ thuộc về ai?

Thiên Phục từ từ đứng lên. Y khẽ lắc đầu:

- Tại hạ hy vọng vĩnh viễn không có cuộc giao thủ đó.

Y với tay bưng vò rượu:

- Không biết lão thâu nhi còn giữ chữ tín như ngày xưa nữa hay không?

- Đó là tôn chỉ của lão. Nếu đánh mất chữ tín thà lão mất mạng cho rồi.

Thiên Phục nhìn lão, hai cánh môi khẽ nhếch lên một chút:

- Tại hạ vẫn tin lão thâu nhi là người thủ tín mà. Không biết lão thâu nhi còn nhớ món nợ với tại hạ không?

- Làm sao lão phu quên được. Bằng hữu tính đòi lại món nợ đó?

- Gặp lão thâu nhi hôm nay, tại hạ quả có ý đó.

- Bằng hữu đòi nợ thì lão trả.

- Tất nhiên lão thâu nhi phải trả cho Thiên Phục.

- Trả như thế nào?

Thiên Phục lưỡng lự một lúc rồi trang trọng nói:

- Lão thâu nhi không được rời mắt khỏi lịnh đồ của Giang Kỳ và tuyệt nhiên không được để y biến thành một thanh kiếm sống.

Lão thâu nhi chỉ tay vào ngực mình:

- Lão làm điều đó ư?

- Tại hạ nghĩ lão làm được.

Lão nhìn thẳng vào mắt Thiên Phục và khẳng khái gật đầu:

- Lão hứa.

- Có lẽ cuộc đối ẩm của tại hạ và lão thâu nhi đã đến lúc tàn. Tại hạ cáo từ.

Lão thâu nhi khoát tay:

- Rượu còn chưa cạn mà.

- Lão thâu nhi giữ lại một bầu để uống với Giang Kỳ, và Thiên Phục cũng vậy.

- Bằng hữu định uống với người đã chết ư?

Thiên Phục ôm quyền xá lão thâu nhi.

Lão thâu nhi buộc phải đáp lễ mà trong lòng quả không muốn cuộc đối ẩm mau chóng kết thúc như vậy.

- Thiên Phục, lão chưa say mà. Và lão còn một việc phải làm.

Thiên Phục nhếch môi rồi nói:

- Việc lão thâu nhi phải làm tại hạ biết.

Lão thâu nhi tròn mắt:

- Bằng hữu sao biết được?

- Tại hạ đã gặp Lý Ma Ma trước khi nhận được lời mời đối ẩm của lão thâu nhi. Cuộc hẹn tại nhà mồ này để đối ẩm cũng là để cho lão thâu nhi giữ chữ tín với U Linh Môn.

- Bằng hữu biết tất cả à?

- Những kẻ đã là ma thì thường lởn vởn trong nhà mồ. Tại hạ nói không sai chứ?

Lão thâu nhi gật đầu:

- Không sai. Bằng hữu đã biết tất cả thì lão thâu nhi chẳng còn việc gì ở đây nữa. Lão nhường gian nhà mồ này lại cho bằng hữu đặng gặp một người.

Thiên Phục im lặng không đáp lời lão thâu nhi.

Lão với tay bưng vò rượu ôm khư khư rồi rảo bước đi nhanh ra ngoài cửa. Lão vừa đi vừa nói như thể nói với những oan hồn đang lởn vởn trong nhà mồ:

- Lão phu đã thực hiện lời giao kết đưa Nguyên Thiên Phục đến cho các người rồi đấy nhé. Xem như giữa lão và các người chẳng còn nợ nần gì với nhau nữa đó.

Lão vừa nói dứt câu thì cũng đã mất dạng ngoài cửa nhà mồ.

Khi lão thâu nhi đã đi hẳn ra bên ngoài rồi, Thiên Phục mới lấy trong ống tay áo ra hai chiếc chén. Y trang trọng đặt chén xuống bàn rồi rót rượu.

Y cầm một chén rượu rưới xuống sàn nhà mồ:

- Giang Kỳ... ta kính ngươi một chén.

Rưới xong chén rượu, y lại bưng chén thứ hai uống cạn.

Đặt chén rượu vừa uống xuống bàn, y nhìn chén rượu của Giang Kỳ, trang trọng nói:

- Giang hồ đối với ta hôm nay thật vô nghĩa, bởi Thiên Phục đang là kẻ cô độc. Ngươi ra đi rồi ta mới cảm nhận được sự lạc lõng của chính mình.

Y nói xong bưng lấy chén rượu của Giang Kỳ chầm chậm rưới lên sàn nhà mồ. Khi Thiên Phục vừa rưới xong chén rượu đó thì bỗng nhiên những tấm rèm trắng như có những bàn tay vô hình thả xuống. Những tấm rèm trắng phủ xuống khiến cho không gian trong nhà mồ càng ma quái và ảm đạm.

Mặc dù sự biến kỳ quặc xảy ra như vậy, nhưng Thiên Phục vẫn bàng quan chẳng màng để mắt đến. Y rưới xong chén rượu, bình thản đặt chén xuống bàn, bưng lấy chén rượu của mình uống cạn.

Sau lưng Thiên Phục một giọng nói u hồn cất lên:

- Ngươi cũng có thể kính một chén rượu cho ta chứ?

Chương 24: Cõi U Linh

Nếu không phải là Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục mà một ai khác khi nghe giọng nói kia khó có thể giữ được tịnh tâm bình thản. Bởi chất giọng của người kia phát ra chỉ có thể có ở chốn u linh a tỳ.

Thiên Phục từ từ quay lưng lại nhìn. Trước mặt y, bóng người thì đúng hơn, bởi người đó vận bạch y của những người đã chết, tóc xõa che chân diện mục. Mặc dù mái tóc người đó thật bóng mượt nhưng vẫn không thiếu vẻ ma quái rờn rợn.

- Cô nương cũng đã chết như Giang Kỳ Quỷ Kiếm?

- Ta là người của cõi U Linh thì cứ xem như người đã chết.

Thiên Phục nhếch môi, trầm giọng nói:

- Người chết thì không thể nói chuyện với người sống được, và người chết cũng không cần đến pho kim thân La Hán để làm gì. Bởi báu vật đó thuộc về cõi dương thế.

- Tôn giá nói đúng, rất đúng là khác, nhưng với những người sống trong cõi U Linh như ta thì khác.

- Khác như thế nào?

- Những người chết còn ôm mối hận cao ngút trời xanh thì khó bề siêu thoát. Chỉ khi nào trả được mối hận đó mới có thể siêu thoát được mà thôi.

Thiên Phục quay lại rót rượu vào chiếc chén cúng cho Giang Kỳ, rồi rót tiếp rượu vào chén mình. Y bưng chén của Giang Kỳ và chén của mình, từ tốn nói:

- Cô nương nói như vậy thì đã tự nhận mình là cái hồn của thiên hạ đệ nhất kỳ nữ Triều Thi Thi.

- Thế tôn giá nghĩ ta là ai?

- Cô nương không thể là Triều Thi Thi.

- Có thể khi ở chốn dương gian, ta vì một chữ tình nên mới chịu chấp nhận cảnh sống ở cõi U Linh. Trong cảnh sống U Linh ta đã không còn nhận ra kẻ vị tình ngày xưa nữa.

Thiên Phục đứng lên:

- Nếu cô nương là Triều Thi Thi thì tại hạ mạn pháp được thay Giang Kỳ mời chén rượu này.

Thiên Phục vừa nói vừa chìa chén rượu của Giang Kỳ đến trước.

Nữ nhân bình thản bước đến đón lấy chén rượu trên tay Thiên Phục. Ngọc thủ của nàng thò ra khỏi lớp lục trắng liệm xác chết để lộ một làn da nhợt nhạt, đúng là lớp da của người chết, duy chỉ lớp da đó không có nếp nhăn nào chứng tỏ của người chết lâu ngày.

Đã có chủ ý từ trước, khi ngọc thủ của nàng vừa chạm đến chén rượu thì bất thình lình Thiên Phục buông chén, lật tay thi triển trảo công thộp lấy hổ khẩu. Hành động của Thiên Phục vừa bất ngờ vừa nhanh ngoài một cái chớp mắt. Với sự chủ động từ trước thì dù cho là một đại cao thủ cũng khó mà tránh được cái thộp của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Nhưng tất cả không như dự định của Thiên Phục. Mặc dù y ra tay thật bất ngờ và cực kỳ chính xác, nhưng trảo công của y như thộp vào không khí, còn ngọc thủ của nữ nhân thì vẫn hứng lấy chén rượu rồi lùi bộ thối về chỗ cũ.

Không thực hiện được mục đích của mình, Thiên Phục nghệch mặt. Quả vừa rồi trảo công của y đã không hề chạm được đến ngọc thủ của đối phương dù nó chỉ cách y không quá một đốt tay.

Nữ nhân buông một câu thật lạnh nhạt:

- Giờ tôn giá đã tin ta là người của cõi U Linh rồi chứ?

Thiên Phục cau mày, trố mắt sáng ngời như muốn nhìn xuyên qua mái tóc xõa để nhận diện chân dung của nữ nhân. Y từ tốn nói:

- Tại hạ tạm tin cô nương là người của chốn U Linh hư ảo. Nếu không hư ảo thì tại hạ đã bắt được hổ khẩu của cô nương rồi.

- Tôn giá làm vậy để được gì?

- Tại hạ muốn chứng nghiệm người của U Linh có bằng xương bằng thịt như kẻ chốn dương trần hay không thôi.

- Người của U Linh khác kẻ dương trần bởi họ không có thân pháp bằng xương bằng thịt như tôn giá.

- Không bằng xương bằng thịt thì đao kiếm chưởng pháp chẳng làm gì được cô nương.

- Đã là người chết thì đâu còn sợ đao kiếm nữa. Những thứ đó cũng chỉ đưa kẻ sống đến cõi chết

mà thôi.

- Lần đầu tiên tại hạ thấy chuyện lạ lùng.

- Không gì lạ cả.

- Tự mắt mình trông thấy một hồn ma như cô nương, nói chuyện với hồn ma đó sao lại không lạ. Ngoài sự lạ lùng ra tại hạ còn cao hứng nữa.

Nữ nhân thờ ơ đáp lời Thiên Phục:

- Chẳng có gì lạ, cũng chẳng có gì để cao hứng cả. Nếu khi tôn giá chết mà chưa trả hết những món nợ trên cõi dương trần thì cũng như tôi, không thể siêu thoát mà phải sống trong cõi U Linh đặng trả hết những món nợ đó.

- Ta nợ nàng ư?

Nữ nhân gật đầu:

- Nợ rất nhiều. Và hôm nay Thi Thi sẽ đòi lại món nợ đó đặng siêu thoát nơi cảnh giới khác.

Thiên Phục nhún vai:

- Cứ cho là như vậy.

Y nhếch môi nói tiếp:

- Ta nợ nàng thế nàng có mắc nợ ai không?

Nữ nhân lắc đầu:

- Không.

- Nàng nói sai rồi.

- Ta nghĩ mình chẳng nợ ai cả.

- Nàng đang nợ người đồng tửu của ta. Đang nợ chén rượu trên tay nàng.

- Tôn giá muốn nói đến Giang Kỳ?

- Đúng như vậy. Ta nợ tình với nàng thì nàng lại mắc nợ tình với Giang Kỳ.

- Tôi chẳng bao giờ nghĩ đến Giang Kỳ.

Nàng nói xong buông chén rượu. Chén rượu từ trên tay nàng rơi xuống sàn nhà vỡ toang, rượu bắn văng tung tóe, và tinh nhãn của Thiên Phục kịp nhận thấy một giọt rượu điểm vào chéo xiêm y trắng toát của nàng.

Buông chén rượu, nữ nhân mới trang trọng nói:

- Mời tôn giá theo tôi, rồi người sẽ biết vì sao tôi buông chén rượu của Giang Kỳ mà không nhận nó.

Nàng không chờ Thiên Phục có đồng ý theo mình hay không mà thản nhiên quay lưng tiến thẳng về phía vách đá nhà mồ như biết chắc Thiên Phục không thể không theo mình.

Chính sự quả quyết của nữ nhân buộc Thiên Phục phải rảo bước đi ngay theo sau lưng nàng. Nàng đứng trước bức vách nhà mồ, chẳng hề động tay khởi động cơ quan nào nhưng tự nhiên vách đá nhà mồ chợt chuyển động từ từ tách ra một khe hở vừa đủ một người len vào. Nàng như bước qua ngách cửa đó bằng một bóng hình hư ảo trong khi Thiên Phục phải lách mình mới len qua được. Vách nhà mồ cũng tự đóng lại khi Thiên Phục đã len vào.

Những chiếc giá bạch lạp gắn trên vách hắt thứ ánh sáng nhợt nhạt rọi xuống những bậc tam cấp bóng lộn rồi phản chiếu trở lại tạo cho người ta cảm giác đây là con đường dẫn xuống a tỳ ma quái.

Nàng đi trước, Thiên Phục theo sau bước xuống những bậc tam cấp đó. Để tâm quan sát những bước chân của nữ nhân, Thiên Phục cảm tưởng như nàng lướt đi thì đúng hơn, nên bất giác nghĩ thầm:

- "Nàng là người sống bằng xương bằng thịt như ta hay đúng là một vong hồn phiêu diêu vất vưởng cõi dương trần?".

Cuối những bậc thang là gian mật thất đóng cửa im ỉm. Trên cửa khắc ba chữ U Linh Cung. Cánh cửa cũng từ từ mở ra mà không cần nàng phải khởi động cơ quán bí mật.

Nàng đứng ngay ngưỡng cửa mật thất cất giọng lạnh lẽo.

- Mời tôn giá!

Nàng vừa nói vừa quay lưng bước thẳng vào mật thất. Thiên Phục bước ngay theo sau lưng nàng.

Y vừa qua khỏi cửa thì nó lại tự khép vào. Thiên Phục nghĩ thầm:

- "Nếu như ta bị nhốt trong mật thất này thì cầm chắc cái chết trong cõi U Linh của nàng.".

Ý nghĩ ấy vừa lướt qua trong đầu Thiên Phục thì nữ nhân đã rút sợi dây rèm. Tấm rèm trắng toát ngăn giữa gian mật thất được kéo lên trần.

Phía sau tấm rèm, đập vào mắt Thiên Phục là ba cỗ áo quan. Ngay chính diện phía sau ba cỗ áo quan là bàn thờ bài vị. Trên bệ thờ có ba chiếc bài vị. Đập vào mắt Thiên Phục là chiếc bài vị đặt bên phải. Đó chính là chiếc bài vị của chính y, với những dòng chữ thảo dược khắc thật tinh xảo:

"Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.".

Kế bên bài vị của Thiên Phục là tấm bài vị của Triều Thi Thi. Còn bên trái là bài vị của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.

Nhìn qua những tấm bài vị đó rồi vô hình trung Thiên Phục nhìn lại ba cỗ áo quan. Y nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ những cỗ áo quan này là của ta, Thi Thi và Giang Kỳ?".

Với ý nghĩ, Thiên Phục không dằn được liền bước nhanh đến cỗ quan thứ nhất. Đặt tay lên nắp áo quan, y đẩy bật. Trong cỗ quan có pho tượng kim thân La Hán mà chính tay ý đã trao cho Lý Ma Ma.

Thiên Phục nhìn lại nữ nhân.

Nàng đứng bên cạnh bệ thờ, tóc vẫn buông xõa để che chân diện mục. Đến lúc này thì Thiên Phục đã có thể ngờ ngợ mình đang ở trong cõi U Linh thật sự, và tất cả những gì có trong gian mật thất này đều là hư ảo thuộc về những kẻ đã chết.

Thiên Phục buông một tiếng thở dài rồi mở nắp áo quan thứ hai. Đôi chân mày của y chợt nheo lại và buộc phải thối một bộ. Trong cỗ áo quan là thi thể của Triều Thi Thi. Sắc diện của nàng không hề thay đổi theo năm tháng, thậm chí lớp xiêm y trắng toát liệm nàng vẫn thẳng nếp, nhìn mà ngỡ nàng đang ngủ thì đúng hơn.

Thiên Phục buột miệng nói:

- Triều Thi Thi.

Y thốt xong câu nói đó liếc mắt nhìn trộm nữ nhân thần bí. Nàng vẫn đứng bất động bên bệ thờ.

Thiên Phục buột miệng hỏi:

- Giang Kỳ nằm trong cỗ áo quan này?

Nàng không đáp lời Thiên Phục.

Thiên Phục bặm môi đẩy tiếp nắp áo quan thứ ba. Quả đúng như gã nghĩ, trong cỗ áo quan thứ ba là thi thể của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ. Khuôn mặt của Giang Kỳ vẫn còn những nét hằn cau có bởi chữ tình.

Thiên Phục nhìn Giang Kỳ một lúc rồi từ từ quay lại nhìn nữ nhân thần bí, ôn tồn nói:

- Cỗ áo quan trong mật thất này để dành cho tại hạ?

Nữ nhân khẽ gật đầu.

Thiên Phục hỏi tiếp:

- Khi ta đã vào trong áo quan này rồi, nàng sẽ siêu thoát?

- Đúng như vậy.

- Nếu ta không chấp nhận thì sao?

- Hai người đã đi chẳng lẽ tôn giá không muốn theo họ sao?

Giọng nói của nữ nhân bây giờ nghe thật là ôn nhu từ tốn nhưng tiềm ẩn trong giọng nói đó là sự khủng bố buộc Thiên Phục phải tự chấp nhận sự sắp đặt của nàng.

Thiên Phục hỏi tiếp:

- Nàng sắp đặt cho ta cùng yên phần bên Triều Thi Thi và Giang Kỳ?

- Tôi trước khi chết đã tâm nguyện được chết cạnh Nguyên Thiên Phục, còn Giang Kỳ thì lại muốn làm người giữ xác Thi Thi trong kiếp này và trọn cả kiếp sau. Cả ba người không thể rời nhau.

Thiên Phục đảo mắt nhìn lướt qua một lượt rồi nhếch môi nhìn lại nữ nhân:

- Được yên phần trong phần mộ như thế này đối với tại hạ cũng tốt lắm rồi. Nhưng trước khi tìm đến với Giang Kỳ và nàng ở cõi hư ảo thì tại hạ cũng muốn nhìn qua chân diện mục của nàng như thế nào.

- Nếu chàng muốn.

Sự đổi cách xưng hô của nàng khiến cho Thiên Phục thoạt sửng sốt. Cùng với cảm giác sững sờ đó thì một luồng khí băng hàn xuất hiện trong cột sống của y.

Nữ nhân từ từ đưa ngọc thủ lên mái tóc xõa.

Động tác của nàng thật mềm mại và trang trọng nhưng chính sự mềm mại trang trọng đó khiến cho Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục lại căng thẳng chú nhãn. Đôi tinh nhãn của Thiên Phục như đóng đinh vào từng động tác của nàng.

Mái tóc đen tuyền bóng mượt được đôi ngọc thủ nhợt nhạt của nàng từ từ vén ra hai bên rồi cuối

cùng để lộ chân diện mục trước mắt Nguyên Thiên Phục.

Một khuôn mặt giai nhân đượm vẻ u buồn vời vợi, khuôn mặt của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Nếu không có lớp da nhờn nhợt của những oan hồn vất vưởng thì nàng đúng là Triều Thi Thi. Người mà trước đây đã một thời là hồng nhan tri kỷ của Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục nhìn nàng không chớp mắt. Qua ánh mắt chăm chăm ngỡ như Thiên Phục đã thoạt biến thành một kẻ mộng tưởng chẳng còn chút thần thức vốn có của một kẻ đang sống.

Y mấp máy hai cánh môi, mãi một lúc mới thốt được thành lời:

- Nàng đó ư? Nàng là tiểu thư đó ư?

- Chàng đã nhận ra thiếp rồi à?

Thiên Phục dấn đến một bộ:

- Triều Thi Thi.

- Thiếp bây giờ là oan hồn cõi U Linh, đâu thể là hồng nhan tri kỷ của chàng được nữa.

Thiên Phục lắc đầu:

- Không... ta không tin.

- Thi thể của thiếp vẫn còn trong cỗ áo quan kia.

Thiên Phục đờ người bởi câu nói của nàng.

Thi Thi xõa lại mái tóc bóng mượt để che lại chân diện mục của mình. Nàng từ tốn nói:

- Cuộc đời này là một oan tình đối với thiếp. Sống không đặng tình, chết chẳng siêu thoát.

Thiên Phục bồi hồi xúc động bởi những lời than vãn của Triều Thi Thi.

Y không dám nhìn nàng nữa mà cúi mặt như kẻ tội đồ, mặc cảm với những gì mình đã làm.

Mãi một lúc sau, Thiên Phục mới ngập ngừng nói:

- Ta phải làm gì để yên phần chứ?

- Chàng đã nói được câu đó, thiếp mãn nguyện lắm rồi, nhưng chàng có biết thiếp đã nhận cái chết như thế nào không?

Thiên Phục ngẩng lên nhìn Triều Thi Thi:

- Ai đã giết nàng?

- Giang Kỳ.

Thiên Phục tròn mắt như không tin vào tai của mình nữa, y lập lại lời nói của Triều Thi Thi:

- Giang Kỳ?

Triều Thi Thi gật đầu:

- Chính y đã giết thiếp và giết luôn giọt máu của chàng vừa mới tụ thành.

Thiên Phục thối lùi ba bộ:

- Sao? Giang Kỳ có thể làm được điều đó sao?

- Tất cả cũng chỉ vì mỗi chữ tình hận?

- Nàng hận ta và Giang Kỳ hận nàng, không ngoài một chữ tình.

Thiên Phục lắc đầu:

- Giang Kỳ đã chết rồi, chẳng lẽ giờ đây ta phải bằm cái xác của gã?

- Không, Giang Kỳ chỉ chết phần xác, còn thần thức của gã vẫn tồn tại qua thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Ý nàng muốn nói gì?

- Thiếp chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, thiếp chỉ siêu thoát khi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn vĩnh viễn không còn có trên cõi dương trần này nữa.

- Ta sẽ hủy thanh kiếm đó.

Triều Thi Thi lắc đầu:

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chỉ là một thanh kiếm vô tri vô giác. Cái chàng cần hủy đi chính là gã lệnh đồ giữ thanh Quỷ Kiếm của Giang Kỳ.

Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Cỗ áo quan kia sẽ dành cho chính gã lịnh đồ của Giang Kỳ, Lệnh Thế Kiệt. Nguyên Thiên Phục,

tất cả những gì thiếp muốn, đều đã nói hết và mong mỏi chàng đưa cái xác của Lệnh Thế Kiệt về đặt trong cỗ áo quan kia cùng với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Giang Kỳ. Kiếp sau có duyên nợ, thiếp và chàng sẽ tái duyên.

- Thi Thi...

- Thiếp chết đã đành, nhưng giọt máu của chàng trong thiếp mới là chữ hận khiến cho thiếp không thể siêu thoát được. Chỉ có cái chết của Lệnh Thế Kiệt mới giải tỏa được chữ hận trong lòng thiếp.

Thi Thi dứt lời thì cùng lúc sàn thạch thất dưới chân nàng như tách ra để nàng chìm dần xuống. Thiên Phục chỉ biết đứng nhìn mà không còn tin vào mắt của mình nữa. Khi Thi Thi đã mất dạng dưới sàn thạch thất thì cửa phòng lại tự động mở ra.

Thiên Phục dù có bản lĩnh siêu quần cũng ngớ ngẩn với những gì gã đã thấy và đã nghe.

Y buông một tiếng thở dài rồi trở bộ quay ra cửa. Trong tâm của Thiên Phục vẫn còn lởn vởn những lời nói của Triều Thi Thi.

Trở lên nhà mồ, Thiên Phục nhìn chén rượu kính Giang Kỳ bị Triều Thi Thi đập bể mà vẫn còn cảm giác ngờ ngợ mình đang trong một cõi mộng mị không có thật nào đó.

Y bước đến bàn bưng vò rượu tu ừng ực. Những lời của Triều Thi Thi chẳng khác nào sấm nổ bên tai Thiên Phục.

Y lẩm nhẩm nói:

- Giang Kỳ, có phải ngươi đã làm điều đó không?

Thiên Phục cúi mặt lầm lũi bước nhanh ra khỏi nhà mồ. Khi dáng của gã khuất hẳn vào bóng đêm thì từ một cái ngách khác nữ nhân thần bí lách ra.

Nàng bước đến cầm chén rượu mà Thiên Phục đã để lại, đập nó xuống sàn nhà mồ vỡ tan. Nàng nhìn những mảnh vỡ khẽ nói:

- Cái gì ngươi đã tạo ra thì ngươi phải tự hủy diệt nó. Có như vậy mới đúng là quả báo của một kẻ vô tâm vô tình như ngươi. Quả báo đó buộc ngươi phải sống những ngày đau khổ nhất trên cõi dương trần này.

Chương 25: Đối Tửu

Chữ Hào Thiên đưa Lệnh Thế Kiệt đến một ngôi cổ miếu hoang vắng mà chỉ lướt mắt nhìn qua vẻ bề ngoài của nó cũng có thể đoán biết đây đúng là một cổ miếu hoang, ít người lui tới. Thế Kiệt buộc phải hỏi Chữ Hào Thiên:

- Chữ huynh đưa đệ đến cổ miếu này làm gì?

Chữ Hào Thiên nhìn lại Thế Kiệt:

- Huynh muốn Lệnh đệ gặp một người.

- Người đó là ai?

- Lão có ngoại danh là Thần Hành Di Cái lão thâu nhi. Huynh muốn gặp lão vì lão có thể ví như một quyển kinh thư viết về tất cả mọi kỳ tích trong võ lâm, thứ hai lão là bằng hữu đồng tửu với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Chắc chắn lão biết U Linh Môn và Nguyên Thiên Phục đang ở đâu.

Chữ Hào Thiên lưỡng lự một chút:

- Huynh chỉ sợ lão biết mà không nói thôi.

Chữ Hào Thiên nói xong sải bước lên bậc tam cấp tiến thẳng đến cửa gian cổ miếu hoang.

Thế Kiệt theo chân họ Chữ. Chàng hỏi gã:

- Thần Hành Di Cái lão thâu nhi sao lại chọn ngôi cổ miếu này để trú thân?

Chữ Hào Thiên quay lại nhìn chàng mỉm cười:

- Lão chọn cổ miếu để qua đêm và trú chân không phải vì lão không có kim lượng, mà bởi vì lão là tiền bối của đám ăn mày Cái Bang. Đã là tiền bối thì phải giữ giới qui của Cái Bang chứ. Chọn kiếp ăn mày thì sao vào được trong các khách điếm, kỷ lâu, bởi vào đó rồi thì chẳng khác nào bỏ nghề, còn ai mà cho thực phẩm nữa.

Thế Kiệt lắc đầu.

Chữ Hào Thiên đẩy cửa cổ miếu. Y vừa đẩy cửa vừa nói lớn:

- Lão thâu nhi.

Bên trong vắng lặng như tờ.

Chữ Hào Thiên đảo mắt nhìn qua khắp lượt gian cổ miếu, y quay lại nói với Thế Kiệt:

- Có mùi hảo tửu, vậy là lão thâu nhi có ở đây. Hoặc là lão vừa mới ở đây ra.

Chữ Hào Thiên vừa nói dứt câu thì giọng của lão thâu nhi Thần Hành Di Cái từ phía sau bệ thờ cất lên ồn ồn:

- Gã lục lâm bị thịt kia, lão phu đã trốn ở đây rồi, thế mà ngươi vẫn mò đến được. Xem chừng bây giờ nghề của ngươi đã khác hơn lúc trước rồi đó.

Từ phía sau bệ thờ thần hoàng, lão thâu nhi khệnh khạng bước ra. Lão chỉ nhìn lướt qua Chữ Hào Thiên rồi dừng mắt đóng đinh vào mặt Lệnh Thế Kiệt.

Chữ Hào Thiên ôm quyền xá lão nói:

- Lục lâm Chữ Hào Thiên bái kiến Thần Hành lão thâu nhi.

Lão hừ nhạt một tiếng rồi nhổ một cọng râu, xe trên hai ngón tay, thờ ơ nói:

- Lão phu không muốn gặp ngươi chút nào. Lão phu không muốn gặp ngươi bởi vì ngươi chưa thể là bằng hữu đồng tửu với lão phu được, cho dù ngươi có luyện cho hai cánh mũi phình to để ngửi rượu biết được thứ nào là hảo tửu, thứ nào là nước lả.

Lão nhìn lại Thế Kiệt:

- Hê... lão phu đoán không lầm thì tiểu tử chính là lịnh đồ của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ. Có đúng vậy không?

Thế Kiệt ôm quyền xá lão:

- Tiền bối đoán không sai. Vãn bối đích thị là truyền nhân của sư tôn Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, tục danh là Lệnh Thế Kiệt.

Lão khoát tay:

- Lão phu biết rồi.

Lão bước tới hai bộ đến bên Thế Kiệt. Lão ngắm chàng, trang trọng nói:

- Nghe nói tiểu tử chỉ một chiêu kiếm đã lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão. Không biết chuyện đó

có thật hay không?

- Vãn bối không thể dừng kiếm được với tiền bối kiếm thủ Giang Mão. Với lại lão đã sát tử những bằng hữu lục lâm của Chữ đại ca.

Lão thâu nhi nhún vai:

- Kiếm của lão thấm quá nhiều máu rồi, kết cục lão chết bởi kiếm chiêu của tiểu tử cũng đúng thôi Lão lại nhổ một cọng râu xe trên hai ngón tay, nhìn lại Thế Kiệt nói:

- Phàm kẻ nào dùng kiếm quá lạm sát thì cũng có lúc chết bởi kiếm của người khác.

Thế mới có câu cao nhân tất hữu cao nhân trị.

Lão cười khẩy, nhún vai nói với Thế Kiệt:

- Tiểu tử nên học nằm lòng câu tục ngữ đó nhé, kẻo sau này hối chẳng kịp đấy.

- Vãn bối ghi nhận lời khuyến dụ của tiền bối.

Lão thâu nhi lườm Thế Kiệt rồi quay lại Chữ Hào Thiên. Lão hóm hỉnh giễu cợt, nói:

- Gã lục lâm bị thịt tìm ta để đối ẩm đặng được lão phu nhận làm đồng tửu hay sao?

Nếu ngươi có ý đó thì ngươi đã tìm nhầm chỗ rồi đó. Một gã lục lâm như ngươi thì chẳng thể làm đồng tửu với lão phu được.

Chữ Hào Thiên cau mày bất nhẫn:

- Hê... bộ Thần Hành Di Cái lão thâu nhi tưởng Chữ mỗ thích làm đồng tửu của lão lắm sao? Trước đây quả là Chữ mỗ có ao ước được làm đồng tửu với lão nhưng bây giờ thì khác rồi.

- Thế nào là khác, thế nào là không khác chứ?

- Lão không hiểu à? Bên cạnh Chữ mỗ giờ đã có Lệnh đệ. Lệnh đệ đối ẩm với Chữ mỗ còn thú vị hơn cả lão nữa.

Lão thâu nhi trợn mắt:

- Gã lục lâm nói tên tiểu tử này uống rượu còn thú vị hơn lão nữa à? Nếu vậy thì ngươi và gã tìm lão để làm gì chứ? Hai ngươi có thể dẫn nhau ra tửu điếm chén thù chén tạc đặng thú vị với nhau.

Lão thâu nhi hừ nhạt một tiếng toan quay bước thì Thế Kiệt đã lên tiếng cản lão lại:

- Lão tiền bối.

Lão thâu nhi nhìn lại chàng:

- Tiểu tử muốn gì?

- Vãn bối có chuyện muốn thỉnh giáo lão tiền bối.

Lão thâu nhi cau mày:

- Hê... lão phu chẳng có gì để tiểu tử thỉnh giáo đâu.

- Vãn bối quả là có chuyện muốn thỉnh giáo tiền bối. Và vãn bối mong được sự chỉ bảo của lão tiền bối.

Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu. Chính thói quen đó khiến cho cằm của lão trông thật ngợm nghĩnh bởi chòm râu lưa thưa mọc nham nhở, kỳ quặc.

Lão nhìn Thế Kiệt, tỏ vẻ suy tư nghĩ ngợi. Mãi một lúc sau lão mới nói:

- Được rồi... lão phu sẽ chỉ giáo cho ngươi, nhưng không có sự chỉ giáo nào cho không đâu.

- Nếu tiền bối cần kim lượng thì vãn bối sẵn sàng trao cho người.

Lão trợn mắt nạt ngang:

- Lão phu chẳng bao giờ dùng tới kim lượng thì cần gì mấy nén vàng mấy nén bạc của ngươi để cho bọn lục lâm như gã họ Chữ này làm phiền chứ.

Lão lại thuận tay nhổ một cọng râu, nhướng mày nói với Thế Kiệt:

- Lão phu sẽ chỉ giáo cho tiểu tử, ngược lại tiểu tử phải uống rượu thắng lão phu. Nếu như ngươi thua thì ngươi phải thực hiện mấy điều lão phu nói đây. Còn như ngược lại thì lão sẵn sàng trả lời những điều thắc mắc của ngươi.

Lão quay lại Chữ Hào Thiên:

- Gã lục lâm thấy lão phu công bằng đấy chứ?

Chữ Hào Thiên cau mày nói:

- Lệnh đệ của Chữ mỗ tửu lượng rất kém, sao có thể bì với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi.

- Ê... vậy sao khi nãy gã lục lâm nói Lệnh công tử đây đối ẩm thú vị, thú vị hơn cả ta nữa mà.

Lão hừ nhạt, quay lại Lệnh Thế Kiệt, trang trọng nói:

- Giang Kỳ đã từng là đồng tửu với lão phu, nay y đã chết để lại một truyền nhân, nếu tiểu tử không nhận lời thách của lão phu thì ngươi không đáng mặt là truyền nhân của Giang Kỳ.

Lão thâu nhi nheo mắt giễu cợt nói:

- Chỉ một lời thách thức của lão thôi mà tiểu tử đứng lặng người ra rồi, sao có thể giữ được cái thần uy của thanh Quỷ Kiếm Đoạt Hồn?

Lão hất mặt, cười khảy xua tay:

- Thôi, hai ngươi mau rời khỏi cổ miếu này đi để lão phu thưởng thức hảo tửu một mình.

Có mặt hai ngươi lão chẳng còn cao hứng để thưởng thức Trung Nguyên Nhất Tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng nữa.

Chữ Hào Thiên thở hắt ra, nạt ngang lão thâu nhi:

- Lão thâu nhi khích bác Lệnh đệ của mỗ để làm gì chứ?

- Ê... muốn người cho không ư? Lão phu muốn người ta cho thực phẩm sống hàng ngày cũng phải xòe mỏi cả tay, gật đến gãy cổ mà chẳng bao giờ dám bén mảng đến kỷ lâu kỷ viện như các ngươi. Giờ muốn lão phu chỉ giáo thì tiểu tử đây cũng phải đổi chác cái gì chứ.

Trọn đời chẳng có gì để cho không cả đâu.

Lão lại xua tay:

- Hai ngươi đi đi, đừng làm phiền lão ăn mày già này nữa.

Thế Kiệt sa sầm mặt, bất nhẫn nói:

- Nếu vãn bối thắng thì lão tiền bối thỏa mãn tất cả những câu hỏi của vãn bối?

Lão thâu nhi khẳng khái gật đầu:

- Lão phu thừa biết tiểu tử tìm lão phu cốt để hỏi về Nguyên Thiên Phục và U Linh Môn.

Phải vậy không?

- Không sai.

Lão thâu nhi nhổ tiếp một cọng râu mọc bên rìa chiếc cằm của lão. Lão xe cọng râu đó, từ tốn nói

với Thế Kiệt.

- Nếu như ngươi thua thì ngươi có đồng ý thực hiện những giao ước của lão phu không?

- Vãn bối sẽ giữ giao ước với lão tiền bối.

- Tốt lắm. Nếu ngươi thua trong cuộc thách đấu này thì ngươi vĩnh viễn không được tìm Nguyên Thiên Phục giao đấu với y. Nói thẳng ra khi đối mặt với Nguyên Thiên Phục thì ngươi phải co chân mà bỏ chạy. Thứ hai, ngươi tự bẻ gãy thanh Đoạn Hồn Quỷ Kiếm, vĩnh viễn từ bỏ kiếm thuật mà không bao giờ nghĩ đến bổn phận sư phụ ngươi di huấn lại cho ngươi.

- Những giao ước của tiền bối chẳng khác nào buộc vãn bối phải tự kết liễu cuộc sống mình.

- Lão đâu muốn ngươi tự sát.

Lão thâu nhi chắc lưỡi:

- Nếu ngươi cảm thấy những lời giao ước của lão quá khó với ngươi, hay ngươi chưa đấu với lão phu đã cảm thấy mình là kẻ thua thì cứ tự nhiên mà rời khỏi cổ miếu này.

Lão nhún vai, thờ ơ nói:

- Quỷ Kiếm Giang Kỳ ngày xưa không như ngươi đâu. Tiểu tử không thụ huấn được cái thần của sư tôn rồi. Ngươi quả chẳng đáng giữ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, thanh kiếm khét tiếng mà mỗi khi thoát ra khỏi vỏ thì chẳng có kiếm thủ nào có bản lĩnh cản nó lại.

Lão xua tay:

- Tiểu tử và gã lục lâm bị thịt này đi đi. Đừng tìm lão thâu nhi, kẻo lão lại thất vọng cho Giang Kỳ.

Thế Kiệt nghiêm mặt nhìn lão thâu nhi:

- Ngày xưa sư tôn đối ẩm với tiền bối, ai thắng ai bại?

Lão thâu nhi nhún vai:

- Bất phân thắng bại. Mà tiểu tử hỏi lão phu câu đó để làm gì? Chẳng lẽ ngươi lại dám nhận lời thách đấu tửu lượng với lão phu? Lão nói cho tiểu tử biết, trong giang hồ lão phu có thể khẳng định mình là thiên hạ đệ nhất tửu, và chỉ có hai người đáng mặt đồng tửu với lão là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ và Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Lão quay lại chỉ tay vào mặt Chữ Hào Thiên:

- Còn gã lục lâm bị thịt này chỉ đáng đứng hầu rượu cho lão uống mà thôi, mặc dù tửu lượng của gã đã ngoài hai mươi cân đó.

Lão thâu nhi hất mặt:

- Tiểu tử nghe lão phu nói chứ? Tiểu tử nên rời cổ miếu được rồi đó.

Thế Kiệt nhìn thẳng vào mặt lão thâu nhi:

- Vãn bối nhận lời thách đấu tửu lượng với tiền bối. Nếu sư tôn đáng mặt là đồng tửu với lão tiền bối thì vãn bối cũng phải xứng đáng như sư tôn lúc sinh thời.

- Tiểu tử nói thật lòng mình đó à? Hay ngươi vì tự ái mà lỡ thốt ra những lời kiêu ngạo đó?

- Vãn bối đã được sư tôn nuôi nấng thành người, truyền thụ kiếm pháp thì không thể làm mất thần uy của sư tôn trong bất cứ chuyện gì.

Lão thâu nhi cau mày bởi câu nói đầy chất khẳng khái của Lệnh Thế Kiệt. Lão hỏi lại lần nữa:

- Tiểu tử nhận lời thách đấu với lão phu?

Thế Kiệt gật đầu:

- Vãn bối nhận lời.

Lão quay lại Chữ Hào Thiên:

- Chữ Hào Thiên, ngươi làm chứng cho cuộc đấu này chứ?

Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt:

- Lệnh đệ.

Thế Kiệt nhìn họ Chữ.

Chữ Hào Thiên nói:

- Thần Hành Di Cái lão thâu nhi có thể nói là thiên hạ đệ nhất tửu. Tửu lượng của huynh được những hai mươi cân nhưng còn chẳng đáng đối ẩm với lão. Đê...

Thế Kiệt khoát tay ngắt lời Chữ Hào Thiên, chàng nghiêm giọng, trang trọng nói:

- Đệ nhờ có sư tôn mới có ngày đứng trong trời đất võ lâm. Hôm nay đệ là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, mỗi chuyện đối ẩm tửu lượng mà chẳng làm được thì sao có thể thực thi sứ mạng

trọng trách người đã di huấn. Chữ huynh hãy làm chứng cho cuộc thách đấu này.

Chữ Hào Thiên lắc đầu:

- Đệ sao có thể thắng được Thần Hành Di Cái lão thâu nhi.

Lệnh Thế Kiệt buông một câu thật lạnh lùng:

- Đệ sẽ thắng.

Lão thâu nhi thoạt cau mày nhìn Thế Kiệt. Lão cảm nhận ý chí quật khởi trong Thế Kiệt thật là mãnh liệt cương cường. Chính cảm nhận đó buộc lão phải suy nghĩ:

- "Thiên Phục đã nói đúng. Giang Kỳ đã đào luyện ra một thanh kiếm sống chứ không phải là một kiếm thủ bình thường. Thiên Phục lo lắng là phải rồi.".

Lão nghĩ xong nhìn Thế Kiệt nói:

- Tiểu tử chấp nhận lời thách đấu của lão phu chứ?

- Vãn bối đã sẵn sàng. Mời lão tiền bối.

Lão thâu nhi nhìn lại Chữ Hào Thiên:

- Gã lục lâm bị thịt, Lệnh đệ của ngươi đã nhận lời thách đấu đối ẩm với lão phu, ngươi là kẻ làm chứng, nếu như một trong hai chúng ta có kẻ bội tín, hủy giao ước ngày hôm nay, thì chính ngươi phải hành xử người đó.

Chữ Hào Thiên nhìn lại Lệnh Thế Kiệt.

Thế Kiệt khe khắt nhìn đáp trả lại ánh mắt của họ Chữ.

- Chữ huynh hãy nhận lời lão tiền bối Thần Hành Di Cái.

Chàng nói xong khẽ gật đầu.

Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở ra nhìn lại lão thâu nhi:

- Lão ăn mày, Chữ mỗ nhận lời.

Lời của Chữ Hào Thiên còn đọng trên miệng thì lão thâu nhi ngửa mặt cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Lão phu chắc thắng tiểu tử rồi.

Lão chỉ tay về phía bệ thờ:

- Gã bị thịt hãy bưng rượu trong bệ thờ ra đây cho lão phu.

Chữ Hào Thiên lườm lão thâu nhi, nhưng rồi cũng nhẫn nhục đến bệ thờ bưng ra vò rượu to cỡ một giang tay của y. Y khệ nệ đặt vò rượu xuống giữa hai đối thủ.

Y nhìn Lệnh Thế Kiệt:

- Lệnh đệ.

Thế Kiệt khoát tay:

- Huynh là nhân chứng không nên thiên vị một ai để giữ sự công bằng vô tư.

- Hê... Tiểu tử, những gì ngươi nói ra khiến lão ăn mày này khâm phục ngươi đó. Khí khái của ngươi khiến cho lão phải kính ngươi trước hai cân rượu để gọi là bậc trưởng lão không hiếp đáp kẻ hậu sinh.

Thần Hành Di Cái nói dứt lời thò tay ra sau lưng lấy ra một cái chén tượng có thể chứa đúng một cân rượu. Lão thọc chén tượng vào trong vò rượu múc rượu ra rồi dốc cả chén vào miệng mình. Lão uống xong dốc ngược chén rượu, chắc lưỡi nói:

- Ái cha... rượu ngon quá. Thứ rượu này của lão phu có tên là Thổ Phồn Tửu, trên giang hồ không dễ gì có đâu. Thổ Phồn Tửu không bình thường như những thứ rượu mà gã lục lâm bị thịt đã uống với tiểu tử đâu, nó có thể đốt cháy gan cháy ruột những ai mới tập tành uống đó.

Lão chắc lưỡi nói tiếp:

- Lão phu cảnh báo ngươi trước vì sợ tiểu tử quá cương cường mà chết oan mạng.

Lão nhổ một cọng râu rồi thọc chén vào vò múc tiếp chén thứ hai. Lão lại dốc ngược chén rượu đổ vào miệng uống ừng ực. Thấy lão thâu nhi uống rượu mà Chữ Hào Thiên phải cau mày.

Lão đặt chén xuống bên cạnh vò rượu, nheo mắt hóm hỉnh nhìn Thế Kiệt nói:

- Sao? Tiểu tử thấy lão phu uống rượu như thế nào? Ngươi có thể thắng lão phu được không?

- Vãn bối sẽ thắng lão tiền bối. Nếu không thắng được thì cũng như sư phụ, phải là đồng tửu với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi.

- Nói rất cương cường, nhưng uống rượu không phải như một cuộc đấu kiếm đâu. Ở đây cần đến ý chí và sức chịu đựng bền bỉ đó...

- Vãn bối có ý chí và sự chịu đựng.

Lão thâu nhi gật đầu:

- Lão phu đã nhường tiểu tử trước hai chén đúng hai cân, giờ chúng ta chính thức vào cuộc đấu.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Nếu bình thời vãn bối nhận hai cân rượu kính không của tiền bối nhưng đây là một cuộc đấu, vãn bối không để phần thiệt cho đối phương.

Thế Kiệt lấy chén thọc vào vò múc rượu. Chàng chìa chén rượu đến trước mặt lão thâu nhi:

- Vãn bối mạn phép trả lại tiền bối hai cân rượu.

Không chờ lão thâu nhi mở miệng ngăn, Thế Kiệt đổ rượu vào miệng mình. Đúng như lão thâu nhi đã cảnh báo trước, Thế Kiệt ngỡ như có dòng nham thạch cháy bỏng chạy từ yết hầu xuống đến vùng lục phủ ngũ tạng. Cùng với cảm giác đó, chàng thấy mắt mình tối sầm, trong đầu có những tiếng ì ầm như sấm động.

Đặt chén rượu xuống sàn cổ miếu, Thế Kiệt phải rít một luồng chân khí mới có thể xua đuổi cảm giác đó đi. Tất nhiên lão thâu nhi không bỏ qua những nét hiện trên mặt chàng.

Lão nhíu mày, mỉm cười nói:

- Hê... xem chừng tiểu tử uống được một cân rượu mà thôi. Bây giờ trong người ngươi huyết mạch chạy rần rần như thác nước.

Lão lắc đầu:

- Tiểu tử nên chịu thua lão phu đi, kẻo lại mất mạng bởi rượu Thổ Phồn đấy. Sinh mạng con người ta quý lắm, đừng vì sự cương cường mà phí hoài cái mạng trời đã cho.

Thế Kiệt nhìn lão, trang trọng nói:

- Tại sao cuộc đấu chưa tàn mà lão tiền bối lại buộc vãn bối phải là kẻ thua trận?

Chàng nói xong thọc chén vào vò múc chén thứ hai, ngửa cổ đổ rượu vào họng. Vừa đặt chén xuống sàn, Thế Kiệt rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc. Trong cột sống như có luồng hàn khí chạy dọc tạo một cảm giác rờn rợn không sao diễn tả được.

Lão thâu nhi ngửa mặt cất tiếng cười khành khạch:

- Ha... Ha... Ha...

Lão cắt tràng tiếu ngạo, dí dỏm nói:

- Tiểu tử ơi, chỉ một chén rượu nữa thôi thì ngươi sẽ lăn đùng ra mà bất tỉnh đấy. Cho dù bây giờ Giang Kỳ có sống lại cũng không giúp gì được cho tiểu tử. Xem như ngươi thua lão đây là chắc rồi.

Thế Kiệt nhìn thẳng vào mắt lão thâu nhi. Hai con ngươi của chàng giờ sáng ngời như đang nhìn vào đôi tinh nhãn trong Kiếm Cung. Lão thâu nhi chạm nhãn với Thế Kiệt, bất giác toàn thân nổi đầy gai ốc.

Lão buộc phải nghĩ thầm:

- "Tên tiểu tử này đã luyện được Nhiếp Thần Đại Pháp ư? Chẳng lẽ tuổi như gã mà đã luyện thành Nhiếp Thần Đại Pháp thì quả là khó tin.".

Nghĩ như vậy lão thâu nhi dụng tới thần nhãn đối mặt với Thế Kiệt. Ánh mắt của hai người chạm thẳng vào nhau, và lão thâu nhi kịp nhận ra đôi mắt sáng ngời của Thế Kiệt không phải là huyền công Nhiếp Thần Đại Pháp, mà nó còn hơn thế nữa. Lão ngờ ngợ trong ánh mắt của Thế Kiệt ẩn tàng một thứ quyền uy của một kiếm thủ với sát thần khủng bố mà không một đại cao thủ nào trong võ lâm có đặng.

Lão chợt rùng mình, cố lắm mới ngoảnh mặt chỗ khác. Lão lí nhí nói:

- Lão phu và tiểu tử thách đấu đối ẩm với nhau chứ không phải là đấu nhãn. Tiểu tử không nên nhìn lão bằng ánh mắt như vậy.

Chàng nhạt nhẽo nói:

- Đến lượt lão tiền bối.

Lão thâu nhi cầm chén rượu, múc luôn một lúc ba chén uống ừng ực. Lão vừa uống vừa nghĩ thầm:

- "Với gã tiểu tử này thì mình không thể dây dưa được, phải kết thúc cuộc đối ẩm này càng sớm càng tốt.".

Lão thâu nhi vừa đặt chén xuống bàn, Chữ Hào Thiên lên tiếng:

- Hê... Lão ăn mày xử như vậy là không công bằng. Lão uống một chén, Lệnh đệ của Chữ mỗ uống một chén, cớ gì mà lão uống một lúc ba chén? Vậy thì rõ ràng lão đã có ý ép Lệnh đệ của Chữ mỗ rồi.

Lão thâu nhi lườm Chữ Hào Thiên, cáu gắt nói:

- Kiếm thì có kiếm chiêu, chưởng thì có nội lực, đao thì có đao pháp, tửu thì phải có tửu lượng. Lão ăn mày và Lệnh đệ của ngươi đang đấu ẩm tất phải dùng tửu lượng chứ, cớ gì mà ngươi thắc mắc này thắc mắc nọ? Nếu Lệnh đệ của ngươi không uống nổi thì chịu thua và tuyên thệ thực hiện những giao ước cho rồi.

Lời lý giải của lão thâu nhi khiến Chữ Hào Thiên chẳng còn lý gì để nói. Y giận nhưng chẳng biết làm sao hơn, chỉ nhìn Thần Hành Di Cái bằng ánh mắt hằn học.

Lão thâu nhi đọc được ý niệm đang xảy ra trong đầu Chữ Hào Thiên, mỉm cười nhổ một cọng râu xe trên hai ngón tay:

- Hê... Ngươi là nhân chứng thì phải giữ sự công bằng chứ đâu mà nhìn lão ăn mày hằn học như vậy, ngay từ đầu lão đã cảnh báo Lệnh đệ của ngươi trước rồi.

- Chữ mỗ biết ý định của lão mà.

- Cho dù ngươi có biết thì cũng đã quá muộn rồi. Cuộc đấu ẩm giữa lão phu và Lệnh đệ của ngươi đã bắt đầu. Không sớm thì muộn, Lệnh đệ của ngươi cũng là kẻ thua cuộc hôm nay.

Chữ Hào Thiên thở dài một tiếng, trách thầm mình:

- "Mình quả thật có cái đầu đất. Nguyên cớ gì mà lại đưa Lệnh đệ đến gặp lão quỷ để chịu cảnh o ép này chứ?".

Ý niệm đó khiến Chữ Hào Thiên phải nhìn Thế Kiệt, dung diện của gã lộ sự lo lắng tột cùng.

Thế Kiệt cầm chén rượu:

- Lão tiền bối nói rất đúng, đã đấu thì phải có người thắng kẻ thua. Vãn bối sẽ bồi tiếp lão tiền bối.

Chàng vừa nói vừa múc luôn rượu trong vò ra ngửa cổ uống ừng ực.

Trong khi Thế Kiệt uống rượu thì lão thâu nhi nhìn chàng nghĩ thầm:

- "Tiểu tử, ngươi sắp lăn quay ra sàn miếu rồi.".

Uống cạn chén rượu thứ nhất, Thế Kiệt cảm thấy toàn thân mình như bị nung cháy trong hỏa diệm sơn. Hai mắt đỏ au và rùng mình liên tục.

Lão thâu nhi mỉm cười, thuận tay nhổ tiếp một cọng râu xe trên hai ngón tay.

Lão nhìn cọng râu:

- "Gã tiểu tử này đúng là có ý chí và nghị lực phi thường. Nếu như ai khác thì có lẽ đã lăn đùng ra từ chén rượu đầu tiên chứ không phải đợi đến chén rượu thứ ba, thứ tư. Giang Kỳ chọn một truyền nhân để truyền lại Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, nghĩ cũng đáng mặt lắm chứ.".

Thế Kiệt bưng chén rượu thứ hai. Chàng vừa ngửi mùi rượu bốc lên từ trong chén đã tối sầm mắt. Mặc dù vậy, ý chí của chàng vẫn cương liệt để có thể làm chủ thân trí của mình.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Thế Kiệt dốc trọn chén rượu vào miệng mình.

Chữ Hào Thiên nghiến răng tỏ vẻ lo lắng tột cùng. Y đoán chắc Thế Kiệt không thể nào chịu đựng quá ba chén rượu này. Xem chừng cuộc thách đấu hôm nay phần thua đã nghiêng hẳn về Lệnh đệ của gã.

Vừa đặt chén xuống bàn, Thế Kiệt ngỡ như cả thân ảnh của mình bị nhấc bổng lên và dập dềnh trôi trên những con sóng ba đào, không sao giữ được thăng bằng. Hai hàm răng chàng nghiến chặt, thậm chí phát ra những tiếng ken két để chịu đựng sự mất thăng bằng đó, nếu không có thể bật ngửa ra sau.

Lão thâu nhi cười mỉm, chắc lưỡi nói:

- Ái cha, Thổ Phồn Tửu hôm nay vừa đúng ngày nên uống quả thật là ngon không thể chê vào đâu được. Chỉ có những kẻ tửu lượng quá kém mới có thể bỏ qua những chén rượu quý giá này.

Lão vừa nói vừa nhìn Thế Kiệt nghĩ:

- "Tiểu tử, sao ngươi không ngã đùng ra đi chứ?".

Trong khi lão thâu nhi nghĩ như vậy thì Thế Kiệt bưng chén rượu lên. Chàng từ từ đặt chén rượu lên miệng mình tu ừng ực. Lần này trong đầu chàng như có sấm động, toàn thân xuất hạn, mồ hôi dầm dề, ướt đầy cả trang y nho sinh.

Chàng ngỡ như mình sắp sửa nổ tung hoặc có thể biến thành một ngọn đuốc bởi Thổ Phồn Tửu thì thần trí chợt liên tưởng đến bức lụa trắng toát trên chỉ có ba chữ "Vô Ảnh Kiếm" trong Kiếm Cung. Chẳng biết sự liên tưởng đó có tác dụng gì nhưng chỉ trong khoảng khắc cảm giác bềnh bồng chao đảo thoạt biến mất trong tâm trí chàng.

Lão thâu nhi chú nhãn quan sát thần sắc trên mặt Thế Kiệt. Lão tưởng đâu chỉ khoảng khắc ngắn ngủi nữa thôi, chân diện Thế Kiệt sẽ biến đổi xám ngoét rồi lăn đùng ra đất.

Nhưng không như lão tưởng, diện dung của chàng có sự biến đổi thật, nhưng sự biến đổi đó hoàn toàn khác với ý tưởng của lão thâu nhi. Nó không xám ngoét hay đỏ gấc biểu hiện trạng thái say túy lúy mà lại thoạt như Thế Kiệt đang lần hồi hóa thân trong cảnh giới tịnh thân để nhập vào cõi thiền định của các nhà sư Thiếu Lâm đã đạt đến cảnh giới kim thân bất hoại, hay đúng ra đó là thần sắc của

một vị La Hán đã thoát khỏi trần tục ô uế.

Lão tròn mắt ngạc nhiên.

Trong khi lão thâu nhi ngớ ngẩn với sự thay đổi trên mặt Thế Kiệt thì chàng lại rơi vào một cảnh giới vô thức, vô căn, nhưng trong cảnh giới đó Thế Kiệt ngỡ như mình có thể khiển được tất cả mọi sự chuyển hóa của cơ thể.

Chàng không còn cảm giác u u trong đầu nữa, và cái cảm giác bềnh bồng của người say rượu cũng biến mất, thậm chí Thế Kiệt có thể thấy được số rượu mình đã uống vào cơ thể đang vận hành trong huyết mạch như thế nào.

Bất giác chàng đụng đến thần thức dẫn lưu Thổ Phồn Tửu đang lưu chuyển trong huyết mạch đi qua khắp mọi đại huyệt. Rượu Thổ Phồn di chuyển đến đâu chàng cảm nhận đến đó, cho đến khi chúng dồn lại ở hai đại huyệt Nhâm Đốc, Sinh Tử Huyền Quan. Hai đại huyệt Nhâm Đốc như một con đê kiên cố ngăn cản dòng Thổ Phồn Tửu lưu chuyển.

Thế Kiệt thoạt cau mày.

Cái cau mày của chàng khiến lão thâu nhi hiểu lầm, hí hửng nói:

- Tiểu tử, ngươi sắp không chịu nổi rồi phải không? Thế thì lão phu đâu bỏ qua cơ hội này.

Lão múc và uống một lúc năm chén rượu, tính ra khoảng chừng năm cân. Số rượu lão thâu nhi uống có thể khiến một con voi cũng phải lăn kềnh ra đất vì say túy lúy.

Lão vừa uống xong năm chén rượu toan mở miệng nói thì bất thình lình từ ngoài cửa cổ miếu rầm rập những bước chân người. Liền sau những bước chân đó, độ hai mươi cao thủ cầm võ khí xuất hiện. Tất cả những người đó đều là cao thủ thuộc đội Câu Hồn Sứ Giả. bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả dàn thành hình cánh cung. Liền sau sự xuất hiện của bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả là bang chủ Câu Hồn Bang Tạ Ưng Long xuất hiện.

Thấy Tạ Ưng Long xuất hiện, Chữ Hào Thiên phấn khích nói:

- Lão thâu nhi, cuộc đấu hôm nay xem như tạm ngừng ở đây, bởi vì có sự xuất hiện của những người ngoài cuộc, Chữ mỗ xử như vậy được chứ?

Lão thâu nhi nhướng mày nhìn Chữ Hào Thiên:

- Đã đấu thì có người thua kẻ thắng, sao có thể dừng được. Những người kia thì ngươi tự lo liệu, khi nào lão phu thắng xong tên tiểu tử này mới tính sổ với bọn chúng.

- Nhưng họ phá quấy thì làm sao hai người đấu được chứ?

- Hê... lão phu đã uống năm chén nữa rồi, đến lượt Lệnh đệ của ngươi. Thôi đừng nhiều lời làm gì. Nếu không uống được thì cứ chịu thua đi. Còn không thể nào ngưng cuộc thách đấu này được.

Trong cảnh giới vô căn, vô thức nhưng Lệnh Thế Kiệt vẫn nghe được mồn một từng lời nói của lão thâu nhi. Đôi tinh nhãn của chàng dù đã nhắm hờ như kẻ nhập định nhưng vẫn có thể nhận biết chuyện gì đang xảy ra chung quanh mình. Chàng bình thản cầm lấy chén rượu múc uống một cách từ tốn như người đang thưởng lãm hảo tửu trong chốn an nhàn và vô cùng thanh nhã.

Lão thâu nhi chú ý từng động tác của Thế Kiệt. Lão thoáng ngờ ngợ Thế Kiệt đã giải tỏa tất cả những số rượu đang có trong huyết mạch chàng.

Uống cạn chén rượu thứ năm thì vùng đại huyệt Nhâm Đốc Sinh Tử Huyền Quan vỡ tung bởi số rượu Thổ Phồn do chàng dụng thần lực lưu dẫn chuyển đến đó.

Toàn thân Lệnh Thế Kiệt như có sự thay đổi bất ngờ, trên đỉnh đầu chàng xuất hiện một làn khói trắng. Mà từ trong làn khói trắng đó tỏa ra mùi hảo tửu Thổ Phồn.

Chàng từ từ mở mắt nhìn lão thâu nhi.

Thần nhãn của Lệnh Thế Kiệt giờ đây như hai viên ngọc lưu ly sáng ngời, phát ra những tia thần nhãn uy nghi tiềm ẩn một quyền lực buộc kẻ đối nhãn phải khuất phục.

Chạm mắt với thần nhãn của Thế Kiệt, lão thâu nhi tưởng như mình chạm nhãn với đôi mắt của một con mãnh thú chúa sơn lâm lúc về đêm, khiến trong người lão nổi lên một luồng hàn khí chạy dọc theo cột sống.

Thế Kiệt bình thản, thờ ơ với sự xuất hiện của bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả mà nhìn lão thâu nhi, ôn nhu nói:

- Vãn bối có thể đối ẩm với lão tiền bối cho đến khi tàn cuộc đấu này.

Chàng vừa nói xong thì nghe tiếng Tạ Ưng Long nói:

- Tiểu tử Lệnh Thế Kiệt, nếu ngươi biết ngoan ngoãn giữ mạng mình thì hãy trao tất cả những pho tượng kim thân La Hán và bức di cảo của Nguyên Thiên Phục cho lão phu, nếu không muốn sớm chầu diêm chúa.

Lão thâu nhi nhìn Thế Kiệt:

- Tiểu tử đừng quan tâm đến lũ câu hồn quỷ đói đó, cứ tiếp tục cuộc giao đấu hảo tửu với lão ăn

mày ta.

Thế Kiệt khẽ gật đầu:

- Vãn bối thích đấu với lão tiền bối hơn.

- Tốt lắm, đến lượt tiểu tử uống đó.

Tạ Ưng Long không nghe Thế Kiệt đáp lời mình, liền nghĩ chàng xem thường lão. Ưng Long liền khoát tay nói:

- Rượu mời không uống mà đòi uống rượu a tỳ.

Cùng với lời khách khí của Tạ bang chủ thì hai mươi gã Câu Hồn Sứ Giả cùng những chiếc câu liêm nhảy bổ tới. Y như những gã cao thủ Câu Hồn Sứ Giả này một khi lâm trận thì như bầy sói lang, chẳng hề nghĩ đến mạng sống của mình, chính vì thế mà ít có ai muốn đối kháng với bọn họ, kể cả những vị chưởng môn nhân.

Một gã Câu Hồn Sứ Giả lướt đến, Chữ Hào Thiên gầm lên:

- Ngươi thật là hồ đồ.

Cùng với lời nói đó, tổng trại chủ Chữ Hào Thiên dụng đến tuyệt công Thiết Bố Sam, thộp tay gạt phắt chiếc câu liêm dạt qua một bên còn hữu thủ thì tung thẳng một thoi quyền thần lực vô song vào ngay chính diện gã cao thủ Câu Hồn Bang.

Rầm...

Hứng trọng thoi quyền thần lực của Chữ Hào Thiên, gã Câu Hồn Sứ Giả bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất bởi một cơn lốc dữ quằng về sau. Thủ cấp của y đã nát bét trông chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Mười chín chiếc câu liêm từ những gã Câu Hồn Bang còn lại đồng loạt bủa tới lão thâu nhi và Lệnh Thế Kiệt. Trước sự tập kích hỗn loạn của bọn cao thủ Câu Hồn Bang, Lệnh Thế Kiệt vẫn bình nhiên bưng chén rượu uống thật thong dong tự tại.

Khi mười chín chiếc câu liêm chỉ còn cách chàng và lão thâu nhi vừa đúng một giang tay thì lão thâu nhi mới xuất thủ. Thủ pháp của lão ăn mày quả là siêu phàm, xuất chúng lại quái dị vô ngần. Có thể nói chỉ trong chớp mắt mà mười chín chiếc câu liêm kia đều nằm gọn trong đôi bản thủ của lão thâu nhi mà tuyệt nhiên tưởng như lão chẳng hề có chút nhọc công gì.

Lão trừng mắt nhìn bọn cao thủ Câu Hồn Bang:

- Bọn ngươi coi chừng lão phu đó.

Lão xua tay:

- Đi ngay lập tức, đừng khiến lão phu mất hứng trong cuộc đấu với lịnh đồ của Giang Kỳ.

Tạ Ưng Long vừa nhác thấy lão thâu nhi xuất thủ siêu phàm xuất chúng thì đã kịp nhận ra lão ăn mày có hàm râu lởm chởm kia là ai.

Y ngờ ngợ hỏi:

- Lão chính là Thần Hành Di Cái lão thâu nhi?

Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu lạnh nhạt nói:

- Ờ... Ngươi đã biết lão ăn mày rồi còn dền dàng ở đó làm gì, có mau kéo bầy kéo lũ đi không, hay đợi lão phu đuổi như đuổi chó hoang.

Tạ Ưng Long nghe lão thâu nhi nói mà sượng chín cả mặt. Nhưng đối phó với Thần Hành Di Cái thì Tạ Ưng Long thừa biết mình chẳng phải là đối thủ của lão ăn mày rồi.

Y điềm đạm từ tốn nói:

- Bổn bang chủ đã nghe tiếng tăm lừng lẫy của lão thâu nhi, trong lòng rất kính nể.

Hôm nay được diện kiến quả là vinh hạnh cho Câu Hồn Bang. Mong lão thần thâu đừng chấp nhất bọn thuộc hạ vô lễ.

Lão thâu nhi gật đầu:

- Nói vậy nghe được.

Lão khoát tay:

- Ngươi kéo bầy đi đi.

Tạ Ưng Long lưỡng lự một chút.

Lão thâu nhi tròn mắt:

- Sao? Ngươi chưa chịu đi à?

Tạ Ưng Long nhìn lão thâu nhi từ tốn nói:

- Tạ mỗ nghe thiên hạ kháo về tuyệt kỷ kiếm pháp của gã truyền nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, nên mới có ý khảo chứng kiếm chiêu của y xem có đúng như thiên hạ kháo hay không rồi sẽ đi

ngay.

Lão thâu nhi lỏ mắt nhìn Tạ Ưng Long:

- Ngươi có điên không?

Thế Kiệt uống xong chén rượu, đặt xuống sàn cổ miếu. Chàng từ từ ngẩng nhìn Tạ Ưng Long, trầm giọng nói:

- Tạ bang chủ muốn thấy kiếm chiêu của tại hạ?

Tạ Ưng Long gật đầu:

- Tạ mỗ quả là không tin ngươi có thể lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão chỉ với một chiêu thần kỳ. Nếu đúng như vậy thì ngươi quả là Kiếm Vương rồi.

Lệnh Thế Kiệt nhếch mép. Vô hình cái nhếch môi của chàng đập vào mắt lão thâu nhi khiến đôi chân mày của lão nhíu lại. Lão thâu nhi ngập ngừng nói:

- Tiểu tử, ngươi giống.... Lão chưa nói hết câu thì Thế Kiệt đã khoát tay ngăn lại và nói với Tạ Ưng Long:

- Câu Hồn Bang là bang phái của những gã Câu Hồn Sứ Giả. Mà những gã Câu Hồn Sứ Giả thì phải sống dưới a tỳ để chịu sự sai khiến của diêm chúa. Bang chủ có cảm thấy lời tại hạ nói đúng không?

Tạ Ưng Long nhếch cằm nói:

- Tiểu tử nói vậy là có ý gì?

- Tại hạ sẽ thay diêm chúa đưa Câu Hồn Bang về đúng cảnh giới của họ.

Lão thâu nhi sững sờ bởi câu nói của Thế Kiệt. Lão hốt hoảng nói:

- Tiểu tử... Ngươi định...

Thế Kiệt nhìn lại lão thâu nhi:

- Câu Hồn Bang đã từng truy sát sư phụ trong lúc người trúng kịch độc Hủy Cốt Tán.

Lão thâu nhi cảm nhận sát khí khủng bố trong từng lời nói của Thế Kiệt. Lão toan cảnh báo với Tạ Ưng Long thì Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đã thoát ra khỏi vỏ rồi.

Cả không gian tòa cổ miếu như nhuộm ánh sáng xanh lè, và khi ánh sáng đó vụt tắt, lão thâu nhi

mới định thân được. Giọng của Thế Kiệt cất lên bên tai lão:

- Vãn bối đã uống năm chén rượu, đến lượt lão tiền bối.

Lão thâu nhi ngớ ngẩn, và nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ y vừa xuất thủ sát chiêu vừa uống rượu ư?".

Lão ngờ ngợ liếc mắt nhìn qua những gã Câu Hồn Sứ Giả và cả Tạ bang chủ.

Chương 26: Vô Ảnh Chi Độc

Mười chín gã cao thủ thuộc đội Câu Hồn Sứ Giả chẳng khác những cây chuối bị phạt ngang, đồng loạt đổ sầm sập xuống sàn cổ miếu. Tất cả những gã đó đều bị ảnh kiếm đoạn hồn của Lệnh Thế Kiệt tước đi sinh mạng bằng một chiêu kiếm mà đến ngay cả Thần Hành Di Cái lão thâu nhi cũng không thể nào ngờ được.

Lão nhìn Thế Kiệt không chớp mắt:

- Ngươi... đúng là một sát kiếm ma nhân.

Thế Kiệt nhìn lão đáp lời:

- Trong tay vãn bối lã Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của sư tôn.

Chàng lạnh nhạt chỉ vò rượu:

- Mời lão tiền bối.

Lão thâu nhi sa sầm mặt Thế Kiệt chẳng màng đến những nét thay đổi bất nhẫn trên chân diện mục của lão thâu nhi mà quay lại nhìn Tạ Ưng Long, bang chủ của Câu Hồn Bang:

- Tạ bang chủ đã thấy kiếm của tại hạ rồi chứ?

Giọng nói của chàng rất ôn nhu từ tốn, nhưng khi Tạ Ưng Long vừa nghe lọt vào thính nhĩ thì lại giật mình, ngơ ngơ ngác ngác. Lão bất giác thối lui ba bộ, mắt đóng đinh vào Lệnh Thế Kiệt. Tạ Ưng Long ngớ ngẩn hỏi lại chàng:

- Phải vừa rồi là kiệt tác kiếm chiêu của Giang Kỳ truyền lại cho ngươi?

Lão vừa nói vừa lắc đầu:

- Không thể nào tin được... không thể nào tin được.

Miệng thì nói như vậy nhưng chân thì lại lùi tiếp bốn bộ nữa, mắt không rời Thế Kiệt, ngỡ chừng Tạ Ưng Long đang hãi hùng trước bóng ma thần chết trước mặt gã.

Thế Kiệt nghiêm mặt nói:

- Tại hạ sẽ đến tổng đàn Câu Hồn Bang. Bang chủ cứ về trước chuẩn bị tiếp tại hạ.

Tạ Ưng Long bối rối vô cùng. Y nhìn Thế Kiệt cố giữ vẻ bình thản nhưng cất tiếng bằng giọng nhát gừng:

- Ngươi chắc đến chứ?

- Tại hạ sẽ đến để xóa sổ Câu Hồn Bang khỏi chốn giang hồ.

Chữ Hào Thiên hất mặt dè bỉu nói với Tạ Ưng Long:

- Tạ bang chủ nên trở về tổng đàn đặng lo hậu sự cho mình được rồi đó. Đi đi, kẻo Lệnh đệ của Chữ mỗ đổi ý.

Tạ Ưng Long vừa toan quay lưng thì Chữ Hào Thiên gọi giật lại:

- Hê...

Ngay cả tiếng gọi của họ Chữ cũng khiến Tạ Ưng Long giật mình thót ruột. Lão cố giữ tịnh tâm nhìn lại Chữ Hào Thiên nhưng mắt không quên liếc trộm Lệnh Thế Kiệt:

- Tổng trại chủ muốn chỉ giáo Tạ mỗ điều chi.

Chữ Hào Thiên chỉ những cái xác của bọn cao thủ Câu Hồn Sứ Giả:

- Tạ bang chủ đã đưa họ đến thì cũng nên đưa họ đi, chẳng lẽ để họ nằm ở đây à?

Lần này thì quả là Tạ Ưng Long lúng túng vô cùng. Một mình Tạ bang chủ thì sao có thể chuyển đi một lúc hai mươi xác chết. Chính vì vậy lão trố mắt nhìn, trán xuất hạn mồ hôi mà chẳng biết nên làm cách gì.

Chính vào lúc Tạ Ưng Long đang bối rối thì Thần Hành Di Cái lão thâu nhi xua tay:

- Tạ bang chủ đi được rồi, để lão phu giúp cho lão.

Được lão thâu nhi giải tỏa, Tạ Ưng Long mừng còn hơn lấy được toàn bộ những pho kim thân La Hán. Lão vội ôm quyền xá Thần Hành Di Cái rồi trở bộ phi thân lướt luôn ra ngoài cửa gian cổ miếu.

Lão thâu nhi chờ cho Tạ Ưng Long đi rồi mới buông một tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài, Thế Kiệt hỏi lão thâu nhi:

- Lão tiền bối không còn cao hứng đấu tửu với vãn bối nữa à?

Nhổ một cọng râu, lão nhìn Thế Kiệt trang trọng nói:

- Tiểu tử chỉ học được ở Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ cách giết người thôi. Nếu chỉ học được có cái thần đó thôi thì lão phu đây rất thất vọng đó.

Lão dứt lời, buông luôn một tiếng thở ra nữa.

Thế Kiệt nhìn lão đáp lời:

- Cái thần của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chính là sát kiếm mà sư tôn đã gởi gắm cho vãn bối.

Nếu trước đây Quỷ Kiếm Đoạn Hồn là nỗi ám ảnh thì bây giờ nó là sự khủng bố.

Lão thâu nhi lắc đầu, trầm giọng nói:

- Hy vọng cuộc đấu tửu lượng hôm nay lão phu sẽ thắng tiểu tử.

Lão nói xong, ôm lấy vò rượu khổng lồ lướt luôn ra ngoài cổ miếu hoang.

Thế Kiệt cũng nhấc mình theo sau Thần Hành Di Cái lão thâu nhi. Lão thâu nhi đặt vò rượu xuống phía bên ngoài tòa cổ miếu rồi nói với Thế Kiệt:

- Lão phu giải quyết mấy cái xác trong tòa cổ miếu rồi chúng ta sẽ tiếp tục cuộc đấu.

Thế Kiệt gật đầu.

Chữ Hào Thiên không biết lão thâu nhi sẽ làm gì với hai mươi cái xác của bọn cao thủ Câu Hồn Bang. Y toan mở miệng hỏi thì đã thấy lão thâu nhi xé những chiếc túi ăn mày minh chứng cho thân phận trưởng tôn của lão, rồi vo chúng lại thành những cụm mồi, đổ rượu lên.

Chữ Hào Thiên đoán ngay lão thâu nhi định làm gì, liền hỏi:

- Lão ăn mày định phóng hỏa cả tòa cổ miếu hoang này ư?

Lão thâu nhi nhún vai gật đầu:

- Làm như thế vừa nhanh vừa tiện.

Lão vừa đáp lời Chữ Hào Thiên vừa đánh đá lửa đốt những nắm mồ. Đốt những nắm mồ đó xong, Thần Hành Di Cái lão thâu nhi tống luôn một đạo phách không chưởng.

Chưởng kình của lão từ tâm trung bản thủ thoát ra chẳng khác nào một đạo cuồng phong vũ liệt cuốn phăng những nắm mồi lướt thẳng về phía tòa cổ miếu. Những cục mồi được quấn bằng vải trang y Cái Bang của lão thâu nhi thể mà được chưởng phong thổi đi như những mũi phi tiễn ghim luôn vào

những bức vách của gian cổ miếu hoang. Lửa nhanh chóng bén ra và chẳng mấy chốc tòa cổ miếu kia đã biến thành một ngọn đuối khổng lồ.

Đốt xong gian cổ miếu, Thần Hành Di Cái lão thâu nhi quay lại Thế Kiệt:

- Đến lượt lão phu phải không?

- Không sai, mời lão tiền bối.

Lão nhìn Thế Kiệt, suy nghĩ một lúc rồi trang trọng nói:

- Uống bằng chén lâu lắm, không biết đến lúc nào mới kết thúc cuộc đấu ẩm với tiểu tử.

Lão phu có một đề nghị thế này.

- Lão tiền bối cứ nói.

Lão quan sát tinh nhãn của Lệnh Thế Kiệt. Trong tâm tưởng của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi, Thế Kiệt đã lột xác biến thành một con người khác để đối phó với lão.

Chính ý tưởng đó khiến lão có một chút lưỡng lự lúng túng. Nhưng rồi lão cũng trang trọng nói:

- Tửu lượng của lão phu cũng thuộc hàng thiên hạ đệ nhất tửu. Tửu lượng của tiểu tử xem ra cũng đáng mặt là đối thủ với lão phu. Nếu uống bằng chén thì chẳng biết đến bao giờ mới phân thắng bại và vò rượu này cũng không đủ cho hai chúng ta đối ẩm với nhau.

Lão phu và tiểu tử tìm đến một tửu điếm nào đó trong thành Hàng Châu, mỗi người một bầu, ai uống hết trước thì người đó thắng.

Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt, y truyền âm nhập mật nói:

- Lệnh đệ coi chừng mắc mưu Thần Hành Di Cái.

Chữ Hào Thiên ngỡ đâu những lời truyền âm nhập mật của y không lọt vào tai lão thâu nhi, nhưng ngược lại, tất cả những gì Chữ Hào Thiên vừa nói với Thế Kiệt, Thần Hành Di Cái nghe rõ mồn một.

Lão trừng mắt nhìn Chữ Hào Thiên:

- Cái gã lục lâm bị thịt này, ngươi đã tự nhận làm người minh chứng cho lão phu và tiểu tử Lệnh Thế Kiệt đối ẩm với nhau, nhưng xem ra ngươi chẳng công bằng chút nào. Lão phu không thể nào chấp nhận ngươi làm kẻ minh chứng nữa.

Nghe lão thâu nhi nói, Chữ Hào Thiên thẹn mặt.

Không màng đến Chữ Hào Thiên, lão thâu nhi nhìn Thế Kiệt:

- Tiểu tử, lão phu nói đúng chứ? Nếu ngươi cùng một ý niệm với lão phu thì hãy để gã lục lâm ở lại đây mà đi cùng với lão đặng quyết một lần uống phân kẻ thắng người bại. Lão phu tin vào khí khái của ngươi.

Thần Hành Di Cái nói như thế nhưng trong tâm thì nghĩ Lệnh Thế Kiệt sẽ phản bác lại lời lão.

Lão có ngờ đâu, khi vừa dứt lời thì Lệnh Thế Kiệt lại gật đầu. Chàng từ tốn nói:

- Chữ huynh vì quá lo lắng cho vãn bối nên thiếu sự công bằng. Nếu lão tiền bối đã quyết định như vậy thì vãn bối xin hầu tiếp lão tiền bối.

Lão thâu nhi tròn mắt ngạc nhiên với sự khẳng khái của Thế Kiệt. Lão hỏi lại chàng:

- Tiểu tử chìu theo ý của lão à?

- Vãn bối không nhận sự thiên vị từ Chữ huynh. Mời lão tiền bối.

- Tốt lắm. Chúng ta cùng đi.

Lão lườm Chữ Hào Thiên rồi thoạt lắc vai dụng tới thân pháp Di Hình Cước nhấc mình bỏ đi. Vốn Thần Hành Di Cái muốn kiểm chứng nội lực của Thế Kiệt để tìm cách đối phó nên đâu ngần ngại trổ đến tuyệt kỹ Di Hình Cước Pháp là tuyệt kỹ lão tâm đắc nhất.

Thế Kiệt thấy lão thâu nhi trổ khinh thuật thường thừa, hai chân như đạp trên mặt đất vùn vụt thoát đi cũng trổ khinh thân lướt theo lão.

Chữ Hào Thiên không kịp nói lời nào thì bóng hai người đã mất hút rồi.

Một già một trẻ cùng trổ khinh thuật siêu tuyệt lướt đi về hướng thành Hàn Châu nhanh hơn cả những kẻ cưỡi thiên lý long câu. Thấy Thế Kiệt bám sát sau lưng mình, Thần Hành Di Cái lão thâu nhi không khỏi ngạc nhiên vì cước pháp của chàng không hề sút kém lão.

Lão buộc phải nghĩ thầm:

- "Gã tiểu tử này đúng là có căn cơ của một đóa kỳ hoa trong võ lâm Trung Nguyên.

Gã Giang Kỳ sao có thể tìm được một đệ tử như thế chứ. Phải chi Cái Bang cũng có một đóa kỳ hoa như vậy.".

Ý tưởng đó khiến Thần Hành Di Cái hứng khởi, gia tăng thêm cước pháp. Giờ đây trên tiểu lộ chỉ có thể thấy bóng của lão mà thôi.

Thế Kiệt theo sau Thần Hành Di Cái, mặc dù đã dụng hết nội công thi triển khinh thuật nhưng khi lão thâu nhi gia tăng cước phát thì chàng mới biết mình khó lòng mà theo kịp lão.

Chàng buộc phải nghĩ thầm trong đầu:

- "Nếu lão ăn mày Thần Hành khích mình thi đấu khinh thuật thì mình không thể nào là đối thủ của lão.".

Trong đầu thì thầm nghĩ như vậy nhưng Thế Kiệt vẫn không hề lên tiếng mà cố gắng vận dụng tất cả nội lực để bám theo lão thâu nhi. Chàng nghe được cả tiếng trái tim mình đập thình thịch bởi vì đã vận dụng quá sức nhưng khoảng cách giữa hai người càng lúc càng giãn dần ra.

Thần Hành Di Cái lão thâu nhi liếc nhìn lại phía sau. Lão khẽ điểm một nụ cười thầm nghĩ:

- "Cuối cùng thì tiểu tử cũng phải biết sự lợi hại của lão phu chứ.".

Lão bất chợt dừng cước bộ.

Lão thân nhi dừng chân đột ngột, Thế Kiệt vừa lướt đến thì lão cản chàng lại:

- Tiểu tử nhọc mệt như vậy thì sao còn đủ sức đấu ẩm với lão phu nữa.

Thế Kiệt quệt mồ hôi rịn ra trên trán mình:

- Khinh công của vãn bối không thể sánh với lão tiền bối, nhưng may mắn tiền bối chỉ thách thức vãn bối đối ẩm.

Chàng nhếch mép, nói tiếp:

- Đấu ẩm tửu lượng thì chưa biết ai là kẻ thắng người bại.

Lão thâu nhi xoa tay:

- Sao lão phu ngu quá không thách thức ngươi thi đấu khinh thuật? Nhưng cũng không muộn đâu.

Lão nhướng mày hóm hỉnh nói:

- Tiểu tử cũng không thể thắng lão phu trong cuộc đấu ẩm tửu lượng này, bởi vì lão phu là thiên hạ đệ nhất tửu mà.

Lão cười khẩy rồi ung dung trở bộ thong dong bước đi. Lão vừa đi vừa nghĩ thầm:

- "Nội lực của tiểu tử thì sao có thể thắng được lão thâu nhi trong cuộc đấu ẩm này?".

oo Suốt ba ngày ba đêm, tòa tửu điếm Vạn Huê Tửu chỉ để dành rượu cho hai người khác, một già một trẻ đối ẩm với nhau tại gian thượng khách. Bao nhiêu cân rượu Mai Quế Lộ mà tửu điếm lưu trữ đề cạn sạch bởi hai người đó. Ngay cả gã điếm chủ cũng không tin được trên đời có hai kẻ uống rượu với tửu lượng khủng khiếp như vậy. Đến khi gã biết được hai người khách một già một trẻ đang thách đấu tửu lượng với nhau mới vỡ lẽ. Và cái tin đó chẳng mấy chốc lan khắp Hàn Châu.

Những người hiếu kỳ kéo đến tửu điếm để xem ai là người thắng cuộc đấu kỳ quái này.

Tất nhiên Chữ Hào Thiên cũng có mặt trong những người hiếu kỳ đó nhưng giờ đây y không còn được bước vào để giữ vai trò người minh chứng, mà chỉ biết đứng nhìn cánh cửa đóng im ỉm chờ đợi với nỗi lo âu lộ trên mặt.

Sang ngày thứ tư thì vò rượu cuối cùng của Vạn Huê Tửu cũng chẳng còn giọt nào. Gã điếm chủ đâm ra bối rối vô cùng. Gã mon men đến cửa gian thượng khách phòng lí nhí nói:

- Nhị vị khách nhân...

Lão thâu nhi nói vọng ra, nhưng giọng của lão có phần lè nhè, không còn sự sang sảng như lúc đầu nữa:

- Ngươi muốn gì?

- Da... rượu của tiểu nhân trong tửu điếm đã hết sạch rồi.

Cánh cửa hé mở và tay lão thâu nhi thò ra. Trên tay lão là một viên Dạ Minh Châu sáng ngời:

- Rượu hết thì đi tìm rượu. Chẳng lẽ cả thành Hàn Châu lại không đủ để lão ăn mày và Lệnh đệ uống với nhau à?

Đến lúc này thì quả là thần trí của lão thâu nhi đã có phần bấn loạn, không còn phân biệt được nên mới nhìn Thế Kiệt như huynh đệ của lão.

Gã điếm chủ nhận hạt Dạ Minh Châu, gãi đầu, gượng nói:

- Sợ những thứ rượu khác không ngon bằng rượu của tiểu nhân khiến nhị vị khách nhân phiền lòng.

Lão thâu nhi cao giọng nạt ngang:

- Hê, rượu gì cũng được, miễn là rượu chứ đừng là thuốc độc được rồi.

- Dạ dạ, tiểu nhân xin được phục vụ nhị vị.

Gã điếm chủ lui bước, lẩn nhanh ra cửa tửu điếm. Bên ngoài tửu điếm những nhân vật võ lâm đã bắt đầu xuất hiện. Sự xuất hiện của những nhân vật đó khiến Chữ Hào Thiên không khỏi lo lắng bồn chồn. Bởi gã biết giờ đây Lệnh Thế Kiệt chẳng khác nào cái đích nhắm của tất cả mọi cao thủ trên giang hồ, bởi vì chàng đang giữ những năm pho tượng kim thân La Hán và cả bức di cảo của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Những thứ báu vật đó sẽ khiến bọn hắc đạo không cầm lòng tham được.

Ngoài sự lo lắng đó ra, Chữ Hào Thiên cũng hy vọng giờ đây bọn hắc đạo không dám làm càn vì tiếng tăm sát kiếm của Lệnh Thế Kiệt đã lan khắp giang hồ với lại bên cạnh chàng còn có Thần Hành Di Cái lão thâu nhi, một nhân vật khét tiếng có thể sánh ngang với những bật kỳ tài của võ lâm.

Gã điếm chủ từ ngoài khệ nệ Ôm vào một vò rượu niêm kín. Y bước đến bên cửa gian thượng khách, khẽ nói:

- Nhị vị khách nhân... rượu đã đến đây à.

Cửa bật ra, lão thâu nhi ngất ngưỡng xuất hiện. Lão hất mặt, lè nhè nói:

- Rượu gì vậy?

Gã điếm chủ rụt rè:

- Dạ hảo tửu.

Lão thâu nhi đón lấy vò rượu lẩn nhanh vào trong gian thượng khách. Cánh cửa vừa khép lại thì gã điếm chủ hối hả trở bộ bước nhanh. Thấy vẻ hối hả của gã điếm chủ, Chữ Hào Thiên sinh nghi liền cản đường gã lại.

Chữ Hào Thiên gằn giọng hỏi:

- Điếm chủ.

Gã điếm chủ bị Chữ Hào Thiên chặn đường, giật mình, biến sắc. Thái độ của gã khiến cho vị tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm nghi ngờ hơn.

Chữ Hào Thiên nhìn thẳng vào mắt gã điếm chủ, buông từng tiếng:

- Trong vò rượu mà điếm chủ vừa mới bưng vào cho lão thâu nhi có độc phải không?

Gã điếm chủ nghe Chữ Hào Thiên hỏi càng biến sắc tái nhợt. Chữ Hào Thiên ghịt vai gã điếm chủ:

- Có đúng trong rượu có độc không? Mau nói cho Chữ mỗ biết.

- Da... rượu đó không phải của tiểu nhân.

- Chứ rượu của ai?

- Tiểu... tiểu nhân được người ta nhờ đem đến cho nhị vị khách nhân trong gian thượng khách kia.

- Ai nhờ ngươi?

- Tiểu nhân không biết à... nhưng tiểu nhân sợ rắn lắm.

Vừa nghe gã tiểu nhị nói dứt lời, Chữ Hào Thiên cau mày, mặt sa sầm lại. Y vừa toan bước đến đập vào cánh cửa gian thượng khách thì bỗng dưng thấy đầu óc xây xẩm.

Chữ Hào Thiên cau mày.

Đúng lúc đó thì gã điếm chủ ôm bụng té khụy xuống đất giẫy đành đạch như con cá bị mắc cạn và chẳng bao lâu thì da thịt tím tái, hồn lìa khỏi xác.

Gã điếm chủ vừa chết thì trong đám quần hào hiếu kỳ cũng có ba bốn người ngã vật xuống đất, tình trạng chẳng khác gì gã điếm chủ tửu điếm Vạn Huê Tửu.

Ai có thể hạ độc thần kỳ như vậy?

Chữ Hào Thiên cảm nhận càng lúc càng bị xây xẩm, và như đứng trên sóng ba đào.

Trong đan điền thì như có lửa đốt âm ỉ. Là một kẻ từng trải, Chữ Hào Thiên biết ngay mình đã trúng độc, mà chất độc đó không có mùi, không có vị và cũng chẳng có hình.

Y rùng mình, bổ chạy đến cửa gian thượng khách đập rầm rầm, miệng thì thét toáng lên:

- Lệnh đê... Lệnh đê... Vổ Ảnh Chi Độc... Vô Ảnh Chi...

Chữ Hào Thiên chỉ nói được bấy nhiêu thì buột ngồi bệt xuống trước cửa gian thượng khách. Gã phải vận công để áp chế chất độc trong đan điền mình.

Mặt của Chữ Hào Thiên đỏ gấc như người đang bị nung trong lò bát quái của thái thượng lão ông.

Nhưng lời nói thảng thốt của Chữ Hào Thiên vô tình lọt vào tai quần hào đang có mặt trong tửu điếm Vạn Huê Tửu, bất giác ai nấy đều biến sắc. Và tất nhiên không ai bảo ai, tất cả đều ngồi bệt xuống sàn để vận công khống chế chất độc. Mặc dù vậy, vẫn có người do nội lực kém cỏi vẫn bị Vô Ảnh Chi Độc công phá, hú lên lồng lộng rồi ôm bụng ngã nhào, lăn lộn, chỉ trong khoảng khắc thì theo gã điếm chủ xuống chốn a tỳ.

Cánh cửa gian thượng khách vẫn đóng im ỉm, tưởng chừng như lão thâu nhi và Lệnh Thế Kiệt bên trong cũng đang bị tình trạng như Chữ Hào Thiên.

Chữ Hào Thiên cố gắng trục chất độc trong nội đan điền của mình bằng nội lực bản thân đến độ mặt toát mồ hôi, nhưng xem chừng y có vẻ bất lực bởi chất độc Vô Ảnh.

Từ ngoài cửa Vạn Huê Tửu, một lão nhân cao nhỏng như cây tre miễu, cặp mắt ti hí, toát ra thứ ánh sáng diều hâu, mặt thì lỗ chỗ chẳng khác gì tổ ong trông như người mắc bịnh đậu mùa vừa mới hết. Nước da của lão cũng xanh tái nhờn nhợt, trông đúng là một người bịnh hoạn nếu không có thứ ánh mắt diều hâu toát ra cái nhìn khủng bố sát nhân.

Đi phía sau lão nhân cao nhỏng dị tướng là Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc. Mặc dù mang thân phận là giáo chủ Thần Long giáo nhưng xem ra Tiêu Khắc rất nể trọng lão nhân đi phía trước mình. Không ai khác, chính Tiêu Khắc phải bắc ghế cho lão nhân dị tướng ngồi.

Còn năm gã vận trường y năm màu khác nhau đứng thành hình vòng cung như những gã người hầu mà tất cả quần hào có mặt trong Vạn Huê Tửu đều biết. Năm người đó chính là năm vị Ngũ Long Sứ Giả, võ công siêu phàm, dụng độc như thần. Người vận đồ đen là Hắc Long Sứ Giả Mã Thừa, người vận trường y màu vàng là Huỳnh Long Sứ Giả Phồ Lân, còn ba người còn lại là Bạch Long Sứ Giả Dung Gia Thình, Thanh Long Sứ Giả Giãn Hạo, Xích Long Sứ Giả Viên Ứng. Cả năm người đều là những độc nhân khét tiếng trong giang hồ mà võ công của họ có thể sánh ngang với các vị chưởng môn đại phái như Thiếu Lâm, Côn Luân và Võ Đang Hư Trúc trưởng lão.

Chỉ năm người đó thôi cũng đủ khiến tất cả quần hào có mặt tại Vạn Huê Tửu hồn siêu phách lạc, nhưng xem ra Ngũ Long Sứ Giả cũng chỉ mang thân phận đầy tớ cho lão nhân dị tướng. Mà lão nhân thì lại rất xa lạ với mọi người.

Lão nhân đó là ai?

Chương 27: Đông Độc Âu Dương Thừa

Lão nhân dị tướng lướt mắt nhìn qua một lượt đám quần hào đang ngồi vận công điều tức để khống chế Vô Ảnh Chi Độc. Lão bất ngờ chỉ một gã đại hán lực lưỡng ngồi vận công nhưng có vẻ như đã đến lúc không thể chịu đựng được nữa. Y liên tục rùng mình và bắt đầu có các triệu chứng của người đuối sức. Gã đại hán thở gấp từng hơi một.

Lão nhân dị tướng nhìn gã đại hán một lúc rồi khẽ gật đầu.

Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc liền bước thẳng đến chỗ gã đại hán, xốc nách y kéo đến phía trước.

Lão nhân dị tướng lia ánh mắt diều hâu nhìn gã đại hán. Trông cách nhìn của lão nhân dị tướng ngỡ như y nhìn một con mồi thì đúng hơn.

Gã đại hán sợ đến khiếp hồn khi ánh mắt của lão nhân dị tướng chiếu vào y. Gã cố lắm mới thốt ra lời:

- Xin cứu tiểu nhân.

- Ngươi chẳng sống được bao lâu thì chết hữu ích hơn.

Lão lại khẽ khoát tay.

Gã Bạch Long Sứ Giả liền cởi dây treo cái thùng đeo sau lưng, rồi đặt chiếc thùng đó đến trước mặt gã đại hán đang run rẩy bởi Vô Ảnh Chi Độc.

Bạch Long Sứ Giả Dung Gia Thình kéo nắp cái thùng sắt. Y vừa kéo ra thì từ trong chiếc thùng sắt một vật sáng vàng lóe lên cắm phập vào đỉnh đầu gã đại hán. Trong thùng là thứ gì thì chẳng ai kịp nhìn thấy, bởi tất cả mọi người đang phải chịu sự hành hạ của chất độc Vô Ảnh.

Gã đại hán ngồi bất động, miệng thì há hốc, méo xệch, còn thủ cấp của gã như quả bóng bùng nhùng, méo mó. Nó phình to lên rồi nhanh chóng xẹp hẳn xuống. Thủ cấp của gã đại hán vừa xẹp lép lại thì vật sáng vàng từ bên trong cũng vụt thoát ra lao vút vào trong chiếc thùng sắt.

Đến bây giờ mới có thể nhìn kỹ lại thì thủ cấp của gã đại hán đã không còn óc, còn sọ mà chỉ còn lại mỗi lớp da đầu và da mặt. Cảnh tượng đó khiến quần hào đang có mặt tại Vạn Huê Tửu phải rùng mình, hồn siêu phách lạc.

Quần hào sợ đến điếng hồn, nên tất cả thoáng như bị trời trồng biến thành những pho tượng ngồi bất động. Trước cái chết của gã đại hán, ai nấy gần như tán cản hồn lẫn vía.

Gã Bạch Long Sứ Giả Dung Gia Trình nhanh chóng đậy lại nắp thùng sắt.

Lão nhân dị tướng lại đảo mắt nhìn quanh đám quần hào như nhìn một bầy cừu non đang co rúm người lại bởi hunh nhãn của chúa sơn lâm. Ánh mắt của lão nhân dị tướng dời đến đâu thì tưởng chừng người bị lão nhìn đã tan hồn, bỏ xác lại để tránh một cái chết tương tợ gã đại hán. Vô hình trung tất cả mọi người đều dồn tất cả công lực vốn có để khống chết chất độc trong đan điền đặng khỏi phải nhận một cái chết thảm thê do thứ quái vật trong thùng sắt kia.

Có người quá sợ hãi đến độ dồn nội lực quá mức để khống chế Vô Ảnh Chi Độc nên vô tình khiến cho đan điền biến thành một quả bóng căng cứng rồi phá nổ. Toàn bộ lục phủ ngũ tạng của người đó tuôn ra ngoài và chỉ kịp rống to rồi giẫy chết.

Lão nhân dị tướng nhìn gã đại hán vận công quá mức đến độ vỡ đan điền giẫy chết, khẽ nhún vai dè bỉu. Bao nhiêu con người đang hiện diện tại Vạn Huê Tửu càng nát mật hơn bởi cái chết rùng rợn kia. Mặc dù vậy, tất cả đều không dám lộ vẻ gì đang bị chất độc phát tán ra mặt để nhận cái chết khủng khiếp hơn.

Lão nhân dị tướng thoạt mỉm cười với tình trạng thê thảm của quần hào rồi từ từ dời lần ánh mắt diều hâu về phía cửa gian thượng khách phòng mà phía trước đang có vị tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm đang vận công khống chết độc Vô Ảnh.

Chạm vào ánh mắt của lão nhân dị tướng, Chữ Hào Thiên bủn rủn cả người. Y tưởng như mình sắp biến thành con chim non sắp bị móng vuốt tử thần vồ quắp lấy sinh mạng mình.

Lão nhân dị tướng ngắm Chữ Hào Thiên. Lão quay lại hỏi Tiêu Khắc Thần Long giáo chủ:

- Y là ai?

Tiêu Khắc khúm núm thưa:

- Dạ, khởi bẩm tổ sư. Y là Chữ Hào Thiên, tổng trại chủ bảy mươi hai trại lục lâm.

Huynh đệ kết nghĩa với gã Quỷ Kiếm Khách, truyền nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Lão nhân khẽ gật đầu, ôn nhu nói:

- Khí cốt của gã xem được lắm. Bầy con yêu của bổn nhân rất thích những món ăn như gã đó.

Nghe lão nhân dị tướng nói, bụng dạ Chữ Hào Thiên rối bời, lo lắng. Mặc dù vậy, họ Chữ vẫn

nghiến răng nghĩ thầm:

- "Lũ quỷ nhân đê tiện. Nếu các ngươi không giở thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi dùng Vô Ảnh Chi Độc thì Chữ Hào Thiên này đâu có chịu ngồi yên để lũ các ngươi khinh khỉnh ra mặt như vậy.".

Lão nhân dị tướng như đọc được ý niệm của họ Chữ qua ánh mắt xét nét của y mà lạnh nhạt buông một câu:

- Gã đang chửi bổn nhân đó. Mau sớm đưa gã đến cho bầy con yêu của ta.

Tiêu Khắc khẽ gật đầu:

- Tuân lệnh tổ sư.

Tiêu Khắc trở bộ quay lưng tiến thẳng đến Chữ Hào Thiên.

Thấy Tiêu Khắc Thần Long giáo chủ tiến về phía mình, Chữ Hào Thiên dù đang vận công áp chết Vô Ảnh Chi Độc cũng bật đứng dậy. Chỉ tay vào mặt Tiêu Khắc, Chữ Hào Thiên gầm lên:

- Lũ quỷ nhân muốn bắt Chữ mỗ dễ lắm sao?

Tiêu Khắc cau mày:

- Ngươi dám hỗn láo vọng ngôn gọi sư tổ là lũ quỷ. Ta sẽ cắt lưỡi ngươi trước khi ngươi được đem làm mồi cho lũ con yêu của sư tổ.

Tiêu Khắc vừa nói vừa toan lắc vai, nhảy bổ tới điểm chỉ phong tỏa những kỳ huyệt của họ Chữ. Chữ Hào Thiên đâu thể đứng yên mặc nhiên cho đối phương muốn làm gì thì làm.

Gã giải tỏa toàn bộ nội lực khống chế Vô Ảnh Chi Độc mà dồn vào đôi thần thủ để quyết một đòn trí mạng với lão Thần Long giáo chủ.

Chữ Hào Thiên gầm lên lồng lộng như con mãnh thú đã bị dồn vào tử lộ:

- A... A... A... A...

Cùng lúc với tiếng gầm thét của Chữ Hào Thiên thì Tiêu Khắc đã áp thẳng vào đối thủ của lão. Năm ngón tay cong lại vỗ tới yết hầu họ Chữ năm đạo chỉ phong bén ngót.

Chống trả với năm đạo chỉ phong của Tiêu Khắc, Chữ Hào Thiên vận dụng tuyệt kỹ Thiết Bố Sam bảo vệ vùng bị tập kích rồi bung ra thoi thôi sơn thần quyền công trực diện với vùng thượng đẳng của Tiêu Khắc.

Tiêu Khắc quả không ngờ Chữ Hào Thiên lại có cách phản ứng như vậy nên nhất thời không khỏi lúng túng. Chỉ phong của lão vừa trúng vào yết hầu họ Chữ như trúng phải một tấm khiên cứng như bàn thạch.

Chát... Chát... Chát...

Chỉ phong của Thần Long giáo chủ bắn dội trở lại, trong khi thoi thần quyền thôi sơn đã nện tới. Tiêu Khắc chỉ kịp lắc vai, nhưng vẫn không tránh hết thoi quyền của họ Chữ.

Thoi thần quyền thôi sơn của họ Chữ đánh sạt qua bả vai của Tiêu Khắc. Mặc dù không trúng trực diện nhưng thần lực cũng khiến bả vai của lão Thần Long giáo chủ rát buốt.

Lão thối lùi ba bộ.

Đánh thắng đỡ thắng với Thần Long giáo chủ một hiệp đầu, Chữ Hào Thiên đã chiếm ngay thế thượng phong, buộc đối phương của mình phải tháo lùi ba bộ, khí phách bỗng bốc cao ngùn ngụt. Y toan lợi dụng luôn cơ hội này để thừa thắng tập kích những thôi thần quyền thôi sơn liên hoàn để kết thúc cuộc đấu chớp nhoáng.

Ý niệm đó chỉ mới lóe qua trong tâm niệm Chữ Hào Thiên thì bỗng nhiên trong đan điền như có một luồng hỏa khí nhanh chóng lan khắp kinh mạch gã. Luồng hỏa khí đó như đốt cháy nội lực của họ Chữ, khiến tứ chi gã bủn rủn, và đan điền thì quặn đau một cái.

Chữ Hào Thiên xuất hạn mồ hôi. Cái quặn đau từ đan điền buộc họ Chữ dù muốn dù không cũng phải ngồi bệt xuống sàn Vạn Huê Tửu để chuyển vận nội công khống chế Vô Ảnh Chi Độc. Chỉ trong chớp mắt mà cuộc đấu đã lại hoàn toàn bất lợi cho họ Chữ.

Tiêu Khắc cười khảy một tiếng rồi chấp tay sau lưng nhìn Chữ Hào Thiên nói:

- Tổng trại chủ lục lâm cũng có chút bản lĩnh. Suýt tí nữa thì Tiêu mỗ thân bại danh liệt bởi thần quyền thôi sơn của ngươi rồi.

Tiêu Khắc vừa nói vừa lộ vẻ giận dữ ra mặt. Lần này thì Thần Long giáo chủ quyết không để cho họ Chữ có cơ hội như vừa rồi. Nên vận dụng mười hai thành công lực từ từ hướng ống tay áo trường y về phía Chữ Hào Thiên.

Chữ Hào Thiên nhìn Tiêu Khắc, bất ngờ ngửa mặt cười khành khạch. Gã vừa cười vừa nói:

- Chữ mỗ có chết cũng không phục lũ quỷ nhân các người. Không phục... không phục...

Giọng nói lồng lộng, căm phẫn của Chữ Hào Thiên không biết có tác dụng gì đến lão thâu nhi và Lệnh Thế Kiệt trong gian thượng khách, mà khi Tiêu Khắc vừa định nhả kình thì cánh cửa thượng

khách phòng bật tung ra.

Lão thâu nhi hằm hằm bước ra.

Lão lè nhè quát:

- Lũ các ngươi làm gì ồn ào quá vậy?

Tiêu Khắc vừa toan phát kình thì chạm mắt với lão thâu nhi buộc phải thu hồi kình khí.

Lúc đó lão nhân dị tướng cũng thoạt cau mày, từ từ đứng lên. Lão nhìn Thần Hành Di Cái lão thâu nhi nói:

- Lão trộm đạo ăn mày già đó ư?

Thần Hành Di Cái nghe lão nhân dị tướng nói, bất giác quay mặt đối nhãn.

Đôi chân mày của Thần Hành Di Cái vừa chau lại rồi giãn ra, và thói quen nhổ một cọng râu của lão lại được thực hiện. Xe sợi râu trên hai ngón tay, lão thâu nhi lép nhép, mãi một lúc mới thốt ra lời:

- Lão là Đông Độc Âu Dung Thừa?

- Đích thị là lão phu.

Âu Dung Thừa vừa dứt lời thì Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thối lui nửa bộ. Lão quay mặt vào trong gian thượng khách:

- Tiểu tử, lần khác lão thâu nhi này sẽ thách đấu lại với ngươi. Lần này xem như không có kẻ bại người thắng, bởi vì chúng ta không có rượu ngon để uống nữa, còn Vô Ảnh Chi Độc thì mạnh ai nấy lo nhé.

Thần Hành Di Cái lão thâu nhi quay lại nói với Đông Độc Âu Dung Thừa:

- Lão ăn mày không muốn gặp Đông Độc Âu Dung Thừa chút nào. Trừ khi nào lũ kim trùng chết toi của lão không còn thì lão ăn mày sẽ trịnh trọng cúng cho lão ba mươi cân Thổ Phồn Tửu của hoàng thượng. Lão đi đây.

Thần Hành Di Cái lão thâu nhi dứt lời liền thi triển thuật khinh công tuyệt kỷ Di Hình Cước Pháp. Thoạt cái đã lướt qua đầu nhóm quần hào và Tiêu Khắc. Ngũ Long Sứ Giả đâu thể để cho lão thâu nhi đi dễ dàng khi chưa có lịnh của Đông Độ Âu Dung Thừa. Năm gã đồng loạt lắc vai phi thân lên không cản bước tiến của lão thâu nhi. Mặc dù thân pháp vẫn còn phiêu bồng, chân không có điểm tựa nhưng lão thâu nhi với bộ pháp ngả nghiêng kỳ cục của một người say rượu lòn lách qua Ngũ Long Sứ Giả chẳng chút khó khăn gì.

Đông Độc Âu Dung Thừa nhìn theo sau lưng lão thâu nhi, cao giọng nói:

- Lão ăn mày, rồi chúng ta sẽ gặp lại chứ?

Lão thâu nhi khoát tay ra phía sau, nói:

- Lão phu sẽ gặp lại lão khi nào lũ kim trùng yêu quái hắc ám của lão chết hết kìa.

Lời của lão thâu nhi vừa dứt thì thân pháp của lão cũng đã thoát đi được mươi trượng rồi.

Đông Độc Âu Dung Thừa nhún vai, nhếch mép tỏ vẻ khinh thị. Lão buông một câu thật nhạt nhẽo:

- Lão ăn mày kỳ nhân chỉ được mỗi cái hay là chạy lẹ thôi.

Cục diện xảy ra như thế, đến ngay cả Thần Hành Di Cái lão thâu nhi mà còn e dè Đông Độc Âu Dung Thừa, lão tổ của Thần Long giáo thì đủ biết võ công của Âu Dung Thừa như thế nào rồi? Ngoài lão ra còn có Ngũ Long Sứ Giả, Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc, đó là những kỳ thủ của võ lâm.

Tất nhiên quần hào tại Vạn Huê Tửu cảm nhận ra điều đó, và mặc nhiên ví mình như lũ cá nằm trên thớt chờ sự tế độ của lão nhân Đông Độc Âu Dung Thừa.

Riêng về Chữ Hào Thiên, vừa thấy lão thâu nhi xuất đầu lộ diện, trong lòng mừng khấp khởi, nhưng khi Thần Hành Di Cái vừa nhác thấy Đông Độc Âu Dung Thừa đã vội bỏ đi thì lại thất vọng tràn trề.

Chữ Hào Thiên nghĩ thầm:

- "Có lẽ cái số mình đến đây đã cùng rồi.".

Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Chữ Hào Thiên thì Lệnh Thế Kiệt từ trong gian thượng khách bước ra. Chàng vừa lộ diện thì chạm ngay vào ánh mắt diều hâu của Đông Độc Âu Dung Thừa.

Chữ Hào Thiên nhìn Thế Kiệt gượng nói:

- Lệnh đê... lão thâu nhi vừa thấy Đông Độc lão quỷ đã bỏ chạy rồi. Lệnh đệ cũng nên đi đi và cố giải tỏa Vô Ảnh Chi Độc, không nên ở lại đây làm gì.

Thế Kiệt nhìn họ Chữ:

- Chữ huynh cũng trúng Vô Ảnh Chi Độc?

Chữ Hào Thiên gật đầu:

- Huynh đã trúng độc. Còn đệ?

Thế Kiệt nhếch mép rồi thản nhiên nói như không hề biết Đông Độc Âu Dung Thừa, Ngũ Long Sứ Giả và Tiêu Khắc đang đứng trước mặt mình:

- Đệ cũng trúng Vô Ảnh Chi Độc như Chữ huynh nhưng chất độc đó chẳng làm gì được truyền nhân của Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Chàng nói xong nhìn lại Đông Độc Âu Dung Thừa, ôn tồn nói:

- Lão trượng là Đông Độc Âu Dung Thừa?

Âu Dung Thừa gật đầu:

- Tiểu tử biết bổn nhân?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Tại hạ không biết lão trượng nhưng được sư tôn di huấn lại về lão trượng, người đang giữ một pho tượng kim thân La Hán.

Đông Độc cau mày:

- Tiểu tử nói như vậy là có ý gì?

- Tại hạ cần phải nói thẳng với lão trượng là tại hạ phải thu hồi lại pho thượng kim thân La Hán mà lão đang giữ.

Đông Độc Âu Dung Thừa nhíu mày, mặt sa sầm.

Mãi một lúc lâu sau, lão mới cất tiếng bằng chất giọng đầy sự khủng bố:

- Bổn nhân nghe nói tiểu tử đã từng lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão chỉ bằng một chiêu kiếm thần kỳ. Chuyện đó không biết có đúng không?

- Đúng hay không, tại hạ chẳng màng đến. Điều tại hạ cần bây giờ là phải thu hồi lại pho tượng kim thân La Hán mà lão trượng đang giữ. Bởi pho tượng đó là di vật của Kiếm Cung chứ không thuộc về Thần Long giáo.

Đông Độc nhún vai, dè bỉu nói:

- Bổn nhân sợ tiểu tử không giữ nổi cái mạng của mình thì sao có thể thu hồi được kim thân La Hán.

Đông Độc vừa dứt lời thì bất giác Thế Kiệt cũng rùng mình. Cái rùng mình của chàng buộc Chữ

Hào Thiên lo lắng không dằn được lời nói:

- Lệnh đệ, sao vậy?

Thế Kiệt nhìn Chữ Hào Thiên:

- Thì đệ cũng trúng Vô Ảnh Chi Độc như Chữ huynh.

Chữ Hào Thiên lo lắng nói:

- Đệ mau rời khỏi đây mà đi tìm giải dược, huynh cản hậu cho.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đệ đâu thể bỏ rơi huynh được.

Đông Độc Âu Dung Thừa chen vào:

- Dù tiểu tử có muốn đi thì bổn nhân cũng đâu cho ngươi đi được. Cốt cách và thần khí của ngươi đáng được bổn nhân lấy để làm quà tặng cho lũ con yêu.

- Có lẽ như vậy, nếu lão có đủ bản lĩnh tước được thanh Quỷ Kiếm của tại hạ.

Thế Kiệt vừa nói vừa từ từ ngồi xuống bên cạnh Chữ Hào Thiên. Ngay cả chàng cũng phải ngồi bệt xuống để vận công áp chế Vô Ảnh Chi Độc thì cục diện hôm nay đâu còn ai có thể lật ngược tình thế lại được.

Chữ Hào Thiên buông một tiếng thở dài não nuột.

Mặc dù ngồi kiết đà nhưng thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn vẫn được Thế Kiệt đặt ngang trước mặt mình, tinh nhãn thì chiếu thẳng vào Đông Độc Âu Dung Thừa, lóe ra ánh mắt thách thức.

Chàng bình thản nói:

- Kiếm đang ở trong tay tại hạ và những pho tượng kim thân La Hán cũng đang ở bên cạnh tại hạ, lão trượng có dám đến lấy không?

Đông Độc Âu Dung Thừa mặc dù tự đắc, tự cao với võ công của lão nhưng đã nghe tiếng Thế Kiệt chỉ một chiêu tước đi sinh mạng Giang Mão nên không khỏi ngấm ngầm e dè.

Lão lưỡng lự nói:

- Tiểu tử đã bị trúng Vô Ảnh Chi Độc rồi thì sao bổn nhân lại bỏ qua cơ hội này được chứ. Ngươi có thể dụng một chiêu kiếm lấy mạng Giang Mão nhưng với bổn nhân thì không có chuyện đó xảy ra

đâu.

- Dám nói thì dám làm. Mời lão trượng đến trước kiếm tại hạ.

Tiêu Khắc quay lại Đông Độc Âu Dung Thừa nói:

- Sư tổ khỏi bận tâm với tiểu tử đó. Y đã bị trúng Vô Ảnh Chi Độc thì đệ tử đến lấy cũng được.

Nghe Tiêu Khắc nói, Thế Kiệt nhún vai nhếch mép, rồi lên tiếng:

- Thần Long giáo chủ chưa đáng là đối thủ của tại hạ. Lão thí mạng vô ích mà thôi.

Chàng nhìn lại Âu Dung Thừa:

- Tại hạ nói không biết có đúng như ý lão trượng đang nghĩ không. Đến ngay cả lão trượng còn phải lưỡng lự trước Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì Thần Long giáo chủ đâu đáng được chết bởi thanh kiếm của Giang Kỳ.

Đông Độc bực bội nói:

- Tiểu tử tự cao tự đại và tôn sùng sư tôn của ngươi quá đó. Ngay cả sư tôn của ngươi mà thấy bổn nhân cũng phải nhường nửa bước chứ đừng nói đến ngươi.

- Thế thì tại hạ thỉnh lão trượng đến lấy thanh Quỷ Kiếm.

- Tiểu tử thách thức bổn nhân đấy à?

- Tại hạ thách thức lão trượng đó.

- Tiểu tử đã dám nói ra những lời ngạo mạn đó thì tự tay lão phu sẽ biến ngươi thành miếng mồi ngon cho lũ con yêu của lão phu.

Chữ Hào Thiên lo lắng ra mặt:

- Lệnh đê...

Không màng đến lời nói của Chữ Hào Thiên, Thế Kiệt vẫn đóng đinh thần nhãn khủng bố của chàng vào mắt Đông Độc Âu Dung Thừa.

Chạm vào ánh mắt của chàng, Đông Độc Âu Dung Thừa ngờ ngợ như đã chạm vào ánh mắt của một tử vong thần vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn.

Chính ánh mắt kia buộc lão phải e dè, bởi nó có cái thần của một gã sát nhân kiếm mà bất cứ ai đối mặt cũng trở thành con cừu non run rẩy vì nỗi hãi hùng do chính cặp mắt đó toát ra.

Đông Độc Âu Dung Thừa lưỡng lự, rồi gác chéo song thủ từ từ bước đến Thế Kiệt.

Đối phó với một kiếm thủ thì Đông Độc có thừa kinh nghiệm nên lão chăm chú nhìn vào thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Dù sao chăng nữa thì cái chết của Giang Mão cũng là một lời cảnh báo cho lão biết gã tiểu tử truyền nhân của Giang Kỳ là một đại kiếm thủ vô song.

Lão rít một luồng chân khí thật sâu để vận dụng công lực. Vòng ngực của Đông Độc Âu Dung Thừa căng phồng lên thì cũng là lúc tinh nhãn sát nhân của Thế Kiệt cũng chiếu vào nó.

Một khi thu nạp chân khí để vận động nội lực thì có một khoảng khắc toàn thân như giãn ra. Khoảng khắc đó chính là điểm yếu nhất của người vận công phát chưởng. Mặc dù khoảng khắc đó chỉ xảy ra trong một thời gian chưa đủ chớp mắt nhưng với một kiếm thủ thì đó là chỗ sát tử mà đối phương phải chấp nhận.

Đông Độc vừa mới rít xong luồng chân khí thì một ánh chớp quang xanh rờn nhoáng lên.

Ánh chớp quang xanh rờn kia khiến cho ánh mắt Đông Độc Âu Dung Thừa phải bị chói. Lão thừa biết ánh chớp quang đó chính là thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn nhưng không ngờ nó lại thoát ra khỏi vỏ đúng vào thời khắc sinh tử của lão.

Đông Độc giật thót ruột, mồ hôi xuất hạn trên trán. Lão toan lắc vai để thối bộ tránh kiếm ảnh của đối phương, nhưng khốn nỗi ngay cả ý niệm đó cũng không thực hiện được bởi lão chẳng biết kiếm ảnh của Thế Kiệt công kích vào tử huyệt nào trên cơ thể lão.

Trong một thời khắc tồn vong, Đông Độc buột miệng thét:

- Quỷ Kiếm...

Đông Độc Âu Dung Thừa chỉ nói được bấy nhiêu thì nghẹn lời bởi cảm nhận yết hầu của lão mát lạnh.

Toàn thân lão tưởng chừng như mất hẳn nội lực, tứ chi bủn rủn và trong ý niệm chỉ còn một tâm tưởng:

- "Gã không phải là truyền nhân của Giang Kỳ mà là một Kiếm Vương vô địch.".

Ánh sáng xanh nhờn nhợt của lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn vẫn hắt lên mặt Đông Độc Âu Dung Thừa cùng với cảm giác lành lạnh nơi vùng yết hầu.

Cục diện chỉ xảy ra không ngoài nửa cái chớp mắt, đến ngay cả Đông Độc Âu Dung Thừa cũng không thể nào ngờ đến sự biến xảy ra nhanh cực kỳ như vậy. Lão đứng như trời trồng, còn mũi Quỷ

Kiếm thì điểm đúng vào tử huyệt yết hầu vừa đủ lấy một giọt máu của vị kỳ nhân sử độc như thần.

Thần nhãn lạnh lẽo của Lệnh Thế Kiệt vẫn điểm vào đúng tâm nhãn của Âu Dung Thừa. Nhưng lần đối nhãn này Đông Độc không thể nào chịu đựng được bởi đang bị đối phương nắm chặt lấy cửa sinh tử. Sinh mạng của lão giờ đây như cá nằm trên thớt, hay đúng ra là do sự định đoạt của Thế Kiệt.

Lão muốn thốt ra một câu gì đó, nhưng cổ họng cứ bị cái gì chẹn cứng không thể thốt ra lời.

Cả hai đều im lặng, nhưng cái thần uy dũng của Đông Độc Âu Dung Thừa như đã mất hẳn rồi. Những giọt mồ hôi rịn ra trán lão bởi sự im lặng rờn rợn đó.

Cuối cùng Thế Kiệt cũng lên tiếng:

- Kiếm quỷ rất vô tình.

- Ngươi muốn xử lão phu như thế nào?

- Mạng người quý hay báu vật quý?

Câu hỏi của chàng buộc Đông Độc Âu Dung Thừa phải cau mày. Lão tỏ vẻ lưỡng lự suy nghĩ rồi đáp lời chàng:

- Không có thứ báu vật nào quý hơn sinh mạng một con người.

- Lão trượng nói đúng. Mạng người quý hơn bất cứ thứ báu vật nào có trên cõi đời này.

- Bổn nhân đã hiểu ý ngươi.

Thế Kiệt nhếch môi, lạnh nhạt nói:

- Lão trượng đã hiểu?

Đông Độc chớp mắt:

- Kim thân La Hán mà lão đang giữ.

- Nó có thể đổi được cái mạng của lão trượng, nếu được kèm với giải dược Vô Ảnh Chi Độc.

- Đổi như vậy có công bằng không?

- Tạm gọi là công bằng. Bởi tại hạ chỉ cần những thứ mình cần chứ không màng đến những thứ mình không cần.

- Cái mạng của bổn nhân ngươi chẳng màng đến?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Không cần.

- Ngươi có tin một lúc nào đó lão phu sẽ đòi lại món nợ hôm nay?

- Tại hạ không có sự chuẩn bị và chờ đợi cái lúc bị lão trượng hành xử biến thành miếng mồi ngon cho lũ kim trùng.

Đông Độc Âu Dung Thừa thở ra:

- Ngươi đối đáp khá lắm. Xem như bổn nhân chịu ngươi một lần này và nhất định sẽ có lần sau.

- Cái gì đến tất nó sẽ đến. Nếu lão trượng hy vọng có lần sau thì tại hạ lại chẳng màng đến niềm hy vọng của lão trượng...

Thế Kiệt vừa nói vừa nhích mũi kiếm đến vừa đúng một hạt gạo. Giọt máu thứ hai của Đông Độc Âu Dung Thừa lại rịn ra. Lão thoạt rùng mình bởi luồng khí kiếm băng hàn từ đầu mũi kiếm truyền qua tử huyệt yết hầu.

Lão cố gắng lắm mới giữ được tịnh tâm mà đối mặt với Thế Kiệt.

Thế Kiệt nhìn lão.

Chạm vào thần nhãn giá băng của chàng, Đông Độc Âu Dung Thừa không khỏi bối rối.

Lão nói:

- Ngươi không muốn lấy kim thân La Hán và giải dược Vô Ảnh Chi Độc à?

- Tại hạ rất muốn có hai thứ đó, nhưng không muốn mất quá nhiều thời gian để nói chuyện với lão trượng. Tại hạ còn rất nhiều chuyện phải làm.

- Lão phu chấp nhận lời đề nghị của ngươi. Hãy rút kiếm trở về đi.

Âu Dung Thừa dứt lời, có thể nói lời của lão còn đọng trên hai cánh môi thì lưỡi Quỷ Kiếm Đoạt Hồn đã tra trở vào trong vỏ bọc.

Đông Độc Âu Dung Thừa buông một tiếng thở ra rồi nói:

- Ngươi đã thắng lão phu.

- Đa tạ lão trượng đã có lời khen tặng.

Đông Độc hừ nhạt rồi nói:

- Bỏ qua cơ hội lấy mạng lão phu hôm nay, ngươi sẽ hối về sau.

- Tại hạ không cần cái mạng của lão trượng.

- Ngươi tin lão phu giữ chữ tín với ngươi chứ?

Thế Kiệt gật đầu.

Âu Dung Thừa khẽ buông một tiếng thở dài:

- Ngươi đã thắng lão phu và thắng cả bản thân ngươi. Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ khéo tìm một truyền nhân trao kiếm. Lão phu phục ngươi đó.

Đông Độc nói xong lần tay vào ngực lấy ra pho tượng kim thân La Hán trao cho Thế Kiệt.

Nhận pho tượng kim thân La Hán của Đông Độc Âu Dung Thừa, Thế Kiệt ôn nhu nói:

- Vật của Kiếm Môn phải trở về với Kiếm Môn. Đa tạ lão trượng đã giao trả nó lại.

- Ngươi đừng khách sáo, những pho tượng kim thân La Hán kia cũng sẽ trở về với lão phu mà thôi.

Lão nói xong quay lại ra lịnh cho Thần Long giáo chủ và bọn Ngũ Long Sứ Giả:

- Các ngươi giải độc Vô Ảnh cho những người này.

Tiêu Khắc nghe mệnh lệnh của Âu Dung Thừa phán truyền không dám chậm trễ. Lão bước đến trước mặt quần hào, trang trọng nói:

- Các ngươi uống nước là tự giải được Vô Ảnh Chi Độc.

Cách thức giải độc Vô Ảnh quá đơn giản như vậy, nhưng đâu ai nghĩ tới được. Khi nghe được phương thức giải độc nói ra từ cửa miệng của vị giáo chủ Thần Long, quần hào đồng nhao nhao hẳn lên, và không ai bảo ai, mọi người lũ lượt kéo ra khỏi Vạn Huê Tửu để đi tìm nước uống.

Chẳng mấy chốc trong gian Vạn Huê Tửu chỉ còn lại Lệnh Thế Kiệt, Chữ Hào Thiên và bảy người Thần Long giáo.

Thế Kiệt nhìn Đông Độc nói:

- Tại hạ mạn phép cáo từ lão trượng. Có cơ hội, chúng ta sẽ gặp lại.

Chàng nhìn lại Chữ Hào Thiên. Gã thần lực tổng trại chủ khẽ gật đầu rồi cùng với Thế Kiệt rời

Vạn Huê Tửu. Khi Thế Kiệt và họ Chữ bước ngang qua chiếc thùng sắt, Thần Long giáo chủ thoạt lắc vai, toan mở nắp đậy, nhưng hành động của Tiêu Khắc không qua khỏi ánh mắt khe khắt của Âu Dung Thừa.

Lão thét lớn:

- Tiêu Khắc!

Tiêu Khắc giật mình đứng sững trở lại.

Đông Động nói tiếp:

- Hãy để Lệnh công tử ra đi. Hôm nay bổn nhân đã là người thua.

- Tuân lệnh sư tổ.

Thế Kiệt và Chữ Hào Thiên thong dong bước ra cửa gian tửu điếm Vạn Huê Tửu. Khi hai người đã đi mất rồi, Âu Dung Thừa mới lẩm nhẩm nói:

- Y đáng được các ngươi để mắt tới.

Chương 28: Thiếu Lâm Tao Ngộ

Sau hai lần xuất thủ khắc chế những vị kỳ thủ tiếng tăm lừng lẫy của võ lâm, tiếng tăm của Lệnh Thế Kiệt bỗng chốc trở thành đề tài trên đầu môi chót lưỡi của mọi người. Trên giang hồ cả hắc đạo lẫn bạch đạo đều nhắc đến Thế Kiệt như một Kiếm Vương đã tái sinh trở lại. Và tất nhiên, chuyện họ kháo với nhau nhiều nhất chính là cuộc truy tầm những pho tượng kim thân La Hán của chàng. Vô hình trung cái danh Quỷ Kiếm Khách được thiên hạ gắn cho Thế Kiệt không biết từ lúc nào mà giờ đây nó đã trở thành một cái tên vang dội khắp võ lâm Trung Nguyên.

Bóng trăng lưỡi liềm chênh chếch, hất vầng sáng vàng nhàn nhạt xuống đỉnh Tung Sơn, phủ lên tòa cổ tự Thiếu Lâm một không gian tĩnh mịch êm ả. Trong không gian đó, tòa cổ tự Thiếu Lâm quả là chốn thâm nghiêm, vừa cổ kính vừa uy nghi và hoang vắng. Bất chợt sự im lặng uy nghi đó bỗng chốc bị phá vỡ bởi những tiếng khánh chuông thúc giục rộn rã vì một sự biến nào đó vừa mới xảy ra trong khuôn viên Thiếu Lâm cổ tự.

Như đã có sự chuẩn bị từ trước, năm mươi vị hộ tăng với võ phục gọn gàng, tay cầm trường côn từ trong Đại Hồng Bảo Điện ào ào lướt ra.

Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục đứng trước thềm Bảo Hồng Đại Điện. Dung diện của y rất trang trọng và khẩn trương. Những vị võ tăng hộ đường đứng thành hình cánh cung án ngữ trước mặt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Từ trong Đại Hồng Bảo Điện, Huệ Giác đại sư cùng bốn vị thiền sư bước ra. Huệ Giác đi trước, bốn người kia đi phía sau, nhưng chỉ lướt mặt nhìn qua phong thái của họ có thể đoán đó là những cao thủ hộ đường của cổ tự Thiếu Lâm.

Huệ Giác đại sư dừng bộ trước hàng cao thủ hộ tăng rồi ôm quyền xá Nguyên Thiên Phục:

- Thí chủ quá vãng Thiếu Lâm cổ tự trong đêm hôm khuya như thế này chắc có chuyện hệ trọng?

Nguyên Thiên Phục chìa ngọn Tàn Hồn Ma Đao có quấn vải lụa đỏ đến trước:

- Đại sư nhận ra vật gì trên tay tại hạ chứ?

Huệ Giác đại sư nhìn cây ma đao. Đôi chân mày bạc phếch của vị cao tăng thoạt nhíu hẳn lại. Lão tăng nghĩ ngợi một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Tàn Hồn Ma Đao.

Lão ngẩng lên nhìn Thiên Phục:

- Chẳng lẽ thí chủ là Nguyên Thiên Phục?

- Đã lâu rồi tại hạ không quá vãng cổ tự Thiếu Lâm.

Huệ Giác đại sư như nhận ra kẻ đứng trước mặt mình là ai, liền ôm quyền xá:

- Nguyên Thiên Phục thí chủ.

Lão tăng Thiếu Lâm hứng khởi hẳn lên, quay lại nói với năm mươi vị cao thủ hộ tăng:

- Chư tăng có thể lui được rồi.

Năm mươi vị cao thủ hộ tăng đồng loạt rút vào Đại Hồng Bảo Điện, chẳng mấy chốc trả lại cho không gian Thiếu Lâm sự trang nhã uy nghi lúc ban đầu.

Huệ Giác đại sư mời Nguyên Thiên Phục vào trong gian cốc liêu dựng sau tòa Đại Hồng Bảo Điện. Hai người vừa yên vị thì một vị sãi nhỏ bưng trà đến hầu.

Phương trượng đại sư rót trà vào hai cái chén:

- Lão nạp mời thí chủ!

- Đa tạ đại sư.

Y nhấp một ngụm trà rồi đặt chén xuống.

Huệ Giác đại sư nhìn Thiên Phục hỏi:

- Nguyên thí chủ đến Thiếu Lâm là vì hai pho kim thân La Hán?

Nguyên Thiên Phục gật đầu:

- Thiếu Lâm cũng vì hai pho kim thân La Hán đó mà canh giới nghiêm mật như vậy chăng?

- A di đà phật! Không giấu gì thí chủ. Trên giang hồ vừa mới xuất hiện Quỷ Kiếm Khách và người này đang tiến hành truy nguyên mười hai pho kim thân La Hán. Nhất định y sẽ đến tòa cổ tự để lấy hai pho tượng của Thiếu Lâm.

Huệ Giác đại sư lắc đầu:

- Lão nạp nghe đâu kiếm thuật của người này đã đạt đến cảnh giới siêu hóa, giết người trong chớp mắt và vô cùng tàn nhẫn. Y đã khắc chế Khoái Kiếm Giang Mão và cả Đông Độc Âu Dung Thừa, nên buộc phải cảnh giới nghiêm mật như vậy.

- Nếu y đến Thiếu Lâm, đại sư sẽ đối phó ra sao?

Huệ Giác đại sư lưỡng lự:

- A di đà phật! Lão nạp cũng chưa biết đối phó như thế nào. Nhưng để bảo vệ hai pho tượng kim thân La Hán thì Thiếu Lâm không nệ gian khổ, nguy hiểm.

Thiên Phục bưng chén trà.

Y nhìn chăm chăm vào chén trà như ngỡ đâu trong chén trà có thứ gì đó. Huệ Giác đại sư hỏi:

- Thí chủ đến Thiếu Lâm lần này để hỗ trợ lão nạp?

Thiên Phục nhấp một ngụm trà rồi ngẩng mặt lên nhìn:

- Tại hạ chẳng giúp gì được cho đại sư.

- Thế thí chủ từ phương xa đến Thiếu Lâm chỉ để viếng cảnh cổ tự thôi à?

Thiên Phục lắc đầu:

- Không biết đại sư còn nhớ chuyện cũ không?

Huệ Giác đại sư buông một tiếng thở dài rồi gật đầu:

- A di đà phật! Lão không thể nào quên chuyện ngày đó. Ngày đó nếu không có thí chủ ra tay thì lão nạp đã không thể minh oan được với các chư tăng Thiếu Lâm, để bây giờ đảm trách chức vị phương trượng trụ trì.

Thiên Phục đặt chén trà xuống bàn:

- Vì sao đại sư lại bị Oan?

- A di đà phật! ...

Huệ Giác thở dài nói:

- Chỉ vì háo danh mà sư đệ đánh cắp Ngọc Trượng, rồi đổ tội lên đầu lão nạp. Khốn khổ lúc bấy giờ lão nạp quá nặng tình sư môn, nghĩ nghĩa đồng liêu nên suýt bị các chư tăng hiểu lầm.

Thiên Phục nhếch môi.

Huệ Giác nhìn Thiên Phục nói tiếp:

- Nếu không có thí chủ ra tay thì giờ đây gã sư đệ của lão nạp đã đường đường là phương trượng Thiếu Lâm, còn lão nạp thì sớm về chầu phật tổ bên Thiên Trúc.

Thiên Phục nhếch môi nhìn Huệ Giác đại sư:

- Qua chuyện đó, đại sư có suy nghĩ gì không?

- Thiền trượng là báu vật cũng là uy quyền của Thiếu Lâm, những thứ đó rất dễ khiến lòng tham của con người trỗi dậy mà quên bẵng nhân nghĩa.

- Đa tạ đại sư đã chỉ giáo. Nếu như bây giờ tại hạ nói hai pho kim thân La Hán kia cũng là thứ báu vật lụy phiền thì đại sư sẽ tính như thế nào?

Huệ Giác đại sư cau mày:

- Thiên Phục thí chủ hỏi lão nạp câu đó có dụng ý gì không?

Thiên Phục gật đầu:

- Có.

- A di đà phật! ... Lão nạp mong được thí chủ chỉ giáo cho cách xử thế đối với hai pho kim thân La Hán.

Thiên Phục bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt xuống bàn. Y nhìn Huệ Giác nói:

- Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt sẽ đến đây để thu hồi hai pho tượng kim thân La Hán, nếu như lão đại sư vì báu vật hơn vì tòa cổ tự uy nghi này thì nhất định máu sẽ loang đỏ Đại Hồng Bảo Điện và cả Tung Sơn. Tại hạ quả là không muốn máu nhuộm Tung Sơn Thiếu Lâm Tự.

- A di đà phật! Thiện tai... thiện tai. Lão nạp vô cùng cảm kích tâm ý thiện tâm của thí chủ. Thiếu Lâm đã nợ thí chủ quá nhiều, biết lấy gì để đền đáp.

Thiên Phục khoát tay:

- Xin lão đại sư đừng khách sáo.

Y thở ra nói tiếp:

- Đại sư xem trọng Thiếu Lâm tự hơn hai pho kim thân La Hán chứ?

- A di đà phật! Thí chủ không nói ra, lão nạp khó có thể suy xét xem cái nào trọng hơn.

Nhưng bây giờ đã được thí chủ gợi ý tất nhiên lão nạp phải đặt Thiếu Lâm lên trên hai pho kim thân La Hán rồi.

Thiên Phục mỉm cười. Lần đầu tiên dung diện Nguyên Thiên Phục mất đi cái vẻ lạnh nhạt, băng giá của một người vô tâm vô tình. Y bưng chén trà uống cạn rồi từ tốn đứng lên.

Huệ Giác đại sư thấy Thiên Phục đứng lên, liền hỏi:

- Nguyên thí chủ định đi ngay à?

- Những gì tại hạ muốn nói đã nói hết với đại sư rồi. Giờ thì phải cáo biệt đại sư.

Thiên Phục ôm quyền:

- Tại hạ mong có cơ hội sẽ quay trở lại tòa Thiếu Lâm cổ tự để cùng được đại sư đàm đạo và chỉ giáo.

- A di đà phật! Thí chủ khách sáo quá. Lão nạp được thí chủ chỉ giáo thì đúng hơn.

- Hy vọng Thiếu Lâm Tung Sơn vẫn mãi mãi là chốn bình yên của võ lâm.

Xá Giác Huệ đại sư, Thiên Phục nói:

- Cáo từ.

- A di đà phật! Lão nạp sẽ tiễn thí chủ.

- Đa tạ đại sư. Tại hạ tự dấn thân đến thì tự dấn thân đi, không dám làm phiền đến bậc cao tăng.

- A di đà phật! Nếu có cơ hội lão nạp thỉnh mời thí chủ đến Thiếu Lâm tọa đàm một vài hôm.

- Thế nào tại hạ cũng sẽ quay trở lại Thiếu Lâm để tọa đàm với bậc cao tăng hiền sĩ.

Thiên Phục nói xong trở bộ bước ra ngoài tiểu xá. Y nhìn lên vầng trăng khuyết buông một tiếng thở ra rồi mới dụng khinh thuật thượng thừa thoát đi.

Huệ Giác đại sư nhìn theo Thiên Phục. Một lúc sau lão tăng Thiếu Lâm ngẩng mặt nhìn tòa Đại Hồng Bảo Điện. Những gì Thiên Phục nói giờ đây lão mới nghiệm ra cái lẽ của một người biết xử thế.

Huệ Giác đại sư chắp tay sau lưng thả bước lên tòa Đại Hồng Bảo Điện.

Một lúc sau tiếng đại hồng chung nổi lên ba hồi, vang xa lồng lộng trong không gian tĩnh lặng của tòa Tung Sơn.

Huệ Giác đại sư ngồi trên bồ đoàn ngay chính diện Đại Hồng Bảo Điện. Hai bên lão tăng là bốn vị bồ tát hộ đường tam bảo là Chánh Tịnh đại sư, Chánh Giác đại sư, Chánh Ngã đại sư và Chánh Tâm đại sư. Dọc theo hai bên Đại Hồng Bảo Điện là hai hàng tăng nhân với vẻ mặt thâm trầm đang chờ nghe chỉ huấn của phương trượng Huệ Giác.

Huệ Giác đại sư trang trọng nói:

- Phật tổ có dạy tất cả mọi sự vật trên thế gian này đều vô thường, chỉ đưa con người lẩn quẩn trong vòng luân hồi. Chính sự vô thường đó làm ra sự Oan trái mà muốn giải thoát thì phải biết nghiệm ra cái đạo mà Phật tổ đã dạy để có thể siêu thoát đến cõi niết bàn tránh được vòng luân hồi khổ lụy.

Huệ Giác ngưng lời.

Tất cả chư tăng đồng loạt xướng lên:

- A di đà phật!

Chờ cho tiếng xướng của các chư tăng hoàn toàn im lặng, Huệ Giác mới trang trọng nói tiếp:

- Chính vì lẽ đạo mà Phật tổ đã dạy, hôm nay lão nạp cho vời tất cả các chư tăng đến đây để trịnh trọng nói với các người. Kể từ hôm nay chúng ta là những tăng nhân thoát vòng tục lụy, nên tất cả những vật báu trên đời này đều là vô thường. Ai cần thì cứ cho, kể cả cái mạng của lão nạp.

- A di đà phật!

Huệ Giác nhìn lướt qua một lượt tất cả những tăng nhân đang có mặt tại Đại Hồng Bảo Điện:

- A di đà phật! Các vị huynh đệ không cần thiết phải ngày đêm cực nhọc canh gác, mà bây giờ hãy chuyên tâm vào giới hạnh của một tu sĩ tìm lẽ đạo nơi chốn niết bàn. Những lời lão nạp nói ra là tâm huyết, mong các vị theo đó mà hành xử.

Huệ Giác vừa dứt lời thì tất cả những chư tăng hộ đường đồng loạt xướng lên:

- A di đà phật...

Tiếng xướng của các vị tăng nhân còn đọng lại trong tòa Đại Hồng Bảo Điện thì một giọng nói trong trẻo cất lên. Giọng nói thật trong của nữ nhân nhưng âm vực lại có uy lực lấn áp tiếng xướng âm của các vị hộ tăng Thiếu Lâm.

Ai lại có nội lực thâm hậu kỳ tuyệt như vậy? Người đó chẳng ai khác mà chính là chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc. Vẫn với dáng vẻ của một kiều nữ giai nhân trong bộ xiêm y bằng lụa mỏng tanh, có thể thấy được tất cả những đường nét mà tạo hóa đã ban tặng riêng cho nàng.

Tiêu Thái Ngọc từ ngoài cửa Đại Hồng Bảo Điện bước vào, cũng với những bước đi uyển chuyển như vũ công đang biểu diễn khúc Nghê Thường. Nàng vừa xuất hiện vừa nói:

- Đại sư nói rất hay, rất đúng. Đã là những bậc thiền tu, để thoát vòng tục lụy thì đâu cần tranh danh đoạt lợi như lũ người phàm tục chốn giang hồ.

Thấy Tiêu Thái Ngọc thong dong bước vào, tứ vị hộ tăng Bồ Tát toan đứng lên nhưng Huệ Giác đại sư đã kịp ngăn họ lại. Lão tăng tay lần xâu bồ đề, mắt hướng về phía Tiêu Thái Ngọc, nhưng rồi ánh mắt của vị cao tăng nhanh chóng cụp xuống bởi nhận ra trang phục của vị chủ nhân Ma Cung quá mỏng.

Huệ Giác đại sư buột miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Tiêu Thái Ngọc thả những gót sen bước đến đối mặt với vị cao tăng Thiếu Lâm. Nàng trịnh trọng ôm quyền xá Huệ Giác đại sư và tứ vị Bồ Tát rồi ôn nhu nói:

- Nghe những lời tâm huyết của đại sư, tôi vô cùng cảm kích và khâm phục. Nếu đúng như những gì mà đại sư đã phán truyền thì Thiếu Lâm đúng là vì sao Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên.

Đại sư Huệ Giác không nhìn lên mà đáp lời nàng:

- A di đà phật! Nữ thí chủ đừng quá khách sáo như vậy. Nữ thí chủ cứ nói ra mục đích đến Thiếu Lâm tự lần này.

- Đại sư đã thẳng thắn thì Thái Ngọc này cũng chẳng nên giấu mục đích đến Thiếu Lâm lần này nữa.

Nàng chấp tay sau lưng. Tư thế của nàng đúng thật là khêu gợi, buộc đại sư Huệ Giác phải cau mày.

Thái Ngọc như đọc được ý niệm trong tâm tưởng vị cao tăng Thiếu Lâm, miệng khẽ điểm một nụ cười mỉm rồi nói:

- Tôi đến Thiếu Lâm lần này để thỉnh nhờ các vị cao tăng tạm cho mượn hai pho kim thân La Hán.

- Thí chủ không nói ra nhưng bần tăng cũng có thể đoán được.

- Đại sư đã đoán được ý của Thái Ngọc này, vậy mạn phép hỏi đại sư có thể cho mượn được hay không? Hay những lời nói vừa rồi của bậc cao tăng Thiếu Lâm ví như gió thoảng mây bay?

- A di đà phật! Nữ thí chủ sao lại nghĩ như vậy chứ? Những gì lão nạp đã nói thì phải giữ đại ngôn, đó là giáo điều của nhà Phật.

Thái Ngọc nghe xong lời nói của Huệ Giác đại sư, liền ôm quyền xá một cái:

- Thái Ngọc này thật hồ đồ, lời nói tùy tiện, mong đại sư miễn thứ.

- A di đà phật! Phật môn không nệ trách những tiểu tiết của chúng sinh.

- Thái Ngọc này cũng nghĩ như đại sư.

Huệ Giác đại sư buông một tiếng thở dài:

- A di đà phật! Lão nạp không hề khách sáo với nữ thí chủ. Trong Thiếu Lâm tự nữ thí chủ có thể mượn bất cứ thứ gì, kể cả pho bí thư Phật gia là Dịch Cân Kinh, nhưng riêng hai pho kim thân La Hán thì khó cho lão nạp.

Thái Ngọc cau mày:

- Tại sao lại khó cho đại sư?

- Hai pho kim thân La Hán kia, lão nạp đã có dụng ý trao nó lại cho Quỷ Kiếm Khách, truyền nhân của Giang Kỳ, chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Nguyên nhân nào buộc đại sư phải trao hai pho tượng kim thân La Hán cho Lệnh Thế Kiệt?

- A di đà phật! Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt có cùng mục đích như nữ thí chủ, mà lão nạp thì lại không muốn cả đỉnh Tung Sơn Thiếu Lâm nhuộm máu tanh giang hồ.

Thái Ngọc mỉm cười rồi nói:

- Thì ra là vậy. Tôi đã hiểu ý cao tăng. Tôi lần này cũng không ngoài mục đích như Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt, nhưng lại có khác một chút.

- A di đà phật! Nữ thí chủ chỉ giáo cho lão tăng.

Thái Ngọc từ tốn nhìn Huệ Giác đại sư, ôn nhu nói:

- Nếu Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt vì mục đích tư lợi truy tầm hai pho tượng kim thân La Hán nên có thể rưới máu Tung Sơn Thiếu Lâm nhưng Thái Ngọc này thì khác y.

Đến Thiếu Lâm lần này để mượn hai pho tượng kim thân La Hán của các vị cao tăng, là có ý muốn dụng chúng để tống tiễn Quỷ Kiếm Khách khỏi giang hồ, đặng võ lâm tránh một cái họa sát nhân tử kiếm.

Nàng liếc trộm Huệ Giác đại sư để quan sát dung diện của vị cao tăng có thay đổi gì không sau câu giải bày của mình. Thái Ngọc nói tiếp:

- Đại sư và các vị cao tăng Thiếu Lâm hằn lấy chữ từ bi hỷ xả là phương châm tu học để giải thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi, thì ắt cũng phải thương lấy những sinh linh đang trầm kha trong bể khổ tục lụy. Một người sống thì có thể có một người được giải thoát theo con đường tu đạo của đại sư, chính vì lẽ đó mà Thái Ngọc này mới nói ra dụng ý của mình.

Huệ Giác đại sư thoạt sa sầm mặt, rồi từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Thái Ngọc:

- Ma Cung vốn lấy chữ ác làm phương cách hành sự, sao hôm nay nữ thí chủ lại nói như một vị bồ tát cứu độ thế nhân. Lão nạp nghe quả là lạ tai vô cùng.

- Đại sư chỉ giáo rất đúng, nhưng thử hỏi đại sư cái gì là thiện, cái gì là ác? Cái lẽ chính và tà cũng khó phân minh lắm đó. Nếu đại sư cho Ma Cung của tôi là ác thì đã có bao giờ cao tăng nghe Ma Cung mở sát giới chưa? Hay sự bí hiểm, thoát ly trần thế của Ma Cung khiến cho thiên hạ gắn cho Thái Ngọc này là ma đầu?

Những lời của Thái Ngọc thốt ra khiến vị cao tăng Thiếu Lâm phải băn khoăn, bối rối, cặp chân mày của Huệ Giác thoạt nhíu lại và cái nhíu mày của vị tăng không qua được cặp mắt tinh tường của Tiêu Thái Ngọc.

Nàng mỉm cười nghĩ thầm:

- "Lão sư già còn nghĩ ngợi gì nữa mà chưa chịu trao hai pho kim thân La Hán cho bổn nương?

Huệ Giác đại sư suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại Thái Ngọc:

- Lão nạp trao hai pho tượng kim thân La Hán đó cho nữ thí chủ, đến khi Quỷ Kiếm Khách đến đây lão biết lấy gì để trao cho y?

- Lão tăng cứ nói với y là y đã đến chậm hơn Thái Ngọc này một bước rồi.

Nàng vừa nói vừa tháo miếng tín phù đeo bên mình chìa đến trước:

- Đây là tấm tín phù của Ma Cung, đại sư cứ giữ lấy, và có thể dùng nó để minh chứng với Lệnh Thế Kiệt.

Huệ Giác đại sư buông một tiếng thở dài thườn thượt. Trong tâm vị cao tăng Thiếu Lâm quả là khó xử vô cùng. Lão tăng không ngờ Tiêu Thái Ngọc lại xuất hiện đúng lúc ngay sau lời phát ngôn đại nguyện của lão.

Huệ Giác đại sư lần xâu bồ đề liên tục rồi từ từ ngẩng mặt lên trần Đại Hồng Bảo Điện:

- Đây có lẽ là ý trời.

Đại sư Huệ Giác nhìn lại Thái Ngọc:

- Nữ thí chủ đã vì chúng sinh thì lão nạp cũng sẽ vì thí chủ lần hội kiến này.

Nói dứt lời, Huệ Giác đại sư nhìn vị sãi nhỏ đứng hầu bên cạnh, ôn tồn nói:

- Giác Giới, đi lấy hai pho kim thân La Hán cho sư phụ.

- A di đà phật! Đệ tử tuân lệnh sư phụ.

Giác Giới vừa nói vừa sụp lạy Huệ Giác đại sư rồi đứng lên bước thẳng ra cửa Đại Hồng Bảo Điện. Huệ Giác đại sư vốn rất cẩn thận, nên cất kỹ hai pho kim thân La Hán, chỉ có mỗi mình người và đệ tử Giác Giới biết chỗ. Cho Giác Giới biết chỗ cất giấu hai pho kim thân La Hán, Huệ Giác đã có dụng ý. Nếu như có cuộc huyết sát Thiếu Lâm thì cũng chẳng ai có thể ngờ được Giác Giới biết chỗ cất giấu hai pho kim thân La Hán, và cũng chẳng một ai nỡ xuống tay hành xử một chú sãi nhỏ không hề biết võ công.

Giác Giới đi rồi, Huệ Giác đại sư mới nhìn lại Tiêu Thái Ngọc:

- Lão nạp mạn phép hỏi nữ thí chủ.

Thái Ngọc từ tốn nói:

- Xin đại sư chỉ giáo.

- Nữ thí chủ sẽ dùng phương cách chi để đối phó Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt?

- Đại sư đã hỏi thì Tiêu Thái Ngọc này không dám giấu diếm. Lệnh Thế Kiệt vì những pho kim thân La Hán, nên nhất định sẽ phải đến Ma Cung. Ma Cung sẽ đón gã bằng trận đồ thiên la địa võng.

Huệ Giác đại sư thở dài một tiếng:

- Chúng sinh quả là trầm kha trong vòng lợi danh.

Thái Ngọc khẽ điểm một nụ cười mỉm sau câu nói của đại sư Huệ Giác.

Đại sư Huệ Giác nhìn qua nàng ôn tồn nói:

- Thí chủ đã nhọc công đến Thiếu Lâm, lão nạp không có đại yến tiếp đón, chỉ mời nữ thí chủ chung trà mọn của Phật gia.

Thái Ngọc ôm quyền xá Huệ Giác:

- Đa tạ cao tăng. Thái Ngọc này được dùng chung trà của Phật môn chẳng khác nào được uống ngọc bôi của hoàng đế.

- A di đà phật! Nữ thí chủ quá khách sáo.

Huệ Giác ra dấu cho Chánh Tịnh ngồi phía sau:

- Sư đệ hãy rót trà mời thí chủ giúp sư huynh.

- A di đà phật!

Chánh Tịnh quay lại hành đại lễ trước kim thân Phật tổ rồi bưng bình trà thủy thần.

Chánh Tịnh áp đôi bản thủ to bè quanh bình trà thủy thần bằng đất nung đỏ au. Bình trà thủy thần từ từ nóng dần lên cho đến khi trà trong bình sôi ùng ục, bốc khói tỏa mùi thơm dìu dịu.

Chánh Tịnh rót trà ra chén, trịnh trọng đặt xuống phía trước mặt Tiêu Thái Ngọc.

Thái Ngọc đâu bỏ qua những hành động của lão tăng Chánh Tịnh, nàng bưng chén trà nhìn Chánh Tịnh, từ tốn nói:

- Thái Ngọc này có nghe nói về tuyệt công Hỏa Diệm Chưởng của Phật gia, hôm nay chính mắt thấy vừa khâm phục vừa kính trọng. Mong rằng một ngày nào đó được thụ huấn tuyệt công Hỏa Diệm Chưởng của cao tăng.

Chánh Tịnh chấp tay trước ngực nói:

- Nữ thí chủ quá khách sáo đấy thôi, Hỏa Diệm Chưởng của bần tăng sao có thể gọi là tuyệt công. Nó chỉ hữu dụng để nung nóng trà đặng thỉnh khách thập phương.

Chánh Tịnh nói xong lui về chỗ cũ.

Thái Ngọc nhấp một ngụm trà rồi đặt xuống trước mặt mình. Nàng khẽ gật đầu nói:

- Trà của Phật môn quả là khác hẳn với những thứ trà ngoài chốn phàm trần. Đại sư đừng nói Thái Ngọc khách sáo, nói lời ngọc lời hoa chỉ để tâng bốc, mà đúng là trà của Phật gia không đâu có được.

Ngay cả Trảm Mã Trà của hoàng thượng dùng để tiễn tướng quân xông trận cũng không thể sánh bằng.

Những lời khen tặng của Thái Ngọc khiến cho các vị cao tăng Thiếu Lâm vô cùng hứng khởi, nhưng sự hứng khởi đó chưa được bao lâu thì Lệnh Thế Kiệt xuất hiện. Trên tay ẩm xác chú sãi Giác Giới, còn bộ lam y thư sinh thì nhuộm đỏ máu.

Sự xuất hiện của Lệnh Thế Kiệt khiến cho không gian trong Đại Hồng Bảo Điện căng thẳng cực độc. Tiêu Thái Ngọc nhìn chàng như muốn đóng đinh vào mặt Thế Kiệt.

Huệ Giác đại sư bật đứng lên khi thấy cái xác Giác Giới trên tay Thế Kiệt.

Lão đại sư rít lên:

- Quỷ Kiếm Khách...

Chương 29: Vị Nhân Lụy Nhân

- Vãn bối chậm chân không thể cứu người của Phật môn.

Thế Kiệt vừa nói vừa đặt xác Giác Giới xuống trước bồ đoàn bệ thờ kim thân Phật tổ Như Lai.

Đại sư Huệ Giác nhìn xác Giác Giới không chớp mắt. Thần phách lão tăng như siêu lạc chốn nào, nên dung diện có vẻ thất thần, u uất. Tay lão tăng không ngừng lần xâu bồ đề, mãi một lúc sau, Huệ Giác mới thốt được lời phật hiệu:

- A di đà phật!

Lão tăng rươm rướm nước mắt rồi ngồi xuống cạnh bên xác Giác Giới:

- A di đà phật! Giác Giới đã đi rồi à?

Thế Kiệt nhìn lão tăng ôn nhu nói:

- Y đã chết.

Huệ Giác nhìn mặt Giác Giới rồi đưa tay run run vuốt nhẹ khuôn mặt còn hơi ấm.

Tiêu Thái Ngọc lia mắt nhìn qua xác Giác Giới. Nàng thở dài nói:

- Đại sư, Giác Giới đã chết rồi. Nhưng ai đã nhẫn tâm giết một người như Giác Giới?

Huệ Giác nhìn lại Thế Kiệt:

- Thí chủ đã hạ thủ Giác Giới?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Không phải vãn bối. Khi vãn bối đến Thiếu Lâm thì thấy ba người võ công thần kỳ bức tử Giác Giới. Một người có võ công kỳ tuyệt siêu phàm đã lấy thứ gì đó rồi bỏ đi. Còn hai người kia thì đã bị vãn bối hạ tử. Xác của hai người đó còn nằm ngoài sân chùa Thiếu Lâm.

Thái Ngọc nhíu mày.

Nàng chỉ tay vào vùng ngực Giác Giới:

- Đại sư xem kìa.

Huệ Giác đại sư giờ mới chú ý đến tăng y của Giác Giới bị chém dọc một đường nhỏ như sợi chỉ. Nếu để mắt lắm mới thấy được.

Thái Ngọc nói:

- Giác Giới tiểu tăng chết bởi một đường kiếm sắc bén vô cùng. Kẻ xuất thủ hạ tử Giác Giới phải là một kiếm thủ kỳ tài.

Huệ Giác nghe nàng nói như vậy buột nhìn lại Thế Kiệt.

Lão tăng cáu gắt hỏi:

- Thí chủ đến Thiếu Lâm lần này với dụng ý truy tầm hai pho tượng kim thân La Hán?

Thế Kiệt gật đầu:

- Vãn bối đến Thiếu Lâm lần này không ngoài mục đích đó.

Mặt của Huệ Giác đại sư sa sầm hẳn lại. Đại sư Huệ Giác nuốt nước bọt như nuốt một cục than hồng bởi sự uất giận. Lão tăng nói:

- Giác Giới đã theo lịnh của lão nạp đi lấy hai pho kim thân La Hán đặng dụng ý trao cho những ai cần đến để Thiếu Lâm tránh cái họa máu loang đỏ Tung Sơn bởi kiếm thuật của thí chủ. Lão nạp không ngờ Giác Giới lại chết bởi kiếm của thí chủ.

Thế Kiệt cau mày:

- Đại sư đã hiểu lầm vãn bối.

- Trong giang hồ thì có ai sử kiếm qua thí chủ chứ?

Thế Kiệt nhìn thẳng vào mặt đại sư:

- Trên giang hồ có rất nhiều người sử kiếm chứ không riêng mỗi một mình vãn bối.

Thái Ngọc xen vào:

- Đại sư, nếu bây giờ chỉ dựa vào một vết kiếm trên cơ thể Giác Giới mà đổ cho Lệnh công tử thì quả là có phần oan cho Lệnh công tử.

Huệ Giác đại sư nhìn lại nàng:

- Thế nữ thí chủ có cao kiến không?

Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt rồi quay lại Huệ Giác, trang trọng nói:

- Lệnh công tử nói đã hạ tử hai tên hung thủ giết Giác Giới, thế sao chúng ta không ra ngoài xem những người đó là những người nào.

- A di đà phật! Nữ thí chủ đã cho một cao kiến hay.

Lão tăng nhìn lại Thế Kiệt:

- Bần tăng thỉnh thí chủ cũng theo kiểm chứng.

- Vãn bối sẽ cùng kiểm chứng với đại sư.

Huệ Giác đại sư cùng Thế Kiệt và Tiêu Thái Ngọc trở bộ trổ khinh công vút nhanh ra bên ngoài. Ba người theo một con đường mòn tiến về một cửa động bên ngoài tòa cổ tự Thiếu Lâm.

Thế Kiệt nheo mày khi đến trước cửa động. Chàng nói:

- Giác Giới đã chết ở đây.

Chàng đảo mắt nhìn quanh. Chung quanh thật là vắng lặng, chẳng có một cái xác nào cả. Thậm chí chứng tích máu cũng không còn.

Thế Kiệt cố tìm một dấu giày cũng không có. Chàng không khỏi ngỡ ngàng bởi hiện tượng quá đỗi thần kỳ này nên buột miệng thốt:

- Lạ thật!

Nghe chàng thốt ra lời nói đó, Huệ Giác đại sư quay ngoắt lại nhìn Thế Kiệt. Tay lão tăng lần chuỗi bồ đề:

- A di đà phật! Thí chủ giải thích sao về hiện trường này? Không một dấu vết gì chứng tỏ có người thứ ba chứ đừng nói đến hai cái xác mà thí chủ đã hạ tử.

Thế Kiệt ôn nhu đáp lời Huệ Giác đại sư:

- Vãn bối quá là khó có thể giải thích được.

- A di đà phật! Thí chủ sao có thể giải thích được khi chính thí chủ là hung thủ hạ sát Giác Giới, một tiểu sãi chẳng hề biết võ công.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đại sư đã hiểu lầm vãn bối.

- Lão nạp không bao giờ đổ oan cho ai. Nếu có oan thì chính Giác Giới là kẻ chịu oan.

Thiếu Lâm cổ tự đã phát đại ngôn trao tất cả báu vật cho những ai muốn chúng để tránh vòng tục lụy tranh danh đoạt lợi, nhưng thí chủ đã nhẫn tâm vấy máu Tung Sơn Thiếu Lâm rồi. Oan có oan, oán có oán, nợ thì phải trả.

Thế Kiệt nghe những lời đại sư Huệ Giác nói mà sắc mặt biến đổi. Chàng thở ra, trang trọng nói:

- Đại sư đã nghĩ sai cho vãn bối, Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của sư tôn chẳng bao giờ hạ tử một người chỉ biết tu mà chẳng màng đến danh lợi tranh đoạt phàm tục.

- A di đà phật! Nói thì như thế nhưng thanh Quỷ Kiếm kia đã giết bao nhiêu người rồi?

- Vãn bối hạ tử những kẻ đáng chết.

- Giác Giới đáng chết lắm ư?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Vãn bỗi chẳng hề nhúng tay vào cái chết của Giác Giới tiểu tăng.

- Nếu không phải thí chủ thì ai? Chẳng lẽ Khoái Kiếm Giang Mão đội mồ sống lại để tranh đoạt hai pho tượng kim thân La Hán với thí chủ sao?

Huệ Giác nói xong thì tứ vị Bồ Tát hộ đường bước đến ngang với đại sư Huệ Giác.

Chánh Tịnh đại sư trầm giọng nói:

- Thí chủ không giải thích được thì buộc chúng tăng Thiếu Lâm bắt thí chủ phải trả lại món nợ máu đã vay của Giác Giới.

Chánh Tịnh đại sư vừa nói vừa áp đôi bản thủ to bè vào với nhau. Một làn khói trắng bốc lên từ đôi bản thủ của lão tăng và chẳng bao lâu sau có ngọn lửa xanh biết bốc lên.

Thái Ngọc nhìn bản thủ của lão tăng không chớp mắt. Nàng lẩm nhẩm nói:

- Hỏa Diệm Chưởng.

Trong khi Thái Ngọc nhìn Chánh Tịnh đại sư thì Thế Kiệt đã nghiêm mặt, tỏ lộ sự bực dọc bởi những lời của các vị cao tăng. Chàng thở ra nói:

- Xem ra các vị cao tăng Thiếu Lâm cũng đóng kịch khá lắm đó!

Huệ Giác đại sư cau mày sau câu nói của Thế Kiệt:

- Thí chủ nói như vậy muốn ám chỉ điều gì?

- Thiếu Lâm làm gì thì tự khắc Thiếu Lâm hiểu. Nếu Thiếu Lâm khăng khăng cho tại hạ là hung thủ hạ tử tiểu tăng của Thiếu Lâm cũng được. Phàm đã là kẻ xuất gia thì không nên ngậm máu phun người.

Chánh Tịnh đại sư rít lên:

- Thật là quá đáng, tiểu tử dám cho chúng ta là những người vọng ngã vọng ngôn.

Thiếu Lâm từ xưa đến nay đường đường là cửu đỉnh võ lâm, đâu chỉ vì một chút hư danh Quỷ Kiếm Khách mà ngươi muốn nói gì cũng được.

Chánh Tịnh nói xong quát lớn:

- Tiểu tử... đỡ chưởng.

Đôi bản thủ đã vận đúng mười hai thành công lực của Chánh Tịnh đại sư đẩy về phía Thế Kiệt một đạo Hỏa Diệm Chưởng. Chưởng khí vừa thoát ra từ tâm trung bản thủ của Chánh Tịnh đại sư đã hóa sức nóng hầm hập làm cho cỏ phải héo vàng.

Đối phó với Hỏa Diệm Chưởng, Thế Kiệt lắc vai thoát lên cao ba trượng, luồng hỏa chưởng lướt qua dưới đế giày của chàng. Cùng với lần tránh né chưởng kình đó thì ngọn Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đã thoát ra khỏi vỏ, và nhanh hơn cả sự tưởng tượng của Huệ Giác đại sư và tứ vị Bồ Tát hộ tăng.

Huệ Giác đại sư chỉ kịp nói:

- Sư đệ cẩn thận...

Lời của Huệ Giác còn đọng trên miệng, thậm chí nó chưa kịp dứt câu thì mũi kiếm quỷ đã đặt đúng yết hầu Chánh Tịnh đại sư.

Huệ Giác xuất hạn mồ hôi khi thấy mũi kiếm của Thế Kiệt đã đặt đúng vào tử huyệt sinh tử của vị cao tăng hộ đường. Mặt của Huệ Giác đại sư biến sắc, buột miệng thốt lên:

- Thí chủ...

Không màng đến lời nói của Huệ Giác đại sư, mắt Thế Kiệt như đóng đinh vào yết hầu Chánh Tịnh. Chàng cất tiếng bằng thật lạnh nhạt:

- Kiếm của tại hạ rất vô tình.

Đến bây giờ Chánh Tịnh vẫn còn ngơ ngơ ngác ngác bởi sự biến diễn ra cực nhanh ngoài sự xét đoán của lão tăng.

Huệ Giác niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật! Thí chủ hãy thu hồi Quỷ Kiếm...

Huệ Giác nhìn vào mặt Thế Kiệt, từ tốn nói tiếp:

- Lão nạp vốn đã có ngụ ý trao hai pho kim thân La Hán cho thí chủ, nên mới sai khiến tiểu tăng Giác Giới đi đến Vô Danh động để lấy chúng về. Việc làm của lão nạp cốt để Thiếu Lâm tránh một cuộc vấy máu.

Đại sư thở ra:

- Không ngờ Giác Giới đến Vô Danh Động thì lại bị ám hại, cho nên sư đệ Chánh Tịnh của lão nạp nóng giận. Nếu bây giờ thí chủ có muốn hạ tử Chánh Tịnh thì xin để lão nạp thay thế.

Huệ Giác đại sư chờ đợi câu trả lời của Thế Kiệt, vẻ mặt lộ rõ những nét lo lắng bất an.

Tiêu Thái Ngọc liếc qua nhìn Thế Kiệt, rồi tằng hắng lên tiếng bằng chấu giọng thật trang trọng:

- Cho dù bây giờ các vị đại sư có giết được Lệnh công tử thì Giác Giới tiểu tăng cũng không sống lại được. Mà Lệnh công tử có phẫn nộ sát hại các vị cao tăng Thiếu Lâm thì cũng không thể giải bày được ai là kẻ hạ tử Giác Giới tiểu tăng. Tôi có ý như thế này.

Nàng ngưng lời đảo cặp thu nhãn long lanh đen nháy nhìn qua một lượt tất cả mọi người đang có mặt tại hiện trường.

Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc:

- Cô nương có cao kiến gì?

Thái Ngọc tằng hắng, lấy giọng rồi nói:

- Kẻ giết Giác Giới hòa thượng không ngoài mục đích chiếm đoạt hai pho tượng kim thân La Hán của Thiếu Lâm. Nếu như Lệnh công tử tìm ra hai pho tượng đó thì tất giải oan được cho mình.

- Tại hạ nhất định sẽ tìm ra hai pho tượng của Thiếu Lâm tự.

Chàng vừa nói vừa thu hồi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tra vào vỏ.

Thái Ngọc nhìn Huệ Giác đại sư:

- Đại sư, Lệnh công tử đã nói như vậy rồi, mong đại sư hãy tin vào những lời của Lệnh công tử. Tôi mạo muội nói, với ai thì có thể ngoa ngôn nhưng với Quỷ Kiếm Khách thì không phải là người bội tín. Thái Ngọc này cũng có ý sẽ đi cùng với Lệnh công tử để tìm ra hung thủ sát tử Giác Giới.

- A di đà phật! Thiện tai, thiện tai. Lão nạp cũng chỉ muốn mỗi điều đó mà thôi.

Huệ Giác nhìn lại Thế Kiệt:

- Thiếu Lâm không có duyên đặng được tiếp đón Lệnh công tử, hiện tại xác Giác Giới còn trong Đại Hồng Bảo Điện, chư tăng Thiếu Lâm phải quay về lo hậu sự, hy vọng Lệnh công tử không quên lời nói của mình.

Thế Kiệt đáp lời Huệ Giác đại sư:

- Tại hạ có bổn phận phải hợp nhất những pho tượng kim thân La Hán theo di huấn của sư tôn, nên dù muốn hay không cũng phải tìm ra kẻ đã sát tử Giác Giới tiểu tăng.

Huệ Giác đại sư chấp tay, lần xâu bồ đề:

- A di đà phật! Lão nạp và chư tăng Thiếu Lâm không tiện tiễn Lệnh thí chủ. Mong người miễn chấp.

- Tại hạ đến Thiếu Lâm lần này làm phiền cho các vị chư tăng, trong lòng áy náy vô cùng. Mong các vị miễn chấp.

Chàng ôm quyền xá Huệ Giác và tứ vị Bồ Tát rồi nói:

- Cáo từ... hẹn ngày tái kiến.

Huệ Giác nhìn qua Tiêu Thái Ngọc:

- Nữ thí chủ cũng miễn chấp Thiếu Lâm cổ tự.

Thái Ngọc xá lão tăng Thiếu Lâm:

- Thái Ngọc này nào dám mạo phạm đến Bắc Đẩu Thiếu Lâm tự.

Nàng nhìn lại Thế Kiệt:

- Lệnh công tử cho tôi cùng đi chứ?

- Tại hạ không ép cô nương.

Thái Ngọc mỉm cười quay lại ôm quyền xá các vị cao tăng:

- Thái Ngọc kiếu từ.

Huệ Giác khẽ gật đầu:

- A di đà phật! Nữ thí chủ nên cẩn thận.

Thế Kiệt và Thái Ngọc cùng trở bộ quay xuống Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

Đi bên cạnh Thái Ngọc, Thế Kiệt chẳng hề thốt lời nào. Chàng có vẻ trầm tư, suy tưởng, thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài ảo não.

Thái Ngọc nhìn qua chàng hỏi:

- Lệnh công tử đang nghĩ gì mà lại não nề như vậy?

- Tại hạ đang nghĩ vè kẻ sát tử tiểu tăng Giác Giới. Thế cô nương nghĩ gì về chuyện này?

Thái Ngọc mỉm cười dừng cước pháp. Thế Kiệt cũng phải dừng chân theo nàng.

Chàng hỏi lại Thái Ngọc lần nữa:

- Những chuyện đã xảy ra trên Thiếu Lâm khiến cho tại hạ không thể nào giải thích được.

Thái Ngọc nhún vai nhìn chàng:

- Nếu tôi đoán không lầm thì Lệnh công tử đang hoài nghi các vị cao tăng Thiếu Lâm?

Thế Kiệt gật đầu:

- Quả thật, tại hạ đang hoài nghi những vị cao tăng của Thiếu Lâm cổ tự. Có thể họ đã biết tại hạ sẽ đến Thiếu Lâm tự đặng thu hồi hai pho tượng kim thân La Hán, nên bày ra sự việc này rồi gán cho tại hạ.

- Nếu Lệnh công tử hoài nghi Thiếu Lâm thì chính tà đúng là bất minh. Tôi cũng như Lệnh công tử, nhưng chẳng lẽ quay về Thiếu Lâm tự tra hỏi những cao tăng đó sao?

Nàng bước đến bên cạnh Thế Kiệt. Mùi thơm nhè nhẹ thoát ra từ cơ thể nàng khiến chàng thoáng đỏ mặt.

Thái Ngọc mỉm cười như đoán biết cái gì khiến cho Thế Kiệt thay đổi chân diện mục.

Nàng từ tốn nói:

- Không hiểu tái kiến lần này, Lệnh công tử có còn nhìn tôi như một ma nữ của Ma Cung không?

- Tại hạ chẳng cần biết đâu là chính đâu là tà. Ngay cả Thiếu Lâm bây giờ cũng không còn cửu đỉnh võ lâm trong mắt tại hạ.

- Thái Ngọc muốn hỏi công tử riêng về Thái Ngọc mà thôi.

- Nếu cô nương đã tốt với tại hạ thì tại hạ sẽ đối xử tốt với cô nương.

- Thái Ngọc chẳng bao giờ xấu với Lệnh công tử.

Nàng mỉm cười liếc chàng:

- Lệnh công tử đừng thốt lời đa tạ khách sáo đấy nhé.

Thế Kiệt nhìn lại hướng hoa dung lộ:

- Sự việc đã xảy ra như thế này, chẳng lẽ tại hạ đi mông lung như kẻ mò trăng dưới nước đặng tìm hai pho tượng kim thân La Hán của Thiếu Lâm tự? Giang hồ mênh mông quá, biết đâu mà tìm.

- Thái Ngọc đã hiểu tâm trạng của Lệnh công tử rồi. Phải công tử sợ không hoàn thành sứ mạng mà sư tôn giao phó?

- Tại hạ đã hứa với sư tôn.

Thế Kiệt quay mặt nhìn lại đỉnh Tung Sơn Thiếu Lâm cổ tự. Chàng buông một tiếng thở ra.

Thái Ngọc khẽ lắc vai chàng.

Những ngón tay búp măng thanh mảnh của nàng chạm nhẹ vào bờ vai Thế Kiệt, nhưng chỉ một lần chạm đó thôi mà cũng đủ khơi dậy một cảm giác kỳ lạ bên trong nàng.

Thế Kiệt nhìn lại Thái Ngọc:

- Cô nương muốn nói gì?

Thái Ngọc thoạt cau mày:

- Nếu như Thái Ngọc giúp được cho công tử.

Thế Kiệt tưởng như mình nghe lầm, nhanh miệng hỏi lại nàng:

- Cô nương muốn nói giúp điều gì chứ?

- Nếu công tử bỏ hai tiếng cô nương thì Thái Ngọc sẽ nói.

Thế Kiệt nhìn nàng:

- Tại hạ sẽ gọi cô nương bằng gì?

Thái Ngọc lắc đầu:

- Bỏ cả hai tiếng tại hạ, Thái Ngọc sẽ nói.

Thế Kiệt đỏ mặt.

Thái Ngọc mỉm cười bởi khuôn mặt đang ngượng ngùng vì thẹn đỏ của Thế Kiệt. Trong mắt Thái Ngọc giờ đây Thế Kiệt đúng là một gã nam nhân ngây ngô hơn là một Quỷ Kiếm Khách mà bất cứ ai nghe đến cũng phải hồn siêu phách lạc.

Nàng mỉm cười với chàng rồi thật ôn nhu từ tốn nói:

- Hãy gọi Thái Ngọc bằng hai tiếng tỷ tỷ, và ngược lại Thái Ngọc sẽ gọi Thế Kiệt bằng hai tiếng đệ đệ. Được chứ?

Thế Kiệt ngượng ngùng lưỡng lự.

Thái Ngọc nắm lấy tay chàng:

- Sao? Chẳng lẽ Tiêu Thái Ngọc chẳng đáng kết thân với Lệnh Thế Kiệt ư? Hay Lệnh Thế Kiệt nghĩ Tiêu Thái Ngọc chỉ là một ma nữ không thể sánh vai chung bước với người?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Không... Thế Kiệt chẳng bao giờ nghĩ như vậy.

- Không nghĩ sao còn lưỡng lự? Hay đệ đệ nghĩ tỷ tỷ chỉ biết nói suông, còn phận nhi nữ chẳng làm được gì, mà chỉ mang đến sự phiền toái cho đệ đệ?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đệ không nghĩ như vậy đâu.

Thái Ngọc nắm lấy tay Thế Kiệt:

- Vậy là đã nhận lời kết thân rồi nhé.

Nàng lắc khẽ tay chàng:

- Sao đệ nhìn đi đâu vậy? Nhìn vào mắt tỷ tỷ xem đệ có nói thật tâm mình hay không?

Nàng lắc mạnh tay Thế Kiệt.

Chàng ngượng nghịu nhìn lại Thái Ngọc.

Thái Ngọc nguýt Thế Kiệt, ôn nhu nói:

- Đệ đệ.

Thế Kiệt càng đỏ mặt vì thẹn.

Nàng mỉm cười:

- Tỷ muốn nghe hai tiếng tỷ tỷ thốt ra từ miệng đệ đệ.

- Tỷ Tỷ.

Thái Ngọc bật ra tràng cười thánh thót nghe như ngọc lưu ly va vào nhau. Nàng vừa cười vừa kéo Thế Kiệt đi.

Thế Kiệt vô hình trung không cưỡng lại Thái Ngọc mà bước theo nàng. Chàng hỏi:

- Tỷ tỷ dẫn đệ đi đâu vậy?

- Cứ đi rồi khắc sẽ biết mà.

Khi Thế Kiệt nghe được tiếng suối chảy róc rách thì Thái Ngọc mới dừng bộ chỉ tay về phía trước:

- Tỷ muốn cho đệ thấy cảnh hùng vĩ của chốn hoang sơn này.

Nàng lại nắm tay Thế Kiệt rảo bộ tiến thẳng đến bờ suối. Thái Ngọc chỉ xuống dòng suối:

- Đệ đệ hãy nhìn xuống xem.

Thế Kiệt răm rắp tuân phục theo lời nàng. Chàng nhìn xuống dòng suối trong phẳng như một tấm gương. Khuôn mặt của Thái Ngọc và của chàng cặp kè bên nhau.

Thái Ngọc lại tạo một nụ hoa hàm tiếu trên hai cánh môi mọng đỏ, gợi tình.

Nàng ghé miệng lại tai Thế Kiệt, nhỏ giọng nói:

- Tỷ muốn đệ lặp lại hai tiếng tỷ tỷ.

Một lần nữa dung diện của Thế Kiệt lại sượng sùng đỏ thẹn. Thái Ngọc nheo mắt, dí dỏm nói:

- Đệ đã không còn là một Quỷ Kiếm Khách nữa rồi.

Nàng lại thì thầm vào tai Thế Kiệt:

- Đệ không dám nói à?

Thế Kiệt bặm môi, mãi một lúc mới thốt:

- Tỷ tỷ.

Dung diện của chàng in trên mặt nước trông thật là kỳ ảo và lung linh bên cạnh dung diện của một giai nhân tuyệt sắc. Lần đầu tiên Thế Kiệt cảm nhận trong tận cùng sâu thẳm trái tim mình có một cái gì đó thật là khó tả. Trái tim chàng như đập rộn ràng hơn, và loáng thoáng một thứ cảm giác dìu dịu, mơn man.

Thái Ngọc mỉm cười nói:

- Đệ đệ đúng là một mỹ nam tử có một không hai trong võ lâm Trung Nguyên.

Thế Kiệt quay lại nhìn Thái Ngọc. Với vẻ trang trọng khẩn thiết, chàng hỏi nàng:

- Tỷ tỷ, hãy cho đệ biết phương cách gì để có thể lấy hai pho tượng kim thân La Hán?

Thái Ngọc nguýt chàng:

- Sao đệ lại nôn nóng quá vậy?

- Đệ chỉ sợ mình không hoàn thành được di huấn của sư tôn.

- Đệ đôi với sư tôn Giang Kỳ…

Thế Kiệt cướp lời nàng:

- Sư tôn trong tâm đệ cũng như bậc sinh thành. Kể từ lúc đệ lọt lòng mẹ, cho đến khi biết đứng, biết đi, và cả ngày hôm nay đều một công nuôi dưỡng của người.

- Thảo nào đệ đệ nhất nhất đều nghĩ đến sư tôn. Tỷ tỷ vô cùng khâm phục đệ.

- Tỷ tỷ đừng khách sáo mà.

Nàng kéo tay Thế Kiệt ngồi xuống phiến đá bên cạnh bờ suối:

- Cách của tỷ như thế này...

Thế Kiệt quay sang nhìn nàng với vẻ trang trọng lắng nghe.

Thái Ngọc nhìn chàng mỉm cười rồi ôn tồn nói:

- Phàm những kẻ muốn có kim thân La Hán thì cũng đều cùng một mục đích hợp nhất những pho tượng đó.

Thế Kiệt gật đầu.

Thái Ngọc nói tiếp:

- Chúng ta sẽ lấy mồi nhử mồi. Nếu như những lão sãi già Thiếu Lâm đúng như đệ đệ nghĩ thì tất nhiên họ cũng sẽ theo đệ thôi. Nếu không phải những lão sãi Thiếu Lâm thì hung thủ hạ tử Giác Giới cũng sẽ xuất đầu lộ diện để truy tìm những pho tượng kim thân La Hán của đệ.

- Đệ hiểu ý của tỷ rồi. Lấy mồi nhử mồi.

Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt mỉm cười gật đầu:

- Hiện tại đệ đệ đã có được mấy pho tượng kim thân La Hán rồi?

- Chỉ còn thiếu hai pho tượng của Thiếu Lâm, một của U Linh Môn, một của Nam Quân Gia Hầu, một của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân là đủ.

- Nghĩa là đệ đệ chỉ còn thiếu bốn pho tượng nữa là hợp nhất trọn bộ La Hán?

Thế Kiệt gật đầu.

Thái Ngọc lơ đễnh nhìn bầu trời:

- Nhất thời tỷ tỷ sẽ cùng với đệ thu hồi trước hai pho tượng kim thân La Hán của Nam Quân Gia Hầu và Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Còn hai pho tượng Thiếu Lâm, nhất định kẻ kia sẽ đến tìm đệ một khi y biết trong tay đệ có đủ tất cả những pho tượng mà y đang cần.

Nàng đứng lên.

Thế Kiệt cũng đứng lên theo Thái Ngọc.

Thái Ngọc nói:

- Tỷ tỷ biết chỗ của lão Nam Quân Gia Hầu. Chúng ta đến tìm lão trước thôi.

Thế Kiệt răm rắp gật đầu. Thái độ ngoan ngoãn của chàng ngỡ như Thế Kiệt đã biến thành nô dịch của Thái Ngọc rồi.

Chương 30: Quán Tử Thành Dương Châu

Tiếng rống như bò cất lên trên lan can tòa kỷ lâu Nguyệt Tình:

- Buông ta ra... buông ta ra, để cho ta chết đi mà. Ta không muốn sống nữa.

Bên dưới tòa kỷ lầu Nguyệt Tình, một đám người lố nhố ngẩng mặt nhìn gã công tử Vương Sắc Toàn đang chồm người qua lan can để nhảy xuống tự sát. Bốn ả kỹ nữ cố níu kéo gã lại.

Mặc dù được bốn ả kỹ nữ can ngăn nhưng xem ra Vương Sắc Toàn rất cương quyết để nhảy xuống lầu tự vẫn.

Trong đám người lô nhô đứng dưới đất có một lão thương nhân dáng người đẫy đà. Mặc dù đã nịt bụng bằng một sợi dây đai bằng lụa may năm sáu lớp nhưng cứ tưởng chừng mảnh lụa kia sắp bung ra bởi vòng bụng quá khổ của lão. Lão là một nhân vật nổi tiếng khắp thành Dương Châu với cái danh Kim Tài Đại Phú Vương Sâm.

Đứng bên cạnh Kim Tài Đại Phú Vương Sâm là một người đàn bà cũng có dáng vẻ chẳng thua kém gì lão. Hai má của người này nung núc chứng tỏ sự nhàn hạ. Người đàn bà này chính thực là Vĩ Nhạn, vợ của Kim Tài Đại Phú Vương Sâm. Tất cả thành Dương Châu, bất cứ cửa hiệu nào cũng đều biết mụ Vĩ Nhạn bởi lẽ mụ ta nổi tiếng vễ tính bủn xỉn và cho vay nặng lãi.

Mỗi khi Vương Sắc Toàn vùng vẫy thì y như rằng Vĩ Nhạn cứ muốn ngã ra sau, tay không ngừng khoát, miệng thì tru tréo:

- Qúy tử, con đừng làm vậy... con mà chết chắc mẹ chết theo con.

Trong khi Vĩ Nhạn gào thét như vậy thì lão Vương Sâm cứ chấp tay sau lưng đứng nhìn Vương Sắc Toàn chẳng nói tiếng nào.

Vương Sắc Toàn xô bốn ả kỹ nữ ra hai bên, miệng thì gào lên:

- Các ngươi tránh ra, để cho ta tự sát đặng mẫu thân và phụ thân không còn đứa nào nối dõi tông đường nữa.

Y chồm người qua lan can.

Mụ Vĩ Nhạn thất sắc thét lớn:

- Qúy tử, đừng con mà. Có gì cứ nói, mẹ sẵn sàng chìu con. Đừng có tự sát. Cả dòng tộc chỉ có mỗi một mình con thôi đó.

Vương Sâm cau mày nhìn Vương Sắc Toàn.

Vương Sắc Toàn lia cặp mắt liếc trộm Vương Sâm rồi tru tréo như đang bị chọc tiết:

- Mẫu thân! Phụ thân không thương đứa con quý tử độc nhất vô nhị này thì con sống làm chi nữa. Người ta nói cây độc không con. Phụ thân để con chết đặng trở thành cây độc mà. Con tự vẫn chết cho phụ thân vừa lòng.

Vương Sắc Toàn vừa nói vừa chồm người qua lan can.

Thấy Vương Sắc Toàn có vẻ như muốn nhảy xuống lầu Nguyệt Tình để tự vẫn thật, Vĩ Nhạn cuống quít hẳn lên. Mụ quay ngoắt lại, dằn tay Kim Tài Đại Phú Vương Sâm, miệng thì tru tréo:

- Ông nói cái gì đi chứ. Bộ Ông không thấy, không nghe quý tử nói gì ư? Cả cơ ngơi đồ sộ của ông, của tôi nhưng chỉ có mỗi một mình quý tử, nó có mệnh hệ nào thì ai sẽ nối dõi tông đường? Ai sẽ hưởng cơ ngơi của nhà Kim Tài Đại Phú này chứ?

Mụ vừa nói vừa giật tay lão Kim Tài Đại Phú.

Mụ Vĩ Nhạn nói tiếp:

- Nếu quý tử mà tự vẫn chết, tôi không tha cho ông đâu.

Vương Sâm cau mày, rồi ngẩng mặt nhìn Vương Sắc Toàn:

- Qúy tử muốn nói gì thì cứ nói ra, cần gì phải tự vẫn để mẫu thân ngươi lo lắng. Cha biết con cần gì rồi, nhà ta đâu có thiếu kim lượng. Con cần bao nhiêu thì cứ nói ra, cha mẹ sẽ cho con.

Vương Sắc Toàn chẩu hai cánh môi rồi liếm mép. Y nhìn Vương Sâm bằng ánh mắt hoài nghi:

- Cha nói thật với quý tử đấy chứ?

Vương Sâm cau mày:

- Không lẽ đến ngay cả lời nói của cha mà quý tử cũng không tin ư?

Mụ Vĩ Nhạn xen vào, hối hả nói cốt cho Vương Sắc Toàn nghe:

- Qúy tử cứ xuống đây đi. Con muốn gì sẽ được đó mà. Mẹ bảo chứng cho lời nói của thân phụ quý tử.

Vương Sắc Toàn chớp mắt, lưỡi của y lại thè ra liếm hai vành môi dầy thâm xì:

- Qúy tử hổng dám xin nhiều. Chỉ cần thân phụ và thân mẫu cho con số kim lượng khoảng...

Vương Sắc Toàn lưỡng lự.

Vĩ Nhạn hối hả nói:

- Qúy tử đừng ngại, cứ nói ra đi, miễn quý tử đừng có nhảy xuống lầu mà chết là quý lắm rồi. Qúy tử cứ nói ra đi, đừng ngại... đừng ngại.

Vương Sắc Toàn nhìn Vương Sâm rồi buông một câu bằng chất giọng nhão nhè, nhão nhẹt:

- Thân phụ và thân mẫu cho quý tử một vạn lạng là quý tử sẽ bỏ ngay ý định nhảy lầu tự tử.

Vương Sâm nghe xong câu nói của Vương Sắc Toàn, hai mắt trợn ngược, tưởng đâu lão vừa bị trời trồng. Hai cánh môi dầy của lão mấp ma mấp máy mãi một lúc mới thốt được ra lời.

- Một vạn... một vạn lạng ư?

Vĩ Nhạn cũng chẳng khác gì Vương Sâm. Mụ ngây người nhìn Vương Sắc Toàn, lắp bắp nói:

- Những một vạn lượng sao quý tử?

Vương Sắc Toàn nhìn Kim Tài Đại Phú Vương Sâm khẽ gật đầu nói:

- Dạ, một vạn lượng mới đủ à.

Vương Sâm sa sầm mặt.

Vĩ Nhạn tru lên:

- Qúy tử cần chi, làm gì mà cần tới những một vạn lạng? Qúy tử biết số kim lượng đó lớn lắm không? Mới đây quý tử đã lấy một trăm lạng rồi mà.

Vương Sắc Toàn cau mày hừ nhạt rồi rít lên:

- Thì ra thân phụ và thân mẫu quý kim lượng hơn sinh mạng của quý tử. Thôi thì con sống làm gì nữa. Để quý tử chết đi rồi xem cơ ngơi Kim Tài Đại Phú của thân phụ và thân mẫu có còn ý nghĩa gì hay không.

Vương Sắc Toàn vừa nói vừa chồm ra ngoài lan can.

Mụ Vĩ Nhạn rối rít, khoát tay thét lớn:

- Qúy tử, khoan khoan nhảy xuống.

Mụ quay lại Vương Sâm:

- Ông tính thế nào?

Vương Sâm nhìn Vĩ Nhạn:

- Bà không nghe quý tử nói à? Nó đòi tới những một vạn lạng, số kim lượng đó đâu phải nhỏ. Nó có thể mua được cả gian Nguyệt Tình này đó.

- Nhưng nếu không cho quý tử thì nó tự vẫn chết. Ông biết không? Cả nhà chỉ có mỗi một mình quý tử thôi, ông muốn tôi và ông chết không có người để tang, săn sóc vong linh à?

Vương Sâm thở dài một tiếng rồi nghiêm giọng nói:

- Với ai thì còn hy vọng lòng hiếu đáp chứ với quý tử thì tôi không tin đâu. Nếu tôi đoán không lầm, quý tử còn muốn cho tôi và bà mau sớm về chầu diêm chúa để rảnh tay phung phí cơ ngơi mà tôi đã phải tận lực đổ bao nhiêu là mồ hôi nước mắt.

Mụ Vĩ Nhạn gào lên:

- Ông nói vậy mà có thể nghe được ư? Tôi không cần biết phải tốn bao nhiêu, nhưng nhất định không thể để quý tử chết được.

Mụ giật ống tay áo Vương Sâm:

- Ông có nghe tôi nói hay không?

Vương Sâm thở ra:

- Thôi được, để tôi bàn lại với quý tử.

Kim Tài Đại Phú nhìn lên Vương Sắc Toàn, trầm giọng thật ôn nhu nói:

- Qúy tử hãy nghe thân phụ nói đây nè.

Lão Kim Tài Đại Phú tằng hắng như để lấy hơi tạo cho thanh âm lão nghe thật là êm tai:

- Một vạn lạng là số tiền mà thân phụ và thân mẫu không phải không có để cho quý tử, nhưng số kim lượng đó quá lớn, thôi thì quý tử lấy tạm mười lạng vậy để tiêu xài có được không? Với mười lạng thì quý tử đã có thể vui vẻ ở Nguyệt Tình lầu đúng một tuần trăng rồi đó.

Vương Sắc Toàn cau mày chỉ tay vào mặt mình:

- Qúy tử của nhà Kim Tài Đại Phú mà chỉ được cho có mười lạng thôi ư? Mười lạng của thân phụ thì quý tử làm được cái gì? Để quý tử chết đi cho rồi.

Mụ Vĩ Nhạn gào lên:

- Khoan khoan... một trăm lạng vậy nhé.

Vương Sắc Toàn lắc đầu:

- Một trăm lạng đối với quý tử thì có đáng là bao.

Kim Tài Đại Phú Vương Sâm nhìn mụ Vĩ Nhạn, nhỏ giọng nói:

- Một trăm lạng, quý tử cũng chê ít.

Lão nhìn lên:

- Một trăm lạng đã là nhiều lắm rồi. Vậy quý tử lấy thêm mười lạng nữa. Tổng cộng là một trăm mười lạng, số kim lượng đó đủ cho quý tử thuê đứt tòa Nguyệt Tình trong một năm rồi đó.

Vương Sắc Toàn lắc đầu:

- Chỉ một trăm mười lạng thôi ư? Số tiền đó chưa đủ để thân phụ và thân mẫu làm hậu sự cho quý tử kia mà. Cả thành Dương Châu này ai mà không biết cơ ngơi của nhà họ Vương.

Vương Sắc Toàn lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Nếu thân phụ và thân mẫu quý kim lượng hơn sinh mạng quý tử thì quý tử cũng chỉ bớt chút đỉnh thôi. Quỷ tử bớt cho thân phụ năm mươi lạng, còn lại chín trăm năm mươi lạng.

Nếu thân phụ và thân mẫu không cho đủ số kim lượng đó thì quý tử sẽ tự vẫn ngay lập tức.

Vương Sâm nhìn mụ Vĩ Nhạn lí nhí nói:

- Qúy tử đã chịu bớt năm mươi lạng, tất gã sẽ còn bớt thêm. Bà để cho tôi nói thêm một lời nữa.

Mụ Vĩ Nhạn nguýt Vương Sâm:

- Ông muốn nói gì thì nói, nhưng nếu quý tử chết thì tôi sẽ không tha cho ông đâu.

Vương Sâm khẽ gật đầu, rồi nhìn lại Vương Sắc Toàn:

- Qúy tử đã thố lộ chữ hiếu với thân phụ và thân mẫu rồi, sao không bớt thêm nữa cho thân phụ và

thân mẫu vui vẻ? Tất cả mọi người đều vui vẻ có hay hơn không?

Vương Sắc Toàn chìa mặt tới:

- Bớt nữa à?

Vương Sâm gật đầu.

Vương Sắc Toàn chau mày:

- Không bớt thêm được nữa đâu.

- Thế cho phụ thân nói một tiếng vậy.

Vương Sắc Toàn lắc đầu:

- Không nói thêm bớt gì nữa. Cái tính của thân phụ quý tử sao lại không biết. Nếu hạ giảm được thì hạ giảm mãi không bao giờ ngừng. Thôi, nếu thân phụ đã quyết không cho quý tử thì cứ quay về mà chuẩn bị lo hậu sự.

Mụ Vĩ Nhạn rít lên:

- Ông nghe quý tử nói rồi chứ?

Mụ ngẩng lên nhìn Vương Sắc Toàn:

- Qúy tử, mẫu thân sẵn sàng cho quý tử số kim lượng đó. Qúy tử đừng có tự vẫn là được rồi.

Vương Sắc Toàn nhìn Vương Sâm:

- Thân phụ nghe thân mẫu nói rồi chứ?

Vương Sâm thở ra, rồi gật đầu nhưng cáu gắt nói:

- Ta không có điếc mà không nghe.

Vĩ Nhạn nhìn Vương Sâm rồi quay lại Vương Sắc Toàn:

- Thân phụ của quý tử đã bằng lòng rồi đó.

Vương Sắc Toàn quệt hai cánh mũi đang phồng to:

- Qúy tử cần có số kim lượng đó trước.

Mụ Vĩ Nhạn sững người:

- Với số kim lượng lớn như vậy thì mẫu thân đâu đem sẵn ở đây, quý tử cứ xuống đây rồi mẫu thân sẽ cho người về đại phủ lấy mà.

Vương Sắc Toàn lắc đầu.

Vương Sâm cáu giận nhìn Vương Sắc Toàn gằn từng tiếng:

- Đúng là hậu sinh khả ố mà. Ta đâu có dạy ngươi đi buôn, mà buôn cả tình nghĩa, đạo hiếu chứ.

Vương Sắc Toàn rít lên:

- Mẫu thân có nghe thân phụ nói gì không? Thân phụ không hiểu đạo nên mới nghĩ như vậy. Đáng lẽ ra thân phụ và thân mẫu phải vui vẻ khi biết quý tử học được những gì là tuyệt kỹ của nhà họ Vương. Con hơn cha là nhà có phước đấy chứ.

Vĩ Nhạn gật đầu, quay lại Vương Sâm:

- Qúy tử nói đúng, ông có nghe không? Con hơn cha là nhà có phước. Sau này quý tử kế tục sự nghiệp của ông còn khuếch trương cơ ngơi họ Vương to lớn gấp trăm lần nữa.

Được một quý tử như vậy thì ông tiếc chi số kim lượng kia chứ.

Mụ nhìn trả lại Vương Sắc Toàn:

- Qúy tử nói rất đúng.

Mụ giật tay áo Vương Sâm:

- Lão mau chìa số ngân phiếu đã thủ sẵn trong người ra cho tôi.

Vương Sâm thở dài cởi ruột tượng quấn quanh chiếc bụng to quá khổ. Lão nhìn chiếc ruột tượng, lắc đầu nói:

- Bà muốn làm gì thì làm, nhưng sẽ có ngày tôi và bà chưa mãn phần mà đã vội chống gậy đi ăn mày vì quý tử đó.

Vĩ Nhạn hừ nhạt với Vương Sâm:

- Ông chỉ khéo nói chuyện viễn vông. Cả cơ ngơi họ Vương có ngồi không ăn đến suốt đời cũng không hết được một phần mười thì sao có chuyện đi ăn mày.

- Chỉ ăn thôi thì không hết, chứ vung tay như quý tử thì núi cũng không còn.

Vĩ Nhạn nghe Vương Sâm nói, mặt thoáng lộ vẻ tư lự:

- Ông nói cũng đúng. Nhưng chẳng lẽ chúng ta chỉ biết nhìn quý tử chết hay sao? Tôi cho quý tử lần này thôi, rồi sẽ nói chuyện phải trái với quý tử đặng quý tử không còn vung tay nữa. Dù sao sinh mạng của quý tử cũng quý hơn kim lượng, mà chúng ta chỉ có mỗi mình Vương Sắc Toàn là người nối dõi tông đường.

Vương Sâm thở ra rồi nói:

- Bà muốn làm gì thì cứ làm.

Kim Tài Đại Phú vừa nói vừa trở bộ quay bước. Lão vừa đi vừa lắc đầu, thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài như tiếc nuối số ngân phiếu đã buộc phải trao cho Vĩ Nhạn.

Vương Sâm đi rồi, Vĩ Nhạn mới ngẩng đầu nhìn lên, chìa túi ruột tượng đến trước:

- Qúy tử, số kim lượng mà con cần đây này, cứ xuống mà lấy.

Vương Sắc Toàn liếm mép:

- Được rồi, quý tử vô cùng biết ơn mẫu thân.

Gã vừa nói vừa lấn nhanh vào trong lầu Nguyệt Tình rồi xuất hiện ngay thềm hiên. Y nhanh chân bước đến trước mặt mụ Vĩ Nhạn, đoạt lấy chiếc túi ngân phiếu mở ra, liếc mắt nhìn.

Đôi mắt hau háu của gã quý tử Vương Sắc Toàn ánh lên cái nhìn háo hức. Gã cột chiếc túi ngân vào bụng rồi toe toét cười nói với mụ Vĩ Nhạn:

- Qúy tử đã làm phiền mẫu thân. Tội thật đáng trách. Nếu sau này mẫu thân có chết thì quý tử sẽ lập riêng một nhà từ đường để thờ cúng mẫu thân.

Vĩ Nhạn gật đầu:

- Mẫu thân cũng chỉ mong như vậy.

Mụ tính nói câu khuyên răn Vương Sắc Toàn, nhưng gã đã khoát tay:

- Mẫu thân đã mệt lắm rồi. Thỉnh người về Kim Tài đại phủ, quý tử có việc phải làm, rồi sẽ quay về hầu hạ mẫu thân sau.

Vương Sắc Toàn vừa nói vừa thối bộ, rồi lẩn nhanh vào trong gian Nguyệt Tình lầu.

Mụ Vĩ Nhạn đứng như bị trời trồng ngay trước cửa tòa lầu Nguyệt Tình. Mụ sao có thể bước vào

trong đó được chứ, nhưng chẳng lẽ cứ đứng ngây mãi hay sao?

Buông một tiếng thở ra, Vĩ Nhạn khẽ lắc đầu rồi lẳng lặng bỏ đi.

Tất cả những gì diễn ra trước cửa lầu Nguyệt Tình đều đập vào mắt Cáp Nhật Hồng và sư gia lão bà Kha Giã Na.

Khi mụ Vĩ Nhạn và Vương Sâm bỏ đi rồi, Nhật Hồng mới quay sang nói với lão bà sư gia Kha Giã Na:

- Bà bà nghĩ sao về gã công tử họ Vương đó?

- Cơ ngơi Kim Tài của họ Vương chẳng bao lâu sẽ bị gã quý tử này đốt sạch trong mấy cái kỷ lâu này.

- Sao mỗi lần thấy gã công tử đó, ta thấy tưng tức thế nào đó.

- Chuyện của người Trung Nguyên, quận chúa nghĩ tới làm gì. Quận chúa cứ xem như chẳng thấy gã công tử họ Vương nọ. Hôm nay nhất định lão Nam Quân sẽ mò đến đây mà.

- Sư gia chắc như vậy chứ?

- Ai cũng có cái tật sống tật chết. Lão Nam Quân Gia Hầu cứ đúng ngày trăng tròn thì nhất định phải tìm đến lầu Nguyệt Tình để hái hoa. Chính cái cố tật bất di bất dịch đó mà ngoài cái danh Nam Quân ra, lão còn ngoại danh khác.

- Danh gì nữa?

Kha Giã Na lưỡng lự nhìn Cáp Nhật Hồng:

- Nói ra sơ ngại miệng với quận chúa.

Cáp Nhật Hồng mỉm cười:

- Sao bà bà lại ngại chứ. Một cái ngoại danh mà cũng ngại nói với ta ư? Bà bà cứ nói cho ta nghe xem.

- Ơ... Nam Quân Gia Hầu còn một ngoại danh thứ hai. Ngoại danh đó do bọn kỹ nữ đặt cho lão.

- Bọn kỹ nữ đặt ngoại danh cho Nam Quân Gia Hầu à? Lão là người võ lâm mà lại chịu để bọn kỹ nữ gắn danh xưng cho mình ư? Chuyện cũng lạ thật đó. Lão không có phản ứng gì sao?

- Đã không có phản ứng, lão quỷ Nam Quân còn thích thú với cái ngoại hiệu mà bọn kỹ nữ đã gán

cho lão.

- Bà bà nói cho ta nghe coi.

Kha Giã Na nhìn Cáp Nhật Hồng:

- Bọn kỹ nữ gán cho Nam Quân Gia Hầu cái ngoại danh Dâm Thần.

Nghe hai tiếng Dâm Thần, mặt hoa của Cáp Nhật Hồng đỏ gấc vì thẹn.

Nàng quay mặt chỗ khác để tránh ánh mắt của Kha Giã Na.

Nàng lẩm nhẩm nói:

- Thế mà Nam Quân có thể chịu được. Lão có đúng là Dâm Thần không?

Kha Giã Na đáp lời nàng:

- Nếu không đúng thì lão quỷ Nam Quân Gia Hầu đã chẳng nhận cái ngoại danh nhơ nhuốc đó làm gì. Nếu Nam Quân Gia Hầu không giữ pho tượng kim thân La Hán thì Kha bà bà này chẳng tìm lão làm gì.

Kha Giã Na nhìn Nhật Hồng nói tiếp:

- Quận chúa gặp lão quỷ Nam Quân Gia Hầu phải cẩn trọng.

Cáp Nhật Hồng nhún vai:

- Không bắt được cọp thì sao có thể lấy được da cọp chứ. Huống chi ta đã cải dạng nam trang thì còn ngại gì lão Dâm Thần đó nữa.

Kha Giã Na buông một tiếng thở dài:

- Quận chúa nên biết Nam Quân Gia Hầu cũng là một trong năm vị kỳ thủ của võ lâm Trung Nguyên, sánh ngang với Khoái Kiếm Giang Mão, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Tây Kỳ Thạch Khởi và Đông Độc Âu Dung Thừa. Hành tung của lão quỷ lại vô định, không một ai đoán được, ngoại trừ cái cố tật đúng ngày trăng tròn thì mới xuất hiện ở Nguyệt Tình lầu tìm hoa đưa đi. Nếu không may quận chúa lọt vào tay lão quỷ đó thì lão bà này không biết nói sao với nữ vương.

- Lão sư gia đừng quá lo lắng như vậy. Chúng ta còn những bốn người, không lẽ để xổng lão quỷ đó được ư?

- Mụ đây nói điều đó chỉ vì lo cho quận chúa mà thôi. Mụ mạn phép nói ra điều này.

- Lão sư gia cứ nói.

- Quận chúa không nên vào Nguyệt Tình lầu. Tòa lầu này không phải chỗ cho quận chúa quá vãng. Với lại hôm nay chúng ta phải đối phó với lão quỷ có ngoại danh Dâm Thần.

Quận chúa cứ ở lại đây mà chờ mụ cùng với hai vị Lạt Ma là được rồi.

Lão bà Kha Giã Na vừa dứt lời thì bất ngờ Cáp Nhật Hồng bật đứng dậy nhỏm người qua cửa sổ nhìn qua tòa lầu Nguyệt Tình. Thấy hành động khác thường của Nhật Hồng, Kha Giã Na tò mò nhìn theo hướng mắt của nàng.

Đôi chân mày bạc của Kha Giã Na cau hẳn lại khi thấy Lệnh Thế Kiệt đi cùng với một mỹ nữ bước vào Nguyệt Tình lầu. Mỹ nữ đó chẳng phải ai khác mà chính là chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc.

Kha Giã Na liếc trộm Cáp Nhật Hồng.

Hai cánh môi của nàng mím lại, sắc diện đã biến qua màu nhợt nhạt như đang tức giận điều gì đó.

Cáp Nhật Hồng lẩm nhẩm nói:

- Chính y phải không?

Kha Giã Na hỏi nàng:

- Quận chúa thấy Lệnh công tử?

- Sư gia cũng thấy Lệnh Thế Kiệt?

Nàng quay lại nhìn Kha Giã Na:

- Có đúng là Lệnh Thế Kiệt không?

- Đích thị là Lệnh công tử. Có lẽ Thế Kiệt xuất hiện tại Nguyệt Tình lầu nhằm một mục đích như chúng ta.

Kha Giã Na buông một tiếng thở dài:

- Xem chừng đêm nay chúng ta không được lợi lắm nếu Lệnh công tử xuất hiện ở đây.

Cáp Nhật Hồng như không nghe lời Kha Giã Na vừa nói mà lơ là hỏi ngược lại lão bà sư gia:

- Lệnh công tử đi cùng với một nữ nhân. Lão sư gia biết người đó không?

Kha Giã Na lắc đầu:

- Lão bà này sao biết được. Có thể ả kia là một kỹ nữ trong Nguyệt Tình lầu.

Cáp Nhật Hồng khẩn trương hẳn lên:

- Kỹ nữ trong Nguyệt Tình lầu? Sao Lệnh công tử lại có thể đi cùng với một kỹ nữ được chứ.

- Đó là chuyện của nam nhân, sao quận chúa có thể biết được.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Ta không tin một người như Lệnh công tử lại có cái tâm giống như Nam Quân Gia Hầu Dâm Thần. Lão sư gia nhìn sao lại cho rằng ả kia là một kỹ nữ của Nguyệt Tình lầu?

- Trang phục của ả nói ra điều đó. Nếu một nữ nhân đoan trang thì không bao giờ vận trang y bằng lụa mỏng và lại bước chân vào lầu Nguyệt Tình với một nam nhân.

Cáp Nhật Hồng trợn tròn hai mắt:

- Vậy là Thế Kiệt cũng đi tìm hoa như lão Nam Quân Gia Hầu?

- Lệnh công tử đã vào Nguyệt Tình lầu với một ả kỹ nữ thì đích thị là đi tìm hoa rồi.

- Ta phải gặp Lệnh công tử.

Kha Giã Na cau mày:

- Quận chúa cũng vào Nguyệt Tình lầu ư?

Nhật Hồng gật đầu:

- Ta muốn biết Lệnh công tử có giống như lão Dâm Thần Nam Quân hay không?

- Điều đó chẳng giúp ích được gì cho chúng ta. Quận chúa đừng quên chúng ta đến Dương Châu lần này cốt để đoạt pho tượng kim thân La Hán của lão Dâm Thần Nam Quân.

- Ta biết rồi, nhưng cũng muốn biết con người thật của Lệnh Thế Kiệt. Nếu đúng như lão sư gia nói, y đến Nguyệt Tình lầu để tìm hoa thì ta sẽ giết y ngay.

Kha Giã Na cau mày:

- Quận chúa đừng quên những gì mà người võ lâm đã truyền tụng. Lệnh công tử giờ đây không phải như xưa nữa, mà là Quỷ Kiếm Khách.

Nhật Hồng sa sầm mặt, nhưng lạnh lùng nói:

- Mặc... dù Lệnh Thế Kiệt có là Quỷ Kiếm Khách thì ta cũng phải biết chân tướng của y ra sao.

Kha Giã Na lắc đầu:

- Quận chúa thân phận cành vàng lá ngọc của đất Tây Hạ, không nên vì một gã nam nhân mà dấn bước vào chốn ô uế.

- Kha Giã Na sư gia đừng cản ta nữa. Ta đã quyết định rồi thì không lùi bước đâu.

Cáp Nhật Hồng dời bộ bước ra cửa.

Kha Giã Na bối rối gọi:

- Quận chúa...

Cáp Nhật Hồng quay lại:

- Sư gia đừng cản ta. Nếu như ta có mệnh hệ nào thì sư gia cứ quay về Tây Hạ bẩm báo với mẫu thân. Ta bị hại là do lỗi của ta.

- Quận chúa.

Nhật Hồng quay ngoắt lại, mở cửa bước ra ngoài gian thượng khách trong tòa khách điếm đối diện tòa Nguyệt Tình lầu.

Kha Giã Na bước nhanh chân theo Cáp Nhật Hồng, nhưng nàng đã dừng bộ cản lão bà lại:

- Lão sư gia chưa cải trang mà đi cùng với ta thì Thế Kiệt nhất định sẽ nhận ra ngay.

Hãy để một mình ta vào trong Nguyệt Tình lầu. Còn sư gia thì cứ ở đây chờ đến khi lão Nam Quân Gia Hầu xuất hiện mới xuất đầu lộ diện.

- Lão bà này không yên tâm.

- Sư gia xuất hiện chẳng khác nào nói cho bọn cao thủ võ lâm Trung Nguyên biết mục đích của người Tây Hạ.

Kha Giã Na bối rối thở dài:

- Thân phận của quận chúa không thể...

Cáp Nhật Hồng cau mày tỏ vẻ bất nhẫn:

- Sư gia hãy quên thân phận của ta đi. Lúc này ta đang là nam nhân với nước da vàng bệnh như bị

bệnh gan mà, sao có thể là quận chúa Tây Hạ được. Trong Nguyệt Tình lầu còn có nhị Lạt Ma, nên không ai có thể hại được ta. Và võ công của ta lại được đích truyền từ sư gia. Chẳng lẽ sư gia hãi sợ võ công của cao thủ Trung Nguyên nên không tin vào những gì đã truyền thụ cho ta?

- Lão bà đây chỉ lo cho quận chúa.

- Ta biết lão sư gia lo cho ta rồi, nhưng chẳng lẽ vì sự lo lắng đó mà ta mãi mãi phải chịu sự bảo bọc của sư gia à? Ta đã cạn lời, sư gia đừng cản nữa.

Nàng nhìn Kha Giã Na với ánh mắt khe khắt của một vị quận chúa. Chạm vào ánh mắt quyền uy của nàng, Kha Giã Na chỉ biết thở dài.

Nhật Hồng mỉm cười nói:

- Lão sư gia yên tâm, ta chẳng sao đâu.

- Nếu có chuyện gì xảy ra thì quận chúa cứ thoát ra ngoài Nguyệt Tình lầu.

Cáp Nhật Hồng gật đầu:

- Sư gia ở lại đây cũng phải chú nhãn để xem chừng lão Nam Quân Dâm Thần có xuất hiện không đó.

Kha Giã Na gật đầu nhưng buông một tiếng thở ra. Mụ nghiêm giọng thật trang trọng nói:

- Quận chúa phải hết sức cẩn thận.

- Sư gia yên tâm, ta tự khắc lo liệu được cho mình.

Chương 31: Nam Quân Gia Hầu

Ngồi trên tràng kỷ, vây quanh Vương Sắc Toàn là một đám kỹ nữ tạo thành một không gian nhốn nháo ồn ào. Vương Sắc Toàn gần như chẳng hề động tay động chân. Hai tay thì gác qua hai bờ vai của hai nàng kỹ nữ, chân cũng được sự quan tâm săn sóc tận tình của hai ả ngồi phía dưới. Còn sau lưng y thì đã có một nàng khác tận tụy nắn bờ vai.

Hai cánh mũi của Vương Sắc Toàn cứ hỉnh hỉnh, phồng lên rồi xẹp xuống cứ như lỗ mũi con trâu đang ngái ngủ. Mắt khép hờ, thỉnh thoảng lại nhướng lên. Cứ lâu lâu y lại nhúc nhích như để nói các nàng kỹ nữ rằng mình vẫn còn thức, chưa thật sự hài lòng lắm với sự săn sóc của các nàng.

Vương Sắc Toàn há miệng:

- Rượu.

Nàng kỹ nữ ngồi bên liền bưng chén rượu đổ vào cái miệng rộng toang hoác của chàng công tử họ Vương. Cách đổ rượu của nàng thật là điệu nghệ, không để gã quý tử sặc, cũng không hề cho giọt rượu nào rớt ra ngoài.

Vương Sắc Toàn chép miệng khẽ gật đầu:

- Khá lắm.

Nàng liếc mắt tình tứ với gã và cố ý nép sát thân liễu vào người Vương Sắc Toàn.

Gã công tử họ Vương hứng khởi, tỏ vẻ hài lòng rồi thuận tay chọc chọc ngón tay vào nách nàng.

Ả vẹo người, nhưng cái vẹo người đó không phải để tránh ngón trỏ táy máy của gã quý tử mà như cố tình phô trương đôi gò bồng đào lẳng lơ thì đúng hơn. Nàng cất tràng cười nghe như tiếng ngọc chạm khua rồi õng ẹo nói:

- Vương công tử làm thiếp nhột quá hà.

Vương Sắc Toàn ngửa mặt cười khành khạch. Tiếng cười của gã nghe thật là khả ố...

Cắt tràng cười đó, Vương Sắc Toàn nhìn qua nàng kỹ nữ ngồi bên trái:

- Ăn...

Ả kỹ nữ nguýt Sắc Toàn rồi nhón tay bưng lấy chén canh tứ bửu, bón từng muỗng cho gã khách hào phóng nhất thành Dương Châu.

Dùng hết bát canh tứ bửu, Sắc Toàn lại ngửa người dựa lưng vào tràng kỷ, và cũng không quên chọc một ngón trỏ vào nách nàng kỹ nữ vừa đút cho gã ăn.

Cũng như ả kỹ nữ ngồi bên phải, nàng cũng vặn người cũng đúng như động tác của người bạn đồng liêu, miệng thốt ra tràng cười khúc khích, rồi nói:

- Vương công tử làm thiếp nhột quá à.

Sắc Toàn mở mắt nhìn qua nàng:

- Nàng nhột nhưng có thích không?

Ả nũng nịu nói:

- Được hầu tiếp Vương công tử là thiếp thích lắm rồi.

- Ha... Ha... Ha...

Sắc Toàn choàng tay ghịt nàng kéo sát vào người rồi chẩu hai vành môi dầy thừ lừ hôn lên trán, má nàng. Gã vừa hôn vừa vừa nói:

- Nàng nói hay lắm, rất đúng với ý của ta. Ta tặng riêng cho nàng tấm ngân phiếu năm mươi lạng.

Ả kỹ nữ thừ người bởi số kim lượng mà Vương Sắc Toàn tặng cho nhưng sự thẩn thờ chỉ thoáng qua rồi nàng nhanh tay nhón lấy một tấm ngân lượng nhét vội vào thắt lưng xiêm y.

Nàng vừa cất tấm ngân lượng vừa bám cứng lấy Vương Sắc Toàn nói:

- Chàng tốt với thiếp quá!

Ả kỹ nữ bên phải chồm lên:

- Chàng thương hổng đồng đều, còn thiếp nữa.

Ả vừa nói vừa nguýt Vương Sắc Toàn.

Gã quý tử họ Vương cười giả lả. Y vừa cười vừa nói:

- Ta không quên nàng đâu. Làm sao Vương Sắc Toàn này lại có thể quên nàng được.

Nàng cứ lấy một tấm ngân lượng như Chính Chính.

Như sợ gã quý tử họ Vương đổi ý, ả nhanh tay nhón lấy một tấm ngân lượng trong ruột tượng để trên bàn nhét vội vào thắt lưng xiêm y.

Những ả khác thấy hai nàng kia có được ngân lượng liền nhao nhao hắn lên.

- Công tử, còn thiếp nữa.

- Công tử đừng quên thiếp nhe.

Miệng thì nói nhưng tay của những ả kỹ nữ đã nhanh nhẩu nhón lấy những tấm ngân lượng.

Chính Chính dí hai cánh môi tô đỏ vào má Vương Sắc Toàn:

- Với công tử thì số kim lượng trên bàn này đâu đáng gì.

Sắc Toàn quay sang nhìn Chính Chính:

- Nàng nói rất đúng. Khắp thành Dương Châu ai mà không biết đại quý tử Vương Sắc Toàn chứ. Với ta thì số kim lượng kia chỉ là số nhỏ thôi.

Y hất mặt:

- Chính Chính có tin ta không?

- Tất nhiên thiếp phải tin chàng rồi.

Nàng vừa nói vừa áp ngực vào vai Vương Sắc Toàn. Động tác gợi mời đó của Chính Chính khiến Vương Sắc Toàn thích thú. Y nẩy người lên bật ra tràng tiếu ngạo khành khạch.

Y vừa cười vừa lòn tay xuống vòng qua vùng tiểu yêu của hai nàng kỹ nữ lầu Nguyệt Tình, lơ đễnh nhìn bâng quơ nói:

- Mai này ta sẽ là Kim Tài Đại Phú Vương Sắc Toàn.

Chính Chính hỏi:

- Mai này là khi nào?

Sắc Toàn mỉm cười. Đôi mắt của gã như chìm vào một cõi mơ hồ mộng mỵ nào đó:

- Chỉ cần hai lão nhân gia chết là ta sẽ hưởng tất cả cơ ngơi của nhà họ Vương.

Ả kỹ nữ ngồi bên phải tủm tỉm cười, nũng nịu hỏi:

- Chàng nói hai lão nhân gia đó là ai vậy?

- Thì còn ai nữa? Nếu Vương Sâm chết và Vĩ Nhạn cũng chu du cõi a tỳ thì có phải là Vương thiếu gia của các ngươi là kẻ được lợi không nào?

- Sợ lúc đó chàng quên hết bọn thiếp.

Sắc Toàn ghịt lấy tiểu yêu của hai nàng:

- Ậy... ta làm sao quên được các nàng. Trong Kim Tài đại phủ ta sẽ cho lập một khu vườn Nguyệt Tình. Biến khu vườn đó thành chốn bồng lai dành riêng cho các nàng và ta.

Y quay sang Chính Chính:

- Nàng thích chứ?

Chính Chính mỉm cười:

- Thiếp thích lắm đó. Nhưng bấy giờ chàng phải luôn ở bên cạnh thiếp nha.

Ả ngồi bên phải chồm lên, như cố ý phô cả vùng ngực áp vào mặt Vương Sắc Toàn:

- Chính Chính tham lam quá hà... còn Xảo Xảo này nữa chi?

Vương Sắc Toàn thích thú với những lời đối đáp của Chính Chính và Xảo Xảo, liền ngửa mặt cười sang sảng. Giọng cười của gã tỏ lộ một sự đắc ý tột cùng.

Những nàng kỹ nữ ngồi quanh cũng cười theo gã. Không gian trong gian thượng khách của tòa Nguyệt Tình bỗng chốc trở nên náo nhiệt tột cùng.

Vương Sắc Toàn thét lên:

- Rượu...

Các ả kỹ nữ thi nhau chuốc rượu cho Sắc Toàn đến khi gã bắt đầu ngất ngưởng, đầu lắc qua lắc lại, lè nhè nói:

- Hê... ta muốn thấy tất cả các nàng, có được không?

Những ả kỹ nữ tủm tỉm cười, Chính Chính nói:

- Sao lại không được chứ... Vương công tử muốn gì thiếp cũng chìu hết. Tất cả bọn thiếp đều là của chàng mà.

- Ha... Ha... Ha... Tốt lắm... Tốt lắm... Ta muốn chiêm ngưỡng một bầy tiên nữ đang lột xác.

Không chờ Vương Sắc Toàn nói thêm lời nào, những ả kỹ nữ cũng chẳng một chút ngần ngại lột thoát xiêm y trên người. Họ chỉ chừa lại mỗi chiếc yếm nhỏ vận hờ để tôn tạo phần nhục thể lộ ra ngoài.

Đôi mắt lờ đờ của Vương Sắc Toàn láo liên nhìn qua một lượt các tấm thân đang phô diễn trước mắt gã. Gã nuốt vội nước bọt, lè nhè nói:

- Tất cả đẹp lắm... đẹp lắm... ta tặng thêm cho mỗi người một tấm ngân lượng nữa đó.

Những cánh tay trần của các ả kỹ nữ nhanh nhẩu nhón lấy những tấm ngân lượng trong ruột tượng.

Vương Sắc Toàn chỉ chiếc ruột tượng:

- Các thê thiếp của ta có thích số kim lượng này không?

Đôi mắt của những ả kỹ nữ sáng rực lên, long lanh nhìn chiếc ruột tượng. Tất cả đều như chăm bẩm vào những tấm ngân lượng mà sợ kẻ khác ra tay trước mình.

Xảo Xảo nói:

- Chàng muốn thế nào bọn thiếp sẽ chìu thế đó.

Vương Sắc Toàn gật đầu:

- Nói nghe rất được lỗ tai Vương thiếu gia.

Y dí miệng vào sát tai Xảo Xảo, lè nhè nói:

- Thế thì sao không phô diễn một chút tài nghệ của nàng để ta thưởng thức rồi tặng ngân lượng cho nàng.

Xảo Xảo nũng nịu:

- Chàng đã thích thì thiếp xin được chìu chàng à.

Xảo Xảo nhìn qua Chính Chính, mắt nàng thoạt nheo lại. Chính Chính mỉm cười như hiểu cái nheo mắt của người bạn đồng liêu. Nàng nắm vai Vương Sắc Toàn khẽ kéo nhẹ xuống tràng kỷ, trong khi Xảo Xảo dùng đôi ngọc thủ với những ngón tay của một ả kỹ nữ sành nghệ nhẹ lướt qua trang phục nho sinh của Vương Sắc Toàn. Tay của Xảo Xảo lướt đến đâu thì lớp trang phục trên người Vương Sắc Toàn tuột ra đến đó.

Gã quý tử họ Vương lim dim mắt để tận hưởng những cảm giác kỳ lạ mà Xảo Xảo đem đến cho gã. Thỉnh thoảng y lại thốt ra tràng tiếu ngạo khành khạch nghe thật khả ố.

Chỉ trong một khoảng khắc uống cạn một chén trà thế mà Vương Sắc Toàn lại biến thành một con nhộng lõa lồ trước mắt các nàng kỹ nữ. Mặc dù cơ thể gã họ Vương chẳng còn chút vải, phơi ra cả những nốt ruồi sần sùi, thế mà các nàng kỹ nữ vẫn mặc nhiên không thèm để mắt đến.

Chính Chính ghé miệng vào tai Vương Sắc Toàn thủ thỉ:

- Chàng có thích bọn thiếp không?

- Thích lắm. Cứ như vậy, ta sẽ không tiếc ngân lượng với các nàng.

Gã nói nhưng hai mắt vẫn nhắm tít để tận hưởng những cảm giác lạ kỳ. Vương Sắc Toàn vốn cũng chẳng xa lạ gì với những cuộc trác táng như thế này, nhưng hôm nay gã lại hứng khởi tột cùng. Gã vừa tận hưởng những cảm giác do Xảo Xảo và Chính Chính mang lại vừa tơ tưởng đến cái ngày mình sẽ là chủ nhân đích thực của Kim Tài đại phủ.

Gã mỉm cười, lẩm nhẩm nói:

- Cả một cơ ngơi đồ sộ của nhà họ Vương sẽ là của ta. Ngày mai Vương Sâm và Vĩ Nhạn sẽ trúng phong hàn mà chết.

Vương Sắc Toàn vừa dứt lời thì nghe một giọng nói ồn ồn ngay trên đỉnh đầu mình:

- Đồ súc sinh.

Giọng nói kia như có uy lực khiến cho Vương Sắc Toàn đang lim dim mắt phải mở to hai con ngươi, giật mình nhỏm dậy. Ngay cả những ả kỹ nữ ngồi quanh Vương Sắc Toàn cũng giật mình vì giọng nói đó.

Vương Sắc Toàn trợn to hai con ngươi, ngớ ngẩn nói:

- Lão là ai?

Trước mặt Vương Sắc Toàn và các kỹ nữ là một trung nhân với thân hình vạm vỡ. Y chỉ có một điểm dị dạng là cái đầu trọc láng bóng, dung diện chẳng có lông mày và cũng không có một sợi râu. Dung diện của người này trông thật là ngồ ngộ, khiến cho bất cứ ai đối diện cũng khó mà giữ được tiếng cười trong bụng.

Vương Sắc Toàn hỏi vừa dứt câu thì ngươi đó thoạt nhếch môi. Cái nhếch mép của gã càng khiến cho bộ mặt thêm phần kỳ dị ngộ nghĩnh, chính sự ngộ nghĩnh khác thường đó khiến các ả kỹ nữ bật ra

tràng cười khanh khách.

Vương Sắc Toàn cũng toét miệng cười theo các nàng kỹ nữ. Y vừa cười vừa nói:

- Ngươi trông ngộ quá. Ngươi ở đâu chui ra vậy?

Gã dị nhân buông một câu trọc lốc:

- Đồ súc sinh.

Nghe tiếng chửi của gã dị nhân, Vương Sắc Toàn sa sầm mặt, trợn mắt chỉ tay vào mặt người đó rủa:

- Ngươi đúng là cuồng tâm loạn trí mà. Ở đâu ngươi chui vào đây phá bỉnh cuộc vui của bổn quý gia, còn mở miệng chửi ta là đồ súc sinh nữa. Bộ ngươi không biết bổn quý gia là Vương Sắc Toàn, quý tử duy nhất của Kim Tài Đại Phú à?

Gã dị nhân không cho Vương Sắc Toàn nói hết ý mà cộc lốc chửi tiếp:

- Đồ súc sinh.

Vương Sắc Toàn không màng đến sự lõa thể của mình mà chồm đến:

- Ngươi mới là đồ súc sinh.

Gã dị nhân hừ nhạt một tiếng:

- Lão phu chửi ngươi là đồ súc sinh, bởi vì ngươi đúng là súc sinh.

Gã gằn giọng nói tiếp:

- Cái chỗ của ngươi đáng lẽ là chỗ của ta, nhưng ngươi dám hỗn xược thụ hưởng trước thì đúng là súc sinh rồi.

- Hê... Ngươi nói nghe lạ quá. Cả tòa lầu Nguyệt Tình này bổn quý tử đã mua đứt rồi.

Ngươi đi chỗ khác mà vui vẻ đi.

Những thớ thịt trên mặt gã dị nhân giật giật.

Bộ mặt của gã càng khiến cho Vương Sắc Toàn không dằn được tiếng cười. Y bật ra tràng cười khành khạch rồi chỉ gã dị nhân:

- Ngươi tức cười quá... Ngươi có thể làm hề cho bổn quý tử vui vẻ được rồi đó.

- Tên súc sinh kia biết lão phu là ai không?

- Bổn quý tử biết ngươi làm gì. Nếu ngươi có cần kim lượng thì cứ chạy đến Kim Tài đại phủ mà chờ bổn quý tử về bố thí, chứ đâu sầm sầm vào đây phá bỉnh bổn quý tử chứ.

- Súc sinh dám nói càn với lão Gia Hầu này à. Xem chừng hôm nay đúng là cái ngày của gã quý tử thật.

- Ngươi nói gì bổn quý tử không hiểu.

- Ngươi sẽ hiểu mà.

Cùng với lời nói đó, hữu thủ của Nam Quân Gia Hầu bất thình lình như dài ra chộp đến vùng hạ bộ của Vương Sắc Toàn. Sắc Toàn đâu thể nào ngờ được kẻ dị dung trước mặt mình là một đại cao thủ của chốn võ lâm, nên cứ ngớ người khi thấy thủ pháp của người kia quá lạ lùng, có thể kéo dài ra được cho đến khi nhận được cái đau thấu đến tận óc mới tru lên:

- A...

Trảo công của Nam Quân nắm cứng hai trái ngọc hoàn của Vương Sắc Toàn, gằn giọng nói:

- Bây giờ thì súc sinh đã biết lão phu là ai rồi chứ?

Sắc Toàn gật đầu như tế sao:

- Biết biết.

Gia Hầu nhướng mắt, mặt của lão trông tệ hại hơn:

- Biết như thế nào?

- Lão nhân gia tha mạng.

- Tất nhiên lão phu sẽ tha mạng cho ngươi rồi.

Gia Hầu vừa nói vừa bóp mạnh hữu thủ nắm cứng hai trái ngọc hoàn của Vương Sắc Toàn.

Y lại cất tiếng tru lồng lộng:

- A... a... a...

Toàn thân Vương Sắc Toàn xuất hạn mồ hôi dầm dề vì cảm giác đau buốt óc. Y như tỉnh hẳn rượu, lí nhí gượng nói:

- Lão nhân gia đừng hành hạ con nữa.

Thấy Vương Sắc Toàn bị hành hạ đau đớn như vậy, năm ả kỹ nữ đứng như trời trồng vì sợ hãi. Cả năm như thu mình lại nép vào nhau đưa mắt nhìn Nam Quân Gia Hầu.

Lão Gia Hầu gằn giọng nói:

- Súc sinh tội rất lớn. Đáng ra khi lão phu xuất hiện thì ngươi phải biết ngoan ngoãn nhường chỗ của ngươi lại cho lão, ngược lại ngươi còn sàm ngôn với lão phu nữa.

Vương Sắc Toàn rùng mình, van xin:

- Lão nhân gia ơi, con biết tội của con rồi.

Lão Gia Hầu chề hai cánh môi mỏng:

- Biết tội rồi ư?

- Da... con biết tội rồi.

Lão Gia Hầu làm bộ mặt khốn khổ, hít mũi một cái rồi nhún vai nói:

- Biết tội thì đã muộn lắm rồi.

Sắc Toàn vừa nghe hết câu nói của lão Nam Quân Gia Hầu thì một cái đau thấu đến tận óc buộc gã phải nhảy đỏng lên mà tru tréo:

- A... A... A... A...

Vương Sắc Toàn ôm vùng hạ bộ lăn lộn dưới sàn thượng khách phòng mà tru tréo.

Nam Quân Gia Hầu dửng dưng nhìn Vương Sắc Toàn, tay phải của lão đã bứt đứt hạ bộ của Vương Sắc Toàn ra khỏi cơ thể.

Lão mỉm cười nói:

- Trả lại cho ngươi đó!

Gia Hầu vừa nói vừa quẳng hai trái ngọc hoàn lên người Vương Sắc Toàn.

Sắc Toàn giẫy dụa một lúc thì bất tỉnh. Máu tuôn ra xối xả lan khắp gian thượng khách.

Năm ả kỹ nữ thấy Vương Sắc Toàn rơi vào tình cảnh thê thảm như vậy chỉ biết gục mặt vào nhau mà không dám thốt tiếng nào.

Nam Quân Gia Hầu bước đến bên các nàng kỹ nữ. Lão đặt tay lên bờ vai Chinh Chính, kéo nàng quay mặt lại. Ánh mắt của Gia Hầu như đóng đinh vào mặt nàng rồi từ từ dời lần xuống vùng ngực cho đến khi nó dừng lại đúng vùng hạ đẳng của Chính Chính.

Chính Chính run rẩy nói:

- Chính Chính không có tội.

Gia Hầu nheo mắt:

- Nàng cũng được lắm. Lão phu thích nàng lắm, hãy gọi lão phu là Dâm Thần.

Lão vừa nói vừa vuốt ve vùng bồng đảo của Chính Chính rồi đẩy nàng qua một bên.

Đến lượt Xảo Xảo. Vừa chạm vào ánh mắt của Gia Hầu, Xảo Xảo muốn ngất lịm.

Nàng đờ người khi hai bàn tay thô tục của Gia Hầu nắn nót vùng nhũ hoa của mình.' Lão lại nheo mắt gật đầu:

- Nàng cũng được. Hãy gọi ta bằng Hầu gia Dâm Thần.

- Da... Hầu gia Dâm Thần.

Gia Hầu cười mỉm đẩy Xảo Xảo về phía Chính Chính.

Lão lại nắm vai ả kỹ nữ thứ ba. Khi đối mặt với thân thể của ả này, Nam Quân Gia Hầu chợt nhíu trán.

Ả mỹ nữ bặm môi một lúc rồi nói:

- Hầu gia Dâm Thần.

Nam Quân càng nhíu mày hơn sau câu nói của ả. Lão lắc đầu:

- Nàng thì không được rồi. Lão rất ghét cái nốt ruồi sát phu của nàng.

Lão vừa nói vừa nắm tay ả kỹ nữ. Và chỉ một cái xoay người ả kỹ nữ đã bị Gia Hầu quẳng đi. Đầu của ả nện thẳng vào vách thượng khách phòng vỡ toang.

Cái chết của ả kỹ nữ khiến Chính Chính lẫn Xảo Xảo khuỵu hẳn người xuống, còn hai ả kia thì ôm ghịt lấy nhau mà bật khóc.

Gia Hầu nhìn hai nàng đó:

- Hãy đứng lên!

Cả hai riu ríu đứng lên, nhưng mặt thì đã biến sắc tái nhợt, tái nhạt vì sợ hãi.

Nam Quân Gia Hầu nhìn hai ả kỹ nữ không chớp mắt. Lão chỉ ả đứng bên phải:

- Nàng tên gì?

- Da... tiện nữ tên Tỉnh Tỉnh.

Gia Hầu gật đầu:

- Cũng được mắt lão phu.

Gia Hầu vừa nói vừa giật tấm yếm che vùng bồng đảo của Tỉnh Tỉnh. Trán của y đột ngột nhíu lại:

- Ái chà!

Tỉnh Tỉnh co rúm người.

Gia Hầu lắc đầu:

- Nàng không được như ý của lão phu.

- Lão Dâm Thần tha mạng.

Tỉnh Tỉnh vừa nói vừa thối bộ:

- Lão phu không chọn nàng, nhưng cũng không giết nàng. Lo thu dọn mấy cái xác này đi!

Được lời của Gia Hầu, Tỉnh Tỉnh như người chết đuối với được bờ, quỳ thọp xuống xá lão như tế thần sống.

Gia Hầu mỉm cười nhìn lại ả kỹ nữ thứ năm. Lão khoát tay:

- Thôi được rồi. Ta để nàng lại lần sau.

Gia Hầu nói dứt lời quay lại Chính Chính và Xảo Xảo, kéo hai nàng đến bên tràng kỷ.

Chính Chính và Xảo Xảo riu ríu như hai ả nô tỳ ngồi hai bên hầu hạ vị chủ nhân ông cực kỳ khó tính.

Chương 32: Hoạt Náo Kỷ Lâu

Trở lại với quận chúa Tây Hạ Cáp Nhật Hồng.

Vừa bước qua cửa gian chính sảnh lầu Nguyệt Tình, không hiểu sao tim nàng đập thình thịch như tiếng trống trận. Vốn thân phận là một quận chúa cành vàng lá ngọc, Nhật Hồng không khỏi có sự ngại ngùng khi đặt chân vào chốn buôn hương bán phấn này.

Ngay cả chân khí trong lâu Nguyệt Tình nồng nặc mùi phấn son, hòa với mùi đủ loại hảo tửu cũng khiến nàng nhíu mày, tỏ vẻ khó chịu.

Vừa nhác thấy nàng, một ả kỹ nữ mặt tô son trét phấn trông thật lòe loẹt, ẻo lả bước đến. Dáng đi của ả cố làm ra vẻ tiểu thư khuê các, hoặc là một trang tài sắc mình hạc sương mai. Ả bước đến trước mặt Nhật Hồng, miệng tủm tỉm cố tạo một nụ cười giả lả, nhưng nếu tinh mắt mới thấy nụ cười của ả thật gượng gạo và không có gì gọi là đóa hàm tiếu trên hai cánh môi mỹ nữ.

Ả liếc mắt đưa tình với Nhật Hồng.

Vốn đã cải dạng nam trang, chân diện dung của Nhật Hồng giờ đây đáng được gọi là một nam tử khôi ngô tuấn tú tuyệt mỹ, với những nét thư sinh nhu mỹ mà bất cứ một nữ nhân nào khi diện ngộ cũng khó mà nén được sự vơ vẩn tơ tưởng, huống chi là những ả kỹ nữ trong kỷ lâu.

Ả kỷ nữ nũng nịu nói:

- Công tử vui cùng với Mẫn Mẫn nhé?

Ả vừa nói vừa nắm lấy tay Nhật Hồng. Nhật Hồng cau mày rụt tay lại:

- Ta không thích.

Ả kỹ nữ ngớ người:

- Ơ... công tử không thích Mẫn Mẫn à?

Nhật Hồng toan gật đầu nhưng sực nhớ mình đã cải dạng nam trang và đây là chốn kỷ lâu dành cho khách tìm hoa. Nàng gượng nói:

- Ồ... không không... ta thích lắm chứ.

Mẫn Mẫn reo lên như một đứa bé vừa được thưởng:

- Thiếp biết mà.

Nàng nguýt Nhật Hồng bằng ánh mắt lẳng lơ:

- Thiếp chưa bao giờ được gặp một người nào có phong thái tuyệt mỹ như chàng.

Nghe ả Mẫn Mẫn nói, Cáp Nhật Hồng không khỏi sượng sùng. Hai gò má thoáng nhuộm nét hây hây e thẹn. Ánh mắt của Mẫn Mẫn thoạt lướt qua.

Nàng tủm tỉm cười nói:

- Chàng mới lần đầu ghé đến kỷ lâu phải không?

Nhật Hồng gật đầu:

- Đây là lần đầu tiên ta bước chân vào chốn này.

- Chỉ cần liếc mắt nhìn qua là thiếp biết ngay mà. Chàng vào đây lần đầu tiên mà chọn thiếp là chọn đúng người rồi đó.

Ả bá lấy cổ Nhật Hồng nũng nịu:

- Đến với thiếp rồi chàng sẽ không thể nào bỏ nơi đây mà đi được.

Nhật Hồng rùng vai bởi câu nói của ả. Nàng bất giác liên tưởng đến Lệnh Thế Kiệt mà trong lòng như có lửa bừng cháy vì tức giận.

Gỡ tay ả kỹ nữ Mẫn Mẫn, Nhật Hồng nói:

- Ta... ta mới vào kỷ lâu lần đầu, nên có phần e dè, nàng đừng làm ta phải ngại ngùng.

- Thiếp sẽ không làm chàng thất vọng đâu.

Ả nắm tay Nhật Hồng:

- Tự nãy giờ chàng chưa cho thiếp biết ngoại danh.

Nhật Hồng rút tay lại:

- Nàng cứ gọi ta là Bảo Kha.

Ả chớp mắt với vẻ nũng nịu làm duyên, nhưng càng nũng nịu thì ả càng lộ vẻ lẳng lơ của một ả kỹ

nữ ở chốn lầu xanh buôn hương bán phấn.

- Bảo Kha… tên chàng đẹp quá. Bảo Kha, Mẫn Mẫn.

Ả nhìn Nhật Hồng:

- Chàng đi cùng với thiếp lên gian thượng lầu nhé?

Ả dí miệng vào tai Bảo Kha:

- Thiếp không giấu chàng đâu, cả tòa lầu Nguyệt Tình này là của thiếp đó.

Nhật Hồng cau mày:

- Nàng là chủ nhân của tòa lầu Nguyệt Tình?

Mẫn Mẫn ỏng ẹo gật đầu:

- Chàng không tin à?

- Ta hơi ngạc nhiên đó.

- Vì sao?

- Chẳng lẽ một chủ nhân lại tự thân tiếp khách tìm hoa à?

Mẫn Mẫn lắc đầu:

- Không… không, chàng đừng hiểu lầm. Thiếp chỉ tiếp chàng thôi, chỉ vì chàng có nét phong lưu tuấn mỹ.

- Vậy sao?

Mẫn Mẫn gật đầu:

- Thiếp nói thật lòng đó. Vừa mới diện ngộ với chàng thiếp bỗng cảm thấy tâm hồn mình xao xuyến vô cùng. Có lẽ chàng và thiếp đã có duyên phần thề non hẹn biển nên vừa mới gặp thiếp đã để mắt tới chàng.

Mẫn Mẫn lại ỏng ẹo:

- Ở đây có bao nhiêu vị vương tôn công tử, thế gia vọng tộc như gã Vương Sắc Toàn nức tiếng thành Dương Châu mà thiếp chẳng bao giờ màng tới.

Nàng liếc mắt đưa tình, nhỏ giọng nói:

- Nếu như chàng thật lòng với thiếp thì tòa lầu Nguyệt Tình này sẽ là của chàng.

Nhật Hồng thở ra, nghĩ thầm:

- "Ui cha ơi... nếu mình làm chủ nhân lầu Nguyệt Tình, vương mẫu mà biết được không biết nghĩ sao. Một quận chúa Tây Hạ mà lại làm chủ kỹ lâu.".

Mẫn Mẫn lắc vai Nhật Hồng:

- Chàng đang nghĩ ngợi gì thế?

Nhật Hồng quay lại nhìn Mẫn Mẫn, nàng khoát tay nói:

- À... ta đâu có nghĩ gì.

Mẫn Mẫn nguýt Nhật Hồng:

- Thiếp biết chàng nghĩ gì rồi. Phải chàng đang tơ tưởng đến những giây phút loan phòng không?

Hai má Nhật Hồng lại ửng đỏ bởi câu nói của Mẫn Mẫn. Đối với Nhật Hồng, những lời nói của Mẫn Mẫn sao quá trơ trẽn đến độ nàng nghe thật là chói tai.

Mẫn Mẫn mỉm cười kéo tay Nhật Hồng:

- Chàng đi với thiếp lên gian thượng lầu. Gian lầu đó chỉ giành riêng cho mỗi một mình thiếp mà thôi.

Nhật Hồng lưỡng lự rồi nói:

- Trước khi lên gian thượng lầu, ta có chuyện muốn nhờ nàng.

- Sao? Chàng có chuyện muốn nhờ đến thiếp à?

Nhật Hồng gật đầu:

- Nếu nàng không phải là chủ nhân tòa lầu Nguyệt Tình này thì ta cũng chẳng biết làm sao. Không biết nàng có giúp ta không?

- Chàng đừng khách sáo, trong lầu Nguyệt Tình thiếp có quyền tất cả. Bất cứ chuyện gì của chàng cứ coi như chuyện của thiếp mà.

- Nàng tốt với ta quá.

- Hê... thiếp có cảm tình với chàng mà. Chàng muốn nhờ thiếp chuyện gì?

Nhật Hồng nhìn thẳng vào mắt Mẫn Mẫn:

- Khi nãy có hai người vừa bước vào đây. Một nam nhân, một nữ nhân, ta nhờ nàng dẫn ta đến phòng của họ.

Mẫn Mẫn cau mày:

- Ơ... chàng vào lầu Nguyệt Tình vì hai người đó à?

Nhật Hồng toan gật đầu. Nhưng thoáng nhìn vẻ cau có của Mẫn Mẫn liền mỉm cười nói:

- Nàng hiểu lầm ta rồi.

- Chàng giải bày cho thiếp nghe xem.

Nhật Hồng cố nặn một nụ cười gượng:

- Ta và Lệnh huynh là anh em với nhau. Nên ta muốn biết Lệnh huynh vào đây làm gì.

Mẫn Mẫn nguýt mắt liếc Nhật Hồng:

- Chàng tò mò quá. Thì gã nam nhân đó cũng như chàng. Đến Nguyệt Tình lầu để tìm hoa. Rất tiếc y đi cùng với một ả kỹ nữ khác, nếu không có ả đó thì thiếp đã chọn y rồi, không đến lượt chàng đâu.

Hai má Nhật Hồng đỏ ngây vì câu nói quá trơ trẽn của Mẫn Mẫn.

Nhật Hồng gượng nói:

- Ả đi cùng Lệnh huynh của ta là một kỹ nữ à?

Mẫn Mẫn gật đầu:

- Đích thị là như vậy.

- Sao nàng lại có thể khẳng định ả là kỹ nữ?

- Sao có thể qua được mắt thiếp. Chỉ cần nhìn qua trang phục của ả, thiếp đã có thể đoán ả là kỹ nữ rồi. Nếu không là kỹ nữ thì cũng là một dâm nữ. Nhưng ả quả là xinh đẹp tuyệt trần. Nếu như ả chịu ở lại Nguyệt Tình lầu, thiếp sẵn sàng nhận ả vào ngay.

Nhật Hồng mỉm cười:

- Nàng nhận xét rất tinh tường. Ả xinh đẹp như vậy, ta chỉ sợ Lệnh huynh khó cầm lòng bởi nhan sắc tuyệt phàm của ả.

Mẫn Mẫn sa sầm mặt:

- Sao chàng lại lo lắng quá như vậy? Có nam nhân nào lại có thể cầm lòng được với nữ nhân, huống chi ả kia lại có nhan sắc tuyệt phàm không một chỗ nào chê được.

Mẫn Mẫn ghịt tay Nhật Hồng:

- Chàng lo cho Lệnh huynh làm gì, bởi y cũng như chàng mà thôi.

Nhật Hồng thở dài:

- Ta muốn tỏ bày một vài điều với Lệnh huynh rồi sẽ cùng nàng lên gian thượng lầu.

Mẫn Mẫn thoáng lưỡng lự.

Nhật Hồng liền hỏi:

- Sao? Nàng không giúp ta được à?

- Ơ... thiếp vốn đã có quy lệ cho lầu Nguyệt Tình là không bao giờ làm phiền đến khách tìm hoa khi họ đã bước vào đây. Dẫn chàng lên phòng Lệnh huynh và ả kỹ nữ kia thì thiếp đã phá bỏ quy lệ của mình đặt ra. Lệnh huynh sẽ trách thiếp, thiếp biết nói sao đây với Lệnh huynh?

- Nàng quá lo xa rồi. Lệnh huynh của ta không hẹp hòi như nàng tưởng đâu. Huống chi người tìm Lệnh huynh lại là ta mà. Hay nàng không phải là chủ nhân tòa Nguyệt Tình này?

Mẫn Mẫn sa sầm mặt:

- Hê... được rồi... thiếp sẽ dẫn chàng lên thượng khách phòng của Lệnh huynh. Đây là một ngoại lệ duy nhất thiếp dành riêng cho mỗi một mình chàng thôi đó.

- Nếu nàng giúp được ta, ta sẽ không phụ lòng nàng.

- Chàng đã nói vậy rồi, thiếp sao lại không giúp cho chàng chứ.

Mẫn Mẫn nguýt Nhật Hồng lần nữa rồi kéo tay đi về phía cầu thang. Nhật Hồng bước theo sau Mẫn Mẫn. Nàng có cảm tưởng cô ả vừa đi vừa nhún nhảy đôi mông để phô với nàng. Dáng đi của Mẫn Mẫn buộc Nhật Hồng phải nén lắm mới không bật ra tràng cười khinh miệt.

Mặc dù đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng mỗi lần đi ngang một gian phòng, bên trong phát ra

những tiếng cười khả ố, hòa cùng những tiếng rên thầm thì Nhật Hồng không khỏi ngượng chín mặt vì thẹn.

Nàng bất giác liên tưởng đến Lệnh Thế Kiệt mà tự dưng cảm nhận trong tâm tưởng có gì đó ấm ức.

Nhật Hồng nhủ thầm:

- "Mình cần gì phải quan tâm đến con người đó chứ. Hắn chỉ có cái vẻ bề ngoài mà thôi.

Gã vào Nguyệt Tình lầu với một ả kỹ nữ thì gã cũng đâu phải là một chính nhân quân tử.

Mẫn Mẫn dừng chân trước một gian phòng xinh xắn. Nàng quay lại nhỏ giọng nói với Nhật Hồng:

- Lệnh huynh của chàng cùng với ả kia thuê gian biệt phòng này.

Nhật Hồng cũng nhỏ giọng nói với Mẫn Mẫn:

- Nàng hãy lên thượng khách phòng chờ ta.

Mẫn Mẫn gật đầu:

- Thiếp chờ chàng đó.

Chờ cho Mẫn Mẫn mất dạng cuối hành lang, Nhật Hồng mới ghé tai áp sát gian biệt phòng lắng nghe. Bên trong im lặng như tờ, không như những gian phòng khác của lầu Nguyệt Tình. Nhưng chính sự im lặng đó khiến cho Nhật Hồng càng tưởng tượng ra những hoạt cảnh giữa Thế Kiệt và ả kỹ nữ kia.

Chờ một lúc khá lâu cũng không có gì khác lạ ngoài sự im lặng, Nhật Hồng bắt đầu bồn chồn. Chợt một tiếng động khẽ, chỉ mỗi một tiếng động nhỏ đó thôi nhưng tim Nhật Hồng như bị co thắt lại. Nàng không hiểu sao mình lại có cảm giác kỳ lạ như vậy.

Tim nàng còn chưa kịp trở lại bình thường thì một giọng nói thanh tao, trang nhã như ngọc lưu ly, nghe thật là ôn nhu từ trong gian biệt phòng thốt ra:

- Đệ đệ, gã đã đến rồi. Chắc chắn hôm nay sẽ có người làm phiền chúng ta đó. Đệ đệ phải hết sức với tỷ tỷ.

Lời nói của nữ nhân trong gian biệt phòng như lửa đổ vào lòng Nhật Hồng.

Tiếng của Thế Kiệt cất lên:

- Dù có chuyện gì xảy ra, đệ cũng không bỏ qua cơ hội này đâu.

Nhật Hồng vừa nghe hết câu nói của Thế Kiệt, trong tâm tưởng như xuất hiện một ngọn hỏa diệm sơn bất thần nổi giận. Nàng nghiến răng, nghĩ thầm:

- "Phải rồi, làm sao ngươi bỏ qua cơ hội với một giai nhân chứ. Ngươi cũng chỉ là một gã tiểu nhân đê tiện như tên Dâm Thần Gia Hầu.".

Ý niệm đó khiến Nhật Hồng không còn kềm chế được nữa. Nàng vận công vào đôi ngọc thủ vỗ thẳng vào cánh cửa gian biệt phòng.

Ầm...

Cánh cửa mở toang, và nàng phi thân vào luôn, miệng thì thét:

- Lệnh Thế Kiệt, ta không cho ngươi có cơ hội đó đâu.

Sự xuất hiện bất thình lình của Nhật Hồng trong bộ lốt nam nhân buộc Thế Kiệt và Tiêu Thái Ngọc đang đứng bên cửa sổ quay ngoắt lại.

Không cần đến Thế Kiệt, Tiêu Thái Ngọc lắc vai cản đầu Nhật Hồng. Đôi thu nhãn của Thái Ngọc khắt khe nhìn Nhật Hồng:

- Ngươi là ai?

Nhật Hồng cáu gắt quát:

- Ả không cần biết ta là ai. Với một kỹ nữ như ả thì không đáng hỏi tên ta.

Nghe Nhật Hồng gán cho mình là kỹ nữ, bất giác lửa giận bừng cháy trong tâm tưởng của Thái Ngọc:

- Tiện nhân, ngươi dám cho ta là kỹ nữ à? Đáng chết thật.

Cùng với lời nói đó, Thái Ngọc tung hữu thủ vỗ luôn một trảo Ngũ Âm Bạch Cốt Trảo công kích thẳng vào vùng thượng đặng của Cáp Nhật Hồng.

Nhật Hồng không ngờ đối phương của mình là chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc.

Trong tâm tưởng của nàng chỉ nhìn Thái Ngọc là một kỹ nữ tầm thường, như những ả kỹ nữ trong Nguyệt Tình lầu. Khi trảo công Bạch Cốt của Thái Ngọc vỗ tới, Nhật Hồng mới giật mình vì sự khinh suất của nàng.

Trước thế công vô cùng tàn bạo và dũng mãnh của Thái Ngọc, Nhật Hồng đâm ra lúng túng và bối rối. Khi trảo công Bạch Cốt của Thái Ngọc vỗ tới, Cáp Nhật Hồng chỉ kịp trượt mình ngã về sau. Mặc dù nàng phản xạ cực nhanh như vậy nhưng trảo công của Thái Ngọc vẫn kịp tước đi chiếc mũ thư sinh đội đầu của Nhật Hồng.

Mái tóc dài xổ ra, nàng lộ chân diện mục là nữ nhân cải dạng nam trang. Lệnh Thế Kiệt cũng kịp nhận ra Cáp Nhật Hồng.

Thái Ngọc thoáng một chút sững sờ bởi Nhật Hồng là nữ nhân chứ không phải nam nhân.

Nàng thoáng chùng thế công, chỉ mỗi khoảng thời gian ngắn ngủi đó thôi, Nhật Hồng đã kịp bật người trụ tấn.

Nàng nhìn Tiêu Thái Ngọc, cáu gắt nói:

- Thì ra ả cũng biết võ công.

Thái Ngọc hừ nhạt:

- Võ công của ta có thể lấy mạng ngươi được đó.

- Chưa chắc đâu.

Nhật Hồng vừa nói vừa lòn tay ra sau rút đôi đoản kiếm.

Thế Kiệt đâu thể đứng yên mặc nhiên cho Thái Ngọc và Nhật Hồng giao thủ với nhau, chàng bước ra đứng bên cạnh Thái Ngọc. Thấy vậy Nhật Hồng càng tức uất thơn.

Nàng gằn giọng nói:

- Lệnh huynh định theo về với ả à?

Thái Ngọc cau mày, nhưng nghe Nhật Hồng gọi Lệnh Thế Kiệt bằng vẻ ôn nhu liền quay qua chàng:

- Đệ đệ quen với ả?

Thế Kiệt gật đầu:

- Đệ không chỉ quen mà còn thọ Ơn của nàng.

Nhật Hồng nạt ngang:

- Lệnh công tử còn nhớ đến Nhật Hồng này sao?

Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng:

- Tại hạ lúc nào cũng nhớ đến cái ơn huệ mà quận chúa đã ban. Nhưng tại hạ cũng không quên sứ mạng của mình.

Nhật Hồng sa sầm mặt:

- Lệnh công tử nhớ ta bởi vì trong tay ta có pho kim thân La Hán của sư tôn Giang Kỳ của công tử.

Thế Kiệt gật đầu:

- Tại hạ phải thu hồi lại pho tượng đó.

Thái Ngọc nghe hai người đối đáp về pho tượng La Hán, ánh mắt nàng ánh lên cái nhìn sắc xảo hướng vào mặt Cáp Nhật Hồng.

Nàng ôn nhu nói:

- Cô nương cũng có giữ một pho tượng?

Nhật Hồng khẳng khái gật đầu:

- Đúng như vậy. Và hôm nay ta cũng có ý thu hồi pho kim thân La Hán của Nam Quân Gia Hầu.

Thái Ngọc nhún vai mỉm cười:

- E rằng cô nương không có cơ may đó đâu.

- Tại sao lại không có cơ may chứ?

- Ta nói cô nương không có cơ may bởi vì hôm nay có mặt ta và Lệnh đệ đệ.

Thái Ngọc dấn đến nửa bộ:

- Cô nương đã giữ pho kim thân La Hán của Lệnh đệ đệ thì mau trả lại cho người. Điều đó sẽ giúp cô bảo toàn được mạng sống.

Nhật Hồng nạt ngang:

- Tại sao Nhật Hồng phải trao cho Thế Kiệt chứ? Y đâu có nghĩ đến Cáp Nhật Hồng này.

Nghe nàng nói, Thế Kiệt thoáng cau mày.

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt giận hờn. Nàng nói tiếp:

- Nếu y nghĩ đến ta thì đã đi tìm ta rồi.

Thái Ngọc mỉm cười:

- Ta đã hiểu cô nương rồi.

Nàng nhìn lại Thế Kiệt:

- Đệ đệ, vị tiểu thư này muốn đệ đệ đi tìm nàng đó.

Nàng ghé miệng vào tai Thế Kiệt thì thầm truyền âm nhập mật:

- Cô ta đã yêu đệ đệ.

Thế Kiệt nheo mày. Lời nói vừa rồi của Thái Ngọc khiến chàng không khỏi bối rối nên nhìn Nhật Hồng chằm chằm.

Nhật Hồng thấy ánh mắt Thế Kiệt nhìn mình với vẻ lạ lùng liền hỏi chàng:

- Ta lạ lắm hay sao mà Lệnh công tử nhìn ta như vậy?

Nghe nàng hỏi, Thế Kiệt càng lúng túng hơn. Chàng còn chưa biết dùng ngôn từ nào để nói với Cáp Nhật Hồng thì bất thình lình gian thượng khách phía trên có tiếng rú lồng lộng phát ra. Tiếng rú thảm đó không nói thì cũng biết đó là tiếng rú của gã quý tử họ Vương bị Nam Quân Gia Hầu bứt đứt đôi ngọc hoàn.

Thế Kiệt khẩn trương nhìn sang Thái Ngọc:

- Tỷ tỷ.

Thái Ngọc khẽ gật đầu.

Thế Kiệt và Thái Ngọc liền bỏ mặc Cáp Nhật Hồng phi thân băng cửa sổ hướng thẳng đến gian thượng khách phòng của Vương Sắc Toàn.

Cáp Nhật Hồng cũng thoạt trổ khinh thân thần kỳ bám theo hai người.

Chương 33: Sự Biến Bất Ngờ

Nam Quân Gia Hầu kéo trễ chiếc yếm của Chính Chính xuống. Lão chắc lưỡi khi đôi gò bồng đảo trắng nõn của nàng đập vào mắt. Nam Quân Gia Hầu nuốt nước bọt như một kẻ đang thèm khát đến cực độ.

Lão lấy hơi lên giọng nói:

- Nàng hãy gọi ta bằng lão Dâm Thần đi nào!

Chính Chính riu ríu chìu theo ý lão:

- Lão Dâm Thần.

Lão đắc ý cất tràng cười khằng khặc. Giọng cười của lão nghe thật là dâm đãng và biểu hiện một trạng thái nhục dục kích động. Đôi mắt cú vọ của lão sáng rực lên, rồi đôi bàn tay thô tục chộp luôn vào đôi gò bồng đảo của Chính Chính.

Nàng thốt lên:

- Ui cha!

Tiếng thốt đau đớn của Chính Chính như dầu đổ vào ngọn lửa dục đang bừng cháy trong tâm can lão Nam Quân Gia Hầu. Đôi mắt lão đỏ au, lộ sự kích động tột cùng.

Lão quay sang Xảo Xảo:

- Còn nàng nữa, sao không gọi ta chứ.

Xảo Xảo đối mặt với Gia Hầu muốn co rúm người lại nhưng lại không dám. Nàng hồi hộp nói:

- Lão Dâm Thần.

Lời còn đọng trên hai cánh môi Xảo Xảo thì trảo công của Gia Hầu đã thộp vào chiếc yếm che hờ vùng bồng đảo của nàng xé toạc ra.

Xảo Xảo rúm người lại trước ánh mắt sắc như lưỡi dao của Nam Quân. Cũng với hành động thô tục, lão thộp đôi tay thô bỉ vào hai gò nhũ hoa của Xảo Xảo:

- Ui...

Nghe tiếng thốt của Xảo Xảo, Nam Quân Gia Hầu lại cất tràng tiếu ngạo tràn ngập nhục cảm.

Lão đang thỏa thuê với sự kích động do hai nàng kỹ nữ lầu Nguyệt Tình đem lại thì bất thình lình cánh cửa gian biệt phòng bật tung ra.

Tiêu Thái Ngọc và Lệnh Thế Kiệt lướt vào.

Sự xuất hiện của hai người khiến cho Nam Quân Gia Hầu sững sờ. Mặt của lão sa sầm lại tỏ vẻ bất nhẫn.

Lão nhìn Thế Kiệt gằn giọng nói từng tiếng:

- Nha đầu và tiểu tử muốn chết hay sao mà dám phá bĩnh cuộc vui của Nam Quân Gia Hầu?

Thái Ngọc thấy Chính Chính và Xảo Xảo lõa thể phơi vùng bồng đảo ra trước mặt mọi người, nhưng vẫn không lộ chút gì e thẹn vốn có của nữ nhân.

Nàng nhìn Gia Hầu:

- Chưa đến lúc lão quỷ được thỏa cơn khát tình đâu.

Gia Hầu tròn mắt nhìn nàng:

- A... nha đầu này chắc muốn vui vẻ cùng lão phu nên mới phá bĩnh cuộc vui của lão ở chốn kỹ lâu.

Lệnh Thế Kiệt nghiêm giọng nói:

- Tại hạ và Tiêu tỷ tỷ sẽ rời khỏi đây ngay mà không làm phiền đến lão, chỉ cần lão giao lại pho tượng kim thân La Hán mà thôi.

Nghe Thế Kiệt nói nét mặt lão Dâm Thần đỏ bừng lên vì tức giận. Lão đẩy Chính Chính và Xảo Xảo ra hai bên rồi bật đứng dậy, chỉ Thế Kiệt rít lên từng tiếng:

- Tiểu tử, ngươi là ai mà dám đòi lão phu giao pho tượng kim thân La Hán chứ?

- Tại hạ là Lệnh Thế Kiệt, truyền nhân của sư tôn Giang Kỳ, chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Trán của lão Dâm Thần nhăn nhíu lại sau lời nói của Thế Kiệt. Lão nhìn chàng không chớp mắt rồi ngập ngừng nói:

- Ngươi là Quỷ Kiếm Khách, kẻ đã lấy mạng Giang Mão bằng một chiêu kiếm, áp chế Tây Kỳ Thạch Khởi và cả Đông Độc Âu Dung Thừa?

Thái Ngọc mỉm cười:

- Tai lão quá thính nên sớm nghe được những kỳ tích của đệ đệ ta.

Mặt Gia Hầu đanh hẳn lại.

Cáp Nhật Hồng từ ngoài lướt vào. Cảnh tượng trước mặt khiến nàng thẹn đến đỏ mặt sượng sùng.

Nàng vội nhắm mắt lại, buột miệng thốt:

- Eo ôi...

Nam Quân Gia Hầu còn chưa hết phân vân bởi sự xuất hiện của Thế Kiệt, người mà thiên hạ đang đồn đãi, thì bất thình lình từ phía cửa sổ, Kha Giã Na cùng với hai vị Lạt Ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố băng vào.

Kha Giã Na sư gia của Nhật Hồng thét lên:

- Lão quỷ mau giao pho kim thân La Hán cho ta, nếu không đừng trách mụ này nặng tay.

Thấy có quá đông cao thủ xuất hiện khăng khang quyết đoạt bằng được pho kim thân La Hán, Nam Quân Gia Hầu không khỏi chột dạ. Lão nghĩ thầm:

- "Bọn người này truy tìm mình để đoạt pho tượng kim thân La Hán, chứng tỏ võ công của bọn chúng không phải hạng tầm thường. Nhất là gã tiểu tử Quỷ Kiếm Khách kia. Nếu đúng như lời thiên hạ đồn đãi thì hôm nay đúng là mình gặp rủi rồi.".

Lệnh Thế Kiệt nhìn Nam Quân Gia Hầu:

- Tại hạ hy vọng thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không phải tuốt ra khỏi vỏ.

Nghe giọng nói của Thế Kiệt, bất giác Gia Hầu nhìn thẳng vào mắt chàng. Những thớ thịt trên mặt lão giần giật. Ánh mắt này lão đã từng gặp ở đâu đó? Nó tiềm ẩn một thứ quyền uy của một Kiếm Vương. Thứ quyền uy của sát kiếm mà kẻ đối mặt phải khuất phục.

Chính ánh mắt quá lạnh lùng hòa quyện với thứ quyền uy của sát kiếm buộc Gia Hầu phải nghĩ thầm trong đầu:

- "Lời của thiên hạ nói đúng rồi.".

Với ý niệm thầm kín như vậy, Nam Quân Gia Hầu nhìn Thế Kiệt ôn nhu nói:

- Lão phu quả là không muốn thí mạng với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của ngươi rồi.

Thái Ngọc mỉm cười:

- Lão không muốn thí mạng thì mau trao pho tượng kim thân La Hán cho Lệnh công tử.

Kha Giã Na rít lên:

- Lão phải trao cho ta mới đúng.

Cùng với lời nói đó, Kha Giã Na tung người lên cao ba trượng, đồng thời xuất thủ vỗ thẳng xuống đầu Nam Quân Gia Hầu một đạo Băng Hàn Chưởng. Chưởng khí vừa thoát ra khỏi tâm trung bản thủ của Kha Giã Na thì cả gian biệt phòng đã bị khí lạnh khỏa lấp.

Chính Chính và Xảo Xảo run cầm cập.

Nam Quân Gia Hầu bị Kha Giã Na bất ngờ tập kích, không kịp tránh né nên vận dụng huyền công Mật Tông hộ thân. Trường y của lão Dâm Thần phồng to lên như một quả bóng hứng lấy đạo Bằng Hàn Chưởng của Kha Giã Na.

Bình...

Y trang của lão như đóng băng cứng ngắc, buộc lão phải thối hai bộ.

Tiêu Thái Ngọc đâu thể để cho Kha Giã Na cướp tay trên mình. Nàng vận dụng nguyên âm, vung tay. Từ trong ống tay áo xiêm y của nàng thoát ra bảy miếng lụa xanh, đỏ, vàng, tím, trắng, đen và hồng tập kích từ phía sau Kha Giã Na.

Hai vị Lạt Ma đồng loạt lên tiếng:

- Lão sư gia cẩn thận phía sau.

Nghe tiếng cảnh báo của hai vị Lạt Ma, Kha Giã Na toan công tiếp một chưởng vào Nam Quân Gia Hầu thì buộc phải thu hồi công lực. Mặc dùng chân không có điểm tựa, nhưng Kha Giã Na vẫn có thể xoay người một cách thần kỳ rồi tống ra hai đạo Băng Hàn Chưởng đỡ thẳng bảy miếng vải lụa của Tiêu Thái Ngọc.

Ầm...

Hai người đánh thẳng đỡ thẳng không một chút nương tay. Đến lúc này Cáp Nhật Hồng mới nhận biết hết sự lợi hại của Thất Sắc Mu Nữ Tiêu Thái Ngọc.

Đỡ bảy mảnh lụa thất sắc của Tiêu Thái Ngọc, Kha Giã Na thoạt biến sắc bởi uy lực của bảy mảnh lụa đó. Bản thủ Băng Hàn Chưởng của mụ sư gia như có bảy mũi kim chích vào, chứng tỏ công phu

của đối phương chuyên công phá nội lực.

Kha Giã Na lộn người bằng một bộ pháp Hoài Long Qúa Bộ, thối về chỗ cũ.

Cuộc đấu của hai chỉ diễn ra chớp mắt, nhưng lão Dâm Thần Nam Quân cũng kịp nhận biết cả hai đều là những cao thủ thượng thừa. Tình thế này xem ra lão Dâm Thần Nam Quân, hoàn toàn bất lợi nếu như muốn mặt đối mặt với tất cả những cao thủ ở đây.

Lợi dụng thời cơ Kha Giã Na và Tiêu Thái Ngọc đang giao thủ, lão Dâm Thần vươn đôi thủ pháp bất ngờ dài ra như hai cái vòi voi thộp gáy Chính Chính và Xảo Xảo. Lão dùng hai ả kỹ nữ như tấm mộc lướt đến Lệnh Thế Kiệt đang án ngữ cửa gian biệt phòng.

Nam Quân Gia Hầu quật Chính Chính và Xảo Xảo vào người Thế Kiệt như quẳng hai chiếc bị thịt chứ không phải hai con người mà mới đây đã cận kề bên cạnh lão.

Trong khi lão Dâm Thần Gia Hầu dụng Chính Chính và Xảo Xảo như hai chiếc mộc thì ngược lại hai người đó lại bất động bởi sự sợ hãi và khí chưởng Băng Hàn của Kha Giã Na.

Nếu Thế Kiệt tránh né thì Chính Chính lẫn Xảo Xảo nhất định sẽ bị biến thành hai thây ma nát nhừ. Mặc dù biết hai ả kia chỉ là những nàng kỹ nữ lầu xanh, nhưng Thế Kiệt nào muốn họ chết oan một cách thảm thương như vậy.

Chính ý niệm đó buộc chàng buông luôn ý tưởng dụng đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn mà xoạc chân dùng tay đỡ lấy hai người. Trong khi Thế Kiệt còn vướng bận đỡ Chính Chính và Xảo Xảo thì vô hình trung lão Dâm Thần có được cơ hội rảnh tay rảnh chân.

Bất ngờ lão quay ngang, hữu thủ quái dị của lão nhanh hơn một cái chớp mắt điểm vào huyệt Kiên Tĩnh của Cáp Nhật Hồng. Cáp Nhật Hồng vốn vì cảnh tượng ô uế trong gian biệt phòng này mà chỉ biết nhắm nghiền đôi mắt nên dễ dàng hứng trọn đạo Phách Không Chỉ của lão Dâm Thần.

Khi huyệt Kiên Tĩnh tê rần tứ chi bủn rủn thì nàng mới thốt lên:

- Lệnh huynh cứu ta!

Hai chữ Lệnh huynh từ cửa miệng Cáp Nhật Hồng thốt ra đập vào thính nhĩ của lão Dâm Thần Gia Hầu. Không một chút đắn đo, lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu điểm mũi giày băng luôn ra bên ngoài gian biệt phòng.

Sự biến diễn ra ngoài mọi dự tính của mọi người.

Kha Giã Na cuống quít thét lớn:

- Lão quỷ không được hại đến quận chúa.

Nghe Nhật Hồng khẩn thiết kêu đến mình, Lệnh Thế Kiệt biết đã có sự biến đến nàng.

Khi chàng chộp được Chính Chính và Xảo Xảo, không để đầu họ va vào vách tường mà vỡ óc, thì lão Dâm Thần đã cắp Cáp Nhật Hồng thoát ra bên ngoài gian biệt phòng rồi.

Thế Kiệt vốn đã được Thái Ngọc cho biết về cá tính của Nam Quân Gia Hầu và hành tung xuất thần nhập quỷ của lão nên không khỏi chột dạ lo âu cho Cáp Nhật Hồng. Chàng thét lớn:

- Lão quỷ có lên trời hay xuống đất, Lệnh Thế Kiệt này cũng theo lão. Mau thả quận chúa Tây Hạ xuống.

Chàng vừa nói vừa cất mình băng theo lão quỷ Dâm Thần Gia Hầu. Nhưng Lệnh Thế Kiệt giờ mới biết khinh thuật của lão Gia Hầu quá đỗi siêu phàm. Mặc dù chàng đã vận dụng cước pháp đến cực độ nhưng khoảng cách giữa chàng và lão Dâm Thần Gia Hầu càng lúc càng giãn xa nhau ra.

Mồ hôi xuất hạn trên trán Thế Kiệt, bởi nghĩ chẳng bao lâu nữa lão Dâm Thtần Nam Quân sẽ bỏ rơi chàng lại phía sau mà cắp Cáp Nhật Hồng đi.

Lão Dâm Thần Nam Quân vừa trổ khinh thuật vừa cất tràng tiếu ngạo ngập ngụa nhục dục. Lão cắt tràng tiếu ngạo đó, vừa chạy vừa nói lớn cốt ý cho Thế Kiệt nghe:

- Tiểu tử phá bĩnh cuộc vui của lão phu ở Nguyệt Tình lầu thì buộc lão phải mượn tạm vị cô nương xinh đẹp này của ngươi đặng tiếp tục cuộc vui vẻ của lão chứ.

Lão nói xong cất tràng tiếu ngạo thật lớn rồi gia tăng cước pháp siêu đẳng thoát chạy...

Trong tay lão Dâm Thần Nam Quân, quận chúa Tây Hạ sẽ ra sao?

Thế Kiệt có đuổi theo kịp lão quỷ đó hay không?

Chương 34: Dị Hình Cước Pháp

Bóng của Nam Quân Gia Hầu cắp theo Cáp Nhật Hồng càng lúc càng xa dần, mặc dù Thế Kiệt đã vận dụng hết cước pháp của bản thân. Nếu để cho lão Gia Hầu mang Cáp Nhật Hồng đi thì chàng không biết hậu quả rồi sẽ ra sao. Vốn đã biết Nam Quân Gia Hầu là một lão Dâm Thần, Cáp Nhật Hồng lại là quận chúa Tây Hạ, thân lá ngọc cành vàng thì chàng đâu thể yên tâm khi nàng rơi vào tay lão quỷ Dâm Thần Nam Quân.

Bụng dạ rối bời bởi ý niệm lo lắng cho Cáp Nhật Hồng, nhưng lực bất tòng tâm, dù Thế Kiệt đã ráng hết sức nhưng dáng lão Dâm Thần Nam Quân cứ càng lúc càng xa dần, cho đến khi lão mất hút ngoài tầm mắt của Thế Kiệt.

Sự phẫn nộ dâng tràn tâm tưởng, Thế Kiệt muốn gào lên một tiếng thật lớn.

Thế Kiệt chưa thực hiện ý định đó thì bất thình lình giọng của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi cất lên sau lưng chàng:

- Tiểu tử, dù ngươi có chạy đến vỡ tim đoạn mạch mà chết cũng không bắt kịp lão quỷ Nam Quân đó đâu.

Thế Kiệt nghe tiếng lão thâu nhi liền quay ngoắt lại. Thần Hành Di Cái đã đứng phía sau lưng chàng tự lúc nào mà Thế Kiệt chẳng hề phát hiện được.

Thở hắt ra một tiếng, Thế Kiệt hỏi Thần Hành Di Cái lão thâu nhi:

- Lão tiền bối, vãn bối phải làm gì để cứu Cáp Nhật Hồng?

Cũng với thói quen cố cựu, Thần Hành Di Cái nhổ một cọng râu se trên hai ngón tay.

Lão nhìn Thế Kiệt, nhún vai nói:

- Tiểu tử thì chẳng có cách chi để giải thoát cho ả nha đầu kia thoát khỏi bàn tay dâm đãng của lão quỷ Nam Quân Gia Hầu. Lão ăn mày này thừa biết tiểu tử đã biết tỏng hành tung của lão Dâm Thần vô cùng quỷ dị, khác người.

Lão thả sợi râu vừa mới nhổ rồi thuận tay nhổ một cọng khác. Thế Kiệt nhìn lão mà trong lòng như có lửa đốt.

Lão thâu nhi se cọng râu vừa mới nhổ. Nhìn hành động của lão Thần Hành Di Cái lão thâu nhi, Thế Kiệt tức uất bởi vẻ dềnh dàng của lão.

Thần Hành Di Cái nói:

- Nếu tiểu tử muốn gặp Nam Quân thì phải đợi đến con trăng sau mà phục sẵn ở lầu Loan Tình. Lão phu biết chắc lão tặc kia sẽ đến đó.

Nghe Thần Hành Di Cái nói hết lời, mặt Thế Kiệt sa sầm lại tỏ lộ sự bất nhẫn cùng tột:

- Tại hạ phải chờ lão đến con trăng sau ư?

Lão thâu nhi gật đầu.

Thế Kiệt cau mày gằn từng tiếng:

- Thế thì Cáp Nhật Hồng sẽ như thế nào?

- Tất nhiên chuyện gì xảy ra thì ngươi thừa biết rồi. Chẳng lẽ phải đợi lão phu giải bày nữa à?

Lão thâu nhi xuống giọng thật là ai oán:

- Tội nghiệp cho ả nha đầu đó.

Thế Kiệt rít lên:

- Tại hạ không muốn mất thời gian với lão tiền bối. Kiếu từ.

Thế Kiệt vừa toan quay lưng thì lão thâu nhi gọi giật lại:

- Hê... Tiểu tử định đi đâu?

- Đi tìm lão Nam Quân Gia Hầu.

- Thế tiểu tử tìm lão ở đâu nào?

Thế Kiệt sững sờ rồi buông một tiếng thở dài. Câu hỏi vừa rồi của lão thâu nhi khiến chàng ngớ ngẩn.

Thế Kiệt nghĩ thầm:

- "Mình tìm lão tặc đó ở đâu bây giờ?".

Ý niệm đó khiến Thế Kiệt càng rối bời hơn.

Lão thâu nhi chờ cho Thế Kiệt hoàn toàn biểu lộ sự thất vọng ra ngoài mới lên tiếng:

- Lão ăn mày này có thể giúp được cho tiểu tử đó.

Thế Kiệt nhìn lão hỏi luôn:

- Tiền bối có thể giúp được vãn bối tìm ra Nam Quân Gia Hầu?

Lão thâu nhi gật đầu.

Thế Kiệt hỏi tiếp luôn:

- Tiền bối... Mong tiền bối mau chỉ giáo.

Lão thâu nhi thả cọng râu rồi nhổ một cọng khác.

Lão từ tốn nói:

- Một khi lão phu đã hứa thì không bao giờ nuốt lời. Chắc tiểu tử thừa biết tính khí của lão phu.

- Vãn bối biết.

- Thế thì tốt rồi. Ngoài chữ tín ra, lão phu còn một quy ước đối với bản thân lão.

Thế Kiệt lo lắng hỏi:

- Lão tiền bối muốn vãn bối phải làm điều gì à?

Lão ăn mày nhún vai:

- Tất nhiên rồi. Trên đời này đâu có cái gì cho không. Phải không nào?

- Vãn bối hiểu.

- Điều kiện lão phu đặt ra cho tiểu tử cũng không khó lắm đâu và cũng không ngoài khả năng của ngươi nữa.

- Nếu tiền bối đã khẳng định như vậy, vãn bối mong được người chỉ giúp.

Thần Hành Di Cái nói thật chậm rãi:

- Chỉ cần tiểu tử uống rượu với lão phu mà thôi. Ngươi có đồng ý không nào?

Thế Kiệt lưỡng lự rồi nói:

- Trong bụng vãn bối như có lửa đốt bởi vì Cáp Nhật Hồng hiện ở trong tay Nam Quân Gia Hầu, mà lão đó lại là một Dâm Thần có tiếng thì sao có thể còn bụng với dạ mà đối ẩm với lão tiền bối được chứ.

- Xem ra tiểu tử cũng quá lo lắng cho ả nha đầu Cáp Nhật Hồng kia, nhưng lão phu nói cho ngươi biết một điều.

- Vãn bối đang lắng nghe.

Lão thân nhi nghiêm giọng:

- Dục tốc bất đạt. Nếu như bây giờ lão phu có chỉ cho ngươi tìm đến chỗ Nam Quân Gia Hầu thì ngươi cũng chẳng thể làm gì được lão, mặc dù ngươi có là Quỷ Kiếm Khách, hay Kiếm Vương đi nữa.

Thế Kiệt cau mày.

Thấy vẻ mặt chàng, lão thâu nhi nhún vai nói tiếp:

- Ngươi không tin lời của lão phu à?

- Vãn bối tin, nhưng không thể để mặc Cáp Nhật Hồng bị vùi hoa dập liễu bởi lão quỷ đó.

- Tiểu tử có lo như thế nào cũng vô ích thôi. Bây giờ ngươi có tìm đến gặp lão tặc Gia Hầu thì chỉ một cái lắc vai nhún nhẩy của lão quỷ đó thì lão đã mất dạng rồi. Đến lúc đó thì xem như tiểu tử hại ả nha đầu thì đúng hơn. Tiểu tử chẳng còn cơ may nào khả dĩ tìm được Nam Quân Gia Hầu và ả nha đầu Cáp Nhật Hồng. Hãy tin vào những gì lão phu đã thốt ra đi.

- Thế vãn bối phải làm sao bây giờ?

- Cùng đối ẩm với lão phu.

Thế Kiệt thở dài một tiếng.

Lão thâu nhi nghiêm giọng nói gằn từng tiếng:

- Chỉ có cách đối ẩm với lão phu may ra tiểu tử mới có đặng cơ may giải thoát cho ả nha đầu Cáp Nhật Hồng.

- Vãn bối kỳ vọng vào lão tiền bối.

- Thế thì tiểu tử còn đứng đó làm gì nữa để mất thời gian? Ngươi theo lão phu.

Thần Hành Di Cái quay lưng thoát bộ đi trước, Thế Kiệt nối bước theo sau. Lần này lão không trổ thuật khinh công Di Hành Cước nên Thế Kiệt bám theo sau chẳng khó khăn gì.

Thần Hành Di Cái đưa Thế Kiệt đến một gian cổ miếu hoang. Lão thản nhiên đẩy cửa bước vào.

Đập vào mắt Thế Kiệt là một vò rượu mười cân. Lão thâu nhi chỉ vò rượu:

- Chỉ cần tiểu tử uống với lão phu hết vò rượu kia thì lão phu sẽ giúp tiểu tử.

Thế Kiệt gật đầu. Chàng thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Dù sao chàng cũng đã biết tửu lượng của mình và của lão thâu nhi rồi. Với vò rượu mười cân kia thì hai người chỉ uống trong một khoảng khắc ngắn là hết.

Thế Kiệt hối hả nói:

- Vãn bối thỉnh tiền bối.

Tất nhiên lão thâu nhi thừa thông minh đọc được ý niệm trong tâm tưởng của Thế Kiệt.

Lão nhìn Thế Kiệt nói:

- Hê... Tiểu tử đừng nghĩ chỉ uống rượu suông đâu đó, mà phải uống theo cách của lão phu.

- Uống theo cách của lão tiền bối là như thế nào?

- Tiểu tử đừng quá hấp tấp, rồi ngươi sẽ thấy mà. Lão phu uống như thế nào tiểu tử uống như thế nấy.

Thế Kiệt lo lắng.

Lão thâu nhi nhổ một cọng râu, mỉm cười nói:

- Uống theo cách của lão phu thì mười cân rượu này đủ làm ngươi ngất ngưỡng túy lúy đó.

Thế Kiệt khảng khái nói:

- Dù có say đến túy lúy, vãn bối cũng xin tiền bối chỉ giáo.

- Lão phu khá khen cho ngươi đó.

Lão ăn mày thong dong bước lại bên vò rượu. Lão ôm cả vò rượu đội trên đầu mình rồi quay lại nhìn Thế Kiệt:

- Ngươi nhớ nhìn cho kỹ rồi bắt chước lão phu đấy nhé.

- Vãn bối sẽ cố gắng hết sức mình.

- Không dễ như tiểu tử tưởng đâu.

Thần Hành Di Cái nói xong, bất ngờ đi ngả nghiêng. Dáng đi của lão trông thật nực cười, cứ như kẻ quá chén không còn đủ sức trụ vững hai chân. Có lúc tưởng chừng như lão thâu nhi sắp đổ kềnh ra sàn cổ miếu, nhưng có một sự lạ lùng là vò rượu mười cân đội lên đầu không hề chao đảo mà sau mỗi bước đi thì vò rượu lại tưng lên xộc ra ngoài đúng một ngụm rượu rớt thỏm xuống đúng một cái miệng đang há của lão ăn mày.

Lão đi đúng một vòng quanh gian cổ miếu rồi dừng lại nhìn Thế Kiệt hỏi:

- Tiểu tử, ngươi đã quan sát kỹ rồi chứ?

Lão thâu nhi vừa nói vừa nhấc vò rượu trên trán mình đặt xuống chỗ cũ.

Lão nhìn Thế Kiệt:

- Đến lượt tiểu tử đó.

Chàng bước đến bên vò rượu.

Lão nhìn Thế Kiệt nói:

- Ngươi đừng có căng thẳng quá mức như vậy.

Thế Kiệt thở ra, cẩn thận bưng vò rượu đặt lên trán mình.

Lão thâu nhi nói:

- Ngươi nên nhớ lão phu vừa đi vừa uống rượu đấy nhé. Nếu ngươi quá chú tâm đến vò rượu trên trán ngươi thì không thể uống được ngụm nào đâu. Lão phu uống đúng một cân thì tiểu tử phải uống đúng một cân.

Đến bây giờ Thế Kiệt mới biết đây là một thách thức quá khó khăn đối với chàng. Nếu như Thần Hành Di Cái lão thâu nhi ung dung, tự tại, khoan thai bao nhiêu, thì ngược lại Thế Kiệt khó khăn bấy nhiêu.

Mặc dù chàng đã cố gắng rất nhiều, nhưng mỗi bước đi thì cứ tưởng như vò rượu sẽ rơi thẳng xuống sàn cổ miếu, chứ đừng nói đến chuyện uống rượu. Thế Kiệt càng lúc càng thấy tuyệt vọng với sự thử thách này của lão thâu nhi.

Thần Hành Di Cái nhổ một cọng râu se trên hai đầu ngón tay. Lão nhìn Thế Kiệt, khinh khỉnh nói:

- Ngươi cứ như thế này thì có đi đến mòn sàn cổ miếu cũng không thể uống được một ngụm rượu chứ đừng nói đến một cân. Ngươi đã quan sát lão phu đi như thế nào rồi, nhưng tại ngươi không tập trung thôi.

Lão thả cọng râu vừa mới nhổ, thuận tay nhổ một cọng khác rồi trang trọng nói:

- Cái hay của lão phu là biết đi trên đầu mũi giày. Mũi chân của tiểu tử sẽ uyển chuyển hơn cả bàn chân. Cái món nay lão học được ở những nàng vũ công trong cung đình của hoàng thượng đó.

Lão nhướng mày, hóm hỉnh nói:

- Tiểu tử cứ theo lời lão phu thử coi. Nếu nhỡ như vò rượu có rời cái trán của ngươi thì ngươi cũng bắt kịp nó lại kia mà, đâu cần phải chú tâm vào nó nhiều như vậy.

Những lời gợi ý của lão thâu nhi khiến Thế Kiệt ngờ ngợ hiểu ra nguyên lý trong lối di thân của lão.

Chàng nhìn Thần Hành Di Cái:

- Đa tạ lão tiền bối chỉ giáo.

- Lão chỉ sợ ngươi không đủ kiên trì mà bỏ cuộc thôi. Nào, uống rượu đi.

Thế Kiệt rít một luồng chân khí thật sâu rồi di chuyển những bước chân theo sự hướng dẫn của lão thâu nhi. Mặc dù đã được Thần Hành Di Cái gợi ý nhưng mới di chuyển được năm bộ thì vò rượu trên trán chàng đã lật nghiêng. Thế Kiệt phản xạ cực kỳ nhanh mới có thể giữ nó lại được.

Lão thâu nhi nhìn chàng mỉm cười:

- Khá lắm. Bước đầu năm bộ đã là khá lắm rồi đó. Lúc lão phu mới tập thì chưa đi quá ba bộ trong nửa năm. Nếu tiểu tử chú tâm thì ngươi còn kịp thời gian đi tìm lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu.

Lời động viên của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi khiến Thế Kiệt phấn chấn hẳn lên.

Mặc dù mồ hôi đã tuôn ra ướt đầm trường y nho sinh, nhưng Thế Kiệt vẫn không ngừng bước.

Chàng đi theo tư thế hướng dẫn của lão thâu nhi mà di thân, chẳng mấy chốc đã đi được một trăm vòng quanh cổ miếu. Càng đi chuyển theo cách thức di thân của Thần Hành Di Cái, bất giác chàng càng thích thú, và có cảm tưởng như chân ngươn từ vùng đan điền tự động theo những chu trình tiểu chu thiên và đại chu thiên dồn xuống đôi cước pháp để nhấc bổng mình lên.

Trong khi Thế Kiệt tập di thân thế cách hướng dẫn của Thần Hành Di Cái thì lão lại nằm khèo ra sàn cổ miếu cất tiếng ngáy ngon lành. Nói như thế, nhưng lúc này Thế Kiệt cũng mới chỉ giữ được vò

rượu trên trán mình, mà chưa thể khiến nó nhả ra từng ngụm như lão ăn mày.

Thế Kiệt bất giác nhón người, khẽ tưng vò rượu. Động tác của chàng khiến rượu trong bình trào ra một chén đây trút luôn xuống miệng.

Qúa hứng khởi với sự thành công bất ngờ, Thế Kiệt thốt lên:

- Lão tiền bối, vãn bối đã uống được rượu rồi.

Thần Hành Di Cái uể oải ngồi lên, lão nhìn Thế Kiệt:

- Ngươi nói cái gì?

- Vãn bối đã uống được rượu trong vò rồi.

Thế Kiệt vừa nói vừa thực hành lại động tác mình vừa mới nghiệm ra.

Lão thâu nhi vỗ tay:

- Tiểu tử khá lắm. Nếu lão phu không chứng kiến tận mắt thì quả là không tin chỉ trong một thời gian ngắn mà ngươi đã có thể tiếp thụ sự ảo diệu thần kỳ của tuyệt kỹ Di Hình Cước Pháp.

Nghe lão thâu nhi nói, Thế Kiệt giờ vỡ lẽ Thần Hành Di Cái đang truyền thụ bí thuật khinh công Di Hình Cước Pháp cho chàng.

Nghe lão thâu nhi nói, Thế Kiệt càng hứng khởi hơn. Trong lòng tràn trề hy vọng mình sẽ có cơ hội trả lại cái ơn hôm nào cho Cáp Nhật Hồng. Với sự tràn trề hy vọng đó, Thế Kiệt không đợi Thần Hành Di Cái hối thúc mà tiếp tục khổ luyện bí thuật Di Hình Cước Pháp. Loáng một cái, chàng đã di chuyển được trăm vòng nữa, những bước sau này tư thế của chàng thật ung dung, khoan thai tự tại và càng lúc càng nhuần nhuyễn, cho đến vòng cuối cùng thì vò rượu cũng tượng tự như lúc Thần Hành Di Cái trổ bí thuật Dị Hình Cước Pháp, tung ra từng ngụm rượu rơi thỏm vào miệng Thế Kiệt.

Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thích thú vỗ tay:

- Tiểu tử... khá lắm... khá lắm. Thần Hành Di Cái lão thâu nhi này khâm phục ngươi đó.

Thế Kiệt đi trọn một vòng đã uống hết đúng một cân rượu như lão thâu nhi. Chàng đặt vò rượu xuống chỗ cũ, rồi bước đến đối mặt với lão ăn mày, kính cẩn nói:

- Nếu không có lão tiền bối chỉ giáo thì vãn bối không thể nhanh chóng tựu thành bí thuật Di Hình Cước Pháp.

Thần Hành Di Cái khoát tay:

- Khách sáo… Tiểu tử khách sáo với lão ăn mày này làm gì. Ngươi sớm tựu thành bí thuật Di Hình Cước Pháp vốn là do tư chất thông minh và căn cơ của ngươi thôi.

Lão chớp mắt và không quên nhổ một cọng râu theo thói quen, rồi nhìn Thế Kiệt nói:

- Với lại lão phu biết trong tâm ngươi đang mong muốn giải thoát cho ả nha đầu Cáp quận chúa khỏi bàn tay dâm đãng của lão Dâm Thần Nam Quân, có đúng không nào?

Lão chỉ Thế Kiệt:

- Xem chừng tiểu tử cũng rất nặng tình với ả nha đầu đó.

Thế Kiệt thở dài:

- Vãn bối và sư tôn Giang Kỳ có thọ Ơn nàng, và nhân dịp này muốn trả lại cái ơn đó.

- Nếu ngươi nói như vậy thì lão phu thất vọng quá. Thọ Ơn thì thiếu gì cơ hội để đáp ơn.

Đâu phải bây giờ mới là cơ hội cho tiểu tử đáp lại ơn nghĩa với Cáp Nhật Hồng. Nếu như ngươi cứ khăng khăng vì chữ ơn, chữ nghĩa thì sao không đợi đến lúc ả nha đầu kia bì vùi hoa dập liễu bởi lão Dâm Thần Nam Quân rồi mang sính lễ đến cưới ả làm nương tử? Thế cũng là một cách trả ơn vậy. Đâu cần gì phải cực nhọc khổ luyện bí thuật Di Hình Cước Pháp của lão phu.

Lão chấp tay sau lưng:

- Lão phu nói có đúng không nào?

Thế Kiệt chần chừ, chưa đáp lời Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thì lão ăn mày đã ngoe nguẩy:

- Hê… Nếu tiểu tử nhất nhất chỉ vì chữ ơn thì lão phu thôi không để ngươi mất thời gian nữa. Ngươi cứ đi tìm lão Dâm Thần mà đáp ơn đáp nghĩa cho Cáp Nhật Hồng.

Lão vừa dứt lời thì quay lưng toan trở bước bỏ đi.

Thế Kiệt bối rối gọi giật lại:

- Lão tiền bối.

Thần Hành Di Cái quay lại, nhún vai hờ hững nói:

- Ậy… có lẽ lão chẳng có gì để nói với tiểu tử.

- Nhưng vãn bối đã luyện thành Di Hình Cước Pháp rồi mà.

Thần Hành Di Cái trợn mắt:

- Chỉ bấy nhiêu đó mà ngươi nói ngươi đã tựu thành bí thuật Di Hình Cước Pháp mà lão phu đã khổ luyện cả một đời ư?

Lão lắc đầu:

- Còn lâu lắm.

- Vãn bối đã uống hết một cân rượu theo đúng cách lão tiền bối đã uống.

- Nhưng uống như vậy chưa phải là tuyệt đỉnh của bí thuật Di Hình Cước Pháp.

Thần Hành Di Cái lão thâu nhi dứt lời, lạng bộ lướt đến bên bệ thờ. Lão với tay thộp bó hương trên bệ thờ rồi khẽ xoay mình nhìn Thế Kiệt nói:

- Khi nào ngươi khiến được thân mình theo ý thì lúc đó mới có thể gọi là đã tựu thành bí thuật Di Hình Cước Pháp.

Thần Hành Di Cái vừa nói vừa đánh đá lửa đốt năm nén hương, rồi vung tay. Bó hương đang cháy thoát ra khỏi tay lão thâu nhi bắn đi như những mũi phi tiễn ghăm luôn xuống sàn cổ miếu. Những cây nhang mỏng mảnh thế mà vẫm ghim xuống sàn cổ miếu như người ta dùng tăm xiên bánh bao.

Bó hương ghim xuống sàn cổ miếu kết lại tạo thành một đồ hình bát quái.

Thần Hành Di Cái lững thững bước đến bưng vò rượu. Lão nhìn Thế Kiệt:

- Bây giờ mới đúng là tuyệt kỳ Di Hình Cước Pháp của lão phu đây. Tiểu tử ráng mà học nhé. Nếu không thì ngươi phải chấp nhận một điều kiện của lão thì lão mới chỉ giáo cho ngươi.

- Vãn bối sẵn sàng nhận sự thách thức của lão tiền bối.

Lão ăn mày khẽ gật đầu, rồi điểm giày. Thân pháp của lão phiêu bồng ngoài sự tưởng tượng của Thế Kiệt. Chàng ngỡ như Thần Hành Di Cái lão thâu nhi đang cưỡi không khí, nhẹ êm như một sợi tơ hồng là đà đáp trên đỉnh một cây hương. Cây hương từ từ quằn xuống, khi nó gần như chạm đất thì lão đã tu xong một hơi rượu dài rồi chuyển bộ phiêu bồng qua cây hương khác. Cứ như thế lão di chuyển thân pháp mà không hề làm cho một cây nhang nào gãy đôi. Thần Hành Di Cái càng lúc càng di chuyển thật nhanh, cho đến khi Thế Kiệt chỉ còn nhận thấy bóng của lão.

Thế Kiệt chỉ còn biết trố mắt nhìn. Chàng không sao ngờ được bí thuật Di Hình Cước Pháp lại thần kỳ như vậy, nên chỉ đứng ngớ người không chớp mắt.

Thần Hành Di Cái thoạt đã trở về vị trí cũ mà Thế Kiệt vẫn còn ngẩn ngơ.

Lão nhìn chàng nói:

- Đó mới là tuyệt kỹ Di Hình Cước Pháp của lão phu. Tiểu tử có thể thi triển được như vậy không?

Thế Kiệt lưỡng lự rồi buông một tiếng thở dài:

- Vãn bối...

Thần Hành Di Cái nhổ một cọng râu:

- Ngươi không tự tin vào chính mình nữa chứ gì?

Những gì chàng đã chứng kiến lão ăn mày thi thố Di Hình Cước Pháp khiến chàng buộc phải gật đầu:

- Thấy tiền bối thi thố bí thuật Di Hình Cước Pháp, vãn bối quả là mất tự tin. Có lẽ vãn bối không thể nào làm được như lão tiền bối.

Lão thả sợi râu vừa mới nhổ rồi lại nhổ một cọng khác:

- Lão phu biết ngay mà. Tiểu tử không thực hiện được Di Hình Cước Pháp của lão phu thì xem như lão không thể giúp ngươi tìm đến chỗ lão Dâm Thần Nam Quân.

Lão nói dứt lời liền lắc vai, thoắt cái đã lướt qua ngoài cửa cổ miếu, ngoài tầm mắt của Thế Kiệt.

Thế Kiệt hoảng hốt gọi:

- Lão tiền bối.

Lời còn đọng trên miệng chàng thì Thần Hành Di Cái đã mất dạng rồi.

Thế Kiệt lúng túng vô cùng. Chàng nhìn lại những nén hương đang bốc khói mà cảm thấy mình bất lực.

Thế Kiệt thở dài, lắc đầu.

Chàng lẩm nhẩm nói:

- Thế Kiệt, giờ ngươi phải làm sao đây? Giang hồ mênh mông quá, ta biết lão Dâm Thần ở đâu mà tìm?

Lời than thân còn đọng trên miệng thì sau lưng chàng Thần Hành Di Cái lên tiếng:

- Hê... Quỷ Kiếm Khách lẫy lừng trong thiên hạ mà cũng sầu bi ảo não như vậy ư?

Thế Kiệt quay ngoắt lại:

- Lão tiền bối. Vãn bối xin được người chỉ giáo.

Thần Hành Di Cái nhìn sâu vào mắt chàng:

- Lão phu sẽ chỉ giáo chi ngươi nhưng với một điều kiện.

- Vãn bối sẵn sàng chấp nhận.

- Ngươi hứa với lão phu chứ?

- Vãn bối hứa.

- Những điệu kiện lão phu buộc ngươi như thế này...

Thần Hành Di Cái lưỡng lự một chút liền nói:

- Thứ nhất, ngươi không được giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Thế Kiệt sa sầm mặt:

- Tiền bối, tại sao vãn bối lại không được giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?

Lão ăn mày hất mặt:

- Tiểu tử chỉ biết nghe mà không được quyền hỏi.

- Vãn bối đã nhận di huấn của sư tôn. Nếu không giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thì sao thực hiện trọn di huấn với người chứ?

- Đó là chuyện của ngươi, còn đây là giao ước của ta.

Thế Kiệt thở dài rồi trang trọng:

- Vãn bối chỉ có thể không sát tử Tàn Hồn Ma Đao mà thôi. Mong lão tiền bối cho vãn bối một cơ hội.

Thần Hành Di Cái nhìn Thế Kiệt:

- Giang Kỳ buộc tiểu tử phải giao thủ với Nguyên Thiên Phục?

Thế Kiệt gật đầu.

Thần Hành Di Cái thở dài:

- Chỉ giao thủ thôi ư?

- Sư tôn đã từng giao thủ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục và đã thắng y nửa chiêu kiếm.

- Giang Kỳ cũng đã từng thua Nguyên Thiên Phục nửa chiêu đao. Kẻ luyện đao, người luyện kiếm, đao kiếm quả là oan nghiệt.

Lão lại buông một tiếng thở ra rồi nói:

- Được, lão phu đồng ý với tiểu tử, nhưng tuyệt nhiên ngươi không được sát tử Nguyên Thiên Phục.

Thế Kiệt gật đầu:

- Chưa chắc vãn bối đã là đối thủ của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

- Lão phu không cần biết điều đó.

Lão nghiêm mặt nói tiếp:

- Điều thứ hai lão buộc ngươi không được giao tình với Tiêu Thái Ngọc.

Thế Kiệt cau mày:

- Đây là chuyện riêng của vãn bối.

- Hê... Thế nào, ngươi có đồng ý không thì nói?

Thế Kiệt gượng gật đầu:

- Vãn bối đồng ý.

Lão thâu nhi chắc lưỡi, nhổ một cọng râu:

- Có thế chứ. Nói cho tiểu tử biết, lão chẳng bức ép gì ngươi đâu, chẳng qua cũng chỉ vì thấy ả Cáp Nhật Hồng xứng với ngươi hơn ả Tiêu Thái Ngọc.

Thế Kiệt cúi mặt.

Thần Hành Di Cái dốc vò rượu tu luôn một hơi dài:

- Sao? Tiểu tử đồng ý chứ?

- Dù muốn hay không tiền bối cũng đã buộc vãn bối.

- Ta buộc tiểu tử nhưng không biết ngươi có giữ lời giao ước với lão phu không?

- Nam tử đỉnh thiên lập địa, xuất ngôn như phá thạch. Lời giao ước còn không giữ được thì sao có thể đứng trong trời đất.

- Khí khái... rất khí khái. Lão phu tin tưởng vào những gì tiểu tử đã thốt ra với lão phu.

Kẻ bội tín thì không bao giờ được cửu thiên phò trợ đâu.

- Vãn bối đã nói thì không bao giờ nuốt lời. Đây cũng là sự giáo huấn của sư tôn.

- Hai tiếng sư tôn lúc nào cũng trên đầu môi của ngươi ư?

- Không có sư tôn thì bây giờ vãn bối đã không đứng trước mặt lão tiền bối.

- Tiểu tử quả là kẻ chí thành. Phải chi Cái Bang của lão có được một đóa kỳ hoa như ngươi thì đã có thể phát dương quang đại như lời lão tổ Hồng Thất Công.

- Vãn bối chuyện nhỏ còn không làm được sao có thể bì với bậc trưởng tôn như Hồng lão tổ.

Thần Hành Di Cái khoát tay:

- Thôi thôi... lão phu vốn rất ghét những lời khách sáo nói nhăng nói cuội. Đừng mất thời gian nữa, lão phu sẽ chỉ giáo cho ngươi luyện thành Di Hình Cước Pháp rồi đưa ngươi đến Động Phong Nha của lão Dâm Thần Gia Hầu.

Chương 35: Bắc Thần Thôi Kỳ Lân

Chiếc lâu thuyền với tiếng nhạc sáo du dương hòa cùng tiếng đàn tỳ bà tấu một điệu khúc nghe lai láng lòng người. Bất cứ ai nghe tiếng nhạc kia đều không khỏi có cảm giác vấn vương mơ mộng. Chủ nhân chiếc lâu thuyền đó phải là một đại gia, đại phú, có tâm hồn lãng mạn thi cảm mới ngao du trên chốn sông nước dòng Dương Tử.

Chiếc lâu thuyền đi đến đâu đều được sự chú ý của những khách đứng trên bờ. Sự chú ý đó không ngoài vẻ nguy nga của con thuyền, hay chính bởi tiếng nhạc mê ly phát ra trên khoang thuyền, khiến người ta có thể tưởng tượng trên khoang thuyền đang có một cuộc đại yến trịnh trọng của một vị vương gia nào đó chốn cung đình.

Trên khoang thuyền, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân ngồi chễm chệ trên chiếc tràng kỷ, lưng tựa khắc hai đầu hổ đang nhe nanh múa vuốt. Cặp tinh nhãn như đóng đinh vào hàng vũ nữ đang uốn éo thân mình biểu diễn theo tiếng nhạc du dương.

Tám tấm thân kiều nữ với những bộ xiêm y bó chẽn, được may bằng thứ lụa Hàng Châu mỏng tang, phô ra những đường cong nữ nhân, và những đường cong đó càng tôn tạo hơn dưới ánh sáng từ những chiếc giá bạch lạp gắn trên vách khoang lâu thuyền.

Chiếc lâu thuyền của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân từ từ cặp mạn vào bến thành Dương Châu.

Như đã được chuẩn bị từ trước, đám phu thuyền trên bờ nhanh nhảu bắc cầu lên mạn thuyền.

Đích thân Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh, trong trường y lễ phục tiến lên khoang thuyền.

Liễu Trịnh đã bước lên khoang thuyền, nhưng Bắc Thần Thôi Kỳ Lân vẫn dửng dưng ngồi trên tràng kỷ xem tám nàng kiều nữ thi thố những bước chân và đôi tay uyển chuyển như bầy tiên nữ múa khúc nhạc Nghê Thường.

Liễu Trịnh đứng bên mạn thuyền chờ đợi. Bang chủ Kim Tiền bang mà còn đứng hầu đủ chứng tỏ quyền uy của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân đối với Kim Tiền bang.

Tiếng nhạc du dương ngưng bặt, tám ả kiều nữ nghiêng mình uyển chuyển xá Thôi Kỳ Lân, rồi lần lượt thối lui vào trong khoang thuyền. Đến bây giờ Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh mới bước đến trước mặt Bắc Thần Thôi Kỳ Lân ôm quyền kính cẩn xá. Gã xá xong, ngẩng mặt từ tốn nói:

- Đệ đã chuẩn bị đón tiếp lão huynh.

Thôi Kỳ Lân gật đầu khệnh khạng đứng lên. Lão bước đến bên Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh:

- Lão huynh nghe nói bấy lâu nay lão đệ rất phát tài. Hôm nay muốn đến để biết qua sự phát tài của lão đệ.

Liễu Trịnh lấy giọng khách sáo đáp lời Bắc Thần:

- Kim Tiền Bang có được ngày hôm nay là do sự đỡ đần của lão huynh. Đệ sao dám quên cái ơn mưa móc mà lão huynh đã ban tặng.

- Hê... Công của lão đệ rất là nhiều chứ có phải một mình Thôi lão huynh đâu.

Thôi Kỳ Lân giũ hai ống tay áo trường bào.

Liễu Trịnh kính cẩn nói:

- Đệ cung thỉnh lão huynh về tổng đàn Kim Tiền bang. Lão huynh đến Dương Châu lần này, Kim Tiền bang thật là nở mặt nở mày.

Thôi Kỳ Lân khẽ gật đầu. Vẻ mặt của lão toát lên sự hứng khởi, và cao hứng.

- Lão huynh sẽ giúp cho đệ phát tài nhiều hơn đó.

Một lần nữa, Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh lại ôm quyền xá dài lão Bắc Thần:

- Đa tạ lão huynh... Đa tạ lão huynh.

Đúng như Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh nói, tổng đàn Kim Tiền bang kết hoa đăng sáng rực để đón tiếp Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Tất cả khắp mọi nơi trong Kim Tiền bang đều kết hoa, kết đèn để cung nghinh tiếp đón lão Bắc Thần, vốn nổi tiếng là một trong ngũ vị kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên.

Đại yến đã được bày, bữa yến tiệc có thể dành cho hơn năm trăm nhân mạng ăn uống suốt ba ngày ba đêm vẫn không hết. Tất nhiên Kim Tiền bang chủ phải dành chỗ cao quý nhất cho vị lão huynh họ Thôi trong bữa đại yến.

Trong gian tổng đàn Kim Tiền bang, tất cả mọi vật dụng đều được dát vàng cứ như vị bang chủ muốn khoe khoang gia sản của mình, nhưng thật ra bang chủ Kim Tiền bang làm như vậy để tỏ lòng tôn kính với Bắc Thần mà thôi.

Ngồi trên tràng kỷ, Bắc Thần vô cùng mãn nguyện với sự chu đáo của Kim Tiền bang chủ:

- Lão đệ chu tất như vậy khiến lão huynh đây áy náy lắm đó.

Liễu Trịnh ôm quyền xá Bắc Thần:

- Đệ chỉ sợ lão huynh không vừa lòng thôi.

- Ậy... Như thế này là tốt lắm rồi.

Bắc Thần bưng chén rượu:

- Lão huynh mời lão đệ.

Kim Tiền bang chủ rối rít hắn lên:

- Đệ thật là thất lễ... thật là thất lễ.

Liễu Trịnh vừa nói vừa bưng chén rượu:

- Mời lão huynh... mời lão huynh.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén rồi đặt xuống bàn. Liễu Trịnh đứng lên vỗ tay ba tiếng.

Một nhóm vũ công, gồm tám nàng kiều nữ từ phía sau với những bước chân uyển chuyển bước ra, cùng lúc tiếng nhạc cất lên du dương.

Trên tay tám nàng vũ công đều có đôi chân đèn lập lòe. Họ bắt đầu múa. Đôi cánh tay trần mềm mại, như những nhành liễu tha thướt phối hợp cùng những bước chân tạo thành một khung cảnh thật huyền thoại và sống động.

Những đôi đèn trên những bàn tay điêu luyện buộc người ta liên tưởng đến nhưng vì sao của dải Ngân Hà đang di chuyển theo một điệu khúc Nghê Thường.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cứ ngây mắt nhìn tám nàng kỹ nữ biểu diễn múa đèn, thỉnh thoảng lão lại chắc lưỡi buột miệng thốt:

- Hay lắm... hay lắm!

- Lão huynh quá khen.

Thôi Kỳ Lân nhìn lại Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh:

- Lão đệ đã tuyển mộ những nàng này ở đâu vậy?

Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh vuốt chòm râu đen nhánh. Lão lộ vẻ đắc ý với lời khen của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

Liễu Trịnh ôn nhu nói:

- Nếu lão huynh thích, đệ xin mạn phép được cống nạp nhóm vũ công này cho lão huynh.

- Thật vậy sao?

- Đệ chỉ sợ lão huynh chê mà thôi.

- Ậy... Đệ khách sáo quá đó. Nếu đệ đã tặng lão huynh nhóm vũ công này thì sao huynh lại từ chối đệ được.

Bắc Thần mỉm cười, vuốt chòm râu bạc:

- Đệ đã có ý tặng thì lão huynh cũng phải có gì đáp lại lão đệ chứ.

- Đệ không dám đòi hỏi.

- Đệ khách khí với lão huynh làm gì.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân vuốt râu nhìn Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh nói:

- Đất Dương Châu theo lão huynh biết, ngoài Kim Tiền bang nổi tiếng về kim lượng ra còn có Kim Tài Đại Phú. Có đúng như vậy không?

Liễu Trịnh khẽ gật đầu.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân nhướng mày:

- Lão đệ đã xác định đúng như thế à?

- Lão huynh mới đến Dương Châu mà đã biết rành những chuyện ở đây như chính những đường chỉ tay của lão huynh.

Bắc Thần ngửa mặt cười sằng sặc. Lão cắt tràng tiếu ngạo đó, ôn tồn nói với Liễu Trịnh:

- Tất cả những đại gia thế phiệt trong giang hồ Thôi Kỳ Lân này đều biết.

Lão vuốt râu nhìn Liễu Trịnh nói tiếp:

- Kim Tài Đại Phú có gia sản còn nhiều hơn cả Kim Tiền bang?

Liễu Trịnh bặm môi gật đầu:

- Đệ thật là xấu hổ.

Đôi chân mày của Thôi Kỳ Lân chợt nhíu lại:

- Biết Kim Tài Đại Phú có số ngân lượng nhiều hơn cả Kim Tiền bang thì lão đệ đã có kế sách gì chưa?

Nhóm vũ công đã múa xong khúc tiết tấu, lẳng lặng lui bước. Trong khi Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh và lão Bắc Thần vẫm mải mê đối đáp.

Liễu Trịnh nói:

- Một đất thì không thể có hai vì sao Bắc Đẩu. Mặc dù biết như vậy nhưng đệ vẫn chưa nghĩ ra kế sách gì.

Thôi Kỳ Lân nhún vai mỉm cười nói:

- Nếu như lão huynh thu tóm tất cả gia sản của Kim Tài Đại Phú về Kim Tiền bang thì đệ có chịu không?

Liễu Trịnh quay ngoắt lại Thôi Kỳ Lân. Lão trịnh trọng ôm quyền kính cẩn nói:

- Lão huynh ra ân đối với Kim Tiền bang như thế thì tất cả bang chúng đều phải tạc kim thân lão huynh mà thờ phượng mới đáng với sự thi ơn của lão huynh.

- Thế ư? Đó chỉ là chuyện nhỏ, không cần làm như thế đâu. Lão huynh chỉ cần lão đệ mãi mãi tôn kính ta mà thôi.

Liễu Trịnh háo hức hành đại lễ rồi nói:

- Trên có trời, dưới có đất, Liễu Trịnh này thề mãi một lòng với lão huynh. Nếu sau này đệ có sai lời, hay trong tâm niệm có hai lòng thì trời không dung đất không tha.

Bắc Thần nheo mắt:

- Được lắm, lão đệ đã thốt ra những lời tâm huyết như vậy, để sau khi Thôi Kỳ Lân này thu tóm gia sản của Kim Tài Đại Phú sẽ minh chứng lời thề của lão đệ.

Thôi Kỳ Lân cười mỉm, nhưng nụ cười của lão có quá nhiều ẩn ý.

Ả nô nữ đứng hầu rót rượu vào chén Bắc Thần và Liễu Trịnh.

Liễu Trịnh trịnh trọng nói:

- Đệ thỉnh lão huynh.

Thôi Kỳ Lân buông một câu cụt lủn:

- Mời.

Hai người cùng uống và cùng đặt chén xuống bàn.

Thôi Kỳ Lân giả lả nói:

- Lão huynh muốn lấy gia sản của Kim Tài Đại Phú ngay bây giờ. Lão đệ hãy cho mời Kim Tài Đại Phú Vương Sâm đến đây.

Liễu Trịnh thoáng một chút ngẩn người rồi nói:

- Lão huynh đã có kế sách từ trước?

- Mục đích lão huynh quá vãng Dương Châu lần này cũng vì lão đệ mà.

- Đệ không biết lấy gì để đền đáp sự khó nhọc của huynh.

- Ta đã nói rồi. Chỉ cần lão đệ mãi mãi tôn kính là được.

- Mãi mãi Liễu Trịnh này không bao giờ dám coi thường lão huynh.

- Tốt lắm.

Liễu Trịnh đứng lên:

- Người đâu?

Hai gã đại hán vận võ phục có thêu đồng kim bảng trước ngực bước ra.

Cả hai hướng mắt nhìn Kim Tiền bang chủ, dõng dạc nói:

- Bang chủ chỉ giáo.

Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh lần tay vào thắt lưng lấy tấm kim bài được đúc bằng vàng ròng:

- Hai ngươi mang tấm kim bài này đến thỉnh Kim Tài Đại Phú Vương Sâm đến đây.

Hai gã đại hán kính cẩn nhận tấm kim bài Kim Tiền từ tay Liễu Trịnh.

Hai gã đại hán toan trở bộ thì Bắc Thần Thôi Kỳ Lân gọi giật lại:

- Khoan đi đã.

Liễu Trịnh hỏi Thôi Kỳ Lân:

- Lão huynh còn có điều chi chỉ giáo?

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân trịnh trọng nói:

- Hai ngươi nhắn với lão Vương Sâm đại phú, lão phu đã đến Dương Châu. Truyền đạt ý của lão phu nhất định lão họ Vương kia sẽ đến đây, nếu chỉ mỗi một tấm kim bài thì ta e Kim Tài Đại Phú sẽ không thèm đặt chân đến Kim Tiền bang.

Lão quay sang Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh:

- Ta nói như thế chắc lão đệ hiểu rồi, không cần giải thích nhiều.

Liễu Trịnh khẽ gật đầu.

Hai gã đại hán của Kim Tiền bang trở bộ quay bước thoát ra cửa tổng đàn Kim Tiền bang rồi Bắc Thần Thôi Kỳ Lân mới nói với Liễu Trịnh:

- Lão đệ hãy chuẩn bị một bàn đại yến đặc biệt để ta tiếp lão Vương.

- Đệ sẽ chuẩn bị ngay.

Liễu Trịnh ra lịnh cho thuộc hạ chuẩn bị bàn đại yến dành riêng cho Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thết đãi lão Vương Sâm đại phú.

Liễu Trịnh nói với Thôi Kỳ Lân:

- Theo lẽ đệ đã có thể thâu tóm gia sản của lão Vương từ lâu rồi, nếu như lão không có kỳ nhân đứng sau lưng.

Thôi Kỳ Lân vuốt chòm râu bạc:

- Lão đệ đã biết vị kỳ nhân đứng sau lưng lão họ Vương chứ?

Liễu Trịnh thở dài:

- Nếu đệ biết thì đã nói với lão huynh, nhưng hành tung của người này vô cùng thần bí, không sao có thể đoán được.

- Đệ không nhận ra chân diện mục của gã đó à?

Liễu Trịnh lắc đầu:

- Đã một lần chính đệ thống lĩnh thuộc hạ Kim Tiền bang đến Kim Tài đại phủ để bức ép lão Vương phải nhận sự phò trợ của Kim Tiền bang.

Liễu Trịnh buông một tiếng thở dài:

- Hai mươi nhân mạng Kim Tiền bang, họ đều là những cao thủ quán tuyệt đã bỏ mạng, chỉ một lần xuất thủ của gã kỳ nhân đó. Nhưng khi xuất đầu lộ diện hỗ trợ cho lão họ Vương thì gã lại che mặt. Chính vì lẽ đó mà sau này Kim Tài Đại Phú không coi Kim Tiền bang trong mắt nữa.

- Có ta ở đây, thử xem Kim Tài Đại Phú còn lớn gan xem thường lão đệ nữa hay không.

- Đệ cũng hy vọng như vậy. Nếu như thôn tính được Kim Tài Đại Phú thì đất Dương Châu chỉ còn mỗi một Kim Tiền bang độc bá thiên hạ.

Thôi Kỳ Lân mỉm cười:

- Lão huynh sẽ giúp lão đệ.

Liễu Trịnh lần nữa ôm quyền hành đại lễ:

- Đệ không bao giờ quên được thâm tình tri kỷ của lão huynh.

- Chuyện chưa thành đã khách sáo rồi.

- Đệ có ngậm cỏ kết vành cũng không quên được cái ơn của huynh.

Thôi Kỳ Lân khoát tay:

- Ậy... Ta đã nói rồi, đến Dương Châu lần này ta vì lão đệ mà.

Liễu Trịnh trịnh trọng nói:

- Lão huynh có tính đến chuyện gã kỳ nhân kia xuất hiện để hỗ trợ lão Vương không?

- Có ta ở đây thì chẳng sợ ai cả. Nếu như gã kỳ nhân phò trợ cho lão họ Vương là Quỷ Kiếm Khách thì cũng chỉ nhọc sức một tí thôi.

- Lão huynh nhắc đến Quỷ Kiếm Khách, đệ cũng đã nghe thiên hạ kháo về y. Nếu đệ tính không lầm thì hiện tại trong tay y đã có bảy pho tượng kim thân La Hán.

- Lão đệ cũng có chú tâm đến gã Quỷ Kiếm Khách đó à?

Liễu Trịnh gật đầu:

- Đệ không giấu lão huynh, Quỷ Kiếm Khách là một chuyện từ cổ chí kim đệ mới biết lần đầu. Nghe đâu y là truyền nhân của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, nhưng kiếm thuật của gã so với Giang Kỳ lại cao minh hơn. Một chiêu lấy mạng Khoái Kiếm Giang Mão, thì đúng là gã đã luyện đến tầng tối thượng Lư Hỏa Thuần Thanh của kiếm đạo.

- Ta cũng nghĩ như đệ.

Hai người đối đáp tới đây thì hai gã đại hán được sai đi thỉnh Kim Tài Đại Phú đã quay về. Theo sau hai đại hán đó là một chiếc kiệu hoa sơn son thếp vàng.

Chiếc kiệu do bốn gã đại lực khiêng. Họ đặt chiếc kiệu trước cửa tổng đàn Kim Tiền bang.

Liễu Trịnh nhìn qua Bắc Thần Thôi Kỳ Lân nhỏ giọng nói:

- Lão Vương đã đến.

- Đệ hãy thỉnh lão vào đây.

Liễu Trịnh thoáng cau mày, nhưng đây là lời thốt ra từ cửa miệng của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thì họ Liễu sao có thể phản bác được. Lão rít một luồng dương khí rồi rời chỗ ngồi tiến thẳng ra cửa.

Bên ngoài Vương Sâm cũng bước xuống kiệu hoa. Bằng một vẻ mặt giả lả, lão Vương ôm quyền xá Kim Tiền bang chủ rồi ôn nhu từ tốn nói:

- Nghe Bắc Thần Thôi lão huynh quá vãng Kim Tiền bang, và cho người đến đại phủ thỉnh lão phu. Lão phu không thể không qua vấn an Bắc Thần kỳ hiệp.

Liễu Trịnh mỉm cười đáp lời lão Vương:

- Có bao giờ Vương đại phú đến tổng đàn Kim Tiền bang, hôm nay có sự hiện diện của lão huynh Bắc Thần, Liễu mỗ mới được vinh hạnh tiếp đón vị thế gia đại phiệt như Vương đại phú.

- Liễu bang chủ tiếng tăm lừng lẫy, lão Vương đây đâu dám bì. Chẳng qua nghĩ mình chỉ là phận thương nhân thấp hèn, đâu dám đặt chân đến nơi kỳ hiệp của giang hồ.

- Vương đại phú quá khách sáo. Lần tiếp đón này chẳng qua Kim Tiền bang muốn nhờ lão huynh Bắc Thần hòa giải chuyện hôm nào giữa Kim Tiền bang và Kim Tài Đại Phú.

Hai người đối đáp bằng những lời khách sáo, rồi cùng nhau song hành bước vào tổng đàn. Kim

Tài Đại Phú Vương Sâm tiến thẳng đến trước mặt Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, ôm quyền trịnh trọng xá:

- Nghe danh tiếng lão huynh đã lâu, hôm nay mới được diện kiến, lão phu vô cùng mãn nguyện.

- Vương lão huynh quá khách sáo rồi đó. Phải nói kẻ vinh hạnh phải là lão phu. Võ lâm giang hồ thì có bảy đại môn phái, và các vị bang chủ trong thương trường thì đâu ai sánh bằng lão huynh chứ.

- Lão phu đâu dám nhận lời khen tặng của Bắc Thần lão huynh. Tâm của Vương mỗ lúc nào cũng tự ví mình như con đom đóm so với vầng nhật quang Bắc Thần.

Bắc Thần bật cười sang sảng rồi nói:

- Lão huynh đúng là có cái miệng giảo hoạt đó.

Liễu Trịnh nghe hai người đối đáp với nhau mà ngỡ như họ đã từng quen biết nhau. Bất giác y ngấm ngầm quan sát khuôn mặt của Vương Sâm và Bắc Thần.

Bất thình lình, Bắc Thần nhìn lại Kim Tiền bang chủ Liễu Trịnh. Vô hình trung lúc Liễu Trịnh đang quan sát vẻ mặt của Bắc Thần nên hai người đối nhãn với nhau.

Chạm vào ánh mắt sáng ngời của Bắc Thần, bất giác Liễu Trịnh cảm nhận trong cột sống của mình như có một luồng khí băng hàn giá buốt.

Thôi Kỳ Lân mỉm cười với Liễu Trịnh rồi nói:

- Lão đệ đã chuẩn bị đại yến để lão huynh thết đãi Vương đại phú rồi chứ?

Liễu Trịnh háo hức nói:

- Đệ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Bắc Thần quay lại Vương Sâm:

- Mời Vương đại phú.

Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh, vuốt chòm râu đen nhánh, từ tốn nói:

- Bữa đại yến nhất định phải có Kim Tiền bang chủ chứ.

- Liễu mỗ phải hầu tiếp Vương đại phú và lão huynh rồi.

Ba người rời tổng đàn tiến vào cửa hậu để đến một gian thư phòng có một bàn đại yến thịnh soạn với tất cả những sơn hào hải vị.

Sau khi chủ khách đã yên vị, tất nhiên Liễu Trịnh đã xếp đặt cho Bắc Thần ngồi ghế chủ tọa thay mình, ba ả nô nữ nhan sắc tuyệt trần rót rượu ra ba chiếc chén.

Bắc Thần bưng chén rượu đưa đến phía trước mặt Vương Sâm:

- Lão phu thỉnh Vương đại phú một chén.

- Đa tạ lão huynh.

Bắc Thần không mời Liễu Trịnh mà cùng với Vương Sâm uống cạn chén rượu.

Liễu Trịnh sa sầm mặt vì thẹn, nhưng cũng cố nhẫn nại. Lão nói:

- Lão huynh thấy rượu của lão đệ như thế nào?

Thôi Kỳ Lân mỉm cười:

- Rất ngon. Đây mới đúng là hảo tửu mà lão huynh ưa thích.

Vương Sâm xen vào:

- Lão hiệp đã thích thì lão Vương đây thỉnh lão hiệp một chén giao tình.

Thôi Kỳ Lân gật đầu bưng chén lên. Tất nhiên chén của lão đã đầy ắp rượu vì đã được ả nô nữ phục vụ chu đáo.

Hai người lại uống cạn chén rượu thứ hai. Đến lúc này thì Liễu Trịnh có cảm nhận mình lã kẻ thứ ba thừa thải trong bàn đại yến này. Y nhủ thầm:

- "Có lẽ Bắc Thần Thôi Kỳ Lân đã có kế sách nên mới xử thế như vậy với mình?".

Sau hai tuần rượu mà Liễu Trịnh vẫn chưa được Thôi Kỳ Lân lẫn Vương Sâm mời chén rượu nào, nhưng y vẫn nhẫn nại chờ đến kết cuộc của bàn đại yến.

Y tự nhủ với mình:

- "Kẻ trượng phu thì không màng đến tiểu tiết.".

Bắc Thần vừa đặt chén xuống bàn, bất chợt nhìn qua Liễu Trịnh:

- Uống như thế này với Vương đại phú đây không cao hứng lắm. Ta muốn cùng với lão huynh chơi một vài ván đổ bác. Lão đệ có thể cho ta mượn những hột xúc xắc được chứ?

Bắc Thần vừa nói vừa chớp mắt.

Liễu Trịnh hiểu ngay cái chớp mắt ngụ ý của Thôi Kỳ Lân, liền háo hức đứng lên:

- Lão huynh quả là cao kiến. Có như thế buổi đại yến hôm nay mới thật là cao hứng.

Liễu Trịnh vỗ tay ba tiếng.

Sau những tiếng vỗ tay của gã thì một ả kỹ nữ bưng vào một chiếc tô bằng ngọc lưu ly, trong chứa ba hạt xúc xắc. Nàng nô nữ trịnh trọng đặt chén lưu ly xuống giữa bàn đại yến.

Bắc Thần nhìn lão Kim Tài Đại Phú:

- Lão phu nghe nói Vương đại phú là một tay đổ bác thiện nghệ. Hôm nay muốn thỉnh giáo tài nghệ của lão huynh.

Liễu Trịnh nghĩ rằng Vương Sâm sẽ từ chối nhưng ngược lại ý nghĩ của gã, Kim Tài Đại Phú lại gật đầu.

Vương Sâm cười mỉm nói:

- Lão Vương đây dù tài hèn sức mọn, nhưng nghề đổ bác thì có thể nói chưa một ai qua được lão phu. Đã đổ bác thì phải có ăn có thua, thế mới thú vị. Có đánh cuộc thì mới đúng là cờ bạc. Không biết ý lão phu nói ra có đúng với Thôi lão huynh và Kim Tiền bang chủ hay không?

Thôi Kỳ Lân nhìn lại Liễu Trịnh:

- Lão đệ thấy thế nào?

Liễu Trịnh lộ vẻ khẩn trương, rồi nói:

- Vương đại phú đã nói như vậy mà Kim Tiền bang không hầu tiếp thì Vương đại phú đâu xem Kim Tiền bang trong mắt của người nữa.

Vương Sâm khách sáo đáp lời:

- Lão phu không có ý đó đâu, nhưng đã đánh thì phải đánh lớn đấy.

Thôi Kỳ Lân mỉm cười nói với Liễu Trịnh:

- Lão đệ tin vào ta chứ?

Liễu Trịnh khẽ gật đầu.

Thôi Kỳ Lân nói tiếp:

- Hôm nay Thôi Kỳ Lân ta mới gặp một đối thủ đổ bác như Vương đại phú, ta rất cao hứng đó.

Lão nhìn lại Vương Sâm:

- Vương đại phú muốn cá cược như thế nào?

Vương Sâm vuốt râu, từ từ nhìn qua Liễu Trịnh:

- Lão Vương chỉ đổ có một ván thôi, một ván quyết định tất cả.

Liễu Trịnh nghiêm mặt:

- Vương đại phú muốn cá cược như thế nào thì cứ nói ra. Kim Tiền bang sẽ hầu tiếp Vương đại phú.

- Lão phu không hề khách sáo đâu.

Lão nhìn lại Thôi Kỳ Lân:

- Lão cá cược bằng cả cơ ngơi sản nghiệp của Kim Tài Đại Phú. Nếu như lão thua thì Kim Tài Đại Phú sẽ thuộc về Kim Tiền bang, bằng như ngược lại thì Kim Tiền bang sẽ là của lão phu.

Liễu Trịnh nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Lão huynh...

Thôi Kỳ Lân mỉm cười:

- Đệ tin vào ta chứ?

- Đệ mãi mãi tin vào huynh.

- Thế thì sao không đặt cược với Vương đại phú? Nếu đem so Kim Tiền bang với Kim Tài Đại Phú thì phần thiệt nghiêng về Vương đại phú.

Vương Sâm khoát tay:

- Ê... Không cần thiết phải nhọc nhằn chuyện nhỏ đó. Đã từ lâu lão Vương đây đã từng tơ tưởng có ngày mình sẽ là bang chủ Kim Tiền rồi.

Lão hứng khởi nói:

- Đánh cược như thế mới là đánh cược.

Liễu Trịnh thở hắt ra một tiếng:

- Được... Kim Tiền bang sẵn sàng hầu tiếp Vương đại phú.

Liễu Trịnh quay lại ả nô nữ đứng sau:

- Mau đem văn phòng tứ bửu vào đây.

Ả nô nữ lui trở ra và một lúc sau quay trở vào. Trên tay ả là xấp văn phòng tứ bửu.

Vương Sâm trải tờ giấy hồng điều hý hoáy viết. Nét chữ của gã không đẹp cũng không xấu. Viết xong bản giao ước, lão lớn tiếng đọc cho mọi người cùng nghe rồi ấn chỉ, ký tên.

Vương Sâm nhìn lại Liễu Trịnh:

- Đến lượt bang chủ.

Liễu Trịnh nhìn lại Thôi Kỳ Lân một lần nữa.

Thôi Kỳ Lân khẽ gật đầu nói:

- Lão Vương đây đã có ý muốn đoạt ngai vị bang chủ của lão đệ. Quả là người có hào khí tâm huyết. Còn đệ thì sao?

Liễu Trịnh gằn giọng nói:

- Liễu đệ cũng có ý muốn làm chủ Kim Tài Đại Phú từ lâu rồi.

- Có thế chứ.

Liễu Trịnh rút một tờ giấy hồng điều trải lên bàn hý hoáy viết. Bút tích của gã xấu không còn chỗ nào tả hết. Liễu Trịnh trang trọng đọc tờ giao ước của mình rồi ấn chỉ ký tên.

Gã vừa điểm chỉ xong thì Vương Sâm nhón lấy tờ giao ước của họ Liễu. Lão liếc mắt nhìn qua, chân mày khẽ cau lại.

Liễu Trịnh sa sầm mặt hỏi:

- Vương đại phú thấy trong bản giao ước kia có điều gì không vừa ý không?

Vương Sâm nhìn lại Liễu Trịnh:

- Ý tứ rất minh bạch, nhưng nét chữ thì quá xấu. Điều đó chứng tỏ bang chủ đã đến lúc mạt vận rồi.

- Chưa chắc ai là kẻ mạt vận.

- Bang chủ hãy tin vào lão phu đi.

Vương Sâm nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Thôi lão huynh sẽ thế Liễu bang chủ thi thố với lão thương nhân này chứ?

- Nếu Vương đại phú không cho Thôi mỗ là kẻ bất tài.

Vương Sâm khoát tay:

- Lão phu nào dám nghĩ như vậy.

Lão nhìn lại Liễu Trịnh:

- Bang chủ đồng ý chứ?

- Bổn bang chủ không biết xúc xắc nên nhường lão huynh thay cho bổn bang chủ.

Vương Sâm trang trọng nói:

- Kim Tiền bang có thuộc về Kim Tài Đại Phú, bang chủ cũng không ân hận?

Liễu Trịnh tỏ vẻ lo lắng, nhưng đã trót chỉ bút giao ước rồi đành khẳng khái nói:

- Bổn bang chủ chưa từng biết ân hận là gì.

- Nhất ngôn như phá đỉnh. Lão phu không khách sáo.

Vương Sâm dứt lời thọc tay vào chiếc chén ngọc lưu ly. Tiếng xúc xắc khua leng keng tạo ra một thứ âm thanh mà Liễu Trịnh tưởng tượng đó là tiếng cồng đưa ma. Gã bất giác tuôn mồ hôi, trang trọng chờ đợi.

Vương Sâm mỉm cười nói:

- Không giấu gì bang chủ, tài đổ xúc xắc của lão phu chỉ có một không hai trong thiên hạ.

Lão dứt lời buông những con xúc xắc.

Ba hột xúc xắc quay tít trong chiếc chén ngọc lưu ly.

Trong khi ba hột xúc xắc còn chưa dừng thì Liễu Trịnh liếc trộm Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

Vẻ mặt của Thôi Kỳ Lân dửng dưng tự tại như đã biết chắc mình là người thắng cuộc. Chính cái vẻ mặt đó khiến cho Liễu Trịnh cảm thấy an tâm phần nào.

Ba hột xúc xắc ngừng quay.

Liễu Trịnh nhìn vào chén, bật đứng dậy, reo lên:

- Hai con nhất, một con nhị.

Liễu Trịnh bật cười khành khạch:

- Chỉ có bốn điểm.

Liễu Trịnh chỉ Vương Sâm:

- Vương đại phú nghĩ sao?

- Hôm nay vận của lão phu đến, nhưng không biết vận của bang chủ như thế nào.

- Lão đổ xúc xắc chỉ được bốn điểm mà dám tự mãn cho mình là thiên hạ đệ nhất cờ bạc.

Vương Sâm thở ra:

- Sự nghiệp và cơ ngơi của Kim Tài Đại Phú từ đổ bác mà có, hôm nay cũng vì đổ bác mà mất, lão phu không ân hận đâu.

Vương Sâm nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Vương lão phu thỉnh lão hiệp.

- Lão huynh chỉ có bốn điểm mà Thôi mỗ cũng cần phải đổ nữa à?

- Vậy mới công bằng.

- Được.

Thôi Kỳ Lân thò tay vào chén ngọc xào ba hột xúc xắc. Lão nhìn Vương Sâm nói:

- Để Vương đại phú tâm phục khẩu phục, lão phu sẽ đổ bác ra năm điểm đủ thắng Vương đại phú một điểm.

- Hôm nay đúng là ý trời.

Thôi Kỳ Lân bình thản nhấc tay lên hơi cao một chút rồi buông những hột xúc xắc. Quả đúng như

lão nói, ba hột xúc xắc khi dừng lại vừa đúng năm điểm, hơn Vương Sâm một điểm.

Liễu Trịnh tròn mắt vỗ tay reo lên:

- Năm điểm, đúng như lão huynh nói. Kim Tài Đại Phú đã thuộc về Kim Tiền bang.

Liễu Trịnh ngửa mặt cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của gã vô cùng sảng khoái và hào hứng.

Lão cắt tràng tiếu ngạo, ôm quyền hành đại lễ xá Thôi Kỳ Lân:

- Đa tạ lão huynh... Đa tạ lão huynh.

- Một chút tài mọn của lão huynh, lão đệ lại hành đại lễ, ta áy náy lắm đó.

Liễu Trịnh nhìn lại Vương Sâm:

- Vương đại phú còn nói gì nữa không? À quên, bâygiờ thì lão chẳng còn là Vương đại phú rồi. Sao? Lão còn gì để đánh cược nữa không?

Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh buông một câu cụt lủn:

- Còn.

Liễu Trịnh cau mày:

- Lão còn gì?

Vương Sâm chỉ vào ngực mình:

- Cái mạng của Vương mỗ.

Liễu Trịnh sa sầm mặt:

- Cái mạng của lão giờ có đáng gì.

- Bang chủ nói vậy sao được. Vậy bàn đổ bác vừa rồi, lão phu há chẳng màng đến chuyện nhỏ so sánh cơ ngơi của Kim Tiền bang với Kim Tài Đại Phú kia mà.

Thôi Kỳ Lân nhìn Liễu Trịnh:

- Vương đại phú nói rất đúng. Lão đệ nên cho Vương đại phú một cơi hội được chết trong sự thanh thản vậy mà.

Liễu Trịnh nhìn Vương Sâm:

- Được, lão đã muốn chết thì được chết.

Thôi Kỳ Lân lần tay vào thắt lưng moi ra một hoàn dược đen nhánh tỏa mùi thơm dìu dịu. Y nói:

- Đây là hoàn dược Hủy Thân. Nếu ai uống nó thì sẽ nhận một cái chết êm ái không đau đớn chi cả. Một khi uống nó rồi thì cho dù Hoa Đà, Biển Thước tái sinh cũng không cứu được. Vậy ai thua thì kẻ đó phải uống.

Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh:

- Liễu bang chủ đồng ý chứ?

- Được, Liễu mỗ đồng ý.

Liễu Trịnh nhìn lại Bắc Thần:

- Lão huynh, đệ nhờ lão huynh tống tiễn Vương đại phú bằng hoàn dược Hủy Thân.

Thôi Kỳ Lân khẽ gật đầu.

Lão nhìn lại Vương Sâm:

- Vương đại phú đồng ý cho lão phu thay Liễu bang chủ đổ bác với người chứ?

- Lão phu thử thời vận lần nữa. Hy vọng lần này lão phu sẽ thắng.

Vương Sâm vuốt râu nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Lão phu nhường cho Bắc Thần lão hiệp đi trước.

- Thôi mỗ không khách sáo với Vương đại phú.

Thôi Kỳ Lân thò tay vào chén ngọc. Vẻ mặt của lão không biểu lộ cảm xúc gì ra ngoài.

Nó thật là dửng dưng với cuộc đánh cược sinh tử của Liễu Trịnh.

Trong khi Thôi Kỳ Lân dửng dưng bao nhiêu thì Liễu Trịnh căng thẳng bấy nhiêu.

Bản thủ của Thôi Kỳ Lân từ từ giơ lên khỏi miệng chén, và những hạt xúc xắc được thả xuống. Ba hột xúc xắc quay tít một lúc thật lâu rồi hiện lên ba mặt ngũ.

Hai mắt Liễu Trịnh sáng ngời:

- Ba mặt ngũ.

Gã nhìn lại Vương Sâm:

- Mạng của lão đã được định đoạt rồi. Hãy tự tay uống hoàn Hủy Thân của lão huynh ta đi.

Vương Sâm thở dài:

- Hôm nay đúng là ngày mạt vận của lão phu. Nhưng còn một cửa lục. Không biết lão có còn giữ được cái mạng này trong cửa lục không?

Liễu Trịnh nhún vai dè bỉu:

- Không có cơ hội cho lão đâu.

Liễu Trịnh bưng chén rượu của mình chìa đến trước mặt Vương Sâm:

- Bổn bang chủ tống tiễn lão một chén rượu về với diêm chúa đây.

Vương Sâm từ tốn bưng chén rượu của lão:

- Bang chủ đã có lòng thì lão phu không từ chối.

Lão nói xong uống cạn chén rượu đầy.

Liễu Trịnh thích thú cũng uống cạn số rượu trong chén của mình. Đến bây giờ thì tất cả những gì gã âu lo đều biến mất, thay vào đó là sự hoan hỷ tột cùng.

Vương Sâm uống xong đặt chén xuống bàn từ từ thò tay vào chén ngọc lưu ly. Lão nhìn Thôi Kỳ Lân, thoạt điểm nụ cười mỉm rồi thản nhiên thả những hạt xúc xắc đó xuống chén ngọc.

Ba hột xúc xắc quay tít.

Liễu Trịnh thờ ơ rót rượu ra chén, chờ đợi ba hột xúc xắc kia dừng lại để buộc lão Vương phải tự sát bằng hoàn Hủy Thân.

Một mặt lục hiện lên.

Liễu Trịnh thoạt cau mày.

Lại thêm một mặt lục nữa.

Liễu Trịnh đã không thể ngồi yên, mà đứng bật dậy.

Hột xúc xắc thứ ba vẫn còn quay, nhưng trái tim Liễu Trịnh đập như trống trận. Trong tâm tưởng họ Liễu ngỡ như đã phảng phất đâu đó cái bóng dáng của gã thần chết gớm ghiếc.

Bất giác Liễu Trịnh đưa mắt nhìn trộm lão huynh kết nghĩa Thôi Kỳ Lân. Vẻ mặt của Thôi Kỳ Lân vẫn dửng dưng thờ ơ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Thậm chí hai mắt còn thờ ơ nhìn hoàn dược Hủy Thân.

Cặp tinh nhãn của Liễu Trịnh dán vào hột xúc xắc thứ ba đang quay tít. Gã nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ lại thêm một mặt lục?".

Ý nghĩ ấy còn đọng trong tâm tưởng thì hột xúc xắc cũng dừng lại và đập vào mắt Liễu Trịnh đúng là mặt lục. Mắt gã họ Liễu nhòe đi khi hột xúc xắc thứ ba hiện mặt lục.

Mồ hôi xuất hạn ướt đẫm mặt Liễu Trịnh Vương Sâm nhìn Liễu Trịnh:

- Đến lượt bang chủ mạt vận.

Liễu Trịnh bặm môi, bất thình lình vung chưởng vỗ thẳng vào thiên đỉnh Vương Sâm.

Gã vừa vỗ vừa quát:

- Lão mới là người mạt vận.

Chưởng ảnh của Liễu Trịnh chỉ còn cách thiên đỉnh của Vương Sâm vừa đúng một đốt tay thì trảo pháp của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân nhanh hơn một cái chớp mắt, thộp lấy hổ khẩu của họ Liễu.

Liễu Trịnh sững sờ nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Bắc Thần lão huynh.

Thôi Kỳ Lân nhìn Liễu Trịnh lạnh nhạt nói:

- Thắng thì thắng, thua thì thua. Nhưng kẻ trượng phu, nhất là những người có chức vị trong võ lâm thì không được bội tín.

Liễu Trịnh tròn mắt:

- Bắc Thần lão huynh.

Liễu Trịnh còn chưa kịp nói hết ý thì hổ khẩu của gã phát ra một tiếng kêu.

Cắc...

Liễu Trịnh rú lên một tiếng lồng lộng vì cảm giác đau đớn. Cái miệng của họ Liễu há to toang hoác. Y chưa kịp ngậm miệng lại thì Bắc Thần Thôi Kỳ Lân đã tọng hoàn Hủy Thân vào miệng gã. Không kịp phản ứng Liễu Trịnh đành phải nuốt hoàn Hủy Thân vào bụng.

Bắc Thần khẽ đẩy gã một chưởng với hai thành công lực buộc Liễu Trịnh phải thối lui về sau hai bộ.

Liễu Trịnh đờ người nhìn về Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Mãi một lúc sau gã mới thốt được nên lời:

- Bắc Thần lão huynh sao lại hại đệ?

Thôi Kỳ Lân dửng dưng nói:

- Hê... Đây là cuộc cá cược, tất phải có người thua và kẻ thắng. Nếu như Vương đại phú đây không đổ ra ba con lục thì lão cũng phải chấp nhận uống hoàn Hủy Thân mà thôi.

Đệ đường đường là một bang chủ thì phải giữ chữ tín chứ, không Vương đại phú sẽ cười chê Kim Tiền bang sao.

Liễu Trịnh toát mồ hôi ướt đẫm bộ trang phục bang chủ. Gã ngập ngừng nói:

- Nhưng... Nhưng lão huynh đã có ý giúp lão đệ mà?

- Ý của ta thì muốn giúp ngươi, nhưng sao tránh khỏi ý trời.

Liễu Trịnh lắc đầu:

- Thật ra chuyện này như thế nào?

- Ngươi muốn biết lắm à?

Bắc Thần mỉm cười.

Vương Sâm xen vào:

- Ngươi u mê, tối tăm như vậy không đáng mặt làm bang chủ Kim Tiền bang. Ngươi tự suy nghĩ xem, lão phu chỉ là một thương nhân mà vẫn ngang nhiên tự tại đến tổng đàn của ngươi, mặc dù thừa biết ngươi đã có dự tính thâu tóm Kim Tài Đại Phú của lão phu.

Vương Sâm vuốt râu:

- Vỏ quýt dầy thì có móng tay nhọn. Trước khi ngươi về chầu diêm chúa lão phu cũng chẳng thèm dấu ngươi làm gì.

Lão nhìn lại Thôi Kỳ Lân:

- Thôi lão huynh đây chính là vị kỳ nhân phò trợ cho lão phu đó.

Nghe Vương Sâm nói ra sự thật, Liễu Trịnh biến sắc nhợt nhạt. Gã nhìn Bắc Thần không chớp mắt:

- Có phải đúng như lời lão Vương đại phú nói không?

- Lão phu phải làm theo ý trời. Dù sao ngươi cũng nhận được cái chết thanh thản bằng hoàn dược Hủy Thân.

Liễu Trịnh ôm đầu:

- Trời ơi, sao ta ngu ngốc không sớm nhận biết tâm địa vô nhân của lão ác tặc này chứ.

Ta hận lão và ta hận cả ta nữa.

- Ngươi có hận thì cũng muộn rồi. Ngươi trách lão phu vô nhân nhưng hãy nhìn lại mà trách ngươi trước đã.

Liễu Trịnh buông một tiếng thở dài ảo não:

- Có lẽ lão tặc nói đúng, Liễu mồ nhận hậu quả hôm nay bởi vì không nhận ra được chân diện dung của lão.

Liễu Trịnh nói đến đây thì bắt đầu có cảm giác đầu nặng trĩu, hai mí mắt cứ muốn cụp xuống. Gã cố nhướng mày để chống lại cái cảm giác kỳ lạ đó, nhưng càng cố chống chọi bao nhiêu thì càng nhận ra sự bất lực của mình bất nhiêu. Liễu Trịnh thấy Bắc Thần nhoẻn miệng cười. Nụ cười trên miệng Bắc Thần còn chưa tắt thì Liễu Trịnh đã khuỵu xuống sàn thư phòng.

Y cố gắng nhìn lại một lần nữa, nhưng hai mắt cứ dúm lại cho đến khi chẳng còn nhận biết sự vật chung quanh mình. Gã đã ra đi bằng một cái chết thật êm ái.

Vương Sâm phủi tay nhìn xác Liễu Trịnh:

- Y chết như thế này cũng được lắm.

Lão vừa nói vừa với tay toan lấy bản giao ước thì Thôi Kỳ Lân đã gạt tay lão ra.

Vương Sâm nhìn Thôi Kỳ Lân bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Thôi Kỳ Lân nhướng mày nhìn Vương Sâm lạnh nhạt nói:

- Liễu lão đệ của ta thua lão một cái mạng. Y đã giữ chữ tín để về chầu diêm chúa.

Còn lão đã thua lại Kim Tiền bang toàn bộ gia sản của Kim Tài Đại Phú chẳng lẽ lão lại muốn hủy giao ước đặng không thực hiện giao ước của lão à?

Vương Sâm trợn to hai mắt hết cỡ. Nhưng thớ thịt nọng trên mặt lão giần giật như người bị động kinh:

- Ơ... Ơ... lão phu và Thôi lão đệ đã thỏa hiệp với nhau trước mà.

- Đó chỉ là lời nói. Lão còn may mắn giữ được cái mạng để đi ăn mày là quý lắm rồi.

Thôi Kỳ Lân chấp tay sau lưng quay mặt nhìn ra cửa sổ:

- Ta không muốn nhìn mặt lão nữa. Đi đi!

Vương Sâm biến sắc:

- Thôi lão đệ! Lão Vương này trở về Kim Tài đại phủ.

Thôi Kỳ Lân lắc đầu:

- Kim Tài đại phủ không thuộc về lão nữa rồi, sao lão có thể về đó được. Lão hãy tìm một ngôi cổ mộ nào đó mà tá túc sống hết tuổi già của mình. Đừng để cho Thôi mỗ thấy mặt.

Thôi Kỳ Lân xua tay:

- Đi đi!

Vương Sâm đứng ngây người:

- Ta tán gia bại sản rồi ư?

- Cứ cho là như vậy.

Vương Sâm biến sắc:

- Một Kim Tài Đại Phú giờ trắng tay, lão còn sống làm gì nữa?

Thôi Kỳ Lân nhún vai quay lại lạnh nhạt nói:

- Lão không muốn sống nữa thì cứ tìm cho mình một cái chết.

Lão Kim Tài Đại Phú không dằn được sự tức tưởi dâng trào. Lão rùng mình, ói luôn một bụm máu rồi bật khóc tức tưởi. Lão nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Lão đệ không để lại cho ta chút gì để sống hết quãng thời gian còn lại ư?

Thôi Kỳ Lân lắc đầu:

- Không! Lão tự mà kiếm kế sinh nhai đi nếu không muốn cái mạng của lão sống vất va vất vưởng trên cõi dương trần này.

Hai cánh môi dầy thừ lừ của lão Vương mấp ma mấp máy nhưng không sao thốt được ra lời.

- Lão thua canh bạc này rồi ư?' Thôi Kỳ Lân gật đầu:

- Canh bạc giữa lão và Liễu Trịnh chỉ có người thua chứ không có kẻ thắng.

Vương Sâm chỉ Thôi Kỳ Lân:

- Ngươi là người thắng cuộc?

- Đi buôn cũng có lúc phải chịu lỗ chứ. Đã lỗ thì phải trắng tay.

Da mặt lão Vương xanh tái, nhợt nhạt. Cái lưng lão thoáng chốc ngỡ như đã còng hẳn xuống một cách tội nghiệp.

Lão nhìn lại Thôi Kỳ Lân một lần nữa rồi thất thểu rảo bước bỏ ra ngoài. Lão vừa đi vừa rủa:

- Vương Sâm, ngươi đáng chết lắm... đáng chết lắm.

Chương 36: Vỏ Quít Dày Có Móng Tay Nhọn

Tổng đàn Kim Tiền bang kết hoa kết đèn rực rỡ để chuẩn bị cho ngày Bắc Thần Thôi Kỳ Lân chính thức đảm trách chức vị bang chủ. Khung cảnh thật là rộn rịp, kẻ ra người vào tấp nập. Giờ đây tại Dương Châu thành, Kim Tiền bang là một thế lực mà bất cứ ai cũng phải kiêng dè vì nó có đủ hai thứ uy quyền, đó là kim ngân và nhân lực. Uy danh của Bắc Thần gắn liền với ngoại danh Kim Tiền bang chủ mà bất cứ ai bôn ba trên chốn giang hồ cũng đều mộng tưởng.

Để xứng đáng với những lời thiên hạ đồn đại. Thôi Kỳ Lân tổ chức ngày đăng đàn chiếm ngự chức vị bang chủ thật là long trọng, tưởng chừng như có đó là một ngày hội Long Hoa của võ lâm. Vốn là một trong ngũ kiệt của võ lâm, giờ lại chễm chệ trên chức vị bang chủ, thiếp mời của Thôi Kỳ Lân ắt phải có giá trị với võ lâm Trung Nguyên, nên đến gần ngày Bắc Thần đăng đàn, cả thành Dương Châu chẳng mấy chốc trở thành chốn tụ hội của hào kiệt tựu về.

Trong gian biệt phòng tại Kim Tài đại phủ, Thôi Kỳ Lân vừa uống rượu vừa ngắm nhìn nhóm vũ công múa hát. Thỉnh thoảng lão lại chắc lưỡi khi một trong tám nàng vũ công uốn người phô diễm nhưng đường cong của cơ thể chỉ được che đậy hờ bằng lớp lụa mỏng Hàng Châu. Có lẽ quá cao hứng, Thôi Kỳ Lân buột miệng hát theo tấu khúc đang cất lên làm nên cho các ả vũ công trình diễn những động tác gợi tình.

Đang lúc cao hứng thì bất thình lình cánh cửa gian biệt phòng mở toang ra. Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cau mày, mặt sa sầm vì bực bội. Lão rít lên:

- Chốn hậu cung của bổn bang chủ, các ngươi muốn ra vào lúc nào cũng được ư?

Không có tiếng đáp lại.

Lão lại rít lên:

- Ai đó?

Liền sau tiếng thét của lão, Nguyên Thiên Phục từ bên ngoài bước vào. Thái độ của gã thật là ung dung, tự tại, tất nhiên dung diện tuấn tú trung niên, vẫn khoác cái vẻ lạnh băng vô hồn, vô cảm.

Bắc Thần cau mày, buột miệng nói:

- Nguyên Thiên Phục. Đáng ra ngươi không nên đến đây mới phải. Sự xuất hiện của ngươi khiến

bổn bang chủ mất cả hứng thú uống rượu và thưởng thức điệu khúc Nghê Thường huyền hoặc.

Nguyên Thiên Phục nhìn Bắc Thần bằng ánh mắt lạnh giá:

- Tại hạ biết tân bang chủ sẽ phiền lòng, nhưng quả là tại hạ không thể chờ lâu hơn được.

- Ngươi thích uống rượu ngày bổn bang chủ đăng cơ nên không đợi được nữa à?

Nguyên Thiên Phục lạnh nhạt gật đầu:

- Tân bang chủ nói rất đúng, nhưng hôm nay tại hạ mạo phạm đến đây còn một việc khác nữa.

Thôi Kỳ Lân khoát tay:

- Bổn bang chủ chẳng có việc gì với ngươi ở đây cả.

- Có đấy.

Thôi Kỳ Lân cau mày:

- Nguyên Thiên Phục. Cho dù ngươi có là Tàn Hồn Ma Đao thì bổn bang chủ cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm đó.

- Tại hạ đã biết điều đó. Năm vị ngũ kiệt của võ lâm là Khoái Kiếm Giang Mão, Nam Quân Gia Hầu, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, Đông Độc Âu Dung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi.

Giang Mão đã đi trước rồi, nên ngũ kiệt giờ chỉ còn tứ kiệt mà thôi.

- Lão phu nghe nói Quỷ Kiếm Khách đã lấy mạng Giang Mão.

- Chính mắt tại hạ chứng kiến cuộc giao thủ chớp nhoáng đó.

- Ngươi thấy ư?

- Nếu không thấy thì chắc không tin.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân từ từ đứng lên:

- Thế ngươi đến đây với mục đích gì?

- Đánh cược.

Bắc Thần thoáng sửng sốt lập lại câu nói của Thiên Phục.

- Ngươi muốn đánh cược với bổn bang chủ?

Thiên Phục thờ ơ gật đầu.

Bắc Thần nheo mày.

Thiên Phục từ tốn nói:

- Nếu có hai kẻ đánh cược chỉ có người thua thì ngược lại tại hạ đánh cược sẽ có người thua và kẻ thắng.

Bắc Thần sa sầm mặt:

- Ngươi muốn ám chỉ lão Vương Sâm hám tiền, và tên họ Liễu ngu đần?

- Thôi tiền bối đọc được ý trong đầu tại hạ?

- Cứ cho là như vậy. Nhưng ngươi lấy gì để đánh cược với lão phu? Ngươi làm gì có được gia sản khổng lồ như lão.

Thiên Phục bước đến chiếc bàn đại yến đặt trước mặt Thôi Kỳ Lân, rồi lặng lẽ đặt chén ngọc lưu ly lên bàn. Trong chén ngọc đã có sẵn ba hột xúc xắc.

Thôi Kỳ Lân vừa liếc nhìn qua ba hột xúc xắc đó đã sa sầm mặt. Lão nhìn Thiên Phục nói:

- Những hạt xúc xắc này của lão quỷ Vương Sâm. Ở đâu ngươi có?

- Tại hạ đã gặp Kim Tài Đại Phú Vương Sâm trước khi lão trầm mình xuống dòng Dương Tử.

- Lão tiếc của nên đi tìm cái chết?

Thiên Phục nhìn ba hạt xúc xắc hỏi:

- Một đời lão Vương thu tóm kim lượng nhờ ba hột xúc xắc này, ngày cuối đời cũng vì ba hột xúc xắc mà lão phải tự kết liễu đời mình trong dòng nước Dương Tử oan nghiệt.

Trước khi chết, lão trối lại nhờ tại hạ đánh một canh bạc với Kim Tiền bang chủ Thôi Kỳ Lân.

- Cho lão quỷ đó có trăn trối với ngươi đi, nhưng ngươi lấy gì để đánh cược với lão phu?

- Lão Vương để lại cho tại hạ cái này, mà nếu bang chủ thấy chắc chắn không thể bỏ qua được.

Ánh mắt của Bắc Thần háo hức hẳn lên:

- Lão để lại vật gì cho ngươi?

Thiên Phục đặt lên bàn chiếc tráp vừa vặn trong lòng bàn tay.

Y nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Mời bang chủ.

Bắc Thần lưỡng lự một chút rồi cẩn trọng mở nắp hộp. Hai mắt của Thôi Kỳ Lân sáng ngời đóng đinh vào chiếc tráp.

Thiên Phục thoạt đưa mắt nhìn qua Bắc Thần:

- Bang chủ nhận ra báu vật trong chiếc tráp này chứ?

- Pho kim thân La Hán.

- Pho kim thân La Hán của tại hạ đủ để đánh cược với bang chủ chứ?

Bắc Thần nhìn Thiên Phục. Hai cánh môi lão bặm lại, mãi một lúc sau mới thốt ra lời:

- Nó có thể đánh cược với lão phu.

Lão nhìn Thiên Phục, cẩn trọng nói:

- Ngươi muốn đánh cược cái gì với lão phu?

- Mạng của tại hạ cùng với pho kim thân La Hán đổi cái mạng của bang chủ.

Thôi Kỳ Lân bặm môi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lão phu sợ ngươi không thể ra khỏi đại phủ Kim Tài.

- Đã đánh cược thì có người thắng kẻ thua, nếu tại hạ thua thì đâu còn cái mạng để rời khỏi chốn này.

- Ngươi biết như thế sao vẫn đòi đánh cược với ta?

- Tại hạ đã hứa với lão Vương.

- Ngươi vì một tên ăn mày mà thí cái mạng của ngươi à?

- Tại hạ chẳng muốn làm kẻ bội tín.

Thôi Kỳ Lân lơ đễnh nói:

- Đã lâu lắm rồi, chưa có một hảo thủ nào buộc lão dụng đến đôi Ma Hoàn Đoạt Mệnh đó.

Nhìn Thiên Phục, hai gò má của Thôi Kỳ Lân giần giật:

- Ta không muốn dụng đến nó, nhưng lại phải dụng đến trong lần tái kiến với Tàn Hồn Ma Đao đó.

Thiên Phục nhếch môi. Cái nhếch môi của y không biểu cảm thái độ gì mà ngược lại càng khiến cho vẻ anh tuấn thêm phần giá băng, lạnh nhạt.

Y nhìn Thôi Kỳ Lân:

- Bang chủ đồng ý đánh cược với tại hạ chứ?

- Trong Kim Tài đại phủ thì ta đâu thể bỏ qua cơ hội có được thêm một pho kim thân La Hán.

Lão ghim mắt nhìn thẳng vào mặt Thiên Phục:

- Ngươi đổ trước hay ta đổ trước?

- Tiền chủ, hậu khách. Mời bang chủ.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thò tay vào chén, nhưng mắt thì lại đóng đinh vào mặt Nguyên Thiên Phục.

Lão cười mỉm nói:

- Bổn bang chủ sẽ đổ ra đúng ba mặt lục để xem ngươi còn cửa nào thắng được lão phu.

Lão vừa nói vừa buông tay thả ba hột xúc xắc vào chén ngọc. Ba hột xúc xắc quay tít sau khi rời khỏi bàn tay thiện nghệ của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

Một mặt lục, hai mặt lục. Hột xúc xắc thứ ba chưa kịp hiện mặt lục cuối cùng thì ngón tay của Thiên Phục khẽ chạm nhẹ vào chân bàn.

Chỉ một cái chạm khẽ đó thôi, cùng với cái nhếch môi thoáng hiện trên cánh môi của gã thì đột biến xảy ra. Hột xúc xắc thứ ba chưa kịp ngừng để hiện mặt lục thì khẽ tưng lên một cái.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân giật mình. Nhưng lão chưa kịp phản ứng thì hột xúc xắc thứ ba đã lật nghiêng hiện mặt nhất đỏ ối như một giọt máu.

Bắc Thần buột miệng nói:

- Sao lạ kỳ vậy?

Nguyên Thiên Phục vuốt theo lời Bắc Thần:

- Trong Kim Tài đại phủ, oan hồn của lão Vương vẫn còn vất vưởng đâu đây.

Thiên Phục vừa nói vừa thò tay vào chén. Y thản nhiên thả ba hột xúc xắc xuống chén ngọc. Ba hột xúc xắc như nhảy múa trong chén mà chẳng chịu dừng lại.

Chúng cứ quay tít, rồi tưng lên tưng xuống. Hiện tượng đó xảy ra bởi vì Bắc Thần Thôi Kỳ Lân đang vận công truyền qua mặt bàn để khiển ba hột xúc xắc. Ngược lại Thiên Phục cũng vận dụng công lực bản thân để chọi lại chân ngươn của Bắc Thần. Vô hình trung hai người biến cuộc đổ xúc xắc thành cuộc tỷ thí nội lực.

Chính vào lúc căng thẳng nhất, bất giác Bắc Thần sững người bởi vừa thấy thấp thoáng một bóng hư hư ảo ảo lướt qua sát bên mình.

Cái bóng người hư ảo đó buộc lão liên tưởng đến oan hồn của lão Vương nên không khỏi giật mình. Chỉ mỗi một lần giật mình đó thôi cũng đủ để cho Nguyên Thiên Phục khiến ba hột xúc xắc hiện lên ba mặt lục nằm gọn dưới đáy chén.

Thiên Phục nhếch môi, rồi nóii:

- Tại hạ đã thắng bang chủ.

Bắc Thần không màng đến lời của Thiên Phục mà hỏi ngược lại y:

- Vừa rồi ngươi có thấy gì không?

- Bang chủ vừa thấy oan hồn vất vưởng của lão Vương?

Thôi Kỳ Lân gật đầu.

Thiên Phục nói:

- Lão Vương đang chờ bang chủ dưới cổng tử thành.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân rít lên the thé:

- Lão phu đâu thể chết dễ dàng như thế được. Lão vừa nói vừa sàn bộ với tay toan lấy đôi Ma Hoàn Đoạt Mệnh, binh khí khét tiếng đã giúp lão được liệt vào hàng ngũ kiệt của võ lâm.

Một lần nữa, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân sững người, vì đôi ma hoàn chẳng biết mất từ lúc nào. Lão

buột miệng thốt lên:

- Ơ... Lão Vương ư?

Lời còn đọng trên hai vành môi dầy thù lù của Bắc Thần thì ảnh đao đã thoát ra khỏi lớp vải lụa đỏ, mũi đao đặt ngay vào đúng tâm huyệt.

Khí đao lạnh lẽo thoát ra khiến Bắc Thần phải rùng mình. Cái mạng của lão giờ đây đã đặt vào lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên Thiên Phục.

Bắc Thần thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Chưa đến ngày lão phu đăng đàn đảm trách chức vị bang chủ Kim Tiền bang mà lại chết ư?

Lão lắc đầu:

- Lão phu chưa muốn chết.

Thiên Phục lạnh nhạt nói:

- Đã đánh cược thì phải có kẻ thắng người thua. Bang chủ thua tại hạ một cái mạng.

Thôi Kỳ Lân biến sắc khi chạm mắt với ánh mắt lạnh lẽo của Nguyên Thiên Phục. Lão lí nhí nói:

- Ngươi giết lão phu thì có được ích gì? Với lại lão phu và ngươi cũng chẳng có oán thù.

Thiên Phục nhìn sâu vào đáy mắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân:

- Lão muốn trao cái mạng cho tại hạ bây giờ hay muốn giữ nó lại để xúc tiến việc đăng đàn đảm trách chức vị Bang chủ Kim Tiền bang?

- Tất nhiên lão phu đâu muốn trao cái mạng nhỏ cho lưỡi đao Tàn Hồn.

- Vậy lão sẽ lấy gì để đổi cái mạng?

- Ta biết Nguyên các hạ cần gì. Phải các hạ muốn đổi cái mạng của lão với pho kim thân La Hán ta đang giữ?

- Tại hạ không nói ra ý của mình nhưng Thôi bang chủ đã hiểu. Thế Thôi bang chủ có đồng ý trao pho kim thân La Hán kia cho tại hạ không?

- Mất pho kim thân La Hán, lão phu có thể tìm lại được, nhưng nếu mất mạng bởi lưỡi đao Tàn Hồn...

Thôi Kỳ Lân buông một tiếng thở dài, lắc đầu:

- Xem như lão phu chẳng còn cơ hội đứng trong trời đất Trung Nguyên này nữa.

- Thôi bang chủ có cái nhìn của một đại trượng phu.

- Các hạ quá khen. Nhưng kết cục lão vẫn là kẻ thua trong ván đổ xúc xắc này.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thở hắt ra một tiếng, rồi lần tay vào ngực lấy ra pho kim thân La Hán được gói cẩn thận bằng vuông lụa hồng điều. Lão nhìn Thiên Phục rồi từ từ đặt pho kim thân La Hán cạnh chiếc tráp. Ánh mắt của lão ánh lên cái nhìn đầy ẩn ý. Bắc Thần chỉ chờ đợi một sự lơ là của đối phương là bất kỳ xuất thủ, nhưng sự chờ đợi đó chỉ được đáp lại bằng sự thất vọng của chính lão.

Đôi tinh nhãn sáng ngời, toát sát khí lạnh lẽo của Tàn Hồn Ma Đao, chẳng khác nào lời cảnh báo đối với lão, một khi lão có ẩn ý vọng động. Mũi đao Tàn Hồn không hề nhếch khỏi tử huyệt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân buộc lão phải từ bỏ ý niệm vừa lóe lên trong đầu mình.

Chính vào lúc đó thì một luồng gió hiu hiu từ sau lưng thổi nhẹ qua mang tai. Luồng gió nhẹ kia chẳng có dư lực của một nội kình như Bắc Thần vẫn rùng mình. Lão chưa kịp định thần để nhận ra sự biến đặc dị đó thì một chiếc bóng hư ảo như oan hồn vất vưởng lướt qua trên mặt bàn.

Bắc Thần buột miệng thốt:

- Ý... Ma chăng?

Chiếc tráp lẫn pho kim thân La Hán của Bắc Thần đã bị chiếc bóng hư ảo kia lấy đi, thoát luôn ra cửa.

Thôi Kỳ Lân nhìn trở lại mặt bàn:

- Mất rồi.

Lão nhìn lại Nguyên Thiên Phục:

- Lão Vương đã lấy đi rồi.

Thiên Phục nhếch mép, buông một câu cụt lủn không rõ ý:

- Cái gì của U Linh thì trả lại cho U Linh.

Thiên Phục vừa nói vừa thu hồi Tàn Hồn Ma Đao, rồi trở bộ quay bước ra ngoài. Y ung dung rời khỏi gian biệt phòng của Bắc ThầnThôi Kỳ Lân. Vừa đi Thiên Phục vừa nói:

- Không có đôi ma hoàn trong tay thì Thôi bang chủ không phải là đối thủ của lưỡi đao Tàn Hồn.

Y nói xong thì mất dạng ngoài cửa biệt phòng. Mặc nhiên với sự sững sờ của lão Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

Rời Kim Tài đại phủ, Thiên Phục trổ khinh thuật thượng thừa đi luôn đến khu mộ địa Dương Châu thành. Vào trong mộ địa, Thiên Phục thẳng tiến đến nhà mồ. Bên trong nhà mồ âm u lạnh lẽo, ai đó đã thắp sáng những giá bạch lạp đính trên vách cứ như biết Nguyên Thiên Phục sẽ tìm đến đây.

Đẩy cửa nhà mồ, đập vào mắt Thiên Phục là cỗ áo quan hôm nào y đã gặp dưới mật thất U Linh. Thản nhiên tiến đến cỗ áo quan rồi mở nắp. Bên trong áo quan là chiếc tráp cùng với pho kim thân La Hán của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân, nằm cạnh hai báu vật đó là một tấm giấy hồng điều với nét chữ thảo xinh đẹp như rồng bay phượng múa.

Thiên Phục thở dài một tiếng, cầm tấm giấy hồng điều lướt mắt xem qua những dòng bút tích để lại cho y.

"Tình buồn nào có thấy vui đâu Duyên phận nào ai dễ gäïp nhau Gió lạnh ru hồn êm giấc lạnh Hoa thu ghen mặt thuộc hơi thu Tuyết đà để lạnh thân ngoài lứa Bóng ác treo nghiêng bóng trước lâu Tình cảnh dường này phong cảnh ấy Còn bao nhiêu nữa lại càng đau Thua oán vò võ nhẫn thâu đêm Gầy guộc mình ve lộng bức thềm Cảnh rụng lá vàng trời bạc bẽo Sương say thức ngọc liễu lem nhem Sen tàn một đóa gầy hình bướm Nguyệt đãi năm canh tỏ bóng thiềm.

Một sắc nước liễu trời thấp thoáng Khóc sương cái nhẹn rủ bên rèm.".

Khúc tấu buồn này làm sao Thiên Phục lại không nhận ra đó chính là khúc tấu của Triều Thi Thi. Thiên Phục lật mặt sau tấm giấy hồng điều:

"Tướng công nhã giám.

Thiếp biết tướng công muốn giúp Lệnh Thế Kiệt thực hiện di ngôn của Giang Kỳ hợp nhất Thập Nhị La Hán trước lúc đao kiếm vô tình. Nếu có gặp lại Giang Kỳ dưới tử thành thì y cũng không thể trách tướng công được. Thiếp hiểu tướng công hơn cả hiểu bản thân mình. Dù là sống trong cõi U Linh nhưng thiếp lúc nào cũng ở bên cạnh tướng công.".

Thiên Phục châm mảnh giấy hồng điều có bút tích của Triều Thi Thi và ngọc bấc bạch lạp. Chờ cho mảnh giấy hồng điều chỉ còn là một nhúm tro rơi rải khắp sàn nhà mộ, Thiên Phục mới rảo bước ra ngoài.

Bài thơ phú mà Thi Thi để lại khiến đầu óc Thiên Phục nặng trĩu. Y có cảm tưởng trong oan hồn của Thi Thi ngập tràn một chữ hận với Lệnh Thế Kiệt.

Dừng bước trước một nấm mộ phủ đầy cỏ dại, chứng tỏ không có ai chăm sóc, Thiên Phục buông một tiếng tthở dài. Y lẩm nhẩm nói:

- Nàng hận ta hay hận Thế Kiệt?

Chương 37: Trong Động Phong Nha

Động Phong Nha.

Có thể ví đây là một cái hang chuột khổng lồ được khoét sâu thẳng vào vách đá của ngọn Hành Sơn. Trong động là những hành lang chằng chịt đan chéo với nhau, tạo ra một mê cung mà lạc bước vào chẳng khác nào lọt vào trận đồ bát quái biến hóa, khó lòng tìm được lối ra.

Trại trung tâm Động Phong Nha, là một gian mật thất, khác hẳn những mật đạo bên ngoài. Nếu như những mật đạo ẩm ướt bốc mùi rêu mốc thì gian mật thất này lại vô cùng sạch sẽ và như được xông bằng mùi xạ hương của loài hồ ly trong thời kỳ tìm bạn tình.

Cáp Nhật Hồng ngồi bó gối trên chiếc tràng kỷ nhìn Nam Quân Gia Hầu bằng ánh mắt lấm lét.

Nam Quân Gia Hầu uống cạn chén rượu, gắp miếng thịt thỏ nhai ngồm ngoàm. Nhìn lão Dâm Thần ăn uống, Cáp Nhật Hồng cảm thấy tởm lợm, mặc dù bụng nàng đang đói meo.

Đặt chén rượu xuống bàn, lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu nhìn Cáp Nhật Hồng, từ tốn nói:

- Thiếp có đói không?

Nghe lão quỷ gọi mình bằng tiếng thiếp, Cáp Nhật Hồng thẹn đến đỏ mặt. Nàng lườm Nam Quân Gia Hầu. Chân diện mục của Nam Quân Gia Hầu trông tợ con cá ngáo khiến cho nàng ngỡ y là một thứ yêu tinh đội lốt người.

Nam Quân Gia Hầu cười nửa miệng. Ngay cả cách cười của gã cũng khiến Nhật Hồng muốn nôn ọe.

Khi lão Dâm Thần Nam Quân đứng lên, bưng chén rượu toan bước lại bên nàng thì Cáp Nhật Hồng đã thét lớn:

- Đứng lại.

Nam Quân Gia Hầu sa sầm mặt:

- Ta muốn mời nàng một chén rượu.

- Bổn cô nương không thèm uống rượu của lão.

Nam Quân Gia Hầu cau mày nhìn Nhật Hồng nhưng vẫn giữ chất giọng ôn nhu từ tốn nói:

- Thiên hạ thường chê rượu mời, đến rượu phạt thì buộc phải uống đó.

Lão vừa nói vừa toan dấn bước đến bên Nhật Hồng. Nàng lại trừng mắt thét lên:

- Đứng lại!

Tiếng quát lanh lảnh của Nhật Hồng buộc Nam Quân Gia Hầu phải dừng bộ.

Lão cáu gắt nói:

- Nàng đừng làm cho ta phật ý kẻo phải hối hận đó.

- Nếu lão mạo phạm đến ta thì ta sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức. Lão nên nhớ, Cáp Nhật Hồng này đường đường là đương kim quận chúa Tây Hạ.

Nam Quân Gia Hầu tròn mắt:

- Nàng là đương kim quận chúa Tây Hạ ư? Thế mà ta không biết.

Lão chắc lưỡi nói tiếp:

- Ta nghĩ nàng chỉ là hạng nữ lưu bình thường trong thiên hạ thôi, giờ thì biết nàng còn là đương kim quận chúa Tây Hạ.

Lão chắc lưỡi.

Nhật Hồng lườm Nam Quân Gia Hầu rồi nói:

- Lão đã biết Cáp Nhật Hồng là đương kim quận chúa Tây Hạ rồi. Nếu lão không tin, ta cho lão thấy vật này.

Nhật Hồng vừa nói vừa lấy miếng ngọc bội đeo bên hông chìa đến trước:

- Đây là tín phù của bổn quận chúa.

Nam Quân Gia Hầu khoát tay:

- Ậy... không cần nàng phải minh chứng thân phận của mình bằng miếng ngọc bội tín phù đó. Chỉ cần nàng nói ra là ta tin nàng rồi.

Lão chép miệng rồi nói tiếp:

- Chỉ cần nhìn lướt qua, ta cũng có thể đoán biết thân phận cành vàng lá ngọc của nàng.

- Lão đã biết sao còn chưa đưa ta ra khỏi chỗ nhơ nhuốc này? Hay lão muốn một tay vá trời, chống với mẫu thân ta hả?

Nghe Cáp Nhật Hồng hăm dọa, Nam Quân Gia Hầu đã không phẫn nộ còn lộ vẻ hoan hỷ. Lão nhìn nàng bằng ánh mắt dâm dật, nói chậm rãi từng tiếng:

- Nếu nàng là hạng nữ lưu bình thường trên giang hồ thì ta đối xử khác. Còn nàng là đương kim quận chúa ta đây có cách ứng xử khác.

- Lão nói thật ý của lão ra đi.

- Nàng có vẻ háo hức muốn biết?

Nhật Hồng gật đầu:

- Ta muốn biết đó.

Lão Dâm Thần thè lưỡi liếm hai vành môi mỏng. Cách liếm mép của lão quỷ khiến toàn thân Cáp Nhật Hồng nổi đầy gai ốc bởi cảm giác tởm lợm muốn nôn ọe.

Nàng không dằn được cơn thịnh nộ trước bộ mặt quái gở và dị dạng của lão Dâm Thần, buột miệng quát:

- Lão muốn nói gì?

Lão Dâm Thần ngửa cổ uống cạn số rượu trong chén rồi nhìn Nhật Hồng nói:

- Nàng đang muốn biết ý của ta? Ta nói ngay thôi.

Lão bóp chén rượu, trang trọng nói:

- Ta muốn thành thân với nàng để nghiễm nhiên chính thức làm phò mã xứ Tây Hạ.

Chờ đến một ngày nào đó mẫu thân nàng băng hà thì tất nhiên kẻ kế vị sẽ là ta.

Lão lại thè lưỡi liếm mép:

- Phu nhân thấy ta nói đúng ý của nàng không?

Những lời sàm sỡ của Nam Quân Gia Hầu khiến cho mặt hoa của Nhật Hồng đỏ gay.

Nàng rít lên:

- Lão đừng mộng tưởng.

- Sao lại mộng tưởng? Đây há chẳng là cơ hội ngàn năm có một để ta đương nhiên trở thành phò mã xứ Tây Hạ ư? Phàm nữ lưu chưa động phòng thì nói nhăng nói cuội, khi gạo đã nấu thành cơm rồi thì phải theo ý tướng công.

Lão đưa tay chùi mép rồi nói tiếp:

- Ta không thể bỏ qua cơ hội trời ban này đâu.

Lão chắc lưỡi vẻ thèm thuồng. Tất cả mọi hành động của lão Dâm Thần đập vào mắt Nhật Hồng khiến nàng vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Lão liếm mép nói tiếp:

- Tấm thân cành vàng lá ngọc cùng với chức vị đương kim quận chúa Tây Hạ thì sao ta có thể bỏ qua được. Ông trời đã muốn gá duyên cho ta với nàng mà.

Nhật Hồng rít lên:

- Lão còn nói tiếng nữa ta không tha cho lão đâu.

Nam Quân Gia Hầu ngửa mặt cất tràng cười khanh khách.

Tràng tiếu ngạo của lão dội vào tai Nhật Hồng buột nàng phải nhăn mặt bởi sự khả ố tiềm ẩn trong tràng tiếu ngạo đó.

Nhật Hồng thở gấp, cố nén sự phẫn nộ vào trong lòng. Nàng gắt gỏng nói gằn từng tiếng:

- Lão quỷ... Lệnh Thế Kiệt sẽ không tha cho lão một khi lão xâm phạm bổn quận chúa.

Nam Quân Gia Hầu cau mày:

- Sao? Nàng nhắc đến gã tiểu tử Quỷ Kiếm Khách à?

Lão suy nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- À... Mà nàng nói cũng có lý. Kiếm thuật của Lệnh tiểu tử đã đạt tới cảnh giới tối thượng, nên một chiêu kiếm mà hạ tử được một đại kiếm thủ như Giang Mão. Ta rất khâm phục Lệnh tiểu tử.

- Lão biết như thế thì ngoan ngoãn đưa bổn quận chúa ra ngoài.

- Hê... Ta khâm phục Lệnh tiểu tử nhưng chẳng lẽ Lệnh tiểu tử lại nhẫn tâm hạ tử hôn phu của muội muội mình, đặng nàng thành nữ nhân góa bụa ư?

Lão lắc đầu chắc lưỡi:

- Ta đoán chắc một khi Lệnh Thế Kiệt biết ta đã thành hôn với nàng rồi thì không nỡ xuống tay như đã từng xuống tay với Giang Mão. Biết đâu chừng Lệnh Thế Kiệt còn cao hứng tặng cho ta số pho tượng kim thân La Hán để mừng ngày hoan lạc của ta và nàng.

Nghe lão Dâm Thần nói mà trong lòng Cáp Nhật Hồng như có ngọn hỏa diệm sơn bất thình lình nổi cơn thịnh nộ.

Nàng rít lên:

- Lão quỷ im đi!

Lời còn chưa dứt trên hai cánh môi gợi cảm của Cáp Nhật Hồng thì bất ngờ lão Dâm Thần với thủ pháp đặc dị. Hữu thủ của lão như được chắp thêm ba sải tay điểm với Tĩnh huyệt của Nhật Hồng nhanh ngoài một cái chớp mắt.

Nhật Hồng vốn đã bị lão quỷ điểm vào đại huyệt Kiên Tĩnh không thể vận dụng được chân âm nguyên khí nên giờ sao có thể phản xạ tránh né hữu thủ của lão được.

Chỉ pháp của lão Dâm Thần chạm đến Tĩnh huyệt của nàng thì tứ chi Nhật Hồng nhũn ra.

Nàng biến sắc:

- Lão quỷ không được mạo phạm đến bổn quận chúa.

- Ta nào dám mạo phạm đến phu nhân, mà chỉ muốn phu nhân chìu theo ý ta mà thôi.

Trái tim Nhật Hồng đập như trống trận vì nỗi sợ hãi. Nàng cố lắm mới thét gào lên được:

- Lão muốn gì?

- Nàng sẽ được biết ngay thôi mà.

- Nếu lão mạo phạm đến thân thể bổn quận chúa thì ta sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức.

- Sợ lúc đó nàng sẽ không kịp cắn lưỡi nữa đâu.

Nam Quân Gia Hầu quay trở lại bàn đại yến rót rượu uống từng chén một. Khuôn mặt dị dạng, dị tướng của lão được rượu tô điểm thêm vẻ dâm dật vốn đã biểu lộ trên từng thớ thịt. Lão uống liền một lúc mười chén rồi từ từ nhìn lại Cáp Nhật Hồng, trang trọng nói:

- Hình như nàng để tâm để tình cho gã tiểu tử Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt?

- Đúng như vậy đó. Trong tâm chí ta chỉ có mỗi mình Lệnh huynh mà thôi.

Nam Quân Gia Hầu hừ nhạt một tiếng:

- Thế phu nhân có tin chỉ vì tâm tình nàng gửi cho gã tiểu tử Quỷ Kiếm Khách mà ta buộc gã phải chết không?

- Lão đừng mơ tưởng hão huyền. Nếu lão có bản lĩnh đủ đối phó với Lệnh huynh thì đã không vắt giò lên cổ mà chạy. Bổn quận chúa nghĩ mà nực cười. Lão đường đường là một trong ngũ kiệt của võ lâm Trung Nguyên, thế mà chỉ biết chạy thôi.

Nam Quân Gia Hầu sa sầm mặt, biến sắc vì giận dữ rồi gằn từng tiếng:

- Nàng nghĩ Lệnh Thế Kiệt có thể đối phó được với lão phu hả? Nếu tại Nguyệt Tình lầu không có Tiêu Thái Ngọc và lão bà Kha Giã Na thì Lệnh Thế Kiệt chưa chắc đã giữ nổi cái mạng của gã đâu.

- Nói thì hay nhưng bổn quận chúa chỉ thấy lão chạy giỏi mà thôi.

Gia Hầu hừ nhạt rồi nói:

- Phải chi gã tiểu tử họ Lệnh kia đến đây để ta minh chứng những gì ta nói với nàng.

- Bổn quận chúa biết Lệnh huynh sẽ đến.

- Ta e hắn khó mà tìm ra chỗ này đó. Cho dù hắn có mò đến đây cũng chỉ làm cái việc vô nghĩa là dâng mạng cho ta mà thôi. Túc Cốt Thần Công của ta có thể nói là vô địch thiên hạ.

Nhật Hồng dè bỉu nói:

- Lão quỷ khua môi múa mỏ quá rồi đó.

Nam Quân Gia Hầu vừa nghe hết lời dè bỉu của Nhật Hồng, phẫn nộ bật đứng lên:

- Nàng nói như thế là muốn ta hạ tử nàng ư?

- Bổn quận chúa đâu có sợ chết. Chỉ sợ lão không dám sát tử Cáp Nhật Hồng mà thôi.

Lão giết ta thì khó mà giữ nổi cái mạng bởi thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Nhật Hồng ngỡ đâu sau câu nói khích bác của mình thì Nam Quân Gia Hầu càng phẫn nộ và sẽ tặng cho nàng một chưởng sát tử. Đó cũng là cái ý của nàng vì không muốn thân mình bị Ô uế bởi lão quỷ nổi danh là lão Dâm Thần.

Nàng vừa dứt lời thì từ từ khép mắt lại chờ đợi tử chiêu của Nam Quân Gia Hầu, nhưng không như Cáp Nhật Hồng tưởng tượng, lão bật cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Ta biết ý của nàng rồi.

Nhật Hồng hé hai bờ mi nhìn lão Dâm Thần. Chân diện dung không một sợi tóc, sợi râu, lẫn lông mày khiến cho nàng phải rùng mình, toàn thân nổi đầy gai ốc.

Nam Quân Gia Hầu nói:

- Nàng tính nói khích ta để ta phẫn nộ đặng tặng nàng một chưởng chứ gì. Ý của nàng hay lắm, nhưng sao qua được mắt của ta. Nàng muốn chết cũng được thôi, nhưng trước khi nàng chết ta không bỏ qua vưu vật lá ngọc cành vàng của nàng đâu.

Nhật Hồng mở to hai mắt hết cỡ vì sự uất ức bởi câu nói nham nhở của lão quỷ Nam Quân.

Nàng thét lên:

- Lão quỷ dám.

- Sao lại không dám chứ.

Nam Quân Gia Hầu bất thình lình đổi giọng thật ôn nhu hòa nhã:

- Thật ra ta cũng không có ý xấu với nàng. Và ta cũng không muốn cưỡng bức một mỹ nữ cành vàng lá ngọc. Với nàng ta chỉ muốn có dâng hiến và trao tặng, nhưng có lẽ cái phần của ta không được ông tạo ban cho vẻ khôi ngô lịch lãm như Lệnh Thế Kiệt, nên nàng không màng tới.

Lão thở dài một tiếng.

Nhật Hồng cướp lời lão Dâm Thần:

- Cái tốt không phải là ở vẻ bên ngoài, mà tấm lòng mới là nền tảng cho cái tốt. Một ngày nào đó lão sẽ có đặng ý trung nhân đến với lão bằng cả tấm lòng.

Lão Gia Hầu gật đầu:

- Nàng nói rất đúng. Ta muốn mời nàng một chén rượu gọi là giao kiến tri ân. Nàng chắc không nỡ từ chối một chén rượu của ta.

- Ta sẽ tiếp lão một chén rượu nếu những lời nói vừa rồi xuất ra từ đáy lòng của lão.

Nam Quân Gia Hầu nhìn nàng:

- Sao ta lại có thể nói dối nàng được chứ.

Nhật Hồng nhìn lão Gia Hầu:

- Ta có thể mời lão một chuyến đến Tây Hạ đối ẩm.

- Ta chỉ cần nàng uống chén rượu giao kiến tri âm ngày hôm nay.

- Được, nếu lão mời bằng tấm lòng thành.

- Tất nhiên bằng lòng thành.

Nam Quân Gia Hầu bưng chén rượu rồi thi triển Túc Cốt Thần Công. Hữu thủ của lão đột biến dài hẳn ra chìa chén rượu đến trước mặp Cáp Nhật Hồng, còn tả thủ thì giải khai Tĩnh huyệt cho nàng.

Thấy Nam Quân Gia Hầu thi thổ quái thuật Túc Cốt Thần Công, Nhật Hồng cũng phải ngớ người kinh ngạc vì tuyệt công tà dị đó.

Nàng lưỡng lự nhìn Nam Quân.

Lão Gia Hầu mỉm cười:

- Ta mời nàng.

Nhật Hồng bặm môi đón lấy chén rượu trên cánh tay quái dị của lão Dâm Thần. Nàng nhìn chén rượu mà tự cảm nhận một sự tởm lợm nào đó trong chén rượu. Trong tâm tưởng Nhật Hồng nghĩ thầm:

- "Chén rượu này, lão quỷ đã đặt môi vào, giờ mình lại dùng nó để uống.".

Chính tạp niệm đó buộc nàng phải rùng mình, nhưng cũng cố nén cơn buồn nôn vào trong mà tự nhủ:

- "Mình không nên to vẻ kinh tởm lão quỷ mà có thể vấy họa vào thân.".

Tự khuyến khích xong, Nhật Hồng ngửa mặt, dốc số rượu trong chén vào miệng mà cố nuốt. Rượu chảy đến đâu, như có một luồng khí lưu âm ấm lan nhanh xuống Đan Điền nàng.

Nhật Hồng thở hắt ra một tiếng chẳng khác nào một kẻ quá nhọc nhằn với công việc nặng nhọc. Nàng đặt chén rượu vào bàn tay Túc Cốt của lão Dâm Thần rồi nói:

- Chén rượu giao kiến tri âm, Cáp Nhật Hồng đã tiếp lão. Bây giờ ta chỉ muốn rời khỏi đây mà trở về Tây Hạ thôi.

Nam Quân Gia Hầu thu hồi song thủ, mỉm cười. Nụ cười của lão có ẩn ý gì đó khiến Nhật Hồng chột dạ. Nàng còn đang vẩn vơ nhận định nụ cười của lão quỷ thì chợt trong đan điền có một sự đột biến kỳ lạ.

Trái tim nàng như đập rộn ràng bởi cái cảm giác khó tả vừa mới xuất hiện trong đan điền. Cái cảm giác đó nhanh chóng biến thành một luồng dương khí hầm hập lan tỏa khắp châu thân Nhật Hồng. Hai má nàng ửng hồng vì cái cảm giác lạ lùng nọ.

Nhật Hồng lắc đầu, cố xua đi những ý tưởng mơ hồ mà từ trước đến nay chưa từng có trong tâm niệm nàng. Nhưng nàng cố kềm chế thì ngược lại cơ thể nàng như có sự thay đổi chẳng khác nào sự dồn nén mà nàng hình dung rõ mồn một.

Mặt hoa của Nhật Hồng càng lúc càng đỏ gay như đang ngồi trước bếp lửa lò rèn.

Nàng nhìn lão Nam Quân, ngượng nghịu nói:

- Trong chén rượu vừa rồi của lão có gì?

Nam Quân Gia Hầu không trả lời mà hỏi ngược lại nàng:

- Nàng thấy trong người thế nào?

Câu hỏi của lão khiến Nhật Hồng càng e thẹn hơn. Nàng quay mặt nhìn chỗ khác như kẻ phạm tội xấu xa muốn giấu dung diện trước kẻ bề trên.

Lão Dâm Thần mỉm cười, từ từ đứng lên.

Nhật Hồng nhăn mặt, nhưng nàng như kẻ bất lực bởi thứ cảm giác kỳ lạ vừa nảy sinh trong cơ thể mình. Nàng bấu ngọc thủ xuống tràng kỷ để tìm cảm giác đau đớn đặng có thể xua đi thứ tà ý quái gở đang trỗi dậy trong tận cùng tâm tưởng mình, nhưng cảm giác đau đớn cũng chẳng đến với nàng.

Và chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, Nhật Hồng ngỡ như mình đang trôi bềnh bồng trong một dòng sông thác loạn êm ái, mà càng cố thoát ra thì lại chìm lấp trong dòng chảy thác loạn vô định.

Đôi thu nhãn của Nhật Hồng từ từ khép lại, hai bờ môi như mọng đỏ trái cấm, và vùng thượng đẳng như đôi gò trái lê phập phồng gợi mời người thưởng thức vị ngọt của mỹ nữ. Cơ thể nàng hâm hấp nóng, phả ra mùi xạ hương của loài hồ ly đang đến thời kỳ tìm bạn tình đặng giao hoan.

Nhật Hồng nghe được tiếng bước chân của Nam Quân Gia Hầu đang tiến về phía mình.

Nàng muốn thét lên ngăn lão dừng bước, nhưng cổ như có vật gì chẹn ngang rát bỏng khiến nàng không thốt được ra lời.

Nhật Hồng cố cưỡng lại những ý tưởng đang gợi lên trong óc nàng một khoái cảm mơ hồ, nhưng càng cưỡng lại thì càng cảm thấy mình bất lực mà thay vào đó là một sự đòi hỏi tạp dục do chính cơ thể nàng tạo ra.

Hai cánh môi của Nhật Hồng mấp máy mãi một chữ:

- Không không... Không... Không...

Chương 38: Duyên Nợ

Lão Dâm Thần Nam Quân không vội vã tận hưởng thân xác mỹ nữ đang gợi mời trước mặt lão. Mỉm một nụ cười vẻ đắc ý, lão ghé miệng vào tai Nhật Hồng khẽ nói:

- Bây giờ thì nàng chẳng thể nào phản kháng lại ta, đúng không nào?

Nhật Hồng cứ nhắm nghiền hai mắt mà không đáp lời lão quỷ.

Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:

- Nếu nàng muốn biết trong chén rượu giao kiến tri âm vừa rồi có gì thì ta cũng không giấu nàng. Trong chén rượu giao kiến có chút Dược Hồ Tình do chính tay ta luyện thành từ linh khí của loài hồ ly Tây Vực.

Lão thối về sau một bộ, nghiêng đầu quan sát dung diện của Cáp Nhật Hồng. Hai gò má hây hây đỏ, cánh môi như quả táo mọng chín gợi mời.

Lão bước tới bên Nhật Hồng, vuốt nhẹ mái tóc dài óng ả đen mượt của nàng.

Hai cánh mũi của lão Dâm Thần Nam Quân phập phồng chẳng khác nào hai lỗ mũi trâu nước phì phò cố hít thật nhiều mùi xạ hương thoang thoảng phả ra từ cơ thể Cáp quận chúa.

Ánh mắt lão ngây dại mơ màng trước những thời khắc tấm thân mỹ nữ kia dâng tặng cho lão.

Lão càng ngắm Nhật Hồng càng rạo rực ham muốn đến nỗi những thớ thịt trên khuôn mặt quái dị giần giật. Nam Quân Gia Hầu rít một hơi chân khí thật sâu đến độ ngực lão bỗng dưng căng phồng rồi tự cởi bỏ trường y khoác hờ bên ngoài của lão.

Thè chiếc lưỡi nóng hổi liếm hai vành môi dầy, hai mắt như muốn đóng đinh vào dung diện hoa nhưỡng nguyệt thẹn của Nhật Hồng, lão nuốt nước bọt đang chực trào ra ngoài rồi từ từ vươn tay tới toan lột bỏ xiêm y của nàng.

Cạch...

Một tiếng động khẽ buộc lão Dâm Thần nhăn mặt. Với nội lực và chân ngươn đã tụ thành, thính nhĩ của lão Dâm Thần có thể nghe được những tiếng động cách xa mười trượng, nhưng với tiếng động này lão cảm thấy rất gần nên mới nhăn mặt.

Lão vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt hoa của Nhật Hồng, nhưng trên mặt đã có những nét trang trọng.

Lão buông một tiếng thở ra rồi lạnh nhạt nói:

- Lão phu chưa kịp thưởng thức món ăn ngon thì ngươi đã tìm đến.

Lão vừa nói vừa quay người nhìn lại sau lưng mình.

Lệnh Thế Kiệt đối nhãn với Nam Quân Gia Hầu.

Lão Nam Quân sa sầm mặt nói:

- Tiểu tử đến không phải lúc.

Thế Kiệt thờ ơ buông một câu nhạt nhẽo:

- Khi nào mới đúng thời khắc tại hạ xuất hiện?

Lão Dâm Thần trừng mắt gắt gỏng nói:

- Đáng ra thì tiểu tử không nên đến đây.

- Tại hạ không thể không đến.

- Tiểu tử vào động Phong Nha chỉ phí mạng ngươi mà thôi.

- Động Phong Nha lợi hại như thế ư?

- Nó lợi hại hơn tiểu tử tưởng tượng đó.

- Không vào Động Phong Nha sao có thể bắt được chồn tinh.

- Lão phu sẽ nuốt chửng tiểu tử trong gian mật thất này. Nhưng trước khi nuốt chửng tiểu tử, lão phu cũng có mấy lời khen ngươi đã tìm ra được chỗ của lão phu.

Với vẻ thờ ơ chàng đáp lời lão:

- Đa tạ lời khen của lão. Nhưng cái tại hạ cần không phải là một lời khen.

Nam Quân Gia Hầu rít lên:

- Tiểu tử cần ả nha đầu quận chúa Tây Hạ phải không? Lão phu không làm công không cho tiểu tử đâu.

Lão rít lên:

- Chẳng lẽ lão phu khó nhọc luyện Dược Hồ Tình đặng dâng hiến cho tiểu tử à? Ngươi đừng nằm mơ.

Lão hừ nhạt một tiếng.

Lệnh Thế Kiệt đáp lời lão quỷ Gia Hầu:

- Cáp Nhật Hồng là bổn phận và trách nhiệm của tại hạ phải trả ơn. Thứ tại hạ cần là pho tượng kim thân La Hán của lão.

Nam Quân Gia Hầu rít lên the thé sau câu nói của Thế Kiệt:

- Tiểu tử, ngươi đòi cả pho tượng kim thân La Hán của lão phu à?

- Không sai.

Những thớ thịt trên mặt Gia Hầu giật liên tục bởi sự phẫn nộ. Lão rít lên bằng giọng căm phẫn:

- Tiểu tử, ngươi thị vào một chút kiếm thuật của Giang Kỳ để lại mà cao ngạo với lão phu à?

- Quỷ Kiếm Đoạn hồn của tại hạ không phải là thanh kiếm bình thường.

- Nói hay lắm, để lão phu thử xem sự lợi hại của Quỷ Kiếm Đoạn Hồ như thế nào mà tiểu tử đòi đoạt kim thân La Hán của lão.

Lão trở bộ bước thẳng đến vách mật thất đẩy bức vách lộ ra một ô cửa tò vò. Pho tượng kim thân La Hán tỏa hào quang đập vào mắt Thế Kiệt.

Nam Quân Gia Hầu nhìn lại Thế Kiệt:

- Tiểu tử, báu vật kim thân La Hán của lão phu ở đây nè, cứ đến mà lấy.

Miệng thì nói như thế nhưng Nam Quân Gia Hầu bất ngờ động thủ. Lão vốn e dè Thế Kiệt bởi biết kiếm thuật của chàng qua lời đồn đãi của thiên hạ kể từ sau cái chết của Khoái Kiếm Giang Mão, nên chủ động xuất thủ, lấy cái bất ngờ để triệt hạ đối phương.

Túc Cốt Thần Công của Nam Quân Gia Hầu nếu tầm thường thì lão há được xếp vào ngũ kiệt của võ lâm Trung Nguyên. Thoáng một cái chỉ trong chớp mắt, đôi cánh tay quái dị của Nam Quân Gia Hầu vươn tới vỗ thẳng vào đỉnh đầu chàng một Ưng Trảo Công mà khoảng cách giữa hai người không dưới ba trượng.

Sự biến hóa thần kỳ của đôi tay Nam Quân khiến Thế Kiệt thoáng sững sờ, ngỡ ngàng, nhưng trước khi thế Ưng Trảo Công bóp được vào đỉnh đầu chàng thì thanh kiếm Đoạn Hồn cũng kịp thoát ra khỏi vỏ, cắt ngang một đường kiếm xanh rờn, xả thẳng vào đôi tay quái dị của lão Dâm Thần.

Chát...

Kiếm và đôi cánh tay thịt chạm thẳng vào nhau phát ra một âm thanh khô khốc. Thế Kiệt có cảm tưởng lưỡi Quỷ Kiếm vừa chém vào một vách đá kiên cố không có thứ vũ khí nào cắt được. Chính điều đó khiến chàng không khỏi ngỡ ngàng.

Thanh Quỷ Kiếm sắc bén không làm cho đôi tay của Gia Hầu suy xuyển nhưng cũng kịp đánh bật chúng qua một bên, trước khi nó vỗ xuống đầu Thế Kiệt.

Đôi Ưng Trảo công hụt chàng vỗ luôn xuống sàn đá gian mật thất.

Bộp!

Đôi bản thủ để lại ấn thủ trên sàn mật thất.

Nam Quân Gia Hầu công hụt đối phương, liền đảo đôi quỷ thủ công tiếp Thế Kiệt. Lão vừa công kích vừa nói:

- Lão phu hôm nay quyết chí tống tiễn tiểu tử xuống a tỳ chầu diêm chúa bằng Túc Cốt Thần Công.

Trước những thế công dồn dập của Nam Quân Gia Hầu, Thế Kiệt không khỏi lúng túng.

Chàng nhanh chóng bị lão quỷ dồn ép, bằng đôi tay quỷ mà không sao tiếp cận được tới gần lão.

Thế Kiệt tháo lui ba bộ trước sức công phá mãnh liệt của Nam Quân Gia Hầu. Nam Quân Gia Hầu vô cùng đắc ý khi dồn ép được Lệnh Thế Kiệt, liền bật tràng cười:

- Năm sau đúng ngày này sẽ là ngày kỵ cơm của ngươi đó.

Lão vừa nói vừa gia tăng sự biến hóa của đôi song thủ quái gở bằng những thế trảo công chộp thẳng vào đỉnh đầu, hoặc yết hầu của đối phương.

Chỉ trong khoảng thời khắc độ ba lần chớp mắt mà Nam Quân Gia Hầu đã thi thố được mười chiêu sát tử, ép Thế Kiệt lùi liên tục cho đến khi lưng chàng đã dựa vào vách mật thất.

Nam Quân Gia Hầu thét lớn lồng lộng:

- Tiểu tử nằm xuống.

Tả thủ của lão bất ngờ biến trảo thành chỉ, phóng thẳng tới tam tinh tử huyệt của Thế Kiệt, còn hữu thủ thì chém ngang bằng một thế cương đao.

Cả hai thế công đều tiềm ẩn sát khí hừng hực, mà chỉ cần một thế trúng đích cũng đủ tước đi cái mạng của đối thủ, kết thúc cuộc giao đấu sinh tử.

Trong một tình huống sinh mạng như ngàn cân treo sợi tóc, Thế Kiệt bất giác dụng đến bí thuật Di Hình Cước Pháp. Thân ảnh của chàng nhoáng lên với những bước đi phiêu bồng nhanh ngoài tầm mắt của lão quỷ Nam Quân Gia Hầu.

Lão Dâm Thần giật mình khi phát hiện ra sự biến đột ngột đó. Lão có cảm tưởng thân ảnh của Thế Kiệt bất ngờ nhòa đi trong tầm quan sát của lão.

Vốn là một ngũ kiệt có kinh nghiệm từng trải, Nam Quân Gia Hầu biết sắp có sự biến đến với mình. Không một chút đắn đo suy nghĩ lão nhanh chóng thu hồi đôi tay quỷ dị về phòng thủ. Nhưng sự từng trải lẫn ý niệm vừa khởi phát trong đầu lão chỉ kịp giúp lão thoát khỏi một cái chết mà thôi, còn ẩn tích Quỷ Kiếm đã để lại trên thịt da của lão rồi.

Kết cục chỉ xảy ra trong một tích tắc mà Nam Quân Gia Hầu có nằm mơ cũng không thấy. Đôi song thủ của lão vừa rút về thì mắt chói lòa ánh sáng xanh biếc của Quỷ Kiếm.

Lão thất kinh, đề khí nhảy vội về sau ba bộ.

Chính cái phản xạ đó đã giúp lão thoát khỏi lưỡi hái tử thần trong đường tơ kẽ tóc. Cảm giác rát bỏng từ trán kéo dài xuống vùng đan điền, buộc lão quỷ Dâm Thần phải nhìn lại thân pháp của mình. Một đường chỉ đỏ thẳng tắp kéo dài từ trán lão đến vùng đan điền tạo cho lão thứ cảm giác rát bỏng.

Nam Quân Gia Hầu biến sắc. Lão vừa thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc nên ý niệm giao thủ với Lệnh Thế Kiệt cũng tản mác trong tâm tưởng của lão mà thay vào đó là nỗi sợ hãi tột cùng.

Những thớ thịt trên mặt Nam Quân Gia Hầu run bần bật. Da mặt cũng biến sắc qua màu xám ngoét trông thật là khổ não. Trong tình huống đối mặt với một đại kiếm thủ như Lệnh Thế Kiệt, Nam Quân Gia Hầu thừa biết phải ứng xử như thế nào.

Lão không cần đắn đo nghĩ ngợi hay chần chừ mà đề khí phi thân thoát qua một cánh cửa gian mật thất. Nam Quân Gia Hầu thoát đi bất ngờ, bỏ lại cả pho kim thân La Hán.

Mục đích của Lệnh Thế Kiệt xâm nhập vào động Phong Nha nhằm cứu Cáp Nhật Hồng và đoạt pho tượng kim thân La Hán, nay cả hai đề có trong mật thất, nên chàng chẳng màng đến chuyện truy sát Nam Quân Gia Hầu. Khi lão thoát chạy bỏ lại cả pho tượng kim thân La Hán, chàng thở phào một tiếng nhẹ nhõm.

Chàng nghĩ thầm:

- "Nếu như mình không thụ giáo Di Hình Cước Pháp của Thần Hành Di Cái lão thâu nhi thì đã khốn khó bởi Túc Cốt Thần Công của lão Dâm Thần.".

Ý niệm đó khiến Thế Kiệt bất giác ngưỡng mộ lão thâu nhi, và trong lòng nảy sinh thiện ý nếu có dịp sẽ đáp tạ tấm lòng của lão ăn mày già.

Thế Kiệt quay lại bên Cáp Nhật Hồng. Thấy trạng thái nàng có vẻ kỳ lạ, chàng khẽ gọi:

- Cáp quận chúa... Cáp quận chúa...

Mặc cho chàng gọi, Cáp Nhật Hồng cứ như người mộng du mơ mơ màng màng.

Thế Kiệt khẽ lay vai Nhật Hồng:

- Cáp cô nương... Cáp cô nương... Cô bị sao vậy?

Hai bờ mi của nàng vẫn nhắm hờ, miệng phả ra mùi xạ hương gợi tình cùng với hơi nóng hầm hập.

Thế Kiệt nheo mày nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ lão quỷ Dâm Thần đã chuốc độc dược vào cơ thể Nhật Hồng rồi ư?".

Ý niệm đó khiến chàng đâm ra lo lắng cho nàng. Chàng nghĩ tiếp:

- "Nếu đúng như mình nghĩ thì phải sớm đưa nàng rời khỏi đây tìm đến đại phu.".

Không chần chừ, Thế Kiệt vòng tay qua tiểu yêu của Nhật Hồng toan cắp nàng lên thì bất ngờ hai cánh tay mềm mại của nàng bá chặt lấy cổ Thế Kiệt.

Thế Kiệt ngượng ngùng nói:

- Cáp quận chúa... Cáp quận chúa.

Thế Kiệt sao biết được Nhật Hồng vốn đã bị Nam Quân Gia Hầu cho uống Dược Hồ Tinh nên mới có trạng thái như vậy. Cơ thể nàng giờ đây ví như dòng thác cuồng chảy bởi sự kích thích của những cơn động tình mãnh liệt.

Nàng ghì chặt lấy Thế Kiệt như một ả dâm nữ cuồng tình khiến chàng không khỏi e ngại. Thế Kiệt gượng gỡ hai cánh tay của Nhật Hồng, nhưng không làm sao có thể gỡ ra được. Trong lúc Thế Kiệt còn đang loay hoay thì chợt có những âm thanh rít lên nghe chói cả thính nhĩ. Cùng với âm thanh đó,

chàng ngỡ như gian mật phòng chuyển động xoay tròn, và khi những âm thanh chói tai kia ngưng bặt thì tất cả tám cánh cửa như bị bít kín lại.

Giọng nói của lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu rít lên the thé:

- Tiểu tử ơi... Thạch thất này sẽ là mồ chôn của ngươi.

Nghe lão nói, Thế Kiệt giật mình. Trong lòng chàng thầm lo lắng trong khi Nhật Hồng vẫn bá chặt lấy cổ Thế Kiệt, miệng phả ra mùi xạ hương cùng những làn khí nóng bỏng.

Nam Quân Gia Hầu cất tràng tiếu ngạo đắc ý.

Thế Kiệt nghe lão Dâm Thần ngạo mạn cười mà tức giận. Chàng thở hắt ra một tiếng, gằn giọng nói:

- Lão quỷ có thể nhốt ta ở đây được ư?

Cùng với lời nói đó chàng khá mạnh tay gỡ đôi bàn tay mềm mại của Nhật Hồng, ép nàng ngồi xuống tràng kỷ. Chàng đảo mắt nhìn qua một lượt tất cả tám ngách thạch môn rồi trầm giọng nghiêm khắc nói:

- Nam Quân lão quỷ... Lão đang ở đâu?

- Tiểu tử sao có thể thấy được lão phu. Ngươi bây giờ chẳng khác con cá nhỏ bị nhốt trong rọ chờ chết mà thôi.

Đúng như Nam Quân Gia Hầu nói. Tất cả tám cánh cửa đá đều đã bị bịt lại bằng những vách đá kiên cố, chàng chẳng khác gì cá nằm trong rọ chờ chết thật.

Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:

- Nếu không có ả Cáp quận chúa thì lão phu đã xông độc dược lấy cái mạng thúi của tiểu tử rồi.

Thế Kiệt nghe lão Nam Quân nói, lửa giận bốc cao hừng hực. Chàng thét lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng thét đó thanh Quỷ Kiếm thoát ra khỏi vỏ, cắt một đường thẳng tắp xanh lè chém xả vào một cánh cửa.

Chát...

Lưỡi Quỷ Kiếm chém xả vào vách thạch môn tóe ra những tia lửa li ti. Khi Thế Kiệt thu hồi thanh Quỷ Kiếm về thì trên vách thạch môn đã có dấu ấn kiếm sâu độ một đốt ngón tay.

Thế Kiệt nghiến răng ken két vì tức giận.

Nam Quân Gia Hầu bật cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử ơi, ngươi chỉ nhọc công vô ích mà thôi. Ngươi nên ngoan ngoãn mà ngồi chờ chết chứ đừng phí sức uổng công.

- Lão quỷ có thể nhốt Lệnh Thế Kiệt được ư?

- Thế ngươi làm gì thoát ra khỏi tử địa của lão phu?

Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng nghĩ thầm:

- "Lão nói đúng. Nếu mình chỉ biết bực tức thì khó có thể thoát ra khỏi tử địa của lão.".

Trong khi Thế Kiệt suy nghĩ, Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:

- Tội nghiệp cho tiểu tử quá. Nếu như ngươi không tìm đến lão phu thì đâu đến nỗi bị biến thành con cá nhốt trong rọ. Lão phu tức ngươi lắm đó. Tiểu tử xuất hiện khiến lão phu vừa bị thương vừa không thụ hưởng được vưu vật xinh đẹp của ả Cáp quận chúa.

Lão hừ nhạt nói tiếp:

- Đối với lão phu, nói thật cho tiểu tử biết, lão rất ghét những gã tục nhân phá bĩnh như ngươi. Lão phu đợi đến khi ngươi ngấp ngoái vì đói vì khát rồi mới vào mật phòng lóc từng miếng thịt của ngươi mà nhắm rượu. Tiểu tử nghe lão nói chứ?

Thế Kiệt thở dài.

Chàng ngấm ngầm đoán tâm ý của Nam Quân Gia Hầu. Hình như lão đang cố khích bác để chàng nóng giận mà tâm định trở nên mụ mẫm u mê để không tìm ra được lối thoát khỏi mật thất.

Thế Kiệt mím môi nhìn lại Cáp Nhật Hồng.

Thế Kiệt giật mình khi Nhật Hồng như người mộng du đang từ từ trút bỏ xiêm y của mình.

Thế Kiệt bước nhanh lại bên nàng:

- Cáp quận chúa... đừng làm vậy.

Nhật Hồng như không nghe tiếng của Thế Kiệt mà lẩm nhẩm nói:

- Lệnh huynh... Muội yêu Lệnh huynh nhiều lắm. Sao huynh không chú tâm đến chữ tình của muội?

Nàng như người mơ màng nói những điều thầm kín che giấu trong tâm tưởng Nhật Hồng vừa nói vừa trút bỏ xiêm y. Thế Kiệt lắc đầu toan cản nàng lại thì hai cánh tay nóng hổi của nàng đã bá chặt

lấy cổ chàng.

Nhật Hồng nói thủ thỉ, miệng phả ra từng luồng khí lưu nóng hầm hập hòa quyện với mùi xạ hương hồ ly:

- Lệnh huynh đối xử tốt với muội nghe.

Thế Kiệt đỏ mặt vì thẹn.

Một lần nữa chàng phải ép Nhật Hồng ngồi dựa lưng vào tràng kỷ rồi quay lại nhìn lên nóc thạch thất, cao giọng nói lớn:

- Lão Dâm Thần... Lão còn đó chứ?

- Tất nhiên lão phu đang túc trực bên ngoài để chờ đợi thời khắc vào trong thạch thất lấy mạng tiểu tử mà.

- Lão quỷ thấy ta chứ?

- Lão phu không thấy tiểu tử, nhưng có thể nghe được mọi cử động của ngươi.

Chàng tằng hắng nói:

- Lão quỷ đã cho Cáp quận chúa uống độc dược gì vậy?

Lão Nam Quân Gia Hầu ý lên một tiếng rồi im lặng.

Thế Kiệt chờ một lúc mới lên giọng nói tiếp:

- Sao lão quỷ lại im lặng?

Một lúc sau, lão Nam Quân Gia Hầu mới đáp lời Thế Kiệt:

- Tiểu tử thấy ả Cáp quận chúa thế nào?

- Lão đã cho nàng uống dược độc, tự khắc biết nàng như thế nào rồi.

Nam Quân Gia Hầu hừ nhạt rồi nói:

- Đáng lý ra Cáp quận chúa đã là của lão phu. Tiểu tử thật là hồ đồ phá bĩnh ta.

Thế Kiệt im lặng. Chàng cố tránh nhìn về phía Nhật Hồng. Nam Quân Gia Hầu nói tiếp:

- Tiểu tử... Lão phu nghĩ ngươi chẳng có duyên với ả Cáp quận chúa đó đâu. Ngươi xứng đôi với

chủ nhân Ma Cung Tiêu Thái Ngọc hơn.

Thế Kiệt cau mày:

- Lão quỷ đừng nói càn.

- Hê... lão phu thật tâm nói với tiểu tử đó.

Thế Kiệt cao giọng, khe khắt cướp lời Nam Quân Gia Hầu:

- Lão đã đầu độc Cáp quận chúa bằng dược độc gì?

Thế Kiệt quay lại nhìn Nhật Hồng. Nàng đã thoát y biến thành một con nhộng với làn da trắng nõn. Tất cả mọi đường nét của cơ thể Nhật Hồng đều lọt vào mắt Thế Kiệt. Nàng mơ màng với những động tác ve vuốt gợi tình, gợi dục, buộc Thế Kiệt phải quay mặt chỗ khác.

Chàng có cảm tưởng trước mặt mình không phải là một Cáp quận chúa cành vàng lá ngọc nữa, mà là một ả kiều nữ đang gợi tâm dục của khách tìm hoa. Nhật Hồng chỉ khác những ả kiều nữ kia qua sự mơ màng như kẻ mộng du mà thôi.

Thế Kiệt thở dài, lí nhí nói:

- Cáp quận chúa đừng làm như vậy.

Lão Nam Quân Gia Hầu như nghe được câu nói buột miệng của Thế Kiệt, háo hức lên tiếng:

- Tiểu tử, ả quận chúa đang làm gì ngươi vậy? Phải ả đã đến cơn động tình và muốn dâng hiến cho ngươi phải không?

Lão chắc lưỡi tỏ thái độ tiếc rẻ. Vừa chắc lưỡi Nam Quân Gia Hầu vừa nói:

- Ái cha... Đáng lý ra ả Cáp quận chúa đó phải là của lão phu... của lão phu mới đúng.

Lão phu khổ công luyện Dược Hồ Tình, cuối cùng ngươi lại hưởng. Lão tức chết đi được.

Nghe lão quỷ nói, Thế Kiệt mới biết Nhật Hồng đang bị Dược Hồ Tình hành hạ nên mới có trạng thái như thế này. Chàng bất giác lo lắng cho nàng.

Thế Kiệt ngẩng mặt nhìn lên trần thạch thất, cao giọng nói:

- Lão quỷ, Cáp quận chúa bị tình trạng như thế này cũng bởi Dược Hồ Tình của lão, chứ có phải nàng muốn dâng hiến cho ta đâu. Lệnh Thế Kiệt này cũng đâu muốn lợi dụng sự trúng độc của Cáp quận chúa mà cướp mất sự trong trắng của nàng. Vậy lão có cách chi chỉ giáo để ta giải được Dược

Hồ Tình trong nội thể Cáp quận chúa?

Lão Nam Quân rít lên the thé:

- Tiểu tử, ngươi ngu quá vậy. Nếu ngươi không thích thì cứ xuống kiếm giết ả Cáp quận chúa đi, chứ đâu có cách gì ngoài...

Lão Dâm Thần bỏ lửng câu nói ở đó.

Thế Kiệt sa sầm mặt hỏi:

- Ngoài cách gì giúp Cáp quận chúa định tâm?

- Lão phu nói cho ngươi biết à? Đừng có nằm mơ. Đằng nào thì tiểu tử cũng chết, thôi thì ngươi đã không nhận phần của ngươi thì cứ ra tay giết ả để giữ sự trong trắng của ả có hơn không.

Trong khi chàng và lão Dâm Thần đối đáp với nhau thì Nhật Hồng hé hai cánh môi cất tiếng rên khẽ. Tiếng rên của nàng lọt vào tai Thế Kiệt khiến chàng lo lắng hơn.

Nghe tiếng nàng rên khẽ, Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng, lắc đầu như xua đuổi những ý tưởng lễ tiết trong tâm niệm mình mà rảo bước đến bên Nhật Hồng.

Chàng gượng nói:

- Cáp quận chúa... Cáp quận chúa...

Nhật Hồng chẳng nghe được tiếng của Thế Kiệt mà khẽ ưỡn người phơi luôn đôi gò bồng đảo căng cứng trước mặt chàng.

Thế Kiệt lắc đầu thở ra:

- Cáp quận chúa.

Chàng đặt tay vào bờ vai nàng lay khẽ. Thế Kiệt giật mình khi bản thủ của chàng chạm vào làn da nóng hổi của Nhật Hồng.

Chàng có cảm tưởng chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi nữa thôi Nhật Hồng sẽ bốc thành ngọn lửa bùng cháy. Hiện trạng đó khiến cho Thế Kiệt càng lo lắng hơn.

Chàng lo lắng nhìn vào mặt Nhật Hồng, khẽ nói:

- Cáp quận chúa... Quận chúa cảm thấy thế nào?

Nhật Hồng mơ hồ như một người mộng du sống trong cõi vô thực. Nàng nhỏ giọng như nói với

một kẻ vô hình vô tướng nào đó:

- Thiếp yêu chàng... Thế Kiệt... Lệnh huynh.

Nàng vừa nói vừa bấu mười ngón tay thanh mảnh vào hai bờ vai Thế Kiệt. Nhật Hồng phả ra từng luồng hơi thở nóng hổi như gió hỏa diệm sơn cùng mùi xạ hương thơm ngát.

Hai bờ mi vẫn nhắm nghiền, trái tim đập như trống trận khiến Thế Kiệt có cảm tưởng tất cả mọi mạch đạo trong nội thể nàng sắp vỡ nát.

Chàng lo lắng nói:

- Cáp quận chúa.

Tiếng của Nam Quân Gia Hầu cất lên lồng lộng:

- Tiểu tử ơi, ngươi mau xuống tay kiếm kết liễu ả quận chúa đó đi, chứ đừng để thị hành hạ bởi Dược Hồ tình. Bị hành hạ bởi Dược Hồ Tình thị chẳng khác nào đang bị nung đỏ bởi hỏa dục. Ngươi càng chần chừ lâu chừng nào ả quận chúa càng khổ sở chừng nấy. Thôi thì hãy giúp thị sớm siêu thoát bằng thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của ngươi đi.

Nghe lão quỷ nói, Thế Kiệt càng lo lắng cho Nhật Hồng hơn. Chàng khẽ lay vai nàng:

- Quận chúa, tỉnh lại đi.

Nhật Hồng chẳng màng đến lời Thế Kiệt mà vẫn cứ bấu mười ngón tay thanh mảnh vào vai chàng. Mười ngón tay của nàng lún sâu vào da thịt tạo ra cảm giác buốt nhói.

Thế Kiệt lắc đầu buông một tiếng thở dài ảo não. Chàng suy nghĩ tìm phương kế xem có cách giải tỏa Dược Hồ Tình cho Nhật Hồng.

Thế Kiệt rít lên:

- Lão quỷ... ta buộc phải giết Cáp quận chúa, nhưng cái hận này nếu ta không chết sẽ tìm lão đòi lại đó.

Thế Kiệt dứt lời chém xả Quỷ Kiếm vào tràng kỷ.

Chát...

Cùng với nhát kiếm đó, chàng bấu trảo công vào vai Cáp Nhật Hồng. Vô hình trung cái bấu của Thế Kiệt buộc Nhật Hồng rú lên một tiếng lanh lảnh.

Tiếng rú kia lọt vào tai lão Dâm Thần. Sau tiếng rú của Nhật Hồng thì Nam Quân Gia Hầu bật cười khành khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử ơi... Ngươi đúng là một kẻ ngu dốt nhất trên đời này. Chỉ vì một chút tiểu tiết lễ nghi gia giáo mà ngươi nỡ xả kiếm lấy mạng một mỹ nữ muốn trao tặng sự trong trắng cho ngươi. Thay vì ngươi tạm gác lễ gia, giáo điều mà nhận sự trao thân của ả quận chúa thì ả đã không phải chết uổng mạng, và còn được hưởng cái tinh có một không hai của loài hồ ly Tây Vực mà tất cả nữ nhân đều ao ước. Ả quận chúa của tiểu tử ngang nhiên trở thành một hương phi thứ hai trên đời này.

Lão lại cất tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt.

Thế Kiệt nghe Nam Quân nói mà không khỏi đờ người. Chàng nhìn Nhật Hồng nghĩ thầm:

- "Mình phải làm như lão nói sao?".

Ý niệm đó còn đọng trong tâm tưởng Thế Kiệt thì một luồng hơi thở nóng bỏng từ chiếc miệng mọng đỏ gợi mời của Nhật Hồng phà vào mặt chàng.

Nhật Hồng khẽ rên một tiếng.

Tiếng rên khẽ của nàng vô tình lại lọt vào tai Nam Quân Gia Hầu. Lão thét lớn:

- Tiểu tử, ngươi chưa sát tử ả quận chúa Tây Hạ?

- Tại hạ đâu nỡ xuống tay giết một người như Cáp quận chúa.

- Hừ, tiểu tử muốn ả bị Dược Hồ Tình hành hạ đau khổ mãi ư?

- Không... tại hạ cũng không nỡ để nàng bị khổ sở bởi độc công bỉ ổi của lão quỷ đâu.

Nam Quân rít lên:

- Ngươi... Ngươi định thành thân với ả... Ngươi...

Lão cắt ngang lời rồi hú lên lồng lộng. Tiếng hú của lão như tiếng gào nuối tiếc vừa căm phẫn vừa oán trách.

Chương 39: Kỳ Nữ Dị Nhân

Như người vừa chợt tỉnh giấc mộng sâu, Nhật Hồng bật nhỏm ngồi lên. Cảm giác đầu tiên trong cõi thực tại là sự ê ẩm toàn thân, tứ chi bủn rủn. Nàng buột miệng nói:

- Ta sao thế này?

Cơ thể nàng vẫn phảng phất mùi xạ hương thoang thoảng, mùi hương tình của loài hồ ly trong thời kỳ giao hoan.

Nhật Hồng biến sắc khi ngờ ngợ biết sự mất mát của mình. Nàng bặm môi thét lên:

- Lão quỷ Dâm Thần... Lão ở đâu?

Nàng bật đứng lên. Đến bây giờ Nhật Hồng mới thấy Lệnh Thế Kiệt đang ngồi kiết đà nhìn nàng. Vẻ anh tuấn khôi ngô của chàng đượm nét buồn vời vợi.

Nhật Hồng co rúm người lại:

- Lệnh huynh.

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài.

Nhật Hồng ngỡ tiếng thở dài của chàng chẳng khác nào tiếng sét đánh thẳng vào tai và tâm não nàng.

Nhật Hồng bật khóc:

- Lệnh huynh... muội không đáng sống nữa... muội bây giờ ô uế lắm.

Nàng vừa nói vừa khóc thổn thức, rồi bất thình lình lao đầu vào vách mật thất. Nhưng Thế Kiệt đâu thể để nàng tự kết liễu đời mình, bằng bí thuật Di Hình Cước Pháp, chàng đã cắp ngang tiểu yêu Nhật Hồng kéo lại:

- Cáp muội muội.

Nhật Hồng cúi gằm mặt, khóc nức nở. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Huynh hãy để cho muội thoát khỏi sự Ô uế của lão quỷ Dâm Thần Nam Quân. Nếu huynh nghĩ đến muội thì hãy trả thù cho muội. Lấy thủ cấp của lão mà tế muội đúng vào ngày này năm sau.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Muội đã lầm lẫn rồi.

Nhật Hồng nấc khẽ nói:

- Muội biết mà... Huynh đừng an ủi muội. Sự trong trắng của muội không còn nữa.

Muội chỉ muốn chết thôi.

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài, ôn nhu nói:

- Muội hãy ngẩng lên nhìn vào mắt huynh.

Giọng nói của chàng đượm buồn.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Muội không dám nhìn huynh đâu.

- Kẻ đáng chết để trả lại sự trong trắng không phải là lão quỷ Nam Quân.

Những lời của Thế Kiệt khiến Nhật Hồng rùng mình. Nàng vẫn cúi gằm mặt.

Thế Kiệt từ tốn nói tiếp:

- Nếu muội muốn giết kẻ đã tước đoạt sự trong trắng của muội thì người đó chính là Lệnh Thế Kiệt.

Chàng vừa dứt lời, Cáp Nhật Hồng quay lại ngẩng mặt nhìn chàng không chớp. Hai cánh môi của nàng mấp máy một lúc mới thốt ra thành lời:

- Lệnh... Lệnh huynh ư... Phải vậy không?

Chàng nhìn nàng, khẽ gật đầu:

- Chính huynh chứ không phải lão quỷ Nam Quân.

Nhật Hồng chớp mắt. Hai hàng lệ chảy dài xuống bờ môi mọng chín:

- Huynh nói thật chứ? Hay huynh chỉ giả vờ nói như thế thôi?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đó là sự thật. Mặc dù tâm của huynh không muốn làm như vậy.

Nhật Hồng bặm môi:

- Sao lại là huynh?

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài, rồi từ tốn thuật lại tất cả những gì đã xảy ra trong gian mật thất. Trong khi chàng kể lại mọi việc thì Nhật Hồng e thẹn đến đỏ mặt.

Chàng nắm tay Nhật Hồng:

- Huynh phải thực hiện cái việc mà mình không muốn.

Nhật Hồng ngẩng lên nhìn chàng:

- Muội... Muội không trách huynh...

Nàng chùi vội hai hàng lệ trên má mình, lí nhí nói:

- Có lẽ đây là ý trời. Dù sao muội cũng không phải chịu sự Ô uế của lão quỷ Dâm Thần.

Chỉ mong sao huynh đừng đối xử tệ với muội.

Thế Kiệt nhìn nàng:

- Huynh sẽ không tệ bạc với muội (thiếu trang , cuốn) Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt nói:

- Sao huynh lại thở ra ảo não? Huynh không muốn về đất Tây Hạ à?

- Huynh rất muốn đến Tây Hạ quê hương của muội, nhưng chỉ sợ không còn dịp nữa thôi.

Tiếng của Nam Quân Gia Hầu cất lên khàn khàn:

- Tiểu tử nói đúng đó. Gã và nha đầu không có cơ hội ra mắt Vương quốc mẫu được đâu. Hai ngươi sẽ được chết chung một mộ phần, thế thì còn gì bằng nữa.

Nghe Nam Quân Gia Hầu nói, Cáp Nhật Hồng mới để mắt đến gian mật thất. Đến lúc này nàng mới hiểu được vì sao Thế Kiệt buông một tiếng thở dài ảo não.

Nàng nhìn chàng nói:

- Lệnh huynh. Lão quỷ đã nhốt muội và huynh ở đây?

Chàng gật đầu:

- Lão căm phẫn muốn chôn sống huynh và muội trong mật thất này.

- Chúng ta sẽ tìm phương cách thoát ra khỏi đây.

Thế Kiệt nhìn nàng:

- Huynh đã nghĩ nhiều rồi. Gian mật thất này rất kiên cố mà Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của huynh không sao phá vỡ được.

Chàng lắc đầu:

- Nếu không có người trợ giúp e rằng huynh và muội khó có thể thoát ra khỏi gian ngục đá này.

- Chẳng lẽ chúng ta lại khoanh tay ngồi chờ chết sao?

Nàng nhỏ giọng truyền âm nhập mật nói với Thế Kiệt:

- Lão quỷ muốn nhốt huynh và muội thì chính lão phải mở đường cho muội và huynh ra.

Nàng kéo tay Thế Kiệt dẫn đến tràng kỷ. Nhật Hồng suy nghĩ mông lung rồi truyền âm nhập mật nói vào tai Thế Kiệt. Nghe nàng nói dung diện Thế Kiệt thỉnh thoảng lại lộ những nét hóm hỉnh, đôi khi không dằn được phải điểm một nụ cười.

Chàng nhìn Nhật Hồng:

- Huynh chỉ sợ lão quỷ sẽ chẳng chịu tin.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Nhất định lão phải tin. Bản chất của lão quỷ Nam Quân phóng đãng vô độ, tất lão phải tin vào sự phóng đãng của những người sắp chết tự cứu lấy thân mình.

Thế Kiệt nhìn nàng:

- Huynh cũng hy vọng như vậy.

Nhật Hồng mỉm cười khẽ gật đầu.

Thế Kiệt nhìn lên trần mặt thất, cao giọng nói lớn:

- Lão quỷ... Hãy nghe ta nói đây. Dù cho Lệnh Thế Kiệt và Cáp Nhật Hồng có chết thật trong mật thất này thì lão cũng chẳng được cái gì.

Nam Quân Gia Hầu đáp lời chàng:

- Chỉ cần tiểu tử chết là lão phu đã được rồi.

- Lão nghĩ khi tại hạ chết thì những pho tượng kim thân La Hán sẽ thuộc về lão phải không?

- Đợi đến lúc hồn ngươi lìa khỏi xác thì lão vào mật thất lấy những pho tượng đó. Đâu một ai cản tay lão phu được.

Thế Kiệt ngửa mặt cười sang sảng.

Nghe chàng cười, lão Dâm Thần không dằn được trí tò mò, buộc phải lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử, bộ ngươi cuồng trí hay sao mà cười chứ? Trước cái chết ngươi mất đởm lược để rồi bị bấn loạn tâm thần à?

Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng mỉm cười, rồi ngẩng lên trần mật thất cất tiếng nói lớn, cốt cho lão Nam Quân nghe:

- Lão quỷ, ta đâu để cho lão được toại nguyện có đặng những pho tượng kim thân La Hán. Trước khi hồn lìa khỏi xác ta có đủ thời gian để hủy những pho tượng kim thân La Hán kia mà.

- Tiểu tử, ngươi hồ đồ như thế ư?

Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng nhướng mày.

Nhật Hồng lên tiếng:

- Đại ca tính hủy những pho tượng báu vật cửu đỉnh của võ lâm Trung Nguyên ư?

Thế Kiệt nói:

- Trước khi huynh và muội chết phải hủy tất cả những pho tượng đó đi, chứ để lại làm gì?

Huynh không muốn những pho tượng kim thân La Hán rơi vào tay lão tặc Nam Quân Gia Hầu.

Nhật Hồng cướp lời chàng:

- Không... Huynh đừng hủy những pho tượng đó.

Thế Kiệt thét lên với giọng giận dữ:

- Ta hủy thì sao nào? Hay nàng muốn trao những pho tượng kim thân La Hán cho lão quỷ để đổi lại cái mạng của nàng ư?

Thế Kiệt rít lên lồng lộng:

- Không... Dù ta có bị lão quỷ chôn sống trong mật thất này thì cũng không trao những pho tượng kim thân La Hán cho lão đâu.

Chàng thoáng điểm một nụ cười mỉm với Nhật Hồng rồi cao giọng nói tiếp:

- Nam Quân Gia Hầu... Lão đừng có nằm mơ mà hy vọng có đặng những pho tượng kim thân La Hán.

Nam Quân Gia Hầu đáp lời Thế Kiệt:

- Tiểu tử, ngươi tức giận làm gì. Ngươi có tức giận cũng vô ích mà thôi.

Nhật Hồng lên tiếng nói với Nam Quân Gia Hầu:

- Hầu gia, nếu như ta đổi những pho tượng kim thân La Hán để Hầu gia phóng thích khỏi gian mật thất, chắc được chứ?

Nàng vừa dứt lời thì Thế Kiệt đã gào lên:

- Không, di huấn của sư tôn buộc ta phải hợp nhất Thập Nhị La Hán. Nếu không thực hiện được di huấn thì ta sẽ hủy tất cả những pho tượng đó.

Nhật Hồng nói:

- Sư tôn Giang Kỳ đã chết rồi, chúng ta cần giữ cái mạng của mình chứ.

Thế Kiệt mỉm cười với Nhật Hồng, gằn giọng nói:

- Đúng, sư tôn đã viên tịch, nhưng những gì người di huấn lại, ta không bao giờ quên.

Thế Kiệt thét lên:

- Nàng hãy tránh ra đi.

- Thế Kiệt, tại sao chàng cứ khăng khăng đòi hủy những pho tượng kim thân La Hán?

Thế Kiệt gào lên:

- Bởi vì ta không muốn chúng lọt vào tay lão quỷ Dâm Thần. Nàng không cho ta hủy chúng đi vì cớ gì? Hay nàng đã bị lão quỷ mê hoặc, hay nàng quý cái mạng quận chúa của mình?

Thế Kiệt vừa nói vừa cố nén cười.

Nhật Hồng nguýt chàng rồi thét lớn:

- Ngươi... nói như vậy được ư? Đúng... Cáp Nhật Hồng này vì cái mạng quận chúa đó.

Ta đâu muốn chết trong mật thất này, đâu muốn chết cùng với ngươi. Ta muốn trở về Tây Ha... Ngươi nghe rõ rồi chứ. Ta muốn trở về Tây Hạ.

Thế Kiệt bặm môi.

Nhật Hồng lườm chàng rồi thoạt liếc mắt quan sát gian mật thất.

Hai người im lặng chờ đợi.

Một lúc sau Nam Quân Gia Hầu lên tiếng:

- Cáp quận chúa cần gì phải nói với gã tiểu tử cuồng tâm cuồng trí đó. Gã đang hãi hùng trước viễn cảnh về a tỳ chầu diêm chúa nên đâu còn đủ minh mẫn phân định việc gì đúng việc gì sai.

Nhật Hồng chớp mắt với Thế Kiệt rồi nói lớn cố cho Nam Quân nghe:

- Hầu gia... ta không muốn chết trong mật thất này.

- Ta hiểu nàng.

Thế Kiệt mỉm cười nói:

- Nàng không muốn chết trong mật thất này cũng không được. Gian mật thất này chẳng khác nào cỗ áo quan chôn sống ta và nàng. Chưa chắc nàng đã được chết một cách nguyên vẹn.

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Nam Quân Gia Hầu lên tiếng phân giải câu hỏi của Nhật Hồng:

- Cáp quận chúa còn không hiểu câu nói của gã tiểu tử đó ư?

Lão cười khảy nói tiếp:

- Trong mật thất của ta chỉ có hảo tửu thôi. Số rượu đó tạm có thể giải khát cho nàng và gã trong một thời gian ngắn. Nhưng lương thực thì chẳng có. Đến một lúc nào đó, tiểu tử kia cũng sẽ lóc thịt nàng mà ăn đặng chống lại cái đói.

Lão gằn giọng nói:

- Lệnh Thế Kiệt, lão phu phân giải như thế có đúng ý của ngươi không?

Nhật Hồng thét lớn:

- Thế Kiệt, có đúng như vậy không?

Thế Kiệt nhìn nàng mỉm cười, hóm hình gật đầu nhưng im lặng không thốt nửa lời.

Nhật Hồng thét lên:

- Sao ngươi không nói?

Nàng vừa quát vừa nheo mắt với chàng.

Thế Kiệt vẫn giữ sự im lặng.

Nam Quân Gia Hầu lên tiếng:

- Tiểu tử đó làm sao trả lời nàng được, bởi những gì ta phân giải đúng với ý niệm bất nhân của gã.

Nhật Hồng ráng bật ra tiếng khóc tức tưởi. Nàng cố khóc để Nam Quân Gia Hầu có thể nghe được.

Nhật Hồng vừa khóc vừa nói:

- Thế Kiệt, ngươi đến đây làm gì rồi đặt ta vào tử lộ. Ngươi đã vùi hoa dập liễu còn đòi ăn thịt ta nữa. Thế Kiệt, ta không muốn làm thực phẩm cho ngươi đâu. Ta hận ngươi.

Nhật Hồng vừa nói vừa vung tay vỗ vào ngực Thế Kiệt:

- Ta hận ngươi... Ta hận ngươi, đồ ác nhân.

Miệng thì nói như vậy, nhưng Nhật Hồng lại ngả đầu dựa vào vai chàng. Nàng mỉm cười với Thế Kiệt.

Nam Quân Gia Hầu lên tiếng:

- Gã đó là tên ác nhân đê tiện, giờ nàng mới nhận ra tâm địa của gã à?

Nhật Hồng thét lên:

- Hầu gia, giờ tôi phải làm sao đây?

Thế Kiệt cướp lời nàng:

- Lão không giúp gì được cho nàng đâu.

Nhật Hồng bước lại tràng kỷ, cố nặn tiếng khóc tức tưởi. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Thế Kiệt, ngươi đừng ăn thịt ta... Làm như thế tàn nhẫn lắm.

Thế Kiệt im lặng.

Còn Nhật Hồng thì cố tạo ra những tiếng khóc ai oán hơn.

Nam Quân Gia Hầu chờ một lúc lâu mới lên tiếng:

- Nàng van xin gã tiểu tử đó làm gì. Y cũng chỉ có mỗi một cái mạng duy nhất thôi nên phải giữ cái mạng của gã chứ.

Lão thở hắt ra một tiếng nghe rõ mồn một.

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt mỉm cười, rồi tạo tiếng nói ai oán:

- Thế Kiệt, ngươi đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Ta sợ lắm. Ngươi nên uống rượu để bình tâm lại đi. Ta phục rượu cho ngươi nhé.

Thế Kiệt nói gằn từng tiếng:

- Được, ta muốn uống rượu.

Nhật Hồng mỉm cười. Nàng bước đến bàn, giơ cao vò rượu rót vào chén. Nàng cố giơ cao vò rượu để Nam Quân Gia Hầu có thể nghe được tiếng rượu đổ vào chén ngọc.

Nàng nheo mắt với Thế Kiệt, rồi bước đến bên chàng.

Thế Kiệt khẽ gật đầu ra dấu.

Nhật Hồng đáp lại bằng cái gật đầu. Nàng bất ngờ buông chén rượu rơi xuống sàn thạch thất vỡ toang.

Xoảng!

Cùng với hành động của Nhật Hồng thì Thế Kiệt rú lên một tiếng lồng lộng như người bị trọng thương:

- A... a... a...

Chàng cố gượng dậy thốt tiếng thều thào:

- Tiện tỳ... ngươi...

Thế Kiệt chỉ nói bấy nhiêu đó rồi đổ sập xuống đất. Chàng ngã xuống như một thân cây chuối bị phạt ngang.

Huỵch!

Cái ngã của chàng khiến Nhật Hồng đau lòng, nhưng cố nén lòng để ngăn tiếng thốt chực thoát ra ngoài miệng.

Nhật Hồng chờ một chút mới gọi khẽ:

- Hầu gia... Hầu gia...

Không tiếng lão Nam Quân đáp lời nàng. Chờ một lúc nữa, Nhật Hồng mới gọi tiếp:

- Hầu gia... người còn ở bên ngoài không?

Nhật Hồng thừa biết lão quỷ Nam Quân đang áp tai vào vách thạch thất nghe ngóng chuyện gì vừa xảy ra. Nàng vỗ tay vào vách thạch thất, vừa vỗ vừa nói như van xin:

- Hầu gia... mở cửa cho Nhật Hồng ra ngoài đi.

Nàng bật khóc nghe thật là tức tưởi:

- Ta không muốn ở trong thạch thất này với cái xác của gã Quỷ Kiếm Khách đâu.

Nàng vừa nói vừa khóc vỗ tay vào vách thạch thất bồm bộp. Ánh mắt nàng lộ vẻ lo lắng khi không có tiếng Nam Quân đáp lời.

- Hầu gia... Hầu gia phóng thích ta ra, ta nguyện mãi mãi hầu hạ cho Hầu gia. Thả ta ra ngoài đi Hầu gia.

Chờ một lúc nữa vẫn không có tiếng đáp của lão, trong lòng nàng như có lửa đốt. Nàng nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt lo lắng bởi sự bất động của chàng.

Nhật Hồng đã bắt đầu lộ vẻ thất vọng, toan cất tiếng thóa mạ Nam Quân Gia Hầu thì lão lại lên tiếng:

- Cáp quận chúa... Chuyện gì vừa xảy ra trong đó vậy?

Mặt hoa của nàng lóe lên tia hy vọng sau câu hỏi của lão Dâm Thần.

Nhật Hồng cố lấy giọng thật ai oán nói:

- Hầu gia ơi, ta đã giết gã Quỷ Kiếm Khách rồi.

Nàng nghe Nam Quân Gia Hầu hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Nàng tính lừa ta đó à?

Bụng Nhật Hồng giật thót, nhưng cố giữ sự bình thản nói:

- Ta đâu dám qua mặt Hầu gia. Sự thật ta đã giết gã Quỷ Kiếm Khách rồi.

- Lão phu không tin.

- Ta nói thật mà. Hầu gia không tin sao.

- Nàng làm gì có đủ bản lĩnh mà hạ tử được chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Ta có nói ra, Hầu gia cũng không tin. Còn sự thật Hầu gia lại không minh chứng được đúng hay sai. Ta không lừa Hầu gia đâu.

Nam Quân Gia Hầu cao giọng nói:

- Tiểu tử thối tha bỉ ổi kia ơi, ngươi định giở quỷ kế lừa lão phu à? Lão không dễ bị mắc hỡm ngươi đâu.

Nằm bất động dưới đất, nghe rõ từng câu từng chữ của lão quỷ Nam Quân, Thế Kiệt thừa biết lão đang khích bác để kiểm chứng những lời của Nhật Hồng, nên tuyệt nhiên không dám cử động để lão có thể nghe được. Bởi lúc này, chàng là một xác chết trong dự mưu của Nhật Hồng.

Nhật Hồng vỗ tay vào vách đá, van vỉ nói với Nam Quân Gia Hầu:

- Hầu gia... Lệnh Thế Kiệt đã là một xác chết rồi sao có thể nghe được những gì Hầu gia nói.

- Lão muốn nghe gã nói.

- Xác chết mà nói được ư? Nếu vậy y... đã biến thành quỷ sống mất rồi.

Nam Quân Gia Hầu tằng hắng, trang trọng hỏi Nhật Hồng:

- Nàng đã làm gì để có thể lấy mạng Lệnh Thế Kiệt?

Nhật Hồng mím môi một lúc rồi nói:

- Ta giấu ngọn trủy thủ, trong lúc Thế Kiệt lơ đễnh uống rượu thì đâm vào tim y. Y chỉ kịp nói ba tiếng rồi ngã ra chết. Hầu gia... ta nói bằng tất cả sự thật... Hầu gia không tin sao?

Tất cả những gì Hầu gia muốn đều ở trong gian mật thất này. Ta chỉ muốn trở về Tây Hạ thôi.

Nam Quân Gia Hầu im lặng không đáp lời nàng. Lão chờ khoảng tàn một tuần trà để nghe động tịnh trong thạch thất. Nhật Hồng thừa biết lão quỷ đang áp tai nghe ngóng động tĩnh trọng thạch phòng, nên vỗ tay bồm bộp vào vách đá mạnh hơn, nhanh hơn.

Nam Quân Gia Hầu bực dọc quát:

- Nàng có dừng tay vỗ vào vách đá không?

Nhật Hồng lưỡng lự rồi dừng tay lại hướng mắt nhìn về phía Thế Kiệt, cố tạo những tiếng khóc ai oán.

Lão tặc Gia Hầu lại thét to:

- Nàng đừng khóc nữa để lão phu nghe xem gã tiểu tử kia chết thật hay chết giả.

Nhật Hồng lo lắng nhìn Thế Kiệt. Nàng nghĩ thầm:

- "Nếu lão quỷ Gia Hầu biết được quỷ kế của mình thì xem như không còn cơ hội thoát ra khỏi gian thạch thất này nữa. Mình và Thế Kiệt xem như bị lão tặc chôn sống rồi.".

Tất nhiên những lời đối đáp giữa Nhật Hồng và Nam Quân Gia Hầu đều lọt vào tai Thế Kiệt. Chàng ngẫm nghĩ:

- "Đây là thời khắc cực kỳ hệ trọng. Chỉ một chút sơ xuất khiến cho lão quỷ nghi ngờ thì sẽ chẳng còn cơ may rời khỏi gian thạch thất kiên cố này.".

Ý niệm đó buộc Thế Kiệt thêm định ý, nằm như một pho tượng, kể cả hơi thở cũng nén vào trong.

Nam Quân Gia Hầu lại lên tiếng:

- Tiểu tử... ngươi chết thật rồi à?

Nhật Hồng đáp lời lão:

- Gã chết thật rồi, Hầu gia không tin thì cứ mở thạch môn vào kiểm chứng. Y đang nằm sõng xoài trước mặt ta nè.

Lão Nam Quân tằng hắng rồi nói:

- Ta bắt đầu tin nàng rồi đó. Nhưng còn một điều kiện nữa ta mới mở thạch môn.

Nhật Hồng lo lắng hỏi:

- Hầu gia muốn gì?

- Nàng hãy hứa với ta là đưa ta về Tây Hạ ra mắt Vương mẫu. Được chứ?

Nghe lời nói sàm sỡ của lão Nam Quân, Nhật Hồng đỏ mặt vì uất ức, hai cánh môi của nàng bặm chặt mới nén sự bực tức vào trong mà không thốt ra câu thoá mạ lão quỷ.

Nam Quân Gia Hầu chờ đợi một hồi không nghe Nhật Hồng đáp lời liền cao giọng gằn từng tiếng:

- Sao... Nàng không đồng ý à? Nếu không đồng ý thì ở lại đó mà chăm chút cho cái thây thối của gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt.

- Hầu gia... Hầu gia muốn sao ta cũng chịu, ta chỉ mong được thoát khỏi thạch thất này mà trở về Tây Hạ thôi.

Nam Quân Gia Hầu bật cười khành khạch, rồi nói:

- Được, ta sẽ mở thạch môn, vào ân ái với nàng rồi cùng nàng về Tây Hạ ra mắt Vương mẫu. Với những pho tượng kim thân La Hán của tiểu tử kia, ta chỉ nhọc công thêm một thời gian nữa là có thể hợp nhất Thập Nhị La Hán và có thể độc bá võ lâm, xứng với quận chúa Tây Hạ lắm chứ.

Lão nói xong thì im bặt.

Nhật Hồng lo lắng với sự im lặng đó.

Nàng rủa thầm:

- "Lão quỷ đúng là con cáo già đa nghi.".

Ý niệm còn đọng trong tâm niệm của Nhật Hồng thì gian thạch thất bất ngờ chuyển động xoay tròn một cách chậm chạp. Tám ô cửa tò vò từ từ lộ dần ra.

Nhật Hồng không khỏi mừng thầm vì quỷ kế của mình sắp thành tựu nhưng tuyệt nhiên không để lộ ra ngoài. Gian thạch phòng ngừng chuyển động thì Nam Quân Gia Hầu nhú đầu qua ô cửa vừa đủ lách người nhìn vào.

Tinh nhãn của lão chớp liên tục nhìn về phía Lệnh Thế Kiệt.

Lão nói:

- Nàng hãy đến lấy thanh Quỷ Kiếm trong tay gã tiểu tử dùm ta đi.

Nhật Hồng nhìn lão quỷ:

- Gã chết rồi, sao Hầu gia còn sợ?

Những thớ thịt trên mặt Nam Quân Gia Hầu giần giật. Lão thoáng lộ nét ngượng nghịu sau câu nói của Nhật Hồng. Lão chép lưỡi rồi nói:

- Ta chỉ sợ thanh Quỷ Kiếm nằm trong tay của gã mà thôi.

Nam Quân Gia Hầu vừa dứt lời hay đúng ra lời của lão còn động trên hai cánh môi thì Thế Kiệt từ dưới đất, trong tư thế nằm sóng xoài, bất thình lình lướt đi như một bóng ma dị thường.

Chàng cất tiếng nói với một sát khí nghe rợn người:

- Lão sợ kiếm thì kiếm đến với lão.

Vốn Thế Kiệt đã chuẩn bị vận dụng bí thuật Di Hình Cước Pháp mà Thần Hành Di Cái đã truyền thụ cho chàng, nên lão Dâm Thần vừa nghe được giọng nói của chàng thì Quỷ Kiếm đã đến rồi.

Sự biến quá bất ngờ khiến Nam Quân Gia Hầu lúng túng. Nhưng mặc dù lúng túng và ngỡ ngàng như vậy, nhưng lão cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm, nên phản xạ cực kỳ nhanh nhẹn.

Lão huỳnh đôi bản thủ Túc Cốt Thần Công che chắn vùng thượng đẳng đồng thời thụt đầu vào sau ngạch cửa. Lão Dâm Thần ngỡ rằng lưỡi Quỷ Kiếm phải chạm vào đôi bản thủ cứng như đá của lão, nhưng không, Quỷ Kiếm đã chuyển hướng cắt chéo một đường để tước thủ cấp trọc lóc của Nam Quân Gia Hầu.

Sự biến hóa cực kỳ nhanh và chuẩn xác của thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn khiến Nam Quân Gia Hầu chới với, xuất hạn mồ hồi. Lão rú lên một tiếng, buông người ngã ngửa về sau. Cái ngã người đó may mắn đã giữ lại cho lão một cái mạng nhơ nhớp, nhưng một thớ thịt trên gò má đã bị thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn lóc mất rồi.

Hồn vía lão Dâm Thần gần tản mác sau chiêu kiếm khốc liệt của Lệnh Thế Kiệt. Thoát khỏi cửa tử trong đường tơ kẽ tóc, Nam Quân Gia Hầu giờ chỉ còn một ý niệm là thoát chạy để bảo tồn mạng sống, nên lưng vừa chạm xuống đất, lão đã chuồi chân để thoát ngược về sau, lấn nhanh vào một cái ngách khác mất dạng.

Nhật Hồng từ trong thạch thất len người qua khe cửa.

Thế Kiệt nhìn nàng:

- Huynh đã để cho lão tặc chạy thoát rồi.

- Lão quỷ đó có lúc phải đền tội thôi.

Nàng nắm tay Thế Kiệt:

- Đại ca... Chúng ta không nên ở đây nữa.

Thế Kiệt gật đầu. Hai người lần theo một hành lang trở ra bên ngoài Động Phong Nha.

Ra đến bên ngoài Nhật Hồng mới thở phào nhẹ nhõm như người vừa trút khỏi vai một gánh nặng ngàn cân.

Nàng hoan hỷ nói với Thế Kiệt:

- Lệnh huynh. Nếu không có Lệnh huynh không biết bây giờ muội đã như thế nào.

Nàng nắm tay Thế Kiệt:

- Muội sẽ cùng với đại ca quay về Tây Hạ ra mắt Vương mẫu.

Chân diện anh tuấn của Thế Kiệt đượm buồn. Chàng thở ra rồi nói:

- Huynh không thể đi cùng với muội được. Sứ mạng của huynh còn quá nhiều. Khi nào thực thi xong di huấn của sư tôn huynh sẽ tìm đến muội.

Thế Kiệt bùi ngùi nói:

- Huynh sẽ đưa muội đi gặp Kha Giã Na sư gia.

Nhật Hồng ủ dột, lắc đầu:

- Huynh định chia tay với muội à?

Thế Kiệt thở ra:

- Huynh hiện tại là cái đích của tất cả hai đạo hắc bạch trong võ lâm Trung Nguyên.

Muội đi cùng với huynh, họa nhiều lành ít mà thôi. Muội nên trở về Tây Hạ, rồi huynh sẽ tìm đến sau khi làm tròn bổn phận với sư tôn.

Nhật Hồng bóp chặt tay chàng:

- Tướng công!

Thế Kiệt mỉm cười an ủi nàng:

- Huynh sẽ không bao giờ quên muội đâu.

- Nếu muội có trở về Tây Hạ thì huynh cũng phải bảo trọng. Muội lo cho huynh lắm.

- Muội đừng quên huynh là chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Nhật Hồng nói:

- Nhưng sao muội vẫn cảm thấy lo lắng một điều gì đó. Nếu...

Thế Kiệt nheo mày lắc đầu:

- Huynh không thể chết trước khi hoàn thành sứ mạng của sư tôn giao phó. Muội đừng nghĩ vẩn vơ mà lo lắng.

Chàng nhẹ bóp bàn tay búp măng thanh mảnh của Nhật Hồng:

- Huynh đưa muôi về gặp lão sư gia Kha Giã Na.

Nhật Hồng gật đầu:

- Muội cũng muốn trả lại huynh pho tượng kim thân La Hán trước đây đã nhận của sư tôn Giang Kỳ.

- Đa tạ muội!

Nàng lườm Thế Kiệt:

- Tướng công, chúng ta đã thành thân với nhau rồi kia mà.

Nàng vừa nói vừa e thẹn tránh mắt Thế Kiệt:

- Huynh đưa muội trở lại Dương Châu thành.

Hai người vừa dợm bước rời khỏi khu vực Phong Nha Động thì bất thình lình trên nóc Động Phong Nha có một bóng người nhàn nhạt như bóng ma lướt qua bên cạnh Thế Kiệt.

Nhật Hồng buột miệng thốt lên:

- Tướng công... Ma...

Bóng người nhợt nhạt kia đứng dưới một tán cây, vẫy tay ngoắc Thế Kiệt.

Chàng nói với Nhật Hồng:

- U Linh Môn.

Chương 40: U Linh Nhân

Thế Kiệt và Nhật Hồng cùng trổ khinh thuật lướt về phía tàng cây mà U Linh Nhân đang vẫy tay ngoắc chàng. Hai người còn cách U Linh Nhân độ mươi trượng thì y đã lẩn ra phía sau tàng cây mất dạng.

Đến bên tàng cây cổ thụ, Thế Kiệt và Nhật Hồng không thấy bóng U Linh Nhân đâu cả.

Thậm chí một dấu tích cũng không để lại.

- Lạ thật... Chẳng lẽ huynh và muội đều bị hoa mắt sau khi ra khỏi Phong Nha Động?

Chàng vừa dứt lời thì có tiếng truyền âm nhập mật với giọng nữ nhân nghe thật tao nhã, ôn nhu từ tốn:

- Nếu ngươi cần lấy lại pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục và cả pho tượng của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thì hãy đến U Linh cổ mộ, ngươi chỉ được đi một mình, không được mang theo ả nha đầu quận chúa xứ Tây Hạ.

Nghe những lời của U Linh Nhân nói, vẻ mặt Thế Kiệt bỗng trở nên trang trọng vô cùng.

Nhật Hồng nhìn chàng hỏi:

- Huynh vừa phát hiện được điều gì vậy?

Thế Kiệt lắc đầu, từ tốn nói với Nhật Hồng:

- Chúng ta trở lại Dương Châu thành.

Nhật Hồng nheo mày:

- Huynh đang giấu muội điều gì? Phải vừa rồi U Linh Nhân đã truyền âm nhập mật nói chuyện với huynh?

- Không sai.

Nét buồn vời vợi hiện lên trong mắt Nhật Hồng:

- U Linh Nhân không muốn muội đi cùng với huynh?

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài:

- Huynh cần thu hồi pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục và của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

- Hai pho tượng đó có liên quan đến U Linh Môn à?

- Huynh nghĩ chắc phải có nên U Linh Môn mới muốn gặp huynh.

- U Linh Nhân không muốn muội cùng đi với huynh?

Thế Kiệt thở ra:

- Ở Trung Nguyên, tất cả các môn phái đều có quy ước riêng, U Linh Môn chắc cũng có quy lệ riêng.

Chàng nắm tay Nhật Hồng nói:

- Có lẽ muội là người Tây Hạ nên U Linh Môn không muốn muội biết tổng đàn của họ.

Nhưng trước khi huynh tìm gặp U Linh Nhân thì cũng phải đưa muội về Dương Châu gặp lại sư gia Kha Giã Na.

Nàng nhìn Thế Kiệt:

- Nhưng bất cứ chuyện gì huynh cũng phải bảo trọng, không được khinh xuất đó.

Thế Kiệt gật đầu:

- Huynh hứa.

Hai người quay trở lại thành Dương Châu thì trời cũng vừa sẩm tối.

Nhật Hồng e dè nói với Thế Kiệt:

- Trời tối rồi, hay chúng ta tìm khách điếm ngủ qua đêm, ngày mai muội sẽ tự đi tìm sư gia Kha Giã Na.

Nàng vừa dứt lời thì chợt chỉ tay về phía trước:

- Huynh xem kìa.

Thế Kiệt nhìn theo hướng chỉ tay của Nhật Hồng, U Linh Nhân đang đứng xa xa ngoắc chàng.

Thế Kiệt cau mày nói:

- Hình như U Linh Nhân theo huynh và muội như bóng với hình?

- Họ cần nên mới theo.

Thế Kiệt và Nhật Hồng rảo bộ tiến về phía U Linh Nhân.

Chờ cho chàng và Nhật Hồng còn cách mươi trượng thì cũng như lần trước, U Linh Nhân chỉ thoạt đảo bộ là mất dạng.

Thế Kiệt nhìn thấy khinh thuật của U Linh Nhân mà ngờ người đó tự tan biến trong không khí thì đúng hơn. Nếu không như ý của chàng thì khinh thuật siêu quần của U Linh Môn thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng. Đến ngay cả bí thuật Di Hình Cước Pháp cũng không thể sánh bằng.

Thế Kiệt đảo mắt nhìn lướt qua quang cảnh chung quanh. Ngay chỗ đứng của U Linh Nhân còn lưu lại dòng chữ thảo với nét chỉ lực sắc bén mỏng manh, nhìn mà tưởng nét bút thiết viết trên mặt đất.

"Tây lầu".

Thế Kiệt nheo mày suy nghĩ. Chàng không hiểu hai chữ Tây Lầu là có ý gì.

Thế Kiệt buộc phải Nhật Hồng:

- Muội nghĩ gì về hai chữ Tây Lầu?

Nhật Hồng nhún vai:

- Muội cũng không hiểu. Nhưng muốn hiểu cũng đâu có khó. Chúng ta cứ đến Tây Lầu ắt biết dụng ý của U Linh Nhân.

Thế Kiệt gật đầu.

Chàng và Cáp Nhật Hồng liền thi triển khinh công hướng về Tây Lầu.

Tòa lầu nguy nga tráng lệ, tọa lạc về hướng tây thành Dương Châu nên mới có tên gọi là Tây Lầu.

Thế Kiệt và Nhật Hồng vô cùng ngạc nhiên khi thấy sư gia Kha Giã Na liền thoắt đến đón Nhật Hồng.

Lão rối rít hỏi:

- Quận chúa... Quận chúa có sao không? Mụ già này lo cho quận chúa quá.

Kha Giã Na vừa nói vừa ngắm Cáp Nhật Hồng.

Nhật Hồng nhìn lão sư gia, trang trọng nói:

- Nếu không có Lệnh đại ca thì ta không biết như thế nào.

Kha Giã Na quay sang Lệnh Thế Kiệt:

- Mụ đa tạ Lệnh công tử đã giúp quận chúa thoát nạn. Mụ sẽ về bẩm báo với Vương mẫu để người tưởng thưởng cho người.

Thế Kiệt mỉm cười lắc đầu:

- Lão sư gia đừng quá nặng chữ ơn mà. Vãn bối và sư tôn trước đây đã từng thọ Ơn sâu của lão sư gia và quận chúa.

Nhật Hồng lườm chàng:

- Lão sư gia không biết chứ bây giờ Lệnh đại ca còn có bổn phận bảo vệ cho ta nữa.

Nàng quay lại nhìn Thế Kiệt:

- Muội nói như thế có đúng không?

Thế Kiệt gật đầu.

Kha Giã Na nói:

- Quận chúa được an toàn là mụ mừng lắm rồi.

Lão quay lại nhìn Thế Kiệt:

- Nếu Lệnh công tử không có chuyện gì gấp thì Kha Giã Na này thỉnh công tử đến Tây Hạ một chuyến.

Thế Kiệt khách sáo ôm quyền xá Kha Giã Na:

- Vãn bối đa tạ thịnh tâm của sư gia. Nhưng lúc này quả vãn bối chưa thể đến Tây Hạ được.

Nhật Hồng xen vào:

- Lệnh đại ca đưa Nhật Hồng đến gặp sư gia rồi người cáo biệt.

Nước mắt rưng rưng, nàng nghẹn lời nói:

- Không biết bao giờ muội mới có thể gặp lại Lệnh huynh?

- Huynh sẽ tìm đến muội.

- Muội trông huynh lắm đó.

Nàng nhìn lại Kha Giã Na:

- Lão sư gia, pho tượng kim thân La Hán của sư tôn Giang Kỳ người vẫn còn giữ bên mình chứ?

Kha Giã Na gật đầu.

- Lệnh đại ca cần pho tượng đó. Sư gia hãy trao cho người.

Kha Giã Na không chờ Nhật Hồng nói thêm mà lần tay vào ống tay áo thùng thình lấy ra chiếc tráp trong đó có chứa pho tượng kim thân La Hán của Giang Kỳ trước đây trao cho Nhật Hồng.

Kha Giã Na kính cẩn trao pho tượng bằng hai tay:

- Pho tượng kim thân La Hán này trước đây vốn là của sư tôn công tử. Công tử hãy nhận lại...

Đón lấy pho tượng kim thân La Hán, chàng ôm quyền xá Kha Giã Na:

- Đa tạ sư gia.

Nhật Hồng bất ngờ lên tiếng hỏi Kha Giã Na:

- Hình như lão sư gia biết ta và Lệnh đại ca đến Tây Lầu nên ở đây đón sẵn?

Kha Giã Na gật đầu, nhưng lưỡng lự e dè nói:

- Thật ra chuyện này quả là khó tin. Có nói ra sợ quận chúa cũng không tin.

Thế Kiệt nhìn Kha Giã Na:

- Lão sư gia đã thấy ma?

Kha Giã Na sửng sốt nhìn chàng:

- Sao công tử biết?

Thế Kiệt nhìn lại Nhật Hồng:

- Bây giờ huynh đã hiểu hai chữ Tây Lầu.

Nhật Hồng buông một tiếng thở ra rồi nói:

- U Linh Nhân không muốn mất nhiều thời gian nên muốn sắp xếp để muội sớm gặp lão sư gia Kha Giã Na.

Kha Giã Na nghe Thế Kiệt và Nhật Hồng đối đáp, buột miệng hỏi:

- U Linh Nhân là ai?

- Ta sẽ giải thích cho lão sư gia sau.

Nàng nhìn lại Thế Kiệt:

- Lệnh huynh! Muội đã gặp lại lão sư gia rồi, và có lẽ U Linh Nhân đang chờ huynh.

Thế Kiệt bồi hồi nói:

- Muội bảo trọng trên đường về Tây Hạ.

Nhật Hồng gật đầu:

- Huynh giữ lời hứa với muội đó. Không được khinh xuất.

- Huynh hứa.

Kha Giã Na bất ngờ thốt lên:

- Xem kìa... xem kìa...

Thế Kiệt lẫn Nhật Hồng nhìn theo hướng chỉ tay của lão sư gia. Cách chỗ mọi người đang đứng, U Linh Nhân lại xuất hiện trong bộ bạch y liệm người chết. Thân pháp của U Linh Nhân như phập phều đung đưa theo những cơn gió thoảng.

Nhật Hồng nói:

- Lệnh huynh. U Linh Nhân đang chờ huynh.

Chàng nắm lấy bàn tay thanh mảnh nhỏ nhắn của Cáp Nhật Hồng, ôn nhu từ tốn nói:

- Muội bảo trọng. Huynh nghĩ U Linh Nhân cố ý muốn giúp huynh.

- Đại ca bảo trọng đó.

Chàng khẽ gật đầu rồi ôm quyền xá Kha Giã Na, lẫn hai vị Lạt Ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:

- Các vị sớm quay về Tây Hạ. Lệnh Thế Kiệt chúc các vị thượng lộ bình an.

Nói xong Thế Kiệt nhìn lại Nhật Hồng lần nữa rồi trở bộ dụng khinh thuật thượng thừa băng mình hướng về phía U Linh Nhân.

Lần này U Linh Nhân không lẩn mình mất dạng như hai lần trước mà chờ Thế Kiệt đến gần mới phiêu bồng như trôi trên không khí dẫn đường cho chàng.

Nhìn theo bóng Thế Kiệt, Nhật Hồng không khỏi lo lắng. Nàng cảm thấy bất an cho Thế Kiệt bởi vơ vẩn nghĩ U Linh Nhân đang dẫn độ người nàng yêu về chốn a tỳ, tử thành.

Nhật Hồng quay lại hai vị Lạt ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố:

- Hai vị hãy đi theo Lệnh đại ca, phải hỗ trợ cho Lệnh đại ca, dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được để Lệnh đại ca gặp nạn.

Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố ôm quyền xá Nhật Hồng và Kha Giã Na:

- Tuân lệnh quận chúa.

Cả hai cùng đồng loạt trổ khinh thuật thượng thặng rượt theo Thế Kiệt.

Còn lại Nhật Hồng và Kha Giã Na, nàng quay lại hỏi sư gia:

- Sư gia nghĩ sao về U Linh Nhân?

- Lần đầu tiên mụ thấy hiện tượng này nên cũng chẳng biết giải thích sao với quận chúa.

- Sao ta cảm thấy lo sợ cho Lệnh huynh.

- Đi với ma thì chỉ có họa chứ chẳng có lành.

Câu nói vô tình của Kha Giã Na khiến Nhật Hồng càng lo lắng và khẩn trương:

- Sư gia... Chúng ta làm sao bây giờ?

Kha Giã Na tất đã nhìn thấy sự lo lắng bồn chồn trong ánh mắt và lời nói của Nhật Hồng.

Lão bặm môi suy nghĩ một lúc rồi mới nhìn Nhật Hồng, mỉm cười nói:

- Quận chúa đừng quá lo lắng như vậy. Nếu như quận chúa đi với U Linh Nhân thì đúng là đáng lo thật, nhưng đằng này người đi với U Linh Nhân lại là Lệnh công tử, một đại kiếm thủ của võ lâm

Trung Nguyên. Biết đâu U Linh Nhân lại có ý tốt với người nữa.

Kha Giã Na vừa nói xong những lời khích lệ đó thì thấy hai vị Lạt Ma hộ pháp Vương Cung Tây Hạ đang băng mình quay trở lại. Nhưng xem ra dáng thi triển khinh thuật có gì đó bất ổn.

Cả hai như đang phải dựa vào nhau mà chạy.

Kha Giã Na buột miệng nói:

- E rằng có chuyện chẳng lành rồi.

Chương 41: Dưới Tuyệt Địa

Ngôi nhà mồ khi màn đêm phủ xuống kết ra chung quanh nó một không gian vắng vẻ, âm u, rờn rợn. Sự vắng vẻ và âm u đó buộc những ai bước chân vào nhà mồ đều nảy sinh ý niệm mình đang đi vào cõi u linh của chốn địa ngục.

Thế Kiệt vốn đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng khi đặt bước lên những bậc tam cấp cũng không khỏi có cảm giác rờn rợn, lạ lùng. Chàng có cảm giác chung quanh mình là lớp không khí lạnh lẽo thuộc về những oan hồn vất vưởng. Thậm chí khi chàng rít một luồng chân ngươn để lấy đởm lược thì luồng chân ngươn kia như hàn khí nhanh chóng khỏa lấp vùng thượng đẳng của Thế Kiệt khiến toàn thân phải sởn gai ốc.

Chần chừ trước cánh cửa đóng im ỉm, chàng cảm thấy tâm định của mình có sự bấn loạn khó kềm chế được.

Cánh cửa gian nhà mồ bỗng dưng từ từ mở ra. Có lẽ từ lâu ngôi nhà mồ này chưa ai mở cửa, nên khi nó chuyển động liền phát ra âm thanh như tiếng nghiến răng ken két. Âm thanh đó càng làm cho gian nhà mồ thêm rùng rợn và âm u.

Cửa đã mở, chứng tỏ U Linh Môn đang muốn mời Thế Kiệt bước vào. Mặc dù đang bị cảm giác ghê rợn của không gian âm u chi phối tâm định nhưng chẳng lẽ đã đến rồi lại quay về, huống chi Thế Kiệt còn có mục đích đến U Linh Môn để lấy lại hai pho tượng kim thân La Hán.

Chàng rảo bộ, cẩn trọng tiến lần đến cửa nhà mồ. Nhìn vào trong nhà mồ, qua ánh sáng những ngọn bạch lạp chập chờn, càng khiến cho chàng có cảm giác mình đang đứng trước cửa tử thành thì đúng hơn. Dưới ánh sáng những ngọn bạch lạp chập chờn, bên trong nhà mồ càng có vẻ lạnh lẽo và rùng rợn.

Thế Kiệt nhủ thầm:

- "Dù có xuống a tỳ thì mình cũng phải đi. Sư phụ... hiển linh phù trợ cho con.".

Khấn thầm xong, Thế Kiệt rảo bộ bước nhanh qua cửa nhà mồ để vào bên trong.

Đập vào thần nhãn sáng ngời của Thế Kiệt là cỗ áo quan đỏ loét trông tợ một khối máu khổng lồ. Trên nắp áo quan là một hàng bạch lạp chập chờn.

Chàng nhìn cỗ áo quan mà nghĩ thầm:

- "U Linh Môn chuẩn bị sẵn cỗ áo quan cho mình chăng?".

Âm thanh ken két lại rộn lên sau lưng Thế Kiệt khi hai cánh cửa nhà mồ từ từ đóng lại.

Thế Kiệt chợt liên tưởng đến gian mật thất ở Động Phong Nha và lời nói khẩn thiết của Cáp Nhật Hồng.

Thế Kiệt bặm môi nghĩ:

- "Mình không được khinh xuất.".

Đảo mắt nhìn qua một lượt khắp gian nhà mồ rộng lớn, chàng chỉ nhận được cảm giác rờn rợn, âm u chốn a tỳ địa ngục. Và khi tinh nhãn của Thế Kiệt dừng lại soi vào cỗ áo quan thì mới ngấm ngầm nhận ra dụng ý của U Linh Nhân. Chàng rảo bước đến bên cỗ áo quan.

Đặt ngay dưới chân ngọn bạch lạp là một mảnh giấy hồng điều. Thế Kiệt chẳng chút chần chừ nhặt lấy mảnh giấy hồng điều mở ra xem.

"Lệnh công tử nhã giám.".

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thế Kiệt thoạt cau lại với ý nghĩ U Linh Môn đã chuẩn bị rất chu đáo để chờ đón chàng.

Thế Kiệt đọc tiếp:

"Cây có cội, sông có nguồn, và tất nhiên bất cứ ai sinh ra trên đời này cũng đều muốn biết về thân phận và lai lịch của mình. Đọc dòng thảo bút này, chắc chắn Lệnh công tử sẽ vô cùng ngạc nhiên.".

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài.

Chàng tự vấn mình:

- "U Linh Nhân muốn nói gì với mình đây? Y đang thực hiện ý đồ gì?".

Chàng nhìn vào mảnh giấy hồng điều:

"Lệnh công tử ngạc nhiên cũng đúng thôi. Bởi lẽ ngay công tử cũng chưa từng được biết lai lịch của mình. Nên ắt lúc nào cũng tự hỏi:

mình là ai, thân phụ, thân mẫu là ai? Đặt ra vấn đề này, công tử sẽ nghĩ lại thời thơ ấu. Có lẽ chỉ có mỗi một người gần gũi với công tử. Người đó là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ. Người đã truyền tất

cả kiếm thuật cho công tử. Nhưng tôi đoán chắc Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ chẳng bao giờ nói với công tử ai là thân mẫu và thân phụ. Đọc đến đây thì Lệnh công tử có thể dự đoán U Linh Môn muốn nói gì với người. Tất nhiên công tử cũng tự vấn tại sao sư tôn Giang Kỳ không nói với công tử về lai lịch xuất thân, thế mà U Linh Môn vẫn biết. U Linh Môn có dụng ý gì hay không?

U Linh Môn tốt hay xấu là do Lệnh công tử quyết định. Còn nếu như công tử thật sự muốn biết thân thế và lai lịch của công tử thì hãy tự bước vào cỗ áo quan thì sẽ biết.

U Linh Môn nhã bút.".

Đọc xong những dòng chữ thảo với nét như rồng bay phụng múa, mà vấn đề U Linh Môn đặt ra khiến Lệnh Thế Kiệt không khỏi nôn nao, bồi hồi. Chàng có cảm giác đó cũng đúng thôi, bởi ai sinh ra mà chẳng muốn biết về lai lịch xuất tthân của mình. Cái ước muốn đó trước đây chàng đã từng ấp ủ, và mong mỏi sư tôn sẽ nói lại với mình, nhưng tuyệt nhiên Giang Kỳ không bao giờ nhắc đến.

Đôi lúc, Thế Kiệt ngỡ cội nguồn của mình chính là Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

Nhưng Giang Kỳ đã khẳng khái nói với chàng người chỉ là sư tôn nhận trách nhiệm nuôi Thế Kiệt đến tuổi trưởng thành rồi muốn giết thì giết, muốn tha thì tha.

Uẩn khúc trong tâm niệm của Giang Kỳ, Thế Kiệt không sao biết được, nhưng sự khắt khe của người đã tạo ra khoảng cách mênh mông giữa chàng và người. Chàng nhận được ở Giang Kỳ sự chở che, đùm bọc và nuôi dưỡng nhưng đổi lại thì chưa một lần được sự âu yếm yêu thương như những đứa trẻ có cha mẹ.

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài. Vô hình trung chàng muốn biết cái uẩn khúc của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.

Nhìn lại cỗ áo quan đỏ au như khối máu khổng lồ, Thế Kiệt tự vấn với mình:

- "U Linh Môn nói thật chứ? Nếu U Linh Môn biết thân phận và lai lịch của mình thì tất có quan hệ với sư tôn Giang Kỳ và thân phụ, thân mẫu.".

Thế Kiệt bặm môi nghĩ tiếp:

- "Cây có cội, sông có nguồn. Mình cũng vậy, phải biết lai lịch từ đâu. Mình vào đây chẳng lẽ chỉ biết đứng nhìn cỗ áo quan này để tự vấn mà không tìm ra được lời phân giải về mình hay sao?".

Nghĩ đến đây Thế Kiệt mở nắp áo quan chui vào, rồi đậy nắp lại, mặc dù thừa biết nếu trong lúc này U Linh Môn giở thủ đoạn lấy mạng chàng thì chẳng khác lấy đồ trong túi họ.

Nằm trong áo quan, Thế Kiệt chờ đợi với tâm trạng vừa bồi hồi vừa căng thẳng cực độ.

Cạch!

Âm thanh khô khốc kia chàng nghe rõ mồn một. Sau âm thanh đó Thế Kiệt có cảm giác chàng đang trượt dần xuống lòng đất, buộc phải nghĩ đến chuyện U Linh Môn đang làm công việc hạ huyệt, công việc sau cùng của những gã đạo tỳ.

Cạch!

Tiếng cạch khô khốc lại phát ra, chàng có cảm giác cỗ áo quan đã dừng lại. Liền với cảm nhận đó, Thế Kiệt có cảm giác mình đã xuống tới chốn tận cùng của cõi u linh a tỳ.

Thế Kiệt nằm trong áo quan mà tâm định căng ra với sự chờ đợi.

Một giọng nói mơ hồ, ai oán đập vào thính nhĩ chàng:

- Mời Lệnh công tử rời khỏi áo quan.

Thế Kiệt thở phào một tiếng. Chàng chưa kịp đẩy nắp áo quan thì tự nó đã được mở ra.

Thế Kiệt bật ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh. Đập vào mắt chàng là một không gian thật âm u ghê rợn, buộc phải liên tưởng đây là chốn của những oan hồn không siêu thoát.

Chung quanh Thế Kiệt là những tấm vải liệm trắng toát, từ những tấm vải liệm đó chàng cảm nhận rõ mồn một khí của những xác chết tỏa ra tạo cho không gian ở đây một thứ chân khí thật lạ lẫm với cõi dương trần.

Thế Kiệt buột miệng hỏi:

- Ta đang ở chốn u linh a tỳ ư?

- Công tử đang ở cõi u linh.

Tiếng nói kia buộc Thế Kiệt định thần nhãn về nơi phát ra tiếng nói.

Giật thót ruột bởi đập vào mắt chàng là bóng hình nhợt nhạt của U Linh Nhân trong bộ y trang liệm người chết.

Thế Kiệt toan dấn bước đến thì U Linh Nhân khoát tay cản chàng lại. U Linh Nhân cất tiếng thánh thót nói:

- Lệnh công tử không được đến gần tôi. Bởi người dương trần có ranh giới với người cõi u linh.

Thế Kiệt cau mày, nhưng mắt cố nhìn cho rõ chân diện mục của U Linh Nhân, nhưng chàng chỉ

nhận được sự thất vọng bởi mái tóc dài xõa che kín. Thế Kiệt buột miệng hỏi:

- Người là ma hay quỷ?

U Linh Nhân đáp lời chàng:

- Ta sống giữa cảnh giới ma và người. Ma không ra ma, người không ra người.

Thế Kiệt quan sát U Linh Nhân. Chàng có cảm tưởng U Linh Nhân đang lắc lư thân mình đưa qua đưa lại chứ không chạm chân xuống đất.

Chính điều đó buộc chàng phải có ý niệm mình đang đối mặt với một oan hồn thì đúng hơn.

Rít một luồng chân ngươn giá lạnh, khiến chàng có cảm giác lồng ngực mình buốt giá rồi nói:

- Tại hạ đã đọc bức di bút của U Linh Môn.

- Đã đọc và công tử quyết định vào áo quan bất kể lành dữ đặng xuống đây?

Thế Kiệt gật đầu:

- Tại hạ thừa biết một khi chui vào áo quan thì chấp nhận bất cứ điều gì. Lành hay dữ cũng được.

Chàng thở hắt ra một tiếng nói tiếp:

- Bất cứ ai cũng đều muốn biết thân phận và lai lịch của mình. Trước đây tại hạ chỉ biết mình là một đứa trẻ mồ côi được sư tôn mang về nuôi dưỡng đến lúc trưởng thành. Thân phụ và thân mẫu là ai, tại hạ quả là không biết. Chỉ biết mỗi sư tôn Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ từ lúc còn ấu thơ cho đến khi chập chững và đến lúc trưởng thành biết suy nghĩ.

U Linh Nhân hỏi chàng:

- Trong đầu công tử chỉ có mỗi một mình Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ? Cho đến ngày hôm nay công tử chỉ vì một Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ?

Thế Kiệt gật đầu:

- Tại hạ chỉ có mỗi một sư tôn Giang Kỳ và phải báo đáp lại những gì người đã ban cho tại hạ.

U Linh Nhân gật đầu:

- Hay lắm. Thế nếu như Lệnh công tử biết được thân phụ và thân mẫu thì có còn coi Giang Kỳ như lúc này không?

Thế Kiệt khẳng khái trả lời:

- Công sinh thành rất lớn, nhưng sao có thể sánh được công dưỡng nuôi của sư tôn. Nếu không có sư tôn thì bây giờ Lệnh Thế Kiệt này chẳng biết ra sao nữa.

- Lệnh công tử nhận xét rất đúng. Nếu không có Giang Kỳ có lẽ bây giờ công tử chỉ còn là một nắm xương tàn, hoặc cũng đã là miếng mồi ngon cho lũ sói rừng, cáo hoang.

Thân pháp U Linh Nhân bất thình lình không còn lắc lư nữa, và đôi tinh nhãn như hai vì sao đêm át cả ánh sáng những ngọn bạch lạp lập lòe chiếu thẳng vào mắt Thế Kiệt. U Linh Nhân trang trọng nói:

- Nói như thế, nhưng có một sự thật Lệnh công tử phải biết.

Thế Kiệt háo hức hỏi:

- Tại hạ rất mong được nghe sự chỉ giáo của U Linh.

U Linh Nhân ngưng lời như suy nghĩ rồi trang trọng nói:

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ buộc phải nuôi dưỡng công tử chứ đó không phải là thiện ý của y.

Thế Kiệt sa sầm mặt:

- Sư tôn buộc phải nuôi dưỡng tại hạ?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Tại hạ không tin. Tại hạ đã từng sống bao nhiêu năm với sư tôn Giang Kỳ. Có thể nói biết từng cá tính của người nữa. Nếu nói người buộc lòng phải nuôi dưỡng tại hạ thì cái gì bắt buộc người? Trên giang hồ chẳng một ai khả dĩ bắt buộc được Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ.

U Linh Nhân khẽ lắc đầu:

- Nếu nói như công tử thì tại sao khi người trưởng thành Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ lại không nói rõ thân thế và lai lịch cho công tử chứ? Công tử giải thích được hay không?

Câu hỏi này của U Linh Nhân khiến Thế Kiệt nghẹn lời. Quả là chàng cũng đã từng tự vấn mình, nhưng với sự khe khắt của Giang Kỳ, Thế Kiệt chẳng dám mở lời.

Chàng nhìn U Linh Nhân hỏi:

- Thế ai đã buộc sư tôn nuôi tại hạ? Phải chăng người đó chính là thân phụ của tại hạ?

U Linh Nhân lắc đầu:

- Thân phụ của công tử ư? Y làm gì khiến đường Giang Kỳ. Ngược lại, thân phụ của công tử chỉ là cái gai trong mắt Đoạn Hồn Quỷ Kiếm Giang Kỳ, và y chỉ ao ước được cắt cái thủ cấp của thân phụ công tử.

Thế Kiệt cau mày:

- Vậy thân phụ của tại hạ là ai?

- Công tử muốn biết.

Thế Kiệt gật đầu.

- Ta sẽ cho công tử biết một chút ít về y. Đến khi nào cơ hội đến thì ta sẽ cho công tử biết thêm.

- Thân phụ của tại hạ vẫn còn sống?

- Sống hay chết là do ý niệm của công tử. Y có thể chỉ là một xác chết biết thở.

Thế Kiệt cau mày:

- Tại hạ không hiểu ý của U Linh Nhân.

- Khi nào có cơ hội, công tử sẽ hiểu. Bây giờ ta chỉ có thể cho công tử biết dấu tích trên người của y mà thôi.

Thế Kiệt háo hức hỏi:

- Dấu tích đó là gì?

- Trên ngực y có một nốt ruồi. Nốt ruồi đó đã được chỉ báo là điểm chết bởi một đại kiếm thủ vô địch.

- Một nốt ruồi ngay giữa ngực?

U Linh Nhân gật đầu.

Thế Kiệt cau mày:

- U Linh Nhân biết được nốt ruồi trên ngực thân phụ tại hạ tất người có quan hệ rất mật thiết với người. U Linh Nhân là ai?

Cùng với lời nói đó, ý niệm của chàng nảy sinh tư tưởng khống chế U Linh Nhân để buộc y phải

nói ra sự thật mối quan hệ uẩn khúc giữa y và Giang Kỳ lẫn thân phụ chàng.

Nhưng Thế Kiệt vừa dứt lời toan nhích động thì U Linh Nhân đã lạnh lùng nói gằn từng tiếng, giọng nói của U Linh Nhân như giọng phán truyền của một vị phán quan khắt khe và khó tính:

- Đừng vọng động. Nếu công tử không muốn biết thêm về thân thế của mình thì có thể trở vào áo quan, chứ đừng dùng võ học kiếm thuật mà thực hiện ý niệm càn rỡ của công tử.

Đây là cõi u linh thần bí, kiếm của công tử chẳng làm gì được ta đâu.

Lời nói của U Linh Nhân khiến Lệnh Thế Kiệt vừa toan xuất thủ bất ngờ áp chế phải bỏ ngay ý tưởng đó. Chàng ngỡ như ý niệm mới nảy sinh trong tâm mình thì U Linh Nhân đã đọc được rồi.

Thế Kiệt thở dài một tiếng:

- Tại hạ quả là có ý tưởng đó.

- Nếu công tử không kịp từ bỏ ý tưởng đó thì đã sớm trở thành một oan hồn U Linh như ta.

Để chứng minh cho lời nói của mình, U Linh Nhân chỉ khẽ khoát tay. Ngay lập tức những vải liệm xác chết treo khắp gian địa phòng bất ngờ chuyển động và chụp thẳng xuống thân ảnh Thế Kiệt.

Thanh Quỷ Kiếm trong tay chàng nhanh chóng toát ra khỏi vỏ, nhưng Quỷ Kiếm bỗng trở nên vô dụng, bởi Thế Kiệt có cảm tưởng cả trần gian địa thất đổ chụp xuống thân pháp chàng nhanh hơn một cái chớp mắt.

Tất cả chỉ diễn ra trong khoảng khắc ngắn ngủi, rồi tất cả nhanh chóng trở lại vị trí ban đầu trong khi Thế Kiệt vẫn còn ngơ ngác, chưa định tâm mình phải đối phó như thế nào với kỳ biến này.

U Linh Nhân nói:

- Nếu ta muốn hại công tử, thì đã có thể lấy mạng công tử lúc người còn nằm trong áo quan kia. Tại sao công tử lại muốn dùng võ công hại ta? Ta đã có lỗi với công tử ư?

Thế Kiệt nghe lời nói đó chẳng khác nào dầu sôi đổ lên đầu mình khiến cho mặt phải thẹn vì ngượng.

Chàng bặm môi một lúc rồi mới lên tiếng:

- Tại hạ suýt nữa đã làm chuyện hồ đồ.

- Ít nhất công tử cũng đã kịp ngừng ý niệm hồ đồ. Trong cõi U Linh công tử không phải là đối thủ của một oan hồn.

- Tại hạ biết lỗi của mình.

- Ta không trách công tử. Ta muốn người vào đây để cho người biết một phần sự thật về lai lịch của người.

- Tại sao U Linh Môn không nói tất cả cho tại hạ biết?

- Đâu phải bất kỳ việc gì cũng phải nói hết ra khi nó chưa có thời cơ. Lệnh công tử đã có sự nhẫn nhục sống với Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ thì tất phải có sự nhẫn nhục chờ đợi thời cơ đến với mình chứ.

Thế Kiệt thở ra rồi trang trọng hỏi U Linh Nhân:

- Khi nãy U Linh Nhân nói, sư tôn Giang Kỳ buộc phải nuôi dưỡng tại hạ. Thế ai là người buộc sư tôn nhọc thân như vậy?

U Linh Nhân im lặng.

Thế Kiệt cau mày khi có cảm tưởng U Linh Nhân đang suy nghĩ, hoặc đang trôi dần tâm định vào cõi hoài niệm xa xâm.

Thế Kiệt nao nức hỏi luôn:

- Tại hạ mong được U Linh Nhân chỉ giáo.

U Linh Nhân thoạt nhìn lại Thế Kiệt rồi bất ngờ giở tấm vải liệm bên cạnh để lộ ra một bệ thờ bài vị. Thế Kiệt quan sát bệ thờ, nhưng chẳng có tấm bài vị nào cả.

U Linh Nhân lấy một túi phấn hương trên bệ thờ:

- Chủ nhân túi phấn hương này đã buộc Giang Kỳ phải nuôi dưỡng công tử.

- Chỉ một túi phấn hương thôi sao?

U Linh Nhân gật đầu.

Thế Kiệt lắc đầu thở dài rồi hỏi:

- Trên đời này có biết bao nhiêu nữ nhân dùng phấn hương, với túi phấn hương đó, làm sao tại hạ có thể biết được người đó?

- Trên đời này có rất nhiều nữ nhân dùng phấn hương, nhưng có bao nhiêu nữ nhân lệnh được cho Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ? Ta e chỉ có một mà thôi. Nếu công tử không tin thì cứ đến hỏi Lý Ma

Ma chủ nhân Dạ Nguyệt Lầu ở đất Hàm Thành. Ta nghĩ mụ đó có thể biết đó.

- U Linh Nhân không biết chủ nhân túi phấn hương này?

- Ta chỉ có thể cho công tử biết bao nhiêu đó thôi. Còn muốn biết thêm công tử phải tự đi tìm, đó mới là giá trị thật của một nam nhi đỉnh thiên lập địa.

- Tại hạ sẽ đến Hàm Thành.

- Chúc công tử sớm tìm được thân thế và lai lịch của mình. Những gì ta muốn nói đã hết.

Muốn trở ra khỏi đây, công tử phải quay trở lại con đường cũ.

Thế Kiệt nhìn lại cỗ áo quan.

Chàng buông một tiếng thở dài, lắc đầu ôm quyền xá U Linh Nhân:

- Đa tạ những gì mà U Linh Môn đã chỉ giáo. Nếu như Thế Kiệt này nhận được ra thân thế lai lịch của mình sẽ đến đây báo đáp.

U Linh Nhân khoát tay:

- Ta không cần.

Thế Kiệt nghe giọng của U Linh Nhân rất nhạt nhẽo và lạnh lùng, biết chẳng còn gì để có thể tìm hiểu thêm được nữa. Chàng nhìn U Linh Nhân lần cuối rồi trở bộ quay lại bên cỗ áo quan. Thế Kiệt toan chui vào áo quan thì U Linh Nhân nghiêm giọng khe khắt nói:

- Sao công tử không hỏi ta về hai pho tượng kim thân La Hán mà công tử đang cần?

Từ lúc xuống địa phòng, câu chuyện của chàng và U Linh Nhân chỉ đề cập đến thân thế của chàng khiến cho Thế Kiệt quên hẳn sứ mạng hợp nhất Thập Nhi La Hán theo di ngôn của Giang Kỳ. Giờ được U Linh Nhân nhắc lại, khiến chàng không khỏi sửng sốt.

Chàng nhìn lại U Linh Nhân:

- Tại hạ biết pho tượng kim thân La Hán của Nguyên Thiên Phục đang ở trong tay U Linh Môn. Nhưng đây là cõi u linh, tại hạ nào dám vọng động, huống chi lần diện kiến này, U Linh Môn đã cho tại hạ quá nhiều. Chẳng lẽ Thế Kiệt này lại biến thịnh tình của U Linh Môn thành một việc làm vô nghĩa của mình?

- Nói hay lắm. Nguyên Thiên Phục sẽ tìm Lệnh công tử mà tặng cho người hai pho tượng kim thân La Hán. Một của y và một ca Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

Thế Kiệt ngớ người, lẩm nhẩm nói:

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục tặng cho tại hạ?

- Y tặng rồi y đòi.

Thế Kiệt còn chưa hiểu ý nghĩa câu nói đó thì U Linh Nhân quay lưng lại phía chàng ngầm tỏ thái độ tiễn khách.

Thế Kiệt chui vào cỗ áo quan. Nắp quan tài từ từ đậy lại, nhưng trước khi nắp áo quan khít với thân áo quan thì túi phấn hương đã nằm gọn trên ngực chàng.

Khi cỗ áo quan từ từ được bốn sợi dây thừng kéo nâng lên khỏi hầm mộ thì U Linh Nhân quay lại bệ thờ. Mái tóc buông xõa đen mượt được cánh tay nhợt nhạt vén lên lộ ra một khuôn mặt giai nhân tuyệt sắc, khuôn mặt của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.

Nàng kéo một chiếc hộc dưới gầm bệ thờ lấy ra bài vị khắc ba chữ tiểu thư đặt lên bệ thờ. Thân ảnh sương mai mình hạc của nàng đứng bất động trước bài vị đó, chỉ thỉnh thoảng đôi vai mới khẽ nhích động chứng tỏ nàng đang khóc.

Nàng đứng một lúc thật lâu trước bài vị rồi khẽ nói:

- Đây là ý trời, hay nghiệp chướng? Cái gì y đã gieo thì phải nhận lại. Cái gì y đã có thì tự nó phải mất. Đó mới là điều nhân quả mà Nguyên Thiên Phục phải chịu.

Chương 42: Di Tình Bạc Phận

Từ lúc chia tay với Nguyên Thiên Phục trong sự hờ hững của gã, tâm tư Mộc Kiến Bình vô cùng bứt rứt và bực dọc. Nàng tức vì sự hờ hững của Tàn Hồn Ma Đao, và cũng tức cho mình sao lại để tình cho con người vô tâm vô tình như gã. Nhưng càng tức Thiên Phục bao nhiêu thì lại càng nhớ đến gã bấy nhiêu. Có đôi lần Mộc Kiến Bình độc ẩm một mình đặng cố dùng men say để quên con người vô tâm vô tình đó, nhưng càng muốn quên thì lại càng nhớ.

Kiến Bình ngồi trên một ghềnh đá, nhìn bóng mình in trên làn nước trong vắt như một tấm gương. Nàng nhìn mình mà tự rủa mình:

- Kiến Bình, sao ngươi ngu quá vậy? Tại sao ngươi lại yêu con người vô tâm vô tình đó?

Đáng ra ngươi phải căm ghét gã mới đúng chứ.

Nàng ném một hòn đá xuống cái bóng của mình in trên mặt nước. Chiếc bóng Mộc Kiến Bình tan ra bởi sự xáo trộn của mặt nước rồi nó lại tụ về.

Kiến Bình nhìn bóng mình nói tiếp:

- Ta tức ngươi lắm.

Nàng đập tay xuống mỏm đá:

- Thiên Phục, sao ngươi lại vô tình với Kiến Bình này chứ? Ngươi có biết Mộc Kiến Bình này yêu ngươi như thế nào không? Ngươi chẳng bao giờ nghĩ đến ta mà chỉ ta nghĩ đến ngươi mà thôi.

Nàng ôm đầu rũ rượi nói:

- Ta ghét ngươi lắm. Nhưng ta không sao quên ngươi được. Ta yêu ngươi... nhưng sao ta càng hận lại càng yêu?

Nàng gào lên:

- Trời ơi! Sao như ta muốn phát cuồng vậy nè? Nguyên Thiên Phục... tại sao? Tại sao ngươi lại hờ hững với ta chứ? Biết thế này thì ta thà chết cho rồi. Chứ đâu cần đến sự cưu mang của ngươi.

Nàng đạp chân xuống nước.

Kiến Bình buông một tiếng khóc tức tưởi. Đôi thu nhãn long lanh của nàng nhìn xuống mặt nước như nhìn vào một cõi hư vô nào đó. Nàng thổn thức nói:

- Thiên Phục, ta sẽ chết và sẽ thành ma, đặng ám ngươi suốt cuộc đời này. Nhất định ta sẽ thành ma, thành quỷ ám ngươi suốt cuộc đời này.

Cùng với sự thổn thức đó, tâm tưởng của nàng nảy sinh ý niệm tự vẫn là có thể quên được Nguyên Thiên Phục. Nàng nhìn bóng mình in trong làn nước trong suốt như ngọc lưu ly, nhỏ giọng nói:

- Mình sống trên đời này để làm gì nữa?

Kiến Bình nói xong dợm người toan buông mình rơi xuống Động Đình Hồ. Chính vào lúc khoảng khắc cuối cùng thì hai bờ vai của nàng được người nào đó giữ lại, rồi một tiếng nói thật ôn nhu từ từ cất lên ngay sau lưng nàng:

- Bất cứ chuyện gì trên cõi đơi này đều có thể giải quyết được, sao tiểu thư lại phí hoài tuổi thanh xuân, và tấm thân đáng giá ngàn vàng để đi tìm cái chết?

Giọng nói của nam nhân kia như có một sức thuyết phục buộc Mộc Kiến Bình dù đã có ý định quyên sinh vẫn phải quay đầu nhìn lại.

Đập vào mắt nàng là một khuôn mặt nho nhã, thư sinh. Hai mắt sâu, chân mày lưỡi kiếm, bờ môi mỏng nhưng thật là cân đối hoàn hảo. Khi chạm mắt vào chân diện dung của nho sinh tuấn tú, Mộc Kiến Bình vô hình trung liên tưởng người này với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục. Dung diện tuấn tú, anh hào của hai người có thể ví bên tám lạng, bên nửa cân.

Nho sinh công tử mỉm cười với nàng. Nụ cười của y trông thật khả ái và tạo trong nàng một sự khích lệ rất khó diễn tả.

Y nói:

- Những gì tại hạ nói ra đều xuất phát từ cái tâm chân thành, mong tiểu thư nghĩ lại.

Kiến Bình nhìn gã, bất giác hai gò má ửng hồng vì thẹn. Nàng lí nhí nói:

- Sao công tử không để ta được chết đặng trút bỏ tất cả những phiền muội trong cõi nhân thế bội bạc này?

Nho sinh lắc đầu:

- Tiểu thư không quý bản thân mình à?

Y rọi ánh mắt sâu thẳm vào mặt Kiến Bình. Miệng điểm một nụ cười khích lệ rồi nói tiếp:

- Tại hạ đâu thể để cô nương tự hủy tấm thân cành vàng lá ngọc được. Nếu có chuyện gì không thể lý giải được, cô nương cứ nói ra, biết đâu tại hạ lại giúp được cho cô nương.

Kiến Bình bặm môi, lắc đầu:

- Chuyện của ta khó nói lắm.

- Không nói được thì cô nương cứ khóc. Người ta khóc sẽ vơi những điều phiền muộn trong cõi nhân gian này đó. Khóc cũng là cách để khiến tâm hồn mình trở nên khuây khỏa.

- Ta không khóc được nữa, mà chỉ muốn chết thôi.

Nho sinh nhìn nàng lắc đầu:

- Chết chẳng giải quyết được chuyện gì hết. Cô nương hãy tin tại hạ đi. Đã sinh ra được làm người thì bất cứ ai cũng muốn sống chứ chẳng ai muốn đi tìm cái chết.

- Kiến Bình này khác người ta.

Nho sinh nhún vai:

- Tiểu thư cũng giống như tại hạ. Chỉ khác có một điều, tiểu thư là nữ nhân, còn tại hạ là nam nhân. Nữ nhân thì yếu đuối mềm mại như một nhành liễu, còn nam nhân thì cứng rắn, hào khí hừng hực như đỉnh Thái Sơn.

Nho sinh lại mỉm cười:

- Nếu có chuyện buồn, tại hạ và tiểu thư sẽ cùng đối ẩm với nhau. Chúng ta sẽ uống thật say, khi đã say rồi thì chẳng còn biết những phiền muộn ở trên đời.

- Công tử muốn uống rượu với ta?

Nho sinh gật đầu:

- Nếu cô nương vì sự phiền muộn trong cõi nhân thế này để tìm đến cái chết thì tại hạ ngược lại với tiểu thư.

- Ngược như thế nào?

- Tại hạ cũng có chuyện phiền muộn, nhưng chẳng bao giờ nghĩ đến việc phí hoài sinh mạng mình. Tại hạ sẽ đi tìm men say, uống thật say để quên phiền muộn. Rồi thời gian trôi qua, những điều phiền muộn chẳng còn là gì trong cuộc đời của tại hạ. Nhận ra cái lẽ đó, tại hạ mới không muốn tiểu thư phí hoài cái mạng của mình.

Giọng nói của nho sinh thật ôn nhu và từ tốn, tiềm ẩn trong giọng nói là một sức truyền cảm thuyết phục, buộc người nghe không khỏi vẩn vơ.

Kiến Bình nhìn nho sinh nói:

- Công tử có chuyện phiền muộn?

- Tại hạ có rất nhiều. Đã sống trong cõi nhân thế này thì có biết bao nhiêu điều phiền muộn, nhưng tại hạ đã chôn tất cả sự phiền muộn ưu hoài vào ký ức rồi.

Kiến Bình nhướng mày:

- Thật không?

Nho sinh gật đầu:

- Không có gì khó, ngoại trừ bản thân mình làm khó cho mình mà thôi.

Kiến Bình lấp lửng hỏi:

- Ta muốn quên đi tất cả những điều phiền muộn trong cõi nhân gian này, nhưng không làm sao quên được, công tử có thể chỉ cho tôi cách quên sầu của công tử không?

- Tất nhiên là được, nếu tiểu thư muốn quên phiền toái ưu tư và nỗi niềm sầu muộn.

Kiến Bình gật đầu:

- Ta muốn lắm.

Nàng nhìn xuống mặt nước Động Đình Hồ:

- Chính vì quá ưu tư, sầu muộn mà ta quyết định từ bỏ cõi nhân thế này.

- Tiểu thư thật là đa cảm.

Kiến Bình quay lại nho sinh phong lưu tuấn tú:

- Ta chưa biết ngoại danh của công tử.

Nho sinh cười mỉm:

- Tại hạ chẳng có cái danh hào hùng như Quỷ Kiếm Khách, Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, hay chí ít cũng như tổng trại chủ lục lâm bảy mươi hai trại Chữ Hào Thiên.

Nho sinh buông một tiếng thở dài:

- Nói ra tại hạ chỉ hổ thẹn mà thôi. Nếu không được ông tạo ban phát cho chân diện dung thì có lẽ tại hạ chẳng có cái tên gì trong cõi nhân thế này để đua tranh với thiên hạ.

- Công tử bi quan?

Nho sinh lắc đầu:

- Sao lại bi quan. Nói ra như thế để tiểu thư thấy tại hạ đây cũng có điều phiền muộn ưu tư, nhưng sự phiền muộn đó đã được tại hạ chôn vùi vào ký ức, để chấp nhận cái tên họ ban phát cho tại hạ.

- Thiên hạ đặt cho công tử ngoại danh gì vậy?

- Nói ra tiểu thư đừng cười đấy nhé.

- Ta đâu dám vô lễ với người đã cứu sinh mạng ta.

Nàng nhìn nho sinh.

Nho sinh cũng nhìn nàng.

Vô hình trung ánh mắt của hai người chạm thẳng vào nhau. Thậm chí trong con ngươi đen lay láy của Kiến Bình hiện rõ diện dung của nho sinh. Điều đó khiến hai má nàng nóng bừng vì thẹn.

Nho sinh mỉm cười với Kiến Bình, từ tốn cất giọng thật êm ái truyền cảm:

- Tại hạ họ Hạ, tục danh Hàn Quang. Còn ngoại danh mà thiên hạ gắn cho tại hạ chỉ có bốn chữ Ngọc Diện Thư Sinh.

Hạ Hàn Quang mỉm cười hỏi nàng:

- Không biết thiên hạ gắn cho tại hạ ngoại danh đó là đúng hay sai, nhưng khi nhắc đến nó, tại hạ cảm thấy đó là sự phiền muộn.

Y buông một tiếng thở dài nghe thật là ảo não. Sau tiếng thở dài ảo não, Hạ Hàn Quang lại điểm một nụ cười thật tươi. Y nói:

- Mà thôi, cần gì chúng ta lại phải phiền muộn vì những chuyện vẩn vơ của giang hồ.

Tại hạ và tiểu thư sẽ tìm quên trong men say.

- Men say?

Hạ Hàn Quang gật đầu:

- Khi đã say thật say thì chẳng khác gì một xác chết chỉ biết thở và thần thức thì đã chết.

Thần thức chết thì phiền muộn cũng chẳng còn.

- Ta cũng đã từng uống rượu để quên.

- Một mình tiểu thư?

Kiến Bình gật đầu:

- Nếu tiểu thư chỉ độc ẩm thôi thì sao có thể say được. Khi độc ẩm, người ta khó say lắm. Uống rượu mà không say thì sự phiền muộn càng phiền muộn hơn, buồn càng buồn hơn.

Y mỉm cười lắc đầu:

- Chỉ vì độc ẩm mà tiểu thư mới quyết phí hoài tấm thân quy như ngọc như vàng dưới Động Đình Hồ?

Hạ Hàn Quang lại thở dài:

- Tại hạ cũng có lúc đã từng như tiểu thư.

- Hạ công tử đã từng như ta sao?

Hạ Hàn Quang gật đầu:

- Khi tại hạ bị cuốn vào chuyện thị phi trên giang hồ thì chỉ biết độc ẩm. Nhưng càng uống thì lại càng buồn hơn bởi những chuyện thị phi đó. May gặp được kỳ nhân Thần Hành Di Cái lão thâu nhi mới nghiệm được phương cách đối ẩm tìm men say để lãng quên.

Kiến Bình nhướng mắt:

- Hạ công tử đã quen với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi?

- Mộc tiểu thư cũng biết lão bằng hữu của tại hạ?

Kiến Bình lắc đầu:

- Ta sao có thể quen được với lão kỳ nhân Thần Hành Di Cái được.

Hạ Hàn Quang nhìn nàng:

- Không quen với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi sao tại hạ nhắc đến ngoại danh Thần Hành Di Cái thì tiểu thư lại sửng sốt?

Kiến Bình ấp úng.

Hạ Hàn Quang nói tiếp:

- Có phải chính Thần Hành Di Cái lão bằng hữu đã khiến tiểu thư phiền muộn?

Kiến Bình vừa khoát tay vừa lắc đầu:

- Không... Không... Hạ công tử nghĩ lầm rồi. Ta chưa một lần diện kiến với lão thâu nhi thì sao có sự phiền lòng đối với lão chứ.

- Nghe tiểu thư nói như vậy, tại hạ thật yên tâm. Nếu đúng lão thâu nhi bằng hữu làm phiền tiểu thư thì nhất định tại hạ phải tìm lão hỏi cho ra lẽ.

Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang:

- Hạ công tử là bằng hữu với Thần Hành Di Cái lão thâu nhi vậy ắt biết một người?

- Tiểu thư muốn nói đến ai?

- Ta muốn nói đến Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Vẻ mặt khôi ngô anh tuấn của Hạ Hàn Quang sa sầm lại. Y lập lại lời nói của Mộc Kiến Bình:

- Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?

Kiến Bình gật đầu.

Hạ Hàn Quang hỏi tiếp:

- Tiểu thư quen biết với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?

- Y cũng là bằng hữu với lão thâu nhi.

Hạ Hàn Quang gật đầu:

- Đúng đúng! Nguyên Thiên Phục quen với lão thâu nhi, và tất nhiên y cũng là bằng hữu với tại hạ. Nhưng giữa tại hạ và Thiên Phục không có đặng tình tri kỷ bởi sự lãnh cảm của gã.

- Hạ công tử cũng nhận ra sự lãnh cảm của Nguyên Thiên Phục ư?

Hạ Hàn Quang thở dài, rồi nhìn Kiến Bình nói:

- Một Ngọc Diện Thư Sinh vô danh tiểu tốt như tại hạ thì sao có thể bì với một đại đao thủ kỳ tài như Nguyên Thiên Phục. Chính vì lẽ đó mà giữa tại hạ và Thiên Phục là một khoảng cách xa vời vợi.

Y bâng quơ nhìn ra ngoài Động Đình Hồ:

- Tại hạ đoán không lầm, chính Thiên Phục đã khiến cho Mộc tiểu thư tìm cái chết?

Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang, khẽ gật.

Hạ Hàn Quang thở ra:

- Tại hạ cũng đã từng tìm đến cái chết chỉ vì Thiên Phục.

Kiến Bình sửng sốt:

- Vậy sao?

Hạ Hàn Quang gật đầu:

- Có lẽ ý trời nên tại hạ mới gặp được Mộc tiểu thư. Hai kẻ xa lạ có cùng một nỗi ưu tư về người thứ ba Nguyên Thiên Phục.

Hạ Hàn Quang lại mỉm cười. Nụ cười cũng thật tươi và thật quyến rũ, trong đó có sự khích lệ đối với người đối diện.

- Chúng ta sẽ tìm quên trong men rượu. Tại hạ đoán chắc tiểu thư sẽ quên Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

- Ta chỉ sợ không quên được thôi.

- Thiên Phục cũng như bao người khác, khi say tiểu thư sẽ quên y như tại hạ đã từng quên Thiên Phục.

Hạ Hàn Quang bước đến bên Kiến Bình, nhỏ giọng từ tốn nói:

- Một xác chết khi sống lại sẽ bắt đầu cuộc sống khác. Tất cả những ưu tư của kiếp này chỉ còn là dĩ vàng xa xôi mịt mù.

- Ta muốn được như vậy. Khởi đầu một kiếp sống khác trong thân pháp cũ để mãi mãi như một người xa lạ với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Hạ Hàn Quang mỉm cười:

- Biết đâu chừng những gì Mộc tiểu thư muốn sẽ trở thành sự thật.

Hạ Hàn Quang thở ra rồi hướng mắt nhìn ra ngoài Động Đình Hồ. Y lẩm nhẩm nói:

- Một Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình mà Thiên Phục còn lạnh nhạt thờ ơ. Quả là vô lý quá.

Nghe Hàn Quang nói Mộc Kiến Bình buột miệng hỏi:

- Hạ công tử biết ta?

- Tại hạ là bằng hữu của Thiên Phục nên phải biết Mộc tiểu thư chứ. Tại hạ đã để tâm đến tiểu thư từ lúc nàng còn ở Hàm Thành.

- Hạ công tử theo dõi ta à?

Hàn Quang lắc đầu:

- Tại hạ không theo dõi tiểu thư, mà chỉ sợ nàng tìm đến một cái chết oan uổng bởi sự nhạt nhẽo cao ngạo của người bằng hữu họ Nguyên.

Hạ Hàn Quang quay lại nhìn thẳng vào đáy mắt Mộc Kiến Bình:

- Chúng ta có cùng một nỗi ưu tư, phiền muộn, hay có cùng một cái tâm của những con người nhỏ bé bị người trong nhân thế bỏ rơi. Chỉ có men say mới đưa hai chúng ta trở về với chính mình mà quên đi con người đã đẩy chúng ta xuống tận cùng nỗi ưu tư, sầu não.

Những gì Hạ Hàn Quang thốt ra cùng với giọng nói từ tốn êm ái khiến cho Kiến Bình cảm thấy tâm hồn mình khuây khỏa phần nào.

Nàng bất giác nghĩ thầm:

- "Tại sao Thiên Phục không có được những lời an ủi với mình như Hạ Hàn Quang?".

Chính ý niệm đó buộc nàng buông một tiếng thở ra rồi nhìn ra ngoài mặt hồ Động Đình mênh mông.

- Có lẽ Hạ công tử nói đúng. Chỉ có men say mới khiến chúng ta chóng quên con người cao ngạo vô tâm vô tình Nguyên Thiên Phục.

- Tại hạ sẽ khoản đãi tiểu thư một bữa thật say.

Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang. Cho đến lúc này, tâm tình của nàng có một cảm giác rộn ràng thật khó tả. Nàng cảm thấy mến mến Hạ Hàn Quang.

Hạ Hàn Quang mỉm cười:

- Tiểu tư, Hồ Động Đình hôm nay thật đẹp.

Kiến Bình gật đầu:

- Nếu không có Hạ công tử thì ta đâu kịp nhận ra vẻ đẹp của Hồ Động Đình.

Một chiếc thuyền nan từ từ chèo đến chỗ hai người. Gã phu thuyền gầy nhom, cao nhóng trông tợ một cây tre miễu biết cử động, hướng mũi thuyền về phía họ.

Hạ Hàn Quang nhìn gã phu thuyền trên miệng điểm một nụ cười thật tươi.

Y nói:

- Huynh đài, trên thuyền có sẵn có rượu chứ?

Gã phu thuyền gật đầu:

- Da... Trên thuyền lúc nào cũng có sẵn rượu, khách nhân có uống ba ngày cũng không hết.

- Tốt lắm!

Hạ Hàn Quang nhìn lại Kiến Bình:

- Chúng ta xuống thuyền chứ?

Nàng khẽ gật đầu.

Hai người bước xuống thuyền. Hạ Hàn Quang quay lại gã phu thuyền:

- Huynh đài...

- Khách nhân có điều chi chỉ giáo?

- Tại hạ thuê cả con thuyền của huynh đài để được rong ruổi khắp mọi nơi trên mặt nước Động Đình Hồ.

- Nếu khách nhân có ý như vậy, xin cho tiểu nhân hai nén vàng ròng.

Hạ Hàn Quang gật đầu, lấy trong thắt lưng ra hai nén vàng nhét vào tay gã phu thuyền.

Y từ tốn nói tiếp:

- Nếu có dịp gặp lại tại hạ sẽ tặng thêm cho huynh đài.

Gã phu thuyền ôm quyền xá dài Hạ Hàn Quang rồi bước lên bờ. Y đẩy chiếc thuyền nan tách ra khỏi bờ. Hồ Động Đình có chu vi trên nghìn dặm, nên chiếc thuyền nan trông tợ như một chiếc lá bé xíu dập dờ trôi.

Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang nói:

- Hạ công tử sao lại nhã hứng chuốc cực nhọc vào thân? Không có gã phu thuyền thì công tử phải chèo thuyền đó chú ta không biết chèo đâu.

- Hai người chúng ta trên một chiếc thuyền không thoải mái hơn có người thứ ba à?

Hạ Hàn Quang vừa nói vừa cầm lấy đôi chèo bơi thoăn thoắt đưa chiếc thuyền nan nhỏ bé tiến ra xa bờ hơn. Y vừa chèo vừa nói:

- Nếu tại hạ mãi mãi cầm chèo để được Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình ngao lãm khắp miền sông nước Trung Nguyên, đó là một vinh hạnh và may mắn đối với tại hạ.

Kiến Bình thẹn mặt:

- Ta đâu dám để Hạ công tử phiền lòng.

Con thuyền càng lúc càng xa bờ cho đến khi nó chỉ còn là cái chấm đen trên mặt nước mênh mông vô tận.

Hạ Hàn Quang buông đôi chèo, len vào trong khoang. Y nhìn Kiến Bình:

- Trên con thuyền bập bềnh trên mặt hồ Động Đình, tiểu thư và tại hạ là hai kẻ thoát tục, không bị những điều thị phi chốn nhân gian làm ô uế tâm hồn.

Hạ Hàn Quang vừa nói vừa rót ra hai chiếc chén sành. Y bưng một chén đưa qua Kiến Bình:

- Mời tiểu thư.

Kiến Bình đón lấy chén rượu nhìn Hạ Hàn Quang:

- Mời Hạ công tử.

Hai người uống cạn số rượu trong chén, Hạ Hàn Quang vừa đặt chén xuống sàn thuyền vừa nhìn Kiến Bình ngân nga ngâm một bài phú:

- "Sầu hỡi kìa ai khéo bảo mày Đem mình len lỏi đến song mây Dục người nửa giấc thêm ngao

ngán Trêu khách năm canh những tỉnh say Tỏ biết trò kia dà định đấy Nếu đem sầu ấy buộc vào dây Xanh xanh tiếc nhẽ tháng ngày mau Bể ái nguồn ân những ở đâu Mấy tiếng nỉ non ve cách bức Một đôi dìu dắt én bên lầu Nỗi mình trằn trọc một mình hay Biết mượn ai mà dở hận thay Vì biết rằng xưa duyên phận thế Thì chi đến nỗi nước non này Trông hoa lại thẹn không làm dáng Thấy cảnh thêm buồn khó nhẹ khuây.".

Ngâm xong bài phú đó, Hạ Hàn Quang lại chuốc rượu ra chén. Y bưng chén hỏi Kiến Bình:

- Tiểu thư nghĩ như thế nào về bài phú đó?

Kiến Bình nhìn Hàn Quang:

- Bài phú kia là để dành cho những người như Hạ công tử và ta.

Hàn Quang mỉm cười rồi ôn nhu nói:

- Đã lâu lắm rồi tại hạ không bao giờ ngâm bài phú Sầu Nhân, nhưng hôm nay cao hứng ngâm nó để gợi lại nỗi sầu muộn hôm nào. Nếu có ngâm dở quá tiểu thư đừng chê nhé.

Kiến Bình lắc đầu:

- Tại sao Kiến Bình lại chê chứ? Không khen thì thôi, mà quả thật bất cứ ai mà nghe giọng ngâm của Hạ công tử đều phải chạnh lòng, ngao ngán với thế thái nhân tình.

- Tiểu thư đã nói vậy thì tại hạ mời tiểu thư một chén nữa.

Hai người lại uống cạn số rượu trong chén. Qua từng chén rượu, Kiến Bình cảm thấy càng lúc đầu óc mình càng lâng lâng. Dung diện của nàng đã đỏ gấc như một trái mận chính.

Nàng nhìn Hạ Hàn Quang bằng cặp thu nhãn lờ đờ, mệt mỏi rồi lí nhí nói:

- Hạ công tử... ta bắt đầu say rồi đó.

- Biết mình say tất chưa say. Nếu chưa say thì tiểu thư vẫn chưa thể quên những nỗi ưu tư phiền toái trong chốn nhân thế này.

Kiến Bình gật đầu, lí nhí nói:

- Hạ công tử nói đúng... Mình phải uống thật say để quên. Say để chẳng nhớ gì cả. Say để chẳng bao giờ biết nghĩ, biết yêu. Ta sẽ hóa thân thành một xác chết chỉ biết thở mà thôi.

Hạ Hàn Quang rót rượu ra chén của nàng:

- Mời tiểu thư.

Kiến Bình đón lấy chén rượu uống cạn rồi đặt chén xuống bàn. Trong khi Hạ Hàn Quang chỉ nhấp một ngụm nhỏ, miệng điểm một nụ cười thật tươi.

Kiến Bình ngất ngưỡng lắc lư theo sự chòng chành của chiếc thuyền nan bé bỏng.

Nàng nói:

- Hạ huynh biết vì sao Kiến Bình buồn đến nỗi muốn trầm mình xuống Hồ Động Đình không?

- Nữ nhân có cái buồn lớn nhất, buồn sâu nhất là khi yêu chẳng được người mình yêu đáp tình.

Kiến Bình nhìn Hạ Hàn Quang, cố nhướng to đôi thu nhãn:

- Sao Hạ huynh biết rành quá vậy? Hạ huynh... Hạ huynh nói đúng đó. Ta ưu tư phiền não bởi vì yêu mà không được người mình yêu đáp lại tình.

Nàng lắc đầu qua lại:

- Buồn lắm... Buồn không bút mực nào tả xiết được. Có lẽ trên đời này cái buồn nhất chính là bị hất hủi tình yêu.

Nàng gục đầu xuống khoang thuyền, hay đúng hơn, men rượu khiến nàng không giữ thẳng được thế ngồi lúc ban đầu.

Hạ Hàn Quang đặt tay lên bờ vai Kiến Bình, ôn nhu hỏi:

- Mộc Kiến Bình đã yêu ai?

Nàng ngẩng lên nhìn Hạ Hàn Quang, lí nhí nói:

- Ta yêu Nguyên Thiên Phục. Nhưng giờ đây ta hận Thiên Phục lắm. Dù yêu, dù hận, nhưng không biết sao, ta không thể quên y được.

Hạ Hàn Quang mỉm cười nói:

- Khi yêu bằng cả trái tim và thể xác thì làm sao quên được người mình yêu. Huynh chỉ có thể chia sẻ nỗi buồn với nàng mà thôi.

Hai bờ mi của nàng đã bắt đầu nặng trĩu, tai thì lùng bùng chẳng nghe được trọn câu nói của Hạ Hàn Quang.

Nàng lí nhí nói:

- Buồn... buồn lắm...

- Uống thêm một chén nữa, nàng sẽ cảm thấy nỗi buồn vơi dần. Đừng để dung nhan ủ dột phai tàn bởi chữ tình quá nặng, chữ yêu đày đọa.

Kiến Bình mơ hồ đón lấy chén rượu rồi ngửa cổ đổ vào miệng. Nàng nấc khẽ một tiếng, khoát tay:

- Ta uống hết nổi rồi.

Nàng vừa nói vừa cố nhướng mắt nhưng không làm sao nhấc nổi hai bờ mi. Lúc này nàng có cảm giác mi mắt mình như có hai khối chì nặng ngàn cân kéo trịt xuống.

Kiến Bình gắng gượng lại với cơn say, nhưng cuối cùng không sao gượng nổi, đành ngả lưng nằm xuống sàn khoang chiếc thuyền nan. Mơ màng trong một giấc mộng nàng thổn thức nói:

- Thiên Phục... ta yêu chàng mà... Thiên Phục... đừng hắt hủi Kiến Bình để Kiến Bình phải sầu muộn ưu hoài vì yêu huynh.

Nghe Kiến Bình nói, Hạ Hàn Quang chỉ điểm một nụ cười mỉm. Y nhìn Kiến Bình đang nằm sóng soài trước mặt nhún vai nói:

- Hạ Hàn Quang này chẳng lẽ không đáng để nàng đặt một chữ tình sao? Ta cũng có thể thay Thiên Phục hóa giải nỗi sầu muộn trong tâm tưởng của nàng mà.

Hạ Hàn Quang vừa nói vừa ngồi xuống bên Mộc Kiến Bình. Y vuốt nhẹ gò má nàng:

- Giãn Hoa Tiên Tử, ta thấy nàng đẹp lắm. Một đóa hoa tuyệt sắc, một thân hình dong dỏng, một làn da mịn màng. Hạ Hàn Quang đâu thể nào bỏ qua tấm thân kiều diễm thướt tha này được.

Y vừa nói vừa kéo hai ống tay áo xiêm y của Kiến Bình, mắt chằm chằm nhìn vào cơ thể nàng. Tay Hàn Quang vừa ve vuốt cánh tay trắng nõn nà của Kiến Bình vừa nói:

- Nguyên Thiên Phục không biết tận hưởng tạo vật của tạo hóa, còn ta thì khác. Hạ Hàn Quang biết tận hưởng cái đẹp của nàng.

Trong khi Hạ Hàn Quang nói thì Kiến Bình luôn miệng thốt tên Nguyên Thiên Phục.

Có lẽ trong giấc nồng của men say, nàng cảm thấy rõ chân diện dung của người mình yêu nên mới thốt ra những tiếng gọi yêu thương và hờn dỗi.

Mặc như không nghe những lời thổn thức của Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình, Hạ Hàn Quang bình thản vuốt ve tấm thân mỹ nữ của nàng cho đến khi cơ thể nàng với những đường nét dong dỏng

hiện ra trước mắt gã công tử họ Hạ.

Ánh mắt của Hạ Hàn Quang sáng ngời đóng đinh vào tấm thân Kiến Bình. Y nuốt vội miếng nước bọt vừa trào lên miệng rồi gục đầu xuống vùng bồng đảo đang phập phồng gợi mời.

...

Con thuyền nan chao nghiêng một bên. Mặt nước hồ Động Đình phẳng lỳ không một gợn sóng, thế mà chiếc thuyền chao động như đang chịu sự dập dìu của những làn sóng dữ.

Rồi một tiếng rú thốt lên. Tiếng rú của Mộc Kiến Bình, tiếng kêu ai oán và đau đớn.

Chương 43: Nợ Tình Tợ Thái Sơn

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi vừa bưng chén rượu, nhưng chưa kịp uống thì nghe những tiếng lao xao ồn ào trước cửa khách điếm.

Lão cau mày nói với Nguyên Thiên Phục:

- Thật là bực bội. Mỗi khi lão ăn mày gặp được đồng tửu thì lũ tiểu nhân lại làm rộn làm ràng, chẳng còn hứng thú gì nữa.

Thiên Phục nhếch môi nhìn lão:

- Tại lão huynh cứ chú tâm đến chuyện thiên hạ.

- Uống rượu mà ồn ào như thế này thì uống làm sao được chứ. Để lão ăn mày ra đuổi lũ tiểu nhân ngoài kia đi rồi trở vào uống với ngươi.

- Tùy lão huynh.

Thiên Phục nói xong thờ ơ bưng chén rượu lên nhấp từng ngụm nhỏ, mặc nhiên không màng đến sự Ồn ào của đám người bên ngoài cửa.

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi đứng lên trở bộ quay lưng ra. Lão bước đến ngưỡng cửa khách điếm thì sững sờ như gặp phải khắc tinh. Lão đứng như thế một lúc lâu rồi quay ngoắt lại Thiên Phục:

- Lão đệ ra đây xem coi ai nè.

Thiên Phục nhún vai lắc đầu.

Thần Hành Dị Cái sa sầm mặt, rồi điểm mũi giày cỏ phi thân ra ngoài mái hiên. Lão không sửng sốt sao được khi nhận ra một đám người hiếu kỳ đang vây quanh Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.

Nàng bây giờ đã không còn là một trang giai nhân tuyệt sắc nữa mà giống như một người loạn trí thì đúng hơn. Mái tóc dài óng ả đen tuyền của hôm nào giờ biến thành một mớ bòng bong, rối bù. Trang y thì rách rưới, bám đầy bụi bẩn, thậm chí có chỗ để lộ cả mảng da trắng ngần.

Đôi mắt ngây dại, nàng dáo dác nhìn như kẻ chẳng còn hồn vía. Miệng thì rít lên những tiếng ỉ i. Bất ngờ nàng ngưng bặt những tiếng rên kỳ quái đó, đảo đôi mắt ngờ nghệch nhìn đám khách nhân

đang vây quanh mình:

- Các người sao nhìn ta nhiều quá vậy? Ta đẹp lắm phải không? Ta đẹp lắm phải không?

Mộc Kiến Bình vừa nói vừa uốn éo thân người:

- Ta có đẹp lắm không? Các người có muốn nhìn thân thể của Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình này không?

Nàng lắc lư cái đầu rồi chẩu hai cánh môi xì dài nói tiếp:

- Các người chỉ là một lũ dâm đãng đê tiện thôi.

Nàng vặn người:

- Nhưng ta không chê các người đâu. Ta biết các người đang muốn vùi hoa dập liễu ta mà.

Nàng ngoắc một gã hán nhân đứng ngay trước mặt mình.

Gã bước ra đến trước mặt nàng:

- Nàng thích ta hả?

Mộc Kiến Bình chúm chím hai cánh môi:

- À... Ta thích ngươi đó. Ta yêu ngươi hơn yêu Nguyên Thiên Phục kìa.

Nàng nắm lấy tay gã:

- Nào... chúng ta đến Hồ Động Đình thuê một chiếc thuyền nan rồi bơi ra ngoài giữa hồ nè...

Nàng lại uốn éo một cách rồ dại:

- Thuyền của chúng ta sẽ trôi bồng bềnh trên mặt hồ Động Đình. Ta sẽ uống rượu thật say... rồi sau đó... rồi sau đó ngươi...

Nói đến đây Kiến Bình chợt rú lên lồng lộng:

- A... a... a... a...

Tiếng rú của nàng buộc gã đại hán phải thối lui ba bộ vì ngỡ ngàng và ngạc nhiên.

Y chưa kịp hiểu vì sao Kiến Bình lại rú lên như vậy thì bất thình lình nàng nhảy xổ tới, cong đôi bản thủ quào quào vào mặt gã. Nàng vừa quào vừa rít lên the thé:

- Ta giết ngươi... Ngươi đã hủy hoại đời ta... Hạ Hàn Quang, sao ngươi tàn nhẫn như vậy? Ta giết ngươi.

Bị nàng quào năm vết trên mặt. Gã hán nhân phẫn nộ thét:

- Tiện tỳ cuồng trí, dám hỗn láo với ta ư.

Gã vừa nói vừa giơ cao hữu thủ toan nện một chưởng vào má Kiến Bình. Kiến Bình mặc nhiên chẳng màng đến chưởng pháp của gã hán nhân mà cứ chồm tới cố quào như muốn lột da gã ra thành từng mảnh.

Chưởng pháp của gã hán nhân vỗ xuống nhưng chưa chạm được vào má Kiến Bình thì đã bị trảo công của Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi thộp lại.

Lão vừa thộp trảo công ngăn không cho gã hán nhân tát chưởng vào má Kiến Bình vừa nói:

- Ậy... ậy... không nên... không nên.

Thần Hành Dị Cái dứt lời, đảo cổ tay hất nhẹ một cái. Chỉ một cái hất nhẹ đó thôi nhưng gã hán nhân đã phải thối lui liên tiếp năm bộ mới trụ lại được.

Lão ăn mày nhìn gã hán nhân nói:

- Ngươi không thấy nha đầu này bị cuồng trí hay sao mà nỡ đánh người ta?

Gã hán nhân sa sầm mặt, gằn giọng nói:

- Lão là ai mà dám lên mặt dạy đời ta chứ?

- Lão ăn mày có ngoại danh là Thần Hành Dị Cái.

Gã hán nhân tròn mắt mở to hết cỡ:

- Thần Hành Dị Cái?

Thần Hành Dị Cái gật đầu:

- Hê... Thần Hành Dị Cái... Nếu ngươi không tin thì cứ về hỏi ông cố tổ của ngươi, chắc chắn y sẽ biết Gã hán nhân lưỡng lự rồi lẩn luôn ra ngoài đám người hiếu kỳ đang vây quanh.

Gã hán nhân kia lủi đi khiến cho những kẻ hiếu kỳ cũng lần lượt tản ra.

Trong khi Thần Hành Dị Cái đuổi đám người hiếu kỳ thì Mộc Kiến Bình cứ ngơ ngơ ngác ngác đảo mắt nhìn láo liêng. Nàng luôn miệng nói:

- Sao các người lại đi mà không ở lại đây? Bộ các người chán Kiến Bình này rồi à?

Các ngươi không thấy ta đẹp nữa hay sao?

Nàng lắc lư thân mình và dậm chân réo gọi:

- Đứng lại đi mà... Ta cho các người thấy ta đẹp như thế nào nè.

Nàng vừa réo vừa toan xé toạc bộ xiêm y đã rách bươm của mình.

Lão thâu nhi vừa quay lại thấy Kiến Bình toan xé bỏ y trang liền trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp lướt đến bên nàng, vươn trảo thộp vào hổ khẩu khống chế Kiến Bình.

Kiến Bình nheo mày:

- Ý...

Lão thâu nhi trợn mắt:

- Ý cái con khỉ!

Kiến Bình hình như chẳng để tâm đến câu chửi đổng của Thần Hành Dị Cái mà vẹo người rồi lòn tả thủ vuốt chiếc cằm lởm chởm những cọng râu nham nhở, bất thình lình nàng nhổ luôn một lúc hai cọng râu của lão ăn mày.

Thần Hành Dị Cái thốt lên:

- Úi cha... Nha đầu ngươi...

Kiến Bình nhoẻn miệng cười:

- Lão ăn mày già cũng thích ta nữa à?

Lão ăn mày sa sầm mặt cáu gắt hỏi:

- Nha đầu bảo ta thích cái gì?

- Thì lão cũng thích cùng với ta đến Động Đình Hồ, lên chiếc thuyền nan uống rượu rồi lão vùi dập thân xác ta.

Nàng vừa nói vừa nheo mắt tủm tỉm cười:

- Công tử đừng làm bộ nhe... ta biết công tử đang rất thích ái ân với ta đó.

Nàng vừa nói vừa kéo tay lão thâu nhi về phía mình. Nghe Kiến Bình nói, bị Kiến Bình lôi kéo, Thần Hành Dị Cái thẹn đến đỏ mặt.

Lão thét lên:

- Thích cái con khỉ.

Mặc cho lão thét, Kiến Bình vẫn ghịt tay lão:

- Công tử đi đến Động Đình Hồ với thiếp.

- Nha đầu kéo ta đến Động Đình Hồ làm trò cười cho thiên hạ à? Nha đầu đi với lão ăn mày này thì có.

Kiến Bình dậm chân:

- Không... ta không đi với công tử đâu. Nếu công tử thích thì đưa thiếp đến Hồ Động Đình. Còn không thiếp sẽ đi tìm Nguyên Thiên Phục à.

Nàng nói xong nhón người thét lên lồng lộng:

- Thiên Phục đại ca ơi... Thiên Phục đại ca ơi... Cứu muội với... muội bị lão công tử tính Hạ đưa đến hồ Động Đình vùi hoa dập liễu nè.

Thần Hành Dị Cái nhăn mày:

- Nha đầu... Ngươi có im miệng không?

Kiến Bình giẫy nảy:

- Thiên Phục đại ca ơi... Lão công tử bức hiếp ta nè... Thiên Phục đại ca ơi, cứu muội với.

Lão ăn mày dằn tay nàng, thét lên:

- Im!

Tiếng thét lồng lộng của Thần Hành Dị Cái đập vào thính nhĩ của Kiến Bình. Nàng đang gào thét chợt im bặt nhìn lão bằng hai con mắt mở to ngớ ngẩn.

Nàng dịu giọng nói:

- Lão chưởng hiếp đáp ta.

- Ái dà.

Thần Hành Dị Cái lắc đầu:

- Nha đầu nếu muốn gặp Thiên Phục thì phải ngoan ngoãn, lão sẽ dẫn nha đầu đến gặp y.

Kiến Bình nhướng mày:

- Nguyên Thiên Phục... Nguyên Thiên Phục...

Thần Hành Dị Cái gật đầu:

- Lão phu không nói ngoa với ngươi đâu.

Kiến Bình nghe ba chữ Nguyên Thiên Phục, cứ như một phần thần thức phục hồi. Nàng dịu giọng nói:

- Thiên Phục đang ở đâu?

Nàng chỉ nói được bấy nhiêu thì bật khóc tức tưởi. Hai hàng lệ đua nhau trào ra bên khóe mắt.

Nàng lẩm nhẩm nói:

- Thiên Phục... Thiên Phục... Huynh đang ở đâu?

Thần Hành Dị Cái thở dài một tiếng:

- Theo lão phu.

Lời vừa dứt lão thâu nhi kéo ngay Mộc Kiến Bình về hướng gian khách điếm. Lão dẫn Mộc Kiến Bình đến trước mặt Nguyên Thiên Phục. Lão thâu nhi ngỡ đâu khi Thiên Phục gặp Kiến Bình sẽ rất hoan hỷ nhưng ngược lại với ý niệm của lão Thần Hành Dị Cái, đối diện với lão là một vẻ lạnh lùng, dửng dưng như trét sáp.

Thần Hành Dị Cái bưng chén rượu uống một hơi hết số rượu trong chén, trong khi Mộc Kiến Bình thì nhìn Tàn Hồn Ma Đao không chớp mắt. Chính sự si tình cuồng nhiệt của nàng khiến cho thần thức thoáng có sự hồi phục khi thu nhãn thu gọn con người mà nàng đang suy tưởng, tương tư.

Thần Hành Dị Cái tằng hắng nói:

- Bằng hữu nhận ra vị cô nương này chứ?

Bình thản rót rượu ra chén, Thiên Phục ngẩng lên nhìn Thần Hành Dị Cái:

- Tại sao lão thâu nhi hỏi ta về vị cô nương này?

- Bằng hữu có thể dửng dưng với một người đã trao trọn chữ tình cho ngươi à?

Thiên Phục nhún vai:

- Có quá nhiều nữ nhân trao trọn chữ tình cho Thiên Phục này, nhưng cùng với chữ tình đó là sự phiền muộn mà ta không muốn có.

Lão thâu nhi nhổ một sợi râu, trợn mày nói:

- Nhưng vị cô nương này yêu bằng hữu đến phát cuồng. Ngươi nên nói gì đó để cho cô ta có thể lấy lại thần chứ.

Thiên Phục bưng chén rượu đứng lên. Y nhìn Thần Hành Dị Cái lạnh nhạt nói:

- Có những kẻ yêu đến phát cuồng. Bởi vì họ chỉ biết yêu mà mất lý trí. Họ đã muốn yêu như thế thì cứ để cho họ được yêu, yêu trong sự hoang tưởng cuồng si.

Nghe Thiên Phục nói, lão thâu nhi nghẹn lời. Lão không biết dùng lời gì để đáp lại câu nói của Thiên Phục, nên hai cánh môi chỉ lép nhép mà không thốt được. Thần Hành Dị Cái bực dọc quá và theo thói quen nhổ râu. Lần này lão không phải nhổ một cọng mà nhổ một lúc hai cọng.

- Ái chà.

Se hai cọng râu rồi quẳng đi, Thần Hành Dị Cái nói:

- Cái gì khiến cho bằng hữu lạnh lùng với tình yêu như vậy chứ? Khi bằng hữu cảm thấy lạnh nhạt với chữ tình thì trái tim ngươi đã biến thành sỏi đá rồi. Bằng hữu biết chứ?

- Ta sống không vì trái tim, mà sống vì thân xác mình.

Những lời nói vô tình của Thiên Phục lọt vào thính nhĩ Mộc Kiến Bình chẳng khác nào tiếng sét trời vỗ vào tai nàng. Sự bình lặng trong tâm tưởng bất giác biến thành cơn thịnh nộ cuồng tâm cuồng trí.

Nàng ôm đầu rú lên lanh lảnh:

Thần Hành Dị Cái hốt hoảng:

- Bằng hữu... Bằng hữu... Ngươi phải làm cái gì chứ để vị cô nương đây có thể bình tâm được.

Trả lời lại lão thâu nhi, Tàn Hồn Ma Đao chỉ biểu lộ mỗi một động tác nhún vai.

Thần Hành Dị Cái trợn mắt, muốn nói gì nhưng cổ cứ nghẹn lại.

Thiên Phục buông một tiếng thở ra rồi nhạt nhẽo nói:

- Lão huynh đã làm bữa tiệc rượu hôm nay mất vui rồi.

- Thấy vị cô nương này như vậy làm sao lão ăn mày này còn hứng thú mà đối ẩm với bằng hữu.

Hai cánh môi mỏng của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục lại nhếch lên. Y chầm chậm lắc đầu:

- Nếu lão bằng hữu đã mất hứng uống rượu thì thôi, tiệc rượu ngưng ở đây.

Y đặt chén rượu chưa uống xuống bàn.

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi nhìn Thiên Phục chằm chằm:

- Bằng hữu.

Thiên Phục khoát tay ngăn lời lão thâu nhi:

- Ta biết lão định nói gì.

- Bằng hữu không cảm thấy xót xa với một vị cô nương như thế này sao?

- Cũng chẳng giúp ích gì được cho nàng. Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình vì yêu mà đánh mất thần trí. Nàng đã muốn như vậy thì được sống trong cõi cuồng si của nàng.

Giãn Hoa Tiên Tử mở to mắt hết cỡ nhìn Thiên Phục.

Y quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng, ôn nhu nói:

- Nàng tự biến mình thành một kẻ loạn thần thì chỉ có nàng mới biến nàng trở lại sự bình thường ban đầu. Ta chẳng giúp gì được cho nàng đâu.

Thiên Phục vừa dứt lời thì Mộc Kiến Bình chỉ tay vào mặt gã:

- Sao ngươi không để cho ta chết mà lại cưỡng bức ta?

Lão thâu nhi vừa nghe lời nói đó thốt ra từ cửa miệng của Mộc Kiến Bình thì lỏ hai con ngươi như đóng đinh vào mặt Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Lão khắt khe nói:

- Bằng hữu nghe cô ta nói gì chứ?

Thiên Phục không đáp lời Thần Hành Dị Cái mà hỏi ngược lại Mộc Kiến Bình:

- Nàng vừa nói ta cưỡng bức nàng?

Kiến Bình ngớ ngẩn một lúc lâu mới lên tiếng:

- Chính ngươi.

Thiên Phục cau mày:

- Sao nàng có thể nói được ra điều đó?

Gã lắc đầu buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Ta cảm thấy chán ngán nàng nhiều hơn nữa khi nàng thốt ra một điều mà Nguyên Thiên Phục này chưa từng nghĩ đến chứ đừng nói hành động.

Kiến Bình bật khóc tức tưởi:

- Chính ngươi mà... Ngươi lợi dụng lúc ta cuồng loạn vì yêu Nguyên Thiên Phục đặng cướp đi sự trong trắng của ta. Chính ngươi... Thà ngươi để ta trầm mình xuống đáy hồ Động Đình còn hơn làm nhục ta. Nếu gặp lại Nguyên đại ca, ta sẽ làm sao đây? Nếu sau này Nguyên đại ca yêu ta thì ta sao đây? Ngươi hãy để ta chết đi.

Thần Hành Dị Cái nhìn Thiên Phục:

- Bằng hữu... Lão ăn mày mang máng hiểu ra vì sao Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình bị cuồng trí rồi.

Lão nhìn lại nàng, nắm tay Kiến Bình vỗ nhè nhẹ, ôn nhu nói:

- Kiến Bình, hãy nói cho lão biết người đó là ai?

Kiến Bình nhìn lão, ngây ngô nặn một nụ cười vô hồn vô cảm:

- Chính ngươi chứ ai.

Lão thâu nhi há hốc miệng chỉ vào ngực mình:

- Lão phu à?

Kiến Bình gật đầu.

Thần Hành Dị Cái đỏ mặt tía tai, thét lên:

- Nha đầu khỉ, lão phu nện ngươi một chưởng chết tốt bây giờ.

Kiến Bình hất mặt:

- Ngọc Diện Thư Sinh, ngươi muốn giết thì cứ giết ta đi. Kiến Bình này đâu muốn sống nữa.

Thần Hành Dị Cái nhíu mày:

- Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang.

Lão quay lại Thiên Phục:

- Hạ Hàn Quang. Đích thị gã súc sinh nhớm nhuốc này rồi. Ông trời cho gã được bộ mặt đẹp như Phan An, Tống Ngọc, cùng với cái miệng giảo họat mà bao nhiêu nhi nữ trên đời này bị gã vùi hoa dập liễu, cũng như...

Thần Hành Dị Cái ngưng ngang câu nói ở đó, toét miệng cười nửa miệng:

- Lão ăn mày không có ý nói bằng hữu đâu.

- Lão huynh được quyền nói và Thiên Phục này sẵn sàng nghe. Cuộc đời ta có quá nhiều điều để nghe.

- Chính vì vậy nên ngươi mới mắc bệnh lãnh cảm với chữ tình.

Lão thâu nhi thở dài:

- Bữa đối ẩm với đồng tửu hôm nay quả là hết hứng rồi.

Lão thở ra một lần nữa:

- Lão ăn mày này tiếc lắm, nhưng tạm thời ngưng ở đây để lão đưa Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình đi gặp lão quỷ thần y Kỳ Thần Lộc đặng giúp cô ta lấy lại được thần trí.

Thiên Phục khẽ gật đầu:

- Nếu lão huynh đã có thịnh tâm với Mộc Kiến Bình như vậy thì nếu có cơ hội Thiên Phục này sẽ bồi đáp lại lão huynh những vò rượu Trạng Nguyên Hồng.

Hai mắt lão thâu nhi sáng ngời. Lão lập lại lời nói của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục:

- Trạng Nguyên Hồng.

Lão gật gù:

- Ai cha... Được uống Trạng Nguyên Hồng chắc lão ăn mày này sắp đắc quả thành tửu tiên rồi.

Lão nhìn lại Kiến Bình:

- Nha đầu... Ngươi đi với lão phu.

Kiến Bình vừa dùng dằng vừa nói:

- Không... Kiến Bình không đi đến Hồ Động Đình để ngươi cưỡng bức ta lần thứ hai đâu.

- Đồ khỉ... lão phu đưa nha đầu đến Hồ Động Đình để làm gì chứ? Lão đưa ngươi đi gặp Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thần Lộc.

Lão dí miệng vào tai Kiến Bình:

- Ngươi nghe chưa?

Kiến Bình giật mình:

- Ờ đi... nhưng ngươi phải để cho ta trầm mình xuống Hồ Động Đình.

- Ai cha... nha đầu này hết trị rồi.

Lão quay lại Thiên Phục:

- Bằng hữu, lão ăn mày sẽ tìm ngươi để uống Trạng Nguyên Hồng đó.

Thần Hành Dị Cái nói xong, cắp ngang tiểu yêu của Giãn Hoa Tiên Tử, trổ Di Hành Cước Pháp thoát ra ngoài khách điếm. Vốn đã được thiên hạ tặng cho mỹ danh Thần Hành, nên khinh công của lão thâu nhi quả là quán tuyệt vô song. Chỉ thoáng cái lão đã mất hút chẳng để lại dấu tích gì.

Khi Thần Hành Dị Cái đã mất dạng rồi, Thiên Phục mới buông một tiếng thở dài ảo não.

Y bưng cả vò rượu uống ừng ực rồi cầm thanh Tàn Hồn Ma Đao mà lưỡi đao được quấn cẩn thận trong tấm lụa đỏ rảo bước bỏ đi thẳng ra ngoài khách điếm.

Sương khuya đã phủ giăng khắp nơi, tạo ra một màn trắng mờ mờ chụp lên trấn Hàm Thành. Nhưng có lẽ cái lạnh của sương đêm không bằng cái lạnh từ ánh mắt sát khí ngời ngời của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Chương 44: Hiểm Họa Trùng Trùng

Dạ Nguyệt Lầu.

Tòa lầu không còn sự rộn rịp tấp nập của cái thời còn thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi, và kể từ sau lần U Linh Nhân xuất hiện, nó bỗng chốc trở nên hoang vắng.

Tòa lầu ngày xưa từng là chốn dừng chân của bao lãng tử nổi tiếng nhất trấn Hàm Thành, nay bỗng chốc trở nên hoang vắng điêu tàn.

Rêu mốc phủ đầy trên mái ngói, tưởng chừng như nó chẳng bao giờ được bàn tay người chăm sóc. Tất cả thời hoàng kim đã chìm vào quá khứ, và còn lại là sự hoang sơ, tiêu điều và ảm đảm.

Thế Kiệt dừng bước trước những bậc tam cấp. Những đốm rêu xanh đập vào mắt chàng khiến chàng buông một tiếng thở dài. Chàng có cảm tưởng như rất xa lạ với Dạ Nguyệt Lầu, mặc dù đã từng đặt chân đến đây. Khung cảnh Dạ Nguyệt Lầu tạo cho chàng một cảm giác bâng khuâng khó tả, một nỗi u hoài mênh mang. Những đóm rêu cho chàng một cảm nhận mơ hồ của một kẻ xa nhà nay quay trở lại nhìn sự hoang phế của dấu tích cội nguồn.

Thế Kiệt rảo bước lên những bậc tam cấp, không biết sao trong tận cùng đáy lòng chàng là một nỗi buồn mênh mông, nặng trĩu, lẫn lộn trong nỗi buồn đó là một cảm giác mơ hồ thật khó diễn tả.

Chàng gõ cánh cửa đóng im ỉm:

- Lý Ma Ma... Lý Ma Ma...

Cánh cửa dịch mở.

Một khuôn mặt nhọn hoắt như mặt ngựa thò ra. Ánh mắt của gã tráng niên chiếu vào Thế Kiệt. Trong ánh mắt đó lóe lên cái nhìn của một giống cáo đang săn mồi.

Y ôn nhu hỏi:

- Công tử tìm ai?

- Tại hạ là Lệnh Thế Kiệt, huynh đài có thể cho tại hạ vào gặp Lý Ma Ma?

Gã tráng niên tròn mắt nhìn chàng:

- Công tử đây là Lệnh công tử mà thiên hạ gắn cho ngoại danh là Quỷ Kiếm Khách?

- Thiên hạ chỉ đồn đại mà thôi, chứ tại hạ là một người bình thường.

Gã tráng niên mở rộng cửa vừa nói:

- Lệnh công tử chỉ khiêm nhường mà thôi, đâu đâu ai cũng nhắc đến Quỷ Kiếm Khách.

Ngay cả tôi đây vừa gặp công tử đã thấy ngưỡng mộ vì cốt cách và phong thái của công tử rồi.

- Đa tạ huynh đài đã có hảo ý đối với tại hạ.

- Lệnh công tử lại khiêm nhường rồi.

Thế Kiệt cùng gã bước vào Dạ Nguyệt Lầu. Trước mắt chàng tất cả cảnh đổ nát vẫn còn y như cũ, kể từ sau cái lần Chữ Hào Thiên đại náo.

Lệnh Thế Kiệt nhìn gã tráng niên ôn nhu hỏi:

- Lý Ma Ma không tu sửa lại Dạ Nguyệt Lầu à?

Gã lắc đầu:

- Lý Ma Ma lúc này kỳ lắm. Người như bị mất hồn, và lúc nào cũng nhắc đến Lệnh công tử.

- Lý Ma Ma nhắc đến tại hạ?

Gã gật đầu:

- Không lúc nào mà người không nhắc.

- Tại hạ và Lý Ma Ma chẳng có quan hệ gì, sao Lý Ma Ma lại nặng tình với tại hạ như vậy?

- Tôi chỉ là phận nô dịch làm sao biết được. Có lẽ mối quan hệ đó Lý Ma Ma chẳng nói ra thôi.

Thế Kiệt dừng bước:

- Tại hạ muốn gặp Lý Ma Ma Gã tráng niên hồ hởi nói:

- Lý Ma Ma cũng rất muốn gặp Lệnh công tử.

Gã đảo mắt một vòng, rồi hối hả lấy chiếc đôn, mặt chiếc đôn phủ một lớp bụi đầy, y bưng đến mỉm cười nói:

- Kể từ cái ngày công tử cùng với Chữ Hào Thiên ra đi, Lý Ma Ma lệnh không cho chúng tôi quét dọn gì cả nên Dạ Nguyệt Lầu mới như thế này.

Thế Kiệt thở dài:

- Lý Ma Ma chắc không muốn dựng lại tòa lầu như ngày xưa nó đã từng nổi tiếng.

- Không có thiên hạ đệ nhất kỹ nữ thì có tu sửa lại cho tráng lệ nguy nga cũng chẳng có ai tìm đến Dạ Nguyệt Lầu. Càng nghĩ Lý Ma Ma càng nuối tiếc cái thuở đó.

Gã dùng luôn vạt áo lau mặt chiếc đôn:

- Mời Lệnh công tử yên vị.

- Huynh đài cứ để tại hạ tự nhiên. Tại hạ quá vãng lần này chỉ mong được gặp Lý Ma Ma.

Gã tráng niên gật đầu như tế sao:

- Tiểu nhân biết... Tôi sẽ báo ngay với Lý Ma Ma. Lệnh công tử đến bất ngờ quá, tiểu nhân không kịp chuẩn bị hầu tiếp.

- Tại hạ không dám làm phiền Lý Ma Ma và các vị.

- Công tử cứ ngồi chờ ở đây, tôi sẽ lên thư phòng bẩm báo với Lý Ma Ma.

Thế Kiệt ôm quyền xá gã:

- Đa tạ huynh đài.

Gã vừa dợm bước thì Thế Kiệt gọi giật lại:

- Huynh đài.

Gã tráng niên thoáng giật nảy người rồi quay ngoắt lại. Y lộ rõ những nét sợ hãi ra mặt rồi lắp bắp nói:

- Lệnh... Lệnh công tử có điều chi chỉ giáo cho... cho tiểu nhân à?

Thế Kiệt nhếch hai cánh môi. Đúng là cái nhếch môi vô tình của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Chàng từ tốn nói:

- Tại hạ chưa được biết cao danh quý tánh của huynh đài.

Gã tráng niên thay đổi ngay dung diện, nhỏ hơi nói:

- Không ngờ một kẻ vô danh tiểu tốt như tôi mà cũng được Quỷ Kiếm Khách hỏi đến danh tính. Nhất định là tôi sẽ kháo với mọi người.

Gã liếm mép nói tiếp:

- Tôi họ Lữ tên Thành Côn.

- Lữ huynh thật tốt với tại hạ.

Lữ Thành Côn cười toét miệng:

- Chỉ cần Lệnh huynh nói với Lý Ma Ma một tiếng để nâng đỡ sau này.

Thế Kiệt gật đầu:

- Nếu Lý Ma Ma thật sự có thịnh tâm với tại hạ thì tại hạ sẽ nói dùm Lữ huynh một tiếng.

Lữ Thành Côn lại toét miệng cười, nhưng không ra tiếng. Gã ôm quyền xá Thế Kiệt:

- Đa tạ Lệnh huynh... Đa tạ Lệnh huynh. Có cơ hội, nhất định Thành Côn này sẽ đáp tạ.

- Lữ huynh đừng khách sáo như vậy.

- Thi lễ không bằng vâng mệnh. Lệnh huynh chờ tại hạ một chút.

Thế Kiệt gật đầu.

Lữ Thành Côn đi lên lầu Dạ Nguyệt. Gã khuất dạng cuối hành lang.

Còn lại một mình, Thế Kiệt càng cảm nhận sự đổ nát suy sụp của tòa lầu Dạ Nguyệt.

Chàng đảo mắt nhìn quanh gian chính sảnh, và đâu đó có tiếng mối đục rào rào đập vào thính nhĩ khiến Thế Kiệt không khỏi buông một tiếng thở dài ảo não.

Chàng lẩm nhẩm nói:

- Vạn vật đâu thể nào tồn tại với thời gian. Đâu ai ngờ được Dạ Nguyệt Lầu có cái ngày này Ánh mắt của chàng vô tình đừng lại trước bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi. Đôi mắt của Thi Thi thật buồn và như đang nhìn vào một cõi xa xôi thăm thẳm nào đó. Ánh mắt này chàng có cảm nhận đã gặp ở đâu rồi, ánh mắt thật buồn và lột tả tất cả sự hoài cảm trong tâm hồn.

Bức chân dung của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ như cuốn hút lấy mọi tâm tư của chàng. Từ đó toát ra

một hấp lực buộc Thế Kiệt phải bước đến gần.

Triều Thi Thi như đang nhìn chàng, nhìn với tất cả sự độ lượng khoan dung, hay đúng hơn Thế Kiệt cảm thấy ấm áp qua bức chân dung của con người xa lạ này. Chàng đã từng nghe tôn sư Giang Kỳ nhắc mãi về Triều Thi Thi. Trong ý niệm của chàng, Triều Thi Thi là sư mẫu nhưng đến hôm nay qua bức chân dung, Thế Kiệt mới có thể biết được chân diện dung của Triều sư mẫu.

Chàng nhìn dòng bút tự ghi dưới bức tranh:

"Thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi".

Thế Kiệt thoáng một chút cau mày. Bất thình lình chàng rút thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cắt hai chữ kỹ nữ rồi xé ra từng mảnh vụn. Dưới bức chân dung giờ chỉ còn dòng chữ:

"Thiên hạ đệ nhất Triều Thi Thi".

Thế Kiệt mỉm cười:

- Triều sư mẫu.

Chàng ngỡ như Triều Thi Thi đang mỉm cười với chàng vì đã xóa được hai chữ kỹ nữ.

Lữ Thành Côn quay trở xuống. Y nhìn Thế Kiệt đang đứng ngắm bức chân dung Triều Thi Thi.

Lữ Thành Côn tằng hắng đánh động Thế Kiệt.

Chàng quay lại.

Lữ Thành Côn bước đến bên chàng:

- Thấy Lệnh huynh đang say sưa ngắm vẻ đẹp của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi, Thành Côn này không dám đánh động.

Nghe gã họ Lữ nói Thế Kiệt sa sầm mặt.

Lữ Thành Côn chột dạ:

- Thành Côn này có điều gì làm trái ý Lệnh huynh?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Không không... tại hạ chỉ không thích hai tiếng kỹ nữ gắn cho Triều sư mẫu.

- Tôi biết lỗi... Lệnh huynh bỏ qua cho... Miễn thứ.

- Tại hạ không dám trách Lữ huynh.

Thành Côn ôm quyền:

- Đa tạ Lệnh huynh.

Gã đổi giọng trang trọng nói:

- Lý Ma Ma cho mời Lệnh huynh lên thư phòng. Nhưng trước khi lên thư phòng, Lý Ma Ma có dặn tôi nói với Lệnh huynh.

Thế Kiệt hỏi:

- Lý Ma Ma dặn gì với tại hạ?

Thành Côn thở dài một tiếng:

- Lý Ma Ma từ sau Lệnh huynh ra đi, u sầu bất ngờ bị trúng phong hàn, nên không đi đứng và nói năng được nữa. Lý Ma Ma nói ra để Lệnh huynh khi gặp người đừng quá ưu tư lo lắng.

- Tại hạ sẽ vấn an Lý Ma Ma.

- Thế thì tốt lắm. Mời Lệnh huynh theo tôi.

- Tại hạ rất mong muốn được gặp Lý Ma Ma.

Lữ Thành Côn gật đầu rồi trở bộ đi trước. Thế Kiệt theo sau lưng y. Chàng vừa đi vừa quan sát. Tất cả mọi nơi từ góc lầu cho đến những bậc tam cấp đều phủ một lớp bụi dầy, tưởng chừng như chẳng một ai ngó ngàng đến tòa lầu một thời nổi tiếng này để giờ đây nó đang dần dần tàn lụi bởi năm tháng hoang phế.

Lữ Thành Côn dừng bước trước một cánh cửa thư phòng đóng im ỉm. Cánh cửa thư phòng cũng phủ một lớp bụi đầy. Cảnh trí xơ xác đó khiến chàng phải buông một tiếng thở ra ảo não.

Lữ Thành Côn nghe tiếng thở ra của chàng, quay đầu nhìn lại:

- Vì sao Lệnh huynh lại thở ra?

- Tại hạ sẽ xin với Lý Ma Ma tu sửa lại tòa lầu này. Dù sao cũng có thời gian Triều sư mẫu đã ở đây.

Lữ Thành Côn lại tạo một nụ cười toét miệng nhưng không phát thành tiếng.

Gã hồ hởi nói:

- Lòng tốt của huynh nhất định sẽ được trời chứng giám.

Lữ Thành Côn gõ cửa ba tiếng rồi quay lại Thế Kiệt:

- Mời Lệnh huynh. Lý Ma Ma chỉ tiếp một mình huynh, có cần gì thì huynh cứ gọi tôi.

Thế Kiệt gật đầu.

Lữ Thành Côn nói:

- Tôi đợi Lệnh huynh bên dưới.

Y nói xong trở bộ bỏ đi thẳng về phía cầu thang xuống lầu. Thế Kiệt đứng trước cửa thư phòng. Tay chàng vô tình chạm vào túi phấn hương đeo bên hông.

Chàng vuốt ve túi phấn hương rồi mới từ từ đẩy cánh cửa thư phòng của Lý Ma Ma.

Lý Ma Ma ngồi trên tràng kỷ ngay trước mặt Lệnh Thế Kiệt. Hai tay để trên bắp đùi, mắt nhìn chàng không chớp. Chỉ mới một thời gian ngắn mà chàng cảm thấy Lý Ma Ma thay đổi quá nhiều. Hình như dung nhan của bà cũng già nua theo sự hoang tàn xơ xác của tòa lầu Dạ Nguyệt.

Lệnh Thế Kiệt bước đến hai bộ, ôm quyền xá Lý Ma Ma:

- Thế Kiệt vấn an Lý Ma Ma.

Hai mắt Lý Ma Ma khẽ chớp một cái, nhưng chẳng nói tiếng nào.

Thế Kiệt toan nói tiếng an ủi, nhưng vừa mở miệng thì chợt thấy hai giọt lệ rịn ra trên khóe mắt Lý Ma Ma.

Hai giọt lệ kia khiến chàng xúc động và tự hỏi mình và Lý Ma Ma có quan hệ gì, tại sao vừa gặp thì mụ đã khóc rồi? Phải chăng Lý Ma Ma khóc vì thương cảm cho thân phận mình?

Thế Kiệt dấn đến hai bộ.

Chàng nói:

- Lý Ma Ma, sao người lại khóc?

Câu hỏi đó còn chưa tan trên hai cánh môi của chàng thì bất thình lình từ trong ống tay áo của Lý Ma Ma hai vệt sáng vàng thoát ra như hai mũi phi tiễn nhanh cực kỳ, nhắm thẳng yết hầu Thế Kiệt.

Sự biến đó thật bất ngờ, nếu trước đây Thế Kiệt không thụ giáo thuật Di Hình Cước Pháp của Thần

Hành Dị Cái thì khó mà tránh được hai vệt sáng vàng kia, nhưng hiện tại thì đã khác rồi. Mặc dù chàng không kịp nhận ra hai vệt sáng vàng kia là thứ gì, nhưng vẫn kịp trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp, với một tư thế ngả nghiêng tránh né.

Hai vệt sáng vàng xượt qua hai bên hông chàng, ghim luôn vào vách thư phòng. Thế Kiệt nhìn lại, thấy hai chiếc đuôi còn ngoe nguẩy.

Cạch...

Đôi kim xà đã tự phá vỡ vách tường, cong mình lại. Chúng chỉ dài độ hai tấc, nhỏ như ngón tay út, nhưng tiềm lực thật là phi thường, không sao ngờ tới được.

Đuôi của chúng búng vào vách tường, vách tường đổ ập xuống còn chúng thì lao đến Thế Kiệt. Trong khi đôi kim xà tập kích chàng thì Lý Ma Ma vẫn ngồi bất động. Nước mắt tiếp tục rịn ra hai bên khóe mắt.

Lần này chàng đâu còn sự bất ngờ nữa mà phải dùng tới bí thuật Di Hình Cước Pháp.

Khi cặp kim xà quay lại tập kích Thế Kiệt cũng là lúc lưỡi kiếm Đoạn Hồn thoát ra khỏi vỏ cắt một đường xanh rờn thẳng tắp đón lấy chúng.

Chát!

Đoạn Hồn Quỷ Kiếm như chạm vào đôi cương đao bằng thép thì đúng hơn. Thế Kiệt cảm nhận hổ khẩu hữu thủ tê rần. Bấy nhiêu đó chàng đủ nhận biết đôi kim xà kia là giống linh vật có lớp vẩy cứng sắt đá.

Bị Đoạn Hồn Quỷ Kiếm chém thẳng vào thân, đôi kim xà bật ngược trở lại. Hai chiếc đuôi một lần nữa búng vào vách tường.

Vách tường thư phòng của Lý Ma Ma đổ sụp xuống sau cái búng đuôi của đôi kim xà.

Chúng lại lao về phía Thế Kiệt. Mắt của cặp kim xà đỏ hoe tựa như bốn hòn huyết ngọc.

Có lẽ chúng quá phẫn nộ sau khi hứng trọn một thế kiếm của Lệnh Thế Kiệt.

Lần tập kích này, đôi kim xà như đã có sự chủ định trước. Cả hai nhắm thẳng vào đôi thần nhãn sáng ngời của Thế Kiệt mà lao tới như hai tia điện trời.

Thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn xanh rờn một lần nữa lại đón thẳng vào đôi kim xà.

Chát chát!

Đôi kim xà bị hất tung lên cao ba trượng. Chúng cong mình rồi lao chúc xuống công thẳng vào giữa đỉnh đầu Lệnh Thế Kiệt. Thế công lần này của cặp kim xà như đã được huấn luyện thuần thục để đối phó với những đại cao thủ quán tuyệt trong giang hồ.

Nhưng đối thủ của đôi kim xà không phải là một kiếm thủ tầm thường mà chúng đã từng lấy mạng họ trong chớp mắt. Đối thủ của cặp kim xà lần này là một Quỷ Kiếm Khách mà kiếm thuật đã đạt tới cảnh giới tối thượng, kiếm đi cùng với ý.

Khi cặp kim xà còn cách đỉnh đầu Thế Kiệt độ hai gang tay thì chàng thi triển bí thuật Di Hình Cước Pháp thoát ra khỏi tầm công kích của cặp kim xà.

Cặp kim xà lao luôn xuống sàn thư phòng.

Bụp!

Chúng ghim quá nửa thân xuống sàn thư phòng. Hai chiếc đuôi vàng nghệ còn ngoe nguẩy, chưa kịp rút vào để phá vỡ sàn thư phòng thì một ánh chớp xanh rờn cắt một đường vòng cung lướt qua đuôi của cặp kim xà.

Phụp... phụp...

Thế Kiệt cũng không sao ngờ được khi lưỡi Quỷ Kiếm tiện đứt hai chiếc đuôi một cách dễ dàng như cắt một đoạn chuối non.

Đôi kim xà gồng thân cứng như hai thanh thép vàng, và máu tanh phún ra chẳng khác nào hai cái vòi rồng.

Vừa triệt hạ xong đôi kim xà, Thế Kiệt đã nghe những bước chân dồn dập bên ngoài hành lang. Tất cả mọi sự biến diễn ra đủ cho Thế Kiệt biết Dạ Nguyệt Lầu đã là một cái bẫy dùng để đón chàng.

Thế Kiệt lắc vai bước đến bên Lý Ma Ma:

- Ma Ma...

Lý Ma Ma vẫn ngồi bất động trên tràng kỷ.

Rầm... rầm...

Cánh cửa thư phòng bật ra, cùng lúc với năm gã cao thủ Thần Long giáo lao vào.

Thế Kiệt quay ngoắt lại:

- Các ngươi đi tìm cái chết.

Cùng với tiếng nói đó, ánh kiếm Đoạn Hồn thoát ra, tạo một vùng không gian xanh rờn.

Khi lưỡi kiếm trở về trạng thái tịnh thì năm chiếc thủ cấp của năm gã cao thủ Thần Long giáo đã lìa khỏi cổ.

Lệnh Thế Kiệt quay lưng, cõng lấy Lý Ma Ma. Những giọt nước mắt từ khoé mắt của mụ nhỏ xuống gáy chàng, tạo ra cảm giác âm ấm.

Thế Kiệt nói:

- Ma Ma... Thế Kiệt sẽ đưa Ma Ma đi.

Cõng Lý Ma Ma, chàng bước nhanh ra ngoài thư phòng. Bên dưới gian đại sảnh, hai hàng cao thủ Thần Long giáo, võ phục bó chẽn, binh khí lăm lăm đứng chờ chàng. Ngồi chễm chệ trước hai hàng cao thủ là Đông Độc Âu Dung Thừa. Sau lưng lão là Ngũ Long Sứ Giả và Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc.

Đông Độc Âu Dung Thừa nhìn Thế Kiệt.

Chàng đáp lại cái nhìn của lão cũng bằng một thứ ánh mắt sắc lạnh đã từng thụ huấn ở trong Kiếm Cung. Khi hai người chạm nhãn với nhau, cặp mày xếch ngược của Âu Dung Thừa thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra.

Chờ Thế Kiệt xuống hết cầu thang, Âu Dung Thừa mới lên tiếng bằng chất giọng khe khắt:

- Cái bẫy của lão phu dành cho tiểu tử chưa một ai thoát chết thế mà ngươi vẫn thoát ra được. Tiểu tử đúng là một kỳ tài của võ lâm đời nay...

- Âu tiền bối quá khen. Nếu như đôi kim xà của Âu tiền bối không có chỗ nhược thì có lẽ tại hạ sớm chần diêm chúa.

- Trên đời này không có cái gì mà không có chỗ nhược cả. Nhưng hạ được cặp kim xà thì không có mấy người trong võ lâm đâu.

- Vậy tại hạ là một trong những người đó?

Âu Dung Thừa khẽ gật đầu:

- Đúng... tiểu tử là một trong những người đó.

- Âu tiền bối đã biết tại hạ là một trong những người đủ bản lĩnh chắc không có ý cản chân tại hạ.

- Bổn nhân sẽ không cản chân tiểu tử nếu như ngươi trao lại bổn nhân tất cả những pho tượng kim

thân La Hán mà ngươi đã lấy được.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Âu tiền bối đòi hỏi một điều mà tại hạ không thể nào chấp nhận được.

- Tiểu tử không chấp nhận yêu cầu của lão phu thì phải dụng tới bản lãnh để đưa Lý Ma Ma rời khỏi nơi hoang tàn này.

- Âu tiền bối đã bắt buộc tại hạ. Tại hạ chỉ sợ máu nhuộm đỏ chốn này.

- Giang Kỳ trước kia đã từng nhuộm máu võ lâm bằng thanh Quỷ Kiếm.

Thế Kiệt nhếch môi:

- Nếu sư tôn đã từng nhuộm máu Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì tại hạ cũng thực hiện đúng như sư tôn Giang Kỳ.

- Bổn nhân sợ tiểu tử không làm được như Quỷ Kiếm Giang Kỳ trước đây.

- Âu tiền bối đã lầm. Tại hạ sẽ minh chứng cho tiền bối thấy.

Thế Kiệt đặt Lý Ma Ma xuống bậc cầu thang. Mọi cử chỉ và hành động của chàng thật bình thản và tự nhiên. Đặt Lý Ma Ma yên vị xong, Thế Kiệt lia ánh mắt nhìn qua hàng cao thủ Thần Long giáo. Đôi thần nhãn giá buốt của chàng bất ngờ dừng lại đóng đinh vào mặt Lữ Thành Côn.

Nhác thấy ánh mắt khắc nghiệt của Thế Kiệt, Lữ Thành Côn thoạt rùng mình, cúi đầu để tránh.

Trong khi Lữ Thành Côn cúi đầu thì Đông Độc Âu Dung Thừa suy nghĩ:

- "Tiểu tử này đang tính giở trò quỷ gì đây? Lần này thì ngươi đừng hy vọng khống chế lão phu như lần trước.".

Ý nghĩ vừa lướt qua trong đầu lão nhân Đông Độc, thì lão chỉ kịp thấy thân pháp của Thế Kiệt vụt nhích động rồi mất hút.

Đông Độc Âu Dung Thừa bật đứng lên như dưới tràng kỷ có bếp than hồng. Lão quắc mắt thét lên:

- Tiểu tử... ngươi...

Lão chưa kịp nói hết ý thì Thế Kiệt đã hiện ra đứng sừng sững ngay vị trí cũ.

Đông Độc Âu Dung Thừa không biết chuyện gì vừa xảy ra cho đến khi thủ cấp của Lữ Thành Côn rời khỏi cổ rơi xuống sàn.

Bộp!

Âm thanh khô khốc đó khiến lão Đông Độc phải quay mặt lại nhìn. Hai con mắt của chiếc thủ cấp Lữ Thành Côn còn chớp liên tục, ngỡ như y chưa biết đầu mình đã rời khỏi cổ.

Đông Độc nhíu mày:

- Vô Ảnh Kiếm.

Thế Kiệt tiếp theo lời nói của lão:

- Quỷ Kiếm rất vô tình.

Thế Kiệt vừa nói vừa xốc Lý Ma Ma lên lưng.

Lão Đông Độc nhìn lại chàng:

- Đúng là Quỷ Kiếm.

Thế Kiệt nhìn lại Đông Độc nói:

- Tại hạ có thể làm được những gì mà trước đây sư tôn đã từng làm chứ?

- Đừng quá tự thị vào kiếm của ngươi. Chẳng lẽ Thần Long giáo và bổn nhân không bắt ngươi quỳ được à?

- Đó chỉ là chuyện trong mơ.

Chàng vừa nói vừa hoành kiếm, cõng Lý Ma Ma rảo bước hướng về cửa gian đại sảnh.

Sự chuyển biến bất ngờ, sắc diện tràn ngập sát khí của chàng khiến Đông Độc Âu Dung Thừa phải e dè.

Lão rít lên:

- Tiểu tử có thể rời khỏi đây được sao?

Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu lệnh.

Thế Kiệt đã bước qua mặt Đông Độc Âu Dung Thừa, ngay lập tức ba gã cao thủ Thần Long giáo nhất tề xông tới cản đường chàng.

Cả ba gã đó đều sử dụng một thứ binh khí là những thanh quái đao có lưỡi hình răng cưa.

Cả ba tên vừa thoát ra cản đường. Chỉ với một cái lắc vai thần kỳ, với bí thuật Di Hình Cước Pháp, Thế Kiệt đã luồn qua ba gã đó rồi.

Cả ba gã ngớ ngẩn như những kẻ gặp ma, vừa vươn đao nhưng chẳng biết đối phương ở đâu mà tập kích. Khi chúng phát hiện được chàng đã vượt qua thì một ánh chớp xanh rờn đã xuất hiện sau lưng ba gã đó.

Bịp! Bịp! Bịp!

Xoảng! Xoảng! Xoảng!

Ba thanh quái đao cùng với ba chiếc thủ cấp lăn lông lốc chỉ với một chiêu kiếm quỷ do Thế Kiệt thi triển.

Hai hàng cao thủ Thần Long giáo bất giác đều thối lui ba bộ.

Thế Kiệt gằn giọng:

- Kiếm của tại hạ rất vô tình, bởi nó là Quỷ Kiếm của Giang Kỳ.

Tiêu Khắc rít lên:

- Quỷ Kiếm Khách... Ngươi cao ngạo như thế đủ rồi.

Tiêu Khắc vừa nói vừa chỉ Thế Kiệt:

- Thần Long giáo hôm nay sẽ buộc ngươi phải chết thảm thương mới chịu.

Nói mấy lời hằn học đó, Tiêu Khắc rút từ thắt lưng ra một chiếc ống đồng.

Lão đưa chiếc ống đồng lên miệng thổi mạnh một cái. Từ trong ống đồng một chùm kim châm tua tủa bắn ra, chụp tới Lệnh Thế Kiệt.

Có thể nói bọc lấy thân pháp của Thế Kiệt là một màn mưa châm thì đúng hơn. Chỉ cần một mũi châm ghim được vào thịt Thế Kiệt thì cũng có thể lấy mạng chàng, bởi chúng đã được tẩm Hủy Cốt Tán, thứ độc chất danh bất hư truyền của Thần Long giáo.

Nếu không phải vướng bận Lý Ma Ma thì màn châm dày đặc đâu thể làm gì được Thế Kiệt.

Trước kia ngồi dưới chân ngọn tháp luyện kiếm mà nước vẫn không thấm vào trang y chàng được thì mãn vũ hoa của Tiêu Khắc đâu thể xâm nhập vào da thịt Thế Kiệt được.

Nhưng hiện tại, trên lưng đã phải cõng Lý Ma Ma, tất nhiên Thế Kiệt cũng khó xoay trở.

Đối phó với Mãn Vũ Hoa Châm của Tiêu Khắc, Thế Kiệt buộc phải thi thố Di Hình Cước Pháp.

Hai chân chàng trượt dài trên sàn gạch đại sảnh thối về sau hai trượng. Trong khi thanh Quỷ Kiếm thì tạo một màn lưới phía trước che chắn như một bức tường kiên cố.

Tiêu Khắc thoạt điểm một nụ cười mỉm.

Nụ cười của gã đập vào mắt Thế Kiệt khiến cho chàng chột dạ bởi ngầm đoán ra mình đang rơi vào cái bẫy của đối phương.

Đúng như Thế Kiệt dự đoán, hai chân chưa kịp trở lộ lấy tấn thì từ sau lưng chàng bất thình lình chiếc lưới sắt do chính tay Bắc Thần Thôi Kỳ Lân tung ra.

Tấm lưới sắt phủ trọn phạm vi ba trượng ngay trên đầu Thế Kiệt. Sự xuất hiện quá bất ngờ của màng lưới sắt khiến Thế Kiệt không khỏi lúng túng và bối rối.

Chàng muốn thi triển bí thuật Di Hình Cước Pháp thoát ra khỏi phạm vi của chiếc lưới đó nhưng sao có thể kịp được bởi khi phát hiện tấm lưới sắt đó thì tình thế của chàng giống như một con cá nằm gọn trong sự chuẩn bị của lão ngư phủ Bắc Thần.

Bắc Thần đắc ý nói:

- Tiểu tử hết đường rồi.

Trong khoảng khắc cuối cùng, trước khi tấm lưới sắt nhốt gọn Thế Kiệt thì một tiếng thét lanh lảnh cất lên:

- Đệ đệ.

Cùng với tiếng thét của Tiêu Thái Ngọc thì bảy mảnh vải luạ thất sắc đồng loạt phóng ra chụp tới màng lưới sắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

Bảy mảnh vải mảnh mai, uyển chuyển nhưng dưới ngọc thủ thiện nghệ xuất chúng của Tiêu Thái Ngọc, chúng chẳng khác nào bảy cánh tay thần kỳ thâu tóm mành lưới của lão Bắc Thần.

Không bỏ lỡ thời cơ, Thế Kiệt lạng bộ thi triển luôn một chiêu kiếm tàn khốc công thẳng tới yết hầu lão quỷ Bắc Thần.

Đang chiếm thượng phong, không ngờ bị Tiêu Thái Ngọc phá bĩnh, giờ lại đến Quỷ Kiếm của Thế Kiệt tập kích, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân không khỏi lúng túng.

Kiếm chưa đến, nhưng khí kiếm sát nhân đã tới trước, tạo cho lão một cảm giác giá buốt cột sống. Cái cảm giác đó buộc lão phải liên tưởng đến chiếc lưỡi hái của tử thần đang hướng về phía mình.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân dù sao cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm, ắt kinh nghiệm từng trải của lão thừa nhận ra ánh kiếm của Thế Kiệt lần này vô cùng kinh khủng.

Với cái cảm nhận mơ hồ do Bắc Thần Thôi Kỳ Lân buông luôn chiếc lưỡi sắt, điểm mũi giày thoát về sau.

Phản xạ của lão cực nhanh, nhưng ánh kiếm quỷ vẫn rọc một đường cắt thẳng tắp trên trang phục của lão.

Toàn thân Bắc Thần nổi đầy gai ốc khi thoát khỏi đường kiếm tử vong của Lệnh Thế Kiệt. Bất giác lão nhìn lại y trang của mình mà mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trán.

Tiêu Thái Ngọc nói lớn:

- Đệ đê... Chúng ta đi thôi.

Nàng vừa nói vừa thu hồi bảy mảnh lụa thất sắc, rồi cùng với Thế Kiệt băng ra ngoài cửa gian chính sảnh Dạ Nguyệt Lầu. Tiêu Thái Ngọc đã chuẩn bị từ trước cỗ xa song mã bên ngoài Dạ Nguyệt Lầu. Nàng thoắt phi thân lên ghế xà ích, và ra roi khi Thế Kiệt cõng Lý Ma Ma yên vị phía sau nàng.

Đôi tuấn mã Thiên Lý Long Câu lồng lộng hý vang sau lần Tiêu Thái Ngọc ra roi, rồi rầm rập kéo cỗ xe lao về phía trước, để lại phía sau một đám bụi mù mịt.

Đông Độc Âu Dung Thừa cùng với Tiêu Khắc và Ngũ Long Sứ Giả từ trong gian đại sảnh phi thân ra. Đông Độc nhìn theo cỗ xe song mã, lẩm nhẩm nói:

- Ả tiện thiếp của Tây Kỳ Thạch Khởi.

Đông Độc Âu Dung Thừa nói vừa dứt lời thì trên lan can lầu Dạ Nguyệt một giọng cười hang hắc cất lên.

Tiếng cười như ma tru quỷ khóc đó buộc Đông Độc Âu Dung Thừa, Ngũ Long Sứ Giả, Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc và cả Bắc Thần Thôi Kỳ Lân ngước mắt nhìn lên.

Ngọn đại hắc kỳ đang giũ gió phát ra tiếng kêu phành phạch. Tây Kỳ Thạch Khởi trong bộ trường y, khoác thêm áo choàng bên ngoài, đứng dạng chân chấp tay sau lưng, vừa cười vừa nhìn nhóm người bên dưới bằng ánh mắt giễu cợt.

Lão cất tràng tiếu ngạo chế giễu, dí dỏm nói:

- Tiểu tử kia và những pho tượng kim thân La Hán y đang giữ thuộc về lão phu.

Lão lại cất tràng cười chế giễu lần nữa rồi cầm lấy ngọn đại hắc kỳ băng mình lao đi chẳng mấy

chốc đã không còn bóng dạng.

Chương 45: Tiểu Nhân Xảo Ngôn

Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang tu cạn tịnh rượu, hứng khởi nhìn qua năm gã đại hán đang chú nhãn vào gã:

- Nào... Uống thêm nữa đi... Hôm nay Hạ mỗ khoản đãi các vị một bữa thật no nê.

Gã đại hán mặt thòng, cằm nhọn, cặp mắt ti hí ngồi cạnh Hạ Hàn Quang bưng chén rượu trịnh trọng nói:

- Uống chén rượu này. Dương Kiễm tôi kính Hạ huynh.

Hạ Hàn Quang xoa tay nhìn Dương Kiễm nói:

- Mời... Mời...

Dương Kiễm uống xong chén rượu đặt xuống bàn, nhìn Hạ Hàn Quang:

- Một mỹ nam tử như Hạ huynh đây thì nhất định có ngày cũng sẽ được tấn phong làm phò mã. Bấy giờ Hạ huynh đừng có quên nhóm bằng hữu họ Dương chúng tôi.

Hạ Hàn Quang khoát tay:

- Khi Hạ mỗ chinh phục được trái tim đương kim công chúa thì các vị tha hồ mà hưởng lộc của ta.

Hạ Hàn Quang cầm tịnh rượu rót ra những chiếc chén của năm gã đại hán. Y vừa rót rượu vừa nói:

- Có một chuyện nữa mà Hạ mỗ đây chưa nói với các vị.

Dương Kiễm nhướng mày:

- Phải Hạ huynh đã lọt được vào mắt xanh của đương kim quận chúa?

- Ậy... đó là chuyện của sau này. Nếu như Hạ mỗ muốn thì chẳng khó khăn gì đâu.

Chỉ cần ta uốn ba tấc lưỡi, một chút cực thân là đương kim quận chúa, hay Hằng Nga cũng phải sà vào vòng tay của Hạ mỗ.

Dương Kiễm gật gù:

- Hạ huynh đúng là kỳ tài mỹ nam tử. Dương Kiễm này ao ước chỉ được một phần của Hạ huynh thôi.

Hạ Hàn Quang mỉm cười đắc ý.

Y cầm tịnh rượu của mình:

- Các vị uống hết tịnh rượu này. Hạ mỗ sẽ kể thêm một kỳ tích nữa cho các vị nghe.

Gã nói xong ngửa cổ tu ừng ực. Tất nhiên năm gã đại hán cũng chẳng khách sáo. Mỗi người bưng lấy một tịnh rượu bắt chước Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang.

Dương Kiễm uống xong đặt tịnh rượu xuống bàn, rồi ôm quyền hướng về phía Hạ Hàn Quang, háo hức hỏi:

- Dương Kiễm đang rửa tai đặng nghe kỳ tích của Hạ huynh.

- Dương huynh khách sáo quá. Chuyện này có lớn gì đâu. Một ngày kia Hạ mỗ là đương kim phò mã thì mới lớn chứ.

Hạ Hàn Quang nói thế nhưng mặt lộ rõ những nét hoan hỷ và cao hứng.

Gã lia ánh mắt đa tình nhìn qua một lượt năm gã đại hán họ Dương có ngoại hiệu Ngũ Thử (năm con chuột) - Các vị có bao giờ nghe đến cái tên Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?

Dương Kiễm nhìn Ngọc Diện Thư Sinh:

- Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình không lẽ Hạ huynh muốn nói đến giai nhân của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục?

Hạ Hàn Quang gật đầu:

- Không sai.

Gã đại hán vận huỳnh y bó chẽn, tóc búi củ hành, nheo mày có vẻ hoài nghi:

- Hạ huynh có thể cho Dương Tuần này biết rõ hư thực không?

Hạ Hàn Quang nhìn Dương Thuần:

- Sao gọi là hư được chứ?

Y vừa nói vừa lấy trong thắt lưng ra chiếc túi phấn hương đặt lên bàn:

- Các vị nhìn xem đây có phải là túi phấn hoa của Mộc Kiến Bình hay không? Các vị nhìn kỹ một chút nhé.

Dương Tuần thộp ngay chiếc túi phấn hương mà Hạ Hàn Quang vừa thảy xuống bàn.

Gã dí mắt nhìn vào túi phấn chằm chằm:

- Đúng rồi... Trên túi phấn hoa này có thêu ba chữ Mộc Kiến Bình... và hình như có những đốm máu khô.

Hạ Hàn Quang mỉm cười:

- Hạ mỗ thích những chiếc túi phấn hương như thế này. Chúng tạo cho Hạ mỗ một cảm giác lâng lâng và khoan khoái.

Gã nhìn Dương Tuần:

- Nhìn qua túi phấn hoa của Mộc Kiến Bình, Dương huynh đã nhận biết ta sắp kể kỳ tích gì không?

Dương Kiễm nhếch hai cánh môi rồi nói:

- Hạ huynh chưa kể nhưng Dương Kiễm ta đã có thể đoán được rồi.

Hạ Hàn Quang nhìn lại Dương Kiễm:

- Dương huynh nói nghe thử xem?

Dương Kiễm vuốt cằm cười mỉm rồi nói:

- Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình đã không kềm lòng được trước phong thái nho nhã, dung diện mỹ nam tử của Hạ huynh?

Hạ Hàn Quang ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Tiếng cười của gã nghe thật chói tai vì ngập ngụa sự kiêu hãnh và tự đắc.

Hạ Hàn Quang chỉ Dương Tuần:

- Hạ mỗ chưa nói ra, Dương huynh đã đoán đúng. Đúng như vậy đó.

Dương Tuần nhìn Hạ Hàn Quang:

- Đúng là dâm nữ giả dạng tiên cô mà. Trước đây Dương Tuần này đã từng nghe đồn về sự trong trắng, đoan trang của Giãn Hoa Tiên Tử, trong lòng rất ngưỡng mộ. Nhưng hôm nay biết được sự thật Giãn Hoa Tiên Tử cũng chỉ là hạng kỹ nữ lầu xanh không hơn không kém.

Hạ Hàn Quang khoát tay:

- Ậy... sao huynh lại ví Giãn Hoa Tiên Tử như hạng kỹ nữ lầu xanh được.

- Không là kỹ nữ sao ả lại giở thói trăng hoa với Hạ huynh?

Dương Kiễm gật đầu:

- Dương tam đệ nói rất có lý. Nếu như ả Mộc Kiến Bình có thói trăng hoa như thế thì có khác gì hạng kỹ nữ chốn lầu xanh.

Hạ Hàn Quang khoát tay:

- Nếu Mộc Kiến Bình chỉ là hạng kỹ nữ lầu xanh thì Hạ Hàn Quang này đâu cho là kỳ tích. Ả trao thân cho Hạ mỗ bởi vì thích vẻ phong lưu của ta. Chính vì thế mà hôm nay Hạ mỗ mới thết đãi Ngũ Thử một bữa tiệc thịnh soạn.

Dương Tuần nhìn qua Dương Kiễm:

- Dương đại ca... Hạ huynh nói cũng có lý.

Dương Kiễm nheo mày:

- Hê...

Dương Tuần cướp lời Dương Kiễm:

- Có lẽ ả Giãn Hoa Tiên Tử không kềm lòng trước diện mạo anh tuấn khôi ngô của Hạ huynh nên mới dâng tặng thân xác cho Hạ huynh. Còn nếu như Dương đại ca và tam đệ chưa chắc ả đã cho không đâu.

Dương Kiễm trừng mắt nhìn Dương Tuần:

- Hê... sao tam đệ lại hạ mình như vậy chứ? Đã là dâm nữ háo sắc thì huynh đệ chúng ta cũng có thể hưởng được ả kia mà.

Dương Kiễm nhìn lại Hạ Hàn Quang:

- Hạ huynh đã thưởng thức hương vị của giai nhân, trong lòng chắc rất hoan hỷ, vậy không biết Hạ huynh có định dành Giãn Hoa Tiên Tử cho riêng mình không?

Hạ Hàn Quang khoát tay:

- Nếu Hạ mỗ có ý dành Mộc Kiến Bình cho riêng mình thì đâu đem nàng ra mà làm trò vui với các vị.

Y ưỡn ngực:

- Với Hạ Hàn Quang thì bọn nữ nhân chỉ là một trò chơi vui vẻ mà thôi.

Dương Kiễm gật đầu.

Gã rót rượu ra chén Hạ Hàn Quang:

- Dương mỗ kính Hạ huynh một chén.

Hạ Hàn Quang đón lấy chén rượu trên tay Dương Kiễm:

- Mời.

Tất cả mọi người cùng uống cạn số rượu đã rót. Đặt chén xuống bàn, Dương Kiễm nhìn Hạ Hàn Quang nói:

- Hạ huynh đã thưởng lãm qua thân thể ngà ngọc của Giãn Hoa Tiên Tử rồi, ắt không tiếc rẻ cái thân đó cho huynh đệ chúng tôi có dịp thưởng lãm qua chứ.

Hạ Hàn Quang cất tràng cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Tất nhiên... Tất nhiên rồi... Hạ mỗ đâu tiếc chi với các vị hảo huynh đây. Chỉ tiếc bây giờ Hạ mỗ chẳng biết Mộc Kiến Bình đang ở đâu... Nếu như gặp được nàng, Hạ mỗ sẽ đưa nàng đến dâng tặng cho các vị.

Dương Kiễm vỗ tay đôm đốp:

- Bằng hữu như Hạ huynh mới là thủ túc chi giao.

- Dương huynh quá khen. Một chút nhọc công có gì mà xứng với câu bằng hữu thủ túc.

Dương Tuần lên tiếng:

- Hạ huynh không sợ Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục à? Một khi y biết huynh đoạt tay trên của y nhất định sẽ tức giận mà đi tìm Hạ huynh.

Hạ Hàn Quang nhún vai:

- Tàn Hồn Ma Đao thì có gì phải sợ chứ.

Hạ Hàn Quang vừa dứt lời thì nghe một giọng nói lạnh lẽo cất lên ngay sau lưng mình:

- Nếu đúng như tất cả những gì các hạ vừa nói thì chẳng có gì phải sợ Nguyên Thiên Phục.

Chỉ nghe cái chất giọng nhạt nhẽo đó thôi mà toàn thân Hạ Hàn Quang nổi đầy gai ốc.

Cùng với cảm giác đó thì trong xương sống gã xuất hiện một luồng khí băng hàn chạy dọc lên tới tận gáy.

Ngũ Thử như gặp phải khắc tinh của mình, đồng loạt đứng bật dậy.

Dương Kiễm buột miệng thốt:

- Nguyên Thiên Phục.

Dương Kiễm vừa dứt lời thì Dương Tuần e dè nói:

- Ngũ Thử chúng tôi không liên can đến Hạ huynh đây. Đây là chuyện của hai người.

Y quay lại Dương Kiễm:

- Dương đại ca... chúng ta không nên ở lại đây.

Dương Kiễm gật đầu, rồi cùng với Dương Tuần và ba gã kia lủi nhanh ra cửa. Họ phải hành xử như vậy bởi đã quá biết về uy lực của ngọn Tàn Hồn Ma Đao đã từng làm những chuyện chấn động giang hồ.

Hạ Hàn Quang thấy Ngũ Thử bỏ đi, càng bối rối và lúng túng hơn. Y réo gọi:

- Các vị hảo huynh... Các vị hảo huynh.

Miệng thì réo, chân Hạ Hàn Quang thì thoát chạy theo Ngũ Thử, nhưng khi vừa dợm bước thì chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Thiên Phục. Y buộc đứng chôn chân lại, nhìn Thiên Phục mà nhủ thầm:

- "Hôm nay có lẽ là ngày tận mạng của ta rồi.".

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Hạ Hàn Quang cố giữ bình tĩnh, lấy giọng thật ôn nhu từ tốn:

- Nguyên huynh tìm Hạ đệ?

- Tại hạ đi tìm các hạ.

Hạ Hàn Quang chỉ vào ngực mình:

- Tìm... tìm Hạ Hàn Quang.

Thiên Phục gật đầu.

Hạ Hàn Quang rối rít nói:

- Đệ với Nguyên huynh vốn không thù không oán, ngược lại đệ rất ngưỡng mộ huynh.

Vậy... không biết Nguyên huynh tìm đệ vì nguyên cớ gì.

Thiên Phục thờ ơ đáp lời Hạ Hàn Quang:

- Các hạ biết cái nguyên cớ đó.

Hạ Hàn Quang lấp lửng nói:

- Nguyên huynh tìm đệ vì Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình?

- Đúng như vậy.

Hàn Quang bặm môi, nheo mày rồi thở dài một tiếng, từ tốn nói:

- Chuyện trên Động Đình Hồ.

- Ta và các hạ sẽ đến Hồ Động Đình.

Mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trán Hàn Quang. Y gượng cười nói:

- Huynh muốn lấy mạng đệ?

- Nếu như những gì các hạ nói không đúng sự thật.

Từng lời nói thốt ra từ cửa miệng của Nguyên Thiên Phục nghe thật là nhạt nhẽo lãnh đạm.

Hạ Hàn Quang thối lui một bộ.

Tay của Nguyên Thiên Phục đặt vào đốc đao. Y nhìn Hàn Quang từ tốn nói:

- Đao của tại hạ chắc chắn nhanh hơn đôi cước pháp của các hạ.

Nghe Thiên Phục nói, Hạ Hàn Quang thoạt rùng mình. Y khoát tay:

- Đệ không có ý trốn chạy Nguyên huynh.

Với vẻ mặt khổ não, Hàn Quang nói tiếp:

- Đệ sẽ cùng với huynh đến Hồ Động Đình.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Hàn Quang từ tốn nói:

- Đến Hồ Động Đình, nếu Nguyên huynh muốn giết thì giết, muốn tha thì tha, đệ không một chút oán trách hờn than.

- Ta tin vào lời của các hạ.

Hạ Hàn Quang thở hắt ra một tiếng dài thườn thượt:

- Chúng ta đi chứ?

Thiên Phục gật đầu.

Hai người rời tửu điếm.

Khi vầng nguyệt chênh chếch soi bóng xuống mặt hồ trong vắt thì họ đặt chân đến ghềnh đá mà trước đây Mộc Kiến Bình đã toan trầm mình.

Thiên Phục đứng khoanh tay ôm ngọn Tàn Hồn Ma Đao hướng mắt nhìn ra ngoài mặt hồ Động Đình, y ôn nhu hỏi Hạ Hàn Quang:

- Các hạ biết tội của mình chứ?

Hạ Hàn Quang bất ngờ quỳ mọp dưới chân Thiên Phục:

- Nguyên huynh cứ hạ thủ giết đệ, nhưng quả thật đệ chẳng biết mình đã phạm tội gì.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Thiên Phục thoạt cau lại rồi nhanh chóng giãn ra.

Y nhìn bóng trăng in trên mặt nước hồ:

- Các hạ không biết tội của mình à?

- Đệ chỉ biết mình có ân ái với Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình. Nhưng chẳng lẽ vì chuyện ái ân đó mà đệ phải nhận một cái chết thảm từ Tàn Hồn Ma Đao?

Hạ Hàn Quang ngước mặt nhìn lên, giọng nói của y thật là thống khổ:

- Nếu vì chuyện ái ân giữa đệ và Mộc Kiến Bình khiến cho Nguyên huynh phẫn nộ xuống tay lấy mạng đệ thì cái chết này oan cho đệ quá. Một cái chết mà người chết chẳng làm sao nhắm mắt siêu thoát được.

Thiên Phục quay lại.

Y nhìn sâu vào đôi mắt đang van xin khốn khổ của Hạ Hàn Quang.

Thiên Phục buông một câu cụt lủn:

- Các hạ không làm nhục Kiến Bình à?

Hạ Hàn Quang tròn mắt:

- Làm nhục?

Y lắc đầu:

- Không.

Thiên Phục lại cau mày, nhếch môi:

- Không làm nhục tại sao Kiến Bình lại cuồng tâm loạn trí?

Hắn nhướng to hai mắt mở hết cỡ. Y ôm đầu:

- Nguyên huynh nói sao? Kiến Bình bị cuồng tâm loạn trí à? Sao có thể như thế được chứ?

Thiên Phục thở ra. Ánh mắt của gã sắc như lưỡi đao Tàn Hồn điểm vào mặt Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang:

- Nếu ngươi không làm nhục thì Kiến Bình đâu đến nỗi cuồng tâm loạn trí.

Hạ Hàn Quang than khẽ:

- Thật là oan cho đệ quá.

Hắn nhìn lên trời:

- Ông trời ơi... Ông xui chi để ta phải chịu cái oan, mà phải chịu chết oan uổng như thế này.

- Các hạ đang cố chạy trốn nghiệt quả do các hạ tạo ra.

Hàn Quang lắc đầu:

- Đệ không chạy trốn cái chết, nếu sự thật đây là nghiệt quả của đệ. Nhưng vì sự ân ái giữa đệ và Mộc Kiến Bình muội muội mà đệ phải chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên huynh ư? Đây mới đúng là nghiệt quả oan uổng của đệ.

Thiên Phục cau mày:

- Tại sao oan uổng?

Hạ Hàn Quang ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt Thiên Phục:

- Đệ không làm nhục Mộc Kiến Bình muội muội.

- Các hạ không làm nhục ư?

Hạ Hàn Quang gật đầu:

- Đệ đâu thiếu nữ nhân si tình mà phải làm chi cái chuyện tồi bại đó để phải chịu chết bởi ngọn đao Tàn Hồn của Nguyên huynh chứ.

Hạ Hàn Quang ôm lấy đầu gục xuống chân Thiên Phục:

- Tất cả cũng tại Kiến Bình muội muội mà thôi.

- Tất cả tại Kiến Bình?

Hạ Hàn Quang ngẩng lên nhìn Thiên Phục khẽ gật đầu. Y bặm môi một lúc rồi nghẹn giọng nói:

- Kiến Bình đứng trên ghềnh đá này toan trầm mình tự vẫn.

- Trong cơn cuồng trí, Kiến Bình đã nói ra cái ý của nàng.

- Đệ không dám vọng ngôn trước mặt Nguyên huynh. Nhưng trước khi chết bởi lưỡi đao Tàn Hồn của Nguyên huynh, đệ phải nói ra sự thật. Có chết đệ mới nhắm mắt được.

- Tại hạ muốn nghe sự thật.

Hạ Hàn Quang nuốt nước bọt. Y cảm nhận cổ họng mình đắng ngắt như có vị mật tiết ra trong nước bọt và có cái gì đó chẹn ngang khiến y cảm thấy khó thở vô cùng. Mặc dù gió từ ngoài Hồ Động Đình thốt ù ù, giật cả chéo y Thiên Phục nhưng mồ hôi cứ tuôn ra ướt đẫm y trang của Ngọc Diện Thư Sinh. Y có cảm nhận như có lửa đốt trong nội thế, ngọn lửa đó chính là nỗi sợ hãi mà y không sao kềm chế được.

Y bất giác thét lên:

- Nguyên huynh... quả là đệ không làm nhục Kiến Bình.

- Ta và các hạ chẳng có buổi kết giao bằng hữu, đừng dùng tiếng huynh và đệ một cách vô nghĩa. Ta sẽ không chùn tay bởi những mỹ từ đó đâu.

Lời nói vô tâm của Nguyên Thiên Phục khiến Hạ Hàn Quang càng bối rối và sợ hãi hơn.

Y gượng nói:

- Hàn Quang này không phải là kẻ tham sanh úy tử, nhưng cái chết này đối với tại hạ sao vô nghĩa quá. Tại hạ đâu phải là con thiêu thân, biết chết mà vẫn cứ lao vào.

- Ta không phải vì hờn ghen, hay vì chữ tình với Mộc Kiến Bình mà lấy mạng các hạ.

- Tại hạ cũng không nghĩ như huynh.

Y rít lên the thé:

- Tại hạ phải nói rồi tùy huynh phân xử, định đoạt.

- Ta đang rửa tai nghe các hạ nói.

Hàn Quang rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực để trấn tĩnh tâm định rồi ôn nhu từ tốn nói:

- Trên có trời, dưới có đất, nếu như tại hạ sai lời vọng ngôn thì chịu sự phán xử của trời của đất mà sống không thấy trời, chết không chốn dung thân.

Y thề xong, ôm đầu nói:

- Khi tại hạ đến ghềnh đá này thì thấy Kiến Bình muội muội vừa réo gọi Nguyên huynh chửi rủa vừa toan trầm mình xuống Hồ Động Đình. Nghĩ chuyện lạ, tại hạ đến khuyên can nàng.

Hàn Quang liếc trộm Thiên Phục.

Đập vào cái nhìn trộm của gã là một khuôn mặt như trét sáp được tô vàng bởi ánh trăng trên cao. Một khuôn mặt mà gã ngỡ ví như là mặt của diêm chúa đang chờ đợi đến thời khắc tước đi cái mạng của gã.

Gã gục mặt xuống mũi giày Thiên Phục, thổn thức nói:

- Tại hạ đã khuyên Kiến Bình muội muội, nhưng không ngờ...

Thiên Phục thở dài.

Hàn Quang ngẩng lên nhìn Thiên Phục. Trong nỗi sợ hãi y tưởng tưởng lưỡi đao Tàn Hồn sẽ tiện đứt thủ cấp trong chớp mắt, nên buột miệng van xin:

- Nguyên huynh hãy tha thứ cho tại hạ.

Thiên Phục thờ ơ hỏi gã:

- Các hạ không ngờ gì?

Hàn Quang bặm môi một lúc rồi nói:

- Kiến Bình có lẽ nhìn thấy ở tại hạ cái gì đó, nên mới mời đệ cùng với nàng xuống thuyền rong ruỗi trên mặt hồ mà đối ẩm.

Thiên Phục cau mày:

- Kiến Bình tự nguyện xuống thuyền với các hạ?

Hàn Quang gật đầu như tế sao:

- Đúng như vậy... Đúng như vậy. Chuyện nàng tự nguyện xuống thuyền với tại hạ, có gã phu chèo thuyền ở đây minh chứng.

Thiên Phục buông một tiếng thở dài.

Hàn Quang lại gục đầu xuống mũi giày Thiên Phục, lí nhí nói:

- Trong khi chén thù chén tạc, men rượu không kềm chế được nhục cảm của Kiến Bình.

Và... và đệ cũng chẳng khác gì nàng, nên... nên... nàng tự trao thân cho tại hạ.

Y ngẩng lên nhìn Thiên Phục:

- Nguyên huynh, đó tất cả là sự thật. Tại hạ có lỗi với Kiến Bình muội muội... Tại hạ sẽ tìm nàng chuộc lại lỗi lầm này. Đây có lẽ cũng là ý trời se duyên Kiến Bình với tại hạ chứ tuyệt nhiên không tại hạ không hề có chủ tâm làm nhục Kiến Bình muội muội khiến nàng cuồng tâm loạn trí.

Hàn Quang vỗ vào đầu mình:

- Ông trời ơi... sao ông nỡ tạo cảnh éo le chứ?

Gã thổn thức nói:

- Nguyên huynh tha cho Hàn Quang. Đệ hứa sẽ chăm sóc cho Kiến Bình muội muội.

Nếu đệ có đối xử tệ với nàng thì nguyện chết trước lưỡi đao của huynh.

Nói đến đây, nước mắt Hàn Quang trào ra tuôn chảy xuống cằm, y liếm những giọt nước mắt, sợ hãi van vỉ tiếp:

- Đệ hứa sẽ chăm sóc cho Kiến Bình đến đầu bạc răng long.

Thiên Phục thở dài:

- Ta tạm tin những gì các hạ nói. Hy vọng các hạ sẽ thực hiện đúng những gì đã nói với ta. Nếu không đúng như những lời các hạ đã nói thì ta sẽ phán xử theo đúng lời thề của các hạ.

Hàn Quang nghe Thiên Phục nói, thở phào một tiếng nhẹ nhõm như người vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Tiếng thở phào còn đọng trên miệng gã thì ánh đao Tàn Hồn vụt lóe trên đầu gã.

Ngọc Diện Thư Sinh rú lên:

- Chết tôi rồi.

Búi tóc của gã lả chả rơi xuống trước mặt rồi bị từng cơn gió thổi lùa bay tứ tán.

Thiên Phục nói:

- Ta để lại chủ cấp của các hạ, nhưng búi tóc thì thay cho lời thề của các hạ.

Thiên Phục nhìn lại Hàn Quang lần nữa. Toàn thân Ngọc Diện Thư Sinh đang run rẩy trước mũi giày của y. Buông một tiếng thở dài, Thiên Phục quấn lại lưỡi kiếm Tàn Hồn rồi băng mình bỏ đi.

Hàn Quang vẫn quỳ mọp dưới đất, cho đến khi biết chắc tử thần đã đi xa mới lồm cồm đứng lên.

Y chớp mắt nhìn những lọn tóc còn rơi vãi trên ghềnh đá, rít giọng nói:

- Thiên Phục, ngươi tước của ta một búi tóc, cái hận này có ngày ta phải đòi lại ngươi cái thủ cấp.

Chương 46: Dị Sắc Loạn Tình

Tiêu Thái Ngọc sau khi bắt mạch cho Lý Ma Ma, nhìn Lệnh Thế Kiệt nói:

- Đệ đê....

Thấy Thái Ngọc có vẻ căng thẳng, Thế Kiệt lo lắng nói:

- Tỷ tỷ... Lý Ma Ma ra sao?

Thái Ngọc thở ra:

- Lý Ma Ma đã bị lão quỷ Đông Độc Âu Dung Thừa sử dụng thủ pháp đoạn mạch theo canh giờ. Chỉ không đầy mười hai canh giờ nữa thì mạch của mụ sẽ tự đứt mà chết.

- Làm sao cứu được Lý Ma Ma bây giờ?

- Thủ pháp đoạn mạch của Âu Dung Thừa là bí thuật để lão quỷ hành xử môn đồ Thần Long giáo. Một khi lão đã đoạn mạch ai thì người đó xem như cầm chắc cái chết chứ không thể hóa giải được. Âu Dung Thừa dù sao cũng là một trong ngũ kiệt của võ lâm Trung Nguyên, tất phải có kỳ môn, kỳ công.

Nàng thở dài, nhìn Thế Kiệt ôn nhu nói:

- Nếu đệ có chuyện cần thỉnh giáo mụ Lý thì mau hỏi mụ, chứ tỷ e rằng mụ chẳng còn cơ hội giữ được sinh mạng nữa đâu. Ít ra Lý Ma Ma vẫn còn sống được mười hai canh giờ, đủ thời khắc cho đệ đệ thỉnh giáo mụ những điều muốn biết.

Thế Kiệt nhìn lại Lý Ma Ma:

- Ma Ma.

Ánh mắt Lý Ma Ma chớp khẽ một cái.

Thế Kiệt hỏi tiếp:

- Ma Ma nghe tại hạ nói chứ?

Mắt của Lý Ma Ma lại chớp một cái.

Thái Ngọc xen vào:

- Mụ đã nghe đệ đệ nói.

Lý Ma Ma đảo hai con ngươi nhìn qua Thái Ngọc. Thái Ngọc thoạt cau mày bởi cái liếc mắt của Lý Ma Ma.

Thế Kiệt nhìn Lý Ma Ma rồi lấy túi phấn hương đeo bên hông chìa đến trước:

- Ma Ma... tại hạm muốn biết chủ nhân của túi phấn hương này?

Đôi mắt Lý Ma Ma như đứng tròng không động đậy.

Thế Kiệt dồn giã hỏi:

- Ma Ma biết chủ nhân của chiếc túi phấn hương này chứ?

Ánh mắt của Lý Ma Ma khẽ chớp một cái.

Thế Kiệt hỏi:

- Ma Ma biết?

Ánh mắt của Lý Ma Ma lại chớp khẽ rồi liếc nhìn Tiêu Thái Ngọc.

Thế Kiệt hỏi:

- Túi phấn này là của ai?

Đôi mắt của mụ Lý lại bất động rồi trợn ngược lên.

Tiêu Thái Ngọc nhìn Lý Ma Ma rồi quay lại Thế Kiệt:

- Đệ đệ. Ta biết rồi. Mụ ta không muốn ta ở đây để nghe những gì mụ nói.

- Ma Ma.

Lý Ma Ma lại chớp mắt.

Tiêu Thái Ngọc cau đôi mày lá liễu:

- Mụ không muốn ta nghe những gì mụ nói với đệ đệ của ta à?

Lý Ma Ma lại chớp mắt.

Thái Ngọc thở ra rồi nhìn lại Thế Kiệt:

- Đệ đê.... Lý Ma Ma đã muốn như vậy, tỷ ở lại đây chỉ làm khó cho đệ đệ thôi. Tỷ tỷ sẽ chờ đệ bên ngoài ngôi miếu thần hoàng này.

Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc:

- Lý Ma Ma chắc có điều gì muốn nói với đệ nên không muốn người thứ ba nghe. Tỷ tỷ đừng trách Lý Ma Ma.

Thái Ngọc mỉm cười nắm tay Thế Kiệt:

- Với một người sắp chết thì tỷ tỷ đâu trách làm gì. Tỷ đi tìm chút gì đó về đây đặng chuẩn bị hậu sự cho mụ Lý.

Nàng nói xong điểm mũi hài trổ khinh thân siêu quần thoát ra ngoài ngôi cổ miếu thần hoàng. Tiêu Thái Ngọc thoát ra khỏi miếu thần hoàng được năm mươi trượng thì gặp ngọn hắc kỳ của Tây Kỳ Thạch Khởi.

Thái Ngọc nhìn ngọn đại hắc kỳ, mặt nàng thoáng lộ vẻ bất nhẫn và ủ dột.

Tây Kỳ Thạch Khởi từ phía sau tán cây cổ thụ bước ra. Lão vuốt râu ngắm Tiêu Thái Ngọc.

Tây Kỳ Thạch Khởi nói:

- Dạo này ta thấy ái thê quá gần gũi với gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt đó.

Thái Ngọc nhíu mày, dửng dưng đáp lời lão:

- Ta thực hiện theo sự sai khiến của lão kia mà.

- Nhưng ta không thích nàng có sự gần gũi quá đáng với gã tiểu tử đó.

- Vậy thì hôm nay xem như phận sự của Tiêu Thái Ngọc đã làm tròn. Tiêu Thái Ngọc sẽ chẳng gặp Lệnh Thế Kiệt nữa.

Vẻ mặt Tây Kỳ thoạt cau có. Lão hằn học nói:

- Những pho tượng kim thân La Hán của gã chưa nằm trong tay ta thì sao nàng dám nói đã hoàn thành chức phận ta giao cho nàng?

Tây Kỳ Thạch Khởi hừ nhạt rồi nói:

- Thái Ngọc, ta chỉ không muốn nàng quá gần gũi với gã tiểu tử đó mà thôi.

Thái Ngọc nhíu mày. Nàng nhìn thẳng vào mắt Tây Kỳ Thạch Khởi:

- Lão vừa muốn có Thập Nhị La Hán, lại vừa ghen. Trong hai chọn một:

một là những pho tượng kim thân La Hán, hai là Tiêu Thái Ngọc.

Tây Kỳ Thạch Khởi vuốt râu, mỉm cười nói:

- Ta muốn cả hai. Vừa những pho tượng kim thân La Hán vừa cả nàng nữa.

Vẻ mặt Thái Ngọc sa sầm lại:

- Như thế thì quá nhiều.

- Nhưng đó là ý của ta.

Thạch Khởi bước đến bên cạnh nàng:

- Hay giờ đây nàng đã có ý chống lại ta?

Tây Kỳ Thạch Khởi nâng cằm Thái Ngọc:

- Một khi nàng có ý chống lại ta thì phải biết xét đoán cái hậu quả mà nàng phải nhận chứ.

Thái Ngọc thoáng biến sắc.

Tây Kỳ Thạch Khởi mỉm cười rồi giả lả nói:

- Ta nuôi dưỡng nàng từ lúc còn lẫm dẫm, bập bẹ, chẳng lẽ giờ đủ lông đủ cánh rồi chống lại ta ư?

Thái Ngọc bặm môi, rồi rít lên với giọng căm phẫn:

- Lão có công nuôi dưỡng, nhưng chẳng đáng làm nghĩa phụ. Lão nghĩ lại đi, lão đã đoạt những gì ở ta?

Dung diện nàng thoáng hiện sát khí hừng hực:

- Lão nuôi dưỡng ta rồi biến ta thành một ả tiện thiếp của lão.

Mặt Tây Kỳ Thạch Khởi cau có hẳn lại:

- Lão phu đã bồi đắp lại cho nàng tòa Ma Cung.

Thái Ngọc lắc đầu:

- Cuộc đời của ta đâu phải chỉ là một tòa Ma Cung.

- Nàng còn muốn gì nữa?

- Ta muốn những thứ mà lão chẳng bao giờ có được.

Tây Kỳ Thạch Khởi gằn giọng nói từng tiếng:

- Nàng nói lại lần nữa cho ta nghe?

Thái Ngọc rít lên bằng sự căm phẫn tột cùng:

- Ta muốn những thứ mà ngươi chẳng bao giờ có.

Tây Kỳ Thạch Khởi hất mặt:

- Đó là thứ gì?

Thái Ngọc liếm hai cánh môi rồi nghiêm khắc nói:

- Tình yêu.

- Nói như vậy xem chừng nàng đã để tình cho gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt?

Thái Ngọc không phủ nhận mà còn khẳng khái gật đầu:

- Không sai. Ta đã yêu Thế Kiệt rồi. Trước đây khi bị lão chiếm đoạt sự trong trắng, ta đã biến thành một xác chết nguyện chẳng bao giờ màng đến chữ tình nữa. Trong tâm tưởng, ta kinh tởm cái thân xác của mình, mà ngỡ rằng đã bị biến thái. Ta kinh tởm ta, nhưng lại yêu ta để khỏa lấp sự Ô uế mà lão đã nhuộm ra Tiêu Thái Ngọc.

Trong khi Thái Ngọc nói thì Tây Kỳ Thạch Khởi như đóng đinh vào mặt nàng. Thỉnh thoảng hai hàm răng của lão lại nghiến ken két.

Thái Ngọc nói tiếp với sự bình thản như đã quyết định cái hậu quả mà mình phải chịu:

- Khi ta nhận sứ mạng mà lão giao là phải kết thân với Thế Kiệt. Đến bây giờ ta mới biết mình vẫn là một nữ nhân có trái tim dạt dào tình cảm. Thế Kiệt đã hun đúc và trả lại những gì ta đã mất bởi sự dâm loàn của lão.

Nàng vừa dứt lời thì Tây Kỳ giở thẳng hữu thủ tát vào má nàng.

Bốp!

Hứng trọn cái tát của Tây Kỳ Thạch Khởi, nhưng Thái Ngọc chẳng thốt ra lời oán trách, mà dửng dưng nhìn lão. Cái nhìn của nàng khiến Tây Kỳ càng bực dọc hơn.

Lão hừ nhạt rồi nói:

- Được lắm, nàng đã có sự lựa chọn thì lão phu cũng chấp nhận sự lựa chọn đó.

Tây Kỳ Thạch Khởi vừa nói vừa bất thần điểm vào tịnh huyệt của Thái Ngọc. Nàng đâu kịp phản xạ né tránh chỉ pháp của Tây Kỳ, nhưng dù cho Thái Ngọc có chuẩn bị đối phó cũng chẳng thể nào chống chọi lại lão, bởi lẽ võ công của nàng do chính Tây Kỳ truyền thụ kia mà.

Thái Ngọc thét lên:

- Lão tính làm gì ta?

- Rồi nàng sẽ biết.

Tây Kỳ cắp ngang vòng tiểu yêu, thắt lưng ong của Thái Ngọc, băng mình về phía tán cây cổ thụ.

Lũ chim di trú đang yên nghỉ trên tán cây hối hả bay vùn vụt lên bầu trời cao vì sự yên tĩnh của chúng đã bị phá vỡ bởi những tiếng thét căm hờn và uất hận của Tiêu Thái Ngọc:

- Lão đê tiện... bỉ ổi... ta căm thù lão... căm thù lão.

Nàng thét lên lồng lộng:

- Ác nhân... Ngươi...

Tiếng thét của nàng nghẹn đi và nhanh chóng chìm vào tràng tiếu ngạo thỏa thê của Tây Kỳ Thạch Khởi.

Một lúc sau, Tây Kỳ từ trong tán cây bước ra. Vẻ mặt của lão thật là đắc ý và hoan hỷ.

Lão nhìn lại tán cây cổ thụ:

- Mãi mãi nàng vẫn là tiện thiếp của Tây Kỳ Thạch Khởi. Nếu nàng không tiếp tục phận sự của ta đã giao cho nàng thì ráng chấp nhận sự hủy hoại của Cương Thi Hủy Dung.

Thử xem khi nàng đã biến thành một xác chết thối rữa biết thở, biết yêu thì gã tiểu tử có còn để mắt tới nàng không?

Lão ngửa mặt cất tràng cười cuồng nhiệt rồi lừng lững bước đến cầm ngọn đại hắc kỳ, trổ khinh

thuật siêu quần băng mình bỏ đi.

Khi bóng của Tây Kỳ khuất dạng hẳn từ trong tán cây cổ thụ, Thái Ngọc mới trở ra.

Trang y của nàng giờ không còn phẳng nếp mà đã nhàu nát như một miếng giẻ rách. Hai mắt nàng đẫm lệ, dáng đi thất thểu. Nàng dõi mắt hướng nhìn lên bầu trời.

Bầu trời bao la, những đám mây trôi bồng bềnh, đàn chim di trú đang mất dạng cuối chân trời, nhưng trong tâm tưởng của Thái Ngọc thì chỉ còn đọng mỗi một suy nghĩ:

- "Mình chỉ là con chim hoang bị nhốt trong chiếc lồng quỷ của lão Thạch Khởi. Tại sao mình chẳng được như bầy chim đang sải cánh tự do trên bầu trời?".

Ý tưởng đó khiến nàng nấc nghẹn một tiếng, rồi lệ thảm rịn chảy tuôn dài hai bên khóe mắt.

oo Thái Ngọc quay lại cổ miếu thần hoàng. Nàng chưa bước hết những bậc tam cấp dẫn lên cổ miếu thì Lệnh Thế Kiệt từ trong bước ra. Chàng nhác thấy sự xốc xếch và vẻ mặt u hoài của Thái Ngọc, liền bước nhanh đến bên nàng vồn vã hỏi:

- Tỷ tỷ... Chuyện gì đã xảy ra với tỷ vậy?

Thái Ngọc cố gượng nặn một nụ cười. Nàng nhìn Thế Kiệt, khẽ lắc đầu:

- Chẳng có chuyện gì xảy ra với tỷ đâu. Đệ đừng lo.

- Nhưng...

Nàng mỉm cười nói:

- Tỷ tỷ chỉ nhọc thân một chút thôi.

- Tỷ tỷ đã gặp cường địch?

Thái Ngọc lưỡng lự một chút:

- Đúng như vậy.

Thế Kiệt nhanh miệng hỏi:

- Kẻ đó là ai?

- Một trong ngũ kiệt.

Thế Kiệt cau mày:

- Đông Độc và Bắc Thần rượt theo chúng ta à?

Nàng lắc đầu:

- Không phải. Người đó chính là Tây Kỳ Thạch Khởi.

- Thạch Khởi lão quỷ?

- Đệ đệ đừng lo... Tỷ đã dẫn dụ lão đi nơi khác rồi. Nhưng lúc này đệ là cái đích của tất cả cao thủ trên giang hồ, đệ cần phải cẩn thận.

Nàng buông một tiếng thở dài, nắm tay Thế Kiệt:

- Tỷ tỷ rất lo cho đệ.

Nàng buông một tiếng thở dài nữa rồi nói tiếp:

- Lý Ma Ma ra sao rồi?

Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc, rồi thở dài ảo não:

- Ma Ma đã đi rồi.

Thái Ngọc cau mày:

- Chết rồi ư? Chưa đúng thời khắc mà Lý Ma Ma chết sớm như vậy ư?

- Đáng ra Ma Ma chưa chết. Nhưng Ma Ma đã tự quyết định dùng nguyên âm còn lại để hóa giải bí thuật đoạn mạch của Đông Độc Âu Dung Thừa đặng có thể nói chuyện với đệ trong nửa khắc.

Thái Ngọc nhìn vào trong cổ miếu:

- Tỷ tỷ đi tìm vật dụng để lo hậu sự cho mụ, nhưng mụ đi sớm còn tỷ thì chẳng có gì.

Nàng xòe hai bàn tay còn đẫm ướt mồi hôi:

- Tỷ trở về bằng hai bàn tay không.

- Lý Ma Ma ra đi rất mãn nguyện. Vì... vì...

Chàng bỏ lửng câu nói ở đó.

Thái Ngọc nói:

- Những gì đệ đệ cần nói thì cứ nói, nhưng nếu thấy không tiện thì đừng nên nói ra.

- Đệ đệ đã hứa với Lý Ma Ma. Nhưng Lý Ma Ma rất hoan hỷ khi gặp lại đệ.

Chàng nhìn vào cổ miếu:

- Đệ muốn hỏa táng Lý Ma Ma.

- Như thế cũng tiện.

Hai người gom tất cả những cành khô quanh cổ miếu, xếp thành một giàn hỏa thiêu rồi đặt xác Lý Ma Ma lên giàn hỏa. Mặc dù đã chết nhưng mặt của Lý Ma Ma không có vẻ gì là của người chết, ngược lại trông mặt mụ thật là khoan thai và thư thái như người đang ngủ.

Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt:

- Phàm những người chết bởi bí thuật đoạn mạch thì rất đau khổ, nhưng mụ Lý xem ra chẳng có vẻ gì đau đớn cả. Đây đúng là trường hợp ngoại lệ có một không hai.

- Đệ cũng không biết sao Lý Ma Ma có thể chịu được sự thống khổ của cực hình đoạn mạch chẳng khác nào lột da xẻ thịt mà vẫn điềm đạm đối thoại với đệ.

Thái Ngọc gật đầu:

- Có lẽ sự hoan hỷ đã khiến mụ quên đi nỗi đau đớn xé da xé thịt của thể xác. Xem ra câu chuyện mà mụ Lý nói với đệ rất ly kỳ phải không?

Thế Kiệt thở dài:

- Đệ đã hứa với Lý Ma Ma không được nói với ai... kể cả tỷ tỷ.

Chàng vừa nói vừa đánh đá lửa mồi vào giàn hỏa. Lửa nhanh chóng bén lấy những cành khô, rồi chẳng mấy chốc bùng lên khỏa lên cái xác của Lý Ma Ma.

Thế Kiệt nhìn giàn hỏa mà buông một tiếng thở dài ảo não. Chàng nói:

- Đời người thật là ngắn ngủi và phù du, vô thường.

Thái Ngọc nói theo chàng:

- Nếu sau này tỷ tỷ có chết mà được chính tay đệ tống tiễn ra đi như Lý Ma Ma, đó là điều diễm phúc của tỷ tỷ.

Chàng quay lại nhìn Thái Ngọc:

- Chủ nhân Ma Cung sao có thể chết được?

- Đệ vừa nói đời người là phù du vô thường mà. Tỷ chỉ là chủ nhân Ma Cung thôi chứ không phải là tiên thiên La Hán để mãi mãi tồn tại trên cõi nhân thế này.

Nàng nắm tay Thế Kiệt:

- Tỷ cũng chẳng mong muốn sống lâu. Những kẻ sống lâu chỉ cảm nhận được sự cô độc khi tất cả những người thân yêu ra đi. Tỷ chẳng muốn là kẻ cô độc.

Nàng ngẩng lên nhìn Thế Kiệt:

- Nhỡ mai này đệ ra đi trước, thì có lẽ tỷ cũng sẽ theo với đệ đó.

Lời nói thốt ra từ cửa miệng của Tiêu Thái Ngọc khiến cho Thế Kiệt xúc động.

Chàng bóp nhẹ ngọc thủ của nàng:

- Đệ không bỏ rơi tỷ tỷ mà đi một mình đâu.

- Tỷ sợ rồi đây đệ sẽ bỏ rơi tỷ.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Sư tôn đã dạy cho đệ một chữ tình. Chữ tình đó cao vời vợi như núi Thái Sơn, và nặng như ngọn Ngũ Hành.

Cùng với lời nói đó, vô hình trung Thế Kiệt nâng túi phấn hương như nâng một báu vật có một không hai trên thế gian. Thấy chàng quá trân trọng túi phấn hương, Thái Ngọc buột miệng hỏi:

- Đệ biết chủ nhân chiếc túi phấn này?

Thế Kiệt gật đầu:

- Mẫu thân của đệ.

Chàng nhìn giàn hỏa thiêu xác Lý Ma Ma, cất giọng buồn buồn:

- Đệ còn biết vì sao mình trở thành chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn và phải thực thi di huấn của sư tôn. Tất cả đều khởi đầu từ một chữ tình.

Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt:

- Tỷ tin đệ sẽ thực hiện được những gì mà sư tôn đã di huấn lại.

- Sư tôn không nói về thân mẫu của đệ, nhưng cuối cùng đệ cũng tìm được ra người đó là ai.

- Còn thân phụ của đệ?

- Lý Ma Ma không biết, nhưng có một người biết.

Thái Ngọc nhíu mày:

- Lý Ma Ma chỉ biết thân mẫu của đệ mà không biết thân phụ?

Thế Kiệt gật đầu:

- Đúng như vậy đó.

Thái Ngọc buột miệng nói:

- Lạ thật đó. Phàm biết nương tử thì phải biết tướng công, chứ sao biết người này lại không biết người kia?

- Khi thân mẫu có mang đệ thì người ra đi mà chẳng nói gì với Lý Ma Ma.

Thái Ngọc nắm tay Thế Kiệt:

- Đệ đệ, tỷ nói quá lời, đệ bỏ qua.

Thế Kiệt cướp lời Tiêu Thái Ngọc:

- Đệ biết tỷ muốn hỏi gì rồi.

Chàng khẽ buông một tiếng thở dài rồi trang trọng nói:

- Chủ nhân túi phấn hương này là thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi, thân mẫu của đệ. Người mà trước đây sư tôn từng yêu say đắm và chính vì yêu mà thành chữ hận trong tâm tưởng của người.

Thế Kiệt nói đến đây thì trong ý niệm của chàng hồi tưởng lại những động tác mà Quỷ Kiếm Giang Kỳ đã khắc tượng mỹ nhân rồi tự hủy pho tượng đó đi.

Buông một tiếng thở dài ảo não, Thế Kiệt nói tiếp:

- Sư tôn rất yêu thân mẫu.

Chàng vừa dứt lời thì sau lưng chàng giọng nói U Linh Nhân cất lên:

- Lệnh công tử đã biết thân mẫu của mình rồi à?

Thế Kiệt và Thái Ngọc quay phắt lại, Thế Kiệt nói:

- U Linh Nhân.

Lắc lư thân pháp như bóng ma trơi dập dờn bởi những ngọn gió đêm hiu hiu, U Linh Nhân cất giọng u buồn:

- Lệnh công tử sẽ thực hiện di ngôn của Giang Kỳ chứ? Ta đã chuẩn bị sẵn cho công tử.

Hãy đến Lâm Thủy Trúc ở hướng tây Côn Luân Sơn, công tử sẽ được biết những gì muốn biết.

U Linh Nhân nói xong, không chờ Thế Kiệt có đồng ý hay không mà khẽ lắc vai. Chiếc bóng u linh xõa tóc, thoạt lấn nhanh vào cổ miếu thần hoàng.

Thế Kiệt vừa nhác thấy chiếc bóng U Linh Nhân lẩn vào cổ miếu liền thi thố bí thuật Di Hình Cước Pháp theo vào. Nhưng vào trong rồi, chàng lại thất vọng, bởi không thấy bóng tích U Linh Nhân đâu nữa, có chăng là đôi bạch lạp lập lòe đập vào mắt chàng.

Thái Ngọc bước vào cổ miếu.

Thế Kiệt nói:

- Hành tung của U Linh Nhân thật là thần kỳ.

- Phải nói là thần bí mới đúng. Nhưng phàm những kẻ có hành tung thần bí thì có dụng ý. Chắc chắn U Linh Nhân cũng có cùng một mục đích như bọn ngũ kiệt.

- U Linh Nhân đã giúp đệ hiểu về thân mẫu. Đệ có cảm giác U Linh Nhân đang trợ giúp đệ thì đúng hơn.

- Đệ chắc như vậy chứ?

Thế Kiệt gật đầu:

- Nếu như U Linh Nhân muốn đoạt những pho tượng kim thân La Hán của đệ và lấy mạng đệ thì y đã có biết bao nhiêu cơ hội.

- Nhưng đệ phải cẩn thận... bởi bất cứ sự thần bí nào cũng gắn liền với một mục đích nào đó.

Thế Kiệt gật đầu:

- Đệ sẽ ghi nhận sự chỉ giáo của tỷ.

- Đệ quyết định đến Lâm Thủy Trúc?

- Có lẽ đệ phải đến đó.

- Tỷ tỷ sẽ cùng đi với đệ.

- Đệ chỉ sợ.

Đến lượt Thái Ngọc cướp lời Thế Kiệt:

- Tỷ không ngại nhọc thân xác đâu, chỉ sợ làm phiền cho đệ mà thôi. Tỷ cũng biết khá rõ về Lâm Thủy Trúc.

- U Linh Nhân không hề ngăn cản tỷ đi theo đệ, vậy chúng ta có thể cùng đến Lâm Thủy Trúc.

Thái Ngọc mỉm cười:

- Hy vọng tỷ có thể giúp đệ được phần nào.

Thế Kiệt nắm ngọc thủ của Thái Ngọc:

- Tỷ tỷ tốt với đệ quá.

Câu nói này của chàng buộc Thái Ngọc phải quay mặt chỗ khác để tránh ánh mắt Thế Kiệt.

Nàng thờ ơ nói:

- Tỷ cũng mong đệ sẽ tốt với tỷ.

Nàng nhìn lại Thế Kiệt.

Hai người nhìn nhau mà không thốt ra lời nào. Hình như họ chỉ trao đổi những ý nghĩ trong đầu mình qua ánh mắt của nhau. Bất giác Thái Ngọc bá lấy cổ Thế Kiệt. Nàng nhanh miệng nói:

- Tỷ...yêu đệ - Tỷ tỷ...

Thế Kiệt bối rối vô cùng.

Thái Ngọc như cảm nhận được sự bối rối và ngượng ngùng của Thế Kiệt, nên buông tay khỏi cổ chàng.

Nàng cúi đầu bùi ngùi nói:

- Tỷ không dằn được tình cảm của mình. Xét cho cùng cũng đúng thôi, bởi một Tiêu Thái Ngọc, chủ nhân Ma Cung thì sao đáng để một mỹ nam tử kỳ tài Lệnh Thế Kiệt đặt cho một chữ tình.

Nàng ngẩng lên nhìn chàng.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Tỷ tỷ hiểu lầm đệ rồi. Đệ có...

Chàng thở ra...

Thái Ngọc gượng mỉm cười:

- Tỷ biết thân phận của mình mà.

- Không phải như vậy đâu. Nếu xét đệ và tỷ thì đệ mới là người không xứng đáng sánh đôi với tỷ tỷ.

Chàng nắm tay Thái Ngọc:

- Tỷ tỷ đường đường là một chủ nhân Ma Cung, đi đến đâu mọi người phải khấu đầu nể phục. Còn đệ chỉ mới là một Quỷ Kiếm Khách vô danh trong thiên hạ.

Thái Ngọc nguýt Thế Kiệt:

- Đệ nói quá cho tỷ rồi đó. Tỷ có thể đổi cả Ma Cung để được cùng đệ tìm một chốn thanh nhàn ẩn tích mai danh không một chút tiếc nuối.

Nàng dằn tay Thế Kiệt:

- Đệ đê.... chúng ta sẽ ra đi nhé?

Những lời khẩn thiết của Thái Ngọc khiến Lệnh Thế Kiệt càng bối rối lúng túng hơn.

Chàng thở dài rồi nói:

- Đệ còn di huấn của sư tôn.

- Giang Kỳ đã chết rồi.

- Trong tâm niệm của đệ, sư tôn mãi mãi hiện hữu và không bao giờ chết.

Chàng nhìn Thái Ngọc:

- Nếu như đê....

Thái Ngọc thoáng lộ vẻ buồn nhưng khi nghe câu nói lấp lửng của chàng, nàng hỏi luôn:

- Nếu như không có di huấn của Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, đệ đã có thể cùng tỷ ẩn tích mai danh?

Chàng nắm tay nàng:

- Có thể như vậy, nhưng đệ đã giao ngôn chỉ hôn với...

Thái Ngọc chưng hửng:

- Giao ngôn chỉ hôn. Thật vậy ư? Người đó là ai?

Nàng dằng tay Thế Kiệt:

- Đệ hãy cho tỷ biết người đó là ai. Ai có diễm phúc như vậy chứ? Chắc cô ta phải đẹp lắm phải không?

Nàng lại dằng tay Thế Kiệt:

- Nói cho tỷ biết đi?

- Đệ đã giao ngôn chỉ hôn với Cáp Nhật Hồng quận chúa Tây Hạ.

- Cáp Nhật Hồng... Cáp Nhật Hồng.

Nàng cúi đầu nhìn xuống:

- Tỷ mừng cho đệ.

- Tỷ tỷ.

Nàng ngẩng lên nhìn Thế Kiệt, gượng cười:

- Đệ đệ đừng suy nghĩ gì hết. Tỷ tỷ sực nhớ lại rồi.

Nàng lắc đầu như cố xua những ý tưởng vừa mới nảy sinh trong tâm niệm mình, rồi nói bằng chất giọng thật tự nhiên nhưng chẳng hề nghe những lời Thế Kiệt vừa thốt ra:

- Tỷ không thể kết duyên tao phùng cùng đệ được. Đó là ý của ông trời. Có lẽ giữa đệ và tỷ là một khoảng cách mênh mông không bao giờ lấp trống được.

- Tỷ tỷ.

Nàng nguýt Thế Kiệt:

- Nói thế nhưng tỷ vẫn ghen với Cáp Nhật Hồng đó.

Nàng nói xong, quay mặt ra cửa ngôi cổ miếu thần hoàng để giấu hai dòng lệ.

Trong ý niệm của nàng văng vẳng tiếng nói của Tây Kỳ Thạch Khởi:

- Mãi mãi nàng vẫn là ả tiện thiếp của ta, nếu không muốn trở thành thây mà thối rửa biết thở, biết yêu.

Chương 47: U Linh Trận Pháp

Lâm Thủy Trúc.

Đúng là cái tên Lâm Thủy Trúc. Đó là một khu rừng trúc với diện tích độ vài trăm mẫu. Nhưng nó lại lọt thỏm giữa một hồ nước mênh mông, nên xa xa trông tựa một quả đồi xanh nhô lên trên mặt nước hồ trong vắt. Khung cảnh vừa ngoạn mục vừa tĩnh lặng, mà bất cứ ai đặt chân đến trong tâm định sẽ nẩy sinh ý niệm chối bỏ hồng trần tục lụy mà đi tìm sự thanh nhàn êm ả.

Chiếc thuyền nan từ từ nép mạn vào gờ đất khu rừng trúc. Tiêu Thái Ngọc cùng với Lệnh Thế Kiệt bước lên bờ. Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc hỏi:

- Tỷ tỷ... chúng ta đã đến Lâm Thủy Trúc. Đệ không biết sẽ tìm được gì ở đây.

- Tỷ nghĩ U Linh Nhân sẽ cho người đón chúng ta.

Đúng như Thái Ngọc dự đoán, từ trong khu rừng trúc hai gã hán nhân cao nhỏng, vận y trang đạo tỳ trổ khinh thuật thượng thặng lướt ra.

Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt:

- Tỷ tỷ nói đúng đấy chứ?

Hai gã hán nhân bước đến trước mặt Lệnh Thế Kiệt, ôm quyền xá rồi trịnh trọng nói:

- Công tử chính là Quỷ Kiếm Khách Lệnh Thế Kiệt?

- Tại hạ là Lệnh Thế Kiệt. Nhị vị huynh đài là người của U Linh Môn?

Hai gã hán nhân gật đầu.

Thế Kiệt hỏi tiếp:

- Nhị vị huynh đài đến đón tại hạ?

Một gã đứng bên phải đáp:

- Đúng như thế.

Gã đứng bên trái tiếp lời:

- Lệnh công tử cứ đi thẳng vào rừng trúc sẽ tới Trúc Xá Đào Viên. Có người đang chờ Lệnh công tử.

Thế Kiệt ôm quyền xá hai gã đó rồi trịnh trọng nói:

- Đa tạ nhị vị huynh đài đã chỉ giáo.

Chàng quay lại Tiêu Thái Ngọc:

- Tỷ tỷ, chúng ta đi.

Thế Kiệt vừa quay lưng toan dợm bước thì bất thình lình Thái Ngọc xuất thủ vươn đôi ngọc thủ chộp vào hổ khẩu hai gã hán nhân.

Thủ pháp của nàng cực kỳ nhanh và chính xác, lại ra tay bất ngờ nên hai gã hán nhân không cách chi phản ứng kịp nên nhanh chóng bị Thái Ngọc khống chế mạch môn.

Hai gã hán nhân tròn mắt nhìn nàng:

- Cô nương...

Thái Ngọc khắt khe hỏi:

- Hai ngươi không dẫn đường cho bổn cô nương và Lệnh công tử? Thật ra hai ngươi là ai?

- Cô nương...

Thái Ngọc gằn giọng:

- Hai ngươi là ai?

Hai gã hán nhân ấp úng như ngậm bồ hòn.

Thái Ngọc cau mày trầm giọng nói gằn từng tiếng:

- Bổn cô nương có thể lấy mạng hai ngươi trong chớp mắt đó.

Thế Kiệt bối rối xen vào:

- Tỷ tỷ.

Thái Ngọc nhìn chàng rồi quay lại hai gã hán nhân:

- Ta biết người U Linh Môn chẳng bao giờ xuất hiện một cách bình thường như hai ngươi cả. Hai ngươi không phải là người của U Linh Môn.

Nàng vừa nói vừa vận chân âm xiết đôi ngọc trảo. Hai gã hán nhân nhăn nhó vì đau đớn.

Gã đứng bên trái Thái Ngọc rối rít nói:

- Cô nương tha mạng... nhẹ tay cho huynh đệ chúng tôi.

- Muốn ta tha mạng, hai ngươi phải nói thật. Hai ngươi là ai?

Gã đứng bên phải ngập ngừng một lát rồi nói:

- Không giấu gì cô nương, huynh đệ chúng tôi chỉ được người ta thuê đứng đây đón Lệnh công tử.

Thái Ngọc gằn giọng:

- Hai ngươi cũng là người trong võ lâm?

Hai gã hán nhân lắc đầu:

- Huynh đệ chúng tôi chỉ là những ngư phủ sống ven đây thôi.

Thái Ngọc cau mày:

- Hai ngươi dám qua mặt chủ nhân Ma Cung à? Nếu chỉ là ngư phủ bình thường sao lại biết dụng thuật khinh công mà khinh thuật của hai ngươi cũng chẳng tầm thường chút nào.

Gã hán nhân đứng bên trái thở ra rồi nói:

- Không giấu gì cô nương, huynh đệ chúng tôi khi nhận lời đón Lệnh công tử thì được oan hồn dạy cho cách chạy nhảy. Huynh đệ chúng tôi thấy hay nên học.

- Hai ngươi học bao lâu?

- Oan hồn linh thiêng Lâm Thủy Trúc chỉ dạy chúng tôi có một canh giờ.

Thái Ngọc sửng sốt:

- Một canh giờ?

Hai gã hán nhân gật đầu.

Thái Ngọc nhìn lại Thế Kiệt:

- Đệ có tin họ không?

- Đệ tin những gì họ nói đều là sự thật.

Gã hán nhân đứng bên trái vội vã nói:

- Trong Lâm Thủy Trúc, có rất nhiều oan hồn.

Thái Ngọc buông mạch môn hai gã hán nhân rồi từ tốn nói:

- Bổn cô nương tạm tin hai ngươi.

Thế Kiệt bất chợt ghịt tay Thái Ngọc:

- Tỷ tỷ, hãy xem kìa.

Trong Lâm Thủy Trúc xuất hiện những chiếc bóng nhàn nhạt. Những chiếc bóng đó như thoát hiện rồi thoát mất, cứ như người ta bị hoa mắt, không thể nhận định những chiếc bóng kia đang làm gì.

Thái Ngọc nhíu mày:

- Lạ thật, tỷ có cảm giác đây là một trận pháp kỳ môn.

- Thì tỷ đã biết rồi, U Linh Môn khi xuất hiện thì chẳng tầm thường là gì. Muốn biết hư thực thế nào, chúng ta vào Lâm Thủy Trúc.

Thái Ngọc gật đầu.

Hai người cùng song hành trổ thuật khinh công băng vào rừng trúc bạt ngàn. Bên trong rừng trúc vắng lặng đến rợn người. Lúc bên ngoài phạm vi rừng trúc, Thế Kiệt và Thái Ngọc còn thấy những chiếc bóng nhờn nhợt, nhưng khi vào trong rồi thì họ lại chẳng thấy ai cả.

Thái Ngọc trang trọng nói:

- Đệ đệ, đây đúng là trận pháp kỳ môn. Tỷ và đệ không thể rời nhau nửa bước nếu không muốn thất lạc nhau.

Lời còn đọng trên hai cánh môi xinh xắn của nàng thì bất thình lình từ phía sau lưng Thái Ngọc, hai nhành trúc vút đến tập kích thẳng vào gáy Tiêu Thái Ngọc. Thế công của nhành trúc tợ một nhát đao phạt một cây chuối, nếu trúng tức khắc thủ cấp của Thái Ngọc sẽ lìa khỏi cổ.

Thế Kiệt nhác thấy có tiếng gió lạ sau lưng mình, thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn trong tay chàng vụt thoát ra khỏi vỏ, tạo một màn ảnh quang xanh rờn.

Nhành trúc bị lưỡi Quỷ Kiếm cắt thành từng đoạn nhỏ rơi lã chã xuống đất.

Thái Ngọc giật mình. Nàng nhìn Thế Kiệt:

- Đệ đê.... đây đúng là một cạm bẫy chết người. Chúng ta như đang đứng giữa một rừng cao thủ mà chẳng nhận biết họ Ở đâu. Chúng ta nên trở ra thôi.

Thế Kiệt vừa định gật đầu theo ý của Tiêu Thái Ngọc thì bất giác nghe văng vẳng tiếng gọi thổn thức của Cáp Nhật Hồng:

- Lệnh đại ca... Lệnh đại ca...

Chàng thoạt biến sắc, bởi không ngờ Cáp Nhật Hồng cũng có mặt trong Lâm Thủy Trúc.

Tiếng gọi của Cáp Nhật Hồng hình như chỉ cách chàng không quá ba trượng và ở phía sau một bụi trúc lớn.

Tiếng gọi của Cáp Nhật Hồng khiến Thế Kiệt không cầm lòng được. Tiếng kêu của Cáp Nhật Hồng còn văng vẳng thì Lệnh Thế Kiệt đã trổ khinh thuật Di Hình Cước Pháp, nhoang nhoáng len lỏi qua những tán trúc lướt về nơi phát ra tiếng gọi của Cáp Nhật Hồng.

Tiêu Thái Ngọc hoảng hốt thét lớn:

- Đệ đệ, cẩn thận!

Tiếng thét của Tiêu Thái Ngọc còn lồng lộng thì sự biến đã xảy ra. Cả khu rừng trúc như chuyển động. Thái Ngọc vừa toan thi triển khinh pháp bám theo Thế Kiệt thì chàng đã mất hút trong sự vây bọc của những tàng trúc khổng lồ.

Không còn thấy bóng dáng Thế Kiệt, Thái Ngọc bèn cất tiếng gọi lớn, hy vọng sẽ có tiếng Thế Kiệt đáp trả:

- Đệ đê.... Lệnh đệ đê.... Hãy trả lời cho tỷ biết đệ đang ở đâu.

Cùng với tiếng gọi lanh lảnh đó, Thái Ngọc xuất thủ, tống ra những đạo Ngũ Âm Bạch Cốt Trảo đánh thẳng vào những tán trúc.

Vốn đang lo lắng cho Thế Kiệt, Thái Ngọc vận dụng tới mười thành chân âm, nên những đạo Ngũ Âm Bạch Cốt của nàng vô cùng cương mãnh, chỉ trong một khoảng khắc ngắn ngủi mà mười tán trúc đã bị bật gốc, rào rào ngã xuống, cùng với những tán trúc đổ xuống là những tiếng rú thất thanh.

Thái Ngọc giật mình, vì ngỡ trảo công của nàng đánh nhằm Thế Kiệt, nên vội vã thu hồi chân nguyên lướt đến tán trúc vừa có tiếng rú vọng đến.

Ba lão đạo sĩ vận đạo bào Võ Đang nằm khềnh dưới đất, còn ngồi tĩnh thân kiết đà là Hư Hư đạo trưởng. Bên khóe miệng có một vệt máu tươi đang rỉ ra.

Thái Ngọc cau mày:

- Hư Hư đạo trưởng, sao lão lại có mặt ở đây?

Hư Hư đạo trưởng chưa trả lời nàng thì từ một tán trúc khác bất ngờ có một đạo chưởng phong cực kỳ dũng mãnh bủa tới Tiêu Thái Ngọc.

Thế chưởng này mãnh tợ ba đào, có thể san bằng lấp biển. Trong tình huống bất ngờ, Thái Ngọc liền điểm mũi hài lướt lên cao ba trượng đạp lên trên sóng chưởng, rồi hoành thân với một bộ pháp thần kỳ uyển chuyển, tung luôn bảy mảnh lụa thất sắc tập kích về hướng phát ra đạo kình.

Ầm!

Tán trúc bật gốc, đổ luôn xuống đất.

Thái Ngọc thét lớn:

- U Linh Nhân, đánh lén bổn cô nương thì đâu có tài cán gì.

Nàng cứ ngỡ U Linh Nhân ẩn núp sau những tán lá trúc và trận pháp kỳ môn tập kích mình, nhưng khi tiếng hừ nhạt cất lên thì Tiêu Thái Ngọc còn sững sờ hơn.

Tán trúc vừa bật gốc thì Tây Kỳ Thạch Khởi như từ dưới đất chui lên.

Lão nhìn Thái Ngọc:

- Hừ, nếu không phải là ta thì đã táng mạng bởi Thất Sắc Đoạt Mạng của nàng rồi.

Thái Ngọc nhíu mày:

- Sao lão cũng ở đây?

Tây Kỳ nhìn Hư Hư đạo trưởng.

Lão dời mắt nhìn lại Tiêu Thái Ngọc, cáu gắt nói:

- Trong Lâm Thủy Trúc này không phải có một mình ta đâu, mà còn rất nhiều người.

Nhưng tất cả đều bị che mắt bởi U Linh trận pháp của U Linh Môn. Nếu cứ hành xử như nàng thì mọi người tự tàn sát lẫn nhau mà chết.

Nghe Tây Kỳ Thạch Khởi nói, Thái Ngọc đâm ra bối rối.

Thấy vẻ bối rối của nàng, Thạch Khởi dè bỉu nói:

- Nàng lo lắng cho gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt à?

- Lão không lo cho chàng sao?

- Ta chỉ sợ những pho tượng kim thân La Hán của gã tiểu tử kia rơi vào tay U Linh Môn mà thôi.

- Lão biết như vậy sao không tìm cách hóa giải U Linh trận pháp?

- Hóa giải trận pháp U Linh thì không được hấp tấp như nàng. Cách hóa giải U Linh trận pháp của nàng chỉ có lợi cho Lâm Thủy Trúc mà thôi.

Tây Kỳ nhìn lại Hư Hư đạo trưởng:

- Lão đạo sĩ mũi trâu đã giao thủ một chưởng với ta nên mới bị nội thương trầm trọng.

Lão bị nội thương bởi vì hóa giải U Linh trận pháp cũng như nàng vậy.

Tây Kỳ Thạch Khởi nhún vai:

- Võ Đang bốn người nhập U Linh thì ba người đã chết bởi Thất Sắc Đoạt Mạng của nàng. Còn một thì đang cố giữ cái mạng, xem ra Võ Đang đã đến thời mạt vận rồi.

Tiêu Thái Ngọc bước đến bên Hư Hư đạo trưởng. Nhìn lướt qua ba cái xác của ba vị đạo trưởng nằm khềnh dưới đất, nàng bất giác tự trách mình đã hồ đồ vấy họa cho họ.

Thái Ngọc nhỏ giọng nói:

- Trưởng lão thấy trong nội thể ra sao?

Hư Hư đạo trưởng đang vận công điều tức, nghe tiếng nàng liền nhướng mắt thở dài một tiếng.

Thái Ngọc không chần chừ liền vận hóa chân âm áp ngọc thủ vào đại huyệt Kiên Tĩnh của Hư Hư đạo trưởng. Lão đạo trưởng rùng mình một cái, thổ luôn một bụm máu bầm. Sau khi thổ được khối máu bầm, sắc mặt của lão nhanh chóng hồi phục.

Thấy Thái Ngọc phí hoài chân âm, Tây Kỳ Thạch Khởi cau mày. Lão tằng hắng nói:

- Nàng nên nhớ bọn đạo sĩ Võ Đang lỗ mũi trâu lúc nào cũng huyênh hoang cho chúng là danh môn chính phái thuộc bạch đạo. Còn nàng chỉ thuộc vào hàng hắc đạo tiện môn thôi, nên chẳng cần thiết phải tốn chân nguyên cho bọn chúng.

Mặc cho Tây Kỳ Thạch Khởi nói, Thái Ngọc vẫn tiếp tục truyền chân âm để thông kinh đả mạch cho Hư Hư đạo trưởng.

Tây Kỳ thở ra một tiếng:

- Từ lúc nàng cận kề gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt thì thay đổi nhiều quá rồi đó.

Khi hơi thở của Hư Hư đại trưởng đã trở lại bình thường, Thái Ngọc mới thu hồi ngọc thủ.

Hư Hư đạo trưởng thở hắt ra một tiếng rồi ôm quyền xá Thái Ngọc:

- Đa tạ Tiêu cô nương đã vì bần đạo mà hao tổn chân nguyên.

- Trưởng lão đừng khách sáo. Lúc này tất cả chúng ta đều bị nạn trong U Linh trận pháp, nên ta không phân biệt hắc đạo hay bạch đạo.

Nghe nàng nói, Tây kỳ hừ nhạt một tiếng:

- Giúp cho mấy lão đạo sĩ mũi trâu này, nàng chẳng có ích lợi gì đâu.

Thái Ngọc đáp lời Tây Kỳ:

- Nhưng lúc này có nhiều người vẫn hơn. Chúng ta cần phải nghĩ cách thoát ra khỏi trận pháp U Linh của U Linh Môn.

- Mấy lão đạo sĩ mũi trâu thì có tài cán gì đâu mà nàng hy vọng vào họ chứ. Có chăng thì ta mới là niềm hy vọng nè.

Tây Kỳ Thạch Khởi vừa dứt lời thì đột nhiên không gian trong chu vi độ mười trượng quanh lão và Tiêu Thái Ngọc bỗng xuất hiện vô số những tờ giấy vàng bạc.

Tây Kỳ cau mày:

- U Linh Môn muốn bỡn cợt Tây Kỳ này à?

Cùng với lời nói đó, Tây Kỳ Thạch Khởi khẽ vũ lộng ngọn đại hắc kỳ. Ngọn đại hắc kỳ đen kịt tạo ra một trận bạo phong ào ào cuốn tới những tờ giấy vàng bạc, thổi chúng bay ngược trở lại những tán trúc.

Khi những tấm giấy vàng mã mất hút vào những tán trúc thì một giọng nói u hồn nhạt nhẽo cất lên:

- Lão quỷ Tây Kỳ cứ ngồi yên ở đó. Nếu cứ vọng động tự thị thì có thể mãi mãi ở trong cõi U Linh mà không còn cơ hội thu nạp những pho tượng kim thân La Hán đâu.

Tây Kỳ Thạch Khởi sa sầm mặt, hai lỗ tai dỏng cao để định hướng nơi phát ra tiếng truyền âm nhập mật bằng giọng u linh nhạt nhẽo đó.

Tiếng truyền âm nhập mật vừa dứt thì Tây Kỳ Thạch Khởi bất ngờ quay phắt lại, đồng thời vũ lộng ngọn đại hắc kỳ tạo ra một trận cuồng phong công thẳng về phía một tán trúc.

Tiếng cuồng phong do ngọn đại kỳ tạo ra chẳng khác nào cơn cuồng nộ của trời đất xô tới tán trúc.

Ầm!

Tây Kỳ Thạch Khởi thoạt nhíu mày vì có cảm nhận hổ khẩu cầm đại hắc kỳ của mình tê rần bởi lực phản hồi của trận cuồng phong do lão tạo ra vừa bổ vào một vách núi không một chút suy xuyển.

Sự biến đó buộc lão quỷ Tây Kỳ phải lõ mắt, mở to hết cỡ nhìn về phía tán trúc.

Từ trong tán trúc bị bật rễ, Đông Độc Âu Dung Thừa cùng Bắc Thần Thôi Kỳ Lân bước ra.

Đông Độc Âu Dung Thừa nhìn Tây Kỳ Thạch Khởi bằng ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa ngẩn ngơ:

- Thì ra là lão quỷ. Không ngờ lão lại là người của U Linh Môn.

- Đông Độc lão quỷ nói thế không đúng rồi. Thạch mỗ này nào phải là người của U Linh Môn. Mà hai ngươi mới chính là người của U Linh Môn.

Bắc Thần trợn mắt chỉ Thạch Khởi:

- Lão lầm rồi. Đông Độc và Bắc Thần sao lại là người của U Linh Môn được.

Thái Ngọc bước đến bên Thạch Khởi.

Nàng nhìn Đông Độc và Bắc Thần nói:

- Tất cả chúng ta đều bị U Linh Nhân vây hãm trong trận pháp U Linh này.

Bắc Thần nhìn lại Đông Độc.

Âu Dung Thừa nhìn trả lại Tây Kỳ:

- Tại sao lão lại đến đây?

Thạch Khởi hất mặt:

- Vậy hai người đến đây làm gì?

Đông Độc cau mày:

- Lão nhận được chỉ ước U Linh?

Tây Kỳ lưỡng lự một lúc rồi khẽ gật đầu:

- Không sai, Thạch mỗ nhận được chỉ ước U Linh.

- Lão sẽ đến Trúc Xá chứ?

Tây Kỳ vuốt râu:

- Thạch lão phu nói rồi. Tiểu tử Lệnh Thế Kiệt là của lão phu. Không đến Trúc Xá thì chẳng khác nào lão trao gã cho U Linh Môn.

Hư Hư đạo trưởng nhìn Tây Kỳ:

- Bần đạo mạn phép hỏi Thạch lão nhân.

Tây Kỳ hất mặt:

- Lão cứ hỏi.

- Trong chỉ ước mà Thạch lão nhân nhận được có khác gì với chỉ ước U Linh của bần đạo không?

Tây Kỳ hừ nhạt:

- Lão phu nghĩ chúng chẳng khác nhau đâu.

Hư Hư đạo trưởng thở dài:

- Bần đạo nghĩ khác. Bởi bần đạo đã xem qua chỉ ước U Linh của Thiếu Lâm, thấy có điểm dị thường.

Nghe Hư Hư đạo trưởng nói, Tây Kỳ Thạch Khởi liền lấy bức chỉ ước U Linh của lão ra xem.

Lão hất mặt, thảy luôn bức chỉ ước U Linh cho Hư Hư đạo trưởng:

- Lão đạo sĩ xem có khác gì của lão không?

Hư Hư đạo trưởng nhìn bức chỉ ước U Linh của Tây Kỳ rồi so với bức chỉ ước U LInh của lão. Hư Hư đạo trưởng nhìn lại Thạch Khởi:

- Có khác nhau.

Đông Độc cau mày lấy sức chỉ ước U Linh của mình. Lão bước đến bên Hư Hư đạo trưởng, ôn nhu nói:

- Âu mỗ thường thán phục Võ Đang phái về trận pháp. Hy vọng lần này đạo trưởng sẽ giúp Âu mỗ thoát khỏi U Linh trận pháp để đến được Trúc Xá.

Âu Dung Thừa vừa nói vừa xòe bức chỉ ước U Linh trao qua tay Hư Hư đạo trưởng.

Quan sát ba bức chỉ ước U Linh một lúc, Hư Hư đạo trưởng thoạt cau mày.

Tây Kỳ quan sát sắc diện của Hư Hư đạo trưởng, buột miệng hỏi:

- Lão đạo sĩ thấy gì trong ba bức chỉ ước U Linh đó?

Hư Hư đạo trưởng vuốt râu, trầm tư nói:

- Ý tưởng của U Linh Nhân rất hay.

Bắc Thần gắt gỏng hỏi:

- Hay thế nào? Lão đạo sĩ làm ra vẻ quan trọng quá.

Hư Hư đạo trưởng chìa ba bức chỉ ước U Linh về phía Đông Độc Âu Dung Thừa, từ tốn nói:

- Đông Độc lão nhân nhìn xem. Tất cả hoa văn trong ba bức chỉ ước U Linh đều khác nhau, nhưng có một điểm chung.

Đông Độc vuốt râu:

- Âu mỗ không nhận ra, mà thấy cái nào cũng giống nhau.

Hư Hư đạo trưởng nói:

- U Linh Nhân gửi chỉ ước U Linh có ẩn ý. Tất cả những hoa văn bao quanh ngọn bạch lạp ví như rừng trúc đang vây bọc ta. Ngọn bạch lạp nằm giữa hoa văn này.

Hư Hư đạo trưởng nhìn lên trời:

- Lúc này là ba ngày. Làm sao chúng ta thấy được ngọn bạch lạp này chứ? Muốn thấy ngọn bạch lạp thì phải chờ đến đêm. Phải chờ đến đêm.

Tiêu Thái Ngọc cau mày:

- Đạo trưởng, chúng ta phải chờ đến đêm sao?

- Ban đêm mới thấy được ánh sáng của ngọn bạch lạp này.

Hư Hư đạo trưởng vuốt râu:

- Chỉ có ban đêm thôi. Chúng ta đang ở trong trận pháp U Linh, muốn thoát ra khỏi nó phải nhờ tới ánh sáng của ngọn bạch lạp này. Đây cũng là ẩn ý của U Linh Nhân.

Tiêu Thái Ngọc thở dài.

Nàng nhìn Hư Hư đạo trưởng nói:

- Ta hiểu rồi. Hiện tại chúng ta như trong cõi mù mịt mà chỉ có ánh sáng của ngọn bạch lạp mới có thể đưa chúng ta khỏi chốn mù mịt này.

- Thái Ngọc cô nương nói rất đúng. Khi mặt trời sụp, tất cả chúng ta sẽ đến được cái nơi muốn đến. Nơi đó chính là ánh sáng của ngọn bạch lạp này.

Bắc Thần hỏi Hư Hư đạo trưởng:

- Nếu như đêm xuống mà không có ánh sáng của ngọn bạch lạp thì sao?

- Bần đạo tin sẽ có kỳ biến xảy ra trong U Linh trận pháp. U Linh Nhân muốn chúng ta chứng kiến một sự kiện trọng đại có một không hai trong giang hồ.

Thạch Khởi hục hặc nói:

- Thạch lão phu không muốn nghe lão đạo sĩ mũi trâu nói nữa. Nếu chỉ biết chờ đợi thì lão đây cũng biết chờ đợi, đâu cần đến lão.

Tây Kỳ Thạch Khởi quay lại Thái Ngọc:

- Nàng đi với ta.

Thái Ngọc nhíu mày thối lại hai bộ.

Tây Kỳ Thạch Khởi trợn mắt.

Thái Ngọc cúi đầu nhìn xuống. Nàng lí nhí nói:

- Chúng ta hiện ở trong U Linh trận pháp, cứ ở đây chờ đến khi mặt trời sụp xuống xem có kỳ biến gì không. Nếu như không có kỳ biến tôi sẽ đi với lão.

Nàng vừa nói vừa nép mình vào sau lưng Hư Hư đạo trưởng.

Tây Kỳ Thạch Khởi chỉ hừ nhạt lườm Tiêu Thái Ngọc.

Chương 48: Đoạn Trường

Nói về Lệnh Thế Kiệt.

Khi chàng vừa băng qua tán trúc thì ngỡ như trước mắt mình xuất hiện một màn sương dày đặc. Trong màn sương đó thấp thoáng có bóng U Linh phiêu diêu, bồng bềnh.

Thế Kiệt lớn tiếng nói:

- U Linh Nhân... Cáp Nhật Hồng trong tay ngươi phải không?

Vẫn với mái tóc xõa che kín chân diện mục, thân pháp lập lờ lắc lư phiêu bồng, U Linh Nhân cất tiếng nói thật ôn nhu từ tốn:

- Lệnh công tử đã đến Lâm Thủy Trúc thì quận chúa Tây Hạ nhất định sẽ tìm đến, nhưng không phải lúc này.

- Tại hạ vừa nghe tiếng của nàng réo gọi.

- Lệnh công tử không nghe lầm, nhưng khi mặt trời sụp thì quận chúa Tây Hạ mới đến được với Lệnh công tử. Cái nơi mà Lệnh công tử phải đến là Trúc Xá.

Thế Kiệt dấn tới hai bộ. Chiếc bóng phiêu bồng của U Linh Nhân dập dờ trôi ngược về phía sau để giữ khoảng cách với chàng.

U Linh Nhân nói tiếp:

- Khi mặt trời lặn, tại Trúc Xá sẽ có rất nhiều hoạt náo. Ta hy vọng công tử sẽ vượt qua khỏi cửa ải này để thực hiện di huấn của sư tôn Giang Kỳ. Mười tám năm Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ khổ nhọc vì công tử cũng chỉ chờ đợi cái ngày này. Tại Trúc xá có người đang chờ công tử.

- Làm sao tại hạ đến được Trúc Xá?

- Hãy đi theo những tờ vàng mả, công tử sẽ đến được Trúc Xá.

U Linh Nhân vừa dứt lời, chiếc bóng chỉ thoạt lắc lư đã mất dạng vào rừng trúc, đồng thời để lại những tờ vàng mã ngay chỗ đứng.

Được U Linh Nhân chỉ dẫn, Thế Kiệt cứ theo dấu những tờ vàng mã mà len lỏi trong Lâm Thủy Trúc. Cứ sau mỗi lần rẽ ngoặt qua một tán trúc thì khung cảnh lại thay đổi. Nếu Thế Kiệt không có những tờ vàng mã hướng dẫn thì khó mà tìm được lối đi trong Lâm Thủy Trúc.

Cuối cùng Lệnh Thế Kiệt cũng đặt chân đến trước một tòa lầu xinh xắn, cất bằng những thân cây trúc vàng óng ánh.

Thế Kiệt lưỡng lự một chút rồi rảo bước tiến thẳng đến cửa Trúc Xá.

Thế Kiệt thoáng một chút sững sờ khi nhận ra Nguyên Thiên Phục đang ngồi ngay bên trong Trúc Xá. Trước mặt y là một vò rượu năm cân, còn sau lưng là một cỗ áo quan đỏ chói.

Trên nắp áo quan có gắn sẵn một đôi bạch lạp dị thường, bởi nó to quá khổ mà thoạt trông ngỡ như cỗ áo quan chỉ là cái chân để giữ thăng bằng cho cây bạch lạp đó.

Thế Kiệt bước vào Trúc Xá và đến ngay chiếc đôn đặt trước mặt Nguyên Thiên Phục.

Chàng nhìn Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục nói:

- Nguyên tiền bối đang chờ vãn bối?

Thiên Phục thờ ơ đáp lời Thế Kiệt:

- Ta chờ Lệnh công tử, chủ nhân thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Vãn bối cũng có ý diện kiến Nguyên tiền bối theo di huấn của sư tôn.

Thiên Phục từ từ ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Thế Kiệt.

Hai người đối nhãn với nhau. Chiếc bóng của chàng hiện rõ trong đôi con ngươi sâu hoắm và sáng ngời của Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục thờ ơ nói:

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ đã di huấn lại cho Lệnh công tử những gì.

- Bắt Nguyên tiền bối phải quỳ trước di phần của Triều sư mẫu.

Thiên Phục thở dài:

- Ta chưa bao giờ biết quỳ.

- Vãn bối bắt buộc phải thực hiện di ngôn đó.

- Giang Kỳ buộc Lệnh công tử phải thực hiện điều đó à?

Thế Kiệt gật đầu:

- Vãn bối phải thực hiện di ngôn đó.

- Công tử đừng quên trong tay ta là lưỡi đao Tàn Hồn mà trước đây sư tôn của công tử đã từng bại.

Thế Kiệt đáp lời Nguyên Thiên Phục:

- Hôm nay vãn bối là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Thiên Phục rót rượu ra chén nhấp từng ngụm, lãnh đạm nhìn ra bên ngoài gian Trúc Xá.

Y lạnh nhạt nói:

- Đao và kiếm quả là khó rời xa nhau. Khi Giang Kỳ đã ra đi rồi mà kiếm vẫn bám theo đao.

Y nhìn lại Thế Kiệt:

- Ngoài chuyện bắt tại hạ phải quỳ trước mộ phần Triều Thi Thi thì còn gì nữa không?

- Những chuyện sau này không liên quan đến Nguyên tiền bối.

Thiên Phục lắc đầu:

- Không thể không liên quan.

Thế Kiệt cau mày.

Thiên Phục lấy từ sau lưng ra một chiếc tráp đặt trên bàn. Y mở nắp chiếc tráp. Trong tráp là hai pho tượng kim thân La Hán.

Nhìn Thế Kiệt, Thiên Phục từ tốn nói:

- Chắc chắn Giang Kỳ đã di ngôn lại cho công tử phải hợp nhất Thập Nhị La Hán.

Thế Kiệt nhìn Thiên Phục:

- Đó là bổn phận của vãn bối.

Thiên Phục bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Thế Kiệt nói:

- Lệnh công tử vừa mới tái xuất giang hồ, nhưng ngoại danh vang dội từ Nam chí Bắc, còn hơn cả

Quỷ Kiếm Đoạn Hồn khi xưa. Ta rất khâm phục công tử.

Thiên Phục vừa nói vừa đẩy chiếc tráp có chứa hai pho kim thân La Hán về phía Thế Kiệt:

- Một chút lòng ngưỡng mộ tặng cho Lệnh công tử.

- Trên đời này đâu ai cho không bao giờ. Chắc chắn Nguyên tiền bối sẽ đòi lại một thứ gì khác.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt, rồi quay sang bưng vò rượu rót ra chén.

Y vừa rót rượu vừa nói:

- Nếu như ta không đòi hỏi thứ gì khác.

- Vãn bối thật là khó nhận hảo ý của Nguyên tiền bối.

Thiên Phục thở dài:

- Có lẽ sư tôn Giang Kỳ đã truyền thụ kiếm thuật và cả ý tưởng sống cho Lệnh công tử.

- Vãn bối học được nhiều điều ở sư tôn.

- Nếu như ta trao hai pho kim thân La Hán cho Lệnh công tử, đổi lại ta sẽ không thực hiện điều thứ nhất trong di ngôn của sư tôn Giang Kỳ của công tử.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Không được. Điều đó trái với những gì mà sư tôn đã gởi gắm lại cho vãn bối.

- Công tử sùng bái Giang Kỳ, hay Giang Kỳ hiện thân là công tử?

- Công ơn dưỡng dục của sư tôn trở thành lẽ sống trong vãn bối.

- Ta lại nhìn thấy cái bóng của Giang Kỳ trong công tử.

- Nguyên tiền bối đã thấy và nhận ra điều đó. Vãn bối đã là chiếc bóng của sư tôn Giang Kỳ.

Thiên Phục thở dài một tiếng. Y nhìn Thế Kiệt nói:

- Lạ lùng thật...

- Nguyên tiền bối thấy gì mà cho là lạ?

Thiên Phục nhìn thẳng vào mắt Thế Kiệt:

- Ta thấy ta trong đáy mắt của công tử.

- Vãn bối cũng đang hiện ra trong đáy mắt của Nguyên tiền bối.

Thiên Phục lại bưng chén rượu uống cạn.

Đặt chén rượu xuống bàn, y lơ đễnh nhìn ra ngoài:

- Ta không hiểu chuyện gì sắp xảy ra đây. Trong lòng ta nao nao một cảm giác rất khó tả.

- Nguyên tiền bối đang hồi tưởng lại dĩ vãng qua vãn bối. Hay đúng ra Nguyên tiền bối đang nhìn vào kẻ đã từng là đối thủ của mình qua vãn bối.

Thiên Phục thoạt nhíu mày:

- Lệnh chưởng đang tái hiện trong tâm tưởng ta một Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Thế Kiệt đặt thanh Quỷ Kiếm lên bàn rồi từ từ ngồi xuống chiếc đôn đối mặt với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục.

Chàng khe khắt hỏi:

- Nguyên tiền bối rất hận sư tôn?

- Sư tôn của công tử cũng hận ta.

- Tại sao?

- Lệnh công tử muốn biết à?

Thế Kiệt gật đầu:

- Vãn bối rất muốn biết.

- Tất cả chỉ bởi một chữ tình.

Thiên Phục tự rót rượu ra chén uống rồi mơ hồ nhìn ra ngoài như đang hồi tưởng về một dĩ vãng xa xôi.

- Ta và sư tôn của công tử cùng yêu một người.

- Người đó chính là Triều Thi Thi?

Chàng vừa thốt ra ba tiếng Triều Thi Thi thì một làn gió thoảng đưa một mùi hương phấn dìu dịu

nhanh chónh khỏa lấp không gian Trúc Xá.

Nguyên Thiên Phục như quá quen thuộc với mùi hương này, buột miệng nói:

- Triều Thi Thi.

Trong khi Thế Kiệt còn chưa định biết chuyện gì đang xảy ra thì một giọng nói cất lên ngay sau lưng chàng:

- Chỉ có Giang Kỳ mới là người biết yêu mà thôi.

Giọng nói thật ôn nhu, từ tốn và truyền cảm, nhưng tiềm ẩn trong giọng nói đó là sự căm hờn ủ ấp.

Thế Kiệt quay lại.

Đập vào mắt chàng là chân dung của Triều Thi Thi. Chỉ khác với bức chân dung Triều Thi Thi ở Dạ Nguyệt lầu là người này vận tang y trắng toát.

Thi Thi nhìn Thế Kiệt.

Thế Kiệt cũng nhìn nàng, nhưng cổ họng như nghẹn lại mà không thốt nổi một tiếng nào.

Chàng ngập ngừng mãi một lúc mới nói:

- Người chính là thân mẫu của ta?

Triều Thi Thi mỉm cười rồi nói:

- Ta không phải là thân mẫu của con ư?

Thế Kiệt bật đứng lên:

- Me....

Triều Thi Thi lắc đầu:

- Ta không thể là mẹ của con trước khi con lấy mạng người này.

Nàng vừa nói vừa chỉ Nguyên Thiên Phục.

Thế Kiệt nhíu mày.

Thiên Phục từ từ đứng lên:

- Nàng hận ta?

Thi Thi gật đầu:

- Có lẽ người ta hận nhất chính là Nguyên Thiên Phục.

- Nếu nàng hận ta thì nàng không phải là Triều Thi Thi.

Nàng nhìn Thiên Phục:

- Đúng...với ngươi thì ta không phải là Triều Thi Thi, nhưng với Thế Kiệt thì ta chính là Triều Thi Thi.

Thiên Phục trang trọng hỏi:

- Nàng muốn gì?

- Điều ta muốn là Thế Kiệt thay ta giết ngươi.

- Giết ta?

Thi Thi gật đầu. Nàng nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, ta chỉ có thể là thân mẫu của ngươi sau khi người này chết bởi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Nàng ôm vùng chấn tâm:

- Và điều đó Giang Kỳ cũng đã di ngôn lại cho ngươi.

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài:

- Me....

Thi Thi nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt khe khắt lạnh lùng:

- Có lẽ ngươi muốn biết vì sao ta đòi hỏi một điều mà ngươi không muốn làm? Trong tâm của ngươi có cái cảm giác mơ hồ, và cảm nhận một cái gì đó rất gần gũi với Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục chứ gì?

Thế Kiệt bất giác gật đầu:

- Đôi khi con cảm nhận ra điều đó. Giữa con và Nguyên tiền bối rất gần gũi nhau.

Thi Thi thở dài:

- Thế Kiệt, tại sao ngươi lại cảm nhận ra điều đó chứ?

- Con cũng không biết nữa.

Chàng nhìn lại Thiên Phục:

- Vãn bối nói với tất cả tấm lòng của mình. Nhưng vãn bối không thể không thực thi lời di huấn của sư tôn đã truyền lại.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:

- Nếu Lệnh công tử đã nói ra những gì mình suy nghĩ thì ta cũng không giấu. Trong tâm tưởng của ta, Lệnh công tử cũng rất gần gũi. Ta cảm nhận máu của công tử là máu của ta.

- Nếu tiền bối đã nghĩ như vậy, thì tiền bối đừng buộc Thế Kiệt phải dụng đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Có thân mẫu ở đây, tiền bối hãy quỳ xuống xưng tội dưới chân mẫu thân.

Thiên Phục lắc đầu:

- Ta không thể làm được điều đó.

Thi Thi xen vào:

- Ta không cần sự xưng tôn của y, mà ta cần cái mạng của y. Những gì y đã tạo ra thì giờ đây y phải trả lại. Đó mới chính là lẽ công bằng.

Thiên Phục nhìn Thi Thi:

- Nếu không có Thế Kiệt ở đây, ta đã lấy mạng cô nương.

Thiên Phục vừa nói vừa đặt tay vào đốc đao.

Thế Kiệt nhíu mày.

Tinh nhãn của chàng đóng đinh vào hữu thủ của Thiên Phục:

- Vãn bối không muốn đao kiếm bất minh.

Thiên Phục thở dài một tiếng, từ từ buông đốc ngọn Tàn Hồn Ma Đao.

Thiên Phục từ từ ngồi xuống. Y nhìn ra bên ngoài Trúc Xá:

- Ta đã từng chạy trốn Thi Thi, nhưng sao bây giờ vị cô nương này lại xưng là Thi Thi?

Đúng... nàng giống Triều Thi Thi như tạc nhưng sao trong tâm ta cảm thấy trống vắng và lãnh cảm với nàng. Một sự lãnh cảm mà ta có thể sờ mó được.

- Ngươi nói rất đúng, bởi vì ta đã sống trong cõi U Linh.

Thế Kiệt nhìn lại nàng:

- Me.... Con muốn biết sự thật.

- Nếu con tin vào những gì mẹ sắp nói.

- Con tin.

Triều Thi Thi liếc qua Thiên Phục, rồi bước đến bên Thế Kiệt. Nàng nắm lấy tay chàng:

- Con cũng có nét giống Nguyên tiền bối đó. Giống ở ánh mắt lạnh nhạt và vô tình.

Nhưng trong con còn có chữ tình của mẹ. Chính điều đó là điểm khác biệt không bao giờ con giống Nguyên Thiên Phục.

Nàng buông bàn tay Thế Kiệt:

- Trước đây ta và Thiên Phục đã từng yêu nhau. Nhưng y đã bỏ đi khi thấy túi phấn hương của Giang Kỳ đã tặng cho ta.

Thế Kiệt nhìn Thiên Phục.

Chàng lấy túi phấn hương từ trong túi da dê đặt lên bàn:

- Chẳng lẽ vì túi phấn hương này mà chữ yêu trở thành chữ hận trong trái tim Nguyên tiền bối?

Thi Thi lắc đầu:

- Đó chỉ là cái cớ để y rũ bỏ một chữ tình mà y đã tạo ra.

Thi Thi nhìn lại Thiên Phục:

- Nếu trước đây ngươi không thắng Giang Kỳ nửa chiêu đao thì đâu có sự Oan trái ngày hôm nay. Ngươi bỏ ta ra đi, và để lại cho Giang Kỳ mối hận tình ấp ủ mãi trong tâm tưởng, chỉ khi chết mới trút được nó.

Nàng lắc đầu:

- Nói thật ra ngươi đã gián tiếp giết Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ.

Nàng nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, trong tâm tưởng của con có coi Giang Kỳ là cha của con không?

- Sư tôn chẳng khác gì đấng sinh thành của con.

- Nếu vậy thì ta chẳng lấp lửng làm gì nữa. Giang Kỳ đích thị là cha của con đó. Và người này đã gián tiếp giết cha con trong sự uất hận.

Thiên Phục đứng bật dậy:

- Ta không tin. Cô nương đừng buộc ta.

Thiên Phục vừa nói vừa nắm đốc Tàn Hồn Đao.

Thi Thi bình thản nhìn Thiên Phục nói:

- Nếu ngươi đủ can đảm xuất đao giết người diệt khẩu. Ta nói không đúng sao? Ngươi quá vô tình nên mới có ngày hôm nay. Ngày hôm nay ngươi để lại hậu quả cho bao người, còn ngươi thì vẫn dửng dưng rong ruổi theo những nẽo đường giang hồ.

Thi Thi nhìn ra bên ngoài Trúc Xá.

Bóng đêm đang dần buông xuống xóa đi ánh nhật quang tịch mịch. Nàng bước đến cây bạch lạp, đánh đá lửa châm vào ngọn bấc.

Ánh sáng từ ngọn bạch lạp khổng lồ lung linh hắt vào mặt Thế Kiệt và Thiên Phục.

Còn Triều Thi Thi trong bộ trang y trắng tóat nhanh chóng hiện thân là bóng ma U Linh nửa thật nửa giả.

Nàng đốt xong ngọn bạch lạp, quay lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, trước ngọn bạch lạp này ta muốn nhìn thấy cái chết của Nguyên Thiên Phục, hoặc là tấm lòng bội nghĩa của ngươi.

Thế Kiệt buông một tiếng thở dài. Chàng lặng nhìn Nguyên Thiên Phục:

- Nguyên tiền bối đã nghe tất cả rồi chứ?

- Đao kiếm thật vô tình.

Thiên Phục từ từ đứng lên:

- Ta không muốn Lệnh công tử trở thành kẻ bội nghĩa vong ơn.

Y buông một tiếng thở dài, lắc đầu nói tiếp:

- Nhưng đao kiếm thì không thể nào lường được.

- Vãn bối cũng nghĩ như Nguyên tiền bối.

Thế Kiệt nói xong quay lưng trở bộ bước ra ngoài. Thiên Phục nối bước theo sau lưng chàng.

Triều Thi Thi thoạt nhếch môi nặn một nụ cười mỉm. Nét giai nhân lộ vẻ thỏa mãn.

Màn đêm dày đặc buông xuống trùm lên không gian Trúc Xá một màu đen dày đặc, nhưng khoảng không trước Trúc Xá thì lại được ánh sáng chập chờn của ngọn bạch lạp nhuộm vàng. Một vùng sáng nhập nhoạng, nửa hư nửa thực.

Thế Kiệt và Thiên Phục đối mặt với nhau. Trong tâm tưởng của hai người là một mớ tạp niệm rối bời, không định hình được cái nguyên cớ vì sao phải đối đầu trong cửa sinh tử.

Chương 49: Đao Rơi Kiếm Tàn

Buông một tiếng thở dài, Thiên Phục lắc nhẹ cổ tay. Lưỡi đao Tàn Hồn đã trút lớp lụa đỏ quấn lấy nó. Đao đã xuất tất Quỷ Kiếm cũng không thể nằm yên trong vỏ.

Ánh sáng xanh biếc của ngọn Quỷ Kiếm kẻ dọc khoảng không đen kịt chung quanh nó.

Đã hai lần đao và kiếm giao thủ với nhau, và đây là lần thứ ba. Lần thứ ba để phân định kiếm và đao ai là kẻ thắng, ai là người thua. Một sự lập lại mà cả hai đối thủ đều không biết vì nguyên cớ gì.

Thế Kiệt nói:

- Nguyên tiền bối, kiếm của vãn bối rất vô tình.

- Ta biết... Lệnh công tử đã được Giang Kỳ trui đúc điều đó để luyện kiếm. Hãy giữ sự vô tình đó để kiếm của công tử đạt đến cái thần của kiếm ý.

Thiên Phục từ từ hướng mũi đao về phía Thế Kiệt, rồi trang trọng nói:

- Giang Kỳ chắc đang ở đâu đây để thẩm chứng cho sự phân định này.

- Vãn bối cũng nghĩ như vậy.

Thế Kiệt hú vang một tiếng lồng lộng sau câu nói đó. Chàng muốn dùng tiếng hú để khỏa lấp sự trống rỗng trong tâm tưởng mình.

Cùng với tiếng hú như rồng ngân đó, Thế Kiệt thi triển Vô Ảnh Kiếm chụp tới Nguyên Thiên Phục. Kiếm ảnh của chàng không có sự biến hóa, nhưng toát ra một vùng sát kiếm khủng bố mà Nguyên Thiên Phục có thể cảm nhận được.

Cả vùng không gian trên chu vi mười trượng nhuộm màu xanh biếc mà không thể nhận biết đâu là ảnh kiếm quỷ cùng với thân ảnh của Lệnh Thế Kiệt.

Khi lưỡi Tàn Hồn Ma Đao cắt một đường sáng bạc thẳng tắp, thì cũng là lúc mũi quỷ kiếm xuất hiện. Mũi kiếm trượt trên sóng đao tạo ra muôn ngàn tia lửa li ti.

Xoảng...

Lưỡi đao Tàn Hồn rơi xuống đất, trong khi mũi kiếm đã đặt điểm chết ngay đúng giữa ngực Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:

- Công tử đã thắng ta. Nhưng ta sẽ không thực hiện yêu cầu của công tử.

Mặc dù đao của Thiên Phục đã rơi xuống đất, nhưng Thế Kiệt vẫn còn sững sờ. Chàng nhìn Thiên Phục chằm chằm:

- Đao của tiền bối không thể xoàng như vậy được.

Thiên Phục thở dài:

- Chính ta cũng không biết nữa.

- Một cuộc giao thủ không trung thực.

- Ta không thể giải thích được điều gì khác hơn ngoài hai chữ không biết. Tất nhiên ta biết đao kiếm vô tình, nhưng cuộc giao thủ nào cũng có kẻ thắng người bại. Cuộc giao thủ hôm nay xem như đã kết thúc, để mãi mãi kiếm và đao chẳng bao giờ tái lập lại những gì đã xảy ra trong quá khứ.

Thiên Phục vừa nói hết lời thì Triều Thi Thi đã rít lên bằng giọng căm phẫn:

- Nguyên Thiên Phục, đâu dễ như ngươi tưởng tượng vậy.

Cùng với lời nói đó, bất thình lình Triều Thi Thi thi triển bộ pháp U Linh ma quỷ, chớp nhoáng đã lướt đến bên Thế Kiệt. Hữu thủ của nàng dựng lên vỗ luôn một chưởng vào lưng Thế Kiệt với tám thành công lực.

Thế Kiệt đâu có thể ngờ được thân mẫu mình lại bất thình lình tập kích sau lưng trong khi chàng đang đặt kiếm ngay tử huyệt Nguyên Thiên Phục.

Trong tình thế hoàn toàn bất ngờ, Thế Kiệt hứng trọn thế chưởng của Triều Thi Thi vào bên bờ vai phải mà không có gì để phản kháng. Lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đâm luôn vào ngực Nguyên Thiên Phục.

Thiên Phục thối lui luôn ba bộ, trong khi Thế Kiệt buông hẳn đốc kiếm.

Chàng quay ngoắt lại nhìn Thi Thi:

- Me....

Thi Thi gằn giọng nói:

- Ngươi phải lấy mạng gã.

Thiên Phục ôm vùng trọng thương nhìn Thi Thi nói:

- Ta nghĩ linh cảm của ta đúng. Nàng không phải là Triều Thi Thi. Với ta, Thi Thi không căm hờn và hận thù như nàng. Thi Thi là hiện thân của sự cam chịu và chấp nhận.

Chính vì thế mà ta chạy trốn nàng. Ta chạy trốn Thi Thi vì ta sợ sự hờn ghen trong ta vấy bẩn tâm hồn mẫn cảm của nàng.

Thiên Phục vừa dứt câu thì Thi Thi ngửa mặt cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thiên Phục, ngươi nói đúng. Đúng lắm đó, ta đâu phải là Triều tỷ tỷ. Nhưng ta và tỷ tỷ như hai mà một. Ta và tỷ tỷ chẳng khác nào một giọt nước. Có khác chăng là ta không nặng tình, nặng nợ như Triều tỷ tỷ mà thôi.

Nàng nhìn Thiên Phục bằng ánh mắt hằn học, rồi cáu gắt nói:

- Ta muốn Lệnh Thế Kiệt giết ngươi, bởi vì Thế Kiệt chính là đứa hài nhi mà ngươi đã tạo trong dòng máu của tỷ tỷ. Ngươi tạo ra Thế Kiệt rồi rũ áo ra đi, để mặc cho tỷ tỷ của ta mòn mỏi với cái bào thai của ngươi. Tỷ tỷ đã phải nhờ đến người đã yêu mình là Giang Kỳ vì biết khi sinh Thế Kiệt mình sẽ chết. Tỷ tỷ của ta chết bởi sự vò võ mà ngươi đã đem đến cho người.

Nàng chỉ Thế Kiệt:

- Đúng ra kẻ phải chết chính là Thế Kiệt. Ta muốn chính tay ngươi hủy giọt máu mà ngươi đã tạo ra. Nhưng...

Thế Kiệt nghe những lời của U Linh Nhân nói mà ngỡ như sét nổ bên tai mình. Chàng gào lên:

- Trời ơi...

Chàng vừa gào vừa băng đến bên Thiên Phục.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt. Hai cánh môi biến sắc khẽ nhếch lên nặn một nụ cười.

Thế Kiệt run rẩy khi chạm vào ánh mắt của Thiên Phục.

Thiên Phục nói:

- Con không có lỗi.

- Cha...

- Thế Kiệt, bây giờ thì cha muốn quỳ trước mộ phần của mẫu thân con.

Thế Kiệt bật khóc:

- Cha... con sẽ đưa cha đến Diệu Thủ Thần Y...

- Một kiếm của Giang Kỳ để cha đền lại những gì đã cướp của nghĩa phụ con. Cha không có gì để oán trách cuộc đời này. Có chăng là sự hờn trách bản thân mình sao quá vô tình, lãnh cảm để rồi không nhận biết người hảo thê đã vò võ vì mình.

U Linh Nhân cất tiếng nói bằng giọng thật ai oán:

- Hai người làm ta xúc động. Nhưng ta sợ Thế Kiệt không có cơ hội đưa ngươi đi được đâu.

U Linh Nhân vừa nói vừa quay bộ trở vào trong Trúc Xá. Bóng của nàng vừa khuất thì hàng loạt những cao thủ đồng bộ xuất hiện.

Thấy một loạt những đại kỳ thủ của võ lâm cùng xuất hiện một lúc, Thiên Phục sa sầm mặt. Nhìn sang Thế Kiệt, Thiên Phục trang trọng nói:

- Thế Kiệt, con phải rời khỏi đây.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Không, con không thể để cha ở lại một mình.

Thế Kiệt vừa nói vừa cúi xuống nhặt ngọn Tàn Hồn Ma Đao. Chàng rít lên bằng giọng căm phẫn uất hờn:

- Ta muốn các người rời khỏi chỗ này.

Chàng vừa nói vừa toan vũ lộng Tàn Hồn Ma Đao nhưng bả vai trái chợt đau nhói và hữu thủ tê rần không sao cầm nổi thanh Tàn Hồn Ma Đao.

Cảm giác đó khiến Thế Kiệt biến sắc.

Trước những đại kỳ thủ của võ lâm Trung Nguyên, thế mà chàng lại rơi vào trạng thái này chẳng khác nào biến thành con cừu non yếu đuối trước bầy sói phàm ăn đang lăm le nhìn.

Đông Độc Âu Dung Thừa bước ra:

- Tiểu tử, chẳng lẽ một mình ngươi muốn đối đầu với tất cả những đại cao thủ của võ lâm sao?

Ngươi có là Quỷ Kiếm Khách cũng không thể hý lộng quỷ thần mà lấy trứng chọi đá.

Thế Kiệt gằn giọng nói:

- Các ngươi muốn gì?

- Tiểu tử thừa biết mà.

- Những pho tượng kim thân La Hán?

Đông Độc gật đầu:

- Không sai.

- Ta sẽ trao những pho tượng đó cho các ngươi, để đổi lấy sự ra đi của ta và Nguyên Thiên Phục.

Đông Độc nhìn Thế Kiệt:

- Tiểu tử có thể đi được, nhưng Thiên Phục thì không.

- Tại sao?

- Gã là hậu vận không thể nào lường hết được.

- Nếu Tàn Hồn Ma Đao không đi cùng với ta thì các ngươi có nằm mơ cũng không thể có được những pho tượng kim thân La Hán.

Tây Kỳ nhìn Thế Kiệt:

- Nếu ngươi trao những pho tượng kim thân La Hán cho lão phu thì lão sẽ giúp ngươi rời khỏi đây.

Bất ngờ Thiên Phục rút lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn ra khỏi lồng ngực mình. Một vòi máu theo lưỡi kiếm phun ra ngoài rưới đỏ khoảnh đất trước mặt Thiên Phục.

Thiên Phục dùng tả thủ bịt lại vết thương, nói với Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, ta đưa con đi.

- Cha...

Đôi thần nhãn của Thiên Phục ánh lên cái nhìn khe khắt, lạnh lẽo và tàn nhẫn. Y lập lại lần nữa:

- Ta sẽ đưa con rời khỏi đây.

Y vừa nói vừa nhấn vào tay Thế Kiệt lưỡi Quỷ Kiếm và lấy lại lưỡi đao Tàn Hồn.

Sau khi lấy lại lưỡi đao Tàn Hồn, Thiên Phục dời nhãn quang hừng hực chiếu vào Đông Độc Âu Dung Thừa và Tây Kỳ Thạch Khởi:

- Ta sẽ đưa Thế Kiệt đi.

Âu Dung Thừa rít lên:

- Thiên Phục, ngươi đừng nằm mơ. Nếu gã tiểu tử kia không trao lại những pho kim thân La Hán thì đừng hy vọng rời khỏi đây.

Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Nếu các người muốn có những pho tượng kim thân La Hán thì nhường đường cho ta và Thiên Phục.

Thiên Phục nhìn lại chàng:

- Không, những pho tượng kia của nghĩa phụ Giang Kỳ. Con không có quyền đánh đổi nó để giữ lấy cái mạng nhỏ của ta.

Thiên Phục vừa nói vừa hoành đao lững thừng tiến thẳng về phía trước. Thế Kiệt bối rối vô cùng nhưng không sao nói được. Chàng hối hả bước theo Thiên Phục mà trong lòng bất an vô cùng.

Hai mươi gã cao thủ thuộc đội Câu Hồn của Câu Hồn Bang lướt ra chắn đường Nguyên Thiên Phục. Tất cả những gã đó đều đeo mặt nạ quỷ, binh khí là những chiếc câu liêm, tua tủa bủa tới Tàn Hồn Ma Đao.

Thiên Phục rít lên:

- Các ngươi dám cản bước chân ta.

Cùng với lời nói đó, ánh đao đã nhoáng lên tạo ra một màn ánh sáng bạc xé toạc không gian đen kịt. Chỉ có thể diễn tả đây là màn đao tiềm ẩn sát kiếp võ lâm của một kẻ đang tiến đến cổng tử thành.

Khi màn đao đó biến mất thì hai mươi gã cao thủ Câu Hồn Bang đã biến thành những khối thịt không toàn thây nằm lăn lóc trên mặt đất trong khi Thiên Phục vẫn rảo bộ bước đi.

Vùng ngực của Thiên Phục đỏ thẫm máu.

Cái chết của hai mươi cao thủ thuộc đội Câu Hồn Bang khiến cao thủ hắc đạo phải chùn bước. Đến ngay cả Đông Độc Âu Dung Thừa, Tây Kỳ Thạch Khởi và cả Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cũng phải giật

nẩy mình.

Thiên Phục đang bước đi bất thình lình sững bộ.

Y nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, hãy đi đi!

Sắc mặt Thiên Phục xám ngoét.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Con không thể đi được.

- Con đi đi. Ta biết mình chẳng còn sống được bao lâu đâu.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt chan chứa tình cảm. Y nhẹ giọng nói:

- Trước đây khi cha học đao ma thì sư phụ có nói ta sẽ chết bởi một chiêu kiếm ngay đúng nốt rưồi giữa ngực. Lời nói của sư phụ vẫn còn vang vọng bên tai cha. Những gì sư phụ nói, cha không tin nhưng chính nốt ruồi đó đã dựng ra cái chết hôm nay của cha. Hình như tất cả đều có sự sắp xếp của ông tạo. Cha chỉ muốn con đừng bao giờ hóa thân thành kiếm sống.

Thiên Phục mỉm cười:

- Hồi đó mẹ con yêu cha cũng chính do nốt ruồi đó. Và đã có bao nhiêu người đi qua trong cuộc đời cha cũng từ nốt ruồi oan nghiệt kia. Đó là cái điềm mà sư phụ đã cảnh báo trước với cha. Một nốt ruồi để sau đó biến chữ tình thành chữ hận.

Thiên Phục nhìn Thế Kiệt:

- Cha vô cùng mãn nguyện khi biết Quỷ Kiếm Khách là con của mình.

Thiên Phục bắt đầu thở gấp, nhưng tuyệt nhiên dung diện không hề biểu lộ sự đau đớn thống khổ gì.

Thế Kiệt ôm lấy Thiên Phục:

- Cha...

Trạng thái của Thiên Phục khiến cao thủ hắc đạo vô cùng phấn chấn. Đông Độc Âu Dung Thừa lạng bộ lướt đến.

Lão toan kết liễu Thiên Phục nhưng Thế Kiệt quát lớn:

- Dừng tay, các ngươi không được đụng đến cha của ta.

Đông Độc thu hồi thủ pháp trảo công.

Thiên Phục nhìn lão bằng ánh mắt ngầu đục:

- Ta sẽ đi. Nhưng các ngươi không được đụng đến Thế Kiệt. Hãy để cho Thế Kiệt ra đi.

Tây Kỳ Thạch Khởi nheo nhéo nói:

- Nếu tiểu tử chịu giao những pho tượng kim thân La Hán thì chính lão phu sẽ mở cho y một sinh lộ.

Thế Kiệt nhìn Tây Kỳ nói:

- Ta sẽ giao những pho tượng kim thân đó cho các vị.

Tây Kỳ xòe tay tới trước:

- Đưa cho lão phu.

- Hãy vào trong Trúc Xá mà lấy.

Tây Kỳ Thạch Khởi nhìn Thế Kiệt rồi không nói nửa lời, bất ngờ quay lưng băng mình hướng về phía Trúc Xá. Sự bỏ đi đột ngột của Tây Kỳ Thạch Khởi buộc Đông Độc, Bắc Thần lẫn những người khác phải thoát theo lão.

Cao thủ hắc đạo như bầy sói phàm ăn nhâu nhâu băng về phía gian Trúc xá bởi tất cả đều muốn sở hữu những pho tượng kim thân La Hán, báu vật của võ lâm Trung Nguyên.

Mọi người vừa rời khỏi hiện trượng thì Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang xuất hiện.

Y băng đến trước mặt Thế Kiệt rồi dời mắt qua nhìn Thiên Phục.

Hạ Hàn Quang cau mày:

- Tiểu tử. Ngươi nhận ra ta chứ?

Thế Kiệt nhíu mày:

- Các hạ là ai?

- Ta là người đã tặng cho Quỷ Kiếm Giang Kỳ cỗ xe song mã đó.

Thế Kiệt sa sầm lại:

- Tại sao các hạ lại muốn hại sư tôn của ta?

- Sao tiểu tử lại hỏi ta câu hỏi dư thừa đó?

Hạ Hàn Quang vô tình nhìn thấy thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Gã ngớ ngẩn thốt lên:

- Ý... Tiểu tử giờ chính là Quỷ Kiếm Khách?

Y vừa nói vừa thối lại ba bộ.

Thế Kiệt nhìn Hạ Hàn Quang. Chàng gằn giọng nói:

- Các hạ mau biến nhanh đi, kẻo không kịp thấy bóng nhật quang nữa đó.

Hạ Hàn Quang thối tiếp hai bộ.

Miệng thì nói cứng, nhưng tâm của Thế Kiệt rối bời. Chàng nhìn gã Ngọc Diện Thư Sinh mà sợ y phát giác ra tình trạng của chàng.

Thế Kiệt nhìn chằm chằm gã họ Hàn:

- Các hạ chắc muốn kiểm chứng Quỷ Kiếm của ta chứ?

Hạ Hàn Quang mỉm cười:

- Ậy... Hạ mỗ đã biết kiếm thuật của huynh đài vô song, đâu dám kiểm chứng.

Y kính cẩn chắp tay cúi đầu:

- Tại hạ chỉ biết bái phục huynh đài mà thôi Y vừa nói vừa cúi lưng mọp xuống một cách kính cẩn. Lưng của Hạ Hàn Quang khòm hẳn xuống.

Thiên Phục gượng nói:

- Thế Kiệt coi chừng.

Cùng với lời nói đó, Thiên Phục chống hai tay lăn người qua lấy lưng làm mộc đỡ cho Thế Kiệt. Đúng như Thiên Phục dự đoán, từ chiếc lưng còm của Hạ Hàn Quang, một mũi phi tiễn tẩm độc đen kịt bắn xẹt ra ghim thẳng vào lưng Thiên Phục.

Phập...

Thiên Phục nẩy người.

Thế Kiệt rít lên:

- Ngươi...

Hạ Hàn Quang vừa dụng quỷ kế bắn được mũi phi tiễn ghim vào gáy Thiên Phục, liền trở bộ thoát chạy.

Thế Kiệt gầm lên:

- Ta sẽ tìm ngươi khắp cõi Trung Nguyên này.

Thiên Phục bặm môi, gượng nắm tay Thế Kiệt:

- Cha biết con đã bị Truy Mệnh Trâm của U Linh Môn. Hãy quay lưng lại đây.

- Cha tính làm gì?

- Hãy quay lưng lại đây.

Thế Kiệt đỡ Thiên Phục ngồi lên rồi vén áo quay lưng lại. Thiên Phục nhìn qua bả vai phải của chàng, buông một tiếng thở dài rồi gục đầu vào vai Thế Kiệt, áp miệng hút cây châm mỏng như sợi lông ngựa.

Thân ảnh Thiên Phục giật nảy một cái rồi ngã ngửa ra sau.

Thế Kiệt quay ngoắt lại. Thần nhãn tinh anh của Thiên Phục ngày nào giờ ngầu đục nhìn vào cõi hư vô mịt mù. Mũi Truy Mệnh Trâm xuyên qua yết hầu Thiên Phục.

Thế Kiệt ôm lấy Thiên Phục:

- Cha...

Thiên Phục gượng nói:

- Hãy đưa cha đến yên nghỉ bên mẹ của con.

Thế Kiệt gật đầu.

Hai cánh môi của Thiên Phục lại khẽ nhếch để nặn một nụ cười cuối cùng trước khi hồn chối bỏ xác.

Thế Kiệt ôm ghịt xác Thiên Phục vào lòng. Hơi ấm từ cơ thể Thiên Phục truyền qua chàng cho đến

khi cơ thể Tàn Hồn Ma Đao giá lạnh.

Chương 50: Bôn Tẩu

Lưng mang xác Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục, hữu thủ cầm Quỷ Kiếm, tả thủ thì ngọn Tàn Hồn Ma Đao sáng ngời ánh thép, Thế Kiệt lững thững quay lại gian Trúc Xá. Sắc diện của chàng ngập tràn bầu sát khí mà bất cứ ai chạm mặt cũng phải ớn gáy lạnh xương.

Chàng ngạc nhiên khi thấy quanh Trúc Xá lố nhố xác những cao thủ hắc đạo. Còn vây quanh Trúc Xá là mười hai người vận trang y đạo tỳ đứng bất động.

Thế Kiệt cau mày tự hỏi:

- Những gã đạo tỳ này là ai?

Chàng chưa kịp lý giải câu hỏi đó thì từ trong gian Trúc Xá, Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu phi thân ra. Cả hai vung đôi quỷ thủ công tới một gã đạo tỳ đứng án ngay ngưỡng cửa Trúc Xá.

Đôi quỷ trảo của Tằng Mậu vỗ xuống đánh đầu gã đạo tỳ, còn binh khí của Tỉnh Câu móc tới vùng thượng đẳng của đối phương.

Gã đạo tỳ bị công kích vẫn mặc nhiên với những chiêu công của Nhất Ma Hoạt Sát và Nhị Ma Hoạt Sát, thậm chí chẳng thèm có phản ứng tránh né.

Chát... Chát...

Đôi quỷ trảo của Nhất Ma Hoạt Sát vỗ trúng đỉnh đầu gã đạo tỳ, nẩy ngược trở lại. Còn đôi quỷ trảo của Nhị Ma Hoạt Sát cũng chẳng khác gì quỷ trảo của Tằng Mậu.

Cả hai công gã đạo tỳ nhưng không hiệu quả, nên lạng bộ thối về sau chuẩn bị đối phó với đối thủ của mình. Hai gã vừa mới trụ tấn thì mười hai gã đạo tỳ bật người lên như những mũi tên thoát ra từ một cánh cung, ào ào nhảy xổ vào Nhất Ma và Nhị Ma.

Đứng thị trận, Thế Kiệt có cảm tưởng mười hai gã kia đều là những Cương Thi thì đúng hơn. Ý niệm đó còn đọng trong suy tưởng của chàng thì Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Hoạt Sát Tỉnh Câu rú lên lồng lộng.

Cùng với tiếng rú thảm thê đó, thân ảnh của họ bị xé thành từng khúc thịt.

Mười hai gã đạo tỳ thoát về chỗ cũ đứng bất động.

Cái chết của Nhất Ma Hoạt Sát Tằng Mậu và Nhị Ma Tỉnh Câu khiến Thế Kiệt giật mình. Chàng chẳng biết mười hai gã đạo tỳ kia đã sử dụng môn công phu gì mà xem ra chúng chẳng hề sợ hãi binh khí, thậm chí chẳng biết cả sống và chết.

Thế Kiệt toan dấn bộ bước tới thì bất ngờ Kha Giã Na sư gia xuất hiện ngay bên cạnh chàng. Kha Giã Na nắm tay Thế Kiệt:

- Lệnh công tử, đừng nên vào đó. Hãy đi theo lão.

Thế Kiệt mừng rỡ khi gặp Kha Giã Na.

Kha Giã Na gật đầu, ngầm ý bảo chàng mau sớm rời khỏi chỗ này.

Hai người quay bộ thoát trở ra.

Kha Giã Na như đã quen thuộc những lối mòn trong Lâm Thủy Trúc nên lướt đi thoăn thoắt. Chẳng mấy chốc hai người đã đến dòng kênh bên bìa Lâm Thủy Trúc.

Một chiếc thuyền nan có mui từ ngoài băng băng lướt vào. Mạn thuyền vừa cặp bờ, từ trong khoang thuyền Cáp Nhật Hồng bước ra:

- Lệnh đại ca, mau lên thuyền đi!

Thấy Nhật Hồng, Thế Kiệt mừng rỡ vô cùng. Chàng và Kha Giã Na nhanh chóng bước xuống thuyền. Chiếc thuyền nan nhanh chóng lướt ra ngoài khơi.

Kha Giã Na nói:

- May mắn lão đã đến kịp. Nếu không công tử đã vướng vào Cương Thi trận pháp của U Linh lão quỷ rồi.

Nhật Hồng thở phào một tiếng.

Nàng nhìn Thế Kiệt:

- Đại ca... Vương mẫu đang ở trong khoang thuyền.

Nghe Nhật Hồng nói, chàng ngạc nhiên hơn nên hỏi lại nàng:

- Vương mẫu vào Trung Nguyên?

Nhật Hồng gật đầu.

Kha Giã Na giúp Thế Kiệt đặt xác Thiên Phục xuống sàn thuyền. Mụ nhìn Thế Kiệt.

Chàng nhìn Nhật Hồng:

- Muội muội, đây là thân phụ của huynh đó.

Nhật Hồng tròn mắt:

- Nguyên Thiên Phục là cha của đại ca?

Thế Kiệt gật đầu:

- Rồi huynh sẽ nói cho muội biết.

Kha Giã Na lên tiếng:

- Lệnh công tử hãy vào ra mắt Vương mẫu đi, để mụ chăm sóc thi thể của Nguyên đại hiệp.

Kha Giã Na vừa nói vừa cởi áo choàng phủ lên thi thể Thiên Phục.

Nhật Hồng nhìn chàng:

- Đại ca... Vương mẫu đang chờ đại ca.

Thế Kiệt nhìn lại xác Thiên Phục lần nữa rồi khom người bước vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền mùi trầm tỏa hương thơm ngào ngạt. Vương mẫu ngồi kiết đà, phía trước bà là chiếc lư trầm đang tỏa hương.

Cáp Nhật Hồng len đến ngồi cạnh bên Vương mẫu.

Thế Kiệt quỳ xuống, trịnh trọng nói:

- Vãn bối là Lệnh Thế Kiệt, bái kiến Vương mẫu.

Vương mẫu nhìn chàng:

- Ta miễn lễ cho công tử.

Chàng ngẩng lên đối mặt với Vương mẫu. Trong lòng Thế Kiệt bất giác nảy sinh lòng ngưỡng mộ bởi phong thái uy nghi đĩnh đạc của Vương mẫu.

Vương mẫu quay sang Nhật Hồng:

- Con hãy rót trà mời Lệnh công tử.

Nhật Hồng gật đầu rồi bưng bình trà rót ra chén ngọc. Nàng liếc trộm Lệnh Thế Kiệt.

Những nét u uẩn trên sắc diện của Thế Kiệt khiến trái tim nàng nhói đau.

Nhật Hồng lí nhí nói:

- Lệnh huynh dùng trà!

Thế Kiệt khẽ gật đầu, nhưng cầm lấy chén trà rồi lại đặt xuống.

Vương mẫu nói:

- Ta chia buồn với Lệnh công tử.

- Vãn bối đa tạ Vương mẫu.

Thế Kiệt nhìn Vương mẫu, trang trọng nói:

- Vào Trung Nguyên lần này chắc chắn Vương mẫu có đại sự?

Vương mẫu gật đầu:

- Không sai.

Nhìn những làn khỏi trầm bay lơ lửng, như đang nhìn vào cảnh giới mơ hồ nào đó, Vương mẫu ôn nhu nói:

- Câu chuyện này xảy ra lâu lắm rồi.

Buông một tiếng thở dài, Vương mẫu kể tiếp:

- Chuyện xảy ra trên núi Côn Luân.

Vương mẫu nhìn lại Thế Kiệt:

- Cách đây hơn trăm năm, trên võ lâm đã phân chia thành hai nhánh hắc đạo và bạch đạo. Hắc đạo và bạch đạo lúc nào cũng đối kháng với nhau. Lúc thì hắc đạo hưng thịnh, lúc thì bạch đạo phát dương quang đại. Cả hai nhánh đều có những bậc kỳ tài võ lâm. Mặc dù đối kháng, nhưng tuyệt nhiên võ lâm chưa bao giờ xảy ra màn máu đổ thịt rơi.

Vương mẫu lại nhìn những khói trầm bay lơ lửng:

- Ta nói thế, Lệnh công tử sẽ nghĩ ta là người Tây Hạ sao lại quá rành về võ lâm Trung Nguyên chứ gì?

- Vãn bối quả đang thắc mắc.

- Ta cũng là người của Trung Nguyên, thuộc Côn Luân phái.

- Nếu Vương mẫu là người của Trung Nguyên, vãn bối vô cùng hoan hỷ.

- Dù bổn vương có là người của Côn Luân phái, sợ e rằng đã quá trễ để ngăn một kiếp nạn trăm năm về trước để lại.

Vương mẫu nhìn lại Thế Kiệt:

- Hy vọng bây giờ chỉ còn có công tử.

- Vãn bối mong được sự chỉ giáo của Vương mẫu.

Vương mẫu bùi ngùi nói:

- Phải chi Thiên Phục đừng sớm ra đi như vậy.

Thế Kiệt cúi đầu. Bất giác lệ thương cảm trào ra khóe mắt chàng.

Chàng lí nhí nói:

- Thân phụ ra đi có lỗi của vãn bối. Bây giờ vãn bối muốn chuộc lại tội lỗi lắm đó cũng không được.

Vương mẫu lắc đầu:

- Đừng oán trách mình. Hãy nhìn về phía trước. Nếu như Lệnh công tử ngăn được kiếp nạn cho thiên hạ thì đã tạo hồng phước cho Thiên Phục rồi.

Vương mẫu buông một tiếng thở dài:

- Khi ta nhận được nhạn thư của Nhật Hồng báo về cái chết của hai vị Lạt Ma Lạc Thần Bố và Lai Thần Bố thì không thể ngồi yên bên Tây Hạ được nữa mà đích thân vào Trung Nguyên.

Thế Kiệt nhíu mày quay sang Nhật Hồng hỏi:

- Nhị vị Lạt Ma chết rồi à? Ai đã hạ sát hai người đó?

Nhật Hồng nhìn Vương mẫu rồi quay lại Thế Kiệt:

- Khi huynh đi theo U Linh Nhân, trong lòng muội cảm thấy bất an nên nhờ nhị vị Lạt Ma theo huynh trợ giúp. Không ngờ họ gặp đại nạn diệt thân bởi U Linh Quỷ Công. Mặc dù nhị vị hộ tướng đó có Mật Công hộ thân nhưng không tránh khỏi cái chết.

Nàng nhìn Vương mẫu:

- Một khi bị trúng U Linh Quỷ Công thì trên cơ thể người đó có năm dấu ngũ cốt. Nếu xác của họ không sớm tiêu hủy thì sau ba ngày tự động tìm đến cổ mộ U Linh để hóa thân thành Cương Thi Thế Kiệt giật mình:

- Vãn bối đã thấy mười hai người có hành động và thủ pháp như những Cương Thi tại Trúc Xá.

- Nếu nhị vị hộ tướng của bổn vương không thiêu cái xác phàm thì cũng sẽ bị hóa thân thành Cương Thi mà thực hiện ý định của họ.

- Vương mẫu, chẳng lẽ có chuyện ma quỷ trên cõi nhân gian này sao?

- Nói ra thì khó tin, nhưng đó là sự thật. Mà chuyện đã xảy ra cách đây trên trăm năm rồi. Trong một đêm mưa gió sấm chớp đầy trời thì một tia sét vô tình đánh xuống cổ mộ U Linh. Trong cổ mộ xuất hiện một đạo sáng xanh rờn. Hiện tượng đó kích thích trí tò mò của thiên hạ. Ai cũng kháo với nhau trong cổ mộ có báu vật.

- Cổ mộ có báu vật à?

- Không có báu vật gì cả, mà là một pho thiên thạch phát sáng. Không một ai biết công dụng của pho thiên thạch. Nhưng rồi một hôm mười hai vị Lạt Ma đến cổ mộ U Linh dời pho thiên thạch về đỉnh Côn Luân. Mười hai vị Lạt Ma đó không nói vì sao phải dời tảng thiên thạch đó về Côn Luân. Sau này sư phụ mới cho bổn vương biết.

Vương mẫu bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ để lấy giọng:

- Mười hai vị Lạt Ma tổ sư dùng chân ngươn thuần dương, phối hợp cùng hỏa khí của mặt trời để hủy pho thiên thạch. Nếu đúng một trăm ngày thì pho thiên thạch sẽ tự hủy, nhưng mới chín mươi chín ngày thì có một người với thanh kiếm xanh rờn đến Côn Luân lấy pho thiên thạch đi.

Thế Kiệt cau mày:

- Vương mẫu, người đó chính là Kiếm Vương?

- Sau này y mới là Kiếm Vương.

- Vãn bối đã gặp Kiếm Vương.

Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:

- Ta biết công tử đã gặp Kiếm Vương, nên kiếm thuật mới...

Vương mẫu nhấp tiếp một ngụm trà lấy giọng, nói:

- Khi biết pho thiên thạch bị lấy mất, mười hai vị Lạt Ma đoán ra ngay mục đích của người đến lấy pho thiên thạch đó. Mười hai người bế môn luyện công. Cuối cùng đã tìm ra và chế tác một thanh kiếm có thể khắc chế tà khí trong pho thiên thạch quỷ kia. Nhưng muốn dụng được sự linh diệu của thanh kiếm trời đó thì người dụng kiếm phải hấp thụ tinh khí của mười hai vị Lạt Ma La Hán. Chính vì lẽ đó mà trước khi viên tịch, họ đã dồn khí công vào mười hai pho tượng kim thân La Hán.

Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:

- Kiếm Vương đã xuất hiện đoạt lấy thanh kiếm mà hiện nay công tử là chủ nhân.

- Vương mẫu muốn nói đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn?

Vương mẫu gật đầu:

- Đó chính là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Giang Kỳ. Nhưng nếu không có linh khí của mười hai vị La Hán thì nó không thể phát tác được oai lực vô biên.

Vương mẫu thở ra rồi nói tiếp:

- Khi Thiên Phục thấy thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Giang Kỳ thì biết ngay mục đích của Kiếm Vương, nên thân hành đến Tây Hạ gặp ta. Phải mất mười tám năm, ta và Thiên Phục mới tìm ra bí mật hấp thụ linh khí của mười hai vị Lạt Ma. Thiên Phục ghi toàn bộ vào di cảo và trao cho Giang Kỳ. Và đặt nhiều hy vọng vào Giang Kỳ, thậm chí ra đi hy sinh chữ tình để với Triều Thi Thi.

Vương mẫu nhìn ra ngoài khoang thuyền:

- Nhưng tất cả không như Thiên Phục nghĩ.

Thế Kiệt lấy trong ngực áo bức di cảo của Thiên Phục:

- Vương mẫu, đây là di cảo mà thân phụ đã để lại cho sư tôn.

- May mắn lắm rồi. Nếu bức di cảo này công tử để chung với những pho kim thân La Hán thì chúng ta hết cơ hội.

Vương mẫu nhìn Thế Kiệt, ôn nhu từ tốn nói tiếp:

- Tất nhiên Kiếm Vương cũng biết mục đích của mười hai La Hán nên sau khi độc tôn thiên hạ, y liền thâu tóm mười hai pho tượng kim thân La Hán cùng với thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Kiếm Vương kỳ vọng vào pho thiên thạch kia. Một khi y tịch diệt thì có thể cải tử hoàn sinh trong trạng thái khác.

Thế Kiệt nhìn Vương mẫu:

- Kiếm Vương đã hoàn sinh?

Vương mẫu gật đầu:

- Nói đúng hơn, Kiếm Vương đã biến thành Cương Thi chứ chẳng phải là một con người.

Kiếp nạn của võ lâm thật là khó lường, nếu như Kiếm Vương tạo ra hàng trăm, hàng ngàn Cương Thi bằng khối đá thạch quỷ kia. Chẳng bao lâu cả Trung Nguyên sẽ biến thành một bãi tha ma như cõi a tỳ địa ngục.

Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, nhất định Kiếm Vương sẽ tìm đến công tử để đoạt lại Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Nhật Hồng nói:

- Mẫu thân, vậy có cách chi để chống lại Kiếm Vương không?

- Lệnh Thế Kiệt là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì chỉ có Thế Kiệt mới đủ sức chống lại Kiếm Vương. Nhưng muốn như vậy thì Thế Kiệt phải hấp thụ linh khí của mười hai vị La Hán.

Thế Kiệt bối rối nói:

- Vãn bối bất tài nên không giữ được những pho kim thân La Hán.

- Công tử giữ được cái mạng đã là tốt lắm rồi. Chúng ta sẽ tìm cách lấy lại mười hai pho tượng kim thân La Hán. Nếu ta đoán không lầm bây giờ mười hai pho tượng kim thân La Hán kia đã ở trong tay Kiếm Vương.

Nhật Hồng bối rối sau khi nghe Vương mẫu nói. Nàng lo lắng hỏi Vương mẫu:

- Những pho tượng kim thân La Hán nằm trong tay Kiếm Vương, chúng ta đâu có cách gì đoạt lại chứ.

Vương mẫu thở dài:

- Chúng ta sẽ tìm cách. Mẫu thân tin vào sự sắp đặt của ông trời. Nếu ông trời không cho chúng ta

cơ hội thì đây đúng là ngày tận diệt. Ông trời không muốn như vậy đâu.

Thế Kiệt nói:

- Vãn bối sẽ tìm Kiếm Vương đoạt lại mười hai pho tượng đó.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Không được.

Vương mẫu nhìn chàng:

- Thế Kiệt, trước khi hấp thụ được linh khí của mười hai vị La Hán thì không nên dụng sức đối phó với Kiếm Vương. Nếu dụng sức đối phó với y chẳng khác nào châu chấu đá xe, mang trứng chọi với đá mà thôi. Phải dùng diệu kế để lấy mười hai pho tượng kim thân La Hán đó.

Nhật Hồng nói:

- Đại ca, Vương mẫu nói đúng. Lúc này cho dù đại ca có là kiếm thủ siêu quần cũng không phải là đối thủ của Kiếm Vương. Bởi Kiếm Vương không còn ở trạng thái như chúng ta mà đã hóa thân thành Cương Thi rồi.

Vương mẫu nhìn Thế Kiệt nói:

- Hiện tại tạm thời chúng ta ẩn tích để giữ thanh kiếm quỷ rồi tìm cách sau.

Thế Kiệt nhìn Vương mẫu nói:

- Vương mẫu, chúng ta chẳng còn cách gì khác à?

- Ta chưa nghĩ ra cách gì để đối phó với Kiếm Vương.

Nhật Hồng nói:

- Đại ca, nhất định chúng ta sẽ tìm ra cách để đối phó với Kiếm Vương.

- Nhưng càng để lâu càng bất lợi cho chúng ta.

Vương mẫu lắc đầu:

- Lúc này chưa phải là thời cơ của chúng ta đâu.

Chiếc thuyền nan từ từ cặp bờ.

Vương mẫu cùng với Thế Kiệt và Nhật Hồng ra ngoài khoang thuyền.

Thế Kiệt cõng xác Thiên Phục lên lưng bước lên bờ. Sau khi tất cả đã lên hẳn rồi, Vương mẫu giở ngọc thủ vỗ thẳng xuống chiếc thuyền nan một đạo kình ôn nhu.

Chiếc thuyền nan vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Vương mẫu nhìn chàng:

- Ta không muốn để lại dấu tích.

Cỗ xe song mã xuất hiện. Ngồi trên ghế xà ích chính là Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi.

Lão ăn mày vừa nhìn thấy xác Thiên Phục, buông luôn dây cương, phi thân xuống. Lão bật nói thổn thức:

- Đồng tửu... đồng tửu... Ngươi đi rồi à?

Nghe lão ăn mày nói Thế Kiệt chỉ biết gục đầu.

Vương mẫu thở ra rồi vỗ vai lão thâu nhi:

- Lão huynh... Chúng ta mau sớm rời khỏi đây tốt hơn. Lúc này không phải lúc than khóc tiếc nuối người đã chết.

Thần Hành Dị Cái lườm Thế Kiệt:

- Tiểu tử đã bội ngôn với lão phu.

- Vãn bối có lỗi, nhưng vãn bối không bao giờ có tâm lấy mạng cha mình.

Thần Hành Dị Cái tròn mắt:

- Nguyên Thiên Phục là cha của ngươi?

Thế Kiệt bặm môi gật đầu.

Chàng nấc khẽ một tiếng, lệ thảm trào ra nhểu giọt xuống hai bờ môi khô khốc.

Lão ăn mày gượng nói:

- Lão ăn mày lỡ lời. Tiểu tử đừng trách.

Thế Kiệt ôm xác Thiên Phục đặt vào khoang xe.

Vương mẫu nhìn lão rồi nhìn Thế Kiệt.

Vương mẫu khẽ lắc đầu rồi bước lên xe. Nhật Hồng cũng len vào khoang, Thần Hành Dị Cái lắc vai băng lên ngồi vào ghế xà ích.

Vương mẫu nói:

- Lão huynh đã thông báo với Thiếu Lâm tự kiếp nạn này chưa?

- Lão ăn mày đã báo rồi. Nhưng không biết mấy lão đầu trọc sắp xếp như thế nào. Còn những danh phái khác lão ăn mày cũng đã cho người đi thông báo luôn rồi. Chỉ sợ mấy gã chưởng môn bị thịt không tin vào kiếp nạn mà không chuẩn bị. Đợi nước tới chân rồi tha hồ mà nhảy đong đỏng như dẫm phải lửa.

Vương mẫu buông một tiếng thở dài:

- Lão huynh cho xe ngựa chạy đi!

Thần Hành Dị Cái vừa ra roi để đôi Thiên Lý Long Câu phi nước đại lao về phía trước thì phía sau xe có ngọn gió hiu hiu thổi tới. Ngọn gió lạ đó buộc Vương mẫu ngoái đầu nhìn lại.

U Linh Nhân đang phiêu bồng đuổi theo cỗ xe song mã.

Vương mẫu nhíu mày:

- Họ đuổi theo chúng ta.

Vương mẫu nhìn lại Thần Hành Dị Cái:

- Lão huynh cho ngựa chạy nhanh lên.

Thần Hành Dị Cái gật đầu, đánh roi đen đét vào cặp mông đôi Thiên Lý Long Câu, miệng không ngừng thét:

- Hê... Hê... Nhanh lên... Nhanh nữa lên! Hê... Hai con rùa chạy nhanh nữa lên nào.

Đôi Thiên Lý Long Câu phi nước đại kéo theo cỗ xe lao đi vun vút.

Mặc dù đôi Thiên Lý Long Câu đã phi hết sức của chúng, thậm chí mồ hôi tuôn ra ướt đẫm lớp lông đen mượt, nhưng vẫn không làm sao cắt được U Linh Nhân đang rượt theo phía sau.

Thần Hành Dị Cái rít lên:

- Lũ quỷ này không muốn để chúng ta đi mà.

Chương 51: Dĩ Vãng Hận Thù

Thế Kiệt toan thoát ra khỏi khoang xe nhưng Vương mẫu đã cản chàng lại:

- Cứ đi theo lão thâu nhi mà lo hậu sự cho Nguyên Thiên Phục, để cho ta đoạn hậu.

Vương mẫu nhìn lại Kha Giã Na.

Kha Giã Na hiểu ngay cái nhìn của Vương mẫu, khẽ gật đầu rồi nói với Thế Kiệt:

- Lệnh công tử chăm sóc cho Nhật Hồng.

Vương mẫu nói:

- Bảo trọng.

Nhật Hồng bồi hồi nói:

- Mẫu thân bảo trọng.

- Mẹ tự lo cho mẹ được. Ta biết các người sẽ đi đến đâu. Tất nhiên ta sẽ tìm đến.

Vương mẫu nói xong, giũ nhẹ hai ống tay áo xiêm y, cất mình thoát ra khỏi khoang cỗ xe song mã. Kha Giã Na cũng băng mình theo bà. Cả hai người đều dụng đến tuyệt kỹ khinh thuật. Thân ảnh của họ như cỡi gió vút lên cao ba trượng.

Không cần hạ thân trụ tấn, Vương mẫu vẫn có thể vũ lộng đôi ngọc thủ thần kỳ tống ra hai đạo nhu kình tập kích trực diện U Linh Nhân.

Phối hợp với Vương mẫu, Kha Giã Na cũng tống ra hai đạo nhu kình, tạo ra một thế gọng kềm như lưỡi kéo ào ào tập kích U Linh Nhân.

Trước hai đối thủ thượng thặng đó, U Linh Nhân không hề nao núng, mà dụng thuật U Linh Bộ Pháp, phiêu bồng đạp lên sóng chưởng của Vương mẫu, còn hữu thủ thì đẩy ra một trận cuồng phong giá buốt đón thẳng vào chưởng pháp của Kha Giã Na.

Ầm...

Cả một vùng không gian như chấn động bởi sự phản hồi của chưởng khí. Trong khi chưởng kình ôn nhu của Vương mẫu xới bật gốc một tán cây đại thụ thì Kha Giã Na sau khi đón thẳng một chưởng với U Linh Nhân thân pháp trượt dài về sau năm bộ.

Trong khi đó U Linh Nhân xem ra chẳng có chút hề hấn gì sau khi đối chưởng với Kha Giã Na. Đã không biểu lộ chút gì có thể gọi là hao tổn nguyên âm chân khí mà còn đảo bộ T với thân pháp như trôi trên mặt đất, hướng về phía Vương mẫu cách không phóng ra hai đạo chỉ khí U Linh.

Âm thanh rít lên nghe tợ như tiếng lụa xé, chứng tỏ tiềm ẩn trong chỉ khí của U Linh Nhân là sát khí chết người.

Vừa công hụt đối phương một chưởng, Vương mẫu mặc dù đã chuẩn bị trước mình phải đối phó với một đại cao thủ, nhưng cũng không ngờ bộ pháp của đối phương quá thần kỳ. Bà thoáng giật mình, toan liên thủ thi triển chưởng kình tập kích tiếp thì đã nghe tiếng chỉ khí rít veo véo hướng về phía mình.

Sự biến hóa và thủ pháp xuất chiêu liên hoàn của U Linh Nhân khiến Vương mẫu thoáng một chút bối rối. Mặc dù vậy, Vương mẫu vẫn kịp giũ hai ống tay áo xiêm ý đánh ra hai đạo khí xoáy đón thẳng đỡ thẳng tới chỉ kình U Linh.

Ầm... Ầm...

Lần đánh thẳng đỡ thẳng này, U Linh Nhân phải tháo lùi lại một bộ, nhưng bên kia Vương mẫu phải thối lùi tới ba bộ. Mặc dù thối lui những ba bộ nhưng thân ảnh của bà vẫn lắc lư như cành liễu bị gió đùa.

Kha Giã Na cất mình lên cao hai trượng, nhắm U Linh Nhân lướt tới. Đôi trảo công của Kha Giã Na vươn ra như mười chiếc móng vuốt chộp tới vùng thượng đẳng của đối phương.

Thế trảo của Kha Giã Na lần này thật dũng mãnh và quyết liệt, tưởng chừng như lão sư gia quyết một chiêu cùng tử với U Linh Nhân.

Lão sư gia Kha Giã Na phải hành thủ như vậy thôi, bởi trong ý niệm sau khi thấy Vương mẫu phải tháo lui ba bộ, chưa thể trụ tấn vận công thì U Linh Nhân có thể tập kích tiếp thì sự nguy hại sẽ đến với Vương mẫu.

Đôi trảo công khốc liệt của Kha Giã Na chưa kịp chạm đến đích thì bất chợt U Linh Nhân dụng tới bộ pháp U Linh thoáng cái lòn qua trảo công của đối phương, rồi bất ngờ cũng dụng trảo từ phía sau thộp tới gáy lão sư gia Kha Giã Na.

Kha Giã Na không ngờ U Linh Nhân lại lợi hại đến độ bà ngỡ như mình đang công kích một chiếc bóng hư hư không có thật và khi áp lực xuất hiện sau gáy mới giật mình, toan hoành thân để chống

đỡ, nhưng áp lực kia nhanh hơn ý niệm và phản xạ của Kha Giã Na sư gia.

Gáy của Kha Giã Na sư gia như bị đóng băng, không sao nhúc nhích được.

Lão sư gia biết ngay tình thế của mình, nên than thầm:

- "Mình không còn cơ hội để phục vụ cho Vương mẫu rồi.".

Cùng với ý niệm đó, Kha Giã Na sư gia gào lên:

- Vương mẫu đừng nghĩ đến tôi, hãy đi đi!

Tiếng gào của Kha Giã Na vừa dứt thì Vương mẫu lạng người lướt đến. Bà khoát tay thét lên:

- Dừng tay!

Một tay khống chế gáy Kha Giã Na, U Linh Nhân nhìn lại Vương mẫu.

Vương mẫu ôn nhu nói:

- Tôi biết cô nương không phải là Cương Thi, sao lại truy sát chúng tôi như những Cương Thi vô tâm vô tính kia chứ?

Tay không buông tha Kha Giã Na, U Linh Nhân vuốt lại mái tóc dài ra sau lưng để lộ chân diện mục của thiên hạ đệ nhất kỹ nữ Triều Thi Thi.

Vương mẫu nhận ra chân diện mục của U Linh Nhân, buột miệng nói:

- Cô nương chính là Triều Thi Thi?

U Linh Nhân lắc đầu:

- Không phải, nhưng ta và tỷ tỷ là một.

U Linh Nhân chớp đôi mắt sáng ngời:

- Tại sao các người lại giúp Thế Kiệt đưa xác Thiên Phục đi? Đáng lý ra các người phải để Thế Kiệt và Thiên Phục biến thành Cương Thi hoặc tan ra thành đất thành bùn.

Vương mẫu nhíu mày:

- Cô nương hận Thế Kiệt và Thiên Phục, trong khi lại coi Triều Thi Thi là người thân của mình?

- Đó là lời nguyền của ta.

- Cô nương biết Triều Thi Thi chính là thân mẫu của Thế Kiệt và là hảo thê của Nguyên Thiên Phục?

U Linh Nhân gật đầu:

- Biết. Biết như thế nhưng ta cũng đã khắc chú lời nguyền trong cổ mộ U Linh là bắt Thiên Phục phải tự tay hủy giọt máu của hắn. Hoặc ngược lại chính giọt máu của gã tạo ra lấy mạng gã. Có như thế mới thỏa lòng ta, và tỷ tỷ Triều Thi Thi mới có thể mỉm cười trong cõi U Linh.

Vương mẫu thở dài:

- Cô nghĩ Nguyên Thiên Phục phụ tình nên tỷ tỷ của cô mới chết?

- Gã không phụ tình, sao lại bỏ rơi hảo thê và cả giọt máu của gã nữa?

Vương mẫu thở hắt ra một tiếng ôn nhu nói:

- Cô nương đặt chữ hận không đúng.

- Bổn cô nương không có quyền trả hận cho tỷ tỷ của mình ư?

- Tôi nói cô nương đặt chữ hận không đúng, bởi vì cô nương đã hiểu lầm Nguyên Thiên Phục.

U Linh Nhân lắc đầu:

- Ta không nghĩ sai về gã vô tâm vô tình Nguyên Thiên Phục đâu.

- Cho là Thiên Phục vô tình, nhưng cô nương cũng phải biết Thế Kiệt là gì với mình chứ.

Thế Kiệt vẫn còn mối quan hệ với cô nương. Cọp dữ còn không ăn thịt con, huống chi là người. Cô nương đã vì tỷ tỷ của mình mà trả hận, nhưng trả hận rồi cô có biết đâu dưới suối vàng tỷ tỷ của cô càng hận cô hơn.

U Linh Nhân thở ra:

- Ta đã nguyện phải tiêu hủy cái nhân đã mang đến cái khổ cho tỷ tỷ.

- Tôi nghĩ Triều Thi Thi sẽ không muốn cô nương làm như vậy. Bởi vì Triều Thi Thi đã mang giọt máu của Thiên Phục, và dưỡng giọt máu đó mà không màng đến tính mạng của mình. Bây giờ cô nương lại truy sát tận cùng để hủy giọt máu của tỷ tỷ mình đi, làm như vậy có đúng đạo đúng nghĩa hay không?

- Thiên Phục đã vô tâm vô tình thì hắn phải nhận cái hậu quả do chính hắn tạo ra chứ.

Vương mẫu lắc đầu:

- Nguyên Thiên Phục không vô tâm vô tình. Thiên Phục ra đi bởi vì biết có cái ngày kiếp nạn tận diệt sẽ xuất hiện trong võ lâm. Mười tám năm, Thiên Phục đã mày mò và khảo cứu với niềm hy vọng cứu cho võ lâm thoát khỏi kiếp nạn diệt vong.

U Linh Nhân hừ nhạt một tiếng:

- Bà tâng cao Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục quá rồi đó.

- Ta có nói ra cô nương cũng không tin. Bởi hiện tại cô nương là người của U Linh.

- Không có U Linh thì sao ta trả được mối hận cho tỷ tỷ của ta chứ?

- Nếu Triều Thi Thi còn sống thì sẽ oán trách cô nương đó. Nàng oán chữ hận trong tâm tưởng của cô mà đánh mất chữ nhân. Hiện tại Thiên Phục đã chết rồi, tất cả những niềm hy vọng đều đặt vào Thế Kiệt, bởi Thế Kiệt là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Chẳng lẽ cô nương hận cả người chết?

U Linh Nhân buông tiếng thở dài. Ánh mắt thoạt dịu lại và chìm nhanh vào cõi hoài niệm xa xôi.

U Linh Nhân nhìn Vương mẫu:

- Ta tạm tha cái mạng của các ngươi lần này, nhưng đừng để cho ta gặp Thế Kiệt. Nếu ta gặp lại Thế Kiệt thì chẳng khác nào gặp Nguyên Thiên Phục đâu.

U Linh Nhân buông tay khỏi gáy Kha Giã Na, rồi trở bộ dụng khinh pháp phiêu bồng lướt đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Vương mẫu thở hắt ra một tiếng, bước đến bên Kha Giã Na:

- Lão sư gia có sao không?

Kha Giã Na nhìn lại Vương mẫu:

- May mắn cô ta đã không xuống tay với thuộc nhân. Nếu không tôi đã mất mạng rồi.

- Võ công của cô ta quá thần kỳ. Võ công này đích thị được thụ huấn ở Kiếm Vương.

Vương mẫu nhìn theo hướng U Linh Nhân vừa mới bỏ đi:

- Nếu như cô ta còn nghĩ đến Thế Kiệt là giọt máu của Triều Thi Thi thì cô ta có thể giúp Thế Kiệt giải trừ kiếp nạn của võ lâm.

- Thuộc nhân e chẳng có cơ may đó đâu. Trong tâm tưởng của cô ấy chỉ có hận thù và hận thù.

- May mắn cô ta vẫn chưa biến thành Cương Thi. Hy vọng đó là chút hy vọng sau cùng để chúng ta có thể lấy lại mười hai pho tượng kim thân La Hán.

Nhìn lại Kha Giã Na, Vương mẫu nói:

- Chúng ta mau sớm rời khỏi đây mà đến đỉnh Côn Luân.

Kha Giã Na gật đầu.

Hai người vừa dợm bước thì nghe những âm thanh rào rào dội đến tai họ. Những âm thanh đó do những bước chân dẫm thình thịch trên mặt đất.

Vương mẫu khẩn trương nói:

- Lão sư gia, chúng ta nhanh chân thôi.

Lời còn đọng trên miệng Vương mẫu thì bốn người vận trang y đạo tỳ, với những ánh mắt đỏ hoe rầm rập lao tới chỗ hai người.

Vương mẫu thét lớn:

- Lão sư gia cẩn thận!

Miệng thì nói, đôi ngọc thủ của Vương mẫu đã vỗ ra hai đạo khí kình ôn nhu tập kích hai gã vận đạo tỳ gần nhất.

Ầm...

Hai gã đạo tỳ hứng trọn hai đạo khí kình ôn nhu của Vương mẫu, thân pháp của chúng như bị lốc giữ cuốn bức lên không trung rồi chúc đầu xuống đất.

Huỵch... Huỵch...

Hai chiếc thủ cấp bị gãy ngang lật hẳn ra phía sau lưng, nhưng cả hai vẫn lồm cồm đứng lên.

Vương mẫu thấy cảnh tượng đó cũng phải giật mình. Bà thét lớn:

- Lão sư gia, chúng là những Cương Thi.

Trong khi Vương mẫu thét lớn cảnh giới thì hai gã Cương Thi còn lại đã nhảy xô tới Kha Giã Na. Kha Giã Na xoạt chân, dựng đứng đôi song thủ, thi triển một thế trảo chộp tới đỉnh đầu hai gã Cương Thi đó.

Bộp... Bộp...

Hai chiết đầu hứng trọn trảo pháp của lão sư gia Kha Giã Na vỡ toang. Mặc dù thủ cấp bị lão sư gia dụng trảo công bóp vỡ nát, nhưng bốn cánh tay xương xẩu của hai gã Cương Thi vẫn vỗ tới yết hầu của lão sư gia.

Cảnh tượng kinh dị này khiến lão sư gia Kha Giã Na không khỏi lúng túng. Dù lúng túng nhưng Kha Giã Na vẫn kịp ngã người về phía sau tránh bốn cánh tay của hai gã Cương Thi.

Hai gã Cương Thi bị mất thủ cấp, như bị mù nhào thẳng vào nhau và cấu xé trông thật khủng khiếp.

Thấy cảnh tượng hai gã Cương Thi kia cấu xé nhau, Kha Giã Na và Vương mẫu cùng toát mồ hôi.

Vương mẫu buột miệng nói:

- Bọn chúng không còn là người nữa.

Vương mẫu vừa nói vừa ra dấu với lão sư gia Kha Giã Na rồi điểm mũi hài cất mình lên cao ba trượng lướt qua đầu hai gã Cương Thi bị thụt cổ mà thoát đi.

Kha Giã Na cũng băng mình theo sau Vương mẫu. Vương mẫu vừa hạ thân xuống cách hai gã Cương Thi thụt cổ chừng mươi trượng thì chợt nghe lão sư gia Kha Giã Na thốt lên:

- Ôi cha!

Tiếng thốt của lão sư gia Kha Giã Na buộc Vương mẫu phải trụ bộ quay lại:

- Lão sư gia sao vậy?

Kha Giã Na hối hả nói:

- Ai đó vừa công lén thuộc nhân, nhưng thuộc nhân không sao đâu.

- Không sao là tốt rồi. Chúng ta sớm rời khỏi chỗ này.

Miệng thì nói, Vương mẫu vừa thộp tay lão sư gia Kha Giã Na nâng thân pháp lên khỏi mặt đất, thi triển thuật Phi Yến Hành Vân thoát đi như một cánh chim.

Từ sau một cây đại thụ, một bóng người vận trang y kỳ quặc trông như những gã thần chết bước ra. Chiếc mũ trùm đầu cùng với màn đêm âm u không sao thấy được diện mạo của y mà duy chỉ có đôi mắt xanh rờn đang dõi theo hướng Vương mẫu và Kha Giã Na vừa thoát chạy.

Y dời đôi mắt xanh rờn về phía hai gã Cương Thi thụng cổ rồi bất thình lình ngửa mặt tru lên một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng tru đó, hữu thủ lòi ra khỏi ống tay áo thụng. Một bàn tay xương xẩu nắm chặt chuôi kiếm nhưng không có lưỡi. Từ chuôi kiếm phát ra một đạo sáng xanh rờn công thẳng về phía hai gã Cương Thi thụt cổ.

Đạo sáng xanh rờn đó tợ như sét trời bổ thẳng xuống hai cái thây Cương Thi đang nghểnh đầu nhìn gã thần chết.

Ầm... Ầm...

Hai chiếc thây Cương Thi tan ra thành từng mảnh vụn trong chớp mắt.

Chương 52: Trên Đỉnh Côn Luân

Trên đỉnh Côn Luân, tiết trời đã lập đông, những luồn gió se lạnh cùng với những bông tuyết trắng xóa từ trên cao rớt xuống phủ lên hai bờ vai Thế Kiệt. Mặc cho cái lạnh giá buốt, cắt da, cắt thịt, Thế Kiệt vẫn quỳ trước bàn thờ bài vị của Nguyên Thiên Phục. Vành tang trắng trên đầu chàng thỉnh thoảng lại bay dập dờn bởi những luồng gió Đông của đỉnh Côn Luân.

Những gì Vương mẫu nói, những gì chàng đã trải qua, giờ đây mới thấu hiểu và hiểu về người cha của mình. Nhưng đến khi Thế Kiệt hiểu được thân phụ mình thì cũng là lúc hai người chẳng bao giờ còn có dịp gần nhau nữa. Chàng cảm thấy trong tâm mình là một khoảng trống vắng mênh mông mà không có thứ gì khỏa lấp được.

Thế Kiệt có cảm tưởng cuộc đời mình là một chuỗi những vết thương mà trong đó có hận thù, có yêu đương cùng nỗi oan nghiệt kết thành.

Những bông tuyết trắng xóa tiếp tục đổ xuống, dính trên bệ thờ Nguyên Thiên Phục, những bông hoa trắng mà Thế Kiệt tưởng tượng đó là vành khăn tang mà cha mình đang muốn đội lên để tìm về với người mẹ trong cõi vĩnh hằng xa xăm. Khoảng khắc này chàng cảm thấy cô đơn và lạc lỏng. Nỗi cô đơn và lạc lõng đó được những luồng gió Đông đóng lại thành băng trong trái tim Thế Kiệt.

Nhật Hồng nhẹ bước đến sau lưng Thế Kiệt. Nàng nhìn chàng mà tâm quặn đau. Nàng cảm thấy cái lạnh bên ngoài không thể so với cái lạnh bên trong mà Thế Kiệt đang chịu đựng.

Nàng choàng lên vai Thế Kiệt chiếc áo khoác ngoài rồi nhỏ giọng nói:

- Lệnh huynh...

Thế Kiệt vẫn không rời mắt khỏi bài vị Nguyên Thiên Phục.

Nhật Hồng ngồi xuống bên chàng:

- Đại ca đã ngồi đây suốt đêm rồi. Hãy vào trong đi, đừng ngồi đây mà nhiễm lạnh.

Thế Kiệt thở dài:

- Muội ra đây làm gì?

Nhật Hồng cúi mặt nhìn xuống lớp bông tuyết trắng xóa:

- Muội lo cho huynh.

Thế Kiệt quay sang nhìn Nhật Hồng:

- Muội không nên lo cho ta.

- Đại ca.

- Huynh cảm nhận ra mình bỗng quá nhỏ nhoi và tầm thường.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Muội tin huynh không phải là người như vậy.

- Vậy huynh phải làm gì đây?

Nhật Hồng phủi lớp bông tuyết đậu trên bờ vai Thế Kiệt. Nàng vừa phủi vừa nói:

- Huynh có rất nhiều việc để làm.

Nàng nhìn lên bệ thờ:

- Kể cả lão nhân gia cũng kỳ vọng vào huynh.

Thế Kiệt thở dài:

- Huynh đã đánh mất một cơ hội. Phải chi huynh và thân phụ đừng giao thủ thì hôm nay đâu có vành tang trắng trên đầu huynh.

- Huynh đừng ai oán mà cứ trách mình. Trong sự mất mát huynh mới nhận ra giá trị của lão nhân gia.

Một luồn gió Đông giá buốt giật tới, tạo ra cái lạnh cắt da, khiến Nhật Hồng phải rùng mình.

Thế Kiệt nhìn nàng:

- Muội hãy vào trong đi... Ngoài này lạnh lắm.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Chừng nào huynh vào thì muội mới vào.

- Huynh muốn ngồi đây một mình với thân phụ. Có như vậy huynh mới cảm thấy mình đang được gội rửa những lỗi lầm đã đối với thân phụ.

- Lão nhân gia không muốn huynh u uẩn vậy đâu.

Nhật Hồng vừa dứt lời thì Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi từ trong gian thảo xá hối hả bước ra.

Dáng dấp của lão có vẻ vội vã vô cùng. Lão thâu nhi bước nhanh đến Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, mau vào trong thảo xá. Có chuyện không hay xảy ra rồi.

Nhật Hồng cau mày:

- Lão bá bá, có chuyện gì vậy?

- Vương mẫu đang chờ Thế Kiệt.

Nhật Hồng nhìn chàng.

Lão thâu nhi thở dài nói:

- Tình trạng của lão sư gia Kha Giã Na rất kỳ quặc.

Nghe giọng nói của Thần Hành Dị Cái rất khẩn trương, Thế Kiệt buộc phải cùng với lão và Nhật Hồng quay lại gian thảo xá.

Vương mẫu đã chờ mọi người ngay giữa thảo xá, còn Kha Giã Na thì đang tịnh thân.

Sắc diện của Kha Giã Na nhợt nhạt, tái mét như da của xác chết.

Vương mẫu thấy Thế Kiệt liền nói luôn:

- Thế Kiệt, hãy vào đây nhanh lên.

Chàng bước đến bên Vương mẫu:

- Vương mẫu, có chuyện gì?

Vương mẫu thở dài:

- Chúng ta phải tìm mọi cách vào thánh địa Côn Luân. Nếu không vào thánh địa, ta e sẽ không kịp nữa đâu.

Vẻ khẩn trương của Vương mẫu khiến Nhật Hồng lẫn Thế Kiệt bất giác lo lắng.

Thế Kiệt hỏi:

- Bây giờ chúng ta có vào thánh địa Côn Luân cũng không thể nào hấp thụ linh khí của mười hai vị La Hán. Chúng ta không có mười hai pho tượng kim thân La Hán.

Vương mẫu bước đến bên Kha Giã Na:

- Thế Kiệt, hãy đến đây xem.

Chàng bước đến bên Kha Giã Na. Vương mẫu vén cổ áo của Kha Giã Na xuống. Sau gáy Kha Giã Na có dấu ấn thủ trông nhờn nhợt.

Thế Kiệt lo lắng:

- Kha Giã Na đã trúng U Linh Tử Chưởng?

- Ta không biết Kha Giã Na bị trúng U Linh Tử Chưởng từ lúc nào. Nhưng thấy thần sắc biến đổi dị thường của lão sư gia, ta sinh nghi và kiểm chứng nên mới biết.

Thế Kiệt lắc đầu:

- U Linh Nhân thật là tàn nhẫn.

Vương mẫu sa sầm mặt:

- Không biết U Linh Tử Chưởng có phải do U Linh Nhân để lại trên thân pháp của Kha Giã Na hay không. Nếu đúng U Linh Nhân để lại U Linh Tử Chưởng thì cô ta đã là Cương Thi rồi. Đằng này cô ta không phải là Cương Thi.

- Thế phải làm gì bây giờ?

Vương mẫu thở dài:

- Nếu U Linh để lại U Linh Tử Chưởng trên thân pháp lão sư gia thì chắc chắn họ có mục đích.

Vương mẫu nhìn ra ngoài thảo xá:

- Có thể họ sẽ tìm đến đây ngay trong đêm nay.

Lão thâu nhi lo lắng hỏi:

- Thế chúng ta phải làm gì bây giờ?

Vương mẫu nói:

- Vào thánh địa Côn Luân.

- Vậy chẳng khác nào chạy trốn mà thôi.

Vương mẫu gật đầu:

- Khi Thế Kiệt chưa hấp thụ được linh khí của Thập Nhị La Hán thì đó là cách duy nhất.

Thế Kiệt nhìn Vương mẫu:

- Vương mẫu hãy để cho Thế Kiệt này một lần đối mặt với Kiếm Vương và U Linh Nhân.

Vương mẫu lắc đầu:

- Không. Bây giờ ta biết mình phải làm gì. Chỉ một sự vọng động thì hậu quả không sao lường hết được. Thế Kiệt, con nhất nhất phải nghe theo lời ta.

Vương mẫu nhìn lại Kha Giã Na:

- Bây giờ người ta lo lắng nhất là Kha Giã Na sư gia.

Nhật Hồng lo lắng hỏi:

- Mẫu thân, vậy Kha Giã Na sư gia có biến thành Cương Thi không?

- Nếu Kha Giã Na chết thì phải thiêu xác ngay. Nhưng sư gia lại không chết mà đang chuyển sắc. Ta cũng không biết phải làm gì.

Nhật Hồng nói:

- Sư gia chưa chết thì không thể thiêu xác lão sư gia được. Mẫu thân phải đưa lão sư gia đi cùng với mọi người.

Nàng nói xong nhìn Kha Giã Na mà mắt đã rướm lệ.

Nhật Hồng lay vai Kha Giã Na:

- Lão sư gia, đừng chết nha.

Vương mẫu thở dài:

- Ta sợ đây là quỷ kế của U Linh Nhân. Họ không biến lão sư gia thành Cương Thi mà biến thành một thuộc nhân nửa người nửa quỷ.

Lão thâu nhi bặm môi rồi cũng với thói quen nhổ một cọng râu se trên đầu hai ngón tay:

- Ái cha... thật là rắc rối. U Linh Môn làm cho chúng ta khó xử.

Vương mẫu nhìn Nhật Hồng:

- Hồng nhi mau thu xếp hành trang, chúng ta sẽ tìm cách vào thánh địa Côn Luân.

Thấy Vương mẫu khẩn trương, Thế Kiệt cũng đâm ra lo lắng. Chàng nghĩ thầm:

- "Xem chừng lần này đúng là một kiếp nạn của Trung Nguyên.".

Sau khi chuẩn bị hành lý xong, mọi người chuẩn bị rời thảo xá thì Huệ Giác thiền sư cùng với bốn vị cao tăng Thiếu Lâm là Chánh Tịnh, Chánh Giác, Chánh Ngã và Chánh Tâm cùng một lúc xuất hiện.

Thần sắc của năm người có vẻ khẩn trương vô cùng.

Đích thân Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi cùng Vương mẫu ra đón năm người đó.

Huệ Giác phương trượng cầm cây thiền trượng, biểu thị quyền lực chưởng môn, niệm phật hiệt rồi hướng mắt nhìn về phía Thần Hành Dị Cái và Vương mẫu, trang trọng nói:

- A di đà phật! Thiếu Lâm đã rơi vào tay ma đạo, bần tăng đến đây thỉnh cầu chư vị thí chủ vì chính nghĩa võ lâm mà cùng hợp lực chống lại ma đạo.

Lão Thần Hành Dị Cái nhổ râu rồi ôm quyền xá Huệ Giác đại sư:

- Lão ăn mày đã cho người đến báo với Thiếu Lâm về kiếp nạn này rồi, đại sư cũng đã sắp xếp để Thiếu Lâm không đến nỗi bị tổn thất nặng nề chứ?

Huệ Giác thở dài một tiếng:

- Nếu không được lão thí chủ thông báo thì giờ đây có lẽ bần tăng và bốn vị Tứ Bồ Tát không thể đứng ở đây được nữa. Nhưng...

Vương mẫu nheo mày.

Huệ Giác nhìn Vương mẫu lắc đầu thở ra:

- Lão nạp không ngờ Kiếm Vương U Linh lại thống lĩnh quần ma đến Thiếu Lâm sớm như vậy. Tất cả năm mươi chư tăng hộ chùa đều chết cả, chẳng một ai còn sống sót.

Thần Hành Dị Cái sa sầm mặt:

- Tất cả chư tăng hộ Phật đường đều chết, duy chỉ có năm vị còn sống thôi ư?

Tứ Bồ Tát cúi mặt chấp tay niệm phật hiệu.

Huệ Giác đại sư nói:

- Nếu bần tăng và Tứ Bồ Tát đây không được quý nhân phù trợ thì cũng khó mà bảo toàn được tính mạng chạy đến đỉnh Côn Luân này.

Vương mẫu nghe Huệ Giác nói vậy, phấn khích hỏi:

- Đại sư có thể cho chúng tôi biết danh tính của người đó không?

- A di đà phật! Lão nạp hổ thẹn. Vị hiệp khách kia đã không cho lão nạp biết ngoại danh quý tính lẫn chân diện mục, nhưng qua giọng nói thì đó là một vị nữ hiệp, võ công siêu phàm xuất chúng. Nữ hiệp đó nhắn nhủ với lão nạp, nhắn với Lệnh công tử nhất nhất phải nghe theo sự chỉ huấn của Vương mẫu. Tuyệt nhiên không được vọng động mà hậu quả không sao lường được nữa.

Vương mẫu nhìn qua Thế Kiệt. Bà nghĩ thầm:

- "Vị nữ hiệp đó là ai?".

Vương mẫu lục trong trí nhớ của mình, nhưng không thể suy ra người nữ hiệp đã giúp năm vị cao tăng Thiếu Lâm là ai cả.

Vương mẫu nhìn lại Huệ Giác:

- Có các vị cao tăng đến trợ lực, chúng ta có thêm người, đó đã là điềm lành rồi. Tạm thời gác bỏ qua mọi chuyện mà tìm cách vào thánh địa Côn Luân lánh nạn.

Vương mẫu nhìn lại Thần Hành Dị Cái:

- Lão thâu nhi, chúng ta sớm lên đường thôi!

Thần Hành Dị Cái gật đầu rồi tất tả đi trước trước mở đường. Lão vừa đi thỉnh thoảng lại buông một tiếng thở dài.

Lão quay lại nói với Vương mẫu:

- Lão ăn mày sợ chúng ta không kịp vào thánh địa Côn Luân.

- Tất cả đều là ý trời.

Quần hùng chính phái đi chưa được bao xa thì gặp một đoàn đạo cô. Dẫn đầu đoàn người đó là sư thái Diệu Thiền. Đi sau Diệu Thiền là mười bốn vị đạo cô, trang phục của những vị đạo cô có vẻ nhầu

nát và phủ bụi đường xa.

Sư thái Diệu Thiền bước đến ôm quyền xá Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi và Vương mẫu cùng các vị cao tăng Thiếu Lâm.

Vương mẫu đảo mắt nhìn lướt qua sắc diện của những người đó.

Sư thái như đọc được ý nghĩ cái liếc mắt quan sát của Vương mẫu, liền nói:

- Vương mẫu yên tâm, chúng tôi chưa đến nỗi mất hết thần trí, nhưng Hằng Sơn thì xem như đã bị quần ma xóa tên trên võ lâm rồi. Chúng bần ni đến Côn Luân để phối hợp cùng các vị xem có phương kế chi lập lại thái bình cho võ lâm hay không.

Vương mẫu gật đầu:

- Bản vương rất hoan hỷ khi các vị ni sư đến trợ giúp. Nhưng lúc này thế lực của chúng ta không thể bì lại với quần ma, nên chỉ còn một phương cách là vào ngay thánh địa Côn Luân để bảo toàn lực lượng, tránh tổn thất. Khi có cơ hội, chúng ta sẽ lập lại chánh đạo của võ lâm.

Vương mẫu vừa dứt lời thì từ phía sau một tán cây, một lão nhân dáng vóc phương phi, đĩnh đạc bước ra.

Thần Hành Dị Cái vừa thấy lão đã reo lên:

- A... Lão lang băm cũng đến đây nữa à?

Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc nhìn Thần Hành Dị Cái, nói:

- Lão lang băm này đi tìm lão ăn mày để trao lại bịnh nhân và mới biết lão đang chạy loạn quần ma đến Côn Luân này.

- Lão mà biết tên ăn mày già này chạy loạn đến Côn Luân thì chắc lũ quần ma cũng đã nghe cái tin này.

- Hê... Lão ăn mày đoán đúng đó. Quần ma đang tập trung lực lượng kéo đến Côn Luân này đó. Lão hãy chuẩn bị bộ pháp Di Hình mà tháo chạy cho lẹ đi.

Vương mẫu hỏi Diệu Thủ Thần Y:

- Đại phu nghe chắc tin này chứ?

- Ngay đêm nay họ sẽ đến, nên lão thấy các vị mới không dám xuất đầu lộ diện. Khi nào đoán chắc thì mới chui ra khỏi tán cây.

Vương mẫu nhìn Kỳ Thân Lộc:

- Có đại phu ở đây, bản nương yên tâm một phần.

Cáp Nhật Hồng từ phía sau len lên. Nàng nhìn Diệu Thủ Thần Y nói:

- Lão tiền bối đã có ngoại danh là Diệu Thủ Thần Y, xin tiền bối xem qua bệnh tình của lão sư gia Kha Giã Na.

Diệu Thủ Thần Y nhìn Nhật Hồng:

- Chân ướt chân ráo đến Côn Luân, lão phu có việc làm ngay rồi à?

Vương mẫu lắc đầu:

- Lúc này e rằng chúng ta không có thời gian. Để khi nào vào được thánh địa Côn Luân, bản vương nhờ đại phu xem lại trạng thái của lão sư gia.

- Tất nhiên lão phu sẽ không từ chối.

Mọi người lại đi tiếp tiến sâu vào vùng Côn Luân sơn. Đến xế chiều thì mới đặt chân đến ngọn Kim Đỉnh Sơn. Nhìn ngọn núi cao sừng sững, vách đá phẳng lì, trông chẳng khác gì một bó măng đá khổng lồ.

Vương mẫu nhìn lên trên đỉnh Kim Sơn, nói:

- Khi nào chúng ta lên được trên đỉnh Kim Sơn thánh địa Côn Luân, bấy giờ mới tạm gọi là lánh được nạn quần ma.

Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu, chắc lưỡi nói:

- Vách đá sừng sững, thẳng đứng chẳng có lối lên thì làm sao lên được đây.

Lão nhìn lại Vương mẫu:

- Vương mẫu biết đường lên chứ?

Vương mẫu lắc đầu:

- Đỉnh Kim Sơn trước đây chỉ có mười hai vị cao tổ kim thân La Hán lên rồi bế môn luyện thần kiếm. Bản vương và Thiên Phục đã từng khảo cứu nhưng không tìm ra được lối lên Kim Đỉnh.

Thần Hành Dị Cái vuốt râu:

- Được rồi, để lão ăn mày này thử một phen xem có được hay không?

Lão thâu nhi vừa nói vừa rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi giũ hai ống tay áo rách bươm, dụng thuật Di Hình Cước Pháp thoát mình băng lên Kim Đỉnh.

Vách đá thẳng đứng thế mà thân pháp của lão thâu nhi vẫn lướt đi vùn vụt. Mọi người ngỡ đâu lão thâu nhi có thể dụng bí thuật Di Hình Cước Pháp mà băng tới được Kim Đỉnh.

Nhưng không lão chỉ đi được một phần tư vách đá thì cước pháp có vẻ chậm lại rồi từ từ tụt trở xuống.

Lúc lão dụng bí thuật Di Hình Cước Pháp băng lên nhanh bao nhiêu thì khi tụt xuống nhanh hơn gấp bội phần.

Vương mẫu nheo mày, buột miệng nói:

- Không xong rồi.

Cùng với câu nói đó, Vương mẫu thi triển thuật Phi Yến Hành Vân. Thân pháp của bà thoát đi như một cánh chim sắt nhanh không thể nào diễn tả được.

Khi lão thâu nhi chỉ còn cách hai trượng thì chạm đất, Vương mẫu đã kịp vung thủ trảo thộp lấy thắt lưng của lão mà nâng đỡ.

Đặt được Thần Hành Dị Cái xuống đất, Vương mẫu mới thở phào một tiếng trong khi Thần Hành Dị Cái thì ngồi bệt xuống đất thở dốc từng hơi một. Mặc dù tiết trời đã vào Đông, gió lạnh cắt da thịt nhưng mồ hôi vẫn tuôn ướt đẫm bộ trang y hành khất của lão.

Mãi một lúc lâu sau, Thần Hành Dị Cái mới nhìn Vương mẫu nói:

- Đa tạ, nếu không có Vương mẫu cô cô thì lão ăn mày đã táng mạng dưới chân ngọn Kim Đỉnh này.

Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu rồi uể oải đứng lên. Lão thở hắt ra một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn lên Kim Đỉnh, lắc đầu nói:

- Không thể lên bằng cái cách của lão ăn mày được đâu. Vách đá rất trơn, ngay cả Di Hình Cước Pháp của lão phu cũng vô dụng.

Kỳ Thân Lộc nhìn Thần Hành Dị Cái:

- Nếu lão ăn mày lên bằng Di Hình Cước Pháp thì mười hai vị La Hán đời trước đâu có thời gian để luyện thần kiếm. Lão lên được ắt sẽ có người lên được theo cái cách của lão.

Thôi, lão hãy ráng vò đầu bức tai suy nghĩ tìm cách khác đi.

Lão thâu nhi tròn mắt nhìn Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc:

- Sao lão không nghĩ mà lại bắt lão phu nghĩ chứ?

Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa lấy bầu hồ lô đeo bên hông ngửa cổ tu ừng ực.

Huệ Giác đại sư nói:

- Nhất định phải có một mật đạo nào đó dẫn lên Kim Đỉnh.

Lão tăng vừa nói vừa nhìn Vương mẫu.

Vương mẫu quay mặt nhìn về phía vầng nhật quang đang từ từ chìm dần xuống trời Tây.

Vẻ mặt của bà thoáng chút ưu tư và lo lắng.

Vương mẫu nói:

- Chúng ta chia nhau đi quanh chân núi. Ai phát hiện gì lạ thì quay lại đây vào thông báo cho những người kia biết.

Sư thái Diệu Thiền gật đầu:

- Đó là kế hay. Chúng ta đừng phí mất thời gian nữa.

Sư thái Diệu Thiền dứt lời ra dấu cho mười bốn vị đạo cô rồi cùng với họ trổ khinh thuật băng mình đi.

Lão tăng Huệ Giác cũng niệm phật hiệu rồi cùng với Tứ Bồ Tát tách ra băng về hướng ngược lại.

Vương mẫu hướng mắt nhìn vầng nhật quang. Chỉ cần nhìn qua dung diện của bà biết ngay bà đang lo lắng vô cùng.

Diệu Thủ Thần Y bước đến bên lão sư gia Kha Giã Na.

Thần Hành Dị Cái thì ngồi bệt xuống đất mở nắp bầu rượu nhấp từng ngụm nhỏ. Đôi mắt sáng ngời của lão thỉnh thoảng lại hướng về Vương mẫu.

Lão thâu nhi ngồi mãi cảm thấy bực dọc liền đến bên Thế Kiệt:

- Tiểu tử, chúng ta làm một cái gì đi chứ?

Lão thâu nhi hỏi Thế Kiệt, nhưng chàng không đáp lời lão mà lại có thái độ trang trọng cực kỳ. Chàng như đang lắng nghe một cái gì đó.

Lão thâu nhi thấy thái độ của chàng quá lạ lùng như vậy, không khỏi tò mò gạn hỏi:

- Thế Kiệt, ngươi đang nghĩ gì vậy? Tình huống như thế này mà ngươi vẫn còn để tâm tương tư ư?

Thế Kiệt vẫn im lặng không đáp lời Thần Hành Dị Cái, thần nhãn chằm chằm nhìn về vách núi Kim Đỉnh.

Lão ăn mày quan sát chàng một lúc rồi cũng hướng mắt nhìn theo Thế Kiệt, tâm thầm nghĩ:

- "Gã tiểu tử nhìn cái quái quỷ gì thế nhỉ?".

Tâm thì nghĩ như vậy, nhưng lão thâu nhi lại lay vai chàng:

- Hê... Thế Kiệt, ngươi có nghe lão thâu nhi nói gì không?

Đến lúc này Thế Kiệt mới giật mình nhìn lại lão thâu nhi.

Thần Hành Dị Cái hất mặt nói:

- Thế Kiệt, ngươi bị ma nhập hay sao mà cứ ngớ ngẩn vậy? Hoặc là ngươi đang tương tư.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Vãn bối cả nhận nơi vách đá kia có cái gì rất lạ.

- La....

- Nếu vãn bối không hoa mắt thì rõ ràng thấy có một tia sáng vừa thoát ra từ vách đá Kim Đỉnh.

- Tia sáng...

Thần Hành Dị Cái nhún vai:

- Chắc ngươi hoa mắt quá. Thôi uống một ngụm rượu đi.

Lão vừa nói vừa chìa bầu hồ lô đến Thế Kiệt.

Chàng mỉm cười lắc đầu.

Không nói thêm lời nào với Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Thế Kiệt bước nhanh đến vách đá. Chàng tỉ mỉ quan sát tìm ra chỗ vừa mới phát tia sáng xanh rờn.

Thần Hành Dị Cái bước đến bên chàng:

- Thế Kiệt, có phát hiện ra điều gì lạ lùng không?

Thế Kiệt vừa toan lắc đầu thì bất chợt một tia sáng lóe lên trong nháy mắt rồi chẳng để lại dấu tích gì.

Thế Kiệt reo lên:

- Đây rồi.

Quan sát thật kỳ, Thế Kiệt mới thấy một vết nứt trên khe đá vừa đúng hai đốt ngón tay.

Khe đá đó có hoa văn viền quanh chứng tỏ do con người cố tình để lại. Mặc dù đã tìm ra dấu tích lạ lùng đó, nhưng Thế Kiệt lẫn Thần Hành Dị Cái cũng không biết được công dụng của dấu tích kia.

Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu:

- Cái khe này thì đâu giúp gì được chúng ta.

Vầng nhật quan đã gần lặn hẳn xuống trời Tây.

Nhìn vầng nhật quang đang khuất dần, vẻ mặt Vương mẫu càng trang trọng hơn. Nhìn mặt Vương mẫu ngỡ như bà đang đếm dần từng khắc, từng canh với nỗi lo lắng bồn chồn.

Đại sư Huệ Giác và bốn vị cao tăng đã quay trở lại. Huệ Giác đại sư bước đến bên Vương mẫu, thất vọng nói:

- A di đà phật! Lão nạp chẳng phát hiện được điều gì lạ cả.

Một lúc sau nhóm ni cô cũng đã quay về, sư thái Diệu Thiền lắc đầu thất vọng:

- Chúng bần ni cũng không tìm được lối vào Kim Đỉnh Sơn.

Vương mẫu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tạm thời mọi người phải hợp lực dựng trận pháp để phòng bị qua đêm nay.

Vương mẫu nói như thế nhưng lại đưa mắt nhìn Thế Kiệt:

- Nếu như chúng ta không thể qua được đêm nay thì phải bảo vệ cho Lệnh Thế Kiệt thoát đi.

Huệ Giác đại sư khẽ gật đầu:

- Lão nạp sẽ dựng Thập Bát La Hán Trận che chắn phía trước, phía sau đã có vách Kim Đỉnh bảo hộ rồi, không còn sợ nữa.

Vương mẫu trang trọng nói:

- Phiền đại sư dựng trận.

- A di đà phật! Lão nạp hy vọng trận pháp của Thiếu Lâm sẽ có hiệu nghiệm.

Lão đại sư vừa nói vừa cùng với bốn vị Tứ Bồ Tát hộ Đại Hồng Bảo Điện tiến hành dựng Thập Bát La Hán Trận. Mười tám chiếc áo cà sa được Huệ Giác và Tứ Bồ Tát lập thành mười tám vị hòa thượng án ngữ mười tám hướng.

Vừa lập xong thế trận thì chợt nghe Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc thốt lên:

- Ý cha...

Chương 53: Đường Vào Thánh Địa

Tiếng thốt bất ngờ của Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc buộc mọi người phải nhìn lại. Kha Giã Na sư gia đang tịnh thân bất ngờ đứng lên, hai con ngươi long lanh cái nhìn sòng sọc, chính ánh mắt đó đã buộc Diệu Thủ Thần Y phải giật mình buột miệng và thối luôn về sau ba bộ, mắt đóng đinh vào Kha Giã Na.

Cáp Nhật Hồng đứng bên không biết chuyện gì xảy ra, toan nắm hổ khẩu lão sư gia Kha Giã Na thì bất thình lình Kha Giã Na đã xuất thủ trước, vươn trảo thộp lấy gáy nàng.

Sự biến hoàn toàn bất ngờ với Cáp Nhật Hồng nên nàng không sao kịp phản xạ tránh né được.

Vương mẫu hốt hoảng thét:

- Lão sư gia Kha Giã Na...

Tiếng của Vương mẫu như có uy lực khiến Kha Giã Na phải quay nhìn bà.

Sắc diện của lão sư gia Kha Giã Na bây giờ trông thật là kỳ quặc. Một nửa thì còn sinh khí, nửa còn lại thì tái nhợt như một thây ma lâu ngày đang đến lúc rữa ra.

Vương mẫu ôn nhu bước từ từ đến bên Kha Giã Na:

- Lão sư gia còn nhận ra bản nương chứ?

Những thớ thịt trên nửa phần mặt còn sinh khí của lão sư gia giật khẽ một cái.

Vương mẫu gật đầu:

- Lão sư gia còn nhận ra ta, ắt còn nhận ra Cáp Nhật Hồng. Hãy buông Cáp Nhật Hồng ra.

Những thớ thịt lại giật khẽ.

Vương mẫu nói tiếp:

- Hãy định tâm mà nghe bản vương. Buông Cáp Nhật Hồng ra. Cáp Nhật Hồng đã từng sống với lão sư gia từ lúc tóc còn để chỏm, và lão sư gia rất yêu yêu thương Cáp Nhật Hồng.

Chẳng lẽ bây giờ lão sư gia lại muốn làm hại Nhật Hồng sao?

Vương mẫu dấn đến thêm hai bộ.

Nửa mặt xác chết của lão sư gia với con ngươi thờ thẫn nhìn Vương mẫu. Nửa phần miệng bất ngờ nhếch lên như muốn nhe hàm răng hăm dọa.

Bộ mặt dị thường của Kha Giã Na khiến Vương mẫu cũng phải rởn gáy lạnh xương.

Vương mẫu vẫn kiên trì ôn nhu nói:

- Lão sư gia, hãy nghe lời bản vương mà buông Nhật Hồng ra.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Vương mẫu thì một tiếng hú cất lên lanh lảnh.

Tiếng hú quỷ kia vừa trỗi lên thì nửa phần mặt xác chết của Kha Giã Na chợt trở nên sinh động.

Nếu như nửa khuôn mặt của lão sư gia Kha Giã Na cảm nhận tiếng hú kia mà trở nên sinh động thì ngược lại mọi người khi nghe tiếng hú đó lại trở nên ngưng trọng và khẩn trương vô cùng.

Thế Kiệt thấy tình huống của Nhật Hồng, lòng lo lắng vô cùng. Chàng đặt tay vào đốc Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, từ từ rút lưỡi kiếm xanh rờn ra khỏi vỏ.

Ánh sáng xanh biếc của lưỡi kiếm vừa nhoáng lên, nửa mặt sinh khí của lão sư gia Kha Giã Na thoạt nhíu hẳn lại, còn nửa bên mặt xác chết lộ rõ sát na khủng bố và chết chóc.

Thủ trảo đang giữ gáy Cáp Nhật Hồng bất giác Kha Giã Na buông ra mà nhắm Lệnh Thế Kiệt phi thân tới và thộp lấy ngọn Giang Kỳ trên tay chàng.

Thế Kiệt toan vũ lộng một sát chiêu thì Nhật Hồng thét lên:

- Lệnh huynh.

Tiếng của nàng khiến Lệnh Thế Kiệt nghĩ lại lão sư gia đã từng cứu mạng chàng, và trong tình huống này bà cũng chưa phải là Cương Thi mà chỉ là người đang mất thần thức. Ý niệm đó lướt nhanh qua đầu Thế Kiệt, chàng liền biến chiêu xoay bộ mà dụng đốc kiếm gạt thủ trảo của lão sư gia.

Chát...

Đốc kiếm của Thế Kiệt vừa gạt được thủ trảo của lão sư gia Kha Giã Na thì lại bị hữu thủ thộp lấy hổ khẩu cánh tay cầm kiếm. Lão sư gia như một con thú đói mồi không biết đến sống chết, mà chỉ muốn đoạt lấy ngọn Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

Hữu thủ của lão sư gia vừa thộp được hổ khẩu cầm kiếm của Thế Kiệt thì tả thủ thộp luôn vào lưỡi kiếm xanh rờn.

Vương mẫu thét lớn:

- Thế Kiệt, không được để mất kiếm.

Thế Kiệt toan giật lại lưỡi kiếm, nhưng lão sư gia đã nắm cứng lưỡi kiếm mặc cho lưỡi kiếm khứa vào thủ pháp bà ta. Tả thủ không rời lưỡi kiếm, hữu thủ ghịt hổ khẩu Thế Kiệt, khiến cho chàng không khỏi lúng túng. Chợt lão sư gia Kha Giã Na dậm chân chồm tới, há miệng toang hoác chực ngoạm vào yết hầu Thế Kiệt.

Tình huống của Thế Kiệt thoáng chốc rơi vào cảnh thập tử nhất sinh. Mạng của chàng đã được đặt vào đúng lưỡi hái của tử thần, nếu không cũng khó mà giữ được chân nguyên dương khí để bảo tồn thần thức nếu bị Kha Giã Na cắn vào yết hầu.

Tất cả mọi sự biến chỉ diễn ra trong chưa đầy hai cái chớp mắt mà giờ đây Vương mẫu, hay lão thâu nhi có muốn hóa giải cũng không đủ thời khắc hóa giải.

Tất cả mọi người hy vọng vào Thế Kiệt, nhưng ngay cả chàng cũng cảm thấy bất ngờ và không kịp nghĩ cách hóa giải tình huống của mình.

Chính vào lúc cái miệng toang hóac của Kha Giã Na gần như chắc chắn ngoạm được vào yết hầu của Lệnh Thế Kiệt thì một bóng người phiêu bồng vượt qua trận pháp Thập Bát La Hán chẳng một chút khó khăn gì.

Vừa vượt qua trận pháp La Hán, bóng người kia chỉ chạm nhẹ mũi hài xuống đất đã có thể lướt đến bên Thế Kiệt và lão sư gia Kha Giã Na. Chẳng hề có chút chùng tay hay lưỡng lự, người đó vung ngọn trủy thủ phạt thẳng, tiện đứt thủ cấp của lão sư gia.

Cáp Nhật Hồng rụng rời nhắm mắt lại.

Vương mẫu cũng buông một tiếng thở dài.

Huệ Giác đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Lão sư gia Kha Giã Na đổ sầm xuống đất nhưng hai tay vẫn khư khư giữ lấy thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Lệnh Thế Kiệt.

Cáp Nhật Hồng nức nở thốt lên:

- Lão sư gia...

Trong khi nàng bật khóc thì mọi người mới định tâm tìm lại người vừa mới cứu Lệnh Thế Kiệt, người đó chẳng ai khác mà chính là U Linh Nhân.

U Linh Nhân nhìn Vương mẫu:

- Ta buộc phải làm như vậy thôi, nếu không thì Lệnh Thế Kiệt cũng chẳng khác gì Kha Giã Na của Vương mẫu.

Vương mẫu hỏi:

- Tại sao cô nương muốn cứu Thế Kiệt?

U Linh Nhân thở ra:

- Ta sẽ nói sau với Thế Kiệt. Riêng trận pháp Thập Bát La Hán của Thiếu Lâm thì không đủ uy lực để cứu các người đâu. Mau tìm cách vào thánh địa Côn Luân... may ra...

Lời vừa dứt trên miệng U Linh Nhân, thì một vết sáng xanh rờn lại lóe lên từ khe đá.

Vô hình trung vệt sáng đó chiếu đúng vào lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Ánh sáng xanh biếc kia vừa chạm vào Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, lưỡi kiếm như có linh giác tiếp nhận ngay ánh sáng xanh rờn đó mà phát quang sáng ngời.

Thế Kiệt nhìn lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Chàng bất chợt reo lên:

- Vương mẫu, tại hạ hiểu dụng ý của khe đá này rồi.

Chàng vừa nói vừa gỡ thanh Quỷ Kiếm trong tay Kha Giã Na mà bước nhanh lại khe đá.

Không một chút chần chừ hay lưỡng lự, Thế Kiệt tra luôn lưỡi Quỷ Kiếm vào khe đá. Chàng không ngờ khe đá lại rất vừa vặn như một bao kiếm bọc lấy lưỡi kiếm Đoạn Hồn.

Ánh sáng xanh rờn chói chang cả một vùng trên phạm vi mười trượng. Liền sau ánh sáng xanh chói lòa đó thì vách Kim Đỉnh Sơn chuyển động lộ ra một thạch môn.

Vương mẫu mừng rỡ nói:

- Chúng ta vào nhanh lên thôi.

Mọi người chưa kịp hoan hỉ thì một tiếng tru cất lên lanh lảnh. Cùng với tiếng tru như ma kêu quỷ khóc đó, một đạo thanh quang xé toạc màn đêm đen kịt.

Cùng với sự xuất hiện của đạo thanh quang kia thì Thập Bát La Hán trận pháp của Thiếu Lâm cũng chuyển động. Nhưng mười tám bộ cà sa vừa chuyển hóa phương vị thì bốc cháy phừng phừng, nhanh chóng tan thành tro bụi.

Trận pháp La Hán do những vị cao tăng Thiếu Lâm dựng mà còn bị hóa giải khi chưa phát huy được uy lực của mình, chứng tỏ kẻ vừa hóa giải trận pháp là một nhân vật có công lực không thể nào lường được.

Khi trận pháp vừa được hóa giải thì lừng lững trước mặt mọi người là một kẻ vận trường y thần chết có mũ trùm đầu. Y chỉ lộ hai con ngươi phát sáng xanh như hai ngọn đèn trời rọi vào quần hùng đang đứng phía trước.

Sau lưng người đó hơn mười hai gã đạo tỳ với vẻ mặt trơ trơ như trét sáp mà chỉ lướt mắt nhìn qua đủ biết đó là những gã Cương Thi mất hẳn tính người. Phía sau mười hai gã đạo tỳ Cương Thi có quần ma hắc đạo gồm Tây Kỳ Thạch Khởi, Đông Độc Âu Dung Thừa, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân và cả Nam Quân Gia Hầu.

Có một điều lạ lùng, khi người vận trường y kỳ quặc vừa có ý định tọa thân thì ngay lập tức Hạ Hàn Quang từ trong đám quần ma như đã được nhận phận sự liền thoăn thoắt bước ra, khòm lưng quỳ mọp xuống đất làm chiếc đôn cho kẻ vận trường y tử thần.

Ánh mắt của Thế Kiệt vừa chạm vào nhãn quang xanh rờn của người vận trường y tử thần, bất giác chàng liên tưởng đến đôi thần nhãn đã từng thấy ở Kiếm Môn. Toát ra từ trong thần nhãn đó là một hấp lực kinh hồn ví như thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp có thể buộc người đối nhãn phải tuân phục theo ý của nó.

Ánh mắt sáng ngời của dị nhân đang chiếu thẳng vào Lệnh Thế Kiệt. Vô hình trung chàng và dị nhân vận trường y tử thần đối nhãn với nhau, do đó tâm ý của chàng nhanh chóng liên tưởng đến đôi ma nhãn trong Kiếm Môn mà dần hồi như bị hấp lực trong đôi mắt của dị nhân khiến lấy tâm định.

Trong khi Thế Kiệt còn vơ vẩn bởi uy lực Hấp Tinh Đại Pháp của dị nhân đứng thờ ra nhìn thì U Linh Nhân nhìn qua Vương mẫu.

Vương mẫu đọc được cái nhìn của U Linh Nhân, bất ngờ lạng bộ lướt đến án ngữ trước mặt Thế Kiệt. Miệng thì thét với Huệ Giác đại sư.

Chính Vương mẫu đã cắt ngang ánh mắt Hấp Tinh Đại Pháp của gã dị nhân nên Thế Kiệt như bừng tỉnh khởi sự liên tưởng của mình. Cùng với sự lấy lại thần thức đó, chàng cảm thấy có những âm thanh u u xuất hiện trong đầu mình.

U Linh Nhân bất ngờ lướt đến, hữu thủ rút Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, tả thủ thì xô tới Thế Kiệt một đạo

nhu kình đẩy chàng về phía thạch môn.

Trong khi U Linh Nhân xuất kỳ áp chế Thế Kiệt thì tứ vị Bồ Tát đồng loạt xuất thủ chưởng. Cả bốn người không một chút ngần ngại sợ phạm vào sát giới của nhà Phật mà cùng một lượt dựng đứng bốn đôi bản thủ nện về phía quần ma tám khối hỏa chưởng có thể đốt đá thành tan.

Tám khối Hỏa Diệm Chưởng còn bay lơ lửng thì gã dị nhân vận trường bào tử thần chỉ khẽ hoành tay kẽ một đường vòng cung. Từ trong ống tay áo của y thò ra bàn tay xương xảu nắm đốc một thanh kiếm nhưng không có lưỡi.

Từ đốc kiếm của gã dị nhân một luồng ánh sáng xanh rờn thoát ra đón thẳng đỡ thẳng những quả cầu Hỏa Diệm Chưởng của bốn vị Tứ Bồ Tát.

Không một tiếng nổ, cũng chẳng có dư lực phản hồi, nhưng cả tám hỏa cầu đã tan ra thành những tia lửa li ti mà trong màn đêm dày đặc ngỡ như bày đom đóm đỏ.

Cả bốn vị Tứ Bồ Tát đều giật nảy người bởi uy lực thần kỳ mà dị nhân vừa thi triển. Cả bốn người chưa kịp định tâm để tiếp tục vận hóa huyền công thì đạo ánh sáng xanh rờn lại thoát ra từ chuôi kiếm của dị nhân.

Ánh sáng xanh đó lóe lên rồi vụt tắt, nhưng bốn vị Tứ Bồ Tát hộ đường Thiếu Lâm đã bị mất thủ cấp rồi. Thủ cấp của họ lìa khỏi cổ mà tuyệt nhiên không kịp thốt ra tiếng nào.

Quần ma đứng phía sau dị nhân đồng loạt xướng lên:

- Thánh kiếm U Linh uy vũ...

Trước cái chết của bốn vị Tứ Bồ Tát Thiếu Lâm, quần hùng bạch đạo gần như đứng ngẩn cả ra. Tình trạng của quần hào chẳng khác nào tự hóa thân thành đá, chờ quần ma lấy mạng.

Trong khi quần hào còn đờ người thì thạch môn sau lưng họ cũng tự xê chuyển đóng lại Vương mẫu là người thoát ra khỏi trạng thái ngây dại trước. Bà dụng luôn thuật Phi Yến Hành Vân lướt đên bên Cáp Nhật Hồng, thộp lấy nàng rồi lướt vào thạch môn.

Vương mẫu vừa len qua, lão thâu nhi với thuật Di Hình Cước Pháp cũng kịp bám sát theo sau Vương mẫu.

Khi Huệ Giác đại sư len được vào nhưng chưa kịp rút hữu thủ thì thạch môn đã nghiến cánh tay lão tăng Thiếu Lâm.

Đại sư Huệ Giác đau đến xuất hạn mồ hôi, miệng không ngừng niệm phật hiệu:

- A di đà phật! A di đà phật!

Tiếng niệm phật hiệu còn đọng trên hai cánh môi đại sư Huệ Giác thì U Linh Nhân bình thản dùng ngọn trủy thủ chém xả xuống cánh tay của lão tăng.

Phập...

Đại sư Huệ Giác rít lên đau đớn:

- A di đà phật!

U Linh Nhân thở phào một tiếng khi thạch môn Kim Đỉnh đã khép kín lại. Vương mẫu liền cách không phóng chỉ bế những huyệt đạo trên bả vai Huệ Giác đại sư để cầm máu.

U Linh Nhân nhìn lão tăng Thiếu Lâm, nói:

- Tôi bắt buộc phải làm như vậy thôi.

Diệu Thủ Thần Y lau mồ hôi trán cho Huệ Giác, nhìn U Linh Nhân nói:

- Lão hòa thượng không trách cô nương đâu.

Vương mẫu tiếp lời Kỳ Thân Lộc:

- Đây chẳng qua là sự bắt buộc, chứ cô nương không có tà ý.

- Đa tạ các vị đã hiểu ta.

Lão thâu nhi thở dài nói:

- Chúng ta thoát chết lần này nhưng cũng khó mà giữ được cái mạng trong mật đạo đây.

Chúng ta sẽ chết vì đói vì khát và rồi cũng phải dâng mạng cho lũ quần mà bên ngoài kia.

U Linh Nhân nhìn lão thâu nhi:

- Nếu Lệnh Thế Kiệt có duyên thì các vị sẽ giữ được mạng của mình.

U Linh Nhân vừa nói vừa cởi chiếc hòm nhỏ đeo sau lưng đặt xuống một thềm đá hoa cương.

- Tôi đã mang đủ mười hai pho kim thân La Hán đến đây.

Vương mẫu mừng rỡ ôm quyền xá U Linh Nhân:

- Kiếp nạn võ lâm hôm nay được tháo gỡ là nhờ ở hồng phước của cô nương.

- Đa tạ Vương mẫu có lời tán dương.

U Linh Nhân quay lại Thế Kiệt trầm giọng nói:

- Ta sẽ nói tất cả với hiền điệt trước khi ngươi hấp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán.

Chàng nhìn U Linh Nhân bằng ánh mắt bất nhẫn:

- Bà muốn nói gì với tại hạ?

Vương mẫu thở ra. Bà bước đến bên Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, nếu không có cô nương đây thì giờ này chúng ta há đã vào được trong Kim Đỉnh Sơn. Chính chữ hận đã làm ra oan nghiệt hôm nay. Đã có hận thì phải biết tháo gỡ nó chứ không nên để trong lòng.

Thế Kiệt nhìn xuống:

- Vãn bối hận bà ta.

U Linh Nhân nhạt nhẽo đáp lời chàng:

- Ngươi không nói ta cũng biết ngươi hận ta. Bản thân ta đã trả được hận cho tỷ tỷ, nhưng cuối cùng chỉ nhận được sự cô đơn và nỗi trăn trở với mình mà thôi. Nếu không có Vương mẫu nói với ta về kiếp nạn ly kỳ này thì chưa chắc ta đã gặp ngươi. Với lại còn một điều tế nhị nữa mà ta chưa tiện nói ra bây giờ.

U Linh Nhân vừa nói vừa mở nắp chiếc hòm:

- Tất cả mười hai pho kim thân La Hán, ta giao cho ngươi. Khi nào đến được thánh địa Côn Luân nơi tiếp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị kim thân La Hán, ta mới nói cái điều tế nhị kia với ngươi.

U Linh Nhân dứt lời trở bước chầm chậm tiến thẳng vào mật đạo.

Vương mẫu nắm tay Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, chắc chắn U Linh Nhân có điều muốn nói với con. Kiếp nạn của võ lâm ở trên đầu chúng ta, không nên vì chữ hận mà khiến cho chánh khí thêm suy kiệt.

Thế Kiệt buông một tiếng thở ra rồi nói:

- Vãn bối sẽ vì tâm huyết của thân phụ và sư tôn mà bỏ qua tất cả cho bà ta.

Vương mẫu vỗ nhẹ vào tay Thế Kiệt:

- Có như vậy mới là đại trượng phu.

Chương 54: Khúc Bi Cảm

Tuyết phủ một màn trắng xóa trên trấn Hàm Thành. Tuyết gieo vào tâm khảm người ta cái lạnh giá từ thể xác đến tâm hồn, và hơn thế nữa, trong Đào Hoa Trang tuyết điểm tô thêm sự cô quạnh và xơ xác. Đâu có ai ngờ, Đào Hoa Trang vốn trước đây là một trang viện nổi tiếng nhất Hàm Thành, thế mà giờ đây bỗng chốc nó trở nên xơ xác và hiu quạnh đến như vậy.

Nếu trước đây Đào Hoa Trang là chốn dừng chân tìm thi hứng của những thi nhân tìm tứ thơ ca ngợi vẻ mỹ miều, duyên dáng của những cành đào, hoặc ca ngợi tài sắc của vị đại tiểu thư Triều Thi Thi, hay dáng vẻ tha thướt như liễu rủ của nhị tiểu thư Triều Lâm Lâm thì giờ đây nó lại hoang vắng đến độ ngỡ như một chốn đào viên đã bị bỏ hoang lâu ngày chẳng một ai màng đến.

Chiếc áo choàng đượm đầy bông tuyết, Triều Thi Thi từ ngoài cổng trang viên với dáng đi hối hả, nhưng không mất vẻ đài các của một nàng tiểu thư khuê các. Nàng chỉ dừng chân một chút trước gian đại sảnh đóng cửa im ỉm mà lâu ngày chẳng có ai chăm sóc rồi lại thoăn thoắt bước về phía gian thảo xá nằm ở cuối hậu viện.

Thi Thi chưa mở cửa gian thảo xá thì Lâm Lâm đã reo lên:

- Tỷ tỷ về rồi đó à?

- Tỷ tỷ về rồi đây.

Thi Thi mở cửa gian thảo xá, len nhanh vào để rồi nhanh chóng đóng cửa lại để tránh những luồng gió đông giá buốt xô vào gian nhà cỏ đơn xơ.

Lâm Lâm ngồi trên chõng tre nhìn Thi Thi. Thi Thi bước đến bên Lâm Lâm:

- Muội muội mong tỷ tỷ về lắm phải không?

Lâm Lâm gật đầu.

Thi Thi vuốt tóc nàng:

- Tỷ tỷ đâu bao giờ bỏ muội. Mai mốt đừng trông nữa nhe.

Nàng nhìn Lâm Lâm.

Lâm Lâm nép đầu vào vai Thi Thi:

- Tỷ đã vì muội quá nhiều rồi. Mà muội chỉ là một phế nhân vô dụng. Muội càng ngày càng là một gánh nặng của tỷ.

Thi Thi nheo mày:

- Nói bậy nè. Muội là cốt nhục thâm tình với tỷ. Đào Hoa Viên giờ đây đã thuộc về người ta, nhưng vẫn còn muội bên cạnh, tỷ tỷ cảm thấy được an ủi lắm rồi.

Nàng vuốt tóc Lâm Lâm:

- Muội xem tỷ đem về cho muội cái gì nè.

Thi Thi đặt túi nải xuống trước mặt Lâm Lâm, rồi khuyến khích nàng:

- Nào, mở ra xem đi. Muội đừng quên hôm nay là ngày gì đấy nhé.

Lâm Lâm nhìn Thi Thi bằng ánh mắt trìu cảm, xúc động nói:

- Hôm nay là ngày sinh của tỷ và muội phải không?

Thi Thi khẽ gật đầu rồi hôn lên trán Lâm Lâm:

- Lúc sinh thời phụ thân không bao giờ quên cái ngày hai chị em mình cùng chào đời.

Hôm nay, phụ thân đã mất rồi thì tỷ tỷ phải thay cha chú.

Lâm Lâm rướm lệ. Nàng lí nhí nói:

- Nếu không có muội, tỷ chưa hẳn phải khổ và chịu giam thân trong gian thảo xá tồi tàn này.

Thi Thi bịt miệng Lâm Lâm:

- Muội đừng nói vậy mà tỷ lại trách muội đó.

Nàng nắm tay Lâm Lâm đặt lên túi nải:

- Muội mở ra xem đi!

Lâm Lâm trân trọng mở chiếc túi vải. Nàng thích thú reo lên:

- Tỷ mua đấy à?

- Muội thích chứ?

Lâm Lâm gật đầu:

- Thích lắm.

Nàng cầm lấy mảnh son và túi phấn hương cùng chiếc lược ngắm nhìn. Nhìn một lúc Lâm Lâm quay lại Thi Thi:

- Tỷ mua làm chi vậy?

- Sao muội lại hỏi tỷ câu đó?

Lâm Lâm cúi mặt nhìn xuống:

- Muội có bao giờ bước ra khỏi gian thảo xá này đâu mà tỷ mua những thứ này.

- Không bước ra thảo xá nhưng muội vẫn là một trang giai nhân tuyệt sắc kia mà. Đã là con gái thì phải biết chăm sóc vẻ đẹp của mình chứ.

- Nhưng muội chỉ là một cô gái tật nguyền với đôi chân chẳng thế nào đi đứng như những cô gái khác.

Thi Thi cầm chiếc lược chải tóc cho Lâm Lâm. Nàng vừa chải tóc vừa nói:

- Nhất định có ngày ông trời sẽ nhìn lại tỷ muội mình, mà cho tỷ tìm được đại phu tài giỏi chữa trị đôi chân của muội.

- Muội đã không còn tin vào ông trời nữa.

Thi Thi nâng cằm Lâm Lâm:

- Lâm muội không được bi quan như vậy. Nhất định tỷ sẽ tìm được người chữa trị đôi chân của muội. Bấy giờ muội sẽ tha hồ tung tăng như những cô gái khác, thậm chí còn hơn người ta nữa kìa.

Thi Thi tiếp một gói giấy đặt xuống trước mặt Lâm Lâm:

- Tỷ còn mua hai cái bánh bao để tỷ muội mình cùng ăn kỷ niệm ngày sinh của chúng mình.

Lâm Lâm tròn mắt nhìn nàng:

- Tỷ mua nhiều quá vậy?

- Có bao nhiêu đâu.

- Nhưng muội biết chúng mình giờ đây đâu có kim lượng.

Thi Thi ôm Lâm Lâm:

- Muội yên tâm, tỷ không làm gì để phụ thân phải rơi lệ nơi suối vàng đâu.

Thi Thi mở gói bánh:

- Tỷ biết muội rất thích bánh bao.

- Cái gì tỷ cũng lo cho muội hết mà không nghĩ đến tỷ.

- Thì bây giờ chỉ còn có hai chị em mình thôi mà.

Thi Thi cầm một chiếc bánh bao đặt vào tay Lâm Lâm:

- Muội ăn bánh nha.

- Tỷ với muội cùng ăn.

Thi Thi mỉm cười:

- Tỷ mua bánh cho muội mà. Thấy muội ăn tỷ vui lắm rồi.

Lâm Lâm nhăn mặt:

- Nếu tỷ không ăn muội cũng không ăn.

Thi Thi vuốt tóc Lâm Lâm:

- Lớn rồi mà cứ làm nũng với tỷ hoài. Sau này khi nên gia thất cũng bắt tỷ luôn nữa đó...

Lâm Lâm mỉm cười:

- Không ai chịu một kẻ tàn phế như muội đâu. Muội mãi mãi là gánh nặng của tỷ.

Lâm Lâm vừa nói vừa bẻ chiếc bánh bao.

Lâm Lâm đặt vào tay Thi Thi nửa chiếc bánh bao. Hai người nhìn nhau. Trong đáy mắt của họ ẩn chứa bao câu nói ân tình mà không có ngôn từ nào khả dĩ tả hết được.

Thi Thi mỉm cười nói:

- Nếu ông trời cho tỷ một điều ước.

- Tỷ ước gì?

Thi Thi nắn đôi chân của Lâm Lâm:

- Tỷ sẽ đổi đôi chân của tỷ cho muội.

- Không… muội không nhận đâu.

Hai người nhìn nhau, bất chợt Thi Thi ôm chầm lấy Lâm Lâm. Hai người cùng bật khóc.

Khóc một lúc Thi Thi mới gượng được:

- Tại sao tỷ muội mình lại khóc chứ?

- Tại vì tỷ và muội quá vui vẻ và hoan hỉ.

- Đúng rồi, chúng ta quá vui vẻ và hoan hỉ. Chúng ta sẽ cùng ăn bánh một lượt.

Lâm Lâm gật đầu.

Hai người chưa kịp ăn bánh thì bất thình lình cửa gian thảo xá bật tung ra bởi một cái đạp không nương sức.

Rầm…

Thi Thi và Lâm Lâm run người quay lại.

Từ bên ngoài ba gã đại hán lực lưỡng đi cùng với một lão nhân vận trường bào gấm bước vào.

Vừa thấy lão nhân đó, Thi Thi lẫn Lâm Lâm đã biến sắc.

Thi Thi nhìn lão, lí nhí nói:

- Hạ lão gia quá vãng, chúng tiện nữ không hay không biết, kính mong Hạ lão gia miễn thứ.

Lão nhân vuốt râu, nheo mắt, khinh khỉnh nhìn Thi Thi và Lâm Lâm. Lão hất mặt nói:

- Hai nàng không có kim ngân kim lượng mà vẫn mua được bánh bao ăn. Hay đấy chứ.

Thi Thi khúm núm đáp lời lão:

- Hạ lão gia… Hai chiếc bánh không đáng bao nhiêu. Tiện nữ đã phải cực nhọc lắm mới có được.

Lão nhân bước đến bên nàng. Hai cánh mũi của lão phập phồng như đang cố hít cho hết không khí

trong gian thảo xá hay đang tận hưởng mùi da thịt từ thân thể của Thi Thi toát ra.

Lão chắc lưỡi:

- Ái chà... Những giai nhân tuyệt sắc như nàng mà phải ăn những chiếc bánh bao tầm thường, tâm của ta áy náy vô cùng.

Miệng thì nói, cánh tay xương xẩu của lão đã đoạt nửa chiếc bánh bao trên tay Thi Thi quẳng ra ngoài cửa thảo xá. Quăng xong nửa chiếc bánh bao, Hạ lão nhân nhăn nhăn nhó nhó nói:

- Những người như nàng đáng phải được kẻ hầu người hạ, ăn trên ngồi trước, chứ không thể ăn những chiếc bánh bao như thế này được.

Thi Thi cúi đầu.

Hạ lão nhân xoa hai cánh tay xương xẩu:

- Chỉ cần nàng ưng thuận, lão đây sẽ cho người đón nàng về ngay tuần phủ, và còn xóa hết số nợ mà cha nàng đã thiếu của lão. Thậm chí cho kiến tạo lại khu Đào Hoa này trở lại như cũ chứ không để hoang phế như bây giờ.

Thi Thi ngẩng lên nhìn lão:

- Hạ lão gia, lão gia với thân phụ là bằng hữu chi giao. Tiện nữ sao có thể chấp nhận lời đề nghị của Hạ lão gia để trái với đạo nghĩa gia phong và phụ thân đã răn dạy.

Nàng vừa dứt lời thì Hạ lão nhân rít lên the thé:

- Khéo nói... Khéo nói... Nếu không chịu nhận làm thê thiếp thì nàng lấy gì trả nợ cho cha nàng? Hừ, lão đã vì tình bằng hữu và... và nghĩ đến nàng nên để cho nàng và ả muội muội què kia ở lại gian thảo xá này. Nếu không thì lão phu đã xách cổ nàng về làm nô nữ trong tuần phủ rồi.

Thi Thi cúi đầu.

Lâm Lâm nhìn lão bằng ánh mắt oán giận.

Hạ lão nhân nhìn Thi Thi. Lão hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Sao, nàng có chấp nhận không thì nói cho lão biết?

- Hạ lão gia, xin lão gia cho tiện nữ thời gian. Thế nào tiện nữ cũng có kim lượng để trả cho Hạ lão gia.

- Lão đã chờ lâu quá rồi. Chờ những một năm mà tâm tình lão cứ nôn nao từng đêm rạo rực nhớ nàng.

Thi Thi cúi mặt:

- Tiện nữ chỉ sợ thân phụ không thể nhắm mắt nơi suối vàng.

- Hừ, nhắm mắt với không nhắm mắt. Lão Triều viên ngoại nhắm mắt hay không nhắm mắt mặc xác lão. Còn ta thì cần có nàng mà thôi.

- Tiện nữ xin lão gia.

Hạ lão nhân hừ nhạt một tiếng.

Lão nhìn nàng, gằn giọng nói:

- Sao? Nàng có chấp nhận lời đề nghị của ta không?

Thi Thi bặm môi:

- Hạ lão gia... tiện nữ...

Hạ lão nhân khoát tay:

- Đừng van xin. Hãy coi Hạ lão phu xử trí đây.

Lão nhìn lại ba gã đại hán đứng sau lưng, vuốt râu nhướng mày nói:

- Người đâu, cứ làm theo ý của ta.

Ba gã đại hán đồng cúi đầu xướng lên:

- Tuân lệnh lão nhân gia.

Cả ba đồng loạt xấn tới thộp lấy Lâm Lâm chẳng một chút thương tiếc, kéo xồng xộc ra ngoài thảo xá. Lâm Lâm gào lên:

- Buông ta ra... buông ta ra!

Mặc cho nàng thét, ba gã đại hán vẫn lôi xềnh xệch nàng ra ngoài trời tuyết, không màng đến sự tàn phế của Lâm Lâm.

Thi Thi chết sững người, rồi quỳ xuống mũi giày Hạ lão nhân. Nàng dập đầu xuống mũi giày lão:

- Hạ lão gia xin đừng làm như vậy. Muội muội của tiện nữ là người tàn phế.

Hạ lão nhân cúi xuống nâng cằm Thi Thi lên.

Nước mắt của nàng ràn rụa trào ra bên ngoài.

Lão nhún vai mỉm cười:

- Lão gia hạn cho nàng ba ngày phải sửa soạn thật tươi đẹp để lão phu đón nàng về tuần phủ.

Thi Thi gật đầu:

- Vâng... tiện nữ sẽ chìu theo ý lão gia.

Hạ lão nhân cười khảy rồi buông cằm Thi Thi:

- Lão đã nói hết lời rồi đó. Cứ xem ả muội muội què quặt kia mà tự suy nghĩ.

- Tiện nữ sẽ không dám cãi lời Hạ lão gia.

- Thế thì tốt.

Lão chấp tay sau lưng đứng nhìn Lâm Lâm, chắc lưỡi:

- Ả nha đầu muội muội của nàng cũng đẹp lắm. Nếu như ả không tàn phế thì lão có thể tiếp thu cả hai người. Chỉ tiếc...

Lão nhìn lại Thi Thi:

- Nhớ lời lão phu nói đấy nhé.

Hạ lão nhân nói xong, chấp tay sau lưng thong dong bước ra ngoài thảo xá bỏ đi. Khi lão vừa bỏ đi, Thi Thi chạy vội ra đỡ lấy Lâm Lâm.

Nàng vội khoác lên vai Lâm Lâm chiếc áo choàng để che những bông tuyết trắng.

- Muội muội...

Đôi thu nhãn của Lâm Lâm như đanh hẳn lại. Mặc dù hai cánh môi của nàng tái tím vì lạnh nhưng vẫn điểm một nụ cười gượng:

- Tỷ tỷ... Nếu có cơ hội thì lão quỷ này phải trả lại cho muội món nợ hôm nay.

oo U Linh Nhân kể xong đến đây, đôi thu nhãn long lanh của bà như chìm hẳn vào cõi hoài niệm.

Nhìn lại Thế Kiệt, U Linh Nhân nói tiếp:

- Ngay buổi chiều hôm đó, tỷ tỷ đã cõng ta.

U Linh Nhân thở dài:

- Ta đâu muốn tỷ tỷ vì mình mà phải giam thân trong tuần phủ, vì ta mà mất cả sự trong trắng.

Thế Kiệt nghe U Linh Nhân kể mà lòng quặn đau. Chàng cảm nhận cái đau đó đang lan tỏa khắp toàn thân mình.

oo Thi Thi cõng Lâm Lâm ra đi trong màn tuyết lạnh giá. Nàng cảm thấy phía trước là một con đường xa xôi dịu vợi mà chẳng biết nên dừng chân ở đâu.

Lâm Lâm nói:

- Tỷ tỷ hãy để muội xuống đây đi.

Thi Thi lắc đầu:

- Chúng ta phải rời Hàm Thành càng xa càng tốt.

- Tỷ đã mệt mỏi lắm rồi. Hay tỷ đi một mình đi.

- Sao muội lại nói vậy? Không có muội, tỷ chẳng đi đâu cả.

Thi Thi vừa dứt lời thì sau lưng nàng giọng nói của Hạ lão nhân cất lên the thé đầy phẫn nộ:

- Nàng nghĩ có thể chạy trốn là thoát khỏi tay lão phu à?

Thi Thi và Lâm Lâm giật mình.

Ba gã đại hán theo hầu Hạ lão nhân đứng vây quanh hai nàng. Thi Thi biến sắc nhìn Hạ lão nhân, nhưng không buông Lâm Lâm khỏi chiếc lưng tiểu thư của nàng.

Thi Thi gượng nói:

- Lão nhân gia, tiện nữ không có ý trốn lão nhân gia...

- Nàng còn bẻm mép nói với lão phu câu nói đó à?

Thi Thi gượng nói:

- Quả thật tiện nữ không có ý trốn lão nhân gia mà chỉ muốn đưa muội muội tìm đại phu gởi gắm

rồi quay về.

Hạ lão nhân gằn giọng:

- Ai mà tin nàng nữa.

Lão nhìn Lâm Lâm:

- Lão có cách này vừa thuận cho nàng vừa thuận cho ta.

Hạ lão nhân chắc lưỡi nói tiếp:

- Ả nha đầu muội muội của nàng vốn đã tàn phế, sống cũng chẳng ích lợi gì. Hay là để lão tế độ cho ả sớm đầu thai kiếp khác để nàng khỏi phải bận bịu vì ả, mà vui vầy chung sống với lão phu.

Thi Thi mở to hết hai con ngươi thét lên:

- Không… Không… Các người không được đụng đến muội muội của ta.

Thi Thi vừa thét vừa thối về sau năm bộ, lấy thân mình che chắn cho Lâm Lâm như sợ Hạ lão nhân cướp lấy muội muội của mình.

Thi Thi gằn giọng nói:

- Nếu các người đụng đến Lâm Lâm thì trước hết phải giết ta trước đã.

- Lão phu không nỡ giết một giai nhân như nàng. Lão chỉ muốn nàng thoát khỏi một gánh nặng mà vui vẻ với lão mà thôi.

Hạ lão nhân vừa dứt lời thì chợt một giọng nói nhạt nhẽo cất lên ngay sau lưng lão:

- Giết một người để đoạt một người, thì sao người kia có thể vui vẻ sống bên lão được chứ.

Hạ lão nhân quay lại, trừng mắt nhìn người vừa mới nói đó:

- Ngươi là ai?

- Giang Kỳ.

Hạ lão nhân quắc mắt chỉ tay vào mặt Giang Kỳ:

- Giang Kỳ, ngươi khôn hồn thì mau lủi nhanh khỏi mắt bản quan, nếu không đừng trách bản quan phải nặng tay trừng phạt xử tội ngươi đó.

Dung diện khắc khổ của Giang Kỳ vẫn trơ trơ sau câu nói hăm dọa của Hạ lão nhân, khiến cho lão càng phẫn nộ hơn.

Hạ lão nhân thét lớn:

- Ngươi không nghe bản quan nói à?

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn chưa từng biết nghe ai bao giờ.

Hạ lão nhân rít lên:

- Gã này có mắt như mù, có tai như điếc, chắc ngươi muốn tìm đường về cõi chết đây mà.

Hạ lão nhân quát lớn:

- Người đâu, gông cổ gã này cho ta.

Lời còn đọng trên hai cánh môi Hạ lão nhân thì ảnh kiếm xanh rờn đã thoát ra tống tiễn một lúc ba gã hán nhân thuộc hạ của lão chỉ trong chưa đầy một chớp mắt.

Hạ lão nhân chết sững như bị trời trồng bởi chiêu kiếm quá khốc liệt của Giang Kỳ.

Đến lúc lão kịp nhân ra sát thủ kim vương trước mặt mình thì cổ họng như có cái gì chẹn lại.

Mãi một lúc lâu lão mới run rẩy, quỳ mọp xuống van xin:

- Tha cho lão phu.

Đáp lại lời van xin của lão, Giang Kỳ chỉ khẽ lắc đầu, chẳng nói một tiếng nào, bình thản vung Quỷ Kiếm chém xả xuống cổ Hạ lão nhân.

Sự lạnh lùng của Giang Kỳ khiến cho Thi Thi và Lâm Lâm phải hồn siêu phách lạc.

oo - Trước một sát thủ giết người không chớp mắt như Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ, ta ngỡ đâu sẽ đến lượt mình và tỷ tỷ. Nhưng không, Giang Kỳ đã đưa ta và tỷ tỷ trở lại trấn Hàm Thành.

U Linh Nhân nhìn lên trần thạch phòng, u hoài nói tiếp:

- Giang Kỳ gởi tỷ tỷ lại Dạ Nguyệt Lầu cho Lý Ma Ma và đưa ta đến ngôi mộ cổ U Linh.

Trong cổ mộ U Linh, ta tiếp thụ võ công U Linh Môn trong hoàng thạch.

Nhìn lại Thế Kiệt, Triều Lâm Lâm buông một tiếng thở dài:

- Thật là oan nghiệt. Những chuyện sau thì hiền điệt đã biết rồi.

- Thân phụ Nguyên Thiên Phục đã yêu thân mẫu và vì chữ tình buộc người và Giang Kỳ phải giao thủ. Thân phụ đã thắng và đã có được mẫu thân.

U Linh Nhân gật đầu:

- Thua Nguyên Thiên Phục lần đó, Giang Kỳ quyết định vào Kiếm Môn để phục hận lại Thiên Phục.

- Sư tôn đã vào Kiếm Môn?

U Linh Nhân thở dài:

- Giang Kỳ đã vào Kiếm Môn nhưng nhận ra khi luyện Vô Ảnh Kiếm Pháp đã bị tẩu hỏa nhập ma và nếu không trở thành U Linh Quỷ Kiếm thì cũng biến thành Cương Thi. Biết như vậy, nhưng Giang Kỳ vẫn luyện Vô Ảnh Kiếm Pháp.

Triều Lâm Lâm thở ra:

- Trong khi đó tỷ tỷ có mang hiền điệt. Thân phụ ngươi thì lại bỏ đi. Tỷ tỷ sau khi sinh ngươi đã chết và gởi gắm ngươi lại cho Giang Kỳ.

Thế Kiệt hồi hộp hỏi U Linh Nhân:

- Nói như cô cô vậy Kiếm Vương U Linh hiện nay là ai?

U Linh Nhân nhìn thẳng vào mắt Lệnh Thế Kiệt:

- Ta không biết có nên nói hay không.

- Cô cô không nói nhưng hiền điệt cũng có thể đoán ra. Quỷ Kiếm U Linh hiện nay chính là sư tôn Giang Kỳ?

U Linh Nhân thở dài.

Vẻ mặt của Triều Lâm Lâm có phần trầm tư u hoài. Suy nghĩ một lúc Triều Lâm Lâm mới nói:

- Đúng như vậy, Quỷ Kiếm U Linh chính là Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ khi xưa.

Nhưng hiện tại Giang Kỳ không còn cái tâm như Giang Kỳ ngày xưa nữa, mà đã biến thành một thanh kiếm sống.

- Cô cô... chuyện sao lại như vậy được?

- Ý trời.

Thế Kiệt nấc nghẹn một tiếng.

U Linh Nhân Triều Lâm Lâm nhìn chàng:

- Khi truyền thụ Vô Ảnh Kiếm Pháp cho hiền điệt, Giang Kỳ đã có chủ định trước là buộc Thiên Phục tự tay giết hiền điệt nếu như ngươi trở thành thanh kiếm sống, nhưng khi hiền điệt xâm nhập Kiếm Môn không hiểu sao ngươi lại không thụ nhận chuôi kiếm Vô Ảnh của Kiếm Vương. Một khi hiền điệt nhận chuôi kiếm Vô Ảnh thì ắt không thể tiếp thụ khẩu quyết Vô Ảnh Kiếm mà chẳng bao lâu sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà tìm đến cổ mộ U Linh để trở thành Quỷ Kiếm U Linh.

Triều Lâm Lâm thở dài nói:

- Sau khi hiền điệt rời khỏi Kiếm Môn thì cũng là lúc Giang Kỳ đến thời khắc tẩu hỏa nhập ma. Vì cái ơn năm xưa, ta buộc phải đưa Giang Kỳ vào cổ mộ U Linh như y đã từng đưa ta vào đặng có thể dụng U Linh Bộ Pháp mà đi đứng được.

- Sư tôn đã biến thành Quỷ Kiếm U Linh?

Triều Lâm Lâm gật đầu.

Thế Kiệt rên lên:

- Trời ơi... đau khổ như vậy ư?

Triều Lâm Lâm buông một tiếng thở dài:

- Tất cả chỉ vì một chữ tình và chữ hận. Khi ta nghiệm ra điều đó thì đã quá muộn màng rồi. Bây giờ chỉ còn kỳ vọng vào hiền điệt mà thôi. Khối hoàng thạch trong cổ mộ U Linh rất kỳ lạ. Nó có thể cải tử hoàn sinh, nhưng thần thức thì lại không có. Chỉ có Quỷ Kiếm U Linh mới giữ được thần thức, để lấy máu đồng loại rưới lên hoàng thạch. Bây giờ Giang Kỳ đã không còn là Giang Kỳ của hồi đó nữa.

- Trời ơi.

Triều Lâm Lâm nắm tay Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, hãy tha thứ cho cô cô những gì mà cô cô đã làm. Tất cả đều là oan nghiệt, như cô cô đây cũng là nỗi oan nghiệt của con.

Thế Kiệt chớp mắt nhìn U Linh Nhân:

- Cô cô nói gì... Thế Kiệt không hiểu.

Triều Lâm Lâm bặm môi:

- Cô cô sắp phải ra đi.

- Cô cô đi đâu?

Triều Lâm Lâm nắm tay Thế Kiệt bóp nhẹ, nâng niu:

- Ta mãn nguyện vì tỷ tỷ còn một giọt máu để lại. Mà ta và tỷ tỷ tuy hai người nhưng chỉ là một. Ta sắp đoàn tụ với tỷ tỷ.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Thế Kiệt tha thứ hết cho cô cô... Cô cô đừng tự Oán trách mình mà tìm đến cái chết.

- Cô cô không phải vì tự trách mình mà tìm đến cái chết đâu. Mà ta ra đi để tránh cho con phải khó xử.

Thế Kiệt nheo mày:

- Tiểu điệt không hiểu.

- Hiền điệt đừng quên cô cô là U Linh Nhân. Máu của cô cô đã rưới lên hoàng thạch, và chẳng bao lâu nữa cô cô cũng sẽ như những Cương Thi vô tâm vô thức mà truy tìm máu của đồng loại nuôi thần cảm hoàng thạch và U Linh Quỷ Kiếm.

Thế Kiệt sững sờ nhìn Lâm Lâm. Chàng nghẹn ngào thốt lên:

- Triều cô cô.

Lâm Lâm nắn nót bàn tay Thế Kiệt:

- Ta chỉ thương cho con.

Lâm Lâm thở ra:

- Khi ta đi rồi con hãy nói với Huệ Giác đại sư, chính tay cô cô đã giết Giác Giới.

Triều Lâm Lâm mỉm cười nói tiếp:

- Thân mẫu của con đang đợi cô cô. Để tránh lập lại cái họa như những tiền nhân, con phải đối xử tốt với Nhật Hồng quận chúa.

Thế Kiệt nghẹn ngào nói:

- Con hứa sẽ đối tốt với Cáp muội muội, nhưng cô cô đừng đi.

- Cô cô không thể sống mà thiếu tỷ tỷ của mình được. Thế Kiệt, con phải bảo trọng, nhất cử nhất động của con đều phải nghĩ đến chuyện tiêu hủy hoàng thạch.

- Con hứa.

Triều Lâm Lâm mỉm cười, nắn nót bàn tay chàng:

- Con có cái thần của mẹ con, cái dũng của cha con và cái nhân của một vị đại hiệp. Cô cô mãn nguyện lắm rồi. Tất cả cô cô đều đã chuẩn bị trước.

Triều Lâm Lâm nắn nhẹ bàn tay chàng lần nữa rồi từ từ khép hai mí mắt lại.

Thế Kiệt thốt lên:

- Cô cô...

Triều Lâm Lâm điểm một nụ cười tươi, rồi rùng mình một cái. Lâm Lâm đã tự đoạn mạch ép tim mà ra đi.

Thế Kiệt bàng hoàng, sửng sốt trước những gì mà Triều Lâm Lâm thuật lại cho chàng biết. Với chàng giờ đây đúng là một cơn ác mộng mà không biết sau này có quên được nó hay không.

Thế Kiệt ôm chầm lấy thân xác Triều Lâm Lâm, gào lên:

- Cô cô... cô cô cũng bỏ Thế Kiệt mà đi.

Ôm xác Lâm Lâm một lúc Thế Kiệt mới bình tâm được. Nhật Hồng bước đến sau lưng chàng:

- Lệnh huynh... Triều cô cô đã đi rồi.

Thế Kiệt run rẩy, nghẹn ngào nói:

- Muội ơi... Oan nghiệt quá. Oan nghiệt quá.

- Lệnh huynh...

Nhật Hồng bật khóc theo sự thổn thức Thế Kiệt. Trong khi hai người khóc thì thân pháp của Triều Lâm Lâm đang tự rã ra, chẳng bao lâu chỉ còn lại một bộ khô cốt trong tư thế ngồi kiết đà.

Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng:

- Tất cả những người thân của huynh rồi lần lượt ra đi. Tại sao như vậy chứ? Tại sao như vậy chứ?

Chương 55: Nghĩa Đạo Lưỡng Phân

Thế Kiệt ngồi kiết đà trên phiến bồ đoàn hình bánh xe luân hồi, chung quanh chàng có mười hai bệ đá đặt sẵn những pho tượng kim thân La Hán.

Trên đỉnh đầu Thế Kiệt là quả cầu bằng ngọc lưu ly hứng lấy ánh sáng nhật quang.

Mười hai pho tượng kim thân La Hán đều hướng tâm bản thủ về phía Thế Kiệt.

Vương mẫu, Thần Hành Dị Cái, Huệ Giác đại sư và cả Diệu Thủ Thần Y đều chú nhãn vào chàng. Người nào cũng đều mang tâm trạng lo âu hồi hộp. Bởi tất cả đều không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi đúng ngọ. Nếu không đúng như những gì trong di cảo của Nguyên Thiên Phục để lại thì Thế Kiệt chẳng biết sẽ ra sao.

Trong tất cả những người đang chú nhãn vào Lệnh Thế Kiệt, người lo lắng nhất là Cáp Nhật Hồng. Trong tâm tưởng nàng chỉ mong sao sớm qua thời khắc quyết định mà Thế Kiệt vẫn bình an. Hơn tất cả những người đang có mặt tại gian kỳ lầu này, nàng biết tâm trạng của Thế Kiệt đang bất ổn, vì những sự cố đã đến với chàng, và phải chấp nhận nghịch cảnh ở ngày mai một khi tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán tiền nhân.

Nếu như cuộc truyền nhập linh khí tiên thiên này không thành thì ngày mai không biết ra sao. Đây là cơ hội duy nhất, và chỉ một lần mà thôi, Thế Kiệt nếu như vì sự phân tán tâm tưởng mà không thụ nạp linh khí tiên thiên kia thì chẳng còn cơ hội nào cứu vãn kiếp nạn võ lâm.

Vương mẫu nhìn qua Huệ Giác đại sư:

- Đại sư, chắc đã gần đến canh ngọ.

- A di đà phật! Bần tăng cảm thấy bất an vô cùng.

Thần Hành Dị Cái thở dài:

- Lúc này Lệnh Thế Kiệt đang chịu quá nhiều sự ức chế, nay lại tiếp tục thụ nhân linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán, lão ăn mày này cũng cảm thấy khó yên lòng.

Vương mẫu nhìn Thế Kiệt:

- Bản vương kỳ vọng rất nhiều vào Thế Kiệt. Càng trong tình thế bức bách, càng có động lực thôi

thúc Thế Kiệt.

Vương mẫu nói xong vận công truyền âm nhập mật nói với Lệnh Thế Kiệt:

- Hiền điệt, con cảm thấy thế nào?

Thế Kiệt đáp lời Vương mẫu:

- Thế Kiệt cảm thấy một sự trống rỗng vô cùng. Con đang tự hỏi tại sao mình lại là người tiếp nhận linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán để rồi dùng nó chống lại người đã nuôi dưỡng và truyền thụ võ công cho mình? Tại sao người nhận linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán không là người khác.

Chàng im lặng.

Lời của Thế Kiệt khiến Vương mẫu bồn chồn lo lắng. Bà không lo lắng sao được khi tâm tư Thế Kiệt có ý tưởng đó. Nếu như đến thời khắc đúng ngọ, linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán bắt đầu truyền qua Thế Kiệt mà chàng không thụ nạp, không biết hậu quả sẽ như thế nào, và cơ hội hóa giải kiếp nạn võ lâm xem như tuyệt vọng.

Vương mẫu lo lắng, bất giác buông một tiếng thở ra. Chân diện uy nghi của bà thoáng lộ những nét ưu tư, phiền muộn.

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi nhận ra những nét phiền muộn trên mặt Vương mẫu, liền hỏi:

- Vương nương, Thế Kiệt ra sao mà Vương nương lại tỏ lộ sự lo lắng như vậy?

Vương mẫu nhìn lão thâu nhi:

- Tâm tư của Lệnh Thế Kiệt lúc này vô cùng bất ổn. Nếu như đúng canh ngọ linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán truyền đến mà y lại không thụ huấn, không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Lão ăn mày trợn mắt:

- Thế Kiệt không thụ linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán là nghĩa làm sao chứ? Tất cả mọi người đều kỳ vọng vào y, bây giờ y giở chứng, xem như chúng ta chôn thây trong Kim Đỉnh Sơn này rồi. Và còn cái họa kiếp của võ lâm chẳng còn người gánh vác nữa.

- Tôi không sợ chết, nhưng chỉ lo cho kiếp nạn của thiên hạ mà thôi.

Huệ Giác đại sư xen vào:

- Nhưng nguyên cớ gì mà Thế Kiệt lại bất ổn tâm định mà không thụ nhận linh khí tiên thiên của

Thập Nhị La Hán? Lệnh công tử thừa biết họa kiếp của võ lâm đang treo lơ lửng trên đầu y mà.

Vương mẫu thở dài:

- Thế Kiệt vốn có tâm tính nhân hậu và đã đem lòng ngưỡng mộ Giang Kỳ. Huống chi Giang Kỳ lại là người nuôi dưỡng Thế Kiệt thành người. Giờ đây, sự tình oan nghiệt lại đặt lên vai Thế Kiệt trọng trách hóa giải kiếp nạn võ lâm. Nói cách khác dù cho nguyên cớ như thế nào, nhưng buộc Thế Kiệt tiếp thụ linh khí tiên thiên để tiêu hủy Giang Kỳ cùng với pho hoàng thạch, tâm tư sao không bấn loạn được.

Vương mẫu thở ra nhìn lão thâu nhi:

- Lão huynh thử đặt mình vào hoàn cảnh của Thế Kiệt xem. Quả là khó xử vô cùng.

Chúng ta không trách Thế Kiệt, mà trách tạo hóa sao lại trêu ngươi bày cảnh éo le đoạn trường này.

Lão thâu nhi rờ lại cằm và thuận tay nhổ một cọng râu. Lão se cọng râu, nhíu mày suy nghĩ. Vô hình trung lão cũng như Vương mẫu, buông luôn một tiếng thở dài não nuột.

Lão thâu nhi lắc đầu, nói:

- Quả là khó xử cho Thế Kiệt. Thế Kiệt không thụ nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì chẳng còn cơ hội nào nữa. Buộc Thế Kiệt thụ nhận nguyên khí tiên thiên để chống lại Giang Kỳ thì chẳng khác nào bắt y phải phạm vào đại tội bất nghĩa, bất trung và bất hiếu, mà chỉ một trong ba đại tội đó đã có thể bị miệng đời lên án đến ngàn năm.

Lão thâu nhi lại nhổ một cọng râu, se trên hai ngón tay. Lão ngẩng lên nhìn quả cầu ngọc lưu ly:

- Lão ăn mày thiết nghĩ như vậy.

- A di đà phật! Lão huynh có phương cách chi vẹn toàn xin chỉ giáo.

Lão thâu nhi gãi đầu:

- Hay cứ để lão phu thế vào chỗ Thế Kiệt mà thụ nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán mà chống với Giang Kỳ.

Lão nói xong nhìn qua Vương mẫu.

Vương mẫu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tính như lão huynh cũng được, nhưng lão huynh suy nghĩ xem lão có thể dụng được kiếm thuật

như Thế Kiệt không?

Thần Hành Dị Cái ngẩn người:

- Ui cha, cái này thì khó quá. Lão ăn mày vốn chỉ có mỗi một tuyệt thức là Di Hình Cước Pháp cùng với Vô Vô Chưởng Pháp chứ chưa từng luyện kiếm bao giờ.

Vương mẫu thở ra:

- Lão huynh tiếp thụ linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán tất phải sử dụng Quỷ Kiếm Đoạn Hồn để phát huy sự vi diệu của linh khí tiên thiên. Nếu không sử dụng được kiếm thì sao phát huy hết sự vi diệu mà Thập Nhị La Hán để lại. Huống chi đối phương của chúng ta là một đại kiếm thủ vô song trong thiên hạ đã luyện thành Vô Ảnh Kiếm và có cả quyền lực đen tối của hoàng thạch hộ thể. Nếu như không tính toán kỹ, đến khi sự việc đã rồi, lão huynh đã không giữ được mạng, mà hôm nay chúng ta chỉ làm việc dã tràng xe cát biển đông.

Vương mẫu phân giải xong, Thần Hành Dị Cái chỉ biết ngượng nghịu lắc đầu.

Huệ Giác đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Vương nương phân tích rất đúng. Bần tăng nghĩ có lẽ đây là ý trời. Nếu như Thế Kiệt không thụ nạp linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán cũng là ý trời.

Thần Hành Dị Cái nói:

- Vậy chúng ta chỉ còn biết đưa mắt chờ đợi đến canh ngọ thôi sao?

Thần Hành Dị Cái nói đến đây thì bỗng có những âm thanh như tiếng đục đá đập vào tai mọi người.

Vương mẫu nhíu mày.

Thần Hành Dị Cái thì sa sầm mặt.

Huệ Giác đại sư thì lần chuỗi tràng hạt.

Vương mẫu nhìn Thần Hành Dị Cái:

- Lão huynh nghĩ sao về những âm thanh đó?

Lão thâu nhi nhổ râu:

- Còn nghĩ gì nữa. Chắc chắn lũ quần ma đang đục thạch môn để xâm nhập vào Kim Đỉnh Sơn.

- Tôi cũng nghĩ như lão huynh.

Lão thâu nhi vuốt cằm nói:

- Nếu quần ma phá được thạch môn thì chúng ta chẳng còn đường chạy.

Lão nhìn lại Huệ Giác đại sư:

- Lão hòa thượng. Tôi và lão ra ngoài thạch môn án ngữ. Nếu như quần ma có phá được thạch môn thì chúng ta vẫn có thể cản được bọn chúng một lúc.

- A di đà phật! Sự thể như thế này thì chỉ còn cách đó mà thôi.

Vương mẫu nghiêm mặt.

Bà nhìn lại Thế Kiệt, ôn nhu nói:

- Hiền điệt, quần ma đang tìm cách phá vỡ thạch môn, ta và các vị trưởng lão phải ra bên ngoài mật đạo. Dù bất cứ chuyện gì xảy ra thì con cũng không được phân tâm mà tập trung tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán. Tất cả mọi người ở đây, sống hay chết đều do hiền điệt định đoạt.

Thế Kiệt im lặng không đáp lời Vương mẫu. Hiện tại tâm tưởng của chàng vô cùng hỗn loạn và hoang mang. Chàng đang đứng giữa hai ý niệm chữ tình và chữ nghĩa. Giang Kỳ đối với chàng dù sao cũng là sư tôn và còn hơn thế nữa.

Tất cả những gì trong quá khứ đang tái hiện về trong tâm niệm của chàng. Sống với Giang Kỳ, mặc dù có sự nghiêm khắc, nhưng chưa bao giờ chàng bị sư tôn bỏ rơi. Từ lúc chập chững bước đi cho đến khi biết suy nghĩ, biết phân định đâu là chính, đâu là tà, chàng đều được sự chỉ dẫn tận tình, và sự đùm bọc của Giang Kỳ. Giờ đây chính chàng lại nhận trọng trách giết người đã đào luyện và nuôi dưỡng mình.

Nghĩ đến đó, Thế Kiệt chỉ muốn gào lên thật to, và nếu có thể được đã vung Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tiêu hủy mười hai pho tượng kim thân La Hán để vĩnh viễn không còn họa vận cho sư tôn. Nhưng rồi những gì Vương mẫu nói, đến những gì U Linh Nhân Triều Lâm Lâm cho Thế Kiệt biết khiến chàng như kẻ đang chịu áp lực giữa hai hướng. Áp lực đó khiến chàng ngỡ như mình đang hụt hẫng giữa hai dòng nước xoáy cuồn cuộn, mà chẳng bao lâu khí lực tan rã mà chết.

Ngồi kiết đà giữa phiến bồ đoàn hình bánh xe luân hồi, mà thân ảnh Thế Kiệt thoáng chốc lại run nhẹ bởi những tạp thức hỗn độn.

Vương mẫu không nghe Thế Kiệt đáp lời chỉ còn biết buông một tiếng thở dài. Bà nhìn Thế Kiệt

một lần nữa, rồi bước đến bên Cáp Nhật Hồng:

- Nhật Hồng, lúc này Thế Kiệt rất hoang mang, tâm thức bất định, mẫu thân hy vọng con sẽ giúp được Thế Kiệt qua khỏi sự bấn loạn hoang mang này. Nếu như Thế Kiệt không vượt qua được sự hoang mang và nghịch cảnh đã chụp lên lẽ sống của y... con biết hậu quả sẽ như thế nào rồi.

- Mẫu thân, con biết nói gì đây với chàng?

- Ta cũng không biết phải dạy con nói như thế nào.

Bà nắm tay Nhật Hồng:

- Nếu như có chuyện xảy ra thì con phải cố gắng quay trở về Tây Hạ và vĩnh viễn đừng bước chân vào Trung Thổ. Trung Nguyên không vượt qua khỏi đại họa này thì chắc chắn biến thành vùng đất chết không phương hóa giải được.

- Mẹ, con hiểu. Con sẽ cố gắng khuyến dụ Lệnh đại ca.

Vương mẫu gật đầu:

- Mẹ và các vị trưởng lão phải ra bên ngoài mật đạo, con phải bảo trọng.

- Mẹ bảo trọng!

Vương mẫu mỉm cười.

Bà cùng với Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Huệ Giác đại sư và Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc trở bộ quay ra ngoài mật đạo.

Những vị trưởng tôn đã đi rồi, còn lại Nhật Hồng và Lệnh Thế Kiệt trong gian kỳ lầu.

Nàng nhìn Thế Kiệt, nhỏ giọng nói:

- Đại ca, muội biết đại ca đang suy nghĩ hoang mang lắm phải không?

Thế Kiệt hướng mắt nhìn nàng. Chàng khẽ gật đầu.

Nhật Hồng mỉm cười:

- Muội biết huynh đang suy nghĩ gì rồi?

- Muội muội...

Nhật Hồng khoát tay không cho chàng nói:

- Huynh không cần nói ra muội cũng biết mà. Nếu một khi huynh tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì tất nhiên huynh phải dụng đến Quỷ Kiếm Đoạn Hồn mà tiêu hủy U Linh Quỷ Kiếm.

Nàng chắc lưỡi:

- Nếu U Linh Quỷ Kiếm là người nào đó thì huynh đã không ngần ngại. Khổ nổi Quỷ Kiếm U Linh lại là sư tôn Giang Kỳ. Chẳng lẽ huynh lại tiêu hủy người đã nuôi nấng và truyền thụ võ công cho huynh sao? Thực thì xong bổn phận và trách nhiệm của mình rồi huynh cũng không làm sao quên được oan nghiệt này. Huống chi tiêu hủy Giang Kỳ thì huynh đã phạm vào ba trọng tội bất nghĩa, bất trung và bất hiếu.

Thế Kiệt thở dài:

- Muội hiểu ta.

- Muội sao không hiểu huynh được. Thấy nét mặt của huynh, tâm của muội cũng bị dày vò vô cùng.

- Thế muội có cách chi giúp huynh được không?

Nhật Hồng mỉm cười:

- Nói như vậy tất nhiên muội có cách giúp huynh rồi. Nhưng lúc nãy có các vị trưởng lão, muội không dám nói ra sợ các vị đó thất vọng thôi.

Thế Kiệt lộ vẻ phấn chấn ra mặt:

- Huynh đang lắng nghe muội nói đây.

Nhật Hồng im lặng một lúc rồi nhìn Thế Kiệt. Nàng nói bằng giọng ai oán:

- Huynh đã chịu quá nhiều nỗi oan trái trong cuộc đời, bây giờ lại khoác thêm vào huynh ba trọng tội bất hiếu, bất trung, bất nghĩa, muội sao chịu được. Hay huynh để cho muội gánh chịu ba trọng tội đó thay huynh?

- Muội thay huynh tiếp thụ linh khí tiên thiên.

Nhật Hồng lắc đầu:

- Không phải như vậy đâu. Muội thay huynh nhận ba trọng tội đối với mẫu thân kia.

Thế Kiệt nheo mày:

- Muội nói vậy có ý gì?

- Huynh chưa hiểu nữa à? Muội và huynh sẽ cùng chết. Khi hai chúng ta chết thì chẳng còn liên quan gì đến thế sự giang hồ. Nếu như huynh không tiếp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì đằng nào cũng chết, thôi thì chết trước có hay hơn không. Khi những vị trưởng lão biết hai chúng ta chết thì họ cũng biết xử như thế nào Nàng nháy mắt với Thế Kiệt:

- Nhưng trước khi chết thì muội nói trước. Muội không muốn biến thành Cương Thi vô tâm vô tính đâu, nên phải nhờ đến huynh dùng Quỷ Kiếm Đoạn Hồn băm xác muội ra trước đã.

Thế Kiệt lắc đầu.

Nhật Hồng nhướng mày nhìn Thế Kiệt:

- Sao huynh lại lắc đầu? Không được ư? Ai cũng một lần phải chết mà. Được chết cùng với huynh, muội mãn nguyện lắm rồi.

Nàng cúi đầu:

- Chỉ thương cho mẫu thân. Khi muội đi rồi không biết người sẽ ra sao. Nếu muội xuống tử thành, có duyên gặp được Triều mẫu và lão nhân gia Nguyên Thiên Phục sẽ nói với hai người miễn thứ tội cho huynh, đặng huynh có cơ hội gặp lại hai người.

Nàng nhìn Thế Kiệt:

- Huynh biết huynh có tội gì với Triều mẫu và lão nhân gia Nguyên Thiên Phục không?

- Muội hãy nói cho huynh nghe.

- Huynh nặng tình mà quên nghĩa, hoặc nặng nghĩa mà quên tình như Nguyên lão nhân gia.

- Huynh không hiểu ý của muội.

Nhật Hồng nhún vai:

- Nói ra sợ huynh lại hốt hoảng mà thôi.

- Muội nói cho huynh hiểu xem ý của muội như thế nào?

Nhật Hồng nhìn lên quả cầu lưu ly.

Nàng trịnh trọng nói:

- Hồi đó, Nguyên lão nhân gia vì chữ nghĩa mà quên chữ tình nên mặc nhiên để lại giọt máu của

mình cho Triều mẫu. Chính giọt máu đó đã tạo ra sự Oan nghiệt éo le này. Sư tôn Giang Kỳ vì quá nặng tình mà mất đi chữ nghĩa. Chính nặng tình mà sư tôn tôn Giang Kỳ đặt huynh vào cảnh bất nghĩa, bất trung. Bây giờ chẳng lẽ muội lại bước theo vết xe đã đổ của tiền nhân mà giữ giọt máu của huynh trong muội để rồi sau này lại cũng như huynh.

Thế Kiệt tròn mắt nhìn nàng:

- Cáp muội muội... Muội nói...

Nhật Hồng mỉm cười:

- Muội có cách xử riêng của mình. Nếu không xử như vậy thì biết đâu muội lại là Cương Thi nuôi dưỡng giọt máu của huynh ư?

Thế Kiệt bặm môi:

- Nhật Hồng...

- Thời gian không còn nhiều nữa đâu. Nếu như huynh quyết chí không lập lại nghịch cảnh éo le của tiền nhân thì tự huynh phải cởi trói mình. Muốn vậy huynh phải tiếp nhận linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán. Tất cả những người đang sống cũng như người chết đều muốn như vậy.

- Huynh hiểu ý của muội rồi.

- Muội biết huynh khó xử lắm. Nhưng về mặt nào thì sư tôn Giang Kỳ chẳng còn như xưa nữa. Có thể nói sư tôn đã chết rồi, còn người hiện tại chỉ là Quỷ Kiếm U Linh mà thôi.

- Muội muốn huynh tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán?

- Nếu huynh không muốn lập lại nghịch cảnh như những tiền nhân.

- Rồi đây huynh sẽ sống ra sao khi trong tâm thức luôn ám ảnh mình là kẻ bất hiếu, bất trung, bất nghĩa?

- Hãy nghĩ đến trọng trách của mình trước khi tự trách mình. Biết đâu sau này muội lại có cách hóa giải nỗi ám ảnh của huynh. Tất cả cũng chỉ những kẻ đi trước gieo oan tình cho người đi sau. Vô hình, huynh lại là người kết thúc nghịch cảnh đó.

Nàng nhìn Thế Kiệt:

- Đây là cơ hội để huynh cởi bỏ những oan nghiệt và oan trái đã phủ lên huynh. Bỏ cơ hội này thì oan trái sẽ mãi mãi truyền từ đời này sang đời khác.

- Huynh không thể chấp nhận nghịch cảnh và oan trái này.

- Không chấp nhận thì tự huynh biết phải làm gì rồi. Quần ma đang phá thạch môn để vào Kim Đỉnh Sơn. Bỏ qua cơ hội tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì muội nguyện dẫn đường trước cho mọi người cùng kéo xuống a tỳ mà đoạn tụ.

Thế Kiệt thở ra:

- Được, thân phụ và sư tôn đã trói buộc với nhau thì tự tay huynh sẽ cởi trói cho hai người. Huynh cảm thấy bình tâm lại rồi.

Nhật Hồng mỉm cười:

- Đại ca hãy nhìn quả cầu lưu ly kìa.

Thế Kiệt nhìn lên quả cầu lưu ly treo lơ lửng trên đỉnh Kim Đỉnh Sơn. Bây giờ nó trông tợ như vầng nhật quang đỏ au đang từ từ hạ dần xuống.

Thế Kiệt biết thời khắc đã đến. Chàng vội nói với Nhật Hồng:

- Muội hãy ra khỏi gian kỳ thất này đi. Thời khắc quyết định đã đến rồi.

- Muội sẽ đi, nhưng huynh phải hứa với muội là tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán bằng tất cả ý chí và thể xác.

Thế Kiệt gật đầu:

- Huynh hứa.

Nhật Hồng nhìn chàng gượng nói:

- Huynh bảo trọng.

Thế Kiệt khẽ gật đầu:

- Muội bảo trọng!

- Muội sẽ chờ huynh ở bên ngoài.

Thế Kiệt gật đầu.

Nhật Hồng trở bước quay ra ngoài gian kỳ thất. Đứng bên ngoài mà tâm Nhật Hồng vô cùng bất ổn. Nàng cảm thấy tâm tư mình như có lửa đốt và hồi hộp.

Nàng nghĩ thầm:

- "Chuyện sắp xảy ra cho Thế Kiệt. Nếu như đây là cửa xuống a tỳ thì mình sẽ đi cùng với chàng.".

Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Nhật Hồng thì cả gian kỳ thất có ánh sáng chói chang, hắt ra từ mười hai ô cửa. Ánh sáng đó làm lóa cả mắt Nhật Hồng.

Điều kỳ diệu đó khiến nàng lo lắng toan bước vào, nhưng mười hai ô cửa như mười hai hỏa ngục hắt hơi nóng ra ngoài.

Nhật Hồng thấy hiện tượng đặc dị đó phải nghĩ đến Thế Kiệt ở bên trong đang bị đốt thành tro bụi.

Nàng buột miệng thét lên:

- Lệnh tướng công...

Tiếng thét của nàng cùng lúc với tiếng gào lên khủng khiếp ca Thế Kiệt từ bên trong phát ra:

- A... A... A...

Tếng thét kinh hoàng của Thế Kiệt khiến Cáp Nhật Hồng té xuống sàn ngất lịm, bởi nàng vừa liên tưởng đến một tấm thảm kịch vừa xảy ra bên trong.

Chương 56: Lưỡng Kiếm U Linh

Quả đúng như Vương mẫu và Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi đoán, chúng quần ma đang hợp lực công phá thạch môn để vào Kim Đỉnh Sơn.

Vương mẫu, lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác đứng án ngữ chắn ngang mật đạo chờ đợi.

Phía sau lưng họ Là Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc, tay thủ bộ kim châm y thuật. Vẻ mặt của Diệu Thủ Thần Y thật là lo lắng bất an.

Bụi đá từ trên trần mật thất phả xuống sau những âm thanh chan chát và rầm rầm.

Vương mẫu nhìn qua lão thâu nhi:

- Họ sắp phá được thạch môn.

Lão thâu nhi nắm cứng ngọn Đả Cẩu Bổng, khàn khàn nói:

- Lão ăn mày quyết một trận với lũ quỷ dữ này.

- A di đà phật! Bần tăng cũng quyết một tận sinh tử không khoan nhượng.

Vương mẫu thở dài:

- Sợ chúng ta không cự được lâu. Chỉ cần chúng ta cầm cự cho đến khi Lệnh Thế Kiệt hấp thụ được linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán.

Lão thâu nhi nhổ một cọng râu nói:

- Không biết gã tiểu tử kia có chịu thụ tiếp linh khí tiên thiên của Thập Nhị La Hán hay không.

Lão thở ra nói tiếp:

- Trong khi tất cả mọi người đều kỳ vọng vào gã thì gã lại giở chứng làm nũng. Nếu tiểu tử Lệnh Thế Kiệt là hậu nhân của Cái Bang thì lão huynh đã dạy cho gã vài gậy để bỏ cái thói làm nũng làm nịu.

Vương mẫu từ tốn nói:

- Lão huynh đừng trách Lệnh Thế Kiệt. Nếu đặt chúng ta vào nghịch cảnh như y thì cũng khó xử như vậy mà thôi.

- Khó xử với không khó xử. Ai mà chẳng biết y có nghịch cảnh, nhưng ít ra cũng phải biết đâu là việc lớn, đâu là việc nhỏ chứ. Đã lặn lội được đến Kim Đỉnh Sơn, vào được thánh địa Côn Luân đã khó nhọc lắm rồi, giờ thì như cá trong rọ chờ lũ quỷ sống lấy mạng có tức không chớ.

Lão thâu nhi móc bầu hồ lô ngửa mặt tu một hơi dài:

- Nếu lão ăn mày mà biết tiểu tử Lệnh Thế Kiệt giở chứng thì chẳng thèm vác thân già đến đây làm gì. Lão dong tuốt vào cấm thành, lẩn vô kho hảo tửu của đức kim thượng mà đánh chén qua ngày, mặc cho lũ quỷ muốn làm gì thì làm.

- Dù cho lão huynh có tìm chỗ mai danh ẩn tích, tôi e cũng không an toàn đâu. Một khi Quỷ Kiếm U Linh đã độc tôn võ lâm thì tất y sẽ phải nhìn đến chiếc ngai của đức kim thượng. Bấy giờ lão huynh có còn yên thân để thưởng lãm hảo tửu được hay không?

Thần Hành Dị Cái thở dài:

- Lão ở trong này mà ruột nóng như lửa, không biết lũ ăn mày của lão bên ngoài đã ra sao. Không khéo lại biến thành một lũ Cương Thi chuyên đi ăn trộm vặt cũng nên.

Thần Hành Dị Cái vừa dứt lời thì một âm thanh chát chúa dội vào tai mọi người.

Rầm!

Vương mẫu thốt lên:

- Lão ca ca, coi chừng.

Thạch môn trước mặt mọi người đã xuất hiện những đường nứt rạn.

Vương mẫu lo lắng nói:

- Không bao lâu nữa quần ma sẽ phá được thạch môn mà vào Kim Đỉnh Sơn.

- Lão ăn mày đã chuẩn bị hết rồi. Nếu lão phu lỡ có tử vong thì trước khi chết cũng đoạn mạch để không còn cử động được nữa.

Rầm...

Thạch môn như muốn sập xuống sau âm thanh thứ hai.

Vương mẫu lo lắng nói:

- Đại sư, canh ngọ đã đến rồi phải không?

- A di đà phật! Canh ngọ đã đến.

Lão đại sư vừa dứt lời thì ánh sáng chói chang từ phía kỳ lầu hắt đến sau lưng họ. Tất cả mọi người đều lóa cả mắt bởi ánh sáng đó.

Vương mẫu lẫn Thần Hành Dị Cái phải nheo mắt lại, cùng lúc tiếng răng rắc phát ra từ phía thạch môn.

Ầm...

Cát bụi bay mù mịt.

Vương mẫu, Thần Hành Dị Cái, Huệ Giác đại sư và Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc không ai bảo nhau nhưng tất cả đều thối về sau hai bộ. Bốn người biết chắc thạch môn bế quan Kim Đỉnh Sơn vừa bị phá vỡ, nhưng từ hướng gian kỳ lầu thì lại mù tịt không biết chuyện gì đang xảy ra.

Rồi bất thình lình tiếng thét như rồng ngân của Thế Kiệt cất lên khiến mọi người phải giật mình.

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi buột miệng thốt:

- Chuyện gì vậy?

Lời còn đọng trên miệng Thần Hành Dị Cái thì có năm gã Câu Hồn Sứ Giả như những kẻ mù mò mẫm từ bên ngoài bước vào. Cả năm tên Câu Hồn Sứ Giả bị ánh sáng chan hòa kia làm cho lóa mắt, không sao thấy được Vương mẫu, Thần Hành Dị Cái và Huệ Giác đại sư đứng ngay trước mặt chúng.

Ngược lại với năm gã Câu Hồn Sứ Giả, thì những vị trưởng tôn hoàn toàn thấy bọn chúng, bởi họ đứng quay lưng lại phía nguồn ánh sáng từ gian kỳ lầu hắt ra.

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi thét lên:

- Các ngươi tự đi tìm cái chết mà.

Lão vừa nói vừa quẳng bầu hồ lô rượu đã rỗng tuếch rồi dựng đứng đôi song thủ, vỗ thẳng tới năm gã Câu Hồn Sứ Giả hai đạp phách không chưởng với mười hai thành công lực.

Năm gã cao thủ Câu Hồn Bang sao có thể bì với Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, huống chi chúng hoàn toàn chẳng nhìn thấy gì ngoài vùng ánh sáng làm cho lóa mắt, nên đành phải hứng trọn hai đạp phách không chưởng của lão ăn mày.

Ầm...

Năm gã Câu Hồn Sứ Giả tợ những chiếc lá khô nhẹ bỗng, bị đạo cuồng phong phách không chưởng bứng lên khỏi mặt đất quẳng ra bên ngoài.

Sau khi xuất chưởng đắc thủ, Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi vô cùng phấn khích, lão xoa tay nói:

- Xem ra lão ăn mày tuy đã cao tuổi nhưng lực vẫn còn tràn trề đấy chứ.

- A di đà phật! Với địa thế này bần tăng tin chúng ta có thể cản chân được chúng quần ma.

Mặc dù có lợi thế về địa hình, nhưng tất cả những vị trưởng lão đều tự biết tình thế của họ như chỉ mành treo chuông, nên luôn trong tư thế chuẩn bị ứng phó.

Sau khi năm gã Câu Hồn Sứ Giả bị phách không chưởng của Thần Hành Dị Cái đánh bật ra ngoài thì phía ngoài thạch môn Kim Đỉnh Sơn bỗng chốc trở nên im lặng.

Thần Hành Dị Cái nhìn sang Vương mẫu:

- Sao bên ngoài im lặng thế nhỉ? Lũ quần ma đang định giở trò gì, hay sau khi lão ăn mày ra tay chúng hoảng kinh mà rút lui hết rồi.

- Quần ma không bỏ đi đâu. Chữ tham trong con người rất lớn. Nếu không có chữ tham đó, giang hồ đâu có sóng to gió lớn. Tất cả cũng đều bắt đầu từ chữ tham. Hôm nay tất cả hắc đạo trên giang hồ đều biết trong Kim Đỉnh Sơn là chốn thánh địa có thể đưa bất cứ người nào trở thành thánh quân độc tôn võ lâm nên đâu bỏ qua cơ hội. Huống chi sau lưng họ còn có Quỷ Kiếm U Linh.

- A di đà phật! Vương nương nói rất đúng. Nếu chỉ vì mỗi lòng tham mà cao thủ hắc đạo không sợ vong mạng, lão nạp có thể thuyết dụ được họ, chỉ sợ sau lưng họ là Quỷ Kiếm U Linh buộc họ phải xông vào mà thôi.

Đại sư Huệ Giác thở ra, lắc đầu nói:

- Nếu đúng như lão nạp nói thì hôm nay thánh địa Côn Luân sẽ biến thành tử địa võ lâm.

Bao nhiêu người sẽ phải vong mạng tại đây.

Thần Hành Dị Cái khoát tay:

- Ậy... Nếu bọn ma đầu không muốn vong mạng thì đừng vào Kim Đỉnh Sơn. Nếu bọn chúng cứ nhâu nhâu bâu vào thì lão ăn mày mới buộc ra tay thôi.

Vương mẫu nhìn Huệ Giác đại sư:

- Chúng ta chẳng còn cách nào khác. Đại sư áy náy rất đúng nhưng đây đã là bước đường cùng của chúng ta rồi. Nếu chúng ta nương tay thì kẻ bị hại lại là chúng ta.

Vương mẫu nói xong chợt nghiêm mặt:

- Tất cả mọi người nên chuẩn bị đi.

Lời vừa dứt trên miệng Vương mẫu thì từ bên ngoài một đạo cuồng phong ào ào cuốn vào. Đạo cuồng phong đó cuốn theo cả những khối đá như mưa rào ập tới các vị trưởng tôn.

Vương mẫu mím môi, đôi ngọc thủ dựng đứng rồi từ từ đẩy về phía trước. Lối xuất chưởng của Vương mẫu thật bình thường và nhẹ nhàng, thậm chí khi chân âm thoát ra từ tâm bản thủ cũng nhẹ tợ như hai luồng gió hiu hiu thổi.

Hai đạo nhu kình ôn nhu của Vương mẫu lúc thoát ra khỏi đôi ngọc thủ thì êm ái như vậy, nhưng khi vừa chạm tới đạo cuồng phong kia thì bỗng nhiên nó biến thành một con lốc xoáy rút lấy dư lực lẫn những khối đó vào trong, rồi từ từ di chuyển ra bên ngoài.

Thấy sự kỳ diệu của chưởng phong, Thần Hành Dị Cái phấn chí vỗ tay:

- Hay quá... tuyệt diệu quá. Thế nào lão ăn mày cũng thỉnh giáo Vương nương truyền thụ cho chưởng pháp này.

Được Thần Hành Dị Cái khen tặng, Vương mẫu mỉm cười. Bà nhìn lại lão thâu nhi, nói:

- Lão huynh muốn học tuyệt kỹ Di Hoa Tiếp Ngọc thì phải đợi đến kiếp sau.

Lão thâu nhi nhướn mày:

- Tại sao lão phải đợi đến kiếp sau chứ?

- Tôi nói thật đấy.

- Bộ tuyệt chưởng Di Hoa Tiếp Ngọc chỉ truyền trong hoàng tộc Tây Hạ mà không truyền ra bên ngoài sao?

- Không phải như vậy đâu. Tuyệt chưởng Di Hoa Tiếp Ngọc vốn của Côn Luân phái nhưng chỉ dành riêng cho nữ nhân có đủ căn cơ mới thụ nạp được. Kiếp này lão huynh là nam nhân thì sao học được tuyệt chưởng Di Hoa Tiếp Ngọc chứ.

Nghe Vương mẫu giải trình, lão thâu nhi sượng mặt. Lão gật gù nói:

- Lão ăn mày hiểu rồi... hiểu rồi.

Thần Hành Dị Cái vừa nói xong thì nghe tiếng Tây Kỳ Thạch Khởi bên ngoài cất lên oang oang:

- Lý Phi Phi, cô đang ở trong đó à?

Vương mẫu nheo mày:

- Thạch Khởi đã biết tôi đang ở trong này.

Thần Hành Dị Cái sa sầm mặt:

- Lão quỷ Tây Kỳ Thạch Khởi biết Vương nương sao?

Vương mẫu gật đầu:

- Lão biết tôi khá rành.

Thần Hành Dị Cái nghe Vương mẫu nói càng tò mò hơn:

- Lão quỷ đó biết rành Vương nương là sao?

Nghe lão thâu nhi hỏi dồn dập, Vương mẫu nhíu mày nhìn lão:

- Lão huynh đừng có nghĩ bậy.

Lão thâu nhi khoát tay:

- Hê... lão phu đâu dám nghĩ bậy chứ. Lão phu chỉ lấy làm lạ, một người thuộc hoàng tộc Tây Hạ, một người thuộc hắc đạo ma đầu của võ lâm Trung Nguyên, sao lại biết về nhau?

Vương mẫu chưa kịp đáp lời lão thâu nhi thì nghe Thạch Khởi từ bên ngoài lớn giọng nói tiếp:

- Lý Phi Phi, nếu nàng ngoan ngoãn quy thuận U Linh Quỷ Môn thì huynh sẽ tấu trình lên với chủ nhân đặng giữ cho nàng một cái mạng. Huynh nghĩ hết tình, hết nghĩa mới nói điều này ra với muội đó.

Nghe Thạch Khởi nói, Thần Hành Dị Cái nhìn Vương mẫu chằm chằm. Rõ ràng trong ánh mắt của lão ăn mày ẩn tàng nhiều ý nghĩa mà bất cứ nữ nhân nào bắt gặp cũng phải bực dọc.

Vương mẫu thở ra, trang trọng đáp lời Tây Kỳ Thạch Khởi:

- Bản vương và lão không có chút tình bằng hữu, sao lại có thể là huynh với muội được?

Vương mẫu nói xong quay lại Thần Hành Dị Cái nói tiếp:

- Tôi và Thạch Khởi trước đây vốn xuất thân từ Côn Luân phái. Nhưng Thạch Khởi vốn có tính tình hèn hạ ngay từ ban đầu nên đã bị trưởng tôn đuổi đi. Còn tôi thì đến Tây Hạ theo tướng công, sau đó tiếp nhận đăng cơ trở thành Vương nương.

- Lão ăn mày không dám nghĩ xấu về Lý vương nương đâu.

- Tôi sợ lão huynh nghĩ đó.

Thần Hành Dị Cái vừa khoát tay vừa lắc đầu:

- Không… Không… Không… Trên có trời, dưới có đất, lão ăn mày xin thề nếu có ý niệm xấu về Lý vương nương, sống không thấy mặt trời, chết thì thành quỷ bơ vơ.

Diệu Thủ Thần Y bụm miệng cười.

Mặc dù đã bụm miệng nhưng tiếng cười khùng khục của Kỳ Thân Lộc vẫn lọt vào tai lão thâu nhi. Lão ăn mày quay lại phía sau, quát:

- Lão cười cái gì?

Thần Y Kỳ Thân Lộc bỏ tay khỏi miệng, mím môi nén tiếng cười vào trong. Mãi một lúc lão mới thốt được:

- Nghe lão huynh thề nên ta không chịu được phải cười thôi.

- Lão phu thề mà lão quỷ lại cười. Hừ… Lão cười cái gì chứ? Bộ lão thâu nhi này thề tức cười lắm hả?

Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc khoát tay:

- Giá như lão huynh đừng thề, nay lão huynh thề rồi không chừng lời thề đó hiển linh lắm đấy.

- Hiển linh là sao chứ? Bộ lão cho rằng ta nghĩ bậy về Lý vương nương sao?

Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa gặc chéo song thủ, vẻ mặt hầm hè, nói gằn từng tiếng:

- Lão phải giải thích cho lão ăn mày này biết, nếu không lão ăn mày này không nhịn đâu.

- Ậy… ậy… Lão huynh bớt nóng… bớt nóng.

- Hừ, nghe lão quỷ cười không nóng sao được chứ.

- Thì lão huynh đã thề sẽ biến thành quỷ bơ vơ nếu có ý niệm xấu với Lý vương nương.

Lão huynh thề mà không nhìn lại tình cảnh của chúng ta. Lão huynh hiểu vì sao Kỳ Thân Lộc này lại cười chưa?

Thần Hành Dị Cái ngẩn người.

Lão gãi đầu rồi thuận tay nhổ một cọng râu, lẩm nhẩm nói một mình:

- Lão nói đúng, mà sao ta ngu quá vậy nè. Hổng thề cái gì khó mà nhắm ngay sự tình ngày hôm nay mà thề. Ta ngu thật, nếu như chẳng may mình biến thành Cương Thi thì lời thề đúng rồi.

Lão nói xong nhìn lại Lý vương nương:

- Lão rút lại lời thề với Lý vương nương.

- Lão huynh không cần phải thề. Ta nghĩ, lão huynh không có ý xấu đâu.

- Đúng rồi, lão phu không bao giờ có ý xấu với Vương nương.

Lão quay mặt ra ngoài, rống lớn:

- Hê... Thạch lão quỷ thối tha hãy nghe Thần Hành Dị Cái nói đây. Lão quỷ dỏng tai nghe cho rõ nhé. Lý vương nương nói, hồi đó ở Côn Luân phái, ngươi có tính khí ăn tạp, lại ở dơ nên bị đuổi ra khỏi môn phái. Nay lão quỷ lại bán mình cho Quỷ Kiếm U Linh thì sao đáng mặt gọi Lý vương nương là muội chứ. Lão phu nệ tình Lý vương nương mà không ra cắt lưỡi lão đó. Biết khôn, biết ngoan thì mau mau rời khỏi đây mà đi đi.

Thạch Khởi rít lên:

- Lão ăn mày dơ bẩn. Lão nghĩ ở trong mật đạo là trụ được đấy à? Lão đã dám nói như vậy thì có dám bước ra đây cùng ta quyết đấu một trận sinh tử không, hay chỉ được cái tài chạy nhanh chạy lẹ thôi?

- Lão thâu nhi này há sợ gì lão. Nhưng lão thâu nhi không ra vì ngoài đó lạnh lẽo lắm.

Trong này ấm áp, ngu gì lão phu chui ra ngoài trời tuyết chứ.

Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa cất tràng tiếu ngạo khích tướng Thạch Khởi.

Tiếng của Đông Độc Âu Dung Thừa cất lên từ bên ngoài:

- Thạch lão quỷ nóng giận làm gì. Nếu muốn lũ chuột trong hang chui ra thì dễ thôi.

Lão đây sẽ hun chúng bắt buộc chúng phải chui đầu ra.

Nghe Đông Độc nói, bất giác lão thâu nhi lo lắng. Nhìn lại Vương mẫu, lão nói:

- Nếu Âu Dương lão độc ra tay thì nhất định sẽ dùng đến độc công. Chúng ta thêm phiền phức đây.

Vương mẫu nhìn lại Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc:

- Lão đại phu ắt biết Âu Dung Thừa?

Kỳ Thân Lộc gật đầu:

- Kỳ mỗ võ công không thể sánh được với Âu Dung Thừa nhưng một khi lão dụng độc công thì lão phu đúng là khắc tinh của lão quỷ đó.

Lý Phi Phi mỉm cười:

- Lần này chắc phải phiền Kỳ đại phu mệt nhọc một phen.

- Hê... Sao Lý vương nương khách sáo như vậy. Chúng ta đã cùng hội cùng thuyền thì phải chèo chống một tay chứ.

Nghe Kỳ Thân Lộc nói vậy, lão thâu nhi phấn chí, quay mặt ra ngoài thét lớn:

- Hê... Lão Âu Độc ơi... lão nghĩ dụng độc công thì khắc chế được chúng trưởng lão ư?

Trong này lão thâu nhi có một viên thuốc giải độc vô cùng kỳ diệu. Lão Âu Độc chẳng làm gì được chúng trưởng lão đâu.

Thần Hành Dị Cái nói xong quay mặt lại nháy mắt với Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc:

- Nhất định lão Đông Độc Âu Dung Thừa sẽ dùng đến Vô Ảnh Chi Độc mà công kích chúng ta.

Kỳ Thân Lộc lấy trong thắt lưng ra một gói lụa.

Lão mở gói lụa, ngắt từng nhúm bông trắng nõn, nói:

- Các vị cứ nhét bông vào khướu giác mà hít thở. Độc công của Âu Dung Thừa chẳng còn tác dụng gì cả.

Thần Hành Dị Cái nhanh tay hơn tất cả mọi người, nhón lấy hai nhúm bông nhét đầy khướu giác rồi quay mặt ra ngoài cất tiếng khinh khỉnh:

- Lão độc ơi, lão thâu nhi nghe nói độc công của lão vốn vô cùng lợi hại nên mới được các cao thủ hắc đạo liệt vào Ngũ Kiệt. Nay lão thâu nhi muốn thưởng thức độc công của lão xem lợi hại như thế nào. Nếu như độc công của lão độc chẳng làm gì được lão thâu nhi thì nên quy ẩn là vừa rồi đó.

Âu Dung Thừa cười the thé. Sau tràng cười đó, lão gằn giọng nói:

- Trước đây mỗi lần lão ăn mày thấy ta thì chỉ biết co giò co cẳng mà chạy, nên đến đường cùng không lối thoát thân thì nói bừa nói càn. Nếu hai con kim xà không bị Lệnh Thế Kiệt giết chết thì ta đã cho chúng xông vào rồi. Nhưng cho dù không có đôi kim xà đó thì lão cũng chẳng có cơ hội đào thoát được đâu.

- Nhảm nhí, độc công của lão Âu Dương chỉ có tiếng mà không có miếng. Trước đây lão thâu nhi chạy bởi vì không ngửi được mùi tanh từ cơ thể lão phả ra mà thôi.

Thần Hành Dị Cái chắc lưỡi:

- Lão thâu nhi tội nghiệp cho lão độc. Chỉ vì ham đứng trong hàng ngũ Ngũ Kiệt mà lão vùi đầu luyện độc đến độ toàn thân bị nhiễm toát mùi tanh hôi, nên từng tuổi này mà chẳng có thê tử, tội nghiệp... tội nghiệp.

Thần Hành Dị Cái vừa dứt lời, Âu Dung Thừa tức giận thét lên:

- Lão phu sẽ hủy xác lão ăn mày thành bùn thành nước.

Cùng với lời nói tràn ngập sự phẫn nộ đó thì từ bên ngoài một luồng khói vàng ào ào tuôn vào.

Kỳ Thân Lộc nheo mày nói:

- Các vị cẩn thận. Lão độ dụng tới Hủy Cốt Tán. Các vị chỉ được lấy chân ngươn bằng khướu giác thôi.

Khi luồng khói vàng phủ khắp mật đao Kim Đỉnh, mọi người đã có giải độc của Diệu Thủ Thần Y bế khướu giác mà lấy chân khí nên không cần phải bế huyệt.

Kỳ Thân Lộc lấy từ trong ống tay áo một chiếc ống trúc.

Thần Hành Dị Cái và Huệ Giác đại sư chăm chú theo dõi từng hành động của Kỳ Thân Lộc.

Huệ Giác đại sư nghĩ thầm:

- "Ông trời thật khéo sắp xếp, nếu không có Diệu Thủ Thần Y ở đây thì quần ma đã đắc dụng rồi.".

Huệ Giác đại sư vừa nghĩ xong thì chiếc ống trúc trong tay Kỳ Thân Lộc đã phun ra một màn bột trắng tỏa mùi thơm dìu dịu. Vùng khói vàng Hủy Cốt Tán của Âu Dung Thừa nhanh chóng bị làn bột trắng nhuộm màu rồi từ từ hạ dần xuống mặt đất mà tan hết.

Thần Hành Dị Cái nheo mắt với Kỳ Thân Lộc.

Diệu Thủ Thần Y gật đầu, ôn nhu nói:

- Hủy Cốt Tán của lão độc không còn tác dụng nữa rồi.

Thần Hành Dị Cái vỗ tay:

- Lão đại phu hay thật đó.

- Lão huynh quá khen.

Thần Hành Dị Cái quay mặt ra ngoài, cất giọng thều thào:

- Lão độc ơi, sao lão ác quá vậy? Lão đã dụng tới Hủy Cốt Tán thì làm sao lão ăn mày này sống được.

Thần Hành Dị Cái rít lên:

- Úi cha ơi, xương tủy của ta sắp tan ra hết rồi đây. Đau quá, ta chết mất... ta chết mất.

Tiếng của Âu Dung Thừa cất lên:

- Lão quỷ ăn mày ơi, khi lão biết sự lợi hại của độc công thì muộn rồi.

Thần Hành Dị Cái quay lại mỉm cười với Kỳ Thân Lộc rồi vỗ luôn chưởng vào vách đá.

Sau khi vỗ chưởng lão đứng xoạc chân gác chéo song thủ dồn hết nội lực chuẩn bị một chưởng. Chờ đợi. Hai mắt Thần Hành Dị Cái sáng ngời toát ra cái nhìn hừng hực.

Lão lẩm nhẩm nói:

- Lão độc bước vào đây mà lấy mạng lão ăn mày.

Tất cả các vị trưởng tôn im lặng chờ đợi.

Đúng như dự đoán của lão ăn mày. Từ bên ngoài một người vận trường bào mò mẫm bước vào. Theo sau người đó là bốn gã thuộc nhân đều lăm le binh khí.

Huệ Giác đại sư nhíu mày khi nhận ra người vận trường bào chẳng ai khác mà chính là Thần Long giáo chủ Tiêu Khắc.

Lão đại sư bặm môi.

Khi Tiêu Khắc chỉ còn cách Thần Hành Dị Cái độ ba bộ. Lão thâu nhi mới rít lên:

- Tiêu Khắc, ngươi vào đây nhận cái chết thay cho Âu Dung Thừa à?

Tiêu Khắc nghe Thần Hành Dị Cái nói giật thót người. Y liền dựng chưởng đối phó, nhưng nội kình chưa dồn tới song thủ thì chưởng ảnh của lão thâu nhi đã vỗ tới ngực hắn.

Bình...

Hứng trọn một chưởng của Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Tiêu Khắc như một cánh diều bị lốc dữ cuốn bay bổng ra ngoài. Bốn tên thuộc nhân theo hầu Tiêu Khắc hồn siêu phách lạc vội quay đầu tháo chạy. Cả bốn tên vừa đặt chân ra khỏi cửa thạch môn bất ngờ sững lại rồi một ánh chớp xanh rờn nhoáng lên, cả bốn gã đó như bị chẻ làm đôi đổ sầm xuống đất.

Lý vương nương buột miệng thốt:

- Vô Ảnh Quỷ Kiếm.

Lời của Lý vương nương khiến mọi người bỗng chốc trở nên khẩn trương vô cùng. Tất cả đều dồn nội lực vào song thủ chờ đợi.

Họ không khẩn trương sao được, khi thừa biết sắp phải đối mặt với cái họa của võ lâm, đó chính là Quỷ Kiếm U Linh.

Huệ Giác đại sư nắm thiền trượng cứng đến độ phát ra những âm thanh răng rắc, chứng tỏ lão đại sư đang căng thẳng, khẩn trương vào hồi hộp thì vùng sáng chói lòa sau lưng họ vụt tắt, chỉ còn lại ánh sáng lập lờ từ những viên ngọc dạ quang đính trên tường hắt xuống.

Thần Hành Dị Cái thở hắt ra một tiếng nói:

- Thế là xong.

Chương 57: Đối Mặt Tử Thần

Ánh sáng nhập nhoạng từ phiến đá dạ quang hắt ra ngoài tạo ra một không gian rờn rợn khi Quỷ Kiếm U Linh xuất hiện. Dáng đứng sừng sững, trong bộ thụng y có mũ trùm đầu trông U Linh Quỷ Kiếm chẳng khác gì một thần chết chốn a tỳ hiện thân.

Ánh sáng nhập nhoạng của những phiến đá dạ quang trong mật đạo Kim Đỉnh Sơn không đủ sáng để khỏa lấp đôi con ngươi sáng xanh của U Linh Quỷ Kiếm.

Khi U Linh Quỷ Kiếm xuất hiện thì tất cả những vị trưởng tôn đều căng thẳng đến cực độ. Không ai thốt lời nào nhưng tất cả đều thối lùi lại ba bộ.

Đối mặt với cái bóng thần chết thì ai mà không hốt hoảng vì tất cả đều biết mình sẽ chết.

Lý Phi Phi liếc qua Thần Hành Dị Cái. Dung diện của lão thâu nhi đã mất đi vẻ hớn hở phấn khích mà thay vào đó là màu chàm xanh rờn, với những giọt mồ hôi lấm tấm. Tinh nhãn của lão thâu nhi như đóng đinh vào đôi mắt sáng ngời của Quỷ Kiếm U Linh, tứ chi thì cứ như muốn rũ hẳn ra.

Lý Phi Phi lại liếc qua Huệ Giác đại sư. Chân diện mục của vị cao tăng vốn bình thời rất trầm tĩnh và uy nghi nhưng lúc này cũng chẳng khác gì Thần Hành Dị Cái. Cả hai không rời tinh nhãn khỏi ánh mắt xanh lè của U Linh Quỷ Kiếm. Thậm chí đại sư Huệ Giác không biết đang nghĩ vì vận công ra sao mà bờ vai trái cụt lại rướm máu.

Còn Diệu Thủ Thần Y thì cứ rùng mình liên tục, và cũng chung một trạng thái với đại sư Huệ Giác và Thần Hành Dị Cái. Tinh nhãn của lão thần y cứ như dựng tròng chằm chằm nhìn về phía Quỷ Kiếm U Linh.

Lý Phi Phi liếc qua ba người liền nhận biết ngay chuyện gì đang xảy ra với họ.

Bà lấy một luồng chân nguyên căng phồng lồng ngực thét lớn:

- Đừng nhìn vào mắt gã.

Lý Phi Phi vừa dứt lời liền dồn hết nội công hú vang lồng lộng. Tiếng hú của Lý Phi Phi như cảnh tỉnh Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, Huệ Giác đại sư và cả Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc. Cả ba giật mình.

Cùng với cái giật mình đó, đại sư Huệ Giác và Thần Hành Dị Cái đồng loạt tống luôn những đạo phách không chưởng về phía Quỷ Kiếm U Linh.

Ba đạo phách không chưởng của những đại kỳ thủ ập tới, nhưng Quỷ Kiếm U Linh tuyệt nhiên không hề chống trả.

Ầm... ầm...

Hứng trọn một lúc ba đạo phách không chưởng của Thần Hành Dị Cái và Huệ Giác đại sư với sức công phá có thể hủy núi lấy đồi, thì bất cứ ai cũng phải tan xương nát thịt, nhưng Quỷ Kiếm U Linh thì không.

Gã vẫn đứng trơ trơ như một pho tượng đá không có gì suy xuyển, thậm chí đến chiếc mũ trùm đầu cũng không lật ra phía sau. Đến ngay cả thần nhãn cũng không hề thay đổi.

Mặc dù hứng ba đạo phách không chưởng của Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác, đáng lý ra Quỷ Kiếm U Linh phải tập trung vào hai người này, nhưng ngược lại gã chẳng hề màng đến lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác mà lại rời thần nhãn ma quái hướng về Lý vương nương.

Lần này thần nhãn của Quỷ Kiếm U Linh lóe ra cái nhìn khủng bố, tưởng chừng như ánh mắt của gã có thể đục thủng Lý vương nương hoặc đốt cháy bà.

Lý vương nương không dám nhìn vào thần nhãn của Quỷ Kiếm U Linh, mà cảm nhận có một hấp lực vô hình đang xuyên thấu vào da thịt mình khiến cho toàn thân nổi đầy gai ốc và xương sống giá buốt. Lý vương nương bất giác lùi tiếp ba bộ nữa.

Lý vương nương thối bộ, khiến lão thâu nhi lẫn Huệ Giác đại sư cùng với Diệu Thủ Thần Y cũng thối bộ theo.

Vương mẫu truyền âm nhập mật nói:

- Mọi người đừng nhìn vào mắt gã.

Lão thâu nhi ngập ngừng nói:

- Chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Quay vào trong thôi.

Lý vương nương lắc đầu:

- Đã hết đường cho chúng ta thoát thân rồi.

- A di đà phật! Phật tổ sẽ đưa chúng ta đến với người.

Huệ Giác đại sư nói đến đây, chợt xoạc chân dùng hết nội lực tu vi dồn vào cánh tay còn lại đang cầm thiền trượng thét lớn:

- A di đà phật! Cứu độ chúng sinh.

Lão đại sư vừa nói vừa phóng cây thiền trượng bảo vật chí bảo của Thiếu Lâm tập kích trực diện Quỷ Kiếm U Linh. Ngọn thiền nặng không dưới năm mươi cân từ hữu thủ của Huệ Giác đại sư thoát ra lao đi như một mũi tên bắn hướng thẳng vào vùng thượng đẳng của U Linh Quỷ Kiếm.

Khi ngọn thiền trượng còn đang vùn vụt lao tới Quỷ Kiếm U Linh thì một đạo sáng xanh rờn từ ống tay áo bên phải của gã lia ngang qua thiền trượng.

Chát...

Ngọn thiền trượng, bảo vật vốn được đúc bằng thép ròng tinh chất, thế mà chỉ bị đạo ánh sáng xanh rờn chạm tới nó đã bị chém thành năm khúc rơi lộp độp xuống sàn đá mật đạo.

Thần nhãn ma quái của Quỷ Kiếm U Linh tuyệt nhiên vẫn không rời Lý vương nương trong khi gã xuất chiêu hủy thiền trượng của Huệ Giác đại sư.

Thần Hành Dị Cái lí nhí nói:

- Lý vương nương, gã chăm chăm nhìn Vương nương đó. Hãy coi chừng. Gã muốn gì đây, hay gã...

- Lão huynh lại sắp nói bậy rồi. Gã nhìn tôi bởi vì tôi đã không bị Nhiếp Thần Đại Pháp của gã khống chế.

- Đến lúc này rồi mà gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt vẫn không chịu xuất hiện. Hay gã đã tìm được lối thoát đi một mình rồi?

Thần Hành Dị Cái nói xong, lấm lét liếc trộm Quỷ Kiếm U Linh.

Lão thâu nhi thấy hữu thủ của Quỷ Kiếm U Linh từ từ nâng lên, lão vội cảnh báo mọi người:

- Hắn sắp xuất thủ nữa đó.

Lời còn đọng trên cửa miệng lão thâu nhi thì đạo ánh sáng xanh rờn lại thoát ra từ ống tay áo Quỷ Kiếm U Linh. Lần này đạo ánh sáng hướng về phía các vị trưởng tôn. Khi nó xuất hiện thì tất cả mọi người như bị ánh sáng xanh rờn kia làm cho lóa mắt chẳng còn thấy gì cả. Đến ngay cả thân pháp của Quỷ Kiếm U Linh cũng biến mất trong mắt mọi người.

Còn chăng là tiếng vi vu bên tai họ như tiếng sáo diều, hay đúng hơn là tiếng sáo gọi hồn của

những gã đạo tỳ đưa đám.

Dù biết Quỷ Kiếm U Linh xuất thủ Vô Ảnh Kiếm, nhưng Lý Phi Phi, Thần Hành Dị Cái, đại sư Huệ Giác và Thần Y Kỳ Thân Lộc vẫn đứng trơ trơ bất động. Tại sao họ như vậy, bởi vì trước mặt họ là một không gian của cõi U Linh, không gian nhợt nhạt của cái chết, ngoài ra chẳng có chiêu kiếm hay một thứ gì khác. Họ biết mình chết nhưng chẳng biết mình chết vì thứ binh khí nào, chiêu thức nào.

Trong tâm thức của những vị trưởng tôn là một khoảng trống rỗng chẳng nhận biết được gì cả, ngoài mỗi tiếng sáo vi vu gọi hồn.

Ầm...

Cả mật đạo như chuyển động ầm ầm. Tiếng đá nứt rào rào sau tiếng nổ khủng khiếp đó.

Bốn vị trưởng tôn giật nẩy mình. Ánh sáng xanh trước mặt họ biến mất thay vào đó là thứ ánh sáng vàng chói của vầng nhật quang đang phát ra từ thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn trên tay Thế Kiệt.

Lý vương nương phấn chấn hẳn lên:

- Thế Kiệt...

Cùng với tiếng gọi đó, Vương nương nhìn ra ngoài thạch môn. Quỷ Kiếm U Linh không còn đứng ở đó nữa.

Thần Hành Dị Cái thì đưa tay sờ yết hầu rồi theo thói quen nhổ một sợi râu. Lão se cọng râu một lúc mới đưa lên ngắm nhìn. Thở hắt ra một tiếng như vừa trút một gánh nặng trên vai, lão thâu nhi nói:

- Ái chà, lão đã nhổ được một cọng râu. Vậy là lão vẫn còn có thể nhổ tiếp và uống rượu tiếp.

Huệ Giác đại sư buông một câu phật hiệu:

- A di đà phật!

Kỳ Thân Lộc thì quẹt mồ hôi trán:

- Chúng ta vẫn còn sống... vẫn còn sống.

Cùng với lời nói đó lão Thần Y chú nhãn vào thanh kiếm trên tay Thế Kiệt. Lão nhíu mày:

- Một thanh kiếm kỳ lạ.

Thế Kiệt cầm kiếm một lúc cho đến khi lưỡi kiếm trở về trạng thái bình thường mới tra vào vỏ.

Nhật Hồng từ phía sau bước đến bên Lý vương nương:

- Mẫu thân, người có sao không?

Vương mẫu lắc đầu:

- May mắn Thế Kiệt xuất hiện đúng lúc, nên mẫu thân không sao cả.

Thần Hành Dị Cái bước đến bên Thế Kiệt:

- Lệnh hiền điệt, không có ngươi thì lão ăn mày này chắc tiêu đời rồi.

Thế Kiệt có vẻ mệt nhọc thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Bá bá không sao chứ?

- Tất nhiên là không sao rồi.

Lão chìa cọng râu vừa mới nhổ đến trước mặt Thế Kiệt.

- Lão ăn mày già còn nhổ được một cọng râu chứng tỏ thủ cấp lão còn dính trên cổ.

- Vãn bối khiến cho các vị trưởng bối phải một phen khổ sở.

- Hê... Còn sống là tốt lắm rồi. Với lại Lệnh hiền điệt như tiên đồng giáng thế, lão ăn mày này vui lắm rồi.

Lão nắn vai Thế Kiệt:

- Lệnh hiền điệt đã tiếp thụ linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán?

- Vãn bối đã tiếp nhận linh khí của Thập Nhị La Hán.

- Tốt lắm rồi, thế là tốt lắm rồi. Lệnh hiền điệt đúng là khắc tinh của gã Quỷ Kiếm U Linh, nên hiền điệt mới xuất thủ gã đã bỏ chạy.

Thần Hành Dị Cái cao hứng, thuận tay nhổ tiếp một cọng râu rồi nói:

- Gã Quỷ Kiếm U Linh đó còn chạy nhanh hơn cả lão ăn mày này nữa.

- Vãn bối không biết Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi vì linh kiếm của mười hai vị La Hán hay vì vãn bối.

Nghe chàng nói như vậy, Lý vương nương bước lại gần, ôn tồn nói:

- Hiền điệt đừng nghĩ như vậy, Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi vì đã nhận ra khắc tinh của y thì đúng hơn. Chứ hiện tại y không còn lại Giang Kỳ ngày xưa nữa.

Đôi chân mày Lý vương mẫu nhíu lại khi thấy những đốm mồ hôi rịn ra trên trán Thế Kiệt. Bà lo lắng hỏi:

- Lệnh hiền điệt thấy trong nội thể thế nào?

- Tiểu điệt chỉ hơi mệt một chút thôi.

Nghe chàng nói vậy, Lý vương mẫu càng lo lắng hơn. Bà gọi Diệu Thủ Thần Y đến bắt mạch cho Thế Kiệt.

Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc sau khi bắt mạch xong, nhìn Thế Kiệt nói:

- Chân ngươn của Lệnh công tử hao tổn quá nhiều.

Lão vừa nói vừa lấy trong túi vải đeo bên vai ra một đóa sen. Lấy một hạt, Diệu Thủ Thần Y trao cho Thế Kiệt:

- Dùng hạt sen này Lệnh công tử sẽ sớm hồi phục.

- Đa tạ Kỳ tiền bối.

Ăn xong hạt đài sen, Thế Kiệt mới nhìn Lý vương nương nói:

- Vãn bối đã thụ nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán, nhưng mỗi khi dụng đến linh khí thì cảm thấy như ngọn đèn dầu gần tàn vậy. Không biết đó là hiện tượng gì.

Lý vương nương quay sang Kỳ Thân Lộc hỏi:

- Lão đại phu có cao kiến gì không?

Nhìn Thế Kiệt, Kỳ Thân Lộc nói:

- Lệnh công tử đã nhận biết như vậy rồi thì để tránh hao tổn nguyên thần chân khí không nên dụng khí tiên thiên của mười hai vị La Hán lúc chưa cần thiết.

Huệ Giác đại sư xen vào:

- Có lẽ đây cũng là dụng ý của mười hai vị La Hán tiền nhân. Họ bế môn luyện Hỏa Dương Linh Khí chủ đích để hủy hoàng thạch chứ không có ý chế tác một môn thần công thần kỳ. Lệnh công tử chỉ nên dụng linh khí đó để hủy hoàng thạch xem như cái họa võ lâm cũng không còn.

- Vãn bối đã hiểu thâm ý của mười hai vị La Hán.

Chàng nhìn lại Lý vương nương:

- Vương mẫu, giờ chúng ta phải làm gỉ - Trước hết rời khỏi nơi đây hãy tính chuyện gì làm trước, chuyện gì làm sau.

- Được, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây. Vãn bối đi trước mở đường, các vị theo sau.

Thần Hành Dị Cái gật đầu:

- Lão ăn mày nghĩ có lẽ Lệnh hiền điệt chắc phải sử dụng đến linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán để đuổi quần ma.

Nhật Hồng nhìn theo Thế Kiệt, lo lắng hỏi; - Đại ca thấy trong mình thế nào?

- Muội yên tâm.

- Khi nào cần thiết lắm huynh mới dụng đến linh khí tiên thiên đó.

- Huynh hiểu.

Thế Kiệt hoành kiếm ngang ngực rảo bước từ từ tiến về phía thạch môn. Những người còn lại bước ngay theo sau chàng. Thế Kiệt dừng chân ngay ngưỡng cửa thạch môn.

Đứng bên ngoài án ngữ thạch môn là mười hai gã Cương Thi vận y trang đạo tỳ. Ánh mắt của những gã đó đờ đẫn như ánh mắt cá chết.

Thế Kiệt ra dấu cho mọi người đứng lại.

Thần Hành Dị Cái nói:

- Lão ăn mày biết ngay mà. Lũ quỷ đói dễ gì chịu bỏ con mồi chứ. Lệnh hiền điệt xử chúng đi. Nhìn cái đám ngơ ngơ ngác ngác lão thâu nhi đâm chán mắt và phát ghét.

Kỳ Thân Lộc nhìn Thần Hành Dị Cái mỉm cười. Lão nghĩ thầm:

- "Thử hỏi nếu không có Lệnh Thế Kiệt thì lão thâu nhi có dám đứng nhìn lũ người không ra người, ngợm không ra ngợm này hay không? Hay lão đã trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp mà chạy mất dạng rồi?".

Lão thâu nhi bất chợt quay lại thấy Diệu Thủ Thần Y nhìn mình, hai cánh môi mấp máy liền nạt ngang:

- Lão quỷ ôn dịch, lão đang nghĩ gì vậy hở?

- Lão huynh nên xem Lệnh công tử thi triển linh khí tiên thiên kìa.

Thần Hành Dị Cái liền quay lại.

Thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn đã biến thành một thanh kiếm lửa, tỏa sức nóng hầm hập.

Hiện tượng lạ lùng đó khiến Thần Hành Dị Cái không rời mắt khỏi thanh Quỷ Kiếm trên tay Thế Kiệt.

Chàng bước ra ngoài thạch môn.

Như một bày cáo đói háu ăn bắt gặp mồi ngon, mười hai gã Cương Thi hú lên lồng lộng, rồi đồng loạt vươn song trảo nhảy xổ tới Thế Kiệt.

Thế Kiệt trụ thân hí vang một tiếng lồng lộng. Cùng với tiếng hú đó, thanh kiếm lửa trong tay chàng vẽ ra muôn ngàn tia lửa kết thành một màn lưới lửa đón lấy mười hai gã Cương Thi đang nhảy xổ tới.

Ầm... Ầm...

Khi lưỡi kiếm chạm vào gã Cương Thi thì một tiếng nổ phát ra, biến những thây ma biết di động thành những mảnh thịt vụn rơi khắp mặt đất.

Cảnh tượng khủng khiếp đó buộc đại sư Huệ Giác phải lần chuỗi hạt niệm phật hiệu:

- A di đà phật!

Mặc dù đã biết mười hai gã kia chỉ là những Cương Thi do U Linh Quỷ Kiếm tạo ra, nhưng uy vũ của linh khí tiên thiên khiến cho mọi người phải rùng mình khiếp sợ. Nếu như mười hai gã Cương Thi kia là những con người bằng xương bằng thịt, biết nghĩ biết suy thì kiếm đao của Thế Kiệt đúng là một sát kiếm có một không hai trong chốn giang hồ.

Mười hai Cương Thi chỉ trong nháy mắt đã biến thành những mảnh thịt vụn tơi tả, cảnh tượng đó khiến cho quần ma đang đứng cách thạch môn độ hai mươi trượng không ai bảo ai đồng loạt quay lưng bỏ chạy tán loạn.

Thấy quần ma tháo chạy ngược về phía sau, đại sư Huệ Giác phấn khởi lần chuỗi hạt niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thiện tai... thiện tai...

Thần Hành Dị Cái thì phủi tay như đuổi ruồi. Lão vừa phủi tay vừa thét lớn:

- Hê... Hê... Các ngươi chạy từ từ thôi... chạy từ từ thôi. Không ai đuổi giết các ngươi đâu.

Lý Phi Phi mỉm cười nhìn Thế Kiệt. Bà cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Thế Kiệt thu hồi linh khí để thanh Quỷ Kiếm trở lại bình thường.

Thần Hành Dị Cái đang phải tay bất ngờ xoạc chân trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp băng đến Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc. Với tuyệt công Vô Ảnh Thủ, lão khống chế hổ khẩu của Kỳ Thân Lộc chẳng mấy khó khăn.

Kỳ Thân Lộc ngơ ngác hỏi:

- Lão huynh làm gì vậy?

- Khi nãy lão chửi thầm ta, tưởng ta không nghe à? Bây giờ lũ quần ma đã chạy tuốt rồi, lão ăn mày tính sổ với lão quỷ đây.

- Lão huynh sao lại cho tôi nói xấu lão huynh?

- Lão đừng làm tịch nữa.

Lão thâu nhi thét lớn:

- Có nhận không?

Kỳ Thân Lộc thấy lão thâu nhi quát như vậy, giật mình gật đầu:

- Có... có...

- Lão có nói xấu lão ăn mày thì muốn chuộc lỗi phải trao cho lão đóa đài liên chứ.

- Ơ...

- Đưa không? Hay muốn lão phu bẻ cổ tay lão cho hả giận?

- Đóa đài liên này tôi phải tốn bao công phu lên tận Tuyết Sơn đầm tuyết suốt ba năm trời mới tìm được đó.

- Lão ăn mày không cần biết. Đưa để chuộc lỗi, hay đợi ta bẻ tay lão quỷ đặng lão không còn bắt mạch được nữa. Không bắt mạch được, lão xem như đói rồi.

Diệu Thủ Thần Y sa sầm mặt, nhưng cuối cùng cũng lấy đóa đài liên trao cho Thần Hành Dị Cái.

Lão vừa đưa vừa rủa:

- Lão huynh đúng là tên ăn mày già xỏ lá mà.

Thần Hành Dị Cái cười khì khì:

- Lão quỷ chửi ta bao nhiêu cũng được. Hai lỗ tai lão phu vốn đã quen nghe thiên hạ chửi rủa rồi. Đó là cái nghề của lão mà.

Thần Hành Dị Cái nói xong lạng bộ đến bên Thế Kiệt. Lão lấy được mười hạt trong đóa đài liên nhét vào tay Thế Kiệt:

- Hiền điệt hãy giữ lấy những hạt đài liên này. Mỗi khi dụng tới linh khí mười hai vị La Hán thì dùng một hạt. Điều đó sẽ tốt cho hiền điệt hơn.

Kỳ Thân Lộc háo hức lên tiếng:

- Lệnh công tử cứ lấy mà dùng. Công tử cần tuyết liên hơn lão ăn mày đó.

Vương mẫu nhìn chàng khẽ gật đầu.

Thế Kiệt ôm quyền:

- Đa tạ nhị vị bá bá đã cho Thế Kiệt những hạt Tuyết Liên quý giá.

Lão thâu nhi khoát tay:

- Đừng khách sáo. Ở đây hiền điệt là quan trọng nhất. Bây giờ chẳng có báu vật nào quý hơn hiền điệt cả.

Lão nhìn lại Lý vương nương:

- Vương nương, mấy ngày qua chúng ta vừa khổ vừa nhọc quá nhiều rồi. Lão phu có cảm tưởng như mọi người từ chốn a tỳ vừa quay về cõi nhân gian này. Bây giờ xem như đã nhẹ gánh phần nào, lão thâu nhi muốn mời tất cả ra trấn Triều Châu khoản đãi một bữa thịnh soạn.

Kỳ Thân Lộc xoa tay:

- Từ lúc gặp lão huynh đến giờ, nay mới nghe lão huynh nói một câu chí lý.

Lý Phi Phi nhìn Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, ra ngoài trấn Triều Châu nghỉ ngơi ít hôm rồi chúng ta tìm kế sách tiếp theo mà hành động. Mặc dù Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi khi hiền điệt xuất hiện, nhưng chắc chắn y sẽ có dự mưu để đối

phó với hiền điệt.

- Tiểu điệt phải làm gì sắp tới đây? Vương mẫu, tiểu điệt chỉ mong Vương mẫu có kế sách mà đừng cho tiểu điệt phải đối đầu với sư tôn Giang Kỳ.

- Ta hiểu tâm trạng của hiền điệt.

- Tiểu điệt chỉ mong như vậy mà thôi.

Mọi người kéo nhau rời khỏi thánh địa Côn Luân. Khi mọi người đã mất hút trong màn tuyết đêm giá lạnh thì từ sau một phiến đá một bóng người nhỏ nhắn len người bước ra.

Nàng dõi mắt nhìn theo mọi người vừa mất dạng, buông một tiếng thở dài não nề:

- Đệ đệ chắc rồi sẽ quên mình.

Chương 58: Tam Nhân Tình Miếu

Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi đã chếch choáng. Lão cảm tưởng đất dưới chân như đang dậy sóng, trong khi đó Thế Kiệt vẫn bình nhiên, nhìn mà ngỡ như chẳng có giọt rượu nào.

Lão thâu nhi gù gà gù gật, lè nhè nói:

- Lệnh hiền điệt... Bá bá... híc... bá bá và ngươi uống được bao nhiêu cân...híc... cân rượu rồi?

Nhật Hồng thay Thế Kiệt đáp lời lão ăn mày:

- Lão bá bá và Lệnh huynh đã uống hết ba mươi cân rượu rồi.

Lão thâu nhi cố nhướng cặp chân mày nặng trĩu xuống hai mí mắt:

- Ba... híc... ba mươi cân... híc... cân rượu rồi ư? Lão đã uống hết ba mươi cân rồi ư?

Lão vừa nói vừa cố nhìn Thế Kiệt:

- Lệnh hiền... híc... điệt có thấy say không?

- Xem chừng bá bá hôm nay không còn là hảo tửu của năm xưa nữa.

- Híc... lão không còn là hảo tửu của năm xưa nữa à... híc?

Lão thâu nhi khoát tay, lắc đầu:

- Bá bá chưa say... híc... chưa say mà.

Lão thâu nhi lại gượng nhướng đôi chân mày đang chực cụp hẳn xuống:

- Híc... Mà sao hôm nay... híc... Lệnh hiền điệt uống nhiều quá vậy? Bá bá thấy ngươi hổng có... híc... buồn ngủ như bá bá... híc...

Lão cố bưng chén rượu:

- Nào... híc... chúng ta uống nữa.

Nhật Hồng cản lão thâu nhi:

- Lão bá bá uống nhiều quá rồi, không nên uống nữa. Đã gần sáng rồi mà bá bá vẫn chưa đi nghỉ. Bá bá định uống rượu đến sáng à?

Lão thâu nhi gật đầu:

- Bá bá... uống khi nào... híc... thắng được Lệnh hiền điệt mới thôi.

Lão chìa chiếc chén đến trước:

- Lệnh hiền điệt... híc... chúng ta uống chứ?

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt. Nàng mong sao chàng ngưng uống. Nhật Hồng có cảm tưởng Thế Kiệt đang tự đốt cháy mình bằng men rượu. Nên bao nhiêu rượu cũng không đủ đối với chàng.

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt, nhỏ giọng nói:

- Lệnh huynh.

Thế Kiệt nhìn nàng rồi quay lại lão thâu nhi:

- Ngày xưa thân phụ và sư tôn là đồng tửu với bá bá. Hôm nay, Thế Kiệt phải thay những bậc trưởng tôn bồi tiếp lão bá bá.

Chàng cầm chén rượu:

- Vãn bối kính lão bá.

Lời vừa dứt, Thế Kiệt dốc cạn chén rượu vào miệng.

Lão thâu nhi nhìn chàng bằng ánh mắt đờ đẫn.

- Híc...

Lão bưng chén rượu ngập ngừng một lúc rồi cũng bắt chước Thế Kiệt dốc chỏng chén rượu đổ vào miệng. Hai con ngươi lão thâu nhi dựng to tướng, hai tròng mắt muốn lọt ra ngoài. Lão phùng miệng, những thớ thịt trên mặt giần giật, rồi như không sao chịu nổi nữa.

Lão ho sặc sụa, phun số rượu vừa uống ra ngoài.

Lão gục đầu xuống bàn:

- Hậu sinh khả úy... hậu sinh khả úy... híc... Ngươi còn hơn cả Nguyên Thiên Phục và Giang Kỳ.

Lão chỉ nói được bấy nhiêu, thở phà ra một tiếng rồi ngáy phò phò như bò rống từng hơi một.

Nhật Hồng nhìn chàng rồi nhìn lại Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, khẽ lắc đầu:

- Hảo tửu cũng chỉ là men đắng, men cay, tại sao mọi người lại cứ hành hạ mình bằng men rượu chứ?

Thế Kiệt nhìn nàng, ôn nhu nói:

- Đôi lúc người ta muốn tìm quên trong men rượu. Bởi rượu có thể giúp ta vơi sự phiền lụy và quên nỗi đau âm ỉ cháy trong lòng.

- Huynh đang tìm đến men rượu để quên ư?

- Cuộc đời huynh rồi đây có lẽ phải cần đến những chén rượu đầy.

- Tại sao phải cần đến rượu?

- Huynh muốn mình say thật say để rồi chẳng còn nhớ mình là ai nữa.

Thế Kiệt nhìn lão thâu nhi:

- Muội nhìn lão bá bá thì biết. Bá bá như một đứa bé ngây thơ chìm trong một giấc điệp không mộng mị. Một giấc ngủ sâu khỏa lấp bụi trần gian.

Nhật Hồng buông một tiếng thở dài khi Thế Kiệt dứt lời. Nàng thừa biết hiện tại tâm trạng của Thế Kiệt rất băn khoăn và ray rứt, nên mới tìm đến men rượu để tìm sự thanh thản cho mình, nhưng men rượu cũng chẳng làm cho Thế Kiệt quên được thực tại của đời chàng.

Thế Kiệt nhìn Nhật Hồng:

- Muội đã mệt lắm rồi... Hãy đi nghỉ đi.

- Còn huynh?

Chàng cởi chiếc áo choàng đắp lên vai Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi:

- Huynh ngồi đây với lão bá bá.

- Lão bá bá say mềm và ngủ rồi.

- Huynh biết, nhưng nhìn lão bá bá ngủ huynh tìm lại được những người bằng hữu đồng tửu đã mất của lão bá bá.

Nhật Hồng biết Thế Kiệt ám chỉ Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục thân phụ của chàng và sư tôn Giang Kỳ, nên im lặng nhìn Thế Kiệt mà không nói tiếng nào.

Thế Kiệt nhìn lại Nhật Hồng:

- Muội hiểu ý huynh chứ?

- Muội hiểu... Nhưng muội lo cho huynh.

- Người đáng lo chính là muội.

Thế Kiệt nắm lấy bàn tay thanh mảnh của Cáp Nhật Hồng:

- Muội đừng lo cho huynh. Ít ra lúc này huynh đã là chủ nhân Quỷ Kiếm Đoạn Hồn và đã thụ nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán.

- Muội lo cho sức khỏe của huynh.

- Huynh đủ sức và nghị lực để vượt qua tất cả những nghịch cảnh trên cõi nhân thế này.

Chàng cầm vò rượu hai cân:

- Uống hết vò rượu này huynh sẽ đi nghỉ.

- Huynh hứa với muội đó.

Thế Kiệt mỉm cười gật đầu:

- Huynh hứa.

Nàng lườm Thế Kiệt:

- Huynh đã uống rượu nhiều lắm rồi đó. Uống hơn cả Thần Hành Dị Cái lão bá bá.

Muội chỉ lo huynh uống hết vò này nữa rồi thôi, không được uống thêm giọt nào nữa.

Thế Kiệt gật đầu.

Nhật Hồng lườm chàng:

- Huynh hứa rồi đó.

Thế Kiệt mỉm cười.

Nhật Hồng buông một tiếng thở dài, quay bước theo hành lang về thư phòng của nàng.

Thế Kiệt nhìn theo sau lưng Nhật Hồng, bất giác trong tâm tưởng chàng rộn lên một niềm hạnh

phúc khiến cho trái tim đập rộn ràng. Chàng mỉm cười khi Nhật Hồng quay lại nhìn một lần nữa rồi mở cửa lẫn vào trong gian biệt phòng dành riêng cho nàng.

Thế Kiệt ngồi trở lại chiếc đôn. Chàng từ từ rót rượu ra chén. Trong đêm khuya tĩnh mịch, tiếng róc rách từ chén rượu phát ra nghe thật êm ái nhưng với Thế Kiệt thì lại như một giai khúc ai oán.

Buông một tiếng thở dài, chàng bừng chén rượu vừa mới rót. Trong chén là khuôn mặt anh tuấn khôi ngô của chàng.

- Ta là ai, phải chăng chỉ là chiếc bóng nhập nhoạng trong chén rượu này? Nó sẽ biến mất đi khi rượu không còn.

Nhìn mặt mình một lúc, chàng mới đưa chén rượu áp vào miệng. Rượu chưa chạm được đến môi Thế Kiệt thì có âm thanh xé gió rít lên.

Vút...

Thế Kiệt lắc chén rượu, còn tả thủ thì vươn ra chộp lấy mũi phi tiễn từ bên ngoài bắn vào.

Bắt được mũi phi tiễn đó rồi, Thế Kiệt vẫn tiếp tục uống cạn số rượu trong chén. Khi đặt chén xuống bàn chàng mới ngẩng lên nhìn ra bên ngoài.

Một luồng khí giá lạnh từ bên ngoài thổi tới mang theo một mảnh giấy hồng điều. Thế Kiệt đón lấy mảnh giấy hồng điều mở ra xem.

"Tây Kỳ Thạch Khởi thỉnh giáo Lệnh công tử tại cổ miếu Tam Nhân Tình. Nếu Lệnh công tử không đến thì lão phu sẽ chuyển đến công tử chiếc thủ cấp của vị tỷ tỷ Tiêu Thái Ngọc.".

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Lệnh Thế Kiệt thoạt cau hẳn lại. Chàng đốt mảnh giấy hồng điều trên ngọn lửa bạch lạp, đắp lại áo choàng cho Thần Hành Dị Cái, rồi cầm Quỷ Kiếm Đoạn Hồn rảo bước rời khách điếm.

oo Cổ miếu Tam Nhân Tình.

Ngôi cổ miếu Tam Nhân Tình toa. lạc trên một ngọn đồi trọc, trước cửa có một cây đại thụ có tên cây nhân thọ. Nói đến cổ miếu Tam Nhân Tình thì bất cú cư dân ở trấn Triều Châu ai cũng biết. Họ biết bởi vì ngôi miếu được dựng lên gắn với một truyền thuyết đau thương của ba người yêu nhau. Ở dương gian, tình yêu của ba người đó không thể vượt qua vòng lễ nghĩa nên họ cùng rủ nhau đến cây nhân thọ tìm về a tỳ để được sum vầy bên nhau mãi mãi. Khi người chết rồi, cư dân Triều Châu mới lập miếu thờ. Cư dân ở trấn Triều Châu kháo với nhau rằng, cứ đến ngày kỵ cúng cơm thì trong miếu lại vang lên những tiếng than, tiếng khóc ai oán, nghe thật não lòng.

Chính vì những câu chuyện đó mà ngôi miếu Tam Nhân Tình bỗng chốc trở nên hoang phế và cô tịch.

Gió đông thổi từng cơn, đập vào những cành cây nhân thọ, tạo ra thứ âm thanh rào rạo nghe ngỡ như tiếng nói chuyện xầm xì của những oan hồn vất vưởng chưa kịp uống nước Hoàng Thần, qua cầu Nại Hà để siêu thoát.

Thế Kiệt đứng ngay bậc tam cấp.

Cửa ngôi cổ miếu vẫn đóng im ỉm.

Thế Kiệt tằng hắng ba tiếng.

Cửa miếu mở ra vừa đủ để tránh những luồng gió Đông hùa vào làm tắt những ngọn bạch lạp đang leo lét.

Giọng Tây Kỳ Thạch Khởi cất lên nghe thật dõng dạc:

- Lệnh công tử sao không vào? Bên ngoài đó lạnh lắm.

Thế Kiệt phủi lớp bông tuyết đọng trên bờ vai rồi rảo bước tiến vào ngôi cổ miếu Tam Nhân Tình. Bên trong cổ miếu thật là ảm đạm.

Tiêu Thái Ngọc quỳ quay lưng về phía chàng. Nàng vận bộ bạch y dành cho những tử tội chờ đến giờ xử trảm. Đứng bên cạnh nàng là Tây Kỳ Thạch Khởi.

Nhìn mái tóc xõa dài, óng mượt của Tiêu Thái Ngọc, Thế Kiệt không dằn lòng được, buột miệng gọi:

- Tỷ tỷ...

Thái Ngọc từ từ quay lại nhìn Thế Kiệt. Nàng vẫn quỳ dưới chân Tây Kỳ Thạch Khởi, ngước nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt đượm một nỗi buồn mênh mông.

Nàng ôn nhu nói:

- Đáng lý ra đệ đệ không nên đến đây.

Nàng bặm hai cánh môi chín mọng và trào lệ ra khóe mắt:

- Đệ đệ không nên đến đây mới đúng.

Thái Ngọc gục đầu nhìn xuống.

Thế Kiệt nén xúc động vào trong, hướng mắt nhìn Thạch Khởi, gằn giọng nói:

- Thạch tiền bối thỉnh giáo vãn bối đến Tam Nhân Tình miếu với mục đích gì?

- Lệnh công tử đã hào phóng đến đây thì lão phu chẳng giấu giếm mục đích của mình với Lệnh công tử.

- Thạch tiền bối cứ thẳng thắn nói ra.

Tây Kỳ lắc ngọn đại hắc kỳ qua lại rồi trang trọng nói:

- Trước hết, lão phu phải nói lời khâm phục Lệnh công tử là người nặng tình, nặng nghĩa nên khi nhắc đến chủ nhân Ma Cung là đến ngay.

Thế Kiệt nhíu mày nhìn lão:

- Thạch tiền bối đừng khách sáo, vãn bối và Thái Ngọc đã kết tình tỷ đệ, xem nhau như thủ túc.

- Tốt... tốt lắm... tốt lắm. Một người nặng tình, nặng nghĩa như Lệnh công tử quả là hiếm có trên đời này đó.

Lão mỉm cười vuốt râu:

- Trước kia lão phu cũng như công tử.

Tây Kỳ nhìn lướt qua Tiêu Thái Ngọc rồi gằn giọng nói:

- Lão phu muốn trao đổi với Lệnhh công tử.

Chàng nhìn Tây Kỳ Thạch Khởi, ôn nhu nói:

- Mười hai pho tượng kim thân La Hán đã không còn hiệu lực gì nữa rồi. Vãn bối đã tiếp nhận linh khí tiên thiên của mười hai vị tiền nhân trong một tình thế bức bách.

Tây Kỳ Thạch Khởi nhún vai:

- Lão phu biết. Khi thấy công tử dụng Quỷ Kiếm thần kỳ, có y lực vô song như vậy, nên lão bỗng dưng thèm khát có một thanh kiếm như vậy. Nếu có thanh Quỷ Kiếm đó trong tay, nhất định lão phu sẽ độc tôn võ lâm, và không quên Lệnh công tử đâu.

- Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không phải dùng với mục đích độc tôn võ lâm.

Thạch Khởi cười khảy, nói:

- Với Lệnh công tử thì Quỷ Kiếm Đoạn Hồn không phải để độc tôn võ lâm nhưng với lão phu thì khác. Lão sẽ độc bá thiên hạ Trung Nguyên bằng thanh kiếm thần diệu đó.

Thế Kiệt sa sầm mặt.

Tây Kỳ Thạch Khởi nhìn chàng nói tiếp:

- Lệnh công tử đã hiểu lão phu định trao đổi thứ gì rồi chứ?

- Lão muốn lấy Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của tại hạ?

Tây Kỳ Thạch Khởi gật đầu:

- Lão phu đổi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn của Lệnh công tử với tiểu thư Tiêu Thái Ngọc.

Công tử nặng tình, nặng nghĩa với Tiêu Thái Ngọc, hay nặng báu vật hơn tỷ tỷ mình?

Thế Kiệt lưỡng lự. Một lúc sau chàng mới cất tiếng thật hòa nhã:

- Lão tiền bối nên biết kiếp nạn của võ lâm đang treo trên đỉnh đầu võ lâm, mà muốn giải trừ kiếp nạn này các vị La Hán thánh địa Côn Luân đã chuẩn bị từ trước Quỷ Kiếm Đoạn Hồn dùng để giải trừ kiếp nạn chứ không như tiền bối nghĩ đâu.

Thạch Khởi hừ nhạt một tiếng:

- Lão phu xem chừng Lệnh công tử không muốn đổi kiếm báu để lấy người rồi.

Thế Kiệt nhíu mày:

- Lão muốn gì?

- Nếu không có kiếm báu thì lão phu mượn tạm cái hồn của Tiêu Thái Ngọc vậy.

Lão vừa nói vừa dựng ngọn đại kỳ toan vỗ xuống đỉnh đầu Thái Ngọc.

Thế Kiệt thét lớn:

- Dừng tay!

Tây Kỳ hạ ngọn đại hắc kỳ xuống:

- Sao? Lệnh công tử đổi ý rồi à?

- Tại hạ nói lời thật nhưng tiền bối lại không tin.

Thạch Khởi nhướng mắt:

- Lão phu tin công tử chứ, rất là tin nữa. Nhưng nếu có Quỷ Kiếm Đoạn Hồn thì lão phu sẽ thay Lệnh công tử giải trừ kiếp nạn cho thiên hạ cũng được vậy.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Lão tiền bối không thụ nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán thì sao giải trừ kiếp nạn được cho thiên hạ.

Thạch Khởi hừ nhạt, gằn giọng nói:

- Lão phu đã chứng kiến thấy tận mắt khi kiếm báu xuất hiện thì Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi ngay. Chẳng lẽ hắn sợ công tử mà bỏ chạy ư?

Thạch Khởi lắc đầu:

- Lão phu nghĩ y sợ thanh kiếm trên tay công tử thì đúng hơn.

- Tiền bối nói đúng. Quỷ Kiếm U Linh bỏ đi chẳng qua thấy sự kỳ diệu toát ra từ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn.

- Bây giờ Lệnh công tử mới chịu nhận à? Thế thì Lệnh công tử có đồng ý trao kiếm báu cho lão phu hay không. Lão phu sẽ thay Lệnh công tử hạ sát Quỷ Kiếm U Linh.

- Tiền bối không làm được như vậy đâu.

- Lệnh công tử làm được, sao lão phu lại không làm được? Cứ trao kiếm báu đây rồi ắt biết. Hay công tử thà giữ kiếm báu mặc nhiên để tỷ tỷ của mình rớt đầu?

Tây Kỳ Thạch Khởi vừa nói vừa dựng ngọn đại hắc kỳ:

- Lão phu đã nói hết rồi đó, từ từ ngươi quyết định.

Lão nhìn Thế Kiệt bằng ánh mắt cú vọ.

Thế Kiệt thở hắt ra một tiếng:

- Được, tại hạ sẽ trao kiếm cho lão tiền bối.

Thế Kiệt rút Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Lưỡi kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ đã phát quang ánh sáng xanh rờn.

- Tiền bối hãy đón lấy kiếm của tại hạ đây.

- Cứ thảy qua cho lão phu.

- Có thể đây là ý trời bắt thiên hạ phải chịu kiếp nạn này.

Chàng nói xong thì lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cũng rời hữu thủ từ từ lướt về phía Tây Kỳ Thạch Khởi.

Tây Kỳ Thạch Khởi vừa cất tràng tiếu ngạo khanh khách vừa vươn tay thộp lấy ngọn Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Trong tâm tưởng của lão chỉ độc một ý niệm sẽ độc bá võ lâm, chấp chưởng ngai vị Minh chủ quyền uy.

Chính vào lúc tay của lão còn cách lưỡi kiếm độ hai gang tay thì bất thình lình Tiêu Thái Ngọc đang quỳ bật đứng dậy. Ngọc thủ của nàng vươn ra thộp lấy đốc kiếm và xoạt chân đâm thẳng mũi kiếm vào vùng chấn tâm của Tây Kỳ Thạch Khởi.

Phập...

Sự biến quá bất ngờ và hoàn toàn ngoài sự sắp xếp của Tây Kỳ Thạch Khởi, với lại lão chẳng có sự phòng bị đối với Tiêu Thái Ngọc nên hứng trọn nhát kiếm tàn nhẫn đó.

Hai mắt Tây Kỳ trợn ngược, nhìn Thái Ngọc tưởng chừng muốn lòi cả hai con ngươi.

Lão lắp bắp nói:

- Nàng... nàng... ái thiếp... nàng phản ta ư?

Thái Ngọc nhìn lão không chớp mắt.

Lão nghiến răng ken két, cố gượng hết sức tàn, nhưng không sao giở nổi song thủ chứ đừng nói đến chuyện tập kích Thái Ngọc. Lão bất chợt ngửa mặt cười khằng khặc.

Thái Ngọc thở hắt ra một tiếng rồi rút nhanh lưỡi kiếm về phía sau. Một vòi máu từ chấn tâm của Tây Kỳ theo tiếng cười của lão phún ra rưới lên bộ bạch y tử tội của Thái Ngọc.

Lão dứt tràng cười đó thì đổ sầm xuống sàn cổ miếu để hồn chui nhanh xuống a tỳ chầu diêm chúa.

Chương 59: Thảm Lệ Tình Sầu

DDến ngay cả Thế Kiệt cũng không ngờ sự biến diễn ra như vậy. Chàng ngơ ngác dấn đến ba bộ:

- Tỷ tỷ... Chuyện này là thế nào?

Nhác thấy chàng dấn đến, Thái Ngọc trừng mắt thét lớn:

- Đứng lại, đệ đệ không được đến gần ta.

Nàng thét lên bằng giọng phẫn nộ:

- Đệ đệ không được đến gần ta.

Tay thủ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, miệng thì thét bằng giọng phẫn nộ cực độ, nhưng mắt thì lại trào lệ dầm dề.

Trạng thái của Thái Ngọc khiến Thế Kiệt cứ ngỡ ngàng mà không biết phải làm gì.

Chàng gượng nói:

- Tỷ tỷ, đệ không hiểu gì cả.

Thái Ngọc vẫn hoành kiếm thủ trước ngực. Nàng vừa thổn thức vừa hỏi Thế Kiệt:

- Tại sao đệ đệ lại đến ngôi cổ miếu Tam Nhân Tình? Phải chăng đệ đệ vì tỷ tỷ?

Thế Kiệt gật đầu:

- Đệ đâu muốn nhận thủ cấp của tỷ tỷ.

- Vậy nếu đệ biết đây là một cái bẫy đệ có hận ta không?

- Một cái bẫy...

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đệ không tin đây là một cái bẫy.

Thái Ngọc buông một tiếng thở dài:

- Hãy trả lời tỷ đi. Nếu đây là một cái bẫy mà kẻ chủ mưu chính là tỷ thì đệ có hận tỷ không?

- Đệ đã nói rồi. Đệ không tin đây là một cái bẫy mà.

- Tỷ muốn đệ trả lời.

- Đệ và tỷ đã có những khoảng thời gian bên nhau. Khoảng thời gian đó, đệ làm sao quên được. Nếu đúng như đây là cái bẫy mà tỷ sắp xếp ra để chiếm thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, thì bây giờ đệ có thể giao Quỷ Kiếm cho tỷ.

Thái Ngọc mím môi nhìn chàng. Một lúc sau nàng mới nói:

- Đệ không giận ta à?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Đệ không giận tỷ đâu.

Chàng buông một tiếng thở ra, rồi nhìn Thái Ngọc từ tốn nói tiếp:

- Bây giờ tỷ tỷ đã có Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Đệ không cần thiết ở lại đây nữa. Đệ cáo từ, chỉ mong tỷ bảo trọng.

Thế Kiệt vừa dợm bước, Thái Ngọc thét lớn:

- Đứng lại!

- Tỷ tỷ...

Thái Ngọc nhìn chàng:

- Trước khi đệ ra đi, tỷ muốn nói một sự thật. Không biết đệ có muốn nghe tỷ nói không?

- Nếu tỷ nói đệ sẽ nghe.

Thế Kiệt mỉm cười:

- Tại sao tỷ không sớm gặp đệ?

Nàng khẽ lắc đầu:

- Tỷ vốn là ái thê của Tây Kỳ Thạch Khởi.

Thế Kiệt tròn mắt ngớ ngẩn nhìn nàng.

Thái Ngọc gượng cười mỉm, nói:

- Đệ ngạc nhiên lắm phải không? Mà ngạc nhiên cũng đúng thôi. Làm sao đệ có thể tin được một người như Tiêu Thái Ngọc lại là ái thê của lão quỷ Tây Kỳ chứ, nhưng đó là sự thật.

- Cho dù tỷ có là ái thê của Tây Kỳ Thạch Khởi thì cũng vẫn là tỷ tỷ của Thế Kiệt.

- Nghe đệ nói câu này dù trái tim ta có vỡ ra, ta cũng mãn nguyện.

Nàng từ từ hạ Quỷ Kiếm Đoạn Hồn xuống:

- Tỷ là một đứa bé bị bỏ rơi, và Tây Kỳ đã đem về nuôi. Đáng ra lão phải là nghĩa phụ của tỷ, nhưng khi đến tuổi trưởng thành, chính nhan sắc của tỷ đã khiến Tây Kỳ không dằn được lòng dục.

Nàng mơ hồ nhìn ra bên ngoài tòa cổ miếu Tam Nhân Tình:

- Một đêm Đông như thế này, tuyết bên ngoài đổ xuống nhiều lắm. Một đêm khủng khiếp đối với tỷ tỷ. Thạch Khởi đã cưỡng nhục, cướp đi sự trong trắng của ta.

Nói đến đây, đôi thu nhãn của Tiêu Thái Ngọc ánh lên cái nhìn uất hận, nàng như đang chìm vào chốn dĩ vàng mà muốn quên nhưng không làm sao quên được.

Lệ vẫn trào ra khóe mắt nàng, Thái Ngọc nhìn Thế Kiệt qua màn nước mắt mờ mờ:

- Kể từ sau cái đêm đó, tỷ trở thành ái thiếp của lão quỷ. Để đổi lại, lão quỷ cho tỷ làm chủ nhân Ma Cung, nhưng không quên tặng một hoàn Hủy Dung, nếu như ta phản bội lại lão.

Thái Ngọc nhìn xuống như kẻ tội đồ:

- Căm hận cuộc sống này, tỷ đã đánh mất trái tim và yêu lại chính mình. Tỷ quý thân xác phàm tục ô uế này mà giết bao nhiêu nhi nữ rồi, cho đến khi Tây Kỳ Thạch Khởi bức ta phải kết thân với đệ.

Nàng ngẩng lên nhìn Thế Kiệt:

- Đệ đã làm trái tim tỷ ấm lại. Gợi lại cho tỷ một tình yêu mà ta đã đánh mất từ lâu rồi.

Tỷ đã yêu đệ. Trái tim ta chỉ có đệ.

Thế Kiệt nhìn Thái Ngọc:

- Tỷ tỷ...

Thái Ngọc khoát tay:

- Tỷ biết đệ đã trao tình cho Cáp quận chúa. Trong khi ta lại sợ hãi khi nghĩ đến sự trừng phạt của Tây Kỳ. Một ngày nào đó khi ta không còn vẻ đẹp của một trang giai nhân thì đệ đâu còn nhìn đến tỷ nữa. Ta sợ ngày đó. Chính vì sự lo sợ đó mà mới có đêm nay trong miếu Tam Tình Nhân.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Dù sao dời vật đổi, dù cho dung diện của tỷ có thay đổi thế nào thì trong tâm Lệnh Thế Kiệt, tỷ vẫn là tỷ. Bây giờ giông gió đã qua rồi, tỷ và đệ cùng một con thuyền, chẳng còn Tây Kỳ nữa.

Thái Ngọc lắc đầu:

- Đêm nay trong cổ miếu Tam Nhân Tình, tỷ nói ra hết tâm sự của mình và biết được tấm lòng của đệ đối với tỷ, tỷ đã mãn nguyện lắm rồi. Kiếp này Thái Ngọc và Thế Kiệt có duyên nhưng không có tình, hy vọng kiếp sau Thái Ngọc và Thế Kiệt sẽ trọn nghĩa trọn tình.

- Tỷ tỷ...

Thái Ngọc mỉm cười:

- Tỷ biết sắp tới đây đệ còn gặp nhiều chông gai và nghiệp chướng. Đáng ra tỷ phải ở lại bên đệ, nhưng không được rồi. Bởi khi Tây Kỳ chết thì tỷ chẳng còn cơ hội giữ được thể xác này đặng đi cùng với đệ nữa.

Nàng lắc đầu.

Lệ tuôn ra ướt đầm mặt Thái Ngọc:

- Tỷ đã từng nói, nếu có một điều ước thì ước được chết như Lý Ma Ma. Tỷ chỉ mong như vậy mà thôi.

Thế Kiệt kịp hiểu ra Thái Ngọc sắp làm gì. Chàng lắc đầu khoát tay:

- Tỷ tỷ... đừng làm vậy. Đê....

Thái Ngọc mỉm cười:

- Dù ở bất cứ phương trời xa xôi nào, Tiêu Thái Ngọc cũng nghĩ đến Lệnh Thế Kiệt.

Nàng nói xong liền hoành Quỷ Kiếm Đoạn Hồn lia ngang yết hầu mình.

Thế Kiệt hoảng hốt thi triển luôn Di Hình Cước Pháp băng đến, chàng đỡ lấy tấm thân mềm lả của

Thái Ngọc.

- Tỷ tỷ...

Thái Ngọc nhìn chàng mỉm cười.

Nàng gượng nói:

- Tỷ không muốn mình chết bởi Hủy Dung của Tây Kỳ, mà muốn chết trong vòng tay của đệ.

Nàng nắm lấy tay Thế Kiệt:

- Đệ đê....

Thế Kiệt áp đầu Thái Ngọc vào vai mình:

- Tỷ tỷ...

Bất giác nước mắt trào ra khóe mắt Thế Kiệt. Thế Kiệt bặm môi nhìn Thái Ngọc.

Nước mắt của chàng nhểu xuống miệng nàng; - Tỷ tỷ, phải chăng cuộc đời của đệ là một chuỗi những oan nghiệt chất chồng?

Thái Ngọc lắc đầu:

- Không... đệ chính là sự cởi bỏ những nỗi oan nghiệt trên cõi nhân gian này.

Nàng nghẹn lời, gượng nói:

- Đệ hãy ôm tỷ thật chặt đi. Tỷ sắp đi rồi.

- Tỷ tỷ...

Thế Kiệt ôm ghì lấy tấm thân mềm mại của Thái Ngọc. Hai cánh môi của nàng điểm một nụ cười buồn vời vợi:

- Đệ đê.... Tỷ tỷ sẽ ở... bên đê.... Ở bên đệ mãi mãi... dù trong kiếp này hay bất cứ kiếp nào.

Nàng cố nắm lấy tay Thế Kiệt lần nữa, nhưng không còn đủ sức. Cuối cùng thân thể nàng mềm hẳn lại đặng hồn có thể ra đi, đi tìm lại chính mình trong một cảnh giới khác.

Thế Kiệt ôm xác Thái Ngọc, ép má vào mặt nàng, thổn thức gọi:

- Tỷ tỷ... tỷ tỷ... sao sớm vội bỏ rơi đệ mà đi. Tỷ tỷ...

Chàng gục như vậy không biết bao lâu, khi nghe có tiếng ai đó thở ra sau lưng mình mới từ từ quay mặt lại.

Cáp Nhật Hồng đứng sau lưng Thế Kiệt.

Thế Kiệt nói:

- Muội muội...

Nhật Hồng nhìn Thế Kiệt, bồi hồi nói:

- Dù sao Tiêu tỷ tỷ cũng đã đi rồi, đại ca đừng thương tâm nữa.

- Huynh sè hỏa táng tỷ tỷ như đã từng hỏa táng Lý Ma Ma.

Nhật Hồng gật đầu:

- Muội sẽ trang điểm lại cho Tiêu tỷ tỷ trước khi huynh hỏa táng người.

- Muội giúp giùm huynh.

Chương 60: Oan Gia

Huệ Giác đại sư không khỏi bùi ngùi khi nhìn lại tòa Thiếu Lâm cổ tự. Chỉ mới một khoảng thời gian ngắn ly khai khỏi Tung Sơn Thiếu Lâm, thế mà khi quay trở lại, cảnh vật Thiếu Lâm như khác hẳn trước đây. Bụi thì phủ một lớp dầy, mạng nhên giăng khắp các nơi trong Đại Hồng Bảo Điện vốn trước đây là chốn thâm nghiêm của Thiếu Lâm Tự.

Huệ Giác đại sư đứng trước đại bồ đoàn kim thân phật tổ, buông một tiếng thở dài rồi mới quỳ xuống hành đại lễ. Lý vương nương, Cáp Nhật Hồng, Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc cùng Lệnh Thế Kiệt đứng bên ngoài đại hồng bảo điện để dành sự nghiêm trang cho Huệ Giác đại sư.

Sau khi hành lễ xong, Huệ Giác đại sư bước đến chiếc đại hồng chung đặt ngay giữa mặt tiền Đại Hồng Bảo Điện.

- A di đà phật!

Cùng với tiếng niệm phật hiệu đó, đại sư Huệ Giác nâng cây dùi nặng non ngoài trăm cân bằng cánh tay còn lại. Mắt lão hòa thượng lim dim, miệng nhẩm kệ một thời kinh rồi giáng cây đòn vào đại hồng chung.

Boong...

Âm vực của đại hồng chung cất lên, truyền vào không gian mênh mông và cảnh vật như nghe được tiếng chuông đó nên bừng sống trở lại. Tiếng khánh chuông như đánh thức mọi vật vốn đã ngủ yên sau khoảng thời gian cổ tự Thiếu Lâm không bóng tăng nhân.

Tiếng chuông Thiếu Lâm cất lên cũng khiến cho tâm trạng của mọi người bỗng chốc xóa đi những ưu tư, phiền toái mà để lòng rộng mở với sự hoan hỷ.

Sau khi gióng xong ba hồi chuông, đại sư Huệ Giác mới thỉnh mọi người vào Đại Hồng Bảo Điện:

- A di đà phật! Vì họa kiếp của võ lâm mà Thiếu Lâm Tự bỗng chốc trở nên hoang phế.

Chư vị thí chủ miễn chấp cho bần tăng.

Lý vương nương chấp tay xá đại sư:

- Đại sư đừng bận tâm. Bản vương sẽ giúp đại sư phục hồi lại Thiếu Lâm như xưa.

- A di đà phật! Thiện tai... thiện tai. Lão nạp thay mặt chư tăng Thiếu Lâm đa tạ Lý vương nương trước.

- Hướng về lẽ đạo từ bi là cái tâm của mọi người. Đại sư đừng khách sáo như vậy mà bản vương áy náy.

- Xa thú... xa thú.

Lý vương nương nhìn lại Cáp Nhật Hồng:

- Hồng nhi, con giúp lão tăng dọn dẹp sạch sẽ tòa Đại Hồng Bảo Điện.

Nhật Hồng chưa kịp đáp lời Lý vương nương thì Huệ Giác đại sư đã khoát tay:

- Không không... phần hành dọn dẹp Đại Hồng Bảo Điện là nhiệm vụ của tăng nhân, lão nạp đâu dám phiền đến Cáp quận chúa. Với lại các chư tăng Thiếu Lâm cũng sắp quay về.

Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc nhìn Huệ Giác tò mò hỏi:

- Bộ lão hòa thượng đánh ba hồi chuông để hiệu triệu các vị cao tăng Thiếu Lâm?

- A di đà phật! Đúng như lão Thần Y nói. Lão nạp gióng ba hồi chuông để hiệu triệu chư tăng quay về cổ tự. Trước khi rời Thiếu Lâm, lão nạp đã sắp xếp để các chư tăng vào Vô Danh Động ẩn thân. Khi nào có ba hồi chuông đại hồng chung mới quay về.

Lý vương nương gật đầu:

- Đại sư sắp xếp như vậy rất hay.

Lý vương nương vừa nói xong thì từ ngoài Đai Hồng Bảo Điện hai hàng tăng nhân nối gót bước vào. Họ đứng dọc hai bên Đại Hồng Bảo Điện.

Đại sư Huệ Giác nhìn Thế Kiệt:

- Nếu không có Lệnh công tử thì có khi cổ tự Thiếu Lâm sẽ biến thành chốn hoang sơ trong cõi Trung Nguyên này.

Thế Kiệt thẹn mặt:

- Vãn bối không dám nhận lời khen đó đâu. Bởi vãn bối chưa làm được gì cho Thiếu Lâm. Với lại Triều cô cô của vãn bối đã mắc nợ Thiếu Lâm Tự, vãn bối chưa làm gì để chuộc lại cái nợ của Triều

cô cô.

- Chuyện đã qua, lão nạp không nghĩ đến đâu.

Huệ Giác nhìn lại Lý vương nương:

- Đi đường xa, chắc mọi người cũng đã thấm mệt, để lão tăng cho người dọn dẹp cốc xá phía sau hậu viện đặng mọi người nghỉ ngơi.

Lý vương nương khoát tay:

- Đại sư. Không cần đâu, để chúng tôi tự thu xếp được.

- A di đà phật! Lý vương nương từ xa xôi vạn dặm mà vẫn vì kiếp nạn của võ lâm Trung Nguyên mà không quản ngại đường xa, lão nạp phải làm gì để bồi đáp từ tâm của Vương nương chứ.

Thần Y Thôi Kỳ Lân chen vào:

- Lão đại sư nói đúng lắm. Lão phu thì hòa thượng khỏi phải lo, nhưng với Lý vương nương thì khác, lão phu lão hòa thượng phải thay mặt quần hào bạch đạo mà bồi đáp từ tâm của Lý vương nương.

Lý vương nương mỉm cười:

- Lão đại sư và Diệu Thủ Thần Y khách sáo quá thôi. Các vị đừng quên bản vương cũng xuất thân từ Trung thổ.

Lý vương nương nói đến đây thì từ bên ngoài Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi dụng thuật Di Hình Cước Pháp băng vào. Lão vừa trụ bộ hối hả nói:

- Lão ăn mày này đoán chắc chính lão quỷ chứ không phải ai.

Kỳ Thân Lộc nheo mày:

- Lão ăn mày nói cái gì mà chẳng có đầu có đuôi gì hết vậy?

Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu, nhìn sang Thế Kiệt:

- Lệnh hiền điệt, lần này ngươi phải ra tay đó.

Thế Kiệt nhìn lão thâu nhi:

- Lão bá bá nói gì mà tiểu điệt không hiểu ý của lão bá?

Thần Hành Dị Cái rít một hơi thật sâu rồi nhìn Thế Kiệt nói:

- Nếu lão ăn mày này đoán không lầm thì ác thần ở Cửu Nghi Thổ Thần Miếu chính là lão Dâm Thần Nam Quân Gia Hầu.

Kỳ Thân Lộc khoát tay:

- Chuyện gì cũng phải có đầu có đuôi, lão cứ nói nhăng nói càn, chẳng ai hiểu gì cả.

Thần Hành Dị Cái nhíu mày nhìn Kỳ Thân Lộc:

- Hê... lão thâu nhi đang nói chuyện với Lệnh hiền điệt chứ không nói với lão nha.

Lão thâu nhi nhá cây Đả Cẩu Bổng lên cao.

Kỳ Thân Lộc thối về sau hai bộ:

- Hê... Lão đại phu này chỉ nhắc lão mà thôi.

Thần Hành Dị Cái hừ nhạt một tiếng rồi nhìn lại Thế Kiệt:

- Lúc bá bá đi phát cáo trạng hiệu triệu quần hào bạch đạo vì chính đạo võ lâm, đi ngang qua thôn Vĩ Dạ, thấy nhà nào cũng đều đóng cửa im ỉm. Lão lấy làm lạ tò mò hỏi, mới biết đúng đêm nay là ngày dâng tế cho Cửu Nghi Thần.

Lý vương nương nhíu mày:

- Lão huynh nói rõ cho chúng tôi biết, dân cư ở thôn Vĩ Dạ tế cái gì cho Cửu Nghi Thần?

- Thì còn cái gì nữa ngoài thôn nữ của thôn Vĩ Dạ.

Thần Hành Dị Cái hất mặt:

- Vương nương nghĩ xem, hôm nay có phải là đúng ngày rằm không? Mà Cửu Nghi Thần thì lại chọn đúng ngày rằm để nhận thôn nữ thì còn ai vào đây nữa. Đích thị chính là lão quỷ Nam Quân Gia Hầu.

Kỳ Thân Lộc gật đầu:

- Lão huynh nói có lý.

Thần Hành Dị Cái trừng mắt:

- Có lý con khỉ khô. Phải nói là lão nói đúng, chắc chắn đúng như vậy. Lão quỷ dâm tặc Nam Quân

này sau khi bị Thế Kiệt tặng cho một nhát kiếm trên mặt thì không dám thò mặt đến chọn kỹ lâu nữa, nhưng lão không bỏ tật nên mới chạy đến thôn Vĩ Dạ rồi lợi dụng miếu Cửu Nghi mà hành sự.

Thế Kiệt sa sầm mặt:

- Tiểu điệt sẽ đích thân đến Cửu Nghi Miếu.

- A di đà phật! Trừ họa dâm tặc cho chúng sinh cũng là lẽ đạo của thánh hiền.

Thần Hành Dị Cái khoát tay:

- Ê... đừng nóng... đừng nóng. Lần này nhất định Lệnh hiền điệt phải trừ họa dâm đãng rồi, nhưng không có kế sách thì lão quỷ ôn dịch Nam Quân lại tẩu thoát, chúng ta khó có cơ hội tìm lão.

Thần Hành Dị Cái nhổ một cọng râu:

- Lão ăn mày có kế sách này, nhưng chỉ lão và Lệnh Thế Kiệt đến thôn Vĩ Dạ mà thôi.

Bởi chúng ta kéo đến đông quá thì lão quỷ ắt sẽ sinh nghi.

Lý vương nương nhìn Thần Hành Dị Cái:

- Lão huynh có cách chi?

Lão nhìn Thế Kiệt. Lão gõ trán tủm tỉm cười, nhỏ giọng nói:

- Hồn Trương Ba, da hàng thịt.

Kỳ Thân Lộc chỉ lão ăn mày:

- A... lão thâu nhi này ghê thật. Ta hiểu ý của lão rồi.

Thần Hành Dị Cái hất mặt:

- Lão hiểu cái gì?

- Lão huynh muốn tế Lệnh Thế Kiệt cho Nam Quân Gia Hầu.

- Lão quỷ thầy thuốc này cũng đoán được ý của lão phu. Khá lắm, lang băm như lão xem ra cũng thông minh đấy.

Kỳ Thân Lộc sa sầm mặt:

- Lão huynh tế Thế Kiệt cho lão Nam Quân nhưng không tính tới một điều.

Thần Hành Dị Cái ngây mặt:

- Tính cái gì nữa?

- Lão huynh đừng quên Lệnh Thế Kiệt là nam nhân, còn vật tế cho Nam Quân Gia Hầu lại là nữ nhân Thần Hành Dị Cái vừa nghe xong liền bật ra tràng cười khanh khách. Lão vừa cười vừa chỉ Kỳ Thân Lộc:

- Lão lang băm vừa mới thông minh giờ lại ngu dốt rồi.

Kỳ Thân Lộc chỉ vào ngực mình:

- Lão huynh nói tôi ngu cái gì nào?

- Lão đừng hỏi dài dòng nữa. Ngu thì chịu ngu đi. Lão ăn mày đâu phải là thuộc nhân của Nam Quân Gia Hầu mà tìm mỹ nữ cho lão quỷ đó chứ. Hay lão lang băm có ý đó với lão phu?

Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa giơ cao Đả Cẩu Bổng.

Lão nạt lớn:

- Lão lang băm, lão có ý đó phải không?

Huệ Giác đại sư vội lên tiếng:

- A di đà phật! Lão huynh bớt giận... bớt giận. Diệu Thủ đại phu không có ý đó đâu.

Thần Hành Dị Cái hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Lão phu tế Thế Kiệt là tế cho lão quỷ kia một thanh kiếm đặng sớm về a tỳ khai tội với diêm chúa. Lão hiểu chưa?

Thần Y Kỳ Thân Lộc gãi đầu:

- À... bây giờ thì tôi mới hiểu. Lão huynh đừng có chấp nhé.

Thần Hành Dị Cái nhìn Thần Y Kỳ Thân Lộc khẽ lắc đầu:

- Ngươi đúng là lão lang băm ba trợn mà. Lúc thì thông minh tuyệt đỉnh, bắt mạch đoán bệnh như thần, lúc thì ngơ ngơ ngáo ngáo, hợm người hợm mình. Có ngày lão phu đập vỡ đầu ngươi coi có cái thứ gì trong đó.

Kỳ Thân Lộc lắc đầu:

- Lão huynh đừng đập đầu Kỳ Thân Lộc này chứ.

Thần Hành Dị Cái nhìn lại Thế Kiệt:

- Từ đây đến thôn Vĩ Dạ không dưới trăm dặm, bá bá và hiền điệt mau sớm lên đường.

Kẻo lại trễ mất cơ hội mà phải đợi đến con trăng sau, tội nghiệp cho vị thôn nữ kia lắm.

Kỳ Thân Lộc lại lên tiếng:

- Lão huynh biết như vậy, sao không ở lại thôn Vĩ Dạ mà lại hối hả về Thiếu Lâm Tự?

- Lão lang băm lại dở hơi. Nếu lão thâu nhi có một thân võ công như Lệnh Thế Kiệt thì ta đã chẳng quay về đây làm gì. Lão đừng quên Nam Quân Gia Hầu là một trong ngũ kiệt đấy nhé.

- A... tôi hiểu rồi... lão huynh đánh không lại người ta nên nhờ tới Lệnh công tử.

Thần Hành Dị Cái nghe Thần Y Kỳ Thân Lộc nói mà thẹn đỏ mặt. Lão nhổ một cọng râu, gằn gằn nói:

- Lão thâu nhi đánh không lại Nam Quân Gia Hầu chứ còn ngươi thì khác đó.

Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa vung cây Đả Cẩu Bổng, bất thình lình xỉa tới Thần Y Kỳ Thân Lộc. Mọi người không ngờ lão thâu nhi lại xuất thủ bất ngờ nên không kịp cản lão lại.

Nhưng khi đầu gậy vừa chạm vào vùng da yết hầu của lão Thần Y thì dừng lại.

Thần Y Kỳ Thân Lộc đứng như trời trồng, mặt biến sắc.

Thần Hành Dị Cái hất mặt:

- Bây giờ thì lão lang băm nghĩ sao? Muốn chết hay muốn đổi?

- Muốn đổi.

- Thứ gì?

- Giải Độc Tửu.

Mắt Thần Hành Dị Cái sáng hẳn lên. Lão gằn giọng nói:

- Giải Độc Tửu có công hiệu gì?

- Một khi uống vào thì lão huynh sẽ chẳng bao giờ biết say nữa.

- Ô... tốt lắm... tốt lắm... Đưa ngay cho lão phu, nếu không ta thọc một cái là lão lang băm tiêu đời.

- Lão huynh rút gậy lại đi. Tôi đưa ngay đây mà.

Thần Hành Dị Cái rút cây Đả Cẩu Bổng lại.

Diệu Thủ Thần Y thò tay vào túi nải, lấy ra một hoàn được óng ánh sắc vàng. Lão ngửi hoàn được đó rồi buồn buồn nói:

- Để luyện được hoàn được này, Kỳ mỗ phải mất hết mười năm trời. Nay lại mất nó.

Tiếc thật là tiếc.

Lão nói thế nhưng lại trịnh trọng trao hoàn Giải Độc Tửu cho Thần Hành Dị Cái.

Lão thâu nhi nhổ râu, đón lấy hoàn thuốc, tủm tỉm cười nói:

- Lão phu từng tự nhận mình là thiên hạ đệ nhất tửu nhưng hôm nay có Giải Độc Tửu, chẳng khác nào gặp được kỳ duyên.

Lão nhìn Thế Kiệt:

- Nhất định lão sẽ giành lại ngai vị tửu vương từ tay Lệnh hiền điệt.

Thần Hành Dị Cái nheo mày với Thế Kiệt:

- Hiền điệt, chúng ta lên đường chứ?

Thế Kiệt gật đầu.

Nhật Hồng bước đến bên chàng:

- Đại ca bảo trọng, sớm quay về.

- Huynh sẽ đòi lại những món nợ mà lão đã vay của thiên hạ.

Nghe chàng nói, Thần Hành Dị Cái nghĩ thầm:

- "Nếu không có lão Nam Quân thì chưa chắc giờ đây tiểu tử và nha đầu kia quấn quýt như vậy.".

oo Ngôi Cửu Nghi Miếu lọt thỏm trong một khu rừng rậm rạp. Chung quanh là những bãi cỏ lau dày, chứng tỏ nó chỉ là một ngôi miếu hoang, đến ngay cả tấm liễn treo trên ca tiền cũng viết nham nhở bằng thứ mực tự tạo và người viết cũng cẩu thả. Ngoài những bãi lau sậy rậm rạp, chung quanh miếu còn vòng hương cháy đỏ bốc khói nghi ngút, tạo ra một khoảng không vừa thần bí vừa ngột

ngạt.

Khi vầng trăng vừa lên đến thiên đỉnh thì một cỗ kiệu xuất hiện. Chiếc kiệu được trang hoàng khá lộng lẫy, do bốn gã phu kiệu thôn dã khiêng. Đi sau cỗ kiệu là Thần Hành Dị Cái trong bộ lốt nô bộc.

Lão vừa đi vừa than:

- Ôi tiểu thư ơi... Lần ra đi này hổng biết chừng nào tiểu thư mới về. Cửu Nghi Thần ơi, ông ác nhân ác đức mà làm gì rồi cũng có ngày trời tru đất diệt ông. Cửu Nghi Thần ơi, ông đã là thần là thánh rồi mà vẫn còn ham mê sắc dục, làm hại bao nhiêu người. Cửu Nghi Thần ơi, ông đúng là một con khỉ.

Nghe Thần Hành Dị Cái than khóc mà nhóm người đi sau đang nức nở khóc tiễn đưa người bị tế cũng phải bụm miệng mới nén được tiếng cười.

Chiếc kiệu được đưa vào trong miếu.

Thần Hành Dị Cái lom khom bước đến bệ thờ.

Lão thắp một nén nhang, ôm quyền xá dài một cái rồi lớn giọng nói:

- Cửu Nghi Thần có hiển linh thì mau xuất hiện nhận vật tế thần của chúng tôi. Nếu Cửu Nghi Thần không hiển linh thì lão nô xin được đưa tiểu thư về gả cho lão Thần Hành Dị Cái.

Lão lại xá một cái nữa.

Từ phía sau bệ thờ một giọng nói ôn tồn cất lên:

- Lão nô kia, đã đưa tiểu thư của nhà lão đến rồi thì mau cút ra khỏi đây để bổn thần thụ nhận.

Thần Hành Dị Cái ôm quyền xá:

- Dạ da.... Xin Cửu Nghi Thần cứ nhận. Lão nô chỉ xin bổn thần đối xử tốt với tiểu thư của lão. Bởi vì tiểu thư là bậc lá ngọc cành vàng, từ nhỏ tới lớn chỉ được có lão nô chăm sóc mới chịu mà thôi.

- Được rồi, bổn thần sẽ chăm sóc tiểu thư của lão thay cho lão.

- Đa tạ Cửu Nghi Thần. Vậy xin hỏi khi nào lão nô mới đến đón tiểu thư về?

- Đã cúng tế cho bổn thần thì tiểu thư của lão đã thuộc về bổn thần, còn đến làm gì nữa.

Mau về đi!

- Lão nô xin tuân lệnh bổn thần!

Lão gãi đầu ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Lão nô có điều này muốn thỉnh giáo bổn thần.

- Điều gì cứ nói nhanh lên.

- Dạ, tiểu thư của lão nô vốn rất sợ khỉ. Mà trước đây ở ngôi miếu này có một con khỉ tu luyện thành tinh, chuyên bắt cóc thôn nữ. Lão nô chỉ sợ con khỉ đó thấy tiểu thư của lão nô quá đẹp mà... mà giở chứng làm càn, mong được bổn thần để mắt tới con khỉ đó.

- Đã có bổn thần thì lão chẳng còn sợ gì nữa.

Thần Hành Dị Cái ôm quyền xá:

- Đa tạ bổn thần.

Thần Hành Dị Cái khom lưng quay bước trở ra. Dáng đi của lão khập khễnh trông thật nực cười.

Lão nhìn lại cỗ kiệu hoa một lần nữa, rồi thuận tay nhổ một cọng râu, truyền âm nhập mật nói với Thế Kiệt:

- Hiền điệt, đích thị là lão ôn dịch đó rồi.

Truyền âm nhập mật nói xong, Thần Hành Dị Cái mới khập khễnh bước ra ngoài cổ miếu. Lão nhanh chóng đóng cửa cổ miếu lại rồi lớn giọng nói:

- Các người về thôi để tiểu thư ở lại chơi với con khỉ kia.

Bọn người đi đưa kiệu hoa ngơ ngác không hiểu lão nói gì. Lão thâu nhi khoát tay:

- Về đi... về đi...

Người thân theo đưa nàng thôn nữ òa lên khóc rồi lần lượt kéo nhau rời ngôi cổ miếu Cửu Nghi Thần. Thần Hành Dị Cái chúm chím cười ghé mắt nhìn qua khe cửa ngôi cổ miếu.

Bên trong cổ miếu, Nam Quân Gia Hầu từ sau bệ thờ bước ra. Lão vận trang phục lòe loẹt như người lên đồng lên bóng, dung diện của lão Dâm Thần giờ càng quái dị hơn bởi một tảng thịt đã bị mất.

Lão liếm mép, hí hửng bước đến trước kiệu hoa, nham nhở nói:

- Ái thê sao chưa chịu bước ra để ta chiêm ngưỡng dung nhan của nàng?

Không có tiếng đáp lời lão.

Nam Quân Gia Hầu liếm mép. Ánh mắt của lão long lên sòng sọc:

- Ái thê còn làm nũng nữa ư? Ở đây chỉ có ta và nàng, không người thứ ba đâu mà mắc cỡ. Nếu nàng chìu ý ta thì ta sẽ đối xử tốt với nàng, ngược lại ta sẽ hành xử nàng như hành xử một thứ giẻ rách đó.

Lão hất mặt:

- Nào, ái thê bước ra đi nào.

Vẫn không có tiếng đáp lời gã.

Lão Dâm Thần bắt đầu cáu giận. Lão hừ nhạt một tiếng rồi vươn trảo công thộp lấy tấm rèm giật xuống.

Tấm rèm vừa bị giật khỏi cỗ kiệu thì một ảnh kiếm xanh rờn nhoáng lên lia thẳng vào hữu thủ của lão quỷ.

Phập...

Lão quỷ Nam Quân Gia Hầu đâu có thể nào ngờ được, không kịp vận Túc Cốt Thần Công, cho nên hữu thủ của lão bị Quỷ Kiếm Đoạn Hồn tiện đứt liền ngay hổ khẩu.

Nam Quân Gia Hầu thét lên lồng lộng:

- A... A...

Lệnh Thế Kiệt từ trong chiếc kiệu hoa bước ra trong khi lão Nam Quân Gia Hầu thì điểm chỉ phong bế mạch môn để cầm máu và liên tục thối về sau năm bộ.

Lão ngơ ngác nhìn Thế Kiệt, miệng méo xệch, lắp bắp nói:

- Ngươi đó ư...

- Lão quỷ còn nhận ra Lệnh Thế Kiệt này chứ?

- Lão phu và ngươi không thù không oán, sao ngươi cứ đeo bám theo lão phu hoài vậy?

Ngươi muốn gì?

Thế Kiệt lạnh nhạt nói:

- Nếu sau nhát kiếm ở Động Phong Nha, lão biết nhân quả thì đã không có cuộc hội kiến này. Nhưng vì lão chẳng biết nhân biết quả, gieo cái ác cho bá tánh, buộc tại hạ không thể chùng tay với lão.

Nam Quân Gia Hầu rít lên:

- Thế Kiệt, ngươi đã mượn ta một tảng thịt trên mặt, giờ đây lại chặt tay ta nữa. Cái hận này ta không bỏ qua cho ngươi đâu. Ta sẽ đầu nhập U Linh Môn, thề băm xác ngươi thành từng mảnh.

Nam Quân Gia Hầu vừa dứt lời thì Thần Hành Dị Cái từ ngoài cổ miếu đã lên tiếng:

- Cái con khỉ, lão quỷ đâu còn cơ hội để đầu nhập U Linh Môn.

Nam Quân Gia Hầu nhìn lão thâu nhi:

- Thì ra là lão tặc. Lần trước chính lão đã chỉ đường dẫn lối cho Lệnh tiểu tử, lần này cũng chính lão phá bĩnh ta.

Nam Quân Gia Hầu rít lên:

- Lão phu giết lão trước.

Nam Quân Gia Hầu vừa nói vừa vận chuyển Huyền Công Túc Cốt. Tả thủ của lão bất chợt vươn vài điểm tới yết hầu Thần Hành Dị Cái. Thần Hành Dị Cái vốn đã biết sự lợi hại của Túc Cốt Thần Công nên đã chuẩn bị sẵn. Nam Quân Gia Hầu vừa xuất thủ thì lão ăn mày cũng thi triển bí thuật Di Hình Cước Pháp, lòn lách tránh né.

Một bên ra sức công, một bên ra sức tránh né, cả hai đều trổ tuyệt kỹ của mình nên chẳng bên nào chiếm được thượng phong. Chỉ trong chớp nhoáng Nam Quân Gia Hầu đã công đúng hai mươi chiêu thức nhưng tuyệt nhiên vẫn không làm sao công trúng được Thần Hành Dị Cái.

Bên kia lão ăn mày cũng chỉ biết nhún nhảy mà không thể nào công ngược lại được đối phương.

Lệnh Thế Kiệt đứng thị trận một lúc rồi trầm giọng nói:

- Đủ rồi...

Cùng với tiếng nói đóù chàng xuất một chiêu kiếm tàn khốc chém xả tới tả thủ của Nam Quân Gia Hầu.

Quỷ Kiếm Đoạn Hồn cắt một đường vòng cung xanh rờn lia xuống cánh tay Túc Cốt Thần Công quái dị của Nam Quân Gia Hầu.

Chát...

Lưỡi kiếm như chạm vào một khối đá, tưng ngược trở lên, trong khi cánh tay quỷ thì dội ngược xuống đất nhưng không suy xuyển gì.

Thế Kiệt nheo mày:

- Lão luyện Túc Cốt như những tên Cương Thi.

Hứng một kiếm của Thế Kiệt, Nam Quân Gia Hầu lồng lộng thét lên:

- Tiểu tử muốn quyết đấu với lão phu. Được, lão phu quyết một chiêu với ngươi.

Nam Quân Gia Hầu nhăn mày nhăn mặt xoạt chân. Tả thủ Túc Cốt của lão phát ra những tiếng kêu răng rắc.

Lão thâu nhi đã thấy Quỷ Kiếm chạm vào Túc Cốt của Nam Quân Gia Hầu nhưng chẳng tiện đứt được, liền cảnh báo với Thế Kiệt:

- Lệnh hiền điệt, phải dụng đến linh khí tiên thiên thôi.

Lời cảnh báo của lão thâu nhi vừa thốt ra thì tả thủ Túc Cốt của Nam Quân Gia Hầu biến thành một thế trảo thộp tới đỉnh đầu chàng.

Thế Kiệt nhíu mày thi triển Di Hình Cước Pháp tránh né cái chộp của lão quỷ.

Chộp hụt Thế Kiệt, Nam Quân Gia Hầu phẫn nộ quát:

- Tiểu tử, ngươi cũng bắt chước lão ăn mày thúi kia ư?

- Tại hạ sẽ thuận theo ý của lão.

Chàng vừa nói vừa vận chuyển huyền chân linh khí vào Quỷ Kiếm Đoạn Hồn. Ngay lập tức lưỡi kiếm quỷ xuất hiện ánh sáng nhật quang trông tợ như một vầng lửa bao bọc lấy lưỡi kiếm.

Nam Quân Gia Hầu rít lên:

- Ngươi nhớ giữ lấy lời đấy nhé.

- Lão cứ xuất thủ, tại hạ không nuốt lời đâu.

Nam Quân Gia Hầu thét lớn:

- Tiểu quỷ nằm xuống.

Tả thủ Túc Cốt Thần Công của lão biến thành trảo vỗ thẳng Thế Kiệt. Lần này thì Nam Quân Gia Hầu đâu thể nào ngờ được Quỷ Kiếm Đoạn Hồn trong tay Thế Kiệt đã là một linh kiếm thần kỳ.

Khi trảo công của lão Dâm Thần còn chập chờn chưa kịp thành chiêu thì Thế Kiệt đã thi triển xong chiêu kiếm quyết định của chàng.

Thanh kiếm lửa chém xả vào cánh tay Túc Cốt của lão Dâm Thần.

Phập...

Nam Quân Gia Hầu rú lên lồng lộng. Lão vốn đâu ngờ rằng Thế Kiệt đã đụng tới huyền công linh khí của mười hai vị La Hán, nên thản nhiên để kiếm của chàng chém vào cánh tay còn lại đã được lão vận hóa Túc Cốt Thần Công. Đến khi cánh tay đó rụng rơi xuống sàn cổ miếu, thì lão mới biết mình đã lầm.

Lão Dâm Thần đứng như trời trồng, máu phún ra từ bả vai trái mà lão không biết làm sao bế mạch môn.

Sắc diện của Nam Quân Gia Hầu xanh rờn như tàu lá chuối. Lão lắp bắp nói:

- Tiểu quỷ, hãy lấy mạng lão phu nhanh đi.

Thần Hành Dị Cái nhìn lão, buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Không cần thiết nữa, lão quỷ nên sống hết cuộc đời tàn phế để chuộc lại tội lỗi của mình.

Thần Hành Dị Cái vừa nói vừa cách không phóng chỉ bế mạch cầm máu cho Nam Quân Gia Hầu.

Lão nhìn lại Thế Kiệt:

- Lệnh hiền điệt, chúng ta đi thôi.

Thế Kiệt gật đầu, nhìn lão Dâm Thần một lần nữa. Chàng khẽ lắc đầu nói:

- Lão gieo gió quá nhiều ắt phải gặt bão lớn.

Hai người trở bộ quay lưng ra ngoài ngôi cổ miếu Cửu Nghi. Ở bên ngoài không biết từ lúc nào cư dân thôn Vĩ Dạ đã tập hợp trước sân ngôi cổ miếu.

Thần Hành Dị Cái và Thế Kiệt nhìn mọi người.

Một vị trưởng thôn bước ra, trịnh trọng xá Thế Kiệt và lão thâu nhi:

- Chúng tôi thành kính đa tạ nhị vị đại hiệp đã giải trừ họa Dâm Thần cho bá tánh. Xin có chút lễ

vật mong nhị vị lại hiệp thâu nhận.

Thần Hành Dị Cái trừng mắt:

- Hê... Bộ lão tưởng lão ăn mày này là Cái Bang thì khi hành đạo phải lễ vật ư? Nếu các ngươi có lòng thì mang lễ vật tặng cho lão và Lệnh hiền điệt trao lại cho những nạn nhân trong vụ này.

Vị trưởng thôn Vĩ Dạ rối rít nói:

- Cư dân thôn Vĩ Dạ không có ý xem thường trưởng lão, mà đây chỉ lão chút lòng thành của chúng tôi. Trưởng lão đã dạy như vậy chúng tôi sẽ nghe theo.

Thần Hành Dị Cái gật đầu:

- Tốt lắm, lão phu và Lệnh hiền điệt cáo từ đây.

Lão nhìn qua Thế Kiệt rồi cùng chàng trổ thuật Di Hình Cước Pháp thoát đi như một cơn gió thoảng. Hai người vừa mất dạng thì Nam Quân Gia Hầu từ trong cổ miếu bước ra. Sự xuất hiện của lão quỷ khiến đám tráng niên thôn Vĩ Dạ phẫn nộ, rồi không ai bảo ai, ào ào lao đến Nam Quân Gia Hầu.

Chỉ trong chốc lát, Nam Quân Gia Hầu đã biến thành một cái xác không còn nhận ra được nữa. Âu đó cũng là cái nghiệp mà lão tự chuốc vào mình.

Chương 61: U Linh Cổ Mộ

Cổ mộ U Linh.

Tọa lạc cách Ngũ Đài Sơn khoảng ba mươi dặm về hướng Tây, ngôi cổ mộ bằng đá hoa cương to lớn trông tợ một quả đồi trọc, hướng mặt về phía Tây.

Tấm bia đá cao sừng sững với bốn chữ thảo khắc sắc nét:

U Linh Chi Địa.

Chung quanh cổ mộ là những dãy mồ thẳng tắp, tất cả đều hướng mặt về phía trung tâm.

Nơi đó chính là ngôi cổ mộ U Linh Chi Địa.

Mặt trời đúng ngọ thì từ tám phương bốn hướng, từng đoàn người với binh khí cầm tay, nai nịt kéo về phía U Linh cổ mộ. Dẫn đầu đoàn cao thủ hướng chính Đông là Lý vương nương cùng với Lệnh Thế Kiệt. Án ngữ hướng Tây là nhóm cao thủ Cái Bang độ trên trăm nhân mạng, dẫn đầu là Thần Hành Dị Cái. Từ hướng Nam là các nhà sư Thiếu Lâm Tự do chính đại sư Huệ Giác đảm trách. Còn hướng Bắc là những cao thủ trên giang hồ được tập trung dưới lá đại kỳ lục lâm của tổng trại chủ Chữ Hào Thiên. Khí thế của quần hùng thật là hùng dũng và háo hức.

Dẫn đầu lục lâm hảo hán, Chữ Hào Thiên đi đầu, thỉnh thoảng lại xướng lên:

- Chính nghĩa hưng thịnh, anh hùng bất vị thân.

Chỉ trong khoảng khắc, tất cả quần hùng bạch đạo đã kéo đến vây quanh ngôi cổ mộ.

Trong ánh sáng hừng hực của vầng nhật quang rọi xuống, trông họ quá nhỏ bé trước ngôi cổ mộ hùng vĩ.

Lý vương nương nhìn sang Lệnh Thế Kiệt:

- Lệnh hiền điệt, đã đến lúc con thực hiện sứ mạng của mình.

Lý vương nương thở dài một tiếng:

- Một lần nữa ta muốn nhắc hiền điệt. Sự tồn vong của võ lâm đều quyết định vào lúc này. Nếu như

hiền điệt nặng tình thì sẽ có bao nhiêu sinh linh phải xuống cõi U Linh Môn làm nô dịch cho Quỷ Kiếm U Linh.

Lệnh Thế Kiệt bặm môi gật đầu. Tay chàng đặt vào đốc thanh Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, hướng mắt nhìn về phía ngôi cổ mộ U Linh. Chàng tưởng nhớ lại dĩ vãng, mà chàng và sư tôn đã trải qua với nhau mà tim đập như trống trận.

Lý vương nương liếc trộm Thế Kiệt, buông một tiếng thở ra. Bà cảm thấy có cái gì đó thật là bất an đang xâm chiếm mọi suy nghĩ của bà.

Chữ Hào Thiên lại cao giọng xướng lên:

- Vị nghĩa, anh hùng bất vị thân.

Lý vương nương mỉm cười nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, con nghe những gì Chữ huynh đệ nói chứ?

- Hiền điệt đã nghe.

Sau câu nói đó chàng lại buông một tiếng thở dài thườn thượt.

Lý vương nương liền cầm cờ hiệu màu hồng phất một cái.

Nhóm hảo hán do Chữ Hào Thiên cầm cờ lịnh ào ào lao về phía cánh cửa đá của U Linh cổ mộ. Tất cả mọi người không ai bảo ai hè nhau công phá thạch môn. Người thì đao, kẻ thì búa, có kẻ cầm chùy nện vào thạch môn.

Những thanh âm ầm ì vang lên rộn rịp, nhưng đúng một khắc sau thì mọi người đã mệt lử, nhưng cánh cửa vào U Linh cổ mộ vẫn không xoay chuyển.

Thần Hành Dị Cái tức tối gãi đầu:

- Cánh cửa khỉ này thế mà cứng dữ.

Lão quay lại Lý vương nương:

- Lý vương nương, chúng ta phải làm sao đây?

Lý vương nương nhíu mày suy nghĩ:

- Thạch môn của U Linh cổ mộ không phải một sớm một chiều mà công phá được. Mọi người phải kiên trì. Nếu như quần ma có thể phá được thạch môn Kim Đỉnh Sơn thì chúng ta cũng có thể phá

được cánh cửa đá của U Linh Chi Địa.

Thần Hành Dị Cái gật đầu:

- Chúng ta sẽ phá nó.

Lão quay lại nhóm môn hạ Cái Bang:

- Các người hãy thay nhóm bằng hữu lục lâm mà công phá thạch môn U Linh Chi Địa.

Theo hiệu lệnh của lão thâu nhi, nhóm bang chúng Cái Bang liền thay quần hào lục lâm nhâu nhâu bâu lấy thạch môn U Linh Chi Địa. Mạnh ai người nấy đập. Kẻ manh dùng chùy dùng búa, người yếu thì dùng dao, dùng kiếm. Một khắc nữa lại trôi qua, nhưng cánh cửa thạch môn vẫn không vỡ, họa lắm trên nó chỉ có những vết trầy do đục do đẽo.

Bọn bang chúng Cái Bang mệt lả người, rút trở về sau. Hai vị trưởng lão bước đến bái lão thâu nhi. Một người lắc đầu nói:

- Bọn thuộc hạ đã dùng hết sức nhưng không sao phá được cánh cửa này.

Thần Hành Dị Cái nhìn Lệnh Thế Kiệt. Lão lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Lệnh hiền điệt chắc dụng đến linh kiếm của mười hai vị La Hán may ra phá được thạch môn U Linh Chi Địa.

Huệ Giác đại sư thoáng lộ vẻ lo lắng:

- A di đà phật! Tất cả mọi người có mặt hôm nay kéo đến U Linh Chi Địa là do tin vào linh kiếm của Lệnh công tử. Nếu bây giờ công tử dụng đến linh khí tiên thiên, thì sẽ hao tổn chân ngươn, đến lúc cần sợ không hồi phục kịp.

Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc nói:

- Lão đại sư yên tâm, đã có Tuyết Liên của tôi rồi. Nếu Lệnh công tử hao tốn chân ngươn thì cũng sớm hồi phục thôi.

Huệ Giác đại sư nhìn qua Lý vương nương:

- Lý vương nương nghĩ sao? Chủ định của chúng ta là công phá U Linh Chi Địa vào ban ngày để tránh tổn vong sinh linh. Nay chỉ mỗi thạch môn của U Linh Chi Địa, chúng ta cũng không phá được. Làm sao có thể vào cổ mộ U Linh?

Lý vương nương suy nghĩ một lúc:

- Ý của tôi là công phá vào ban ngày để tìm sự thuận lợi cho chúng ta nhưng Thế Kiệt phải dụng đến linh khí của mười hai vị La Hán cũng có điều bất lợi cho Thế Kiệt.

Thế Kiệt nhìn Lý vương nương nói:

- Vương mẫu đừng lo, có lẽ phải dụng đến linh khí tiên thiên của những vị La Hán, còn hơn để đêm xuống bao sinh linh ở đây chẳng biết như thế nào.

Lý vương nương buông một tiếng thở dài:

- Hiền điệt cứ quyết định.

Thế Kiệt gật đầu. Lý vương nương liền rút cờ hiệu màu vàng phất lên. Thấy lá cờ vàng quần hào đồng loạt lui về chỗ cũ, nhường khoảng trống trước thạch môn cho Lệnh Thế Kiệt.

Lý vương nương nhìn Thế Kiệt nói:

- Sau khi công phá thạch môn U Linh cổ mộ, hiền điệt cần phải quay lại đây để vận công điều tức phục hồi chân ngươn.

Thế Kiệt gật đầu. Chàng cầm Quỷ Kiếm rảo bước đến trước cửa thạch môn rồi từ từ rút lưỡi kiếm ra khỏi vỏ. Thanh Quỷ Kiếm được Thế Kiệt nâng dần qua khỏi đỉnh đầu với tư thế Đồng Tử Bái Quan Âm.

Vầng nhật quang chiếu vào lưỡi kiếm. Lưỡi kiếm từ chuyển hóa từ màu xanh biếc qua màu đỏ rồi xuất hiện một màn lửa đỏ rực tỏa hơi nóng hầm hập.

Sức nóng từ lưỡi Quỷ Kiếm Đoạn Hồn phá ra trên phạm vi hai mươi trượng. Tiết trời lập Đông thế mà những lớp cỏ dưới chân chung quanh chàng như bị sức nóng làm chúng rũ hẳn lại. Ngay cả những cao thủ đứng gần cũng phải thối bộ bởi sức nóng từ lưỡi kiếm Đoạn Hồn tỏa ra. Sự kỳ diệu của lưỡi kiếm khiến mọi người đứng ngây người nhìn Lệnh Thế Kiệt.

Sau khi vận đủ nguyên ngươn tới tầng thứ mười hai, Thế Kiệt hướng tinh nhãn chằm chằm về phía thạch môn U Linh Chi Địa. Chàng lẩm nhẩm nói:

- Sư tôn, tha thứ cho Lệnh Thế Kiệt.

Cùng với câu nói đó, nước mắt chợt trào ra khóe mắt chàng. Thế Kiệt mím môi nén tất cả sự Oan nghiệt vào trong rồi chợt hú vang một tiếng lồng lộng. Tiếng hú của chàng nghe tợ tiếng rồng rú thét ngập tràn sự u uẩn. Cùng với tiếng rú đó, Thế Kiệt chém xả lưỡi kiếm lửa về phía thạch môn U Linh Chi Địa. Từ lưỡi kiếm trên tay chàng một chiếc lưỡi lửa kéo dài ra xá thẳng vào thạch môn U Linh cổ mộ.

Ầm...

Cả ngôi cổ mộ khổng lồ như rung chuyển bởi một cơn chấn động dữ dội. Còn thạch U Linh thì như bị đốt trong biển lửa khổng lồ.

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa đó thì tiếp những âm thanh răng rắc, rồi thạch môn đổ sầm xuống.

Ầm...

Cát bụi mù mịt tung tóe chẳng còn nhìn thấy gì nữa.

Lý vương nương băng đến bên Thế Kiệt. Bà nắm tay chàng và cảm nhận sự giá buốt từ tay Thế Kiệt phả ra.

Lý vương nương quan sát sắc diện của Thế Kiệt, thấy chàng nhợt nhạt như một kẻ bị cảm lạnh.

- Thế Kiệt, theo Vương mẫu!

Không cần Thế Kiệt có phản ứng gì, Lý vương mẫu kéo chàng về chỗ cũ rồi ép xuống.

Bà đọc khẩu quyết rồi áp song thủ vào đài huyệt Thiên Linh Cái chuyển chân ngươn của mình qua Thế Kiệt.

Trong khi Vương mẫu chuyển công lực cho Thế Kiệt thì quần hào nhâu nhâu bâu lấy lối vào U Linh Chi Địa. Tất cả mọi người đều nhìn thấy một khối ngọc thạch khổng lồ xa xa trong cổ mộ U Linh.

Chính khối ngọc thạch đó khiến cho mắt người nào cũng sáng hẳn lên. Ai nấy cũng đều liên tưởng đến một kho tàng liên thành được dấu trong ngôi cổ mộ khổng lồ này.

Chữ Hào Thiên chưa kịp phát hiệu lệnh, những trại chủ đã háo hức thốt lên:

- Huynh đệ, bên trong có kho tàng, xông vào!

Năm mươi gã lục lâm rào rào như bầy châu chấu băng mình qua thạch môn U Linh Chi Địa, bất chấp nguy hiểm. Chữ Hào Thiên cuống quít nói:

- Các huynh đệ cẩn thận đó!

Miệng thì thét, chân Chữ Hào Thiên thì hối hả chạy theo nhóm huynh đệ của mình.

Nhóm lục lâm chưa vào được bao lâu chợt một ánh sáng xanh bất thần xuất hiện. Đó là một thứ ánh

sáng chói lòa, từ trong U Linh cổ mộ hắt ra, mà ngay cả vầng dương quang cũng bị nó khỏa lấp.

Những tiếng rú cất lên lanh lảnh, những tiếng kêu đau đớn của bọn lục lâm dội đến tai dội đến tai Thần Hành Dị Cái, Huệ Giác đại sư và cả Lý Vương mẫu.

Mặc dù biết bên trong đã có sự cố nhưng mọi người không dám xông vào mà chỉ lắc đầu nén cái đau xé lòng vào trong.

Huệ Giác đại sư nghe những tiếng kêu đau đớn đó không dằn được liền niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Cứu độ chúng sinh.

Lý vương nương thâu hồi ngọc thủ, nhìn Thần Hành Dị Cái nói:

- Cổ mộ U Linh đâu phải là tửu điếm hay khách điếm mà có thể xông vào là được.

Lý vương nương bất giác lo lắng đảo mắt tìm Chữ Hào Thiên. Bên cánh hảo hán lục lâm bắt đầu nhốn nháo. Bà thở dài khi không thấy họ Chữ đâu cả.

Lệnh Thế Kiệt đã bật dậy.

Chàng hốt hoảng hỏi:

- Vương mẫu... Chữ huynh...

Lý vương nương nhìn chàng:

- Tổng trại chủ Chữ Hào Thiên đã vào cổ mộ U Linh cùng với nhóm huynh đệ lục lâm.

Thế Kiệt biến sắc:

- Chữ huynh sao lại hồ đồ như vậy.

- Hiền điệt, ta không kịp cản Chữ Hào Thiên lại.

Lý vương mẫu vừa dứt câu thì từ trong cổ mộ U Linh, Chữ Hào Thiên hai bên kè kè hai gã trại chủ dò dẫm bước ra. Vừa thấy Chữ Hào Thiên xuất hiện bọn lục lâm phấn khích xướng lên:

- Tổng trại chủ uy vũ... tổng trại chủ uy vũ...

Người phấn khởi nhất là Lệnh Thế Kiệt. Chữ Hào Thiên vừa xuất hiện thì chàng đã trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp băng đến. Thế Kiệt còn cách họ Chữ độ ba bước thì Chữ Hào Thiên té khuỵu xuống đất. Thế Kiệt thất sắc, băng đến đờ lấy họ Chữ.

- Chữ huynh.

Nhìn lại, chàng mới biết hai gã trại chủ mà Chữ Hào Thiên cắp ra giờ đã là hai xác chết mắt mở trừng trừng.

Chữ Hào Thiên mắt vẫn mở to, nhưng nghe tiếng Thế Kiệt liền gượng nói:

- Lệnh đệ, tất cả bằng hữu của ta đã bị đui hết rồi.

Chữ Hào Thiên rống:

- Ngay cả ta cũng không còn đôi mắt nữa.

Thế Kiệt bặm môi.

Chữ Hào Thiên nắm tay Thế Kiệt:

- Ta đưa được hai người bằng hữu trở ra, đệ hãy xem họ ra sao rồi.

Thế Kiệt ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Chữ huynh, họ đã chết rồi.

Chữ Hào Thiên thổn thức nói:

- Chết rồi ư?

- Không thể trách Chữ huynh được.

Chữ Hào Thiên lắc đầu:

- Tại ta, thân là tổng trại chủ nhưng giới quy bất nghiêm nên mới xảy ra thảm kịch này.

Các chư huynh đệ thấy khối ngọc trong cổ mộ tưởng là kho báu nên ùa vào, không ngờ đó là tử địa. Ta muốn ngăn các huynh đệ lại nên phải chịu như thế này.

Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc bước đến bên Chữ Hào Thiên. Lão nhìn qua đã biết vị tổng trại chủ đã bị đui rồi.

Kỳ Thân Lộc thở dài rồi nói với Thế Kiệt:

- Lệnh công tử, chúng ta nên đưa tổng trại chủ về phía sau để lão phu tìm cách chữa trị cho y.

Chàng không đợi Chữ Hào Thiên có bằng lòng hay không mà xốc nách y dìu luôn về phía Lý

vương nương.

Thấy Chữ Hào Thiên, Lý vương nương cũng không cầm lòng đặng. Bà nhìn Kỳ Thân Lộc:

- Lão đại phu có cách gì không?

Kỳ Thân Lộc quan sát đôi mắt của Chữ Hào Thiên rồi bắt mạch cho Chữ Hào Thiên.

Lão bắt mạch xong buông một tiếng thở dài.

Thế Kiệt hỏi:

- Lão tiền bối, Chữ huynh thế nào?

Nhin Thế Kiệt, Kỳ Thân Lộc ôn nhu nói:

- Như thế này đã là may mắn lắm rồi. Nếu tổng trại chủ không có thần lực hộ thân, lão e khó mà trở ra ngoài này được. Mặc dù bây giờ mạch của tổng trại chủ có nghịch đảo nhưng lão phu có thể phục hồi được, duy có đôi mắt thì sơ....

Lý vương nương nhìn lão:

- Nếu vậy nhờ lão đại phu.

Kỳ Thân Lộc nhìn Chữ Hào Thiên rồi lấy hộp kim vàng ghim luôn một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của gã. Ghim xong lão lau mồ hôi trán:

- Thế là xong.

Lý vương nương đỡ Chữ Hào Thiên nằm xuống tấm thảm, rồi từ tốn hỏi:

- Tổng trại chủ, chuyện gì đã xảy ra cho mọi người vậy?

Chữ Hào Thiên lắc đầu:

- Tại hạ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Khi đạo ánh sáng xanh xuất hiện thì cảm thấy tứ chi bủn rủn, mắt chói lòa chẳng còn nhìn thấy gì nữa, trong đầu thì có những âm thanh u u nhức như búa bổ.

Chữ Hào Thiên thở ra:

- Tại hạ biết có sự biến liền tràn bộ thoát trở ra, thuận tay cắp luôn hai vị huynh đệ, nhưng bấy giờ mới biết mình đã bị mù.

Lý vương nương nhìn Thế Kiệt:

- Hiền điệt, cái mà tổng trại chủ nói là khối ngọc chính là khối hoàng thạch mà mười hai vị La Hán muốn hủy đó.

Thần Hành Dị Cái cau mày thốt lên:

- Thế thì nguy rồi.

Huệ Giác đại sư nhìn lão thâu nhi:

- A di đà phật! Lão huynh nói nguy là nguy cái gì?

Thần Hành Dị Cái lắc đầu:

- Tất cả những lục lâm hảo hán xông vào cổ mộ, chốc nữa đây sẽ được cải tử hoàn sinh trong bộ dạng Cương Thi.

- A di đà phật!

Lão thâu nhi nói tiếp:

- Lũ Cương Thi kia kéo nhau ra khi đêm xuống. Đặc điểm của bọn chúng là chẳng biết sống chết là gì nên cũng chẳng sợ đao thương chưởng pháp.

Lão thâu nhi nhìn Chữ Hào Thiên:

- Nếu không có tổng trại chủ quay được trở ra thì tất cả chúng ta chắc xâm nhập cổ mộ và bây giờ không biết thành con khỉ gì đây.

Lão nhìn lại Lý vương nương:

- Lý vương nương, chúng ta nên rút lui thôi.

Lý vương nương nhíu mày suy nghĩ. Bà nhìn lại Huệ Giác đại sư:

- Đại sư, chúng ta có nên rút lui hay không một khi đã rút dây động rừng? Mục đích của chúng ta đến cổ mộ lần này là tiêu hủy hoàng thạch, nay lại rút lui, tôi e rằng sẽ chẳng con cơ hội nữa đâu.

Huệ Giác đại sư lần chuỗi hạt:

- A di đà phật! Lý vương nương nói rất đúng, một khi đã rút dây động rừng, chúng ta không còn lui bước được nữa rồi.

Huệ Giác nhìn Thế Kiệt:

- Lúc này lão tăng chỉ còn kỳ vọng vào Lệnh công tử mà thôi.

Lão hòa thượng Thiếu Lâm vừa dứt lời thì đột nhiên quần hào bỗng nhốn nháo hẳn lên.

Có người cất tiếng kêu la thảm thương.

Thần Hành Dị Cái biến sắc:

- Lại có sự biến xảy ra rồi.

Mọi người còn chưa biết đó là sự biến gì thì từ những hàng mộ vây quanh U Linh Chi Địa, lố nhố cao thủ Thần Long giáo và Câu Hồn Bang như đội mồ xuất hiện. Cùng với sự xuất hiện của quần ma là lúc nhúc lũ rắn đang bò theo từng hàng hướng về quần hùng bạch đạo.

Tất cả quần hùng không ai bảo ai đều đồng loạt rút về phía Lý vương nương và Thần Hành Dị Cái.

Lão thâu nhi nhảy đỏng lên khi nghe một trưởng lão Cái Bang thông báo tình hình.

Lão thét lên:

- Rắn à?

Vị trưởng Cái Bang gật đầu:

- Rắn nhiều lắm. Đều là những rắn độc có thể giết người.

- Chính lão Đông Độc Âu Dung Thừa đây mà. Lão quỷ đó biết lão thâu nhi này sợ rắn nên xua rắn ra đây.

Lão quay ngoắt lại Lý vương nương:

- Lý vương nương, chúng ta chạy thôi.

Miệng thì nói, chân của lão thâu nhi toan dợm bổ trổ Di Hình Cước Pháp.

Diệu Thủ Thần Y Kỳ Thân Lộc trừng mắt nhìn lão:

- Lão huynh định bỏ mọi người mà chạy ư? Nếu lão độc dùng độc thì Kỳ mỗ đây có cách trị mà.

Thần Hành Dị Cái hối hả nói:

- Lão lang băm ra tay nhanh lên đi. Lão ăn mày này nói trước, lão sợ rắn lắm. Chỉ cần đuổi được bầy súc sinh đó đi thì lão không thèm chạy nữa đâu.

- Được. Lão ăn mày xem Kỳ mỗ ra tay nè.

Diệu Thủ Thần Y lấy trong túi nải ra một chiếc còi, có hình dáng thật kỳ quái. Lão nhếch miệng nói:

- Bình thời khi ta cần thì chẳng thấy bóng con nào, lúc không cần ôi sao mà nhiều quá.

Lão nói xong đưa chiếc còi lên miệng, phùng mang thổi.

Quắc...

Chiếc còi phát ra tiếng chim đại bàng nghe thật đinh tai nhức óc.

Quắc... Quắc... Quắc...

Thấy Diệu Thủ Thần Y thổi còi mà Thần Hành Dị Cái phải bụm miệng nén cười.

Quả nhiên đúng như Thần Y Kỳ Thân Lộc nói. Bầy rắn độc như nghe được tiếng khắc tinh của chúng. Tiếng còi thứ nhất trỗi lên, tất cả lũ rắn nghểnh đầu dáo dác nhìn. Tiếng còi thứ hai, thứ ba thì chúng như hoảng loạn tìm đường chạy trốn, chẳng mấy chốc không còn bóng dáng con rắn nào.

Đông Độc Âu Dung Thừa từ trong đám quần ma vận trường y có thêu chiếc đầu lâu trước ngực. Lão hướng mắt nhìn về phía Kỳ Thân Lộc:

- Thì ra là lão quỷ.

Lý vương nương từ trong dám quần hào bước ra đối mặt với Đông Độc Âu Dung Thừa.

Bà gặn giọng nói:

- Đông Độc Âu Dung trưởng lão đã đầu nhập U Linh?

Âu Dung Thừa gật đầu:

- Không sai. Bổn nhân giờ là U Linh phó giáo. Khi mặt trời lặn, tất cả các người sẽ bị thu dụng làm nô dịch. Các người đừng hy vọng đào thoát khỏi U Linh Chi Địa. Tất cả mọi nẻo đường dẫn đến đây đều đã được phong bế, không một ai có thể thoát thân được đâu.

Nghe Đông Độc nói như vậy, phía lục lâm bỗng chốc nhốn nháo hẳn lên. Bây giờ Chữ Hào Thiên đã lâm nạn, cánh lục lâm như rắn mất đầu, đã hoảng loạn càng hoảng loạn hơn sau câu nói của Đông Độc Âu Dung Thừa.

Nghe Đông Độc nói, Lý Vương mẫu vẫn bình nhiên. Bà nhìn lão độc nói:

- Âu trưởng lão biết U Linh Chi Địa là mầm họa của võ lâm, sao lại giúp U Linh Quỷ Kiếm cản bước chúng tôi?

- Nói nhảm. Từ trước đến nay chính tà phân minh. Hôm nay hắc đạo có Quỷ Kiếm U Linh tất là lúc hưng thịnh của hắc đạo. Sao lại giúp bạch đạo hủy đi cái thần khí của hắc đạo chứ? Nếu biết ngoan ngoãn thì mọi người hãy hướng mắt về U Linh Chi Địa mà sám hối đặng còn được sự khoan dung độ lượng của Thần Kiếm U Linh.

Lý Vương mẫu thở dài lắc đầu. Bà nhìn lại Thế Kiệt:

- Thế Kiệt, trong tình huống này thì ngoài hiền điệt ra chẳng còn ai khác làm gì được.

Thế Kiệt khẽ gật đầu.

Lý vương nương nói tiếp:

- Tự mình con phải chui vào U Linh cổ mộ hủy hoàng thạch để tránh cho thiên hạ một kiếp nạn vô tiền khoáng hậu. Còn ngoài này là cuộc đối đầu bắt buộc giữa bạch đạo và hắc đạo.

- Con hiểu ý của Vương mẫu.

- Hiền điệt phải thật bảo trọng, nếu như không hủy được hoàng thạch trong U Linh Chi Địa thì tất cả những sinh linh có mặt tại đây sẽ là những vật tế thần. Hiền điệt hiểu ý của ta chứ?

- Con hiểu.

Lý vương nương nhìn lên ánh nhật quang:

- Thời khắc chẳng còn bao nhiêu đâu. Hiền điệt hãy thực thi sứ mạng của mình đi.

Huệ Giác đại sư, Thần Hành Dị Cái, Thần Y Kỳ Thân Lộc nhìn Thế Kiệt.

Lão thâu nhi bước đến bên chàng:

- Lệnh hiền điệt bảo trọng, đừng để lão ăn mày này mất thêm một người đồng tửu nữa nhé. Lão phu đã dùng Giải Độc Tửu rồi, nhất định phải dấu lại với hiền điệt đó.

Thế Kiệt khẽ gật đầu. Chàng vừa toan trổ thuật Di Hình Cước Pháp lướt về phía cửa cổ mộ U Linh thì Cáp Nhật Hồng xuất hiện:

- Lệnh đại ca.

Thấy nàng, Thế Kiệt sa sầm mặt:

- Huynh đã không cho muội đến sao muội lại đến đây chứ?

Nhật Hồng nhìn qua Lý vương nương.

Lý vương nương nói:

- Nhật Hồng muốn tiễn hiền điệt vào cõi U Linh. Đây là ý của ta, cũng là ý của Nhật Hồng.

Bà thở ra nói tiếp:

- Nhất nhật phu thê bách nhật niên.

Nhật Hồng rơi lệ nắm tay Thế Kiệt:

- Tướng công, thiếp muốn đi cùng tướng công.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Muội không thể đi cùng với huynh.

Chàng nắm tay Nhật Hồng:

- Nương tử, bảo trọng!

- Tướng công...

Nàng bất kể chung quanh mình là quần hào trên trăm nhân mạng mà ôm chầm lấy Thế Kiệt:

- Tướng công, thiếp sẽ đợi tướng công.

- Huynh sẽ trở ra mà.

Lý vương nương bước đến gỡ tay Nhật Hồng:

- Lệnh Thế Kiệt sẽ trở ra, Hồng nhi đừng đau khổ như vậy mà khiến Thế Kiệt nhụt chí anh hùng.

Thế Kiệt chớp mắt, khẽ mỉm cười nói với Nhật Hồng:

- Huynh sẽ trở ra.

Chàng nói với Lý vương nương:

- Hiền tế nhờ nhạc mẫu chăm sóc cho nương tử.

Lý vương nương gật đầu:

- Thế Kiệt hiền điệt cứ yên tâm. Ta sẽ chăm sóc cho Cáp Nhật Hồng.

Thần Hành Dị Cái cũng xen vào:

- Chỉ cần ngươi trở ra thì chẳng có một ai dám động đến chéo y của Nhật Hồng đâu.

- Vãn bối sẽ quay lại.

Thế Kiệt dứt lời rút Quỷ Kiếm Đoạn Hồn, dồn linh khí tiên thiên vào lưỡi kiếm tạo ra một vầng lửa đỏ hừng hực. Quần ma thấy chàng dụng kiếm linh, đồng loạt lùi lại. Thế Kiệt lạng người trổ bí thuật Di Hình Cước Pháp băng về phía thạch môn U Linh cổ mộ.

Chàng di rồi, Huệ Giác đại sư mới lên tiếng:

- A di đà phật! Đáng ra Lý vương nương không nên để Cáp quận chúa đến đây.

- Đại sư hiểu lầm ý của tôi rồi. Thế Kiệt một mình đi vào cổ mộ U Linh, chẳng khác đi vào chốn a tỳ địa ngục, huống chi kẻ giữ U Linh hoàng thạch lại là phiên bản của Giang Kỳ.

Nếu Nhật Hồng không đến, tôi sợ Thế Kiệt khó mà vượt qua oan nghiệt này:

- A di đà phật! Bần tăng quả là hồ đồ nên mới trách Vương nương.

Chương 62: Quỷ Kiếm U Linh

Ngọn kiếm lửa hừng hực trong tay Thế Kiệt hắt ra vầng nhật quang chói lòa khỏa lấp vùng ánh sáng xanh từ khối hoàng thạch tỏa ra. Mặc dù đã có linh khí tiên thiên phối hợp cùng linh kiếm nhưng khi chân vừa đặt qua ngưỡng cửa thạch môn bước vào U Linh bí đạo, Thế Kiệt cũng không khỏi có cảm giác rờn rợn như mình đang bước dần xuống cõi a tỳ vắng ngắt.

Nhờ ánh sáng nhật quang chàng có thể nhìn thấy những thây người nằm dọc hai bên vách đá cổ mộ với những tư thế như cố bấu víu lại sự sống đã bị tước đi quá nhanh và quá bất ngờ. Đi qua hết bãi thây người, chàng dừng chân trước cánh cửa vòng cung của gian chính sảnh.

Ngày giữa gian chính sảnh là một khối ngọc thạch xanh biếc đang tỏa ánh sáng xanh rờn rợn, mà khi mắt chàng mới nhìn vào nó ngỡ như nhìn vào một con mắt khổng lồ của loài quái vật từ cổ chí kim chưa ai được nhìn thấy.

Khi Thế Kiệt bước qua cánh cửa hình vòng cung thì khối đá ngọc thạch như chuyển dịch, bất chợt nó vụt sáng lên xanh chói lòa. Nếu không có vùng ánh sáng nhật quang từ linh kiếm phát ra, có lẽ Thế Kiệt đã bị lóa mắt bởi ánh sáng của khối ngọc thạch phát ra.

Thế Kiệt dấn đến thêm hai bộ. Khoảng cách của chàng và khối ngọc thạch rút ngắn lại.

Nhìn chằm chằm vào khối ngọc thạch xanh rờn, Thế Kiệt mím môi nâng linh kiếm lên cao để quyết định một chiêu hủy hoàng thạch.

Trong tâm tưởng của Thế Kiệt vẩn vơ một ý niệm:

- "Tại sao trong U Linh chi mộ lại chẳng có bóng người nào kể cả sư tôn Giang Kỳ?".

Câu hỏi đó vừa lướt qua đầu Thế Kiệt thì khối ngọc thạch tự dưng tách ra làm hai mảnh như miếng vỏ sò. Sự kiện kỳ lạ đó khiến Thế Kiệt thoáng một chút lưỡng lự.

Giữa hai mảnh ngọc thạch một người đang ngồi kiết đà, đôi tinh nhãn sáng ngời nhìn chàng.

Thế Kiệt nhíu mày buột miêng nói:

- Quỷ Kiếm U Linh.

Quỷ Kiếm U Linh khẽ hất đầu để chiếc mũ tuột ra phía sau để lộ chân diện mục chính là Quỷ Kiếm

Đoạn Hồn Giang Kỳ.

Vừa nhác thấy Giang Kỳ, tứ chi Thế Kiệt bất giác bủn rủn. Chàng không biết lúc này mình vui mừng hay hốt hoảng. Tâm trạng chàng là một mớ hỗn độn không thể nào phân biệt đâu là sứ mạng, đâu là nghĩa sư đồ.

Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt không chớp mắt.

Thế Kiệt cũng nhìn Giang Kỳ, thanh linh kiếm với linh khí tiên thiên vẫn hừng hực trên tay chàng.

Hai người cứ lấy mắt nhìn nhau mà không nói tiếng nào. Cuối cùng rồi Thế Kiệt cũng phải lên tiếng gọi:

- Sư tôn.

Chàng ngỡ đâu sau lời buột miệng của mình, Giang Kỳ sẽ nạt ngang mà không nhận hai tiếng nói ấy từ đáy lòng chàng. Nhưng ngược với ý niệm của Thế Kiệt, Giang Kỳ ôn nhu nói:

- Ta đợi ngươi thốt ra hai tiếng đó.

Câu đáp của Giang Kỳ khiến tâm hồn chàng bấn loạn hơn. Đến lúc này thì Thế Kiệt không biết mình phải làm gì.

Giang Kỳ vẫn chằm chằm nhìn Thế Kiệt nói:

- Ngươi đến cổ mộ U Linh để tiêu hủy sự sống của ta sau khi thu nạp linh khí tiên thiên của mười hai vị La Hán?

Thế Kiệt lắc đầu:

- Sư tôn, Thế Kiệt không có ý tiêu hủy sự sống của người, mà chỉ đến đây hủy khối thạch này mà thôi.

- Ngươi hủy ngọc thạch là hủy sự sống của ta.

- Thế Kiệt...

Cổ họng chàng đắng ngắt như có khối mật đắng chẹn ngang không sao thốt được ra lời.

Giang Kỳ nói:

- Khi ngươi còn là một đứa bé đỏ hỏn thì ta đã bế bồng, nuôi nấng ngươi. Cho đến khi ngươi trưởng thành, ta truyền thụ kiếm pháp siêu đẳng để ngươi tung hoành trên giang hồ hợp nhất mười hai

pho tượng kim thân La Hán. Nay ngươi đã có tất cả thì ngươi trả lại ta bằng sự bội nghĩa vong ơn. Ngươi có đáng sống không?

Lời nói của Giang Kỳ tợ như tiếng sét đánh vào tâm tưởng Thế Kiệt khiến tứ chi chàng bủn rủn hẳn ra, cùng với cảm giác đó thì ngọn lửa linh khí trên thanh kiếm Đoạn Hồn từ từ mờ dần.

Giang Kỳ nhìn Thế Kiệt nói tiếp:

- Một kẻ bất hiếu, bất trung, bất nghĩa, muốn chuộc lại những tội lỗi của mình thì phải làm gì?

Thế Kiệt gần như mất hẳn thần thức bởi những câu nói của Giang Kỳ.

Chàng ấp úng nói:

- Một kẻ bất trung, bất nghĩa, bất hiếu muốn chuộc lại tội lỗi của mình thì chỉ có cái chết mới được thanh toán mà thôi.

- Vậy ngươi có phải là một kẻ bất trung, bất nghĩa và bất hiếu hay không?

Thế Kiệt biến sắc rồi khẽ gật đầu:

- Lệnh đồ đúng là kẻ bất trung, bất nghĩa và bất hiếu.

- Ngươi vẫn còn đủ tâm thức mà nhận ra điều đó à?

- Trong tâm tưởng của Lệnh đồ lúc nào cũng nghĩ đến sư tôn.

Đôi mắt ca Giang Kỳ thoạt sáng lên một cách kỳ lạ. Chính sự đổi khác của đôi tinh nhãn đó mà Thế Kiệt thoạt giật mình.

Chàng buộc miệng hỏi:

- Nhưng người có phải là sư tôn Giang Kỳ hay không?

Cùng với câu hỏi thoát ra từ cửa miệng chàng thì linh khí tiên thiên lại dồn vào lưỡi kiếm Đoạn Hồn tạo ra một vầng lửa đỏ hừng hực.

Ánh mắt của Giang Kỳ chợt dịu lại:

- Tại sao ngươi lại hỏi ta câu đó?

- Triều cô cô nói người giờ không còn là sư tôn của Thế Kiệt như ngày xưa nữa.

- Ta tìm sự vĩnh hằng, sự bất tử trong cõi U Linh, thì sao lại không phải là sư tôn của ngươi?

- Sự vĩnh hằng, sự bất tử của người được đổi bằng sinh linh của những người khác ư?

- Đó chỉ là một cách nói, một lối suy nghĩ. Ta và ngươi đã từng bôn ba trên chốn giang hồ và bị thiên hạ truy sát, vậy ta và ngươi có phải là những sinh linh cho người khác tìm sự vĩnh hằng và bất tử hay không?

Thế Kiệt thối lại một bộ. Những dấu ấn của quá khứ lại dội về trong tâm tưởng của chàng. Thế Kiệt làm sao quên được cuộc truy sát mà quần hào đã đổ xuống đầu chàng và sư tôn Giang Kỳ. Chính những dấu ấn buộc chàng phải nghĩ thầm:

- "Ta đang vì ai? Ta có đi đúng đường hay không?".

Cùng với câu hỏi thầm đó thì vầng lửa trên lưỡi kiếm Đoạn Hồn một lần nữa lại nhạt dần.

Đứng trước vị sư tôn đã từng nuôi nấng và truyền thụ kiếm thuật, chàng như kẻ lạc lõng kkhông sao định hướng được hành động của mình.

Nuốt nước bọt khô đắng, Thế Kiệt buột miệng hỏi:

- Sư tôn, giờ đây con phải làm gì?

- Con không biết mình phải làm gì ư?

- Con chẳng biết làm gì. Trong tâm tưởng con là một mớ bòng bong không định được.

Con phải hành động như thế nào.

Giang Kỳ hất đôi bản thủ xanh rờn rồi từ tốn nói:

- Nếu con không định tâm làm chủ mình thì ta cho con một cơ hội.

- Sư tôn hãy chỉ giáo cho con.

Đôi mắt Giang Kỳ một lần nữa lại sáng rực lên, cất giọng trang trọng nói:

- Hãy lấy máu của con rưới lên hoàng thạch này, rồi con sẽ cùng với ta sống trong cõi vĩnh hằng bất tử.

- Máu của con rưới lên ngọc thạch kia ư?

- Đúng như vậy, chỉ có máu của con rưới lên ngọc thạch thì ta và con mới hợp nhất trở thành kẻ bất tử trong cõi nhân gian này.

- Con không được hủy ngọc thạch?

Giang Kỳ lắc đầu:

- Không, nếu con hủy ngọc thạch là tự hủy cơ hội trở thành bất tử và hủy cả sự sống của ta. Ngươi sẽ được gì ngoài những lời dèm pha bất hiếu, bất trung, bất nghĩa?

Toàn thân Thế Kiệt xuất hạn mồ hôi.

Chàng nuốt nước bọt.

Lưỡi kiếm Đoạn Hồn giờ đây chỉ còn chút vầng nhật quang nhàn nhạt và từ từ hạ xuống những gì Giang Kỳ thốt ra như những nhát roi oan nghiệt quất vào tâm tưởng Thế Kiệt khiến chàng không còn chút cương nghị để vượt qua.

Chàng nhìn Giang Kỳ nói:

- Máu của Lệnh đồ sẽ làm ra sự bất tử và vĩnh hằng của sư tôn?

- Đúng như vậy.

Thế Kiệt lẩm nhẩm nói như kẻ đang mơ mộng viễn vông.

- Máu của Lệnh đồ sẽ làm ra sự bất tử của sư tôn.

Giang Kỳ thoạt điểm một nụ cười. Đôi thần nhãn xanh rờn từ lúc Thế Kiệt xuất hiện chẳng bao giờ chớp, và nó chỉ ánh lên những tia sáng rờn rợn và kỳ dị.

Khi lưỡi kiếm Đoạn Hồn vừa mất hẳn vầng lửa nhật quang thì Giang Kỳ bất giác lắc vai.

Chỉ một cái lắc vai đó thôi, thân pháp của y đã rời hai mảnh ngọc thạch lướt đến Thế Kiệt.

Cũng cùng lúc ấy một tiếng rống cất lên lồng lộng từ bên ngoài cổ mộ U Linh dội vào.

Tiếng rống kia do đại sư Huệ Giác thi thố thuật Sư Tử Hống của phật môn.

- Ô... Ô... Ô... Ô...

Khoảng khắc cuối cùng trước khi Quỷ Kiếm U Linh xuất thủ Vô Ảnh Kiếm thì Thế Kiệt như bừng tỉnh bởi tiếng Sư Tử Hống của phật môn. Chàng vừa kịp định thần thì ánh sáng xanh rờn đã xuất hiện.

Theo một phản xạ tự nhiên gần như vô thức, Thế Kiệt hoành lưỡi kiếm Đoạn Hồn ngán đỡ tia sáng xanh đó.

Trong lúc ngán đỡ tia sáng xanh đó, Thế Kiệt chỉ kịp dồn hai phần linh khí tiên thiên vào lưỡi

kiếm Đoạn Hồn. Nên khi ánh sáng xanh biếc chạm vào lưỡi kiếm thì hổ khẩu Thế Kiệt rách toạc ra.

Thế Kiệt rú lên một tiếng đau đớn:

- A... A... A... A...

Mặc dù hổ khẩu bị rách nhưng Thế Kiệt vẫn ghìm lưỡi kiếm không cho nó tuột khỏi tay mình.

Chàng ngớ ngẩn nhìn Giang Kỳ, buột miệng thốt:

- Sư tôn...

Không để Thế Kiệt nói thêm lời nào, Giang Kỳ tiếp tục thi triển Vô Ảnh Kiếm.

Chát...

Chàng nằm sõng soài dưới đất.

Giang Kỳ đứng sừng sững trước mặt Thế Kiệt, trổ thần nhãn xanh rờn nhìn chàng.

Lần này chạm vào thần nhãn của Giang Kỳ, bất giác Thế Kiệt liên tưởng tới đôi mắt mà chàng đã từng đối nhãn trong Kiếm Môn. Đôi mắt xanh rờn của Giang Kỳ tợ như đôi mắt thần bí kia.

- Kiếm Vương...

Giang Kỳ trầm giọng nói:

- Ta đã chờ khoảng khắc này từ lâu lắm rồi.

Giang Kỳ chỉ Thế Kiệt:

- Máu của ngươi sẽ cho ta thêm phần linh khí của hỏa dương để ta vĩnh viễn là người bất tử. Máu của ngươi sẽ khiến cho ta mạnh mẽ hơn, để độc tôn cõi nhân gian này.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Người không phải là sư tôn Giang Kỳ.

- Giang Kỳ đã chết rồi, chỉ còn một Quỷ Kiếm U Linh.

Giang Kỳ ngửa mặt cất tràng cười sằng sặc. Tiếng cười của y như tiếng quỷ tru gọi hồn, nghe vừa rợn óc vừa man rợ.

Mặc dù vẫn còn giữ lưỡi kiếm Đoạn Hồn, nhưng Thế Kiệt cảm nhận chân ngươn của mình tản mát

như một ngọn đèn dầu leo lét sắp tắt. Chàng nghĩ thầm:

- "Cuối cùng ta cũng không vượt qua được nỗi oan nghiệt đã gắn vào ta.".

Chàng nghĩ như vậy và sực nhớ đến những hạt Tuyết Liên mà Thần Y Kỳ Thân Lộc đã cho. Thế Kiệt dốc luôn nửa số hạt Tuyết Liên vào miệng nuốt, còn nửa kia thì nhai nhuyễn nhả vào hổ khẩu, trong khi Quỷ Kiếm U Linh vẫn cất tiếng cười thỏa thê và đắc thủ.

Quỷ Kiếm U Linh cắt tràng tiếu ngạo, nhìn Thế Kiệt nói:

- Ta sẽ biến ngươi thành một thanh kiếm sống phục vụ cho sự bất tử của ta. Máu sẽ tràn ra, sẽ đổ lên ngọc thạch để khí thần ta mãi mãi trường tồn, mãi mãi vĩnh hằng.

Thế Kiệt lắc đầu:

- Tôi không để cho người biến tôi thành thanh kiếm sống hay một Cương Thi tìm máu về cho người đâu.

- Ngươi đâu còn cơ hội nào nữa.

Quỷ Kiếm U Linh chỉ về phiến ngọc thạch đang tách ra như hai mảnh vỏ sò:

- Chỉ có máu của ngươi mới đủ cho ta thêm sức mạnh để độc tôn cõi nhân sinh này.

Quỷ Kiếm U Linh vừa nói vừa từ từ dấn bộ bước đến Thế Kiệt.

Chương 63: Giãn Hoa Tiên Tử

Bên ngoài cổ miếu, cuộc chiến giữa quần hùng bạch đạo và hắc đạo vô cùng hỗn độn. Bên quần hùng bạch đạo có Lý vương nương, Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi và đại sư Huệ Giác.

Bên hắc đạo có Đông Độc Âu Dung Thừa, Bắc Thần Thôi Kỳ Lân và cả Câu Hồn Bang chủ Tạ Ưng Long cùng năm gã Ngũ Long Sứ Giả. Cuộc hỗn chiến đó mới đầu còn bất phân thắng bại nhưng lần hồi hắc đạo chiếm dần ưu thế.

Lý vương nương thì không ngừng nghỉ tay đối phó với Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Với cái chiếc lưới bằng kim tơ, Thôi Kỳ Lân lúc tung ra, lúc biến hóa thành nhuyễn tiên công kích toàn diện Lý vương nương.

Mặc dù đối phó với một trong Ngũ Kiệt, nhưng Lý vương nương vẫn không hề nao núng.

Với những thế chỉ phong uyển chuyển phối hợp cùng bộ pháp Phi Yến Hành Vân, bà đúng là đối thủ ngang tài ngang sức với Bắc Thần Thôi Kỳ Lân.

Trong khi đó, đại sư Huệ Giác thì phải đối phó với Đông Độc Âu Dung Thừa. Mặc dù chỉ còn mỗi một cánh tay nhưng lão đại sư đã lâm chiến với Đông Độc trọn năm mươi hiệp mà lão độc vật chưa chiếm được thế thương phong.

Đông Độc đánh mãi mà không hại được đại sư Huệ Giác, tức giận đến độ mặt đỏ gấc.

Lão độc thét lớn:

- Lão trọc già, ngươi thật là ngoan cường đó.

Lão độc vừa nói vừa hoành thân hai tay giũ liên tục. Từ ống tay áo của lão từng luồng khói độc đen kịt phún ra trào đến Huệ Giác đại sư.

Biết Âu Dung Thừa dụng đến độc công, mà luồng khói độc kia chính là Hủy Cốt Tán nhưng đại sư Huệ Giác vẫn không hề hấn gì, bởi khi lão hòa thượng lâm trận thì Thần Y Kỳ Thân Lộc đã cho uống giải độc và bế khướu giác rồi.

Riêng về phía Thần Hành Dị Cái, một mình phải đối phó với Ngũ Long Sứ Giả xem chừng khá chật vật. Lão liên tục bị tập kích, nếu không có bí thuật Di Hình Cước Pháp thì có lẽ lão ăn mày khó bề

đương cự với những thế công liên hoàn của Ngũ Long Sứ Giả. Nói như thế nhưng phần bất lợi càng lúc càng nghiêng về Thần Hành Dị Cái lão thâu nhi, bởi lão chỉ biết tránh né mà không sao phản kích lại được đối phương nên bị dồn dần về phía cổ mộ U Linh.

Thần Hành Dị Cái tức tối quát:

- Lũ ôn dịch năm người các ngươi có ngon thì một đấu một với lão phu.

Miệng nói, tay lão thâu nhi thì bất ngờ vỗ tới Hắc Long Sứ Giả Mã Thừa một trảo.

Nhưng lão chưa dụng hết chiêu thì đã nghe tiếng gió sau lưng, buộc bỏ dở chiêu thức thi thố bí thuật Di Hình tránh né trảo công của Huỳnh Long Sứ Giả.

Thần Hành Dị Cái quát:

- Đồ thối tha đánh lén.

Lý vương nương vừa đối phó với Bắc Thần Thôi Kỳ Lân vừa lo lắng nhìn về phía cổ mộ U Linh. Bà vẫn thấy ánh sáng xanh rờn bên trong cổ mộ mà bồn chồn lo lắng.

Lý vương nương nghĩ thầm:

- "Đến bây giờ mà Lệnh Thế Kiệt vẫn chưa hủy được hoàng thạch thì chắc có sự cố rồi.".

Chiếc lưới của Bắc Thần lại được lão tung ra phủ lên đỉnh đầu Lý vương nương như lão ngư phủ quẳng lưới chụp cá. Lý vương nương điểm mũi giày dụng thuật Phi Yến Hành Vân bắn ngược về phía sau, đồng thời cách không phóng một đạo chỉ ngược trở lại đối phương.

Thủ pháp và bộ pháp của Lý vương nương quá linh diệu, khiến cho lão quỷ Bắc Thần không thể thừa tiên cơ liên hoàn tập kích mà phải đảo người vừa tránh chỉ vừa thu hồi tấm lưới sắt.

Lý vương nương vừa thoát ra khỏi mành lưới, lên tiếng nói:

- Thôi trưởng lão hãy nghĩ lại đi. Khi mặt trời lặn thì bao nhiêu sinh linh sẽ như thế nào?

Chúng ta phải cùng hợp lực vào cổ mộ U Linh.

Thôi Kỳ Lân nhướng mày cười khảy rồi nói:

- Lý vương nương tin vào gã tiểu tử Lệnh Thế Kiệt à? Có lẽ giờ đây y sắp biến thành Cương Thi rồi. Nếu Lý vương nương thuận ý thì để lão phu tóm gọn rồi đưa Vương nương về Tây Hạ cùng hưởng thụ những ngày êm ả có hay không?

Lão vừa nói vừa nhảy xổ tới, tiếp tục quăng tấm lưới sắt để chặn Lý vương nương.

Mặc dù tức giận Thôi Kỳ Lân nói ra những lời khiếm nhã đối với mình nhưng Lý vương nương vẫn bình tâm không tỏ lộ vẻ tức giận ra bên ngoài. Một mặt bà dụng thuật Phi Yến Hành Vân thoát khỏi tấm lưới sắt của Bắc Thần, còn ngọc thủ thì không ngừng điểm tới những đạo chỉ phong ôn nhu công kích đối phương.

Bắc Thần vừa tránh né chỉ phong của Lý vương nương, vừa thu lưới lần thứ ba, phi thân lên cao ba trượng, chiếm khoảng không để tung lưới. Lần này lão quyết bắt cho kỳ được Vương mẫu.

Lý vương nương như đã đoán biết được ý Thôi Kỳ Lân, khi lão vừa thoát lên cao ba thượng thì ba lại rùn tấn, ngọc thủ gác chéo từ từ đẩy ra hai đạo nhu kình ôn nhu.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân những tưởng như những lần trước, Lý vương nương chỉ dụng tới thuật Phi Yến Hành Vân mà thoát tránh tấm lưới của lão, nên dửng dưng quăng lưới.

Lưới vừa phủ trùm lên đỉnh đầu Lý vương nương thì hai đạo kình ôn nhu hòa quyện với nhau biến thành một con lốc cuồn cuộn hứng lấy tấm lưới của Bắc Thần.

Cơn lốc đó cuốn mành lưới lại và quất ngược trở lại Thôi Kỳ Lân. Sự biến đổi thần kỳ trong chưởng pháp của Lý vương nương khiến Bắc Thần lúng túng và bối rối. Nếu lão cứ tiếp tục giữ tấm lưới sắt thì nhất định sẽ bị trúng ngay chính đòn thế của mình.

Tình thế chẳng đặng đừng, Thôi Kỳ Lân buộc phải buông binh khí.

Cơn lốc nhuyễn kình Di Hoa Tiếp Ngọc của Lý vương nương cuốn băng tấm lưới sắt quẳng đi, vô hình trung tấm lưới sắt đó lại lao về phía Cáp Nhật Hồng, trong khi nàng đang dõi mắt nhìn vào trong cổ mộ U Linh ngong ngóng chờ Thế Kiệt mà chẳng phòng bị.

Lý vương nương nhác thấy tấm lưới sắt kia nhất định sẽ quất vào lưng Cáp Nhật Hồng.

Nếu như Nhật Hồng hứng trọn tấm lưới sắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân thì khó bề giữ được mạng sống.

Lý vương nương hốt hoảng thét lên:

- Hồng nhi!

Cùng với tiếng thét cảnh báo đó, bà điểm mũi hài trổ thuật Phi Yến Hành Vân toan lướt theo thộp mành lưới lại. Trong lúc hốt hoảng như vậy Lý vương nương chẳng hề phòng bị đối với Bắc Thần.

Bắc Thần Thôi Kỳ Lân lợi dụng ngay thời cơ đó, liền búng ra hai hột xúc xắc bắn tới cước pháp

của Lý vương nương.

Bốp... Bốp...

Vừa nhấc mình toan thi triển thuật Phi Yến Hành Vân, Lý vương nương cảm nhận chân mình đau buốt nơi đầu gối và nhũn hẳn ra. Bà té quỵ xuống đất nhưng mắt vẫn hướng về phía Cáp Nhật Hồng.

- Hồng nhi!

Lý vương nương mở to mắt hết cỡ bởi đoán chắc Cáp Nhật Hồng sẽ vong mạng bởi tình huống bất ngờ này. Cũng cùng lúc đó, đại sư Huệ Giác cũng kịp nhận định tình thế bất lợi của quần hào bạch đạo liền dồn nội gia chân khí phát tiếng Sư Tử Hống. Lão đại sư đâu biết rằng chính tiếng Sư Tử Hống của người đã đánh thức tâm trí của Thế Kiệt.

Trở lại Cáp Nhật Hồng.

Nàng mãi dõi mắt nhìn vào cổ mộ U Linh mà ngóng chờ Thế Kiệt, đâu ngờ được tấm lưới sắt đang trở thành lưỡi hái tử thần lướt đến sau lưng mình. Sinh mạng của nàng như chỉ mành treo chuông, nhưng thần trí thì cứ nghĩ đến Lệnh Thế Kiệt.

Khoảng khắc sau cùng trước khi tấm lưới sắt của Bắc Thần Thôi Kỳ Lân cướp sinh mạng của Cáp Nhật Hồng thì bất thình lình một nữ nhân vận bạch y như tiên cô từ trên cao với khinh pháp siêu quần lướt đến. Chỉ một cái phẩy tay, người đó đã thộp tấm lưới sắt gọn gàng và hạ thân xuống bên cạnh Cáp Nhật Hồng.

Sự xuất hiện của nữ nhân đó khiến cuộc đấu chợt ngưng hẳn lại. Thần Y Kỳ Thân Lộc vừa thấy nữ nhân kia đã reo lên:

- Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình.

Mộc Kiến Bình nhìn Kỳ Thân Lộc rồi đảo đôi thu nhãn long lanh như hai vì sao rảo qua cục trường. Nàng từ từ nâng ống tiêu đặt vào chiếc miệng xinh xắn.

Tiếng tiêu trỗi lên một tấu khúc ai oán bi thương. Những tưởng nàng thổi tiêu để than thân trách phận mình, nhưng lạ lùng làm sao khi tiếng tiêu vừa cất lên thì tất cả mọi người đang giao chiến thoạt ngừng lại lắng nghe tấu khúc đó.

Kiến Bình vừa bước đi vừa thổi tiêu. Với dáng đi uyển chuyển như một tiên nữ, cùng với tiếng tiêu trầm bổng ngân nga, tác động vào tầm thức của từng người.

Cả hai phía hắc đạo lẫn bạch đạo tự dưng ngừng cuộc đấu và từ từ thu mình lại lắng nghe tấu khúc nhỉ non của Mộc Kiến Bình. Cục trường đang hỗn độn, bỗng chốc trở nên tĩnh lặng, không còn tiếng

binh khí chạm nhau, mà thay vào đó là những tiếng thở dài não nề cùng với tiếng tiêu sáo thổn thức.

Khi Kiến Bình hạ tiêu khỏi chiếc miệng xinh xắn thì mọi người như nhũn cả ra, chẳng một ai còn màng đến chuyện chém giết nữa. Huệ Giác đại sư phấn khích niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Thiện tai, thiện tai...

Thần Y Kỳ Thân Lộc bước nhanh đến bên Mộc Kiến Bình:

- Tiên tử đến thật đúng lúc.

Lý vương nương gượng đứng lên. Bà nhìn Bắc Thần Thôi Kỳ Lân. Lão họ Thôi ngượng nghịu không dám nhìn Lý vương nương rồi thoạt trở bộ chạy như ma đuổi.

Lý vương nương bước đến Mộc Kiến Bình:

- Đa tạ cô nương đã cứu Hồng nhi.

- Kiến Bình chỉ làm tất cả những gì trong khả năng của mình thôi.

Lý vương nương lo lắng nhìn vào Thiếu Lâm cổ mộ:

- Cho đến bây giờ Thế Kiệt vẫn chưa trở ra và hoàng thạch cũng chưa bị hủy.

- Kiến Bình sẽ vào trong đó.

- Cô nương, nguy hiểm lắm.

- Kiến Bình có thể vào được.

Kiến Bình nói xong liền tay bấm khẩu quyết, tay cầm ngọc tiêu vận hóa huyền công.

Ngay lập tức toàn thân nàng như có một vầng khí huyền công hộ thể xuất hiện.

Nàng nhìn mọi người một lần nữa rồi rảo bước tiến thẳng vào U Linh cổ mộ.

Thần Hành Dị Cái nói:

- Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình chắc đã gặp được kỳ tích nên khác hẳn trước kia.

Lão quay lại Thần Y Kỳ Thân Lộc:

- Lão lang băm chắc biết kỳ tích này?

- Mộc cô nương sau khi được Kỳ mỗ phục hồi thần thức thì may mắn gặp được Vô Vi bà bà đưa về Ngọc Cung. Bây giờ cô ấy là Ngọc Nữ của Vô Vi phái.

Lý vương nương mỉm cười:

- Vô Vi phái vốn đã thoát ly khỏi giang hồ, nhưng lần này Vô Vi bà bà vẫn cho Mộc cô nương đến trợ thủ chứng tỏ họ cũng biết kiếp nạn này của võ lâm.

- A di đà phật! Thiện tai... thiện tai. Lão nạp thường nghe đồn về thuật thổi tiêu khống chế thần thức của Vô Vi phái, hôm nay mới được chứng nghiệm, mắt thấy tai nghe, quả là danh bất hư truyền. Xem ra còn hơn cả tuyệt công Sư Tử hống của phật môn.

Mọi người kháo nhau xong lại dồn mắt nhìn vào cổ mộ U Linh. Trong lòng mọi người vẫn không yên mà bồn chồn hơn, bởi ánh sáng trong U Linh Chi Địa vẫn chưa tắt, và bóng dáng của Lệnh Thế Kiệt vẫn biền biệt trong chốn a tỳ.

Tất nhiên không nói ra nhưng ai cũng biết người bồn chồn lo lắng nhất chính là Cáp Nhật Hồng.

Nước mắt ràn rụa trên gương mặt điểm lệ, Nhật Hồng gượng nói với Lý vương nương:

- Mẫu thân, con phải vào cổ mộ U Linh.

Lý vương nương tròn mắt nạt ngang:

- Không được, con không thể vào đó được.

- Không, con phải vào đó. Nếu có chết thì con sẽ chết cùng với Thế Kiệt đại ca.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Con không thể bỏ chàng được.

Nàng nhìn vào trong cổ mộ:

- Tướng công, thiếp sẽ theo tướng công.

Chương 64: Vị Nhân Đoạn Tình

Quay lại với Lệnh Thế Kiệt trong U Linh cổ mộ!

Khi Quỷ Kiếm U Linh cắt ngang tràng tiếu ngạo, từ từ nâng hữu thủ phát tác Vô Ảnh Kiếm thì bất thình lình Thế Kiệt bật đứng dậy.

Chàng rít lên:

- Trước khi Lệnh đồ chết cũng phải hoàn thành sứ mạng của thân phụ.

Cùng với lời nói đó, Thế Kiệt dồn tất cả linh khí tiên thiên vào lưỡi kiếm Đoạn Hồn.

Lần dồn linh khí này chàng có cảm giác hổ khẩu nóng như đang bị nung bên bếp than hồng.

Thế Kiệt nghiến răng ken két nuốt cái đau xé óc xé tim vào trong.

Lưỡi kiếm Đoạn Hồn lại phát một vầng lửa nhật quang đỏ rực tỏa hơi nóng hầm hập.

Quỷ Kiếm U Linh gằn giọng nói:

- Ngươi không còn cơ hội nữa đâu.

Thế Kiệt thét lên:

- Không...

Cùng với tiếng thét đó, chàng bất ngờ thi triển Di Hình Cước Pháp lòn qua thân ảnh Quỷ Kiếm U Linh. Lưỡi linh kiếm trên tay chàng hướng về khối ngọc thạch đang tách ra như chiếc vỏ sò bổ thẳng xuống một chiêu kiếm với tất cả chân nguyên đã thu nạp từ mười hai pho tượng kim thân La Hán.

Bùng...

Lưỡi kiếm Đoạn Hồn tợ một tia sét lửa đánh thẳng vào khối ngọc thạch đang tỏa ánh sáng xanh kỳ dị. Cả ngôi cổ mộ U Linh tưởng chừng như rung chuyển bởi nhát kiếm sau cùng của Lệnh Thế Kiệt.

Sau khi hạ lưỡi kiếm Đoạn Hồn xuống khối ngọc thạch. Thế Kiệt tưởng chừng như trước mặt mình là một biển máu tuôn ra xối xả. Lưỡi kiếm Đoạn Hồn trong tay chàng nhanh chóng hòa quyện vào

khối máu đỏ và chẳng mấy chốc cả hai chỉ còn là những làn khói đang tan dần không để lại dấu tích gì cả.

Kỳ biến diễn ra như vậy, Thế Kiệt cũng không ngờ được, nhưng có một điều chàng cảm nhận là khí lực trong cơ thể của chàng cũng cạn kiệt, hầu như không nhấc nổi tứ chi.

Chàng nhìn lại Quỷ Kiếm U Linh. Y vẫn đứng sừng sững trong tư thế chuẩn bị phát tác Vô Ảnh Kiếm để lấy mạng chàng. Nhìn Quỷ Kiếm U Linh, Thế Kiệt buông một tiếng thở dài rồi cố lấy hết phần sức lực còn lại lê đến dưới chân Giang Kỳ.

Chàng ngước mặt nhìn lên:

- Sư tôn, giờ Lệnh đồ có thể trả nợ nghĩa cho sư tôn.

Chàng nói xong gục đầu nhìn xuống, chờ đợi Giang Kỳ tiện lấy thủ cấp của mình.

Bịch...

Quỷ Kiếm Đoạn Hồn Giang Kỳ đổ sập xuống bên cạnh Thế Kiệt. Chàng giật mình quay sang nhìn, miệng thì thốt lên:

- Sư tôn...

Thế Kiệt càng ngạc nhiên hơn khi nhận ra bây giờ trong bộ lốt trang y tử thần không còn chân diện mục của Giang Kỳ mà thay vào đó là một bộ khô cốt trắng hếu.

Chàng lẩm nhẩm nói:

- Có chuyện này sao?

Lời còn đọng trên môi Thế Kiệt thì một giọng nói cất lên sau lưng chàng:

- Nếu Quỷ Kiếm Khách muốn đoàn tụ với Giang Kỳ thì để ta giúp cho.

Nghe giọng nói quen quen, Thế Kiệt quay lại:

- Ngọc Diện Thư Sinh Hạ Hàn Quang.

Hạ Hàn Quang nhếch mép cười:

- Lệnh công tử thấy ta lạ lắm à?

Y chỉ một cái ngách phía sau bồ đoàn đặt khối ngọc thạch:

- Hạ mỗ nhờ làm thân trâu ngựa cho Quỷ Kiếm chủ nhân nên mới biết một mật đạo trong cổ mộ này. Bây giờ Hạ mỗ sẽ đưa Lệnh công tử đi rồi chiếm hữu thanh kiếm linh.

Y liếm mép:

- Khi có kiếm linh của Lệnh công tử thì Hạ mỗ chẳng mấy chốc sẽ độc tôn thiên hạ.

Thấy Hạ Hàn Quang, máu huyết trong kinh mạch Thế Kiệt sôi sùng sục. Chàng sao có thể quên được mũi phi tiễn hôm nào mà hắn đã kết liễu cuộc sống của thân phục chàng.

Nhưng khốn nỗi giờ đây lực trong nội thể của chàng như ngọn đèn dầu sắp cạn, không đủ giơ nổi tay nổi chân thì làm gì được kẻ thù.

Thế Kiệt nhìn Hạ Hàn Quang.

Hạ Hàn Quang nói:

- Lệnh công tử hận ta lắm chứ gì. Nhưng cái số của Lệnh công tử phải chết về ta. Hạ mỗ thì sao cãi được ý trời.

Y xoa tay nhìn Thế Kiệt:

- Trên nhân gian này ta nghĩ mình là một mỹ nam tử nhưng khi gặp Lệnh công tử, ta lại cảm thấy thua sút ngươi quá nhiều.

Hạ Hàn Quang chắc lưỡi nói tiếp:

- Ông trời thương Hạ mỗ mới cho Hạ mỗ cơ hội này.

- Một người bỉ ổi như các hạ thì khó tránh được hậu quả sau này.

- Ồ... Ta chẳng thấy hậu quả gì cả. Nếu có hậu quả thì Hạ mỗ cũng trút cái hậu quả ra khỏi cuộc đời này.

Y liếm mép nói tiếp:

- Trước khi ta tế độ vong hồn của Lệnh công tử sớm đoàn tụ với Nguyên Thiên Phục và Giang Kỳ thì ta cũng chẳng giấu giếm Lệnh công tử làm gì nữa.

Hạ Hàn Quang cười khẩy, nheo mắt giễu cợt:

- Chính Hạ mỗ đã cưỡng bức Giãn Hoa Tiên Tử, người tình nhỏ của Nguyên Thiên Phục.

Ta sợ gã Tàn Hồn Ma Đao truy cứu ra sự việc nên buộc phải khử gã trước. Giờ ta nói ra sự thật tất

Lệnh công tử sẽ nuôi hận trả thù, nên đành phải tống tiễn ngươi về cùng với gã Nguyên Thiên Phục một thể.

Thế Kiệt nghiến răng vì phẫn nộ. Hai mắt chàng đỏ cạch tưởng chừng muốn rỉ máu ra ngoài.

Hạ Hàn Quang thấy chàng phẫn nộ như vậy càng hứng khởi hơn.

- Lệnh công tử cứ phẫn nộ. Và có thể hét lên một tiếng để bớt sự ấm ức rồi trút hồn lìa xác cũng được mà.

- Hạ Hàn Quang, hãy ra tay nhanh lên đi, kẻo ngươi không có cơ hội đó.

- Lệnh công tử thích đi ngay à?

Gã lại chắc lưỡi:

- Đươc! Được! Hạ mỗ sẵn sàng chìu theo ý công tử.

Hạ Hàn Quang vừa nói vừa cúi xuống rút ngọn trủy thủ giấu dưới giày. Y liếm mép nhìn Thế Kiệt nói:

- Nếu có thể ghi lại kỳ tích của Hạ mỗ, một mình lấy mạng Tàn Hồn Ma Đao Nguyên Thiên Phục và Quỷ Kiếm Khách thì đây đúng là một kỳ tích có một không hai trong chốn võ lâm giang hồ.

Gã vừa nói vừa từ từ giơ cao ngọn trủy thủ nhắm vùng chấn tâm của Lệnh Thế Kiệt toan đâm bổ xuống kết liễu cuộc đời chàng. Chính vào lúc ngọn trủy thủ chuẩn bị hạ xuống thì tiếng tiêu buồn ai oán lại trỗi lên.

Tiếng tiêu như có ma lực khiến Hạ Hàn Quang thoạt lưỡng lự rồi từ từ buông thõng hai tay cầm trủy thủ xuống. Mặt của gã đờ đẫn như người đang thả hồn theo tiếng tiêu đó.

Khi tiếng tiêu ngưng bặt thì Giãn Hoa Tiên Tử Mộc Kiến Bình đã đứng trước mặt Hạ Hàn Quang.

Hạ Hàn Quang bừng tỉnh khi tiếng tiêu kia ngừng trổ. Hắn nhận ra ngay Mộc Kiến Bình:

- Mộc Kiến Bình... Kiến Bình...

Kiến Bình nhìn gã:

- Hạ công tử còn nhận ra tôi à?

- Ta... ta vẫn còn nhớ nàng... nhớ nàng lắm.

- Trên Hồ Động Đình, Kiến Bình đã từng được nghe những lời đường mật của Hạ công tử.

Hạ Hàn Quang lùi lại hai bộ.

Mắt Kiến Bình không rời gã.

Hạ Hàn Quang chạm vào ánh mắt của nàng như chạm phải lửa bỏng, vội vã lắc đầu nói:

- Kiến Bình, ta biết nàng hận ta lắm... nhưng...

Kiến Bình dấn đến một bộ:

- Ta không hận Hạ công tử.

Hạ Hàn Quang nhướng mày ngượng ngập nói:

- Nàng không hận ta. Đúng rồi, nàng sao có thể hận ta được. Người xưa nói nhất nhật phu thê bách nhật ân. Chẳng lẽ nàng lại xuống tay giết ta sao?

Hạ Hàn Quang hớn hở nhìn Kiến Bình nói:

- Kiến Bình, ta và nàng lại chắp cánh se duyên với nhau.

Cùng với lời nói đó bất thần y lạng người vung tay phóng ngọn trủy thủ công thẳng tới yết hầu Kiến Bình. Giờ đây Kiến Bình đâu phải như ngày xưa nữa, mà đã là Ngọc Nữ của Ngọc Cung, tiếp thụ võ học Vô Vi thì gạt ngọn trủy thủ đối với nàng là chuyện quá dễ như trở bàn tay.

Ngọc tiêu điểm tới hứng lấy ngọn trủy thủ, đánh bật nó rơi xuống đất.

Thấy Mộc Kiến Bình phản ứng thần kỳ, Hạ Hàn Quang giật mình toan phi thân vào mật đạo thoát chạy. Nhưng ý niệm của gã như bị Kiến Bình đọc được. Chỉ một cái lắc vai, nàng đã đứng trước mặt Hạ Hàn Quang.

- Hạ công tử chưa đi được.

Hạ Hàn Quang lắp bắp nói:

- Kiến Bình, hãy tha thứ cho ta. Ta biết ta có lỗi với nàng.

Kiến Bình lắc đầu:

- Hạ công tử không có lỗi với Kiến Bình.

- Ta không có lỗi với nàng, sao nàng cản đường ta?

- Bởi vì ta sẽ giết Hạ công tử.

Giọng nói của nàng thật ôn nhu từ tốn, nhưng đối với Hạ Hàn Quang thì đúng là lời phán xử của diêm chúa. Y bất giác thối lùi hai bộ, chỉ vào ngực mình:

- Nàng giết ta?

Kiến Bình gật đầu.

Hạ Hàn Quang bặm môi, mãi một lúc mới cất nổi lời nói:

- Nàng hận ta đã cưỡng đoạt sự trong trắng của nàng?

- Không hận.

Hạ Hàn Quang thét lên:

- Không hận, tại sao nàng lại muốn giết ta?

- Vì Nguyên đại ca.

- Nguyên Thiên Phục... Gã... gã đã chết rồi.

- Chết bởi tay Hạ công tử.

Hạ Hàn Quang lắc đầu:

- Kiến Bình, ta sẽ chuộc tội với Nguyên Thiên Phục mà thờ cúng bài vị y suốt đời.

Lệnh Thế Kiệt gượng đứng lên.

Kiến Bình buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Hạ công tử còn lời gì để nói nữa không?

- Ta nói sự thật từ đáy lòng mình. Nàng hãy tin ta.

- Những lời của Hạ công tử thốt ra thật là vô nghĩa.

- Nàng... không nghĩ...

- Đã quá muộn để Hạ công tử nghĩ lại mình. Ta tội nghiệp cho một nam tử như Hạ công tử, nhưng không thể để công tử tồn tại trên cõi nhân thế này được. Quỷ Kiếm U Linh Môn có Vô Ảnh Kiếm còn công tử có xà tâm ngôn đao. Hạ công tử nên theo về với Quỷ Kiếm U Linh mà làm chiếc ghế cho y.

Hạ Hàn Quang lắc đầu:

- Không... Kiến Bình, đừng mà...

Gã vừa dứt lời thì chiếc ngọc tiêu đã điểm tới đúng vùng tam tinh của Hạ Hàn Quang.

Chiêu công của Kiến Bình quá thần kỳ và nhanh đến độ Hạ Hàn Quang không thể nhìn thấy được.

Khi nàng rút ngọc tiêu về thì tam tinh của Hạ Hàn Quang đã lủng một lỗ sâu hoắm.

Hạ tử Hạ Hàn Quang xong, Kiến Bình nhìn lại Thế Kiệt. Với dung diện u buồn nàng bồi hồi nói:

- Thế Kiệt, hãy thắp dùm tôi ba nén nhang trên mộ phần Thiên Phục. Kiến Bình này đã trả thù dùm cho người.

Thế Kiệt chưa kịp dáp lời thì Mộc Kiến Bình đã lướt thân ảnh vào mật đạo U Linh mất dạng.

Chàng nhìn về phía mật đạo, buông một tiếng thở dài.

Cũng lúc đó Cáp Nhật Hồng đã vào tới đại sảnh cổ mộ U Linh. Nàng vừa nhìn thấy Thế Kiệt đã chạy vội đến ôm chầm lấy chàng:

- Tướng công...

Nhật Hồng dụi đầu vào bờ vai Thế Kiệt mà khóc. Nàng khóc không phải vì bất cứ lý do nào mà chỉ vì quá sung sướng, quá hạnh phúc khi biết Thế Kiệt vẫn còn tồn tại trong cuộc đời này, nghĩa là vẫn còn tồn tại trong cuộc đời nàng.

oo Cỗ xe song mã rong ruỗi về phía hướng Đào Hoa Viên. Trong khoang xe thỉnh thoảng lại rộn lên tiếng cười hoan hỉ của đôi uyên ương vừa gá nghĩa trăm năm.

Cỗ xe dừng lại trước cánh cổng tam quan khu Đào Hoa. Bên trong Đào Hoa Trang, hoa đào đang nở rộ để chuẩn bị đón mùa xuân. Đào Hoa Trang như bừng sống dậy sau những thăng trầm của bụi trần gian.

Thế Kiệt và Nhật Hồng bước xuống xe đi vào khu vườn đào. Hai người dừng bước trước ba ngôi mộ đá được những tán hoa đào tôn tạo.

Chàng đứng lặng trước ba ngôi mộ đó:

- Mẹ... cha... nghĩa phu.... Cuối cùng con cũng đưa được ba người về bên nhau.

Nhật Hồng liếc trộm Thế Kiệt rồi nhìn lại ba ngôi mộ:

-Cha... mẹ... bá bá... Chúng con sẽ yêu thương nhau trọn kiếp này, để mãi mãi không còn những oan trái trong cuộc đời.

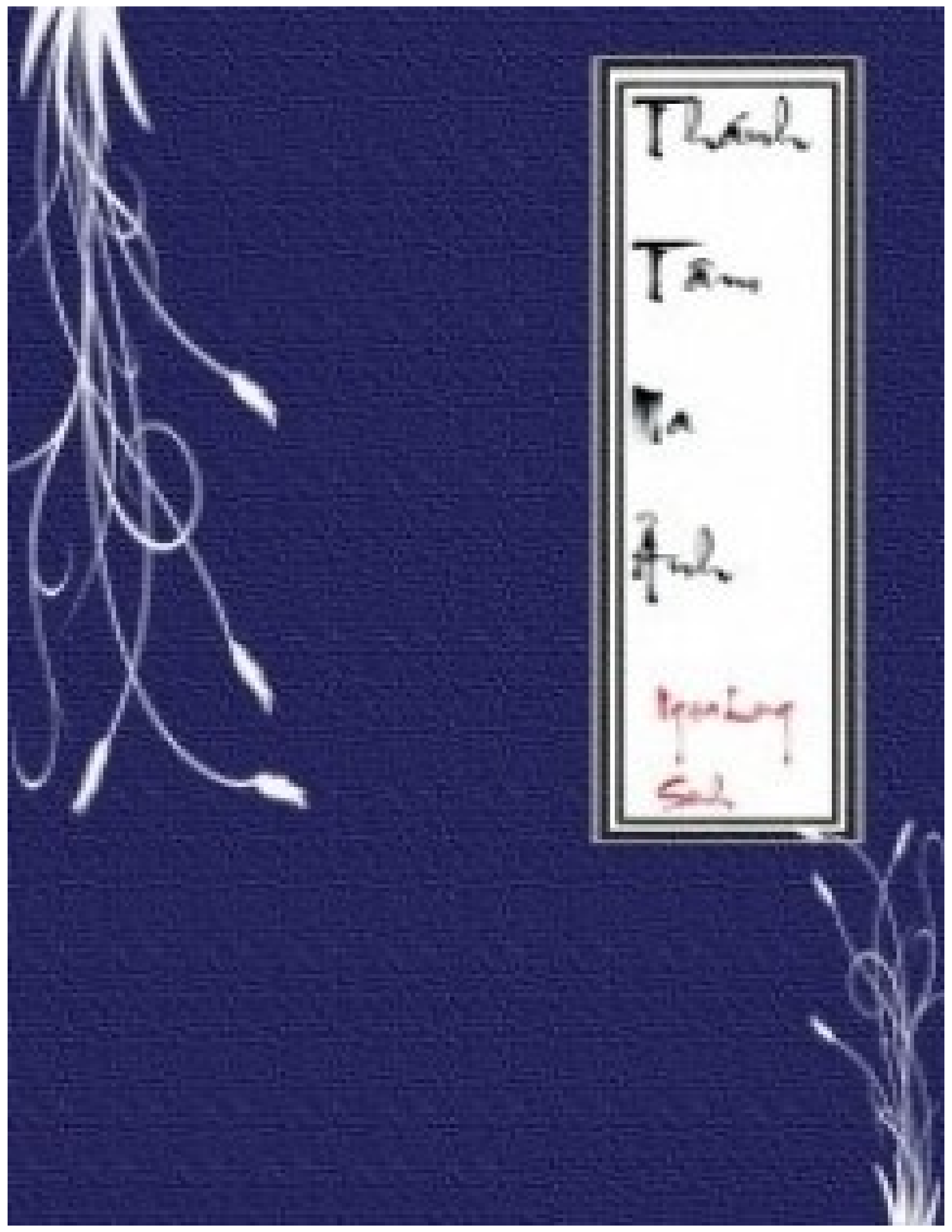
Thank
You
for
Your Long
Wait

THÁNH TÂM MA ẢNH

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kim Lăng Long Xà

Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam chi mộ!

Đây là một ngôi mộ thanh trủng. Sở dĩ kêu bằng thanh trủng là vì ngôi mộ này đã mọc đầy cỏ xanh và cao đến hơn nửa thước Ngôi mộ này được lập trên một núi cao vô danh, bất luận là ngày trắng, đêm đen hay gió táp mưa sa thì nó vẫn nằm cô độc yên tĩnh và lạnh lẽo trên một khoảng đất đầy cát đá Nhưng thực ra nó không đến nỗi cô độc, vì mỗi năm có một bó hương được cắm trước mộ và một bó hoa tươi đặt lên trên thân mộ cho đến khi khô tàn héo rữa.

Phóng mắt ra khắp thiên hạ cũng chỉ có một người đó, mỗi năm vào đúng một ngày, một tháng, thậm chí là một giờ giống nhau, chạy đến trước mộ, dâng hoa thắp hương và nhỏ vài hàng lệ, phong ba bão táp cũng không ngăn cản được.

Như vậy, có lẽ người nằm trong mộ cũng thấy quá đủ rồi.

Nhắc đến Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma thì có thể nói rằng, khắp võ lâm không ai là không biết, vì người này tựa như du long tung hoành khắp võ lâm nam bắc. Ngoài ra, trong bách nghệ bách kỷ thì không có môn nào là người này không thông, không món nào là không tinh, có thể gọi là một kỳ tài tuyệt thế vô song. Nhưng cũng vì người này là một đại ma đầu lòng lang dạ sói, hạ thủ kỳ độc nên có thể nói hắc bạch lưỡng đạo đều kinh tâm khiếp đởm.

Cát chết của người này, phóng mắt khắp thiên hạ, không có một ai thương tiếc, không một ai nhỏ lệ, ngay cả người tặng hoa thắp hương thì lúc đầu cũng không ngoại lệ.

Một người như thế, sau khi chết không những có được thước đất an thân mà mỗi năm còn có người đến dâng hoa thắp hương, thử hỏi không tri túc sao được?

Không một ai biết y chết như thế nào, và cũng chẳng ai biết kẻ nào giết y. Chung quy, đây là một bí mật, một bí mật khó có thể vén màn ra được.

Nhưng từ đó trở đi, tám chữ: Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma cùng dần dần quên lãng trong đầu mọi người, rồi dường như biến mất trong võ lâm thiên hạ. Tựa như những bông hoa tàn úa trên ngôi mộ, mặc cho mưa gió đánh tả tơi rồi biến thành bùn đất.

Đó là quy luật tự nhiên, vì trên thế gian căn bản đã không có người này. Và chuyện cũng đã cách đây ba năm....

* * * * *

Kim Lăng với núi Chung Sơn nguy nga là chốn rồng cuốn hổ ngồi.

Kim Lăng thành nhất là thời Lục Triều, thành đài được kiến lập bên cạnh Huyền Võ hồ, các triều còn xây dựng thêm cung thất ở nơi này, hào hoa quán tuyệt nhất thế.

Đặc biệt phải nói đến hai hên bờ sông Tần Hoài, đoạn giữa hai cầu Lợi Sa và Vân Đức nhà nhà san sát, lầu các hoa lệ thuyền hoa nhộn nhịp đầy sông.

Một dải đất cạnh Phu Tử miếu là nơi thi hội của bọn du thủ du thực với bách nghệ đa tạp, ngoài ra còn có trà phòng tửu quán mọc lên như nấm, lầu hoa kỹ viện với thiếu nữ lưng thon xếp thành hàng, oanh ca yến vũ nghe thấy là muốn tiêu hồn lạc phách, phong lưu quán thế, sáu đời trăng hoa đã tô điểm cho giang sơn mỹ lệ này không biết ba nhiêu giai thoại.

Phu Tử miếu nằm trên đường Cống Viện ở mạn bắc sông Tần Hoài, mắt hướng vào núi Chung Sơn, lưng giáp với sông. Nơi này tựa như Thiên Kiều ở Bắc Bình, là ăn uống hoan lạc, muốn thế nào có thế đấy, cực kỳ phong phú.

Đèn hoa vừa thắp lên, thử nghe thử nhìn xem chốn phong nguyệt mê ly trên sông Tần Hoài xem, nào là đèn hoa muôn vạn, thuyền hoa lui tới như thoi đưa, tiếng ca xướng, tiếng mời rượu vang lên bất tuyệt.

Trong một ngôi lều cỏ rộng lớn bên trái Phu Tử miếu càng náo nhiệt hơn với tiếng la hét, tiếng reo mừng xen lẫn với tiếng chửi bới.

Lúc này, từ trong đám đông rộn ràng nhộn nhịp có một hán tử mặc Thanh y bước ra, người này có thân hình cao ráo nhìn hình bóng sau lưng thì có thể thấy người này có một thứ khí độ ẩn tàng mà người thường không thể có được.

Xem phong độ thì người này có phong độ nhanh nhẹn, cử chỉ nhẹ nhàng như một trang công tử nhà hào phú. Lại xem qua song thủ thì đó là một đôi tay trắng nõn như ngọc, mười ngón thon dài, nhưng nếu nhìn qua khuôn mặt người này thì người ta sẽ sững sờ một lúc rồi lắc đầu thở dài. Trách rằng tạo hóa thật quá trêu ngươi, vì đó là một khuôn mặt bình thường sắc diện vàng vọt.

Sau khi tách ra khỏi đám đông thì người này kẹp tay sau lưng, ung dung bước đi về phía ngôi lều cỏ.

Trước cửa lều có treo một bức màn dày, che đậy mọi sự việc bên trong, ngoài cửa còn có hai hắc y hán tử tướng mạo hung hãn đứng canh hai bên, bọn chúng thấy thanh y nhân tới nơi thì lập tức trừng mắt, quát hỏi :

- Họ Hầu kia sao ngươi lại đến đây?

Thanh y nhân nhướng mày, mỉm cười rồi nói :

- Thế nào, ta không được đến sao?

Hắc y hán tử bên trái lạnh lùng nói :

- Thì ra ngươi cũng muốn dựa vào đây để kiếm bát cơm?

Thanh y nhân nói :

- Nói gì thế, con người ai cũng có nghề, điều đó còn hơn ngàn khoảng ruộng đất, ta dựa vào bản lĩnh của ta, dựa vào tuyệt nghệ để kiếm cơm, thế nào, ngươi không phục à?

Hắc Y hán tử này á khẩu, thanh y nhân mỉm cười và đưa tay vén bức màn, cất bước đi vào trong. Hơi nóng và giống người từ sau bức màn ùa ra, mùi mồ hôi và mùi khói bốc lên mũi, đây là nơi duy nhất quanh vùng Phu Tử miếu - Tần Hoài giang là không nghe mùi hương phấn.

Bây giờ có thể nhìn thấy rõ ràng khung cảnh trong lều cỏ, trên nóc có treo bốn chiếc đèn lồng lớn, ánh sáng chiếu xuống mười chiếc bàn kê bên dưới. Vây quanh bàn là những chiếc đầu đen với nhiều hình dạng, loại người nào cũng có, bàn này là tiếng reo mừng, bàn kia là tiếng văng tục chửi thề, khung cảnh hỗn loạn vô cùng.

Hóa ra đây là một sòng bạc, một sòng bạc lớn! Chớ xem thường ngôi lều cỏ này, tuy nó được che chắn bằng tranh cỏ nhưng trong lều này lại là ngọa hổ tàng long, phẩm sắc đầy đủ Nơi này vốn đang huyên thiên bát nháo, nhưng thanh y nhân vừa bước vào thì lập tức yên tĩnh ngay. Sự tĩnh lặng nhất thời trong chốn huyên náo khiến cho người ta chú ý, bức màn phía la sau lều cỏ khẽ động, một chiếc đầu thò ra, đó là một trung niên hán tử diện mục thâm trầm.. Người này nhìn thấy thanh y nhân thì bấc giác sững người, nhưng hắn vội bước ra nghênh tiếp cung thủ chào và gượng cười nói :

- Hầu lão ca, người hà tất phải làm thế, đôi bên chỉ kiếm miếng ăn tạm tạm mà thôi, ngươi không có ý đinh giật bát cơm của các bằng hữu đấy chứ?

Thanh y nhân thản nhiên nói :

- Hết tiền tiêu rồi, trên thuyền còn phải vay nợ, tại hạ chỉ đến chơi vài ván thôi, ngươi đồng ý chứ?

Trung niên hán tử nói :

- Hầu lão ca nói đùa rồi, hơn một năm qua ngươi đã nổi danh ở địa bàn này, mỗi lần vào sòng là gom đầy túi mà đi...

Thanh y nhân cười cười, nói :

- Không sai, nhưng tiền vào tay này của ta thì lập tức theo tay kia mà đi, tất cả kim ngân đều tiêu vào “chốn đó”, bằng hữu ở đây không ai là không biết..

Trung niên hán tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Thế này được không? Hầu lão ca cần bao nhiêu, chỉ cần nói một tiếng thì xem như tại hạ chu cấp cho bằng hữu vậy.

Thanh Y nhân lắc đầu, nói :

- Không được, lão thất, theo như ngươi nói thì tại hạ trở thành Bá vương ngang ngược mất. Thế này nhé, từ hôm nay trở đi, tại hạ đặt ra một quy định, vô luận là bàn nào, không cần biết bao nhiêu, tại hạ chỉ chơi ba ván, tuyệt không quá ba, thế nào?

Trung niên hán tử vui mừng nói :

- Hầu lão ca, ngươi nói thật đấy chứ?

Thanh y nhân nói :

- Họ Hầu ta chẳng có chỗ nào hay ho, nhưng xưa nay nói ra một câu là chắc một câu.

Trung niên hán tử cung thủ, nói :

- Hầu lão ca, quân tử không ngăn tài lộ người khác, tại hạ xin cám ơn trước!

Nói đoạn hắn liền quay lại, cao giọng nói với các con bạc :

- Chư vị, kể từ hôm nay Hầu lão ca đặt ra một lệ, vô luận là bàn nào, không quản thắng thua, hắn chỉ cần ba ván, tuyệt đối bất quá tam...

Lời này vừa lọt vào tai thì cả sòng lập tức sôi động, có kẻ nói :

- Lẽ ra quy định này nên đưa ra sớm một chút, nếu không thì ai còn dám cho hắn nhập cuộc?..

Lại có kẻ kêu lên :

- Lão Hầu, chẳng phải... đang chờ phục vụ ngươi trên thuyền...

Lời này tuy không trọn vẹn, không rõ ràng nhưng vừa phát ra thì toàn trường lập tức cười ồ, tiếng cười muốn vỡ cả ngôi lều cỏ.

Thanh y nhân nhướng mày, mỉm cười rồi nói :

- Không sai, hôm nay bọn nữ nhi đó cố gắng hết sức, nhưng ta cũng nghĩ thông rồi, khó khăn lắm ta mới kiếm được chút đỉnh, nhưng đều nướng cho bọn các ả hết, từ nay về sau, bất luận ít nhiều, đủ ăn đủ dùng đủ vui sướng là được rồi.

Người kia nói :

- Cái này kêu bằng đại động vô đáy, đến bao giờ mới lấp đầy? Sống không mang đến chết không mang đi, chớ làm một kẻ phung phí tiền của như thế. Nào, lão Hầu đến đây!

Người này ngồi tại bàn ở góc đông nhìn bộ dạng và cách ăn mặc thì đó cũng là một tay lăn lộn ở vùng sông Tần Hoài - Phu Tử miếu.

Thanh y nhân mỉm cười, bước lên hán tử kia tự động đứng lên nhường chỗ, hắn gác một chân lên ghế, một chân đứng dưới đất, ngực phanh, tay áo xăn lên cao, miệng cười lộ hàm răng vàng khè, khiến ai ai cũng phát tởm.

Hắn cười cười nói :

- Lão Hầu ngồi đi, ta sạch rồi, xem ngươi thôi!

Thanh y nhân y mỉm cười ngồi xuống, rồi liếc mắt nhìn hán tử kia đoạn nói :

- Tần Lục ca, muốn ta gỡ vốn cho ngươi không?

Hán tử kêu hằng Tần Lục tròn xoe mắt, hắn nói :

- Buồn cười, mấy lạng bạc đó thì có gì mà phải gỡ gạt?

Hắn cười hì hì rồi nói tiếp :

- Lão Hầu, ta không giống ngươi, tiền của ta là do móc túi của thiên hạ mà có, nhưng giống ngươi một điểm, ta cũng là một đại động vô đáy, khi nào cần thì khi đó lên thuyền một chuyến, dù ả đang ở trong tổ thì ả cũng phải cho ta.

Thanh y nhân mỉm cười, nói :

- Lục ca khá lắm!

Nói đoạn, thanh y nhân khẽ đưa tay đẩy ra một lá bài.

Hán tử kêu bằng Tần Lục bất giác đỏ mặt hắn cười hì hì và nói :

- Nói thật đấy, lão Hầu, ngươi và ta không giống nhau, con bà nó! Ta là kẻ mà trời sinh ra đã phải làm kiếp hạ lưu, nếu có trách thì chỉ trách đời trước không làm chuyện tốt để tích chút ân đức mà thôi. Còn như ngươi, lão Hầu, lần đầu tiên thấy ngươi là ta đã nhìn ra ngươi là kẻ có tiền đồ rồi. Bọn ả đào kỹ nữ mua hương bán phấn trong thiên hạ thì có được mấy kẻ hữu tình hữu nghĩa, khó khăn lãm mới kiếm được chút đỉnh, hà tất phải li quăng vào chốn đó.

Thanh y nhân thắng ván thứ nhất rồi ván thứ hai, thậm chí ván thứ ba cũng thắng nốt, thiên hạ sao lại có người vận khí tốt đến thế! Từ chỗ không có một xu lận lưng, bây giờ trước mặt thanh y nhân nghiễm nhiên có sau đỉnh bạc..

Tần Lục lắc đầu thần phục :

- Lão hầu, nếu ngươi cho ta học ngón nghề này thì...

Thanh y nhân mỉm cười, nói :

- Tần Lục ca, hết chín phần là dựa vào vận khí người cầm chỗ này mà ăn cơm.

Vừa nói thanh y nhân vừa đẩy qua phía Tần Lục ba đỉnh bạc.

Tần Lục ngạc nhiên nói :

- Lão Hầu, ngươi...

Thanh y nhân thản nhiên mỉm cười, nói :

- Lục ca, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh, có tiền thì mọi người cùng tiêu vậy!

Nói đoạn, người này nhặt ba đỉnh bạc còn lại rồi đứng lên định cất bước. Thần sắc của Tần Lục đầy vẻ cảm kích, hắn cũng định khai khẩu.

Ngay lúc đó thì bức màn dày nơi cửa lều cỏ chợt lay động, một nam một nữ bước vào, nam là một lão nhân râu dài mặt đen, thân hình cao to, uy mãnh khiếp người, y phục khí phái, nữ là một Bạch y thiếu nữ, thân hình uyển chuyển, dung mạo thanh tú. Tuy không gọi là rất đẹp nhưng cô ta có một thứ khí chất thanh tú hơn người, lựa như hàn mai trong núi tuyết.

Một cô nương dạo chơi vùng Phu Tử miếu thì không có gì đáng nói, nhưng một cô nương vào sòng bạc thì quả là đại sự kinh thiên động địa, trước đây chưa từng nghe thấy bao giờ...

Bọn côn đồ vô lại trong sòng bạc này muốn mượn cơ hội này cười đùa trêu chọc một phen, nhưng chợt nghe có người thất kinh kêu lên :

- Đồng gia...

Một lời chưa nói hết thì mọi người đều biến sắc và cúi đầu. Lúc này trung niên hán tử có diện mục thâm trầm vội chạy lại và cúi gập người chào :

- Cô nương và Mạc lão gia muốn...

Lão nhân râu dài cũng chẳng buồn ngó hắn một lần, lão quay sang Bạch y thiếu nữ và cung kính nói :

- Cô nương là nơi này đây...

Ngọc diện của thiếu nữ không có lộ vẻ gì, nàng nói :

- Mạc tổng quản, lão thay ta hỏi thử.

Lão nhân râu dài đáp một tiếng rồi quay người, quét mục quang nhìn ra toàn bọn, đoạn lão cất giọng hỏi :

- Xin hỏi một câu, vị nào là Hầu Phong Hầu gia?

Tần Lục khẽ vỗ vào vai thanh y nhân và nói :

- Lão Hầu, người ta tìm ngươi phải không?

Thanh y nhân chau mày khẽ nói :

- Tần Lục ca, đây là ai vậy?

Tần Lục nói :

- Cái gì, ngươi không biết sao? Tổng quản của Kim Lăng Đồng gia Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh, đại danh đỉnh đỉnh trong võ lâm, uy trấn khắp Kim Lăng.

Thanh y nhân lại hỏi :

- Thế còn vị cô nương kia?

Tần Lục nói :

- Lão Hầu, sao ngươi hồ đồ thế. Cành vàng lá ngọc của Đồng đại gia.

Thanh y nhân “à” một tiếng rồi gật đầu, nói :

- Thì ra là như vậy, chỉ có điều không biết ta biến thanh Hầu gia từ khi nào?

Tần Lục chớp chớp song mục hắn cười khẽ và nói :

- Lão Hầu, có lẽ ngươi gặp vận may rồi.

Lúc này, lão nhân râu dài lại hỏi một lần nữa.

Đột nhiên nghe Tần Lục lớn tiếng đáp :

- Ở đây, vị bằng hữu của tại hạ là...

Lão nhân râu dài nghe vậy thì chú ý nhìn, đoạn lão dịch mục quang nhìn sang Bạch y thiếu nữ.

Bạch y thiếu nữ vẫn chưa nói gì, nàng lặng lẽ bước đến chỗ bọn Tần Lục. Lão nhân râu dài theo sát phía sau nàng.

Khách chơi bài đều lần lượt đứng lên và lui bước, nhường một lối đi. Bạch y thiếu nữ đi thẳng đến trước mặt thanh y nhân rồi đứng lại đôi mắt hồ thu ngước nhìn đối phương một lúc rồi nói :

- Các hạ là Hầu Sơn Phong. Hầu gia?

Thanh y nhân khẽ gật đầu, nói :

- Không sai, tại hạ chính là Hầu Sơn Phong, nhưng cô nương xưng hô Hầu gia như vậy...

Bạch y thiếu nữ chưa nói câu thứ hai thì đột nhiên sụp quỳ xuống. Động tác này khiến toàn sòng bài xao động. Hầu Sơn. Phong càng cả kinh thất sắc, tay chân bối rối.

- Cô nương làm... làm gì thế?

Bạch y thiếu nữ cúi đầu, nói :

- Đồng gia sắp có đại nạn đến nơi, không phải Hầu gia không giải quyết được, Đồng Uyển Nhược đến đây quỳ gối thỉnh cầu, xin Hầu gia nghĩ đến thân phận nữ tử yếu hèn này mà ra tay giúp đỡ.

Hầu Sơn Phong nghe vậy thì sững người, chàng bật cười và nói :

- Đồng cô nương, đây là trò đùa gì thế, ngoài chuyện đánh bạc ra thì tại hạ chẳng biết gì khác làm sao có thể giải quyết đại nạn cho quý phủ? Tại hạ không dám nhận cái quỳ này rồi, xin mau mau đứng lên cho.

Bạch y thiếu nữ vẫn tiếp tục quỳ, nàng nói :

- Hầu gia, tệ gia trong ngoài hơn trăm người, xem ra sắp bị tận diệt rồi, ngàn vạn lần xin Hầu gia ban phát chút thiện tâm, cứu cứu lấy hơn trăm sinh mạng già trẻ nam nữ đó.

Hầu Sơn Phong vô cùng ngạc nhiên, chàng nói :

- Cô nương, chuyện này nàng dựa vào đâu mà nói thế, tại hạ chỉ là một con bạc lăn lộn quanh vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, muốn cứu người thì nên đi thỉnh cầu những đại hiệp khách trong võ lâm mới phải. Hơn nữa, cô nương quỳ gối trước một gã rượu chè cờ bạc đĩ điếm như tại hạ thì chẳng những mất thân phận của cô nương mà còn tổn hại đến uy danh của Kim Lăng Đồng gia, chuyện này truyền ra ngoài há chẳng khiến thiên hạ cười đến rụng răng...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Hầu gia, vì trăm sinh mạng già trẻ lớn bé của hàn gia mà Đồng Uyển Nhược này không tiếc gì cả, chỉ cầu xin Hầu gia ban phát thiện tâm, gật đầu đồng ý ra tay trượng nghĩa.

Hầu Sơn Phóng lắc đầu, nói :

- Tại hạ hiểu ý của cô nương, nể tình cô nương không tiếc hy sinh tất cả danh phận thì tại hạ cũng rất muốn gật đầu nhưng tại hạ có tâm mà vô lực, tại hạ đang sống những ngày bình yên thoải mái nên không muốn gây họa sát thân. Cô nương tìm nhầm người rồi, xin đi mời bậc cao minh khác thôi..

Nói xong, chàng quay người định cất bước, Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược dịch gối cản đường và nói với giọng bi thương :

- Hầu gia, chỉ cần Hầu gia chịu gật đầu thì hàn gia nguyện đem hết...

Hầu Sơn Phong chau mày, cắt lời và nói :.

- Mỹ nhân tại hạ cũng thích, tiền tài tại hạ cũng thích, nhưng đáng tiếc là tại hạ không có biện pháp và cũng không muốn vì chuyện này mà mất mạng, bỏ lại Tiểu Thúy Hống yếu đuối đáng thương của tại hạ thì làm sao?.

Lão nhân râu dài nghe vậy thì sắc diện chợt biến.

Người trong sòng bài rất muốn cười nhưng không một ai dám cười.

Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược cũng không vi sự cứng lòng của đối phương mà ngưng khẩn cầu.

Bỗng nhiên thấy Hầu Sơn Phong phá lên cười rồi nói :

- Tại hạ hiểu rồi, có lẽ cô nương đã chọn tại hạ, đúng khôn?

Lão nhân râu dài tái mặt, lão nâng hữu chưởng lên nhưng lại buông xuống ngay tức thì.

Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhược xấu hổ đến đỏ bừng ngọc diện, nàng nói trong nước mắt :

- Nếu Hầu gia gật đầu, thì Đồng Uyển Nhược này tình nguyện nâng khăn sửa túi cho Hầu gia suốt đời.

Hầu Sơn Phong cười lớn một tràng rồi nói :

- Kim Lăng Đồng gia là một đại thế gia, tại hạ chỉ là một con bạc lăn lộn ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu thì không dám trèo cao, thật sự không dám trèo cao. Vả lại, một thiên kim tiểu thư cành vàng lá ngọc như cô nương mà đi theo tại hạ thì sẽ làm tại hạ tổn thọ mất.

Râu tóc của lão nhân râu dài đều dựng lên, thân hình run bần bật, khóe mắt muốn toạt nhưng lão vẫn nhẫn nại kiềm chế. Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Như bật khóc rất bi thương nhưng vẫn không thôi khẩn cầu.

Đột nhiên nghe Tần Lục lớn tiếng nói :

- Lão Hầu, ta thấy ngươi bất nhẫn quá nếu ngươi giúp được thì...

Hầu Sơn Phong quay lại trừng mắt nhìn hắn và nói :

- Tần Lục ca, nếu ngươi thương hương tiết ngọc mà mềm lòng thì ngươi đi giúp đi, loại chuyện đem sinh mạng ra đùa này ta không giúp được rồi. Không phải ngươi không biết về ta, ngoài tinh thông ngón nghề cờ bạc và trò trăng hoa ra thì ta chẳng biết gì cả...

Tần Lục ngẩn người, nhất thời á khẩu.

Đột nhiên nghe lão nhân râu dài - Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh nói :

- Cô nương, Đồng gia chúng ta còn có thể liều mạng một phen, dù phải nằm xuống chết thì cũng nên chết một cách bi tráng, cô nương hà tất phải chuốc lấy nỗi nhục này.

Hầu Sơn Phong nhướng mày, mỉm cười và nói :

- Rất đúng, lão mặt đen này nói rất chí lý, Kim Lăng Đồng gia thuộc vào hàng danh vọng nào chứ? Cô nương cũng đừng quên mình là một đại tiểu thư cành vàng lá ngọc, hãy mau đứng lên lau nước mắt rồi trở về thôi!

Nói đoạn, chàng lại muốn cất bước!

Đột nhiên Đồng Uyển Nhược ngẩng đầu lên, ngọc diện đẫm lệ, thần sắc thẫn thờ, nàng nói :

- Khi Đồng Uyển Nhược này ra khỏi cửa thì đã lập chủ ý chuyến này nếu không cầu Hầu gia gật

đầu được thì sẽ đến trước Phu Tử miếu đập đầu mà chết!

Hầu Sơn Phong chau mày, nói :

- Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết, cô nương cố tình đưa tại hạ vào thế phải nạp mạng cho quan ty nhân rồi.

Thần sắc của Đồng Uyển Nhược càng thảm não, nhất thời nàng chưa nói gì.

Đột nhiên thấy Tần Lục hất ba đỉnh bạc xuống đất rồi kêu lên :

- Lão Hầu, ta không ngờ con người của ngươi lại như thế, Tần Lục ta không giao du với loại bằng hữu lòng dạ sắt đá như ngươi, ta không cần tiền nữa, ngươi hãy giữ lấy đi.

Nói đoạn, hắn quay người bỏ chạy ra ngoài.

Hầu Sơn Phong không ngăn cản và cũng không gọi hắn lại, chàng lắc đầu rồi nói :

- Cô nương thấy không? Vì cô nương mà tại hạ đắc tội với bằng hữu, nhưng cô nương nên biết, không phải tại hạ không muốn giúp chuyện này mà quả thực là tại hạ giúp không nổi!

Bạch y thiếu nữ Đồng Uyển Nhi vẫn chưa nói gì.

Hầu Sơn Phong lại nói tiếp :

- Cô nương, tại hạ không có thời gian để nói nhiều, Tiểu Thúy Hồng đang chở tại hạ lên thuyền để vui vẻ một đêm, tại hạ rất lấy làm tiếc và cũng rất bất an, nhưng tại hạ hữu tâm vô lực.

Nói đoạn, chàng sải bước ra ngoài mà chẳng nhìn ai một lần nào nữa.

Chàng đi như thế mà không nghĩ đến một cô nương đang rơi lệ khẩn cầu, không nghĩ đến một cô nương đáng thương đang nát lòng đứt ruột. Và cũng chẳng biết để ý đến bọn con bạc đang nhìn theo mình với ánh mắt dị thường.

Đột nhiên có một tiếng quát như sấm sét rung chuyển cả lều cỏ :

- Họ Hầu kia, ngươi đứng lại đã?

Hầu Sơn Phong kinh hãi dừng bước, chàng quay lại nhìn Mạc Tử Kinh và nói:

- Mạc đại tổng quản có gì chỉ giáo chăng?

Thiết Diện Sát Thần uy chấn võ lâm, mấy mươi năm làm Tổng quản của Kim Lăng Đồng gia, người trong thành Kim Lăng gặp lão đều cúi người, cung kính chào một tiếng “Mạc lão”.

Thái độ ngạo mạn của Hầu Sơn Phong như vậy, thật khiến cho người ta thầm lo lắng cho chàng mà toát mồ hôi lạnh.

Bỏ qua những điều khác không nói, chỉ luận về động thủ thì e rằng Hầu Sơn Phong không chịu nổi một đầu ngón tay của vị Thiết Diện Sát Thần này thật là một kẻ ngông cuồng không biết sống chết.

Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều dựng ngược, lão lạnh lùng nói :

- Họ Hầu kia, người như Tần Lục mà hắn còn có chút nhân tâm, biết nghĩa khí, ngươi có phải là con người không. Mạc Tử Kinh ta cũng muốn xem thử lòng dạ của ngươi thế nào?

Hầu Sơn Phong nhướng mày nói :

- Mạc đại tổng quản lão mắng người đấy à! Chuyện này mới buồn cười làm sao, Kim Lăng thành là nơi có vương pháp, chúng ta đì đến đâu nói lý cũng được cả. Đừng nói là tại hạ giúp không nổi chuyện này, dù tại hạ giúp được mà tại hạ không muốn thì lẽ nào không được?

- Được!

Song mục của Mạc Tử Kinh đỏ như lửa, lão cười nhạt, nói :

- Nhưng thanh uy của Đồng gia không thể tổn hại mà không được gì, sự tôn nghiêm của cô nương nhà ta cũng không thể bị mất sạch như vậy. Mạc Tử Kinh ta muốn lấy mạng tên thất phu máu lạnh ngươi trước khi Đồng gia ngộ nạn!

Dứt lời thì lão vung chưởng lên, chuẩn bị đánh ra.

Lúc này có giọng lanh lảnh của Đồng Uyển Nhược cất lên ở sau lưng lão :

- Mạc tổng quản, ngừng tay!

Mạc Tử Kinh rùng mình, thu thế chưởng lại, Đồng Uyển Nhược ngọc diện xanh xao, song mục đỏ rực, thần thái lạnh lùng thờ thẫn, nàng thở dài rồi nói:

- Hắn nói rất đúng, muốn giúp hay không là chuyện của hắn, bất kỳ người nào cũng không thể miễn cưỡng, còn ngộ nạn là chuyện của Đồng gia, không liên quan gì đến người khác, để cho hắn đi thôi.

Thân hình của Mạc Tử Kinh run lên, lão cất giọng khàn khàn nói :

- Lão nô tuân mệnh!

Lão hất đầu, phất tay và quát :

- Cút đi tên thất phu.

Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười, nói :

- Cút thì cút, chỉ có điều tại hạ khuyên Mạc đại tổng quản lão nên học cách hành xử của cô nương này, bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống người ta của lão khiến tại hạ có muốn hồi tâm chuyển ý thì ý định đó cũng bi tiêu tan.

Nói đoạn, chàng mỉm cười và quay người cất bước!

Mạc Tử Kinh tức đến độ muốn vỡ cả phổi, nếu là bình thời thì có mười Hầu Sơn Phong cũng nát như tương dưới chưởng của lão, không hiểu sao hôm nay lão chẳng dám trái mệnh chủ nhận mà chỉ đành nghe theo!

Nhưng Hầu Sơn Phong chỉ đi mấy bước rồi bỗng nhiên quay lại, chau mày hỏi:

- Tại hạ rất kỳ quái, trên giang hồ có nhiều đại hiệp khách bản lĩnh cao cường mà tại sao các vị không tìm, sao lại cứ tìm đến tại hạ, một kẻ chỉ biết rượu chè bài bạc và trai gái? Cô nương có thể nói cho tại hạ biết, là kẻ nào khiến các vị mắc lừa như thế không?

Mạc Tử Kinh lạnh lùng nói :

- Thất phu, bất luận là ai cũng không việc gì đến ngươi!

Hầu Sơn Phong trầm sắc diện, chàng nói :

- Mạc đại tổng quản, tại hạ đang nói với chủ nhân của lão mà, thân là nô tài thì tốt nhất là đừng xỏ mồm vào.

Mạc Tử Kinh nộ khí xung thiên, sát cơ đột hiện, lão nói như quát :

- Cô nương, lão nô tình nguyện lãnh nhận gia pháp.

Đồng Uyển Nhược sải bước đến trước, cản trước mặt Mạc Tử Kinh rồi nói :

- Các hạ đã không muốn giúp chuyến này thì nói nhiều cũng vô dụng, để giữ hòa khí cho đôi bên, các hạ mau rời khỏi nơi này đi.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Đa tạ cô nương. Hầu Sơn Phong xin tuân mệnh.

Chàng cung thủ chào rồi sải bước mà đi.

Mặc Tử Kinh run giọng nói :

- Cô nương, một tên thất phu vô nhân tính có máu lạnh như vậ thì cô nương hà tất...

Đồng Uyển Nhược cất lời, nói :

- Mạc tổng quản, đại nạn sắp trút xuống đầu mà lão còn muốn giết người nữa sao? Hà tất phải tức giận một kẻ vô can như thế?

Thần sắc của Mạc Tử Kinh đã biến rất thảm, lão buột miệng nói :

- Cô nương...

Dường như yết hầu của lão bị vật gì ngăn chặn lại nên không thể nói được nữa, nhất thời lão đành im lặng cúi đầu.

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói :

- Mạc tổng quản, ta nhìn rộng ra rồi, nhân sinh trăm năm ai lại không chết. Chẳng qua là khác nhau ở chỗ sớm muộn mà thôi. Vả lại, đây cũng là nhân quả tuần hoàn báo ứng, không trốn tránh được. Chúng ta đi thôi.

Nói đoạn nàng thẫn thờ bước đi, thần sắc nhợt nhạt kinh người, tựa như linh hồn đã rời thân thể Mạc Tử Kinh lặng lẽ theo sau nàng mà rời sòng bài.

Sau khi rời sòng bài thì Đồng Uyển Nhi đi về phía Phu Tử miếu, Phu Tử miếu nằm sát sông Tần Hoài, đây là một nơi yên tĩnh nhất.

Mạc Tử Kinh cảm thấy bất thường nên vội bước lên trước và nói :

- Cô nương, trời đã không còn sớm chúng ta trở về thôi!

Đồng Uyển Nhược nghe cũng như không nghe, nàng bước đi như một bóng u linh.

Mạc Tử Kinh vội nói :

- Cô nương, chớ để nhị vị lão nhân gia đau lòng, nhị vị lão nhân gia đang rất lo lắng, nếu cô nương nghĩ quẩn thì đó là bất hiếu. Cô nương thông minh đại nghĩa, không thể sánh với hàng nữ nhi tầm thường, sao lại...

Trong lúc hai người đối thoại thì đã đến Phu Tử miếu rồi, Đồng Uyển Nhược nhìn ra sông Tần

Hoài với trăm vạn ánh đèn lung linh mơ hồ trăng nước, đột nhiên nàng dừng bước và khai khẩu :

- Mạc tổng quản, lão về trước đi, ta muốn ngồi đây một lát.

Mạc Tử Kinh hốt hoảng, lão vội nói :

- Cô nương, cho phép lão nô nói thêm một câu, dù phải chết thì cả nhà sẽ chết chung với nhau.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ai nói với lão là ta muốn tìm cái chết?

Mạc Tử Kinh gượng cười, nói :

- Lão nô đáng chết, vậv thì xin cô nương mau trở về cho, kẻo nhị vi....

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, muốn về thì lão về trước đi ta muốn ngồi đây một lát!

Mạc Tử Kinh nói :

- Lão nô theo cô nương ra ngoài, nếu cô nương muốn ở lại thì lão nô cũng ở đây đợi vậy.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy thì lão không cần khuyên ta trở về nữa nhé.

Mạc Tử Kinh máy môi muốn nói nhưng lạt thôi, lão chỉ “vâng” một tiếng rồi khoanh tay đứng yên.

Đồng Uyển Nhược cũng không nói gì thêm, thần sắc thẫn thờ, nàng nhìn ra dòng sông cuộn chảy đến độ xuất thần. Mạc Tử Kinh vô cùng bất an, lão cũng đứng lặng bên cạnh nàng, không dám rời nửa bước.

Hồi lâu sau, dường như lão nhớ điều gì nên đôi mày bạc chợt dựng lên, lão nói :

- Cô nương, những lời mà tăng nhân hóa duyên đã nói...

Đồng Uyển Nhược cắt lời :

- Người xuất gia không nói dối, đệ tử Phật môn lấy lòng từ bi cứu nhân độ thế, ta nghĩ vị đại hòa thượng đó không thể lừa chúng ta, chỉ có điều họ Hầu này không chịu ra tay giúp đỡ thôi.

Mạc Tử Kinh cười nhạt, nói :

- Theo lão nô thấy thì rõ ràng là hòa thượng đó chỉ vì hai đỉnh bạc, còn tên thất phu họ Hầu kia chẳng qua chỉ là đám cửu lưu hạ đẳng lăn lộn trong vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu mà thôi. Làm sao hắn có thể giải quyết trường đại nạn này? Nếu muốn hắn giúp chơi một canh bạc thì may ra...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Mạc tổng quản, ta không thể nhìn lầm người, vị đại hòa thượng đó rõ ràng là một kỳ nhân ẩn thế, còn họ Hầu kia cũng là một nhân vật không tầm thường.

Mạc Tử Kinh nói :

- Nếu hòa thượng đó là một kỳ nhân ẩn thế thì lão ta nên hóa duyên trường đại nạn này mới phải, tại sao lại chỉ điểm cho cô nương chạy đến đây tìm gã thất phu họ Hầu kia?.

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói :

- Có thể vì họ Hầu kia cao minh hơn lão ta!

Mạc Tử Kinh chau mày nói :

- Cô nương, chúng ta là võ lâm thế gia, dạng người nào mà chưa từng gặp qua? Có cao thủ võ lâm nào mà lọt qua song mục của chúng ta được? Nhưng tướng mạo tầm thường của hòa thượng và gã thất phu họ Hầu kia chẳng có gì cho chúng ta để mắt tới cả. Lão nô cũng lục tìm trong trí nhớ nhưng chẳng nhớ ra hai người như thế xuất hiện trong võ lâm bao giờ?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Mạc tổng quản, lão thành danh cùng thời với gia phụ, bất luận là nghe hay thấy cũng đều nhiều hơn bọn vãn bối ta. Lấy tướng mạo mà xét đoán người là việc làm bất trí nhất, người tu luyện cao thâm có thể biểu hiện rất tự nhiên tự tại. Hơn nữa, võ lâm rộng lớn, không chuyện lạ gì là không có, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn, Đồng gia tuy là võ lâm thế gia nhưng vẫn không thể biết hết có bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ mai danh ẩn tích trong võ lâm.

Mạc Tử Kinh hổ thẹn nói :

- Đa tạ cô nương chỉ giáo, cô nương minh trí, lão nô tự biết không bằng, nhưng đã như vậy thì tại sao vừa rồi cô nương không nói với họ Hầu kia về vị hòa thượng đó.

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Hắn đã không muốn ra tay tương trợ thì dù có nhắc đến ai cũng chẳng ích gì?

Mạc Tử Kinh nói :

- Lão nô bạo gan đoán rằng, hòa thượng kia đã biết họ Hầu thì tất có quan hệ không đơn giản với hắn, vừa rồi nếu cô nương nhắc đến hòa thượng đó thì không chừng có thể...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu và mỉm cười nhưng nụ cười khiến người ta nát lòng nát ruột.

Nàng nói :

- Tục ngữ có câu: “Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh được”, mọi chuyện do trời định, con người chẳng quyết được một chút gì, bây giờ ta hiểu rồi, nếu mệnh vận của Đồng gia đáng ngộ nạn thì có cầu khẩn ai cũng vô dụng, nếu Đồng gia không đáng ngộ nạn thì căn bản không cần ai cứu. Vả lại, chuyện có liên quan đến sinh tử, dù có cầu khẩn thì cầu chư nhân cũng không bằng cầu chính mình.

Mạc Tử Kinh trầm mặc không nói, nhưng lão lại chuyển đề tài :

- Đã vậy thì đêm khuya, sương nặng, cô nương trở về thôi!

Đỏng Uyển Nhược nói :

- Nước sông Tần Hoài này gợi cho ta rất nhiều điều. Lục Triều phồn hoa cũng theo nước trôi về đông, khi nào mới xuất hiện lại trên sông Tần Hoài này? Nhưng có ai biết là sự phồn hoa đó đã theo nước trôi về đông từ khi nào? Mọi chuyện của nhân sinh vốn biến ảo bất định, ta vốn muốn đập đầu vào đây mà chết nhưng bây giờ lại không muốn chết, vì như thế quá nhu nhược, và cũng nhẹ như lông hồng, thật không đáng!

Mạc Tử Kinh vô cùng xúc động, mặt lộ vẻ vui mừng, lão vội nói :

- Vậy thì chúng ta đi thôi, cô nương!

Đồng Uyển Nhược lặng lẽ gật đầu, đoạn nàng đứng lên và quay người, cất bước.

Mạc Tử Kinh vội theo sát phía sau nàng.

Chớp mắt, một chủ một bộc, hai bóng hình đã dần khuất trong màn đêm.

Lúc này trên một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, truyền ra tiếng nũng nịu, mềm mại như bông nhưng cũng có ba phần lạnh lùng trách móc :

- Ta tưởng là ngươi đi xem cái gì, hóa ra là di xem đại cô nương nhà người ta, ngươi đừng học thói cóc mà muốn ăn thịt thiên hạc nhé, người ta là thiếu nữ đàng hoàng con nhà lành không giống như ta, hễ ai có tiền là đại gia, và đại gia nào cũng có thể lên thuyền.

Sau đó lại nghe một giọng nói sang sảng cất lên :

- Thịt thiên hạc ăn không được nhưng cũng có thể nhìn, nàng mà cũng chua ngoa gớm nhỉ, ăn phải bả gì rồi chăng?

Giọng nũng nịu “hứ” một tiếng, nhưng vừa nghe là biết giả dối :

- Chua ngoa, ăn bả gì? Nực cười, đừng nói là người, dù là một hán tử anh tuấn, tiền giắt đầy lưng thì ta cũng không quan tâm, Lý Tứ chán đi thì có Trương Tam đến vậy! Còn cô ta, luận về nhan sắc thì còn kém Tiểu Thúy Hồng ta nhiều, còn luận về ngón nghề và bản lĩnh thì cô ta phải học trên mười năm?

- Thế à!

Giọng sang sảng phá lên cười rồi nói :

- Ai dám sánh với mười năm lăn lộn trong chốn hồng trần của nàng, nhưng nàng có muốn biết cô ta là ai không?

Giọng nũng nịu nói :

- Lão nương chẳng quản cô ta là ai. Cô ta là hoàng thái hậu thì sao nào? Ngươi nói cô ta là ai?

- Hóa ra, cuối cùng nàng cũng muốn biết.

Giọng sang sảng nói :

- Là Đồng cô nương của Kim Lăng Đồng gia đấy!

Giọng nũng nịu kêu thất thanh một tiếng rồi không nói gì.

Giọng sang sảng cười lớn rồi nói :

- Đừng sợ, cô ta không nghe được đâu, hãy ngoan ngoãn ngủ đi, ta phải ra ngoài một lát.

Giọng nũng nịu vội nói :

- Ngươi đi đâu? Chẳng phải ngươi nói là đêm nay muốn...

Giọng sang sảng cười lớn rồi nói :

- Bình sinh ta không thích cái giọng này, vả tại ta cũng không phải là đại gia có tiền hay là nàng tìm người khác thôi.

Giọng sang sảng lập tức tan vào màn đêm, trong chiếc thuyền hoa truyền ra tiếng thở dài não ruột, sau đó la tiếng chửi như rít qua kẽ răng :

- Đồ quỷ chết, mong cho ngươi biến mất khỏi cuộc đời này.

* * * * *

Bên trái Phu Tử miếu là nơi ăn uống, suốt một dãy dài đều là những tửu quán và trà quán nho nhỏ.. Trong tửu quán, có người ngồi chồm hỗm trên ghế, trên bàn bày một bình rượu và mấy miếng đậu hũ, ngoài ra còn có chân và cánh gà cùng với mấy dĩa rau nhỏ. Người này chính là Tần Lục, hắn ngồi uống rượu một mình giải sầu, xem ra đã có ba bốn phần tửu ý nên song mục đỏ ngầu.. Lúc này hắn nâng chung rượu trước mặt, vừa định đưa lên môi thì “bốp!” một tiếng, có hai cánh tay từ sau lưng vỗ vào hai vai hắn, tiếp theo là có người cười cười, nói :

- Tự cổ thánh hiền giai tĩnh mịch

Duy hữu ẩn giả lưu kỳ danh

(Thánh hữu ẩn giả lưu kỳ danh

Chỉ thằng say còn mãi lưu danh)

(Lý Bạch)

- Tần Lục ca có nhã hứng quá nhỉ.

Cái vỗ làm cho thân hình Tần Lục lắc lư nhào tới trước, suýt chút nữa thì chụp xuống bàn, chung rượu đã đổ hơn phân nữa.

Tần Lục thả một chân xuống đất, quay lại nhìn, lập tức hắn trừng mắt, nói:

- Họ Hầu kia, ngươi có ý gì vậy?

Người đứng phía sau là mộnt thanh y nhân, chính là nhân vật bài bạc nổi danh ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, là vị tự xưng là Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong mỉm cười và nói :

- Lục ca, chỉ đùa chơi thôi mà, hà tất phải nổi nóng như vậy?

- Đùa chơi ư?

Tần Lục trừng mắt và phẫn nộ nói :

- Họ Tần ta không có bằng hữu như ngươi, lần sau ngươi bớt đùa kiểu đó với ta.

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Thế nào Lục ca, ta cho rằng ngươi chỉ nói cho đỡ tức, lẽ nào là thật?

Tần Lục cười nhạt, nói :

- Con người ta xưa nay nói một câu là chắc một câu, ta chẳng có tâm tình để đùa chơi với ngươi.

Hầu Sơn Phong nhướng đôi mày kiếm và nói :

- Lục ca, hay là vì chuyện vừa rồi?

Tần Lục cười nhạt, ói :

- Ta nào dám quản, muốn hay không muốn giúp người, đó là chuyện của họ Hầu ngươi!

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Được rồi, Lục ca, ta tiếp ngươi uống vài chung rồi nói chuyện cho ngươi nguôi giận nhé?

Tần Lục khoát tay nói :

- Muốn uống rượu thì qua bên kia còn bàn trống đấy. Tần Lục ta không động đến ngươi, tốt nhất họ Hầu ngươi cũng đừng đụng đến ta.

Hầu Sơn Phong chậm rãi, nói :

- Hà tất phải thế, đã là bằng hữu hơn một năm rồi, lẽ nào vì một người xa lạ mà trở mặt với nhau?

Đột nhiên Tần Lục vỗ bàn khiến bình rượu lắc lư còn chung rượu đổ nhào, hắn nói :

- Cái gì kêu bằng người xa lạ? Đồng đại gia một đời nhân hậu, lại là đại thiện nhân nổi tiếng ở Kim Lăng thành, những bằng hữu cơ hàn đói khổ, có ai là không nhận sự chu cấp của Đồng đại gia? Bây giờ trong nhà người ta có nạn thì chẳng ai ngó tới, huống hồ Đồng cô nương của người ta là cành vàng lá ngọc đã xuất đầu lộ diện, không nghĩ đến thân phận, nhẫn nhục quỳ gối cầu người ta? Thế là nghĩa lý gì?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, mỉm cười nói :

- Lục ca, ngươi chỉ biết trách ta mà không thử nghĩ lại xem, ngoài ăn uống cờ bạc đĩ điếm ra thì ta còn biết gì? Quả thật là ta không giúp nổi chuyện này!

Tần Lục lạnh lùng nói :

- Ta lại biết gì chứ? Nhưng chỉ cần Đồng cô nương tìm đến ta thì ta sẽ đem sinh mạng này đi liều một phen ngay.

Hầu Sơn Phong đưa ngón cái lên và nói :

- Có nhân nghĩa, có huyết tính, có tình nghĩa bằng hữu, quả nhiên là một trang hảo hán! Nhưng Lục ta, sau khi ngươi liều mạng thì có cứu được đại nạn của Đồng gia không?

Tần Lục ngớ người, nhưng hắn liền nói :

- Dù...dù sao thì ta cũng có giúp, có ích hay không ta cũng chẳng quan.

Hầu Sơn Phong "hừ" một tiếng rồi nói :

- Lục ca, ngươi là người sángsuốt, chúng ta liều mạng cũng được, không liều mạng cũng được, chủ yếu là giải cứu đại nạn này của Đồng gia, đã không giải cứu được trường đại nạn này thì có ích gì? Vậy thì. giúp được gì? Có người coi trọng cái chết nặng như Thái sơn, còn cách liều mạng như Lục ca ngươi thì chỉ có thể nói là nhẹ như lông hồng, thật chẳng đáng!

Tần Lục nói :

- Nhưng cũng tốt hơn con rùa rụt đầu ngươi, dù chết nhẹ như lông hồng thì ngày sau người ta cũng nhắc đến tên Tần Lục ta, chung qui là không bị người ta lắc đầu rồi nhổ nước bọt...

Hầu Sơn Phong thản nhiên cười cười, nói :

- Đó là Lục ca ngươi tính toán cho mình, tuyệt không phải giải cứu đại nạn cho Đồng gia.

Tần Lục nộ khí nói :

- Vậy ngươi có cách gì giải cứu đại nạn của Đồng gia?

- Đương nhiên là có!

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Chỉ không biết Lục ca ngươi có muốn giúp hay không thôi!

Tần Lục chống bàn đứng lên và nói :

- Tần Lục ta đã nói rồi, được liều mạng vì...

Hầu Sơn Phong đưa tay kéo hắn ngồi lại xuống rồi nói :

- Lục ca, không phải bây giờ, ta nói ngươi chứ quả thực câu ngươi vừa nói quá dở, tại sao phải chờ Đồng cô nương tìm đến ngươi? Ngươi thật lòng muốn giúp thì không cần chờ cô ta tìm tới.

Tần Lục thộn người một lát rồi nói :

- Đúng! Ngươi nói cả nửa ngày, chỉ có câu này là nghe được!

Hắn vỗ bàn và đứng lên định đi ngay.

Hầu Sơn Phong lanh tay lẹ mắt nên kéo hắn trở lại và nói :

- Lục ca, ngươi đi đâu vậy?

Tần Lục nói :

- Tất nhiên là ta đi giúp Đồng gia?

Hầu Sơn Phong lắc đầu và mỉm cười, nói :

- Ta thấy ngươi không phải đi giúp mà là đi nạp mạng, bây giờ đã sắp canh ba rồi, ta dám nói lúc này chẳng những người của Đồng gia không ra khỏi cổng được một bước mà bất kỳ người nào cũng không vào cổng của Đồng gia được một bước, thậm chí vào chưa đầy một trượng thì đã không thể không nằm xuống!

Tần Lục ngạc nhiên, hắn ngước nhìn lên và nói :

- Làm sao ngươi biết?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói :

- Ta chỉ dựa vào lẽ thường mà phán đoán thôi, ngươi nghĩ xem, người giang hồ khó tránh khỏi chuyện ân oán thù hận, đặc biệt một võ lâm thế gia như Đồng gia thì càng nhiều kẻ thù, cái gọi là đại nạn sắp trút xuống đầu, chẳng qua là một cách nói kẻ thù sắp tìm đến cửa thôi. Kẻ thù đã tìm đến cửa thì lẽ nào hắn không giám sát nhất tĩnh nhất động của Đồng gia?

Tần Lục thộn ngươi một lúc rồi mới nói :

- Thế... thế ngươi bảo nên làm sao bây giờ?.

Hầu Sơn Phong chỉ tay lên bàn và nói :

- Làm sao cũng chẳng làm sao. Ngồi xuống, ta tiếp ngươi uống vài chung rồi chúng ta thong thả

nói chuyện!

Tần Lục đành lặng lẽ ngồi xuống, Hầu Sơn Phong buông hắn ra và mỉm cười, đoạn chàng cũng ngồi lại xuống. Tần Lục vội nói :

- Ngươi và ta đều ngồi cả rồi, làm thế nào, mau nói đi?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói :

- Đừng vội Lục ca. Cổ nhân có câu: “Rượu qua tam tuôn, trà qua ngũ vị” rồi mới có thể nói vào chính đề. Nào! Trước tiên chúng ta uống vài chung rồi hãy nói.

Nói đoạn, chàng rót cho Tần Lục một chung đầy rồi lại rót cho mình một chung, sau đó nâng chung mời Tần Lục :

- Nào, nào, có câu :

Tửu phùng tri kỷ thiền bôi thiển, Lý Bạch nói rất hay :

Quân bất kiến. Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đáo hải bất phục hồi?

Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát triêu như thanh ti mộ như tuyết?

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

mạc sử kim tôn không đối nguyệt,

thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

thiên kim tán tận hoàn phục lai,

phanh dương tể ngưu tả vi lạc,

hội tu nhất ẩn tam bách bôi....

Chung cổ soạn ngọc bất túc quý

đảm nguyện trường túy hất nguyệt tinh,

cổ lai thánh hiền giai tĩnh mịch,

duy hữu ẩn giả lưu kỳ danh..

Ngũ mã hoa, thiên kim cầu,

hô nhi tương xuất hoán mỹ tửu,

dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Tạm dịch :

Anh chẳng thấy nước Hoàng Hà trên trời xuống mãi.

Chảy tuôn ra bể không trở lại?

Anh chẳng thấy gương sáng nhà cao thương mái tóc

Sớm như tơ xanh tối như tuyết?

Người đời đắc ý cứ vui tràn

Chớ để bình vàng suông ánh nguyệt

Trời sinh hữu tài tất hữu dụng

Nghìn vàng tiêu hết lại đầy ngay.

Bò thụi dê nướng cho vui thỏa

Ba trăm chén rượu một cơn say...

Chuông trống, đồ ngọc đâu đủ quý

Chỉ mong say mãi, tỉnh không đành

Hiền thánh xưa nay đều tĩnh mịch

Chỉ có làng say còn lưu danh...

...Ngựa năm sắc

Áo ngàn vàng.

Gọi con đem ra đổ rượu ngon.

Khối sầu vạn cổ đập tan hoang!

Hầu Sơn Phong cao hứng ngâm tràng giang đại hải một hơi bài “Tương tiến tửu” của Lý Bạch. Một kẻ chỉ biết ăn uống, cờ bạc đĩ điếm ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu mà ngâm một hơi bài

thơ dài như thế, chẳng hề sai một chữ, há chẳng quái lạ lắm sao?

Dư âm còn chưa dứt thì Hầu Sơn Phong đã nâng chung, ngửa cổ uống cạn một hơi.

Tần Lục chau mày rồi cùng nâng chung uống cạn.

Tửu quán nhất tuần, Hầu Sơn Phong chưa nói gì vội mà đưa tay lấy một chân gà, và ăn một cách ngon lành, ăn như chưa bao giờ được ăn và như không có người bên cạnh.

Tần Lục cũng không nói gì nhưng hắn cũng không động thủ, song mục đầy gân máu nhìn thẳng về phía Hầu Sơn Phong, trên mặt lộ vẻ ngán ngẩm, còn trong lòng vô cùng khẩn trương.

Hầu Sơn Phong ăn hết một chân gà thì lại lấy tiếp một chân nữa, sau khi ăn xong hai chân gà và uống đủ ba chung rượu thì chàng lau tay lau miệng với vẻ thỏa mãn, đoạn nhìn qua Tần Lục, nói :

- Lục ca, sao ngươi không ăn mà ngồi phát ngẩn ra thế?

Tần Lục thẫn thờ nói :

- Chờ ngươi ăn xong rồi nói chuyện đây!

Hầu Sơn Phong lắc đầu và thản nhiên mỉm cười, nói :

- Xem ra mỗi ngày ngươi uống cả đấu rượu nhưng vẫn không biết ý vị lạc thú trong rượu nên vĩnh viễn khó tiêu cái sầu thiên cổ, được rồi, Lục ca, nghe cho rõ đây.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Chuyện này, ngoại trừ Lục ca ngươi giúp thì không ai...

Tần Lục cắt lời, nói :

- Ta không nói là không giúp, ngươi mau nói ra biện pháp đi thôi?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Đừng vội, chuyện này phải từ từ nói, từ tù nghe, hôm nay đã muộn nên không kịp rồi. Sáng mai, Lục ca ngươi tìm mấy huynh đệ đi khắp đường lớn ngõ nhỏ trong thành Kim Lăng, vào các tửu lâu trà quán, truyền cho ta hai câu...

Tần Lục vội hỏi :

- Truyền lời gì, hai câu thế nào?

Hầu Sơn Phong nói :

- Hãy thổi phồng cho ta một phen, thổi càng phồng càng tốt, tốt nhất là đưa ta lên tận mây xanh. Nói rằng, người họ Hầu ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu chẳng những tài cao bát đấu, học thức ngũ xa, kinh luân đầy bụng mà còn đàn hay đến độ chỉ cần búng tay là sáu ngựa chạy tới, cá ngoi lên nghe, đặc biệt là tài đánh bạc, xưa nay chưa từng bất lợi. Không ván nào là không thắng. Tuyệt diệu hơn nữa là tài uống rượu, tửu lượng có đến mười đấu mà không say

Tần Lục ngạc nhiên hỏi :

- Lão Hầu, ngươi định giở trò gì thế?

Hầu Sơn Phong thản nhiên đáp :

- Nổi danh! Đây là một cách tốt để nổi danh.

Tần Lục lạnh lùng nói :

- Đích thực là một cách tốt để nổi danh, nhưng muốn đi thì ngươi tự đi, ta không đi.

Hầu Sơn Phong ngẩn người một lát rồi nói :

- Tại sao, Lục ca?

Tần Lục nói :

- Ngươi giải đại nạn cho Đồng gia hay là vì sự nổi danh của mình?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Lục ca, chỉ có ta nổi danh mới có thể giải đại nạn cho Đồng gia được.

Tần Lục “hừ” một tiếng rồi nói :

- Lão Hầu, ngươi chớ xem ta là đứa trẻ lên ba?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Nói vậy là Lục ca ngươi không tin à?

Tần Lục nói :

- Ngươi muốn tìm ai nói giúp cho ngươi cũng được, nhưng nếu có người nào tin lời ngươi thì Tần Lục ta chặt đầu cho ngươi làm bô tiểu.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, chàng bật cười rồi nói :

- Lục ca, từ khi chúng ra quen đến nay, ta đã lừa ngươi bao giờ chưa?

Tần Lục nói :

- Chưa, nhưng đây là chuyện khác!

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Lục ca không tin ta có những bản lĩnh đó hay là không tin làm như thế sẽ giải được đại nạn cho Đồng gia?

Hầu Sơn Phong lại nói :

- Thật là hảo bằng hữu tri tâm, Lục ca, rượu chè và cờ hạc, hai món này ta không nói, quen biết hơn một năm qua, ngươi cũng từng tận mắt trông thấy ta không những thuộc làu Đường thi mà còn có thể đọc vanh vách không sai một chữ. Còn nói về đàn, các dạng, các thức ta đều tinh thông, nếu không thì ta hà tất phải tự thổi phồng những ngón mình không thông để chuốc lấy phiền phức.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Còn chuyện giải hay không giải được nạn của Đồng gia thì thế này nhé, nếu ta lừa ngươi, giải không được nạn thì từ nay trở đi ngươi đừng coi ta là hằng hữu nữa, thậm chí còn có thể vung đao chém ta vài cái, tuyệt đối ta không than oán, thế nào?

Tần Lục cười nhạt, nói :

- Ngươi muốn ta ăn cơm tù của quan hay sao, ta không làm!

Hầu Sơn phòng thản nhiên nói :

- Lục ca đã không muốn giúp thì thôi vậy ta cũng không dám miễn cưỡng nhưng Lục ca, từ nay về sau ngươi chớ nói là ta không muốn ra tay giúp Đồng gia...

- Chuyện này...

Tần Lục ngẩn người, hắn cắn môi, gật đầu và nói :

- Được lão Hầu, vì nể tình Đồng gia mà ta đồng ý giúp ngươi chuyện này. Nhưng nếu ngươi vì mình mà hại người thì đến lúc đó đừng trách Tần Lục ta không nghĩ tình bằng hữu, trở mặt vô tình, tuyệt đối không tha cho ngươi đâu.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Điều đó đương nhiên, lời này vốn do ta nói mà.

Tần Lục đứng lên và nói :

- Ngươi uống một mình đi, ta đi tìm mấy huynh đệ đây!

Nói đoạn hắn định thò tay vào túi áo.

Hầu Sơn Phong ngăn lại và nói :

- Lục ca, ngươi định làm gì thế?

Tần Lục nói :

- Ở trọ có tiền khách điếm, ăn cơm có tiền cơm, uống rượu có tiền rượu, Tần Lục ta tuy là kẻ lăn lộn bươn chải nhưng xưa nay chưa từng ăn không uống không và cũng chưa từng...

Hầu Sơn Phong hiểu ý hắn nên cắt lời nói :

- Lục ca, sáng mai còn vất vả, vừa rồi ta thắng được ít tiền, tối nay xem như ta mời khách, nếu ngươi có ý muốn làm chủ nhân thì để lần sau vậy, ngươi đi đi.

Tần Lục chẳng nói gì thêm, ngay cả cám ơn cũng không, hắn quay người bỏ đi ngay Nhìn theo bóng hắn dần khuất mà Hầu Sơn Phong mỉm cười, đoạn chàng quay lại tự rót, tự mời và tự uống một mình. Nhưng cũng chỉ qua hai chung thì chàng lập tức tính tiền rồi bỏ đi ngay.

* * * * *

Trong bóng đêm bao la, thanh sơn lạnh lẽo tĩnh mịch mà sừng sững. Thanh Lương sơn nằm phíatâ tay Kim Lăng, ở lưng chừng núi có xây dựng một ngôi chùa mà có tên núi.

Bên cạnh Thanh Lương tự có Nhất Phất từ, tương truyền đó là nơi đọc sách của danh sĩ Trịnh Hiệp đời Tống.

Cảnh đẹp nhất ở Thanh Lương sơn là Tảo Diệp lâu nằm về phía Nam, lầu này nguyên là di tích Bán Mẫu Viện của Di thần Cung Bán Thiên thời Minh Mạc. Họ Cung giỏi về hội họa và có bức Tăng Nhân Tảo Diệp Đồ, vì thế mà đổi tên thành Tảo Diệp lâu Thanh Lương sơn viễn cách hồng trần nên vốn dĩ rất tịch mịch, huống hồ là Tảo Diệp lâu vào lúc canh ba này?

Trăng tỏa ánh vàng, ngàn sao lấp lánh? Tảo Diệp lâu tọa lạc giữa rừng dương liễu và ngô đồng nên càng tịch mịch và như chìm lặng vào bóng đêm.

Tứ bề không tiếng động, thanh âm duy nhất nghe được là tiếng trống chuyển canh.

Nhưng tiếng trống cầm canh vừa dứt thì đột nhiên có giọng ngân sang sảng vang lên giữa tầng không :

- Giang Nam là nơi vô cùng đẹp, trong thành mặt nào cũng là thanh sơn hòa thượng, tại hạ đến đây!

Lời vừa dứt thì bỗng nghe trong Tảo Diệp lâu có giọng khàn khàn cất lên :

- A di đà Phật, ta đoán sớm muộn gì thí chủ cũng đến nên quét dọn ngõ trúc chờ đợi đã lâu rồi. Mỹ tửu một bầu, giai hào mấy món, vọng nguyệt đối tửu nhân sinh được mấy khi, mau mời lên lầu nâng chén mời trăng.

Giọng sang sảng lại cất lên bằng một tràng cười, thanh âm chấn động màn đêm, người vừa đến nói :

- Hơn năm không gặp, tính tham ăn tham uống trước đây vẫn không thay đổi hòa thượng, nếu lão không mau miệng nói ra bầu mỹ tửu và mấy món giai hào thì tại hạ đã đánh vỡ cái đầu trọc của lão rồi.

Một bóng xanh vạch qua không trung lướt từ rừng cây mà vào Tảo Diệp lâu một cách nhẹ nhàng, tuyệt không phát ra một tiếng động, thân pháp cao tuyệt phóng mắt nhìn ra võ lâm, thật chẳng có mấy ai sánh kịp.

Nhìn lại trong lầu thì thấy bóng thanh y có thân hình cao ráo, hiện đã ngồi xuống chiếu, mặt nhìn vào một chỗ tối trong góc lầu, nơi đồ có một tăng nhân khô gầy thân mặc cà sa màu lam, tuy không thấy rõ diên mục nhưng song mục của tăng nhân này lấp lánh tinh quang, lão đang ngồi tọa thiền, mục quang xạ ra tứ phía. Giữa hai người, quả nhiên có một bầu rượu chưa mở, ngoài ra còn có mấy món ăn khá tươm tất, xem ra hòa thượng này không kiêng giới thứ gì.

Chợt nghe tăng nhân nói :

- Lão nạp biết cái đầu trọc này có kiếp nạn, nên đặc biệt chuẩn bị mỹ tửu giai hào khoản đãi thí chủ, mong rằng đầu trọc của lão nạp sẽ được tai qua nạn khỏi.

Thanh y nhân mỉm cười, nói :

- Hòa thượng càng lúc càng tham ăn, xưa này hòa thượng lão túi không như tẩy, chẳng có một xu, lẽ nào rượu thịt này là do thị triển Không Không Diệp Thủ trộm về.

Tăng nhân gượng cười, nói :

- A di đà Phật! Tội lỗi! Tội lỗi! Hôm qua lão nạp đi hóa duyên, kiếm được mười lạng bạc nên mua cả những thứ này, một lòng hảo ý, thí chủ sao lại nói oan cho ta thế?

Thanh y nhan lắc đầu nói :

- Thì ra là mười lạng bạc đó, hòa thượng, tại hạ không dám tiêu thụ rồi.

Tăng nhân mỉm cười, nói :

- Thế nào, lão nạp mượn hoa dâng Phật, thí chủ sợ ăn rồi bị mắc nợ miệng chăng?

Thanh y nhân nói :

- Vì mười lạng bạc mà bán rẻ bằng hữu, hòa thượng, chuyện này tại hạ không quản đâu.

Tăng nhân mỉm cười, nói :

- Tội lỗi, tội lỗi, lão nạp dựa vào chút từ bi của người xuất gia làm đệ tử Phật môn mà độ kiếp tiêu tai cho người, sao có thể gọi là bán rẻ bằng hữu.

Thanh y nhân nói :

- Thế... sao hòa thượng lão không tự đi quản?

Tăng nhân nói :

- Lão nạp không phải là đương thế đệ nhất kỳ tài, chuyện này lão nạp quản không nổi, chọn ra kẻ yếu nhất trong bốn người đó thì lão nạp cũng không phải là địch thủ của hắn trong trăm chiêu, vì vậy chỉ đành cung thủ nhượng hiền thôi!

Thanh y nhân lạnh lùng nói :

- Hòa thượng lão đưa thân ra ngoài sự việc, không đụng tới gió tanh mưa máu, vậy thì đâu phải lão độ kiếp tiêu tai cho người, mà chỉ là kẻ lợi dụng chỗ yếu của người khác để trục lợi thôi.

Tăng nhân lắc đầu và mỉm cười nói :

- Thí chủ sai rồi, tục ngữ có câu “phá tài tiêu tai”, người ta bỏ ra mười lạng bạc để tiêu hủy trường đại nạn này là chuyện theo lẽ thường. Vả lại, lão nạp đem mười lạng bạc đó hóa lên người thí chủ, nên chuyện căn bản vô can với lão nạp.

Thanh y nhân nói :

- Hòa thượng, lão gian ngoan quá, đẩy bằng hữu vào chảo dầu vạc lửa như vậy, luận tội thì đáng

đẩy lão xuống mười tám tầng địa ngục, tại hạ nói rồi, tại hạ không quản là không quản.

Tăng nhân mỉm cười, hỏi lại :

- Ngươi không quản thật à?

Thanh y nhân lạnh lùng nói :

- Hòa thượng, lão nói xem, nă xưa tại hạ diễn xuất vở kịch giả đó là vì cái gì?

Tăng nhân chậm rãi nói :

- Thí chủ, ngươi muốn không xen vào thế sự thì tìm nơi thâm sơn đại trạch mà xa lánh hồng trần, còn bây giờ ngươi đã ở trong chốn hồng trần thì ngươi không thể không hỏi đến thế sự.

Thanh y nhân nói :

- Ở trong chốn hồng trần là Hầu Sơn Phong ăn uống, bài bạc, đĩ điếm, còn tại hạ của năm xưa đã tan biến theo thảo mộc rồi, tại hạ bây giờ đang sống những ngày thỏa thích, không muốn vấy lửa thiêu thân, vướng vào chuyện thiên hạ.

Tăng nhân lại hỏi :

- Thí chủ, ngươi không quản thật ư?

Thanh y nhân nói :

- Tại hạ có khi nào nói dối?

Tăng nhân gật đầu nói :

- Được, bước thứ nhất là lão nạp thu dọn mấy món rượu thịt này trước, bước thứ hai là chạy đến tòa núi đó một chuyện.

Thanh y nhân trầm giọng nói :

- Hòa thượng, lão định giở trò gì thế?

Tăng nhân mỉm cười, nói :

- Lão nạp đào ngôi mộ đó lên!

- Hòa thượng, lão dám à?

Thanh y nhân khẽ quát :

- Đường đường là người xuất gia đệ tử Phật môn mà lão dám làm chuyện thương thiên bại lý thế à?

Tăng nhân tiếp lời :

- Thí chủ đừng quên, ngôi mộ đó là lão nạp đắp.

Thanh y nhân cười nhạt, nói :

- Hòa thượng, lão cũng nên tỉnh lại là vừa, đó không phải do lão.

- Thế do ai?

- Lã Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên đã chết ba năm rồi.

Tăng nhân vỗ đùi cười ha hả rồi nói :

- Đúng, lão nạp sao quên được, là Khoái lão nhi đó.

Thanh y nhân lạnh lùng nói :

- Lão biết thế thì tốt, do vậy lão cũng đừng mong uy hiếp tại hạ.

Nói đoạn, người này đưa tả chưởng lên, bình rượu tự động bay vào tay, hữu thủ mở nắp rồi ngửa cổ uống một ngụm, sau đó lại cười lớn, nói :

- Khoái quá, đã quá, hòa thượng, đây là Hoa Điêu tửu phải không?

Tăng nhân chưa vội trả lời, lão đưa song chưởng lên, bình rượu lại bay đến tay lão, lão cũng ngửa cổ uống một ngụm rồi mới gật đầu nói :

- Là Hoa Điêu tửu, mà là loại chôn cất lâu năm.

Thanh y nhân nói :

- Hòa thượng, rượu này tại hạ đã uống rồi, lão nói xem, tại sao lão không ở tại Kê Minh tự mà cứ chạy đến Tảo Diệp lâu này?

Tăng nhân lắc đầu nói :

- Trong Kê Minh tự quá loạn, nào có yên tĩnh như Tảo Diệp lâu này? Nếu lão nạp ở tại Kê Minh tự thì bây giờ sao có thể bồi tiếp ngươi uống rượu?

Thanh y nhân gật đầu nói :

- Nói cũng phải, hòa thượng, lão biết chuyện gì xảy ra với Kim Lăng Đồng gia không?

Tăng nhân nói :

- Tất nhiên là lão nạp biết, nếu không thì làm sao quản vào chuyện này?

Thanh y nhân nói :

- Tại hạ lười nghe nói nhiều chỉ cần lão trả lời tại hạ một câu thôi là ai đúng ai sai?

Tăng nhân nói :

- Thí chủ, lão nạp cho rằng ngươi phải hỏi nhiều hơn thế đấy.

Thanh y nhân mỉm cười nói :

- Dù vạc dầu này không quá sâu thì hòa thượng lão cũng còn chút lương tâm, còn không quá có lỗi với bằng hữu. Hòa thượng, lão nói xem, tại sao lão đó không đến?

Tăng nhân nói :

- Ngươi còn chưa rõ sao? Lão đó là kẻ cao ngạo dường nào? Lão ta tự đề cao thân phận thì làm sao chịu tự thân tìm đến cửa nhà người ta, nhưng nếu lão ta biết thí chủ ngươi ở đây thì...

Thanh y nhân lắc đầu, nói :

- Lão ta không thể biết được, trừ phi hòa thượng lão bán đứng tại hạ.

Tăng nhân nói :

- A di đà Phật, lão nạp đâu muốn cái đầu trọc này lại trọc thêm một lần nữa.

Thanh y nhân đưa tay lên dùng hấp lực hút bình rượu bay về phía miệng, ngửa cổ uống một ngụm rồi nói :

- Hòa thượng, con rùa đen rụt đầu nhiều năm không ra, tại sao đột nhiên lão lại đến Kim Lăng?

Tăng nhân nói :

- Vì độ kiếp tiêu nạn cho người ta.

- Nói bậy, hòa thượng!

Thanh y nhân lạnh lùng nói :

- Lão lừa người khác thì may ra, đừng giở trò đó trước mặt tại hạ.

Tăng nhân mỉm cười, nói :

- Rốt cuộc bằng hữu tri giao nhiều năm có khác, nhưng chuyện quan hệ đến thiên cơ, chờ chuyện này xong, thí chủ trở lại đây, tự nhiên lão nạp sẽ tiết lộ thiên cơ đó.

Thanh y nhân mỉm cười nói :

- Xem ra tại hạ không quản chuyện này không được rồi.

Tăng nhân gật đầu và mỉm cười nói :

- Đương nhiên, xưa nay lão nạp không làm chuyện giao dịch mà chưa nắm chắc.

Thanh y nhân lắc đầu, nói :

- Được rồi, hòa thượng, bớt nói lại đi, hãy thả sức mà ăn uống.

Thế là không gian lập tức yên tĩnh, không ai nói thêm một lời nào nữa.

* * * * *

Sáng sớm ngày hôm sau, trước Phu Tử miếu có một đám hán tử đủ thành phần tụ tập, dẫn đầu chính là Tần Lục.

Lúc này không gian xung quanh Phu Tử miếu cũng vô cùng tịch lặng, thậm chí còn lạnh lùng thê lương, chỉ có vài cọng rác bay là là theo gió và mấy con chó hoang ngẫu nhiên chạy qua.

Tần Lục khẽ dặn dò bọn hán tử kia mấy câu rồi lập tức tản đi hết.

Sắp đến giờ ngọ, Tần Lục mồ hôi mồ kê nhễ nhại bước vào một tửu lâu nổi danh ở phía Nam thành Kim Lăng, tửu lâu này kêu bằng Kim Lăng Đệ Nhất Lâu. Vừa vào cửa là hắn tót lên lầu ngay.

Lúc này đang giờ cơm nên khách nhân ngồi chật Kim Lăng đệ nhất lâu. Khó khăn lắm Tần Lục mới tìm được một bàn trống trong góc, bàn này tửu khách vừa đi nên hắn xáp vào ngay.

Tần Lục ngồi xuống, lau mồ hôi, vừa định gọi thức ăn thì bỗng nhiên nghe có người gọi lớn :

- Lục ca, sao ngươi lại ở đây?

Tần Lục ngước nhìn lên thì thấy đó là một hán tử mặc trường bào, tướng mạo phàm phu tục tử,

răng vừa vàng vừa đen.

Tần Lục ngạc nhiên nói :

- Thế nào! Đao Ba (tên lóng chỉ vết thẹo), là ngươi đấy à?

Thì ra trên mi trái của hán tử này có một vết đao chạy dài xuống thái dương.

Hán tử mặt thẹo cười cười, nói :

- Là ta, Lục ca lâu quá không gặp, ngươi khỏe chứ?

Tần Lục gật đầu nói :

- Khỏe, khỏe, nào, cùng ngồi xuống đây!

Hán tử mặt thẹo nói :

- Ta đang tìm không ra chỗ này, may quá, nhìn qua đây thì thấy Lục ca ngươi...

Nói đoạn hắn kéo ghế ngồi xuống.

Tần Lục mỉm cười nói :

- Thế nào, huynh đệ gần đây có trúng phi vụ nào không?

Hán tử mặt thẹo nhếch mép cười rồi nói :

- Thôi đi, Lục ca, ngươi còn không biết ta sao? Vẫn như cũ thôi.

Tần Lục nói :

- Đã lâu ta không đến phía tây thành, mọi chuyện vẫn như trước chứ?

Hán tử mặt thẹo gật đầu nói :

- Ngươi biết đấy, Lục ca, có biến ra được trò gì mới đâu.

Bỗng nhiên hắn hạ giọng nói tiếp :

- Đúng rồi, Lục ca, ta vừa nghe nói tại địa bàn của ngươi có một kẻ khá lắm phải không?

Tần Lục thừa biết nhưng vẫn hỏi :

- Ai nói thế? Huynh đệ?

Hán tử mặt thẹo nói :

- Nghe tiểu lục tử nói, địa bàn của Lục ca vừa xuất hiện một họ Hầu, tài cao bát đấu, học thức ngũ xa, kinh luân đầy bụng, đặc biệt còn giỏi đàn, ngón cờ bạc thì không ván nào là không thắng, tửu lượng có đến mười đấu không say.

Tần Lục vui mừng, hắn gật đầu và mỉm cười nói :

- Không sai, huynh đệ, đúng là có người như vậy, thật lòng mà nói, đó cũng là phúc khí của vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu. Nếu thi trạng nguyên thì họ Hầu này có khả năng đậu đến chín phần mười, ngón đàn của hắn thì, hì hì... thật là khúc này chỉ có trên trời thôi, nhân gian chẳng mấy ai nghe nổi.

Hắn ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Còn như ngón bài bạc thì con bạc ở sòng cạnh Phu Tử miếu đều sợ hắn, nhắc đến uống rượu, trời đất, hắn uống một hơi mười cân, mặt không đổi sắc.

Hán tử mặt thẹo định tiếp lời thì bỗng nghe bên cạnh có người cười nhạt nói:

- Hóa ra hắn là một nhân vật toàn tài.

Tần Lục ngẩng đầu nhìn qua thì thấy bàn bên cạnh có bốn người ngồi. Bốn người này tướng mạo cũng khá nhưng trang phục quái dị vô cùng, có vẻ như đâu Ngô mình Sở, chẳng ra làm sao cả.

Ngồi phía Đông là một lão nhân gầy còm, ăn mặc như một lão học cứu, dưới cằm có chòm râu dê điểm bạc, trên mũi là một đôi mục kỉnh dày cộm, đôi mắt trắng dã nhìn người qua hai tròng thủy tinh.

Ngồi phía Tây là một trung niên mặt trắng không râu, thân mặc bạch y, trông như một văn sĩ, khóe mắt có nhiều nếp nhăn, da mặt trắng nõn như một cô nương, đặc biệt là hai tay, vừa trắng vừa dài, ngón ngón như thỏi ngọc.

Ngồi phía Nam là một lão nhân mặc hắc y, thân hình cao to, diện mục thâm trầm, mắt tam giác, mũi diều hâu, dưới cằm có mấy sợi râu dê lưa thưa, thoạt nhìn là biết ngay một kẻ âm hiểm gian trá xảo quyệt nhưng cũng là người đầy bụng cơ trí.

Ngồi phía Bắc là một lão nhân vừa lùn vừa mập, mi dài mục nhỏ, sắc diện hồng hào, mặt tròn như mặt nguyệt lúc nào cũng như đang cười nhưng vẻ cười này khiến người ta vừa nhìn là bất giác lạnh xương sống, nổi da gà, không rét mà run.

Chẳng hiểu sao bốn người này lại nhập bọn với nhau, thật là quái lạ.

Dù Tần Lục là kẻ quanh năm suốt tháng lăn lộn khắp hang cùng ngõ cụt, biết không ít chuyện, nhưng nhất thời hắn cũng không lần ra bốn người này rốt cuộc thuộc lộ số nào?

Nhưng hắn nhìn ra một điều, người vừa lên tiếng là một lão nhân mặc hắc y, diện mục thâm trầm, Tần Lục cũng chẳng kiêng kỵ gì, hắn cười với đối phương một tiếng rồi nói :

- Đương nhiên! Người khác chỉ tinh thông một thứ nhưng hắn tinh thông mọi thứ, thật có thể xưng là hiếm thấy trên đời, là kỳ nhân độc nhất vô song ở thế gian.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Hỗn xược! Tiểu tử, lời này là do ngươi nói phải không?

Tần Lục gật đầu, nói :

- Đương nhiên, không tin thì lão cứ đi mà xem.

Hắc y lão nhân nói :

- Tất nhiên là phải đi xem thử, Kim Lăng thành chẳng có trò gì hay ho để chơi, bốn huynh đệ bọn ta đang phát sầu đây, tiểu tử, ngươi nói hắn kêu bằng thế nào?

Tần Lục nói :

- Lão có thể hỏi thăm bất cứ chỗ nào thuộc vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, hắn kêu bằng Hầu Sơn Phong.

Hắc y lão nhân nói :

- Tên rất hay, còn ngươi?

Tần Lục nói :

- Tại hạ Tần Lục, lão cũng có thể đến đó mà hỏi.

Hắc y lão nhân gật đầu cười nhạt rồi nói :

- Được nếu ngươi nói quá sự thực, khoác lác quá lời thì, lão phu sẽ tìm ngươi đấy.

Tần Lục nói :

- Được, Tần Lục này có thể nghênh đón bất cứ lúc nào.

Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm cười nhạt một tiếng rồi đưa hữu thủ lên.

Lúc này lão học cứu nâng chén trước mặt và nói :

- Lão nhị, chờ lát nữa xem xong rồi hãy nói, ngươi còn sợ hắn chạy ư?

Hắc y lão nhân lại cười nhạt rồi hạ tay xuống.

Bên bàn Tần Lục đã được dọn rượu thịt, hán tử mặt thẹo lập tức ăn ngấu nghiến, ăn như kẻ bị bỏ đói ba năm Một lát sau, bốn quái lão nhân kia đứng lên trả tiền rượu thịt, khi sắp đi thì hắc y lão nhân bước qua bàn Tần Lục và cười nhạt, nói :

- Tần Lục

Tần Lục ngẩng đầu lên, hỏi :

- Các hạ có gì chỉ giáo?

Hắc y lão nhân đưa tay ra trước mặt Tần Lục và hỏi :

- Ngươi biết đây là cái gì không?

Trong tay lão có một quân bài nằm ngang, đó là quân đại thập gồm Đông Chùy đối với Bản Đăng.. Tất nhiên là Tần Lục thừa biết, những không cần suy nghĩ mà đáp ngay :

- Đây là đại thập, tại hạ thấy đã nhiều rồi.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Ai nói thế? Ngươi nhìn lại xem?

Bàn tay quỷ quái của lão nắm lại rồi xòe ra.

Tần Lục trố mắt nhìn, nhưng lần này đâu phải là đại thập mà rõ ràng là lục phối tam thiên cửu vương.

Tần Lục ngạc nhiên tròn xoe song mục, hắn nói :

- Khá lắm, lão biết thi triển phép chướng nhãn à?

Hắc y lão nhân cười cười, nói :

- Ngón nghề của họ Hầu đó có cao hơn ta không?

Chương 2: Yêu Ma Quỷ Quái

Tần Lục ngẩn người, nhất thời chẳng nói được gì. Hắc y lão nhân lại cười nhạt và nói :

- Ngươi trở về chờ đấy, ta tìm hắn rồi sẽ tìm đến ngươi.

Nói đoạn, lão quay người cất bước theo ba lão kia xuống lầu.

Nhìn bóng dáng của lão này dần khuất mà Tần Lục cảm thấy có một luồng khí lạnh đột nhiên từ dưới xương sống chạy ngược lên rồi lan tỏa khắp người, khiến hắn không lạnh mà bất giác rùng mình một cái.

Hán tử mặt thẹo cười hì hì, nói :

- Lục ca, ngươi làm sao thế, không được khỏe chăng?

Tần Lục như người mới tỉnh mộng, hắn gượng cười và lắc đầu nói :

- Không có gì, không có gì, huynh đệ, ngươi ăn một mình nhé, ta phải trở về đây.

Nói đoạn, hắn đứng lên, đặt nén bạc xuống bàn rồi vội vàng bỏ đi.

Lần này đến lượt hán tử mặt thẹo ngẩn người.

Chừng nửa canh giờ sau thì bốn quái lão nhân đã đến trước Phu Tử miếu. Sau khi đến đây thì bốn lão chẳng đi nơi nào khác mà sánh vai tiến thẳng đến sòng bài trong ngôi lều cỏ to lớn.

Hai hán tử canh trước sòng bài thấy có người lạ đến thì định khai khẩu, nhưng Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm và lão mập lùn cũng phất tay một cái, hai hán tử lảo đảo lui mấy bước, suýt chút nữa thì té ngửa.

Khoảng cách giữa hai bên có đến hơn trượng, kình lực quả nhiên kinh thế hãi tục, hai hán tử nhất thời đứng phát ngẩn Bốn quái lão nhân cũng chẳng buồn nhìn bọn chúng từng lão lần lượt vén bức màn dày bước vào sòng bài.

Bốn lão vừa vào sòng thì tự nhiên có người mời gọi, nhưng lúc này hai hán tử vừa nếm mùi đau khổ cũưng chạy vào trong nên không ít con hạc tỏ ra ngạc nhiên. Trong địa bàn của mình mà bị người ta ức hiếp thì hai gã hán tử kia sao có thể cam tâm, vừa vào trong thì cả hai lập tức xắn táy áo

lên, bộ dạng tỏ ra rất hung tợn.

Dường như hắc y lão nhân có mắt ở sau lưng, đột nhiên thấy lão cười nhạt và phất tay ra sau, đơn chưởng chụp trúng hai gã đại hán, quăng mạnh tới trước. Hai gã kia hỏng chân đứng, hai thân hình như một đôi hạc bay ào về phía mấy chiếc bàn. Người ngã, bàn ghế cũng ngã nhào, nhất thời sòng bài đại loạn, bài và xúc xắc văng tứ tung, nhiều tiếng kêu la ỏm tỏi vang lên, con bạc tranh nhau chụp lấy tiền rồi bỏ chạy sạch.

Nhìn lại thì thấy bàn ngã ghế nghiêng, quân bài, xúc xắc lẫn những nén bạc còn sót lại văng tứ tụng lên mặt đất, hai gã hán tử kia đứng lồm cồm bò đậy. Gã hán tử mời gọi tứ quái lão nhân liền biến sắc, gã vội cúi người rút chủy thủ dưới giày nhưng lập tức bị hắc y lão nhân đá văng ra xa hơi trượng.

Hắc y lão nhân quét mục quang lạnh lùng nhìn toàn trường rồi cười nhạt, nói:

- Kẻ nào không muốn sống thì cứ việc thử.

Thực ra đâu cần lão ta nói. Toàn trường đã sớm kinh khiếp, đứng lặng xuôi tay rồi.

Hắc y lão nhân chỉ hán tử vừa bị đá và nói :

- Ngươi đứng lên trả lời!

Một câu này còn hơn tiên đan linh dược, gã hán tử đó vội đứng lên, diện mục đầy vẻ đau khổ, gã nói :

- Tứ vị là đại gia của lộ anh hùng nào, ở bên nước sông...

Hắc y lão nhân phất tạy, nói :

- Bớt những lời thừa lại, nghe ta nói đây ngươi có biết Hầu Sơn Phong không?

Hán tử này nghe hỏi đến Hầu Sơn Phong thì bất giác “à” một tiếng rồi vội nói :

- Thì ra các vi là bằng hữu của Hầu Sơn Phong, vậy thì chẳng phải là người ngoài rồi.

- Câm miệng!

Hắc y lão nhân quát :

- Mau đi tìm Hầu Sơn Phong!

Hán tử kia vội gật đầu, nói :

- Được, được, được mời tứ vị ngồi, tiểu nhân đi gọi đây, tiểu nhân đi gọi đây.

Nói đoạn hắn phóng ra khỏi sòng bài như làn khói.

Hắc y lão nhân quét mục quang lạnh lùng nhìn qua hai hán tử gác cổng, hai gã này bất giác rùng mình từ từ lui bước ra sau.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Hai ngươi mau sắp xếp bàn ghế cho ngay ngắn lại.

Hai gã này như người chết đuối vớ được phao, vội vội vàng vàng ra tay thu dọn, chớp mắt bàn ghế đã được sắp đặt ngay ngắn trở lại. Bấy giờ tứ quái lão nhân mới vừa lòng thỏa ý ngồi xuống hai chiếc ghế dài.

Nhưng ngồi chưa nóng đít thì đã có bóng thanh y thấp thoáng, một người nữa tiến vào sòng bài, đó chính là người tự xưng là Hầu Sơn Phong song không thấy bóng dáng hán tử kia đâu cả, có lẽ gã không dám trở về.

Hầu Sơn Phong kẹp tay sau lưng, ngước mắt nhìn qua đương trường rồi đột nhiên khai khẩu :

- Là vị nào muốn tìm Hầu Sơn Phong?

Hắc y lão nhân có diện mục thâm trầm quan sát Hầu Sơn.Phong rất kỹ sau đó lão cười nhạt, nói :

- Ngươi là Hầu Sơn Phong?

Hầu Sơn Phong thản nhiên gật đầu, nói :

- Không sai!

Hắc y lão nhân nói :

- Vậy thì ta và ba vị huynh đệ này của ta tìm ngươi!

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Cao tánh đại danh của tứ vị xưng hô thế nào?

Hắc y lão nhân nói :

- Bình sinh đôi bên không quen biết, chưa có duyên gặp mặt một lần, không cần thiết phải thông báo danh tính.

Hầu Sơn Phong nói :

- Tứ vị không cho biết danh tính thì thôi vậy, thế tứ vị có gì chỉ giáo?

Bỗng nhiên lão học cứu đưa tay sửa lại đôi mục kính, lão nhìn Hầu Sơn Phong một lúc lâu rồi chậm rãi nói :

- Thấy bậc trưởng giả mà không hành lễ là kêu bằng ngạo mạn, lão tam, trước tiên cho hắn khấu đầu rồi hãy nói.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Trưởng giả cũng có hạng đáng được người ta tôn kính nhưng cũng có hạng không đáng để người ta tôn kính, tựa như tứ vị vô cớ đại náo sòng bài, đánh đập người khác thì không đáng để tại hạ hành lễ.

Lão học cứu chớp chớp song mục và chậm rãi nói :

- Thiếu niên, ngươi to gan lắm, ngươi là kẻ đầu tiên dám nói như thế trước mặt bốn huynh đệ bọn ta, để ta xem thử xương cốt ngươi cứng đến cỡ nào.

Lão định hành động thì hắc y lão nhân vội khoát tay nói :

- Lão đại chờ lát nữa đã, đâu chỉ có một tên.

Lão học cứu “hừ” một tiếng rồi ngồi yên bất động

Hắc y lão nhân nhìn qua Hầu Sơn Phong và nói :

- Hầu Sơn Phong, nghe nói thư (sách vở), cầm (đàn), đổ (cờ bạc) tửu (rượu) đều có trình độ rất tinh thâm?

Hầu Sơn Phong buột miệng “à” một tiếng rồi mỉm cười, nói :

- Hóa ra là chuyện này, sao tứ vị không nói sớm? Không sai, Hầu Sơn Phong chẳng có sở trường gì khác, nhưng về bốn phương diện nàv thì có thể tự hào là cử thế vô song, thế nào, không lẽ tứ vị cũng có cùng sở thích?

Song mục của hắc y lão nhân lộ sắc thái dị dạng, lão nói :

- Bốn huynh đệ chúng ta không những có cùng sở thích mà mỗi người còn tinh thông một món....

Hầu Sơn Phong đưa ngón tay cái lên tán thưởng rồi chỉ từ trái sang phải :

- Vậy thì tứ vị phải thế này, thư, cầm, đổ, tửu.

Hắc y lão nhân biến sắc, lão vộ hỏi :

- Sao ngươi biết?

Hầu Sơn Phong thản nhiên cười cười, nói :

- Lão học cứu tự nhiên là tinh thông kinh luân sử sách, vị thứ hai có mười ngón tay dài, ngón ngón như ngọc nên cũng giống như người chơi đàn, vị thứ tư thân thể mập lùn sắc diện đỏ hồng, bụng to như trống nên thật là mẫu người thích uống, còn các hạ, thoạt nhìn là biết một tay tinh quái trong chiêu cờ bạc.

Hắc y lão nhân gật đầu, nói :

- Không sai ngươi nói rất chính xác!

Hầu Sơn Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Nhân sinh khó gặp được tri kỷ, huống hồ là người cùng sở thích. Hầu Sơn Phong lấy tư cách là chủ nhân mời các vị đến Đệ nhất lâu uống vài chén.

Nói đoạn chàng đưa tat ra ý mời khách nhưng hắc y lão nhân liền khoát tay nói.

- Khoan đã ngươi biết bốn bọn ta đến đây làm gì không?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Đương nhiên là đàm luận sách vở, luận đàn, nói chuyện đánh bạc và luận tửu.

Hắc y lão nhân lắc đầu nói :

- Ngươi sai rồi, bốn bọn ta đến là để tỉ thí với ngươi.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên đến ngẩn người chàng hỏi lại :

- Tỉ thí?

Hắc y lão nhân gật đầu, nói :

- Không sai, là tỉ thí!

Hầu Sơn Phong lắc đầu; nói :

- Không được, tại hạ không chơi, xin lượng thứ là tại hạ không bồi tiếp được.

Hắc y lão nhân nhướng mắt hỏi :

- Không chơi! Tại sao?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói :

- Hầu Sơn Phong này có ba lý do không tỉ thí, tứ vị đã chiếm một lý do không tỉ thí của tại hạ rồi, vì thế tại hạ không chơi.

Hắc y lão nhân hiếu kỳ hỏi :

- Không ngờ ngươi cũng có quy củ, ba lý do nào vậy?

Hầu Sơn Phong nói :

- Thứ nhất, không tỉ thí với quan binh quan phủ và bọn nha môn, vì tại hạ thắng rồi thì sẽ ăn cơm tù, thứ hai, không tỉ thí với bằng hữu thâm giao, vì tại hạ thắng thì sề đắc tội, thứ ba, không tỉ thí với nhân vật võ lâm, vì tại hạ thắng thì sẽ mất mạng.

Hắc y lão nhân, biến sắc, lão nói :

- Bốn huynh đệ bọn ta không phải là người trong quan phủ nha môn, cũng không phải là bằng hữu thâm giao của ngươi...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Nhưng bốn vị là hạng người thứ ba, là nhân vật võ lâm.

Mục quang thâm trầm lạnh lùng của hắc y lão nhân chợt chớp động, lão nói:

- Sao ngươi biết?

Hầu Sơn Phong nói :

- Rất đơn giản, bất kỳ người nào nhận ra được, luận niên kỷ thì tứ vị đều phải trên ngũ tuần, người thân thể suy yếu nhưng tứ vị chỉ cần giơ tay động chân là náo động sòng bài, đánh mấy hán tử trẻ tuổi khỏe mạnh u đầu mẻ trán, như vậy tất phải là người biết võ, mà người biết võ không phải là nhân vật võ lâm thì là gì?

- Nói hay lắm!

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Nhưng sợ rằng sự việc không do ngươi quyết!

Hầu Sơn Phong nhướng mày và nói :

- Tại sao? Tại hạ không tỉ thí lẽ nào các vị miễn cưỡng tại hạ phải...

Vừa nói đến đây thì có người vừa thở hồng hộc vừa chạy vào sòng bài, thì ra đó là Tần Lục. Hắn chạy đến độ toát mồ hôi nhễ nhại, nhưng vừa thấy tình hình trong sòng bài thì hắn kinh hãi “a” một tiếng rồi bất giác ngẩn người:

Bấy giờ hắc y lão nhân chỉ tay về phía Tần Lục và nói :

- Ta không miễn cưỡng ngươi, nhưng nếu ngươi không chơi thì có nghĩa là ngươi tỏ ra khiếp sợ, mà ngươi khiếp sợ thì có nghĩa là hắn đã thổi phồng quá sự thật, ta phải đánh vỡ đầu hắn, phải lấy mạng hắn, chỉ có thế thôi.

Tần Lục rùng mình, bất giác lui ra sau một bước.

Hầu Sơn Phong chau mày, nói :

- Các hạ, Kim Lăng thành là nơi có vương pháp đấy.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Ngươi đã biết bốn bọn ta là nhân vật võ lâm thì cũng nên biết, đừng nói là thành Kim Lăng cỏn con này, dù là đương kim Hoàng thượng cũng không quản được bốn bọn ta.

Đây là lời nói thật, Hầu Sơn Phong lại chau mày nhất thời chưa biết nên nói gì.

Đột nhiên nghe Tần Lục kêu lên :

- Lão Hầu, không tỉ thỉ được, lão này biết phép chướng nhãn đấy, một con đại thập trong chớp mắt lão ta có thể biến thành Thiên Cửu Vương, ngươi tất sẽ thua thôi.

Hắc y lão nhân quét song mục lạnh lùng nhìn qua Tần Lục và nói :

- Ngươi rất có nghĩa khí, rất có tình nghĩa bằng hữu và cũng rất to gan.

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Lục ca lẽ nào ngươi không nghe thấy? Lão muốn đánh vỡ đầu và muốn lấy trạng ngươi đấy. Ta đã ở vào thế cưỡi hổ rồi, tên đã lắp vào cung không thể không bắn, tất cả chỉ tại các ngươi ăn no rồi không có chuyện gì làm, đi khắp nơi đặt điều nói lung tung, bây giờ tạo ra phiền phức cho ta.

Lời này thật là mâu thuẫn, cần người giúp đỡ là Hầu Sơn Phong, bây giờ trách người ta đa sự cũng

là Hầu Sơn Phong.

Tần Lục sững người, hắn định khai khẩu thì Hầu Sơn Phong đã quay sang nói với đối phương :

- Chơi, tại hạ đồng ý nhưng vì sự an toàn của tại hạ và sự công bằng thì tại hạ có một điều kiện, tứ vị phải hứa là không được lập tức giết hai người bọn tại hạ.

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Bốn người bọn ta tuy hiếu sát nhưng giết hai kẻ như các ngươi thì chỉ tổn hại u danh nửa đời của bốn huynh đệ bọn ta và làm bẩn tám cánh tay mà thôi, điều kiện gì, nói mau đi.

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói :

- Bất luận là tỉ thí môn nào, chúng tạ phải dựa vào bản lĩnh thật sự của mình, không được ngầm thi triển võ công vào trong, nếu không may tứ vị đều bại thì cũng không được tỏ uy phong của nhân vật võ lâm.

- Ta hiểu rồi.

Hắc y lão nhân nói :

- Ta tiếp nhận điều kiện này, chỉ dựa vào bản lĩnh chân thật, không vận dụng võ công, đồng thời chỉ cần ngươi thắng thì bọn ta lập tức lên đường, tuyệt không động đến một sợi lông của ngươi.

Hầu Sơn Phong nói :

- Đây là lời các hạ nói đấy nhé!

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Nhân vật võ lâm xem nhẹ cái chết, trọng lời hứa, xưa nay bốn huynh đệ bọn ta xuất ngôn như sơn, nói một là một tuyệt đối bất nhị ngôn.

Hầu Sơn Phong do dự một lát, nhất thời không nói gì.

Hắc y là nhân đảo mắt và nói :

- Ngươi còn chưa yên tâm điều gì?

Hầu Sơn Phong nhìn qua lão học cứu và nói :

- Không có điều gì chưa yên tâm cả, nhưng vị này là lão đại trong tứ vị, lão gật đầu một cái thì dễ tính sổ hơn, tại hạ muốn nghe lão nói một câu.

Sắc diện của hắc y lão nhân vừa biến thì lão học cứu đã lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Thiếu niên ngươi yên tâm ta gật đầu đồng ý đấy!

Hầu Sơn Phong liền cười lớn và nói :

- Không có gì quan trọng bằng sinh mạng, vì tính mạng của mình nên tại hạ không thể không làm thế, mong tứ vị bỏ qua cho.

Nói đoạn, chàng cất bước đến ngồi vào một bàn và mỉm cười, nói tiếp :

- Xin tứ vị cho biết, cách chúng ta tỉ thí như thế nào?

Dường như hắc y lão nhân là người phát ngôn, lão nói :

- Rất đơn giản, chúng ta tỉ thí lần lượt từng người.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Được, lần lượt từng vị, cứ làm thế.

Chàng nhìn qua lão học cứu nhưng không nói gì, tuy nhiên ánh mắt như có vẻ chờ đợi đối phương.

Hắc y lão nhân cười nhạt một tiếng, song mục đột hiện vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, lão nói :

- Khoan đã họ Hầu kia, đánh bạc thì không thể không đặt bạc.

Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nói rất đúng, làm sao tại hạ quên được! Tứ vị muốn tại hạ đặt thứ gì?

Hắc y lão nhân đưa tay chỉ Hậu Sơn Phong và Tần Lục rồi nói :

- Hai sinh mạng của ngươi và hắn.

Tần Lục nghe vậy thì bất giác rụng rời không rét mà run.

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Trước đây thắng thì mất mạng, bây giờ thua cũng mất mạng, tuy đặt thế này là quá lớn nhưng chẳng phải là không thể đặt, được, cứ thế. Dù sao thì Tần Lục cũng khó tránh khỏi cái chết nếu tại hạ thua, tại hạ đành xả mạng vì bằng hữu vậy chớ để bằng hữưu nói rằng tại hạ bất nhân bất nghĩa. Nhưng vạn nhất nếu tại hạ thắng thì sao?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Bốn bọn ta sẽ dốc hết những gì có trên người, ngay cả sinh mạng cũng tùy ngươi định đoạt.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Tại hạ không dám định đoạt sinh mạng của tứ vị nhưng tại hạ cảm thấy hứng thú với câu dốc hết những gì có trên người mà các hạ vừa nói. Thế này nhé, bốn vị phải đặt hai cửa, thứ nhất, tại ha muốn đôi mục kỉnh của vị học cứu, muốn đàn của vị này, muốn quân bài trong tay các hạ và muốn hồ lô rượu dắt bên thắt lưng của vị kia.

Hắc y lão nhân đột nhiên cười nhạt rồi cắt lời, nói :

- Mục kỉnh, quân bài, hồ lô rõ ràng đều có trước mắt, chẳng có gì lạ, nhưng làm sao ngươi biết trên người lão nhị của ta có mang theo đàn?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Có mang theo bên mình hay không thì tại hạ không biết, nhưng một người giỏi đàn, thích gảy đàn thì không thể không có đàn, các hạ nghĩ có đúng không?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Nói ra cửa thứ hai của ngươi đi?

Hầu Sơn Phong nói :

- Cửa thứ hai là thế này, nếu tứ vị thua thì xin để lại những món tại hạ vừa nói, rồi lập tức rời khỏi thành Kim Lăng vĩnh viễn không được phép trở lại lần thứ hai.

Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói :

- Có đạo lý thế sao?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Tất nhiên là có, chí cần tại hạ thắng thì tự nhiên là tại hạ có quyền quyết định chuyện đi ở của tứ vị, bởi lẽ Kim Lăng thành vốn dĩ là địa bàn của tại hạ. Hơn nữa, dù tại hạ không mời các vị lên đường thì các vị còn mặt mũi nào để ở lại thành Kim Lăng mà không đi?

Song mục của hắc y lão nhân bộc phát hàn quang, lão cười lớn một tràng rồi nói :

- Rất có lý, chỉ có điều, họ Hầu kia tại sao ngươi chỉ đặt một cửa mà bốn huynh đệ bọn ta phải đặt

hai cửa? Hình như...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Các hạ đừng quên là bọn tại hạ có đến hai sinh mạng, mỗi mạng chọi với một cửa của các vị, tứ vị không thiệt đâu.

Hắc y lão nhân cười mấy tràng nữa rồi nói :

- Không ngờ thành Kim Lăng cũng có một kỳ tài như ngươi, bốn huynh đệ bọn ta đi chuyến này không uổng công rồi. Được, chúng ta quyết định như thế.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Các hạ quá khen, sinh mạng còn đem ra chơi đùa được thì có gì lại không dám nói? Các hạ, chúng ta có thể bắt đầu chưa?

Hắc y lão nhân gật đầu, nói :

- Có thể rồi, mời ngươi!

Hầu Sơn Phong liền nhìn qua lão học cứu và nói:.

- Lão phu tử, chúng ta tỉ thí bằng cách nào đây?

Lão học cứu chớp chớp song mục và thản nhiên nói một cách chạm rãi :

- Luận về niên kỷ, chí ít thì lão phu cũng lớn hơn ngươi ba mươi tuổi, luận về thân phận thì lão phu cũng là nhân vật có tên có tuổi trong võ lâm, vậy thiếu niên ngươi cứ nói đi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Cung kính bất như tuân mệnh, lão phu tử, tại hạ xin cám ơn trước, chúng ta tỉ thí lần này quan trọng là ở sách chứ không quan trọng việc ai đọc sách nhiều, ai đọc ít. Mà đọc sách thì dường như mỗi người đều có thể thuộc lòng vài chương, do vậy chuyện này không kỳ lạ và cũng không gọi là cao. Do đó, tại hạ muốn chơi một trò thế này, cách tỷ thí có tân kỳ một chút, chúng ta sẽ lần lượt tỉ thí theo thứ tự nhiều, thuộc và nhớ thế nào?

Lão học cứu nói :

- Ta đã nhường ngươi nói thì chỉ cần ngươi nói ra là chẳng có gì mà ta không tán đồng.

Hầu Sơn Phong gật đầu và mỉm cười, hỏi :

- Xin hỏi lão phu tử, đây có gọi là sách không?

Nói đoạn, chàng lấy một cuốn sách ố vàng từ trong người rồi giơ ra ngoài.

Lão học cứu liếc nhìn qua và nói :

- Nó đã là sách thì đương nhiên phải gọi là sách rồi.

Hầu Sơn Phong đặt cuốn sách lên bàn rồi nói :

- Xin hỏi lao phu tử đây là sách gì?

Lão học cứu nhìn lại lần nữa và nói ngay:.

- Đây là Tố Nữ kinh.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Không sai, lão phu tử, đây là Tố Nữ kinh, lão đọc qua chưa?

Lão học cứu đưa tay nâng đôi mục kỉnh lên và nói :

- Đạo này là một trong những môn tinh thông của ta, kinh này ta đã thuộc nhuyễn như cháo.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Vậy thì tốt, xin hỏi lão phu tử, chữ thứ tư của “hàng thứ ba” trên trang mười sáu của kinh này là chữ gì?

Trời đất, ở đâu ra cách tỉ thí độc đáo thế này? Dù là bậc túc nho cũng khó lòng nói ra được trong nhất thời.

Nào ngờ lão học cứu chỉ trầm giọng giây lát rồi nói ngay :

- Anh bạn trẻ, đó là chữ Chân.

Hầu Sơn Phong hơi động sắc diện, chàng thở dài nói :

- Lão phu tử khiến người ta khâm phục, đích xác đó là chữ Chân, lão phu tử, đến lượt lão hỏi rồi.

Lão học cứu vẫn tỏ ra thản nhiên, lão từ từ lấy trong người ra một cuốn sách và nói :

- Thiếu niên ngươi biết đây là sách gì không?

Hầu Sơn Phong nói :

- Lão phu tử, song phương bình thủ rồi, đó là Nhục Bồ Đoàn.

Lão học cứu, hỏi tiếp :

- Đọc qua chưa?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Cũng giống như lão, miễn cưỡng có thể gọi là nhuyễn như hồ.

Lão học cứu thản nhiên hỏi tiếp :

- Vậy thì chữ thứ tư của hàng thứ ba trên trang mười sáu của Nhục Bồ Đoàn là chữ gì?.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Lão phu tử hỏi rất hay, đó cũng là chữ Chân.

Lão học cứu động sắc diện, lão tròn xoe mắt nhìn Hầu Sơn Phong, thần thái vừa ngạc nhiên vừa kinh dị, hồi lâu sau lão mới nói :

- Thiếu niên ngươi là kình địch đầu tiên mà bình sinh lão phu ta gặp phải.

Hầu Sơn Phong cười cười, nói:.

- Lão phu tử quá khen rồi.

Lão học cứu nói:.

- Ngươi và ta vẫn chưa phân thắng bại, làm sao…

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Chữ Chân thứ tư của hàng thứ ba trên trang mười sáu trong Nhục Bồ Đoàn mà lão phu tử vừa nói đó, là viết như thế nào? Lão có nhớ không?

Lão học cứu ngớ người nhưng lão liền nói :

- Đương nhiên là nhớ, chẳng khác gì mọi chữ Chân bình thường.

Hầu Sơn Phong đưa tay ra và mỉm cười nói :

- Lão phu tử, xin lấy đôi mục kỉnh xuống giao cho tại hạ thôi!

Lão học cứu rùng mình, lão nói :

- Thế nào, lẽ nào không đúng?

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Xin lỗi, sao lão không thử giở ra xem?

Lão học cứu không phục nên liền giở cuốn sách ra, lão nhanh chóng tìm được chữ thứ tư ở hàng thứ ba trang mười sáu, vừa nhìn vào thì lão lập tức biến sắc. Đích xác đó là chữ Chân, nhưng chữ Chân này thiếu một nét mác ở dưới chân bên phải.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Thế nào, lão phu tử, có đúng không?

Trong tích tắc thì lão học cứu bình tĩnh lại ngay, lão thản nhiên cười rồi nói :

- Anh bạn trẻ, chúng ta vẫn bình thủ thôi.

Hầu Sơn Phong hỏi :

- Lão học cứu có gì thuyết giải chăng?

- Đương nhiên là có.

Lão học cứu gật đầu, nói :

- Ngươi nói sai rồi, đã thiếu một nét mác thì đó không thành chữ Chân được.

Lời này nghe ra cũng không vô lý, Hầu Sơn Phong cũng có biện thuyết của chàng, chàng nói :

- Tại hạ xin hỏi, trước khi tại hạ chỉ ra nét mác bị thiếu đó thì lão cho rằng đó là chữ gì, người trong thiên hạ đọc sách nào thì cho đó là chữ gì?

Lão học cứu buột miệng nói :

- Tất nhiên là chữ Chân.

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy tại hạ cho rằng, nó là chữ Chân thì có gì không đúng!

Lão học cứu á khẩu, nhưng lão lại xoay chuyển :

- Anh bạn trẻ, thắng bại vẫn chưa định, lão phu chưa hỏi ngươi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Sách này là sách của lão, tại hạ hỏi lão về chữ trong sách của lão, tại hạ biết mà lão không biết, lão thử nghĩ xem, có cần thiết phải hỏi tại hạ nữa không?

Lão học cứu trầm mặc không nói, một lát sau lão lấy đôi mục kỉnh đặt xuống bàn rồi nói.

- Anh bạn trẻ, ta chịu thua, nhưng làm sao ngươi biết?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Lão phu tử, lẽ nào lão chưa nghe nói, khi mới dập in cuốn sách này thì hình dạng chữ Chân bị khuyết một góc và khuyết mãi cho đến ngày nay?

Lão học cứu lắc đầu, thở dài rồi nói :

- Tiêu Hồng ta ngông cuồng tự xưng là mọt sách rồi.

Thần sắc trầm mặc, lão bế khẩu không nói nữa!

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ chỉ may mắn thôi, cám ơn lão phu tử đã tương nhượng.

Chàng dịch mục quang nhìn quanh nhưng chưa vội tìm đến bạch y văn sĩ giỏi gảy đàn mà tìm đến hắc y lão nhân tinh thông bài bạc.

Bạch y văn sĩ liền khai khẩu :

- Anh bạn trẻ, trận thứ hai đến lượt ta chứ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, mỉm cười và nói :

- Không, gảy đàn không giống như những ngón nghề khác, cần phải rửa tay sạch sẽ, xông hương rồi mới bắt đầu gảy. Chi bằng chờ hai trận cờ bạc và rượu chè xong thì chúng ta sẽ tỉ thí.

Bạch y văn sĩ gật đầu, nói :

- Có lý, ta nghe theo thiếu niên ngươi vậy!

Hầu Sơn Phong nhìn qua hắc y lão nhân diện mục thâm trầm và nói :

- Các hạ, chúng ta tỉ thí thế nào đây?

Hắc y lão nhân nói :

- Ta cũng giống như lão đại, tùy ngươi chọn.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Cung kính bất như tuân mệnh, tại hạ cũng cám ơn trước.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Chơi bài phải dựa vào vận khí, nếu bách thắng bất bại thì thật lòng mà nói, đó phải dựa vào chơi gian rồi. Lúc đầu tại hạ đã nói, trường tỉ thí này phải dựa vào bản lĩnh chân chính, không được chơi gian lận, nếu chơi gian thì trường tỉ thí này sẽ mất ý nghĩ thật của nó. Đổ xúc xắc ngoài việc không thể gian lận ra thì phải dựa vào thủ pháp, mà dựa vào thủ pháp mới là bản lĩnh chân chính. Do đó, tại hạ muốn đổ xúc xắc với các hạ ba ván phân định thắng bại, thế nào?

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Ngươi nói rất có lý, ta đồng ý.

Hầu Sơn Phong chỉ tay ra sau và nói :

- Tần Lục ca, lấy cho bọn ta mượn ba con xúc xắc.

Tần Lục như người tỉnh mộng, hắn đáp một tiếng rồi vội vàng tới giá gỗ lấy một bộ xúc xắc cùng một chiếc bát lớn mang lại. Hầu Sơn Phong nhận lấy bộ xúc xắc và chiếc bát, thuận tay chàng thả ba con xúc xắc xuống bát kêu lách cách, đoạn chàng đẩy chiếc bát tới trước và mỉm cười, nói :

- Các hạ, mời!

Hắc y lão nhân không khách sáo tương nhượng, lão quét mục quang lạnh lùng nhìn đối phương rồi cười nhạt một tiếng, đoạn lão xuất hữu thủ như quỷ trảo nhặt ba con xúc xắc lên rồi thuận tay thả xuống bát.

Một loạt tiếng lách cách vang lên, sau một hồi chuyển động thì ba con xúc xắc đứng yên, Tần Lục đứng bên cạnh liếc mắt nhìn và bất giác thở dài Hắc y lão nhân nói :

- Họ Hầu kia, ngươi nói xem, là gì thế?

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói :

- Đều là mặt lục cả!

Không sai, ba con xúc xắc trong bát đều hiện mặt lục lên trên, đây là điểm số tối đa. Trừ phi Hầu Sơn Phong đổ được mười chín điểm, bằng không thì tuyệt đối không thể thắng đối phương. Nhưng điều đó hoàn toàn không có khả năng, vì tổng số lớn nhất của ba mặt xúc xắc chỉ là mười tám điểm.

Hắc y lão nhận cười nhạt nói :

- Thế nào? Họ Hầu kia, đến lượt ngươi rồi đấy!.

Hầu Sơn Phong bình thản mỉm cười, chàng đưa tay nhặt xúc xắc lên.

Tần Lục nhắm mắt, tim đập thình thịch mãi đến lúc nghe tiếng xúc xắc bất động thì hắn mới dám mở mắt. Nhưng vừa hé mắt nhìn thì suýt chút nữa hắn nhảy cẫng lên, ba con xúc xắc trong bát vẫn y như trước, tức cũng ba mặt lục.

Song phương đổ tiếp một lần nữa, nhưng vẫn bất phân thắng bại, cả hai đều mười tám điểm như nhau.

Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói :

- Họ Hầu kia, thủ pháp của ngươi khá lắm, nhưng nếu tiếp tục thế này thì ngươi và ta làm sao phân thắng bại, theo ta thấy chi bằng chúng ta đổi sang trò khác thôi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Tại hạ xin nghe theo tôn ý.

Hắc y lão nhân không nói thêm một câu nào nữa, lão đưa tay úp chiếc bát lại, ba con xúc xắc bị úp bên trong bát, lão dùng hai ngón tay nắm khu bát và không ngừng lay động trên bàn, tiếng xúc xắc chạm vào thành bát liên tục vang lên.

Hầu Sơn Phong bất giác chau mày thần sắc lộ vẻ ngạc nhiên. Còn hắc y lão nhân thì luôn miệng cười nhạt, đột nhiên lão ngừng tay mở chiếc bát ra.

Tần Lục ghé mắt nhìn vào, nếu không nhanh tay bụm miệng thì hắn đã bật kêu thất thanh vì kinh ngạc. Thì ra ba con xúc xắc nằm chồng lên nhau, bốn góc đối xứng không sai một phân, mặt trên của con trên cùng sáu điểm.

Hắc y lão nhân dùng ngón tay trỏ khẽ gõ xuống bàn một cái con xúc xắc trên cùng liền rơi “cách” xuống.

Tần Lục cảm thấy lạnh lòng, hai chân bất giác bủn rủn vô lực, suýt chút nữa thì khụy xuống. Hầu Sơn Phong lộ vẻ bất an, hai tay vô ý xoa vào nhau, lòng bàn tay xuất mồ hôi lạnh.

Hắc y lão nhân lại gõ ngón tay xuống bàn, con xúc xắc thứ hai lại rơi xuống Nhưng lần này thì nụ cười tắt hẳn trên môi hắc y lão nhân, lão ngước nhìn Hầu Sơn Phong bằng đôi mắt kinh ngạc pha chút hoang mang.

Còn Hầu Sơn Phong nhìn thẳng vào ba con xúc xắc đến độ xuất thần, căn bản không biết đối phương đang nhìn mình.

Tần Lục vui mừng nhưng niềm vui đó chỉ có ba phần mà thôi. Vì hắn không biết Hầu Sơn Phong có thể lắc được chừng đó điểm hay không?

Con xúc xắc thứ ba hiện mặt ngũ lên trên, tức năm điểm.

Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong thở vào một hơi.

Song mục của hắc y lão nhân lộ vẻ kinh ngạc và nghi hoặc, bỗng nhiên lão khai khẩu :

- Họ Hầu kia, ta thất thủ rồi, chờ xem ngươi thôi.

Hầu Sơn Phong không nói gì, chàng từ từ đưa tay ra, nhưng cánh tay hơi run run, điều này khiến hắc y lão nhân lại mỉm cười.

Hầu Sơn Phong cũng dùng chiếc bát úp ba con xúc xắc lại rồi xoay chuyển một hồi, tuy nhiên thủ pháp của chàng không linh hoạt bằng đối phương. Sau khi ngừng lại thì chàng mở chiếc bát ra ngay. Tần Lục ngưng thần thú tâm mà nhìn, còn hắc y lão nhân thì rùng mình kinh ngạc.

Ba con xúc xắc cũng chồng lên nhau, mặc trên của con trên cùng hiển nhiên cũng sáu điểm.

Tần Lục buột miệng kêu lên :

- Lão Hầu, không ngờ là ngươi cũng...

Hầu Sơn Phong chỉ hơi mỉm cười, dường như không nghe thấy tiếng reo mừng của Tần Lục, chàng đưa ngón tay run run gạt con thứ nhất xuống. Dường như vì quá khẩn trương nên cái gạt của chàng hơi mạnh, con xúc xắc rơi xuống bàn lăn mấy vòng rồi rơi luôn xuống đất.

Cũng may là chưa rơi con thứ hai, và con này cũng sáu điểm Hắc y lão nhân lại biến sắc, Tần Lục vui mừng khôn tả, hắn vội nhắm mắt lại miệng lầm rầm cầu trời khấn phật.

Hầu Sơn Phong đưa tay gạt con thứ hai, thần sắc vẫn tỏ ra thản nhiên như không.

Hắc y lão nhân lại tỏ ra vô cùng khẩn trương, vì con cuối cùng này chẳng những có quan hệ đến thắng bại của lão mà còn quan hệ đến uy danh nửa đời của lão.

Tuy Hầu Sơn Phong đem hai sinh mạng ra đặt cược nhưng dưới cái nhìn của lão thì hai sinh mạng kia chẳng qua là một thứ chiêu bài mà thôi.

Tiếc rằng, Hầu Sơn Phong chẳng những đã gạt con thứ hai xuống mà cũng gạt bỏ luôn uy danh nửa đời của đối phương Hắc y lão nhân biến sắc rất thảm, lão rùng mình mấy cái rồi đứng lên.

Tần Lục mở choàng mắt ra nhìn, bỗng nhiên hắn nhảy cẫng lên ba thước, miệng há hoác ra mà cười, hai hai khóe mắt bất giác rơi lệ. Thì ra con thứ ba cũng vẫn sáu điểm.

Hầu Sơn Phong như người vô lực, thân hình lắc lư một tay chàng vội vàng giữ mép bàn, một tay kia đưa lên lau mồ hôi trán.

Hắc y lão nhân mặt mày xám xịt, lão ngồi “thịch” xuống mà không nói thêm một câu nào.

Có một điều kỳ quái là vừa rồi lão học cứu thua thì ba người còn lại đều thản nhiên như không, diện mục không biến sắc, bây giờ hắc y lão nhân thua thì ba người còn lại cũng vô tình như trước, tựa như chuyện không quan hệ gì đến bọn họ Hầu Sơn Phong trầm mặc một lúc rồi quay sang nói với lão mập lùn:

- Các hạ, chúng ta tỉ thí như thế nào đây?

Lão mập lùn chớp chớp hai mắt đồng thời ngoác chiếc miệng rộng ra cười và nói :

- Ngươi đã không cho phép vận đụng võ công thì đành phải thi triển bản lĩnh thật thôi, chúng ta sẽ uống thi một trận, thế nào?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Lời là do tại hạ nói ra nên tự nhiên tại hạ cũng vui vẻ tòng mệnh thôi...

Nói đoạn chàng vẫy tay định gọi Tần Lục lấy rượu.

Lão mập lùn vội lắc đầu và cười hì hì, nói :

- Không cần, anh bạn trẻ, chỉ cần ngươi uống hết hồ lô rượu của lão phu mà không say thì ta lập tức chịu thua, thế nào?

Hầu Sơn Phong cũng lắc đầu, chàng nói :

- Không được, tại hạ không muốn chiếm tiện nghi này của lão.

- Tiện nghi?

Lão mập lùn cười ha hả rồi nói :

- Anh bạn trẻ, ngươi sẽ không chiếm được một chút tiện nghi nào đâu, rượu trong hồ lô của lão phu không giống rượu thường, đây là rượu được ủ cất từ Tuyết Đào ở Trường Bạch sơn, người thường chỉ cần uống ba ngụm là say như bún, ngay cả người có tửu lượng cỡ như lão phu mà uống hết hồ lô này cũng phải bước đi lảo đảo.

Hầu Sơn Phong trầm ngâm mộl lúc rồl nói :

- Đã vậy thì tại hạ cũng đành cung kính bất như tuân mệnh, thử một lần xem sao.

Chàng vừa dứt lờt thì lão mập lùn cũng lấy hồ lộ rượu từ thắt lưng, đặt lên bàn.

Hầu Sơn Phong đẩy chiếc bát và mấy con xúc xắc qua bên, đoạn chàng kéo hồ lô rượu đế trước mặt rồi mở nắp ra. Lập tức hương rượu tỏa bay khắp sòng bài, chỉ ngửi thôi cũng là muốn say.

Hầu Sơn Phong buột miệng tán thưởng :

- Hảo tửu!

Đoạn chàng đưa hồ lô lên miệng, ngửa cổ tu ừng ực một hơi. Rượu vừa xuống tới bụng thì đôi mày kiếm chợt dựng đứng lên, vẻ âu lo trước đó bị quét sạch trong chớp mắt và chẳng mấy chốc thì hồ lô rượu cũng chổng đáy lên trời, quả nhiên là không còn một giọt.

Uống cạn bình rượu nhưng sắc diện vẫn bất biến, trông tựa như người vô sự, chàng cầm hồ lô lắc lắc và nói :

- Các hạ, còn nữa không? Tại hạ chưa tận hứng, con sâu rượu vẫn đang náo động.

Lão mập lùn tròn xoe hai mắt, lão buông, tiếng thở dài rồi nói :

- Đến hôm nay Đỗ Khang Thời ta mới biết cái gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn, lão phu thua rồi.

Hầu Sơn Phong tỏ vẻ thất vọng, chàng lắc đầu và thở dài nói :

- Rượu chưa tận hứng thật khó chịu vô cùng, sao các hạ lại trêu người như thế.

Nói đoạn chàng đặt hồ lô rượu xuống bàn.

Chợt nghe bạch y văn sĩ nói :

- Họ Hầu kia, ngươi chớ thở dài, đến lượt chúng ta rồi đấy!

Hầu Sơn Phong gât. đầu nói :

- Chờ tại hạ rửa tay đã!

Nói đoạn chàng đứng dậy đi ra sau sòng bài, chớp mắt đã thấy chàng vừa lau vừa trở lại ngồi vào chỗ cũ.

Sau khi ngồi ngay ngắn thì Hầu Sơn Phong ngước nhìn đối phương và mỉm cười nói :

- Thế nào chúng ta tỉ thí ra sao!

Bạch y văn sĩ thò tay vào tay áo trái lấy ra một chiếc cổ cầm bằng ngọc, tuy hình dạng không mấy khác loại đàn thường nhưng kích thước thì nhỏ hơn rất nhiều.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Các hạ, bình sinh tại hạ chưa từng thấy loại đàn này, thậm chí nghe cũng chưa nghe, đây là...

Bạch y văn sĩ cắt lời, nói :

- Đàn này là do ta chế, vì để mang theo cho tiện nên phải thu nhỏ lại nhưng ngươi xem, có khác gì những chiếc cổ cầm khác đâu? Cũng có tất cả mười ba dây, mỗi dây thành một âm hẳn hoi.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Thủ nghệ của các hạ khiến người ta khâm phục, chuvện khác không cần nói chỉ đơn cử việc chế tạo chiếc đàn cũng có giá trị đủ lưu danh hậu thế rồi.

Bạch y văn sĩ mỉm cười, nói :

- Nhãn lực khá lắm, ngươi quả nhiên là nhân vật biết người biết của.

Lão đưa chiếc cổ cầm cho Hầu Sơn Phong và nói tiếp :

- Ngươi và ta mỗi bên gảy một khúc để phân cao thấp, mời ngươi gảy trước.

Hầu Sơn Phong cũng không cần khách sáo, chàng nhận lấy chiếc cổ cầm rồi cẩn thận đặt trước mặt mình, sau một lúc ngồi ngay ngắn tĩnh lặng, thần thái nghiêm túc thì chàng từ từ đưa tay lên, mười ngón tay lần lượt lướt qua các dây đàn.

Tiếng đàn tích tịch tình tang trỗi dậy thanh âm vang vang, bạch y văn sĩ chau mày sắc thái biến động. Chưa được nửa khúc thì ngay cả ba lão nhân còn lại cũng ngơ ngẩn đến xuất thần, dáng vẻ như

tỉnh như mê mục quan nhìn ra ngoài đầy vẻ hồi tưởng.

Đột nhiên nghe “tưng” một tiếng, tiếng đàn dứt, Hầu Sơn Phong thu tay lại và ngồi im.

Tứ quái lão nhân như người vừa tỉnh mộng, bạch y văn sĩ kinh ngạc đứng lên và nói :

- Các hạ, đây là Tử Quy Dẫn, một trong cửu dẫn của Ngũ Khúc Cửu Dẫn, Thập Nhị Thao phải không?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Các hạ lại khiến người ta khâm phục rồi, đúng thế!

Thân hình bạch y văn sĩ hơi lắc lư, lão thở dài rồi nói :

- Người khiến người ta phải khâm phục là các hạ, tâm tranh thắng đồ sát của bốn bọn ta bị quét sạch rồi.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Có câu danh mã tặng mỹ nhân, báu kiếm tặng anh hùng. Sư Bá Nha ta theo đuổi ngón đàn này mấy mươi năm, bình sinh lấy ngón nghề này để tự kiêu tự phụ, hôm nay mới biết trên đàn còn có cao nhân khác. Dao cầm này xin để lại, từ nay không dám nói đến một tiếng đàn nữa.

Lời chưa dứt thì lão đã ngồi “thịch” xuống, thần sắc ngẩn ngơ.

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Thế nào, các hạ không tỉ thí à?

Bạch y văn sĩ lắc đầu nói :

- Cầm nghệ của các hạ quán tuyệt thiên hạ, vừa rồi nghe khúc Tư Quy Dẫn của các hạ thì tại hạ tự biết là khó vượt qua được nên tốt nhất là không cần tỉ thí nữa!

Hầu Sơn Phong kinh ngạc nói :

- Nói vậy là tại hạ thắng cả bốn trận tỉ thí rồi?

Bạch y văn sĩ gật đầu, nói :

- Đúng thế, ngươi thắng rồi, theo ta biết thì trong thiên hạ chỉ có một người có thể thắng và khiến bốn huynh đệ ta tâm phục khẩu phục đối với bốn ngón nghề này. Không ngờ huynh đệ bọn ta là ếch ngồi đáy giếng nhìn trời, trong thiên hạ còn có một người thứ hai.

Hầu Sơn Phong “à” một tiếng rồi nói :

- Thế người đó là ai?

Bạch y văn sĩ nói :

- Người này là đệ nhất kỳ tài trong đương kim võ lâm, mỹ hiệu là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Hạ Hầu Lam, nhưng đáng tiếc...

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Nghe danh hiệu thì hình như người này không phải là nhân vật chánh phái?

Bạch y văn sĩ nói :

- Cũng đúng mà cũng không đúng, rất khó nói đó là một nhân vật như thế nào, nhưng trăm người trong võ lâm thì hết chín mươi chín người cho rằng đó là một ác ma lòng lang thủ độc.

Hầu Sơn Phong kinh ngạc, chàng vội nói :

- Vậy thì xin tứ vị chớ tiết lộ chuyện hôm nay ra ngoài, nếu không thì người đó...

Bạch y văn sĩ lắc đầu nói :

- Các hạ yên tâm, chuyện mất mặt thế này thì ai đi nói ra ngoài? Mà dù có nói thì các hạ cũng không cần sợ người đó tìm tới, vì hắn đã chết ba năm rồi.

Hầu Sơn Phong nhẹ nhõm người, chàng “à” một tiếng và không nói gì nữa.

Bạch y văn sĩ tiếp lời :

- Đôi bên đã có giao ước trước, huynh đệ bọn ta đã thua rồi, những vật ngươi cần bọn ta cũng để lại, bây giờ sẽ lập tức rời Kim Lăng, cáo biệt!

Nói đoạn, lão cùng đứng lên với ba lão còn lại, nhưng khi sắp sửa đi thì hắc y lão nhân bỗng nhiên lên tiếng :

- Xưa nay huynh đệ bọn ta không cho phép có người thắng được mình, đối với Hạ Hầu Lam kia cũng không ngoại lệ, còn đối với họ Hầu ngươi thì, hì hì...

Tràng cười vừa cất lên thì lão học cứu đã phất tay nói :

- Lão tam, ngươi muốn ta tự hủy lời hứa để mất mặt với thiên hạ sao?

Hắc y lão nhân nói :

- Lão đại biết đấy, bốn ngón nghê này của chúng ta, ngoài Hạ Hầu Lam ra thì đương nhiên là thiên hạ vô địch, vậy bây giờ phải lui xuống đứng ở hàng thứ mấy đây?

Lão học cứu chậm rãi nói :

- Ta biết, nhưng chỉ trách học nghệ của chúng ta không tinh, tranh cường hiếu thắng, tự chuốc lấy thất bại mà thôi.

Hắc y lão nhân so vai, và nói :

- Lão đã là lão đại thì đành nghe theo lão vậy!

Lời này vừa dứt thì tứ quái lão nhân lập tức quay người cất bước.

Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong nói :

- Tứ vị hãy khoan!

Bốn lão nghe vậy thì cùng quay lại một lúc, bạch y văn sĩ hỏi :

- Các hạ còn gì muốn nói nữa chăng?

Hầu Sơn Phong chỉ bốn vật (dao, cầm, hồ lô rượu, quân bài bằng ngọc và mục kỉnh) trên bàn và nói :

- Xin tứ vị hãy giữ lấy vật của mình vậy!

Bạch y văn sĩ biến sắc, lão nói :

- Ý của các hạ là...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Tại hạ hiểu rồi, đây là vật bất ly thân nhiều năm của tứ vị và cũng là chiêu bài của tứ vị trong võ lâm, tại hạ giữ bốn vật này cũng chẳng làm gì và cũng không thể làm chuyện phá hỏng chiêu bài của kẻ khác. Đôi bên cứ xem như là bằng hữu sơ giao, chỉ cần tứ vị lập tức rời khỏi địa bàn của tại hạ, từ nay vĩnh viễn không bước vào thành Kim Lăng là được rồi.

Bạch y văn sĩ ngửa mặt cười khan một tràng, thân hình lão cũng lắc lư chao đảo, lão nói :

- Các hạ thật là một kỳ tài mà bình sinh bốn huynh đệ bọn ta gặp phải, nhưng đáng tiếc, các hạ không phải là người trong võ lâm, nếu không thì nhất định sẽ là một nhân vật anh hùng ghê gớm.

Được rồi!

Lời vừa dứt thì lão phất hữu chưởng ra, ba lão còn lại cũng xuất thủ cùng lúc, nhưng không phải bọn họ lấy lại vật của mình mà vỗ chưởng lực vào.

Chỉ nghe “rắc rắc” mấy tiếng, mục kỉnh vỡ, dao cầm nát, quân bài biến thành nhiều mảnh, hồ lô rượu nát vụn vung vãi khắp bài.

Sau hồi sững sờ thì Hầu Sơn Phong dậm chân nói :

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Tứ vị làm thế là...

Bạch y văn sĩ cắt lời, nói :

- Lão phu chỉ có một câu thế nào, chỉ cần các hạ còn ở Kim Lăng một ngày thì huynh đệ bọn ta tuyệt đối không bước vào Kim Lăng thành nửa bước, nhưng nếu các hạ rời khỏi Kim Lăng thì địa bàn này không phải là của các hạ nữa rồi, hiểu chứ?

Lời dứt thì lão cười nhạt và quay người, ba lão còn lại cũng phóng bước ra khỏi sòng bài.

Hầu Sơn Phong ngớ người, nhất thời quên trả lời và cũng quên cả việc tiễn khách.

Tần Lục vui mừng muốn phát điên, hắn kêu lớn một tiếng rồi bổ nhào đến ôm Hầu Sơn Phong và nói :

- Lão Hầu, ngươi tuyệt lắm, ngươi tuyệt lắm...

Hầu Sơn Phong quay lại thản nhiên mỉm cười và nói :

- Thế nào, Tần Lục ca, ta không lừa ngươi đấy chứ?

Tần Lục lắc đầu nói :

- Không, không, ha ha, không lừa... Lão Hầu

Bỗng nhiên hắn tiu nghỉu, không cười không nhảy nữa mà nhìn thẳng vào mắt Hầu Sơn Phong và hỏi :

- Thế này... thế này có thể giải cứu được đại nạn của Đồng gia sao?

Hầu Sơn Phong nói :

- Thản nhiên là có thể, không tin thì ngươi cứ chờ mà xem.

Tần Lục là người đần độn, hắn không truy vấn thêm nữa mà lập tức cười hì hì, nói :

- Ta không dám không tin lời của ngươi, chỉ cần có thể là được rồi, đi... huynh đệ chúng ta đi uống một trận thôi.

Vừa nói hắn vừa kéo Hầu Sơn Phong đứng lên.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Thế nào, Tần Lục ca muốn uống rượu à?

Tần Lục cười hì hì nói :

- Không thời nào khắc nào là ta không muốn uống rượu, huống hồ là hôm nay càng đáng chúc mừng... chúc mừng.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Vậy thì Tần Lục ca hãy tự ra phía sau mà lấy, tại hạ đã chuẩn bị cho ngươi một bình rượu ngọn mà xưa nay ngươi chưa được uống bao giờ, đi mau đi.

Tần Lục nghe có rượu thì vui mừng, sáng mắt lên, hắn nói :

- Lão Hầu ngươi thật có tình nghĩa với bằng hữu.

Lời chưa dứt thì hắn đã chạy như bay ra phía sau sòng bài, một lát sau nghe hắn “a” lên một tiếng rồi chạy vù trở vào, tay trái hắn cầm một bình rượu, tay phải cầm một chén sứ, thần sắc đầy vẻ ngạc nhiên. Hắn nói :

- Lão Hầu, đây là rượu trong hồ lô vừa rồi?

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Lục ca, ai nói thế?

Tần Lục nói :

- Ta là một con sâu rượu, mùi vị này há có thể qua mặt ta được sao?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Chẳng cần biết nó là rượu gì, chỉ cần là rượu và là rượu ngon chưa từng được uống là được rồi.

Tần Lục nhìn chàng với vẻ nghi ngờ, hắn nói :

- Lão Hầu, thế rượu này từ đâu ra?

Hầu Sơn Phong nói :

- Tuyệt không phải là ăn trộm của người ta là được rồi, ta bỏ tiền ra mua đấy.

Tần Lục lắc đầu nói :

- Lão Hầu đừng lừa ta, ta không tin!

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Tin hay không tùy ngươi, lẽ nào ta thi triển phép chướng nhãn để lừa ngươi?

Tần Lục lắc đầu, nói :

- Quái sự năm nào cũng có, nhưng hôm nay đặc biệt hơn nhiều, ta cảm thấy sự xuất hiện của bình rượu này rất quái lạ, tuy nhiên, bất luận thế nào cũng có rượu uống rồi, đi thôi!

Nói đoạn hắn lại đưa tay kéo Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Lục ca, uống thì được, nhưng bỏ ra một vạn lạng kim ngân cũng không đụng được loại rượu này, nếu uống ít lại một chút thì bình rượu này đủ để ngươi uống ba tháng đấy.

Tần Lục ngẩn người, hỏi lại :

- Sao lại nói thế, lão Hầu?

Hầu Sơn Phong nói :

- Bình rượu này do một vị bằng hữu của ta từ xa đem đến, hạng ma men bình thường không thể đụng đến được, vì loại rượu này rất mạnh. Tửu lượng như Lục ca ngươi chỉ cần uống một chung vào bụng là đầu nặng chân nhẹ, lâng lâng phiêu bồng rồi.

Tần Lục tròn xoe mắt, hắn nói :

- Có chuyện như thế sao? Ta không tin.

Hắn kề miệng vào bình tu ừng ực mấy hơi rồi chùi mép, nói :

- Lão Hầu, sao ngươi cũng thích khoác lác thế? Có gì đâu nào?

Hầu Sơn Phong chau mày, nói :

- Chờ một lát sẽ thấy.

Lời chưa dứt thì một làn hương phong bay vào, một bóng tuyết bạch vô cùng đẹp dấy động, có hai người tiến vào sòng bài, một vị cô nương là Đồng Uyển Nhược của Kim Lăng Đồng gia, một vị kia là Tổng quản Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh của Kim Lăng Đồng gia.

Vừa vào sòng bài thì Đồng Uyển Nhược liền kêu lên :

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược đến khấu đầu tạ ơn Hầu gia đây!

Nói đoạn, nàng quỳ xuống và khấu đầu thật.

Mạc Tử Kinh cũng phất trường bào và quỳ xuống sau lưng nàng.

Hầu Sơn Phong vội né sang một bên và nói :

- Đồng cô nương làm gì thế này?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đồng Uyển Nhược nghe nói Hầu gia dùng tuyệt kỹ chế ngự Tứ ma tại sòng bài, đuổi bọn chúng ra khỏi Kim Lăng, giải cứu đại nạn cho hàn gia, đại ân này không dám dùng lời cảm tạ.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Cô nương, chuyện này có quan hệ gì đến việc giải cứu đại nạn cho quý phủ?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đó là Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ và Tửu Quái, chính là những kẻ do cừu nhân của hàn gia phái đến.

Hầu Sơn Phong “à” một tiếng rồi nói :

- Hóa ra là như vậy chuyện này thật là khéo, nhưng cô nương hiểu lầm rồi, bọn họ nghe tại hạ tinh thông Thư, Cầm, Đổ, Tửu nên tìm tại hạ tỉ thí, tuyệt không phải tại hạ tìm bọn họ để giải cứu đại nạn cho quý phủ. Tại hạ chỉ là một kẻ lăn lộn chốn Tân Hoài giang - Phụ Tử Miếu thì làm sao dám tìm đến bọn họ? Nếu vừa rồi không có trời già giúp đỡ với vạn phần may mắn thì tại hạ suýt bị mất mạng rồi.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Bất luận nói thế nào, thì hôm nay Đồng Uyển Nhược cũng đã hiểu rõ. Hầu gia ngoài mặt lạnh lùng vô tình nhưng bên trong đầy nhiệt huyết nên mới ngầm ra tay giúp đỡ. Đại ân đại đức này, hàn gia không dám lấy lời cảm tạ.

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Xin cô nương và Mạc đại tổng quản hãy đứng lên rồi nói có được không.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hầu gia có lệnh thì Đồng Uyển Nhược không dám bất tuân.

Nói đoạn, nàng gật đầu ra hiệu cho Mạc Tử Kinh, cả hai lập tức đứng dậy. Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều lay động, thần sắc đầy vẻ hổ thẹn, lão cung kính nói với Hầu Sơn Phong :

- Mạc Tử Kinh bôn tẩu võ lâm, vọng xưng là lão giang hồ, nào ngờ có mắt mà không tròng, không biết Hầu gia là cao nhân ẩn thế ở trước mặt, hổ thẹn... hổ thẹn.

Hầu Sơn Phong liền nói :

- Mạc đại tổng quản, căn cứ vào đâu mà lão nói thế, Tần Lục ca tại đương trường trông thấy rõ ràng, Mạc đại đổng quản cũng thử nghĩ xem, Thư - Cầm - Đổ - Tửu nào phải là môn võ học gì đâu? Hai món trước là tại hạ học ở nhà, hai món sau là do gia cảnh của tại hạ bị gia phá nhân vong nên buồn chán mà sinh ra đam mê. Chỉ cần đam mê thì ai ai cũng có được thành tựu đối với những môn này, một kẻ lăn lộn ở Kim Lăng thành như tại hạ thì gọi là cao nhân gì?

Mạc Tử Kinh mỉm cười nói :

- Kim Lăng Đồng gia đời đời nhân nghĩa, Mạc Tử Kinh nửa đời hành sự cũng đoan chính, Hầu gia hà tất phải quá khiêm tốn mà ẩn giấu đối với chủ bộc tại hạ.

- Ẩn giấu?

Hầu Sơn Phong bật cười rồi nói :

- Mạc đại tổng quản thử nhìn xem, tại hạ có chỗ nào giống người biết võ công không?

Mạc Tử Kinh nói :

- Đó là vì Hầu gia tu luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nên tinh anh khí chất tự thu vào bên trong.

Hầu Sơn Phong lắc đầu và cười cười nói :

- Mạc đại tổng quản, lão khiến tại hạ dở khóc dở cười rồi đấy?

Mạc Tử Kinh chưa kịp nói tiếp thì đã nghe Đồng Uyển Nhược lên tiếng :

- Hầu gia, gia phụ gia mẫu cũng sắp đến nơi rồi, xin Hầu gia...

Hầu Sơn Phong chau mày, nói :

- Cô nương cho rằng đại nạn của quý phủ là do tại hạ giải cứu thật sao?

Đồng Uyển Nhược mặc nhiên gật đầu, nàng nói :

- Hầu gia, Đồng gia không phải là kẻ không biết tri ân.

Hầu Sơn Phong lại chau mày, chàng nói :

- Cô nương cho rằng đây là ân?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đúng vậy, Hầu gia, đây là đại ân.

Hầu Sơn Phong nghiêm túc nói :

- Vậy thì cô nương còn nhớ những lời mình nói không?

Đồng Uyển Nhược không biến sắc, và cũng không chút e thẹn, nàng nghiêm giọng nói :

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược đã nói ra thì tuyệt không thay đổi, nguyện theo hầu hạ Hầu gia suốt đời

Hầu Sơn Phong nhướng mày hỏi :

- Thật chứ?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược này không phải là tiện nữ nhân gian.

Hầu Sơn Phong nói :

- Cô nương, theo một kẻ lăn lộn giang hồ chẳng ra gì như tại hạ e rằng sẽ mất mặt cho Kim Lăng Đồng gia đấy. Thiên hạ sẻ nhìn vào mà chê cười, cô nương không dám ngẩng đầu nhìn ai, như thế cũng rất khổ.

Đồng Uyển Nhược chậm rãi nói :

- Hầu gia, Đồng Uyển Nhược nói một câu như trước là không phải hàng tiện nữ nhân gian.

Hầu Sơn Phong ngửa mặt cười rồi nói :

- Cô nương là kỳ nữ đáng kính đáng phục, bất luận thế nào thì Hầu mỗ cũng không dám kể công và cũng không cho rằng đây là ân, càng không dám làm khổ cô nương.

Nói đoạn chàng cất bước đi ra ngoài sòng bài.

Chàng không gọi Tần Lục vì Tần Lục đã nằm sóng soài úp mặt xuống bàn say mềm như cọng bún Nhưng vừa thấy Hầu Sơn Phong bỏ đi thì Đồng Uyển Nhược vội đưa tay vẫy lại và định truy theo.

Mạc Tử Kinh lên tiếng :

- Cô nương, để cho hắn đi thôi, loại kỳ nhân này không ngăn cản được đâu dù sao thì Kim Lăng Đồng gia cũng không lo không tìm được hắn. Chờ nhị vi lão nhân gia tới rồi hãy tính Đồng Uyển Nhược nghe vậy thì trầm mặc đứng xuôi tay, nàng đứng bất động tựa như người thất thần lạc hồn.

Mạc Tử Kinh lại nói :

- Cô nương chớ phát sầu, lão nô bảo đảm là sẽ tìm được hắn mà.

Nói đoạn, lão kéo một chiếc ghế và mời Đồng Uyển Nhược ngồi xuống.

Đồng Uyển Nhược vẫn không nói gì, nàng lặng lẽ ngồi xuống. Nhưng ngồi chờ khá lâu mà vẫn không thấy song thân của nàng tới.

Mạc Tử sinh không nhịn được nên khai khẩu :

- Cô nương, sao nhị vị lão nhân gia vẫn chưa đến nhỉ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Ai biết được có thể là có chuyện gì đó cản trở.

- Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này nữa?

Mạc Tử Kinh chau mày nói :

- Cô nương có nói với nhị vị lão nhân gia là nơi này

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Ta đã nói với nhị vị láo nhân gia là sòng bài cạnh Phu Tử miếu.

Mạc Tử Kinh tiếp lời :

- Thế tại sao... Cô nương, lão nô muốn quay về xem thử.

Đồng Uyển Nhược đứng lên và nói :

- Cũng được, ta cùng trở về với lão.

Nói đoạn, nàng lập tức theo sát phía sau.

* * * * *

Trên một chiếc thuyền hoa trên sông Tần Hoài, sau khoang có giăng một bức màn lụa, bên trong có một người say nằm ngủ. Người này nằm xoay mặt vào trong vách khoang thuyền, từ trước khoang có tiếng khóc lóc nguyền rủa truyền lại, tiếng khóc này nghe ra như nỉ như non, như mật ngọt rót vào tai, thật là dễ nghe vô cùng :

- Đồ quỷ chết, ngươi chỉ biết đói là tìm đến ta ăn no rồi ngủ, khi thật sự cần ngươi thì ngươi lại giống như một tượng gỗ đáng giết vạn đao.

Người nằm trên giường bông vẫn chưa ngủ nên phá ra cười và nói:

- Vậy thì có cách nào khác, đây là nghiệt duyên, ai bảo kiếp trước nàng nợ ta chi?

Giọng nỉ non lại cất lên :

- Đại đầu quỷ như ngươi thì kiếp trước ai thèm nợ ngươi chứ

Người nằm bên rong nói :

- Vậy à! Nếu không thì tại sao nàng cam tâm cung phụng cho ra ăn uống?

Cửa khoang thuyền chợt mở ra, một nữ nhân bước vào, người này tóc tai rối bời, xiêm y chệch choạng, thậm chí còn chưa cài cúc để lộ nửa phần thân thể bên trên nõn nà như tuyết, song cũng khá dung tục Nếu trong cảnh xa hoa trụy lạc của đêm hồng đăng lục tửu thì nhan sắc mặn mà của nàng, cộng thêm thủ pháp đối phó với khách phàm phu suồng sã, hoặc giả có thể khiến người ta ý loạn tình mê.

Nhưng lúc này khuôn mặt nàng vàng vọt tiều tụy, môi nhợt nhạt thất sắc, tuy xiêm y nửa khép nửa mở để lộ cặp tuyết lê nỏn nà song vẫn khiến người ta trông thấy là phát tởm, lui xa mấy thước Kỹ nữ này bước vào khoang thuyền với vẻ mặt tức giận nhưng vừa thấy chiếc lưng dài của người nằm trên

giường thì tựa như thấy ma vậy.

Vẻ tức giận biến mất, mỹ mục tươi hẳn lên, nàng quăng chiếc lược sừng và kêu :

- Oan gia!

Một lời chưa dứt thì nàng dang rộng hai tay và bổ nhào lên giường, trông có vẻ giống một con hổ đói Nhưng thân thủ của người trên giường lại nhanh nhẹn dị thường, người này lập tức trở người ngồi bật dậy, khiến kỹ nữ bổ vào hư không.

Người này chính là Hầu Sơn Phong, chàng chau mày, nói :

- Giữa ban ngày ban mặt mà nàng muốn làm gì thế?

Kỹ nữ quay lại trừng mắt hạnh và nói :

- Ta muốn ăn tươi nuốt sống ngươi.

Nàng cười tít mắt và chậm rãi tiến về phía Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Phía sau còn có người chèo thuyền, nàng không sợ người ta cười cho sao để ta ngủ yên một chút, tối nay ta còn có chuyện.

Bầu lửa nhiệt tình bị dội thêm thùng nước lạnh, kỹ nữ chau mày và bất chợt chỉ tay mắng chửi :

- Quỷ chết, ban ngày thì ngươi nói là thanh thiên bạch nhật, tối đến thì đêm nào ngươi cũng có chuyện, bao giờ ngươi mới có thể nhàn hạ ở yên trên thuyền này?

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói :

- Sợ rằng vĩnh viễn không có thời gian như vậy, trời sinh số mạng lao đao thì biết làm thế nào khác?

Kỹ nữ không cam tâm chịu thua, nàng định nói thì chợt nghe bên ngoài có tiếng mái chèo khua nước, dường như có thuyền nhỏ lướt đi bên cạnh thuyền hoa.

Theo đó là một giọng thô khàn cất lên :

- Hôm nay đại gia không có hứng thú, Kim Lăng Đồng gia bị người ta giết sạch chỉ còn lại hai mạng.

Hầu Sơn Phong chau mày và bật đứng dậy.

Lại nghe giọng thô khàn nói tiếp :

- Cô nương của Đồng gia khóc đến nỗi chết đi sống lại. Mạc tổng quản cũng chạy khắp nơi tìm người lo tang sự, ngày thường các bằng hữu đều nhận được sự chu cấp của Đồng đại gia nên ta há có thể không quản chuyện này.

Song mục của Hầu Sơn Phong đột hiện hàn quang lấp lánh như điện, chàng cười nhạt rồi nói :

- Xem ra giấc ngủ này của ta cũng không thành rồi!

Chàng đưa tay đẩy kỹ nữ đang dang tay muốn ôm mình sang một bên rồi lách người ra sau đuôi thuyền. Sau lưng chàng vẫn văng vẳng tiếng chửi mắng nguyền rủa kinh thiên động địa của kỹ nữ kia Chiếc thuyền nhỏ cập vào bờ, một hắc y đại hán neo thuyền xong là phóng bước đi ngay Nhưng đột nhiên có người từ khóm liễu bước ra cản đường hắn và hỏi :

- Thiết Ngưu, đi đâu vậy?

Hắc y đại hán chú mục nhìn và nói :

- Là ngươi à, lão Hầu, ta đi tới chỗ Đồng gia đây.

Người vừa xuất hiện chính là Hầu Sơn Phong, chàng nói :

- Ta cũng đi theo ngươi một chuyến, ngươi nói rất đúng, bình nhật các bằng hữu đều được Đồng đại gia chiếu cố, bây giờ người ta có chuyện thì không thể không quản.

Hắc y đại hán ngạc nhiên nói :

- Thế nào, vừa rồi người ở trên thuyền Tiểu Thúy Hồng phải không?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Đúng vậy nhưng ta chỉ nghe ngươi nói một câu nên không rõ sự tình thế nào.

Hắc y đại hán lắc đầu và nói :

- Đi, lão Hầu chúng ta vừa đi vừa nói.

Hầu Sơn Phong khẽ gật đầu rồi sánh vai cùng đi với hắc y đại hán.

Đi được vài bước thì hắc y đại hán khai khẩu :

- Ngươi có nghe gì không? Kẻ thù của Đồng gia đã tìm đến cửa rồi đấy.

Hầu Sơn Phong nói :

- Ta nghe Tần Lục nói rồi, chẳng biết cô nương của Đồng gia nghe ai mà nói là ta biết võ công, còn đến sòng bài quỳ gối cầu xin ta giúp đỡ. Ngươi nghĩ xem, Thiết Ngưu, chuyện này làm sao ta giúp được chứ? Đừng nói là ta không biết võ công, dù biết chú ít cũng không thể sánh với bất kỳ người nào trong Đồng gia võ lâm thế gia. Còn nữa ngươi nói xem có quái không chứ? Vừa rồi ta dùng thủ pháp đánh lừa hù bốn quái khách giang hồ tại sòng bài, nào ngờ Đồng cô nương lạt tìm đến, nói rằng đó là kẻ thù của Đồng gia, rồi quỳ gối tạ ơn rối rít, khiến ta rơi vào cảnh thật là dở khóc dở cười.

Hắc y đại hán nói :

- Còn nói nữa, lần này thì lão Hầu ngươi danh tiếng vang lừng truyền ra tứ phương bát hướng rồi, nhưng lão Hầu, lẽ nào ngươi không biết võ công thật?

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Thiết Ngưu, người khác không biết đã đành, lẽ nào ngươi cũng không biết ta? Ta sống ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu này bao lâu rồi? Suốt ngày chỉ biết cờ bạc, ăn uống và tìm lạc thú với bọn kỹ nữ, nếu ta biết võ công thì đã sớm ra ngoài bôn tẩu với thiên hạ rồi, việc gì phải ở chốn xúi quẩy này.

Hắc y đại hán gật đầu nói :

- Nói cũng phải nhưng người ta vẫn nói ngươi là đại hiệp khách mai danh ẩn tích.

Hầu Sơn Phong trừng mắt hỏi lại :

- Ai nói thế?

Hắc y đại hán lắc đầu nói :

- Không biết, một truyền mười, mười truyền trăm, bây giơ ai ai cũng nói thế.

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói :

- Chuyện này dựa vào. đâu mà nói thế nhỉ? Nếu mai danh ẩn tánh thì phải tìm nơi yên tĩnh trong thâm sơn đại thạch, can cớ gì ta phải chạy đến nơi quỷ quái này?

Hắc y đại. hán nói :

- Bất luận là nói thế nào, chỉ biết bây giờ lão Hầu ngươi đã nổi danh rồi.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Không nói chuyện này nữa, Thiết Ngưu rốt cuộc chưyện của Đồng gia là...

Hắc y đại hán thở dài, nói :

- Ta cũng không rõ lắm, chỉ nghe nói là khi Đồng cô nương và Mạc tổng quản trở về thì thấy lão phu phụ Đồng đại gia cùng mấv chục người trong nhà đều nằm trong vũng máu.

Hầu Sơn Phong truy vấn :

- Thiết Ngưu, ngươi có nghe nói là ai ra tay không?

Hắ y đại hán chậm rãi nói :

- Ngoại kẻ thù tìm đến cửa thì còn ai nữa? Cũng may là Đồng cô nương và Mạc tổng quản ra ngoài, nếu không thì cũng không còn, Đồng gia tất sẽ tuyệt tự, phu phụ Đồng đại gia là đại thiện nhân nổi danh, nào ngờ trời già khộng có mắt, khiến bọn họ gặp phải cơn tai bay vạ gió này. Con bà nó, bọn người kia cũng thật quá độc, dù phu phụ Đồng đại gia có thù với chúng, nhưng lớp tiểu bối cũng có thù hận với chúng sao? Vậy mà giết sạch không chừa một người, Thiết Ngưu ta chỉ hận là không có được bản lĩnh cao cường, bằng không thì mẹ kiếp, ta khộng lột da róc xương bọn chúng, thề không làm người.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Thiết Ngưu, tốt nhất là không biết võ, chuyện trên giang hồ không nên đụng vào, động đến là bạch đao kề cổ, hồng đao kề bụng, oan oan tương báo, thù hận chồng chất, khó tránh khỏi chuyện kẻ thù diệt cỏ tận gốc.

Nói đến đây thì hai người đã nhập vào đại đạo phía bắc, trước đại môn của Đồng gia nguy nga khí phái có không ít người vây quanh, tuy nhiên tất cả đều yên lặng như tờ Nơi bậc cấp trước cổng còn có mấy tên quan binh mang đao đi đi lại lại, có lẽ đại họa này đã làm kinh động quan phủ?

Quả nhiên không sai, Hầu Sơn Phong và Thiết Ngưu vừa đến nơi thì thấy có một chiếc kiệu từ trong khuôn viên Đồng gia đi ra, người đưa tiễn là tổng quản Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh.

Lão tổng quản này đưa tiễn quan nhân đi xong thì chẳng buồn nhìn ai khác, lão lặng lẽ quay người đi vào.

Thiết Ngưu vội vẫy tay kêu lớn :

- Mạc gia, Thiết Ngưu và lão Hầu đến đây.

Mạc Tử Kinh nghe vậy thì vội vàng quay lại, sức diện lộ vẻ vui mừng, lão bước nhanh xuống bậc tam cấp nghênh tiếp. Lúc này Thiết Ngưu đã dạt đám đông tránh ra, rồi cùng Hầu Sơn Phong vào đến trước bậc tam cấp Hàng trăm ánh mắt nhìn hai người và không ngừng nói khẽ :

- Đại hiệp đến rồi. Đại hiệp đến rồi!

Mấy lời này khiến Hầu Sơn Phong bất giác chau mày.

Còn Mạc Tử Kinh thấy Sơn Phong đến thì buột miệng kêu lên :

- Hầu gia!

Trên mặt lão đầy ngấn lệ, song mục đỏ như máu, nhất thời giọng nói bị tắt nghẽn nơi cổ họng.

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Mạc tổng quản, tại hạ nghe nói nên vội vàng đến xem thử, chúng ta có thể vào trong nói chuyện không

Mạc Tử Kinh vội đưa tay mời khách và đi trước dẫn đường.

Qua khỏi đại môn thì thấy nước chảy lênh láng, trong nước còn có vết máu loang lổ, bảy tám thi thể vốn nằm ở phía trước đã được dời vào trang.

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Mạc tổng quản, tại hạ đã nói những kẻ bị tại hạ lừa không phải là kẻ thù của quý phủ.

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói :

- Hầu gia, bốn kẻ đó chính là người do kẻ thù của Đồng gia phái đến, kẻ thù của Đồng gia là một đại ma đầu trong võ lâm, kêu bằng Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì. Tứ quái kia chính là Tứ đại hộ pháp của hắn, người trong võ lâm kêu bằng Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ và Tửu Quái.

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ nghe nói nhân vật võ lâm trọng lời hứa xem nhẹ cái chết, một lời đã xuất thì nặng như thái sơn cửu đỉnh, mà bốn lão kia đã hủy chiêu bài và tự hứa rời khỏi Kim Lăng trước mặt tại hạ, nói rằng tại hạ còn ở Kim Lăng một ngày thì bọn họ tuyệt đối không trở lại, thế tại sao...

Chương 3: Huyết Vũ Thanh Phong

Mạc Tử Kinh nói :

- Hầu gia, cho đến lúc này Mạc mỗ vẫn chưa biết là kẻ nào hạ độc thủ?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Thế nào, Mạc tổng quản! Không phải bốn lão quái đó à?

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói :

- Rất khó nói, Lãnh Thiên Trì tuy hung tàn độc ác, nổi tiếng khắp võ lâm nhưng tính tình của hắn rất cao ngạo, tuyệt không nuốt lời, từ đây có thể Tứ đại hộ pháp của hắn cũng không thể bất tuân lời hứa. Còn nữa, mấy ngày trước Đồng gia tiếp nhận lệnh phù lấy mạng của Trường Bạch Ông thì thời gian động thủ phải là đêm hôm nay vì thế Tứ đại hộ pháp kia cũng tuyệt đối, không dám động thủ trước thời hạn.

Hầu Sơn Phong hỏi :

- Vậy theo Mạc tổng quản thì có thể là kẻ nào?

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói.

- Không thể nào nói trong nhất thời được vì Đồng gia không kết một mối thù thứ hai nào.

- Mạc tổng quản, trong võ lâm có những chuyện không phải là do thù hận...

Mạc Tử Kinh nói :

- Vì vậy nên tại hạ mới nói là rất khó nói.

Trong lúc đối thoại, thì ba người đã đến trước đại sảnh rồi. Mạc Tử Kinh không nói thêm nữa, lão đưa tay mời khách với thần thái bi thảm và đầy phẫn hận.

Trong đại sảnh âm quang nặng nề, một bầu không khí bi thương thê thảm bao trùm lên Đồng gia trang viện. Bình sinh Thiết Ngưu nổi tiếng là gan dạ ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, nhưng vừa vào đại sảnh hì hắn bất giác rùng mình, một luồng khí lạnh chạy từ dưới xương sống chạy ngược

lên, hắn phải lui lại mấy bước để trấn định tinh thần. Còn Hầu Sơn Phong thì chau mày nhăn mặt bởi mùi tanh của máu lốc lên Tòa đại sảnh của Đồng gia khá rộng, và rất đường hoàng tráng lệ, nhưng hiện tại nơi này biến thành một nhà xác với mấy chục thi thể được phủ vải trắng lên trên.

Thi thể nằm ngổn ngang, dường như không có chỗ cho người đi đặt chân vào, vải trắng thấm máu hồng, máu chảy thành từng vệt ngoằn ngoèo dưới nền, quang cảnh bi thảm cùng cực, bất kỳ ai cũng không nỡ nhìn lâu Cô nương Đồng Uyển Nhược không hổ là khuê tú của đại gia, thông đạt lễ nghi không như những nhi nữ thế tục tầm thường tuy hiện tại trông nàng rất bi thảm sắc diện nhợt nhạt, song mục đỏ hoe, cõi lòng tan nát, nhưng nghe Hầu Sơn Phong đến thì nàng cũng cố gượng đứng lên, tựa vào ghế mà hành lễ.

Nàng không khóc nữa nhưng vạt áo trước ngực loang lổ máu hồng, đó là vì thương tâm quá độ mà lệ tận huyết xuất Hầu Sơn Phong cũng đáp lễ nhưng chàng không nói gì.

Đột nhiên Thiết Ngưu quỳ gối xuống đất rồi ôm mặt khóc hu hu, tiếng khóc nhưmuốn vỡ cả ngực, chấn động tòa đại sảnh, tiếng khóc của hắn khiến nơi này càng giống địa ngục trần gian, không khí trong tòa đại sảnh càng thêm bi thảm.

Mạc Tử Kinh cũng rưng rưng mắt lệ, lão định bước tới khuyên Thiết Ngưu nhưng bị Hầu Sơn Phong đưa tay ngăn lại. Chàng nói :

- Mạc tổng quản, cứ để hắn khóc cho đã một trận, ngày thường mọi người đều được Đồng đại gia phu phụ chiếu cố, nên khóc lạy một phen cũng phải thôi. Thiết Ngưu tính tình đôn hậu trung thực hắn lại rất cảm kích nhị vị lão nhân gia nếu không cho hắn khóc một trận thì cõi lòng khó nguôi ngoai.

Mạc Tử Kinh đành nghe theo nhưng lão không nhịn được nên lão lệ không ngừng tuôn Sơn Phong trầm mặc một lúc rồi nói :

- Mạc tổng quán, tại hạ tuy là người ngoài đến nhưng cũng từng nhận không ít ân sâu nghĩa nặng của Đồng đại gia phu phụ, tuy nhiên tại hạ vẫn chưa có cơ hội gặp gỡ nhị vị lão nhân gia. Chẳng hay Mạc tổng quản có thể cho tại hạ xem di diện của nhị vị lão nhân gia?

Mạc Tử Kinh không trả lời mà nhìn qua Đồng cô nương, khẽ gật đầu ra hiệu đồng ý Bấy giờ Mạc Tử Kinh mới nói :

- Hầu gia xin theo lão khiếu vào đây.

Nói đoạn, lão dẫn Hầu Sơn Phong đi qua hành lang bên trái đại sảnh, vòng qua mời mấy xác chết sau đó lão đưa tay vén một góc màn trắng lên Hầu Sơn Phong nhìn vào thì lập tức chấn động toàn thân Bên cạnh những vết máu ngoằn ngoèo là hai thi thể của một vị lão nhân tóc điểm sương và một vị lão phụ nhân tướng mạo hiền từ. Trên đầu hai người này không có thương tích gì khác, giữa hàng

chân mày của mỗi người đều có một lỗ thủng bằng ngón tay trỏ, huyết đã đông tụ lại từ lâu và chuyển sang màu tím bầm.

Hầu Sơn Phong hít thở một hơi dài rồi nó :

- Mạc tổng quản, đây là thương thế trí mạng của nhị vị lão nhân gia chăng?

Mạc Tử Kinh buông màn vải xuống và gật đầu, nói :

- Trên di thể cúa nhị vị không có vết thương nào khác!

Hầu Sơn Phong quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi hỏi :

- Còn những người khác thì sao?

Mạc Tử Kinh nói :

- Già trẻ lớn bé mấy chục người trong Đồng gia cũng đều thọ thương trí mạng ở một chỗ, thương tích giống hệt nhau.

Hầu Sơn Phong hỏi tiếp :

- Mạc tổng quản thành danh đã nhiều năm, kiến văn quảng bác, lão có biết đây là thương tích gì không?

Mạc Tử Kinh gật đầu, nói :

- Lão khiếu cho rằng, tám chín phần mười đây là dấu ngón tay.

Hầu Sơn Phong kinh ngạc nói :

- Mạc tổng quản, tại hạ nghe nói đầu ngón tay có thể điểm huyệt đạo người ta dẫn đến chết nhưng chẳng biết...

Mạc Tử Kinh chậm rãi nói :

- Việc đã đến nước này thì Hầu gia hà tất phải che đậy hành tung của mình nữa?

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Chuyện đã đến nước này mà sao Mạc tổng quản còn không tin tại hạ.

Mạc Tử Kinh không nói gì thêm thực ra lão cũng chẳng còn lòng dạ nào để nói nhiều.

Sau một hồi trầm mặc thì lão nói :

- Hầu gia hàng cao thủ đệ nhất trong võ lâm có thể dùng đầu ngón tay xuyên kim đoạn ngọc, chém đồng chặt sắt, huống hồ là lấy mạng một con người? Nhưng công phụ trên thủ chỉ như thế này thì xưa nay không thấy được mấy nhân vật.

Hầu Sơn Phong nói :

- Mạc tổng quản nói thế nghĩa là sao?

Mạc Tử Kinh nói :

- Xem thương tích không to không nhỏ này thì có lẽ chỉ một người ra tay, dù không kể đến nhị vị lão nhân gia, Đồng gia đã là võ lâm thế gia, lớn nhỏ nam nữ mấy chục người đều có thể gọi là cao thủ trong võ lâm vậy mà người này điểm liền một mạch vào yếu huyệt giữa hai mi mắt của mấy chục cao thủ đó, công lực này há chẳng cao thâm đến độ kinh người sao?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Thì ra là như vậy, tại hạ cho rằng đầu ngón tay của người đó có điểm gì đặc biệt chứ?

Mạc Tử Kinh nói :

- Đích thực là ngón tay hung tàn của người này có điểm đặc biệt, Hầu gia, đây là một thứ công lực cực kỳ cao thâm, phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, e rằng có một người thi triển được.

Hầu Sơn Phong tiếp lời ngay :

- Vậy thì dễ rồi, chỉ cần biết kẻ nào tinh thông thứ công lực này thì chẳng không điều tra được kẻ hung tàn giết mấy chục nhân mạng của Đồng gia là ai?

Mạc Tử Kinh lắc đầu và gượng nói :

- Nếu dễ dàng như vậy thì lão khiếu còn kêu khó làm gì?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Thế chuyện này có gì là không dễ?

Mạc Tử Kinh nói :

- Hầu gia không biết đó thôi, kẻ tinh thông môn công phu này đã chết niều năm rồi.

Hầu Sơn Phong “à” một tiếng rồi ngớ người, nhưng chàng lại nói ngay :

- Hay là người đó chưa chết hoặc giả được hoàn hồn?

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói :

- Nói chưa chết là không có khả năng, vì có người tận mắt trông thấy thi thể của hắn được chôn xuống đất, còn nói hoàn hồn là chuyện không có cơ sở, xưa nay nào có ai chết rồi mà được hoàn hồn đâu?

Hầu Sơn Phong trầm mặc một lúc rồi buột miệng nói :

- Hay là người đó có truyền nhân.

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói :

- Hầu gia không phải là người võ lâm nên không biết, người này xưa nay độc lai độc vãng, là một ma đầu lớn nhất của võ lâm trong thời gian gần trăm năm qua hắn không hề thụ một đồ đệ nào.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Thế thì quái lạ!

Mạc Tử Kinh tiếp lời :

- Vì vậy lão khiếu mới không thể nào đoán định được.

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy lẽ nào chỉ nói thế rồi thôi chăng?

Đôi mày bạc của Mạc Tử Kinh chợt dựng lên, mục xạ kỳ quang, thần thái kinh người, lão nói :

- Thiên hạ đâu có chuyện dễ dàng như thế? Mạc Tử Kinh còn một hơi thở cũng đi tìm khắp chân trời góc bể, dù lật từng tấc đất cũng phải tìm cho ra tên thất phu hạ độc thủ, sau đó moi tim lột da hắn để báo thù cho chủ nhân và mấy chục nhân mạng lớn nhỏ của Đồng gia.

Thần thái của lão khiến Hầu Sơn Phong bất giác chau mày, chàng nói :

- Mạc tổng quản không có manh mối gì khác để tìm sao?

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói :

- Không, thủ pháp và công lực của tên thất phu đó cao thâm vô cùng, đồ đạc các nơi không hề dịch động, tìm khắp trang viên cũng chẳng lần ra chút dấu tích gì.

Hầu Sơn Phong nói :

- Đồng gia đều là cao thủ, đã thấy cừu nhân thì có lý nào không xuất thủ đánh lại.

Mạc Tử Kinh lại lắc đầu, nói :

- Hầu gia không biết đó thôi, nếu công lực giữa song phương quá cách biệt thì kẻ yếu hơn căn bản không có cơ hội động thủ.

Hầu Sơn Phong còn định nói nữa, nhưng lúc này chợt nghe có tiếng người từ bên ngoài truyền vào Mạc Tử Kinh vội nói :

- Có lẽ là người ta đưa quan tài đến, Hầu gia chờ một lát, lão khiếu đi gọi bọn họ mang vào đã.

(mất trang)

- Hòa thượng, lão không sợ tại hạ cắt lưỡi của lão à?

Tăng nhân nói :

- Vì khuôn mặt của ngươi mà ngươi phải một lần nhập thổ, lẽ nào còn chưa đủ?

Thanh y nhân nói :

- Vì thế nên tại hạ tuyệt đối không tháo bỏ bộ mặt này một cách dễ dàng tùy tiện.

Tăng nhân khoát tay, nói :

- Ta không có thời gian nói chuyện phiếm với ngươi

Lão há miệng ngáp dài rồi lắc đầu, nói tiếp :

- A di đà Phật, rượu đâu mà nặng đến thế.

Thanh y nhân nói :

- Đây là sự báo ứng của việc hòa thượng lão bất tuân thanh quy, tham uống rượu ngon, đi ăn trộm vật của ngời khác.

Tăng nhân nói :

- Tất cả đều do học thói hư của ngươi, nếu Phật tổ giáng tội thì ngươi là kẻ đầu tiên bị khép vào tội dụ dỗ làm hư đệ tử Phật môn.

Lão ngừng một lát rồi hỏi :

- Vừa rồi ngươi cho ta một viên dược hoàn phải không?

Thanh y nhân gật đầu, nói :

- Lẽ nào hòa thượng lão không biết đó là rượu gì?

Tặng nhân gượng cười nói :

- Biết, sao lại không biết chứ? Nhưng chờ đến lúc ta ngộ ra thì bình rượu đã chảy vào trong bụng ta không còn một giọt, có muốn nhổ ra cũng chẳng kịp.

Thanh y nhận mỉm cười, nói :

- Đáng đời, đáng đời, nếu tại hạ không đến thì hòa thượng lão phải nằm dài ít nhất vài ngày.

Tăng nhân gật đầu, nói :

- Đúng rồi, ngươi đến tìm ta có chuyện gì?

Thanh y nhân nói :

- Mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia đã nằm xuống chỉ còn sống sót có hai người, lẽ nào hòa thượng lão chưa biết?

Tăng nhân gật đầu, nói :

- Biết, lúc ta vào thành tìm ngươi thì đã nghe nói rồi.

Thanh y nhân cười nhạt, nói :

- Đây là chuyện tốt lành mà hòa thượng lão mang lại cho tại hạ đấy.

Tăng nhân bình thản nói :

- Nếu ngươi không quản thì e rằng một người của Đồng gia cũng chẳng còn, tục ngữ có câu người tốt thì làm đến tận cùng, tiễn phận thì tiễn đến tận trời, lẽ nào ngươi định buông tay không quản nữa?

Thanh y nhân nói :

- Bây giờ chuyện của Đồng gia đã biến thành chuyện của tại hạ, làm sao tại hạ không quản được?

Tăng nhân ngạc nhiên hỏi :

- Thí chủ nói thế nghĩa là sao?

Thanh y nhân lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Hòa thượng, lão biết chuyện này do ai làm không?

Tăng nhân nói :

- Còn phải hỏi nữa? Tất nhiên là bốn tên nửa người nửa yêu quái kia rồi.

Thanh y nhân lắc đầu, nói :

- Hòa thượng lão hồ đồ quá, Mạc Tử Kinh nói rất đúng, Lãnh Thiên Trì tuy hung tàn độc ác nhưng cuộc đời lão ta rất trọng lời hứa, Sách Mệnh Lệnh Phù nói ba ngày sau lấy mạng, thời gian chưa đến thì tuyệt đối không động thủ.

Tăng nhân ngạc nhiên hỏi :

- Vậy kẻ nào ra tay?

Thanh y nhân lạnh lùng nói :

- Nói ra sợ rằng hòa thượng lão khó tin, đó là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.

Tăng nhân sững người rồi kêu lên :

- Ngươi... ngươi bày ra trò đùa gì thế?

Thanh y nhân cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Lam là đại ma đầu trong võ lâm bất luận là hắc bạch lưỡng đạo, ai ai cũng đều ghét cay ghét đắng, lẽ nào không có khả năng?

Tăng nhân lại kinh ngạc kêu lên :

- Nhưng....

- Nhưng gì nữa?

Thanh y nhân lạnh lùng cắt lời và nói :

- Thương tích trí mạng của mấy chục thi thể ở Đồng gia, chính là công phu Nhất Tàn chỉ cực kỳ tàn độc và bá đạo của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thân Ma Hạ Hầu Lam.

Tăng nhân lại sững người, lão chau mày và nói :

- Công lực Nhất Tàn chỉ chỉ có một nhà này, không có phân hiệu khác, nhưng công phu của bốn tên quái vật kia cũng không tầm thường, có khả năng bọn chúng mạo danh giá họa.

Thanh y nhân cười nhạt, nói :

- Thoạt tiên tại hạ cũng nghĩ như thế nhưng chẳng hiểu sao bốn lão quái đó cũng phơi thây trong ngôi miếu hoang trên đường từ Kim Lăng đi Ô Y, vết thương trí mạng cũng do Nhất Tàn chỉ lưu lại.

Tăng nhân sửa lại thế ngồi và hỏi :

- Ngươi trông thấy à?

Thanh y nhân nói :

- Tại hạ vừa đến từ ngôi miếu hoang đó, còn có cái này, hòa thượng lão xem thử.

Nói đoạn thanh y nhân đưa cuộn giấy lấy từ trong tóc của lão học cứu cho lão tăng khô gầy xem.

Tăng nhân đọc qua rồi bất giác rùng mình biến sắc, lão chau mày nói :

- A di đà Phật, ngay cả bần tăng cũng nghĩ là hắn.

Thanh y nhân nói :

- Đâu chỉ có một mình hòa thượng lão

Tăng nhân ngước nhìn lên và hỏi :

- Mạc Tử Kính cũng nghĩ là Hạ Hầu Lam chăng?

Thanh y nhân gật đầu, nói :

- Lão ta cũng nhìn ra, nhưng lão ta không chỉ rõ

Tăng nhân chau mày nói :

- Sợ rằng không đầy mười ngày thì chuyện này truyền ra khắp võ lâm thiên hạ

Thanh y nhân nói :

- Vì thế nên tại hạ mới nói là không thể không quản, vì thế nên mới nói hòa thượng lão đem chuyện tốt lành đến cho tại hạ

Tăng nhân gượng cười nói :

- A di đà Phật, Phật tổ chứng giám cho, đây chỉ là hảo ý của ta muốn ngươi tích thêm chút ân đức.

Thanh y nhân nói :

- Bây giờ ân đức chưa tích được thì đã mang thềm tội nghiệt vào đầu rồi.

Tăng nhân trầm ngâm chưa nói gì thì thanh y thân đã nói tiếp :

- Hòa thượng, chuyện do lão mà ra, lão phải giúp tại hạ mới được

Tăng nhân nói :

- Ta là người xuất gia làm đệ tử Phật môn, không tranh chấp với thế nhân, vậy ta có thể giúp ngươi được gì?

Y khoát tay và nói :

- Đừng nói dông dài nữa, lão hãy xem cuộn giấy đó đi

Tăng nhân nói :

- Lẽ nào ngươi muốn một kẻ ôm cây đợi thỏ như ta đi lùng bắt hung thủ?

Thanh y nhân lắc đầu, nói :

- Không đó là chuyện của tại hạ, tại hạ giao Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh cho lão đấy

Tăng nhân sầu mi khổ diện, lão nói :

- Chẳng phải ngươi lùa dê lên cây, ép người vào chỗ khổ đó sao?

Thanh y nhìn cười nhạt nói :

- Thế nào hòa thượng lão định không quản chăng?

Tăng nhân nói :

- Chẳng phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Ta là người xuất gia làm đệ tử Phật môn, tứ đại gia không, vô tranh bất chấp với thế nhân, chuyện gió tanh mưa máu này...

Thanh y nhân trầm giọng nói :

- Đừng dông dài, hòa thượng lão chỉ trả lời tại hạ một câu thôi, lão quản hay không quản chuyện này.

Tăng nhân cười hì hì, nói :

- Chỉ cần có rượu, có thịt, có tiền thì hòa thượng ta nhất định sẽ quản

Thanh y nhân nói :

- Người ta không còn lòng dạ để chiêu đãi, tại hạ cũng không thể cho lão.

Tăng nhân lắc đầu nói :

- Vậy thì... hì hì, nể ba chữ Hạ Hầu Lam đó nên hòa thượng ta đành phải quản thôi. Hòa thượng ta cũng muốn xem bộ dạng của vị Hạ Hầu Lam đó như thế nào, nhưng...

Lão ngước nhìn thanh y nhân và nói tiếp :

- Nếu hòa thượng ta có mệnh hệ gì bởi Nhất Tàn chỉ thì khi nào ngươi có nhi tử, ngươi phải chia cho hòa thượng ta một họ, danh tự tùy ngươi đặt, nhưng họ thì phải mang, họ của ta, để sau này hắn lo việc hương hỏa cho hòa thượng ta.

Thanh y nhân bật cười rồi nói :

- Hòa thượng lão cứ yên tâm, chuyện này tại hạ có thể làm được. Quyết định như thế nhé, tại hạ đi trước đây, tốt nhất là lão theo sau tại hạ mà đến, nếu không, nhỡ xảy ra chuyện gì thì tại hạ chỉ hỏi một mình lão thôi đấy.

Nói đoạn, người này kéo khăn che mặt và đứng lên.

Tăng nhân mỉm cười, nói :

- Thí chủ đi bình an, lượng thứ bần tăng không tiễn.

Thanh y nhân cũng chẳng để ý đến lão, người này phi thân xuống lầu rồi lập tức biến mất tung tích

* * * * *

Khi mặt trời ngả bóng về Tây thì Hầu Sơn Phong về đến Kim Lăng Đồng gia. Đám đông vây trước Đồng đại gia đã giải tán, hai cánh cổng đóng im ỉm, Hầu Sơn Phong phải đập cửa gọi hồi lâu mới nghe tiếng trả lời từ bên trong.

Ra mở cổng là Tổng quản Mạc Tử Kinh, lão nói :

- Thì ra là Hầu gia, đã làm xong việc gì đó rồi à?

Hầu Sơn Phong vừa vào cổng vừa nói :

- Làm xong rồi, Mạc tổng quản, Thiết Ngưu đâu?

Mạc Tử Kinh khóa cổng rồi cùng đi vào trong và nói :

- Hắn vất vả nửa ngày rồi nên ta đã bảo hắn trở về nghỉ ngơi.

Hầu Sơn Phóng nói :

- Di thể đã nhập liệm chưa?

Mạc Tử Kinh gật đầu mà không nói thêm điều gì.

Vào đến đại sảnh, bên trong vẫn chưa thắp đèn nên hơi tối, mấy chục cỗ quan tài sắp thành hàng, ngoài ra còn bày biện linh đường. Cô nương Đồng Uyển Nhược mặc y phục đại tang màu trắng ngồi bên cạnh hương án.

Khuôn mặt thanh tú của nàng vẫn nhợt nhạt không chút huyết sắc, vừa thấy Hầu Sơn Phong bước vào thì nàng vội đứng lên vái chào và khẽ nói :

- Hàn gia bất hạnh khiến Hầu gia phải vất vả chạy tới chạy lui, Đồng Uyển Nhược cảm thấy rất bất an.

Hầu Sơn Phong đáp lễ, nói :

- Cô nương nói gì thế, ngày thường mọi người chịu ân chiếu cố của hai vị lão nhân gia, bây giờ có chạy tới chạy lui, độ chút cũng chỉ vì chữ nghĩa trên giang hồ. Hầu Sơn Phong miễn cưỡng cũng tự xem là nửa người giang hồ, mắt thấy quý phủ hữu sự thì lẽ nào không tận chút tâm lực? Còn cô nương.... Người chết không thể sống lại, mong cô nương tiết chế bớt đau khổ mới được.

Hai mắt Đồng Uyển Nhược đỏ rực, nhưng nàng cố kiềm chế, nàng nói :

- Đa tạ Hầu gia!

Nói xong nàng lui bước, ngồi trở lại chỗ cũ. Chợt nghe Mạc Tử Kinh nói :

- Hầu gia, có một câu nhưng lão khiếu chẳng biết có nên nói hay không?

Hầu Sơn Phong nói :

- Mạc tổng quản có chuyện gì xin cứ nói.

Mạc Tử Kinh trầm ngâm, một lát rồi nói :

- Dù nói thế nào thì Hầu gia cũng là người đẩy lui cường thù cho Đồng gia, nên phải gọi là đại ân nhân của Đồng gia. Còn chuyện mấy chục nhân mạng của Đồng gia vẫn không tránh khỏi tai họa thì đó chỉ là kiếp số theo ý trời. Bây giờ một thế gia to lớn như thế này chỉ còn lại hai chủ bộc, cô nương và Mạc Tử Kinh. Được Hầu gia tận tâm giúp đỡ nên chủ bộc lão khiếu cũng không xem Hầu gia là người ngoài nữa, chọn ngày an táng xong thì Mạc Tử Kinh sẽ quảy kiếm lên ngựa vạn lý tầm thù, cô nương là một nhi nữ yếu đuối, Mạc Tử Kinh không dám để cô nương theo mình vào chốn phong ba nguy hiểm. Do vậy, Mạc mỗ phải tìm nơi ổn thỏa cho cô nương an tâm trước khi ra đi.

Hầu Sơn Phong gật đầu nói :

- Mạc tổng quản nói không sai, Đồng cô nương có vị thân bằng hữu nào võ công cao cường không?

Mạc Tử Kinh lắc đầu nói :

- Khổ nỗi là không có?

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy thì phiền phức rồi, Đồng cô nương vì ra ngoài mà thoát nạn, tại hạ nghĩ rằng hung thủ tuyệt đối không chịu bỏ qua bất cứ lúc nào cũng có khả năng trở lại hại Đồng cô nương, vì thế Mạc tổng quản phải thu xếp cho cô nương một nơi an toàn đáng tin cậy.

Mạc Tử Kinh nói :

- Vì sự an nguy của cô nương nên Mạc mỗ xin hỏi Hầu gia một câu, rốt cuộc Hầu gia là vị cao nhân nào vậy?

Hầu Sơn Phong ngẩn người, chàng vội lắc đầu và gượng cười, nói :

- Sao Mạc tổng quản lại biến tại hạ thành...

Mạc Tử Kinh nghiêm túc nói :

- Hầu gia, chuyện đến nước này lẽ nào Hầu gia còn nhẫn tâm che giấu bản thân mình.

Hầu Sơn Phong né tránh chính đề, chàng nói :

- Tại hạ hiểu rồi, Mạc tổng quản định phó thác Đồng cô nương cho tại hạ phải không?

Mạc Tử Kinh gật đầu nói :

- Không sai, hầu gia, đây là ý của cô nương, cô ta đã từng nói qua những lời như thế này rồi.

Bây giờ Hầu Sơn Phong mới thật sự hiểu, chàng vội nói :

- Mạc tổng quản chuyện này làm sao được?

Mạc Tử Kinh nói :

- Sao lại không được, Hầu gia đã đẩy lui cường thù cho Đồng gia, là đại ân nhân của Đồng gia.

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói :

- Mạc tổng quản, căn bản tại hạ không biết bốn lão đó là kẻ thù của Đồng gia vả lại bọn họ đến tìm tại hạ chứ không phải tại hạ tìm bọn họ.

Mạc Tử Kinh nói :

- Hầu gia, Mạc mỗ cũng tự xem mình là lão giang hồ thành danh nhiều năm, bây giờ thử nghĩ xem, đó chẳng phải là thủ pháp cao minh không để lộ dấu tích của Hầu gia sao?

Hầu Sơn Phong chẳng biết làm thế nào nên đành lắc đầu và nói :

- Tùy Mạc tổng quản muốn nói thế nào thì nói, tại hạ đành tự biết mình thôi, tại hạ chỉ là một tên hạ lưu lăn lộn trên vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu mà thôi.

Mạc Tử Kinh nói :

- Nhưng Đồng cô nương và Mạc mỗ đều biết Hầu gia là một vị cao nhân ẩn thế.

Hầu Sơn Phong lại lắc đầu, chàng gượng cười nói :

- Vậy thì Mạc tổng quản lão không thể xưng là giang hồ thành danh nhiều năm rồi.

Mạc Tư Kinh nhướng mày nói :

- Hầu gia, tranh biện cũng vô ích, Mạc mỗ chỉ hỏi Hầu gia một câu là đồng ý hay không?

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Mạc tổng quản tại hạ có tâm chiếu cố Đồng cô nương nhưng cũng không đủ lực để chiếu cố, vạn nhất Đồng cô nương có mệnh hệ gì thì tại hạ làm sao?

Mạc Tử Kinh nói :

- Hầu gia đừng nói nhiều nữa, Mạc mỗ chỉ hỏi Hầu gia đồng ý hay không?

Hầu Sơn Phong kiên quyết lắc đầu, chàng nói :

- Mạc tổng quản, tại hạ không thể và cũng không dám đồng ý.

Mạc Tử Kinh buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Sợ rằng Hầu gia còn chưa biết Đồng cô nương là một vị kỳ nữ trên thế gian, bên ngoài yếu đuối nhưng trong rất kiên nghị, xưa nay nói một là một, huống hồ là chuyện đại sự cả đời như thế này.

Hầu Sơn Phong gượng cười nói :

- Sớm biết như thế này thì bốn lão quái kia có giết tại hạ, tại hạ cũng không tỉ thí với bọn họ.

Lúc này Đồng Uyển Nhược từ từ gục đầu xuống, thân hình Mạc Tử Kinh run lên, lão nói :

- Hầu gia thật là thiên hạ nhất nhẫn tâm.

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói :

- Mạc tổng quản trách oan tại hạ rồi, tại hạ không thể hại Đồng cô nương.

Mạc Tử Kinh định nói nữa thì bỗng nhiên nghe có tiếng mõ phá sắc chiều mà truyền vào Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Hòa thượng cũng không biết chọn nơi, lúc này mà còn đến hóa duyên cái nỗi gì, để tại hạ ra đuổi lão ta đi.

Nói đoạn, chàng toan cất bước đi ra ngoài, nhưng Mạc Tử Kinh đưa tay ngăn lại và nói :

- Hầu gia để lão khiếu đi, có khả năng là hòa thượng hôm trước chỉ điểm cho cô nương tìm Hầu gia.

Hầu Sơn Phong “à” một tiếng rồi nói :

- Thật đúng lúc, Mạc tổng quản cứ mời lão ta vào hỏi thử xem tại hạ có phải là cao nhân võ lâm ẩn thế như Mạc tổng quản nói hay không.

Mạc Tử Kinh nói:

- Điều đó không cần, Mạc mỗ đang sầu không tìm được tăng đạo, bây giờ có thể mời lão ta vào

tụng mấy bài kinh rồi.

Không chờ Hầu Sơn Phong nói thêm Mạc Tử Kinh quay người ra khỏi đại sảnh rồi đến mở cổng. Trước mắt là một lão tăng khô gầy đang ngồi trên đường đối diện với cổng, trước mặt tăng nhân là một chiếc mõ gỗ, tay không ngừng gõ “cốc! cốc!”

Lão tăng nghe cổng mở thì lập tức mở mắt ngừng tay rồi đứng dậy, chấp tay nói :

- A di đà Phật, làm kinh động đến thí chủ rồi

Mạc Tử Kinh ngưng thần nhìn đối phương và nói :

- Đại hòa thượng, lại là lão à?

Tăng nhân hơi cúi người và nói :

- Lão nạp trở lại kết thiện duyên với quý phủ.

Mạc Tử Kinh nói :

- Đại hòa thượng, lão có biết Đồng gia đang ngộ đại nạn không?

Tăng nhân nói :

- A di đà Phật nếu không thì lão nạp đã chẳng đến.

Mạc Tử Kinh chau mày, nói :

- Đại hòa thượng vậy thì mời vào trong dùng trà.

Tăng nhân lại cúi người nói:

- A di đà Phật, lão nạp đa tạ lòng từ bi của thí chủ.

Nói đoạn, lão nhặt chiếc mõ lên và theo Mạc Tử Kinh đi vào.

Chờ Mạc Tử Kinh khóa cổng xong thì tăng nhân mới nói :

- Xin hỏi thí chủ, lẽ nào không tìm được vị Hầu thí chủ đó?

Mạc Tử Kinh nói :

- Xin đa tạ sự chỉ điểm của đại hòa thượng, đã tìm được rồi.

Tăng nhân nói :

- Nói vậy, vị Hầu thí chủ đó không ra tay trợ giúp chăng?

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói :

- Đại hòa thượng nhầm rồi, Hầu gia đại nghĩa đã ra tay tương trợ.

Tăng nhân lại hỏi :

- Vậy vị Hầu thỉ chủ đó không đẩy lui được cường thù của quý phủ chăng?

Mạc Tử Kinh nói :

- Không, Hầu gia thần công cái thế, tuyệt nghệ sánh với thiên nhân, cường thù của Đồng gia đã bị đẩy lui một cách dễ dàng.

Tăng nhân ngạc nhiên :

- Vậy quý phủ còn ngộ đại nạn gì?

Mạc Tử Kinh nói :

- Đại hòa thượng còn có điều chưa biết, đại nạn là do kẻ khác hạ độc thủ.

Tăng nhân “à” một tiếng rồi nói :

- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai, tránh được nạn trước thì nạn sau lại đến, việc này phải chăng là ý trời.

Mạc Từ Kinh nói :

- Cũng đành nói như thế thôi.

Nói đến đây thì hai người đã vào đến đại sảnh, Hầu Sơn Phong đứng trên bậc thềm nghênh tiếp.

Tăng nhân quay sang hỏi Mạc Tử Kinh :

- Thí chủ, vị thí chủ này là ai?

Mạc Kinh hơi ngớ người, lão nói :

- Thế nào, đại hòa thượng không nhận ra sao, đây chính là vị Hầu gia.

Tăng nhân “à” một tiếng rồi vội vàng hành lễ nói :

- Lão nạp chào Hầu thí chủ.

Hầu Sơn Phong cũng vội đáp lễ chàng nhìn Mạc Tử Kinh và nói :

- Mạc tổng quản, vị này có phải là vị đại hòa thượng hôm trước không?

Mạc Tử Kinh gật đầu nhưng đôi mày bạc chau lại.

Hầu Sơn Phong nhìn qua tăng nhân và nói :

- Đại hòa thượng, ác kịch của lão hại người không ít, bây giờ khiến Mạc tổng quản ngộ nhận một kẻ hạ lưu bài bạc, trai gái, rượu chè như tại hạ là một cao nhân võ lâm ẩn thế

Tăng nhân vội nói :

- A di đà Phật, thí chủ tha tội, đó là do Mạc thí chủ hiểu lầm, lão nạp chỉ nói thí chủ là một vị kỳ nhân trong trần thế không nói thí chủ là một vị cao nhân võ lâm.

Hầu Sơn Phong như trút được gánh nặng, chàng quay sang nói với Mạc Tử Kinh :

- Mạc tổng quản thế nào? Tại hạ không che đậy bản lai diện mục của mình đấy chứ?

Đôi mày bạc của Mạc Tử Kinh luôn chuyển động, nhưng lão không nói gì.

Hầu Sơn Phong qua sang hỏi tăng nhân :

- Đại hòa thượng làm, làm sao lão biết tại hạ?

Tăng nhân chậm rãi nói :

- Thí chủ từng lưu trú ở Đại Tướng Quốc tự trong thành Khai Phong mấy năm phải không?

Hầu Sơn Phong ngẩn người giây lát rồi gật đầu, nói :

- Có, nhưng đó là chuyện của ba năm trước, lẽ nào đại hòa thượng...

Tăng nhân nói :

- Không lẽ thí chủ quên người nói chuyện với thí chủ dưới đèn suốt cả đêm?

Hầu Sơn Phong “à” một tiếng rồi ngạc nhiên nói :

- Hóa ra đại hòa thượng là... Nhiều năm nay không gặp, đại hòa thượng già đi rất nhiều, vì thế nhất thời tại hạ không thể nhận ra, chẳng trách đại hòa thượng lại biết tại hạ.

Tăng nhân mỉm cười, nói :

- Thời gian làm cho con người già đi, tuế nguyệt không chừa một ai, lão nạp không phải là người trong cõi thần tiên, phật pháp chưa tu tới cảnh nhập hóa thì không già sao được, thí chủ cũng chẳng còn trẻ như trước phải không?

Hầu Sơn Phong gật đầu, thở dài rồi nói :

- Đúng vậy, đúng vậy đại hòa thượng, năm đó tại hạ không nghe theo lời khuyên của lão, bây giờ vẫn lăn lộn trong chốn hạ lưu, bây giờ đối mặt với đại hòa thượng - một cố nhân chốn Phật môn, tại hạ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Tăng nhân lắc đầu, nói :

- Thí chủ nhầm rồi, bầu trời xanh còn có mây đen, trong bùn tất có chứa minh châu, làm người hà tất phải nhất nhất cần hiển đạt, tựa như thí chủ, dùng sở học của mình đẩy lui ma chướng, tích thêm công đức thì đâu giống những kẻ lăn lộn trong chốn hạ lưu khác?

Hầu Sơn Phong nghiêm túc nói :

- Đa tạ đại hòa thượng chỉ giáo, Hầu Sơn Phong xin thọ giáo vậy!

Hai người một đưa một đẩy, câu đi câu lại khiến Mạc Tử Kinh ngớ người, lão nhìn bên này ngó bên kia, thần thái đầy vẻ kinh ngạc. Lúc này đột nhiên nghe lão nói xen vào :

- Đại hòa thượng, nói vậy Hầu gia quả nhiên không biết võ học à?

Tăng nhân quay sang Mạc Tử Kinh và nói :

- A di đà Phật, lão thí chủ, lão nạp có nói Hầu thí chủ tinh thông võ học bao giờ đâu?

Mạc Từ Kinh lắc đầu rồi đột nhiên ngước nhìn lên và hỏi :

- Thế còn bản thân đại hòa thượng thì sao?

Tăng nhân mỉm cười nói :

- Một đệ tử Phật môn ốm yếu như lão tăng thì chỉ biết thanh tịnh tu hành, vô tranh bất chấp với thế nhân, lo chuyện thờ Phật, nên biết võ học để làm gì?

Mạc Tử Kinh nói :

- Vậy làm sao đại hòa thượng biết...

Tăng nhân thản nhiên mỉm cười, nói :

- Thí chủ muốn nói chuyện kẻ thù của quý phủ chăng?

Mạc Tử Kinh gật đầu, nói :

- Đúng thế, đại hòa thượng giải thích thế nào về chuyện này?

Tăng nhân chậm rãi nói :

- Lão nạp hành khất tứ phương, trên đường đi tình cờ gặp bốn vị thí chủ đó và vô ý nghe được chuyện bọn họ bàn luận, vì thế mà biết.

Mạc Tử Kinh không hỏi thêm gì nữa, lão đưa tay và nói :

- Đại hòa thượng, xin mời vào trong sảnh xem thử.

Tăng nhân cúi người tạ tội rồi bước lên bậc tam cấp. Vào đại sảnh thì thần sắc của tăng nhân chợt biến, lão nhắm mắt và nói :

- A di đà Phật thiện tai! Thiện tai!

Đồng Uyển Nhược ở phía bàn kia cũng đứng dậy, nàng hơi khom người và nói:

- Đồng Uyển Nhược xin chào đại hòa thượng.

Tăng nhân chấp tay hoàn lễ và nói :

- Lão nạp không dám nhận, đây là ý trời, người chết cũng không thể phục sinh, xin cô nương tiết chế bớt đau khổ. Lão nạp nguyện tụng ba ngày kinh cho các vị thí chủ ngộ đại nạn này, để siêu độ cho các vị thí chứ này sớm về miền cực lạc.

Đồng Uyển Nhược thi lễ và nói :

- Hảo ý của đại hòa thượng khiến người sống kẻ chết của hàn gia đều vô cùng cảm kích, Đồng Uyển Nhược xin có lời đa tạ.

Hầu Sơn Phong quay sang nói với Mạc Tử Kinh :

- Mạc tổng quản, bây giờ không cần lão khai khẩu nữa rồi.

Tăng nhân liền hỏi tại sao thì Hầu Sơn Phong đáp :

- Mạc tổng quản vốn định mời đại hòa thượng tụng vài bài kinh?

Tăng nhân nghe vậy thì gật đầu, nói :

- Đương nhiên, đương nhiên, nhưng...

Lão ngước nhìn Mạc Tử Kinh rồi nói tiếp :

- Có một chuyện lão nạp phải nói trước, xin Mạc thí chủ và cô nương sớm chuẩn bị cho...

Mạc Tử Kinh nói :

- Xin đại hòa thượng cứ nói, Mạc Tử Kinh rửa tai lắng nghe đây.

Tăng nhân nói :

- Sợ rằng Mạc thí chủ còn chưa biết, bốn cương thù của quý phủ cũng bị người ta hại rồi.

Hầu Sơn Phong, Mạc Tử Kinh và Đồng Uyển Nhược đều giật mình cùng một lúc. Mạc Tử Kinh vội hỏi :

- Đại hòa thượng, chuyện này có thật không?

Tăng nhân gật đầu, nói :

- Chuyện này trọng đại, lão nạp đâu dám lừa dối thí chủ, xin thí chủ xem cái này.

Nó đoạn, lão lấy một cuộn giấy trong tay áo cà sa đưa ra.

Mạc Tử Kinh nhận lấy xem qua và lập tức biến sắc, lão vội nói :

- Đại hòa thượng có được vật này từ đâu?

Tăng nhân nói :

- Lão nạp thường qua lại ngôi miếu hoang trên đường đi Ô Y, khi vào miếu nghỉ chân thì thấy thi thể của bốn cường thù đó, cuộn giấy này được giắt trong tóc của bọn họ.

Mạc Tử Kinh nói :

- Nói vậy tà đại hòa thượng chuyên tâm đến đây báo cho bọn tại hạ biết phải không?

Tăng nhân nói :

- Lão nạp đã biết quý phủ có nạn, đâu có lý không đến báo cho biết.

Râu tóc của Mạc Tử Kinh đều dựng lên, lão nghiến răng ken két rồi nói :

- Giỏi cho tên thất phu.

Vẻ uy mãnh chợt thu lại lão nghiêm túc nói :

- Đại hòa thượng đã hai lần đến chỉ điểm và tương báo, đại ân này không dám đa tạ bằng lời, xin nhận của tại hạ một lạy.

Nói đoạn, lão quỳ xuống lạy một lạy thật sâu rồi mới đứng lên Tăng nhân không kịp tránh né, cũng không kịp ngăn cản nên đành chấp tay đáp lễ và nói :

- A di đà Phật, thí chủ làm cho lão nạp tổn thọ rồi.

Mạc Tử Kinh quay người đưa cuộn giấy cho Đồng Uyển Nhược.

Đồng cô nương xem xong thì cười thảm và nói :

- Tiểu nữ không biết Đồng gia có thâm thù huyết hận gì với người này, ngay cả hai người còn sống sót cũng không bỏ qua.

Mạc Tử Kinh phá lên cười rồi nói :

- Giỏi cho tên thất phu, ngươi cứ đến đây. Hôm nay Mạc Tử Kinh ta ra ngoài không có ở nhà, hiện đang sầu không tìm được ngươi. Đúng lúc lắm, dù Mạc Tử Kinh ta có nhuộm máu phơi thây.

Tăng nhân vội nói :

- Mạc thí chủ bốn kẻ kia còn có người đối phó, bây giờ kẻ này không thuộc khả năng của Hầu thí chủ, xin Mạc thí chủ hãy nghĩ đến dòng dõi của Đồng gia.

Mạc Tử Kinh rùng mình toàn thân run lên, lão nói :

- Đại hòa thượng có cao kiến gì chăng?

Lão tặng nói :

- Không đáng để hy sinh một cách vô ích, tạm thời nhị vị đành phải trốn tránh đi thôi.

Mạc Tử Kinh biến sắc, lão cười bằng giọng bi tráng rồi nói :

- Trốn ư? Đại hòa thượng, lão muốn tại hạ trốn chăng?

Tăng nhân nói :

- A di đà Phật, lão nạp biết uy danh của thí chủ cái thế, anh hùng một đời, nhưng thí chủ nên nghĩ đến sự tồn vong của dòng dõi Đồng gia.

Mạc Tử Kinh lại bất giác rùng mình, lão trầm ngâm một lúc rồi cố gắng gật đầu, nói:

- Đa tạ đại hòa thượng chỉ giáo được trốn thì trốn vậy.

- Không!

Cô nương Đồng Uyển Nhược bật đứng dậy và thản nhiên nói :

- Mạc tổng quản, ta không thể trốn!

Hầu Sơn Phong hơi chau mày, còn lão tăng thì sững người.

Mạc Tử Kinh vội nói :

- Ý của cô nương là...

Đồng Uyển Nhược bình tĩnh nói :

- Mạc tổng quản thử nghĩ xem, di thể của nhị vị lão nhân gia và mọi người đều ở đây thì ta còn trốn được sao? Ta để cho kẻ thù hủy di thể của mọi người sao?

Mạc Tử Kinh vội nói :

- Lão nô thừa hiểu, nhưng...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Mạc tổng quản, lão thừa biết tính tình của ta mà, ta đã quyết định chuyện gì thì bất luận là đại hay tiểu sự cũng không thể thay đổi, Mạc tổng quản không cần nói nhiều nữa.

Mạt Tử Kinh cúi người nói :

- Lão nô xin tuân lệnh.

Đồng Uyển Nhược quay sang nói với Hầu Sơn Phong và tăng nhân :

- Kẻ thù sắp tìm đến cửa rồi, Đồng Uyển Nhược không dám làm liên lụy đến nhị vị, xin mời.

Hầu Sơn Phong nhìn qua lão tăng, tăng nhân vội nói :

- Ý của cô nương là muốn lão nạp và Hầu thí chủ rời khỏi nơi này phải không?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Đúng vậy, chuyện bất đắc dĩ mong nhi vị thông cảm.

Tăng nhân nói :

- Cô nương kiên quyết không rời nơi hung hiểm này là định...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tiểu nữ không thể để kẻ thù hủy hoại thi thể một lần nữa.

Tăng nhân nói :

- Với công lực của người này, nếu hắn muốn hủy hoại thi thể thì cô nương tự hỏi có ngăn cản được hắn hay không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Chỉ cần Đồng Uyển Nhược còn tại đây thì hắn không thể tự tung tự tác.

Tăng nhân nói :

- Oan gia vốn nên giải không nên kết, người xuất gia vốn có chút lòng từ bi nên cũng không muốn thấy cảnh máu chảy đầu rơi. Nhưng thù của phụ mẫu là bất cộng đái thiên, lão nạp không dám khuyên cô nương không báo, cô nương kiên quyết muốn ở lại phải chăng là định báo thù?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Không sai, Đồng Uyển Nhược kiên quyết ở lại là muốn báo thù.

Tăng nhân nói :

- Rõ ràng là cô nương lấy trứng chọi đá, châu châu đá xe, cô nương là người minh trí, lẽ nào không biết đó là hành động đại bất trí? Cô nương thừa biết không địch lại mà vẫn không ngại mạo cái hiểm sát thân, lão nạp thử hỏi,đại thù của Đồng gia, tương lai lấy ai đi báo đây?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Bây giờ không báo được thì mười mươi năm sau cũng không báo được.

Tăng nhân lắc đầu, nói :

- Điều đó chưa chắc, nếu cô nương biết bảo vệ tấm thân hữu dụng của mình tìm danh sư cầu tuyệt nghệ hoặc giả được cao thủ trượng nghĩa giúp đỡ thì chuyện báo thù cũng dễ như trở bàn tay thôi.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Đa tạ đại hòa thượng chỉ giáo nhưng tiếc rằng bất luận thế nào thì Đồng Uyển Nhược cũng không thể rời di thể của gia phụ gia mẫu và mấy mươi vị trung hộc thân thuộc như cốt nhục này.

Tăng nhân chớp chớp song mục và nói :

- Cô nương đã kiên quyết không đi thì lão nạp cũng không tiện khuyên bảo nữa, tuy nhiên lão nạp cũng dứt khoát ở lại cùng cô nương và Mạc thí chủ.

Mục quang của Mạc Tử Kinh lấp lánh dị sắc, lão nói :

- Đại hòa thượng, không dễ có được nhiều năm tu hành như vậy, lẽ nào một chút lão cũng không tiếc?

Tăng nhân nói :

- Kinh phật có nói: “Ta không vào địa ngục thì lấy ai vào địa ngục”, người xuất gia tuân theo tôn chỉ của phật tổ mà phổ độ cứu nạn cho chúng sinh, há có lý nào đối mặt với ma chướng thì sợ chết mà rút lui?

Mạc Tử Kinh nói :

- Vậy đại hòa thượng trông cậy vào đâu?

Tăng nhân nói :

- Người xuất gia trông cậy vào một chút tâm đạo, phật tổ độ trì, vạn ma bất xâm, vả lại lão nạp là kẻ xuất gia tụng kinh siêu độ oan hồn cho người chết chẳng có chút oán thù gì với đối phương, có lẽ hắn sẽ không làm khó dễ gì lão nạp.

Mạc Tử Kinh không nói gì thêm, nhưng lão chú ý quan sát lão tăng nhân rất kỹ.

Lúc này lại thấy Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Vạn nhất liên lụy đến đại hòa thượng thì tội nghiệt của người chết lẫn người sống của Đồng gia càng lớn, hay là...

Tăng nhân nói :

- Tính khí của lão nạp cũng giống như cô nương, cô nương chớ ép lão nạp nữa?

Đồng Uyển Nhược tỏ ra vô cùng cảm kích, môi nàng máy động muốn nói nhưng lại thôi.

Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong khai khẩu :

- Cô nương, những lời cô nương đã nói, có tính thực hiện không vậy.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Hầu gia, ngựa tốt không để cho hai người cưỡi, liệt nữ không lấy hai chồng, Đồng Uyển Nhược đã là người của Hầu gia, dù biển cạn non mòn cũng không thay đổi!

Hầu Sơn Phong chau mày, nói :

- Vậy thì tại hạ cũng phải ở lại bồi tiếp với cô nương.

Đồng Uyển Nhược kinh ngạc vội nói :

- Hầu gia không thể...

Hầu Sơn Phong mỉm cười :

- Cô nương, sao lại không thể. Cô nương ở lại nơi hung hiểm, tại hạ một mình tìm chốn yên thân thì Hầu Sơn Phong này thành ra hạng người gì, tại hạ không muốn làm một thất phu chẳng ra gì, cũng không muốn làm một tiểu nhân máu lạnh bạc tình bạc nghĩa.

Thân hình Đồng Uyển Nhược hơi run run, nàng nói :

- Hầu gia, vô luận nói thế nào...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Cô nương, vô luận nói thế nào, thì tại hạ cũng nghe phải ở lại đây, dù có chết thì chẳng qua là Kim Lăng thành bớt đi một kẻ hạ lưu lăn lộn, đối với trăm họ mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt hay sao, huống hồ chưa hẳn đối phương giết tại hạ.

Song mục của Đồng Uyển Nhược chợt long lanh ngấn lệ nàng nhìn Hầu gia hồi lâu rồi chậm rãi cúi đầu mà không nói thêm Lúc này Mạc Tử Kinh lại lên tiếng :

- Hầu gia, lượng thứ cho lão nô xen ngang vào, xin hỏi một câu, Hầu gia có điều gì để trông cậy vào?

- Có!

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Dựa vào bầu nhiệt huyết đầy chính khí trong lòng ngực này.

Mạc Tử Kinh nhìn chàng một lúc rồi lắc đầu thở dài và nói :

- Hầu gia khiến mỗi người trong võ lâm phải hổ thẹn...

Chưa nói hết câu thì lão đã bế khẩu, Hầu Sơn Phong cũng chẳng nói gì nữa, trong đại sảnh chợt trầm lắng đến đáng sợ.

Đột nhiên Mạc Tử Kinh phá tan bầu không khí tĩnh mịch nạng nề đó, lão nói:

- Nhị vị đã quyết tâm lưu lại thì chúng ta cũng nên tìm một biện pháp đối phó.

Tăng nhân tiếp lời :

- Lão nạp có một biện pháp, nhị vị không cần rời khỏi nơi này mà vẫn có thể tránh được kiếp nạn, nhưng chẳng biết cô nương và Mạc tổng quản có đồng ý hay không?

Mạc Tử Kinh liền nói :

- Đại hòa thượng có cao kiến gì, xin cứ nói ra xem?

Tăng nhân đưa tay chỉ cỗ quan tài và nói :

- Xin nhị vị trốn vào cỗ quan tài này, lão nạp sẽ tụng kinh siêu độ, Hầu thí chủ ở bên cạnh giúp việc cho cho nạp, như vậy nhị vị không cần phải rời nơi này vẫn tránh được kiếp nạn.

Mạc Tử Kinh tỏ ra khó chịu nhưng lão không nói gì. Đồng Uyển Nhược nói :

- Đại hòa thượng, như thế có khác gì bảo tiểu nữ rời khỏi nơi này?

Tăng nhân nói :

- Tất nhiên là không giống nhau, vì căn bản cô nương khỏi rời khỏi Đồng gia

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy chẳng phải hắn sẽ không tìm thấy tiểu nữ sao?

- A di đà Phật!

Tăng nhân niệm một câu Phật hiệu rồi nói :

- Nói vậy cô nương muốn hắn tìm thấy mình à? Lão nạp xin hỏi, huyết thù của mấy chục người ở quý phủ đều nằm trên vai cô nương, bây giờ cô nương không tiếc tấm thân hữu dụng, vạn nhất có điều gì bất ổn, không người báo thù thì cô nương ăn nói thế nào với những người đã chết?

Đồng Uyển Nhược chấn động toàn thân, nhất thời nàng không biết phải nói thế nào nên đành cúi đầu.

Lão tăng nhìn qua Mạc Tử Kinh và nói :

- Bây giờ chỉ mới đầu canh, thời gian cũng còn sớm lão nạp dám phiền Mạc thí chủ ra ngoài một chuyến, mua thêm hai cỗ quan tài nữa.

Mạc Tử Kinh chưa có phản ứng thì Hầu Sơn Phong đã nói :

- Mạc tổng quản ra ngoài sợ rằng có chỗ không tiện, hay là tại hạ...

Mạc Tử Kinh bật cười, nói :

- Tên thất phu đó là nhân vật xuất quỷ nhập thần, đóng cổng trốn trong nhà cũng chưa chắc an thân, vả lại sinh tử có số phú quý do trời, nếu đáng chết thì có trốn ở đâu cũng chết, có gì phải sợ chứ? Để lão phu đi cho.

Không chờ Hầu Sơn Phong tiếp lời, lão nói xong là quay người cất bước đi ra khỏi đi sảnh Mạc Tử Kinh vừa đi thì lão tăng nháy mắt với Hầu Sơn Phong và nói :

- Hầu thí chủ bồi tiếp Đồng cô nương nói chuyện nhé, lão nạp đi kiểm tra vài nơi xem sao.

Nói đoạn lão cũng cất bước ra khỏi đại sảnh.

Hầu Sơn Phong cũng chẳng biết cái nháy mắt đó dó dụng ý gì, chàng chỉ cảm thấy trên mặt nóng ran, lão hòa thượng đi rồi tòa đại sảnh rộng lớn chỉ còn lại Hầu Sơn Phong và Đồng Uyển Nhược ngồi trầm mặc.

Không khí tĩnh lặng quá cũng khiến người ta bất an, vì thế Hầu Sơn Phong không thể không tìm mấy câu gợi chuyện.

Chàng hắng giọng rồi nói :

- Cô nương...

Đồng Uyển Nhược ngẩng đầu lên, song mục vừa đỏ vừa đầy ngấn lệ, vẻ tiều tụy nhợt nhạt của nàng khiến người nát lòng, đứt ruột. Nàng khẽ nói:

- Hầu đại ca muốn gì với Uyển Nhược chăng?

Hầu gia biến thành Hầu đại ca, lẽ ra nên xưng hô như thế mới phải, đây cũng là chuyện rất bình thường Hầu Sơn Phong vội nói :

- Cô nương vừa trở về là thấy mọi người đều bị hại rồi phải không?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Đúng vậy, Hầu đại ca

Hầu Sơn Phong nói :

- Trước khi ra khỏi cửa, cô nương có phát hiện được dị trạng gì không?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Không, Mạc tổng quản trở về báo rằng Hầu đại ca dùng tuyệt kỹ đẩy lui cường thù thì nhị vị lão nhân gia muốn tìm Hầu đại ca để tạ ơn. Mạc tổng quản sợ chậm một bước là tìm không gặp Hầu đại ca nên cùng Uyển Nhược đi trước, nhị vị lão nhân gia sẽ đến sau.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Sau khi trở về cô nương có phát hiện được manh mối gì ở hiện trường không?

Đồng Uyển Nhức lắc đầu, nói :

- Đương thời vì bi thống quá độ nên Uyển Nhược hôn mê bất tỉnh, dù không hôn mê thì tiểu nữ cũng không chú ý nhiều đến những điều khác. Sau khi tỉnh lại thì tiểu nữ đã ở trong đại sảnh, Mạc tổng quản cũng đã dời tất cả thi thể vào trong.

Hầu Phong trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nói vậy Mạc tổng quản cũng không phát hiện được dấu vết khả nghi gì?

Đồng Uyển Nhược, nói :

- Có lẽ là không, vì không nghe lão ta nói gì.

Hầu Sơn Phong gật gật đầu rồi trầm mặc không nói.

Đồng Uyển Nhược nói tiếp :

- Hầu đại ca hỏi chuyện này là...

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Không có gì, chẳng qua là tại hạ thuận miệng hỏi cho biết vậy thôi, cô nương nên biết, không có manh mối thì rất khó điều tra được kẻ hung tàn hạ độc thủ là ai.

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Chuyện này Uyển Nhược biết, nhưng vết thương trí mạng trên thi thể chẳng phải đã chứng minh hung thủ là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam đó sao?

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói :

- Cô nương nên biết là hắn đã chết ba năm rồi, người chết không thể sống lại, từ trong quan tài bò ra ngoài hành hung giết người được, hơn nữa, hắn và Đồng gia cũng chẳng có thù hận gì.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy chỉ có một khả năng là hắn vẫn chưa chết.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Hắn vẫn chưa chết? Chết là chuyện cực kỳ xúi quẩy, ai có thể vào nằm trong quan tài?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Hầu gia không biết đấy thôi, trong võ lâm có muôn vàn chuyện kỳ quái, người trong võ lâm bày ra trăm trò, Hạ Hầu Lam này giảo hoạt đa trí, có khả năng là vì một nguyên nhân nào đó mà hắn phải giả chết cũng không chừng.

Hầu Sơn Phong nói :

- Hắn và Đồng gia có thù có hận gì không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hầu đại ca, trong võ lâm có những chuyện bất tất phải là thù hận.

Hầu Sơn Phong nói :

- Nhưng Mạc tổng quản nói rằng, có người tận mắt trông thấy rõ ràng hắn bị chôn xuống đất.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Bây giờ chứng cứ đã minh xác, chuyện năm xưa hắn dùng tâm trí và thủ pháp để che mắt thế nhân cũng chẳng có gì là khó.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Nếu hắn giả chết và muốn giết người thì đã có thể hạ thủ từ sớm rồi, hà tất phải chờ đến ba năm sau, không chừng có người âm mưu giá họa.

Đồng Uyển Nhược ngẩn người giây lát rồi nói :

- Điều này cũng rất có khả năng, nhưng Hầu đại ca có chỗ chưa biết, Nhất Tàn chỉ là độc môn võ học của hắn, ngoài hắn ra, phóng mắt khắp thiên hạ cũng không có người thứ hai có khả năng khiến mấy chục nhân mạng của Đồng gia ngộ độc thủ mà không kịp kháng cự.

Hầu Sơn Phong chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chuyện tựa như đúng mà sai tựa như sai mà đúng này thật khiến người ta đau đầu.

Vừa nói đến đây thì có tiếng bước chân bên ngoài đại sảnh, lão tăng khô gầy chậm rãi bước vào.

Hầu Sơn Phong vội đứng dậy nghênh tiếp và nói :

- Đại hòa thượng, có thấy được gì không?

Tăng nhân lắc đầu, nói :

- Lão nạp đi quen chân rồi, ngồi yên một chỗ không được nên mới đi đi lại lại chứ có để ý gì đâu và cũng chẳng nhìn thấy gì. Chỉ có điều trong sân viện của cô nương có đặt một chiếc vò rất lớn.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đó là chiếc vò mà nhà bếp dùng chứa nước.

Tăng nhân hỏi :

- Sao không thấy có nước?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nước đều bi Mạc tổng quản dùng rửa vết máu trên đất cả rồi.

Tăng nhân “à” một tiếng rồi gật đầu, nói :

- Thảo nào trong vò trống không, cô nương, người làm cơm của quý phủ là?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Là Đồng Quế và Liễu bà bà, hai vị này cũng bị sát hại rồi

Tăng nhân niệm một câu Phật hiệu rồi nói :

- Cô nương, vò nước đó đã bẩn, e rằng không thể dùng được nữa khi cần dùng nước, tốt nhất là nên thay một dụng cụ chứa nước khác để tránh việc ăn uống không được ngon.

Đồng Uyển Nhược gượng cười, nói :

- Đa tạ đại hòa thượng, khi nào cần dùng nước, tiểu nữ sẽ bảo Mạc tổng quản đổi cái mới.

Tăng nhân gật đầu rồi đột nhiên thay đổi đề tài, lão nói :

- Cô nương, sinh tiền lệnh tôn ngoài bốn tên cường thù kia ra thì còn kẻ thù nào khác không?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Theo tiểu nữ biết thì gia phụ không có kẻ thù nào cả, ngay cả Lãnh Thiên Trì, giữa đôi bên cũng chẳng qua là có một chút hiểu lầm nhỏ từ xa xưa, chưa đủ để gọi là thù oán.

Tăng nhân nói :

- Cô nương xuất thân ở võ lâm thế gia nên đương nhiên là biết chuyện võ lâm, tựa như một chút hiểu lầm nhỏ đó mà cho là thù hận thì tất sẽ lấy sự giết chóc để báo thù. Sự hiểu lầm nhỏ như vậy có lẽ cũng không ít, cô nương thử nghĩ xem, lệnh tôn có nói với cô nương về những người nào mà lệnh tôn không bằng lòng không?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Không, đại hòa thượng từ khi gia phụ viễn hành nam phương một chuyến trở về thì chưa từng ra khỏi cửa một bước, tựa như phong kiếm quy ẩn.

Tăng nhân nói :

- Lệnh tôn có đi nam phương à?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Đúng vậy, đó là chuyện đã nhiều năm rồi.

Tăng nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nhưng chẳng hay lệnh tôn đi nam phương làm gì?

Đồng Uyển Nhược cũng ngập ngừng một lát tồi mới trả lời :

- Đó chẳng qua là một chuyến đi xa hành đạo trên giang hồ, căn bản không có mục đích cụ thể gì, xưa nay gia phụ cũng không nói là đi làm gì.

Tăng nhân chú mục nhìn Đồng Uyển Nhược một hồi rồi nói :

- Trước khi đi nam phương, lệnh tôn có thường ra ngoài không?

Đông Uyển Nhược nói :

- Cũng không thể gọi là thường xuyên, vì một năm chỉ ra ngoài hai ba lần thôi.

Tăng nhân nói :

- Vậy tại sao lệnh tôn đi nam phương về thì không ra khỏi cửa một bước?

Đồng Uyển Nhược hơi ngạc nhiên nhưng nàng liền nói :

- Chuyện này tiểu nữ có nghe gia phụ nói, người nói rằng tuổi tác đã cao không còn muốn bị cuốn vào vòng tranh chấp giết chóc trên giang hồ nữa, chỉ muốn ở nhà hưởng nhàn những năm cuối đời.

Tăng nhân lại quan sát Uyển Nhược một lúc nữa rồi nói :

- Cô nương, theo lão nạp thấy thì chuyến đi nam phương của lệnh tôn, e rằng có quan hệ rất lớn đến trường thảm họa mà quý phủ vừa gặp phải. Cũng có khả năng đây là quan hệ nhân quả với nhau nếu cô nương nhớ được một vài điều gì đó thì không chừng sẽ giúp ích rất nhiều trong việc truy tìm hung thủ.

Lão hòa thượng này nói năng rất có kỹ xảo, lão thấy Đồng Uyển Nhược còn có điều ẩn giấu nhưng không trực tiếp yêu cầu nàng nói ra, mà lại lấy lợi ích của việc truy tìm hung thủ để gợi cho nang tự nói ra.

Nhưng Đồng Uyển Nhược là một thiếu nữ cực kỳ thông minh, nàng nói :

- Đại hòa thượng, lời lão nói có thể cũng đúng, nhưng giá như tiểu nữ biết thì tiểu nữ sẽ tự nói ra mà không giấu một điều gì, lẽ nào tiểu nữ không muốn biết hung thủ là ai?

Hầu Sơn Phong đứng bên cạnh nghe vậy thì bất giác chau mày Tăng nhân lắc đầu, nói :

- Cô nương đã không nhớ được gì thì thôi vậy, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, cô nương cẩn thận một chút cũng đúng thôi.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Đồng Uyển Nhược đột nhiên ửng hồng, nàng vội cúi đầu xuống nhưng lại lập tức ngẩng nhìn lên và nói :

- Đại hòa thượng, nhiều năm qua trông Đồng gia như bình an vô sự, kỳ thực không thời khắc nào là không lo lắng đến độ thần hồn nát phần tính, sống trong cảnh âu lo sợ hãi. Bây giờ thảm họa đã ập xuống, gia phá nhân vong, chỉ còn lại mỗi một Đồng Uyển Nhược này. Dù có giấu điều gì thì cũng là lẽ thường tình, xin đại hòa thượng chớ trách.

Tăng nhân lắc đầu, mỉm cười và nói :

- Cô nương, lão nạp không dám và cũng khống thể, nhưng theo cô nương nói, đây là lẽ thường tình của con người, lão nạp xin cô nương tự suy nghĩ cho kỹ, chuyện gì có thể nói thì nói, không thể nói thì chẳng cần miễn cưỡng.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đại hòa thượng, tiểu nữ đã nghĩ kỹ rồi đối với nhị vị thì tiểu nữ phải nói rằng, Hầu đại ca là người mà tiểu nữ phó thác suốt đời, còn đại hòa thượng là cao tăng độc đạo, bây giờ nếu ngay cả nhị vị mà tiểu nữ cũng không tin thì tiểu nữ còn biết tin ai? Đại hòa thượng, trong chuyến đi nam phương năm xưa, gia phụ vô ý được một phiến Ngọc Thiềm Thừ...

Hầu Sơn Phong xen vào :

- Cô nương, một phiến Ngọc Thiềm Thừ thì đáng giá là bao?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Hầu đại ca nói không sai, một phiến Ngọc Thiềm Thử chẳng đáng mấy tiền, bất kỳ mưu trân khí cổ ngoạn nào trong nhà Đồng gia cũng đáng giá hơn phiến Ngọc Thiềm Thừ đó nhiều, nhưng bên trong phiến ngọc này có giấu một bức Tàng Chân đồ - đây là kỳ trân vô giá, là chí bảo hiếm thấy trên thế gian, mà bất kỳ người nào trong võ lâm cũng muốn đoạt.

Đôi mày kiếm của Hầu Sơn Phong chợt dựng lên, lão tăng khô gầy gật đầu, nói:

- Lão nạp hiểu rồi, xin hỏi lúc lệnh tôn vô tình được phiến Ngọc Thiềm Thừ đó, có bị người thứ hai nhìn thấy không? hoặc vô ý tiết lộ tin này ra ngoài không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đại hòa thượng, điều thứ hai là tự nhiên không có khả năng rồi, còn điều thứ nhất thì tiểu nữ không nghe tiên phụ nói là có người thứ hai nhìn thấy, nhưng có nghe tiên phụ nhắc đến một quái sự.

Tăng nhân vội hỏi :

- Cô nương, là quái sự gì vậy?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tiên phụ phát hiện mười chiếc đầu lâu trong vòng trăm trượng, xung quanh nơi cất giấu phiến Ngọc Thiềm Thừ đó.

Hầu Sơn Phong chau mày, lão tăng chấn động thần thái, lão nói :

- Có lẽ nam phương nhiều chướng khí, độc xà, mãnh thú nên hành nhân bị...

- Không, đại hòa thượng!

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Mười đầu lâu đó chất thành hình tháp bốn - ba - hai - một rất chỉnh tề, quái lạ nhất là dù mưa to gió lớn thế nào cũng không thổi ngã nó.

Tăng nhân gật đầu, nói :

- Có lẽ đó là ký hiệu của nhân vật võ lâm, hắn đã phát hiện có bảo vật nên lập cấm địa xung quanh nơi giấu Ngọc Thiềm Thừ, lệnh tôn không quan sát kỹ nên chẳng những lạc bước vào cấm địa của hắn mà còn nẫng tay trên, lấy đi phiến Ngọc Thiềm Thừ đó, do vậy mà bây giờ...

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói :

- Đại hòa thượng điều này không đúng rồi.

Tăng nhân nói :

- Vậy xin cô nương chỉ giáo?

- Không dám :

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nếu mười chiếc đầu lâu đó là ký hiệu của nhân vật võ lâm, và hắn đã phát hiện ra phiến Ngọc Thiềm Thừ đó, thì tại sao lại không lấy? Hơn nữa đương thời tiên phụ từng lục tìm khắp nửa dặm vuông nhưng không có dấu tích con người, vậy làm sao hắn biết là tiên phụ lấy bảo vật?

Tăng nhân tiếp lời :

- Điều này lão nạp có thể giải thích, hắn chỉ phát hiện có bảo vật trong phạm vi trăm trượng nhưng không biết rốt cuộc được tàng giấu ở nơi nào, vì vậy nhất thời hắn chẳng có biện pháp nào để đoạt lấy, kế dó vì hắn có chuyện phải đi, và trước khi đi phải lập cấm địa trong phạm vi trăm trượng. Không ngờ lệnh tôn vô tình ngang qua, cơ duyên xui khiến nên lấy được Ngọc Thiềm Thừ.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đại hòa thượng thật cao minh, phân tích sự việc rất hay, thế tại sao hắn biết tiên phụ lấy bảo vật?

Tăng nhân ngẩn người rồi lắc đầu, nói :

- Điều này không nằm trong khả năng hiểu biết của lão nạp, nếu hắn thấy lệnh tôn tại đương trường thì tuyệt không để lệnh tôn lấy bảo vật đi, nếu hắn không thấy lệnh tôn, mà trong vòng nửa dặm lại không có dấu tích con người thì làm sao hắn biết lệnh tôn lấy bảo vật? Chuyện này thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đại hòa thượng, tiểu nữ cho rằng điều này không khó giải thích.

Tăng nhân nói :

- Lão nạp xin nghe cao kiến

- Không dám!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tiểu nữ cho rằng thảm họa của Đồng gia không quan hệ với chuyện Ngọc Thiềm Thừ.

- Không thể?

Tăng nhân lắc đầu, nói :

- Bây giờ lão nạp có thể nói cho cô nương rồi, tình cờ lão nạp phát hiện một vài vật ở dạng bột phấn tựa như một loại độc dược, ở dưới đáy vò nước, nếu lão nạp đoán không sai thì loại bột phấn này phải gọi là Thi Độc Tỏa Hồn tán. Đáng tiếc là Mạc thí chủ đã dùng sạch vò nước, nếu không thì nhất định có thể biết rốt cuộc là phải hay không phải?

Đồng Uyển Nhược nghe vậy thì chợt biến sắc, nàng kinh hãi nói :

- Đại hòa thượng, điều này có thật không?

Tăng nhân nói :

- Người xuất gia không bịa chuyện, lão nạp đâu dám lừa cô nương.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thế độc dược này có quan hệ gì đến Ngọc Thiềm Thừ?

Tăng nhân nói :

- Cô nương, Thi Độc Tỏa Hồn Tán là độc vật độc môn bá đạo của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo ở nam phương, mười cái đầu lâu kia cũng chính là biểu hiện cua Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo.

Đồng Uyển Nhược rùng mình, song mục tròn xoe, nàng nói :

- Sao đại hòa thượng lại biết rõ chuyện võ lâm như vậy?

Tăng nhân gật đầu, nói :

- Chuyện đến nước này thì lão nạp cũng không giấu cô nương nữa, lão nạp chính là Cuồng hòa thượng.

Hầu Sơn Phong vẫn thản nhiên như không, còn Đồng Uyển Nhược thì kinh động cả dung diện lẫn thân hình, nàng nói :

- Đại hòa thượng là vị Cuồng hòa thượng. Cuồng đại sư du hí phong trần, hiệp tung như thần long, uy chấn võ lâm hắc bạch lưỡng đạo đó sao?

Tăng nhân gật đầu, nói :

- Đúng thế, cô nương! Lão nạp chính là Cuồng hòa thượng, còn những điều kia thì...

Bấy giờ Hầu Sơn Phong mới hiểu ra, chàng vui mừng kêu lên :

- Đại hòa thượng, hóa ra lão là một vị cao nhân võ lâm, sao lão không nói sớm.

Tăng nhân mỉm cười nói :

- Hầu thí chủ, bây giở lão nạp nói rõ bản lai diện mục của mình cũng không muộn mà.

Đồng Uyển Như thở dài một hơi rồi nói :

- Nói vậy quả nhiên là Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo tìm đến nơi rồi, nhưng đại hòa thượng, làm sao bọn chúng biết tiên phụ lấy Ngọc Thiềm Thừ?

Cuồng hòa thượng nói :

- Cô nương, quý phủ có mấy người biết chuyện Ngọc Thiềm Thừ?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Gia phụ gia mẫu và ba người biết.

Cuồng hòa thượng chau mày suy nghĩ một lát rồi nói :

- Chuyện này ngoài khả năng của lão nạp rồi.

Đồng Uyển Nhược lại hỏi :

- Đại hòa thượng, nếu Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo ra tay thì tại sao thương tích trí mạng trên mỗi thi thể là Nhất Tàn chỉ của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam?

Cuồng hòa thượng nói :

- Chuyện này cũng ngoài khả năng kiến giải của lão nạp nhưng với công phu của Hạ Hầu Lam, nếu hắn muốn giết mấy chục người cửa quý phủ thì hình như không cần phải dùng độc dược trước, khiến cho mấy chục vị kia hôn mê rồi mới hạ thủ! Huống hồ Hạ Hầu Lam đã chết ba năm rồi, thi thể có lẽ đã mục rữa theo cây cỏ.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy đại hòa thượng cho rằng...

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Lão nạp cho rằng đây là một vụ vu oan giá họa.

Hầu Sơn Phong khẽ vỗ tay xen vào :

- Cô nương, tại hạ nói không sai đấy chứ?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Nhưng người người trong võ lâm đều biết Hạ Hầu Lam chết đã nhiều năm, lại có người tận mắt trông thấy hắn bị chôn xuống đất, nếu đây là vụ vu oan giá họa thì thủ pháp của kẻ vu oan giá họa há chẳng phải quá sức kém cỏi sao?

Cuồng hòa thượng ngớ người một lát rồi nói :

- Cô nương nói cũng phải, chuyện này thật quá mơ hồ khó hiểu.

Chợt nghe Hầu Sơn Phong nói :

- Đại hòa thượng, không có gì khó hiểu cả, sợ rằng Bạch Cốt giáo đó có ý khiến người ta nghi ngờ đến chuyện sinh tử thật giả của tên thần ma gì đó.

- Đúng?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Cách giải thích của Hầu thí chủ rất có khả năng.

Đồng Uyển Nhược tiếp lời :

- Đại hòa thượng, công phu Nhất Tàn chỉ được gọi là độc môn, đã là độc môn thì còn ai học được, ngoài chủ nhân của nó? Giả như nói Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo âm mưu giá họa thì dường như cũng chưa hẳn là giá họa cho Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, đại hòa thượng nghĩ có đúng không?

Chương 4: Quái Sự Luân Khởi

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Đúng, Bạch Cốt giáo không thể biết là lệnh tôn lấy Ngọc Thiềm Thừ đi, còn Hạ Hầu Lam đã chết ba năm, chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.

Lão lắc đầu và nói tiếp :

- Dù nói thế nào thì chuyện này cũng phải chờ điều tra mới chứng minh được, cô nương, có lẽ phiến Ngọc Thiềm Thừ đó đã được lệnh tôn cất ở một nơi rất bí mật rồi.

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói :

- Không sai, đại hòa thượng!

Cuồng hòa thượng lại hỏi :

- Cô nương có biết chỗ cất giấu không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tiểu nữ là người duy nhất trên thế gian này biết chỗ cất giấu phiến Ngọc Thiềm Thừ đó nhưng tiểu nữ không thể nói ra. Đại hòa thượng nên biết, nếu hung thủ thật sự vì Ngọc Thiềm Thừ mà đến, chỉ cần một ngày tiểu nữ không nói ra chỗ cất báu vật thì một ngày hắn chưa thể sát hại tiểu nữ.

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Cô nương nói không sai, chỉ có điều không biết hung thủ có phải vì Ngọc Thiềm Thừ hay...

Hầu Sơn Phong xen vào :

- Đại hòa thượng, nội trong ba ngày tới tất sẽ rõ thôi.

Cuồng hòa thượng nói :

- Đúng, sao lão nạp lại quên nhỉ, nội trong ba ngày, chỉ cần hắn đến, rốt cuộc hắn là người của Bạch Cốt giáo hay là Hạ Hầu Lam thì tất sẽ rõ ngay Nói đến đây thì nghe tiếng mõ cầm canh vang lên,

đêm đã sang canh hai.

Chợt có tiếng động ngoài cổng, kế đó là nghe giọng của Mạc Tử Kinh :

- Nào, nào, khiêng vào đại sảnh cho ta.

Cuồng hòa thượng nói :

- Mạc thí chủ đã về rồi mong cô nương đừng nhắc đến những chuyện vừa bàn, bình sinh lão nạp sợ nhất là để người ta biết bản lai diện mục thật của mình.

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nàng vừa đáp một tiếng thì Mạc Tử Kinh đã vào đại sảnh.

Cuồng hòa thượng nói :

- Mạc thí chủ về đấy à, sao lâu thế?

Mạc Tử Kinh nói :

- Hai cỗ quan tài này đang làm, tại hạ phải chờ làm xong, bảo bọn họ lập tức chở tới nên mới về muộn.

Nói đoạn lão vẫy tay ra ngoài bảo mấy tên xa phu khiêng hai cỗ áo quan vào.

Quả nhiên là quan tài vừa mới làm xong, một lớn một nhỏ, nước sơn vẫn chưa khô hẳn.

Sau khi trao đổi mấy câu nữa thì Cuồng hòa thượng nói :

- Trong cuộn giấy này viết là nội trong ba bốn ngày, như vậy trong ba bốn ngày tới hung thủ có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, lão nạp cho rằng tốt nhất là nhị vị vào nằm sớm một chút.

Mạc Tử Kinh chưa có phản ứng thì Đồng Uyển Nhược đã đứng lên và nói :

- Đồng Uyển Nhược tuân mệnh.

Nói đoạn, nàng đi tới cỗ quan tài nhỏ, bước vào rồi nằm xuống.

Mạc Tử Kinh đầy vẻ bi phẫn trên mặt, lão nhấc nắp quan tài định đậy lấy nhưng bị Cuồng hòa thượng ngăn cả và nói :

- Mạc thí chủ, hãy khoan, trước tiên hãy đục hai lỗ thông khí đã.

Mặc Tử Kinh y lời hành sự, lão dùng ngón tay đục hai lỗ thông khí, công phu của lão này quả nhiên kinh thế hãi tục, ván làm quan vừa dày vừa cứng, nhưng dưới ngón tay của lão thì chẳng khác

một miếng đậu hũ, vừa chọt tay vào là thủng.

Hầu Sơn Phong thấy vậy thì bất giác lắc đầu lè lưỡi.

Xong việc, Mạc Tử Kinh mới vào nằm trong cỗ quan tài lớn, Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng hợp lực đậy hai nắp áo quan lại. Thế này thì thần không hay, quỷ không biết, tuyệt không có kẻ thứ năm biết được. Bấy giờ mọi việc đều ổn thỏa, chỉ còn chờ hung thủ đến mà thôi.

Cuồng hòa thượng ngồi tọa thiền trước mấy chục cỗ quan tài, tay gõ mõ miệng niệm kinh, tiếng nô vang vang, trong đêm thanh vắng nghe rất chói tai.

Tòa đại sảnh rộng lớn chứa mấy chục cỗ quan tài nhưng chỉ có hai ngọn bạch lạp, không khí thâm trầm âm u kinh người Hầu Sơn Phong không có việc gì nên ngồi bên cạnh nhìn Cuồng hòa thượng đến độ xuất thần.

Canh ba... canh tư... canh năm, gà gáy, một đêm bình yên trôi qua.

Đêm thứ hai, đêm lạnh lùng tĩnh mịch nhưng cũng bình yên trôi qua Điều này không có gì quái lạ, vì còn ngày thứ ba và đêm thứ ba, thậm chí cả ngày thứ tư.

Nhưng quái lạ, thật là quái lạ, ngày thứ ba, đêm thứ ba rồi ngày thứ tư đêm thứ tư cũng kết thúc trong tiếng gà gáy và hừng đông chiếu qua cửa sổ, song vẫn chưa thấy hung thủ, xuất hiện.

- Đây chuyện thế nào?

Đừng nói là Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong đều khá ngạc nhiên, ngay cả Mạc Tử Kinh nằm trong quan tài cũng không nhẫn nại được, lão gõ vào quan tài và kêu lên :

- Đại hòa thượng, tại hạ có thể ra ngoài một lát được không?

Đến lúc này thì Cuồng hòa thượng không thể không cho lão ta ra, nằm trong quan tài bốn ngày bốn đêm thì ai chịu nổi, vả lại hung thủ vẫn chưa đến.

Cuồng hòa thượng nháy mắt với Hầu Sơn Phong rồi nói :

- Mạc thí chủ cứ ra đi.

Lời vừa dứt thì nắp quan tài lớn chuyển động, Mạc Tử Kinh lồm cồm bò ra, lão lắc đầu và gượng cười, nói :

- Mùi vị này thật không dễ chịu, tại hạ chịu không nổi nữa rồi, huống hồ là Đồng cô nương. Mời cô nương mau ra đi.

Nói đoạn, lão đưa tay ra hiệu cho Hầu Sơn Phong mở nắp quan tài nhỏ.

Nắp quan tài nhỏ vừa mở ra thì cả ba người đều kinh hãi, cả ba cũng đều sững người.

Chẳng phải Đồng Uyển Nhược chịu không nổi mà hôn mê bất tỉnh, hoặc có chuyện gì bất ổn đối với nàng. Mà là, quan tài trống không, chẳng thấy bóng đáng Đồng Uyển Nhược đâu cả. Đây há chẳng phải là quái sự lớn nhất trong thiên hạ sao?

Ba ngày bốn đêm, có thể nói là chẳng có một người lạ nào xuất hiện, Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong không ngủ và cũng không ra ngoài. Vậy tại sao Đồng Uyển Nhược lại biến mất khỏi cỗ quan tài?

Lẽ nào hung thủ đã đến? Hắn là yêu ma quỷ quái hay thần tiên, đến không tung tích, đi không hình bóng, biết thi triển phép hoán dịch gì chăng?

Không!

Dù hung thủ có công lực cao thâm cỡ nào cũng không thể không mở nắp quan tài mà bắt người đi được.

Mà một khi mở nắp quan tài, thậm chí chỉ cần hơi động thôi thì Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong tất sẽ phát giác ngay.

Nhưng trên thực tế, suốt ba ngày bốn đêm qua, ngoài tiếng gõ mõ và tiếng tụng kinh của Cuồng hòa thượng, thì chẳng có bất kỳ chút động tĩnh gì khác. Hơn nữa, cỗ quan tài nhỏ đặt sát cỗ quan tài lớn có Mạc Tử Kinh nằm bên trong, bất kỳ sự động tĩnh nào cũng tuyệt đối khó qua được tai mắt của vị cao thủ Thiết Diện Sát Thần này.

Không thể là không thể, nhưng dù bao nhiêu cái không thể thì cuối cùng Đồng Uyển Nhược cũng biến mất không để lại một chút dấu tích, tựa như làn khói nhẹ.

Nhìn kỹ lại thì thấy dưới đáy quan tài bằng phẳng có một mảnh giấy trắng như tuyết.

Mạc Tử Kinh quát lớn một tiếng, nắp quan tài lập tức bay đi rồi rơi vào góc sảnh, kinh lực khiến Hầu Sơn Phong loạng choạng suýt ngã nhào Mạc Tử Kinh cúi người nhặt mảnh giấy lên, vừa xem qua thì râu tóc đều dựng ngược, thần thái kinh người, thân hình run bần bật

- A di đà Phật!

Cuồng hòa thượng trấn định tinh thần, niệm một câu Phật hiệu rồi nói :

- Xin Mạc thí chủ hãy bình tĩnh cho lão nạp xem mảnh giấy đó thử.

Mạc Tử Kinh phất mạnh tay búng mảnh giấy qua.

Cuồng hòa thượng bắt lấy xem, lão tăng này cũng chấn động toàn thân, trên giấy viết rằng :

“Ta đã hẹn thì tất đến, xưa nay không sai lời, Đồng nữ kính lãnh, đa tạ chờ ta nhiều ngày”

Bút tích giống hệt cuộn giấy ở Thổ Địa miếu, bên dưới cũng vẽ một con rồng.

Mạc Tử Kinh run run kêu lên :

- Đại hòa thượng đây... đây... là chuyện thế nào?

Cuồng hòa thượng cười gượng và lắc đầu nói :

- Nếu lão nạp biết thì còn nói làm gì Mạc Tử Kinh lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi vung chân phải, cõ quan tài nhỏ lập tức bay qua một bên. Cùng lúc lão xuất chưởng vỗ mạnh xuống đất, “binh” một tiếng, đất cát bay lên mù mịt, mặt đất vẫn rắn chắc, tuyệt không có hang động bí mật gì.

Từ mảnh giấy có thể chứng minh là hung chủ đã đến, Đồng Uyển Nhược đích thị đã bị hắn bắt đi, nhưng hắn đến như thế nào? Làm sao bắt Đồng Uyển Nhược đi được?

Đây là bí mật dường như vĩnh viễn không thể khám phá được. Chuyện này cứ như một phép ảo thuật thần kỳ. Nhưng ảo thuật là giả còn chuyện hiện tại là thiên chân vạn xác.

Mạc Tử Kinh cười một cách bi thương chua xót, lão nói :

- Rốt cuộc thì cô nương đã bị tên thất phu hung tàn đó bắt đi rồi. Mạc Tử Kinh thân là tòng bộc, tự phụ là có công lực hơn người, vậy mà ngay cả một người cũng không bảo vệ được. Ta còn mặt mũi nào mà sống trên thế gian này nữa?

Song mục xạ thần quang, lão vung mạnh hữu chưởng vỗ vào Thiên Linh cái của mình Hầu Sơn Phong kinh hãi kêu lên :

- Mạc tổng quản, không được...

Lời chưa dứt thì Cuồng hòa thượng đã xuất chưởng nhanh như chớp, chụp giữ cổ tay Mạc Tử Kinh lại.

Lão tăng trầm giọng nói :

- Mạc thí chủ, sao lại nhụt chí thế? Lão nạp bảo đảm là Đồng cô nương chỉ có kinh hoảng chứ không nguy hiểm.

Mạc Tử Kinh rùng mình nhưng lại ngạc nhiên nói :

- Đại hòa thượng, hảo thủ pháp, lão là...

Cuồng hòa thượng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Lão nạp là Cuồng hòa thượng.

Mạc Tử Kinh “a” lên một tiếng kinh ngạc kêu lên :

- Thì ra là Cuồng đại sư.

Lão gượng cười rồi nói tiếp :

- Mạc Tử Kinh có mắt không tròng, hai lần gặp gỡ mà vẫn không biết là Cuồng đại sư.

Cuồng hòa thượng khoát tay gượng cười nói :

- Mạc thí chủ đừng nhắc nữa, lần này lão nạp đại bại rồi, để người ta bắt người đi mà không hay không biết, thậm chí cũng không biết đối phương như thế nào.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Bản ý của lão nạp là muốn mượn cơ hội này mà bắt hung thủ, bắt không được thì chí thiểu cũng có thể thấy hắn là ai, không ngờ hắn lại cao minh giảo hoạt như thế, chẳng những đã đến mà còn bắt người đi chuyện này thật là...

Mạc Tử Kinh nói :

- Đại hòa thượng bây giờ mà cần gì phải xem tên thất phu đó là ai?

Cuồng hòa thượng nói :

- Vậy Mạc thí chủ cho rằng hắn là ai?

Mạc Tử Kinh nghiến rằng, nói :

- Chứng cớ minh xác, công phu Nhất Tàn chỉ là độc môn, tất nhiên tên ma đầu Hạ Hầu Lam rồi.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Mạc thí chủ biết một mà không hai, nội tình chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Nói đoạn, lão bèn thuật lại một lượt những điều nghe từ Đồng Uyển Nhược

Mạc Tử Kinh nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, lão nói :

- Thảo nào lão chủ nhân sau chuyến đi nam phương về thì tâm trạng bất an, nhiều năm qua ăn không ngon ngủ không yên, hóa ra là như vậy hóa ra là như vậy...

Cuồng hòa thượng nói :

- Mạc thí chủ có biết, trong nước dùng của Đồng phủ đã bị người ta ngầm hạ độc không? Đó là Thi Độc Tỏa Hồn tán. Một thứ dược vật độc môn bá đạo của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo.

Mạc Tử Kinh bất giác rùng mình, lão vội hỏi :

- Sao đại hòa thượng biết?

Cuồng hòa thượng lại thuật rõ những điều mình trông thấy, sau cùng lão nói:

- Rốt cuộc là đúng hay không đúng, vẫn chưa thể đoán định, đáng tiếc thí chủ không quan sát nên dùng nước đó quét rửa nhà cửa hết, bằng không thì nhất định có thể biết.

- Đại hòa thượng!

Mạc Tử Kinh nói :

- Đương thời Mạc mỗ bi thống vạn phần, nào có thể nghĩ đến những chuyện khác? Chuyện này dù sao cũng không quan trọng, chẳng phải Hạ Hầu Lam thì tất phải là Bạch Cốt giáo, chuyện quan trọng bây giờ là vấn đề an nguy của Đồng cô nương, vừa rồi đại hòa thượng nói hữu kinh vô hiểm là...

Cuồng hòa thượng nói :

- Mạc thí chủ, chỉ cần một ngày Đồng cô nương chưa nói ra nơi cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì hung thủ tuyệt không thể gia hại cô ta, đây là đạo lý tất nhiên.

Mạc Tử Kinh gật đầu, nói :

- Mong là như vậy, lúc này cũng đành nghĩ như thế thôi, việc không tiện chậm trễ, Mạc mỗ cũng nóng lòng như lửa nên định nhanh chóng an táng nhị vị lão chủ nhân và những người khác rồi lập tức hành tẩu giang hồ truy tìm hung thủ. Xin mời đại hòa thượng và Hầu gia trở về nghỉ ngơi, thịnh tình tương trợ này, nếu Mạc mỗ không chết thì ngày sau tất có báo đáp.

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Mạc tổng quản, nói gì đi nữa thì tại hạ cũng phải giúp chuyện này đến cùng.

Mạc Tử Kinh lắc đầu, nói :

- Đa tạ Hầu gia, không cần thiết rồi, Mạc mỗ sẽ đơn thân độc mã hành sự.

Hầu Sơn Phong còn định nói nữa, nhưng Cuồng hòa thượng đã cướp lời :

- Hầu thí chủ, Mạc thí chủ đã nói thế thì thôi vậy xin Mạc thí chủ cứ yên tâm lo liệu mọi việc, trên đường hành khất tứ hải, lão nạp cũng sẽ ngầm điều tra truy tìm hung thủ, hòng sớm cứu được Đồng cô nương trở về để an ủi chư vị dưới hoàng tuyền.

Nói đoạn lão chấp tay cúi người rồi cùng Hầu Sơn Phong cáo biệt ra đi.

Mạc Từ Kinh tiễn khách ra tận ngoài cổng rồi mới quay vào.

Cuồng hòa thượng và Hầu Sơn Phong sánh vai ra khỏi Kim Lăng Đồng gia. Hầu Sơn Phong chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hòa thượng, lão cho rằng chuyện này có khả năng không?

Cuồng hòa thượng nói :

- Thí chủ, rốt cuộc đây là sự thực chắc như sắt thép.

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Tại hạ không tin có bất kỳ kẻ nào bắt cóc người trước mắt lão và tại hạ như vậy.

Cuồng hòa thượng nói :

- Nhưng thực tế là Đồng cô nương đã bị bắt đi.

- Vì vậy nên tại hạ, cho rằng tuyệt đối không thể.

- Hòa thượng ta muốn nghe giải thích đây.

- Hòa thượng, lúc lão ở trong đại sảnh, lão có phát hiện người nào vào sảnh không?

- Không, ngay cả một ngọn gió động cỏ cũng không.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói:

- Hòa thượng, tại hạ cũng y như lão, vừa rồi lão thấy bên dưới quan tài có huyệt động bí mật gì không?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Không, ngươi cũng ở tại đương trường mà.

Hầu Sơn Phong nói :

- Như vậy Đồng cô nương không phải bị bắt đi từ bên dưới quan tài rồi.

Cuồng hòa thượng nói :

- Cũng không sai, đích thị là như vậy.

Hầu Sơn Phong nói :

- Bên dưới đã không thì bên trên và trước sau tứ phía càng không thể.

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Đúng vậy, xung quanh chẳng lúc nào là không có sự giám sát của ngươi và ta.

Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy bên phải thì sao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Bên phải nằm sát với cỗ quan tài của Mạc Tử Kinh.

Hầu Sơn Phong nói :

- Đây là mặt duy nhất mà lão và tại hạ không thấy được.

Cuồng hòa thượng giật mình, lão nói :

- Lẽ nào thí chủ muốn ám chỉ Mạc Tử Kinh?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Không, Mạc Tử Kinh nửa đời trung nghĩa, lão ta không thể làm chuyện thương thiên bại lý, tại hạ muốn nói đến hai cỗ quan tài đó.

Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Ngươi nói hai cỗ quan tài đó có vấn đề chăng?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Ngoài điều này ra thì tại hạ nghĩ không ra cách thứ hai để bắt người đi.

Cuồng hòa thượng nói :

- Đừng quên là hai cỗ quan tài đó do Mạc Tử Kinh đặt làm.

Hầu Sơn Phong nói:

- Bây giờ tại hạ chỉ biết chuyện không hỏi người, có khả năng là ngay cả lão ta cũng không biết.

Cuồng hòa thượng nói :

- Vậy là hai cỗ quan tài đó có vấn đề rồi nhưng bằng cách nào có thể bắt người đi?

Hầu Sơn Phong nói :

- Chỉ cần hai cỗ quan tài đó có vấn đề thì sự việc không khó điều tra, quan tài để sát nhau, từ trong quan tài này đưa Đồng cô nương qua quan tài kia.

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Vậy chẳng phải ngươi ám chỉ Mạc Tử Kinh có vấn đề sao?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Không nhất định là lão ta, nếu lão ta bị người ta khống chế huyệt đạo thì có nằm trong quan tài cũng không hay biết gì.

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu bị khống chế huyệt đạo thì bản thân lão cũng phải biết, vậy tại sao chẳng nghe lão đề cập đến.

Hầu Sơn Phong nói :

- Người bị khống chế huyệt đạo tất có thể biết mình bị khống chế, nhưng nếu ngửi phải mê hương dược vật mà hôn mê thì chưa chắc lão ta có thể biết, hòa thượng lão nói xem có đúng không?

Cuống hoà thượng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói :

- Rất có khả năng, vậy hiện tại...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Quay trở lại kiểm tra hai cỗ quan tài đó?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Được thí chủ, lão nạp nghe theo ngươi vậy?

Nói đến đây thì hai người đã ra Đồng gia khá xa, vì thế nên lúc này lại vội vàng quay trở lại.

Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Theo ngươi nói thì Đồng cô nương lẽ ra vẫn còn trong đại sảnh?

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Hòa thượng lão nói đúng rồi, nếu tại hạ đoán không sai thì Đồng cô nương vẫn chưa ra khỏi đại sảnh.

Cuồng hòa thượng chau mày nói :

- Xem ra ngươi vẫn khá hơn ta nhiều, chỉ có điều sao ngươi không nói sớm.

Hầu Sơn Phong nói :

- Nếu tại hạ sớm nghĩ thông thì chúng ta không cần phải chạy tới chạy lui thế này.

Cuồng hòa thượng trừng mắt nhìn chàng và nói :

- Vậy thì mau lên chúng ta không có ở đó chì Mạc Tử Kinh không thể ứng phó nổi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Giữa thanh thiên bạch nhật, lão bảo tại hạ phải làm thế nào đây? Hòa thượng, lão cứ đi phần lão, tại hạ theo sau là được.

Lời vừa dứt, thì Cuồng hòa thượng gia tăng cước lực, tốc độ nhanh gấp đôi người thường, Hầu Sơn Phong cũng tăng tốc theo, thủy chung vẫn đi ngang hàng với Cuồng hòa thượng.

Lúc đi rất chậm, nhưng khi trở lại chỉ một thoáng là đã đến Đồng gia, hai cánh cổng khép chặt, bên trong chẳng nghe động tĩnh gì.

Cuồng hòa thương bước tới gõ cửa, tiếng động ầm ầm vang lên rất lâu, dù ở bất cứ góc nào Đồng gia trang cũng có thể nghe được, thế nhưng chẳng nghe một tiếng trả lời.

Cuồng hòa thượng quay lại nói :

- Không xong rồi, xem ra chúng ta phải trèo tường vào thôi.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Người xuất gia làm đệ tử Phật môn sao có thể trèo tường?

Nói đoạn, chàng đưa tay khẽ đẩy một cái, hai cánh cổng vừa dày vừa nặng lập tức mở toang ra.

Cuồng hòa thượng chỉ nói một câu :

- Cũng vẫn là ngươi khá hơn.

Lời chưa dứt thì lão đã lắc người lướt vào.

Tất nhiên là hai người bọn họ cùng đến đại sảnh một lúc. Nhưng vừa vào đại sảnh thì cả hai lập tức sững sờ.

Trong sảnh trống không, đừng nói mấy chục cỗ quan tài có thi thể, ngay cả hai cỗ quan tài trống cũng biến mất, còn Thiết Diện Sát Thần Mạc Tử Kinh cũng chẳng biết đi đâu.

Xem ra Mạc Tử Kinh đã thuê không ít người, nếu không sao có thể chuyển những cỗ quan tài đi trong một thời gian ngắn như vậy. Đây há chẳng phải thần tốc, lắm sao?

Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Mạc Tử Kinh tìm đâu ra nhiều người như thế?

Vừa rồi, lúc hai người ra đi thì Mạc Tử Kinh vẫn chưa có động tĩnh gì, dù từ lúc đó bắt đầu tìm người thì cũng mất nửa ngày mới tìm được năm bảy người. Quái sự năm nay xem ra đặc biệt hơi nhiều.

Hầu Sơn Phong chau mày, nói :

- Hòa thượng, chúng ta đi các nơi tìm thử, sau đó sẽ gặp lại tại sảnh tiền này.

Cuồng hòa thượng nói :

- A di đà Phật, chạy lung tung trong chỗ có ma thế này, thật là kinh khiếp quá.

Tuy miệng nói thế nhưng chân lão vẫn nhanh chóng lướt ra khỏi đại sảnh

Hầu Sơn Phong cũng ra theo, đầu tiên chàng lướt lên nóc đại sảnh. Đại sảnh cửa Đồng gia khá cao từ trên nóc nhìn ra tứ phía thì phân nửa thành Kim Lăng có thể thu vào tầm mắt.

Nhưng đáng tiếc là chàng chẳng thấy được gì.

Chàng lắc thân mình rồi biến mất vào mấy gian đình viện ở phía sau.

Chừng cạn tuần trà thì hai người gặp lại tại tiền sảnh, cả hai chau mày nhìn nhau mà không nói một lời.

Đột nhiên thấy Hầu Sơn Phong nhướng mày lên và nói :

- Hòa thượng đi, đến tiệm quan tài xem thử?

Nói đoạn, chàng lôi Cuồng hòa thượng đi ra ngoài, Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Ngươi định làm gì thế?

Hầu Sơn Phong nói :

- Lão đáng gọi là hòa thượng hàm hồ, đến tiệm quan tài hỏi thử hai cỗ quan tài kia được làm như thế nào, không được sao? Đi mau thôi!

Cuồng hòa thượng lại ngẩn người, lão lắc đầu gượng cười mà không nói gì.

Hai người vừa ra khỏi cổng thì nghe có tiếng vó ngựa từ xa đi đến, hai người bất giác đưa mắt nhìn nhau, Hầu Sơn Phong chấn động toàn thân, chàng vội cúi đầu mà đi.

Chớp mắt ngựa đã phi tới như bay, ngồi trên ngựa là một hồng y mỹ cô nương, phong hoa tuyệt thế, diễm sắc tuyệt trần. Cô nương này tóc huyền búi cao mày liễu mũi cao, miệng nhỏ đẹp thì rất đẹp nhưng dung diện lạnh lùng như băng sương, bên yên ngựa còn treo một thanh trường kiếm khiến ai thấy cũng kinh hồn.

Kỵ mã tung hai vó trước lên, hí dài một tiếng rồi lập tức dừng lại, một giọng lanh lảnh như chuông ngân cất lên :

- Này hòa thượng, còn ngươi nữa, đứng lại cho ta.

Vị hồng y cô nương không chút khách khí, ngược lại còn tỏ ra khá hung hãn.

Hầu Sơn Phong ngẩn người dừng bước, dường như không thể không dừng, chàng ngước lên nhìn và nói :

- Cô nương gọi tại hạ à?

Hồng y nữ lạnh lùng nói :

- Không phải gọi ngươi thì gọi ai? Ngoài ngươi và lão hòa thượng ra thì nơi này còn có ai nữa?

Hầu Sơn Phong gượng cười và luôn miệng nói :

- Phải, phải, phải

- A di đà Phật!

Cuồng hòa thượng lên trước, chấp tay, chúi người hành lễ và nói :

- Chẳng hay vị nữ thí chủ này gọi hai người bọn lão nạp lại có điều gì chỉ giáo?

Hồng y nữ nói :

- Ta muốn hỏi hai vị về một người, nơi này có người nào kêu bằng Hầu Sơn Phong không?

Hóa ra, cô ta đi tìm Hầu Sơn Phong nhưng cô tạ lại không biết Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong vội bước lên nói :

- Cô nương, tại hạ biết, muốn tìm hắn thì phải đến vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu.

Hồng y nữ trừng mắt, nói :

- Ta đang hỏi hòa thượng ai bảo ngươi xen vào.

Hầu Sơn Phong đành gượng cười, và lui lại.

Hồng y nữ chậm rãi nói :

- Nơi đó ta đi qua rồi, có một người kêu bằng Thiết Ngưu nói cho ta biết là hắn đang ở đây.

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Cô nương nói không sai, Hầu thí chủ vốn ở đây, nhưng hắn vừa đi rồi.

Hồng y nữ chau mày, hỏi :

- Đi rồi? Hắn đi đâu?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Hầu thí chủ không nói, lão nạp cũng không biết.

Hồng y nữ dõi mắt phụng chăm chú nhìn lão tăng rồi hỏi :

- Hòa thượng, lão không lừa ta đấy chứ?

Cuồng hòa thượng nói :

- A di đà Phật, người xuất gia không bịa chuyện, lão nạp không cần thiết phải lừa cô nương. Hòa thượng này đáng đày xuống mười tám tầng đia ngục.

Hống y nữ gật đầu, nói :

- Hòa thượng, ta tin lão!

Cuồng hòa thượng cúi người, nói :

- Đa tạ nữ thí chủ.

Hồng y nữ nói :

- Đại hòa thượng không cần khách khí, lão rất thân với hắn phải không?

Cuồng hòa thượng hỏi lại :

- Ai? Cô nương muốn nói..

Hồng y nữ tiếp lời :

- Ta muốn nói đến người kêu bằng Hầu Sơn Phong đó.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Lão nạp không thân với Hầu thí chủ, vị này là huynh đệ kết nghĩa của Hầu thí chủ.

Hồng y nữ “à” một tiếng rồi nhìn sang Hầu Sơn Phong và nói :

- Các hạ họ gì, xưng hô thế nào?

Khẩu khí tỏ ra nhu hòa và cũng không ít khách khí.

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Tại hạ họ Giả tên Quế, người nơi này thường gọi tại hạ là...

Hồng y nữ không muốn nghe hỗn danh nên cất lời nói :

- Nghe nói Hầu Sơn Phong rất giỏi về Thư - Cầm - Đổ - Tửu, dựa vào bốn tuyệt kỹ này mà đánh

bại bốn cao thủ võ lâm?

Hầu Sơn Phong không trả lời mà hỏi lại :

- Lẽ nào cô nương cũng muốn tìm người anh em của tại hạ để tỉ thí?

Hồng y nữ nhướng đôi mày liễu và nói :

- Ta đang hỏi ngươi mà?

Hầu Sơn Phong giật mình, chàng vội nói :

- Phải, phải, cô nương, đúng là có chuyện như thế nhưng nói toạt ra chẳng đáng một cắc tiền, không nói giấu gì cô nương, người anh em đó của tại hạ xuất thân từ chốn cửu lưu hạ đẳng, mấy ngón nghề của hắn toàn là lừa lọc.

Hồng y nữ có vẻ thất vọng, nàng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi nói :

- Vậy sao? Người ta đều đề cao huynh đệ của mình, còn ngươi sao lại hạ thấp huynh đệ của mình?

Hầu Sơn Phong hơi giật mình, chàng nói :

- Con người tại hạ xưa nay có câu nào nói câu đó, dù là huynh đệ thân thuộc cũng không ngoại lệ, thực ra tại hạ cũng muốn tốt cho huynh đệ của mình, vì cũng có ngày hắn sẽ bị người ta vạch trần, bây giờ lại hạ nói trước cho hắn để sau này khỏi có người đến tìm hắn nữa?

Hồng y nữ thản nhiên nói :

- Ngươi rất biết nói chuyện, người huynh đệ của ngươi có thật là họ Hầu không?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Hắn không phải họ Hầu thì họ gì? Chuyện này không ai biết rõ hơn tại hạ rồi.

Hồng Y nữ gật đầu, nói :

- Ta không còn chuyện gì nữa, mời nhị vị tùy tiện.

Cuồng hòa thượng muốn đi nhưng Hầu Sơn Phong vẫn còn nhiệt tình muốn nói, chàng nói :

- Xin hỏi quý tánh của cô nương, từ đâu đến, định đi đâu, có cần tại hạ chuyển đến hắn một lời?

Hồng y nữ lắc đầu, nói :

- Đa tạ ngươi, không cần thiết, ta sẽ tự đi tìm hắn.

Hầu Sơn Phong “à” một tiếng rồi nói :

- Vậy thì bọn tại hạ đi đây!

Nói đoạn chàng cùng Cuồng hòa thượng sánh vai đi về hướng Tây.

Lúc này cũng nghe tiếng vó ngựa vang động sau lưng, tiếng động dần dần nhỏ lại và xa dần, cuối cùng không nghe được nữa.

Dường như Hầu Sơn Phong vẫn còn kinh động chàng lắc đầu, nói :

- Hòa thượng, nguy hiểm quá!

Cuồng hòa thượng nói :

- Còn may, cô ta chẳng những không nhận ra ngươi mà ngay cả ta cũng không nhận ra.

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói :

- Chỉ cần cô ta nhận ra lão thì không khó để liên tưởng đến tại hạ, khi đó thật là...

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Hòa thượng, sao bỗng nhiên cô ta lại đến đây?

Cuồng hòa thượng nói :

- Có lẽ là tên tuổi ngươi đã truyền ra ngoài?

Hầu Sơn Phong nói :

- Tất cả đều do hòa thượng gây ra.

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- A di đà Phật, hòa thượng ta không ngờ là sẽ làm kinh động đến cô ta.

Hầu Sơn Phong thở dài, chàng lắc đầu và nói :

- Xem ra cô ta vẫn chưa hết hy vọng đối với người đã chết ba năm rồi.

Cuồng hòa thượng nói :

- Trên thực tế, thắng được tứ ma về Thư - Cầm - Đổ - Tửu thì thế gian này chỉ có một người

Hầu Sơn Phong nói :

- Hòa thượng, đó là người đã xuống đất ba năm.

- Nhưng cô ta vẫn muốn đến xem thử.

- Điều đó chẳng có ích gì, tại hạ nói rồi, đó là trá thuật lừa bịp.

- Sợ rằng phải chờ cô ta gặp Hầu Sơn Phong thì cô ta mới tin được.

- Hòa thượng, lẽ nào tại hạ làm sai?

Cuồng hòa thượng bật cười, nói :

- Đâu chỉ là sai, mà cứ như là đại sai, đặc biệt sai, cô ta đã không nhận ra ngươi chi bằng ngươi thừa nhận ngươi là Hầu Sơn Phong trước mặt cô ta cho rồi, vậy chẳng tốt hơn sao?

Vạn nhất cô ta đi hỏi Thiết Ngưu, hoặc giả lúc gặp lại cô ta nhỡ có người quen nào ở sòng bài gọi ngươi một tiếng thì ngươi làm thế nào? Há chẳng phải khéo quá hóa vụng, càng khiến cô ta hoài nghi sao?

Hầu Sơn Phong ngớ người chàng nói :

- Hòa thượng xem ra có lúc lão cũng khá hơn tại hạ, chỉ có điều sao lão không nói sớm?

Cuồng hòa thượng nói :

- Ta có thể nói sớm được sao?

Hầu Sơn Phong gượng cười và nói :

- Không sao, hòa thượng, chỉ cần tại hạ cố tình trốn cô ta thì cô ta sẽ không tìm được tại hạ.

- A di đà Phật!

Cuồng hòa thượng niệm câu Phật hiệu rồi nói :

- Người xuất gia xin nói một câu công bằng nhé thí chủ, đã có chuyện tránh tình hôm nay thì lúc đầu ngươi không nên trêu ghẹo tán tỉnh cô ta, lúc đầu ngươi đã tán tỉnh cô ta thì bây giờ ngươi không nên tránh né tình cảm mà trốn cô ta? Bao nhiêu thiếu niên anh tuấn hào hiệp trong thiên hạ đều bị cô ta xem như cỏ rác, không thèm để mắt, duy chỉ có tình cảm độc nhất với thí chủ ngươi, ruột cô ta đã đứt lòng đã nát, thí chủ ngươi sao lại nhẫn tâm như vậy? Với cái nhìn của người xuất gia thì thí chủ

ngươi chẳng những có đôi tay cay độc đầy thủ đoạn mà còn có lòng như sắt đá.

Trên mặt Hầu Sơn Phong chẳng có biểu cảm gì, nhưng trong mắt chàng xuất hiện một thứ sắc thái phức tạp, khó dùng lời mà nói hết.

Chàng gượng cười và nói :

- Hòa thượng, lão nói xong chưa, không nhắc đến chuyện này nữa được không? Người khác không biết nhưng lão phải biết, con người tại hạ là không thể vướng vào tình cảm của nhi nữ này...

Cuồng hòa thượng nói :

- Nhưng ngươi mắc nợ người ta, không thể một đời không trả!

Hầu Sơn Phong cười nhưng nụ cười có vẻ miễn cưỡng, chàng nói :

- Hòa thượng, lão chẳng nghe người ta nói sao? Người không chết thì nợ không mất, khi nào có tiền thì tại hạ hoàn trả!

Cuồng hòa thượng nói :

- Ngươi tính dùng thời gian để quỵt nợ chăng? Thí chủ, bất cứ nợ gì cũng đều có thể quịt duy nhất nợ tình cảm này là không thể quịt, nếu không thì hòa thượng ta sẽ phải thấy áy náy suốt đời!

Hầu Sơn Phong trầm ngâm chưa nói gì thì Cuồng hòa thượng lại nói :

- Hòa thượng ta tuy tứ đại giai không, lục căn thanh tịnh, suốt ngày ăn chay niệm phật, nhưng ta cũng có chút hiểu biết về loại chuyện này, một khi nữ nhân không yêu được, thì sẽ chuyển qua hận, nếu để cô ta hận ngươi.

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói :

- Hòa thượng, tại hạ thà để cho cô ta hận mình.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Thí chủ, hận của nam nhân đôi khi chẳng có gì đáng sợ, nhưng hận của nữ nhân thì...

Lão lắc đầu và tiếp lời :

- Lão nạp chỉ khuyên ngươi một câu ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Hầu Sơn Phong bất giác rùng mình, nhất thời chàng trầm mặc không nói gì!!

Đến đây thì hai người đã vào một đường quan đạo lớn, hai bên toàn những biển hiệu của các tiệm tạp hóa, ngoài ra còn có ba, bốn tiệm bán quan tài!

Cuồng hòa thượng chau mày nói :

- Thí chủ biết tiệm nào không?

Hầu Sơn Phong nói :

- Hòa thượng, dưới mũi chúng ta còn có miệng mà!

Hòa thượng bất giác thất cười, lão cùng Hầu Sơn Phong đi đến tiệm thứ nhất.

Người của tiệm quan tài tưởng rằng khách mua hàng đến nên vội bước ra nghinh tiếp.

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ xin hỏi một lời, ba ngày trước Đồng gia mua mấy chục cỗ quan tài là ở...

Chủ tiệm vội đáp :

- Nhị vị tìm đúng rồi, chính là tiểu hiệu, chính là tiểu hiệu.

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Vậy sau đó Mạc tổng quản của Đồng gia đương đêm đến đặt làm hai cỗ...

Chủ tiệm “à” một tiếng rồi nói :

- Đó không phải là tiểu hiệu, là tiệm kia...

Lão chỉ qua nhà bên cạnh và nói tiếp :

- Nhà đó mua bán chẳng ra gì, nhị vị xem đến bây giờ mà vẫn chưa mở cửa!

Hai người nhìn qua thì quả nhiên, mặt trời đã quá ba con sào sắp đến giờ Ngọ rồi mà tiệm quan tài này vẫn đóng chặt cửa, bên trong chẳng có động tĩnh gì. Tục ngữ có câu: Không muốn phát tài thì không dậy sớm!

Xem ra, tám phần là nhà này không muốn phát tài rồi.

Hầu Sơn Phong nói lời cám ơn với chủ tiệm này rồi cùng Cuồng hòa thượng bước qua tiệm bên cạnh.

Chàng đưa tay gõ cửa ba, bốn tiếng, lẽ thường đã có người gõ cửa thì cửa tiệm tất sẽ lập tức được mở! Nào ngờ, chẳng những không có người ra mở cửa mà ngay cả một tiếng trả lời cũng không! Mua bán gì mà ngủ như chết thế?

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Hòa thượng, vòng ra cửa sau thử.

Thế là hai người, một tăng một tục vòng ra phía sau của tiệm quan tài.

Cửa sau nằm trong một ngõ hẻm nhỏ rất vắng vẻ, hai người chẳng kiêng kỵ gì nữa nên trèo tường mà vào hậu viện của tiệm quan tài này.

Bầu không khí trong hậu viện vô cùng yên tĩnh, những tại cửa một gian phòng phía đông lại có người nằm.

Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng bất giác rùng mình, cả hai vị tung người lướt đến.

Đó là một hán tử trung niên, thế nằm tựa như đang ngủ, sắc diện bình thường, chỉ có điều tứ chi lạnh băng, rõ ràng đã chết từ lâu rồi!

Vừa nhìn qua thì Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng liền nhận ra hán tử trung niên này bị người ta điểm tử huyệt mà chết.

Thời điểm ngộ nạn có thể là tối qua, vì y phục của hán tử trung niên này không chỉnh tề, cúc áo chưa cài, khóe mắt còn dính ghèn!

Hầu Sơn Phong và Cuồng hòa thượng bước vào nhà xem thì bất giác bi nộ run người, khóe mắt muốn rách toạc, trong nhà có mười mấy người nằm dưới đất, lớn có nhỏ có, nam có nữ có!

Tất cả đều bi điểm tử huyệt dẫn đến trí mạng!

Hầu Sơn Phong lạnh lùng hừ một tiếng rồi khẽ phất hữu chưởng lên, theo đó là một đạo bạch quang lập tức bay vào tay chưởng.

Đó lại là một mảnh giấy trắng, mảnh giấy này vốn được dùng tách trà chèn lên bàn

Bút tích trên giấy vẫn là một kiểu chữ cuồng thảo như trước, viết rằng:

“Ta biết nhị vị tất đến nên lưu lại vài chữ thị ý! Đồng Uyển Nhược, Mạc Tử Kinh đã bị ta giam vào lao ngục, xin báo cho nhị vị biết như vậy.

Dám xin nhị vị hãy tự lo quét tuyết trước cổng nhà mình, đừng quản vào chuyện người khác, bằng

không một khi đại họa đổ xuống đầu thì chớ trách hôm hôm nay ta không báo trước!”

Vẫn là ký hiệu quen thuộc, chỗ ký tên có vẽ một con rồng!

Cuồng hòa thượng gượng cười, nói :

- Thí chủ, mấy phen thất bại này đã đủ cho ta và ngươi không chiu đựng được nữa rồi!

Hầu Sơn Phong lạnh lùng hừ một tiếng, song mục đột hiện kỳ quang, bất kỳ ai trông thấy cũng nổi da gà dựng tốc gáy, không rét mà run.

Chàng đưa năm ngón tay ra và lạnh lùng nói :

- Hòa thượng lão biết đây là biểu thị gì không? :

Cuồng hòa thượng giật mình nói :

- Thí chủ, ngươi lại muốn xuất Lạt thủ à?

Khóe miệng Hầu Sơn Phong lộ vẻ cười nhạt cực kỳ tàn khốc chàng nói :

- Rốt cuộc thì hòa thượng lão vẫn là người biết tại hạ, hòa thượng, lão biết đấy, xưa nay tại hạ không quản chuyện thế gian nhưng vì sự đáng thương của Đồng Uyển Nhược, Đồng gia và mấy chục con người vô tội này, đồng thời cũng vì con rồng này mà tại hạ không thể không quản!

Cuồng hòa thương nói :

- Thí chủ, ngươi có biết một khi Lạt thủ của ngươi xuất ra thì sẽ chết bao nhiêu người không?

Hầu Sơn Phong nói :

- Hòa thượng, tại hạ đã thu mình ba năm rồi nhưng người chết cũng không ít!

Cuồng hòa thượng nhắm mắt, nói :

- A di đà Phật! Thiện tai, thiện tai...

Chợt nghe Hầu Sơn Phong lạnh lùng quát :

- Giỏi cho tên thất phu!

Cuồng hòa thượng mở choàng mắt ra, lão thấy có năm luồng hắc khí từ năm đầu ngón tay trên hữu chưởng của Hầu Sơn Phong bung ra, hắc khí càng lúc càng lạnh nhạt, dần dần không nhìn thấy nữa!

Cuồng hòa thượng rùng mình kêu thất thanh :

- Thí chủ, đây là...

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Hòa thượng, trên mảnh giấy này có tẩm độc dược!

Cuồng hòa thượng hỏi :

- Thí chủ biết là độc dược gì không?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Chưa từng nghe cũng chưa từng thấy!

Cuồng hòa thượng chau mày thở dài rồi nói :

- Lại một chút manh mối bị...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Chưa hẳn thế, hòa thượng, tại hạ sẽ tìm đến Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo!

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Chẳng phải lão nạp đã nói rồi sao? Đáng tiếc là Mạc Tử Kinh đã dùng sạch vò nước!

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Tại hạ không tin là không tìm ra manh mối, đi, hòa thượng!

Cuồng hòa thượng vội hỏi :

- Đi đâu?

Hầu Sơn Phong nói :

- Đi khắp nơi hỏi xem, có người nào vận chuyển nhiều quan tài xuất thành hay không?

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu là lão nạp thì lão nạp tìm một nơi rất vắng vẻ trong thành để chọn nó!

Hầu Sơn Phong nói :

- Đó là lão hòa thượng, còn quan tài cũng không chỉ hai cỗ, đi thôi!

Nói đoạn chàng kéo Cuồng hòa thượng lướt ra khỏi hậu viện của tiệm quan tài!

Một lát sau, Hầu Sơn Phong một mình quay trở lại địa bàn của chàng, vừa đến khu vực Phu Tử miếu thì đã thấy Thiết Ngưu đi ngược lại.

Hắn thấy Hầu Sơn Phong thì lập tức khai khẩu :

- Hầu đại ca, ngươi lại gặp vận đào hoa rồi, sáng nay có một hồng y cô nương...

Hầu Sơn Phong khoát tay, nói :

- Ta biết rồi, đừng nói nhiều, cẩn thận chớ để Tiểu Thúy Hồng biết được thì cô ta có thể cắt lưỡi ngươi đấy. Nào, bây giờ hãy đi làm giúp ta chút việc...

Thiết Ngưu lè lưỡi rồi nói :

- Thiết Ngưu ta không dám động đến con sư tử cái đó rồi, có chuyện gì vậy?

Hầu Sơn Phong nói :

- Rủ thêm mấy huynh đệ, đi khắp thành hỏi thử xem, có người nào vận chuyển mấy chục cỗ quan tài xuất thành hay không? Hoặc có ai thấy mấy chục cỗ quan tài được đưa ra khỏi Đồng gia hay không?

Thiết Ngưu ngạc nhiên nói :

- Thế nào, Hầu đại ca?

Hầu Sơn Phong lại phất tay nói :

- Mấy chục cỗ quan tài ở Đồng gia bị người ta trộm rồi, đi mau thôi, chậm là không kịp đấy.Lát nữa trở lại sòng bạc báo cho ta biết nhé, đi mau! Đi mau!

Thiết Ngưu định thần rối giơ đầu quyền lên và mắng :

- Con bà tổ tiên nó, cái gì không trộm lại đi trộm quan tài, nếu để Thiết Ngưu ta gặp thì nhất định ta sẽ moi tim lột da hắn!

Nói đoạn, hắn phóng bước ba chân bốn cẳng chạy như bay.

Thiết Ngưu đi rồi thì Hầu Sơn Phong cũng cất bước, nhưng đi chưa được bao xa thì đột nhiên trước mắt chàng thấy thoáng một bóng hồng xuất hiện.

Hầu Sơn Phong rùng mình, thầm kêu một tiếng hỏng bét và bất giác cúi đầu!

Bất luận thế nào cũng đã không tránh kịp, vì giọng nói lanh lảnh như chuông ngân đã vang lên bên tai chàng :

- Ta chờ ngươi cả nửa ngày rồi, có gặp vị huynh đệ đó của ngươi không?

Còn may, thì ra nàng vẫn chưa nghe thấy câu chuyện giữa Thiết Ngưu và Hầu Sơn Phong. Hầu Sơn Phong thở phào, chàng ngẩng hầu nhìn lên thì thấy hồng y nữ đang đứng bên trái mình, chàng vội cười cười và đáp :

- Hóa ra là cô nương, tại hạ vẫn chưa gặp, lẽ nào cô nương cũng chưa...

Hồng y nữ nheo mắt phụng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi lắc đầu nói :

- Cũng chưa, ngươi biết hắn ở đâu không?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Tại một thuyền hoa kỹ viện trên sông Tần Hoài, cô nương không nên tới nơi đó!

Một thiếu nữ vốn không nên tới những nơi như vậy, Hầu Sơn Phong nắm rất rõ điểm này!

Nào ngờ hồng y nữ lắc đầu và mỉm cười một cách tự nhiên, nàng nói :

- Không sao, ta không quan tâm.

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nót :

- Cô nương nói chơi rồi, cô nương sao có thể tới nơi đó được.

Hồng y nữ vẫn thản nhiên nói :

- Thật mà, tay không quan tâm đến điều đó!

Hầu Sơn Phong vội lắc đầu, nói :

- Cô nương không quan tâm nhưng tại hạ quan tâm, vạn nhất để cô nương trở thành... Tại hạ không gánh vác nổi chuyện này rồi!

Hồng y nữ nói :

- Ngươi yên tâm, đó là chuyện của ta, ta không trách ngươi là được.

Hầu Sơn Phong bất giác thầm kêu khổ, ý nghĩ xoay chuyển, chàng gật đầu, nói :

- Được thôi, nhưng tại hạ có chút việc phải làm, tại hạ không thể đưa cô nương đi, tại hạ tìm gười đưa cô nương đi nhé!

Nói đoạn, chàng định cất bước đi, nhưng hồng y nữ liền soạt chân, dang cánh tay trắng như tuyết ngăn lại và nói :

- Không, ta muốn ngươi đưa ta đi!

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói :

- Cô nương chỉ cần có thể đưa cô nương đi thì ai đưa đi mà không được?

Hồng y nữ lắc đầu nói :

- Tất nhiên là không giống nhau, ngươi là ngươi, còn người khác là người khác.

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Cô nương hà tất phải làm khó người khác!

Hồng y nữ nói :

- Chiếu cố cho bằng hữu của huynh đệ kết nghĩa của ngươi, lẽ nào chẳng phải là chuyện ngươi nên làm?

Hầu Sơn Phong nói :

- Cố nhiên là tại hạ nên làm, nhưng cô nương thông cảm, tại hạ còn có chuyện quan trọng phải làm.

Hồng y nữ lắc đầu nguầy nguậy và nói :

- Điều đó ta không biết, chỉ cần ngươi đưa ta đến đó rồi ngươi muốn đi đâu thì đi!

- Thì ra cô nương này chẳng kể phải quấy gì cả!

Hầu Sơn Phong quét nục quang nhìn quanh thì thấy không ít người lén nhìn mình và hồng y nữ, chàng sợ gặp phải người quen buột miệng gọi chàng một tiếng thì hỏng bét.

Vì vậy, chàng liền gật đầu, nói :

- Được rồi, mời cô nương đi theo tại hạ!

Nói đoạn, chàng sải bước đi tới trước.

Hồng y nữ theo sát phía sau và nói :

- Ta nói trước nhé, nếu ngươi định giở trò với ta thì không dễ đâu đấy!

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Cô nương, tại hạ có cần thiết phải làm thế không?

Hồng y nữ thản nhiên nói :

- Điều đó phải hỏi chính ngươi!

Lời này dường như có chút ẩn ý, Hầu Sơn Phong bất giác giật mình, chàng không dám hỏi thêm gì nữa, mà chỉ lặng lẽ đưa hồng y nữ ra sau Phu Tử miếu, đi về phía bến Tần Hoài!

Nhưng đến Phu Tử miếu thì hồng y nữ đột nhiên dừng bước và nói như ra lệnh:

- Này, ngươi đứng lại!

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên dừng bước chàng nói :

- Thế nào, cô nương không đi nữa sao?

Hồng y nữ lắc đầu, nói :

- Ngươi nói rất đúng, nơi đó không phải là chỗ mà nữ hài tử nên tới, vả lại đến nơi đó cũng khiến ngươi khó chịu, ta không đi nữa. Nơi này không có ai qua lại nên ta muốn ở đây nói chuyện với ngươi!

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói :

- Cô nương muốn đùa với người ta thật rồi, tại hạ còn có chuyện, không thể bồi tiếp...

Hồng y nữ nói :

- Không thể bồi tiếp cũng phải bồi tiếp, ngươi nên biết là ta đã nghĩ đến ngươi rất nhiều rồi đấy!

Hầu Sơn Phong nói :

- Lúc đầu tại hạ không cho cô nương đi, đó không phải là cũng đã nghĩ đến cô nương sao?

Hồng y nữ lắc đầu, nói :

- Ta không chỉ điều đó, ý ta muốn nói, nơi này ngươi sẽ không gặp người quen, nói chuyện sẽ tiện hơn đối với ngươi. Nếu ngươi không chịu bồi tiếp ta nói chuyện ở nơi này thì không chừng ta đành phải làm phiền ngươi đưa ta đến chiếc thuyền đó thôi!

Hầu Sơn Phong thầm kinh động trong lòng, chàng vội nói :

- Muốn nói ở đây thì ở đây nói vậy?

- Thế mới phái!

Hồng y nữ mỉm một nụ cười rất tuyệt, nàng nói :

- Đừng sợ, ta không biết ăn thịt người đâu, bây giờ ngươi không còn chuyện gì nữa phải không?

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói :

- Cô nương nhất định muốn tại hạ ở đây bồi tiếp thì dù có chuyện to bằng trời, tại hạ cũng đành gác lại!

Hồng y nữ mỉm cười, nói :

- Ngươi nói vậy khiến ta cảm thấy bất an, chỉ có điều ta không nghĩ rằng ngươi có chuyện, ta nghĩ rằng chẳng qua là ngươi sợ gặp mặt ta, muốn tìm cơ hội tránh xa ta mà thôi!

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Đây mới là chuyện nực cười, tại sao tại hạ phải sợ gặp mặt cô nương chứ. Tại sao tại hạ lại muốn tìm cơ hội tránh xa cô nương? Có lý do gì khiến tại hạ phải làm như thế?

Hồng y nữ nói :

- Lý do gì thì ngươi tự biết, nhưng ta cũng có thể nói cho ngươi biết, ngươi sợ ta gặp huynh đệ kết nghĩa Hầu Sơn Phong đó của ngươi phải không?

Hầu Sơn Phong nói :

- Lời này của cô nương khiến tại hạ càng...

Hồng Y nữ cắt lời, nói :

- Không cần biện hộ, ta có thể nói cho ngươi biết, ta đã tìm được Hầu Sơn Phong rồi!

Hầu Sơn Phong “à” một tiếng rồi nói :

- Vậy thì tốt rồi đã như thế thì cô nương hà tất phải...

Hồng y nữ lại cắt lời, nói :

- Đương nhiên ta phải tìm ngươi, vì Hầu Sơn Phong đó ở xa tận chân trời nhưng cũng gần ngay trước mắt!

Hầu Sơn Phong lạnh người, chàng nói :

- Cô nương, đây chẳng phải là chuyện đại nực cười trong thiên hạ sao? Tại hạ sao có thể là Hầu Sơn Phong...

- Ngươi không thừa nhận à?

Hồng y nữ mỉm cười, nói :

- Vừa rồi Thiết Ngưu gọi ngươi thế nào?

Hỏng bét, hóa ra nàng đã nghe được tất cả! Hầu Sơn Phong chợt cảm thấy cõi lòng nặng trĩu, hàng trăm ý nghĩ xoay chuyển như chớp trong đầu, chàng vội nói :

- Cô nương, hắn gọi tại hạ là Hầu đại ca, tại hạ kêu bằng Hầu...

Hồng y nữ lại cắt lời, nàng nói :

- Ngươi kêu bằng Hầu gì? Nếu ngươi không kêu bằng Hầu Sơn Phong thì tại sao Thiết Ngưu nói với ngươi là một hồng y cô nương tìm ngươi? Chuyện này ngươi giải thích thế nào?

Hầu Sơn Phong chau mày gượng cười, nhất thời trầm mặt bế khẩu!

Hồng y nữ mỉm cười, nói :

- Nếu ngươi vẫn không thừa nhận thì ta sẽ tìm người đến hỏi ngay bây giờ...

Hầu Sơn Phong nói :

- Cô nương, không cần phải hỏi, tại hạ thừa nhận là được rồi?

Hồng y đắc ý mỉm cười, nàng nói :

- Cuối cùng thì ngươi cũng phải thừa nhận, thế tại sao trước cổng Đồng gia ngươi không thừa nhận.

Hầu Sơn Phong cau mày nhíu mặt, chàng nói :

- Cô nương, tại hạ đã gặp qua bốn nhân vật võ lâm hung hãn đó, cô nương mang theo trường kiếm, bộ dạng lại kinh người như vậy tại hạ đâu biết cô nương tìm mình để làm gì? Tại hạ sợ không dám thừa nhận cũng là lẽ thường tình!

Hồng y nữ thản nhiên mỉm cười, nói :

- Ngươi giỏi ăn nói lắm, nhưng sợ rằng không phải là chuyện như thế?

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ theo sự thật nói, cô nương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào!

Hồng y nữ nói :

- Đương nhiên là ta không tin, ta chỉ nghi rằng ngươi có ý trốn tránh ta, sợ ta nhận ra bản lai diện mục thật của ngươi và vạch trần bí mật của ngươi, đúng không nào?

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói :

- Cô nương, một kẻ hạ lưu chỉ biết rượu chè, trai gái cờ bạc, không chuyện gì không làm như tại hạ thì có bản lai diện mục gì, có bí mật gì?

Hồng y nữ nói :

- Ngươi phải hỏi chính ngươi đấy, bề ngoài ngươi là một hạ lưu chuyên cờ bạc vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, nhưng bên trong không phải như thế!

Hầu Sơn Phong nói :

- Cô nương khiến cho tại hạ dở khóc dở cười rồi!

Hồng y nữ nói :

- Đương nhiên, nếu là ta thì ta cũng sẽ dở khóc dở cười.

Nàng ngưng một lát rồi đột nhiên, hỏi :

- Ngươi có nhận ra ta không?

Hầu Sơn Phong vội lắc đầu, nói :

- Cô nương, tại hạ không có phúc phần lớn như thế, không nhận ra!

Trên ngọc diện của hồng y nữ thoáng lộ vẻ ai oán, nàng thở dài rồi nói :

- Chỉ mới ba năm mà ngươi đã không còn nhận ra ta rồi, nếu kéo dài thêm nữa thì chẳng biết sẽ như thế nào?

Cõi lòng Hầu Sơn Phong như thắt lại, chàng nói :

- Cô nương nói thế là...

Hồng ý nữ chăm chú nhìn chàng và nói :

- Ngươi còn chưa rõ sao?

Hầu Sơn Phong gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu rồi, sở dĩ cô nương tìm tại hạ là vì tự cho rằng mình quen biết tại hạ phải không?

Hồng y nữ gật đầu và nói :

- Đúng vậy, nhưng không phải cho rằng mà là thật sự quen biết ngươi, vậy mà ngươi lại không thừa nhận quen biết ta, ngươi cũng quá nhẫn tâm rồi...

Hầu Sơn Phong nói :

- Có khả năng là cô nương tìm nhầm người rồi, đích thực là tại hạ không quen biết cô nương!

Song mục của hồng y nữ khẽ chớp động, nàng nói :

- Không quen biết thì thôi vậy, nhưng ta hỏi ngươi, tứ tuyệt Thư - Cầm - Đổ - Tửu mà ngươi dùng đánh bại Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì, đích thực là trá thuật phải không?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Đúng vậy, chuyện này cũng chẳng có gì là mất mặt, vì tại hạ vốn là...

Hồng y nữ lắc đầu, nói :

- Đáng tiếc là Tứ đại hộ pháp của Lạnh Thiên Trì đều giảo hoạt đa trí, không phải bất kỳ ai cũng có thể lừa gạt được. Có thể thắng bọn họ trên bốn phương diện Thư - Cầm - Đổ - Tửu, và khiến bọn họ tâm phục khẩu phục thì thế gian này chỉ có duy nhất một người!

Hầu Sơn Phong nói :

- Nhưng đích thị là tại hạ sử dụng trá thuật để thắng bọn họ, tại hạ cũng biết người duy nhất mà cô nương nói là ai rồi, vì đương thời bốn lão kia đã nói cho tại hạ biết, bọn họ cũng thừa nhận tại hạ là người thứ hai?

Hồng y nữ nói :

- Đó là bọn họ, còn ta tuyệt đối không thừa nhận, đối với chuyện này, tuyệt đối ta không dễ bị lừa như vậy, vì chẳng có ai hiểu người đó hơn ta!

Hầu Sơn Phong nói :

- Nhưng trên thực tế...

Hồng y nữ cắt lời, nói :

- Ta nói cho ngươi biết một chuyện, bốn năm trước khi ta hành lữ trên giang hồ, tình cờ gặp gỡ một vị mỹ nam tử tuyệt thế vô song, người này chẳng những tuấn tú tuyệt luân, anh phong thoát tục mà còn là một cao thủ uy chấn võ lâm, đặc biệt là văn tài cái thế, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, ngoài ra còn thông hiểu bách giá chư tử, tam giao cửu lưu. Thậm chí các tuyệt kỹ bách nghệ, không môn nào không thông, không môn nào không tinh, có thể gọi là đệ nhất kỳ tài trong thiên hạ gần trăm năm qua...

Hầu Sơn Phong à một tiếng rồi nói :

- Tại hạ không biết trong võ lâm còn có nhân vật như vậy!

Hồng y nữ chẳng để ý đến chàng, nàng thản nhiên nói tiếp :

- Trong võ lâm thiên hạ, người người đều nói chàng là một ác ma đáng chết vạn lần, chỉ cần nói đến hổ cũng biến sắc, nghe phong phanh là hắc bạch lưỡng đạo kinh tâm táng đởm, nhưng duy nhất một mình ta là biết chàng hiệp cốt nhân tâm, là vị kỳ hiệp cái thế đầu đội trời chân đạp đất. Sở dĩ chàng bị xem là ác ma, chỉ vì chàng khinh đời ngạo thế, bỡn cợt nhân gian, tính tình phóng đãng, không giả dối, không làm bộ làm tịch, chàng ghét sự ác như thù, đặc biệt là thống hận những kẻ lừa đời mua danh, giả nhân giả nghĩa, vì thế nên chàng hạ thủ quá nặng, quá độc mà thôi. Tóm lại, dù chàng là ác ma hay hiệp nghĩa thì chàng cũng đều khiến ta vừa gặp là xiêu lòng, không thể tự kềm chế...

Hầu Sơn Phong nói :

- Điều đó chẳng phải là rất tốt sao? Chỉ mơ uyên ương không mơ tiên, anh hùng hiệp nữ từ đây sánh vai hành hiệp giang hồ, hình bóng thành đôi, lưu truyền giai thoại!

Hồng y nữ chăm chú nhìn chàng và hỏi :

- Đây là điều ngươi nói phải không?

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Đâu chỉ là tại hạ, cô nương cứ hỏi thử xem, ai ai cũng nói như vậy mà thôi!

Hồng y nữ khẽ gật đầu với vẻ ai oán và nói :

- Đúng vậy, ngươi nói không sai, đương thời đích thực ai ai cũng nói thế, trời tạo một đôi, đất tạo một đôi, nhưng hình ảnh đẹp không lâu dài, ba năm trước đột nhiên chàng xuôi tay về với đất, rời bỏ thế gian và cũng vĩnh viễn rời bỏ ta...

Hầu Sơn Phong à một tiếng rồi nói :

- Tạo hóa sao lại trêu người đến thế? Đây thật là...

Hồng y nữ tiếp lời :

- Ta vốn cho rằng hồng nhan bạc mệnh, đa tình xưa nay thường ôm hận, tạo hóa đố kỵ thế nhân, trời xanh quá vô tình, ta nghe hung tin này thì đau đớn cùng cực, không muốn sống nữa, hận không thể bạt kiếm tự vẫn để theo chàng đi...

Hầu Sơn Phong lên tiếng an ủi :

- Cô nương, người chết không thể sống lại, cô nương đừng quá...

Hồng y nữ lại cắt lời, nói :

- Nhưng ta lại nghĩ, một vị kỳ tài như chàng, một vị đại anh hùng, chân hào kiệt đỉnh thiên lập địa như vậy thì không nên đoản mệnh như thế. Nếu không, thế gian này chẳng còn người tốt sống nữa, do đó trong tiềm thức ta cho rằng chàng chưa chết, và mỗi năm dù mưa gió hay gian nguy cũng không ngăn cản được việc ta đến trước mộ chàng dâng hoa và thắp hương, ta vẫn luôn hy vọng là chàng có thể bước ra từ trong mộ...

Thân hình Hầu Sơn Phong khe khẽ run, giọng nói cũng hơi lạc đi, chàng nói:

- Chân tình của cô nương thật khiến người ta cảm động, khiến người ta kính phục, chỉ có điều hy vọng của cô nương là không thể thành hiện thực!

Hồng y nữ thản nhiên nói như không nghe thấy gì :

- Nhưng ba năm qua, ta đã thất vọng và cũng đã tuyệt vọng, song trong thời gian đó ta phát hiện một chuyện, đó là cái chết của chàng có một nửa lý do là muốn trốn tránh ta, muốn làm cho ta hết hy vọng...

Hầu Sơn Phong nói :

- Cô nương, đối với một cô nương tuyệt đại phong hoa, anh hùng hiệp nghĩa thì bất kỳ người nào cũng không có lý do để làm như vậy, nếu có thì người đó là thiên hạ đệ nhất ngu xuẩn, là thiên hạ đệ nhất nhẫn tâm!

Hồng y nữ lắc đầu nói :

- Chàng không giống bất kỳ người nào cả, chàng không phải là người mà là thần, ta không thể nói chàng là một kẻ ngu xuẩn nhưng ta nói chàng là thiên hạ đệ nhất nhẫn tâm...

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Cô nương, tại hạ hiểu rồi, người mà cô nương nói là vị Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam phải không?

Hồng y nữ chú mục nhìn đối phương và thản nhiên nói :

- Sao ngươi biết người ta nói đến là chàng?

Hầu Sơn Phong cũng thản nhiên đáp :

- Cô nương nói đương kim thế gian chỉ có một người thắng được bốn nhân vật võ lâm kia, và bốn nhân vật đó cũng nói như vậy, bọn họ nói người đó là Hạ Hầu Lam đã chết ba năm rồi, bây giờ cô nương cũng nói người đó đã chết ba năm, vậy không phải Hạ Hầu Lam thì là ai?

Hồng y nữ gật đầu nói :

- Đúng vậy, ngươi nói không sai, đích thị là chàng!

Hầu Sơn Phong nói :

- Nhưng cô nương, có người tận mắt thấy hắn được chôn xuống đất!

Hồng y nữ nói :

- Điều này ta biết, với trí tuệ của chàng thì việc che mắt thiên hạ thì không phải là chuyện khó!

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói :

- Vậy thì quái lạ, nếu hắn chưa chết...

Hồng y nữ cắt lời, nói :

- Đúng vậy, chàng vẫn chưa chết, ta cũng đã tìm được chàng, hiện tại chẳng những chàng thay tên đổi họ biến đổi diện mục mà căn bản không thừa nhận quen biết ta, ngươi nói xem có khiến người ta đau lòng không chứ?

Hầu Sơn Phong giả vờ hàm hồ, chàng gật đầu nói :

- Không phải tại hạ nói xấu hắn trước mặt cô nương, nhưng quả thật hắn quá tệ, đừng nói là cô nương, nếu trường hợp là tại hạ thì tại hạ cũng sẽ nát lòng đứt ruột.

Hồng y nữ nói :

- Vậy sao? Nhưng ta đâu chỉ nát lòng đứt ruột? Cõi lòng ta đã hơn một lần tan nát, ruột của ta đã hơn một lần đứt đoạn, ta không ngại lao khổ, không tránh gian nan đi khắp tứ hải sơn xuyên, tìm khắp tứ phương bát hướng, khó khăn lắm mới tìm được chàng, ta đã lập chủ ý, nếu chàng không chịu nhận ta nữa thì ta sẽ đập đầu chết trước mặt chàng, ngươi nói xem, ta sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Hầu Sơn Phong bất giác chau mày, chàng vội nói :

- Cô nuương, tại hạ nói một câu lẽ ra không nên nói, phụ mẫu dưỡng dục không dễ, lẽ nào nói rằng cô nương sống chỉ vì hắn? Chuyện này dường như không đáng...

Hồng y nữ thản nhiên nói :

- Ngươi biết nói vòng vo tam quốc, nên biết một chữ tình có thể giúp người ta sống mà cũng có thể giết người ta chết, đối với một nữ nhân thì điều đó càng đặc biệt quan trọng.

Hầu Sơn Phong nói :

- Cô nương, tại hạ bạo gan nói một câu, một kẻ vô tình vô nghĩa, lòng dạ sắt đá như vậy thì căn bản không đáng để cô nương tiếp tục si tình như vậy...

Hồng y nữ nói :

- Vậy là ngươi khuyên ta đi chết phải không?

Hầu Sơn Phong ngẩn người giây lát rồi vội nói :

- Cô nương, ý tại hạ không phải như vậy, tại hạ muốn nói là thiên hạ rộng lớn...

Hồng y nữ cắt lời, nói :

- Ta có thể nói cho ngươi biết, hoặc là chàng nhận ta hoặc là ta chết, tuyệt không có con đường thứ ba, con người ta vốn rất cố chấp bảo thủ!

Hầu Sơn Phong thở dài :

- Đã vậy thì tại hạ cũng không tiện nói gì thêm với cô nương...

Hồng y nữ cười cười, nói :

- Giả như ta cho rằng ngươi là Hạ Hầu Lam thì sao?

Hầu Sơn Phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cô nương thật khéo nói đùa, tại hạ làm gì có phúc phận lớn như vậy?

Hồng y nữ chậm rãi nói :

- Vậy ta muốn ngươi nói cho ta biết, ba chữ Hầu Sơn Phong được giải thích như thế nào?

Hầu Sơn Phong kinh động trong lòng, chàng nói :

- Cô nương, danh tánh là do phụ mẫu...

- Đúng vậy!

Hồng y nữ lại cắt lời, nói :

- Nếu kẻ làm con tự tiện thay đổi danh tánh do phụ mẫu đặt là đại bất hiếu!

Hầu Sơn Phong cười thầm, chàng nói :

- Cô nương, trên đời này chẳng có ai tự tiện thay đổi danh tánh để mang tiếng đại bất hiếu đâu!

Hồng y nữ nói :

- Nhưng theo ta thấy, ngươi là kẻ tự gọt đầu gọt chân danh tánh của mình đấy. Hai chữ Sơn Phong há chẳng phải từ chữ Lam mà ra đó sao? Hầu Sơn Phong vốn là Hầu Lam thêm một chữ Hạ vào nữa, chẳng phải là Hạ Hầu Lam sao?

Hầu Sơn Phong gượng cười, nói :

- Cô nương chớ lấy phép chiết tự mà đoán, đó chẳng qua là sự trùng hợp ngẫu nhiên...

Đôi mày liễu của Hồng y nữ chợt dựng lên, nàng nói :

- Chuyện đã đến nước này mà ngươi còn không thừa nhận sao?

Hầu Sơn Phong nói :

- Cô nương khiến tại hạ khó trả lời quá, đừng nói tại hạ không phải là Hạ Hầu Lam, dù có phải thì bây giờ tại hạ cũng đã trở thành kẻ bất luân bất bại, đang chung sống với một mỹ nữ trên sông Tần Hoài, đâu đáng để cô nương...

Hồng y nữ nói :

- Đừng lấy những chuyện đó đánh lừa ta, ta đã sớm lên thuyền hỏi rồi, Tiểu Thúy Hồng kia nói cho ta biết rất tường tận, ngươi và cô ta rốt cuộc như thế nào thì ngươi tự biết lấy!

Hầu Sơn Phong vô cùng kinh ngạc, chàng định tìm lời biện hộ nhưng Hồng y nữ đã nghiêm sắc diện nói tiếp :

- Đừng nói nhiều, ngươi chỉ trả lời ta một câu, ngươi nhận hay không nhận ta?

Hầu Sơn Phong trầm mặc không nói, hồi lâu sau chàng mới lắc đầu và nói :

- Cô nương, chớ tranh luận về chuyện không đáng tranh luận này nữa, giả như cô nương vẫn có thâm tình với Hạ Hầu Lam như xưa thì hiện tại có một chuyện nghiêm túc mà cô nương nên làm giúp hắn.

Hồng y nữ cũng lắc đầu nói :

- Không, ta không nghĩ rằng có bất kỳ chuyện nào quan trọng và nghiêm túc hơn chuyện này!

Hầu Sơn Phong lại lắc đầu và nói :

- Điều đó tùy cô nương, tại hạ không tranh luận nữa! Nhưng xin hỏi, cô nương có biết thảm họa ở “Kim Lăng Đồng gia” không?

Hồng y nữ gật đầu nói :

- Ta nghe nói đôi chút, thế nào?

Hầu Sơn Phong nhướng mày, nói :

- Đó là do Hạ Hầu Lam hạ độc thủ!

Hồng y nữ biến sắc, nàng trầm giọng quát :

- Ngươi nói bậy, Hạ Hầu Lam sao có thể...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Cô nương có biết ký hiệu năm xưa của Hạ Hầu Lam là gì không?

Hồng y nữ gật đầu nói :

- Tất nhiên là biết, là con rồng vàng dương ngũ trảo!

- Một chút cũng không sai!

Hầu Sơn Phong nói :

- Nghe vị Tổng quản kêu bằng Thiết Diện Sát Thần của Đồng gia nói, vết thương thí mạng trên những người của Đồng gia là cái gì Nhất Tàn chỉ của Hạ Hầu Lam. Sau khi bắt cóc Đồng cô nương và vị Tổng quản đó của Đồng gia thì hung thủ còn để lại thủ thị ý, cuối thư vẽ một con rồng vàng dương ngũ trảo. Ngoài ra hắn còn giết cái gì Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì bằng vết thương Nhất Tàn chỉ, và cũng để lại thư có vẽ rồng vàng dương ngũ trảo!

Hồng y nữ im lặng nghe, đôi mày liễu dựng lên, mắt phụng xạ kỳ quang, nàng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi dám lừa ta à? Ta không tin!

Hầu Sơn Phong thản nhin nói :

- Cô nương không tin thì có thể hỏi Thiết Ngưu, hắn đã nghe và đã thấy tất cả. Đúng rồi, lúc nãy cô nương có nghe tại hạ nói chuyện với Thiết Ngưu không?

Hồng y nữ gật đầu nói :

- Có nghe, ngươi bảo hắn đi khắp nơi hỏi xem có ai vận chuyển nhiều quan tài xuất thành hay không!

Hầu Sơn Phong nói :

- Không sai, cô nương đã nghe thấy rồi...

Hồng y nữ nói :

- Thế tại sao ngươi không hỏi ta sớm hơn?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Lẽ nào cô nương biết?

Hồng y nữ thản nhiên mỉm cười và nói :

- Không chỉ biết mà ta còn tận mắt trông thấy!

Hầu Sơn Phong vội hỏi :

- Cô nương thấy những gì?

Hồng y nữ cười nhạt, nói :

- Ta không vội mà ngươi vội gì thế? Ta chỉ hỏi ngươi có nhận hay không nhận ta?

Hầu Sơn Phong ngớ người, chàng gượng cười, nói :

- Sao cô nương lại cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam?

Hồng y nữ cười nhạt, nói :

- Ngươi không nhận ta cũng chẳng sao, ta nói một câu lẽ ra không nên nói, nhưng đừng mong ta nói ra những gì ta trông thấy!

Hầu Sơn Phong chau mày, chàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cũng may Hầu Sơn Phong này không phải là kẻ được đằng chân lấn đằng đầu, nếu không kiểu cưỡng nhận tình nhân như cô nương...

Hồng y nữ trừng mắt phụng, uy phong đột hiện. Hầu Sơn Phong vội thụt lưỡi bế khẩu.

Một lát sau Hồng y nữ mới thản nhiên cười và nói :

- Nói thế nào tùy ngươi, ta không bận tâm!

Hầu Sơn Phong tiếp lời :

- Vậy tại hạ cũng đành thuận tùy theo cô nương thôi, dù sao thì chuyện cũng liên quan đến tại hạ. Cô nương giá họa thì cứ để cho hắn giá họa, xem ra uy danh một đời của Hạ Hầu Lam sắp...

Hồng y nữ đột nhiên quát hỏi :

- Ngươi nói có người giá họa à?

Hầu Sơn Phong chậm rãi nói :

- Chẳng phải vừa rồi tại hạ nói cho cô nương biết về “Nhất Tàn chỉ” và con rồng vàng đó sao?

Hồng y nữ chăm chú nhìn chàng và nói :

- Xem ra ngươi biết cũng không ít chuyện, nhưng làm sao ngươi biết là có kẻ giá họa mà không phải là do chính Hạ Hầu Lam độc thủ?

Hầu Sơn Phong giật mình, chàng vội nói :

- Cô nương nghĩ rằng là chính hắn hạ độc thủ sao? Tại hạ cũng nghe nói đôi chút về Hạ Hầu Lam, tại hạ không dám nghĩ rằng một nhân vật như hắn lại có thể...

Hồng y nữ lạnh lùng nói :

- Được rồi, không cần che đậy nữa, ta nói cho ngươi biết cũng tốt thôi, vừa rồi khi ta đến đây, ta thấy một cỗ xe mã bịt bùng chạy ra hướng Ấp Giang Môn...

Hầu Sơn Phong vội hỏi :

- Xe mã bịt bùng thì cô nương thấy được gì?

Hồng y nữ trừng mắt hỏi :

- Nó không thể bị gió thổi tung lên sao?

Hầu Sơn Phong vội gật đầu nói :

- Có thể, có thể, xin cô nương nói tiếp!

Hồng y nữ nguýt chàng một cái rồi nói tiếp :

- Lúc ta đi ngang qua cỗ xe mã đó thì có một luồng gió thổi bay một góc màn xe, ta liếc nhìn vào thấy trong xe có hai cỗ quan tài...

Hầu Sơn Phong không nhẫn nại được nên lại xen vào :

- Cô nương, hai cỗ à?

Hồng y nữ gật đầu, nói :

- Đúng vậy, hai cỗ, một lớn một nhỏ!

Hầu Sơn Phong chau mày, chàng vội truy vấn :

- Cô nương, người đánh xe có hình dạng như thế nào?

Hồng y nữ nói :

- Ta không thấy rõ, hình như là một lão nông!

Hầu Sơn Phong hỏi tiếp :

- Cô nương, chuyện xảy ra vào lúc nào?

Hồng y nữ chớp chớp song mục và nói :

- Ngươi không biết tính sao? Từ khi ta đến đây cho tới bây giờ là bao lâu?

Hầu Sơn Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tính thời gian thì sợ rằng đã qua sông rồi, qua Giang Phố rồi...

Hồng y nữ mỉm cười, nói :

- Có thể, nhưng bây giờ muốn truy theo cũng còn kịp!

Thân hình Hầu Sơn Phong hơi động, nhưng chàng ngước nhìn đối phương và nói :

- Truy theo? Bảo ai truy theo bây giờ?

Hồng y nữ cười cười, nói :

- Tất nhiên là ngươi! Lẽ nào ngươi muốn ta truy theo?

Hầu Sơn Phong cười ha hả rồi nói :

- Đây mới là chuyện đại buồn cười trong thiên hạ! Tại sao tại hạ phải truy theo? Mà dựa vào đâu để truy theo chứ? Thứ nhất là không biết võ công, thứ hai chẳng quan hệ dây mơ rễ má gì với Hạ Hầu Lam, muốn chết cũng không nên tìm cách chết như vậy! Ai muốn truy theo thì truy theo, tại hạ muốn về thuyền đánh một giấc thôi!

Chương 5: Hồng Phấn Si Tình

Hồng y nữ cười nhạt, nói :

- Cơ trí của ngươi khá lắm, nhưng truy theo hay không là tùy ngươi, ai thích giá họa thì giá họa, ngươi bớt giở trò trước mặt ta đi. Bây giờ ngươi đi đến đâu ta đi đến đó, xem thử ai khẩn trương hơn ai.

Đôi mày của Hầu Sơn Phong chợt dựng lên, vẻ tươi cười trên mặt cũng biến mất, chàng nói :

- Cô nương, tại hạ lên thuyền đó, cô nương có đi được không?

Hồng y nữ thản nhiên nói :

- Tại sao ta không đi được chứ? Chẳng phải ta đã từng đến đó rồi sao?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Vậy thì tốt rồi, chỉ cần cô nương có bản lĩnh xem tại hạ và Tiểu Thúy Hồng thân mật với nhau là được, cô nương. Xin mời theo tại hạ!

Nói đoạn, chàng quay người định cất bước.

Ngọc diện của Hồng y nữ hơi ửng đỏ, đột nhiên nàng quát lên :

- Ngươi đứng lại!

Hầu Sơn Phong mới vừa quay nửa người, nghe vậy thì chàng quay lại mỉm cười, nói :

- Thế nào, cô nương có điều gì muốn chỉ giáo nữa?

Hồng y nữ tròn xoe mắt phụng, thần thái lạnh lùng, nàng nói :

- Ngươi dám...

- Nực cười!

Hầu Sơn Phong bật cười rồi nói :

- Thuyền hoa đó là của Tiểu Thúy Hồng, cô ta lại là kỹ nữ trên sông Tần Hoài, và là chỗ thân thiết với Hầu Sơn Phong này, tại hạ thân mật với cô ta trên thuyền cũng chẳng phạm vương pháp, và cũng chẳng mời cô nương đến xem.

Hồng y nữ vừa xấu hổ vừa tức, sắc diện chuyển qua tái nhợt, song mục xa hung quang, hữu thủ đột nhiên vung lên, bật trường kiếm.

Nhưng cùng lúc đó, thân hình yểu điệu thục nữ của nàng chợt run lên, hai hàng lệ thương tâm bất giác chảy xuống. Nàng nói với giọng run run :

- Lam ca, muội đau lòng đứt ruột vì chàng. Quyết chí thủ tiết vì chàng, bất kể cuồng phong hay bão vũ, mỗi năm muội đều dâng hoa thắp hương cho chàng, vượt ngàn dặm xa xôi chạy tới Kim Lăng này cũng vì chàng, vậy mà chàng... chàng... chàng nhẫn tâm phụ muội như vậy...

Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười, nói :

- Cô nương, trên thế gian này có nhặt vàng nhặt bạc nhưng không có...

Hồng y nữ nện mạnh gót hài xuống đất, hai đạo mục quang vừa ân ái vừa bi phẫn, nhìn thẳng vào mắt Hầu Sơn Phong, nàng nói :

- Lam ca, chàng thật độc ác...

Bỗng nhiên nàng quay ngoắt thân hình và phóng thẳng xuống dòng sông Tần Hoài đang cuồn cuộn chảy!

Song mục của Hầu Sơn Phong đột hiện hàn quang, thân hình chàng vừa động thì bỗng nhiên nghe một giọng khàn khàn vạch tầng không truyền tới :

- A di đà Phật, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng phủ đồ, sao Hầu thí chủ còn chưa ra tay?

Lời chưa dứt thì một bóng màu lam lướt tới và lăng không xuất thủ chụp lấy vai Hồng y nữ giật lại. Đồng thời người này còn mượn thế xuất tả thủ nhanh như chớp, đỡ dưới thắt lưng Hồng y nữ và quăng nàng vào bờ. Hồng y nữ vừa hạ chân lên bờ thì bóng màu lam cũng hạ thân xuống, người này chính là Cuồng hòa thượng. Lão ngưng thần nhìn Hồng y nữ một lúc rồi nói :

- Cô nương, thiên hạ chẳng có chuyện gì khó mà không giải quyết được, thượng thiên còn có đức hiếu sinh, thân thể là nhận từ phụ mẫu, sao lại dễ dàng dùng hạ sách này?

Hồng y nữ đưa tay áo lau ngấn lệ và ngẩng đầu lên, hai mắt của nàng đỏ hoe, nàng nghiến răng rồi lạnh lùng quát :

- Hòa thượng, lão chớ quản vào chuyện người khác, ta không khóc, ta vì ai mà khóc, tại sao phải khóc, lệ của ta đã chảy cạn từ lâu rồi, các người hợp lại để khinh phụ ta...

- A di đà Phật!

Cuồng hòa thượng vội chấp tay nói :

- Nữ thí chủ tạm thời bớt nổi trận lôi đình, xem thử lão nạp là ai đây!

Hồng y nữ cười nhạt, nói :

- Lão có bị thiêu thành tro ta cũng nhận ra, lão chính là hòa thượng đi chung với Hạ Hầu Lam.

Cuồng hòa thượng nói :

- Không sai, nữ thí chủ, lão nạp là vị hòa thượng mà thí chủ gặp lúc nãy, nhưng vị Hầu thí chủ này không phải là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma như nữ thí chủ nói!

Hồng y nữ chăm chú nhìn hòa thượng với vẻ nghi hoặc, nàng nói :

- Hòa thượng, lão biết Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma à?

Cuồng hòa thượng nói :

- Nữ thí chủ, lão nạp là Cuồng hòa thượng!

Hồng y nữ “à” một tiếng rồi tỏ vẻ ngạc nhiên nói :

- Lão là vị Cuồng hòa thượng du hí phong trần, cười đời ngạo thế đó à?

Cuồng hòa thượng nói :

- Du hí phong trần, cười đời ngạo thế thật, nhưng “Cuồng” thì không phải của lão nạp.

Hồng y nữ bất giác đỏ mặt, nhất thời nàng cúi đầu không nói gì.

Một lát sau nàng ngẩng đầu lên rồi đột nhiên quét mục quang nhìn quanh và ngạc nhiên vội hỏi :

- Đại hòa thượng, Hầu Sơn Phong đâu?

Cuồng hòa thượng nói :

- Nữ thí chủ, lúc nào buông tay được thì buông tay, chỗ nào tha người được thì tha người, vị Hầu thí chủ đó đã sợ tội mà bỏ chạy rồi, cũng không biết là chạy đi đâu?

Hồng y nữ chú mục quang nhìn hòa thượng và nói :

- Đại hòa thượng, lão đã giúp hắn thì không nên ngăn cản ta!

Cuồng hòa thượng nói :

- Đệ tử Phật môn vốn có chút từ bi trong lòng, có lý nào thấy chết không cứu? Lão nạp không giúp bất kỳ người nào!

Hồng y nữ nói :

- Vậy sao đại hòa thượng biết hắn không phải là Hạ Hầu Lam?

- A di đà Phật!

Cuồng hòa thượng khẽ niệm Phật hiệu rồi nói :

- Ngày trước, khi Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái thí chủ mai táng Hạ Hầu Lam thì lão nạp cũng có bên cạnh!

Hồng y nữ chớp chớp song mục và nói :

- Đại hòa thượng, người xuất gia không được bịa chuyện!

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Đúng vậy, lão nạp đâu dám bịa chuyện.

Hồng y nữ nói :

- Đột nhiên đại hòa thượng dời phật giá đến Kim Lăng này là vì...

Cuồng hòa thượng nói :

- Lão nạp nghe nói Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì đến Kim Lăng tầm thù nên vội độ ách tiêu tai cho Đồng gia, cứu vãn một trường huyết kiếp, nào ngờ...

Hồng y nữ cắt lời, nói :

- Không ngờ bị vị Hầu Sơn Phong kia đi trước một bước, dùng trá thuật đẩy lui tứ ma!

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Không sai, đúng là như vậy!

Hồng y nữ nói :

- Đại hòa thượng cũng cho rằng đó là trá thuật?

Cuồng hòa thượng nói :

- Lão nạp nghĩ rằng, có khả năng là như vậy.

Hồng y nữ nhướng đôi mày liễu lên và nói :

- Tại sao đại hòa thượng không khẳng định chuyện này?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Chỉ vì lão nạp không tận mắt trông thấy chuyện đó!

Hồng y nữ nói :

- Tại sao đại hòa thượng không nói dứt khoát là không phải?

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói :

- Sự thực vị Hầu thí chủ đó không biết võ công, không thi triển trá thuật thì tuyệt đối không thể thắng.

Đột nhiên Hồng y nữ bật cười rồi nói :

- Vậy đại hòa thượng khẳng định đó là trá thuật?

Cuồng hòa thượng ngớ người giây lát, nhưng lão lập tức tiếp lời :

- Bình sinh lão nạp thường như vậy, phàm chuyện gì không tận mắt trông thấy thì không dám khẳng định!

Hồng y nữ cười nhạt, nói :

- Thế tại sao đại hòa thượng có thể khẳng định hắn không biết võ công.

Cuồng hòa thượng hơi giật mình, nhưng lão cũng nhanh trí đáp ngay :

- Chuyện này à! Vì lão nạp cũng từng thử qua!

Hồng y nữ “à” một tiếng rồi nói :

- Đại hòa thượng từng thử qua thật à?

Cuồng hòa thượng cúi đầu nhìn xuống đất, khẽ niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, người xuất gia không dám bịa chuyện nói dối!

Hồng y nữ cười cười và nói :

- Chuyện này ta tin hòa thượng lão, nhưng lúc Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên mai táng Hạ Hầu Lam, đại hòa thượng lão có ở bên cạnh thật không?

Cuồng hòa thượng gật đầu một cách chắc chắn và nói :

- Không sai, nữ thí chủ, đích thực là lão nạp có ở bên cạnh!

Hồng y nữ cười nhạt, nói :

- Đại hòa thượng là người xuất gia làm đệ tử Phật môn nên suy cho cùng thì không thể nói dối, nhưng e rằng Cuồng hòa thượng lão còn có điều chưa biết, đương thời tuy ta đến chậm một bước, nhưng vì hồ nghi cái chết của Hạ Hầu Lam nên ta đi khắp nơi dò hỏi những người có mặt tại đương trường, không một ai nói đương thời có tăng nhân nào tại hiện trường cả!

Cuồng hòa thượng mỉm cười nói :

- Sợ rằng thí chủ cũng có điều chưa biết, đương thời lão nạp chưa cạo đầu xuất gia!

Hồng y nữ nhướng mày liễu và cười nhạt, nói :

- Vậy đương thời đại hòa thượng là vị nào tại đương trường?

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói :

- Lão nạp cũng chính là người tại đương trường mà nữ thí chủ từng hỏi qua!

Hồng y nữ ngạc nhiên nói :

- Vậy đại hòa thượng là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Nữ thí chủ, Khoái Bán Thiên đó cũng đã chết nhiều năm rồi, đã sớm mục rữa theo cây cỏ rồi!

Hồng y nữ gật đầu, nói :

- Ta hiểu rồi, họ Khoái năm xưa bây giờ là Cuồng hòa thượng!

Cuồng hòa thượng nói :

- Nữ thí chủ hiểu được như vậy là tốt, đương thời lão nạp tự tay mai táng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam đại hiệp, nên chuyện Hầu thí chủ không phải là Hạ Hầu đại hiệp không thể có sai lầm!

Thân hình Hồng y nữ hơi run run, nàng nói :

- Đại hòa thượng, Hạ Hầu Lam có thể nhẫn tâm lừa dối ta, nhưng đại hòa thượng lão chẳng có lý do gì giúp hắn lừa dối ta, đúng không?

Cuồng hòa thượng lại nhìn xuống đất và nói :

- Nữ thí chủ thật sáng suốt, lão nạp đâu dám lừa dối nữ thí chủ!

Hồng y nữ cười nhạt, nói :

- Đại hòa thượng, đệ tử Phật môn trên tuân theo tôn chỉ Phật tổ, dưới ôm lòng từ bi, ta cho rằng đại hòa thượng lão không thể nhẫn tâm triệt tán đoạn nhân duyên này!

Cuồng hòa thượng hơi chấn động tâm thần, lão nói :

- A di đà Phật, lão nạp không dám, lão nạp chỉ có thể nói cho thí chủ biết một câu, Hạ Hầu đại hiệp cũng như Khoái Bán Thiên, đích thực là trước sau đều đã chết cả rồi.

Song mục của Hồng y nữ lấp lánh kỳ quang, khóe mắt rưng rưng ngấn lệ, nàng thi lễ và nói :

- Đa tạ đại hòa thượng, ta sẽ không tìm Hạ Hầu Lam nữa, xin đại hòa thượng chỉ giúp cho, hiện tại vị Hầu Sơn Phong kia đi đâu rồi?

Cuồng hòa thượng bình thản nói :

- Chuyện này lão nạp không thể nói ra được, vừa rồi nghe nữ thí chủ nói, có một cỗ xe mã vận chuyển hai quan tài ra Ấp Giang Môn và có khả năng đã sang bờ bắc, lão nạp không dám chậm trễ, phải truy theo cỗ xe đó thôi. Xin cáo biệt tại đây, nữ thí chủ hãy bảo trọng!

Nói đoạn lão chấp tay vái chào rồi tung người lướt đi như tia chớp.

Hồng y nữ tỏ ra xúc động, nàng lên tiếng nói :

- Đa tạ đại hòa thượng lần nữa, xin lượng thứ cho việc không đưa tiễn.

Nói đoạn nàng cũng lắc người một cái, lập tức có một bóng mây hồng lướt đi giữa không trung...

* * * * *

“Ô Y” là một địa danh không lớn nhưng cũng không thể xem là nhỏ, nơi này tuy không lớn không nhỏ nhưng người từ Giang Phố muốn sang Kim Lăng, buộc phải đi qua nơi này. Do vậy mà địa danh này luôn khá náo nhiệt! Nói náo nhiệt không chỉ vì nơi này đông người qua lại mà còn vì nơi này có khá nhiều trà quán tửu quán, chí ít cũng trên vài mươi nhà! Mỗi trà quán, tửu quán đều ngồi chật khách, không một chỗ trống.

Lúc này có một người chậm rãi bước vào ngõ phía Nam của “Ô Y”, người này mặc thanh y, dáng vẻ phiêu dật thanh thoát, chỉ đáng tiếc là khuôn mạat không dễ coi chút nào.

Nhìn kỹ thì đó chính là Hầu Sơn Phong.

Chàng đứng bên đường và quét mục quanh nhìn tứ phía, đôi mày kiếm bất giác chau lại, vì trước một tửu quán gần đó có dừng một cỗ xe bịt bùng!

Cỗ xe mã này che kín đến độ, nếu có người ngồi trong xe thì e rằng không thở ra hơi được.

Trước càng xe có dắt một chiếc roi ngựa, không thấy người đánh xe đâu cả, có lẽ người này đã vào tửu quán ăn uống rồi.

Hầu Sơn Phong đã có phát hiện này thì không còn do dự gì nữa, chàng liền cất bước đi tới, chàng dừng bước trước cửa tửu quán, song mục quét nhìn vào trong, hạng người nào cũng có nhưng lại không thấy lão nông đánh xe như Hồng y nữ từng nói.

Đúng rồi, có lẽ lão nông này muốn tránh tai mắt thế gian nên khi ra khỏi thành Kim Lăng thì lão cải trang thành một bộ dạng khác!

Nhưng vì trong tửu quán quá đông khách với đủ loại sắc thái nên nhất thời Hầu Sơn Phong không thể tìm ra đối phương.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi bước đến cạnh cỗ xe, đưa tay vén màn xe nhìn vào bên trong, quả nhiên trong có hai cỗ quan tài, một lớn một nhỏ.

Hầu Sơn Phong nhận ra ngay đây chính là hai cỗ quan tài do Mạc Tử Kinh đặt làm và chính lão Tổng quản này cùng Đồng Uyển Nhược nằm ẩn mình trong đó.

Song mục của Hầu Sơn Phong lấp lánh kỳ quang, chàng vừa buông bức màn xuống thì đột nhiên nghe có giọng khàn khàn cất lên ở phía sau lưng.

- Này, ngươi muốn làm gì thế?

Hầu Sơn Phong giật mình quay người lại và bất giác sững sờ, trước mắt chàng là một lão nhân lưng còng, thân mặc y phục nông gia bằng vải thô. Trên mặt đầy nếp nhăn, râu tóc đều vương đầy bụi đất, lão nhân trừng mắt nhìn thẳng Hầu Sơn Phong mà không chớp.

Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười rồi nói :

- Không làm gì cả, cỗ xe này là của lão à?

Lão nông gật đầu, nói :

- Không sai, là của ta!

Hầu Sơn Phong quan sát đối phương một lúc rồi nói :

- Vừa rồi sao tại hạ không thấy lão trong tửu quán?

Lão nông nói :

- Vừa rồi ta ra phía sau tiểu tiện, vừa bước vào là thấy ngươi động đến xe của ta.

Hầu Sơn Phong nói :

- Xe đã là của lão thì tốt rồi, trong cỗ xe này là...

Lão nông cắt lời, nói :

- Ngươi không nhìn thấy à? Quan tài, ngươi cần không?

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Không sai, tại hạ muốn mua, lão bán không?

Lão nông chớp chớp song mục và nói :

- Không bán thì để làm gì? Nếu ta muốn giữ lại dùng thì một cỗ là đủ rồi, cần gì đến hai cỗ? Ngươi muốn mua một cỗ hay muốn mua cả hai?

Hầu Sơn Phong đưa hai ngón tay ra và nói :

- Tại hạ cần đến hai cỗ, bao nhiêu tiền?

Lão nông nói :

- Ta vừa bán vừa vận chuyển, giá tiền phải chờ vận chuyển tới nơi rồi mới tính được!

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Vậy thì tốt, lão đánh xe theo tại hạ nhé!

Lão nông gật đầu rồi lồm cồm bò lên xe, đoạn lão giật dây cương đánh xe theo Hầu Sơn Phong đi về hướng nam!

Ra khỏi ngõ hướng Nam thì hành nhân đã thưa dần, tứ bề hoang dã tịch lặng, Hầu Sơn Phong quay lại vẫy tay và nói :

- Được rồi, dừng xe ở đây thôi!

Lão nông dân ngạc nhiên nói :

- Thế nào dừng ở đây ư? Được thôi, người bán đành chìu lòng người mua vậy, ngươi bảo dừng ở đây thì dừng ở đây.

Nói đoạn lão gò dây cương cho cỗ xe mã dừng lại!

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Lão giúp tại hạ đưa quan tài xuống nhé!

Lão nông khoát tay, nói :

- Đừng vội, lão phu đã nói rồi, đến nơi phải tính tiền, thỏa thuận giá cả trước rồi hãy tính!

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Được thôi, lão muốn bao nhiêu tiền một cỗ?

Lão nông dân đưa ra một ngón tay và nói :

- Ngươi cho lão phu chẳn số đi!

Hầu Sơn Phong hỏi lại :

- Cái gì? Một cỗ một lạng chăng?

- Một lạng?

Lão nông kêu lên :

- Ta nói một cỗ là mười lạng.

Hầu Sơn Phong bật cười, nói :

- Quan tài ở đâu mà đắt thế, lão lợi dụng sự khó khăn của người khác để moi tiền rồi!

Lão nông lạnh lùng nói :

- Quan tài này được làm từ gỗ tốt, ngươi bỏ lạng bạc mua một cỗ quan tài của ta là không thiệt thòi đâu, nhưng mua hay không tùy ngươi, ngươi không mua thì ta đi tìm người khác.

Nói đoạn, lão định giật giây cương cho ngựa đi.

Nhưng Hầu Sơn Phong liền khoát tay nói :

- Các hạ, nói đùa cũng đến lúc phải dừng lại, tại hạ chẳng có hứng thú nữa rồi, nói đi, hai cỗ quan tài này từ đâu ra?

- Từ đâu ra ư?

Lão nông trợn tròn mắt, nói :

- Không trộm cũng không cướp! Bằng vào sức lao động mà đổi lấy!

Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười và nói :

- Tại hạ chưa từng nghe nói lấy sức lao động mà đổi lấy quan tài!

- Đâu chỉ ngươi chưa từng nghe! - Lão nông trầm sắc diện nói - Ngay cả lão phu sống đến chừng này tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải trong đời, cả đời ta lấy nghề đánh xe mưu sinh, tối qua có người tìm đến nhà bảo ta vận chuyển hai cỗ quan tài này đến “Ô Y”! Nói rõ là trả hai mươi lạng không thiếu một xu, nào ngờ chưa tới “Ô Y” thì người kia đã đuổi theo, khiêng hai người chết trong quan tài ra, rồi dùng vải quấn lại và mang đi. Trước khi đi còn bảo là để lại hai cỗ quan tài này trả tiền xe, ngươi nói xem có phải là một cỗ là lạng không?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Đây thật là kỳ sự, vậy thì một cỗ bán mười lạng cũng không...

Lão nông vội hỏi :

- Ngươi chịu mau phải không?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Tại hạ mua, nhưng...

Lão nông cười hì hì, nói :

- Xem ra tiểu tử đó không lừa ta, hắn nói nhất định có người đồng ý xuất mười lạng để mua một cỗ, và còn nói người mua là họ Hầu, này, ngươi có phải là người họ Hầu không?

Hầu Sơn Phong hơi chấn động trong lòng, chàng mỉm cười, nói :

- Không sai, hắn nói không sai, tại hạ họ Hầu, người đó là ai vậy?

Lão nông lắc đầu, nói :

- Lão phu cũng không quen biết, đó là một người vừa ốm vừa cao, hành sự rất quái đản... Thực ra ngươi mua là mua quan tài của ta, hà tất phải quan tâm hắn là ai?

Hầu Sơn Phong nói :

- Nói rất đúng, nhưng hai người chết kia là một già một trẻ, một nam một nữ phải không?

Lão nông gật đầu, nói :

- Chỉ biết là một nam, một nữ, còn tướng mạo thế nào thì lão phu không thấy rõ!

Hầu Sơn Phong hỏi tiếp :

- Lão thấy hắn đi về hướng nào?

Lão nông nói :

- Ta tức muốn điên người thì đâu còn lòng dạ mà để ý hắn đi về hướng nào?

Nói đoạn, lão đứng lên càng xe và mở màn xe, sau đó lão quay lại gọi Hầu Sơn Phong.

- Này, ngươi giúp ta một tay, khiêng xuống thôi.

Hầu Sơn Phong bước lại gần thùng xe và nói :

- Không vội, để tại hạ xem thử gỗ làm quan tài này có tốt hay không đã!

Lão nông tỏ vẻ không vui, lão nói :

- Ta còn lừa ngươi sao? Đều là gỗ tốt cả, không tin thì ngươi tự xem...

Đột nhiên Hầu Sơn Phong xuất thủ định chụp vào cỗ quan tài nhỏ!

Cùng lúc này, thần thái của lão nông cũng lộ chút khẩn trương.

Nhưng thủ trảo sắp chụp xuống quan tài thì Hầu Sơn Phong thu tay lại và mỉm cười nói :

- Không được, tại hạ mở không ra, lão mở giúp cho tại hạ xem thử!

Lão nông ngạc nhiên nói :

- Mở không ra thật à? Không sao, để ta đưa đến gần cho ngươi xem!

Nói đoạn, lão bước qua càng xe và vào trong thùng xe.

Hầu Sơn Phong lại khoát tay, nói :

- Không cần đẩy ra, lão mở nắp giúp tại hạ là được rồi!

Lão nông gượng cười nói :

- Ngươi lại nói đùa rồi, cỗ quan tài nặng thế này, một mình lão phu làm sao nhấc lên được?

Hầu Sơn Phong thản nhiên cười và nói :

- Sợ rằng không phải là không nhất lên được.

Lão nông ngạc nhiên nói :

- Không phải không nhấc lên được thì là gì? Ta đã cao niên thế này...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Càng cao niên càng gian ngoan giảo hoạt, sợ rằng trong quan tài này có bày trò gì đó để hại người!

Lão nông biến sắc, lão ngồi xuống càng xe và nói :

- Ngươi chớ đặt điều nói bậy bạ, ngươi không mua thì nói dứt khoát là không mua, để ta còn đi tìm người khác.

Lời vừa dứt thì lão vung tay giật dây cương.

Nhưng Hầu Sơn Phong nhanh tay lẹ mắt vô cùng, thân hình thấp thoáng như chớp, xuất thủ như gió, chàng chụp càng xe giữ lại và cười nói :

- Đừng diễn trò trước mặt tại hạ nữa, hai cỗ quan tài này hai mươi lạng, tại hạ không bớt lão một đồng, mau mở quan tài ra cho tại hạ xem!

Lão nông lại biến sắc, giọng nói đã có chút phẫn nộ :

- Con người ngươi sao vô lý đến thế? Bây giờ ngươi muốn mua nhưng ta không muốn bán nữa.

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy sao được? Sợ rằng không do lão quyết định nữa rồi!

Lão nông cười nhạt, nói :

- Đối với kẻ vô lý thì không cần khách khí, buông tay!

Lời chưa dứt thì hữu thủ đã vung lên, “vèo” một tiếng, chiếc roi ngựa quất thẳng vào cổ tay Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong nhướng mày nói :

- Hảo thủ pháp, nhưng bằng chút thân thủ này cũng đủ để mở nắp hai cỗ quan tài rồi!

Vừa nói chàng vừa xuất hữu chưởng “rắc” một tiếng, chiếc roi ngựa lập tức bị gãy đôi!

Lão nông cười nhạt, nói :

- Cũng không tệ, bằng thân thủ này thì ngươi không phải là người họ Hầu rồi!

Nói đoạn, lão quất mạnh phần roi gãy vào mông ngựa, con ngựa đau đớn hí vang rồi tung bốn vó xông lên trước.

Nguyên ý của lão không phải là đánh xe thoát đi mà nhân lúc xa mã hí động, phi thân tẩu thoát. Bỏ mặc Hầu Sơn Phong với cỗ xe và hai cỗ quan tài!

Quả nhiên, cỗ xa mã vừa xông lên thì lão cười nhạt và nói :

- Họ Hầu kia, ngươi khá lắm, hai cỗ quan tài giao cho ngươi đấy!

Lời chưa dứt thì lão đã tung người lên không và lướt đi!

Hầu Sơn Phong muốn truy theo lão nông thì không thể không bỏ cỗ xe, nếu không bỏ cỗ xe thì lão nông tất sẽ trốn thoát.

Nhưng một câu của lão nông kia chưa lọt hết vào tai thì chàng đã có quyết định, cứu người là quan

trọng nên chàng liền xuất thủ khống chế cỗ xe lại.

Con ngựa tung vó hí dài mấy tiếng rồi mới chịu đứng yên.

Hầu Sơn Phong lướt đến cạnh thùng xe, khẽ đưa tay chụp về phía cỗ quan tài nhỏ.

Nhưng mới nửa chừng thì chàng biến trảo thành chưởng vỗ xuống hư không trên nắp áo quan, kế đó chàng lắc người lui ra sau.

Chàng vừa định thân thì nắp quan tài đã bật lên, theo đó là một tiếng nổ "ầm" long trời lở đất, gỗ nát phát màn xe bay ra tứ phía, cỗ xa mã lập tức sụm xuống.

Con ngựa kinh hồn bạt vía, kéo mấy mảnh gỗ vụn mà chạy như điên.

Hồi lâu sau, Hầu Sơn Phong mới trấn định tinh thần, chàng đưa tay áo lau mồ hôi trán, khi nhìn lại thì ngựa đã biến mất, mặt đất đầy gỗ vụn, cỗ quan tài nhỏ nát như tương, cỗ quan tài lớn cũng chẳng khá gì hơn. Nhưng không thấy Đồng Uyển Nhược và Mạc Tử Kinh đâu cả!

Cũng may không thấy Đồng Uyển Nhược và Mạc Tử Kinh, bằng không thì chàng chỉ có thể trông thấy hai thi thể không toàn vẹn.

Nghĩ đến đây, Hầu Sơn Phong bất giác rùng mình. Song mục xạ hàn quang chàng định tung người đuổi theo lão nông, nhưng thân hình vừa động thì chàng liếc thấy một mảnh giấy từ trong đống gỗ nát bay ra.

Hầu Sơn Phong liền kiềm bước, xuất hữu chưởng dùng hấp lực hút mảnh giấy lại, bóng bạch quang thấp thoáng, chớp mắt mảnh giấy đã bay vào tay chàng!

Vừa liếc nhìn qua thì song mục Hầu Sơn Phong đột hiện uy phong.

Trên mảnh giấy viết mấy hàng chữ thảo thế này :

"Nếu các hạ không bị tan thương nát thịt thì đó là phúc mệnh ngang bằng tạo hóa của các hạ, cũng có thể lấy việc này để cảnh cáo, khuyên các hạ bớt quản vào chuyện người khác, bằng không lần sau sẽ không chỉ là chút thuốc nổ cỏn con như vậy!"

Bên dưới không ký tên, nhưng ở góc trái lại vẽ một con rồng vàng nhe nanh múa vuốt.

Hầu Sơn Phong lạnh lùng tự nói :

- Giỏi cho tên thất phu, ta cũng muốn xem thử rốt cuộc ngươi là nhân vật nào, xem thử ngươi có bản lãnh thông thiên gì mà có thể thoát khỏi hai tay của ta!

Nói đoạn, chàng chập hai bàn tay lại, mảnh giấy lập tức nát như bột, bản thân chàng cũng chỉ lắc người một cái là mất hút tung tích.

Hầu Sơn Phong vừa đi khỏi thì lập tức có một bóng lam y hạ chân xuống đường địa, đó là Cuồng hòa thượng.

Lão đứng phát ngẩn giữa đống gỗ nát vụn, đột nhiên lão cúi xuống nhặt lên một góc giấy vụn, trên góc giấy vụn này chỉ có một chiếc trảo rồng.

Cuồng hòa thượng chau mày, đột nhiên như ngộ ra điều gì, thân hình lão lập tức phóng vút lên rồi lướt đi nhanh như chớp!

Cuồng hòa thượng vừa biến mất thì lại có một bóng hồng thấp thoáng, một vị Hồng y thiếu nữ hạ bước xuống đương trường.

Nàng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho khinh động đến ngẩn người.

Hồi lâu, rất lâu sau, nàng mới quét mục quang nhìn hiện trường đổ nát lần cuối rồi bỏ đi.

Trong chớp mắt, đương trường trở nên tịch lặng vô cùng.

Nhưng chẳng lâu sau thì bầu không khí tịch lặng này bị một toán người kỳ dị đột nhiên xuất hiện phá vỡ, đồng thời toán người này còn mang đến một bầu không khí ghê rợn.

Toán người này gồm mười một người, trong đó có tám người mặc bạch bào, tóc dài buông xõa, mặt ngựa thâm trầm nhợt nhạt, trông như những quái nhân, khiến bất kỳ ai trông thấy cũng lạnh người.

Ngoài ra còn có hai hắc y đại hán to khỏe khiêng kiệu.

Người cuối cùng là một lão nhân mặc gấm bào ngồi kiệu, lão nhân này có thân hình vừa ốm vừa nhỏ bé, tóc râu đều bạc trắng, sắc diện cũng nhợt nhạt, thoạt trông cứ như một thi thể vừa phá quan tài mà ra.

Toán người vừa tới đương trường thì hai bạch bào quái nhân đi trước lập tức đứng lại, quay người và cúi đầu cung kính nói :

- Bẩm chủ nhân, là nơi này!

Gấm bào lão nhân ngồi trên kiệu lạnh lùng khai khẩu :

- Xem kỹ thử có chút manh mối gì khả dĩ truy tìm không?

Hai lão bạch bào quái nhân đáp một tiếng rồi quay người lại, bốn đạo mục quang lấp lánh như tia chớp, quét nhìn khắp đương trường, hồi lâu sau cả hai cùng cúi người, nói :

- Bẩm chủ nhân, không có nửa chút manh mối khả dĩ truy tìm!

Gấm bào lão nhân lạnh lùng hừ một tiếng, song mục xạ hàn quang, lão nói :

- Lão phu đi khắp tứ hải, dù thâm sơn dã cốc cũng phải tìm ra hắn, đi!

Một tiếng đi vừa phát ra thì đoàn người lập tức đi như bay!

Ngoài hai hắc y đại hán khiêng kiệu ra, mười sáu bàn chân của tám bạch bào quái nhân đều cách mặt đất hơn tấc, thuận tùy theo gió lướt đi, đâu giống người đi bình thường?

Trong chớp mắt, nơi này trở lại yên tĩnh như cũ!

Lần này sự yên tĩnh kéo dài khá lâu...

* * * * *

Đây là vùng hoang dã ở ngoại thành, một vùng hoang dã rộng lớn nhìn không thấy bờ, nếu phóng mắt nhìn xa thì chỉ có thể thấy sóng cỏ cao hơn thước đang uốn mình theo gió mà thôi, ngoài ra khó có thể thấy thứ gì khác!

Nhưng trong vùng hoang dã này có một rừng bạch dương không nhỏ, rừng bạch dương này khá rậm, từ ngoài nhìn vào trong là một màu đen ngòm, khó thấy được vật gì.

Đột nhiên có một bóng lam y lướt qua vùng hoang dã yên tĩnh rồi chui tọt vào rừng bạch dương rậm rạp.

Nhìn kỹ vào rừng bạch dương thì thấy có một khoảng đất trống này có một môi miếu thổ địa hoang phế lâu năm.

Trong rừng đã không có chút ánh sáng lọt vào nên tối mò mò, trong ngôi miếu, tuy hoang phế nhưng tự nhiên là càng tối hơn.

Một chút cũng không sai, thử nhìn vào cửa ngôi miếu hoang, bên trong quá tối đen như mực, khiến người ta cảm thấy khó nhìn thấy năm ngón tay.

Bóng lam y dừng bước trước thổ địa miếu chừng một trượng, bây giờ nhìn kỹ lại thì có thể nhận ra đây chính là lão nông đánh xe vừa rồi.

Nhưng hiện tại lão đã đứng thẳng người, tuyệt không thấy một chút còng lưng, lão dừng bước rồi

cúi người, đoạn hướng vào trong miếu lớn tiếng nói một cách cung kính :

- Bẩm Tổng tọa, thuộc hạ đến phục mệnh!

Từ trong ngôi miếu hoang truyền ra một giọng lạnh lùng :

- Nhiệm vụ của ngươi có hoàn thành mỹ mãn không?

Lão nông nói :

- Bẩm Tổng tọa, hắn đuổi kịp xa mã...

Giọng lạnh lùng cắt lời, nói :

- Ta chỉ hỏi nhiệm vụ của ngươi có hoàn thành không?

Lão nông rùng mình và nói :

- Bẩm Tổng tọa, hắn cơ trí hơn người, lần đầu hắn chưa tùy tiện hành động...

Giọng lạnh lùng trong miếu lại nói :

- Vậy có lẽ lần thứ hai hắn tùy tiện hành động!

Lão nông nói :

- Bẩm Tổng tọa, lần thứ hai thuộc....

(mất trang)

.... chết để bày tỏ lòng trung thành, tuyệt không dám cầu đại công!

Giọng lạnh lùng cười nhạt, nói :

- Lời này của ngươi rất thuận tai ta, rất được lòng ta, ta sẽ không bớt đại công này của ngươi...

Bỗng nhiên người này bế khẩu, đương trường trở nên yên lặng vô cùng.

Nhưng đột nhiên có một luồng ô quang bắn ra từ trong miếu hoang, bay thẳng đến chỗ lão nông.

Lúc này, lão nông như được đại xá, lão vội tạ ơn :

- Tạ ơn Tổng tọa...

Một lời chưa dứt thì đột nhiên luồng ô quang đổi hướng đánh vào vai phải lão nông, lão này hự

một tiếng, thân hình lão lảo đảo, lão đưa tay ôm chặt lấy vai và ngạc nhiêu kêu lên :

- Tổng tọa, ngươi... ngươi... sao...

Lời chưa nói hết thì bỗng nhiên có một giọng sang sảng cất lên từ sau lưng lão nông :

- Đừng kêu nữa, hắn đã đi rồi, đây là hậu quả của việc ngươi bán mạng vì người khác.

Lão nông quay phắt lại thì bất giác hồn phi phách tán, tâm can muốn vỡ toạc, một tiếng kinh hãi cũng không kêu lên được.

Trước mắt lão là một người lạnh lùng, đó chính là Hầu Sơn Phong mà lão cho rằng khó thoát đại nạn.

Lão nông trấn định tinh thần rồi lập tức quay người bỏ chạy.

Nhưng đã quá muộn, chỉ thấy thân hình Hầu Sơn Phong thấp thoáng mấy bước là đã đến phía sau, ngũ trảo như móc câu chụp xuống vai trái đối phương.

Chàng nói :

- Người ta đã không cần ngươi, ngươi còn muốn chạy đi đâu nữa?

Lão nông kinh hồn bạt vía, lão có ý quay người xuất chưởng, nhưng nửa thân người tê buốt, không thể vận lực được, cuối cùng lão đành cúi đầu im lặng.

Hầu Sơn Phong kéo lão quay lại, sau đó chàng buông tay ra và mỉm cười, nói:

- Ngươi muốn hại ta, nhưng ta lại đến kịp thời để cứu mạng ngươi, món nợ này thanh toán như thế nào đây?

Lão nông vẫn im lặng cúi đầu!

Hầu Sơn Phong lại mỉm cười, nói :

- Có câu đại trượng phu ân oán phân minh, các hạ đối với tại hạ như thế...

Lão nông đột nhiên ngẩng đầu lên và nói :

- Mục đích ngươi cứu ta, chẳng qua là giữ lại mạng sống của ta, muốn hỏi ta những điều ngươi cần biết, ân tình này ta không nhận đâu!

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Vậy thì tốt, các hạ đã không tiếc sinh mạng của mình thì cứ lấy nó đi từ tay tại hạ, hai con đường tùy các hạ chọn một!

Lão nông lại cúi đầu im lặng!

Hầu Sơn Phong lạnh giọng nói :

- Sao các hạ không nghĩ kỹ lại xem....

(mất trang)

Lão nông nói :

- Phóng mắt khắp thiên hạ, ngoài Hạ Hầu Lam ra thì không ai có thể ngang tài ngang sức với tệ chủ nhân!

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Các hạ rất biết tâng bốc người khác, nếu anh linh của Hạ Hầu Lam biết được thì tất nhiên hắn sẽ cao hứng, không chừng còn đội mồ bước ra ngoài! Nào, chớ giở trò trước mặt tại hạ nữa, nói đi thôi!

Lão nông không trả lời mà hỏi lại :

- Nói vậy, ngươi không phải là Hạ Hầu Lam à?

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ căn bản không nói là phải!

Bỗng nhiên lão nông bật cười rồi nói :

- Bất luận ngươi phải hay không phải, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có biết ta trúng ám khí gì không?

Hầu Sơn Phong hỏi lại :

- Điều đó rất quan trọng sao?

Lão nông gật đầu, nói :

- Đương nhiên, ám khí mà ta trúng có tẩm chất kịch độc, nhưng độc tính lại chậm phát tác, nhất định phải chờ một khắc sau mới có thể phát tác. Hiện tại đã đến lúc rồi, dù ngươi cao minh thế nào cũng uổng thôi.

Nói đoạn, lão phá lên cười ha ha một tràng, nhưng tiếng cười vô cùng bi thảm!

Hầu Sơn Phong chợt biến sắc, chàng nói :

- Các hạ có thể cắn lưỡi tự tuyệt...

Lão nông gượng cười, nói :

- Ta không ngốc như vậy, nếu ngươi là Hạ Hầu Lam thật thì ta tự tin là tuyệt đối không thể nhanh hơn ngươi, đã không nắm chắc thì tại sao ta không kéo dài thời gian, chờ độc tích phát tác?

Nói xong, lão lại ngửa mặt cười ha ha một tràng.

Song mục Hầu Sơn Phong lấp lánh hàn quang, chàng vừa phất hữu chưởng lên thì thân hình lão nông lay động, tiếng cười lập tức dừng lại, lão ta ngã sầm xuống đất rồi năm yên bất động.

Hầu Sơn Phong vừa kinh vừa nộ, thậm chí còn có chút hổ thẹn, chàng xoay mạnh bước chân, quay người định bỏ đi, nhưng đột nhiên thân hình chàng lắc mạnh một cái rồi phóng vèo vào ngôi miếu hoang!

Khi trở ra, trong tay chàng có một vật rất tinh xảo, đó là một đóa Thiết liên hoa (hoa sen được chế bằng sắt) rất nhỏ, cánh hoa sắc như đao, ô quang lấp lánh, rõ ràng có tẩm chất kịch độc.

Chàng cầm Thiết liên hoa trong tay và chau mày, nhưng khi chàng bước ra cửa miếu thì mục quang chợt ngước nhìn ra trước mắt.

Trước cửa miếu chừng mấy trượng có hai bạch bào quái nhân sánh vai nhau mà đứng giữa khoảng trống của rừng bạch dương, hai người này tóc dài xõa vai, mặt ngựa nhợt nhạt thâm trầm, khí thế lạnh lùng đến kinh người.

Điều này khiến Hầu Sơn Phong ngẩn người, nhưng điều khiến chàng kinh ngạc là lão nông kia rõ ràng đã nằm chết trước cửa miếu chừng một trượng, nhưng bây giờ lại quỳ giữa hai bạch bào quái nhân. Thì ra vừa rồi lão nông này...

Chợt nghe bạch bào quái nhân bên trái khai khẩu :

- Ngươi kêu bằng Hầu Sơn Phong?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên, nhưng chàng liền gật đầu nói :

- Không sai, tại hạ chính là...

Bạch bào quái nhân bên tả phất tả chưởng “bốp” một tiếng, đầu của lão nông lập tức bị vỡ nát,

thuận thủ hắn hất lão nông ngã sóng soài ra đất. Máu tươi văng nhuốm bạch bào của hắn, nhưng hắn chẳng buồn để mắt tới.

Lần này là diệt khẩu thật rồi, Hầu Sơn Phong không ngờ sau khi biết mình là Hầu Sơn Phong thì đối phương lại hành động như vậy, muốn ngăn cản cũng không kịp. Chàng cau mày hỏi :

- Nhị vị xưng hô thế nào? Làm thế là có ý gì?

Bạch bào quái nhân bên tả căn bản không trả lời Hầu Sơn Phong mà hỏi :

- Hiện tại chủ nhân của ta đang chờ ngoài rừng, xin mời ra ngoài hội kiến!

Lời vừa dứt thì cả hai lập tức quay người bỏ đi!

Hầu Sơn Phong lạnh lùng quát :

(mất trang)

Hai bạch bào quái nhân rùng mình rồi lập tức cúi đầu lui qua hai bên!

Lúc này có tiếng chân vang động bên ngoài rừng cây, lại có hai tên bạch bào quái nhân dẫn đường, bốn bạch bào quái nhân khác phân thành tả hữu, đi hai bên gấm bào lão nhân ngồi trên kiệu do hai hắc y đại hán khiêng.

Toán người quái dị vừa lọt vào mắt thì Hầu Sơn Phong bất giác giật mình, kỳ quang đột hiện trong mắt, tuy nhiên trong chớp mắt chàng đã lấy lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên đứng kẹp tay sau lưng.

Toán người quái dị vừa vào đến khoảng đất trống giữa rừng cây thì gấm bào lão nhân liền phất tay, hai hắc y đại hán lập tức dừng bước, hạ kiệu rồi lui qua hai bên.

Gấm bào lão nhân quét đôi mục quang sắc lạnh nhìn Hầu Sơn Phong và nói :

- Ngươi là Hầu Sơn Phong ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu?

Hầu Sơn Phong thản nhiên gật đầu, nói :

- Không sai, tại hạ chính là Hầu Sơn Phong!

Gấm bào lão nhân hỏi tiếp :

- Ngươi có biết lão phu là ai không?

Hầu Sơn Phong lại thản nhiên lắc đầu, chàng nói :

- Là một kẻ rất xa lạ, xưa nay chưa từng quen biết!

Gấm bào lão nhân hơi biến sắc, lão nói :

- Phóng mắt khắp võ lâm, có thể nói rằng không ai là không biết...

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Tại hạ là một!

Gấm bào lão nhân lạnh lùng nói :

- Một lát sau, trong võ lâm sẽ chẳng còn người không biết lão phu, bây giờ lão phu có thể nói cho ngươi rõ, lão phu là Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì!

Thì ra lão nhân này là Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì...

Hầu Sơn Phong vẫn lắc đầu và thản nhiên mỉm cười nói :

- Vẫn rất xa lạ, tại hạ chưa từng nghe tên hiệu này bao giờ!

Hai bạch bào quái nhân đã nếm mùi lợi hại thì chưa dám có hành động, nhưng sáu bạch bào quái nhân còn lại đều nhớm người muốn xuất thủ!

Lãnh Thiên Trì lại biến sắc, lão nộ khí nói :

- Lão phu đã sớm đoán là ngươi tất có sở trường đặc biệt, nếu không ngươi tuyệt không dám vướng vào Tứ đại hộ pháp của lão phu, bây giờ ngay cả lão phu mà ngươi cũng chẳng coi ra gì...

Hầu Sơn Phong lại cắt lời, nói :

- Hóa ra bốn lão quái vật kia là Tứ đại hộ pháp của các hạ...

Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói :

- Ngươi hiểu được là tốt!

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ hiểu rồi đấy, làm sao nào?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Ngươi đã hiểu ra rồi thì nên biết tại sao lão phu tìm ngươi!

Hầu Sơn Phong mỉm cười nói :

- Bốn lão quái vật đó là thuộc hạ của lão, lão nên trách bọn họ học nghệ bất tinh mà thôi!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Không sai, bốn tên vô dụng đó bại thủ dưới tay người khác thì địch thị là học nghệ của bọn chúng bất tinh, lão phu không thể trách bất kỳ ai. Nhưng lão phu hỏi ngươi, bốn bọn chúng có thù hận gì với ngươi, lão phu lại có hiềm khích gì với ngươi chứ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Bình sinh hai bên không quen biết thì tại hạ có thù hận gì với bọn họ? Có hiềm khích gì với lão chứ?

Lãnh Thiên Trì hỏi tiếp :

- Vậy tại sao ngươi nhúng tay quản vào chuyện của lão phu?

Hầu Sơn Phong nói :

- Đó không thể gọi là nhúng tay quản vào chuyện người khác, giữa đường thấy bất bình, bạt đao tương trợ, vốn là bổn phận của nhân vật võ lâm từ xưa đến nay, tại hạ nghĩ rằng lão phải hiểu rõ đạo lý này!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Lão phu hiểu, nhưng từ đó trở đi, ngươi đã trở thành kẻ thù của lão phu rồi!

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói :

- Nếu tại hạ có cố kỵ này, sợ chết sợ vương lụy thì tại hạ đã không ra tay!

- Nói hay lắm!

Lãnh Thiên Trì cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thực ra, trong chuyện này ngươi cũng không có lỗi gì, nhưng lão phu hỏi ngươi, bốn bọn chúng đã chịu thua, hủy vật bất ly thân rồi bỏ đi, tại sao ngươi còn muốn giết.

Hầu Sơn Phong cắt lời, nói :

- Chớ ngậm máu phun người, kẻ giết bốn lão đó không phải là tại hạ!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Vậy ngươi nói cho lão phu biết đó là độc thủ của kẻ nào hạ?

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Nếu tại hạ biết thì tại hạ cũng không có nghĩa vụ phải nói với lão, huống hồ là tại hạ không biết!

Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói :

- Giỏi nói lắm! Ngươi không biết nhưng lão phu biết, bọn chúng chết dưới Nhất Tàn chỉ!

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy lão nên đi tìm người biết thi triển Nhất Tàn chỉ!

Lãnh Thiên Trì quét đôi mục quang sắc lạnh quan sát đối phương một lúc rồi nói :

- Lão phu tìm được rồi, lão phu hoài nghi ngươi là tên Hạ Hầu Lam gian ngoa tàn độc đó!

Hai bạch bào quái nhân từng nếm mùi lợi hại của Hầu Sơn Phong cũng là hai tên đứng gần chàng nhất, vừa nghe Lãnh Thiên Trì nói vậy thì cả hai bất giác rùng mình, kinh ngạc và lui ra sau một bước. Sáu bạch bào quái nhân còn lại cũng động dung diện và lập tức xích gần lại với nhau chừng nửa bước.

Hầu Sơn Phong bật cười rồi nói :

- Hoài nghi không đủ lấy làm chứng cứ!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Thắng được Tứ đại hộ pháp của lão phu trên phương diện Thư - Cầm - Đổ - Tửu, và có gan to bằng trời xem lão phu chẳng ra gì điều này quá đủ rồi!

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Lão chớ ngồi đáy giếng nhìn trời, nên biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, trong giang hồ bao la này, không ít kỳ nhân dị sĩ có thể thắng tứ đại hộp pháp của lão. Còn bảo tại hạ không coi lão ra gì cũng không đúng, nhưng lão là người, tại hạ cũng là người, vậy tại sao tại hạ phải sợ lão?

Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói :

- Lão phu hiểu ra rồi, phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, cố nhiên là có người có thể thắng được Tứ đại hộ pháp của lão phu, nhưng một người tinh thông bốn tuyệt nghệ Thư - Cầm - Đổ - Tửu, và có thể

thắng bốn người bọn chúng thì tuyệt đối không có...

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Xem ra tại hạ vẫn phải nói rằng, lão là người ngồi đáy giếng trông trời...

Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói :

- Điều đó tùy ngươi, nhưng ý định tìm ngươi đòi nợ máu của lão phu vẫn không thay đổi!

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ cũng đành cung kính bất như tuân mệnh, chỉ cần lão không sợ mang tiếng hiếp người cô thế!

Lãnh Thiên Trì nộ khí nói :

- Lão phu biết rõ ngươi là Hạ Hầu Lam thì lão phu còn sợ gì?

Hầu Sơn Phong nói :

- Hạ Hầu Lam đó đã chết nhiều năm rồi, ai ai cũng đều biết, lão có chứng cứ gì mà bảo tại hạ là Hạ Hầu Lam?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Lão phu dựa vào sự kiện ngươi thắng Tứ đại hộ pháp của lão phu...

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Nếu lấy chuyện đó làm chứng cớ mà miễn cưỡng cho rằng một kẻ lăn lộn vùng Tần Hoài giang Phu Tử miếu là Hạ Hầu Lam thì tại hạ sợ rằng lão sẽ bị thiên hạ cười đến rụng răng mất!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Trên thực tế phóng mắt khắp võ lâm, không ai dám nói đến Thư - Cầm - Đổ - Tửu, ngoài Hạ Hầu Lam ra thì còn ai thắng được Tứ đại hộ pháp của lão phu?

Hầu Sơn Phong nói :

- Đó là do bọn họ giống như lão, đều có kiến văn nông cạn!

Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói :

- Miệng lưỡi ngươi lợi hại lắm, tính cách của lão phu hành sự tùy theo tốt xấu, xưa nay không qan tâm chuyện người khác nói như thế nào, cũng chưa có ai dám nói một câu, dù sau lưng hay trước mặt lão phu. Lão phu cho rằng ngươi là Hạ Hầu Lam nên nhất định phải tìm ngươi đòi nợ máu!

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói :

- Lão đã ngang ngược cậy thế hành hung vô lý như vậy thì tại hạ cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng tại hạ có thể nói cho lão biết, Tứ đại hộ pháp của lão tuyệt không phải chết dưới tay Hạ Hầu Lam...

- Câm miệng!

Lãnh Thiên Trì quát lớn :

- Nhất Tàn chỉ chứng minh rõ ràng ngươi còn dám giảo biện...

Song mục của Hầu Sơn Phong xạ hàn quang nhìn thẳng Lãnh Thiên Trì, chàng nói :

- Cái gì gọi là giảo biện, tại hạ chỉ nói cho lão biết sự thật, tin hay không tùy lão!

Lãnh Thiên Trì lại nói như quát :

- Lão phu không tin, dù ngươi nói thế nào lão phu cũng không tin!

Hầu Sơn Phong buông xuôi hai tay và nói :

- Vậy thì tại hạ chẳng còn biện pháp rồi, đành thuận tùy theo lão thôi!

Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói :

- Ngươi nói sớm câu này thì lão phu đã không chờ đến bây giờ....

Lão lạnh lùng hừ một tiếng rồi hạ lệnh :

- Bắt người cho lão phu!

Tám bạch bào quái nhân lập tức muốn động thân hình!

Đôi mày kiếm của Hầu Sơn Phong chợt dựng lên, chàng lạnh lùng quát khẽ :

- Lãnh Thiên Trì, đây là lão bức tại hạ động thủ đấy nhé, tại hạ phải nói trước, xưa nay tại hạ không động thủ thì thôi nhưng một khi động thủ thì tuyệt đối không lưu tình, lão phải suy nghĩ cho kỹ...

Lãnh Thiên Trì hơi biến sắc, lão cười khan rồi nói :

- Tốt nhất là ngươi thi triển toàn lực. Lão phu cũng không định giữ toàn thây cho ngươi!

Song mục Hầu Sơn Phong đột hiện thần uy, chàng cười sang sảng một tràng rồi nói :

- Vậy thì tốt, bảo người của lão động thủ đi!

Lãnh Thiên Trì chỉ hừ một tiếng lạnh lùng, tám bạch bào quái nhân lập tức chuyển động và bổ nhào về phía Hầu Sơn Phong, đơn chưởng cùng xuất, thế chưởng uy mãnh và lạnh thấu xương!

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Lãnh Thiên Trì, đây có lẽ là Băng Phách chưởng của lão rồi, tại hạ thử xem!

Lời chưa dứt thì hữu thủ của chàng xoay vòng rồi đột nhiên quét ra một đường theo hình vòng cung, thế chưởng lần lượt nhằm vào từng bạch bào quái nhân!

Không thấy một chút kình khí cuồng phong, nhưng lập tức có một loạt tiếng chấn động “binh... binh” vang lên, tám bạch bào quái nhân đã bị đẩy lui trở lại nguyên vị, tóc dài xõa bay, y phục lất phất.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Tám người này chẳng qua chỉ có thế mà thôi, không phải là đối thủ của tại hạ, tốt nhất là chính lão...

Lãnh Thiên Trì mặt xanh như thép, lão nói :

- Một chưởng có thể đánh lùi tám hộ vệ của lão phu, thật ít thấy trong võ lâm, Hầu Sơn Phong vừa rồi ngươi thi triển là Ảo Ảnh Thiên Ma chưởng phải không?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Ngay cả bản thân tại hạ cũng không biết nên gọi chưởng pháp này là gì...

Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói :

- Được! Hầu Sơn Phong, ngươi hãy thử lại lần nữa nhé!

Nói đoạn, lão định phất chưởng đẩy ra.

Đột nhiên nghe Hầu Sơn Phong quát lớn :

- Lãnh Thiên Trì, chuyện chỉ có một lần không thể có trở lại, Tứ đại hộ pháp của lão không chết

dưới tay tại hạ, vì vậy tại hạ không muốn kết oán thù với lão một cách dễ dàng, lão không thể không biết đường tiến thoái!

Lãnh Thiên Trì nộ khí quát lại :

- Hạ Hầu Lam, đại trượng phu dám làm dám chịu...

- Đúng.

Hầu Sơn Phong lạnh lùng nói :

- Lão đã cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam, thì Hạ Hầu Lam đó há là kẻ dám làm không dám chịu?

Lãnh Thiên Trì ngẩn người, lão nói :

- Vậy vết thương trí mạng "Nhất Tàn chỉ" độc môn đó nên giải thích thế nào đây?

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ chỉ có thể nói cho lão biết, đó là có người lập ý giá họa!

- Người đó là ai?

- Hỏi rất hay, nếu tại hạ biết thì đã sớm tìm đến cửa hắn rồi!

- Nhưng trước khi ngươi tìm ra người đó thì ngươi vẫn không thể đưa ra chứng cớ xác thực, vì vậy lão phu không thể không xem ngươi là kẻ thù, không thể không tìm ngươi!

Hầu Sơn Phong nghiêm sắc diện nói :

- Lãnh Thiên Trì, xưa nay tại hạ chưa từng tranh luận với bất kỳ ai nhiều như thế này, đây là do lão bức tại hạ giết người. Lãnh Thiên Trì, chuyện này tùy lão thôi, bảo người của lão ra tay nữa đi!

Lãnh Thiên Trì phá lên cười rồi nói :

- Chuyện này đâu cần ngươi nói? Giết!

Một chữ "giết" chưa dứt thì bạch bào quái nhân lại xông lên, thủ chưởng lại xuất ra, chưởng thế uy mãnh hơn lần trước, mỗi tên đều nhằm vào đại huyệt trên người Hầu Sơn Phong mà tấn công!

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Lãnh Thiên Trì, lão là kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi!

Lời phát chưởng xuất, song chưởng nhanh như chớp, một thẳng một lệch!

Tiếng “hự hự” liên tục nổi lên, tám bạch bào quái nhân đều ôm ngực lui bước, sắc diện vốn nhợt nhạt của chúng càng thêm nhợt nhạt, thần thái thê thảm đến độ kinh người!

Hầu Sơn Phong nhướng đôi mày kiếm nhìn lên và nói :

- Lãnh Thiên Trì, tại hạ đã lưu tình lần thứ hai, lão chớ ép tại hạ phải xuất thủ lần thứ ba!

Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói :

- Lần này lão phu phải đích thân ra tay rồi, đồ vô dụng, mau tránh ra!

Lời vừa dứt thì thân hình lập tức động, một thân người vừa gầy vừa nhỏ bình thế bay vút lên, thế ngồi bất biến nhưng vút về phía Hầu Sơn Phong, song chưởng cùng xuất nhằm đánh vào giữa ngực đối phương.

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Lãnh Thiên Trì, thế này mới phải, hà tất phải ép người khác bán mạng vì lão!

Vừa nói chàng vừa xuất song chưởng nhanh như gió, thế chưởng đánh ngay vào mạch môn Lãnh Thiên Trì.

Lãnh Thiên Trì cười hì hì, song chưởng trầm xuống và thu lại, nhưng song cước đột nhiên đá ra, thế cước nhằm vào ngực và bụng Hầu Sơn Phong.

Chiêu này kỳ dị và tận độc vô cùng, cự li lại gần nên khó có thể đề phòng được.

Nhưng đáng tiếc, đối thủ của lão lại là Hầu Sơn Phong.

Hầu Sơn Phong bất động thân mình, chàng thản nhiên mỉm cười rồi đột nhiên xuất nhất chỉ điểm vào giữa hai hàng chân mày của Lãnh Thiên Trì.

Nếu Lãnh Thiên Trì không thu cước lại, tuy đá trúng Hầu Sơn Phong nhưng giữa trán lão không thể không bị thủng một lỗ.

Lãnh Thiên Trì rùng mình, lão kinh hãi quát lớn :

- “Nhất Tàn chỉ”, ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì là ai...

Lão vội vàng thu song cước và lộn người tung ra sau.

Hầu Sơn Phong không truy kích, mục quang của chàng thoáng hiện sát khí, chàng nói :

- Lãnh Thiên Trì, đây không phải là “Nhất Tàn chỉ”, tại hạ đã nói cho lão biết là Hạ Hầu Lam đã chết từ lâu, lão tin hay không tin?

Lãnh Thiên Trì không cần suy nghĩ, mà cười nhạt rồi nói ngay :

- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng lão phu là đứa trẻ lên ba...

Hầu Sơn Phong thản nhiên nói :

- Lão không tin? Cũng tốt. Hôm nay một người trong bọn lão cũng đừng mong sống sót mà ra khỏi cánh rừng này...

Lãnh Thiên Trì cười lớn rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, tám chữ Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma chỉ có thể hù dọa người khác thôi, không hù dọa được lão phu đâu, lời này phải do lão phu nói ra mới thích hợp!

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Lãnh Thiên Trì, vậy lão cứ thử xem!

Thân hình bất động nhưng hữu chưởng của chàng đưa lên và đẩy vào hư không về phía Lãnh Thiên Trì!

Song phương cách nhau một trượng, khoảng cách không gần nhưng Lãnh Thiên Trì như bị chấn động rùng mình, thân hình rung động. Lão vội lách qua trái rồi xuất thủ đánh về phía Hầu Sơn Phong một chưởng.

Hầu Sơn Phong cười nhạt rồi xuất tiếp tả chưởng!

Chỉ nghe “binh” một tiếng rất khẽ, y phục Hầu Sơn Phong hơi lất phất, còn Lãnh Thiên Trì dao động thân hình phải lui một bước mới trụ vững.

Thân hình lão vừa lui thì Hầu Sơn Phong cười nhạt, và đột nhiên phóng tới trước, hữu thủ chụp mạnh tới!

Lãnh Thiên Trì vừa trụ vững thì bất giác kinh hoảng, lão vội vàng định xuất thủ chống đỡ!

Nào ngờ hữu chưởng của Hầu Sơn Phong từ dưới đánh lên, thế chưởng nhanh như chớp, một dấu chưởng in vào trước ngực Lãnh Thiên Trì, sau đó chàng đảo người lui trở lại!

Lãnh Thiên Trì rùng mình, song thủ vẫn treo hờ giữa không trung, lão đứng im bất động.

Một luồng gió thổi quá, nơi đó có chưởng in trên gấm bào trước ngực Lãnh Thiên Trì lập tức rơi xuống một mảng, hình dạng vừa vẹn như một dấu chưởng, da thịt trước ngực lộ ra nhưng không thấy thương tích gì!

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Lãnh Thiên Trì, là lão chết hay tại hạ chết!

Bỗng nhiên Lãnh Thiên Trì buông một tiếng thở dài, song thủ vô lực nên buông xuôi, sắc diện xám xịt như người chết, lão nói :

- Ảo Ảnh Thiên Ma chưởng quả nhiên lợi hại vô cùng. Lãnh Thiên Trì ta chịu thua rồi!

Khóe miệng Hầu Sơn Phong lộ ý cười nhạt, chàng nói :

- Bây giờ tại hạ nói cho lão biết, Hạ Hầu Lam đã chết nhiều năm rồi, chưởng này cũng không gọi là Ảo Ảnh Thiên Ma chưởng nữa, lão tin hay không?

Lãnh Thiên Trì trừng mắt, nói :

- Hạ Hầu Lam, Lãnh Thiên Trì này thà bị giết chứ không chịu nhục, thà chết chứ không khuất phục...

Hầu Sơn Phong thản nhiên mỉm cười, nói :

- Xem ra tính khí lão cũng giống tại hạ, chỉ có điều lão hiểu lầm rồi, tại hạ không có ý muốn lão khuất phục và cũng không có ý làm nhục lão, lão hiểu chưa?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Lãnh Thiên Trì ta hiểu rồi và cũng tin rồi...

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Vậy tại hạ nói cho lão biết tiếp, Tứ đại hộ pháp của lão không phải do Hạ Hầu Lam giết, lão tin hay không?

Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói :

- Ngươi phải đưa ra chứng cớ xác thực, bằng không lão phu khó phục, dù còn ba tấc khí cũng thế tất sẽ tìm diệt Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ngươi đến cùng.

Hầu Sơn Phong nói :

- Nói rất có lý, có chứng cứ chứng minh hắn hành hung nhưng vô chứng cứ chứng minh hắn vô tội, hắn phải đưa ra chứng cứ có sức thuyết phục...

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Lãnh Thiên Trì, tại hạ thay hắn hứa rằng, trong vòng ba tháng sẽ đưa ra trước mặt lão chứng cứ có sức thuyết phục, quá thời hạn thì tùy ý lão tìm hắn tầm thù...

Lãnh Thiên Trì lắc đầu, nói :

- Bây giờ Lãnh Thiên Trì ta đã không thể nói đến hai chữ tầm thù rồi!

Hầu Sơn Phong nói :

- Không nhất thiết phải một mình lão tìm hắn!

Song mục Lãnh Huyết Phi Tử lấp lánh kỳ quang, lão nói :

- Ý ngươi nói là ta có thể mời võ lâm đồng đạo trong thiên hạ...

Hầu Sơn Phong gật đầu nói :

- Đúng là ý của tại hạ.

Lãnh Thiên Trì liền gật mạnh đầu và nói :

- Được, ngươi và ta thống nhất như vậy, ta đồng ý!

Nói đoạn, lão quay người định ngồi lên kiệu.

Chợt nghe Hầu Sơn Phong khẽ quát :

- Khoan đã, tại hạ còn vài câu muốn nói!

Lãnh Thiên Trì quay lại nhìn đối phương và nói :

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Hầu Sơn Phong nói :

- Thứ nhất, trong vòng ba tháng tới lão phải tin Hạ Hầu Lam đã chết và không được tiến hành bất kỳ hành động tầm thù nào đối với hắn, thứ hai...

Chàng đưa tay chỉ thi thể lão nông và nói tiếp :

- Khó khăn lắm tại hạ mới thu thập được người này, tại hạ có thể biết được nhiều chuyện tại hạ cần biết từ miệng lão ta, bây giờ đã bị hai tên thuộc hạ đáng chết của lão sát hại, vậy lão tính thế nào đây?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Ngươi muốn thế nào?

Hầu Sơn Phong chỉ bạch bào quái nhân đã giết lão nông và nói :

- Để cánh tay giết người của hắn lại, bằng không lão sẽ phải thay tại hạ làm chuyện này!

Lãnh Thiên Trì biến sắc, nhưng cuối cùng lão cũng nói :

- Ta chọn cách thứ hai!

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy thì tốt, kỳ hạn ngày phải tìm cho tại hạ một tên còn sống.

Lãnh Thiên Trì chau mày hỏi :

- Ngươi cần một tên còn sống như thế nào?

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Không khó, lão bắt sống cho tại hạ một người của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo là được!

Lãnh Thiên Trì ngạc nhiên nói :

- Theo lão phu biết, trong võ lâm đã sớm không có danh hiệu này!

Hầu Sơn Phong nói :

- Nhưng theo tại hạ biết thì bọn chúng đã phân tán ra, hành tung kỳ bí!

Lãnh Thiên Trì chợt ngộ ra, lão quét mục quanh nhìn thi thể lão nông và nói:

- Lẽ nào người này là giáo đồ của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo?

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ không nói như vậy, tại hạ chỉ cần lão bắt cho tại hạ một tên giáo đồ của Bạch Cốt giáo thôi!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Ngươi bảo ta đi tìm ở đâu bây giờ?

- Tứ hải mênh mông, tam sơn ngũ ngạc, điều đó tùy lão?

- Thời hạn ngày e rằng quá ít!

- Tại hạ nói rộng thêm nửa tháng, không thể nhiều hơn nữa!

Lãnh Thiên Trì trầm ngâm một lát, rồi gật đầu nói :

- Được, ta đồng ý, nửa tháng sau tìm ngươi ở đâu?

Hầu Sơn Phong lắc đầu nói :

- Không cần lão tìm tại hạ, tại hạ sẽ tự tìm lão, đến lúc đó không có người giao thì...

Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói :

- Sẽ tùy ngươi lấy tay của bất kỳ người nào trong tám vệ sĩ của ta!

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Người mau mắn lời nói cũng mau mắn, được lão đi đi!

Lãnh Thiên Trì cũng không nói gì thêm, lão quay người ngồi vào kiệu rồi phất tay, tám bạch bào quái nhân đi hai hàng hộ tống chiếc kiệu ra khỏi rừng, chớp mắt đã mất hút tung tích.

Chờ bọn Lãnh Thiên Trì khuất bóng khỏi cánh rừng, Hầu Sơn Phong cười khe khẽ rồi nói :

- Hòa thượng, lão có thể ra rồi đấy!

Chợt nghe một tiếng niệm Phật hiệu cất lên từ sau ngôi miếu hoang, theo đó là một lão tăng khô gầy từ trong miếu bước ra, đó chính là Cuồng hòa thượng.

Hầu Sơn Phong từ từ quay người lại, Cuồng hòa thượng chấp tay nói :

- Thí chủ khai triển thần uy, khiến lão nạp thật mãn nhãn.

Hầu Sơn Phong nói :

- Hòa thượng, lão bớt nói những lời vô bổ lại, cô ta đâu?

Cuồng hòa thượng ngạc nhiên, nói :

- Chúng sinh muôn vạn, chẳng hay thí chủ muốn nói đến vị nào?

Hầu Sơn Phong trừng mắt nói :

- Hòa thượng, lã dám giả vờ hồ đồ với tại hạ à?

Cuồng hòa thượng vội nói :

- A di đà Phật, bần tăng vẫn còn cần chiếc đầu trọc này, bần tăng chỉ biết cô ta cũng theo đến, nhưng không biết cô ta đi đường nào!

Thần thái của Hầu Sơn Phong hơi giãn ra, chàng nói :

- Hòa thượng, vất vả cho lão quá, chuyện vừa rồi lão đã thấy cả phải không?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Không sai, lão nạp đã tận mục sơ thị!

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy hòa thượng lão có nhận ra đây là vật gì không?

Chàng đưa tay lấy đóa Thiết liên hoa nho nhỏ từ trong thắt lưng ra.

Cuồng hòa thượng ngạc nhiên hỏi :

- Thí chủ, vật này từ đâu ra vậy?

Hầu Sơn Phong bèn lượt thuật lại một lượt chuyện đã qua.

Nghe xong, Cuồng hòa thượng chau mày nói :

- Thí chủ, chuyện này sợ rằng phải đi hỏi một người...

Hầu Sơn Phong liền hỏi :

- Hòa thượng, lão nói ai?

Cuồng hòa thượng nói :

- Có một nhân vật kêu bằng Bách Sự Thông, Bao Đả Thính Vạn Giai Hiểu!

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Nói vậy, hòa thượng lão cũng không biết à?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Nếu ta biết thì ngươi không cần phải đi tìm Vạn Giai Hiểu!

Hầu Sơn Phong thở dài, nói :

- Đã nhiều năm rồi, hòa thượng lão bảo tại hạ đi đâu để tìm Vạn Giai Hiểu đây?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Thí chủ, tứ hải mênh mông, nam sơn ngũ nhạc, điều đó tùy thí chủ!

Hầu Sơn Phong trừng mắt khẽ quát :

- Hòa thượng, lão dám.

Cuồng hòa thượng vội cười hì hì, nói :

- Thí chủ, phía nam Hồng Trạch hồ có một ngôi nhà tranh, nơi đó có một lão ngư phủ...

Hầu Sơn Phong nói :

- Hòa thượng, sao lão không sớm...

Chữ “nói” chưa kịp xuất thì sắc diện chợt biến, thân hình chàng lướt đi như chớp, thoáng cái đã xuyên qua rừng cây mất hút.

Cuồng hòa thượng ngớ người nhưng lập tức ngộ ra, lão khẽ “hừ” một tiếng và tự nói :

- Thật là hảo bằng hữu...

Một lời chưa nói hết thì bóng hồng đã thấp thoáng, lại một người xuyên qua rừng cây mà vào.

Đó chính là Hồng y nữ, mày liễu mắt phụng, thân hình tha thướt, sau lưng giắt trường kiếm.

Cuồng hòa thượng vội chấp tay, cúi người khai khẩu trước :

- Hóa ra là nữ thí chủ, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng...

- Chưa hẳn!

Hồng y nữ nói :

- Nếu đại hòa thượng đi kịp thời thì chúng ta khó lòng tương phùng...

Cuồng hòa thượng vội nói :

- A di đà Phật, nữ thí chủ trách oan lão nạp rồi, lão nạp chỉ truy theo cỗ xa mã đó mà thôi!

Hồng y nữ tiếp lời :

- Đại hòa thượng, cỗ xa mã đó đã bị người ta phá hủy rồi, ta đến chậm hơn đại hòa thượng một bước.

Cuồng hòa thượng nói :

- Thì ra nữ thí chủ đi cùng đường, vừa rồi khi lão nạp đi ngoài rừng cây...

Hồng y nữ cắt lời, nói :

- Đại hòa thượng, đừng vòng vo nữa, rốt cuộc hắn đi đâu rồi?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Lão nạp không biết, nhưng lão nạp có thể nói cho nữ thí chủ biết một nơi, nữ thí chủ cứ đến đó hỏi thử...

Hồng y nữ tỏ ra vui mừng, nàng nói :

- Đa tạ đại hòa thượng trước, xin nói mau đi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Bờ nam Hồng Trạch hồ có một lão ngư phủ ở trong một ngôi nhà tranh, người này họ Vạn, tên Giai Hiểu...

Hồng y nữ chưa nghe xong đã vội, nói :

- Đa tạ đại hòa thượng, ta đi trước một bước đây!

Lời chưa dứt thì bóng hồng đã thấp thoáng, chớp mắt đã xuyên qua rừng cây mà đi!

Nhìn bóng hình tuyệt mỹ phía sau của Hồng y nữ, Cuồng hòa thượng lắc đầu, thở dài rồi nói :

- Tình ôi nghiệt ôi! Sao hại người đến thế...

Lão phất mạnh hai tay áo tăng bào rồi chậm rãi đi ra khỏi cánh rừng...

Lại nói đến đoàn người quái dị của Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì, sau khi rời cánh rừng bạch dương thì bọn họ mãi đi trong vùng hoang dã mà không có mục đích.

Thực ra, Lãnh Thiên Trì đành phải làm như vậy, bởi lẽ Hầu Sơn Phong đặt ra cho lão một vấn đề quá khó.

Bất quản là Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo đã không tồn tại trong võ lâm, hoặc Bạch Cốt giáo đã phân tán rải rác khắp trong võ lâm thì trên mặt của giáo đồ Bạch Cốt giáo cũng chẳng có viết một chữ. Biển người mênh mông, thiên hạ bao la, bảo lão đi đâu tìm bây giờ?

Nhưng, cố nhiên có rất nhiều chuyện trời không theo ý người, song chuyện bảo vật tự nhiên từ trời rơi xuống cũng không phải là không có.

Tựa như chuyện hôm nay, Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì đang cùng thuộc hạ hành tẩu một cách vô phương hướng, vô mục đích thì đột nhiên nghe có tiếng cười khẽ truyền ra từ đám cỏ cao rậm rạp chừng mười trượng về phía trước.

Hai đại hán khiêng kiệu lập tức dừng bước, tám bạch bào quái nhân cũng phân ra, hai tên bảo vệ trước kiệu, sáu tên còn lại đều muốn tung người phóng tới.

Lúc này, trong đám cỏ cao rậm rạp có một hắc y nhân bịt mặt bước ra, người này thân hình cao to, hành động quỷ mị, và như thuận theo gió mà lướt đi!

Sau khi ra khỏi đám cỏ rậm thì người này đứng yên bất động, song mục nhìn thẳng về phía Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì đang ngồi trên kiệu!

Hai bạch bào quái nhân đứng trước là những kẻ trước tiên không nhịn được, cả hai lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi liên thủ lướt về phía hắc y nhân bịt mặt.

Người này chỉ khẽ cười rồi phất hữu chưởng thủ lên, “binh! binh!” hai tiếng, hai bạch bào quái nhân lập tức bị đánh bay lui trở lại nguyên vị.

Lãnh Thiên Trì biến sắc, lão vội khoát tay ngăn hai bạch bào quái nhân khác muốn tiến lên, đoạn lão chú mục nhìn hắc y nhân bịt mặt rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai? Hà cớ gì chặng đường lão phu?

Hắc y nhân bịt mặt mỉm cười, nói :

- Lãnh Thiên Trì, nếu sớm khai khẩu thì đã không có chuyện gì rồi!

Lãnh Thiên Trì lại biến sắc, lão nói :

- Hóa ra ngươi nhận biết được lão phu!

Hắc y nhân nói :

- Lãnh lão trách tại hạ to gan chăng?

Lãnh Thiên Trì không phủ nhận, lão nói với giọng lạnh lùng :

- Hãy trả lời những câu hỏi của lão phu!

- Tuân mệnh!

Hắc y nhân cười hì hì rồi nói :

- Bây giờ Lãnh lão muốn tìm người nào?

Lãnh Thiên Trì giật mình, lão nói :

- Ngươi là giáo đồ của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo?

- Đúng vậy!

Hắc y nhân bịt mặt gật đầu, nói :

- Nhưng Lãnh lão, hai chữ giáo đồ đó đã ở ngoài tại hạ rồi, tại hạ hổ thẹn là Tổng tuần sát của Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo, sau này mong được Lãnh lão chiếu cố nhiều hơn.

Lãnh Thiên Trì cười nhạt, nói :

- Thật là đi mòn gót giầy cũng không tìm thấy, lúc tìm thấy lại chẳng tốn chút công phu, ngươi...

Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói :

- Tại hạ thế nào, Lãnh lão? Thiên hạ chẳng có hạng người ngu ngốc nào tự động nộp mình vào cửa đâu!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Lão phu biết, thân thủ của ngươi cũng không tầm thường.

- Lãnh lão quá khen rồi!

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Thân thủ như tại hạ dù cao đến đâu cũng không dám sánh với Lãnh lão...

Lãnh Thiên Trì nói :

- Nhưng sợ rằng ngươi cũng không thúc thủ chịu trói một cách dễ dàng.

- Lãnh lão minh trí!

Hắc y nhân bịt mặt cười cười rồi nói :

- Thực ra, sỡ dĩ tại hạ không tránh hiểm họa bị bắt, mạo cái hiểm sát thân, to ***** lão, là vì tại hạ **** lão một chuyện **** Lãnh Thiên Trì ****, hiện này **** và nói **** không phải là Giáo chủ

- Giữa *** tế mà nói, trong võ lâm chuyện gì đáng còn danh hiệu Ngũ Độc ***

- Đương nhiên là có!

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Nếu không thì tại hạ chẳng mạo hiểm thế này!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Giả sử như lão phu không muốn thương lượng với ngươi thì sao?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Lãnh lão, tại hạ đã thừa biết Lãnh lão đi khắp nơi truy tìm người của bổn giáo mà vẫn dám ****. Lãnh lão **** nộp mình vào cửa *** gì được tại hạ **** chuyện tại hạ **** trăm lần đối **** quanh rồi lạnh lùng nói :

- Cơ trí khá lắm! Ngươi thử nói ra xem?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Nghe nói Lãnh lão và Giáo chủ tiền nhiệm của bổn giáo đã có duyên gặp mặt mấy lần...

Lãnh Thiên Trì gật đầu một cách cao ngạo, lão nói :

- Không sai, năm xưa lão phu và Hiên Viên lão đầu đích thị có duyên gặp mặt mấy lần.

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Nhưng Lãnh lão, hiện nay Hiên Viên giáo chủ đã không phải là Giáo chủ của bổn giáo, thực tế mà nói, trong võ lâm cũng đã không còn danh hiệu Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo!

Lãnh Thiên Trì nói :

- Chuyện này lão phu biết, nhưng chuyện này có quan hệ gì đến chuyện ngươi muốn thương lượng với lão phu?

Hắc y nhân bịt mặt cười cười rồi nói :

- Đâu chỉ quan hệ không thôi? Xin Lãnh lão hãy thong thả nghe...

Ngừng một lát, người này nói tiếp :

- Đó là vì Bạch Cốt giáo đã gia nhập vào một tổ chức bí mật khác trong...

Chương 6: Âm Hiểm Tàn Độc

Lãnh Thiên Trì vội hỏi :

- Tổ chức bí mật gì?

Hắc y nhân bịt mặt cười khẽ và nói :

- Sao Lãnh lão nóng vội thế?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Không phải lão phu nóng vội, mà căn bản là lão phu không tin!

Hắc y nhân bịt mặt nói với giọng ngạc nhiên :

- Lãnh lão căn bản không tin cái gì?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Lão phu căn bản không tin người cao ngạo như Hiên Viên lão đầu lại có thể tự hạ thân phận mình, cúi đầu gia nhập một tổ chức khác và nghe lệnh người ta.

Hắc y nhân bịt mặt bật cười rồi nói :

- Thì ra là như vậy, Lãnh lão nhầm rồi.

Lãnh Thiên Trì hỏi lại :

- Lão phu nhầm thế nào?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Lãnh lão chỉ biết Hiên Viên Cực, Giáo chủ là người cao ngạo, nhưng không biết người chủ tổ chức bí mật này lại càng cao ngạo hơn. Lão lão chỉ biết Hiên Viên giáo chủ công lực thâm hậu, trí tuệ cao tuyệt, nhưng không biết công lực của người chủ trì tổ chức bí mật này càng thâm hậu hơn, trí tuệ cao hơn. Lãnh lão chỉ biết Hiên Viên giáo chủ hùng tài đại lược, một đời bá vương nhưng không biết...

Lãnh Thiên Trì khoát tay nói :

- Đủ rồi, lão phu càng không tin!

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Sao Lãnh lão càng không tin?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Lão phu và Hiên Viên lão đầu, một nam một bắc xưng bá võ lâm, phóng mắt khắp thiên hạ không còn kẻ nào cao minh hơn Hiên Viên lão đầu, trừ phi người đó là thần.

Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói :

- Lãnh lão, gọi người đó là thần, thực ra cũng không thái quá. Hiên Viên giáo chủ kính người đó như thiên nhân.

Đột nhiên Lãnh Thiên Trì ngửa mặt cười ha ha.

Y phục của tám bạch bào quái nhân bị chấn động bay phần phật, nhưng hắc y nhân bịt mặt vẫn không có động thái gì, người này thản nhiên nói :

- Thì ra Lãnh lão vẫn không tin à?

Lãnh Thiên Trì ngừng cười, song mục chăm chú nhìn hắc y nhân bịt mặt, thần sắc của lão đầy vẻ ngạc nhiên.

Lão nói :

- Cương khí hộ thân của các hạ khá lắm, công phu trấn định cũng không tầm thường.

- Lãnh lão quá khen.

Hắc y nhân bịt mặt khẽ cười rồi nói :

- Lãnh lão và Hiên Viên giáo chủ một nam một bắc xưng bá võ lâm, bây giờ có một Hầu Sơn Phong cao hơn Lãnh lão lẽ nào không thể có người khác cao hơn Hiên Viên giáo chủ.

Lãnh Thiên Trì ngẩn người, sắc diện đỏ bừng, nhất thời á khẩu, hồi lâu sau lão mới nói :

- Cố nhiên là Hầu Sơn Phong cao hơn lão phu một bậc, nhưng lão phu vẫn chưa thần phục đối với hắn...

Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói :

- Lãnh lão nhầm rồi, đó không kêu bằng thần phục, mà gọi là kề vai sát cánh đồng tâm hiệp lực, cùng mưu đồ bá nghiệp trăm năm, đó cũng gọi rằng...

- Khá lắm!

Lãnh Thiên Trì khoát tay nói :

- Ngươi nói với lão phu những chuyện này là vì mục đích gì?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Lãnh lão nóng tính quá, lại không biết nhẫn nại rồi, tại hạ đành tuân mệnh...

Ngừng một lát, người này nói tiếp :

- Hiên Viên giáo chủ hiện là Tả hộ pháp của tổ chức bí mật này, chiếc ghế Hữu hộ pháp vẫn còn để trống, tại hạ phụng mệnh người chủ trì tổ chức bí mật này và mang theo lời kính mời của Hiên Viên giáo chủ, cung kính mời Lãnh lão gia nhập tổ chức với chức danh là Hữu hộ pháp.

- Lãnh lão! - Hắc y nhân bịt mặt cắt lời nói - Đây là do Lãnh lão quá cố chấp rồi, tại hạ chưa nói thì Lãnh lão cũng không biết, chỉ cần Lãnh lão gật đầu thì mọi chuyện tốt đẹp sẽ đến với Lãnh lão.

Lãnh Thiên Trì à một tiếng rồi cười nhạt, nói :

- Chuyện tốt đẹp gì sẽ đến với lão phu? Thử nói ra xem?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Thứ nhất, Lãnh lão có thể chia hưởng bá nghiệp với người chủ trì tổ chức bí mật này dễ như trở bàn tay, thứ hai có vô số trợ thủ đầy năng lực nên có thể giải quyết ân thù tùy thích, thứ ba...

Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói :

- Khoan đã, sáu chữ giải quyết ân thù tùy thích được hiểu như thế nào?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Hầu Sơn Phong chẳng phải là kẻ giết Tứ đại hộ pháp của Lãnh lão sao?

Lãnh Thiên Trì rùng mình, lão nói :

- Chuyện này lão phu có đủ sức giải quyết, không cần...

Hắc y nhân bịt mặt cướp lời, nói :

- Thực ra, lúc Lãnh lão và Hầu Sơn Phong động thủ trong rừng bạch dương, tại hạ cũng ẩn thân trong rừng bạch dương!

Lãnh Thiên Trì đỏ mặt, lão nói :

- Nhưng trên thực tế, lão phu cũng đã tìm nhầm người rồi...

Hắc y nhân bịt mặt hỏi :

- Lãnh lão nói Hầu Sơn Phong không thừa nhận đã giết Tứ đại hộ pháp của Lãnh lão chăng?

- Không sai, đúng là như vậy!

- Lãnh lão, nếu là tại hạ thì tại hạ cũng sẽ không thừa nhận!

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Tại hạ chỉ hỏi Lãnh lão, vết thương trí mạng của Tứ đại hộ pháp kia là gì?

Lãnh Thiên Trì thản nhiên nói :

- Là thần công độc môn Nhất Tàn chỉ của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.

- Chính xác! - Hắc y nhân bịt mặt nói - Nhất Tàn chỉ đã là công phu độc môn thì không một ai có thể bắt chước được, vấn đề hiện tại không phải kẻ nào giết Tứ đại hộ pháp, mà ở chỗ Hầu Sơn Phong có phải là Hạ Hầu Lam hay không? Theo tại hạ thì bản thân Lãnh lão đã quá rõ chuyện này!

Lãnh Thiên Trì hơi biến sắc, lão nói :

- Ý của ngươi là...

Hắc y nhân bịt mặt đảo song mục và nói :

- Lãnh lão minh trí, chỉ cần Hầu Sơn Phong là Hạ Hầu Lam thì một đứa trẻ lên ba cũng có thể biết hắn có giết Tứ vị hộ pháp hay không!

Lãnh Thiên Trì chau mày, lão trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy chuyện hắn tự kỳ hạn trong vòng ba tháng sẽ tìm ra chứng cứ phải giải thích thế nào?

Hắc y nhân bịt mặt cười cười và nói :

- Sợ rằng không phải hắn tìm chứng cứ mà truy tìm vật chí bảo hi hữu trên thế gian, bất cứ nhân vật võ lâm nào cũng mong có được.

Lãnh Thiên Trì ngạc nhiên hỏi :

- Vật chí bảo hi hữu gì?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Lãnh lão có nghe nói đến Ngọc Thiềm Thừ chưa?

Lãnh Thiên Trì chấn động tâm thần, lão vội hỏi :

- Lẽ nào hắn đang truy tìm Ngọc Thiềm Thừ?

Hắc y nhân bịt mặt gật đầu và đáp :

- Đúng vậy!

Lãnh Thiên Trì chăm chú nhìn đối phương, lão nghi hoặc nên hỏi ngay :

- Chuyện hắn tìm Ngọc Thiềm Thừ và chuyện này có quan hệ gì?

Hắc y nhân bật cười, nóii :

- Lãnh lão thông minh một đời mà sao hồ đồ nhất thời như vậy? Chỉ cần hắn tìm được Ngọc Thiềm Thừ thì hiển nhiên hắn trở thành thiên hạ độc tôn, tuyệt không có đối thủ, như việc hắn còn bận tâm gì đến việc Lãnh lão mời mấy cao thủ đến tầm thù?

Lãnh Thiên Trì biến sắc, lão trầm mặc rất lâu rồi mới nói :

- Hãy nói chuyện tốt đẹp thứ ba đi!

Hắc y nhân bịt mặt cười hì hì, nói :

- Tại hạ tuân mệnh, Lãnh lão, chỉ cần Lãnh lão gật đầu thì sau khi bá nghiệp thành công, người chủ trì tổ chức bí mật này sẽ hoàn lại cho Lãnh lão bốn vị hộ pháp sống động khỏe mạnh!

Lãnh Thiên Trì ngạc nhiên vội hỏi :

- Không lẽ Tứ đại hộ pháp của lão phu chưa chết?

- Không, Lãnh lão! - Hắc y nhân bịt mặt nói - Dưới Nhất Tàn chỉ thì đâu có may mắn như thế? Tứ vị hộ pháp của Lãnh lão chẳng những đã bị Nhất Tàn chỉ đoạn hồn tán mạng mà thi thể cũng đã sớm mục rữa rồi...

Lãnh Thiên Trì cắt lời, hỏi :

- Vậy người đó làm sao có thể hoàn lại Tứ vị hộ pháp cho lão phu?

Hắc y nhân bịt mặt bật cười rồi nói :

- Chuyện này không nằm trong khả năng hiểu biết của tại hạ, nhưng dường như Lãnh lão cũng chẳng cần bận tâm nhiều như thế, chỉ cần lúc đó vị chủ trì có thể hoàn lại cho Lãnh lão Tứ vị hộ pháp sống là được rồi.

Đột nhiên Lãnh Thiên Trì phá lên cười lớn một tràng, đoạn nói :

- Ngươi xem lão phu là đứa trẻ lên ba rồi, có câu: “Người chết không thể phục sinh.”

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Người này lại có khả năng cải tử hoàn sinh!

Lãnh Thiên Trì kinh ngạc, lão nói :

- Lẽ nào người đó có khả năng hoàn sinh cho kẻ chết đã trắng xương?

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Điều đó không chút khoa trương và cũng không hoang đường, Lãnh lão!

Lãnh Thiên Trì lạnh giọng nói :

- Ngươi nghĩ rằng lão phu sẽ tin chăng?

- Tin hay không là tùy Lãnh lão! - Hắc y nhân bịt mặt nói - Tại hạ cho rằng hai chuyện tốt trước đã thu dụng không hết rồi, còn như chuyện sau, tại hạ là người phụng mệnh đến khuyên Lãnh lão gia nhập hội, tại hạ nguyện lấy sinh mạng của mình ra bảo đảm!

Lý Thiên Huyền cười nhạt nói :

- Một khi bá nghiệp thành công, nếu lúc đó không thể thực hiện được thì lão phu có thể làm gì được ngươi? Nếu người đó có thành ý và năng lực như vậy, sao không hoàn trả cho lão phu Tứ vị hộ pháp trước?

Hắc y nhân bịt mặt lắc đầu, nói :

- Lãnh lão quá đa nghi rồi, uổng cho tấm lòng thành của vị chủ trì tổ chức bí mật này...

Ngừng một lát, người này lại nói :

- Giá như tại hạ nói ra vị chủ trì tổ chức bí mật này là ai thì có lẽ Lãnh lão sẽ không quá đa nghi như vậy, và cũng không thể...

Lãnh Thiên Trì cắt lời, nói :

- Ngươi nói ra trước đi, người chủ trì tổ chức bí mật này là ai?

Hắc y nhân bịt mặt do dự một lát rồi lấy ra một vật từ tay áo, đoạn đưa về phía Lãnh Thiên Trì và nói :

- Lãnh lão biết vật này không?

Trong tay người này là hình một chiếc đầu lâu bằng ngón tay cái, lấp lánh ngân quang!

Lãnh Thiên Trì vừa thấy vật này thì biến sắc, lão nhổm dậy khỏi kiệu và kinh ngạc kêu lên :

- Không lẽ là La Sát...

Hắc y nhân bịt mặt cắt lời, nói :

- Lãnh lão đã biết vật này thì hà tất phải hỏi nhiều.

Sắc diện Lãnh Thiên Trì đầy vẻ kinh ngạc, lão nói :

- Chẳng phải phu nhân đã qui tiên...

Hắc y nhân bịt mặt lại cắt lời, nói :

- Nếu phu nhân đã qui tiên thì vật này từ đâu ra? Nếu phu nhân chưa qui tiên thì có kẻ nào to gan dám mạo danh bà ta lấy tín vật của bà ta mà khoác lác với võ lâm?

Lãnh Thiên Trì chấn động tâm thần, nhất thời lão trầm mặc không nói gì.

Hắc y nhân bịt mặt cất chiếc đầu lâu nhỏ màu bạc vào tay áo rồi chăm chú nhìn Lãnh Thiên Trì, đoạn cười cười và nói :

- Lãnh lão, hiện giờ tôn ý thế nào?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Nếu người chủ trì tổ chức bí mật này quả thật là phu nhân thì Lãnh Thiên Trì sẽ nhận chức Hữu hộ pháp ngay, đồng thời cũng không dám không tin nữa...

Hắc y nhân bịt mặt nói :

- Nói vậy là Lãnh lão đồng ý gia nhập tổ chức?

Lãnh Thiên Trì trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đã được phu nhân hạ cố để mắt tới thì Lãnh Thiên Trì này không dám phụ lòng, chỉ có điều...

Hắc y nhân bịt mắt cắt lời, nói :

- Lãnh lão đã gật đầu thì đôi bên là người nhà, hà tất phải nói nhiều nữa, xin Lãnh lão ngồi lại lên kiệu cho tại hạ bái kiến Hữu hộ pháp!

Lãnh Thiên Trì vẫn còn do dự, Hắc y nhân bịt mặt liền phất tay và lớn tiếng nói :

- Các ngươi mau ra đi, theo bổn tọa mà bái kiến Hữu hộ pháp!

Một lời vừa dứt thì từ mấy chục lùm cỏ xung quanh, có mấy chục Hắc y nhân bịt mặt phóng ra, tất cả đều hành động nhanh như gió, thoáng cái đã tới đương trường.

Lãnh Thiên Trì thấy vậy thì kinh động, lão chẳng còn do dự gì nữa, vội ngồi trở lại lên kiệu.

Lúc này mấy chục Hắc y nhân bịt mặt đã đến gần phía trước, Hắc y nhân bịt mặt cao to dẫn đầu, tất cả cùng cúi người và cung kính nói :

- Bọn thuộc hạ tham kiến Hữu hộ pháp.

Lãnh Thiên Trì gượng cười, khoát tay và nói :

- Lão phu không dám nhận, chư vị không cần khách khí!

Hắc y nhân bịt mặt đứng thẳng lên rồi vừa cười vừa nói :

- Lãnh lão cho phép bọn thuộc hạ dẫn đường nhé!

Nói đoạn, người này và mấy chục Hắc y nhân bịt mặt khác đồng loạt quay người rồi đi về phía trước.

Đoàn người quái dị của Lãnh Thiên Trì lập tức theo sau, càng đi càng xa, cuối cùng dần khuất ở nơi xa xăm...

* * * * *

Hồng Trạch hồ muôn sóng lăn tăn, buồm nâu thấp thoáng điểm phá vài nơi, đặc biệt là vào lúc hoàng hôn, tà dương khuất núi thì tiếng ca tiếng hò của ngư chài truyền vang khắp nơi, cảnh sắc thật tuyệt mỹ.

Tục ngữ có câu: “Dựa núi ăn núi, dựa nước ăn nước.”, người sống ở vùng Hồng Trạch hồ dựa vào nghề đánh cá để sinh nhai, ngư dân đây thường thật thà chất phát và biết tri túc.

Lúc này phần lớn ngư dân đang thu lưới dọn thuyền, đưa cá về nhà, do vậy mà trên bến thuyền khá náo nhiệt.

Dưới một gốc dương liễu cạnh bờ hồ có một người mặc y phục như văn sĩ cũng đang ngắm nhìn cảnh sinh hoạt nhộn nhịp và không ngừng gật đầu.

Người này chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ kỳ tài, võ lâm thiên hạ nghe nói là thất sắc, là ma đầu trong ma đầu - chàng tức là Hần Sơn Phong của Hạ Hầu Lam!

Trong cảnh sinh hoạt vui nhộn, thái bình, bỗng nhiên xuất hiện một người xa lạ trong trang phục văn sĩ như vậy nên khó tránh khỏi bị người khác nghi hoặc, chú ý!

Quả nhiên chẳng lâu sau thì có một toán năm ba ngư dân liếc nhìn chàng với ánh mắt ngạc nhiên.

Hầu Sơn Phong liền từ gốc liễu bước ra, cung thủ khẽ chào và mỉm cười, khai khẩu :

- Các vị, tại hạ hỏi một câu, có vị nào họ Vạn...

Một người cắt lời nói :

- Phải chăng vị tướng công này muốn hỏi Vạn Bất Tri?

Vạn Bất Tri? Đúng rồi, có lẽ sau khi thoái xuất võ lâm, qui ẩn làng chài, Vạn Giai Hiểu vì tránh phiền phức, sợ người ta lại đến thỉnh giáo nên cải danh!

Một mặt tránh không cho người khác biết lão là Vạn Giai Hiểu, một mặt cũng biểu thị lão chỉ biết đánh cá, không hỏi đến thế sự, một chuyện cũng không biết!

Hầu Sơn Phong vội gật đầu, nói :

- Đúng là người này, tại hạ nghe nói lão ở phía nam Hồng Trạch hồ nhưng vừa rồi tại hạ tìm nửa ngày mà vẫn không thấy ngôi nhà tranh của lão, chẳng hay các vị có biết...

Một ngư dân nói :

- Trước đây lão ta vốn ở bờ Nam, nhưng đã dọn nhà cách đây ba tháng rồi!

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Xin hỏi lão ca có biết lão ta dọn nhà đến đâu không?

Ngư dân này chưa trả lời ngay mà quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi nói :

- Tướng công là bằng hữu của lão à?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Tại hạ chính là bằng hữu của lão, nhưng đã nhiều năm rồi hai bên chưa gặp lại!

Ngư dân này lắc đầu, nói :

- Đây là lần đầu tiên ta nghe nói lão ta có bằng hữu muốn gặp, tướng công không biết đó thôi, Vạn Bất Tri này rất quái đản, người ta sống gần nhau thì phải hỗ tương chiếu cố cho nhau, đằng này một mình lão ở lánh xa ra. Mọi người đều kết bạn đánh cá, chỉ có một mình lão là xuống hồ một mình, bình nhật không lai vãng với ai, dù gặp mặt lão cũng chẳng chào hỏi, tựa như người nơi này đều đắc tội với lão vậy...

Hầu Sơn Phong liền nói :

- Vị bằng hữu của tại hạ có tính khí quái lạ này do trời sinh, đừng nói là người chưa quen, ngay cả bằng hữu thân quen nhiều năm như tại hạ mà lão ta cũng chẳng buồn để ý đến!

Ngư dân này nói :

- Thì ra là như vậy, tại hạ tưởng có người nào đắc tội với lão chứ! Bây giờ lão dọn qua ở phía đông rồi, tại gian nhà tranh mới dựng đấy! Hai ngày nay không thấy lão đánh cá, tướng công mau đi thăm lão thử, không chừng lão ta ngã bệnh rồi!

Hầu Sơn Phong chau mày, nói :

- Trước đây mỗi ngày lão ta đều đánh cá à?

Ngư dân này nói :

- Đương nhiên mỗi ngày phải đánh cá, nếu không thì lấy gì ăn?

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Nói cũng phải, đa tạ chư vị!

Chàng cung thủ chào rồi đi vòng qua bờ hồ phía Đông.

Sau lưng chàng còn truyền lại mấy lời bàn tán của đám ngư dân :

- Không ngờ Vạn Bất Tri lại có một vị bằng hữu thông tình đạt lý và hòa nhã như thế!

Hầu Sơn Phong làm như không nghe thấy gì, chàng gia tăng cước lực vòng qua bờ hồ, chàng chỉ sợ chậm một bước là Vạn Giai Hiểu kia ngộ phải biến cố, bị người ta hạ độc thủ thôi!

Ba mặt của Hồng Trạch hồ đều bằng phẳng, độc nhất mặt phía đông có một ngọn núi nhỏ không quá cao cũng không quá lớn, cây cối trên núi rất xanh tươi rậm rạp!

Dưới chân ngọn núi nhỏ này tọa lạc một ngôi nhà tranh, lưng dựa vào núi, mặt ngó ra hồ.

Quả đúng như ngư dân nói, ngôi nhà tranh này xem ra còn khá mới, tuyệt không quá ba tháng.

Hiện tại, hai cánh cửa khép kín, tứ bề yên lặng như tờ, trên hàng rào trúc trước nhà có mắc một chiếc lưới đánh cá cũ kỹ.

Trong lòng Hầu Sơn Phong chợt cảm thấy có điều chẳng lành nên càng gia tăng cước lực, lướt đến trước ngôi nhà tranh, chàng dừng bước trước hàng rào trúc và lớn tiếng nói :

- Xin lỗi, trong nhà có người không?

Vẫn im lặng như tờ, không một tiếng trả lời!

Hầu Sơn Phong chau mày, thân hình vừa động thì chợt nghe có giọng khàn khàn từ trong nhà truyền ra :

- Là ai vậy?

Hầu Sơn Phong thở phào nhẹ nhõm, chàng lắc đầu bật cười rồi vội nói :

- Là tại hạ đến tìm người!

Có tiếng bước chân khẽ động trong nhà, hai cánh cửa chợt mở ra, từ giữa khe hở của hai cánh cửa có một chiếc đầu thò ra, đó là một lão nhân vừa gầy vừa nhăn nheo, đầu hoẵng mắt chuộc, râu dê lưa thưa mấy sợi.

Lão nhân lạnh lùng quan sát Hầu Sơn Phong một lúc rồi cũng hỏi với giọng lạnh lùng :

- Ngươi tìm ai?

Hầu Sơn Phong chau mày đáp :

- Tại hạ tìm Vạn Giai Hiểu!

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Không biết!

Lời vừa dứt thì đầu cũng lập tức thụt vào. Hầu Sơn Phong vội nói :

- Khoan đã, tại hạ tìm Vạn Bất Tri!

Lão nhân thoáng ngẩn người rồi lắc đầu một cách lạnh lùng và nói :

- Cũng không biết!

Lão ta không muốn nói nhiều hơn một câu nên vội thụt đầu vào và đóng cửa lại.

Những lời bọn ngư dân đánh cá nói quả nhiên không sai!

Hầu Sơn Phong lắc đầu, chàng bước qua rào trúc đi vào rồi đưa tay gõ cửa.

Cửa mở, trước mặt Hầu Sơn Phong là một lão nhân mặc lam y may bằng vải thô, lão đứng giữa cửa nhìn thẳng vào mặt Hầu Sơn Phong, thái độ chẳng có chút thiện cảm.

Hầu Sơn Phong mỉm cười, nói :

- Tại hạ tìm lão, được chứ?

Lão nhân thản nhiên đến độ vô tình, lão nói :

- Lão phu không quen biết ngươi!

Hầu Sơn Phong nói :

- Có thể lão không biết tại hạ, nhưng lão không thể không biết Khoái Du Hồn?

Lão nhân ngớ người giây lát rồi nói :

- Ai là Khoái Du Hồn? Khoái Du Hồn là ai?

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Vạn lão đầu, lão làm sao thế? Có thể lão giả vờ ngây ngô với người khác được nhưng đối với vị bằng hữu Khoái Du Hồn của tại hạ thì lão chớ giả vờ ngây ngô nữa!

Nói đoạn, chàng cất bước định đi vào!

Lão nhân đưa tay cản lại và nói :

- Ngươi đừng vào, ta không quen biết ngươi!

Hầu Sơn Phong chau mày, chàng nói :

- Được thôi, không cho vào thì tại hạ không vào, chỉ cần lão trả lời những câu hỏi của tại hạ thì tại hạ lập tức đi ngay...

Chàng lấy đóa Thiết liên hoa đưa ra và hỏi :

- Lão nói cho tại hạ biết, đây là thứ gì?

Lão nhân chợt biến sắc, nhưng trong chớp mắt lại tỏ ra lạnh lùng, lão ngắm nhìn Thiết liên hoa rồi nói :

- Đây là Thiết liên hoa, ai ai cũng biết, hà tất phải hỏi!

- Tại hạ biết, tại hạ muốn hỏi lão về xuất xứ của vật này, nhân vật nào có nó?

Lão nhân ngẩng đầu lên và lạnh lùng nói :

- Nãy giờ đã mấy câu hỏi rồi?

Hầu Sơn Phong ngẩn người, chàng hít mạnh một hơi rồi nói :

- Vạn lão đầu, vật này có quan hệ đến sinh tử của hai người và mấy chục sinh mạng khác, tại sao lão không làm một chuyện tốt để tích đức, tại sao lại đối với bằng hữu như vậy?

- Chuyện tốt ư? - Lão nhân nói - Nửa đời làm chuyện tốt của ta đã quá đủ để tích đức rồi, còn như bằng hữu, con người ta không có bằng hữu, sao ngươi lại nhẫn tâm đến quấy rầy một lão ngư phủ như ta?

Hầu Sơn Phong nói :

- Thế này nhé, lão cho tại hạ một đáp án mỹ mãn thì tại hạ sẽ không quấy rầy lão nữa, và cũng không nhận là quen biết với lão nữa!

Lão nhân chớp chớp song mục và nói :

- Trước đây ngươi không quen biết ta, sau này cũng vẫn không quen biết ta!

Hầu Sơn Phong gật đầu, nói :

- Đúng vậy, như thế nhé!

Thần sắc lạnh lùng của lão nhân chợt ôn hòa đôi chút, lão nói :

- Ngươi dám ngồi thuyền không?

Hầu Sơn Phong gật đầu nói :

- Trong thiên hạ chẳng có chuyện gì tại hạ không dám làm!

Lão nhân lạnh lùng nói :

- Nhưng thuyền của ta vừa cũ kỹ vừa bị vô nước!

Hầu Sơn Phong nói :

- Lão đã dám ngồi thì tại sao tại hạ không dám ngồi?

Lão nhân nói :

- Ta biết bơi, còn ngươi?

Hầu Sơn Phong cười cười, nói :

- Tại hạ không biết, nhưng tin rằng lão không thể thấy chết mà không cứu!

Lão nhân lạnh lùng nói :

- Ta nói rõ trước, một khi thuyền chìm thì trước chỉ đủ sức tự cho mình thôi!

Hầu Sơn Phong lại mỉm cười, nói :

- Được, chỉ cần lão cho rằng lão làm như vậy được!

- Nực cười! - Lão nhân nói - Người không tự tư thì trời tru đất diệt, tại sao ta không làm như vậy được chứ? Đi thôi!

Nói đoạn, lão đưa tay đẩy Hầu Sơn Phong rồi định bước ra ngoài cửa.

Hầu Sơn Phong vội nói :

- Lão định làm gì thế?

Lão nhân dừng bước ngẩng đầu lên hỏi lại :

- Ngươi đến tìm ta làm gì?

Hầu Sơn Phong nói :

- Tại hạ hỏi lão về lai lịch và xuất xứ của đóa Thiết liên hoa này, nhưng lão...

- Ta làm sao? - Lão nhân nói - Ta đưa ngươi đi tìm không được sao?

Hầu Sơn Phong nghe vậy thì ngẩn người, lão nhân đã lướt qua bên cạnh thân chàng mà ra ngoài, tựa như một con chuột chui ra cửa, lão nói :

- Đối với bằng hữu, ta đã quá đủ rồi, đi hay không là tùy ngươi!

Hầu Sơn Phong dở khóc dở cười, chàng chau mày lắc đầu rồi đành cất bước đi theo.

Sau khi ra khỏi nhà thì lão nhân không quay đầu lại một lần, cũng chẳng cần biết Hầu Sơn Phong có đi theo hay không, lão chỉ lắc lư đi thẳng ra bờ hồ!

Dưới vòm liễu cạnh bờ hồ có buộc một chiếc thuyền chài đang bồng bềnh theo sóng nước, lão nhân mở dây rồi bước xuống thuyền. Hầu Sơn Phong cũng vội vàng xuống theo.

Lão nhân này chẳng những không nói một câu mà còn không nhìn Hầu Sơn Phong một lần, tựa như trên thuyền chỉ có mỗi mình lão!

Chiếc thuyền chài này quả đúng như lời lão nói, vừa cũ kỹ vừa vô nước, lão nhân dùng cây sào dài chống thuyền đi, động tác khá thuần thục!

Hầu Sơn Phong buộc miệng hỏi :

- Vạn lão đầu, chúng ta đi đến đâu vậy?

Lão nhân vẫn lặng lẽ chèo thuyền, không trả lời và cũng không nhìn chàng.

Hầu Sơn Phong chau mày và gọi lớn :

- Vạn lão đầu...

Lão nhân ngước nhìn lên với ánh mắt lạnh lùng :

- Ngươi bớt nói một câu không được sao? Trời tối gió lớn, đêm nay lại không có trăng, nên để ý bản thân mình, nếu rơi xuống nước thì có mười thuyền cũng không vớt được!

Một chút cũng không sai, đúng như lão ta nói, lúc này màn đêm đã buông xuống, trên hồ là một bức màn đen ngòm, thế gió cũng mạnh dần lên, sóng nhiều hơn khiến chiếc thuyền nhỏ luôn tròng trành.

Hầu Sơn Phong va phải cây đinh nên đành bế khẩu, nhưng là chỗ giao du nhiều năm nên ai lại chẳng biết Vạn Giai Hiểu ngoài lạnh trong nóng, tính cách xưa nay luôn như vậy.

Thủ pháp chèo thuyền của lão nhân tinh thục và khá cao minh, thuyền nhỏ phá sóng lướt đi, thoáng chốc đã ra giữa hồ.

Hầu Sơn Phong không nhịn được nên lại hỏi :

- Vạn lão đầu, rốt cuộc chúng ta đi đến đâu vậy?

Lão nhân chỉ lạnh lùng trả lời hai chữ :

- Qua hồ!

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên, chàng gượng cười, nói :

- Sao lão không nói sớm, đi trên bờ chẳng nhanh hơn sao?

Lão nhân thản nhiên nói :

- Ta biết là nhanh, nhưng ta lười đi bộ!

Hầu Sơn Phong lắc đầu, nói :

- Người đó ở tại bờ đối diện à?

Lão nhân nói :

- Không ở tại bờ đối diện, ở tại Thủy Tinh cung.

Hầu Sơn Phong chưa kịp nói gì thì lão nhân lại nói :

- Mắt mũi ta lem nhem quá, ngươi đứng trước mũi thuyền quan sát và chỉ đường cho ta đi!

- Tại hạ tuân mệnh!

Hầu Sơn Phong vừa nói vừa lướt đến trước mũi thuyền.

Khi từ đuôi thuyền lướt đến trước mũi, chàng thấy đáy thuyền đã vô không ít nước, sau khi dừng chân trước mũi thuyền thì chàng vội báo cho lão nhân biết.

Nào ngờ lão này lại thản nhiên nói :

- Ta đã sớm nói với ngươi là thuyền này vô nước mà?

Không sai! Điều này lão đã nói qua! Vì thế mà Hầu Sơn Phong đành gượng cười rồi im lặng.

Chớp mắt, thuyền đã qua giữa hồ, bỗng nghe lão nhân nói :

- Này, ngươi quay lại đây, ta muốn nói với ngươi mấy câu.

Hầu Sơn Phong y lời quay lại, chàng nói :

- Vạn lão đầu, lão muốn nói điều gì?

Lúc này vẻ mặt lão nhân có chút tươi cười, lão nói :

- Ta muốn để ngươi và chiếc thuyền này chờ giữa hồ, ngươi thấy thế nào?

Nói đoạn lão cũng gát sào ngừng chèo!

Hầu Sơn Phong chau mày nói :

- Vạn lão đầu, đừng đùa như thế...

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Ta không có tâm tình để đùa như vậy, ta nói là thật đấy!

Hầu Sơn Phong nói :

- Vạn lão đầu...

Lão nhân phá lên cười rồi nói :

- Ai bảo với ngươi ta họ Vạn?

Hầu Sơn Phong ngạc nhiên nói :

- Lẽ nào lão cũng đã đổi họ?

Lão nhân bật cười rồi nói :

- Bản thân ngươi nên hiểu rõ, thủy chung ta không thừa nhận ta là Vạn Giai Hiểu!

Đôi mày kiếm của Hầu Sơn Phong càng chau khít lại, chàng nói :

- Vạn lão đầu, đừng giả cuồng mua ngốc mà làm trò đùa như thế!

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Tin hay không tin tùy ngươi, ta không phải là Vạn Giai Hiểu!

Hầu Sơn Phong lạnh lùng hỏi :

- Thế lão là ai?

Lão nhân cười cười, nói :

- Ngươi tìm Vạn Giai Hiểu mà hỏi!

Hầu Sơn Phong biến sắc, chàng nói :

- Các hạ là kẻ trong ngôi miếu hoang, ta không tin!

Lão nhân mỉm cười, nói :

- Không tin thì thôi, ta cũng có đóa Thiết liên hoa đó!

Người này trở tay và xòe ra, giữa lòng bàn tay có một vật, quả nhiên đó là Thiết liên hoa.

Hầu Sơn Phong song mục lộ sát quang, chàng định tung người lướt tới, lại nghe lão nhân nói :

- Ngươi muốn nói thêm với ta vài câu thì đừng qua đây!

Hầu Sơn Phong đành kềm bước, chàng hỏi :

- Thế Vạn Giai Hiểu đâu?

Lão nhân chỉ tay xuống dưới và nói :

- Dưới chân của ta và ngươi, lão ta làm bạn với một tảng đá lớn và nằm dưới đáy hồ!

Hầu Sơn Phong hỏi tiếp :

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Lão nhân nói :

- Ngươi không thấy ta có Thiết liên hoa sao?

Hầu Sơn Phong nói :

- Ta hiểu rồi, ngươi đã đến đây trước ta một bước, hạ độc thủ Vạn Giai Hiểu, sau đó hóa trang thành lão ta để dẫn dụ ta mắc lừa!

Lão nhân mỉm cười âm hiểm và gật đầu, nói :

- Không sai, ngươi nói đúng rồi, nhưng e rằng đã quá muộn!

Hầu Sơn Phong nói :

- Nhưng theo ta thấy thì rõ ràng ngươi là Vạn Giai Hiểu!

Lão nhân nói :

- Điều đó rất đơn giản, bất luận chuyện gì cũng có phần cao minh và thấy kém. Thuật hóa trang dịch dung này cũng không ngoại lệ!

Hầu Sơn Phong nói :

- Ngươi nên biết, ta cũng là một tay lão luyện, theo ta thấy thì ngươi không hề có chút dịch dung hay hóa trang nào, thiên chân vạn xác là Vạn Giai Hiểu!

Lão nhân nói :

- Điều đó đủ chứng minh về thuật này ngươi không bằng ta!

Hầu Sơn Phong nói :

- Tranh biện chỉ vô ích, ta rất tự tin vào nhãn lực của mình!

Lão nhân nói :

- Vậy ngươi cũng nên tin rằng, nếu là Vạn Giai Hiểu thì lão ta tuyệt đối không thể hại ngươi!

Hầu Sơn Phong nói :

- Cho đến bây giờ ta vẫn hoài nghi là ngươi đang bày trò đùa!

Lão nhân cười cười, nói :

- Ngươi cúi đầu nhìn xuống đáy thuyền xem, giống không?

Hầu Sơn Phong y lời liếc nhìn, lập tức tâm thần chấn động, nhất thời á khẩu! Từ đáy thuyền lên mạn thuyền chí ít cũng cao hai thước, lúc này đã có ba phần chìm vào trong nước rồi.

Lão nhân lại cười cười rồi nói :

- Ta không thừa nhận ta là Vạn Giai Hiểu, ta cũng sớm nói cho ngươi biết thuyền này cũ kỹ và vô

nước, đồng thời cũng báo trước một khi thuyền chìm thì ta không cứu ngươi, ngươi không tin, nên ta cũng chẳng biết làm thế nào!

Hầu Sơn Phong nhướng mày nói :

- Không cần phải nói lại điều này, ta và ngươi có thù hận gì?

Lão nhân lại cười cười rồi nói :

- Có những chuyện không cần phải là thù hận, chỉ vì ngươi quá thích quản vào chuyện người khác thôi!

Song mục Hầu Sơn Phong đột hiện kỳ quang, chàng nói :

- Ngươi là kẻ bắt cóc Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh?

Lão nhân nói :

- Ngươi quá coi trọng ta rồi, ta chỉ đóng một vai lâu la đáng thương mà thôi!

Hầu Sơn Phong nói :

- Vậy ngươi phải là người trong Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo!

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Ngươi lại nhầm rồi, chuyện này không quan hệ đến Ngũ Độc Thất Sát Bạch Cốt giáo!

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Nếu vậy ngươi chẳng khác gì một kẻ vu oan giá họa!

Lão nhân chấn động tâm thần, lão nói :

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, hà tất phải giá họa cho người khác.

Hầu Sơn Phong hừ một tiếng lạnh lùng rồi nói :

- Giỏi nói lắm. Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh đâu?

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Chỉ biết ở trong núi này nhưng không biết chỗ!

Hầu Sơn Phong nói :

- Bất luận các ngươi có thù hận gì với Đồng gia, ta chỉ hỏi tại sao các ngươi lại giá họa cho Hạ Hầu Lam?

Lão nhân nói :

- Giá họa ư? Ai nói là giá họa? Trong võ lâm hiện nay, ai chẳng biết tên ma đầu lòng lang dạ sói thủ đoạn ác độc đó giết Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì trước, rồi sau đó dùng đôi tay đầy máu tanh mà tàn sát cả nhà Đồng gia!

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Ngươi nghĩ là đêm nay ta sẽ chết phải không?

Lão nhân ngớ người giây lát rồi nói :

- Theo ta thấy, trời tối thế này, gió lớn thế này mà lại không có trăng, ngươi đang ở giữa hồ nên đừng nói là người ta không đến cứu ngươi kịp, dù đến kịp cũng khó lòng tìm ra ngươi. Vì vậy, ta thấy ngươi chết chắt, không nghi ngờ gì nữa!

Hầu Sơn Phong nói :

- Đã thế thì ngươi hà tất phải lo lắng đối với một người sắp chết!

Lão nhân cười hì hì, nói :

- Không thể nói như vậy, phàm chuyện gì cũng không sợ nhất vạn mà chỉ sợ vạn nhất (ngộ nhỡ), cẩn thận một chút cũng tốt hơn, ngươi nói có đúng không?

Hầu Sơn Phong nói :

- Đúng thì đúng, nhưng không khỏi quá hẹp lượng!

Lão nhân nói :

- Mang tiếng hẹp lượng cũng chẳng đau và chẳng ngứa ngáy gì, vậy điều đó có quan hệ gì?

Hầu Sơn Phong nói :

- Được rồi, ta không nói nhiều nữa, ta cũng tự biết là khó có hy vọng sống sót, tuy đêm nay tất tử nhưng có ngươi chết chung thế này thì cũng không đến nỗi cô đơn.

Lão nhân cười cười, nói :

- Muốn tìm thì chớ tìm ta, dưới đáy hồ đã có Vạn Giai Hiểu rồi!

Hầu Sơn Phong cười nhạt, nói :

- Sợ rằng điều này không do ngươi lựa chọn, mà thêm một người cũng tốt thôi!

Lão nhân lắc đầu, nói :

- Ta còn chưa muốn chết, trừ được ngươi là một đại công trạng, mỹ tửu mỹ nhân đang chờ đợi ta, làm sao ta nỡ chết đi!

Hầu Sơn Phong cũng cười cười, nói :

- Vậy ngươi cứ thử xem!

Lão nhân cười nhạt, nói :

- Đừng vội, nước trong thuyền vẫn chưa đầy!

Lời vừa dứt thì đột nhiên nghe lão khẽ hừ một tiếng, tiếp theo là nghe mấy tiếng “rắc rắc” vang lên, phần đuôi thuyền bị lão ta đánh vỡ, toàn thân lão phóng ùm xuống nước.

Hầu Sơn Phong xuất thủ nhanh như chớp, nhưng chỉ kịp chụp được một mảng ống quần của lão ta, suýt chút nữa là giữ được chân lão.

Khi chàng định xuất thủ lần thứ hai thì toàn thân lão nhân đã chìm vào sóng nước rồi.

Hầu Sơn Phong đang kinh nộ thì chợt nghe “soạt soạt” dưới nước, lão nhân từ dưới ngoi đầu lên ở ngoài xa mười trượng.

Lão cười hì hì, nói :

- Hạ Hầu Lam, bây giờ ngươi còn muốn nói gì nữa, gọi trời trời không thưa, gọi đất đất không cửa, dù ngươi có bản lãnh thông thiên thì cũng đành vùi thân xuống đáy hồ thôi. Ta không có thời gian bồi tiếp ngươi nữa, và cũng không nhẫn tâm nhìn bộ dạng đáng thương khi ngươi sắp chết, cáo biệt!

Lão cười hì hì rồi thụt đầu xuống, hồ nước gợn một chòm bọt sóng rồi bình lặng trở lại!

Quả thật Hầu Sơn Phong chẳng có gì để nói nữa, thuyền vốn đã chìm xuống nước, bây giờ phần đuôi vỡ nát nên hơn nửa thân thuyền đã ngập xuống hồ!

Trong lúc vội vàng, Hầu Sơn Phong chẳng còn kiêng kỵ gì nữa, song thủ lập tức xuất ra, “rắc rắc”.

Hai mảnh ván thuyền bị bóc ra, sau khi lọt vào tay chàng thì chúng lại bị bẻ thành bốn mảnh.

Hầu Sơn Phong quét mục quang nhìn tứ phía, chàng thấy bờ nam là gần nhất, nên lập tức xuất thủ quăng ra một mảng ván thuyền, sau đó tung ngươi lướt theo!

Ván thuyền rơi xuống nước thì lực thế của chàng cũng tận, chàng lại quăng ra một mảng khác, sau đó mượn lực điểm vào mặt ván mà tung người lướt đi!

Sau ba lần lên xuống như vậy thì chàng đã lướt đi hơn trăm trượng hiện trong tay chỉ còn một mảng ván, nhìn lại bờ nam thì khoảng cách cũng còn gần trăm trượng nữa!

Trừ phi có thêm một mảng ván nữa, bằng không chàng vẫn không thể nào vào đến bờ, và thế tất rơi xuống hồ nước, cách bờ Nam chừng hai mươi trượng.

Tuy biết vậy nhưng chàng không thể không lướt vào, vả lại gần bờ một trượng thì cơ hội thoát hiểm cũng lớn hơn.

Đương thời chàng tung ra mảnh ván cuối cùng, chàng vận đủ chân khí và lướt đi lần cuối, lần này có đến bốn mươi trượng hơn, khoảng cách với bờ chỉ còn vài mươi trượng.

Tuy vài mươi trượng nhưng tình thế của chàng không thể không rơi xuống nước, vả lại đối với một người không biết bơi mà nói, thì khoảng cách vài mươi trượng cũng chẳng khác vài mươi dặm.

Trước mắt, Hầu Sơn Phong tất phải rơi xuống nước, một cảm giác thê thảm chợt trỗi dậy trong lòng, chàng định nhắm mắt phó thác cho thiên mệnh!

Đột nhiên có một vật thể đen ngòm từ trong bờ Nam bay ra, trượt dài trên mặt hồ, phương vị đúng vào chỗ Hầu Sơn Phong sắp hạ chân!

Hầu Sơn Phong vui mừng, chàng vội duỗi thẳng chân điểm vào vật đen kia rồi tung người lướt thẳng lên bờ, lúc này chàng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm!

Chân vừa chạm đất, chàng lập tức cao giọng nói ngay :

- Vị cao nhân nào kịp thời cứu giúp, xin xuất hiện cho tại hạ đa tạ!

Trong rừng cây trên bờ nam vẫn im lặng, không người trả lời, nhưng bồng nhiên có một làn hương phong phảng phất, một bóng hồng thấp thoáng.

Hầu Sơn Phong kinh hãi, vừa định tung người đi thì hồng y nữ đã xuất hiện trước mắt rồi!

Theo đó là tiếng gọi lanh lảnh đầy bi thương và oán nộ :

- Lam ca, chàng nhẫn tâm bỏ đi nữa sao?

Hầu Sơn Phong rùng mình, cúi đầu và nói :

- Phụng muội hà tất phải khổ...

Thân hình Hồng y nữ run lên, lệ ngọc bất giác tuôn thành hàng, nàng nói trong thổn thức :

- Đây là lời xưng hô mà bao nhiêu năm rồi muội chưa từng được nghe, Lam ca, chàng nhẫn tâm quá!

Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam ngẩng đầu lên, thần sắc trong song mục tỏ ra cực kỳ bất an và áy náy, môi chàng máy động, muốn nói nhưng lại thôi!

Hồng y nữ lại thổn thức nói tiếp :

- Lam ca có biết không, nhiều năm qua trái tim muội đã tan nát thành từng mảnh, lòng dạ đứt đoạn từng cơn, từng nhỏ không biết bao nhiêu lệ, từng đi không biết bao nhiêu đường, từng mạo biết bao nhiêu hiểm không?

Hạ Hầu Lam cúi đầu, nói :

- Phụng muội, tha thứ cho ta, ta có nỗi khổ riêng nên bất đắc dĩ...

Hồng y nữ tiếp lời :

- Lam ca, lời này muội đã nghe không biết bao nhiêu lần rồi, muội khổ tâm chờ đợi nhiều năm mà Lam ca vẫn nói những lời như vậy đối với muội sao? Kỳ thực, gặp được Lam ca, được nghe Lam ca gọi một câu như vậy là muội nên biết đủ rồi, còn cần gì nữa...

Hồng quang thấp thoáng, đột nhiên nàng lao mình xuống hồ!

Hạ Hầu Lam cả kinh thất sắc, hữu thủ xuất như chớp, chụp cánh tay Hồng y nữ lại và run giọng nói :

- Phụng muội, là ta không phải, ta... ta...

Thân hình Hồng y nữ dịch động rồi ngã vào lòng Hạ Hầu Lam, đầu gục vào ngực chàng, tiếng khóc bi thống nức nở vang lên.

Tất cả những nỗi khổ tương tư trong nhiều năm qua, những cay đắng thương tâm trong nhiều năm qua đều theo suối lệ tuôn ra dạt dào.

Hạ Hầu Lam đứng bất động, không nói gì! Chàng biết, lúc này đành để cho nàng khóc, và cũng chỉ có khóc mới có thể phát tiết được nỗi khổ tương tư bị dồn nén nhiều năm trong lòng nàng...

Đột nhiên Hạ Hầu Lam nhìn vào chỗ rậm rạp của rừng cây bên trái và khẽ quát :

- Là vị nào ẩn thân trong đó...

Hai bóng người phân ra, Hồng y nữ vội vàng lui ra ngoài xa mấy bước.

Kế đó là nghe tiếng niệm Phật hiệu từ chỗ rậm của rừng cây phát ra :

- A di đà Phật! Tội lỗi, tội lỗi, hòa thượng ta đáng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục, sao lại gặp phải cảnh tượng này...

Hạ Hầu Lam chau mày, còn Hồng y nữ vội cúi đầu gạt lệ.

Một bóng đại bào màu lam từ trong rừng cây lất phất bay ra, đó là Cuồng hòa thượng đáng ghét, lão đến gần rồi chấp tay cúi người, nói :

- Làm kinh động đến sự yên tĩnh của nhị vị, tội đáng muôn thác, cầu xin nhị vị lượng thứ cho lão nạp!

Hạ Hầu Lam lại chau mày, Hồng y nữ càng cúi đầu thấp hơn!

Cuồng hòa thượng lại cúi người nói :

- Hai lần nhảy xuống nước, lần này lại không cần đến lão nạp, có hai lần công đức để đoái công chuộc tội cũng lớn như vậy, nữ thí chủ tạ ơn lão nạp thế nào đây?

Hồng y nữ ngẩng đầu lên, nói :

- Thượng Quan Phụng nguyện sáng sáng thắp hương, chiều chiều lễ bái...

Cuồng hòa thượng bật cười rồi nói :

- Triệt sát hòa thượng ta rồi, nữ thí chủ muốn hòa thượng ta sớm đăng cực lạc hay sao vậy? Bất luận thế nào, hòa thượng ta cũng vẫn còn mấy phần lưu luyến chốn hồng trần này!

Hạ Hầu Lam khẽ quát :

- Hòa thượng, đừng điên điên khùng khùng nữa, nói vào chính đề đi thôi!

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói :

- Nói chính đề thì phải hỏi thí chủ ngươi rồi!

Hạ Hầu Lam chau mà, nói :

- Hòa thượng, tại hạ gặp phải quái sự...

Nói đoạn chàng thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong, thân hình Cuồng hòa thượng bất giác run run, lão chấp tay nhắm mắt và nói :

- A di đà Phật! Thiện tai, thiện tai, ta không giết bá nhân...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hòa thượng không nghe tại hạ nói à, người đó đích thực là Vạn lão đầu!

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Thí chủ, người đó tuyệt không phải Vạn Giai Hiểu!

Hạ Hầu Lam hỏi :

- Hòa thượng làm sao biết được?

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu hắn là Vạn Giai Hiểu thì hắn tuyệt không thể...

- Hòa thượng, nhưng trên thực tế...

- Thí chủ, hắn tuyệt không phải Vạn Giai Hiểu!

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy, lẽ ra hắn không phải, nhưng tiếc rằng hòa thượng lão nên tin vào nhãn quang của tại hạ.

- Có khả năng hắn có thuật dịch dung cao minh tuyệt đỉnh!

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Hòa thượng, người khác không biết nhưng lão phải biết, thuật dịch dung của tại hạ là độc bộ võ lâm, đủ để ngạo thị thiên hạ!

Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Vậy thì quái lạ, đây là chuyện căn bản tuyệt đối không thể...

Hạ Hầu Lam nói :

- Người đó đích thị là Vạn Giai Hiểu!

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu quả thật là hắn thì tại sao hắn lại hại ngươi?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Điều đó tại hạ không biết...

Chợt nghe Cuồng hòa thượng hỏi :

- Thí chủ, ngươi nói người đó nhảy xuống giữa Hồng Trạch hồ mà thoát đi?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không sai, lão ta nhảy xuống giữa Hồng Trạch hồ mà thoát đi.

- Vậy thì không đúng rồi! - Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói - Theo hòa thượng ta biết thì Vạn Giai Hiểu không biết bơi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng lão đã quên một điều rồi, lão ta đánh cá mưu sinh nhiều năm ở Hồng Trạch hồ này!

- Không phải ai đánh cá cũng đều biết bơi!

- Nhưng thực tế, mười người đánh cá hết chín người biết bơi rồi!

Cuồng hòa thượng ngẩn người, lão nói :

- Dù cho hắn biết bơi, nhưng chỉ dựa vào một chút biết bơi này...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Có một điểm tại hạ quên nói cho lão biết, ngón út tay trái của Vạn Giai Hiểu bị khuyết một đốt phải không?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Không sai, đó là do năm xưa hắn bị đao của người ta chặt đứt!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngón út tay trái của người này cũng khuyết một đốt.

- Tìm người khuyết đốt ngón út tay trái không khó!

- Nhưng tìm một người không cần dịch dung mà thân hình, tướng mạo, lời nói, cử chỉ giống hệt Vạn Giai Hiểu thì còn khó hơn lên trời!

- Thí chủ, trong ba người trước mắt, chỉ có thí chủ gặp qua người đó, lẽ nào thí chủ...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Hòa thượng nên biết, bình sinh tại hạ không làm chuyện gì mà không nắm chắc, cũng không nói điều gì mà không chắc, tại hạ dám lấy sinh mạng ra bảo đảm, người đó đích thị là Vạn Giai Hiểu!

Cuồng hòa thượng nói :

- Vậy tại sao hắn phải hại ngươi?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Hòa thượng, lão hỏi tại hạ, tại hạ biết hỏi ai bây giờ?

Cuồng hòa thượng lim dim trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Xem ra trong chuyện này tất có sự kỳ quặc, thí chủ, hòa thượng ta muốn đến một nơi...

Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Lão muốn đến nơi nào?

Cuồng hòa thượng nói :

- Chuyện này thuộc thiên cơ, tạm thời không tiện tiết lộ, nhưng ít là năm ngày, nhiều là mười ngày, người đó có phải là Vạn Giai Hiểu hay không, hòa thượng ta sẽ có đáp án minh xác cho thí chủ...

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Được thôi, hòa thượng, khi nào...

(mất trang)

.... nói :

- Vậy chúng ta tìm một bãi cỏ ngồi xuống rồi ta nói cho muội nghe!

Thượng Quan Phụng khẽ gật đầu một cách thuận tùy, song nàng không nói gì. Hạ Hầu Lam khẽ đưa tay dìu nàng đến bãi cỏ cạnh bìa rừng, đoạn hai người ngồi xuống đối mặt nhau!

Hạ Hầu Lam hít thở một hơi dài, rồi nói :

- Phụng muội, chuyện này phải nói bắt đầu từ rất lâu trước đây...

Thượng Quan Phụng mỉm cười, nói :

- Dù nói từ thời Bàn Cổ khai thiên thì muội cũng có phần nhẫn nại để nghe!

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười rồi nói :

- Đa tạ Phụng muội, trước tiên ta phải nói cho muội biết, ta là một đứa trẻ bị bỏ rơi, cũng rất có khả năng là người duy nhất trên đời này không rõ thân thế của chính mình...

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Vậy họ Hạ Hầu của Lam ca...

Hạ Hầu Lam nói :

- Đó là họ của nghĩa phụ ta, và cũng là ân sư ban truyền võ nghiệp cho ta!

Thượng Quan Phụng nói :

- Ân sư là nghĩa phụ của Lam ca là vị tiền bối nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Phụng muội từng nghe nói đến Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách chưa?

Thượng Quan Phụng kinh ngạc kêu lên :

- Lam ca nói là Hạ Hầu Nhất Tu - Hạ Hầu tiền bối phải không?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Đúng vậy, Phụng muội, lão là nghĩa phụ và cũng là ân sư thụ nghiệp của ta!

Thượng Quan Phụng tiếp lời :

- Thì ra Lam ca là nghĩa tử kiêm truyền nhân y bát của Hạ Hầu tiền bối, thảo nào…

Lời chưa hết thì nàng đã bế khẩu!

Hạ Hầu Lam không lưu ý điều này, chàng bình thản nói tiếp :

- Vậy nên chẳng trách công phu của ta cao tuyệt, xuất thủ cay độc, hành tẩu giang hồ chưa được ba năm đã có danh hiệu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma rồi đúng không?

Ngọc diện Thượng Quan Phụng hơi ửng hồng, nàng nói với vẻ áy náy và bất an:

- Lam ca, lượng thứ cho sự vô tâm của muội…

Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói :

- Phụng muội, ta không chấp nhặt điều đó, muội không nói sai, ta thừa nhận là từ nhỏ ta đã nghe thấy được nhiều điều và chịu ảnh hưởng nghĩa phụ rất lớn. Nhưng Phụng muội nên biết, trước đây nghĩa phụ không phải là người như thế, danh hiệu cũng không kêu bằng Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách, đó là danh hiệu tự đổi về sau này mà thôi. Không ai biết nghĩa phụ cũng có một dĩ vãng đau lòng đứt ruột, có huyết có lệ, vừa hổ thẹn vừa tủi nhục. Chỉ cần bất kỳ người nào biết được đoạn chuyện cũ này của người thì đương thời tất sẽ tha thứ cho tính tình kỳ quặc, và sự xuất thủ cay độc của Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách. Chỉ vì nghĩa phụ đã phải chịu qua nhiều sự đả kích…

Thượng Quan Phụng nói :

- Bất kỳ người nào trong võ lâm thiên hạ cũng không biết chuyện này, Lam ca, Hạ Hầu tiền bối chịu đựng những đả kích như thế nào, và tại sao lại phải đổi danh hiệu?

Hạ Hầu Lam nói :

- Sợ rằng ai cũng không biết nghĩa phụ có thê có tử!

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Chuyện này đích thị là không ai biết!

Hạ Hầu Lam nói tiếp :

- Tại hạ chưa được gặp nghĩa mẫu, nhưng nghe nghĩa phụ nói nghĩa mẫu họ Sài, khuê danh Ngọc Hà, là khuê nữ của thái thú Hàng Châu - Sài Minh Thanh trước đây. Bà là một nữ tử hiền thục, lương

thiện, không biết võ học. Kết hôn ba năm thì hai vị hạ sinh một nhi tử, tục ngữ nói: “Hữu thê hữu tử vạn sự túc”, cũng chính vì vậy mà nghĩa phụ phong kiếm qui ẩn, thoái xuất võ lâm, vui vầy với vợ đẹp con ngoan, tìm một nơi yên tĩnh xa chốn hồng trần để an cư. Nào ngờ hảo cảnh bất trường, một lần nghĩa phụ đi xa trở về thì phát hiện thê tử lẫn vị bằng hữu chí thân mà người nhờ chiếu cố thê tử đều đã mất tích...

Thượng Quan Phụng hơi chau mày liễu, nàng xen vào :

- Lẽ nào vị bằng hữu chí thân của Hạ Hầu tiền bối là một kẻ mặt người dạ thú...

- Sự thực không sai! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Qua nhiều lần thăm dò, nghĩa phụ mới biết ái thê hiền lương tay không đủ lực trói gà của người bị vị chí hữu của người bá chiếm, rồi bắt cóc ái thế lẫn ấu tử của người đi, trước khi người quay về. Nghĩa phụ vừa bi vừa nộ, quảy kiếm đi khắp phương trời góc bể, lùng sục tứ phương bát hướng, thề phải tự tay trừ diệt tên thất phu mặt người dạ thú kia, đoạt lại ái thê, ấu tử của mình...

Thượng Quan Phụng chau mày hỏi :

- Đáng giết, Lam ca, có tìm được không?

Hạ Hầu Lam thở dài, nói :

- Tìm thì tìm được, nhưng chỉ tìm thấy ba thi thể đầy huyết nhục mơ hồ, bốn sinh mạng...

Thượng Quan Phụng “à” một tiếng rồi nói :

- Chết cả à, Lam ca, đó là...

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Không biết là chết thế nào, nghĩa phụ chỉ có thể nhận ra ái thê ấu tử của mình và tên thất phu mặt người dạ thú kia từ hình thể và một vài vật sót lại!

Thượng Quan Phụng trầm mặc một lúc rồi nói :

- Vừa rồi Lam ca nói ba thi thể bốn sinh mạng là sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Khi nghĩa mẫu bị bắt cóc thì người đang hoài thai...

Thượng Quan Phụng lại “à” một tiếng rồi nói :

- Tội đáng muôn chết, chết một lần là quá tiện nghi cho tên súc sinh mặt người, dạ thú đó!

Hạ Hầu Lam chau mày, nói :

- Sau khi ngộ phải biến cố trọng đại này thì nghĩa phụ đau đớn đến độ không muốn sống, phần vì hổ thẹn mình đường đường là một trượng phu bảy thước tu mi mà không có sức bảo vệ thê tử, vì thế nên nghĩa phụ vốn định tuốt kiếm tự tuyệt, tìm thê tử dưới hoàng tuyền. Nhưng khi người tuốt kiếm thì người nghe được tiếng khóc trẻ con!

Thượng Quan Phụng hỏi :

- Đó là Lam ca phải không?

- Không sai! Phụng muội, đó chính là ta! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói - Nghĩa phụ thấy ta bị bỏ rơi giữa nơi hoang dã quá đáng thương thì chợt nghĩ, ai lại không con cái, ai lại không thê nhi? Thế là tạm thời người bỏ qua ý niệm tự tuyệt, đưa ta về nuôi dưỡng cho đến khi thành nhân, có thể tự chủ được...

Chàng thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Sau đó nghĩa phụ thừa lúc ta không đề phòng mà hoành kiếm tự tuyệt...

Nói đến đây thì dường như có vật gì chặn ngang cổ họng Hạ Hầu Lam, kiến chàng phải dừng lại, song mục rưng ngấn lệ, thân hình khẽ run, đầu từ từ cúi xuống!

Thượng Quan Phụng tỏ ra đồng cảm với chàng, nàng đưa cánh tay mềm mại nắm lấy tay Hạ Hầu Lam, tuy không nói một lời, nhưng sự an ủi không thể nói hết.

Hồi lâu sau, Hạ Hầu Lam đưa tay áo gạt nước mắt và gượng cười, nói :

- Phụng muội, đó là sự đau khổ bi thương của nghĩa phụ...

Thượng Quan Phụng tiếp lời :

- Lẽ nào Hạ Hầu tiền bối không nhắc đến thân thế của Lam ca?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Không, khi nghĩa phụ nhặt được ta, ngoài một bọc vải ra thì không có vật gì khác, vì vậy người không có chút manh mối để tìm hỏi ta là hài nhi của ai bỏ rơi!

Thượng Quan Phụng nói :

- Xem ra, phụ mẫu thân sinh của Lam ca cũng quá nhẫn tâm!

Thân hình Hạ Hầu Lam run bần bật, đôi mày kiếm nhướng lên nhưng chàng không nói gì.

Thượng Quan Phụng biết lời nói vô tình của mình đã chạm vào nỗi đau tiềm ẩn trong lòng Hạ Hầu Lam, nên nàng vội đổi đề tài.

Nàng khẽ nói :

- Thế Lam ca đang hô phong hoán vũ tung hoành thiên hạ thì tại sao...

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Phụng muội, chuyện này có bốn nguyên nhân!

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Bốn loại nguyên nhân, là bốn loại nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Thứ nhất, ta xuất đạo ba năm, trảm gian trừ ác, gặp chuyện bất bình bát đao tương trợ, nhưng vì tính tình lạnh lùng, xuất thủ quá độc nên có ma hiệu. Một mặt ta phải nản lòng thối chí, một mặt khác cũng cảm thấy phụ lòng nghĩa phụ nhẫn nhục, khổ tâm nuôi dưỡng...

Thượng Quan Phụng nói :

- Hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với đất, hà tất phải so đo lời bình nghị của nhân tình thế thái. Trên đời này có biết bao nhiêu kẻ tiểu nhân bỉ ổi lừa thế cầu danh!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Đa tạ Phụng muội, bây giờ ta nghĩ thông rồi...

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Thứ hai, từ khi ta có danh hiệu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam chấn động tứ hải thì ta cảm thấy có người ngầm tìm thiên phương vạn kế mưu hại ta, thủ đoạn thâm độc vô cùng, nhưng vì công lực ngườiđó quá cao, hành sự lại cực kỳ quỉ dị thần bí nên thủy chung ta chưa tìm ra được, đó là vị nào trong võ lâm...

Thượng Quan Phụng nói :

- Vì vậy là Lam ca diễn vở kịch giả chết đó, tìm Khoái Bán Thiên lão quỷ giúp đỡ, chôn một cỗ

quan tài trống không xuống mộ, sau đó...

- Không, Phụng muội! - Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói - Đó chẳng phải là quan tài trống không, sự thực là ta đã nằm trong quan tài, chỉ có điều tối hôm đó Khoái Bán Thiên lại lén đào ta lên!

Ngọc diện Thượng Quan Phụng thoáng lộ vẻ bi thương, nàng nói :

- Lam ca chỉ biết diễn vở kịch giả chết này mà không biết đã hại muội đến trước mộ than khóc mấy bận, đổ bao nhiêu nước mắt, nhỏ bao nhiêu huyết, mỗi năm một bó hương hoa...

Hạ Hầu Lam tỏ ra vô cùng hổ thẹn và áy náy.

Chàng gượng cười, nói :

- Phụng muội, lượng thứ cho ta, đó là nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, bây giờ ta không phải...

Thượng Quan Phụng khẽ gật đầu, nói :

- Đúng vậy, Lam ca, chỉ cần Lam ca còn sống, chỉ cần muội được làm bạn lâu dài bên cạnh Lam ca thì sau này tim nát ruột nhàu, đổ bao nhiêu huyết lệ, mạo qua bao nhiêu cuồng phong bão vũ, đi qua bao nhiêu dặm đường, muội cũng cam tâm!

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng đưa cánh tay run run nắm lấy bàn tay trắng ngần mềm mại như không có xương của nàng và nói :

- Phụng muội, ta nợ muội quá nhiều rồi...

Thượng Quan Phụng cúi đầu, nói :

- Kiếp này có thể, nhưng có lẽ kiếp trước muội nợ Lam ca!

Hạ Hầu Lam chỉ nắm chặt bàn tay nàng mà không nói gì.

Thượng Quan Phụng lại nói :

- Lam ca, nguyên nhân thứ ba là sao?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Nguyên nhân thứ ba là vì đến bây giờ ta vẫn chưa rõ thân thế của mình...

Thượng Quan Phụng nói :

- Sở dĩ Lam ca giả chết là vì muốn thăm dò thân thế của mình?

Hạ Hầu Lam nói :

- Phụng muội thử nghĩ xem, Hạ Hầu Lam không chết thì ai dám nói, nếu ta lấy thân phận Nam Cung Thường Thứ đi hỏi khắp nơi thì có ai dám nói cho ta biết?

Thượng Quan Phụng lại hỏi :

- Vậy Lam ca ẩn thân tại Tần Hoài giang - Phu Tử miếu trong thành Kim Lăng, du hí phong trần, cười đời ngạo thế, có thu được kết quả gì không?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Đối với thân thế của mình, đến nay vẫn mờ mịt không biết gì, và đối với người ngầm mưu hại ta cũng chẳng lần ra được chút manh mối!

Thượng Quan Phụng nói :

- Vậy xuất kịch giả của Lam ca đã diễn uổng công rồi!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Có thể nói như vậy, nhưng đại họa của Đồng gia ở Kim Lăng chẳng phải là không liên quan đến ta!

Thượng Quan Phụng nói :

- Vì điều đó mà Lam ca quyết định tái xuất võ lâm?

Hạ Hầu Lam không trả lời chính đề mà nói :

- Tuy Cuồng hòa thượng mang đến cho ta không ít phiền phức, nhưng đích thực cũng đem đến cho ta chút manh mối, ta hoài nghi kẻ sát hại Đồng gia cũng chính là kẻ ba năm trước ngầm mưu hại ta, nếu không...

Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca căn cứ vào vết thương trí mạng Nhất Tàn chỉ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Đúng vậy!

Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca, Nhất Tàn chỉ đó là thần công độc môn của Lam ca mà!

Hạ Hầu Lam nói :

- Chuyện này ta biết, nghĩa phụ chỉ có ta là truyền nhân y bát...

Thượng Quan Phụng hỏi tiếp :

- Hạ Hầu tiền bối có thân nhân gần gũi hoặc bằng hữu gì không?

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Sao Phụng muội lại hỏi chuyện này?

Thượng Quan Phụng nói :

- Nếu như Hạ Hầu tiền bối có thân nhân gần gũi hoặc bằng hữu thì có khả năng năm xưa bọn họ đã học được độc môn này từ chỗ Hạ Hầu tiền bối...

- Ta hiểu rồi! - Hạ Hầu Lam nói - Nhưng ngoài ta ra thì nghĩa phụ chẳng có người thân nào, duy nhất một vị bằng hữu thâm giao thì cũng đã chết nhiều năm trước!

Thượng Quan Phụng chau mày trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì kỳ quái rồi, Lam ca, vị bằng hữu mặt người dạ thú của Hạ Hầu tiền bối là...

Hạ Hầu Lam nói :

- Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung!

Thượng Quan Phụng kinh ngạc kêu lên :

- Thì ra là lão này, đúng là người như tên...

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Lam ca, bất luận thế nào thì trên đời này, ngoài chính Lam ca ra, còn có một người khác biết thi triển Nhất Tàn chỉ, điều này không nghi ngờ gì nữa!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đúng vậy, Phụng muội, ta cũng nghĩ như vậy!

- Chỉ cần tìm được kẻ biết thi triển Nhất Tàn chỉ...

- Phụng muội, tìm ở đâu và tìm như thế nào bây giờ?

- Dễ thôi, Lam ca nếu Hạ Hầu tiền bối không còn thân nhân hoặc bằng hữu thì trong số bằng hữu tri kỷ của Lam ca tất có...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Theo ta biết thì nghĩa phụ bình sinh chỉ có Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung là bằng hữu thâm giao, còn ta cũng chỉ có một tri kỷ là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên.

Thượng Quan Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Lam ca, muội không có ý hoài nghi bất kỳ người nào, Cuồng hòa thượng có thể...

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Giữa ta và lão, xưa nay chưa từng hỏi võ học của nhau!

Thượng Quan Phụng chau mày, nói :

- Vậy thì xưa nay Lam ca đích xác là gặp qua nhiều quái sự!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Trước mắt có một chuyện khiến ta vô cùng khó hiểu, rõ ràng người đó là Vạn Giai Hiểu - bằng hữu nhiều năm, vậy mà lão ta trở mặt vô tình, hạ thủ đối với ta!

Thượng Quan Phụng lại trầm mặc suy nghĩ, hồi lâu sau nàng nói :

- Cũng may là Cuồng hòa thượng đã đi điều tra, mấy ngày sau nhất định sẽ có hồi âm. Lam ca, không cần nhắc đến những chuyện này nữa, nói nguyên nhân thứ tư đi!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nhưng nhất thời còn do dự chưa nói.

Thượng Quan Phụng chăm chú nhìn chàng và nói :

- Thế nào, sao Lam ca không nói?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Phụng muội, trên thực tế mà tính thì chỉ có ba nguyên nhân...

Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca, nói dối lừa người là điều không nên, muội nói thay Lam ca nhé, nguyên nhân thứ tư là tránh né sự theo đuổi của muội, đúng không?

Hạ Hầu Lam tỏ ra bất an, chàng nói :

- Phụng muội, muội biết đấy, ta là một đứa trẻ bị bỏ rơi không rõ thân thế, lại là một ma đầu, khiến người ta nói đến là biến sắc và thống hận, còn Phụng muội...

Thượng Quan Phụng nói :

- Còn muội là một nữ nhi xuất thân từ danh môn phải không?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Sự thật là như vậy, ta không muốn phủ nhận!

Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói :

- Lam ca cũng không sợ người khác thương tâm... Lam ca tuy là một đứa con bị bỏ rơi nhưng cũng là người do phụ mẫu sinh ra, có gì khác với muội đâu! Hơn nữa, vừa rồi muội đã nói, hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất, hà tất phải quan tâm đến những lời bình dị của thế nhân. Dù mỗi người trong đương kim võ lâm đều bảo Lam ca là ác ma, nhưng muội biết Lam ca là một trang nam tử anh hùng cái thế, đỉnh thiên lập địa, hiệp cốt nhân tâm, lẽ nào như vậy chưa đủ?

Hạ Hầu Lam vô cùng xúc động, chàng gật đầu, nói :

- Quá đủ rồi, Phụng muội, thực ra vẫn có không ít người nói ta là người tốt!

Thượng Quan Phụng vội hỏi :

- Là người ai, Lam ca?

Hạ Hầu Lam nói :

- Không tính Cuồng hòa thượng, đó là Tiểu Thúy Hồng trên sông Tần Hoài, là những bằng hữu cùng chung sướng khổ ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, chẳng hạn như Thiết Ngưu, Tần Lục...

Thượng Quan Phụng nghiêm túc nói :

- Lam ca, người tốt trong lòng bọn họ mới thật sự là người tốt, còn người tốt trong miệng hạng lừa đời đoạt danh thì chẳng ra sao cả!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đa tạ Phụng muội chỉ giáo, ta đã rất tri túc rồi, và cũng chẳng quan tâm đến những lời thị phi của thế nhân nữa!

Bỗng nhiên Thượng Quan Phụng cúi đầu khẽ nói :

- Từ nay về sau, Lam ca không tránh né muội nữa chứ?

Hạ Hầu Lam nói :

- Phụng muội không sợ người ta nói mình mê muội, làm bạn với ác ma à?

Thượng Quan Phụng ngẩng đầu lên nói :

- Muội không sợ, chỉ có bản thân muội mới biết mình kết bạn với người thế nào thôi, vậy là đủ rồi!

Hạ Hầu Lam vô cùng xúc động, bất giác chàng đưa tay nắm lấy đôi tay trắng như tuyết, nõn nà như ngọc và mềm mại như bông của Thượng Quan Phụng...

Cùng lúc này, cũng dưới màn đêm bao la, tại Nam Dương trấn cách Hồng Trạch hồ không xa, trong một tòa trang viện to lớn không ánh đèn đóm...

Bỗng nhiên có một loạt tiếng bước chân phá vỡ bầu không khí tịch lặng của trang viện, một bóng người vừa gầy vừa nhỏ chạy như bay vào sau trang viện to lớn này.

Người này dừng bước trước một gian phòng khá tinh xảo ở hậu viện, sau đó hướng vào gian phòng đóng chặt cửa, không đèn đóm mà khom người cung kính, nói :

- Bẩm lão chủ nhân, Vạn Giai Hiểu đến.

Thì ra bóng người vừa gầy vừa nhỏ này chính là Vạn Giai Hiểu, kẻ vừa mưu hại Hạ Hầu Lam bất thành!

Từ trong gian phòng có giọng lạnh lùng truyền ra :

- Rất tốt, có hoàn thành nhiệm vụ không?

Vạn Giai Hiểu nói :

- Bẩm lão chủ nhân, Hạ Hầu Lam đó tuyệt nhiên không có sinh lộ...

Giọng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi có tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam bị chìm xuống không?

Vạn Giai Hiểu chấn động thân hình, lão nói :

- Chuyện này, xin lão chủ nhân yên tâm, thuộc hạ dám lấy sinh mạng ra bảo đảm!

Giọng lạnh lùng phá lên cười một tràng rồi nói :

- Lời này của ngươi là thật đấy chứ?

Vạn Giai Hiểu không đoán được là phúc hay họa, nhưng vẫn bạo gan nói :

- Thuộc hạ sao dám đùa trước mặt lão chủ nhân!

- Vậy thì tốt! - Giọng lạnh lùng nói - Ngươi đến bờ Nam Hồng Trạch hồ xem thử, có phải Hạ Hầu Lam đang tình tứ âu yếm tình nhân Thượng Quan Phụng của hắn không?

Vạn Giai Hiểu rùng mình, lão nói :

- Bẩm lão chủ nhân, chuyện này không thể...

- Câm miệng! - Giọng lạnh lùng khẽ quát - Ta tận mắt trông thấy, lẽ nào còn oan uổng cho ngươi?

Vạn Giai Hiểu vội sụp quỳ xuống và nói với giọng run run :

- Lão chủ nhân khai ân, thuộc hạ nhất thời sơ suất...

Giọng lạnh lùng hừ một tiếng và nói :

- Ngươi nhất thời sơ suất nhưng làm hại đại sự của ta, vừa rồi tự ngươi nói là lấy sinh mạng ra bảo đảm, bây giờ ngươi còn gì để nói nữa?

Chương 7: Dĩ Vãng Chua Cay

Vạn Giai Hiểu khấu đầu, nói :

- Lão chủ nhân khai ân, nghĩ tình thuộc hạ theo đã theo hầu nhiều năm...

Giọng lạnh lùng cười nhạt cắt lời rồi nói :

- Ta vốn niệm tình nhiều năm ngươi theo ta, và cũng có ý tha cho ngươi, nhưng biết làm thế nào khi Hạ Hầu Lam đã nhìn ra ngươi là Vạn Giai Hiểu thật!

Vạn Giai Hiểu lại rùng mình, lão khấu đầu và luôn miệng cầu xin khai ân!

Giọng lạnh lùng cười nhạt, nói :

- Muốn ta khai ân cũng không khó, trước tiên ngươi trả lời ta mấy câu...

Vạn Giai Hiểu vội nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh, thuộc hạ tuân mệnh...

Giọng lạnh lùng nói :

- Ngươi biết tại sao ta phải giết Hạ Hầu Lam không?

Vạn Giai Hiểu vừa run vừa trả lời :

- Thuộc... thuộc hạ không biết nhưng phàm kẻ nào họ Hạ Hầu thì đều bị liệt vào hàng đáng giết!

- Rất tốt! - Giọng lạnh lùng nói tiếp - Ta thà giết lầm trăm người, tuyệt đối không bỏ xót một tên...

Ngừng một lát, người đó lại nói :

- Ngươi biết ta là ai không?

Vạn Giai Hiểu nói :

- Không biết, thuộc hạ chỉ nghe giọng nói mà chưa thấy người!

- Cũng không sai! - Giọng lạnh lùng nói - Ngươi có biết nữ nhi của Kim Lăng Đồng gia, kẻ duy nhất biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ hiện đang ở đâu không?

Vạn Giai Hiểu nói :

- Sát hại cả nhà Đồng gia là Hạ Hầu Lam, Đồng Uyển Nhược đó tự nhiên là ở trong tay hắn!

- Càng tốt! - Giọng lạnh lùng cười cười rồi nói - Ngươi có thể đi rồi, nhưng chớ để ta gặp lại đấy!

Vạn Giai Hiểu bán tín bán nghi, lão ngẩng đầu lên nói :

- Lão chủ nhân...

Giọng lạnh lùng nói :

- Lẽ nào còn chờ ta thay đổi tâm ý?

Vạn Giai Hiểu như được đại xá, mừng muốn phát điên, lão tung người vào màn đêm mênh mông, nhưng vừa tung lên nửa chừng thì đột nhiên kêu hự một tiếng và rơi xuống đánh bịch!

Huyết tươi xuất hiện, não tương văng ra tứ phía, trán vỡ nát, thân hình nằm yên bất động!

Một tràng cười thâm trầm âm hiểm vang lên, khiến người nghe phải rởn tóc gáy, sau đó là tiếng quát khẽ :

- Người đâu!

Trong bóng tối có người lên tiếng đáp, lập tức là hai bóng đen lướt đến trước gian phòng rồi cúi người cung kính nói :

- Xin lão chủ nhân sai bảo!

Giọng lạnh lùng nói :

- Lôi hắn đi, quăng ra xa xa một chút!

Hai bóng đen nói :

- Tuân mệnh!

Rồi khom người lôi thi thể Vạn Giai Hiểu đi như bay, thoáng chốc đã biến mất vào màn đêm mênh mông!

Lúc này có một bóng người gầy gầy nho nhỏ bắn vọt ra khỏi gian phòng rồi hạ thân xuống trước

một tòa tiểu lâu cách gian phòng ngoài mười trượng về phía trái.

Người này mặc hắc y, nhìn bóng dáng phía sau thì đó là một người rất gầy.

Người này vừa hạ thân xuống trước lầu thì hai cửa lầu lập tức mở ra, hắc y nhân lắc người tiến vào, bên trong có hai đại hán cung kính khom người, nói:

- Tham kiến lão chủ nhân!

Hắc y nhân khoát tay nói :

- Cô nương ngủ chưa?

Đại hán bên trái đáp :

- Bẩm chủ nhân, cô nương vẫn chưa yên nghỉ.

Hắc y nhân khẽ gật đầu, nói :

- Ta muốn xuống xem thử, mở cửa!

Đại hán bên trái đáp một tiếng rồi đưa tay ấn vào bên cạnh cầu thang, theo đó là mấy tiếng chuyển động kỳ lạ vang lên, dưới cầu thang hiện ra một huyệt động vuông vắn nhưng tối om.

Hắc y nhân lập tức bước xuống cầu thang, thoáng cái đã mất tung tích!

Hồi lâu sau, người này mới xuất hiện trước một cửa đá có ánh đèn chiếu qua khe hở, đã có ánh đèn thì lẽ ra phải thấy rõ tướng mạo người này!

Nhưng hiện tại, hắc y nhân đang quay lưng ra ngoài, trừ người bên trong cửa đá ra, tuyệt không ai có thể thấy diện mạo người này như thế nào!

Bên trong cửa đá là một gian thạch thất được bài trí cực kỳ hoa lệ, hiện tại trên giường nệm trong thạch thất có một bạch y nữ đang ngồi quay lưng ra ngoài, bên trái bạch y nữ còn có hai thanh y tì nữ!

Khi hắc y nhân xuất hiện trước cửa đá thì hai thanh y tì nữ lập tức nhìn thấy ngay, cả hai vội vàng thi lễ và nói :

- Tì nữ tham kiến lão chủ nhân!

Hắc y nhân khoát tay, nói :

- Được rồi, lui ra!

Hai thanh y tì nữ vừa lui ra thì bạch y nữ cũng quay người lại! Đó là một thiếu nữ thanh tú mỹ lệ.

Hắc y nhân liền nói :

- Hài nhi chưa ngủ à?

Giọng nói đã không còn lạnh lùng kinh người nữa, ngược lại còn ngọt ngào hiền hòa đến độ xuất kỳ!

Thế nhưng bạch y nữ làm mặt lạnh như băng sương.

Nàng lạnh lùng nói :

- Lão đến đây làm gì?

Hắc y nhân không quan tâm, lão nói :

- Phụ thân đến thăm...

- Câm miệng! - Bạch y nữ quát - Lão không phải là phụ thân của ta, ta cũng không phải là nhi nữ của lão, từ nay về sau lão bớt xưng hô như thế đi!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, trước lúc chết thần trí của mẫu thân hài nhi không sáng suốt, sao hài nhi lại tin lời bà ta...

Bạch y nữ nói :

- Bà là mẫu thân sinh ra ta, ta không tin bà ta thì còn tin ai?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, ta không nói thế, chỉ có điều trước khi chết, thần trí của mẫu thân ngươi hôn mê...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Lúc đó bà ta rất tỉnh táo, lão cũng nên biết rõ một điều, ta không phải là nữ nhi do lão sinh ra, mà là thù nhân sau này của lão!

Hắc y nhân lắc đầu :

- Hài nhi, thủy chung ta vẫn cho rằng ngươi là cốt nhục do ta sinh...

Bạch y thiếu nữ cắt lời nói :

- Mà kẻ được lão cho rằng là cốt nhục do lão sinh ra lại hận lão thấu xương thấu cốt, lão biết rõ, ta cũng biết rõ, lúc đầu lão không biết mẫu thân ta đã hoài thai ta nên sau khi ta ra đời, lão cứ nghĩ rằng ta là nữ nhi của lão, vì thế lão giao mọi thứ cho ta cất giữ...

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, cho đến lúc này ta vẫn cho rằng ngươi là nữ nhi của ta!

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Ta nói cho lão biết nhé, bây giờ lão muốn thu hồi những vật đó cũng đã không kịp nữa rồi, nếu lão không giao vật đó cho ta cất giữ, cho ta cơ hội luyện tập võ công thì mẫu thân của ta không thể nói cho ta biết sự thật, bây giờ lão hết hy vọng rồi!

Hắc y nhân lắc đầu, nói :

- Hài nhi, ngươi nhầm rồi, ta đã luôn cho rằng ngươi là nữ nhi của ta thì căn bản ta không có y thu hồi vật đó!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Vậy lão bỏ không cần sản nghiệp ở Kim Lăng và giam cầm ta tại nơi này...

Hắc y nhân cắt lời nói :

- Hài nhi, sản nghiệp đó là do ta phí nhiều tâm huyết gầy dựng nên, ta làm sao bỏ được. Nhưng cường địch đến cửa nên chẳng còn biện pháp mà thôi, còn như hài nhi ngươi...

Lão chỉ vào những vật bài trí trong thạch thất và nói tiếp :

- Ngươi nhìn xem, đây gọi là giam cầm sao?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Đã không phải là giam cầm thì tại sao lão không thả cho ta ra ngoài?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, chẳng phải ta vừa nói đó sao? Cường địch đã đến rất gần, đây là nơi an toàn nhất trong sản nghiệp mà ta sở hữu, vả lại ngươi là người duy nhất biết chỗ cất vật đó!

- Không sai! - Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói - Ta là người duy nhất biết nơi cất giấu vật đó, vì vậy lão sợ ta bị người ta bắt cóc đi, đồng thời cũng từ từ dụ ta nói ra chỗ cất giấu vật đó, nếu không thì lão

đã sớm giết ta rồi!

Hắc y nhân lắc đầu thở dài rồi nói :

- Hài nhi, hổ độc không ăn thịt con, sao ngươi lại nỡ đối với ta...

Lão gượng cười rồi nói tiếp :

- Xem ra mẫu thân ngươi hại khổ phụ tử chúng ta rồi!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Mẫu thân của ta là người lương thiện nhất trên đời này, xưa nay bà ta không có ý hại ai cả, thậm chí cũng không có ý đề phòng người khác, nếu không bà ta đã không thể bị tên ác ma mặt người dạ thú lão...

Nàng thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Ai hại ai, bản thân lão tự biết, nửa đêm nằm tự vấn mình, lương tâm của lão làm sao an được! Lão cứ chờ đấy, sớm muộn gì, sự báo ứng cũng sẽ tới thôi!

Hắc y nhân hơi cúi đầu, nhưng lập tức lão lại ngẩng đầu lên và nói :

- Hài nhi, mọi tội danh ta đều thừa nhận, nhưng mấy năm qua ta không hề bạc đãi mẫu thân ngươi, ngươi không thấy sao, hài nhi?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Điều đó chẳng có ích gì, càng không thể tiêu trừ thù hận ẩn tàng trong lòng bà ta!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, ngươi nên biết, vì ta không có cách nào làm tiêu trừ thù hận của bà ta đối với ta, bà ta không có cách nào khác báo phục nên trước lúc chết bà ta trút thù hận đó xuống phụ tử chúng ta, khiến ngươi thù hận chính phụ thân sinh ra mình. Nhược nhi, ngươi thông minh sáng suốt, sao không nghĩ kỹ xem!

Trên ngọc diện Bạch y thiếu nữ xuất hiện dị sắc, đôi mày liễu dựng lên, nàng nói :

- Dù là sự báo phục của bà ta thì đó cũng là sự báo ứng đối với lão, lão triệt tán phu thê người ta thì tại sao người ta không thể triệt tán phụ tử lão, dù là nữ nhi của lão sinh ra ta cũng không xem lão là phụ thân...

Hắc y nhân vội nói :

- Chuyện này ta biết, nhưng Nhược nhi, thù hận đó không nên tồn tại giữa phụ tử chúng ta!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Nhưng trên sự thực, ta không phải là nữ nhi của lão!

Hắc y nhân nói :

- Nhược nhi, tại sao ngươi tin mẫu thân ngươi mà không chịu tin ta!

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Điều đó nên hỏi những việc làm của chính lão!

Hắc y nhân nói :

- Đó là đối với bên ngoài, còn trong nhà, ta không hề xử tệ với mẫu thân ngươi, đối với ngươi ta còn yêu thương hơn cả sinh mạng, trăm chìu ngàn chuộng...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Trước đây ta rất cảm kích, nhưng bây giờ sau khi ta đã hiểu rõ thì dù lão tốt với ta thế nào đi nữa, cũng không thể tiêu trừ thù hận trong lòng ta!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, lẽ nào ngươi không tin đây là sự báo phục của mẫu thân ngươi?

- Ta không phủ nhận, điều đó rất có khả năng...

- Nói vậy, hài nhi ngươi tin ngươi là cốt nhục của ta sinh ra?

- Trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, bằng không ta tuyệt đối không tin!

Hắc y nhân hơi rùng mình, giọng nói cũng lạc đi :

- Được rồi, hài nhi, ngươi không tin ta cũng không miễn cưỡng, rồi cũng có một ngày ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy, đến lúc đó ta chẳng cầu gì khác, chỉ cầu ngươi gọi ta một tiếng phụ thân là ta tâm mãn ý thỏa rồi, bây giờ, Nhược nhi, có thể cho ta vào ngồi một lát không?

Bạch y thiếu nữ lắc đầu và lạnh lùng nói :

- Không được, ta không cho phép lão vào thạch thất này, dù chỉ một bước!

Thân hình Hắc y nhân lại khẽ run lên, lão nói :

- Được thôi, ta đứng ở đây vậy!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Lão còn chuyện gì nói nữa?

Hắc y nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hài nhi, lời này lẽ ra ta không nên nói, nói ra chẳng những khiến người khó tránh khỏi nghi ngờ mà còn tăng thêm thù hận của ngươi đối với ta, nhưng chuyện đến nước này, ta không thể không nói...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Chỉ cần lão không sợ thì lão cứ việc nói.

Hắc y nhân lại trầm mặc hồi lâu rồi mới nói :

- Ngươi biết đấy, hài nhi, chúng ta từ Kim Lăng đến nơi này là vì tránh kẻ thù, bây giờ ta lại nhận được báo cáo hành tung địch nhân càng lúc càng gần, khiến chúng ta trốn cũng không thể trốn...

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Trốn cũng không thể trốn thì còn biết làm sao?

Hắc y nhân gượng cười, nói :

- Ta định đem toàn lực liều một phen...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Dũng cảm chiến đấu như lời này thì tốt rồi!

Hắc y nhân nói :

- Nhưng cường địch chẳng những người đông thế mạnh mà mỗi người của bọn chúng đều là cao thủ, thực lực giữa địch và ta quá cách biệt, duy chỉ có vật đã cất giấu đó...

Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói :

- Nói tới nói lui, mục địch của lão cũng là vật đó!

Hắc y nhân gật đầu, nói :

- Hài nhi, sự thực là như vậy, ta không phủ nhận!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Theo ta biết, sở học của lão thuộc vào hàng thiên hạ đệ nhất đệ nhị mà!

Hắc y nhân gượng cười, nói :

- Điều đó chẳng có ích gì, hài nhi, ngươi không biết đấy thôi, lần này địch nhân quá mạnh...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta vẫn chưa nghe lão nói, bọn họ là những người nào?

Hắc y nhân nói :

- Đều là đương kim đại ma đầu số một số hai...

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Vô duyên vô cớ, sao người ta lại đến tìm lão?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, chuyện này phải nói từ những năm xưa, nhất thời khó có thể thuật hết được!

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Lão nên biết đó là chuyện của lão!

- Hài nhi! - Hắc y nhân nói - Da không còn thì lông làm sao tồn tại, trong tổ vỡ không có trứng lành, ngươi nên biết đạo lý này!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta hiểu, đây là đạo lý rất đơn giản thì làm sao ta không hiểu, nhưng ta càng hiểu rằng nếu ta nói chỗ cất giấu vật đó cho lão biết thì ta tất sẽ chết trước khi cường địch kéo tới!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, chẳng phải ta đã nói rồi sao, ngươi là nữ nhi của ta sinh ra, hổ dữ còn không ăn thịt con, huống hồ...

Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói :

- Ta không phải là nữ nhi của lão!

Hắc y nhân kiên nhẫn nói :

- Hài nhi, ngươi không muốn nói chỗ cất giấu vật đó cho ta biết thật sao?

Bạch y thiếu nữ lắc đầu một cách kiên quyết, nàng nói :

- Không, tuyệt đối không, đó là bùa hộ thân của ta, tương lai ta phải dựa vào đó để báo thù rửa hận, ta tuyệt đối không thể nói cho lão biết chỗ cất nó!

Hắc y nhân rùng mình, lão lắc đầu thở dài và nói :

- Xem ra mẫu thân của ngươi đã đạt mục đích rồi, hài nhi, chờ đến một ngày nào đó trong tương lai, khi ngươi biết ta chính là phụ thân sinh ra ngươi thì ngươi sẽ hối hận đấy!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta chẳng có gì đáng hối hận cả, nếu lão sợ tương lai ta sẽ tìm lão báo thù rửa hận thì tốt nhất là giết ta ngay bây giờ để vĩnh viễn trừ hậu họa!

Hắc y nhân lại lắc đầu và nói :

- Hài nhi ta không sợ, bây giờ ngươi có thể hạ thủ với ta, nào, đến đây!

Bạch y thiếu nữ chau mày nói :

- Lão tưởng ta không dam à, chỉ có điều hiện tại ta không phải là địch thủ của lão thôi!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, ngươi cứ yên tâm, tuyệt đối ta không đánh trả!

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Ta chưa nghe nói trên đời này có người nào ngốc như thế, lão cho rằng ta sẽ tin...

Hắc y nhân cắt lời, nói :

- Đây không phải là ta ngốc, hài nhi, đây là thiên tính giữa phụ tử, ngươi cứ thử xem!

Đôi mày liễu của Bạch y thiếu nữ chợt dựng lên, nàng nói :

- Lời này của lão thật không đấy?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, ngươi còn sợ ta sẽ làm gì ngươi à?

Bạch y thiếu nữ không nói nữa, mà với tay lấy chiếc kéo sắc lạnh bên cạnh rồi đứng lên cất bước! Hai thanh y tì nữ cả kinh thất sắc, vội chạy ra cản phía trước và kêu lên :

- Cô nương, sao có thể...

Hắc y nhân khoát tay, nói :

- Hai ngươi không được cản cô nương!

Hai thanh y tì nữ vội cúi đầu và nói với giọng bi thương :

- Vâng, lão chủ nhân!

Lời này vừa dứt thì Bạch y thiếu nữ đã đi đến gần trước Hắc y nhân, ngọc diện lạnh lùng như băng, song mục lộ sát quang, đột nhiên nàng vung chiếc kéo sắc lạnh trong tay lên.

Hắc y nhân vẫn bình thản đứng yên bất động.

Chợt nghe Bạch y thiếu nữ nói :

- Lão thật sự muốn ta giết lão chết như thế này à?

Hắc y nhân thản nhiên nói :

- Hài nhi, ta là phụ thân sinh ra ngươi, giữa cha con chỉ có yêu thương, không có thù hận, ta không trách ngươi, và cũng không trách bất kỳ ai. Nếu trách, chỉ trách ta năm xưa gây ra oan nghiệt, ta hận ta triệt tán phu thê người ta, bây giờ chết dưới kéo của cốt nhục mình, không hẳn không phải là báo ứng, không hẳn không thể giảm thiểu một chút tội nghiệt của ta. Nếu ngươi nghĩ rằng ngươi không phải là nữ nhi của ta thì ngươi không nên nói thêm gì nữa, nên hạ thủ ngay mà chẳng một chút do dự, hãy đâm vào tim ta đi, đây là cơ hội tốt nhất.

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Ta biết, không cần lão nói!

Lời dứt thì ngọc thủ cũng hạ xuống, lưỡi kéo sắc lạnh được đâm mạnh tới!

Hắc y nhân vẫn đứng đó bất động! Khi mũi kéo nhọn hoắt sắp đâm vào buồng tim của Hắc y nhân

thì đột nhiên Bạch y thiếu nữ ngừng tay, nàng nói :

- Lão muốn để ta giết chết lão như thế này thật à? Tại sao?

- Không tại sao cả! - Hắc y nhân thản nhiên nói - Chỉ vì giữa phụ tử chúng ta chỉ có yêu thương mà không có thù hận, chỉ vì ta là phụ thân sinh ra ngươi, không phải là kẻ thù của ngươi!

Bạch y thiếu nữ ngưng thần nhìn Hắc y nhân, hồi lâu sau, đột nhiên nàng cười nhạt, nói :

- Ta biết lão đa mưu túc trí, lại giỏi hoa ngôn xảo ngữ, miệng ngọt như đường nhưng bụng tàng chứa đao kiếm, bề ngoài hiền từ nhưng trong lòng gian trá, là một kẻ rất...

Hắc y nhân cắt lời, nói :

- Nếu thật như vậy thì ngươi không cần do dự!

- Ta do dự? - Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói - Tại sao ta phải do dự?

Nàng lại vung kéo lên và muốn đâm xuống! Nhưng trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên nàng lại thu hồi chiếc kéo!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, đâm đi, tại sao ngươi không đâm? Tương lai, dù ngươi luyện được võ học thượng thừa tàng ẩn trong vật đó thì cũng chẳng có cơ hội tốt như hôm nay đâu!

Bạch y thiếu nữ trơ người ra như tượng gỗ, nàng không nói gì.

Hắc y nhân thở dài, nói :

- Hài nhi, thôi đi, lương tri của ngươi đã thừa nhận ta là phụ thân sinh ra ngươi, ngươi là nữ nhi của ta, nếu tạo ra thảm kịch diệt tuyệt nhân luân này giữa cha con thì trời xanh há chẳng quá vô lý sao? Hài nhi, cũng may là ngươi chưa đâm, bằng không thì trong tích tắc đó ta cũng sẽ xuất thủ đánh rơi chiếc kéo, vì ta không thể để nữ nhi của mình phạm đại tội nghịch luân thường, cũng không thể để nữ nhi của mình bị lương tâm dày vò cả đời.

Nói đoạn, lão từ từ đưa tay lên định lấy chiếc kéo trong tay Bạch y thiếu nữ.

Đột nhiê Bạch y thiếu nữ lui một bước và quát :

- Đừng đụng vào ta, cho dù ta là nữ nhi của lão thật thì ta cũng không nghĩ rằng đó là vinh hạnh.

Hắc y nhân buông tay như người vô lực, lão chậm rãi nói :

- Hài nhi, ngươi chỉ có thể có thể bất đồng đối với việc làm của ta, khinh bỉ kẻ làm cha như ta, nhưng không thể nhìn thấy ta có đại nạn sát thân mà không động lòng, khoanh tay bỏ mặc!

Bạch y thiếu nữ quát lớn :

- Lão đừng thi triển cơ trí trước mặt ta nữa, ta đã nói trừ phi trời đất đảo lộn, mặt trời mọc hướng tây, lặn hướng đông, bằng không tuyệt đối ta không nói cho lão biết chỗ cất giấu vật đó!

Thân hình Hắc y nhân khẽ run lên, lão chỉ tay và quát :

- Hài nhi, ngươi... ngươi

Bỗng nhiên như người mất hết sức lực, lão cúi đầu thở dài rồi nói :

- Được rồi, hài nhi, ngươi đi ngủ sớm đi, ngàn vạn lần chớ nói cho bất kỳ người nào biết chỗ cất giấu vật đó, chỉ cần ngươi không nói ra thì bọn chúng sẽ không làm hại ngươi, ta định dốc toàn lực quyết một phen tử chiến.

Lời dứt thì lão lắc người một cái đã biến mất dạng, tuyệt không để lại một tiếng động nhỏ nào!

Bạch y thiếu nữ đứng ngẩn người nơi cửa đá, tay vẫn cầm chiếc kéo, song mục lộ xuất thần sắc phức tạp, đôi môi máy động lẩm bẩm tự nói, chỉ có điều nàng nói quá nhỏ nên không nghe được gì...

* * * * *

Ngoài bìa rừng phía nam Hồng Trạch hồ, đôi bóng người vẫn như cũ! Không khí vẫn êm đềm tĩnh mịch dưới màn đêm...

Đột nhiên Hạ Hầu Lam có phát giác điều gì, mục quang quét nhìn vào rừng và trầm giọng hỏi :

- Ai?

Từ trong rừng có tiếng khẽ thở dài truyền ra, tiếp theo có người nói :

- Ta, thí chủ, hòa thượng lại đến rồi!

Hạ Hầu Lam và Thượng Quan Phụng vội đứng lên, và ngước mắt nhìn ra xa thì thấy Cuồng hòa thượng từ trong rừng bước ra, trong tay còn ôm một người.

Hạ Hầu Lam thấy vậy thì vội hỏi :

- Hòa thượng, đây là...

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Thí chủ, hòa thượng ta tìm Vạn Giai Hiểu đến đây!

Lúc này Hạ Hầu Lam và Thượng Quan Phụng đã nhìn thấy rõ, người trên tay Cuồng hòa thượng quả nhiên là Vạn Giai Hiểu, nhưng trên trán lão này đã thủng một lỗ lớn, xem ra đã chết từ lâu!

Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Hòa thượng, đây là chuyện thế nào vậy?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta biết Vạn Giai Hiểu có một chỗ ở tại “Nam Dương trấn”, sau khi rời nơi này thì ta lập tức đến đó, nhưng chưa đến Nam Dương trấn thì đã thấy lão ta nằm trên đường!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, đây là do kẻ nào ra tay?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta xem qua rồi, Vạn Giai Hiểu là thật không giả, đã là thật không giả thì tất phải do kẻ giao phó nhiệm vụ cho lão ta hành quyết lão ta thôi, bởi nhiệm vụ không hoàn thành!

Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì!

Cuồng hòa thượng thở dài rồi nói :

- Thí chủ không cần khó xử, Vạn lão đầu một bước sẩy chân mà ôm hận thiên cổ, nhân sinh không ít người đi lầm đường, nói tới nói lui, chuyện này đành trách chính lão ta thôi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, bất luận nói thế nào thì tại hạ cũng cảm thấy áy náy đối với hòa thượng lão…

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Trong lòng hòa thượng ta không có một bằng hữu như hắn!

Hạ Hầu Lam lại trầm mặc không nói gì.

Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Nhưng người chết là hết, dù nói thế nào thì Vạn lão đầu cũng có đoạn giao tình khá tốt với hòa

thượng ta, hòa thượng ta cũng chỉ chấp nhận Vạn Giai Hiểu trước đây mà thôi. Bây giờ ngoài việc phải tìm một nơi an táng hắn, hòa thượng ta cũng không ngại hành thiên lý tìm cho ra kẻ giết hắn, nhị vị bảo trọng, hòa thượng ta phải cáo biệt rồi!

Nói đoạn, lão hơi khom người chào, rồi từ từ quay người mà bước đi!

Thượng Quan Phụng muốn nói nhưng bị Hạ Hầu Lam ngăn lại.

Chờ Cuồng hòa thượng đi khuất, Thượng Quan Phụng mới ngước nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi :

- Lam ca, tại sao không cho muội nói?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Ta biết rất rõ tính khí của Khoái lão đầu này, bên ngoài lão điên điên cuồng cuồng, trêu đời ngạo thế nhưng trong lòng lại rất trọng tình cảm, hiện tại tâm tình của lão ta rất tệ, và đã có tính toán như vậy thì bất kỳ ai cũng không thể khiến lão thay đổi chủ ý!

Thượng Quan Phụng nói :

- Nhưng Lam ca cũng không thể để lão ta đi tìm hung thủ một mình như vậy!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ý của Phụng muội là...

Thượng Quan Phụng nói :

- Vạn Giai Hiểu đã phụng mệnh đi hại Lam ca thì người sai khiến lão ta tất phải có quan hệ với kẻ luôn nhiều năm ngầm mưu hại Lam ca, đồng thời cũng tất có quan hệ với kẻ hiện đang dùng Nhất Tàn chỉ vu oan giá họa, vậy sao Lam ca không cùng đi xem thử?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói rất hay, nhưng Phụng muội có điều chưa biết, xưa nay hòa thượng này không thích người khác chọc tay vào chuyện của lão.

Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca không thể âm thầm tiến hành sao? Một sáng một tối như vậy cũng tiện chiếu cố cho nhau!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Xem ra ta không bằng Phụng muội rồi, được, chúng ta đi!

Dứt lời, chàng lôi Thượng Quan Phụng cùng phóng ra khỏi cánh rừng! Nhưng chẳng mấy chốc thì Hạ Hầu Lam bất giác chau mày, vì tứ bề tịch lặng và chỉ trong một khắc mà Cuồng hòa thượng đã đi đâu mất hút rồi!

Thượng Quan Phụng càng khẩn trương hơn, vì hiện tại nàng rất cảm kích đối với Cuồng hòa thượng, nàng hiểu rõ nếu không có lão ta chỉ điểm hai lần thì nàng không thể có như bây giờ!

Nàng quét mục quang nhìn quanh rồi vội nói :

- Đại hòa thượng làm gì mà đi nhanh thế nhỉ, Lam ca thấy phải làm thế nào bây giờ?

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Phụng muội không cần khẩn trương, nếu ta đóan không sai thì lão ta tất phải đến Nam Dương trấn.

Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca, làm sao biết được?

Hạ Hầu Lam nói :

- Vì từ lúc Vạn Giai Hiểu rời Hồng Trạch hồ cho đến khi lão bị giết, trước sau không đầy một canh giờ, thi thể lão ta đã nằm gần Nam Dương trấn, điều đó nói rõ kẻ giết lão ta dù không còn ở Nam Dương trấn thì cũng chưa rời khỏi Nam Dương trấn quá xa!

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Lam ca phân tích rất hay, Cuồng hòa thượng không thể không nghĩ đến điểm này, chúng ta mau đi thôi!

Hạ Hầu Lam gật đầu, hai người cùng phi thân lướt đi trong đêm tối!

Nam Dương trấn cách Hồng Trạch hồ không xa, nhưng lại cách bờ nam Hồng Trạch hồ không gần!

Tuy nhiêu, dưới cước trình của Hạ Hầu Lam và Thượng Quan Phụng thì khoảng cách này chỉ xem như gang tấc, vì thế chưa cạn tuần trà thì Nam Dương trấn đã nằm trong tầm mắt của bọn họ!

Đột nhiên Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Phụng muội, hết tám phần mười là hòa thượng động thủ với người ta rồi!

Bấy giờ Thượng Quan Phụng mới để ý lắng nghe, từ hướng tây Nam Dương trấn truyền lại một loạt tiếng “vù vù”, đó là tiếng kình phong cương khí phát ra trong lúc cao thủ nội gia động thủ qua chiêu. Nàng vội nói :

- Lam ca, nghe ra hình như không ít người.

Hạ Hầu Lam nói :

- Tổng cộng có ba người, Cuồng hòa thượng dĩ một địch hai!

Trong lúc đối thoại thì hai người đã đến gần phía tây Nam Dương trấn, bỗng thấy một bóng người nho nhỏ như Cuồng hòa thượng tung người lên không và lướt đi, sát phía sau cũng có hai bóng người, một cao to, một gầy nhỏ cùng xuất chưởng truy kích.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Phụng muội, ta đi trước một bước, chặn bọn họ lại đây!

Lời vừa dứt thì chàng khẽ hú một tiếng, thân hình tựa như thiên mã hành không lướt đi về phía hai bóng người truy theo bóng người nhỏ.

Hai bóng người này đã bị tiếng hú làm cho kinh động nên xuất thủ cũng chậm lại, chớp mắt Hạ Hầu Lam đã đến nơi, song chưởng cùng xuất, chụp vào sau lưng hai bóng người này!

Tự vệ là quan trọng, hai bóng người này đành bỏ mặc bóng người nhỏ phía trước, cả hai cùng quay ngoắt lại và vận toàn lực xuất chưởng.

Chỉ nghe “bình bình” hai tiếng, ba bóng người cùng rơi xuống đất một lúc, Hạ Hầu Lam rơi thẳng xuống, còn hai bóng người kia phải lui ra xa hơn trượng.

Đó là hai hắc y nhân bịt mặt, một to cao, một gầy thấp!

Hạ Hầu Lam phất tay ngăn Thượng Quan Phụng vừa phi tới và muốn bổ nhào về phía đối phương, chàng chau mày định khai khẩu thì Hắc y nhân gầy chợt rùng mình, còn hắc y nhân cao to lại “à” một tiếng rồi nói :

- Hóa ra là ngươi, ta đã sớm đoán phía sau lão ta tất nhiên là ngươi, kết quả không sai!

Hạ Hầu Lam hơi ngạc nhiên, chàng nói :

- Ngươi biết ta là ai?

Hắc y nhân cao to cười hì hì, nói :

- Sao lại không biết, là Hầu Sơn Phong - Hóa danh của Hạ Hầu Lam giả chết!

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói :

- Các hạ xưng hô thế nào?

Hắc y nhân cao to nói :

- Là Giáo chủ của Ngũ Độc Thất Sát Giáo trước đây - Hiên Viên Cực!

Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói :

- Các hạ là Hiên Viên Cực?

- Không sai! - Hắc y nhân cao to nói - Đương kim võ lâm không tìm ra kẻ nào dám giả mạo Hiên Viên Cực!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ không ngờ lão vẫn còn sống ở thế gian!

Hắc y nhân cao to cười lớn rồi nói :

- Ta muốn chết, nhưng phóng mắt khắp thiên hạ vẫn chưa gặp ai có thể giúp ta!

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói :

- Đi mòn gót giày tìm không thấy, lúc tìm thấy lại chẳng tốn chút công phu, Hiên Viên Cực, tại hạ đang muốn tìm lão đây!

Hắc y nhân cao to nói :

- Phải nói đây là chuyện ngẫu nhiên rất khéo, hai bọn ta cũng đang tìm ngươi!

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói :

- Đích thực là chuyện rất khéo, lão tìm tại hạ làm gì?

Hắc y nhân cao to nói :

- Ta tìm ngươi để đòi một người!

- Người nào?

- Hạ Hầu Lam, ngươi còn giả vờ hồ đồ làm gì...

- Hiên Viên Cực, hình như Hạ Hầu Lam không biết thế nào kêu bằng giả vờ hồ đồ.

- Cũng được! - Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói - Để tránh mất thời gian vô ích, ta sẽ nói rõ cho ngươi biết, Hạ Hầu Lam, bọn ta tìm ngươi để đòi nữ nhi bảo bối Đồng Uyển Nhược của Kim Lăng Đồng Thiên Hạc.

Hạ Hầu Lam ngớ người, nhưng chàng lập tức bật cười và nói :

- Hiên Viên Cực, xem ra lão cũng biết tiên hạ thủ vi chường đấy, lão biết tại hạ tìm lão làm gì không?

Hắc y nhân cao to hỏi :

- Ngươi tìm ta làm gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ muốn hỏi lão, lão đã bắt cóc Đồng cô nương và Mạc Tử Kinh đưa đi đâu rồi?

Hắc y nhân cao to cũng ngớ người, lão phá lên cười lớn rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, không ngờ ngươi cũng biết phản chiêu đánh ngược lại ta, ngươi đừng quên rằng, một nhà gần trăm mạng của Kim Lăng Đồng gia đều bị chết dưới Nhất Tàn chỉ của ngươi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đó không phải kiệt tác của Hạ Hầu Lam ta, ngược lại ta phát hiện trong vò nước của Đồng gia có độc dược độc môn Thi Độc Tỏa Hồn tán của Bạch Cốt giáo của lão!

Song mục hắc y nhân cao to lấp lánh hàn quang, người này nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ ngậm máu phun người.

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười và nói :

- Hiên Viên Cực, tại hạ có ngậm máu phun người hay không thì bản thân lão nên biết rõ điều này!

Hắc y nhân cao to lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, nói thật cho ngươi biết cũng không sao, độc dược trong vò nước của Đồng gia là

do chính tay ta bỏ vào, nhưng trước khi bọn họ bị độc tính phát tác thì ngươi đã hạ thủ giết cả nhà Đồng gia, bắt cóc nữ nhi bảo bối của Đồng Thiên Hạc đi!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Hiên Viên Cực, tại hạ lại cho rằng Bạch Cốt giáo của lão hạ độc trước rồi bắt cóc người sau, rồi chẳng biết học lén Nhất Tàn chỉ ở đâu mà giá họa cho tại hạ!

Hắc y nhân cao to nộ khí nói :

- Hạ Hầu Lam, Hiên Viên Cực ta thừa nhận chuyện thứ nhất, không dám thừa nhận chuyện thứ hai, đại trượng phu dám làm dám chịu, lẽ nào ngươi không sợ tổn...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Tự hỏi lòng mình không hổ thẹn, thì tại hạ sợ cái gì, nhưng Hiên Viên Cực lão cũng không phải là nhân vật tầm thường!

Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói :

- Hạ Hầu Lam, xem ra ta và ngươi là ông nói có lý ông, bà nói có lý bà rồi!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Hiên Viên Cực, ý của lão là hạ thủ để biết sự thật phải không?

Hắc y nhân cao to phá ra cười rồi nói :

- Sợ rằng không như thế thì không truy ra nữ nhi bảo bối của Đồng Thiên Hạc!

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng cười cười và nói :

- Hiên Viên Cực, bằng vào hai người bọn lão hả?

Hắc y nhân cao to nói :

- Hạ Hầu Lam, như thế cũng quá đủ rồi!

- Hừ, lão phải thử xem rồi hãy nói...

Chàng chỉ Hắc y nhân bịt mặt thấp gầy và nói tiếp :

- Người này là ai?

Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói :

- Tạm thời chỉ cần hai bên chúng ta có một bên nằm xuống là được, hà tất phải biết người này là ai?

Hạ Hầu Lam phá lên cười sang sảng một tràng rồi nói :

- Nói rất hay, Hiên Viên Cực, hai bọn lão cùng lên đi!

Hắc y nhân cao to cười hì hì, nói :

- Chuyện này không cần ngươi mời gọi!

Lời dứt nhưng thân hình chưa động, tuy nhiên hữu thủ đưa lên, năm ngón tay như móc câu chụp qua hư không về phía Hạ Hầu Lam.

Hắc y nhân thấp gầy do dự một lát rồi cũng xuất thủ công kích!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Phụng muội, đứng lui ra sau đi!

Lời phát chưởng xuất, nhưng nửa chừng thì chưởng biến thành chỉ, điểm vào hai tâm chưởng của đối phương.

Hắc y nhân cao to và Hắc y nhân thấp gầy trầm thủ biến chiêu một lúc, thân hình đột nhiên lay động, một tả một hữu phi tới trước!

Hạ Hầu Lam cười lớn rồi nói :

- Tại hạ cũng muốn xem thử hai lão khá hay là tại hạ khá!

Thân hình chàng cũng lay động rồi lướt nghênh tới trước.

Binh! Binh!

Hai tiếng, bóng người vừa hợp lại lập tức phân ra.

Nhìn kỹ lại thì Hắc y nhân cao to mục xạ hàn quang còn hắc y nhân thấp gầy thì chớp chớp song mục, hơi có vẻ bất an!

Hạ Hầu Lam ngưng thần nhìn Hắc y nhân thấp gầy và ngạc nhiên nói :

- Băng Phách chưởng, người khác không thể có công lực thâm hậu thế này, lão là Lãnh Thiên Trì.

Hắc y nhân bịt mặt cao to cười nhạt, nói :

- Không phải Lãnh Thiên Trì không biết Băng Phách chưởng sao? Ngươi nhầm rồi, người này là Hữu hộ pháp của tệ chủ nhân!

- Tệ chủ nhân? - Hạ Hầu Lam ngạc nhiên kêu lên - Hiên Viên Cực, lão cũng chịu ở dưới người khác sao?

Hắc y nhân cao to nói :

- Chuyện này có gì đáng để kinh ngạc ầm ĩ, Hiên Viên Cực ta không bằng người thì đành ở dưới người thôi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Khiến được lão tôn phục thì người này có thể nghĩ mà biết, Hiên Viên Cực, đó là ai vậy?

Hắc y nhân cao to nói :

- Nói ra chưa chắc ngươi biết, Vạn Hoa công chúa!

Hạ Hầu Lam ngẩn người, chàng nói :

- Vạn Hoa công chúa, thì ra là nữ nhân, Hiên Viên Cực...

Hắc y nhân cao to cắt lời, nói :

- Hạ Hầu Lam, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết chừng đó thôi!

Hạ Hầu Lam liền hỏi :

- Thế còn lão thì sao?

Hắc y nhân cao to nói :

- Là Tả hộ pháp của tệ chủ nhân!

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là tả hữu nhị vị hộ pháp, Hiên Viên Cực, người này quả thật không phải là Lãnh Thiên Trì à?

Hắc y nhân cao to nói :

- Tất nhiên là không phải...

- Tại hạ không tin! - Hạ Hầu Lam cắt lời, nói - Nhất định đây là Lãnh Thiên Trì!

Lời chưa dứt thì thân hình chàng đã lướt tới như chớp, hữu thủ chụp vào giữa ngực hắc y nhân bịt mặt thấp gầy, chiêu thức uy mãnh và nhanh như gió.

Hắc y nhân thấp gầy kinh hoảng, trong lúc vội vàng đưa song thủ lên chống đỡ thì hữu thủ của Hạ Hầu Lam như linh xa, trầm xuống vòng qua như sao xẹt, lần này chụp thẳng vào mặt đối phương. Hắc y nhân thấp gầy vừa biến chiêu vừa lách người tránh né, nhưng đáng tiếc là đã không kịp, mảnh vải đen che mặt đã bị Hạ Hầu Lam chụp được và giật văng ra!

Khuôn mặt phía sau mảnh vải chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì.

Hạ Hầu Lam thu chiêu lui bước và ngẩn người, hồi lâu sau chàng mới nói :

- Lãnh Thiên Trì, quả nhiên là lão!

Lãnh Thiên Trì rùng mình kinh khiếp, mặt xanh như thép, lão cất giọng lạnh lùng nói :

- Không sai, chính là ta!

Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng nói :

- Lãnh Thiên Trì, lão và tại hạ nói thế nào đây?

Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói :

- Ta vẫn nhớ, bắt một giáo đồ Bạch Cốt giáo cho ngươi và không được nói ra bản lai diện mục thật của ngươi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhớ được thì tốt, vậy bây giờ lão nói thế nào?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Chẳng nói thế nào cả, chuyện ước định giữa ngươi và ta đã sổ toẹt tất cả, lấy mạng của ngươi đền cho bốn sinh mạng Yêu - Ma - Quỷ - Quái, Tứ vị hộ pháp của ta.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Điều đó tùy lão, nhưng nói vậy là lão vẫn cho rằng tại hạ giết Tứ vị hộ pháp của lão à?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Nhất Tàn chỉ là chứng cứ xác thực, ngươi còn...

Hạ Hầu Lam cất lời, nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói với lão rồi sao? Tại hạ tự hẹn ba tháng, trong vòng ba tháng...

Lãnh Thiên Trì phá ra cười rồi nói :

- Nhất thời ta không để ý nên suýt nữa bị ngươi lừa, bây giờ ta hiểu rõ rồi, ngươi muốn lợi dụng thời gian ba tháng đó để đi tìm Ngọc Thiềm Thừ, nếu chờ ngươi tìm được Ngọc Thiềm Thừ thì đừng nói những bằng hữu ta mời tới không làm gì được ngươi, dù ta mời được toàn bộ võ lâm đồng đạo thiên ha....

Hạ Hầu Lam hừ một tiếng rồi nói :

- Chuyện này ai nói với lão vậy?

Lãnh Thiên Trì nói :

- Hà tất phải có người nói cho ta biết? Sau khi rời khỏi rừng bạch dương hôm đó thì lão phu ta liền nghĩ thấu âm mưu của ngươi!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Sợ rằng chuyện này là do lão ta nói với lão rồi!

Lãnh Thiên Trì kinh động thần sắc, nhất thời bế khẩu không nói gì.

Hạ Hầu Lam quay sang nói với Hắc y nhân cao to :

- Lão tự nói đi, có phải là lão không?

Hắc y nhân cao to cười hì hì, nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi nhanh đến độ khiến ta theo không kịp đấy, đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi đã biết đây là Lãnh lão thì ta cũng thừa nhận là ta nói cho Lãnh lão biết!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Lời này của lão có mâu thuẫn không vậy?

Hắc y nhân cao to nói :

- Lời này của ta có chỗ nào mâu thuẫn?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ đã phí ba tháng để truy tìm Ngọc Thiềm Thừ thì lão còn tìm tại hạ để hỏi Đồng Uyển Nhược gì nữa?

Hắc y nhân cao to cười nhạt, nói :

- Điều này không khó giải thích, có thể ngươi cần thời gian ba tháng để hỏi cung nha đầu đó của Đồng gia, sau đó ngươi đi tìm rồi tập luyện...

Hạ Hầu Lam "hừ" một tiếng rồi nói :

- Lão cũng rất biết đặt điều thêu dệt...

Chàng quay sang Lãnh Thiên Trì và nói tiếp :

- Lãnh Thiên Trì, tại hạ thấy lão càng sống càng tối tăm, tại hạ đang hoài nghi bọn chúng giết Tứ vị hộ pháp của lão rồi giá họa cho tại hạ, nào ngờ...

Hắc y nhân cao to cắt lời, nói :

- Đó chỉ là hoài nghi, còn những gì mọi người thấy được là vết thương chí mạng do Nhất Tàn chỉ gây ra!

Hạ Hầu Lam nói :

- Làm sao tại hạ biết đó không phải là sự vu oan giá họa của các ngươi?

Hắc y nhân cao to nói :

- Xưa nay Bạch Cốt giáo không làm chuyện bỉ ổi như vậy!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Xem ra chúng ta phải động thủ để giải quyết chuyện này rồi, Lãnh Thiên Trì, hãy cẩn thận đấy!

Lời vừa dứt thì chàng tung người lướt tới ngay, hữu thủ phất ra nhằm chụp vào tay phải Lãnh Thiên Trì!

Lãnh Thiên Trì là tướng bại trận, đã hơn một lần kinh cung chi điểu nên đâu dám khinh suất, lão vội lách người tránh né chứ không có ý chống đỡ.

Cùng lúc đó, Hắc y nhân cao to cũng phi thân lướt tới.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Các hạ đến đúng lúc lắm, tại hạ cũng muốn xem thử, rốt cuộc các hạ là nhân vật nào?

Thì ra chàng vẫn hoài nghi Hắc y nhân cao to không phải là Hiên Viên Cực, Giáo chủ trước đây của Bạch Cốt giáo!

Lời chưa dứt thì tả chưởng của Hạ Hầu Lam đã đánh lệch ra, nhằm vào giữa mặt đối phương mà nhả kình lực!

Hắc y nhân cao to hơi giật mình, hữu thủ chụp vào cổ tay Hạ Hầu Lam, tả chưởng vỗ thẳng vào giữa ngực chàng.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Hiên Viên Cực, điều này còn quá sớm đấy!

Tả chưởng trầm xuống, hữu chưởng thu lại rồi phát ra tiếp tả chưởng đối phương.

Binh!

Một tiếng, hắc y nhân cao to chấn động toàn thân và lui ba bước.

Thân hình Hạ Hầu Lam cũng lắc lư, nhưng chàng không chờ thân hình đứng vững mà mượn thế lắc lư, phóng như bay về phía Lãnh Thiên Trì!

Lãnh Thiên Trì đâu ngờ như vậy, lão cả kinh thất sắc, không dám thủ nghênh tiếp nhưng vừa định tránh né lần nữa thì Hạ Hầu Lam đã đến, cùng lúc Ảo Ảnh Thiên Ma chưởng cũng vỗ xuống vai trái đối phương.

Chỉ cần vận dụng một chút lực thì vai trái của Lãnh Thiên Trì tất sẽ tàn phế.

Nhưng ngay tích tắc đó, đột nhiên có tiếng quát lanh lảnh sau lưng Hạ Hầu Lam :

- Hạ Hầu Lam, ngươi có muốn cô ta chết không?

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội triệt chiêu quay người, mục quang vừa quét ra thì cả kinh thất sắc, đồng thời cũng ngạc nhiên đến độ thộn người ra!

Chàng cả kinh thất sắc là vì chẳng biết từ lúc nào, sau lưng chàng đã có một Bạch y thiếu nữ xuất hiện, thần sắc lạnh lùng, diện mạo thanh tú và Thượng Quan Phụng đã bị người ta khống chế huyệt

đạo, hiện đang nằm trong tay Bạch y thiếu nữ.

Còn điều khiến chàng ngạc nhiên đến thộn người là Bạch y thiếu nữ đó chẳng phải ai xa lạ, mà chính là người bị bắt có với Mạc Tử Kinh, đến nay vẫn chưa rõ tung tích, Đồng Uyển Nhược!

Hắc y nhân cao to và Lãnh Thiên Trì lập tức cung kính cúi người, nói :

- Bọn thuộc hạ tham kiến Công chúa!

- Không lẽ đây là Vạn Hoa công chúa?

Hạ Hầu Lam buột miệng nói :

- Đồng cô nương, cô nương...

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng cắt lời, nàng nói :

- Ngươi nhận lầm người rồi, ta không phải Đồng Uyển Nhược, ta là Vạn Hoa công chúa.

Hạ Hầu Lam nào dám tin, chàng vội nói :

- Đồng cô nương...

Vạn Hoa công chúa chau mày liễu, song mục xạ hàn quang, nàng nói :

- Ngươi không nghe thấy sao? Ta không phải Đồng Uyển Nhược, ta là Vạn Hoa công chúa!

Hạ Hầu Lam bất giác chau mày, chàng nói :

- Bất luận cô nương là Đồng Uyển Nhược cũng được, là Vạn Hoa công chúa cũng được, trước tiên xin cô nương thả vị bằng hữu của tại hạ ra rồi hãy nói...

Vạn Hoa công chúa lắc đầu, nói :

- Không được, cô ta là con tin mà khó khăn lắm ta mới khống chế được.

Hạ Hầu Lam định nói tiếp thì Hắc y nhân cao to đã cướp lời :

- Bẩm Công chúa, xử trí Hạ Hầu Lam như thế nào đây?

Vạn Hoa công chúa lạnh lùng nói :

- Có cô ta trong tay ta thì hắn tuyệt đối không dám vọng động và cũng không dám nghe theo ta, ta còn có chỗ cần dùng hắn, nhị vị lui ra sau đi!

Hắc y nhân cao to không dám nói thêm một câu, lão ngoan ngoãn đáp một tiếng rồi cùng Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì lui ra sau Bạch y thiếu nữ.

Hạ Hầu Lam không nhịn được nên hỏi :

- Cô nương, hai chữ con tin giải thích thế nào đây?

Vạn Hoa công chúa nói :

- Người không hiểu à, ta dùng cô ta để trao đổi Đồng Uyển Nhược với ngươi.

Thật là chuyện đại nực cười trong thiên hạ, rõ ràng Đồng Uyển Nhược đang sờ sờ trước mắt mà còn trao đổi Đồng Uyển Nhược gì với Hạ Hầu Lam? Bảo Hạ Hầu Lam đi đâu tìm cho ra Đồng Uyển Nhược thứ hai bây giờ?

Hạ Hầu Lam thật dở khóc dở cười, chàng nói :

- Cô nương nếu cô nương là Đồng Uyển Nhược thì không nên đùa với tại hạ như thế...

Vạn Hoa công chúa lạnh lùng nói :

- Ta nói cho ngươi biết một lần nữa, ta không phải Đồng Uyển Nhược, ta cũng chẳng có hứng thú lấy mạng người khác ra đùa với ngươi!

Hạ Hầu Lam hít sâu một hơi rồi nói :

- Nếu cô nương thật không phải Đồng Uyển Nhược thì tại hạ đành phải trả lời với cô nương như thế này thôi, Đồng cô nương không có trong tay tại hạ, và tại hạ cũng đang truy tìm tung tích cô ta!

Vạn Hoa công chúa cười nhạt, nói :

- Cả nhà Kim Lăng Đồng gia chết dưới “Nhất Tàn chỉ”, độc nhất không thấy thi thể Đồng Uyển Nhược, tuy Đồng Uyển Nhược xuất thân ở võ lâm thế gia nhưng võ công rất tầm thường, ta không cho rằng cô ta có thể thoát khỏi tay ngươi mà đi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương lầm rồi, còn có Tổng quản Mạc Tử Kinh nữa!

Vạn Hoa công chúa nói :

- Ta biết, nhưng ta không cần Hàn Tử Kỳ vô dụng đó!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng cô nương cũng nên biết, cả nhà Đồng gia tuy chết dưới “Nhất Tàn chỉ” nhưng không phải Hạ Hầu Lam hạ độc thủ!

Vạn Hoa công chúa lại cười nhạt rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng ta là đứa trẻ lên ba sao, lời này ngươi nói ra ai nghe mà tin được?

Hạ Hầu Lam nói :

- Trên sự thật, cô nương nên nhớ, cô nương từng đến sòng bạc cạnh Phu Tử miếu...

Vạn Hoa công chúa nộ khí nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần nữa? Ta không phải Đồng Uyển Nhược!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Nếu cô nương không phải Đồng Uyển Nhược thì ngược lại, tại hạ hoài nghi cô nương đã giết cả nhà Đồng gia, bắt có Đồng Uyển Nhược rồi giá họa cho tại hạ.

Nói vậy chẳng khác nào bảo rằng đây là một âm mưu của Đồng Uyển Nhược. Chẳng trách Hạ Hầu Lam nghĩ như thế, nếu như nói Vạn Hoa công chúa trước mắt không phải Đồng Uyển Nhược. Điều này Hạ Hầu Lam tự vấn là tuyệt đối không thể. Còn nếu cô ta đã là Đồng Uyển Nhược, việc thất tung một cách ly kỳ của cô ta và Mạc Tử Kinh trước đây, bây giờ tìm Hạ Hầu Lam đòi Đồng Uyển Nhược, đây chẳng phải âm mưu của cô ta thì là gì?

Vạn Hoa công chúa chau mày nói :

- Ta không ngại nói cho ngươi biết, người cùng với Mạc Tử Kinh đến cầu cứu ngươi lúc đầu là Đồng Uyển Nhược, còn người sau đó đến bái tạ ngươi và thất tung với Mạc Tử Kinh thì không phải Đồng Uyển Nhược, mà là ta, ngươi rõ chưa?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Tại hạ càng nghe càng mơ hồ...

Vạn Hoa công chúa nói :

- Dù sao thì ta cũng đã nói cho ngươi biết, trước sau là hai người, người biết ta không phải Đồng Uyển Nhược là được rồi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương đã cùng vị Tổng quản Mạc Tử Kinh đó đến đa tạ tại hạ thì cũng phải biết rằng, kẻ giết hại cả nhà Đồng gia không phải là Hạ Hầu Lam này, mà là một kẻ khác!

Vạn Hoa công chúa cười nhạt, nói :

- Đó là ai? “Nhất Tàn chỉ” giải thích thế nào?

Hạ Hầu Lam ngẩng đầu lên và nói :

- Đây cũng là chuyện mà tại hạ nghĩ nát óc vẫn chưa heiểu được, nhưng tại hạ đang điều tra...

Vạn Hoa công chúa cắt lời, nói :

- Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, lúc ta và Mạc Tử Kinh đến bái tạ ngươi thì toàn bộ Đồng gia đã hôn mê vì trúng độc dược do Tả hộ pháp này của ta thi triển. Đồng Uyển Nhược cũng đã lọt vào tay ngươi. Lúc ta và Mạc Tử Kinh quay về Đồng gia thì phát hiện toàn bộ Đồng gia đã chết dưới “Nhất Tàn chỉ”, thi thể ngổn ngang khắp nơi, duy nhất chỉ không thấy Đồng Uyển Nhược, vì thế ta nhất định rằng đó là trò quỷ của ngươi...

Hạ Hầu Lam nói :

- Theo cô nương nói thì lẽ nào tại hạ biết thuật phân thân?

- Điều đó ta không cần biết! - Vạn Hoa công chúa nói - Nhưng sự thực không cho phép ta nghĩ khác.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Nói vậy, cô nương há chẳng có chút không thông tình đạt lý sao?

Hắc y nhân cao to quát lớn một tiếng, song mục đột hiện sát quang.

Vạn Hoa công chúa khoát tay, nói :

- Không phải chuyện của các vị, hắn không cần phải cung kính đối với ta...

Hắc y nhân cao to lập tức thu mình và bế khẩu!

Vạn Hoa công chúa nhìn sang Hạ Hầu Lam và nói tiếp :

- Ngươi nên nghĩ kỹ xem, nếu Đồng Uyển Nhược trong tay ta thì ta không thể tự tìm phiền phức, không thể tìm một cường địch như ngươi để đòi Đồng Uyển Nhược nữa.

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Nhưng trên sự thực, cô nương, tại hạ cũng như cô nương thôi!

Vạn Hoa công chúa nói :

- Ta không muốn nói nhiều với ngươi, ta không cần biết ngươi có bắt cóc Đồng Uyển Nhược hay không, nhưng ta hạn cho ngươi trong thời gian ba tháng phải đem Đồng Uyển Nhược đến đổi lấy vị tình nhân này của ngươi, bằng không...

Đôi mày lưỡi kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng ngược lên, song mục xạ thần uy nhìn thẳng Vạn Hoa công chúa, chàng nói :

- Cô nương, sao cô nương lại vô lý đến thế!

Vạn Hoa công chúa lạnh lùng nói :

- Điều đó không trách ta được, nếu trách chỉ có thể trách vết thương trí mạng do Nhất Tàn chỉ gây ra, bây giờ tình nhân của ngươi đã nằm trong tay ta, ta tin là ngươi không thể vọng động.

Hạ Hầu Lam chấn động tinh thần, chàng chau mày và nói :

- Cô nương, tại hạ đã nói nhiều lần rồi, vết thương trí mạng Nhất Tàn chỉ đó là do người khác giá họa cho tại hạ, tại hạ cũng không bắt cóc Đồng Uyển Nhược, lẽ nào nói...

Vạn Hoa công chúa cắt lời, nói :

- Đủ rồi, ta cũng đã nói rồi, ta không cần biết ngươi có bắt có Đồng Uyển Nhược hay không, ta chỉ muốn trong thời gian ba tháng ngươi đưa Đồng Uyển Nhược tới đổi lấy vị tình nhân này của ngươi về!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy là cô nương lấy bằng hữu của tại hạ uy hiếp, bức tại hạ thay cô nương...

Vạn Hoa công chúa nói :

- Trên sự thực, nếu người của ta rơi vào tay ngươi thì ngươi cũng có thể làm như vậy đối với ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tại hạ cho rằng cô nương là Đồng Uyển Nhược, và cũng hoài nghi đây là âm mưu trong kế hoạch đối phó Hạ Hầu Lam của cô nương.

Vạn Hoa công chúa hơi biến sắc, nhưng nàng liền thản nhiên nói :

- Muốn nói thế nào tùy ngươi, ta đã lười tranh biện với ngươi rồi, ngươi cho rằng đây là âm mưu của ta, nhưng ta cho rằng ngươi bắt cóc Đồng Uyển Nhược. Chuyện này chỉ dựa vào miệng lưỡi e rằng khó giải quyết rồi, chỉ đành chờ xem ai cao mình hơn ai thôi, mà bây giờ tình nhân của ngươi đã ở trong tay ta, trận đầu tiên ngươi thua rồi, vì thế ta có quyền đòi ngươi giao Đồng Uyển Nhược ra!

Hạ Hầu Lam nghe vậy thì chớp chớp song mục, chàng nói :

- Nói rất phải, được thôi! Cô nương cần Đồng Uyển Nhược là vì Ngọc Thiềm Thừ phải không?

Vạn Hoa công chúa khẽ gật đầu, nói :

- Ta không phủ nhận, đúng vậy!

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương từng tự giả mạo Đồng Uyển Nhược, vậy cô nương phải biết mình và Đồng Uyển Nhược có tướng mạo khá giống nhau, khiến người ta khó phân biệt được ai là ai?

Vạn Hoa công chúa nói :

- Điều này tự nhiên ta phải biết, nếu không làm sao ta có thể giả mạo Đồng Uyển Nhược.

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu cô nương không phải Đồng Uyển Nhược thì phải có dây mơ rễ má gì đó với Đồng gia.

- Ngươi sai rồi! - Vạn Hoa công chúa nói - Ta và Đồng Uyển Nhược không có chút quan hệ gì!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Vậy, cô nương, Mạc Tử Kinh hiện ở đâu?

Vạn Hoa công chúa nói :

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, Tả hộ pháp của ta chính là Mạc Tử Kinh!

Hạ Hầu Lam ngẩn người, chàng ngạc nhiên nói :

- Cái gì, Mạc Tử Kinh là Hiên Viên Cực à?

Vạn Hoa công chúa nói :

- Hiên Viên Cực là thật, Mạc Tử Kinh là giả!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Được rồi, cô nương, ba tháng sau tại hạ đổi người ở đâu?

Vạn Hoa công chúa lộ vẻ vui mừng, nàng nói :

- Đồng Uyển Nhược đã ở trong tay ngươi, ngươi hà tất phải chờ ba tháng để nếm mùi khổ sở của nương tử?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Đồng Uyển Nhược không có trong tay tại hạ, nhưng vì bằng hữu của tại hạ đã lọt vào tay cô nương, tại hạ không thể không tìm cho cô nương.

Trong chớp mắt thần thái Vạn Hoa công chúa lại trở nên lạnh lùng, nàng nói:

- Thế rất tốt, ngươi không cần hỏi ta đổi người ở đâu, chỉ cần ngươi tìm được Đồng Uyển Nhược thì ta sẽ tự đến tìm ngươi. Bây giờ hãy trả lời câu hỏi cuối cùng của ta, sư phụ ngươi là ai?

Hạ Hầu Lam ngưng thần nhìn đối phương và hỏi lại :

- Cô nương hỏi điều này làm gì?

Vạn Hoa công chúa nói :

- Tất nhiên là có lý do của ta, ngươi chỉ cần trả lời câu hỏi của ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đệ tử kỵ húy của thầy, xin lỗi tại hạ không thể nói!

Vạn Hoa công chúa nhướng mày, nói :

- Thế ngươi là hậu nhân của ai, lệnh tôn là người thế nào?

Hạ Hầu Lam không khỏi ngạc nhiên, chàng ngưng thần nhìn đối phương và nói:

- Cô nương, tại hạ hỏi lại một câu, hỏi điều này làm gì?

- Ta muốn ngươi trả lời câu hỏi ta trước! - Vạn Hoa công chúa nói.

Hạ Hầu Lam bật cười, nói :

- Vây thì đành xin lỗi, không cần thiết phải nói cho cô nương biết!

Vạn Hoa công chúa biến sắc, nàng nói :

- Ngươi không nói thì ta lấy mạng cô ta!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Thế cô nương định không cần Đồng Uyển Nhược nữa à?

Vạn Hoa công chúa bỗng cười nhạt, nói :

- Nếu ta không giết cô ta, mà cho cô ta nếm chút đau khổ thì sao?

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói :

- Cô nương, tại hạ vốn có chút vị nể, nhưng cô nương đừng bức tại hạ phải cắn răng làm càn!

Vạn Hoa công chúa phá lên cười một tràng khanh khách rồi nói :

- Không ngờ Lạt Thủ Thần Ma cũng biết động chân tình và có lòng thương hương tiếc ngọc...

Tràng cười dứt thì ngọc diện cũng lạnh như băng sương, nàng nói tiếp :

- Ta không tin là ngươi sẽ cắn răng làm càn!

Nói đoạn, nàng vung ngọc thủ trắng như tuyết và mềm mại như không xương lên...

Hạ Hầu Lam mục lộ thần uy, chân soạc tới trước.

Bỗng nhiên Vạn Hoa công chúa buông tay xuống và mỉm cười, nói :

- Tình cảm sâu nặng nhất của con người là một chữ “tình”, nhưng hại người thảm nhất cũng là một chữ “tình”, bây giờ ngươi đối với cô ta như vậy, tương lai một khi dung nhan cô ta thay đổi, hoa tàn nhị úa thì chẳng biết ngươi sẽ đối với cô ta như thế nào. Nhưng cũng chẳng trách, ai bảo cô ta hoa dung nguyệt mạo, khiến ta thấy đáng thương... Hạ Hầu Lam, ta tha cho cô ta đấy, ngươi yên tâm, ta sẽ không đối xử tệ với cô ta đâu. Ta đi đây, nhớ lấy, kỳ hạn ba tháng, nếu quá ba tháng mà không giao ra Đồng Uyển Nhược thì ngươi hãy tự nghĩ ra hậu quả.

Nói đoạn, nàng ôm lấy Thượng Quan Phụng và cùng Tả, Hữu hộ pháp phi thân đi như bay. Hạ Hầu Lam muốn truy theo nhưng chàng không dám truy, chàng đứng đó vừa tức giận vừa hổ thẹn, tuy nhiên cũng chẳng nói được và cũng chẳng làm gì được người ta.

Đột nhiên song mục của chàng lấp lánh hàn quang, chàng vừa định qua người lại thì đã nghe tiếng niệm Phật hiệu khàn khàn cất lên sau lưng :

- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai!

Hạ Hầu Lam từ từ quay lại, trước mắt chàng chính là Cuồng hòa thượng. Chàng thản nhiên nói :

- Hòa thượng, lão nghe thấy cả rồi chứ?

Cuồng hòa thượng khẽ gật đầu, nói :

- Hòa thượng ta đã chậm hơn Vạn Hoa công chúa đó một bước.

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Hòa thượng, lẽ ra lão phải nhanh hơn một bước.

Chàng hơi ngừng lại rồi tiếp :

- Hòa thượng, lão cho rằng cô ta là Vạn Hoa công chúa sao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Điều đó là tự cô ta nói.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Nói vậy có nghĩa là tại hạ không nhìn sai?

Cuồng hòa thượng nói :

- Một đôi mắt hoặc giả có sai, nhưng hai đôi mắt thì không thể sai, hòa thượng ta không cho rằng trên thế gian này lại có người giống nhau như vậy.

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy hòa thượng, cô ta còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Hòa thượng ta cũng chẳng biết tại sao, nhưng lại biết hành động này của cô ta tất có thâm ý, ta cho rằng cô ta tất là kẻ sát hại cả nhà Đồng gia, sau đó giá họa cho thí chủ ngươi!

Hạ Hầu Lam bật cười nói :

- Hòa thượng, lão hồ đồ rồi, cô ta là Đồng Uyển Nhược!

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Hòa thượng ta một chút cũng không hồ đồ, đó cũng là điều tự cô ta tự nói có khả năng ngươi và ta thủy chung vẫn chưa gặp nữ nhi của Đồng Thiên Hạc, Đồng Uyển Nhược mà ngươi và ta từng gặp, căn bản là do cô ta giả mạo, thí chủ ngươi hiểu chứ?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ hiểu, nhưng hòa thượng điều đó có thể qua mặt được người khác, nhưng không thể qua mặt Đồng Thiên Hạc được!

Cuồng hòa thượng nói :

- Sợ rằng khi đó Đồng Thiên Hạc đã không nhận ra!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Hòa thượng, đây là cuộc đọ sức gay go nhất kể từ khi tại hạ tái xuất võ lâm và cũng là trận đấu lớn nhất trong đời tại hạ. Đặc biệt thế trận này lại nghiêng về một nữ tử có lai lịch bất minh. Chỉ vì giúp người khác, nhưng giúp tới giúp lui lại rơi vào tròng của đối phương.

Cuồng hòa thượng lắc đầu thở dài rồi nói :

- Nếu hòa thượng ta sớm biết thế này thì bất luận thế nào cũng chẳng bảo ngươi quản vào chuyện này...

Lão ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Thí chủ, nữ nhân này lai lịch bất minh, nhưng với thân phận Vạn Hoa và Lãnh Thiên Trì mà cam tâm theo hầu thì xem ra nữ nhân chẳng những có lai lịch khá lớn mà võ học và trí tuệ tất cũng siêu phàm.

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều này tại hạ biết, nhưng hòa thượng, trên đời này bảo tại hạ đi đâu để tìm ra Đồng Uyển Nhược thứ hai, hòa thượng lão nghĩ giúp tại hạ thử xem!

Cuồng hòa thượng trầm ngâm hồi lâu rồi buột miệng nói :

- Rõ ràng đây là một độc kế...

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, chẳng phải lão đã nói rồi sao? Có thể có một Đồng Uyển Nhược thật mà chúng ta chưa từng gặp!

Cuồng hòa thượng nói :

- Đó là phán đoán của hòa thượng ta, sự thực trên thế gian này chỉ có một Đồng Uyển Nhược là cô ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy cô ta giết của nhà Đồng gia là...

- Đương nhiên là vì một chữ thù!

- Thế tại sao cô ta phải giá họa cho tại hạ?

- Thí chủ, chuyện này có hai cách nói, thứ nhất cô ta nghĩ rằng thí chủ đã chết thật nên giá họa cho thí chủ chẳng những có thể khiến người ta vĩnh viễn không tìm ra hung thủ, mà còn có thể tạo ra một bầu không khí quái dị trong võ lâm. Thứ hai, cô ta biết thí chủ chưa chết, nếu là như vậy thì đó lại là một chữ thù nữa!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng làm sao cô ta biết thi triển Nhất Tàn chỉ?

Cuồng hòa thượng nói :

- Chuyện này sợ rằng bản thân thí chủ phải vận động cân não thôi!

Hạ Hầu Lam trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên lắc đầu, nói :

- Không đúng, hòa thượng!

- Thí chủ, không đúng thế nào? - Cuồng hòa thượng hỏi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Suy nghĩ kỹ mà xem, nếu cô ta thật sự không phải Đồng Uyển Nhược thì tất nhiên phải là người có tướng mạo cực kỳ giống Đồng Uyển Nhược!

Cuồng hòa thượng lại hỏi :

- Làm sao biết?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Vì lúc cô ta và Mạc Tử Kinh đến Phu Tử miếu tìm tại hạ, mọi người vừa thấy là nhận ra ngay cô ta là Đồng Uyển Nhược. Cành vàng lá ngọc của Đồng Thiên Hạc. Điều này đủ thấy người trong thành Kim Lăng rất quen thuộc cô ta, đã như vậy thì điều đó biểu thị rằng, Đồng Thiên Hạc đích thực có một nữ nhi kêu bằng Đồng Uyển Nhược. Mà đã có một nữ nhi như vậy thì con gái thật của Đồng Thiên Hạc không thể sát hại cả nhà lão ta, đó tất phải là con gái giả. Đã là con gái giả, nếu không có tướng mạo cực kỳ giống người ta thì làm sao có thể giả mạo, bây giờ nghĩ lại những điều cô ta nói là thật, tức trên thế gian này còn có một Đồng Uyển Nhược khác.

Cuồng hòa thượng im lặng lắng nghe, trong mắt lấp lánh dị quang. Hạ Hầu Lam vừa dứt lời thì lão liền gật đầu nói :

- Thí chủ phân tích rất có lý, chỉ có điều hòa thượng ta cho rằng dù sao một Đồng Uyển Nhược khác thì Đồng Uyển Nhược đó cũng phải ở trong tay cô ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy cô ta còn tìm tại hạ đòi Đồng Uyển Nhược gì nữa?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta nói rồi, đây lại là một độc kế!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tại hạ không tìm được Đồng Uyển Nhược thì nhiều lắm là cô ta hại Thượng Quan Phụng...

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Điều đó có khác gì hại thí chủ?

Hạ Hầu Lam ngẩn người, nhưng chàng liền lắc đầu và nói :

- Hòa thượng, điều này lại không đúng rồi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Điều này sao lại không đúng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu Đồng Uyển Nhược rơi vào tay tại hạ thì tại hạ sẽ im hơi lặng tiếng uy hiếp cô ta, sau đó đi

tìm Ngọc Thiềm Thừ, tuyệt không để dương ngôn khiến thiên hạ chú ý như vậy!

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Thí chủ, đà có vết thương trí mạng của Nhất Tàn chỉ thì võ lâm thiên hạ chỉ chú ý đến thí chủ ngươi thôi, tuyệt không để ý đến Vạn Hoa công chúa, thí chủ nghĩ kỹ xem có phải không?

Hạ Hầu Lam lại ngẩn người, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Cuồng hòa thượng lại nói :

- Nếu cô ta đối với thí chủ như vậy chỉ vì mục đích dịch chuyển sự chú ý của võ lâm thiên hạ thì không sao, hòa thượng ta tin rằng một khi cô ta tìm được Ngọc Thiềm Thừ thì sẽ tự động thả Thượng Quan nữ thí chủ. Còn nếu đây chỉ là một trong những mục đích thì tất sẽ còn âm mưu to lớn phía sau, lão nạp khuyên thí chủ, hay là mau chóng nghĩ cách giải cứu cho Thượng Quan nữ thí chủ trước!

Hạ Hầu Lam chỉ khẽ gật đầu mà không nói gì.

Cuồng hòa thượng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Thí chủ, tại sao cô ta đột nhiên hỏi đến sư môn của thí chủ và...

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Điều đó ai mà biết được, chỉ đành hỏi chính cô ta thôi.

Cuồng hòa thượng nói :

- Thí chủ, chúng ta tri giao đã nhiều năm, nhưng xưa nay thí chủ chưa từng nói cho lão nạp biết sư môn và thân thế của thí chủ, bây giờ có thể cho lão nạp biết không?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Hòa thượng, có gì mà không được...

Kế đó, chàng lược thuật một lượt về sư môn và thân thế của mình.

Cuồng hòa thượng im lặng nghe, thần sắc liên tục biến đổi, nghe xong lão kinh ngạc nói :

- Thì ra thí chủ là hậu nhân của Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách...

- Không, hòa thượng! - Hạ Hầu Lam lắc đầu nói - Tại hạ là nghĩa tử và là truyền nhân y bát của Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách, nhưng người xem tại hạ như con ruột!

Cuồng hòa thượng chấp tay nói :

- A di đà Phật, thiện tai! Thì ra Hạ Hầu tiền bối cũng có một đoạn thương tâm huyết lệ sử như vậy, chẳng trách lão ta đổi hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách...

Bỗng nhiên lão gật mạnh đầu và nói tiếp :

- Có rồi, thí chủ, có thể Vạn Hoa công chúa đó là hậu nhân của Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung!

Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng hỏi :

- Làm sao biết?

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu không tại sao cô ta hại thí chủ, Kim Ngọc Dng và Hạ Hầu tiền bối từng là bằng hữu thâm giao nên tất nhiên có thể thi triển Nhất Tàn chỉ, Vạn Hoa công chúa này cũng lấy Nhất Tàn chỉ giá họa, chẳng phải là có quan hệ sâu sắc với Kim Ngọc Dung đó sao?

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng lên, chàng nói :

- Hòa thượng, nếu thật vậy thì sợ rằng cô ta lẩn trốn còn không kịp nữa là...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Nếu giết được thí chủ thì bọn chúng há chẳng vĩnh viễn vô ưu sao?

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng “hừ” một tiếng lạnh lùng rồi nói :

- Thảo nào bỗng nhiên cô ta hỏi đến sư môn và thân thế của tại hạ...

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Sau khi hỏi rõ mới dễ tích cực hạ thủ!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, kẻ luôn ngầm ám hại tại hạ trong những năm qua cũng phải là cô ta rồi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Chắc là như vậy, cô ta thà giết lầm trăm ngàn người nhưng tuyệt đối không bỏ sót một người họ Hạ Hầu nào!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Vậy thì tốt, tại hạ chưa tìm cô ta thì cô ta đã tìm đến tại hạ, hòa thượng, tại hạ muốn đuổi theo cô ta!

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Mời thí chủ đi trước một bước, hòa thượng ta sẽ theo đến sau!

Hạ Hầu Lam ngước nhìn lão và hỏi :

- Hòa thượng, lão còn phải làm gì nữa chăng?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta vẫn chưa an táng Vạn Giai Hiểu!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy hòa thượng lão cứ làm xong chuyện của mình rồi hãy đi, càng chậm càng tốt, tốt nhất là đừng cùng đến với tại hạ.

Nói đoạn, chàng tung mình lên không, thi triển khinh công thượng thặng lướt đi như sao xẹt!

Nhìn bóng hình Hạ Hầu Lam dần khuất vào màn đêm, song mục Cuồng hòa thượng đột nhiên lấp lánh sắc thái kỳ dị vô cùng, thoáng cái lão cũng mất hút vào đêm tối.

Đương trường trở lại yên tĩnh...

* * * * *

Một khắc sau, trong trang viện trầm tịch vốn tối mò mò ở Nam Dương trấn, lại có động tĩnh, một bóng đen gầy nho nhỏ lướt vào hậu viện của tòa đại trang viện này. Kế đó là tiến thẳng đến tòa tiểu lâu.

Người này vừa hạ thân xuống đất thì trong tiểu lâu có tiếng quát khẽ vang lên :

- Ai?

Hắc y nhân lạnh lùng nói :

- Ta, mở cửa!

Hai cửa tiểu lâu lập tức mở ra, hai đại hán canh cửa vội cúi người cung kính nói :

- Tham kiến lão chủ nhân!

Hắc y nhân lạnh lùng khoát tay mà không nói một câu, thoáng cái bóng đen đã lọt vào cửa!

Một lát sau, hắc y nhân lại đến trước một cửa đá.

Hiện tại có thể nhìn thấy chính diện người này, đó là một khuôn mặt nhợt nhạt, mắt nhỏ mi dài, râu dưới cằm khá dài! Diện mạo không khó coi, cũng khá đĩnh đạc, nhưng nhìn vào sẽ khiến người ta có một thứ cảm giác không dễ chịu, và sè không lạnh mà run.

Dường như hai cánh cửa đá không đóng, từ ngoài nhìn vào trong thấy ánh đèn lấp lánh trong thạch thất, bạch y thiếu nữ nằm trên giường bông, mặt hướng vào trong.

Hai thanh y tì nữ, một đã ngủ, một vẫn ngồi quạt bên cạnh! Cô ta thấy hắc y nhân đến thì vội đứng lên hành lễ, vừa định khai khẩu thì hắc y nhân đã đưa tay lên miệng và khẽ nói :

- Cô nương ngủ chưa?

Thanh y tì nữ chưa kịp trả lời thì đã nghe Bạch y thiếu nữ nói :

- Vẫn chưa, lão lại đến làm gì?

Hắc y nhân vội mỉm cười, nói :

- Hài nhi, ta đến thăm ngươi, sao vẫn chưa ngủ?

Bạch y thiếu nữ vẫn nằm quay mặt vào trong, nàng nói :

- Lão càng đến nhiều lần thì ta càng không yên tâm chợp mắt!

Hắc y nhân mỉm cười, nói :

- Hài nhi, ta đến nói cho ngươi biết một chuyện, thuận tiện cũng muốn hỏi ngươi một chuyện!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Chuyện gì, lão nói đi!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, một hai ngày tới có thể ta có một chuyến viễn hành...

Thân hình Bạch y thiếu nữ khẽ động, nhưng vẫn nằm quay vào trong, nàng nói:

- Thế rất tốt, lão muốn hỏi ta chuyện gì?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, ngươi nói cho ta biết trước đi, lúc lâm tử mẫu thân của ngươi nói với ngươi những gì?

Bạch y thiếu nữ trở mình ngồi dậy, nàng quay lại và nói :

- Lão hỏi chuyện này làm gì?

Hắc y nhân vội tươi cười, nói :

- Hài nhi, tất nhiên là ta có dụng ý, vì sự tốt lành của hai phụ tử chúng ta, ta hy vọng là ngươi đừng giấu ta nữa.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta không hiểu ý nghĩa lời này của lão?

Hắc y nhân nói :

- Sở dĩ chuyến này ta phải đi xa là vì muốn tìm một vài chứng cứ xác thực, chứng minh ngươi là cốt nhục của ta. Nếu hài nhi ngươi có thể nói cho ta biết trước lúc chết mẫu thân ngươi nói với ngươi những gì thì có thể sẽ tiện lợi cho ta...

Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói :

- Có cần phải chứng minh không?

- Tất nhiên là có! - Hắc y nhân gượng cười nói - Hài nhi, ta không thể để phụ tử chúng ta tiếp tục hiểu lầm thế này, rồi tạo thành bi kịch thiên cổ, vì vậy ta không tiếc tất cả cũng cỉ muốn chứng minh cho hài nhi ngươi thấy mà thôi!

Bạch y thiếu nữ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Được rồi, ta nói cho lão biết, mẫu thân ta nói bà ta vốn là thê tử của một vị bằng hữu thâm giao của lão, vậy mà lão chiếm đoạt bà ta trong lúc phu quân bà ta đi xa, đem thê tử gởi gấm cho lão chiếu cố. Sau đó lại bắt cóc bà ta cùng nhi tử của bà ta đưa đến thâm sơn cùng cốc không bóng người qua lại...

Chương 8: Thị Phi Khó Rõ

Hắc y nhân hơi cúi đầu, nhưng không nói gì.

Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói tiếp :

- Sau đó vì vị bằng hữu đó của lão đến tầm thù nên thủy chung lão không dám rời thâm sơn một bước. Mãi đến khi nghe nói vị bằng hữu kia của lão chết rồi, lão mới đưa mẫu thân của ta đến Kim Lăng...

Hắc y nhân hơi ngẩng đầu lên, nhưng vẫn không nói gì.

Bạch y thiếu nữ lại nói :

- Có một lần, nhân lão ra ngoài đốn củi, mẫu thân ta ôm nhi tử của bà ta thoát khỏi thâm sơn, tuy vẫn bị lão đuổi theo bắt về, nhưng bị bắt về chỉ là một mình mẫu thân ta, còn nhi tử của bà ta đã không thấy nữa.

Hắc y nhân cắt lời, nói :

- Đó là ca ca cùng mẹ khác cha của ngươi.

- Không!

Bạch y thiếu nữ ngẩng cao đầu nói :

- Đó là ca ca cùng mẹ cùng cha của ta!

Hắc y nhân thở dài, nói :

- Trước khi chưa chứng minh được ngươi là nữ nhi do ta sinh ra thì tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được, nhưng ngươi nên biết, ta coi hài tử đó như con của mình sinh ra, luôn yêu thương rất mực...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Đó là do mẫu thân của ta luôn cẩn thận đề phòng lão, bà ta nói với lão rằng, nếu nhi tử của bà ta có mệnh hệ nào thì bà ta tuyệt đối không sống một mình, vì vậy mà lão không có cơ hội và cũng

không dám hạ thủ. Nhưng mẫu thân của ta đã nhìn thấu tâm địa lang độc của lão, bà ta không thể không đề phòng tương lai...

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, tùy ngươi muốn nói thế nào thì nói, nói tiếp đi!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Mẫu thân của ta vốn muốn tuẫn tiết, lão biết tại sao bà ta luôn nhịn nhục sống cho qua ngày đoạn tháng không? Trước tiên đó là vì ca ca của ta, sau là vì bà đã hoài thai ta trong bụng!

Hắc y nhân buông miệng kêu lên :

- Hài nhi...

Bạch y thiếu nữ trầm giọng nói :

- Đồng gia là võ lâm thế gia, sau khi lão giết Đồng Thiên Hạc và giả mạo lão ta, vì để bảo vệ mình nên lão học võ công độc môn của mỗi người trong Đồng gia. Nếu ta là nhi nữ do lão sinh ra thì tại sao lão không truyền thụ cho ta những võ công phòng thân đó?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, ta phải nói cho ngươi biết, Đồng Thiên Hạc không phải do ta giết, còn ngươi là nữ hài tử, ta chỉ có một mình ngươi nên không muốn để ngươi bước vào võ lâm đầy gió tanh mưa máu này!

- Nói nghe bùi tai quá nhỉ!

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Không phải lão sợ một ngày nào đó ta sẽ tìm lão báo thù sao?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, nếu ta có ý đó thì ta đã không giao Ngọc Thiềm Thừ cho ngươi cất giữ!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Đó là vì lão luôn tưởng nhầm ta là cốt nhục của lão!

Hắc y nhân nói :

- Cho đến chết ta vẫn nghĩ rằng ngươi là cốt nhục của ta, chỉ có điều nhất thời ngươi quá tin vào lời

nói có ý đồ báo thù của mẫu thân ngươi nên ta chẳng biết làm thế nào thôi!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Dù lão nói thế nào thì ta cũng không tin!

Hắc y nhân gượng cười, nói :

- Bây giờ ta cũng không miễn cưỡng ngươi nữa, tương lai cũng có một ngày ngươi sẽ tin, nói tiếp đi!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Sau khi đến Kim Lăng thì mẫu thân ta lại sinh ra ta, chỉ có vậy thôi, chẳng có gì hay ho để nói nữa!

Hắc y nhân ngước nhìn Bạch y thiếu nữ và nói :

- Mẫu thân ngươi không nói cho ngươi biết vị bằng hữu đó của ta họ gì và tên gì à?

Bạch y thiếu nữ không cần suy nghĩ mà buột miệng trả lời ngay :

- Không....

Trong mắt Hắc y nhân lấp lánh sắc thái kỳ dị, lão nói :

- Mẫu thân ngươi nói cho ngươi biết nhiều như thế, lẽ nào bà ta không nói...

Bạch y thiếu nữ vốn không suy nghĩ nhiều, nàng nói :

- Đây vốn là cố sự mà mẫu thân ta nói với ta trước lúc chết, sau khi nói xong cố sự này, bà ta nói lão là người đoạt thê tử của người ta, và nói ta vốn là con thứ của vị bằng hữu đó của lão...

Sắc thái kỳ dị trong mắt Hắc y nhân càng lộ rõ, song lão không nói gì.

Bỗng nhiên Bạch y thiếu nữ chăm chú nhìn Hắc y nhân và nói :

- Ta nghĩ lão sẽ không nói cho ta biết vị bằng hữu đó của lão là ai!

Hắc y nhân vội nói :

- Hài nhi, người đó và ngươi không có quan hệ gì!

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Đã vậy thì lão nói cho ta biết có sao đâu?

Hắc y nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hài nhi, ta có thể nói cho ngươi biết, chỉ có điều ngươi có chịu tin lời ta nói hay không?

Bạch y thiếu nữ lắc đầu, nói :

- Ta vĩnh viễn không thể tin lời lão nói, lã không nói thì thôi vậy!

Hắc y nhân thở dài, rồi nói :

- Hài nhi, sở dĩ có chuyện đau lòng này xảy ra giữa cha con chúng ta, tất cả đều là báo ứng của việc làm sai trái trước đây của ta, ta không thể trách mẫu thân ngươi, vì bà ta có quyền làm thế, ta càng không thể trách ngươi, vì ngươi không biết. Nhưng hài nhi, ta tuyệt không thể để chuyện đau lòng này biến thành chuyện bi thảm hận thiên cổ, kẻ tác nghiệt ban đầu là ta, bây giờ kẻ cứu vớt cha con chúng ta cũng phải là ta thôi, vì vậy...

Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói :

- Đừng nói với ai những điều đó, ta đã nói hết những gì lão muốn biết rồi, lão chuẩn bị ra tay từ nơi nào, nói đi?

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, đầu tiên ta muốn tìm ca ca cùng mẹ khác cha của ngươi...

- Không!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Đó là ca ca cùng mẹ cùng cha của ta! Lão tìm ca ca của ta để làm gì?

Hắc y nhân nói :

- Ngươi không tin bất kỳ người nào nên ta muốn tìm hắn làm chứng.

- Làm chứng cái gì? - Bạch y thiếu nữ buột miệng hỏi.

Hắc y nhân nói :

- Ngươi không nghe người ta nói sao, cốt nhục thân thiết thì huyết tụ, ta muốn trích huyết của ngươi và ta thử trước mặt hắn cho ngươi thấy, để ngươi biết...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Biện pháp này rất hay, nhưng lão không cần phải đi tìm ca ca của ta, bây giờ có thể thử ngay rồi!

Hắc y nhân hơi ngớ người, nhưng lão vội nói :

- Hài nhi, nếu có thể thử ngay bây giờ thì ta hà tất phải đi tìm hắn.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Tại sao bây giờ không được?

Hắc y nhân chậm rãi nói :

- Chuyện này có rất nhiều nguyên nhân, nhất thời không nói hết được!

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Dù sao thì đêm nay ta cũng không ngủ được, lão có thể nói dài một chút!

Hắc y nhân đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Hài nhi, ngươi để ta đứng mãi ngoài cửa thế này sao?

Bạch y thiếu nữ do dự một lát rồi lạnh lùng nói :

- Lão có thể vào trong ngồi, nhưng chỉ một lần này thôi!

Trong mắt Hắc y nhân lại có sắc thái kỳ lạ, đột nhiên có hai giọt lệ từ khóe mắt rơi xuống, lão nói :

- Hài nhi, có được một lần này ta cũng mãn nguyện...

Vừa nói lão vừa cất bước đi vào thạch thất.

Hai giọt lệ của lão khiến trên mặt Bạch y thiếu nữ thoáng hiện thần thái khác thường, điều này hoàn toàn lọt vào ánh mắt của Hắc y nhân, chỉ có điều lão vờ như không thấy.

Sau khi ngồi xuống đôn đá cạnh cửa, lão đưa tay áo gạt lệ và nói :

- Hài nhi, đây là lần đầu tiên ta ở gần bên ngươi kể từ lúc mẫu thân ngươi mất, hài nhi, ngươi vẫn còn nhỏ tuổi nên không thể hiểu hết tâm tình của kẻ làm phụ thân...

Câu này khiến thần thái khác thường trên mặt Bạch y thiếu nữ càng lộ rõ.

Nhưng vẻ lạnh lùng như hàn sương lập tức trở lại như cũ, nàng nói :

- Đây cũng là lần cuối cùng, nói chuyện chính đi thôi!

Hắc y nhân mỉm cười gật đầu nói :

- Được, hài nhi, ngươi nghe đây...

Lão ngừng giây lát rồi chợt hỏi :

- Ngươi biết năm nay ngươi bao nhiêu tuổi không?

Bạch y thiếu nữ không trả lời mà hỏi lại :

- Lẽ nào lão không biết?

Hắc y nhân nói :

- Một kẻ làm phụ thân có thể quên mọi thứ của mình, nhưng tuyệt đối không quên bất kỳ một chuyện nhỏ nào của nữ nhi mình, huống hồ là tuổi tác...

Lão ngừng một lúc rồi mới nói tiếp :

- Hài nhi, đêm nay không tính, qua bảy lăm ngày nữa là sinh nhật của ngươi, qua sinh nhật năm nay là ngươi tròn hai mươi tuổi, dù chuyến này đi xa bao nhiêu thì ta cũng phải trở về trước sinh nhật của ngươi...

Trên mặt Bạch y thiếu nữ lại lộ thần thái khác thường. Nàng nói :

- Điều này có quan hệ gì đến chuyện lão muốn nói?

Hắc y nhân gật đầu, nói :

- Hài nhi, tất nhiên là có quan hệ, ngươi không nghe người ta nói sao? Nam trưởng thập bát, nữ trưởng nhị thập!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Có nghe nói, thì sao nào?

Hắc y nhân nói :

- Ngươi không hiểu ý nghĩa của câu này à?

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Câu này rất đơn giản, tất nhiên là ta hiểu!

Hắc y nhân mỉm cười, nói :

- Vậy thì ngươi cũng nên hiểu lý do tại sao ta không thể thử ngay bây giờ!

- Ta không hiểu, lão thử nói xem?

- Nam trưởng thập bát, nữ trưởng nhị thập, nam nữ chưa đến tuổi này thì không thể gọi là trưởng thành cả trong và ngoài thân thể, đặc biệt là kỳ kinh bát mạch. Nhất định phải qua tuổi trưởng thành thì kỳ kinh bát mạch mới định hình, mà ngươi chưa đủa hai mươi tuổi nên tự nhiên huyết mạch chưa thể định hình, vì vậy cũng không thể trích huyết thử được!

Bạch y thiếu nữ chau mày nói :

- Lẽ nào thiếu mấy ngày cũng không được?

Hắc y nhân nói :

- Nói một cách chính xác thì thiếu một canh giờ cũng không được.

- Ta hiểu rồi!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ý của lão là phải chờ ta đủ hai mươi tuổi rồi mới có thể thử!

Hắc y nhân gật đầu, nói :

- Không sai, hài nhi, đúng như vậy!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Vậy tại sao nhất định phải chờ lão tìm được ca ca của ta rồi mới thử?

Hắc y nhân nói :

- Thực ra không nhất thiết phải tìm hắn cho bằng được, ý của ta chỉ muốn hắn làm chứng mà thôi!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Như vậy sau khi lão trở về, bất luận có tìm được ca ca của ta hay không, chỉ cần ta đủ hai mươi

tuổi là có thể thử phải không?

- Không sai, hài nhi! - Hắc y nhân gật đầu nói.

Bạch y thiếu nữ lắc đầu, nàng nói :

- Vậy thì lão không nên đi tìm ca ca của ta!

Hắc y nhân ngạc nhiên nói :

- Tại sao ta không nên đi tìm hắn?

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Nếu ca ca của ta là một người bình thường thì còn may cho lão, nếu là một cao thủ võ lâm đầy tuyệt nghệ thì vô luận ta có phải là nữ nhi của lão hay không, ca ca của ta cũng chẳng thể nào tha cho lão. Đây chẳng phải là lão tự tìm cái họa sát thân sao?

Hắc y nhân lắc đầu, gượng cười và nói :

- Hài nhi, chỉ cần hắn nói ngươi là nữ nhi của ta một cách công bằng chính trực, và ngươi cũng tin lời hắn thì ta có tiếc gì cái chết, dù chết cũng mỉm cười mà nhắm mắt!

Trên mặt Bạch y thiếu nữ thoáng hiện vẻ xúc động, nhưng trong chớp mắt vẻ lạnh lùng bao phủ trở lại.

Nàng nói :

- Lão đã nói xong chưa?

Hắc y nhân gật đầu nói :

- Ta nói xong hết rồi, hài nhi.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Vậy thì đây chẳng phải là chuyện dài khó nói hết trong một thời gian ngắn!

Hắc y nhân gượng cười, nói :

- Hài nhi, sở dĩ ta nói thế chỉ vì muốn vào đây ngồi nghỉ một lát thôi.

Bạch y thiếu nữ lại hơi lộ vẻ xúc động, thần sắc biến đổi. Nàng nói :

- Nhưng hiện tại lão đã nói hết những gì cần nói rồi chứ?

Hắc y nhân rùng mình, lão vội nói :

- Hài nhi, ta sẽ đi ngay đây, cuối cùng ta còn một câu...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta có thể để cho lão nói hết!

Trong mắt Hắc y nhân long lanh ngấn lệ, lão gượng cười nói :

- Cám ơn hài nhi của ta, hài nhi, nói dài nói ngắn gì ta cũng không thể làm mất thời gian quá lâu...

Bạch y thiếu nữ quay người sang một bên rồi nói :

- Lão đã ngồi lâu như thế thì ta cũng không ngại để lão ngôi thêm một lát nữa.

Khóe mắt Hắc y nhân lập tức có hai giọt lệ lăn xuống, nhưng lão vội đưa tay áo lên gạt, tựa như sợ Bạch y thiếu nữ trông thấy!

Nhưng Bạch y thiếu nữ đã nhìn thấy, đôi mày liễu của nàng hơi chau lại, mục quang bất giác nhìn xuống đất.

Điều này không lọt khỏi tầm mắt của hắc y nhân, trên môi lão thoáng hiện nụ cười khó hiểu, lão nói :

- Hài nhi, ngươi biết đấy, tuy ca ca ngươi ở với ta từ nhỏ, nhưng thủy chung mẫu thân ngươi không cho ta gần gũi với hắn, bây giờ chuyện đã cách nhiều năm, dù hắn may mắn sống được thì ta cũng không thể nhớ hình dáng hắn như thế nào...

Bạch y thiếu nữ quay lại nhìn Hắc y nhân và nói :

- Ý của lão là...

Hắc y nhân nói :

- Mẫu thân ngươi có nói cho ngươi biết, trên người ca ca ngươi có điểm đặc biệt gì dễ nhận biết không, ngươi nói cho ta biết một chút để ta dễ tìm...

- Có! - Bạch y thiếu nữ không do dự mà gật đầu nói ngay - Mẫu thân ta nói, trước ngực ca ca ta...

Đột nhiên nàng bế khẩu dừng lại nửa chừng.

Hắc y nhân vội nói :

- Trước ngực có gì, là nốt ruồi hay là bớt đen?

Bạch y thiếu nữ lắc đầu một cái lạnh lùng và nói :

- Đều không phải, ta không thể nói cho lão biết!

Hắc y nhân ngớ người, lão hỏi :

- Hài nhi, tại sao vậy?

Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Rất đơn giản, nếu ca ca của ta là một nhân vật kỳ tài, có võ học cao cường hơn lão thì chẳng sao, nếu không bằng lão thì bất cứ lúc nào cũng có họa sát thân.

Hắc y nhân ngạc nhiên hỏi :

- Hài nhi, ai muốn giết hắn?

Bạch y thiếu nữ quét hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Hắc y nhân và nói :

- Chính là lão!

Hắc y nhân biến sắc, lão gượng cười, nói :

- Hài nhi, sao ngươi lại nghĩ thế...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Sự thật không cho phép ta không nghĩ như thế!

Hắc y nhân khẽ thở dài rồi nói :

- Hài nhi, ngươi biết đấy, ta đã cảm thấy tội lỗi cắn rứt lương tâm, thời thời khắc khắc ta đều hối hận, sở dĩ ta muốn tìm hắn chỉ vì muốn hắn làm chứng thôi, tuyệt không có ác ý!

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Không cần tìm ca ca của ta làm chứng lúc đó chỉ cần huyết tụ là ta tin lão ngay!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, lẽ nào ngươi không muốn gặp hắn?

- Muốn! - Bạch y thiếu nữ nói - Thủ túc chí thân sao lại không muốn gặp, nhưng không dám phiền đến lão. Một ngày nào đó ta sẽ tự đi tìm ca ca của ta, chỉ cần người còn sống trên đời...

Trên mặt hắc y nhân đầy vẻ đau khổ, lão nói :

- Hài nhi, ngươi không tin ta như thế sao?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Có thể tin, nhưng phải chờ ngày tụ huyết, chứng minh lão là phụ thân sinh ra ta. Tuy nhiên dù lão là phụ thân sinh ra ta thì ta cũng không thể để lão giết ca ca của ta!

Hắc y nhân nói :

- Hài nhi, yên tâm đi, tuyệt đối ta sẽ không làm hại hắn nữa, nhưng nếu hắn muốn giết ta thì sao?

Bạch y thiếu nữ rùng mình, nàng nói :

- Lão là phụ thân của ta, hắn là ca ca của ta, ta cũng chẳng biết phải làm thế nào?

Hắc y nhân gượng cười một cách bi thảm, lão nói :

- Hài nhi yên tâm, ta không để cho ngươi khó xử đâu, nếu hắn thật sự muốn giết ta thì ta sẽ không chờ hắn động thủ. Ngươi hiểu chứ, hài nhi?

Bạch y thiếu nữ thản nhiên gật đầu, nàng nói :

- Ta hiểu...

Hắc y nhân nhìn nàng và nói tiếp :

- Hài nhi, bây giờ ngươi yên tâm chưa?

- Ta yên tâm rồi! - Bạch y thiếu nữ cười nhạt, nói - Nhưng ta vẫn không thể nói cho lão biết.

Trên mặt Hắc y nhân thoáng lộ vẻ thất vọng, lão nói :

- Hài nhi, đã thế thì thôi vậy, sáng mai ta phải đi rồi, mọi chuyện ở đây ta sẽ dặn dò, chỉ mong là ngươi hãy khá bảo trọng...

Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói :

- Tất nhiên là ta tự biết bảo trọng đối với tấm thân hữu dụng này!

Hắc y nhân biến sắc, lão cúi đầu một lát rồi chợt ngẩng lên, nói :

- Hài nhi, có một chuyện ta xin ngươi hãy hứa với ta!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Lão cứ nói, chỉ cần ta có thể hứa thì tuyệt đối không do dự!

Hắc y nhân nói :

- Những kẻ theo ta đều là cao thủ vào hàng đệ nhất, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất cường địch vượt qua sự cản trở, thâm nhập nơi này, lúc đó ta Hắc y nhân vọng ngươi nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, chỉ cần bảo toàn sinh mạng của ngươi là được...

Bạch y thiếu nữ ngẩng đầu nói :

- Chuyện này ta không thể hứa, có chết ta cũng không nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ!

Hắc y nhân vội nói :

- Hài nhi, nhưng ngươi là ái nữ duy nhất của ta...

- Lão nhầm rồi! - Bạch y thiếu nữ cắt lời, nói - Chỉ không nói ra chỗ cất Ngọc Thiềm Thừ thì ta mới có thể bảo toàn sinh mạng của mình!

Hắc y nhân ngẩn người, lão vừa lắc đầu vừa gượng cười, nói :

- Không sai, hài nhi. Xem ra vi phụ không bằng ngươi rồi...

Lão đứng lên và nói tiếp :

- Hài nhi, ta đi đây, hãy ngủ sớm một chút, và nhớ bảo trọng nhé!

Bạch y thiếu nữ gật đầu nói :

- Ta biết rồi, lão đi đi!

Hắc y nhân nhìn Bạch y thiếu nữ một lần nữa, đôi môi máy động muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng lão quay người và cất bước!

Nhưng vừa đi được hai bước thì đột nhiên lão quay lại và mỉm cười, nói :

- Suýt chút nữa ta quên, qua bảy lăm ngày nữa là sinh nhật của ngươi, ngươi muốn những gì hãy nói cho ta biết, ta sẽ mang về cho ngươi!

Bạch y thiếu nữ chậm rãi lắc đầu và nói :

- Không muốn gì cả, những gì ta cần thiết đều có cả rồi!

Hắc y nhân hạ giọng nói như khẩn cầu :

- Hài nhi, thử nói một món gì đó được không?

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Ta chẳng cần món gì cả, lão bảo ta nói gì đây?

Thân hình Hắc y nhân khẽ run, lão gượng cười nói :

- Được thôi, hài nhi, ta không miễn cưỡng... ta không miễn cưỡng...

Nói đoạn, lão cúi đầu và quay người cất bước. Nhìn bóng người nho nhỏ bước đi lặng lẽ, thật khiến người ta phải cảm thấy tê tái mà nhỏ lệ!

Bạch y thiếu nữ ngẩn người nhìn theo, thân hình nàng hơi run run, chợt nghe nàng thở dài một hơi rồi nói :

- Tiểu Mai!

Một thanh y tì nữ vội đáp :

- Có nô tì!

Bạch y thiếu nữ thản nhiên hỏi :

- Ngươi thấy lão ta có phải là phụ thân của ta không?

Thanh y tì nữ kêu bằng Tiểu Mai bất giác ngẩn người ra, nàng do dự một lát rồi mới nói :

- Bẩm cô nương, tì nữ không dám nói.

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ngươi cứ nói, ta không trách tội đâu!

Tiểu Mai lại do dự khá lâu rồi mới khẽ nói :

- Cô nương tì nữ chỉ cảm thấy lão chủ nhân thật đáng thương...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Nói vậy, ngươi cho rằng lão ta là phụ thân của ta chăng?

Tiểu Mai vội cúi thấp đầu, nói :

- Xin cô nương chớ nổi giận!

Khuôn mặt lạnh lùng của Bạch y thiếu nữ chợt thoáng hiện vẻ tươi cười, nàng lẩm bẩm nói :

- Lão ta đích thực là nhân vật giàu tâm trí, ta không thể tin lão ta, ta không thể tin lão ta!...

Một bóng đen nho nhỏ lướt qua địa đạo tối mịt, rồi vượt qua tiểu lâu vĩnh viễn không có ánh đèn, đoạn hạ thân xuống giữa hậu viện!

Giữa hậu viện này, hiện có ba bóng người đứng đợi, một trước hai sau. Ba người này đều bịt mặt nên khiến người ta không thể thấy diện mục thật, nhưng từ sáu đạo mục quang lạnh lùng, có thể nhận ra đây là ba cao thủ nội ngoại gia vào hàng đệ nhất.

Vừa thấy Hắc y nhân lướt qua tiểu lâu thì ba người này lập tức cúi người cung kính nói :

- Bọn thuộc hạ tham kiến lão chủ nhân!

Hắc y nhân lạnh lùng khoát tay và nói :

- Chuẩn bị xong cả chưa?

Người bịt mặt đứng trước nói :

- Bẩm lão chủ nhân, tấ cả đều chuẩn bị xong!

Hắc y nhân hỏi tiếp :

- Tổng cộng phái đi bao nhiêu nhân thủ?

- Bẩm lão chủ nhân, tổng cộng sáu nhân thủ!

- Sáu người? Đủ không?

- Sáu người bọn họ mỗi người cách nhau trăm dặm, hợp thành phạm vi sáu trăm dặm, tùy thời có thể bẩm báo, dù là một con chim sẻ cũng khó lọt!

- Được! Bọn họ xuất phát bao lâu rồi!

Người bịt mặt đứng trước nói :

- Bẩm lão chủ nhân, bọn họ xuất phát sau khi lão chủ nhân dặn dò chừng một khắc.

Hắc y nhân gật đầu nói :

- Rất tốt, nếu không có gì sơ xuất ta sẽ có trọng thưởng.

Người bịt mặt đứng trước vội nói :

- Đa tạ ân điển của lão chủ nhân!

Hắc y nhân khoát tay nói :

- Ngươi biết bố trí những người ở lại như thế nào không?

- Bẩm báo chủ nhân, thuộc hạ biết!

- Được, phải nhớ rằng cố gắng tránh liều mạng, nhưng khi cần thì không tiếc Hắc y nhân sinh để bảo vệ cô nương.

- Lão chủ nhân yên tâm, bọn thuộc hạ thề chết bảo vệ an toàn cho cô nương.

Hắc y nhân mỉm cười gật đầu, đoạn phất tay áo lướt đi vào màn đêm mờ mịt.

* * * * *

Gần thành Phụng Dương có sông Hoài Hà, dòng sông này thông với sông Vân Hà, vì vậy ngày thường có rất nhiều thuyền qua lại, cảnh sinh hoạt rộn ràng tấp nập!

Không nói bang ngày, dù là đương đêm, thoạt nhìn cũng thấy trên trăm ánh đèn lấp lánh trên thuyền. Đương nhiên không phải thuyền trên sông Hoài Hà đều di chuyển trong đêm, trong số đó có không ít thuyền neo lại bến. Tựa như một chiếc thuyền này...

Đó là một chiếc thuyền lớn có hai cột buồm, hiện đang neo cạnh bờ sông dưới hàng liễu, ánh đèn lấp lánh từ cửa sổ nhỏ của khoang thuyền hắt ra ngoài, song chẳng nghe thấy tiếng cười. Tuy không nghe tiếng cười nhưng có thể thấy bóng người, không phải trong khoang thuyền mà là đầu và đuôi thuyền, đó là hai bạch y nhân đứng bất động.

Nếu nói là ngắm trăng thì đêm nay trăng non như câu liêm, ánh trăng mờ mờ, không có gì là đẹp, vả lại cũng nên ngồi ở đầu thuyền cử bôi đối tửu mới phải!

Nếu nói là thưởng ngoạn cảnh đêm trên sông Hoài Hà thì quả thật cảnh đêm trên sông Hoài Hà này chẳng có gì để ngắm, nhìn tới nhìn lui chỉ toàn là ánh đèn trên thuyền qua lại.

Vậy hai bạch y nhân kia đang...

Đột nhiên có ba bóng người từ xa lướt tới như sao xẹt!

Bạch y nhân đứng ở đầu thuyền lập tức cung kính nói :

- Bẩm phu nhân, Công chúa và nhị vị Hộ pháp đã về!

Trong thuyền có giọng nói lạnh lùng nhưng cực kỳ ngọt ngào truyền ra :

- Có đưa người về không?

Bạch y nhân đứng ở đầu thuyền nói :

- Bẩm phu nhân, Công chúa có ôm một người, nhưng nhìn không rõ...

Bức màn nơi cửa khoang khẽ động, một trung niên mỹ phụ mặc bạch y từ trong khoang bước ra, nhan sắc tuyệt vời, mắt phụng mày liễu, mũi dọc dừa miệng oanh yến, làn da lộ bên ngoài xiêm y cũng trắng như tuyết, nõn nà như ngọc, ẩn tàng sắc thái mê hoặc thiên hạ!

Chỉ có điều giữa hai hàng chân mày bà ta ngưng tụ một thứ sát khí mờ mờ, mục quang sắc lạnh khiến người ta không dám ngước nhìn.

Sau lưng bà ta có hai thanh y tì nữ đi hai bên, hai cô nương này cũng tuyệt sắc thế gian, xinh đẹp vô cùng.

Bạch y mỹ phụ ra khỏi khoang thuyền thì ba bóng người có thân pháp như sao xẹt kia cũng vừa đến bờ sông, tuy ánh trăng mờ mờ nhưng vẫn có thể nhận ra đó là Vạn Hoa công chúa và Tả, Hữu hộ pháp của nàng.

Người mà Vạn Hoa công chúa ôm trong tay là Thượng Quan Phụng, nàng vẫn nhắm hôn mê bất tỉnh.

Có một điều tế nhị là Vạn Hoa công chúa tự ôm lấy Thượng Quan Phụng chứ không giao cho Tả, Hữu hộ pháp, đây chính là sự vị nể của nàng đối với Hạ Hầu Lam.

Đến cạnh thuyền thì Vạn Hoa công chúa thay đổi vẻ lạnh lùng, ngạo thị bằng vẻ nũng nịu, nàng buột miệng kêu lên :

- Mẫu thân!

Bạch y mỹ phụ tỏ ra hiền từ vô hạn, bà mỉm cười nói :

- Trinh nhi, ngươi về đấy à, mau lên đây!

Vạn Hoa công chúa đáp một tiếng rồi lướt qua tấm ván bắc vào bờ mà lên thuyền.

Hai vị tả Hữu hộ pháp liền cúi người cung kính nói :

- Thuộc hạ tham kiến phu nhân!

Bạch y mỹ phụ khẽ phất tay và nói :

- Nhị vị vất vả quá, hãy nghỉ ngơi đi!

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì cùng nói :

- Tạ ơn phu nhân!

Lời nói vừa dứt thì một trước một sau, cả hai đều lướt lên đuôi thuyền.

Bạch y mỹ phụ thu mục quang lại, nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói :

- Trinh nhi, đây là nữ nhi của Đồng Thiên Hạc chăng?

Vạn Hoa công chúa vội lắc đầu, nói :

- Không phải, mẫu thân, cô ta kêu bằng Thượng Quan Phụng, là...

Bạch y mỹ phụ ngạc nhiên nói :

- Không phải Đồng Uyển Nhược à? Vậy ngươi mang về làm gì?

Vạn Hoa công chúa mỉm cười, nói :

- Mẫu thân, Trinh nhi mệt quá, vào trong rồi hãy nói được không?

Bạch y mỹ phụ bất giác thất cười, bà khẽ gật đầu rồi cùng Vạn Hoa công chúa vào khoang thuyền.

Sau khi vào khoang, Vạn Hoa công chúa liền giao Thượng Quan Phụng cho hai thanh y tì nữ, đoạn nàng ngồi dựa thoải mái vào một chiếc ghế lót nệm bông!

Bạch y mỹ phụ cũng ngồi xuống bên cạnh, Vạn Hoa công chúa không chờ Bạch y mỹ phụ hỏi tiếp mà lập tức khai khẩu :

- Mẫu thân, cô ta là hồng nhan tri kỷ của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.

Bạch y mỹ phụ “à” một tiếng rồi nói :

- Trông cũng đẹp lắm, nhưng đáng tiếc...

Vạn Hoa công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Đáng tiếc cái gì, mẫu thân?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Đi chung với Hạ Hầu Lam thì còn gì là một cô nương, sự tích trước đây của Hạ Hầu Lam, ta cũng đã nói với ngươi rồi, Hiên Viên hộ pháp cũng rất rõ tình hình mai danh ẩn tánh trong mấy năm qua của hắn ở Kim Lăng, giang sơn dễ đổi, bản tánh khó thay, suốt ngày từ sáng đến tối, hắn lăn lộn trong chốn phong trần yên hoa cạnh sông Tần Hoài...

Vạn Hoa công chúa vội nói :

- Ái chà, mẫu thân chớ trách nhầm vị Thượng Quan Phụng này, cô ta có mỹ hiệu kêu bằng Tố Tâm Ngọc Nữ, tính tình cương liệt, xưa nay nhãn giới rất cao...

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói :

- Nếu ta không trách nhầm cô ta thì đó là do cô ta có mắt như mù...

- Không, mẫu thân! - Vạn Hoa công chúa vội lắc đầu, nói - Hài nhi thấy Hạ Hầu Lam cũng đường...

Ngọc diện chợt ửng đỏ và nàng bế khẩu không nói nữa.

Sắc diện của Bạch y mỹ phụ chợt lạnh lùng, song mục hiển lộ vẻ uy nghiêm, bà nói :

- Trinh nhi, nhiều năm qua, ta đã nói với ngươi thế nào?

Vạn Hoa công chúa khẽ gật đầu nói :

- Mẫu thân, hài nhi nhớ mà, nhưng hài nhi chỉ theo sự việc mà luận...

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói :

- Ta chỉ cần ngươi nhớ là được, bọn nam nhân trong thiên hạ chẳng có kẻ nào tốt cả!

Vạn Hoa công chúa gật đầu, nói :

- Mẫu thân, cũng có một vài người tốt chứ!

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng lăc đầu, bà nói :

- Một kẻ cũng không! Mẫu thân ta từng gặp không nhiều hơn ngươi sao?

Vạn Hoa công chúa trầm mặc không nói, nhưng từ thần sắc không dễ coi của nàng có thể nhận ra, nàng muốn nói điều gì đó nhưng không dám nói!

Bạch y mỹ phụ chăm chú nhìn nàng và lạnh lùng hỏi :

- Trinh nhi, lẽ nào...

Vạn Hoa công chúa vội lắc đầu, nói :

- Mẫu thân làm sao thế? Trinh nhi không thể, vĩnh viễn không thể...

Vẻ uy nghiêm trên mặt Bạch y mỹ phụ chợt biến mất, nhưng trên môi thoáng lộ nụ cười có chút tàn khốc, bà gật đầu nói :

- Không thể là tốt, đó mới là hảo hài nhi của ta, kỳ thực, Trinh nhi, ngươi nên biết ta làm thế là muốn tốt cho ngươi, noi theo gương mẫu thân, ngươi nên...

Vạn Hoa công chúa cúi đầu, nói :

- Mẫu thân đừng nói nữa, Trinh nhi biết rồi!

Lời nói rất nhu thuận nhưng bên trong hàm chứ không ít u oán!

Dường như Bạch y mỹ phụ không lưu ý, bà nói :

- Trinh nhi, Hạ Hầu Lam đó không giao Đồng Uyển Nhược ra nên ngươi...

Vạn Hoa công chúa lắc đầu, nói :

- Chẳng những hắn không chịu giao Đồng Uyển Nhược ra mà căn bản không thừa nhận hắn đã bắt cóc Đồng Uyển Nhược!

Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói :

- Thương tích Nhất Tàn chỉ rành rành, há để cho hắn giảo biện sao?

Vạn Hoa công chúa nói :

- Trinh nhi cũng nói thế, nhưng hắn nói đó là do có người giá họa cho hắn!

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Đó là do hắn nói, vì Ngọc Thiềm Thư nên nói dối một chút đâu có sao...

Mày liễu chợt chau lại, bà ta nói tiếp :

- Trinh nhi, về chuyện sư môn và thân thế của hắn thì sao?

Vạn Hoa công chúa khẽ lắc đầu và nói :

- Mẫu thân, hắn không chịu nói!

Bạch y mỹ phụ lại biến sắc, song mục lấp lánh ánh quang, bà lướt nhìn qua Thượng Quan Phụng rồi nói :

- Trinh nhi, giải huyệt đạo cho cô ta, để ta hỏi cô ta thử!

Vạn Hoa công chúa vội nói :

- Mẫu thân, Trinh nhi đã hứa với Hạ Hầu Lam, trừ phi trong vòng ba tháng hắn không giao Đồng Uyển Nhược ra, bằng không Trinh nhi phải đối xử tử tế với vị hồng nhan tri kỷ này của hắn.

Bạch y mỹ phụ ngạc nhiên nói :

- Trinh nhi, ngươi muốn dùng Thượng Quan Phụng này để đổi Đồng Uyển Nhược chăng?

Vạn Hoa công chúa nói :

- Nếu không thì Trinh nhi mang cô ta về làm gì?

Bạch y mỹ phụ mỉm cười gật đầu nói :

- Rất tốt, nhưng Trinh nhi, mẫu thân chỉ hỏi cô ta thôi!

Vạn Hoa công chúa nói :

- Tính tình của cô ta cương liệt, nếu có chỗ nào đắc tội với mẫu thân thì mẫu thân chớ...

Bạch y mỹ phụ biến sắc, nhưng bà liền mỉm cười, nói :

- Tuy ta luôn không đếm xỉa đến những việc làm của Hạ Hầu Lam, nhưng ta không muốn ngươi thất tín với hắn, được rồi, ta đồng ý với ngươi là ta sẽ không giận cô ta!

Vạn Hoa công chúa mỉm cười, nàng vung ngọc thủ cách không giải huyệt cho Thượng Quan Phụng.

Thượng Quan Phụng rùng mình một cái rồi tỉnh lại, cảnh tượng trước mắt khiến nàng kinh ngạc biến sắc. Nàng buột miệng nói :

- Trong các ngươi, ai là người đưa ta đến đây?

Vạn Hoa công chúa thản nhiên nói :

- Thượng Quan cô nương, là ta!

Thượng Quan Phụng chăm chú nhìn Vạn Hoa công chúa và nói :

- Ngươi là ai, đưa ta đến đây là có ý gì?

Vạn Hoa công chúa lại mỉm cười, nói :

- Đây là chuyện không phải một câu là nói hết, Thượng Quan cô nương cứ bình tĩnh mà nói!

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta có bình tĩnh hay không, còn phải xem ngươi trả lời ta như thế nào?

Vạn Hoa công chúa chau mày, đột nhiên nghe Bạch y mỹ phụ nói :

- Khá khen cho một cô nương quật cường, được ngồi trước mặt ta đã là...

Vạn Hoa công chúa vội kêu lên :

- Mẫu thân!

Bạch y mỹ phụ liền bật cười và nói :

- Được, được. Mẫu thân không nói, bình tĩnh hay không là tùy cô ta!

Thượng Quan Phụng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Vốn dĩ phải tùy ta, ta không tin bất kỳ người nào có thể miễn cưỡng được ta.

Bạch y mỹ phụ thản nhiên, mỉm cười, bà nói :

- Ta rất muốn thử, nhưng nữ nhi của ta không cho ta làm khó dễ ngươi đấy thôi.

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta không lãnh nhận ân tình này, ngươi cũng không cần phải nghe lời nữ nhi của ngươi!

Song mục Bạch y mỹ phụ lộ hàn quang, bà nói :

- Trinh nhi, ngươi nghe thấy không, có nhịn được hay không?

Vạn Hoa công chúa vội nói :

- Mẫu thân, người trong võ lâm xem nhẹ cái chết trong lời hứa, Trinh nhi cũng nói cho mẫu thân biết tính tình của cô ta rồi!

Bạch y mỹ phụ chau mày nhưng không nói gì.

Vạn Hoa công chúa sợ Thượng Quan Phụng gay gắt nữa nên vội nói với nàng :

- Thượng Quan cô nương, ta họ Bạch, kêu bằng Bạch Tố Trinh!

Thượng Quan Phụng nói :

- Ngươi đưa ta đến đây là có ý gì?

Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh nói :

- Thượng Quan cô nương, trước tiên ta phải nói rõ là ta không có ác ý!

Thượng Quan Phụng lạnh lùng nói :

- Nhưng ta nghĩ không ra đây là hảo ý gì!

Bạch Tố Trinh giả vờ không nghe, nàng thản nhiên nói tiếp :

- Ta mời cô nương đến đây là vì muốn đòi Hạ Hầu Lam một người, thế thôi!

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Ngươi đòi ai?

Bạch Tố Trinh nói :

- Người này có lẽ cô nương cũng biết, đó là Đồng Uyển Nhược!

Thượng Quan Phụng nói :

- Đây càng chẳng phải là hảo ý rồi, ngươi nhầm rồi, hắn cũng đang đi tìm Đồng Uyển Nhược, thậm chí hắn còn cho rằng Đồng Uyển Nhược đã bị ngươi bắt cóc!

Bạch Tố Trinh nói :

- Thượng Quan cô nương, ta hạn cho hắn trong thời gian ba tháng đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi cô nương về, nếu lúc đó hắn không giao Đồng Uyển Nhược ra thì hắn đừng nghĩ đến chuyện đòi cô nương nữa. Do vậy, vì hắn và cũng vì cô nương, ta nghĩ rằng cô nương nên nói sự thật, thậm chí nên khuyên hắn nhanh chóng giao Đồng Uyển Nhược cho ta!

Thượng Quan Phụng nói :

- Ngươi ép người ta vào chỗ khó xử rồi, ta căn bản không...

Bạch Tố Trinh cắt lời, nói :

- Có cũng tốt, không có cũng tốt, dù sao thì ta đã kỳ hạn cho hắn trong thời gian ba tháng phải giao ra Đồng Uyển Nhược, vì cô nương nên ta cho rằng hắn sẽ làm được chuyện đó!

Thượng Quan Phụng nhướng mày nói :

- Ý này muốn nói, ta phải bị ngươi câu thúc làm con tin ba thág?

Bạch Tố Trinh mỉm cười nói :

- Không phải câu thúc, cô nương sẽ làm khách ở đây ba tháng, ta bảo đảm là sẽ đối đãi với cô nương như thượng khách.

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Tạ ân ngươi, nhưng ta không dám nhận.

Nói đoạn nàng quay người định bỏ đi!

Hai thanh y tì nữ, lập tức lướt tới cản ngay cửa khoang.

Thượng Quan Phụng quay lại nói :

- Thế nào, ngươi muốn cưỡng ép giữ khách à?

Bạch Tố Trinh nói :

- Ta không dám, Thượng Quan cô nương, khách quý khó mời, đây là lòng thành của ta, mong cô nương chớ làm cho đôi bên mất vui!

Thượng Quan Phụng cười nhạt nói :

- Mời khách cũng không thể mời như vậy, ta cứ đi xem ai cản được ta!

Nói đoạn nàng quay người xông ra cửa.

Bạch y mỹ phụ và Bạch Tố Trinh vẫn ngồi yên bất động.

Thượng Quan Phụng đến gần cửa khoang thì quát lớn :

- Tránh ra!

Đồng thời nàng vung ngọc thủ định gạt hai thanh y tì nữ ra hai bên. Hai thanh y tì nữ này không nói một lời nhưng đột nhiên cùng xuất thủ chụp về phía Thượng Quan Phụng, một nhằm vào cổ tay nàng, một nhằm vào vai nàng!

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Tì nữ cũng là cao thủ à, chẳng trách lại vô lý đến thế...

Ngọc thủ của nàng khựng lại rồi biến thế, vỗ vào hai ngọc thủ của đối phương.

“Bốp! Bốp!” hai tiếng khẽ vang lên, hai thanh y tì nữ đều lui một bước, nhưng thân hình Thượng Quan Phụng cũng không trụ được, nàng phải lui lại hai bước.

Cố nhiên đây là lấy hai chọi một, đối phương hợp chân lực của hai người để đối phó với nàng, nhưng trong võ lâm, kẻ có thể tiếp được chưởng này của Thượng Quan Phụng, thật sự không nhiều!

Điều đó đủ thấy võ công của hai thanh y tì nữ này quả nhiên không tầm thường.

Thượng Quan Phụng biến sắc, đang lúc định xông tới lần thứ hai thì nghe Bạch Tố Trinh ở sau nói :

- Thượng Quan cô nương, dù cô nương có thể xông ra ngoài, nhưng ngoài khang còn có mười đại cao thủ và Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì - Tả Hữu hộ pháp của ta, dù cô nương có thể địch được mười hai người đó thì vẫn còn ta và mẫu thân của ta...

Thượng Quan Phụng quay ngoắt người lại, ngọc diện lạnh như băng, song mục lộ sát khí, nàng nói :

- Các ngươi muốn lấy số đông thủ thắng...

Bạch y mỹ phụ phá lên cười rồi nói :

- Cần gì phải lấy số đông! Cô nương, ngươi tránh được một trảo của ta thì ta lập tức sai người đưa ngươi lên bờ ngay, nhưng nếu ngươi tránh không được thì sao?

Thượng Quan Phụng không cần suy nghĩ mà buột miệng nói ngay :

- Rất đơn giản, ta sẽ làm tù nhân ở đây ba tháng!

Bạch y mỹ phụ mỉm cười nói :

- Cô nương, lời này thật đấy chứ?

Thượng Quan Phụng lạnh lùng nói :

- Xưa nay ta nói một là một, ngôn xuất như sơn, vả lại nếu ta không tránh được trảo của ngươi thì không muốn cũng phải ở lại thôi.

Bạch y mỹ phụ nói :

- Cô nương khiến người ta khâm phục, nói rất phải, cẩn thận nhé, ta xuất thủ đây!

Lời vừa dứt thì bà ta vung ngọc thủ lên, thế ngồi bất biến, năm ngón tay xòe ra rồi từ từ chụp về phía Thượng Quan Phụng.

Thế chụp rất chậm, theo lẽ thường mà nói thì việc tránh né dễ như trở bàn tay.

Nào ngờ Thượng Quan Phụng thấy vậy thì biến sắc, nhất thời ngưng thần chú mục nhìn ngọc thủ của đối phương không chớp mắt, tựa như đại địch đang ở trước mặt vậy.

Sự thực không sai, trong mắt Thượng Quan Phụng không chỉ là một cánh tay từ từ đưa tới, mà có đến trăm cánh tay, trong chu vi mười trượng quanh nàng đều có chưởng lực phong tỏa, bất luận tránh né hướng nào thì trước mặt nàng cũng có một ngọc chưởng!

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói :

- Cô nương quả nhiên bất phàm, nhưng ta cũng nắm rất chắc chắn là cô nương vẫn khó tránh thoát ngũ trảo này của ta, không tin thì cô nương thử xem.

Thượng Quan Phụng không nói gì, nàng ngưng thần chú mục mà nhìn, thần sắc nghiêm trọng vô cùng.

Bạch y mỹ phụ dứt lời thì ngọc chưởng đã đưa tới cách trước mặt Thượng Quan Phụng chừng một thước, khoảng cách một thước là đã kề cận với nguy hiểm rồi!

Thế nhưng Thượng Quan Phụng vẫn chưa có hành động.

Đột nhiên nghe Bạch y mỹ phụ bật cười và nói :

- Cô nương, cẩn thận, ta phải xuất thủ rồi!

Lời dứt thì ngũ trảo cũng chụp mạnh tới!

Thân hình Thượng Quan Phụng tựa như chớp, lướt qua mấy bước, nhưng nàng vừa đứng vững thì ngọc thủ của Bạch y mỹ phụ đã khẽ chạm vào trước ngực nàng rồi lập tức thu lại!

Bà ta mỉm cười, nói :

- Cô nương, thế nào?

Cũng may là bà ta không có ý đả thương, nếu không chỉ cần vận chút chưởng lực thì tâm mạch của Thượng Quan Phụng tất sẽ vỡ nát, và lập tức ngọc tán hương tiêu.

Ngọc diện Thượng Quan Phụng bất giác đỏ ửng, nhưng lập tức biến thành lạnh lùng, hai tay kẹp sau lưng, nàng thản nhiên nói :

- Ta không tránh được trảo thủ của ngươi thì còn nói được gì nữa? Công phu không bằng người thì đành thúc thủ chịu trói, ta tuân theo lời hứa làm tù nhân ba tháng, xin mời!

Bạch y mỹ phụ mỉm cười và lắc đầu, nói :

- Cô nương chớ hiểu lầm, đây không phải hạ ngục giam người, trong thời gian ba tháng tới đây, ta đãi cô nương như thượng khách, mời cô nương ngồi!

Thượng Quan Phụng vẫn đứng yên, nàng lạnh lùng nói :

- Cám ơn, chấp nhận hạ ngục là tự nguyện của ta, các ngươi mau trói ta đi!

Đôi mày liễu của Bạch y mỹ phụ đột nhiên dựng lên, song bà ta liền mỉm cười nói :

- Tính khí của cô nương cứ như ta năm xưa, cô nương đồng ý với bất kỳ sự sắp đặt của ta thật sao?

Thượng Quan Phụng thản nhiên nói :

- Ta nói rồi, xưa nay ta nói một là một, ngôn xuất như sơn!

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói :

- Vậy thì tốt, trước tiên ta muốn mời cô nương ngồi xuống!

- Đây là sự sắp đặt cho ta chăng?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Cô nương, đây là bước thứ nhất, điều khiến cô nương khó chịu vẫn còn phía sau, nếu cô nương không muốn tiếp nhận thì bây giờ nói lại vẫn còn kịp.

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta chẳng có gì là không muốn tiếp nhận cả một.

Nói đoạn, nàng bước tới chiếc ghế và lạnh lùng ngồi xuống!

Bạch y mỹ phụ cười cười, nói :

- Rất tốt! Cô nương, ta phải thi hành bước thứ hai rồi...

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Ngươi cứ tự nhiên!

Bạch y mỹ phụ trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Cô nương quen biết Hạ Hầu Lam bao lâu rồi?

- Ta không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của các ngươi?

- Cô nương vừa nói là đồng ý tiếp nhận toàn bộ, nói một là một, ngôn xuất như sơn mà!

- Đây là bước thứ hai của ngươi à?

- Không sai, cô nương!

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Vậy thì ta đành phải trả lời thôi, ta và hắn quen biết đã ba bốn năm rồi!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Cô nương và hắn có thật là lưỡng tình tương hợp, lưỡng tâm tương giao không?

Thượng Quan Phụng bất giác đỏ mặt, nàng nói :

- Đây gọi là gì...

Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói :

- Đây là bước sắp đặt thứ hai của ta đối với cô nương.

Thượng Quan Phụng nói :

- Nhưng đây là chuyện riêng của ta!

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói :

- Một lời hứa đáng giá ngàn vàng, trên sự thật bây giờ cô nương đã không còn tự tại rồi!

Thượng Quan Phụng lại đỏ mặt, nàng gật đầu, nói :

- Thế thì ta nói cho ngươi biết vậy, đúng thế, sao nào?

Bạch y mỹ phụ cười cười, nói :

- Đúng như cô nương nói, đây là chuyện riêng của cô nương, ta có thể làm gì được cô nương? Ta chỉ hỏi vậy thôi, cô nương có biết thân thế của hắn không?

Thượng Quan Phụng lạnh lùng lắc đầu và nói :

- Không biết!

Bạch y mỹ phụ thản nhiên cười rồi nói :

- Vậy thì cô nương và hắn không thể gọi là lưỡng tính tương hợp, lưỡng tâm tương giao rồi, nếu không tại sao hắn chẳng nói cho cô nương biết thân thế của hắn? Ta nghe nói Hạ Hầu Lam là nhân vật hiếu sắc, là lãng tử trong tình trường, bây giờ xem ra, quả nhiên không sai!

- Ngươi nói bậy! - Thượng Quan Phụng khẽ quát - Ngươi chớ có vu oan sau lưng người ta!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Lẽ nào ta nói sai về hắn?

- Đương nhiên! - Thượng Quan Phụng gật đầu nói - Chỉ có ta mới biết hắn là một nam tử hán đại trượng phu, đội trời đạp đất, kỳ tài cái thế, hiệp cốt nhân tâm!

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói :

- Trong mắt tình nhân xuất Tây Thi, đây là đạo lý bất dịch, đã vậy thì ta cũng lấy làm kỳ quái, tại sao hắn không nói thân thế của hắn cho cô nương biết!

Thượng Quan Phụng buột miệng nói :

- Ai bảo hắn không nói cho ta biết...

Bạch y mỹ phụ bật cười, đoạn nói :

- Thì ra là đã nói rồi, vậy sao cô nương bảo là không biết?

Thượng Quan Phụng đỏ mặt, nàng nói :

- Đó là vì ta không muốn nói :

Bạch y mỹ phụ lắc đầu, nói :

- Xem ra cô nương lại hủy lời hứa của mình rồi!

Thượng Quan Phụng chau mày, nói :

- Được, ta nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, hắn là...

Đột nhiên bên ngoài có giọng của Hiên Viên Cực cung kính nói :

- Bẩm phu nhân, Hạ Hầu Lam tìm đến rồi!

Thượng Quan Phụng lộ vẻ vui mừng, Bạch Tố Trinh và Bạch y mỹ phụ đều biến sắc.

Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh bật người đứng lên nhưng Bạch y mỹ phụ liền khoát tay ngăn lại, đoạn bà lớn tiếng nói ra ngoài :

- Hắn đến thuyền này à?

Hiên Viên Cực nói :

- Bẩm phu nhân, hắn đang đi về phía bờ này, nhưng không biết...

Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói :

- Hắn đến thật đúng lúc, ta đang muốn gặp hắn, ngươi thay ta gọi hắn một tiếng!

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi đột nhiên nghe lão hú một tiếng thật dài!

Tiếng hú vừa dứt thì nghe một giọng sang sảng cất lên từ trên bờ :

- Hiên Viên Cực, gan của lão thật không nhỏ, còn dám lấy tiếng hú để dẫn dụ ta đến...

- Khoan đã! - Hiên Viên Cực khẽ quát - Hạ Hầu Lam, ta phụng mệnh gọi ngươi...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Vậy thì mời vị Công chúa của lão ra đây nói chuyện!

Hiên Viên Cực chưa kịp nói thì Bạch y mỹ phụ đã nói :

- Bảo hắn đứng chờ trên bờ, ta sẽ đến ngay!

Hiên Viên Cực "vâng" một tiếng, rồi nói với Hạ Hầu Lam :

- Hạ Hầu Lam, phu nhân nhà ta bảo ngươi đứng chờ trên bờ đấy!

Hạ Hầu Lam bật cười, nói :

- Một Công chúa lại thêm một phu nhân, thanh thế quả nhiên không nhỏ!

Bạch y mỹ phụ hơi chau mày, bà nhìn Thượng Quan Phụng rồi nói :

- Cô nương, xin theo mẹ con ta ra ngoài gặp Hạ Hầu Lam.

Nói đoạn, bà đứng lên và cất bước, hai thanh y tì nữ vội vàng vén rèm cửa!

Thượng Quan Phụng chỉ mong có cơ hội này, nên nàng liền đứng lên đi theo ra!

Vừa ra khỏi khoang thì nàng quét mục quang nhìn lên bờ, chỉ thấy Hạ Hầu Lam mặc thanh y, ung dung tự tại đứng dưới ánh trăng mờ mờ.

Lúc này Hạ Hầu Lam cũng đã nhìn thấy nàng, chàng vội cất tiếng hỏi :

- Phụng muội, nàng khỏe không?

Thượng Quan Phụng vô cùng xúc động, nàng khẽ gật đầu và đáp :

- Đa tạ Lam ca, muội rất khỏe!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy thì ta yên tâm rồi...

Chàng dịch đôi mục quang lạnh lùng nhìn qua Bạch y mỹ phụ và nói tiếp :

- Hiên Viên Cực, bà ta là...

Hiên Viên Cực liền nói :

- Chính là phu nhân nhà ta!

Hạ Hầu Lam chỉ “à” một tiếng, đôi mày kiếm nhướng lên nhưng chàng không nói gì.

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói :

- Ngươi là Hạ Hầu Lam?

- Không sai! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói - Tại hạ chính là Hạ Hầu Lam!

Bạch y mỹ phụ chỉ Thượng Quan Phụng và nói :

- Trước tiên ta muốn cho ngươi thấy vị hồng nhan tri kỷ này của ngươi tuyệt nhiên không tổn hại một điều gì!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ thấy rồi, đó là bây giờ, còn về sau thì rất khó nói!

Bạch y mỹ phụ chau mày, nói :

- Hạ Hầu Lam, nói thế nghĩa là sao?

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn qua Vạn Hoa cô nương Bạch Tố Trinh rồi nói :

- Tại hạ nghĩ rằng phu nhân phải biết rõ mục đích bắt cóc tệ bằng hữu của cô ta!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Đương nhiên, hài nhi của ta đã nói cho ta biết rồi!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Cô ta là nữ nhi của phu nhân à?

- Không sai! - Bạch y mỹ phụ thản nhiên đáp.

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy phu nhân là... của Kim Lăng Đồng gia Đồng Thiên Hạc...

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Ngươi chớ lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, ta họ Bạch, không quan hệ gì với Kim Lăng Đồng gia Đồng Thiên Hạc, xá nữ cũng không phải...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Cũng không phải Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương?

Bạch y mỹ phụ gật đầu nói :

- Sự thực như vậy, xá nữ kêu bằng Bạch Tố Trinh, không phải Đồng Uyển Nhược!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy phu nhân cũng nên biết là Đồng Uyển Nhược không ở trong tay tại hạ, tại hạ cũng đang đi tìm cô ta!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Đó không phải là chuyện quan trọng trong lúc này!

- Vậy à! - Hạ Hầu Lam nói - Thế chuyện quan trọng trong lúc này là gì?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta hỏi ngươi một câu và ngươi phải thành thực trả lời câu hỏi của ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ có nghĩa vụ này sao?

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói :

- Ngươi đừng quên là hồng nhan tri kỷ của ngươi đang nằm trong tay ta!

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói :

- Phu nhân lấy bằng hữu của tại hạ để uy hiếp tại hạ à?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta đãi hồng nhan tri kỷ của ngươi như thượng khách, vốn không có ý làm khó dễ cô ta, nhưng nếu ngươi không thành thực trả lời câu hỏi của ta thì có khả năng điều đó sẽ khác đi!

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn xung quanh rồi gật đầu, nói :

- Đã sai một bước thì đành chịu người khác khống chế thôi, được, phu nhân hỏi đi!

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói :

- Họ Hạ Hầu trong thiên hạ không nhiều, ngươi phải biết ngươi là con cái nhà nào chứ?

- Đây là câu hỏi thứ nhất của phu nhân phải không?

- Không sai, ngươi nên thành thật trả lời!

- Phu nhân không cảm thấy câu hỏi này khiến người ta khó trả lời hay sao?

- Vậy thì trả lời câu hỏi không khó trả lời, nói cho ta biết ngươi là người xứ nào?

- Ngay bản thân tại hạ cũng không biết thì bảo tại hạ làm sao trả lời phu nhân.

Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói :

- Hạ Hầu Lam, ta thấy ngươi là...

Đột nhiên nghe Thượng Quan Phụng xen vào :

- Hắn thật sự không biết chứ không phải không muốn trả lời!

Bạch y mỹ phụ quét mục quang nhìn qua và nói :

- Vậy cô nương biết à?

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta biết hắn không biết một tí gì về thân thế của mình!

- Ta không tin! - Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói.

Thượng Quan Phụng nói :

- Sự thật là như vậy, ngươi không tin thì ta cũng chẳng biết phải làm thế nào!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Nói vậy, hóa ra ta đã hỏi phí lời à?

Thượng Quan Phụng nói :

- Tuyệt nhiên không phí lời, hắn vẫn có sư phụ đấy!

Bạch y mỹ phụ ngớ người, nhưng bà liền mỉm cười, nói :

- Cám ơn cô nương...

Bà quét mục quang nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói :

- Hạ Hầu Lam, sư phụ của ngươi thì sao?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Tiên sư là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách!

Bạch y mỹ phụ lại ngẩn người, bà nói :

- Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách? Ta chưa từng nghe tên tuổi này bao giờ!

Hạ Hầu Lam cười cười nói :

- Vì vậy phu nhân hỏi cũng phí lời thôi!

Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi thành thật trả lời đấy chứ?

Hạ Hầu Lam không nói gì, nhưng Thượng Quan Phụng lại khai khẩu :

- Ta có thể chứng minh, tuyệt không có một chút giả dối!

Bạch y mỹ phụ nhìn Hạ Hầu Lam chằm chằm và nói :

- Cao tánh đại danh của lệnh sư?

Hạ Hầu Lam nói :

- Họ kép Hạ Hầu, song danh Nhất Tu!

Thần sắc Bạch y mỹ phụ chợt biến, song mục lấp lánh hàn quang, bà cười nhạt rồi nói :

- Nói vậy ta hỏi không phí lời rồi, và cũng hỏi đúng người rồi...

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Vậy sao? Thế thì tốt!

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói :

- Sư đồ ngươi cùng một họ Hạ Hầu, thật là một chuyện khéo trùng hợp!

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều đó không có gì đáng ngạc nhiên, họ Hạ Hầu của tại hạ do tiên sư ban cho!

Bạch y mỹ phụ hơi kinh ngạc, bà hỏi :

- Sao lại nói thế?

Hạ Hầu Lam nói :

- Vì tại hạ cũng là nghĩa tử của tiên sư!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Thế cũng chẳng trách ngươi thủ độc tâm cuồng, không chuyện ác gì là không thể làm!

Hạ Hầu Lam xạ hàn quang nhìn đối phương và nói :

- Phu nhân, tại hạ khuyên phu nhân tốt nhất là nói năng...

- Tốt nhất thế nào? - Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói - Theo ta biết, con người Hạ Hầu Nhất Tu là một ác ma, dù chết ngàn lần cũng không rửa hết tội!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Phu nhân, tiên sư không phải là người mà bất kỳ ai cũng có thể vu oan!

Nói đoạn, chàng định động thân, nhưng Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh đứng sát phía sau Thượng Quan Phụng, liền lên tiếng :

- Hạ Hầu Lam, ngươi dám à!

Hạ Hầu Lam rùng mình thủ thế, chàng lạnh lùng nói :

- Cô nương, thật là một biện pháp hay, nhưng tại hạ phải nói cho cô nương biết, nếu tệ bằng hữu có chút tổn thương thì Hạ Hầu Lam này sẽ tận sát không còn một người trên thuyền.

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói :

- Chí ít thì hiện tại ngươi cũng không dám vọng động.

Hạ Hầu Lam chưa kịp khai khẩu thì Bạch y mỹ phụ đã nói :

- Hạ Hầu Lam, đừng tưởng rằng công phu của ngươi là thiên hạ vô địch, nên biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, núi cao còn có núi cao hơn. Với võ công của ngươi, ta không cho rằng ngươi có thể làm được gì đối với bất kỳ người nào trên thuyền này!

- Vậy sao?

- Nếu không tin thì ngươi có thể thử!

- Tại hạ vốn có ý này, tiếc rằng tệ bằng hữu...

- Không quan hệ đến cô ta, ta bảo đảm không đả thương cô ta, ngươi cũng không cần đến gần, ta cũng không cần lên bờ, ngươi và ta cách không đối chưởng, thế nào?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Biện pháp rất hay, tại hạ đồng ý thử như vậy!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt nói :

- Ngươi đứng cho vững nhé!

Lời xuất chưởng phát, ngọc thủ khẽ đưa lên rồi từ từ đẩy ra hư không!

Hạ Hầu Lam hơi chau mày, tay áo khẽ động, hữu chưởng cũng từ từ đẩy ra! Khoảng cách từ mạn thuyền đến bờ có đến hai trượng nên trông hai người xuất chưởng cứ như trò đùa!

Song, sự thực không đùa chút nào, tuy không thấy kình phong và kình khí nhưng thân hình Bạch y mỹ phụ bỗng nhiên lay động rồi lui nửa bước. Lúc này Hạ Hầu Lam trên bờ cũng lui hơn một bước.

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, và thu thế chưởng rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, thế nào?

Song mục Hạ Hầu Lam không che đậy được sự kinh động và ngạc nhiên trong lòng, chàng nói :

- Tại hạ thừa nhận công lực còn kém phu nhân một bậc...

Bạch y mỹ phụ nói :

- Thừa nhận thì tốt, bằng vào điều này, ngươi còn có thể làm được gì đối với bất kỳ người nào trên thuyền của ta?

Hạ Hầu Lam nói :

- Một phu nhân, thêm một Vạn Hoa công chúa, thêm Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì thì chẳng những tại hạ tất bại mà còn rơi vào thế cực kỳ nguy hiểm...

Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói :

- Ngươi biết vậy thì tốt!

Hạ Hầu Lam nói :

- Phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, có thể nói rằng, chẳng có mấy người có công lực thắng được tại hạ.

Bạch y mỹ phụ nói :

- Vậy ngươi cũng nên biết, ta không chỉ đơn thuần dựa vào hồng nhan tri kỷ của ngươi để uy hiếp ngươi!

- Tại hạ biết, nhưng tại hạ còn muốn biết phu nhân là ai?

- Điều này không quan trọng, quan trọng là ngươi nói cho ta biết Hạ Hầu Nhất Tu hiện đang ở đâu?

- Phu nhân hỏi để làm gì?

- Ta muốn giết hắn!

- Cũng phải có một lý do chứ?

- Đương nhiên là có!

Thần sắc Bạch y mỹ phụ trở nên lạnh lùng kinh người, bà nói tiếp :

- Những hành vi và những chuyện hắn làm, dù chết ngàn lần cũng khó chuộc.

Hạ Hầu Lam nói :

- Sao phu nhân không nói rõ một chút!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Trở về mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu bản thân hắn phải biết rõ chuyện hắn làm!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Tại hạ nghĩ rằng phu nhân đã nghe thấy rồi, tại hạ vừa mới gọi là tiên sư đấy!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta đã nghe thấy, nhưng hắn vẫn chưa chết!

Hạ Hầu Lam bật cười, rồi nói :

- Sống chết là đại sự, há có thể đem ra đùa, xưa nay tại hạ...

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng cắt lời, nói :

- Nếu sợ người ta đến cửa tầm thù mà giả chết thì sao nào?

Hạ Hầu Lam chau mày, song mục lộ hàn quang, chàng nói :

- Phu nhân biết thế à?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta biết hắn có rất nhiều trò để lừa người và cũng quen tính rồi, ngươi chịu sự giáo huấn của hắn nên...

Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng lạnh lùng nói :

- Tại hạ có thể nói cho phu nhân biết một điều, tại hạ tận mắt trông thấy tiên sư hoành đao tự vẫn!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Ngươi cho rằng ta là đứa trẻ lên ba chăng? Hắn không có dũng khí để tự vẫn!

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói :

- Phu nhân, tuy công lực tại hạ còn kém phu nhân một bậc, nhưng nếu biết phải chết mà xuất toàn lực liều một phen thì tình thế không dễ lường đâu!

Song mục Bạch y mỹ phụ chợt lộ sát quang, tuy nhiên bà ta vẫn không nói gì.

Đột nhiên nghe Thượng Quan Phụng lạnh lùng nói :

- Đó là sự thật, hắn không lừa ngươi đâu!

Bạch y mỹ phụ quay lại hỏi :

- Cô nương cũng tận mắt trông thấy à?

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta không tận mắt trông thấy nhưng Hạ Hầu Lam từng nói như thế với ta, điều đó có khác gì ta tận mắt trông thấy?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ngươi tin hắn như thế à?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Đương nhiên, hắn nói mặt trời mọc hướng tây ta cũng tin!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Hãy bớt những chuyện ngoài đề lại, nhi nữ chìm đắm trong bể tình đều như vậy cả, cô nương, thoạt tiên ta...

Bỗng nhiên bà ta đổi lời, nói tiếp :

- Cô nương cũng bị người ta lừa rồi, sư phụ thế nào dạy ra đồ đệ thế đó, Hạ Hầu Nhất Tu rất giỏi ngón nghề lừa dối đối thế, độ đệ của hắn cũng...

- Phu nhân, câm miệng! - Hạ Hầu Lam lạnh lùng quát - Lời là do tại hạ nói, tin hay không là tùy phu nhân!

Bạch y mỹ phụ quét mục quang lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Lam và nói :

- Tất nhiên là ta không tin!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ cũng không ép phu nhân tin.

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta cũng không ép ngươi nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu, nhưng ngươi nên biết, đời cha nợ thì đời con trả, sư phụ nợ thì đệ tử trả, ngươi không nói thì ta cứ tìm đến ngươi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ biết điều đó chẳng có gì khác nhau, tùy phu nhân vậy!

Bỗng nhiên Bạch y mỹ phụ phá ra cười khanh khách một tràng dài rồi nói :

- Thật là ngông cuồng, đánh trẻ thì sợ gì không lộ đầu già? Ta cũng thử xem Hạ Hầu Lam có được mấy sinh mạng...

Vẻ cười lập tức thu lại, bà ta lạnh lùng quát :

- Tả hộ pháp!

Hiên Viên Cực vội cúi người nói :

- Có thuộc hạ!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Lấy binh khí đến đây!

Hiên Viên Cực "vâng" một tiếng, lão định cất bước thì chợt nghe Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh nói :

- Tả hộ pháp, khoan đã!

Hiên Viên Cực lại "vâng" một tiếng, nhất thời đứng yên bất động! Bạch Tố Trinh nhìn qua Bạch y mỹ phụ và nói :

- Mẫu thân, người quên rồi sao? Đồng Uyển Nhược vẫn còn trong tay hắn!

Bạch y mỹ phụ ngẩn người, bà nói :

- Vậy, tạm thời ta tha chết cho hắn, chờ ba tháng sau hắn đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi...

Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói :

- Không cần đợi, Đồng cô nương không có trong tay tại hạ.

Bạch Tố Trinh lộ vẻ lo lắng, nàng khẽ quát :

- Ngươi nói bậy, rõ ràng là ngươi bắt cóc Đồng Uyển Nhược...

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Đa tạ hảo ý của cô nương. Có là có mà không có là không có!

Chương 9: Hoài Hà Dạ Chiến

Sắc diện của Bạch Tố Trinh chợt ửng đỏ rồi chuyển qua xanh xám, nàng định nói tiếp thì Bạch y mỹ phụ đã quét hai đạo quang lạnh lùng nhìn qua và khẽ quát :

- Trinh nhi!

Bạch Tố Trinh rùng mình, đầu hơi cúi xuống, trong lúc nàng cúi đầu thì thần sắc trên mặt nàng rất phức tạp, khó có thể tả hết.

Bạch y mỹ phụ từ từ dịch mục quang nhìn sang Hiên Viên Cực... Lúc này bỗng nghe Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca hà tất vì một Đồng Uyển Nhược...

Bạch y mỹ phụ lại dịch mục quang nhìn sang Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói :

- Phụng muội, đa tạ muội! Nhưng chớ làm giảm uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, vả lại chưa chắc bà ta có thể thắng được ta!

Thượng Quan Phụng càng lo lắng nàng kêu lên :

- Lam ca!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Nữ nhi bây giờ giàu tâm trí, Tả hộ pháp!

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi cất bước đi vào khoang thuyền.

Thượng Quan Phụng biến sắc, bỗng nhiên nàng cắn răng liều mình bổ nhào về phía Bạch y mỹ phụ!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Cô nương, ngươi cũng là kẻ hồ đồ đáng thương trong bể tình.

Vừa nói bà vừa vung tay xuất chỉ điểm ra, Thượng Quan Phụng ứng theo thế chỉ mà ngã, Bạch y mỹ phụ mượn thế chụp giữ lấy cánh tay nàng, đoạn bà ta giao Thượng Quan Phụng đã hôn mê cho Bạch Tố Trinh và nói :

- Trinh nhi, đỡ lấy Thượng Quang cô nương!

Bạch Tố Trinh đâu dám không nghe, nàng cúi đầu tiếp nhận Thượng Quan Phụng, sau đó ngẩng đầu lên định nói nhưng bị ánh mắt lạnh lùng và thần sắc uy nghiêm của Bạch y mỹ phụ làm cho khiếp sợ phải cúi đầu xuống lại.

Lúc này Hạ Hầu Lam đứng trên bờ nói :

- Phu nhân có bảo đảm là không gây tổn thương cho tệ bằng hữu không?

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói :

- Cô ta đã quá đáng thương rồi, ta nỡ lòng nào còn làm cho cô ta tổn thương nữa!

Hạ Hầu Lam thở phào một hơi, chàng không nói gì nữa.

Chớp mắt, Hiên Viên Cực đã mang một túi vải dài từ trongkhoang thuyền bước ra, đoạn lão đến gần và dâng hai tay cho Bạch y mỹ phụ.

Bạch y mỹ phụ nhận lấy túi vải, bà ta chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam, ngọc diện đầy sát khí, bà ta từ từ lấy trong túi vải ra một vật, miệng lạnh lùng nói:

- Hạ Hầu Lam, bây giờ ngươi nói vẫn còn kịp đấy!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Bây giờ ngay cả một câu tại hạ cũng lười nói!

Sát khí trên ngọc diện Bạch y mỹ phụ đột nhiên tăng lên ba phần, binh khí trong túi vải cũng đã lấy ra ngoài, đó là một thanh trường kiếm lẫn bao kiếm.

Trường kiếm vốn không có gì lạ, trong võ lâm đâu đâu cũng thấy, nhưng trường kiếm của bà ta không giống những trường kiếm khác, trên chuôi kiếm có khảm một chiếc đầu lâu bằng bạc lấp lánh.

Vũ khí giết người vốn đã rùng rợn, huống hồ còn khảm một chiếc đầu lâu bằng bạc lấp lánh như thế.

Trong mắt Hạ Hầu Lam lấp lánh dị quang, chàng nói :

- Hình như tại hạ đã từng nghe nói về thanh kiếm này của phu nhân!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Vậy sao? Là Hạ Hầu Nhất Tu chăng?

- Tại hạ không nhớ là ai?

- Nói vậy, ngươi vẫn không nhìn ra ta là ai?

- Không sai, tại hạ nhìn không ra!

- Xem ra ngươi phải làm một tiểu quỷ hồ đồ rồi!

Lời vừa dứt thì “soạt” một tiếng, trường kiếm xuất vỏ, thuận tay Bạch y mỹ phụ quăng vỏ kiếm cho Hiên Viên Cực, đó là một thần binh xám nhạt, hàn khí xạ ra tứ phía, khiến người ta không rét mà run.

Hạ Hầu Lam chau mày và buột miệng nói :

- Hảo kiếm!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ngươi thử xem nó sắc hay không sắc, lấy binh khí của ngươi ra đi!

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói :

- Thật là có lỗi, bình sinh tại hạ động thủ không dùng đến binh khí, vì vậy trên người không mang theo bất kỳ một món đồ chơi nào!

Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà ta khẽ quát :

- Hạ Hầu Lam, ngươi còn dám ngông cuồng trước mặt ta sao?

Hạ Hầu Lam cung thủ, nói :

- Tại hạ nói là sự thật, song thủ của Hạ Hầu Lam này còn cay độc hơn binh khí!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Ta không chiếm tiện nghi đối với ngươi, Tả hộ pháp!

Hiên Viên Cực cung kính nói :

- Có thuộc hạ!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Lấy kiếm cho hắn mượn dùng!

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi cất bước đi vào khoang thuyền, một lát sau lão mang ra một thanh trường kiếm và lạnh lùng nói :

- Hạ Hầu Lam, tiếp lấy!

Nói đoạn, lão vung tay quẳng cả kiếm lẫn vỏ kiếm về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam đưa tả chưởng lên chụp lấy, đồng thời hữu thủ nắm lấy chuôi kiếm bạt ra “soạt” một tiếng. Đây cũng là thanh kiếm được chế từ tinh đồng bách luyện, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí lạnh người.

Chàng mỉm cười :

- Tuy kém một chút nhưng cũng vừa tay!

Nói đoạn, chàng trầm cổ tay xuống, kiếm hoa lập tức xuất hiện chính đóa trên mũi kiếm!

Bạch y mỹ phụ thấy vậy thì biến sắc, bà nói :

- Ta không ngờ trình độ kiếm thuật của ngươi đã cao minh như vậy!

- Qúa khen! - Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và nói - Sợ rằng vẫn còn kém phu nhân nửa bậc!

Bạch y mỹ phụ nộ khí quát :

- Hạ Hầu Lam, ngươi dám...

- Có gì không dám chứ! - Hạ Hầu Lam cắt lời nói - Nếu phu nhân hối hận thì bây giờ nói lại vẫn còn kịp.

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên, ánh mắt rất khó tả, nàng liếc nhìn về phía Hạ Hầu Lam và nhanh chóng nháy một cái.

Lúc này thân hình Bạch y mỹ phụ hơi run run, bà lạnh lùng quát :

- Hạ Hầu Lam, ta xem thử ngươi ngông cuồng được bao lâu, tiếp chiêu!

Lời dứt thì thân hình tung lên rồi lăng không mà lướt đi, dưới ánh trăng mờ mờ, trường kiếm

mang theo một đạo hàn quang, chụp xuống đầu Hạ Hầu Lam.

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì không dám chậm trễ, cả hai lập tức tung người lướt theo.

Thần sắc của Hạ Hầu Lam đầy vẻ cuồng ngạo, nhưng trong lòng không dám khinh địch, chàng không tránh không né, vung tay xuất kiếm điểm thẳng vào bức màn kiếm đang chụp xuống.

Chỉ nghe “choang!” một tiếng, hai bóng người loang thoáng lui bước, sắc diện của Bạch y mỹ phụ càng lạnh lùng, bà ta ôm kiếm đứng nghiêm trang!

Còn trên mặt Hạ Hầu Lam vẫn có ý cười nhạo, chàng chống kiếm mà đứng.

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Hảo kiếm pháp, Hạ Hầu Lam, ta đánh giá thấp ngươi rồi!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói rồi sao? Bây giờ phu nhân nói lại vẫn còn kịp đấy!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta hành sự xưa nay không hối hận!

Lời vừa dứt thì bà ta đã tung người lướt tới, người và kiếm hợp nhất, một đạo hàn quang bắn nhanh như chớp về phía Hạ Hầu Lam, thế kiếm cực nhanh và vô cùng uy mãnh.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Trình độ kiếm thuật của phu nhân cũng đáng liệt vào hàng thiên hạ đệ nhị!

Thì ra, lúc nào chàng cũng có ý kích nộ Bạch y mỹ phụ! Lời dứt thì chàng cũng tung người lướt tới, nghênh tiếp thế kiếm đối phương.

Hai bóng người tương tiếp, nghe “choang!” một tiếng như long ngân, sau đó hai bóng người lại phân ra, trở về chỗ cũ, còn Hạ Hầu Lam hơi lui ra sau một tấc!

Rõ ràng chàng còn kém đối phương nửa bậc về phương diện chân khí nội lực!

Nhìn lại hai người thì thấy trên ngọc diện lạnh như băng của Bạch y mỹ phụ đã hơi lấm tấm mồ hôi, còn mồ hôi trên trán Hạ Hầu Lam nhiều hơn bà ta một chút.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Phu nhân, tại hạ nghĩ rằng trình độ kiếm thuật của phu nhân ghê gớm lắm, bây giờ xem ra chẳng qua chỉ như vậy mà thôi, trước khi xuất kiếm lần thứ ba, nếu phu nhân...

- Câm miệng!

Bạch y mỹ phụ quát lớn rồi tung người lướt tới, đường kiếm thứ ba lập tức đâm ra, thế kiếm lợi hại hơn hai đường kiếm trước rất nhiều. Lần này Hạ Hầu Lam cũng chống đỡ y như trước và buộc bà ta phải thu chiêu. Sau đường kiếm thứ ba, mồ hôi trên trán Bạch y mỹ phụ càng nhiều hơn, còn mồ hôi trên trán Hạ Hầu Lam vẫn chừng đó!

Vừa đứng vững thì Bạch y mỹ phụ lại tung người bổ nhào tới!

Hạ Hầu Lam cười sang sảng rồi nói :

- Phu nhân, đã qua ba đường kiếm rồi, bây giờ phu nhân muốn đổi ý cũng không kịp...

Vừa nói chàng vừa xuất kiếm nghênh tiếp. Lần này không giống như ba lần trước là tương tiếp rồi phân ra ngay, mà kiếm quang lấp loáng, kiếm khí xạ ra tứ phía, bóng người xoay chuyển quần chiến với nhau!

Hai lão ma đầu Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì, một nam một bắc đứng ngoài xa hai trượng, bốn mắt long lanh xoay chuyển theo trường ác đấu.

Trên thuyền, Bạch Tố Trinh cũng tròn xoe mắt phụng, thần thái đầy lo lắng và khẩn trương.

Cao thủ qua chiêu nhanh như chớp, đừng nói Bạch Tố Trinh, ngay cả hai lão ma đầu Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì chỉ đứng cách hai trượng mà cũng nhìn không ra hiện tại song phương đã chiết giải bao nhiêu chiêu rồi.

Đột nhiên có tràng cười sang sảng và tiếng quát lạnh lùng vạch không trung vang lên, hai bóng người phân ra, rồi hạ xuống đất, Bạch y mỹ phụ đầu tóc xõa vai, thần sắc trên mặt thảm thiết đáng sợ!

Tay áo trái của Hạ Hầu Lam rách một đường từ khuỷu tay đến cổ tay, cũng may là chưa tổn thương da thịt.

Bạch Tố Trinh cả kinh thất sắc, nàng buột miệng kêu lên :

- Mẫu thân!

Rồi tung người lướt vào bờ!

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng khoát tay nói :

- Ta không sao, hãy khá chiếu cố Thượng Quan cô nương!

Bạch Tố Trinh vừa hạ chân xuống bờ, nghe vậy thì nàng lập tức mượn thế, lộn người trên không quay trở về thuyền.

Chợt nghe Hiên Viên Cực nói :

- Bẩm phu nhân, bọn thuộc hạ muốn...

Bạch y mỹ phụ khoát tay, khẽ quát :

- Câm miệng, chớ làm tổn hại thanh danh của ta, lui ra sau!

Hiên Viên Cực vội cúi người và cùng Lãnh Thiên Trì lui bước.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Quả nhiên là thân phận nô tài!

Hiên Viên Cực phát đại nộ, lão ngẩng đầu lên nhìn Hạ Hầu Lam, song mục đầy hung quang.

Hạ Hầu Lam lại cười cười, nói :

- Lão trừng mắt nhìn tại hạ làm gì, lẽ nào không đúng? Lão dám không nghe lời chăng?

Dường như Hiên Viên Cực đã không thể nhẫn nhục được, thân hình lão ngấp nghé sẵn sàng xuất thủ. Nhưng Bạch y mỹ phụ chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng thì Hiên Viên Cực bất giác rùng mình, hung quang trong mắt biến mất, lão lặng lẽ cúi đầu.

Hạ Hầu Lam cười lớn rồi nói :

- Thế nào, tại hạ không nói oan cho lão đấy chứ!

Thân hình Hiên Viên Cực không ngừng run run, nhưng thủy chung lão không dám động thủ.

Hạ Hầu Lam còn muốn nói nữa, nhưng Bạch y mỹ phụ đã cướp lời, nói :

- Hạ Hầu Lam, đủ rồi, hãy chú ý tiếp chiêu đây!

Nói đoạn, bà ta lại chồm người định phóng tới lần nữa.

Đột nhiên nghe trên thuyền có tràng cười khàn khàn quái đản truyền lại :

- Nữ Bồ Tát, ngươi cũng đủ rồi đấy, hãy nghỉ tay đi!

Mọi người nghe vậy thì lập tức ngước mắt nhìn lên, Bạch y mỹ phụ biến sắc, thân hình muốn quay lại và lướt đi, còn Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đều cả kinh thất sắc, cả hai cùng quát lớn và cùng muốn phóng đi!

Duy nhất chỉ có Hạ Hầu Lam là thở phào nhẹ nhõm, thần thái lập tức thư giãn.

Trên thuyền chẳng biết từ lúc nào mà đã có thêm một lão tăng gầy guộc đứng sau lưng Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh, có lẽ một tay của lão tăng đã ấn vào giữa lưng Bạch Tố Trinh.

Hai bạch y nhân vốn đứng ở đầu và đuôi thuyền đều muốn nhào tới, nhưng thực tế bọn chúng không dám vọng động.

Tất nhiên lão tăng gầy guộc kia chính là Cuồng hòa thượng, lão thấy Bạch y mỹ phụ và Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì muốn hành động thì liền cười một tràng quái đản và nói :

- A di đà Phật, nữ Bồ Tát dám bức người xuất gia sát sinh sao?

Bạch y mỹ phụ khoát tay ngăn Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì lại, đoạn bà ta nói :

- Hòa thượng là ai?

Cuồng hòa thượng đưa một tay lên giữa ngực và hơi khom người, nói :

- Phiền thí chủ phải hỏi rồi, bần tăng Cuồng hòa thượng tham kiến nữ Bồ Tát!

Song mục Bạch y mỹ phụ lấp lánh hàn quang, bà ta nói :

- Các hạ là Cuồng hòa thượng à?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Hàng thật giá thật, nếu giả sẽ bảo đổi lại!

Bạch y mỹ phụ hơi chau mày, bà nói :

- Vậy hòa thượng làm thế là có ý gì?

Cuồng hòa thượng lại cười hì hì, nói :

- Nữ Bồ Tát hỏi rất hay, hòa thượng là người xuất gia ăn chay niệm Phật, trên tuân theo tôn chỉ Phật tổ, dưới ôm lòng từ bi hỉ xả, nghĩ rằng trên đời còn có đức hiếu sinh...

Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói :

- Nói vậy là hòa thượng ngươi đến ngăn cản trường ác đấu này à?

Cuồng hòa thượng nói :

- A di đà Phật, nữ Bồ Tát nói đúng rồi!

Chợt nghe Hiên Viên Cực nói :

- Bẩm phu nhân, hòa thượng này là bằng hữu của Hạ Hầu Lam.

Bạch y mỹ phụ biến sắc, bà nói :

- Hòa thượng, đúng không?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Bờ sông không cỏ xanh, ở đâu ra nhiều miệng lừa thế, người xuất gia không biết nói dối, chẳng dám giấu nữ Bồ Tát, con lừa già nhiều chuyện kia nói không sai!

Người xuất gia không biết nói dối nhưng người xuất gia lại biết mắng người. Hiên Viên Cực mặt xanh như sắt, tuy nhiên lão ta vẫn chưa dám động đậy.

Bạch y mỹ phụ không quan tâm đến đều đó, bà ta nói :

- Nói vậy hòa thượng ngươi chẳng phải đến ngăn cản trường ác đấu này rồi?

Cuồng hòa thượng nói :

- Nữ Bồ Tát cho rằng hòa thượng ta đến đây làm gì?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Tất nhiên là đến giúp Hạ Hầu Lam.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, mỉm cười nói :

- Nữ Bồ Tát nhầm rồi, hòa thượng không giúp ai cả, chỉ không muốn thấy cảnh huyết chảy đầu rơi thôi!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Hòa thượng nói thật đấy chứ?

Cuồng hòa thượng nói :

- Đương nhiên là thật, người xuất gia không biết nói dối!

Thần thái của Bạch y mỹ phụ hơi thư giãn, bà ta nói :

- Vậy hòa thượng khống chế mạch môn của xá nữ là có ý gì?

- Hóa giải phân tranh, ngăn cản trường ác đấu!

- Bây giờ đã không phân tranh cũng không ác đấu, hòa thượng có thể thả xá nữ được rồi đấy!

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Nữ Bồ Tát, luận về niên kỷ, lão nạp còn cao hơn nữ Bồ Tát nhiều, sao nữ Bồ Tát coi lão nạp như đứa trẻ lên ba vậy?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Hòa thượng, lời này là có ý gì?

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói :

- Nếu lão nạp thả lệnh ái thì sợ rằng cái đầu trọc của lão nạp phải lập tức dời nhà thôi!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Hòa thượng, vậy thì ta đảm bảo với ngươi...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Hòa thượng ta đã nếm mùi thua thiệt mấy mươi năm qua, và bị mắc lừa cũng không ít, vì vậy nên không dám dễ dàng tin vào lời hứa đầu môi chót lưỡi của bất kỳ người nào, nữ thí chủ nên thông cảm cho!

Bạch y mỹ phụ nhướng đôi mày liễu lên và nói :

- Hòa thượng, vậy theo ngươi thì sao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Đa tạ nữ Bồ Tát, điều này rất đơn giản, để vị bằng hữu của lão nạp đưa Thượng Quan nữ thí chủ đi trước, sau đó lão nạp sẽ đi ngay!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Được thì được, nhưng làm sao ta tin hòa thượng ngươi?

- Nữ Bồ Tát không tin lão nạp điều gì?

- Nếu xá nữ bị tổn thương...

- Lão nạp xin bảo đảm với nữ Bồ Tát...

- Hòa thượng, ta cũng nếm mùi thua thiệt và mắc lừa còn nhiều hơn ngươi đấy!

Thì ra bà ta lấy gậy ông đập lưng ông!

Cuồng hòa thượng nói :

- Nữ Bồ Tát, lão nạp là người xuất gia, đệ tử Phật môn!

Bạch y mỹ phụ lắc đầu, nói :

- Điều đó cũng không được!

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và cười hì hì, nói :

- Nhưng trên thực tế, nữ Bồ Tát đành phải tin lão nạp thôi!

Bạch y mỹ phụ chau mày, nói :

- Hòa thượng, ngươi muốn quản vào chuyện này thật à?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Nữ thí chủ nhầm rồi, lão nạp nương thân chốn Phật môn nên tuân theo tôn chỉ Phật tổ, sao có thể gọi là quản vào chuyện thiên hạ?

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Chẳng cần biết nói như thế nào, hòa thượng ngươi chỉ trả lời ta một câu thôi, có thật là ngươi muốn quản vào chuyện này hay không?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Nữ Bồ Tát hỏi thêm làm gì, không phải quản mà là ngăn cản đổ máu thôi!

Đột nhiên Bạch y mỹ phụ phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Được lắm, hòa thượng, Phật môn có câu: “Ta không nhập địa ngục thì ai nhập địa ngục”, hòa thượng ngươi đã muốn vào địa ngục thì ta cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có điều...

Sắc diện trở nên lạnh lùng, bà ta cười nhạt rồi nói tiếp :

- Hòa thượng, có một chuyện ta phải nói cho ngươi biết trước, ngươi không đả thương được xá nữ đâu!

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Vậy sao?

Tất nhiên là lão không tin, điều này cũng chẳng trách, bởi lẽ bất kỳ người nào ở vào vị trí hiện tại của lão cũng không tin.

Bạch y mỹ phụ “hừ” một tiếng lạnh lùng rồi nói :

- Ngươi thử xem, Trinh nhi!

Một tiếng quát khẽ vang lên, đồng thời bà ta cũng phất tay một cái.

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đưa mắt nhìn nhau rồi cùng phi thân lên thuyền.

Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh cũng khẽ đưa tay lên định hành động.

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói :

- Khoan đã, khoan đã, để hòa thượng ta đổi chỗ đã!

Nói đoạn, lão đưa hữu chưởng án lên Thiên Linh cái (đỉnh đầu) của Bạch Tố Trinh.

Bạch y mỹ phụ kinh ngạc quát lớn :

- Nhị vị hộ pháp mau quay lại!

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đã lướt gần tới mạn thuyền, hai lão nghe vậy thì kinh tâm động pháp, vội mượn thế lao tới, điểm bốn chân vào mạn thuyền mà quay trở lại.

Hạ Hầu Lam thấy vậy cũng sững người, chợt nghe Cuồng hòa thượng bật cười nói :

- Tốt lắm, suýt chút nữa hòa thượng ta mắc lừa rồi, hóa ra trong người lệnh ái có Thiên Tâm Ti Bối Tâm, chuyên chống đỡ chưởng pháp nội gia, may thay! May thay!

Chẳng trách Bạch y mỹ phụ không sợ Cuồng hòa thượng đả thương ái nữ của bà ta, trước tiên bà ta

hạ lệnh cho Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì xông lên thuyền, sau đó bà nháy mắt ra hiệu cho Bạch Tố Trinh.

Trong lúc khẩn trương thì Cuồng hòa thượng tất sẽ xuất chưởng, một chưởng vô hiệu cũng đủ thời gian cho Bạch Tố Trinh quay lại ra tay, thêm Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì, Nam Bắc lưỡng đại ma đầu này thì hòa thượng còn chạy đi đâu được?

Hạ Hầu Lam vừa ngộ ra thì nghe Bạch y mỹ phụ nói :

- Hòa thượng, sao ngươi biết được chứ?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Hòa thượng ta nổi tiếng là lão giang hồ, vừa nghĩ là biết ngay! Vả lại dù nghĩ không ra cũng phải lần mò tìm cho ra nguyên nhân...

Bạch y mỹ phụ nói :

- Hòa thượng, nếu ngươi hạ thủ thì ta sẽ đánh gãy tay ngươi trước đấy!

- A di đà Phật, tội lỗi! Tội lỗi! - Cuồng hòa thượng nghiêm túc nói - Lão nạp là người xuất gia, lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không, không thể có tà niệm gì và cũng không dám mạo phạm lệnh ái.

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Có cho ngươi cũng không dám, hòa thượng, ta chịu thua rồi, bảo Hạ Hầu Lam đi đi!

Cuồng hòa thượng nhìn qua Hạ Hầu Lam và mỉm cười, nói :

- Này, thí chủ có nghe thấy không? Trả kiếm cho người ta rồi ôm người trong tim ngươi mau đi đi! Nữ Bồ Tát người ta đã hạ ngọc thủ lưu tình đấy!

Bạch y mỹ phụ nộ khí quát :

- Hòa thượng, ngươi dám nói người lời khinh bạc...

- A di đà Phật! - Cuồng hòa thượng vội nói - Lão nạp không dám! Lão nạp không dám!

Hạ Hầu Lam do dự một lúc rồi chợt kêu lên :

- Hiên Viên Cực, tiếp lấy!

Chàng quăng trường kiếm trả lại cho Hiên Viên Cực, đồng thời tung người qua mũi thuyền.

Phía bên này Hiên Viên Cực cả kinh, lão chờ lưỡi kiếm bay qua rồi mới xuất thủ chụp lấy chuôi kiếm, nhưng cũng bị dư lực của trường kiếm bức lui một bước, khiến lão bất giác đỏ mặt.

Hạ Hầu Lam hạ xuống mũi thuyền, đưa tay nhấc Thượng Quan Phụng lên rồi nói:

- Hòa thượng, chúng ta đi thôi!

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Không được, ngươi đi trước đi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Thế còn hòa thượng lão…

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Ngươi yên tâm, nhất định hòa thượng ta sẽ tẩu thoát nhanh hơn ngươi.

Hạ Hầu Lam không muốn nói thêm nữa, chàng đề khí và ôm Thượng Quan Phụng lướt đi như bay, thoáng chốc đã mất hút vào màn đêm!

Chợt nghe Cuồng hòa thượng nói :

- Nữ Bồ Tát, hòa thượng ta cũng phải cáo biệt rồi!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Hòa thượng, ngươi tưởng nói đi là đi được sao?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, niói :

- Đương nhiên! Xưa nay lão nạp tự do tự tại, độc lại độc vãng, không ai có thể ngăn cản được!

Lời vừa dứt thì thân hình gầy guộc bốc lên và phóng thẳng xuống nước trước mũi thuyền.

Bạch y mỹ phụ quát lớn một tiếng, bà ta phi thân nhào tới cực nhanh, nhưng khi bà ta xuất thủ thì đã “ùm” một tiếng, sóng nước dưới thuyền chao động. Cuồng hòa thượng đã mất bóng dưới sông Hoài Hà!

Bạch y mỹ phụ tức giận, nghiến răng dậm chân một lúc rồi quay lại nhìn Bạch Tố Trinh, đoạn nói :

- Tất cả đều tại ngươi!

Nói đoạn, bà ta phất tay áo, hậm hực đi vào khoang.

Bạch Tố Trinh không có phản ứng, sắc diện nàng nhợt nhạt, song mục chớp động, hai giọt lệ rưng rưng nơi khóe mắt rồi từ từ rơi xuống.

Đó là chuyện trên thuyền buồm neo trên sông Hoài Hà!

Còn trên bờ sông, trước một cánh rừng, có hai người đang đứng dưới ánh trăng mờ mờ.

Đó là một nam một nữ, nam tức là Hạ Hầu Lam, nữ tức Thượng Quan Phụng!

Hai người đối diện trong im lặng, bỗng nhiên nghe Thượng Quan Phụng nói:

- Lam ca, sao đại hòa thượng vẫn chưa đến?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Phụng muội đừng vội, lão ta sắp đến rồi đấy!

Thượng Quan Phụng chau mày, nói :

- Công lực của hai mẹ con lai lịch bất minh kia đều cao thâm, đặc biệt là Bạch y mỹ phụ, không biết đại hòa thượng có thể...

Một tràng cười quái đản từ trong rừng truyền ra, tiếp theo là một giọng khèn lão :

- A di đà Phật, đa tạ nữ thí chủ quan tâm, hòa thượng ta bình an vô sự rồi!

Lời vừa dứt thì Cuồng hòa thượng cũng từ trong rừng cây bước ra.

Thượng Quan Phụng thở phào một hơi, nhưng khi nàng thấy tăng bào của Cuồng hòa thượng thì bất giác ngẩn người rồi buộc miệng kêu lên :

- Đại hòa thượng, đây là...

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói :

- Không có gì, hòa thượng ta mượn nước để thoát đi thôi!

Thượng Quan Phụng chợt hiểu ra, nhưng nàng vẫn chưa hết lo lắng, nàng định nói tiếp thì Hạ Hầu Lam đã cướp lời, chàng nói :

- Hòa thượng, lão biết bơi hả?

Cuồng hòa thượng nói :

- Thí chủ hỏi vậy chẳng thừa rồi sao, không biết bơi thì đâu thể mượn đường thủy chạy trốn?

Hạ Hầu Lam tỏ ra ngạc nhiên, chàng nói :

- Nhưng sao tại hạ chưa từng nghe lão nói...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Một chút nghề mọn, lẽ nào cũng phải nói với thí chủ ngươi sao?

Hạ Hầu Lam bế khẩu, nhắm mắt, nhất thời không nói gì.

Cuồng hòa thượng lại cười rồi nói :

- Hòa thượng ta đã đến từ sớm rồi, vì toàn thân sũng nước nên phải nấp trong rừng chờ hong khô tăng phục, đồng thời cũng muốn để nhị vị có thời gian gần gũi với nhau, nào ngờ nhị vị khiến người ta thất vọng...

Thượng Quan Phụng nghe vậy thì bất giác đỏ mặt và cúi đầu.

Hạ Hầu Lam mở mắt ra và nói :

- Hòa thượng, bớt nói đùa đi thôi!

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Hòa thượng ta mạo cái hiểm rơi đầu này, cuối cùng lại thoát xuống sông Hoài Hà, khiến toàn thân sũng nước, thí chủ ngươi còn trừng mắt nhìn hòa thượng ta nữa sao?

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Hòa thượng, thực lòng mà nói, lão cứu người nhưng cứu không phải lúc.

- Sao lại nói thế?

- Trên phương diện kiếm thuật, bà ta tuyệt đối không thể thắng tại hạ!

- Ý ngươi muốn nói, hòa thượng, ta không phải cứu ngươi mà cứu bà ta à?

- Sự thực là như vậy, hòa thượng!

Cuồng hòa thượng tặc lưỡi một tiếng rồi nói :

- Sự thực như vậy à? Ngươi có biết bà ta còn tam tuyệt chưa thi triển không? Nếu hòa thượng ta không xuất hiện kịp thời thì ngươi...

Hạ Hầu Lam chú mục nhìn hòa thượng và nói :

- Hòa thượng, lão biết à?

Cuồng hòa thượng nói :

- Không biết thì làm sao ta dám nói?

- Thế hòa thượng có biết bà ta là ai không?

- Hòa thượng ta không có phúc phần lớn như vậy!

- Vậy làm sao lão biết bà ta còn tam tuyệt chưa thi triển?

- Nói toạt ra không đáng giá một xu, là nữ nhi bảo bối của bà ta nói cho hòa thượng ta biết!

Hạ Hầu Lam càng không hiểu, chàng ngạc nhiên hỏi :

- Hòa thượng, đây là chuyện thế nào vậy?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Hòa thượng ta không nói thì tốt hơn, nói ra sợ vướng vào tai họa không đâu!

Hạ Hầu Lam khẽ quát :

- Bớt những lời vô bổ lại, hòa thượng, lão nói đi!

- Thí chủ ngươi muốn ta nói thật à?

- Lão hỏi hơi nhiều đấy!

- Được thôi! Chỉ cần ngươi không hối hận thì ta nói...

Cuồng hòa thượng ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Ngươi biết tại sao hòa thượng ta lại tiếp cận sau lưng vị Công chúa đó một cách dễ dàng như vậy không? Ngươi biết làm sao hòa thượng biết trong người cô ta có Thiên Tâm Ti Bối Tâm chuyên phòng hộ chưởng lực nội gia không?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ không biết!

Cuồng hòa thượng cười cười và nói :

- Hòa thượng ta sẽ nói cho ngươi biết, chuyện trước là cô ta cố ý “phóng thủy”, chuyện sau là cô ta nói cho ta biết.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Hòa thượng, sao lại nói thế? Có thể như vậy được sao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Sao lại không thể? Lẽ nào ngươi là một tượng gỗ?

Hạ Hầu Lam chợt ngộ ra, sắc diện đỏ bừng lộ vẻ bất an!

Thượng Quan Phụng chỉ chau mày mà không nói gì.

Cuồng hòa thượng quay sang cười với nàng và nói :

- Nữ thí chủ chớ oán hòa thượng ta nhé, là do hắn bảo ta nói đấy!

Hạ Hầu Lam vội quát khẽ :

- Hòa thượng, lão dám nói lung tung nữa à!

Cuồng hòa thượng nói :

- Thề có lương tâm trời đất. Hòa thượng ta nói theo sự thật hoàn toàn, nếu có nửa lời giả dối thì trời đánh thánh vật, đầy hòa thượng ta xuống địa ngục cắt lưỡi! Người ta hoàn toàn vì cứu ngươi...

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Hòa thượng, lão còn dám...

Cuồng hòa thượng cắt lời nói :

- Lúc đầu, ép hòa thượng ta nói là ngươi, bây giờ ngươi lại cản mũi ta, trừng mắt với ta làm gì, nếu trách thì hãy trách chính ngươi đấy!

Hạ Hầu Lam định nói nữa nhưng Thượng Quan Phụng đã cướp lời, nàng nói :

- Lam ca, yêu không phải là tội, tình không phải là nghiệt, loại chuyện này không thể cản được.

Muội thấy vị Công chúa đó cũng đáng thương, thử nghe lão ta nói tiếp xem sao?

Hạ Hầu Lam đành gượng cười. Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Nghe thấy không? Thượng Quan cô nương còn rộng lượng như thế, vậy ngươi vội vàng khẩn trương cái gì chứ?

Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói :

- Hòa thượng, nói vào chính đề đi, lão biết bà ta là ai không?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Ta không biết!

Hạ Hầu Lam nói :

- Người này công lực cao thâm, là kình địch đầu tiên mà tại hạ gặp phải!

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu không thì làm sao khiến hai lão ma đầu kia nghe lệnh, thần phục dưới chân bà ta?

Hạ Hầu Lam nói :

- Vì vậy nên bà ta không thể là hạng vô danh!

Cuồng hòa thượng nói :

- Theo hòa thượng ta thấy thì bà ta là nhân vật tiền bối thành danh từ nhiều năm trước, do mai danh ẩn tích lâu năm nên trong võ lâm đã quên bà ta.

- Hòa thượng làm sao biết được?

- Sao ngươi hồ đồ thế? Nếu không thì làm sao bà ta kết thù oán với sư phụ ngươi?

- Hòa thượng nói cũng phải, chỉ có điều tại sao bà ta không chịu nói ra, rốt cuộc đó là thù oán gì?

- Điều đó không thuộc khả năng hiểu biết của hòa thượng ta!

Hạ Hầu Lam chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Theo tại hạ biết, tiên sư không hề đắc tội với người nào...

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Trong võ lâm có những chuyện không nói lý được!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tại hạ cũng chưa từng nghe nói, tiên sư quen biết người nào như thế!

- Đó là kỳ lạ, nhưng chỉ cần bà ta chịu nói thì sẽ không khó hiểu rõ!

- Nhưng khổ nổi bà ta không chịu nói ra.

Cuồng hòa thượng chỉ gật gù, nhất thời trầm mặc bế khẩu.

- Còn nữa! - Hạ Hầu Lam nói - Hòa thượng, lão cho rằng nữ nhi của bà ta không phải là Đồng Uyển Nhược, đúng không?

Hòa thượng lắc đầu gượng cười, nói :

- Ai biết cô ta không thừa nhận hay căn bản là không phải, ngay cả hòa thượng ta cũng mơ hồ chuyện này.

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu cô ta là Đồng Uyển Nhược thì còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa? Nếu cô ta không phải Đồng Uyển Nhược thì tại sao lại giống Đồng Uyển Nhược như hai giọt nước vậy?

Cuồng hòa thượng nói :

- Điều này không khó giải thích, có khả năng đó là dụng ý chuyển dịch sự chú ý của võ lâm thiên hạ!

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Điều đó dường như không cần thiết, chỉ bằng vào hai nhân vật Tả, Hữu hộ pháp của cô ta thì không người nào trong võ lâm thiên hạ dám động đến cô ta rồi!

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Cũng phải, nhưng cũng có thể đó là tìm cớ đối phó ngươi...

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, nhân vật như bà ta đối phó với bất kỳ người nào, có cần phải tìm cớ không?

Cuồng hòa thượng ngớ người, lão gượng cười lắc đầu, nói :

- Tất nhiên là không cần thiết, vậy ái nữ của bà ta không phải là Đồng Uyển Nhược...

- Tại sao lại giống Đồng Uyển Nhược như đúc vậy? - Hạ Hầu Lam nói - Càng quái dị là một họ Bạch, một họ Đồng. Chẳng có chút quan hệ ngọn nguồn gì với nhau cả.

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu là một đôi song sinh tỉ muội thì may ra!

- Nhưng đáng tiếc là không phải! - Hạ Hầu Lam nói.

Cuồng hòa thượng nói :

- Làm sao biết là không phải?

Hạ Hầu Lam nói :

- Bạch Tố Trinh đã không thừa nhận!

- Tại sao cô ta phải thừa nhận? - Cuồng hòa thượng nói - Có thể có bí mật gì đó mà bọn họ không muốn cho người khác biết...

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, hai mẹ con bà ta có quan hệ với Kim Lăng Đồng gia à?

Cuồng hòa thượng nói :

- Trừ phi như vậy! Nếu không thì làm sao mẹ con bà ta biết ở Kim Lăng có Đồng Uyển Nhược rất giống Bạch Tố Trinh? Để rồi Bạch Tố Trinh đi giả mạo Đồng Uyển Nhược trong mấy ngày?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Nhưng tiên sư kết thù kết oán gì với Kim Lăng Đồng gia?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Điều đó ai mà biết?

Hạ Hầu Lam cũng lắc đầu, nói :

- Hòa thượng, càng nghĩ tại hạ càng mơ hồ...

Cuồng hòa thượng nói :

- Thực ra, chuyện này cũng chẳng có gì mơ hồ cả, hòa thượng ta không thể cho rằng Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh đó không phải là Đồng Uyển Nhược...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Nhưng hai mẹ con bà ta lại không thừa nhận!

- Đó là không thể thừa nhận! - Cuồng hòa thượng nói - Bà ta bắt cóc Đồng Uyển Nhược thì làm sao có thể thừa nhận?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng bản thân Đồng Uyển Nhược, sao lại cũng...

Cuồng hòa thượng nói :

- Đó là một thứ thủ pháp cao minh ngoài sức tưởng tượng, có thể bà ta cho Đồng Uyển Nhược uống dược vật gì đó làm mê muội thần trí, vì thế nên Đồng Uyển Nhược cũng nghe lệnh bà ta, và cùng phủ nhận!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, Hiên Viên Cực hóa thân Mạc Tử Kinh phải là...

Cuồng hòa thượng nói :

- Phải là tâm phúc thân tín của bà ta, do hắn tiềm phục ở Kim Lăng Đồng gia rồi thừa cơ bắt cóc Đồng Uyển Nhược, căn bản không có thuyết Bạch Tố Trinh giả mạo Đồng Uyển Nhược!

Hạ Hầu Lam chau mày, nói :

- Cách nói này cũng có khả năng, như thế thì e rằng bà ta đã biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, và cũng e rằng bà ta đã đoạt được bí đồ giấu bên trong Ngọc Thiềm Thừ!

Cuồng hòa thượng gật gù, nói :

- Có lẽ là như vậy!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng hòa thượng, đã như vậy thì bà ta còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa?

Cuồng hòa thượng nói :

- Đó là biện pháp tốt nhất để che mắt thiên hạ, dịch chuyển sức chú ý của võ lâm, khiến ngươi phải gánh lấy tai họa!

Hạ Hầu Lam nhướng mày, nói :

- Quả thật như vậy thì kẻ dùng Nhất Tàn chỉ sát hại cả nhà Đồng gia, giá họa cho tại hạ là...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Tất nhiên phải là bà ta!

Song mục Hạ Hầu Lam xạ hàn quang, thần uy đột hiện, nhưng chàng không nói gì.

Thượng Quan Phụng mãi im lặng lắng nghe, bấy giờ bỗng nhiên khai khẩu :

- Lam ca, muội thấy Bạch Tố Trinh đó không giống người bị uống dược vật làm u mê thần trí!

Hạ Hầu Lam dịch mục quang nhìn qua nàng và nói :

- Phụng muội, làm sao biết?

Thượng Quan Phụng nói :

- Muội thấy lời nói cử chỉ của Bạch Tố Trinh đều rất tỉnh táo sáng suốt như người thường, thậm chí còn có phần thông minh nhạy bén hơn người thường, vậy làm sao có thể bị uống dược vật u mê thần trí gì?

Hạ Hầu Lam gật đầu rồi trầm ngâm suy nghĩ.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Cô nương đâu biết rằng, đó là một thứ dược vật làm u mê thần trí được chết tạo rất cao minh, khiến người ta uống phải vẫn có cử chỉ và nói năng như thường, bằng không thì sao có thể che được tai mắt thiên hạ?

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Phụng muội, hòa thượng nói đúng đấy, phải là như vậy thôi!

Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói :

- Muội vẫn không nghĩ như vậy!

Cuồng hòa thượng nhìn qua nàng rồi cười hì hì, nói :

- Xem ra bà ta đã cho cô nương điều tốt gì rồi, nếu không sao cô nương lại nói giúp bà ta như thế?

Thượng Quan Phụng thản nhiên nói :

- Có khả năng ta cũng bị bà ta cho uống thứ dược vật đó rồi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Cô nương thật lợi hại, hòa thượng ta cam chịu xuống nước vậy!

Hạ Hầu Lam xen vào :

- Hòa thượng, bây giờ theo cao kiến của lão thì sao?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Hòa thượng ta không dám nhiều chuyện...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hòa thượng, nói!

Cuồng hòa thượng nhìn qua Thượng Quan Phụng rồi rụt đầu, nói :

- Cô nương, đây là hắn bảo hòa thượng ta nói đấy nhé...

Lão ngừng giây lát rồi tiếp :

- Tự nhiên là phải đoạt Đồng Uyển Nhược trở lại thôi!

Hạ Hầu Lam chau mày, nói :

- Vậy tại sao vừa rồi lão không nhân cơ hội mà ra tay luôn thể?

Cuồng hòa thượng gượng cười, nói :

- A di đà Phật, hòa thượng ta không phải thần tiên, vừa rồi ta nào có biết.

Thượng Quan Phụng nói :

- Đại hòa thượng, Lam ca của ta không phải là đối thủ của bà ta, đúng không?

Cuồng hòa thượng ngưng thần nhìn nàng và hỏi lại :

- Sao cô nương biết Lam ca của cô nương không phải là đối thủ của bà ta?

Thượng Quan Phụng đỏ mặt, nàng nói :

- Lời này là do chính hòa thượng lão nói ra, lẽ nào lão đã quên?

Cuồng hòa thượng “à” một tiếng, rồi nói :

- Cô nương muốn nói đến câu, bà ta còn ba tuyệt chiêu chưa thi triển phải không?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Đúng vậy!

Cuồng hòa thượng nói :

- Đó là Đồng cô nương nói cho hòa thượng ta biết, không phải hòa thượng ta tự nói!

Thượng Quan Phụng tiếp lời :

- Vậy thì đúng rồi, nếu Bạch Tố Trinh đó là Đồng Uyển Nhược thật, vì uống dược vật u mê thần trí gì đó mà phải nge lệnh Bạch y mỹ phụ thì tự nhiên cô ta phải nói tốt cho bà ta đâu, đâu thể tiết lộ bí mật của Bạch y mỹ phụ một cách dễ dàng như vậy? Đương nhiên càng không thể động đến tình cảm gì!

Hạ Hầu Lam cảm thấy trên mặt nóng ran, chàng vội gật đầu, nói :

- Hòa thượng, lời này có lý đấy!

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Không phải như vậy!

Thượng Quan Phụng hỏi :

- Vậy cao kiến của đại hòa thượng thế nào?

- Khéo nói! - Cuồng hòa thượng cười cười, nói - Sao cô nương biết những điều cô ta nói là thật mà không phải là giả?

Lý này cũng đúng, Hạ Hầu Lam lại gật gật đầu.

Thượng Quan Phụng lại hỏi tiếp :

- Vậy làm sao đại hòa thượng biết là giả không thật, dù đó là giả không thật? Ta tuyệt đối không cho rằng, người bị u mê thần trí lại biết động chân tình!

Cuồng hòa thượng ngẩn người giây lát rồi nói :

- Cô nương, hòa thượng ta chẳng từng nói rồi sao? Dược vật làm u mê thần trí đó tất phải được điều chế cực kỳ cao minh, ngoài việc Đồng Uyển Nhược luôn hướng tâm về Bạch y mỹ phụ ra thì cô ta vẫn như người thường. Mà đã như người thường thì sao không thể động tình?

Thượng Quan Phụng thản nhiên mỉm cười, nói :

- Đại hòa thượng, đó chẳng qua là phán đoán thôi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Nhưng đều có căn cứ cả, và cũng chỉ có thể như vậy thôi!

Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói :

- Đại hòa thượng, phán đoán này khiên cưỡng rồi, bọn ta không dám gật bừa!

Cuồng hòa thượng gượng cười, nói :

- Hòa thượng ta phải nghĩ rằng cô nương cũng uống phải thứ dược vật đó thật rồi, nếu không dù cô nương rộng lượng thế nào cũng chẳng thể biện minh cho kẻ từng bắt mình làm con tin như vậy!

Thượng Quan Phụng chau mày nói :

- Thực ra ta chỉ lo lắng cho Lam ca và sợ chúng ta truy nhầm phương hướng, tìm nhầm người mà làm hỏng đại sự thôi!

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói :

- Dù nói thế nào cũng không bằng cầu chứng, cô nương nghĩ có đúng không?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Đúng vậy, đại hòa thượng!

Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Mà cách cầu chứng tốt nhất là không gì bằng đích thân đi xem, đúng không?

Thượng Quan Phụng nói :

- Cũng đúng, đại hòa thượng! Nhưng Lam ca không phải là đối thủ của bà ta!

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu cô nương có thể biến lời này thành sự thật thì chẳng còn gì để nói nữa! Có một Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, lại thêm một hòa thượng ta...

Thượng Quan Phụng nói :

- Lấy hai chọi một, may ra có thể thắng Bạch y mỹ phụ, nhưng còn Bạch Tố Trinh và Tả, Hữu hộ pháp Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì, ai đến ứng phó?

Cuồng hòa thượng ngẩn người, nhất thời á khẩu, song lão lập tức nói ngay:

- Cô nương, đây chỉ là giả thuyết, còn nếu lời của Đồng cô nương là giả không thật thì chẳng có gì phải lo ngại cả!

Thượng Quan Phụng định nói thì Cuồng hòa thượng đã cướp lời nói tiếp :

- Cô nương không cần lo nghĩ nhiều, hòa thượng ta chỉ nói đến đây thôi, không uổng phí miệng lưỡi nữa, đi hay không là tùy nhị vị, dù sao thì hòa thượng ta cũng phải đi, dầu cái đầu trọc này phải dời nhà cũng chẳng tiếc!

Mỗi người nói một lời, khiến Hạ Hầu Lam chau mày, không biết nên nghe theo ai, lúc này bỗng nhiên nghe chàng khai khẩu :

- Hòa thượng, chớ dùng lời nói khích cô ta, tại hạ sẽ đi với lão!

Cuồng hòa thượng gượng cười, nói :

- Hòa thượng ta không dám miễn cưỡng, thí chủ ngươi...

- Đừng nhiều lời, hòa thượng! - Hạ Hầu Lam trầm giọng nói - Đừng nói là một chiếc thuyền với mấy cao thủ, dù làm long đầm hổ huyệt ta cũng phải xông vào.

Trong mắt Cuồng hòa thượng lấp lánh dị quang. Song lão không nói gì.

Hạ Hầu Lam quay sang nói với Thượng Quan Phụng :

- Phụng muội, còn muội thì sao?

Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca, chuyện có quan hệ trọng đại, muội không dám bảo Lam ca nghe lời muội, nhưng Lam

ca đã quyết định đi thì muội không có lý gì lại không đi!

- Đúng! Cuồng hòa thượng vỗ tay nói - Thế mới hình bóng thành đôi, phu xướng...

Thượng Quan Phụng đỏ mặt, Hạ Hầu Lam trừng mắt!

Cuồng hòa thượng vội lắc đầu nói :

- Hòa thượng ta vẫn luôn không hiểu, tại sao con người ta lại không nghe được những lời tốt lành...

Lão ngước nhìn Thượng Quan Phụng, hỏi :

- Cô nương không đi được chăng?

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Đại hòa thượng, tại sao ta không đi?

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói :

- Chuyến này tất lành ít dữ nhiều, thành công thì cố nhiên chẳng cần nói, vạn nhất họa hổ bất thành, hòa thượng ta có thể mượn dòng nước sông Hoài Hà thoát thân, Hạ Hầu thí chủ cũng có thể thoát đi dễ dàng, nếu có thêm cô nương...

Thượng Quan Phụng nói :

- Đại hòa thượng cho rằng ta nên hay không nên đi?

Cuồng hòa thượng nói :

- Luận về tình thì nên đi, luận về lý thì không nên đi!

Thượng Quan Phụng nói :

- Đại hòa thượng, dù nói thế nào ta cũng đều phải đi!

Cuồng hòa thượng gượng cười, nói :

- Cô nương, xin hãy nghĩ đến đại cuộc!

Thượng Quan Phụng thản nhiên nói :

- Ta đi là nghĩ đến đại cuộc đấy, tốt xấu thế nào ta cũng có thể giúp hai người một tay!

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Hòa thượng ta thấy không phải cô nương đi giúp mà vì không yên tâm cho vị Lam ca của cô nương thôi!

- Nực cười! - Thượng Quan Phụng đỏ mặt, nàng nói - Không ai có thể hiểu Lam ca hơn ta, và cũng chẳng có gì khiến ta không yên tâm đối với Lam ca!

Cuồng hòa thượng hỏi :

- Vậy tại sao cô nương nhất định phải đi?

Hạ Hầu Lam muốn xen vào nhưng bị Cuồng hòa thượng nháy mắt ngăn lại, chàng đành chau mày bế khẩu.

Thượng Quan Phụng nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ta đi là...

- Cô nương! - Cuồng hòa thượng cắt lời, nói - Hòa thượng ta sống mấy mươi năm rồi!

Thượng Quan Phụng nhướng mày hỏi :

- Đại hòa thượng, lão không tin à?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Hòa thượng ta không tin!

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Được rồi, ta không đi vậy ta ở đây đợi hai người!

Trong mắt Cuồng hòa thượng lấp lánh sắc thái kỳ lạ, lão nói :

- Cô nương đã không đi thì chẳng cần phải ở đây chờ bọn ta, canh ba nửa đêm, một cô nương ở đây rất không tiện. Từ đây đi về Đông chừng hơn dặm, có một tòa Thạch Đầu trang, trước nhà có hai gốc liễu rất lớn, đó là nơi hòa thượng ta mới giao tiếp, chủ nhân họ Liễu, cô nương hãy đến đó chờ vậy!

Thượng Quan Phụng nói :

- Đa tạ hảo ý của đại hòa thượng, ta thích ở đây chờ thôi!

Cuồng hòa thượng vội nháy mắt với Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam hiểu ý nên nói ngay :

- Phụng muội, đại hòa thượng chỉ muốn tốt cho muội thôi, muội nên đi đến đó đi! Đồng thời cũng tránh cho ta đỡ lo lắng!

Cái nháy mắt của Cuồng hòa thượng thi triển rất đúng lúc, có câu nói này của Hạ Hầu Lam thì Thượng Quan Phụng lập tức gật đầu.

Cuồng hòa thượng lắc đầu mỉm cười, nói :

- Rốt cuộc cũng là người của mình thôi, hòa thượng ta nói mười câu cũng không bằng Lam ca nói một câu!

Thượng Quan Phụng đỏ mặt, nàng "hứ" một tiếng rồi tung người lướt đi, khi thân hình còn lơ lửng trên không, nàng nói vọng lại :

- Lam ca, về sớm một chút nhé, đừng để muội phải chờ lâu đấy!

Lời dứt thì người cũng mất hút trong màn đêm.

Cuồng hòa thượng nhìn theo và luôn cười hì hì. Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Hòa thượng, tại sao lão không cho cô ta đi?

Cuồng hòa thượng nói :

- Vậy mà ngươi còn xưng là đương thế kỳ tài, ta làm vậy chỉ vì cô ta của ngươi thôi! Chuyến đi này tất sè có nhiều hung hiểm, ngươi nhẫn tâm để cô ta bước vào nguy hiểm với chúng ta sao?

Hạ Hầu Lam chau mày, lắc đầu, nhưng không nói gì.

Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Đừng lắc đầu nữa, đi sớm về sớm, chúng ta đi thôi!

Hai bóng người không hẹn mà cùng vút lên, lướt qua màn đêm mênh mông mà lao vút về phía thuyền buồm neo đậu!

Thân pháp hai người cực kỳ thần tốc, chẳng mấy chốc đã đến cách bờ sông ngoài mười trượng, hai người từ từ hạ thân.

Nhìn ra sông Hoài Hà ngoài xa, hai người đều phát hiện một quái sự và nhất thời ngẩn người.

Nơi chiếc thuyền buồm neo đậu vừa rồi chỉ còn lại trống không tĩnh lặng, nào thấy tung tích chiếc thuyền buồm to lớn ở đâu? Rõ ràng người ta đã sớm nhổ neo bỏ đi rồi!

Dưới ánh trăng mờ mờ, dũ nhãn lực của hai người đều rất tinh nhưng cũng chỉ có thể nhìn trong phạm vi trăm trượng, xa hơn nữa rất khó nhìn thấy sự vật!

Hạ Hầu Lam định thần rồi nói :

- Hòa thượng, làm thế nào bây giờ?

Cuồng hòa thượng nói :

- Vừa rồi chúng ta từ thượng lưu đến nên nhất định bọn họ đã xuôi về hạ lưu, chúng ta đuổi theo một lúc xem thử, ý ngươi thế nào?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm giây lát rồi gật đầu, nói :

- Được, hòa thượng đi thôi!

Một chữ “đi” vừa phát thì hai bóng người, một lam một thanh lại phá không trung lướt đi đọc theo bờ sông Hoài Hà về hướng hạ lưu, thân pháp đều nhanh như chớp!

Hai người đề khí vượt mấy dặm đường, nhưng quái lạ, đừng nói là không thấy bóng dáng chiếc thuyền buồm to lớn đó, mà ngay cả một chiếc thuyền khác cũng không thấy!

Cuồng hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Quái lạ, không lẽ bọn họ thăng thiên hoặc độn thổ?

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Hòa thượng, tại hạ thấy nên thôi đi, chi bằng chúng ta trở về Thạch Đầu trang chờ sáng mai lại xuôi hạ lưu sông Hoài Hà truy tìm, lo gì...

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói :

- Nói đi nói lại, thí chủ ngươi cũng không yên tâm về người trong lòng của ngươi, được rồi, hòa thượng ta làm chuyện tốt vậy, cũng muốn về nghỉ ngơi rồi sáng mai trở lại!

Hạ Hầu Lam không nói gì, thần sắc bất giác ửng đỏ. Thế là hai người quay trở lại đường cũ, chẳng bao lâu sau đã thấy mấy ánh đèn của một tiểu thôn trước mắt.

Cuồng hòa thượng chỉ tay, nói :

- Nhìn thấy không? Đó là Thạch Đầu trang!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Nhưng không biết cô ta có tìm được Liễu gia trang hay không?

Cuồng hòa thượng nói :

- Đừng lo lắng nữa, thôn trang này chỉ có Liễu gia mới trồng hai gốc liễu trước ngõ thôi, dù là đứa trẻ lên ba cũng tìm được, huống hồ là một cô nương như vậy. Nếu lạc cô ta thì hòa thượng ta sẽ bồi thường cho ngươi là được.

Chỉ qua mấy lời đối đáp thì hai người đã đến gần cổng thôn trang, bên trong im lặng và tối đen như mực.

Tất nhiên, đêm khuya thế này thì mọi người đã ngủ say từ lâu, ai mà còn chạy đây chạy đó vào lúc này chứ? Bỗng nhiên có tiếng chó sủa vang lên trong thôn trang, màn đêm tĩnh mịch bị phá vỡ.

Có Cuồng hòa thượng dẫn đường nên chẳng mấy chốc hai người đã tìm đến bên ngoài Liễu gia môn, quả nhiên không sai, trước cổng có hai gốc liễu rất lớn, trong thôn trang này chỉ có Liễu gia là có sân viện khá rộng, cửa son tường đá, tuy có vài nơi loang lỗ rêu phong nhưng cũng khá khí phái.

Từ ngoài nhìn vào trong tường rào, sân viện cũng có mấy gốc liễu tươi tốt, xuyên qua cành liễu có thể thấy ẩn khuất mấy ánh đèn thấp thoáng.

- Nhìn thấy không? - Cuồng hòa thượng nhoẻn miệng cười và nói - Có ánh đèn là chứng tỏ người ta chưa ngủ, chủ nhà chưa ngủ là chứng tỏ có khách, nhà có khách...

Hạ Hầu Lam khoát tay nói :

- Đừng dài dòng, hòa thượng đến gõ cửa đi!

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Thật là ứng với câu tục ngữ “Tăng nhân gõ cửa dưới trăng”, nửa đêm canh ba thế này chớ làm phiền người khác, hay là chúng ta vượt tường mà vào thôi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Lão không sợ người ta xem là đạo tặc à?

Tuy nói thế nhưng cuối cùng chàng cũng theo Cuồng hòa thượng vượt tường mà vào!

Trước mắt là một đình viện, cây cỏ hoa lá khắp nơi, cảnh sắc y nhã, chỉ có gian phòng giữa trong mấy gian phòng là có ánh đèn.

Cuồng hòa thượng vừa hạ chân xuống đất là đã lớn tiếng gọi :

- Liễu lão đầu, khách quý đến, còn không mau ra cung nghênh!

Không có tiếng trả lời và cũng không có động tĩnh!

Cuồng hòa thượng lại gọi :

- Liễu lão đầu, ngươi dám giả điếc hả?

Đừng nói là mấy gian phòng tối đèn không có động tĩnh, ngay cả gian phòng giữa sáng đèn cũng không có chút động tĩnh gì, tất cả đều im lặng như tờ.

Cuồng hòa thượng chau mày nói :

- Đi vào trong xem thử!

Hạ Hầu Lam lập tức lắc người lướt vào gian phòng sáng đèn!

Vừa đến gần cửa thì đột nhiên chàng dừng bước vào và khoát tay nói :

- Lão ngửi thấy mùi gì không?

Cuồng hòa thượng hít hít mấy cái rồi tròn xoe mắt nói :

- Mùi tanh của máu...

Lão vung đơn chưởng đánh bật cửa phòng, ánh đèn chao động. Cuồng hòa thượng rùng mình, mặt biến sắc, lão kêu lớn một tiếng rồi bổ nhào vào trong.

Hạ Hầu Lam thầm biết có dị trang nên cũng lập tức phóng vào, mục quang vừa nhìn vào trong thì hai vai chàng rung bần bật, sắc diện chợt biến, song mục xạ hàn quang.

Gian phòng này vốn là một gian thư phòng! Cuồng hòa thượng ngẩn người đứng bên giá sách, cạnh đó có một chiếc ghế gỗ, trên ghế có một lão nhân trên dưới ngũ tuần đang ngồi.

Nhìn qua cách ăn mặc thì đây là một lão nhân yếu đuối không biết võ công. Nhưng hiện tại, giữa hai hàng chân mày của lão có một lỗ thủng rỉ máu, máu tươi chảy qua diện mục xuống tới ngực, trông cảnh tượng rất hãi người.

Ngoài ra, bên kia bàn đọc sách còn một chiếc ghế trống không, trên bàn có một chén trà, giữa bàn

có một hòn đá cuội đè lên một trang giấy!

Đột nhiên nghe Cuồng hòa thượng kêu lên một tiếng thê thảm :

- Liễu lão đầu...

Thân hình lão run bần bật, đầu cúi gục xuống!

Hạ Hầu Lam rùng mình mà tỉnh ngộ, chàng vội lướt tới lấy trang giấy trên bàn lên xem, trên giấu có mấy hàng chữ thảo như rồng bay phượng múa thế này :

“Hạ Hầu đại hiệp các hạ!

Hồng nhan tri kỷ đã theo tại hạ, hương nồng ngọc nhuyễn trong lòng, giây phút đã tiêu hồn lạc phách, tại hạ kỳ hạn cho các hạ ba tháng, xin đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi hồng nhan tri kỷ của mình về, quá kỳ hạn mà không đến thì đừng trách tại hạ bá chiếm Thượng Quan cô nương.

Nếu các hạ chịu buông Đồng Uyển Nhược thì cứ tuyên bố với võ lâm, lúc đó tại hạ sẽ tự thông báo thời gian và địa điểm trao đổi. Nhưng vì sự thanh bạch của Thượng Quan cô nương. Ngàn vạn lần xin chớ dối trá với tại hạ, bằng không các hạ sẽ hối hận chẳng kịp đấy!

Tái bút, vì để tránh lão này nhiều chuyện nên đành phải giết người diệt khẩu, sự bất đắc dĩ, mong chớ trách!”

Bên góc trái phía dưới có vẽ một con rồng nhe nanh múa vuốt, sống động như thật!

Hai khóe mắt của Hạ Hầu Lam muốn rách toạt, chàng nói :

- Hòa thượng, lão xem cái này này!

Thuận tay chàng đẩy trang giấy qua bên kia bàn.

Cuồng hòa thượng đưa tay run run tiếp lấy, lão đọc lướt qua rồi buông tay cúi đầu như người vô lực, bởi lẽ không cần đọc kỹ, cảnh tượng trước mắt đã đủ nói rõ mọi chuyện.

Hạ Hầu Lam xuất thủ chụp lấy chén trà, chàng cảm thấy lạnh tanh, không còn một chút hơi nóng, rõ ràng chuyện này xảy ra nhiều canh giờ rồi.

Cuồng hòa thượng cất giọng bi thương :

- Liễu lão đầu, hòa thượng ta hại lão rồi, ta không giết người ta nhưng người ta vì ta mà chết, nếu hòa thượng ta không thể báo thù rửa hận cho lào thì thề không làm người...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hòa thượng, còn có tại hạ...

Cuồng hòa thượng quay ngoắt lại, thần thái vừa bi vừa hận trông thấy hãi người, lão nói như muốn khóc :

- Lão hòa thượng ta bảo cô ta đến đây, bây giờ hòa thượng ta vô cùng hối hận, nếu cô ta có mệnh hệ nào thì hòa thượng ta làm sao...

- Hòa thượng, đủ rồi...

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói :

- Là phúc thì không phải là họa, là họa thì trốn không thoát, người tốt tự nhiên có thiên tướng che chở, hòa thượng không cần lo lắng. Chuyện này cũng không trách hòa thượng lão được, đừng nói nữa!

Cuồng hòa thượng gượng cười bi thảm, lão nói :

- Một lời thành sấm, không ngờ hòa thượng ta phải bồi thường cho thí chủ ngươi...

Song mục xạ hàn quang, lão lắc người định phóng ra ngoài!

Hạ Hầu Lam đưa tay ngăn lại và nói :

- Hòa thượng, vừa rồi lão kêu lớn hai tiếng mà chẳng có ai kinh tĩnh, không đi xem cũng được!

Thân hình Cuồng hòa thượng không ngừng run bần bật, lão nói :

- Tên thất phu, những cư dân lương thiện này có tội tình gì...

Bất giác lão cắn vào môi đến bật máu.

Hạ Hầu Lam thở dài, nói :

- Hòa thượng, bình tĩnh, bình tình, bây giờ nói những điều đó có ích gì...

Cuồng hòa thượng lạnh lùng hỏi :

- Ngươi cho rằng kẻ đó là ai?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ chỉ biết đó là kẻ sát hại mấy chục mạng người ở Kim Lăng Đồng gia, còn như là ai thì...

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta biết là ai rồi!

Hạ Hầu Lam ngẩn người, chàng vội hỏi :

- Lão nói là ai?

Cuồng hòa thượng nghiến răng, nói :

- Miệng con rắn thanh trúc, độc nhất là lòng dạ đàn bà...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hòa thượng, lão muốn nói Bạch y mỹ phụ trên thuyền đó chăng?

- Ngoài phụ nhân tàn độc đó thì còn ai nữa?

- Nhưng làm sao biết là Bạch y mỹ phụ đó?

- Hòa thượng ta hỏi ngươi nhé, cái gọi là Vạn Hoa công chúa đó sau khi bắt có Thượng Quan cô nương thì kỳ hạn cho ngươi bao lâu đem Đồng Uyển Nhược đến trao đổi?

- Ba tháng!

Cuồng hòa thượng cười nhạt, nói :

- Đây là chỗ trùng hợp thứ nhất, ta lại hỏi ngươi, phụ nhân ác độc đó tự nói là có thù oán với sư phụ Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách của ngươi phải không?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không sai!

Cuồng hòa thượng lại cười nhạt, lão nói :

- Đây là người đầu tiên biết sư phụ ngươi mà ngươi phát hiện trong võ lâm mấy năm qua, đúng không?

Hạ Hầu Lam lại gật đầu, nói :

- Cũng không sai!

Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Nghe trong ngữ ý của phụ nhân độc ác đó thì hình như năm xưa sư phụ ngươi từng lừa dối bà ta điều gì đó, đã vậy thì rõ ràng phụ nhân độc ác đó và sư phụ ngươi vốn là bằng hữu, sau đó vì sư phụ ngươi lừa dối bà ta nên mới trở mặt thành thù, đúng không?

Hạ Hầu Lam cũng gật đầu, nói :

- Hòa thượng nói có lý!

Cuồng hòa thượng nói :

- Đã vốn là bằng hữu, lại là người duy nhất mà ngươi phát hiện biết sư phụ ngươi, vậy bà ta có khả năng học lén Nhất Tàn chỉ uy chấn thiên hạ của sư phụ ngươi không?

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói :

- Hòa thượng, còn gì nữa không?

- Còn! - Cuồng hòa thượng nói - Tổng hợp hai điểm trên, thêm vào chuyện Vạn Hoa công chúa từng mạo danh Đồng Uyển Nhược thâm nhập Đồng gia, Hiên Viên Cực giả mạo Mạc Tử Kinh, chuyện đổ vò nước đi để tiêu hủy chứng cứ, vậy mấy chục mạng người ở Đồng gia không phải do bọn họ giết thì là ai?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm suy nghĩ rồi nói :

- Nhưng hòa thượng, bà ta còn đòi tại hạ Đồng Uyển Nhược gì nữa?

Cuồng hòa thượng nói :

- Chẳng phải đã nói với ngươi rồi sao, đó là cách che đậy tai mắt võ lâm thiên hạ, chuyển dịch sự chú ý của giang hồ, khiến võ lâm thiên hạ miệt thị Hạ Hầu Lam ngươi, tìm Hạ Hầu Lam ngươi thanh toán... Đây lại là một cách làm cực kỳ tàn độc...

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, nét chữ để lại trên giấy là của nam nhân mà!

Cuồng hòa thượng cười nhạt, nói :

- Nếu bà ta thừa nhận là nữ nhân thì há chẳng bị ngươi lập tức biết là bà ta sao?

Sắc diện Hạ Hầu Lam đột nhiên hiện thần uy, chàng nói :

- Hòa thượng, đủ rồi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Vậy ngươi nói xem, bây giờ chúng ta làm thế nào?

- Tất nhiên là đi tìm bà ta, dù phải lật từng tấc đất lên, tại hạ cũng tìm cho được bà ta!

- Thế thì tốt, ngươi thuận theo sông Hoài Hà mà xuôi xuống hạ lưu, ngươi đi trước một bước, hòa thượng ta sẽ đến sau!

- Hòa thượng, lão còn phải làm gì nữa?

Cuồng hòa thượng chỉ lão nhân ngồi trên ghế và nói với giọng bi thương :

- Người chết xuống đất là yên ổn, ta phải đào cho cả nhà Liễu lão đầu này mấy cái huyệt...

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, vậy tại hạ giúp lão một tay!

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Không cần hai người làm chuyện nhỏ này, ngươi đi trước điều tra xem phụ nhân độc ác đó ở đâu, bất luận có tìm được hay không thì ngươi cũng chờ ta tại Ngũ Hà, ta làm xong chuyện này sẽ đến ngay, lúc đó chúng ta tính tiếp!

Hạ Hầu Lam do dự một lúc rồi gật đầu nói :

- Được, hòa thượng, vậy tại hạ đi trước một bước đây!

Nói đoạn chàng lướt ra cửa rồi phi thân như tên bắn vào màn đêm.

Hạ Hầu Lam đi rồi thì Cuồng hòa thượng rất bận rộn, mãi gần đến canh năm, thân hình gầy guộc của Cuồng hòa thượng mới lướt ra khỏi Liễu gia mà đi. Trong sân viện rộng lớn của Liễu gia có nhiều ngôi mộ mới đắp...

* * * * *

Có một đại trang viện cũng tối đen như trang viện của Liễu gia, cũng yên lặng và tĩnh mịch, chỉ khác một điều là không có không khí bi thảm đó!

Đột nhiên một bóng đen gầy guộc nhỏ bé lướt qua màn đêm mà vào trong sân viện, tuyệt không có một tiếng động nhỏ.

Đó là một Hắc y lão nhân gầy gầy thấp thấp, kẻ được mọi người ở đây gọi là “lão chủ nhân”. Nhưng hiện tại lão bịt mặt bằng một vuông lụa đen!

Lão vừa hạ thân xuống đất thì trong bóng tối của đình viện lập tức có một Hắc y nhân bịt mặt cao to bước ra và cung kính cúi người nói :

- Lão chủ nhân đã về rồi à!

Hắc y lão nhân quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói :

- Bọn họ về cả rồi chứ?

Hắc y nhân bịt mặt cao to nói :

- Bẩm lão chủ nhân, đã về cả rồi!

- Đắc thủ không?

- May là không phục sứ mệnh, đắc thủ rồi!

- Tốt! Đưa cô ta đến gặp ta!

Hắc y nhân cao to “vâng” một tiếng rồi quay ra sau vẫy tay!

Sau lưng người này là bóng đêm tối đen, nhưng lập tức có người đáp lời, kế đó là một loạt tiếng bước chân rất nhanh đi tới, lại có hai Hắc y nhân bịt mặt khiêng một thiếu nữ hôn mê bất tỉnh từ trong đình viện đi ra!

Thiếu nữ chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Tố Tâm Ngọc Nữ Thượng Quan Phụng!

Hai hắc y nhân bịt mặt khiêng Thượng Quan Phụng đến trước mặt Hắc y lão nhân rồi cung kính nói :

- Bẩm lão chủ nhân, con tin đã đưa đến!

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói :

- Giải huyệt cho cô ta!

Hắc y nhân cao to liền xuất thủ, cách không vỗ về phía Thượng Quan Phụng. Thượng Quan Phụng giật mình tỉnh lại, vừa thấy mình bị hai Hắc y nhân bịt mặt khiêng trên cáng thì nàng kinh hoảng vội giẫy giụa nhưng không thể thoát xuống được. Nàng vội nói :

- Các ngươi là...

Hắc y lão nhân lạnh lùng nói :

- Thượng Quan cô nương, đã đến đây thì lão phu khuyên cô nương nên thành thực một chút!

Thượng Quan Phụng trừng mắt nhìn lão rồi nộ khí quát hỏi :

- Ngươi là ai, làm thế này là có ý gì?

Hắc y lão nhân nói :

- Ta là ai chờ lát nữa ta sẽ cho biết, còn làm thế này là có ý gì thì bây giờ ta có thể nói cho cô nương biết ngay, cô nương cản chân cản tay ta ở bên ngoài nên ta phải mời cô nương đến đây ở một thời gian!

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Ngươi nói gì ta không hiểu...

Hắc y lão nhân nói :

- Lát nữa cô nương sẽ tự hiểu...

- Ngươi biết ta à? - Thượng Quan Phụng lại hỏi.

Hắc y lão nhân mỉm cười, nói :

- Tất nhiên, ta rất quen biết cô nương, chỉ có điều cách vuông lụa bịt mặt nên cô nương nhất thời không nhận ra ta đấy thôi!

Thượng Quan Phụng chăm chú nhìn đối phương rồi lại hỏi :

- Vậy rốt cuộc ngươi là ai?

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói :

- Thượng Quan cô nương hà tất phải nôn nóng, chẳng phải ta đã nói rồi sao, lát nữa ta sẽ cho cô nương biết!

Thượng Quan Phụng quét mục quang nhìn quanh tứ phía rồi nói :

- Đây là nơi nào?

Hắc y lão nhân nói :

- Tạm thời ta không thể nói điều này, nhưng ta có thể nói cho cô nương biết, nơi này đã không phải là trang viên của họ Liễu ở Thạch Đầu trang!

Thượng Quan Phụng biến sắc, nàng nộ khí quát lớn :

- Rốt cuộc ngươi làm thế này là có ý gì?

Hắc y lão nhân nói :

- Lão phu vừa nói rồi, cô nương cản chân cản tay lão phu ngoài giang hồ nên lão phu không thể không mời cô nương đến đây tạm ở một thời gian, đồng thời lão phu cũng có dụng ý kỳ hạn cho Hạ Hầu Lam ba tháng, muốn hắn đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi cô nương về. Nếu không thì người tình của hắn sẽ phải trở thành của lão phu thôi!

Thượng Quan Phụng vừa kinh vừa nộ, nàng khẽ quát :

- Ngươi dám à?

Hắc y lão nhân mỉm cười, nói :

- Phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, không ai có công lực cao cường để trấn áp Hạ Hầu Lam, không ai không khiếp sợ Lạt Thủ Thần Ma của hắn. Vậy mà ta có thể trêu đùa hắn như vật trong lòng bàn tay, một khi kỳ hạn ba tháng đến thì cô nương sẽ thấy ta dám hay không dám!

Chương 10: Giai Nhân Ma Kiếp

Thượng Quan Phụng nói :

- Nhưng hắn không bắt cóc Đồng Uyển Nhược!

- Ta biết! - Hắc y lão nhân mỉm cười nói - Ta là người duy nhất trên thế gian này biết Đồng Uyển Nhược đang ở đâu, ta dám khẳng định rằng, đừng nói là kỳ hạn ba tháng, dù cho Hạ Hầu Lam ba năm thì hắn cũng tìm không ra Đồng Uyển Nhược.

Thượng Quan Phụng nộ khí nói :

- Đã vậy ngươi còn bắt ta làm gì?

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói :

- Cho hắn kỳ hạn ba tháng, chẳng qua là trêu đùa hắn thôi, thực ra bản ý của ta chỉ muốn cho hắn nếm mùi vị tình nhân của mình bị người ta bá chiếm.

Thượng Quan Phụng tức run người, nàng quát lớn :

- Lão tặc, ngươi dám à?

Hắc y lão nhân cười cười, nói :

- Lại thế nữa, cô nương cứ chờ ba tháng sau ắt biết!

Thượng Quan Phụng quát hỏi :

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Hắc y lão nhân cười hì hì, nói :

- Ta cũng lười nói rồi, cô nương hãy tự xem lấy vậy!

Lão đưa tay vén vuông lụa đen che mặt lên, tuy nhiên tay áo rộng của lão cũng vừa khớp che kín bên phải mặt lão, trừ Thượng Quan Phụng ở phía trước, hai hắc y nhân bịt mặt khiêng cáng và hắc y nhân bịt mặt cao to không thể thấy được diện mạo của lão ta!

Thượng Quan Phụng đột nhiên biến sắc, nàng trừng mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương, thân người bần bật run lên, giọng nói cũng lạc đi :

- Ngươi.... ngươi... Thì ra ngươi là...

Hắc y lão nhân nhanh chóng buông khăn bịt mặt xuống và thuận thế xuất chỉ điểm nhanh như chớp.

Thân thể Thượng Quan Phụng mềm nhũn, nhất thời bế mục bế khẩu, nàng lại bị khống chế huyệt đạo.

Hắc y lão nhân mỉm cười và vẫy tay nói :

- Cho cô ta ăn chút gì đó rồi giam vào mật thất!

Hai hắc y nhân bịt mặt khiêng cáng lập tức đáp lời rồi khiêng Thượng Quan Phụng đi như bay!

Hắc y lão nhân nhìn theo một lúc rồi cười cười, nói :

- Mỹ nhân nõn nà như thế, nếu để Hạ Hầu Lam hưởng thụ, há chẳng đáng tiếc lắm sao? Tất nhiên là cô ta phải thuộc về ta rồi...

Lão từ từ thu mục quang lại, nhìn qua hắc y nhân to cao và nói :

- Ngươi nói xem, có phải thế không?

- Đúng vậy! - Hắc y nhân cao to vội cúi người nói - Lão chủ nhân là đương thế đệ nhất, lý đương nhiên là phải tận hưởng mỹ nhân trong thiên hạ.

Hắc y lão nhân ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói :

- Ngươi ăn nói khéo lắm!

Hắc y nhân cao to vội cúi đầu nói :

- Lão chủ nhân minh giám, mỗi lời của thuộc hạ đều xuất tự đáy lòng!

Hắc y lão nhân cười ha hả rồi nói :

- Kỳ thực, ngươi nịnh nọt chẳng qua cũng chỉ vì...

Lão hơi dừng lại rồi nói tiếp :

- Ngươi là người duy nhất biết bí mật và biết diện mục của ta!

Hắc y nhân cao to vội nói :

- Đúng vậy, đó là sự tin tưởng của lão chủ nhân đối với lòng trung thành không gì thay đổi của thuộc hạ!

Hắc y lão nhân hỏi :

- Hai người kia thì sao?

Hắc y nhân cao to nói :

- Là lần đầu tiên chiêm ngưỡng tiên nhan của lão chủ nhân, và cũng là...

Hắc y lão nhân cắt lời, nói :

- Ta không muốn để nhiều người biết ta, ngươi biết phải làm thế nào rồi...

(mất trang)

Hắc y nhân cao to nói :

- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ không dám bất tuân, ngay hôm lão chủ nhân giao phó, thuộc hạ đã...

Hắc y lão nhân cắt lời, nói :

- Được, ngươi đi đi!

Hắc y nhân cao to "vâng" một tiếng rồi quay người lướt đi. Hắc y lão nhân cũng tung người phóng đi như chớp, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

* * * * *

Nơi này kêu bằng Ngũ Hà, là một tiểu trấn không quá lớn cũng không quá nhỏ!

Đa số cư dân ở tiểu trấn này là dân chài, đó là vị dựa núi ăn núi, dựa nước ăn nước, mà tiểu trấn Ngũ Hà này nằm sát sông Hoài Hà.

Cũng vì nằm cận kề sông Hoài Hà nên tiểu trấn này có khá nhiều quán rượu khách điếm, bởi lẽ thương khách qua lại sông Hoài Hà cũng muốn lên bờ nghỉ ăn uống.

Hôm nay có một người cũng đến tiểu trấn Ngũ Hà, nhưng không phải bằng đường thủy mà bằng đường bộ. Người này mặc thanh y, thân hình cao ráo, tướng mạo phóng khoáng thoát tục, tất nhiên đó là Hạ Hầu Lam!

Lúc chàng vào tiểu trấn thì dưới một gốc đại thụ bên đường ngoài cổng trấn có một hán tử nằm hóng mát, mũ rơm rộng vành che mặt, hai chân duỗi dài bất động, có lẽ là đã ngủ rồi! Đây cũng là cảnh thường thấy ở một nơi nắng nóng như thế này!

Sau khi Hạ Hầu Lam thản nhiên vào tiểu trấn thì hán tử kia đột nhiên ngồi bật dậy, mũ rơm rơi vào lòng, để lộ một khuôn mặt. Đó là một khuôn mặt dài như mặt ngựa, sắc diện nhợt nhạt thâm trầm, mày chữ bát, mắt như người đưa ma.

Hắn nhìn bóng hình phía sau Hạ Hầu Lam rồi bất giác mỉm cười một cách khó hiểu, đoạn đội mũ lên đầu, đứng dậy phủi mông rồi theo sau Hạ Hầu Lam vào tiểu trấn.

Dường như Hạ Hầu Lam không phát hiện được gì, vì trời nắng nóng nên tiểu trấn khá vắng vẻ, chàng đứng nhìn xung quanh một lúc rồi cất bước đi về phía trái!

Bên này có mấy tửu quán với nhiều tiếng nói náo nhiệt ở trong, nhưng ngoài cổng chẳng có mấy hành nhân, có lẽ mọi người đều nấp trong nhà tránh nắng.

Hạ Hầu Lam bước thẳng vào một tửu quán có biển hiệu là Thái Bạch.

Quán nhỏ nên người phục vụ cũng ít, không giống những đại tửu quán, vừa bước vào cửa là có người mời chào lăng xăng chạy tới chạy lui, ở đây khách điếm ăn uống đều tự tìm lấy chỗ ngồi.

Hạ Hầu Lam cũng tự tìm được một chỗ ngồi, lưng tựa vào vách, mặt ngó ra ngoài.

Sau khi an tọa, chàng liếc mắt nhìn xung quang, và bất giác cau mày. Thì ra chàng phát hiện tại bàn phía đông có ba lão nhân đều trên dưới ngũ tuần, một bạch y, một thanh y và một hắc bào!

Bạch y lão nhân mắt phụng mày dài, râu cằm phất phơ, trông có vẻ thoát tục!

Thanh y lão nhân thân thể thấp lùn, mày rậm mắt nhỏ, sắc diện hồng hào, râu vừa rậm vừa dày, song thủ khá to khỏe!

Hắc bào lão nhân thân hình cao gầy, thần sắc trên khuôn mặt xương xẩu lạnh lùng đến độ kinh người!

Thoạt nhìn, ba lão nhân này chẳng có điểm nào đặc biệt, nhưng dưới mắt Hạ Hầu Lam, ba lão này đều là đương thế đệ nhất cao thủ. Chàng biết đó là lão đại, lão nhị, lão tam, ba vị Cốc chủ uy chấn võ lâm của Bất Quy cốc!

Người của Bất Quy cốc xưa nay rất ít khi hành tẩu giang hồ, bây giờ có chuyện gì đáng để ba vị Cốc chủ phải thân chinh trên giang hồ, đây là một nghi vấn!

Đương nhiên Hạ Hầu Lam chẳng có gì phải sợ ba vị Cốc chủ của Bất Quy cốc này, chàng nhìn qua một lần rồi lập tức thu mục quang thản nhiên như không.

Lúc này, điếm tiểu nhị mang rượu tới, Hạ Hầu Lam nhận bình rượu và tự rót một chung, chàng vừa nâng chung rượu kề môi thì hắc bào lão nhân trong ba vị Cốc chủ Bất Quy cốc muốn đứng dậy!

Thanh bào lão nhân vội xuất thủ giữ lão ta lại, và uống rượu như chẳng có chuyện gì.

Bỗng nhiên ngoài cổng Thái Bạch tửu quán có tám đại hán lục tục kéo vào, tám người này đều mặc hoàng y, đầu đội mũ rơm rộng vành. Chỉ có một điểm khác nhau, là thân hình của tám đại hán này cao thấp không đồng đều. Hán tử nằm hóng mát dưới gốc cây bên vệ đường trước cổng trấn là một trong tám đại hán này!

Tám hoàng y nhân vừa vào tửu quán thì ba tên chặn ngang cổng, ba tên khác phân ra ngồi mỗi tên một bàn, hoàng y nhân có khuôn mặt nhợt nhạt, thâm trầm và một tên cao to, mắt lớn miệng rộng, mặt đầy nếp nhăn, tướng mạo đáng sợ, cùng bước đến chỗ bàn của Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam thấy cũng như không thấy, chàng nâng chung rượu uống cạn một hơi rồi cầm lấy đôi đủa tre! Lúc này hai hoàng y nhân đã đến gần và dừng bước trước mặt Hạ Hầu Lam, hoàng y nhân mắt to miệng rộng, khai khẩu như sấm động :

- Hạ Hầu Lam...

Hạ Hầu Lam ngước mắt lên nhìn và thản nhiên nói :

- Các hạ biết tại hạ à?

Hoàng y nhân miệng rộng nói :

- Không biết thì không thể tìm ngươi!

- Được! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Tránh qua một bên để ta nói với những tửu khách vô tội một tiếng.

Quả nhiên, hai hoàng y nhân liền dịch bước qua một bên!

Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi cao giọng gọi :

- Tiểu nhị!

Điếm tiểu nhị đáp lời rồi chạy tới, vừa cúi người vừa cười cầu tài, nói :

- Thì ra quan khách có thêm bằng hữu, lấy hai chung nữa phải không?

Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói :

- Không, tiểu nhị, xin hãy nói với tửu khách trong quán một tiếng, xin bọn họ ăn uống xong rượu thịt trước mặt thì trả tiền rồi nhanh chóng rời khỏi nơi này...

Điếm tiểu nhị sững sờ, hắn ngạc nhiên nói :

- Khách quan, đây là...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Chậm một bước là cẩn thận kẻo máu nhuốm vào thân đấy!

Điếm tiểu nhị lại sững người, tròn xoe hai mắt, nhưng hắn lập tức hiểu ý, đương thời sắc diện tái nhợt. Hắn định quỳ gối van xin thì hoàng y nhân miệng rộng trừng mắt quát :

- Đi!

Bộ dạng hắn vốn đã kinh người, huống hồ là khi trừng mắt quát tháo, điếm tiểu nhị sợ đến vãi ra quần, hắn vội quay người bỏ chạy. Kỳ thực, không cần hắn nói thì tửu khách cũng biết, bởi lẽ chẳng có ai đui điếc gì. Thế là tửu khách lần lượt buông chén, tính tiền rồi chuồn sạch! Ngay cả ba vị Cốc chủ Bất Quy cốc cũng bỏ đi.

Lúc này lão chủ quán thấy bất ổn nên vội rời quày định bước ra khuyên giải, nhưng hoàng y nhân miệng rộng liền cười nhạt nói :

- Lão đầu, muốn sống thêm vài ngày thì hãy trốn vào nhà đi!

Lão chủ quán nghe vậy thì kinh tâm khiếp đảm, thân người run bần bật, lão vội quay người chuồn vào nhà trong.

Hoàng y nhân miệng rộng lạnh lùng nói :

- Hạ Hầu Lam, sạch cả rồi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta còn thấy rõ hơn ngươi...

Chàng chỉ gã mặt ngựa thâm trầm và nói tiếp :

- Vừa rồi hắn chờ ta trước cổng trấn, bây giờ tám các ngươi theo ta đến tửu quán, làm mất hết tửu hứng của ta, ngươi nói thử xem, rốt cuộc là tại sao?

Hoàng y nhân miệng rộng lạnh lùng nói :

- Lẽ nào bản thân ngươi không hiểu?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu hiểu thì ta còn hỏi làm gì?

- Nói cũng phải.

Hoàng y nhân mặt ngựa tiếp lời :

- Lão đại, nói cho hắn biết cũng chẳng sao!

Hoàng y nhân miệng rộng cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Lam, tám huynh đệ bọn ta từ phương Nam vượt thiên lý xa xôi đến đây chỉ vì một chuyện, ngươi giao nha đầu của Đồng gia ở Kim Lăng ra thì có thể an nhiên rời khỏi nơi này!

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói :

- Hóa ra là vì Ngọc Thiềm Thừ, ai bảo các ngươi đến tìm ta vậy?

Hoàng y nhân miệng rộng nói :

- Là chính ngươi!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Nói thế nghĩa là sao?

Hoàng y nhân miệng rộng nói :

- Phóng mắt khắp võ lâm thiên hạ, ai lại không biết ngươi đã tái xuất giang hồ, và giết cả nhà Đồng gia!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Xem ra ta bị hại không nhẹ...

Chàng nhìn qua hoàng y nhân mặt ngựa và tiếp lời :

- Hắn đợi ta ngoài cổng trấn, điều đó chứng tỏ các ngươi đã biết trước ta tất sẽ đến Ngũ Hà này, ai nói cho các ngươi biết điều đó, có thể nói cho ta nghe không?

Hoàng y nhân miệng rộng nói :

- Ta không có thời gian nhàn rỗi đó, và cũng không cần thiết!

- Tốt! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Vậy thì chờ lát nữa sẽ nói vậy, tám các ngươi cũng khá gan dạ đấy, cơ hồ khiến ta không dám tin...

Chàng vỗ vỗ vào ngực và nói tiếp :

- Ngọc Thiềm Thừ hiện đang ở trên người ta, kẻ nào có bản lĩnh cứ đến lấy!

Hoàng y nhân miệng rộng chợt biến sắc, hắn cười nhạt rồi nói :

- Điều đó là tất nhiên!

Lời vừa dứt thì hắn và Hoàng y nhân mặt ngựa cùng xuất thủ một lúc, một trảo chụp vai trái, một trảo chụp vai phải, thế công nhanh như chớp!

Hạ Hầu Lam vẫn chưa xuất thủ, thân hình ngửa ra sau đủ tránh né song trảo của đối phương, chàng mỉm cười, nói :

- Xưa nay ta luôn nhượng ba chiêu, đây là chiêu thứ nhất...

Lời vừa dứt thì nghe Hoàng y nhân miệng rộng quát một tiêng, kế đó hắn cùng tên mặt ngựa biến trảo thành thế phất, mười đầu ngón tay cùng phất vào hai vai Hạ Hầu Lam. Nếu bị phất trúng thế này thì hai vai Hạ Hầu Lam tất bị tàn phế chứ không nghi ngờ gì nữa! Trong khi đó, thân hình Hạ Hầu Lam vốn đã ngửa ra sau, muốn tiếp tục tránh né là chuyện rất khó.

Những tưởng mười đầu ngón tay sẽ phất trúng hai vai Hạ Hầu Lam, nào ngờ thân hình Hạ Hầu Lam đã ngửa ra sau lại tiếp tục ngửa ra sau, thế phất của mười ngón tay lập tức rơi vào hư không.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Đây là chiêu thứ hai! Chỉ còn một chiêu cuối cùng thôi, cơ hội khó có, phải vận toàn lực mà thi triển.

Thân hình chàng lúc này dường như nằm bằng với mặt đất, nửa thân trên treo lơ lửng trong không trung?

Hoàng y nhân miệng rộng cười nhạt, nói :

- Chẳng những toàn lực thi triển mà còn hạ sát thủ!

Hắn quát lớn một tiếng rồi cùng tên mặt ngựa vung chưởng vỗ ra! Mười thành chưởng lực uy mãnh kinh người, thế chưởng nhằm đánh vào nửa thân trên của Hạ Hầu Lam. Lần này quả nhiên bọn chúng xuất chiêu rất tàn độc, dù muốn tránh né cũng khó tránh né.

Nhưng Hạ Hầu Lam rốt cuộc vẫn là Hạ Hầu Lam, chàng mỉm cười, nói :

- Ba chiêu qua rồi, hãy cẩn thận tiếp lại thủ của ta!

Thân hình chàng bật mạnh lên, hai đạo chưởng phong như xuyên qua kẽ hở mà cùng phát, đồng thời song cước dưới bàn cũng bật lên đạp vào chân của đối phương. Chừng đó đã đủ cho hai hoàng y nhân nếm mùi đau khổ.

Cả hai cùng kêu thất thanh, một tên gãy chân trái, một tên gãy chân phải, hai tiếng kêu thảm vừa phát ra thì liền nghe Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Cẩn thận!

Hai tay chàng chụp vào mép bàn rồi hất mạnh một cái, toàn bộ ly chén rượu thịt và cả chiếc bàn chụp mạnh xuống đầu hai hoàng y nhân. Chân gãy tay gãy, lại thêm chiếc bàn gỗ chụp xuống đầu, thử hỏi hai tên này làm sao bò dậy nổi nữa?

Hạ Hầu Lam thản nhiên như chẳng có chuyện gì, chàng búng người đứng dậy và mỉm cười, đoạn quét mục quang nhìn sáu tên còn lại rồi nói :

- Sáu người còn muốn Ngọc Thiềm Thừ nữa không?

Sáu hoàng y nhân này đã sớm cả kinh thất sắc, nghe vậy thì chúng đồng thanh quát lớn :

- Muốn luôn cả mạng ngươi nữa!

Lời vừa dứt thì hai tên liên thủ xông lên. Đó là hai hoàng y nhân có tướng mạo hung ác và xấu xí nhất!

Hạ Hầu Lam xạ hàn quang nhìn chúng và cười nhạt, nói :

- Các ngươi thật là chưa đến Hoàng Hà chưa chịu thôi, tiếp chiêu!

Chàng vung cước đá một cái, hoàng y nhân mặt ngựa lập tức kêu thảm, toàn thân hắn mang theo chiếc bàn gỗ bay về phía hai hoàng y nhân đang xông tới. Hai tên này không đề phòng nên cả kinh biến sắc, tên bên trái vung thủ đánh chiếc bàn văng ra, tên bên phải tiếp đỡ gã mặt ngựa, nhưng đó đã là một thi thể đầy máu me từ thất khiếu (hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng) chảy ra.

Hạ Hầu Lam quả nhiên đúng với danh hiệu “Lạt Thủ Thần Ma”!

Hoàng y nhân bên phải rùng mình buột miệng kêu thất thanh với giọng bi thảm:

- Lão bát xong rồi, chúng ta liều mạng với hắn!

Tiếng kêu của hắn vừa dứt thì năm tên còn lại lập tức thò tay vào thắt lưng.

Nhưng Hạ Hầu Lam vẫn luôn nhanh hơn người một bước, chàng đạp chân lên giữa ngực hoàng y nhân miệng rộng rồi thản nhiên cười, nói :

- Kẻ nào dám giở trò bừa bãi thì ta lấy mạng hắn trước đấy!

Lời này quả nhiên trấn áp được năm hoàng y nhân kia, chẳng tên nào dám vọng động nữa!

Hoàng y nhân ôm thi thể gã mặt ngựa kêu bằng “lão bát” lớn tiếng quát :

- Hạ Hầu Lam, ngươi thật là tàn độc...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Tám các ngươi không biết ta được gọi là Lạt Thủ Thần Ma sao, vừa nay Thần Ma ta hạ thủ với lũ ma các ngươi chưa bao giờ lưu tình. Vả lại nếu đổi người khác mà được võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ thì ta không cho rằng các ngươi sẽ không giết người đó!

Hoàng y nhân ôm thi thể định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã cướp lời nói tiếp:

- Đừng nhiều lời, ngươi nên biết việc dám tìm Hạ Hầu Lam ta thế này, nhiều năm qua chẳng có mấy kẻ sống sót, nói, là kẻ nào cho các ngươi biết rằng ta sẽ đến Ngũ Hà này?

Hoàng y nhân ôm thi thể cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi cho rằng ta sẽ nói sao?

Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói :

- Ta cho rằng ngươi không thể không cần sinh mạng lão đại các ngươi...

Hoàng y nhân ôm thi thể bất giác rùng mình, nhất thời im lặng bế khẩu.

Hạ Hầu Lam quét song mục đầy thần uy nhìn qua sáu tên một lượt rồi nói :

- Tính nhẫn nại của ta không mấy tốt, ta đếm đến ba, nếu các ngươi...

Đột nhiên nghe một hoàng y nhân nói :

- Hạ Hầu Lam, cứ cho là ngươi lợi hại, ta nói!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Thế mới phải, nói đi, ta nghe đây!

Hoàng y nhân này nói :

- Đó là có người truyền tin trong võ lâm...

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta hỏi người truyền tin đó là ai?

Hoàng y nhân này nói :

- Là những hắc y hán tử, không quen biết!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Là những hắc y hán tử à, nhiều thế sao?

- Đúng vậy, ít ra thì huynh đệ bọn ta cũng gặp được hai tên!

- Tại đâu?

- Gần Phụng Dương!

- Tướng mạo bọn chúng thế nào, có gì đặc biệt không?

- Rất khó nói! - Hoàng y nhân nói - Chỉ có vết dao trên mặt là dễ thấy!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi không lừa dối ta đấy chứ?

Hoàng y nhân này nói :

- Không cần thiết phải làm thế, tin hay không tùy ngươi!

- Được! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói - Vậy ta nói cho ngươi biết, chỉ có kẻ có đức mới có thể giữ được kỳ trân chí bảo, bằng không chẳng khác gì chuốc họa sát thân, nghĩ các ngươi nhất thời hàm hồ động lòng tham, bình sinh cũng không làm chuyện ác gì lớn, hôm nay ta xử đến đây thôi. Nhưng ta cũng nói trước, khi ta đi, kẻ nào dám vọng động thì ta sẽ lấy mạng kẻ đó, kẻ nào không tin cứ việc thử

rồi biết!

Nói đoạn, chàng bước qua người hoàng y nhân miệng rộng, kẹp tay sau lưng, chậm rãi thản nhiên đi ra ngoài. Uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma quả nhiên kinh thế hãi tục, dù thần thái tên nào tên nấy đều tỏ ra hung tợn nhưng chẳng tên nào dám động đậy!

Đột nhiên có tiếng quát như sấm sét vang lên từ phía sau Hạ Hầu Lam, hoàng y nhân miệng rộng cho rằng đây là cơ hội tốt nhất nên vận toàn chân lực bình sinh bật dậy rồi tung người bổ nhào về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam quay lại mỉm cười, nói :

- Ta đã nói tất phải làm, các ngươi xem đây!

Lời phát chưởng xuất, đơn chưởng từ trước đẩy mạnh ra sau.

Hoàng y nhân miệng rộng kêu thảm một tiếng, thân hình bị chưởng lực đánh văng vào vách tửu quán rồi rơi xuống đất, tứ chi buông xuôi, toàn thân bất động. Hạ Hầu Lam cũng chẳng dừng bước, chàng tiếp tục đi ra ngoài.

Sáu hoàng y nhân còn lại vừa tức vừa giận, nhiệt huyết bừng bừng dâng lên, bọn chúng thét lớn rồi liên thủ bổ nhào về phía Hạ Hầu Lam. Song mục Hạ Hầu Lam nhướng lên, chàng khẽ quát :

- Hoàng Y bát ma xóa tên khỏi võ lâm từ đây!

Thân hình chàng quay phắt lại, song chưởng xuất như chớp, một loạt tiếng “binh, binh...” liên tiếp vang lên, sau đó tĩnh lặng như tờ!

Nhìn lại đường trường, tám hoàng y nhân sắc diện nhợt nhạt, thân hình nằm ngay đơ bất động, máu tươi chảy thành dòng dưới đất. Bàn ghế trong tửu quán ngổn ngang, bình ly chén bát vỡ bay tứ tung, cảnh tượng vừa bát nháo vừa ghê rợn kinh thiên động địa.

Hạ Hầu Lam lấy ra một vật đặt lên quày rượu và lớn tiếng nói :

- Chủ quán, trên quày rượu có hạt minh châu, xem như ta bồi thường toàn bộ tổn thất trong quán.

Nói xong, chàng quay người cất bước đi ra khỏi Thái Bạch tửu quán! Bên ngoài có khá đông người vây lại xem náo nhiệt, tuy nhiên tất cả đều đứng ở xa xa, vừa thấy Hạ Hầu Lam bước ra thì bọn họ vội vàng chạy tứ tán tựa như thấy hung thần ác sát.

Hạ Hầu Lam thản nhiên không nhìn thấy gì, chàng cất bước chậm rãi đi về hướng Tây.

Nhưng vừa đi chẳng được mấy bước thì đột nhiên có một bạch y hán tử từ bên đường lớn chạy đến,

người này dừng bước cung thủ định khai khẩu thì đã nghe Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Các hạ là người của Bất Quy cốc phải không?

Bạch y hán tử sững sờ, nhưng y lập tức trấn định tinh thần và nói :

- Không sai, ba vị Cốc chủ của tệ cốc mời Hạ Hầu đại hiệp quá bộ sang bên kia nói chuyện!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Ta cũng xứng với từ “đại hiệp” sao?

Bạch y hán tử lại ngẩn người, biến sắc, nhất thời không nói gì!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Phiền các hạ thông báo với ba vị Cốc chủ của quý cốc rằng Hạ Hầu Lam có chút khách khí với người trong bạch đạo nên không nhẫn tâm hạ sát thủ, không muốn tạo thêm sát nghiệt, nếu ba vị vẫn muốn tìm tại hạ thì đến khách điếm trước mặt mà hỏi, tại hạ trú ở đó!

Nói đoạn chàng không chờ bạch y hán tử có phản ứng mà thản nhiên cất bước đi tiếp!

Bạch y hán tử tỏ vẻ khó xử gọi thì không dám gọi, ngăn cản cũng không dám ngăn cản, nhưng không gọi hoặc không ngăn cản thì trở về phục mệnh thế nào đây?

Y còn đang băn khoăn không biết làm thế nào thì bỗng Hạ Hầu Lam quay lại nói :

- Các hạ không cần sầu mi khổ diện lo lắng làm gì, ta sẽ đi với các hạ một chuyến vậy!

Nói đoạn, chàng quay hẳn người lại, bạch y hán tử vốn đang kinh hoảng, nhưng nghe xong thì lập tức vui mừng, y vội cung thủ mỉm cười, nói :

- Đa tạ Hạ Hầu đại hiệp...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Ta hy vọng từ bây giờ trở đi, các hạ chớ khẩu thị tâm phi gọi ta là đại hiệp nữa. Sao không dứt khoát khẩu tâm như một gọi ta một tiếng là ác ma, như thế nghe có thuận tai hơn không?

Bạch y hán tử không dám nói thêm, y vội cung thủ nói :

- Để tại hạ dẫn đường!

Nói đoạn, y quay người đi về hướng cổng trấn.

Hạ Hầu Lam cũng chẳng nói gì thêm, chàng lặng lẽ bước theo sau!

Bạch y hán tử dẫn Hạ Hầu Lam ra khỏi tiểu trấn rồi rẽ bước đi về hướng Đông. Đây là một vùng hoang dại rộng lớn, cỡ cao hơn thước.

Vừa rẽ qua hướng Đông thì Hạ Hầu Lam nhìn thấy trước cánh rừng ở ngoài xa ba mươi trượng có vị Cốc chủ của Bất Quy cốc là bạch y, thanh y và hắc bào lão nhân sánh vai mà đứng. Khoảng cách ba mươi trượng vốn là chuyện trong chớp mắt của người học võ, vì vậy nên chớp mắt bọn Hạ Hầu Lam đã đến nơi. Chàng dừng bước cách ba vị Cốc chủ hơn trượng, song thủ buông xuôi, đứng im bất động.

Bạch y hán tử vội bước lên trước, cúi người bẩm báo :

- Bẩm Cốc chủ, Hạ Hầu đại hiệp đến!

Xem ra y vẫn không sửa đổi cách xưng hô, điều này cũng dễ hiểu, bởi lẽ y căn bản không dám thay đổi.

Hắc bào lão nhân lạnh lùng phất tay, bạch y hán tử lập tức cúi đầu và lui bước sang một bên.

Lúc này bạch y lão nhân mới cung thủ, thần thái tỏ ra rất nghiêm túc, lão nói :

- Phiền Hạ Hầu đại hiệp phải dời đại giá, lão khiếu xin tạ tội trước!

Hạ Hầu Lam đáp lễ rồi mỉm cười, nói :

- Đâu dám, Hạ Hầu Lam là kẻ hậu học, lý đương nhiên phải theo sự gọi bảo mà đến bái kiến!

Bạch y lão nhân vội nói :

- Hạ Hầu đại hiệp uy nghi, huynh đệ lão khiếu không muốn làm phiền lương dân và cũng không dám làm kinh thế hãi tục nên mới sai người mời Hạ Hầu đại hiệp đến đây!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đại cốc chủ không cần khách khí, dám hỏi các vị triệu kiến có chuyện gì không?

Bạch y lão nhân do dự một lúc rồi hỏi lại rất khéo :

- Lão khiếu thỉnh giáo, trong võ lâm loan truyền Hạ Hầu đại hiệp sát hại mấy chục nhân mạng già trẻ lớn bé ở Kim Lăng Đồng gia rồi bắt cóc ái nữ của Đồng Thiên Hạc, chẳng hay chuyện này thực hư thế nào?

Hạ Hầu Lam trả lời càng khéo :

- Nếu tại hạ trả lời rằng “không” thì Đại cốc chủ có tin không?

Bạch y lão nhân hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Hạ Hầu đại hiệp được tôn xưng là võ lâm đệ nhất, đã có trả lời như vậy thì lão khiếu đâu dám không tin, chỉ có điều lão khiếu không hiểu tại sao trong võ lâm lại loan truyền như vậy, xin đại hiệp có thể...

- Đại cốc chủ! - Hạ Hầu Lam cắt lời, nói - Chuyện này Đại cốc chủ nên đi hỏi người loan truyền!

Bạch y lão nhân nói :

- Tất nhiên lão khiếu biết như thế này là mạo muội đường đột, nhưng đáng tiếc Nhất Tàn chỉ...

Hạ Hầu Lam lại cắt lời, nói :

- Tại hạ thỉnh giáo, Đại cốc chủ có biết cái gì kêu bằng Nhất Tàn chỉ đó không?

Bạch y lão nhân nói :

- Nhất Tàn chỉ uy chấn võ lâm, ai lại không biết, ai lại không hiểu, lão khiếu tuy kiến thức nông cạn nhưng cũng hiểu rằng đó là nhất chỉ tàn mệnh...

- Không sai! - Hạ Hầu Lam gật đầu, nói - Cốc chủ có biệt đặc trưng của Nhất Tàn chỉ ở chỗ nào không?

Bạch y lão nhân nói :

- Ngoài đả thương chỗ giữa hai hàng chân mày ra, dường như không có đặc trưng gì...

- Đúng vậy! - Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói - Bởi thế cho nên chỉ cần là cao thủ hàng đệ nhất võ lâm thì ai ai cũng đều có thể xuất chỉ đâm thủng trán người khác, điều đó dường như không thể gọi chung là Nhất Tàn chỉ, Đại cốc chủ nghĩ có đúng không?

Bạch y lão nhân trầm ngâm một lúc, nhưng lão không thể không gật đầu, lão nói :

- Sự thật như vậy, đúng thế!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy Đại cốc chủ nên hiểu, kẻ giết mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không nhất định là Hạ Hầu Lam, vết thương trí mạng đó cũng không thể khẳng định là Nhất Tàn chỉ!

Bạch y lão nhân lại hắng giọng rồi nói :

- Lời tuy không sai, lý cũng như vậy, chỉ có điều Hạ Hầu đại hiệp nên biết, Kim Lăng Đồng gia là võ lâm thế gia, người người đều là cao thủ hàng đệ nhất, nếu không....

Hạ Hầu Lam cắt lời :

- Đại cốc chủ đứng đầu Bất Quy cốc nên tự nhiên phải là cao nhân minh trí, và tự nhiên phải hiểu rõ câu: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên... núi cao còn có núi cao hơn. Trong võ lâm người có công lực cao hơn Hạ Hầu Lam hoặc công lực tương đương Hạ Hầu Lam, e rằng không khó tìm!

Bạch y lão nhân nói :

- Đó là Hạ Hầu đại hiệp uy nghi...

Hạ Hầu Lam lại cắt lời, hỏi :

- Lẽ nào Đại cốc chủ không tin?

Bạch y lão nhân gật đầu, nói :

- Thâm sơn đại trạch có không ít cao nhân ẩn sĩ, lão khiếu không dám không tin.

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy Đại cốc chủ còn không hiểu điều gì?

Bạch y lão nhân chậm rãi nói :

- Hạ Hầu đại hiệp nên biết, trong võ lâm thiên hạ hiện nay, chưa nghe nói có vị nào công lực cao thâm hơn Hạ Hầu đại hiệp...

Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói :

- Đó là do võ lâm bằng hữu mến mộ mà đề cao, và cũng do người khác thâm tàng bất lộ, chẳng giống tại hạ phơi bày quá lộ liễu nên mới dẫn đến nhiều chuyện phiền phức!

Bạch y lão nhân nói :

- Ý của Hạ Hầu đại hiệp muốn nói là có người giá họa?

Hay cho câu “Ý của Hạ hầu đại hiệp”!

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười, nói :

- Sự thực như đinh đóng cột, tình huống rõ ràng xác thực, phàm kẻ có chút hiểu biết thì vừa nhìn là biết Hạ Hầu Lam bị người ta hại mà chịu hàm oan!

Câu “phàm kẻ có chút hiểu biết” này cũng không tầm thường!

Chợt nghe hắc bào lão nhân lạnh lùng nói :

- Vậy mấy lời Hạ Hầu đại hiệp nói với Hoàng Y bát ma trong tửu quán vừa rồi, nên giải thích thế nào?

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi hỏi :

- Ba vị Cốc chủ nghe được à?

Hắc bào lão nhân nói :

- Lão khiếu luôn ở ngoài cửa!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Nghe được cũng tốt...

Chàng quét mục quang nhìn qua ba vị Cốc chủ rồi nói tiếp :

- Ba vị Cốc chủ, tại hạ xin hỏi, Ô gia huynh đệ là hạng người thế nào?

Hắc bào lão nhân nói :

- Hoàng Y bát ma độc bá Nam Hoang, hung tàn độc ác, giết người vô số, là tà ma ngoại đạo trong hắc đạo, giết trăm lần cũng không rửa hết tội lỗi!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Tam vị Cốc chủ là người sáng suốt...

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Tam vị Cốc chủ, những lời đó của tại hạ là nói với bọn tà ma ngoại đạo, tuyệt không nói với giới bạch đạo hiệp nghĩa!

Hắc bào lão nhân ngớ người, lão nói :

- Lời này của Hạ Hầu đại hiệp khiến cho người ta khó hiểu rồi!

- Rất đơn giản! - Hạ Hầu Lam cười cười, nói - Tam vị Cốc chủ đã biết Hoàng Y bát ma hung tàn độc ác, vậy tại hạ xin hỏi tam vị Cốc chủ, dù có lý đầy bụng nhưng có giảng cho tám người đó thông hiểu được không?

Hắc bào lão nhân ngẩn người bế khẩu.

- Còn nữa! - Hạ Hầu Lam lại nói - Nếu tại hạ nói với bọn chúng rằng, già trẻ lớn bé mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không phải tại hạ giết, Đồng Uyển Nhược không phải do tại hạ bắt cóc, liệu bọn chúng có tin không?

Hắc bào lão nhân do dự một lát rồi gật đầu nói :

- Tất nhiên là không tin!

- Đúng vậy! - Hạ Hầu Lam nói - Đã như thế thì tại hạ hà tất phải phí lời giải thích, gật đầu thừa nhận cho xong, đỡ phải phiền phức!

Hắc bào lão nhân gật đầu, nói :

- Thì ra là như vậy.

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng Hạ Hầu đại hiệp nên biết rằng cách nói của Hạ Hầu đại hiệp cố nhiên mỗi câu đều có lý, cũng khiến người ta không thể không gật đầu, song lại rất khó khiến người ta tin được!

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Điều đó không nhất định, phàm là kẻ hiểu biết thuộc giới bạch đạo hiệp nghĩa thì tất nhiên là tin tại hạ.

Hắc bào lão nhân tiếp lời :

- Xin Hạ Hầu đại hiệp lượng thứ cho lão khiếu bạo gan nói thẳng, ba huynh đệ lão khiếu tuy không xứng liệt vào hàng bạch đạo hiệp nghĩa trong võ lâm, nhưng sự việc trọng đại, ba huynh đệ lão khiếu không dám tin!

Hạ Hầu Lam hơi chau mày, chàng nói :

- Ba vị Cốc chủ, bốn chữ “sự việc trọng đại” giải thích thế nào?

Hắc bào lão nhân nói :

- Lão kiếu muốn nói, chuyện có liên quan đến Ngọc Thiềm Thừ!

- Vì vậy nên ba vị không tin? - Hạ Hầu Lam hỏi.

Hắc bào lão nhân gật đầu nói :

- Sự thực như vậy, lão khiếu không muốn phủ nhận!

Hạ Hầu Lam bật cười sang sảng rồi nói :

- Tại hạ ngỡ rằng ba vị Cốc chủ của Bất Quy cốc là nhân vật bạch đạo hiệp nghĩa, thông tình đạt ý, và cũng là cao nhân hiểu chuyện, sự thực hôm nay khiến tại hạ quá thất vọng. Thế này xem ra dưới một chữ “tham” thì bạch đạo hiệp nghĩa và hắc đạo tà ma chẳng có gì khác nhau, ba vị Cốc chủ, tại hạ không có nhiều thì giờ, có lẽ ba vị cũng không thích nói nhiều, xin cứ nói rõ một câu, ba vị gọi Hạ Hầu Lam đến đây là có ý gì?

Hắc bào lão nhân đỏ mặt, lão nói :

- Không dám, ba huynh đệ lão khiếu không dám tự xưng là người trong giới bạch đạo hiệp nghĩa, chẳng qua chỉ vì “hộ bảo” mà thôi!

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi :

- Ba vị Cốc chủ, hai chữ “hộ bảo” nên hiểu thế nào đây?

Hắc bào lão nhân nói :

- Ba huynh đệ lão khiếu chỉ sợ Hạ Hầu đại hiệp nhất thời bất cẩn, ngộ nhỡ để Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay bọn tà ma, dẫn đến trường gió tanh mưa máu trong võ lâm...

Hạ Hầu Lam gật đầu mỉm cười nói :

- Hóa ra là như vậy, ba vị Cốc chủ, tại hạ xin hỏi nếu Ngọc Thiềm Thừ đó nằm trong tay ba vị thì có đảm bảo an toàn không? Có dẫn đến phong ba bão táp trong võ lâm không?

Hắc bào lão nhân lại đỏ mặt, lão ấp úng nói :

- Chuyện này... chuyện này...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Bình sinh tại hạ không thích nói vòng vo tam quốc, sao ba vị Cốc chủ không nói đại ra rằng, tại hạ là ma trong ma, sợ Ngọc Thiềm Thừ đó rơi vào tay tại hạ?

Hắc bào lão nhân đỏ mặt tía tai, nhất thời bế khẩu đứng yên!

Đột nhiên nghe thanh y lão nhân khai khẩu :

- Hạ Hầu đại hiệp, ba huynh đệ lão khiếu tuy không dám nhận là giới bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng cũng không dám không bảo vệ sự bình an của võ lâm!

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười nói :

- Nhị Cốc chủ quả nhiên là người phóng khoáng, ăn nói phóng khoáng, nhưng e rằng cũng chưa đủ sức thuyết phục, tại hạ xin hỏi, ba vị muốn bảo vệ sự bình an của võ lâm thật chăng?

Thanh y lão nhân gật đầu nói :

- Không sai, nếu có dị tâm thì trời tru đất diệt!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ba vị thật đáng kính đáng phục, vậy xin hỏi nhị Cốc chủ, sau khi đoạt Ngọc Thiềm Thừ từ tay tại hạ rồi thì ba vị đỉnh xử trí võ lâm chí bảo đó như thế nào?

Thanh y lão nhân nói :

- Trước tiên ba huynh đệ lão kheiéu cất kỹ nó trong Bất Quy cốc, sau đó phát thiệp khắp võ lâm thiên hạ, mời các đại môn phái và võ lâm đồng đạo đến cùng tìm cách xử trí!

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Thật là không có một chút tư tâm, không hổ danh bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng nhị Cốc chủ chờ tới khi các đại môn phái và võ lâm đồng đạo đến Bất Quy cốc thì sợ rằng ba vị không biết đã đi phương nào rồi!

Thanh y lão nhân đỏ mặt, lão nói :

- Hạ Hầu đại hiệp, đây là ý gì?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Muốn tại hạ nói toạt ra chăng? Ba vị tự cho mình là bạch đạo hiệp nghĩa, nhưng trước một chữ “tham”, hành vi lại đặc biệt hơn bọn hắc đạo tà ma. Ba vị luôn miệng nói là bảo vệ sự bình an cho võ lâm, song cốt yếu là muốn chiếm cứ Ngọc Thiềm Thừ. Xem ra hiện nay trong võ lâm có quá nhiều người lừa đời cầu danh, quá nhiều kẻ đeo mặt nạ giả, bên ngoài nhân hiệp trong lòng gian trá, thật là ngụy quân tử không bằng chân tiểu nhân!

Thanh y lão nhân run người biến sắc, lão quát lớn :

- Hạ Hầu đại hiệp, ngươi chớ ngậm máu phun người!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Có ngậm máu phun người hay không thì trời biết đất biết, lão biết tại hạ biết, tại hạ nói thêm với ba vị một câu nữa, chuyện không phải Hạ Hầu Lam gây ra, ngọc cũng không ở trên người Hạ Hầu Lam, tin hay không tin tùy ba vị, lời đến đây là hết, cáo biệt!

Nói đoạn, chàng cung thủ chào rồi quay người định cất bước.

Thanh y lão nhân quát lớn :

- Hạ Hầu Lam đứng lại!

Hạ Hầu Lam từ từ quay người lại và nói :

- Nhị Cốc chủ, còn chuyện gì nữa?

Thanh y lão nhân mục xạ hàn quang, lão cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, không giao Ngọc Thiềm Thừ ra, ngươi cho rằng có thể đi được sao?

Hạ Hầu Lam tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng nói :

- Ba vị định ngăn cản tại hạ chăng?

Thanh y lão nhân chỉ tay ra ngoài xa và nói :

- Ngươi hãy tự nhìn đi!

Theo tay lão chỉ, Hạ Hầu Lam thấy ngoài mười trượng xung quanh chàng, hoặc bụi cây, hoặc sau tảng đá, hoặc sau đống cỏ, đều có mấy chục bạch y nhân đeo kiếm đang từ từ rời vị trí mai phục tiến lại!

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam nhướng cao lên mấy phân, chàng nói :

- Nhị Cốc chủ, tất cả đều là cao thủ của “Bất Quy cốc” chăng?

Thanh y lão nhân lạnh lùng gật đầu nói :

- Không sai!

Hạ Hầu Lam lại tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng nói :

- Bằng vào bọn họ mà cản được tại hạ sao?

Thanh y lão nhân nói :

- Bạch y kiếm thủ của Bất Quy cốc có Cửu Cửu kiếm trận tựa như Thập Bát La Hán trận của Thiếu Lâm uy chấn võ lâm, giang hồ hiếm thấy, ngươi có thể thử xem!

Hạ Hầu Lam chưa vội trả lời, chàng quét mục quang nhìn qua bạch y lão nhân và nói :

- Đại cốc chủ, từ ngày tái xuất giang hồ, tính tình trước đây của Hạ Hầu Lam đã thay đổi, không muốn tạo nhiều sát nghiệt, tại hạ xin nói rò trước, kiếm trận mà những bạch y kiếm thủ này của quý cốc lập thành tuyệt đối không ngăn được tại hạ. Nếu quý cốc bức ép nữa thì đó là do “Bất Quy cốc” tự chuốc lấy phiền phức, thời gian không còn bao nhiêu, mong Đại cốc chủ minh trí suy nghĩ cho kỹ!

Những lời này rất chân thật, đây cũng là sự nhẫn nại lớn nhất của Ngọc Diện Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam - kể từ khi tái xuất giang hồ, nhưng đáng tiếc...

Bạch y lão nhân lạnh lùng khai khẩu :

- Bổn cốc không tiếc cốc hủy nhân vong, tận xuất toàn lực bảo vệ sự thái bình cho võ lâm.

Lời này nói ra với khẩu khí cương nghi đường hoàng, chắc như đinh chặt sắt.

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, chàng nói :

- Vậy thì tại hạ chẳng còn gì để nói rồi!

Chàng quay người và cất bước đi ra ngoài!

Chợt nghe bạch y lão nhân khẽ quát sau lưng chàng :

- Hạ Hầu Lam, giao Ngọc Thiềm Thừ ra thì ngươi có thể đi tự do!

Hạ Hầu Lam nghe như không nghe, chàng thản nhiên đi tiếp.

Bạch y lão nhân lại nói :

- Hạ Hầu Lam, giao Ngọc Thiềm Thừ ra...

Hạ Hầu Lam vẫn bước đi như không nghe thấy gì.

Bạch y lão nhân cười nhạt, nói :

- Sự bất quá tam, Hạ Hầu Lam ngươi chớ oán lão phu đấy nhé!

Lời của lão ta vừa dứt thì Hạ Hầu Lam cảm thấy có ba đạo âm phong uy mãnh đánh vào ba đại huyệt sau lưng chàng, hạ thủ tuyệt độc, không chút lưu tình!

Hạ Hầu Lam bật cười, nói :

- Đây là hành vi của giới bạch đạo hiệp nghĩa sao? Vì một Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại vây sát người khác sao?

Nói đoạn, chàng quay phắt người lại, song thủ định phất ra phản kích! Nào ngờ, chàng vừa quay người lại thì có mấy đạo âm phong lạnh lùng đã bắn tới nhanh như chớp, toàn bộ đại huyệt sau lưng chàng đều bị bao phủ. Công lực của bọn bạch y kiếm thủ này thật là không tầm thường, xuất thủ vừa nhanh vừa chuẩn, đồng thời cũng tàn độc kinh người.

Trong tình thế lưỡng đầu thọ địch này, Hạ Hầu Lam không thể không tung người phóng ngang. Nhưng thân hình chàng vừa lách qua trái thì trường kiếm của bọn bạch y kiếm thủ bên trái cũng đâm tới nhanh như chớp, kiếm phong vun vút, kiếm khí lạnh người. Hạ Hầu Lam cả kinh vội soạt chân tới trước, nhưng chỉ hơi chậm một bước mà tay áo trái của chàng “toạt” một đường với hai vết kiếm, cũng may là chưa phạm vào da thịt. Tuy chưa chạm vào da thịt nhưng đối với Hạ Hầu Lam thế này là đã đủ khó chịu rồi.

Song mục của chàng đột nhiên xạ thần quang, tả chưởng quét mạnh ra, bốn bạch y kiếm thủ kêu “hự, hự...” rồi loạng choạng lui bước. Chàng không truy kích bên trái mà vội soạt bước qua phải, hữu chưởng mãnh xuất, lại mấy tiếng kêu thảm nữa vang lên, ba bạch y kiếm thủ vỡ nát lồng ngực, tim gan phèo phổi tuôn ra đất, cảnh chết cực thảm! Khiến người ta không nhẫn tâm nhìn, thủ pháp cực độc, khiến người ta không rét mà run!

Khi nhìn lại thì Hạ Hầu Lam đoạt một thanh trường kiếm, chàng chống kiếm đứng thản nhiên giữa đương trường.

Lập tức lại có hai bạch y kiếm thủ nữa xông tới, Hạ Hầu Lam phất trường kiếm đánh văng kiếm của hai gã này rồi lớn tiếng nói :

- Đại cốc chủ, tại hạ...

- Hạ Hầu Lam, câm miệng! - Bạch y lão nhân nói - Ba bạch y kiếm thủ của ta đã tử thương, ta há chịu bãi chiến với ngươi được sao? Chỉ có một con đường để đi thôi, giao Ngọc Thiềm Thừ trong người của ngươi ra.

Hạ Hầu Lam hơi nộ khí, chàng nói :

- Lão thấy đó, tại hạ đã nương tay lắm rồi đấy!

Chàng đưa tay trái lên xé toạt ngực áo, toàn bộ lồng ngực lộ ra ngoài nhưng nào có Ngọc Thiềm Thừ gì đâu? Lẽ ra ba vị Cốc chủ của Bất Quy cốc nên tin và bãi thủ mới phải!

Nào ngờ bạch y lão nhân lại cười nhạt, nói :

- Lão phu không phải là đứa trẻ lên ba, hãy nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ...

Một tràng cười đầy nộ khí vang dài trên không trung, Hạ Hầu Lam nói :

- Các vị bức người thái quá rồi!

Thân người chàng đột nhiên bốc lên không trung, trường kiếm xuất ra nhanh như chớp, thêm một loạt tiếng kêu thảm, tám bạch y kiếm thủ dường như cùng ngã xuống một lượt, trước ngực đều có một lỗ thủng đầy huyết tươi! Chiêu này lập tức chấn động toàn đương trường!

Nhưng đáng tiếc thời gian toàn trường bị chấn động quá ngắn, bọn bạch y kiếm thủ chỉ thủ thế ngừng tay trong giây lát rồi lại quát tháo xông lên.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Các ngươi ép ta phải chém tận giết tuyệt rồi!

Thân hình chàng đột nhiên lao vút lên cao rồi từ nửa tầng không hạ xuống, trường kiếm trong tay áo khởi một màn kiếm quang chụp xuống đầu bọn bạch y kiếm thủ. Uy lực trải đều mọi nơi, kiếm khí khiến người ta ngộp thở, bọn bạch y kiếm thủ cả kinh thất sắc, tim gan muốn vỡ nát, trốn không kịp và đánh trả càng không thể, xem ra đã sắp vong mạng toàn bộ dưới kiếm của Hạ Hầu Lam.

Đột nhiên có một bóng người lướt tới nhanh như chớp, theo đó là một giọng nói khàn khàn cất lớn :

- A di đà Phật, trời xanh còn có đức hiếu sinh, thí chủ hạ thủ lưu tình một chút!

Thì ra người đến là Cuồng hòa thượng, lão ta đến thật đúng lúc!

Hạ Hầu Lam vội vàng thu kiếm triệt chiêu, thân hình lướt ngang trên không trung rồi hạ thân xuống, ngoài xa mười trượng.

Nhìn lại bọn bạch y kiếm thủ thì tên nào tên nấy đều mặt xanh như tàu lá luột, nhất thời ngẩn người đứng bất động như pho tượng, hồn xiêu phách tán!

Cuồng hòa thượng như bay mà đến, vừa quét mục quang nhìn qua thảm trạng trên đương địa, lão

vội chấp tay niệm một tràng Phật hiệu, sau đó mới nghiêng người chào ba vị Cốc chủ và nói :

- Lão nạp tham kiến ba vị Cốc chủ!

Bạch y lão nhân mặt xanh như thép, lão khẽ đáp lễ và nói :

- Không dám, đại hòa thượng là cao nhân phương nào?

Cuồng hòa thượng nói :

- Lão nạp là Cuồng hòa thượng!

Ba vị Cốc chủ đều lộ vẻ ngạc nhiên, bạch y lão nhân vội nói :

- Thì ra là Cuồng đại sư, huynh đệ lão khiếu thất kính rồi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Khách sáo, khách sáo! Lão nạp tuy cười đời cợt thế, du hí phong trần, nhưng người xuất gia làm đệ tử Phật môn vĩnh viễn ôm lòng từ bi, hôm nay đến đây là muốn hóa giải trường huyết kiếp rùng rợn này, chẳng hay Đại cốc chủ...

Bạch y lão nhân cắt lời, nói :

- Đại hòa thượng có biết đây là vì chuyện gì không?

Cuồng hòa thượng nói :

- Nếu lão nạp đoán không nhầm thì chuyện có liên quan đến một vật chẳng lành là Ngọc Thiềm Thừ!

Bạch y lão nhân lạnh lùng nói :

- Đúng vậy!

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Ba vị Cốc chủ đức cao trọng vọng, anh danh nửa đời, Bất Quy cốc uy chấn võ lâm thiên hạ, hùng cứ một phương, lão nạp cho rằng ba vị tuyệt không có ý tranh đoạt vật chẳng đáng có đấy!

Hòa thượng này nói năng rất khéo!

Bạch y lão nhân bất giác đỏ mặt, lão vội nói :

- Huynh đệ lão khiếu chỉ muốn duy trì bảo vệ sự bình yên cho võ lâm, không để bảo vật rơi vào tay tà ma!

Cuồng hòa thượng chấp tay niệm phật rồi nói :

- Tấm lòng của ba vị thật đáng kính, hành động của ba vị cũng thật đáng phục, chỉ có điều ba vị đã tìm nhầm người rồi!

Bạch y lão nhân ngạc nhiên nói :

- Đại hòa thượng, nói thế nghĩa là sao?

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói :

- Ngọc Thiềm Thừ đó không ở trên người Hạ Hầu Lam thí chủ, chính hắn cũng đang đi tìm tung tích Ngọc Thiềm Thừ!

Bạch y lão nhân nói :

- Đại hòa thượng cũng tin hắn sao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Không phải tin hay không tin, mà sự thực là như vậy!

Bạch y lão nhân lại hỏi :

- Sao đại hòa thượng biết đó là sự thực?

- A di đà Phật! - Cuồng hòa thượng nói - Đại cốc chủ hỏi rất hay, nhưng lão nạp chỉ có thể nói cho Đại cốc chủ biết đó là sự thật và nguyện lấy cái đầu trọc này bảo đảm, còn lý do thì không thể nào nói ra được!

Bạch y lão nhân chau mày trầm ngâm. Bỗng nhiên nghe hắc bào lão nhân nói:

- Không lẽ đại hòa thượng quen biết với Hạ Hầu Lam?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Lão nạp và Hạ Hầu thí chủ là bằng hữu vong niên đã nhiều năm.

Hắc bào lão nhân cười nhạt, nói :

- Thảo nào là như vậy!

Hạ Hầu Lam chau mày định nói, nhưng Cuồng hòa thượng đã cướp lời :

- Tam Cốc chủ, lão nạp chỉ biết thị phi, không hỏi đến thân sơ!

Hắc bào lão nhân nói :

- Chỉ đáng tiếc là đại hòa thượng không đưa ra được chứng cứ minh xác, võ lâm thiên hạ là trọng, ba huynh đệ lão khiếu không dám dễ dàng tin lời bất kỳ người nào!

Cuồng hòa thượng lại chấp tay niệm Phật hiệu rồi nói :

- Nói vậy là ba vị Cốc chủ không tin lời lão nạp?

Hắc bào lão nhân nói :

- Lão khiếu không dám phủ nhận!

Cuồng hòa thượng nói :

- Lão nạp xin hỏi, ba vị có chắc là muốn bảo vệ bình yên cho võ lâm không?

Hắc bào lão nhân hơi đỏ mặt, lão nói :

- Đại hòa thượng đã biết thân phận và địa vị của ba huynh đệ lão khiếu, lẽ nào…

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Lão nạp không dám nghi ngờ, nhưng lão nạp muốn nói một câu, nếu ba vị thật lòng muốn duy trì và bảo vệ sự bình yên của võ lâm thì không nên tìm Hạ Hầu thí chủ!

Hắc bào lão nhân chau mày hỏi :

- Đại hòa thượng nói vậy nghĩa là thế nào?

Cuồng hòa thượng nói :

- Ngọc Thiềm Thừ đó chỉ nằm trong tay Hạ Hậu thí chủ mới không thể dẫn đến huyết tanh mưa máu trong võ lâm…

Hắc bào lão nhân cười nhạt, nói :

- Đại hòa thượng, lời này là do lão nói phải không?

- Không sai, là do lão nạp nói!

- Nói thế, đại hòa thượng thừa nhận là Ngọc Thiềm Thừ đó ở trên người Hạ Hầu Lam?

- Đó chỉ là nguyện vọng của lão nạp, chẳng phải thừa nhận gì cả!

- Đương nhiên rồi! Đại hòa thượng là bằng hữu vong niên nhiều năm thâm giao với hắn mà!

- A di đà Phật! - Cuồng hòa thượng nói - Lão nạp vừa nói rồi, lão nạp chỉ hỏi thị phi, bất luận thân sơ!

Hắc bào lão nhân nói :

- Nhưng đáng tiếc là ba huynh đệ lão khiếu không dám tin!

Cuồng hòa thượng nói :

- Vậy tùy ba vị thôi, nhưng lão nạp xin hỏi ba vị có khả năng khống chế được Hạ Hầu thí chủ không? Có đoạt được cái gọi là Ngọc Thiềm Thừ trên người hắn không?

Hắc bào lão nhân biến sắc, nhất thời không thể trả lời!

Đột nhiên nghe thanh y lão nhân quát :

- Đại hòa thượng, người xuất gia làm đệ tử Phật môn không nghĩ đến an nguy của võ lâm và đông đảo chúng sinh, mà cứ một mực bảo vệ cho tên ma đầu đó là sao, lẽ nào đại hòa thượng muốn thấy...

- A di đà Phật! - Cuồng hòa thượng cắt lời, nói - Nhị cốc chủ, người xuất gia làm đệ tử Phật môn, trên có tôn chỉ phật tổ, dưới ôm lòng từ bi, phân biệt rõ chính tà thiện ác. Nhị cốc chủ gọi Hạ Hầu thí chủ là ma đầu, nhưng lão nạp thấy ma đầu như Hạ Hầu thí chủ còn hơn bọn lừa đời cầu danh trong võ lâm, bọn giả vờ đạo đức lương thiện!

Thanh y lão nhân xanh mặt, lão quát lớn :

- Đại hòa thượng, ngươi nói ai lừa đời cầu danh, đạo đức giả?

Cuồng hòa thượng nói :

- Lão nạp không chỉ rõ là ai, Nhị cốc chủ hà tất phải vội vàng nổi nóng như vậy? Thực ra là ai thì người đó phải tự hiểu, chỉ vì một Ngọc Thiềm Thừ mà lột mặt nạ hiệp nghĩa, trước một chữ “tham” chẳng khác gì bọn tà ma hắc đạo, không ngại nhúng tay vây máu gây họa cho võ lâm. Nếu là hắc đạo tà ma thì bọn chúng còn dám nói thẳng một chữ “đoạt”, còn như bọn người ngụy quân tử kia thì nói vòng vo cái gì bảo vệ bình yên cho võ lâm....

- Câm miệng! - Thanh y lão nhân và hắc bào lão nhân cùng quát một lượt!

Thanh y lão nhân nói :

- Đại hòa thượng, ba huynh đệ lão khiếu kính ngươi là phong trần dị nhân, nhưng không ngờ ngươi...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Người xuất gia chỉ làm chuyện nên làm, không dám nhận một chữ “kính” đó, hết lòng khuyên bảo nhưng khó xua được ma chướng, sớm kinh tối kệ nhưng khó lay tỉnh kẻ chấp mê, hòa thượng ta không quản nữa, có Hạ Hầu thí chủ ở đây, nếu ba vị đủ tự tin thì cứ tự mình tìm hắn mà đòi bảo vật, đừng khiến những kẻ vô tội phải bán mạng cho ba vị nữa!

Ba vị Cốc chủ của Bất Quỷ Cốc tức đến độ xanh mặt run người. Cuồng hòa thượng vừa dứt lời thì hắc bào lão nhân chỉ tay quát lớn rồi luôn miệng nói:

- Được! Được! Được!...

Hồi lâu sau lão mới trấn định tinh thần rồi nói tiếp.

- Hòa thượng, Hạ Hầu Lam, hai ngươi nghe đây, ba huynh đệ lão khiếu tự biết khó địch lại hai ngươi nhưng trong võ lâm còn có người khống chế được hai ngươi, hôm nay tạm dừng ở đây, đợi một ngày khác... Hừ, hừ, đi!

Một chữ “đi” vừa phát thì cả bạch y lão nhân lẫn thanh y lão nhân đều dẫn bọn bạch y kiếm thủ của Bất Quy cốc mà phóng đi như bay, chớp mắt đã khuất bóng vào sau cánh rừng.

Không khí một trận đại chiến lập tức tiêu tan, dương địa còn lại bảy đến tám thi thể.

Hạ Hầu Lam lắc đầu gượng cười, nói :

- Hòa thượng, xem ra tay của tại hạ lại nhuốm máu rồi, sợ rằng vĩnh viễn khó rửa sạch...

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Trên thực tế ngươi không giết người, theo hòa thượng ta thấy, bọn lừa đời cầu danh này đều bề ngoài nhân nghĩa nhưng trong lòng ẩn chứa nhiều gian trá, bớt đi mấy tên cũng tốt thôi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng khắp thiên hạ ai ai cũng đều biết Hạ Hầu Lam là ma trong ma, tội ác khó tha!

Cuồng hòa thượng nói :

- Hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với đất, hà tất phải quan tâm đến sự bình nghị của nhân tình thế thái? Nếu ngươi quan tâm đến một chữ “hiệp” thì lúc đầu hà tất phải như vậy?

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, lão nói rất đúng, tại hạ hà tất phải mưu cầu một chữ “hiệp”!

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Chỉ cần trong lòng hòa thượng ta và Thượng Quan cô nương, ngươi vẫn nhân hiệp là đủ rồi!

Hạ Hầu Lam chỉ cười cười, nhưng thần sắc lập tức trở nên thâm trầm.

Cuồng hòa thượng chăm chú nhìn chàng và nói :

- Phải chăng thí chủ ngươi đang lo lắng cho Thượng Quan cô nương?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Sự thật như vậy, hòa thượng, tại hạ sao có thể không lo lắng?

Cuồng hòa thượng nói :

- Lo lắng có ích gì chứ? Nên nghĩ cách cứu cô ta mới phải!

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hòa thượng, chẳng thấy hai mẹ con phụ nhân kia đâu cả!

Cuồng hòa thượng nói :

- Đương nhiên, đã bắt cóc người trong lòng của ngươi đi rồi thì bà ta không thể chờ ngươi tìm đến cửa, nhưng chúng ta không cần tìm bà ta nữa, nên để bà ta tìm đến chúng ta!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Hòa thượng, cõi lòng tại hạ đã loạn rồi!

- Sao không vấn kế hòa thượng ta!

- Tại hạ đợi nhiều giờ rồi, hòa thượng, lão có cách gì?

- Tất nhiên là có cách, nếu không đâu để ngươi chờ lâu như vậy?

- Vậy hòa thượng lão mau nói ra xem!

- Ở đây chăng?

- Thế nào? Ở đây không được à?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Người chết đầy đất, hòa thượng ta thấy khó chịu quá, nên tìm một nơi khác thôi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, nơi nào được?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Vào tửu quán trong trấn một chuyến, chúng ta vừa đi vừa nói!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Hòa thượng, lão lại nghĩ đến ăn uống rồi, chỉ có điều tại hạ đã không thể vào trấn được nữa!

- Tại sao?

- Tại hạ đã giết tám người tại một tửu quán trong trấn!

- Ai? Tại sao?

- Nam Hoang Hoàng Y bát ma...

Kế đó chàng lượt thuật chuyện vừa xảy ra cho Cuồng hòa thượng nghe.

Nghe xong Cuồng hòa thượng bật cười, nói :

- Hòa thượng ta hiểu rồi, ngươi sợ người ta không dám bán rượu thịt cho ngươi chứ gì?

Hạ Hầu Lam gượng cười gật đầu nói :

- Đúng vậy, hòa thượng!

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Có cách rồi, đeo mặt nạ của ngươi vào, có thêm hòa thượng ta làm bạn thì ai cũng không ngờ ngươi làm hung thủ vừa mới giết người!

Hạ Hầu Lam thất cười, nói :

- Nói đi nói lại, hòa thượng lão cũng muốn ăn uống, được, đi thôi!

Cuồng hòa thượng cười hì hì, thân hình gầy gầy của lão lắc lư bước đi vào trong tiểu trấn. Đi được hai ba bước thì Hạ Hầu Lam khai khẩu.

- Hòa thượng, nói thử xem, cách gì vậy?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Ngươi quên trang giấy đó rồi sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ không quên, thế nào?

Cuồng hòa thượng nói :

- Ta chỉ chiếu theo lời bà ta mà làm, tung tin ra võ lâm, nói rằng ngươi muốn dùng Đồng Uyển Nhược hoặc Ngọc Thiềm Thừ đổi lấy Thượng Quan cô nương, như vậy còn sợ gì bà ta không tự đi tìm ngươi?

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng lắc đầu nói :

- Hòa thượng, không ổn rồi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Sao lại không ổn?

Hạ Hầu Lam nói :

- Làm vậy chẳng phải tại hạ tự thừa nhận mình bắt cóc Đồng Uyển Nhược ư?

Cuồng hòa thượng nói :

- Cứ cho là ngươi bắt cóc Đồng Uyển Nhược, điều đó có gì ghê gớm chứ?

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều đó cũng đồng nghĩa với việc tại hạ thừa nhận giết mấy chục mạng người ở Đồng gia!

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Theo hòa thượng ta thấy, điều đó cũng chẳng có gì ghê gớm!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Hòa thượng, lão sao thế?

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Hòa thượng ta chẳng sao cả, tỉnh táo hơn bao giờ hết!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy sao lão lại nói chẳng có gì ghê gớm?

Cuồng hòa thượng nói :

- Trên sự thật, điều đó đích thực là chẳng có gì ghê gớm!

Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng lắc đầu nói :

- Hòa thượng, tại hạ không hiểu!

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Rất đơn giản, ngươi có giết gần trăm mạng ở Đồng gia và cướp Đồng Uyển Nhược không?

Hạ Hầu Lam vô cùng kinh ngạc, chàng nói :

- Hòa thượng, lão cũng hỏi tại hạ như thế sao? Mọi chuyện lão đều biết mà!

- Đúng vậy! - Cuồng hòa thượng nói - Đã không làm thì ngươi còn sợ gì chứ? Chẳng phải hòa thượng ta đã nói rồi sao? Hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với đất. Bọn chúng nói thế nào cũng mặc.

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng hòa thượng, một khi đối mạt với võ lâm thiên hạ, dù tại hạ có trăm miệng cũng không thể biện bạch.

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Không cần biện bạch, dù ngươi có nói rách da miệng, võ lâm thiên hạ vẫn cho rằng ngươi là ma trong ma, giết một người là ác ma, giết trăm người cũng là ác ma, đã như vậy thì ngươi còn biện bạch làm gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tại hạ không thể chịu oan thế này mãi...

- Thí chủ ngươi quên rồi sao, chỉ có cách này mới có thể cứu được người trong lòng của ngươi!

- Không, tại hạ muốn tự mình đi tìm...

- Chờ ngươi tìm được thì kỳ hạn ba tháng cũng đã đến, gù ngươi có thể tìm được sớm mấy ngày, nhưng Thượng Quan cô nương ở trong tay bà ta, ngươi có thể cứu được người hay có thể giết bà ta không?

Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần nhất thời trầm mặc bế khẩu.

Cuồng hòa thượng lại nói :

- Ngươi đã là ma trong ma như thiên hạ đều biết, lại thêm vết thương trí mạng là Nhất Tàn chỉ, ngươi có thể biện bạch được sao? Ai có thể tin ngươi? Lấy chuyện vừa rồi mà nói, có hòa thượng ta làm chứng nhân nhưng người ta vẫn không tin, huống hồ...

- Hòa thượng! - Hạ Hầu Lam nói - Ba lão Cốc chủ của Bất Quy cốc là hạng lừa đời cầu danh...

Cuồng hòa thượng nói :

- Sao ngươi biết những người khác không phải như vậy? Phóng mắt khắp võ lâm, đâu đâu cũng có hạng người như ba lão đó, trước một chữ “tham” bọn họ đều quên cả sinh mạng thì chuyện gì lại không thể làm? Rốt cuộc ai là người sáng suốt công tâm để hiểu rõ vấn đề? Ai còn có thể tin ngươi?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tiếp tục thế này thì hai tay của tại hạ không biết sẽ vấy bao nhiêu máu nữa!

Cuồng hòa thượng nói :

- Dù sao thì cũng đã vấy máu rồi, hơn nữa, theo hòa thượng ta thấy, nếu hạng người đó càng ít đi thì càng là chuyện tốt cho võ lâm thiên hạ!

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát, rồi nói :

- Hòa thượng, đành làm như thế vậy, tại hạ nghe theo lão!

Cuồng hòa thượng mỉm cười, nói :

- Tình ý của Thượng Quan cô nương đối với ngươi thâm sâu như vậy, dù ngươi phải đối địch với

võ lâm thiên hạ thì cũng nên làm, đúng không?

Hạ Hầu Lam bất giác đỏ mặt, chàng không nói gì!

Lúc này hai người đã vào tới cổng trấn, Hạ Hầu Lam lấy chiếc mặt nạ da người đeo lên.

Trong chớp mắt dung mạo đã thay đổi, bây giờ dù chàng trở lại tửu quán vừa trừ diệt Bát ma lúc nãy thì sợ rằng chưa chắc có người nhận ra chàng!

Cuồng hòa thượng đưa Hạ Hầu Lam đến một tửu quán có tên Nhất Phẩm Hương, có lẽ bị ảnh hưởng chuyện giết người vừa rồi nên tửu khách trong quán không đông, chỉ có dăm ba người, không khí rất buồn tẻ!

Hòa thượng vào tửu quán, đây là chuyện ly kỳ ít thấy từ thời Bàn Cổ khai thiên đến nay, do vậy hai người vừa bước vào thì tửu khách, tiểu nhị, chủ quán đều ngạc nhiên trố mắt nhìn, kèm theo đó không ít lời xì xào dị nghị.

Nhưng Cuồng hòa thượng thấy như không thấy, ung dung tự tại, lã khệnh khạng bước vào và ngồi vào một bàn trong góc.

Người xuất gia mà không ăn chay thì lục căn thanh tịnh hay không? Đó là chuyện của bản thân hòa thượng, không có vương pháp nào khép tội chém đầu những người bán rượu thịt cho hòa thượng.

Làm nghề buôn bán, chỉ cần là khách biết tiêu tiền, bất luận hạng người nào cũng được nghênh tiếp!

Vì vậy Cuồng hòa thượng và Hạ Hầu Lam vừa nàng tọa thì điếm tiểu nhị lập tức chạy đến vui vẻ nghênh đón, hắn cúi người nói :

- Lão sư gia muốn ăn uống gì?

Cuồng hòa thượng chỉ qua Hạ Hầu Lam và nói :

- Hắn mời khách, chuyện kêu rượu thịt là của hắn, hòa thượng ta chỉ biết ăn thôi, đừng hỏi gì ta!

Điếm tiểu nhị ngớ người, nhưng hắn vội quay sang Hạ Hầu Lam. Hạ Hầu Lam cười cười rồi tùy tiện gọi đại mấy món.

Điếm tiểu nhị gật đầu định quay người thì Cuồng hòa thượng gọi lại nói :

- Này, tiểu nhị, chậm một chút!

Điếm tiểu nhị hỏi :

- Lão sư gia có gì dặn dò chăng?

Cuồng hòa thượng hỏi :

- Trong quán của ngươi có bút mực không?

Điếm tiểu nhị gật đầu nói :

- Có, có, lão sư gia muốn dùng chăng?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Đúng vậy, nhân tiện ngươi lấy cho ta vài trang giấy nhé!

Điếm tiểu nhị vâng dạ mấy tiếng rồi quay vào trong.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Hòa thượng, lão muốn làm gì vậy? Không lẽ lão muốn viết thiếp cáo thị?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Chuyện này giao cho hòa thượng ta, ngươi cứ việc chờ rồi sẽ thấy!

Hạ Hầu Lam lắc đầu thở dài, chàng không nói gì thêm.

Một lát sau, rượu thịt được mang lên, ngoài ra điếm tiểu nhị còn trao nghiêng bút và một trang giấy lớn cho Cuồng hòa thượng.

Cuồng hòa thượng khoát tay, nói với Hạ Hầu Lam :

- Ngươi ăn trước đi, chỉ cần khai khẩu lưu cho ta một chút tình là được rồi!

Đoạn lão quay sang nói với điếm tiểu nhị :

- Ngươi mài mực giúp hòa thượng ta nhé, lát nữa sẽ có thưởng!

Điếm tiểu nhị nghe có thưởng thì vội cười cầu tài và nói :

- Lão sư gia khách sáo rồi, chút việc nhỏ cũng nên giúp thôi!

Nói đoạn hắn vén tay áo lên rồi bắt đầu mài mực cho Cuồng hòa thượng.

Bên này hắn mài mực, bên kia Cuồng hòa thượng cũng không nhàn rỗi, lão rọc trang giấy lớn

thành mấy trang giấy nhỏ rồi chấm mực phóng bút viết như rồng bay phượng múa, chớp mắt đã kín mấy trang giấy!

Hạ Hầu Lam kinh ngạc nói :

- Hòa thượng, quen biết nhiều năm nhưng tại hạ không biết thư pháp của hòa thượng lão lại đẹp như vậy!

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Chuyện ngươi không biết vẫn còn nhiều!

Nói đoạn, lão hạ bút, lấy trong người ra một nén bạc đặt lên bàn và nói :

- Người xuất gia không chiếm tiện nghi người khác, tiểu nhị, cầm lấy, xem như tiền ta mua trang giấy này. Bây giờ ngươi mang đi dán ở bốn cổng trấn, nhớ dán ở chỗ dễ thấy đấy nhé!

Điếm tiểu nhị thấy nén bạc thì sáng mắt, không giấu được vẻ vui mừng, hắn nhặt nén bạc cùng mấy trang giấy rồi cúi người tạ ơn, đoạn chạy ù ra ngoài.

Cuồng hòa thượng vừa xoa tay vừa mỉm cười nói :

- Được rồi, chúng ta yên tâm ăn uống, chờ lát nữa sẽ thấy chuyện tốt đến cửa.

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, tại hạ chỉ sợ là họa sự thôi!

Cuồng hòa thượng chau mày nói :

- Ăn ngủ không nên nói nhiều, là chuyện tốt hay chuyện xấu, ăn uống no say rồi tự ngươi sẽ mở mắt ra mà nhìn!

Hòa thượng này quả nhiên rất tuân thủ quy định ăn ngủ không nói nhiều, lời vừa dứt thì lão cầm đũa ăn uống một hơi mà không nói thêm gì. Hạ Hầu Lam cũng đành ăn uống theo, song chàng chẳng có cao hứng như hòa thượng.

Một lát sau, điếm tiểu nhị mở cổng bước vào, hắn đến trước bàn Cuồng hòa thượng rồi cúi người nói :

- Lão sư gia, dán xong cả rồi, không còn một tờ!

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Tốt! Có người thấy không?

- Sao lại không? - Điếm tiểu nhị vội nói - Vừa dán lên là có mấy người lập tức vây lại xem!

Cuồng hòa thượng gật gù, nói :

- Làm rất tốt, làm rất tốt, tiểu nhị ngươi đi làm việc của ngươi đi!

Điếm tiểu nhị vâng một tiếng, hắn cúi chào rồi quay bước vào trong.

Trong chớp mắt đã gió thổi mây tan. Cuồng hòa thượng rượu thịt no say, ba chiếc đĩa trên bàn nhẵn bóng. Lão đưa tay áo lau miệng rồi vỗ bụng nói :

- Xong rồi, ăn của người ta thì không thể làm việc cho người ta, thí chủ, hôm nay ngươi trú tại Ngũ Hà này nhé, hòa thượng ta phải đi đây!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Hòa thượng, lão định đi đâu!

Chương 11: Khéo Quá Hóa Vụng

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và nói :

- A di đà Phật, thí chủ ngươi hồ đồ quá, hai chúng ta sao có thể ở chung với nhau? Chỉ có ngươi ngoài sáng, ta trong tối, như vậy khi người ta tìm đến thì hòa thượng ta mới dễ xuất đầu lộ diện nói chuyện.

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Hòa thượng cao minh, trút mọi chuyện rắc rối cho tại hạ gánh vác, còn lão thì chuồn êm như dưới chân cớ bôi dầu!

Cuồng hòa thượng biến sắc, nhưng lão liền cười hì hì, nói :

- Ngươi thật là không biết lòng tốt của người khác, cũng may hôm nay hòa thượng ta uống ít rượu, nếu không thì e rằng đã trở mặt đánh với ngươi một trận rồi!

Nói đoạn lão phất tăng bào đứng lên!

- Khoan đã, hòa thượng! - Hạ Hầu Lam kịp thời nói - Lão muốn tại hạ ở nơi nào?

Cuồng hòa thượng nói :

- Vừa rồi ngươi không thấy chín chữ: Kính chờ hồi âm tại Lục Phúc khách điếm sao?

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp :

- Hòa thượng, nơi này có Lục Phúc khách điếm à?

Cuồng hòa thượng nói :

- Không có thì hòa thượng ta làm sao bảo ngươi đến đó ở?

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Xem ra hòa thượng lão rành vùng này quá nhỉ!

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Đương nhiên hòa thượng ta dựa vào hai chân và một miệng mà hành vạn lý, ăn thập phương có nơi nào là không thông thuộc? Không thông thuộc thì hòa thượng ta không thể đi hóa duyên!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Đừng phí lời nữa, lão đi đi!

- A di đà Phật? - Cuồng hòa thượng nói - Vậy hòa thương ta cáo biệt đây!

Nói đoan, lão chấp tay chào rồi quay người cất bước đi ra khỏi tửu quán.

Nhìn bóng hình gầy guộc phía sau của Cuồng hòa thượng, nhớ lại những chuyện bỡn đời cợt thế, du hí phong trần của lão. Hạ Hầu Lam bất giác lắc đầu và thất cười.

Kế đó, chàng cũng đứng lên tính tiền rồi lặng lẽ ra khỏi tửu quán, chàng kẹp tay sau lưng, ung dung đi về hướng Đông!

Vừa đi chàng vừa quan sát xung quanh, nơi cổng trấn có không ít người hiếu kỳ vây lại xem bản báo thị do Cuồng hòa thượng viết, quả dúng như lời Cuồng hòa thượng nói, đây là cách thu được hiệu quả truyền tin nhanh nhất!

Hạ Hầu Lam đi về hướng Đông không xa thì thấy tòa Lục Phúc khách điếm đã xuất hiện trước mắt, chàng không chút do dự mà bước thẳng vào trong.

Lục Phúc khách điếm này là ba gian đại viện nối liền nhau, vì muốn yên tĩnh nên Hạ Hầu Lam chọn một phòng trang nhã sạch sẽ ở hậu viện!

Chàng vừa an tọa thì điếm tiểu nhị đưa trà vào, ngoài ra còn có một phong thư, hắn nói :

- Khách quan, ngài có thư?

Nói đoạn hắn cung kính cúi người và dùng hai tay đưa phong thư cho Hạ Hầu Lam Hạ Hầu Lam ngạc nhiên đến sững người, chàng nói :

- Ta có thư?

Điếm tiểu nhị nói :

- Vừa rồi có người đến cửa đưa phong thư này và bảo hãy trao cho vị khách mới đến trọ tệ điếm chỉ có khách quan là người mới đến, nên...

Hạ Hầu Lam tiếp nhận phong thư, quả nhiên ngoài phong bì có sáu chữ lớn :

“Thân gởi Hạ Hầu đại hiệp!”

Chàng liền gật đầu với điếm tiểu nhị và nói :

- Thư đúng là của ta, người đưa thư là ai vậy?

Điếm tiểu nhị lắc đầu nói :

- Người đó không báo danh tánh chỉ nói khách quan xem xong thư ắt biết!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Cám ơn ngươi, không có chuyện gì nữa, ngươi lui đi!

Điếm tiểu nhị vâng một tiếng rồi quay người ra ngoài phòng. Hạ Hầu Lam mở phong bì, lấy ra một tờ giấy trắng như tuyết, trên giấy viết mấy hàng chữ như rồng bay phượng múa :

“Các hạ quả nhiên là người thủ tín, vì hồng nhan tri kỷ mà từ bỏ chí bảo cũng khiến người ta khâm phục! Dưới gốc tùng đứng cô độc trên Loạn Thạch sơn cạnh Hồng Trạch hồ có chôn chỉ thị về thời gian và địa điểm trao đổi con tin, mong các hạ nhanh chóng đến đào lấy!”

Cũng như những trang giấy trước đây, bên dưới không ký tên nhưng góc trái có vẽ một con rồng nhe nanh múa vuốt sống động như thật!

Hạ Hầu Lam chau mày, vừa vào khách điếm lại phải ra đi, nếu phong thư này đến sớm một khắc thì há chăng cần tốn thời gian vào khách điếm sao?

“Hồng Trạch hồ” cách nơi này không xa, theo cách nói trong thư thì chỉ đi đào một thư khác để biết thời gian và địa điểm trao đổi con tin, dường như không có hung hiểm gì đáng nói!

Nhưng đã không có dụng ý gì khác thì hà tất phải khiến Hạ Hầu Lam chạy một chuyến đến Hồng Trạch hồ! Nói rõ trong thư này há chẳng được sao? Điều này dường như lại cho thấy chuyến đi Hồng Trạch hồ này, tuyệt đối không đơn giản! Tuy nhiên, trong đầu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma xưa nay chưa hề có một chữ sợ, vì vậy chàng suy nghĩ một thoáng rồi lập tức đứng dậy đi ra ngoài, mặt cũng chưa kịp rửa, trà cũng không kịp uống?

Vừa ra phía trước thì chàng gặp phải tên điếm tiểu nhị lúc nãy, hắn mỉm cười chào :

- Khách quan muốn ra ngoài à?

Hạ Hầu Lam gật đầu. nói :

- Ta ra ngoài dạo một vòng...

Điếm tiểu nhị thuận miệng “vâng” một tiếng rồi định đi vào trong!

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam vẫy tay nói :

- Tiểu nhị, khoan đã!

Điếm tiểu nhị quay lại hỏi :

- Khách quan có dặn dò gì chăng?

Hạ Hầu Lam lấy ra đỉnh bạc, bước tới đặt vào tay hắn và nói :

- Đây là tiền trọ, ba ngày sau nếu ta không về thì ngươi cứ dọn phòng cho người khác thuê!

Nói đoạn, chàng không chờ điếm tiểu nhị phản ứng, mà lập tức quay người bước đi!

Điếm tiểu nhị cũng chẳng nói gì, hắn nắm đỉnh bạc trong tay, đôi mắt nhìn theo đến độ phát ngẩn.

Hạ Hầu Lam kẹp tay sau lưng, ung dung ra khỏi Lục Phúc khách điếm.

Vừa ra khỏi cổng thì chàng liếc thấy có hai tăng nhân trung niên mặc lam y đang sánh vai đứng bên kia đường, chàng nghĩ đây là hòa thượng đi hóa duyên nên cũng chẳng buồn để ý!

Thế nhưng Hạ Hầu Lam rời Lục Phúc khách điếm chưa được mấy bước thì đột nhiên nghe có tiếng niệm Phật hiệu vang lên ở sau lưng :

- A di đà Phật, xin thí chủ dừng bước giây lát?

Hạ Hầu Lam nghe vậy thì dừng bước quay người, hai lam y tăng nhân lúc nãy đang đi về phía chàng. Hóa ra không phải là hòa thượng hóa duyên hóa kiếp gì!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Nhị vị đại hòa thượng gọi tại hạ chăng?

Hai trung niên tăng nhân không vội trả lời, tăng nhân bên trái khom người chấp tay hành lễ và nói :

- Bần tăng xin hỏi, trước mặt có phải là Hạ Hầu thí chủ?

Hạ Hầu Lam hơi giật mình, chàng mỉm cười, nói :

- Nhãn lực của hòa thương thật cao minh, không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam!

Tâng nhân bên tả nói: :

- Bần tăng lại xin hỏi, thí chủ định đi đâu vậy?

Hạ Hầu Lam ngẩn người, song chàng cùng mỉm cười, nói :

- Lẽ nào đại hòa thượng định can thiệp vào chuyện đi lại của tại hạ?

Tăng nhân bên tả vội nói :

- A di đà Phật. Bần tăng không dám. Chỉ xin hỏi thôi!

Ha Hầu Lam nói :

- Hai bên chưa từng quen biết, hôm nay mới có duyên sơ ngộ, tại hạ có cần thiết phải nói cho đại hòa thượng biết không?.

Tăng nhân bên tả nói :

- Nói hay không nói đều tùy thí chủ, bần tăng không dám miễn cưỡng, chỉ có điều bần tăng có một câu không thể không nói cho thí chủ biết, nếu thí chủ không đi Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ thì bần tăng mời thí chủ quá bộ qua bên kia nói chuyện!

Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng hỏi :

- Sao đại hòa thương biết tại hạ muốn đi Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ?

Tăng nhăn bên tả không trả lời mà hỏi lại :

- Vậy là thí chủ muốn đi Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ chăng?

Hạ Hầu Lam cũng không trả lời, chàng nói :

- Đại hòa thương, xin trả lời câu hỏi của tại hạ đã!

Tăng nhân bên tả cúi người, nói :

- Thí chủ đã muốn đi Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ thì đến lúc đó sẽ gặp lại bên Hồng Trạch hồ vậy!

Nói đoạn, lão quay người và cũng tăng nhân bên hữu định bỏ đi!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Đại hòa thượng chưa trả lời câu hỏi của tại hạ mà!

Hai tăng nhân làm như không nghe thấy gì, thản nhiên bước đi tới trước!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Đại hòa thượng, tại hạ muốn hỏi thêm một câu nữa!

Hai tăng nhân vẫn như không nghe thấy, cả hai tiếp tục bước đi!

Hạ Hầu Lam khẽ "hừ" một tiếng, chàng nói :

- Nhị vị tại hạ phải đắc tội rồi!

Chàng phóng bước truy theo đến phía sau hai tăng nhân và xuất thủ chụp vào lưng tăng nhân bên hữu!

- A di đà Phật, hiện tại bọn bần tăng không muốn động thủ thí chủ hà tất phải bức ép!

Hai tăng nhân cùng quay ngoắt lại và xuất chưởng phán kích nhanh như chớp.

Hạ Hầu Lam xuất tiếp tả thủ, cùng lúc hữu thủ cũng lật lại, chớp mắt hai cổ tay phải của hai tâng nhân đã nằm gọn trong hai tay chàng, hai tăng nhân rùng mình, thần sắc chợt biến!

Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói :

- Cầm Long trảo của Thiếu Lâm, nhị vị xưng hô thế nào?

Tăng nhân bên tả ngạc nhiên nói :

- Thí chủ cao minh, bọn bần tăng là Thiếu Lâm Ngộ Thiền, Ngộ Không!

Hạ Hầu Lam buông tay ra và nói :

- Thì ra là hai trong tứ vị Tôn giả uy chấn võ lâm của Thiếu Lâm, tại hạ thất kính rồi.

- Khách sáo! - Ngộ Thiên bên tả nói - Bọn bần tăng không dám nhận!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tai sao đại hòa thượng không trả lời câu hỏi tại hạ?

Ngộ Thiền nói :

- Đến lúc đó thí chủ sẽ tự biết, bây giờ hà tất phải hỏi nhiều!

Hạ Hầu Lam nói :

- Xem ra đại hòa thượng chỉ hỏi tại hạ một câu, ngoài ra không muốn nói gì khác.

Ngộ Thiền gật đầu, nói :

- Thí chủ, sự thật là như vậy!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Đại hòa thượng, nếu tại hạ muốn cưỡng ép thì sao?

Ngộ Thiền thản nhiên nói :

- Bọn bần tăng tự biết là không địch lại thần công tuyệt kỹ của thí chủ, nhưng dù thí chủ áp dụng thủ pháp tàn khốc nhất đối với bọn bần tăng thì bọn bần tăng cũng không thể nói nhiều hơn một chữ!

Hạ Hầu Lam khoát tay nói :

- Nhị vị đi đi!

Ngộ Thiền, Ngộ Không cùng cúi người chào và nói :

- Đa tạ thí chủ!

Nói đoạn, cả hai quay người cất bước, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nghĩ không ra tại sao hòa thượng Thiếu Lâm lại hỏi như vậy, và tại sao lại biết chàng đi Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ?

Nhưng ít ra thì chàng cũng hiểu rõ một điều, sở dĩ hòa thượng Thiếu Lâm hạ sơn viễn hành thế này, tám chín phần mười là vì chàng - Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam.

Đã vì chàng mà đến, đợi chàng trước khách điếm, nhưng khi gặp mặt thì tại sao không đả động gì đến chàng? Phải chăng là thừa biết không phải địch thủ? Đã thừa biết không phải địch thủ thì còn đến làm gì? Lẽ nào chỉ vì một câu đó thật, sau đó lại nói là đến Hồng Trạch hồ đợi chàng? Vậy tại sao phải đến Hồng Trạch hồ đợi chàng? Còn nữa, tăng nhân Thiếu Lâm làm sao biết được chàng ở Lục Phúc khách điếm, và vừa nhìn là nhận ra chàng là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam?

Tất cả những chuyện này chỉ có một khả năng, là do Cuồng hòa thượng nói, Cuồng hòa thượng

làm chuyện này với dụng ý là mời trợ thủ cho chàng, vì vậy nên mới đến đợi ở Hồng Trạch hồ!

Nhưng Ngộ Thiền hòa thượng vừa mới nói rõ là “hiện tại không muốn động thủ”, điều này chứng tỏ tăng nhân Thiếu Lâm với chàng là địch chứ không phải là bạn!

Vậy há có lý nào Cuồng hòa thượng gọi địch thủ đến cho chàng?

* * * * *

Hạ Hầu Lam vừa đi vừa suy nghĩ, những vấn đề này luôn xoay chuyển trong đầu chàng, nhưng thủy chung chàng vẫn không nghĩ ra tại sao như vậy? Cứ thế chàng vừa đi vừa nghĩ tiếp...

Bỗng nhiên có tiếng niệm Phật hiệu từ xa xa truyền lại.

- Vô lượng thọ Phật, xin thí chủ dừng bước!

Hạ Hầu Lam giật mình kinh tỉnh, chàng ngước lên nhìn thì thấy tứ bề bãng lãng hoàng hôn, nơi chàng đứng hoang liên vắng vẻ, không biết đã cách Ngũ Hà bao xa rồi.

Ngoài mười trượng phía trước, có bảy toàn chân đạo sĩ sánh vai mà đứng, hắc bào lất phất, lưng dắt trường kiếm.

Vừa nhìn, Hạ Hầu Lam nhận ra ngay đây là Võ Đang thất kiếm ở Thượng Thanh cung của phái Võ Đang, uy danh chấn động võ lâm tuyệt nhiên không kém Thiếu Lâm tứ tôn giả!

Hạ Hầu Lam chau mày, lớn tiếng nói :

- Bảy vị có phải là Thiên Phong chân nhân?

- Không dám? - Đạo sĩ đứng ngoài cùng bên trái khẽ gật đầu rồi nói - Chính là Thiên Phong bảy sư huynh đệ, vậy thí chủ có lẽ là Hạ Hầu đại hiệp?

Hạ Hầu Lam nói :

- Không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam, bảy vị chặn đường phải chăng là muốn hỏi tại hạ đi đâu?

Thiên Phong chân nhân hơi ngạc nhiên, nhưng liên nói :

- Không sai, sao Hạ Hầu đại hiệp biết?

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười nói :

- Vừa rồi tại hạ có gặp Thiếu Lâm tứ tôn giả!

Thiên Phong chân nhân “à” một tiếng rồi nói :

- Xem ra Thiếu Lâm đã đến sớm hơn Võ Đang một bước rồi, xin hỏi có phải Hạ Hầu đại hiệp định đi...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ!

Thiên Phong chân nhân nói :

- Đa tạ đã cho biết, đã vậy thì bọn Thiên Phong phải đi đến trước chờ đại giá thôi!

Nói đoạn Thất kiếm gật đầu chào rồi tung người phóng đi như bay!

Hạ Hầu Lam chau mày, hết Thiếu Lâm lại đến Võ Đang, xem ra người vì chàng mà đến quả thật không ít, chẳng biết phía trước có còn nữa hay không? Làm sao bọn họ biết chàng muốn đi Hồng Trạch hồ? Tại sao lại đều hỏi như vậy, sau đó đều nói đến trước để chờ đợi? Khó hiểu vẫn cứ khó hiểu, song tình hình này quả thật không đơn giản!

Hạ Hầu Lam đi tiếp, trước khi đến được Hồng Trạch hồ, chàng gặp liên tục ba toán người như vậy nữa, đó là Nga My tam lão, Hoa Sơn tứ tẩu, Côn Luân nhị ông, đều là cao thủ tuyệt đỉnh của ngũ đại môn phái! Và cũng toàn là nhân vật hiệp nghĩa trong bạch đạo!

Tất cả đều hỏi một câu giống nhau, sau đó cũng nói một câu giống nhau rồi bỏ đi!

Cuối cùng thì Hạ Hầu Lam cũng đến được Hồng Trạch hồ, lúc này sắc trời đã tối, ánh trăng lạnh lẽo tỏa chiếu xuống mặt nước xanh rì của Hồng Trạch hồ, tạo thành một vòm sáng bàng bạc nhấp nhô.

Xa xa có vài ánh đèn của thuyền chài chớp động theo sóng gợn, cuối cùng Hạ Hầu Lam cũng nhìn thấy Loạn Thạch sơn bên cạnh Hồng Trạch hồ!

Đó đích thực là một ngọn Loạn Thạch sơn đúng như tên gọi, dõi mắt nhìn lên chỉ thấy vô số loạn thạch chồng chất cao gần trăm trượng.

Hạ Hầu Lam đứng cạnh Loạn Thạch sơn chừng mấy chục trượng, mục quang quét nhìn tứ phía nhưng chưa thấy bóng dáng một cao thủ nào của ngũ đại môn phái xuất hiện.

Chàng bấm đốt ngón tay nhẩm tính, có không quá hai mươi cao thủ, dù là địch thì chàng cũng không sợ.

Sau một thoáng quan sát, chàng lập tức tung người lướt đi, đối với chàng mà nói, độ cao trăm

trượng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Vì vậy chỉ trong chớp mắt chàng đã lên đến tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn, nhưng cảnh tượng trên đỉnh Loạn Thạch sơn khiến chàng bất giác rùng mình. biến sắc!

Không phải trên đỉnh Loạn Thạch sơn không có cây tùng nào, mà có cây tùng đó sừng sững đứng một mình cạnh vách núi. Nhưng ngoài cây tùng ra, Loạn Thạch sơn này lẽ ra không nên có người thứ hai, song hiện tại có rất nhiều bóng đen đứng xung quanh gốc tùng.

Nếu đếm kỹ, tuyệt đối không dưới hai mươi cao thủ. Rõ ràng số lượng nằm ngoài dự tính của Hạ Hầu Lam!

Ngoài những người đã gặp trên đường từ Lục Phúc khách điếm đến Hồng Trạch hồ, số còn lại cũng chẳng xa lạ gì đối với Hạ Hầu Lam.

Đó là Thiếu Lâm chưởng môn, Tứ đại hộ pháp và chư vị Đường chủ đầu tọa! Võ Đang chưởng môn, Thượng Thanh cung Thập nhị Điện chủ! Nga My chưởng môn! Hoa Sơn chưởng môn! Côn Luân chưởng môn!

Ngoài hai mươi cao thủ của ngũ đại môn phái mà Hạ Hầu Lam từng gặp, số còn lại cũng trên hai mươi cao thủ tuyệt đỉnh của ngũ đại môn phái, đương nhiên công lực bọn người này còn cao thâm hơn hai mươi cao thủ kia!

Trên Loạn Thanh Sơn nho nhỏ cạnh Hồng Trạch hồ mà tụ tập đến năm vị Chưởng môn và bốn năm chục cao thủ của ngũ đại môn phái! Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì sợ rằng sẽ lập tức gây chấn động toàn bộ võ lâm thiên hạ.

Trước khi chuyện này xảy ra, tại sao trên giang hồ chẳng nghe đả động gì? Phải có, dù nói thế nào cũng phải có, vì đây là đại sự trong võ lâm gần trăm năm qua! Nhưng trước khi chuyện này xảy ra, cục diện võ lâm đang sóng yên gió lặng, chẳng có chút dấu tích gì biểu hiện sẽ xảy ra chuyện này!

Hạ Hầu Lam đang sững sờ thì nghe chưởng môn Thiếu Lâm khai khẩu :

- A di đà Phật, lão nạp là Thiếu Lâm Đại Bi, cùng các vị võ lâm đồng đạo và các môn phái cung nghênh Hạ Hầu đai hiệp!

Một lời vừa dứt thì mọi người tại đương trường đều phất tay áo hành lễ với Hạ Hầu Lam

Các vị võ lâm đồng đạo! Không lẽ ngoài ngũ đại môn phái ra, trên Loạn Thạch sơn còn có những người khác?

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn kỹ, quả nhiên không sai, bọn người này đứng hơi xa hơn và đều

bị cao thủ của ngũ đại môn phái che khuất, nếu không quan sát kỹ tất sẽ không thấy.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Chưởng môn...

Thiếu Lâm chưởng môn Đại Bi thượng nhân lập tức cắt lời, nói :

- Lão nạp xin nói cho thí chủ biết, ngũ đại môn phái và các võ lâm đồng đạo nghe nói thí chủ sẽ đến Loạn Thạch sơn này lấy một vật nên vội vàng đến chờ đợi cung nghênh, một là vì võ lâm chánh nghĩa trừ ma vệ đạo, hai là bảo vệ võ lâm chí bảo và báo thù cho mấy chục nhân mạng của Đồng gia, xin hỏi thí chủ có dám đến trước vài bước không?

Bây giờ đã rõ ràng, là địch chứ không phải là bạn!

Hạ Hầu Lam lớn tiếng nói :

- Chưởng môn, đến trước vài bước thì sao nào?

Đại Bi thượng nhân nói :

- Nếu thí chủ dám đến trước vài bước nữa thì các môn phái và chư vị võ lâm đồng đạo sẽ chặn đường lui của thí chủ, đêm nay thí chủ sẽ tuyệt sinh lộ!

Hạ Hầu Lam phá lên cười một tràng sang sảng, tiếng cười nát đá xuyên mây xông thẳng lên bầu trời đêm, nhiều cao thủ tại đương trường phải biến sắc, chàng nói :

- Chưởng môn, Hạ Hầu Lam bình sinh không biết đến chữ “sợ”, nhưng trước khi tại hạ tiến tới, chư vị có muốn nghe tại hạ nói mấy câu không?

Đại Bi thượng nhân chưa kịp nói thì đột nhiên có giọng the thé từ lớp người phía sau cất lên :

- Hạ Hầu Lam, tốt nhất ngươi nên nói ít lại một câu, xưa nay kẻ giết người đều không bao giờ thừa nhận, dù ngươi nói đến lúc mặt trời mọc ở hướng tây cũng uổng công thôi!

Hạ Hầu Lam xạ thần quang nhìn về phía người vừa nói và hỏi :

- Các hạ là vị nào?

Giọng the thé cười nhạt, nói :

- Danh không thường truyền trên giang hồ, không nói cũng chẳng sao!

Ha Hầu Lam nói:.

- Các hạ đã dám đến nơi này và dám nói với Hạ Hầu Lam ta như vậy thì tại sao không có can đảm báo danh tánh? Tại hạ không tin các hạ là hạng vô danh tiểu tốt!.

Giọng the thé nói :

- Ngươi không tin ta cũng chẳng biết làm thế nào... sự thật...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Nhưng ít ra các hạ cũng nên bước lên trước cho tại hạ xem thử!

Giọng the thé nói :

- Có xem ngươi cũng chưa chắc nhận ra, tốt nhất là không nên xem!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Hạ Hầu Lam có chết cũng phải chết một cánh quang minh lỗi lạc, không nhìn thấy các hạ thì làm sao có thể...

Giọng the thé cắt lời, nói :

- Ngươi muốn tìm ta đòi nợ chăng?

Hạ Hầu Lam gật.đầu, nói :

- Không sai!

Giọng the thé nói :

- Vậy ta càng không dám để cho ngươi nhìn thấy!

Câu này nghe ra khiến ai nấy cũng đều muốn cười, song không ai dám cười!

Chỉ có Hạ Hầu Lam, chàng phá lên cười rồi nói :

- Các hạ, tại hạ cho rằng cả hai chúng ta đều quen biết nhau!

Dường như giọng the thé hơi kinh ngạc nên chất giọng cũng hơi lạc đi :

- Vậy sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu không thì các hạ hà tất phải sửa giọng để nói chuyện?

Gióng the thé cười khan rồi nói :

- Giọng nói là do trời sinh, há có thể sửa đổi được sao? Vả lại ta cũng không cần thiết...

- Có - Hạ Hầu Lam nói - Chỉ vì tại hạ biết các hạ!

Giọng the thé nói :

- Dù ngươi biết cũng chẳng có gì đáng để ta phải kinh hoàng hoảng sợ mà sửa giọng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng các hạ sửa giọng lại khiến người ta nghi ngờ!

Giọng the thé cười nhạt, nói :

- Nghi ngờ thì ngươi cứ nghi ngờ, dù sao ta cũng không nói cho ngươi biết danh tánh cũng không bước ra cho ngươi xem mặt, ngươi làm gì được ta nào? Có biện pháp thì ngươi hãy tự đến mà xem!

Hạ Hầu Lam vẫn đứng yên, chàng quay sang nói với Đại Bi thượng nhân :

- Chưởng môn có thể cho phép tại hạ xem mặt người này không?

Đại Bi thượng nhân nói :

- Phàm chuyện gì cũng đều có trước có sau, thí chủ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Nói thế, chỉ cần chư vị vây được tại hạ thì Chưởng môn sẽ đồng ý cho tại hạ thấy người đó?

Đại Bi thượng nhân do dự một lát rồi nói:.

- Lão nạp không dám quyết định thay người khác, chờ lão nạp hỏi thử...

Giọng the thé lại cất lên kịp thời :

- Chưởng môn, không cần hỏi, tại hạ đồng ý với hắn!

Đại Bi thương nhân nói :

- Đa tạ thí chủ... - Lão quay sang Hạ Hầu Lam và nói tiếp - Thí chủ đã nghe rồi đấy, nhưng chuyện

quan hệ đến sinh tử, lão nạp mong thí chủ suy nghĩ cho kỹ!

Hạ Hầu Lam cười cười nói :

- Chưởng môn không cần khích tướng, dù trước mắt là vạc dầu biển lửa thì tại hạ cũng phải nhảy vào một chuyến!

Nói đoạn, chàng thản nhiên cất bước đi tới trước!

Hào khí này khiến cao thủ các đại môn phái đều biến sắc!

Chàng vừa đi được mấy bước thì chỗ mới đứng phía sau lập tức bị người của ngũ đại môn phái vây kín lại, nhìn thế trận này, trừ phi nhảy xuống vách núi thẳng đứng phía Hồng Trạch hồ, ngoài ra không còn đường nào khác, dù mọc cánh bay như chim cũng khó thoát!

Hạ Hầu Lam vẫn an nhiên tự tại, dường như không biết những điều đó, sau khi đi tới trước chừng một trượng thì chàng dừng bước, từ từ quay người lại nhìn Đại Bi thượng nhân và nói :

- Chưởng môn, tại hạ vào vòng vây rồi!

- A di đà Phật?

Đại Bi thượng nhân khẽ niệm Phật hiệu rồi nói :

- Hào khí của thí chủ xuyên nhật nguyệt, can đảm chấn động thiên địa, khiến lão nạp vô cùng hổ thẹn, vô cùng kính phục, lão nạp đành thực hiện lời hứa thôi..

Lão hơi ngừng lại rồi cao giọng nói :

- Mời vị thí chủ đó bước ra ngoài cho Hạ Hầu thí chủ xem mặt thôi!

Giọng the thé liền nói :

- Kính tuân mệnh lệnh của Chưởng môn, xin các vị phía trước làm ơn rẽ ra hai bên!

Lời vừa dứt thì quần hào của ngũ đại môn phái lập tức tự động địch bước sang hai bên, nhường một lối đi, một bóng lam y thấp thoáng lướt tới trước!

Đó là một lam y lão nhân diện mục thâm trầm xương xẩu lão ta lướt lên khỏi quần hùng chừng một bước rồi lập tức dừng lại nói :

- Hạ Hầu Lam, muốn xem thì ngươi xem cho kỹ đi!

Nói đoan, lão kẹp hai tay ra sau lưng, đầu ngước tới trước!

Hạ Hầu Lam xạ thần quang nhìn kỹ, trông tướng mạo bên ngoài thì người này cực kỳ xa lạ nhưng thần thái và cử chỉ lại hơi quen quen rốt cuộc chàng không nhớ ra là ai! Chàng thản nhiên nói :

- Các hạ có thể tiến tới vài bước nữa không?

- Không được, không được!

Lam y lão nhân khoát tay nói :

- Ta không thể đế ngươi giở trò trước khi ngươi chết!

Ha Hầu Lam nói :

- Các hạ biết tại hạ tất sẽ giết các hạ chăng?

- Điều đó rất khó nói! - Lam y lão nhân cười cười, nói - Nhưng phàm chuyện gì có đề phòng một chút thì tốt hơn.

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu tại hạ quyết ý bắt lão thì sợ rằng lão chạy không thoát đâu!

Lam y lão nhân thản nhiên cười, nói :

- Bước tới trước vài bước thì có thể nhưng bây giờ e rằng không dễ như vậy đâu!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy lão cứ thử xem!

Chàng vung tay ra thế muốn chụp tới!

Thân pháp của lam y lão nhân cực nhanh thân hình chỉ lắc nhẹ một cái đã chuồn ra sau Tứ đại hộ pháp của Thiếu Lâm rồi!

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang chàng nới :

- Thân pháp tuyệt lắm không phải hạng tầm thường càng không phải hạng vô danh tiểu tốt!

Lam y lão nhân nói :

- Hạ Hầu Lam, ta bước ra chỉ vì để cho ngươi ngắm nhìn chứ không phải nói hươu nói vượn với ngươi, bây giờ ngươi đã nhìn xong ta phải...

- Khoan đã! - Hạ Hầu Lam khẽ quát - Lão bước ra cho tại hạ nhìn lại lần nữa!

Lam y lão nhân nói :

- Cái gì ngươi còn muốn nhìn nữa à?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đây là lần cuối cùng!

Lam y lão nhân nói :

- Nói cũng phải, thực ra dung mạo của ta có gì mà sợ người khác nhìn chứ!

Nói đoạn lão lách qua Thiếu Lâm tứ đại hộ pháp rồi bước lên trước đứng ngay chỗ cũ!

Ha Hầu Lam ngưng thần vận mục lực mà nhìn, song mục tuyệt nhiên không chớp động.

Qua một lúc, lam y lão nhân hơi có vẻ bất an, lão nhịn không được nên nói:

- Hạ Hầu Lam ngươi nhìn...

Đột nhiên nghe Hạ Hầu Lam nói :

- Thuật dịch dung của các hạ cực kỳ cao minh nhưng đáng tiếc là vẫn bị tại hạ nhìn ra một chút sơ hở các hạ có thể nói cho tại hạ biết tại sao phải dịch dung mà đến không?

Thân hình lam y lão nhân hơi chấn động, lão cười cười nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi không hổ là một kỳ tài, chỉ có điều đây là chuyện riêng của bản thân ta, trời sinh ta có tính khí kỳ quái như vậy, xưa nay không muốn cho người khác thấy diện mục thật của mình!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Thế thì thôi vậy...

Một lời chưa dứt thì thân hình đột nhiên lướt tới nhanh như chớp, đơn chưởng phất ra, nhằm thẳng vào mặt lam y lão nhân, chàng muốn phá thuật dịch dung cao tuyệt của lão ta!

Dường như lam y lão nhân rất giàu cơ trí, thời thời khắc khắc đều đề phòng lão kinh hãi kêu lớn :

- Chư vị đồng đạo, cứu người!

Lời vừa phát thì thân hình lão ta cũng ngoặt qua một bên và chưui ra phía sau quần hào...

Lúc này, Thiếu Lâm Tứ đại hộ pháp liên thủ giăng ngang, tất tả đều xuất chưởng đánh về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đại hòa thượng, người này khiến tại hạ rất nghi ngờ, xin tránh ra.

Hữu chưởng lật lại và vỗ ra cùng lúc. Chỉ nghe “binh, binh...” mấy tiếng vang lên, Thiếu Lâm Tứ đại hộ pháp đều loạng choạng lui một bước, sắc diện biến rất thảm. Hạ Hầu Lam thừa cơ hội lướt vèo qua.

Nhưng lam y lão nhân đã chui vào trong đám đông quần hào và mất hút tung tích.

Hạ Hầu Lam triệt thủ và lớn tiếng nói :

- Đại hòa thượng, tứ vị quá thích quản vào chuyện người khác rồi.

Chàng quay về phía Đại Bi thượng nhân và nói tiếp :

- Chưởng môn, có thể cho Hạ Hầu Lam đào lấy một vật dưới gốc tùng rồi nói với chư vị tại đương trường mấy câu, sau đó chúng ta sẽ động thủ, được không?.

Đại Bi thương nhân nói :

- Tất nhiên không có gì là không được chỉ có điều vật mà thí chủ muốn đào lấy có phải là Ngọc Thiêm Thừ không?

Hạ Hầu Lam mỉm cười.nói :

- Thanh danh Thiếu Lâm tồn tại đã mấy trăm năm, thượng nhân là tôn trưởng của một phái, sao cũng quan tâm đến Ngọc Thiềm Thừ như vậy?

Đại Bi thượng nhân đỏ mặt, lão nói :

- Người xuất gia không nói dối, ngũ đại môn phái đến đây cũng chỉ vì ngăn cản không để cho bảo vật rơi vào tay ma, trước tiên là giữ cho thần vật không bị nhuốm phong trần, sau là không để thần vật làm hại võ lâm.

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy thì Chưởng môn có thể yên tâm rồi, đó không phải là Ngọc Thiềm Thừ.

Quần hào của ngũ đại môn phái lập lức thở phào nhẹ nhõm. Đại Bi thượng nhân nói :

- Vậy mời thí chủ tự nhiên, bọn lão nạp cũng chẳng vội trong lúc này.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đa tạ Chưởng môn!

Nói đoạn chàng quay người đi về phía cây cổ tùng cô độc nơi gần vách núi.

Đến nơi, chàng nhìn kỹ thì thấy quả nhiên có vết đất đá mới đào. Không chút do dự.

Hạ Hầu Lam khom người xuất thủ moi xuống. Chỉ qua một lớp đất móng thì lập tức có một ống tre hiện ra trước mắt.

Hạ Hầu Lam nhặt ống tre rồi đứng thẳng lên, sau đó chàng lấy ra từ ống tre một mảnh giãy trắng được cuộn lại cẩn thận. Nhưng vừa mở ra xem thì Hạ Hầu Lam lập tức biến sắc.

Trên mảnh giấy trắng viết thế này :

Hạ Hầu tuyệt mệnh, Thượng Quan thuộc về ta, từ nay về sau duy ngã độc tôn!

Dưới góc trái vẫn là hình một con rồng sống động, nhe nanh múa vuốt. Hạ Hầu Lam chợt hiểu ra, chàng hiểu là mình đã mắc lừa, lọt vào tròng của đối phương, chỉ có điều khi chàng hiểu ra thì đã quá muộn, thật sự là quá muộn rồi.

Chuyện này xuất phát từ một chủ ý của Cuồng hòa thượng và bị người ta thừa cơ.

Chuyện đến nước này mà không biết lão hòa thượng đã chạy đi đâu rồi.

Lúc này, trong đám quần hào có đôi mắt thâm độc chứa đầy vẻ đắc ý đang nhìn Hạ Hầu Lam, đó là lam y lão nhân thần bí lúc nãy. Thế nhưng Hạ Hầu Lam không hay biết gì, sau một lúc ngẩn người thì sự bình tĩnh hơn người của chàng bình phục trở lại, hai tay xát vào nhau vò nát mảnh giấy rồi quăng ra theo gió bay đi... Kế đó, chàng nhìn sang Đại Bi thượng nhân và nói :

- Chưởng môn, xin nghe tại hạ nói mấy câu, trước tiên tại hạ sẽ nói rõ sau đó tin hay không là tùy Chưởng môn và chư vị tại đương trường, tại hạ không miễn cưỡng và cũng không thể miễn cưỡng.

Đại Bi thượng nhân nói :

- Mời thí chủ nói, bọn lão nạp rửa tai chờ nghe đây.

Hạ Hầu Lam nói :

- Mấy chục mạng ở Kim Lăng Đồng gia không phải do tại hạ giết, Đồng Uyển Nhược - Đồng cô

nương cũng không phải do tại hạ bắt cóc.

Đại Bi thượng nhân nói :

- Dám hỏi thí chủ, vết thương trí mệnh Nhất Tàn chỉ đó giải thích thế nào đây?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ chỉ có thể nói cho Chưởng môn biết thế này, đó là có người giá họa.

Đột nhiên nghe giọng the thé của lam y lão nhân vang lên :

- Công phu xưng là độc môn, còn có người khác biết thi triển sao?

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Tại hạ đã nói là không ép chư vị tin.

Lam y lão nhân lại nói :

- Dù ngươi giết ta, ta cũng không tin, tờ thiếp dán tại Ngũ Hà trấn là do ngươi viết phải không?

Hạ Hầu Lam giật mình, chàng nói :

- Là tại hạ viết!

Thật ra điều đó cũng chẳng khác gì do chính tay chàng viết.

Giọng the thé của lam y lão nhân nói :

- Điều đó giải thích thế nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đó là vị hồng nhan tri kỷ của tại hạ đã bị kẻ giá họa cho tại hạ bắt cóc, đối phương nói rõ trong thời gian ba tháng phải đưa Đồng Uyển Nhược đến đổi cô ta về, vì nóng lòng muốn cứu cô ta nên tai hạ bất đắc dĩ phải dùng hạ sách này lừa dối.

Lam y lão nhân cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi coi mọi người tại đây đều là đứa trẻ lên ba cả rồi.

Cuồng hòa thượng nói không sai, quả nhiên là khó có được người tin.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Chư vị không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, sự thực trên trang giấy vừa rồi...

Bỗng nhiên chàng giật mình rồi bế khẩu.

Lam y lão nhân nói :

- Hạ Hầu Lam. trên trang giấy vừa rồi thế nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đã bị tại hạ vò nát rồi, không thể làm chứng cứ được nữa.

Lam y lão nhân cười nhạt. nói :

- Vậy ngươi còn nói gì nữa?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đúng vậy, tại hạ chẳng còn gì để nói, nhưng Hạ Hầu Lam này hành sự chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất, chẳng quan tâm đến lời bình nghi của nhân tình thế thái.

Lam y lào nhân cười lớn một tràng rồi nói :

- Thiên ha đều biết ngươi là ma trong ma, cách nói như vậy há chẳng nực cười lắm sao?

Hạ Hầu Lam nên biết chuyện này không quan hệ đến lời bình nghị của thế nhân mà là quan hệ đến sinh tồn tử vong.

Hạ Hầu Lam không trả lời, chàng nhìn qua Đại Bi thượng nhân và nói :

- Chưởng môn muốn tạo một trường huyệt chiến trên Loạn Thạch sơn này thật à?

Đại Bi thượng nhân nói :

- Người xuất gia trên có tôn chỉ Phật tổ, vốn không muốn tạo sát nghiệp, khiến chúng sinh đổ máu, nhưng hiềm nỗi Thiếu Lâm là huyết mạch của võ lâm, trừ ma vệ đạo, giữ cho võ lâm thái bình thì không dám đứng sau người khác.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Không thể ngăn ngừa được sao?

- Có thể!

Đại Bi thượng nhân nói :

- Xin thí chủ giao ái nữ của Đồng Thiên Hạc ra, và tự điểm huyệt phế võ công, ngũ đại môn phái và các võ lâm đồng đạo sẽ lập tức xuống núi ai trở về nhà nấy ngay.

Hạ Hầu Lam bật cười, nói :

- Nói đi nói lại rốt cuộc chư vị cũng vì Ngọc Thiềm Thừ đó?

Đại Bi thượng nhân hơi đỏ mặt, lão nói :

- Người xuất gia làm đệ tử Phật môn cấm tuyệt một chữ “Tham”, tùy thí chủ muốn nói thế nào cũng được Hạ Hầu Lam nói :

- Chưởng môn là cao tăng đắc đạo một đời, và cũng là chí tôn của một phái, người xuất gia cấm tuyệt chữ “Tham”, tứ đại giai không, lục căn thanh tịnh và không tranh chấp với thế nhân, bây giờ chỉ vì Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại thiên lý, chạy đến Loạn Thạch sơn này soái lãnh gần trăm cao thủ vây đánh một người, xem ra cái gọi là nhân vật lãnh tụ đức cao vọng trọng cũng đều lộ diện mục thật trước một chữ “Tham”, thiên đạo ở đâu, đạo nghĩa có còn không? Nếu Phật tổ biết được chuyện này thì không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Nghe xong lời này thật ai nấy đều biến sắc Đại Bi thượng nhân hơi cúi đầu.

Chợt nghe giọng the thé của lam y lão nhân cất lên :

- Người trong võ lâm vốn mưu cầu một chữ “Danh”, điều này không thể trách được bất kỳ môn phái nào, ai bảo Ngọc Thiềm Thừ đó là võ lâm chí bảo, kẻ có được có thể xưng tôn võ lâm, độc bá thiên hạ? Dù mình không có dã tâm nây nhưng cũng phải đề phòng người khác chiếm cứ, khiến mình vĩnh viễn khó ngóc đầu, nếu Hạ Hầu Lam ngươi thanh cao như vậy thì tại sao thà mất mạng chứ không chịu thừa nhận?

Hạ Hầu Lam không tranh biện, chàng biết như thế là thừa nên chỉ cười nhạt, nói :

- Nếu nói như vậy thì quá phiền phức rồi..

Lam y lão nhân hỏi :

- Phiền phức thế nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngọc Thiềm Thừ chỉ có một, môn phái lại có đến năm, lại thêm không ít vị vô môn bất phái, vậy chia như thế nào đây? Nên thuộc về ai?

Lam y lão nhân cười hì hì, nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ khiêu khích ly gián, điều đó vô ích thôi, cũng chẳng cần ngươi bận tâm, chưởng môn chưởng giáo của các môn phái tự có diệu sách công bằng.

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Xem ra các hạ là kẻ duy nhất muốn... ta không thể không chết trong đêm nay.

- Đương nhiên!

Lam y lào nhân cười ha ha rồi nói :

- Ai bảo ngươi là ma trong ma mà ai ai cùng đều thống hận chi? Dù không muốn ngươi chết thì cũng phải nghĩ đến cuộc sống của bọn ta, đúng không?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đây mới là trổ hết tài khiêu khích, miệng lưỡi có thể giết chết người ta, tình thế tối nay xem ra thật là một chút cũng không sai, chỉ có điều, chẳng biết chư vị có nghĩ đến chuyện muốn giết một Hạ Hầu Lam thì chư vị phải trả giá không dưới mười lần không?

Lam y lão nhân nói :

- Đã sớm nghĩ đến rồi, sợ chết thì bọn ta đã không đến, vả lại dù là núi đao vạc dầu nhưng có thể trừ được ma bảo vệ được đạo cho võ lâm thì các vị hiệp nghĩa trước mắt sẽ không ai chịu tụt hậu.

Hạ Hầu Lam nói :

- Các hạ thật là một kẻ giết người bằng miệng lưỡi.

Lam y lão nhân cười nhạt, nói :

- Không thể nói như vậy, nếu ngươi giao Đồng cô nương ra và tự phế võ công thì vẫn còn sinh lộ cho ngươi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đáng tiếc là xưa nay tại hạ không có ý điểm huyệt tự phế võ công, lại càng không thể giao ra Đồng Uyển Nhược.

Lam y lão nhân nói :

- Vậy thì ngươi không còn đường nào để lựa chọn rồi.

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói :

- Nói vậy ý của các hạ không phải là Ngọc Thiêm Thừ mà chỉ vì muốn giết tại hạ?

Lam y lão nhân cười cười, nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, ai bảo ngươi là ma trong ma mà ai ai cũng thống hận, chỉ một ngày Hạ Hầu Lam ngươi còn tồn tại thì một ngày võ lâm khó bình yên, vì đại nghĩa, vì cuộc sống của từng người, ai cũng lấy việc trừ diệt ngươi là nhiệm vụ quan trọng trước mắt, chỉ có trừ bó được ngươi thì đâu có ai cần Ngọc Thiềm Thừ làm gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Các hạ, bây giờ tại hạ có chút phán đoán các hạ là ai rồi.

Lam y lão nhân nói :

- Ngươi cho rằng ta là ai?

Ha Hầu Lam nói :

- Các hạ là kẻ giết hại toàn bộ Đồng gia, bắt cóc Đồng Uyển Nhược giá họa cho tại hạ, và cũng là kẻ hai ba lần ngầm ám hại tại hạ.

Lam y lão nhân bật cười, nói :

- Hay quá nhỉ, ta lại bị đánh ngược một đinh ba của lão Trư rồi.

Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì.

- A di đà Phật!

Đại Bi thượng nhân niệm một câu Phật hiệu rồi nói :

- Thí chủ quyết định rồi phải không?

Hạ Hầu Lam nói :

- Chưởng môn, tại hạ vừa nói rồi, xưa nay tại hạ không có ý tự điểm huyệt phế võ công, và cũng không có Đồng Uyển Nhược dể giao ra.

Đại Bi thượng nhân biến sắc, lão nói :

- Vậy thí chú đã chuẩn bị một trận tử chiến?

Hạ Hầu Lam nói :

- Sự thực là như vậy, Chưởng môn, Hạ Hầu Lam này không phải là người mà ai muốn hại là hại.

Đại Bi thượng nhân nói:.

- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai trước lúc chết mà thí chủ còn muốn giết người thì thật là bạo tàn khó tiêu, hung tàn khó trừ, đã như vậy thì..

- Chưởng môn! - Hạ Hầu Lam cắt lời nói - Tại hạ không muốn tranh biện đối với những lời của lão, nhưng tại hạ phải nói cho Chưởng môn biết.... Chưởng môn làm như thế là giết người vô tội, lại để cho kẻ giảo quyệt tàn độc nhởn nhơ ngoài vòng đạo lý.

Giọng the thé của lam y lão nhân lại cất lên.

- Đáng tiếc, Hạ Hầu Lam, mấy trang giấy hồng dán tại Ngũ Hà trấn đã đủ để luận tội ngươi rồi. Xem ra Cuồng hòa thượng đã hại người rồi.

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Thất phu, Hạ Hầu Lam ta thừa nhận là đã rơi vào toàn bộ độc mưu của ngươi nhưng nếu đêm nay Hạ Hầu Lam ta may mắn thoát chết thì tên thất phu ngươi đừng mong thoát khỏi Loạn Thạch sơn này.

Lam y lão nhân cười cười nói :

- Đại Bi thượng nhân nói rất đúng, trước khi chết mà ngươi còn muốn giết người, đủ thấy bạo tàn khó tiêu hung tàn khó trừ. Hạ Hầu Lam, đáng tiếc là đêm nay ngươi chết chắc rồi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Điền đó chúng ta hãy chờ lát nữa sẽ thấy.

Chàng nhìn qua Đại Bi thượng nhân và nói tiếp :

- Chưởng môn, đối với hạng người tham lam thị phi, bất phân hắc bạch bất minh đó, tai hạ chẳng có gì khác để nói nữa, nhưng tại hạ phải nói cho Chưởng môn biết, nếu đêm nay Hạ Hầu Lam mệnh lớn không chết và thoát khỏi vòng vây này thì tại hạ thề tất sẽ báo thù các môn phái và những người đến đây đêm nay.

Đại Bi thượng nhân rùng mình, lão nói :

- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai...

Chợt nghe lam y lão nhân cười nhạt, nói :

- Hạ Hầu Lam nếu ngươi nghĩ là ngươi sẽ không chết thì tại sao lại nói những lời như vậy?

Hạ Hầu Lam nói:.

- Nhân sinh xưa nay ai lại không chết. Hạ Hầu Lam không sợ điều này, ta chỉ nhắc nhở các vị suy nghĩ cho kỹ rồi sau đó mới hành sự đừng vì sự nhầm lẫn nhất thời mà dẫn đến tại họa vô cùng cho bản thân mình.

- Vô lượng thọ Phật!

Đột nhiên nghe vị Võ Đang chưởng môn khai khẩu :

- Thí chủ không cần nói nhiều, các môn phái chỉ vì trừ ma vệ đạo, không ngại môn phái bị hủy, người bị tổn thất

- Chiêu bài nghe chính nghĩa quá nhỉ?

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói :

- Tại hạ lại cho rằng chuyện này có vẻ giống người vì tiền mà chết, đạo trưởng giết tại hạ rồi các vị có được Ngọc Thiềm Thừ không?

Võ Đang chưởng môn - vị đạo nhân tướng mạo tiên phong đạo cốt, râu dài tới ngực, mắt phụng uy nghi, lão xạ mục quang nhìn thẳng Hạ Hầu Lam và nói :

- Trừ được ác ma thì võ lâm vĩnh viễn bình yên, hà tất phái cần Ngọc Thiềm Thừ?

- Nói khéo lắm!

Hạ Hầu Lam nói:.

- Chỉ sợ giết tại hạ rồi thì chuyện bi thảm trong võ lâm lại tiếp nối phát sinh, lại càng nhiều thêm.

Võ Đang chưởng môn nói :

- Trước mắt sợ rằng không có ai tin lời này của thí chủ.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đó là vì cái lợi làm mờ tâm trí!

Võ Đang chưởng môn biến sắc, nhưng lão cùng không hổ là nhân vật đứng dầu một phái, chốc lát đã bình tĩnh lại ngay, lão quay sang nói với Đại Bi thượng nhân.

- Đạo hữu, thời gian đã không còn sớm, đạo hữu nên hạ lệnh thôi!

Đại Bi thượng nhân chấp tay nói.

- Lão nạp tuân mệnh!

Lập tức lão quay sang nói với Hạ Hầu Lam :

- Thí chủ, lão nạp thành thật khuyên lời cuối cùng, xin thí chủ hãy mau mau nói ra chỗ giam giữ ái nữ của Đồng Thiên Hạc, sau đó điểm huyệt tự phế võ công, bằng không thì lão nạp buộc lòng phải hạ lênh động thủ thôi!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Chưởng môn, những gì nên nói tại hạ đã nói hết rồi, tại hạ không muốn nói thêm nữa, lão hạ lệnh đi.

- A di đà Phật! Thiện tai, thiện tai...

Đại Bi thượng nhân hơi rùng mình, lão nói :

- Sinh mệnh là vô giá, sao thí chủ lại coi trọng vật ngoài thân như vậy?

Nói đoan, lão từ từ đưa tay phải lên.

Lập tức đương trường cũng vang lên một loạt tiếng “soạt... soạt”, quần hào của các môn phái đều xuất binh khí, kiếm bạt cung trương, không khí trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn bỗng nhiên vô cùng khẩn trương, một trường gió tanh mưa máu sắp diễn ra trước mắt.

Nhưng khi Đại Bi thượng nhân sắp phất hữu thủ xuống thì thân hình Hạ Hầu Lam chấn động, mặt biến sắc.

Đột nhiên nghe chàng quát lớn :

- Chưởng môn, khoan đã...

Đại Bi thượng nhân dừng tay nửa chừng và nói :

- Thí chủ hồi tâm chuyển ý rồi chăng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tai hạ nắm chắc là sẽ khiến các vị trả giá không chỉ mười lần, nhưng cũng thừa biết là khó thoát khỏi vòng vây hãm đêm nay, trước khi động thủ Chưởng môn có thể thật lòng trả lời tại hạ vài câu hỏi không?

Đại Bi thượng nhân do dự một lát rồi nói :

- Thí chủ cứ hỏi, điều gì lão nạp biết thì lão nạp tất sẽ trả lời.

- Đa tạ chưởng môn!

Hạ Hầu Lam nói :

- Xin hỏi Chưởng môn, là kẻ nào nói cho chư vị biết đêm nay Hạ Hầu Lam sẽ đến Loạn Thạch sơn này?

Đại Bi thượng nhân to vẻ khó xử, nhưng lão liền nói :

- Lão nạp chỉ có thể nói thế này, mấy ngày trước có người đưa thư đến các môn phái, mời các môn phái trừ ma vệ đạo bảo vệ võ lâm chí bảo, tiếp đó lại có người đưa thư đến các môn phái nói rằng nội trong hôm nay thí chủ tất sẽ đến Loạn Thạch sơn - Hồng Thúy hồ, yêu cầu các môn phái vây kích thí chủ trước đoạn nhai này.

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ tin là Chưởng môn tất không lừa dối tại hạ?

Đại Bi thượng nhân nói :

- Lão nạp đã đồng ý trả lời thì tuyệt đối không có lý nào lại lừa dối thí chủ!

Hạ Hầu Lam truy vấn :

- Dám hỏi Chưởng môn, người đó là ai?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói :

- Không biết!

- Trên thư có ký tên không?.

- Cả hai thư đều không có ký tên.

Hạ Hầu Lam trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Vậy Chưởng môn có mang thư bên người không?

Đại Bi thượng nhân gật đầu, nói :

- Có mang theo!

Hạ Hầu Lam nói :

- Có thể lấy ra cho tai hạ xem một chút được không?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói :

- Thí chủ thông cảm, chuyện này lão nạp khó có thể tuân mệnh.

Hạ Hầu Lam hỏi :

- Chưởng môn, tại sao vậy?

Đại Bi thượng nhân chậm rãi nói :

- Lão nạp không thể để cho thí chủ dựa vào bút tích trên thư mà tầm thù.

- Tầm thù?

Hạ Hầu Lam phá lên cười rồi nói :

- Chưởng môn cho rằng đêm nay Hạ Hầu Lam có thể không chết sao?

Đại Bi thương nhân ngớ người, lão liền nói :

- Phàm chuyện gì cũng không thể không đề phòng vạn nhất.

Hạ Hầu Lam nói :

- Thế thì thôi vậy!

Đại Bi thượng nhân nhướng đôi mày bạc hỏi :

- Thí chủ hỏi hết chưa?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Hỏi hết rồi.

Đại Bi thượng nhân nói :

- Đã vậy thì lão nạp phải hạ lệnh đây.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Chưởng môn, không cần. Hạ Hầu Lam không phải là người mà ai muốn hại thì hại, tại hạ sẽ tự mình đi vậy!

Lời vừa dứt thân hình chàng đột nhiên bốc lên cao, đầu dưới chân trên chúi thẳng xuống dưới vách núi dựng đứng.

Đại Bi thượng nhân ngẩn người, quần hùng của các đại môn phái đều cả kinh thất sắc trong tiếng quát như sấm rền, tất cả đều bổ nhào theo thân hình vừa bốc lên của Hạ Hầu Lam.

Nhưng đáng tiếc, bọn họ đều chậm một bước, chỉ thấy Hạ Hầu Lam biến thành một bóng xanh xanh rơi xuống dưới vách núi như sao xẹt. Hồng Thủy hồ nổi sóng và bọt trắng, một lát sau mặt nước lại bình lặng như cũ.

Sau khi Hạ Hầu Lam nhảy từ vách núi trăm trượng xuống Hồng Thủy hồ, quần hào các môn phái đều sững sờ hồi lâu sau mới định thần trở lại.

Bỗng nhiên nghe Đại Bi thượng nhân nói :

- Tại... tại sao hắn lại nhảy xuống hồ tự tận?

Một tiếng cười nhạt vang lên, có người nói :

- Sợ rằng hắn mượn vách núi thẳng đứng và Hồng Thủy hồ để thoát thân?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói :

- Không thể, từ trên cao trăm trượng nhảy xuống, dù là nhảy xuống nước cũng chẳng có ai có thể sống sót.

Một tràng cười hì hì liên tiếp cất lên, lam y lão nhân nói :

- Chưởng môn nói không sai, chớ xem thường Hồng Thủy hồ này. Hạ Hầu Lam nhất định phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Người vừa cười nhạt, nói :

- Nói vậy nghĩa là sao?

Lam y lão nhân đầy vẻ đắc y, lão nói :

- Theo tại hạ biết, Hạ Hầu Lam tuy có hiệu là Du Long nhưng lại là một con vịt trên cạn không biết bơi, nước ngập đầu là hắn không thể không chết.

Người kia hỏi :

- Làm sao các hạ biết?

Lam y lão nhân nói :

- Đương nhiên là tại hạ biết, có lần tại hạ tận mắt trông thấy hắn suýt chút nữa thì chết đuối.

Người kia nói :

- Nhưng kết quả vẫn không chết đuối.

Lam y lão nhân nói :

- Đó là nhờ có người cứu hắn lên.

Đại Bi thượng nhân xen vào :

- Lời này của thí chủ có thật không?

Lam y lão nhân nói :

- Sự việc trọng đại, tại hạ đâu dám dối người và tự dối mình?

Đại Bi thượng nhân thở phào một hơi rồi nói :

- A di đà Phật, cuối cùng thì ma chướng đã được tiêu trừ, từ nay về sau võ lâm sẽ...

Lam y lão nhân lắc đầu, nói :

- Ma chướng tuy đã tiêu trừ nhưng Tàng Chân đồ trong Ngọc Thiềm Thừ cùng mai một theo.

Đại Bi thượng nhân nói :

- Ngũ đại môn phái chỉ lo việc trừ ma vệ đạo không nghĩ đến chuyện đoạt bảo vật. Ngọc Thiềm Thừ là vật bất tường.

Lam y lão nhân cười một cách thâm hiểm và nói.

- Chưởng môn, vậy sao?

Đại Bi thượng nhân bất giác đỏ mặt, nhất thời không nói gì..

Đột nhiên nghe Võ Đang chưởng môn hắng giọng một tiếng rồi tiếp lời :

- Bần đạo rất lấy làm kỳ quái, hắn có thể đánh mà tại sao lại không đánh?

Đại Bi thượng nhân cũng ngạc nhiên, lão nói :

- Lão nạp cũng không hiểu được?

Lam y lão nhân lại cười nhạt, nói :

- Chuyện này tại hạ biết, vừa rồi dù là người bình thường thì Hạ Hầu Lam cũng đánh không lại.

Quần hào tại đương trường đều ngạc nhiên đến tột độ. Võ Đang chưởng môn xạ đôi mục quang đầy nghi hoặc nhìn lam y lão nhân và nói :

- Thí chủ nói như vậy nghĩa là thế nào?

Lam y lão nhân cười cười, nói :

- Công phu toàn thân hắn đã mất đi trước đó một khắc.

Võ Đang chưởng môn ngạc nhiên nói :

- Điều đó làm sao có thể, tại sao như vậy?

Lam y lão nhân thản nhiên nói :

- Chẳng sao cả, tin hay không thì tùy Chưởng môn.

Đại Bi thượng nhân xen vào :

- Làm sao thí chủ biết?

Lam y lão nhân mỉm cười một cách thần bí, lão nói :

- Điều này phải dựa vào kinh nghiệm và nhãn lực.

Đột nhiên nghe người vừa cười nhạt lúc nãy lên tiếng :

- Lẽ nào nói cao thủ và Chưởng môn của các đại môn phái không bằng các hạ?

Lam y lão nhân cười hì hì, nói :

- Sự thực chỉ có một mình tại hạ nhìn ra mà thôi.

Người kia nói :

- Các hạ cho rằng bọn tại hạ sẽ tin sao?

Lam y lão nhân nói :

- Dù sao thì hắn cũng đã chết, tin hay không tin dường như chẳng quan hệ gì nữa?

Võ Đang chưởng môn nói :

- Rốt cuộc thí chủ là vị cao nhân nào?

Lam y lão nhân nói :

- Danh không thường truyền trên giang hồ, không nói cũng vậy thôi, nhưng nếu đạo trưởng nhất định muốn hỏi thì tại hạ chỉ có thể nói cho đạo trưởng biết thế này, tại hạ họ Kim, thế thôi.

Họ Kim? Võ Đang chưởng môn còn đang chau mày suy nghĩ thì lam y lão nhân tự xưng họ Kim lại nói tiếp :

- Ác ma tuy đã trừ nhưng võ lâm khó bình yên, tại hạ phải tìm một nơi để tránh họa thôi.

Nói đoạn, lão cười cười, rồi cất bước, xuyên qua quần hào tại trường mà đi xuống núi.

Quần hào nghe vậy thì sững sờ, Võ Đang chưởng môn liên tục chau mày suy nghĩ. Đại Bi thượng nhân vội lắc đầu nói :

- A di đà Phật. Kim thí chủ đi đường bình an.

Lam y lão nhân họ Kim cũng không quay lại, lão chỉ mỉm cười và nói :

- Đa tạ Chưởng môn, tại hạ sẽ đi rất bình an.

Càng đi càng xuống thấp, trong chớp mắt lam y lão nhân đã mất hút dưới chân Loạn Thạch sơn.

Võ Đang chưởng môn không nhịn được nên nói :

- Đạo hữu, rốt cuộc người này là ai?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu nói :

- Lão nạp không biết, cũng chỉ biết lão ta là người họ Kim!

Võ Đang chưởng môn nói :

- Trong võ lâm có cao thủ họ Kim nào không?

Đột nhiên có người lớn tiếng nói :

- Có, Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung, chỉ có điều lão ta đã chết gần hai mươi năm rồi.

Võ Đang chưởng môn nói :

- Vậy thì không phải lão ta rồi.

Vị Chưởng môn này trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Đạo hữu có hiểu không? Lời của lão ta trước khi đi là ám chỉ điều gì?

Đại Bi thượng nhân nói :

- Phải chăng đao hữu muốn chỉ đến câu: “ác ma tuy đã trừ nhưng võ lâm khó bình yên” của lão ta?

Võ Đang chưởng môn gật đầu, nói :

- Đúng vậy!.

Đại Bi thượng nhân nói :

- Trừ phi Hạ Hầu Lam không chết.

- Không thể!

Võ Đang chưởng môn nói :

- Đạo hữu, lão ta nói ác ma tuy đã trừ rồi mà?

Đại Bi thượng nhân lắc đầu, nói :

- Điều đó thì lão nạp không hiểu, vậy hai câu: “Khó bình yên” và “tránh họa” của lão ta được giải thích như thế nào?

Nhất thời toàn trường đều im lặng, nhưng liền sau đó có người lớn tiếng nói:

- Nói gì mặc lão ta, hà tất phải giải thích? Dù sao thì Hạ Hầu Lam cũng đã chết thật, từ nay võ lâm

bình yên cũng tốt, loạn cũng tết, là phúc thì không phải là họa, đã là họa thì không thể trốn tránh.

Đại Bi thượng nhân nói :

- Nói cũng phải, nói cũng phải, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn, lão tăng cất bước đi ngay.

Võ Đang chưởng môn vội bước theo và khẽ nói :

- Đạo hữu, người này đã nhìn thấu dụng tâm của ngũ đại môn phái.

Đại Bi thượng nhân hơi rùng mình, lão vội nói :

- Vì ngọc mà bức người ta chết, việc đã làm rồi thì hà tất phải sợ người ta biết?

Võ Đang chưởng môn trầm mặc không nói gì.

Trong chớp mắt trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn đã đi sạch không còn một bóng người, không gian trở nên yên tĩnh và có đôi chút thê lương tịch mịch.

Tuy nhiên sự yên tĩnh này chẳng tồn tại bao lâu vì hiện tại có một bóng người từ sau vách đá bên trái bay ra.

Nói là bay cũng không quá đáng, bởi lẽ thân hình người này lướt đi nhẹ nhàng tựa như một bóng u linh.

Sau khi lên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn thì người này dừng bước bên cạnh góc cổ tùng cô độc.

Nhìn kỹ thì thấy đó là lam y lão nhân họ Kim, hóa ra lão ta bỏ đi rồi trở lại. Không, phải nói là căn bản lão ta không đi.

Lão đứng cạnh gốc cổ từng, xạ mục quang nhìn xuống mặt nước Hồng Thủy hồ dưới trăm trượng rỏi bỗng phát ra tràng cười khẽ đầy đắc ý.

Nhưng tràng cười chưa dứt thì sau lưng lão chừng mười trượng có một giọng nói lạ lùng cất lên :

- Đúng là nên cao hứng, người đã chết rồi mà.

Lam y Kim lão nhân rùng mình và quay phắt lại, đôi mục quang sắc lạnh nhìn thẳng đến chỗ vừa phát ra lời nói.

Ngoài xa mười trượng, cạnh một phiến quái thạch có một Hắc y lão nhân đang đứng, thần thái lạnh lùng thâm trầm đến độ kinh người, mắt bồ câu mũi hạc, râu dê phơ phất.

Song mục của lam y Kim lão nhân lấp lánh hàn quang, lão bật cười rồi nói:

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Cam lão ca!

Trong mắt Hắc y lão nhân cũng lấp lánh hàn quang, lão nói :

- Các hạ biết tại hạ à?

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, gật đầu nói :

- Đương nhiên, đương nhiên, Bắc Mang Cam lão ca ai lại không biết?

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Vậy thì tốt, chúng ta đều biết lẫn hau, như vậy sẽ dễ nói chuyện.

Dường như lam y Kim lão nhân có ý thay đối đề tài, lão mỉm cười, nói :

- Sao Cam lão ca còn chưa đi?

Hắc y Cam lão nhân nói:.

- Điều đó phải hỏi các hạ, chẳng phải các hạ cũng chưa đi đó sao?

Lam y Kim lão nhân nói :

- Không nói giấu gì Cam lão ca, tại hạ đang nghĩ xem có cách gì vớt Hạ Hầu Lam hay không.

Hắc y Cam lão nhân hỏi :

- Vớt hắn để làm gì?

- Tất nhiên là vì Ngọc Thiềm Thừ trên người hắn.

- Các hạ biết Ngọc Thiềm Thừ có trên người hắn à?

- Ái nữ của Đồng Thiên Hạc đã bị hắn bắt cóc đi thì tất nhiên hắn sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu lừa chiếm đoạt Ngọc Thiềm Thừ.

Song mục của hắc y Cam lão nhân lộ vẻ nghi hoặc, lão cười nhạt, nói :

- Sợ rằng không phải như vậy?

- Không phải?

Lam y Kim lão nhân ngạc nhiên nói :

- Vậy Cam lão ca cho rằng tại hạ đến đây làm gì? Phúng điếu hắn chăng?

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Các hạ chỉ mong hắn chết thì làm sao có thể đến phúng điếu hắn? Theo ta thấy thì các hạ đến là để xem thử rốt cuộc hắn có chết hay không, vạn nhất hắn còn nổi lên giẫy giụa trên mặt nước thì các hạ sẽ bồi tiếp cho hắn một tảng đá.

Lam y Kim lão nhân hơi biến sắc, lão cười nhạt, nói :

- Vì đại nghĩa thì chuyện này dường như không có gì là không phải.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Chỉ sợ rằng, đây là vì cá nhân thôi.

Lam y Kim lão nhân sững người, lão nói :

- Cam lão ca, sao các hạ lại nói như thế, tại hạ và hắn vốn không có thù oán gì.

- Không phải!.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt và lắc đầu nói :

- Các hạ và hắn chẳng những có thù oán mà thù oán đó còn thâm sâu như ngũ hồ tứ hải.

Lam y Kim lão nhân bật cười, nói :

- Xin Cam lão ca chớ nói đùa.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Các hạ nên biết tại hạ đến đây không phải để nói đùa.

Lam y Kim lão nhân nói :

- Cam lão ca, các hạ nói vậy là...

- Muốn tại hạ nói rõ hơn chăng?

- Đúng vây, tốt nhất là Cam lão ca nói rõ hơn một chút, nếu không tại hạ vĩnh viễn khó hiểu.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói :

- Trước tiên tại hạ nói rõ như thế này, tại hạ là người duy nhất trên thế gian biết được, chuyện này năm xưa các hạ hại chết Hạ Hầu Nhất Tu vì Hạ Hầu Lam mang họ Hạ Hầu nên các hạ hoài nghi hắn là nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu, do đó các hạ tìm thiên phương bách kế để hại hắn.

Lam y Kim lão nhân phá lên cười rồi nói :

- Dựa vào đâu mà Cam lão ca nói như vậy, các hạ cho rằng tại hạ là ai?

Hắc y Cam lão nhân lạnh lùng nói :

- Vừa rồi khi các hạ tự xưng họ Kim thì tại hạ đã hoài nghi các hạ rồi, các hạ là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung.

Lam y Kim lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Cam lão ca nói đùa quá nhiều rồi, ai chẳng biết Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm rồi, thi thể chẳng đã sớm mục nát theo cây cỏ.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Chuyện này ta biết, các hạ qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu và cũng che được tai mắt thiên hạ gần hai mươi năm, nhưng đêm nay lại bị tại hạ khám phá.

Lam y Kim lão nhân nói :

- Vị Thiên Diện thư sinh đó là một nhân vật phong lưu tuấn tú, tại hạ làm sao..

Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói :

- Các hạ quên rồi à, danh hiệu của các hạ là Thiên Diện thư sinh, tự nhiên là có thuật dịch dung độc bộ thiên hạ.

Lam y Kim lão nhân trầm mặc một lúc rồi gặt đầu, nói :

- Được rồi, cứ cho rằng tại hạ là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm, thi thể đã không còn tồn tại đó, Cam lão ca, thì sao nào?

Hắc y Cam lão nhân, cười nhạt nói :

- Ngươi đã là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung thì khiến ta liên tưởng đến một chuyện, năm xưa ngươi và Hạ Hầu Nhất Tu tâm đầu ý hợp, tình như thủ túc nên tám chín phần là ngươi đã học được

công phu độc môn bá đạo Nhất Tàn chỉ của lão ta. Điều đó vừa hợp của việc Ha Hầu Lam không thừa nhận mình là hung thủ, nói rằng thảm họa ở Kim Lăng Đồng gia là có người giá họa.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói :

- Sức liên tưởng của Cam lão ca thật tuyệt vời, nói tiếp đi?

Hắc y Cam lão nhân chậm rãi, nói :

- Ta còn liên tưởng đến nhiều vấn đề, ngươi đã giá họa cho hắn rồi lại lợi dụng lòng tham của các môn phái, sau khi hẹn Hạ Hầu Lam đến đây thì ngươi mời các môn phái đến thực hiện cái gọi là trừ ma vệ đạo. Ngươi hại hắn là vì muốn nhổ cỏ tận gốc, ngươi giết cả nhà Đồng gia, một mặt là vì muốn giá họa, một mặt khác là vì muốn chiếm đoạt võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ.

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, nói :

- Bản lĩnh suy diễn của Cam lão ca thật khiến người ta khâm phục.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Chuyện đến nước này thì ta phải hoài nghi tung tích của Ngọc Thiềm Thừ ở chỗ ngươi thôi!

Lam y Kim lão nhân nói :

- Cam lão ca muốn nói Ngọc Thiềm Thừ đó đang ở trong tay tại hạ chăng?

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Không sai, kẻ cuối cùng tìm được là ngươi.

Lam y Kim lão nhân cười ha hả rồi nói :

- Cam lão ca, tại hạ nói rồi, bản lĩnh suy diễn của các hạ thật...

- Thế nào?

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói :

- Ngươi không thừa nhận à?

Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói :

- Cam lão ca, tại hạ căn bản không phải là Kim Ngọc Dung đó, các hạ bảo tại hạ làm sao thừa nhận chứ?

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Ngươi không thừa nhận thì thôi vậy, ta sẽ loan truyền chuyện này ra võ lâm.

Lam y Kim lão nhân thản nhiên nói :

- Tại hạ nghĩ rằng Cam lão ca không thể làm như vậy.

- Tại sao?

- Vì nếu Cam lão ca định làm như vậy thì vừa rồi là một cơ hội tốt nhất.

- Ngươi nói đúng một nửa, vừa rồi ta đã bỏ qua một cơ hội tốt, nhưng điều đó không thể có lần thứ hai, ngươi biết vì sao vừa rồi ta không nói toạc ra không?

- Cam lão ca muốn tai hạ chia phần chăng?

- Không sai, ngươi quả nhiên là người sáng suốt.

Lam y Kim lão nhân chau mày nói :

- Cam lão ca, võ lâm chí bảo này quả thật không dễ có được.

Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói :

- Chia đều hai bên, nếu ngươi không muốn thì sợ rằng ngay cả một nửa ngươi cũng không có được.

Lam y Kim lão nhân nói :

- Cam lão ca nói thế nghĩa là sao?

Hắc y Cam lão nhân mỉm cười thâm hiểm, lão nói :

- Nếu ta loan truyền chuyện này ra võ lâm, đến lúc đó..

Lão cười hì hì rồi bế khẩu.

Hình như lam y Kim lão nhân có chút hoang mang, lão vội nói :

- Cam lão ca, phàm chuyện gì cũng nên thương lượng trước.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Vì vậy nên ta chưa rời khỏi nơi này, mục đích là chờ thương lượng với ngươi.

Lam y Kim lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Được rồi, Cam lão ca đã không vạch mặt tại hạ tại đương trường thì tại hạ cũng không xử tệ với bằng hữu, Cam lão ca, xin ngồi xuống đây chúng ta cùng thương lượng.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Ngồi thì có thể, nhưng phải cách xa vách núi một chút, chỗ đó nguy hiểm lắm.

Song mục của lam y Kim lão nhân lộ vẻ thâm độc, lão nói :

- Cam lão ca đa nghi quá, đối với loại chuyện thế này, chúng ta nên nói chuyện với nhau một cách cởi mở.

Tuy miệng nói thế nhưng chân vẫn rời vách núi đi vào bên trong.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Ta nhớ một câu nói của ngươi, phàm chuyện gì cũng nên đề phòng một chút thì tốt hơn!

Nói đoạn, lão cũng cất bước đi tới.

Lam y Kim lão nhân nói :

- Với thân võ học của Cam lão ca, lẽ nào...

Hắc y Cam lão nhân cắt lời, nói :

- Ta tự biết mình không phải là địch thủ của ngươi..

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, nói :

- Vậy thì Cam lão ca không nên đến uy hiếp tại hạ.

Hắc y Cam lão nhân buông tay so vai và nói:.

- Con người vì tiền của mà chết, chim chóc vì miếng ăn mà vong mạng, ai bảo ta tham lam như vậy chi? Ai bảo ngươi có võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ đó chi? Vả lại, tuy thừa biết không phải là đối thủ của ngươi nhưng ta lại tự tin là có thể chạy thoát được, vì thế ta chẳng có gì phải sợ.

Lam y Kim lão nhân nói :

- Được rồi, Cam lão ca, chúng ta ngồi lại với nhau cho dễ thương lượng nhé.

Nói đoạn, lão đưa tay mời..

Hắc y Cam lão nhân không do dự, lão phất vạt áo qua một bên và ngồi xuống ngay.

Lam y Kim lão nhân mỉm cười, đoạn ngồi xuống đối diện với hắc y Cam lão nhân, chỗ này đất cát sạch sẽ nên không sợ bẩn y phục.

Sau khi an tọa thì lam y Kim lão nhân nói :

- Bây giờ chúng ta nên bàn cách chia như thế nào.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Chuyện này hình như chẳng có gì để nói, hai chúng ta cùng nghiên cứu tập luyện.

Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói :

- Cam lão ca hiểu nhầm rồi, bản thân Ngọc Thiềm Thừ chẳng có chút giá trị gì, sở dĩ nó được gọi là võ lâm chí bảo là vì phải án theo Tàng Chân đồ mà lục tìm nơi cất giấu báo vật, sau đó mới có thể...

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Ta không hề nhầm, ý ta muốn nói là sau khi tìm được bí kíp thì chúng ta sẽ cùng nghiên cứu và tập luyện.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói :

- Sao Cam lão ca biết đó là bí kíp võ lâm?

Hắc y Cam lão nhân hơi ngạc nhiên, lão nói :

- Lẽ nào không phải?

Lam y Kim lão nhân lắc đầu, nói :

- Tại ha không nói là không phải, ý tại hạ muốn nói rốt cuộc đó là bảo vật gì chúng ta vẫn chưa biết, vạn nhất nó không phải là bí kíp gì mà là kỳ trân dị bảo khác thì há chẳng phải là dễ chia đó sao?

Hắc y Cam lào nhân thản nhiên mỉm cười, nói :

- Ta cho rằng đó là võ lâm bí kíp, nếu không sao có câu “kẻ nào có được thì độc bá thiên hạ”

Lam y kim lão nhân nói :

- Cũng mong là như vậy, nhưng...

- Đừng có nhưng nhị nữa!

Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói :

- Chuyện này rất đơn giản, nếu là bí kíp võ lâm thì chúng ta cùng nghiên cứu tập luyện, nếu không phải bí kíp võ lâm thì chia đôi, như thế không được sao?

Lam y Kim lão nhân gật đầu, nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đồng ý làm như thế nhé!

Hắc y Cam lão nhân chớp chớp song mục và nói :

- Hiện tại Ngọc Thiềm Thừ đó có trên người của ngươi không?.

- Không, tại hạ giấu nó ở một nơi rất bí mật, làm như vậy là để nhỡ kẻ nào biết Ngọc Thiềm Thừ đã rơi vào tay tại hạ thì nhất thời cũng không làm gì được tại ha....

- Cơ trí của ngươi rất cao thâm, suy nghĩ chu đáo khiến người ta khâm phục.

- Cam lão ca quá khen, tục ngữ có câu: “Con người vốn không có tội”. Hạ Hầu Lam đã vì vậy mà mất mạng, tại hạ đâu dám không cẩn thận.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt một tiếng, mục quang quét qua trước ngực đối phương và nói :

- Vậy trong ngươi của ngươi giấu vật gì thế?

Lam y Kim lão nhân biến sắc, vội cúi đầu nhìn xuống! Hắc y Cam lão nhân mỉm cười, nói :

- Nếu không mang theo bên người thì việc gì ngươi phải khẩn trương?

Lam y Kim lão nhân ngẩng đầu lên và nói :

- Trá thuật của Cam lão ca rất cao minh, khiến người ta thán phục.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Binh bất yếm trá, vì một nửa lợi ích của ta nên ta đành phải thử như vậy.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Cái này kêu bằng nói chuyện cởi mở với nhau đó sao?

Lam y Kim lão nhân gượng cười, nói :

- Cam lão ca nên biết, nếu các hạ là tại hạ thì các hạ cũng không nỡ buông ra.

Hắc y Cam lão nhân cười nhạt, nói :

- Bây giờ ngươi không nỡ cũng phải buông ra thôi, lấy ra đi.

Lam y Kim lão nhân do dự một lát, nhưng cuối cùng cũng thò tay vào trong áo, đồng thời lão cười cười, nói :

- Đã trúng trá thuật của người ta thì đành cung kính bất như tuân mệnh.

Lão cẩn thận lấy ra một túi vải màu vàng đặt ngay ngắn vào lòng bàn tay, rồi mở túi vải ra, bên trong rõ ràng là Ngọc Thiềm Thừ trong suốt như tuyết.

Hắc y Cam lão nhân lộ vẻ vui mừng, lão xúc động nói :

- Cho ta xem thử.

Nói đoạn, lão đưa tay chụp tới.

Dường như lam y Kim lão nhân đã lường trước điều này nên vội giật tay lại và cười cười nói :

- Cam lão ca, chớ nôn nóng như thế, đợi lát nữa rồi tha hồ mà xem, bây giờ tại hạ có một cách này, cả hai chúng ta đều không thua thiệt.

Nói đoạn, lão xuất thủ vỗ nát Ngọc Thiềm Thừ.

Sau đó, lão lấy ra một cuộn giấy nhỏ ố vàng từ trong phiến ngọc vỡ nát, đoạn nhìn hắc y Cam lão nhân và cười cười nói :

- Cam lão ca, đây là trang Tàng Chân đồ.

Lão mở cuộn giấy ra, trên giấy vẽ một số sông núi, ngoài ra còn có mấy hàng chữ.

Bỗng nhiên lam y Kim lão nhân phân song thủ, xé trang Tàng Chân đồ ra làm đôi..

Hắc y Cam lão nhân kinh ngạc, vội nói :

- Ngươi, ngươi làm thế là có ý gì?

Lam y Kim lão nhân thản nhiên nói :

- Vì sự công bằng, như thế này thì chúng ta không ai thua thiệt, không ai ít hơn ai, tất nhiên là có thế thành tâm hợp tác.

Nói đoạn, lão quăng nửa trang Tàng Chân đồ tới trước, hắc y Cam lão nhân vội xuất thủ chụp lấy.

Lam y Kim lão nhân lại nói :

- Trước mắt tại hạ còn chút việc phải đi làm, ba ngày sau chúng ta sẽ gặp lại ở nơi này khi đó sẽ...

- Không được!

Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói :

- Con người ta rất nóng tính, hận không thể tìm ra nơi giấu bảo vật trong đêm nay, vả lại có thể ngươi đã xem qua trang Tàng Chân đồ này, bây giờ ta chỉ xem được một nửa, thời gian ba ngày đủ để người nẫng tay trên rồi.

Lam y Kim lão nhân nói :

- Vậy theo cao kiến của Cam lão ca...

Hắc y Cam lão nhân lại cắt lời.

- Chi bằng chúng ta đi tìm ngay đêm nay

Lam y Kim lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Thôi được, Cam lão ca, tại hạ đành nghe theo...

Vừa nói lão vừa chống tay đứng lên.

Hắc y Cam lão nhân cũng đứng lên theo, nhưng thân hình của lão bỗng nhiên loạng choạng, sắc diện đầy vẻ ngạc nhiên, song mục nhìn thẳng vào mắt đối phương.

Lam y Kim lão nhân vội nói :

- Cam lão ca làm sao thế?

Hắc y Cam lão nhân gượng cười, nói :

- Không sao, chẳng qua là nhất thời đứng không vững mà thôi.

Lam y Kim lão nhân thở phào một tiếng rồi nói :

- Làm tại hạ giật thót mình, tại hạ tưởng thân thể Cam lão ca có gì bất ổn chứ.

Hắc y Cam lão nhân nói :

- Không có gì bất ổn.

Sắc diện đột biến, lão đổi giọng nói :

- Kim lão ca, ta thay đổi chủ ý..

- Thế nào?

Lam y Kim lão nhân hơi ngạc nhiên, lão nói :

- Lẽ nào Cam lão ca không muốn một nửa trang Tàng Chân đồ?

Hắc y Cam lão nhân lắc đầu, nói :

- Không phải vậy, khó khăn lắm mới lấy sinh mạng đổi được thì tại sao có thể không cần? Chỉ có điều đột nhiên ta nhớ lại mình cũng có việc cần làm, nên muốn theo nguyện ý của Kim lão ca, đêm nay chúng ta không đi tìm, ba ngày sau sẽ gặp lại ở nơi này.

Lam y Kim lão nhân vội nói :

- Mọi chuyện không quan trọng và cấp thiết bằng chuyện tìm bảo vật, tại hạ thấy...

- Không!

Hắc y Cam lão nhân cắt lời nói :

- Ba ngày sau sẽ tái kiến.

Nói đoạn, không chờ lam y Kim lão nhân có phản ứng, lão vội quay người cất bước.

Bước đi của lão có vẻ chệch choạng, nhưng lão vẫn cố gắng giữ cho ổn định, không để lộ ra ngoài. Lam Kim lão nhân nói :

- Cam lão ca, tại hạ thấy lão ca có vẻ không ổn thật rồi.

Hắc y Cam lão nhân không đáp lời, lão vẫn tiếp tục đi.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói :

- Vừa rồi trong lúc vội vàng nên tại hạ quên nói cho Cam lão ca biết, vì đề phòng người khác đánh cắp nên tại hạ đã tẩm một lớp kịch độc lên Tàng Chân đồ, nếu không cẩn thận để dính phải thì...

Hắc y Cam lào nhân rùng mình, đột nhiên lão tung người lên và phóng thẳng xuống chân Loạn Thạch sơn.

- Còn nữa!

Chương 12: Thần Ma Đổi Ngôi

Lam y Kim lão nhân nói tiếp :

- Trang Tàng Chân đồ đó cũng là vật giả.

Lời nói vừa xuất thì hắc y Cam lão nhân đột nhiên quay phắt lại và lướt lên đỉnh Loạn Thạch sơn. Khuôn mặt nhăn nheo của lão tái nhợt, thần sắc trông đáng sợ, lão lớn tiếng nói :

- Kim Ngọc Dung, ta liều mạng với ngươi!

Lam y Kim lão nhân cười hì hì, nói :

- Không liều mạng được đâu, Cam lão ca. Nên giữ tấm thân hữu dụng để vạch mặt tại hạ, các hạ là người duy nhất trên thế gian này biết tại hạ, nếu liều mạng thì e rằng...

Lão khẽ lách người tránh né thế bổ nhào tới của hắc y Cam lão nhân một cách dễ dàng.

Hắc y Cam lão nhân xông qua mấy bước rồi mới đứng vững, sau đó lão quay người và xông tới tiếp, nhưng lần này thân hình của lão loạng choạng suýt bị ngã nhào.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói :

- Tại hạ lại quên nói cho các hạ biết một điều, người trúng độc được này mà vọng động chân khí thì không xong, càng vận chân khí thì chất độc càng chuyển động nhanh trong huyết mạch.

Song mục của hắc y Cam lão nhân mở to trừng trừng, lão vừa đưa song chưởng lên thì đột nhiên "hự" một tiếng, lam y Kim lão nhân thấy vậy liền nói :

- Cam lão ca, Bắc Cùng sơn còn nhiều đất trống nhưng đáng tiếc là các hạ không về được, để ta giúp các hạ một tay nhé.

Nói đoạn, lão thản nhiên cất bước đi tới.

Hắc y Cam lão nhân rùng mình, lão ngẩng đầu lên nhìn thì thấy lam y Kim lão nhân đầy sát khí trên mặt, khóe miệng nở nụ cười đầy vẻ đắc ý và vô cùng tàn nhẫn.

Lão buột miệng kêu lớn :

- Kim Ngọc Dung, ngươi thật độc ác, ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi đâu.

Lam y Kim lão nhân cười cười, nói :

- Từ xưa đến nay, oan hồn vô số, nhưng có làm gì được ta đâu?

Lời vừa dứt thì lão đã đến gần đối phương khoảng một trượng, đột nhiên hắc y Cam lão nhân há miệng và thổ ra một búng huyết vừa tanh vừa nóng. Lam y Kim lão nhân đã có đề phòng nên lập tức lách người tránh né.

Lúc này hắc y Cam lão nhân lại quay người chạy về phía vách núi thẳng đứng - nơi có gốc cổ tùng cô độc - và cũng là nơi Hạ Hầu Lam đã tung người phóng xuống.

Dường như lam y Kim lão nhân cũng đoán được điều này nên vội tung người phóng theo, nhưng chờ khi lão lướt tới mép vách núi thì hắc y Cam lão nhân đã như một tảng đá rơi thẳng xuống Hồng Thủy hồ.

Càng lúc thấy thân hình lão càng nhỏ, cuối cùng biến thành một chấm đen, hồ nước bọt nổi trắng, chốc lát bình lặng trở lại.

Trước sau không đầy hai canh giờ mà đã có hai người từ vách núi thẳng đứng của Loạn Thạch sơn này nhảy xuống Hồng Thủy hồ, và tất cả đều chết bởi tay lam y Kim lão nhân.

Trên thực tế, lão ta có phải là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung đã chết gần hai mươi năm hay không, ngoài bản thân lão ta ra thì vẫn không có ai biết được.

Thật lòng mà nói, hình như không thể có chuyện người đã chết gần hai mươi năm, bây giờ đột nhiên xuất hiện.

Lam y Kim lão nhân nhìn xuống vách núi trăm trượng và lẩm bẩm tự nói :

- Ngươi đến từ Bắc Cùng sơn, bây giờ làm ma ở vực thẳm, đến vì chuyện này rồi cũng vì chuyện này mà đi, ngươi có nuối tiếc không? Mong rằng, với nửa trang Tàng Chân đồ đó cũng đủ an ủi ngươi dưới đáy hồ, và cũng mong rằng ngươi và Hạ Hầu Lam sẽ kết bạn với nhau để đôi bên không cảm thấy cô đơn.

Nói đoạn lão phất tay áo một cái, nửa trang Tàng Chân đồ còn lại cũng bay đi theo gió mà rơi xuống chân vách núi.

Sau cùng, lam y Kim lão nhân chậm rãi quay người, thân hình lão khẽ động rồi thuận theo gió mà lướt đi như một bóng u linh.

Mặt trời mọc rồi lặn, ngày qua đêm tới, thời gian tuần hoàn luân chuyển, không biết đã trải qua bao nhiêu ngày trắng đêm đen, bao nhiêu buổi hoàng hồn bảng lảng, bao nhiêu đêm trường thê lương tĩnh mịch.

* * * * *

Trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn cạnh Hồng Thủy hồ lại có vết chân người xuất hiện.

Đó là hai người, một lớn một nhỏ là một hài tử chừng mười hai mười ba tuổi, ăn mặc theo kiểu dân chài, quần xắn quá gối để lộ đôi chân nhỏ rám nắng. Đôi mắt đen tuyền không ngừng chớp động, hình như cảm thấy rất ngạc nhiên với một nơi như thế này...

Còn vị hắc y khách lại tỏ ra thản nhiên, đôi mắt thất thần như người vừa lành bệnh, song khí độ lại cao ngạo khiến người ta phải dè chừng.

Hai người đứng trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn, không ai động đậy và cũng không ai nói một câu, hắc y khách nhìn gốc cổ tùng đứng cô độc bên cạnh vách núi, sắc diện liên tục biến đổi.

Đột nhiên nghe tiểu hài tử khai khẩu :

- Đại thúc, là nơi này à?

Hắc y khách cười và khẽ gật đầu, nói :

- Đúng vậy, Tiểu Thuận Tử, là nơi này.

Giọng nói có khí mà vô lực, nghe ra mới thê lương làm sao.

Hài tử kêu bằng Tiểu Thuận Tử nói :

- Vậy tiểu điệt thắp hương nhé, đại thúc?

Nói đoạn hắn đặt chiếc giỏ tre xuống đất rồi lấy ra một bó hương, vàng mã tiền giấy, một bình sứ và một chén rượu.

Hắc y khách chỉ gật đầu mà không nói gì, người này lặng lẽ cất bước đi về phía vách núi.

Tiểu Thuận Tử vội chạy theo hỏi :

- Đại thúc nói là đốt vàng mã cho ai?

Hắc y khách thản nhiên nói :

- Là một vị bằng hữu của đại thúc.

- Bằng hữu của đại thúc chết ở nơi này à?

- Đúng vậy, Tiểu Thuận Tử.

- Đại thúc, vị bằng hữu đó của đại thúc chết như thế nào? Ngã xuống vực thẳm chăng?

- Không sai, bị người ta đẩy ngã xuống vực.

Tiểu Thuận Tử hỏi tiếp :

- Đại thúc có nhìn thấy không?

Hắc y khách lắc đầu nói :

- Không!

Tiểu Thuận Tử lại hỏi :

- Vậy làm sao đại thúc biết vị đó...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Ta phán đoán như vậy, và nhất định là như vậy, bởi vị bằng hữu đó của đại thúc không thể tự nhảy xuống.

- Tại sao? Đại thúc!

- Tiểu Thuận Tử, nếu là ngươi thì ngươi có nhảy xuống không?

- Tất nhiên là không, tiểu điệt đâu có ngốc như thế?

- Không sai, Tiểu Thuận Tử, vị bằng hữu đó của đại thúc cũng không ngốc.

Tiểu Thuận Tử hiểu ra, hắn gật gật đầu và không nói thêm gì nữa. Đột nhiên hắn phát hiện là đã đến bờ vực nên vội dừng bước và túm lấy vạt áo của Hắc y khách.

Hắc y khách quay đầu lại nói :

- Sao thế? Tiểu Thuận Tử?

Tiểu Thuận Tử chỉ tay tới trước và nói :

- Đi tới nữa là rơi xuống đấy!

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Yên tâm Tiểu Thuận Tử, đại thúc không thể ngốc như vậy đâu.

Ngừng lại một lát, người này lại nói tiếp :

- Trừ phi là bị bức và thế bất đắc dĩ.

Tiểu Thuận Tử chỉ tay xuống đất và nói :

- Đại thúc, đốt ở đây nhé!

Hắc y khách gật đầu, nói :

- Cũng được!

Nói đoạn, người này nhận lấy chiếc giỏ tre từ tay Tiểu Thuận Tử, sau đó quỳ xuống và bày biện vàng mã cùng hương đèn ra đất mà đốt.

Sau cùng, Hắc y khách rót ra một chén rượu, nâng lên ngang mày và lẩm bẩm nói :

- Bằng hữu, ngươi hãy yên nghỉ, ta còn sống ngày nào thì nhất định sẽ báo thù rửa hận cho ngươi, sinh tiền ngươi thích uống rượu nên ta thành kính lấy chén rượu nhạt này an ủi anh linh.

Nói đoạn, Hắc y khách đổ chén rượu xuống vực thẳm, sau đó lại im lặng ngẩn người, mặc cho gió thổi qua y phục lất phất và hoàng hôn cũng dần buông.

Tiểu Thuận Tử không nhịn được nên nói :

- Đại thúc, xong chưa?

Hắc y khách thản nhien gật đầu nói :

- Xong rồi!

Tiểu Thuận Tử vội vàng xách giỏ tre lên và nói :

- Vậy chúng ta trở về thôi, đại thúc, phụ thân của tiểu điệt còn đợi chúng ta.

Hắc y khách lắc đầu nói :

- Tiểu Thuận Tử, ngươi trở về trước đi, ta đứng đây một lát rồi sẽ về sau.

Tiểu Thuận Tử cũng lắc đầu, nói :

- Không, đại thúc, tiểu điệt sẽ về cùng đại thúc.

Hắc y khách nhìn qua mặt Tiểu Thuận Tử và nói :

- Trời sắp tối rồi, ngươi không sợ sao?

- Không sơ, một mình tiểu điệt thì sơ, nhưng có đại thúc thì không sợ!

- Tiểu Thuận Tử, nghe lời đại thúc trở về trước đi, để đại thúc đứng một mình ở đây một lát.

- Không, đại thúc, gia phụ nói phải cùng đại thúc trở về một lượt.

Hắc y khách chau mày nói :

- Tiểu Thuận Tử, ngươi quên rồi sao? Đại thúc phải dạy cho ngươi thứ gì?

Tiểu Thuận Tử sáng mắt, hắn nói :

- Quên thế nào được, đại thúc còn phải dạy cho tiểu điệt đánh nhau.

- Đúng vậy!

Hắc y khách nói :

- Chưa khấu đầu bái sư mà ngươi đã không nghe lời đại thúc, vậy đại thúc còn dám nhận ngươi làm đồ đệ sao?

Tiểu Thuận Tử nghe vậy thì ngẩn người, hắn hoảng hốt nói :

- Đại thúc, tiểu điệt nghe lời, nhưng gia phụ nói...

Hắc y khách nói :

- Chớ nghe theo phụ thân ngươi, đại thúc to lớn thế này lẽ nào còn sợ người ta bắt đi sao? Nghe lời ta trở về trước đi, đại thúc đứng một lát rồi sẽ về ngay thôi.

Tiểu Thuận Tử hỏi :

- Đại thúc, nơi này có gì hay ho để đứng đâu?

Hắc y khách nói :

- Thế nào, lại không muốn nghe lời à?

Tiểu Thuận Tử vội nói :

- Đại thúc, tiểu điệt nghe lời, tiểu điệt nghe lời, nhưng đại thúc phải về sớm nhé.

Hắc y khách gật đầu nói :

- Đương nhiên, đại thúc không định đứng vậy suốt đêm đâu mà sơ, ngươi về trước đi, không chừng ngươi vừa vào nhà là đại thúc cũng vừa đến cửa đấy.

Tiểu Thuận Tử chớp chớp mắt, hắn vẫn không nỡ bỏ đi nên lại nói :

- Đại thúc, thật không?

Hắc y khách gật đầu nói :

- Đương nhiên là thật, đại thúc có thể nào lừa dối ngươi sao? Mau trở về đi, đợi lát nữa trời tối là không dễ đi đâu đấy!

Tiểu Thuận Tử "vâng" một tiếng rồi quay người cất bước, tay xách theo chiếc giỏ tre.

Khi hắn quay người thì tay áo của Hắc y khách cũng phất ra, theo đó một đạo bạch quang từ tay áo bay ra và rơi vào giỏ tre.

Tiểu Thuận Tử không hề hay biết gì, hắn vẫn tiếp tục đi, chẳng mấy chốc đã xuống khỏi đỉnh núi.

Nhìn theo bóng hình nho nhỏ của Tiểu Thuận Tử dần khuất trong hoàng hôn, từng thớ thịt trên mặt Hắc y khách hơi co giật, đột nhiên người này thở dài rồi tự nói :

- Đây là lần đầu tiên trong đời ta lừa một hài tử lương thiện không hiểu chuyện. Tiểu Thuận Tử, tha thứ cho đại thúc, bất đắc dĩ đại thúc phải làm như vậy thôi!

Hắc y khách lại buông tiếng thở dài đầy cảm khái rồi tung mình lướt đi chẳng biết đi về phương nào, nhưng trong chớp mắt đã mất hút tung tích.

Trên tuyệt đỉnh Loạn Thạch sơn lại yên tĩnh và tịch mịch như trước. Chỉ còn lại hương tàn và tro của vàng mã bị gió chiếu phảng phất thổi bay đi.

* * * * *

Vùng Tần Hoài Giang - Phu Tử miếu trong thành Kim Lăng vẫn náo nhiệt như thuở nào, mùi hương phấn quyến rũ vẫn phảng phất lan tỏa trong gió. Đối với bọn con bạc lăn lộn ở vùng này thì chuyện Hầu Sơn Phong đột nhiên bỏ đi chỉ như một viên đá ném xuống sông Tần Hoài, tuy cũng khiến mặt nước gợn sóng nổi bọt, nhưng cũng rất nhanh chóng bình lặng trở lại.

Tất cả rồi cũng theo dòng nước chảy về đông, chẳng bao lâu sau người ta cũng quên dần.

Tối nay, vào lúc đèn hoa vừa mới thắp lên, trên cầu Văn Đức bắc ngang qua sông Tần Hoài có một Hắc y khách kẹp tay sau lưng mà đứng, đó chính là vị Hắc y khách vừa rời Loạn Thạch sơn cạnh Hồng Thủy hồ.

Chàng đứng trên cầu Văn Đức quay lưng về phía hành nhân, mặt hướng về những chiếc thuyền hoa qua lại như thoi đưa, đôi mày kiếm khẽ chau, song mục dõi nhìn ra xa xa được như đang tìm thứ gì đó.

Phía sau, hành nhân qua lại trên cầu cũng chẳng ai để ý đến chàng, nhiều lắm là chỉ liếc nhìn chàng với ánh mắt hơi ngạc nhiên rồi quay đầu mà đi. Cũng dễ hiểu thôi, vì điều này có gì đáng để kinh ngạc đâu? Một người đứng trên cầu nhìn những chiếc thuyền hoa một cách xuất thần cũng vốn là chuyện bình thường.

Hồi lâu sau, Hắc y khách từ từ quay người rồi đi xuống cầu, nhưng chàng vừa xuống tới chân cầu thì thấy có một hán tử tướng mạo phàm tục đang đi lại.

Hán tử này nhe răng cười hì hì rồi cúi người, nói :

- Đại gia, ngài cần một cô nương chăng?

Hắc y khách thản nhiên bước đi, thậm chí cũng không buồn liếc nhìn hán tử kia một lần.

Nhưng hán tử vẫn bước theo và nói :

- Đại gia, cô nương trên thuyền của tiểu nhân không phải hạng tầm thường, đều là đại gia khuê tú vừa đến từ thành Bắc Kinh, chẳng những biết ca múa pha trò mà da thịt cũng trắng nõn nà...

Đột nhiên Hắc y khách quay ngoắt lại, khiến hán tử kia sững sờ rồi vội vàng lui mấy bước.

Nhưng Hắc y khách chỉ mỉm cười, hỏi :

- Thật không?

Hán tử kia thở phào nhẹ nhõm, gã biết vị khách ngoài “lạnh” trong “nóng” này đã động lòng rồi, thế là hắn vội vàng giới thiệu một loạt các cô nương trên thuyền của hắn.

Cuối cùng gã cười hì hì, nói :

- Trên thuyền của tiểu nhân có một cô nương mới góa chồng, nhưng cũng chỉ mười tám mười chín thôi.

Nào ngờ, gã nói muốn gãy cả lưỡi nhưng vị Hắc y khách ngoài lạnh trong nóng kia vẫn lắc đầu nói :

- Ta không thích cô nương đến từ thành Bắc Kinh, ta chỉ thích giai nhân nam quốc nhẹ nhàng nhưng nhiệt tình. Ta nghe nói nơi này của các ngươi có một Tiểu Thúy Hồng với ngoại hiệu là Tiểu Lạt Tiêu.

Thì ra đây là khách mộ danh mà đến, nhưng hán tử kia liền lắc đầu nói :

- Vậy là chẳng có cách rồi, vì Tiểu Thúy Hồng đã bỏ đi từ lâu rồi.

Hắc y khách "à" một tiếng rồi nói :

- Làm sao ngươi biết?

- Sao tiểu nhân lại không biết chứ?

Hán tử kia nói :

- Nói ra dài dòng lắm, vùng này vốn có một tên kêu bằng Hầu Sơn Phong, Tiểu Thúy Hồng là mối ruột của hắn, nhưng trước đây không lâu. Hầu Sơn Phong đột nhiên bỏ đi, thế là tiểu thư cũng rời thuyền lên bờ và chẳng biết đã đi đâu. Chẳng biết có phải là đi theo Hầu Sơn Phong hay không? Như vậy cũng tốt, dân gian có câu: "Quả phụ thất tiết không bằng kỹ nữ hoàn lương", chỉ có điều với nhan sắc của Tiểu Thúy Hồng thì phải chọn một kẻ giàu có để nương thân...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Có thể chuyện liên quan đến chữ tình?

Hán tử kia nói :

- Cô ta thật sự đã động chân tình với Hầu Sơn Phong, đó cũng chính là sự mê muội của cô ta, vì Hầu Sơn Phong là một kẻ chỉ biết ăn uống cờ bạc và trai gái thì lấy gì mà nuôi sống cô ta?

Hắc y khách nói :

- Nghe nói Hầu Sơn Phong đó là một đại hiệp khách ẩn thế, chẳng phải vậy sao?

Hán tử kia lắc đầu, nói :

- Làm gì có chuyện đó, chỉ có người mù mới nói như vậy, nếu hắn là đại hiệp khách có chút bản lĩnh thì đã không chọn Tiểu Thúy Hồng.

Hắc y khách gật đầu nói :

- Nói cũng phải, nhưng chẳng ai biết Tiểu Thúy Hồng đi đâu à?

Hán tử lắc đầu nói :

- Đúng vậy!

Nói đoạn, gã lặng lẽ quay người bỏ đi với sự thất vọng tràn trề.

Hắc y khách trầm ngâm một lát rồi cũng cất bước, chàng đi về phía Phu Tử miếu.

Nơi này vẫn như xưa, chẳng có gì thay đổi, vẫn những tửu quán đầy bọn lưu manh vừa ăn uống vừa văng tục, đặc biệt là sòng bạc, xem ra có phần náo nhiệt hơn trước.

Hắc y khách kẹp tay sau lưng ung dung cất bước đi đến trước sòng bạc. Hai đại hán canh cổng thấy Hắc y khách đến thì tưởng là khách đến đánh bạc nên vội cúi người gật đầu chào và bước sang một bên nhường đường.

Nhưng Hắc y khách chỉ mỉm cười, nói :

- Nhị vị, tại hạ muốn hỏi thăm một người.

Đại hán bên trái ngớ người, gã lạnh giọng hỏi :

- Ngươi muốn hỏi thăm ai?

Hắc y khách nói :

- Tần Lục!

Đại hán bên trái lắc đầu, nói :

- Không biết!

Đây cũng là lẽ thường, không đến đánh bạc mà chỉ đến hỏi thăm người thì làm sao gã hứng thú?

Hắc y khách chợt hiểu ra nên mỉm cười, nói :

- Bằng hữu, tại hạ cũng đến đánh bạc.

Hai đại hán lập tức mỉm cười và đưa tay mời vào trong.

Hắc y khách lại nói :

- Chỉ có điều chưa chắc trong sòng bạc này hoan nghênh tại hạ.

Đại hán bên trái ngạc nhiên nói :

- Nói vậy nghĩa là sao?

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Có biết Hầu Sơn Phong không? Hắn là sư huynh đệ đồng môn về cờ bạc với tại hạ đấy!

Hai đại hán lập tức biến sắc, không biết thì thôi, một khi đã biết thì làm sao dám mời vào trong nữa?

Trước đây, không ván nào Hầu Sơn Phong không thắng, tất cả con bạc đều sợ hắn, Hắc y khách trước mắt là sư huynh đệ của Hầu Sơn Phong thì có khác gì Hầu Sơn Phong?

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Nhị vị, tại hạ nói không sai đấy chứ, phiền nhị vị cho biết Tần Lục đang ở đâu?

Đột nhiên trong sòng bạc có người lớn tiếng nói :

- Ai tìm Tần Lục vậy?

Liền theo đó là bức màn khẽ động, một hán tử to cao có nước da ngăm đen bước ra, đó chính là Thiết Ngưu.

Hắn quét mục quang nhìn ra ngoài và hỏi lại :

- Ai tìm Tần Lục?

Hắc y khách nói :

- Là tại hạ.

Thiết Ngưu ngạc nhiên nói :

- Bằng hữu ngươi là...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Là một bằng hữu từ xa mới đến.

Thiết Ngưu “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là bằng hữu của Lục ca, thế thì chẳng phải người ngoài rồi, mời bằng hữu theo tại hạ đi tìm hắn.

Nói đoạn hắn cười cười với hai đại hán canh cổng rồi định cất bước.

Đại hán bên trái liền nói :

- Thiết Ngưu, vị này là sư huynh đệ đồng môn của lão Hầu đấy.

Thiết Ngưu vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, hắn vội kêu lên :

- Thật thế sao?

Hắc y khách gật đầu nói :

- Tính ra hắn là tiểu sư đệ của tại hạ.

Thiết Ngưu vui mừng khôn tả, hắn nói :

- Vậy thì càng không phải là người ngoài rồi, xin hỏi quý tánh của bằng hữu?

Hắc y khách nói :

- Tại hạ hỏ Giả...

Thiết Ngưu cười cười, nói :

- Thì ra là Giả lão ca, Giả lão ca, lão Hầu đi đâu mà sao...

Hắc y khách nói :

- Thiết Ngưu huynh, chúng ta tìm Tần Lục rồi hãy nói, được chứ?

Thiết Ngưu ngạc nhiên nói :

- Làm sao Giả lão ca biết hỗn danh của tại hạ?

Hắc y khách chỉ đại hán bên trái rồi cười cười nói :

- Vị huynh đệ này vừa gọi đó.

Thiết Ngưu “à” một tiếng rồi gật đầu nói :

- Được, Giả lão ca, chúng ta chờ tìm được Tần Lục rồi hãy nói, đi thôi!

Nói đoạn, hắn kéo Hắc y khách rời khỏi sòng bạc.

Đi được mười bước thì đột nhiên nghe Hắc y khách nói :

- Thiết Ngưu huynh, thực ra đã gặp được huynh thì không cần tìm Tần Lục nữa.

Thiết Ngưu ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Tại hạ tìm Tần Lục là để hỏi thăm một chuyện, bây giờ đã gặp Thiết Ngưu huynh thì hỏi huynh cũng được thôi, hà tất...

Thiết Ngưu “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là như thé, nếu Giả lão ca đơn thuần chỉ muốn hỏi thăm chuyện thì tất nhiên không cần tìm Tần Lục nữa, nhưng Giả lão ca đã là huynh đệ đồng môn với lão Hầu thì không thể không tìm Tần Lục.

Hắc y khách hơi ngạc nhiên, chàng nói :

- Thiết Ngưu huynh nói vậy nghĩa là sao?

Thiết Ngưu lắc đầu thở dài rồi nói :

- Giả lão ca không biết đấy thôi, Tần Lục là một hán tử cương cường ít thấy và cũng là chỗ giao tình thâm sâu với lão Hầu, sau khi lão Hầu bỏ đi không nói một lời thì hắn vừa tức giận vừa khó chịu, nằm liền mấy ngày không dậy. Gần đây hắn vừa rời khỏi giường thì suốt ngày uống rượu từ sáng đến tối, rồi không đánh nhau thì cũng gây sự với người khác. Trước đây hai ngày, nếu tại hạ không kịp thời ngăn chặn thì hắn đã vong mạng dưới đao người ta rồi, vì vậy tại hạ nói là Giả lão ca nên đi thăm hắn.

Hắc y khách im lặng lắng nghe, thần thái tỏ ra rất xúc động, nghe xong chàng thở dài và gật đầu nói :

- Đích thị là một bằng hữu tốt khó tìm, tại hạ phải đi thăm hắn mới được.

Thiết Ngưu cũng gật đầu, đoạn hắn hỏi qua chuyện khác :

- Giả lão ca định hỏi thăm chuyện gì?

Hắc y khách nói :

- Thiết Ngưu huynh, đừng vội, chờ lát nữa gặp Tần Lục rồi hãy nói.

Thiết Ngưu gật đầu nói :

- Được!

Hắn chỉ tay về phía trước rồi tiếp lời :

- Giả lão ca, đến rồi, nhìn xem chẳng phải Tần Lục đó sao?

Hắc y khách nhìn theo hướng Thiết Ngưu chỉ thì thấy trong một tửu quán nho nhỏ bên đường Cổng Viện có một người đang cúi đầu uống rượu tiêu sầu.

Đó chính là Tần Lục, lời của Thiết Ngưu nói không sai, phần lớn khách ăn uống đều tránh xa hắn, ngay cả chủ quán cũng phập phồng lo sợ.

Hắc y khách chau mày nói :

- Lục ca gầy đi nhiều quá!

Thiết Ngưu gật đầu, nói :

- Đúng vậy!

Bỗng nhiên hắn nhìn qua Hắc y khách và ngạc nhiên nói :

- Trước đây Giả lão ca đã gặp hắn rồi à?

Hắc y khách “à” một tiếng rồi nói :

- Tại hạ chỉ nghe Hầu Sơn Phong kể lại thôi!

Thiết Ngưu thở dài, nói :

- Một trang hán tử khỏe mạnh như vậy mà bị chính mình giày vò đến độ chẳng ra sao cả.

Nói đoạn, hắn bước đến chỗ Tần Lục và khẽ nói :

- Lục ca, có người tìm ngươi đấy!

Tần Lục vẫn không quay lại, dường như không nghe thấy gì.

Thiết Ngưu lại nói :

- Lục ca, có người tìm...

Tần Lục xua tay, quay người lại nói :

- Ta không điếc, nói với hắn là Tần Lục ta đã chết rồi.

Khuôn mặt hắn đích thực là gầy đi rất nhiều, sắc diện nhợt nhạt, hai mắt sâu hoắm.

Hắc y khách thấy vậy thì bất giác chau mày.

Thiết Ngưu vội nói :

- Lục ca, đừng làm thế, can cớ gì lại nóng nảy như vậy chứ? Người này là sư huynh đệ của lão Hầu.

Tần Lục đứng lên trừng mắt và nói :

- Đừng nhắc đến hắn nữa, Tần Lục ta không có một bằng hữu như hắn.

Ngừng một lát, Tần Lục nói tiếp :

- Nói cho ta biết hắn dang ở đâu, ta đi tìm hắn liều mạng một phen.

Thiết Ngưu vội nói :

- Lục ca, ngươi nghe ta nói hết đã, đây là sư huynh của lão Hầu, người ta đến thăm ngươi, sao ngươi lại đối xử với người ta như vậy?

Tần Lục cười nhạt, nói :

- Hắn thăm ta để làm gì, không có hắn, Tần Lục ta vẫn cứ sống.

Thiết Ngưu chau mày quát :

- Lục ca, người ta không phải là lão Hầu, người ta vượt ngàn dặm đến đây thăm ngươi để rồi nghe ngươi nói những điều đó sao?

Tần Lục vỗ bàn quát lại :

- Không nghe thì bảo hắn đi đi...

Thiết Ngưu biến sắc, hắn vừa định phát tác thì Hắc y khách đã nhanh tay khẽ khều vào lưng hắn ra

hiệu bình tĩnh.

Đột nhiên nghe Tần Lục nói :

- Thiết Ngưu, hắn ở đâu, để ta gặp hắn thử?

Không chờ Thiết Ngưu trả lời, Hắc y khách đã bước lên trước, cung thủ chào và nói :

- Lục ca, tại hạ ở đây, Sơn Phong bảo tại hạ thay hắn hỏi thăm Lục ca, đồng thời cũng bảo tại hạ nói rõ với Lục ca rằng, sở dĩ hắn ra đi mà không nói lời từ biệt là vì có nỗi khổ tâm khác.

Tần Lục chớp chớp song mục và nói :

- Xin hỏi quý tính của bằng hữu?

Hắc y khách nói :

- Tại hạ họ Giả.

Tần Lục nói :

- Là Giả lão ca à, mời ngồi.

Hắc y khách mỉm cười, đoạn kéo Thiết Ngưu và nói :

- Thiết Ngưu huynh, chúng ta cùng ngồi nhé, đã không phải là người xa lạ thì hôm nay tại hạ mời khách, trước là thay Sơn Phong tạ lỗi nhị vị, sau là cũng muốn mượn chén rượu đa tạ sự chiếu cô của nhị vị đối với Sơn Phong trước đây.

Nói đoạn, chàng kéo Thiết Ngưu cùng ngồi xuống.

Thiết Ngưu nói :

- Giả lão ca nói gì thế, Thiết Ngưu và Lục ca là người bản địa, bất luận nói thế nào cũng không thể để Giả lão cả tổn phí, lão Hầu đã có nỗi khổ tâm riêng thì bằng hữu với nhau còn tạ lỗi gì nữa, còn hai chữ chiếu cố thì càng không cần nói, bằng hữu giao tình thân thiết với nhau, có ăn thì mọi người cùng ăn, có uống thì mọi người cùng uống, không ai phải chiếu cố ai cả.

Hắc y khách nghe vậy thì tỏ ra khâm phục, chàng nói :

- Tuy nói vậy nhưng tại hạ là sư huynh của Sơn Phong nên không thể không bày tỏ chút tâm ý.

Thiết Ngưu không nói gì, hắn vẫy tay gọi thêm rượu thịt và hai chén uống rượu.

Tần Lục nói :

- Giả lão ca, lão ca là người từng trải, xin chớ trách tại hạ.

- Sao lại nói thế?

Hắc y khách vội cắt lời, nói :

- Nói đi nói lại cũng nên trách Sơn Phong không tốt thôi, bất luận thế nào thì trước khi đi hắn cũng phải chào một tiếng mới đúng!

Tần Lục nói :

- Giả lão ca nói vậy khiến Tần Lục này áy náy quá.

Hắn ngước nhìn lên và nói tiếp :

- Giả lão ca, lão Hầu khỏe không?

Hắc y khách vội nói :

- Khỏe, khỏe, nhờ hồng phúc của Lục ca.

Thiết Ngưu cắt lời, nói :

- Giả lão ca, lão Hầu hiện ở đâu.

Hắc y khách nói :

- Hiện giờ Sơn Phong đã đi ra ngoài biên giới.

- Đi ra ngoài biên giới?

Thiết Ngưu ngạc nhiên nói :

- Giả lão ca, lão Hầu ra ngoài biên giới làm gì?

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Chuyện này liên quan đến nỗi khổ tâm không từ biệt mà đi của hắn.

Chàng nhấp ngụm rượu rồi nói tiếp :

- Thật không giấu gì nhị vị, Sơn Phong vốn là một nhân vật võ lâm.

“Bốp” một tiếng, Tần Lục vỗ đùi trừng mắt nói :

- Giỏi lắm, vậy mà lão Hầu cứ giấu bọn ta. Ta đã sớm cảm thấy hắn có vẻ không bình thường, nếu hắn không có bản lĩnh cao cường thì làm sao có thể đánh bại bốn lão kia.

- Nói rất phải, nói rất phải!

Thiết Ngưu tiếp lời :

- Bây giờ xem ra, lão Hầu chẳng những có bản lĩnh mà còn là nhân vật có bản lĩnh rất cao cường.

Hắc y khách gật đầu nói :

- Trong mấy huynh đệ bọn tại hạ, thì hắn là nhất.

Thiết Ngưu nói :

- Giả lão ca, mau nói tiếp đi.

Hắc y khách gật đầu nói :

- Nhị vị có lẽ đã biết tai họa của Kim Lăng Đồng gia xảy ra trước đây không lâu?

Thiết Ngưu vội gật đầu nói :

- Biết, biết, tại hạ còn đến đó giúp mà.

Hắc y khách nói :

- Vậy nhị vị phải biết chuyện cô nương của Đồng gia và vị Mạc tổng quản cùng mất tích?

Thiết Ngưu vỗ bàn trừng mắt chửi :

- Chỉ không biết là tên cẩu tặc lòng lang dạ thú nào thôi, hắn giết cả nhà người ta còn chưa đủ hay sao mà còn bắc cóc cả Đồng cô nương và Mạc tổng quản.

Tần Lục trừng mắt một cái, Thiết Ngưu vội bế khẩu.

Hắc y khách liền nói :

- Nói ra tiếp khiến người ta đau lòng, một cô nương khuê các...

Chàng lắc đầu rồi nói tiếp :

- Sơn Phong cũng vì chuyện này, chờ đến lúc đuổi theo ra khỏi thành Kim Lăng và phát hiện chân tướng thì hắn đã không kịp chào nhị vị, do đó hắn đành phải truy theo tiếp.

Tần Lục gật đầu nói :

- Thì ra là như vậy, tại hạ đã trách oan lão Hầu rồi.

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Chuyện đã qua rồi, đừng nhắc lại làm gì, chúng ta uống vài chén đi thôi.

Nói đoạn chàng nâng chén lên mời hai người.

Thiết Ngưu nâng chén lên và nói :

- Giả lão ca, chẳng phải lão nói là muốn hỏi thăm chuyện gì đó sao?

Hắc y khách lắc đầu, mỉm cười nói :

- Không vội, không vội, uống vài chén trước rồi hãy nói.

Thế là Thiết Ngưu đành im lặng, sau hai tuần rượu, Hắc y khách đặt chén xuống rồi nói :

- Lục ca, tại hạ muốn hỏi thăm một người.

Tần Lục vội hỏi :

- Ai? Giả lão ca cứ nói, chỉ cần là người ở vùng này thì không ai là tại hạ không biết.

Hắc y khách mỉm cười nói :

- Vì vậy nên tại hạ mới tìm đến Lục ca.

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Lục ca, người đó là Tiểu Thúy Hồng.

Thiết Ngưu sững người, hắn nói :

- Giả lão ca muốn hỏi về cô ta à?

Tần Lục biến sắc, hắn trợn trừng song mục và nói :

- Giả lão ca, đừng nhắc đến ả thối tha đó nữa, người ta nói kỹ nữ là vô tình, con hát vô nghĩa, thật

là chút cũng không sai. Lúc đầu ả kỹ nữ thối tha này được lão Hầu cung phụng cho ăn, cho mặc và đối với ả tốt biết chừng nào? Ả luôn miệng nói dù có chết cũng không thay lòng, không lấy ai ngoài lão Hầu, cả đời này là người của lão Hầu, suốt ngày giữ lão Hầu trên thuyền.

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Lục ca, tại hạ là người rất nóng tính, rốt cuộc thì cô ta thế nào?

Tần Lục lạnh lùng nói :

- Lấy chồng rồi!

Hắc y khách hơi ngạc nhiên hỏi lại :

- Lấy chồng rồi?

Tần Lục nói :

- Nói cô ta lấy chồng là còn dễ nghe đấy, thực ra là cô ta chạy theo người ta thôi.

Hắc y khách lại ngạc nhiên nói :

- Cái gì, chạy theo người ta à?

Thiết Ngưu vội xen vào :

- Giả lão ca, đừng nghe hắn nói lung tung, sự tình là thế này.

- Là thế nào?

Tần Lục trừng mắt nói :

- Ta nói lung tung à? Tiểu Thúy Hồng đúng là một ả vô lương tâm, đó chẳng phải chạy theo người thì là gì?

Hắc y khách vội khoát tay, nói :

- Lục ca, đừng tranh cãi, có gì từ từ nói, Tiểu Thúy Hồng chạy theo người ta cũng được, lấy chồng cũng được, tại hạ chỉ muốn làm cho rõ là chuyện như thế nào thôi!

Tần Lục thở dài, nói :

- Thiết Ngưu, ngươi nói đi, ta lười nhắc đến ả rồi, nhắc đến ả là ta ngứa miệng, nếu ả không nhanh chóng cao chạy xa bay thì ta đã thay lão Hầu trị cho ả một trận rồi.

Thiết Ngưu chau mày, lắc đầu và nói :

- Giả lão ca, chuyện là như thế này, lão Hầu đi chưa được bao lâu thì Tiểu Thúy Hồng không giữ mình được nên bắt đầu tiếp khách, thực ra điều này cũng chẳng trách cô ta được, làm cái nghề này, nếu cô ta không tiếp khách thì cô ta ăn gì, mặc gì...

Tần Lục vừa trừng mắt thì hắc y khách vội nói :

- Lục ca, đừng cắt lời có được không?

Tần Lục đành bế khẩu, hắn lấy rượu để trút giận nên ngửa cổ uống liền hai chén.

Thiết Ngưu nói tiếp :

- Luận về nhan sắc, Tiểu Thúy Hồng chưa phải hạng trên ở vùng Tần Hoài Giang này, nhưng cô ta có một số bản lĩnh mà người khác không có được. Trước đây không lâu, có một lão lên thuyền Tiểu Thúy Hồng, theo tại hạ thấy thì lão này chẳng giống một đại lão gia giàu có gì, có thể Tiểu Thủy Hồng sống bằng nghề này nên tinh mắt hơn tại hạ. Hình như cô ta nhận thấy lão này có thực tâm nên dăm câu bảy sợi là đối phương rơi vào mê hồn trận, sau một đêm gần gũi thân thiết, kết quả là khi trời sắp sáng thì thuyền của Tiểu Thúy Hồng trống không.

Hắc y khách nói :

- Làm sao biết là cô ta chạy theo lão đó?

Thiết Ngưu nói :

- Rất đơn giản, vì sau khi gặp lão đó thì cô ta mất tăm mất tích. Giả lão ca thử nói xem, cô ta không chạy theo lão đó thì theo ai?

Hắc y khách nói :

- Không ai thấy cô ta đi về đâu à?

Thiết Ngưu lắc đầu, nói :

- Không nghe nói.

Tần Lục đột nhiên xen vào :

- Ta nghe nói, khi trời chưa sáng thì có người thấy một cỗ xa mã xuất thành, cô nương ngồi trong xe rất giống Tiểu Thúy Hồng. Nhưng khi ta đuổi theo thì cỗ xa mã đó đã sớm đi xa rồi.

Hắc y khách chau mày nói :

- Thế này nếu muốn tìm lại cô ta thì cũng khó rồi.

Tần Lục nói :

- Giả lão ca tìm cô ta có chuyện gì chăng?

Hắc y khách nói :

- Nhị vị đều không phải người ngoài nên tại hạ không cần giấu nhị vị, đây là do Sơn Phong bảo tại hạ tìm cô ta, hắn nói Tiểu Thúy Hồng có giữ của hắn một vật, bây giờ bảo tại hạ tìm cô ta đòi lại vật đó.

Thiết Ngưu vội nói :

- Là vật gì, có quan trọng không?

- Phí lời!

Tần Lục nói :

- Không quan trọng thì lão Hầu còn bảo Giả lão ca đến lấy làm gì?

Hắc y khách gật đầu, nói :

- Lục ca nói rất đúng, đó là chiếc Trân Châu Sam.

Thiết Ngưu kinh ngạc kêu lên :

- Trân Châu Sam?

Hắc y khách gật đầu. Thiết Ngưu nói tiếp :

- Trời đất, vật đó chẳng đáng giá mấy vạn lạng sao?

Hắc y khách thản nhiên mỉm cười, nói :

- Thực ra Trân Châu Sam này là vật vô giá, không ai có thể nói ra một giá tiền nào cả.

- Con bà nó, bọn kỹ nữ thối tha thật đáng ghét.

Tần Lục buột miệng chửi :

- Chém ả ngàn đao e rằng cũng còn ít, như vậy thì ả còn lo gì ăn lo gì mặc nữa? Rõ ràng là ả có lòng dạ đen tối muốn nuốt trọn chiếc Trân Châu Sam này, cứ để cho ả chạy, đừng để Tần Lục ta tìm được, nếu ta tìm được ả thì hừ... hừ...

Hắn hừ hừ mấy tiếng rồi bế khẩu.

Thiết Ngưu lắc đầu, nói :

- Lục ca, phát hận không như vậy thì có ích gì? Chẳng biết ả đó đã chạy đến đâu, thiên hạ rộng lớn thế này, biết đi đâu mà tìm ả bây giờ?

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Nhị vị không cần nóng vội, chỉ cần cô ta còn sống trên thế gian này thì cũng có ngày sè bị chúng ta tìm được, đến lúc đó còn lo gì cô ta chẳng nhả chiếc Trân Châu Sam ra?

Tần Lục nói :

- Giả lão ca, chỉ sợ rằng đến lúc đó ả đã bán chiếc Trân Châu Sam và tiêu sạch tiền rồi.

Hắc y khách cười cười, nói :

- Điều này Lục ca yên tâm, nhất thời rất khó có người mua nổi chiếc Trân Châu Sam đó.

Tần Lục nói :

- Nếu ả tháo những trân châu ra bán thì sao?

Hắc y khách nói :

- Cô ta không thể tháo được, Trân Châu Sam đó được dùng Thiên Tâm Ti dệt thành, trừ phi có bảo đao bảo kiếm chém sắt như chém bùn, bằng không chẳng ai động được nó.

Tần Lục hơi yên tâm, hắn nói :

- Vậy thì tốt rồi, nhưng tốt nhất là nhanh chóng tìm cho ra ả.

Hắc y khách nói :

- Điều đó là đương nhiên, thôi đừng nói chuyện này nữa, Lục ca, chúng ta uống tiếp đi.

Nói đoạn, chàng nâng chén mời Tần Lục và Thiết Ngưu.

Sau khi cạn mấy chén nữa thì Tần Lục nói :

- Đêm nay Giả lão ca ở đâu?

Hắc y khách nói :

- Vẫn chưa nhất định, đến lúc đó tùy tiện ở khách điếm nào cũng được.

Tần Lục hơi có vẻ ngượng, hắn nói :

- Giả lão ca, lão ca muốn ăn uống chơi bời thế nào ở Kim Lăng thì Tần Lục cũng đều có cách chiêu đãi, chỉ duy nhất có chỗ ở là không biết làm thế nào.

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Đều là người của mình cả, Lục ca hà tất phải khách khí?

Tần Lục chỉ cười cười mà không nói gì.

Chợt nghe Thiết Ngưu nói :

- Giả lão ca định ở lại Kim Lăng bao lâu?

Hắc y khách nói :

- Đã không tìm được Tiểu Thúy Hồng thì ngày mai tại hạ phải đi.

Thiết Ngưu buột miệng hỏi lại :

- Ngày mai?

- Đúng vậy, ngày mai.

Hắc y khách khẳng định.

Thiết Ngưu lắc đầu, nói :

- Vậy thì Giả lão ca sẽ bỏ qua cơ hội mười năm mới gặp một lần rồi.

Tần Lục vỗ đùi đánh đét và tiếp lời :

- Đúng đấy, sao ta lại quên được nhỉ?

Hắc y khách ngạc nhiên nói :

- Nhị vị, là chuyện thế nào vậy, cái gì là cơ hội mười năm mới có một lần?

Tần Lục há miệng định nói nhưng lại lắc đầu và bảo với Thiết Ngưu :

- Thiết Ngưu, ngươi nói đi!

Thiết Ngưu nhấp ngụm rượu rồi nói :

- Giả lão ca, là thế này từ ngày mai trở đi, trong ba ngày liền là hội miếu Phu Tử miếu.

Hắc y khách “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là như vậy.

Thiết Ngưu nói tiếp :

- Hội Phu Tử miếu vốn chẳng có gì đáng nói hội thuyền hoa đăng cũng chẳng có gì, nhưng hai chuyện này phải nhập làm một, mười năm tổ chức một lần, cả hai chuyện nói nhiệt mà nhập lại thì Giả lão ca nghĩ xem sẽ náo nhiệt như thế nào.

Hắc y khách nói :

- Tất nhiên là sẽ rất náo nhiệt và vui mắt.

Tần Lục tiếp lời :

- Đương nhiên, đây là cơ hội rửa mắt mười năm mới có một lần, ai lại không mong đợi.

Hắn ngước nhìn Hắc y khách và nói tiếp :

- Giả lão ca, cũng may là chuyện này cũng không cấp thiết trong nhất thời, sao không ở lại xem náo nhiệt rồi hãy đi?

Hắc y khách nói :

- Đa tạ ý tốt của nhị vị, chỉ có điều...

Thiết Ngưu vội nói :

- Giả lão ca, khó khăn lắm các huynh đệ mới có cơ hội tụ tập, ở lại xem náo nhiệt rồi hãy đi nhé.

Hắc y khách trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cũng được, nhưng tại hạ chỉ có thể ở lại thêm một ngày.

Tần Lục mỉm cười, nói :

- Một ngày là đủ rồi, nào Giả lão ca, uống thôi.

Hắn cao hứng nâng chén lên mời, thế là chủ khách lại cạn thêm một tuần rượu nữa.

Cuộc vui nào cũng có lúc tàn, đến canh ba thì bàn rượu không còn một giọt. Tần Lục và Thiết Ngưu lấy danh nghĩa là chủ nên giành trả tiền.

Sau khi tính tiền xong thì Tần Lục hỏi :

- Giả lão ca định trọ ở khách điếm nào? Nói trước cho tại hạ biết một tiếng, quá ngọ ngày mai tại hạ và Thiết Ngưu sẽ đến tìm.

Hắc y khách vội lắc đầu nói :

- Vẫn chưa nhất định, thế này nhét, quá ngọ ngày mai tại hạ sẽ đến tìm Lục ca và Thiết Ngưu huynh vậy, xin nhị vị cho biết địa điểm?

Tần Lục buồn bã nói :

- Giả lão ca không đến được chỗ tại hạ ở đâu, chỗ ở Thiết Ngưu cũng chẳng khá gì hơn, như vậy không được đâu. Thế này vậy, quá ngọ ngày mai, tại hạ sẽ chờ Giả lão ca tại sòng bạc nhé.

Hắc y khách gật đầu, nói :

- Được, cứ như thế. Nhị vị, tại hạ đi đây.

Tần Lục và Thiết Ngưu cùng nói :

- Giả lão ca đi bình an nhé, ngày mai chúng ta gặp lại ở sòng bạc.

Hắc y khách gật đầu, chàng cung thủ chào tạm biệt rồi quay người cất bước.

Tần Lục nhìn theo bóng Hắc y khách dần khuất rồi đột nhiên nói :

- Quái lạ, Thiết Ngưu, ngươi có cảm giác gì không?

Thiết Ngưu ngạc nhiên hỏi :

- Cảm giác gì là cảm giác gì?

Tần Lục nói :

- Ngoài khuôn mặt ra thì thân hình, cử chỉ, lời nói của vị Giả lão ca này đều rất giống lão Hầu.

Thiết Ngưu nói :

- Ngươi không nghe gì sao? Người ta là sư huynh đệ đồng môn với nhau mà.

Đây chỉ là một ý nghĩ thật thà ngây thơ của Thiết Ngưu, vì hắn cho rằng, đã làm sư huynh đệ đồng môn với nhau thì lời nói, cử chỉ, thậm chí cả thân hình cũng phải giống nhau.

Song, Tần Lục nghe cũng có lý nên hắn gật đầu và không nói gì nữa. Cả hai cùng lập tức dìu nhau ra khỏi tửu quán.

Lúc này đã qua canh ba nên phần lớn khách điếm đều đóng cửa, chỉ có Kim Lăng khách điếm là một đại khách điếm nên hai cửa còn mở rộng, bên trong có bóng người đi đi lại lại, xem ra cũng khá đông.

Hắc y khách bước thẳng đến trước cửa Kim Lăng khách điếm, chàng ghé mắt nhìn vào thấy có mấy điếm tiểu nhị đang tất bật dọn dẹp ở tiền sảnh.

Hắc y khách vừa bước vào thì có một điếm tiểu nhị lập tức bước ra nghênh tiếp và hỏi :

- Khách quan muốn ở trọ hay là...

- Ở trọ!

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Còn phòng sạch sẽ không?

Điếm tiểu nhị lắc đầu, nói :

- Xin lỗi, khách quan, đừng nói là phòng sạch sẽ, ngay cả một chỗ có thể ở được cũng không còn, vì vậy... vì vậy đành phải mời khách quan..

Hắc y khách hỏi :

- Đầy khách rồi chăng?

Điếm tiểu nhị vội gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, khách quan, trời vừa tối là đầy khách rồi.

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Làm ăn có thời quá nhỉ?

Điếm tiểu nhị cao hứng nói :

- Khách quan từ xa tới nên không biết đấy thôi, từ ngày mai trở đi, suốt ba ngày liền, trong vòng trăm dặm của Kim Lăng thành đều rất náo nhiệt.

Hắc y khách nhớ lại lời Tần Lục và Thiết Ngưu nên mỉm cười, nói :

- Vì hội miếu Phu Tử miếu và hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài phải không?

Điếm tiểu nhị ngạc nhiên hỏi :

- Khách quan đã biết rồi à?

Hắc y khách gật đầu nói :

- Ta nghe người ta nói, vì vậy mà nơi này đầy khách phải không?

Điếm tiểu nhị nói :

- Đúng vậy, không chỉ người trong thành Kim Lăng muốn xem náo nhiệt, người ở các nơi khác cũng kéo đến rất đông, thậm chí có người còn đến trước ba ngày.

Hắc y khách chau mày, lắc đầu và nói :

- Xem ra tối nay ta khó lòng tìm được chỗ trọ rồi.

Điếm tiểu nhị nói :

- Khách quan nên đến sớm một chút, ba ngày tới sợ rằng rất khó tìm chỗ trọ, vì tất cả khách điếm trong thành Kim Lăng này đều đầy khách.

Hắc y khách lắc đầu nói :

- Nếu biết sớm thế này, chi bằng vừa rồi ta...

Đột nhiên có một loạt tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài, kế đó là có ba Hắc y đại hán sánh vai bước vào, vừa nhìn là biết ngay đó là giang hồ bằng hữu, nhân vật võ lâm.

Điếm tiểu nhị vội bước tới chào và nói :

- Ba vị về rồi à, trà nước đều đã chuẩn bị sẵn.

Ba hắc y đại hán chẳng buồn nhìn hắn một lần, đừng nói là để ý đến Hắc y khách, cả ba thản nhên bước thẳng ra hậu viện.

Hắc y khách chau mày hỏi :

- Tiểu nhị, ba vị này là...

Điếm tiểu nhị vội giải thích :

- Đã mở cửa thì ai lại không muốn mua bán, khách quan chớ hiểu lầm, ba vị này đều đã được trọ từ sớm rồi, bọn họ vừa ra ngoài tản bộ rồi trở về đấy.

- Ta biết, ý ta muốn hỏi ba vị này là...

- Cũng là khách đến xem náo nhiệt, tệ điếm có ba dãy phòng, trong đó có hai dãy đã được các vị bằng hữu giang hồ thuê trọ, một phòng cũng chẳng còn.

- Thế còn một dãy kia!

- Cũng có người bao luôn, trong dãy cuối cùng này có một vị lão nhân và một vị cô nương.

Hắc y khách giật mình, chàng nói :

- Một vị lão nhân và một vị cô nương?

- Đúng vậy!

Điếm tiểu nhị nói :

- Theo tiểu nhân thấy thì vị lão nhân đó chí ít cũng ngoại ngũ tuần, còn vị cô nương kia lại còn rất trẻ, nhan sắc lại xinh đẹp.

Hắc y khách nói :

- Thế à! Bọn họ đến ở từ khi nào?

Điếm tiểu nhị nói :

- Lâu rồi, chí ít cũng đã một tháng.

Song mục của Hắc y khách hơi chớp động, chàng nói :

- Bọn họ chỉ hai người mà ở cả một hậu viện rộng lớn như thế sao?

Điếm tiểu nhị nói :

- Khách quan, bọn họ bao trọn cả hậu viện, bọn họ trả tiền không ít hơn người khác nên tự nhiên tệ

điếm phải...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Tiểu nhị, hai dãy phòng trước đã có bằng hữu giang hồ ở kín, bọn họ có thể để cho hai người kia bao cả hậu viện sao?

Điếm tiểu nhị mỉm cười, nói :

- Phàm chuyện gì cũng phân ra đến trước đến sau, tiểu nhân chẳng nghe những vị bằng hữu giang hồ nói gì, vả lại trong khách điếm nào cũng có nhân vật võ lâm thuê trọ.

- Cái gì?

Hắc y khách buột miệng hỏi :

- Nhiều võ lâm bằng hữu đến xem náo nhiệt như thế à?

- Ai mà biết được?

Điếm tiểu nhị nói :

- Có lẽ các vị đại gia trên giang hồ đều thích xem náo nhiệt.

Hắc y khách trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu nhị, chúng ta thương lượng với nhau nhé, ngươi tìm cho ta một chỗ trọ trong khách điếm, ta tặng ngươi ít tiền để bày tỏ tâm ý, được chứ?

Điếm tiểu nhị nghe có thưởng thì vội nói :

- Khách quan nói gì thế? Đó là chuyện đương nhiên phải làm của tiểu nhân mà, thế này được không? Nếu khách quan không chê thì tiểu nhân nhường phòng của mình cho khách quang ở tạm một đêm.

Hắc y khách vội nói :

- Vậy thì cám ơn ngươi nhiều lắm, phòng của ngươi ở dãy nào?

Điếm tiểu nhị nói :

- Là phòng cuối cùng dựa vào phía trái dãy đầu tiên.

Hắc y khách không nói gì thêm, chàng vội lấy ra một đỉnh bạc và dúi vào tay điếm tiểu nhị.

Điếm tiểu nhị cũng nhanh tay nhét vào người rồi nói :

- Mời khách quan theo tiểu nhân.

Nói đoạn hắn quay người đi vào trong. Hắc y khách mỉm cười và lập tức bước theo.

Đến dãy phòng thứ nhất, nơi này chỉ có mấy phòng còn lấp lánh ánh đèn, gian phòng của điếm tiểu nhị ở tối đen như mực. Nhìn qua khe cửa sổ những gian phòng còn sáng đèn thì thấy bóng người thấp thoáng, phần lớn đều mặc hắc y, thân hình cao to, khuya thế này mà còn chưa ngủ, không lẽ bọn họ...

Điếm tiểu nhị mở khóa, đẩy cửa bước vào rồi thắp đèn lên.

Gian phòng này tuy không mấy hoa lệ nhưng rất sạch sẽ, không có chút bụi, điều này rất hợp với tâm ý Hắc y khách.

Chàng vội gật đầu nói :

- Là gian này à, thế còn ngươi?

Điếm tiểu nhị cắt lời, nói :

- Không sao, chỉ cần khách quan vừa ý thì tiểu nhân có thể tìm bất kỳ nơi nào để qua đêm cũng được, mấy ngày này khách rất đông, có thể ngủ được hay không còn rất khó nói.

Hắc y khách nói :

- Đã vậy thì cám ơn ngươi!

- Không dám!

Điếm tiểu nhị nói :

- Khách quan nghỉ ngơi nhé, tiểu nhân đi chuẩn bị trà nước cho khách quan đây.

Nói đoạn hắn đẩy cửa đi ra ngoài.

Một lát sau, hắn mang trà và nước sôi lên rồi cáo biệt Hắc y khách mà đi ra phía trước.

Sau khi điếm tiểu nhị đi rồi thì Hắc y khách cũng không rửa mặt, không uống trà, chàng ngồi lặng lẽ một lúc rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Hắc y khách kẹp tay sau lưng đi vào sân viện giữa dãy phòng thứ nhất và thứ hai, lúc này ngọn đèn phía tây vẫn chưa tắt, chàng chú ý nhìn một lúc rồi chuyển hướng vào sân viện thứ hai. Nơi này rất yên tĩnh, không một tiếng động, dãy phòng thứ hai cũng chỉ có một vài phòng sáng đèn, kỳ dư đều tối

đen như mực.

Nhưng Hắc y khách vượt qua sân viện thứ hai, định đẩy cửa vào sân viện thứ ba thì đột nhiên có tiếng gọi làm phá tan màn đêm yên tĩnh :

- Bằng hữu, đứng lại!

Hắc y khách vội xoay người nhìn tứ phía và ngạc nhiên hỏi :

- Là vị nào gọi đó?

Ngoài mười trượng về phía hữu, có người đứng trong bóng tối nói :

- Là ta!

Lời vừa dứt thì có một hắc y hán tử cao cao gầy gầy bước ra từ bóng tối, lúc này từ chỗ gần cửa sân viện thứ hai cũng có một hắc y trang hán khác bước ra.

Thì ra khi hắc y khách bước vào sân viện thứ hai là đã bị người ta phát hiện.

Hắc y khách nhìn hắc y hán tử cao gầy đang đi tới và nói :

- Vị bằng hữu này gọi tại hạ à?

Hắc y hán tử không trả lời ngay mà chăm chú nhìn đối phương một lúc rồi nói :

- Các hạ làm gì ở đây?

Hắc y khách thản nhiên đáp :

- Tại hạ là khách trọ ở đây.

- Tại hạ biết, tại hạ muốn hỏi các hạ thuộc lộ anh hùng hảo hán nào?

- Anh hùng hảo hán?

Hắc y khách ngạc nhiên rồi bật cười, nói :

- Các hạ có nhầm không đấy, tại hạ không phải là người trên giang hồ.

Hắc y hán tử cười nhạt, nói :

- Bằng hữu, người ngay thẳng không nên nói dối trước mặt người khác.

Hắc y khách vội nói :

- Tại hạ nói thật mà, tại hạ là người từ xa đến Kim Lăng xem náo nhiệt, nếu các hạ không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào.

Hắc y hán tử cười cười, nói :

- Có thể là tại hạ nhìn nhầm rồi, vậy...

Hắn ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Canh ba nửa đêm, các hạ không ngủ mà lén lén lút lút đến đây làm gì?

Hắc y khách nói :

- Các hạ nói gì lạ thế? Đây là khách điếm chứ có phải trang viện của riêng ai đâu, tại hạ không ngủ được, muốn đi dạo một lúc cũng không được sao?

Hắc y hán tử chau mày, nói :

- Có thể, nhưng tại hạ khuyên bằng hữu ngươi một câu, sân viện thứ nhất và thứ hai ngươi muốn đi dạo chỗ nào cũng được, còn sân viện thứ ba đã có người bao rồi, có rất nhiều chỗ bất tiện, Hắc y khách vọng bằng hữu ngươi chớ xông bừa vào đó, bằng không nếu xảy ra chuyện gì thì chớ trách tại hạ không cảnh báo trước.

Hắc y khách nói :

- Nếu các hạ nói sớm thì mời tại hạ đi tại hạ cũng không đi, còn chuyện gì nữa không?

Hắc y hán tử nói :

- Không, ngươi cứ tự nhiên!

Hắc y khách cũng không nói gì thêm, chàng kẹp tay sau lưng rồi đi ngược trở ra. Lẽ ra, chàng đi rồi thì xem như việc đã xong, chẳng còn gì để nói nữa. Nào ngờ hắc y hán tử rắp tâm gây sự nên hắn cười nhạt một tiếng rồi lặng lẽ xuất thủ chụp vào sau gáy Hắc y khách.

Những tưởng trảo thủ của đối phương sẽ chụp trúng gáy Hắc y khách, nào ngờ ngay lúc đó đột nhiên có giọng khàn khàn từ sau cửa viện thứ ba cất lên :

- Canh ba nửa đêm, ai còn nói chuyện ngoài đó?

Hắc y đại hán cả kinh, hắn vội triệt thủ thu trảo và lui một bước.

Kế đó là thấy hai cánh cửa của sân viện thứ ba mở ra, một lão nhân mặc trường bào, tay kẹp sau lưng chậm rãi bước ra.

Lão nhân này có tướng mạo khá uy phong, mũi cao miệng rộng, mắt phụng mày dài, thần thái toát ra vẻ uy nghiêm tự nhiên khiến người ta phải khiếp sợ.

Hắc y hán tử vội bước tới trước rồi cúi người cung kính nói :

- Tham kiến lão chủ nhân!

Trường bào lão nhân khoát tay, nói :

- Là chuyện gì thế?

- Bẩm lão chủ nhân.

Hắc y hán tử nói :

- Là vị bằng hữu này nửa đêm không ngủ được nên muốn vào sân viện thứ ba đi dạo.

Trường bào lão nhân “à” một tiếng rồi ngước nhìn về phía Hắc y khách.

Hắc y khách cũng từ từ quay người lại.

Chàng cung thủ chào và nói :

- Xin chào lão trượng, tại hạ thật đắc lỗi.

- Không dám!

Trường bào lão nhân vội đáp lễ và nói :

- Lão đệ là...

Hắc y khách đáp :

- Tại hạ là khách trọ ở dãy thứ nhất.

- Hóa ra cũng là khách ở trọ!

Trường bào lão nhân nói :

- Xin hỏi quý tính của lão đệ?

- Không dám!

Hắc y khách đáp :

- Tại hạ họ Giả!

Trường bào lão nhân mỉm cười, nói :

- Thì ra là Giả lão đệ, đại danh của lão đệ…

- Không dám!

Hắc y khách khiêm tốn nói :

- Tiểu danh là Thiếu Du!

Trường bào lão nhân mỉm cười, nói :

- Xưa kia có một vị Tần Thiếu Du, ngày nay có một vị Giả Thiếu Du, há chẳng…

Giả Thiếu Du vội nói :

- Không dám sánh với cổ nhân.

Trường bào lão nhân gật đầu, nói :

- Lão khiếu là Án Tử Phong, đến từ quan ngoại, mấy năm võ lâm, mấy năm buôn bán, tất cả đều thuộc về quá khứ, nếu có chỗ nào đắc tội thì lão khiếu xin tạ tội tại đây vậy.

Nói đoạn lão lại cung thủ chào.

Hắc y kháchvội đáp lễ và nói :

- Ngàn vạn lần không dám, nói ra đều do lỗi của tại hạ, lẽ ra tại hạ không nên chạy đây chạy đó trong lúc canh ba nửa đêm, khiến lão trượng và các vị huynh đệ đây sinh nghi.

Trường bào lão nhân Án Tử Phong nói :

- Giả lão đệ, không phải người bản địa à?

Giả Thiếu Du nói :

- Không sai, sao lão trượng biết?

- Khẩu âm không giống, vả lại người bản địa thì cần gì phải ở khách điếm.

- Lão trượng thật cao minh, nghe khẩu âm của lão trượng cũng không giống người ở quan ngoại!

- Giả lão đệ nghe không sai, lão khiếu phiêu bạt võ lâm từ đông sang tây suốt mấy năm, sau đó lại thêm mấy năm hành nam tẩu bắc mua bán nên khẩu âm biến đổi rất nhiều.

- Đúng vậy, điều đó thực khó tránh khỏi.

Án Tử Phong nhìn Hắc y khách và hỏi :

- Giả lão đệ đến Kim Lăng là...

Giả Thiếu Du vội đáp :

- Tại hạ vốn thích ngao du đây đó, nghe nói ngày mai ở Kim Lăng có thịnh hội nên không ngại đường xa mưa gió đến đây để xem náo nhiệt.

Án Tử Phong cười ha hả rồi nói :

- Thì ra lão đệ ngươi cũng giống lão khiếu, mục đích của hai chúng ta không hẹn mà hợp, nhân sinh khó gặp người cùng sở thích, càng khó có được giây phút tương phùng ngẫu nhiên như thế này. Nếu lão đệ không ngại thì xin mời vào hậu viện thắp đèn đàm đạo suốt đêm, sau đó ngày mai lại đồng vai sát cánh cùng đi xem thịnh hội, thế nào?

Lão này thật là người có tính tình phóng khoáng, mau mắn.

Giả Thiếu Du vội nói :

- Bình thủy tương phùng, lại gặp nhau trong lúc nửa đêm thế này thì đâu dám phiền?

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Đã có nhã hứng đi dạo thì có lẽ lão đệ ngươi cũng không ngủ được, đã ngủ không được thì tại sao không đàm đạo? Lão khiếu vừa nói rồi, được tương phùng là duyên, nào nào, để lão khiếu dẫn ngươi vào.

Nói đoạn, lão bước tới nắm tay Giả Thiếu Du, định dẫn chàng đi vào hậu viện.

Giả Thiếu Du nói :

- Đã vậy thì đành phiền lão trượng thôi.

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Lão đệ là người tao nhã, lão khiếu cũng không phải hạng phàm tục, lẽ ra phải như vậy.

Lão quay sang nói với hán tử hắc y cao gầy :

- Không có chuyện gì nữa, các ngươi đi ngủ thôi!

Hắc y hán tử và trang hán vội cúi người cung kính đáp một tiếng, lúc này Án Tử Phong đã đưa Giả Thiếu Du đi vào sân viện thứ ba.

Vừa vào trong thì lập tức có mùi thanh hương ập vào mũi, trước mắt là một khóm hoa cỏ xanh tươi rất đẹp, hai bên đường nhỏ rải đá được trồng rất nhiều hoa, xa xa có một hòn giả sơn giữa một hồ nước nhỏ lấp lánh ánh trăng.

Giả Thiếu Du buột miệng tán thưởng :

- Chẳng trách lão trượng lại bao cả hậu viện này, nếu là tại hạ thì tại hạ cũng sẽ...

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Tiền tài là vật ngoài thân, ở tuổi xế bóng không dùng nó để hưởng thụ thì để làm gì? Bình sinh lão khiếu thích thanh tĩnh, chỉ sợ tục khách quấy rầy nên mới....

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Nhưng hôm nay sẽ khó tránh khỏi bị tục khách quấy rầy rồi.

Án Tử Phong cười ha ha, nói :

- Lão đệ ngươi là nhã khách, nếu coi lão đệ ngươi là tục khách thì lão khiếu thà nằm trên giường tiêu khiển với mấy trang sách, có đâu phải ra ngoài mời lão đệ ngươi vào nói chuyện suốt đêm?

Giả Thiếu Du chỉ mỉm cười mà không nói gì. Nơi này chỉ có hai gian phòng. Án Tử Phong đưa khách vào gian bên phải, gian bên trái có ánh đèn nhưng lại không nghe tiếng người. Gian phòng bên phải này được bày trí cực kỳ hoa lệ, khí phái, điều này khỏi cần phải nói.

Sau khi chủ khách an tọa thì Án Tử Phong tự tay rót cho Giả Thiếu Du một chén trà nóng, hương thơm bốc lên ngào ngạt, lão nâng chén trà mời khách và nói :

- Mời khách nửa đêm, chỉ đành mượn trà thay rượu, nào, mời lão đệ!

Giả Thiếu Du mỉm cười và nâng chén hớp một ngụm. Án Tử Phong quan sát chàng một lúc rồi cười cười, nói :

- Lão khiếu hành nam tẩu bắc mấy mươi năm, tự tin là nhãn lực không tệ, lão khiếu e rằng Giả lão đệ ngươi cũng là võ lâm hiệp khách thâm tàng bất lộ.

Giả Thiếu Du thất cười, chàng nói :

- Lão trượng nhầm rồi, tại hạ là người đọc sách, học kiếm nhưng chẳng có môn nào thành.

Án Tử Phong nói :

- Lão đệ, tuy là bình thủy thương phùng nhưng hai ta vừa gặp là đã như quen biết từ lâu.

Giả Thiếu Du nói :

- Lão trượng, mỗi lời của Thiếu Du này đều xuất tự tâm can.

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Lẽ nào nói rằng, đây là lần đầu tiên nhìn nhầm trong đời lão khiếu?

Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười, nói :

- Lão trượng, người có thất thần, ngựa có loạn vó, kẻ trí giả cũng có lúc ngu, kẻ cẩn mật cũng có lúc sơ suất, người sống trên đời tuyệt đối khó tránh khỏi điều này.

Án Tử Phong nói :

- Đã vậy thì lão khiếu không tiện nói thêm gì nữa, nhưng lão đệ, sự tương giao của con người quý ở chỗ thành tâm chính ý, lão khiếu thật lòng giao hảo với bằng hữu ngươi.

Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười, hỏi :

- Vậy sao, lão trượng?

Án Tử Phong nghiêm túc nói :

- Lão khiếu tuyệt không có toan tính gì, bình sinh không quen và cũng ghét nhất kẻ động tâm trí giả dối với người khác, vả lại lão khiếu đã chừng này tuổi thì làm sao có thể...

Giả Thiếu Du nói :

- Lão trượng nói vậy khiến tại hạ có lời mà không tiện nói ra.

Án Tử Phong nói :

- Con người quý ở chỗ thẳng thắn, lão đệ cứ nói đi.

Giả Thiếu Du nói :

- Đã vậy thì trước tiên sin lượng thứ cho tại hạ trực ngôn.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Tục ngữ có câu: “Muốn người ta thành tâm đối đãi với mình thì mình phải thành tâm đối đãi với người ta trước.”

Án Tử Phong chau mày nói :

- Lão đệ nói lão khiếu không thành tâm chăng.

Giả Thiếu Du nói :

- Xin lão trượng tha thứ cho sự to gan nói thẳng của tại hạ, đúng vậy!

- Vậy lão đệ thử xem, rốt cuộc lão khiếu không thành tâm chỗ nào?

- Bằng câu “Đến từ quan ngoại” của lão trượng.

- Lão đệ nói vậy nghĩa là sao?

- Lão trượng có nhớ đường thi có câu: “Thiếu Tiểu Ly Gia Lão Đại Hồi, Thương Âm Vô Cải Nhiệm mao suy” (lúc nhỏ xa nhà, già về lại, giọng quê không đổi, râu tóc bạc), điều đó nói rằng, dù không bôn ba nhiều năm, tuế nguyệt không tha người, râu tóc đều bạc nhưng giọng nói vẫn không thay đổi, đặc biệt là người đã thành niên thì càng khó đổi giọng. Hôm nay lão trượng tự xưng là đến từ quan ngoại, rồi lại nói vì nhiều năm bôn ba xứ người mà giọng quê hương không còn, điều này há chẳng phải là không thành tâm chính ý đó sao?

Án Tử Phong hơi biến sắc, lão gượng cười, nói :

- Lão đệ quả nhiên cao minh, không dám giấu gì lão đệ, lão khiếu chẳng phải đến từ quan ngoại mà là dân ở Trung Nguyên, như thế được chưa?

Giả Thiếu Du nói :

- Lão trượng, điều này cũng không thành thật!

Án Tử Phong ngạc nhiên nói :

- Lão đệ, lẽ nào vẫn còn nữa?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Chẳng những vẫn còn mà còn không chỉ một điều.

Án Tử Phong lắc đầu cười và nói :

- Lão khiếu xin nghe chỉ giáo cao minh của lão đệ ngươi.

- Không dám!

Giả Thiếu Du nói :

- Lão trượng từng nói mấy năm võ lâm, mấy năm buôn bán, trước tiên tại hạ xin thỉnh giáo, phải chăng điều đó nói rằng trước đây lão trượng là nhân vật võ lâm, về sau quy ẩn theo nghề buôn bán?

Án Tử Phong gật đầu, nói :

- Không sai, lão đệ!

Giả Thiếu Du nói :

- Vậy thì một người quy ẩn theo nghề buôn bán hà tất phải có nhiều cao thủ võ lâm theo hầu như năm xưa, lão trượng có thể giải thích điều này không?

Án Tử Phong sững người, lão nói :

- Đó là vì trước đây lão khiếu hành tẩu giang hồ, khó tránh khỏi có chút ân oán nên sợ.

Giả Thiếu Du nói :

- Điều này lại càng không thành thật, theo tại hạ thấy sở học của lão trượng đáng xếp vào hàng đệ nhất đệ nhị trong đương kim võ lâm, có thân thủ như vậy thì việc gì phải sợ kẻ thù ngày trước?

Án Tử Phong lại biến sắc, lão nói :

- Lão đệ khen nhầm rồi, lão khiếu tự biết mình sở học chỉ có thể đối phó với cao thủ tầm thường mà thôi, nào dám sánh với hàng đệ nhất đệ nhị trong đương kim võ lâm?

Giả Thiếu Du nói :

- Chuyện này lại càng không thành thật nữa.

Án Tử Phong sững người, lão thở dài nói :

- Thôi được, lão đệ, lão khiếu thừa nhận vậy, hiện tại lão khiếu vẫn là người trong võ lâm.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Thế mới phải, lão trượng!

Án Tử Phong chau mày nói :

- Lão khiếu thỉnh giáo điều thứ ba?

Giả Thiếu Du nói :

- Nếu không phải người tinh thâm thuật này và không có sự quan sát tinh tế thì tuyệt đối không thể phát hiện ra điều thứ ba, diện mục hiện tại của lão trượng không phải là diện mục thật, mà là diện mục đã được dịch dung.

Án Tử Phong chấn động tâm thần, lão bật đứng lên nhưng lại vội ngồi xuống và nói :

- Lão đệ, lão khiếu cũng thừa nhận luôn, xin hỏi điều thứ tư?

Chương 13: Người Chết Vì Ngọc

Giả Thiếu Du nói :

- Với những điều không thành thật ở trên và diện mục giả đã qua dịch dung, tại hạ dám nói rằng danh tánh của lão trượng cũng giả nốt, đúng không?

Án Tử Phong tròn xoe hai mắt, lão nhìn đối phương một cách ngạc nhiên và nói :

- Lão đệ, còn gì nữa không?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Còn một điểm nữa, lão trượng tuyệt đối không đơn thuần là đến đây xem náo nhiệt.

Án Tử Phong bật cười, lão nói :

- Lão đệ, lần này thì ngươi nhầm rồi, lão khiếu đến đây chỉ đơn thuần là xem náo nhiệt, nói ra điều này cũng không hoàn toàn vì lão khiếu mà còn vì tiểu nữ, tiện nội của lão khiếu đã mất từ lâu, để lại chỉ một tiểu nữ này nên không khỏi được yêu thương và nuông chiều quá mức.

- Lão trượng, đó cũng là lẽ thường tình của con người thôi!

- Lão khiếu dám nói rằng không có kẻ làm cha nào trong thiên hạ được như lão khiếu, đối với tiểu nữ của mình lão khiếu nuông chiều hết mực, dù cô ta muốn mặt trăng trên trời thì lão khiếu cũng không tiếc mọi thứ, phải nghĩ hết cách hái xuống bằng được cho cô ta.

- Đó là điều mà những bậc phụ mẫu khác khó lòng làm được.

Bỗng nhiên Án Tử Phong chú mục nhìn Giả Thiếu Du và nói :

- Lão đệ, vừa rồi lão khiếu đã được nghe khá nhiều cao kiến của lão đệ ngươi, bây giờ ngươi có muốn nghe đôi điều từ cách nhìn thiên căn của lão khiếu không?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Xin được nghe cao kiến của lão trượng.

Án Tử Phong cười cười, nói :

- Sở học của lão đệ ngươi cũng thuộc hàng võ lâm đệ nhất đệ nhị.

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Sợ rằng còn kém lão trượng một bậc.

Án Tử Phong nói tiếp :

- Đó là do lão đệ ngươi quá khiêm tốn.

Bỗng nhiên mục quang xoay chuyển, lão nói tiếp :

- Khuôn mặt này của lão đệ, e rằng cũng không thật!

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Lão trượng tinh thâm thuật này nên tại hạ tự biết là khó qua được mắt của lão trượng.

- Vậy thì danh tánh hiện tại của lão đệ cũng không phải là danh tánh thật.

- Lão trượng nói đúng cả, chỉ có điều lão trượng cũng không thể trách tại hạ được.

- Không sai lão đệ. Muốn người ta thành tâm đối đãi với mình thì phải thành tâm đối đãi với người ta trước.

Lão ngừng giây lát rồi nghiêm túc nói tiếp :

- Lão đệ, lão khiếu là Án Vân Phi.

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Tại hạ kêu bằng Giả Bất Chân.

Án Tử Phong chau mày nói :

- Lão đệ, sao ngươi lại...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Xin lão trượng tự hỏi mình, ba chữ Án Vân Phi này e rằng cũng không thật.

Án Tử Phong biến sắc, song mục lấp lánh dị quang, lão cười lớn rồi nói :

- Sống qua năm mươi mùa đông uổng phí, xem ra đêm nay lão khiếu mới gặp được đối thủ!

- Quá khen!

Giả Thiếu Du nói :

- Vì vậy cho nên lão trượng cũng không thể trách tại hạ được.

- Đâu dám!

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Nói tới nói lui cả buổi nhưng ngươi và ta vẫn không mò ra được một điểm thật nào của đối phương.

Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười, nói :

- Lão trượng biết một Giả Thiếu Du như vậy, tại hạ biết một Án Tử Phong như vậy, chúng ta cứ thế kết làm bằng hữu, há chẳng tương xứng lắm sao?

Án Tử Phong cười ha ha rồi nói :

- Thật là “tiền vô cố nhãn, hậu vô lai giả”, nên chuyển qua đề tài khác thôi.

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ đang có ý này...

Vừa nói đến đây thì đột nhiên có tiếng động vang lên ở phòng bên cạnh. Giả Thiếu Du ngạc nhiên hỏi :

- Vị ở phòng bên là lệnh ái phải không?

Án Tử Phong gật đầu nói :

- Chính là tiểu nữ, để lão khiếu gọi cô ta qua chào lão đệ!

Giả Thiếu Du không có ý ngăn cản nên không nói gì.

Án Tử Phong liền gọi lớn :

- Hài nhi, ngươi chưa ngủ à?

Phòng bên vẫn không có tiếng trả lời.

Án Tử Phong lại nói :

- Vi phụ vừa kết giao với một vị bằng hữu vong niên, mau qua đây cho vi phụ giới thiệu.

Lần này thì phòng bên cạnh có tiếng trả lời, đó là một giọng nói trong trẻo nhưng khá lạnh lùng :

- Đầu bù tóc rối, y phục không chỉnh tề nên không dám gặp khách.

Giả Thiếu Du nghe xong lời này thì mục quang lấp lánh dị sắc.

Án Tử Phong gượng cười, nói :

- Lão đệ nghe thấy rồi đấy. Xin chớ chê cười, tính khí của cô ta là như vậy, lão khiếu quá yêu chiều mà làm hư hỏng cô ta.

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Không sao, đêm đã khuya nên tất nhiên là có nhiều điều bất tiện.

Án Tử Phong lắc đầu, nói :

- Lão khiếu tung hoành võ lâm mấy mươi năm, nhưng đối với nữ nhi bảo bối của mình thì lại chẳng có biện pháp.

Giả Thiếu Du nói :

- Đó cũng là chuyện thường gặp, không riêng gì lão trượng.

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Cũng nên khuyên bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ chớ quá chiều con cái mà làm chúng hư hỏng.

Giả Thiếu Du không tiếp lời, vì chàng không tiện nói thêm về vấn đề này.

Sau một lúc trầm ngâm, Án Tử Phong ngước nhìn lên và nói :

- Có thật là lão đệ ngươi đến đây để xem náo nhiệt không?

Giả Thiếu Du không trả lời mà hỏi lại :

- Nghe ngữ ý của lão trượng thì hình như trong cuộc thịnh hội ở Kim Lăng này còn có vấn đề tiềm ẩn!

Án Tử Phong vội nói :

- Không phải thế, lão khiếu chỉ thuận miệng vậy thôi!

Giả Thiếu Du nói :

- Vậy thì mục đích đến đây của tại hạ cũng giống như lão trượng thôi.

Án Tử Phong lại trầm ngâm, hồi lâu sau lão mới nói :

- Lão đệ ngươi biết mục đích đến đây của lão khiếu như thế nào?

- Chẳng phải lão trượng vừa nói đó sao? Là đơn thuần cùng với lệnh ái đến xem náo nhiệt.

- Lão đệ, thật lòng mà nói thì đó chỉ là một nửa, còn một nửa khác.

Bỗng nhiên lão ngước nhìn Giả Thiếu Du và hỏi :

- Lão đệ ngươi có phát hiện gì không? Một hai ngày qua, trong tất cả các khách điếm lớn nhỏ của thành Kim Lăng đều đông nghẹt nhân vật võ lâm và các lộ anh hùng hào kiệt.

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Tại hạ vừa đến Kim Lăng nên không để ý, nhưng lúc nãy có nghe điếm tiểu nhị nói qua.

Án Tử Phong nói :

- Lão đệ ngươi không biết tại sao thật à?

Giả Thiếu Du nói :

- Người trong võ lâm không phải ai ai cũng thích náo nhiệt, vì vậy trong chuyện này tất có thâm ý, chỉ có điều tại hạ không biết tại sao?

Án Tử Phong lại hỏi :

- Lão đệ ngươi chỉ đơn thuần là đến xem náo nhiệt thật à?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Chỉ có một điểm này là thật!

Án Tử Phong nói :

- Vậy thì chuyến xem náo nhiệt này của lão đệ ngươi thật là đúng nghĩa rồi.

Giả Thiếu Du hơi ngạc nhiên, chàng nói :

- Sao lại nói thế, lão trượng?

Án Tử Phong nói :

- Từ từ rồi lão khiếu sẽ nói cho biết, chỉ có điều trước khi lão khiếu nói cho ngươi biết rõ, lão khiếu muốn thương lượng với ngươi một điều và muốn lão đệ gật đầu đồng ý.

Giả Thiếu Du nói :

- Xin lão trượng cứ nói ra trước thử xem.

Án Tử Phong do dự một lúc rồi nói :

- Sở dĩ các lộ anh hùng nhân cuộc thịnh hội này mà kéo đến là vì thành Kim Lăng này vừa có một nhà hào môn của võ lâm nổi lên, trong hội thuyền hoa đăng sẽ đưa ra một vật.

- Vật này nhất định không tầm thường!

- Đúng vậy, lão đệ, nếu là vật phẩm tầm thường thì các lộ anh hùng không thể mạo cái hiểm sát thân, vượt thiên lý quan san kéo đến Kim Lăng.

- Lão tượng, đó là kỳ trân dị bảo gì vậy?

- Lát nữa lão khiếu sẽ cho biết, không giấu gì lão đệ, lão khiếu cũng vì vật này mà đến, nhưng bây giờ ngầm quan sát thực lực các lộ anh hùng, lão khiếu tự cảm thấy thực lực của mình chưa đủ.

- Tại hạ hiểu rồi.

Giả Thiếu Du nói :

- Ý lão trượng muốn tại hạ giúp một tay chứ gì?

Án Tử Phong gật đầu, nói :

- Chính là như vậy, lão đệ, chẳng hay ngươi có thể ban chút lực cử đỉnh không?

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Lão trượng, tại hạ muốn nghe trước nhà hào môn này là những nhân vật như thế nào?

Án Tử Phong nói :

- Lão đệ yên tâm, nhà hào môn này tuyệt đối chẳng phải là nhân vật chính phải gì, nguyên trước khi Kim Lăng Đồng gia gặp thảm họa, bọn chúng không ngóc đầu lên nổi, bây giờ Kim Lăng Đồng gia nhà tan cửa nát, thế lực đã mất nên nhà hào môn này mới chớp cơ hội vùng lên.

Giả Thiếu Du nói :

- Lão trượng muốn chỉ nhà nào?

Án Tử Phong nói :

- Đó là La gia ở phía Tây thành Kim Lăng.

Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói :

- Sao trước đây tại hạ chưa từng nghe nói ở phía Tây thành Kim Lăng có một La gia là võ lâm thế gia?

Án Tử Phong nói :

- Chẳng phải lão khiếu vừa nói đó sao, trước đây có Đồng gia tồn tại nên thủy chung La gia không ngóc đầu lên nổi, vì vậy nên luôn im hơi lặng tiếng.

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Đã vậy thì tại hạ có thể giúp, chỉ có điều bình thủy tương phùng, vừa có duyên gặp mặt thì làm sao lão trượng có thể tin tưởng một người hoàn toàn giả như tại hạ?

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Lão khiếu tuy già nhưng chưa hoa mắt, lão khiếu nhận ra lão đệ ngươi là một vị kỳ khách đầu đội trời chân đạp đất.

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Lão trượng tâng bốc như vậy khiến tại hạ dù có hai lòng cũng không tiện thi triển.

Án Tử Phong cũng cười cười và nói :

- Đã được lão đệ ngươi đồng ý ban thần lực thì lão khiếu cũng không dám đa tạ suông, nguyện sau khi đoạt vật đó thì chúng ta sẽ cùng hưởng.

Giả Thiếu Du nói :

- Đó là chuyện nhỏ, lão trượng nói xem, rốt cuộc đó là kỳ trân dị bảo gì vậy?

Án Tử Phong nói :

- Lão đệ từng nghe nói đến một vật kêu bằng Ngọc Thiềm Thừ chưa?

Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng nói :

- Đã nghe nói, vì nó mà võ lâm phải chịu nhiều trận huyết tanh mưa máu, lẽ nào...

Án Tử Phong gật đầu, nói :

- Không sai, chính là vật này!

Giả Thiếu Du ngẩn người, chàng lắc đầu, nói :

- Không thể, không thể, chuyện này hoàn toàn không thể.

Án Tử Phong bị ba tiếng “không thể” làm cho ngớ người, lão ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ, sao lại không thể?

Giả Thiếu Du nói :

- Thứ nhất, tại hạ nghe nói Ngọc Thiềm Thừ đó vốn ở trong tay Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam, mà trước đây không lâu Hạ Hầu Lam đã bị ngũ đại môn phái bức phải nhảy xuống Hồng Thủy hồ tự tận. Lẽ ra Ngọc Thiềm Thừ đó cũng phải mất đi theo Hạ Hầu Lam, bây giờ Kim Lăng La gia lấy đâu ra một Ngọc Thiềm Thừ nữa?

Án Tử Phong gật đầu, nói :

- Lão khiếu cũng từng nghe chuyện này, chỉ có điều...

Giả Thiếu Du nói tiếp :

- Lão trượng là người sáng suốt nên thừa hiểu rằng, đừng nói là La gia không thể có Ngọc Thiềm Thừ, dù có thật thì lẽ ra bọn họ phải giấu kín, có đâu lại đem ra khoe ở hội thuyền hoa đăng.

- Lão đệ nói không sai!

- Theo tại hạ thấy thì trong chuyện này tất sẽ có âm mưu.

- Vậy theo lão đệ thấy thì đó là âm mưu gì?

- Rõ ràng đây là âm mưu dựng lên chuyện, lấy mồi thơm nhử anh hùng hào kiệt trong võ lâm thiên hạ tụ tập lại, để rồi quăng một mẻ lưới quét sạch, dụng tâm thâm độc thật đáng sợ.

Đột nhiên Án Tử Phong nói :

- Còn có một chuyện, chẳng biết lão đệ có nghĩ đến không?

Giả Thiếu Du hỏi :

- Chuyện gì?

Án Tử Phong do dự một lát rồi nói :

- Có khả năng là Hạ Hầu Lam đó bị chết oan.

Song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chàng nói :

- Hạ Hầu Lam đó vốn là bị oan uổng mà.

Án Tử Phong ngạc nhiên hỏi :

- Sao lão đệ biết Hạ Hầu Lam vốn bị oan uổng?

Giả Thiếu Du hơi chấn động tình thần, chàng mỉm cười và nói :

- Giả như La gia đã có Ngọc Thiềm Thừ từ lâu, Hạ Hầu Lam chẳng phải chết oan thì là gì?

Mục quang của Án Tử Phong xoay chuyển, lão nói :

- Giả như chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là chuyện tạo dựng lên thì sao?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Vậy thì có khả năng là Hạ Hầu Lam không chết oan.

Án Tử Phong chăm chú nhìn Giả Thiếu Du rồi cười cười, nói :

- Giả như chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là thật thì kẻ giết cả nhà Kim Lăng Đồng gia phải là La gia chứ không phải Hạ Hầu Lam.

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Đúng vậy, lão trượng, phải nói như vậy thôi.

Án Tử Phong lắc đầu, thở dài rồi nói :

- Nhưng đáng tiếc là Hạ Hầu Lam đã vĩnh viễn chìm dưới đáy Hồng Thủy hồ, nếu không chẳng biết hắn sẽ đối phó với Kim Lăng La gia như thế nào?

- Nói rất đúng.

Đôi mày của Giả Thiếu Du hơi nhướng lên, chàng nói :

- Với Lạt thủ của Hạ Hầu Lam thì e rằng La gia sẽ không còn một kẻ may mắn thoát nạn, nhưng trong võ lâm vẫn còn có nhiều nhân vật vì chính nghĩa, chỉ cần Hạ Hầu Lam thật sự bị chết oan thì tự nhiên sẽ có người báo thù rửa oan cho hắn, lão trượng nghĩ có đúng không?

- Đúng!

Án Tử Phong gật đầu, nói :

- Lão khiếu sẽ là người đầu tiên, và sợ rằng người thứ hai sẽ là lão đệ ngươi.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Lần này lão trượng không nhầm, tại hạ nguyện theo sau lão trượng, chung ta vì võ lâm chính nghĩa.

Án Tử Phong gật gật đầu, lão định nói thì bỗng nhiên Giả Thiếu Du chau mày, cướp lời nói tiếp :

- Lão trượng, có một chuyện tại hạ không hiểu?

- Lão đệ không hiểu chuyện gì?

- Quần hùng đều mong muốn đoạt bảo vật đã nghe phong thanh mà đến thì lẽ ra phải sợ chậm chân hơn người nên tất sớm có hành động ra tay trước, nhưng tại sao lại cứ chờ đến hội thuyền hoa đăng.

- Lão đệ, ngươi cao minh nhưng sao lại hàm hồ nhất thời như vậy? Chưa đến giờ khai hội thì tất nhiên La gia còn giấu Ngọc Thiềm Thừ đó ở một nơi bí mật, dù có giết cả nhà bọn họ cũng chưa chắc tìm ra được, như vậy sao không chờ bọn họ tự lấy ra rồi mới hạ thủ đoạt lấy?

Giả Thiếu Du gật gật đầu rồi lại lắc đầu, nói :

- Lão trượng nói rất có lý, nhưng tại hạ sợ rằng đến lúc đó La gia sẽ thay đổi bằng vật khác.

Án Tử Phong ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao biết được?

Giả Thiếu Du nói :

- La gia đã là võ lâm thế gia thì tai mắt của bọn họ tất nhiên rất nhạy bén, bọn họ không thể không biết chuyện quần hùng rầm rộ kéo đến Kim Lăng, mà đã biết thì có lý nào còn lấy võ lâm chí bảo ra khoe?

Án Tử Phong lắc đầu nói :

- Lão đệ nhầm rồi, không phải La gia đem Ngọc Thiềm Thừ ra khoe khoang mà là dùng nói treo thưởng, điều đó chứng tỏ vật này chẳng phải là võ lâm chí bảo gì, đã vậy thì bọn họ còn để ý chi đến chuyện ai sẽ đoạt nó?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Có lý, chỉ có điều lão trượng, sợ rằng Ngọc Thiềm Thừ đó đã chẳng còn chút giá trị gì.

Án Tử Phong ngạc nhiên nói :

- Tại sao, lão đệ?

Giả Thiếu Du nói :

- Nếu La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật và muốn đem nó ra treo thưởng thật thì sợ rằng trong ruột Ngọc Thiềm Thừ đó sẽ trống không rồi, Tàng Chân đồ đã sớm bị lấy đi.

Án Tử Phong ngớ người giây lát rồi nói :

- Không sai, có khả năng là như vậy, sao lão khiếu lại không nghĩ đến.

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Làm sao lão trượng biết La gia có Ngọc Thiềm Thừ và chuyện bọn họ muốn dùng nói treo thưởng?

Án Tử Phong giật mình, lão “à” một tiếng rồi nói :

- Chuyện này trên giang hồ đã truyền khắp tam sơn ngũ nhạc, ai lại không nghe, ai lại không biết?

Giả Thiếu Du truy vấn :

- Nhưng chẳng hay người đầu tiên truyền ra tin này là ai?

Án Tử Phong lắc đầu, nói :

- Điều đó lão khiếu không biết!

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Hy vọng là không phải người của chính La gia.

Án Tử Phong ngẩn người rồi gật đầu, nói :

- Nói rất phải, nếu không thì âm mưu này thật đáng sợ.

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Lão trượng, nếu tin tức này không phải do người của La gia truyền ra thì âm mưu đó cũng không nhỏ, sợ rằng La gia sẽ trở thành kẻ vô tội thứ hai hy sinh sau khi Hạ Hầu Lam bị chìm dưới phong ba của Ngọc Thiềm Thừ.

Án Tử Phong ngước lên hỏi :

- Sao lão đệ biết Hạ Hầu Lam đó vô tội?

Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, nhưng chàng thản nhiên nói :

- Nếu Hạ Hầu Lam không phải vô tội thì ai tin La gia có Ngọc Thiềm Thừ?

Án Tử Phong ngẩn người, lão nói :

- Lão khiếu hy vọng là Hạ Hầu Lam vô tội, nhưng lại không dám tin là hắn vô tội.

Giả Thiếu Du thất cười, nói :

- Lão trượng nói vậy khiến người ta khó hiểu rồi.

Án Tử Phong nói :

- Lão khiếu hy vọng Hạ Hầu Lam vô tội, như vậy sẽ có lý do chính đáng để ra tay báo thù rửa hận cho hắn, lão khiếu không dám tin hắn vô tội, là vì xưa nay ngũ đại môn phái tuyệt đối không khinh suất.

- Lão trượng!

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Điều thứ hai không khó giải thích, nghe đến Ngọc Thiềm Thừ thì ai lại không sáng mắt? Chỉ vài ba câu khiêu khích, thêm vào đó là vết thương trí mạng Nhất Tàn chỉ ở Đồng gia thì phái nào trong

ngũ đại môn phái lại không tin.

Án Tử Phong nói :

- Cũng mong là như đệ nói.

Sau một hồi đàm đạo nữa thì đã nghe có tiếng gà gáy ở xa xa, thì ra đêm đã tận, phương đông đã hừng sáng.

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Gặp tri kỷ ngàn câu cũng ít, chốc lát phương đông đã hừng sáng, lão đệ.

Giả Thiếu Du mỉm cười, đứng lên và nói :

- Làm phiền cả đêm, tại hạ phải cáo biệt rồi.

Án Tử Phong cũng không có ý giữ khách, lão đứng dậy theo và nói :

- Lão đệ, khi nào chúng ta cùng đến Tần Hoài?

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ còn có chút việc phải làm, thế này vậy, đêm nay sẽ gặp mặt tại bờ sông Tần Hoài.

- Cũng được!

Án Tử Phong nói :

- Đêm nay tuy sẽ đông người nhưng có lẽ cũng không khó tìm lão đệ, lão đệ đi đường bình an nhé.

Giả Thiếu Du cung thủ cáo biệt rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Trong lúc đi ngang qua cửa, chàng lợi dụng thời cơ liếc mắt nhìn qua phòng bên nhưng chỉ thấy hai cánh cửa đóng chặt, rõ ràng vị Án cô nương kia vẫn chưa dậy.

Án Tử Phong tiễn khách ra khỏi phòng rồi đứng ngoài cửa nhìn bóng hình Giả Thiếu Du dần khuất, khóe miệng của lão bất giác nở nụ cười khó hiểu. Cùng lúc đó, trên môi Giả Thiếu Du cũng xuất hiện nụ cười.

Sau khi trở lại sân viện thứ nhất, Giả Thiếu Du không vào phòng ngủ một lát mà lại kẹp tay sau lưng, ung dung đi ra cổng lớn của khách điếm. Sáng sớm, bầu không khí trong lành mát mẻ nhưng cũng khá tĩnh mịch, nhà nhà đều đóng chặt cửa, trên đường đi chẳng có mấy hành nhân. Giả Thiếu Du ra khỏi khách điếm, chàng vươn vai hít thở mấy hơi rồi bước thuận theo đường quan đạo mà đi.

Nhưng chàng vừa rẽ qua một góc đường thì đột nhiên phải dừng bước. Hóa ra lúc này cũng có một người rẽ qua góc đường theo chàng, đó chính là hắc y hán tử cao cao gầy gầy từng chặn đường chàng tối qua.

Tên này vừa thấy Giả Thiếu Du rẽ qua đường thì kinh ngạc dừng bước và vội mỉm cười, nói :

- Giả tiên sinh đi dạo sớm nhỉ?

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Các hạ cũng không muộn, các hạ đi đâu mà vội vàng thế?

Hắc y hán tử liền nói :

- Đi mua ít điểm tâm cho tệ chủ nhân.

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Đối diện với khách điếm có bán điểm tâm, xin trở về nói quý chủ nhân rằng, nếu muốn tại hạ hợp tác thì đừng phái người theo dõi tung tích tại hạ nữa.

Nói đoạn, chàng quay người cất bước đi tiếp.

Sắc diện thâm trầm của hắc y hán tử chợt đỏ ửng, hắn đành nhìn theo Giả Thiếu Du một lúc rồi quay người trở lại đường cũ.

Giả Thiếu Du gia tăng cước lực đi thẳng đến trước Phu Tử miếu trên đường Cống Viện, và chẳng bao lâu sau thì chàng tìm thấy Tần Lục. Tần Lục ngạc nhiên hỏi :

- Giả lão ca, có chuyện gì mà đến sớm thế?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Đúng vậy, tại hạ muốn hỏi thăm Lục ca một chuyện.

- Chuyện gì, Giả lão ca?

- Lục ca có biết La gia ở phía Tây thành không?

- Không những biết mà còn rất quen, thế nào?

- Chẳng thế nào cả, tại hạ muốn hỏi La gia đối nhân xử thế như thế nào thôi?

Tần Lục ngạc nhiên hỏi lại :

- Không lẽ Giả lão ca và La gia...

- Lục ca!

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Xin trả lời tại hạ trước đã.

Tần Lục nhìn Giả Thiếu Du với vẻ mặt đầy ngạc nhiên, hắn nói :

- La gia là chánh phái hiệp nghĩa trong võ lâm, ở thành Kim Lăng này nổi tiếng là đại hiệp.

Giả Thiếu Du “à” một tiếng rồi nói :

- Lục ca, thật không?

- Ta có thể lừa Giả lão ca sao, không tin thì Giả lão ca cứ đi hỏi.

- Lục ca, không phải tại hạ không tin, mà vì xưa nay tại hạ chưa nghe nói phía Tây thành Kim Lăng có một La gia là võ lâm thế gia nên mới hỏi vậy thôi.

- Đó là vì trước đây thanh danh của Đồng gia quá lớn đè nén, La gia thủy chung không ngóc đầu lên nổi.

Giả Thiếu Du gật gật đầu rồi hỏi sang chuyện khác :

- Lục ca, ngươi có biết hội thuyền hoa đăng là do ai chủ trì không?

Tần Lục nói :

- Là do tửu quán lớn nhỏ trong thành Kim Lăng chủ trì, đó cũng vì mời chào...

Giả Thiếu Du nói :

- Lục ca có biết phần thưởng là do La gia đưa ra không?

Tần Lục ngạc nhiên nói :

- Ai bảo thế? Tại sao tại hạ chẳng biết?

Giả Thiếu Du cũng bất giác ngẩn người, chàng nói :

- Lẽ nào không phải?

Tần Lục nói :

- Tại hạ chỉ biết phần thưởng là do các tửu lâu lớn nhỏ trong thành Kim Lăng hợp lại mua, đó chẳng qua là một chiếc thuyền hoa được làm từ kim ngân, trọng lượng chừng mười lạng.

Giả Thiếu Du chau mày trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Lục ca, người trong thành Kim Lăng đều biết thế à?

Tần Lục nói :

- Đương nhiên, ba ngày trước đã truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ.

Giả Thiếu Du càng chau mày, bỗng nhiên chàng gật đầu nói :

- Lục ca, xin nói cho tại hạ biết đường đến La gia?

Tần Lục ngạc nhiên nói :

- Giả lão ca đến đó làm gì?

Giả Thiếu Du nghiêm túc nói :

- Có người muốn hại La gia, tại hạ phải đi giúp bọn họ một tay.

Tần Lục kinh ngạc nói :

- Cái gì, có người muốn hại La gia à? Là ai? Rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ chỉ biết là có người nhưng không biết là ai? Còn như chuyện như thế nào thì một vài lời không thể nói hết, chờ tối đến tại hạ sẽ nói tỉ mỉ cho Lục ca biết.

Tần Lục gật đầu nói :

- Được, đi, ta đưa Giả lão ca đi.

Nói đoạn, hắn định cất bước nhưng Giả Thiếu Du đưa tay cản lại và nói :

- Lục ca, chuyện quan hệ đến võ lâm, tốt nhất là ngươi đừng vướng vào, chỉ nói cho tại hạ biết đường đến La gia là được rồi.

Tần Lục nói :

- Cũng được, chỉ cần Giả lão ca đến phía Tây thành rồi tùy tiện hỏi một tiếng thì ai ai cũng...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Đa tạ Lục ca, tại hạ phải đi ngay đây, tối nay chúng ta gặp lại nhé.

Nói đoạn, chàng quay người cất bước, Tần Lục đứng nhìn theo một hồi lâu rồi mới lững thững đi đến sòng bạc.

* * * * *

Giả Thiếu Du đến phía Tây thành Kim Lăng, quả đúng như Tần Lục nói, chàng chỉ cần hỏi một tiếng thì lập tức có người chỉ đường đến La gia ngay. Từ điều này xem ra, thanh danh của La gia đích thị không nhỏ.

Đó là một trang viện rộng lớn và rất khí phái, có thể nói quy mô, khí phái còn lớn hơn Đồng gia, nhưng danh tiếng lại không bằng.

Trước hai cánh cổng sơn son là thềm đá cao rộng, hai bên dưới chân thềm đá có tạc hai con sư tử đá to lớn và uy mãnh.

Hai bên cổng là tường đá cao hơn trượng, bên trong là nhà ngang dãy dọc bề thế.

Lúc này, hai cánh cổng sơn son còn đóng chặt, không nghe một chút động tĩnh, càng không thấy một bóng người, có thể nói là cả nhà vẫn đang ngủ say.

Giả Thiếu Du lưỡng lự một lúc rồi bước lên thềm đá gõ mạnh vào cổng ba tiếng.

Hồi lâu sau mới nghe có tiếng bước chân khẽ vang lên từ xa rồi đến gần, tiếp theo đó là có người ở bên trong lớn tiếng hỏi :

- Vị nào vậy?

Giả Thiếu Du đáp :

- Là tại hạ, một bằng hữu từ xa đến.

Hai cánh cổng khẽ động rồi từ từ mở ra, một lam y hán tử ăn mặc theo kiểu bộc nhân đứng giữa cổng, nhìn Giả Thiếu Du từ đầu đến chân rồi ngạc nhiên hỏi :

- Khách quan là...

Giả Thiếu Du liền cung thủ, nói :

- Xin thông báo với quý chủ nhân một tiếng, tại hạ họ Giả, từ xa mới đến, chỉ vì mộ danh nên mạo muội đến bái kiến quý chủ nhân.

Lam y hán tử còn đang do dự thì chợt nghe một giọng sang sảng từ bên trong vang lên :

- La Võ, là ai vậy?

Lam y hán tử vội nói :

- Bẩm Lý gia, tiểu nhân không biết.

Chỉ nghe bên trong "à" một tiếng rồi có bước chân vang lên, một thanh y lão nhân to cao từ trong đình viện đi ra.

Thanh y lão nhân này chừng ngũ tuần, râu dài phơ phất, bước chân trầm vững, ánh mắt sắc sảo ẩn chứa một thứ uy lực kinh người.

Lão đi gần tới cổng thì lam y hán tử kêu bằng La Võ vội lui bước và cúi người, nói :

- Lý gia, là vị này!

Thanh y lão nhân họ Lý chăm chú nhìn Giả Thiếu Du một lúc rồi nói :

- Lão khiếu xin hỏi, tôn giá là...

Giả Thiếu Du cung thủ, nói :

- Không dám, tại hạ họ Giả, là khách từ viễn phương mới đến, vì mộ danh nên mạo muội đến bái kiến La lão anh hùng.

Thanh y lão nhân họ Lý lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Đã là khách đến thăm thì cho phép lão khiếu thay tệ chủ nhân cung nghênh, mời!

Nói đoạn, lão nép người qua một bên và đưa tay mời khách vào.

Giả Thiếu Du nói một câu khiêm tốn rồi cung thủ tạ ơn và bước đi vào.

Thanh y lão nhân quay sang bảo La Võ :

- La Võ, dâng trà lên đại sảnh!

La Võ đáp một tiếng, đoạn đóng cổng rồi chạy ù vào trong sảnh, vừa đi Giả Thiếu Du vừa nói :

- Tại hạ chưa thỉnh giáo…

- Không dám!

Thanh y lão nhân nói :

- Lão khiếu là Lý Thiên Huyền, là Tổng quản ở La phủ.

Giả Thiếu Du “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là Lý tổng quản, lẽ nào là Truy Quỷ Thủ năm xưa?

Lý Thiên Huyền hơi kinh động tâm thần, lão ngưng mục nhìn qua Giả Thiếu Du và nói :

- Không dám, chính là lão khiếu. Giả bằng hữu biết lão khiếu à?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Năm xưa Lý tổng quản tung hoành thiên hạ, uy chấn võ lâm, ai lại không biết?

Lý Thiên Huyền nói :

- Giả bằng hữu quá khen, lão khiếu chỉ cảm thấy hổ thẹn đến toát mồ hôi, chẳng hay đại danh của…

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Tiểu danh là Thiếu Du!

Lý Thiên Huyền chau mày tỏ vẻ ngạc nhiên, lão nói :

- Thì ra là Giả Thiếu Du. Giả bằng hữu, rõ ràng cái tên này rất xa lạ đối với lão.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Mạc học hậu tiến, vô danh tiểu tốt, xin Lý tổng quản chớ chê cười.

Lý Thiên Huyền vội nói :

- Đâu dám, đâu dám.

Trong lúc đối thoại thì hai người đã đến trước đại sảnh, Lý Thiên Huyền hơi nghiêng người rồi cất bước mời khách.

Chủ khách vừa an tọa trong đại sảnh thì La Võ cũng mang trà lên mời, khi hắn đứng sau lưng Giả

Thiếu Du thì lập tức nháy mắt với Lý Thiên Huyền một cái.

Lý Thiên Huyền khẽ gật đầu, La Võ vội cúi người lui ra ngoài.

Sau khi La Võ lui ra thì Lý Thiên Huyền nhìn qua Giả Thiếu Du và nói :

- Chẳng hay Giả bằng hữu từ đâu tới?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Lý tổng quản, tại hạ đến từ Tam Tương.

Lý Thiên Huyền nói :

- Lão khiếu định hỏi Giả bằng hữu về một người, chẳng hay...

- Lý tổng quản cứ nói, suốt dãy Tam Tương tại hạ rất quen thuộc...

- Năm xưa lão khiếu có một vị bằng hữu chí giao, bằng hữu giang hồ thường gọi Tam Tương Nhất Kiếm.

- Phải chăng Lý tổng quản muốn nói đến Hàn Lăng Ba Hàn đại hiệp?

- Không sai!

- Vậy sợ rằng Lý tổng quản không thể không biết, Hàn đại hiệp đã khứ thế từ ba năm trước.

Lý Thiên Huyền gượng cười, nói :

- Lão khiếu biết chuyện này, lão khiếu hỏi vậy chỉ là...

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Là thử xem Giả Thiếu Du có phải từ Tam Tương đến hay không?

Lý Thiên Huyền đỏ mặt, lão nói :

- Lão khiếu là bề dưới của người ta, phàm chuyện gì cũng không thể không cẩn thận, mong Giả bằng hữu bỏ qua cho.

- Khách sáo!

Giả Thiếu Du nói :

- Đó là chuyện lý sở đương nhiên, đã khiến Lý tổng quản sinh nghi thì Giả Thiếu Du này đâu dám.

Lý Thiên Huyền vội nói :

- Nếu Giả bằng hữu có ý bỏ đi thì đó là trách tội lão khiếu khinh mạn khách rồi.

- Không dám!

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ cũng tự biết là quá đường đột nên làm vậy cũng khiến tại hạ tiếc nuối cho chuyến viễn hành vì mộ danh mà đến này.

Lý Thiên Huyền đỏ mặt, lão vội cung thủ nói :

- Giả bằng hữu, lão khiếu xin tạ tội vậy!

Giả Thiếu Du vội đáp lễ và nói :

- Điều này lại khiến tại hạ càng bất an.

Lý Thiên Huyền hơi biến sắc, lão vừa định nói thì Giả Thiếu Du đã cướp lời nói tiếp :

- Lý tổng quản, La lão anh hùng không có ở nhà chăng?

Lý Thiên Huyền gật đầu, nói :

- Có, lão chủ nhân vừa mới dậy, lão khiếu đã bảo La Võ đi thông báo rồi.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Được gặp La lão anh hùng, chiêm ngưỡng tôn nhan của người là ước nguyện bình sinh của tại hạ.

Lý Thiên Huyền cười cười, nói :

- Giả bằng hữu vì mộ danh lão chủ nhân mà đến thật chăng?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Lý tổng quản lại sinh nghi rồi.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Lý tổng quản, làm sao biết tại hạ không phải vì mộ danh mà đến?

Lý Thiên Huyền nhướng mày nói :

- Giả bằng hữu, từ khi Kim Lăng có Đồng gia thì nhiều năm qua, danh tiếng của La gia cứ như bị chụp trong lồng, trừ những bậc cao niên ở Kim Lăng ra, còn lại rất ít người biết Kim Lăng còn có một La gia.

Giả Thiếu Du nói :

- Vậy tại hạ bằng lòng nói cho Lý tổng quản biết, tại hạ đến còn có ý khác.

Lý Thiên Huyền hơi biến sắc, lão nói :

- Chẳng hay Giả bằng hữu có thể cho biết.

- Đừng vội!

Giả Thiếu Du nói :

- Xin chờ lát nữa tại hạ sẽ nói với La lão anh hùng.

Lý Thiên Huyền chau mày nói :

- Nói vậy, trước khi gặp lão chủ nhân thì Giả bằng hữu nhất định không chịu nói?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Sự thật như vậy, tại hạ không muốn phủ nhận.

Lý Thiên Huyền chậm rãi lắc đầu và nói :

- Nếu Giả bằng hữu không chịu nói ra trước mục đích đến đây thì...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Lý tổng quản sẽ không cho tại hạ kiến diện La lão anh hùng, đúng không?

Lý Thiên Huyền gật đầu, nói :

- Đó là chức trách của lão khiếu, không thể không như vậy, mong Giả bằng hữu thông cảm.

- Không dám!

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Xin hỏi Lý tổng quản, Tổng quản muốn nghe mục đích đến thật hay muốn nghe mục đích đến giả?

Lý Thiên Huyền nói :

- Giả bằng hữu hỏi như vậy thật khiến người ta khó hiểu.

Giả Thiếu Du nói :

- Rất đơn giản, nếu Lý tổng quản muốn nghe điều giả thì tại hạ có thể lập tức bịa ra một câu chuyện, nếu Lý tổng quản muốn nghe điều thật thì xin chờ gặp La lão anh hùng rồi hãy nói.

Lý Thiên Huyền chau mày nói :

- Nếu bây giờ lão khiếu muốn nghe điều thật thì sao?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Tại hạ tùy ý nói ra, Lý tổng quản biết nó là thật hay không thật chăng?

Gặp phải một nhân vật cực kỳ giàu cơ trí và ngôn ngữ sắc sảo như vậy thì vị Truy Hồn Thủ Lý Thiên Huyền thực cảm thấy không ứng phó nổi. Chỉ còn một biện pháp là không cho gặp, lập tức hạ lệnh đuổi khách.

Nhưng với thanh danh của La gia và địa vị của Lý Thiên Huyền trong võ lâm thì sao có thể làm như vậy được? Đang lúc vô kế khả thi thì chợt nghe ngoài đại sảnh có tiếng cười nhạt, tiếp theo là một giọng nói sang sảng :

- Tại hạ có biện pháp khiến các hạ phải nói thật!

Lời vừa dứt thì một trước hai sau, ba người bước vào đại sảnh. Người đi trước là một bạchy thiếu niên, mặt ngọc môi son, tướng mạo anh tuấn thoát tục.

Chỉ tiếc là thái độ quá ngạo mạn, dường như trong mắt chẳng có ai. Hai người đi sau là hai hắc y hán tử cao cao gầy gầy, cử chỉ nhẹ nhàng, song mục hữu thần, vừa nhìn thì biết ngay đây là hai cao thủ nội gia.

Bạch y thiếu niên vừa bước vào đại sảnh thì Lý Thiên Huyền lập tức đứng lên và bước ra nghênh tiếp, lão nói :

- Tam thiếu gia về rồi à?

Bạch y thiếu niên lạnh lùng khoát tay, mắt nhìn Giả Thiếu Du và nói :

- Lý tổng quản, người này là ai?

Lý Thiên Huyền cung kính nói :

- Bẩm Tam thiếu gia, vị này là bằng hữu giang hồ từ xa đến, muốn bái kiến lão chủ nhân.

Bạch y thiếu niên nói :

- Hắn họ gì, tên gọi thế nào?

Lý Thiên Huyền chau mày, lão chưa kịp trả lời thì Giả Thiếu Du đã đứng lên, thản nhiên nói :

- Tại hạ Giả Thiếu Du, có lẽ La thiếu hiệp chưa từng nghe nói?

Bạch y thiếu niên cười khinh khỉnh và nói :

- Đích thị là rất xa lạ.

- Đúng vậy.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- La thiếu hiệp có gia thế hiển hách thì làm sao nghe nói đến hạng vô danh tiểu tốt trên giang hồ?

Bạch y thiếu niên phá lên cười ha ha rồi nói :

- Đó là sự thật, ngươi muốn gặp gia phụ làm gì?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Tại hạ đã nói với Lý tổng quản, chờ lát nữa gặp La lão anh hùng rồi hãy nói.

- Gia phụ không có thời gian tiếp khách, ngươi nói với ta thôi.

- Sợ rằng La thiếu hiệp còn trẻ tuổi và thanh danh cũng chưa đủ để làm chủ chuyện này.

- Điều đó không cần ngươi bận tâm, chỉ cần là chuyện của La gia ta thì chuyện lớn nhỏ gì ta cũng có thể làm chủ.

- Thiếu hiệp thông cảm, tại hạ vì mộ danh La lão anh hùng mà đến.

Bạch y thiếu niên biến sắc, hắn nói :

- Ta đã nói rồi, gia phụ không rảnh rỗi để tiếp khách.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Vậy thì tại hạ cáo biệt.

Nói đoạn, chàng cung thủ chào và định cất bước thật.

Bạch y thiếu niên cười nhạt một tiếng, hai hắc y hán tử lập tức bước ra cản đường.

Bạch y thiếu niên nói :

- Muốn đi cũng được, nhưng phải nói ra mục đích đến đây của ngươi.

Giả Thiếu Du mỉm cười và thản nhiên nóii :

- Đối với Lý tổng quản, tại hạ còn có thể giả tạo một câu chuyện, nhưng đối với La thiếu hiệp, ngay cả một câu chuyện giả tại hạ cũng lười nói. Vì để tránh tổn thương hòa khí của đôi bên, xin bảo hai người bọn họ tránh đường cho.

Bạch y thiếu niên cười nhạt, nói :

- Đâu có dễ dàng như thế, không nói ra mục đích đến đây thì đừng mong ra khỏi La gia một bước.

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Tại hạ không tin, tại hạ cứ đi xem thử ai có thể cản được tại hạ.

Nói đoạn, chàng kẹp tay sau lưng và ung dung cất bước đi đến trước.

Lý Thiên Huyền lộ vẻ khẩn trương, lão vừa định khai khẩu thì đã nghe Bạch y thiếu niên lạnh lùng nói :

- Lý tổng quản, lão chớ quản vào chuyện của ta.

Hắn nhìn qua hai hắc y hán tử và quát lớn :

- Bắt lại!

Hai hắc y hán tử không nói không rằng, đột nhiên xuất song thủ chụp vào Kiên Tĩnh huyệt ở hai vai trái phải của Giả Thiếu Du, chiêu thức quái dị và cực nhanh.

Giả Thiếu Du lắc đầu cười rồi nói :

- Hóa ra là môn hạ của Tây Vực, La phủ quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ, nhưng đối đãi với khách như vậy thì khiến người ta cảm thấy khó phục.

Vừa nói chàng vừa xuất thủ chỉ thủ điểm vào song thủ của hai hắc y hán tử.

Đối phương xuất chiêu đã nhanh nhưng chàng còn nhanh hơn, nhanh đến độ khiến hai hắc y hán tử không kịp nghĩ đến chuyện tránh né, cả hai bất giác rùng mình, thân hình bay thẳng ra sau, hai cánh tay cũng không nhất lên được nữa.

Lý Thiên Huyền thấy vậy thì sững sờ, song mục lấp lánh dị quang, thần sắc liên tục biến đổi, Bạch y thiếu niên cũng biến sắc, nhưng song mục đầy phẫn nộ, hắn cười nhạt rồi nói :

- Không ngờ ngươi cũng là cao thủ, để ta thử xem!

Nói đoạn hắn xuất đơn thủ chụp vào mạn sườn trái của Giả Thiếu Du, thế trảo nhanh như chớp.

Đối phó với một người xa lạ thì chiêu này không tránh khỏi quá tàn độc. Lý Thiên Huyền chau mày nhưng lão không nói và cũng không có cử động gì.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Tam thiếu gia, không thử thì hơn.

Tả chưởng khẽ lật lại, chớp mắt chàng đã chụp được cổ tay Bạch y thiếu niên một cách dễ dàng, thuận thế chàng đẩy mạnh một cái, thân hình Bạch y thiếu niên loạng choạng lui ra sau mấy bước.

Lý Thiên Huyền buột miệng kêu thất thanh, nhất thời ngẩn người ra như pho tượng.

Sắc diện của Bạch y thiếu niên từ đỏ chuyển sang xanh rồi trở nên trắng nhợt, đôi mày nhướng cao, song mục trừng trừng.

Đột nhiên nghe hắn quát lớn một tiếng, nhuyễn kiếm đã nằm trong tay với một đạo hàn quang. Bạch y thiếu niên cười nhạt, nói :

- Họ Giả kia, ngươi đứng lại, nếu không...

- Nếu không thì sao?

Giả Thiếu Du quay nửa người lại và nói :

- La tam thiếu gia, niên kỷ còn trẻ, chớ ngông cuồng tự đại không biết trời cao đất dày như vậy, tại hạ khuyên thiếu gia nên nghĩ đến nửa đời anh hùng của lệnh tôn.

Bạch y thiếu niên nào chịu nghe, hắn quát lớn :

- Ta cần ngươi đến giáo huấn sao?

Hữu thủ trầm xuống, kiếm quang hoa lên, hắn định xuất kiếm đâm thẳng vào trước ngực Giả Thiếu Du.

Trong nháy mắt Giả Thiếu Du cũng vừa xuất hiện thần uy thì đột nhiên có tiếng quát như chuông vang lên nơi cửa đại sảnh :

- Tam đệ ngừng tay, phụ thân đến rồi.

Bạch y thiếu niên giật mình một cái rồi vội vàng triệt thế thu chiêu, lui bước sang một bên.

Giả Thiếu Du vội quay người nhìn ra phía trước, chàng thấy có ba người một lão hai thiếu đang đứng nơi cửa đại sảnh.

Lão nhân râu tóc đều điểm sương nhưng tuyệt không có một chút sắc thái của người già yếu, thân thể vạm vỡ, mày rậm mắt to, đầu hổ cổ yến, song mục tàng ẩn thứ uy lực kinh người.

Bên trái lão là một thanh niên mặc hắc y, tướng mạo anh vũ, làn da ngâm đen, bên phải lão là một thanh y thiếu niên anh tuấn, niên kỷ hơi nhỏ hơn hắc y thanh niên nhưng lại hơi lớn hơn Bạch y thiếu niên.

Tiếng quát như chuông ngân vừa rồi đã làm kinh tỉnh Lý Thiên Huyền, lão vội bước ra nghênh đón và cúi người, nói :

- Tham kiến lão chủ nhân và Đại, Nhị thiếu gia.

Trường bào lão nhân khẽ khoát tay và nói :

- Lý tổng quản, giới thiệu khách nhân với ta đi.

Lý Thiên Huyền “vâng” một tiếng rồi quay lại nói với Giả Thiếu Du :

- Giả bằng hữu, đây là tệ chủ nhân!

Lý Thiên Huyền còn chưa kịp giới thiệu ngược lại thì Giả Thiếu Du đã bước lên trước cung thủ chào và mỉm cười, nói :

- Kẻ mạc học hậu tiến Giả Thiếu Du tham kiến La lão anh hùng.

Trường bào lão nhân hơi ngượng ngùng, lão vội đáp lễ và nói :

- Lão khiếu đến chậm một bước, khiến xú tử mạo phạm quý khách và làm cho lão khiếu cũng hổ thẹn vô cùng. Xin đa tạ Giả lão đệ hạ thủ lưu tình, bảo toàn chút tiểu danh nửa đời của La Chấn Vũ.

Giả Thiếu Du vội nói liên tiếp mấy lời khiêm nhường, lời vừa dứt thì La Chấn Vũ đã quay sang quát bảo Bạch y thiếu niên :

- Còn không mau ra hậu viện quỳ xuống cho ta.

Bạch y thiếu niên đã mất hết vẻ ngạo mạn, hắn sợ sệt đáp một tiếng rồi cúi đầu định cất bước, nhưng Giả Thiếu Du liền nói :

- Lã lão anh hùng trách lệnh lang như vậy khiến Giả Thiếu Du cảm thấy bất an và áy náy vô cùng.

Sắc diện của La Chấn Vũ hơi hòa hoãn trở lại, lão nói :

- Cất kiếm rồi đứng lui ra sau, thật là thứ không biết tiến thoái, dựa vào chút sở học thiển cận mà đã coi trời bằng vung rồi. Lúc nãy nếu quý khách không hạ thủ lưu tình thì cánh tay của ngươi há chẳng mất rồi sao?

Bạch y thiếu niên không dám hé một lời, hắn vội cất nhuyễn kiếm rồi lui bước đứng qua một bên.

La Chấn Vũ nhìn qua hai bên tả hữu và nói :

- Uy nhi, Phi nhi, mau tham kiến khách nhân.

Hắc y thanh niên và thanh y thiếu niên lập tức vâng mệnh bước lên trước hành lễ với Giả Thiếu Du.

Giả Thiếu Du cũng vội vàng đáp lễ một cách khiêm tốn.

La Chấn Vũ lại nói :

- Đây là Thanh Uy, Thanh Phi, con lớn và con thứ của lão khiếu, về sau mong Giả lão đệ chiếu cố cho chúng.

Giả Thiếu Du lại vội vàng nói mấy lời khiêm nhường.

Kế đó, La Chấn Vũ đưa tay mời khách, Giả Thiếu Du cũng không tiện nói gì thêm nên quay người đi vào trong đại sảnh.

Sau khi chủ khách an tọa, La Chấn Vũ quan sát Giả Thiếu Du một lúc rồi nói:

- Lão khiếu đã được gia nhân thông báo rõ, hy vọng Giả lão đệ thật lòng cho biết mục đích đến đây?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Đã được La lão anh hùng đích thân tiếp kiến thì đương nhiên tại hạ phải thật lòng nói rõ lý do.

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- La lão anh hùng có biết, từ tối nay trở đi, liên tiếp ba ngày là hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài không?

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Lão khiếu đời đời sống ở Kim Lăng này, tự nhiên là biết rõ tập tục của Kim Lăng.

Giả Thiếu Du lại hỏi :

- Vậy lão anh hùng có biết, phần thưởng ở hội thuyền hoa đăng là gì không?

La Chấn Vũ đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng lão không hỏi lại mà chỉ bình thản nói:

- Là một chiếc thuyền hoa bằng kim ngân, trọng lượng chừng mười lạng, do các tửu lâu lớn nhỏ trong thành Kim Lăng hợp lại mua.

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- La lão anh hùng nhầm rồi, không phải.

Mọi người trong đại sảnh nghe vậy thì sững sờ. La Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Không phải?

Giả Thiếu Du thản nhiên lắc đầu nói :

- Đúng vậy, không phải!

La Chấn Vũ quay sang hỏi Lý tổng quản :

- Thiên Huyền, phần thưởng đó là gì?

Lý Thiên Huyền đáp :

- Bẩm lão chủ nhân, đó là một chiếc thuyền hoa bằng kim ngân.

La Chấn Vũ nhìn sang Giả Thiếu Du rồi nói :

- Không lẽ Giả lão đệ nghe nhầm?

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Tuyệt đối không nhầm, nếu La lão anh hùng không tin thì cứ phái người đến các khách điếm lớn nhỏ trong thành mà tìm hỏi các nhân vật võ lâm, phần thưởng mà bọn họ biết, tuyệt đối không phải là chiếc thuyền hoa bằng kim ngân.

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Nhân vật võ lâm trong các khách điếm?

Giả Thiếu Du nói :

- Không sai, trong các khách điếm lớn nhỏ của thành Kim Lăng, hiện ở đầy võ lâm hào kiệt, cả chính lẫn tà từ các nơi trong thiên hạ kéo đến.

Mọi người trong đại sảnh bất giác nhìn nhau và đều lắc đầu.

La Chấn Vũ lại hỏi :

- Giả lão đệ, tại sao võ lâm đồng đạo lại kéo đến đây?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Bọn họ kéo đến là vì phần thưởng không phải là chiếc thuyền hoa.

La Chấn Vũ ngớ người, lão vội hỏi tiếp :

- Vậy thì theo Giả lão đệ thì phần thưởng là gì?

Giả Thiếu Du chậm rãi nói :

- Phần thưởng là võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ do Kim Lăng La gia đưa ra.

Mọi người trong đại sảnh đều chấn động tâm thần, La Chấn Vũ biến sắc, lão vội hỏi :

- Giả lão đệ, chuyện này... chuyện này là do ai nói?

Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười và nói :

- Hiện nay mỗi nhân vật võ lâm ở trong các khách điếm lớn nhỏ của thành Kim Lăng đều biết, nhưng không biết tin tức này từ đâu ra? Lẽ nào La lão anh hùng không biết là do ai nói?

La Chấn Vũ mở to song mục, lão nói :

- Chuyện này... chuyện này từ đâu mà ra nhỉ? Từ ngày Kim Lăng có Đồng gia thì lão khiếu luôn hạn chế gia nhân ra ngoài, vì vậy đối với tin tức ở bên ngoài có thể nói là gần như đoạn tuyệt. Chẳng

những không biết võ lâm đồng đạo tụ tập đến Kim Lăng mà cũng không biết chuyện phần thưởng của hội thuyền hoa đăng là Ngọc Thiềm Thừ do La gia đưa ra.

Giả Thiếu Du nói :

- La lão anh hùng, thực tế ở bên ngoài đã náo động khắp thành rồi, trừ bách tính của Kim Lăng ra, phàm là nhân vật võ lâm thì không ai không biết, giờ đây có thể nói quý phủ là mục tiêu hướng tới của quần hùng, nguy cơ rình rập tứ phía.

La Chấn Vũ nhướng đôi mày bạc lên và nói :

- Vậy mục đích đến đây của Giả lão đệ là...

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Chỉ xin La lão anh hùng thật lòng cho biết, có hay không có chuyện này?

La Chấn Vũ lắc đầu nói :

- Lão khiếu dám lấy thanh danh nửa đời ra đảm bảo, tuyệt đối không có chuyện này, Giả lão đệ thử nghĩ xem, nếu La gia có võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ thì e rằng còn giấu không kịp, làm sao có thể...

- Nhưng La lão anh hùng...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Có người nói thế này, La lão anh hùng đã sớm lấy Tàng Chân đồ trong Ngọc Thiềm Thừ ra rồi. Ngọc Thiềm Thừ hiện tại chỉ là một vật trống không, chẳng có chút giá trị gì.

La Chấn Vũ nói :

- Nếu quả thật như vậy thì chẳng phải không đánh mà khai, lạy ông tôi ở bụi này sao?

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Cũng có nói, La lão anh hùng mượn vật này làm mồi, quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ?

La Chấn Vũ ngẩn người rồi lập tức gượng cười, nói :

- Chuyện này thật khiến lão khiếu dở khóc dở cười, lão khiếu cả đời xem thường danh lợi, khép mình sống qua ngày trên chút sản nghiệp của tổ tiên để lại ở góc tây thành Kim Lăng này, xưa nay

tuyệt đối không có chút dã tâm, hơn nữa lão khiếu dựa vào cái gì mà thâu tóm võ lâm thiên hạ chứ? Bằng vào ba đứa con dại và mấy vị bằng hữu xung quanh đây chăng?

Thực lòng mà nói, bây giờ Giả Thiếu Du đã hiểu rõ, bằng vào thực lực của La gia thì dư sức xưng hùng một phương, nhưng muốn quăng một mẻ lưới thâu tóm toàn bộ võ lâm thiên hạ thì quả là một việc đội đá vá trời, châu chấu đá xe.

Chàng chau mày nói :

- Tại hạ tin tưởng những lời của La lão anh hùng, nhưng lão anh hùng là người sáng suốt, nên biết đây là chuyện không thể xem thường.

La Chấn Vũ nói :

- Giả lão đệ cho rằng...

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Kẻ thất phu vô tội nhưng giữ ngọc trong người thì trở thành kẻ có tội. La lão anh hùng hiểu rõ đạo lý này chứ? Phải chăng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam từng vì chuyện này mà chết oan dưới Hồng Thủy hồ đó sao?

La Chấn Vũ rùng mình, lão vội nói :

- Hạ Hầu Lam đã chết oan ở Hồng Thủy hồ rồi à? Chuyện này xảy ra khi nào vậy?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Các đây không lâu, chừng hơn một tháng trước thôi.

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói :

- Trước đây hơn tháng à? Chẳng phải Hạ Hầu Lam đã chết từ ba năm trước?

Giả Thiếu Du thở dài, nói :

- Xem ra La lão anh hùng cách tuyệt võ lâm quá lâu rồi.

Kế đó, chàng đem chuyện Hạ Hầu Lam giả chết và sau đó ẩn cư tại Kim Lăng, thuật lại một lượt.

Nghe xong, La Chấn Vũ lắc đầu nói :

- Ba năm trước, vì núi cao đường xa nên lão khiếu không kịp đến ai điếu, chẳng ngờ ba ngăm sau, Hồng Thủy hồ chỉ ở gần trong gang tấc mà lão khiếu vẫn không kịp ra tay trợ giúp.

Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói :

- Ai điếu? Trợ giúp? La lão anh hùng, phóng mắt khắp võ lâm thien hạ, không ai không cho rằng Hạ Hầu Lam đó là ác ma, chết trăm ngàn lần cũng không rửa hết tội.

La Chấn Vũ lắc đầu, nói :

- Nhưng lão khiếu biết hắn là nhân vật hiệp cốt nhu trường kiếm đảm cầm tâm một trang nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, một chân anh hào khiến người ta kính ngưỡng.

Giả Thiếu Du “à” một tiếng rồi lắc đầu mỉm cười, nói :

- Không ngờ trên đời này còn có người biết hắn, nếu ở dưới suối vàng Hạ Hầu Lam hay được thì có lẽ cũng ngậm cười mà nhắm mắt.

La Chấn Vũ lại lắc đầu, nói :

- Thực ra, chỉ vì...

Bỗng nhiên lão thở dài mộthơi rồi nói tiếp :

- Chuyện cũ đã qua rồi, cũng không nên nhắc lại làm gì.

Người ta đã khôngmuốn nói thì Giả Thiếu Du cũng không tiện hỏi, chàng trầm mặc một lúc rồi nói :

- La lão anh hùng, chuyện trước mắt này...

La Chấn Vũ nói :

- Lão khiếu cho rằng có khả năng năm xưa lão khiếu từng đắc tội với một vài võ lâm bằng hữu nào đó, bây giờ bọn họ rắp tâm gia hại.

Giả Thiếu Du hỏi :

- La lão anh hùng có biết hậu quả sẽ như thế nào không?

La Chấn Vũ thở dài một tiếng đầy bi thương rồi nói :

- Nhà tan cửa nát, La gia sẽ khó lòng giữ lại một mạng sống.

- Sự thực là như vậy.

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Lẽ nào La lão anh hùng bó tay ngồi chờ chết, mặc cho người ta gia hại như vậy?

La Chấn Vũ lắc đầu gượng cười, nói :

- Giả lão đệ nên biết, chỉ dựa vào miệng lưỡi thì không thể nói rõ được loại chuyện này.

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- La lão anh hùng nói rất phải, trước đây Hạ Hầu Lam dù có trăm miệng cũng không thể biện bạch.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Nói vậy là La lão anh hùng định xuất toàn lực liều một phen?

La Chấn Vũ nói :

- Ngoài cách này ra, lão khiếu chẳng còn lương sách nào khác, nhưng Giả lão đệ nên biết, với chừng này nhân thủ của La gia mà đối phó với võ lâm thiên hạ thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Bạch y thiếu niên mải cúi đầu theo dõi câu chuyện, lúc này đột nhiên ngẩng đầu lên nói :

- Dù có chết cũng chết một cách oanh liệt.

La Chấn Vũ chau mày, nhưng lập tức thu lại vẻ nghiêm nghị, lão thở dài nói:

- Đại họa sắp đến, cái chết đã sắp đổ xuống đầu, vi phụ cũng chẳng còn lòng dạ nào tức giận ngươi nữa.

Anh hùng về già, tráng sĩ cùng đường, lời nay sao mà bi thảm quá.

Giả Thiếu Du cũng ngẩn người thở dài, chàng nói :

- La lão anh hùng, thực ra, Tam thiếu gia nói không sai, chỉ có điều chết như thế này thì quá oan uổng, và cũng nhẹ tựa lông hồng, như vậy là trúng ngay độc kế của người ta rồi.

La Chấn Vũ lắc đầu, nói :

- Một ngày lòng dạ của người trong võ lâm còn xấu xa thì đạo nghĩa cũng mờ tịt, lão khiếu...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- La lão anh hùng, tại hạ biết điều này, tình trạng võ lâm hiện nay là chỉ nói thị phi, vu thiện thành ác, lòng người không như xưa, đạo nghĩa mai một, hạng lừa đời cầu danh xuất hiện khắp nơi, chỉ vì một Ngọc Thiềm Thừ mà không ngại tạo ra trường gió tanh mưa máu, không chừa bất kỳ thủ đoạn nào để chiếm làm của mình. Sống đã không có ý nghĩa thì chết cũng chẳng tiếc nuối, nhưng quan trọng là kẻ chính nghĩa phải ngậm hờn mà chết, còn hạng gian ác lại đắc ý sống nhơn nhởn, một ngày đạo nghĩa mất đi thì ma đạo hoành hành, võ lâm thiên hạ khó tránh khỏi một trường biến loạn.

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Vậy Giả lão đệ chỉ giáo lão khiếu phải làm thế nào?

- Không dám!

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ nguyện lấy sức mình ra giúp La lão anh hùng điều tra ra...

La Chấn Vũ cảm động nói :

- Đa tạ Giả lão đệ, nói vậy Giả lão đệ từ xa đến đây chỉ vì...

- Không, La lão anh hùng!

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Vốn không phải như vậy.

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói :

- Vậy, Giả lão đệ vốn cũng là đến đoạt ngọc?

Giả Thiếu Du lại lắc đầu nói :

- Cũng không phải để đoạt ngọc?

La Chấn Vũ đầy vẻ kinh ngạc, lão nói :

- Vậy, Giả lão đệ...

Giả Thiếu Du thản nhiên cắt lời, nói :

- Thực không dám nói giấu, nếu La lão anh hùng có Ngọc Thiềm Thừ đó thật thì tại hạ phải chỉ ra rằng, La lão anh hùng là kẻ sát hại cả nhà Đồng gia, hãm hại Hạ Hầu Lam, và bây giờ định quăng một mẻ lưới tiêu diệt toàn bộ võ lâm thiên hạ.

La Chấn Vũ rùng mình, nhưng lão bình thản nói :

- Cũng may là lão khiếu không có vật này, bằng không thì dù có trăm miệng cũng khó biện bạch.

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Bây giờ tại hạ đã tin La lão anh hung, và cũng biết lão anh hùng bị người ta hại. Nhưng sợ rằng La lão anh hùng có trăm miệng cũng không thể biện bạch trước võ lâm quần hào đã tụ tập tại Kim Lăng.

La Chấn Vũ gật đầu, nói :

- Nói rất đúng, vì vậy nên lão khiếu...

Dường như Giả Thiếu Du có ý không để cho lão nói tiếp nên chàng lại cắt lời và nói :

- Xin hỏi La lão anh hùng, bình sinh anh hùng có kẻ thù nào không?

La Chấn Vũ lắc đầu nói :

- Tính tình của lão khiếu thời trẻ tuổi rất cô độc, ngoài một vị bằng hữu vừa là chỗ thân thuộc vừa là chỗ thâm giao ra thì bình sinh dường như không qua lại với ai. Và từ khi vị bằng hữu đó qua đời thì lão khiếu đoạn tuyệt luôn với bên ngoài, không qua lại với bất kỳ người nào cả.

Giả Thiếu Du nói :

- Chẳng hay vị bằng hữu đó của La lão anh hùng là vị nào vậy?

La Chấn Vũ lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Nói ra có thể Giả lão đệ cũng không lạ gì, năm xưa trong võ lâm có một vị kỳ nhân tự xưng là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách.

Giả Thiếu Du chấn động toàn thân, chàng vội hỏi :

- Không lẽ là Hạ Hầu Nhất Tu tiền bối?

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Chính là người này!

Giả Thiếu Du lại hỏi :

- La lão anh hùng là bằng hữu thâm giao với Hạ Hầu tiền bối à?

La Chấn Vũ nói :

- Nói thâm giao là lão khiếu hơi trèo cao rồi, thực ra nói thân thuộc thì hợp hơn.

Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói :

- Thân thuộc? Sao không nghe nói?

La Chấn Vũ lắc đầu thở dài rồi nói :

- Giả lão đệ còn có chỗ vẫn chưa biết, thế tử Sài Ngọc Hà của lão ta là biểu muội (em bà con) của lão khiếu.

Giả Thiếu Du buột miệng kêu lên :

- Sao không nghe nói, Hạ Hầu tiền bối còn có một vị thân thuộc là La lão anh hùng?

La Chấn Vũ lắc đầu, nói :

- Điều đó nói ra nên trách lão khiếu thôi, lão khiếu và biểu muội Sài Ngọc Hà vốn là một đôi bạn thanh mai trúc mã, trong mắt của hàng trưởng bối lúc đó thì tương lai tất sẽ thành một đôi, nào ngờ tình cảm của Ngọc Hà biểu muội đối với lão khiếu chỉ là tình cảm giữa huynh muội. Sau này lớn lên, cô ta yêu vị võ lâm kỳ khách Hạ Hầu Nhất Tu đó, lão khiếu vì quá xấu hổ nên cực lực ngăn cản, mấy lần muốn sát hại Hạ Hầu Nhất Tu nhưng đều bị lão ta nhân nhượng tránh né. Sau khi Hạ Hầu Nhất Tu và Ngọc Hà biểu muội thành hôn, thì phu thê bọn họ chẳng đếm xỉa đến một kẻ có tâm tính như lão khiếu, thủy chung không nhận nhà này là thân thuộc. Nhưng về sau, Hạ Hầu Nhất Tu rộng lượng đại độ, lão khiếu cũng thay đổi tâm tính nên mới kết thành bằng hữu thâm giao.

Giả Thiếu Du im lặng nghe đến đây thì đột nhiên xen vào :

- Hóa ra Hạ Hầu tiền bối và La lão anh hùng còn có một đoạn chuyện cũ mà không ai biết được, vậy nguyên nhân mà La lão anh hùng vừa nói không kịp ai điếu và trợ giúp Hạ Hầu Lam là cũng vì chuyện này?

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Giả lão đệ nói không sai, chính là vì vậy!

Bây giờ Giả Thiếu Du nghe một câu “Giả lão đệ” thì cảm thấy không tự tại, chàng vội nói :

- Lão nhân gia, xin thay đổi cách xưng hô, vãn bối thật không dám nhận.

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói :

- Giả lão đệ...

Giả Thiếu Du vội nói :

- Hạ Hầu tiền bối gọi lão nhân gia là đại ca thì vãn bối phải gọi lão nhân gia là lão bá mới đúng.

La Chấn Vũ càng kinh ngạc, lão nói :

- Lời này...

Giả Thiếu Du vội cắt lời, nói :

- Lão bá, tiểu điệt là Hạ Hầu Lam.

Lời này vừa xuất thì mọi người trong đại sảnh đều sững sờ, La Chấn Vũ bật người đứng dậy, lão chưa kịp nói gì thì Giả Thiếu Du đã lột chiếc mặt nạ da người là một khuôn mặt anh phong tuấn tú, chẳng phải Hạ Hầu Lam từng rơi từ Loạn Thạch sơn xuống Hồng Trạch hồ thì là ai nữa?

La Chấn Vũ vô cùng xúc động, hồi lâu sau lão mới nói thành lời :

- Quả nhiên là hiền điệt, chỉ đáng thương cho phu thê Ngọc Hà biểu muội, bọn họ còn có một nhi tử.

Hai khóe mắt của lão rưng rưng ngấn lệ, lão đổi giọng nói :

- Lão khiếu chỉ nghe nói, sau khi Nhất Tu lão đệ ngộ thảm biến thì thu nhận một vị nghĩa tử và truyền thụ y bát, lão khiếu cũng biết đó là hiền điệt, nhưng tính ra hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt giữa chúng ta.

Nói đến đây thì đột nhiên lão nhìn qua tả hữu và khẽ quát :

- Uy nhi, Phi nhi, Dương nhi, còn không mau đến tham kiến đại ca.

La Thanh Uy, La Thanh Phi và La Thanh Dương vội bước ra hành lễ với Hạ Hầu Lam, hai bên đã không còn là người ngoài xa lạ nên tự nhiên rất thân thiện.

Bạch y thiếu niên La Thanh Dương tỏ ra vô cùng hổ thẹn, khó khăn lắm mới ngẩng đầu lên được.

Trong lúc hai bên hành lễ và đáp lễ thì La Chấn Vũ nói :

- Chẳng trách ngươi không phải là đối thủ, ngươi cũng không chịu xem thử là mình gặp phải ai, lần sau để xem ngươi còn biết trời cao đất dày hay không!

La Thanh Dương đỏ mặt, tía tai nhất thời không biết nói gì nên hành lễ xong thì hắn vội lui bước đứng sau hai vị huynh trưởng.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Tam đệ, đừng trách ta vừa gặp mặt đã dạy khôn, nhưng người trẻ không thể không có ngoại cốt, song tuyệt đối không nên có ngạo khí, điều đó chỉ đam lại tổn hại mà không có ích gì.

Nhị thiếu gia La Thanh Phi mỉm cười, nói :

- Lão tam, còn không mau đa tạ sự chỉ giáo của đại ca.

La Thanh Dương đỏ mặt, hắn gượng cười, nói :

- Đa tạ đại ca, tiểu đệ biết rồi, lần sau nếu đại ca thấy tiểu đệ ngạo mạn thì xin cứ thẳng tay trừng trị.

Chợt thấy Lý Thiên Huyền bước tới trước hành lễ và nói :

- Lão khiếu có mắt mà không tròng, không biết là hiệp giá của Hạ Hầu đại hiệp.

- Lý tổng quản!

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hai bên đã không còn xa lạ, Lý tổng quản khách khí như vậy càng khiến tại hạ bất an.

Lý Thiên Huyền còn định nói nữa nhưng La Chấn Vũ đã cười lớn một tràng, lão đưa tay mời khách và nói :

- Lý tổng quản đừng nói nữa, tất cả đều là người một nhà, ngồi, ngồi...

Thế là mọi người đều ngồi xuống, La Chấn Vũ nhìn qua Hạ Hầu Lam và hỏi tiếp:

- Vừa rồi hiền điệt có nói chuyện Hồng Trạch hồ.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đó là chuyện có thật, đích thị tiểu điệt đã bị cao thủ ngũ đại môn phái và chính tà lưỡng đạo bức phải nhảy xuống đoạn nhai ở Loạn Thạch sơn, rơi xuống Hồng Trạch hồ.

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Hóa ra Chưởng môn của ngũ đại môn phái cũng thị phi bất phân phàm, hắc bạch bất minh như vậy, trước một chữ “tham” thì tất cả đều bộc lộ bộ mặt thật, hiền điệt, sợ rằng bọn họ cũng đã trả một giá đắt.

- Không, lão bá!

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Bọn họ không thương vong một người.

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói :

- Ta không tin bọn họ không trả giá mà bức được hiền điệt phải nhảy xuống hiểm vực.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Thực ra là tiểu điệt thoát đi thôi.

La Chấn Vũ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ta hiểu rồi, là vì hiền điệt hiệp cốt nhân tâm, không muốn...

- Không!

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Đương thời tiểu điệt từng nghĩ đến chuyện xuất toàn lực liều mạng một phen, nhưng chẳng hiểu thế nào, lúc tiểu điệt muốn đề khí vận công thì đột nhiên cảm thấy chân khí khó tụ, đã không vận được chút lực đạo nào thì làm sao có thể liều mạng? Tiểu điệt lại không muốn rơi vào tay bọn họ nên tự tung người nhảy xuống vách núi trăm trượng.

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói :

- Hiền điệt, làm sao như vậy?

Hạ Hầu Lam nói :

- Sau đó tiểu điệt mới phát giác mình bị trúng độc dược mãn tính.

La Chấn Vũ truy vấn :

- Là kẻ nào ngầm hạ độc thủ?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiểu điệt nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có khả năng ở hai người, là kỹ nữ Tiểu Thúy Hồng trên sông Tần Hoài, hai là Cuồng hòa thượng - một vị hảo hữu của tiểu điệt.

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Vừa rồi ta đã nghe ngươi nói qua, Tiểu Thúy Hồng đó thì còn có khả năng nhưng Cuồng hòa thượng kia chẳng phải hiền điệt từng nói, lão ta là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên, một vị bằng hữu thâm giao của ngươi đó sao?

Thần sắc Hạ Hầu Lam hơi có vẻ buồn bã, chàng lắc đầu nói :

- Lão bá còn có chỗ chưa biết, sau khi rơi xuống Hồng Trạch hồ, chẳng những tiểu điệt không chết mà còn phát hiện một bộ xương người trên một tảng đá lớn. Trên cổ tay trái của bộ xương đó có một chiếc vòng, mà chiếc vòng này chính là vật của Khoái Bán Thiên, lão ta thường đeo nó bên tay trái.

La Chấn Vũ nói :

- Thiên hạ không ít người đeo vòng, không chừng...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Chiếc vòng của Khoái Bán Thiên không phải bằng vàng, bạc hoặc ngọc bích mà là vật được chế tạo từ Thiết Tâm Mộc ở Bắc Thiên Sơn, phóng mắt khắp thiên hạ chỉ có một chiếc thôi.

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Nói vậy, Cuồng hòa thượng đó là...

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Tiểu điệt hoài nghi lão ta là một người khác giả mạo.

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền điệt có từng thấy trên tay trái của Cuồng hòa thượng.

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Đây là sơ suất của tiểu điệt, tiểu điệt không hề để ý.

La Chấn Vũ thở dài, nói :

- Nói vậy lão ta cũng có khả năng rồi, sự hiểm trá của nhân tâm thật khôn lường.

Hạ Hầu Lam nói :

- Bây giờ tiểu điệt vẫn chỉ hoài nghi mà không dám khẳng định, vì theo tiểu điệt thấy, bất luận thân thế, tướng mạo, lời nói, cử chỉ của Cuồng hòa thượng, căn bản đều là Khoái Bán Thiên.

La Chấn Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Hiền điệt, không chừng có kẻ giả mạo Khoái Bán Thiên, và được Khoái Bán Thiên đồng ý.

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều đó phải chờ tiểu điệt tìm được Cuồng hòa thượng rồi mới có thể biết được, nhưng tiểu đệ cho rằng khả năng đó không lớn, vì có thể giả mạo Khoái Bán Thiên nhưng chiếc vòng làm bằng Thiết Tâm Mộc thì phóng mắt khắp thiên hạ tuyệt đối không có chiếc thứ hai.

La Chấn Vũ gật đầu, nói :

- Hiền điệt chưa tìm được Cuồng hòa thượng à?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Vẫn chưa, nhưng trong võ lâm đã có tin Ngọc Thiềm Thừ sẽ xuất hiện tại Kim Lăng, nếu lão ta thật sự là Khoái Bán Thiên thì bất luận thế nào, nhất định lão ta cũng sẽ đến xem.

Chương 14: Dối Trá Lẫn Nhau

Đột nhiên nghe La Thanh Uy nói :

- Đại ca, nếu lão ta là giả thì lão ta cũng có thể đến với một bộ mặt khác!

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hào quang, chàng gật đầu, nói :

- Đúng vậy, đại đệ!

La Chấn Vũ tiếp lời :

- Hiền điệt, còn Tiểu Thúy Hồng thì sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đã rời Tần Hoài giang, chẳng biết đi về đâu.

La Chấn Vũ nói :

- Như vậy thì sự hiềm nghi đối với cô ta càng lớn.

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Đúng vậy lão bá, tiểu điệt cũng nghĩ như thế.

La Chấn Vũ trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Hiền điệt vừa rồi khi thuật lại chuyện, ngươi từng nói có vị hồng nhan tri kỷ là Thượng Quan cô nương bị người ta bắt cóc, kỳ hạn là ba tháng phải...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Quả thực là có chuyện này, lão bá!

La Chấn Vũ nói tiếp :

- Vậy ta cho rằng hiền điệt không nên đến Kim Lăng tìm Tiểu Thúy Hồng mà nên tìm tung tích mà cứu Thượng Quan cô nương trước.

La Thanh Uy lại xen vào :

- Phụ thân thật là, chuyện của đại ca làm còn có thể sai được sao? Nếu Tiểu Thúy Hồng đó là người hạ độc mưu hại đại ca thì từ cô ta tất có thể truy ra tung tích của Thượng Quan cô nương!

La Chấn Vũ ngớ người lão nói :

- Không sai, trước mắt chỉ có duy nhất một manh mối này... - Lão lắc đầu, gượng cười và nói tiếp - Xem ra vi phụ không bằng các ngươi rồi.

Đôi mày điểm sương chợt chau lại, lão nói tiếp :

- Nhưng bây giờ Tiểu Thúy Hồng tung tích bất minh, manh mối duy nhất này cũng...

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Lão bá, không sao, trước mắt tại Kim Lăng còn có một manh mối khác có thể truy tìm!

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói :

- Hiền điệt, nói vậy nghĩa là thế nào?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Tiểu điệt nghe xong câu chuyện giữa lão bá và nghĩa phụ của tiểu điệt thì xúc động tâm linh, sở dĩ người đó tìm thiên phương bách kế mưa hại tiểu điệt là vì tiểu điệt là nghĩa tử của Đoạn Trường Tâm Thâu Sinh Khách, sở dĩ đối phương tạo ra câu chuyện Ngọc Thiềm Thừ để hại lão bá là vì lão bá là thân thuộc của Hạ Hầu Nhất Tu. Như vậy có thể nói đây là hành vi của một người, đã là hành vi của một người thì người đó há không đến Kim Lăng để xem tình hình do mưu gian thâm độc của hắn tạo ra?

La Chấn Vũ vỗ đùi, nói :

- Không sai, không sai, hiền điệt quả nhiên rất cao minh.. - Ngừng một lát, lão nói tiếp - Chỉ có điều, hiền điệt, nhân vật võ lâm đông như vậy thì ngươi biết là người nào?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Chỉ cần đối phương không biết tiểu điệt chết thì nhất định sẽ có kẽ hở để tìm!

La Chấn Vũ gật đầu, Lão quét mục quang nhìn qua hai bên tả hữu và nói :

- Các ngươi đều nghe rồi nay, tuyệt đối không để chuyện hôm nay truyền ra ngoài!

La Thanh Uy mỉm cười nói :

- Điều này còn cần phụ thân dặn dò nữa sao?

La Chấn Vũ nhìn sang Hạ Hầu Lam rồi nói :

- Hiền điệt, theo ngươi biết thì sinh tiền nghĩa phụ ngươi có kết thâm thù đại hận với ai không?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Điều đó rất khó nói, sau khi gia cảnh ngộ biến thì tính tình của nghĩa phụ cũng thay đổi, do lão ghét ác như thù nên hạ thủ không tránh khỏi quá tàn độc, chỉ cần bọn giang hồ bại hoại lọt vào tay lão thì khó có tên nào sống sót, vì vậy chuyện thù oán nhiều ít thế nào khiến người ta khó có thể phán đoán...

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Vậy thì phiền phức rồi...

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Nhưng tiểu điệt cho rằng, chỉ cần tìm được Tiểu Thúy Hồng, Cuồng hòa thượng hoặc Lam y lão nhân từng cực lực khiêu khích trên Loạn Thạch sơn thì tất có thể hiểu rõ mọi chuyện!

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Hiền điệt nói không sai, nếu Kim Bán Thiên là giả thì thuật dịch dung của người này quả thật là cao minh vô cùng...

Lão ngẩng đầu nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi :

- Hiền điệt có biết, trong đương kim võ lâm có ai tinh thông thuật dịch dung không?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Ngoài Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm, đương kim võ lâm không có người nào tinh thông thuật dịch dung như vậy!

La Chấn Vũ chau mày nhưng nhất thời không nói gì. Chợt nghe Hạ Hầu Lam hỏi:

- Lão bá và nghĩa phụ của tiểu điệt thâm giao nhiều năm, vậy lão bá có biết nghĩa phụ của tiểu điệt có truyền công phu độc môn Nhất Tàn chỉ cho người nào khác không?

La Chấn Vũ trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Nếu có thì người đó tất phải là Kim Ngọc Dung vì hắn và nghĩa phụ của ngươi tri giao như huynh đệ!

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Tên thất phu đó đã chết nhiều năm, đương kim võ lâm ngoài tiểu điệt ra thì tại sao lại còn có người biết thi triển công phu Nhất Tàn chỉ?

La Chấn Vũ nói :

- Trừ phi Kim Ngọc Dung cũng có truyền nhân!

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Không thể, tiểu điệt từng nghe nghĩa phụ nói là Kim Ngọc Dung không có truyền nhân.

La Chấn Vũ lắc đầu nói :

- Vậy thì đành bó tay rồi...

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Lão bá, tạm thời không nói những chuyện này nữa, chuyện đêm nay đã sắp đến rồi...

La Chấn Vũ mỉm cười nói :

- Bây giờ đã có hiền điệt thì La gia còn sợ gì nữa?

- Lão bá định liệu một trận thật ư?

- Còn có thể giả được sao? Thế nào, hiền điệt không tán thành à?

- Tiểu điệt cho rằng, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của chúng ta là tìm cho ra kẻ ngấm ngầm thi triển âm mưu tàn độc này, còn chuyện quyết chiến thì phải chờ đến lúc cần thiết rồi hãy tính...

- Có lý, vậy hiền điệt ngươi nói xem, nên làm thế nào?

Hạ Hầu Lam cười cười nói :

- Nếu lão bá yên tâm thì xin giao cho tiểu điệt toàn quyền xử lý chuyện này!

La Chấn Vũ bật cười nói :

- Giao cho hiền điệt thì ta còn gì mà không an tâm...

Lão đưa tay chỉ những người trong đại sảnh và nói tiếp :

- Những người trước mắt này và ngay cả ta cũng đều nghe theo sự điều động của hiền điệt!

Hạ Hầu Lam mỉm cười lắc đầu nói :

- Lão bá, tạm thời tiểu điệt chưa cần dùng mấy vị trước mắt...

La Thanh Dương tính khí nóng nảy nên vội kêu lên :

- Đại ca...

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Tam đệ không nghe sao, chỉ tạm thời thôi mà!

La Thanh Dương vui mừng hỏi :

- Vậy sau đó thì sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Lúc cần thiết tất sẽ có nhiệm vụ quan trọng cho tam đệ!

La Thanh Dương hớn hở vui cười, nhưng gặp phải đôi mắt uy nghiêm của phụ thân hắn, thì vẻ tươi cười lập tức biến mất.

La Chấn Vũ khẽ quát :

- Ngươi tưởng là chuyện chơi sao? Đây không phải chuyện gây sự đánh nhau bình thường của ngươi, cũng không phải chuyện tốt như hôm nay đại ca của ngươi nhân nhượng ngươi!

Hạ Hầu Lam mỉm cười tiếp lời :

- Lão bá, phàm chuyện gì cũng lấy sự cẩn thận làm đầu, nhưng không vì thế mà phải sợ!

La Chấn Vũ thở dài, nói :

- Xong rồi, có câu này của ngươi thì mấy lời vừa rồi của ta xem uổng phí rồi!

Mọi người nghe vậy thì bật cười, tiếng cười chưa dứt thì Hạ Hầu Lam đã đứng lên nói :

- Lão bá, tiểu điệt phải đi rồi!

- Cái gì? - La Chấn Vũ ngạc nhiên nói - Phải đi? Vậy làm sao được? Bất luận thế nào ngươi cũng phải ở trong nhà...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Lão bá, đây là thời điểm cực kỳ quan trọng, tiểu điệt không thể ngồi yên một chỗ!

La Chấn Vũ lắc đầu nói :

- Ta nói không lại ngươi rồi, nhưng ngươi chưa nói cho ta biết...

- Lão bá đã giao cho tiểu điệt toàn quyền xử lý thì hà tất phải nói nhiều như vậy?

- Không lẽ đây là thiên cơ gì chăng?

- Là cơ mật đối địch, điều đó cũng chẳng khác gì thiên cơ!

- Nhưng hiền điệt cũng nên nói cho ta biết, bọn ta ở đây phải làm thế nào chứ?

- Tăng cường phòng bị, sinh hoạt bình thường, thản nhiên như không có chuyện gì!

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Giả như có người xâm nhập?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiểu điệt cho rằng không thể, vạn nhất có thì giữ đối phương lại làm khách!

La Chấn Vũ bật cười nói :

- Ngu bá tuân lệnh, hiền điệt trú tại...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Lão bá cứ xem như tiểu điệt không hề đến, tiểu điệt cũng không có chỗ ở nhất định.

La Chấn Vũ chẳng biết là thế nào nên đành lắc đầu nói :

- Thôi được, đi, ta tiễn hiền điệt ra khỏi đại sảnh!

Lần này thì Hạ Hầu Lam không nói gì, chàng không cự tuyệt việc già trẻ La gia tiễn mình ra khỏi

đại sảnh, nhưng đến bậc tam cấp trước đại sảnh thì chàng quay lại xin La Chấn Vũ dừng bước, sau đó chàng đeo chiếc nạ da người vào, đoạn kẹp tay sau lưng mà ung dung ra khỏi La gia với thân phận Giả Thiếu Du!

Sau khi ra khỏi La gia, chàng không đi đến nơi nào khác mà quay về Tần Hoài giang.

Vừa đến Tần Hoài giang chàng lập tức phát hiện Tần Lục đang đứng trên cầu, không ngừng ngóng nhìn về hướng tây.

Khi chàng thấy Tần Lục thì cũng là lúc Tần Lục thấy chàng, hắn vỗ tay từ xa và nói :

- Giả lão ca, ta ở đây! - Miệng nói chân chạy như bay, khi đến gần, hắn lại nói - Giả lão ca sao đi lâu thế?

Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi lại :

- Thế nào, Lục ca, có chuyện gì chăng?

Tần Lục nói :

- Chuyện thì không có, chỉ có điều ta đợi đến sốt cả ruột!

Giả Thiếu Du tỏ ra rất cảm động, chàng mỉm cười, nói :

- Bây giờ Lục ca cũng nên yên tâm rồi!

Tần Lục cười cười nói :

- Giả lão ca, La gia thế nào?

Giả Thiếu Du đưa ngón tay cái lên và nói :

- Lục ca nói không sai, La gia thật anh hùng, phụ tử đều anh hùng...

Tần Lục nói :

- Giả lão ca, ta không nói sai đấy nhé, như vậy chuyện đó là không có...

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Lục ca, bên trong chuyện này có khúc mắc rất lớn, nhất thời không thể nói hết, nhưng tại hạ có thể nói cho Lục ca biết, có người muốn hại La gia là sự thực.

Tần Lục biến sắc, hắn vội hỏi :

- Giả lão ca, đó là ai?

Giả Thiếu Du lắc đầu mỉm cười nói :

- Lục ca hỏi rất hay, nếu tại hạ biết người đó là ai thì còn nói gì nữa?

Tần Lục gật đầu nói :

- Nói cũng phải, chỉ có điều là tại sao như vậy, Giả lão ca?

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Lục ca, chuyện trên giang hồ kỳ dị và biến hóa khôn lường, nên rất khó nói ra lý do, nhưng nói tới nói lui cũng có chút quan hệ đến Sơn Phong!

Tần Lục sững người, hắn à một tiếng rồi hỏi :

- Giả lão ca, chuyện có quan hệ gì đến lão Hầu vậy?

Giả Thiếu Du nói :

- Nhất thời cũng không thể nói hết, chuyện này liên quan rất lớn...

Tần Lục lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Dù sao thì ta cũng không phải là người giang hồ nên ta cũng lười hỏi nhiều về chuyện giang hồ phiền phức này. Tóm lại Kim Lăng đã mất đi một Đồng gia, bây giờ bọn chúng lại muốn hạ thủ La gia thì quả thật là quá tàn nhẫn, không lẽ nói Kim Lăng này...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Lục ca, tâm không đủ độc, tay không đủ tàn nhẫn thì không thể làm người giang hồ và cũng chớ quản vào chuyện bất bình, loại chuyện này Lục ca quản không nổi đâu!

Tần Lục phẫn nộ nói :

- Đó là vì trời sinh ra ta vô dụng, nếu có chút bản lãnh thì việc gì ta lại không thể nhúng tay vào?

Giả Thiếu Du cười cười, hỏi lại :

- Thật vậy sao, Lục ca?

- Còn giả được à?

Tần Lục nói :

- Tần Lục này chẳng có chỗ nào tốt, nhưng xưa nay nói một câu là tính một câu, và cũng thích quản vào chuyện bất bình. Huống hồ Đồng gia, La gia đều là đại thiện nhân nay hiệp nghĩa ở Kim Lăng, bình thường những kẻ khốn khó không ai là không nhận được sự chiếu cố của bọn họ! Ngày sau Giả lão ca gặp lại lão Hầu thì có thể hỏi hắn xem, Tần Lục là người thế nào, tính khí như thế nào? Lần trước vì chuyện của Đồng gia mà suýt chút nữa ta trở mặt với hắn!

Giả Thiếu Du mỉm cười nói :

- Tại hạ không còn biết Lục ca là người thế nào sao? Thử hỏi khắp vùng Tần Hoài giang, Phu Tử miếu này xem, ai lại không đưa ngón tay cái lên và nói một câu rất có nghĩa khí...

Tần Lục mỉm cười, hắn vừa định nói thì Giả Thiếu Du đã tiếp lời :

- Lục ca, chuyện của Đồng gia đã qua rồi, không nhắc lại nữa, còn chuyện của La gia trước mắt, nếu Lục ca thật muốn xuất chút lực thì cũng có thể nhúng tay vào...

Tần Lục vội nói :

- Giả lão ca, nếu bảo ta liều mạng thì mười người như ta cũng không dịch lại một ngón tay của người ta, ngoài chuyện liều mạng ra thì bất cứ chuyện gì ta cũng đồng ý làm!

Giả Thiếu Du mỉm cười nói :

- Không cần Lục ca phải xuất lực đi liều mạng, chỉ cần Lục ca chiêu tập các huynh đệ lại rồi đi khắp đường lớn ngõ nhỏ nói một câu là được rồi!

Tần Lục ngạc nhiên nói :

- Lại là đi khắp đường lớn ngõ nhỏ nói một câu à?

Giả Thiếu Du cũng hơi ngạc nhiên, chàng nói :

- Lục ca, chữ “lại” này giải thích thế nào?

Tần Lục nói :

- Trước đây vì chuyện của Đồng gia, lão Hầu từng bảo ta triệu tập các huynh đệ đi khắp thành Kim Lăng thổi phồng hắn một phen, bây giờ Giả lão ca cũng dùng phương pháp này...

Giả Thiếu Du mỉm cười nói :

- Sư huynh đệ mà, một sư phụ dạy ra thì đương nhiên phải giống nhau!

Tần Lục cũng bật cười, hắn nói :

- Giả lão ca, chuyện này cứ giao cho ta, chỉ có điều phải nói thế nào?

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Không cần nói nhiều, chỉ nói rằng ngày thứ ba của đại hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài, La gia mới xuất Ngọc Thiềm Thừ, hai ngày đầu...

Tần Lục ngạc nhiên cắt lời, nói :

- Giả lão ca, chẳng phải ngươi nói là không có chuyện đó sao?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Đúng là không có chuyện đó!

- Vậy ngày thứ ba La gia còn xuất Ngọc Thiềm Thừ gì nữa?

- Lục ca cứ đi nói như vậy, có hay không có là chuyện của tại hạ!

- Giả lão ca như thế có ổn không?

- Lục ca, lần trước Sơn Phong bảo ngươi đi thổi phồng cho hắn, vậy chuyện có ổn không?

- Thoạt đầu ta cũng cho rằng không ổn, nhưng sau khi sự việc xảy ra ta mới biết, chẳng những rất ổn thỏa mà còn...

- Đúng vậy! - Giả Thiếu Du mỉm cười nói - Chuyện đó của Sơn Phong vừa ổn thỏa vừa hữu hiệu, vậy tại sao chuyện này lại không như vậy?

Tần Lục gật đầu, nói :

- Thôi được, không quản chuyện khác nữa, ta chỉ biết Giả lão ca bảo thế nào thì ta nói thế đó!

- Có thế chứ! - Giả Thiếu Du nói - Lục ca, đa tạ trước nhé!

Tần Lục nói :

- Nói gì thế, đôi bên không phải xa lạ thì khách khí làm gì. Giả lão ca, khi nào chúng ta gặp lại và gặp ở đâu?

Giả Thiếu Du nói :

- Đến lúc đó tại hạ sẽ tìm Lục ca!

- Được! - Tần Lục gật đầu, nói - Vậy ta đi đây!

Nói đoạn, hắn qua người cất bước, thoáng chốc đã mất hút vào dòng người xuôi ngược.

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lúc rồi cũng cất bước đi, nhưng vừa đi mấy bước thì tâm thần giao động, vì chàng nhìn thấy một người! Người này là một nữ nhân, thân hình thon thả, dáng điệu uyển chuyển. Nàng vận xiêm y màu hồng, đang xuôi theo dòng người đi về hướng nam, vì quay lưng lại nên không thấy được diện của nàng. Nhưng từ dáng hình thon thả uyển chuyển phía sau cùng với bước tha thước yểu điệu, chỉ thoạt nhìn là Giả Thiếu Du lập tức đoán định nàng là Tiểu Thúy Hồng!

Thật là đi mòn gót giày cũng không gặp, lúc gặp thì chẳng tốn chút công phu! Có phát hiện này thì trong lòng Giả Thiếu Du sao có thể không vui? Đương thời không chút chậm trễ, chàng cất bước đi theo ngay! Khoảng cách giữa hai bên chừng trăm trượng,tuy hoà trong dòng người nhưng nữ nhân này dĩ khả nhanh, do vậy Giả Thiếu Du cũng gia tăng cước lực, nhanh hơn bình thường một chút. Khoảng cách càng lúc càng gần, chớp mắt đã chỉ còn chừng năm mươi trượng.

Đột nhiên hồng y nữ phía trước rẽ bước qua phải, chờ đến lúc Giả Thiếu Du kịp truy tới thì bóng hồng đã mất hút tông tích. Giả Thiếu Du truy thêm một đoạn khá xa nhưng vẫn không thấy gì, chàng quay người trở lại đường cũ, lòng cảm thấy hối hận vì nhất thời sợ làm kinh động thường dân nên không dám thi triển khinh công.

Tuy nhiên, khi chàng quay trở lại gần tới ngã ba thì linh cơ chợt động, thân hình đang bước đi tự nhiên chàng đột ngột quay phắt lại. Lần này chàng cũng ngẩn người vì chàng lại có phát hiện mới! Chàng thấy bên trong hai cánh cổng của một đại trang viện nằm gần ngã ba có một chiếc đầu thò ra, khi chàng quay ngoắt lại thì chiếc đầu kinh hãi thụt vào ngay, đồng thời đóng sầm hai cánh cổng lại. Nhưng như thế cũng đã quá đủ, Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng rồi cất bước đi đến.

Đến trước hai cánh cổng, chàng dừng chân quan sát một lúc, trang viện này rộng lớn lạ thường, tường cao hơn trượng bên trong sâu hun hút. Chàng biết bên cạnh Tần Hoài giang có một nhà thế này, nhưng xưa nay chàng không lưu ý trang viện này là của ai, ở trong đó là những người như thế nào! Sau một hồi quan sát thì chàng bước đến gõ cửa!

Một lúc sau bên trong có tiếng bước chân vang lên từ xa đến gần và đi về phía cổng lớn, tiếp theo là có giọng khàn khàn hỏi :

- Ai đó?

Giả Thiếu Du đáp :

- Là tại hạ, tại hạ tìm người!

Lời vừa dứt thì hai cánh cổng son mở ra, một hắc y đại hán mày rậm mắt to đứng ngay giữa cổng. Hắn chớp đôi mắt to xạ quang nhìn Giả Thiếu Du một cách lạnh lùng, đoạn cất tiếng hỏi :

- Ngươi có chuyện gì?

Giả Thiếu Du nhìn thấy rất rõ, người trước mắt không phải là kẻ mới thụt đầu vào, vì chiếc đầu vừa thụt vào là một trung niên hán tử, đầu hoẵng mắt chuột. Còn đại hán trước mắt, vừa nhìn có thể biết chẳng những là một tay lão luyện mà còn là hạng không tốt lành gì!

Giả Thiếu Du vội nói :

- Tại hạ đến đây tìm người!

- Ngươi tìm ai?

- Một nữ nhân kêu bằng Tiểu Thúy Hồng!

- Bằng hữu, ngươi mở to mắt ra một chút, đây là Thạch gia đại viện của bọn ta chứ có phải lầu Tần cung Sở gì đâu mà đến tìm vui, ngươi tìm nhầm chỗ rồi!

Nói đoạn, hắc y đại hán định đóng cổng.

Giả Thiếu Du đưa tay cản lại và nói :

- Khoan đã, bằng hữu, tại hạ biết đây là nhà dân lương thiện, nhưng vừa rồi tại hạ thấy rõ ràng cô ta đi vào cổng này.

Hắc y đại hán nói :

- Ngươi trông thấy người như thế nào đi vào Thạch gia đại viện?

Giả Thiếu Du nói :

- Một nữ nhân mặc xiêm y màu hồng...

Đại hán cười nhạt một tiếng rồi lại muốn đóng cổng.

Giả Thiếu Du vội cản lại và nói :

- Khoan đã, lẽ nào không có người như vậy đi vào Thạch gia đại viện?

Hắc y đại hán gật đầu, nói :

- Có người như thế đi vào Thạch gia đại viện?

Giả Thiếu Du nhướng mày nói :

- Vậy thì không thể nhầm rồi...

Hắc y đại hán cười nhạt cắt lời nói :

- Có người như thế đi vào Thạch gia đại viện là không sai, nhưng ngươi nhìn lầm người rồi, đó chẳng phải là Tiểu Thúy Hồng gì cả, đó là Thạch tam nương của bọn ta.

Lời dứt thì hắn lại muốn đóng cổng. Giả Thiếu Du cũng lại đưa tay ngăn chặn.

Hắc y đại hán nộ khí, nói :

- Ngươi làm thế là có ý gì?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Không có ý gi, tại hạ chỉ muốn gặp vị vừa rồi...

- Nói cho ngươi biết một lần nữa là ngươi đã nhìn lầm người, đó là Thạch tam nương của bọn ta.

- Cô ta không thể lắc người một cái là thành Thạch tam nương được?

- Ngươi nói vậy nghĩa là sao?

- Rất đơn giản, trước đây cô ta là Tiểu Thúy Hồng, sau khi lấy người của Thạch gia đại viện thì cô ta chẳng trở thành Thạch tam nương sao? Nhưng cũng có khả năng cô ta nguyên là Thạch tam nương!

Hắc y đại hán cười nhạt nói :

- Bằng hữu, ta khuyên ngươi có nói năng cẩn thận một chút, đại gia của bọn ta là hạng thân phận nào chứ? Há có thể lấy một kỹ nữ mua cười...

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Sao các hạ biết cô ta là kỹ nữ mua cười?

Hắc y đại hán giật mình, nhưng hắn liền nói :

- Có gì là không biết, vùng này ai ai lại chẳng biết Tiểu Thúy Hồng là một kỹ nữ lẵng lơ quyến rũ,

ngay cả ta cũng đã từng lên thuyền của cô ta!

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Nói rất hay, nhưng tại hạ đã nói rồi, rất có khả năng cô ta vốn là Thạch tam nương.

Hắc y đại hán bừng bừng phẫn nộ, hắn nói :

- Ngươi dám nói tam nương của bọn ta là...

Bỗng nhiên hắn đổi giọng nói :

- Bằng hữu, muốn tìm chị em để vui thú thì nên mở to mắt ra một chút, nhìn cho rõ người và tìm cho đúng nơi đúng chốn. Thạch gia đại viện không phải là nơi dễ vướng vào đâu, sao không nhân lúc đại gia của bọn ta còn chưa biết mà mau đi đi! Nói đoạn hắn lại muốn đóng cổng.

Lần này Giả Thiếu Du không ngăn lại nữa, chàng cười cười nói :

- Bằng hữu chớ coi ta là đứa trẻ lên ba, đừng có hù dọa ta, mở ra!

Hữu thủ khẽ phất một cái, hắc y đại hán lảo đảo lui mấy bước, suýt chút nữa là té nhào.

Giả Thiếu Du thừa thế bước qua cổng, tòa đại viện này quả nhiên không nhỏ, tiền viện lưa thưa cây cối cùng với mấy gian phòng lớn và có một sảnh hoa!

Cuối con đường nhỏ rải đá xanh còn có một cánh cổng chắn, rõ ràng bên trong còn có hậu viện. Chàng vừa bước qua cổng thì hắc y đại hán kêu lên :

- Giỏi lắm, ngươi theo Thạch tam nương của ta đến cổng, người của Thạch gia đại viện còn chưa tìm ngươi nói chuyện mà ngươi còn dám đánh ta là ngươi thật là một kẻ độc ác.

Nói đoạn, hắn vung quyền định đánh trả.

Giả Thiếu Du vừa chau mày thì chợt nghe một tiếng quát khẽ từ xa truyền lại:

- Thạch Hổ, dừng tay!

Hắc y đại hán vội thu quyền kêu lên :

- Tứ gia đến thật đúng lúc, tiểu tử này xông bừa vào cửa bức hiếp người.

Giả Thiếu Du ngước nhìn lên thì thấy một thanh y lão nhân có thân hình hơi gầy, chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cuối hành lang của dãy phòng bên trái. Lão nhân này mắt to, mũi cao, cằm nhọn, sắc diện vàng vọt, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu dê. Nhưng song mục của lão rất có thần, thái độ lạnh

lùng thâm trầm, khuôn mặt hiện lộ vẻ hiểm trá âm độc và gian xảo.

Lúc này lão đã bước đến gần và hỏi :

- Chuyện gì mà kêu la ầm ĩ lên thế?

Thạch Hổ càng được thế, hắn vội thuật lại sự việc một lượt. Nghe xong thanh y lão nhân hơi chau mày, lão nhìn qua Giả Thiếu Du và mỉm cười, vẻ cười khiến người cảm thấy không rét mà run, lão nói :

- Lão khiếu Tư Nhất Quý là Tổng quản của Thạch gia đại viện, cao tánh đại danh của bằng hữu xưng hô thế nào?

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Đâu dám, tại họ họ Giả, kêu bằng Thiếu Du!

Tư Nhất Quý vội nói :

- Thì ra là Giả bằng hữu, bằng hữu thật là chân nhân bất lộ tướng, chỉ khẽ phất tay mà đã có thể đánh lui một người như Thạch Hổ thì thân thủ quả nhiên không tầm thường...

Giả Thiếu Du vừa định nói thì Tư Nhất Quý đã tiếp lời :

- Giả bằng hữu truy theo Tam nương của bọn ta là một sự hiểu lầm, cái gọi là đánh người cũng là việc nhỏ, lão khiếu thấy nên bỏ qua chuyện này. Nhưng hy vọng Giả bằng hữu thấy rõ đây là Thạch gia đại viện, lần sau đừng đến nữa...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Đó là chuyện sau này, còn chuyện trước mắt...

Tư Nhất Quý cắt lời, nói :

- Trước mắt lão khiếu có thể cho Giả bằng hữu biết, ngươi đã nhìn lầm người, đích thị người đó là Tam nương của bọn ta, là đệ tam phòng của Thạch Đại gia!

Giả Thiếu Du nói :

- Vậy thì lạ quá, tại hạ thấy rõ ràng cô ta là Tiểu Thúy Hồng mà!

- Giả bằng hữu có nhìn rõ mặt Tam nương của bọn ta không?

- Không, tại hạ chỉ thấy sau lưng cô ta...

- Phải rồi! Vậy làm sao Giả bằng hữu biết...

- Không giấu gì Tư tổng quản, dù Tiểu Thúy Hồng bị thiêu thành tro tại hạ cũng nhận ra.

Tư Nhất Quý chau mày, nói :

- Đó có thể Tam nương của bọn ta có chỗ giống Tiểu Thúy Hồng, nhưng... - Lão cười một cách dâm tà và nói tiếp - Giả bằng hữu, vùng Tần Hoài giang này phần lớn là gái thượng hạng, việc gì phải tìm...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Tư tổng quản hiểu lầm rồi, tại hạ tìm Tiểu Thúy Hồng không phải vì chuyện đó!

Tư Nhất Quý "à" một tiếng rồi nói :

- Vậy Giả bằng hữu tìm cô ta là vì chuyện gì? Lão khiếu không cho rằng còn có người tìm cô ta vì chuyện khác, Giả bằng hữu có thể nói cho biết không?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Có thể, Tiểu Thúy Hồng đã nẵng của tại hạ một chiếc Trân Châu Sam vô giá!

Tư Nhất Quý "à" một tiếng rồi nói :

- Thảo nào Giả bằng hữu phải tìm cô ta cho bằng được, trường hợp là lão khiếu thì dù chân trời góc bể, đi mòn gót giày, lật từng tấc cỏ cũng không thể không tìm cho ra cô ta!

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Tư tổng quản đã hiểu rõ như vậy thì có thể...

Tư Nhất Quý cắt lời, nói :

- Giả bằng hữu vẫn cho rằng Tiểu Thúy Hồng mà ngươi cần tìm hiện đang ở trong Thạch gia đại viện chăng?

Giả Thiếu Du thản nhiên, nói :

- Tư tổng quản, rõ ràng tại hạ trông thấy cô ta đi vào Thạch gia đại viện này!

- Nếu lão khiếu nói với Giả bằng hữu một câu nữa, đó là Tam nương của bọn ta không phải Tiểu Thúy Hồng mà ngươi cần tìm, có lẽ Giả bằng hữu cũng vẫn không tin?

- Sự thật như vậy, tại hạ không muốn phủ nhận!

Tư Nhất Quý gật đầu, nói :

- Thôi được, sự việc đã liên quan đến một chiếc Trân Châu Sam vô giá thì Thạch gia đại viện cũng không dám để mang tiếng bao che, Thạch gia đại viện tuy rộng lớn nhưng rốt cuộc vẫn có chu vi nhất định, Tư Nhất Quý ta đồng ý để Giả bằng hữu tự lục tìm...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Tư tổng quản, Thạch gia đại viện có cổng sau không?

Tư Nhất Quý mỉm cười, nói :

- Lão khiếu hiểu ý Giả bằng hữu, Giả bằng hữu đã cho rằng Tam nương của bọn ta là Tiểu Thúy Hồng mà ngươi cần tìm thì lão khiếu sẽ lập tức cho mời Tam nương ra cho ngươi gặp, sau đó lại mời ngươi lục tìm khắp nơi, được chứ?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Tư tổng quản đã có lòng giúp như vậy thì còn gì bằng. Nhưng Tư tổng quản là người sáng suốt nên biết Tam nương mà tại hạ sẽ gặp phải là vị vừa vào cổng lúc nãy.

Tư Nhất Quý gật đầu, nói :

- Nhất định là vị đó, nếu gặp Tam nương rồi mà Giả bằng hữu cho rằng cô ta không phải vị vừa vào cửa thì xin trút mọi việc lên đầu Tư Nhất Quý ta!

Vị Tổng quản họ Tư này đích thị rất phóng khoáng hào sảng, và cũng rất chịu giúp người!

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Đa tạ Tư tổng quản vậy!

Tư Nhất Quý cười hì hì, nói :

- Chớ khách khí, nhưng Giả bằng hữu, lão khiếu có một điều kiện...

- Xin Tư tổng quản cứ nói!

- Nếu Tam nương đích thị là người mà Giả bằng hữu cần tìm hoặc giả Tiểu Thúy Hồng có trong Thạch gia đại viện thì Tư Nhất Quý ta chịu trách nhiệm hoàn trả chiếc Trân Châu Sam cho Giả bằng hữu...

Giả Thiếu Du mỉm cười, tiếp lời :

- Nếu vị Thạch tam nương đó không phải người mà tại hạ cần tìm hoặc giả Tiểu Thúy Hồng không có trong Thạch gia đại viện thì tại hạ cũng phải chịu thua thứ gì đó, đúng không?

Tư Nhất Quý gật đầu, nói :

- Giả bằng hữu quả nhiên là người sáng suốt, đúng là như vậy!

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Vậy theo Tư tổng quản thấy tại hạ phải thua thứ gì?

Song mục Tư tổng quản lấp lánh kỳ quang, lão nói :

- Tuyệt không dám làm khó Giả bằng hữu, chỉ xin từ bây giờ trở đi, Giả bằng hữu chịu khó làm khách của Thạch gia đại viện trong ba ngày là được rồi, Giả bằng hữu thấy thế nào?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Được làm khách trong một đại viện sang trọng thế này, quả thật là quá tiện nghi đối với một lãng tử như tại hạ, chỉ có điều tại hạ không hiểu tại sao lại phải ba ngày...

Tư Nhất Quý liền nói :

- Nếu Giả bằng hữu muốn ở thêm mấy ngày nữa thì lão khiếu cũng hoan nghênh!

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Bớt lại một hoặc hai ngày thì sao?

Tư Nhất Quý lắc đầu, nói :

- Điều đó e rằng không được, Giả bằng hữu nên biết, thời gian ba ngày là đã quá dễ dãi rồi!

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Dễ dãi thì cũng quá dễ dãi, nhưng trong mấy ngày này tại hạ còn có chuyện quan trọng cần phải làm...

Tư Nhất Quý nói :

- Nếu Giả bằng hữu không đồng ý thì lão khiếu cũng chẳng dám miễn cưỡng, bằng hữu cứ đi làm chuyện của mình...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Điều đó không cần, nhưng tại hạ muốn làm rõ, con số ba ngày của Tư tổng quản phải chăng là có dụng ý gì đặc biệt, hoặc giả là...

Tư Nhất Quý hơi biến sắc, lão gượng cười, nói :

- Đương nhiên là dụng ý, vô tam bất thành lễ, chuyện cũng bất quá tam, ít hơn thì không đủ, nhiều hơn cũng không được, vì vậy lão khiếu đành phải chọn ba ngày!

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi gật đầu, nói :

- Thôi được, tại hạ đồng ý!

Song mục Tư Nhất Quý xuất hiện dị quang, lão nói :

- Giả bằng hữu, quân tử nhất ngôn!

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Tứ mã nan truy, Tư tổng quản yên tâm, Giả Thiếu Du tuy là một kẻ vô danh tiểu tốt nhưng dứt khoát trọng lời hứa, xưa nay ngôn xuất như sơn...

Tư Nhất Quý gật đầu, nói :

- Giả bằng hữu quả nhiên là một trang hảo hán, khiến người ta khâm phục...

Lão ngừng lại rồi khẽ quát :

- Thạch Hổ, mời Tam nương ra sảnh hoa tiếp khách!

Thạch Hổ chưa trả lời thì đã nghe một giòng ngọt như mật, mềm mại như nhung thánh thót như oanh yến cất lên :

- Không cần mời, ta đã đến rồi!

Giả Thiếu Du giật thót mình, chàng vội quét mục quang nhìn về phía phát ra giọng nói và bất giác cau mày. Từ cuối con đường nhỏ rải đá xanh, có một nữ nhân tha thước trong bộ xiêm y màu hồng đang đi ra, khuôn mặt đầy vẻ phóng đãng, thân hình khiêu gợi, nào phải Thạch tam nương gì đâu, rõ ràng là Tiểu Thúy Hồng!

Cô ta mang theo một làn hương phong say đắm lòng người mà đi đến, hắc y đại hán kêu bằng Thạch Hổ cúi đầu, hình như hắn không dám nhìn thẳng vào thân hình nữ nhân này.

Tư Nhất Quý mỉm cười đầy vẻ tà đạo, lão bước tới nghênh tiếp và nói :

- Tam nương!

Hồng y nữ liếc mắt nhìn ngang đầy phong tình và mỉm cười, nói :

- Lão tứ, chuyện gì mà mời ta tiếp khách vậy?

Tư Nhất Quý vội thuật lại sự việc một lượt, sau đó lão chỉ qua Giả Thiếu Du vào nói :

- Tam nương, là vị Giả bằng hữu này!

Hồng y nữ nhìn qua Giả Thiếu Du ánh mắt hàm chứa ba phần ba hoặc, bảy phần tình ý, căn bản không giống phụ nhân lương thiện, nữ nhân đường hoàng. Hồng y nữ mỉm cười, nói :

- Có chuyện như thế sao? Vậy ngươi hãy nhìn xem, ta có phải là Tiểu Thúy Hồng vô tình vô nghĩa và vô lương tâm đó của ngươi không? Hử?

Tư tổng quản tiếp lời :

- Giả bằng hữu, đây là Thạch tam nương của bọn ta mà ngươi vừa thấy đi vào cổng!

Giả Thiếu Du chau mày quan sát, chàng định khai khẩu thì hồng y nữ đã nhoẻn miệng cười và nói :

- Ngươi phải nhìn cho rõ rồi hãy nói!

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Tại hạ đã nhìn rõ ràng rồi!

- Vậy... - Hồng y nữ lại mỉm cười mê hoặc và nói tiếp - Ta có phải là Tiểu Thúy Hồng từng chung sống nhiều năm của ngươi không?

Giả Thiếu Du nói :

- Phải hay không phải, điều đó cô nương nên biết rõ hơn tại hạ!

- Không sai - Hồng y nữ nói - Bản thân ta đã biết rất rõ, ta không phải, còn Tiểu Thúy Hồng thì ta cũng đã ngưỡng mộ từ lâu, trong số kỹ nữ trên sông Tần Hoài cô ta là số một, nhưng luận về nhan sắc, cô ta còn kém ta một bậc. Giả bằng hữu, Tiểu Thúy Hồng đã có thể lấy Trân Châu Sam của ngươi đi, đủ thấy giao tình giữa ngươi và cô ta không tầm thường, như vậy có thể nói rằng, dù nhắm mắt ngươi cũng biết rõ về cô ta như lòng bàn tay. Ta khuyên Giả bằng hữu hãy bình tâm tĩnh khí nhìn cho

kỹ, rốt cuộc ta có phải là Tiểu Thúy Hồng của ngươi hay không?

Nữ nhân này thật quá bạo gan và cũng quá phóng đãng.

Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng, chàng ngưng thần chăm chú nhìn một lúc rồi đột nhiên chấn động toàn thân, kinh ngạc vô cùng, bất giác thộn cả người ra! Nữ nhân trước mắt giống Tiểu Thúy Hồng như đúc, bất luận thân thế, dung mạo, giọng nói, điệu bộ cử chỉ đều hoàn toàn giống hệt Tiểu Thúy Hồng! Nhưng chàng lại cứ cảm thấy nữ nhân này tuyệt không phải Tiểu Thúy Hồng mà là một nữ tử khác xưa nay chưa từng quen biết. Chàng không nói được nữ tử này và Tiểu Thúy Hồng có chỗ nào khác nhau, nhưng hiện tại chàng lại cho rằng nữ nhân này tuyệt đối không phải Tiểu Thúy Hồng.

Thế gian sao lại có quái dị sự như vậy. Trong chớp mắt, bỗng nhiên chàng nhớ đến sự bí ẩn giữa Đồng Uyển Nhược và Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh...

Đột nhiên Thạch tam nương nhoẻn miệng cười rồi nói :

- Giả bằng hữu, ta có phải là Tiểu Thúy Hồng của ngươi không?

Giả Thiếu Du định thận trở lại, chàng do dự, một lát lắc đầu, nói :

- Không phải...

Thạch tam nương liền phá lên cười khanh khách một tràng, Tư Nhất Quý cũng cười theo.

Hầu như Giả Thiếu Du không để ý đến những điều đó, chàng thản nhiên nói tiếp :

- Nhưng cô nương giống Tiểu Thúy Hồng như đúc.

- Vậy sao?

Thạch tam nương nhướng cao đôi mày liễu và nói :

- Đây là một chuyện kỳ lạ trong thiên hạ, nhưng ngươi đã tưởng ta là Tiểu Thúy Hồng thì đủ thấy đích thị là ta rất giống cô ta...

Ngừng một lát nàng nói tiếp :

- Không ngờ trên đời này còn có người giống ta như vậy, nếu ta biết sớm thì ta cũng đã đi xem thử vị Tiểu Thúy Hồng đó như thế nào!

Tư Nhất Quý đứng bên cạnh đưa tay ra và nói :

- Giả bằng hữu, bây giờ xin mời lục soát khắp Thạch gia đại viện!

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Không cần nữa, người mà tại hạ nhận lầm đã ở trước mắt, hà tất phải tìm nữa, hà tất phải tìm nữa. Trong Thạch gia đại viện không thể có người thứ hai để tại hạ nhận lầm là Tiểu Thúy Hồng!

Tư Nhất Quý mỉm cười nói :

- Điều đó rất khó nói, để tránh thiệt thòi cho Giả bằng hữu, hay là mời Giả bằng hữu cứ tìm qua một lượt...

Giả Thiếu Du chau mày, nói :

- Tư tổng quản, con người tại hạ xưa nay nói một là một, tại hạ chịu thua rồi!

Tư Nhất Quý mỉm cười, nụ cười rất đắc ý, lão nói :

- Nói vậy, Giả bằng hữu không muốn tìm thật à?

Giả Thiếu Du thản nhiên gật đầu, và nói :

- Đương nhiên là thật!

Tư Nhất Quý nói :

- Giả bằng hữu khiến người ta phải kính phục, vậy thì xin mời!

Nói đoạn lão xoay người, và đưa tay ra mời khách.

Trong đầu Giả Thiếu Du có hằng trăm ý niệm xoay chuyển tuy nữ nhân trước mặt không phải Tiểu Thúy Hồng nhưng không khỏi không có quan hệ với Tiểu Thúy Hồng.

Chàng không tin trên đời có hai người giống nhau như vậy mà chẳng có chút quan hệ gì, đồng thời chàng cũng cảm thấy Thạch gia đại viện ẩn tàng một thứ thần bí kỳ dị khó hiểu, và chẳng phải là nơi tốt lành gì. Điều khiến chàng động tâm là việc Tư Nhất Quý ra điều kiện trùng khớp với ba ngày diễn ra hội thuyền hoa đăng để cầm chân chàng. Tại sao không nhiều hơn một ngày hoặc ít hơn một ngày?

Những bí ẩn này khiến Giả Thiếu Du không chút do dự, nhưng khi chàng định cất bước thì đột nhiên Thạch tam nương xuất ngọc thủ cản lại. Cánh tay nõn nà đến độ mê người, nàng nhìn Tư Nhất Quý, mỉm cười và nói :

- Lão tứ định đưa Giả bằng hữu đi đâu?

Tư Nhất Quý hơi khom người, lão không trả lời mà cung kính nói :

- Xin Tam nương dặn dò!

Thạch tam nương lại cười rồi nói :

- Lão tứ thật là người biết điều... - Ngừng một lát, nàng nói tiếp - Vậy cứ giao hắn cho ta!

Tư Nhất Quý nói :

- Tam nương đã nói vậy thì lão khiếu nào dám bất mãn, chỉ có điều...

Thạch tam nương chau mày nói :

- Chỉ cần lão tứ kín miệng một chút là được...

Tư Nhất Quý vội nói :

- Tam nương, điều đó có gì phải nói, chỉ có điều... chỉ có điều...

Thạch tam nương mỉm cười, nói :

- Lão tứ sẽ có điều tốt cho lão, được lão?

Tư Nhất Quý vui mừng nói :

- Đa tạ Tam nương!

Thạch tam nương nhìn sang Giả Thiếu Du và nói :

- Giả bằng hữu, không phải chúng ta phải ngủ ba ngày trong nhà chứa củi đâu, xin hãy đi theo ta vào đây!

Nói đoạn nàng quay người cất bước theo con đường nhỏ rải đá xanh đi vào trong. Giả Thiếu Du chau mày, nhưng chàng cũng lập tực cất bước đi theo.

Thạch tam nương đưa Giả Thiếu Du vào hậu viện, nơi này không rộng bằng tiền viện nhưng thâm trầm bí ẩn hơn nhiều, lâu dài, đình viện đều ẩn mình dưới bóng cây rậm rạp.

Đến trước một tiểu lâu, Thạch tam nương vừa định đưa tay mở cửa thì Giả Thiếu Du ở phía sau lên tiếng hỏi :

- Thạch tam nương, nơi này là...

Thạch tam nương quay lại mỉm cười nói :

- Đây là chỗ ở của ta, chỉ sợ không làm vừa lòng quí khách...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Thạch tam nương thế này sợ rằng không tiện...

- Có gì là không tiện? Vừa rồi ngươi đã nghe ta dặn dò bọn bọ, sẽ không có ai nói một câu, ba ngày sau, ngươi là ngươi, ta là ta, ngươi có muốn đến Thạch gia đại viện nữa e rằng không dễ đâu!

Nói đoạn, nàng quay tới trước mở cửa, một làn hương xuân nồng nàn từ trong tiểu lâu cuộn ra, khiến bất kỳ ai cũng phải ngây ngất. Thạch tam nương bước vào trước, nhưng Giả Thiếu Du vẫn đứng bất động ngoài cửa.

Thạch tam nương thấy vậy thì vội quay lại nói :

- Chao ơi, nam tử hán đại trượng phu mà sợ ta ăn thịt chăng?

Nói đoạn nàng nắm lấy cổ tay Giả Thiếu Du mà kéo mà. Giả Thiếu Du vận chút chân lực rồi để mặc cho nàng chụp vào tay mình, nhưng khi những ngón tay mềm mại như không xương chạm vào da tay chàng thì chàng phát giác cánh tay ngà ngọc cũng hơi có chút chân lực, điều này khiến Giả Thiếu Du thêm một phen kinh ngạc!

Trước sự lôi kéo của Thạch tam nương, Giả Thiếu Du đi vào tiểu lâu, lên cầu thang rồi cuối cùng đi vào một hương khuê nồng ấm xuân tình. Trong hương khuê được trần thiết cực kỳ mỹ lệ, đặc biệt là những làn hương dìu dặt càng làm say đắm lòng người.

Sau khi đã vào hương khuê thì Thạch tam nương buông ngọc thủ ra, nàng uyển chuyển xoay người bước đến ngồi xuống chiếc giường đệm bông, thuận tay nàng vỗ vỗ vào mép giường, đoạn ngước mắt đầy xuân tình nhìn Giả Thiếu Du và nói :

- Nào, lại đây ngồi!

Giả Thiếu Du không bước lại, nhưng chàng ngồi xuống một chiếc đôn gỗ, lặng lẽ nhìn tứ phía rồi thản nhiên nói :

- Xem ra Thạch đại gia phải là một vị bách vạn đại tài chủ!

- Bách vạn đại tài chủ? - Thạch tam nương bật cười rồi nói - Ngươi đánh giá thấp lão ta rồi, lão ta là người giàu có nhất Kim Lăng, kiều thê mỹ thiếp đàn đàn lũ lũ, một ngày sáng đến tối đều nằm trong hương phòng ôm ấp mỹ nhân, thật là...

Bỗng nhiên, nàng chau mày rồi lắc đầu nói tiếp :

- Không nhắc đến lão ta nữa, lúc này mà nhắc đến lão ta thì mất hứng thú, Giả bằng hữu.. - Đột nhiên nàng đổi giọng nói - Bây giờ có thể lấy thứ đồ chơi trên mặt của ngươi xuống được không?

Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, nhưng chàng liền giả vờ hồ đồ nói :

- Trên mặt tại hạ có thứ đồ chơi gì?

- Mặt nạ da người! - Thạch tam nương - Thôi được, Giả bằng hữu, hà tất phải giả vờ ngây ngô với ta nữa? Ngươi qua mặt người khác được nhưng không qua mặt ta được đâu, vừa nhìn là ta đã trông thấu ngươi rồi. Đã bị ta trông thấu thì tại sao không thẳng thắn dứt khoát với nhau một chút? Để ta xem thử diện mục thật của ngươi như thế nào?

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Xem ra Thạch tam nương là một vị cao nhân thâm tàng bất lộ, không sai, tại hạ thừa nhận là có đeo mặt nạ, chỉ có điều hà tất phải lấy ra?

- Đương nhiên là nên lấy ra! - Thạch tam nương chau mày nói - Nếu không, ngươi và ta ở ba ngày trong tiểu lâu này mà ngay cả diện mục thật của ngươi thế nào ta cũng không biết điều đó há chẳng phải là đại nực cười trong thiên hạ sao? Vả lại...

Nàng cười cười rồi nói tiếp :

- Ngươi cũng không thể vô lương tâm như vậy, đúng không?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Nói rất đúng, Thạch tam nương là...

Thạch tam nương cắt lời, nói :

- Ta kêu bằng Tiểu Thúy Hồng!

Giả Thiếu Du kinh ngạc, nhưng chàng liền mỉm cười và nói :

- Sao cô nương cũng kêu bằng Tiểu Thúy Hồng? Chuyện trùng hợp ngẫu nhiên năm nào cũng có nhưng xem ra năm nay đặc biệt hơn nhiều đấy!

Thạch tam nương mỉm cười nói :

- Điều đó cũng chẳng có gì lạ, ta hy vọng là ngươi coi ta như Tiểu Thúy Hồng của ngươi trước

đây, kỳ thực dù ta tên thật là Tiểu Thúy Hồng cũng chẳng có gì không thể!

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Nói rất phải, điều đó tự nhiên là chẳng có gì không thế!

Thạch tam nương liếc nhìn chàng một cái và nói :

- Vậy trước tiên hãy lấy mặt nạ ra đi!

Giả Thiếu Du nói :

- Muốn tại hạ lấy mặt nạ ra cũng không khó, nhưng trước tiên cô nương phải thành thật trả lời tại hạ mấy câu...

- Ái chà! - Thạch tam nương kêu lên - Xưa nay chỉ nghe nói Tô tiểu muội làm khó tân lang, chưa từng nghe nói ngược lại...

Giả Thiếu Du thản nhiên cắt lời nói :

- Nếu cô nương không đồng ý thì thôi vậy!

Thạch tam nương vội nói :

- Người còn muốn cho ngươi thì có gì là không muốn, ngươi hỏi đi!

Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi :

- Vị Thạch đại gia đó là người như thế nào?

Thạch tam nương trừng mắt nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Lão ta giàu có nhất Kim Lăng...

- Điều này tại hạ biết, tại hạ muốn hỏi lão ta là vị nào trong võ lâm?

- Võ lâm? Có trời mới biết lão ta là vị nào trong võ lâm, nói thật cho ngươi biết nhé, lão ta nhà lớn nghiệp lớn nên sợ có người đoạt sản nghiệp của lão vì vậy lão ta không tiếc vàng bạc mời mấy vị bảo tiêu, biết võ công đến bảo vệ, tựa như Tư Nhất Quý và Thạch Hổ...

- Thì ra là như vậy, thế còn Thạch tam nương thì sao?

- Ta là đệ tam phòng của lão...

Giả Thiếu Du cười nói :

- Thạch tam nương cũng giỏi giả vờ ngây ngô quá đấy?

- Thật là lợi hại! - Thạch tam nương chau mày nói - Ngươi thấy ta giống người biết võ công chăng?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Thạch tam nương, người hỏi là tại hạ!

Thạch tam nương gượng cười nói :

- Vậy thì ta nói cho ngươi biết, ta không biết võ công, chẳng qua chỉ có chút nhãn lực hơn người mà thôi, ngươi tin hay không tin?

Giả Thiếu Du nói :

- Chỉ cần là sự thật thì đương nhiên tại hạ phải tin!

- Đối với ngươi ta còn có thể không nói sự thật sao?

- Vậy thì tốt, Thạch đại gia có mấy phòng thê thiếp?

- Biết được thì có ba phòng, còn số không biết được thì chẳng biết là bao nhiêu.

- Sợ rằng không phải là thiểu số... - Giả Thiếu Du ngừng giây lát rồi nói tiếp - Thạch đại gia không ở trong Thạch gia đại viện à?

Thạch tam nương cười cười nói :

- Ngươi sợ gặp lão ta à? Yên tâm đi, hôm nay lão ta ở chỗ này, ngày mai lão ta ở chỗ kia, mười ngày nửa tháng may ra mới đến chỗ ta một lần, lão ta không thể...

Giả Thiếu Du nói :

- Tại sao Thạch tam nương chẳng có một nha đầu để sai vặt vậy?

Thạch tam nương phá lên cười rồi nói :

- Bọn nha đầu thật rách việc, thế này sẽ chẳng tiện hơn sao?

- Thế vị Thạch đại gia đó cũng yên tâm thật à?

- Không yên tâm cũng phải yên tâm thôi, lão ta đâu để ý đến điều đó làm gì?

- Nói rất phải, nói rất phải, Thạch tam nương, dối trá lẫn nhau, giả điên giả khùng mua ngốc như thế này là đủ rồi nên dừng lại thôi. Tại hạ xin thỉnh giáo Tiểu Thúy Hồng hiện đang ở đâu?

Thạch tam nương hoa dung biến sắc, nhưng nàng liền mỉm cười và nói :

- Xem ra ngươi vẫn khó quên được cô ta!

Giả Thiếu Du nghiêm giọng nói :

- Thạch tam nương, tại hạ đã nói rồi đã đến lúc phải dừng lại thôi!

Thạch tam nương chau mày nói :

- Vậy trước tiên ngươi hãy nói cho ta biết, Tiểu Thúy Hồng có phải là nhân tình cũ của ngươi không?

Giả Thiếu Du lắc đầu nói :

- Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ tìm cô ta thay cho một vị bằng hữu!

- Bằng hữu? - Thạch tam nương ngạc nhiên hỏi - Là ai vậy?

Giả Thiếu Du nói :

- Có thể Thạch tam nương biết người này, đó là một tay lăn lộn ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu, tên hắn là Hầu Sơn Phong!

Thạch tam nương hơi rùng mình, nàng gượng cười và nói :

- Là hắn à, ta có nghe nói người trong thành Kim Lăng đều cho rằng hắn là một tên lưu manh lăn lộn kiếm sống nhưng không ai ngờ rằng hắn lại là một đại hiệp khách ẩn cư tại thị...

Giả Thiếu Du cắt lời nói :

- Nhưng hắn đã bị Tiểu Thúy Hồng hại chết rồi!

Thạch tam nương kinh ngạc vội nói :

- Cái gì? Hắn bị Tiểu Thúy Hồng hại chết rồi à? Đó là chuyện như thế nào?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Chuyện này Thạch tam nương phải biết rõ hơn tại hạ chứ!

Thạch tam nương bật cười nói :

- Nói vậy ngươi tìm Tiểu Thúy Hồng là để báo thù cho bằng hữu à?

- Không sai!

- Đáng tiếc là ngươi đã tìm nhầm người rồi, ta và Tiểu Thúy Hồng chẳng có liên quan gì cả!

- Tại hạ không tin hai người giống nhau như vậy mà chẳng có liên quan gì!

- Sự thật là như vậy, ngươi không tin thì ta cũng chẳng biết làm thế nào!

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Thôi được, cứ xem như cô nương và cô ta không có liên quan gì, vậy còn chuyện của La gia ở phía Tây thành là chuyện như thế nào?

Thạch tam nương ngạc nhiên nói :

- Cái gì là chuyện của La gia ở phía Tây thành?

Giả Thiếu Du nói :

- Đó là chuyện các ngươi muốn cầm chân ta ba ngày tại đây!

Thạch tam nương càng ngạc nhiên, nàng nói :

- Ngươi càng nói ta càng không hiểu, cái gì là cầm chân ngươi ba ngày?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Vậy thì nói rõ ra một chút, các ngươi bịa đặt dựng chuyện gieo họa làm cho La gia nhà tan cửa nát, cầm chân trước ba ngày là khiến ta không thể phân thân cứu trợ...

Thạch tam nương phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Các hạ, ngươi nhầm rồi, nói thật cho ngươi biết nhé, điều đó hoàn toàn là chuyện của ta, ngươi không nhìn thấy sao, một mình ta sống trong Thạch gia đại viện này cô đơn lạnh lẽo biết dường nào? Tuy không lo ăn mặc nhưng đêm đêm phòng không cô độc, sống những ngày như vậy thì thật là khó chịu vô cùng, vì thế cứ cách ba ngày là ta ra ngoài một chuyến, ngươi biết đấy, thế nào cũng có nam nhân theo đến cửa, sau đó ta tìm mọi cách giữ bọn họ lại ba ngày, không ngờ hôm nay gặp phải ngươi...

Nói đoạn ngàng nhoẻn miệng cười tình rồi bế khẩu.

Giả Thiếu Du nghe xong thì cười nhạt, nói :

- Thạch tam nương, trời sinh cô nương miệng lưỡi hơn người, mấy lời vừa rồi đích thực là không có một chỗ sơ hở, nhưng đáng tiếc là tại hạ không quá hồ đồ, cô nương giả làm Tiểu Thúy Hồng để dẫn dụ tại hạ đến đây, trước khi tại hạ vào Thạch gia đại viện thì cô nương dùng rất nhiều thủ đoạn cao minh để khiến tại hạ cho rằng cô nương là Tiểu Thúy Hồng, chờ đến khi lúc tại hạ vào rồi thì lại phái Tư Nhất Quý dùng lời ràng buộc bắt ngặt tại hạ, mưu đồ cầm chân tại hạ ở đay ba ngày. Thạch tam nương, nếu cô nương không có chút quan hệ gì với Tiểu Thúy Hồng thì tuyệt đối không thể biết tại hạ cần tìm cô ta, Thạch gia đại viện cỏn con này cũng không thể giữ chân tại hạ, đồng thời cô nương cũng chớ ép tại hạ phải xuất thủ với hạng nữ lưu, hiểu chứ?

Thạch tam nương nghe mấy lời này thì hoa dung liên tục biến sắc, nhưng Giả Thiếu Du nói xong thì nàng lập tức bình tĩnh trở lại, nàng mỉm cười và nói:

- Xem ra ngươi là một nhân vật rất giàu tâm trí và thông minh tuyệt đỉnh...

- Qúa khen! - Giả Thiếu Du thản nhiên nói - Chỉ có thể nói rằng, tại hạ không phải là kẻ quá hồ đồ thôi!

Thạch tam nương mỉm cười nói :

- Chỉ đáng tiếc ngươi đã là cá cắn câu mắc lưới, không ra được Thạch gia đại viện rồi!

Giả Thiếu Du cũng cười cười, chàng nói :

- Điều này còn phải chờ đến lúc đó thử xem rồi hãy nói, bây giờ đã có cô nương thì hình như tại hạ không cần tìm Tiểu Thúy Hồng nữa rồi. Tại hạ chỉ hỏi một câu nữa, cô nương bị kẻ nào sai khiến, hiện giờ kẻ đó ở đâu, chớp ép tại hạ phải ra tay!

- Có thể! - Thạch tam nương gật đầu nói - Ta có thể nói cho ngươi biết những điều ngươi muốn biết, nhưng ngươi cũng phải cho ta biết một chút về những điều ta muốn biết, ngươi có thật là bằng hữu của Hầu Sơn Phong đó không?

- Đương nhiên!

- Sợ rằng điều này cũng giống như họ của ngươi?

- Chuyện thế gian vốn chân chân giả giả, tại hạ cũng học lại câu nói của cô nương, cô nương không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào!

Thạch tam nương không nói là tin hay không tin mà quét mục quang nhìn khắp người Giả Thiếu Du rồi nói :

- Ngươi có biết Hầu Sơn Phong là một biến danh của Hạ Hầu Lam?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Đương nhiên là biết!

Thạch tam nương mỉm cười nói :

- Hạ Hầu Lam còn không địch lại, liệu ngươi có địch lại không?

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Tại hạ không nắm chắc, nhưng tại hạ không quan tâm đến điều đó, vả lại đã vì bằng hữu mà xuất lực thì tại hạ cũng không nghĩ nhiều đến mình!

- Nghĩa khí khiến người ta kính phục!

Thạch tam nương đưa ngón tay cái lên và nói tiếp :

- Chỉ có điều trừ phi ngươi là Hạ Hầu Lam, nếu không...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Hạ Hầu Lam đã bị các ngươi hại chết rồi!

Thạch tam nương lại mỉm cười, nói :

- Vậy thì tuyệt đối ngươi không thể quản được chuyện này, ngươi nên biết ngươi không nắm chắc thì không thể quản vào chuyện này, bọn ta cũng vậy, nếu không nắm chắc thì bọn ta đã không dẫn dụ ngươi đến Thạch gia đại viện này!

Giả Thiếu Du nói :

- Vậy thì phiền phức rồi, hai bên đều có nắm chắc nên đành phải thử vận khí thôi!

- Thử thì tự nhiên phải thử rồi, chỉ có điều ta rất kỳ quái về một chuyện...

- Có chuyện gì đáng để Thạch tam nương phải lấy làm kỳ quái?

- Sau khi Hạ Hầu Lam nhảy xuống hồ mấy ngày thì trên Loạn Thạch sơn có tro tàn của giấy vàng mã và hương tàn, chẳng biết là ai...

- Chuyện đó chẳng có gì đáng để kỳ quái, là tại hạ đến phúng điếu hắn!

- Là ngươi!

- Không sai, là tại hạ!

Trên môi Thạch tam nương lộ vẻ cười khó hiểu, nàng nói :

- Xưa nay bọn ta chưa từng nghe nói Hạ Hầu Lam có vị bằng hữu nào họ Giả, và cũng chẳng biết trong võ lâm xuất hiện một cao thủ họ Giả từ khi nào?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Đó là do kiến văn của các ngươi quá nông cạn đấy thôi!

Thạch tam nương nói :

- Cứ cho là như vậy, nhưng tại sao ngươi không cho người ta thấy diện mục thật?

Giả Thiếu Du nói :

- Đó là chuyện của tại hạ, dung mạo xấu xí nên không muốn cho người khác thấy!

Thạch tam nương cười nhạt nói :

- Ta thấy dung mạo của ngươi chẳng những không xấu xí, mà cũng anh tuấn tú như Hạ Hầu Lam, họ là họ Giả, lại không muốn cho người ta thấy diện mục thật, thử hỏi làm sao ta không hoài nghi ngươi là Hạ Hầu Lam?

Giả Thiếu Du ngửa mặt lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Có thuyết nói rằng người chết sống lại chăng?

Thạch tam nương gật đầu nói :

- Có đấy!

Giả Thiếu Du à một tiếng rồi nói :

- Đó là ai vậy? Tại hạ cũng muốn nghe chuyện kỳ lạ chưa từng được nghe này!

Thạch tam nương mỉm cười nói :

- Ngươi đã là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì không thể gọi là kỳ lạ khi nghe thuyết người chết

sống lại!

- Tại hạ hiểu rồi! - Giả Thiếu Du nói - Cô nương muốn nói đến chuyện giả chết mấy năm trước của Hạ Hầu Lam?

- Không sai!

- Vậy thì cô nương cũng nên biết, hai chuyện này không giống nhau, trước đây hắn tự giả chết nên đương nhiên có thể sống lại, còn bây giờ hắn bị người ta hại chết, hắn tuyệt dối không thể sống lại nữa!

- Cũng hy vọng là có thể hại chết hắn thật!

Giả Thiếu Du à một tiếng rồi nói :

- Vậy cô nương có thâm thù đại hận gì với hắn à?

Thạch tam nương nói :

- Ta và hắn chẳng có thù hận gì cả!

- Vậy tại sao cô nương muốn hắn phải chết?

- Cũng không phải ta muốn hắn phải chết!

- Vậy là ai?

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết đó là một người khác.

Giả Thiếu Du chau mày hỏi :

- Người đó và Hạ Hầu Lam có thù hận gì?

Thạch tam nương lắc đầu nói :

- Ngươi nên đi hỏi người đó!

Giả Thiếu Du cười nhạt nói :

- Cô nương cho rằng tại hạ sẽ tìm không ra người đó chăng?

Thạch tam nương nói :

- Có thể tìm ra được người đó thì chẳng phải là càng tốt sao?

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Tại hạ đã biết người đó là ai rồi, chỉ có điều nhất thời chưa tìm ra mà thôi!

Thạch tam nương à một tiếng rồi nói :

- Người đó là ai, ngươi nói thử xem?

Giả Thiếu Du nói :

- Là hai mẹ con Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh!

Thạch tam nương cảm thấy nhẹ người nhưng nàng giả vờ kinh ngạc nói :

- Ngươi... làm sao ngươi biết?

Song mục Giả Thiếu Du lấp lánh dị quang, chàng hỏi :

- Tại hạ đoán đúng rồi phải không?

Thạch tam nương kinh ngạc, vội lắc đầu và nói :

- Xưa nay ta chưa từng nghe nói trong võ lâm có một đôi mẹ con như vậy...

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Nếu tại hạ đoán sai thì sợ rằng cô nương phải thừa nhận còn không kịp, sao lại lắc đầu phủ nhận bỏ qua cơ hội tốt để giá họa cho người khác một cách dễ dàng như vậy?

Thạch tam nương bật cười rồi nói :

- Hảo hán làm thì hảo hán chịu, tại sao phải giá họa cho người?

Giả Thiếu Du cười nhạt nói :

- Hay cho câu hảo hán làm thì hảo hán chịu, đã vậy thì cô nương nói xem, đó là ai?

Thạch tam nương trầm mặc một lúc rồi nói :

- Ngươi nghĩ là ta sẽ nói sao?

- Bây giờ tại hạ cũng không cần cô nương nói nữa, chỉ cần cô nương cho biết người đó đang ở đâu thôi?

- Trừ phi ngươi là Hạ Hầu Lam, nếu không ta không nói!

- Tại sao?

- Vì nếu ngươi là Hạ Hầu Lam thì bọn ta có thể nghĩ cách giết ngươi một lần nữa, nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì giết ngươi phỏng có ích gì?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Nói cũng phải, cứ xem như tại hạ là Hạ Hầu Lam vậy!

Thạch tam nương mỉm cười một cách bí hiểm và hỏi :

- Xem như? Sao lại nói thế?

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ là bằng hữu thâm giao của hắn thì có khác gì hắn?

Thạch tam nương cười cười nói :

- Có khác nhiều đấy, hắn có thể gần gũi thân thiết với tình nhân của hắn, còn ngươi không thể làm như vậy đối với tình nhân của hắn, nhưng... - Nàng cười nhạt rồi nói tiếp - có lẽ ngươi cũng có thể vì ta hoài nghi...

Giả Thiếu Du nói :

- Điều đó tùy cô nương, nhưng cô nương cũng có thể nghĩ xem, với thủ pháp hại người rất âm hiểm và độc ác của các ngươi thì người ta có được mấy phần hy vọng sống sót?

- Không cần nghĩ, một phần cũng chẳng có...

- Đúng vậy! Thế thì Hạ Hầu Lam làm sao có hy vọng gì sống sót?

- Vì hắn là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, là đương kim đệ nhất cao thủ, nếu hắn bị hại một lần mà chết thì không thể gọi là đương kim đệ nhất cao thủ!

- Xem ra cô nương đánh giá Hạ Hầu Lam quá cao rồi!

- Đương nhiên! - Thạch tam nương mỉm cười, nói - Thậm chí ta còn xiêu lòng vì hắn, ta thường nghĩ thế này, nếu ta được thân mật với hắn trên giường, một đêm phong lưu rồi chết thì cũng không hối hận!

Thật là một nữ nhân không biết xấu mặt!

Giả Thiếu Du chau mày, nói :

- Đáng tiếc là hắn đã chết, nếu ở dưới hoàng tuyền mà hắn biết được thì chẳng biết cảm tưởng của hắn như thế nào!

Thạch tam nương mỉm cười nói :

- Ngươi cho rằng hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Giả Thiếu Du nói :

- Theo tại hạ thấy thì hắn sẽ lắc đầu cảm thán trước sự suy vi của luân thường đạo lý!

- Vậy sao? Thế thì hắn không xứng đáng gọi là ma rồi!

- Hắn là Thần ma chứ không phải là Sắc ma!

- Vậy hắn cùng một kỹ nữ như Tiểu Thúy Hồng suốt ngày quấn quấn riết riết trên giường thì có gì là tốt đẹp đâu?

- Thạch tam nương, cô nương là một nữ nhân to gan mà bình sanh tại hạ mới gặp đấy!

- To gan? Đó là ngươi khách khí đấy thôi! - Thạch tam nương mỉm cười nói - Sao ngươi không nói ra vô sỉ, dâm đãng, thực ra điều đó cũng không thể trách ta được, ai bảo bọn đại gia các ngươi có quá nhiều thê thiếp nên không chiếu cô hết, ai bảo lão ta bỏ ta ở đây cô đơn lạnh lẽo một mình? Ai bảo ta phải đối diện với một Hạ Hầu Lam phong lưu tuấn tú?

Giả Thiếu Du vẫn bình thản, chàng mỉm cười nói :

- Cô nương vẫn cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam?

Thạch tam nương nói :

- Nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì đó mới là quái sự!

Giả Thiếu Du lại hỏi :

- Có gì là quái sự?

Thạch tam nương nói :

- Ta thừa nhận là Hạ Hầu Lam bị Tiểu Thúy Hồng ngầm hại, mà chuyện này chỉ có bản thân hắn mới biết, nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì tại sao ngươi cứ tìm Tiểu Thúy Hồng để báo thù cho

hắn? Lẽ nào ngươi có khả năng cùng hắn âm dương, người quỷ nói chuyện được chăng?

Điều này đích thực là một sơ hở lớn!

Chương 15: Hai Lần Sống Chết

Giả Thiếu Du nghe vậy thì giật mình, nhất thời cảm thấy không còn lời để đối đáp, nhưng chàng không hổ là nhân vật thông minh tuyệt đích, ý nghĩ vừa xoay chuyển trong đầu thì lập tức đã có lời biện thuyết.

Chàng thản nhiên nói :

- Thạch tam nương, cô nương vừa thông minh vừa lợi hại, chuyện đã đến nước này thì tại hạ cũng không giấu cô nương nữa, không sai, Hạ Hầu Lam tuy mạng lớn chưa chết nhưng hắn đã mất toàn bộ công lực, hiện chẳng khác một phế nhân, vì thế hắn mới nhờ tại hạ đi tìm...

Trong mắt Thạch tam nương lộ dị quang, nàng cười cười, nói :

- Vì vậy nên hắn nhờ ngươi báo thù cho hắn phải không?

- Không sai, sự thực là như vậy!

- Thế tại sao ngươi phải lấy họ Giả và không cho người ta biết diện mục thật?

- Thạch tam nương, đó là chuyện của tại hạ!

- Nhưng ta vẫn hoài nghi ngươi chính là Hạ Hầu Lam!

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Tùy cô nương, trời đã không còn sớm, tại hạ phải đi rồi, trước khi tại hạ đi, tại hạ hy vọng cô nương có thể nói cho tại hạ biết những gì tại hạ muốn biết?

Thạch tam nương liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên sắc trời đã tối, cảnh vật trong Thạch gia đại viện càng thâm trầm ẩn mật, nàng “à” một tiếng rồi nói :

- Quả nhiên là trời đã tối thật rồi, mải mê nói chuyện mà không hay thời gian vùn vụt trôi qua, ngươi xem trong phòng càng tối hơn bên ngoài, có cần ta thắp đèn không?

Giả Thiếu Du lắc đầu nói :

- Không cần, tại hạ...

Thạch tam nương cắt lời, nói :

- Thế mới gọi là hiểu phong tình, ngươi đến cả nửa ngày nhưng chỉ có câu này là thuận tai ta, hợp lòng ta, nói chuyện trong bóng tối mới...

Giả Thiếu Du lại cắt lời, nói :

- Thạch tam nương, cô nương không nghe tại hạ nói gì à?

Thạch tam nương thản nhiên nói :

- Nghe chứ, chỉ có điều ngươi nhẫn tâm bỏ ta cô đơn lạnh lẽo một mình thế này sao?

Giả Thiếu Du nghiêm giọng nói :

- Thạch tam nương, tại hạ là một pho tượng lòng dạ sắt đá, chẳng phải một nam tử hiểu phong tình gì đâu, đừng giở trò với tại hạ nữa. Tại hạ nói lại một lần nữa, tòa Thạch gia đại viện cỏn con này không giữ được tại hạ đâu!

Thạch tam nương nói :

- Nhưng ngươi cũng chớ quên câu nói của ta, nếu bọn ta không nhắm chắc phần thắng thì không thể tự lộ hành tung để dẫn dụ ngươi đến đây?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Nói rất hay, có thể tại hạ thoát không khỏi tòa tiểu lâu này thật, nhưng cô nương cũng đừng quên hiện tại trong tòa tiểu lâu này không phải chỉ có một mình tại hạ!

Thạch tam nương mỉm cười nói :

- Ta biết là còn có ta, nhưng ngươi nên biết đó là do ta cam lòng tự nguyện, sợ ngươi cô đơn một mình nên ta bồi tiếp ngươi, đồng thời cũng đãi ngươi như thượng khách, nếu là người khác thì e rằng có nằm mơ cũng không được đâu!

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Cô nương nhầm rồi, tại hạ sinh ra đã là một kẻ lòng dạ sắt đá, xưa nay không hề biết cái gọi là thương hương tiếc ngọc, Thạch tam nương, tính nhẫn nại của tại hạ chỉ có hạn...

Thạch tam nương nhoẻn miệng cười và nói :

- Nói tới nói lui ngươi cũng trở thành một kẻ nôn nóng,điều này còn cần ngươi nói sao? Ta đến

đây để làm gì chứ, tại sao ta phải bồi tiếp ngươi? Trong ba ngày này, tùy ngươi...

Giả Thiếu Du trừng mắt khẽ quát :

- Thạch tam nương...

Thạch tam nương nghe như không nghe, nàng đưa tay ngọc lên vẫy vẫy, đôi mắt mê người không ngừng đưa tình, nàng mỉm cười nói :

- Đến đây nào, ngốc tử, chớ ngồi thừ ra đó...

Giả Thiếu Du cười nhạt một tiếng, rồi đứng lên thật, chàng nói :

- Được, tại hạ đến đây!

Nhưng chàng vừa định cất bước thì bỗng nhiên Thạch tam nương khoát tay, nói:

- Khoan đã, quay lưng lại, không được nhìn lên đấy.

Nói đoạn, nàng đưa tay lần cởi nút áo.

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Sự vô sỉ của cô nương quả nhiên là thiên hạ đệ nhất, nhưng đáng tiếc là cô nương tìm nhầm người rồi, cô nương đừng ép tại hạ xuất thủ hỏi cung đấy.

Nói đoạn, chàng xuất trảo thủ chụp tới!

Chàng nhằm chụp vào cánh tay trước ngực Thạch tam nương, nhưng trảo thủ vừa xuất thì Thạch tam nương bật đứng lên, ưỡn người tới trước và nói :

- Oan gia, ngươi thật là...

Giả Thiếu Du kinh hoảng, vội triệt thế thu chiêu lại!

Thạch tam nương phá lên cười khanh khách một tràng, tiếng cười chưa dứt thì thân hình chợt nhiên ngã ngửa ra sau, chỉ nghe tiếng đệm bông kêu ầm một tiếng, khi nhìn lại thì chiếc giường trống không, đệm bông đã biến mất, thì làm sao còn thấy tung tích Thạch tam nương.!

Giả Thiếu Du sững người nhưng chàng lập tức hiểu ra ngay, thì ra chiếc giường này được chế tạo rất đặc biệt. Thạch tam nương động vào cơ quan của nó nên cả người và đệm bông đều lộn ngược xuống dưới! Giả Thiếu Du khẽ vỗ vào thành giường thì nghe những tiếng đinh đoong như đại đồng chung, chàng lại hiểu ra rằng, chiếc giường này trông như giường gỗ nhưng kỳ thực là giường sắt!

Đang lúc kinh hoàng thì linh cơ vụt sáng, chàng vội tung ngườiphóng ra khỏi phòng. Nhưng ra khỏi phòng thì dễ, còn muốn ra khỏi tiểu lâu này thì quả thật chẳng dễ chút nào. Bởi lẽ, chẳng biết từ lúc nào mà cửa cầu thang đã bị đóng chết lại, những cửa sổ trên lầu thoạt trông như gỗ nhưng thực ra đều là sắt thép!

Đột nhiên Giả Thiếu Du xuất chỉ điểm vào vách thì nghe “keng” một tiếng, hóa ra ngay cả vách cũng làm bằng đồng sắt. Giả Thiếu Du buông xuôi tay, đứng ngẩn người bất động, chàng không thử nữa, vì chàng biết có thử nữa cũng vô ích, tòa tiểu lâu này quả nhiên là một nơi có thể giam người.

Đột nhiên ở sau lưng chàng có âm thanh kỳ lạ vang lên, Giả Thiếu Du quay lại và bất giác sững sờ, thì ra vị Thạch tam nương kia đã ngồi trên giường như cũ, trên ngọc diện vẫn tươi cười một cách dâm đãng khêu gợi!

Giả Thiếu Du chau mày, định tung người lướt tới nhưng Thạch tam nương đã khai khẩu :

- Đừng động đậy, ngươi động là ta đi, vĩnh viễn ngươi không chạm vào ta được đâu!

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Cô nương đi rồi trở lại như vậy là có ý gì?

Thạch tam nương mỉm cười nói :

- Còn có ý gì nữa? Ta không nỡ rời xa ngươi thôi!

Giả Thiếu Du nói :

- Chuyện đã đến nước này thì tại hạ mong cô nương nói năng nghiêm túc một chút!

Thạch tam nương nói :

- Xem ra ngươi thật là một kẻ lòng dạ sắt đá, không hiểu gì về phong tình, chuyện người khác nằm mơ cũng không được, vậy mà đưa đến trước mặt ngươi, ngươi cũng không động lòng... - Nàng lắc đầu thở dài nói tiếp - Cũng chẳng biết là ngươi có phúc hay ta không có phần, được rồi, nghe ta nói đây, ngươi muốn biết ta là ai phải không?

Giả Thiếu Du nói :

- Điều đó dường như không quan trọng!

Thạch tam nương bật cười rồi nói :

- Không quan trọng ư? Nếu ngươi biết ta là ai thì nhất định ngươi sẽ tức điên lên thôi! Nói cho

ngươi biết nhé, ta chính là Tiểu Thúy Hồng!

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Nhưng cô nương không thể nào qua được hai mắt của tại hạ!

Thạch tam nương cười cười, nói :

- Ngươi sai rồi, rốt cuộc thì ta đã qua được hai mắt của ngươi, ta chỉ điểm lên mặt chút dược vật dịch dung, đủ khiến cho người ta nhìn vào thì thấy rất giống Tiểu Thúy Hồng, nhưng lại cứ cảm thấy ta không phải là Tiểu Thúy Hồng. Nếu không thì làm sao ta có thể khiến ngươi tự chịu thua mà ngoan ngoãn theo ta đến tiểu lâu này? Sợ rằng đương thời ngươi đã hạ thủ với ta rồi!

Giả Thiếu Du lạnh lùng nói :

- Tại hạ không tin!

Thạch tam nương nói :

- Lời là do ta nói, tin hay không tùy ngươi, ta qua mặt ngươi nhưng ngươi không qua mặt ta được, đôi tay của ngươi ta vừa nhìn là biết ngươi là Hạ Hầu Lam rồi!

Giả Thiếu Du hơi rùng mình, chàng mỉm cười nói :

- Tại hạ chưa từng nghe nói từ đôi tay mà có thể nhận ra người!

- Người khác thì may ra là không thể, nhưng ngươi đừng quên là hai chúng ta từng sống với nhau nhiều năm, mọi ngày kề tai áp má, da thịt tương thân...

- Nếu cô nương cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam thì điều đó cũng tốt thôi!

- Không phải cho rằng mà sự thật ngươi là Hạ Hầu Lam!

- Tùy cô nương, trả lời tại hạ một câu, làm sao các ngươi biết tại hạ đang tìm Tiểu Thúy Hồng?

- Đó là do trí tuệ hơn người của bọn ta, bọn ta đoán là nhất định ngươi sẽ hiểu ra...

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Đừng cho rằng tại hạ là đứa trẻ lên ba, tại hạ là Giả Thiếu Du, không phải là Hạ Hầu Lam!

Thạch tam nương nói :

- Nhưng vị cao nhân của ta biết ngươi là Hạ Hầu Lam.

Giả Thiếu Du lại cười nhạt, nói :

- Nếu người đó biết tại hạ là Hạ Hầu Lam thì hắn không thể phái cô nương đến thử tại hạ!

Thạch tam nương hơi rùng mình, nhất thời không biết phải trả lời thế nào!

Giả Thiếu Du lạnh lùng nói tiếp :

- Đừng giở trò trước mắt ta nữa, nói đi, làm sao các ngươi biết?

Bỗng nhiên Thạch tam nương phá ra cười rồi nói :

- Ngươi nghĩ là ta sẽ nói sao?

Giả Thiếu Du nói :

- Ta đã không thể ra khỏi tòa tiểu lâu này thì cô nương còn sợ gì nữa?

Thạch tam nương trầm ngâm một lát rồi nói :

- Thế thì ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, là do Tần Lục nói đấy, ngươi tin không?

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Cô nương nên biết là tại hạ tin hay không?

Thạch tam nương nói :

- Thực ra ngươi luôn bị che đậy như người trong chiếc trống. Tần Lục cũng là người của bọn ta đấy!

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ không thể tin...

Thạch tam nương phá lên cười rồi nói :

- Ta nói cho ngươi biết, Tần Lục đã lọt vào tay bọn ta rồi, chỉ cần động một đầu ngón tay thì còn sợ gì hắn không nói ra dụng ý đến Kim Lăng của ngươi?

Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng hỏi :

- Cô nương nói là Tần Lục đã lọt vào tay các ngươi?

- Một phút cũng không sai, hiện giờ hắn cũng đang ở trong Thạch gia đại viện này!

- Đủ rồi, tại hạ dám nói rằng dù có giết hắn thì hắn cũng không thể nói ra một chữ.

- Tần Lục là một hảo hán cứng đầu như thế sao?

- Cứng đầu thì chưa chắc là cứng đầu, nhưng hắn lại rất trọng nghĩa khí, là một hán tử cương trực rất có tình bằng hữu.

Thạch tam nương gật đầu, nói :

- Không sai, Tần Lục đích thị là người như vậy, ta nói thật nhé, chỉ cần phái một người tơi rỉ tai Tần Lục mấy câu, nói rằng ta biết tung tích Tiểu Thúy Hồng...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Thủ pháp lừa người này quá ấu trĩ, thứ nhất là Tần Lục không thể hồ đồ như vậy, thứ hai người kia đã nói thế thì điều đó biểu thị rằng các ngươi đã biết tại hạ đến đây là để tìm Tiểu Thúy Hồng, mà đã biết thì hà tất phải lừa gạt Tần Lục nữa?

Thạch tam nương ngớ người, nhất thời á khẩu.

Giả Thiếu Du cười cười rồi nói tiếp :

- Tại hạ không hỏi chuyện này nữa, cô nương hãy nói cho tại hạ biết, Thượng Quan Phụng hiện giờ đang ở đâu?

Thạch tam nương hoa dung biến sắc, nàng nói :

- Ta không nói... - Nàng nghiêm giọng nói tiếp - Ta không thể nói cho ngươi biết, ngươi không phải là Hạ Hầu Lam!

- Tại hạ hành sự thay cho hắn, điều đó có khác gì đâu?

- Theo ta thấy thì khác biệt rất lớn.

- Nếu tại hạ là Hạ Hầu Lam thì sao?

- Thì ta càng không nói, ta phải để cho cô ta hết hy vọng...

- Cô ta và cô nương có thâm thù đại hận gì chứ?

- Đó là chuyện của ta, trừ phi là Hạ Hầu Lam, bằng không chẳng có ai quản được chuyện này!

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Tại hạ nói rồi, nếu tại hạ là...

Thạch tam nương cắt lời, nói :

- Đó chỉ là nếu, sự thực ngươi không phải...

Giả Thiếu Du lạnh lùng nói :

- Đừng giở trò "Dục cầm cố túng" (muốn bắt nhưng cố ý thả) để đối phó với tại hạ, chẳng có ích gì đâu, cô nương hãy nói cho tại hạ biết, tại sao cô nương phải nhất quyết biện minh cho được tại hạ có phải là Hạ Hầu Lam hay không?

Thạch tam nương thản nhiên nói :

- Chẳng có gì, vì ta là Tiểu Thúy Hồng!

Tuy trong tiểu lâu đã tối nhưng Giả Thiếu Du vẫn thấy rõ ràng những chuyển biến trên ngọc diện của đối phương, chàng chau mày và bất giác cảm thấy khác thường nên liền hỏi :

- Tại hạ thấy hình như cô nương có tâm sự!

Thạch tam nương kinh hoảng, vội mỉm cười nói :

- Tâm sự của ta là khó có thể đoán định rốt cuộc ngươi có phải là Hạ Hầu Lam hay không?

- Điều đó quan trọng lắm sao?

- Đương nhiên là quan trọng!

- Nếu tại hạ là...

- Đừng có nếu, rốt cuộc ngươi có phải hay không?

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Hạ Hầu Lam đã trúng độc, hiện tại công lực đã mất sạch, chẳng khác một phế nhân, hắn há có thể...

Thạch tam nương cắt lời, nói :

- Không, hắn không thể...

Bỗng nhiên nàng bế khẩu không nói nữa!

Giả Thiếu Du để ý điều này nên truy vấn :

- Hắn không thể thế nào?

- Không có gì!

- Được rồi, cô nương không muốn nói thì thôi vậy, nhưng nói cho tại hạ biết, các ngươi định giam tại hạ đến khi nào?

- Vĩnh viễn!

Giả Thiếu Du “à” một tiếng rồi nói :

- Tại hạ hiểu rồi, chỉ có điều tại hạ không biết các ngươi định dùng thủ pháp gì?

- Rất đơn giản! - Thạch tam nương nói - Đến lúc đó chỉ cần ấn vào cơ quan thì trong tòa tiểu lâu này chí ít cũng có tám chỗ phóng ra khí độc, và chỉ cần ngửi một chút là lập tức hôn mê bất tỉnh...

Giả Thiếu Du thầm kinh động trong lòng, chàng nói :

- Có nắm chắc không?

Thạch tam nương thản nhiên nói :

- Ngươi đã thử rồi, bản thân ngươi phải hiểu rõ chứ?

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Vậy cô nương còn ngại gì mà không nói thêm vài câu với người sắp chết?

- Ngươi muốn ta nói gì?

- Chẳng hạn như cô nương bị ai sai khiến, Thượng Quan Phụng hiện đang ở đâu?

- Chuyện trước thì ta không biết, còn chuyện sau ta không muốn nói!

- Nói vậy nghĩa là sao?

- Rất đơn giản, ta hành sự đều theo chỉ thị từ một trang giấy, kẻ truyền lệnh là một hắc y nhân bịt mặt, do vậy tự nhiên ta không biết mình bị ai sai khiến, càng không biết...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Không biết là ai mà lại nghe lệnh người ta, thế gian có chuyện như vậy sao?

- Tất nhiên là có! - Thạch tam nương nói - Trong giang hồ chuyện thế này đâu đâu cũng có!

Không sai, đích thị có rất nhiều chuyện thế này trong giang hồ.

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy chuyện sau thì sao?

Hình như Thạch tam nương rất bực mình với chuyện này, nàng lạnh lùng nói:

- Chẳng có lý do gì cả, không muốn nói là không muốn nói.

Giả Thiếu Du buông xuôi hai tay và nói :

- Thôi được tại hạ đành làm một con ma hồ đồ vậy!

Bỗng nhiên trong mắt Thạch tam nương lộ kỳ quang, nàng nói :

- Ta hỏi một câu cuối cùng, rốt cuộc ngươi có phải là Hạ Hầu Lam hay không?

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Tại hạ lại phải hỏi lần nữa, điều đó quan trọng lắm sao?

Thạch tam nương gật đầu, nói :

- Đương nhiên là rất quan trọng!

Giả Thiếu Du nói :

- Phải thì sao, không phải thì sao?

Thạch tam nương nói :

- Chớ hỏi nhiều như vậy, chỉ trả lời cho ta biết...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Không được, cô nương không nói thì tại hạ cũng không nói!

Ngọc diện của Thạch tam nương thoáng hiện dị sắc, nàng gật đầu nói :

- Thôi được, nếu ngươi không phải Hạ Hầu Lam thì ngươi sẽ chết chắc, nếu ngươi là Hạ Hầu Lam

thì có thể ngươi không chết...

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Có gì để giải thích không?

- Tất nhiên là có!

- Tại sao? Có lý do gì?

- Không tại sao cả, và cũng chẳng có lý do gì cả!

- Vậy thì sợ rằng, nếu tại hạ là Hạ Hầu Lam thì cái chết sẽ càng đến nhanh hơn.

Thạch tam nương hơi biến sắc, nàng lắc đầu nói :

- Không, nếu ngươi là Hạ Hầu Lam thì ngươi có thể không chết!

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Vậy thì rất đáng tiếc, tại hạ chết chắc, tại hạ không phải là Hạ Hầu Lam!

Một luồng sát khí thoáng hiện qua mặt Thạch tam nương, nàng nói :

- Vậy thì ngươi hãy ở đây chờ chết, ta phải đi...

Một lời chưa dứt thì thân hình Giả Thiếu Du đã lắc nhanh như chớp, Ảo Ảnh Thiên Ma chưởng bách phát bách trúng, uy chấn võ lâm, cũng xuất ra như sao xẹt, án vào hư không mà chụp về phía Thạch tam nương.

Thạch tam nương thấy vậy thì hoa dung thất sắc, nàng buột miệng kêu lên :

- A, ngươi là...

Trong tích tắc sững sờ đó, thân hình mềm mại uyển chuyển của nàng đã bị một luồng hấp lực mạnh hút tới phía trước, toàn thân lập tức rời khỏi mép giường, vì thế cho nên nàng nói chưa hết câu thì đã bị ngũ trảo như móc câu của Giả Thiếu Du chụp vào cánh tay rồi!

Thế nhưng, dường như nàng quên cả đau đớn, quên giằng co, quên kêu la, nàng chỉ nhìn Giả Thiếu Du một cách sững sờ, và tỏ ra xúc động đến độ bất ngờ, nàng lẩm nhẩm tự nói :

- Ngươi chưa chết, ngươi thật sự chưa chết...

Giả Thiếu Du mỉm cười nói :

- Đúng như cô nương từng nói, nếu tại hạ dễ dàng bị người ta hại chết như vậy thì đâu xứng với danh hiệu Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma, Tiểu Thúy Hồng, bây giờ cô nương còn gì để nói chăng?

Thạch tam nương nói :

- Ngươi tin ta là Tiểu Thúy Hồng sao?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Tin, trước tiên nói cho tại hạ biết...

Tiểu Thúy Hồng rùng mình một cái rồi mới vội nói :

- Đi mau, chậm nữa là không kịp đấy, hãy rời khỏi nơi này trước rồi hãy nói...

Nói đoạn, nàng với một cánh tay còn lại về phía mép giường.

Giả Thiếu Du gạt tay nàng sang một bên và cười nhạt, nói :

- Cô nương muốn làm gì?

Tiểu Thúy Hồng nói :

- Ấn vào cơ quan mở cửa...

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Sợ rằng cô nương muốn ấn vào cơ quan phóng độc khí đó thôi? Đừng quên là cô nương đang ở cạnh tại hạ!

Tiểu Thúy Hồng biến sắc, nàng ấp úng nói :

- Ngươi... ngươi... ngươi... Ta thật sự muốn cứu ngươi...

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Đừng giở trò cũ đối với tại hạ, lúc đầu hại tại hạ, bây giờ cô nương há có thể cứu tại hạ sao? Bây giờ đã có ý cứu tại hạ thì lúc đầu hà tất phải hại tại hạ?

Tiểu Thúy Hồng gật đầu mạnh và nói :

- Không sai, lúc đầu là ta hại ngươi, nhưng ngươi có biết tại sao ngươi rơi xuống hố mà không chết, tại sao công lực của ngươi có thể phục hồi trở lại không?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Đó là do Hạ Hầu Lam ta mạng lớn.

Tiểu Thúy Hồng nói :

- Ngươi có biết là ngươi trúng độc gì không?

- Độc gì?

- Ngươi từng nghe nói về Vô Ảnh Tán Công tán chưa?

- Cái gì? Cô nương nói tại hạ trúng Vô Ảnh Tán Công tán à?

- Không sai, nếu ngươi trúng đủ phân lượng Vô Ảnh Tán Công tán thì ngươi đừng mơ đến chuyện rơi xuống hố mà không chết, công lực tuyệt thế của ngươi há có thể phục hồi được sao?

Giả Thiếu Du chấn động tâm can, chàng nói :

- Cô nương nói tại hạ trúng độc không đủ phân lượng chăng?

Tiểu Thúy Hồng gật đầu, nói :

- Đó là do ta hạ không đủ phân lượng!

Giả Thiếu Du cau mày nói :

- Tại sao cô nương phải làm như vậy?

Tiểu Thúy Hồng nói :

- Tại vì ta...

Bỗng nhiên nàng đổi giọng nói :

- Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, đi mau thôi, nếu chậm là không kịp đấy!

Nói đoạn, nàng lại với tay về phía thành giường.

Giả Thiếu Du giữ lại và nói :

- Đừng vội, chờ tại hạ tin cô nương rồi hãy tính!

Tiểu Thúy Hồng biến sắc, nàng nói :

- Thế nào, ngươi không tin ta sao?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Không sai!

Tiểu Thúy Hồng càng khẩn trương, nàng nói :

- Chờ đến lúc ngươi tin ta thì sợ rằng không kịp nữa rồi.

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Không sai, chờ đến lúc tại hạ tin cô nương thì có lẽ mọi chuyện đã muộn, nhưng tại hạ không thể không làm như vậy...

Tiểu Thúy Hồng lại biến sắc, nàng gượng cười một cách bi thương và nói :

- Đây là tấm lòng thành của ta...

Đột nhiên nàng trở tay vỗ vào ngực mình, toàn thân nàng chấn động, nàng nói tiếp :

- Thế này ngươi có thể tin ta không?

Ngọc thủ buông xuống nhưng trên ngực còn cắm một lưỡi phi đao mỏng như giấy và tinh xảo như lá liễu, hiện chỉ còn chuôi phi đao lộ ra bên ngoài!

Giả Thiếu Du cả kinh thất sắc, chàng vội kêu lên :

- Tiểu Thúy Hồng! Nàng...

Trên môi Tiểu Thúy Hồng hiện nụ cười bi thảm, nàng nói :

- Không cần nói nữa, cho ta ấn vào cơ quan đi!

Nói đoạn nàng lại vương tay ấn vào mép giường! Lần này Giả Thiếu Du không ngăn cản nữa! Tay của Tiểu Thúy Hồng vừa chạm vào mép giường, thì cửa sổ lập tức mở ra, nàng cố gắng chỉ tay ra ngoài và nói :

- Mau, đi ra theo lối đó...

Giả Thiếu Du vừa hổ thẹn, vừa hối hận chàng kêu lên :

- Thúy Hồng! Nàng...

Tiểu Thúy Hồng cắt lời nói :

- Ngươi hiểu được là tốt rồi, đi mau thôi!

Giả Thiếu Du gật đầu rồi ôm ngang thắt lưng nàng, tung người phóng qua cửa sổ mà ra ngoài. Bên ngoài là hậu viện của Thạch gia đại viện, cũng là nơi tiếp giáp với vùng yên tĩnh phía sau Phu Tử miếu.

Giả Thiếu Du ôm Tiểu Thúy Hồng vượt qua tường rào Thạch gia đại viện rồi dừng bước trên đất hoang vắng sau Phu Tử miếu. Màn đêm đã buông tứ bề không một bóng người, chàng đặt Tiểu Thúy Hồng xuống một bãi cỏ r ồi định điểm huyệt cầm máu cho nàng, nhưng nàng khẽ lắc đầu, nói :

- Không cần đâu, ngươi biết đây là yếu huyệt mà...

Giả Thiếu Du rùng mình, chàng nói :

- Thúy Hồng, tại sao nàng...

Tiểu Thúy Hồng gượng cười, nói :

- Không đâm vào yếu huyệt thì há có thể khiến cho ngươi tin được sao? Chỉ cần ngươi thoát được thì ta có chết mười mạng cũng cam tâm tình nguyện. Ta chỉ cần ngươi hiểu phần tâm ý này của ta thôi, không sai, bản tính của ta dâm đãng nhưng đối với ngươi là thật lòng, trước đây, trên thuyền hoa của ta chỉ hy vọng...

Bỗng nhiên nàng đổi giọng nói tiếp :

- Nhưng ngươi vẫn không động lòng, và từ đó trở đi, ta cũng hiểu ra rằng, Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma đích thị là một nam tử cái thế đầu đội trời, chân đạp đất...

Giả Thiếu Du định khai khẩu nhưng nàng đã lắc đầu và nói tiếp :

- Để cho ta nói hết đã, nếu không nỗi sầu trong lòng sẽ khiến ta chết mà không thể nhắm mắt...

Giả Thiếu Du chưa kịp nói thì Tiểu Thúy Hồng lại tiếp lời :

- Nhưng trong lòng ta cũng ngầm hận ngươi, một mặt vì ngươi chẳng ngó ngàng gì đến ta, một mặt khác là vì trong lòng ngươi đã có người khác, đương thời ta hận là không thể giết chết hai người cùng một lúc. Tiếc rằng lệnh truyền chỉ cần ta thừa cơ hạ độc một mình ngươi...

Nàng lắc đầu gượng cười rồi nói tiếp :

- Có trời mới biết trong lòng ta có bao nhiêu mâu thuẫn, ta lại không nhẫn tâm nên chỉ hạ phân nửa

lượng Vô Ảnh Tán Công tán, đó là vì có người ngầm giám sát ta nên ta không thể không làm như vậy, song hắn chỉ biết ta nghe lệnh mà hành sự, còn hạ độc bao nhiêu thì hắn lại không biết...

Giả Thiếu Du hỏi :

- Tiểu Thúy Hồng, người đó là ai?

Tiểu Thúy Hồng nói :

- Là Tổng quản Tư Nhất Quý của Thạch gia đại viện, không, hắn kêu bằng Tư Lương Tướng, trên giang hồ có ngoại hiệu là "Ác Sư Phụ", hắn nguyên là...

Đôi mày kiếm của Giả Thiếu Du đột nhiên dựng lên, chàng nói :

- Thì ra là tên thất phu này, Tiểu Thúy Hồng, Thạch gia đại viện đó thật ra là...

Tiểu Thúy Hồng lắc đầu, nói :

- Trừ tòa Thạch gia đại viện ra, còn lại tất cả đều là giả!

Giả Thiếu Du nói :

- Vậy nàng chịu sự sai khiến của ai?

- Ta không biết thật mà, chỉ có Tư Lương Tướng là kẻ duy nhất tiếp xúc với ta!

- Vậy Thượng Quan cô nương...

- Ta cũng không biết!

- Tiểu Thúy Hồng, nàng...

- Thật mà, ta là người sắp chết thì còn ghen tương đố kỵ với cô ta làm gì? Thực ra, ta cũng biết chỉ có cô ta mới xứng với ngươi, còn tấm thân tàn hoa bại liễu này...

Nàng gượng cười rồi đổi giọng nói tiếp :

- Không nói những chuyện đó nữa, để ta nói tiếp cho ngươi biết, sau khi ngươi bị bức nhảy xuống Hồng Trạch hồ, thì ta hối hận và ray rứt vô cùng, nhưng vẫn nuôi một chút hy vọng. Quả nhiên chẳng bao lâu sau thì có lệnh truyền tới, thực ra chỉ là chuyện từ trưa hôm nay mà thôi, lệnh cho ta giả làm như Tiểu Thúy Hồng nhưng không phải Tiểu Thúy Hồng để dẫn dụ ngươi cắn câu, sau đó làm rõ lai lịch của ngươi là nhân vật từ phương nào. Có trời mới biết khi đó ta cao hứng như thế nào, nhưng ta lại không chịu thừa nhận, nếu không...

Nàng lắc đầu rồi nói tiếp :

- Có lẽ đây là số mệnh của ta, nhưng được chết trong vòng tay của ngươi là ta mãn nguyện lắm rồi...

Đột nhiên thân hình nàng co giật liên hồi, sắc diện càng lúc càng nhợt nhạt, nàng gượng cười nói :

- Không xong rồi, sắp đến giờ ta phải đi rồi, ngươi đã hiểu rồi chứ?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Thúy Hồng, ta hiểu rồi, Hạ Hầu Lam này nợ nàng nhiều quá...

- Không!

Tiểu Thúy Hồng nói :

- Ta hại ngươi rồi lại cứu ngươi, như thế là công bằng, không ai nợ ai cả...

Giả Thiếu Du định nói nhưng Tiểu Thúy Hồng đã lắc đầu, nói tiếp :

- Đừng để ta phải mang theo sự bất an ra đi, được chứ?

Giả Thiếu Du khẽ gật đầu, Tiểu Thúy Hồng lại nói :

- Cuối cùng ta nói cho ngươi biết, ta vốn cũng là nữ tử con nhà lương thiện, chỉ đáng hận là bản tánh dâm đãng, đi sai một bước mà làm hại cả đời mình, ta họ Cơ, kêu bằng Cơ Ngọc Hoa...

Lời chưa dứt thì đôi môi thất sắc, thân hình co giật một lúc rồi bất động, song mục thất thần, đầu ngoẻo qua một bên...

Giả Thiếu Du không nói gì và cũng không có động tĩnh gì, tròng trắng trong đôi mắt chàng từ từ đỏ lên, đột nhiên chàng ôm thi thể Tiểu Thúy Hồng đứng dậy rồi chậm rãi đi về phía Thạch gia đại viện! Đến trước cổng Thạch gia đại viện, chàng không vượt tường mà đưa tay gõ cửa, thanh âm chấn động một vùng! Nhưng gõ cửa rất lâu mà bên trong không có động tĩnh gì, rõ ràng Tư Lương Lướng và Thạch Võ đã phát hiện chàng tẩu thoát và đoán thế nào chàng cũng trở lại tìm nên chúng đã cao chạy xa bay.

Giả Thiếu Du đành quay người nhưng vừa đi được mấy bước thì đột nhiên dừng chân.

Thì ra lúc này đã đến giờ lên đèn, thành Kim Lăng đang hồi náo nhiệt, hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài đã bắt đầu, người người chen chân đi xem hội, chàng ôm một nữ nhân trên tay mà lại là một thi thể đã hương tiêu ngọc tán thì còn có thể đi đâu được?

Chỉ cần bị một người trông thấy là đủ để kinh thế hãi tục, gây chấn động cả thành Kim Lăng rồi! Thế là chàng đành quay lại, vượt tường mà vào Thạch gia đại viện.

Hồi lâu sau chàng quay trở ra bằng cổng chính, hai tay trống không, chẳng biết chàng đã đặt thi thể Tiểu Thúy Hồng ở nơi nào. Chàng cũng chẳng buồn nhìn lại Thạch gia đại viện một lần nữa, đó không phải cảnh tượng náo nhiệt trên sông Tần Hoài trước mắt hấp dẫn chàng, mà vì Thạch gia đại viện là một nơi thương tâm.

Tiểu Thúy Hồng vì chàng và cũng vì hai chữ si tình mà hy sinh! Nỗi đau này, nỗi ray rứt này sẽ khắc sâu vào tâm linh chàng và sẽ theo chàng suốt cuộc đời, chỉ đáng tiếc là cái chết của Tiểu Thúy Hồng không đem lại cho chàng chút manh mối gì để truy tìm.

Cố nhiên cái chết của Tiểu Thúy Hồng phân nửa là do nàng bước sai một bước mà dẫn đến hậu quả bi thương, nhưng đối với chàng mà nói, Tiểu Thúy Hồng là một kỳ nữ đáng hoài niệm, đáng khâm phục.

Cái chết của Tiểu Thúy Hồng tuy không để lại cho chàng một manh mối gì có thể tìm, nhưng lại để cho chàng một mối nghi ngờ khó hiểu! Đó là đến lúc này chàng vẫn không biết kẻ trong bóng tối kia là ai, làm sao biết chàng đến đây tìm Tiểu Thúy Hồng, mối nghi ngờ này khiến chàng nghĩ không thông, và giải không ra!

Suy nghĩ kỹ thì người biết chàng cần tìm Tiểu Thúy Hồng chỉ có Tần Lục, Thiết Ngưu và mấy người của La gia, nhưng người của La gia thì không có khả năng rồi, vì mấy người của La gia đều biết chàng là Hạ Hầu Lam, đã như vậy thì không cần phải bảo Tiểu Thúy Hồng thăm dò thử xem chàng có phải là Hạ Hầu Lam hay không? Còn Tần Lục và Thiết Ngưu thì càng không có khả năng là người của bọn chúng.

Có khả năng trong lúc giúp chàng dò hỏi tung tích Tiểu Thúy Hồng mà hai vị bằng hữu đầy nhiệt tâm này vô ý để lộ mục đích của chàng. Nhưng sáng nay khi gặp lại Tần Lục, chàng không nghe Tần Lục nói gì đến chuyện này.

Như vậy là Thiết Ngưu vô ý để lộ chăng? Vấn đề này cũng là một câu đố, nhưng câu đố này không khó giải, vì chỉ cần gặp Tần Lục hoặc Thiết Ngưu, chẳng cần hỏi, chỉ cần quan sát lời nói và sắc diện là đủ biết rồi!

Vừa đi vừa nghĩ, vô tình đôi chân đã đưa chàng rời Thạch gia đại viện khá xa!

Dọc theo bờ sông Tần Hoài rộn vang tiếng chiêng tiếng trống cùng tiếng kêu la inh ỏi, ánh đèn dường như chàng không nghe khôngthấy gì trong lòng căn bản không một chút xúc động.

Đột nhiên song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chân trái soạt ra sau, thân hình vừa lách qua

một bên thì “vèo vèo!” hai đạo bạch quang xẹt qua người chàng bay đi! Giả Thiếu Du quét mục quang nhìn ra thì thấy nơi phát ra ám khí chính là tại đám đông cạnh bờ sông, mọi người đều vung tay múa chân kêu la inh ỏi, nào có chút dị trạng gì đâu? Và có thể nhận ra ai được đâu?

Xem ra, nguy cơ đang rình rập quanh chàng Giả Thiếu Du! Tuy nhiên, chàng vẫn bình tĩnh kẹp tay sau lưng rồi ung dung bước đi, kế đó, chàng dừng bước phía sau lưng đám đông và lặng lẽ quan sát sau lưng từng người một.

Hồi lâu sau, đột nhiên có một người cúi xuống, đó là một hắc y đại hán, hắn cúi xuống nhặt một vật trên đất, vật đó là chiếc khăn tay! Khi hắn vừa nhặt chíếc khăn thì thân hình hắn bỗng nhiên chấn động, sau khi đứng thẳng người lên, hắn lập tức chen vào đám đông mà đi tới trước.

Xem náo nhiệt thì ai ai cũng muốn chen đến đứng trước, điều này chẳng có gì kỳ lạ.

Nhưng trên môi Giả Thiếu Du lại thoáng hiện vẻ cười nhạt, đồng thời chàng cũng cất bước đi tới! Song chỉ đáng tiếc là vì người xem náo nhiệt quá đông, nên khi Giả Thiếu Du chen được vào trong thì hắc y đại hán kia đã mất hút tung tích. Thế là chàng đành quay trở ra, hai tay kẹp sau lưng mà đi. Chàng đi không lâu thì trong đám đông ở ngoài xa mấy trượng, có một người cũng chen ra, đó chính là hắc y đại hán vừa cúi nhặt chiếc khăn lúc nãy. Song mục hắn không ngừng chuyển động, thần sắc đầy vẻ khẩn trương, hắn dáo dác nhìn tứ phía rồi vội vàng bỏ đi về hướng Đông.

Nhưng hắn vừa đi được mấy bước thì đột nhiên có một giọng lạnh lùng cất lên sau lưng :

- Các hạ, xin dừng bước!

Hắc y đại hán rùn gmình, hắn vội quay ngoắt người lại, trước mắt hắn chính là Giả Thiếu Du, chẳng biết chàng xuất hiện từ khi nào, chỉ thấy thần sắc chàng lạnh lùng kinh người.

Hắc y đại hán biến sắc, hai vai khẽ run run, dường như hắn muốn quay người bỏ chạy nhưng không dám, một lát sau hắn trấn tĩnh tinh thần rồi gượng gạo hỏi :

- Bằng hữu gọi tại hạ chăng?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Đúng vậy!

Hắc y đại hán nói :

- Bằng hữu có điều chi chỉ giáo?

Giả Thiếu Du nói :

- Nơi này người đông, đối với các hạ và tại hạ đều có điều bất tiện, tại hạ muốn mời các hạ quá bước qua bên kia nói chuyện.

Hắc y đại hán càng biến sắc, hắn nói :

- Bằng hữu, chúng ta có quen biết nhau không?

- Không quen biết nhưng tứ hải giai huynh đệ, gặp nhau hà tất phải là quen biết? Gặp nhau một đôi lần rồi sẽ quen biết thôi, vả lại tại hạ không biết các hạ nhưng các hạ lại biết tại hạ, đừng có đứng thộn người ra đó, đi thôi!

- Bằng hữu muốn tại hạ đi đâu?

- Đến một nơi không xa, chỉ quanh quẩn vùng này thôi, đến nơi ngươi ắt biết.

- Không được, bằng hữu, tại hạ còn có chuyện, tại hạ không muốn đi, có gì cứ nói ở đây...

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Các hạ nên hiểu, điều đó không do các hạ quyết định đâu!

Hắc y đại hán bật cười, nhưng cười là để trấn áp vẻ k inh hoàng, hắn nói:

- Bằng hữu, các hạ nên nhìn xem đây là nơi nào, có bao nhiêu người, tại hạ chỉ cần kêu lên một tiếng là có thể yên yên ổn ổn mà qua đường, các hạ có tin không?

Giả Thiếu Du cười nhạt, nói :

- Ta tin, nhưng chỉ cần ngươi tự tin là nhanh hơn ta thì ngươi cứ kêu lên đi!

Hắc y đại hán nói :

- Ta cũng muốn thử xem...

Hắn há miệng định kêu lên, nhưng đích thị là hắn không thể nhanh hơn Giả Thiếu Du, một tiếng kêu chưa phát ra khỏi miệng thì hắn đã bị điểm á huyệt rồi!

Kêu không được nhưng Hắc y đại hán lại quay người định chạy! Nhưng hắn làm sao có thể nhanh hơn Giả Thiếu Du? Chân chưa động thì vai trái đã bị ngũ trảo của chàng chụp giữ lại, toàn thân hắn chấn động, tuy nhiên hắn cũng quay người định phản kháng.

Đột nhiên trong đám đông có người lớn tiếng kêu lên :

- Mau xem, bên kia có người đánh nhau.

Tiếng kêu này khiến những người xem náo nhiệt đều quay đầu lại. Giả Thiếu Du chỉ cau mày rồi đẩy hắc y đại hán đi!

Lại có người kêu lên :

- Này, bằng hữu, ngươi định đưa hắn đi đâu đấy?

Lúc này đã có mấy người tách khỏi đám đông và bước lại, một kẻ hỏi :

- Này bằng hữu, xảy ra chuyện gì thế?

Một người khác nói :

- Bằng hữu, thôi đi, có chuyện gì ghê gớm đâu! Hôm nay là ngày xem náo nhiệt của mọi người ở Kim Lăng thành, mấy năm mới có một lần...

- Đúng vậy! - Có người tiếp lời - Hãy nể mặt mọi người ở đây mà bỏ qua rồi đi xem náo nhiệt thôi!

Người này một lời, người kia một tiếng, chớp mắt đám đông đã vây Giả Thiếu Du và Hắc y đại hán vào giữa! Tất nhiên Giả Thiếu Du hiểu đây là chuyện gì, chàng cau mày định khai khẩu thì đột nhiên chàng phát hiện thân hình hắc y đại hán chấn động rồi khuỵu xuống!

Giả Thiếu Du lập tức hiểu ra rằng hắc y đại hán đã bị ám toán và đã tắt thở, nếu để bọn người này phát giác thì e rằng...

Trong lòng chàng vừa chấn động thì có một tên hiếu sự xông tới, một tay đẩy chàng, còn một tay khác đẩy vào người hắc y đại hán, đồng thời miệng nói:

- Thôi đi, bằng hữu, thả hắn đi... - Động tác như có ý can hai người ra!

Nhưng khi tay hắn vừa chạm vào người hắc y đại hán thì hắn buột miệng kêu thất thanh, song mục trừng trừng nhìn lên mặt hắc y đại hán, và nói :

- Sao mặt hắn bầm tím, hai mắt trắng bạch, các vị mau đến xem...

Không sai, sắc diện của hắc y đại hán lúc này đích thị là đã tím bầm, hai mắt trắng bạch, cổ ngửa ra sau như người không xương...

Một tiếng kêu khiến cho nhiều người chú ý, lập tức đám đông lại nhốn nháo:

- Hắn hôn mê rồi...

- Không giống hôn mệ, không giống hôn mê, mà giống như...

- Giống như đã chết!

Một lời này vừa phát ra thì đám đông vội lui ra sau mấy bước rồi kêu lên:

- Giết người rồi! Giết người rồi!

- Xảy ra án mạng! Xảy ra án mạng rồi!

Mấy tiếng kêu la này lại khiến những người xem náo nhiệt ngoài bờ sông chạy tới, chớp mắt đám đông càng đông thêm.

Có kẻ thuận miệng kêu lên :

- Tên này thật ác độc, giải hắn lên nha môn thôi!

Mỗi người một lời, tiếng kêu la kinh thiên động địa. Giả Thiếu Du biết là mình đã mắc mưu nhưng chàng vẫn rất bình tĩnh, nhất thời đứng yên tại chỗ mà không nói một câu.

Đột nhiên có người rẽ đám đông bước vào giữa, đó là một tử y hán tử, song mục người này rất có thần, vừa nhìn có thể biết ngay là nhân vật võ lâm, mà sở học cũng không tầm thường. Tử y hán tử này mày rậm mắt to, thân hình lực lưỡng, khí thế uy mãnh, kinh người, song mục xạ hàn quang nhìn Giả Thiếu Du từ đầu đến chân rồi nói :

- Bằng hữu quý tánh xưng hô thế nào?

Giả Thiếu Du thản nhiên :

- Tại hạ họ Giả, Giả Thiếu Du!

Tử y hán tử đưa tay chỉ Hắc y đại hán và nói :

- Giả bằng hữu, xảy ra chuyện gì vậy?

Giả Thiếu Du bình thản nói :

- Hắn trốn trong đám đông dùng ám khí đánh lén tại hạ, rồi bị tại hạ tóm được, khi mọi người vây đến thì hắn lại bị kẻ khác dùng ám khí tẩm độc giết người diệt khẩu, giá họa cho tại hạ! Chỉ có thế thôi!

Lại có người kêu lên :

- Tên này thật độc ác, đã giết người còn đổ hô cho kẻ khác!

Câu này khiến đám đông vốn đã im lặng, lập tức nhốn nháo trở lại!

Lại có người khác nói :

- Đừng đôi co với hắn, mau giải hắn đi gặp quan thôi!

- Đúng! Giải hắn lên nha môn!

- Đúng! Đúng!

Trong chớp mắt đương trường náo loạn hẳn lên! Tử y hán tử liền giơ cao hai tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh, sau đó gã quay sang nói với Giả Thiếu Du :

- Giả bằng hữu, các hạ là bằng hữu thuộc lộ anh hùng hảo hán nào?

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Độc lại độc vãng, không thuộc lộ số nào...

Tử y hán tử nói :

- Giả bằng hữu, mọi người đều đã lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, người sáng mắt...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Đã vậy thì các hạ phải nhìn ra người này không do tại hạ giết.

Tử y hán tử nói :

- Giả bằng hữu cũng phải đưa ra một vài chứng cứ nếu không sợ rằng khó có thể thuyết phục chúng...

Giả Thiếu Du nói :

- Mời các hạ xem thử, vết thương trí mạng của người này chẳng phải là ở sau lưng đó sao?

Tử y hán tử nhìn ra sau lưng hắc y đại hán rồi nói :

- Không sai, đó là hai mũi Mai Hoa châm tẩm độc.

Giả Thiếu Du nói :

- Vậy các hạ thử nghĩ xem, đến bây giờ người này vẫn đối mặt với tại hạ...

Tử y hán tử gật đầu, nói :

- Không sai, các hạ không thể hạ thủ từ sau lưng của hắn...

Giả Thiếu Du tiếp lời :

- Vậy mời các hạ tìm trên người tại hạ xem có mũi ám khí Mai Hoa châm nào không?

Tử y hán tử lắc đầu, nói :

- Không cần, tại hạ biết là không thể có, chỉ có điều đó là ai...

Giả Thiếu Du nói :

- Vừa rồi các hạ có nghe tiếng hô đánh nhau không?

Tử y hán tử gật đầu, nói :

- Có nghe! Thế nào?

Giả Thiếu Du nói :

- Kẻ giết người này phải là ngươi hô đánh nhau đó!

Tử y hán tử quét mục quang nhìn vào đám đông.

Lúc này có người kêu lên :

- Tại hạ thấy người đó hắn đã bỏ đi rồi, đi về hướng Đông.

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Bây giờ các hạ thấy thế nào?

Tử y hán tử không trả lời, mà khoát tay nói với đám đông :

- Mọi người đi xem náo nhiệt thôi, không có chuyện gì nữa rồi, người này không phải bị vị bằng hữu này giết, hung thủ giết người đã sớm cao chạy xa bay, giản tán thôi, giải tán thôi!

Mọi người nghe vậy thì cũng muốn giải tán, nhưng đột nhiên có kẻ kêu lên:

- Lẽ nào như thế này là thôi? Dù thế nào thì cũng phải giải hắn lên nha môn mới được!

Đám đông lại nhốn nháo, kẻ xướng người họa, nhất thời náo động trở lại!

Tử y hán tử vội khoát tay và nói :

- Chuyện trên giang hồ đã có người giang hồ lo, quan phủ quản không được đâu!

Sự nhốn nháo vừa lắng xuống thì bỗng nhiên lại có người kêu lên :

- Trên mặt họ Giả này có đeo mặt nạ, bảo hắn cởi xuống đi...

Đám đông lại sông động, Tử y hán tử cũng bất giác ngẩn người.

Song mục Giả Thiếu Du xuất hiện kỳ quang, chàng nói :

- Các hạ, còn có đồng bọn của kẻ giết người ở đây đấy!

Tử y hán tử gật đầu rồi quay sang đám đông, quát lớn :

- Người vừa nói là ai, mời bước ra ngoài đi!

Một người trong đám đông có vẻ sợ hãi đáp :

- Là tại hạ!

Tử y hán tử đưa tay vẫy hắn và nói :

- Xin mời bước ra ngoài!

Đám đông dịch chuyển, một hán tử thấp bé bước ra, thần sắc trên mặt đầy vẻ bất an!

Giả Thiếu Du mỉm cười hỏi :

- Bằng hữu, làm sao ngươi biết tại hạ có đeo mặt nạ?

Hán tử thấp bé ấp úng nói :

- Vừa rồi có một người bên cạnh nói cho tại hạ biết.

Tử y hán tử lập tức quét mục quang lục tìm trong đám đông.

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Không cần tìm nữa, nhất định là hắn đã chuồn sớm rồi!

Hán tử thấp bé ngạc nhiên gật đầu :

- Không sai, hắn đã đi rồi, làm sao ngươi biết?

Giả Thiếu Du khoát tay, nói :

- Bằng hữu, không còn chuyện của ngươi nữa, ngươi đi đi, nhưng nên nhớ lần sau phàm chuyện gì cũng chớ xuất đầu lộ diện, đừng để người khác lợi dụng mà mang họa đấy nhé!

Hán tử thấp bé sững người, nhưng hắn không nói gì thêm, mà vội quay người chen ra ngoài. Đám đông cũng lần lượt giải tán, ai nấy đều quay ra bờ sông xem náo nhiệt. Nhưng giữa lúc đám đông giải tán thì song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, đột nhiên chàng quát khẽ :

- Các hạ cẩn thận!

Vừa nói chàng vừa nhấc thi thể hắc y đại hán lên và quét về phía sau tử y hán tử!

Tử y hán tử vừa sững sờ thì hữu thủ của Giả Thiếu Du đã trầm xuống, chàng dùng tả thủ nâng thi thể Hắc y đại hán đưa lên trước, và nói :

- Các hạ, xin mời xem này!

Tử y hán tử vừa nhìn vào thi thể Hắc y đại hán thì lập tức biến sắc rùng mình! Thì ra trên thi thể hắc y đại hán này ghim đầy Mai hoa châm nhỏ li ti như lông bò, mỗi mũi đều lấp lánh màu xám, rõ ràng là được tẩm chất kịch độc.

Giả Thiếu Du mỉm cười, chàng dùng tay phải chỉ ra xa xa phía trước và nói:

- Mời các hạ xem kìa!

Tử y hán tử quét mục quang nhìn theo hướng Giả Thiếu Du chỉ, thần sắc lại biến động, đôi mày rậm nhướng cao! Thì ra theo hướng Giả Thiếu Du chỉ, có một hắc y hắn tử cao cao gầy gần đang ở ngoài xa ba mươi trượng rồi. Tuy chỉ có thể thấy sau lưng nhưng từ bóng dáng phía sau cũng có thể biết người này đang rất kinh hoảng.

Song mục của tử y hán tử đã đỏ bừng như lửa, gã định tung người truy theo nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có một bóng trường bào từ tửu quán bên cạnh bờ sông lướt ra. Thân pháp uy mãnh như chim ưng, và nhanh như chớp, bóng trường bào bổ nhào đến chỗ hắc y hán tử cao gầy đang chạy.

Chỉ thấy bóng trường bào khẽ phất tay một cái thì hắc y hán tử cao gầy đã ngã ngửa ra đất rồi nằm yên bất động. Trong chớp mắt, bóng trường bào cũng hiện nguyên hình, Giả Thiếu Du cau mày vì chàng nhận ra đó là Án Tử Phong đầy thần bí!

Lão vẫy tay về phía bên này và nói :

- Giả lão đệ, xin mời qua đây ngồi!

Lão ta tỏ ra thản nhiên như chẳng có chuyện gì!

Giả Thiếu Du không thể không đáp lời :

- Mời lão trượng cứ tự nhiên, tại hạ sẽ qua ngay.

Lúc này có hai đại hán từ trong tửu quán đi ra, và đến cúi người trước Án Tử Phong, chỉ thấy Án Tử Phong khẽ dặn dò hai tên này mấy câu gì đó, hai đại hán lập tức khiêng hắc y hán tử cao gầy đi về hướng Đông.

Án Tử Phong lại vẫy tay qua bên này ra hiệu chào hỏi rồi đi vào tửu quán. Tử y hán tử định phóng bước truy theo hai đại hán đang khiêng hắc y hán tử nhưng Giả Thiếu Du ngăn lại và nói :

- Các hạ, khong cần đâu, người đó đã bị điểm tử huyệt rồi!

Tử y hán tử rùng mình biến sắc, gã vội nói :

- Lão ta làm vậy là...

Giả Thiếu Du cắt lời, và nói :

- Có lẽ đó là hảo ý của lão ta!

Tử y hán tử ngạc nhiên hỏi :

- Giả bằng hữu biết lão ta à?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Chỉ mới quen thôi, nhưng lão ta là người rất nhiệt tình với người khác.

Hắc y hán tử trầm mặc một lúc rồi nói :

- Dù nói thế nào thì tại hạ cũng phải đi cảm ơn lão một tiếng.

Giả Thiếu Du mỉm cười nói :

- Điều đó không cần, người kia đối phó tại hạ chớ không phải các hạ, người phải đi cám ơn lão là tại hạ, các hạ có việc gì xin cứ tự nhiên.

Tử y hán tử nói :

- Giả bằng hữu, tại hạ không phải là hạng người không biết điều, đại ân không dám nói lời cảm ơn suông...

Giả Thiếu Du nói :

- Cứ xem là đại ân nhưng việc các hạ giúp tại hạ hôm nay cũng công bằng rồi!

Tử y hán tử nói :

- Giả bằng hữu không cần nói nhiều, đại ân này tại hạ sẽ ghi nhớ mãi trong lòng...

Gã ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Còn như tên họ thật cùng diện mạo của Giả bằng hữu...

Giả Thiếu Du cười cười nói :

- Nếu còn có duyên gặp lại thì khi đó tại hạ sẽ nói cho các hạ biết.

Tử y hán tử chau mày nói :

- Đã vậy thì tại hạ xin cáo biệt.

Gã cung thủ chào rồi quay người cất bước! Giả Thiếu Du cũng nhấc thi thể hắc y đại hán lên, và đi về phía hoang vắng cách bờ sông, thoáng chốc đã mất hút vào bóng đêm.

Hồi lâu sau chàng từ trong bóng tối bước ra, đoạn đi về phía tửu quán cạnh bờ sông, trong tay đã không còn thi thể hắc y đại hán.

Án Tử Phong ngồi một mình một bàn trong tửu quán, ngoài chén đũa của lão ra, phía đối diện còn có thêm một đôi đũa, một chén, và một chung rượu nữa. Tửu quán rộng lớn nhưng chỉ có độc nhất một mình lão, xem ra lão đã đợi khá lâu rồi.

Vừa thấy Giả Thiếu Du bước vào thì lão vội đứng lên nghênh tiếp và mỉm cười nói :

- Sao lão đệ nỡ để lão phu trông ngóng muốn rách cả mắt vậy?

Giả Thiếu Du thản nhiên mỉm cười nói :

- Lão trượng nên biết, tại hạ không thể đưa một thi thể vào tửu quán!

Án Tử Phong mỉm cười nói :

- Điều đó cũng chẳng hù được ai, vì tửu khách đã bị lão phu hù chạy cả rồi.

Nói đoạn lão mời Giả Thiếu Du ngồi, sau đó tự tay rót rượu mời chàng. Giả Thiếu Du mỉm cười nói :

- Thân thủ của lão trượng thật là cao cường.

Án Tử Phong nói :

- Quá khen, quá khen, nếu sánh với lão đệ thì chẳng khác gì đom đóm với mặt trăng.

Giả Thiếu Du nói :

- Lão trượng khiêm tốn rồi, không phải tại hạ oán lão trượng nhưng vừa rồi lão trượng hạ thủ hơi nặng...

Án Tử Phong chau mày nói :

- Hạng giang hồ bại hoại, tiểu nhân gian hiểm đó thì còn để lại làm gì?

Giả Thiếu Du lắc đầu nói :

- Lão trượng còn có chỗ không biết, tại hạ đang muốn bắt sống hắn để truy ra người chủ trì trong bóng tối.

Án Tử Phong ngạc nhiên nói :

- Cái gì, sau lưng hắn còn có người chủ trì sao?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Án Tử Phong đập bàn, nói :

- Đáng chết! Ta cứ ngỡ hắn chỉ hành động một mình, nếu không thì bất luận thế nào ta cũng không làm thế...

- Đương nhiên rồi! - Giả Thiếu Du cười cười nói - Nếu tại hạ không quen biết lão trượng trước thì tại hạ đã hoài nghi lão trượng cố ý giết người diệt khẩu rồi.

Án Tử Phong biến sắc, nhưng lão liền phá lên cười rồi nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, lão đệ, ta là người chủ trì đấy!

Giả Thiếu Du mỉm cười nói :

- Lão trượng, điều đó cũng không chừng!

Án Tử Phong lại cười lớn mấy tràng, hồi lâu sau mới nâng chung rượu lên mời và nói :

- Nào, lão đệ, tửu phùng tri kỷ thiên bôi tửu, chúng ta cạn chung này thôi chỉ có điều ngươi phải cẩn thận, nếu ta là người chủ trì thì kế thứ nhất không thành, ắt sẽ có kế thứ hai, trong rượu này...

Giả Thiếu Du nâng chung và tiếp lời :

- Dù là độc dược đoạn trường thì tại hạ cũng phải uống cạn, uống không còn một giọt, lão trượng, tại hạ cạn trước đây!

Nói đoạn, chàng ngửa cổ uống cạn chung rượu.

Song mục Án Tử Phong lấp lánh dị quang, lão mỉm cười nói :

- Lần kết giao này của ta quả nhiên không uổng phí rồi, lão đệ can đảm hào khí hơn người, ta cũng liều mạng bồi tiếp vậy.

Nói đoạn, lão cũng ngửa cổ uống cạn, không còn một giọt, sau đó cả hai cùng nhìn vào chung của nhau và cả cười.

Sau khi cả hai tự rót đầy chung của mình thì Án Tử Phong nghiêm túc nói :

- Lão đệ, nói thật đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Giả Thiếu Du thản nhiên cười và nói :

- Lão trượng, cho phép tại hạ nhắc đến chuyên này trước, sáng nay vừa ra khỏi khách điếm thì tại hạ thấy quý thuộc hạ...

Án Tử Phong vội khoát tay với vẻ ái ngại, lão nói :

- Lão đệ, đừng nhắc nữa, nhắc lại chuyện này khiến ta phải tìm khe hở mà chui xuống đất hôi!

Ngừng một lát, lão lại nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Nhưng lão đệ ngươi cũng nên bỏ qua cho, giữa lúc mưa từ tứ phương bát hướng tụ về thành Kim Lăng này thì mỗi một người đều bị nguy cơ rình rập từ tứ phía, vì sự an nguy của tiểu nữ, lão phu không thể không cẩn thận.

Giả Thiếu Du nói :

- Lão trượng, điều đó cũng phải thôi, chỉ có điều tại hạ đã đắc tội với quý thuộc hạ...

Án Tử Phong khoát tay nói :

- Lão đệ, đừng nói vậy, kẻ có lỗi là lão phu.

Giả Thiếu Du không nói thêm nữa, chàng trầm ngâm một hồi rồi chợt hỏi :

- Đúng rồi, sao không thấy Án cô nương?

Án Tử Phong thản nhiên nói :

- Bọn thuộc hạ đã đưa đi xem náo nhiệt rồi, con sâu rượu trong người lão phu phát tác nên lão phu mới chạy vào đây trị nó, không ngờ lại gặp chuyện này!

- Thật là đúng lúc! - Giả Thiếu Du cười cười nói - Nếu con sâu rượu trong người lão trượng không phát tác thì tên thất phu đó đã cao chạy xa bay rồi!

Án Tử Phong lắc đầu nói :

- Lão đệ, cũng không thể nói vậy, lão phu chỉ thuận tiện ra tay thôi, bằng vào tên thất phu đó, dù hắn có mọc hai cánh thì cũng đừng mong thoát khỏi tay lão đệ ngươi.

Giả Thiếu Du cười nói :

- Lão trượng nói vậy khiến tại hạ có cảm giác như đang bay bổng lên chín tầng mây...

Ngừng giây lát, chàng nói tiếp :

- Lão trượng có nhớ chuyện Hạ Hầu Lam mà chúng ta nói trong khách điếm không?

Án Tử Phong ngạc nhiên nói :

- Có nhớ lẽ nào có liên quan đến chuyện vừa rồi?

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Đúng vậy! Có người cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam!

Án Tử Phong tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, lão “à” một tiếng rồi nói :

- Lão đệ, nói thế nghĩa là sao?

Giả Thiếu Du bèn thuật lại một lượt chuyện ở Thạch gia đại viện, đương nhiên, chàng sửa đổi không ít đối với đoạn cùng Tiểu Thúy Hồng đối đáp.

Án Tử Phong nghe xong thì thở dài, nói :

- Xưa nay hiệp nữ đều xuất thân từ chốn phong trần, vị Tiểu Thúy Hồng cô nương này đích thị là một kỹ nữ khiến người ta vừa thương xót vừa khâm phục, nếu những kỹ nữ trên sông Tần Hoài mà biết được thì bọn họ sẽ cảm thấy vinh dự không ít!

Đột nhiên lão chau mày nói tiếp :

- Bọn người đó thật bỉ ổi ác độc, loại giang hồ bại hoại, võ lâm ác ma như vậy, há có thể để cho chúng tự tung tự tác...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Lão trượng, tục ngữ có câu: “Kẻ gian không thể trốn lâu, đạo nghĩa tất sẽ thắng ma đạo!”, lại có câu “Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt!” thiện hay ác cuối cùng sẽ có báo ứng, vấn đề chỉ là sớm muộn mà thôi...

Án Tử Phong gật đầu, nói :

- Nói rất đúng, lão đệ, loại đại gian đại ác này sẽ đắc ý không lâu đâu...

Bỗng nhiên lão phá lên cười rồi nói tiếp :

- Lão đệ, chẳng trách bọn chúng cho rằng ngươi là Hạ Hầu Lam, qua những gì lão đệ nói, ngay cả lão phu ta cũng cho rằng ngươi là...

- Cái gì? - Giả Thiếu Du cười nhạt, nói - Ngay cả lão trượng cũng hoài nghi tại hạ à?

Án Tử Phong chăm chú nhìn lên mặt Giả Thiếu Du và nói :

- Ai bảo lão đệ ngươi đeo mặt nạ da người chi?

Giả Thiếu Du bật cười nói :

- Nhãn lực của lão trượng quả nhiên cao mình, nhưng lão trượng cho rằng tại hạ là Hạ Hầu Lam thì càng tốt! Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma uy chấn võ lâm, lát nữa tại hạ ra khỏi tửu quán thì sợ rằng các lộ anh hùng đến Kim Lăng đoạt bảo vật sẽ chỉ dám đứng ngoài xa mà nhìn thôi!

Án Tử Phong mỉm cười nói :

- Nói rất hay, nói rất hay, ngay cả lão phu ta cũng được núp bóng để hưởng không ít vinh quang.

Đột nhiên Giả Thiếu Du phá lên cười rồi lắc đầu, nói :

- Nếu Hạ Hầu Lam dưới suối vàng biết tại hạ giả danh hắn, trộm hiệu của hắn thì sợ rằng...

Án Tử Phong tiếp lời :

- Hạ Hầu Lam là kỳ nhân đại hiệp một đời, hiệp cốt nhu trường, kiếm đảm cầm tâm, nếu ở dưới suối vàng hắn biết có người như lão đệ ngươi giả danh hắn thì có lẽ hắn cũng tha thứ thôi!

Chương 16: Cạm Bẫy Khắp Nơi

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Lão trượng, nói đùa đến đây thôi nếu tại hạ mạo danh Hạ Hầu Lam thì lát nữa e rằng sẽ thành vật tế thần mất, các lộ anh hùng tìm tại hạ đòi Ngọc Thiềm Thừ thì tại hạ làm sao đánh lại?

Án Tử Phong ngớ người một lúc rồi nói :

- Nói cũng phải, nói cũng phải, chuyện này không thể nói đùa được...

Bỗng nhiên lão chau mày và nói tiếp :

- Lão đệ, tối nay khi ra khỏi khách điếm ta nghe được một tin tức, không biết...

- Lão trượng, tin tức gì vậy?

- Nghe người ta nói, ngày thứ ba La gia mới xuất Ngọc Thiềm Thừ ra treo thưởng!

- Lão trượng, tin này do ai nói vậy?

- Thế nào, lão đệ ngươi không nghe gì sao?

- Không, tại hạ chưa từng nghe...

Án Tử Phong gật đầu nói :

- Đúng rồi, có lẽ lão đệ ngươi bận đối phó chuyện vừa rồi nên không nghe...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Tại hạ có nghe hay không điều đó không quan trọng, quan trọng là tin này do ai nói?

Án Tử Phong ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Lão đệ ngươi làm sao vậy?

Giả Thiếu Du không trả lời mà hỏi lại :

- Lão trượng cho rằng La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật à?

Án Tử Phong sững người, lão nói :

- Lẽ nào...

Giả Thiếu Du cắt lời,nói :

- Nếu Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay La gia thật thì điều đó tự nhiên không cần nói, còn nếu người này có ý giá họa hãm hại La gia thì nguồn gốc của tin tức chẳng đáng để điều tra sao?

Án Tử Phong ngẩn người một lát rồi nói :

- Không sai, chỉ có điều, lão đệ, theo ta thấy bất luận Ngọc Thiềm Thừ có rơi vào tay La gia hay không thì nguồn gốc của tin tức đều đáng điều tra!

Giả Thiếu Du hỏi :

- Lão trượng nói vậy nghĩa là sao?

Án Tử Phong chậm rãi nói :

- Nếu Ngọc Thiềm Thừ trong tay La gia là giả thì nhất định là người truyền tin tức này có ý giá họa hãm hại La gia, chúng ta mang danh là người hiệp nghĩa nên phải điều tra. Còn nếu Ngọc Thiềm Thừ rơi vào tay La gia là thật thì càng phải xem thử người truyền tin này là ai? Nếu là người ngoài thì còn tốt, nếu là La gia thì có khả năng chuyện La gia muốn quăng một mẻ lưới tóm gọn người của võ lâm đồng đạo là thật.

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lát rồi gật đầu, nói :

- Lão trượng quả nhiên cao kiến, nhưng theo tại hạ thấy thì thành phần vu oan giá họa hãm hại La gia hơi nhiều, còn thành phần võ lâm đồng đạo để La gia quăng một mẻ lưới tóm gọn đã ít lại càng ít.

Án Tử Phong hỏi :

- Làm sao lão đệ ngươi biết?

Giả Thiếu Du thản nhiên :

- La gia dựa vào đầu mà quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ?

Án Tử Phong chú mục nhìn đối phương và nói :

- Lão đệ ngươi biết rõ thực lực La gia à?

Giả Thiếu Du hơi giật mình, chàng vội lắc đầu, nói :

- Tại hạ không biết!

- Đúng vậy! - Án Tử Phong cười, nói - Làm sao lão đệ ngươi biết La gia có thực lực kinh thế hãi tục hay không?

Giả Thiếu Du nói :

- Tuy không biết rõ nhưng tại hạ cũng từng nghe nói, La gia chỉ có mấy nhân vật...

Án Tử Phong cắt lời, nói :

- Mỗi người đều có thể dĩ nhất địch trăm địch vạn, vả lại, lão đệ, ai lại đem chuyện của mình nói hết cho người ta biết đâu?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Nói rất phải, lão trượng, lẽ nào La gia còn có bí mật không cho người ta biết?

Án Tử Phong vuốt râu mỉm cười, nói :

- Lão đệ, sự thực là như vậy, đương kim võ lâm có được mấy đại thế gia đâu, mà thế gia nào lại chẳng có bí mật?

Giả Thiếu Du lại gật đầu, chàng nói :

- Lão trượng thấy nhiều hiểu rộng, thật khiến người ta khâm phục...

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Lão đệ, ngươi tâng bốc lão phu rồi, giữa chúng ta mà còn khách sáo làm gì...

Lão nâng chung mời khách và nói :

- Nào, lão đệ, uống thêm một chung nữa đi!

Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói :

- Lão trượng, tửu lực của tại hạ có hạn, đành thất bồi vậy!

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

Giả Thiếu Du nói :

- Thực không giấu gì lão trượng, xưa nay tại hạ uống rượu không dám quá một chung!

Án Tử Phong chăm chú nhìn đối phương rồi mỉm cười, nói :

- E rằng lão đệ ngươi sợ trong chung thứ hai này có…

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Nói rất đúng, lão trượng, tại hạ đã mạo hiểm một lần nên không dám có lần thứ hai!

Án Tử Phong cũng cười cười, nói :

- Lão đệ, tửu lượng của Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma như biển, sao ngươi lại…

- Nhưng tại hạ không phải là hắn, chỉ đơn cử vấn đề tửu lượng này là đủ thấy tại hạ không thể mạo danh hắn rồi!

- Đã vậy thì lão phu cũng không dám ép.

Lão tự uống cạn nửa chung của mình rồi đặt lại xuống bàn. Chợt nghe Giả Thiếu Du nói :

- Đúng rồi, lão trượng, vừa rồi lão trượng lệnh cho quý thuộc hạ đưa thi thể tên thất phu đó đi…

Án Tử Phong vội nói :

- Ta đã sai bọn chúng mang đi chôn rồi, người chết là hết, đồng thời cũng để tránh kinh thế hãi tục.

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Vậy thì tốt, tại hạ muốn tìm trên thi thể tên thất phu đó, xem thử có chút manh mối khả dĩ nào không!

Án Tử Phong hơi biến sắc, lão vội nói :

- Lão đệ, ta đã sai bọn chúng tìm rồi, chẳng thấy gì…

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Lão trượng đâu biết rằng bọn chúng giấu đồ vật trong người rất ẩn mật, nếu không tìm kỹ từ đầu đến chân thì e rằng khó tìm ra được gì!

Án Tử Phong lắc đầu nói :

- Lão đệ, ta thấy bọn chúng không ngốc đến độ giấu manh mối trên người...

Giả Thiếu Du cũng lắc đầu, chàng nói :

- Rất khó nói, tại hạ tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào!

Án Tử Phong chau mày, nói :

- Lão đệ, người chết thì trăm chuyện đều hết, lẽ nào lão đệ ngươi muốn đào một thật...

Giả Thiếu Du nói :

- Đối với hạng giang hồ bại hoại, tiểu nhân gian hiểm này thì có gì phải kiêng kỵ?

Sắc diện của Án Tử Phong hơi có chút khó coi, nhất thời lão không nói gì nữa!

Giả Thiếu Du nói tiếp :

- Nhưng chẳng hay lão trượng lệnh cho quý thuộc hạ chôn hắn ở nơi nào?

Án Tử Phong nói :

- Ta chỉ sai bọn chúng khiêng đi chôn nhưng lại không dặn dò bọn chúng chôn ở nơi nào, cũng may là bọn chúng sắp trở về, chờ lát nữa hỏi bọn chúng là biết ngay.

Giả Thiếu Du gật đầu, nói :

- Được, tại hạ đành nhẫn nại chờ vậy...

Vừa nói đến đây thì đã nghe có tiếng bước chân bên ngoài, hai hắc y đại hán cùng bước vào tửu quán, bọn chúng đến gần và chào Án Tử Phong, nhưng chúng chưa kịp nói gì thì Án Tử Phong đã vội nói :

- Giả gia muốn lục tìm trên thi thể đó, hai ngươi chôn hắn ở đâu?

Hai hắc y đại hán nghe vậy thì hơi sững sờ, gã bên trái vội nói :

- Bẩm lão chủ nhân, bọn thuộc hạ tìm mãi không có chỗ nào chôn nên đành quăng hắn xuống sông Tần Hoài rồi.

Án Tử Phong dậm chân thở dài đánh sượt rồi nói :

- Vậy thì bước đâu mà tìm? Thế này thì ngay cả một chút manh mối cũng không có chỗ để tìm rồi, các ngươi thật là vô dụng, đã bảo chôn hắn mà lại...

Giả Thiếu Du cắt lời, nói :

- Lão trượng, quý thuộc hạ đã vô tình giúp cho bọn chúng rất nhiều nhưng đây là sự vô tình, có câu: “Kẻ không biết không có tội”, tại hạ thấy lão trượng cũng không nên trách bọn họ nữa.

Án Tử Phong nói :

- Vậy thì làm thế nào lão đệ tìm ra manh mối?

Giả Thiếu Du nói :

- Thì thế đã chìm vào nước và trôi đi thì còn biết làm thế nào, chỉ đành bỏ qua vậy!

Án Tử Phong tỏ ra rất áy náy, lão nói :

- Lão đệ, ta cảm thấy thật bất an...

- Lão trượng, quên đi thôi! - Giả Thiếu Du mỉm cười, nói - Giữa chúng ta mà còn khách sáo làm gì?

Án Tử Phong đành gượng cười nhưng không nói gì.

Giả Thiếu Du nhìn qua hắc y đại hán bên trái và hỏi :

- Nhị vị quăng thi thể tên thất phu đó ở đoạn sông nào?

Hắc y hán tử bên tả nói :

- Thưa Giả gia, hơn trăm trượng về phía thượng du!

- Hơn trăm trượng về phía thượng du?

Giả Thiếu Du trầm ngâm một lúc rồi dậm chân nói :

- Hỏng bét, nhị vị làm việc này sai rồi, đó chính là nơi bắt đầu náo nhiệt của hội thuyền hoa đăng...

Hắc y hán tử bên tả kinh hãi vội nói :

- Giả gia, nhưng người xem náo nhiệt đều chú ý vào những thuyền hoa đăng, không ai để ý...

Án Tử Phong cắt lời, nói :

- Lão đệ, xin yên tâm, đừng nói là không có ai phát hiện, dù bị người ta phát hiện thì kẻ giết người là lão phu chứ không phải lão đệ, Án Tử Phong ta đâu phải hạng sợ tội...

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Không phải nói lão trượng sợ tội, chỉ có điều làm như vậy sẽ không tốt...

Án Tử Phong nói :

- Lão đệ, ta không quan tâm nhiều đến việc đó, nếu sợ có gì không tốt thì lúc đầu ta đã không ra tay.

Người ta đã chân thực nhiệt tình, đầy nghĩa khí như vậy thì Giả Thiếu Du còn nói gì được nữa?

Chàng đành nói :

- Chỉ sợ đến lúc đó lại liên lụy đến lão trượng...

Chàng lắc đầu và nói tiếp :

- Tại hạ không nói nữa, tại hạ xin tâm lãnh phần ân tình này của lão trượng vậy!

Án Tử Phong nghiêm sắc diện, nói :

- Lão đệ, nói gì lạ thế, ngươi và ta tuy bình thủy tương phùng nhưng vừa gặp đã như cố cựu, ta lại mong muốn kết giao bằng hữu với ngươi, chúng ta đều là người trọng nghĩa xem nhẹ cái chết, nếu được bằng hữu mà xuất chút lực thì sảng khoái biết chừng nào? Chẳng phải ta vừa nói rồi sao? Nếu Án Tử Phong sợ tội thì lúc đầu đã không ra tay, lão đệ, xin hãy yên tâm, chuyện của ngươi tức là chuyện của ta, cứ để bọn chúng tìm đến ta cũng tốt, ta muốn xem bọn thất phu tàn độc âm tổn đó là những kẻ như thế nào...

Lời này là tận nhân chí nghĩa, Giả Thiếu Du nghe vậy thì cảm động vô cùng.

Án Tử Phong vừa nói tới đây thì chàng liền cắt lời, nói :

- Lão trượng, tại hạ không nói gì nữa, được chứ?

Án Tử Phong vuốt râu mỉm cười, nói :

- Thế mới không hổ bảy thước ngang tàng, tu mi đại trượng phu, thế mới là hảo bằng hữu, lão đệ, nào, hôm nay uống thêm một chung nữa nhé!

Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói :

- Lão trượng, xin đừng tách tại hạ cố ý làm cao, quả thực là tửu lượng của tại hạ rất kém, lẽ nào lão trượng không muốn cho tại hạ xem náo nhiệt?

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Dù đêm nay không xem được thì vẫn còn đêm mai...

Giả Thiếu Du nói :

- Không xem náo nhiệt được là chuyện nhỏ, say ngã xuống sông Tần Hoài không về khách điếm được mới là chuyện lớn...

Án Tử Phong bật cười rồi cất giọng ngâm :

“Nhân sinh đắc ý tu tận hoan.

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt.”

Tạm dịch :

“Ở đời đắc ý uống cho say.

Chớ để chén vàng suông ánh nguyệt.”

Ngâm xong, lão cười ha ha rồi nói :

- Lão đệ, sống ở đời phỏng có được mấy lần say, huống hồ là say ngã xuống sông Tần Hoài? Đây là chuyện phong lưu, lão đệ, xin cứ yên tâm, nếu ngươi say thì lão phu sẽ sai người đưa ngươi đến hương khuê để tiêu hồn lạc phách một đêm, sáng mai ta sẽ đến tiếp ngươi, nếu không ta sẽ lập tức đưa ngươi trở về...

Giả Thiếu Du vội lắc đầu, nói :

- Không được, lão trượng, xin đa tạ mỹ ý, bình sinh tại hạ không thích ràng buộc, vả lại say ngủ một đêm là chuyện nhỏ, còn say li bì ba ngày ba đêm không tỉnh, bỏ qua cơ hội tốt đoạt bảo vật hoặc giả nhất say bất tính, nhắm mắt thiên thu thì hỏng bét.

Án Tử Phong phá lên cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ thật là người thú vị nói nghe cũng thú vị, thôi được lão đệ, đã không muốn nhận lời thì thôi vậy, nếu không vạn nhất như lời lão đệ nói, say li bì ba ngày ba đêm không tỉnh, hoặc giả nhất say nhất tỉnh, nhắm mắt thiên thu thì tội nghiệt của ta lớn quá. Lão đệ, rượu có thể không uống nhưng thức ăn không ăn không được, cho phép ta uống vài chung nữa, sau đó chúng ta sẽ kề vai sát cánh đi xem náo nhiệt, xem đến thỏa thích mới thôi!

Giả Thiếu Du nói :

- Đa tạ hảo ý của lão trượng, nhưng...

- Còn nhưng nhị gì nữa?

- Quả thật tại hạ còn có vài chuyện phải làm!

- Lão đệ ngươi còn phải làm chuyện gì nữa?

- Chuyện quan hệ đến thiên cơ, xin cho phép tại hạ bất khả tiết lộ!

- Lẽ nào lão đệ muốn đơn độc đoạt Ngọc Thiềm Thừ?

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Vẫn khó thoát được pháp nhãn cao minh của lão trượng, lão trượng Ngọc Thiềm Thừ và võ lâm chí bảo, các anh hùng đến Kim Lăng lần này không ai là không muốn một mình đoạt lấy, lão trượng há có thể ngoại lệ sao?

Án Tử Phong gượng cười gật đầu nói :

- Lão đệ, ta không phủ nhận con người ai cũng có tư tâm, ta không phải là người trên người thì làm sao lại không muốn đơn độc đoạt lấy, chỉ có điều còn phải chờ xem tình hình thế nào đã.

- Lão trượng nói vậy có nghĩa là sao?

- Nếu La gia bị người ta dựng chuyện giá họa hãm hại thì ta phải vì võ lâm mà ra tay trượng nghĩa, tiêu diệt tai họa cho La gia, nếu La gia có Ngọc Thiềm Thừ thật mà muốn dùng nó làm mồi nhử rồi quăng một mẻ lưới diệt gọn võ lâm thiên hạ thì ta không những phải đoạt mà còn phải vì võ lâm trừ diệt bọn gian tà này!

- Tấm lòng của lão trượng quả nhiên quảng đại hơn người, khiến người ta vô cùng khâm phục...

- Lão đệ, ngươi đồng ý đi với lão phu chứ?

- Đồng ý thì đồng ý với cách làm, nhưng hành động thì không thể theo lão trượng được!

Án Tử Phong mỉm cười, nói :

- Xem ra lão đệ ngươi quả nhiên cơ trí hơn người, vĩnh viễn không thể mắc lừa.

Giả Thiếu Du nói :

- Không dám, đó là lão trượng quá khen và tự khiêm nhượng thôi!

- Khiêm nhượng? - Án Tử Phong cười ha ha một tràng rồi nói - Lão đệ, trước võ lâm chí bảo thì ai nhượng ai chứ? Thôi, lão phu không dám làm cản trở nữa, xin lão đệ cứ tự nhiên!

Giả Thiếu Du đứng lên, nói :

- Lão trượng, làm phiền quá nhiều rồi, lần này xin nhường lão trượng tổn phí, lần sau gặp lại trên tửu lâu, tại hạ sẽ làm chủ, xin cáo biệt tại đây. À, lão trượng đừng phái người đi theo nữa nhé!

Án Tử Phong ngớ người, nhưng lão liền cười ha ha rồi nói :

- Lão đệ, ngươi đi đi, ta là âm hồn bất tán, thời thời khắc khắc đều không rời ngươi nửa bước đó!

Giả Thiếu Du cũng không muốn nói nhiều, chàng cung thủ nói :

- Lão trượng, làm chi mà vất vả thế!

Nói đoạn, chàng quay người cất bước đi ra khỏi tửu quán.

Sau khi ra khỏi tửu quán, căn bản chàng không ngoái đầu nhìn lại, vì chàng hiểu rằng Án Tử Phong này là một nhân vật thần bí cao thâm khôn lường, nhân thủ rất đông chứ không chỉ có mấy người như vậy.

Nếu lão muốn theo dõi chàng thì không cần phái người xuất phát từ tửu quán, bởi lẽ các nơi bên ngoài tửu quán tất nhiên đều có người của lão!

Giả Thiếu Du cũng không ngược bờ sông Tần Hoài đi về phía thượng du trăm trượng để điều tra thử, vì chàng thừa biết căn bản không có chuyện đó!

Cố nhiên, chàng thấy rõ ràng Án Tử Phong xuất chỉ điểm vào tử huyệt của hắc y hán tử cao gầy kia, nhưng dường như chỉ lực không đủ phân lượng để giết người.

Chuyện này vốn rất khả nghi, nhưng chỉ là dường như chứ không chắc chắn, vì vậy Giả Thiếu Du vẫn không thể đoán định được.

Song, bất luận nói thế nào thì Án Tử Phong cũng là một nhân vật cực kỳ thần bí, tâm trí cao thâm khôn lường và cũng rất khả nghi!

Vì vậy, Giả Thiếu Du tuyệt không thể bỏ qua mà không lưu ý người này.

Theo lẽ thường mà nói, lẽ ra chàng phải có hành động đối với Án Tử Phong, nhưng đáng tiếc là thủ pháp của lão ta quá cao minh và lợi hại, khiến người ta không mở ra được một chút chứng cứ nào.

Đối với một người như vậy, trước khi chưa tìm ra được chứng cứ đích xác thì không thể hành

động tùy tiện, làm như vậy sẽ đưa đến hậu quả không thể tưởng tượng!

Do vậy, Giả Thiếu Du đành nhẫn nại chờ đợi, cẩn thận tìm chứng cứ và sơ hở!

Sau khi rời tửu quán, chàng kẹp tay sau lưng mà đi dọc theo bờ sông Tần Hoài, sau lưng đám đông xem náo nhiệt.

Nhưng đi chưa được bao xa thì đột nhiên bên trái có người gọi :

- Giả bằng hữu, đi đâu đó?

Giả Thiếu Du nghe vậy thì dừng bước, quét mục quang nhìn quang, cách không xa về phía trước có ba người đang đứng, một trong ba người này là tử y hán tử lúc nãy. Cả ba đều nhìn về phía chàng và mỉm cười gật đầu.

Giả Thiếu Du vội gật đầu chào và nói :

- Thì ra là các hạ, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, xem ra vùng Tần Hoài giang này quá nhỏ rồi! Chẳng hay nhị vị kia là...

Tử y hán tử nói :

- Đây là hai vị huynh đệ của tại hạ.

Giả Thiếu Du nói :

- Thì ra ba vị là huynh đệ với nhau, chẳng hay ba vị định đi xem náo nhiệt chăng?

Lúc này ba người bọn tử y hán tử đã bước lại gần, hai người kia cũng đều mặc tử y, song thân hình có phần kém lực lưỡng hơn tử y hán tử ban đầu.

Tử y hán tử mỉm cười, nói :

- Huynh đệ tại hạ ở đây là đợi Giả bằng hữu đấy!

Giả Thiếu Du ngạc nhiên nói :

- Thế nào, ba vị có chuyện gì chăng?

Tử y hán tử cười cười, nói :

- Chẳng phải Giả bằng hữu từng nói, khi gặp lại sẽ nói cho biết tên thật sao? Vì vậy...

Giả Thiếu Du bật cười, nói :

- Sao ba vị lại vội vàng thế?

Tử y hán tử nói :

- Thọ đại ân của người thì có lý nào không hỏi rõ danh tánh thật của ân nhân.

Giả Thiếu Du nói :

- Các hạ nói vậy khiến tại hạ càng không dám nói ra tên họ thật!

Tử y hán tử nói :

- Chúng ta đều là nam tử hán đại trượng phu, há có thể nói lời mà không giữ lời?

- Các hạ thật lợi hại! - Giả Thiếu Du chăm chú nhìn đối phương và nói - Câu này đủ bắt nghẹn người ta rồi, tại hạ khó lòng không nói...

Chàng quét mục quang nhìn quanh rồi nói tiếp :

- Chúng ta đứng đây nói chuyện sao?

Tử y hán tử nói :

- Ý của Giả bằng hữu là...

Giả Thiếu Du nói :

- Tại hạ muốn mời các vị địch bước qua bên kia nói chuyện!

- Không cần! - Tử y hán tử lắc đầu, nói - Người xem náo nhiệt đều tập trung vào mấy chiếc thuyền hoa đăng, không ai để ý đến chúng ta đâu!

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Có lẽ các hạ sợ tại hạ ăn thịt người rồi, cũng được, trước tiên tại hạ xin thỉnh giáo cao danh quý tánh ba vị...

Tử y hán tử hơi đỏ mặt, gã nói :

- Không dám, tại hạ họ Hàn, kêu bằng Hàn Anh Kiệt...

Gã chỉ qua người bên phải và nói :

- Đây là nhị đệ Nhân Kiệt!

Lại chỉ qua người bên trái nói :

- Đây là tam đệ Ngọc Kiệt!

Giả Thiếu Du nói :

- Thì ra là Hàn thị tam Kiệt, uy chấn Sơn Đông!

- Không dám! - Hàn Anh Kiệt nói - Đó là do giang hồ bằng hữu mến mộ mà cất nhắc thôi!

Giả Thiếu Du nói :

- Khách sáo! Ba vị vì chuyện gì mà vượt thiên lý...

Hàn Anh Kiệt nói :

- Nghe nói giang hồ phong cảnh đẹp, Tần Hoài giang lại có đại hội thuyền hoa đăng...

Giả Thiếu Du mỉm cười, nói :

- Còn có giải thưởng của đại hội thuyền hoa đăng là võ lâm chí bảo Ngọc Thiềm Thừ!

Hàn Anh Kiệt biến sắc, gã gượng cười, nói :

- Xem ra, Giả bằng hữu cũng là người đến đây đoạt bảo vật!

Giả Thiếu Du lắc đầu, nói :

- Điều này rất khó nói!

Hàn Anh Kiệt ngạc nhiên hỏi :

- Giả bằng hữu, lời này nghĩa là sao?

Giả Thiếu Du thản nhiên nói :

- Ba vị có biết trong những ngày gần đây, Kim Lăng và những vùng lân cận liên tục xảy ra đại sự không?

Hàn Anh Kiệt chau mày, nói :

- Giả bằng hữu muốn nói đến thảm họa của Kim Lăng Đồng gia chăng?

Giả Thiếu Du gật đầu nói :

- Còn nữa, chuyện Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam tái xuất giang hồ, sau đó lại bị ngũ đại môn phái bức phải nhảy xuống hồ tự tận!

Hàn Anh Kiệt nói :

- Những tin tức này đã truyền khắp võ lâm, tất nhiên huynh đệ tại hạ đều đã biết!

- Đã biết thì tốt, vậy ba vị có nghe nói Ngọc Thiềm Thừ vốn ở trong tay ai không?

- Đồng gia ở Kim Lăng!

- Cả nhà Đồng gia do ai giết?

- Tất cả đều chết dưới Nhất Tàn chỉ của Hạ Hầu Lam!

- Ba vị có từng nghe nói Đồng gia có người chưa bị hại không?

Hàn Anh Kiệt gật đầu nói :

- Đó là ái nữ của Đồng đại hiệp - Đồng cô nương!

Giả Thiếu Du lại hỏi :

- Tại sao cô ta lại may mắn thoát nạn?

Hàn Anh Kiệt trả lời ngay :

- Vì cô ta là người duy nhất biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ!

- Ai đã bắt cóc cô ta!

- Tất nhiên là Hạ Hầu Lam!

- Vậy, hiện nay Hạ Hầu Lam đã nhảy xuống hồ mà chết, Đồng Uyển Nhược tung tích bất minh, Ngọc Thiềm Thừ sao lại có thể rơi vào Kim Lăng La gia?

Hàn Anh Kiệt ngớ người, gã nói :

- Theo Giả bằng hữu thấy...

Giả Thiếu Du nói :

- Rõ ràng là chuyện bịa đặt dựng lên để giá họa hãm hại!

Hàn Anh Kiệt lắc đầu, nói :

- Không thể!

Giả Thiếu Du thản nhiên “à” một tiếng rồi hỏi lại :

- Không thể? Xin nghe cao kiến của Hàn đại hiệp!

- Không dám! - Hàn Anh Kiệt nói - Có hai chuyện, chẳng hay Giả bằng hữu đã biết chưa?

Giả Thiếu Du hỏi :

- Dám hỏi đó là hai chuyện gì?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Thức nhất, đó là chuyện Hạ Hầu Lam có nguồn gốc sâu xa với La gia!

Lời này quả là kinh người, Giả Thiếu Du chấn động tâm thần, chàng vội hỏi:

- Nguồn gốc sâu xa gì?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Sự phụ Hạ Hầu Lam là Hạ Hầu Nhất Tu, mà thê tử Hạ Hầu Nhất Tu là biểu muội của Kim Lăng La gia - La Chấn Vũ, nguồn gốc này...

Giả Thiếu Du không giấu được kinh ngạc, chàng “à” một tiếng rồi nói :

- Chuyện này thì tại hạ không biết, Hàn đại hiệp, còn chuyện thứ hai thì sao?

Hàn Anh Kiệt chau mày nói :

- Hạ Hầu Lam tuy rơi xuống hố nhưng chưa chắc đã chết.

Trong lòng Giả Thiếu Du lại thêm một phen kinh động, chàng ngạc nhiên nói:

- Hàn đại hiệp, nói vậy nghĩa là sao, ngũ đại môn phái ai ai cũng thấy...

Hàn Anh Kiệt thản nhiên mỉm cười, nói :

- Người ta chỉ có một mạng nhưng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma lại có đến chín mạng, hắn đâu thể tự tuyệt mà chết dễ dàng như vậy!

Giả Thiếu Du nói :

- Nhưng sự thực...

Hàn Anh Kiệt nói :

- Sự thực hắn đã thay tên đổi họ, cải trang diện mục để đến Kim Lăng này!

Giả Thiếu Du vô cùng kinh ngạc, chàng hỏi :

- Có chuyện như thế sao? Tại hạ không tin, Hàn đại hiệp nghe ai nói vậy?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Hiện nay, các lộ anh hùng tụ tập tại Kim Lăng, không ai là không biết chuyện này!

- Hàn đại hiệp, thế tin tức này từ đâu ra!

- Tại hạ không biết!

- Có đáng tin cậy không?

- Dường như hai chuyện này không phải là những chuyện có thể bịa đặt dựng lên!

Giả Thiếu Du chau mày, chàng trầm ngam một hồi rồi nói :

- Vậy hai chuyện này có quan hệ gì với chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ hay không?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Chẳng những có quan hệ mà còn có quan hệ rất lớn!

Giả Thiếu Du nói :

- Xin được nghe cao kiến.

- Không dám! - Hàn Anh Kiệt thản nhiên nói - Hạ Hầu Lam đã có nguồn gốc sâu xa với La gia như vậy thì rất có khả năng hắn đã đem Đồng cô nương giấu ở La gia, mà Đồng cô nương đã rất có khả năng bị giấu ở La gia, thì chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ cũng rất có khả năng là có thật...

Ngừng một lát gã nói tiếp :

- Hạ Hầu Lam đã thay tên đổi họ và cải trang để đến Kim Lăng thì mục đích đến đây của hắn không thể là đoạt ngọc, vậy hắn đến để làm gì? Bất kỳ người nào cũng có thể suy nghĩ mà biết được,

đó phải là bảo vệ võ lâm chí bảo, từ hai điểm này mà suy thì chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là rất đáng tin cậy!

Không sai, trên phương diện suy luận thì quả nhiên là như vậy! Giả Thiếu Du chau mày trầm ngâm, nhất thời không nói gì.

Hàn Anh Kiệt nói tiếp :

- Hiện nay, La gia đối mặt với võ lâm thiên hạ mà không kinh không hoảng, tuyệt không có chút động tĩnh gì, điều này không thể không nói là một hiện tượng quái lạ, vậy hiện tượng quái lạ này biểu thị cho điều gì? Xem ra sự đồn đại trong thành Kim Lăng đã có phần đúng, La gia muốn lợi dụng lòng tham của con người để quăng một mẻ lưới đánh gọn võ lâm thiên hạ!

Giả Thiếu Du cười cười, nói :

- Có một chuyện mà e rằng ba vị còn chưa biết!

- Chuyện gì?

- Hạ Hầu Lam cũng là người bị hại, trên thực tế Đồng gia không phải do hắn...

- Sao Giả bằng hữu biết không phải là hắn?

- Có lẽ Hàn đại hiệp căn cứ vào “Nhất Tàn chỉ” mà...

- Không sai, nhưng còn một điều nữa!

- Điều gì?

Hàn Anh Kiệt chậm rãi nói :

- Từ khi Đồng gia nổi lên ở Kim Lăng là uy danh của La gia rơi xuống vạn trượng, không thể ngóc đầu lên được, Hạ Hầu Lam đã có nguồn gốc sâu xa với La gia như vậy thì rất có khả năng hắn đã thấy La gia trút mối hận đó, vãn hồi thanh thế cho La gia!

Giả Thiếu Du ngớ người, nhưng chàng lập tức lắc đầu nói :

- Xem ra Hạ Hầu Lam và La gia có trăm miệng cũng không thể biện minh rồi!

Hàn Anh Kiệt thản nhiên nói :

- Bây giờ Giả bằng hữu có thể nói cho biết danh tánh thật không?

Giả Thiếu Du chau mày nói :

- Theo tại hạ thấy thì tốt nhất là không nên nói trong lúc này...

Hàn Anh Kiệt cười nhạt :

- Không sai, Giả bằng hữu, ba huynh đệ tại hạ cũng không đến nỗi quá hồ đồ, tuy thừa biết không địch lại các hạ nhưng cũng phải liều với các hạ một phen. Song, bất luận nói thế nào thì huynh đệ tại hạ cũng nợ các hạ một lần ân tình, bây giờ huynh đệ tại hạ bỏ qua cho các hạ, xem như chúng ta không sai nợ ai. Lần sau, nếu có duyên tương phùng thì tuyệt không dễ dàng như vậy, huynh đệ tại hạ vốn không phải đến đây đoạt bảo vật, nhưng một khi đã biết đây là một đại âm mưu thì huynh đệ tại hạ không thể tự thủ bàng quang. Tại hạ nói cho các hạ biết và cũng xin các hạ truyền cáo cho La Chấn Vũ biết, ma nghiệp tuy cao nhưng vĩnh viễn không qua chữ "Đạo", lời đã hết, các ngươi hãy chờ đấy, nhị đệ, tam đệ, đi thôi!

Nói đoạn, cả ba đều quay người một lúc rồi phóng bước mà đi!

Giả Thiếu Du sững sờ, thật sự sững sờ! Đến khi chàng định thần lại thì Hàn thị tam Kiệt chẳng biết đã đi về hướng nào rồi!

Phóng mắt nhìn vào màn đêm bao la phía trước, bất giác Giả Thiếu Du lắc đầu và gượng cười.

Hiện giờ chàng không thể không thừa nhận là mình hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Chàng cũng không thể không khâm phục sự cao minh của đối phương.

Binh pháp Tôn Tử có câu: "Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bắc thắng" (biết người biết ta, trăm trận trăm thắng).

Nhưng hiện nay chàng chỉ biết ta mà không biết người, thậm chí còn không biết đối phương là ai, song đối phương lại biết rõ chàng như lòng bàn tay.

Tuy nhiên có một điểm rất khả nghi, tại sao đối phương lại biết chàng có quan hệ sâu xa với La gia?

Điều này chỉ có mấy người của La gia biết, vậy mà sao bây giờ đối phương cũng mò ra được rõ ràng.

Đột nhiên song mục Giả Thiếu Du lấp lánh hàn quang, chàng cất bước đi thẳng về hướng Tây.

Lúc đó, tại một nơi trong bóng tối có một đôi mắt âm độc đang nhìn theo chàng, bên dưới đôi mắt âm độc này là đôi môi với nụ cười rất đắc ý...

Trong chớp mắt, Giả Thiếu Du đã mất hút vào bóng đêm của vùng Tần Hoài giang.

Một lát sau, chàng xuất hiện trước cổng chính của La gia.

Chàng không vượt tường mà vào, vì đó không phải là lễ của hàng vãn bối! Chàng bước đến trước cổng và gõ cửa, không một chút do dự. Thanh âm vang động cả một vùng hoang vắng của Kim Lăng thành, nghe ra chói tai nhức óc!

Lập tức có tiếng chân vang lên ở bên trong, tiếp đó có người hỏi :

- Vị nào đó?

Giả Thiếu Du vội nói :

- La Võ huynh phải không, là tại hạ!

Người bên trong "à" một tiếng rồi nói :

- Thì ra là Hạ Hầu...

Đột nhiên người này bế khẩu, tiếp đó là tiếng động của khóa vang lên, hai cánh cổng hé mở, đứng giữa cổng là một lam y hán tử, hắn chính là tòng bộc La Võ!

Hắn vội cúi người hành lễ và nói :

- Tham kiến Hạ Hầu... Giả đại hiệp!

Bây giờ nên gọi vị Giả Thiếu Du này là Hạ Hầu Lam rồi, chàng vội đáp lễ nói:

- Không dám, xin thông báo giúp tại hạ, nói rằng tại hạ có đại sự quan trọng cầu...

Một chữ "kiến" chưa kịp nói thì đã nghe Lý Thiên Huyền từ bên trong lên tiếng :

- La Võ, là ai vậy?

La Võ vội đáp :

- Bẩm Lý gia, là Giả đại hiệp!

Một tiếng "à" vừa cất lên thì một bóng người cũng lướt ra, Lý Thiên Huyền trước mặt Hạ Hầu Lam rồi hơi khom người nói :

- Tham kiến Hạ Hầu đại hiệp!

Hạ Hầu Lam vội hành lễ đáp trả. Đôi bên hành lễ xong thì Lý Thiên Huyền nép người qua một bên và đưa tay mời, thái độ rất trịnh trọng.

Hạ Hầu Lam bước đi trước, Lý Thiên Huyền hơi thụt lại phía sau, vừa đi lão vừa nói :

- Hạ Hầu đại hiệp, tình hình bên ngoài thế nào?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Nguy cơ bách biến, thật không lường hết được!

Lý Thiên Huyền “à” một tiếng rồi nói :

- Không lẽ đêm nay...

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Rất khó nói, hiện nay bên ngoài có rất nhiều tin nhảm!

Lý Thiên Huyền thấy chàng có ý không muốn nói nhiều nên cũng chẳng tiện hỏi thêm, lão nói :

- Hạ Hầu đại hiệp trở lại là...

Hạ Hầu Lam nói :

- Bẩm báo với La lão anh hùng một tiếng về những điều tai nghe mắt thấy!

Nói đến đây thì hai người đã tới trước đại sảnh. Lý Thiên Huyền nói :

- Vậy xin mời Hạ Hầu đại hiệp vào trong sảnh ngồi chờ một lát, lão khiếu đi thông báo ngay đây!

Nói đoạn, lão quay người định cất bước, nhưng Hạ Hầu Lam vội nói :

- Phiền Lý tổng quản quá, tại hạ đợi ở đây cũng được.

Lý Thiên Huyền nói :

- Vậy Hạ Hầu đại hiệp chờ một lát nhé!

Nói đoạn lão hơi cúi người chào rồi đi ra phía sau!

Chưa đầy một khắc thì đã có tiếng bước chân từ sau đi tới trước, La Chấn Vũ dẫn lão đại Thanh Uy và lão nhị Thanh Phi cùng Lý Thiên Huyền vội vàng bước về phía đại sảnh!

Từ xa, La Chấn Vũ đã lên tiếng chào :

- Hiền điệt, chờ lâu không?

Hạ Hầu Lam vội hành lễ tham kiến và hỏi :

- Lão bá, sao không thấy Tam thiếu gia?

La Chấn Vũ “à” một tiếng rồi vội nói :

- Hắn trực đêm, hiện đang đi tuần tra các nơi, nào, chúng ta vào trong ngồi rồi hãy nói!

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Không cần đâu, lão bá, tiểu điệt bẩm báo cho lão bá rõ một chuyện rồi đi ngay!

La Chấn Vũ ngạc nhiên nói :

- Làm gì mà khẩn trương như vậy?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Lão bá không biết đấy thôi, tình hình bên ngoài bách biến khôn lường, lúc nào cũng phải lưu ý mới được!

La Chấn Vũ gật đầu, nói :

- Vất vả cho hiền điệt quá, vậy hiền điệt cứ nói đi!

Hạ Hầu Lam ngước nhìn mọi người một lượt rồi nói :

- Ở đây có hai vị là cột nhục thân thiết của lão bá, một vị vừa là Tổng quản vừa là chỗ cố cựu của lão bá, tất cả đều không phải người ngoài, lát nữa nếu tại hạ nói năng có chỗ nào đắc tội thì xin nhị vị huynh đệ và Lý tổng quản bỏ qua cho…

La Chấn Vũ kinh ngạc, lão định hỏi thì Hạ Hầu Lam đã nói tiếp :

- Lão bá, câu chuyện mà tiểu đệ và lão bá nói trong đại sảnh này hồi ban ngày đã bị tiết lộ ra ngoài rồi!

La Chấn Vũ rùng mình biến sắc, lão vội nói :

- Cái gì? Hiền điệt, chuyện đó làm sao có thể?

Hạ Hầu Lam nói :

- Trên sự thực, lúc này bên ngoài ai ai cũng đều biết tiểu được có nguồn gốc với lão bá.

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Hiền điệt có thể nói rõ hơn một chút không?

Hạ Hầu Lam bèn thuật lại một lượt đoạn đối thoại với Hàn Anh Kiệt.

Nghe xong, chẳng những sắc diện của La Chấn Vũ biến đến độ khó coi, mà La Thanh Uy, Thanh Phi và Truy Hồi Thủ Lý Thiên Huyền cũng đều cả kinh thất sắc!

Hồi lâu sau, La Chấn Vũ mới lẩm bẩm nói :

- Đúng như hiền điệt nói, đường thời ngoài ba huynh đệ Uy nhi ra thì chỉ có Lý tổng quản là chỗ cố cựu nhiều năm của ta, vậy có thể là ai...

Đột nhiên đôi mày bạc nhướng lên, lão nói tiếp :

- Lẽ nào nói rằng trong lúc nói chuyện, có người rình nghe lén bên ngoài đại sảnh.

La Thanh Uy tiếp lời :

- Điều đó có thể qua được tai mắt bọn ta nhưng tuyệt đối không thể qua mặt đại ca được!

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Nói như vậy là trong...

Đột nhiên lão bế khẩu rồi im lặng.

Đột nhiên nghe Lý Thiên Huyền nói :

- Lão chủ nhân, Thiên Huyền tự xin chịu giam giữ, chờ sau khi sự tình được điều tra rõ ràng...

La Chấn Vũ trừng mắt nói :

- Thiên Huyền, ngươi nói gì thế, là chỗ cố cựu nhiều năm, lẽ nào ta không tin ngươi?

Lý Thiên Huyền vội nói :

- Thiên Huyền không dám, nhưng đáng tiếc là việc có quan hệ trọng đại, nói thế nào thì Thiên Huyền cũng nên tính là một người ngoài, không thể không tự nguyện chịu giam giữ để chờ sự thực được điều tra rõ!

La Chấn Vũ định nói tiếp thì đã nghe nhị thiếu gia La Thanh Phi nói :

- Phụ thân thấy Hách Liên huynh đệ...

Hắn muốn nói đến Độc Thủ song sát, hai nhân vật môn hạ Tây Vật luôn đi bên cạnh La Thanh Dương.

La Chấn Vũ khẽ quát :

- Chuyện quan hệ trọng đại, không bằng không chứng thì không thể chỉ bừa bất kỳ người nào!

La Thanh Phi lập tức bế khẩu, không dám nói nữa!

La Chấn Vũ nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói tiếp :

- Hiền điệt, ngươi thấy chuyện này...

Hạ Hầu Lam nói :

- Lão bá, mọi việc phải do lão bá làm chủ!

La Chấn Vũ nói :

- Hiền điệt, đôi bên đều không phải người ngoài, ngươi nói vậy...

Lý Thiên Huyền xen vào :

- Chuyện quan hệ trọng đại, xin Hạ Hầu đại hiệp ra tay điều tra rõ chuyện này, để mọi người khỏi cảm thấy bất an!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Lão bá muốn tiểu điệt điều tra chuyện này thật à?

La Chấn Vũ nghiêm túc nói :

- Hiền điệt, giữa chúng ta mà còn hư tình giả ý sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiểu điệt không dám, vậy lão bá, tiểu điệt xin tuân mệnh...

Song mục của chàng đột nhiên lộ hàn quang, chàng lạnh lùng nói :

- Lý tổng quản, Hạ Hầu Lam phải đắc tội rồi!

Lý Thiên Huyền thả nhiên nói :

- Hạ Hầu đại hiệp cứ nói!

Ba cha con La Chấn Vũ cả kinh thất sắc, bọn họ định khai khẩu thì đã nghe Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Lý tổng quản, tại hạ khâm phục sự cao minh của lão đấy!

Lời vừa dứt thì chàng xuất chỉ nhanh như chớp điểm vào trọng huyệt trước ngực Lý Thiên Huyền!

Lý Thiên Huyền vẫn bình tĩnh thản nhiên như không, thậm chí cũng không động đậy.

Nhưng ngón tay của Hạ Hầu Lam vừa chạm vào áo Lý Thiên Huyền thì đột nhiên trầm xuống rồi thu lại, chàng nói :

- Lý tổng quản, sự bất đắc dĩ, mong lão thông cảm cho!

Lý Thiên Huyền nói :

- Hạ Hầu đại hiệp nói gì thế, lẽ ra phải như vậy mà!

Hạ Hầu Lam mỉm cười nhìn qua La Chấn Vũ và nói :

- Lão bá, xin gọi tam đệ vào đây, nói rằng lão bá có chuyện muốn hỏi!

La Chấn Vũ liền nói :

- Phi nhi, đi! Mau gọi tam đệ của ngươi vào đây!

La Thanh Phi đáp một tiếng rồi phóng đi như bay!

La Chấn Vũ nhìn Hạ Hầu Lam với vẻ nghi hoặc và nói :

- Vừa rồi hiền điệt làm vậy đối với Thiên Huyền là...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Lão bá cũng thấy rồi đó, một chỉ vừa rồi của tiểu điệt đủ để trí mạng!

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Không sai, đó là trọng huyệt Tương Đài!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Nếu đúng là người chúng ta cần tìm thì lão ta có thể đứng yên bất động sao?

La Chấn Vũ ngẩn người, nhất thời trầm mặc và lắc đầu.

Trong chớp mắt Thanh Phi đã tìm Thanh Dương vào tới nơi, từ xa Thanh Dương đã khoát tay gọi :

- Đại ca...

Tiếng kêu chưa dứt thì người đã đến nơi, hắn nói tiếp :

- Đại ca đến lúc nào vậy, sao không sớm gọi tiểu đệ một tiếng?

Vị La tam thiếu gia này quả nhiên rất nhiệt tình.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Chỉ mới đến một lúc thôi, tam đệ vất vả quá!

- Không có gì! - La Thanh Dương nói - Phần việc trong nhà cũng tập làm cho quen thôi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Tam đệ, có một chuyện ta muốn hỏi ngươi....

- Tiểu đệ vừa nghe nhị ca nói và cũng đang muốn hỏi đại ca là chuyện gì vậy?

- Tam đệ thu nhận nhị vị tả hữu bên mình từ khi nào vậy?

- Đại ca muốn nói đến Hách Liên huynh đệ chăng?

- Đúng vậy, tam đệ!

La Thanh Dương chậm rãi nói :

- Đó không thể kêu bằng thu nhận, thực ra bọn tiểu đệ chỉ mới quen biết trước đây không lâu, tiểu đệ và hai người bọn họ vừa gặp đã tâm đầu ý hợp, vừa lúc hai người bọn họ không có nơi nào để đi nên...

- Tam đệ! - Hạ Hầu Lam nói - Nói chung chung quá, có thể nói rõ hơn một chút không? Tựa như trước đây không lâu, rốt cuộc là khi nào, tại đâu, quen biết trong trường hợp nào?

La Thanh Dương mỉm cười nhưng hắn nhìn Hạ Hầu Lam với ánh mắt hồ nghi và hỏi :

- Đại ca, hình như có chuyện gì phải không?

Rõ ràng Thanh Phi chưa nói cho hắn biết là chuyện gì!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Cũng chẳng có gì, thuận tiện ta muốn hỏi cho biết vậy thôi!

Tất nhiên La Thanh Dương không thể hiểu, hắn vừa kêu “đại ca...” thì La Chấn Vũ đã trầm giọng nói :

- Dương nhi, đừng hỏi, trước tiên hãy trả lời câu hỏi của đại ca ngươi đã!

La Thanh Dương là một nhân vật không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ duy nhất vị nghiêm phụ này, do vậy hắn đâu dám hỏi nữa mà vội nói :

- Đại ca, thời gian là hơn nửa tháng trước, địa điểm là trên một tửu lâu trong thành, còn quen biết thế nào thì.....

Sắc diện chợt ửng đỏ, hắn ngập ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Đó là vị tiểu đệ thấy hai người bọn họ ăn mặc quái dị nên bất giác nhìn bọn họ hơn một lần, thế là xảy ra phiền phức...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hai người bọn đến chất vấn, gặp lúc tam đệ khí thịnh nên một lời không hợp là dẫn đến đánh nhau, kết quả là không đánh thì không biết nhau, cuối cùng trở thành bằng hữu, đúng không?

La Thanh Dương lắc đầu, nói :

- Không, đại ca, căn bản không có đánh nhau, sau khi nghe tiểu đệ thông báo danh tánh thì hai người bọn họ lập tức thay đổi thái độ và xin lỗi, đồng thời bọn họ thay phiên nhau tâng bốc tiểu đệ lên tận mây xanh...

Hạ Hầu Lam quay sang nói với La Chấn Vũ :

- Lão bá, tiểu điệt bạo gan nói một câu, bằng vào tài nghệ của môn hạ Tây Vực và bốn chữ Độc Thủ song sát thì quả thực không có khả năng thay đổi thái độ và xin lỗi với người của La gia như thế!

La Chấn Vũ gật đầu, nói :

- Không sai, thanh uy của La gia còn kém xa Tây Vực môn, vậy hiền điệt cho rằng...

Hạ Hầu Lam nói :

- Lão bá, tiểu điệt cho rằng bọn họ đến có mục đích!

La Chấn Vũ chau mày rồi gật đầu nói :

- Hiền điệt nói không sai!

Hạ Hầu Lam nhìn qua La Thanh Dương và hỏi :

- Tam đệ, rốt cuộc ngươi hiểu hai người bọn họ bao nhiêu?

La Thanh Dương ngớ người, hắn nói :

- Ý đại ca muốn nói là...

Hạ Hầu Lam nói :

- Ý ta muốn nói, tam đệ cảm thấy hai người bọn họ như thế nào, rốt cuộc ngươi biết bao nhiêu về hai người đó, tỉ như...

La Thanh Dương không chờ nghe xong mà vội cắt lời, nói :

- Đại ca, hai người bọn họ thâm trầm ít nói, tính khí rất cổ quái, tuy có lúc ngoan ngoãn nghe lệnh nhưng không để mất uy phong...

Hắn ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Còn như biết bao nhiêu về bọn họ thì tiểu đệ chỉ biết cả hai đều xuất thân từ Tây Vực môn!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, hỏi :

- Tam đệ, chỉ có thế thôi à?

La Thanh Dương gật đầu, nói :

- Đúng vậy, đại ca!

Hạ Hầu Lam trầm mặc suy nghĩ.

Đột nhiên nghe La Chấn Vũ nói :

- Hiền điệt, có lẽ đủ rồi đấy!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Đúng thế, lão bá, hai người bọn họ rất khả nghi!

La Chấn Vũ chau mày nói :

- Vậy, hiền điệt, chúng ta có thể...

- Không, lão bá, không vội! - Hạ Hầu Lam nói.

La Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Thế nào? Hiền điệt, không vội ư?

- Đúng vậy, lão bá, không vội! - Hạ Hầu Lam lại thản nhiên nói.

La Chấn Vũ càng nghi hoặc, lão nói :

- Vậy hiền điệt định làm thế nào?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Chẳng phải lào bá lệnh cho tiểu điệt toàn quyền xử lý chuyện này đó sao?

La Chấn Vũ gật đầu, nói :

- Được, ta không hỏi nữa!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, chàng nhìn qua La Thanh Dương và nói :

- Tam đệ, hai người bọn họ có trong nhà không?

La Thanh Dương gật đầu, nói :

- Vừa rồi còn đi cùng với tiểu điệt!

- Thế thì tốt! - Hạ Hầu Lam nói - Vậy phiền tam đệ gọi hai người bọn họ vào đây, chỉ nên nói rằng có đại sự muốn thương lượng!

La Thanh Dương đáp một tiếng nhưng chân vẫn chưa động, hắn lại hỏi :

- Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hạ Hầu Lam bèn đem nguyên nhân nói đại khái một lượt.

La Thanh Dương nghe xong cũng biến sắc, hắn lắc đầu nói :

- Không thể, đại ca chuyện này tuyệt đối không thể...

Hạ Hầu Lam nói :

- Tam đệ, làm sao biết là không thể?

La Thanh Dương nói :

- Tuy quen biết chưa lâu nhưng tiểu đệ nhận thấy hai người bọn họ tuyệt đối không thể...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Có ai nói sẽ làm gì hai người bọn họ đâu, tam đệ hà tất phải khẩn trương như thế?

La Thanh Dương nói :

- Đại ca, không phải tiểu đệ thiên vị bao che, nhưng quả thực hai người bọn họ...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Tam đệ, ta chỉ cần ngươi gọi hai người bọn họ vào đây thôi, đích thị là có chuyện quan trọng cần thương lượng mà!

La Thanh Dương chưa kịp nói thì Hạ Hầu Lam đã tiếp lời :

- Tam đệ, đây là vì sự an nguy cả La gia!

La Thanh Dương lại biến sắc, hắn cúi đầu nói :

- Được, tiểu đệ đi đây!

Nói đoạn, hắn quay người và cất bước.

Hạ Hầu Lam kịp thời nói :

- Tam đệ, chớ nói ra những gì không nên nói nhé!

La Thanh Dương không quay đầu lại, nhưng đáp lời :

- Đại ca, tiểu đệ biết rồi!

Nhìn theo bóng La Thanh Dương dần khuất, Hạ Hầu Lam thu mục quang lại, đoạn nhìn qua mọi

người tại đương trường và nói :

- Tại hạ xin chư vị tỏ ra như bình thường, chớ để lộ một chút dị trạng gì!

Mọi người đều đồng loạt gật đầu, La Chấn Vũ nói :

- Hiền điệt cứ yên tâm, bọn ta hiểu rồi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Trừ hai người bọn họ đi cũng chẳng có ích gì, tại hạ không muốn đánh cỏ động xà, ép bọn họ nói không bằng ngầm để ý, khiến bọn họ tự dẫn khuất người trong bóng tối ra!

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Hiền điệt, điều này ta hiểu!

Chỉ qua mấy câu đối đáp thì bên ngoài đã có tiếng chân vang lên, ba người từ trong bóng tối tiến về phía đại sảnh.

Đi trước là La Thanh Dương, hai người đi sau chính là Độc Thủ song sát! Khi đến gần thì Hách Liên huynh đệ vội vàng thi lễ chào mọi người.

Hành lễ xong thì Hạ Hầu Lam liền khai khẩu :

- Bây giờ mọi người đã tề tựu, tại hạ muốn nói cho chư vị biết một chuyện đại sự, ngàn vạn lần không thể tiết lộ chuyện này ra ngoài, bằng không toàn bộ chúng ta sẽ lâm nguy!

La Chấn Vũ nói :

- Hiền điệt yên tâm, xin cứ nói ra đi!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Tại hạ đã chế ra một phiến Ngọc Thiềm Thừ, bất luận là kích thước, hình thức hoặc chất ngọc đều giống hệt Ngọc Thiềm Thừ thật, chờ đến tối ngày thứ ba sẽ đưa ra để bọn chúng đi đoạt. Nhân lúc bọn chúng náo loạn đoạt Ngọc Thiềm Thừ, chúng ta có thể ra tay quét sạch.

Hách Liên huynh đệ im lặng lắng nghe, trên mặt không có chút dị sắc.

La Chấn Vũ vỗ tay tán thưởng :

- Tốt, cứ làm như vậy! Hiền điệt, còn chuyện gì khác không?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Không, chỉ có điều chuyện này quan hệ đến an nguy của La gia, ngàn vạn lần không được tiết lộ!

La Chấn Vũ nói :

- Hiền điệt yên tâm, tuyệt không thể...

Lão quay sang La Thanh Dương và phất tay nói :

- Dương nhi, ba các ngươi đi đi, đêm nay phải tăng cường giới bị hơn nữa, hiểu chưa?

La Thanh Dương đáp một tiếng rồi đưa Hách Liên huynh đệ cáo biệt mà đi ra!

Chờ ba bóng người dần khuất, Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Lão bá, mọi người cũng nên đi theo bám sát nhưng phải cẩn thận, chớ để bọn họ cảm thấy kinh hoảng!

La Chấn Vũ gật đầu nói :

- Được, chúng ta đi!

Một tiếng “đi” vừa phát thì mấy bóng người lập tức rời khỏi đại sảnh, tất cả cùng đi về phía hậu viện.

Trong hậu viện, La Thanh Dương và Độc Thủ song sát Hách Liên huynh đệ đang trầm mặc bước đi.

Đột nhiên lão nhị Hách Liên Địa khai khẩu :

- Tam thiếu gia, tại hạ cảm thấy đau bụng quá, tại hạ đi một lát sẽ quay lại ngay!

La Thanh Dương bật cười, nói :

- Đi đi, đi nhanh về nhanh nhé!

Hách Liên Địa đáp một tiếng rồi một mình vượt lên trước chạy thẳng đến chỗ thâm sâu ở hậu viện. Nơi này là một bãi cỏ gần sát với tường rào, trên bãi cỏ này có một ngôi nhà tranh nho nhỏ dùng để chứa củi. Hách Liên Địa nhẹ nhàng đi tới ngôi nhà tranh rồi cẩn thận đẩy cửa bước vào trong.

Một lát sau, khi hắn quay ra thì trong tay có thêm một vật sống, đó là một chú chim bồ câu đưa thư. Hách Liên Địa quét mục quang nhìn tứ phía rồi vung tay định thả cho bồ câu bay đi. Đột nhiên, trong bóng tối có tiếng quát trầm hùng vang lên :

- Các hạ, khoan đã!

Hách Liên Địa cả kinh thất sắc, hắn nhìn lại thì thấy có năm người từ trong bóng tối bước ra, đó chính là Hạ Hầu Lam, La Chấn Vũ, Thanh Uy, Thanh Phi và Lý Thiên Huyền!

Hách Liên Địa vội buông tay cho con bồ câu vỗ cánh bay lên, còn bản thân hắn cũng quay người định chạy. Nhưng Hạ Hầu Lam đã cười nhạt, nói :

- Các hạ muốn đùa với ta à, ngươi còn kém nhiều lắm!

Một lời chưa dứt thì thân hình chàng đã tung lên như sao xẹt, hữu thủ chụp ra, con bồ câu lập tức nằm gọn trong tay. Thân hình còn đang trên không thì hữu chưởng cũng khẽ phất ra cùng với tiếng quát :

- Xuống mau!

Hách Liên Địa vừa mới tung người lên thì đã bị chưởng lực đẩy xuống, hắn lảo đảo lui mấy bước.

Hạ Hầu Lam cũng hạ người xuống, chàng khoát tay ngăn Thanh Uy, Thanh Phi và Lý Thiên Huyền đang định bổ tới, đoạn mỉm cười, nói :

- Hắn chạy không thoát đâu, tại hạ còn có chuyện muốn hỏi hắn.

Ba người bọn Lý Thiên Huyền đều trừng mắt mà nhìn, song không ai dám tự tiện hành động.

Hạ Hầu Lam đưa con bồ câu tới trước và cười nhạt, nói :

- Tuyết Linh, đây là loại bồ câu quý hiếm, để ta xem thử nó chuyển đi cho các hạ những gì?

Nói đoạn, chàng mở một cuộn giấy nhỏ dưới chân bồ câu ra.

Lúc này sắc diện của Hách Liên Địa xám xịt như tử thi, hắn không nói và cũng không động đậy.

Hạ Hầu Lam mở cuộn giấy ra xem và bất giác chau mày nói :

- Đây là chữ gì, vẽ bùa vẽ chú gì thế?

Không sai, trên mảnh giấy nhỏ vẽ đầy những hình ngoằn ngoèo, chỉ cần nhìn vào là biết ngay không phải chữ, song cũng chẳng biết có thị ý gì?

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam bật cười rồi nói :

- Ta hiểu rồi, hai ngươi xuất thân là môn hạ Tây Vực, và cũng đến từ Tây Vực, có lẽ đây là chữ

Tây Vực rồi, đúng không?

Hách Liên Địa vẫn bế khẩu như nêm, hắn không nói gì.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Có thể phiền các hạ một chút không, nói cho ta biết đây là ý gì?

Trong mắt Hách Liên Địa chợt hiện hàn quang, đột nhiên hắn khai khẩu :

- Có thể đây là thông tin cho bản môn, ta muốn báo cho bản môn biết, tạm thời huynh đệ ta không thể trở về Tây Vực, muốn ở lại giúp La gia tai qua nạn khỏi rồi sau đó mới tính!

Hạ Hầu Lam "à" một tiếng rồi mỉm cười, nói :

- Nói vậy, đây là hảo ý đầy nhân nghĩa của các hạ rồi!

Hách Liên Địa lạnh lùng nói :

- Vốn là như vậy!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Tại hạ có chỗ không hiểu! Tây Vực môn và La gia không thân thiết cũng chẳng phải thù địch, tại sao nhị vị không ngại đường xa vạn dặm để đến Trung Nguyên giúp La gia như vậy?

Hách Liên Địa nói :

- Rất đơn giản, người Trung Nguyên các ngươi có câu "Sĩ vị tri kỷ giả tử" (kẻ sĩ vì tri kỷ mà chết)...

Hạ Hầu Lam nói :

- Hay cho câu "Sĩ vị tri kỷ giả tử", các hạ có thật không?

- Đương nhiên là thật, các hạ có thể đọc trên mảnh giấy đó...

- Đó là các hạ cố tình làm khó tại hạ rồi, làm sao tại hạ đọc hiểu được?

- Vậy thì ta chẳng còn cách nào!

- Nhưng tại hạ có đấy, sợ rằng sau khi mảnh giấy này đưa ra ngoài thì La gia khó qua được nguy nan!

Hách Liên Địa biến sắc, nhưng hắn liền lạnh lùng nói :

- Nếu ngươi không tin thì ta cũng chẳng biết làm thế nào!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Hách Liên Địa, các hạ cho rằng tại hạ không biết chữ Tây Vực chăng?

Hách Liên Địa cả kinh, nhưng hắn liền bình tĩnh nói :

- Vậy thì càng tốt, ngươi đã hiểu được thì phải biết những điều ta vừa nói là thật!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta biết là các hạ không thể nói dối, nhưng ý tứ viết trên mảnh giấy này chẳng khác những gì ta vừa dặn dò, ngươi không tin thì ta đọc cho ngươi nghe nhé!

Nói đoạn, chàng lẩm nhẩm đọc một hồi, Hách Liên Địa rùng mình thất sắc, hắn định tung người đào tẩu nhưng đáng tiếc là đã quá muộn. Thân hình Hạ Hầu Lam lướt tới như chớp, ngũ trảo như móc câu chụp vào vai phải Hách Liên Địa, chỉ nghe hắn kêu “hự” một tiếng rồi khuỵu xuống!

Hạ Hầu Lam quay sang nói với La Chấn Vũ :

- Lão bá, mau sai người áp giải Hách Liên Thiên đến đây!

Thần sắc của La Chấn Vũ lúc này rất khó coi, lão không nói gì mà chỉ phất tay ra hiệu cho Lý Thiên Huyền. Lý Thiên Huyền vừa định cất bước thì chợt nghe Hạ Hầu Lam nói :

- Khoan đã, Lý tổng quản, Tam thiếu gia có phải là đối thủ của Hách Liên Thiên không?

Lý Thiên Huyền nói :

- Sợ rằng còn kém Hách Liên Thiên một bậc!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy trước tiên phải tách Tam thiếu gia ra xa hắn...

Lý Thiên Huyền gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhưng lão vừa định cất bước thì đột nhiên nghe một tràng cười nhạt truyền tới, tiếp theo là một giọng nói khàn khàn :

- Không cần mời ta tự đến rồi, chỉ có điều Tam thiếu gia không muốn rời xa ta nửa bước.

Mọi người đều kinh tâm động phách, La Chấn Vũ liên tục biến sắc, lão muốn tung người phóng tới

nhưng lại không dam, chỉ vì Hách Liên Thiên đang từ trong bóng tối bước ra, một tay hắn án vào giữa lưng Tam thiếu gia La Thanh Dương, sắc diện của La Thanh Dương tái nhợt, trông rất kinh người!

Hách Liên Thiên dừng bước ngoài xa trăm trượng rồi cười nhạt, nói :

- Các ngươi kẻ nào dám manh động, ta chỉ cần nhá chút chưởng lực thì tâm mạch của Tam thiếu gia lập tức đứt đoạn ngay!

Đây không phải là hư ngọn dọa người, mà là sự thật, có thể xảy ra bất kỳ lúc nào!

Quần hùng tại đương trường đều là cao thủ, ai lại không hiểu sự lợi hại này?

La Chấn Vũ nộ khí nói :

- Hách Liên Thiên, La gia đãi huynh đệ các ngươi không bạc mà!

Hách Liên Thiên lạnh lùng nói :

- Điều đó cũng chẳng có ích gì, trong lúc này, huynh đệ bọn ta từng chịu ơn người khác còn thâm hậu hơn.

Chợt nghe Hạ Hầu Lam phá lên cười rồi nói :

- Hách Liên Thiên, ngươi nói là Tây Vực môn chăng?

Hách Liên Thiên nói :

- Trong Tây Vực môn đã chẳng còn hai người huynh đệ bọn ta rồi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, hai ngươi đã bị trục xuất khỏi sư môn à?

- Đó là chuyện riêng của huynh đệ ta, ngươi quản không được đâu!

- Thảo nào hai ngươi có nhà mà không thể về. Hách Liên Thiên, ngươi chịu sự sai khiến của ai vậy?

- Nực cười! Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng là ta sẽ nói sao?

- Ngươi không nói thì ta cũng biết, người đó kêu bằng Án Tử Phong, phải không?

Song mục Hách Liên Thiên đột hiện sát quang, hắn cười nhạt nói :

- Vậy thì ngươi hà tất phải hỏi nhiều? Hãy đi tìm lão ta mà hỏi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đến lúc cần thiết, tự nhiên ta đi tìm lão ta!

Hách Liên Thiên nói :

- Ta hy vọng càng nhanh càng tốt, bây giờ, Hạ Hầu Lam, hãy thả người anh em của ta ra!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Ngươi tưởng là ta sẽ thả sao!

- Ta cho rằng ngươi nên thả, nhưng không thả cũng chẳng sao, chúng ta lấy một đổi một, không bên nào thua thiệt cả!

- Ngươi định đưa La tam thiếu gia đi chăng?

- Tất nhiên, ngươi không ha huynh đệ của ta thì ta phải đưa hắn đi, dù sao ta cũng phải đưa đi một người, không phải hắn thì tất phải là huynh đệ của ta!

- Nói hay lắm, ngươi cho rằng ngươi có thể ra được phạm vi của La gia chăng?

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói :

- Điều đó phải thử xem rồi mới biết.

Hạ Hầu Lam nói :

- Muốn ta thả huynh đệ của ngươi cũng không khó, nhưng trước tiên ngươi phải Thả tam thiếu gia ra.

Chương 17: Độc Thủ Liên Thi

Hách Liên Thiên cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng ta là đứa trẻ lên ba à!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi phải hiểu rằng, nếu ngươi không thả Tam thiếu gia thì ngươi sẽ không rời khỏi La gia được!

Hách Liên Thiên lại cười nhạt, nói :

- Ta càng hiểu rằng, nếu ta thả hắn thì huynh đệ bọn ta càng không thể ra khỏi La gia!

- Vậy ngươi dám làm gì Tam thiếu gia?

- Vì huynh đệ của ta, tạm thời ta không dám làm gì hắn cả, nhưng Hạ Hầu Lam ngươi cũng chẳng dám làm gì huynh đệ của ta đâu!

- Điều đó chưa chắc, La lão anh hùng có đến ba nhi tử mà ngươi chỉ có hai huynh đệ, lấy một đổi hai cũng đáng lắm chứ, vì võ lâm thiên hạ cũng đáng lắm chứ?

La Chấn Vũ nghe vậy thì chấn động tâm thần, lão xen vào :

- Hiền điệt, ngươi nói đúng lắm, ta còn đến hai nhi tử, nếu thả hai tên khốn kiếp này thì võ lâm tất sẽ gặp nhiều tai họa, nhi tử của ta có thể hy sinh vì đại nghĩa, Dương nhi...

La Thanh Dương kêu lên :

- Phụ thân, đừng lo cho hài nhi, một thân đổi lấy một đại cuộc võ lâm thì hài nhi chết cũng oanh liệt lắm!

Phụ tử La gia đều là nhân vật hào hùng, khiến ai ai cũng khâm phục!

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh dị quang, chàng khẽ gật đầu và nói :

- Hách Liên Thiên, ta đồng ý với ngươi...

La Chấn Vũ vội nói :

- Hiền điệt, ngươi...

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Lão bá, tam đệ là người thế nào? Đem đổi hai tên khốn kiếp này thì không đáng đâu!

La Chấn Vũ cất giọng run run nói :

- Hiền điệt, La Chấn Vũ ta không phải là người không hiểu đại nghĩa, ngươi không cần...

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng lão bá đã giao cho tiểu điệt toàn quyền xử lý mà?

La Chấn Vũ cười một cách bi thương, lão nói :

- Ta hiểu là hiền điệt vì La gia, nhưng lại hãm La gia vào chỗ bất...

Chữ “nghĩa” chưa phát ra thì Hạ Hầu Lam đã cắt lời, nói :

- Lão bá, tại hạ đã toàn quyền thì việc này lão bá không thể...

Chàng quay sang nói với Hách Liên Thiên :

- Hách Liên Thiên, ngươi có nghe thấy không?

Hách Liên Thiên nói :

- Nghe rồi, nhưng ta muốn ngươi thả người trước.

Hạ Hầu Lam nói :

- Hách Liên Thiên, Hạ Hầu Lam ta trọng lời hứa như sinh mạng, tuyệt không thể...

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói :

- Không cần biết chuyện quan hệ đến sinh tử của huynh đệ bọn ta nên ta không dám dễ dàng tin bất kỳ người nào!

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam đột nhiên dựng lên, tuy nhiên chàng vẫn bình tĩnh nói :

- Hách Liên Thiên, sau khi ta thả huynh đệ của ngươi rồi, nếu ngươi...

Hách Liên Thiên cắt lời, nói :

- Tất nhiên là ta sẽ lập tức phóng thích La tam thiếu gia, nếu ta đả thương hắn thì nhất định là huynh đệ bọn ta đi không được rồi!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Nói rất phải, ngươi biết vậy thì tốt...

Chàng định buông tay thả Hách Liên Địa ra thì đột nhiên nghe Hách Liên Thiên nói :

- Hạ Hầu Lam, Hách Liên Thiên ta không phải là kẻ hồ đồ, nếu ngươi dám giở trò gì trên người huynh đệ ta thì đừng trách ta cũng dùng thủ đoạn như vậy đối phó La tam thiếu gia!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đừng có lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử, Hạ Hầu Lam ta không phải hạng người như vậy đâu!

Nói đoạn, chàng trở tay đẩy Hách Liên Địa tới trước, tên này lảo đảo rồi xông thẳng đến trước mặt La Thanh Dương.

Hạ Hầu Lam nói :

- Hách Liên Thiên, đến lượt ngươi đấy!

Hách Liên Thiên cười một tràng âm hiểm, hắn lắc đầu nói :

- Đừng vội, ta chỉ mời La tam thiếu gia đưa huynh đệ ta đi một đoạn đường thôi!

Mọi người nghe vậy đều biến sắc, song mục Hạ Hầu Lam xuất hiện hàn quang, chàng nói :

- Hách Liên Thiên, ngươi dám lừa ta à?

Hách Liên Thiên thản nhiên nói :

- Đây không thể gọi là lừa ngươi, ngươi thừa biết nếu ta thả La tam thiếu gia bây giờ thì huynh đệ bọn ta không thể rời La gia một bước mà!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta hứa một lần nữa, ngươi thả Tam thiếu gia rồi đi đi, ta tuyệt đối không...

Hách Liên Thiên lắc đầu, nói :

- Không được, ta không thể tin ngươi!

La Chấn Vũ quát lớn một tiếng rồi định tung người bổ nhào tới. Hạ Hầu Lam nhanh tay lẹ mắt giữ lão ta lại, chàng nhìn về phía Hách Liên Thiên và nói:

- Hách Liên Thiên, vậy làm sao ta có thể tin được ngươi?

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói :

- Sự thật bây giờ ngoài việc ngươi phải tin ta ra thì chẳng còn cách nào khác!

Hạ Hầu Lam nói :

- Được, các ngươi đi đi, nhưng nếu các ngươi giở trò gì làm tổn hại La tam thiếu gia một sợi tóc thì dù chân trời góc bể ta cũng truy giết các ngươi đấy, đi!

Hách Liên Thiên cười nhạt, nói :

- Ngươi yên tâm, xưa nay Hách Liên Thiên ta cũng nói một là một, lão nhị, đi thôi!

Lời vừa dứt thì hắn xuất chỉ điểm vào mạng sườn trái của La Thanh Dương, thân hình Tam thiếu gia lắc lư rồi ngã xuống, Hách Liên Thiên liền cắp La Thanh Dương vào ngay hông rồi cùng Hách Liên Địa tung người vượt qua tường mà đi!

Khi bọn Hạ Hầu Lam lướt lên đầu tường thì thấy huynh đệ Hách Liên cắp La Thanh Dương phi như bay trong màn đêm, hiện đã ở ngoài xa trăm trượng. Đột nhiên cả hai dừng bước, thả La Thanh Dương xuống rồi lại phi thân đi tiếp!

Hạ Hầu Lam nhẹ nhõm trong lòng, chàng nói :

- Cũng không đến nổi thất tín, chư vị dừng ở đây, tại hạ đi đón La tam đệ về!

Nói đoạn chàng tung người phi thân lướt đi như đại ưng! Đi về trăm trượng, đối với Hạ Hầu Lam chẳng khác trong gang tất, vì vậy trong chớp mắt chàng đã về tới nơi. Chàng vội vàng trao La Thanh Dương cho La Chấn Vũ và nói :

- Lão bá, tiểu điệt phải đi tìm manh mối đây, sợ chậm một bước là không kịp!

Chàng phất tay một cái, con bồ câu đưa thư lập tức vỗ cánh bay đi! Hạ Hầu Lam cũng theo hướng bồ câu bay đi mà phi thân lướt đi, chớp mắt đã mất hút tung tích...

Chim bồ câu bay cao trên bầu trời đêm, Hạ Hầu Lam lướt theo bên dưới, thủy chung vẫn bám sát theo nó. Sau khi ra khỏi thành Kim Lăng, qua Bắc Cực Các, vòng sang Huyền Võ hồ, vượt Tử Kim

sơn xuyên Quan Âm môn, trước mắt con bồ câu tựa như một điểm hàn tinh trong bầu trời đêm. Đột nhiên, bồ câu xếp cánh rồi chúi thẳng xuống đất, thoáng chốc đã mất dạng. Nhưng Hạ Hầu Lam đã kịp nhận biết nơi này, đó là Yến Tử Cơ!

Yến Tử Cơ là một danh lam thắng cảnh đặc biệt của Kim Lăng, ba mặt có sông bao bọc, mặt còn lại nhìn sang Bát Quái Châu Cơ là một mỏm đá lớn, vách đá thẳng đứng và nhẵn bóng như hai cánh chim yến xòe ra, hình thế như chim yến đang bay, do vậy mới có tên là Yến Tử Cơ!

Mỏm đá nhô cao khỏi mặt nước chừng bảy tám chục thước, trên đỉnh có Ngư Bi Đình, từ đây nhìn ra đại giang cuồn cuộn, gió lộng căng buồm, sau lưng là núi, trước mặt là nước, phong cảnh thật hùng vĩ vô cùng. Hạ Hầu Lam thừa biết Yến Tử Cơ căn bản không phải là nơi để ẩn ấp, và dường như không thể lấy nơi này làm sào huyệt.

Nhưng chàng lại thấy rõ ràng con bồ câu đưa thư kia đã chúi xuống Yến Tử Cơ! Bỗng nhiên chàng nghĩ đến một nơi, đó là mười hai huyệt động dọc triền núi của Yến Tử Cơ, đây là nơi ẩn thân tuyệt vời, vừa bí mật vừa ổn thỏa!

Vừa nghĩ đến đây thì song mục của chàng cũng đột hiện hàn quang, thân hình lập tức tung lên rồi phi như bay về phía Yến Tử Cơ.

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có hai bóng bạch y thấp thoáng từ trên đỉnh Yến Tử Cơ phi xuống như bay, dưới ánh trăng mờ lạnh lẽo, trông hai bóng bạch y cứ như đôi tiên nữ từ trời bay xuống. Nhưng Hạ Hầu Lam lại chấn động toàn thân, vì chàng nhận ra đó là hai mẹ con Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh.

Tuy bất ngờ và kinh ngạc nhưng phản ứng của chàng cực kỳ mau lẹ, chàng lách người qua trái rồi nấp vào sau một phiến đá. Song thật đáng tiếc là đã muộn, một giọng lanh lảnh như chuông phá tan màn đêm tịch lặng đã cất lên, Bạch y mỹ phụ khai khẩu :

- Hạ Hầu Lam, ngươi đến đó à?

Hạ Hầu Lam lại rùng mình. Nhưng chàng vẫn nấp mà không động đậy!

Bạch y mỹ phụ quét mục quang nhìn một vòng rồi bật cười, nói :

- Đường đường là võ lâm thiên hạ đệ nhất, uy danh Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma chấn động giang hồ, đã dám đến đây gặp hai mẹ con ta tại đây mà lại không dám xuất đầu lộ diện, há chẳng phải...

Hạ Hầu Lam tung mình lướt ra và cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Lam ở đây, các hạ muốn gì?

Bạch y mỹ phụ và Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh hơi giật mình nên vội lui lại một bước, nhưng Bạch y mỹ phụ lập tức lấy lại bình tĩnh, bà mỉm cười nói :

- Không ngờ Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma cũng sợ khiêu khích, thật là ngoài liệu đoán của người ta...

Hạ Hầu Lam chau mày, nói :

- Nói vậy, các hạ không biết là tại hạ sẽ theo đến à?

Bạch y mỹ phụ lắc đầu, nói :

- Ngươi nhầm rồi, đừng cho rằng chỉ có ngươi là thông minh, còn người khác đều hồ đồ ngốc nghếch, con bồ câu Tuyết Linh của ta đã lọt vào tay ngươi thì ta biết nhất định ngươi sẽ theo nó mà đến...

Hạ Hầu Lam nói :

- Không sai, các hạ đoán đúng rồi, bây giờ tại hạ đã tới thì sao nào?

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói :

- Như thế rất tốt, ta khỏi phải tốn công đi tìm ngươi...

Hạ Hầu Lam cắt lời, hỏi :

- Tìm tại hạ làm gì?

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Hận cũ thù mới, ta hận là không thể băm vằm ngươi làm trăm mảnh, nghiền nát xương ngươi ra tro cho hả dạ!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Cái gì gọi là thù mới, cái gì gọi là hận cũ?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta không muốn nhắc đến hận cũ nữa, nhắc đến là ta hận không thể lôi Hạ Hầu Nhất Tu từ nơi ẩn nấp ra mà bằm lão ta thành ngàn mảnh! Còn thù mới thì ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi phá hỏng đại sự của ta rồi...

Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Tại hạ phá hỏng đại sự gì?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Là chuyện của Kim Lăng La gia, tại sao ngươi phải chọc tay vào?

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra chuyện của Kim Lăng La gia là kiệt tác của các hạ...

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói :

- Không sai, ngươi biết được thì tốt!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy, tại hạ xin hỏi Kim Lăng La gia có thân thù đại hận gì với các hạ?

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- La Chấn Vũ không có thù hận gì với ta, nhưng lão ta không nên là thân thuộc với Hạ Hầu Nhất Tu!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, phàm người nào có quan hệ với tiên sư thì đều bị các hạ liệt vào hàng đáng bị giết hại?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ngươi cũng khá thông minh đấy, biết vậy thì tốt!

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp :

- Các hạ định làm gì đối với La gia?

Bạch y mỹ phụ cười nhạt, nói :

- Rất đơn giản, binh khí của ta chẳng cần nhuốm máu, trước tiên mượn tay võ lâm thiên hạ trừ đi Kim Lăng La gia, sau đó lại chờ cơ hội quăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ!

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Nói vậy, các hạ đâu chỉ đơn thuần là báo thù!

- Đương nhiên ta còn muốn xưng bá thiên hạ, lãnh đạo võ lâm!

- Dã tâm quả nhiên không nhỏ, thế các hạ và tiên sư rốt cuộc có thù hận gì?

- Ngươi đi mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu, tự nhiên lão ta sẽ nói cho ngươi biết!

- Chẳng phải tại hạ đã nói là tiên sư đã khứ thế rồi sao?

- Ta không tin!

Hạ Hầu Lam chau mày, nhưng chàng lại thản nhiên nói :

- Các hạ không tin thì thôi vậy, tại hạ xin hỏi, thế Kim Lăng Đồng gia có thù hận gì với các hạ? Lẽ nào Đồng gia cũng có quan hệ với tiên sư!

Bạch y mỹ phụ gật đầu, nói :

- Không sai!

Hạ Hầu Lam nghe vậy thì sững người, chàng nói :

- Chẳng phải các hạ luôn phủ nhận, kẻ giết hại gần trăm mạng của Đồng gia không phải là các hạ đó sao?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Dù sao thì cũng không giấu mãi được, sớm muộn gì rồi ngươi cũng sẽ biết, chi bằng thừa nhận quách cho xong.

- Nói rất hay! - Hạ Hầu Lam nói - Nói vậy kẻ bắt cóc Đồng cô nương cũng là các hạ?

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói :

- Hiện tại cô ta đang ở bên ta đó!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Chẳng phải các hạ nói cô ta là nữ nhi Bạch Tố Trinh của các hạ sao?

Bạch y mỹ phụ lại thản nhiên nói :

- Đó là chuyện sau khi cả nhà Đồng Thiên Hạc bị sát hại, còn bây giờ cô ta kêu bằng Bạch Tố Trinh.

Hạ Hầu Lam như người đang ở giữa chín tầng mây, chàng ngạc nhiên nói :

- Tại hạ chẳng hiểu gì cả, Đồng cô nương sao có thể nhận kẻ thù của mình làm mẹ?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Ta không muốn nói nhiều về ân oán nhân quả bên trong chuyện này, ngày sau ngươi sẽ tự hiểu!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tại hạ muốn biết ngay bây giờ...

Bạch y mỹ phụ trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Cũng có thể, chỉ cần một biện pháp...

Hạ Hầu Lam cắt lời, hỏi :

- Biện pháp gì?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Sau khi ngươi tự điểm tàn huyệt, bằng không thì ngươi đi mà hỏi Hạ Hầu Nhất Tu, lão ta biết đấy!

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Cả hai đường này đều đi không thông, tại hạ muốn hỏi các hạ thôi!

Bạch y mỹ phụ cười nhạt nói :

- Trừ phi ngươi có thể khống chế được ta, bằng không ngươi chỉ đành chọn một trong hai đường đó!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Các hạ cho rằng tại hạ không thể chăng?

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói :

- Bản thân ngươi phải biết sức mình được bao nhiêu chứ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Vậy chờ lát nữa thử qua rồi hãy nói, bây giờ tại hạ lại hỏi các hạ, các hạ biết thi triển Nhất Tàn chỉ à?

Bạch y mỹ phụ gật đầu thừa nhận :

- Đương nhiên, nếu không thì làm sao ta có thể giá họa cho ngươi?

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nói :

- Tại hạ rất kỳ quái, làm sao các hạ biết thi triển Nhất Tàn chỉ?

Bạch y mỹ phụ cười cười, nói :

- Điều này cũng đáng để ngươi kinh ngạc, kỳ quái sao? Ngươi muốn biết không?

- Tất nhiên là muốn biết!

- Rất đơn giản, vẫn hai con đường đó, tùy ngươi chọn!

- Vẫn đi không thông, tại hạ muốn nghe các hạ nói thôi!

- Vậy thì đành chờ lát nữa ngươi khống chế được ta rồi hãy tính!

- Cũng được, tại hạ hỏi tiếp, Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì cũng do các hạ giết?

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng nói :

- Ta nghĩ rằng ngươi hỏi hơi thừa đấy!

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Tại hạ lại lấy làm kỳ quái, các hạ đã tự giết Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì thì tại sao lão ta lại có thể...

Bạch y mỹ phụ cắt lời, nói :

- Muốn hiểu sự huyền ảo trong chuyện này thì ngươi cũng phải chọn một trong hai con đường đó!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Thôi được, chúng ta gom cả ba làm một, thế hiện tại Thượng Quan cô nương đang ở đâu?

Bạch y mỹ phụ trở tay chỉ ra phía sau và nói :

- Đang ở trong thạch động dưới Yến Tử Cơ, ở đó còn có một vị bằng hữu của ngươi đấy!

Hạ Hầu Lam sững người, chàng vội hỏi :

- Các hạ nói là ai?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Là kẻ phá hoại đại sự của ta, là lão trọc đáng chết đó chứ còn ai nữa?

Hạ Hầu Lam không khỏi kinh ngạc :

- Cuồng hòa thượng đang ở đây sao, nếu vậy thì nhất định lão cũng đang bị giam cầm!

Nghĩ đoạn, chàng buột miệng hỏi :

- Cuồng hòa thượng cũng đang ở trong thạch động à?

Bạch y mỹ phụ lạnh lùng gật đầu, bà ta nói :

- Không sai, nếu không tin thì ngươi có thể xuống đó mà xem.

Hạ Hầu Lam nói :

- Tất nhiên là tại hạ phải xuống xem thử rồi, nhưng lão ta cũng bị các hạ cầm giữ à?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Lại hỏi thừa một câu, lẽ nào ta mời lão ta đến làm khách, hoặc giả bạn thân của lão ta cam tâm tình nguyện đến làm tù nhân của ta?

Hạ Hầu Lam gật đầu mỉm cười, nói :

- Nói cũng phải, vậy lão ta lọt vào trong tay các hạ khi nào?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Sau khi chia tay với ngươi ở Ngũ Hà!

Tưởng rằng Cuồng hòa thượng chạy đi đâu, thì ra lão ta đã lọt vào tay Bạch y mỹ phụ thần bí quỷ quyệt này, nói vậy kẻ mưu hại Hạ Hầu Lam có lẽ không phải Cuồng hòa thượng rồi!

Trong chớp mắt, những hình ảnh thấy được dưới Hồng Trạch hồ hiện ra trong đầu Hạ Hầu Lam, chỉ có hỏi chính Cuồng hòa thượng mới hiểu rõ được chuyện này, mới giải thích được nghi vấn này!

Hạ Hầu Lam muốn tung người phóng đi ngay nhưng trong tích tắc đó linh cơ đột hiện, chàng kiềm chế thân hình và nói :

- Theo lẽ thường, các hạ tuyệt không thể nói toạc cho tại hạ biết mọi chuyện một cách dễ dàng như vậy, càng không thể nói cho tại hạ biết nơi Thượng Quan cô nương bị giam, huống hồ là kèm theo Cuồng hòa thượng...

Bạch y mỹ phụ gật đầu cắt lời, nói :

- Ngươi không hổ là nhân vật cao minh, đương nhiên là ta có dụng ý!

Hạ Hầu Lam hỏi :

- Có thể nói cho tại hạ nghe không?

Bạch y mỹ phụ mỉm cười, nói :

- Chẳng có gì là không thể, ta muốn dùng hai người đó làm mồi dụ ngươi cắn câu rồi giam ngươi tại đây cùng hai người đó. Chờ ta thu thập La gia và võ lâm thiên hạ xong thì sẽ trở lại xử lý các ngươi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Các hạ tự nói âm mưu như vậy là...

Bạch y mỹ phụ thản nhiên nói :

- Điều đó cũng chẳng có gì lạ!

- Ta nắm chắc là ngươi tất sẽ cắn câu!

Hạ Hầu Lam cười, nói :

- Vậy sao? Sao các hạ biết?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Vì nếu ngươi bỏ mặc không quan tâm đến hai người đó thì đối với ta, hai người đó chẳng có chút giá trị gì để nói, đã vậy thì ta còn lưu giữ hai người đó làm gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Các hạ cho rằng tại hạ không thể không cứu hai người đó?

Bạch y mỹ phụ nói :

- Đương nhiên! Ta còn cho rằng, tuyệt đối ngươi không dám có chút chậm trễ!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, nếu tại hạ giải nguy cho La gia xong rồi trở lại là không kịp à?

- Không sai, nhưng ta đoán chắc là ngươi tuyệt đối không thể làm như vậy!

- Nếu tại hạ cứu hai người đó rồi, đi cứu La gia thì sao?

- Hừ, chỉ cần ngươi xuống thạch động dưới Yến Tử Cơ thì tuyệt đối không thể thoát ra được.

- Vậy thì tại hạ phải thử xem rồi mới biết!

Nói đoạn, chàng tung người phóng thẳng về phía Bạch y mỹ phụ! Chàng nhanh nhưng Bạch y mỹ phụ cũng không chậm, giữa lúc thân hình chàng vừa động thì Bạch y mỹ phụ đã lôi ái nữ của bà ta, hai thân hình cùng ngã ngửa ra sau rồi rơi xuống vách núi! Khi Hạ Hầu Lam lướt đến chỗ hai mẹ con Bạch y mỹ phụ vừa đứng thì chàng đã nghe tiếng nước sông vỗ rào rạt vào vách đá, dưới Yến Tử Cơ nước chảy cuồn cuộn với sóng bạc, song chẳng thấy tung tích hai mẹ con Bạch y mỹ phụ đâu cả!

Hạ Hầu Lam thừa biết là hai mẹ con bà ta đã chui vào mười hai thạch động, đồng thời chàng cũng biết rõ nơi đó cực kỳ hiểm ác, nhưng đúng như lời Bạch y mỹ phụ nói, chàng không thể không cứu hai người đó trước, và cũng không dám có chút chậm trễ! Tuy nhiên, chàng không lập tức xuống ngay, chàng đứng bên trên đề khí vận công rồi nói :

- Hòa thượng, lão có dưới đó không?

Chàng muốn thử xem những lời Bạch y mỹ phụ nói là thật hay giả!

Nào ngờ, lời vừa dứt thì lập tức có tiếng bên dưới truyền lên :

- Thí chủ, là ngươi phải không?

Đúng là giọng của Cuồng hòa thượng không sai! Hạ Hầu Lam mừng rỡ, chàng vội nói:

- Hòa thượng, là tại hạ!

Cuồng hòa thượng lại kêu lên :

- A di đà Phật!

- Nếu ngươi không đến thì có lẽ hòa thượng ta chết rũ xương ở đây thôi. Mau xuống đây, nhớ đề

phòng ám toán đấy!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Hòa thượng yên tâm, tại hạ tự biết mà!

Hiện tại chàng thừa biết đây là mồi nhử nhưng cũng phải xuống mà nuốt thôi!

Lời vừa dứt thì chàng tung người lên, nhắm chuẩn tảng đá nhô ra ngoài rồi phi thân hạ xuống. Đương nhiên đối với chàng động tác này dễ như trở bàn tay, nhưng điều khiến chàng bất ngờ là chẳng có chút ám khí nào cả!

Không những chẳng có chút ám toán nào mà một chút động tĩnh cũng không có! Lúc này, nơi này là thời điểm và điểm tuyệt nhất nếu muốn ám toán Hạ Hầu Lam, vì lúc này trời tối gió lớn trăng sáng mờ mờ, nước sông lại rào rạt bên tai, nếu có ám toán thì rất khó phát giác. Đáng tiếc là Bạch y mỹ phụ đã bỏ qua thời cơ tốt như vậy! Có lẽ bà ta đã có dự đoán khác!

Hạ Hầu Lam đứng trên phiến đá ngầm vận công kiểm tra thân thể một lúc rồi quét mục quang nhìn vào mười hai huyệt động tối mò mò, đột nhiên chàng lên tiếng :

- Hòa thượng, lão đang ở trong động nào?

Giọng Cuồng hòa thượng lại vang lên nhưng lại như truyền ra từ mười hai thạch động :

- Thí chủ, ngươi đang đứng trên phiến đá phải không?

Hạ Hầu Lam nói :

- Không sai, hòa thượng...

- A di đà Phật! - Cuồng hòa thượng nói - Ngươi phải đứng cho vững đấy, bên dưới sông sâu sóng cao, đá bên dưới cũng có thể đâm toạc thân ngươi, một khi sẩy chân rơi xuống là thành thiên cổ hận, đừng vì hòa thượng ta mà thêm tội nghiệt...

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Đừng phí lời, hòa thượng, rốt cuộc lão ở thạch động nào?

Cuồng hòa thượng nói :

- Thí chủ nhìn qua hướng Nam xem có cửa động nào lớn không?

Hạ Hầu Lam ngước nhìn qua hướng Nam, quả nhiên là có một cửa động lớn nhất, chàng liền nói :

- Có đấy, hòa thượng!

Cuồng hòa thượng nói :

- Đó kêu bằng Ngọc Hoàng các trong các có Cổ Động Thiên, hòa thượng ta đang ở trong Cổ Động Thiên.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Hoa Quả Sơn phúc địa, Thủ Liêm Động động thiên, hòa thượng, lão thành Mỹ Hầu Vương rồi! Chờ đó, tại hạ đến ngay đây!

Nói đoạn, chàng tung người lướt ngang, hướng về cửa động lớn nhất ở phía nam mà bổ vào.

Vừa rồi, chàng đứng cả nửa ngày trên phiến đá mà chẳng có mũi ám khí nào, bây giờ vừa định hạ chân xuống cửa động thì đột nhiên có tiếng quát từ trong động phát ra :

(mất trang)

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, đừng phí lời, tại hạ vào đây, lão lên tiếng chỉ đường cho tại hạ nhé!

Lời vừa dứt thì chàng lắc người tiến vào thạch động thâm sâu và tối mò mò!

Hình thế thạch động này quanh co khúc khuỷu, tối đến độ ngửa bàn tay không thấy ngón, dù có Cuồng hòa thượng lên tiếng chỉ đường nhưng Hạ Hầu Lam phải mất khá nhiều thời gian mới tìm tới địa điểm!

Nơi này có ánh đèn, nhờ ánh đèn nên có thể thấy nơi này đã là chỗ tận cùng của thạch động, nhưng ở nơi tận cùng đó lại có hai cánh cửa đã nửa khép nửa mở. Giọng nói của Cuồng hòa thượng phát ra từ sau hai cánh cửa đá đó! Nhìn lại lên cửa đá vuông vắn thì thấy có ba chữ nằm ngang :

Cổ Động Thiên!

Hạ Hầu Lam liền nói :

- Hòa thượng, tại hạ đến đây!

Giọng Cuồng hòa thượng từ trong phát ra :

- Hòa thượng ta nghe rồi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu tại hạ bước vào thì cánh cửa đá này sẽ lập tức đóng ngay lại, lão có tin không?

Cuồng hòa thượng nói :

- Tất nhiên là hòa thượng ta tin!

- Hòa thượng, lão không thấy cô ta à?

- Thí chủ, ngươi nói “cô ta” nào?

- Hòa thượng, lão còn giả vờ hồ đồ làm gì?

- À, thì ra là ngươi muốn nói đến người trong tim mình, hòa thượng ta có nhìn thấ, nhưng tính thời gian thì phải là tối hôm qua, còn hôm nay từ sáng đến giờ hòa thượng ta không thấy cô ta nữa!

Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Hòa thượng, vậy cô ta ở đâu?

Cuồng hòa thượng nói :

- Mười hai động thông với nhau, động nào cũng có chỗ giam người, nhưng không phải là dễ tìm.

Hầu Hạ Hầu Lam chau mày, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Cuồng hòa thượng lại nói :

- Thí chủ, lẽ nào ngươi muốn cứu cô ta trước rồi mới cứu ta?

Hạ Hầu Lam nhướng mày lên và nói :

- Hòa thượng, cứu lão trước cũng vậy thôi!

Cuồng hòa thượng bật ngươi, nói :

- Thế mới là bằng hữu tốt, ngươi đã nói vậy thì hòa thượng ta cũng chẳng ngại cho ngươi biết, nếu ngươi không cứu ta trước thì cả đời này cũng đừng mong tìm được cô ta!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Nói vậy nghĩa là sao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Ngươi cứu ta trước thì hòa thượng ta mới dẫn đường cho ngươi được chứ!

Hạ Hầu Lam thất cười, chàng nói :

- Nói rất phải, hòa thượng, tại hạ phải vào đây!

Nói đoạn, chàng đưa tay định đẩy cửa đá.

- Khoan đã, thí chủ!

Đột nhiên Cuồng hòa thượng khẽ kêu lên :

- Ngươi có nắm chắc là thoát được không?

Hạ Hầu Lam thu tay lại và nói :

- Hòa thượng, lão hỏi điều này làm gì?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta tâm huyết phập phồng, bấm tay nhẩm tính, cảm thấy trong chuyện này có gian trá!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Không sai, hòa thượng, vừa rồi Bạch y mỹ phụ đã nói cho tại hạ biết, bà ta muốn dùng hai người bọn lão làm mồi dụ tại hạ cắn câu mắc lưới!

- Đúng vậy! - Cuồng hòa thượng nói - Nếu không thì làm sao bà ta để ngươi vào đây dễ dàng như vậy? Thí chủ, theo hòa thượng ta thấy thì ngươi không thể vào trong cửa đá này, một khi vào sẽ vĩnh viễn ra không được đó!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ biết, nhưng hòa thượng, còn lão thì sao? Tại hạ không thể không cứu hai người!

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta cũng biết, nhưng nếu ngươi không cắn câu thì vị nữ bồ tát đó sẽ phải thi triển sát thủ, tiễn hòa thượng ta về tây thiên cực lạ,c hòa thượng ta được ứng kiếp trong “Phúc Địa - Động Thiên” này cũng là một khoái sự. Chỉ có điều, người trong lòng của ngươi...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hòa thượng, đừng nói nữa, tại hạ không phải hạng người thấy chết không cứu, huống hồ giữa lão

và tại hạ còn có bốn chữ bằng hữu thâm giao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Tuy nói như vậy nhưng ngươi...

Ngừng giây lát, lão nói tiếp :

- Hòa thượng ta sao có thể lôi thêm một người sau lưng trước khi chết, hòa thượng ta gánh không nổi phần tội nghiệt này đâu!

Hạ Hầu Lam cười một tràng hào sảng rồi nói :

- Hòa thượng lão biết tại hạ có đến mấy mạng mà. Có câu: “Đại nạn không chết, tất có hậu phúc”, tại hạ đã qua một lần đại nạn thì lần này chưa chắc phải chết! Hòa thượng, tại hạ phải vào đây!

Lần này không chờ Cuồng hòa thượng lên tiếng, chàng lách người tiến vào cửa hang đá!

Vừa qua khỏi thạch môn thì quả nhiên nghe “ầm” một tiếng, hai cánh cửa đá lập tức đóng sầm lại!

Nghe giọng của Cuồng hòa thượng vang lên :

- A di đà Phật, tội lỗi, tội lỗi, lần này hòa thượng ta chết chắc rồi, nhưng có lẽ không thể nào lên được Tây Thiên cực lạc! Thí chủ, ngươi hại người không ít đấy.

Hạ Hầu Lam không quan tâm đến chuyện hai cánh cửa đá sau lưng đóng chết lại, vì chàng đã đoán trước sẽ như vậy, chàng ngước mắt nhìn lên thì thấy phía trước đèn đóm sáng choang, dưới ánh đèn soi chiếu là một thần diện nho nhỏ, trên đỉnh nhẵn bóng, tứ phía cũng nhẵn bóng!

Trên đỉnh thần diện có ba chữ sơn son nằm ngang: Ngọc Hoàng các!

Trước thần diện có một chiếc thạch kỷ, hai trụ đá có rồng cuốn, Cuồng hòa thượng bị trói chặt tay chân vào trụ đá bên trái. Nhưng dây trói chỉ là một loại dây thừng bình thường. Một sợi dây thừng như vậy có thể giữ chân được vị phong trần dị nhân kia sao?

Hạ Hầu Lam đang kinh ngạc, định khai khẩu thì phía sau tượng đá vị Ngọc Hoàng Đại Đế truyền ra giọng nói lạnh lùng của Bạch y mỹ phụ :

- Hạ Hầu Lam, cuối cùng thì ngươi cũng cắn câu rồi!

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng định khai khẩu thì Cuồng hòa thượng đã lên tiếng trước :

- Thí chủ, đừng phát tác, đó chỉ là một kẻ hở bằng đầu quyền thôi, bên kia là một vách đá dày, ngươi không làm gì được bà ta đâu!

Bạch y mỹ phụ lại cười nhạt, nói :

- Đại hòa thượng nói rất đúng, Hạ Hầu Lam, ngươi hãy bình tâm tĩnh khí nghe ta nói đây!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Các hạ, tại hạ nghe đây!

Bạch y mỹ phụ cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Trước tiên ta muốn nói cho ngươi biết, người trong tim ngươi đã được giam ở một nơi bí mật cách đây trăm dặm rồi, không còn trong mười hai thạch động này...

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng lên, nhưng chàng liền bình thản nói:

- Ngươi thật giảo trá, ta mắc lừa ngươi rồi!

Bạch y mỹ phụ nói :

- Thứ đến ta mời ngươi bồi tiếp vị hòa thượng này, chờ ta thâu thập La gia và võ lâm thiên hạ xong, ta sẽ trở lại nói chuyện lâu hơn với chư vị. Xin cáo biệt!

Lời dứt thì mọi thứ lập tức trở nên yên tĩnh! Hạ Hầu Lam lắc đầu gượng cười.

Cuồng hòa thượng nói :

- Thí chủ, xem ra vị nữ bồ tát này không những lừa ngươi mà lừa luôn cả hòa thượng ta, bây giờ nghĩ lại, khi hòa thượng ta thấy Thượng Quan cô nương cũng chính là lúc cô ta bị đưa đi!

Hạ Hầu Lam nhìn kỹ lại thấy Cuồng hòa thượng từ đầu đến chân đều tề chỉnh như thường, tăng y đã không thấy chỗ nào rách nát mà người cũng chẳng có gì tiều tụy. Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Hòa thượng, lão bị giam ở đây bao lâu rồi?

Cuồng hòa thượng chậm rãi lắc đầu, nói :

- Chưa bao lâu, chẳng qua là bốn năm ngày thôi!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Có lẽ lão rất mãn nguyện?

Cuồng hòa thượng cũng cười cười, nói :

- Đói thì có thịt ăn, khát thì có rượu uống. Ngoài chân tay không thể cử động ra thì hòa thượng ta cảm thấy có phần thoải mái hơn thường ngày.

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn vào chân tay Cuồng hòa thượng và nói :

- Hòa thượng, sợi dây cỏn con này...

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Ngươi nhìn không ra sao? Tâm địa vị nữ Bồ Tát này quả là tàn độc, bà ta đã khống chế huyệt đạo của hòa thượng ta rồi đừng nói là sợi dây thừng này, dù là sợi dây nhỏ hơn thì hòa thượng ta cũng chẳng biết làm thế nào!

Hạ Hầu Lam mỉm cười và bước lại, chàng dùng tay cắt đứt sợi dây thừng mở trói rồi sau đó giải huyệt cho Cuồng hòa thượng. Cuồng hòa thượng liền vươn tay duỗi chân và nói :

- Bây giờ tốt rồi...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hòa thượng bớt cuồng điên lại đi, nghĩ biện pháp ra khỏi nơi này là quan trọng.

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Đừng vội, cũng bớt phí cân não đi, đời này kiếp này ngoài vị nữ bồ tát đó nương ngọc thủ ra thì chúng ta đừng mong ra khỏi nơi này!

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng hỏi :

- Hòa thượng, thật không?

Cuồng hòa thượng nói :

- Lẽ nào hòa thượng ta không muốn ra khỏi nơi này? Ngươi cho rằng hòa thượng ta thích nơi này lắm chăng?

Hạ Hầu Lam cảm thấy cõi lòng trầm xuống, chàng im lặng không nói gì.

Cuồng hòa thượng cười ha ha rồi nói :

- Thí chủ, đã đến thì tất sẽ an, dù sao thì chúng ta cũng ra không được rồi. Sao không thư thái tâm trí một chút, ngồi xuống đây nói những chuyện sau khi cách biệt?

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Hòa thượng, lão không biết đấy thôi, cá nhân tại hạ bị khốn ở đây là chuyện nhỏ, nhưng vì tại hạ bị nguy khốn mà Kim Lăng La gia và võ lâm thiên hạ bị lâm nguy mới là chuyện lớn.

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta đã biết đại khái chuyện này rồi, dù ngươi có lo lắng vội vàng cũng chẳng ích gì, nào nào, ngồi xuống chúng ta nói chuyện khác thôi!

Sự thực quả là như vậy, dù Hạ Hầu Lam lo lắng và nôn nóng đến mấy cũng chẳng ích gì, chàng khẽ thở dài một hơi rồi ngồi xuống đất, Cuồng hòa thượng cũng ngồi xếp bằng đối diện với chàng! Sau khi an tọa thì Cuồng hòa thượng nói:

- Từ khi hòa thượng ta bị nữ bồ tát đó giam giữ thì đã thấy không ít chuyện, thí chủ nghe nói suýt chút nữa ngươi bị chết trong Hồng Trạch hồ...

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Đừng nhắc thì hơn, nhắc đến là tại hạ muốn tìm hòa thượng lão thanh toán, lão đã hại tại hạ quá nhiều...

Cuồng hòa thượng lắc đầu mỉm cười, nói :

- A di đà Phật, ngàn vạn lần thí chủ chớ nghĩ oan cho người tốt, hòa thượng ta chỉ nghĩ cho thí chủ ngươi và người trong tim ngươi, nếu không vì hai các ngươi thì...

Hạ Hầu Lam khoát tay, cắt lời nói :

- Hòa thượng, lão đã biết đại khái chuyện ở Hồng Trạch hồ rồi phải không?

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Hòa thượng ta nghe được không ít, chỉ không biết là đã toàn bộ hay chưa?

Hạ Hầu Lam bèn thuật đại khái một lượt chuyện ở Loạn Thạch sơn, cuối cùng chàng nói :

- Hòa thượng, lão có biết Lam y lão nhân đó là ai không?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Hòa thượng ta chỉ nghe bọn chúng xưng là lão chủ nhân. Nhưng lại không biết lão ta là ai. Theo hòa thượng ta thấy thì lão ta có lẽ là trượng phu của vị nữ Bồ Tát kia!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Hòa thượng, lão nói hai người bọn họ là phu thê chăng?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Không sai, phải như vậy thôi!

Hạ Hầu Lam trầm mặc hồi lâu rồi nói :

- Hòa thượng, lão biết tại hạ cảm thấy lam y lão nhân đó giống ai không?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta chưa gặp lão ta thì làm sao…

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Tại hạ cảm thấy lão ta giống Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên!

Cuồng hòa thượng trừng mắt nói :

- Thí chủ, ngươi chớ đẩy hòa thượng ta xuống mười tám tầng địa ngục âm, vĩnh viễn không thể…

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Hòa thượng, tại hạ chỉ cảm thấy giống…

Cuồng hòa thượng gắt lên :

- Sao ngươi không nói lão ta giống chính ngươi?

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng lại động sân si rồi. Nhưng thực ra lão ta cứ như là chính tại hạ!

Cuồng hòa thượng ngẩn người, lão ngạc nhiên hỏi :

- Thí chủ, nói vậy nghĩa là sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đối với tại hạ, lão ta rõ như lòng bàn tay, chẳng phải là như chính tại hạ sao?

Cuồng hòa thượng lạnh lùng nói :

- Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, theo hòa thượng ta thấy, nếu lần sau gặp lại thì thí chủ chết chắc rồi. Hòa thượng ta...

Hạ Hầu Lam nhướng mày, Cuồng hòa thượng vội đổi giọng nói :

- Thực ra, chuyện lão ta hiểu rõ ngươi như lòng bàn tay, nói toạt ra là không đáng một xu!

Hạ Hầu Lam à một tiếng và nói :

- Hòa thượng, lẽ nào lão đã biết?

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục, lão lạnh lùng nói :

- Nếu hòa thượng ta không biết thì đâu dám khoa trương khoác lác như vậy?

Hạ Hầu Lam chú mục nhìn đối phương và nói :

- Vậy hòa thượng nói thử xem?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, vẫn với giọng lạnh lùng, lão nói :

- Hòa thượng ta không dám nói!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên, chàng buột miệng nói :

- Cái gì, lẽ nào lão sợ...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Hòa thượng ta chỉ sợ lại rơi vào một chữ “giống” nữa thôi!

Hạ Hầu Lam bật cười, nói :

- Thì ra hòa thượng lão vẫn còn tức giận? Hòa thượng, người xuất gia làm đệ tử Phật môn mà sao sân si còn lớn như vậy? Đừng để tại hạ phải nguyền rủa lão một lần nữa, nói đi thôi!

- A di đà Phật! - Cuồng hòa thượng nói - Kỳ thực chẳng cần hòa thượng ta nói, ngươi là đương kim đệ nhất kỳ tài, chỉ hơi động não một chút là không khó hiểu được sự huyền ảo trong chuyện này!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, tại hạ biết là có lúc tại hạ không bằng lão...

- Đừng có vỗ mông ngựa nữa! - Cuồng hòa thượng trừng mắt quát khẽ - Có lúc hòa thượng ta không ăn ba thứ này đâu, uổng cho ngươi là đệ nhất kỳ tài, nghe đây...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Hòa thượng, tại hạ đã rửa tai chờ nghe đây!

Cuồng hòa thượng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi lên giọng hỏi :

- Hòa thượng ta hỏi ngươi, vị nữ bồ tát đó biết Nhất Tàn chỉ phải không?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không sai, bà ta đã thừa nhận!

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói :

- Nhất Tàn chỉ là thần công tuyệt kỹ độc môn, đâu phải bất kỳ ai cũng có thể thi triển? Vị nữ Bồ Tát đó biết thi triển công phu này thì biểu thị cho điều gì?

Hạ Hầu Lam chau mày :

- Biểu thị rằng, bà ta tất có quan hệ sâu xa với tiên sư!

- Thế mới là đệ nhất kỳ tài!

Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Bà ta có quan hệ sâu xa với Hạ Hầu tiền bối thì lẽ nào không hiểu rõ ngươi? Bà ta đã hiểu rõ ngươi thì tự nhiên lão kia cũng hiểu rõ ngươi như lòng bàn tay.

Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng nói :

- Hòa thượng, sao lại nói vậy?

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Xem ra con người của ngươi tâng lên không được rồi, vừa tâng ngươi một câu thì đã hồ đồ trở lại, thí chủ, ngươi quên rằng tám phần mười lão đó là trượng phu của bà ta!

Hạ Hầu Lam bật cười, chàng gật đầu nói :

- Đúng, hòa thượng, xem ra có lúc đích thị là tại hạ không bằng lão!

Cuồng hòa thượng nói :

- Ngươi lại tâng bốc hòa thượng ta rồi...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Hòa thượng, theo tại hạ biết thì tiên sư không thể cùng bà ta...

Cuồng hòa thượng nói :

- Ngươi biết cái gì chứ? Ngươi biết bà ta là ai không?

Hạ Hầu Lam nhìn lão với ánh mắt nghi hoặc. Chàng hỏi :

- Hòa thượng, không lẽ lão biết bà ta là ai?

- Đương nhiên!

- Vậy lão nói xem bà ta là ai?

- Ngươi có nghe bốn chữ “La Sát phu nhân” chưa?

- Hòa thượng, không lẽ bà ta là Ngân Khô Lâu Bạch Như Băng - từng uy chấn võ lâm năm xưa?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Xem ra kiến văn của ngươi cũng không hẹp....

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Thảo nào tại hạ khó địch nổi công lực của bà ta, thì ra bà ta là...

Đột nhiên chàng đổi giọng, nói :

- Hòa thượng, sao trước đây không nghe lão nói?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta cũng chỉ mới biết hai ngày nay thôi!

Hạ Hầu Lam truy vấn :

- Làm thế nào lão biết được?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Nói ra chẳng đáng một xu, hòa thượng ta nghe lén đấy!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Thì ra là vậy...

Bỗng nhiên chàng đổi giọng nói tiếp :

- Nhưng làm sao bà ta lại có quan hệ sâu xa với tiên sư?

Cuồng hòa thượng chậm rãi nói :

- Ngươi chỉ biết bà ta là La Sát phu nhân Bạch Như Băng, nhưng e rằng ngươi không biết vị La Sát phu nhân Bạch Như Băng này lại có một đoạn tình cảm với Hạ Hầu tiền bối?

Hạ Hầu Lam sững người, nhưng chàng liền quát khẽ :

- Hòa thượng, lão chớ nói lung tung!

- Hòa thượng ta chẳng hề nói lung tung chút nào, đây cũng là điều ta nghe được, tin hay không tùy ngươi, nếu ngươi không muốn nghe...

- Được, hòa thượng lão nói đi!

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Hòa thượng ta biết thế nào ngươi cũng muốn nghe mà!...

Lão hắng giọng rồi nói tiếp :

- Bấm đốt ngón tay mà tính thì vị La Sát phu nhân Bạch Như Băng này cũng phải gần ngũ tuần rồi. Tuy đã có tuổi nhưng phong vận vẫn còn, bây giờ như vậy thì năm xưa đủ biết diễm tuyệt như thế nào...

Hạ Hầu Lam không nhịn được nên xen vào :

- Hòa thượng nói nghiêm túc đi!

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta đang nói nghiêm túc đấy chứ, cây từ gốc mọc lên, chuyện cũng phải nói từ đầu, nếu cắt cỏ bỏ chỗ này chỗ nọ thì há có thể hiểu biết sự việc? Còn nếu ngươi không muốn nghe thì thôi vậy...

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Hòa thượng, đừng làm bộ làm tịch với tại hạ!

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Vậy thì hãy yên lặng mà nghe, chớ xen vào...

Ngừng lát, lão nói tiếp :

- Sự diễm tuyệt của La Sát phu nhân Bạch Như Băng phải nói là tiền vô cố nhân, hậu vô lại giả, nhưng bà ta đẹp tựa đào lý, song lại lạnh lùng như băng sương, coi nam nhân trong thiên hạ như cỏ rác, chẳng bao giờ để mắt đến. Thực ra, điều đó cũng khó trách, ai bảo trời sinh bà ta dung mạo khuynh thành khuynh quốc, lại thêm tuyệt nghệ uy chấn võ lâm, tu mi nam tử đều khiếp phục...

Lão lắc đầu và nói tiếp :

- Nhưng quái lạ, có một năm, trong lúc vô ý bà ta gặp phải Hạ Hầu tiền bối, vừa gặp là xiêu lòng, thâm tình vô hạn, tự phát mà không thể khắc chế, cứ như... cứ như người trong tim ngươi đối với ngươi vậy...

Hạ Hầu Lam vừa trừng mắt thì Cuồng hòa thượng vội nói :

- Thế nào, không muốn nghe nữa chăng?

Hạ Hầu Lam thở dài, nói :

- Hòa thượng, cứ cho là lão lợi hại!

- Không dám!

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Muốn nghe thì ngoan ngoãn bế khẩu lại mà lắng nghe...

Lão ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Ngươi nên biết, điều đó cũng khó trách, đương thời Hạ Hầu tiền bối là một thiếu niên chính trực, võ nghệ cao cường, nhân phẩm tuyệt luân, điều này ngươi còn rõ hơn hòa thượng ta nên ta không cần nói nhiều...

Lão gật đầu, nói tiếp :

- Lẽ thường Long phối Phụng, đây phải là một đôi tuyệt mỹ, thiên sinh địa tạo, mỹ mãn lương

duyên. Nào ngờ Hạ Hầu tiền bối lại khiến người ta thất vọng, hoa rơi có ý theo nước trôi, nhưng nước lại không có ý lưu luyến hoa...

Hạ Hầu Lam chau mày nhưng không nói gì.

Cuồng hòa thượng nói tiếp :

- Ngươi biết không, tính tình của La Sát phu nhân Bạch Như Băng năm xưa cũng giống như người trong tim của ngươi bây giờ, cao ngạo không thể tả, bà ta cho rằng nam nhân trong thiên hạ chỉ đáng quỳ gối thần phục dưới chân bà ta, bà ta không tin là mình không làm gì được Hạ Hầu Nhất Tu. Thế là Hạ Hầu tiền bối tẩu bắc thì bà ta theo đến bắc. Đích thị bà ta có ý ngông nghênh mà Hạ Hầu tiền bối lại thủy chung khóa lòng như sắc thép...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Xem như tiên sư đã thay tu mi nam tử trong thiên hạ trút giận!

Cuồng hòa thượng lắc đầu, nói :

- Đó là cách nhìn của ngươi, còn theo hòa thượng ta thấy thì Hạ Hầu tiền bối không nên như vậy, nam nhân trong thiên hạ ai lại không thương hương tiếc ngọc? Huống hồ là bậc thiên hương quốc sắc, vậy mà Hạ Hầu tiền bối vẫn lòng sắt dạ đá, không mảy may rung động, căn bản tựa như....

Lão đổi giọng nói tiếp :

- Thí chủ, thực ra Hạ Hầu tiền bối không vô tình như vậy và cũng chẳng phải không mảy may động lòng, ngươi biết tại sao lão lại đối xử Bạch Như Băng như vậy không?

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, lão thử nói xem tại sao?

Cuồng hòa thượng lắc đầu thở dài, nói :

- Chuyện của một chữ “tình” thật quá tế nhị, đương thời Hạ Hầu tiền bối đã có một vị hồng nhan tri kỷ!

Hạ Hầu Lam xen vào :

- Là nghĩa mẫu của tại hạ chăng?

- Không sai!

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Chính là Sài tiền bối, nhưng điều đó lại gây ra đại họa tày trời...

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi :

- Hòa thượng, nói vậy là sao?

Cuồng hòa thượng nói :

- Tục ngữ nói tình cảm nam nữ không yêu tất hận, cuối cùng Bạch Như Băng cũng tìm ra chân tướng sự việc, biết rõ nội tình. Chẳng những bà ta hận Hạ Hầu tiền bối thấu xương thấu cốt mà còn hận luôn cả Sài tiền bối. Dưới sự hổ thẹn và phẫn nộ bà ta quay sang yêu Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung, vì muốn báo thù Hạ Hầu tiền bối nên bà ta mê hoặc rồi xúi giục Kim Ngọc Dung làm cái chuyện bất nhân bất nghĩa với bằng hữu. Sau đó bà ta lại tự tay giết chết Kim Ngọc Dung và Sài tiền bối cùng một trai một gái con của Hạ Hầu tiền bối, bây giờ bà ta...

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam dựng ngược lên, mục xạ thần uy, chàng nói :

- Hòa thượng, tại hạ rõ rồi, Bạch Như Băng này thật là tàn độc...

Cuồng hòa thượng lắc đầu, thở dài nói :

- Miệng con rắn hà nàm, nọc con ong vò vẽ, hai món độc vừa vừa, bụng đàn bà có lẽ.

Bạch Như Băng tuy dung mạo như hoa nhưng tâm địa còn độc hơn ong hơn rắn, bây giờ ngươi đã hiểu toàn bộ rồi thì nên biết tại sao phàm là người có quan hệ với Hạ Hầu tiền bối là bị bà ta liệt vào hạng phải giết!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Hòa thượng, tại hạ hiểu rồi, chỉ có điều tại sao Kim Lăng Đồng gia cũng...

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Năm xưa khi Hạ Hầu tiền bối và Sài tiền bối kết hợp thì Đồng Thiên Hạc là người mai mối, vì vậy nên Bạch Như Băng...

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Tại hạ rõ rồi, nhưng còn chuyện Đồng cô nương là thế nào?

Cuồng hòa thượng nói :

- Thí chủ ngươi muốn nói tại sao Đồng Uyển Nhược trước đây là nữ nhi của Đồng Thiên Hạc, bây giờ lại biến thành ái nữ Bạch Tố Trinh của Bạch Như Băng phải không?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Đúng thế, hòa thượng!

Cuồng hòa thượng lắc đầu nói :

- Thí chủ, đây lại là một đoạn ẩn tình không ai biết được...

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Bạch Tố Trinh nguyên là con của Bạch Như Băng và Kim Ngọc Dung, sau khi Kim Ngọc Dung bị Bạch Như Băng tự tay giết hại thì cô ta bị bức phải đổi thành họ mẹ. Còn Đồng Thiên Hạc đích thị cũng có một nữ nhi là Đồng Uyển Nhược, chỉ có điều Đồng Uyển Nhược đã sớm bị Bạch Như Băng sát hại trong một lần dâng hương tại Kệ Minh tự. Đồng Uyển Nhược sau này cũng chính là vị đến sòng bạc cầu cứu ngươi, tức là do Bạch Tố Trinh giả mạo...

Hạ Hầu Lam buộc miệng nói :

- Tội nghiệt Bạch Như Băng thật là tày trời...

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Hòa thượng, lẽ nào Đồng Thiên Hạc không nhận ra nữ nhi của mình là thật hay giả?

Cuồng hòa thượng nói :

- Cốt nhục tương thân, sớm hỏi tối han thì có lý nào không nhận ra? Chỉ có điều hai mắt của Đồng Thiên Hạc đã mù từ nhiều năm trước, dù Đồng gia có nhiều gia nhân nhưng bọn gia nhân vẫn không bằng phụ mẫu thân sinh, hơn nữa Đồng Thiên Hạc cứ cho rằng cô ta là nữ nhi của mình nên bọn gia nhân không thể nghi ngờ, huống hồ còn có một Tổng quản Mạc Tử Kinh bên cạnh!

Hạ Hầu Lam nói :

- Bạch Như Băng đã có dã tâm giết cả nhà Đồng Thiên Hạc thì hà tất phải...

Cuồng hòa thượng ngắt lời, nói :

- Thí chủ, ngươi lại hồ đồ rồi, Bạch Như Băng cũng biết trong nhà Đồng Thiên Hạc có giấu Ngọc Thiềm Thừ nên đương nhiên bà ta phải đoạt lấy Ngọc Thiềm Thừ trước, sau đó mới giết cả nhà Đồng gia!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Thật là một nữ nhân lợi hại, hòa thượng, còn nữa, Bạch Như Băng đã giết Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì, thế sao Lãnh Thiên Trì lại...

Cuồng hòa thượng nói :

- Thí chủ lại càng hồ đồ, có phải bốn tên Thư Yêu, Cầm Ma, Đổ Quỷ, Tửu Quái đó chết dưới tay thí chủ không?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tất nhiên là không phải!

- Đúng vậy!

Cuồng hòa thượng nói :

- Vậy làm sao thí chủ ngươi biết bốn tên đó là chết thật hay chết giả?

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Hòa thượng, lẽ nào là giả?

Cuồng hòa thượng nói :

- Đương nhiên là giả!

- Nhưng tại hạ tận mắt trông thấy.

- Thí chủ có xem xét kỹ không?

- Điều này thì không!

- Quy Tức đại pháp lại bôi thêm chút huyết trên trán mỗi tên thì dễ dàng qua mặt thí chủ ngươi thôi!

Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng nói :

- Nói vậy, cái gọi là tầm thù của Tứ đại hộ pháp ngày đó chỉ là...

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Mục đích chẳng qua là dẫn dụ thí chủ ngươi xuất đầu lộ diện thôi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng. Sao trước đó lão không nói? Chuyện này vốn là do lão xui khiến tại hạ vướn vào mà!

Cuồng hòa thượng ngớ người, nhưng lão liền gượng cười, nói :

- Thí chủ, hòa thượng ta là người chứ không phải là thần thánh, trước khi sự việc xảy ra ta làm sao biết được?

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười nói :

- Vậy làm thế nào lão biết được những chuyện này?

- Toàn bộ là do ta nghe lén!

- Nghe lén Bạch Như Băng nói chăng?

- Không sai, Bạch Như Băng nói những chuyện này cho ái nữ của bà ta nghe, khéo một nỗi là hòa thượng ta ở bên kia vách nên nghe rõ ràng toàn bộ!

- Hòa thượng, như vậy xem ra Ngọc Thiềm Thừ đã rơi vào tay Bạch Như Băng rồi!

- Đương nhiên! - Cuồng hòa thượng nói - Nếu không thì dựa vào đầu mà bà ta muốn giăng một mẻ lưới tóm gọn võ lâm thiên hạ?

Hạ Hầu Lam trầm mặc một lúc rồi ngước mắt lên nói :

- Hòa thượng, có một chuyện tại hạ muốn hỏi lão...

Cuồng hòa thượng nói :

- Nói đi, hòa thượng ta không gì biết mà không nói!

Hạ Hầu Lam chỉ tay vào tay trái của Cuồng hòa thượng và hỏi :

- Tại hạ nhớ lão có chiếc vòng Thiết Tâm Mộc đã bất ly thân nhiều năm...

Cuồng hòa thượng gật đầu nói :

- Đúng vậy, thế nào?

Hạ Hầu Lam hỏi :

- Thế hiện giờ chiếc vòng Thiết Tâm Mộc của lão đâu?

- Tặng cho người khác rồi, có gì không?

- Không có gì, chẳng hay lão tặng cho ai vậy?

- Tặng cho hòa thượng trụ trì Lôi Âm tự ở Hoành Sơn, đó chính là vị cao tăng thế độ cho ta. Đây là chuyện sau khi ngươi giả chết. Có gì không đúng chăng?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Chẳng có gì không đúng, chỉ có điều, hòa thượng, tại hạ phát hiện một bộ xương người dính trên mặt đá bên dưới Hồng Trạch hồ, trên tay trái bộ xương người đó cũng đeo chiếc vòng Thiết Tam Mộc độc nhất vô nhị trước đây của lão!

Cuồng hòa thượng trừng mắt nói :

- Cảm tưởng của ngươi thế nào?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Tại hạ cho rằng người đó là Ngũ Nhạc Du Hồn Khoái Bán Thiên!

Cuồng hòa thượng biến sắc, lão nói :

- Vậy Cuồng hòa thượng ta thì sao?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Tại hạ chỉ cho rằng Cuồng hòa thượng lão là giả mạo, nhưng tại hạ không biết là ai?

- Đó là cách nghĩ lúc đầu của ngươi?

- Không sai!

- Thế còn bây giờ thì sao?

- Bây giờ tự nhiên tại hạ cho rằng lão mới là Khoái Bán Thiên!

Đột nhiên Cuồng hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ngươi sai rồi, ta không phải là Khoái Bán Thiên!

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội hỏi :

- Vậy lão là ai?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Kim Ngọc Dung hoặc lam y lão nhân, ngươi nói ta là ai cũng được!

Hạ Hầu Lam hiểu ra, chàng vội nói :

- Hòa thượng...

- Đừng gọi ta là hòa thượng! - Cuồng hòa thượng nộ khí nói - Hòa thượng ta đã chết rồi!

Hạ Hầu Lam thở dài, nói :

- Hòa thượng, lão không thể trách tại hạ nghĩ như vậy. Vả lại tại hạ nói là người khác giả mạo lão, và cũng chẳng nói bản thân lão thế nào cả, lão hà tất phải nóng giận như vậy?

Cuồng hòa thượng trầm mặc không nói, đột nhiên lão chấp hai tay trước ngực và nhăm mắt niệm Phật, thần sắc cực kỳ nghiêm túc!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Hòa thượng, lão đang làm gì vậy?

Cuồng hòa thượng buông tay mở mắt và lạnh lùng nói :

- Ta không biết bá nhân nhưng bá nhân do ta mà chết, tội nghiệt của hòa thượng ta quá nặng, cầu Phật tổ từ bi tha tội, thứ đến là niệm cho lão hòa thượng một đoạn kinh!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hòa thượng, lão cho rằng...

Cuồng hòa thượng cắt lời, nói :

- Tất nhiên là có người nhận lầm lão hòa thượng đó là ta!

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Hòa thượng, lão cho rằng đó là ai?

Cuồng hòa thượng nói :

- Ngoài Bạch Như Băng ra thì hòa thượng ta nghĩ không ra còn có người nào khác!

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chuyển động. Song mục xạ thần uy, chàng nói :

- Xem ra Hạ Hầu Lam là một kẻ chẳng lành rồi!

Cuồng hòa thượng lạnh lùng nói :

- Còn một người nữa, ta nghe nói Tiểu Thúy Hồng cô nương đã chết rồi phải không?

Trong lòng Hạ Hầu Lam chợt quặn lên nỗi đau xót, chàng gật đầu rồi thuật lại một lượt chuyện ở Thạch Gia đại viện!

Cuồng hòa thượng nghe xong thì buột miệng nói :

- A di đà Phật, thiện tai, thiện tai, thí chủ, ngươi lại hại chết một người rồi!

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói :

- Hòa thượng, vì vậy mới nói tại hạ là một kẻ chẳng lành.

- Thôi đi, thí chủ! - Đột nhiên Cuồng hòa thượng bật cười rồi nói - Hòa thượng ta nói một câu công bằng nhé, họa khởi từ Hạ Hầu tiền bối, tội nên quy về một thân Bạch Như Băng, bọn hòa thượng ta là những kẻ vô tội bị hại, còn thí chủ ngươi là kẻ đáng thương phải gánh chịu thay cho người khác, lời hết tại đây, chúng ta nên đi thôi!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Đi? Hòa thượng đi đâu?

Cuồng hòa thượng nói :

- Hòa thượng ta không thể lôi ngươi cùng đến Tây Thiên cực lạc, vì ngươi là ma trong ma, chỉ xứng đi xuống âm Công Tôn Yến địa ngục thôi, còn bây giờ tự nhiên là thoát khỏi nơi này mà ra ngoài!

Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Hòa thượng, lão có đường thoát và cách thoát chăng?

Cuồng hòa thượng gật đầu, nói :

- Tất nhiên là có, bằng không thì hòa thượng ta đâu thể yên ổn ngồi đây nói chuyện với ngươi?

Hạ Hầu Lam quét mục quang nhìn tứ phía rồi nói :

- Tại hạ đâu thấy chỗ nào…

Cuồng hòa thượng mỉm cười cắt lời, nói :

- Lúc này ngươi không bằng hòa thượng ta rồi, thí chủ, hòa thượng ta hỏi ngươi nhé, nơi này là nơi nào?

- Tất nhiên là Yến Tử Cơ!

- Còn cần ngươi nói sao? Ta muốn hỏi nơi chúng ta đang ngồi đây này!

- Cổ Động Thiên!

- Đúng vậy! Nếu là Tử Động thì đâu ra chữ “Thiên”?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Hòa thượng, chớ kéo quàng kéo xiên, không thể lấy điều này giải thích chữ “Thiên”!

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Hòa thượng ta tuy một bụng thịt chó và rượu nhưng chỗ chứa bút nghiêng cũng không ít hơn ngươi đâu, chữ “Thiên” ở đây phải theo cách giải thích của hòa thượng ta thôi!

Hạ Hầu Lam ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên đỉnh là một chiếc đèn lồng, chàng nói :

- Vậy hòa thượng ở đâu là trời?

Cuồng hòa thượng cười cười, nói :

- Thí chủ, trời ở chỗ sáng đó!

Trong đầu Hạ Hầu Lam thoáng hiện linh quang, chàng nói :

- Hòa thượng, lão nói chiếc đèn lồng này….

Cuồng hòa thượng tiếp lời :

- Trên đèn là “Thiên” của “Động Thiên”!

Hạ Hầu Lam còn định nói nữa nhưng Cuồng hòa thượng đã tung người lên và xuất thủ lấy chiếc đèn lồng xuống.

Một vệt sáng trăng theo thân Cuồng hòa thượng mà chiếu xuống mặt đất!

Trên đỉnh là một cửa động hình tròn, vừa đủ để một người chui qua!

Hạ Hầu Lam vui mừng khôn tả, chàng nói :

- Hòa thượng, sao lão không nói sớm?

Cuồng hòa thượng chớp chớp song mục và nói :

- Nếu có thể nói sớm thì hòa thượng ta có thể không nói sớm sao?

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Hòa thượng, tại sao không thể nói sớm?

Cuồng hòa thượng cười hì hì, nói :

- Bây giờ ngươi lại không bằng hòa thượng ta rồi, do ngươi không để ý, còn hòa thượng ta một mực lưu tâm, hai mẹ con Bạch Như Băng tuy bỏ đi nhưng vẫn để lại thuộc hạ ở bên ngoài dám sát chúng ta, nếu hòa thượng ta nói ra thì sẽ bị bọn chúng đóng chết cửa ra duy nhất ngay tức khắc, lúc đó ngươi và ta thật sự là không ra được rồi!

Hạ Hầu Lam lại hỏi :

- Hiện tại bọn chúng đã đi rồi chăng?

- Vừa đi cách đây chừng một khắc!

- Hòa thượng, làm sao lão biết cửa ra này?

- Nơi này không gió mà đèn tự nhiên động, lời của Bạch Như Băng nói trên đỉnh cũng thoang thoảng lọt vào đây, thí chủ, lẽ nào chừng đó vẫn chưa đủ?

- Rất đủ, hòa thượng! - Đột nhiên Hạ Hầu Lam chấp tay xá dài rồi nói tiếp! - Hòa thượng, người đã chết rồi thì thôi, người sống đang chờ cứu giúp, vì La gia và võ lâm thiên hạ, cùng một thân huyết thù của Hạ Hầu Lam này, xin lão nhận của tại hạ một lạy!

Cuồng hòa thượng không đề phòng chuyện này nên chẳng kịp né tránh, lão vung chân đạp tắt chiếc đèn lồng rồi tung người phóng lên, đồng thời miệng nói:

- Ngươi muốn cho hòa thượng ta sống ít lại mấy năm chăng, hòa thượng ta đi trước đây!

Lão thu người chui qua cửa động mà lên, lúc này trong động tối đen như mực!

Hạ Hầu Lam cũng không dám chậm trễ, chàng lập tức đề khí lao vút lên!

Cửa động này chỉ vừa một người chui qua, thân hình Cuồng hòa thượng vừa gầy vừa nhỏ nên chui qua dễ dàng, còn Hạ Hầu Lam tuy cũng chui qua được nhưng y phục bị rách toạc mấy chỗ!

Gió sông phảng phất thổi qua mặt, trăng lưỡi liềm trên đỉnh đầu, nơi hai người đang đứng chính là mặt sau Ngự Bi Đình trên Yến Tử Cơ, từ đây nhìn ra xa có thể thấy thấp thoáng một vài ánh đèn trong thành Kim Lăng.

Hạ Hầu Lam nhìn qua Cuồng hòa thượng rồi mỉm cười nói :

- Đi thôi, hòa thượng!

Cuồng hòa thượng hỏi lại :

- Đi đâu, thí chủ?

- Tất nhiên là đi vào thành Kim Lăng!

- Muốn đi thì ngươi đi một mình, hòa thượng ta không đi!

- Hòa thượng, tại sao lão lại không đi?

- Hòa thượng ta còn có nơi khác để đi, chuyện khác để làm!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Hòa thượng, lão định đi đâu, làm gì?

Cuồng hòa thượng thản nhiên nói :

- Ngươi chỉ biết giúp tha nhân, sao lại mau quên người trong tim mình thế? Ngươi đi cứu nguy cho La gia và võ lâm đồng đạo, hòa thượng ta thừa cơ đi giải cứu Thượng Quan cô nương, chúng ta chia nhau ra đi, ai làm việc nấy!

Bấy giờ Hạ Hầu Lam mới nghĩ đến Thượng Quan Phụng, chàng gượng cười nói :

- Hòa thượng nói rất phải, tại hạ xin đa tạ trước...

Lời chưa dứt thì Cuồng hòa thượng đã cắt lời, nói :

- Vậy thì chuyện không nên chậm trễ, chậm trễ e rằng có biến, hòa thượng ta đi đây!

Nói đoạn, lão tung người lướt đi, thân hình khô gầy tựa như chiếc lá bay trong bầu trời đêm, thoáng chốc đã mất hút tung tích!

Hạ Hầu Lam nhìn theo và nói :

- Hòa thượng, tại hạ đợi lão ở La gia phía Tây thành Kim Lăng!

Chương 18: Kinh Nhân Chi Biến

Lời vừa dứt thì chàng cũng tung người lên rồi lướt đi như chớp về phía thành Kim Lăng ẩn mình thấp thoáng trong màn đêm.. Chuyến này không những hữu kinh vô hiểm mà còn bất ngờ cứu được một vị bằng hữu, và cũng bất ngờ hơn là biết được nội tình của tiên sư, có thể gọi là thu hoạch không nhỏ?

Dưới thân pháp của Hạ Hầu Lam, từ Yến Tử Cơ đến Kim Lăng thành chỉ gần như gang tấc. Vì vậy nên khoảng một khắc sau thì chàng đã vào đến thành Kim Lăng.

Sau khi đến thành Kim Lăng, chàng vốn định đi về phía La gia. Nhưng một hiện tượng quái lạ khác của Kim Lăng thành đã hấp dẫn chàng, khiến chàng tạm thời thay đổi phương hướng, đi về phía bờ sông Tần Hoài.

Lúc này, lẽ ra sông Tân Hoài phải sáng rực đèn hoa, trống chiêng inh ỏi, nhưng hiện tại chỉ thấy đèn hoa lớp lớp mà không nghe thấy một tiếng trống chiêng nào! Hạ Hầu Lam vừa đến nơi thì bất giác chấn động tâm thần, nhất thời đứng sững người ở đó, dọc bờ Tần Hoài giang im lặng như tờ, không một bóng người, mặt đất chỉ đầy vỏ trái cây và giấy lộn lất phất bay trong gió. Đèn đóm ở các nơi vẫn treo ở các nơi và lay động trong gió đêm. Thuyền hoa trên sông cũng nằm yên cho sóng vỗ, nhìn lại, các tửu lâu trà quán cũng không thấy nửa bóng người, tất cả đều đóng chặt cửa! Quái lạ... không lẽ... Không thể như vậy, nơi này không có chút hiện tượng gì của một trận đánh nhau cả! Hạ Hầu Lam đang thầm kinh ngạc và dõi mắt quan sát tứ phía thì đột nhiên...

- Là Giả lão ca phải không?

Một giọng nói đầy vẻ sợ sệt phát ra ở nơi sau chàng mười trượng!

Hạ Hầu Lam quay ngoắt người lại và hỏi :

- Vị nào đó?

Lập tức một bóng người từ chỗ tối chạy ra như bay. Hóa ra người đó là Tần Lục! Sắc diện của hắn tái nhợt và đầy vẻ kinh hãi, hán đến gần và nói :

- Giả lão ca, ngươi đến đấy à? Trời đất, ngươi chạy đi đâu mà khiến ta nóng lòng tìm...

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Lục ca, trước tiên chớ hỏi tại hạ, hãy thong thả nói, nơi này vừa xảy ra chuyện gì vậy?

Tần Lục nói :

- Chuyện gì à, đại sự, đại sự...

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Lục ca đại sự to bằng trời cũng từ từ mà nói!

Tần Lục vừa thở hổn hển vừa nói :

- Vừa rồi, trong lúc hội thuyền hoa đăng đang náo nhiệt thì chẳng biết từ đâu xuất hiện một tên cẩu tặc, hắn đứng trên cầu gào lớn, nói ra cũng lạ, trống chiêng inh ỏi như vậy nhưng đều bị tiếng gào của hắn trấn áp...

Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Lục ca, hắn gào lên những gì?

Tần Lục nói :

- Hắn bảo rằng: “Người của La gia muốn chạy rồi!”

Hạ Hầu Lam giật mình chàng nói :

- Lục ca, có trông thấy người đó là là ai không?

Tần Lục lắc đầu, nói :

- Đương thời người đông như vậy thì làm sao thấy được? Vả lại hắn vừa gào lên thì tất cả Tần Hoài giang lập tức đại loạn, có người muốn chạy đến La gia, có người lại không cho đi, thế là đương trường động đao tuốt kiếm giết chết mấy tên, tất cả đều bị đẩy xuống sông. Cảnh này khiến người xem náo nhiệt sợ đến vãi cả phẩn, tất cả đều chạy tán loạn...

Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Lục ca, những người không cho đi là là ai?

Tần Lục lắc đầu, nói :

- Không biết, nhưng toàn là người trong võ lâm, hòa thượng, đạo sĩ đều có...

Hạ Hầu Lam truy vấn :

- Lục ca, chuyện này xảy ra khi nào?

- Chưa bao lâu! - Tần Lục nói - Chỉ vừa...

Một chữ “mới” chưa kịp phát ra thì Hạ Hầu Lam đã hỏi tiếp :

- Lục ca, tìm một nơi ẩn nấp đi, tại hạ phải đi đây.

Lời vừa dứt thì chàng tung người phóng đi như bay về phía La gia!

Chàng tận lực thi triển thân pháp, chớp mắt đã có thể trông thấy La gia, từ xa nhìn tới chỉ thấy La gia sáng rực đèn đóm và bóng người đứng lố nhố xung quanh. Trước đại sảnh của La gia cũng có một người đứng, chàng trông thấy rõ ràng đó là Tổng quản của La gia - Truy Hồn Thủ Lý Thiên Huyền, lão ta đang đứng đối đáp với đám đông! Điều này biểu thị La gia vẫn chưa ngộ họa!

Hạ Hầu Lam cảm thấy nhẹ nhõm, chàng chẳng kiêng kỵ gì nữa, thân hình lướt trên không, vượt qua đầu đám đông mà phóng thẳng vào đại sảnh. Lúc này, có một tiếng quát lạnh lùng vang lên :

- Bằng hữu, ngươi muốn nhanh chân lên trước chăng?

Theo tiếng quát là một bóng người từ bên trái lao vút lên, thân pháp như thương ưng vồ mồi!

Sát cơ đã sớm trỗi dậy trong lòng Hạ Hầu Lam, đôi mày kiếm nhướng lên. chàng lạnh lùng quát :

- Không sai, bằng vào ngươi mà cũng xứng đáng ngăn cản ta sao? Cút!

Lời phát chưởng xuất, một đạo kình phong từ hữu thủ đẩy mạnh ra, bóng người kia kêu thảm một tiếng rồi bị đẩy văng qua một bên?

Một chiêu gây chấn động toàn trường, có người vừa định tiếp tục ngăn cản nhưng Hạ Hầu Lam đã hạ thân xuống trước đại sảnh, Lý Thiên Huyền lớn tiếng quát :

- Bằng hữu, ngươi...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Lý tổng quán, là tại hạ!

Lý Thiên Huyền nghe vậy thì vội vàng thu tay lại và nói :

- Là Hạ....

Hạ Hầu Lam lại cắt lời, chàng nói :

- Lý tổng quản, La lão anh hùng bình an chứ?

Lý Thiên Huyền vội nói :

- Lão chủ nhân và ba vị thiếu gia đều ở trong đại sảnh.

Hạ Hầu Lam nói:.

- Nơi này do tai hạ ứng phó, phiền Lý tổng quản vào trong thông báo với La lão anh hùng một tiếng, nói rằng tại hạ đã đến rồi, xin lão nhân gia cứ yên tâm....

Lý Thiên Huyền "vâng" một tiếng rồi lập tức quay người lướt vào đại sảnh.

Lúc này Hạ Hầu Lam mới từ từ quay người lại và quét mục quang nhìn ra tứ phía, nhưng vừa nhìn xuống thì đôi mày kiếm của chàng đột nhiên dựng ngược, sát cơ đột hiện.

Thì ra, trước mắt đều là võ lâm hào kiệt từ tam sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang, quả đúng như lời Tần Lục nói, trong số võ lâm hào kiệt này còn có không ít hòa thượng và đạo sĩ. Đó là nhân mã của Ngũ đại môn phái :

Thiếu Lâm - Võ Đang - Nga My - Hoa Sơn - Côn Luân, toàn những kẻ đã từng có mặt ở Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ!

Hạ Hầu Lam liền cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thì ra Ngũ đại môn phái cũng đến tham dự cuộc náo nhiệt này...

Đứng đối điện với chàng là Chưởng môn Thiếu Lâm - Đại Bi thượng nhân, vị cao tăng này chau đôi mày bạc và cất lời nói :

- Thí chủ là cao nhân phương nào?

Hạ Hầu Lam thản thiên nói :

- Không dám, tại hạ Giả Thiếu Du là bằng hữu của La lão anh hùng!

Đại Bi thượng nhân chú mục nhìn rồi nói :

- Thì ra là Giả đại...

Đột nhiên có một giọng the thé từ phía sau truyền tới :

- Sợ rằng đó chỉ là một thứ hàng giả, giả của chân giả!

Trong mắt Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nhìn đến chỗ phát ra giọng the thé thì thấy một bóng người gầy gầy be bé đang đứng riêng một mình, chàng lập tức quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Người kia cười hì hì, nói :

- Sao các hạ mau quên cố nhân ở Loan Thạch sơn vậy!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Các hạ là lam y lão nhân chăng?

Người kia bật cười nói :

- Đúng vậy, đúng vậy, xem ra trí nhớ cửa các hạ cũng không tệ?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy các hạ biết tại hạ là ai chăng?

- Đương nhiên! - Lam y lão nhân cười cười nói - Đại danh uy chấn vô thần ma kinh động giang hồ, Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam, mệnh lớn không chết, thoát khỏi Hồng Trạch hồ và đến nơi này!

Lời này vừa xuất thì toàn bộ đương trường đều chấn động, có người vội vàng lui bước ra sau! Chưởng môn của Ngũ đại môn phái tuy bất động nhưng trên mặt đều biến sắc..

Đại Bi thượng nhân kinh ngạc :

- Thí chủ là Hạ Hầu đại hiệp à?

- Không sai! - Hạ Hầu Lam thản nhiên gật đầu và nói - Hạ Hầu Lam may nhờ mạng lớn nên đêm nay mới có thể đến đây gặp lại chư vị.

Nói đoạn, chàng đưa tay gỡ chiếc mặt nạ da người ra!

Lam y lão nhân liền cười hì hì, nói :

- Chư vị, không sai đấy nhé, tại hạ nói là Hạ Hầu Lam tất sẽ đến mà thế nào?

Hạ Hầu Lam lạnh lùng quát :

- Tên thất phu ngươi liên tục thi triển độc kế, hại ta không chết, bây giờ lại dựng chuyện gây họa,

vừa muốn hại La gia vừa muốn quăng một mẻ lưới thâu tóm võ lâm thiên hạ nhưng...

Lam y lão nhân cười hì hì cắt lời :

- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ đặt điều dựng chuyện, ngậm máu phun người, ta với La gia không thù không oán, tại sao ta phải hại bọn họ, nếu trách thì chỉ trách bọn họ không nên có Ngọc Thiềm Thừ mà thôi. Còn cái gì kêu bằng quăng một mẻ lưới thâu tóm võ lâm thiên hạ, thử hỏi ta dựa vào đâu chứ? Bằng vào sức lực một mình ta chăng?

Ha Hầu Lam nói :

- Tên thất phu, chờ ta vạch trần âm mưu của ngươi và chỉ rõ ngươi là ai, rồi ta sẽ cùng ngươi tranh biện việc La gia có Ngọc Thiềm Thừ hay không..

Lam y lão nhân cắt lời, nói :

- Vậy trước tiên ngươi cứ nói xem ta là ai?

Hạ Hầu Lam buột miệng nói :

- Ngươi là trượng phu của La Sát phu nhân Bạch Như Băng.

Lam y lão nhân phá lên cười rồi nói :

- Trời đất, ta nào có được diễm phúc to lớn như vậy? Bằng vào tướng mạo của ta mà được bông hoa xinh đẹp đó để mắt tới thì đã là chuyện khó khăn rồi, huống hồ....

Sự thực không sai, bằng vào tướng mạo gầy gầy be bé của lão ta, nếu nói lão ta là phu quân của La Sát phu nhân Bạch Như Băng - một bậc quốc sắc thiên hương, mỹ mạo tuyệt luân thì quả thật là rất khó khiến người ta tin được!

Hạ Hầu Lam cười nhạt một tiếng, rồi nói :

- Ngươi có đồng ý để ta gỡ đi lớp dịch dung của ngươi không?

Lam y lão nhân chấn động thân hình, lão cười cười, nói:.

- Trời sinh tướng mạo xấu xí thế này thì đành cam chịu việc gì phải dịch dung?

Hạ Hầu Lam cười lớn rồi nói :

- Ta đến đó hoặc ngươi lại đây đều được, ngươi dám không?.

Lam y lão nhân lại cười hì hì rồi nói :

- Ta cũng không đến nỗi quá hồ đồ, há có thể mắc lừa ngươi sao, bất luận ngươi qua đây hay ta đến đó, kẻ xúi quẩy cũng đều là ta...

Hạ Hầu Lam quay sang nói với Đại Bi thượng nhân :

- Chưởng môn, có thể cho tại hạ trừ đi lớp dịch dung của người này không?.

Đại Bi thượng nhân niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật, chuyện quan hệ đến an nguy của tha nhân, lão nạp không dám làm chủ!

Lời này nói ra rất xác đáng không thể trách vị cao tăng này được!

Hạ Hầu Lam chưa kịp lên tiếng thì lam y lão nhân đã bật cười rồi nói :

- Chưởng môn nói rất đúng, dù ta tại hạ có dịch dung thì đó cũng là chuyện ân oán riêng tư giữa tại hạ và Hạ Hầu Lam, và chẳng có chút quan hệ gì đến chuyện trước mắt!

- A di đà Phật! - Đại Bi thượng nhân nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói - Hạ Hầu thí chủ, lời của vị thí chủ kia nói rất phải.

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Chưởng môn, chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ là do người này vô cớ dựng lên, ngậm máu phun người mà thôi!

Lam y lao nhân cười hì hì nói :

- Hạ Hầu Lam, chuyện La gia có Ngọc Thiềm Thừ không phải do ta nói!

Đại Bi thượng nhân tiếp lời :

- Người xuất gia không biết nói dối, chuyện La gia có giấu Ngọc Thiềm Thừ đích thực là không biết do ai nói!

Hạ Hầu Lam nói :

- Theo tại hạ thấy thì chuyện này phải do lão ta nói thôi!

Lam y lão nhân cười nhạt, nói :

- Đó là theo ngươi thấy, còn ta, ta phải chỉ ra rằng, ngươi mới là kẻ bịa đặt mọi chuyện, ngậm máu phun người, theo ta thấy thì chuyện này e rằng do chính La gia truyền ra!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu La gia thật sự có Ngọc Thiềm Thừ, thì há có thể...

Lam y lão nhân cắt lời, nói :

- Học lại câu của ngươi nhé, nếu La gia có ý dùng Ngọc Thiềm Thừ làm mồi muốn quăng một mẻ lưới tận diệt võ lâm thiên hạ thì sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Thực lực của La gia thế nào, mọi người ở đây đều biết...

Lam y lão nhân gật đầu, nói :

- Không sai, bằng vào thực lực của La gia thì dư sức xưng hùng một phương, nếu muốn quăng một mẻ lưới diệt sạch võ lâm thiên hạ thì e rằng chưa đủ, nhưng...

Lão cười hì hì rồi nói tiếp :

- Nhưng nếu có Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ngươi trợ giúp thì nhất định là quá đủ rồi!

Lời này vừa xuất thì quần hùng tứ phía lập tức sôi động hẳn lên!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hạ Hầu Lam ta chỉ ra tay trượng nghĩa...

Lam y lão nhân lại cắt lời, lão nói :

- Ma trong ma mà ra tay trượng nghĩa, ai có thể tin lời này?

Hạ Hầu Lam nhướng mày quát :

- Chớ có khoe khoang miệng lưỡi sát nhân của ngươi, ngươi hãy nghe ta vạch trần âm mưu thâm độc và hành vi bỉ ổi của ngươi và Bạch Như Băng trong nhiều năm qua.

Tiếp đó chàng thuật lại một lượt những điều nghe được từ Cuồng hòa thượng.

Nghe xong, quần hào lại nhốn nháo, lam y lão nhân thản nhiên mỉm cười nói:

- Hạ Hầu Lam, những lời xằng bậy của ngươi chỉ mong làm đảo lộn trắng đen thôi, nếu như ngươi nói, Hạ Hầu Nhất Tu đã không có chút động tình với Bạch nữ hiệp và một mực tránh né thì Bạch nữ hiệp lấy đâu ra công phu độc môn Nhất Tàn chỉ? Bạch nữ hiệp đã không biết công phu này thì làm

sao thi triển để sát hại cả nhà Đồng gia? Rõ ràng là người rắp tâm vu oan giá họa cho người khác!

Không sai, Hạ Hầu Nhất Tu đã không ngó ngàng đến Bạch Như Băng thì Bạch Như Băng sao có thể biết Nhất Tàn chỉ? Cuồng hòa thượng không nói điều này và đây cũng là sơ suất của Hạ Hầu Lam! Nhưng chàng không hổ là đương thế kỳ tài, ý nghĩ xoay chuyển như chớp trong đầu, chàng liền nói :

- Rất đơn giản, Kim Ngọc Dung là bằng hữu chí thân của tiên sư, lão ta biết thi triển thần công tuyệt kỹ độc môn Nhất Tôn Chỉ của tiên sư. Sau đó Bạch Như Băng lấy Kim Ngọc Dung thì tự nhiên bà ta có thể học Nhất Tàn chỉ từ Kim Ngọc Dung!

Lam y lão nhân lắc đầu, nót :

- Hạ Hầu Lam, xem ra ngươi kiên quyết muốn nói phải thành trái, nói trắng thành đen rồi, đáng tiếc là Bạch nữ hiệp không có ở đây...

Đột nhiên có một giọng nữ nhân lạnh lùng cất lên :

- Ai bảo Bạch Như Băng không có ở đây?

Lam y lão nhân rùng mình, lão vội cùng với quần hão nhìn về phía có giọng nói vừa phát ra, chỉ thấy ngoài hai mươi trượng phía đông có bốn người đang đứng một cách lạnh lùng. Hai người đứng trước là La sát phu nhân Bạch Như Băng và ái nữ của bà ta - Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh! Hai. người đứng sau đều mặc trường bào, bên tả là Hiên Viên Cực, bên hữu là Lãnh Thiên Trì.

La Sát phu nhân tung hoành võ lâm mấy mươi năm, uy danh chấn động giang hồ, huống hồ phía sau bà ta còn có nam bắc nhị lão ma, Bạch Cốt Âm Ma Hiên Viên Cực, và Trường Bạch Ông Lãnh Thiên Trì.

Quần hào thấy vậy đều biến sắc, những kẻ đứng gần đó vội vàng chen nhau tránh né!

Hạ Hầu Lam vừa thấy Bạch Như Băng thì đôi mày kiếm nhướng lên, song mục xạ thần quang!

Lam y lão nhận vội cung thủ chào và mỉm cười, nói :

- Thì ra phương giá của Bạch nữ hiệp đã sớm đến rồi!

Đại Bi thượng nhân cũng soái lãnh cao thủ Ngũ đại môn phái khẽ cúi người chào và nói :

- Lão nạp Đại Bi của phái Thiếu Lâm, tham kiến Bạch nữ hiệp!

Bạch Như Băng chẳng để ý đến lam y lão nhân, bà ta chỉ khẽ gật đầu chào Đại Bi thượng nhân và nói :

- Bạch Như Băng không dám nhận lễ này của Chưởng môn và chư vị!

Đại Bi thượng nhân nói :

- Bạch nữ hiệp đến thật đúng lúc. hiện giờ Hạ Hầu thí chủ...

- Chưởng môn! - Bạch Như Băng cắt lời nói - Ta đã nghe cả rồi!

Lam y lão nhân vội tiếp lời :

- Xin Bạch nữ hiệp nói một câu để giải...

Bạch Như Băng quét mục quang lạnh lùng nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói :

- Hắn bịa đặt dựng chuyện, ngậm máu phun người tội đáng muôn thác!

Lam y lão nhân vội nói với quần hào :

- Chư vị thế nào? Bạch nữ hiệp thành danh nhiều năm...

Hạ Hầu Lam quát lớn :

- Tên thất phu câm miệng, các ngươi là đồng bọn...

Bạch Như Băng lạnh lùng cắt lời :

- Hạ Hầu Lam, ngươi nói ai là đồng bọn với ai?

Hạ Hầu Lam chỉ tay, nói :

- Ngươi và hắn!

Bạch Như Băng biến sắc, song mục lộ sát cơ bà ta nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi...

Hạ Hầu Lam quát lớn cắt lời :

- Bạch Như Băng, ngươi cũng câm miệng lại, ngươi đơn phương yêu tiên sư không được nên xấu hổ mà thành nộ, sau đó xúi giục Kim Ngọc Dung cưỡng chiếm thê tử của bằng hữu rồi tự tay giết chết Kim Ngọc Dung cùng thê tử của tiên sư, chuyện cách nay đã nhiều năm bây giờ vì Ngọc Thiềm Thừ mà ngươi sát hại cả nhà Đồng gia rồi vu oan giá họa cho ta, ngươi lại mưu đồ giết hại tất cả những người có quan hệ với tiên sư. Ngươi là một nữ nhân mà lòng dạ thâm độc dường như còn hơn ong độc và rắn độc, thế gian này há có thể dung...

Bạch Như Băng tức đến độ run người bà ta quát lớn :

- Hạ Hầu Lam, ngươi ngậm máu phun người, bịa đặt dựng chuyện, vu oan đổ tội cho ta như vậy sao?

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Ta bịa đặt dựng chuyện ư? Ngậm máu phu người ư? Người dùng Độc Thủ song sát tiềm phục tại La gia sau khi bi ta phát giác thì lại dùng bồ câu đưa thư dụ ta vào Cổ Động Thiên dưới Yến Tử Cơ, chính miệng ngươi thừa nhận tất cả với ta, ngươi còn nói là muốn sát hại La gia rồi mượn cơ hội này thâu tóm võ lâm thiên hạ, lẽ nào những chuyện này ngươi cũng không thừa nhận?

Bạch Như Băng nộ khí xung thiên, nhưng bà ta bật cười rồi nói :

- Hạ Hầu Lam mẹ con ta vừa từ ngoài trăm dặm đến đây nào có phái Độc Thủ song sát tiềm phục tại La gia gì đâu, nào có dụ ngươi đến Yến Tử Cơ bao giờ đâu...

Hạ Hầu Lam lại cười nhạt, chàng nói :

- Bạch Như Băng may mà ngươi cũng là nhân vật thành danh nhiều năm...

- Không sai! - Bạch Như Băng nói - Bạch Như Băng ta hành sự xưa nay chẳng có gì là không dám thừa nhận!

Đột nhiên nghe lam y lão nhân nói :

- Bạch nữ hiệp thành danh nhiều năm, uy chấn võ lâm, thanh danh và thân phận đều được võ lâm đồng đạo trọng vọng, há có lý nào dám làm mà không dám nhận bọn ta đều...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Xem ra ngươi cũng biết nói giúp cho ái thê của ngươi đấy!

Song nhục Bạch Như Băng xạ sát quang, bà ta quát lớn :

- Hạ Hầu Lam, nếu ngươi tiếp tục nói nhăng nói cuội thì ta giết ngươi trước đấy!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Sợ chết thì ta đã không đến, nhưng vì trượng nghĩa mà chết cũng chẳng sao, Bạch Như Băng, chuyện khác ta không nói, ngươi không thừa nhận sát hại cả nhà Đồng gia chăng?

Bạch Như Băng nói :

- Chuyện không phải do ta làm, tự nhiên là không thể thừa nhận.

Hạ Hầu Lam chỉ qua Hiên Viên Cực và nói :

- Vị này chính là Tổng quản Mạc Tử Kinh của Đồng gia trước đây, sao nhị vị không hỏi lão ta xem?

Hiên Viên Cực vừa chớp chớp song mục thì Bạch Như Băng đã lạnh lùng nói :

- Ngươi nói đi?

Hiên Viên Cực “vâng” một tiếng rồi cao giọng nói :

- Lão phu dùng thân phận Mạc Tử Kinh giữ chức Tổng quản ở Đồng gia là sự thật, nhưng chỉ để đoạt lại Ngọc Thiềm Thừ vốn của tệ phụ nhân....

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Hiên Viên Cực, lão nói Ngọc Thiềm Thừ đó vốn là vật của Bạch Như Băng ư?

Hiên Viên Cực gật đầu, nói :

- Không sai!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hạ Hầu Lam này muốn nghe tường tận chuyện đó!

Hiên Viên Cực có vẻ ấp úng, lão nói :

- Chuyện này... chuyện này...

Hạ Hầu Lam cười nhạt, chàng chưa kịp khai khẩu thì Bạch Như Băng đã lạnh lùng nói :

- Sớm muộn cũng không giấu được, để ta nói cho nghe!

Hiên Viên Cực khẽ cúi người và lui bước, Bạch Như Băng nói tiếp :

- Ngọc Thiềm Thừ đó vốn là vật đính tình của ta tặng cho Hạ Hầu Nhất Tu...

Lời này vừa phát thì quân hùng nhốn nháo. Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Bạch Như Băng, rốt cuộc thì ngươi cũng thừa nhận một điều!

Bạch Như Băng chẳng để ý đến điều đó, bà thản nhiên nói tiếp :

- Bây giờ ta thừa nhận chuyện giữa ta và Hạ Hầu Nhất Tu như Hạ Hầu Lam đã nói, nhưng ta đính chính lại, chỉ có phân nửa là sự thật! Năm xưa, khi ta và Hạ Hầu Nhất Tu giao tình thì lão ta đã có thê tử, ta không quan tâm đến điều đó nên vẫn ở bên cạnh, nào ngờ sau đó lão ta quen thói bạc tình, bỏ rơi không đoái hoài gì đến hai mẹ con ta...

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Bạch Như Băng, ngươi...

- Ta cái gì? - Bạch Như Băng lạnh lùng nói - Nữ nhi bên cạnh ta đây chính là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu?

Hạ Hầu Lam nói:.

- Bạch Như Băng, lời này của ngươi khiến người ta khó tin rồi, tiên sư há là...

Bạch Như băng khẽ quát :

- Lẽ nào ta có thể tự làm nhục sự thanh bạch của mình, tự hủy hoại danh tiết của mình?

Hạ Hầu Lam cảm thấy chấn động toàn thân, chàng nói :

- Nói vậy, đó là sự thật sao?

- Tự nhiên là sự thật! - Bạch Như Băng thản nhiên đáp.

Hạ Hầu Lam bán tín bán nghi, nhưng chàng cũng đổi cách xưng hô, chàng nói :

- Vậy cái gọi là tầm thù của việc tôn giá tìm tiên sư là...

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Cũng là hận sự bạc tình của lão ta, hận lão ta, bỏ rơi không đoái hoài đến mẹ con ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy Ngọc Thiềm Thừ sao có thể rơi vào...

Bạch Như Băng nói :

- Nói ra có thể ngươi không tin, Đồng Thiên Hạc đó chính là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung.

Quần hùng lại thêm một phen chấn động, Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng nói :

- Đó... đó cũng là sự thật sao?

- Đương nhiên là sự thật! - Bạch Như Băng nói - Một tay hắn đã che được tất cả tai mắt thiên hạ!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, kẻ giết cả nhà Đồng gia quả thật không phải tôn giá?

Lời của Bạch Như Băng càng nói càng kinh người, bà ta nói tiếp :

- Hắn qua mặt được tất cả mọi người nhưng lại không qua mặt được ta, gần trăm người của Đồng gia chẳng một ai thương vong cả, tất cả đều còn tại thế.

Quần hùng lại sôi động, Hạ Hầu Lam kêu thất thanh :

- Chuyện này... chuyện này sao có thể, tại hạ trông thấy rõ ràng...

Bách Như Băng nói :

- Đó là do hắn quá cao minh, hắn học được Nhất Tàn chỉ từ chỗ Hạ Hầu Nhất Tu nên mới tạo ra thương tích của Nhất Tàn chỉ để giá họa cho ngươi, lại bảo Đồng Uyển Nhược giả vờ làm như vậy, sau đó hắn lặng lẽ đưa người rời khỏi Đồng gia, thay hình đổi dạng lẩn trốn trong giang hồ. Ta đến nơi tìm hắn nhưng đáng tiếc là tìm không gặp...

Hạ Hầu Lam hỏi :

- Tôn giá tìm hắn làm gì?

Bạch Như Băng nói :

- Thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu - tức vị Sài tỉ tỉ của ta đã đối đãi với ta như thủ túc, một mặt ta muốn báo thù rửa hận cho bà ta, đoạt lại hai con - Một nam một nữ của Sài tỉ tỉ, một mặt khác ta muốn đoạt lại Ngọc Thiềm Thừ của ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hai người con - Một nam một nữ của tiên sư đã sớm...

- Không! - Bạch Như Băng cất lời nói - Theo ta biết, mấy thi thể năm xưa đều do Kim Ngọc Dung giả tạo thân thể đầy huyết nhục không rõ diện mạo, chỉ biện nhận từ y phục thì tự nhiên có thể qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu, hai con của Sài tỉ tỉ hiện vẫn còn trong tay Kim Ngọc Dung!

Trong đầu Hạ Hầu Lam thoáng hiện linh cơ, chàng nói :

- Nói vậy, vị Đồng cô nương đó...

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Ngươi không thấy cô ta giống nữ nhi Bạch Tố Trinh của ta sao? Đó là vì cả hai đều là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, hiện Ngọc Thiềm Thừ đang nằm trong tay Kim Ngọc Dung?

- Đúng thế!

- Vậy đêm nay tôn giá đến đây là...

- Một mặt là đến cứu nguy cho vị biểu huynh của Sài tỉ tỉ một mặt khác là ta muốn tìm kẻ giá họa cho La gia - Muốn quăng một mẻ lưới thâu tóm toàn bộ võ lâm thiên hạ!

- Thế còn trên Yến Tử Cơ...

- Đó tuyệt không phải là ta, hai mẹ con ta vừa từ ngoài trăm dặm đến đây!

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Nói vậy, nhất định là tên thất phu Kim Ngọc Dung dùng người khác giả mạo, cố ý...

Bỗng nhiên chàng ngước nhìn Bạch Như Băng và nói :

- Tiền bối, Thượng Quan cô nương không ở trong tay tiền bối à?

Bạch Như Băng lắc đầu, nói :

- Đương nhiên là không?

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp :

- Người hẹn tại hạ đến Hồng Trạch hồ cũng không phải là tiến bối?

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Cũng không phải ta, chờ khi ta nghe tin và đến nơi thì...

Hạ Hầu Lam quét song mục lanh lùng nhìn lam y lão nhân và nói :

- Kim Ngọc Dung, bây giờ ngươi còn chỗ nào để trốn không?

Lam y lão nhân bình thản cười ha ha một tràng rồi nói :

- Chư vị đồng đạo, hai người bọn họ một đối một đáp nghe rất bùi tai, chỉ có điều các vị có tin được không?

Hạ Hầu Lam vừa định nói thì lam y lão nhân đã tiếp :

- Những chuyện khác không nói, chỉ nói chuyện Kim Lăng Đồng gia. Đồng Thiên Hạc là võ lâm thế gia, là đại hiền nhân ở đất Kim Lăng này, cả nhà gần trăm người đều bị chết thảm, chỉ còn lại một Đồng cô nương cô khổ đáng thương, hai người bọn họ chẳng những không cảm thông mà còn nói Đồng Thiên Hạc là Kim Ngọc Dung đã chết từ nhiều năm trước, lại nói là người ta giả chết. Ngọc Thiềm Thừ là vật vô chủ mà nói là của riêng mình, Hạ Hầu Lam sát nhân bắt cóc người rồi chiếm cứ Ngọc Thiềm Thừ, sau đó hắn đem Ngọc Thiềm Thừ và Đồng cô nương giấu trong nhà thân hữu này của hắn, đây là chuyện rất có khả năng, bây giờ lại trút tội qua người đã chết, chư vị ở đây đều là đương kim cao nhân minh trí, ai tin, ai không tin, ai nhin được, ai không nhin được, xin chư vị tự suy nghĩ rồi quyết định!

Lão ta nói xong những lời này thi quần hùng tại đương trường đều im lặng!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:.

- Kim Ngọc Dung...

- A di đà Phật!

Đột nhiên nghe Đại Bi thượng nhân cao giọng niệm Phật hiệu rồi nói :

- Xin Hạ Hầu thí chủ hãy khoan đã, chờ lão nạp nói với Bạch nữ hiệp mấy câu...

Lão xoay qua nói tiếp với Bạch Như Băng :

- Lão nạp không dám không tin những lời Bạch nữ hiệp vừa nói, nhưng lão nạp xin thỉnh giáo một câu, Bạch nữ hiệp là địch hay là bạn của Hạ Hầu thí chủ?

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Điều đó còn phải xem thái độ của hắn như thế nào!

Đại Bi thượng nhân nói :

- Bạch nữ hiệp có thể nói rõ hơn không?

Bạch Như Băng nói :

- Người ta cần tìm là Hạ Hầu Nhất Tu, chỉ cần hắn chịu nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu thì ta là bạn của hắn, bằng không ta sẽ là địch của hắn.

- A di đà Phật! - Đại Bi thượng nhân nói - Đa tạ Bạch nữ hiệp!

Lão nhìn sang Hạ Hầu Lam và nói :

- Hạ Hầu thí chủ nói thế nào đây?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ đã sớm nói với Bạch tiền bối rồi, tiên sư đã tạ thế nhiều năm...

- Nói bậy! - Bạch Như Băng cắt lời, nói - Hạ Hầu Nhất Tu chỉ giả chết.

Lam y lão nhân đế vào :

- Ta cũng nghe người ta nói như vậy!

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Tại hạ hiểu rồi, Chưởng môn Thiếu Lâm làm rõ giữa tại hạ và Bạch tiền bối là địch hay là bạn rồi mới quyết định thái độ của mình, tên thất phu ngươi lợi dụng điểm này mà khiêu khích ly gián...

Lam y lão nhân lắc đầu, nói :

- Ngươi nhầm rồi, đích thực là ta nghe người ta nói. Hạ Hầu Nhất Tu chỉ giả chết mà thôi!

Song mục Hạ Hầu Lam xạ sát quang chàng nói :

- Trước tiên ta thu thập tên thất phu ngươi rồi hãy nói!

Nói đoạn, chàng định tung người phóng đi!

- A di đà Phật! - Đột nhiên Đại Bi thượng nhân cao giọng niệm Phật hiệu rồi nói - Xin Hạ Hầu thí chủ hãy tạm gát lại chuyện ân oán riêng tư!

Hạ Hầu Lam kiềm người lại, mục quang lạnh lùng nhìn trừng trừng lên mặt Đại Bi thượng nhân, chàng nói :

- Chưởng môn, lão nói thế là có ý gì?

Đại Bi thượng nhân nói :

- Thiếu Lâm và tứ đại môn phái đến đây là chỉ để bảo vệ Ngọc Thiềm Thừ, cho lão nạp làm rõ trước Ngọc Thiềm Thừ rốt cuộc đang ở trong tay vị nào, rồi sẽ nhường cho Hạ Hầu thí chủ giải quyết ân oán riêng tư!

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Hay cho cái mu đường hoàng, Chưởng môn hộ ngọc là giả, đoạt ngọc là thật, nếu ngũ đại môn phái các vị muốn đòi Ngọc Thiềm Thừ thì nên hỏi Kim Ngọc Dung trước mắt...

Lam y lão nhân nói :

- Hạ Hầu Lam, chớ có lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia, chờ lát nữa tất sẽ rõ chuyện này, bây giờ ngươi hãy nói cho Bạch nữ hiệp biết chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu rồi sẽ tính!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tên thết phu, ngươi đừng hòng khiêu khích ly gián, nên biết Bạch tiền bối cũng không tha cho ngươi đâu!

Lam y lão nhân lắc đầu mỉm cười, nói :

- Không cần ngươi quan tâm đến ta, Bạch nữ hiệp có tha cho ta hay không, điều đó còn phải xem ta có phải là Kim Ngọc Dung hay không!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta cho rằng ngươi là Kim Ngọc Dung!

Lam y lão nhân nói :

- Ta lại cho rằng ngươi muốn chuyển dịch sự chú ý của Bạch nữ hiệp và võ lâm đồng đạo, tại Ngũ Hà trấn rõ ràng là ngươi tự cung khai bây giờ...

- A di đà Phật! Đại Bi thượng nhân xen vào - Không sai, lão nạp xin hỏi thí chủ giải thích thế nào về mấy tấm cáo thi dán ở Ngũ Hà trấn?

Hạ Hầu Lam khẽ chau mày, chàng nói :

- Tại hạ đã nói với Chưởng môn ở Loạn Thạch sơn rồi, đó là vì tại hạ nóng lòng muốn cứu một

người bạn nên bất đắc dĩ phải dùng hạ sách đó...

Lam y lão nhân cười nhạt nói :

- Ta không nghĩ rằng ngươi có thể đem sinh mạng của vị hồng nhan tri kỷ của ngươi ra làm trò đùa!

Đại Bi thương nhân tiếp lời :

- Hạ Hầu thí chủ, đối với câu này thí chủ giải thích như thế nào?

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam chợt dựng lên, chàng nói :

- Chưởng môn, ngoài những lời tại hạ vừa nói ra, tại hạ không thể nói gì khác, ngũ đại môn phái tham lam đoạt ngọc bức ép tại hạ phải nhảy từ Loạn Thạch sơn xuống Hồng Trạch hồ, món nợ này tại hạ còn chưa tính, bây giờ ngũ đại môn phái lại nhúng tay vào máu tanh, Chưởng môn tưởng rằng tại hạ không dám động đến ngũ đại môn phái của các vị chăng?

Đại Bi thượng nhân đỏ mặt nhất thời trầm mặc bế khẩu!

- Vô lượng thọ Phật!

Chưởng môn Võ Đang - Tiền Nhất đạo trưởng đột nhiên cao giọng niệm Phật hiệu rồi trầm giọng nói :

- Đạo hữu, tự thân hắn dán cáo thị cung khai, sự thực như thép còn gì hay ho để nói nữa chứ? Tuyệt đối không thể để bảo vật rơi vào tay ma đạo, cứ tìm hắn mà đòi thôi!

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói :

- Nói vậy, Thiết Nhất chưởng môn không tin những lời Bạch tiền bối nói chăng?

Thiên Nhất đạo trưởng bất giác rùng mình, lão nói :

- Sinh tiền Hạ Hầu Nhất Tu quỷ kế đa đoan, lòng dạ thâm độc, ngươi tiếp thụ y bát của hắn nên tự nhiên không thể đi con đường khác, có thể Bạch nữ hiệp đã bị ngươi qua mặt!

Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Như Băng và hỏi :

- Bạch tiền bối nói thế nào đây?

Bạch Như Băng nói :

- Ta tìm Kim Ngọc Dung là để báo thù rửa hận cho Sài tỉ tỉ của ta, ngươi tìm Kim Ngọc Dung là

để rửa hận cho Hạ Hầu Nhất Tu, căn bản không phải là một chuyện. Vì thế, ta không quản vào chuyện này, ta chỉ cần ngươi nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu thôi!

Lam y lão nhân mỉm cười đắc ý, song mục lấp lánh dị quang! Chưởng môn của ngũ đại môn phái cũng nhẹ nhõm tâm thần!

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói :

- Bạch tiền bối, tại hạ không có ý cầu cứu tiền bối, nhưng bất luận nói thế nào thì sự thực Bạch tiền bối và tiên sư cũng từng là phu thê, và đã có con với nhau bây giờ sao có thể để kẻ gian...

- Câm miệng! - Bạch Như Băng lạnh lùng quát - Lão ta đã vô tình thì ta cũng vô nghĩa, tình phu thê giữa ta và lão ta đã sớm dứt rồi, bây giờ lão ta là kẻ thù của ta, ta hận không được ăn thịt, lột da lão ta...

Hạ Hầu Lam cao giọng nói :

- Bạch tiền bối, tại hạ chỉ vì bối phận của tiên sư mà tôn xưng tiền bối một tiếng, sự thực thì tiên sư không hề nhắc đến chuyện của người và Bạch tiền bối bao giờ cả!

Lam y lão nhân lại xen vào :

- Chuyện vô lương tâm như vậy thì Hạ Hầu Nhất Tu có thể nói cho người khác biết sao?

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Hạ Hầu Lam ngươi nghe thấy không, lão ta đã nói thay ta rồi đấy!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ nghe rồi nhưng Bạch tiền bối, hắn là Kim Ngọc Dung...

Bạch Như Băng nói :

- Chuyện này ta biết, chờ lát nữa ngươi nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu thì ta sẽ tìm hắn báo thù cho Sài tỉ tỉ trước sau đó sẽ đi tìm Hạ Hầu Nhất Tu Hạ Hầu Lam nói :

- Bạch tiền bối quả thực là tiên sư đã tạ thế nhiều năm...

Bạch Như Băng nói :

- Vậy ngươi hãy nói cho ta biết chỗ mai táng lão ta!

Hạ Hầu Lam hỏi lại :

- Bạch tiền bối định làm gì?

Bạch Như Banh cười nhạt nói :

- Ta đi “tảo mộ” cho lão ta một chuyến để tận tình nghĩa phu thê?

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam đột nhiên dựng ngược lên, chàng nói :

- Bạch tiền bối người xưa có câu “Một ngày phu thê là ân nghĩa trăm năm”, lại có câu: “người chết thi trăm sự đều hết”, nếu tiên sư có chỗ nào không phải thì xin Bạch tiền bối rộng lượng bỏ qua. Tiên sư đã tạ thế nhiều năm, Bạch tiền bối sao nỡ...

Bạch Như Băng lạnh lùng quát :

- Căn bản ta không cho rằng lão ta đã chết!

Hạ Hầu Lam không nhịn được nữa chàng nói :

- Vậy Bạch tiền bối, thầy nợ trò trả có thù oán gì xin tiền bối cứ ra tay với Hạ Hầu Lam này!

Lam y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, như thế mới giống khẩu khí của đại trượng phu, chuyện đêm nay không thể giải quyết bằng miệng lưỡi, vậy sao không để cho tay chân làm sáng tỏ chân giả và mọi chuyện ân oán thị phi?

Hạ Hầu Lam nói :

- Thất phu như thế là rơi vào tâm nguyện của ngồi rồi!

Lam y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Chư vị đồng đạo, nhân vật chính đang ở trước mắt, hắn đã không còn lời để biện bạch, bảo vệ võ lâm chí bảo là quan trọng, chư vị không hạ thủ thì còn đợi khi nào nữa?

- A di đà Phật! - Đại Bị thượng nhân niệm Phật hiệu rồi nói - Hạ Hầu thí chủ hãy mau chóng giao Ngọc Thiềm Thừ ra đi, chớ để có sự hiểu lầm nữa!

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói :

- Chưởng môn, nếu thu thập được Hạ Hầu Lam thì lo gì tại hạ không giao Ngọc Thiềm Thừ ra, chỉ có điều tại hạ muốn khuyến cáo các vị một câu, đêm nay Ngũ đại môn phái tất phải trả một giá khá đắt đấy!

Đại Bi thượng nhân nói :

- Ngũ đại môn phái không tiếc gì cả, thề tất phải bảo vệ bảo vật đến cùng!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy thì tốt, Hạ Hầu Lam đang ở trước mắt đây, vị nào muốn bảo vật thì xin mời lên trước!

Đại Bi thượng nhân định phất tay hạ lệnh thì đột nhiên...

- Khoan đã! - Bạch Như Băng lạnh lùng khai khẩu - Để hắn nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu trước đã?

Lam y lão nhân cười hì hì, nói :

- Bạch nữ hiệp, chỉ cần bắt được Hạ Hầu Lam thì lo gì hắn không ngoan ngoãn nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu? Chuyện đó xin cứ để tại hạ phụ trách!

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Vậy thì tốt, chỉ có điều, tuyệt đối không thể động đến một tấc cây ngọn cỏ của La gia!

Lam y lão nhân nói :

- Chuyện này là tất nhiên, chỉ bắt Hạ Hầu Lam thôi...

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói :

- Đừng quên là nguyên chủ của Ngọc Thiềm Thừ đang ở đây, dù ta có lấy ra thì các ngươi cũng không chạm được vào nó đâu!

Ngũ đại môn phái vừa biến sắc thì lam y lão nhân đã bật cười nói :

- Không dám phiền ngươi nhắc nhở, võ lâm đồng đạo chỉ bảo vệ bảo vật. Chỉ cần Ngọc Thiềm Thừ không rơi vào tay ma thì bất luận ai giữ cũng được, ngươi đừng mong khiêu khích ly gián...

Hạ Hầu Lam định nói nữa nhưng Thiên Nhất đạo trưởng đã lạnh lùng hừ một tiếng!

Võ Đang thất kiếm sau lưng lão lập tức liên thủ tiến lên, chớp mắt đã bổ đến gần Hạ Hầu Lam, mười bốn hữu thủ cùng xuất ra, tất cả đều thi triển Võ Đang tuyệt học!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Võ Đang lấy kiếm thuật làm sở trường. Sao bảy vi nỡ bỏ kiếm không dùng?

Ảo Ảnh Thiên Ma chưởng thuận thế vỗ ra, thế chưởng nhằm quét vào Võ Đang thất kiếm! Theo đó là một loạt tiếng “Binh! Binh!” vang lên, Võ Đang thất kiếm kêu hự hự và thối lui.

Nhưng chưa lui trở lại nguyên vị thì bọn họ đã bạt kiếm và xông lên lần thứ hai, bảy đạo kiếm quang lạnh lùng bay cuộn về phía Hạ Hầu Lam!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Thế mới phải, nghĩ tình bảy vị tu hành không dễ và cũng chỉ là người phụng mệnh hành sự nên tại hạ cho phép các vị toàn thân mà lui, nào buông tay!

Hữu thủ chụp vào thắt lưng, một đạo ngân quang như linh xà lập tức lóe lên, kiếm hoa bảy đóa nghênh tiếp thất kiếm của đối phương. Sau một loạt tiếng leng keng thì có bảy đạo kiếm quang xông thẳng lên trời rối rơi xuống các nơi trong đêm tối!

Nhìn lại Võ Đang thất kiếm thì người nào người nấy đều mặt xám như tro, mỗi người lui ra đứng mỗi nơi dưới thềm đại sảnh! Hạ Hầu Lam tay cầm nhuyễn kiếm với hàn quang lạnh lùng, thân hình đứng thẳng một cách hiên ngang!

Thiên Nhất đạo nhân biến sắc lão định phái Thập nhị Điện chủ xông lên thì đột nhiên có tiếng Phật hiệu vạch lên bầu trời đêm. Theo đó là có bốn lam y cao to từ sau lưng Đại Bi thượng nhân vượt lên, đó là Thiếu Lâm tứ tôn giả, chưởng quyền mang theo kinh phong ào ạt nhằm đầu và chân Hạ Hầu Lam mà cuộn tới. Thế công uy mãnh như cuồng long xuất hải, quyền phong chưởng lực tan bia phá thạch!

Hạ Hầu Lam bật cười nói :

- Thiếu Lâm Phục Hổ thần quyền và Đại Bát Nhã chưởng, ta không chiếm phần tiện nghi này đâu!

Nhuyễn kiếm chúi xuống rồi “bật” một tiếng bay cắm vào mái ngói đại sảnh, cùng lúc song chưởng đồng loạt vung ra, thế chưởng nhằm vào thân hình cao to của Tứ tôn giả mà vỗ tới!

“Binh! Binh! Binh” ba tiếng chấn động vang lên, thân hình Tứ tôn giả lảo đảo bay ngược ra sau, mỗi người đứng mỗi nơi nhưng trên miệng người nào cũng thổ ra một búng máu tươi, mặt vàng như nghệ nhất thời lắc lư muốn ngã!

Đại Bi thượng nhân cả kinh, lão trầm giọng quát :

- Ngộ Thiền! Tiếp lấy!

Tay áo ông phất ra, lập tức có bốn đạo hồng quang bay về phía Tứ tôn giả.

Tứ tôn giả đưa tay bắt lấy rồi bỏ vào miệng, đoạn cả bốn người đều cúi người, nói :

- Đa tạ chưởng môn!

Sau đó bốn tăng nhân lập tức tọa thiền ngồi xuống trước đại sảnh mắt nhắm tay chấp trước ngực, nhất thời bất động!

Hạ Hầu Lam nhất kiếm đẩy lui thất đạo, song chưởng đả bại tứ tăng, thần uy lập tức chấn động toàn đương trường, võ lâm quần hùng đều biến sắc và kinh khiếp. Chàng quét mục quan nhìn khắp đương trường rồi thản nhiên nói :

- Còn vị nào đòi Ngọc Thiềm Thừ nữa?

Trong sự yên lặng của toàn trường, đột nhiên nghe lam y lão nhân nói :

- Chư vị đồng đạo, đối với hạng ma trong ma này thì còn kiêng kỵ võ lâm đạo nghĩa gì nữa, tốt nhất là chúng ta cùng xông lên vây kích, bằng không e rằng khó thu thập được hắn!

Lúc này, Thiếu Lâm, Võ Đang đều hận thấu xương thấu cốt vị ma trong ma Hạ Hầu Lam này nên tự nhiên là cùng tán đồng, thế là dưới một tiếng hiệu lệnh, quần hào lập tức động thủ.

Nhất thời đao quang kiếm ảnh đầy trời, mấy chục vị cao thủ tuyệt đỉnh cùng bổ nhào về phía Hạ Hầu Lam.

Lam y lão nhân cũng tham kiến, khóe miệng lão ta luôn nở nụ cười thâm độc bí hiểm, lão theo sau quần hào mà xông lên, hữu thủ vung ra một loạt ám khí nho nhỏ lông bò, đánh vào người Hạ Hầu Lam! Hạ Hầu Lam vừa tung người lên thu lại nhuyễn kiếm, chàng định nghinh tiếp thế công của quần hào, nhưng thấy vậy thì bất giác chấn động tâm thần. Thân hình lập tức lao vút lên cao vượt qua luồng ám khí tẩm độc của lam y lão nhân Đang lúc thân hình chàng còn lơ lửng trên không thì mái ngói của đại sảnh nổ ầm một tiếng rồi đột nhiên vỡ ra, nhất thời ngói chạy đá bay, bụi khói mù mịt!

Hạ Hầu Lam cả kinh thất sắc, thân hình lại bốc lên cao vượt qua đám gạch ngói đất đá và may mắn thoát nạn!

Nhưng trong hàng loạt tiếng kêu thảm bên dưới, quần hào như diều đứt dây huyết nhục bay ngang, thân hình bay lên nửa chừng rồi rơi xuống tứ phía, trong chớp mắt mà huyết nhục đầy mặt đất, thi thể một nơi đầu rơi một ngả!

Những kẻ nhanh chân tránh né may mắn thoát nạn, chỉ có Đại Bi thượng nhân, Thiên Nhất đạo trưởng Võ Đang thất kiếm còn năm, Nga My nhị lão ngộ nạn cả đôi, Hoa Sơn tứ tẩu chết một cặp,

Côn Luân nhị ông chỉ còn lại một, Tứ Tôn Giả vì ngồi một bên vận công trị thương nên không bị thương vong. Võ Đang Thập nhị Điện chủ cũng chỉ còn năm người. Ngoài ra, các lộ võ lâm hào kiệt chết không biết bay nhiêu mà kể!

Đột biến kinh người này khiến đương trường im lặng một hồi lâu mới định thần trở lại, Bạch Như Băng quát một tiếng rồi cùng ái nữ soái lãnh nhị vị hộ pháp xông vào trong La phủ. Tòa đại sảnh của La gia tuy bị nổ tung nhưng phòng ốc các nơi khác vẫn không hề hấn gì, nhờ ánh đèn treo khắp nơi trong La gia nên có thể trông thấy rõ ràng, bên trong tòa đại sảnh của La gia trống không, đâu có một bóng người nào!

Bạch Như Băng lại quát một tiếng rồi cùng ái nữ soái lãnh tả hữu hộ pháp lướt ra ngoài, bà chú mục nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi :

- Hạ Hầu Lam, cha con La lão anh hùng đi đâu rồi?

Hạ Hầu Lam đứng gần trước đại sảnh nên chàng cũng trông thấy bên trong rõ ràng, lòng chàng không khỏi ngạc nhiên kinh hãi, nghe vậy thì chàng liền nói :

- Bạch tiền bối hỏi tại hạ, tại hạ biết hỏi ai bây giờ?

Bạch Như Băng tức đến độ run người bà nói :

- Ta hỏi ngươi rốt cuộc đây là chuyện thế nào?

Đột nhiên nghe lam y lão nhân lạnh lùng nói :

- Còn phải hỏi nữa sao? Đương nhiên là chuyện cấu kết trước đó của Hạ Hầu Lam và La gia. Chúng ngầm đặt thuốc nổ dưới mái ngói đại sảnh, chờ quần hào cùng xông tới thì đốt dây dẫn nổ, đây không chỉ là quăng một mẻ lưới đánh gọn võ lâm thiên hạ mà còn...

Hạ Hầu Lam lớn tiếng quát :

- Tên thất phu, ngươi chớ...

Lam y lão nhân cắt lời nói :

- Chớ cái gì, vừa rồi thuốc nổ phát tác khéo hợp với lúc thân hình ngươi đang ở trên không, La gia lại chẳng có ai thương vong, ngươi còn muốn ta nghĩ thế nào nữa? Không lẽ thuốc nổ đó là do chư vị quần hào trước mắt đây ngầm đặt chăng?

Nhất thời, Ha Hầu Lam thật là không còn lời biện bạch Bạch Như Băng lại quát hỏi :

- Hạ Hầu Lam, ta hỏi ngươi, cha con La lão anh hùng đâu?

Lam y lão nhân tiếp lời :

- Bạch nữ hiệp hà tất phải hỏi nhiều tất nhiên là bọn họ đã sớm trốn tránh rồi!

Bạch Như Băng hơi nhẹ nhõm, thần uy thụ lại, bà định lên tiếng thì đột nhiên...

- A di đà Phật?

Thân hình Đại Bi thượng nhân run run, lão cao giọng niệm Phật hiệu rồi nói :

- Bây giờ ngũ đại nôn phái đã tự là không có sức bảo vệ bảo vật rồi, nhưng ngũ đại môn phái tất phải báo thù món nợ máu này. Hạ Hầu thí chủ, bọn lão nạp cáo biệt đây!

Nói đoạn lão phất tay ra hiệu rồi soái lãnh các phái may mắn thoát nạn đưa thi thể những kẻ ngộ nạn mà đi, chớp mắt đã mất tung mất tích!

Quái lạ một điều là lam y lão nhân chẳng những không thừa cơ chuồn mà còn giương mắt nhìn võ lâm quần hào đi xa rồi đột nhiên ngửa cổ cười ha ha một tràng cuồng ngạo!

Hạ Hầu Lam nhướng mày hỏi :

- Tên thất phu, ngươi cười cái gì?

Lam y lão nhân ngừng cười và nói :

- Trong lòng ta cao hứng, không cười lẽ nào khóc?

Hạ Hầu Lam nói :

- Có gì đáng để cao hứng chứ?

Lam y lão nhân nói :

- Từ nay về sau ngươi sẽ nếm không ít đau khổ, trốn đông tránh tây, có nhảy xuống Hoàng Hà cùng rửa không sạch, giang hồ tuy rộng lớn nhưng không có nơi dung thân, còn khó chịu hơn là chết, ta không cao hứng sao được, không cười lớn sao được?

Trong mắt Hạ Hầu Lam lấp lánh hàn quang, chàng nói :

- Nói vậy là ngươi...

Lam y lão nhân cắt lời nói :

- Vạn sự cần phải nói từ đầu, Hạ Hầu Lam, ta hỏi ngươi nhé, ngươi nghe ai nói vị nghĩa mẫu mà

ngươi chưa từng gặp mặt một lần, có một vi biểu huynh?

Hạ Hầu Lam nói :

- Là chính miệng La lão anh hùng nói cho ta biết!

Lam y lão nhân gật gật đầu lão quay sang hỏi Bạch Như Băng :

- Làm sao Bạch nữ hiệp biết vị Sài tỉ tỉ của nữ hiệp có một vi biểu huynh họ La như thế?

Bạch Như Băng nói :

- Ta nghe người ta nói trước đây không lâu, nói rằng Hạ Hầu Lam tình cờ gặp một vị biểu huynh của sư mẫu tại Kim Lăng.

Lam y lão nhân cười ha ha rồi nói :

- Xem ra nhị vị toàn là nghe người ta nói.

Hạ Hầu Lam buột miệng hỏi :

- Lẽ nào có gì không đúng?

Lam y lão nhân nói :

- Đâu chỉ có gì không đúng mà cứ như là đại sai đại lầm, theo tại hạ biết thì Sài Ngọc Hà căn bản không có vị biểu huynh họ La nào cả, ngươi sống ở Kim Lăng này cũng không ít ngày, ngươi có nghe nói có La gia nào ở phía Tây thành không?

Hạ Hầu Lam ngớ người chàng nói :

- Cố nhiên là tại hạ không nghe nhưng tại hạ có vị bằng hữu...

Lam y lão nhân cười hì hì nói :

- Ngươi muốn nói đến Tần Lục và Thiết Ngưu chăng?

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng hỏi :

- Ngươi cũng biết hai người đó à?

- Đâu chỉ là biết! - Lam y lão nhân cười cười nói - Bây giờ ta không ngại nói cho ngươi biết Tần Lục, Thiết Ngưu, Tiểu Thúy Hồng đều là người của ta.

Hạ Hầu Lam quát :

- Ngươi nói bậy, Tần Lục và Thiết Ngưu làm sao có thể là...

Lam y lão nhân thản nhiên nói :

- Lời là do ta nói, tin hay không tùy ngươi!

Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng “hừ” một tiếng lạnh lùng rồi nói :

- Như vậy La gia này...

Lam y lão nhân cắt lời nói :

- Tự nhiên cũng là người của ta!

Nhiệt huyết cuồn cuộn dâng lên trong người Hạ Hầu Lam, chàng quát :

- Tên thất phu, ta hiểu rồi...

- Ngươi hiểu rồi à? - Lam y lão nhân nói - Ngươi lần lượt chui vào từng chiếc tròng, bây giờ sẽ siết ngươi đến chết, dù ngươi hiểu rõ cỡ nào cũng chẳng có ích gì!

Hạ Hầu Lam vừa thẹn vừa tức, chàng nói với giọng run run :

- Tên thất phu, ám khí tẩm độc vừa rồi là do ngươi cố ý bức ta phải tung người lên không phải không?

Lam y lão nhân gật đầu nói :

- Không sai, ngươi lại hiểu rõ một điều nữa!

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi cũng thừa nhận ngươi là Kim Ngọc Dung?

Lam y lão nhân lại gật đầu thừa nhận :

- Không sai, cũng thừa nhận ta là Đồng Thiên Hạc, Án Tử Phong...

Hạ Hầu Lam nói :

- Tên thất phu, vừa rồi là cơ hội tốt nhất để giết ta, tại sao ngươi...

Lam y lão nhân cười cười nói :

- Nếu ta muốn giết ngươi thì điều đó dễ như trở bàn tay, chỉ có điều ta không giết ngươi nhưng bây giờ ngũ đại môn phái đã ghi nhớ nợ máu vào đầu ngươi, bức ngươi phải trốn đông tránh tây, giang hồ tuy rộng lớn, song chẳng có chỗ cho ngươi dung thân. Đối với một nhân vật ngạo xưng Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma mà nói, thì há chẳng khó chịu hơn chết sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Sợ rằng khó có thể như ngươi tưởng tượng, chỉ cần ta bắt được ngươi bảo ngươi tự cung khai tạ tội với ngũ đại môn phái thì món nợ máu này sẽ vào đầu ngươi thôi!

Lam y lão nhân lắc đầu mỉm cười nói :

- Một lát nữa đây, ngay cả chút lực trói gà ngươi cũng không có thì nói gì đến chuyện bắt ta?

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi chớ khoe khoang cơ trí mưu đồ...

Lam y lão nhân bật cười nói :

- Ngươi nhầm rồi, ngươi còn nhớ ngọn đèn trong Cổ Động Thiên không, trong đầu của chiếc đèn đó có trộn không ít Vô Ảnh Tán Công tán, ngươi đã ngửi đủ rồi, và lại, nếu ta có ý hãm chết ngươi thì đâu thể chừa cho ngươi và hòa thượng đó một cửa ra?

Hạ Hầu Lam chấn động tâm can chàng quát :

- Ta không tin.

Lam y lão nhân chậm rãi nói :

- Không tin thì chờ lát nữa ngươi vận khí thử lại xem?

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói :

- Nói vậy Cuồng hòa thượng đó...

Lam y lão nhân cắt lời nói :

- Lão ta ngửi đã lâu nên dược lực cũng phát tác từ lâu rồi, hiện đã thành tù nhân trong ngục của ta!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Tên thất phu, ngươi hại tiên sư ta thê ly tử tán, nhà tan cửa nát...

Lam y lão nhân nhăn mặt, lão nói :

- Hắn đoạt người ta yêu, hại ta đau khổ một đời, chuyện này nói thế nào đây?

Hạ Hầu Lam sững người, chàng hỏi :

- Ngươi nói là nghĩa mẫu của ta chăng?

Lam y lão nhân lắc đầu, nói :

- Không phải.

Ngọc diện của Bạch Như Băng có dị sắc, bất giác bà ta khẽ cúi đầu!

Lam y lão nhân liếc mắt nhìn qua rồi bỗng nhiên đổi giọng nói :

- Ta đã quá đau khổ rồi, không muốn nhắc lại chuyện xưa nữa!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tên thất phu, trước khi dược lực phát tác, ta còn đủ thời gian để thu thập ngươi.

Lam y lão nhân lắc đầu nói :

- Không kịp rồi, không tin ngươi vận khí thử xem?

Hạ Hầu Lam không trả lời nhưng sắc diện đột nhiên đại biến!

Lam lão nhân thấy vậy thì cười ha ha rồi nói :

- Cả đời này ngươi đừng mong hồi phục công lực cao tuyệt của ngươi, trừ phi uống thuốc giải độc môn của ta, nhưng ngươi tưởng là ta sẽ cho ngươi sao?

Song mục Hạ Hầu Lam đỏ như lửa, thân hình run lên bần bật, chàng vừa định nói thì Bạch Như Băng cướp lời :

- Kim Ngọc Dung, ngươi quên là còn có ta ở đây à!

Lam y lão nhân gật đầu nói :

- Bạch Như Băng, nàng có thể động đến ta, nhưng ta biết nàng tuyệt đối không dám!

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Ta không nghĩ ra bất kỳ lý do gì...

- Có đấy! - Lam y lão nhân cắt lời nói - Vị Sài tỉ tỉ đó của nàng...

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Sài tỉ tỉ của ta đã ngậm hờn tạ thế nhiều năm rồi!

Lam y lão nhân cười một cách âm hiểm lão nói :

- Bà ta ngậm hờn mà chết đã nhiều năm nhưng còn có một nam một nữ con bà ta hiện đang cao cao hứng hứng sống trên thế gian, mà tất cả đều trong tay ta!

Bạch Như Băng biến sắc, bà khẽ quát :

- Kim Ngọc Dung, ngươi dám...

Lam y lão nhân cười cười, nói :

- Khi ta đến đây ta đã có dặn dò sau canh năm nếu ta không trở về thì cứ việc khai dao đối với một nam một nữ của Sài Ngọc Hà, nàng thấy ta dám hay không dám?

Bạch Như Băng lại biến sắc bà nói :

- Ta có thể bắt ngươi trao đổi...

Lam y lão nhân nói :

- Nàng có biết hiện tại bọn chúng ở đâu không?

- Ta có thể hỏi ngươi!

- Nàng cho rằng ta sẽ nói sao?

- Ta cho rằng ngươi cũng phải sợ chết!

- Thế gian xưa nay ai lại không chết? Chỉ sớm muộn mà thôi, tâm nguyện của ta đã mãn, thù hận đã tiêu, chết thì có sao nào? Vả lại, có hai con của Sài Ngọc Hà cùng chết thì Kim Ngọc Dung ta cũng không đến nỗi phải cô đơn!

Thần sắc trên mặt Bạch Như Băng liên tục biến đổi, nhất thời bà trầm mặc không nói gì!

Lam y lão nhân lại cười rồi nói :

- Bạch nữ hiệp, ta giữ lời hứa giao Hạ Hầu Lam cho nàng đấy, nàng hãy mau đưa hắn đi tìm Hạ Hầu Nhất Tu thôi. Nhưng ta hy vọng, xong việc nàng sẽ không giết hắn, để hắn nếm mùi đau khổ của cái sự đi không đường, ở không chốn. Sau cùng, ta khuyên nàng chớ đi theo ta, nếu không ta cứ lòng vòng tứ phía chẳng chịu về, một khi quá canh năm thì kẻ hối hận là nàng đấy! Lời đã tận xin cáo biệt?

Nói đoạn lão phất tay rồi tung người phi đi như bay!

Hạ Hầu Lam không động đậy và cũng không khai khẩu, chàng đứng đó trơ trơ như pho tượng, hai mắt đỏ rực, môi rớm máu, thần thái vô cùng kinh người!

Đột nhiên Bạch Như Băng tung người lướt tới xuất chỉ điểm huyệt Hạ Hầu Lam, đoạn bà kéo Bạch Tố Trinh phi thân mà đi Hiên Viên Cực cắp lấy Hạ Hầu Lam rồi cùng Lãnh Thiên Trì theo sát phía sau! Chớp mắt đã mất hút tung tích vào màn đêm bao la! Và cũng trong chớp mắt, La gia trở nên yên tĩnh cực kỳ dưới ánh trăng lờ mờ lạnh lẽo!

Chương 19: Kinh Nhân Chi Biến

Cũng một vầng trăng khuyết, cùng ánh trăng lờ mờ lạnh lẽo đó soi chiếu Thê Hà sơn - Một dãy núi cách không xa Kim Lăng, cũng đang chìm trong êm đềm tĩnh mịch. Thê Hà sơn nguyên danh là Nhiếp Sơn, đỉnh núi cao nhất có tên gọi là Tản Sơn. Thê Hà sơn nằm trong sự bao bọc của quần sơn, rừng cây rậm rạp, mỗi khi đến mùa thu thì khắp núi đỏ rực, một màu lấp lánh như ráng chiều, suối nguồn đá núi nơi đây đều có sử tích.

Đường thi có câu :

“Đình xa tọa ái phong lâm vãn.

Sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa”.

Tạm dịch :

“Rừng phong mến cảnh dừng xe ngắm.

Lá thắm hơn hoa tiết tháng hai”.

Đã không ít tao nhân mặc khách từng say đắm nơi này.

Tại một nơi thâm sâu của Thê Hà sơn có một ngôi Thê Hà cổ tự, đây là ngôi chùa có lịch sử lâu đời.

Tuy đêm đã khuya nhưng trong ngôi Thê Hà cổ tự này vẫn còn thấp thoáng vài ánh đèn, trong số đó, có một ánh đèn chiếu ra từ một gian tịnh xá ở hậu tự. Trong tịnh xá có ánh đèn nhưng không nghe tiếng người, núi non chìm trong tịch lặng, tứ bề hoang vắng thâm u!

Đột nhiên một bóng người lướt trên không, vạch ngang bầu trời đêm tĩnh mịch rồi hạ xuống hậu viện của Thê Hà cổ tự, bóng người này chính là Lam y lão nhân!

Lão ta vừa chạm chân xuống đất thì từ trong bóng tối có một hắc y nhân cao to diện mục thâm trầm bước ra, người này cúi người cung kính nói :

- Lão chủ nhân về rồi à?

Lam y lão nhân khẽ gật đầu “ừ” một tiếng rồi nói :

- Cô nương ngủ rồi chăng?

Hắc y nhân kia nói :

- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ vừa thấy cô nương còn đi lại trong phòng...

Lam y lão nhân khoát tay rồi cất bước đi đến gian tịnh xá có ánh đèn hắt bóng qua cửa sổ! Lúc này hắc y nhân cũng cúi chào rồi lui bước.

Đến bên cửa gian tịnh xá, Lam y lão nhân đưa tay khẽ gõ cửa và cất giọng thân mật nói :

- Hài nhi, ngủ rồi à?

Trong gian tinh xá có giọng lạnh lùng của thiếu nữ cất lên :

- Vẫn chưa, lão muốn làm gì?

Lam y lão nhân vội nói :

- Không làm gì cả. Ta vừa trở về nên muốn xem thử ngươi đã ngủ chưa thôi!

Giọng thiếu nữ càng lạnh lùng như băng nàng nói :

- Vẫn chưa ngủ, nhưng ta phải đi ngủ ngay đây!

Rõ ràng là nàng không hoan nghênh!

Nhưng Lam y lão nhân chẳng quan tâm, lão cười cười nói :

- Hài nhi, ngươi vẫn chưa ngủ thì...

Thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Lão muốn vào chăng?

- Đúng vậy, hài nhi!

- Có chuyện gì chăng?

- Đúng thế, hài nhi?

- Vừa rồi chẳng phải lão nói là không có gì đó sao?

Lam y lão nhân bật cười rồi nói :

- Hài nhi là ta vừa nhớ ra một chuyện...

Giọng thiếu nữ vẫn lạnh lùng, nàng nói :

- Có gì thì vào nói đi, cửa không khóa!

Lam y lão nhân vội “ừ” một tiếng rồi đẩy cửa bước vào.

Đây là gian tinh xá được bài trí rất hoa lệ, góc tường có một chiếc giường đệm bông, cạnh đó có một bạch y thiếu nữ đang ngồi trên ghế, dáng vẻ nàng thanh nhã và có phần hơi gầy, trông như hàn mai trong tuyết!

Lam y lão nhân ngồi xuống chiếc đôn gỗ đối diện, lão ngước nhìn nàng và nói:

- Hài nhi, sao ngươi vẫn chưa ngủ?

Bạch y thiếu nữ càng tỏ ra lạnh lùng, nàng chẳng buồn nhìn Lam y lão nhân một lần, giọng lạnh như băng :

- Có chuyên gì, nói đi?

Lam y lão nhân ngập ngừng một lát rồi tươi cười nói :

- Hài nhi ta đã bị cường địch nhận ra...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Thủy chung ta chưa từng nghe lão nói cường địch là ai?

Lam y lão nhân nói :

- Nhưng đêm nay có thể nói cho ngươi biết rồi, đó là La Sát phu nhân Bạch Như Băng!

Bạch y thiếu nữ “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là bà ta? Tại sao trước đây lão không nói cho ta biết.

Lam y lão nhân mỉm cười nói :

- Hài nhi, đó là do ta sợ ngươi lo lắng.

- Vậy tại sao đêm nay lão lại nói cho ta biết?

- Chuyện đến nước này họa đã gần trút xuống đầu, ta phải cho ngươi biết cường địch của chúng

ta...

- Không phải chúng ta mà là của lão!

- Phải, phải là cường địch của ta, là thù nhân của ta được chưa? Thực ra hài nhi, cường thù của ta và cường thù của ngươi có gì khác nhau chứ?

Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói :

- Không những có khác nhau mà còn khác nhau rất lớn, vì phàm là cường thù của lão thì đều phải là bằng hữu của ta, lão hiểu chưa?

Lam y lão nhân hơi biến sắc lão nói :

- Hài nhi...

- Đừng gọi ta! - Bạch y thiếu nữ lanh lùng nói - Vậy bây giờ lão định thế nào?

Lam y lão nhân nói :

- Nơi này đã không thể trú thân được nữa...

Bạch y thiếu nữ cắt lời nói :

- Ta vừa mới ở đây yên ổn được mấy ngày, lão lại muốn ta đi chăng?

Lam y lão nhân nói :

- Hài nhi, ta biết nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ không còn cách nào khác, ta nào muốn trốn đông tránh tây nam di bắc dịch, nhưng ta sợ sớm muộn gì bà ta cũng phát hiện ra nơi này...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Vậy cái cảnh trốn đông tránh tây thế này rốt cuộc đến ngày nào mới thôi, đây là biện pháp sao?

Lam y lão nhân xoa tay nói :

- Ta cũng biết đây không phải là biện pháp, ta càng không muốn để ngươi phải chịu cái khổ bôn ba, nhưng hài nhi, ngươi biết đấy ta không phải là đối thủ của bà ta...

Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói :

- Nói tới nói lui thì lão cũng muốn Ngọc Thiềm Thừ đó, đúng không?

Lam y lão nhân gượng cười nói :

- Hài nhi ta không phủ nhận nhưng...

- Nhưng cái gì? - Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói - Ta chẳng nói với lão rồi sao? Ngọc Thiềm Thừ là bùa hộ mệnh của ta, nếu ta trao nó cho lão thì không những không báo được mối thù của phụ mẫu mà ngay cả tính mạng ta cũng...

- Hài nhi - Lam y lão nhân cắt lời nói - Ngươi vẫn cho rằng ngươi không phải là cốt nhục do ta sinh ra sao?

Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói :

- Trừ phi mặt trời mọc hướng tây, bằng không lão đừng mong làm cho ta tin lão!

Thân hình Lam y lão nhân hơi run run lão nói :

- Hài nhi, rồi sẽ có một ngày ngươi phải hối hận.

Bạch y thiếu nữ hỏi :

- Ta hối hận cái gì?

Lam y lão nhân lắc đâu và cười bi thương, lão nói :

- Hài nhi chờ lúc ngươi hiểu ra ngươi là cốt nhục của ta thì e rằng mọi sự đã muộn rồi!

Bạch y thiếu nữ trầm ngâm một lát rỏi chợt nói :

- Lão thật sự không thể không cần Ngọc Thiềm Thừ đó chăng?

Song mục Lam y lão nhân lóe hàn quang lão vội nói :

- Hài nhi, nếu không vì đại địch cường thù kéo đến, tai họa sắp trút xuống đầu thì ta cần nó làm gì?

Bạch y thiếu nữ do dự một lát rồi gật đầu nói :

- Thôi được, ta đồng ý với lão.

Lam y lão nhân vui mừng ra mặt, lão đứng lên và nói :

- Hài nhi ngươi...

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Lời của ta vẫn chưa nói hết?

Lam y lão nhân vội nói :

- Hài nhi ngươi nói đi, nói đi!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta có một điều kiện, nếu lão đồng ý thì ta sẽ nói ra chỗ giấu Ngọc Thiềm Thừ, nếu lão không muốn đồng ý thì lão dừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa...

Lam y lão nhân vội nói :

- Hài nhi, ngươi cứ nói đi, xưa nay ta đối với ngươi trăm sự đều yêu chiều, hận là không hái được trăng trên trời xuống cho ngươi, vậy còn có điều kiện gì mà không thể đồng ý với ngươi?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Vậy ta xin đa tạ trước, lão hãy giao vị Thượng Quan cô nương đó cho ta...

Lam y lão nhân biến sắc, lão làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Vị Thượng Quan cô nương nào?

Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói?

- Nếu lão không chịu thì thôi vậy!

Lam y lão nhân vội nói :

- Hài nhi, ta chỉ muốn hỏi...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Không lẽ trong tay lão có đến hai vị Thượng Quan cô nương?

Lam y lão nhân gượng cười, lão nói :

- Hài nhi, ngươi cần cô ta làm gì?

- Đó là chuyện của ta không cần lão quản đến, theo ta thấy, dùng một Thượng Quan cô nương chẳng có chút liên quan gì đến lão để đổi lấy Ngọc Thiềm Thừ thì phải là chuyện quá hời đối với lão rồi!

- Hài nhi, giữa phụ tử sao có thể so đo như vậy, chỉ có điều ta phải nói cho ngươi biết, Thượng Quan Phụng là đồng bọn của cường địch nếu ngươi cứu cô ta...

- Ai nói là ta muốn cứu cô ta?

- Nói vậy, hài nhi ngươi không phải muốn cứu cô ta...

Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói :

- Ta cũng chẳng nói là không cứu cô ta?

Lam y lão nhân vội hỏi :

- Vậy là hài nhi muốn...

Bạch y thiếu nữ cắt lời nói :

- Ta không nói, đó là chuyện của ta, sau khi lão giao Thượng Quan cô nương cho ta thì cô ta là người của ta, vạn sự tự nhiên là do ta làm chủ!

Lam y lão nhân chau mày trầm ngâm một lát rồi đột nhiên gật đầu, nói :

- Được rồi, hài nhi ta đồng ý...

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta nói rõ trước nhé nếu Thượng Quan cô nương bị thương tổn một sợi tóc thì ta cự tuyệt không tiếp nhận, cả đời lão cũng đừng mơ đến Ngọc Thiềm Thừ.

Lam y lão nhân biến sắc, lão nói :

- Hài nhi, ngươi cho rằng ta là người thế nào vậy, ngươi yên tâm nếu Thượng Quan cô nương bị tổn hại một sợi tóc thì ngươi cứ hỏi một mình ta.

Lão cười hì hì rồi nói tiếp :

- Hài nhi, Ngọc Thiềm Thừ giấu ở đâu?

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Hiện giờ Thượng Quan cô nương đang ở đâu?

Lam y lão nhân gượng cười nói :

- Hài nhi xem ra cả ngươi và ta đều không tin lẫn...

Bạch y thiếu nữ cắt lời nói :

- Lão nói sai rồi, đối với bất kỳ người nào ta cũng đều tin, chỉ duy nhất không tin một mình lão!

Lam y lão nhân mỉm cười, nói :

- Được, được, hài nhi ta sẽ đưa cô ta đến giao cho ngươi...

Lão ngừng lại rồi quay ra ngoài gọi :

- Người đâu?

Bên ngoài có người lướt đến như chớp vì nói :

- Có thuộc hạ!

Lam y lão nhân nói :

- Đi mời Thượng Quan cô nương đến đây!

Người bên ngoài "vâng" một tiếng rồi bỏ đi, một lát sau có tiếng chân từ xa đến gần, theo đó là giọng nói của người vừa rồi :

- Bẩm lão chủ nhân, đã đưa người đến.

Lam y lão nhân nói :

- Vào đi!

Người bên ngoài đáp một tiếng rồi bước vào, đó là một hắc y nhân cao to diện mục thâm trầm, hai tay hắn đỡ lấy Thượng Quan Phụng, Thương Quan Phụng đang trong hôn mê, rõ ràng là nàng bị khống chế huyệt đạo!

Tuy bị khống chế huyệt đạo nhưng y phục vẫn chỉnh tề, thần sắc vẫn như thường, ngoài đầu tóc xổ tung ra thì trông cứ như người đang ngủ say! Từ đó có thể thấy Thượng Quan Phụng không bị bất kỳ sự giày vò tra tấn nào?

Bạch y thiếu nữ hơi nhẹ nhõm, giọng lạnh lùng nói :

- Đỡ Thượng Quan cô nương lên giường?

Hắc y nhân hơi do dự, hắn nhìn qua Lam y lão nhân chờ lệnh!

Lam y lão nhân liền quát :

- Ngươi không nghe thấy lời của cô nương sao?

Hắc y nhân vội đáp một tiếng rồi đỡ Thượng Quan Phụng tới chiếc giường đệm bông rồi đặt nàng nằm xuống!

Bạch y thiếu nữ phất tay nói :

- Không còn chuyện của ngươi, ngươi đi đi.

Lần này, hắc y nhân không chút do dự, hắn đáp một tiếng rồi cúi người lui ra ngoài!

Bạch y thiếu nữ nhìn Thượng Quan Phụng trên giường một lát rồi quay sang nói với Lam y lão nhân :

- Cô ta là Thượng Quan Phụng?

Lam y lão nhân gật đầu, nói :

- Đúng vậy, hài nhi, cô ta là Thượng Quan Phụng!

- Không phải lão phái người giả mạo đấy chứ?

- Hài nhi, thuật dịch dung của ta tuy độc bộ thiên hạ nhưng không qua mặt ngươi được, bây giờ cô ta đã ở bên cạnh ngươi, nếu ngươi không yên tâm thì có thể...

- Điều đó không cần, dù sao thì ta cũng chưa từng gặp Thượng quan cô nương...

- Hài nhi, không lẽ ta còn có thể...

Bạch thiếu nữ cắt lời nói :

- Đã là cô ta thì tốt rồi, lão có cho cô ta uống dược vật gì không?

Lam,y lão nhân gượng cười nói :

- Hài nhi, ngươi biết đấy, ta ngồi đây căn bản không động đậy!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Điều đó không phải là hiện tại, lão chỉ trả lời một câu là có hay không?

Lam y lão nhân nói :

- Không!

Bạch y thiếu nữ gật đầu nói :

- Không thì tốt nếu cô ta đã uống dược vật gì thì ta cũng không cần...

Lam y lão nhân vội nói :

- Hài nhi yên tâm, giữa cha con không có lừa đối bây giờ có thể nói cho ta biết...

Bạch y thiếu nữ lắc đầu nói :

- Vẫn chưa đến lúc, lão ra ngoài đi ta muốn nói với Thượng Quan cô nương mấy câu.

Lam y lão nhân vội kêu lên :

- Hài nhi ngươi...

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Chuyện riêng của nữ nhi, lão cũng muốn nghe sao?

Lam y lão nhân lắc đầu, nói :

- Ta không muốn nghe chỉ có điều, hài nhi, ta đã giao Thượng Quan Phụng cho ngươi...

Bạch y thiếu nữ cắt lời nói :

- Làm sao ta biết lão giao cho ta là Thượng Quan Phụng? Làm sao ta biết lão giao cho ta Thượng Quan Phụng như thế nào? Ta cũng phải hỏi cho rõ, rồi sau đó mới có thể nói cho lão biết nơi giấu Ngọc Thiềm Thừ!

Lam y lão nhân biến sắc, lão nói :

- Hài nhi, chuyện này không khỏi...

- Không khỏi cái gì? - Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói - Nếu lão không chịu thì thôi vậy!

Trong mắt Lam y lão nhân thoáng hiện dị sắc, lão vội cười cười nói :

- Ta không nói là không đồng ý, ta muốn nói là hài nhi ngươi không khỏi quá đa nghi thôi.

Bạch y thiếu nữ cười nhạt nói :

- Điều đó tự lão phải biết là tại sao!

Lam y lão nhân chẳng biết làm thế nào nên đành buông tay lắc đầu và gượng cười, nói :

- Được rồi chờ hài nhi ngươi hỏi xong rồi hãy tính vậy!

Nói đoạn lão uể oải đứng lên.

Bạch y thiếu nữ chăm chú nhìn lão rồi đột nhiên phá ra cười, vẻ cười khá lạnh người, nàng nói :

- Có lẽ lúc này trong lòng lão đã hận ta thấu xương thấu cốt, một khi Ngọc Thiềm Thừ đến tay thì sợ rằng lão tuyệt đối không tha ta một cách dễ dàng, đúng không?

Lam y lão nhân biến sắc, lão nói :

- Hài nhi, ngươi nói gì vậy? Hổ dữ không ăn thịt con, nhiều năm qua ta đối với ngươi...

Bạch y thiếu nữ cắt lời nói :

- Đó là vì Ngọc Thiềm Thừ còn trong tay ta?

Lam y lão nhân lại biến sắc nhưng lão liễn lắc đầu cười bi thương và nói:

- Hài nhi, nếu ngươi nghĩ vậy thì ta cũng chẳng biết làm thế nào, chờ ngươi giao Ngọc Thiềm Thừ cho ta xong thì ngươi sẽ biết là ta không phải như ngươi tưởng tượng.

- Đúng vậy! - Bạch y thiếu nữ tiếp lời - Ngọc Thiềm Thừ tựa như đá thử vàng, đến lúc đó nhất định ta sẽ biết!

Lam y lão nhân run người, tựa như trong lòng đang rất đau khổ, lão nói :

- Hài nhi, tạm thời ta tránh ra ngoài một lát, ngươi cứ việc hỏi cô ta đi!

Nói đoạn, lão quay người cất bước ra ngoài!

Bạch y thiếu nữ nói với theo :

- Ta nói trước nhé, trong khi ta và Thượng Quan cô nương nói chuyện thì không cho phép bất kỳ kẻ nào ở gần nơi này trong phạm vi mười trượng, bằng không đừng trách ta nói mà không làm. Đương nhiên nếu có kẻ nào tự tin là sẽ không bị ta phát giác thì cứ việc rình nghe!

Bạch y thiếu nữ dứt lời thì Lam y lão nhân đã ra khỏi tịnh xá lão quan lại nói :

- Hài nhi yên tâm, không có ai dám đến nghe lén đâu.

Tiếng chân càng lúc càng đi xa, cuối cùng là chìm vào bóng đêm tĩnh mịch!

Bạch y thiếu nữ ngưng thần lắng nghe một lúc rồi đột nhiên xuất thủ điểm vào người Thượng Quan Phụng nằm trên giường. Thượng Quan Phụng giật mình kinh tỉnh, nàng trở mình ngồi dậy, cảnh tượng trước mặt vừa lọt vào mắt thì nàng lập tức biến sắc quát lớn :

- Ngươi.... ngươi là ai?

Bạch y thiếu nữ mỉm cười nói :

- Cô nương cứ bình tĩnh nói chuyện!

Thượng Quan Phụng nhảy xuống khỏi giường, trên mặt nàng lạnh lùng như có một lớp băng sương, song mục xạ sát quang, thần sắc kinh người, nàng nói :

- Hãy trả lời ta, ngươi là ai?

Bạch y thiếu nữ nhỏ nhẹ nói :

- Cô nương, lát nữa ta sẽ nói cho cô nương biết ta là ai, điều quan trọng là bây giờ ta phải nói cho cô nương biết, ta tuyệt đối không có một chút ác ý, là bằng hữu chớ không phải thù địch của cô nương.

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Nhân tâm hiểm trá, bây giờ ta không thể tin bất kỳ người nào?

Bạch y thiếu nữ cười cười nói :

- Hạ Hầu đại hiệp tất phải ngoại lệ phải không?

Thượng Quan Phụng chấn động tâm thần, nàng ngạc nhiên nói :

- Ngươi... Rốt cuộc ngươi là ai?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Ta chẳng nói rồi sao. Một lát nữa tự nhiên sẽ nói cho cô nương biết, bây giờ xin mời cô nương ngồi xuống nói chuyện. Cô nương, nếu ta có tâm hại cô nương thì không thể khai huyệt đạo cho cô nương, đúng không?

Thượng Quan Phụng nói :

- Không phải ta sợ các ngươi hại ta mà lấy làm hổ thẹn vì ở chung với các ngươi!

Bạch y thiếu nữ thản nhiên cười rồi nói :

- Cô nương nhầm rồi, ta đã không phải đồng bọn với bọn họ và cũng chẳng phải người hợp với bọn họ!

Thượng Quan Phụng hỏi :

- Vậy ngươi là ai?

Bạch y thiếu nữ ngước mắt nhìn lên, nàng vỗ tay xuống giường và nói :

- Cô nương, mời ngồi rồi hãy nói!

Thượng Quan Phụng do dự một lát, cuối cùng nàng cũng ngồi xuống!

Bạch y thiếu nữ nhìn qua nàng và hỏi :

- Cô nương là Thượng Quan Phụng?

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Không sai, ta chính là Thượng Quan Phụng, ngươi cho rằng ta là...

Bạch y thiếu nữ lắc đầu, nói :

- Đừng hiểu lầm, cô nương, chỉ có điều ta chưa từng gặp cô nương nên sợ bị người ta lừa!

Thượng Quan Phụng buột miệng hỏi :

- Ai?

Bạch y thiếu nữ nói :

- Đó là người bắt cóc cô nương!

- Ngươi muốn chỉ Cuồng hòa thượng đó chăng?

- Lão ta không phải Cuồng hòa thượng, cô nương, lão ta chỉ giả mạo Cuồng hòa thượng.

- Vậy lão ta là ai?

- Cô nương đừng vội, chờ lát nữa ta sẽ nói cho biết!

- Bây giờ lão ta ở đâu!

Bạch y thiếu nữ nói :

- Đi ra ngoài rồi...

Nàng chỉ vào chiếc đôn gỗ và nói tiếp :

- Vừa rồi lão còn ngồi ở chiếc đôn đó!

Thượng Quan Phụng biến sắc, nàng lạnh lùng “hừ” một tiếng và nói :

- Ta phải đi tìm lão ta...

Nàng định đứng lên nhưng bạch y thiếu nữ vội giữ lại và nói :

- Cô nương không phải là đối thủ của lão ta, vả lại ngoài gian tịnh thất này mười trượng, nói ít cũng có hai mươi cao thủ canh giữ, xin cô nương hãy nhẫn nại!

Thượng Quan Phụng đành ngồi yên bất động, bạch y thiếu nữ lại nói tiếp :

- Cô nương chúng ta đều là nữ nhi, đã là nữ nhi với nhau thì chẳng có gì là không tiện nói, cô nương, lão ta có từng đối với cô nương...

Thượng Quan Phụng rất thông minh, nàng hiểu thấu ngay nên bất giác đỏ mặt, nàng lắc đầu nói :

- Không!

Bạch y thiếu nữ nhẹ nhõm người, nàng nói :

- Thế thì tốt, đây cũng xem như đại may trong bất hạnh...

Ngừng một lát nàng nói tiếp :

- Cô nương, bây giờ ta nói cho cô nương biết ta là ai, cô nương từng nghe nói đến một người có tên là Đồng Uyển Nhược chưa?

Thượng Quan Phụng rùng mình, nàng vội nói :

- Không lẽ cô nương là Đồng...

Bạch y thiếu nữ gật đầu nói :

- Đúng vậy, cô nương ta chính là Đồng Uyển Nhược.

Thượng Quan Phụng vô cùng kinh ngạc, nàng nói :

- Võ lâm thiên hạ ai ai cũng đang tìm cô nương, Hạ Hầu đại hiệp cũng vì vậy mà mấy phen giao đấu với người ta, thì ra cô nương cũng bị Cuồng hòa thượng...

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói :

- Cô nương, lão ta không phải Cuồng hòa thượng!

Thượng Quan Phụng vội hỏi :

- Vậy lão ta là ai?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Cô nương từng nghe nói về một người kêu bằng Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung chưa?

Thượng Quan Phụng càng kinh ngạc, nàng buột miệng kêu thất thanh :

- Kim Ngọc Dung, ta biết, lão ta là kẻ hại Hạ Hầu tiền bối...

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói :

- Đúng vậy, cô nương, là chính Kim Ngọc Dung đó!

Trong mắt Thượng Quan Phụng lấp lánh sát quang, nàng lạnh lùng nói :

- Giỏi cho một kẻ mặt người dạ thú, thì ra lão ta vẫn chưa chết

- Không, cô nương! - Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói - Kim Ngọc Dung đã chết rồi, nhưng sau đó trong võ lâm lại xuất hiện một Đồng Thiên Hạc...

Thượng Quan Phụng buột miệng hỏi :

- Không lẽ Đồng Thiên Hạc là...

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Đúng vậy, Đồng Thiên Hạc là hóa thân của Kim Ngọc Dung.

Thượng Quan Phụng vô cùng kinh ngạc, nàng nói :

- Nói vậy, Đồng Thiên Hạc cũng chưa...

Đồng uyển Nhược nói :

- Không, cô nương, Đồng Thiên Hạc cũng đã chết, nhưng sau đó trong võ lâm lại xuất hiện một Cuồng hòa thượng...

- Ta hiểu rồi! - Thượng Quan Phụng gật đầu nói - Thì ra Khoái Bán Thiên là...

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói :

- Cô nương, ngàn vạn lần chớ nghi oan cho Khoái Bán Thiên, Khoái Bán Thiên đã bị lão ta giết hại rồi buột vào một tảng đá dìm xuống đáy Hồng Trạch hồ, đó là chuyện trước đây lâu rồi. Nhẩm tính phải vào khoảng thời gian Hạ Hầu đại hiệp giả chết và Khoái Bán Thiên sau khi tự tay mai táng Hạ Hầu đại hiệp...

Thượng Quan Phụng càng nghe càng chấn động tâm can, nàng nói :

- Giỏi cho tên thất phu bỉ ổi vô sỉ, chẳng bằng loài cầm thú, thì ra kẻ mưu hại Hạ Hầu đại hiệp trong nhiều năm qua là lão ta, chỉ hận là Hạ Hầu đại hiệp không biết...

Nàng chăm chú nhìn Đồng Uyển Nhược rồi nói tiếp :

- Nói như vậy cô nương cũng không phải họ Đồng mà phải là họ Kim?

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói :

- Ta không phải Đồng nhưng cũng chẳng phải họ Kim!

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Vậy cô nương họ gì, là...

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Cô nương, ta phải là người mang ho Hạ Hầu!

Thượng Quan Phụng càng kinh ngạc, nàng buột miệng nói :

- Vậy cô nương là...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta là Hạ Hầu Trinh, cô nương hiểu rồi chứ?

Thượng Quan Phụng kêu thất thanh :

- Ta hiểu cô nương, vậy năm xưa...

- Ba thi thể năm xưa đều do Kim Ngọc Dung dùng người khác giả tạo ra!

- Thì ra là như vậy, thế làm sao cô nương biết...

- Chuyện này do gia mẫu nói cho ta biết trước lúc lâm chung!

- Thế Kim Ngọc Dung có biết cô nương là...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Rất khó nói, có thể lão ta biết, cũng có thể lão ta không biết!

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vì lúc gia mẫu bị lão ta cưỡng chiếm thì người đã hoài thai ta trong bụng, lão ta luôn nghĩ ta là cốt nhục của lão, nhưng sau đó ta nói cho lão ta biết...

Thượng Quan Phụng hỏi :

- Lão ta có tin không?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Lão ta nói lão ta không tin, lão ta kiên quyết cho rằng ta là cốt nhục của lão, mỗi lời mỗi tiếng đều gọi ta là hài nhi, đối với ta yêu thương rất mực. Lão ta còn nói rằng, đó là vì gia mẫu hận lão ta nên mới lừa dối ta để giá họa, tạo thành bi kịch nhân luân!

Thượng Quan Phụng gật gật đầu, nhất thời không nói gì!

Đồng Uyển Nhược nói tiếp :

- Nhưng ta lại cho rằng đó là vì ta là kẻ duy nhất biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ.

Thương Quan Phụng nói :

- Điều này cũng có khả năng...

Đồng Uyên Nhược nói :

- Ta cho rằng sở dĩ lão ta tốt đối với ta, và luôn kiên quyết cho rằng ta là cốt nhục của lão, chỉ vì

một nguyên nhân thật sự này, một khi ta nói cho lão ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thứ thì e rằng lão ta sẽ lập tức giết ta ngay!

Thượng Quan Phụng buột miệng nói :

- Vậy thì ngàn vạn lần cô nương chớ nói cho lão ta biết!

Đồng uyển Nhược lắc đầu mỉm cười, nói :

- Đúng vậy, nhưng bây giờ ta định nói cho lão ta biết!

Thượng Quan Phụng cả kinh nàng vội hỏi :

- Cô nương, vì sao vậy?

- Nếu ta không hứa nói cho lão ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì lão ta đâu chịu giao cô nương cho ta?

- Nói vậy, cô nương dùng Ngọc Thiềm Thừ để đổi ta?

- Đúng vậy cô nương?

Thương Quan Phụng biến sắc, nàng kêu lên :

- Không được cô nương, điều đó tuyệt đối...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Cô nương có biết hậu quả của việc rơi vào tay lão ta không?

Thượng Quan Phụng gật đầu nói :

- Ta biết nhưng cô nương có biết một khi giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão ta thì hậu quả sẽ như thế nào không, chẳng những sự an nguy của cô nương rất mong manh, huyết thù khó báo mà võ lâm thiên ha cũng sẽ ngộ đại nạn ta làm sao có thể...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Cô nương, sự thanh bạch của nữ nhi là quan trọng hơn cả!

Thượng Quan Phụng đỏ mặt, đôi mày liễu đột nhiên dựng lên, nàng nói :

- Cô nương như thế người bị hại chỉ là một mình Thượng Quan Phụng này thôi.

Đồng Uyển Nhược vô cùng cảm động nàng nói :

- Cô nương khiến người ta khâm phục, nói vậy cô nương định hy sinh bản thân mình à?

Thượng Quan Phụng lắc đầu nói :

- Cô nương, ta biết tự mình phải làm thế nào!

- Nhưng ta không thể để cô nương làm như vậy!

- Không lẽ cô nương muốn hãm Thượng Quan Phụng này vào chỗ bất nghĩa?

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lát lồi bỗng nhiên nói :

- Cô nương ta nghe nói Hạ Hầu đại hiệp là nghĩa tử và là cao đồ của tiên phụ!

Thượng Quan Phụng gật đầu nói :

- Đúng vậy cô nương!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy ta phải kêu Hạ Hầu đại hiệp một tiếng đại ca rồi!

Thượng Quan Phụng nói :

- Chàng cũng lớn hơn cô nương mấy tuổi.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói :

- Có được một vị đại tẩu tương lai như cô nương thì Đồng Uyển Nhược này cảm thấy rất vinh hạnh.

Thượng Quan Phụng đỏ mặt nàng vội nói :

- Cô nương nói chuyện nghiêm túc thôi

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thiên hạ còn chuyện gì nghiêm túc hơn hôn nhân đai sự?

Thượng Quan Phụng lại đỏ mặt nàng định nói thì Đồng Uyển Nhược đã tiếp lời:

- Cô nương xin yên tâm ta cũng biết thế nào là lợi hại và đã có kế sách vẹn toàn, nếu không ta há

có thể giao Ngọc Thiềm Thừ cho lào ta một cách dễ dàng?

Thượng Quan Phụng nói :

- Cô nương có kế sách vẹn toàn gì?

Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói :

- Thì ra cô nương không tin chăng?

Thượng Quan Phụng gật đầu nói :

- Chuyện có quan hệ trọng đại, ta không thể không hỏi cho rõ ràng!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nếu cô nương rất mãn ý với kế sách vẹn toàn của ta thì sao?

Thượng Quan Phụng do dự một lát rồi gật dầu nói :

- Thì ta đồng ý với cô nương và lập tức đi ngay!

Đồng Uyển Nhược lại hỏi :

- Nói vậy, nếu cô nương không vừa ý với kế sách vẹn toàn của ta thì cô nương sẽ không đi?

- Đúng thế, cô nương, sự thật là như vậy!

- Thế thì tốt, xin cô nương nghe xem nhé, sau khi cô nương rời nơi này, xin nhanh chóng tìm vị đại ca đó của ta, bảo hắn đến mai phục gần chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, tự ta sẽ đưa Kim Ngọc Dung đến đó. Như vậy chẳng những bảo vệ được Ngọc Thiềm Thừ mà còn có thể ra tay bắt Kim Ngọc Dung, cô nương, đây có phải là kế sách vẹn toàn không?

- Đích thị là kế sách vẹn toàn, nhưng còn có mấy chỗ khó thực hiện.

- Cô nương cho rằng những chỗ nào khó thực hiện?

- Thứ nhất, ta không biết Hạ Hầu đại hiệp đang ở đâu nên rất khó tìm.

Đồng Uyển Nhược tiếp lời :

- Theo ta biết rất có khả năng là đang quanh quẩn ở Kim Lăng.

Thượng Quan Phung hỏi :

- Làm sao cô nương biết?

Đồng Uyển Nhược đáp :

- Ta nghe bọn chúng nói!

Thượng Quan Phụng lại hỏi :

- Vạn nhất chàng không quanh quẩn ở Kim Lăng thì sao?

Đồng Uyển Nhược nói:

- Kim Ngọc Dung giả tạo vết thương trí mạng Nhất Tàn chỉ để giá họa, bây giờ ai ai cũng cho rằng hắn bắt cóc ta đi, trong võ lâm cũng xảy ra không ít phong ba bão táp. Dù hắn không quanh quẩn ở Kim Lăng thì việc tìm hắn thiết nghĩ cũng không phải chuyện khó!

Thượng Quan Phụng nói :

- Cho dù không khó nhưng trong khoảng thời gian ngắn thì sợ rằng không làm được!

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Xin cô nương nói tiếp chỗ khó thứ hai?

Thượng Quan Phụng nói :

- Cô nương chỉ thả ta đi chứ không phải đưa ta đi, dưới tay Kim Ngọc Dung có rất nhiều cao thủ, bất cứ lúc nào lão cũng có thể sai người đi bắt ta về!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Lẽ nào sở học của cô nương không đối phó nổi bọn thuộc hạ của Kim Ngọc Dung?

Thượng Quan Phụng nói :

- Cô nương, ta không nắm chắc là tất thắng mà chuyện này chỉ cho phép thành công chứ không cho phép thất bại, huống hồ song thủ nan địch tứ thủ, một nữ lưu như ta làm sao địch lại...

Đồng Uyển Nhược mỉm cười, nói :

- Cô nương xin yên tâm điều này ta có cách, ta có con bồ câu đưa thư rất thông minh, cô nương giấu nó trong người, chờ lúc cô nương đến chỗ tự tin là an toàn thì mới thả nó ra, ta thấy con bồ câu đó trở về thì mới đưa lão ta đi lấy Ngọc Thiềm Thừ!

Thương Quan Phụng suy nghĩ một lát rồi nói :

- Cách này cũng có thể miễn cưỡng gọi là được chỉ có điều, cô nương vẫn còn một chỗ khó nữa!

- Xin cô nương cứ nói!

- Làm sao cô nương biết ta có tìm được Hạ Hầu đại hiệp hay không, vạn nhất ta chưa tìm được Hạ Hầu đại hiệp mà cô nương đã đưa Kim Ngọc Dung đi lấy Ngọc Thiềm Thừ thì há chẳng...

- Điều này cũng chẳng sao, chúng ta hẹn nhau ba ngày, trong ba ngày đó vạn nhất cô nương vẫn tìm không ra đại ca của ta thì xin cô nương truyền tin tức này ra ngoài, khiến người khác đến đối phó lão ta cũng vậy thôi!

- Nhưng Ngọc Thiềm Thừ cũng sẽ bị rơi vào tay người khác...

- Ta thà để nó rơi vào tay người khác chứ tuyệt đối không để Kim Ngọc Dung chiếm đoạt!

Thượng Quan Phụng nói :

- Đến lúc đó sợ rằng bản thân cô nương...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Điều này xin cô nương yên tâm, trước khi ta nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì lão ta tuyệt không dám động đến ta, vả lại đến lúc đó vị đại ca của ta cũng sẽ nghe tin này mà đến, chỉ cần ta nói rõ mọi chuyện thì lo gì hắn không cứu ta...

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Cô nương có một câu nhưng ta không biết có nên nói hay không?

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Ý cô nương muốn nói, vạn nhất lão ta là phụ thân thật sự của ta thì phải làm thế nào chứ gì?

Thượng Quan Phụng giật mình, nàng nói :

- Cô nương cao trí quả đúng như vậy!

Đồng Uyển Nhược cũng rùng mình nhưng nàng liền nói :

- Cô nương bất kỳ người nào cũng không thể vì có một vị phụ thân như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo, vả lại nợ người ta thì cũng phải trả, cô nương nghĩ đúng không?

Thượng Quan Phụng lại giật mình, nàng trầm ngâm một lúc rồi mới nói :

- Cô nương, lão ta có chịu thả ta đi trong tình hình thế này không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Điều đó rất khó nói, con người lão cơ trí cao đến độ khiến người ta kinh sợ, ta cho rằng lão ta không thể không biết tính toán của ta, nhưng cô nương...

Nàng mỉm cười rồi nói tiếp :

- Có câu: “Người vì tham mà chết, chim vì mồi mà sa bẫy”, huống hồ đây là bảo vật mà người trong võ lâm đều thèm thuồng? Trước một chữ “tham” sai khiến, ta cho rằng đáng đánh một canh bạc và bằng lòng với canh bạc này?

Thượng Quan Phụng nói :

- Cũng mong là như vậy

Đồng Uyển Nhược tiếp lời :

- Cô nương, vậy thì xin nhớ kỹ nội trong ba ngày địa điểm tại đại viện của Kim Lăng Đồng gia?

Thượng Quan Phụng gật đầu nói :

- Được ta nhớ rồi!

Đồng Uyển Nhược khẽ gật đầu rồi cao giọng gọi :

- Người đâu!

Chỉ nghe tiếng y phục lất phất trong gió đêm từ xa đến gần, cuối cùng có người bên ngoài tịnh xá nói :

- Có thuộc hạ, xin cô nương sai bảo!

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Mời lão chủ nhân!

Người ngoài tịnh xá đáp một tiếng rồi đi, chớp mắt lại có tiếng chân vang lên ngoài tịnh xá, một người đẩy cửa bước vào, đó chính là Lam y lão nhân!

Thượng Quan Phung mặt lạnh như băng, song mục xạ sát quan nhưng nàng không nói gì!

Lam y lão nhân liếc nhìn nàng mỉm cười nói :

- Thượng Quan cô nương, vất vả cho cô nương quá!

Thượng Quan Phụng vẫn không nói gì, Lam y lão nhân lại quay sang mỉm cười với Đồng Uyển Nhược và nói :

- Hài nhi, ngươi gọi ta phải không?

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Không sai, là ta gọi lão!

Lam y lão nhân cười cười nói :

- Đã nói chuyện với Thượng Quan cô nương xong chưa?

- Nếu chưa nói xong thì ta không thể gọi lão?

- Hài nhi nói cũng phải, ngươi gọi ta đến là...

- Ta nói với lão một tiếng, ta muốn phóng thích Thượng Quan cô nương...

Lam y lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thượng Quan cô nương đã là người của hài nhi, hài nhi thích làm thế nào thì làm thế ấy vậy?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Lão không cảm thấy bất ngờ sao?

Lam y lão nhân lắc đầu mỉm cười, nói :

- Ta không cảm thấy bất ngờ chút nào, hài nhi đòi Thượng Quan cô nương thì tự nhiên là chỉ có một đường phóng thích!

Đồng Uyển Nhược lại hỏi :

- Nói vậy là lão không có ý kiến.

Lam y lão nhân nói :

- Xưa nay ta đối với hài nhi ngươi là trăm sự đều chiều chuộng mà!

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nàng nói :

- Ta nói rõ trước, ta muốn thả Thượng Quan cô nương đi rồi mới đưa lão di lấy Ngọc Thiềm Thừ, chuyện quan hệ đến chính lão, lão hãy suy nghĩ cho kỹ!

Lam y lão nhân hơi chau mày, lão nói :

- Điều này vốn nằm trong tiên đoán của ta, nhưng hài nhi, ngươi làm thế là hại ta rồi!

Đồng Uyển Nhược hỏi :

- Sao lại nói vậy?

Lam y lão nhân nói :

- Thượng Quan cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, sau khi rời nơi này thì nhất định cô ta sẽ đem toàn bộ sự tình nói cho Hạ Hầu Lam biết, khi đó...

Thượng Quan Phụng không nói gì nhưng sắc diện của nàng liên tục biến đổi.

Đồng Uyển Nhược bình tĩnh nói :

- Lão nghĩ ta có thể đem chuyện lấy bảo vật nói cho Thượng Quan cô nương biết chăng?

Lam y lão nhân nói :

- Ta cho rằng sở dĩ hài nhi muốn thả Thượng Quan cô nương là vì điều này, tuyệt không có dụng ý gì khác...

Đồng Uyên Nhược cười nhạt nói :

- Lão đoán đúng rồi, ta nhờ Thượng Quan cô nương đi tìm vị đại ca đó của ta, bảo hắn đến mai phục trước ở chỗ giấu Ngọc thiềm Thừ, chờ bắt lão và báo thù!

Lam y lão nhân nói :

- Hài nhi, đó là ngươi tự tay giết chết phụ thân của ngươi rồi!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nợ người thì phải trả, nếu lão không đồng ý thì thôi vậy!

- Không! - Lam y lão nhân lắc đầu, nói - Để cho sự thực chứng minh tất cả, ta đồng ý.

Thượng Quan Phụng không cảm thấy ngạc nhiên vì điều này vốn nằm trong tiên đoán của Đồng Uyển Nhược!

Đồng Uyển Nhược cười nhạt nói :

- Lão đồng ý thì tốt nhưng ta nói trước cho lão biết, ta có biện pháp để biết Thượng Quan cô nương có an toàn rời nơi này hay không, nếu giữa đường lão phái người chặn lại thì...

- Hài nhi? - Lam y lão nhân khoát tay nói - Ngươi đã thả cô ta thì ta tuyệt không thể ngăn chặn cô ta lại nữa.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Có thể hay không thể là chuyện của lão, ta chỉ nói cho lão biết rằng, ta tự có biện pháp để biết Thượng Quan cô nương an toàn hay không, nếu lão không giữ lời hứa phái người chặn lại giữa đường thì cả đời này lão đừng mơ đến Ngọc Thiềm Thừ nữa!

Lam y lão nhân nói :

- Hài nhi, ta nói rồi, tuyệt đối không ngăn chặn cô ta mà!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Còn nữa, bây giờ Thượng Quan cô nương rời khỏi nơi này nhưng giờ này ngày mai ta mới đưa lão đi lấy Ngọc Thiềm Thừ.

Lam y lão nhân lắc đầu thở dài rồi nói :

- Hài nhi xem ra ngươi quá không tin ta rồi, được thôi, ta đồng ý?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy bây giờ lão ra ngoài hạ lệnh đi.

Dường như Lam y lão nhân rất đau khổ, lão lặng lẽ gật đầu rồi quay người đi ra ngoài!

Nhe tiếng chân đã đi xa, Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói :

- Cô nương, nếu lão ta không phải là phụ thân của cô nương thì quả thật là một người rất giỏi giả vờ...

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói :

- Đúng vậy, lão ta là nhân vật đa mưu túc trí quỷ kế đa đoan...

Thượng Quan Phụng chau mày, nói :

- Ta rất kỳ quái lão thừa biết đây là chiếc tròng mà tại sao vẫn đồng ý chui đầu vào...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, người vì tham mà chết, chim vì mồi mà vong, Ngọc Thiềm Thừ là võ lâm chí bảo, dù liều mạng cũng dáng thử một chuyến, lão ta phải nghĩ như vậy thôi!

Thượng Quan Phụng trầm mặc không nói, Đồng Uyển Nhược tiếp lời :

- Cô nương, trời sắp sáng rối, cô nương sớm rời khỏi nơi này một khắc là có thêm một khắc để tìm Hạ Hầu Lam, ta không giữ cô nương nữa xin cô nương sớm lên đường thôi!

Nói đoạn nàng quay ra sau bức rèm lấy một túi gấm, bước lại đưa cho Thương Quan Phụng và nói :

- Trong túi gấm này là con bồ câu đưa thư rất thông minh của ta, ta đã cho nó uống dược vật. Sau hai canh giờ nó sẽ tự tỉnh lại. Như vậy nó sẽ nằm yên cho cô nương mang đi, nhưng xin nhớ túi gấm này quý giá vô cùng, cô nương phải bảo quản cẩn thận, tuyệt không được để mất!

Thượng Quan Phụng cũng không hỏi nhiều nàng nhận lấy túi gấm cất vào thắt lưng cẩn thận rồi nói :

- Xin cô nương nghỉ ngơi, ta đi đây!

Đồng Uyển Nhược đưa Thượng Quan Phụng ra đến cổng Thê Hà cổ tự thì thấy có Lam y lão nhân và mấy hắc y nhân đứng đợi ở đó. Lam y lão nhân liền mỉm rời nói :

- Hài nhi, ta đã hạ lệnh rồi, Thượng Quan cô nương thông hành một đường, tuyệt không có cản trở gì!

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Thế thì tốt, cám ơn lão!

Lam y lão nhân ngớ người, sau một hồi xúc động, lão nói :

- Hài nhi, nhiều năm qua đây là lần đầu tiên ta nghe ngươi nói với ta lời này!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nếu lão không thích thì ta vẫn...

Lam y lão nhân vội nói :

- Thích, thích có lý nào ta lại không thích?

Đồng Uyển Nhược không nói với lão nữa, nàng quay sang chỉ đường cho Thượng Quan Phụng rồi cuối cùng nói :

- Cô nương nghe rõ chứ? Có cần ta nói lại lần nữa không?

Thượng Quan Phụng khẽ lắc đầu nói :

- Đa tạ cô nương, không cần nữa ta đã nhớ rồi?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy chúc cô nương thượng lộ bình an!

Thượng Quan Phụng :

- Đa tạ cô nương, xin cô nương khá bảo trọng, ta đi đây!

Nàng nắm chặt hai tay Đồng Uyển Nhược một lúc rồi đột nhiên tung người lướt đi!

Chợt nghe Lam y lão nhân lớn tiếng nói :

- Thượng Quan cô nương đi đường bình an nhé, thứ lỗi cho lão khiếu không tiễn.

Thượng Quan Phụng không đáp lời, thân hình nàng như một vệt mây hồng, loáng thoáng nhập vào rừng cây bao la của Thê Hà sơn!

Đồng Uyển Nhược chờ bóng hình Thượng Quan Phụng dần khuất rồi mới quay người trở vào, Lam y lão nhân vội bước theo và nói :

- Hài nhi, khi nào chúng ta lên đường?

Đồng Uyển Nhược nhìn thẳng phía trước mà không nhìn qua lão ta, nàng thản nhiên nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao? Giờ này ngày mai!

Lam y lão nhân gật đầu mỉm cười, nói :

- Được, được, giờ này ngày mai, giờ này ngày mai!...

Đồng Uyển Nhược đi thẳng vào tịnh xá rồi khóa cửa lại!

Lam y lão nhân chau mày dừng bước, lão lắc đầu rồi lập tức mỉm cười quay người mà đi...

* * * * *

Sáng hôm sau trong thành Kim Lăng có một hồng y thiếu nữ diễm tuyệt xuất hiện, tất nhiên nàng là Thượng Quan Phụng, nàng đến thành Kim Lăng rồi thì chẳng đi nơi nào khác mà lập tức tìm đến vùng Phu Tử miếu - Tần Hoài giang. Nàng vốn là người thông minh nên muốn tìm Tần Lục hoặc Thiết Ngưu để hỏi thăm Hạ Hầu Lam, như vậy dễ dàng và nhanh chóng hơn tự thân nàng chạy đây chạy đó tìm lung tung!

Nàng vừa bước vào vùng Phu Tử miếu náo nhiệt thì đột nhiên có một hắc y đại hán tách khỏi đám đông chạy băng tới, đó là Thiết Ngưu! Hắn đến trước mặt Thượng Quan Phụng và chỉ tay, nói ngay :

- Vi... vị cô nương chẳng phải là...

Đang lo là khó tìm, không ngờ đối phương tự đưa thân đến, Thượng Quan Phụng vui mừng nói :

- Người kêu bằng Thiết Ngưu phải không?

Thiết Ngưu gật đầu nói :

- Đúng vậy, đúng vây, thì ra cô nương vẫn còn nhớ tại hạ, cô nương đến đây là...

Thượng Quan Phụng vội nói :

- Là tìm ngươi và Tần Lục!

Thiết Ngưu “à” một tiếng rồi nói :

- Cô nương tìm bọn tại hạ có chuyện gì chăng?

Thượng Quan Phụng liền hỏi :

- Ngươi có biết Hạ Hầu Lam đại hiệp đang ở đâu không?

Thiết Ngưu sững người giây lát rồi bật cười, nói :

- Cô nương muốn nói lão Hầu chăng?

Thượng Quan Phụng gật đầu nói :

- Đúng thế ngươi có biết...

Thiết Ngưu bật cười rồi nói :

- Sao lại không biết, mấy ngày nay lão Hầu rất nổi tiếng ở đất Kim Lăng này.

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi :

- Nổi tiếng về chuyện gì?

Thiết Ngưu cũng tỏ ra ngạc nhiên hắn hỏi lại :

- Thế nào? Cô nương không biết sao?

- Đúng vậy ta chẳng biết chuyện gì cả!

- Cô nương cũng không biết đại hội thuyền hoa đăng trên sông Tần Hoài à?

- Ta từ xa mới đến, một chút cũng không biết ngươi nói thử xem!

Thiết Ngưu "à" một tiếng rói nói :

- Thế thì chả trách cô nương đã không biết một chút gì thì tại hạ nói cho cô nương nghe vậy, chuyện này phải nói từ đầu, lão Hầu từ Hồng Trạch hồ trở về...

Hắn bắt đầu từ chuyện ở Loạn Thạch sơn - Hồng Trạch hồ, nói đến đoạn Hạ Hầu Lam cứu nguy La gia thì dừng lại, cuối cùng hắn mỉm cười nói :

- Lão Hầu này cũng thật lạ, chuyện này phải chờ đến khi sự việc kết thúc thì tại hạ và Tần Lục mới biết Giả Thiếu Du là hắn...

Thượng Quan Phụng nghe đoạn cố sự này thì chấn động tâm can, sắc điện liên tục biến đổi, nàng chau mày nói :

- Thì ra Tiểu Thúy Hồng cũng là... Cũng may là ả vẫn còn chút lương tâm, ngũ đại môn phái thật đáng chết vậy rốt cuộc hắn ở đâu?

Thiết Ngưu nói :

- Lão Hầu đã truy theo bọn cẩu tặc đó, hắn nói...

Thượng Quan Phụng vội nói :

- Truy theo bọn cẩu tặc đó à? Hắn truy theo hướng nào?

Thiết Ngưu lắc đầu, nói :

- Không biết, điều này hắn không nói, nhưng hắn nói nội trong một hai ngày hắn sẽ trở về!

Thượng Quan Phụng cảm thấy nhẹ nhõm, nàng nói :

- Một hai ngày sẽ trở về, nhất định sẽ trở về chứ?

Thiết Ngưu gật đầu nói :

- Nhất đinh, nhất định là hắn sẽ trở về, trước khi đi hắn đã nói như vậy, con người hắn thế nào có lẽ cô nương biết rõ hơn tại hạ, xưa nay hắn nói một câu là chắc một câu!

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Thế thì tốt rồi...

Nàng ngưng giây lát rồi nói tiếp :

- Ngươi nói La gia...

Thiết Ngưu vội nói :

- Đúng vậy, đúng vậy nhưng sau chuyện này thì người của La gia đều tránh đi xa, chẳng biết lánh đi đâu, hiện nay La gia chỉ là một trang viên trống không!

Thượng Quan Phụng cảm thấy thất vọng, nàng “à” một tiếng rồi gật gật đầu mà không nói gì!

Thiết Ngưu liền hỏi :

- Cô nương tìm lão Hầu có chuyện gì chăng?

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta có chuyện rất quan trọng phải tìm gặp Hạ Hầu Lam trong một hai ngày tới!

Thiết Ngưu lại hỏi :

- Chuyện gì vậy cô nương?

Thượng Quan Phụng ngập ngừng giây lát rồi nói :

- Chuyện trong võ lâm, cũng lẩn quẩn trong vòng ân oán thôi!

Thiết Ngưu không hỏi thêm nữa, hắn nói :

- Vậy cô nương cứ yên tâm, một vài ngày tới nhất định hắn sẽ quay về!

Thượng Quan Phụng nói :

- Thế thì tốt, cám ơn ngươi nhé.

Thiết Ngưu cười hì hì nói :

- Tại hạ là bằng hữu của lão Hầu, cô nương hà tất phải khách khí như vậy...

Hắn ngừng giây lát rồi hỏi :

- Cô nương trú tại đâu xin nói cho tại hạ biết một tiếng chờ khi lão Hầu trở về, tại hạ cũng tiện thông báo cho hắn bảo hắn đi tìm cô nương.

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta vừa đến đây, vẫn chưa có chỗ ở nhất định!

Thiết Ngưu nói :

- Vậy để tại hạ tìm khách điếm gần đây cho cô nương.

Thượng Quan Phụng vội nói :

- Không cần đâu, cám ơn ngươi, tự ta có thể.

Thiết Ngưu tiếp lời :

- Hay là tại hạ đi với cô nương vậy, như thế cô nương sẽ khỏi phải tìm tại hạ và tại hạ cũng biết được cô nương ở khách điếm nào?

Thượng Quan Phụng nghĩ cũng phải nên liền gật đầu, nói :

- Cũng được, phiền ngươi vậy?

Thiết Ngưu vội cười cười nói :

- Tại hạ vừa nói rồi cô nương đừng khách khí với tại hạ.

Thượng Quan Phụng muốn cắt lời, nhưng Thiết Ngưu đã nói tiếp :

- Mời cô nương theo tại hạ!

Nói đoạn, hắn quay người cất bước.

Thượng Quan Phụng cũng không nói gì thêm nàng chỉ thầm nghĩ :

- Lam ca xưng ma trong võ lâm nhưng không ngờ lại giao kết với mấy bằng hữu đầy nhiệt huyết ở vùng Tần Hoài giang - Phu Tử miếu này?

Thiết Ngưu đưa Thượng Quan Phụng đến một khách điếm kêu bằng Bát Phương khách điếm, nơi này cách Phu Tử miếu không xa nhưng rất sạch sẽ yên tĩnh?

Thu xếp cho Thượng Quan Phụng xong thì Thiết Ngưu cáo biệt mà đi, trước khi đi hắn còn bảo Thượng Quan Phụng chớ khẩn trương lo lắng vì nội trong một vài ngày tới Hạ Hầu Lam tất sẽ trở về!

Sau khi Thiết Ngưu đi rồi thì Thượng Quan Phụng vào hậu viện của khách điếm và thả con bổ câu đưa thư Bồ câu bay vút lên trời cao hai cánh xoè rộng, chớp mắt chỉ còn là một chấm trắng trong không trung. Nó mang tin tức Thượng Quan Phụng bình an đến Kim Lăng chuyển cho Đồng Uyển Nhược đang chờ hồi âm ở Thê Hà cổ tự. Trên thực tế, đích thị là Thượng Quan Phụng đã đến Kim Lăng một cách an toàn mà không có chút ngăn trở nào, Lam y lão nhân quả nhiên giữ đúng lời hứa.

Chờ đến lúc không còn trông thấy bóng chim bồ câu, Thượng Quan Phụng mới trở vào phòng trọ của minh. Vì một vài ngày tới, Hạ Hầu Lam nhất định sẽ quay về nên đương nhiên nàng không tung tin có người muốn đến đại viện của Đồng gia lấy bảo vật ra ngoài.

Một ngày nhẹ nhàng trôi qua, chớp mắt đã qua ngày thứ hai rồi ngày thứ hai cũng qua nhưng nàng vẫn không thấy chút động tĩnh gì, chẳng những không thấy Hạ Hầu Lam tìm đến mà Thiết Ngưu cũng không xuất đầu lộ diện!

Thượng Quan Phụng vô cùng khẩn trương nàng không thể bình tĩnh được nữa, cũng không thể nhẫn nại chờ đợi tiếp, tính thời gian thì Lam y lão nhân đến đại viện của Đồng gia lấy bảo vật là đêm nay, đêm này là thời đêm quan hệ đến an nguy của Đồng Uyển Nhược!

Không được, nàng phải đi tìm Thiết Ngưu thôi!

Nhưng nàng định ra ngoài thì đột nhiên có tiếng chân vang lên trong hậu viện và chạy thẳng đến cửa phòng nàng. Thượng Quan Phụng hồi hộp ra mở cửa.

Vừa nhìn ra thì nàng có chút thất vọng, song trong lòng cũng nhẹ đi rất nhiều! Người đến chính là Thiết Ngưu!

Thượng Quan Phụng vội hỏi :

- Có tin tức gì không?

Thiết Ngưu lắc đầu nói :

- Vẫn không thấy bóng dáng lão Hầu đâu cả, tại hạ sợ cô nương sốt ruột nên đến thăm!

Thượng Quan Phụng chau mày hỏi :

- Sao lại như thế, hai ngày trôi qua rồi, tại sao chàng vẫn chưa trở về?

Thiết Ngưu nói :

- Điều đó ai biết được, có thể là có chuyện gì ngăn trở!

Thượng Quan Phụng nói :

- Chàng bị cản trở thì không sao, chỉ sợ làm lụy đến Đồng cô nương...

Thiết Ngưu tròn xoe mắt, hắn vội nói :

- Cô nương nói ai?

Thượng Quan Phụng chợt nhận ra mình lỡ lời nên ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Chuyện đã đến nước này thì ta cũng không cần giấu ngươi nữa, sự tình là thế này.

Thế là nàng nói một lượt những gì nên nói!

Thiết Ngưu im lặng nghe, sắc diện luôn biến đổi, nghe xong hắn dậm chân nói:

- Hỏng bét, hỏng bét, thế này thật là chết đi được, vạn nhất đến lúc đó lão Hầu không về kịp thì há chẳng liên lụy đến tính mạng của Đồng cô nương sao?

Hắn ngừng lại cắn chặt môi rồi nói :

- Thì ra Đồng Thiên Hạc là lão tặc đó, Đồng gia của lão cũng chẳng chết một người mà lão Hầu lại suýt mất mạng vì chuyện này, thì ra là chuyện như vậy.

Hắn ngước mắt nhìn lên và vội hỏi :

- Cô nương thấy phải làm thế nào bây giờ?

Lúc này Thượng Quan Phụng lại rất bình tĩnh, nàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Chàng nói nội trong một hai ngày nhất định trở về phải không?

Thiết Ngưu đáp :

- Cô nương, trước khi đi đích thị là hắn từng nói như vậy?

Thượng Quan Phụng lại hỏi :

- Chàng còn có chuyện gì chưa làm xong ở Kim Lãng này không?

- Chuyện này... - Thiết Ngưu ngẩn người một lúc rồi nói - Trang viện của La gia cũng không thể để trống không, có lẽ...

Thượng Quan Phụng vội hỏi :

- Chàng nói thế chăng?

Thiết Ngưu đáp :

- Hắn không nói, đây là tại hạ phán đoán...

Thượng Quan Phụng nói :

- Lẽ ra ngươi nên nói sớm cho ta biết!

Thiết Ngưu gượng cười nói :

- Tại hạ chỉ biết xưa nay lão Hầu nói một câu là chắc như đinh đóng cột, tại hạ đâu ngờ...

Thượng Quan Phụng lắc đầu nói :

- Đừng nói nữa, bây giờ có trách ai cũng chẳng ích gì, quan trọng là nhanh chóng nghĩ ra biện pháp cứu Đồng cô nương, ta không thể đợi chàng được nữa rồi...

Thiết Ngưu vội hỏi :

- Cô nương có biện pháp gì không?

Thượng Quan Phụng nói :

- Không chừng đành phải dùng biện pháp của Đồng cô nương...

Thiết Ngưu liền hỏi :

- Cô nương dùng biện pháp gì của Đồng cô nương?

Thượng Quan Phụng thở dài nói :

- Có lẽ phải phiền ngươi một chuyến...

Thiết Ngưu nói :

- Cô nương, chớ khách khí với tại hạ, chỉ cần dùng được tại hạ vào việc gì thì cô nương cứ sai bảo!

Thượng Quan Phụng nói :

- Ngươi tìm mấy người nữa, đi khắp thành Kim Lăng nói một câu thế này, tối nay có người đến đại viện của Đồng gia lấy Ngọc Thiềm Thừ, chỉ nói đúng như vậy là được rồi!

Thiết Ngưu nói :

- Cô nương như thế là được chăng? Chỉ nói một câu này thôi sao?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Đó là biện pháp duy nhất trong lúc chẳng biết làm thế nào!

- Hữu dụng không?

- Phải hữu dụng, một khi tin tức này truyền ra thì võ lâm hào kiệt trong thiên hạ tất sẽ nghe tin mà kéo đến tranh đoạt, như vậy Ngọc Thiềm Thừ sẽ không dễ dàng rơi vào tay Kim Ngọc Dung.

- Cô nương ai là Kim Ngọc Dung?

- Là lão tặc Đồng Thiên Hạc đó!

Thiết Ngưu như hiểu ra hắn “à” một tiếng rồi gật đầu nói :

- Cô nương như vậy có thể cứu được Đồng cô nương không? Người đoạt ngọc đông như vậy.

Thượng Quan Phụng nói :

- Trước khi Đồng cô nương nói ra chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ thì bất kỳ kẻ nào cũng không dám động đến cô ta.

Thiết Ngưu nói :

- Vậy là có thể cứu được Đồng cô nương rồi, cô nương còn chuyện gì nữa không?

Thượng Quan Phụng khẽ lắc đầu, nói :

- Không nhưng xin ngươi nhớ kỹ là phải nhanh chóng tin tức này truyền ra càng sớm càng tốt, nếu chậm sẽ không kịp...

Thiết Ngưu vội nói :

- Cô nương yên tâm, tại hạ đi ngay đây!

Nói đoạn hắn cúi người chào rồi quay người bỏ đi!

Thượng Quan Phụng nhìn theo bóng Thiết Ngưu dần khuất mà lòng không khỏi lo lắng, đôi mày liễu bất giác chau lại Đêm xuống, vầng trăng khuyết đã treo lệch đỉnh đầu, không gian tĩnh mịch vắng vẻ.

Trong đại viện của Đồng gia càng thâm u tĩnh mịch, không một ánh đèn, không một bóng người và cũng không có một chút tiếng động! Tuy nhiên trên mái ngói đại sảnh của Đồng gia có một bóng hồng y nghênh phong mà đứng, hình ảnh tuyệt mỹ vô hạn!

Tất nhiên đó là Thượng Quan Phụng! Nàng đợi ở đây từ đầu canh đến canh hai rồi từ canh hai đến bây giờ đã là canh ba nửa đêm. Thế nhưng nàng không thấy một bóng võ lâm quần hào nào nghe tin đến đoạt ngọc và cũng chẳng thấy Đồng Uyển Nhược đưa Lam y lão nhân - Kim Ngọc Dung đến!

Nàng sốt ruột lo lắng nhưng không để lộ ra trên mặt. Đó là vì nàng biết, dù có khẩn trương đến mấy cũng chẳng ích gì.

Đột nhiên có một loạt tiếng xa mã vang lên làm tan biến sự tĩnh mịch của màn đêm.

Thượng Quan Phụng phấn chấn tinh thần nàng vội quét mục quang nhìn ra xa thì thấy một cỗ xe đơn mã đen sì sì đang chạy về phía Đồng gia đại viện. Xa mã đều nhanh, chớp mắt đã đến gần, bây giờ Thượng Quan Phụng càng thấy rõ hơn đó là một cỗ xa mã có rèm đen buông kín do vậy mà không thể biết trong xe có ai ngồi, nhưng người đánh xe ngồi trên cao phía trước là một lão nhân gầy gầy thân hình mặc hắc y!

Chớp mắt xe đã đến trước cổng Đồng gia, lão nhân đánh xe khẽ quát một tiếng, ngựa dừng, xe dừng? Tiếp theo đó là bức rèm khẽ động, một người từ trong xe bước xuống, Thượng Quan Phụng vừa trong thấy thì bất giác chấn động toàn thân, song mục lộ sát quang!

Thì ra người này là Lam y lão nhân - Kim Ngọc Dung!

Kế đó Kim Ngọc Dung lại đỡ một người khác xuống xe, đó là một vị bạch y thiếu nữ - nàng chính là Đồng Uyển Nhược.

Sau khi hai người này xuống xe thì không còn thấy ai xuống nữa!

Thượng Quan Phụng thầm cảm thấy kinh ngạc, nàng vận mục lực nhìn tứ phía nhưng không thấy một bóng người, lẽ nào Kim Ngọc Dung không đưa nhân thủ đến? Điều này dường như không thể bởi lẽ Kim Ngọc Dung biết rõ đây là cạm bẫy! Nhưng sự thực rành rành trước mắt, đích xác là Kim Ngọc Dung không đưa thuộc hạ đến, ngoài lão nhân đánh xe.

Xem ra chẳng phải lão ta to gan, mà là đang định giở trò gì đây!

Chợt nghe "cách" một tiếng khẽ vang lên, hai cánh cổng to lớn của Đồng gia bị Kim Ngọc Dung mở toang, kế đó nghe lão cười ha ha một tràng rồi nói :

- Rốt cuộc thì nhà của mình cũng vẫn tốt hơn! Vừa vào cửa là lòng cảm thấy thư thái rồi, hài nhi, ngươi có cảm thấy như vậy không?

Không nghe Đồng Uyển Nhược trả lời lại nghe Kim Ngọc Dung nói tiếp :

- Không ngờ chuyện sách nhiễu ngày mà phần sản nghiệp này vẫn là của ta, sao không khiến người ta cao hứng chứ? Hài nhi đi, trước tiên chúng ta đi một vòng thăm lại các nơi nhé!

Liền sau đó là một loạt tiếng bước chân vang lên.

Thượng Quan Phụng biết Kim Ngọc Dung đang đi vào nên lập tức tung người hạ thân xuống khoảng sân rộng lớn trước đại sảnh. Nàng vừa đặt chân xuống đất thì Kim Ngọc Dung và Đồng Uyển Nhược cũng vừa tới nơi. Kim Ngọc Dung hơi sững người, lão dừng bước và bật cười nói :

- Thật là "Nhân sinh hà xứ bất tương phùng". Không ngờ lại gặp Thượng Quan cô nương ở nơi này, gót ngọc đến hàn xá thật là vinh hạn, nào nào, xin mời vào trong...

Lão chưa dứt lời thì Đồng Uyển Nhược đã bước lên trước hỏi :

- Thượng Quan cô nương, vị đại ca đó của ta có...

Thượng Quan Phụng cắt lời, nói :

- Ha Hầu đại hiệp đang ở gần quanh đây thôi?

Đồng Uyển Nhược vui mừng, nàng quay lại định nói thì Kim Ngọc Dung đã lên tiếng :

- Vậy phiền Thượng Quan cô nương gọi Hạ Hầu Lam ra gặp lão khiếu, nợ người phải trả, lão khiếu muốn trả cả vốn lẫn lời trước mặt hắn!

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Sợ rằng đêm nay lão không thể không trả!

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, chờ ta hết nợ rồi ngươi mới phát hiện ra ta là phụ thân của ngươi thì e rằng đã quá muộn!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Trả nợ và lão có phải là phụ thân của ta hay không, hai chuyện này khác nhau!

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Cứ cho là như vậy, phiền Thượng Quan cô nương

Thượng Quan Phung lạnh lùng nói :

- Không cần gọi, đến lúc đó hắn sẽ tự ra tìm lão!

Kim Ngọc Dung nói :

- Cô nương nói đến lúc đó là đến khi nào?

Thượng Quan Phụng nói :

- Chờ đến lúc lão bức Hạ Hầu cô nương nói ra chỗ cất giấu bảo vật!

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói :

- Thượng Quan cô nương nhầm rồi, cô ta không phải họ Hạ Hầu cô ta họ Kim, ta cũng chẳng bức ép cô ta, đây là chút lòng hiếu thuận của cô ta đối với ta!

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta nói cô ta là Hạ Hầu cô nương...

Kim ngọc Dung cắt lời, nói :

- Thượng Quan cô nương ta nói rồi, cô ta không phải họ Hạ Hầu!

Thượng Quan Phụng kiên quyết nói :

- Ta cho rằng cô ta phải là họ Hạ Hầu...

Kim Ngọc Dung định nói nữa nhưng Đồng Uyển Nhược đã lên tiếng :

- Ta cũng cho rằng ta là họ Hạ Hầu!

Kim Ngọc Dung xuống nước, lão nói :

- Được rồi hài nhi, ta chiều theo ý của ngươi vậy!

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Sợ rằng lão không thể không chiều!

Kim Ngọc Dung biến sắc nhưng lão không tiếp lời mà quay sang nói với Thượng Quan Phụng :

- Thượng quan cô nương, Hạ Hầu Lam nên ra đi thôi, tiểu nữ sắp nói ra chỗ giấu bảo vật rồi!

Đồng Uyển Nhược vừa nhướng mày thì Thượng Quan Phụng vội nói :

- Hạ Hầu cô nương không thể nói!

Đồng Uyển Nhược sững người, Kim Ngọc Dung lại bật cười rồi nói :

- Thượng Quan cô nương, Hạ Hầu Lam đã ở đây thì cô nương còn sợ gì nữa!

- Sợ ư? Nực cười! - Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói - Ta nói thật cho lão biết nhé, bây giờ Hạ Hầu cô nương đã không phải là người của lão rồi, lão không có quyền buộc cô ta nói ra chỗ cất giấu bảo vật, cô ta cũng không thể đối với một kẻ thù...

Kim Ngọc Dung cắt lời nói :

- Thượng Quan cô nương nói tiểu nữ đã không phải là người của ta là muốn ám chỉ vị đại ca Hạ Hầu Lam của cô ta đang ở đây đúng không?

Thượng Quan Phụng lạnh lùng gật đầu, nàng nói :

- Không sai, sự thật là như vậy!

Kim Ngọc Dung nói :

- Vậy cô nương gọi Hạ Hầu Lam ra đi để ta xem tiểu nữ có phải là hậu nhân của nghĩa phụ hắn không, nếu quả đúng như vậy thì ta sẽ giao tiểu nữ cho hắn ngay tại đây!

Thượng Quan Phụng nói :

- Không cần Hạ Hầu Lam ra, mọi chuyện ta đều có thể thay mặt hắn!

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói :

- Nhưng chuyện này thì cô nương không thể thay mặt hắn rồi!

Thượng Quan Phụng nói :

- Ta có thể... Nói tóm lại Hạ Hầu cô nương đã không phải là...

- Thượng Quan cô nương! - Kim Ngọc Dung cắt lời nói - Ta không thấy Hạ Hầu Lam thì tuyệt không thả tiểu nữ!

Chợt nghe Đồng Uyển Nhược nói :

- Cô nương, phiền cô nương gọi đại ca của ta thôi?

Thượng Quan Phụng nói :

- Hạ Hầu cô nương chẳng biết lão ta định giở trò gì...

Đột nhiên Kim Ngọc Dung phá lên cười rồi nói :

- Thượng Quan cô nương, có lẽ căn bản cô nương không tìm được Hạ Hầu Lam rồi, đúng không?

Thượng Quan Phụng kinh động trong lòng, nàng nói :

- Tin hay không tùy lão...

Kim Ngọc Dung cười cười, nói :

- Cô nương, ta không nói là không tin, nhưng nếu tiểu nữ...

Thượng Quan Phụng cắt lời, nói :

- Nếu ta căn bản không tìm được Hạ Hầu Lam đại hiệp thì lão cho rằng Hạ Hầu cô nương chịu nói cho lão biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ chăng? Lão đừng có nằm mơ...

Kim Ngọc Dung nói :

- Cô nương sai rồi, bất luận Hạ Hầu Lam có ở đây hay không thì tiểu nữ cũng sẽ nói cho ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ, không ai có thể hiểu rõ tiểu nữ của ta hơn ta. Cô ta nói một câu là chắc một câu, ta tôn trọng lời hứa thả cô nương, cô ta dùng Ngọc Thiềm Thừ đó đổi cô nương thì sao có thể không nói cho ta biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ?

Thượng Quan Phụng nói :

- Lão đừng quên rằng lão là kẻ thù của cô ta!

Kim Ngọc Dung nói :

- Thượng Quan cô nương, điểm này hiện vẫn chưa có biện pháp xác định.

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Nhưng bao nhiêu năm qua Hạ Hầu cô nương luôn cho rằng lão là kẻ thù của cô ta!

Kim Ngọc Dung nói :

- Đó là cách nghĩ của tiểu nữ, còn cơ may không phải, cuối cùng sẽ được rõ ràng, nhưng bây giờ ta phải nói cho cô nương biết rằng cho dù ta là kẻ thù của tiểu nữ, ta đã tuân thủ lời hứa đối với cô ta thì tự nhiên cô ta cũng không thể bội tín đối với ta!

Thượng Quan Phụng nói :

- Vậy lão cứ chờ xem Hạ Hầu cô nương sẽ nói cho lão biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ hay không!

Kim Ngọc Dung mỉm cười, lão quay sang hỏi Đồng Uyển Nhược :

- Hài nhi, thế nào?

Đồng Uyển Nhược trầm mặc không trả lời.

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Thế nào, Kim Ngọc Dung?

Kim Ngọc Dung thản nhiên cười và nói :

- Xưa nay tiểu nữ hay mềm lòng, vi Thượng Quan cô nương nên nhất định cô ta sẽ nói!

Thượng Quan Phụng biến sắc, nàng nói :

- Lão định dùng ta để uy hiếp Hạ Hầu cô nương chăng?

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Đó không gọi là uy hiếp, đó là điều kiện trao đổi!

Thượng Quan Phụng nói :

- Nói vậy, nếu Hạ Hầu cô nương không chịu nói ra thì lão sẽ thu hồi trở lại cái giá mà lão đã xuất

ra?

Kim Ngọc Dung gật đầu và cười cười, nói :

- Điều đó là tự nhiên, thế chẳng phải rất công bằng sao?

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Lão nên hiểu rằng nếu lão động đến ta thì đó là không đánh mà tự khai đấy!

Kim Ngọc Dung chau mày nói :

- Lời này của cô nương khiến người ta khó hiểu rồi!

Thượng Quan Phụng nói :

- Chỉ vì Ngọc Thiềm Thừ mà lão làm khó cho Hạ Hầu cô nương, điều đó biểu thị cô ta không phải là nữ nhi do lão sinh ra và lão cũng không phải là phụ thân của cô ta...

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Cô nương sai rồi, dù ta làm khó cô ta đến mấy cũng là vì cô ta, da không còn thì lông há có thể tồn tại, có lẽ cô nương cũng hiểu đạo lý này. Vả lại ta cũng không thể ngồi nhìn cô ta nhất thời hồ đồ giao Ngọc Thiềm Thừ vào tay người khác.

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Quả nhiên lão là kẻ đa mưu túc trí, lại rất biết nói chuyện, nếu lão tự tin có thể động đến ta được thì lào cứ việc xuất thủ, xem thử Hạ Hầu cô nương có nói hay không?

Kim Ngọc Dung cười cười, nói :

- Ta chẳng nói rồi sao? Tất cả là đều vì cô ta!

Nói đoạn, lão cất bước chậm rãi đi về phía Thượng Quan Phụng!

Thượng Quan Phụng biến sắc, nàng ngầm vận công lực chuẩn bị liều mạng một phen.

Nào ngờ lúc đó Đồng Uyển Nhược đột nhiên kêu lên :

- Khoan đã!

Kim Ngọc Dung dừng bước, lão quay lại mỉm cười, nói :

- Hài nhi, ngươi có gì muốn nói chăng?

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Lão để cho Thượng Quan cô nương đi đi, ta sẽ giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão!

Song mục Kim Ngọc Dung thoáng hiện dị sắc, lão mỉm cười nói :

- Hài nhi, ta đâu có ý không cho cô ta đi, ngươi nói thật không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đối với ai cũng vậy, xưa nay ta nói một câu là tính sổ một câu, chỉ cần lão thả cô ta đi thì ta sẽ lập tức nói cho lão biết chỗ cất giấu Ngọc Thiềm Thừ!

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, ta nghe theo ngươi vậy...

Lão nhìn qua Thượng Quan Phụng và phất tay, nói :

- Ta thả cô nương lần nữa đấy, điều này cô nương phải cảm kích tấm lòng nhân hậu của tiểu nữ của ta, mời!

Thượng Quan Phụng vẫn chưa đi, nàng nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói :

- Cô nương, sao có thể...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Cô nương không cần nói nữa, ta hiểu rồi, cô nương không tìm được vị đại ca đó của ta thì coi như vận khí của lão ta tốt vậy, ta không thể thất tín với lão ta, mời cô nương!

Thượng Quan Phụng nói :

- Cô nương, có thể Hạ Hầu đại hiệp sắp đến...

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Cô nương không cần phải nói nữa, tâm ý của ta đã quyết...

Đột nhiên Thượng Quan Phụng phá lên cười một tràng lanh lảnh rồi nói :

- Tuy biết là nan địch nhưng ta không thể thấy nguy mà không cứu...!

Chương 20: Giảo Kế Thành Công

Đồng Uyển Nhược nói :

- Cô nương yên tâm, lão ta không thể hại ta đâu, vả lại cô nương là người sáng suốt nên phải biết rằng chuyện này không thể lấy dũng khí mà thành...

Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói :

- Dù nói thế nào thì ta cũng không thể bỏ đi một mình...

Đồng Uyển Nhược nghiêm túc nói :

- Lẽ nào cô nương muốn khiến người thân đau lòng mà kẻ thù lại khoái chí?

Thượng Quan Phụng rùng mình, nhất thời bế khẩu trầm mặc.

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Hài nhi, cô ta đã không muốn đi thì ngươi hà tất phải miễn cưỡng cô ta!

Đồng Uyển Nhược nghe như không nghe, nàng nhìn Thượng Quan Phụng và nói tiếp :

- Cô nương, ta nắm chắc là lão ta không thể hại ta, vả lại dù ta có chết thì điều đó cũng chẳng lấy gì làm tiếc, cô nương sao có thể hy sinh một cách vô ích như vậy?

Thượng Quan Phụng nhướng mày, định nói thì Đồng Uyển Nhược đã trầm giọng nói tiếp :

- Cô nương, đừng để ta ray rứt cả đời, và cũng đừng để đại ca của ta đau khổ cả đời.

Thượng Quan Phụng biến sắc, nàng do dự một lát rồi gật đầu, nói :

- Đã vậy thì ta đành nghe theo lời Hạ Hầu cô nương thôi...

Đồng Uyển Nhược cảm thấy nhẹ nhõm, trên mặt thoáng hiện vẻ tươi cười.

Thượng Quan Phụng quay sang nói với Kim Ngọc Dung :

- Lão tặc, nếu lão dám động đến một sợi tóc của Hạ Hầu cô nương thì ngày sau...

Kim Ngọc Dung cắt lời, nói :

- Cô nương, hổ dữ không ăn thịt con, đừng quên cô ta là nữ nhi do ta sinh ra!

Thượng Quan Phụng không nói thêm nữa, nàng điểm mạnh chân xuống đất rồi tung người lên không lướt đi.

Nhìn bóng Thượng Quan Phụng dần khuất trong màn đêm, Kim Ngọc Dung mỉm cười đắc ý, lão từ từ nhìn sang Đồng Uyển Nhược rồi nói :

- Hài nhi, ta lại nghe lời ngươi một lần nữa...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tuy lão vì Ngọc Thiềm Thừ mà không thể không nghe, nhưng ta cũng xin nhận lãnh phần ân tình này, ta sẽ không để cho lão thiệt thòi đâu, lập tức trả cho lão ngay thôi!

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, giữa cha con thì nói gì đến chuyện thiệt thòi không thiệt thòi, lại nói gì đến trả hay không trả...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nói vậy là lão có thể không cần Ngọc Thiềm Thừ chăng?

Kim Ngọc Dung cười cười, nói :

- Hài nhi, sở dĩ ta cần Ngọc Thiềm Thừ là không phải vì mình ta mà vì hai cha con chúng ta, hài nhi nghĩ xem, một khi kẻ thù bức đến...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta hiểu, dưới tổ thủng không còn trứng nguyên, da không còn thì lông cũng chẳng tồn tại.

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Đúng thế, đúng thế, hài nhi, chính là đạo lý này!

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Nhưng ta không tin lời của lão và ta cũng không sợ chết.

Kim Ngọc Dung chẳng biết làm thế nào nên đành nói :

- Vậy thì đành tùy hài nhi ngươi thôi.

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói :

- Lão thừa biết ta không thể thất tín với lão...

Kim Ngọc Dung cắt lời, nói :

- Hài nhi, điều đó chỉ có thể nói rằng tự trong đáy lòng ngươi đã thừa nhận ta là phụ thân sinh ra ngươi.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đó là lời lão nói chứ không phải ta.

Nói đoạn, nàng cất bước đi qua bên trái.

Kim Ngọc Dung cũng không nói gì thêm, lão vội đi theo sát phía sau...

Đi được một quảng thì Đồng Uyển Nhược dừng lại bên cạnh một gốc cây, nàng dựa vào gốc cây lớn và nói :

- Ngọc Thiềm Thừ chôn dưới gốc cây này, lão tự tay đào lấy vậy!

Kim Ngọc Dung vẫn chưa vội, lão nhìn xung quanh và hỏi :

- Hài nhi, ngươi giấu nó ở đây chăng?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Sự thực là như vậy, tin hay không tùy lão!

Nói đoạn, nàng chuyển bước tránh sang một bên.

Kim Ngọc Dung vội cười cười, nói :

- Hài nhi, sao ta có thể không tin? Ta chỉ không ngờ...

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói :

- Nếu lão ngờ được thì đâu cần ta dẫn lão đi tìm, và có lẽ ta đã không còn trên thế gian này!

Kim Ngọc Dung thở dài, nói :

- Hài nhi, tùy ngươi muốn nói thế nào thì nói, dù sao cũng có ngày rồi ngươi sẽ hiểu tất cả!

Lời dứt thì lão bước đến gần gốc cây, cúi người định dùng hai tay đào đất, đột nhiên lão quét mục quang nhìn lên và khẽ gọi :

- Người đâu!

Trong màn đêm có tiếng người đáp, kế đó là một bóng đen như hắc ưng lướt đến, đó là một hắc y hán tử trung niên, bên hông có đeo trường kiếm. Người này nói :

- Tham kiến lão chủ nhân và cô nương, xin lão chủ nhân sai bảo!

Kim Ngọc Dung lạnh lùng chỉ tay nói :

- Ngọc Thiềm Thừ chôn dưới gốc cây này, ngươi hãy đào lên cho ta xem!

Hắc y hán tử đáp một tiếng rồi lấy trường kiếm ra đào bên dưới gốc cây, chớp mắt đã đào được một lỗ sâu hơn thước.

Kim Ngọc Dung quan sát rồi nói :

- Hài nhi, sao vẫn không thấy...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta chôn sâu đến bốn, năm thước, mới đào chừng đó thì làm sao thấy?

Kim Ngọc Dung không nói nữa, lão ra hiệu cho hắc y hán tử đào tiếp!

Một lát sau, xung quanh gốc cây đã có một chiếc hố sâu bốn đến năm thước, bỗng nghe “keng” một tiếng, đó là tiếng va chạm giữa trường kiếm và vật gì đó bằng kim thuộc.

Trong mắt Kim Ngọc Dung lóe dị quang, lão khẽ phất tay, hắc y hán tử lập tức ngừng đào, Kim Ngọc Dung nhìn qua Đồng Uyển Nhược và hỏi :

- Hài nhi, đụng rồi phải không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Có lẽ không sai, ta cất nó trong một hộp sắt rồi mới chôn...

Kim Ngọc Dung nhìn qua hắc y hán tử nói :

- Mau gạt đất ra xem!

Hắc y hán tử cắm trường kiếm qua một bên rồi dùng hai tay gạt đất một cách thận trọng, hồi lâu sao trong hố đã xuất hiện một chiếc hộp sắt.

Kim Ngọc Dung vội nói :

- Mau lấy hộp lên đây!

Hắc y hán tử lại cẩn thận nhấc chiếc hộp ra khỏi mặt đất rồi đứng lên, nhưng hắn vừa đứng vững thì đột nhiên nghe "ầm" một tiếng, chiếc hố khoét sâu và rộng ra tứ phía, bùn bay đất chạy, cảnh tượng kinh người.

Kim Ngọc Dung cả kinh thất sắc, lão vội phi thân lướt qua một bên. Lúc này hắc y hán tử kêu thảm một tiếng rồi quăng chiếc hộp sắt, tay ôm bụng, người ngã ra đất, hắn kêu la giẫy giụa một lúc rồi nằm yên bất động.

Kim Ngọc Dung định thần nhìn lại thì thấy thân mình hắc y hán tử bê bết máu tươi, hai chân và bụng đập nát, chết không toàn thây! Trên mặt lão luôn biết sắc, thân mình run run, lão nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói :

- Hài nhi, nguy hiểm quá, nếu ta sơ ý đã tự nhận lấy...

Đồng Uyển Nhược thản nhiên như không có chuyện gì.

Nàng lạnh lùng nói :

- Vì đề phòng người lấy trộm nên khi chôn Ngọc Thiềm Thừ ta cũng chôn kèm theo thuốc nổ, dây dẫn nối liền vào hộp sắt, chỉ cần động đến hộp sắt thì thuốc nổ lập tức phát tác, bây giờ nó đã nổ rồi, chỉ đáng tiếc người chết lại là hắn.

Sắc diện Kim Ngọc Dung cực kỳ khó coi, nhưng lão liền gượng cười, nói :

- Hài nhi, nếu ta không cẩn thận thì suýt chút nữa ngươi phạm vào đại sai...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Không cần nói nhiều, bây giờ Ngọc Thiềm Thừ mà lão cần đã ở trong chiếc hộp sắt bên cạnh lão, ta đã mất bùa hộ mệnh, muốn giết thì lão ra tay đi!

Kim Ngọc Dung lướt tới nhặt chiếc hộp lên rồi lui trở lại mà không nói gì, ngay lúc đó bỗng nhiên có mười hắc y nhân mang kiếm từ trong bóng tối lướt đến như chớp, vừa thấy cảnh tượng trước mắt thì hắc y nhân đứng đầu ngạc nhiên nói :

- Lão chủ nhân, đây là...

Kim Ngọc Dung lạnh lùng cắt lời :

- Một người qua đây!

Một người trong bọn đáp lời rồi bước tới trước.

Kim Ngọc Dung đưa chiếc hộp sắt ra và nói :

- Qua bên kia rồi mở nó ra, cẩn thận đấy!

Hắc y nhân này nhận lấy hộp sắt rồi lướt qua bên trái chừng hơn trượng.

Bấy giờ Kim Ngọc Dung mới nhìn hắc y nhân đứng đầu và nói :

- Hắn vì ta mà hy sinh, chết tất tráng liệt, mau đưa về hậu táng.

Hắc y nhân đứng đầu đáp một tiếng rồi khẽ phất tay, lập tức có hai người từ phía sau bước tới khiêng thi thể hắc y hán tử đi!

Hắc y nhân bên trái cũng vừa mở xong chiếc hộp sắt mà không có chút nguy hiểm nào, bên trong là một phiến Ngọc Thiềm Thừ xanh lục sáng óng ánh. Hắn kinh ngạc vội kêu lên :

- Lão chủ nhân, đây là...

Kim Ngọc Dung thản nhiên nói :

- Ta biết, đem qua đây!

Hắc y nhân kia vội chạy lại, hai tay nâng hộp sắt đưa lên.

Kim Ngọc Dung xuất thủ nhặt phiến Ngọc Thiềm Thừ bỏ vào tay áo, song mục lấp lánh dị quang, trên mặt tươi cười đầy vẻ mãn nguyện.

Lão quay sang nói với Đồng Uyển Nhược :

- Hài nhi, cảm ơn ngươi, chúng ta đi thôi!

Trên mặt Đồng Uyển Nhược hơi có vẻ nghi hoặc, nàng nói :

- Ngọc Thiềm Thừ đã đến tay, lão không giết ta sao?

Kim Ngọc Dung thở dài, nói :

- Hài nhi, trên đời này có ai giết con của mình sinh ra đâu?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Lão vẫn cho rằng ta là cốt nhục của lão?

- Hài nhi không phải ta cho rằng mà là sự thật như vậy, ta cũng không miễn cưỡng ngươi phải tin ngay, ta muốn ngươi từng bước từng bước tin ta là phụ thân của ngươi...

- Lão nên biết rằng, điều đó rất là khó!

- Đúng vậy, nhưng chỉ cần có thể làm cho ngươi tin, chỉ cần có thể khiến ngươi đừng coi phụ thân của mình là kẻ thù nữa thì ta không sợ khó, hài nhi, đi thôi, chúng ta trở về thôi.

Nói đoạn, lão bước tới trước đưa tay dìu lấy nàng.

Đồng Uyển Nhược muốn tránh nhưng cuối cùng nàng cũng để cho Kim Ngọc Dung dìu mình chậm rãi đi ra ngoài, bọn hắc y nhân lặng lẽ theo sau. Nhưng đi chưa được mấy bước thì đột nhiên Đồng Uyển Nhược dừng lại, nàng chăm chú nhìn Kim Ngọc Dung và nói :

- Tại sao lão không đập vỡ phiến Ngọc Thiềm Thừ đó ra xem thử?

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Hài nhi, phiến Ngọc Thiềm Thừ này rất có giá trị, ta cũng thích vẻ lóng lánh như pha lê của nó, đập vỡ đi há chẳng đáng tiếc lắm ư?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Lão không định lấy Tàng Chân đồ trong bụng nó ra à?

Kim Ngọc Dung nói :

- Chúng ta cần là cần trang Tàng Chân đồ này, đâu có lý nào lại không lấy ra? Nhưng lúc đầu đã có người có thể bỏ nó vào mà không làm tổn hại Ngọc Thiềm Thừ thì tất phải có cách lấy ra tương tự, ta phải về nhà rồi mới thử.

- Tại sao phải chờ đến lúc trở về rồi mới thử?

- Hài nhi, tại sao phải lấy ra tại nơi này chứ? Tiếng nổ vừa rồi e rằng đã kinh động không ít người, chúng ta phải sớm rời khỏi nơi này...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Vì bản thân ta, tốt nhất là lão hãy lấy nó ra xem ngay bây giờ đi!

Kim Ngọc Dung ngạc nhiên hỏi :

- Hài nhi, sao lại nói vậy?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy thì ta nói rõ hơn một chút, vì sinh mạng của chính ta...

Kim Ngọc Dung chau mày nói :

- Hài nhi, nói vậy nghĩa là sao? Ngọc Thiềm Thừ đã đến tay, nếu ta có ý giết ngươi thì vừa rồi ta đã hạ thủ, tại sao...

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói :

- Hoặc giải lão còn có tính toán khác!

- Ta còn có tính toán gì?

- Có thể lão không cho ta chết một cách nhanh chóng, lão sẽ dùng một thứ thủ pháp còn đáng sợ hơn cái chết để đối phó ta, vì vậy ta không thể không...

- Xem ra, đích thị là mẫu thân ngươi hại hai cha con chúng ta không ít, tại sao ngươi tin mẫu thân ngươi như vậy mà không chịu tin ta một chút nào? Hài nhi, không cần bảo ta lấy ra xem, có gì cứ nói đi, ta nghe đây!

- Vậy thì ta nói cho lão biết, tuy lão thủ đắc Ngọc Thiềm Thừ này, nhưng có cũng như không, nó chẳng có ích gì đối với lão, lão hiểu chứ?

Kim Ngọc Dung rất bình thản, lão mỉm cười, nói :

- Hài nhi, ngươi muốn nói trong ruột nó trống không chăng?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Không, trong ruột Ngọc Thiềm Thừ đích thực là có Tàng Chân đồ.

Kim Ngọc Dung nói :

- Vậy, là Tàng Chân đồ giả, không thật chăng?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Là trang Tàng Chân đồ thật!

- Vây sao nó có thể vô dụng đối với ta?

- Vì trong đó chỉ có nửa trang Tàng Chân đồ, không có nửa trang kia, bất kỳ người nào cũng không thể án theo đồ hình mà tìm đến nơi chôn cất bảo vật.

- Nếu quả thật chỉ có nửa trang thì đích thị là có cũng như không, chỉ có điều, hài nhi, ta không tin, ta không tin ngươi có thể đối xử với phụ thân ngươi như vậy!

- Không tin thì lão có thể đập Ngọc Thiềm Thừ ra xem, hoặc giả tìm cách lấy Tàng Chân đồ ra xem.

Kim Ngọc Dung biến sắc, lão nói :

- Nói vậy là thật sao?

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Vốn là sự thật mà!

Kim Ngọc Dung lại càng biến sắc, râu tóc không gió mà động đậy, thần thái kinh người.

Tuy nhiên, trong chốc lát lão lại làm ra vẻ đau khổ và nói :

- Hài nhi, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Rất đơn giản, vì sự an nguy của chính ta!

Kim Ngọc Dung kêu lên một tiếng bi thương rồi nói :

- Hài nhi, chuyện đã đến nước này, lẽ nào ngươi vẫn không tin...

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Được rồi, hài nhi, tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được, từ nay về sau ta không ép ngươi nữa, ngươi tin cũng được, không tin cũng được, rồi cũng có một ngày ngươi sẽ hiểu rõ, dù ngươi không coi ta là phụ thân của ngươi nhưng ta vẫn luôn coi ngươi là cốt nhục của ta...

Lão trở tay lấy phiến Ngọc Thiềm Thừ ra, đoạn dùng hai ngón tay kẹp mạnh một cái, Ngọc Thiềm Thừ vỡ nát, ngọc vỡ rơi tứ tung, trong tay lão chỉ còn một cuộn giấy nhỏ. Lão lắc đầu cười thảm rồi nói :

- Cường địch bức tới nơi, nguy cơ đã treo trước mắt mà hài nhi ngươi chỉ cho ta nửa trang Tàng

Chân đồ vô dụng thế này, xem ra cha con chúng ta phải ngộ độc thủ rồi! Tấm thảm kịch nhân luân sắp trở thành hiện thực rồi, ta còn gì để nói nữa đây? Chỉ đàh liều mạng già này thôi!

Lão dùng hai ngón tay xoắn mặnh một cái, cuộn giấy nhỏ lập tức nát vụn rơi xuống đất, lão đưa tay dìu Đồng Uyển Nhược và nói :

- Hài nhi, từ nay không nhắc đến Tàng Chân đồ nữa, đi thôi!

Đồng Uyển Nhược vẫn bất động, nhưng thân hình nàng run run, nàng nói :

- Tại sao lão lại hủy nửa trang Tàng Chân đồ đó?

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, nó đã làm cho sự hiểu lầm giữa hai cha con chúng ta ngày càng sâu thêm, ta không cần nó nữa, từ nay về sau đành dựa vào sức già này mà liều mạng với chúng thôi!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nếu biết rằng, không có Tàng Chân đồ thì lão không thể luyện thành công lực tuyệt thế, không có công lực tuyệt thế thì tuyệt đối lão không thể thắng cái gọi là kẻ thù của lão!

Trên mặt Kim Ngọc Dung đầy vẻ đau khổ, lão gật đầu nói :

- Ta biết nhưng ta thà chết trong tay kẻ thù chứ không thể để cho nữ nhi của ta coi ta là kẻ thù mà dẫn đến thảm kịch nhân luân.

Thân hình Đồng Uyển Nhược càng run dữ dội hơn, giọng nói cũng run run :

- Lão là phụ thân của ta thật sao?

Kim Ngọc Dung cất giọng bi thương nói :

- Hài nhi, ta không muốn miễn cưỡng ngươi nữa...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Không cần lão miễn cưỡng, ta tin rồi!

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Hài nhi, hay là chờ sự thật...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Sự thật đã quá đủ rồi!

- Hài nhi, đừng quá vội, vạn nhất ngày sau lại có thay đổi thì ngươi chịu không nổi đâu!

- Ta đã tin thì ngày sau không thể có thay đổi gì nữa!

- Thật không hài nhi?

- Đồng Uyển Nhược này, xưa nay nói một câu là chắc một câu!

- Thế những lời mẫu thân ngươi nói...

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Có thể lão nói đúng, bà ta vì hận lão nên mới tạo ra thù hận giữa chúng ta, tạo ra bi kịch giữa cha con để báo thù!

Kim Ngọc Dung run run thân hình, khóe mắt rưng rưng ngấn lệ, lão cúi đầu lặng lẽ một lúc rồi mới ngẩng lên gạt nước mắt và nói :

- Hài nhi, đây là ngày mà ta đã đợi mười mấy năm rồi, thật không dễ...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta đã nói rõ rồi, ta không lấy việc mình là nữ nhi của lão làm vinh hạnh.

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Không cần, hài nhi, chỉ cần ngươi thừa nhận ta là phụ thân của ngươi thì dù có chết ta cũng mỉm cười mà nhắm mắt, tội nghiệt của bản thân ta, tự ta sẽ gánh chịu...

Lão lắc đầu cười gượng rồi nói :

- Thực ra, đó có thể gọi là tội nghiệt sao? Hạ Hầu Nhất Tu bất nhân đối với ta thì ta bất nghĩa đối với hắn, nhân quả tuần hoàn, nhất báo hoàn nhất báo, đó là chuyện rất công bằng...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Sao Hạ Hầu Nhất Tu lại bất nhân đối với lão?

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, ngươi không nên biết quá nhiều về ân oán của đời trước, ngươi cũng không có nghĩa vụ phải gánh vác, vả lại, người chết thì mọi sự đều hết, Hạ Hầu Nhất Tu đã chết nhiều năm rồi nên ta

không muốn chỉ trích hắn nữa!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nếu lão coi ta là nữ nhi của lão thì lão nên nói mới phải!

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Hài nhi, làm chi mà khó thế? Thôi được, ta nói cho ngươi biết vậy, nhưng nơi này không an toàn, chúng ta lên xe rồi hãy nói, được không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đây là nhà của mình, tại sao phải bỏ đi!

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Hài nhi, rốt cuộc thì ngươi cũng còn trẻ người non dạ. Đồng Thiên Hạc đã chết, ngươi bảo ta lấy thân phận gì tái xuất hiện ở Kim Lăng này chứ? Thiên hạ rộng lớn thế này, chúng ta còn nhiều nơi để đi, tạo lập cơ nghiệp mới, chỉ cần tránh được kẻ thù thì lo gì không được vui vẻ mà sống?

Đồng Uyển Nhược trầm mặc bế khẩu, Kim Ngọc Dung nói tiếp :

- Hài nhi, đi thôi!

Nói đoạn, lão dìu Đồng Uyển Nhược đi ra cổng. Sau khi hai người lên xe thì lão xa phu lập tức ra roi giục ngựa. Bọn hắc y nhân chia nhau hộ tống tiền hậu tả hữu. Xe lăn bon bon, vó ngựa lốc cốc, phá tan màn đêm tĩnh lặng của Kim Lăng thành.

Đồng Uyển Nhược khai khẩu :

- Bây giờ có thể nói chưa?

Kim Ngọc Dung hỏi lại :

- Hài nhi, ngươi muốn biết thật à?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nếu không thì ta chẳng hỏi đến lần thứ hai!

Kim Ngọc Dung thở dài, nói :

- Được rồi, hài nhi, ngươi nghe nhé, mẫu thân ngươi chỉ biết ta đoạt thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu,

nhưng bà ta đâu biết trước đó Hạ Hầu Nhất Tu đã đoạt thê tử của ta.

Đồng Uyển Nhược kinh ngạc hỏi :

- Hạ Hầu Nhất Tu cũng đoạt thê tử của lão à?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Đúng vậy, hài nhi, ngươi có biết thân phận của ta năm xưa là gì không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thiên Diện thư sinh Kim...

Kim Ngọc Dung cắt lời, nói :

- Đó chỉ là danh hiệu của ta, nhưng trong võ lâm rất ít người biết thân phận của ta...

Lão ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Trong chốn cùng sơn ác thủy, sơn lam chướng khí ở Nam Hoang, có một chốn đào nguyên mà ta đặt tên cho nó là Bách Hoa cốc, trong cốc có một tòa cung điện tuyệt mỹ, ta đặt tên cho nó là “Ôn Nhu cung”...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Có lẽ đó là sản nghiệp của lão?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Không sai, hài nhi, chủ nhân Ôn Nhu cung chính là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung ta, người trong võ lâm chỉ biết Kim Ngọc Dung là một võ lâm hào khách, nhưng rất ít người biết Kim Ngọc Dung lại có một tòa cung điện như vậy, càng không biết Kim Ngọc Dung có một vị thê tử phong hoa tuyệt đại, mỹ mạo yêu kiều, và có một sản nghiệp to lớn, thực lực với ba trăm hồng y kiếm thủ đã có thể địch với phân nửa võ lâm thiên hạ...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Sao trước đây không hề nghe lão nói?

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Chuyện đau lòng đứt ruột như vậy thì ai muốn nhắc lại chứ?

- Chuyện đau lòng đứt ruột à?

- Đúng vậy, hài nhi, bi phẫn đủ biến ta thành kẻ muốn giết sạch người trong thiên hạ, đau xót đủ khiến ta thành kẻ không muốn sống kiếp sống thừa này nữa, chuyện Hạ Hầu Nhất Tu đoạt thê tử của ta xảy ra tại cung điện đó...

- Lão ta biết lão có những thứ đó à?

- Đâu chỉ là biết? Hắn vốn là người ở trong Ôn Nhu cung!

- Ta hiểu rồi, lão ta là một trong số ba trăm hồng y kiếm thủ của lão!

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Không, hài nhi, hắn là kẻ đứng đầu Bát vệ trong cung!

Đồng Uyển Nhược hỏi lại :

- Đúng đầu Bát vệ trong cung? Là cận vệ của lão à?

- Không sai! - Kim Ngọc Dung gật đầu nói - Nhưng tên cận vệ ngoài mặt tỏ ra tuyệt đối trung thành này lại có âm mưu làm loạn trong lòng, dụ dỗ mê hoặc thê tử của ta, cướp đi phân nửa tài sản của ta...

Đồng Uyển Nhược buột miệng hỏi :

- Dụ dỗ? Lẽ nào nói rằng bà ta cũng đồng ý...

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Hài nhi, lúc đó Hạ Hầu Nhất Tu cũng phong lưu tuấn tú như vị Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma tự xưng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử ngày nay, huống hồ ta thường hành tẩn trên giang hồ, một lần đi là nửa năm hoặc một năm? Vị kiều thê của ta khó lòng nhẫn nại...

Lão lắc đầu nói tiếp :

- Hài nhi, có những điều ta không tiện nói với ngươi, nhưng dù không nói thì có lẽ ngươi cũng hiểu, ta không trách bà ta, ai bảo ta cứ mãi bỏ bà ta vò võ trong cung một mình? Ta chỉ hận Hạ Hầu Nhất Tu, ta coi hắn như thủ túc, đãi hắn như huynh đệ, vậy mà hắn...

Dường như quá khích động nên giọng của lão tắt nghẽn nơi cổ họng.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vì thế cho nên lão cũng đoạt thê tử của lão ta?

Kim Ngọc Dung nói :

- Ăn miếng trả miếng, chẳng phải sao?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vốn chẳng có gì sai, nhưng thê tử của lão ta có tội tình gì chứ?

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, công phu của Hạ Hầu Nhất Tu tuyệt không kém ta, nếu ta tìm hắn sống mái một trận thì nhất định dẫn tới thế lưỡng bại câu thương, vả lại ta cũng muốn hắn nếm mùi vị tủi nhục, phẫn nộ, bi thương, đau khổ, căm hận của việc bị người ta đoạt thê tử.

Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi nói :

- Phu quân tác nghiệt, lại báo ứng lên người thê tử, đạo trời sao lại bất công thế? Lão nói Hạ Hầu Nhất Tu đoạt thê tử của lão, vậy mẫu thân của ta là người nào?

Kim Ngọc Dung nói :

- Mẫu thân của ngươi là vợ trước của hắn, sau khi đoạt kiều thê của ta thì hắn xây một tòa kim thất khác giấu vào đó, vì vậy thủy chung mẫu thân ngươi không biết chuyện này...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thảo nào không nghe mẫu thân ta nhắc đến!

Kim Ngọc Dung tiếp lời :

- Vì vậy nên mới nói là mẫu thân ngươi chỉ biết ta đoạt thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu, mà không biết Hạ Hầu Nhất Tu đã từng đoạt thê tử của ta, không biết hắn là một phu quân không trung thực!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vì thế nên Hạ Hầu Lam chỉ biết lão đoạt nghĩa mẫu của hắn, hại nghĩa phụ hắn nhà tan cửa nát, cuối cùng hoành kếm tự vẫn mà không biết nghĩa phụ của hắn cũng...

- Không sai, hài nhi! - Kim Ngọc Dung nói - Những hành động tựa như loài cầm thù này thì làm sao hắn có thể nói cho Hạ Hầu Lam biết?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Sợ rằng có nói thì Hạ Hầu Lam cũng không thể tin!

- Điều đó đương nhiên! - Kim Ngọc Dung nói - Ai lại không tin tưởng người thân của mình chứ?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy thê tử của lão bây giờ ở đâu? Còn sống không?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Bà ta vẫn còn sống khỏe mạnh cùng nữ nhi của bà ta và Hạ Hầu Nhất Tu, hiện đang đi khắp nơi tìm ta để phục thù cho cái gọi là phu quân của bà ta...

Đồng Uyển Nhược "à" một tiếng rồi nói :

- Không lẽ cường thù mà lão nói là...

- Đúng vậy, hài nhi! - Kim Ngọc Dung gật đầu gượng cười, nói - Chính là bà ta!

Đồng Uyển Nhược cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Không ngờ bà ta quay ngược lại báo thù cho Hạ Hầu Nhất Tu...

- Hài nhi! - Kim Ngọc Dung cắt lời, nói - Một khi kiều thê ân ái bên gối mà thay lòng thì bà ta sẽ coi người từng là phu quân của mình là cái gai trong mắt, hận không thể băm người đó ra làm ngàn mảnh, lột da róc xương người đó, huống hồ lang quân tuấn tú của bà ta đã vì ta mà chết?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thật là một nữ nhân không biết xấu hổ, bà ta kêu bằng...

Kim Ngọc Dung nói :

- La Sát phu nhân Bạch Như Băng.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :

- Ngày sau nếu ta gặp bà ta...

Kim Ngọc Dung cắt lời, nói :

- Hài nhi, nếu gặp bà ta thì hai cha con ta không thể không chết!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Công lực của lão không bằng bà ta à?

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Nếu cao hơn bà ta thì ta còn sợ gì chứ?

Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi đột nhiên cất giọng run run gọi :

- Phụ thân...

Kim Ngọc Dung rùng mình, lão vội hỏi lại :

- Hài nhi, ngươi vừa gọi gì thế?

Đồng Uyển Nhược nhỏ lệ, nàng nói :

- Phụ thân, hài nhi không biết người có đoạn ân tình bi thảm như vậy...

- Hài nhi! - Thân hình Kim Ngọc Dung run run, lệ già nhỏ xuống, lão nói - Hai tiếng “phụ thân” này ta đã chờ nghe mười mấy năm rồi, hài nhi... hài nhi...

Lão đưa hai tay run run ôm lấy đầu Đồng Uyển Nhược ấp vào lòng...

Trong chớp mắt đó, song mục Kim Ngọc Dung lấp lánh dị sắc, trên môi nở nụ cười thâm hiểm khó hiểu, trên mặt lộ vẻ tà dâm, chỉ đáng tiếc là Đồng Uyển Nhược không thấy!

Hồi sau, Kim Ngọc Dung mới thoa đầu Đồng Uyển Nhược và vỗ vỗ vào vai nàng, đoạn lão gạt nước mắt rồi nói :

- Hài nhi, đừng khóc nữa, mau lau nước mắt đi, nếu ngươi khóc thì vi phụ càng thêm đau lòng, chuyện quá khứ không nên nhắc lại nữa, bất luận thế nào ngươi cũng là nữ nhi ngoan của ta, vi phụ tuyệt không trách ngươi, được rồi, hài nhi, mau ngẩng mặt lên cho vi phụ xem nào!

Đồng Uyển Nhược nghe lời ngẩng đầu lên, trên mặt nàng đẫm lệ, hai mắt hơi đỏ, trông cứ như một đóa hoa lê vừa trải qua cơn mưa thật đáng thương. Kim Ngọc Dung thấy vậy thì lại thêm một phen xúc động. Bỗng nhiên lão bật cười rồi nói :

- Hài nhi, thế mới là một nữ nhi ngoan ngoãn biết nghe lời cha...

Đồng Uyển Nhược gạt nước mắt, rồi nói :

- Phụ thân, lẽ ra người không nên hủy nửa trang Tàng Chân đồ đó...

Kim Ngọc Dung lắc đầu, thở dài rồi nói :

- Chỉ cần vãn hồi được hài nhi thì ngay cả sinh mạng vi phụ cũng chẳng tiếc, huống hồ là nửa trang Tàng Chân đồ vô dụng đó?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nhưng không có Tàng Chân đồ thì làm sao phụ thân có thể...

Kim Ngọc Dung chau mày rồi mỉm cười, nói :

- Sinh tử có số, phú quý tại trời, vi phụ đã hủy nửa trang Tàng Chân đồ đó thì còn biện pháp gì nữa đây? Xem ra, không chừng đành phải liều với bà ta một phen thôi!

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Thừa biết không địch lại mà vẫn làm liều là hành vi của kẻ bất trí, hơn nữa phụ thân không thể bại trong tay bà ta...

Kim Ngọc Dung buông tiếng thở dài rồi nói :

- Hài nhi, vậy ngươi nói xem ta phải làm thế nào đây?

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Phụ thân, bà ta truy đuổi có gắt không?

Kim Ngọc Dung nói :

- Bà ta truy tìm khá gắt gao, nhưng nếu vi phụ muốn trốn tránh bà ta trong nhất thời thì không phải chuyện khó, hài nhi, ngươi có diệu kế gì chăng?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hài nhi muốn dùng nửa trang Tàng Chân đồ còn lại để thử xem?

Kim Ngọc Dung sáng mắt hẳn lên, lão nói :

- Hài nhi, thử cái gì?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thử xem có thể tìm được nơi chôn giấu bảo vật hay không!

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Hài nhi, thiên hạ rộng lớn thế này, chỉ dựa vào nửa trang Tàng Chân đồ thì e rằng không dễ!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Điều này hài nhi biết, nhưng trước mắt chúng ta chỉ có một cách này để đi!

Kim Ngọc Dung do dự một lát rồi nói :

- Thôi được, thử xem cũng tốt, nếu có thể dựa vào nửa trang Tàng Chân đồ còn lại mà tìm ra được nơi chôn giấu bảo vật thì đó là nhờ vào vận khí cực may của hai cha con ta...

Lão ngừng lại rồi nói tiếp :

- Hài nhi, thế nửa trang Tàng Chân đồ kia ở đâu?

Đồng Uyển Nhược đỏ mặt, nàng nói :

- Phụ thân, chuyện này phải tìm vị Thượng Quan cô nương kia thôi!

Kim Ngọc Dung giật mình, lão vội nói :

- Cái gì, hài nhi đã cho cô ta nửa trang Tàng Chân đồ đó rồi sao?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Đúng vậy, nhưng cô ta không biết đâu!

Kim Ngọc Dung ngẩn người rồi ngạc nhiên hỏi :

- Hài nhi, nói vậy nghĩa là sao?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Trước khi cô ta đi, hài nhi cho cô ta một con chim câu đưa thư và bỏ vào một túi gấm, nửa trang Tàng Chân đồ đó được hài nhi giấu giữa hai lớp vải của túi gấm...

Kim Ngọc Dung vội hỏi :

- Hài nhi không nói với cô ta chứ?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Không...

Kim Ngọc Dung thở dài, nói :

- Hài nhi thật hồ đồ, vạn nhất cô ta thả bồ câu đưa thư rồi thuận tay ném luôn chiếc túi gấm...

Đồng Uyển Nhược lại lắc đầu, nói :

- Điều đó không thể, hài nhi đã dặn dò cô ta, nói rằng chiếc túi gấm đó quý giá vô cùng, ngàn vạn lần phải bảo quản cẩn thận, do đó cô ta sẽ không ném đi đâu!

Kim Ngọc Dung nhẹ nhõm, lão nói :

- Mong là như vậy, nhưng tại sao hài nhi không nói rõ với cô ta...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hài nhi muốn gặp Hạ Hầu Lam rồi mới nói rõ tại đương trường, sau đó lấy hai nửa Tàng Chân đồ hợp lại thành một bản đồ hoàn chỉnh. Chẳng ngờ cô ta không tìm được Hạ Hầu Lam, đương thời hài nhi cũng quên nói cho cô ta biết...

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Cũng may là cô ta chưa tìm được Hạ Hầu Lam, nếu không trang Tàng Chân đồ đó há chẳng rơi vào tay hắn sao, và hai cha con ta tất sẽ ngộ độc thủ...

Lão chau mày suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Hài nhi, biển người mênh mông, trời đất bao la, lại không biết Thượng Quan Phụng đi đâu thì làm sao tìm? Đến khi nào mới có thể tìm được?

Đồng Uyển Nhược khẽ cúi đầu, nàng nói :

- Phụ thân, tất cả chỉ tại hài nhi...

Kim Ngọc Dung vội nói :

- Hài nhi, chớ có nói thế, chuyện này không trách ngươi được...

Lão đổi giọng nói tiếp :

- Không nhắc đến nữa, lập tức dốc toàn lực tìm Thượng Quan Phụng là được, bất luận thế nào cũng phải tìm cho bằng được cô ta trong một quãng thời gian ngắn, nên biết là chúng ta đã trốn tránh quá lâu rồi!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thế thì chúng ta đi đâu tìm cô ta?

Đột nhiên Kim Ngọc Dung khẽ quát hỏi :

- Đến nơi nào rồi?

Bên ngoài xe có người đáp :

- Bẩm lão chủ nhân, trước mắt là Mạt Lăng Quan!

Kim Ngọc Dung nói :

- Bảo bọn chúng một tiếng rồi dừng xe nghỉ ở Mạt Lăng Quan!

Đồng Uyển Nhược không nhịn được, nên hỏi :

- Phụ thân có biện pháp gì chăng?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Vi phụ có biện pháp rồi, mà biện pháp này cũng không tệ!

Đồng Uyển Nhược vội hỏi :

- Là biện pháp gì?

- Hài nhi, đừng vội, đến Mạt Lăng Quan nghỉ ngơi rồi hãy nói!

- Tại sao phải nghỉ ngơi ở Mạt Lăng Quan?

- Vì người và ngựa đều mệt mỏi rồi, vả lại Thượng Quan cô nương tuy đã rời Kim Lăng nhưng với cước trình của cô ta thì tuyệt đối chưa rời Kim Lăng quá xa, vì vậy đây là nơi tốt nhất để ra tay, hiểu không hài nhi?

- Hài nhi hiểu dụng ý của phụ thân, chỉ có điều biện pháp đó...

- Vi phụ chẳng nói rồi sao? Đợi đến Mạt Lăng Quan rồi hãy nói!

Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi nói :

- Không cần biết phụ thân dùng biện pháp gì truy tìm Thượng Quan cô nương, hài nhi chỉ muốn

thương lượng với phụ thân một chuyện...

Kim Ngọc Dung nói :

- Nói đi, hài nhi, chỉ cần ngươi nói thì không chuyện gì vi phụ không theo!

- Đa tạ phụ thân! - Đồng Uyển Nhược nói - Sau khi tìm được Thượng Quan cô nương, tốt nhất là để hà nhi nói chuyện với cô ta...

Kim Ngọc Dung tiếp lời :

- Hài nhi sợ ta sẽ...

- Không phải vậy! - Đồng Uyển Nhược nói - Một nữ nhi như cô ta, luận cho cùng cũng là hậu sinh vãn bối của phụ thân, vậy thì phụ thân sao có thể làm gì đối với cô ta? Ý hài nhi muốn nói là để hài nhi đòi cô ta chiếc túi gấm thì tốt hơn, vì đó là vật của hài nhi, hơn nữa...

Kim Ngọc Dung cắt lời, nói :

- Cũng không thể để cho cô ta biết sự hiểu lầm giữa hai cha con chúng ta đã được hóa giải, đúng không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đúng thì đúng nhưng không nhất định phải sợ cô ta biết, phụ thân biết rằng, tự nhien là cô ta tin tưởng Hạ Hầu Lam, chuyện này không thể vài ba lời mà giải thích rõ ràng được, do đó tốt nhất là đừng để cô ta biết!

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Hài nhi suy nghĩ rất đúng, nhưng vạn nhất cô ta không muốn trả thì sao?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Cô ta không phải hạng người đó, vả lại cô ta không có lý do gì mà không trả!

- Hài nhi, vi phụ nói là vạn nhất!

- Chuyện này không có vạn nhất!

- Nếu cô ta đã phát hiện nửa trang Tàng Chân đồ đó thì sao?

- Không, cô ta không thể phát hiện...

- Hài nhi, đó là vạn nhất rồi hơn nữa ngươi còn nhắc nhở cô ta như vậy...

Đồng Uyển Nhược ngớ người, nàng hỏi :

- Hài nhi nhắc nhở cô ta điều gì?

Kim Ngọc Dung nói :

- Một chiếc túi gấm đáng giá là bao? Vậy mà ngươi lại nói với cô ta rằng chiếc túi gấm này quý giá vô cùng. Ta lo một khi cô ta lưu ý thì tất sẽ phát hiện ra, hài nhi nên biết, Thượng Quan...

(thiếu trang)

Kế đó, trong xe yên tĩnh một lúc, nhưng bên ngoài vẫn nghe tiếng vó ngựa và tiếng bánh xe lăn bon bon trong màn đêm tịch lặng...

Thái Thạch Cơ là một danh lam cổ tích của vùng hạ lưu sông Trường Giang, thuộc địa phận tỉnh An Huy. Chu vi có đến năm mươi dặm, cao gần trăm trượng, phía Tây giáp đại giang, ba mặt đều có suối trong chảy quanh, tên núi là Thúy Loa sơn! Trên Thái Thạch Cơ có Thái Bạch lâu rất nổi danh, vì thế mà Thái Thạch Cơ này rất có duyên với thi nhân. Sở dĩ tòa lầu này có tên thi tiên Lý Bạch là vì lầu có ba tầng, trông từ xa rất giống hình Lý Bạch say nằm.

Thái Bạch lâu tuy không cao bằng Hoàng Hạc lâu, mặt sông cũng không rộng như Giang Hán, nhưng xung quanh có Thiên Môn, Tây Lương giả sơn vắt ngang qua bầu trời, như thơ Lý Bạch :

"... Đăng cao chuẩn quan thiên địa giang

Đại giang mang mang khứ bất hoàn

Hoàng vận vạn lý động phong sắc

Bạch ba cửu đạo lưu tuyết sơn..."

Tạm dịch :

"... Lên ca trông khắp cõi đất trời

Sông rộng mênh mang chảy tuyệt vời

Ngàn dặm mây vàng xao xuyến gió

Chín sông sóng bạc tuyết non ngời..."

Hoặc

“Trên từ Bạch Đế thái vân gian

Thiên lý Giang lăng nhất nhật hoàn...“

Tạm dịch :

“Sáng rời Bạch Đế rạng tầng mây

Ngàn dặm Giang Lăng đến một ngày “

Tả cảnh sông như thế thì thật là tuyệt vời!

Lúc này tại Thái Bạch lâu có ba người, một nam hai nữ đang ngồi, nam là thanh y khách tuấn tú tuyệt luân, phong độ phiêu dật phóng khoáng. Còn nữ, vị trung niên bạch y mỹ phụ, một vị là bạch y thiếu nữ tuyệt sắc. Ba người này chính là Hạ Hầu Lam và hai mẹ con La Sát phu nhân Bạch Như Băng, Bạch Tố Trinh.

Thần sắc Hạ Hầu Lam hơi nhợt nhạt, hai mắt thất thần, rõ ràng là rất uể oải, chàng ngẩn người nhìn ra khoảng không ngoài lầu đến độ xuất thần!

(thiếu một trang)

- Tại hạ căn bản không suy nghĩ thì có gì là kỹ với chẳng kỹ?

Bạch Như Băng biến sắc, bà nói :

- Vậy người ngồi ngẩn người nãy giờ...

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ đang ngắm phong cảnh tuyệt mỹ của vùng này!

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Ta đưa ngươi đến đây không phải để ngắm cảnh...

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Nhưng tại hạ đã nói rồi, đích thực là nghĩa phụ của tại hạ đã...

Bạch Như Băng cắt lời, nói :

- Kết quả suy nghĩ của ngươi vẫn là câu đó sao?

Hạ Hầu Lam thản nhiên :

- Bạch tiền bối, vì đó là sự thật!

- Ta không tin lão ta đã chết, càng không tin lão ta có dũng khí hoành kiếm tự tuyệt!

- Tiền bối cố chấp không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, tại hạ nói rồi, tại hạ nguyện gánh chịu tất cả thay cho nghĩa phụ, tùy tiền bối xử trí!

- Ngươi tưởng ta không thể làm như vậy chăng?

- Tại hạ không nói thế, tiền bối đã phải chịu những điều mà một nữ nhân khó có thể chịu đựng được, do đó không cần nghĩ cũng biết thù hận trong lòng thâm sâu đến mức nào, nên tự nhiên phải...

Bạch Như Băng cắt lời, nói :

- Vậy tại sao ngươi không chịu nói ra chỗ lão ta ẩn thân?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiền bối, không phải tại hạ không chịu nói mà sự thực là người đã khuất núi nhiều năm rồi, nếu tiền bối buộc tại hạ không thể không nói thì tại hạ chỉ có thể nói rằng, hiện nay tiên sư đang viễn du ở tây thiên cực lạc...

Bạch Như Băng lại biến sắc, bà khẽ quát :

- Hạ Hầu Lam...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Tiền bối, nếu tiên sư còn tại thế thì tại hạ dám nói vậy sao?

Bạch Như Băng cười nhạt, nói :

- Nếu tránh được kẻ thù mà không chết thì lời gì lại không thể nói?

Hạ Hầu Lam hơi biến sắc, chàng thở dài, nói :

- Tiền bối không tin thì cũng đành vậy!

- Đương nhiên là ta không tin!

- Thế thì như tại hạ đã nói, thầy nợ trò trả, tùy tiền bối xử trí thế nào tại hạ cũng cam nhận.

- Được, trước tiên ta đòi nợ trên thân ngươi, thành toàn cho đồ đệ trung thành ngươi!

Nói đoạn bà vẫn ngồi nguyên vị nhưng xuất trảo thủ chụp về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nhắm mắt lại, không nói không rằng! Trên mặt Bạch Tố Trinh thoáng vẻ kinh hoảng và khẩn trương, nàng vừa định kêu lên thì đột nhiên Bạch Như Băng triệt thủ, cười nhạt rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi đoán chắc là ta tự tiếc thân phận, không thể hạ thủ với hàng hậu sinh vãn bối, đặc biệt là đối với một kẻ chẳng có chút công lực như ngươi bây giờ, vì vậy nên ngươi mới bình thản...

Bạch Tố Trinh thở phào nhẹ nhõm, song mục vội nhìn xuống đất!

Hạ Hầu Lam mở mắt ra và nói :

- Đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình...

Bạch Như Băng nói :

- Không cần cám ơn ta, dù ngươi là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu thì ta cũng không thể hạ thủ với ngươi, huống hồ ngươi chỉ là nghĩa tử và là đồ đệ của lão ta? Cứ xem như ta tin lão ta đã chết, vậy cho ngươi biết, lão ta được chôn ở đâu?

Hạ Hầu Lam biến sắc, chàng nói :

- Người chết thì trăm sự đều hết, dù có thâm thù đại hận cũng nên hóa giải, lẽ nào tiền bối vẫn không tha?

Bạch Như Băng nghiến răng nói :

- Ta tha cho lão ta thì mối hận thù bị bỏ rơi của ta tìm ai để báo đây?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiền bối, thầy nợ trò trả, xin tiền bối cứ trút hận thù lên đầu Hạ Hầu Lam này...

Bạch Như Băng khẽ quát :

- Hạ Hầu Lam, ngươi chớ có ép ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiền bối, xin thứ lỗi cho tại hạ to gan nói thẳng, tiên sư bỏ rơi tiền bối, đó là chỗ không đúng của tiên sư...

- Đâu chỉ là không đúng? - Bạch Như Băng nói - Lão ta còn là một kẻ đáng chết vạn lần!

Hạ Hầu Lam bình thản nói tiếp :

- Bây giờ tiên sư đã khuất núi nhiều năm rồi, nếu tiền bối vẫn không chịu bỏ qua thì đó là chỗ không phải của tiền bối vậy!

Bạch Như Băng lạnh lùng hỏi lại :

- Ta không phải ư? Ta báo mối thù bị bỏ rơi là chỗ không phải của ta ư?

Hạ Hầu Lam nói :

- Báo thù này là điều nên làm, nhưng tiền bối, tiên sư đã mất nhiều năm rồi, bây giờ tiền bối vẫn không chịu bỏ qua thì đó là một chuyện khác.

- Ngươi muốn ta bỏ qua tất cả sao?

- Tiền bối cho rằng không nên ư?

- Ngươi muốn ta ngậm hờn mà chết, chết không nhắm mắt chăng?

- Tiền bối, tiên sư đã chết, mà hoành kiếm tự vẫn, hận thù trong lòng tiền bối cũng nên vì vậy mà tiêu tán mới phải!

Bạch Như Băng cười nhạt, nói :

- Ngươi nói nghe dễ dàng quá nhỉ, nếu ngươi là ta...

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ tuyệt không nói đến bốn chữ báo thù rửa hận nữa!

Bạch Như Băng nói :

- Đó là vì ngươi chẳng phải là ta!

Hạ Hầu Lam buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Tiền bối, cổ nhân có câu: phu thê một ngày ân nghĩa trăm năm...

Bạch Như Băng khẽ quát :

- Lão ta bất nhân, sao có thể trách ta bất nghĩa?

- Cố nhiên, tiền bối, nhưng tiên sư đã hoành kiếm tự vẫn, như vậy vẫn không thể chuộc được lỗi lầm trước đây sao?

- Đáng tiếc đó không phải là lão ta hối hận với việc làm sai trái của mình cũng chẳng phải là cảm thấy hối hận đối với ta!

- Làm sao tiền bối biết là không phải?

- Thế làm sao ngươi biết đó là phải? Rõ ràng lão ta đối với thê nhi của mình...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Tiền bối, lẽ nào điều đó phải nói ra miệng mới phải?

Bạch Như Băng nói :

- Cố nhiên là không cần, nhưng ta không tin lão ta làm như vậy là hối hận đối với ta...

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Tiền bối chỉ cố chấp báo thù rửa hận, nhưng có một chuyện này chẳng hay tiền bối có nghĩ đến hay không?

- Chuyện gì? - Bạch Như Băng lạnh lùng hỏi.

Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Tố Trinh và nói :

- Bạch cô nương có phải là cốt nhục của tiền bối và tiên sư hay không?

Bạch Tố Trinh càng cúi đầu thấp xuống.

Bạch Như Băng lạnh lùng gật đầu nói :

- Không sai, nhưng lão ta không xứng...

Hạ Hầu Lam nói :

- Không luận xứng hay không xứng, Bạch cô nương là nữ nhi do tiên sư sinh ra, đó là sự thật như sắt thép mà tiền bối không thể phủ nhận.

Bạch Như Băng nói :

- Không thể phủ nhận thì sao nào?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Bạch tiền bối đưa Bạch cô nương đi khắp nơi tìm tiên sư báo thù rửa hận nếu tiên sư còn tại thế, và tiền bối tìm được người, một khi đao kiếm tuốt ra, thù hận báo được thì xin hỏi lúc đó Bạch cô nương sẽ rơi vào cảnh ngộ như thế nào?

Bạch Như Băng ngớ người, nhưng bà liền cười nhạt, nói :

- Người tìm lão ta báo thù là ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng Bạch cô nương là cốt nhục của nhị vị!

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Lão ta bỏ rơi hai mẹ con ta, ta không nhận lão ta là chồng, cô ta cũng không nhận lão ta là cha!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiền bối, dù nói thế nào thì một giọt máu đào cũng hơn ao nước lã!

Bạch Như Băng biến sắc, bà nói :

- Nhưng trong người cô ta chỉ có thù hận lưu chảy mà thôi, không tin ngươi cứ hỏi cô ta!

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Tiền bối, tại hạ không muốn làm khó Bạch cô nương...

Trong mắt Bạch Như Băng lấp loáng hàn quang, bà nói :

- Ngươi muốn nói là cô ta sợ ta, ta ép cô ta sợ ta chăng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ không dám, tại hạ không nói như vậy!

Bạch Như Băng nhìn sang ái nữ bên cạnh và nói :

- Trinh nhi, tự ngươi nói cho hắn nghe đi!

Bạch Tố Trinh cảm thấy chấn động toàn thân, nàng không ngẩng đầu lên và cũng không nói gì!

Bạch Như Băng chau mày khẽ quát :

- Trinh nhi, ngươi có nghe ta nói gì không?

Thân hình Bạch Tố Trinh bắt đầu run run, nàng vẫn không ngẩng đầu lên.

Bạch Như Băng biến sắc, bà định quát tiếp thì Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên, song mục rưng rưng ngấn lệ, sắc diện nhợt nhạt.

Nàng cất giọng run run nói :

- Mẫu thân nói không sai, hài nhi không nhận người cha này, cũng không có người cha này, đối với lão trong lòng hài nhi chỉ có thù hận, chỉ có thù hận mà thôi!

Nói đoạn, nàng lại cúi đầu xuống.

Bạch Như Băng nhìn qua Hạ Hầu Lam và cười nhạt, nói :

- Ngươi nghe thấy chưa?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Nghe rồi, nghe rõ ràng từng câu từng chữ một!

Bạch Như Băng nói :

- Vậy bây giờ ngươi phải hiểu rằng...

- Tại hạ hiểu! - Hạ Hầu Lam thản nhiên cắt lời, nói - Tiền bối là một vị cao nhân sáng suốt nên cũng phải hiểu rằng trong tương lai Bạch cô nương sẽ gánh chịu hậu quả như thế nào là tùy vào sự cảm nhận mà hiện nay tiền bối ép cô ta cảm nhận. Tại hạ cho rằng tiền bối làm như vậy không phải là báo thù rửa hận mà là tự tay hủy hoại cuộc đời nữ nhi của mình.

Bạch Như Băng tái mặt, bà quát hỏi :

- Hạ Hầu Lam, ngươi nói gì?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Tiền bối đã nghe rồi, tại hạ không nói sai, tiền bối hà tất phải tự lừa dối mình?

Bạch Như Băng tức run người, bà lạnh lùng nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi dám nói ta như thế ư? Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Bây giờ tiền bối muốn giết tại hạ thật dễ như trở bàn tay, nhưng tiền bối, nếu tại hạ sợ chết thì đã không mạo hiểm gây cho tiền bối phẫn nộ!

Bạch Như Băng phất hữu thủ lên và nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?

Hạ Hầu Lam nhắm mắt, thản nhiên nói :

- Mời tiền bối hạ thủ!

Bạch Như Băng nộ khí xung thiên, tức đến độ không nhịn được nữa, bà vừa định đẩy hữu thủ ra thì đột nhiên nghe Bạch Tố Trinh kêu lên :

- Mẫu thân, hắn nói không sai!

Bạch Như Băng sững người, ngọc thủ bất giác ngừng lại giữa chừng, bà trừng mắt nhìn qua Bạch Tố Trinh và quát hỏi :

- Trinh nhi, ngươi nói cái gì?

Bạch Tố Trinh đầy vẻ khiếp sợ, nhưng rốt cuộc nàng vẫn đủ dũng khí để nói:

- Mẫu thân, hắn nói không sai!

Bạch Như Băng biến sắc, đột nhiên bà ngửa mặt cười khan rồi nói :

- Không ngờ nữ nhi của ta cũng dám nói như vậy trước mặt ta!

Ngọc thủ phất ra như chớp, “bốp” một tiếng, trên mặt Bạch Tố Trinh hiện lên năm dấu ngón tay đỏ rực, nàng đứng ngẩn người bất động!

Bạch Như Băng chỉ tay quát :

- Cút, ta không có nữ nhi như ngươi, cút, cút, nếu không ta...

Một bên môi của Bạch Tố Trinh đã rướm máu, ánh mắt nàng đầy vẻ khiếp sợ, đột nhiên nàng đưa tay bịt mặt rồi quay người bỏ chạy ra ngoài Thái Bạch lâu!

Bạch Như Băng lại quát :

- Hai ngươi không được ngăn cản cô ta!

Dưới Thái Bạch lâu liền có người đáp lại một tiếng!

Bạch Như Băng nhìn sang Hạ Hầu Lam, song mục đột hiện sát cơ, thần thái kinh người, ngọc thủ của bà ta lại đưa lên lần nữa!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Tiền bối vẫn muốn giết tại hạ à?

Bạch Như Băng nghe cũng như không nghe, ngọc thủ từ từ đưa đến trước.

Hạ Hầu Lam nói :

- Lẽ rằng tiền bối còn chưa biết tiền bối đã giết nữ nhi của mình rồi, lẽ ra tiền bối phải cảm nhận được những gì trong ánh mắt cô ta trước lúc bỏ đi!

Bạch Như Băng dường như không có một chút phản ứng, ngọc thủ vẫn từ từ đẩy tới trước!

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Hổ dữ không ăn thịt con, chỉ vì một chút thù hận trong lòng mà tiền bối nỡ đối xử với nữ nhi của mình như vậy, lòng dạ của tiền bối thật quá tàn nhẫn, nếu cô ta rơi vào tay Kim Ngọc Dung...

Bạch Như Băng rùng mình, đột nhiên ngọc thủ trở ngược rồi khẽ phất ra, thân hình Hạ Hầu Lam bay thẳng ra sau, va đánh sầm vào lan can, cũng may là Bạch Như Băng chỉ dùng một thành chân lực!

Bà ta đứng lên nhìn Hạ Hầu Lam nằm chổng gọng bên lan can và nói :

- Nếu nữ nhi của ta xảy ra điều gi thì tất cả là tại ngươi đấy, ta sẽ lột da rút gân của ngươi, sau đó băm ngươi ra thành ngàn mảnh, nghiền nát xương ngươi thành tro!

Bà xuất chỉ thủ khống chế huyệt đạo Hạ Hầu Lam rồi tung người xuyên qua Thái Bạch lâu mà phi thân đi!

Có hai bóng người theo sát phía sau bà ta, đó là Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì!

Hạ Hầu Lam miệng có thể nói, tai có thể nghe, mắt có thể nhìn nhưng tứ chi lại không thể động đậy, chàng nhìn Bạch Như Băng phóng đi mà bất giác lắc đầu gượng cười.

Một mình chàng bị giam tại Thái Bạch lâu bên cạnh Trường Giang, phúc họa thật khó đoán, và cũng chẳng biết bị khống chế huyệt đạo đến bao lâu.

Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ngày xưa tung hoành thiên hạ, uy chấn võ lâm, bây giờ bị hại đến nỗi không đủ sức trói gà, thử hỏi làm sao chàng không lắc đầu gượng cười chứ?

Một mình chàng nằm đó, lặng lẽ đếm thời gian trôi đi, chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, đột nhiên chàng nghe có tiếng ngân nga kỳ quặc theo gió bay lại, một kẻ nào đó đang ngâm bài Tương Tiên Tửu của Lý Bạch :

“Quân bất kiến,

Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,

bôn lưu đảo hải bất phục hồi....

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt...

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng

Thiên kim tán tận hoàn phục lai...

... Chung cổ soạn ngọc bất túc quý

Đản nguyên trường túy bất nguyện tỉnh

Cổ lai thánh hiền gia tĩnh mịch

Dung hữu ấu giả lưu kỳ danh...“

Tạm dịch :

Anh chẳng thấy :

Dòng nước Hoàng Hà đổ tự trời

Tuông phăng ra bể chẳng quay về...

... Người đời đắc ý cứ vui say

Chớ để chén vàng suông ánh nguyệt

Trời đã sinh ta thì chẳng bỏ

Nghi vân tiêu hết lại đầy tay...

... Chuông trống cổ bàn đâu đủ quý?

Chỉ mong say mãi, tỉnh chi người!

Hiền thánh năm xưa đều vắng vẻ

Chỉ còn làng rượu tiếng để đời!

Giọng ngâm rất quái đản nhưng rất có lực khí, tựa như một mũi tên bắn vào không trung.

Hạ Hầu Lam nghe vậy thì phấn chấn tinh thần, lại có một giọng khác ngâm tiếp, cũng một bài khác của Lý Bạch nhưng hơi khó nghe :

Khí ngã khứ giả, tác nhật chi nhật bất khá lưu

Loạn ngã tân giả, kim nhật chi nhất đa phiền ưu

Trường phong vạn lý tống thu nhạn

Đối thử khả dĩ hàm cao lâu

Trừu đao đoạn thủy thủy cánh lưu

Cử bôi tiêu sầu sầu cánh sầu

Nhân sinh tại thế bất xứng ý

Minh triêu tản phát lộng biên chu

Tạm dịch :

“Bỏ ta đi mất, ai mà giữ được ngày qua ngày

Làm lòng ta rối, bao nhiêu phiền muộn chất hôm nay

Gió đưa cánh nhạn thu muôn dặm

Đối cảnh, lầu cao đốc chén sang

Rút dao chém nước, nước càng chảy

Nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm

Cuộc sống đời này không thỏa ý

Sớm mai xõa tóc đạo thuyền chơi”.

Giọng ngâm như phá thạch xuyên vân, rất có kình khí. Rõ ràng đây là hai nhân vật võ lâm. Và cũng rõ ràng là hai nhân vật này rất thích thơ Lý Bạch. Hiển nhiên hai người nay đang đối tửu ngâm thơ.

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam chau mày vì chàng nghe có tiếng bước chân loạng choạng không ổn đi từ xa đến gần, đó là tiếng chân của hai người lên Thái Thạch Cơ rồi lại lên Thái Bạch lâu!

Hai người loạng choạng tiến thẳng lên tầng trên cùng của Thái Bạch lâu, mùi rượu bốc ra nồng nặc.

Nhưng điều khiến người ta phải dựng tóc gáy nổi da gà là tướng mạo của hai người nay.

Vị bên trái, niên kỷ trên dưới ngũ tuần, thân hình vừa mập vừa lùn, trông chẳng khác một quả cầu thịt biết chuyển động. Tứ chi vừa to vừa ngắn, thân mặc thanh y cũ kỹ và rách nát, đầu tóc rối bời như tổ quạ. Khuôn mặt tròn như mặt nguyệt, sắc diện đỏ bừng bừng, hai mắt ti hí say lờ đờ, dường như vĩnh viễn không thể mở lớn ra được. tay cầm một hồ lô tửu vừa bước chệnh choạng vừa ngửa cổ uống rượu ướt đẫm cả râu và chảy xuống y phục.

Vị bên phải vừa gầy vừa nhỏ, miệng nhọn hàm khỉ, niên kỷ cũng sắp xỉ ngũ tuần, hai mắt láo liêng, dưới cằm lưa thưa mấy sợi râu dê, thân mặc hắc y rộng thùng thình, đầu đội một chiếc mũ nhỏ như dán trên chóp, xem ra chỉ cần một luồng gió nhẹ là có thể thổi bay lên mây, trong tay cầm một chiếc đùi chó nướng cháy đen.

Hạ Hầu Lam vừa thấy hai nhân vật quái gở như vậy thì vội vàng quay mặt nhìn ra ngoài lan can.

Thực ra cũng chẳng cần như vậy, bởi lẽ hai tục khách kia căn bản chẳng để mắt tới chàng, bọn họ bước đi như chốn không người.

Sau khi lên lầu thì cả hai cùng ngồi bệt xuống, lão mập béo nhấp ngụm rượu rồi nhìn qua lão gầy ốm, nói :

- Lão Ngãi, đây là nơi nào vậy?

Lão gầy cắn một miếng thịt chó rồi vừa nhai vừa nói :

- Không biết!

Thì ra cả hai lão đều không biết đây là nơi nào!

Lão béo cố gắng trừng mắt và nói :

- Hoang đường, không biết sao lôi ta đến?

Lão gầy làm ra vẻ ngớ ngẩn, lão chớp chớp song mục và nói :

- Đông Phương lão nhi, ngươi quan tâm chi đến chuyện đây là đâu? Dù sao thì nơi này cũng không tệ, có thể ngồi uống mà không bị ai quấy rầy là tốt rồi, lúc say thì nơi nào lại ngủ chẳng được?

Lão béo gật đầu, nói :

- Đúng! Đúng! Ngủ dậy rồi phủi đít mà đi, mặc nó là nơi nào!

Thế là hai lão không ai nói nữa, hồ lô rượu chuyền ra, đùi chó chuyền lại, người uống kẻ ăn, trông rất khoái chí. Qua một lúc, chợt nghe lão gầy nói:

- Đông Phương lão nhi, mau nhìn xem! - Lão chỉ tay về phía Hạ Hầu Lam ngoài lan can và nói - Còn có người đến sớm hơn chúng ta đấy!

Lão béo ngạc nhiên nói :

- Ở đâu? Ta không tin!

Nói đoạn lão cũng quay đầu lại, vừa thấy Hạ Hầu Lam thì lão ngẩn người rồi nói :

- Tiểu tử này đến đây hồi nào, tại sao vừa rồi chúng ta không nhìn thấy?

Thái Bạch lâu tuy rộng, nhưng chưa đến nỗi không thấy một người to lớn nằm thế kia!

Lão gầy lắc đầu và nói :

- Ta cũng không thấy, ta cũng không thấy, Đông Phương lão nhi, sao hắn lại bất động?

Lão béo ngoác miệng cười rồi nói :

- Trông bộ dạng tiểu tử này thì có lẽ là một tú tài hoặc là tao nhân mặc khách, cũng đến đây uống rượu tiêu sầu như bọn ta, và đã uống say lăn ra ngủ...

- Không đúng, không đúng! - Lão gầy lắc đầu, nói - Đông Phương lão nhi, ta chẳng ngửi thấy mùi rượu gì cả!

Lão béo ngớ người một lúc rồi đưa tay vò đầu, hồi lâu sau, lão chau mày với vẻ nghi hoặc và nói :

- Vậy tiểu tử này làm gì ở đây, trông cách ăn mặc thì cũng chẳng phải kẻ cùng đường ngửa tay ăn xin nguyên một chỗ ngủ cũng không có...

- Đông Phương lão nhi!

Lão gầy trừng mắt kêu lên :

- Không xong rồi, tiểu tử này chẳng biết từ đâu chạy đến đây xuôi tay nhắm mắt, đợi lát nữa có người nhìn thấy nói chúng ta tham tiền hại hắn thì hỏng bét, mau đi thôi...

- Thối tha!

Lão béo trừng mắt nói :

- Rõ ràng ta nhìn thấy tiểu tử này còn thở!

Lão gầy ngạc nhiên nói :

- Nói vậy chẳng phải hắn đã...

Lão béo tiếp lời :

- Có lẽ là giả chết!

Lão gầy ngập ngừng một lát rồi nói :

- Vậy, Đông Phương lão nhi, ngươi gọi hắn thử xem!

- Gọi hắn làm gì?

- Hỏi thử xem tại sao hắn giả chết?

- Đông Phương lão nhi, theo ta thấy thì chắc chắn là tiểu tử này bị điếc rồi!

- Sao ngươi biết hắn bị điếc?

Lão gầy cười hì hì, nói :

- Ngươi không thấy hắn nằm trơ trơ bất động ở đó sao? Nếu không điếc thì tại sao bọn ta nói nửa ngày mà hắn chẳng có chút phản ứng gì?

Lão béo hừ một tiếng rồi nói :

- Không nghe ta nói là hắn giả chết sao? Đã giả chết thì còn có phản ứng được sao?

Lão gầy ngớ người một lát rồi nói :

- Được, cứ để hắn giả, ta lấy đùi chó cho hắn thử xem!

Nói đoạn lão định quăng chiếc đùi chó nướng đen thui về phía Hạ Hầu Lam.

Lão béo vội xuất thủ ngăn lại và nói :

- Lão Ngãi, không được!

Lão gầy ngẩn người, tay dừng lại giữa chừng, lão hỏi :

- Sao không được?

Lão béo nói :

- Chẳng trách người ta nói ngươi ngốc, nếu tiểu tử này cũng thích uống rượu nhắm thịt chó, ngươi quăng lại, hắn nhặt lấy ăn sạch đùi thịt chó thì bọn ta ăn cái gì?

Lão gầy lại ngớ người, buông tay xuống rồi gật đầu, nói :

- Đúng, đúng, không thể thử, không thể thử, không thể thử, vậy ngươi nói xem nên làm thế nào?

Lão béo nói :

- Ta thấy tiểu tử này chẳng phải hạng tốt lành gì, hắn giả chết cứ để hắn giả, chúng ta ăn uống là chuyện của chúng ta, ăn uống xong chúng ta phủi mông bỏ đi, để hắn nằm một mình ăn sương uống gió vậy!

Lão gầy lại ngớ người rồi gật đầu, nói :

- Đúng, đúng, Đông Phương lão nhi, ngươi khá lắm, ý kiến hay, ý kiến hay!

Lão béo cười hì hì, nói :

- Đương nhiên phải hay rồi, người ta nói ta cuồng nhưng chỉ có chính ta mới biết ta không cuồng!

- Vậy...

Lão gầy lại chớp chớp mắt và hỏi :

- Người ta đều nói ta ngốc, Đông Phương lão nhi, ta có ngốc thật không?

Lão béo gật đầu, nói :

- Ta thấy ngươi ngốc thật sự, nhưng có ngốc thật hay không chỉ có chính ngươi mới hiểu được

thôi!

Lão gầy gật đầu, nói :

- Nói rất đúng, nói rất đúng, ta chẳng ngốc tý nào cả, ai cũng không lừa được chiếc đùi chó này của ta!

Hai con người thế này mà ngâm nga tuyệt thi của Lý Bạch sao?

Qua một hồi đối đáp thì hai lão tiếp tục ăn uống!

Qua một lúc lâu, đột nhiên lão béo ngẩng đầu lên và ngạc nhiên nói :

- Lão Ngãi, quái lạ!

Lão gầy ngơ ngác hỏi :

- Đông Phương lão nhi, cái gì quái lạ?

Lão béo nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói :

- Tiểu tử này trầm tĩnh thật!

- Điều đó không quan trọng, ta có biện pháp khiến hắn không thể trầm tĩnh nữa!

- Lão Ngãi, ngươi có biện pháp gì?

- Chửi hắn vài câu cho hắn nghe ngứa tai chơi!

- Không ăn thua gì, ta thấy tiểu tử này da mặt dày, tai nặng, sợ rằng ngươi chửi rách cả miệng cũng không làm cho hắn động đậy!

- Vậy... phải làm thế nào?

Lão béo suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Ta có một chủ ý hay, nhất định là hắn phải động đậy ngay!

Lão gầy vội hỏi :

- Chủ ý gì?

Lão béo nói :

- Ngươi lấy một miếng thịt chó nhé vào miệng hắn thử xem?

Lão gầy vội ôm đùi chó vào lòng và lắc đầu nguầy nguậy, lão nói :

- Không được, không được, ta không nỡ bỏ một miếng nào cả!

Lão béo nói :

- Ngươi không nỡ thì chẳng còn biện pháp nào rồi!

Lão gầy ngập ngừng một lát rồi nói :

- Đông Phương lão nhi, nếu hắn ăn thật thì chúng ta há chẳng phải bị ăn ít một miếng sao?

Lão béo lắc đầu nói :

- Trông bộ dạng tiểu tử này, hắn không giống người ăn thịt chó đâu!

Lão béo nói :

- Vậy thì để ta thử một miếng xem!

Nói đoạn lão cầm chiếc đùi chó và khệnh khạng đứng dậy!

Đến nước này thì Hạ Hầu Lam không thể bất động nữa, chàng quay đầu qua và chau mày nói :

- Nhị vị đủ rồi, cứ giữ lại mà ăn đi!

Lão gầy giật thót cả người, lão vội lui ra sau và nói :

- Ngươi đừng hù người ta có được không? Muốn nói mà chẳng chào hỏi trước một tiếng.

Lão béo híp mắt cười hì hì và nói :

- Thế nào lão Ngãi, có linh không?

Lão gầy không trả lời, lão bỏ miếng thịt chó lỡ cắn trước đó vào miệng, rồi vừa nhai vừa nhìn Hạ Hầu Lam, nói :

- Tiểu tử, ngươi thật sự chưa chết à?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Người chết thì sao có thể nói được?

Lão gầy ngớ người rồi nói :

- Đúng rồi, đúng rồi, người chết thì không thể nói…

Lão trừng mắt lên rồi nói :

- Vậy căn cớ gì tiểu tử ngươi phải giả chết hù dọa người ta?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Tại hạ nào có giả chết, chẳng qua chỉ không thể động đậy mà thôi, bình sinh tại hạ và nhị vị không quen biết thì làm sao chào hỏi nhị vị?

Lão gầy liên thục gật đầu và nói :

- Có lý, có lý…

Lão quay sang nói với lão béo :

- Đông Phương lão nhi, hắn nói là hắn không thể động đậy!

Lão béo nói :

- Ta nghe rồi, nhưng tiểu tử này chẳng những biết giả chết mà còn biết lừa người, hai chúng ta sống đến chừng này tuổi, hắn có thể lừa được sao? Không có ai dùng dây trói buộc hắn thì tại sao hắn không thể động?

Chương 21: Cuồng Ngốc Nhị Quái

- Đúng vậy! - Lão gầy nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói - Ngươi vừa biết hù dọa người vừa biết lừa dối người, không ai dùng dây trói buộc ngươi thì tại sao ngươi không thể động? Còn trẻ tuổi mà nói năng không thành thực rồi!

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười mà không nói gì.

Lão gầy ngớ người ra rồi hỏi :

- Tiểu tử, ngươi cười cười cái gì?

Hạ Hầu Lam vẫn không nói.

Lão gầy nói tiếp :

- Tiểu tử, tại sao ngươi không nói?

Hạ Hầu Lam vẫn bế khẩu!

Lão gầy chỉ Hạ Hầu Lam và quay sang nói với lão béo :

- Đông Phương lão nhi, không lẽ tiểu tử này trúng tà, sao đột nhiên...

- Có lẽ là vậy! - Lão béo nói - Nghe nói thịt chó có thể trị được bệnh tà...

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Nhị vị, không cần tốn như thế, tại hạ phục rồi!

Lão gầy sững người rồi trố mắt kêu lên :

- Không ngờ thịt chó lại linh như vậy, tiểu tử này nghe nói đến thịt chó thì bệnh cũng khỏi mà tà cũng hết, xem ra từ này về sau ta phải ăn nhiều thịt chó...

Lão béo gật đầu, nói :

- Thịt chó còn rất nhiều chỗ tốt nữa, năm xưa Tế Công hòa thượng nhờ vào thịt chó mà trị được bệnh đấy!

Lão gầy cười ha ha rồi nói :

- Đúng rồi, tiểu tử, ngươi vẫn chưa nói tại sao ngươi không thể động đậy!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhị vị đã vì tại hạ mà đến, hà tất phải giả cuồng mua ngốc với tại hạ nữa!

Lão gầy chỉ Hạ Hầu Lam và kêu lên :

- Đông Phương lão nhi, hắn nói hai chúng ta vì hắn mà đến, ngươi nói xem có quái không chứ? Ta thấy tiểu tử ngươi cũng giống hệt hai bọn ta, vừa cuồng lại vừa ngốc!

Lão béo phá lên cười ha ha rồi nói :

- Lão Ngãi, không sai, ta sống đến chừng này tuổi, nhưng hôm nay mới nghe một người nói hai chúng ta là giả cuồng mua ngốc, xem ra hai chúng ta không phải cuồng không phải ngốc rồi!

Lão gầy vội lắc đầu, nói :

- Không đúng, không đúng, sống đến chừng này tuổi thì cuồng thật ngốc thật vẫn tốt hơn!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hãy bớt những lời vô vị đó đi, vị nào có thể giải huyệt đạo cho tại hạ không?

Lão gầy ngơ ngác nói :

- Huyệt đạo? Cái gì là huyệt đạo?

Lão ngơ ngác nhìn qua lão béo và nói tiếp :

- Đông Phương lão nhi, ngươi nghe nói bao giờ chưa?

Lão béo lắc đầu, nói :

- Ta chỉ nghe nói quan đạo, sạn đạo, địa đạo, thiên đạo, nhân đạo, phụ đạo... Nhưng chưa từng nghe nói cái gì là huyệt đạo!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Nhị vị quả là có tài giả vờ, vậy thì tại hạ tự nói nhé, một vị qua đây, dồn nội lực vỗ vào sau lưng tại hạ một cái là được.

Lão gầy ngạc nhiên, nói :

- Đông Phương lão nhi, nghe thấy không, hắn muốn chúng ta đánh hắn một cái đấy, thật là chuyện hi hữu, chưa nghe nói có ai tự nguyện ăn đòn bao giờ!

Lão béo tiếp lời :

- Chuyện này có gì là hi hữu, chẳng qua là do trời sinh thiếu bộ óc mà thôi!

Lão gầy ngập ngừng một lát rồi nói :

- Có chuyện vui rồi đây, kẻ nào không làm thì kẻ đó là ngốc tử, để ta đánh hắn một cái thử xem.

Nói đoạn, lão định soạt chân bước tới trước, nhưng lão béo vội đưa tay ngăn lại và lắc đầu, nói :

- Lão Ngãi, khoan đã, tiểu tử này da trắng thịt nõn giống bọn nữ nhi, ta thấy hắn giống cái gì du long, cái gì thần ma đấy, đừng mắc lừa hắn.

Lão gầy ngớ người, chớp chớp song mục và nói :

- Đúng rồi, ngươi nhắc nhở như vậy khiến ta nhìn cũng có chút giống giống, đúng, nếu hắn thật sự muốn ăn đòn thì trừ phi hắn không muốn sống nữa!

Lão béo nói :

- Tự mình không muốn sống là chuyện nhỏ, phóng độc xà hại người mới là chuyện lớn, chuyện tổn đức như vậy không thể làm được, ta thấy chúng ta nên đi thôi!

Lão gầy liên tục gật đầu và nói :

- Phải, phải, nếu chậm là thoát không kịp đấy. Nói đoạn, lão vội đứng lên và định bỏ đi thật!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Nhị vị không muốn có thêm một người bồi tiếp nhị vị uống rượu sao?

Lão béo ngạc nhiên vội hỏi :

- Tiểu tử, ngươi cũng biết uống rượu à?

Hạ Hầu Lam nói :

- Sợ rằng tửu lượng cũng không kém nhị vị.

- Thối tha! - Lão béo trừng mắt nói - Ngươi uống rượu nhiều hơn ta sao, nên biết ta uống rượu còn nhiều hơn ngươi uống nước, hãy mở to mắt ra mà xem, bụng của ta to hơn bụng của ngươi bao nhiêu lần?

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Không tin thì tốt nhất chúng ta tỉ thí một phen!

Lão béo gật đầu, nói :

- Được, chúng ta tỉ thí, chờ lát nữa nếu ngươi uống không lại ta thì lão Ngãi đánh ngươi một cái cũng không muộn.

Lão gầy do dự một hồi rồi nói :

- Đông Phương lão nhi, Chẳng phải ngươi nói hắn là...

Lão béo lắc đầu nói :

- Chỉ bồi tiếp ta uống rượu thì dù hắn là sát tinh ôn thần trên trời cũng chẳng sao, vả lại chờ lát nữa nếu hắn uống không lại ta, chúng ta sẽ cũng đánh hắn một cái, như vậy chẳng thú vị hơn sao? Mau đi, mau đi, ta không chờ được nữa rồi!

Lão gầy gật đầu, nói :

- Cũng được, ta nghe theo ngươi vậy, chỉ cần vì một chén rượu mà ngay cả sinh mạng của mình cũng chẳng cần. Đông Phương lão nhi, tương lai ngươi không thể không chết vì chuyện này!

Nói đoạn lão bước tới, đưa tay vỗ một cái thật mạnh vào giữa lưng Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nhăn mặt, nói :

- Các hạ, cái vỗ của lão đủ nát một tảng đá núi đấy!

Chàng ho mấy tiếng rồi trở người đứng dậy.

Lão gầy vỗ tay reo cười, và nói :

- Đông Phương lão nhi, thật không uổng công ăn thịt chó, cái vỗ của ta linh thật!

Lão béo nghe như không nghe, lão đưa tay vẫy Hạ Hầu Lam đến và nói :

- Tiểu tử, qua đây, ngồi xuống đây!

Hạ Hầu Lam từ từ bước lại, chàng ngước nhìn xung quanh rồi nói :

- Nhị vị, chúng ta có thể tìm một nơi khác để uống không?

Lão béo trừng mắt nói :

- Thế nào, ngươi muốn chuồn chăng? Ta biết là ngươi hổ thiên bát đao khoát lác lung tung...

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Các hạ hiểu lầm rồi, uống rượu là nghề của tại hạ, đương thế không ai bì kịp, việc gì tại hạ phải chuồn, ý tại hạ muốn nói, Thái Bạch lâu này không phải là nơi tốt lành...

Lão béo ngạc nhiên nói :

- Tiểu tử, ngươi nói đây là Thái Bạch lâu à?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Đúng vậy!

Lão béo nhìn qua lão gầy và nói :

- Lão Ngãi, sao hai chúng ta lại chạy đến Thái Bạch lâu?

Lão gầy lắc đầu, nói :

- Ta cũng không biết, chỉ biết cứ đi đi như thế là đến nơi thôi!

Lão béo đưa hai tay vò đầu và nói :

- Thật là chuyện quái lạ, thật là chuyện quái lạ...

Lão trừng mắt nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói :

- Tiểu tử, Thái Bạch lâu là danh lam cổ tích, sao ngươi nói không phải là nơi tốt lành?

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Lúc nhị vị đến không thấy hai nữ hai nam...

Lão béo gật đầu, nói :

- Có thấy, tiểu tử, bọn nữ nhân đó là thê tử của ngươi à?

Hạ Hầu Lam chau mày, chàng nói :

- Nhị vị, phàm chuyện gì cũng vừa vừa phải phải thôi, nhị vị còn muốn tại hạ bồi tiếp uống rượu thì chớ giả cuồng mua ngốc nữa...

Lão béo nói :

- Ta nói bọn chúng không phải thê tử của ngươi mà lão Ngãi cứ chẳng tin, vì xưa nay vốn chẳng có ai bỏ lang quân tuấn tú của mình mà đi...

Hạ Hầu Lam định nói thì lão béo đã tiếp lời :

- Tiểu tử, nếu ngươi dám không bồi tiếp ta uống rượu thì ta bảo tên ngốc tử ghiền thịt chó này thu hồi cái vỗ lại, bỏ mặc ngươi nằm ở đây, xem thử ngươi có thể...

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu nhị vị tiếp tục giả cuồng mua ngốc như vậy thì tại hạ tình nguyện trả lại cái vỗ vừa rồi đấy!

Lão béo sững người rồi lập tức lắc đầu, nói :

- Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại vậy, được rồi, ta không giả cuồng nữa, hắn cũng không mua ngốc nữa, chúng ta ngồi xuống vừa uống vừa nói chuyện, nào, mời ngồi mời ngồi!

Nói đoạn, lão tự xếp bằng ngồi xuống trước!

Lão gầy cũng lặng lẽ ngồi xuống theo.

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Nhị vị, tại hạ vừa nói rồi, Thái Bạch này không phải...

Lão béo nói :

- Cuồng tử ta nghe rồi, ngươi cứ yên tâm ngồi xuống ăn uống đi, đừng nói là bọn lão nương đó không thể đến dù có đến thì cũng đã có cuồng tử ta và ngốc tử hắn ở đây rồi, bảo đảm quỷ dữ đều phải tránh xa, phùng hung họa đều bình an vô sự!

Lão đưa tay kéo Hạ Hầu Lam ngồi xuống rồi chau mày nói :

- Lão Ngãi, hình như chúng ta tìm nhầm người rồi!

Lão gầy chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam rồi gật đầu, nói :

- Ta cũng có cảm giác như vậy, tiểu tử này giống một kẻ trốn chui trốn nhủi!

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và hỏi :

- Vậy người mà nhị vị tìm là ai?

Lão gầy nói :

- Kẻ cần tìm là thế gian gọi là cái gì ác ma, cái gì du long hay thần ma gì đó!

Hạ Hầu Lam lại nói :

- Có phải hắn kêu bằng Hạ Hầu Lam không?

Lão gầy gật đầu, nói :

- Đúng, chính là hắn, tiểu tử ngươi biết hắn à?

Hạ Hầu Lam nghe hai chữ tiểu tử đến độ phải nhăn mặt chau mày, chàng nói:

- Nhị vị đúng rồi, tại hạ là Hạ Hầu Lam!

Lão gầy lắc đầu nói :

- Không đúng, không đúng, ta không tin, ngươi chớ dối lừa ngốc tử ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Sao lại không đúng, tại sao lão không tin?

Lão gầy nói :

- Hai bọn ta nghe nói Hạ Hầu Lam tự xưng là đương thế đệ nhất cao thủ, đệ nhất kỳ tài, công lực còn trên hai bọn ta, còn ngươi chỉ lôi một cái là ngã...

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Hiện giờ công lực của Hạ Hầu Lam đã mất rồi, chẳng khác một phế nhân!

Lão gầy sững người, lão định nói thì Hạ Hầu Lam đã tiếp lời :

- Nhị vị tìm Hạ Hầu Lam làm gì?

Lão béo lên tiếng :

- Hai bọn ta nghe nói tiểu tử đó tâm địa tàn độc, hắn lập mưu hại gần hai trăm cao thủ của các đại môn phái ở Kim Lăng, vì thế nên muốn tìm hắn tính sổ, móc tim hắn ra, chặt đứt hai tay độc địa của hắn.

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Vậy tại hạ nói lại một lần nữa, nhị vị tìm đúng người rồi!

Lão béo trừng mắt hỏi :

- Ngươi thừa nhận là Hạ Hầu Lam thật à?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ vốn là Hạ Hầu Lam, tại sao lại không thừa nhận chứ?

Lão béo nói :

- Ngươi không sợ hai bọn ta móc tim và chặt tay ngươi à?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Tim tại hạ không độc, tay tại hạ không làm chuyện ác, tự vấn lòng mình không hổ thẹn thì sợ cái gì?

Lão béo hỏi :

- Vậy tại sao người ta gọi ngươi là Lạt Thủ Thần Ma?

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều đó còn phải xem đối với hạng người nào, đạo lý này cũng giống như nhị vị bị gọi là cuồng - ngốc thôi!

Lão béo à một tiếng rồi gật đầu, nói :

- Ta hiểu rồi. Trên thực tế thì ngươi cũng là người tốt giống như hai bọn ta!

Hạ Hầu Lam nói :

- Hai chữ người tốt này cũng phải xem thử đối với người nào rồi mới nói được!

- Nói rất hay! - Lão béo tiếp lời - Nhưng thảm sự ở Kim Lăng giải thích thế nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Chuyện đó không phải tại hạ gây ra, tại hạ cũng là người bị hại!

Lão béo quay sang hỏi lão gầy :

- Lão Ngãi, ngươi tin không?

Lão béo gật đầu, nói :

- Ta cũng không tin!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Nhị vị không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào, dù tại hạ có miệng cũng không biện bạch được chuyện này, nhưng tại hạ tự vấn lòng mình không hổ thẹn là đủ rồi. Nếu nhị vị muốn moi tim chặt tay tại hạ thì đành tùy các vị vậy!

Lão béo vò đầu một lúc rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi không sợ chết thật ư?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Nhân sinh trăm năm, không ai tránh được cái chết, chẳng qua là sớm muộn mà thôi, tại hạ không sợ chết nhưng tại hạ không thể chết. Song, nếu không thoát khỏi cảnh không thể không chết thì tại hạ cũng chẳng vì sinh mạng này mà quỳ gối van xin, nhị vị thấy có đúng không?

Lão béo gật đầu, nói :

- Đúng, đúng, không ngờ tiểu tử ngươi cũng kiên cường như vậy.

Lão cười ha ha một tràng rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, bồi tiếp cuồng tử ta uống rượu thôi, nếu bọn ta không tin ngươi thì vừa rồi đã không bảo ngốc tử kia cho ngươi một cái vỗ, hiểu chứ?

Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu, nhưng tại hạ lấy làm kỳ quái là tại sao nhị vị tin tại hạ một cách dễ dàng như vậy?

Lão béo nói :

- Có gì kỳ quái đâu, cuồng tử ta hiểu rằng sở dĩ ngươi bị coi là ma, chẳng qua là vì giống người ta

gọi hai bọn ta là cuồng - ngốc mà thôi, sống ở đời hỗn loạn đen bạc này, thà làm một kẻ cuồng thật ngốc thật còn hơn không cuồng không ngốc, hai bọn ta đã giả cuồng giả ngốc thì cái gọi là ma của ngươi cũng không thể thật, đã không là ma thật thì đâu thể gây chuyện tàn độc?

Quả là một đạo lý hay! Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng gượng cười, nói:

- Tin được tại hạ như vậy thì e rằng trên đời này ngoài nhị vị ra chẳng còn...

Lão béo lắc đầu, nói :

- Lời không sai, nhưng điều đó chẳng có ích gì, ngươi nên biết hiện nay các đại môn phái huy động toàn bộ cao thủ đi khắp nơi tìm ngươi, bọn họ tuyệt không thể tin ngươi!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Tại hạ cũng biết, cũng đành để mặc bọn họ tìm vậy!

- Để mặc bọn họ tìm ư? - Lão béo lắc đầu, nói - Với ngươi bây giờ, dù gặp một kẻ yếu nhất trong bọn họ cũng khó thoát được!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Điều này tại hạ biết, nhưng tại hạ còn có biện pháp gì bây giờ?

Lão béo nói :

- Công lực của ngươi rốt cuộc là...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Cho phép tại hạ thỉnh giáo trước, nhị vị có phải là Đông Phương Sóc lão nhân và Ngãi Trì lão nhân thích du hí phong trần mà thiên hạ gọi là Cuồng - Ngốc nhị quái không?

Lão béo Đông Phương Sóc gật đầu nói :

- Một chút cũng không sai, hai bọn ta là Đông Phương cuồng tử và Ngãi ngốc tử!

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy nhị vị phải biết Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung?

Đông Phương Sóc gật đầu, nói :

- Biết, mà nghe nói hắn đã chết nhiều năm rồi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Trên thực tế lão ta chưa chết, sở dĩ công lực của tại hạ mất đi là do trúng phải độc của lão ta, và kẻ tàn hại cao thủ của các đại môn phái cũng chính là lão ta!

Đông Phương Sóc ngạc nhiên nói :

- Có chuyện này sao, rốt cuộc là...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Chuyện này nói ra còn dài, có lẽ nhị vị cũng biết ân sư của tại hạ?

Đông Phương Sóc nói :

- Nghe nói ngươi là nghĩa tử và là đồ đệ của Hạ Hầu Nhất Tu!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không sai!

Kế đó chàng thuật lại một lượt chuyện ân oán năm xưa.

Nghe xong, Cuồng - Ngốc nhị quái đều biến sắc, râu tóc không gió mà rung, Đông Phương Sóc nói :

- Không ngờ Kim Ngọc Dung là một kẻ chẳng bằng cầm thú như vậy, một tay hắn chẳng qua mặt được Hạ Hầu Nhất Tu mà còn che được tai mắt thiên hạ...

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Từ khi tái xuất giang hồ đến nay, hai bọn ta nghe không ít chuyện liên quan đến ngươi, từ chuyện ngươi dùng tuyệt kỹ đẩy lui Tứ đại hộ pháp của Lãnh Thiên Trì ở Kim Lăng, cho đến thảm sự vừa rồi ở Kim Lăng, tình thế võ lâm hiện nay rất bất lợi cho ngươi.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Chuyện này tại hạ biết, nhưng tại hạ ngửa mặt không thẹn với trời, cúi đầu không hổ với đất...

Đông Phương Sóc lắc đầu, nói :

- Điều đó chẳng ích gì, ta dám nói trong võ lâm chẳng một ai nghe theo ngươi, bọn họ chỉ cho rằng ngươi là ác ma, chỉ biết tìm ngươi để đòi nợ máu, bảo vệ cái gọi là võ lâm chí bảo, duy trì cái gọi là đạo nghĩa giang hồ, bọn họ chẳng quản đến chuyện ngươi ngửa mặt không thẹn với trời, cúi

đầu không thẹn với đất!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Không sai, võ lâm thiên hạ ngày nay là như vậy!

Đông Phương Sóc nói :

- Than trời trách đất cũng chẳng ích gì, nếu công lực của ngươi không có cách nào phục hồi trong thời gian ngắn thì sợ rằng ngươi khó thoát khỏi kiếp nạn này!

- Tại hạ biết, nhưng ngoài thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung ra thì e rằng trên thế gian chẳng còn thuốc giải thứ hai nào có thể giúp tại hạ phục hồi công lực.

- Muốn tìm Kim Ngọc Dung đòi thuốc giải không phải chuyện dễ, tạm thời không nói, nhưng thảm sự Kim Lăng là do Kim Ngọc Dung gây ra, vậy tại sao các môn phái lại chỉ ngươi?

- Đó là do thủ pháp của lão ta quá cao minh...

Hạ Hầu Lam lại thuật tường tận mọi chuyện ở Kim Lăng. Nghe xong bốn mắt của Cuồng - Ngốc nhị quái đều xạ hàn quang, Đông Phương Sóc lắc đầu thở dài, rồi nói :

- Cơ trí của Kim Ngọc Dung này cao đến độ kinh người...

Bỗng nhiên lão ngước lên hỏi :

- Nói vậy, nhân chứng tại đương trường chỉ có bọn Bạch Như Băng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Sự thật như vậy, nhưng cũng chẳng có ích gì, đừng nói là bà ta không chịu làm chứng cho tại hạ, dù bà ta có thể xem nhẹ chút ân oán với tiên sư mà chịu làm chứng cho tại hạ thì bằng vào chút quan hệ giữa bà ta với tiên sư cũng khó phục chúng, khó có người tin rồi...

Đông Phương Sóc gật đầu, nói :

- Không sai, bây giờ một nam một nữ - hai con của Hạ Hầu Nhất Tu đều nằm trong tay Kim Ngọc Dung, Bạch Như Băng lại có tình với vị sư mẫu của ngươi như tỉ muội. Kim Ngọc Dung nắm chắc hai con tin này thì e rằng Bạch Như Băng cũng chẳng dám nói gì!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Đúng là như vậy!

Đông Phương Sóc trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hai bọn ta đã tin ngươi, và đã tìm được ngươi, tốt xấu thế nào cũng đưa ra một chủ ý, nghĩ cách cho ngươi mới phải...

Chợt nghe lão gầy Ngãi Trì lên tiếng :

- Đông Phương lão nhi, chuyện này không dễ đâu?

Đông Phương Sóc gật đầu, nói :

- Ta biết là không dễ, nhưng ta nghĩ ra một cách này, để ta thương lượng với hắn thử.

Nói đoạn lão kề tai Hạ Hầu Lam thầm thì một hồi. Trên mặt Hạ Hầu Lam lộ vẻ vui mừng, Đông Phương Sóc liền hỏi :

- Tiểu tử, ngươi có đồng ý làm như thế không?

Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng vội gật đầu, nói :

- Đương nhiên là đồng ý, có lý nào lại không đồng ý!

Đông Phương Sóc gật đầu, nói :

- Vậy thì tốt, chúng ta cứ làm như thế, nhưng tiểu tử, ta có một điều kiện, ngươi nhất định phải gật đầu, nếu không chúng ta đành bỏ qua biện pháp tốt này vậy!

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Biện pháp gì, xin lão tiền bối cứ nói!

Đông Phương Sóc nhìn qua Ngãi Trì và nói :

- Lão Ngãi, ngươi nói đi!

Ngãi Trì gật đầu, nói :

- Tiểu tử, ngươi nghe đây, một ngày nào đó ngươi bắt được Kim Ngọc Dung thì ngươi không được hại lão ta, chỉ có thể phế võ công của lão ta, đưa lão ta đến Ôn Nhu cung ở Nam Hoang!

Hạ Hầu Lam ngớ người, chàng ngạc nhiên hỏi :

- Nhị vị, tại sao phải làm thế?

Ngãi Trì nói :

- Ngươi đừng hỏi tại sao, chỉ nói đồng ý hay không thôi?

Hạ Hầu Lam nói :

- Trước tiên tại hạ phải biết rõ Ôn Nhu cung là...

Ngãi Trì nói :

- Kim Ngọc Dung nguyên là chủ nhân của Ôn Nhu cung, lão ta còn có ba trăm hồng y kiếm thủ, nghiễm nhiên như đế vương một nước, tài sản như núi, giai nhân hàng hàng...

Hạ Hầu Lam kinh ngạc kêu lên :

- Kim Ngọc Dung nguyên là chủ nhân của Ôn Nhu cung à?

Ngãi Trì gật đầu, nói :

- Sự thật là như vậy!

Hạ Hầu Lam nói :

- Không ngờ lão ta vốn là một nhân vật như vậy...

Chàng đổi giọng tiếp :

- Vậy nhị vị đã có biện pháp này, lại không cho phép tại hạ sát hại lão ta, mà chỉ phế bỏ võ công lão ta rồi đưa đến Ôn Nhu cung là tại sao, không lẽ nhị vị...

Ngãi Trì lắc đầu, nói :

- Chuyện này ngươi đừng hỏi, chỉ trả lời đồng ý hay không thôi.

Hạ Hầu Lam trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhị vị nên biết rằng, ân oán thù hận giữa lão ta và tại hạ là...

Ngãi Trì cắt lời, nói :

- Nhưng ngươi đừng quên rằng không có biện pháp này của hai bọn ta thì đừng nói là ngươi không thể báo thù rửa hận mà ngay cả bản thân ngươi cũng không bảo toàn!

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Điều kiện của nhị vị thật khiến người ta khó…

Ngãi Trì nói :

- Cũng không sai, hai bọn ta tuyệt đối không miễn cưỡng, đồng ý hay không là tùy ngươi?

Hạ Hầu Lam ngước lên hỏi :

- Tại hạ đưa lão ta đến Ông Nhu Cung giao cho…

Ngãi Trì nói :

- Lúc đó tự nhiên sẽ có người tiếp nhận!

Hạ Hầu Lam vừa chau mày thì Ngãi Trì đã nói tiếp :

- Nhưng cũng không nhất định, có thể khi ngươi bắt Kim Ngọc Dung thì sẽ có người của Ôn Nhu cung xuất hiện trước mắt ngươi, hỏi ngươi để đòi người!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhị vị nên biết, tại hạ không thể tùy tiện giao lão ta cho…

Ngãi Trì trở tay lấy ra một tấm thiết bài có khắc hình đùi chó và hồ lô rượu, lão nói :

- Đây là tín phù hành đạo giang hồ năm xưa của hai bọn ta, khi đó người của Ôn Nhu cung sẽ đưa tín phù này ra để chứng minh thân phận!

Hạ Hầu Lam nói :

- Như vậy là tại hạ thấy tín phù này thì mới giao người?

Ngãi Trì dùng hai ngón tay kẹp mạnh một cái, thiết bài lập tức phân làm hai mảnh, lão nói :

- Ngươi giữ một nửa, người lúc đó sẽ đến giữ một nửa, hợp một tín phù mà khớp thì giao người!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Xem ra nhị vị phải có nguồn gốc thâm sâu với Ôn Nhu cung rồi?

Ngãi Trì nói :

- Chớ hỏi nhiều như vậy!

- Sau khi đưa Kim Ngọc Dung về Ôn Nhu cung thì nhị vị sẽ xử trí như thế nào?

- Đó là chuyện của hai bọn ta!

- Nhưng nhị vị không thể tha lão ta...

- Đến lúc đó, ngươi đã phế võ công lão ta rồi thì lão ta đâu còn có thể gây sóng gió gì nữa? Nhưng hiện tại ta có thể bảo đảm với ngươi rằng, sau khi ngươi giao lão ta cho Ôn Nhu cung thì trên thế gian này tuyệt đối không có Kim Ngọc Dung xuất hiện nữa!

Hạ Hầu Lam thản nhiên cười và nói :

- Tại hạ không quan tâm đến danh hiệu của lão ta xuất hiện, tại hạ chỉ quan tâm đến con người lão ta...

Ngãi Trì lắc đầu mỉm cười, nói :

- Tiểu tử ngươi quả nhiên tinh minh, ngươi cho rằng hai bọn ta sẽ giở trò gì với ngươi chăng?

Hạ Hầu Lam đỏ mặt, nhưng chàng liền nghiêm túc nói :

- Tại hạ chẳng những vì thù hận của mình mà còn vì võ lâm thiên hạ!

Ngãi Trì cười cười, nói :

- Hai bọn ta lấy chiêu bài Cuồng - Ngốc nhị quái ra bảo đảm...

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không gì quan trọng hơn thanh danh, tại hạ đồng ý!

Ngãi Trì mỉm cười, nói :

- Tiểu tử, quân tử nhất ngôn nhé!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ cũng lấy chiêu bài Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma ra bảo đảm!

Ngãi Trì gật đầu, nói :

- Được rồi, cầm lấy!

Nói đoạn, lão quăng cho Hạ Hầu Lam nửa miếng tín phù!

Hạ Hầu Lam vừa tiếp nhận thì đột nhiên nghe Đông Phương Sóc phá lên cười rồi nói :

- Tiểu tử, uống rượu thôi!

Lão cầm hồ lô rượu to tướng đưa qua cho Hạ Hầu Lam.

Nhưng Hạ Hầu Lam không nhận, chàng lắc đầu, nói :

- Sợ rằng tại hạ không cầm nổi bình rượu này!

Đông Phương Sóc ngớ người rồi bật cười ha ha, lão nói :

- Ta quên mất, vậy thì há miệng ra!

Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi y theo lời mà há miệng ra!

Chàng vừa há miệng thì bỗng nhiên trong mắt ti hí của Đông Phương Sóc lóe tinh quang, “vèo” một tiếng, theo đó là một vòi rượu rất nhỏ từ hồ lô rượu bắn vọt ra, bay thẳng vào miệng Hạ Hầu Lam!

Một lát sau, vòi rượu ngừng lại, Đông Phương Sóc mỉm cười, nói :

- Thế nào, tiểu tử, rượu của ta không tệ chứ?

Hạ Hầu Lam đưa tay áo lau miệng rồi nhìn những giọt rượu nhỏ trước ngực, đoạn Hạ Hầu Lam đưa tay áo lau miệng rồi mỉm cười, nói :

- Quả nhiên là rượu ngon, nhưng đáng tiếc là lãng phí không ít!

Đông Phương Sóc bật cười, nói :

- Rốt cuộc thì tay lão luyện trong làng rượu cũng có chỗ khác người, rượu của ta được ủ từ “mật đào” ở Nam Hoang, đương thế không thường thấy, nhưng ngươi chớ xót xa, trong lều cỏ của ta ở Nam Hoang còn rất nhiều, nào, hả miệng ra!

Lời vừa dứt thì vòi rượu lập tức bắn vọt ra, lão ta một tay cầm cổ hồ lô, một tay án vào đáy hồ lô rồi vận công đẩy cho rượu vọt ra!

(thiếu một trang)

- Nói vậy nghĩa là sao?

Đông Phương Sóc nói :

- Trong võ lâm đồn đại rằng ngươi xuất hiện ở xung quanh Mạt Lăng Quan.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, lắc đầu nói :

- Trong võ lâm vốn có nhiều lời đồn đại thất thiệt, không có căn cứ...

Nói đoạn, chàng ngửa cổ uống một ngụm rượu!

Đông Phương Sóc gật đầu, nói :

- Tiểu tử ngươi nói không sai, nếu dễ dàng tin những lời đồn đại đó thi có lúc phải dở khóc dở cười, có lúc phải náo loạn cả lên...

Lão ngừng lại rồi hỏi :

- Tiểu tử, ngươi uống đủ chưa?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đối với mỹ tửu thì vĩnh viễn vẫn chưa đủ, nhưng nếu nhị vị có ý thu hồi phần rượu còn lại thì tại hạ cũng đành nuối tiếc mà trả lại thôi!

Đông Phương Sóc mỉm cười, nói :

- Tiểu tử ngươi rất biết nói chuyện, chẳng phải ta không nỡ nhưng quả thực ngày nào không có rượu thì ngày đó thật khó chịu đối với ta, được rồi, ngươi chừa lại cho hai bọn ta một ít nhé!

Lão đưa tay đoạt lại hồ lô rượu rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, đừng quên chuyện chúng ta đã ước định nhé và cũng đừng theo dõi chúng ta để làm rõ đây là chuyện thế nào, nên biết hiện tại ngươi là một phế nhân đấy! Lão Ngãi, đi thôi!

Lão ta nói đi là đi, hai lão cùng đứng dậy, phủi mông rồi lảo đảo bước đi, một lão cầm hồ lô rượu, một lão cầm hồ lô rượu một lão cầm đùi chó nướng, bộ dạng quả nhiên là giống cuồng giống ngốc!

Trong chớp mắt, dưới Thái Bạch lâu lại có tiếng ngân nga quái dị vang lên, thơ vẫn là bài “Tương tiêu Tửu” của Lý Bạch...

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nhưng bất giác chàng lại chau mày. Vì đích thực cho đến lúc này chàng vẫn chưa làm rõ được đây là chuyện như thế nào?

Cuồng - Ngốc nhị quái đã nhiều năm không xuất hiện trong võ lâm, tại sao bây giờ đột nhiên tái xuất võ lâm và từ Nam Hoang vượt ngàn dặm đến Trung Nguyên chỉ để tìm chàng?

Tại sao Nhị quái này lại không cho phép lấy mạng Kim Ngọc Dung, mà chỉ cho phép phế công lực của lão ta rồi đưa lão ta đến Ôn Nhu cung?

Rốt cuộc Nhị quái này và Ôn Nhu cung có quan hệ ngọn nguồn gì? Sao Nhị quái biết có thứ hương liệu kỳ dị đó trong rượu?

Tất cả những điều như những câu đố khó hiểu đối với Hạ Hầu Lam.

Không sai, chàng vốn muốn ngầm theo dõi nhưng đã bị Nhị quái chặn đầu, hơn nữa bây giờ chàng đã là một phế nhân, dù đối phương không cảnh cáo trước cũng khó lòng theo dõi được.

Bỗng nhiên Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi cất bước đi xuống lầu, bước đi vẫn nhẹ nhàng phiêu dật như ngày nào, xem ra loại rượu này đích thị là trân phẩm hy hữu!

Sau khi xuống Thái Bạch lâu, Hạ Hầu Lam ngắm nhìn Thái Thạch Cơ một lúc rồi mới phất tay áo, chậm rãi rời Thái Thạch Cơ...

* * * * *

Nơi này là một huyện thành, danh gọi Lật Thủy! Vì huyện thành Lật Thủy cách Trường Giang không xa nên khá phồn hoa náo nhiệt.

Hiện tại là vào lúc lên đèn, địa điểm là trong một tửu quán nằm trên đường phía Đông thành Lật Thủy.

Tửu quán và khách điếm ở thành Lật Thủy không ít, khách ra vào thường là thương gia qua lại và cư dân nghiện rượu đương địa, nhưng mấy ngày gần đây khách là nhân vật võ lâm thuộc các lộ chiếm đến tám - chín phần mười, tửu quán trước mắt cũng như vậy!

Tửu quán này không lớn, nhưng vào lúc đỏ đèn này đã ngồi chật khách. Phần lớn trên các bàn là những nhân vật võ lâm xa lạ từ tam sơn ngũ nhạc, tứ phương bát hướng kéo lại.

Tại một bàn chính giữa, có ba tử y hán tử cùng ngồi, một người cao to như hộ pháp, một người tướng mạo anh võ, một người mặt trắng không râu, tất cả đều ẩn tàng một thứ uy lực kinh người.

Bàn phía đông có bốn hoàng y hán tử cùng ngồi.

Bàn phía tây có hai hắc y hán tử, bàn phía nam, bàn phía bắc cũng đều là nhân vật võ lâm ngồi chung với nhau cả.

Ngưng có ngoại lệ duy nhất một bàn, đó là một hắc y khách mày dài mắt nhỏ, sắc diện nhợt nhạt, thân hình cao ráo. Chàng cúi đầu ngồi uống một mình, bộ dạng trông có vẻ như một kẻ chán đời hoặc

thất tình, căn bản không để ý đến bọn võ lâm hào khách trước mắt.

Người này rất kỳ quái, rất thâm trầm, trông giống như một thư sinh đọc sách nhưng lại có khí độ của một nhân vật võ lâm, nếu nói giống một nhân vật võ lâm thì người này lại có đôi tay trắng, ngón tay dài, trông ra lại giống một thư sinh yếu đuối, sức trói gà không chặt.

Trong tửu quán mọi người đều ăn ăn uống uống, chẳng ai để ý đến ai, chẳng ai dòm ngó ai, dường như bọn họ đang đợi một điều gì và dường như mỗi người đều có tâm sự riêng.

Đột nhiên có một loạt tiếng chân vang lên, cửa tửu quán vừa mở thì có hai hắc y hán tử nhanh chóng bước vào, một tên thấp lùn, một tên vạm vỡ cao to, trên mặt tên này còn có vết đao thành sẹo.

Cả hai vừa bước vào tửu quán thì lập tức hấp dẫn mục quang của các nhân vật võ lâm, hai hắc y hán tử ngồi bàn phía tây liền đẩy chén đứng lên. Gã bên trái liền hỏi :

- Lão Tiêu, thế nào rồi?

Hắc y hán tử mặt sẹo nói :

- Không sai, đích thị là hắn ở xung quanh Mạt Lăng Quan, các môn phái cũng đều tới rồi!

Hắc y hán tử bên trái ở bàn phía tây nghiến răng nói :

- Cuối cùng thì cũng tìm được rồi, chúng ta cũng đi thôi!

Nói đoạn hắn quẳng ra bàn mấy thỏi bạc vụn rồi định cất bước.

Đột nhiên vị hắc y khách ngồi trong góc ngẩng đầu lên và nói :

- Chư vị, xin hãy dừng bước giây lát!

Nghe vậy thì cả bốn hắc y hán tử đều quét mục quang nhìn qua.

Hắc y khách đặt chén xuống bàn rồi đứng lên, đoạn nhìn hắc y hán tử mặt sẹo và nói :

- Các hạ nói Hạ Hầu Lam đích thị ở xung quanh Mạt Lăng Quan phải không?

Hắc y hán tử mặt sẹo gật đầu nói :

- Không sai...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Các hạ nghe ai nói vậy?

Hán tử mặt sẹo nói :

- Chuyện này còn có thể nhầm sao? Người của các môn phái đều đã kéo đến rồi!

Hắc y khách thản nhiên cười và nói :

- Nói vậy là các hạ nhìn thấy cao thủ của các môn phái kéo đến rồi mới cho rằng Hạ Hầu Lam đích thị đang ở xung quanh Mạt Lăng Quan, đúng không?

Hán tử mặt sẹo gật đầu, nói :

- Đúng thế!

Hắc y khách đưa tay chỉ các nhân vật võ lâm trong quán và nói :

- Chư vị ở đây cũng đều chờ tin tức của các hạ phải không?

Hán tử mặt sẹo nói :

- Cũng có thể nói như vậy!

Hắc y khách thản nhiên cười cười rồi nói :

- Chỉ sợ cao thủ các môn phái và chư vị ở đây sẽ chạy một chuyến uổng công thôi!

Lời này vừa phát ra thì quần hào sững người, hán tử mặt sẹo liền hỏi :

- Thế nào, chẳng lẽ Hạ Hầu Lam không ở...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Tại hạ xin hỏi, trong các vị tại đây, có vị nào tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam xuất hiện ở gần Mặt Lăng Quan không?

Toàn trường á khẩu, không ai nói một lời.

Hắc y khách nhìn qua hán tử mặt sẹo và hỏi :

- Còn các hạ thì sao?

Hán tử mặt sẹo lắc đầu, nói :

- Tất nhiên là không!

Hắc y khách bật cười, nói :

- Hôm qua tại hạ tận mắt trông thấy Hạ Hầu Lam, nhưng địa điểm không phải ở Mạt Lăng Quan.

Nhân vật cao to trong ba tử y hán tử đứng lên nói :

- Không ở Mạt Lăng Quan thì ở đâu?

Hắc y khách nhìn qua người này rồi nói :

- Tại Thái Bạch lâu trên Thái Thạch Cơ!

Lời này vừa xuất thì quần hào hơi xao động, tử y hán tử cao to hỏi tiếp :

- Bằng hữu không thấy nhầm đấy chứ?

Hắc y khách cười cười, nói :

- Các hạ, nhãn lực của tại hạ còn rất tốt mà!

Tử y hán tử cao to cung thủ, nói :

- Đa tạ bằng hữu...

Chợt nghe hán tử mặt sẹo nói :

- Lời này của bằng hữu thật khiến người ta khó tin!

Hắc y khách mỉm cười, hỏi :

- Tại sao lời của tại hạ khiến người ta khó tin?

Hán tử mặt sẹo nói :

- Tại hạ xin thỉnh vấn trước, bằng hữu có truy sát hắn không?

Hắc y khách lắc đầu, nói :

- Tại hạ vốn muốn giết hắn nhưng kết quả lại không giết được hắn.

Hán tử mặt sẹo phá lên cười, nói :

- Tại hạ cho rằng bất kỳ người nào trong võ lâm đồng đạo lại có thể thả Hạ Hầu Lam nếu gặp được hắn.

Lời này không sai, quần hào đều đổ dồn những ánh mắt nghi hoặc nhìn Hắc y khách, ngay cả ba tử y hán tử có ý muốn đi cũng đứng lại.

Hắc y khách cười cười, nói :

- Tại hạ vốn không định thả hắn nhưng cuối cùng thì không thể không thả.

Hán tử mặt sẹo hỏi :

- Có lý do gì không?

Hắc y khách gật đầu, nói :

- Có, tại hạ không dám vướng vào hắn!

Hán tử mặt sẹo cười lớn rồi nói :

- Mọi người đều biết công lực của Hạ Hầu Lam đã mất sạch, chẳng khác một phế nhân...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Tại hạ cũng biết như vậy, nhưng mấy nhân vật võ lâm đi chung với hắn thì không phải là phế nhân, bọn họ đều là cao thủ tuyệt thế!

Tử y hán tử cao to xen vào :

- Ai, đi chung với hắn là ai, bằng hữu có biết không?

Hắc y khách cười cười, nói :

- Nói ra có lẽ chư vị đều không lạ gì, đó là La Sát phu nhân Bạch Như Băng và nhị vị Tả, Hữu hộ pháp của bà ta - Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì!

Quần hào nghe vậy thì đều biến sắc, hào khí nhất thời bị quét sạch!

Song mục hán tử mặt sẹo lấp lánh dị quang, gã cười nhạt, nói :

- Bằng hữu, điều này không đúng rồi!

Hắc y khách lại cười cười, nói :

- Bằng hữu có cao luận gì chăng?

Hán tử mặt sẹo nói :

- Theo tại hạ biết, sau thảm sự ở Kim Lăng thì Hạ Hầu Lam bị La Sát phu nhân phế công lực rồi bắt đi, nhưng...

Hắc y khách cắt lời, nói :

- Ai nói Hạ Hầu Lam bị La Sát phu nhân phế công lực?

Hán tử mặt sẹo đáp :

- Là tại hạ nói, lẽ nào không đúng?

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Cứ như là râu ông nọ cắm cằm bà kia, nếu La Sát phu nhân có mặt ở đây thì nhất định bà ta sẽ cho rằng các hạ có ý giá họa vu oan!

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã nói :

- Vậy là ai...

Hắc y khách nói :

- Hắn bị Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung hãm hại!

Quần hào sững người rồi xao động hẳn lên. Hán tử mặt sẹo gượng cười, nói:

- Bằng hữu, ai chẳng biết Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm...

Hắc y khách thản nhiên nói :

- Trên thực tế lão ta chưa chết, đương thời kẻ đứng trước đại sảnh La gia kích động các đại môn phái chính là lão ta, kẻ ngầm hại các đại môn phái cũng chính là lão ta chứ không phải Hạ Hầu Lam...

Võ lâm quần hào đều đứng cả lên, hán tử mặt sẹo kinh ngạc hỏi :

- Làm sao các hạ biết?

Hắc y khách thản nhiên nói :

- Vì đến sau cùng tại hạ mới đi nên tại hạ biết!

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói :

- Bằng hữu, đã không phải là hắn thì tại sao ngươi phải giết hắn?

Ba hắc y đồng bọn cũng lập tức kêu lên :

- Đúng, bằng hữu thử nói lý do nghe xem?

Hắc y khách thản nhiên nói :

- Rất đơn giản, sở dĩ tại hạ muốn giết hắn là vì giữa tại hạ và hắn có thù oán riêng, không phải vì chuyện này. Chuyện này rõ ràng không phải do hắn gây ra, tại hạ không thể làm chuyện mờ ám lương tâm mà đổ hô cho hắn!

- Thật là khéo nói!

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói :

- Đương thời bằng hữu có trông thấy không?

Hắc y khách gật đầu, nói :

- Đương nhiên, tại hạ trông thấy rõ ràng từ đầu đến đuôi!

Hán tử mặt sẹo hỏi tiếp :

- Các hạ cho rằng Lam y lão nhân đó là Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm?

Hắc y khách gật đầu, nói :

- Không phải cho rằng mà lão ta tự thừa nhận sau khi các môn phái đã rút lui!

- Còn có ai trông thấy không?

- Đương nhiên, còn có La Sát phu nhân và người của bà ta!

- Được, chuyện này ngày sau có thể hỏi La Sát phu nhân, các hạ nói kẻ hại các môn phái cũng là Lam y lão nhân, không phải Hạ Hầu Lam à?

- Sự thực là như vậy!

Hán tử mặt sẹo bật cười, nói :

- Nhưng đương thời mọi người đều nghe và thấy tiếng nổ trên mái ngói đại sảnh của La gia, mà La gia là chỗ thân thuộc với Hạ Hầu Lam, chẳng quan hệ gì với Lam y lão nhân!

Hắc y khách cười cười, nói :

- Sợ rằng các vị còn chưa biết, tất cả đều là giả tạo, là một cái tròng để Hạ Hầu Lam tự chui đầu vào, trên thực tế những người trong La gia đều là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung.

Hán tử mặt sẹo ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói :

- Chuyện này nói cho ai nghe cũng không tin được, Hạ Hầu Lam há có thể hồ đồ như vậy sao, ngay cả mấy người thân thuộc mà cũng không biết sao, các vị ở đây có tin được không?

Tất nhiên, quần hào đều lắc đầu! Hắc y khách bình tĩnh dị thường, chàng nói :

- Tại hạ có thể nói cho các vị biết, nhưng điều này cũng do Kim Ngọc Dung tự khai nhận cả!

Hán tử mặt sẹo nói :

- Thế gian e rằng chẳng có người ngốc nghếch như vậy!

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Các hạ cho rằng lão ta ngốc ư? Họa đã giá, oan đã vu. Hạ Hầu Lam cũng đã trở thành một phế nhân trói gà không chặt thì lão ta còn sợ cái gì? Chuyện này khiến cho Hạ Hầu Lam có trăm miệng cũng không thể biện bạch, lão ta vui vui sướng sướng đứng một bên xem các đại môn phái truy sát Hạ Hầu Lam!

Hán tử mặt sẹo lại hỏi :

- Chuyện này còn có ai nghe thấy không?

Hắc y khách nói :

- Vẫn La Sát phu nhân và người của bà ta!

Hán tử mặt sẹo gật đầu, nói :

- Vậy thì tốt, ngày sau sẽ hỏi La Sát phu nhân một lượt, nếu bà ta không thừa nhận thì sao?

Hắc y khách nói :

- Tại hạ đoán rằng bà ta sẽ không dám thừa nhận, bởi lẽ các hạ cũng thừa biết bà ta còn có hai con tin trong tay Kim Ngọc Dung...

Lời chưa dứt thì hán tử mặt sẹo đã phá lên cười một tràng rồi nói :

- Có người khác nghe thấy nhưng lại không dám thừa nhận, nói đi nói lại cũng chỉ có một mình bằng hữu nghe thấy, bằng hữu, đủ rồi đấy, chuyện này không thể bỏ qua được, một mình ngươi nghe

thấy thì không xác thực bằng mọi người tận mắt chứng kiến, không trừ Hạ Hầu Lam thì võ lâm khó yên ổn, đây là thời cơ tốt nhất, huyết thù của những người đã chết cũng không thể không báo, bằng hữu ngươi không cần nói giúp cho hắn nữa!

Lời này khiến quần hào đều trừng mắt nhìn Hắc y khách!

Nhưng Hắc y khách thấy như không thấy, chàng vẫn bình tĩnh dị thường.

Chàng thản nhiên cười rồi nói :

- Hình như các hạ là kẻ đối đầu với Hạ Hầu Lam, không thể không giết hắn?

Hán tử mặt sẹo chỉ tay một vòng và nói :

- Mọi người ở đây đều đối đầu với hắn, đều muốn tự tay vung đao giết hắn.

Hắc y khách nói :

- Các hạ rất giống người cùng đường với Kim Ngọc Dung!

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã cười nhạt, nói :

- Tại hạ làm sao biết các hạ không phải là bằng hữu với Hạ Hầu Lam?

Lời này vừa xuất thì quần hào liền bước tới trước mấy bước, nhất thời nộ kiếm trương cung, khí thế khẩn trương, Hắc y khách vẫn không biến sắc, chàng thản nhiên cười rồi lắc đầu, nói :

- Vị bằng hữu mặt sẹo này thật lợi hại, tại hạ vừa nói rồi, giữa tại hạ và Hạ Hầu Lam có thù oán riêng tư...

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói :

- Đó là ngươi nói, ai biết là thật hay là giả?

Ba tên đồng bọn của gã cũng gào to lên câu nấy.

Hắc y khách mỉm cười, nói :

- Đừng nói tại hạ không phải là bằng hữu của hắn, dù là bằng hữu của hắn thì lẽ nào cũng xúi quẩy theo hắn?

Hán tử mặt sẹo nói :

- Cố nhiên không cần xúi quẩy theo hắn, nhưng ngươi có ý xuất đầu lộ diện thay hắn...

Hắc y khách nói :

- Tại hạ chẳng xuất đầu lộ diện thay ai cả, chẳng qua là thấy chuyện bất bình...

Hán tử mặt sẹo xạ hung quang, gã cắt lời nói :

- Nói vậy, ngươi vẫn cho rằng Hạ Hầu Lam vô tội à?

Hắc y khách nói :

- Tuy tại hạ cũng muốn giết hắn nhưng cũng không thể chối bỏ sự thật, tại hạ càng không thể từ không nói có, ngậm máu phun người, các hạ nghĩ có đúng không?

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói :

- Nói vậy là ngươi vẫn có ý bênh vực hắn à?

Hắc y khách nói :

- Đích thực là tại hạ có ý này, vì tại hạ có thù oán với hắn nên không muốn hắn chết trong tay người khác, càng không thể để người khác ghép thêm tội cho hắn như vậy!

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói :

- Vậy thì tốt, kẻ xuất đầu lộ diện thay cho Hạ Hầu Lam là người thế nào, có thể nghĩ mà biết, các vị bằng hữu còn do dự gì nữa? Thu thập hắn trước rồi hãy tính, lên thôi!

Lời vừa dứt thì gã định tung người phóng tới!

Đột nhiên tử y hán tử cao to khoát tay nói :

- Khoang đã, để tại hạ nói với vị bằng hữu này vài câu!

Hán tử mặt sẹo vội kiềm thế lại, nhưng chẳng qua là sự giả vờ hư trương thanh thế, vì hắn vốn không có ý động thủ thật!

Tử y hán tử cao to trừng mắt nhìn Hắc y khách và nói :

- Qúy tánh đại danh của bằng hữu xưng hô thế nào?

Hắc y khách thản nhiên cười cười rồi nói :

- Không dám, tại hạ họ Thân, thảo tự là Chính Nghĩa!

Tử y hán tử cao to nói :

- Thì ra là Thân...

Song mục chợt lộ hàn quang, gã nói tiếp :

- Thì ra là Thân Chính Nghĩa bằng hữu, huynh đệ tại hạ được mọi người mến mộ gọi là Hàn thị tam Kiệt, tên họ của bằng hữu là thật đấy chứ?

Hắc y khách "à" một tiếng rồi nói :

- Thì ra là Hàn thị tam Kiệt uy chấn Sơn Đông. Hàn đại hiệp hiểu nhầm rồi, tên họ của tại hạ là do phụ mẫu ban cho, có lý nào lại không thật?

Lão đại Hàn Anh Kiệt trong Hàn thị tam Kiệt chau mày nói :

- Cứ cho là bằng hữu kêu bằng Thân Chính Nghĩa, vừa rồi bằng hữu nói đúng, Hạ Hầu Lam tội lỗi chồng chất nhưng bằng hữu của hắn không thể xúi quẩy theo hắn. Tuy nhiên, Hàn mỗ cho rằng nếu bằng hữu của hắn cảm thấy bất bình mà xuất đầu lộ diện thì đó là một chuyện khác...

Hắc y khách Thân Chính Nghĩa gật đầu nói :

- Xin nghe cao luận của Hàn đại hiệp.

- Không dám! - Hàn Anh Kiệt nói - Tại hạ xin hỏi một câu, phải chăng Thân bằng hữu thật sự muốn bênh vực cho hắn? Chuyện có quan hệ đến bản thân bằng hữu, xin bằng hữu suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời!

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Đa tạ Hàn đại hiệp chỉ giáo, không cần suy nghĩ kỹ, tại hạ có thể trả lời ngay, vì chính nghĩa, tại hạ không khuất phục uy võ, vì chính nghĩa, tại hạ cũng không thể chối bỏ sự thật, tại hạ không muốn Hạ Hầu Lam chết trong tay người khác, càng không thể lấy mắt nhìn người ta liên tục giá họa khép tội cho hắn, nhưng tại hạ không phải là bằng hữu của hắn!

Hàn Anh Kiệt biến sắc, gã nói :

- Đã như vậy thì Hàn mỗ không tiện nói gì nữa rồi...

Hán tử mặt sẹo tiếp lời :

- Đã như vậy là quá đủ rồi, Hàn đại hiệp, xin ba vị nhường cho...

Hàn Anh Kiệt liền khoát tay, nói :

- Nhị đệ, tam đệ, lui bước!

Lời chưa dứt thì cả ba huynh đệ cùng lui ra sau.

Hán tử mặt sẹo cười nhạt, nói :

- Các vị bằng hữu, lên thôi!

Gã lại lắc người định phóng tới nhưng hai hoàng y hán tử đã nhanh hơn một bước.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Trên đời này cũng có người ngốc như vậy sao?

Vừa nói hữu chưởng vừa phất ra, “binh! binh!” hai tiếng, hai hoàng y hán tử như hai khối thịt bay lộn nhào vào các bàn rượu!

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã buột miệng nói :

- Thảo nào ngươi dám xuất đầu lộ diện bao đả bất bình, thì ra võ nghệ cũng không tầm thường...

Lời chưa dứt thì hàn quang lấp lánh, ba hắc y hán tử đồng bọn của gã mặt sẹo vung đại đao chém tới, đao quang kinh người, thế đao chụp thẳng xuống đầu Thân Chính Nghĩa.

Trong mắt Thân Chính Nghĩa đột hiện thần uy, chàng quát :

- Hạ Hầu Lam có thâm thù đại hận gì với các ngươi chứ?

Hữu chưởng lại phất ra theo hình nửa vòng tròn, ba hắc y hán tử đều thổ huyết mà lui bước, tất cả đều ngã sóng soài, đầu cổ va vào bàn ghế làm náo loạn tửu quán.

Nhìn lại thì bà thanh đại đao đã nằm gọn trong tay Thân Chính Nghĩa rồi, chàng cười cười, nói :

- Dựa vào thân thủ như vậy mà cũng xứng đi tìm Hạ Hầu Lam à?

Chàng vung tay quăng ba thanh đao ra, ba đạo hàn quang vừa loé lên thì ba thanh đao đã cắm phập vào đất trước người ba hắc y hán tử!

Chỉ mấy chiêu nhưng đã làm cho toàn trường kinh khiếp, quần hào đều biến sắc, những kẻ đứng gần vội lui bước. Thân Chính Nghĩa quét mục quang nhìn quanh một lượt và nói :

- Kích động mọi người thu thập ta là ngươi, hình như ngươi cũng có thù hận thâm sâu nhất với Hạ

Hầu Lam, vậy tại sao ngươi bất động? Lên đi!

Hán tử mặt sẹo đỏ mặt tía tai, gã gượng cười, nói :

- Ta tự biết không địch lại ngươi, nhưng ngươi đã thành kẻ địch chung của võ lâm rồi, tự nhiên sẽ có cao thủ của các đại môn phái đến tìm ngươi, các vị bằng hữu, chúng ta đi thôi!

Một chữ "đi" vừa phát thì đã có mấy người gần cửa bỏ chạy ra ngoài, số còn lại cũng đều muốn cất bước.

Thân Chính Nghĩa liền nói :

- Xin chư vị dừng bước trong giây lát, tại hạ mời chư vị xem một xuất kịch hay.

Quần hào kinh ngạc, chân vừa nhớm thì lập tức kiềm lại, chỉ có hán tử mặt sẹo và ba tên đồng bọn là rùng mình, bọn chúng quay người định cướp đường chạy ra cửa. Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Mọi người đều không sợ thì bốn vị sợ cái gì chứ?

Lời vừa dứt thì chàng đã lướt đến sau lưng bốn hắc y hán tử, song thủ cùng xuất, chụp vào gáy hán tử mặt sẹo và một gã hán y tử nhỏ người khác. Hai gã còn lại thừa thế giẫy thoát, tông cửa mà chạy!

Hán tử mặt sẹo tâm can muốn vỡ, gã ngoặt tay lại, theo đó là một mũi phi đao bay ra sau, nhưng Thân Chính Nghĩa nhanh chân lách người tránh né, đồng thời ngũ trảo cũng siết chặt khiến hai gã luôn miệng kêu í ới. Chàng kéo hai gã lui lại rồi mỉm cười, nói :

- Chư vị, tại hạ mời chư vị nghe hai tên này nói nhé!

Đột nhiên Hàn Anh Kiệt bước tới và nói :

- Thân bằng hữu làm như vậy là có ý gì?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Tại hạ vừa nói rồi, mời chư vị nghe hai tên này nói.

Hán tử mặt sẹo vừa giẫy thoát vừa kêu lên :

- Các vị bằng hữu, xin mau ra tay...

Gã kêu hự một tiếng rồi chợt bế khẩu!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Ta chưa bảo ngươi nói thì tốt nhất là ngươi chớ khai khẩu, chờ lúc ta bảo ngươi nói thì dù ngươi muốn bế khẩu cũng không được, hiểu chưa?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Thân bằng hữu, xin buông tay rồi hãy nói!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Hàn đại hiệp, chỉ cần hai bọn chúng nói thực thì tại hạ tuyệt không làm khó dễ bọn chúng!

Hàn Anh Kiệt nói :

- Đã vậy thì Thân bằng hữu cứ buông tay ra!

- Một khi buông tay thì hai bọn chúng sẽ chạy mất!

- Bằng vào thân thủ của Thân bằng hữu thì còn sợ hắn chạy sao?

- Hàn đại hiệp nói cũng phải!

Thân Chính Nghĩa đổi giọng nói tiếp :

- Nếu hai ngươi tự tin là nhanh hơn ta thì cứ bỏ chạy, bằng không nếu chẳng muốn nếm mùi đau khổ nữa thì tốt nhất là hãy đứng yên, có câu nào nói câu đó!

Nói đoạn, chàng buông hai tay ra!

Hán tử mặt sẹo và đồng bọn của gã quả nhiên không dám bỏ chạy, nhưng cả hai đều vội vàng quay người lui ra sau, đứng đối mặt với Thân Chính Nghĩa.

Hàn Anh Kiệt nói :

- Thân bằng hữu muốn bảo bọn chúng nói những gì, xin mời!

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Thế này thì e rằng rất khó khiến hai bọn chúng nói thật!

Hàn Anh Kiệt hỏi :

- Vậy Thân bằng hữu định thế nào?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Trừ phi tại hạ xuất thủ bức cung, xin ba vị đừng quản...

Hán tủ mặt sẹo biến sắc, gã nói :

- Nếu dùng thủ pháp tàn độc thì sắt đá cũng gật đầu, huống hồ là con người?

Hàn Anh Kiệt chau mày, nói :

- Vị bằng hữu đó nói đúng, huynh đệ tại hạ không thể ngồi nhìn Thân bằng hữu xuất thủ!

Thân Chính Nghĩa gượng cười, nói :

- Như thế há chẳng phải Hàn đại hiệp làm khó tại hạ sao? Hai tên này và hai tên vừa thoát đều là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung, tại hạ muốn chúng nói ra sự thật trước mặt chư vị, không dùng chút thủ pháp thì làm sao chúng chịu nói...

Hán tử mặt sẹo kêu lên :

- Nực cười, bây giờ lại quay ngược cắn bọn ta, họ Thân kia, ngươi chớ ngậm máu phun người, đừng nói là Kim Ngọc Dung đã chết nhiều năm, dù lão ta còn sống thì cũng chẳng có gì chứng minh bọn ta là thuộc hạ của lão ta cả!

Thân Chính Nghĩa chỉ tay tới trước và nói :

- Dựa vào vết sẹo trên mặt ngươi đấy!

Hán tử mặt sẹo biến sắc, gã lại kêu lên :

- Đó mới là chuyện đại nực cười trong thiên hạ, trên mặt ta có sẹo thì sao nào?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Có sẹo trên mặt chẳng phạm vương pháp, nhưng ta nghe nói trước đây có một hán tử mặt sẹo đi khắp nơi dựng chuyện đặt điều hãm hại Hạ Hầu Lam, mà ngươi lại...

Hán tử mặt sẹo bật cười, nói :

- Họ Thân kia, không chỉ một mình ta có sẹo trên mặt!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Nhưng ta gặp ngươi tại nơi này vào lúc này!

Hán tử mặt sẹo chưa kịp nói thì Hàn Anh Kiệt đã lên tiếng :

- Thân bằng hữu, lý này nói không thông rồi!

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Dùng chút thủ pháp thì nói tất thông, không tin ba vị ngồi im xem nhé?

Hàn Anh Kiệt lạnh lùng lắc đầu, nói :

- Huynh đệ Hàn mỗ là người đầu tiên không đồng ý!

Thân Chính Nghĩa chau mày, nói :

- Nếu tại hạ không dùng chút thủ pháp thì bọn chúng tuyệt không nói ra sự thật, mà nếu dùng thủ pháp thì phải đắc tội với ba vị, xem ra khó khăn chồng chất khó khăn...

Hàn Anh Kiệt tiếp lời :

- Tại hạ không ngại nói với Thân bằng hữu rằng, dù Thân bằng hữu dùng thủ pháp khiến bọn họ gật đầu thì tại hạ cũng không tin đó là sự thật, vì rốt cuộc đó là một sự bức cung!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Vậy phải làm thế nào mới khiến chư vị tin Hạ Hầu Lam vô tội?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Trừ phi Thân bằng hữu tìm ra Kim Ngọc Dung, bảo lão ta tự thừa nhận với võ lâm thiên hạ!

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Đích thị là biện pháp hay, chỉ có điều hơi khó một chút, nhưng cũng đành phải vậy thôi...

Nói đoạn chàng phất tay và tiếp lời :

- Chư vị và hai bọn chúng đều có thể đi rồi!

Quần hào thở phào nhẹ nhõm, mọi người vội vàng chen nhau mà đi!

Hán tử mạt sẹo và đồng bọn như được đại xá, ngay cả cảm ơn cũng không nói một tiếng, cả hai cùng lướt ra ngoài rồi bỏ chạy như bị ma rượt.

Trong chớp mắt, tửu quán chỉ còn ba huynh đệ Hàn thị tam Kiệt và Hắc y khách Thân Chính Nghĩa.

Thân Chính Nghĩa tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ba vị không đi à?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Hàn mỗ có một câu muốn khuyên bằng hữu!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Không dám, xin Hàn đại hiệp cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe đây!

Hàn Anh Kiệt quan sát đối phương một lúc rồi nói :

- Hàn mỗ thấy Thân bằng hữu phải là một cao nhân ẩn danh, một võ lâm hào khách, chẳng hay tại sao phải xuất diện bênh vực cho một nhân vật ma trong ma như Hạ Hầu Lam.

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Hàn đại hiệp hỏi rất hay, tại hạ vì bốn chữ “công lý” và “chính nghĩa”

- Nói vậy, Thân bằng hữu thật sự cho rằng Hạ Hầu Lam vô tội à?

- Không phải cho rằng, mà đó là sự thật tại hạ tận mắt trông thấy, tận tai nghe thấy!

- Trên sự thật các đại môn phái cũng...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Tại hạ biết, chỉ đáng tiếc là bọn họ chỉ nghe thấy nửa phần giả tạo ban đầu, mà không nghe thấy nửa phần sự thật phía sau!

Hàn Anh Kiệt nói :

- Nói vậy là bọn họ bỏ đi quá sớm à?

- Không! - Thân Chính Nghĩa nói - Dù bọn họ có ở lại đến sau cùng thì cũng không thể nghe không thể thấy nửa phần sự thật phía sau, Hàn đại hiệp là người sáng suốt nên phải hiểu điều này!

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói :

- Tại hạ hiểu, nhưng mọi người đồng thanh một lời nên những điều Thân bằng hữu nói khiến tại hạ khó tin!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Đó là vì bọn họ đều nghe thấy nửa phần giả tạo ban đầu, Hàn đại hiệp phải biết câu này, miệng đám đông có thể làm chảy vàng nát đá.

Hàn Anh Kiệt chau mày nói :

- Thân bằng hữu có thù oán với Hàn Anh Kiệt thật chứ?

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Ba vị đều là anh kiệt kỳ hào một phương, tại hạ không muốn giấu ba vị, tại hạ chẳng có thù oán gì với hắn cả, nhưng cũng có chút quan hệ với hắn!

Hàn Anh Kiệt nói :

- Vậy Thân bằng hữu cũng nên biết rằng, Hạ Hầu Lam là ma trong...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Hàn đại hiệp muốn nói, dù Hạ Hầu Lam vô tội trong chuyến này thì tại hạ cũng không nên xuất diện bênh vực cho một nhân vật ma trong ma như hắn, đúng không?

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói :

- Không sai!

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Hàn đại hiệp từng gặp Hạ Hầu Lam chưa?

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói :

- Có gặp mấy lần tại Kim Lăng!

Thân Chính Nghĩa lại hỏi :

- Với nhãn quang lão luyện và bén nhạy của Hàn đại hiệp thì Hạ Hầu Lam có giống ma không?

Hàn Anh Kiệt do dự một lát rồi nói :

- Hàn mỗ không phủ nhận, hắn chẳng những không giống mà còn khiến người ta có cảm giác thân thiện gần gũi, nhưng Thân bằng hữu nên biết rằng, không thể xét người bằng tướng mạo...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Còn nữa, họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm!

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói :

- Đúng thế!

Thân Chính Nghĩa lắc đầu rồi mỉm cười đầy vẻ cảm khái, chàng nói :

- Hắn có một ma danh nhưng chẳng ai biết hắn có một trái tim chính nghĩa.

Hàn Anh Kiệt nói :

- Thân bằng hữu, những việc làm của hắn phơi bày trước mắt võ lâm thiên hạ...

Thân Chính Nghĩa lại cắt lời, nói :

- Xin đại hiệp đơn cử vài chuyện!

Hàn Anh Kiệt chau mày, nói :

- Giết cả nhà người ta, bắt cóc nữ nhân yếu đuối dùng Ngọc Thiềm Thừ làm mồi để tàn hại võ lâm thiên hạ, Thân bằng hữu, lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Đủ thì đủ rồi, nhưng Hàn đại hiệp, những chuyện đó đều không phải hắn làm, mà là bị người ta giá họa hãm hại, ví dụ chuyện Kim Lăng Đồng gia, nếu tại hạ nói ra e là Hàn đại hiệp trách tại hạ nói xằng bậy, nhưng sự thật là Kim Lăng Đồng gia chẳng thương vong một ai cả, Đồng Thiên Hạc chính là hóa thân của Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung...

Hàn Anh Kiệt nói :

- Hàn mỗ phải bạo gan trách Thân bằng hữu nói xằng nói bậy thôi!

Thân Chính Nghĩa thản nhiên cười và nói :

- Tại hạ hiểu, đừng nói là Hàn đại hiệp không tin, ngay cả tại hạ thoạt tiên cũng không tin, vì Kim Ngọc Dung cơ trí hơn người, thủ pháp lại quá cao minh, bây giờ xin Hàn đại hiệp nghe tiền nhân và hậu quả của chuyện này, nghe xong có thể Hàn đại hiệp sẽ tin vài phần...

Kế đó, chàng thuật lại tường tận một lượt tiền nhân và hậu quả của việc Kim Ngọc Dung kết thù với Hạ Hầu Lam.

Hàn thị tam Kiệt nghe xong đều biến sắc, Hàn Anh Kiệt chau mày nói :

- Làm sao Thân bằng hữu biết chuyện này?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Hàn đại hiệp chớ hỏi làm sao tại hạ biết, chung quy những việc gì tại hạ nói đều là sự thật, tại hạ nguyện lấy tính mạng chẳng đáng giá là mấy này để bảo đảm, trong chuyện này có ba nhân vật, Kim Ngọc Dung, La Sát phu nhân Bạch Như Băng, Hạ Hầu Lam, nếu Hàn đại hiệp không tin, ngày sau gặp ba người đó có thể hỏi cho rõ!

Chương 22: Chính Nghĩa Khó Vực

Hàn Anh Kiệt lắc đầu nói :

- Thân bằng hữu phải biết rằng tại hạ không có cách nào để hỏi cả!

Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Hàn Anh Kiệt nói :

- Thân bằng hữu thử nghĩ xem, nếu những gì Thân bằng hữu nói là sự thật thì tất nhiên sẽ khó tìm Kim Ngọc Dung, và lão ta cũng không thể xuất hiện với diện mục thật của mình, dù có tìm được lão ta thì lão ta cũng không thể thừa nhận. Còn đối với La Sát phu nhân Bạch Như Băng, đừng nói là huynh đệ Hàn mỗ, khắp võ lâm thiên hạ e rằng cũng chẳng tìm ra mấy người dám hỏi bà ta chuyện này, trừ phi kẻ đó không thiết sống nữa. Còn như Hạ Hầu Lam, đương nhiên là hắn sẽ chấp nhận những điều mà Thân bằng hữu vừa nói, đó là những lý do mà Hàn mỗ không có cách nào để hỏi, Thân bằng hữu thấy có đúng không?

Thân Chính Nghĩa ngớ người, chàng gượng cười, nói :

- Tại hạ không ngờ lại nhiều lý do như vậy, xem ra muốn chứng minh tính xác thực của chuyện này để rửa oan cho Hạ Hầu Lam thì chỉ có cách bắt Kim Ngọc Dung rồi bảo lão ta tự thừa nhận mà thôi!

Hàn Anh Kiệt gật đầu, nói :

- Thân bằng hữu, sự thật là như vậy!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Đa tạ Hàn đại hiệp, tại hạ phải đi trước một bước đây, xin cáo biệt!

Chàng nói đi là đi ngay, Hàn Anh Kiệt vội hỏi :

- Thân bằng hữu định đi đâu?

Thân Chính Nghĩa đã ra đến cửa tửu quán, chàng quay lại mỉm cười, nói :

- Điều đó còn phải xem Kim Ngọc Dung lẩn trốn ở nơi nào, nếu hữu duyên, ngày sau tất sẽ tương phùng!

Lời dứt, chàng cũng quay người lướt đi, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Hàn Anh Kiệt đứng nhìn theo đến ngẩn người, hồi lâu sau mới nghe lão nhị Nhân Kiệt lên tiếng gọi :

- Đại ca!

Hàn Anh Kiệt giật mình quay lại hỏi :

- Cái gì, nhị đệ?

Hàn Nhân Kiệt nói :

- Đại ca có nhìn ra lai lịch người này không?

Hàn Anh Kiệt lắc đầu nói :

- Cũng như ngươi thôi, ngoài thân thủ cao tuyệt ra thì chẳng biết gì nữa?

Hàn Nhân Kiệt ngập ngừng lát rồi nói :

- Lời của hắn có đáng tin không?

Hàn Anh Kiệt khẽ lắc đầu, nói :

- Rất khó nói - Gã thở dài một hơi rồi nói tiếp - Tạm thời không bàn những chuyện này nữa, chúng ta cũng nên đi thôi!

Hàn Nhân Kiệt cũng không nói gì thêm, ba huynh đệ cùng nhau rời tửu quán sau khi để lại một đỉnh bạc trả tiền rượu.

* * * * *

Từ Lật Thủy đến Mạt Lăng Quang có một đại đạo bằng phẳng, trong bóng đêm thấp thoáng bốn, năm bóng người lướt đi trên đại đạo này, thân thủ bọn người này đều khá trầm vững, bước đi vừa nhanh vừa nhẹ nhàng. Từ Lật Thủy đến Mạt Lăng Quan còn co một tiểu lộ, tiểu lộ này phải dựa vào một dãy núi khá dài, đường đá lởm chởm, trong đêm tối thế này thật không dễ đi lại. Nhưng hiện tại vẫn có người đi, đó là hai bóng đen, một cao to, một thấp bé! Hai hắc y hán tử này chính là hán tử mặt

sẹo vừa rồi và đồng bọn của gã! Nhìn qua thân pháp thì thân thủ của hai gã đều không tệ, vừa lướt đi, hắc y hán tử thấp bé vừa ngạc nhiên nói :

- Lão Tiêu, đi đã khá xa rồi mà sao chẳng thấy người bọn chúng?

Hán tử mặt sẹo lạnh lùng nói :

- Đừng lo cho bọn chúng, chúng ta toàn mạng thoát hiểm thế này đã là điều may mắn rồi!

Hán tử thấp bé nói :

- Lão Tiêu, ngươi thấy tên họ Thân đó thế nào, có nhìn ra chút lai lịch...

Hán tử mặt sẹo cắt lời, nói :

- Nếu ta biết thì tốt biết mấy...

Gã cười nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Có lẽ thời vận của chủ nhân không thông rồi, khó khăn lắm mới hạ được Hạ Hầu Lam, bây giờ bỗng dưng lại xuất hiện cái gì Thân Chính Nghĩa này, thân thủ của hắn cũng cao cường đến độ kinh người!

Hán tử thấp bé nói :

- Chẳng biết họ Thân này có quan hệ gì với Hạ Hầu Lam, sao hắn lại biết...

Hán tử mặt sẹo cười nhạt nói :

- Theo ta thấy thì tên này nhất định là đồng bọn của Hạ Hầu Lam rồi!

Hán tử thấp bé nói :

- Vậy thì phải mau chóng bẩm báo cho lão chủ nhân biết...

Đột nhiên có một giọng lạnh lùng từ phía trước truyền lại :

- Chuyện gì mà phải mau chóng bẩm báo cho lão chủ nhân biết vậy?

Hai gã kinh hãi vội dừng bước, hán tử mặt sẹo quát hỏi :

- Kẻ nào nấp ở đó...

- Ta!

Một bóng đen cao to từ gốc cây bên đường lướt ra chặng giữa đường, trong bóng đêm hai mắt người này lấp lánh tinh quang, khí thế kinh người!

Hai gã này vừa thấy bóng đen cao to thì thở phào nhẹ nhõm, hán tử mặt sẹo nói :

- Thì ra là Tư đại gia!

Cả hai vội bước đến, cúi người cung kính nói :

- Thuộc hạ tham kiến Tư đại gia!

Bóng đen cao to lạnh lùng khoát tay, nói :

- Nghe nói hai ngươi có chuyện khẩn muốn bẩm báo lão chủ nhân?

Hán tử mặt sẹo nói :

- Bẩm Tư đại gia, đúng vậy, vừa rồi bọn thuộc hạ...

Bóng đen cao to cười nhạt, nói :

- Nếu để hai ngươi gặp lão chủ nhân thì e rằng lão chủ nhân phải nạp mạng mất!

Hai gã ngẩn người, hán tử mặt sẹo vội nói :

- Tư đại gia, nói vậy nghĩa là...

Bóng đen cao to cắt lời, nói :

- Hai ngươi quay lại nhìn xem, người ta đã sớm theo đến nơi rồi kìa!

Hai gã kinh hãi vội quay người lại nhìn, nhưng chỉ thấy màn đêm bao la tịch lặng, nào có bóng người gì đâu? Sự ngạc nhiên vừa nổi lên trong lòng thì bóng đen cao to phía sau đã xuất song chưởng đánh tới, thế chưởng trúng ngay vào giữa lưng hai gã! Hai con người đáng thương này chỉ kịp kêu hự một tiếng rồi ngã nhào tới trước, tâm mạch vỡ nát, nằm yên bất động.

Hạ thủ xong thì bóng đen cao to cũng không nán lại, nhưng khi vừa định tung người phóng đi thì đột nhiên trong bầu trời đêm vang lên một tràng cười nhạt, tiếp theo là một giọng nói lạnh lùng :

- Tư Lương Tướng, ngươi thông minh lanh lợi hơn hai bọn chúng một chút, nhưng cũng chẳng cao minh gì đâu?

Bóng đen cao to kinh hãi, vội phất hai tay áo và tung người lên, nhưng đáng tiếc là đã chậm một bước, lại nghe giọng nói kia cất lên :

- Ngươi còn muốn đi sao, cút xuống!

Bóng đen cao to quả nhiên là biết nghe lời, chỉ nghe lão hự một tiếng rồi rơi trở lại chỗ cũ, nhìn lại thì thấy trước mắt lão ta là một vị hắc y khách sắc diện nhợt nhạt, chính là vị khách thần bí tự xưng là Thân Chính Nghĩa.

Bóng đen cao to kinh hài lui bước, và buột miệng hỏi :

- Các hạ là...

- Ngươi đừng động đậy! - Thân Chính Nghĩa nói - Ta là người theo sau hai bọn chúng, bọn chúng vì ta mà bị ngươi hạ độc thủ, nếu sớm biết có kết cục thế này thì vừa rồi có lẽ bọn chúng đã tự động nói ra sự thật ở Lật Thủy Thành!

Chàng đổi giọng nói tiếp :

- Tư Lương Tướng, nếu ngươi tự tin có thể nhanh hơn ta thì ngươi cứ chạy đi!

Bóng đen cao to đang từng bước lui ra sau, nghe vậy thì lập tức quay người định chạy thật, nhưng lão ta vừa quay người thì rùng mình như gặp phải độc xà, bởi lẽ lão ta cảm thấy có một đạo kình phong cũng đang chụp xuống vai trái mình. Lão ta vội xoay người thì miệng lão kêu hự một tiếng, thân hình oằn xuống, hữu chưởng cũng trở nên vô lực, tự động hạ xuống.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Tư Lương Tướng, ta không nói sai đấy nhé, nếu muốn sống rời khỏi nơi này thì lần lượt trả lời từng câu hỏi của ta, ta tuyệt đối không làm khó ngươi!

Bóng đên cao to đứng bất động, lão run giọng nói :

- Các hạ biết ta à?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Ngươi chẳng phải là Tổng quản Tư Nhất Quý của Thạch gia đại viện bên cạnh sông Tần Hoài đó sao?

Thì ra vị này là Ác Sư Phụ Tư Lương Tướng.

Bóng đen cao to Tư Lương Tướng rùng mình, lão nói :

- Xin lượng thứ cho tại hạ kém cỏi, rốt cuộc các hạ là vị cao nhân nào?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Điều đó không quan trọng, chỉ cần ta biết ngươi là được rồi, bây giờ ngươi hãy trả lời từng câu hỏi của ta, tốt nhất là nên thành thực, có câu nào nói câu đó, không thêm không bớt. Chuyện Hạ Hầu Lam xuất hiện ở vùng Mạt Lăng Quan là trò quỷ của chủ nhân ngươi phải không?

Tư Lương Tướng cúi đầu không nói.

Thân Chính Nghĩa khẽ quát :

-

Tư Lương Tướng kinh hoàng ngẩng đầu lên và vội vàng nói :

- Các hạ nói không sai, đúng vậy!

Thân Chính Nghĩa nói tiếp :

- Hạ Hầu Lam rõ ràng là bị La Sát phu nhân Bạch Như Băng bắt đi, đến nay tung tích vẫn chưa rõ, lão ta làm vậy là có ý gì?

Tư Lương Tướng lại do dự không nói.

Thân Chính Nghĩa chau mày nói :

- Tư Lương Tướng, ta nói lại một lần nữa, ngươi hãy thành thật trả lời từng câu hỏi của ta, ta sẽ không làm khó dễ ngươi, bằng không ta sẽ khiến ngươi nằm lại đây bầu bạn với gã kia, hai đường tùy ngươi lựa chọn đấy!

Tư Lương Tướng rùng mình, lão vội nói :

- Lão ta làm vậy là dẫn dụ vị tình nhân của Hạ Hầu Lam...

Thân Chính Nghĩa ngẩn người, chàng vội hỏi :

- Ngươi nói là Thượng Quan Phụng chăng?

Tư Lương Tướng gật đầu, nói :

- Không sai, chính là cô ta!

Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải Thượng Quan Phụng bị lão ta bắt đi rồi sao?

- Đúng vậy, nhưng sau đó lại được lão ta thả ra!

- Tư Lương Tướng, chủ nhân của ngươi có thể thả Thượng Quan Phụng sao?

- Bản thân lão không muốn thả, nhưng đó là ý của cô nương, lão không thể không thả.

- Cô nương là Đồng Uyển Nhược chăng?

Tư Lương Tướng chỉ gật đầu mà không nói.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Chủ nhân của ngươi nghe theo lời Đồng cô nương như vậy à?

Tư Lương Tướng nói :

- Cô ta lấy Ngọc Thiềm Thừ trao đổi Thượng Quan Phụng...

Thân Chính Nghĩa rùng mình, chàng nói :

- Vậy thì chẳng trách lão ta đồng ý. Thượng Quan Phụng đã được phóng thích thì có lẽ Đồng cô nương đã giao Ngọc Thiềm Thừ cho chủ nhân ngươi?

Tư Lương Tướng quét mục quang nhìn quanh rồi gật đầu, nói :

- Không sai, Đồng cô nương vốn giấu Ngọc Thiềm Thừ ở hậu viện của Đồng gia, dụng ý phóng thích Thượng Quan Phụng của cô ta vốn hy vọng Thượng Quan Phụng có thể tìm ra Hạ Hầu Lam...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Cô ta không biết Hạ Hầu Lam bị ám toán, công lực mất sạch, và càng không biết hắn bị Bạch Như Băng bắt đi, đừng nói là cô ta không tìm được Hạ Hầu Lam, dù tìm được cũng chẳng có ích gì. Chủ nhân ngươi cũng biết dụng ý của Đồng cô nương nên vui vẻ gật đầu đồng ý, kết quả là Đồng cô nương và Thượng Quan Phụng bị trúng kế của lão ta, đúng không?

Tư Lương Tướng gật đầu, nói :

- Đúng là như vậy!

Thân Chính Nghĩa trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì ta không hiểu, lão ta còn tìm Thượng Quan Phụng làm gì?

Tư Lương Tướng nói :

- Bây giờ lão đã có Ngọc Thiềm Thừ trong tay nên tự nhiên là muốn bắt lại Thượng Quan Phụng!

- Lời này thật đấy chứ?

- Các hạ thử nghĩ kỹ là biết ngay!

- Đúng thế, cũng chỉ có một nguyên nhân này thôi...

Đột nhiên chàng quét hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn Tư Lương Tướng và nói:

- Tư Lương Tướng, ngươi muốn nằm lại đây thật ư?

Tư Lương Tướng ngạc nhiên nói :

- Các hạ nói vậy là...

Thân Chính Nghĩa nói :

- Ngươi không nói thật với ta!

Tư Lương Tướng kinh hãi vội nói :

- Các hạ, mỗi câu mỗi chữ của tại hạ đều là sự thật...

Thân Chính Nghĩa cười nhạt, nói :

- Hình như ngươi quên rồi, ngươi là Ác Sư Phụ trong võ lâm, Tư Lương Tướng, ta không ngờ ngươi có thể liều mạng che đậy cho chủ nhân như vậy, ngươi nhìn xem, đêm nay hai bọn chúng chết trong tay ngươi, nhưng đâu biết rằng một ngày nào đó ngươi cũng sẽ chết trong tay lão ta?

Tư Lương Tướng rùng mình, tâm can chấn động, nhất thời cúi đầu không nói gì.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói tiếp :

- Nếu chủ nhân của ngươi đã đoạt được Ngọc Thiềm Thừ thì bất luận thế nào lão ta cũng án theo Tàng Chân đồ mà đi tìm kho báu, đâu thể có thời gian tung tin vào võ lâm, dẫn dụ Thượng Quan Phụng đến Mạt Lăng Quan?

Tư Lương Tướng trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu lên nói :

- Các hạ nói rất đúng, đêm nay ta phụng mệnh giết người, nhưng đâu biết một ngày nào đó sẽ có người khác phụng mệnh giết ta, được, ta sẽ nói cho ngươi biết, lão ta chưa đoạt được trang Tàng Chân đồ đó...

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Thế này mới giống lời thật, nhưng ta lại không hiểu, chẳng phải ngươi nói Đồng cô nương đã giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão ta rồi sao? Theo ta thấy...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Đồng cô nương tuy đã giao Ngọc Thiềm Thừ nhưng Tàng Chân đồ giấu trong Ngọc Thiềm Thừ chỉ có nửa trang, còn nửa trang kia đã bị cô ta...

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Sự cao trí của Đồng cô nương khiến người ta khâm phục, cô ta giấu nửa trang kia ở một nơi khác phải không?

Tư Lương Tướng gật đầu, nói :

- Không sai, nửa trang kia đang ở trên người Thượng Quan Phụng!

Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi :

- Nói thế nghĩa là sao?

Tư Lương Tướng bèn thuật lại một lượt chuyện Thượng Quan Phụng được phóng thích.

Nghe xong Thân Chính Nghĩa gật đầu nói :

- Đồng cô nương càng khiến người ta khâm phục, nói vậy là Thượng Quan Phụng không biết tí gì về chuyện nửa trang Tàng Chân đồ giấu trong túi gấm?

- Đúng vậy, cô ta không biết!

- Sở dĩ chủ nhân ngươi dụ Thượng Quan Phụng xuất hiện là vì nửa trang Tàng Chân đồ đó?

- Cũng không sai!

- Trước đó chủ nhân ngươi không biết chuyện nửa trang Tàng Chân đồ giấu trong túi gấm, nếu không thì lão ta đã ngăn chặn Thượng Quan Phụng giữa đường, vậy sau đó làm sao lão biết?

- Là do Đồng cô nương nói..

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Nói vậy là không đúng rồi, đã có hôm nay thì lúc đầu cô ta đã sớm giao Ngọc Thiềm Thừ ra, vả

lại cô ta đã thả Thượng Quan Phụng và giao nửa trang Tàng Chân đồ cho Thượng Quan Phụng mang đi, làm sao cô ta lại nói cho chủ nhân ngươi biết?

Tư Lương Tướng nói :

- Đó là vì cô nương tin mình là nữ nhi do lão ta sinh ra!

Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi nói :

- Cô ta có thể tin cô ta là nữ nhi của Kim Ngọc Dung, và nhận giặc làm cha sao?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Sự thật là như vậy!

Thân Chính Nghĩa chau mày, nói :

- Điều này khá bất ngờ đối với ta, nhưng chẳng biết Kim Ngọc Dung dùng cách gì...

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Bất luận thế nào thì ta cũng không thể chậm hơn Thượng Quan Phụng một bước...

Chàng trừng mắt nhìn đối phương rồi tiếp lời :

- Tư Lương Tướng, nói cho ta biết, Kim Ngọc Dung hiện đang ở đâu?

Tư Lương Tướng lắc đầu, nói :

- Tại hạ chỉ biết lão ta đang quanh quẩn ở Mạt Lăng Quan...

Thân Chính Nghĩa cười nhạt rồi quát :

- Tư Lương Tướng!

Tư Lương Tướng vội nói :

- Tại hạ nói thật mà...

Thân Chính Nghĩa nói :

- Nếu ngươi không biết lão ta đang ở đâu thì làm sao ngươi liên lạc?

Tư Lương Tướng thản nhiên nói :

- Tại hạ không cần tìm lão ta, tự nhiên có người liên lạc với tại hạ!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Nếu ngươi có chuyện khẩn bẩm báo thì cũng phải chờ người đó đến liên lạc sao?

Tư Lương Tướng gật đầu, nói :

- Sự thật là như vậy, ngoài việc chờ tin Thượng Quan Phụng đến Mạt Lăng Quan ra, lão ta chẳng có đại sự gì cả!

- Lời này thật chứ?

- Tại hạ đã nói toạc mọi chuyện, hà tất phải giữ lại một điểm này?

- Không sai, vậy người đến sẽ liên lạc với ngươi như thế nào?

- Xung quanh Mạt Lăng Quan đâu đâu cũng có người của lão ta, trong phạm vi năm mươi dặm bọn họ đều biết hành tung của tại hạ nên tự nhiên có thể tìm tại hạ một cách dễ dàng!

- Nói vậy, ngươi ở nơi nào bọn họ cũng biết à?

Tư Lương Tướng rùng mình, lão nói :

- Có lẽ là vậy...

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Trong vòng trăm trượng gần đây không có người, ngươi có thể đi được rồi đấy!

Nói đoạn, chàng vung tay xuất chỉ điểm tới nhanh như chớp. Tư Lương Tướng vừa nghe được tha thì phấn chấn tinh thần, nhưng đột nhiên sắc diện lão xám xịt, lão buột miệng kêu lên thất thanh :

- Các hạ ngươi...

Thân Chính Nghĩa cười nhạt, nói :

- Với những hành vi bình sinh ngươi đã làm thì chỉ có thể giữ lại sinh mạng cho ngươi thôi, ngươi cảm thấy không đủ chăng?

Tư Lương Tướng máy môi muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng lão nhìn Thân Chính Nghĩa bằng đôi mắt thất thần rồi cúi đầu lặng lẽ quay người bước đi. Bước chân nặng nề chậm chạp như người vô lực, nhìn hình bóng sau lưng của lão ta thật thê lương bi thảm vô cùng.

Thân Chính Nghĩa khẽ lắc đầu rồi tung người lướt đi! Chàng vừa lướt đi hơn trăm trượng thì đột nhiên có tiếng kêu thảm vang lên sau lưng, song mục chàng lộ hàn quang nhưng chàng không quay lại, thân pháp cũng không chậm lại một tí nào...

* * * * *

Vầng thái dương đã lên cao, ánh nắng soi chiếu khắp Mạt Lăng Quan. Từ tên gọi có thể hiểu Mạt Lăng Quan là một cửa khẩu, thực ra cũng có thể gọi nó là Mạt Lăng trấn hoặc Mạt Lăng Kiều!

Dưới ánh nắng gay gắt chói chang, đường quang đạo xuyên qua Mạt Lăng Quan vốn lặng lẽ tĩnh mịch, bởi lẽ ai lại đi dưới ánh nắng thế này? Nhưng đột nhiên sự yên tĩnh của Mạt Lăng Quan bị phá tan, có hai người sánh vai bước đi trên đường quan đạo đầy bụi đất, đó là hai lam y nhân đội mũ rộng vành. Cả hai đều có thân thể cao to, bước chân nhẹ nhành nhanh nhẹn, vừa nhìn thì biết ngay đó là hai cao thủ nội ngoại song tu vào hàng đệ nhất.

Hai lam y nhân này xuất hiện và đi trên đường quan đạo chẳng bao lâu thì đột nhiên lại rẽ vào tửu quán ven đường. Nhìn lại trong tửu quán thì thấy lúc này đã đầy tửu khách, chẳng những không còn chỗ ngồi mà thậm chí cũng không còn chỗ đứng! Tuy vậy nhưng tửu quán lặng lẽ như tờ, quán đầy khách nhưng trên bàn không đầy rượu và thức ăn, chỉ có trà nhạt mà thôi, nhìn kỹ lại thì ra khách ở đây toàn là tăng nhân và đạo nhân.

Hai lam y nhân vừa bước vào tửu quán thì lập tức lấy mũ ra để lộ hai chiếc đầu nhẵn bóng không một sợi tóc, thì ra đây là hai vị tăng y nhân trung niên có thân hình hộ pháp! Cả hai bước đến chiếc bàn chính giữa - nơi có một vị đạo trưởng râu dài và một vị lão tăng khô gầy đang ngồi. Hai trung niên tăng nhân cúi người hành lễ và cung kính nói :

- Tham kiến sư thúc!

Lão tăng khẽ gật đầu và hỏi :

- Có tin tức gì không?

Tăng nhân trung niên bên trái nói :

- Bẩm sư thúc, đệ tử và cao thủ các môn phái truy tìm gần nửa tháng nhưng không có chút tin tức gì.

Lão tăng nhân chau mày nhìn qua đạo trưởng râu dài và nói :

- Đạo hữu thấy...

Đạo trưởng râu dài nói :

- Rõ ràng là hắn nghe tin nên lẩn trốn rồi!

Lão tăng nói :

- Cao thu các môn phái gần trăm, nếu toàn thân toàn lực sục tìm trong vòng trăm dặm quanh Mạt Lăng Quan thì còn sợ gì hắn lẩn trốn, nếu sợ là chỉ sợ hắn nghe phong phanh rồi cao chạy xa bay...

Đạo trưởng râu dài nói :

- Vậy theo cao kiến của đạo hữu...

Lão tăng nói :

- Đạo hữu là người chủ trì Thượng Thanh cung của Võ Đang, chức cao đức trọng, lẽ ra phải...

Đạo trưởng râu dài mỉm cười, lắc đầu và nói :

- Đạo hữu là Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm, bần đạo đâu dám vượt lên trước!

Lão tăng nói :

- Chuyện có quan hệ trọng đại, đạo hữu hà tất phải khiên nhường!

Đạo trưởng râu dài nói :

- Chính vì chuyện có quan hệ trọng đại nên bần đạo mới xin đạo hữu chủ trì chuyện này!

Lão tăng do dự một lát rồi nói :

- Đã vậy thì lão nạp đành bạo gan...

Lão quay sang hỏi hai tăng nhân cao to :

- Lẽ nào một chút tin tức cũng không có?

Tăng nhân bên trái đáp :

- Bẩm sư thúc, cao thủ của Nga My phái phát hiện ba thi thể võ lâm đồng đạo cạnh một con suối cách đây chừng ba dặm...

Lão tăng chau mày “à” một tiếng rồi nói :

- Có nhận ra đó là những ai không?

Tăng nhân bên trái đáp :

- Chỉ biết được một người, đó là Ác Sư Phụ Tư Lương Tướng.

Lão tăng chấn động tâm thần, lão nhìn sang vị đạo trưởng râu dài và nói :

- Đạo hữu, thân thủ của Ác Sư Phụ này không tầm thường.

Đạo trưởng râu dài lắc đầu, nói :

- Bần đạo không dám võ đoán nhưng trong vòng trăm dặm quanh đây chỉ có Hạ Hầu Lam và người của các đại môn phái xuất hiện, mà bần đạo chưa từng nghe người của các môn phái động thủ với nhau bao giờ!

Lão tăng gật đầu, nói :

- Điều này thật khiến người ta khó hiểu...

- Đạo hữu! - Đạo trưởng râu dài nói - Theo đạo hữu thấy thì tin tức nói công lực của Hạ Hầu Lam đã mất, có đáng tin cậy không?

Lão tăng nói :

- Đạo hữu, không lẽ cho rằng...

Đạo trưởng râu dài nói :

- Hạ Hầu Lam là một ác ma dương thế, bần đạo nghĩ không thông người nào có thể phế công lực của hắn, nếu có người nào có công lực cao hơn hắn, đã phế được công lực của hắn thì tại sao không nhân tiện trừ luôn hắn...

Lão tăng gật đầu, nói :

- Đạo hữu nói có lý, nhưng lão nạp cho rằng, phế võ công của hắn và giết hắn là hai việc dường như chẳng có gì khác nhau, đạo hữu có nghĩ như vậy không?

- Đúng thế? - Đạo trưởng râu dài nói - Vậy người có công lực cao tuyệt và lòng dạ từ bi kia là ai?

Lão tăng lắc đầu, nói :

- Điều này nằm ngoài hiểu biết của lão nạp rồi!

Đạo trưởng râu dài nghĩ một lúc rồi nói :

- Vết xe đổ vẫn còn trước mắt, Hạ Hầu Lam này hung tàn gian trá, quỷ kế đa đoan, việc hắn dùng mồi thơm nhử một lần nữa để tàn sát các đại môn phái, chẳng phải là không có khả năng.

Lão tăng gật đầu, nói :

- Quả nhiên là cao kiến, nhưng cao thủ các đại môn phái truy tìm từ tối qua đến giờ, thậm chí là từ nửa tháng trước cũng đã bắt đầu do la, vậy tại sao vẫn không phát hiện chút tung tích của hắn?

Đạo trưởng râu dài thản nhiên mỉm cười và nói :

- Đó có thể vì bọn họ tuy đã đến Mạt Lăng Quan nhưng chưa cắn câu mắc lưới!

Lão tăng biến sắc, nhất thời không nói gì!

Chợt nghe tăng nhân cao to bên trái nói :

- Bẩm sư thúc, hai thi thể võ lâm đồng đạo đó chỉ bị người ta dùng thủ pháp tầm thường đánh vỡ nát tâm mạch mà chết, còn Tư Lương Tướng lại bị trúng một mũi trủy thủ xuyên từ giữa lưng tới trước ngực, trên ba thi thể đều không có chút dấu vết công phu độc môn của Hạ Hầu Lam...

Lão tăng nói :

- Với thân thủ của Hạ Hầu Lam thì chẳng cần dùng công phu độc môn để đối phó ba người đó!

Tăng nhân bên trái hơi cúi người mà không nói gì thêm!

Lão tăng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bây giờ phong vũ tứ phương bát hướng đều tụ tập ở Mạt Lăng Quan, ngoài cao thủ của các đại môn phái ra, còn có không ít các lộ võ lâm đồng đạo, hai ngươi có thấy...

Tăng nhân bên trái nói :

- Bẩm sư thúc, trong lúc đệ tử trở về phục mệnh thì có ngầm để ý các trà quán tửu quán cũng như khách điếm ở Mạt Lăng Quan này, đâu đâu cũng có võ lâm đồng đạo. Tại một tửu quán cách đây mười trượng về phía Đông, có ba vị Cốc chủ Bất Quy cốc và những kiếm thủ của bọn họ!

Lão tăng gật đầu rồi quay sang nói với đạo trưởng râu dài :

- Đạo hữu, chuyện này e rằng rất khó rồi!

Đạo trưởng râu dài hơi ngạc nhiên nói :

- Ý đạo hữu là...

Lão tăng nói :

- Đạo hữu cho rằng võ lâm đồng đạo vì chuyện gì mà đến?

Đạo trưởng râu dài nói :

- Trong thảm họa Kim Lăng, chỉ có các môn phái bị hại, ngoài ra các lộ số võ lâm đồng đạo không chút thương tổn, bần đạo cho rằng bọn họ không thể vì chuyện trợ giúp giáng ma mà đến!

Lão tăng lại hỏi :

- Vậy đạo hữu cho rằng...

Đạo trưởng râu dài nói :

- Nhất định là vì Ngọc Thiềm Thừ mà đến!

Lão tăng mỉm cười, nói :

- Đạo hữu thật cao minh, vậy chúng ta muốn tìm Hạ Hầu Lam, bọn họ cũng muốn tìm Hạ Hầu Lam, song phương đụng độ giữa đường thì há chẳng...

Đạo trưởng râu dài cắt lời, nói :

- Khi bần đạo hạ sơn, Chưởng môn từng dặn dò, trừ các môn phái của chúng ta ra, tuyệt không cho bất kỳ người nào chọc tay vào chuyện này, đương nhiên không thể để...

Lão tăng tiếp lời :

- Nói vậy là bất đắc dĩ phải lấy võ đối đáp rồi!

Đạo trưởng râu dài nói :

- Vì nợ máu của các môn phái chúng ta vốn chẳng tiếc gì cả!

Lão tăng lắc đầu nói :

- Chưa giáng được ma, chưa báo được thù mà giữa võ lâm đồng đạo đã có phân tranh, đó chẳng phải là nguyên ý của giáng ma vệ đạo, lão nạp có thiên kiến này, không biết ý đạo hữu thế nào.

Đạo trưởng râu dài nói :

- Xin đạo hữu cứ nói, bần đạo rửa tai lắng nghe đây!

- Không dám! - Lão tăng nói - Mục đích của chúng ta là báo thù, mục đích của bọn họ là đoạt ngọc, hai chuyện này vốn không xung đột, bần đạo muốn nói chuyện với ba vị Cốc chủ Bất Quy cốc, chúng ta nguyện đồng tâm hiệp lực với bọn họ, sau khi bắt được Hạ Hầu Lam thì chúng ta lấy người, bọn họ lấy ngọc, như vậy chẳng những tránh được phân tranh mà còn tăng thêm sức mạnh, há chẳng lưỡng toàn kỳ mỹ sao?

Đạo trưởng râu dài trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tốt thì tốt, chỉ có điều...

Lão tăng nói :

- Đạo hữu có chỗ nào khó xử chăng?

Đạo trưởng râu dài lắc đầu, nói :

- Không có, chỉ có điều sợ rằng đạo hữu còn chưa biết, nguyên ý ban đầu của hai vị Chưởng môn của chúng ta là...

Lão tăng gật đầu, nói :

- Bần tăng biết, lúc hạ sơn Chưởng môn sư huynh cũng có dặn dò bần tăng hợp tác chặt chẽ với quý phái, chẳng những phải vệ đạo giáng ma báo thù mà còn phải bảo vệ võ lâm chí bảo!

Đạo trưởng râu dài gật đầu, nói :

- Không sai, vậy bây giờ đạo hữu còn có ý nhượng bảo ngọc cho người...

Lão tăng mỉm cười, nói :

- Bần tăng đâu dám trái lệnh Chưởng môn sư huynh?

Đạo trưởng râu dài nói :

- Vậy thì đạo hữu làm thế nào bần đạo sẽ theo thế đấy!

- Không dám! - Lão tăng nói - Xin đạo hữu cùng đi một chuyến!

Đạo trưởng râu dài gật đầu, nói :

- Lý đương nhiên là phải tương tùy!

Cả hai mỉm cười đứng lên rồi cùng song hành đi ra!

Hai vị này vừa động thì hai tăng nhân cao to lập tức bước ra ngoài trước dẫn đường, theo sau còn có hai tăng nhân cao to khác và năm trung niên đạo sĩ đeo trường kiếm. Đó là Tứ tôn giả của Thiếu Lâm và năm người còn lại của Võ Đang thất kiếm!

Theo sự dẫn đường của hai vị Tôn giả, đoàn cao thủ của hai đại môn phái Võ Đang và Thiếu Lâm đi đến tửu quán ngoài mười trượng về phía Đông. Đoàn người vừa xuất hiện trên đường quan đạo thì lập tức gây sự chú ý cho nhiều nhân vật võ lâm trong các trà quán, tửu quán ven đường, tuy nhiên tất cả đều nhìn với ánh mắt ngạc nhiên chứ không có động tĩnh gì.

Đến trước cửa tửu quán ở phía đông, nhị vị Tôn giả lập tức phân ra hai bên tả hữu, lão tăng và đạo trưởng râu dài bước thẳng vào trong. Lúc này ba vị Cốc chủ của Bất Quy cốc là bạch y lão nhân, thanh y lão nhân và hắc bào lão nhân đều đứng lên nghênh tiếp. Lão tăng chấp tay hành lễ và nói :

- Thiếu Lâm Đại Thống, Võ Đang Thiên Nguyên, tham kiến ba vị Cốc chủ!

Bạch y lão nhân ngồi giữa “à” một tiêng rồi đáp lễ nói :

- Thì ra là Thủ tọa Thiếu Lâm - La Hán đường và chủ trì Thượng Thanh cung của Võ Đang giá lâm, huynh đệ Kiều Thiên Dân ngưỡng mộ nhị vị đã lâu, hôm nay được tương kiến thật là tam sinh hữu hạnh, mời nhị vị ngồi!

Nói đoạn, lão phất tay ra hiệu một cái, lập tức có hai bạch y kiếm thủ mang tới hai chiếc ghế. Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng vừa an tọa thì Đại cốc chủ Kiều Thiên Dân mỉm cười, hỏi :

- Nhị vị giá lâm chắc có điều gì chỉ giáo huynh đệ Kiều Thiên Dân?

Đại Thống thượng nhân chấp tay nói :

- Không dám, bần tăng và Thiên Nguyên đạo trưởng phụng mệnh Chưởng môn nhân hai phái trừ ma vệ đạo, rửa mối huyết thù của các phái, nghe tin đại giá của ba vị Cốc chủ đến đây, sợ có điều thất kính nên vội đến thăm hỏi!

Kiều Thiên Dân cười ha ha rồi nói :

- Thượng nhân nói vậy khiến huynh đệ Kiều Thiên Dân cảm thấy bất an rồi, không nói giấu gì Thượng Nhân và đạo trưởng, ba huynh đệ lão khiếu chẳng phải là khách qua đường, mà cũng giống như các vị, cũng vì Hạ Hầu Lam mà đến.

Đại Thống thượng nhân “à” một tiếng rồi chấp tay nói :

- Thì ra ba vị Cốc chủ vì đại nghĩa mà đến trợ giúp các môn phái giáng ma vệ đạo, bần tăng xin

thay mặt các môn phái cám ơn trước...

Kiều Thiên Dân mỉm cười, nói :

- Huynh đệ lão khiếu không dám nhận lời cám ơn này, cũng chẳng giấu gì nhị vị, huynh đệ lão khiếu đến đây chỉ vì Ngọc Thiềm Thừ trên người Hạ Hầu Lam.

Lão ta nói thẳng như vậy khiến cho lão hòa thượng có chút ngượng ngập, Đại Thống thượng nhân hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Thì ra ba vị đến đây là vì bảo ngọc, thực ra điều đó cũng chẳng có gì, bởi lẽ suy cho cùng cũng là giáng ma vệ đạo...

Kiều Thiên Dân mỉm cười, nói :

- Thiếu Lâm, Võ Đang là hai phái lãnh đạo võ lâm, nhị vị cũng là cao nhân đắc đạo, danh trọng một thời, lão khiếu bạo gan xin hỏi, nhị vị có điều gì chỉ giáo thì hãy nói thẳng ra?

Đại Thống thượng nhân đỏ mặt, lão nói :

- Đại cốc chủ không hổ danh là nhân vật cao minh, đã vậy thì bần tăng bạo gan thưa chuyện...

Lão chỉ ngũ kiếm còn lại của Võ Đang thất kiếm và nói tiếp :

- Không kể các môn phái khác, Thiếu Lâm được Phật tổ độ trì nên may mắn thoát khỏi tai kiếp, còn Võ Đang thất kiếm mất hai, Thập nhị Điện chủ mất bảy, thù hận này các môn phái lập thệ tất phải báo...

Kiều Thiên Dân gật đầu nói :

- Lão khiếu biết, huyết thù như vậy có lý nào không báo?

Đại Thống thượng nhân tiếp lời :

- Đại cốc chủ đã hiểu rõ thì không gì tốt bằng, lão nạp bạo gan xin hỏi trước, mục tiêu của Đại cốc chủ và bọn lão nạp đều là Hạ Hầu Lam, chẳng hay Đại cốc chủ tính thế nào?

Kiều Thiên Dân cười cười, nói :

- Huynh đệ lão khiếu xin nghe cao kiến của thượng nhân và đạo trưởng!

Đại Thống thượng nhân chau mày nói :

- Để tránh sự xung đột giữa song phương, bọn lão nạp nguyện kết minh hợp tác với ba vị Cốc chủ,

chúng ta cùng dốc sức truy tìm tung tích Hạ Hầu Lam, sau khi thu thập được ác ma này, các phái lấy người, ba vị Cốc chủ lấy bảo ngọc, chẳng hay ý Đại cốc chủ thế nào?

Kiều Thiên Dân cười ha ha rồi nói :

- Thượng nhân và đạo trưởng đã có lời này thì huynh đệ lão khiếu đâu dám bất tuân? Chỉ có điều lão khiếu xin hỏi, nếu có các lộ võ lâm đồng đạo khác...

Đại Thống thượng nhân mỉm cười, nói :

- Đại cốc chủ không muốn bất kỳ một người nào khác chọc tay vào phải không?

Kiều Thiên Dân cười cười, nói :

- Có lẽ thượng nhân và đạo trưởng cũng muốn như vậy!

Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói :

- Không sai, song phương chúng ta đều đồng tâm điểm này!

Kiều Thiên Dân trầm mặc một lúc rồi nói :

- Nói vậy, mục đích của các phái chỉ là người, không phải là ngọc?

Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói :

- Ý của các phái là giáng ma vệ đạo và báo thù rửa hận.

Kiều Thiên Dân gật đầu nói :

- Vậy thì huynh đệ lão khiếu xin cúi mình tiếp thu bảo vật này, thượng nhân, chúng ta đều không phải người thế tục, nhất ngôn ký xuất...

Đại Thống thượng nhân tiếp lời :

- Tất nhiên là tứ mã nan truy!

Kiều Thiên Dật lại gật đầu, nói :

- Vậy thì tốt rồi, dám hỏi thượng nhân, hiện đã có tin tức gì về Hạ Hầu Lam chưa?

Đại Thống thượng nhân lắc đầu, nói :

- Thật quá hổ thẹn, các phái đã dốc toàn lực lùng sục tứ phương bát hướng, đã đi khắp trăm dặm

quanh Mạt Lăng Quan, nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được một chút tung tích của Hạ Hầu Lam!

Kiều Thiên Dân chau mày nói :

- Không lẽ hắn...

Đột nhiên nghe một tiếng quát khẽ vang lên ngoài cửa :

- Các hạ, xin dừng bước!

Mọi người nhìn ra thì thấy hai bạch y kiếm thủ của Bất Quy cốc đang đứng giữa cửa ngăn chặn một người, đó là một hắc y lão nhân gầy gầy!

Hắc y lão nhân nhìn hai bạch y kiếm thủ từ đầu đến chân rồi nói :

- Thế nào, đây chẳng phải là tửu quán sao?

Bạch y kiếm thủ bên trái nói :

- Đúng là tửu quán!

Hắc y lão nhân nói :

- Vậy tại sao ta không được vào?

Bạch y kiếm thủ bên trái nói :

- Tửu quán này đã đầy khách, lão trượng muốn uống rượu thì xin mời sang tửu quán khác, nơi này đã được tệ chủ nhân bao trọn rồi!

Hắc y lão nhân nhìn vào trong rồi lắc đầu, nói :

- Thì ra là như vậy, không cho vào thì thôi, đem tin tức đến cửa mà không cần thì lão phu đành đi tìm vận khí ở nơi khác vậy!

Nói đoạn lão định quay người cất bước.

Kiều Thiên Dân kịp thời lên tiếng :

- Xin bằng hữu dừng bước!

Hắc y lão nhân nhìn vào trong và hỏi :

- Là vị nào gọi tại hạ vậy?

Kiều Thiên Dân khoát tay, nói :

- Tránh ra, mời vị bằng hữu đó vào đây!

Hai bạch y kiếm thủ lập tức tránh sang hai bên, hắc y lão nhân lưỡng lự một lát rồi nói :

- Sao bây giờ lại nhường cho vào rồi?

Kiều Thiên Dân nói :

- Xin bằng hữu chớ trách bọn thuộc hạ, có gì xin mời vào trong này rồi hãy nói!

Hắc y lão nhân sững người giây lát rồi nói :

- Thì ra là Đại cốc chủ của Bất Quy cốc...

Lão cười hì hì rồi tiếp :

- Đại cốc chủ đã cho gọi thì tại hạ nào dám bất tuân?

Nói đoạn lão bước thẳng vào trong, vừa hành lễ lão vừa nói :

- Tham kiến ba vị Cốc chủ, đại hòa thượng và đạo trưởng!

Bọn Kiều Thiên Dân cũng đáp lễ, Kiều Thiên Dân nói :

- Mời bằng hữu ngồi xuống rồi hãy nói!

Hắc y lão nhân mỉm cười lắc đầu nói :

- Đại cốc chủ khiến tại hạ cảm thấy bất an rồi, có ba vị Cốc chủ và nhị vị chủ trì của Thiếu Lâm, Võ Đang ở đây thì làm gì có chỗ cho hàng hạ lưu như tại hạ ngồi? Tại hạ vào đây chỉ để nói mấy câu, nói xong là đi ngay!

Kiều Thiên Dân nói :

- Xin lượng thứ cho Kiều mỗ nhãn lực kém cõi, bằng hữu là vị nào, xưng hô thế nào?

Hắc y lão nhân gượng cười, nói :

- Chư vị từ các nơi đến nơi này, người cần tìm nhất định không phải là tại hạ, đã vậy thì chẳng quan trọng việc tại hạ là ai, mà đã không quan trọng thì Đại cốc chủ hà tất phải hỏi nhiều?

Ba bạch y kiếm thủ đều biến sắc, không hẹn mà tất cả đều đứng lên!

Kiều Thiên Dân chau mày nói :

- Bằng hữu đã không muốn cho biết thì lão khiếu cũng không miễn cưỡng, vừa rồi nghe bằng hữu nói là có tin tức gì...

Hắc y lão nhân cắt lời, nói :

- Những tin tức không đáng giá khác thì chư vị cũng chưa chắc quan tâm.

Song mục Kiều Thiên Dân lấp lánh hàn quang, lão nói :

- Vậy là tin tức của Hạ Hầu Lam chăng?

Hắc y lão nhân gật đầu, nói :

- Đại cốc chủ quả nhiên là nhân vật cao minh, một lời đã nói trúng rồi!

Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng đều kinh động, nhưng hai lão vẫn ngồi yên, tam Cốc chủ hắc bào lão nhân bật đứng lên hỏi :

- Hiện giờ hắn ở đâu?

Hắc y lão nhân chỉ mỉm cười mà không trả lời. Hắc bào lão nhân biến sắc, lão định quát hỏi lần nữa nhưng Kiều Thiên Dân khoát tay, nói :

- Tam đệ, bình tĩnh ngồi xuống đã.

Hắc bào lão nhân đành y lời ngồi lại xuống.

Kiều Thiên Dân chăm chú nhìn hắc y lão nhân và nói :

- Lão khiếu xin hỏi, hiện giờ Hạ Hầu Lam đang ở nơi nào?

Hắc y lão nhân nói :

- Tại hạ không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu nhưng lại biết hắn có một vị bằng hữu, và biết vị hảo hữu này hiện đang ở đâu...

Kiều Thiên Dân chau mày nói :

- Tin tức này dường như chẳng có ích gì!

Hắc y lão nhân lắc đầu, nói :

- Người cao minh như Đại cốc chủ mà sao lại nói vậy, hắn đã là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì có lý nào lại không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu? Vả lại, người này từng vì Hạ Hầu Lam mà giết mấy vị võ lâm đồng đạo ở thành Lật Thúy, còn dương ngôn nói là muốn xuất diện bênh vực bất bình cho Hạ Hầu Lam...

Kiều Thiên Dân hỏi :

- Đó là tất cả tin tức mà bằng hữu biết được?

Hắc y lão nhân gật đầu, nói :

- Đúng vậy, tại hạ dám nói là không có ai biết nhiều hơn tại hạ!

Kiều Thiên Dân lắc đầu, nói :

- Nhưng tin này chẳng có ích gì cho bọn Kiều mỗ!

Hắc y lão nhân mỉm cười, nói :

- Nơi này không biết giá trị của nó thì tất sẽ có nơi khác biết, đã vậy tại hạ đành tặng tin tức chẳng có ích này cho nơi khác thôi, cáo biệt!

Nói đoạn, lão cung thủ chào rồi định quay người.

Đột nhiên Kiều Thiên Dân cười ha ha rồi nói :

- Xem ra bằng hữu là một vị cao nhân rồi, khiến lão khiếu không thể không lau mắt mà nhìn!

Hắc y lão nhân thản nhiên nói :

- Đại cốc chủ quá khen!

Kiều Thiên Dân nói :

- Đối diện với cao nhân, lão khiếu không dùng tâm trí nữa, bằng hữu, lão khiếu cần tin tức này, xin nói xem vị bằng hữu đó của Hạ Hầu Lam đang ở đâu?

Hắc y lão nhân mỉm cười, nói :

- Chư vị đến một tửu quán kêu bằng Mạt Lăng ở đường đối diện hỏi thử xem có người nào kêu bằng Thân Chính Nghĩa không?

Kiều Thiên Dân chau mày, nói :

- Nếu không ai thừa nhận mình là Thân Chính Nghĩa thì sao?

Hắc y lão nhân thản nhiên cười rồi nói :

- Nếu là tại hạ thì tại hạ cũng không thừa nhận!

Kiều Thiên Dân gật đầu, nói :

- Nói có lý, đa tạ bằng hữu!

Lão đứng lên, khoát tay nói :

- Thượng nhân, đạo trưởng, mời!

Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng cùng đứng lên rồi lần lượt ra khỏi tửu quán! Kiều Thiên Dân sánh vai đi ngang hàng với Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên đạo trưởng, thanh y lão nhân và hắc bào lão nhân đi sau cùng với bọn bạch y kiếm thủ và nhân thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang. Mạt Lăng tửu quán nằm cách mấy trượng về phía tây, từ xa đã nghe tiếng ồn ào náo nhiệt, nhưng khi đoàn người này bước vào thì tửu quán lập tức im phăng phắc!

Đại Thống thượng nhân, Kiều Thiên Dân và Thiên Nguyên chân nhân quét mục quang nhìn qua một lượt người trong tửu quán đều là các lộ anh hùng hào kiệt đến từ tam sơn ngũ nhạc, tứ hải bát hoang!

Kiều Thiên Dân mỉm cười rồi lên tiếng :

- Xin thứ lỗi cho Kiều Thiên Dân này làm phiền giây lát, dám hỏi vị bằng hữu nào là Thân Chính Nghĩa?

Lời vừa dứt thì có một người trong góc đột nhiên cất giọng sang sảng nói:

- Là tại hạ!

Nói đoạn, người này đẩy chén đứng lên, quả nhiên đó là hắc y khách Thân Chính Nghĩa!

Kiều Thiên Dân mục xạ hàn quang, lão nhìn qua bên cạnh và nói khẽ :

- Thượng nhân, chân nhân!

Đại Thống thượng nhân nói :

- Một chuyện không phiền hai chủ, xin Đại cốc chủ cứ chủ trì!

Kiều Thiên Dân gật đầu, nói :

- Kiều mỗ tuân mệnh...

Lão nhìn về phía Thân Chính Nghĩa và nói tiếp :

- Nghe nói các hạ là bằng hữu của Hạ Hầu Lam?

Lời này vừa phát thì cả tửu quán xao động, các lộ anh hùng ngồi những bàn ở giữa đều lần lượt đứng lên, tránh sang hai bên, chừa một khoang trống khá rộng.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, hỏi lại :

- Kiều đại cốc chủ nghe ai nói vậy?

Kiều Thiên Dân lắc đầu, nói :

- Các hạ đừng hỏi là ai nói, chỉ trả lời có phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam hay không thôi?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Chẳng hay Kiều đại cốc chủ và chư vị muốn nghe điều thật hay điều giả?

Kiều Thiên Dân ngạc nhiên hỏi :

- Thật là sao mà giả thì sao?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên đáp :

- Thật - Tại hạ không phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam, giả - tại hạ là bằng hữu của Hạ Hầu Lam!

Kiều Thiên Dân chau mày nói :

- Hà tất phải phiền phức như vậy...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Vì trên thực tế, Kiều đại cốc chủ và chư vị ở đây tuyệt đối không thể tin lời tại hạ nói là thật!

Kiều Thiên Dân hỏi :

- Nói vậy các hạ không thừa nhận mình là bằng hữu của Hạ Hầu Lam?

Thân Chính Nghĩa đáp :

- Tại hạ vốn chẳng có chút dây mơ rễ má gì với hắn!

Kiều Thiên Dân cười nhạt, nói :

- Nhưng ta nghe nói, vì Hạ Hầu Lam mà các hạ giết mấy vị võ lâm đồng đạo ở thành Lật Thúy, rồi còn dương ngôn sẽ xuất đầu lộ diện bênh vực bất bình cho Hạ Hầu Lam, chẳng hay có chuyện này không?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Xem ra ta không thể không phục sự cao minh của lão ta rồi...

Chàng gật đầu, nói tiếp :

- Không sai, đích thị là có chuyện này!

Kiều Thiên Dân cười nhạt, nói :

- Như vậy là đủ rồi...

Lão liếc qua bên cạnh và nói tiếp :

- Thượng nhân, chân nhân...

Đại Thống thượng nhân cắt lời nói :

- Vẫn xin Đại cốc chủ chủ trì việc này!

Kiều Thiên Dân nói :

- Kiều mỗ tuân mệnh...

Lão nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi nói :

- Kiều mỗ nói rõ trước, bọn Kiều mỗ vốn không muốn đối địch với các hạ...

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Tại hạ cũng không muốn nhưng tình thế hôm nay sợ rằng khó tránh khỏi!

Kiều Thiên Dân biến sắc, lão nói :

- Tất cả đều tùy thuộc vào việc các hạ có chịu nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam hay không?

Thân Chính Nghĩa ngửa mặt cười lớn một tràng rồi nói :

- Đường đường là hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc uy chấn võ lâm mà lại đi nghe những lời đồn nhảm rồi tìm Thân Chính Nghĩa ta đòi Hạ Hầu Lam, đây há chẳng phải là chuyện đại nực cười trong thiên hạ? Tại hạ chỉ có thể nói chư vị biết rằng tại hạ cũng đang tìm hắn, tin hay không là tùy chư vị!

Kiều Thiên Dân đỏ mặt, lão vội hỏi :

- Các hạ tìm Hạ Hầu Lam làm gì?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Tại hạ muốn bắt hắn, sau đó lột mặt nạ của hắn trước mặt võ lâm thiên hạ!

Kiều Thiên Dân ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Các hạ nói vậy nghĩa là sao?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Rất đơn giản, vì hắn không phải là Hạ Hầu Lam, mà là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung - kẻ nhiều lần giá họa cho Hạ Hầu Lam, chỉ có thế thôi...

Kiều Thiên Dân sững sờ, nhất thời lão không nói gì.

Thân Chính Nghĩa nói tiếp :

- Tại hạ phải bổ sung thêm một câu, tin hay không cũng tùy chư vị!

Kiều Thiên Dân gật đầu, nói :

- Điều này lão khiếu tin...

Đến lượt Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên, chàng nói :

- Thật là bất ngờ đối với tại hạ!

Kiều Thiên Dân thản nhiên nói :

- Các hạ đã cho rằng đây là Hạ Hầu Lam giả thì tất phải biết Hạ Hầu Lam thật đang ở đâu.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Thì ra là như vậy, Đại cốc chủ nhầm rồi, mọi người đều biết rằng Hạ Hầu Lam đã bị La Sát phu nhân Bạch Như Băng bắt đi, tại hạ chỉ căn cứ vào điểm này...

Kiều Thiên Dân nói :

- Vậy thì làm sao hắn lại xuất hiện ở Mạt Lăng Quan này?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Vì thế nên tại hạ mới nói rằng kẻ đó là giả, và còn cho rằng dã tâm của kẻ đó rất lớn, có khả năng hắn giả danh Hạ Hầu Lam để tàn hại võ lâm thiên hạ một lần nữa!

Kiều Thiên Dân gật đầu, nói :

- Cách nói này nghe cũng thông đấy, thế còn việc các hạ xuất đầu lộ diện bênh vực cái gọi là bất bình cho hắn...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Vì tại hạ biết kẻ tàn hại cao thủ các môn phái ở Kim Lăng La gia không phải là hắn, mà kẻ thù của hắn - tức là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung, tại hạ vẫn lập lại một câu như trước, tin hay không tùy chư vị!

Kiều Thiên Dân nói :

- Các hạ thừa biết là bọn lão khiếu không tin mà!

Thân Chính Nghĩa buông xuôi hai tay và nói :

- Tại hạ nói rồi, tất cả đều tùy chư vị, chư vị không tin cũng đành thôi...

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Kiều đại cốc chủ, các môn phái tìm Hạ Hầu Lam là để báo cái gọi là thù hận, còn Bất Quy cốc của các vị tìm hắn để làm gì, không lẽ là vì Ngọc Thiềm Thừ?

Kiều Thiên Dân gật đầu, nói :

- Lão khiếu không phủ nhân, đúng thế!

Thân Chính Nghĩa bật cười rồi nói :

- Trước đây Hạ Hầu Lam rất khó địch, mọi người không làm gì được hắn, còn bây giờ công lực của hắn đã mất sạch, quả là một cơ hội tốt để đoạt ngọc từ tay hắn, chỉ có điều...

Chàng cười cười rồi nói tiếp :

- Ngọc Thiềm Thừ chỉ có một, tại hạ không biết chư vị định phân chia như thế nào?

Kiều Thiên Dân thản nhiên nói :

- Rất đơn giản, lão khiếu cũng chẳng sợ người khác biết, các môn phái lấy người, Bất Quy cốc lấy ngọc, các hạ nghe rõ chứ?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Nghe rất rõ, Kiều đại cốc chủ đã nói như vậy thì có lẽ đã có thương lượng riêng với các đại môn phái, thế còn chư vị đồng đạo khác thì sao? Tại hạ không thể không nhắc nhở Kiều đại cốc chủ một câu rằng Ngọc Thiềm Thừ là võ lâm chí bảo, không ai là không động lòng!

Kiều Thiên Dân định nói thì đã nghe Đại Thống thượng nhân cao giọng niệm Phật hiệu rồi nói :

- Miệng lưỡi của thí chủ thật lợi hại, mưu đồ khiêu khích nhằm ly gián...

Thân Chính Nghĩa bật cười, nói :

- Đại hòa thượng, tại hạ không chỉ rõ người nào, đại hòa thượng hà tất phải khẩn trương như vậy!

Đại Thống thượng nhân đỏ mặt, lão lại niệm một câu Phật hiệu nữa rồi nói:

- Thí chủ quả nhiên rất giống bằng hữu của Hạ Hầu Lam...

Thân Chính Nghĩa chau mày nói :

- Miệng lưỡi của đại hòa thượng cũng lợi hại không kém, có thể giết người được đấy, Thiếu Lâm là danh môn đại phái, đại hòa thượng là cao tăng đắc đạo, vậy mà lòng vẫn còn ôm ấp tham niệm...

- Vô lượng thọ Phật! - Thiên Nguyên chân nhân cao giọng niệm Phật hiệu rồi nói - Xin thí chủ nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam, như vậy may ra mới tránh khỏi sự hiểu lầm!

Song mục Thân Chính Nghĩa lấp lánh thần uy, chàng nói :

- Nói vậy nếu tại hạ không nói ra Hạ Hầu Lam đang ở đâu thì chư vị sẽ lấy võ nói chuyện chăng?

Thiên Nguyên chân nhân nói :

- Vì giáng ma vệ đạo nên không thể không như vậy, mong thí chủ thông cảm!

Thân Chính Nghĩa cười nhạt, nói :

- Hay cho câu giáng ma vệ đạo, tại hạ không biết, chứ vị muốn thế nào thì muốn!

Thiên Nguyên chân nhân biến sắc, song mục đầy nộ ý, lão nói :

- Đã vậy thì bọn bần đạo cũng đành dùng sức mạnh thôi!

Nói đoạn lão phất tay một cái, năm tay kiếm phía sau lập tức liên thủ xông lên!

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Ngũ kiếm của Võ Đang liên thủ chỉ giáo thì tại hạ khó tránh khỏi...

Thiên Nguyên chân nhân lạnh lùng nói :

- Nếu thí chủ lập tức nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam thì vẫn còn kịp đấy!

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Đáng tiếc là tại hạ không thể không bỏ qua qua cơ hội này!

Ngũ kiếm biến sắc, râu tóc lay động, ngũ chưởng lập tức xuất ra nhanh như chớp. Võ Đang tuyệt học quả nhiên là bất phàm. Trong chớp mắt, ngũ chưởng đều biến thành chỉ, nhằm điểm vào các đại huyệt trước ngực Thân Chính Nghĩa!

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Lâu nay nghe Võ Đang lấy kiếm thuật làm sở trường, không ngờ trình độ chỉ, chưởng của năm vị này cũng chẳng tồi!

Lời khích này càng khiến Ngũ kiếm sôi máu, ngũ chỉ lập tức lại biến thành trảo, theo đó là năm luồng kình khí vỗ vào ngực và bụng Thân Chính Nghĩa.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Thái Thanh cương khí nếu biết sớm thế này thì dù thế nà tại hạ cũng không thể nói ra câu đó.

Lời dứt thì hữu chưởng quét ra một đường theo hình bán nguyệt.

Một loạt tiếng “binh... binh” vang lên, kình phong, cương khí bay tứ tán, bàn ghế đổ nhào, tửu quán rối tung cả lên. Ngũ kiếm tóc bay râu dựng, thân hình bị chấn động nên lảo đảo lui ra sau, suýt chút nữa thì tông vào Đại Thống thượng nhân, Thiên Nguyên chân nhân và ba huynh đệ Kiều Thiên Dân. Thân Chính Nghĩa mỉm cười mà đứng nguyên tại vị, y phục bất động, thần thái thản nhiên như không có chuyện gì.

Quần hào đều kinh tâm động phách, bọn Kiều Thiên Dân cũng đều biến sắc, sắc diện của Ngũ

kiếm càng khó coi, chúng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi trở tay bạt kiếm, năm đạo kiếm quang cùng xạ về phía Thân Chính Nghĩa. Thiên Liên chân nhân trong ngũ kiếm lạnh lùng nói :

- Thí chủ, mời xuất binh khí!

Thân Chính Nghĩa đưa hai tay tới trước và nói :

- Chư vị thấy đấy, trên người tại hạ chẳng có binh khí gì cả.

Thiên Liên chân nhân quét mục quang nhìn quanh và nói :

- Trong chư vị đồng đạo có vị nào muốn cho vị Thân thí chủ này mượn binh khí không?

Một người liền lên tiếng :

- Tại hạ cho mượn!

Đó là một bạch y hán tử từ bên trái bước vào, hai tay cầm một thanh trường kiếm đưa về phía Thân Chính Nghĩa.

Thân Chính Nghĩa khoát tay, nói :

- Khoan đã, để tại hạ nói mấy câu nữa...

Chàng nhìn qua Thiên Nguyên chân nhân rồi nói tiếp :

- Đạo trưởng, đôi bên không oán không thù, tại hạ đã nhẫn nhịn một lần trước sự vô lý của chư vị, bây giờ Ngũ kiếm lại một lần dùng binh khí gây khó dễ cho tại hạ, rõ ràng là cậy danh môn chính phái, lấy đông hiếp bức người cô thế. Tại hạ đã không thể nhẫn nhịn được nữa, một khi xuất thủ tất sẽ đổ máu, chuyện quan hệ đến nhân mạng, xin đạo trưởng suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.

Thiên Nguyên chân nhân nói :

- Vô lượng thọ Phật, đệ tử đạo gia là người xuất gia, vốn cũng không muốn gây chuyện can qua, tạo nên một trường huyết tanh mưa máu, chỉ xin thí chủ nói ra chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Lam, bần đạo lập tức hạ lệnh triệt binh.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Tại hạ nói lại một lần nữa, tại hạ không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu cả!

Thiên Liên chân nhân lạnh lùng nói :

- Thí chủ chấp mê bất ngộ, vì giáng ma vệ đạo, chuyện quan hệ đến an nguy - phúc họa của võ

lâm thiên hạ, bần đạo cũng chẳng kiêng kỵ gì nhiều nữa.

Thân Chính Nghĩa chau mày nói :

- Thế thì tốt, đạo trưởng đừng bảo là tại hạ không cảnh báo trước, và cũng đừng trách tại hạ hạ thủ không lưu tình.

Chàng đưa tay qua phía trái và nói tiếp :

- Nào, xin vị bằng hữu đó quăng binh khí qua đây!

Bạch y hán tử quăng lẫn kiếm lẫn vỏ qua rồi lập tức lui bước.

Thân Chính Nghĩa chụp lấy trường kiếm, tuốt vỏ kêu soạt một tiếng rồi chầm rãi nói :

- Mời năm vị ban chiêu, nhớ là phải cẩn thận đấy!

Thiên Liên chân nhân cười nhạt, nói :

- Đa tạ thí chủ nhắc nhở, bọn bần đạo tự biết cẩn thận!

Đột nhiên trong đám quần hào có tiếng quát sang sảng :

- Khoan đã!

Bọn Thiên Liên chân nhân thu kiếm, mọi người ngước nhìn lên thì thấy một vị thanh y thiếu niên anh tuấn từ từ bước ra, trong tay nắm chặt một thanh trường kiếm.

Thiên Liên chân nhân liền hỏi :

- Vị tiểu thí chủ này có gì chỉ giáo chăng?

Thanh y thiếu niên thản nhiên cười rồi nói :

- Đâu dám, tại hạ muốn nói với vị Thân bằng hữu này mấy câu thôi!

Thiên Liên chân nhân nói :

- Tiểu thí chủ cứ nói.

Thanh y thiếu niên khẽ gật đầu :

- Đa tạ!

Rồi quay sang nói với Thân Chính Nghĩa :

- Thân bằng hữu, tại hạ kêu bằng Diệp Thiên Tường, có ngoại hiệu không mấy dễ nghe là Ngọc Phan An.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Đích thị là không nhượng tiền nhân!

Thanh y thiếu niên Diệp Thiên Tường nói :

- Quá khen, Thân bằng hữu có biết là mình đang một đối mấy không?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Rất rõ ràng, một đối năm..

Diệp Thiên Tường mỉm cười, nói :

- Chi bằng hai đối năm vậy?

Thân Chính Nghĩa hiểu ra, chàng nói :

- Đa tạ, thịnh ý xin tâm lãnh, tại hạ tự tin là đủ sức, vả lại bây giờ tại hạ là công địch của võ lâm, người người đều tránh xa, sao các hạ lại...

Diệp Thiên Tường mỉm cười, nói :

- Không nói giấu gì các hạ, mục đích của tại hạ cũng đến đây giáng ma vệ đạo, nhưng tại hạ không quen nhìn cảnh vô lý thế này nên muốn ra tay quản chuyện này.

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Vì bản thân các hạ, tại hạ nghĩ bây giờ các hạ lui bước vẫn còn kịp đấy!

Diệp Thiên Tường bật cười, nói :

- Nếu thế thì lúc đầu tại hạ đã không lên tiếng.

Thân Chính Nghĩa chau mày nói :

- Nói vậy là các hạ quyết không thể không quản vào chuyện bất bình này à?

Diệp Thiên Tường nói :

- Thân bằng hữu hỏi câu này hơi thừa rồi đấy!

Chương 23: Đạo Nghĩa Chi Giao

Thân Chính Nghĩa khẽ gật đầu, nói :

- Thế thì tốt, xin các hạ đứng lui ra sau, chờ khi nào tại hạ không địch lại kiếm thuật của Võ Đang, lúc đó các hạ xuất thủ tương trợ cũng không muộn.

Diệp Thiên Tường chau mày do dự một lát rồi nói :

- Cũng được, Thân bằng hữu phải cẩn thận đấy!

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Đa tạ các hạ, tại hạ tự biết.

Lời dứt thì hữu thủ lập tức trầm xuống, theo đó là chín đóa hoa kiếm đột hiện trên mũi kiếm.

Quần hào tại đương trường đều biết đây là trình độ kiếm thuật cao nhất, một cao thủ bình thường phát xuất được năm đóa kiếm hoa thì đã quý lắm rồi. Đại gia về kiếm thuật như Thiên Nhất chân nhân - Chưởng môn phái Võ Đang cũng chỉ phát xuất được bảy đóa mà thôi.

Quần hào tứ phía kinh ngạc và xôn xao bàn tán, bọn Đại Thống thượng nhân nhân đều biến sắc, Ngũ kiếm không thể tự chủ lui một bước, Ngọc Phan An Diệp Thanh Tường vỗ tay tán thưởng!

- Xem ra tại hạ không cần chọc tay vào rồi!

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Tại hạ vẫn rất cảm kích tâm ý của các hạ!

Chàng nhìn qua ngũ kiếm và nói tiếp :

- Năm vị, mời phát chiêu!

Ngũ kiếm hiện giờ đã ở vào thế cưỡi hổ khó xuống, tên đã lắp vào cung không thể không bắn, Võ Đang lấy kiếm làm sở trường, đường đường là Võ Đang thất kiếm, há có lý nào khiếp sợ địch?

Bọn Thiên Liên chân nhân vừa định liều mạng thì đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu như sấm rền

bên tai :

- A di đà Phật, rốt cuộc thí chủ là vị cao nhân nào?

Thân Chính Nghĩa nhìn qua Đại Thống thượng nhân và nói :

- Đại hòa thượng, tại hạ là Thân Chính Nghĩa.

Đại Thống thượng nhân vận mục lực quan sát Thân Chính Nghĩa từ đầu đến chân một lượt rồi nói :

- Theo lão nạp biết, đương kim võ lâm chỉ có hai người đạt được trình độ kiếm thuật này.

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Xin đại hòa thượng chỉ giáo!

Đại Thống thượng nhân nói :

- Không dám, một vị là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu Lam, một vị là La Sát phu nhân Bạch Như Băng.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Đại hòa thượng thấy trình độ kiếm thuật của tại hạ cũng được như vậy nên sinh lòng hoài nghi chăng?

Đại Thống thượng nhân nói :

- Không phải vậy, lão nạp chỉ muốn thỉnh giáo...

- Không dám!

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Vậy thì từ này về sau đại hòa thượng biết có thêm một người, đó là Thân Chính Nghĩa này vậy?

Đại Thống thượng nhân chau mày nói :

- Xin thí chủ cho biết danh tánh thật?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Đại hòa thượng là cao tăng đắc đạo, xin cho biết chữ “Thật” này giải thích thế nào?

Đại Thống thượng nhân khẽ nhiệm Phật hiệu rồi nói :

- Đa tạ thí chủ, lão nạp không hỏi nữa!

Thân Chính Nghĩa nhìn sang Thiên Nguyên chân nhân và mỉm cười, nói :

- Đạo trưởng, bây giờ triệt binh vẫn còn kịp đấy!

Thiên Nguyên chân nhân nhăn mặt, râu tóc lay động, lão nói :

- Bần đạo tuân mệnh triệt hồi Ngũ kiếm nhưng đích thân bần đạo phải lãnh giáo tuyệt học của thí chủ!

Nói đoạn, lão phất tay một cái, ngũ kiếm lập tức lui ra sau, còn bản thân lão sải bước đến trước.

Đột nhiên nghe Đại Thống thượng nhân nói :

- A di đà Phật, bần tăng nguyện giúp đạo hữu một tay.

Thiên Nguyên chân nhân chưa có phản ứng thì Kiều Thiên Dân đã lên tiếng :

- Kiều mỗ cũng nguyện góp chút lực mọn.

Nói đoạn, lão cũng bước lên ngang hàng với Thiên Nguyên chân nhân và Đại Thống thượng nhân.

Thiên Nguyên chân nhân hơi run người nhưng lão không nói gì. Lão thừa biết đây là hành động mất mặt, dù thắng cũng không uy vũ, nhưng lão cũng thừa biết, nếu không có Đại Thống thượng nhân và Kiều Thiên Dân giúp sức thì e rằng khó lòng địch lại đối phương.

Thân Chính Nghĩa song mục lộ hàn quang, chàng mỉm cười, nói :

- Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm, chủ trì Thượng Thanh cung của Võ Đang, lại thêm Đại cốc chủ của Bất Quy cốc, điều này quả thật là xưa nay chưa từng có, Thân Chính Nghĩa này làm sao may mắn thoát nạn được?

Chàng tra kiếm vào vỏ, đưa qua một bên và nói :

- Mời vị bằng hữu kia thu lại binh khí, tuy chưa dùng nhưng tại hạ cũng xin đa tạ.

Bạch y hán tử bước ra nhận lấy kiếm rồi cũng vội vàng lui ra sau :

Chợt nghe Diệp Thiên Tường nói :

- Thân bằng hữu, bây giờ thì cần đến tại hạ rồi chứ?

Thân Chính Nghĩa chau mày nói :

- Sao các hạ lại thích quản vào chuyện người khác như vậy?

Diệp Thiên Tường nhún vai, nói :

- Trời sinh ra tính khí như vậy, tại hạ muốn thay đổi nhưng đổi không được thì biết làm thế nào?

Thân Chính Nghĩa hỏi :

- Trước đây đã từng nếm mùi đau khổ chưa?

Diệp Thiên Tường lắc đầu, nói :

- Kể ra cũng may mắn nên chưa từng nếm mùi đau khổ.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Vậy thì lần này các hạ chẳng những phải nếm mùi đau khổ mà còn sẽ rất hối hận, không chừng lần này cũng có thể thay đổi tính khí của các hạ.

Diệp Thiên Tường thản nhiên nói :

- Mong là như vậy!

Chợt nghe Kiều Thiên Dân nói :

- Tiểu bằng hữu còn trẻ tuổi, chớ có bốc đồng trong nhất thời như vậy.

Diệp Thiên Tường cười cười, nói :

- Vì nghĩa mà chết còn hơn rụt đầu, đứng một bên nhìn chuyện bất bình, sống như thế chẳng thừa lắm ư?

Kiều Thiên Dân hơi biến sắc, lão nói :

- Vị Thân bằng hữu này nói rất đúng, tiểu bằng hữu ngươi sẽ hối hận đấy.

Diệp Thiên Tường nói :

- Đó là chuyện của tại hạ, không phiền Đại cốc chủ lo lắng.

Kiều Thiên Dân gượng cười, nói :

- Đã vậy thì lão khiếu không tiện nói gì nữa, chỉ có điều tiểu bằng hữu còn trẻ tuổi, tiền đồ sán lạn mà lại làm chuyện bất trí không đáng như vậy, khiến người ta khó tránh khỏi lấy làm tiếc cho tiểu bằng hữu.

- Cái gì gọi là bất trí, là không đáng?

Diệp Thiên Tường bật cười, nói :

- Lẽ nào thấy chuyện bất bình, rụt cổ đứng một bên mới là có trí, mới là đáng làm?

Kiều Thiên Dân tái mặt, lão gượng cười, nói :

- Tấm lòng của tiểu bằng hữu khiến người ta khâm phục.

Thân Chính Nghĩa xen vào :

- Đích thị là không tầm thường, hạng thiếu niên tuấn dũng thế này thật khó gặp, tại hạ phải kết giao bằng hữu mới được!

Chàng nhìn qua bọn Thiên Nguyên chân nhân rồi nói :

- Mời ba vị ban chiêu.

Kiều Thiên Dân cười nhạt, nói :

- Thượng nhân, chân nhân, Kiều mỗ lên trước đây.

Nói đoạn, lão tung người lướt tới, đơn chưởng phất ra, nhằm vỗ vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai trái Thân Chính Nghĩa.

Thân Chính Nghĩa đứng yên bất động, mắt chăm chú nhìn Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên chân nhân.

Quả nhiên, sự lợi hại là ở hai lão này, Đại Thống thượng nhân phất tay áo rộng thi triển Phục Hổ thần quyền của Thiếu Lâm, Thiên Nguyên chân nhân thi triển Thái Thanh cương khí của Võ Đang.

Thân Chính Nghĩa xuất hữu chưởng nghênh tiếp, “binh!” một tiếng, kình khí bắn ra tứ phía, Đại Thống thượng nhân và Thiên Nguyên chân nhân lui một bước, cả hai đều biến sắc.

Thân hình Thân Chính Nghĩa chỉ hơi lắc lư và chàng mượn thế lắc lư đó né tránh thế trảo uy mãnh của Kiều Thiên Dân, đồng thời xuất chỉ điểm vào giữa lòng bàn tay của lão.

Kiều Thiên Dân kinh hãi vội quay người tránh né, đáng tiếc là Thân Chính Nghĩa đã nhanh hơn

lão, tả thủ của chàng cũng xuất ra chụp vào mạch môn của lão.

Kiều Thiên Dân kêu “hự” một tiếng, vội rụt tay lại và tung người ra sau.

Diệp Thiên Tường lắc đầu thở dài, nói :

- Xem ra tại hạ lại không cần chọc tay vào rồi!

Chỉ hai chiêu mà suýt làm nhục Đại cốc chủ Bất Quy cốc và đẩy lui Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm, chủ trì Thượng Thanh cung của Võ Đang, chuyện này không thể không coi là đại sự kinh động võ lâm.

Thử hỏi ba vị cao nhân kia còn mặt mũi nào nữa chứ?

Đại Thống thượng nhân cất giọng run run niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật, công lực của thí chủ thật kinh thế hãi tục.

Lời vừa dứt thì ba lão lại liên thủ xông lên.

Thân Chính Nghĩa cười cười và vung song chưởng, bóng người hợp rồi phân, Thân Chính Nghĩa buông tay đứng thản nhiên.

Ba vị cao nhân cũng sánh vai đứng một nơi, thân hình đều run bần bật, sắc diện xám xịt như tro, trước ngực tăng bào của Đại Thống có một lỗ thủng thấp thoáng có thể thấy da thịt, bên sườn trái của Thiên Nguyên chân nhân còn in rành rành dấu chưởng.

Còn trên người Kiều Thiên Dân đã có máu tươi xuất hiện, hổ khẩu tay phải của lão bị rách toạt.

Lúc này trong tửu quán im lạang như tờ, im lặng đến độ có thể nghe tiếng kim rơi và nghe tiếng đập của tim.

Đột nhiên thấy Đại Thống thượng nhân nhướng cao đôi mày bạc, song mục xạ tinh quang.

Thân Chính Nghĩa kịp thời khai khẩu :

- Nếu tại hạ thêm một phần lực thì ngực đại hòa thượng đã bị thủng, sườn đạo trưởng đã vỡ, tay phải Đại cốc chủ đã tàn phế, hai trong ba vị phải nằm xuống nơi này, lẽ nào đại hòa thượng không biết?

Đại Thống thượng nhân buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Ngày sau các môn phái sẽ tự dựa vào sức mình mà tìm Hạ Hầu Lam, tuyệt không quấy rầy thí chủ

nữa, bần tăng xin đa tạ ân đức hạ thủ lưu tình này.

Nói đoạn, lão chấp tay cúi chào rồi quay người bước ra khỏi tửu quán. Các tăng nhân của Thiếu Lâm cũng lập tức đi theo, Thiên Nguyên chân nhân nhìn Thân Chính Nghĩa một lúc rồi cũng quay người cất bước mà chẳng nói một câu. Chớp mát, chỉ còn lại ba vị Cốc chủ của Bất Quy cốc.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Đại cốc chủ, tại hạ không có ý khiêu khích ly gián và cũng không dám ngậm máu phun sau lưng người, nhưng Đại cốc chủ nên biết rõ dụng tâm của các môn phái, tại hạ cho rằng Đại cốc chủ có thể soái lãnh kiếm thủ trở về Bất Quy cốc an hưởng tuổi già rồi đấy!

Kiều Thiên Dân không nói một lời, lão quay người soái lãnh nhân thủ mà đi. Quần hào cũng chẳng còn lòng dạ nào để uống rượu nữa, thoáng chốc đã đi sạch khỏi tửu quán.

Chỉ có Diệp Thiên Tường là bất động, đứng nhìn Thân Chính Nghĩa đến độ xuất thần.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Các hạ, trên mặt tại hạ có hoa chăng?

Diệp Thiên Tường nói :

- Các hạ khiến tại hạ bái phục sát đất.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Vậy hai chúng ta ngồi xuống đây nói chuyện nhé!

Nói đoạn, chàng quay người bước đến ngồi vào một bàn còn ngay ngắn.

Diệp Thiên Tường do dự một lát rồi cũng bước lại ngồi.

Thân Chính Nghĩa quay vào trong và lớn tiếng gọi :

- Tiểu nhị, không có chuyện gì nữa, ngươi có thể ra được rồi đấy!

Một lát sau mới có một tên run run bước ra, sắc diện nhợt nhạt vì kinh hãi, hắn bước đến gần bọn Thân Chính Nghĩa rồi khom người chờ lệnh mà không dám nói gì.

Thân Chính Nghĩa lấy một đỉnh bạc đặt lên bàn rồi nói :

- Đây là tiền bồi thường tổn thất, phần còn thừa cho luôn ngươi, bây giờ hãy mang ra một ít rượu và thức ăn, lát nữa tính sau.

Tiểu nhị nhận đỉnh bạc, tạ ơn rồi quay người đi vào trong.

Diệp Thiên Tường chăm chú nhìn Thân Chính Nghĩa rồi hỏi :

- Các hạ không phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thật à?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Phải thì sao, không phải thì sao?

Diệp Thiên Tường nói :

- Nếu không phải thì tại hạ kết giao bằng hữu với các hạ.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Nếu phải thì các hạ sẽ phất tay áo mà đi, hoặc cũng muốn bạt kiếm nói chuyện với tại hạ, đúng không?

Diệp Thiên Tường lắc đầu, nói :

- Phất tay áo mà đi ư? Tại hạ không nỡ bỏ cuộc rượu này, còn bạt kiếm nói chuyện thì tại hạ chỉ có thể phát xuất bảy đóa hoa kiếm, tuyệt không phải là đối thủ của các hạ.

Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên nói :

- Các hạ có thể phát xuất bảy đóa hoa kiếm?

Diệp Thiên Tường gật đầu, nói :

- Không sai, các hạ xem thường người ta như thế sao?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Các hạ thừa biết, tại hạ không phải là hạng người như vậy, tại hạ cảm thấy rất khâm phục một người trẻ tuổi như các hạ mà có trình độ kiếm thuật cao thâm như vậy thôi.

Diệp Thiên Tường hơi đỏ mặt, chàng nói :

- Thực ra điều đó cũng chẳng có gì, trong nhà tại hạ còn có người có thể phát xuất bảy đóa hoa kiếm.

Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi hỏi lại :

- Ai vậy?

- Là tỉ tỉ của tại hạ.

- Nói vậy sở học của các hạ là gia truyền?

- Không sai, hai chị em tại hạ đều là đồ đệ của gia phụ.

- Các hạ cầm một chiếc đũa lên đi.

Diệp Thiên Tường ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ muốn làm gì?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Cứ cầm lên rồi hãy nói!

Diệp Thiên Tường đầy vẻ nghi hoặc trên mặt, chàng do dự một lúc rồi cầm lấy một chiếc đũa.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Hãy tùy tiện diễn một thức kiếm pháp gia truyền cho tại hạ xem thử.

Diệp Thiên Tường kinh ngạc nói :

- Ý của các hạ là...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Diễn xong rồi hãy nói!

Diệp Thiên Tường lại do dự nhưng cuối cùng cũng trầm hữu thủ, dùng chiếc đũa thay kiếm, khẽ vạch một đường từ từ theo hình bán nguyệt.

Song mục Thân Chính Nghĩa lấp lánh dị quang. Chàng bật cười, nói :

- Đủ rồi “Lôi Đình bát thức”, đó là thức khởi đầu đúng không?

Diệp Thiên Tường kinh ngạc vội nói :

- Các hạ biết...

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Không sai, các hạ còn trẻ tuổi mà đã học thói lừa dối người rồi.

Diệp Thiên Tường ngạc nhiên lắc đầu, nói :

- Tại hạ đâu có lừa dối các hạ, đây đích thực là sở học gia truyền.

Thân Chính Nghĩa cũng lắc đầu, nói :

- Tại hạ không nói võ công, tại hạ nói là danh tánh của các hạ đấy!

Diệp Thiên Tường kinh ngạc hỏi lại :

- Danh tánh của tại hạ?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Không sai, danh tánh của các hạ có vấn đề, các hạ không phải là họ Diệp.

Diệp Thiên Tường đỏ mặt, chàng vừa định nói thì Thân Chính Nghĩa khoát tay, nói trước :

- Nghe tại hạ nói xong đã.

Lúc này tiểu nhị mang rượu và thức ăn lên, Thân Chính Nghĩa đành dừng lại giây lát, chàng lấy bình rượu rót ra hai chén, sau đó nâng chén nói :

- Nào, tại hạ kính các hạ một chén trước!

Diệp Thiên Tường cầm chén rượu mà lòng bất an, trong khi đó Thân Chính Nghĩa đã ngửa cô uống cạn, chàng đặt chúng xuống bàn rồi mới nói :

- Ở một nơi xa xôi giữa bạch sơn hắc thủy, có một tòa Tị Trần sơn trang, Trang chủ họ Hoa, kêu bằng Hoa Tử Mỹ, mỹ hiệu là Thần Châu Nhất Kiếm, các hạ có biết không?

Diệp Thiên Tường gật đầu, nhưng sắc diện bất giác đỏ bừng lên.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói tiếp :

- Các hạ là vị nào trong Tị Trần sơn trang?

Diệp Thiên Tường thở dài, nói :

- Tại hạ là tiểu nhi tử của lão nhân gia!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Vậy cũng phải là họ Hoa rồi, xin hỏi mỹ danh của các hạ?

Diệp Thiên Tường nói :

- Tại hạ Hoa Ngọc.

Thân Chính Nghĩa bật cười, nói :

- Thế mới phải, quả nhiên là người như tên gọi, nào, uống thêm một chén nữa nhé?

Chàng lại rót đầy hai chén, cả hai cùng nâng chén mời rồi uống cạn.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Trở lại chuyện vừa rồi nhé, các hạ không phất tay áo mà đi, không bạt kiếm nói chuyện thì các hạ làm thế nào?

Hoa Ngọc nói :

- Tại hạ càng muốn kết giao bằng hữu với các hạ.

Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi nói :

- Điều này thật bất ngờ đối với tại hạ, mọi người đều coi tại hạ là công địch của võ lâm, xem tại hạ như độc xà, hoặc đánh hoặc tránh né còn không kịp, vậy mà các hạ lại muốn kết giao bằng hữu với bằng hữu của Hạ Hầu Lam, có lý do gì không?

Hoa Ngọc gật đầu, nói :

- Có, chỉ một câu thôi, tại hạ không cho rằng Hạ Hầu Lam là một ác ma.

Thân Chính Nghĩa hỏi :

- Thế các hạ cho rằng hắn là..

Hoa Ngọc nói :

- Là một vị kỳ tài cái thế, đầu đội trời chân đạp đất, hiệp cốt nhu trường, kiếm đảm cầm tâm.

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, mỉm cười, nói :

- Các hạ là người thứ ba cho rằng hắn là người tốt, chỉ đáng tiếc là vẫn còn quá ít.

- Người thứ ba?

- Đúng thế, một người là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, một người là tại hạ, một là các hạ...

- Cái gì, Hạ Hầu Lam đã có hồng nhan tri kỷ rồi à?

- Không sai, thế nào?

- Không có gì, tại hạ chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi!

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Kết giao bằng hữu quý ở chỗ thật lòng, tại hạ hy vọng các hạ không lừa dối tại hạ lần thứ hai.

Hoa Ngọc đỏ mặt, chàng nói :

- Việc gì tại hạ phải lừa dối các hạ chứ? Được rồi, tại hạ nói nhé...

Chàng ngập ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Tỉ tỉ của tại hạ kêu bằng Hoa Anh, cô ta...

Thân Chính Nghĩa chau mày, nói :

- Tại hạ hiểu rồi, đừng nói nữa.

Hoa Ngọc nói :

- Nhưng bây giờ làm thế nào?

Thân Chính Nghĩa hỏi lại :

- Làm thế nào cái gì?

Hoa Ngọc nói :

- Chuyện Hạ Hầu Lam đã có...

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Sau khi trở về các hạ hãy khuyên tỉ tỉ của mình rằng Hạ Hầu Lam bây giờ đã không còn là Hạ Hầu Lam trước đây nữa.

- Tại hạ biết, toàn bộ công lực của hắn đã mất, bây giờ đã là một phế nhân.

- Không sai, một phế nhân thì có gì đáng để xiêu lòng chứ?

- Các hạ không biết đấy thôi, tỉ tỉ của tại hạ là một người rất cố chấp.

- Cô ta cũng biết Hạ Hầu Lam đã là phế nhân rồi chứ?

Hoa Ngọc lắc đầu, nói :

- Cô ta còn chưa biết.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Thế thì tốt, các hạ trở về nói với cô ta một câu như trên.

Hoa Ngọc nói :

- Tại hạ không thể trở về, một khi về là không ra ngoài được nữa.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Tại hạ hiểu rồi, các hạ trốn ra ngoài phải không?

Hoa Ngọc gật đầu, sắc diện lại bất giác ửng đỏ.

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Vậy thì phiền phức rồi.

Hoa Ngọc tiếp lời :

- Không chừng tại hạ chẳng cần về mà vẫn có thể gặp tỉ tỉ của tại hạ, bởi lẽ nhất định gia phụ sẽ phái tỉ tỉ ra ngoài tìm băt tại hạ về.

Thân Chính Nghĩa thản nhiên cười và nói :

- Vậy thì sợ rằng cô ta cũng sắp đến đây rồi!

Hoa Ngọc kinh ngạc hỏi :

- Sao các hạ biết?

Thân Chính Nghĩa chậm rãi nói :

- Nhất định cô ta cũng nghe nói Hạ Hầu Lam xuất hiện ở vùng này, đã như vậy thì có lý nào cô ta lại không đến?

Hoa Ngọc lập tức cảm thấy bất an, chàng vội vàng nhìn ra ngoài và nói :

- Thế này thì chết đi được, tại hạ tuyệt không thể để cô ta bắt gặp.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Ngươi rất sợ cô ta, đúng không?

Hoa Ngọc lắc đầu, nói :

- Tại hạ không sợ tỉ tỉ, chỉ sợ nhũ nương kiêm Tổng quản thôi, các hạ không biết đấy, võ học của vị lão bà này chẳng kém gia phụ bao nhiêu, tính khí lại rất hung dữ.

Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng, rồi nói :

- Tất phải là một vị tiền bối dị nhân.

Hoa Ngọc gật đầu, nói :

- Một chút cũng không sai, bà ta kêu bằng Sa Ngũ Nương, năm xưa có ngoại hiệu là...

Song mục của Thân Chính Nghĩa lấp lánh dị quang, chàng cướp lời nói :

- Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa đúng không?

Hoa Ngọc vội gật đầu, nói :

- Đúng, là bà ta, các hạ nghe ngoại hiệu là biết bà ta đáng sợ ngần nào rồi.

Thân Chính Nghĩa gật đầu nói :

- Bà ta đích thị là một nhân vật đáng sợ, nhưng mọi người đều không để ý đến trái tim nhân từ của bà ta.

Chàng lắc đầu, nói tiếp :

- Không ngờ vị tiền bối dị nhân này lại ẩn thân ở Tị Trần sơn trang.

Hoa Ngọc nói :

- Đó là vì năm xưa gia phụ cứu bà ta...

Bỗng nhiên chàng ngừng lại, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, chàng nói tiếp :

- Sao các hạ lại biết nhiều chuyện như thế?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Điều đó có gì kỳ lạ đầu, tại hạ vốn là người võ lâm, chẳng qua là kiến văn nhiều hơn người khác một chút thôi.

Hoa Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói :

- Xin cho phép tại hạ nói thẳng, ba chữ Thân Chính Nghĩa này...

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Chưa từng nghe phải không?

Hoa Ngọc gật đầu, sắc diện lại ửng đỏ.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Từ bây giờ trở đi, các hạ biết trong võ lâm có một Thân Chính Nghĩa cũng không muộn.

Hoa Ngọc nói :

- Vừa rồi tại hạ nghe lão hòa thượng nói rằng ba chữ này không phải là tên họ thật của các hạ?

- Đó là lão ta nói!

- Vừa rồi tại hạ cũng nghe các hạ nói, kết giao bằng hữu quý ở chỗ thật lòng?

- Quả nhiên là lợi hại, được, tại hạ cũng không ngại cho các hạ biết, ba chữ Thân Chính Nghĩa đó đích thị không phải danh tánh thật của tại hạ.

Hoa Ngọc vội hỏi :

- Vậy danh tánh thật của các hạ là...

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Tại hạ có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, nhưng tại hạ bảo đảm với các hạ rằng, một ngày nào đó nhất định sẽ cho các hạ biết, được chứ?

Vẻ thất vọng thoáng hiện trên mặt Hoa Ngọc, chàng nói :

- Nỗi khổ tâm gì, phải chờ đến khi nào?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Nỗi khổ tâm là chính nghĩa khó vực dậy, còn chờ thì phải chờ đến khi nào chính nghĩa được vực dậy.

Hoa Ngọc ngẩn người giây lát rồi nói :

- Tại hạ hiểu rồi, chẳng trách tại hạ lấy tên là Thân Chính Nghĩa!

Thân Chính Nghĩa nói :

- Các hạ hiểu được thì tốt, bây giờ tại hạ nói cho các hạ biết một chuyện, nếu gặp phải Hạ Hầu Lam ở vùng này thì ngàn vạn lần chớ tiếp cận với hắn.

Hoa Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Vì đó là kẻ giả mạo, là oan gia đối đầu của Hạ Hầu Lam.

Tiếp đó chàng thuật lại một lượt tiền nhân và hậu quả của sự việc.

Hoa Ngọc nghe xong thì chau mày nói :

- Thì ra là có chuyện như vậy, nói thế là các hạ đến đây để tìm Kim Ngọc Dung?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Đó là mục đích thứ nhất, mục đích thứ hai là tại hạ phải nhờ vị hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, ngăn chặn cô ta kịp thời để cô ta khỏi trả lại nửa trang Tàng Chân đồ.

Hoa Ngọc nói :

- Tối qua tại hạ gặp một vị cô nương trên đường đi, không biết có phải...

Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi nói :

- Tướng mạo của vị cô nương đó như thế nào?

- Toàn thân mặc hồng y, người xinh đẹp nhưng hơi lạnh lùng.

- Các hạ gặp cô ta ở nơi nào?

- Tại Câu Cốc!

- Tại Câu Cốc? Nói vậy, nếu cô ta định đến nơi này thì cũng đã đến từ lâu rồi.

Hoa Ngọc hỏi :

- Có phải cô ta không?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Có lẽ là phải, các hạ gặp cô ta trong trường hợp nào?

Hoa Ngọc đỏ mặt, chàng nói :

- Trong một khách điếm, tại hạ để ý nhìn cô ta hơn một lần.

ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Khi đó cô ta đang nói chuyện với một vị cô nương khác.

Thân Chính Nghĩa rùng mình, chàng vội hỏi :

- Nói chuyện với một vị cô nương khác? Vị cô nương đó như thế nào?

Hoa Ngọc ngạc nhiên trước thái độ của Thân Chính Nghĩa, chàng nói :

- Là một cô nương mặc bạch y, tướng mạo thanh tú.

Song mục Thân Chính Nghĩa đột hiện hàn quang, chàng nói :

- Đó phải là Đồng cô nương rồi, không ngờ ta vẫn chậm một bước.

Hoa Ngọc dậm chân than trời :

- Thế thì hỏng bét, chỉ hận là đương thời tại hạ không biết.

Thân Chính Nghĩa đã bình tĩnh trở lại, chàng hỏi :

- Lúc đó còn có người nào bên cạnh không?

Hoa Ngọc lắc đầu, nói :

- Tại hạ không thấy một người nào khác.

Thân Chính Nghĩa gật gật đầu, nói :

- Chuyện đó tất phải không có người nào khác.

Bỗng nhiên chàng nhìn ra ngoài cửa và nói tiếp :

- Có lẽ tỉ tỉ của các hạ đến đấy!

Hoa Ngọc kinh hãi, vội nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy có hai người đang đi về phía tửu quán, đó là một hắc y thiếu nữ xinh đẹp và một vị hắc y lão phụ nhân hơi gầy.

Hoa Ngọc thất kinh vội nói :

- Đúng là xá tỉ và lão bà hung dữ đó rồi, tại hạ phải trốn mới được.

Nói đoạn, chàng đứng bật dậy và định trốn vào sau bức màn của tửu quán.

Nhưng đáng tiếc đã quá muộn, chàng vừa đúng lên thì đã nghe một giọng lanh lảnh từ ngoài truyền vào :

- Đệ đệ đứng lại!

Hoa Ngọc rùng mình, nhất thời không dám động đậy, chàng gượng cười, nói :

- Thế này là bi thảm rồi.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Đừng lo, tại hạ sẽ ứng phó thay các hạ!

Chàng vừa dứt lời thì hắc y thiếu nữ và hắc y lão phụ nhân đã vào tới nơi.

Hắc y thiếu nữ trừng mắt nhìn thẳng vào mặt Hoa Ngọc, đôi mắt long lanh như làn thu thủy nhưng cũng sắc lạnh như đao.

Hoa Ngọc đầy vẻ khiếp sợ, chàng nói :

- Tỉ tỉ, sao lại đi cùng...

Hắc y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Điều đó phải hỏi ngươi đấy.

Hoa Ngọc cúi đầu không nói gì. Hắc y thiếu nữ đưa tay lôi chàng và nói :

- Đi thôi, phụ thân bảo ngươi phải lập tức trở về.

Hoa Ngọc nhìn qua Thân Chính Nghĩa và nháy mắt cầu cứu.

Thân Chính Nghĩa thản nhiên cười cười rồi nói :

- Phụ mẫu còn thì không được đi xa, đừng để lệnh tôn lo lắng, lệnh tỉ đã vượt thiên lý xa xôi đến đây tìm thì các hạ nên trở về thôi.

Hoa Ngọc không ngờ Thân Chính Nghĩa lại nói như vậy, chàng ngạc nhiên nói:

- Sao các hạ...

Chợt nghe hắc y lão phụ nhân khai khẩu :

- Ngọc nhi, người này là...

Hoa Ngọc vội nói :

- Là hảo bằng hữu mới kết giao của Ngọc nhi, hắn cũng là bằng hữu của Hạ Hầu Lam, công lực của hắn rất cao, ngay cả Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm cũng...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Các hạ, đủ rồi, nam tử hán đại trượng phu chớ lẻo mép như thế.

Hoa Ngọc gượng cười rồi bế khẩu.

Hắc y lão phụ nhân lạnh lùng nói :

- Ngọc nhi, nói tiếp đi!

Hoa Ngọc nhăn mày nhíu mặt, chàng nói :

- Sa nương, người chớ...

Hắc y lão phụ nhân này có diện mạo khá xấu xí, da mặt ngăm đen, trông rất hãi người, đây chính là vị Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa Ngũ Nương.

Bà ta lạnh lùng cắt lời, nói :

- Ngọc nhi, ngươi nghe ta hay nghe hắn?

Hoa Ngọc chẳng biết làm thế nào nên nhìn qua Thân Chính Nghĩa.

Thân Chính Nghĩa khẽ nhún vai, mỉm cười rồi nói :

- Tại hạ cũng không muốn gây thêm phiền phức cho các hạ, nói đi.

Hoa Ngọc bèn thuật lại một lượt chuyện Thân Chính Nghĩa lộ chút thần uy trước võ lâm quần hùng vừa rồi.

Nghe xong, Sa Ngũ Nương và hắc y thiếu nữ đều kinh ngạc, bất giác hắc y thiếu nữ lại chăm chú nhìn Thân Chính Nghĩa, nhìn đến độ không chớp mắt.

Sa Ngũ Nương cũng quan sát Thân Chính Nghĩa một lúc rồi nói :

- Không ngờ ngươi có thân thủ cao cường như vậy, Ngọc nhi, ngươi kết giao với vị bằng hữu này cũng được đấy.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Trong mắt của Sa tiền bối, những điều đó không đang để cười.

Song mục Sa Ngũ Nương lấp lánh hàn quang, bà ta hỏi :

- Ngươi biết lão thân ta à?

Thân Chính Nghĩa chỉ Hoa Ngọc và nói :

- Vừa rồi chẳng phải hắn gọi tiền bối là Sa nương đó sao?

Sa Ngũ Nương thu lại thần uy, bà vừa gật đầu thì chợt nghe Hoa Ngọc nói :

- Sa nương, đừng nghe hắn, hắn chẳng những biết Sa nương mà còn biết...

Thân Chính Nghĩa chau mày nói :

- Lại nữa rồi.

Hoa Ngọc vội vàng bế khẩu, cúi đầu.

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Không kịp rồi, đừng chọc Sa tiền bối nổi giận, nói tiếp đi.

Hoa Ngọc đỏ mặt, chàng ngẩng đầu lên và nói tiếp :

- Hắn còn biết Tị Trần sơn trang, biết gia phụ và còn nhận biết Lôi Đình bát thức.

Sa Ngũ Nương hỏi :

- Hắn ta nói thế nào?

Hoa Ngọc nói :

- Hắn nói mọi người đều sợ Sa nương nhưng lại không để ý đến trái tim nhân từ của người.

Trên mặt Sa Ngũ Nương thoáng hiện một chút tươi cười, nhưng lập tức vẻ lạnh lùng bao phủ trở lại, bà nói :

- Không cần hắn nói tốt cho ta.

Bà nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, sao ngươi biết nhiều như vậy?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Tiền bối, kiến văn nhiều hơn người một chút, không phải là điều sai trái đấy chứ?

Sa Ngũ Nương lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ngươi rất biết nói chuyện, biết về lão thân cũng chẳng có ít, biết về Tị Trần sơn trang cũng chẳng sao, nhưng vừa nhìn mà có thể nhận ra Lôi Đình bát thức, và có thể phát xuất chín đóa hoa kiếm thì tuyệt không phải chuyện đơn giản.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Tiền bối, đã biết Thần Châu Nhất Kiếm thì tại sao lại không biết Lôi Đình bát thức? Còn người phát xuất được chín đóa hoa kiếm thì e rằng không phải chỉ có một mình tại hạ.

Sa Ngũ Nương nói :

- Nói không sai, tiểu tử, lão thân chưa thỉnh giáo.

- Không dám!

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Tại hạ kêu bằng Thân Chính Nghĩa.

Sa Ngũ Nương chau mày, bà trầm ngâm một lúc rồi lẩm bẩm tự nói :

- Thân Chính Nghĩa?

Hoa Ngọc máy môi định nói nhưng lại thôi.

Sa Ngũ Nương không để ý, nhưng hắc y thiếu nữ lại phát hiện được, nàng hỏi:

- Đệ đệ, ngươi muốn nói gì phải không?

Hoa Ngọc vội nói :

- Không có gì, không có gì.

Hắc y thiếu nữ chau mày nói :

- Ngươi càng lúc càng to gan đấy!

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Xem ra các hạ làm hỏng chuyện thật rồi.

Hoa Ngọc gượng cười, nói :

- Tỉ tỉ, đó không phải là danh tánh thật của hắn.

Hắc y thiếu nữ “à” một tiếng rồi đưa mắt nhìn sang Thân Chính Nghĩa.

Sa Ngũ Nương liền nói :

- Thảo nào ta nghe ba chữ này quá xa lạ, tiểu tử, vậy danh tánh thật của ngươi là gì?

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Xin tiền bối lượng thứ, tại hạ hiện có nỗi khổ tâm nên không thể nói được.

Sa Ngũ Nương trừng mắt hỏi :

- Thế nào? Ngươi kết giao bằng hữu với Ngọc nhi mà ngay cả danh tánh thật cũng không chịu nói cho hắn biết, như vậy là ngươi có ý gì?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Tiền bối, vị bằng hữu mới kết giao của tại hạ đã biết lý do tại sao.

Sa Ngũ Nương nìn qua Hoa Ngọc và hỏi :

- Ngọc nhi, tại sao?

Hoa Ngọc nói :

- Sa nương không nghe ba chữ Thân Chính Nghĩa sao? Hắn nói hiện nay chính nghĩa chưa vực dậy được.

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói :

- Vực chính nghĩa?

Hoa Ngọc tiếp lời :

- Trên đường đi, Sa nương có nghe chuyện liên quan đến Hạ Hầu Lam không? Hắn là bằng hữu của Hạ Hầu Lam, hắn vực chính nghĩa cho chuyện này, bây giờ...

Sa Ngũ Nương nói :

- Võ lâm đều chỉ Hạ Hầu Lam là kẻ gây ra mọi chuyện, còn có gì...

Thân Chính Nghĩa xen vào :

- Tiền bối cũng cho rằng Hạ Hầu Lam là một ác ma chăng?

Sa Ngũ Nương nói :

- Theo ta thấy thì hắn cũng giống y lão thân ta, chẳng qua là phải ma danh thôi.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Đa tạ tiền bối, vậy thì chính nghĩa này không đáng vực lắm ư?

Sa Ngũ Nương ngớ người, rồi lập tức gật đầu, nói :

- Tiểu tử, ngươi đúng rồi, chính nghĩa này đáng vực dậy lắm, người có biết tường tận sự tình không?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Vãn bối nguyện thuật lại cho lão tiền bối nghe.

Thế là chàng đem tiền nhân và hậu quả của sự việc thuật lại một lượt.

Nghe xong, thần thái của Sa Ngũ Nương thật kinh người, song mục lấp lánh hàn quang, bà nói :

- Lão thân vốn không tin Hạ Hầu Nhất Tu lại dạy ra một đồ đệ như vậy, không ngờ trong chuyện

này còn có uẩn khúc, năm xưa lão thân từng từng gặp tên thất phu Kim Ngọc Dung mấy lần, đích thị là một tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ và thâm độc, lão thân cứ tưởng là hắn đã chết.

Ngừng một lát, bà nói tiếp :

- Tiểu tử, vì chuyện này, lão thân đồng ý giúp người một tay, nhưng ngươi phải nói cho lão thân biết, Hạ Hầu Lam đang ở đâu?

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Tiền bối, tại hạ cũng đang tìm hắn.

Sa Ngũ Nương, nói :

- Tiểu tử, đừng hòng qua mặt lão thân nhé, lão thân ta qua cầu còn nhiều hơn đường mà ngươi đã đi, nếu ngươi không biết Hạ Hầu Lam đang ở đâu thì làm sao biết kẻ xuất hiện quanh vùng này là do tên thất phu Kim Ngọc Dung giả mạo?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Tiền bối, trên thực tế Hạ Hầu Lam đã bị Bạch Như Băng bắt đi, vì vậy thản nhiên tại hạ...

Sa Ngũ Nương nói :

- Lão thân cũng nghe nói chuyện này, ngươi đã là bằng hữu của hắn thì tại sao không cứu hắn?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Tiền bối, tại hạ cho rằng ngăn chặn không cho nửa trang Tàng Chân đồ đó rơi vào tay Kim Ngọc Dung mới là chuyện quan trọng, tiền bối nghĩ có đúng không?

Sa Ngũ Nương ngớ người rồi nói :

- Không sai, vậy ngươi có biết Bạch Như Băng đang ở đâu không?

Thân Chính Nghĩa cũng lắc đầu, nói :

- Cũng không biết, tiền bối muốn tìm...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói :

- Lão thân muốn tìm Bạch Như Băng để thương lượng với bà ta một chuyện.

- Tiền bối muốn thương lượng chuyện gì với Bạch Như Băng?

- Muốn bà ta nể mặt lão thân mà giao Hạ Hầu Lam cho lão thân?

- Tiền bối cần Hạ Hầu Lam để làm gì?

- Đưa hắn về Tị Trần sơn trang hưởng phúc.

Hắc y thiếu nữ đứng bên cạnh bất giác đỏ mặt, nàng thẹn thùng cúi đầu.

Thân Chính Nghĩa “à” một tiếng rồi gật đầu, nói :

- Thì ra tiền bối định...

Chàng đảo mắt nhìn qua hắc y thiếu nữ rồi nói tiếp :

- Tại hạ phải nói rõ trước, hảo ý của tiền bối e rằng...

- Tiểu tử! - Sa Ngũ Nương cắt lời, nói - Lão thân nguyện lấy danh hiệu năm xưa ra bảo đảm, chuyện này tuyệt đối là hảo ý, nếu ngươi tin tưởng lão thân.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Kính nể danh hiệu uy chấn võ lâm của tiền bối năm xưa, tại hạ cũng chẳng dám có chút hoài nghi, chỉ có điều tại hạ xin thỉnh giáo tiền bối có nắm chắc là có thể khiến Bạch Như Băng...

Sa Ngũ Nương trừng mắt nói :

- Lão thân ta tiên lễ hậu binh, thương lượng không thành thì động thủ người khác sợ bà ta chứ lão thân tuyệt đối không sợ!

- Đã vậy thì tại hạ cũng bạo gan xin thương lượng với tiền bối một chuyện.

- Được, ngươi nói xem?

- Chúng ta chia nhau hành sự, tiền bối cứu người, tại hạ bảo vệ võ lâm chí bảo, chẳng hay ý tiền bối?

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Được! Tị Trần sơn trang chẳng hứng thú với cái gọi là võ lâm chí bảo đó, cần là cần con người Hạ Hầu Lam, tiểu tử ngươi nói hay lắm, chúng ta nhất trí như vậy nhé.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Vậy thì tại hạ có thể nói cho tiền bối đến một nơi.

- Nơi nào? Để làm gì?

- Tìm hành tung Bạch Như Băng.

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi nói là ngươi không biết.

- Tại hạ cũng chỉ phán đoán thôi, không dám khẳng định có chắc hay không.

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu tử, nói vậy nghĩa là sao?

Thân Chính Nghĩa chậm rãi nói :

- Tiền bối, Hạ Hầu Lam hiện đang ở trong tay Bạch Như Băng, đúng không?

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Đó là do ngươi nói!

Thân Chính Nghĩa tiếp lời :

- Hiện giờ, quanh Mạt Lăng Quan này cũng có một Hạ Hầu Lam xuất hiện, đúng không?

Sa Ngũ Nương lại gật đầu, nói :

- Cũng không sai, điều này mọi người đều biết.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Trên thế gian không thể có hai Hạ Hầu Lam, nếu tại hạ là Bạch Như Băng thì tại hạ sẽ hoài nghi tính chân giả của Hạ Hầu Lam trong tay mình.

Song mục Sa Ngũ Nương đột hiện hàn quang, bà gật mạnh đầu và nói :

- Không sai, tiểu tử, vậy thì Bạch Như Băng cũng sẽ phải tìm đến đây.

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Tiền bối quả nhiên cao minh, đó chính là phán đoán của tại hạ.

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói :

- Tiểu tử, ngươi biết tâng bốc người khác lắm, tất cả đều được ngươi làm sáng tỏ rồi, lão thân ta lẽ

nào không thấy? Tiểu tử, cao minh là ngươi đây, phán đoán này...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Tại hạ không dám tin là tất đúng!

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Nhưng cũng chắc đúng tám chín phần mười.

Thân Chính Nghĩa gượng cười, nói :

- Tiền bối, vậy chúng ta nhất trí như thế nhé?

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Được, Ngọc nhi, chúng ta đi thôi!

Hoa Ngọc ngớ người, chàng nói :

- Sa nương, chúng ta đi thật sao?

Sa Ngũ Nương trừng mắt, nói :

- Thế nào, ngươi không nỡ rời vị bằng hữu mới kết giao này chăng?

Hoa Ngọc chưa đáp lời thì Thân Chính Nghĩa đã nói :

- Hoa huynh đệ, thiên hạ không có cuộc hội ngộ nào là bất tán, nhưng tại hạ dám đoán chắc rằng, nếu để tính khí của Sa tiền bối phát lên thì mùi vị sè không dễ chịu đâu.

Hoa Ngọc bất đắc dĩ phải đứng dậy một cách miễn cưỡng.

Sa Ngũ Nương liếc nhìn Thân Chính Nghĩa và nói :

- Tiểu tử, lão thân không có tính khí hãi người như thế đâu.

Thân Chính Nghĩa thản nhiên mỉm cười, chàng cũng đứng lên và nhìn Hoa Ngọc, nói :

- Đi, các hạ, tại hạ tiễn huynh đệ ra cửa!

Nói đoạn, chàng nắm tay Hoa Ngọc định kéo đi.

Sa Ngũ Nương chăm chú nhìn lên mặt Thân Chính Nghĩa rồi bỗng nhiên nói :

- Tiểu tử, khoan đã!

Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối còn có điều gì chỉ giáo chăng?

Sa Ngũ Nương cười cười, nói :

- Tiểu tử, ngươi đeo mặt nạ đặc chế phải không?

Thân Chính Nghĩa bất giác rùng mình, chàng mỉm cười, nói :

- Ai nói thế, có lẽ tiền bối trông nhầm rồi.

Sa Ngũ Nương lắc đầu cười nhạt, nói :

- Tiểu tử, lão thân tuy đã có tuổi nhưng hai mắt chưa hoa đâu, màu da trên mặt ngươi hơi khác màu da dưới mép tai, đó chẳng phải.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Rốt cuộc thì tiền bối cũng là người cao minh.

Hoa Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ có đeo mặt nạ thật à?

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Lẽ nào nhãn lực của Sa tiền bối còn có thể sai?

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói :

- Tiểu tử, ngươi lại cho lão thân ta lên mây rồi!

Hoa Ngọc nói :

- Tại hạ không hỏi danh tánh thật của các hạ, nhưng có thể cho tại hạ biết...

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Nếu tại hạ có thể cho người khác biết diện mục thật thì việc gì phải dùng danh tánh giả?

Hoa Ngọc còn muốn nói nữa nhưng Sa Ngũ Nương đã khoát tay nói :

- Ngọc nhi, người ta đã có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ thì đừng làm khó người ta nữa, đi thôi!

Nói đoạn, bà kéo hắc y thiếu nữ đứng lên rồi quay người cất bước.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Các hạ, ngày khác sẽ có cơ hội đi thôi.

Chàng cũng kéo Hoa Ngọc bước theo ra ngoài cửa, đồng thời như vô tình đưa tả thủ lên định sửa lại cổ áo.

Ngay lúc đó, đột nhiên Sa Ngũ Nương quay người lại và xuất thủ nhanh như chớp, chụp lên mặt Thân Chính Nghĩa, động tác xuất thủ nhanh đến độ kinh người. Nhưng hữu thủ của bà ta va phải tả thủ của Thân Chính Nghĩa vừa đưa lên, song thủ vừa chạm thì Sa Ngũ Nương vì chấn động phải rụt tay lại. Bà ta ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu tử, ngươi đã biết trước à?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Vì vậy nên tại hạ không đa tạ tiền bối thành toàn.

Sa Ngũ Nương nói :

- Ngươi có thể đẩy lui lão thân bằng một chưởng?

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Thực ra, phải nói đó là vận khí tốt của tại hạ.

Sa Ngũ Nương chớp chớp song mục và nói :

- Tiểu tử, ngươi là người đầu tiên có thể đẩy lui lão thân bằng một chưởng, tuy hiện tại khó phân cao thấp nhưng cũng có ngày lão thân phải...

Thân Chính Nghĩa cắt lời, nói :

- Tiền bối, không cần phải chờ đến ngày đó đâu, tại hạ sẽ tự vạch trần bản lai diện mục của mình.

Sa Ngũ Nương không nói thêm gì nữa, bà quay người và cất bước đi ra ngoài.

Thân Chính Nghĩa đưa Hoa Ngọc qua khỏi cửa rồi dừng bước đứng nhìn ba bóng người dần khuất, đoạn chàng quay vào bàn tiếp tục ăn uống.

Nhưng vừa nâng chén rượu lên thì song mục của chàng bất giác nhìn ra ngoài cửa tửu quán, sau đó thì sững sờ đến độ thộn cả người ra.

Thì ra, trên đường quan đạo đang có hai người bước đi từ hướng ngược lại, một mặc hồng y, một mặc bạch y, cả hai đều có nhan sắc diễm tuyệt.

Hồng y cô nương chính là Thượng Quan Phụng, bạch y cô nương là Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh. Sao hai vị cô nương này lại có thể gặp nhau và kết bạn mà đi như thế?

Đột nhiên Thân Chính Nghĩa nhớ lại những điều Hoa Ngọc trông thấy ở Câu Cốc. Thì ra bạch y cô nương mà Hoa Ngọc nói không phải là Đồng Uyển Nhược, mà là vị Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh từng giận dỗi bỏ đi từ Thái Bạch lâu này. Trong lúc chàng còn đang ngẩn người thì hai vị cô nương kia đã đi qua khỏi tửu quán. Thân Chính Nghĩa vội đứng lên, lấy một nén bạc vụn đặt xuống bàn rồi ba chân bốn cẳng phóng ra khỏi tửu quán. Đến khi nhìn lại thì trước mặt trống không, đường quan đạo thẳng băng, chạy dài tít tắp nhưng nào thấy một bóng người?

Thân Chính Nghĩa vừa kinh ngạc vừa khẩn trương, chàng vội gia tăng cược lực truy theo. Nhưng chẳng mấy bước thì chàng đột nhiên dừng lại, vì chàng liếc thấy một bóng hồng và một bóng trắng thấp thoáng trong một tửu quán ven đường. Chàng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên không sai, Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh đang ngồi trong tửu quán, hai người đang thầm thì nói chuyện với nhau. Xung quanh hai nàng cũng ngồi đây võ lâm hào kiệt từ các nơi kéo đến.

Chương 24: Đạo Nghĩa Chi Giao

Thân Chính Nghĩa mỉm cười rồi kẹp tay sau lưng, ung dung bước vào tửu quá, chàng vừa bước qua cửa thì có mấy chục đôi mắt đổ dồn nhìn vào người chàng.

Điều này vốn không có gì lạ, bởi lẽ vừa rồi việc chàng khai triển thần uy đẩy lùi cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc đã gây chấn động toàn vùng Mạt Lăng Quan này.

Có người bất giác khẽ nói :

- Xem kìa, bằng hữu của Hạ Hầu Lam đến đấy!

Lời này tuy nói rất khẽ nhưng cũng đủ cho Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh nghe được, hai nàng lập tức ngưng thần mà nhìn, mục quang đầy vẻ ngạc nhiên.

Thân Chính Nghĩa giả vờ như không nghe thấy gì, chàng bước đến ngồi vào bàn đối điện với bàn của Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh, đoạn vẫy tay chào rồi hỏi :

- Trong nhi vị, vị nào là Thượng Quan cô nương?

Thượng Quan Phụng hơi biến sắc, nàng nói :

- Là ta, các hạ là bằng hữu của Hạ Hầu Lam à?

Thân Chính Nghĩa thản nhiên nói :

- Thì ra vị này là Thượng Quan cô nương, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, chỉ hận là lâu nay không có duyên gặp mặt, hôm nay không hẹn mà gặp, thật là hạnh ngộ, cô nương không nghe Hạ Hầu Lam nói về tại hạ à?

Thượng quan Phụng nói :

- Trông các hạ rất lạ, xin thỉnh giáo.

Hạ Hầu Lam vội, nói :.

- Không dám, tại hạ họ Thân, thảo tự Chính Nghĩa

Thượng Quan cô nương hơi ngạc nhiên, nàng nói :

- Xin các hạ lượng thứ, ta chưa từng nghe Hạ Hầu Lam nói

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Không sao, quan trọng ở chỗ cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam, hiện tại có không ít võ lâm bằng hữu trong tửu quán này muốn bắt cóc cô nương để bức Hạ Hầu Lam xuất đầu lộ diện, theo tại hạ thấy nhị vị nên mau đi theo tại hạ thôi.

Thượng Quan Phụng thản nhiên nói :

- Cho đến hiện tại vẫn chưa có ai động đến bọn ta.

Thân Chính Nghĩa khẽ nói :

- Cô nương, đó là vì có tai hạ bên cạnh đấy.

Thượng Quan phụng “à” một tiếng rồi nói :

- Bọn họ sợ các hạ à?

- Sợ thì chưa chắc!

Thân Chính Nghĩa mỉm cười nói :

- Chỉ có điều vừa rồi tại hạ đẩy lui cao thủ của ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc nên khiến chư vị ở đây không thể không khách khí vài phần đối với tại hạ.

Bạch Tố Trinh tỏ vẻ ngạc nhiên, Thượng Quan Phụng chau mày nói :

- Các hạ có thể đẩy lui...

Thân Chính Nghĩa cắt lời nói :

- Cô nương không tin thì cứ hỏi chư vị ở đây xem.

Thượng Quan Phụng nói :

- Không cần phải thế, là thật thì tốt rồi, đã có các hạ bên cạnh thì hai bọn ta càng thêm an toàn, hà tất phải lập tức rời khỏi nơi này?

Thân Chính Nghĩa ngớ người, chàng nói :

- Cô nương, tại hạ không thể ở lại đây đâu, tại hạ trông thấy nhị vị vào đây nên vội vàng đến chào.

Thượng Quan Phụng nói :

- Các hạ đã là bằng hữu của Hạ Hầu đại hiệp, nếu hai bọn ta không muốn đi các hạ cũng không thể không chiều bằng hữu của bằng hữu mình đúng không?

Thân Chính Nghĩa lắc đầu, nói :

- Cô nương thật là lợi hại, nhưng nói vậy là cô nương không tin tưởng tại hạ rồi.

- Không phải thế!

Thượng Quan Phụng thán nhiên nói :

- Chỉ vì ta cảm thấy các hạ quá xa lạ.

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Cô nương xa lạ đối với con người tại hạ, nhưng đối với vóc người và hai tay của tại hạ thì không thể xa lạ, xin cô nương nhìn kỹ xem.

Nói đoạn, chàng chuỗi dài hai tay lên bàn Thượng Quan Phụng chăm chú nhìn, bỗng nhiên trong mắt nàng xuất hiện dị sắc?

Nàng nhổm người định đứng dậy nhưng nàng lại ngồi xuống và nói :

- Tuy vóc người và song thủ của các hạ rất quen thuộc đối với ta, nhưng ta không dám tin tưởng.

Thân Chính Nghĩa nhìn qua Bạch Tố Trinh và nói :

- Theo tại hạ biết, lệnh đường của vị cô nương này chẳng những đang tìm vị cô nương mà còn đang tìm cả Hạ Hầu huynh.

Bạch Tố Trinh sững người, Thượng Quan Phụng vội nói :

- Các hạ nói Hạ Hầu đại hiệp đã...

Thân Chính Nghĩa gật đầu, nói :

- Đúng vậy, cô nương theo tại hạ biết thì Hạ Hầu huynh đã không còn trong tay lệnh đường của vị cô nương này nữa, hiện tại hắn đã an...

Thượng Quan Phụng nhìn qua Bạch Tố Trinh, Bạch Tố Trinh nhìn Thân Chính Nghĩa và nói :

- Các hạ biết ta là ai chăng?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Là ái nữ của La Sát phu nhân Bạch Như Băng, cô nương là Vạn Hoa công chúa Bạch Tố Trinh - Bạch cô nương.

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng khẽ gật đầu, nói:

- Không sai, làm sao các hạ biết Hạ Hầu đại hiệp đã...

Thân Chính Nghĩa cười cười, nói :

- Cô nương, tại hạ đã trông thấy rõ mọi chuyện trên Thái Bạch lâu.

Bạch Tố Trinh quay sang nói với Thượng Quan Phụng :

- Tỉ tỉ, vậy thì chuyện Hạ Hầu đại hiệp xuất hiện ở vùng Mạt Lăng Quan này là không sai rồi, tỉ tỉ cứ yên tâm mà đi tìm.

Thượng Quan Phụng tỏ ra rất xúc động, nhất thời nàng không nói gì.

Thân Chính Nghĩa khẽ nói :

- Không, Bạch cô nương, Hạ Hầu đại hiệp xuất hiện quanh vùng này không phải là thật, mà có kẻ giả danh Hạ Hầu đại hiệp, mục đích duy nhất của hắn là dẫn dụ Thượng Quan cô nương đến đây.

Bạch Tố Trinh ngớ người, nàng nói :

- Kẻ đó là ai?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Là kẻ thù truyền kiếp của Hạ Hầu đại hiệp - Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung.

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói :

- Lại là lão ta.

Chợt nghe Thượng Quan Phụng nói :

- Muội muội, để ta hỏi vị này một câu nữa...

Nàng quay sang nói với Thân Chính Nghĩa :

- Ta nghe nói toàn thân công lực của Hạ Hầu đại hiệp đã...

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, nói :

- Lẽ nào cô nương đã quên, Hạ Hầu huynh có đến chín mạng, ngộ đại nạn mấy lần mà vẫn không chết.

Thượng Quan Phụng bật đứng dậy, nàng nói :

- Muội muội, chúng ta đi theo hắn thôi!

Bạch Tố Trinh hỏi :

- Tỉ tỉ tin tưởng hắn rồi à?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Đúng vậy ta đã tin tưởng hắn.

Bạch Tố Trinh hơi do dự một lát rồi mới đứng lên.

Lúc này, đột nhiên có tiếng cười khẽ truyền lại, tiếp theo là một người nói :

- Nhân tâm hiểm ác, võ lâm gian trá, đừng có mắc lừa người ta.

Cả ba người đều sững người và quét mục quang nhìn về phía phát ra câu nói, chỉ thấy người nói là một lam bào lão nhân mi dài mắt nhỏ, huyệt thái dương nhô cao, hai mất rất có thần.

Lão ta ngồi tại bàn trong góc tửu quán, ngồi đối diện với lão còn có một lam bào lão nhân khác. Lão này mày rậm mắt tròn, thần thái kinh người.

Khi bọn Thân Chính Nghĩa nhìn qua thì hai lão thản nhiên như không có chuyện gì, cả hai mỉm cười và nâng chén mời nhau, tuyệt không nhìn ra ngoài Bạch Tố Trinh liếc mắt dò hỏi Thượng Quan Phụng. Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói :

- Muội muội, chớ nghe lão ta, đi thôi!

Lão nạp mi dài mắt nhỏ lại mỉm cười rồi tự nói :

- Biện pháp hay, chỉ cần thu thập được cô ta thì lo gì không đối phó được Hạ Hầu Lam, còn sợ gì Hạ Hầu Lam không ngoan ngoãn dâng ra Ngọc Thiềm Thừ.

Thượng Quan Phụng vừa chau mày thì Bạch Tố Trinh đã khai khẩu :

- Nhị vị lão tiền bối là...?

- Không dám!

Lam bào lão nhân mi dài mắt nhỏ quay sang bên này và mỉm cười, nói :

- Bọn lão khiếu đến từ Hoa Sơn, nhân xưng là Hoa Sơn tứ tẩu, sau trận chiến ở Kim Lăng thì chỉ còn lại hai người bọn lão khiếu, bây giờ nên gọi là Hoa Sơn nhị tẩu rồi.

Bạch Tố Trinh “à” một tiếng rồi nói :

- Không lẽ là Liễu tiền bối và Mạc tiền bối?

- Không dám!

Lão nạp mi dài mất nhỏ lại phát ngôn :

- Hai người bọn lão khiếu chính là Hoa Sơn Liễu Thái Hư và Mạc Doãn Văn.

Bạch Tố Trinh nói :

- Dám hỏi nhị vị, câu nói đừng có mắc lừa người ta, giải thích thế nào?

Liễu Thái Hư nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi nói :

- Sao cô nương không hỏi vị tự xưng là hảo hữu của Hạ Hầu Lam xem sao?

Bạch Tố Trinh không hỏi Thân Chính Nghĩa mà nói :

- Lẽ nào Liễu tiền bối muốn nói vị này không phải là bằng hữu của Hạ Hầu Lam?

Liễu Thái Hư nói :

- Sợ rằng đó phái là đại địch sinh tử của Hạ Hầu Lam.

Bạch Tố Trinh nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói :

- Tỉ tỉ thấy thế nào?

Thượng Quan Phụng nói :

- Được để ta nói chuyện với lão.

Nàng nhìn qua Liễu Thái Hư rồi tiếp lời :

- Xin hỏi, nhị vị là địch hay là bạn của Hạ Hầu Lam?

Liễu Thái Hư nói :

- Cô nương, hai vị đồng bạn mấy mươi. năm như hình với bóng không rời của bọn lão khiếu đã chết dưới độc thủ của Hạ Hầu Lam

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Thế là đủ rồi, e rằng nhị vị cũng không có háo tâm gì.

Liễu Thái Hư đỏ mặt, lão gật đầu nói :

- Không sai, đích thị là bọn lão khiếu định bắt cóc cô nương, sau đó tìm Hạ Hầu Lam, buộc hắn ngoan ngoãn nghe lời, dụng tâm cũng giống như vị tự xưng là bằng hữu của Hạ Hầu Lam đó thôi.

Thượng Quan Phụng nói :

- Vậy tỉ muội bọn ta đi theo hắn và ở lại nơi này thì có gì khác nhau đâu?

Liễu Thái Hư lắc đầu, nói :

- Khác nhau rất nhiều, nếu Hạ Hầu Lam rơi vào tay bọn lão khiếu, chỉ cần hắn ngoan ngoãn giao Ngọc Thiềm Thừ ra thì bọn lão khiếu sẽ giữ lại sinh mạng cho hắn, còn nếu Hạ Hầu Lam rơi vào tay vị kia thì e rằng, ngoài việc phải giao Ngọc Thiềm Thừ ra...

Thượng Quan Phụng cười nhạt, nói :

- Đa tạ hảo ý của nhị vị, công lực của Hạ Hầu Lam đã mất, bất kỳ người nào cũng đều có thể xử chết hắn, không cần phải dùng nữ tử yếu đuối để uy hiếp hắn.

Liễu Thái Hư lại đỏ mặt, lão còn định nói nữa, nhưng Thượng Quan Phụng đã kéo Bạch Tố Trinh và nói :

- Muội muội, chúng ta đi thôi, nếu có gì sai trái thì cứ hỏi tội ta là được.

Nói đoạn, nàng quay người bước ra ngoài.

Bạch Tố Trinh cũng chẳng nói gì thêm nàng cứ mặc cho Thượng Quan Phụng kéo đi.

Lúc này Thân Chính Nghĩa mới nhìn qua Hoa Sơn Nhị Tẩu và cười cười, nói :

- Nhị vị, đáng tiếc cho một phen dụng cơ trí.

Nói đoạn, chàng cũng quay người cất bước.

Mạc Doãn Văn biến sắc, lão chống tay xuống bàn định đứng dậy nhưng Liễu Thái Hư kịp thời giữ lại và khẽ lắc đầu.

Thượng Quan Phụng vừa kéo Bạch Tố Trinh ra khỏi cửa thì đột nhiên Bạch Tố Trinh rùng mình và vội vàng giật lui lại, kéo cả Thượng Quan Phụng lui theo, hai người suýt va vào Thân Chính Nghĩa đang đi tới.

Thân Chính Nghĩa ngạc nhiên hỏi :

- Bạch cô nương, sao thế?

Bạch Tố Trinh đầy vẻ hoang mang, nàng nói :

- Gia mẫu đã tới rồi, ta trông thấy Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì.

Thân Chính Nghĩa cũng hơi rùng mình, chàng chau mày hỏi :

- Ở đâu?

Bạch Tố Trinh nói :

- Một ở đằng đông, một đằng tây, sợ rằng...

Lời chưa dứt thì đã có bóng người thấp thoáng như chớp trước tửu quán, theo đó là hai phi thân như bay vào cửa tửu quán, chính là hai lão quái Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì.

Hai lão này căn bản không nhìn vào trong, vừa hạ chân xuống đất thì cả hai cùng nghiêng người, nói :

- Bọn thuộc hạ tham kiến Công chúa.

Hiên Viên Cực nói :

- Bẩm Công chúa, bọn thuộc ha phụng mệnh phu nhân đi tìm Công chúa mà lạc bước đến đây, sau khi Công chúa bỏ đi thì phu nhân đêm ngày sốt ruột lo lắng, cơm không ăn một hột, nước không uống một giọt.

Bạch Tố Trinh chau mày hỏi :

- Mẫu thân của ta có thể như vậy sao?

Hiên Viên Cực nói :

- Bọn thuộc hạ đâu dám nói dối với Công chúa, có câu: “mười ngón liền tâm”, lại có câu “máu hơn nước lã”, Công chúa không tin thì chờ lát nữa phu nhân đến.

Bạch Tố Trinh vội hỏi :

- Gia mẫu đến đây sao?

Hiên Viên Cực nói :

- Bẩm Công chúa bọn thuộc hạ phụng mệnh đi trước, phu nhân tất sẽ đến sau.

Bạch Tố Trinh nói :

- Ta không muốn gặp bà ta, hai chúng ta đi.

Hiên Viên Cực vội cúi người, nói :

- Công chúa, bất luận thế nào thì Công chúa và phu nhân cũng là mẹ con, có thể...

Bạch Tố Trinh lạnh lùng nói :

- Hai lão đã biết sự tình ở Thái Bạch lâu rồi chứ?

Hiên Viên Cực nói :

- Bọn thuộc hạ có nghe phu nhân nói lại, lúc đó phu nhân nóng giận nhất thời nhưng sau khi Công chúa bỏ đi thì phu nhân cảm thấy đau lòng và hối hận, đích thực là nhiều ngày qua...

Bạch Tố Trinh cất lời nói :

- Ta không muốn nghe nữa, tránh ra!

Hiên Viên Cực lại cúi người, nói :

- Công chúa...?

Bạch Tố Trinh lạnh lùng quát :

- Hiên Viên Cực, lão dám không nghe à?

Hiên Viên Cực vội nói :

- Bẩm Công chúa, thuộc hạ không dám, nhưng thuộc hạ nguyện chịu sự trừng trị của Công chúa.

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng nói :

- Hiên Viên Cực, lão thật to gan.

Nàng vung hữu chưởng định vỗ ra.

Đột nhiên Thân Chính Nghĩa sải bước tới trước đưa tay ngăn lại và lên tiếng nói :

- Bạch cô nương, có thể cho tại hạ mấy câu không?

Bạch Tố Trinh hạ hữu chưởng rồi nói :

- Ngươi nói đi.

Thân Chính Nghĩa chậm rãi nói :

- Cô nương, thiên hạ không ai là không có phụ mẫu, phận làm con chớ nên như vậy.

Bạch Tố Trinh lại biến sắc, nàng nói :

- Ngươi bảo ta nên đi, đi theo hai lão chăng?

Thân Chính Nghĩa nói :

- Từ mẫu nhớ con nhiều ngày không ăn không uống thì đủ biết cái tình lo lắng sốt ruột như thế nào rồi, cô nương sao có thể vì giận dỗi nhất thời mà quên ân sinh thành dưỡng dục?

Bạch Tố Trinh xịu sắc diện, nhất thời cúi đầu không nói gì Hiên Viên Cực nhìn qua Thân Chính Nghĩa bằng ánh mắt đầy cảm kích và nói :

- Vị này là...

Thân Chính Nghĩa đỡ lời :

- Tại hạ họ Thân, Thân Chính Nghĩa.

Đột nhiên nghe Liễu Thái Hư xỏ xiên xen vào :

- Vị này là hảo hữu của Hạ Hầu Lam đấy!

Thân Chính Nghĩa bất giác chau mày, Thượng Quan Phụng biến sắc.

Hiên Viên Cực mục xạ hàn quang, lão trầm gọng nói :

- Vị nào vừa nói đó, mời bước ra ngoài cho lão phu xem thử?

Liễu Thái Hư cười khẽ một tiếng rồi vội bước ra ngoài, cung thủ chào Hiên Viên Cực, đoạt cười cười, nói :

- Lão khiếu, Hoa Sơn Liễu Thái Hư! Tham kiến Hiên Viên giáo chủ.

Hiên Viên Cực trừng mắt hỏi :

- Các hạ là Liễu Thái Hư trong Hoa Sơn tứ tẩu à?

Liễu Thái Hư vội đáp :

- Đó là võ lâm đồng đạo mến mộ gọi như vậy, bây giờ trước mặt Giáo chủ đâu dám xưng một chữ Tẩu, vừa rồi Liễu Thái Hư có mắt mà không tròng, chẳng biết vị cô nương này là...

Hiên Viên Cực lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi nói :

- Không lẽ các hạ đã mạo phạm Công chúa?

Liễu Thái Hư kinh hoảng vội nói :

- Liễu Thái Hư đâu dám to gan thế.

Hiên Viên Cực cười nhạt, nói :

- Có cho ngươi cũng không dám, lời ngươi vừa nói có thật không?

Liễu Thái Hư nói :

- Liễu Thái Hư đâu dám nói dối Giáo chủ, nếu Giáo chủ không tin thì cứ hỏi vị đó.

Thân Chính Nghĩa bật cười nói :

- Đường đường là nhân vật của Hoa Sơn - một danh môn đại phái mà lại nói năng như con rùa rụt đầu.

Liễu Thái Hư đỏ mặt, nhất thời tức khí nhưng chẳng dám làm gì.

Hiên Viên Cực nhìn qua Thân Chính Nghĩa rồi hỏi :

- Ngươi là bằng hữu của Hạ Hầu Lam?

Thân Chính Nghĩa mỉm cười, đáp :

- Để vị cao thủ của Hoa Sơn - danh môn đại phái kia tránh khỏi khấu đầu chịu tội và cũng để tỏ chút hào khí của hạng vô danh tiểu tốt, tại hạ thừa nhận.

Liễu Thái Hư bất giác rùng mình, nhất thời hổ thẹn mà cúi đầu.

Hiên Viên Cực nói :

- Can đảm của ngươi khiến lão phu nản lòng đấy.

Lão gật đầu rồi nói tiếp :

- Thế thì tốt, phu nhân chẳng còn lo tìm không được Hạ Hầu Lam rồi.

Bạch Tố Trinh biến sắc, nàng quát lớn :

- Hiên Viên Cực, lão định làm gì?

Hiên Viên Cực cúi người, nói :

- Bẩm Công chúa, phu nhân đang sầu...

Bạch Tố Trinh cười nhạt, nói :

- Giỏi cho đồ trở mặt vô tình, nếu vừa rồi không có hắn thì bây giờ lão đâu còn toàn mạng, nếu không có hắn thì ta cũng không thể gặp lại mẫu thân của ta, bây giờ chỉ nghe lão chết tiệt kia nói một câu mà lão đã định lấy oán báo ân. Tránh cho hai người bọn họ đi, nếu không đừng trách ta giết người mà không báo trước.

Hiên Viên Cực mặt lạnh như tiền, lão cúi đầu, nói :

- Bẩm Công chúa, hận thù nhiều năm của phu nhân mới là điều quan trọng.

Bạch Tố Trinh nói :

- Vậy, thì hãy đi tìm chính Hạ Hầu Lam, đừng tìm bằng hữu của hắn, tránh ra!

Hiên Viên Cực vẫn do dự không chịu nhường bước :

Bạch Tố Trinh cười nhạt, nói :

- Lão tưởng ta không dám giết lão thật à?

Nàng vung song chưởng lên, vận đủ kình lực định vỗ ra thì đột nhiên có bóng bạch y thấp thoáng trước cửa.

Nhìn lại thì sau lưng Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đã có thêm một người, đó chính là La sát phu nhân Bạch Như Băng. Bà cất giọng run run đầy xúc động mà gọi :

- Trinh nhi!

Bạch Tố Trinh kinh hãi lập tức thu song chưởng, trông thấy vẻ mặt xanh xao tiều tụy và thân hình đầy phong trần của mẫu thân thì người nàng bất giác run run, song mục rưng rưng ngấn lệ. Nàng kêu lên một tiếng :

- Mẫu thân!

Rồi dang tay bổ nhào tới.

Hai mẹ con ôm chặt lấy nhau, Bạch Tố Trinh khóc nức nở, Bạch Như Băng cũng suối lệ tuôn tràn, bà đưa tay khẽ vuốt tóc của ái nữ. Đây là nhân tính, đây là thân tình, La sát phu nhân tuy là nhân vật tung hoành giang hồ, uy chấn võ lâm, ai ai nghe nói đến cũng biến sắc, nhưng lại là một từ mẫu rất mực yêu thương con cái, và cũng là một nữ nhân bình thường như mọi nữ nhân khác.

Chợt nghe Bạch Như ư Băng bật cười rồi nói :

- Trinh nhi, đừng khóc nữa, ngẩng đầu lên và lau nước mắt đi, để ta xem ngươi gầy đi bao nhiêu rồi?

Quả nhiên, Bạch Tố Trinh ngừng khóc, nàng ngẩng đầu lên và đưa tay áo lau nước mắt Bạch như Băng nhìn nàng một lúc nói :

- Gầy đi nhiều lắm, ta rất đau lòng ngươi có biết không, có còn giận ta nữa không?

Bạch Tố Trinh khẽ lúc đầu, nói :

- Mẫu thân, Trinh nhi sao có thể...

Bạch Như Băng thở dài, nói :

- Vậy thì tốt!

Lúc này Thân Chính Nghĩa nháy mắt với Thượng Quan Phụng rồi quay người bước ra ngoài. Thượng Quan Phụng hiểu ý ngay. Nhưng nàng vừa quay người thì chợt nghe Bạch Như Băng “à” một tiếng rồi nói :

- Thượng Quan cô nương cũng ở đây à?

Thượng Quan Phụng rùng mình, nàng vội gật đầu nói :

- Đúng vậy, Bạch tiền bối!

Bạch Tố Trinh vội đỡ lời :

- Mẫu thân, hài nhi gặp Thượng Quan tỉ tỉ giữa đường, cũng nhờ cô ta chiếu cố nhiều ngày qua.

Bạch Như Băng gật đầu mỉm cười với Thượng Quan Phụng rồi nói :

- Đa tạ Thượng Quan cô nương. Ta rất hổ thẹn đối với mọi chuyện hôm đó.

- Không dám!

Thượng Quan Phụng vội nói :

- Bạch tiền bối cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ mà.

Sắc diện của Bạch Như Băng hơi thâm trầm trở lại bà mỉm cười nói :

- Đa tạ sự thông cảm của Thượng Quan cô nương.

Bà nhìn qua Liễu Thái Hư và nói tiếp :

- Vị này là...

Hiên Viên Cực cúi người nói :

- Bẩm phu nhân, người này là Hoa Sơn Liễu Thái Hư, vừa rồi hắn...

Bạch Tố Trinh vội cắt lời, nói :

- Mẫu thân, chúng ta đi thôi!

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Được, Trinh nhi, ta nghe ngươi vậy, Thượng Quan cô nương, cùng đi với bọn ta chứ?

Thượng Quan Phụng vội nói :

- Đa tạ tiền bối, xin tiền bối cứ tự nhiên, tiểu nữ còn có chuyện.

Bạch Như Băng nói :

- Thượng Quan cô nương còn có chuyện gì, có cần ta giúp không?

- Không dám!

Thượng Quan cô nương nói :

- Vài chút chuyện nhỏ, tiểu nữ tự mình làm được, đa tạ hảo ý của tiền bối.

Bạch Như Băng mỉm cười gật đầu, nói :

- Vậy ta đưa Trinh nhi đi nhé, ngày sau sẽ gặp lại.

Bà ta vốn định đi ra ngoài nhưng bất giác lại dịch mục quang nhìn qua Thân Chính Nghĩa đứng bên trái Thượng Quan Phụng.

Bà mỉm cười hỏi :

- Thượng Quan cô nương, vị này là...

Thượng Quan Phụng tỏ vẻ khẩn trương, nàng vội nói :

- Là bằng hữu của tiểu nữ.

Bạch Như Băng quan sát Thân Chính Nghĩa một lúc rồi cười cười nói :

- Vị bằng hữu này của cô nương có công lực không tệ.

Vẻ tươi đột nhiên biến mất, sắc diện thâm trầm trở lại, bà hỏi :

- Thượng Quan cô nương có biết Hạ Hầu Lam ở đâu không?

Thượng Quan Phụng nói :

- Tiểu nữ nghe nói hắn xuất hiện ở vùng này nên đến tìm, thế nào, không lẽ tiền bối cũng muốn tìm hắn?

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Ta cho rằng, đối với hắn và đối với cô nương là hai chuyện khác nhau, trừ phi hắn cho ta biết chỗ ẩn thân của Hạ Hầu Nhất Tu, bằng không tuyệt đối ta không bỏ qua cho hắn.

Thượng Quan Phụng hơi chau mày nhưng không nói gì.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói tiếp :

- Nếu cô nương biết được nỗi khổ của ta thì tất sẽ thông cảm.

Thượng Quan Phụng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu nữ không tiện nói điều gì, nhưng đích thực là Hạ Hầu tiền bối đã tạ thế nhiều năm.

Bạch Như Băng nói :

- Nếu vậy thì hắn cũng phải chỉ cho ta thấy nơi chôn cất Hạ Hầu Nhất Tu.

Thượng Quan Phụng nói :

- Tiền bối, người chết là trăm sự đều hết.

Bạch Như băng cười nhạt nói :

- Cô nương không phải là ta nên tự nhiên không biết được những gì ta phải chịu đựng.

Thượng Quan Phụng lại trầm mặc không nói gì. Bạch Tố Trinh lên tiếng :

- Mẫu thân, chúng ta đi thôi!

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Đi thì đi, nhưng Trinh nhi để Thượng Quan cô nương làm bạn với ngươi chẳng tốt hơn sao?

Bạch Tố Trinh nói :

- Tốt thì tốt, nhưng Thượng Quan cô nương...

Thượng Quan phụng vội nháy mắt, Bạch Tố Trinh gật đầu, nói :

- Tỉ tỉ, muội hiểu, nhưng muội cảm thấy hắn...

Thượng Quan Phụng liền cắt lời nói :

- Muội muội yên tâm, ta không thể làm chuyện gì sai trái đâu.

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên, nói :

- Tỉ tỉ đừng dễ dãi tin người, tỉ tỉ không biết hắn...

Thượng Quan Phụng khẩn trương đến độ muốn dậm chân kêu trời, nàng định nói thì đột nhiên nghe Bạch Như Băng bật cười rồi hỏi :

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy, Trinh nhi?

Bạch Tố Trinh vội nói :

- Không có gì, mẫu thân, hài nhi chỉ khuyên Thượng Quan tỉ tỉ nên đi với chúng ta thôi.

Bạch Như Băng quay sang hỏi Thượng Quan Phụng :

- Lẽ nào cô nương còn có điều gì khó nói chăng?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nàng nói :

- Đúng thế, tiền bối, tiểu nữ không thể không phụ hảo ý của Trinh muội.

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Đã như vậy thì...

Bạch Tố Trinh vội kêu lên :

- Mẫu thân!

Bạch Như băng quay lại hỏi :

- Thế nào, Trinh nhi?

Bạch Tố Trinh do dự một lát rồi nói :

- Hài nhi muốn là muốn Thượng Quan tỉ tỉ làm bạn với hài nhi.

Thượng Quan Phụng vội nói :

- Muội muội sao muội lại...

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Ngốc hài tử, Thượng Quan tỉ tỉ của ngươi đã có điều bất đắc dĩ thì ngươi hà tất...

Bạch Tố Trinh vội lắc đầu, nói :

- Không, không phải mẫu thân không biết đấy thôi.

Đột nhiên nàng bế khẩu không nói nữa.

Bạch Như Băng hơi ngạc nhiên, bà hỏi :

- Trinh nhi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bạch Tố Trinh lắc đầu, nói :

- Không có gì, hài nhi chỉ lo…

Bạch Như Băng truy vấn :

- Ngươi lo cái gì?

Bạch Tố Trinh ấp úng nói :

- Không có gì, mẫu thân.

Bạch Như Băng quay sang hỏi Hiên Viên Cực :

- Ngươi có biết là chuyện gì không?

Hiên Viên Cực rùng mình lão cúi người, nói :

- Bẩm phu nhân, thuộc hạ biết nhưng thật không dám nói.

Bạch Như Băng nhướng mày, nói :

- Đã có ta làm chủ ở đây, ngươi nói đi?

Hiên Viên Cực “vâng” một tiếng nhưng vẫn chưa dám nói.

Chợt nghe Thân Chính Nghĩa nói :

- Thượng Quan cô nương, tại hạ thấy cô nương nên đi theo Bạch tiền bối thôi.

Thượng Quan Phụng cảm thấy bất ngờ. Nàng ngớ người một lúc rồi hỏi lại :

- Các hạ nói cái gì? Bảo ta…

Thân Chính Nghĩa cười cười nói :

- Tại hạ nói cô rương nên đi với Bạch tiền bối.

Thượng Quan Phụng vô cùng ngạc nhiên nói :

- Sao các hạ…

Thân Chính Nghĩa lại cắt lời, chàng nói :

- Cô nương, Mạt Lăng Quan là đất thị phi nguy cơ rình rập tứ phía, tại hạ tự lượng không đủ sức bảo vệ cô nương, nếu cô nương đi với Bạch tiền bối thì không gì an toàn bằng.

Bạch Tố Trinh xen vào :

- Thượng Quan tỉ tỉ, hắn đã...

Thân Chính Nghĩa cung thủ, nói với Bạch Như Băng :

- Tại hạ có chút thỉnh cầu, mong Bạch tiền bối đồng ý cho.

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Ngươi nói đi.

Thân Chính Nghĩa nói :

- Tại hạ có vài lời riêng tư muốn nói với Thượng cô nương.

Bạch Như Băng thản nhiên nói :

- Mời ngươi cứ tự nhiên, ta không dám ngăn cản.

- Đa tạ tiền bối!

Thân Chính Nghĩa quay sang nói với Thượng Quan Phụng :

- Thượng Quan cô nương mời theo tại hạ!

Nói đoạn, chàng cất bước đi ra ngoài. Thượng Quan Phụng hồi hộp trong lòng, nhưng nàng cũng vội vàng theo sau.

Thân Chính Nghĩa đưa Thượng Quan Phụng ra tới đường quan đạo, cách tửu quá chừng mười trượng thì dừng bước.

Chàng chờ Thượng Quan Phụng đến gần rồi mới khẽ nói :

- Phụng muội?

Song mục Thượng Quan Phụng long lanh ngấn lệ, nàng nói qua tiếng nấc.

- Lam ca, quả nhiên là chàng rồi.

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Phụng muội, bình tĩnh một chút nghe ta nói đây, chuyện đến nước này thì chẳng còn biện pháp gì khác, nàng đành đi với Bạch Như Băng thôi, ta phải tìm tên thất phu Kim Ngọc Dung.

Thượng Quan Phụng nói :

- Lam ca, tại sao chàng phải làm thế?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Phụng muội nên biết rằng, trên phương diện công lực, ta còn kém Bạch Như Băng đôi chút, bà ta lại có Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì bên cạnh, một khi Hiên Viên Cực nói ra ta là bằng hữu của Hạ Hầu Lam thì hậu quả khó lường. Vả lại ta phải tìm Kim Ngọc Dung nên không thể toàn tâm toàn lực chiếu cố cho nàng, nàng đi với bà ta là một giải pháp an toàn nhất.

Thượng Quan Phụng nói :

- Nhưng...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Phụng muội đừng quá lo sợ, đã có Bạch Tố Trinh thì ta đoán chắc là Bạch Như Băng không thể làm gì nàng đâu. Ta biết sau chuyện này nàng cũng khó thoát thân nhưng đây là ngộ biến tòng quyền, nàng nói...

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Được rồi, muội nghe theo Lam ca vậy, nhưng khi nào...

Hạ Hầu Lam nói :

- Phụng muội, vì đại thù, ta và nàng không thể không nhẫn nhục, thời gian sẽ không quá lâu đâu, một khi thu thập được Kim Ngọc Dung, phục được thù rửa được hận thì chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Thượng Quan Phụng muốn nhỏ lệ nhưng nàng cố gắng kiềm chế, nàng nói :

- Có một chuyện muội muốn nói Lam ca biết, Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương là hậu nhân của Hạ Hầu tiền bối.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Ta biết tất cả rồi, nhưng Phụng muội, cơ trí của tên thất phu Kim Ngọc Dung quá cao, lão ta đã khiến vị nghĩa muội của ta tin lão là phụ thân của nàng.

Thượng Quan Phụng kinh ngạc nói :

- Lam ca, chuyện này sao có thể?

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta bắt được người của Kim Ngọc Dung và khai thác mọi chuyện từ tên này, Phụng muội, chiếc túi gấm đựng chim bồ câu đưa thư mà nghĩa muội của ta tặng cho nàng có ở đây không?

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi lại :

- Lam ca hỏi chuyện này làm gì?

Hạ Hầu tam nói :

- Phụng muội không biết đấy thôi, nghĩa muội của ta đã giấu nửa trang Tàng Chân đồ trong túi gấm đó, cô ta sợ Kim Ngọc Dung sẽ tìm...

Thượng Quan Phụng "à" một tiếng rồi nói :

- Thảo nào cô ta lưu ý muội hai lần.

Bỗng nhiên nàng bế khẩu, mặt biến sắc. Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Phụng muội, sao thế?

Thượng Quan Phụng vội nói :

- Lam ca, muội đã tặng túi gấm cho người khác rồi, làm thế nào bây giờ.

Hạ Hầu Lam chấn động toàn thân, chàng nói :

- Phụng muội, nàng tặng nó cho ai?

Thượng Quan Phụng nói :

- Muội tặng nó cho một cô đào múa hát trong Đông Lai khách điếm tại Câu Cốc, vì muội thích sự thông tuệ của tiểu cô nương này :

Hạ Hầu Lam thở dài nói :

- Chuyện đến nước nây thì còn làm thế nào nữa, không chừng ta phải đi Câu Cốc chăng, sở dĩ Kim Ngọc Dung giả danh ta xuất hiện ở nơi này là muốn dụ nàng mang chiếc túi gấm đó đến để lão ta đòi lại. Bây giờ Phụng muội đã tặng cho người khác nhưng cũng còn tốt hơn là rơi vào tay Kim Ngọc Dung.

Thượng Quan Phụng hỏi :

- Lam ca định sẽ đi tìm như thế nào?

Hạ Hầu Lam không trả lời mà hỏi :

- Phụng muội có biết tên họ cô đào đó không?

- Cô ta họ Lý.

- Đã có họ thì ta sẽ đến đó hỏi thăm, việc tìm cô ta không phải chuyện khó

- Vạn nhất nếu tìm không được thì sao?

- Đành phải đi bước nào hay bước đó, tìm được là tốt nhất; vạn nhất tìm không được thì cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ cần đừng rơi vào tay bọn võ lâm bại hoại là được.

Thượng Quan Phụng nói :

- Những người khác không biết thì điều đó là không thể rồi, muội chỉ lo vạn nhất chiếc túi gấm đó bị hủy.

Hạ Hầu Lam nói :

- Bất kỳ người nào cũng đừng mong tái hợp Tàng Chân đồ, nếu bị hủy thì càng tốt chứ sao, có gì đáng tiếc đâu? Vì một trang Tàng Chân đồ mà trong võ lâm đổ máu đã quá đủ rồi.

Thượng Quan Phụng mặc nhiên không nói Hạ Hầu Lam hỏi tiếp :

- Đúng rồi, Phụng muội, nàng có thấy vi nghĩa đệ của ta ở chỗ Kim Ngọc Dung không?

Thượng Quan Phụng lắc đầu, nói :

- Không, muội chỉ thấy Uyển Nhược cô nương, cô ta cũng không nói với muội về chuyện đó.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Sao lại không thấy nhỉ, sao cô ta lại không nói với muội nhỉ?

Chợt nghe Bạch Tố Trinh gọi :

- Thượng Quan tỉ tỉ, nói xong chưa? Gia mẫu phải đi rồi!

Thượng Quan Phụng vội đáp :

- Muội muội, xong ngay thôi!

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Phụng muội, mau qua đó đi, có gì ngày khác chúng ta gặp lại sẽ nói.

Hai mắt của Thượng Quan Phùng hơi đỏ nàng nói :

- Lam ca, không biết ngày nào mới có thể...

Hạ Hầu Lam nhỏ nhẹ nói :

- Phụng muội, không quá lâu đâu, chẳng phải ta vừa nói rồi sao, vì đại thù nên chúng ta đều phải nhẫn nhục, vả lại bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp lại trên giang hồ, Phụng muội hà tất...

Thượng Quân Phụng gật đầu, nói :

- Thôi được Lam ca, muội đi nhé...

Hạ Hầu Lam nói :

- Phụng muội nhớ bảo trọng, vạn nhất gặp Kim Ngọc Dung.

Thượng Quan Phụng nói :

- Muội biết phải nói thế nào rồi, Lam ca cũng khá bảo trọng nhé.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Đa tạ Phụng muội, đừng để Bạch Như Băng nghi ngờ nhé.

Thượng Quan Phụng gật đầu gượng cười đoạn nàng quay người đi về phía bọn Bạch Như Băng vốn đã ra khỏi tửu quán Hạ Hầu Lạm cảm thấy trong lòng rất khó chịu, chàng đứng nhìn theo hình bóng Thượng Quan Phụng dần xa mà song mục thất thần, vẻ mặt đầy thương cảm.

Hồi lâu sau, chàng mới định thần rồi cất bước đi vào tửu quán, nhưng vừa tới cửa thì gặp phải Liễu Thái Hư và Mạc Doãn Văn sánh vai bước ra.

Hiển nhiên hai lão này cho rằng Thân Chính Nghĩa đã đi rồi, nhưng chẳng ngờ Thân Chính Nghĩa lại quay vào, vì thế cả hai kinh ngạc lui bước vào trong.

Liễu Thái Hư vội nói :

- Các hạ, ngươi định...

Hạ Hầu Lam cười một cách khinh bỉ và đưa hai tay ra, nói :

- Lão thấy hai tay tại hạ có sạch sẽ không?

Liễu Thái Hư vội gật đầu, nói :

- Sạch sẽ, rất sạch sẽ!

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Vậy thì tại hạ không muốn làm cho nó bẩn, nhị vị, mời!

Liễu Thái Hư gượng cười, nói :

- Các hạ không hổ là một nhân vật anh hùng.

Nói đoạn, lão kéo Mạch Doãn Văn lách qua người Hà Hầu Lam mà đi, thần thái đầy vẻ sợ sệt khúm núm.

Vừa qua khỏi cửa thì hai lão phóng bước mà chạy như có ma đuổi rượt phía sau, hận là phụ mẫu không sinh thêm hai chân nữa để chạy cho nhanh

Hạ Hầu Lam lắc đầu rồi cất bước vào trong, nhưng vừa đặt bước vào thì có một người từ trong mấy chục võ lâm quần hào vội vàng chạy ra.

Đó là một hắc y hán tử, gã trông thấy Hạ Hầu Lam thì biến sắc, nhất thời bước chậm lại và quay mắt sang hướng khác mà đi.

Hạ Hầu Lam chợt động linh cơ, chàng mỉm cười rồi quay người đi ra, không vào tửu quán nữa.

Dường như hắc ý hán tử đánh rơi vật gì, đang đi thì đột nhiên gã khom lưng mò dưới đất, và sau khi đứng lên thì gã phóng bước chạy như bay.

Chạy hơn trăm trượng về phía Đông thì đến cửa khẩu Mạt Lăng Quan, hắc y hán tử không vượt la ngoài mà lách qua một bên rồi lẹo lên bức tường cao hơn trượng, sau đó bò trên tường thành mà đi.

Một lát sau, gã đã bò hết bờ tường, trước mắt đã đến cuối tường, đây là một nơi hoang dã đầy cỏ dại.

Nhìn ra xa một chút là một con suối nhỏ, bên cạnh suối là một cánh rừng không lớn lắm.

Hắc y hán tử nhìn tứ phía rồi tung người vượt suối sau đó chạy bổ nhào vào cánh rừng.

Giữa rừng có một khoảng đất trống, trên khoảng đất trống có một ngôi nhà tranh nho nhỏ mới cất, ngôi nhà chỉ có một gian, không có cửa sổ mà chỉ có một cửa chính đóng kín.

Bóng người thấp thoáng, hắc y hán tử hạ bước xuống trước ngôi nhà tranh, đoạn cúi người cung kính nói :

- Bẩm lão chủ nhân, thuộc hạ đến phụng mệnh.

Cửa ngôi nhà tranh bật mở, hai hắc y nhân mang trường kiếm bước ra trước, sau đó là một hắc y lão nhân gầy gầy bước ra theo.

Lão này my dài mắt nhỏ diện mục thâm trầm, chính là Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung.

Kim Ngọc Dung lạnh lùng khoát tay, lão vừa định nói thì đột nhiên biến sắc rồi cười nhạt, nói :

- Thế nào, ngươi còn mời khách nhân để cho ta nữa à?

Hắc y hán tử sững sờ, ngay lúc đó có một người hạ chân xuống ở phía sau gã chừng một trượng, đó chính là Hạ Hầu Lam.

Chàng cười nhạt nói :

- Kim Ngọc Dung tai mắt của lão cũng không tệ.

Hắc y hán tử cả kinh thất sắc, gã bước tới mấy bước rồi quay ngoắt người lại, toàn thân lập tức run bần bật.

Gã sụp quỳ xuống và cất giọng run, run nói :

- Lão chủ nhân khai ân.

Hai hắc y nhân đeo kiếm định tung người tới nhưng bị Kim Ngọc Dung khoát tay ngăn lại, lão ta chăm chú nhìn Hạ Hầu Lam rồi cười cười, nói :

- Các hạ là...

Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói :

- Kim Ngọc Dung, cuối cùng thì ta cũng tìm được ngươi, không nhận ra ta sao?

Kim Ngọc Dung chớp chớp song mục, lão vỗ đầu, nói :

- Xin thứ lỗi lão khiếu mắt kém, không biết các hạ là...

Hạ Hầu Lam cất lời, nói :

- Ngoài ta ra thì còn ai dám tìm ngươi nữa?

Kim Ngọc Dung rùng mình, lão vận mục lực nhìn và nói :

- Ngươi không thể là Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi cho rằng còn có người khác sao?

Kim Ngọc Dung biện sắc, lão nói :

- Dung mạo có thể dịch dung nhưng công lực của ngươi...

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Công lực cũng có thể phục hồi!

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Độc dược mà Hạ Hầu Lam trúng nếu không cố thuốc giải độc của ta thì không thể.

- Đó là do kiến văn của lão nông cạn, trên đời này còn có vật giải độc khác.

- Ngươi lừa được người khác chứ không lừa được ta đâu, các hạ, rốt cuộc ngươi là ai?

- Ta nhắc đến hai người này thì ngươi có thể biết ngay.

- Hai người nào?

- Cuồng Ngốc nhị quái!

Kim Ngọc Dung sững sờ lão nói :

- Thì ra là Đông Phương Sóc và Ngãi Trì, sao nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi đã biết hai người này thì cũng nên biết rõ người giải độc cho ta là ai.

Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói :

- Ngươi nói hai lão đó giải độc phục hồi công lực cho người à?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không sai!

Kim Ngọc Dung cười hì hì nói :

- Hai người đó có thuốc giải ư... Hai người đó có thuốc giải ư...

Lão ngưng thần nhìn đối phương rồi nói tiếp :

- Nói vậy ngươi là Hạ Hầu Lam thật à?

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều này còn có thể giả được sao?

Kim Ngọc Dung gật đầu mỉm cười nói :

- Nói rất hay, vậy ngươi tìm ta là...

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Ta cho rằng ngươi hỏi hơi thừa đấy!

Kim Ngọc Dung cười hì hì, nói :

- Đương nhiên, đương nhiên, ta biết là ta hỏi thừa, ngoài việc muốn lấy mạng ta thì ngươi còn muốn gì nữa, tất nhiên là không thể đến kết giao bằng hữu với ta, hoặc mời ta ăn uống một bữa rồi. Chỉ có điều, ngươi cho rằng ngươi có thể làm gì được ta?

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều đó phải thử xem rồi hãy nói!

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Được ta cũng muốn thử xem.

Lão phất tay rồi nói tiếp :

- Hai người đánh trận này cho ta.

Nói đoạn lão quay người bước vào ngôi nhà tranh.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Kim Ngọc Dung, ngươi còn muốn chạy sao? :

Lời vừa phát thì chàng cũng tung người phóng tới.

Nhưng thân chàng vừa động thì hắc y hán tử đang quỳ dưới đất đột nhiên đứng dậy gã vòng tay đánh ra một loạt ám khí về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam chau mày và phất tay áo, luồng ám khí bay ngược trở lại chẳng trúng một ai khác mà tất cả đều ghim lên người hắc y hán tử.

Gã này kêu thảm một tiếng rồi ngã ngửa ra phía sau lăn lộn đoạn nằm yên bất động.

Sau khi vào ngôi nhà tranh thì Kim Ngọc Dung không có hành động thoát đi, ngược lại lão còn bắc ghế ngồi trước cửa, thái độ thản nhiên dị thường, lão cười cười nói :

- Ba người này đều là tử sĩ của ta, ngươi cần phải giết hết bọn họ, rồi mới có thể tìm đến ta, bằng không thì ngươi phải để lại sinh mạng tại đây thôi.

Sát cơ đột nhiên nổi lên trong người Hạ Hầu Lam, chàng lạnh lùng nói :

- Điều đó là đương nhiên!

Nói đoạn chàng cất bước đi tới.

“Soạt! Soạt!” hai tiếng, hai hắc y nhân tuốt kiếm khỏi vỏ rồi sải bước đến trước, cùng lúc song kiếm đâm vào trước ngực Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam lui ra sau nửa bước, chờ chiêu thức của hai hắc y nhân thi triển hết, giữa lúc hai gã định biến chiêu thì song thủ của chàng đột nhiên phất ra “Binh! Binh!” hai tiếng, huyết tươi bắn ra như tên cùng với tiếng kêu thảm, bất kỳ ai nghe thấy cũng kinh tâm động phách.

Giữa hai hàng chân mày của hai hắc y nhân đều thủng một lỗ, máu tươi từ đó bắn ra, thân hình hai gã đổ nhào xuống rồi nằm yên bất dộng Nhất Tàn chỉ nhất chiêu tử địch.

Trong chớp mắt đã có ba thi thể, chẳng trách thiên hạ gọi chàng là Lạt Thủ Thần Ma.

Trên mặt Kim Ngọc Dung hơi có dị sắc nhưng lão vẫn ngồi bất động, lão vỗ tay cười cười rồi nói :

- Khá, khá lắm, rất giống Hạ Hầu Nhất Tu năm xưa.

Hạ Hầu Lam lạnh lùng nói:

- Kim Ngọc Dung, ngươi còn bao nhiêu tử sĩ nữa?

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói :

- Hết rồi!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi lại :

- Hết rồi?

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Đối phó với người khác thì ba người này đã quá đủ, đối phó với ngươi thì ba mươi người như thế cũng quá thiếu!

Nói đoạn, lão thản nhiên mỉm cười như không có chuyện gì, không lẽ lão ta đã không quan tâm đến sinh tử?

Có lẽ là vậy, đại nạn đến nơi, sợ thì có ích gì, hoang mang có ích gì?

Tuy nói thế nhưng nhất thời Hạ Hầu Lam vẫn không dám vọng động, vì chàng đã hơn một lần lãnh giáo cơ trí cao tuyệt của Kim Ngọc Dung.

Chàng quét mục quang sục tìm tứ phía rồi nói :

- Kim Ngọc Dung, vậy đã đến lượt ngươi rồi đấy!

Kim Ngọc Dưng mỉm cười, nói :

- Chẳng phải ta luôn tĩnh tọa chờ ngươi sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi vẫn cho rằng ta không làm gì được ngươi chăng?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Điều đó là đương nhiên, con giun con dế còn muốn sống, huống hồ là con người, ngươi tưởng là ta ngồi đây chờ chết à? Ta đâu phải hạng người ngốc nghếch như thế? Vả lại ta vẫn chưa được hưởng phúc tuổi già.

Hạ Hầu Lam nói :

- Có lẽ ngươi còn có chỗ dựa bí mật?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Ngươi nói đúng rồi ta còn có hai chỗ dựa lớn.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói:

- Một chỗ dựa quá ít đối với ngươi à?

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói :

- Không phải vậy tuy hai chỗ dựa nhưng một chỗ không cần dùng đến.

Hạ Hầu Lam nói :

- Sợ rằng hôm nay ngươi phải dùng cả hai đấy!

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Điều đó không nhất định, có thể chỗ dựa thứ nhất đã đủ để ngăn chặn ngươi rồi.

- Có thể nói ra không?

- Chỗ dựa này của ta chẳng có gì bí mật mà không thể nói, ngược lại chỗ dựa thứ nhất này không thể không nói ra, vì ngươi còn độc lươn Tư Mã ý trước đây giết sạch ba lão tướng của ta, không nói ra thì đâu thể hù ngươi lui được.

- Thì ra ngươi tự sánh mình với Gia Cát Võ Hầu, vậy thì nói đi, xem thử có hù ta lui được không?

- Điều đó còn phải xem lòng dạ ngươi thâm độc đến mức nào.

Kim Ngọc Dưng ngừng một lát rồi chỉ tay ra xung quanh, nói :

- Vừa rồi ngươi đã ngưng thần lục tìm, vậy ngươi có phát hiện dấu tích người nào trong rừng này không?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Không!

- Đúng rồi!

Kim Ngọc Dung gật đầu nói :

- Người chết không tính, ngoài ta ra thì quanh đây không còn một người nào nữa.

Hạ Hầu Lam hỏi :

- Đó là chỗ dựa của ngươi à?

- Không sai!

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Người ta đều lấy số đông làm chỗ dựa nhưng ta lại lấy sự không người làm chỗ dựa.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Đây là cách nói mới lạ đấy.

Kim Ngọc Dung hỏi :

- Lẽ nào ngươi còn chưa hiểu?

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta hiểu rồi, ngươi định tiễn đưa nghĩa muội của ta chứ gì?

Kim Ngọc Dung vỗ tay cười lớn, rồi nói :

- Cao minh, cao minh, một lời nói trúng rồi, không hổ là đương thế đệ nhất kỳ tài. Hạ Hầu Lam, con gái của Hạ Hầu Nhất Tu đang ở trong tay ta, ngươi dám động đến ta sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đích thị đây là một chỗ dựa hữu lực!

- Đương nhiên! Đương nhiên!

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Ta đã thấy trước điều đó, nhưng không phải ta đề phòng ngươi mà là đề phòng Bạch Như Băng, vì thế nên ta đưa con gái Hạ Hầu Nhất Tu đi theo, giấu ở một nơi bí mật, mỗi ngày ta liên lạc với nơi đó một lần vào một giờ đã định, nếu đột nhiên mất liên lạc...

Lão cười hì hì một cách thâm hiểm rồi bế khẩu.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đó là chỗ dựa thứ nhất của ngươi?

Kim Ngọc Dung gật đầu, nói :

- Không sai, không sai!

Hạ Hầu ư Lam cười nhạt, nói :

- Nói chỗ dựa thứ hai của ngươi đi?

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Vừa rồi ngươi nghe ta nói sao, chỗ dựa thứ hai của ta chưa cần dùng, nếu chỗ dựa thứ nhất không dọa lui được ngươi thì mới dùng đến nó, mà đã không dùng thì ta không định tiết lộ.

Hạ Hậu Lam cười nhạt, nói :

- Chỗ dựa thứ nhất của ngươi không có tác dụng rồi.

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Thế nào, không lẽ ngươi...

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu nó có tác dụng thì ngươi không thể thiết kế chỗ dựa thứ hai.

- Không phải vậy!

Kim Ngọc Dung lắc đầu, nói :

- Thêm một chỗ dựa thì dù sao cũng an toàn hơn, vả lại ta biết ngươi trời sinh lòng dạ thâm độc nên rất có khả năng ngươi bất kể việc sống chết của con gái Hạ Hầu Nhất Tu.

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Ngươi đoán sai rồi, con gái của ân sư thì có lý nào không đoái hoài, không chiếu cố?

Kim Ngọc Dung, nói :

- Thế thì chỗ dựa thứ nhất của ta hữu dụng rồi.

Hạ Hầu Lam trừng mắt nhìn đối phương, hai đạo mục quang sắc lạnh như đao kiếm, chàng nói :

- Không, nó không có tác dụng!

Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói :

- Sao lại không có tác dụng?

- Ngươi có muốn nghe tường tận không?

- Đương nhiên là ta muốn nghe!

- Rất đơn giản, ta thu thập ngươi trước, sau đó buộc ngươi dẫn đường.

- Ha ha...

Kim Ngọc Dung phá lên cười rồi nói :

- Hạ Hầu Lam, đấy là kế sách lưỡng toàn của ngươi à?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Đúng thế, lẽ nào không thực hiện được?

Kim Ngọc Dung chậm rãi nói :

- Bây giờ xem ra ngươi không phải là đương thế đệ thất kỳ tài rồi, sao ngươi không thử nghĩ xem, nếu ta dẫn đường cho ngươi thì đó tất là tử lộ, nếu ta không dẫn đường cho ngươi mà ngươi lại không dám làm gì ta, vậy ngươi sẽ làm thế nào?

Hạ Hầu Lạm không nó gì, nhưng hai chân chàng chậm rãi bước tới trước Kim Ngọc Dung vẫn ngồi bất động, nhưng thần sắc trên mặt lão đã lộ vẻ hoang mang.

Lão vội nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi...

Hạ Hầu Lam khôn dừng bước chàng cười nhạt, nó i :

- Nếu hôm tay ta thả ngươi thì sợ rằng nghĩa muội của ta sẽ ngộ phải cảnh càng bi thảm hơn.

Nói đến đây thì chàng đã rút ngắn khoảng cách với cửa ngôi nhà tranh còn không đầy một trượng.

Kim Ngọc Dung bật đứng dậy và nói :

- Hạ Hầu Lam, nếu ngươi dám bước qua cửa ngôi nhà này thì ngươi sẽ tan xương nát thịt đấy đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.

Hạ Hầu Lam cười nhạt nói :

- Còn ngươi thì sao? Đừng quên rằng ngươi cũng đang ở trong ngôi nhà này!

- Ta ư?

Kim Ngọc Dung thản nhiên cười và nói :

- Ta ta sống mấy mươi năm rồi còn ngươi thì đang trái trẻ, tiền đồ vô hạn phía trước, nếu đi theo một kẻ gần đất xa trời như ta thì ngươi sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi, vả lại một mạng đổi ba thì lẽ nào ta còn so đo?

Hạ Hầu Lam nói :

- Còn một mạng nữa là...

Kim Ngọc Dung nói :

- Ngươi quên rồi sao, Hạ Hầu Nhất Tu còn có nhi tử đấy.

Khoảng cách giữa song phương giờ đây còn ba thước, chỉ cần sải một bước là tới.

Thế nhưng Hạ Hầu Lam không sải bước, chàng xuất thú nhanh như chớp chụp tới Kim Ngọc Dung kinh hãi lui bước, chiếc ghế ngã nhào, lúc này tai tay áo của lão cũng phất ra, theo đó là hai đạo ô quang bay thẳng vào vách ngôi nhà tranh.

Chỉ nghe ầm ầm hai tiếng nổ, lửa khói xuất hiện, lửa bén tranh khô nên bắt cháy rất nhanh, chớp mắt thế lửa đã ngùn ngụt :

Hạ Hầu Lam tuyệt không ngờ đối phương lại hành động như vậy, chàng vội thu chiêu và tung người ra sau, lúc này ngọn lửa đã phủ toàn bộ, phủ luôn cả kim Ngọc Dụng bên trong.

Nhìn lại thì thấy lão ta vẫn thản nhiên, hình như không có ý định thoát ra.

Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần, chàng nói :

- Kim Ngọc Dung, ngươi định tự thiêu à?

Kim Ngọc Dung nghe như không nghe lão vẫn ngẩn người đứng tại chỗ.

Hạ Hầu Lam bất giác kinh ngạc, nói :

- Xem ra ngươi thà tự thiêu chứ không để lọt vào tay ta nhưng ta há để ngươi tự do quyết định? Bất luận thế nào ta cũng phải tự tay giết ngươi.

Nói đoạn, chàng vung tay ra sau bạt trường kiếm quang lấp lánh rồi xạ vào trong đám lửa.

Đột nhiên nghe tiếng Kim Ngọc Dung kêu thảm, thân hình bay lên rồi rơi xuống đất :

Hạ Hầu Lam nhìn thấy rõ ràng Kim Ngọc Dung đã bị kiếm của chàng đâm xuyên ngực.

Nhưng Hạ Hầu Lam không bỏ đi, chàng vẫn đứng đó nhìn lửa cháy, cũng may ngôi nhà này không to cao, chất liệu phần lớn là tranh khô nên cháy rất nhanh.

Chẳng mấy chốc thì thế lửa yếu dần, toàn bộ ngôi nhà đã biến thành tro bụi.

Hạ Hầu Lam vẫn không yên tâm, chàng không dám tin là Kim Ngọc Dung chịu chết một cách dễ dàng như vậy.

Thế là chàng nhấc trường kiếm lên, gạt than nóng và theo than hồng mà đi vào.

Chàng dùng kiếm rà soát mặt đất để xem bên dưới có địa đạo gì không.

Nhưng địa đạo đâu chẳng thấy mà chỉ thấy một thi thể cháy đen nằm ngang trước mắt, chỉ có duy nhất một thi thể và trước ngực thi thể này có vết kiếm xuyên thấu ra sau.

Thế này thì không sai rồi, đích thị là Kim Ngọc Dung, Kim Ngọc Dung đã thật sự bị trừ diệt.

Đại thù nhiều năm được rửa, trong lòng Hạ Hầu Lam có một thứ cảm giác lâng lâng khó tả Chàng từ từ quay người rồi chậm rãi cất bước. Nhưng vừa đi được hai bước thì tâm thần chấn động bất giác dừng lại. Bởi lẽ chàng đã nhớ đến lời hứa với Cuồng Ngốc nhị quái.

Chàng đã hứa với hai lão quái này là không gia hại đến tính mạng của Kim Ngọc Dung, chỉ phế võ công của lão ta rồi giao cho người của Ôn Nhu cung. Cũng nhờ lời hứa này mà chàng được Cuồng Ngốc nhị quái giúp đỡ, phục hồi toàn thân công lực, nếu không thì e rằng cả đời chỉ lo trốn tránh Kim Ngọc Dung!

Chuyện xảy ra thế này thì bây giờ chàng lấy cái gì giao cho người của Ôn Nhu cung?

Há không phải là tự nuốt lời hứa, hủy tín ước sao? Làm sao ăn nói với Cuồng Ngốc nhị quái đây?

Đúng rồi, Kim Ngọc Dung chết là do lão dẫn hỏa tự thiêu, dù không có nhát kiếm trước ngực thì lão ta cũng không sống được, như vậy không thể nào nói Hạ Hầu Lam tự nuốt lời hứa, hủy tín ước.

Nhưng Cuồng Ngốc nhị quái từng nói, chỉ cần chàng bắt được Kim Ngọc Dung thì người của Ôn Nhu cung cũng sẽ lập tức xuất hiện.

Còn bây giờ thì sao? Sao không thấy người của Ôn Nhu cung đến?

Chàng vốn không tin chuyền thần bí huyền ảo như thế, người của Ôn Nhu cung lại không phải là thần tiên thì làm sao có thể tính toán chuẩn xác như vậy?

Nghĩ thế và lòng chàng nhẹ nhõm, chân lại cất bước đi tiếp.

Kim Ngọc Dung đã đền tội, đại thù đã được rửa, hai chuyện còn lại là tìm tung tích Đồng Uyển Nhược và thu hồi nửa trang Tàng Chân đồ.

Chuyện sau đã có manh mối tìm nên cũng chẳng vội. Còn chuyện trước chẳng khác mò kim đáy bể, mà lại không thể chậm trễ, nếu thật như lời Kim Ngọc Dung nói thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nghĩ đến đây, toàn thân Hạ Hầu Lam bất giác xuất mồ hôi lạnh, không rét mà run. Nhưng bất luận thế nào cũng phải tìm, thế là chàng đề khí định tung người phóng đi.

Đột nhiên có một tiếng người rên khe khẽ truyền nhập vào tai. Hạ Hầu Lam sững người đứng lại, chàng quét mục quang nhìn qua thì thấy hắc y hán tử bị trúng ám khí đã chết trước đó, bây giờ lại đang động đậy.

Tâm cơ chợt động, Hạ Hầu Lam vui mừng lướt tới chàng lật thân hình hắc y hán tử nằm nghiêng lại rồi ấn tâm chưởng vào giữa lưng gã mà truyền chân lực.

Thân hình hắc y hán tứ rung động một lúc, gã từ từ mở mắt ra, trên mặt đầy vết thương, da thịt tím bầm, song mục thất thần, trông rất hãi người. Gã trông thấy Hạ Hầu Lam thì kinh hoảng muốn vùng vẫy bỏ chạy, nhưng lực bất tòng tâm nên đành nằm yên trở lại.

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Nếu ngươi muốn sống thêm một lúc nữa thì đừng động.

Đã là con người thì ai cũng muốn sống, chỉ có thể sống trong giây lát, do vậy nên hắc y hán tử ngoan ngoãn nghe lời.

Hạ Hầu Lam nói :

- Có câu “người sắp chết lời nói cũng lương thiện”, ngươi nên làm chuyện tốt trước khi chết để chuộc lại tội lỗi cả đời ngươi, nói cho ta biết Đồng cô nương đang ở đâu?

Hắc y hán tử không nói.

Hạ Hầu Lanh lại nói :

- Kim Ngọc Dung đã chết, ngươi chỉ còn hơi thở cuối cùng mà cũng nhẫn tâm để một nữ tử yếu đuối bị sát hại sao? Ngươi cũng có huynh đệ tỉ muội...

Hắc y hán tử rùng mình.

Hạ Hầu Lam vội nói tiếp :

- Nói đi, đừng mang theo lương tâm bất an xuống suối vàng.

Hắc y hán tử máy môi, dường như gã cố gắng vận tàn lực để nói nhưng Hạ Hầu Lam chỉ nghe được hai tiếng rất khẽ :

- Câu... Cốc...

Hắc y hán tử nhắm mắt, ngoẹo đầu sang một bên rồi bất động.

Hạ Hầu Lam nghe hai tiếng này thì bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ :

- “Câu Cốc? Không lẽ Kim Ngọc Dung đã biết?”

Chàng lại xoay chuyển ý nghĩ

- “Không đúng, nếu Kim Ngọc Dung đã biết thì làm sao lão ta có thể không ở lại nơi đó?”

Nghĩ đến đây thì lòng chàng nhẹ nhõm, xem như đã có manh mối, Câu Cốc tuy rộng lớn nhưng cũng nhỏ hơn biển người bao la. Có hai chữ này cũng khá hơn là không có gì. Lại khéo trùng hợp là hai chuyện cùng chưng một đường.

Hạ Hầu Lam nhìn hắc hán tử lần cuối và nói :

- Đa tạ ngươi, các hạ, có câu này thì đủ để ngươi chuộc tội rồi.

Lời chưa dứt thì chàng đã tung người xuyên qua rừng cây mà đi. Mặt trời gác núi, tà dương tịch bóng.

Cùng thời điểm này, tại một ngư thôn gần Thạch Cửu hồ, có bốn năm ngư dân đang vác lưới và mang cá về nhà. Bỗng nhiên ở phía đường ngược lại có hai bóng người xuất hiện, đó là hai lão nhân một mặc hắc y, một mặc bạch bào. Hắc y lão nhân có thân hình cao to, mắt tròn, râu quạt nón, tướng mạo uy mãnh kinh người. Thân hình bạch bào lão nhân hơi gầy, mắt lõm sâu, điện mục có vẻ thâm trầm.

Hai lão này bước đi nhanh dị thường, khi đến gần bọn ngư dân thì hắc y lão nhân khoát tay, nói :

- Này, các ngươi dừng lại một lát.

Bọn ngự dân ngạc nhiên dừng bước trong đó có một vi trung niên ngư dân lên tiếng hỏi :

- Nhị vị khách quan định...

Hắc y lão nhân xẵng giọng :

- Mua cá, có cá tươi không?

Thì ra hai lão nhân này muốn mua cá vậy mà khiến bọn ngư dân một phen khiếp vía kinh hồn.

Trung niên ngư dân vội nói :

- Có, có tất cả đều là cá mới đánh được.

Y đặt giỏ cá xuống và nói tiếp :

- Khách quan nghe thấy đấy, cá vẫn còn quẫy tưng tưng trong giỏ, khách quan cần bao nhiêu.

Hắc y lão nhân gật đầu, nói :

- Thế thì tốt, ta cần một con.

- Một con?

Trung niên ngư dân hỏi lại với vẻ ngạc nhiên.

- Không sai một con!

Hắc y lão nhân trừng mắt, nói :

- Thế nào, chê ít không bán chăng?

Trung niên ngư dân vội nói :

- Không... không, ít cung bán... ít cũng bán.

- Bán thì tốt!

Hắc y lão nhân nói :

- Lựa cho ta một con ba tấc.

Trung niên ngư dân ngớ người, y nhìn qua bọn ngư dân trai tráng, rồi quay sang hắc y lão nhân, lắc đầu nói :

- Ba tấc ư? Khách quan, e rằng không có.

- Cái gì?

Hắc y lão nhân trừng mắt, nói :

- Ngay cả cá ba tấc mà cũng không có sao?

Trung niên ngư dân vội nói :

- Khách quan không biết đấy thôi, cá ở Thạch Cửu hồ lớn nhất cũng không quá hai tấc.

- Ta không tin!

Hắc y lão nhân vừa lắc đầu vừa khoát tay, nói :

- Các ngươi đổ hết các giỏ cá ra đất cho ta lựa.

Bọn ngư dân ngẩn người, trung niên ngư dân do dự một lát rồi nói :

- Xin lỗi, khách quan, không có cá ba tấc đâu, mời đến chỗ khác mua vậy.

Hắc y lão nhân biến sắc, lão nói :

- Ta nói là muốn mua cá ba tấc, bọn các ngươi dám...

Lời chưa dứt thì đột nhiên có một giọng khàn lão và khá lạnh lùng từ xa truyền tới :

- Ai muốn mua cá ba tấc đó lão thân ta có đây.

Mọi người nhìn về phía phát ra giọng nói thì thấy có ba người đang đi tới đi đầu là một phụ nhân vừa gầy vừa đen, phía sau là một hắc y thiếu nữ xinh đẹp và một hắc y thiếu niên tuấn tú.

Hắc y lão nhân quét hai đạo hàn quang nhìn ba người kia rồi nói :

- Lão thái bà, ngươi có cá ba tấc à?

Lão phụ nhân không trả lời mà phất tay nói với bọn ngư dân :

- Các ngươi đi đi, cuộc mua bán này để lão thân thực hiện.

Bọn ngư dân nghe vậy thì vui mừng khôn tả, tất cả đều vội vàng vác lưới mang cá mà đi.

Hắc y lão nhân nhìn chăm chú lão phụ nhân rồi hỏi lại :

- Lão thái bà, ngươi có cá ba tấc chăng?

Lão phụ nhân lạnh lùng gật đầu, nói :

- Không sai, ngay cả cá sáu tấc lão thân cũng có, ngươi cần không?

Hắc y lão nhân lắc đầu, nói :

- Không cần, ta chỉ cần cá ba tấc là đủ rồi.

Lão đưa tay tới trước và nói tiếp :

- Lấy cá đi!

Lão phụ nhân nói :

- Có thể, cá của ta không luận cân luận tấc ngươi mua được không?

Hắc y lão nhân nói :

- Lão thái bà, ngươi luận thước luận trượng cũng được, nhưng nói xem, bao nhiêu tiền một tấc?

Lão phụ nhấn quay sang nói với hắc y thiếu niên :

- Ngọc nhi, cá của chúng ta bán năm trăm lạng một tấc, ba tấc là bao nhiêu, ngươi tính giúp lão thân xem?

Hắc y thiếu niên liền nói :

- Tổng cộng là một ngàn năm trăm lạng.

Lão phụ nhân gật đầu nói :

- Thế thì tốt, lão đầu, chúng ta tiền trao cháo múc thôi!

Hắc y lão nhân cười nhạt, nói :

- Lão bà bà, ngươi dám hí lộng lão phu à, lão phu cũng muốn xem thử ngươi là...

Hắc y thiếu niên liền nói :

- Người này nói năng bẩn thỉu quá, có muốn ta đánh gãy mấy cái răng chó của lão không?

Lão phụ nhân cười hì hì, nói :

- Chửi hay lắm, không cần ngươi, đã có ta

- Tiểu cẩu!

Hắc y lão nhân quát :

- Lão phu thu thập ngươi trước rồi hãy tính sổ với lão bà này.

Lão sải bước tới trước rồi xuất hữu thủ chụp vào giữa ngực hắc y thiếu niên.

Lão phụ nhân cười nhạt, nói :

- Đồ thứ cậy thế hiếp người, lão thân ta xem thử ngươi có được bao nhiêu tài nghệ?

Vừa nói bà vừa phát đơn chưởng vỗ ra.

“Bình!” một tiếng khẽ vang lên, thân hình cao to của hắc y lão nhân chấn động rồi bị bức lui ra sau ba bốn bước.

Hắc y thiếu niên vỗ tay reo cười rồi nói :

- Sa nương, Tì Bà Thủ hay lắm, lão ta giống như người giấy.

Hắc y lão nhân biến sắc, song mục lộ sát cơ, lão cười nhạt nói :

- Được, được, lão phu thử lần nữa.

Lão phụ nhân lạnh lùng nói :

- Hiên Viên Cực, thì ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Hắc y lão nhân rùng mình, lão đổi giọng nói :

- Lão thái bà, ngươi biết lão phu à?

Lão phụ nhân cười nhạt, nói :

- Lão thân không những biết ngươi mà còn biết cả Lãnh Thiên trì.

Bạch bào lão nhân rùng mình, Hiên Viên Cực ngạc nhiên hỏi :

- Lão thái bà, ngươi là...

Lão phụ nhân cắt lời, nói :

- Ba chữ Tì Bà Thủ lọt vào tai mà vẫn không nhớ lão thân là ai, Hiên Viên Cực, ngươi đã sống

uổng phí mấy mươi năm rồi và cũng uổng phí mấy mươi năm hành tẩu giang hồ rồi.

Hiên Viên Cực vừa chau mày thì chợt nghe bạch bào lão nhân - Lãnh Thiên Trì nói :

- Lão thái bà là Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa...

Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói :

- Lãnh Thiên Trì, xem ra ngươi cũng không đến nỗi sống uổng phí mấy mươi năm.

Hiên Viên Cực kinh ngạc song mục tròn xoe, lão lui một bước rồi kêu thất thanh :

- Ngươi... ngươi... là Sa...

Sa Ngũ Nương lạnh lùng gật đầu, nói :

- Hiên Viên Cực, bây giờ ngươi biết thì cũng chưa quá muộn đâu.

Hiên Viên Cực vội cười hì hì và cung thủ hành lễ, đoạn nói :

- Sa bà bà, Hiên Viên Cực có mắt không tròng, không biết cố nhân năm xưa lại tái xuất giang hồ, có chỗ nào thất lễ mạo phạm, mong Sa bà bà bỏ qua cho.

Hắc y thiếu niên Hoa Ngọc cười ha ha rồi nói :

- Sa nương, sao vị này trước kiêu ngạo, sao lại cung kính như ư thế?

Sa Ngũ Nương khoát tay, nói :

- Đủ rồi, Ngọc nhi.

Hiên Viên Cực nhìn qua Hoa Ngọc và nói :

- Sa bà bà, vị tiểu huynh đệ này là...

Sa Ngũ Nương giới thiệu :

- Đây lã thiếu chủ nhân và cô nương của lão nhân ta.

Hiên Viên Cực ngạc nhiên nói :

- Cái gì? Sa bà bà có chủ nhân bao giờ vậy?

Sa Ngũ Nương thản nhiên cười nói :

- Với thân phận nam bắc lưỡng đạo ma đầu của ngươi và Lãnh lão mà còn cúi đầu nghe lệnh người ta, thì việc lão thân có chủ nhân, có gì hy hữu đâu?

Hiên Viên Cực hơi đỏ mặt, lão nói :

- Sa bà bà, trước mắt bà bà thì Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đâu dám luận đến thân phận

Sa Ngũ Nương nói :

- Đừng vỗ mông ngựa, lão thân ta mềm cứng gì cũng không ăn đâu.

Hiên Viên Cực gượng cười nói :

- Sa bà bà, chú nhân của bọn tại hạ là La Sát phu nhân, Bạch...

Sa Ngũ Nương cất lời, nói :

- Ta biết là Bạch Như Băng, nhưng tên tuổi của vị chủ nhân ta cũng không kém, nói ra có lẽ là chỗ láng giềng với Lãnh lão đầu, đó là chủ nhân của Tị Trần sơn trang.

Lãnh Thiên Trì ngạc, nhiên nói :

- Sa bà bà, không lẽ là Thần Châu Nhất Kiếm Hoa...

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Lãnh lão đầu là láng giềng nên quả nhiên có khác.

Hiên Viên Cực vội cung thủ chào Hoa Anh và Hoa Ngọc rồi nói :

- Lão phu không biết nhị vị là lệnh ái và lệnh lang của Hoa Thần kiếm, nếu có chỗ nào đắc tội.

Hoa Ngọc cắt lời nói :

- Đắc tội với bọn tại hạ thì không sao, nhưng xin Giáo chủ lần sau chớ bắt nạt ngư dân lương thiện nữa.

Sa Ngũ Nương lạnh lùng “hừ” một tiếng Hiên Viên Cực đó mặt, lão vội nói :

- Sa bà bà, Hiên Viên Cực phụng mệnh phu nhân đến đây mua cá, nhất thời nóng nảy...

Sa Ngũ Nương nói :

- Cũng may là chỉ nóng nảy nhất thời, nếu động đến hung tính sát tâm thì sợ rằng bọn ngư dân

lương thiện kia đã toi mạng rồi, chờ lát nữa gặp Bạch phu nhân, lão thân ta hỏi thử.

Hiên Viên Cực kinh hoảng vội nói :

- Lão bà bà, niệm tình năm xưa...

Sa Ngũ Nương lạnh lùng quát :

- Nếu lão thân ta không niệm tình cố cựu năm xưa thì vừa rồi đâu thể vận năm thành thân lực vào Tì Bà Thủ, Hiên Viên Cực, Bạch phu nhân đang ở đâu?

Hiên Viên Cực nhăn mặt, lão nói :

- Lão bà bà, ngàn lần không phải, vạn lần không phải, tất cả là do Hiên Viên Cực này không phải.

Hoa Ngọc bật cười, nói :

- Giáo chủ chớ khẩn trương, Sa nương của tại hạ tìm Bạch phu nhân là vì chuyện khác, không phải muốn tố cáo lão đâu, xin lão yên tâm.

Hiên Viên Cực bán tín bán nghi, lão nhìn qua Sa Ngũ Nương mà lòng phập phồng hồi hộp.

Sa Ngũ Nương lạnh lùng nói :

- Lão thân ta không phải là hạng người đó, nếu thế thì lão thân đã trừng trị ngươi một trận rồi tìm Bạch phu nhân sau, ta không cho rằng Bạch phu nhân che chở cho ngươi, chỉ cần sau này ngươi chớ nóng nảy vô cớ là được rồi.

Hiên Viên Cực nhẹ người, lão vội nói :

- Đa tạ lão bà bà, thế lão bà bà định gặp phu nhân là...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói :

- Hiên Viên Cực, ngươi có thể làm chủ chuyện của Bạch phu nhân sao?

Hiên Viên Cực gượng cười, nói :

- Vậy thì mời lão bà ba theo tại hạ.

Nói đoạn, lão cùng Lãnh Thiên Trì quay người đi trước dẫn đường.

Sa Ngũ Nương kéo Hoa Anh, Hoa Ngọc và nói :

- Đi, chúng ta đi gặp La Sát phu nhân thôi!

Chương 25: Lưỡng Đắc Tâm Cơ

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đi trước dẫn đường, thuận theo tiểu lộ đi chừng hai dặm thì hai lão dừng bước trước một ngôi miếu hoang. Cả hai cung kính cúi người nói :

- Bẩm phu nhân, có khách quý đến.

Giọng của Bạch Như Băng từ trong ngôi miếu hoang truyền ra :

- Là vị khách quý nào giá lâm vậy?

Sa Ngũ Nương tiếp lời :

- Phu nhân, là Sa lão thân đây.

Bạch Như Băng “a” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là Lãnh Diện Từ Tâm Sa...

Bà ta bỏ bớt hai chữ Dạ Xoa Sa Ngũ Nương nói :

- Phu nhân quá yêu, chính là Sa Dạ Xoa năm xưa đây.

Bạch Như Băng nói :

- Cho phép Bạch Như Băng cung nghênh!

Lời dứt thì người cũng xuất hiện, Bạch Như Băng đứng giữa cửa ngôi miếu hoang, sau lưng bà ta là Thượng Quan Phụng bên trái và Bạch Tố Trinh bên phải.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói :

- Sa bà bà cách biệt đã mười mùa đông rồi...

Sa Ngũ Nương cắt lời nói :

- Phong tư của phu nhân cũng không kém năm xưa, dung nhan vẫn tuyệt thế như trước, thật đáng chúc mừng!

Bạch Như Băng mỉm cười, nói :

- Lão bà bà quá khen, lẽ nào không thấy tóc của Bạch Như Băng đã điểm sương...

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói :

- Lão thân này cũng da mồi tóc rụng hơn.

Lời dứt thì hai người nhìn nhau cười, không khí rất hòa hoãn vui vẻ, Bạch Như băng bước ra khỏi cửa miếu và nói :

- Sau mười năm, bây giờ gặp lại cố nhân, thật là chuyện đáng cao hứng, vậy mà lâu nay nghe võ lâm đồn đại Sa bà bà đã...

Sa Ngũ Nương cười cười, nói :

- Lão thân cũng từ trong đất bò ra đấy.

Song phương lại một phen nhìn nhau cười vui vẻ.

Bạch Như Băng nhìn qua Hoa Anh, Hoa Ngọc và nói :

- Kim đồng ngọc nữ, tiên lộ minh châu, long phụng trong người, chẳng hay Sa bà bà thu nhận hai vị đồ đệ này từ bao giờ vậy?

Sa Ngũ Nương nói :

- Lão thân đâu có phúc phận to như vậy. Nhị vi này là thiếu chủ và cô nương của lão thân, tức là ái nữ và ái tử của Thần Châu Nhất Kiếm Hoa đại hiệp.

Bạch Như Băng “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là lệnh ái và lệnh lang của Hoa Thần kiếm, thảo nào cả hai đều kỳ phong tuyệt mạo như vậy, nếu Bạch Như Băng đoán không sai thì nhị vị đây đã đắc truyền toàn bộ y bát của Hoa thần kiếm.

Hoa Anh mỉm cười, nói :

- Bạch tiền bối quá khen Ngọc đệ!

Cả hai lập tức bước lên trước hành đại lễ.

Bạch Như Băng khoát tay miễn lễ và nói :

- Nói ra cũng chẳng phải xa lạ, lệnh tôn vẫn khỏe chứ?

Hoa Anh đáp :

- Đa tạ tiền bối gia phụ vẫn bình an.

Bạch Như Băng còn định nói nữa, nhưng Sa Ngũ Nương nhìn ra phía sau bà ta và nói :

- Phu nhân, nhị vị cô nương diễm tuyệt này là...

Bạch Như Băng nói :

- Một là tiểu nữ, một là bạn thân của tiểu nữ, Trinh nhi, mau tham kiến Sa bà bà đi.

Bạch Tố Trinh và Thượng Quan Phụng liền bước tới trước hành lễ, sau đó hai vị cô nương xinh đẹp này quay sang làm quen với Hoa Anh.

Bạch Như Băng nhìn Sa Ngũ Nương và nói :

- Sa bà bà đột nhiên giá lâm, chắc là có điều chi chỉ giáo?

Sa Ngũ Nương cười cười nói :

- Trước tiên là lão thân đến vấn an, sau là muốn thương lượng với phu nhân một chuyện.

Bạch Như Băng nói :

- Vấn an thì không dám nhận, còn thương lượng thì xin Sa bà bà cứ nói, nếu tòng mệnh được thì Bạch Như Băng không gì không tòng mệnh.

Sa Ngũ Nương nói :

- Phu nhân nói vậy khiến lão thân không tiện hé môi rồi.

Bạch Như Băng nói: :

- Là chỗ quen biết xưa cũ, đôi bên không xa lạ gì nhau, Sa bà bà hà tất phải khách khí như vậy?

Sa Ngũ Nương nói :

- Không phải lão thân khách khí, chỉ có điều đây là một thỉnh cầu không phải lẽ.

Bạch Như Băng nói :

- Dù là chuyện gì thì cũng có thể thương lượng mà, xin Sa bà bà cứ nói.

Sa Ngũ Nương do dự một lát rồi nói :

- Đã vậy thì lão thân xin nói thẳng.

Ngừng một lát bà ta mới hỏi :

- Nghe nói Hạ Hầu Lam đã bị phu nhân cầm giữ?

- Không sai?

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Đích thị là có chuyện này!

Vừa nghe nhắc đến Hạ Hầu Lam thì ba vị cô nương dang trò chuyện thân mật đều im lặng và quay sang bên này lắng nghe Sa Ngũ Nương vội nói :

- Nói vậy Hạ Hầu Lam hiện phải ở trong ngôi miếu này?

- Không?

Bạch Như Băng nói :

- Hắn không có trong miếu, thực lòng mà nói ta cũng không biết hắn đang ở đâu.

Sa Ngũ Nương ngớ người rồi ngạc nhiên hỏi :

- Phu nhân nói vậy nghĩa là sao?

Bạch Như Băng nói :

- Không giấu gì Sa ba bà, hắn đã thoát đi từ trong tay ta.

Sa Ngũ Nương kinh ngạc hỏi lại :

- Hắn thoát đi từ tay phu nhân ư? Sao có thể như vậy được? Nghe nói hắn đã mất hết công lực, đã vậy thì làm sao có thể...

- Sự thực là như vậy!

Bạch Như Băng nói :

- Đó là chuyện xảy ra ở Thái Bạch lâu.

Kế đó bà thuật lại chuyện ở Thái Bạch lâu.

Nghe xong, Sa Ngũ Nương chau mày, trầm ngâm mà không nói gì.

Bạch Như Băng nói tiếp :

- Nếu Sa bà bà không tin thì cứ hỏi vị bạn thân của tiểu nữ, cô ta là Thượng Quan Phụng - là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam.

Thượng Quan Phụng đỏ mặt, Sa Ngũ Nương sững người, Hoa Anh biến sắc, Hoa Ngọc nhìn qua Thượng Quan Phụng và buột miệng nói :

- Cô... cô nương là hồng nhan tri kỷ của Hạ Hầu Lam... Hình như tại hạ từng gặp nhị vị trong một khách điếm ở Câu Cốc.

Thượng Quan Phụng gật đầu nói :

- Không sai, Hoa thiếu hiệp!

Hoa Ngọc vỗ tay, nói :

- Thảo nào tại hạ thấy nhị vị quen quen, thì ra...

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Vậy thì người mà vị Thân Chính Nghĩa - đại ca của tại hạ nói là vị Thượng Quan cô nương này rồi.

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên nói :

- Cái gì, thiếu hiệp cũng biết vị Thân Chính Nghĩa đó à?

Hoa Ngọc nói :

- Sao lại không biết, tại hạ làm quen với hắn trong nộ tửu quán ở Mạt Lăng Quan, một mình hắn đầy lui mấy chục cao thủ của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, công lực cao tuyệt Ta vốn muốn giúp một tay nhưng không có cơ hội xuất thủ, chính hắn nói cho tại hạ biết Hạ Hầu Lam còn có một vị hồng nhan tri kỷ...

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, chàng nhìn qua Hoa Anh rồi buột miệng kêu lên :

- Tỉ tỉ...

Hoa Anh đó mặt nàng vộ nói :

- Sa nương đang nói chuyện với Bạch tiền bối, ngươi quấy rầy gì thế, mau lui ra sau.

Hoa Ngọc ngớ người, chàng nói :

- Tỉ tỉ, đệ chỉ vì tỉ tỉ...

Hoa Anh trừng một một cái, Hoa Ngọc vội bế khẩu lui bước. Chỉ có Thượng Quan Phụng lưu ý tình hình này, bất giác nàng liếc nhìn Hoa Anh hai ba lần. Hoa Anh cũng là một cô nương thông minh tuyệt đỉnh nên đâu thể không biết, nhất thời nàng hổ thẹn đến độ hận không có kẽ hở để chui xuống đất cho xong Cùng lúc, Sa Ngũ Nương cũng để ý đến Thượng Quan Phụng. Chợt nghe Bạch Như Băng nói :

- Thân Chính Nghĩa đẩy lui mấy chục cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, Hiên Viên Cực, người này là ai, ngươi có biết không?

Hiên Viên Cực vội đáp :

- Bẩm phu nhân, chính là vị bằng hữu của Thượng Quan cô nương.

Bạch Như Băng “à” một tiếng rồi nói :

- Thì ra là hắn, ta vốn nhìn thấy công lực của hắn không tệ, nhưng không ngờ hắn lại có thể...

Bà ngẩng đầu lên và nói tiếp :

- Xem ra ta đã đánh giá thấp hắn rồi, chỉ có điều sao ta không biết trong võ lâm xuất hiện một nhân vật như thế từ bao giờ.

Bà nhìn qua Thượng Quan Phụng và mỉm cười, nói :

- Thượng Quan cô nương có thể cho ta biết thêm một chút về hắn không?

Thượng Quan Phụng hơi kinh hoảng, nàng vội nói :

- Tiền bối, tiểu nữ cũng chỉ vừa quen biết hắn không lâu.

Bạch Như Băng nói :

- Nói vậy, Thượng Quan cô nương cũng biết về hắn không nhiều?

Thượng Quan Phụng gật đầu, nói :

- Đúng vậy tiền bối!

Bạch Như Băng không hỏi thêm, bà quay sang nói với Sa Ngũ Nương :

- Sa bà bà hỏi đến Hạ Hầu Lam là...

Sa Ngũ Nương tiếp lời :

- Hắn đã không còn trong tay phu nhân thì lão thân cũng chẳng muốn nói làm gì nữa.

Bạch Như Băng nói :

- Sa bà bà, chúng ta không phải người ngoài, việc gì phải ngại chứ?

Sa Ngũ Nương hơi do dự, Hoa Anh vội vàng nháy mắt với bà ta, điều này lại lọt vào mắt Bạch Như Băng; bà ta mỉm cười, nói :

- Sa bà bà đã có điều gì khó nói thì...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói :

- Cũng chẳng có gì, lão thân muốn thương lượng với phu nhân, xin phu nhân giao Hạ Hầu Lam cho lão thân đưa về Tị Trần sơn trang.

Bạch Như Băng “à” một tiếng rồi mỉm cười, hỏi :

- Không lẽ hắn đắc tội với vị nào ở Tị Trần sơn trang?

Sa Ngũ Nương nói :

- Không phải thế, mà là...

Bà ngẩng đầu lên và đổi giọng nói :

- Phu nhân, phần tiếp theo lão thân không tiện nói rồi.

Bạch Như Băng gượng cười, nói :

- Đáng tiếc là hắn đã thoát khỏi tay ta, nếu không ta nhất định sẽ...

Đột nhiên trong mắt Sa Ngũ Nương lấp lánh hàn quang, bà kêu lên :

- Ngọc nhi, chúng ta mắc lừa tiểu tử đó rồi.

Bà giậm chân và nói tiếp :

- Lão thân ta sống đến chừng này tuổi, không ngờ bây giờ lại lật thuyền trong khe nước cạn.

Hoa Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Sa nương nói cái gì? Tiểu tử nào, mắc lừa ai?

Sa Ngũ Nương trừng mất, nói :

- Ngươi thật hồ đồ!

Bà thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Cũng không thể mắng ngươi được, ngay cả lão thân cũng bị người ta qua mặt huống hố là ngươi? Thuật giả vờ của tiểu tử đó cũng quá cao minh, Ngọc nhi, ta nói tiểu tử Thân Chính Nghĩa đó chính là Hạ Hầu Lam.

Lời này vừa xuất thì mọi người đều kinh ngạc, đặc biệt là Thượng Quan Phụng.

Hoa Ngọc ngạc nhiên nói :

- Sa nương, hắn là Hạ Hầu Lam sao? Không thể...

- Sao lại không thể?

Sa Ngũ Nương nói :

- Hắn biết quá nhiều chuyện, mà còn đeo mặt nạ đặc chế, ta vốn nói một người như vậy thì không thể có khuôn mặt khó coi như thế.

Chợt nghe Bạch Như Băng nói :

- Sa bà bà cho rằng Thân Chính Nghĩa là Hạ Hầu Lam à?

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Không sai, không sai, hắn chính là...

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Sa bà bà quên rồi sao? Công lực của Thân Chính Nghĩa có thể đẩy lui mấy chục cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang và Bất Quy cốc, còn Hạ Hầu Lam dường như đã thành phế nhân.

Sa Ngũ Nương ngẩn người một lát rồi nói :

- Đúng, nói vậy thì hắn không phải là...

Bạch Như Băng cắt lời, nói :

- Điều này cũng chẳng khó làm rõ, ta thấy Thượng Quan cô nương có vẻ thân mật với hắn nên không thể không biết hắn là ai, bây giờ có Thượng Quan cô nương ở đây, sao không thử hỏi cô ta.

Nhất thời mục quang của mọi người đều đổ dồn vế phía Thượng Quan Phụng.

Thượng Quan Phụng cố gắng giữ bình tĩnh, nàng mỉm cười, nói :

- Tiền bối, chỉ cần nhìn vào thân công lực là có thể biết.

Bạch Như Băng cắt lời, nói :

- Ta không hỏi thân công lực đó, công lực thì có khả năng gặp kỳ ngộ mà phục hồi?

Thượng Quan Phụng nói :

- Nhưng trừ phi có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung.

Bạch Như Băng nói:

- Ta chỉ hỏi cô nương, hắn có phải là Hạ Hầu Lam hay không thôi?

Thượng Quan Phụng nói :

- Tiền bối, đây là chuyện quá rõ ràng rồi!

Bạch Như Băng mỉm cười, nói :

- Ta muốn nghe cô nương nói phải hay không phải, Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma là nhân vật uy chấn võ lâm, là đương thế đệ nhất kỳ tài hắn không thể để một nữ tử che đậy diện mục thật cho hắn.

Tuy là một thiếu nữ thông minh nhưng dù sao nàng cũng còn trẻ tuổi nên không thể bình tĩnh trước một câu nói khích, nàng gật đầu, nói :

- Tiền bối khích hay lắm Thân Chính Nghĩa đúng là Hạ Hầu Lam.

Mọi người nghe vậy thì biến sắc, song mục Bạch Như Băng lấp lánh dị quang, bà mỉm cười, nói :

- Ta vốn nói Thượng Quan cô nương sao lại khi không vô cớ quen một người như thế.

Sa Ngũ Nương thở dài nói :

- Lão thân ta bị hắn qua mặt từ đầu đến cuối.

Chợt nghe Bạch Tố Trinh nói:

- Tỉ tỉ, muội hiểu rồi, lẽ ra muội không nên ép tỉ tỉ đi với muội.

Thượng Quan Phụng mỉm cười, nói :

- Muội muội, ta biết là muội chỉ muốn tốt cho ta.

Bạch Tố Trinh nói :

- Nhưng thế này thì ngược lại.

Thượng Quan Phụng nói :

- Điều đó chỉ trách ta không có cơ hội nói rõ với muội thôi.

Bạch Tố Trinh trầm mặc không nói nữa, nhưng mẫu thân của nàng - Bạch Như Băng lại lên tiếng :

- Sa bà bà, ta không hỏi tại sao bà bà cần Hạ Hầu Lam, nhưng ta cũng muốn thương lượng với bà bà.

Sa Ngũ Nương tiếp lời :

- Xin phu nhân cứ nói, nếu có thể được thì lão thân sẽ gật đầu.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói :

- Đa tạ Sa bà bà, Sa bà bà phải biết rằng, ta cũng đang tìm Hạ Hầu Lam.

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Lão thân biết.

Bạch Như Băng nói tiếp :

- Bây giờ Hạ Hầu Lam không ở trong tay ta, ta muốn theo Sa bà bà đi khắp giang hồ, ai bắt được Hạ Hầu Lam thì Hạ Hầu Lam sẽ là của người đó, được chứ?

Thượng Quan Phụng chau mày, Bạch Tố Trinh vội kêu lên :

- Mẫu thân, sao người...

Bạch Như Băng nói :

- Trinh nhi mọi chuyện ta đều theo ngươi, chỉ duy nhất chuyện này ngươi phải nghĩ cho ta Bạch Tố Trinh muốn nói nữa nhưng Bạch Như Băng đã quay sang nói với Sa Ngũ Nương :

- Sa bà bà, thế nào?

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói :

- Phu nhân có vị hồng nhan tri kỷ của hắn bên cạnh...

Bạch Như Băng bật cười rồi nói :

- Sa bà bà không hổ là lão giang hồ cao minh, bây giờ ta bảo đảm với bà bà rằng, chuyện này không quan hệ đến Thượng Quan cô nương. Bạch Như Băng tuyệt đối không nhờ cô ta giúp đỡ, hoặc dùng cô ta uy hiếp Hạ Hầu Lam.

Sa Ngũ Nương cười cười, nói: :

- Vậy thì lão thân đâu dám không tuân mệnh.

Bạch Như Băng nói :

- Sa bà ba chúng ta nhất trí như vậy nhé!

Sa Ngũ Nương vừa gật đầu thì Bạch Như Băng đã quay sang hỏi Thượng Quan Phụng :

- Thượng Quan cô nương có muốn nói ra Hạ Hầu Lam đi đâu không?

Thượng Quan Phụng thản nhiên nói :

- Tiền bối thừa biết là tiểu nữ không thể nói mà.

- Được!

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Vậy thì ta không nói nữa, thế còn thân công lực của Hạ Hầu Lam đã phục hồi bằng cách nào?

Thượng Quan Phụng nói :

- Chuyện này tiểu nữ muốn nói nhưng đáng tiếc là lúc đó vội vàng nên tiểu nữ không kịp hỏi.

Bạch Như Băng mỉm cười,nói :

- Hỏi hai câu nhưng kết quả chẳng được gì.

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói :

- Phu nhân, lão thân phải cáo biệt rồi.

- Thế nào?

Bạch Như Băng nói :

- Sao lão bà vội thế?

Sa Ngũ Nương nói :

- Ra ngoài đã qua lâu rồi, chủ nhân không yên tâm nên lão thân phải vội về phục mệnh, hy vọng trời xanh giúp đỡ cho lão thân tìm được Hạ Hầu Lam trước.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói :

- Đã vậy thì Bạch Như Băng cũng không dám lưu giữ Sa bà bà.

Sa Ngũ Nương nói :

- Phu nhân không cần khách khí, một ngày gần đây cũng sẽ gặp lại thôi.

Nói đoạn, bà cùng Hoa Anh, Hoa Ngọc cáo biệt mà đi.

Nhìn ba người bọn Sa Ngũ Nương dần khuất Bạch Như Băng cười nhạt, nói :

- Nếu để bà ta hớt tay trên thì ta đừng mong tìm Hạ Hầu Nhất Tu nữa. Trinh nhi, chúng ta cũng phải đi thôi..

Bạch Tố Trịnh kêu lên :

- Mẫu thân, phụ thân đã...

Bạch Như Băng mặt lạnh như tiền, bà khẽ quát :

- Không cho phép ngươi gọi lão ta là phụ thân!

Hai mắt Tố Trinh bất giác đỏ hoe, nàng cúi đầu mà không nói gì.

Bạch Như Băng thở dài rỗi nói:.

- Trinh nhi, ngươi phải nghĩ cho vi mẫu chứ.

Bạch Tố Trinh vẫn cúi, đầu im lặng...

Bạch Như Băng từ từ nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói :

- Ta nói rồi, tuyệt không dùng cô nương để uy hiếp Hạ Hầu Lam, chúng ta đi thôi.

Nói đoạn, bà kéo Tố Trinh và định với tay kéo Thượng Quan Phụng, nhưng Thượng Quan Phụng lui lại một bước, rồi nói :

- Tiền bối, tiểu nữ cũng phải cáo biệt rồi.

Bạch Tố Trinh ngẩng đầu lên nhìn, nhưng nàng vẫn không nói gì.

Bạch Như Băng ngạc nhiên nói :

- Cô nương, là vì ta vẫn không bỏ qua cho Hạ Hầu Lam chăng?

Thượng Quan Phụng chau mày nói :

- Sự thật như vậy, tiếu nữ không phủ nhận.

Bạch Như Băng nói :

- Nhưng Hạ Hầu Lam đã gửi cô nương cho ta.

Thượng quan Phụng nói :

- Đây là tự tiểu nữ muốn đi.

- Vậy ngày sau nếu hắn hỏi ta đòi cô nương...

- Chàng sẽ không thể đòi tiền bối.

- Cô nương, không nhẫn nhịn chuyện nhỏ trong nhất thời thì sau sẽ thành đại sai lầm đấy, lẽ nào cô nương không sợ ta theo sau cô nương để dễ tìm hắn?

- Tiểu nữ không đi tìm chàng, nếu tiền bối đi theo cũng uổng công thôi.

Bạch Như Băng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cô nương ta nghi rằng Kim Ngọc Dung cũng đang tìm cô nương khắp nơi, vạn nhất cô nương rơi vào tay hắn thì hậu quả thật khó lường...

Thượng Quan Phụng rùng mình, nhất thời trầm mặc không nói gì.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói tiếp :

- Cô nương đi với ta thôi, ta sẽ không đối đãi tệ bạc với cô nương đâu.

Nói đoạn, bà kéo Thượng Quan Phụng và Bạch Tố Trinh cùng phóng đi, Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì theo sau, chớp mắt đã mất hút tung tích

* * * * *

Câu Cốc là một tiểu trấn không lớn nhưng khá náo nhiệt, sau một đêm và một ngày hành trình thì Hạ Hầu Lam đã đến nơi này Chàng không cần mất nhiều thời gian để tìm tới Đông Lai khách điếm Nhưng hỏi ra mới biết cô đào họ Lý không múa hát ở đây đã hai ngày, Hạ Hầu Lam đành hỏi thăm đường rồi tìm đến Lý gia.

Ra mở cửa đón khách là một lão nhân chừng lục tuần, sau một hồi quan sát Hạ Hầu Lam thì lão khai khẩu hỏi :

- Qúy khách là...

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Tại hạ là người trong võ lâm, hôm nay đến đây thỉnh giáo Lý cô nương một chuyện, chẳng hay lão trượng là...

Lão nhân vội nói :

- Lão khiếu Lý Trung, mọi người thường gọi là Lý lão gia, đáng tiếc hôm nay xá nữ không có nhà, quý khách có muốn nhắn lại điều gì không?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Trước đây hai ngày, lệnh ái có gặp một vị cô nương mặc hồng y, chẳng hay lão trượng có biết chuyện đó không?

Lý lão gia gật đầu, nói :

- Vị cô nương đó rất tốt bụng, nghe xá nữ nói là cô ta rất thích xá nữ.

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Vì vậy nên cô ta mới tặng cho lệnh ái một chiếc túi gấm ngũ sắc.

Lý lão gia ngạc nhiên hỏi :

- Sao quý khách biết?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Lão trượng tại hạ là bằng hữu của vị hồng y cô nương đó.

Lý lão gia “à” một tiếng rồi nói :

- Vậy là quý khách muốn đòi lại chiếc túi gấm đó chăng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đòi thì tại hạ không dám, nhưng trong túi gấm đó có giấu một vật mà ai ai trong võ lâm cũng muốn đoạt, tại hạ sợ rằng nó sẽ mang đại họa đến cho lão trượng, vì vậy tại hạ muốn dùng một vật khác để đổi nó, hy vọng lão trượng...

Lý lão gia lắc đầu, nói :

- Quý khách đã là bằng hữu của vị cô nương đó thì lẽ ra xá nữ phải trả lại túi gấm đó cho quý khách, chỉ có điều quý khách đã đến chậm một bước.

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội hỏi :

- Lão trượng, túi gấm đó thế nào rồi?

Lý lão gia nói :

- Túi gấm đã được người ta dùng một phiến ngọc đổi đi rồi.

Cõi lòng Hạ Hầu Lam chùng hẳn xuống, chàng ngơ ngác hỏi lại :

- Được người ta dùng phiến ngọc đổi đi rồi?

Lý lão gia gật đầu, nói :

- Đúng vậy, nói ra đều do lão khiếu không phải, lão khiếu vốn cho rằng túi gấm đó không thể ăn và không thể mặc, mà phiến ngọc kia thì lại có thể bán được không ít tiền, khiến xá nữ khóc lóc cả một đêm.

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi :

- Lão trượng, chuyện đó xảy ra khi nào?

- Mới tối qua...

- Lão trượng có biết người đó không?

- Biết... biết...

Hạ Hầu Lam vừa vui mừng thì Lý lão gia lại lắc đầu, nói :

- Không, không thể nói là biết chỉ có thể nói...

Lão lắc đầu gượng cười rồi nói tiếp :

- Lão khiếu cũng không biết nói thế nào mới phải.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Lão trượng nói vậy nghĩa là sao?

Lý lão gia hắng giọng mấy tiếng rồi nói :

- Qúy khách, sự tình là thế này, tối hôm kia, khi lão khiếu đón xá nữ từ Đông Lai khách điếm về thì giữa đường gặp một người thọ thương, người này bị cụt một tay, trên mặt và mình mẩy dường như bị chảy máu nhiều chỗ. Hai cha con lão khiếu thấy lão ta đáng thương nên đưa về nhà chữa trị, theo lão ta nói thì lão ta là người trong võ lâm, bị kẻ thù gia hại, vì sợ kẻ thù của lão ta tìm đến khiến hai cha con lão khiếu bị liên lụy nên lão ta khuyên xá nữ tạm nghỉ việc mấy ngày.

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Có lẽ hiện giờ thương thế lão ta đã lành và đã ra đi?

Lý lão gia gật đầu, nói :

- Không sai, mới vừa đi tối qua, trước khi đi, lão ta không có gì đền ơn hai cha con lão khiếu nên để lại một phiến ngọc, nhưng làm sao lão khiếu có thể nhận một vật quý giá như vậy?

Đang lúc định nói lời từ chối thì lão ta bảo là dùng phiến ngọc để đổi túi gấm.

Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Lão trượng, người đó họ gì, tên gọi thế nào?

Lý lão gia lắc đầu, nói :

- Lão ta không nói, lão khiếu cũng quên hỏi.

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp :

- Lão trượng, hình dạng người đó thế nào?

Lý lão gia nói :

- Bị cụt tay trái, trên mặt đều biến dạng trông rất đáng sợ, ngoài ra còn mù một mắt.

Hạ Hầu Lam nói :

- Thế lão trượng có biết lão ta đi đâu không?

Lý lão gia lắc đầu nói :

- Trước khi đi lão ta chẳng nói gì.

Hạ Hầu Lam chau mày trầm ngâm suy nghĩ, hồi lâu sau, bỗng nhiên chàng hỏi :

- Lão trượng, phiến ngọc đó còn ở đây không?

Lý lão gia vội gật đầu, nói :

- Còn, còn, phiến ngọc vẫn còn.

Lão thò tay vào túi áo lấy ra một phiến ngọc rồi đưa cho Hạ Hầu Lam xem Hạ Hầu Lam vừa cầm lấy phiến ngọc, liếc mất nhìn qua thì bất giác ngẩn người.

Đó là một phiến ngọc ngọc bội màu xanh lục. Mặt chính có khảm tượng Thanh Ngưu Lão Tử, mặt sau có bốn chữ Tam Thanh Cửu Cung. Rõ ràng đây là vật của đệ tử phái Võ Đang.

Nhưng nhân vật nào của Võ Đang ngộ phải cảnh bi thảm như vậy?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi trả ngọc bội lại cho Lý lão gia đoạn nói:

- Lão trượng, người đó là tam thanh đệ tử phải không?

Lý lão gia ngạc nhiên nói :

- Tam thanh đệ tử? Ý tôn khách muốn nói là đạo sĩ chăng? Điều này lão khiếu không biết rồi.

Hạ Hầu Lam lại suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Vậy thì tại hạ đành phải đi tìm lão ta thôi.

Lý lão gia ái ngại nói :

- Thành thật xin lỗi nếu quý khách muốn thì lão khiếu đồng ý dùng phiến ngọc này.

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Lão trượng, chớ nói thế, chuyện này không thể trách lão trượng, còn phiến ngọc này trị giá không ít tiền, song e rằng không tiện mua bán, xin lão trượng hãy cất giữ cho kỹ, chớ mang nó đi bán nếu không...

Lý lão già vội hỏi :

- Qúy khách, tại sao vậy?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói: :

- Đây là vật tùy thân của đệ tử phái Võ Đang, dùng để chứng minh thân phận của bọn họ, nếu lão trượng đem nó ra bán, vạn nhất bị người ta biết thì sợ rằng sẽ đem đến không ít phiền phức.

Lý lão gia ngớ người một lúc rồi nói:

- Vậy phiến ngọc này đối với lão khiếu há chẳng phải...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Sự thực chỉ có thể xem nó là một bảo vật để cất giữ thôi!

Lý lão gia đã hiểu ra, nhất thời lão ngắm nhìn phiến ngọc trong tay đến độ ngẩn người mà không nói gì.

Hạ Hầu Lam lấy ra một hạt minh châu rồi mỉm cười, nói :

- Ngọc bội không thể mua bán, nhưng vật này có thể yên tâm trao đổi, xin lão trượng nhận cho, xem như sự tạ ơn của tại hạ đối với những điều lão trượng vừa cho tại hạ biết.

Lý lão gia lắc đầu, nói :

- Sao có thể như vậy, lão khiếu không...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Lão trượng, đây là tấm lòng thành của tại hạ, xin chớ khách khí.

Lý lão gia trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên gật đầu, nói :

- Được lão khiếu đồng ý nhận, nhưng với một điều kiện.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Lão trượng, điều kiện gì vậy?

Lý lão gia nói :

- Chúng ta trao đổi với nhau, lão khiếu đã không dùng được phiến ngọc này thì giữ lại cũng vô ích, lão khiếu đồng ý tặng cho quý khách.

Hạ Hầu Lam biết từ chối cũng không được nên gật đầu đồng ý, chàng trao minh châu cho Lý lão gia, đoạn nhận phiến ngọc bội cất vào thắt lưng.

Sau đó chàng cáo biệt và đến trọ tại Đông Lai khách điếm Nhưng còn cách Đông Lai khách điếm chừng nửa dặm thì đột nhiên chàng thấy có ba hắc y nhân chặn đường. Đứng giữa là hắc y nhân to cao, bên trái là hắc y nhân cao gầy, bên phải là hắc y nhan thấp gầy. Cả ba xạ mục quang lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Lam đang đi tới, trên môi bọn chúng đều nở nụ cười âm hiểm khó hiểu.

Hạ Hầu Lam đừng bước cách đối phương chừng hai trượng và khai khẩu hỏi :

- Các vị là ai? Chặn đường tại hạ là có dụng ý gì?

Hắc y nhân to cao đứng giữa lên tiếng :

- Bọn ta là thủ hạ của Đồng cô nương.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Thì ra là vậy, nhưng đó là do các hạ tự nói.

Hắc ý nhân cao to nói :

- Họ Thân kia, không ngờ ngươi cũng khá nhanh tay đấy, bọn ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện.

Thì ra Hạ Hầu Lam vẫn còn đeo mặt nạ đặc chế, do vậy ba hắc y nhân đều cho rằng chàng là Thân Chính Nghĩa.

Nghe đối phương nói đến thương lượng thì trong đầu Hạ Hầu Lam chợt nảy ra một ý tưởng, chàng

trầm ngâm một lát rồi nói :

- Các ngươi đã tự xưng là thủ hạ của Đồng cô nương, vậy Đồng cô nương đang ở đâu? Có thể cho ta nói chuyện trực tiếp với cô ta không?

Hắc y nhân cao to cười cười, nói :

- Đồng cô nương không rảnh rỗi, nếu ngươi đồng ý thương lượng thì chẳng những được gặp cô ta mà còn có thể...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Nhưng rốt cuộc là các ngươi muốn thương lượng chuyện gì?

Hắc y nhân cao to không trả lời mà nói :

- Họ Thân kia, ngươi đã tìm và đòi lại được chiếc túi gấm đó rồi phải không?

Hạ Hầu Lam chợt vỡ lẽ, thì ra chẳng những chàng đến chậm một bước mà bọn thuộc hạ của Kim Ngọc Dung còn đến chậm hơn, vậy rốt cuộc kẻ nào đã phỗng tay trên chiếc túi gấm đó?

Nhất thời Hạ Hầu Lam không có thời gian để suy nghĩ chuyện này, vì trong đầu chàng vừa nảy ra một diệu kế, chàng liền gật đầu, nói :

- Đương nhiên, các ngươi đã xuất hiện ở đây thì ta nghĩ các ngươi phải biết rõ diều đó!

Hắc y nhân cao to gật đầu, nói :

- Ta tin là như vậy, bây giờ chỉ cần ngươi giao Tàng Chân đồ trong chiếc túi gấm đó cho bọn ta thì tự nhiên bọn ta sẽ giao Đồng cô nương cho ngươi.

Hạ Hầu Lam cười cười nói :

- Ngươi có thể làm chủ chuyện này sao?

Hắc y nhân cao to gật đầu, nói :

- Lão chủ nhân của bọn ta đã khứ thế, bây giờ ta là chủ nhân!

Hạ Hầu Lam nói :

- Thế thì tốt, vậy địa điểm và thời gian?

Hắc y nhân cao to nói :

- Thời gian là tối mai, còn địa điểm thì ta sẽ phái người đến đón.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Được ta đồng ý?

Chàng vừa dứt lời thì ba hắc y nhân đã tung người phóng đi mà không nói lời cáo biệt.

Về đến Đông Lai khách điếm, sau khi thuê một gian phòng trọ thì Hạ Hầu Lam mượn giấy bút vẽ đại một tấm bản đồ, đoạn chàng dùng sáp và khói đèn làm cho trang giấy ố vàng cũ kỹ. Xong việc chàng cất trang giấy vào người rồi mỉm cười và đi ngủ.

Một đêm một ngày lặng lẽ trôi qua, đến canh ba đêm thứ hai thì có một hắc y nhân cao gầy đến dẫn Hạ Hầu Lam đi.

Địa điểm trao đổi là một bến sông chảy qua Câu Cốc trấn, đối phương ở trên một chiếc thuyền lớn neo giữa sông, còn Hạ Hầu Lam đứng trên bờ.

Mỗi bên dùng một chiếc thuyền nhỏ đặt vật trao đổi lên đó rồi nắm đầu dây kéo thuyền về phía mình.

Đồng Uyển Nhược được bọn hắc y nhân cao to điểm huyệt rồi thả xuống thuyền cùng một nha đầu - vốn là người hầu của nàng. Còn Hạ Hầu Lam cũng khống chế huyệt hắc y nhân cao gầy dẫn đường, đoạn chàng nhét trang giấy vào tay áo hắn rồi thả cả người lẫn giấy xuống thuyền cho đối phương kéo đi.

Khi song phương kéo thuyền gần đến nơi thì trên thuyền lớn đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân thấp thấp gầy gầy, mọi chuyện từ thương lượng đến trao đổi đều do một tay hắc y nhân cao to chủ trù, nhưng lúc này hắc y nhân thấp gầy lại nói như ra lệnh :

- Đừng để ta đợi lâu, mau lấy qua đây đi!

Dường như bọn hắc y nhân này chẳng mấy quan tâm đến Đồng Uyển Nhược, hắc y nhân cao to đáp một tiếng rồi lướt qua chiếc thuyền nhỏ, hữu thủ xuất ra như chớp giải huyệt cho hắc y nhân cao gầy, đoạn lấy trang tàng đồ và trở về thuyền lớn. Hắn cung kính dâng hai tay trao trang giấy ố vàng cho hắc y nhân thấp gầy Hắc y nhân thấp gầy nhận lấy rồi vội vàng đối nghiệm, sau đó đột nhiên ngửa cổ cười ha ha một tràng.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi cười cái gì?

Hắc y nhân thấp gầy vẫn cười, cười một cách điên loạn, cười đến lúc tắt tiếng thì người này mới thở dài rồi nói :

- Tự cho mình cơ trí và tinh minh hơn người, không ngờ cuối cùng lại bại trong tay ngươi, sao lại không buồn cười chứ, nếu ngươi là ta, liệu ngươi có cười không?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Ta muốn cười nhưng e rằng cười không nổi.

Song mục của Hắc y nhân thấp gầy xạ ra hai đạo hàn quang âm độc, lão ta nói:

- Họ Thân kia, ngươi đừng quên rằng ngươi chỉ được một thi thể của cô ta thôi!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Đa tạ ngươi nhắc nhở, ta sẽ từ từ khuyên giải cô ta.

Hắc y nhân thấp gầy cười nhạt, nói :

- Ngươi từ từ khuyên giải ư, chỉ có điều ta khuyên ngươi cẩn thận một chút, rồi cũng có một ngày ta sẽ khiến ngươi giống như Hạ Hầu Lam khiến ngươi sống không được mà chết cũng không xong.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Lẽ nào ngươi còn cao minh hơn Kim Ngọc Dung?

Hắc y nhân thấp gầy nói :

- Ngươi thấy như vậy là tốt rồi, đến lúc đó ngươi sẽ biết, ta không kém lão ta đâu.

Hạ Hầu Lam cười nhạt, nói :

- Được ta sẵn sàng chờ một Kim Ngọc Dung thứ hai xuất hiện.

Hắc y nhân thấp gầy cũng cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên hạ lệnh :

- Nhổ neo!

Chiếc thuyền lớn lập tức chuyển động, chớp mắt đã hướng mũi đi về phía bờ đối diện.

Phía bên này, Hạ Hầu Lam chau mày nhìn Đồng Uyển Nhược rồi đột nhiên xuất thủ vỗ ra.

Nhưng không phải vỗ vào người Đồng Uyển Nhược mà vỗ vào người tì nữ của nàng.

Thanh y tì nữ giật mình kinh tỉnh, nàng vội ngồi dậy nhưng thấy Đồng Uyển Nhược thì bất giác sững sờ rồi buột miệng kêu lên :

- Cô nương!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đừng gọi cô ta, tại hạ không làm khó cô nương, cô nương có thể đi rồi đấy!

Thanh y tì nữ ngạc nhiên nói :

- Ngươi cho ta đi sao?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Tại hạ nói rồi, tại hạ không làm khó dễ cô nương.

Thanh y a nữ lắc đầu, nói :

- Ta không đi!

- Thế nào cô nương không muốn đi à?

- Đúng vậy, cô nương của ta ở đây ngươi bảo ta đi đâu?

- Nói vậy là cô nương muốn phục vụ cô ta à?

- Ta vốn là nha đầu của cô ta mà.

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Thế thì tốt, ta đồng ý, nhưng cô nương cũng phải đồng ý với ta một chuyện.

Thanh y tì nữ hỏi :

- Muốn ta đồng ý với ngươi chuyện gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương phải thành thật trả lời mấy câu hỏi của ta

Trên mặt Thanh y tì nữ xuất hiện vẻ do dự thì Hạ Hầu Lam đã nói tiếp :

- Tính tình của Đồng cô nương thế nào, có lẽ cô nương phải biết rõ hơn tại hạ, nếu tại hạ giải

huyệt cho cô ta thì bất cứ lúc nào cô ta cũng có thể tự vẫn. Do đó, nếu cô nương không thành thật trả lời câu hỏi của ta thì e rằng ta sẽ không cứu được cô ta.

Thanh y tì nữ hơi kinh ngạc một chút rồi gật đầu, nói :

- Được, ngươi hỏi đi?

Hạ Hầu Lam chậm rãi hỏi :

- Theo cô nương biết thì lão chủ nhân Kim Ngọc Dung của cô nương có thật sự cho rằng Đồng cô nương là nữ nhi của lão ta không?

Thanh y tì nữ lại do dự một lúc rồi gật đầu, nói :

- Lão chủ nhân yêu thương Đồng cô nương như mọi người yêu thương con của mình, trước đây có mấy lần Đồng cô nương bất kính với lão nhưng lão không hề nổi giận.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Theo cô nương thấy thì Đồng cô nương có phải là nữ nhi của lão ta không?

Thanh y tì nữ gật đầu, nói :

- Nhất định là phải nếu không thì lão chủ nhân sao có thể đối đãi với cô ta tốt như vậy?

Hạ Hầu Lam thở dài, nói :

- Xem ra chẳng phải cô nương hiểu không đủ sâu sắc về Kim Ngọc Dung mà là do ta làm sai rồi.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Hắc y nhân thấp gầy trên thuyền là nhân vật nào vậy?

Thanh y tì nữ lắc đầu, nói :

- Không biết, trước đây ta chưa từng gặp lão ta.

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy cô nương cũng chẳng quen biết người đó à?

Thanh y tì nữ gật gật đầu, Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thi thể của Kim Ngọc Dung có trên thuyền không?

Thanh y tì nữ gật đầu, nói :

- Ta nghe cô nương nói là có, nhưng ta chưa nhìn thấy

- Chiếc thuyền đó vốn không lớn?

- Nhưng cô nương không cho phép người khác vào khoang sau, có lẽ thi thể của lão chủ nhân được đặt trong đó.

- Cô nương theo Đồng cô nương từ khi nào?

- Ta vốn là người ở Ôn Nhu cung, mới được điều đến hầu hạ cô nương không lâu.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Đồng cô nương điều cô nương đến à?

- Không?

Thanh y tì nữ nói :

- Là lão chủ nhân, cùng đi với ta còn có một vị phu nhân, bà ta đã trở về Ôn Nhu cung ngày hôm kia, còn ta được giữ lại phục vụ cô nương.

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Kim Ngọc Dung làm vậy là có dụng ý gì?

Thanh y tì nữ đáp :

- Dụng ý của lão chủ nhân là muốn ta và vị phu nhân kia giả mạo hai người để lừa Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam vội hỏi :

- Giả mạo hai người nào?

Thanh y a nữ nói :

- Đó là cường thù của lão chủ nhân - La Sát phu nhân Bạch...

Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói :

- Nói vậy, Bạch Tố Trinh xuất hiện trên Yến Tử Cơ là cô nương đấy à?

Đến lượt Thanh y tì nữ ngạc nhiên nàng nói :

- Không sai, làm sao ngươi biết?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Vì ta là Hạ Hầu Lam!

Thanh y tì nữ kinh hãi lùi bước, nàng tròn xoe song mục nhìn Hạ Hầu Lam và nói :

- Ngươi... ngươi là Hạ...

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không sai cũng giống như cô nương thôi, ta có đeo mặt nạ đặc chế.

Thanh y tì nữ kinh ngạc nói :

- Chẳng phải là ngươi đã bị...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Xem như ta mệnh lớn vậy, nhưng điều đó bây giờ không quan trọng, quan trọng là làm thế nào thuyết phục Đồng cô nương để cô ta cho rằng Kim Ngọc Dung là kẻ thù của mình chứ không phải là phụ thân.

Thanh y tì nữ hỏi lại :

- Ngươi định thuyết phục cô nương à?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đây là cách duy nhất để ngăn cô nương tự tuyệt.

Thanh y tì nữ nói :

- Sợ rằng điều đó sẽ vô dụng thôi, vì ngay cả ta cũng cho rằng cô ta là nữ nhi của lão chủ nhân Hạ Hầu Lam trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau chàng mới nhờ thanh tì nữ đưa Đồng Uyển Nhược về Đông Lai khách điếm.

Sau khi được giải huyệt và được thanh y tì nữ cho biết Thân Chính Nghĩa là Hạ Hầu Lam thì Đồng Uyển Nhược không đòi tự tuyệt nữa nhưng nàng vẫn cho rằng Kim Ngọc Dung là phụ thân của nàng.

Chí ít là cho đến khi nào có bằng chứng xác thực nàng là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu, bằng không

dù Hạ Hầu Lam khuyên như thế nào nàng cũng đều phủ nhận.

Hiện tại nàng vẫn tin nửa trang Tàng Chân đồ mà Hạ Hầu Lam trao đổi là vật thật, do đó nàng luôn hy vọng là bọn hắc y nhân cao to sẽ sớm đến giải cứu cho nàng. Cũng vì hy vọng như vậy mà sau khi Hạ Hầu Lam về phòng của mình thì Đồng Uyển Nhược sai thanh y tì nữ lẻn ra ngoài cửa khách điếm vẽ một ký hiệu đầu quỷ lên cổng, đồng thời dặn dò tiểu nhị nếu có ai đến tìm thì thông báo giúp.

Tuy thanh y tì nữ hành sự rất cẩn thận, song mọi việc đều không lọt qua mắt Hạ Hầu Lam, bởi lẽ sau khi về phòng chàng không đi ngủ ngay mà lẻn mở cửa sổ ra hậu viện đi dạo.

Thế là tình cờ những việc làm của thanh y tì nữ đều bị chàng phát hiện.

Con đường mà Đông Lai khách điếm tọa lạc còn có mấy khách điếm nữa, chẳng hạn đối diện thì có Bát Phương khách điếm, cách mấy gian thì có Vương Ký... tổng cộng không dưới bảy tám khách điếm.

Vào khoảng giờ ngọ hôm sau, Đồng Uyển Nhược và tì nữ của nàng đều ở trong phòng chờ đợi, Hạ Hầu Lam đi dạo ở hậu viện thì từ trong Bát Phương khách điếm ở phía đối diện có ba người bước ra. Ba người này có nam có nữ, có lão có thiếu, nữ hai nam một.

Hai nữ thì một người là hắc y lão phụ nhân da mồi tóc sương, diện mạo xấu xí, còn người kia là một hắc y cô nương, dung mạo phi phàm. Nam nhân đi bên cạnh cũng là một hắc y thiếu niên, dung diện tuấn tú đầy khí khái.

Thì ra đó là Lãnh Diện Từ Tâm Dạ Xoa Sa Ngũ Nương và tỉ đệ Hoa Anh, Hoa Ngọc.

Ba người vừa đi ra khỏi Bát Phương khách điếm vừa trò chuyện, đột nhiên nghe Hoa Ngọc “a” một tiếng rồi chỉ tay qua bên đường, đoạn nói :

- Sa nương, nhìn xem đó là vật gì vậy?

Sa Ngũ Nương và Hoa Anh cùng dừng bước và nhìn theo hướng Hoa Ngọc chỉ, thì ra đó là ký hiệu đầu quỷ được vẽ trên cánh cổng của Đông Lai khách điếm. Tuy chỉ vẽ mấy nét đơn giản nhưng rất sống động truyền thần.

Hoa Anh nói :

- Ngọc đệ kinh ngạc gì thế, nhất định đó là do trẻ con nghịch tay.

Hoa Ngọc nói :

- Trẻ con vẽ không thể như vậy được, tỉ tỉ nhìn kỹ xem có giống nét vẽ của trẻ con không?

Hoa Anh nhìn sang Sa Ngũ Nương thì thấy bà ta chau mày, nàng nói :

- Sa nương làm sao thế?

Song mục Sa Ngũ Nương chợt xuất hiện dị quang bà nói :

- Đây là ký hiệu độc môn của một tà giáo ở Nam Hoang trước đây, sao có thể...

Hoa Ngọc vội nói :

- Sa nương, không lẽ đó là...

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Không sai, tà giáo đó đã bị tiêu diệt nhiều năm; bây giờ sao lại xuất hiện ký hiệu này ở đây, không lẽ nó đã phục sinh từ cõi chết, trong khách điếm đó..

Bà ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Đi, theo lão nhân qua đó xem thử.

Hoa Anh vội nói :

- Sa nương. Người thật là... Chúng ta đang tìm người mà Sa Ngũ Nương nói:

- Tiểu thư, đây là đại sự.

Nói đoạn, bà kéo nàng băng qua đường cùng Hoa Ngọc.

Ba người vừa đến cổng Đông Lai khách điếm thì tiểu nhị ra nghênh tiếp, hắn cúi người và mỉm cười, nói :

- Lão bà bà và nhị vị định...

Sa Ngũ Nương cắt lời, nói :

- Lão thân đến tìm người.

Tiểu nhị sáng mắt lên, hắn vội nói :

- Lão bà bà tìm hai vị cô nương phải không?

Sa Ngũ Nương không hổ danh là một lão giang hồ, bà gật đầu và nói :

- Không sai, tiểu nhị, hai vị cô nương đó ở đây phải chăng?

Tiểu nhị gật đầu, nói :

- Đúng, đúng, một vị cô nương đã sớm dặn dò tiểu nhân, xin ba vị chờ một lát tiểu nhân đi gọi bọn họ ngay đây.

Nói đoạn, hắn quay người chạy đi ngay.

Sa Ngũ Nương không chờ bên ngoài, bà liếc mắt ra hiệu cho Hoa Anh, Hoa Ngọc rồi cất bước đi theo vào trong.

Khi tiểu nhị vào tới hậu viện thì gặp phải thanh y tì nữ từ trong đi ra, cô nương này trông thấy bọn sa Ngũ Nương thì bất giác sững sờ và lập tức dừng bước.

Tiểu nhi vội nói :

- Cô nương, là ba vị kia phải không, tiểu nhân bảo bọn họ chờ phía trước.

Thanh y tì nữ lắc đầu, nói :

- Tiểu nhị, ngươi nhầm rồi ta không quen biết ba người đó.

Tiểu nhị sững người, hắn quay lại thì thấy bọn Sa Ngũ nương đã đứng sau lưng, hắn vội nói :

- Cái gì, cô nương không quen biết ư? Rõ ràng ba vị này nói là...

Thanh y tì nữ nói :

- Ngươi mau mời ba vị đó đi đi thôi!

Nói đoạn, nàng định quay người cất bước, nhưng Sa Ngũ Nương kịp thời khai khẩu :

- Tiểu cô nương xin dừng bước giây lát.

Thanh y tì nữ kinh hãi, nàng nhìn ba người bọn Sa Ngũ Nương rồi gượng cười nói :

- Lão bà bà tìm nhầm người rồi, tiểu nữ không quen biết...

Sa Ngũ Nương cắt lời nói :

- Điều đó không sao, lão thân thỉnh giáo vài câu thôi, ký hiệu đầu quỷ bên ngoài khách điếm là do tiểu cô nương vẽ phải không?

Thanh y tì nữ biến sắc, nàng vội lắc đầu, nói :

- Không phải, không phải, đầu quỷ gì, lão bà bà nhầm rồi!

Sa Ngũ Nương mỉm cười, đột nhiên bà xuất thủ chụp về phía thanh y tì nữ nhanh như chớp. Nhưng dường như cô nương này đã có đề phòng, tuy đang hoang mang kinh hãi nhưng nàng vẫn kịp lui ra sau.

Sa Ngũ Nương cười ha ha rồi nói :

- Thân thủ lanh lợi, quả nhiên không phải hạng tầm thường, nói mau, tiểu cô nương ngươi có nguồn gốc gì với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang?

Thanh y tì nữ chỉ là một nha đầu trong Ôn Nhu cung, tuy võ học không tệ nhưng kinh nghiệm còn non kém, nhất thời thần sắc liên tục biến đổi và không thể trả lời được.

Sa Ngũ Nương nói tiếp :

- Cô nương, lão thân ta thấy ngươi còn nhỏ tuổi nên không muốn...

Hai cánh cửa phòng chợt mở, Đồng Uyển Nhược đã đứng giữa cửa, nàng nói :

- Tiểu Mỹ, chuyện gì thế?

Thanh y tì nữ kêu bằng Tiểu My vội quay lại, nói :

- Cô nương cũng dậy rồi à?

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Tiểu My, ta hỏi ngươi là chuyện gì vậy?

Tiểu My vội thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra.

Nghe xong, Đồng Uyển Nhược vội bước ra ngoài, nàng mỉm cười hành lễ và nói :

- Tham kiến lão bà bà.

Sa Ngũ Nương nhìn Đồng Uyển Nhược không chớp mắt, còn Hoa Anh, Hoa Ngọc cũng tròn xoe song mục nhìn đến độ phát ngẩn Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói :

- Lão bà bà, các vi....

Sa Ngũ Nương nói :

- Cô nương không phải Tố Trinh cô nương - lệnh ái của Bạch phu nhân đó sao?

Đồng Uyển Nhược hơi biến sắc, nhưng nàng liền mỉm cười, nói :

- Lão bà bà cũng biết Bạch phu nhân và Tố Trinh cô nương đó à?

Sa Ngũ Nương không trả lời mà hỏi lại :

- Lẽ nào cô nương không phải...

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Lão bà bà nhầm người rồi, tại hạ họ Đồng và cũng biết hai mẹ con Bạch phu nhân.

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói :

- Trên đời này sao lại có người giống nhau đến thế, đây là lần đầu tiên lão thân ta nghe thấy đấy! Xin hỏi cô nương có nguồn gốc gì với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang trước đây?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Lão bà bà lại hiểu lầm rồi, chủ tớ bọn ta chẳng có chút quan hệ gì với Ôn Nhu giáo cả, và xưa nay cũng chưa từng nghe danh Ôn Nhu giáo bao giờ.

Sa Ngũ Nương mỉm cười, nói :

- Xem ra cô nương lão luyện hơn vị cô nương kia nhiều, chỉ có điều bên ngoài khách điếm...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Chủ tớ bọn ta tuy đang chờ người nhưng ký hiệu đầu quỷ đó không phải do bọn ta vẽ.

Sa Ngũ Nương nói :

- Cô nương, lão thân thừa biết là không có chứng cớ, nhưng...

Đồng Uyển Nhược tiếp lời :

- Lão bà bà, ký hiệu đầu quỷ đó nhất định là do người khác vẽ, nếu người đó cũng ở trong khách điếm này, mà lão bà bà cứ chỉ chủ tớ bọn ta, người vẽ lại đứng một bên trông thấy thì há chẳng phải là chuyện đại nực cười sao?

Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói :

- Cô nương, đừng dùng miệng lưỡi tranh biện nữa, cô nương có muốn bồi tiếp lão thân vài chiêu không?

Đồng Uyển Nhược lắc dầu, nói :

- Sở học của ta thiển cận đôi bên lại vô oán vô thù...

- Cô nương!

Sa Ngũ Nương cắt lời nói :

- Lão thân chỉ muốn thử để biết lộ số của ngươi thôi!

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lão bà bà không thể không xem chăng?

Sa Ngũ Nương nói :

- Vì bản thân cô nương, e rằng tất phải làm như vậy thôi!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy thì ta sẽ phái người bồi tiếp lão bà bà vài chiêu, người này cùng lộ số với ta, chiêu thức cũng chẳng khác gì nhau, Tiểu My, mau mời hắn đến đây.

Tiểu My vừa đáp lời thì chợt nghe một tràng cười sang sảng, từ phòng bên cạnh phát ra, theo đó là một giọng nói :

- Không dám nhận một chữ mời, tại hạ chờ lệnh đã lâu rồi.

Hoa Ngọc nghe giọng nói thì sững người, song mục lộ dị quang.

Cửa phòng mở ra, Hạ Hầu Lam ung dung cất bước đi tới.

Hoa Anh buột miệng kêu lên :

- Là ngươi....

Thần sắc chợt hiện lên vẻ vui mừng, kế đó là ửng đỏ.

Sa Ngũ Nương cũng kêu lớn :

- Hảo tiểu tử, thật là đi mòn gót không gặp, lúc gặp lại chẳng tốn chút công phu, ngươi làm khổ

lão thân ta rồi.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Tiền bối nói vậy...

Sa Ngũ Nương cắt lời nói :

- Ngươi không phải là Hạ Hầu Lam đó sao?

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng vội nói :

- Tiền bối lại nhầm rồi tại hạ sao có thể...

Sa Ngũ Nương khẽ quát :

- Giỏi cho tiểu tử ngươi, bây giờ mà ngươi còn giả vờ giả vịt sao?

Hoa Ngọc xen vào :

- Các hạ, không kịp nữa rồi, Thượng Quan cô nương đã nói tất cả rồi.

Hạ Hâu Lam sững người, chàng vội hói :

- Các hạ gặp cô ta ở đâu?

Hoa Ngọc nói :

- Cô ta đi chung với Bạch phu nhân. Sa nương tìm Bạch phu nhân đòi các hạ, không ngờ lại gặp vị Thượng Quan cô nương ở đó.

Hạ Hầu Lam buông xuôi hai tay, gượng cười và nói :

- Nói vậy thì tại hạ không giả vờ được nữa rồi.

Sa Ngũ Nương tiếp lời :

- Vốn dĩ là như vậy, ngươi khiến lão thân ta chạy một chuyến uổng công, nhưng rốt cuộc thì ngươi cũng bị lão thân bắt gặp, lão thân ta không tính món nợ này, bây giờ đừng phí lời nữa mau đi theo lão thân thôi?

Ha Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Đi đâu?

Hoa Ngọc cười cười, nói :

- Đi làm rể ở Tị Trần sơn trang!

Hoa Anh đỏ mặt, nàng vội cúi đầu nhìn xuống đất.

Hạ Hầu Lam chấn động tâm thần, chàng vội nói :

- Tiền bối, chuyện này...

- Chuyện này cái gì?

Sa Ngũ Nương trừng mắt nói :

- Lão thân đã nói với Bạch phu nhân rồi, ai tìm được ngươi trước thì ngươi sẽ là của người đó, bây giờ lão thân tìm được ngươi trước.

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Đó là chuyện giữa tiền bối và Bạch phu nhân, đâu quan hệ gì đến tại hạ.

Sa Ngũ Nương nói :

- Tiểu tử, ngươi nói vậy nghĩa là sao?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Tiền bối chưa được sự đồng ý của tại hạ mà.

Sa Ngũ Nương biến sắc, bà nói :

- Lẽ nào ngươi không muốn?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiền bốt, chuyện này có thể hoãn lại một chút không?

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên hỏi :

- Hoãn lại ư? Tại sao?

- Vì tại hạ còn mấy chuyện chưa làm xong.

- Ý của ngươi là chờ ngươi làm xong những chuyện của ngươi rồi mới đi Tị Trần sơn trang

chăng?

- Đúng vậy, tiền bối thấy thế nào?

- Tiểu tử, lão thân ta bôn tẩu giang hồ đã mấy mươi năm rồi, ngươi còn dám giở trò trước mặt lão thân ta.

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Tiền bối, tại hạ đâu dám!

- Hừ!

Sa Ngũ Nương cười nhạt, nói :

- Đây chẳng phải là kế hoãn binh của ngươi sao?

Hạ Hầu Lam gượng cười nói :

- Tiền bối, đích thực là tại hạ còn có chuyện chưa giải quyết.

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Điều này lão thân cũng biết, nhưng cũng dễ thôi, đi Tị Trần sơn trang trước rồi hãy tính, không chừng khi rời Tị Trần sơn trang sẽ có người theo giúp ngươi hành sự đấy.

Hoa Anh lại đỏ mặt tía tai và vội vàng cúi đầu.

Hoa Ngọc vỗ tay, nói :

- Chủ ý rất hay, rốt cuộc thì Sa nương cùng là người lợi hại.

Sa Ngũ Nương liếc ngang và nói :

- Sa nương của ngươi qua cầu còn nhiều hơn người khác đi đường mà.

Hạ Hầu Lam thầm kêu khổ trong lòng, đột nhiên linh cơ chuyển động, chàng nhìn qua Hoa Anh và nói :

- Hoa cô nương!

Hoa Anh rùng mình, nàng từ từ ngước nhìn Hạ Hầu Lam rồi khẽ hỏi :

- Hạ Hầu đại hiệp có gì chỉ giáo?

Hạ Hầu Lam khẽ hắng giọng rồi nói :

- Chuyện đến nước nây thì tại hạ đành phải quay sang thỉnh cầu cô nương thôi.

Sa Ngũ Nương vội tiếp lời :

- Tiểu thư, Sa nương hạ sơn bôn ba chuyến này là vì ngươi đấy, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được hắn, ngàn vạn lần ngươi chớ...

Hoa Anh đỏ mặt, nàng e thẹn nói :

- Sa nương, ta biết rồi, lão bớt nói một câu có được không?

Sa Ngũ Nương gật đầu nói :

- Được, được, lão thân không nói nữa, nếu ngươi không nghe lão thân để tiểu tử nãy dùng lời đường mật dụ dỗ thì ngươi đừng trách ta đấy!

Hoa Anh quay sang nói với Hạ Hầu Lam :

- Hạ Hầu đại hiệp muốn thương lượng với ta điếu gì chăng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ xin cô nương đồng ý hoãn lại chuyện đi Tị Trần sơn trang, chờ mọi chuyện giải quyết xong...

Hoa Anh khẽ nói :

- Hạ Hầu đại hiệp không muốn đi thì có thể không đi, chuyện này không miễn cưỡng được.

Sa Ngũ Nương vợi kêu lên :

- Tiểu thư, sao ngươi lại đánh trống lui binh như thế?

Hạ Hầu Lam vô cùng cảm động, chàng chưa kịp nói thì Hoa Anh đã quay sang nói với Sa Ngũ Nương :

- Sa nương, cũng phải biết rằng. đây là chuyện không thế miễn cưỡng.

Sa Ngũ Nương lạnh lùng nói :

- Mặc hắn có miễn cưỡng hay không miễn cưỡng, theo lão thân thì cứ đưa hắn về Tị Trần sơn trang trước rồi hãy tính, đến lúc đó nếu hắn...

Hoa Anh cắt lời, nói :

- Sa nương, lão thừa biết Anh nhi này không phải là nữ tặc nhân gian mà.

Nàng quay sang nói liếp với Hạ Hầu Lam :

- Hạ Hầu đại hiệp, chuyện này không cần thiết phải thương lượng, đi hay không là tùy đại hiệp thôi.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Cô nương khiến tại hạ khâm phục, một khi xong việc, nhất định tại hạ sẽ đi!

Song mục Hoa Anh lấp lánh dị quang, đôi môi nàng khẽ run run, nàng nói :

- Hạ Hầu đại hiệp, đây là chuyện quan trọng, đôi bên đều là người xem lời hứa nặng hơn hơn cái chết, xin đại hiệp suy nghĩ cho kỹ.

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương, tại hạ nhất đinh sẽ đi, có thể tại hạ sẽ cùng Thượng Quan cô nương đến bái vọng, tuy nhiên có vài chuyện e rằng sẽ phải thiệt thòi cho cô nương.

Hoa Anh cắt lời, nói :

- Mời được Hạ Hầu đại hiệp đến Tị Trần sơn trang một chuyến là vinh hạnh rồi, Hoa Anh không quan tâm đến những chuyện khác.

Sa Ngũ Nương dậm chân rồi nói :

- Tiểu thư, đây là tự ngươi.

Chợt nghe Hoa Ngọc bật cười rồi nói :

- Sa nương đừng lo, tỉ tỉ không đơn giản như vậy đâu.

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói :

- Ngọc nhi, nói vậy là sao?

Hoa Ngọc mỉm cười, nói :

- Muốn bắt cố thả, tỉ tỉ cao minh hơn Sa nương đấy!

Hoa Anh cúi đầu, Hạ Hầu Lam rùng mình, còn Sa Ngũ Nương sau một lúc ngẩn người thì kêu lên :

- Oan khổ lão thân ta rồi, xem ra lão thân già thật rồi, đây há chẳng phải là lật thuyền trong cống ngầm sao? Lão thân ta thật là lo nghĩ hão huyền.

Bà quét mục quang nhìn qua Hạ Hầu Lam và hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là người tốt thật đấy chứ?

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Tiền bối, ở đâu ra chữ “thật” vậy? Tại hạ vốn là người tốt mà.

Sa Ngũ Nương nói :

- Được ngươi phải nhớ đấy, tu mi đại trượng phu xem trọng lời hứa hơn cái chết, đến lúc đó ngươi chớ....

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Tiền bối, mỗi lời mỗi chữ là xuất ra từ miệng tại hạ mà.

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Tốt, tiểu tử, từ nay về sau chúng ta là người một nhà, chuyện của ngươi cũng là chuyện của Hoa gia, lão thân ta chờ nghe sự sai bảo đây.

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Đa tạ tiền bối, tại hạ đâu dám...

Sa Ngũ Nương nói :

- Đừng khách khí với lão thân ta, có chuyện gì cứ sai bảo đi.

Hạ Hầu Lam cung thủ, nói :

- Đa tạ tiền bối lần nữa, vậy thì chờ đến lúc có việc rồi hãy nói...

Sa Ngũ Nương gật đầu, nói :

- Tiểu tử, thế cũng được. Bây giờ ngươi thử nói xem, vị cô nương này là...

Chương 26: Chấp Mê Bất Ngộ

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Tiền bối, vị này là Đổng Uyển Nhược - Đồng cô nương.

Sa Ngũ Nương, Hoa Anh và Hoa Ngọc đều sững người, Sa Ngũ Nương kêu lên :

- Cái gì? Vị này là Đồng cô nương sao?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Đúng thế, lão bà bà, ta là Đồng Uyển Nhược.

Sa Ngũ Nương chợt ngộ ra, bà nói :

- Thảo nào cô nương lại có quan hệ với Ôn Nhu giáo ở Nam Hoang, chỉ có điều...

Bà quay sang nói với Hạ Hầu Lam :

- Tiểu tử, sao cô ta lại ở trong tay ngươi, lẽ nào...

Hạ Hầu Lam bèn thuật lại chuyện dùng nửa trang Tàng Chân đồ đổi lấy người, tuy nhiên chàng không nói đó là vật giả do chàng tự họa.

Nghe xong Sa Ngũ Nương kinh ngạc nói :

- Thì ra là như vậy, Kim Ngọc Dung đã chết thì tốt rồi, hắn là kẻ đáng chết.

Đồng Uyển Nhược chau mày nói :

- Lão bà bà, xin chớ nguyền rủa gia phụ.

- Nguyền rủa ư?

Sa Ngũ Nương nói :

- Cô nương, lão thân không sợ cô nương không thích nghe, các ngươi đây đều nhỏ tuổi nên không biết ác tính của Kim Ngọc Dung khi hắn làm giáo chủ Ôn Nhu giáo đó thôi, suy từ danh mà biết ý

nghĩ, trên đời này phàm cô nương nào được gọi là xinh đẹp thì đa số đều bị hủy hoại bởi Ôn Nhu giáo lão thân ta nói hắn như vậy là quá nhẹ cho hắn rồi đấy.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Lão bà bà nghe ai nói gia phụ là hạng người như vậy?

- Nghe nói ư?

Sa Ngũ Nương nói :

- Lão thân ta tận mắt trông thấy, nếu không tin thì cô nương có thể đi hỏi mấy vị tiền bối còn sống sót, xem thử bọn họ nói Ôn Nhu giáo là tổ chức như thế nào, Kim Ngọc Dung là người như thế nào?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tất nhiên là ta phải hỏi.

Sa Nương tiếp lời :

- Tốt nhất là cô nương phải đi hỏi, bằng không thì vĩnh viễn chẳng thoát ra được...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nhưng trước khi ta đi hỏi thì xin lão bà bà chớ nhục mạ gia phu nữa.

Sa Ngũ Nương lắc đầu nói :

- Cô nương, lão thân ta dám nói rằng hắn không phái là phụ thân của cô nương.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên mỉm cười, nàng nói :

- Bây giờ thi lão bà bà đích thị là người một nhà với Hạ Hầu Lam rồi.

Sa Ngũ Nương chau mày nói :

- Cô nương, không phải lão thân nói giúp hắn đâu, đây là muốn tốt cho cô nương thôi, nhận giặc làm cha, điều đó sẽ đau khổ suốt đời, dẫn tới bi kịch.

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Lão bà bà đó là chuyện của ta.

Sa Ngũ Nương trừng mắt, bà vừa định nói thì Hoa Anh đã cướp lời xen.

- Đồng cô nương, ta có thể thỉnh giáo mấy câu không?

- Không dám?

Đồng Uyển Nhược khách khí nói :

- Có gì dạy bảo xin Hoa cô nương cứ nói?

Hoa Anh chậm rãi hỏi :

- Cô nương đã gặp Bạch Tố Trinh cô nương chưa?

Đồng Uyển Nhược khẽ lắc đầu, nói :

- Ta chưa gặp vị Bạch cô nương đó, nhưng ta tin rằng ngày sau tất sẽ có cơ hội tương ngộ.

Hoa Anh gật đầu, nói :

- Đồng cô nương nói rất đúng, nhưng nói vậy có nghĩa là Đồng cô nương không biết mình và Bạch cô nương giống nhau như hai giọt nước?

- Chuyện này ta biết, vì ta từng nghe nói.

- Cô nương cho rằng Kim Ngọc Dung là phụ thân của cô nương?

- Đúng thế Hoa cô nương, vĩnh viễn là như vậy.

- Cô nương có biết Bạch cô nương là do Bạch phu nhân và Hạ Hầu Nhất Tu tiền bối sinh ra?

- Có biết, chuyện này gia phụ đã từng nói.

Hoa Anh gật đầu nói :

- Cô nương cũng biết rằng, quan hệ giữa Bạch phu nhân và phu nhân Sài thị của Hạ Hầu tiền bối chỉ là quen biết chứ không phải quan hệ huyết thống đúng không?

Đồng cô nương thản nhiên đáp :

- Cũng không sai, Hoa cô nương.

Hoa Anh mỉm cười nói :

- Vậy theo cô nương thấy thì việc cô nương và Bạch cô nương giống nhau như hai giọt nước nên giải thích thế nào?

Đồng Uyển Nhược sững sờ nhất thời á khẩu.

Sa Ngũ Nương buột miệng nói :

- Anh nhi, ngươi khá lắm!

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Hoa cô nương cao trí khiến người ta khâm phục.

Hoa Anh thản nhiên nói tiếp.

- Đồng cô nương, điều này đã có thể chứng minh cô nương là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu tiền bối chứ không phải cốt nhục của Kim Ngọc Dung đúng không?

Đống Uyển Nhược lấm bẩm nói :

- Lẽ nào lão ta không biết...

Hoa Anh nói :

- Không, cô nương, chỉ có lào ta tự hiểu thôi, chỉ dáng tiếc là lão ta đã chết thi thể lại không có ở đây, bằng không chỉ cần trích vài giọt máu thử là biết ngay chân giả và có thế vạch mặt lão ta.

Đồng uyển Nhược nói :

- Nhưng tại sao lão lại đối xử với ta tốt như vậy?

Hoa Anh nói :

- Đó là vì Ngọc Thiềm Thừ trong tay cô nương.

Đồng Uyển Nhược nói.

- Sau khi ta giao Ngọc Thiềm Thừ cho lão thì lão vẫn đối xử tốt?

Hoa Anh nói :

- Đồng cô nương, Ngọc Thiềm Thừ tuy nguyên vẹn nhưng Tàng Chân đồ chỉ có một nửa.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nhưng trước khi sự việc diễn ra chỉ có một mình ta biết?

Hoa Anh lắc dầu nói :

- Chỉ có một cách nói là Kim Ngọc Dung cũng biết điều đó, cô nương phải hiểu rằng con người Kim Ngọc Dung đa mưu túc trí không thể lấy người thường mà đo lường được.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nhưng lão ta đã hủy nửa trang Tàng Chân đồ đó?

Hoa Anh mỉm cười nói :

- Đã hủy nửa trang đó thì còn thi triển thiên phương bách kế để tìm nửa trang kia làm gì?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Cô nương không cần nói nữa, rốt cuộc chuyện này như thế nào, ta tự đi điều tra, còn trước khi điều tra và chứng minh rõ ràng ta vẫn cho rằng lão ta là phụ thân sinh ra ta.

Hoa Anh gượng cười nói :

- Đồng cô nương, chuyện quan hệ đến bản thân cô nương mà cô nương cũng là người thông minh trí tuệ, ta hy vọng rằng cô nương sẽ cẩn trọng chớ nghe theo sự suy luận của người khác.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Đa tạ cô nương nhắc nhở, ta tự biết mình phải làm thế nào.

Hoa Anh mỉm cười nói :

- Vậy thì ta không dám nói nhiều nữa.

Sa Ngũ Nương tiếp lời :

- Nghe nói Hạ Hầu Nhất Tu còn có một nhi tử, và hiện tại cũng ở trong tay Kim Ngọc Dung?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Đúng vậy, tiền bối, tại hạ cũng nghe Bạch phu nhân nói thế.

Sa Ngũ Nương hỏi :

- Ngươi có trông thấy nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu không?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Không chỉ tại hạ không thấy, mà ngay cả Đồng cô nương cũng nói là không thấy.

Sa Ngũ Nương chau mày đầy vẻ ngạc nhiên, bà nói :

- Vậy thì quái lạ, Kim Ngọc Dung đã giấu nhi tử của Hạ Hầu Nhất Tu ở đâu?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiền bối, điều này không nằm trong sự hiểu biết của tại hạ.

Đồng Uyển Nhược máy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Hoa Anh trông thấy rõ ràng nàng liền hỏi :

- Đồng cô nương muốn nói gì chăng?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Không có gì!

Hoa Anh hỏi tiếp :

- Đồng cô nương thật sự không biết?

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói :

- Hoa cô nương, ta không biết thật mà.

Hoa Anh nói :

- Kim Ngọc Dung đã chết, Đồng cô nương lại không biết, xem ra chuyện này khá phiền phức rồi.

Nàng nhìn qua Sa Ngũ Nương và nói tiếp :

- Sa nương, phải chăng là chúng ta nên đi?

Sa Ngũ Nương hỏi :

- Đi? Đi đâu?

Hoa Anh thản nhiên đáp :

- Về Tị Trần sơn trang.

Sa Ngũ Nương ngạc nhiên nói :

- Tiểu thư lẽ nào ngươi không muốn...

Hoa Anh lắc đầu nói :

- Bên ngoài chẳng có gì hay hơn Trường Bạch sơn, ta muốn về sớm thăm gia phụ, Hạ Hầu đại hiệp cũng không có việc nên không cần chúng ta giúp đỡ.

Sa Ngũ Nương gật đầu nói :

- Được về thì về, chúng ta đi ngay bây giờ được chứ?

Hoa Ngọc nhăn mặt nói :

- Tỉ tỉ, đệ không muốn về đâu!

Hoa Anh quay sang hỏi :

- Thế ngươi muốn ở đây làm gì?

Hoa Ngọc ưỡn ngực nói :

- Có câu: “Nam nhi chí tại tứ phương”, đệ muốn theo Hạ Hầu đại hiệp hành tẩu.

Hoa Anh lạnh lùng nói :

- Ta nói về là về, đừng lôi thôi nữa!

Hoa Ngọc lại làm mặt khổ và nói :

- Nhưng tỉ tỉ.

- Nhưng cái gì?

Hoa Anh nói :

- Ta nói cho ngươi biết chuyện này nếu ngươi không theo ta trở về thì vĩnh viễn ngươi đừng trở về nữa.

Hoa Ngọc vội nói :

- Được, được về thì về!

Hoa Anh và Sa Ngũ Nương liền nói lời cáo biệt.

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Cho phép tại hạ tiễn ba vị nhé?

Quái lạ là Hoa Anh không hề có ý từ chối, thế là Hạ Hầu Lam tiễn khách ra ngoài khách điếm.

Vừa đi chàng vừa hỏi Hoa Anh rằng :

- Hoa cô nương, cô nương muốn về Trường Bạch sơn thật ư?

Sa Ngũ Nương chớp chớp song mục và nói :

- Thế nào, tiểu tử, vừa rồi ngươi còn thôi tam thúc tứ, bây giờ lại không nỡ...

Hạ Hầu Lam cảm thấy trên mặt nóng ran, sắc diện Hoa Anh cũng ửng đỏ.

Nàng khẽ kêu lên :

- Sa nương?

Sa Ngũ Nương đành mỉm cười bế khẩu, Hoa Anh quay sang nhìn Hạ Hầu Lam rồi nói :

- Theo đại hiệp thấy thì sao?

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Chẳng qua là cô nương không muốn nói cho Đồng cô nương nghe thôi, còn tại hạ cũng có việc nhờ cô nương giúp đỡ.

Hoa Anh đỏ mặt, nàng khẽ nói :

- Hạ Hầu đại hiệp đoán đúng rồi, có việc gì xin cứ nói?

Hạ Hầu Lam khẽ gật đầu rồi nói :

- Cô nương phải biết rằng, sở dĩ Đồng cô nương vẽ đầu quỷ trên cổng khách điếm là có dụng ý chứ?

Hoa Anh gật đầu, nói :

- Đúng thế, có lẽ là muốn liên lạc với Kim Ngọc Dung.

Hạ Hầu Lam hỏi lại?

- Kim Ngọc Dung ư?

Hoa Anh nói :

- Từ miệng Sa nương, ta nghe nói không ít chuyện về Kim Ngọc Dung, ta không cho rằng lão ta có thể chết dễ dàng như vậy, vả lại năm xưa lão cũng từng giả chết một lần.

Song mục Hạ Hầu Lam chợt hiện dị sắc, chàng nói :

- Cô nương lại khiến người ta khâm phục!

- Còn nữa?

Hoa Anh tiếp lời :

- Đồng cô nương luôn gọi Kim Ngọc Dung là gia phụ chứ không gọi là tiên phụ.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Cô nương, tại hạ cũng cảm thấy như vậy.

Hoa Anh nói :

- Thế đại hiệp còn có việc gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương đã biết rồi, cần gì phải nói nữa?

Hoa Anh mỉm cười, nói :

- Là cần tất cả hay chỉ cần một mình Kim Ngọc Dung?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Có lẽ lão ta đã dịch dung và hóa trang, ngoại hiệu của lão ta là Thiên Diện thư sinh nên thuật dịch dung độc bộ võ lâm, vì để tránh lão ta lọt lưới, chi bằng gặp người nào cứ giữ người đó.

Hoa Anh gật đầu, nói :

- Xin tuân mệnh!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Tại hạ không dám nhận!

Hoa Anh suy nghĩ một lúc rồi chợt hỏi :

- Vừa rồi Hạ Hầu đại hiệp có để ý thái độ muốn nói nhưng lại thôi của Đồng cô nương không? Theo Hoa Anh thấy thì nhất định là cô ta biết nhi tử của Hạ Hầu tiền bối đang ở đâu.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Cô nương tại hạ cũng cảm thấy như vậy, trước mắt chỉ có một cách khiến cô ta nói ra.

Hoa Anh tiếp lời?

- Trừ phi chứng minh cho cô ta thấy rằng, Kim Ngọc Dung không phải là phụ thân của cô ta?

Hạ Hầu Lam khẽ gật đầu nói :

- Đúng vậy, cô nương, xin lưu ý rằng, có khả năng bọn chúng đã đến, việc chúng ta đứng nơi này cũng có thể đã nằm trong tai mắt bọn chúng!

Hoa Anh nói :

- Song phương một sáng một tối nên tất nhiên là phải lưu ý, Hạ Hầu đại hiệp trở vào đi, Hoa Anh và Sa nương đi đây!

Hạ Hầu Lam cung thủ chào và lớn tiếng nói :

- Ba vị đi đường bình an nhé, xin thứ lỗi tại hạ không thể tiễn xa.

Lời chưa dứt thì Hoa Anh, Hoa Ngọc và Sa Ngũ Nương đã đi rồi, Hạ Hầu Lam cũng chẳng ở ngoài lâu, chàng vội vàng quay trở vào khách điếm.

Khi chàng đến hậu viện thì Đồng Uyển Nhược và Tiểu My đã về phòng nhưng cửa phòng không đóng nên từ hậu viện có thể trông thấy hai người đang ngồi nói chuyện.

Hạ Hầu Lam hắng giọng rồi bước vào, Đổng Uyển Nhược đứng lên mỉm cười nói:

- Ba người bọn họ đi rồi à?

Hạ Hầu Lam gật đầu, đáp :

- Đúng vậy, cô nương bọn họ đi...

(mất trang)

-... Dung là đối thủ của tại hạ, Kim Ngọc Dung đã không phải đối thủ của tại hạ thì huống hồ là bọn chúng.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Các hạ xưa nay trí lực luôn đáng sợ hơn võ lực.

- Không sai!

Hạ Hầu Lam nói :

- Luận về trí lực thì khắp võ lâm thiên hạ khó có ai qua Kim Ngọc Dung, nhưng cô nương, đó là Kim Ngọc Dung chứ không phải bọn chúng, trí lực của bọn chúng tuyệt không thể cao hơn Kim Ngọc Dung, nếu Kim Ngọc Dung đã chết thì cô nương liên lạc với bọn chúng có ích gì?

Đồng Uyển Nhược trầm mặc một lúc rồi gật đầu nói :

- Được ta cũng chẳng ngại nói cho ngươi biết Kim Ngọc Dung đích thực vẫn chưa chết, người trong cánh rừng ở Mạt Lăng Quan không phải là lão ta.

Hạ Hậu Lam khẽ gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương một lần nữa, đã thế thì chúng ta nên ở lại đây vài ngày nữa, chờ lão ta tim đến là cô nương tất sẽ có cơ hội thử nghiệm để chứng minh thân thế của mình.

Đồng Uyển Nhược tròn xoe mắt hỏi :

- Ngươi định bắt lão ta chăng?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Tại hạ không phủ nhận, cô nương?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Không được, ta không thể để cho ngươi bắt lão ta?

- Không bắt lão ta thì làm sao cô nương có thể trích huyết thử nghiệm.

- Có nhiều cách thử nghiệm chứng minh, không nhất thiết phải bắt lão ta.

- Vậy ý của cô nương là?

- Nếu ngươi muốn thử nghiệm thì xin cứ để cho ta trở về bên cạnh lão ta.

- Không được?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Khó khăn lắm tại hạ mới cứu cô nương thoát khỏi tay lão, bây giờ sao có thể để cô nương thả hổ về rừng, nếu có gì sơ suất thì tại hạ làm sao ăn nói với ân sư dưới hoàng tuyền?

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Các hạ nên biết, đây là biện pháp duy nhất.

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ thà lui một bước chứ tuyệt đối không thể để cô nương dùng biện pháp này.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy ta xin các hạ đồng ý với ta là đừng bắt lão ta.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Cô nương, tại sao như vậy?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tất nhiên là có lý do?

Hạ Hầu Lam không truy vấn lý do mà hỏi :

- Cô nương, nếu lão ta không phải là phụ thân của cô nương thì sao?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Các hạ, trước mắt ta vẫn chưa chứng thực được, vì vậy ta không thể để bất kỳ người nào làm hại lão ta.

- Cô nương sợ tại hạ.

- Không sai, ta không cho rằng các hạ sẽ không...

- Cô nương hiểu lầm rồi, mục đích của việc tại hạ bắt lão ta chỉ là muốn cô nương trích huyết thử nghiệm để chứng minh thân thế của mình chứ không phải muốn giết lão ta.

- Ta không tin.

- Cô nương, sự thật như là như vậy.

Đồng Uyển Nhược cời nhạt nói :

- Thù hận giữa lão và các hạ là bất cộng đái thiên, làm sao ta có thể tin là các hạ không giết lão ta.

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng nếu là thật thì cô nương có để tại hạ bắt lão ta không?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta đã không tin thì sao có thể là thật?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói :

- Được rồi tại hạ sẽ nói cho cô nương biết, cô nương có biết chuyện tại hạ bị Kim Ngọc Dung hại mất hết công lực không?.

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Ta mới biết cách đây không lâu.

- Nhưng bây giờ toàn thân công lực của tại hạ đã hồi phục?

- Ta luôn lấy làm kỳ quái về điều đó.

- Rất đơn giản, cô nương, tại hạ được người khác cứu thôi?

- Được người khác cứu? Ai vậy?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Cô nương từng nghe nói về Cuồng - Ngốc nhị quái chưa?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Chưa từng nghe, lẽ nào hai người đó cứu các hạ.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Không sai, chuyện này xảy ra trên Thái Bạch lâu?

- Không đúng?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Bất kỳ độc dược nào của Kim Ngọc Dung, nếu không có thuốc giải độc môn thì không thể...

Hạ Hầu Lạm cắt lời, nói :

- Nhưng hai lão quái này lại có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung.

Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói :

- Bọn họ làm sao có được?

Hạ Hầu Lam cười cười nói :

- Cô nương, điều này không khó hiểu, vì bọn họ là người của Ôn Nhu cung.

Đổng Uyển Nhược sững sờ, nàng hỏi lại :

- Cái gì, hai người đó là người của Ôn Nhu cung à?

Hạ Hầu Lam thản nhiên đáp :

- Đúng vậy, cô nương, lẽ nào không đúng?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Ta không nói là không đúng, xin cứ nói tiếp!

Hạ Hầu Lam bèn thuật lại toàn bộ sự việc xảy ra ở Thái Bạch lâu.

Nghe xong Đổng Uyển Nhược nói :

- Vì vậy nên các hạ hứa là không giết mà chỉ phế công lực của lão ta?

- Đúng vậy, cô nương! - Hạ Hầu Lam gật đầu nói.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên mỉm cười rồi nói :

- Nhưng ta phải nói cho các hạ biết rằng, trong Ôn Nhu cung không có hai người đó, hoặc có thể nói, hai người đó không phải là người của Ôn Nhu cung.

Hạ Hầu Lam sững người, chàng nói :

- Cái gì? Hai người bọn họ không phải...

Đồng Uyển Nhược chỉ qua tì nữ Tiểu My và nói :

- Các hạ có thể hỏi Tiểu My, cô ta là người mới đến từ Ôn Nhu cung.

Hạ Hầu Lam chưa hỏi thì Tiểu My đã lắc đầu nói :

- Hạ Hầu đại hiệp ta cũng không nghe nói Ôn Nhu cung có hai người như vậy.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên vô cùng, chàng buột miệng nói :

- Thế thì kỳ quái rồi!

Đồng Uyển Nhược tiếp lời.

- Càng kỳ quái là hai người đó hợp lực bắt Kim ngọc Dung không phải là chuyện khó, vậy tại sao bọn họ phải mượn tay các hạ?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đó có thể là vì bọn họ là bằng hữu của Kim Ngọc Dung.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Bằng hữu của Kim Ngọc Dung mà có thể lấy thuốc giải cứu các hạ sao?

Hạ Hầu Lam lại ngớ người chàng lắc đầu bật cười rồi lập tức chau mày nói:

- Vậy làm sao họ có được thuốc giải độc môn là Kim Ngọc Dung?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Điều này khiến người ta khó hiểu rồi.

- Vậy rốt cuộc bọn họ là những nhân vật thuộc lộ số nào?

- Điều này cũng không thuộc phạm vi hiểu biết của ta.

- Thế họ cần Kim Ngọc Dung để làm gì?

- Chuyện này e rằng phải đi hỏi hai người bọn họ thôi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương nói rất phải, tại hạ nhất định sẽ làm rõ chuyện này, bây giờ cô nương đã có thể....

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói :

- Các hạ không giết lão thật thì ta.

- Đa tạ cô nương!

Hạ Hầu Lam nói.

- Hạ Hầu Lam này xưa nay nói câu nào là chắc câu đó.

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nhưng hai người đó là những nhân vật nào, bọn họ cần Kim Ngọc Dung để làm gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Cô nương chờ đến ngày sau thì chuyện này sẽ không khó hiểu.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta càng không ngờ lại có người xin tha mạng cho Kim ngọc Dung.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Không lẽ cô nương cũng cho rằng lão ta đáng...?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Không phải ta nói lão ta đáng chết mà ta lấy làm kỳ quái tại sao người đó lại khất mạng cho lão ta.

Hạ Hầu Lam nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói lại rồi sao, hai người đó tự xưng là...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Nhưng trên thực tế, hai lão đó không phải là người của Ôn Nhu cung.

Hạ Hầu Lam nói :

- Chờ tại hạ bắt được Kim Ngọc Dung thì mọi việc tất sẽ sáng tỏ thôi.

Đồng Uyển Nhược trầm mặc không nói gì, Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Theo cô nương thấy thì chậm nhất là khi nào bọn chúng đến?

Đồng Uyển Nhược khẽ lắc đầu, nói :

- Điều đó rất khó nói, có thể phải tới mấy ngày nữa, nhưng có thể....

- Có thể đã đến rồi phải không?

- Đúng vậy!

- Cô nương, bọn họ dùng cách gì để liên lạc với cô nương?

- Các hạ nên biết rằng, có rất nhiều cách để liên lạc.

- Nhưng chung quy cũng phải có một cách?

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Các hạ phải biết rằng, lão ta tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Điều này tại hạ tưởng tượng được.

Đồng Uyển Nhược tiếp lời :

- Vì vậy nên nói, muốn bắt lão ta không phải chuyện dễ.

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ cũng biết điều đó, nhưng nếu cô nương chịu hợp tác với tại hạ thì sự việc sẽ khác.

Đồng Uyển Nhược chú mục nhìn Hạ Hầu Lam rồi nói :

- Các hạ muốn ta hợp tác thế nào?

Hạ Hầu Lạm nói :

- Nếu có người đến, hắn không thể không nói cho cô nương biết Kim Ngọc Dung hiện đang ở đâu, hoặc giả cô nương cũng có thế dẫn dụ Kim Ngọc Dung đến đây gặp cô nương?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Nếu như vậy thì lão ta không thể xưng là nhân vật cao trí rồi, vả lại ta không thế giúp các hạ bắt

lão ta.

- Tại sao, cô nương?

- Vì hiện tại lão ta vẫn có nửa khả năng là phụ thân của ta.

- Nhưng tại hạ đã hứa là không...

- Các hạ nên biết rằng, không ai muốn phụ thân của mình thương tổn một sợi tóc.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Nói vậy, nếu muốn bắt lão ta thì hoàn toàn phải dựa vào sức lực của chính tại hạ?

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Đúng vậy, chúng ta mỗi người tự làm việc của mình, trước khi ta chưa chứng thực được mọi chuyện thì ta cho rằng nên làm như vậy, các hạ cũng nên thông cảm cho ta.

Hạ Hầu Lam suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói :

- Cô nương nói cũng phải, được, tại hạ y theo cô nương vậy.

- Đa tạ các hạ?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta muốn ở đây chờ thêm ba ngày nữa.

Hạ Hầu Lam nói :

- Cũng được, qua ba ngày mà bọn chúng không đến thì chúng ta sẽ đi. Cô nương hãy nghỉ ngơi, tại hạ cáo biệt về phòng đây.

Nói đoạn, chàng cung thủ chào rồi quay người bước ra ngoài.

Đồng Uyển Nhược không giữ lại và cũng không tiễn, nàng chỉ ngồi nhìn bóng hình Hạ Hầu Lam dần khuất ngoài cửa.

Hạ Hầu Lam vừa bước đến phòng mình thì thợt nghe có tiếng chân vang động, điếm tiểu nhị đang dẫn một hán tử trung niên ăn mặc như thương khách đi vào.

Tiểu nhị này có thân hình gầy gầy không phải là người đã tiếp đón bọn Hạ Hầu Lam và Sa Ngũ Nương trước đó, hắn vừa xách hành lý vừa đưa khách đến phòng phía tây.

Hạ Hầu Lam dừng bước ngoài hành lang và quan sát, trung niên thương nhân kia cũng liếc nhìn về phía chàng một cái rồi lập tức nhìn sang chỗ khác, điều đó khiến Hạ Hầu Lam bất giác chau mày.

Còn tiểu nhị thì gật đầu chào Hạ Hầu Lam và mỉm cười, hắn mang hành lý vào phòng cho khách rồi lập tức quay ra, sau đó hắn không đi về phía tiền viện mà bước thẳng đến chỗ Hạ Hầu Lam...

Tới nơi hắn cúi chào và tươi cười nói:

- Khách quan, ngài có một vị bằng hữu đưa thư đến.

Vừa nói hắn vừa lấy ra một phong thư, trao cho Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam nhìn nét bút thanh nhã trên thư thì lập tức biết là ai viết nên vội đưa tay nhận lấy.

Chàng mở phong bì, liếc mắt nhìn qua rồi bất giác chau mày, trong thư không viết nhiều, chỉ có mấy hàng, nội dung là báo chàng lưu ý trung niên thương nhân mới vào.

Chàng vội ngước nhìn lên và nói :

- Cám ơn tiểu nhị ca.

Tiểu nhi vội nói :

- Khách quan chớ khách khí, đây là phận sự của tiểu nhân mà, ngài còn có chuyện gì không?

Hạ Hầu Lam khẽ lắc đầu, nói :

- Không, tiểu nhị ca, ngươi đi làm việc của ngươi đi.

Tiểu nhị “vâng” một tiếng rồi nói :

- Vị khách vừa vào cần dùng trà, để tiểu nhân qua hỏi thử nhị vị cô nương kia có cần dùng không.

Nói đoạn, hắn cất bước đi thẳng đến phòng Đồng Uyển Nhược và Tiểu My.

Lúc này Đồng Uyển Nhược và Tiểu My đang ngồi trầm lặng trong phòng, điếm tiểu nhị gõ cửa rồi bước vào cười cười nói :

- Nhị vị cô nương có cần đùng chút nước trà không?

Đồng Uyển Nhược vừa định lắc đầu thì tiểu nhị vội bước đến gần và trao cho nàng một mảnh giấy.

Đồng Uyển Nhược sững sờ giây lát rồi nhận lấy, song mục vừa liếc nhìn qua thì sắc diện chợt biến.

Nàng vội ngước nhìn tiểu nhị và mỉm cười, nói :

- Được mang đến cho ta một ít nước trà.

Điếm tiểu nhị không nói gì thêm, hắn “vâng” một tiếng rồi cúi chào và mỉm cười.

Chờ tên tiểu nhị rời khỏi hậu viện Hạ Hầu Lam mới quay về phòng, chàng muốn xem thử vị khách thương nhân ở phòng phía Tây kia sẽ liên lạc với Đồng Uyển Nhược như thế nào.

Vì thế nên tuy vào phòng nhưng chàng vẫn đứng trước cửa sổ quan sát hành lang bên ngoài.

Một lát sau, có tiếng bước chân vang động, tiểu nhị mang một bình nước lớn và hũ trà vào phòng phía tây, chỉ trong chớp mắt hắn đã quay ra, đoạn mang phần trà nước còn thừa đi về phía phòng của Đổng Uyển Nhược.

Hạ Hầu Lam chợt động linh cơ, chàng bước ra cửa và nói :

- Tiểu nhị ca, còn nhiều nước sôi không?

Tiểu nhi vội nói :

- Nhiều, nhiều, khách quan cũng cần chăng?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Vậy thì cũng cho ta một bình trà đi.

Tiểu nhị đáp một tiếng rồi bước vào phòng, vừa pha trà hắn vừa nói :

- Khách quan còn cần gì nữa, xin dặn dò luôn một thể?

Hạ Hầu Lam không nói gì, chờ đến lúc tiểu nhị pha trà xong định quay người thì chàng mới nói :

- Tiểu nhị ca, chậm một chút.

Tiểu nhị vội hỏi?

- Khách quan còn dặn dò gì nữa chăng?.

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Vị khách ở phòng hướng tây bảo ngươi mang thứ gì cho nhị vị cô nương vậy?

Tiểu nhị kinh hãi vội lắc đầu, nói :

- Không... không có gì cả.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Tiểu nhị ca, chuyến này nhị vị cô nương đó mang không ít tiền ra ngoài, nếu có gì sơ suất thì quý khách điếm có chịu trách nhiệm không?

Tiểu nhị càng kinh hoảng, song mục tròn xoe, nhất thời không nói thành lời.

Hạ Hầu Lam nói tiếp :

- Tiểu nhị ca, để tốt cả đôi đường, ta khuyên ngươi nên nói ra đi.

Tiểu nhị ấp úng một hồi lâu rồi nói :

- Khách quan, vật thì ta không có, chỉ có điều... chỉ có điều vị khách quan đó nhờ tiểu nhân chuyển lời cho nhị vị cô nương.

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều đó cũng vậy thôi, là lời gì thế?

Tiểu nhị nói :

- Người đó bảo tiểu nhân nói với nhị vị cô nương rằng, cái gì người đã đến rồi, đầu quỷ hướng Tây...

- Còn gì nữa không?

- Không?

- Tiểu nhị ca, ta không nói ra, ngươi cũng đừng nói là ta hỏi ngươi, được không?

Đương nhiên là được, có lý nào lại không được, vì vậy nên tiểu nhị vội gật đầu lia lịa.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Tiểu nhị ca, không còn chuyện gì nữa, ngươi có thể đi rồi đấy!

Tiểu nhị như trút được gánh nặng, hắn vội mang trà mang nước ra khỏi phòng.

Hạ Hầu Lam bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ :

- Kim Ngọc Dung đích thị là lão ta rồi, nhưng nếu muốn cứu Đồng Uyển Nhược thì tuyệt không

thể chỉ phái đến một người như vậy, theo lý mà nói, Kim Ngọc Dung không thể không đích thân xuất mã. Vậy thì người kia chỉ là đến để liên lạc, thăm dò thực hư, Kim Ngọc Dung tất phải ở phía sau, do đó ta cần phải nhẫn nại chờ đợi.

Nghĩ đoạn Hạ Hầu Lam bước đến giường nằm chờ..

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hơn một canh giờ, song vẫn chẳng có động tĩnh gì, ngược lại Hạ Hầu Lam cảm thấy trong người rất mệt mỏi và buồn ngủ...

Giữa thanh thiên bạch nhật, sao lại mệt mỏi và buồn ngủ? Đối với Hạ Hầu Lam mà nói, tình hình này hơi có vẻ khác thường thế là chàng vội vàng bật dậy, đi đi lại lại trong phòng, ý muốn mượn sự hoạt động để làm tiêu cơn buồn ngủ.

Nhưng quái la, không những không có tác dụng mà ngược lại càng đi càng buồn ngủ, cuối cùng ngay cả hai mí mắt cũng mở không ra.

Tình hình này quá nhiên là rất lạ thường, Hạ Hầu Lam thầm kinh ngạc, đột nhiên linh cơ máy động, bất giác chàng nghĩ đến phong thư.

Nhưng không đúng, thư là do Hoa Anh viết, cô ta sao có thể...

Bỗng nhiên chàng ngộ ra, nhất định là vị thương khách kia biết được và đã giở trò trên phong thư, nếu không thì tại sao đến giờ vẫn chưa có động tĩnh? Rõ ràng là đối phương chờ cho chàng hôn mê rồi mới hành động.

Hạ Hầu Lam hiểu rõ như vậy nhưng dường như đã muộn, chàng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ nên thân hình lắc lắc lư lư đi tới giường rồi nằm vùi xuống.

Qua một lúc, đột nhiên có tiếng gõ cửa khe khẽ bên ngoài.

Hạ Hầu Lam vẫn bất động, đương nhiên là chàng không thể nào nghe thấy, lúc này dù có pháo nổ bên tai cũng chưa chắc khiến chàng kinh tỉnh.

Tiếp theo là có tiếng Tiểu My gọi bên ngoài :

- Hạ Hầu Lam, Hạ Hầu đại hiệp.

Đương nhiên Hạ Hầu Lam vẫn không có phản ứng.

Cửa mở, Tiểu My thò đầu vào, thần sắc trên mặt có vẻ khác thường, vừa nhìn vào phòng thì nàng lập tức thụt đầu lại rồi thuận tay khép luôn cửa.

Lúc này vị thương nhân trung niên đang đứng chờ ngoài hành lang, y thấy Tiểu My đóng cửa thì

vội bước lại hỏi :

- Thế nào?

Tiểu My không trả lời mà lập tức quay người đi đến phòng bên cạnh, thương nhân trung niên vội bước theo sau, vừa bước vào phòng thì y liền cúi người cung kính nói :

- Thuộc hạ tham kiến cô nương,.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng khoát tay nói :

- Các ngươi đến từ khi nào?

Thương nhân trung niên đáp :

- Bẩm cô nương, bọn thuộc hạ đã đến từ lâu rồi.

Đồng Uyển Nhược, thản nhiên nói :

- Rất tốt, ta không ngờ các ngươi hành sự cao minh như vậy :

Thương nhân trung niên vội nói :

- Cô nương quá khen, tất cả là do lão chủ nhân.

Đồng Uyển Nhược khoát tay nói :

- Vậy bây giờ hắn đã ngủ, chúng ta phải làm thế nào?

Thương nhân trung niên nói :

- Bẩm cô nương, lão chủ nhân sai thuộc hạ ở lại đây, mời cô nương lên đường.

- Lên đường? Đi đâu?

- Bẩm cô nương trong khách điếm bên kia đường có ba người gồm nam nữ lão thiếu, vì vậy nên lão chủ nhân đã chuẩn bị xa mã ở cửa sau, mời cô nương.

- Ta hỏi ngươi là ta phải đi đâu?

- Bẩm cô nương, thuộc hạ không biết, sau khi ra khỏi thành thì lão chủ nhân sẽ có chỉ thị.

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Vậy lão chủ nhân ở đâu?

Thương nhân trung niên nói :

- Bẩm cô nương, lão chủ nhân đã đi trước rồi.

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, nói :

- Được bọn ta đi ngay.

Nói đoạn nàng đứng lên định cất bước.

Thương nhân trung niên vội nói :

- Bẩm cô nương, lão chủ nhân còn có dặn dò.

- Ngươi nói đi?

- Lão chủ nhân lệnh cho thuộc hạ mang đầu Hạ Hầu Lam đi.

Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng chau mày nói :

- Lão chủ nhân dặn dò như vậy sao?

Thương nhân trung niên gật đầu nói :

- Bẩm cô nương, đúng vậy thuộc hạ không đám lừa dối cô nương.

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói :

- Vậy bây giờ ta nói nhé, không được phép giết hắn.

Thương nhân trung niên sững người, sắc diện rất khó coi, y ấp úng nói :

- Chuyện này... cô nương... lão chủ nhân dặn dò như vậy.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Bây giờ là ta dặn dò, ngươi không nghe chăng?

Thương nhân trung niên vội nói :

- Thuộc hạ không dám, nhưng lão chủ nhân nói rằng, nếu không mang đầu Hạ Hầu Lam đi thì thuộc hạ phải mang đầu của mình đến gặp người.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói :

- Nói vậy là ngươi sợ chết à?

Thương nhân trung niên vừa sợ hãi vừa kinh khiếp, nhất thời chẳng nói nên lời.

Đồng Uyển Nhược nói tiếp :

- Ngươi cho rằng ta không bảo vệ được ngươi sao?

Thương nhân trung niên vội nói :

- Bẩm cô nương không phải vậy.

- Thế ngươi cho rằng ta không giết được ngươi chăng?

- Thuộc hạ không dám.

- Vậy thì theo ta, ta nói rồi, tạm thời tha chết cho hắn.

Thương nhân trung niên cúi đầu và không dám nói thêm gì nữa.

Đồng Uyển Nhược cười nhạt, nói :

- Tiểu My, chúng ta đi thôi!

Lời vừa dứt thì nàng và Tiểu My cũng bước ra ngoài.

Khi nàng bước ngang qua trước mặt thương nhân trung niên thì người này đột nhiên ngẩng đấu và xuất chỉ điểm ra nhanh như chớp.

Đồng Uyển Nhược lảo đảo rồi ngã ra sau.

Tiểu My kinh hãi, vội vàng đưa tay đỡ lấy, đồng thời nộ khí quát :

- Ngươi dám...

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói :

- Ngươi câm miệng đi, lão chủ nhân đã dặn dò, ta không dám bất tuân, ngươi ở đây trông nom cô nương cẩn thận, ta đi một lát rồi trở lại ngay.

Nói đoạn, y quay người định cất bước..

Tiểu My biến sắc nàng vội đặt Đồng Uyển Nhược nằm xuống rồi dịch thân cản đường và nói :

- Ngươi dám không nghe lời cô nương.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói :

- Ta chỉ nghe lệnh của lão chủ nhân, lời của cô nương không có hiệu lực bằng lão chủ nhân, ngươi tránh ra đi.

Lời vừa dứt thì y đã xuất thủ chụp vào giữa ngực Tiểu My.

Tiểu My vừa kinh nộ vừa hổ thẹn, nàng vội lách người tránh né.

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói :

- Nha đầu, thì ra ngươi cũng bị tiểu tử đó mê hoặc làm cho xiêu lòng rồi.

Vừa nói y vừa sải bước ra khỏi phòng, Tiểu My vô kế khả thi nên đành ngẩn người giữa đương địa.

Nhưng thương nhân trung niên vừa bước ra khỏi cửa thì đột nhiên như gặp phải độc xà, y rùng mình vội vàng thụt vào phòng trở lại.

Tiểu My quét mục quanh nhìn ra, nàng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, buột miệng kêu lớn?

- Hạ Hầu đại hiệp.

Không sai, người đứng giữa cửa chính là Hạ Hầu Lam..

Chàng mỉm cười với Tiểu My và nói :

- Đa tạ cô nương, có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói, tại hạ cũng cần cô nương làm chứng nhân cho tại hạ trước mặt Đồng cô nương đấy.

Thượng nhân trung niên đã định thần trở lại, y vừa định quay người vọt qua cửa sổ thì Hạ Hầu Lam đã kịp thời quát khẽ :

- Đứng lại!

Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma quả nhiên uy chấn thiên hạ, thương nhân trung niên rùng mình một cái rồi đứng yên bất động.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Cơ trí của ngươi rất khá, nếu không, sau lưng của ngươi đã có một lỗ thủng rồi.

Thương nhân trung niên quay người lại, đột nhiên y xuất thủ án vào lưng Đồng Uyển nhược rồi cười hì hì, nói :

- Hạ Hầu Lam, ta ở lại nhưng ngươi có thể làm gì được ta nào?

Hạ Hầu Lam hơi biến sắc, nhưng chàng vẫn bình thản nói :

- Ta không ngờ điểm này, nhưng có tác dụng gì?

Thương nhân trung niên lại cười hì hì, nói :

- Ngươi cứ thử xem.

Chợt nghe Tiểu My quát :

- Ngươi dám đối với cô nương như vậy à?

- Nha đầu ngươi câm miệng đi?

Thương nhân trung niên lạnh lùng nói :

- Ngươi muốn đi theo Hạ Hầu Lam chăng?

Nói đoạn, y bất ngờ phất tả thủ đẩy ra, Tiểu My kêu “hự” một tiếng rồi lùi ra sau mấy bước.

Hạ Hầu Lam vội đưa tay đỡ nàng và nói :

- Tiểu My cô nương, xin chớ...

Tiểu My rơi lệ, sắc diện nhợt nhạt, nàng nói :

- Hạ Hầu đại hiệp mau cứu Đồng cô nương.

Hạ Hầu Lam bình thản nói :

- Yên tâm, hắn không dám và cũng không thể làm tổn thương Đồng cô nương đâu.

Tiểu My quét mục quang lạnh lùng nhìn qua thương nhân trung niên rồi nói:

- Chờ lát nữa bổn cô nương sẽ cho ngươi biết tay.

Thương nhân trưng niên cười nhạt, nói :

- Nha đầu, sống chết có số, không cần ngươi quan tâm!

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Ta thấy là ngươi có ý tạo phản rồi.

Thương nhân trung niên nói :

- Đó là chuyện của ta, tệ chủ nhân không nghĩ như vậy là được.

- Ngươi cho rằng như vậy có thể uy hiếp được ta chăng?

- Không sai!

- Ngươi đừng quên rằng cô ta là cốt nhục của Kim Ngọc Dung - kẻ thù bất cộng đái thiên của ta.

- Nhưng ngươi lại cho rằng cô ta là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu?

- Đó là cách nghĩ của ta, Kim Ngọc Dung và ngươi nghĩ thế nào?

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói :

- Tệ chủ nhân từng dặn dò ta rằng, khi cần thiết cứ làm thế này tất sẽ có tác dụng.

Hạ Hầu Lam nói :

- Nói vậy, lão ta thừa nhận rằng Đồng cô nương không phải là nữ nhi của lão ta?

Thương nhân trung niên lắc đầu, nói :

- Tệ chủ nhân không nói như thế, tệ chủ nhân bảo làm thế này chỉ là kế sách đối phó với cách nghĩ của ngươi.

Hạ Hầu Lam bật cười, nói :

- Trên thực tế Đồng cô nương là con gái của lão ta, bây giờ ngươi dùng cô ta để uy hiếp ta, có tác dụng hay không, tự ngươi phải hiểu rõ.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói :

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao, tệ chủ nhân nói với ta là sẽ có tác dụng mà.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Vậy thì thử xem nhé, xem thử ngươi dám làm gì Đồng cô nương.

Nói đoạn, chàng cất bước đi tới.

Thương nhân trung niên biến sắc, y khẽ quát :

- Hạ Hầu Lam, nếu ngươi dám bước tới gần thì ta sẽ giết....

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Ngươi cứ giết, xem thử Kim Ngọc Dung sẽ xử ngươi như thế nào?

Vừa nói chàng vừa bước tới một bước nữa.

Thương nhân trung niên rùng mình, y nói :

- Hạ Hầu Lam, dù sao thì cũng chỉ có một đường chết, ta kéo thêm một người làm bạn vậy.

Hạ Hầu Lam dừng bước hỏi :

- Vậy sao?

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói :

- Giết cô ta cũng chết, không giết cô ta cũng chết, ngươi thử nghĩ xem, ta có dám làm không.

Hạ Hầu Làm chau mày nói :

- Có lý, nhưng ngươi có gan làm như vậy không?

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói :

- Vì mạng sống, gan có thể to bằng trời.

Hạ Hầu Lam khẽ nhún vai và buông xuôi hai tay, nói :

- Vậy thì không còn cách nào khác, ngươi muốn giết cô ta thì cứ giết đi.

Nói đoạn, chàng lại cất bước đi tới.

Trên mặt thương nhân trung niên xuất hiện vẻ kinh hãi, y lui ra sau và đẩy Đồng Uyển Nhược chắn ngang trước mặt, sau đó y vung hữu chưởng lên và quát :

- Hạ Hầu Lam, đây là ngươi bức ta giết cô ta đấy, trước tiên ta đánh vỡ tâm mạch, sau đó chặt tay

cô ta, khiến cô ta chết không toàn thây.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đồng cô nương có thâm thù huyết hận gì với ngươi chứ?

Chân vẫn không dừng, chàng từ từ bước tới.

Thương nhân trung niên biến sắc, y nghiến răng quát :

- Hạ Hầu Lam, ngươi...

Hạ Hầu Lam đột nhiên dừng bước chàng nói :

- Thả Đồng cô nương ra, ta không làm khó dễ ngươi đâu.

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói :

- Lão chủ nhân nói không sai, thế này quả nhiên là có công hiệu, Hạ Hầu Lam, ý của ngươi là thả cho ta đi?

- Không sai!

Hạ Hầu Lam nói :

- Chỉ cần ngươi thả Đồng cô nương thì ta để cho ngươi đi mà không thương tổn một sợi tóc.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói :

:

- Đáng tiếc là ta không ngốc như vậy, ngươi đã muốn thả ta thì hãy lùi ra ngoài sân viện, ta phải nhờ cô nương tiễn ta một đoạn.

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi chớ có được đằng chân mà lấn đằng đầu.

- Lui hay không là tùy ngươi vậy.

- Ngươi định đưa Đồng cô nương đi chăng?

- Đương nhiên, đây là nhiệm vụ của ta. Ta ở lại thay cô ta chẳng đủ sao?

- Không được, ta không thể để ngươi đưa Đồng cô nương đi, muốn đi thì tự ngươi đi đi..

Thương nhân trung niên lại cười hì hì nói :

- Điều đó tuy thuộc ngươi, lão chủ nhân từng dặn dò ta, nếu đi thì cùng đi, bằng không thì cùng ở lại, ngươi hiểu chứ?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Ta hiểu, nhưng nếu Đồng cô nương lại rơi vào tay Kim Ngọc Dung thì ngày sau cô ta tất sẽ ngộ phải thảm cảnh còn bi thảm hơn chết, nếu ngươi nhất định đưa cô ta đi thì ta sẽ chẳng cố kỵ gì nữa, điều này ngươi cũng nên hiểu.

Thương nhân trung niên nói :

- Thế thì tốt, xem thử chúng ta ai cứng hơn ai, Hạ Hầu Lam, lui ra đi.

Hạ Hầu Lam bất động, chàng nói :

- Trước tiên ngươi phải đồng ý với ta là không đưa Đồng cô nương đi.

Thương nhân trung niên cười nhạt, nói :

- Hạ Hầu Lam, ta muốn xem thử ngươi có lòng thương hương tiếc ngọc hay không, có đau lòng cho vị cô nương như hoa như ngọc của chúng ta hay không.

Nói đoạn y trở tay một cái, trong tay đã có thêm một lưỡi chủy thủ sắc bén.

Y dí dí mũi chủy thủ vào cổ Đồng Uyển Nhược và nói tiếp :

- Hạ Hầu Lam, ngươi không nghe theo ta thì ta sẽ rạch lên mặt cô ta một nhát, không nghe hai câu là rạch hai nhát, một cô nương thế này nếu bị hủy hoại dung nhan thì...

Y cười hì hì rồi lạnh lùng quát :

- Hạ Hầu Lam, ngươi có lui ra không?

Tiểu My hoa dung thất sắc, nàng kêu lên thì Hạ Hầu Lam đã khoát tay nói :

- Tiểu My cô nương, vì sự an nguy của Đồng cô nương, chúng ta phải lui ra thôi.

Tiểu My vội nói :

- Nhưng Hạ Hầu đại hiệp hắn muốn đưa cô nương đi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Chuyện đến nước này thì cũng đành để cho hắn đưa Đồng cô nương đi thôi!

Tiểu My rưng rưng mắt lệ, nàng nói :

- Hạ Hầu đai hiệp...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Đồng cô nương vốn dĩ phải trở về, Tiểu My cô nương hà tất phải lo lắng.

Tiểu My còn định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã trầm giọng hỏi?

- Tiểu My, lẽ nào cô nương không nghĩ cho Đồng cô nương?

Tiểu My trừng mắt nhìn thương nhân trung niên và nghiến răng nói :

- Ngươi cứ đưa cô nương đi, chỉ cần gặp lại lão chủ nhân thì ngươi....

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói.

- Nha đầu, đó là chuyện của ta, không cần ngươi lo lắng, lùi ra đi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiểu My cô nương, đi thôi.

Nói đoạn, chàng quay người bước ra khỏi phòng, Tiểu My không biết làm thế nào nên đành gạt lệ bước ra theo Hạ Hầu Lam đi thẳng ra sân viện, khoảng cách không gần với cửa phòng Đồng Uyển Nhược, trông dáng vẻ chàng không có một chút ý định thừa cơ xuất thủ.

Phía bên kia, thương nhân trung niên kẹp Đồng Uyển Nhược và lập tức ra khỏi phòng, y vừa ra ngoài thì Hạ Hầu Lam đột nhiên xuất thủ điểm huyệt Tiểu My, Tiểu My lảo đảo muốn ngã thì chàng đưa tay đỡ lấy cô ta.

Thương nhận trung niên ngạc nhiên nói :

- Hạ Hầu Lam ngươi làm gì thế?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Ta sợ cô ta không nhịn được mà bổ nhào tới, vì vậy ta không thể không khống chế cô ta.

Thương nhân trung niên cười hì hì, nói :

- Đúng, phải cho ả nếm chút đau khổ mới được.

Nói đoạn, y dựa vào tường mà đi, song mục luôn nhìn như dán vào thân Hạ Hầu Lam, vì y sợ Hạ Hầu Lam tìm cơ hội xuất thủ.

Chớp mắt, y đã lui tới góc tường, từ nơi này đi ra sau là đường quan đạo phía cửa sau khách điếm.

Nhưng lúc này lại có một người đứng sát nép trong góc tường, đó chính là Hoa Ngọc, sắc diện chàng lạnh lùng, song mục đầy sát khí.

Hạ Hầu Lam thản nhiên mỉm cười, nói :

- Đáng tiếc là ta không bắt sống được ngươi, bằng không nhất định ta sẽ bức hỏi điều cần hỏi.

Thương nhân trung niên vẫn tập trung tinh thần chú ý nhìn Hạ Hầu Lam, y cười hì hì và định nói thì đột nhiên có một giọng lạnh lùng vang lên sau lưng:

- Giết ngươi chỉ thêm bẩn tay thôi.

Thương nhân trung niên chưa kịp hiểu là chuyện gì thì lập tức trơ người ra như pho tượng, nhất thời đứng như bị đóng đinh tại đương địa.

Hoa Ngọc sải bước tới trước, đưa tay đỡ lấy Đồng Uyển Nhược, rồi cắp nàng lướt đến chỗ Hạ Hầu Lam. Chàng mỉm cười nói :

- Đại ca, trả lại vị tỉ tỉ này cho đại ca đấy?

Hạ Hầu Lam cũng mỉm cười, nói :

- Đa tạ huynh đệ ngươi đến thật đúng lúc.

Hoa Ngọc nói :

- Đâu phải tại hạ muốn đến, là tỉ tỉ của tại hạ đấy, tỉ tỉ không tiện đến nên phái tại hạ đi, chẳng ngờ chuyến này không làm nhục sứ mệnh.

Hạ Hầu Lam mỉm cười và xuất thủ giải huyệt cho Tiểu Mỹ, cô nương này kinh tỉnh và lập tức ngơ ngác bởi cảnh tượng trước mắt Hạ Hầu Lam vội nói :

- Tiểu My cô nương, ta sợ cô nương thấy Hoa thiếu hiệp nấp trong góc tường rồi làm kinh động đối phương nên buột phải khống chế huyệt đạo cô nương thôi.

Nói đoạn, chàng lại xuất thủ giải huyệt cho Đồng Uyển Nhược, Đồng Uyển Nhược vừa tỉnh lại thì Tiểu My vui mừng reo lên, đoạn lao tới ôm chầm lấy Đồng Uyển Nhược, hai hàng lệ ngọc bất giác tuôn ra.

Tất nhiên là Đồng Uyển Nhược vẫn nhớ mọi chuyện vừa rồi, sắc diện lạnh lùng nàng nói :

- Tiểu My, gã khốn kiếp đó đâu rồi?

Tiểu My chỉ vào góc tường và nói :

- Cô nương, gã đứng kia kia?

Đồng Uyển Nhược nhìn qua góc tường, song mục đột hiện sát cơ, nàng định cất bước đi tới thì Hoa Ngọc vội nói :

- Đồng cô nương, để tại hạ ra tay cho.

Nói đoạn, chàng tung người lướt tới rồi xuất thủ giải huyệt cho thương nhân trung niên.

Tên này vừa tỉnh lại thì lập tức xuất chưởng đánh thẳng vào người Hoa Ngọc.

Hoa Ngọc cười nhạt nói :

- Thì ra ngươi còn chưa ư chịu cam tâm.

Chàng lách người tránh chưởng của đối phương, đồng thời ngũ trảo lật lại chụp vào mạch môn thương nhân trung niên. Tên này kêu thảm một tiếng rồi khuỵu người xuống, sắc diện xám xịt như tro.

Hoa Ngọc cười nhạt, nói :

- Các hạ, đã chạy không thoát thì nên biết điều một chút đi thôi!

Nói đoạn, chàng lôi đối phương đi thẳng đến chỗ Hạ Hầu Lam và Đồng Uyển Nhược.

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Hoa thiếu hiệp, thủ pháp tuyệt lắm, gọn gàng nhanh nhẹn cứ như chớp ấy.

Hoa Ngọc gượng cười nói :

- Đó là đối với hắn, nếu là người khác thì e rằng không linh đâu.

Nói đoạn, chàng trở tay đẩy thương nhân trung niên đến trước mặt Đồng Uyển Nhược.

Y vừa thấy vẻ lạnh lùng như băng của Đồng Uyển Nhược thì bất giác rùng mình, vội nói :

- Cô nương khai ân, lão chủ nhân hạ lệnh nên thuộc hạ bất đắc dĩ.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Ta chỉ có một câu thế này, gan của ngươi lớn lắm!

Thương nhân trung niên vội nói :

- Cô nương khai ân, đây là mệnh lệnh của lão chủ nhân.

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói :

- Hình như ta cũng không nên làm khó dễ ngươi.

Tiểu My vội kêu lên :

- Cô nương đừng tha cho gã, vừa rồi gã vừa hung vừa ác, nói ra những lời nghe chẳng lọt tai, suýt chút nữa thì tì nữ bi hắn làm cho tức chết đấy.

Đồng Uyển Nhược “à” một tiếng rồi nói :

- Vậy sao?

Thương nhân trung niên tiếp lời :

- Cô nương minh giám, không như vậy thì thuộc hạ sao có thể lừa được Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Ngươi dùng Đồng cô nương uy hiếp ta, và luôn miệng nói là lão chủ nhân dặn dò, điều này cũng là lừa ta sao?

Thương nhân trung niên kinh hãi, hắn định biện hộ thì Đồng Uyển Nhược đã quay sang hỏi Hạ Hầu Lam?

- Đại hiệp, chuyện thế nào vậy?

Tiểu My đang đầy oán khí trong lòng nên vọt miệng nói :

- Cô nương, vừa rồi gã muốn giết cô nương đấy, gã còn đòi hủy hoại dung nhan cô nương, còn nói rằng lão chủ nhân bảo làm như vậy.

Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng trừng mắt nhìn thương nhân trung niên rồi quát hỏi :

- Đúng như thế không?

Thương nhân trung niên ấp úng nói :

- Thuộc hạ không dám lừa dối cô nương, nhưng đó là vì thuộc hạ muốn bảo toàn...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Vì bảo toàn sinh mạng của ngươi nên sẵn sàng hạ thủ đối tới ta chứ gì?

Thương nhân trung niên nói :

- Lão chủ nhân bảo rằng: Thuyết Hạ Hầu Lam cho rằng cô nương là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu nhất định có thể giúp chúng ta thoát thân.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười, nói :

- Biện pháp hay lắm.

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Nếu vừa rồi ta không kiêng kỵ mà bước tới thật thì sao?

Thương nhân trung niên nói :

- Ta có gan trời cũng không dám đả thương cô nương.

Hạ Hầu Lam nói :

- Lẽ ra vừa rồi ta nên để Đồng cô nương lãnh chút thương tích, như thế bây giờ ngươi mới hết đường biện hộ, nhưng Tiểu My cô nương trông thấy toàn bộ sự việc, ngươi có dám đả thương Đồng cô nương hay không thì có lẽ cô ta là người hiểu rõ nhất.

Tiểu My nói :

- Cô nương, vừa rồi nếu Hạ Hầu đại hiệp không nhượng bộ thì tù nữ thấy gã dám giết cô nương thật đấy.

Đồng Uyển Nhược chau mày hỏi lại?

- Tiểu My, đúng như vậy à?

Tiểu My liền đáp?

- Tì nữ có gan bằng trời cũng không dám nói dối cô nương.

Hạ Hầu Lam xen vào :

- Hổ dữ không ăn thịt con, Đồng cô nương, Kim Ngọc Dung có phải là phụ thân của cô nương hay không, thì giờ đây có lẽ cô nương đã hiểu rõ rồi.

Sắc diện của Đồng Uyển Nhược liên tục biến đổi, nàng trừng mắt nhìn thương nhân trung niên và hỏi?

- Ngươi nói thế nào đây?

Thương nhân trung niên vội nói :

- Cô nương minh giám, vì muốn cô nương và thuộc hạ an toàn thoát thân nên lão chủ nhân mới dạy thuộc hạ dùng biện pháp này trong trường hợp bất đắc dĩ, tuyệt không phải...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Nếu Hạ Hầu đại hiệp không nhượng bộ ngươi thì sao?

Thương nhân trung niên nói :

- Thuộc hạ sao dám lừa dối cô nương.

Đồng Uyển Nhược trầm mặc không nói gì, Tiểu My vội nói :

- Cô nương, ngàn vạn lần chớ nghe theo gã.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tiểu My, ngươi không cần nói nhiều, ta tự biết nên làm thế nào.

Tiểu My lập tức bế khẩu, không dám nói nữa.

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Miệng lưỡi của các hạ quả nhiên lợi hại, nhưng điều đó cũng chỉ trách ta thôi, ai bảo vừa rồi ta sợ ngươi đả thương Đồng cô nương mà không mạo hiểm bức ngươi thử ra tay.

Đồng Uyển Nhược nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói :

- Đại hiệp xin để cho ta và Tiểu My đi?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Cô nương muốn đi thật thì tại hạ không dám ngăn cản.

Hoa Ngọc vội kêu lên :

- Đồng cô nương, bọn họ đã muốn giết cô nương, sao cô nương lại...

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Hoa thiếu hiệp trước tiên xin đa tạ thiếu hiệp vừa rồi xuất thủ giải cứu, hắn tuyệt đối không có ý giết ta đâu, còn tại sao hắn phải làm như vậy thì vừa rồi hắn đã giải thích rõ ràng.

Hoa Ngọc nói.

- Đương nhiên hắn phải nói như vậy :

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Dù cách nói của hắn thế nào thì ta cũng không tin gia phụ bảo hắn giết ta thật.

Hoa Ngọc còn định nói nữa nhưng Hạ Hầu Lam đã cướp lời, chàng nói :

- Hoa thiếu hiệp, ngươi bớt nói một câu đi thôi.

Chàng quay sang nói tiếp với Đồng Uyển Nhược :

- Cô nương muốn đi cũng được, nhưng tại hạ có điều kiện.

Đồng Uyển Nhược hỏi :

- Đại hiệp có điều kiện gì?

Hạ Hầu Lam chỉ thương nhân trung niên và nói :

- Để hắn ở lại!

- Đại hiệp hà tất phải làm khó dễ hắn?

- Nói vậy là cô nương cũng định đưa hắn đi?

- Đúng thế, đại hiệp.

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cô nương đã nói thế thì tạ i hạ không tiện bất thuận theo ý cô nương, nhưng tại hạ đổi một điều kiện khác, xin cô nương chớ hỏi, chớ xen vào, để tại hạ hỏi hắn mấy câu, sau đó giao hắn cho cô nương đưa đi, được chứ?

Đồng Uyển Nhược nói?

- Đại hiệp muốn hỏi hắn chuyện gì?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đợi lát nữa tự nhiên cô nương sẽ nghe thấy thôi?

- Nhưng đại hiệp không xuất thủ bức cung hắn đấy chứ?

- Đương nhiên, cô nương nên biết tại hạ không giết hắn đã là quá dễ dàng cho hắn rồi.

- Được ta đồng ý!

Hạ Hầu Lam quay sang hỏi thương nhân trung niên?

- Trước tiên ta hỏi ngươi, phong thư đó là chuyện thế nào?

Hoa Ngọc vọt miệng nói :

- Đại ca, phong thư đó là do tỉ tỉ của tại hạ viết..

Hạ Hầu Lam nói :

- Ta biết, nhưng lại bị người ta giở trò hạ độc trên thư, nếu ta không phát giác sớm thì sinh mạng này đã rơi vào tay hắn rồi.

Chàng quay sang thương nhân trung niên và nói tiếp :

- Các hạ, nói đi?

Thương nhân trung niên do dự một lúc rồi nói :

- Đó là do lão chủ nhân tẩm độc lên thư.

Hạ Hầu Lam hơi ngạc nhiên, chàng nói :

- Nói vậy, Kim Ngọc Dung cũng đến đây à?

Thương nhân trung niên nói :

- Không sai, điếm tiểu nhị vừa rồi là...

Hạ Hầu Lam cắt lời, nói :

- Ngươi dám...

Chợt nghe Đồng Uyển Nhược nói :

- Đại hiệp hắn nói thật đấy, điếm tiểu nhị đó đích thị là....

Hạ Hầu Lam chấn động tâm can, chàng gượng cười, nói :

- Thật là lợi hại, thuật dịch dung của lão ta quả nhiên cao minh tuyệt thế, trao thư tận tay ta thì có lý nào ta bất bại.

Hoa Ngọc dậm chân kêu lên :

- Trời đất thì ra hắn là...

Chương 27: Sai Một Nước Cờ

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp :

- Về chuyện dự phòng vạn nhất dùng Đồng cô nương uy hiếp ta, Kim Ngọc Dung sao có thể dặn dò ngươi làm như vậy?

Thương nhân trung niên nói :

- Vừa rồi ta đã nói qua, đích thị là...

Hạ Hầu Lam nói :

- Ngươi đừng chờ ta xuất thủ đấy, Đồng cô nương tuy đứng ở đây nhưng vừa rồi cô ta đã đồng ý là không xen vào, ngươi nên biết điều một tí.

Thương nhân trung niên nói.

- Đích thị là lão chủ nhân dặn dò như vậy, dù ngươi giết ta vạn lần ta cũng nói thế.

Đôi mày kiếm của Hạ Hầu Lam đột nhiên dựng lên, nhưng chàng liền thở dài, nói :

- Kim Ngọc Dung quả nhiên cao minh, không để lộ một chút dấu vết không một chút sơ hở, hữu dụng thì ngươi có thể an toàn thoát thân, không có tác dụng thì ngươi được tiếng liều chết bảo vệ Đồng cô nương, vậy thì sao không cảm động được Đồng cô nương chứ? Xem như ta phục lão ta vậy.

Ngừng một lát chàng hỏi tiếp :

- Trong tay Kim Ngọc Dung có nửa trang Tàng Chân đồ không?

Thương nhân trung niên vừa định lắc đầu thì Hạ Hầu Lam lại hỏi :

- Dù ta giết ngươi thì ngươi cũng phủ nhận cho lão ta chăng?

- Không sai?

Thương nhân trung niên gật đầu, nói :

- Trong tay lão chủ nhân đích thị có nửa trang Tàng Chân đồ.

Hạ Hầu Lam thở phào một hơi rồi nói :

- Chí ít thì ta cũng đã chứng minh được một điểm.

Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói :

- Không phải lão chủ nhân đã hủy nửa trang Tàng Chân đồ đó rồi sao?

Thương nhân trung niên nói :

- Đó chỉ là một tờ giấy lộn, lão chủ nhân đã sớm biết cô nương sẽ không giao toàn bộ Tàng Chân đồ nên mới chuẩn bị trước một trang giấy lộn trong tay áo.

Đồng Uyển Nhược biến sắc, nàng quát hỏi :

- Tại sao lão chủ nhân phải làm như vậy?

Thương nhân trung niên lắc đầu, nói :

- Thuộc hạ không biết, lão chủ nhân cao trí, người khác không hiểu nổi dụng ý của người.

Hạ Hầu Lam nói :

- Theo ta thấy, đó là một loại thủ pháp để cảm động cô nương.

Thương nhân trung niên bế khẩu không nói gì. Đồng Uyển Nhược cũng trầm mặc, sắc diện của nàng thoáng hiện ra vẻ khó coi.

Hạ Hầu Lam nói tiếp :

- Ngươi có biết chuyện quan hệ đến thân thế Đồng cô nương không?

Thương nhân trung niên lắc đầu nói :

- Ta chỉ biết cô nương đích thị là ái nữ của lão chủ nhân.

Hạ Hầu Lam truy vấn :

- Làm sao ngươi chắc như vậy?

Thương nhân trung niên nói.

- Rất đơn giản lào chủ nhân thường nói với bọn ta rằng, cuộc đời này lão không cần gì, chỉ cần được bầu bạn với cô nương vui vui sướng sướng mà sống.

Hạ Hầu Lam mỉm cười, gật đầu, nói :

- Ta tin điều này, nhất định lão ta từng nói như vậy, xem ra những gì ngươi biết cùng chẳng nhiều hơn ta, hãy trả lời câu hỏi cuối cùng của ta, Kim Ngọc Dung đang ở đâu?

Chợt nghe Đồng Uyển Nhược xen vào :

- Đại hiệp, không hỏi chuyện này được không?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Cô nương đồng ý là không hỏi xen vào mà.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đại hiệp thông cảm, ta không thể không hỏi xen vào chuyện này mà trên thực tế hắn cũng chẳng biết gia phụ đang ở đâu?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Được vậy thì tại hạ không hỏi nữa.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đa tạ đại hiệp!

Hạ Hầu Lam nói :

- Bây giờ cô nương vẫn muốn đi chăng?

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói :

- Đúng vậy đại hiệp trước mắt Uyển Nhược vẫn cho rằng lão ta là phụ thân của mình.

- Thế thì tốt?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ cũng không ngăn cản cô nương, mời!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đa tạ đại hiệp đã chiếu cố trong mấy ngày qua.

Hạ Hầu Lam nói :

- Đừng khách khí với tại hạ, đây là chuyện tại hạ phải làm mà, cô nương cứ an tâm đi nhé, một khi cô nương biết rõ Kim Ngọc Dung không phải là phụ thân của mình thì tại hạ nhất định sẽ đến tìm cô nương.

Ngừng một lát, chàng lại nói :

- Tại hạ nghĩ thông rồi, bất kỳ chứng minh của người nào cũng không bằng chính bản thân cô nương thể nghiệm, tại hạ giữ cô nương lại cũng chẳng có ích gì, để chính cõi lòng cô nương tự hiểu rõ mới là hữu ích.

Đồng Uyển Nhược không nói gì thêm, nàng quay sang nói với thương nhân trung niên :

- Ngươi chờ ở đây ta vào phòng thu xếp đồ đạc, rồi chúng ta đi.

Thương nhân trung niên như được đại xá vội nói :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Đồng Uyển Nhược và Tiêu My lập tức vào phòng, một lát sau hai người quay ra, Uyển Nhược đi thẳng đến chỗ Hoa Ngọc và nói :

- Đa tạ Hoa thiếu hiệp lần nữa, ta sẽ không quên ân tình giải cứu hôm nay, xin chuyển lời cho ta thăm hỏi Sa tiền bối và lệnh tỉ nhé.

Vừa nói nàng vừa nắm chặt tay Hoa Ngọc như để bày tỏ lòng tri ân.

Có thể lần đầu được chạm vào tay thiếu nữ nên Hoa Ngọc bất giác đỏ mặt, mãi đến khi Đồng Uyển Nhược buông tay mà chàng vẫn không nói được một câu.

Đồng Uyển Nhược cũng chẳng nói gì thêm, nàng kéo Tiểu My và cùng thương nhân trung niên theo ngõ sau của khách điếm mà đi, chớp mắt đã mất hút tung tích.

Hạ Hầu Lam đứng bất động cũng chẳng nói năng gì, chàng lặng lẽ nhìn theo ba người dần khuất sau bờ tường.

Hoa Ngọc không nhẫn nại được nên khai khẩu :

- Đại ca tại sao lại để cô ta đi?

Hạ Hầu Lam quay lại hỏi.

- Hoa thiếu hiệp thấy thế nào?

Hoa Ngọc nói :

- Tại hạ thấy hình như đại ca định theo...

- Đoán rất hay, một lời đã đúng.

- E rằng đây cũng là ý của Đồng cô nương?

Hạ Hầu Lam hơi ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Hoa thiếu hiệp, làm sao biết được?

Hoa Ngọc xòe bàn tay phải ra và nói :

- Đại ca, xin hãy lấy mà xem thử.

Thì ra trong tay Hoa Ngọc có một mảnh giấy nhỏ được gấp lại cẩn thận.

Song mục Hạ Hầu Lam lấp lánh dị quang, chàng với tay chụp lấy, mở ra xem, thần thái bỗng nhiên đầy xúc động.

Chàng nói :

- Thảo nào cô ta nằng nặc đòi đi. Thảo nào...

Hoa Ngọc nói :

- Đại ca, xem ra cô ta đã hiểu rõ rồi.

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Lúc này trong khóe mắt của chàng bất giác rưng rưng ngấn lệ.

* * * * *

Một cỗ xa mã phi như bay trên con đường đất của một vùng hoang dã. Thùng xe bịt bùng trông rất bí mật, người đánh xe ngồi phía trước là một trung niên hán tử, chính là người giả trang thương nhân vừa rồi, y mím môi điều khiển xa mã, thần sắc cực kỳ nghiêm trọng.

Xung quanh vùng hoang dã này không có núi non nhưng lại có một cánh rừng thưa khá rộng lớn.

Cỗ xe đang bon bon chạy trên con đường mòn thì đột nhiên rẽ vào cánh rừng, xuyên qua hết cách rừng này thì lại xuyên qua cánh rừng khác, hình như người đánh muốn trốn tránh điều gì nên cứ tìm rừng mà đi.

Cuối cùng, xa mã dừng lại bên bờ một dòng sông nhỏ, chẳng những xa mã dừng là quái lạ mà người đánh xe cũng bất động.

Đột nhiên, từ trên không trung có hai bóng người lướt tới như bay rồi hạ thân xuống bên cạnh cỗ xe. Đó chính là Hạ Hầu Lam và Hoa Ngọc.

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Thật là lợi hại, huynh đệ chúng ta mắc lừa rồi.

Hoa Ngọc nói.

- Đại ca người đánh xe chết rồi chăng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Đúng vậy, huynh đệ, cỗ xe cũng trống không, lẽ ra ta phải nghĩ đến điều này khi cỗ xe chuyên tìm đường rừng mà đi, không ngờ...

Hoa Ngọc nói :

- Đại ca, vậy bây giờ...

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Quay trở lại thôi, phải nhanh mới được.

Lời vừa dứt thì hai người cùng phi thân lướt đi như hai cánh chim nhạn.

Trời đã ngả bóng hoàng hôn, lá cây xòe tàn che ánh sáng nên trong rừng càng thêm âm u tĩnh mịch.

Tại một khoảng đất trống cũng trong cánh rừng này có một cỗ xa mã khác đang đậu, bất luận là hình thức kích cỡ, màu sắc hay ngựa kéo xe cũng đều giống hệt cỗ xe dừng cạnh bờ sông.

Dưới ánh sáng le lói chiếu qua tàn cây, có thể trông thấy một lão nhân gầy gầy nho nhỏ bước lên xe, người đánh xe cũng là một trung niên hán tử, y lập tức giật dây cương và ra roi thúc ngựa đi, cỗ xa mã từ từ lăn bánh đi về phía đông của cánh rừng, chớp mắt đã phóng như bay.

Trong xe, vị Thiên Diện thư sinh Kim Ngọc Dung nhìn qua Đồng Uyển Nhược và mỉm cười đắc ý, lão nói :

- Hài nhi, cuối cùng thì ta cũng đón được ngươi trở về.

Đồng Uyển Nhược cũng mỉm cười nói :

- Đa tạ phụ thân!

Kim Ngọc Dung nói :

- Thế nào, hài nhi, còn khách khí với vi phụ sao, ta không ngờ hắn lại thả ngươi dễ dàng như vậy.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Trên thực tế đều nằm trong tiên đoán của phụ thân cả mà.

Kim Ngọc Dung hơi ngạc nhiên, lão hỏi :

- Sao lại nói thế, hài nhi?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tất cả chẳng phải phụ thân sắp đặt cho hắn sao?

Kim Ngọc Dung lại lắc đầu nói :

- Ta biết là giết Hạ Hầu Lam không dễ nên mới dạy Hướng Thanh cách thoát thân này, ta sắp đặt thế này là sợ hắn đuổi theo chứ không phải đoán định là hắn sẽ thả ngươi đi.

Đồng Uyển Nhược hỏi :

- Sao phụ thân biết là hắn thả cho hài nhi đi?

- Lẽ nào không phải?

- Sự thực là do cách mà phụ thân dạy Hướng Thanh phát huy tác dụng thôi.

- Thì ra là như vậy, thảo nào ta cứ tự hỏi, sao hắn lại thả ngươi dễ dàng như thế?

- Điều đó cũng không chừng, cơ trí Hạ Hầu Lam không thấp, nếu cách phụ thân dạy Hướng Thanh mất tác dụng thì có thể hắn cũng thả cho hài nhi đi.

Kim Ngọc Dung nói :

- Trừ phi hắn cũng cho rằng ngươi là nữ nhi của ta, nếu không cách đó tuyệt đối không thể mất tác dụng.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói :

- Phụ thân nói không sai, kỳ thực nếu hắn biết chắc hài nhi không phải là nữ nhi của Hạ Hầu Nhất Tu thì hắn cũng chẳng cần phí tâm lực đến đoạt hài nhi.

Kim Ngọc Dung gật đầu nói :

- Rất đúng, rất đúng.

Lão dừng giây lát rồi chợt hỏi?

- Hài nhi, có thu hoạch được gì không?

Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên hỏi?

- Ý phụ thân muốn nói...

Kim Ngọc Dung tiếp lời :

- Hài nhi quên rồi sao, là nửa trang Tàng Chân đồ đó.

Đồng Uyển Nhược sững người, nàng nói :

- Phụ thân, hài nhi quên thật rồi, hài nhi không...

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Chuyện đại sự như vậy, sao hài nhi lại quên?

Uyển Nhược nói :

- Hài nhi mãi lo tính kế thoát thân nên...

Nàng chăm chú nhìn Kim Ngọc Dung và nói tiếp :

- Phụ thân nghĩ rằng nửa trang Tàng Chân đồ đó đang ở trong tay hắn thật ư?

Kim Ngọc Dung không trả lời mà hỏi lại :

- Hài nhi, ngươi cho rằng hắn có thể tay không mà đi sao?

- Chẳng phải phụ thân đã hỏi hai cha con cô đào họ Lý rồi à?

- Điều không thể tin được nhất định là Hạ Hầu Lam dặn dò bọn họ nói vậy.

- Thế thì hỏng rồi, bây giờ phụ thân tính thế nào?

- Không chừng vi phụ đành phải tìm hắn nói chuyện thôi?

Đồng Uyển Nhược sững người, nàng vội nói :

- Tìm hắn nói chuyện ư? Nói chuyện gì?

- Nói về điều kiện.

Kim Ngọc Dung thản nhiên nói.

- Hài nhi, ngươi còn phải giúp ta đại sự này đấy.

Đổng Uyển Nhược hỏi?

- Hài nhi có thể giúp được gì?

Kim Ngọc Dung nói :

- Ta muốn trả ngươi lại cho hắn đổi nữa trang Tàng Chân đồ đó.

Đồng Uyển Nhược vội kêu lên :

- Làm thế sao được, khó khăn lắm hài nhi mới thoát ra được.

- Hài nhi, đây là hạ sách trong lúc chẳng biết làm thế nào.

- Phụ thân định nói với hắn thế nào.

- Rất đơn giản, dùng con gái của Hạ Hầu Nhất Tu đổi lấy nửa trang Tàng Chân đồ của hắn.

- Nhưng hài nhi không phải là con gái của Hạ Hầu nhất Tu mà?

Kim Ngọc Dung mỉm cười nói :

- Ngốc hài tử, nhưng hắn cho rằng ngươi là con gái của Hạ hầu Nhất Tu, vậy là đủ rồi.

Đồng Uyển Nhược trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Phụ thân cho rằng hắn đồng ý sao?

Kim Ngọc Dung mỉm cười hỏi lại :

- Hài nhi, ngươi nói xem hắn sẽ đồng ý hay không?

Đồng Uyển Nhược không trả lời nàng trầm mặc một hồi lâu rồi nói :

- Chỉ vì nửa trang Tàng Chân đồ mà phụ thân không nghĩ gì đến nữ nhi của mình sao?

- Ai bảo là không nghĩ?

Kim Ngọc Dung vội nói :

- Ngốc hài nhi, một khi phụ thân được toàn bộ Tàng Chân đồ, thì sợ gì không cứu được ngươi về.

Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên nói :

- Được toàn bộ Tàng Chân đồ?

Kim Ngọc Dung “à” một tiếng rồi vội giải thích.

- Quên mất, vi phụ đã dựa vào trí nhớ vẽ lại nửa trang, tuy không thể nói là hoàn chỉnh nhưng cũng chính xác tám chín phần mười, nếu được tiếp nửa trang kia thì chẳng phải là được toàn bộ sao?

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Nói vậy thì Hạ Hầu Lam đã lừa hài nhi rồi.

Kim Ngọc Dung liền hỏi :

- Hài nhi, hắn lừa ngươi chuyện gì?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hắn nói phụ thân chưa hủy nửa trang Tàng Chân đồ đó.

Kim Ngọc Dung kinh hãi, lão vội nói :

- Hoang đường, rõ ràng là hắn... Hạ Hầu Lam thật là bỉ ổi, chẳng khác gì Hạ Hầu Nhất Tu ư năm xưa, hài nhi, rõ ràng ngươi trông thấy ta hủy.

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Hướng Thanh cũng thật đáng chết.

Kim Ngọc Dung sững người, lão hỏi :

- Hài nhi, sao lại nói vậy?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hắn cũng nói phụ thân chưa hủy nửa trang Tàng Chân đồ đó.

Trong mắt Kim Ngọc Dung đột hiện dị sắc, lão mỉm cười, nói :

- Hài nhi trên thực tế hắn đã đoạn hồn nhiều giờ rồi.

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói :

- Phụ thân giết hắn là phải lắm, hắn vốn rất đáng chết.

Kim Ngọc Dung cười cười, nói.

- Hài nhi, ngươi có tin không.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Hướng Thanh cũng nói như vậy, hài nhi vốn hơi tin, nhưng bây giờ hài nhi cho rằng hắn và Hạ Hầu Lam đều đáng chết.

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Hài nhi, Hướng Thanh đã đoạn hồn, Hạ Hầu Lam cũng còn cách cái chết không xa rồi.

- Tại sao?

- Vi phu đã đặt thuốc nổ trên chiếc xe đó, vừa rồi khi đổi xe, vi phụ đã châm ngòi dẫn nổ, tính ra thì chiếc xe tất phải nổ bên bờ sông Đông Hà. Nếu Hạ Hầu Lam đến đúng lúc thì....

Đồng Uyển Nhược ngầm thất kinh, nhưng nàng liền mỉm cười nói :

- Phụ thân xưa nay luôn cao minh.

Bất giác nàng chau mày nói :

- Chỉ có điều, sao hài nhi không nghe tiếng nổ?

Kim Ngọc Dung “à” một tiếng rồi.

- Đúng đấy sao lại không… Hài nhi, xem ra hắn lớn mạng rồi, có thể cỗ xe bị ngã nhào, nên dây dẫn nổ bị tắt.

Đồng Uyển Nhược tặc lưỡi nói.

- Đáng tiếc!

- Không sao hài nhi!

Kim Ngọc Dung mỉm cười nói :

- Chờ đến lúc ta được toàn bộ Tàng Chân đồ thì hắn khó tránh được cái chết.

- Phụ thân nói không sai, nhưng người phải tha thứ hài nhi không muốn….

- Hài nhi, ngươi phải nghĩ đến tình cảnh hiện nay của cha con chúng ta chứ.

- Nhưng phụ thân cũng phải nghĩ đến sự an nguy của hài nhi.

- Hài nhi, ta nghĩ rằng ngươi không có bất kỳ nguy hiểm gì đâu.

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Điều đó rất khó nói trước, một khi hắn phát hiện hài nhi không phải là…

Kim Ngọc Dung cắt lời, nói :

- Hài nhi, vĩnh viễn hắn không thể phát hiện được…

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nói vậy phụ thân muốn hài nhi không thể không đồng ý?

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói :

- Điều đó là do hài nhi, ta không ép?

Đồng Uyển Nhược chau mày suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu nói :

- Vậy phụ thân bảo xa mã quay lại đi.

Kim Ngọc Dung vui mừng, nói :

- Hài nhi, ngươi quay lại e rằng hơi sớm, dù sao ta cũng phái người đến nói chuyện với hắn trước

đã.

Đồng Uyển Nhược hỏi :

- Thế bây giờ chúng ta đi đâu?

Kim Ngọc Dung mỉm cười nói :

- Đến nơi ngươi sẽ biết đó là chỗ nghỉ ngơi tạm thời của chúng ta.

- Rất bí mật phải không?

- Tất nhiên rồi, vi phụ hành sự còn có thể sai được sao? Hạ Hầu Lam tuyệt đối không thể tìm được.

- Hài nhi chỉ sợ hắn theo mà tìm đến, phụ thân nên biết xa mã đi qua thì bụi đất bốc lên.

- Hài nhi yên tâm, vi phụ là lão giang hồ mà, vừa rồi chẳng phải đã dừng xe trong rừng đó sao? Bánh xe và vó ngựa đều được bọc da, vả lại chỉ đi vào nơi có cỏ, thế là không có bụi đất mà vừa không nghe tiếng bánh xe lăn lẫn vó ngựa.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói :

- Phụ thân khiến người ta khâm phục đấy, thế này thì chẳng có vấn đề gì rồi.

Một lời chưa dứt thì đột nhiên nghe con ngựa kéo xe hí vang một tiếng.

Kim Ngọc Dung vội quát hỏi?

- Liễu Thanh chuyện gì vậy?

Người đánh xe ngạc nhiên nói.

- Lão chủ nhân trước mặt có một vị cô nương giống hệt cô nương của chúng ta.

Kim Ngọc Dung chấn động toàn thân, mặt biến sắc, lão vội nói :

- Liễu Thanh chậm chậm lại.

Lão nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói tiếp.

- Hài nhi, ngươi có biết...

Đồng Uyển Nhược khẽ gật đầu, nói :

- Hài nhi nghe Hạ Hầu Lam nói rồi, đó là ái nữ của Bạch Như Băng.

Kim Ngọc Dung liền nói :

- Không sai, hài nhi, bây giờ phải xem vận khí của chúng ta thế nào rồi, nếu vận khí tốt thì chẳng nói làm gì, nếu vận khí không tốt thì vi phụ phải nhờ vào hài nhi thôi.

Đồng Uyển Nhược ngạc nhiên hỏi lại :

- Nhờ vào hài nhi?

Kim Ngọc Dung nói :

- Bạch Như Băng cũng cho rằng ngươi là cốt nhục của Hạ Hầu Nhất Tu.

Đồng Uyển Nhược gật đầu, nói :

- Hài nhi hiểu rồi, phụ thân cứ yên tâm, mọi việc sẽ do hài nhi đối phó.

Kim Ngọc Dung lắc đầu nói :

- Có thể cũng không cần hài nhi, mong rằng chúng ta không cần dùng đến hạ sách này.

Đồng Uyển Nhược lạnh lùng nói :

- Bây giờ trốn tránh bà ta, chờ đến lúc phụ thân được toàn bộ Tàng Chân đồ rồi thì thử xem ai trốn tránh ai cho biết?

Chợt nghe bên ngoài xe có giọng lanh lảnh của nữ nhân cất lên :

- Xa phu, dừng xe lại!

Xe vẫn không dừng, lại nghe một giọng nữ nhân khác hỏi?

- Thế nào rồi, cô nương?

Nữ nhân đầu tiên trả lời?

- Bạch tiền bối, người này là thuộc hạ của Kim Ngọc Dung.

Kim Ngọc Dung biến sắc, lão gượng cười nói :

- Hài nhi vận khí của chúng ta chẳng ra gì rồi, không ngờ Thượng Quan Phụng lại...

Đột nhiên nghe người đánh xe kêu “hự” một tiếng, xa mã lập tức dừng lại.

Bạch Như Băng ở ngoài xe nói :

- Trong xe là ai? Tất cả đều xuống hết cho ta.

Kim Ngọc Dung không lên tiếng lão chăm chú nhìn Đồng Uyển Nhược.

Đồng Uyển Nhược thản nhiên khai khẩu :

- Sợ gì chứ, phụ thân, có hài nhi ở đây, hài nhi cũng đang muốn xem La Sát phu nhân là nhân vật thế nào, và cũng muốn xem thử rốt cuộc bà ta hung ác đến cỡ nào.

Kim Ngọc Dung mỉm cười, gật đầu.

- Nói rất phải, hài nhi, vi phụ để cho ngươi xem thử đấy.

Nói đoạn lão nắm lấy cổ tay Đồng Uyển Nhược, một tay kia vén màn xe lên, màn xe vừa được vén lên thì bên ngoài có mấy tiếng kêu như cất lên cùng một lúc :

- Ôi... đây là... sao cô ta lại giống.

- Hạ Hầu cô nương.

- Kim Ngọc Dung, thì ra là ngươi!

Trước xe có ba người sánh vai mà đứng, Bạch Như Băng đứng giữa, Bạch Tố Trinh và Thượng Quan Phụng đứng hai bên, phía sau còn có hai lão quái Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì.

Gã đánh xe Liễu thanh đã nằm sóng soài một bên, trong tình trạng đang bất tỉnh nhân sự.

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói ;.

- Không sai, Bạch Như Băng, chính là ta, quả nhiên nhân sinh chẳng nơi nào là không gặp nhau, nhưng ngươi có thể làm gì được ta?

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Kim Ngọc Dung, ngươi thừa biết là ta sẽ làm gì ngươi mà.

Kim Ngọc Dung cười hì hì, nói :

- Bạch Như Băng e rằng vẫn chưa thấy rõ người bên cạnh ta là ai?

Bạch Như Băng hơi biến sắc, bà ta nói :

- Ta thấy rõ rồi, đó là con gái của Sài tỉ tỉ của ta.

- Không sai!

Kim Ngọc Dung mỉm cười nói :

- Vậy thì ngươi còn làm gì được ta?

Bạch Như Băng nói :

- Điều đó chưa chắc.

Chợt nghe Bạch Tố Trinh xen vào :

- Mẫu thân, cô ta là con gái của đại dì dì đó sao?

Bạch Như Băng nói :

- Đúng vậy, Trinh nhi!

Bạch Tố Trinh nói :

- Thảo nào cô ta lại giống hài nhi như đúc.

Thượng quan Phụng tiếp lời :

- Hạ Hầu cô nương không sao chứ?

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Đa tạ cô nương, ta rất khỏe.

Nàng nhìn qua Bạch Như Băng và hỏi :

- Tiền bối là Bạch phu nhân?

Bạch Như Băng khẽ gật đầu nói :

- Đúng Vậy, hài tử, ta là Bạch dì dì của ngươi.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Bạch phu nhân, tiểu nữ có mấy câu muốn hỏi phu nhân.

Bạch Như Băng mỉm cười, nói :

- Hài tử, ngươi cứ nói, đối với ta chẳng có gì là không thể nói, và chẳng có gì ta biết mà không nói ra hết.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy thì đa tạ phu nhân trước, Bạch phu nhân...

Nàng ngập ngừng một lát rồi mới nói tiếp :

- Bạch phu nhân có biết Ôn Nhu cung ở Nam Hoang không?

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Ta biết hài tử, đó là sản nghiệp của Kim Ngọc Dung.

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói ;.

- Bạch phu nhân biết rất nhiều về Ôn Nhu cung phải không?

Bạch Như Băng thản nhiên trả lời :

- Cũng không gọi là ít, hài tử.

- Thế Hạ Hầu tiền bối đó là người trong Ôn Nhu cung phải không?

- Hài tử, Hạ Hầu Nhất Tu không phải là người của Ôn Nhu cung.

- Thật không, Bạch phu nhân.

- Thật vậy, hài tử, ngươi nghĩ ta có thể lừa dối ngươi sao?

- Vậy Bạch phu nhân là người trong Ôn Nhu cung phải không?

Bạch Như Băng lắc đầu nói :

- Ta cũng không phải, hài tử!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy làm sao Bạch phu nhân biết nhiều về Ôn Nhu cung như thế?

Bạch Như Băng nói :

- Ta cũng chẳng muốn giấu ngươi, hài tử, tất cả những gì ta biết là do Kim Ngọc Dung nói với ta, năm xưa Hạ Hầu Nhất Tu và hắn là bằng hữu chí thân, vì vậy ta đối với hắn cũng không tệ, vậy mà hắn ngầm đối đầu với Hạ Hầu Nhất Tu.

Đồng Uyển Nhược hỏi :

- Đối đầu về chuyện gì, Bạch phu nhân?

Bạch Như Băng gượng cười nói :

- Có lẽ ta dùng hai chữ “đối đầu” không được ổn, đương thời ta thầm ngưỡng mộ Hạ Hầu Nhất Tu, Kim Ngọc Dung thừa biết điều đó, nhưng hắn ngầm thi triển thiên phương bách kế để lấy lòng ta.

Đồng Uyển Nhược khẽ gật đầu rồi nói :

- Thì ra là như vậy.

Nàng quay đầu lại hỏi Kim Ngọc Dung :

- Phụ thân, sao bà ta không thừa nhận?

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Ngươi nghĩ rằng bà ta có thể thừa nhận sao? Hài nhi?

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Hài tử, ngươi muốn ta thừa nhận chuyện gì?

Đồng Uyển Nhược quay mặt lại và nói :

- Gia phụ nói phu nhân vốn là người trong Ôn Nhu cung.

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Hoang đường!

Kim Ngọc Dung lại cắt lời :

- Hài nhi chuyện xưa hà tất phải nhắc lại nữa, bà ta đã không thừa nhận thì thôi vậy.

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Không, phụ thân, hài nhi nhất định phải hỏi cho rõ chuyện này, bà ta không có lý do gì tìm phụ

thân trả thù cho vị Hạ Hầu Nhất Tu đó.

Bạch Như Băng nói :

- Hài tử, lão ta không phải là phụ thân của ngươi, ta cũng không tìm lão ta trả thù cho Hạ Hầu Nhất Tu mà là trả thù cho mẫu thân ngươi, tức Sài tỉ tỉ đáng thương của ta.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Bạch phu nhân, chuyện này tạm thời không nhắc đến, cho tiểu nữ làm rõ một chuyện trước mắt đã.

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, ngươi không nghe lời vi phụ sao?

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Không phải vậy, phụ thân chuyện này quan hệ đến...

Bỗng nhiên nàng quay lại nhìn Kim Ngọc Dung và hỏi :

- Sao phụ thân lại nắm chặt mạch môn của hài nhi?

Kim Ngọc Dung lại giật mình, lão vội gượng cười nói :

- Hài nhi, tha thứ cho ta, vi phụ nhất thời thất thần, tưởng rằng ngươi là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu thật.

Đóng Uyển Nhược chớp chớp sắc mặt và nói :

- Phụ thân lẽ nào hài nhi không phải sao?

Kim Ngọc Dung tỉnh ngộ, lão vội gật đầu nói :

- Phải, phải, ta quên mất.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười rồi quay sang nói với Bạch Như Băng :

- Bạch phu nhân, gia phụ nói phu nhân vốn là sủng cơ trong Ôn Nhu cung của người.

Bạch Như Băng biến sắc, bà quát lớn :

- Kim Ngọc Dung, ngươi dám...

Đồng Uyển Nhược cắt lời nói :

- Bạch phu nhân, xin cho tiểu nữ nói hết.

Bạch Như Băng bình tĩnh trở lại, bà gật đầu nói :

- Được hài tử, ngươi nói tiếp đi.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đa tạ phu nhân, gia phụ nói Hạ Hầu Nhất Tu cũng là một trong tám thị vệ ở hậu cung Ôn Nhu cung, vì gia phụ thường hành tẩu bên ngoài nên Hạ Hầu Nhất Tu mới bội chủ phản cung, cùng với phu nhân thoái ly khỏi Ôn Nhu cung. Vì thế sau này gia phụ mới đoạt thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu để báo thù.

Bạch Như Băng mặt lạnh như tiền, bà nói ;.

- Hài tử, tất cả là do Kim Ngọc Dung nói với ngươi phải không?

Đồng Uyển Nhược gật đầu nói :

- Đúng vậy Bạch phu nhân.

Bạch Như Băng quét hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn Kim Ngọc Dung và nói:

- Kim Ngọc Dung, ngươi thật là bỉ ổi, bây giờ nói thế nào đây?

Kim Ngọc Dung thản nhiên nói :

- Bạch Như Băng, ngươi còn mặt mũi nào mà hỏi ta nữa?

Song mục của Bạch Như Băng đột nhiên hiện sát quang bà nói :

- Ta muốn nghe ngươi nói đấy!

Kim Ngọc Dung rùng mình, lão nói :

- Bạch Như Băng những gì ta nói là sự thật.

Bạch Như Băng run cả giọng, bà kêu lên :

- Kim Ngọc Dung ngươi... ngươi.

Bà định tung người phóng tới thì Đồng Uyển Nhược đã kịp thời lên tiếng :

- Phu nhân tiểu nữ không thể để phu nhân hạ thủ với gia phụ.

Kim Ngọc Dung cười hì hì nói :

- Đúng rồi, Bạch Như Băng, hài nhi của ta không đồng ý.

Bạch Như Băng nhìn qua Đồng Uyển Nhược và nói :

- Hài tử, hắn không phải là...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vì lão ta không phải là phụ thân của tiểu nữ nên phu nhân không thể hạ thủ với lão.

Kim Ngọc Dung vừa liên tục gật đầu vừa nói :

- Đúng, đúng, hài nhi của ta rất biết nói chuyện.

Bạch Như Băng còn đang do dự thì chợt nghe Thượng Quan Phụng nói :

- Hạ Hầu cô nương, cô nương thừa biết lão ta không phải là phụ thân của mình mà sao còn bao che cho lão ta?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Thượng Quan cô nương, ta không thể không bao che cho lão ta.

- Đúng.

Kim Ngọc Dung mỉm cười nói :

- Không thể không, dùng từ rất hay, dùng từ rất hay.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nhưng phụ thân, chuyện này có chút phiền phức rồi.

Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói :

- Có gì phiền phức, hài nhi?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ngài vẫn cho rằng tiểu nữ là con gái của ngài phải không?

- Tất nhiên là như vậy, hài nhi!

- Thật không?

Kim Ngọc Dung “à” một tiếng rồi vội lắc đầu nói :

- Không phải, không phải!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy trước đây tại sao ngài luôn cho ràng tiểu nữ là con gái của ngài.

Kim Ngọc Dung chau mày nói :

- Hài nhi, ngươi làm sao thế?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Xin nói lớn cho Bạch phu nhân cùng nghe!

Kim Ngọc Dung vội nói :

- Đó là vì Ngọc Thiềm Thừ nằm trong tay ngươi.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nhưng sau đó tiểu nữ đã giao Ngọc Thiềm Thừ cho ngài.

Kim Ngọc Dung nói :

- Ta đoán trước là trong Ngọc Thiềm Thừ chỉ có nửa trang Tàng Chân đồ.

Đồng Uyển Nhược quay sang nói với Bạch Như Băng :

- Phu nhân nghe thấy rồi chứ?

Bạch Như Băng gật đầu với vẻ nghi hoặc, bà nói :

- Nghe thấy rồi, hài tử.

Đồng Uyển Nhược quay đầu lại nói với Kim Ngọc Dung :

- Nói vậy thì tiểu nữ đích thực là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu rồi.

Kim Ngọc Dung gật đầu nói :

- Đúng vậy một chút cũng không sai!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đó chính là chỗ phiền phức.

Kim Ngọc Dung ngạc nhiên nói :

- Ta vẫn không hiểu hài nhi?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta đã không phải là con gái của lão, lão còn gọi ta là hài nhi sao?

Kim Ngọc Dung vội cười cười, nói :

- Trước đây ta gọi quen miệng rồi.

- Thế từ nay về sau phải thay đổi gọi ta là Hạ Hầu cô nương.

- Đúng thế Hạ Hầu cô nương.

- Vậy lão thử nghĩ xem, ta đã là người họ Hạ Hầu không phải họ Kim và họ Đồng, ta đã là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu mà không phải là cốt nhục của lão, khó khăn lắm Bạch phu nhân mới gặp được, bà ta há có thể bỏ qua một cách dễ dàng.

- Hài... Không, Hạ Hầu cô nương, ý của cô nương là...

- Nhất định Bạch phu nhân sẽ cứu ta.

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Điều đó là tất nhiên rồi, nhưng đáng tiếc là sợ rằng bà ta làm không được.

Đồng Uyển Nhược lắc đầu, nói :

- Điều đó rất khó nói, nếu bà ta nhất định phải cứu ta thì sao?

Kim Ngọc Dung nói :

- Bà ta có thể sao? Bà ta dám sao?

- Tại sao bà ta không thể, tại sao không dám?

- Vì cô nương ngươi đang nằm trong tay ta.

- Ta có thể khiến bà ta phải kiêng kỵ sao?

- Đương nhiên là có thể.

- Vì ta là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu chăng.

- Không sai!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nhưng trên thực tế ta không phải...

- Không!

Kim Ngọc Dung nói :

- Ngươi là con gái của Hạ Hầu Nhất Tu!

Đồng Uyển Nhược lắc đầu nói :

- Chỉ sợ rằng đến lúc đó bà ta phát hiện ta không phải là...

Kim Ngọc Dung cắt lời, nói :

- Hạ Hầu cô nương, ngươi đích thị là huyết nhục của Hạ Hầu Nhất Tu.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vạn nhất khi bà ta nhất định phải cứu ta thì lão có giết ta không?

- Tất nhiên là không thể.

Kim Ngọc Dung nói :

- Ta phải dùng ngươi làm lá chắn cho ta rút lui chứ.

Đồng Uyển Nhược nói tiếp :

- Vạn nhất không còn đường lui thì sao?

Kim Ngọc Dung nói :

- Không thể như vậy, tuyệt đối không thể.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Ta nói là vạn nhất mà.

Kim Ngọc Dung lưỡng lự một lát rồi nói :

- Thế thì hai cha con chúng ta đành tùy theo bà ta thôi?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Đây lại là chỗ phiền phức.

Kim Ngọc Dung cười hì hì và lắc đầu nói :

- Ta thấy không thế có bất kỳ phiền phức gì cả.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Trừ phi lão thật sự đủ nhẫn tâm giết ta.

Kim Ngọc Dung biến sắc, lão nói :

- Khi cần thiết, ta cũng không thể không làm như vậy cho bà ta xem.

Đồng Uyển Nhược cười cười và tiếp lời :

- Vậy hãy thử xem vận khí của chúng ta nhé.

Nàng nhìn sang Bạch Như Băng rồi nói tiếp :

- Bạch phu nhân, vừa rồi có lẽ phu nhân đã nghe sự đối thoại giữa tiểu nữ và Kim Ngọc Dung?

Trong mắt Bạch Như Băng lấp lánh vẻ ngạc nhiên, bà gật đầu, nói :

- Đúng vậy, hài tử, ta đều nghe cả rồi!

Đồng Uyển Nhược nói :

- Vậy! Hãy vì tiểu nữ mà xin phu nhân bỏ qua cho lão lần này.

Bạch Như Băng còn đang trầm ngâm suy nghũ thì Đồng Uyển Nhược đã nói tiếp:

- Phu nhân, nếu phu nhân không thả lão ta thì lão ta sẽ giết tiểu nữ đấy.

Kim Ngọc Dung cười hì hì rồi xen vào :

- Bạch Như Băng ngươi phải suy nghĩ cho kỹ.

Bạch Như Băng nói :

- Khỏi cần suy nghĩ, ta đã có quyết định.

- Thế nào?

- Để Hạ Hầu cô nương xuống xe, ta thả cho ngươi một lần này.

- Bạch Như Băng, ngươi tưởng ta là đứa trẻ lên ba chăng?

- Nếu ngươi không thả Hạ Hầu cô nương thì ta tuyệt đối không thả ngươi.

- Ngươi dám động đến ta chăng?

- Ngươi cứ thử rồi biết.

Kim Ngọc Dung gật đầu mỉm cười nói :

- Được, ta thử xem, ngươi có thể làm gì được ta.

Lão trở tay trái vỗ vào người gã đánh xe Liễu Thanh và quát :

- Liễu Thanh, đánh xe, chúng ta đi!

Liễu Thanh kinh tỉnh sau khi định thần trở lại thì y chụp lấy cương định giục ngựa đi nhưng ngay lúc đó Bạch Như Băng xuất chưởng nhanh như chớp, Liễu Thanh kêu thảm một tiếng rồi ngã nhào ra sau xe.

Kim Ngọc Dung cả kinh, lão nói :

- Bạch Như Băng, ngươi định làm thật?

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Tại sao lại không thật?

Kim Ngọc Dung cười nhạt nói :

- Được ta thử lần nữa vậy, Tiểu My!

Tiểu My ở trong xe liền đáp lời :

- Lão chủ nhân!

Kim Ngọc Dung nói.

- Ngươi ra đánh xe thử xem!

Tiểu My nói.

- Lão chủ nhân, tì nữ không thể…

Kim Ngọc Dung trầm giọng quát :

- Không thể cũng phải thử, không thử thì bao giờ mới có thể.

Tiểu My không dám nói nữa, nàng sợ sợ sệt sệt đáp một tiếng rồi chui ra trước xe.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Lão muốn cô ta cũng như Liễu Thanh chăng?

Kim Ngọc Dung mỉm cười, nói :

- Nể mặt ngươi, bà tà sẽ không đả thương Tiểu My đâu.

Đồng Uyển Nhược không nói gì thêm, Tiểu My đã bò ra tới chỗ ngồi đánh xe, đột nhiên Bạch Như Băng xuất chưởng vỗ tới, sau mấy tiếng “rắc, rắc” thì càng xe và cả dây da đều bị chưởng lực đánh gãy làm đôi

Bạch Như Băng lại quát một tiếng con ngựa kéo xe kinh hoàng, tung vó mà chạy như bay.

Kim Ngọc Dung biến sắc, lão kêu lên.

- Bạch Như Băng, ngươi….

Bạch Như Băng thản nhiên nói :

- Cho ngươi biết một chút tâm ý của ta thôi.

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Hữu xa vô mã, đành phải đi bộ vậy, Hạ Hầu cô nương, mời xuống xe với ta.

Nói đoạn, lão dìu Đồng Uyển Nhược nhảy xuống xe, tất nhiên tay của lão vẫn nắm chặt cổ tay của nàng.

Bạch Như Băng bước tới hai bước đồng thời phất tay một cái, Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì lập tức vòng qua hai bên tả hữu, vây lấy Kim Ngọc Dung.

Kim Ngọc Dung hơi biến sắc, lão mỉm cười, nói :

- Không ngờ nhị vị cũng đến làm khó ta.

Lãnh Thiên Trì lạnh lùng nói :

- Ai bảo ngày trước ngươi giết Tứ đại hộ pháp của ta.

Kim Ngọc Dung nói :

- Thì ra ngươi còn nhớ món nợ này, Hạ Hầu cô nương, xin hãy nói thay ta một câu.

Đồng Uyển Nhược chưa kịp khai khẩu thì Bạch Như Băng đã nói :

- Không cần cô ta nói, chỉ cần ngươi thả cô ta thì ta lập tức thả cho ngươi đi.

Kim Ngọc Dung cười cười, nói :

- Ngươi nghĩ rằng ta có thể ngốc như vậy sao?

Bạch Như Băng nói :

- Đó là biện pháp thông minh nhất, là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Kim Ngọc Dung nói :

- Ta thả cô ta rồi thì ta cũng đi không khỏi nơi này.

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Nếu ngươi không thả cô ta thì ngươi không thể không chết.

Kim Ngọc Dung cười cười, nói :

- Để xem ngươi đúng hay là ta đúng.

Nói đoạn lão kéo Đồng Uyển Nhược tới trước, chuyển cổ tay nàng qua tay trái rồi dùng hữu chưởng án vào giữa lưng nàng.

Đoạn lão mỉm cười, nói :

- Bạch Như Băng, ngươi phải hiểu rõ hơn bất kỳ người nào khác, ta chỉ cần nhả một thành chân lực thì cô ta sẽ lập tức ngọc tán hương tiêu.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Hạ Hầu cô nương, xin mở đường.

Đồng Uyển Nhược nháy mắt với Bạch Như Băng một cái rồi nói :

- Bạch phu nhân, xin...

Một lời chưa dứt thì Bạch Như Băng đã phất chưởng đánh ra, “vèo” một tiếng, búi tóc của Đồng Uyển Nhược xổ tung, tóc xõa xuống vai, bà ta nói :

- Kim Ngọc Dung, ngươi thấy rồi đấy.

Đồng Uyển Nhược vội nói :

- Bạch phu nhân, thế này là...

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Ta cho hắn biết thêm một chút tâm ý của ta.

Đồng Uyển Nhược gượng cười, nói :

- Vậy thì ta không thể đi tới trước được.

Kim Ngọc Dung cười nhạt, nói :

- Hạ Hầu cô nương, chút cơ trí này không qua mặt ta được đâu, đi thôi!

Chút cơ trí này không biết lão chỉ Bạch Như Băng hay chỉ Đồng Uyển Nhược.

Đồng Uyển Nhược do dự một lát rồi cuối cùng cũng bước tới.

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Kim Ngọc Dung, thế này là ngươi buộc ta phải ra tay đấy, Hiên Viên Cực.

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi tung người bổ thẳng vào sau lưng Kim Ngọc Dung.

Kim Ngọc Dung rùng mình, lão vội nói :

- Bạch Như Băng ngươi ép ta vào đường cùng rồi.

Lời dứt thì lão cũng vận lực vào tâm chưởng, Đồng Uyển Nhược “hự” một tiếng thân hình lảo đảo.

Hiên Viên Cực kinh hoảng vội kiềm thế lại. Bạch Như Băng cũng cả kinh quát lớn :

- Kim Ngọc Dung, ngươi...

Đồng Uyển Nhược cất lời, nói :

- Sao lão lại dùng lực với ta thật?

Kim Ngọc Dung cười cười nói :

- Hạ Hầu cô nương, đây là tình thế bất đắc dĩ, không biết làm thế nào khác.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Nếu bọn họ không dừng tay thì lão cũng giết ta thật ư?

Kim Ngọc Dung nói :

- Hạ Hầu cô nương, không chừng phải đành như vậy thôi.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Sao lão lại biến thành sự thật?

- Hạ Hầu cô nương, đó là vì ngươi không phải là con gái của ta.

- Lời này là lão nói cho bọn họ nghe phải không?

- Những gì ta nói đều là sự thật!

Đồng Uyển Nhược gượng cười, nói :

- Vậy thì ta cũng chẳng kiêng kỵ gì nữa, Tiểu My!

Vừa gọi Tiểu My thì Kim Ngọc Dung lập tức cảm thấy có một bàn tay án vào giữa lưng mình, tiếp theo là giọng nói lạnh lùng của Tiểu My cất lên ở phía sau :

- Kim Ngọc Dung, thả cô nương của ta ra...

Kim Ngọc Dung thất kinh vội nói:

- Tiểu My ngươi đùa với ta đấy ư?

Tiểu My nói :

- Không có ai đùa với lão cả, thả cô nương ra.

Kim Ngọc Dung nói :

- Tiểu My, không ngờ ngươi lại to gan như vậy.

Tiểu My thản nhiên nói :

- Điều đó cũng chẳng có gì, là do lão thúc ép mà ra thôi.

Kim Ngọc Dung trầm giọng quát :

- Nha đầu to gan ngươi còn không mau...

Đồng Uyển Nhược cắt lời, nói :

- Đừng bắt nạt cô ta, lão thả ta ra thì tự nhiên cô ta sẽ thả lão.

Kim Ngọc Dung vừa kinh vừa nộ, lão quát :

- Tiểu My, ngươi...

Bỗng nhiên lão đổi giọng nhỏ nhẹ nói :

- Cớ sao hai ngươi đều biến thành thật cả vậy.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Lời tuyệt tình là từ miệng lão nói ra, đồng thời chưởng lực vừa rồi của lão cũng không giả.

Kim Ngọc Dung khẽ kêu lên :

- Hài nhi, sao ngươi...

Đồng Uyển Nhược nói :

- Có gì thì chờ khi thả ta ra rồi nói cũng không muộn.

Kim Ngọc Dung gượng cười, nói :

- Hài nhi, sao ngươi đột nhiên?

Đồng Uyển Nhược thản nhiên nói :

- Một chút cũng lão đột nhiên, mấy ngày trước ta đã tin rằng lão không phải là phụ thân của ta.

Kim Ngọc Dung nói :

- Hài nhi, ngươi lại nghe ai nói vậy? Hiện tại chúng ta đang giả vờ mà.

Đồng Uyển Nhược nói :

- Những gì ta nghe và thân ta phải chịu không phải là giả, lão không cần nói nhiều, chỉ trả lời ta một câu, lão có buông tay ra hay không?

Kim Ngọc Dung không trả lời mà quay ra sau nói với Tiểu My :

- Tiểu My, dù sao thì ngươi cũng là người của Ôn Nhu cung.

Tiểu My nói :

- Trước đây là như vậy, bây giờ thì không phải rồi, mà dù có phải thì Tiểu My ta cũng biết được ai tốt ai xấu ai đối với ta hậu, ai đối với ta bạc.

Kim Ngọc Dung biến sắc lão nói :

- Nói vậy là ngươi thật sự...

Tiểu My cắt lời, nói :

- Cô nương không cho lão nói nhiều, chỉ hỏi lão một cấu là có thả hay không?

Kim Ngọc Dung cười nhạt, nói :

- Vậy thì hai ngươi nghe đây, ta không thả.

Tiểu My quát lớn :

- Kim Ngọc Dung, lão không thiết sống nữa ư?

Kim Ngọc Dung cười cười nói :

- Thả cô ta ra ta cũng phải chết, không thả cũng chết đã vậy thì tại sao ta không chọn cách sau, kẻo thêm một người bầu bạn với ta xuống hoàng tuyền?

Nhất thời Tiểu My không có chủ ý gì, nàng chưa đủ kinh nghiệm, đồng thời cũng sợ Kim Ngọc

Dung giết Đồng Uyển Nhược thật, do vậy mà lưỡng lự bất quyết.

Kim Ngọc Dung lại nói :

- Nha đầu, buông tay ra đi, nếu không ta liều chết giết cô nương của ngươi trước đấy.

Tiểu My càng do dự và kinh hoảng không ít!

Đồng Uyển Nhược vội nói :

- Tiểu My, chớ nghe lão ta, ngàn vạn lần không được thu tay lại!

Tiểu My lập tức đáp một tiếng.

Bạch Như Băng lặng lẽ quan sát đến đây thì bất giác chau mày, bà vừa định nói thì đột nhiên có hai bóng người phi tới như bay đó chính là Hạ Hầu Lam và Hoa Ngọc!

Hiên Viên Cực quát lớn một tiếng rồi tung người lướt ngang, đồng thời xuất một chưởng trầm hùng đánh về phía Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Hiên Viên Cực bằng vào lão mà cũng muốn ngăn cản tại hạ sao?

Hữu chưởng phất ra “binh” một tiếng thân hình hộ pháp của Hiên Viên Cực bay ngược trở lại, cùng lúc Hạ Hầu Lam và Hoa Ngọc đã hạ thân vào giữa đương trường!

Lãnh Thiên Trì cười nhạt một tiếng rồi cũng định hành động nhưng Bạch Như Băng kịp thời khoát tay ngăn lại.

Hạ Hầu Lam hơi cúi người và nói :

- Tham kiến Bạch tiền bối!

Bạch Như Băng nói :

- Ngươi đến thật đúng lúc, ta đang sầu là tìm không được ngươi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Bất luận tiền bối tìm tại hạ vì chuyện gì thì cũng xin tạm thời gác lại, chờ tại hạ cứu vị tiểu muội này của tại hạ rồi hãy nói?

Bạch Như Băng hỏi :

- Hạ Hầu Lam, ngươi có chắc là cứu được cô ta không?

Hạ Hầu Lam nói :

- Dù không nắm chắc cũng phải thử, tiền bối nghĩ có đúng không?

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Nói rất đúng ta đồng ý với ngươi!

Hạ Hầu Lam cung thủ nói :

- Đa tạ tiền bối...

Chàng quay sang nói với Đồng Uyển Nhược :

- Tiểu muội, ta đến chậm một bước.

Đồng Uyển Nhược mỉm cười nói :

- Không chậm đâu đại ca!

Một tiếng gọi đai ca khiến Hạ Hầu Lam vô cùng xúc động.

Chàng nói :

- Vậy thì tốt...

Chàng nhướng mày nhìn thẳng vào mặt Kim Ngọc Dung và nói tiếp :

- Kim Ngọc Dung cuối cùng thì chúng ta cũng gặp nhau!

Kim Ngọc Dung thản nhiên nói :

- Hạ Hầu Lam, có ích gì đâu?

Hạ Hầu Lam nói :

- Điều đó phải thứ xem rồi mới biết, trước khi hoàn toàn thất vọng tuyệt đối ta không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào!

Chàng nhìn qua Tiểu My và tiếp lời :

- Tiểu My cô nương tại hạ không thể dạy cô nương làm thế nào nhưng nếu tại hạ là cô nương

trong trường hợp này thì tại hạ sẽ không ngần ngại nhả chút chưởng lực, ai hạ thủ trước thì người đó...

Kim Ngọc Dung biến sắc, lão cười nhạt nói :

- Hạ Hầu Lam điều đó chỉ uổng công thôi, cô ta không dám và không chắc là nhanh hơn ta, vì thế cô ta không dám mạo hiểm xuất chưởng lực để ôm mối hận thiên cổ?

Hạ Hầu Lam liếc nhìn qua Hoa Ngọc và hỏi :

- Huynh đệ, người nói xem nên làm thế nào?

Hoa Ngọc thản nhiên nói :

- Nếu tại hạ là Tiểu My thì tại hạ sẽ thả lão ta?

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Thả lão ta?

Hoa Ngọc gật đầu nói :

- Không sai, thả lão ta?

Hạ Hầu Lam trầm ngâm một lúc rồi cũng gật đầu, nói :

- Đúng, thả lão ta, nên thả lão ta thôi, vì Tiểu My không đủ kinh nghiệm, nếu không chỉ cần điểm nhẹ vào vai lão ta là đủ rồi...

Tiểu My không phải là một cô nương ngốc nghếch nghe vậy thì nàng đưa tả thủ lên định điểm vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai phải của Kim Ngọc Dung.

Kim Ngọc Dung vội lách vai qua một bên và cười nhạt nói :

- Tiểu My, tiện nhân ngươi...

Đột nhiên nghe Hạ Hầu Lam quát :

- Tiểu muội, thời cơ tốt không đến lần thứ hai!

Đồng Uyển Nhược liền điểm chân xuống đất tung người lên, nàng kêu hự một tiếng rồi nhào tới trước, Bạch Như Băng cả kinh vội lướt tới đỡ lấy nàng.

Cùng lúc, Tiểu My loạng choạng lui bước.

Thân hình Kim Ngọc Dung chưa trụ vững thì lão đã muốn phóng đi, nhưng đáng tiếc là Hoa Ngọc kịp thời bổ nhào đến, Bạch Như Băng còn nhanh hơn chàng, bà ta giao Đồng Uyển Nhược cho Bạch Tố Trinh bên cạnh, khi Hoa Ngọc xuất chỉ điểm ra, Kim Ngọc Dung lảo đảo thì tả chưởng của Bạch Như Băng cũng đã đẩy lui Hoa Ngọc!

Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì đồng loạt lướt tới, mỗi lão kẹp một bên Kim Ngọc Dung khiến vị Thiên Diện thư sinh này hết đường động đậy!

Hoa Ngọc ngạc nhiên kêu lên :

- Bạch phu nhân, sao lai...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Huynh đệ, ngươi lui ra sau đi?

Hoa Ngọc y theo lời mà lui bước, Hạ Hầu Lam bước tới trước và nói :

- Bạch phu nhân, xin hãy xem thương thế của tiểu muội tại hạ trước đã...

Đồng Uyển Nhược vốn được Bạch Tố Trinh đỡ trong tay, nàng nghe vậy thì lắc đầu khẽ nói :

- Đại ca, muội không sao đâu, vừa rồi muội có vận chân khí hộ mệnh nên nội tạng chỉ hơi chấn động một chút, điều dưỡng mấy ngày là bình phục thôi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy thì ta yên tâm rồi...

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Sài tỷ tỷ của ta bị hắn hại chết, lẽ nào ta không đáng được xử hắn?

Hạ Hầu Lam chậm rãi nói :

- Tại hạ không dám nói là không đáng, nhưng chí ít thì tiền bối cũng nên làm rõ mọi chuyện, tại hạ là...

Bạch Như Băng nói :

- Ngươi chỉ là nghĩa tử của Sài tỷ tỷ ta, còn ta là chỗ chí giao với bà ta, tình như thủ túc!

- Vậy tiền bối định thế nào?

- Đó là chuyện của ta, ngươi không cần bận tâm!

- Tiền bối, tại hạ không thể...

- Ngươi không thể cái gì. Ta nói thực cho ngươi biết, sau khi xử lý tên thất phu Kim Ngọc Dung này thì ta còn phải tìm ngươi đòi Hạ Hầu Nhất Tu đấy.

Ha Hầu Lam vừa định nói thì đột nhiên....

Ngoài trăm trượng có mấy chục bóng người đang lướt tới như nhớp!

Hoa Ngọc buột miệng kêu lên :

- Đại ca, là chư đại môn phái...

Hạ Hầu Lam bình thản nói :

- Huynh đệ, ta thấy rồi!

Lời vừa dứt thì tăng, đạo, tục mấy chục cao thủ của ngũ đại môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn, Côn Luân do Đại Thống thượng nhân - Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm và Thiên Nguyên chân nhân - Chủ trì Thượng Thanh cung của Võ Đang soái lãnh, lần lượt hạ bước xuống đương trường?

Đại Thống thượng nhân như chẳng quan tâm gì đến cảnh trước mắt, lão vừa hạ chân xuống đất thì lập tức chấp tay cúi người nói với Bạch Như Băng :

- Bần tăng Thiếu Lâm - Đại Thống và chư vị đồng đạo tham kiến phu nhân!

Bạch Như Băng đáp lễ và nói :

- Không dám nhận, xin đại hòa thượng chớ đa lễ!

Đại Thống thượng nhân quét mục quang nhìn khắp đương trường rồi nói :

- Dám hỏi phu nhân nơi này là...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Đại hòa thượng đây là chuyện riêng của ta, chỉ hỏi đại hòa thượng soái lãnh cao thủ ngũ đại môn phái đến đây có việc gì?

Đai Thống thượng nhân chấp tay nói :

- Không dám làm kinh động phu nhân, các môn phái đều vì Hạ Hầu thí chủ mà đến!

Bạch Như Băng khẽ gật đầu nói :

- Vậy có điều gì xin đại hòa thượng cứ nói với hắn!

Đại Thống thượng nhân vội nói :

- Đa tạ phu nhân thành toàn...

Lão nhìn qua Hạ Hầu Lam rồi nói tiếp :

- Thí chủ vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Nhờ hồng phúc của chư vị nên tại hạ vẫn mạnh khỏe, chư vị có gì chỉ giáo xin cứ nói thẳng đi?

Đại Thống thượng nhân nói :

- Thí chủ phóng khoáng lời nói cũng phóng khoáng, dám hỏi thí chủ còn nhớ chuyện Kim Lăng La phủ không?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Không dám quên một giờ một khắc nào, chư vị vì chuyện này mà đến chăng?

Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói :

- Không sai bọn bần tăng phụng mệnh Chưởng môn, không dám không...

- Đại hòa thượng! - Hạ Hầu Lam cắt lời - Phải chăng là còn muốn đòi Ngọc Thiềm Thừ?

Đại Thống thượng nhân đỏ mặt, lão khẽ niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Miệng lưỡi của thí chủ thật là...

Chợt nghe Thiên Nguyên chân nhân khai khẩu :

- Đạo hữu không cần phí thời gian nữa!

Đại Thống thượng nhân nói :

- Bần tăng tuân mệnh.

Lão nhìn qua Hạ Hầu Lam và tiếp lời :

- Thí chủ, ngày đó ở Kim Lăng La phủ...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Đại hòa thượng, lão nên biết rằng tại hạ chưa tìm đến chư môn phái là đã rất nhẫn nhục, rất khách khí rồi đấy.

- A di đà Phật! - Đại Thống thượng nhân nói - Bọn lão nạp không dám động võ một cách khinh suất, nhưng xin thí chủ hãy trả lại công đạo cho chư môn phái?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Điều đó rất dễ, kẻ cầm đầu mọi tội lỗi đang ở đây, tại hạ sẽ bảo lão ta trả lại công đạo cho các phái.

Chàng nhìn qua Bạch Như Băng và nói tiếp :

- Tiền bối có thể cho phép tại hạ mượn dùng Kim Ngọc Dung một lát không?

Bạch Như Băng nói :

- Không cần mượn, ta sẽ tự khiến hắn nói, Hiên Viên Cực!

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi giải huyệt cho Kim Ngọc Dung, Kim Ngọc Dung giật mình kinh tỉnh, vừa thấy cảnh tượng trước mắt thì lão biến sắc, thân hình run bần bật, nhưng lão nhanh chóng lấy lại bình tĩnh rồi mỉm cười nói :

- Chư vị bình an cả chứ?

Đại Thống thượng nhân nói :

- Đa tạ lão thỉ chú, bọn lão nạp đều an khang cả!

Kim Ngọc Dung nói :

- Chư vi đến đây phải chăng là tìm Hạ Hầu Lam?

Đại Thống thượng nhân gật đầu, nói :

- Đúng thế?

- Vậy thì chư vị tìm đúng rồi! - Kim Ngọc Dung nói - Chỉ có điều, đại hòa thượng, cánh của tại hạ

hiện tại rằng không thể giúp gì được cho chư vị!

Đại Thống thượng nhân chưa kịp nói thì Hạ Hầu Lam đã lên tiếng :

- Sao đại hòa thượng không hỏi lão ta trước, lão ta họ gì tên gì?

Đại Thống thượng nhân chăm chú nhìn Kim Ngọc Dung rồi nói :

- Lão thí chủ, lão nạp xin thỉnh giáo!

Kim Ngọc Dun mỉm cười nói :

- Đại hòa thượng, không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, tại hạ chính là Kim Ngọc Dung mạng lớn chưa chết?

Cao thủ của ngũ đại môn phái đều sững sờ. Đại Thống thượng nhân niệm một câu Phật hiệu rồi nói :

- Không ngờ quả nhiên là Kim lão thí chủ!

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Đại hòa thượng, bây giờ các vị phải tin rằng, ngày đó tại hạ không lừa dối các vị?

- A di đà Phật! - Đại Thống thượng nhân chấp tay nói - Bọn lão nạp tin rồi!

Hạ Hầu Lam nói tiếp :

- Vậy xin đại hòa thượng hỏi lão ta xem cả nhà Đồng gia ở Kim Lăng là do ai giết hại?

Kim Ngọc Dung vọt miệng nói :

- Đại hòa thượng không cần hỏi, tại hạ cũng chính là Đồng Thiên Hạc, chỉ vì kẻ thù tìm đến cửa nên không thể không mượn dùng Nhất Tàn chỉ của Hạ Hầu Lam để khiến cả nhà giả chết?

Cao thủ của các môn phái đều xôn xao hẳn lên.

Hạ Hầu Lam lại nói :

- Chuyện lão ta giả chết chẳng quan hệ đến Hạ Hầu Lam này và cũng chẳng tổn hại đến chư đại môn phái, nhưng xin chư vị hỏi lão ta xem, chuyện cao thủ của các môn phái bị hại ở Kim Lăng La gia là do ai gây ra?

Đại Thống thượng nhân ngưng thần nhìn Kim Ngọc Dung và nói :

- Lão thí chủ...

Kim Ngọc Dung mỉm cười nói :

- Đại hòa thượng, mọi chuyện khác tại hạ đều có thể thừa nhận, đều dám thừa nhận, chỉ duy nhất chuyện này tại hạ không dám và càng không muốn gánh tội cho người khác.

Đại Thống thượng nhân ngạc nhiên nói :

- Nói vậy lão thí chủ là...

Kim Ngọc Dung cắt lời nói :

- Đại hòa thượng, La gia là thân thuộc của Hạ Hầu Lam, chuyện này hà tất phải hỏi nhiều!

Đại Thống thượng nhân quay sang nói với Hạ Hầu Lam :

- Có lẽ Hạ Hầu thí chủ đã nghe thấy...

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại hạ đã nghe rất rõ ràng, chuyện khác tại hạ có thể thừa nhận nhưng chuyện này thì không thể gật đầu, đại hòa thượng, hiên tại hạ đang có nhân chứng...

Đại Thống thượng nhân hỏi :

- Thí chủ muốn chỉ...

Hạ Hầu Lam nói.

- Đồng Uyển Nhược - Đồng cô nương.

Đại Thống thượng nhân “à” một tiếng rồi nói :

- Vị đó là...

- Là Đồng Uyển Nhược! - Hạ Hầu Lam tiếp lời.

Đại thống thượng nhân vội nói :

- Thì ra cô nương là... Cô nương nói thế nào đây?

Đồng Uyển Nhược nói :

- Tiểu nữ nói kẻ hại cao thủ các đại môn phái ở Kim Lăng La gia là Kim Ngọc Dung chứ không phải Hạ Hầu Lam, còn nữa La gia vốn là người của Kim Ngọc Dung!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, nói :

- Đại hòa thượng thế nào?

Đại Thống thượng nhân nói :

- Đồng cô nương đã nói vậy thì bọn lão nạp không thể không...

Chữ “tin” chưa phát ra thì đột nhiên nghe Kim Ngọc Dung phá ra cười một tràng rồi nói:

- Đại hòa thượng, theo đại hòa thượng biết thì vị Đồng cô nương này là người thế nào?

Đại Thống thượng nhân nói :

- Theo lão nạp biết thì cô ta là cành vàng lá ngọc của lão thí chủ!

- Không sai! - Kim Ngọc Dung gật đầu, nói - Chỉ có điều là trước đây bây giờ đại hòa thượng nên hỏi xem cô ta họ gì tên gì?

Đại Thống thượng nhân lại ngạc nhiên nhìn qua Đồng Uyển Nhược, không chờ hỏi nàng thản nhiên nói :

- Đại hòa thượng, họ của tiểu nữ bây giờ là Hạ Hầu, đơn danh một chữ Trinh, Kim Ngọc Dung nguyên là bằng hữu chi giao của tiên phụ, lão ta lòng lang dạ thú hại tiên phụ trước rồi đoạt mẫu thân của tiểu nữ sau...

Đại Thống thượng nhân sững sờ, nhất thời không nói nên lời!

- Không sai! - Kim Ngọc Dung mỉm cười nói - Đại hòa thượng, tại hạ thừa nhận chuyện này, chỉ có điều đó là ân oán giữa tại hạ và Hạ hầu gia, không liên quan gì đến chư đại môn phái, đại hòa thượng nghĩ có đúng không?

Đại Thống thượng nhân khẽ gật đầu, nói :

- Lão thí chủ, sự thật là như vậy.

Kim Ngọc Dung nhanh chóng tiếp lời :

- Vậy với chuyện cô ta bây giờ mang họ Hạ Hầu thì người sáng suốt như đại hòa thượng phải biết rõ những lời của cô ta có đáng tin cậy hay không?

Đại Thống thượng nhân nói :

- Lão nạp không phủ nhận, đúng là không đủ tin cậy!

Đồng Uyển Nhược nộ khí quát :

- Kim Ngọc Dung, lão...

Hạ Hầu Lam phá lên cười sang sảng rồi nói :

- Kim Ngọc Dung, một lần nữa ta lại lãnh giáo sự cao minh của lão, lão khiến ta phục sát đất đấy, nhưng đáng tiếc là lão quên rằng đương trường còn có một vị chứng nhân danh trọng trong võ lâm - Đó là Bạch phu nhân!

Kim Ngọc Dung biến sắc nhưng lão liền cười nhạt nói :

- Điều đó cũng chẳng có gì, ai cũng đều biết quan hệ giữa bà ta và Hạ Hầu gia!

Hạ Hầu Lam vừa chau mày thì.

Bạch Như Băng đã lạnh lùng nói :

- Kim Ngọc Dung ta thừa nhận ta từng là thê tử của Hạ Hầu Nhất Tu và cũng từng có với lão ta một con gái nhưng trắng là trắng, đen là đen...

Kim Ngọc Dung cười cười nói :

- Đừng luận về trắng đen, trước tiên hãy hỏi chư đại môn phái có tin lời của ngươi hay không đã!

Bạch Như Băng quét mục quang nhìn khắp đương trường rồi hỏi :

- Chư vị có tin tưởng Bạch Như Băng này không?

Đại Thống thượng nhân còn lưỡng lự thì Thiên Nguyên chân nhân đã vọt miệng nói :

- Vô lượng thọ Phật, phu nhân có cho phép bần đạo nói thẳng một câu không?

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Có điều gì xin chân nhân cứ nói.

Thiên Nguyên chân nhân nói :

- Đa tạ phu nhân, phu nhân thành danh đã nhiều năm, danh chấn toàn bộ võ lâm thiên hạ, xưa nay

luôn được người đương thế kính trọng...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Chân nhân không cần cho ta đi mây về gió, có gì xin cứ nói thẳng đi!

Thiên Nguyên chân nhân hơi đỏ mặt, lão nói :

- Bần đạo không dám, nếu bần đạo bạo gan nói thẳng một câu thì có lẽ phu nhân không trách tội chứ?

Bạch phu nhân nói :

- Chân nhân cũng không cần dùng lời ràng buộc ta có gì cứ nói đi?

Thiên Nguyên chân nhân lại đỏ mặt, lão gượng cười và nói :

- Phu nhân là người sáng suốt, chuyện hôm nay nếu phu nhân ở vào thế bọn bần đạo thì có lẽ phu nhân cũng không thể tin lời của những người có quan hệ với Hạ Hầu Nhất Tu...

Bạch Như Băng cười nhạt, nói :

- Sao chân nhân không nói thẳng ra là không tin tưởng ta.

Thiên Nguyên chân nhân nói :

- Nếu phu nhân trách tội thì bần đạo nguyện thu lại lời bất kính này...

Bạch Như Băng thản nhiên mỉm cười nói :

- Chân nhân, Bạch Như Băng này không phải là hạng người ngang ngược bá đạo không hiểu lý lẽ như vậy, lời chân nhân nói rất có lý, ta dựa vào cái gì mà dám trách tội chân nhân chứ?

Thiên Nguyên chân nhân vội cúi đầu nói :

- Đa tạ phu nhân không trách tội!

Chương 28: Kỳ Tích Đột Hiện

Bạch Như Băng nói :

- Chân nhân, dù ta có tai nghe mắt thấy bất kỳ âm mưu nào của Kim Ngọc Dung, nhưng do quan hệ của ta và Hạ Hầu gia như vậy nên bây giờ ta không tiện nói gì nữa...

Thiên Nguyên chân nhân nói :

- Bần đạo đa tạ phu nhân lần nữa!

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Chân nhân hà tất phải đa lễ!

Nói đoạn, bà quay người sang một bên và bế khẩu.

Thiên Nguyên chân nhân nhìn qua Hạ Hầu Lam và nói :

- Thí chủ, đến hiện tại vẫn không thể chứng minh Kim thí chủ là...

Hạ Hầu Lam nhướng mày nói :

- Thế này thì không thể khiến chư vị tin được rồi, nếu tại hạ không hạ thủ bức cung thì e rằng càng không thể làm cho chư vị tin!

Thiên Nguyên chân nhân vừa gật đầu thì Kim Ngọc Dung đã nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi sai rồi, chuyện không phải do ta làm thì dù ngươi có giết ta ta cũng không thể thừa nhận, đại trượng phu dám làm dám chịu, ngươi hà tất...

- Kim Ngọc Dung! - Hạ Hầu Lam quát lớn - Câm miệng lại, dù lão gian ngoan giảo quyệt nhưng lão không tránh được một thương này, hà có thể tránh được đao kia...

Kim Ngọc Dung nói :

- Kim Ngọc Dung ta chết cũng chẳng lấy gì làm tiếc, nhưng chân lý phải là chân lý!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Được, được...

Chàng nhìn qua Đại Thống thượng nhân và nói tiếp :

- Đại hòa thượng tại hạ đã không muốn nói gì nữa, nhưng tại hạ tự vấn lòng không hổ thẹn, nếu các môn phái vẫn muốn tìm tại hạ trả thù thì tại hạ đồng ý tiếp nhận!

Cao thủ của các đại môn phái lập tức sôi động, Kim Ngọc Dung chớp thời cơ kêu lên :

- Chư vị nghe thấy không? Như vậy là quá đủ rồi!

Đồng Uyển Nhược, không, bây giờ nên gọi nàng là Hạ Hầu Trinh, nàng vội nói :

- Đại ca, người không thể làm như vậy, làm thế là trúng kế của lão ta...

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Tiểu muội ngoài việc ta đưa tay tiếp nhận thì còn đường nào khác để đi đâu?

Hạ Hầu Trinh nhìn qua Đại Thống thượng nhân và nói :

- Đại hòa thượng, đây là kế một mũi tên bắn chết hai con chim của Kim Ngọc Dung.

- A di đà Phật! - Đại Thống thượng nhân nói - Trên thực tế Hạ Hầu thí chủ không có cách gì để chứng minh...

Hạ Hầu Trinh lớn tiếng nói :

- Còn phải chứng minh nữa sao, lẽ nào đại hòa thượng lão nhìn không ra...

Chợt nghe Thiên Nguyên chân nhân xen vào :

- Sự thực đã phơi bày rõ ràng trước mắt, nữ thí chủ không cần nói nhiều nữa!

Hạ Hầu Trinh biến sắc, nàng quay sang nói với Bạch Như Băng :

- Phu nhân, lẽ nào người...

Bạch Như Băng khẽ lắc đầu nói :

- Hài tử, Hạ Hầu Lam nói rất đúng, tình thế hôm nay, ngoài việc hắn đưa tay tiếp nhận ra thì không còn đường nào khác để đi, ta có thể bức chư đại môn phái thối lui, nhưng theo đạo nghĩa mà nói, ta không thể làm như vậy, vì bọn họ là...

- Tại sao không thể? - Hạ Hầu Trinh nói - Phu nhân thừa biết không phải đại ca của tiểu nữ...

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Hài tử, cố nhiên là ta biết rõ, nhưng ta không thể khiến người ta tin, ta chỉ có thể lấy sự thực chứng minh, song lại không thể ra tay...

- Phu nhân! - Hạ Hầu Trinh nói - Phu nhân cũng nghĩ rằng làm như vậy là đúng sao?

Bạch Như Băng nói :

- Hài tử, bằng vào chút thực lực của chư đại môn phái thì không làm gì được hắn đâu?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Nhưng phu nhân, hắn không thể ta tay giết người nếu không thì sự hiểu lầm này càng thêm sâu, cũng có thể phải gánh lấy tội danh thật.

Bạch Như Băng nói :

- Hài tử, hắn có thể đi, không phải là đi không được!

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Tiền bối tại sao tại hạ phải đi chứ?

Giọng của Bạch Như Băng bỗng nhiên lạnh lùng, bà nói :

- Vì bản thân ngươi!

Hạ Hầu Lam thản nhiên nói :

- Đi không phải là biện pháp, nếu tại hạ đi thì càng chứng tỏ tại làm sai sợ người khác biết, sự hiểu lầm này sẽ vĩnh viễn không có cơ hội giải thích!

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Đi hay không là tùy ngươi, ta chỉ kiến nghị thôi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đa tạ kiến nghị của phu nhân!

Nói đoạn chàng quét mục quang nhìn các cao thủ của ngũ đại môn phái!

Đột nhiên nghe Thượng Quan Phụng lên tiếng :

- Lam ca, còn có muội nữa!

Lời vừa dứt thì nàng tung người lướt đến cạnh Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Trinh cũng nói :

- Đại ca, tiểu muội cũng góp sức!

Nói xong nàng cất bước đi đến.

Bạch Như Băng vội nói :

- Hài tử, thương thế của ngươi chưa lành, không thể...

Hạ Hầu Trinh thản nhiên nói :

- Phu nhân, hắn là đại ca của tiểu nữ là phúc hay họa tiểu nữ cũng nguyện cùng hắn hưởng chịu!

Bạch Tố Trinh máy môi định nói nhưng lại thôi!

Điều này không lọt qua mắt Bạch Như Băng, bà liền hỏi :

- Trinh nhi lẽ nào ngươi cũng muốn đi?

Bạch Tố Trinh kinh hoảng, nhưng nàng liền gật đầu nói :

- Đúng vậy, mẫu thân!

Bạch Như Băng gượng cười nói :

- Vậy thì ngươi qua đó đi, ta không cản!

Bạch Tố Trinh sững sờ, nàng chăm chú nhìn mẫu thân của mình mà không nói gì.

Bạch Như Băng nói tiếp :

- Ta nói thật đấy, lời của tỷ tỷ ngươi khiến ta phải hổ thẹn?

Bạch Tố Trinh vô cùng cảm động, nàng nói :

- Đa tạ mẫu thân!

Lời chưa dứt thì nàng đã phi thân như bay đến chỗ Hạ Hầu Lam

Hạ Hầu Lam cũng không giấu được cảm động, chàng nói :

- Tiểu muội, ba người định làm gì thế?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Đại ca, chẳng lẽ bọn muội làm không đúng sao?

Hạ Hầu Lam mỉm cười, chàng nhìn qua Đại Thống thượng nhần rồi nói :

- Đại hòa thượng, nếu chư vị chưa thay đổi tâm ý thì xin động thủ thôi!

Đại Thống thượng nhân hơi do dự, lão không để ý đến Hạ Hầu Lam mà nhìn sang Bạch Như Băng và nói :

- Phu nhân...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Xin đại hòa thượng yên tâm, bản thân ta tuyệt đối không chọc tay vào, dù tiểu nữ chết hay sống thì đó là do cô ta tự tìm lấy, ta không một lời trách oán chư vị!

Đại Thống thượng nhân nhẹ người, lão chấp tay nói :

- A di đà Phật! Phu nhân khiến người ta kính phục, bần tăng xin thay Chưởng môn sư huynh nói lời đa tạ!

Lời vừa dứt thì lão đứng thẳng người lên, tay áo bào khai triển định chụp tới trước!

Trong mắt Kim Ngọc Dung lấp lánh dị sắc, trên môi nở nụ cười đắc ý.

Lúc này, bỗng nhiên có tiếng niệm Phật hiệu từ xa truyền tới :

- Vô lượng thọ Phật, xin thượng nhân dừng tay!

Một bóng lam bào từ ngoài trăm trượng đang phi thân đến, đó là một lam bào lão nhân bị cụt một tay, mặt đeo mạng che mặt màu đen, tóc dài buông xõa!

Lão ta đến trước Thiên Nguyên chân nhân và cúi đầu nói :

- Tham kiến chủ trì sư huynh!

Thiên Nguyên chân nhân ngạc nhiên nói :

- Thí chủ là...

Quái nhân một tay nói :

- Sư huynh, tiểu đệ là Thiên Phong!

Lời này vừa xuất thì quần hào đều chấn động tâm can, Thiên Nguyên chân nhân buột miệng kêu lên :

- Ngươi... ngươi là Thiên Phong. Chẳng phải ngươi đã...

Quái nhân một tay nói :

- Thiên Phong được tổ sư gia phù trì che chở đại mạng nên chưa chết, sư huynh không thấy tiểu đệ bị cụt một tay sao, nó đã thay tiểu đệ nằm lại trong nước mắt và máu ở Kim Lăng La gia!

Râu tóc Thiên Nguyên chân nhân không gió mà rung, thân hình cũng run bần bật lão khẽ niệm mấy câu Phật hiệu rồi nói :

- Vậy sư đệ đến đây là...

Quái nhân một tay nói :

- Thiên Phong đến đây để chỉ ra chân hung cho các đại môn phái!

Thiên Nguyên chân nhân sững người lão nói :

- Sư đệ biết chân hung là ai sao?

Quái nhân một tay nói :

- Đương thời tiểu đệ nằm trong máu và nước mắt, nghe được sự thừa nhận của chân hung với Bạch phu nhân vì thế nên biết chân hung đó là ai!

Kim Ngọc Dung liên tục biến sắc!

Hạ Hầu Lam mỉm cười, ba vị cô nương đứng cạnh chàng cũng lộ vẻ mừng rỡ trên mặt!

Thiên Nguyên chân nhân vội hỏi :

- Sư đệ mau nói xem, chân hung là ai?

Quái nhân một tay nói :

- Cho phép tiểu đệ nói với Hạ Hầu thí chủ một câu đã...

Lão gật đầu chào Ha Hầu Lam rồi nói :

- Thiên Phong thay mặt toàn bộ đệ tử Võ Đang xin lỗi Hạ Hầu thí chủ!

Hạ Hầu Lam vội đáp lễ và nói :

- Không dám, cũng may là đạo tổ linh thiêng khiến chân nhân đến kịp thời hóa giải được sự hiểu lầm này, giải cứu Hạ Hầu Lam ra khỏi biển oan, tại hạ đa tạ chân nhân mới phải!

Quái nhân một tay nói :

- Bần đạo có một túi gấm trong túi có nửa trang Tàng Chân đồ, bần đạo không dám động lòng tham xin hoàn lại nguyên chủ!

Hạ Hầu Lam kinh ngạc, chàng nói :

- Thì ra chân nhân là người được hai cha con Lý lão gia cứu giúp...

Quái nhân một tay nói :

- Chính là bần đạo!

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Đa tạ chân nhân, tại hạ cũng có một vật trả lại cho nguyên chủ!

Nói đoạn chàng lấy phiến ngọc bội từ trong thắt lưng ra, sau đó bước đến trao cho quái nhân một tay. Lão này cũng lập tức lấy ra một chiếc túi gấm trao cho Hạ Hầu Lam.

Hạ Hầu Lam mang túi gấm trao cho Hạ Hầu Trinh, nhưng Hạ Hầu Trinh mỉm cười nói :

- Đại ca cất giữ cũng vậy thôi?

Ha Hầu Lam không nói nhiều, chàng mỉm cười rồi cất túi gấm vào trong người.

Lúc này Thiên Nguyên chân nhân lại nói :

- Xin sư đệ mau chỉ ra chân hung!

Quái nhân một tay chỉ Kim Ngọc Dung và nói :

- Chân hung chính là người này?

Cao thủ của ngũ đại môn phái lại thêm một phen sôi động.

Thiên Nguyên nhân nhân liền niệm Phật hiệu :

- Vộ lượng thọ Phật, tổ sư linh thiêng, may là sự hiểu lầm kịp thời hóa giải, Kim thí chủ còn gì để nói không?

Kim Ngọc Dung vội kêu lên :

- Chân nhân, khoan đã, làm sao biết người này là lệnh đệ Thiên Phong của chân nhân?

Quái nhân một tay nói :

- Bần đạo dựa vào tín phù này, lẽ nào còn chưa đủ?

Kim Ngọc Dung cười cười nói :

- Mọi người đương trường đều thấy rõ ràng đó là vật do Hạ Hầu Lam trao cho ngươi, làm sao biết ngươi không phải là đồng bọn của Hạ Hầu Lam? Sao ngươi không lấy mạng che mặt xuống cho đệ tử Võ Đang nhận diện?

Quái nhân một tay nói :

- Ngươi thật là giảo hoạt, thừa biết dung diện của bản đạo đã bị hủy, diện mục không còn nguyên hình...

Đột nhiên nghe Thiên Nguyên chân nhân cao giọng nói :

- Sắc tức thị không, không tức thị sắc, chân truyền của nhà Phật!

Quái nhân một tay tiếp lời :

- Vô lao nhĩ hình, vô dao nhĩ tinh, là yếu quyết của đạo gia!

Thiên Nguyên chân nhân lại nói :

- Trong Thượng Thanh cung người nào cao nhất?

Quái nhân một tay nói :

- Sư huynh, đó là lời nói đùa của sư huynh với bọn sư đệ đấy thôi!

Thiên Nguyên chân nhân nói :

- Vô lượng thọ Phật, đúng là Thiên Phong sư đệ của bần đạo rồi...

Lão nhìn qua Bạch Như Băng và gật đầu nói tiếp :

- Phu nhân, bần đạo xin phu nhân chuẩn thuận cho một thỉnh cầu...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Phải chăng chân nhân muốn hỏi ta đòi Kim Ngọc Dung?

Thiên Nguyên chân nhân gật đầu, nói :

- Đúng vậy, nếu phu nhân...

Bạch Như Băng lại cắt lời nói :

- Chân nhân nên biết giữa hắn và ta cũng có thù oán riêng tư!

Thiên Nguyên chân nhân nói :

- Ý của phu nhân là...

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Nếu chư vị có thể đợi thì trong khoảng một thời gian ngắn ta sẽ dâng Kim Ngọc Dung lên Thiếu Lâm tự, điều này có lẽ chư vị tin tưởng ta ư được chứ?

Thiên Nguyên chân nhân hơi do dự, lão nhìn qua Đại Thống thượng nhân như muốn dò hỏi ý kiến Đại Thống thượng nhân liền nói :

- Phu nhân đã nói vậy thì bọn lão nạp đâu dám bất tuân, bọn lão nạp xin đa tạ trước và cáo biệt tại đây! Sư môn của Thiếu Lâm luôn mở rộng cửa, bọn lão nạp chờ đại giá của phu nhân!

Nói đoạn lão cúi người chào rồi soái lãnh cao thủ của ngũ đại môn phái rút lui.

Bon họ đến rất nhanh nhưng đi cùng rất nhanh, chớp mắt đã mất hút tung tích!

Bạch Như Băng nhìn qua Kim Ngọc Dung và nói :

- Kim Ngọc Dung, âm mưu của ngươi bất thành rồi, điều này thật ứng với câu “nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai” bây giờ ngươi còn gì để nói không?

Kim Ngọc Dung mặt mày xám xịt nhưng lão vẫn gượng cười nói :

- Còn đấy, không biết ngươi và Hạ Hầu Lam, ai sẽ hạ thủ giết ta?

Bạch Như Băng thản nhiên nói :

- Tự nhiên là ta rồi.

Hạ Hầu Lam vừa chau mày thì Hạ Hầu Trinh liền khẽ nói :

- Đại ca, tiểu muội có cách đòi lão ta lại!

Hạ Hầu Lam mỉm cười rồi bế khẩu không nói gì!

Kim Ngọc Dung lại nói :

- Chỉ không biết Hạ Hầu Lam có đồng ý hay không?

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Điều này e rằng không do hắn quyết định, giữa ta va hắn vẫn còn chuyện chưa giải quyết đấy!

Kim Ngọc Dung lắc đầu cười cười, nói :

- Ta thấy không dễ dàng như vậy...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Ngươi không thấy hắn chẳng nói gì đó sao? Đừng mong khiêu khích ly gián, thi triển độc mưu của ngươi nữa, hãy trả lời ta một câu, nhi tử của Sài tỉ tỉ ta đang ở đâu?

Mục quang của Kim ngọc Dung liền sáng lên, lão ta cười cười nói :

- Bạch Như Băng, ngươi muốn đòi nhi tử của Sài Ngọc Hà chăng? Điều đó rất dễ, ta có một điều kiện, chỉ cần ngươi gật đầu đồng ý.

- Đừng phí lời - Bạch Như Băng nói - Có điều kiện gì ngươi nói đi!

Kim Ngọc Dung trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bạch Như Băng ta dùng nhi tử của Sài Ngọc Hà để trao đổi với ngươi một người - Ngươi muốn đổi ai?

- Chính ta!

- Kim Ngọc Dung, ngươi đừng nằm mơ!

- Bạch Như Băng, tùy ngươi vậy, ta nói cho ngươi biết, nhi tử của Sài Ngọc Hà chỉ có một, lần này nếu ngươi không muốn thì không thể có lần sau, mà ta thì...

Lão cười cười rồi nói tiếp :

- Không được lần này thì lần sau ngươi vẫn có thể tìm được ta!

Bạch Như Băng nói :

- Kim Ngọc Dung ta thừa nhận là ngươi nói có lý nhưng ta không tin là ngươi có thể xem trọng nhi tử của Sài tỷ tỷ ta hơn sinh mạng của ngươi?

Kim Ngọc Dung cười ha ha một tràng rồi nói :

- Trên thực tế, chỉ cần ta nắm chắc hắn thì sinh mạng của ta tất sẽ còn, một khi ta nói ra hắn đang ở đâu thì sinh mạng của ta cũng sẽ tiêu tán, theo ngươi nghĩ xem liệu ta có thể nói ra không?

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Ta có cách buộc ngươi phải nói!

Kim Ngọc Dung cười nhạt nói :

- Vậy thì ngươi cứ thử xem! Dù ngươi lột da rút gân của ta thì ta cũng không thể nói, nhưng ta phải nói trước cho ngươi biết ngươi giở trò gì với ta thì nhi tử của Sài tỷ tỷ ngươi cũng sẽ bị trò đấy hành hạ, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ?

Bạch Như Băng hơi biến sắc, nhưng bà lập tức gật đầu, nói :

- Được, Kim Ngọc Dung...

Chợt nghe Hạ Hầu Trinh kêu lên :

- Bạch phu nhân, tiểu nữ định thay đại ca của tiểu nữ hỏi phu nhân.

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Đòi Kim Ngọc Dung phải không?

Hạ Hầu Trinh không phủ nhận, nàng mỉm cười, hỏi :

- Phu nhân có thể đáp ứng không?

Bạch Như Băng lắc đầu nói :

- Hài tử ta không thể đáp ứng rồi!

- Nếu tiểu nữ học cách của Kim Ngọc Dung dùng ca ca của tiểu nữ đòi lấy Kim Ngọc Dung thì sao?

- Hài tử, sao ngươi có thể làm như vậy?

- Phu nhân cho rằng tiểu nữ không nên làm thế chăng?

- Hài tử ngươi nghĩ rằng ngươi nên làm như vậy à?

Hạ Hầu Trinh từ từ lắc đầu và nói :

- Tiểu nữ không cho rằng có gì là không đúng, nếu không tiểu nữ đã chẳng khai khẩu với phu nhân!

Bạch Như Băng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hài tử ta không nói nên hay không nên, ta chỉ hỏi ngươi đòi lão ta để làm gì?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Tất nhiên là giao lão ta cho vị đại ca này của tiểu nữ!

Bạch Như Băng lại hỏi :

- Hạ Hầu Lam đòi lão ta làm gì?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Đương nhiên là báo thù cho tiên phụ!

Bạch Như Băng lắc đầu nói :

- Hài tử, ta nói thẳng một câu nhé, báo thù cho phụ thân ngươi thì không cần, còn rửa hận cho mẫu thân ngươi thì đó là lý sở đương nhiên, nhưng điều này đã có ta tự lo...

Hạ Hầu Trinh nói :

- Phu nhân cũng xin cho phép tiểu nữ nói thẳng một câu, đó là cách nhìn của phu nhân, đứng trên lập trường của tiểu nữ mà xét thì thù hận song thân đều nên báo trả cả!

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Hài tử, người nói có lý đấy nhưng cách nhìn của mỗi người khác nhau, ta nguyện đưa ngươi cùng đến trước mộ của mẫu thân ngươi để rửa hận cho bà ta thay ngươi, nhưng tuyệt đối ta không muốn giao Kim Ngọc Dung cho Hạ Hầu Lam để hắn báo thù cho phụ thân ngươi.

Hạ Hầu Trinh nói :

- Phụ thân, dù tiên phụ có chỗ không phải, nhưng chuyện đã cách nhiều năm, con cái đều đã trưởng thành, vả lại người cũng đã khứ thế, còn có thù hận gì không thể hóa giải...

Bạch Như Băng cắt lời, nói :

- Hài tử, ta thừa biết tính tình của phụ thân ngươi, ta không cho rằng lão ta đã...

Hạ Hầu Trinh nói :

- Phu nhân, không nói những chuyện này nữa, tiếu nữ chỉ hỏi phu nhân có muốn tìm ca ca của tiểu nữ hay không thôi?

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Đương nhiên là muốn, ta bôn tẩu giang hồ nhiều năm qua, hơn nữa nguyên nhân là vì huynh muội các ngươi!

Hạ Hầu Trinh nói :

- Đa tạ phu nhân, tiểu nữ xin nhắc phu nhân một câu, nếu muốn tìm được ca ca của tiểu nữ thì không thể không giao Kim Ngọc Dung cho vị đại ca này của tiểu nữ!

Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi :

- Nói vậy ngươi biết ca ca của ngươi đang ở đâu à?

- Có thể nói như vậy, phu nhân

- Vậy thì ta yên tâm rồi chỉ cần ngươi biết ca ca của ngươi đang ở đâu thì ta không cho rằng, vì ta không giao Kim Ngọc Dung mà ngươi không đi cứu hắn.

- Phu nhân lầm rồi, sở dĩ tiểu nữ nói mình biết ca ca đang ở đâu là muốn biểu thị rằng, tiểu nữ có biện pháp buộc Kim Ngọc Dung phải nói ra, chứ không phải tiểu nữ đã biết!

- Thật thế sao hài tử?

- Tiểu nữ không có gan trời để lừa dối phu nhân, lát nữa phu nhân sẽ thấy.

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Hài tử, vậy thì ngươi phải khiến lão ta nói trước...

Hạ Hầu Trinh nói :

- Nhưng phu nhân vẫn chưa đồng ý là giao lão ta cho tiểu nữ mà!

Bạch Như Băng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hài tử nếu Kim Ngọc Dung không chịu nói thì sao?

Hạ Hầu Trinh gượng cười, nói :

- Điều đó chứng tỏ tiểu nữ vô năng, không có biện pháp khiến lão nói ra những điều chúng a muốn biết, tiểu nữ sẽ lập tức trả lại lão ta lại cho phu nhân, có lẽ phu nhân không sợ tiểu nữ bội tín đào thoát đấy chứ?

- Hài tử, điều này ta tin ngươi...

- Vậy còn có gì khiến phu nhân phải do dự?

- Được rồi, hài tử ta đồng ý...

- Đa tạ phu nhân thành toàn, đại ca!

Hạ Hầu Lam hiểu ý nên cũng nói :

- Tại hạ cũng đa tạ Bạch tiền bối!

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Chuyện giữa ngươi và ta vẫn chưa giải quyết, không cần phải khách khí với ta.

Bà quay sang nói với Hạ Hầu Trinh :

- Hài tử, Kim Ngọc Dung ở đây, ngươi bảo lão ta nói đi!

Hạ Hầu Trinh “vâng” một tiếng nhưng nàng không hỏi Kim Ngọc Dung mà lại nhìn Bạch Như Băng mà mỉm cười hỏi :

- Phu nhân đã từng gặp vị ca ca đó của tiểu nữ chưa?

Bạch Như Băng lắc đầu nói :

- Ta chỉ nghe nói Sài tỷ tỷ của ta có một nam một nữ nhưng chưa từng gặp.

Hạ Hầu Trinh nói :

- Vậy thì phiền phức rồi rồi, nếu Kim Ngọc Dung tùy tiện nói ra một người nào đó...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Hài tử, lão ta không qua mặt ta được đâu, trên người của ca ca ngươi có đặc trưng...

Hạ Hầu Trinh liền hỏi :

- Phu nhân có đặc trưng gì?

Bạch Như Băng chậm rãi nói :

- Trên cổ tay trái của ca ca ngươi có một cái bớt son to bằng đầu ngón tay!

Hạ Hầu Lam rùng mình chàng vội kêu lên :

- Tiểu muội...

Hạ Hầu Trinh cắt lời, nói :

- Đại ca có chuyện gì chờ lát nữa hãy nói...

Nàng quét mục quang nhìn qua Kim Ngọc Dung rồi hỏi :

- Kim Ngọc Dung lão cũng biết trên người ca ca ta có đặc trưng như vậy chứ?

Kim Ngọc Dung gật đầu nói :

- Đương nhiên hắn luôn ở trong tay ta có lý nào ta lại không biết?

Hạ Hầu Trinh cười nhạt, nói :

- Kim Ngọc Dung lão bớt chơi trò cơ trí đi thôi.

Nàng nhìn qua Bạch Như Băng tiếp lời :

- Phu nhân, ca ca của tiểu nữ xa tận chân trời nhưng ngay gần trước mắt!

Bạch Như Băng sững sờ biến sắc, bà buột miệng kêu lên :

- Hài tử, ngươi nói là Hạ Hầu Lam...

Hạ Hầu Trinh gật đầu nói :

- Không sai phu nhân đoán đúng rồi!

Kim Ngọc Dung bật cười nói :

- Bạch Như Băng sao ngươi dễ bị lừa thế?

Bạch Như Băng không để ý đến lão, bà nhìn Hạ Hầu Lam và hỏi :

- Hạ Hầu Lam trên người ngươi có đặc trưng này không?

Hạ Hầu Lam gật đầu rồi hỏi Hạ Hầu Trinh :

- Tiểu muội, sao muội biết trên tay trái của ta có…

Ha Hầu Trinh cắt lời nói :

- Đại ca còn nhớ những ngày ở Đông Lai khách điếm không? Tiểu muội đã lưu ý và phát hiện…

Hạ Hầu Lam nói :

- Tại sao lúc đó muội không…

Hạ Hầu Trinh nói :

- Đặc trưng của đại ca là do mẫu thân nói cho muội biết trước lúc lâm chung, nhưng khi ở Đông Lai khách điếm muội vẫn còn tin mấy phần những lời của Kim Ngọc Dung…

Hạ Hầu Lam hỏi :

- Bây giờ thì tiểu muội hiểu rõ rồi chứ?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Muội đã hiểu rõ từ lúc rời Đông Lai khách điếm, nếu không…

Hoa Ngọc tiếp lời :

- Nếu không thì Hạ Hầu cô nương đã chẳng dúi mảnh giấy vào tay tại hạ.

Hạ Hầu Trinh gật đầu nói :

- Hoa thiếu hiệp nói rất đúng!

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Nhưng tại sao ân sư lại không nói cho ta biết?

Thượng Quan Phụng xen vào :

- Chẳng phải Lam ca nói rằng khi Hạ Hầu tiền bối nghe tiếng khóc trẻ con trong lúc vô cùng bi thống...

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Đúng vậy, Phụng muội?

Thượng Quan Phụng tiếp lời :

- Vậy thì có khả năng ngay cả bản thân Hạ Hầu tiền bối cũng không biết!

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Có thể như vậy sao? Lão ta đã là thân sinh của Hạ Hầu Lam thì có lý nào lại không biết trên mình của con cái mình có đặc trưng gì, theo ta thấy thì nhất định là lão ta đã biết!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tại sao người nói tại hạ là một cô nhi và chỉ nhận tai hạ làm nghĩa tử? Lẽ ra người không có lý do gì để làm như vậy cả!

Bạch Như Băng nói :

- Nhưng rốt cuộc thì lão ta đã làm như vậy.

Hạ Hầu Lam chau mày tự hỏi :

- Tại sao chứ, tại sao chứ?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Có thể người có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ nào đó!

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Trinh nhi nói đúng đấy, nỗi khổ tâm đó không thể nói cho người khác biết.

Hạ Hầu Trinh nói :

- Phu nhân cho rằng...

Bạch Như Băng cắt lời, nói :

- Điều đó chỉ có thể hỏi chính lão ta thôi!

Hạ Hầu Lam gượng cười, nói :

- Nhưng người dã khứ thế nhiều năm, sợ rằng vĩnh viễn không có ngày hiểu được.

Bạch Như Băng cười nhạt, nói, :

- Ai nói thế, ngươi vẫn cho rằng lão ta đã chết ư?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiền bối, sao lại khổ thế, tại hạ tận mắt trông thấy.

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Nhưng theo ta biết thì lão ta tuyệt đối không có dũng khí hoành kiếm tự vẫn?

Hạ Hầu Lam hơi biến sắc, chàng nói :

- Tiền bối, sao người...

- Ta thế nào? - Bạch Như Băng lạnh lùng nói - Ta hiểu lão ta nhiều hơn ngươi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Nhưng tại hạ, tận mắt trông thấy người hoành kiếm tự vẫn, lẽ nào chuyện này không đúng?

Bạch Như Băng trầm mặc một lúc rồi nói :

- Vì sợ ta tìm lão thanh toán nên là cố ý để ngươi trông thấy lão hoành kiếm tự vẫn như vậy há chẳng phải giúp lão che mắt thiên hạ sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Tiền bối tại hạ nguyện lấy sinh mạng của mình bảo đảm!

Bạch Như Băng hơi biến sắc, bà nói :

- Vậy thì có thể lão ta có dũng khí làm chuyện đó thật, nhiều năm qua, ta đưa Trinh nhi bôn tẩu

khắp giang hồ nén đầy bụng chua xót, bi phẫn và thù hận để tìm cho được lão ta, không ngờ...

Bà gượng cười một cách bi oán rồi nói tiếp :

- Xem ra nỗi bi phẫn trong lòng ta khó tiêu trong kiếp này rồi.

Chợt nghe Hạ Hầu Trinh nói :

- Bạch dì dì, phụ mẫu của bọn tiểu nữ tuy đã khứ thế, nhưng thân nhân hàng trưởng bối vẫn còn dì dì đấy!

Hạ Hầu Lam cũng nói :

- Đúng vậy, Bạch dì dì, huynh muội Lam nhi nguyện coi dì dì như mẫu thân của mình!

Bạch Như Băng run người, mắt lệ rưng rưng, bà cất giọng run run nói :

- Hài tử, cả đời dì dì chưa một lần rơi lệ, vậy mà hôm nay... Dì dì cảm ơn hai người!

Hạ Hầu Trinh mỉm cười :

- Dì dì, không chỉ tiểu nữ và ca ca mà còn một người nữa đấy!

Bạch Như Băng hơi sững người, nhưng bà liền ngộ ra, bà nhìn qua Thượng Quan Phụng và nói :

- Cô nương, khó khăn cho cô nương rồi, Lam nhi phải gánh ma danh trên người...

Thượng Quan Phụng lắc đầu nói :

- Tiền bối, nhưng chàng có một trái tim thần thánh và một tấm lòng nhân hiệp!

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Nói không sai, xem ra hai ngươi quả nhiên tâm đầu ý hợp.

Bà ngước nhìn ra xa rồi nói tiếp :

- Lam nhi nói cũng phải, người chết thì trăm sự đều hết, lão ta đã chết thì ta cũng đành vậy thôi. Từ nay trở đi, ta cho Trinh nhi mang họ cha, cải danh thành một chữ “Khiết”!

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Đa tạ dì dì!

Bạch Như Băng khoát tay nói :

- Đừng đa tạ ta...

Bà thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Lão ta là một người như vậy, nhưng chẳng ngờ lại có ba hài tử thế này...

Ba huynh muội Ha Hầu Lam bất giác nhìn nhau rồi cùng quét mục quang nhìn qua Kim Ngọc Dung.

Bạch Như Băng lại nói :

- Trinh nhi, mẫu thân ngươi táng ở đâu?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Dì dì, mộ phần của tiên mẫu nằm trên Tử Kim sơn - gần Kim Lăng trước tiên.

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Vậy thì chúng ta đưa Kim Ngọc Dung đến trước mộ phần của mẫu thân hai ngươi.

Bà nhìn qua Hạ Hầu Lam rồi hỏi :

- Lam nhi, phụ thân của ngươi thì sao?

Hạ Hầu Lam liền đáp :

- Trên Nhạn Đãng sơn!

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Được, chúng ta đi Kim Lăng trước, sau đó trở lại Nhạn Đãng sơn, ở đây hiện có xe mà không ngựa ta bảo Hiên Viên Cực đi tìm mua hai con ngựa rồi chúng ta lên đường.

Bà ta định phất tay ra lệnh cho Hiên Viên Cực thì đột nhiên có tiếng vó ngựa từ xa truyền lại!

Mọi người kinh ngạc nhìn lên thì thấy ngoài trăm trượng có người đang đi tới.

Đó là một hắc y lão nhân diện mạo xanh xao, tay dắt con ngựa ô, chính là con ngựa kéo xe đã bỏ chạy trước đây!

Mọi người còn đang kinh ngạc không thôi thì hắc y lão nhân đã nhẹ nhàng lướt tới, bước chân như

bay là là trên mặt đất.

Gần tới đương trường thì lão dừng bước và khai khẩu :

- Lão khiếu xin hỏi con ngựa này có phải là của chư vị?

Lão nhân này có tướng mạo khá tốt, mắt phụng mày ngài, nhãn thần tiềm ẩn uy lực, râu dài tới ngực, sắc diện tuy xanh xao nhưng cước bộ khá vững vàng!

Bạch Như Băng chăm chú nhìn vị khách không mời mà đến và nói :

- Không sai các hạ là...

Hắc y lão nhân mỉm cười, nói :

- Lão khiếu là người qua đường, thấy con ngựa này ăn cỏ ngoài bìa rừng lại thấy chư vị có cỗ xe không nên nghĩ có lẽ là ngựa của chư vị.

Bạch Như Băng nói :

- Đa tạ các hạ xin hỏi cao danh quý tánh của các hạ xưng hô thế nào?

Hắc y lão nhân cười cười nói :

- Phu nhân không cần bận tâm lão khiếu chỉ là khách qua đường thuận tiện dắt ngựa trả cho chư vị thôi!

Rõ ràng là lão ta có tránh né!

Bạch Như Băng thành danh đã nhiều năm, há chẳng nhìn ra chỗ khác thường của đối phương?

Bà ta cũng chẳng chịu buông nên hỏi tiếp :

- Các hạ cũng là người trong võ lâm?

Hắc y lão nhân mỉm cười nói :

- Có thể miễn cưỡng nói như vậy!

Bạch Như Băng truy vấn :

- Nói thế nghĩa là sao?

Hắc y lão nhân nói :

- Phu nhân,lão khiếu chỉ là người thích võ, có thế thôi!

Bạch Như Băng trầm giọng hỏi :

- Các hạ là người qua đường thật đấy chứ?

Hắc y lão nhân mỉm cười nói :

- Không dám giấu phu nhân, lão khiếu phụng mệnh đến võ lâm Trung Nguyên này tìm một người!

- Võ lâm Trung Nguyên? Các hạ đến từ...

- Lão khiếu đến từ Vân Qúy!

- Vậy các hạ muốn tìm ai?

- Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu đại hiệp!

Bọn Hạ Hầu Lam nghe vậy thì sững người, Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ có biết hắn không?

Hắc y lão nhân nói :

- Chỉ hận phúc mỏng duyên bạc, xưa nay không có duyên tương ngộ, nhưng lão khiếu biết rằng hiện tại lão khiếu đã tìm được Hạ Hầu đại hiệp!

Bỗng nhiên nghe Hạ Hầu Lam lên tiếng hỏi :

- Các hạ tìm Hạ Hầu Lam là...

Hắc y lão nhân nhìn qua Hạ Hầu Lam và mỉm cười nói :

- Hạ Hầu đại hiệp, lão khiếu tìm đai hiệp là để đòi một người!

Hạ Hầu Lam giật thót người, chàng buột miệng hỏi :

- Ai?

Hắc y lão nhân nói :

- Là Kim Ngọc Dung đang ở trong tay hai vị kia!

Bạch Như Băng, Hạ Hầu Trinh, Hạ Hầu Khiết nghe vậy thì đều biến sắc.

Hạ Hầu Lam lại thản nhiên nói :

- Các hạ phụng mệnh...

Hắc y lão nhân tiếp lời :

- Phụng mệnh Cuồng - Ngốc nhị lão mà đến!

Hạ Hầu Lam đưa tay ra và nói :

- Các hạ có...

Hắc y lão nhân cắt lời, nói :

- Đã phụng mệnh mà đến thì đương nhiên phải có...

Lão thò vào tay áo lấy ra nửa phiến tín phù, đoạn bước tới đưa cho Hạ Hầu Lam!

Hạ Hầu Lam cũng lấy ra nửa phiến tín phù khác rồi ghép lại, quả nhiên không sai một ly.

Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Như Băng, chàng chưa kịp nói thì bà ta đã hỏi :

- Lam nhi, chuyện thế nào vậy?

Hạ Hầu Lam đành theo sự thật thuật lại một lượt chuyện trên Thái Bạch lâu.

Nghe xong Bạch Như Băng ngạc nhiên nói :

- Cuồng - Ngốc nhị quái? Đông Phương Sóc và Ngãi Trì chăng?

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Đúng vậy dì dì!

Bạch Như Băng càng ngạc nhiên bà nói :

- Không ngờ hai lão này vẫn còn tại thế, nhưng bọn họ đòi Kim Ngọc Dung để làm gì?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, nói :

- Hài nhi không biết, bọn họ giải huyệt, phục hồi công lực cho hài nhi chỉ với một điều kiện, đó là giao Kim Ngọc Dung cho bọn họ!

Bạch Như Băng nhìn sang hắc y lão nhân và hỏi :

- Các hạ có biết không?

Hắc y lão nhân gật đầu nói :

- Đương nhiên, Kim Ngọc Dung bỏ rơi thê tử của lão ta, mà thê tử của lão ta lại là cao đồ của Cuồng - Ngốc nhị lão...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Ta hiểu rồi, hóa ra cảnh ngộ cũng giống ta, vì vậy nên Cuồng - Ngốc nhị quái đòi Kim Ngọc Dung để trút giận thay cho đồ đệ của hai lão.

Hắc y lão nhân gật đầu nói :

- Đúng vậy, phu nhân!

Bạch Như Băng lại hỏi :

- Thế tại sao hai lão đó không tự mình ra tay?

Hắc y lão nhân nói :

- Nếu nhị lão ra tay bắt Kim Ngọc Dung thì việc dễ như thò tay vào túi lấy đồ, nhưng nhị lão cũng hiểu rằng, Kim Ngọc Dung còn kết không ít thù oán bên ngoài.

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Ý các hạ muốn nói là hai lão đó cũng có phần kiêng kỵ?

- Sự thực là như vậy phu nhân?

- Nhưng nếu bây giờ các hạ đưa Kim Ngọc Dung đi...

- Về điểm này, ngày trước nhị lão đã có thỏa thuận với Hạ Hầu Lam đại hiệp, xin phu nhân cứ hỏi Hạ Hầu Lam đại hiệp thì ắt biết!

Bạch Như Băng nhìn qua Hạ Hầu Lam, Hạ Hầu Lam không chờ hỏi mà nói ngay :

- Dì dì, Lam nhi hứa với bọn họ là chỉ phế công lực của Kim Ngọc Dung, còn người thì giao cho bọn họ xử trí!

Bạch Như Băng hỏi :

- Vậy mối thù của phụ thân ngươi thì sao?

Hạ Hầu Lam nói :

- Lam nhi đã nghĩ rồi, chỉ cần trừ được Kim Ngọc Dung thì ai xử trí cũng vậy thôi, vả lại Lam nhi cũng là người tự tay phế võ công của lão ta mà!

Bạch Như Băng trầm ngâm một lát rồi quay sang hỏi Hạ Hầu Trinh :

- Trinh nhi, ngươi nói thế nào đây?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Đại ca nói rất đúng, huống hồ, hai lão đó có ân với đại ca và đại ca cũng đã gật đầu!

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Thôi được vậy thì ta cũng không tiện nói gì nữa!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đa tạ đì dì...

Chàng quay sang nói tiếp với hắc y lão nhân :

- Xin mời các hạ theo tại hạ!

Nói đoạn chàng cất bước đi đến chỗ Kim Ngọc Dung...

Đến gần chàng cách không xuất chỉ điểm lên người Kim Ngọc Dung...

Lão ta vốn đang được Hiên Viện Cực và Lãnh Thiên Trì đỡ hai bên, đầu cúi xuống nhưng chỉ phong vừa chạm vào người thì lão bất giát rùng mình, ngẩng đầu lên nói :

- Hạ Hầu Lam, ngươi...

Hạ Hầu Lam chẳng để ý đến lão, chàng nói với hắc y lão nhân :

- Các hạ có thể đưa lão ta đi rồi đấy!

Hắc y lão nhân mỉm cười gật đầu, Kim Ngọc Dung biến sắc, lão kêu thất thanh:

- Hạ Hầu Lam, ngươi... Đây là... Hắn là ai...

Hắc y lão nhân mỉm cười nói :

- Các hạ, chờ khi gặp mặt thì các hạ sẽ biết!

Nói đoạn lão xuất chỉ điểm huyệt Kim Ngọc Dung rồi đưa tay đỡ lấy lão ta và mỉm cười nói :

- Hạ Hầu đại hiệp là người tín nghĩa khiến thiên hạ phải khâm phục.

Lão quay sang chào Bạch Như Băng, đoạn cắp Kim Ngọc Dung bên hông và tung người phóng đi như bay!

Nhìn hắc y lão nhân đi xa dần, Bạch Như Băng buột miệng nói :

- Thân thủ người này không thấp, trong đương kim võ lâm phải được liệt vào hàng đệ nhất, chỉ có điều không biết là nhân vật nào...

Đột nhiên nghe Hiên Viên Cực nói :

- Phu nhân, thuộc hạ biết!

Bạch Như Băng "à" một tiếng rồi nói :

- Ngươi biết lão ta là ai à?

Hiên Viên Cực nói :

- Người này họ Tây Môn, đơn danh một chữ "Vọng" tự hiệu là Nam Hải Kỳ Kình Khách...

Bạch Như Băng chợt động thần sắc, bà nói :

- Không lẽ là Nam Hải Kỳ Kình Khách trong Tam tiên năm xưa ở ngoài biển?

Hiên Viên Cực gật đầu nói :

- Đúng vậy hiện giờ Tam tiên chỉ còn lại một Nam Hải Kỳ Kình Khách!

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Thảo nào thân thủ lại cao cường như vậy...

Bà chau mày và tỏ vẻ ngạc nhiên nói tiếp :

- Sao Tây Môn Vọng này lại đi chung với Cuồng - Ngốc nhị quái, nghe khẩu khí thì hình như lão ta ở dưới trướng của Cuồng - Ngốc nhị quái...

Hiên Viên Cực lắc đầu nói :

- Điều này thuộc hạ không biết!

Bạch Như Băng trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Bất luận nói thế nào thì hiện giờ lão ta cùng đã đưa người đi, chúng ta chỉ đành tay không đến viếng mộ phụ mẫu các ngươi thôi, Hiên Viên Cực giong xe đi!

Hiên Viên Cực “vâng” một tiếng rồi cùng Lãnh Thiên Trì đi giong xe, một lát sau xa mã đã chuẩn bị xong, mọi người lần lượt lên xe, Hiên Viên Cực và Lãnh Thiên Trì cùng ngồi trước đánh xe.

Trong lúc xe đi, bên trong xe yên tĩnh dị thường, chỉ vì Bạch Như Băng luôn chau mày suy nghĩ trầm mặc không nói một lời!

Hồi lâu sau, chợt nghe Hạ Hầu Trinh hỏi :

- Dì dì đang nghĩ gì vậy?

Bạch Như Bàng khẽ lắc đầu nói :

- Ta cứ cảm thấy sự tình có vẻ không đúng!

Hạ Hầu Trinh ngạc nhiên nói :

- Thế nào, dì dì?

Bạch Như Băng nói :

- Tỷ như nói sao lão ta lại biết bọn ta bắt được Kim Ngọc Dung? Và tại sao không sớm không muộn mà lại xuất hiện đúng lúc như vậy?

Hạ Hầu Trinh gật dầu nói :

- Dì dì nói không sai, điều này khiến người ta không thể không lấy làm kỳ quái...

Nàng nhìn qua Hạ Hầu Lam rồi hỏi :

- Đại ca có thể giải thích điều này không?

Hạ Hầu Lam lắc đầu nói :

- Tiểu muội, ta cũng đang nghĩ, đang kỳ quái đây, nhớ lại lần trước khi ta giết kẻ giả mạo Kim Ngọc Dung thì không có ai xuất hiện, mà lần này...

Hạ Hầu Trinh nói :

- Rõ ràng là bọn họ biết được thật giả...

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Còn nữa trước đây Cuồng - Ngốc nhị quái từng nói bất luận khi nào ở đâu, một khi ta bắt được Kim Ngọc Dung thì người của bọn họ tất sẽ xuất hiện kịp thời.

Bỗng nhiên Bạch Như Băng trầm giọng hỏi :

- Lam nhi, Cuồng - Ngốc nhị quái ở đâu, bọn họ đưa Kim Ngọc Dung đến nơi nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Bọn họ đưa Kim Ngọc Dung đến Ôn Nhu cung ở Nam Hoang!

Bạch Như Băng nghe vậy thì sững người, chợt nghe Tiểu My nói :

- Hạ Hầu đại hiệp, ngài vừa nói người đó từ Ôn Nhu cung đến chăng?

Hạ Hầu Lam nhìn qua Tiểu My rồi gật đầu nói :

- Tiểu My cô nương, lẽ nào không phải?

Tiều My đầy vẻ ngạc nhiên nàng lắc đầu nói :

- Vậy thì quái lạ, người của Ôn Nhu cung tiểu nữ đều biết, nhưng chưa gặp người này bao giờ, mà căn bản cũng chưa từng nghe nói đến cái gì Cuồng - Ngốc nhị quái!

Hạ Hầu Lam càng ngạc nhiên, bỗng nghe Bạch Như Băng nói :

- Tiểu My, thê tử của Kim Ngọc Dung là...

Tiểu My cắt lời, nói :

- Kim Ngọc Dung có rất nhiều nữ nhân trong Ôn Nhu cung, nhưng đều không thể gọi là thê tử của lão ta!

Hạ Hầu Trinh nói :

- Tiểu My, sao ngươi không nói sớm?

Tiểu My nói :

- Vừa rồi Hạ Hầu đại hiệp căn bản không nhắc đến Ôn Nhu cung, tì nữ làm sao biết được?

- Không sai, điều này chẳng trách nàng được!

Đột nhiên nghe Bạch Như Băng, quát lớn :

- Hiên Viên Cực, quay lại!

Ngoài xe, nghe Hiên Viên Cực đáp một tiếng, sau đó mọi người cảm thấy xa mã quay đầu lại, Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao quay lại?

Bạch Như Băng nói :

- E rằng ngươi mắc lừa người ta rồi, ta phải truy theo Nam Hải Kỳ Kình Khách đó mới được!

Hạ Hầu Trinh nói :

- Dì dì, nếu lão ta lừa chúng ta thì tất sẽ không thể theo hướng vừa rồi mà đi, vậy dì dì biết lão ta ở đâu mà tìm?

Bạch Như Băng “hừ” một tiếng rồi nói :

- Ngươi không nghe người ta nói sao? Đi thì thần đi chứ miếu không thể đi, tìm ở nơi khác không gặp thì chúng ta truy đến Nam Hải chân trời góc bể cũng phải tìm cho được lão ta!

Hạ Hầu Trinh trầm mặc không nói gì nữa Hạ Hầu Lam gượng cười nói :

- Tất cả chỉ tại Hạ Hầu Lam này...

Bạch Như Băng nói :

- Chuyện này cũng không trách ngươi được đương thời, nếu ngươi không đồng ý thì hai lão quái đó sao có thể giải huyệt và phục hồi công lực cho ngươi?

Chợt nghe vị Vạn Hoa công chúa đã cải danh thành Hạ Hầu Khiết nói :

- Mẫu thân có một điểm mà chúng ta có thể yên tâm?

Bạch Như Băng hỏi :

- Ngươi nói ra xem?

Hạ Hầu Khiết nói :

- Cuồng - Ngốc nhị quái không thể là đồng bọn của Kim Ngọc Dung!

Bạch Như Băng truy vấn :

- Làm sao biết?

Hạ Hầu Khiết nói :

- Mẫu thân thử nghĩ xem, nếu hai lão đó là đồng bọn của Kim Ngọc Dung thì sao có thể không hại đại ca mà còn giải huyệt và giải độc cho đại ca?

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Không sai, cũng có khả năng giữa Kim Ngọc Dung và bọn họ có oán thù.

- Dì dì - Hạ Hầu Trinh nói - Theo hài nhi biết thì chỉ có thuốc giải độc môn của Kim Ngọc Dung mới có thể giải được độc mà đại ca trúng phải?

Bạch Như Băng nói :

- Trinh nhi, ý của ngươi là...

Hạ Hầu Trinh nói :

- Nếu bọn họ không phải là đồng bọn của Kim Ngọc Dung thì thuốc giải ở đâu ra?

Bạch Như Băng ngớ người, nhất thời chẳng nói nên lời!

Chợt nghe Hiên Viên Cực ở ngoài xe nói :

- Bẩm phu nhân xe đã đến chỗ cũ rồi!

Bạch Như Băng quát :

- Theo hướng Tây Môn Vọng đã đi mà truy theo, mau lên!

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi ra roi giục ngựa, xa mã lại chạy như bay

Bất chợt nghe Thượng Quan Phụng nói :

- Dù bọn họ là đồng bọn của Kim Ngọc Dung cũng không sao, toàn thân công lực của Kim Ngọc Dung đã bị phế, lẽ nào bọn họ còn có thể giúp lão ta hồi phục?

Bạch Như Băng lắc đầu nói :

- Điều đó thì không thể rồi!

Thượng Quan Phụng tiếp lời :

- Vậy còn sợ gì nữa?

Bạch Như Băng nói :

- Cô nương, không phải là sợ, mà là nguyên hung đã đến tay, tại sao lại để người ta lừa cướp đi một cách dễ dàng như vậy?

Thượng Quan Phụng bế khẩu, đỏ mặt. Hạ Hầu Trinh nói :

- Bạch dì dì, thật lòng mà nói đó không thể gọi là lừa, mà là trao đổi có điều kiện, bọn họ chẳng có chỗ nào không phải với chúng ta cả!

Bạch Như Băng nói :

- Trinh nhi nói không sai, nhưng lẽ ra lão ta không nên nói là người của Ôn Nhu cung?

Hạ Hầu Trinh gật đầu nói :

- Cũng phải, tại sao không nói rõ ra.

Bỗng nghe Hạ Hầu Khiết lên tiếng :

- Sợ rằng bọn họ còn có nỗi khổ tâm mà không muốn cho người khác biết, từ quan hệ giữa Tây Môn Vọng và Cuồng - Ngốc nhị quái mà suy thì nội tình chuyện này tuyệt đối không đơn giản!

Hạ Hầu Trinh nói :

- Tam muội thử nói rõ xem.

Hạ Hầu Khiết nói :

- Muội chỉ căn cứ vào sự thực mà phân đoán đúng hay không đúng chẳng dám nói...

Ngừng một lát nàng nói tiếp :

- Mẫu thân vừa nói Tây Môn Vọng là một trong tam tiên năm xưa, ba người đó luôn ẩn cư ngoài Nam Hải, xưa nay ít qua lại với võ lâm Trung Nguyên, luận về thân phận và thanh danh ba người đó tuyệt không dưới nhị quái, vậy tại sao bây giờ lại ở dưới Nhị quái, lại nói là phụng mệnh nhị quái mà hành sự?

Hạ Hầu Trinh gật gật đầu. Bạch Như Băng nói :

- Khiết nhi nói tiếp đi!

Hạ Hầu Khiết nói tiếp :

- Bây giờ lại xét đến bản thân Nhị quái hai người này, một giả cuồng một giả ngốc, nửa đời du hí phong trần xem thường danh lợi không màng thế sự, điều đó ai ai cũng biết. Nhưng từ sự thực hôm nay mà suy đoán xem ra bọn họ còn có người ở trên mình...

Hạ Hầu Trinh liền hỏi :

- Tam muội, làm sao biết được?

Hạ Hầu Khiết nói :

- Tây Môn Vọng nói sở dĩ Nhị quái đòi Kim Ngọc Dung là muốn trả thù cho đồ đệ của bọn họ nhưng bây giờ qua sự chứng thực của Tiều My, trong Ôn Nhu cung không có một nữ nhân như vậy, nhị tỷ thử nghĩ xem đây có phải là biểu hiện của việc bọn họ còn có người ở trên mình?

Hạ Hầu Trinh trầm ngâm một lát rồi nói :

- Có vẻ giống nhưng không chính xác!

Hạ Hầu Khiết gật gật đầu, nàng định nói nữa nhưng Bạch Như Băng đã cắt lời:

- Không nhắc đến chuyện này nữa, bọn họ có người ở trên hay không là chuyện của bọn họ, chúng ta chỉ cần truy tìm Kim Ngọc Dung

Hạ Hầu Trinh lắc đầu nói :

- Dì dì, nếu Cuồng - Ngốc nhị quái có người ở trên thì người đó nhất định không tầm thường.

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Không tầm thường thì sao nào?

Hạ Hầu Trinh nói :

- Dì dì nên biết rằng như vậy sẽ không dễ đối phó!

Bạch Như Băng bật cười rồi nói :

- Trinh nhi không phải dì dì tự phụ, nhưng dì dì không cho rằng đương thế võ lãm còn có nhân vật

nào khó đối phó hơn đại ca của ngươi!

Hạ Hầu Lam đỏ mặt, chàng gượng cười, nói :

- Dì dì quá khen...

Bạch Như Băng nói :

- Các ngươi đi khắp võ lâm hỏi xem có ai phủ nhận câu này của dì dì không?

Hạ Hầu Lam lắc đầu mà không nói gì. Hạ Hầu Trinh nói :

- Dì dì, dù người và đại ca liên thủ có thể đối phó toàn bộ võ lâm, và dù người ở trên Cuồng - Ngốc nhị quái không đáng lo, nhưng bọn họ đòi Kim Ngọc Dung để làm gì, chuyện này nhất thời khó có thể đoán ra được!

Bạch Như Băng nói :

- Điều đó cũng chẳng khó hiểu, chỉ cần truy theo hỏi Tây Môn Vọng thì lo gì không biết bọn họ đòi Kim Ngọc Dung để làm gì?

Hạ Hầu Lam xen vào :

- Theo ta thấy sở dĩ bọn họ đòi Kim Ngọc Dung là không phải vì để cứu lão ta!

Bạch Như Băng hỏi :

- Làm sao biết được?

Hạ Hầu Lam nói :

- Nếu bọn họ muốn cứu Kim Ngọc Dung thì không thể để Lam nhi tự do phế công lực của lão ta, dì dì nghĩ có đúng không?

Bạch Như Băng lắc đầu, nói :

- Điều đó rất khó nói, cũng có khả năng bọn họ tự biết không thể dùng võ lực đoạt Kim Ngọc Dung trong tay ta và ngươi nên đành phải hy sinh thân công lực của Kim Ngọc Dung để dùng biện pháp đó cứu lão ta đi!

Hạ Hầu Trinh gật đầu nói :

- Không sai, đại ca, cách nói của dì dì cũng rất có khả năng!

Bạch Như Băng nói tiếp :

- Ta thấy chúng ta không cần phí tâm trí đoán già đoán non nữa, một khi đuổi kịp Tây Môn Vọng thì mọi nghi vấn tất sẽ được giải đáp thôi!

Chương 29: Nam Hải Phong Vân

Sau năm ngày hành trình với tám lần đổi ngựa thì bọn Hạ Hầu Lam, Bạch Như Băng đã đến Ngũ Dương Thành, nơi này cách Nam Hải không xa nhưng đáng tiếc là suốt hành trình bọn họ chẳng điều tra được một chút tung tích của Nam Hải Kỳ Kình Khách Tây Môn Vọng.

Tuy nhiên, qua sự dò hỏi mà bọn Hạ Hầu Lam biết được thành Ngũ Dương này có một nhân vật Vạn Sự Thông kêu bằng Ngụy Hóa.

Thế là xa mã tìm đến Ngụy phủ, nghênh khách là một vị thư sinh trung niên, trán cao miệng rộng, đặc biệt là song mục rất sáng, trông cứ như một nhà tiên tri thông thái.

Người này nhìn Hạ Hầu Lam từ đầu đến chân rồi hỏi :

- Các hạ là...

Hạ Hầu Lam không trả lời mà hỏi lại :

- Xin thỉnh giáo tiên sinh có phải là Ngụy...

Thư sinh trung niên gật đầu nói :

- Đúng vậy tại hạ họ Ngụy tên Hóa, bằng hữu trên giang hồ mến mộ tặng cho biệt hiệu là Vạn Sự Thông. Xin hỏi chư vị là...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Tiên sinh đã có hiệu là Vạn Sự Thông thì tất phải biết Ngọc Diện Du Long...

Ngụy Hóa “à” một tiếng rồi nói :

- Không lẽ các hạ là Hạ Hầu...

- Không sai! - Hạ Hầu Lam nói - Tại hạ là Hạ Hầu Lam!

- Thật là tam sinh hữu hạnh? - Ngụy Hóa cung thủ chào và nói - Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền, Hạ Hầu đại hiệp tướng mạo phi phàm, cốt cách thoát tục...

Hạ Hầu Lam cắt lời nói :

- Ngụy tiên sinh quá khen!

Ngụy Hóa nhìn cỗ xa mã rồi nói :

- Hình như các vị từ xa đến, chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

- Không dám! - Hạ Hầu Lam nói - Bọn tại hạ đến đây là muốn thỉnh giáo tiên sinh một chuyện...

Ngụy Hóa mỉm cười nói :

- Hạ Hầu Lam đại hiệp cứ nói, phàm chuyện gì tại hạ biết thì không thể không trả lời!

Hạ Hầu Lam gật đầu, nói :

- Bọn tại hạ muốn hỏi tiên sinh về một người...

- Thì ra là vậy, nói về người thì vùng này Ngụy mỗ biết không ít, miễn là người đó đầy đủ chân tay mặt mũi và có tên có tuổi!

- Vậy tiên sinh có biết Tây Môn...

- Phải chăng là Nam Hải Kỳ Kình Khách Tây Môn Vọng trong Tam tiên?

- Không sai tiên sinh quả nhiên là danh bất hư truyền!

- Quá khen! - Ngụy Hóa mỉm cười nói - Nhân vật này tên tuổi quá lớn, mọi người đều biết, đâu riêng gì Ngụy mỗ?

Hạ Hầu Lam nói :

- Vậy tiên sinh có biết hành tung của Tây Môn Vọng hiện đang ở đâu không?

Ngụy Hóa gật đầu nói :

- Đương nhiên là biết, muốn tìm Tây Môn Vọng tất phải lên Băng Hà đảo...

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi :

- Xin hỏi tiên sinh Băng Hà đảo là nơi nào vậy?

Ngụy Hóa mỉm cười nói :

- Băng Hà đảo vốn là Quỳnh Châu đảo!

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi hỏi :

- Xin hỏi tiên sinh người nào tự ý đổi tên Quỳnh Châu đảo thành Băng Hà đảo vậy?

Ngụy Hóa thản nhiên nói :

- Tất nhiên là Đảo chủ Băng Hà đảo, ngoài người này ra thì còn có ai dám tự ý đổi tên đảo?

Hạ Hầu Lam chau mày nói :

- Đảo chủ Băng Hà đảo à? Xin hỏi người đó thế nào?

Ngụy Hóa cười cười nói :

- Chỉ biết người đó là Đảo chủ Băng Hà đảo, không ai biết lão ta họ gì tên gì, và là người ở đâu. Mười năm trước lão ta đột nhiên xuất hiện ở Quỳnh Châu đảo, dựa vào võ học tuyệt thế mà thu phục toàn bộ nhân sĩ trên đảo, sau đó đối tên Quỳnh Châu đảo thành Băng Hà đảo rồi tự xưng là Đảo chủ. Người này quanh năm suốt tháng đều bịt mặt, nhưng dưới trướng có không ít cao thủ võ lâm tựa như Tây Môn Vọng.

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Còn có Cuồng - Ngốc nhị quái Đông Phương Sóc và Ngãi Trì nữa phải không?

Ngụy Hóa gật đầu nói :

- Không sai, không sai, mà sao Hạ Hầu đại hiệp biết?

Hạ Hầu Lam cười cười, nói :

- Tiên sinh chớ hỏi làm sao tại hạ biết, xin trả lời tại hạ một câu nữa, võ công của vị Đảo chủ đó rất cao cường phải không?

- Đương nhiên rồi! - Ngụy Hóa nói - Nếu không thì những cao nhân như Tây Môn Vọng, Cuồng - Ngốc nhị quái có thể cúi đầu nghe lệnh?

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi tiếp :

- Thế thanh danh của vị Đảo chủ đó ra sao?

Ngụy Hóa đưa ngón tay cái lên và nói :

- Thật lòng mà nói, người này hùng tài đại lược, chính đạo hiệp nghĩa, tuy lúc đầu dùng võ lực để bá chiếm Băng Hà đảo, nhưng sau đó dùng văn đức để phục chúng. Do đó người trên đảo không ai là không phục, không ai là không kính trọng!

Hạ Hầu Lam mỉm cười nói :

- Đã là người chính đạo hiệp nghĩa, thi triển ân đức phục chúng như vậy thì tại sao vị Đảo chủ đó phải đeo mạng che mặt quanh năm suốt tháng?

Ngụy Hóa lắc đầu nói :

- Nói ra thật hổ thẹn, Ngụy mỗ tuy có biệt hiệu Vạn Sự Thông nhưng chuyện này không thể nào biết được!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Được, tại hạ xin hỏi câu cuối cùng, mấy ngày gần đây tiên sinh có thấy Tây Môn Vọng không?

Ngụy Hóa gật đầu nói :

- Lão ta vừa qua thành Ngũ Dương cách đây hai ngày...

Hạ Hầu Lam “à” một tiếng rồi nói :

- Lão ta có cắp một người phải không?

Ngụy Hóa lại gật đầu nói :

- Không sai nghe nói đó là một tên phản đồ!

- Phản đồ ư? - Hạ Hầu Lam mỉm cười nói - Hai chữ “phản đồ” này dường như không ổn rồi...

Ngụy Hóa vừa định hỏi thì Hạ Hầu Lam đã khoát tay nói tiếp :

- Đa tạ tiên sinh, tại hạ đã hỏi đủ rồi xin cáo biệt tại đây!

Nói đoạn, chàng lên xe rồi ra hiệu cho Hiên Viên Cực, Lãnh Thiên Trì giục ngựa đi!

Hạ Hầu Lam an tọa trong xe rồi nhìn qua Bạch Như Băng nói :

- Bạch dì dì đã nghe cả rồi chứ?

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Nghe cả rồi, ta nghĩ rất nhiều về vị Đảo chủ này.

Hạ Hầu Lam chau mày hỏi:

- Dì dì nghĩ về điều gì?

Bạch Như Băng nói :

- Ta nghĩ xem lão ta là vị nào trong võ lâm năm xưa?

Hạ Hầu Lam hỏi tiếp :

- Thế dì dì có nghĩ ra không?

Bạch Như Băng lắc đầu, nói :

- Nghĩ muốn nát óc nhưng chẳng được gì, tuy nhiên có một điểm không khó hiểu là người này nhất định phải có nỗi khổ tâm rất lớn, hoặc là một bí mật gì đó mà không muốn cho người khác biết!

Hạ Hầu Trinh buột miệng hỏi :

- Dì dì làm sao biết được?

Bạch Như Băng chậm rãi nói :

- Nếu không thì tại sao lão ta không ở Trung Nguyên mà lại chạy đến Nam Hải?

Hạ Hầu Lam gật gật đầu rồi trầm ngâm.

Hạ Hầu Trinh nói :

- Có thể lão ta không có chỗ đứng ở võ lâm Trung Nguyên!

Bạch Như Băng lắc đầu nói :

- Không thể nói vậy, nếu đúng như lời Ngụy Hóa nói, võ công người này đã có thể khiến Cuồng - Ngốc nhị quái và Nam Hải Kỳ Kình Khách thần phục thì há có lý nào không trụ được ở võ lâm Trung Nguyên?

Hạ Hầu Trinh ngớ người nàng nói :

- Không sai, vậy Bạch dì dì cho rằng.

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Ta vừa nói rồi, nhất định là lão ta có nỗi khổ tâm và bí mật rất lớn!

Chợt nghe Hoa Ngọc xen vào :

- Bạch phu nhân, theo phu nhân thấy đó là nỗi khố tâm gì và bí mật gì?

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Ngốc hài tử, đã gọi là nỗi khổ tâm và bí mật thì người khác làm sao biết được?

Hoa Ngon đỏ mặt, nhất thời bế khẩu không nói gì nữa!

Hạ Hầu Khiết lên tiếng :

- Mẫu thân, bất luận nói thế nào thì người này cũng là một nhân vật chính đạo hiệp nghĩa không chút nghi ngờ gì nữa!

Bạch Như Băng gật dầu, nói :

- Hùng tài đại lược, có thể phục chúng ở Băng Hà đảo thì quả thật không phải chuyện đơn giản, và khiến người ta không thể không khâm phục, không sai, lão ta đáng được gọi là một nhân vật chánh đao hiệp nghĩa!

Hạ Hầu Khiết nói tiếp :

- Một nhân vật như vậy thì không thể không có chỗ đứng ở võ lâm Trung Nguyên, xem ra cách nói của mẫu thân là đúng rồi, nhất định lão ta có nỗi khổ tâm và bí mật rất lớn!

Thượng Quan Phụng xen vào :

- Có khi nào lão ta trốn tránh kẻ thù...

Hạ Hầu Trinh cắt lời nói :

- Không thể, một nhân vật như vậy thì còn sợ gì ai?

Thượng Quan Phụng nói :

- Tóm lại, lão ta phải trốn tránh một điều gì đó, bằng không thì lão ta không thể chạy đến Nam Hải lập thân!

Hạ Hầu Trinh chau mày hỏi :

- Vậy theo Thượng Quan tỷ tỷ thì lão ta trốn tránh điều gì?

Thượng Quan Phụng mỉm cười, nói :

- Rất nhiều điều và cũng rất khó nói, tỷ như tránh kẻ thù, tránh thế tục, tránh tình, tránh...

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Không sai, chỉ không biết đích xác là món nào thôi!

Chợt nghe Tiểu My xen vào :

- Đợi đến khi đó hỏi lão ta thì tất sẽ rõ!

Bạch Như Băng nói :

- Ngốc nha đầu, đã gọi là nỗi khổ tâm và bí mật thì lão ta có thể nói ra cho người khác biết sao?

Xa mã vẫn tiếp tục đi về hướng nam, mọi người trong xe vẫn tiếp tục bàn luận về chủ nhân Băng Hà đảo, nhưng không làm sáng tỏ được điều gì.

* * * * *

Sáng ngày hôm sau, xa mã đã đến Hải An, đây là một huyện thành ven biển, đứng ở Hải An có thể nhìn thấy bóng dáng Băng Hà đảo, xa xa giữa biển khơi.

Sau khi vào thành chừng vài mươi trượng thì đột nhiên xa mã dừng lại, Hiên Viên Cực lớn tiếng nói :

- Bẩm phu nhân, có người chặn xe!

Bạch Như Bang ngạc nhiên hỏi :

- Là ai vậy? Lam nhi ra xem thử!

Ha Hầu Lam đáp một tiếng rồi chui ra ngoài xe, Hiên Viên Cực nói không sai, trước xe chừng một trượng có một trụng niên hán tử đứng giữa đường, người này mặc bạch y, cổ áo viền kim tuyến, trông có vẻ như một thương nhân giàu có.

Hạ Hầu Lam nhìn bạch y hán tử với ánh mắt ngạc nhiên và lên tiếng :

- Các hạ là...

Bạch y hán tử mỉm cười, cung thủ nói :

- Tại hạ xin hỏi cỗ xa mã này có phải là của Bạch phu nhân?

Hạ Hầu Lam sững người, chàng gật đầu, nói :

- Không sai!

Bạch y hán tử quan sát Hạ Hầu Lam rồi nói tiếp :

- Các hạ có phải là Ngọc Diện Du Long Lạt Thủ Thần Ma Hạ Hầu đại hiệp?

Hạ Hầu Lam càng kinh ngạc, chàng nói :

- Cũng không sai, tại hạ chính là Hạ Hầu Lam dám hỏi các hạ là...

Bạch y hán tử cắt lời nói :

- Vậy thì không sai rồi, xin Hạ Hầu đại hiệp hạ lệnh cho xa mã đi theo tại hạ!

Nói đoạn y quay người bước đi về phía trước!

Ha Hầu Lam vội gọi :

- Này xin các hạ dừng bước, đây là...

Bạch y hán tử vẫn không dừng bước, nhưng quay đầu lại mỉm cười, nói :

- Hạ Hầu đại hiệp đến nơi tất sẽ biết thôi!

Hạ Hầu Lam do dự một lúc rồi nhìn qua Hiên Viên Cực nói :

- Đi theo hắn!

Hiên Viên Cực đáp một tiếng rồi ra roi giục ngựa phi nước kiệu theo bạch y hán tử. Hạ Hầu Lam vào xe thuật lại một lượt chuyện vừa xảy ra. Nghe xong Bạch Như Băng nói :

- E rằng đó là người của Băng Hà đảo rồi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Hắn định đưa chúng ta đi đâu nhỉ?

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Không nghe hắn nói sao, đến nơi tất sẽ biết mà!

Chẳng bao lâu thì xa mã lại ngừng lần nữa, nghe giọng của bạch y hán tử bên ngoài nói :

- Đến nơi rồi, mời chư vị xuống xe!

Hạ Hầu Lam xuống xe trước, và chàng cũng là người đầu tiên sững sờ.

Tiếp theo là Bạch Như Băng, bà ta cũng bất giác ngẩn người.

Xa mã dừng trước cổng một đại trang viên rộng lớn, trong trang viên có cây cối um tùm, trước cổng có hai con sư tử đá ngồi chầu, trông rất khí phái, trên cổng có tấm biển treo ngang với hai chữ lớn “Tân Quán”!

Hạ Hầu Lam thu mục quang lại và nói :

- Các hạ, đây là...

Bạch y hán tử mỉm cười nói :

- Tại hạ kêu bằng Sư Thành, phụ trách việc tiếp khách của Băng Hà đảo hôm nay phụng mệnh Đảo chủ nghênh tiếp chư vị, đây là nơi ở chuẩn bị cho chư vị.

Hạ Hầu Lam rùng mình, chàng nói :

- Qúy Đảo chủ biết...

Bạch y hán tử kêu bằng Sư Thành cắt lời nói :

- Không giấu gì Hạ Hầu đại hiệp, chư vị vừa vào Ngũ Dương thành, thì tệ Đảo chủ đã biết rồi!

Hạ Hầu Lam nói :

- Tai mắt của quý đảo bày bố khắp nơi, nắm bắt tin tức nhanh chóng, thật khiến người ta khâm phục!

- Không dám! - Sư Thành mỉm cười nói - Hạ Hầu đại hiệp quá khen rồi.

Hạ Hầu Lam nói :

- Có lẽ quý Đảo chủ cũng đã biết mục đích đến đây của bọn tại hạ?

Sư Thành gật đầu nói :

- Tệ Đảo chủ đã biết, mời chư vị vào Tân Quán nghỉ ngơi trước, một canh giờ sau, tệ Đảo chủ tất sẽ có sự an bày cho chư vị!

Hạ Hầu Lam nhìn qua Bạch Như Băng, Bạch Như Băng mỉm cười gật đầu rồi đưa mấy vị cô nương

cùng vào Tân Quán!

Hạ Hầu Lam nói :

- Đã vậy thì bọn tại hạ xin đa tạ quý Đảo chủ trước?

Nói đoạn, chàng cũng cất bước đi vào.

Vừa vào Tân Quán thì thấy tì nữ xếp hàng chờ đợi, Sư Thành đưa khách vào đại sảnh, trong đại sảnh bày biện rất đơn giản nhưng thanh nhã, bốn vách tường đều có treo tranh họa!

Hoa Ngọc ngắm nhìn lấy bức tranh rồi buột miệng hỏi :

- Những bức tranh này đều là thủ bút của quý Đảo chủ chăng?

Sư Thành mỉm cười nói :

- Đúng vậy, tệ Đảo chủ xin chư vị chỉ giáo thêm!

Bạch Như Băng nói :

- Qúy Đảo chủ quá khiêm tốn rồi, trong đương thế, thư họa đạt được trình độ thế này vốn chẳng có mấy người, quý Đảo chủ thật khiến người ta khâm phục!

Sư Thành tiếp lời :

- Sư Thành xin thay tệ Đảo chủ cảm ơn phu nhân!

Hạ Hầu Lam chăm chú nhìn bức họa treo mặt tường chính diện, bất giác song mục đột hiện dị quang, lúc này Sư Thành đưa tay mời mọi người và nói :

- Hạ Hầu đại hiệp...

Chợt nghe Hạ Hầu Lam chỉ bức họa treo ở vách tường chính diện và nói :

- Bức họa này cũng là thủ bút của quý Đảo chủ chăng?

Sư Thành gật đầu, nói :

- Đúng vậy, đây là bức họa đầu tiên của tệ đáo chủ khi người mới đến Băng Hà đảo!

Hạ Hầu Lam gật gật đầu, chàng định hỏi nữa thì đã nghe Bạch Như Băng lên tiếng :

- Lam nhi, có gì chờ lát nữa hãy nói, ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã!

Hạ Hầu Lam đáp một tiếng rồi bước đến ngồi cạnh Hoa Ngọc, Sư Thành cũng cáo lui đi ra khỏi đại sảnh.

Chờ Sư Thành đi khỏi Bạch Như Băng mới hỏi :

- Lam nhi, có gì không đúng chăng?

Hạ Hầu Lam nói :

- Bạch dì dì có thấy bức họa đó không?

Bạch Như Băng cười cười nói :

- Ta không mù, tự nhiên là thấy rồi, thế nào?

Hạ Hầu Lam nói :

- Trong tranh vẽ một thanh y khách đứng kẹp tay sau lưng dưới trăng, sắc diện đầy vẻ bi thương thê thiết, bên trên còn đề hai hàng chữ “Thiên Nhai Phiêu Linh Cô Độc Khách, Thế Thượng Duy Nhất Đoạn Trường Nhân” dường như chủ nhân Băng Hà đảo này là...

Bạch Như Băng nói :

- Đúng vậy hình như là mượn nét bút để nói lên tâm sự thầm kín của mình!

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Có lẽ như vậy, nhưng đó không phải là ý của Lam nhi!

Bạch Như Băng ngạc nhiên nói :

- Vậy ý của ngươi là gì?

Hạ Hầu Làm chậm rãi nói :

- Ngữ khí này cảm xúc rất giống một người!

Bạch Như Băng buột miệng hỏi :

- Ai?

Hạ Hầu Lam ấp úng một lúc mới nói ra được hai tiếng :

- Gia phụ!

Bạch Như Băng sững sờ, song mục lấp lánh dị sắc bà “à” một tiếng rồi nói:

- Phụ thân ngươi có ngữ khí cảm xúc thế này sao?

Hạ Hầu Lam gật đầu nói :

- Theo Lam nhi nhớ thì người thường đối trăng mà bi ngâm thế này!

Bạch Như Băng nói :

- Đây là chuyện khéo trùng hợp, trên đời này lại có hai người...

Lời chưa dứt thì có tiếng chân vang lên, Sư Thành bước vào theo sau y là mấy tì nữ dâng trà.

Sư Thành đến gần rồi cúi người, nói :

- Trước tiên, mời chư vị uống chút trà, đây là loại đặc biệt ở Băng Hà đảo, tuy không thơm bằng danh trà ở Trung Nguyên nhưng cũng ngon miệng, xin mời chư vị uống thử!

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Đa tạ, bọn ta nóng lòng muốn gặp quý Đảo chủ...

Sư Thành vội nói :

- Về chuyện này, Sư Thành chức vị thấp bé nên không dám làm chủ, lát nữa tệ Đảo chủ sẽ phái sứ giả đến, khi đó sẽ có sự an bày cho phu nhân!

Bạch Như Băng chau mày nói :

- Chẳng lẽ các hạ không thể tìm cho bọn ta một chiếc thuyền?

- Phu nhân thông cảm! - Sư Thành khom người nói - Ngư thuyền bình thường không được phép tiếp cận Băng Hà đảo, chỉ có thuyền đặc biệt trên đảo mới có thể ra vào Băng Hà đảo, nhưng chỉ khi nghênh tiếp tân khách thì những thuyền đó mới chèo từ đảo qua bên này, vì vậy không có lệnh của tệ dào chủ thì Sư Thành không dám và cũng không thể...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Vậy thì không dám làm khó dễ các hạ, ta còn chưa thỉnh giáo quý tánh của quý Đảo chủ?

Sư Thành nói :

- Cũng xin phu nhân thông cảm, điều này chỉ có bản thân tệ Đảo chủ biết mà thôi.

Bạch Như Băng “à” một tiếng rồi nói :

- Nói vậy chẳng có người nào trên quý đảo biết danh tánh của quý Đảo chủ là gì à?

Sư Thành gật đầu nói :

- Phu nhân sự thật là như vậy!

Bạch Như Băng cười cười nói :

- Đây quá là chuyện kỳ lạ mới nghe lần đầu, xem ra quý Đảo chủ tất có nỗi khổ tâm gì đó tàng ẩn trong lòng?

Sư Thành khẽ nói :

- Tại hạ không biết có thể là như vậy!

Y ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Mời chư vị ngồi uống trà nghỉ ngơi một lát, tại hạ đi...

Bạch Như Băng vội nói :

- Khoan đã ta còn có chuyện thỉnh giáo!

Sư Thành nói :

- Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, có điều gì xin phu nhân cứ hỏi!

Bạch Như Băng nói :

- Qúy Đảo chủ là người vùng nào ở Trung Nguyên?

- Điều này thì tại hạ không rõ...

- Nghe khẩu âm cũng có thể đoán ra chứ?

Sư Thành gượng cười nói :

- Không nói giấu gì phu nhân, từ khi Sư Thành được ân điển của Đảo chủ, vào nhận chức trên Băng Hà đảo đến nay vẫn chưa có phúc phần được gặp Đảo chủ.

Bạch Như Băng lắc đầu cười cười nói :

- Vậy thì chẳng có biện pháp gì rồi.

Ngừng một lát bà nói tiếp :

- Nói vậy cũng có rất nhiều người trên quý đảo chưa được gặp Đảo chủ?

Sư Thành gật đầu nói :

- Đúng vậy phu nhân!

Bạch Như Băng nói :

- Đang khi không thì tại sao phải như vậy?

Sư Thành nói :

- Điều này thì tai hạ không thể nói rồi, phu nhân!

Bạch Như Băng nói tiếp :

- Có thể quý Đảo chủ có điều bất đắc dĩ gì đó chăng?

Sư Thành lại gật đầu nói :

- Có khả năng là như vậy, phu nhân?

Bạch Như Băng khẽ phất tay nói :

- Được rồi, mời các hạ tự nhiên!

Sư Thành cúi chào mọi người rồi lui bước ra ngoài đại sảnh! Chờ Sư Thành đi khuất Hạ Hầu Khiết mới lắc đầu, nói :

- Người này thật là bế khẩu như nêm!

Hạ Hầu Lam nói :

- Không phải vậy đâu tam muội, căn bản là hắn không biết đấy thôi!

Bạch Như Băng gật đầu nói :

- Lam nhi nói đúng đấy, trong lòng hắn chì có hai chữ Đảo chủ, ngoài ra chẳng có gì khác!

Hạ Hầu Lam tiếp lời :

- Vị Đảo chủ này chẳng những cao thâm khôn lường mà còn có khả năng phục chúng!

Nói đến đây thì thấy Sư Thành trở vào, lần này theo sau y là mười mấy tráng hán với bàn ghế lểnh khểnh, sau khi vào sảnh thì bọn tráng hán lập tức bày biện ra.

Sư Thành cúi người mỉm cười rồi nói :

- Tệ Đảo chủ cho thiết tiệc để chư vị tẩy trần.

Bạch Như Băng nói :

- Qúy Đảo chủ quá khách khí rồi!

Sư Thành thản nhiên nói :

- Trà thô rượu nhạt, nơi thôn dã góc bể không kỳ trân dị phẩm gì đãi khách, mong chư vị thông cảm!

Nói đến đây thì bàn ghế đã bày biện xong, Sư Thành liền ra lệnh cho bọn tù nữ đưa rượu thịt dọn lên!

Trong chớp mắt rượu thịt đã dọn lên, tuy không mâm cao cỗ đầy với kỳ trân dị phẩm nhưng hương vị thức ăn rất ngon, nhất là đối với bọn Hạ Hầu Lam sau khi trải qua một hành trình xa xôi, đây quả là một bữa tiệc tẩy trần thú vị!

Sư Thành mời mọi người dùng tiệc vừa xong thì có một tráng hán chạy vào bẩm báo :

- Bẩm sư gia, Cẩm y sứ giả đến!

Sư Thành cáo lui rồi vội bước ra ngoài, chẳng mấy chốc y đưa một vị Cẩm y lão nhân vào sảnh, người này tuy có sắc diện vàng vọt nhưng bước chân trầm vững song mục rất có thần, vừa nhìn có thể biết ngay là một cao thủ võ lâm!

Theo sau Cẩm y sứ giả là hai tử y đại hán, một tên chấp kiếm đi bên trái, tên đi bên phải bê một chiếc hộp đàn chừng nửa thước vuông.

Sư Thành giới thiệu song phương xong thì Cẩm y sứ giả liền nói :

- Tệ Đảo chủ vì bận việc trên đảo nên không thể đích thân tiếp kiến chư vị, người đặc mệnh cho lão khiếu đến đây hoan nghênh chư vị giá lâm và bày tỏ sư khiếm khuyết!

Lào ngừng lại hắng giọng rồi nói tiếp :

- Tệ Đảo chủ đã biết mục đích đến dây của chư vị, vì vậy lão khiếu xin nói trước một điều, tệ Đảo chủ tuyệt đối không có ý bao che cho Kim Ngọc Dung.

Bạch Như Băng nói :

- Chẳng hay tại sao quý Đảo chủ lại giả danh Ôn Nhu cung?

Cẩm y lão nhân nói :

- Chuyện bất đắc dĩ, tệ Đảo chủ sợ chư vị không chịu giao Kim Ngọc Dung nên phải dùng hạ sách đó, vì chuyện này, tệ Đảo chủ cũng dặn dò lão khiếu thành thật xin lỗi chư vị, xin chư vị mở lượng hải hà!

- Khách sáo! - Bạch Như Băng nói - Vậy Kim Ngọc Dung hiện đang ở trên quý đảo?

- Không! - Cẩm y lão nhân nói - Lão khiếu đã đưa y đến đây...

Bạch Như Băng “à” một tiếng rồi nói :

- Vậy lão ta đang...

Cẩm y lão nhân vẫy tay, nói :

- Phu nhân, Kim Ngọc Dung ở trong chiếc hộp này!

Tử y đại hán lập tức đặt chiếc hộp gỗ xuống bàn!

Bạch Như Băng ngạc nhiên nói :

- Đây là...

Cẩm y lão nhân thản nhiên tiếp lời :

- Đây là thủ cấp của Kim Ngọc Dung!

Cử tọa đều biến sắc, Bạch Như Băng đưa tay mở nắp hộp và bất giác rùng mình, đoạn bà ta nhanh chóng đậy nắp hộp lại và nói :

- Qúy Đảo chủ làm thế là có ý gì?

Cẩm y lão nhân nói :

- Kim Ngọc Dung có thù hận với tệ Đảo chủ, sở dĩ tệ Đảo chủ viễn lai đến Nam Hải này cũng chỉ vì một Kim Ngọc Dung. Nhưng tệ Đảo chủ không dám chuyên quyền báo thù rửa hận, vì vậy mới phái

lão khiếu dâng thủ cấp Kim Ngọc Dung, thứ nhất là xin chư vị tin tưởng, thứ hai là xin chư vị đưa nó về Trung Nguyên...

Bạch Như Băng gật đầu, nói :

- Qúy Đảo chủ khiến người ta cảm phục!

Cẩm y lão nhân nói :

- Phu nhân khách khí rồi, đây là lẽ đương nhiên mà!

Bạch Như Băng cười cười rồi nói :

- Xin hỏi khi nào bọn ta mới được phép vào Băng Hà đảo và được quý chủ nhân tiếp kiến.

Cẩm y lão nhân do dự một lát rồi nói :

- Phu nhân, xưa nay Băng Hà đảo không tiếp khách và cũng không lai vãng với người bên ngoài...

Bạch Như Băng ngưng thần nhìn đối phương và nói :

- Ý của sứ giả là...

Cẩm y lão nhân nói :

- Không dám, đây là ý của tệ Đảo chủ, trước đây khi tệ Đảo chủ thu phục Băng Hà đảo có hứa với chúng nhân trên đảo rằng, một ngày còn trên đảo thì tuyệt không lai vãng với bên ngoài và cũng không rời Băng Hà đảo nửa bước. Vì thế bây giờ tệ Đảo chủ không dám nuốt lời hứa, không muốn phá lệ xin chư vị thông cảm mà đưa thủ cấp Kim Ngọc Dung trở về Trung Nguyên...

Bạch Như Băng định nói thì Cẩm y lão nhân đã nhanh miệng nói tiếp :

- Nếu chư vị định ở lại Hải An này du ngoạn mấy ngày thì tệ Đảo chủ vô cùng hoan nghênh, và cũng sẵn lòng làm tròn bổn phận chủ nhân!

Bạch Như Băng nói :

- Đa tạ hảo ý của quý Đảo chủ, nhưng Bạch Như Băng này vẫn xin quý Đảo chủ phá lệ cho phép bọn ta lên Băng Hà đảo tham kiến...

Cẩm y lão nhân mỉm cười nói :

- Phu nhân, lão khiếu vừa nói rồi mà!

Bạch Như Băng nói :

- Ta đã nghe, nhưng Bạch Như Băng này có lý do không thể không lên Băng Hà đảo gặp quý Đảo chủ!

Cẩm y lào nhân nói :

- Lão khiếu xin nghe...

Bạch Như Băng nói :

- Cho phép ta nói thẳng, ta không tin đầu người này là của Kim Ngọc Dung!

Cẩm y lão nhân sững người, lão gượng cười nói :

- Phu nhân nói vậy... Không lẽ tệ Đảo chủ có thể lừa dối chư vị sao?

Bạch Như Băng thản nhiên nói :

- Ta không dám nói quý Đảo chủ lừa dối, có lẽ sứ giả cũng biết danh hiệu của Kim Ngọc Dung?

Cẩm y lão nhân gật đầu nói :

- Điều này lão khiếu biết, danh hiệu của y là Thiên Diện thư sinh!

Bạch Như Băng mỉm cười, nói :

- Nghe tên mà biết người, ai ai cũng đều biết thuật dịch dung của lão ta là độc bộ võ lâm thiên hạ...

Cẩm y lão nhân gật đầu nói :

- Lão khiếu biết ý phu nhân muốn nói thủ cấp này là của người khác và đã qua sự dịch dung của Kim Ngọc Dung?

- Không sai!

- Nếu thật vậy phu nhân lên Băng Hà đảo thì sợ rằng cũng không thể biện nhận có phải Kim Ngọc Dung hay không từ thi thể của y!

- Nếu Kim Ngọc Dung chưa chết thì lấy đâu ra thi thể?

Cẩm y lão nhân ngớ người, lão nói :

- Phu nhân, đích thực là Kim Ngọc Dung đã chết!

Bạch Như Băng cười cười, nói :

- Ta nói lão ta vẫn còn sống trên Băng Hà đảo!

Cẩm y lão nhân chau mày rồi lắc đầu nói :

- Nếu phu nhân kiên quyết muốn lên Băng Hà đảo thì có thể nói ra lý do khác, hà tất phải cố ý lấy Kim Ngọc Dung làm khó tệ Đảo chủ?

Bạch Như Băng tiếp lời :

- Sứ giả nói rất đúng, ta còn có lý do khác, lý do này rất quan trọng...

- Lão khiếu xin được nghe...

- Ta hoài nghi quý Đảo chủ là một vị quen biết của ta trước đây!

Lời này khiến bọn Hạ Hầu Lam nghe ra cũng sững sờ.

Cẩm y lão nhân "à" một tiếng rồi nói :

- Vị quen biết trước đây của phu nhân là...

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Tự hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách Hạ Hầu Nhất Tu!

Hạ Hầu Lam vội kêu lên :

- Bạch dì dì...

Bạch Như Băng khẽ quát :

- Lam nhi đừng chọc miệng vào!

Hạ Hầu Lam còn muốn nói nữa, nhưng chàng chỉ máy môi rồi thôi.

Cẩm y lão nhân cười lớn rồi nói :

- Phu nhân nhầm rồi, lão khiếu dám nói rằng tệ Đảo chủ tuyệt không thể là...

- Sao sứ giả biết là không phải?

- Đương nhiên là lão khiếu biết...

- Vậy sứ giả có biết đại danh quý tánh của quý Đảo chủ không?

Cẩm y lão nhân ngớ người, lão lắc đầu nói :

- Điều này thì lão khiếu không biết!

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Vậy làm sao sứ giả biết quý Đảo chủ không phải họ kép Hạ Hầu, song danh Nhất Tu?

Cẩm y lão nhân nói :

- Tuy lão khiếu không biết danh úy của tệ Đảo chủ, nhưng lão khiếu dám nói...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Điều đó không có chút căn cứ rồi!

Cẩm y lão nhân suy nghĩ một lát rồi hỏi lại :

- Làm sao phu nhân biết chắc tệ Đảo chủ tất là...

Bạch Như Băng lại cắt lời nói :

- Ta vừa nói rồi, chỉ là hoài nghi mà!

Cẩm y lão nhân nói :

- Trên thế gian có nhiều người như vậy tại sao phu nhân chỉ hoài nghi tệ Đảo chủ.

Bạch Như Băng thản nhiên nói :

- Tất nhiên là ta có căn cứ!

Cẩm y lão nhân nói :

- Lão khiếu xin nghe căn cứ cửa phu nhân!

Bạch Như Băng chỉ bức họa và nói :

- Bức họa đó là thủ bút của quý Đảo chủ phải không?

Cẩm y lão nhân nhìn qua bức họa rồi gật đầu nói :

- Không sai đó chính là thủ bút của tệ Đảo chủ, bức họa này được vẽ khi người mới đến Băng Hà

đảo!

Bạch Như Băng mỉm cười nói :

- Vây xin sứ giả xem kỹ thần thái người trong tranh, phải chăng đầy mặt sầu tư bi thương?

Cẩm y lão nhân cười cười nói :

- Lão khiếu tuy không thông bút nghiên nhưng cũng có thể nhìn ra hàm ý của người trong tranh, vì hàm ý của bức họa này quá rõ ràng, phu nhân nghĩ có đúng không?

- Không sai! - Bạch Như Băng nói - Xin sứ giả xem tiếp hai hàng chữ bên trên...

Cẩm y lão nhân cắt lời nói :

- Thiên Nhai Phiêu Linh Cô Độc Khách - Thế Thượng Duy Nhất Đoạn Trường Nhân?

Bạch Như Băng nói :

- Đó có phải là quý Đảo chủ tự miêu tả?

Cẩm y lão nhân lắc đầu nói :

- Lão khiếu không dám võ đoán.

Bạch Như Băng nói :

- Vậy ta xin nói cho sứ giả biết, Hạ Hầu Nhất Tu tự hiệu là Đoạn Trường Toái Tâm Thâu Sinh Khách!

Cẩm y lão nhân mỉm cười nói :

- Phu nhân cho phép lão khiếu nói thẳng một câu nhé, bức họa này không hẳn là tệ Đảo chủ tự miêu tả mình, người đoạn trường trên thế gian này không nhất định chỉ là một vị Hạ Hầu Nhất Tu!

Bạch Như Băng nói :

- Ta thừa nhận là sứ giả nói có lý...

Cẩm y lão nhân nói :

- Vậy thì...

Bạch Như Băng thản nhiên tiếp nói :

- Ta nói cho sứ giả biết, ta nhất định phải đi Băng Hà đảo!

Cẩm y lão nhân ngớ người, lão nói :

- Phu nhân vừa rồi lão khiếu đã nói...

Bạch Như Băng cắt lời nói :

- Khắp thiên hạ, không đâu là không phải đất của vua, Băng Hà đảo là nơi mà ai cũng có thể đến được, ta có thể thuê thuyền xông vào đấy. Sở dĩ ta không muốn làm tổn thương hòa khí giữa song phương mà thôi!

Cẩm y lão nhân biến sắc, lão gượng cười, nói :

- Phu nhân đã cố chấp như vậy thì cho phép lão khiếu chuyển ý của phu nhân lên tệ Đảo chủ, thỉnh giáo để Đảo chủ định đoạt!

Nói đoạn lão vào thư phòng thảo một bức thư, sau đó lệnh cho một tử y đại hán chuyển lên đảo. Đoạn lão quay ra ngoài đại sảnh bồi tiếp bọn Bạch Như Băng nói chuyện.

Không đầy nửa canh giờ sau thì có một bạch y lão nhân hành lề với Cẩm bào lão nhân rồi quay sang nói với Bạch Như Băng :

- Lão khiếu phụng mệnh tệ Đảo chủ nghênh đón Bạch phu nhân và chư vị lên đảo, thuyền đã chuẩn bị xong, mời chư vị theo lão khiếu!

Bạch Như Băng đứng lên và mỉm cười nói :

- Không ngờ quý Đảo chủ lại phá lệ đặc chuẩn, bọn Bạch Như Băng sao được may mắn như thế!

Nói đoạn, bà ta đưa bọn Hạ Hầu Lam rời đại sảnh!

Dưới sự dẫn đường của bạch y lão nhân, không bao lâu thì mọi người đã đến bờ biển và lên một chiếc thuyền buồm. Thuyền nhổ neo chưa được nửa canh giờ thì đã thấy quang cảnh Băng Hà đảo trải dài trước tầm mắt, nơi bến thuyền có ba người sánh vai nhau mà đứng, đó chính là Cuồng - Ngốc nhị quái và Nam Hải Kỳ Kình Khách, ngoài ra xung quanh còn có không ít hắc y tráng hán!

Bạch y lão nhân phất tay cho thuyền hạ neo rồi bước vào khoang, cung kính thi lễ và nói :

- Đã đến nơi xin mời chư vị chuẩn bị xuống thuyền?

Nói đoạn, lão vội ra trước mũi thuyền cung thủ nói với những người trên bờ:

- Bẩm nhị vị hộ pháp khách quý đã đến!

Cuồng - Ngốc nhị quái phất tay một cái rồi cùng Nam Hải Kỳ Kình Khách lướt tới nghênh tiếp!

- Đông Phương Sóc cùng Ngãi Trì, Tây Môn Vọng thay mặt tệ Đảo chủ cung nghênh chư vị giai khách!

Bạch Như Băng đã ra ngoài khoang, bà mỉm cười đáp lễ và nói :

- Nhiều năm không gặp nhị vị, chẳng ngờ nhị vị...

Lời chưa dứt thì chợt nghe trong Băng Hà đảo truyền ra một hồi chuông!

Đông Phương Sóc vội nói :

- Tệ Đảo chủ đã từ hậu cung ra tiền sảnh chờ đợi, xin mời chư vị xuống thuyền và theo bọn lão khiếu!

Bạch Như Băng cũng không nói nhiều, bà mỉm cười cám ơn rồi soái lãnh bọn Hạ Hầu Lam đi theo Cuồng - Ngốc nhị quái và Tây Môn Vọng! Đoàn người đi qua mấy lần cửa, rẽ trái quẹo phải rồi cuối cùng mới đến một sảnh đường rộng lớn. Sau khi được Đông Phương Sóc mời ngồi thì Bạch Như Băng nhìn quanh rồi nói :

- Xin hỏi quý Đảo chủ...

Một lời chưa nói hết thì đột nhiên có tiếng thở dài, kế đó là một giọng khàn lão từ hậu sảnh cất lên :

- Như Băng sao nàng lại khổ thế, cứ xem như ta đã chết có phải là tốt hơn không?

Theo sau lời nói là một người từ hậu sảnh chậm rãi bước ra, đó là một thanh y lão nhân tướng mạo phương phi, khí độ siêu phàm, mi dài mắt phụng, khí khái lẫm liệt.

Hạ Hầu Lam chấn động toàn thân, trước mắt như hoa lên, chàng buột miệng kêu thất thanh :

- Nghĩa phụ...

Bạch Như Băng cất giọng run run nói :

- Hạ Hầu Nhất Tu quả nhiên là lão...

Thanh y lão nhân gật đầu, nói :

- Đúng vậy Như Băng. Chính là ta!

Hạ Hầu Lam định thần lại rồi kêu thất thanh :

- Chuyện này... Chuyện này sao lại có thể...

- Sao lại không thể?

Hạ Hầu Nhất Tu ngửa cổ lên và nói :

- Lam nhi, ngươi nhìn thử xem!

Ha Hầu Lam ngưng thần nhìn vào và bất giác rùng mình, chàng kinh ngạc nói:

- Không phải là người đã...

Hạ Hầu Nhất Tu thở dài, nói :

- Lam nhi có thể nói là vi phụ lớn mạng...

Giữa cổ lão ta còn rành rành một vết sẹo dài, Hạ Hầu Lam vội vàng phủ phục quỳ xuống!

Bạch Như Băng liên tục biến sắc, bà nói :

- Hạ Hầu Nhất Tu, lão thừa nhận hắn là cốt nhục của mình chứ.

Hạ Hầu Nhất Tu thản nhiên nói :

- Xưa nay ta chưa hề phủ nhận?

Bạch Như Băng lạnh lùng nói :

- Vậy tại sao lão nói hắn là...

Hạ Hầu Nhất Tu gượng cười, nói :

- Như Băng, ta cũng rất khổ tâm khi phải làm như vậy. Trước đây ta tưởng Kim Ngọc Dung đã chết thật, khi đó Lam nhi cũng đã trưởng thành nên ta định đi theo Ngọc Hà, ta không nhẫn tâm cho Lam nhi biết quá nhiều, vì vậy ta đành nói...

Bạch Như Băng nói :

- Nhưng lão làm thế lại hại khổ Lam nhi!

Hạ Hầu Nhất Tu nói :

- Ta biết, nhưng trước khi sự việc diễn ra ta đâu có ngờ...

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Lão vẫn còn nhận ta sao?

- Như Băng, xưa nay ta chưa hề...

- Vậy tại sao lão bỏ rơi mẹ con ta?

- Như Băng, nàng hiểu lầm rồi, ta...

Bạch Như Băng nộ khí nói :

- Bao năm qua ta nhẫn nhục ôm hận trong lòng, không ngờ hôm nay chỉ nghe được một tiếng hiểu lầm, Hạ Hầu Nhất Tu...

Lời chưa dứt thì bà định lao người tới, nhưng Hạ Hầu Khiết kịp thời giữ bà ta lại, đồng thời nàng kêu một tiếng bi thương :

- Mẫu thân...

Bạch Như Băng quát :

- Buông ta ra, ta phải trút hận cho hai mẹ con chúng ta.

- Mẫu thân? - Hạ Hầu Khiết vừa gạt lệ vừa nói - Dù thế não thì cũng là phụ thân của hài nhi, hài nhi sao có thể nhìn mẫu thân và phụ thân liều mạng với nhau? Mẫu thân phải trái thế nào người cũng nên nghe phụ thân giải thích.

Bạch Như băng quát :

- Ta không nghe!

Tuy nói thế nhưng bà ta vẫn ngồi yên không động đậy nữa!

Bấy giờ Hạ Hầu Nhất Tu mới nói :

- Như Băng, ta biết hiện tại nàng đang nộ khí xung thiên, vậy chờ lát nữa ta sẽ giải thích, bây giờ ta cho nàng xem vật này...

Nói đoạn lão thò vào tay áo lấy ra một phong thư rồi nói tiếp :

- Đây là thư của Ngọc Hà viết trước khi ta đi đón nàng, nàng có thể cầm lấy xem trước đi!

Bạch Như Băng “hừ” một tiếng lạnh lùng, bà đưa tay giật mạnh phong thư, mở ra xem rồi lập tức biến sắc. Bà ta ngước mắt nhìn lên và nói :

- Đây là do Sài tỷ tỷ viết thật sao?

Hạ Hầu Nhất Tu, nói :

- Chẳng lẽ ta còn có thể lừa dối nàng. Trinh nhi luôn ở bên cạnh Ngọc Hà, nàng đưa cho Trinh nhi xem thử có phải là bút tích của Ngọc Hà hay không?

Đột nhiên hai khóe mắt Bạch Như Băng rưng rưng ngấn lệ bà nói :

- Không cần bảo cô ta xem. “Đã nghe Nhất Tu nói rõ mọi chuyện, nguyện dâng nga hoàng nữ anh, thôi thúc Nhất Tu khởi hành đón muội... ” có mấy câu này là đã quá đủ rồi, nhưng lão...

Hạ Hầu Nhất Tu nói :

- Như Băng, đó là lúc Lam nhi ra đời, ta không thể không ở lại chiếu cố Ngọc Hà, vì vậy nên chậm trễ, chỉ cần nàng chờ ta thêm mấy ngày thì...

Bạch Như Băng tự nói :

- Nhưng ta đã không chờ, lão biết tính tình của ta mà...

Ngừng một lát bà nói tiếp :

- Khiết nhi, Trinh nhi mau khấu kiến phụ thân các ngươi.

Hạ Hầu Trinh, Hạ Hầu Khiết vội gạt lệ quỳ bái.

Hạ Hầu Nhất Tu cất giọng run run nói :

- Đa tạ nàng, Như Băng!

Bạch Như Băng nói :

- Đừng cám ơn ta, nên cám ơn phong thư của Sài tỷ tỷ đấy. Sài tỷ tỷ luôn tốt đối với ta như vậy, nhưng bà ta...

Bất giác bà bế khẩu rồi từ từ cúi đầu xuống.

Hạ Hầu Nhất Tu đỡ ba huynh muội Hạ Hầu Lam dậy và nói :

- Chờ lát nữa vi phụ sẽ nói chuyện với các ngươi, bây giờ vi phụ cho các ngươi gặp ân nhân cứu

mạng của vi phụ trước.

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên nói :

- Ân nhân cứu mạng của phụ thân?

Hạ Hầu Nhất Tu gật đầu nói :

- Vi phụ hoành kiếm tự vẫn nhưng không chết là nhờ có lão ta qua đường trông thấy nên cứu mạng, nếu vi phụ chết thật thì đã sớm thành tro bụi rồi, hôm nay làm sao có thể trùng phùng với các ngươi.

Lão ngừng lại rồi cất cao giọng gọi :

- Đại hòa thượng.

- A di đà Phật! Thiện tai, thiện tai, thí chủ hà tất phải gọi hòa thượng ta ra?

Vừa nghe giọng nói thì Hạ Hầu Lam rùng mình, một lão tăng khô gầy từ hậu sảnh bước ra.

Hạ Hầu Lam buột miệng kêu thất thanh :

- Hòa thượng, lão... là lão...

Lão tăng này chẳng phải là ai xa lạ, đó chính là Cuồng hòa thượng, lão mỉm cười nói :

- Không phải hòa thượng ta thì còn có thể là ai? Hòa thượng ta cũng lớn mạng như thí chủ, Kim Ngọc Dung quăng ta xuống hồ nhưng hòa thượng ta lại nổi lên. Cũng may là khi đó hắn không chờ mà bỏ đi, bằng không hòa thượng ta nhất định không thể gặp lại thí chủ rồi, mọi chuyện đều có thể nói là ý trời!

Hạ Hầu Lam ngạc nhiên hỏi :

- Thế bộ xương dưới đáy hồ là của ai?

Cuồng hòa thượng cũng ngạc nhiên hỏi lại :

- Thí chủ cũng xuống đó à?

Hạ Hầu Lam bèn thuật lai một lượt chuyện chàng bị Kim Ngọc Dung khích ngũ đại môn phái bức chàng phải nhảy xuống Hồng Trạch hồ!

Nghe xong Cuồng hòa thượng cười cười nói :

- Đó là một kẻ vô tội đáng thương bị dìm xuống hồ cùng hòa thượng ta, hắn không biết võ công và cũng không có khả năng dịch huyệt như hòa thượng ta nên Kim Ngọc Dung vừa xuất chỉ điểm thì hắn đã mất mạng rồi. Hòa thượng ta ra đi định để lại chiếc vòng tay bồi tiếp hắn mà thôi.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Hòa thượng ta xuống hồ một chuyến cũng đáng giá, nếu không thì ta đâu biết là Kim Ngọc Dung chưa chết, và nếu hòa thượng ta không biết thì lão thí chủ đây càng không biết!

Hạ Hầu Nhất Tu tiếp lời :

- Trên thực tế năm xưa thu phục Băng Hà đảo này là đại hòa thượng chứ không phải ta, khi đó thương thế của ta chưa lành, sau khi thương thế bình phục thì đại hòa thượng mới nói cho ta biết Kim Ngọc Dung vẫn chưa chết. Đồng thời còn phái người vào Trung Nguyên dò la tin tức.

Bạch Như Băng nói :

- Đã vậy thì tại sao lão không sớm đưa Lam nhi...

Hạ Hầu Nhất Tu cắt lời, nói :

- Không nói giấu gì nàng, đại hòa thượng đã nhìn thấy ta tất là người trong Phật môn, một khi Kim Ngọc Dung bị trừ diệt thì cũng là lúc ta quy y Phật môn, đã thế thì tại sao không để các ngươi cho rằng ta đã chết...

Hạ Hầu Lam vội nói :

- Nói vậy phụ thân phải...

Hạ Hầu Nhất Tu gật đầu nói :

- Đúng thế, Lam nhi ta chỉ còn lưu lại trên Băng Hà đảo này nửa ngày thôi và cũng chỉ có thể gần gũi với các ngươi nửa ngày...

Hạ Hầu Lam bất giác rùng mình, đầu cúi xuống!

Hầu Trinh liền nói :

- Đại hòa thượng, lão...

Bạch Như băng quát :

- Trinh nhi, không được vô lễ, chúng ta nên mừng cho phụ thân các ngươi mới phải!

Hạ Hầu Trinh không dám nói gì nữa, chợt nghe Cuồng hòa thượng cao giọng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật? Nữ thí chủ không có duyên với Phật môn nên hòa thượng ta không dám đến độ!

Bạch Như Băng thản nhiên nói :

- Đại hòa thượng nên nói là sát khí của ta quá nặng.

Hạ Hầu Nhất Tu mỉm cười nói :

- Như Băng, nàng không thể đi, nàng phải thay ta đến hai nhà Thượng Quan và Hoa gia cầu thân cho Lam nhi!

Thượng Quan Phụng nghe vậy thì bất giác đỏ mặt.

Bạch Như Băng ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì lão cùng biết à?

Hạ Hầu Nhất Tu mỉm cười gật đầu, đoạn lão dịch mục quang nhìn qua Thượng Quan Phụng rồi nói :

- Đáng tiếc là không có Hoa cô nương ở đây cho ta xem mặt...

Bạch Như Băng cười nhạt nói :

- Xem ra số của Lam nhi cũng đào hoa chẳng kém gì lão rồi!

Mọi người nghe vậy thì bật cười, Hạ Hầu Nhất Tu phất tay, nói :

- Mau dọn tiệc rượu, chúng ta phải tận hưởng niềm vui đoàn tụ trong nửa ngày hôm nay!

Thế là Băng Hà đảo rộn ràng, náo nhiệt hẳn lên.

Qua ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng thì có một chiếc thuyền lớn lặng lẽ rời Băng Hà đảo.

Có ba người đứng trên bờ vẫy tay tiễn biệt, đó là Cuồng - Ngốc nhị quái Đông Phương Sóc, Ngãi Trì và Nam Hải Kỳ Kình Khách Tây Môn Vọng...

匯聚當世最強的武林名宿，各展所能互爭雄長，彼此內力、招式、戰意均在伯仲之間，時而獨鬥，時而群攻，戰況之激烈兇險非筆能形容，結果了七日七夜才勝負。

THẤT KỲ ĐOẠT MẠNG

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Dương Châu Thành

Một ngôi thành hùng vĩ, nguy nga tráng lệ nơi phồn hoa đô hội mà không có một chốn nào trên giang hồ sánh bằng. Nếu có một chốn có thể so sánh với Dương Châu Thành ngoài Trường An ra chẳng thể tìm được nơi nào khác.

M

Khi tiết trời vào thu, với những ngọn gió thu hiu hiu tạo ra một cảnh trí vừa thơ vừa ảm thì thành Dương Châu lại bừng náo nhiệt khác hẳn với tiết trời. Nhất là vào ngày tết Đoan Ngọ, cái ngày mà bất cứ cư dân nào ngụ tại nhà. Bởi vì ngày đólà ngày rước bài vị của những anh hùng trượng nghĩa trong giang hồ, cái ngày mà tất cả mọi người như đã in vào tâm trí họ trong câu chuyện tương truyền về vị Tể Tướng Khuất Nguyên. Cũng chính vì câu chuyện của vị Tể Tướng trung nghĩa mới có ngày lễ hội rước bài vị trong dịp tết Đoan Ngọ.

Nhưng có lẽ trong lễ hội đó, với những hàn kiệu kết hoa trang hoàng lộng lẫy để tôn vinh những vị anh hùng hảo hán đã được mọi nguời tôn kính thì một chiếc kiệu được chú ý đến nhiều nhất.

Chiếc kiệu hoa sau cùng, với bảy ngọn đại kỳ rủ trong gió thu. Bảy ngọn đại kỳ gồm Thanh kỳ, Huỳnh kỳ, Hắc kỳ, Bách kỳ, U Linh kỳ và Tử kỳ được mọi người trông đợi nhất.

Tại sao mọi người ở thành Dương Châu lại chú tâm vào mỗi chiếc kiệu có bảy ngọn đại kỳ đó, bởi một lẽ nó là chiếc kiệu mang bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp, một đại hiệp mà cuộc đời hành hiệp đã tạo dựng bao ân phúc cho bá tánh. Nhưng rồi một ngày kia đột nhiên người không xuất hiện nữa, chỉ để lại bảy ngọn đại kỳ, mà bao nhiêu người thèm muốn. Hiện tại Thất Long Kỳ Hiệp không còn nữa, chỉ còn là dĩ vãng để mọi người trong giang hồ hoài tưởng.

Thất Long Kỳ Hiệp đi đâu, hay đã bị kẻ thù ám hại, chẳng một ai biết. Còn bảy ngọn tiểu kỳ của người đã bị chia tam xẻ tứ trong tay những nhân vật khét tiếng trên giang hồ, mà bất cứ ai dù ham mê võ công quán tuyệt của Thất Long Kỳ Hiệp cũng không dám nghĩ một ngày nào đó mình sẽ là chủ nhân của bảy ngọn tiểu kỳ.

Những chùm pháo thăng thiên đua nhau bay vùn vụt lên bầu trời đêm cao vời vợi để tạo thành những doá hoa trông vô cùng đẹp mắt, khi đoàn kiệu rước bài vị đến trung tâm thành Dương Châu. Mọi người chung nhau một đêm náo nức, phấn khởi để cùng nhớ về những vị anh hùng đã mất, nhớ về những vị đại hiệp một thời ai cũng đều mơ ước được như họ.

Trong một toà lầu nằm chếch về hướng Đông khi mọi người đều nô nức với đêm hội thì có một hán niên khoảng chạc ngoài hai mươi, dáng vẻ thư sinh trong bộ trường y nho sĩ đứng trên lan can dõi mắt nhìn xuống hàng kiệu hoa. Ánh mắt của y dừng lại nơi chiếc kiệu của Thất Long Kỳ Hiệp. Một ánh mắt xa vời như nhìn vào một cõi vô định nào đó.

- Ầm...

Tiếng nổ nghe ù cả thính nhĩ, cùng với tiếng nổ đó thì chiếc kiệu rước bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp tan tác như xác pháo thăng thiên. Mọi người nhốn nháo hẳn lên. Đêm lễ hội rước bài vị thoáng chốc như bày ong vỡ tổ, hỗn độn và tan tác.

Hán niên nho sinh chau mày, từ trên lan can toà ký lầu phi thân xuống như cánh én lượn. Khinh pháp của hán niên quả là cao siêu không sao tưởng tượng được. Chỉ trong chớp mắt, y đã đến ngay chiếc kiệu bài vị Thất Long Kỳ Hiệp. Chiếc kiệu trông thật thê thảm. Bả ngọn đại kỳ biểu tượng của Thất Long Kỳ Hiệp giờ biến thành những mảnh giẻ nham nhở.

Cùng với sự xuất hiện của hán niên thì một bóng người từ chiếc kiệu cũng băng mình lướt đi nhanh không thể tưởng. Thấy khinh công người đó có phần khả nghi là hung thủ đã huỷ chiếc kiệu bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp, hán niên liền trổ khinh thuật bám theo.

Mặc dù khinh công của hán niên cao thâm như vậy, nhưng đến cổng thành Dương Châu thì bóng người phía trước đã mất dạng.

Hán niên đứng tần ngần nhìn quanh. Khinh công của người này khiến hán niên thư sinh thoáng một chút ngỡ ngàng hiện lên dung diện anh tuấn khôi ngô.

Hán niên khẽ nói:

- Người đã chết rồi mà kẻ thù vẫn không cho yên.

Khi hán niên vừa toan dợm bước thì xa xa trong một ngôi cổ miếu có ánh lửa nhoáng lên. Sau ánh lửa đó thì một ngọn lửa bùng cháy lập loè. Thần nhãn của hán niên như sáng ngời hướng về ngọn lửa đang bập bùng đó. Ánh mắt của hán niên đứng phía sau ngọn lửa bập bùng.

Hán niên chấp tay sau lưng thả bước về phía ngọn lửa trong cổ miếu.

Còn cách ngọn lửa ba trượng, hán niên nhận ra một người vận hắc y, trùm đầu ngồi nhìn ngọn lửa.

Người đó chẳng cần nhìn lên, mắt vẫn chăm chăm vào ngọn lửa lập loè. Ánh sáng từ ngọn lửa hắt lên chiếu rọi thần nhãn của người kia trong chiếc mũ, một đôi mắt sáng ngời như hai vì sao đêm.

Ngay bên cạnh người đó là ngọn tiểu kỳ màu đen, phập phều bay trong gió.

Hán niên bước đến ngồi đối diện với người vận trường y màu đen, ánh mắt nhìn ngọn tiểu hắc kỳ.

Người kia rút ngọn tiểu hắc kỳ, phóng qua ghim bên cạnh hán niên:

- Đã đến lúc Quân Đạt thay ta hội kỳ.

- Quân Đạt đã chờ đợi cái ngày này lâu lắm rồi. Dù có phải tan xương nát thịt, Quân Đạt cũng phải thực hiện sứ mạng đó.

- Sứ mạng hội kỳ không phải ai cũng có thể thực hiện được nhưng ta tin tưởng vào Quân Đạt. Khi nào hợp nhất bảy ngọn đại kỳ của Thất Long Kỳ Hiệp thì con mới biết được lai lịch của mình.

- Sư phụ... Thật ra Quân Đạt có quan hệ thế nào với Thất Long Kỳ Hiệp?

- Chưa hội kỳ thì con chưa cần biết. Nếu ngươi tha thiết muốn biết rõ thân phận của mình và muốn biết về Thất Long Kỳ Hiệp tuyệt tích như thế nào thì phải hội kỳ cho bằng được. Dù sứ mạng đó có phải trả giá bằng chính sinh mạng của ngươi.

- Quân Đạt sẽ hội kỳ!

Quân Đạt rút ngọn tiểu hắc kỳ cho vào ống tay áo. Chàng lưỡng lự một lúc rồi hỏi:

- Sư phụ... Ai vừa mới huỷ chiếc kiệu bài vị của Thất Long Kỳ Hiệp?

- Chắc chắn con đã nhận ra võ công của người đó.

- Người đó có khinh công rất cao siêu. Với khinh công như người đó Quân Đạt đoán nội lực của y trong giang hồ không có mấy người đạt tới cảnh giới đó.

- Nhưng võ công của chủ nhân người kia còn cao thâm gấp bội phần.

- Chủ nhân người đó là ai, và y là ai?

Hắc y nhân đứng lên:

- Khi nào hội đủ thất kỳ đoạt hồn, sư phụ sẽ nói cho con biết.

Nói xong hắc y nhân quay lưng, và chỉ ba lân lắc mình đã mất dạng.

Quân Đạt ngồi bần thần nhìn ngọn lửa bập bùng. Sống với sư phụ từ nhỏ đến lớn nhưng hành tung của sư phụ thật là bí ẩn. Nhiều lúc chàng muốn hỏi về thân thế của mình nhưng sư phụ không bao giờ nói. Chàng chỉ có thể võ đoán mình có quan hệ với Thất Long Kỳ Hiệp và sự tuyệt tích của Thất Long Kỳ Hiệp có liên quan đến bảy ngọn tiểu kỳ nên sư phụ mới trao cho chàng sứ mạng hội kỳ sau khi

trưởng thành.

Quân Đạt ngồi suy nghĩ một lúc rồi mới đứng lên, rời ngôi cổ miếu trở lại toà kỷ lầu.

Theo như chàng biết về đêm hội rước bài vị hôm nay thì những người giũ những ngọn kỳ kia sẽ xuất hiện ở Dương Châu Thành. Mà chàng đang chờ những người đó.

Quân Đạt vừa đi vừa miên man suy nghĩ và khi chàng dừng bước đã đứng trước thềm tam cấp toà kỷ lầu. Tất cả đã trở lại sự tĩnh lặng, trong kỷ lầu hơn ba mươi vị khách thập phương đang ngồi tán gẫu về chuyện kiệu hoa của Thất Long Kỳ Hiệp bị ai đó phá huỷ.

Quân Đạt nhìn lên tấm bảng hiệu "Thiên Lộc Các" rồi mới chắp tay sau lưng thả bước vào nhà chính sảnh.

Sự xuất hiện cùng phong thái đĩnh đạc của Quân Đạt khiến những người thực khách phải chú nhãn quan sát. Mặc cho những người kia nhìn mình, Quân Đạt vẫn phớt lờ tiến vào chiếc bàn trống kê trong góc nhà chính sảnh. Chàng chọn chỗ ngồi ở trong toà chính sảnh cốt muốn nghe những lời bàn.

Gã tiểu nhị tất bật bước ra. Gã tiến đến bàn Quân Đạt, vừa lắc đầu vừa nói:

- Ái da... Thật không thể nào tưởng tượng được và cũng không thể nào hiểu được sao lại có chuyện này.

Y lắc đầu cúi xuống nói:

- Công tử dùng thứ rượu gì?

- Quán chủ cho tại hạ một vò rượu hai cân.

- Vâng vâng... tiểu nhân mang ra ngay.

Gã quán chủ bỏ vào trong. Những vị khách vẫn nhìn vào Quân Đạt với ánh mắt tò mò.

Trong số những vị thực khách có mặt tại Thiên Lộc Các thì ngồi bên cạnh bàn của Quân Đạt là một lão già có thân hình gày nhom, tưởng chừng như chỉ có da bọc xương, với đôi mắt ngầu đục thỉnh thoảng lại liếc chừng Quân Đạt.

Khi gã tiểu nhị bưng vò rượu ra đặt xuống bàn Quân Đạt thì hai cánh tay của lão già táy máy.

Gã tiểu nhị vừa thấy đôi song thủ của lão già gõ nhịp trên bàn vội nép qua sau lưng Quân Đạt, ghé miệng xuống nói nhỏ vào tai chàng:

- Công tử coi chừng lão già ngồi bên cạnh.

Quân Đạt nhìn lên:

- Đa tạ quán chủ đã chỉ giáo, tại hạ sẽ để tâm.

Gã tiểu nhị mỉm cười, nhưng vừa bước đi thì lão già lắc mình. Chỉ trong chớp mắt trảo thủ của lão đã khống chế hổ khẩu gã tiểu nhị rồi.

Quân Đạt cau mày.

Lão già chẳng chú ý đến chàng, kéo gã tiểu nhị về bàn mình. Lão ấn gã tiểu nhị ngồi xuống chiếc ghế, gằn giọng nói:

- Ê... ngươi ngồi xuống đây một chút!

Tiểu nhị biến sắc:

- Tiểu nhân còn bận việc, không tiện tiếp lão thân thâu.

Quân Đạt để mắt mới nhận ra một bàn tay của lão già có sáu ngón. Chiếc ngón thừa thãi kia trông rất kỳ cục, nhưng nó lại sinh động hơn những ngón tay khác.

Lão già trợn mắt:

- Ngươi bận việc lắm hả? Bận việc sao còn nói xấu lão phu? Bộ... bộ ngươi tưởng ta điếc hổng có nghe sao? Hừ!

Gã tiểu nhị khoát tay:

- Tiểu nhân đâu có nói gi.

- Ngươi chắc không nói chứ?

Độ mươi gã thực khach đứng lên rời gian chính sảnh. Những người đó không muốn phiền luỵ đến mình vội vã bỏ đi trước.

Lão già dựng tiểu nhị đứng sững lên, lắc đầu hỏi:

- Ngươi thật là bất cẩn... bất cẩn lắm đó. Thôi đi đi!

Gã tiểu nhị rối rít ôm quyền xá lão:

- Lão thần thâu thật là đại nghĩa, nếu thần thâu có nhã hứng thì tiểu nhân thiết đãi người một vò rượu năm cân Bồ đào thổ phồn tửu.

- Ồ, tốt lắm. Mang ra đây nhanh lên!

Gã tiểu nhị đi rồi, lão mới quay lại Quân Đạt:

- Đêm nay tráng sĩ thích uống rượu với lão hay thích ngồi một mình?

- Tại hạ thích ngồi một mình.

- Lão thì buồn quá, thích ngồi uống rượu với tráng sĩ nhưng nếu tráng sĩ không thích thì lão cũng chẳng làm phiền đến tráng sĩ.

Gã tiểu nhị bưng vò rượu năm cân ra, lão ôm lấy vò rượu vào long, thở dài nói:

- Lão thích uống rượu với tráng sĩ đây nhưng tráng sĩ lại không thích uống rượu vơí lão.

Lão đành phải tìm tên tiểu hoà thượng và tiểu tử Vũ Văn Tiểu Vĩ vậy. Ngươi ở đây tiếp tráng sĩ nhé!

Gã tiểu nhị rối rít:

- Lão thần thâu cứ tự nhiên!

Lão nhăn mặt cười với tiểu nhị, ôn tồn nói:

- Ngươi không ngại tiễn lão ra cửa chứ?

- Tất nhiên phải tiễn lão thần thâu.

Lão cùng với tiểu nhị song hành ra cửa. Hai người ra đến bên ngoài hành hiên, lão quay mặt lại nhìn Quân Đạt, thấy chàng vừa nhấp xong một chén rượu, đặt chén xuống bàn lơ đễnh nhìn qua ô cửa sổ.

Lão quay lại gã tiểu nhị, nghiêm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi... ngươi không được bép xép về lão đấy nhé. Nếu không lão sẽ đoạt hết những chiếc tráp kim ngân của ngươi đấy.

Lão nói xong bình thản bước xuống bậc tam cấp rồi bất thần trỏ khinh thuật lướt đi nhanh không thể tưởng. Nhìn bộ dạng thấp bé của lão, không một ai có thể nghĩ khinh công của lão cao thâm như vây, nhưng những cao thủ thượng thừa ở Dương Châu thì chẳng ai không biết mặt lão, và khi đối diện cũng phải nể mặt bởi lão chính là Lục Chỉ Thần Thâu.

Một trong những kỳ nhân của võ lâm.

Lục Chỉ Thần Thâu đi rồi, gã tiểu nhị hấp tấp quay trở vào đến ngay bàn Quân Đạt.

Gã nhìn chàng lí nhí hỏi:

- Công tử biết lão già khi nãy là ai không?

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không biết vì mới bước ra giang hồ. Nếu quán chủ biết xin chỉ giáo cho tại ha.

- Ai da, công tử mới ra giang hồ nên không nhận biết lão già sáu ngón khi nãy chẳng phải khác lạ mà chính là Lục Chỉ Thần Thâu.

Đôi chân mày lưỡi liềm của Quân Đạt cau hẳn lại. Chàng lặp lại câu nói của tiểu nhị:

- Lão chính là Lục Chỉ Thần Thâu à?

- Chính lão đó.

Nghe tiểu nhị khẳng định, đầu óc chàng ù ù những âm thanh kỳ lạ, bởi cái ngoại danh mà chính sư phụ chàng đã từng căn dặn với chàng, trên giang hồ có một nhân vật sáu ngón ngoại hiệu là Lục Chỉ Thần Thâu mà khi hội diện không được mất cảnh giác.

Quân Đạt còn đang suy nghĩ thì gã tiểu nhị hỏi:

- Công tử kiểm tra lại xem có mất túi kim ngân không?

Quân Đạt trầm mặt. Chàng thò tay vào ống tay áo, ngọn tiểu hắc kỳ không còn trong ông tay áo của chàng nữa. Vẻ mặt chàng căng thẳng đến cực độ, bật đứng dậy:

- Quán chủ biết Lục Chỉ Thần Thâu ở đâu không?

- Công tử bị mất túi kim lượng phải không?

Quân Đạt không tiên nói, nghiêm mặt hỏi ngược lại tiểu nhị:

- Tại hạ cần gặp lão, quán chủ biết lão trú ở đâu không?

Gã tiểu nhị lắc đầu:

- Làm sao tiểu nhân biết được.

Quân Đạt lấy một nén bạc đặt lên bàn rồi bước thẳng ra ngoài Thiên Lộc Các. Ra đến bên ngoài chàng đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng của Lục Chỉ Thần Thâu đâu ngoài bóng tối

của ngày tết Đoan Ngọ.

Quân Đạt tự trách mình sao quá hời hợt để Lục Chỉ Thần Thâu lấy tiểu hắc kỳ dễ dàng.

Chàng sực nhớ đến hai nhân vật mà Lục Chỉ Thần Thâu nhắc là tiểu hoà thượng và Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Mặc dù chưa biết hai người này ở đâu, nhưng rõ ràng lão thần thâu nhắc đến hai người đó thì nhất định họ ở đâu đó trong Dương Châu Thành.

Chàng quyết định truy tìm tông tích hai người đó để hội diện với Lục Chỉ Thần Thâu đòi lại tiểu hắc kỳ.

THẤT KỲ ĐOẠT MẠNG

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tiểu Tăng Phá Giới

Lục Chỉ Thần Thâu sau khi đoạt được lá tiểu hắc kỳ của Quân Đạt thì rời ngay khỏi thành Dương Châu. Lão ra khỏi thành bằng cửa Đông, đến một ngôi chùa hoang. Chưa vào trong chùa nhưng Lục Chỉ Thần Thâu đã thấy ánh nến nhập nhoạng từ ngôi chánh điện hắt ra. Lão phấn chí vô cùng, gia tăng cước bộ.

L

Vừa đến ngôi chánh điện, Lục Chỉ Thần Thâu đã cất tiếng nói oang oang:

- Tiểu hòa thượng... ngươi đang ăn vụng ở đây phải không?

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa lướt vào trong gian chánh điện phủ đầy mạng nhện.

Trong gian chánh điện một tiểu hòa thượng đang cầm một miếng thịt, chưa kịp cho vào miệng thì Lục Chỉ Thần Thâu đã dùng vô hình thủ đoạt lấy.

Lão không chờ tiểu hòa thượng mời mà cho luôn miếng thịt vào miệng nhai ngấu nghiến, rồi dốc cả vò rượu tu ừng ực.

Đặt vò rượu xuống sàn gạch, Lục Chỉ Thần Thâu gật gù tắc lưỡi:

- Ái chà, ngon quá... ngon quá!

Tiểu hòa thượng chớp con mắt to tròn:

- Lúc nào Lỗ Trình tiểu sư thưởng thức món ăn thích khẩu thì y như rằng sẽ gặp Lục Chỉ Thần Thâu huynh phá đám.

Nghe hai người xưng hô với nhau, không một ai ngờ được bởi họ xem nhau như huynh đệ mặc dù niên kỷ chênh lệch nhau rất xa.

Lục Chỉ Thần Thâu ngoạm miếng thịt nữa rồi chùi mép nói:

- Lão huynh không hiểu sao chỉ có hòa thượng là nấu thịt chó ngon thôi, nhất là lão đệ của lão đấy chứ. Lão huynh còn cách lão đệ mươi trượng đã chảy nước rãi rồi.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình xoa chiếc đầu trọc:

- Bởi vì thèm cái món đắc khẩu này mà Lỗ đệ mới chui rúc không dám ở trong Long Thiền Tự.

Tiểu hòa thượng vừa nói vừa mở túi nải. Trong túi nải của Lỗ Trình là những miếng thịt chó vàng ngậy thơm lừng.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa thấy mắt đã mở tròn nhìn chằm chằm:

- Chu choa, sao nhiều quá vậy, thế mà lão huynh cứ ngỡ có mỗi một miếng thôi.

- Hôm nay nhiều vì là ngày mừng linh vị các vị anh hùng võ lâm, nên đệ mới mò tới ngôi chùa hoang này.

- Hừ... Chắc chắn lão đệ có hẹn với ai phải không?

Lục Chỉ Thần Thâu nhích đến ngồi cạnh tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Lão huynh hỏi thật nhé... Phải ngươi đang chờ Vũ Văn Tiểu Vĩ rồi.

Lỗ Trình lại xoa cái đầu trọc:

- Không chờ Tiểu Vĩ thì chờ ai bây giờ. Sao giờ này mà hắn chưa đến?

Lục Chỉ Thần Thâu bưng vò rượu ngửa cổ tu một hơi dài, rồi ngoạm miếng thịt, lão chùi mép:

- Lão đệ chỉ hẹn với Vũ Văn Tiểu Vĩ thôi chứ đâu bao giờ hẹn với lão huynh để thưởng thức món đắc khẩu của đệ.

- Ấy dà, dù tiểu hòa thượng không mời thì Lục Chỉ Thần Thâu huynh nhưng có bao giờ lão huynh bỏ sót bữa nào đâu.

- Ngươi còn nói vậy.

Lỗ Trình bưng vò rượu của Lục Chỉ Thần Thâu tợp một ngụm nhỏ. Gã vừa vừa nuốt ngụm rượu đó đã ho sặc sụa.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Ngươi khoái khẩu thịt chó mà không uống rượu, quả là chưa biết cái ngon tuyệt vời của món đắc khẩu.

Tiểu hòa thượng chợt chắp tay niệm phật hiệu - A di đà phật... Bần tăng không thể phá giới được.

Lục Chỉ Thần Thâu bật cười sằng sặc. Tiếng cười của lão vang động khắp ngôi chùa hoang. Lão cắt tràng cười đó rồi nói:

- Hòa thượng ăn thịt chó như ngươi có tu hết kiếp này sang kiếp khác cũng khó gặp được Phật Như Lai. Chỉ khi nào ngươi may cái miệng khoái khẩu lại may ra niết bàn mới mở với ngươi.

Tiểu hòa thượng xá Lục Chỉ Thần Thâu:

- Đa tạ lão huynh chỉ giáo, nhưng khốn nỗi cái miệng của bần tăng hại cái thân xác phàm, Khi nào lũ khuyển hoang trên thế gian này chết hết, bần tăng sẽ khâu cái miệng lại.

Lỗ Trình vừa nói vừa nhón lấy một cục thịt trong túi nải nhâm nhi. Trông tiểu hòa thượng ăn thịt chó mà ngỡ như đức kim thượng đang thưởng thức củ thiên niên sâm.

Tiểu hòa thượng chắc lưỡi:

- Trên thế gian này chẳng có thứ gì ngon hơn thịt khuyển hoang.

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Theo lão huynh thì chỉ có tiểu hòa thượng xứng tay nấu những món ăn ngon này.

Lão liếm khúc xương rồi quẳng ra ngoài:

- Chậc... tên tiểu tử Vũ Văn Tiểu Vĩ không biết thưởng thức món đắc khẩu thật là đáng tiếc. Không hiểu giờ này y đang ở đâu, và có bị bọn sát nhân rượt chạy nữa không?

Lục Chỉ Thần Thâu bưng vò rượu uống ừng ực. Lão bắt đầu ngấm rượu ngà ngà.

Lục Chỉ Thần Thâu với tay nhón cục thịt trong túi nải nhưng tiểu hòa thượng Lỗ Trình đã lập tức thộp tay lão:

- Lão huynh còn phải chừa cho Vũ Văn Tiểu Vĩ nữa chứ. Hay lão huynh tính xơi hết chõ thịt này?

Lục Chỉ Thần Thâu sa sầm nét mặt:

- Ấy... lão đệ cho lão huynh thêm một cục thịt nữa thôi.

- Thế thì lão huynh nhiều hơn đệ và Tiểu Vĩ rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Chà chà... mà theo lão huynh biết gã tiểu tử Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu có thích món đắc khẩu này.

- Tiểu Vi không thích nhưng cũng phải để dành cho y. Món ngon cùng chia mà.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu, nhỏ giọng:

- Lão đệ... lão huynh có cái này hay lắm.

- Cái gì?

- Chỉ cần lão đệ cho lão huynh thêm một miếng thịt nữa thì lão đệ sẽ được xem ngay.

Hôm nay huynh vồ được một món rất hời đấy.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh tính gạt đệ đây.

Lục Chỉ Thần Thâu khoát tay:

- Đừng nghi oan cho lão huynh. Có bao giờ lão huynh gạt đệ đâu. Cái món mà lão đệ sắp xem rất có giá trị mà... mà các cao thủ trên giang hồ đều thèm đến rõ rãi.

- Thèm như lão huynh thèm thịt chó không?

- Còn hơn nhiều.

- Vậy đó là cái món gì hả?

- Cứ cho lão huynh thêm một cục thịt nữa thì đệ sẽ được xem mà.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Lão đoán tiểu hòa thượng đang đắn đo suy nghĩ xem chừng muốn xem vật báu, nên cười nói:

- Lão đệ còn chần chừ gì nữa?

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa thò tay vào túi áo nhưng tiểu hòa thượng Lỗ Trình đã chộp tay lão nói:

- Ậy... Lão huynh cho đệ xem trước coi báu vật của lão huynh là vật gì?

Lục Chỉ Thần Thâu nguýt Lỗ Trình:

- Lão đệ lúc nào cũng đòi tiện lợi hơn lão huynh.

- Hê, nếu lão huynh không chịu thì đệ cũng không ép. Và nay mai lão huynh cũng đừng hòng

thưởng thức được món đắc khẩu do chính lão đệ nấu.

- Lão đệ bức hiếp ta quá. Thôi được rồi, để lão huynh cho đệ coi cái món đó, nhưng không được nói với ai đấy nhé.

- Đệ chỉ xem thôi, nói ra làm gì.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn cục thịt chó rồi thò tay vào trong ngực áo. Lão rút ngọn tiểu hắc kỳ đưa đến trước:

- Lão đệ biết lá cờ này không?

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình chớp mắt:

- Một lá tiểu hắc kỳ?

- Ờ, tiểu hắc kỳ.

Tiểu hòa thượng gãi đầu:

- Tiểu hắc kỳ này có giá trị gì mà gọi là vật báu?

Lỗ Trình vừa nói vừa toan gói lại túi nải, Lục Chỉ Thần Thâu vội cản Lỗ Trình lại:

- Khoan khoan gói đã. Tại lão đệ không biết giá trị của nó chứ nó có giá trị hơn cục thịt chó của đệ rất nhiều.

Tiểu hòa thượng nhún vai:

- Nếu nó giá trị hơn thì lão huynh cứ lấy mà dùng, còn đệ phải để dành mấy miếng thịt này cho Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Ai cha. Ngươi lúc nào cũng nghĩ đến Vũ Văn Tiểu Vĩ chứ chẳng để cho ta một chút hảo tâm nào hết.

Lục Chỉ Thần Thâu liếm mép, đặt tay xuống ngọn tiểu kỳ:

- Lão huynh nói cho lão đệ biết, ngọn tiểu hắc kỳ này là một trong bảy ngọn thất kỳ đoạt mạng của Thất Long kỳ hiệp ngày trước đó.

Lão căng lá tiểu hắc kỳ:

- Ngươi nhìn đi! Trên lá hắc kỳ này là kiếm quyết luyện công Song Chỉ Đoạt Mạng. Chỉ cần luyện thành một tuyệt công này thôi thì ngươi đã có thể chu du khắp thiên hạ bắt khuyển hoang làm thịt chẳng ai dám động đến.

Tiểu hòa thượng tròn mắt:

- Vậy à? Song Chỉ Đoạt Mạng so sánh với cầm nã thủ pháp và Thập Bát La Hán Quyền của đệ cái nào hơn?

- Tất nhiên Song Chỉ Đoạt Mạng phải hơn đứt rồi.

Nghe Lục Chỉ Thần Thâu nới, tiểu hòa thượng toan với tay lấy chiếc tiểu hắc kỳ thì lão đã vội nhét vào ngực.

Lục Chỉ Thần Thâu cười khẩy:

- Ngươi thích lá tiểu hắc kỳ rồi phải không?

- Tò mò tí chút thôi.

- Ngươi tò mò cũng được. Lão huynh sẵn sàng cho ngươi xem nhưng ngươi phải cho ta một cục thịt nữa.

Tiểu hòa thượng gãi chiếc đầu trọc:

- Ai cha... Chưa chắc Song Chỉ Đoạt Mạng là tuyệt công gì mà cũng chưa chắc nó có hơn được tuyệt công cầm nã thủ và Thập Bát La Hán Quyền không mà đã mất một cục thịt.

Tiểu hòa thượng hừ nhạt rồi cương cường nói:

- Không đổi!

Lục Chỉ Thần Thâu nhảy lên:

- Trời đất ơi... người coi tiểu hắc kỳ không bằng một cục thịt chó hả?

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình gật đầu:

- Không bằng.

- Sao không bằng chứ?

- Ăn thịt chó vẫn sướng hơn phải luyện công cực nhọc.

Tiểu hòa thượng vừa nói vừa toan gói lại túi nải, Lục Chỉ Thần Thâu hoảng hốt:

- Khoan khoan lão đệ đừng cất mấy cục thịt vội.

Lục Chỉ Thần Thâu thở hắt ra:

- Sao đệ làm khổ ta quá vậy?

Tiểu hòa thượng nheo mày hóm hỉnh:

- Lão huynh sẽ được hưởng một cục thịt nhưng phải cho đệ biết huynh lấy ngọn tiểu hắc kỳ này ở đâu? Phải ở Thiên Lộc Các không?

- Thì ở đâu nữa.

- Hai bàn tay của huynh thật nhám nhúa. Lão huynh không sợ người mất tiểu hắc kỳ đi tìm huynh thanh toán hả?

Lục Chỉ Thần Thâu cười hì hì, xoa tay nhìn tiểu hòa thượng:

- Ai da, cái nghề của lão huynh mà. Lão thấy gã công tử bột đó khôi ngô tuấn tú, khuôn mặt sáng sủa, chỉ tội cứ ngơ ngơ ngác ngác chẳng biết huynh là ai, vì vậy lão huynh liền tương kế tựu kế lấy kim ngân nhưng không ngờ lại là ngọn tiểu hắc kỳ này.

- Nếu tiểu hắc kỳ có gí trị như vậy, nhất định tên công tử kia sẽ đi tìm huynh. Mà lão huynh lại rất thân tình với tiểu hòa thượng và Vũ Văn Tiểu Vĩ. Y không tìm thấy lão huynh thì nhất định sẽ đến tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ và đệ.

Tiểu hòa thượng lắc đầu:

- Lão huynh hại bằng hữu rồi!

Lục Chỉ Thần Thâu nhướng mày:

- Lão huynh ngại cái gì?

- Lão huynh không hại hả? Chứ cái gã công tử, chủ nhân ngọn tiểu kỳ này đến tìm Lỗ Trình hoặc Vũ Văn Tiểu Vĩ thì sao?

- Ơ... ơ...

Tiểu hòa thượng tằng hắng:

- Huynh thấy cái hại của huynh chưa?

Lục Chỉ Thần Thâu đứng phắt dậy:

- Hừ nếu gã công tử kia mà làm hại đệ cùng với Vũ Văn Tiểu Vĩ, lão huynh nhất định dẽ sống chết với gã.

- Hay! Nhưng đến lúc lão huynh sống chết với gã thì Lỗ Trình với Vũ Văn Tiểu Vĩ đã xanh cỏ rồi.

- Vậy lão huynh phải tính sao bây giờ?

- Còn tính sao nữa, giờ mà Vũ Văn Tiểu Vĩ không đến thì e là đã bị gã công tử đó hại rồi.

- Trời đất, chúng ta phải tới tiếp cứu Tiểu Vĩ ngay.

- Bây giờ lão huynh còn ăn thịt chó nữa không? Tại lão huynh mới ra cớ sự thôi.

Hai người vừa dợm bước thì một thiếu niên có vẻ mặt như tiên đồng bước vào. Thiếu niên đó vừa lướt vào vừa thét lớn:

- Hòa thượng ăn thịt chó chạy mau... chạy mau.

Lỗ Trình trợn mắt:

- Chạy đi đâu? Mà sao phải chạy?

Lỗ Trình vừa hỏi vừa rượt theo thiếu niên. Nhưng khốn nỗi trong gian chính đường không có cửa hậu nên thiếu niên lẩn luôn ra sau pho tượng phật tổ nấp.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vừa đặt chân đến bệ bồ đoàn thì nghe tiếng quát sau lưng mình:

- Tiểu quỷ... ngươi chạy thoát khỏi tay bổn cô nương không?

Chương 3: Chủ Nhân Tiểu Hắc Kỳ

Sau khi dò la tin tức từ bọn bang chúng Cái Bang, Quân Đạt biết được một phần về Vũ Văn Tiểu Vĩ. Chàng không để mất thời gian mà đến ngay khu trang viên cách Dương Châu thành khoảng ba dặm về phía Tây.

S

Đứng bên ngoài cổng tam quan, Quân Đạt ngắm nhìn tòa trang viên Thiên Vân trang với những chiếc đèn lồng treo chẳng khác nào đêm hội hoa đăng.

Chàng còn đang lưỡng lự thì bất thần hai gã xuất hiện tiến lại. Hai gã đó đứng đối diện với Quân Đạt, nhìn trang phục kỳ lạ của hai người đó, Quân Đạt đoán họ không phải là người Trung Thổ.

Hai người đó nhìn chàng chằm chằm. Một người lên tiếng hỏi:

- Mạn phép hỏi công tử có phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

Quân Đạt lắc đầu:

- Không phải, tại hạ cũng đang đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Hai gã trang phục Đại Mạc nhìn nhau, người đứng bên phải lại hỏi:

- Quả thật công tử không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

- Tại hạ là Hàn Quân Đạt.

Y quay lại người đồng hành:

- Mạc Tả Quân, có thể gã Vũ Văn công tử còn ở trong trang viên, chúng ta vào đi.

Mạc Tả Quân gật đầu, hai người vừa dợm bước thì Quân Đạt lạng bộ cản họ lại:

- Xin mạn phép hỏi hai vị bằng hữu. Các vị tìm Vũ Văn công tử để làm gì?

- Mạc Tả Quân và Phùng mỗ được chỉ lịnh bắt gã.

Quân Đạt cau mày:

- Vậy xin hỏi Vũ Văn công tử đã làm gì mà hai vị được chỉ lịnh bắt y?

Mạc Tả Quân cau mày nhìn Quân Đạt:

- Các hạ muốn chen vào việc của chúng tôi hay có ý khác?

- Tại hạ chỉ tò mò thôi, bởi tại hạ đang muốn gặp Vũ Văn công tử.

- Đó là chuyện riêng của các hạ, không liên can gì đến chúng ta.

Mạc Tả Quân quay sang người bạn đồng hành:

- Thị tướng Phùng Kỳ, chúng ta vào Thiên Vân Trang bắt gã thôi.

Mạc Tả Quân cùng với Phùng Kỳ trổ khinh công lướt vào trong trang viên Thiên Vân trang. Quân Đạt thấy hai người có vẻ rất kiên quyết muốn bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ, liền liên tưởng đến bọn người này cũng cùng mục đích như chàng, tìm Tiểu Vĩ để dò la tung tích của Lục Chỉ thần thâu, nên cũng bám theo họ.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ vào đến bên trong trang viên Thiên Vân Trang thì từ trong nhà chính sảnh một gã gia nhân bước ra chặn lại:

- Nhị vị khách nhân trong đêm tối đến Thiên Vân Trang có chuyện chi?

Mạc Tả Quân quắc mắt:

- Hãy mau báo cho Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây gặp chúng ta.

Gã gia nhân lắc đầu:

- Thiếu chủ chúng tôi vừa rời khỏi đây.

Mạc Tả Quân hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Mạc mỗ lịnh cho ngươi vào gọi Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây để cùng đi với chúng ta.

- Thiếu chủ chúng tôi không có nhà.

- Nếu thiếu chủ của ngươi không có nhà thì chúng ta sẽ đốt tòa trang viện này.

Gã gia nhân trợn mắt:

- Ý... sao lại đòi đốt tòa trang Thiên Vân chứ? Thiếu chủ có gây thù oán gì với nhị vị khách nhân thì chờ thiếu chủ về rồi tính, sao lại đòi đốt nhà người khác?

Phùng Kỳ trợn mắt nạt nộ:

- Đó là lịnh của Quận chúa. Nếu Vũ Văn Tiểu Vĩ không chịu đi theo chúng ta thì cứ đốt nhà của gã.

Gã gia nhân lắc đầu:

- Thật là đại họa, hay là... hai vị có thể để lại danh tính, khi nào thiếu chủ về tiểu nhân sẽ báo lại với người.

Mạc Tả Quân hừ nhạt:

- Không có gã thì cứ đốt nhà gã, Mạc mỗ không thể trái lịnh được.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ sầm sầm dấn tới trước cửa gian chính sảnh. Đứng sau lưng hai người đó, Quân Đạt thấy hành vi của hai người đó cao ngạo, bất giác không dằn được sự phẫn nộ. Chàng quát lớn:

- Nhị vị dừng tay.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ quay lại:

- Cũng là ngươi.

- Tại hạ không thể khoanh tay làm ngơ để mặc cho các vị đốt nhà người khác.

Mạc Tả Quân cau mày:

- Thế công tử trói gà không chặt như ngươi thì làm gì được Mạc Tả Quân và Thị tướng Phùng Kỳ chứ?

- Tại hạ có thể đuổi hai vị ra khỏi tòa trang của Vũ Văn công tử.

- Hả? Một gã thư sinh như ngươi mà cũng đòi đuổi được Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ à?

- Tại hạ nói là làm.

Phùng Kỳ cười khẩy, lắc đầu nói:

- Phùng mỗ sợ ngươi chưa đuổi được Mạc Tả Quân và Phùng mỗ thì hồn ngươi đã lìa khỏi xác rồi, để xem bản lĩnh của ngươi thế nào.

Mạc Tả Quân và Phùng kỳ đồng loạt sàn bộ áp sát vào Quân Đạt. Mạc Tả Quân dựng song chưởng, Phùng Kỳ thì dùng đến thoi quyền, cả hai hợp thành một cặp tập công liên hoàn.

Chưởng và quyền cùng một lúc công kích thẳng vào Hàn Quân Đạt với lực kình di sơn đảo thế. Thấy thế công của hai người đó, gã gia nhân của Thiên Vân Trang không khỏi lo lắng cho Quân Đạt nên buột miệng nói:

- Công tử bảo trọng.

Mạc Tả Quân vừa xuất chưởng nhưng nghe gã gia nhân nói lời cảnh báo với Quân Đạt liền cười khẩy khinh thị. Gã vừa phát chưởng vừa nói:

- Đã quá muộn để tên thư sinh này bảo trọng.

Chưởng và quyền đồng loạt tập kích nhưng chỉ thấy Quân Đạt dửng dưng chờ cho hai lực kình tập kích cách mình một gang tay mới quát lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ phong xanh rờn thoát ra từ hai ngón tay chàng chẳng khác nào những lưỡi tầm sét chuyên công phá nội khí đón thẳng lấy chưởng quyền của Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

- Ầm...

Mạc Tả Quân lẫn Phùng Kỳ đều rú lên những tiếng đau đớn, thối lui liên tiếp bốn bộ mới trụ thân. Chưởng ảnh của Mạc Tả Quân buông thõng còn quyền thuật của Phùng Kỳ thì dập nát. Cả hai thất thần nhìn Quân Đạt bằng ánh mắt ngạc nhiên tột cùng.

Họ không ngạc nhiên sao được, bởi không tưởng tượng được trong bộ tạng thư sinh, thế mà đối phương lại có nội lực vô cùng mãnh liệt. Thật ra vừa rồi Quân Đạt chỉ mới dụng tới năm thành công lực thi triển tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng để cảnh báo Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ, nếu như muốn lấy mạng hai người đối với chàng thật ra dễ hơn trở bàn tay.

Mạc Tả Quân vừa thẹn vừa giận nhưng đã nhận ra mình và Thị tướng Phùng Kỳ không phải là đối thủ. Y thở dài một tiếng:

- Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại.

Cả hai trổ khinh công lướt ra ngoài trang viên Thiên Vân. Đến lúc này gã thuộc nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Y bước đến xá Quân Đạt:

- Đa tạ tráng sĩ đã ra tay trượng nghĩa.

- Tại hạ thấy chuyện bất bình không thể làm ngơ.

Gã gia nhân đứng nép qua bên:

- Thỉnh tráng sĩ vào trong để tiểu nhân hầu một chung trà.

Quân Đạt lắc đầu:

- Huynh đừng khách sáo, Quân Đạt có chuyện phải đi gấp, và ý tại hạ đến Thiên Vân Trang để thỉnh giáo Vũ Văn công tử một chuyện rất hệ trọng.

Gã gia nhân thở dài:

- Thật tiếc quá, thiếu chủ của tiểu nhân không có nhà.

- Vậy chẳng hay Vũ Văn công tử đi đâu?

Gã gia nhân gãi đầu:

- Theo tiểu nhân, thiếu chủ lúc này chắc đã đến Long Thiền Tự để hội diện với tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Hai người là bằng hữu chí tình nên thường hay đối ẩm đàm đạo.

Quân Đạt ôm quyền xá:

- Đa tạ huynh đài đã chỉ giáo, tại hạ kiếu từ.

Gã gia nhân chưa kịp nói lời nào nữa thì Quân Đạt đã quay lưng lướt đi như một cơn gió thu. Thân pháp của chàng phiêu diêu như cưỡi gió khiến cho gã thuộc nhân Thiên Vân Trang nhìn theo bằng ánh mắt thèm thuồng.

Y lẩm nhẩm nói:

- Tuyệt vời quá!

Long Thiên Tự.

Ngôi cổ tự trang nghiêm tọa lạc trên một ngọn đồi phủ thảm cỏ xanh mượt. Cánh cổng tam quan chỉ đóng hờ như biết được có khách thập phương đến viếng bất ngờ.

Quân Đạt đẩy cửa bước vào con đường mòn trải sỏi dẫn đến ngôi đại điện. Trước của tòa đại điện là đôi lân sư bằng đá được tạc vô cùng tinh xảo, sống động, tạo cho gian đại điện một khung cảnh trang trọng khiến bất cứ khách thập phương nào đứng trước cũng phải nghiêng mình.

Quân Đạt chưa kịp bước lên bậc tam cấp thì cửa đại điện hé mở, một vị hòa thượng với khuôn mặt trầm trầm bước ra. Trên tay hòa thượng là xâu chuỗi hạt đang được lần từng hạt chuỗi đen bóng.

Quân Đạt ôm quyền xá vị hòa thượng trung niên:

- Tại hạ là Hàn Quân Đạt, nửa đêm đến viếng Long Thiền Tự để nhờ thỉnh giáo.

Hòa thượng nhìn chàng từ đầu đến chân:

- Hàn công tử là môn hạ của Ma Thần Cát Giã, được lịnh sư tôn cử đến đây?

Quân Đạt thoáng chút ngỡ ngàng. Chàng hỏi lại:

- Ma Thần Cát Giã chủ nhân ngọn tiểu hoàng kỳ hẹn với đại sư?

Thấy vẻ ngỡ ngàng của chàng, hòa thượng nheo mày hỏi lại:

- Công tử không phải là môn hạ của Ma Thần Cát Giã?

Quân Đạt gật đầu:

- Đúng vậy.

- Nếu công tử không phải là môn hạ của Ma Thần Cát Giã thì bần tăng không tiện tiếp công tử. Đêm đã khuy lắm rồi, bần tăng cáo từ quay về tịnh thất.

Vị hòa thượng vừa quay lưng, Quân Đạt lướt đến chặn trước mặt lão:

- Lão đại sư hãy dừng bước.

Vị hòa thượng chắp tay nhìn chàng:

- A di đà phật... Thí chủ có điều chi chỉ giáo cho Tri Ngộ Năng lão nạp?

- Tại hạ không dám làm phiền đại sư, nhưng có chuyện muốn thỉnh thị tiểu hòa thượng Lỗ Trình của quý tự.

- À, thí chủ muốn hỏi về tên tiểu hòa thượng Lỗ Trình đó à?

Hòa thượng Trí Năng thở dài một tiếng rồi nói:

- Nếu thí chủ muốn hỏi về tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì bần tăng cũng có thể nói cho thí chỉ biết. Y là đệ tử của Du Tăng huynh, nhưng từ lúc có tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì Long Thiền Tự không còn là chốn thâm nghiêm tĩnh tu của những bậc hành giả có căn tu.

- Tại hạ không hỏi về thân thế Lỗ Trình mà chỉ muốn hội diện tiểu hòa thượng để thỉnh giáo một chuyện riêng thôi.

Tri Ngộ Năng hòa thượng nheo mày lắc đầu:

- Ấy... bần tăng chỉ có thể nói về thân thế của tên tiểu hòa thượng đó thôi, chứ chẳng biết gì hơn. Bây giờ công tử có muốn tìm tên tiểu hòa thượng phá giới đó cũng khó. Bởi y có bao giờ ở trong Long Thiền Tự đâu.

- Y không ở Long Thiền Tự, vậy đang ở đâu?

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Bần tăng cũng không biết. Tên tiểu hòa thượng Lỗ Trình kia đáng để cho Du Tăng huynh trục xuất ra khỏi Long Thiền Tự.

Lão lại thở dài ảo não:

- Thế mà Du Tăng huynh không vì giới quy nhà Phật, lại ưu ái tên hòa thượng phá giới.

Bần tăng cũng không biết nữa. Ái chà... có lẽ bây giờ Lỗ Trình bất giới đang đi tìm thú vui ngoài giang hồ. Đệ tử của Du Tăng huynh làm ô uế cửa thiền môn.

Tri Ngộ Năng nhìn Quân Đạt:

- Bần tăng đã nói hết rồi, giờ xin kiếu từ công tử.

Quân Đạt đứng chơ vơ, chẳng còn gì để hỏi. Nhưng khi Tri Ngộ Năng vừa toan bỏ vào Hồng Bảo Điện thì Quân Đạt chặn y lại:

- Đại sư có thể cho tại hạ diện ngộ với Du Tăng, sư phụ của tiểu hòa thượng Lỗ Trình?

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Đâu có được, lúc này Du Tăng huynh đang thiền tâm, không thể tiếp công tử được.

Quân Đạt cau mày:

- Du Tăng đại sư không tiếp tại hạ vì bận thiền tâm nhưng sao lại hẹn với Ma Thần Cát Giã?

Tri Ngộ Năng hòa thượng nhìn sững vào mặt chàng:

- Đây là việc của bổn tự. Thí chủ hỏi để làm gì? Nếu thí chủ thắc mắc bần tăng cũng có thể lý giải được.

- Tại hạ muốn nghe lời lý giải của đại sư.

Tri Ngộ Năng lần chuỗi hạt, khinh khỉnh nói:

- Rất đơn giản thôi, bởi Ma Thần Cát Giã thí chủ là chủ nhân ngọn tiểu huỳnh kỳ. Nếu công tử không có ngọn tiểu kỳ đó thì sao có thể gặp Du Tăng huynh.

Đôi mày của Hàn Quân Đạt cau hẳn lại:

- Nghĩa là Du Tăng đại sư cần ngọn tiểu huỳnh kỳ mới tiếp Ma Thần Cát Giã?

- Không phải vì ngọn tiểu huỳnh kỳ, mà chủ nhân của những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long mới xứng để Du Tăng huynh hầu tiếp.

Quân Đạt cười mỉm:

- Nếu như tại hạ cũng là một trong những chủ nhân của những ngọn tiểu kỳ kia thì Du Tăng đại sư có tiếp tại hạ không?

Tri Ngộ Năng chớp mắt liên tục, hòa thượng cười khẩy:

- Công tử tưởng bần tăng là trẻ nít sao?

- Tại hạ không nghĩ đại sư là trẻ nít, nhưng tại hạ cũng không hề ngoa ngôn với đại sư.

- Vậy công tử là chủ nhân của ngọn tiểu kỳ nào?

- Tiểu hắc kỳ.

Tri Ngộ Năng cau mày:

- Tiểu hắc kỳ, thế ngọn tiểu hắc kỳ đó đâu? Công tử cho bần tăng xem qua.

- Chính vì ngọn tiểu hắc kỳ mà tại hạ phải đi tìm tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Tri Ngộ Năng tròn mắt:

- Hả... tiểu hòa thượng Lỗ Trình có liên quan đến ngọn tiểu hắc kỳ của công tử?

Quân Đạt gật đầu.

Tri Ngộ Năng nhìn chàng bằng ánh mắt hoài nghi:

- Công tử càng nói thì bần tăng càng không thể tin được. Tên tiểu hòa thượng phá giới kia mà lại có liên quan đến ngọn tiểu hắc kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long được à?

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Bần tăng không tin. Thật ra công tử vào Long Thiền Tự vì mục đích gì? Phải vì muốn đoạt...

Tri Ngộ Năng vừa nói đến đây đã ngưng chuyển sang chuyện khác:

- Bần tăng không có thời gian tiếp công tử, xin kiếu từ.

Quân Đạt sàng bộ cản gã lại:

- Tại hạ cần phải hội kiến với Du Tăng đại sư.

- Du Tăng huynh không tiếp công tử đâu.

- Đại sư muốn tại hạ chứng minh mình là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ?

Tri Ngộ Năng nhìn chàng gật đầu:

- Nếu công tử chứng minh cho bần tăng thấy công tử chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ thì bần tăng có thể giúp công tử.

Quân Đạt bặm môi suy nghĩ:

- Được, thế đại sư biết tiểu hắc kỳ là bí quyết luyện Song Chỉ Đoạt Mạng của Thất Kỳ Ngọc Long để lại chứ?

Tri Ngộ Năng vuốt cọng râu bên má trái:

- Theo như bần tăng biết, Thất Kỳ Ngọc Long để lại bảy ngọn tiểu kỳ rồi ẩn tích mai danh, hay bị thảm sát thì không khẳng định. Trên mỗi ngọn tiểu kỳ đều có tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long, nhưng bần tăng không thể khẳng định tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng của công tử có đúng là tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ hay không.

- Đại sư thấy rồi ắt sẽ khẳng định.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa khí công. Chàng vận dụng tám thành công lực phát tác Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ phong xanh rờn từ hai ngón tay của Quân Đạt thoát ra chẳng khác nào một tia sét trời.

Chương 4: Tình Huynh Đệ, Nghĩa Sư Môn

Lỗ Trình tiểu hòa thượng vừa nghe tiếng quát the thé đó cất lên thì cảm nhận có ba luồng chỉ gió đã ập đến lưng rồi. Trong lúc cấp bách, Lỗ Trình dùng luôn túi nải có mấy miếng thịt chó làm mộc đỡ.

L

- Chát... chát... chát...

Chiếc túi nải đựng thịt chó của tiểu hòa thượng Lỗ Trình hứng trọn một lúc ba mũi ám tiễn. Lỗ Trình giật nẩy mình la toán lên:

- Hê, Lỗ Trình đâu phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ mà ngươi muốn lấy mạng chứ.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vừa nói vừa xoạc chân quay nửa vòng, kịp nhận ra người vừa phóng ám tiễn là một nữ lưu trạc tuổi trăng tròn. Khuôn mặt như hoa khoe sắc, phong thái như mai như liễu, nhưng ánh thu hồn thì thật là khắt khe.

Lỗ Trình Chớp thấy thiếu nữ kia toan dựng chưởng tập kích lần nữa thì khoát tay như đuổi ruồi.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Tiểu bần tăng không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu.

Thiếu nữ vận trang y cung trang trụ bộ:

- Hãy gọi Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây, nếu không đừng trách bổn cô nương.

Lỗ Trình mở túi nải. Những miếng thịt chó thơm lùng mới đây đã rệu như những miếng thịt ôi lâu ngày bốc mùi không sao ngửi nổi.

Lỗ Trình biến sắc, lắp bắp nói:

- Vừa rồi tiểu cô nương đã dụng ám tiễn có tẩm độc?

Thiếu nữ gật đầu:

- Không sai. Chỉ cần một mũi ám tiễn của bản cô nương xước qua da thịt của tiểu hòa thượng thì mạng ngươi đã về chầu phật tổ rồi.

- Ấy, sao cô nương mặt mày thanh tú mà tâm địa ác độc như vậy? Nhỡ Lỗ Trình bần tăng không đỡ được mấy mũi ám tiễn thì tiêu đời rồi.

Lỗ Trình gãi đầu:

- Nếu tiểu bần tăng chết thì cô nương còn đâu lên giọng sai bảo bần tăng chứ.

Lỗ Trình vừa nói vừa thảy túi thịt chó qua tay Lục Chỉ Thần Thâu. Gã vừa thảy vừa nói:

- Tiêu mất món đắc khẩu rồi, giờ lão huynh có muốn ăn thì cứ tự nhiên mà dùng.

Mặc dù nghe Lỗ Trình nói nhưng Lục Chỉ Thần Thâu vẫn nhìn mấy cục thịt chó, thậm chí đưa lên mũi ngửi. Lão thâu nhi nhăn mặt, chắc lưỡi:

- Thật là tiếc quá. Mất kim ngân, mất tiểu hắc kỳ lão không tiếc bằng mất mấy cục thịt đắc khẩu này.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa thả túi thịt xuống đất, rồi quay lại thiếu nữ:

- Tiểu nữ không biết ăn thì thôi cớ sao lại hủy hoại mấy món đắc khẩu có một không hai trên giang hồ?

Thiếu nữ nạt ngang Lục Chỉ Thần Thâu:

- Các người đừng nhiều lời nữa, có mau dẫn tên Vũ Văn Tiểu Vĩ ra đây không? Một lời bổn cô nương phán ra không ai được cãi nghe chưa?

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt nhìn thiếu nữ rồi quay lại nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Hê, nghe cái giọng của vị thiếu nữ này Lỗ huynh ngỡ mình đang giáp mặt đấng kim thượng nếu không phải là kim thượng chắc cũng là quận chúa, không là quận chúa chắc cũng là hoàng hậu nương nương.

Lỗ Trình gật đầu:

- Đệ cũng cảm nhận như vậy.

Lục Chỉ Thần Thâu bước đến cạnh Lỗ Trình nhỏ giọng nói:

- Nếu đích thị là những người trong hoàng tộc thì như thế nào trong mình họ cũng có kim ngân rất nhiều.

Lỗ Trình trợn mắt:

- Lão huynh lại định táy máy tay chân phải không?

- Ấy... Đâu dễ gì gặp được những món hời thế này, huống chi ả đã làm hỏng mất món đắc khẩu của huynh và đệ.

Lục Chỉ Thần Thâu đặt tay lên vai Lỗ Trình:

- Đệ tính sao?

- Tùy lão huynh vậy.

- Huynh sẽ dùng kim lượng đó mà mua vài chục con khuyển hoang để lão đệ trổ tài.

Lỗ Trình vừa nghe Lục Chỉ Thần Thâu nói đã vội chắp tay:

- A Di Đà Phật! Bần tăng không thể phạm sát giới của nhà Phật.

Lục Chỉ Thần Thâu sặc vài tiếng rồi nói:

- Không phạm sát giới vậy chứ khuyển hoang ở đâu mà đệ làm món khoái khẩu?

- Đó là những con khuyển hoang đã chết mà bần tăng xin lại của bang chúng Cái Bang.

Lục Chỉ Thần Thâu trợn mắt:

- Trời đất!

Thiếu nữ thấy hai người thì thầm to nhỏ liền lớn tiếng quát:

- Hai người đang bàn tính gì vậy? Hừ, đừng hòng giở trò với Ỷ Lan.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại nhìn Ỷ Lan:

- Ỷ Lan tiểu thư đừng hiểu lầm lão phu. Lão và tiểu hòa thượng có bàn tính dự mưu gì đâu. Chúng ta đang tiếc rẻ món đắc khẩu thôi mà.

Lão vừa nói vừa tiến lại đối mặt với Ỷ Lan.

Lục Chỉ Thần Thâu xoa tay:

- Chẳng hay Vũ Văn Tiểu Vĩ đã làm gì mà khiến tiểu thư nóng giận như vậy?

Ỷ Lan gằn giọng:

- Cứ gọi hắn ra giáp mặt ta.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Lão phu là bằng hữu với Vũ Văn Tiểu Vĩ nên biết tình hình của gã lắm. Nếu như tiểu thư không nói thì lão phu có thét đến gãy lưỡi rụng răng, y cũng không ra.

- Ta lệnh cho gã phải ra gặp ta.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Thôi được rồi, để lão phu dẫn tiểu thư đến thỉnh Vũ Văn Tiểu Vĩ ra giáp mặt. Chứ Vũ Văn Tiểu Vĩ mà thấy mặt nữ nhân thì chẳng khác nào gã thấy ma.

Lời của Lục chỉ thần thâu làm Ỷ Lan giận tím mặt, quát lớn:

- Các ngươi muốn chết?

Nàng vừa nói vừa toan thò tay lấy mớ ám tiễn trong túi gấm nhưng chẳng còn thấy túi gấm trong thắt lưng mình nữa. Ỷ Lan ngơ ngác:

- Ý...

Lục Chỉ Thần Thâu giơ cao hai chiếc túi gấm:

- Tiểu thư đang tìm hai chiếc túi này phải không?

Ỷ Lan nhìn hai chiếc túi gấm trên tay Lục Chỉ Thần Thâu, gằn giọng nói:

- Trả lại cho ta!

Nàng vừa dứt lời thì Vũ Văn Tiểu Vĩ từ sau pho tượng phật nhô đầu ra nói:

- Lão huynh Lục Chỉ đừng trả cho cô ta!

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại:

- Tất nhiên là lão không trả rồi.

Lão vừa nói vừa mở túi gấm. Một túi toàn là kim ngân, túi kia đựng ám tiễn tẩm độc.

Lục Chỉ Thần Thâu reo lên:

- Chúng ta phát tài rồi. Ha... ha... ha... Chúng ta phát tài rồi.

Ỷ Lan gằn giọng quát:

- Các ngươi chỉ là một lũ đầu trộm đuôi cướp.

Lục Chỉ Thần Thâu trơn mắt:

- Nha đầu! Ngươi dám gọi lão phu là bọn đầu trộm đuôi cướp hả?

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì vuốt mũi, khịt khịt. Y vừa lắc đầu vừa nói:

- Chắc phải cho quỷ nữ này một bài học quá.

Ỷ Lan nghe Lục Chỉ Thần Thâu và tiểu hòa thượng Lỗ Trình nói, chẳng lộ chút lo lắng, ngược lại còn khinh khỉnh đáp lời hai người:

- Trong hai ngươi, ai dám đụng đến chéo y của bổn cô nương?

Lục Chỉ Thần Thâu hừ nhạt:

- Nha đầu, ngươi thị vào ai mà dám lớn giọng với lão chứ? Để lão cho ngươi một bài học nhớ đời đặng từ bỏ thói kiêu căng tự thị.

Ỷ Lan vừa thấy Lục Chỉ Thần Thâu toan động thân liền quát:

- Lão dám đụng đến Ỷ Lan hả?

- Sao lão không dám chứ? Dù cho nha đầu là quận chúa đương triều ta cũng phải dạy cho ngươi một bài học.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa lạng người thuật lăng ba hư bộ. Một bộ pháp tuyệt học của Thiếu Lâm Tự, mà lão đã từng học lóm đươ#¬c ở chùa Thiếu Lâm.

Chỉ trong chớp mắt Lục Chỉ Thần Thâu đã áp sát tới Ỷ Lan. Thân pháp của Lục Chỉ Thần Thâu quá ảo diệu khiến Ỷ Lan lúng túng. Nàng chợt thấy hữu thủ của lão dung trảo công thộp thẳng vào vùng thượng đẳng của mình không không tỏ vẻ chùng tay khiến Ỷ Lan thất sắc vừa vùng chưởng đỡ vừa quát:

- Lão già đê tiện!

Lời còn đọng trên môi nàng thì đại huyệt Thần Khuyết đã buốt nhói rồi. Khí lực của nàng thoáng chốc tản mạn sau cái nhói đau đó cùng lúc trảo công của Lục Chỉ Thần Thâu biến mất.

Ỷ Lan buông thõng tay chân, nhìn Lục Chỉ Thần Thâu chằm chằm.

Lục Chỉ Thần Thâu thì chống nạnh nhướn mày, toét miệng cười hì hì.

Lão thâu nhi véo vào cằm Ỷ Lan:

- Bản lĩnh của nha đầu kém thế mà dương dương tự đắc đòi giao thủ với lão thâu nhi.

Ỷ Lan thẹn mặt:

- Lão dám?

- Lão dám thì sao? Lão còn bắt ngươi bỏ vào đống kiến lửa nữa kìa để ngươi chừa cái tật kiêu căng, thấy kẻ lớn mà không biết nể trọng.

Ỷ Lan nhăn mặt:

- Lão... nếu...

Ỷ Lan chưa nói hết câu lão thần thâu đã nạt ngang:

- Nếu gì?

Lão thâu nhi vuốt chòm râu bạc:

- Để lão phu nện cho ngươi vài cái tát tai, văng ra ba bốn chiếc răng rồi thả nha đầu đi, xem ngươi sau này làm gì được lão thần thâu này chứ.

Lục Chỉ Thần Thâu vung tay phải lên cao.

Lỗ Trình chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Xem ra lần này dù có quận chúa đương triều thì cũng phải gãy ít nhất ba bốn cái răng, không biết bộ mặt của nha đầu như thế nào, chắc tức cười lắm.

Nghe Lỗ Trình nói, Ỷ Lan tức đến lộn ruột gan, nhưng lại sợ đến tím mặt bởi sắp nhận một cái tát của lão thần thâu.

Lão thần thâu nhạt nhẽo nói:

- Nha đầu! Ngươi chuẩn bị chưa?

Ỷ Lan vừa sợ vừa giận, nói lớn với Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ, ngươi mặc nhiên để cho người khác bức hiếp ta sao?

Tiểu Vĩ thò mặt ra sau lưng tượng phật:

- Ta đâu biết làm gì bây giờ.

Lục Chỉ Thần Thâu cười hề hề:

- Bây giờ thì nha đầu năn nỉ gã Tiểu Vĩ, vậy sao lúc đầu ngươi đòi giết gã mà. Thôi được, nể mặt Vũ Văn Tiểu Vĩ bằng hữu, lão không tát ngươi nữa, mà chỉ bẻ răng ngươi thôi.

Lão nạt lớn:

- Há miệng ra!

- Lão... lão dám...

Từ ngoài cửa toàn chính điện một chiếc bóng vàng lướt vào.

- A Di Đà Phật!

Tiếng niệm phật hiệu cất lên ngay sau lưng Lục Chỉ Thần Thâu. Lão lại ngỡ là tiếng của Lỗ Trình, liền nạt ngang:

- Lão đệ cứ niệm phật hiệu hoài, ngươi mau tìm mấy con khuyển hoang về nấu món đắc khẩu đặng tống tiễn con nha đầu nay.

- A Di Đà Phật!

Lục Chỉ Thần Thâu nheo mày bởi cái giọng nói của Lỗ Trình.

Lão bặm môi từ từ quay lại. Trước mặt lão, Lỗ Trình đang quỳ úp mặt xuống dưới đất còn người niệm phật hiệu chẳng ai khác mà chính là trụ trì Long Thiên Tự Du Tăng.

Lục Chỉ Thần Thâu biến sắc:

- Lão hòa thượng! Lão đến đây làm gì?

Du Tăng chắp tay lần chuỗi hạt:

- Bần tăng đi tìm tên đệ tử phá giới Lỗ Trình. Đã từ lâu bần tăng cấm chỉ môn đồ không được giao du với lão thần thâu thế mà y vẫn cãi lệnh bần tăng.

- Ơ... Người trong giang hồ kết tình huynh đệ có gì mà lão hòa thượng cấm chứ?

- A Di Đà Phật! Người xuất gia khác với người ngoài giang hồ.

Ỷ Lan nghe Du Tăng nói, phấn chí vô cùng liền nói với Du Tăng:

- Lão đại sư, tên môn đồ của lão đại sư cấu kết với lũ trộm cướp, bắt tiểu nữ về đây tính làm chuyện bậy bạ. Bọn hạ đoạt cả kim ngân của tiểu nữ nữa.

Đôi mày của Du Tăng cau hẳn lại.

Lục Chỉ Thần Thâu thì tức uất sau lời nói của Ỷ Lan. Lão thâu nhi quay ngoắt người lại:

- Nha đầu! Ngươi ngậm máu phun người. Hừm... Lão phu phải cắt lưỡi ngươi.

Lão thần thâu vừa nói vừa thẳng tay toan tát vào mặt Ỷ Lan.

Lão chưa thực hiện được ý định của mình thì đã bị Du Tăng thộp cứng rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại:

- Lão hòa thượng...

Lục Chỉ Thần Thâu ngưng lười, không nói hết ý của mình bởi mắt chạm vào khuôn mặt nghiêm khắc của Du Tăng:

- A Di Đà Phật. Có mặt bần tăng mà lão thí chủ vẫn không từ bỏ ý niệm hung ác.

- Lão không nghe tiểu nha đầu sàm ngôn ngậm máu phun người à?

- Có lửa thì mới có khói. Nếu như các ngươi là kẻ quang minh chính đại thì không hiếp đáp một thiếu nữ như vị cô nương này.

Du Tăng vừa nói vừa buông tay Lực Chỉ thần thâu. Lục Chỉ Thần Thâu thừa cơ Du Tăng không phòng bị, liền thi triển môn tuyệt thức Vô Hình Thủ tập kích vào đại huyệt thần khuyết của đại sư.

Với thế công bất ngờ này, Lục Chỉ Thần Thâu đoan chắc dù võ công của Du Tăng có cao siêu đến mấy cũng khó mà tránh né đặng.

Nhưng lão thần thâu đã lầm, Vô Hình Thủ của lão vừa thoát ra thì như chạm vào một mớ bùng nhùng ngay tại đại huyệt Thần Khuyết của Du Tăng khiến cho lão ngạc nhiên vô cùng.

Lão cảm thấy có kỳ biến vội vàng thâu pháp về:

- A Di Đà Phật.

- Bùm...

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nghe tiếng phật hiệu phát ra từ cửa miệng Du Tăng thì cảm nhận một lực di sơn đảo hải quất thẳng vào vùng trung đẳng của lão.

Lục Chỉ Thần Thâu bật thốt:

- Ôi...

Lão loạng choạng thối lùi bốn bộ, thần sắc biến đổi, tứ chi run rẩy rồi té ngồi xuống đất.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình vội dập đầu xuống sàn gạch:

- Sư phụ, xin đừng đánh lão huynh của con!

Ỷ Lan chen vào:

- Lão đại sư, giết lão già đê tiện đó đi!

Vũ Văn Tiểu Vĩ từ phía sau lưng tượng phật Như Lai băng mình xuống. Phong thái và dung mạo của Tiểu Vĩ vừa đĩnh đạc vừa khôi ngô tuấn tú như Phan An, Tống Ngọc.

Thấy chàng xuất hiện từ sau lưng tượng phật tổ, Du Tăng lại chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Du Tăng vừa niệm phật vừa cách không phóng chỉ giải huyệt cho Ỷ Lan.

Ỷ Lan nhanh chóng phục hồi nguyên âm. Nàng biết chính vị hòa thượng này đã giải huyệt cho mình, liền ôm quyền xá:

- Đa tạ đại sư!

Vừa xá Du Tăng, Ỷ Lan liền lạng người vun trảo thủ thộp lấy gáy Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Mặc dù thủ pháp của nàng vừa nhanh vừa bất ngờ nhưng Vũ Văn Tiểu Vĩ lại nhanh hơn một bậc, thi triển luôn thoát bộ hành vân, thân pháp như nước chảy mây trôi né tránh ngọc thủ của Ỷ Lan dễ dàng, Tiểu Vĩ vừa tránh trảo công của Ỷ Lan vừa lạng bộ đến bên Lục Chỉ Thần Thâu, nói:

- Chúng ta đi thôi.

Tiểu Vĩ quay lại Du Tăng:

- Lão đại sư. Tiểu hòa thượng Lỗ Trình cùng với lão nhân thâu không phải là hạng người bất nhân, bất nghĩa như vị cô nương đó nói đâu. Vãn bối dùng tính mạng của mình bảo chứng cho lời nói đó.

Trong khi Tiểu Vĩ nói, Lỗ Trình chỉ đứng gục mặt.

Vũ Văn Tiểu Vĩ giật tay lão thâu nhi:

- Lão huynh mình đi!

Lão thần thâu lưỡng lự rồi lắc đầu. Lão hướng mắt nhìn Du Tăng:

- Hòa thường, lão hòa thượng. Lão có muốn hành xử lão phu thì cứ hành xử, nhưng đừng dành hạ lão đệ của Lục Chỉ Thần Thâu.

Du Tăng nhướn mày nhìn Lục Chỉ Thần Thâu.

Lỗ Trình nói lý nhí:

- Sư phụ. Người hãy hành xử con nhưng đừng đánh lão huynh.

Du Tăng hừ nhạt một tiếng. Lão quay người lại, nghiêm khắc nói với Lỗ Trình:

- Theo ta về thiền môn!

Du Tăng dứt lời phi thân lướt ra ngoài cửa đại điện ngôi chùa hoang.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình bước đến bên Tiểu Vĩ và lão thần thâu:

- Lão huynh và đại ca bảo trọng.

Lỗ Trình phi thân thoát rượt theo Du Tăng.

Còn lại Ỷ Lan và Tiểu Vĩ, Lục Chỉ Thần Thâu. Ỷ Lan gằn giọng:

- Tiểu Vĩ, ngươi còn tính chạy đi đâu?

- Tiểu Vĩ chạy đi đâu kệ Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa giật tay Lục Chỉ Thần Thâu. Hai người như hiểu ý nhau, đồng loạt quay lưng phi thân ra bên ngoài.

Ỷ Lan thấy họ thoát chạy liền quát lớn:

- Ngươi chạy đi đâu?

Nàng băng mình theo, nhưng ra đến ngoài đại diện thì chẳng thấy bóng dáng hai người nữa.

Nàng hậm hực nói:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ, dù ngươi trốn dưới âm phủ, Ỷ Lan cũng moi ngươi lên.

Chương 5: Mất Tiểu Hắc Kỳ Được Tiểu Huỳnh Kỳ

Từ ngoài cổng tam quan Long Thiên Tự, Ma Thần Cát Giã trong bộ huỳnh y vàng rực thong dong thả bước tiến về phía cửa đại điện. Tạng người của Ma Thần Cát Giã gầy như cây tre miễu trông chẳng khác nào một cây sậy biết di động.

T

Lão Ma Thần dừng bước đối mặt với Hàn Quân Đạt. Đôi thần của lão sáng tinh như mắt mèo hoang, khiến bất cứ ai chạm nhãn cũng phải rợn người.

Ma Thần Cát Giã đằng hắng, nhìn Tri Ngộ Năng hỏi:

- Bổn ma thần viếng chùa Long Thiền Tự ban đêm tất đại sư biết ý của ta là không muốn thấy mặt ai trong lúc này.

Tri Ngộ Năng chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Vị công tử đây chỉ quá vãng bất ngờ chứ Long Thiền Tự không hề mở cửa đón.

Ma Thần Cát Giã gật đầu:

- Quá vãng viếng chùa bất ngờ cũng có thể đi bất ngờ.

Tri Ngộ Năng bước đến nói với Quân Đạt:

- Công tử đã nghe những lời của lão Ma Thần, vậy phiền công tử ngày mai quá vãng lại Long Thiền Tự.

Quân Đạt hừ nhạt:

- Vậy còn lúc này?

- Bần tăng bận tiếp lão Ma Thần.

Quân Đạt cười khẩy nói:

- Ma Thần viếng chùa ban đêm được thì tại hạ cũng có thể viếng chùa ban đêm.

Ma Thần Cát Giã cau mày nhìn chàng:

- Tiểu tử muốn khiêu khích lão Ma Thần? Khôn hồn thì đừng để bổn Ma Thần phật ý mà phạm giới chốn thiền môn.

- Lão Ma Thần thị mình là chủ nhân ngọn tiểu huỳnh kỳ được quyền viếng chùa ban đêm. Vậy tại hạ cũng thị vào ngọn tiểu hắc kỳ được chứ.

Ma Thần Cát Giã sửng sốt nhìn chàng:

- Sao, ngươi là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ à?

Quân Đạt gật đầu:

- Nếu lão có ngọn huỳnh kỳ thì Quân Đạt có tiểu hắc kỳ. Bên tám lạng bên nửa cân, được chứ?

Ma Thần Cát Giã ngắm chàng rồi bất chợt ngửa mặt cười khằng khặc. Lão cất tràng cười tự phụ, phấn chí nói:

- Ông trời giúp cho bổn Ma Thần rồi. Nếu tiểu tử là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ thì mau trao ngọn tiểu kỳ đó cho bổn Ma Thần. Ta hứa sẽ dành cho ngươi cái sinh mạng nhỏ nhoi của ngươi.

Quân Đạt nhún vai:

- Nếu Ma Thần có ý đoạt tiểu hắc kỳ của tại hạ thì tại hạ cũng đang có ý thu hồi ngọn tiểu huỳnh kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

- Hả, ngươi cũng có ý như ta à?

Quân Đạt gật đầu:

- Thất Kỳ Ngọc Long tuyệt tích trên giang hồ để lại bảy ngọn tiểu kỳ cho bảy người. Và bảy người đó ai cũng muốn đoạt tiểu kỳ của người kia để hợp nhất thất kỳ. Ma Thần có ý đó thì Quân Đạt cũng cùng một mục đích.

Ma Thần Cát Giã nhìn Quân Đạt rồi quay sang Tri Ngộ Năng:

- Tri hòa thượng, tiểu tử này đến Long Thiền Tự để đoạt lá tiểu kỳ của Nhiếp Thần Quân chứ?

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Ma Thần, Hàn công tử chỉ tình cờ đến đây thôi.

- Hừ, Bổn Ma Thần chẳng tin nổi lời ngươi nói. Nhưng thôi, cũng tốt cho bổn Ma Thần.

Ta khỏi mất công đi tìm ngọn tiểu hắc kỳ nữa.

Ma Thần Cát Giã quay lại Hàn Quân Đạt:

- Ngươi có mang theo ngọn tiểu hắc kỳ không?

- Thế còn Ma Thần có mang theo ngọn tiểu huỳnh kỳ không?

- Tất nhiên là phải có rồi, nó là vật bất ly thân của bổn Ma Thần mà. Nhưng ngọn tiểu kỳ đó không thuộc về tiểu tử đâu, chỉ khi nào bổn Ma Thần chầu diêm chúa may ra ngươi mới lấy được nó, nhưng hạ thủ được ma thần, ngươi chỉ có thể nằm mơ mà thôi.

- Tại hạ đã muốn đoạt tiểu huỳnh kỳ thì chuyện gì tại hạ cũng làm.

- Ngươi chưa đoạt được thì người đã chết rồi. Nếu ngươi muốn sống thì ngoan ngoãn giao lá hắc kỳ cho bổn nhân.

Quân Đạt lắc đầu:

- Chuyện đó cũng chỉ có trong mơ mà thôi, nếu như tại hạ còn sống...

- Tiểu tử sắp chết đến nơi rồi.

Ma Thần Cát Giã trổ hung nhãn chiếu thẳng vào mắt Quân Đạt. Đôi thần nhãn của lão như muốn tóe hung quang lấy ngay sinh mạng chàng.

Ma Thần Cát Giã gằn giọng:

- Ngươi chuẩn bị về chầu diêm chúa rồi chứ?

- Quân Đạt sẵn sàng thỉnh giáo Ma Thần.

- Tốt lắm! Bổn Ma Thần tiếc cho kẻ hậu sinh như ngươi. Ngươi chết trong độ tuổi chưa đáng chết chỉ tại vị ngươi ương ngạnh dám cãi lịnh của bổn Ma Thần.

- Tại hạ cũng đang có ý đoạt tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần đây.

Ma Thần Cát Giã quát lớn một tiếng:

- Chỉ Điện Di Sơn.

Toàn thân của gã phát ra những tiếng kêu răng rắc, chứng tỏ gã đang vận công đến tầng thượng.

Bên này Hàn Quân Đạt cũng đâu dám xem thường Ma Thần Cát Giã vì biết đối phương của mình cũng là một trong những nhân vật giữ những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Quân Đạt bặm môi vận công lực đến tầng thứ mười hai để chuẩn bị đón đỡ tuyệt thức kỳ công của Ma Thần Cát Giã.

Ma Thần vừa quát Chỉ Điện Di Sơn thì đẩy hữu thủ đến trước. Bàn tay của lão thoáng chốc vàng rực, rồi những ngón tay như tụ khí kình phóng thẳng về phía Quân Đạt những đạo chỉ chết người.

Quân Đạt bặm môi thét lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai thứ tuyệt công cùng của Thất Kỳ Ngọc Long chạm thẳng vào nhau phát ra một tiếng nổ kình thiên khiến cho Tri Ngộ Năng ù cả thính nhĩ. Lão đứng thị trận mà tưởng như trước mặt mình vừa rồi có hai ngọn sét trời xẹt đến chạm thẳng đến phá tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tăng y của Tri Ngộ Năng giũ phần phật bởi những đạo dư kình thoát ra từ sự va chạm căng thẳng đỡ thẳng của hai đối thủ Trong cuộc đấu.

Đón thẳng Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã bằng tuyệt công Song Chỉ Đoạt Mạng, khí huyết của Quân Đạt nhộn nhào, mắt hoa tai ù. Chàng phải nghiến răng bặm môi mới nén được khí huyết lưu sắp phun ra ngoài. Quân Đạt thối luôn ba bộ mới trụ thân. Trước mặt chàng xuất hiện một [thiếu chữ] còn bốc khói tỏa mùi khét bởi đã bị cháy.

Bên kia Ma Thần Cát Giã cũng lắc lư liên tục phải thối về sau một bộ, hai chân lún sâu qua đế giầy. Lão nhìn Quân Đạt không chớp mắt, lộ vẻ ngạc nhiên tột cùng. Vừa rồi đấu thẳng với chàng một chỉ công tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long dùng chín thành công lực.

Ma Thần Cát Giã ngỡ rằng Quân Đạt dù có luyện thức Song Chỉ Đoạt Mạng nhưng cũng không dám đỡ thẳng ngọn Chỉ Điện Di Sơn, nhưng ngược lại chàng đã dám đỡ thẳng ngọn chỉ đó mà chỉ thối lùi ba bộ.

Ma Thần Cát Giã không ngạc nhiên sao được khi đối phương chỉ đáng mặt hậu sinh thế mà nội lực chăng thua kém lão bao nhiêu. Càng nghĩ Ma Thần Cát Giã càng giận uất lên được.

Lão nghĩ thầm:

- Nếu cuộc tỷ đấu hôm nay mà đến tai lão Phong Tình Cổ Thi thì mình mất mặt với gã mất thôi! Phải giết tiểu tử này bằng mọi giá.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Ma Thần Cát Giã vẫn lên tiếng hỏi Quân Đạt:

- Tiểu tử! Ngươi còn đủ nội kình đỡ thêm một chỉ của bổn Ma Thần chứ?

Khí huyết vẫn còn nhộn nhạo, nhưng Quân Đạt cũng cố nén không để cho đối phương biết. Ngay cả chàng cũng không ngờ nội lực của Ma Thần kinh hồn đến như vậy, nếu vừa rồi chỉ một chút sơ xuất, nếu không dụng hết toàn lực, e rằng chỉ công của thần ma đã nhấc bổng chàng quẳng đi như một cái diều giấy.

Chàng trầm giọng nói:

- Quân Đạt sẵn sàng thỉnh chiêu của lão Ma Thần cho đến khi lão tự tay dâng tiểu huỳnh kỳ cho tại hạ.

- Tiểu tử ngông cuồng. Hôm nay bổn Ma Thần không lấy mạng ngươi thì không thèm đến Long Thiên tự này nữa.

Lão vừa nói vừa vận nội công đến mười thành công lực. Ma Thần Cát Giã quát lớn:

- Tiểu tử nạp mạng.

[Phần hấp tự thiếu mất trang] Cất ngọn tiểu kỳ vào trong ngực áo cẩn thận, Quân Đạt mới quay lại Tri Ngộ Năng:

- Tại hạ đã làm phiền đại sư nhiều quá, xin kiếu từ!

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Ấy, sao công tử vội đi sớm vậy, vào trong đại điện chúng ta sẽ đàm đạo.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Nếu lúc này nội lực của Quân Đạt không tản mát, cần vận công điều tức, thì sẵn sàng hầu tiếp lão hòa thượng.".

Trong tâm nghĩ như vậy, nhưng vẻ mặt chàng vẫn thản nhiên trước cặp mắt giảo hoạt của Tri Ngộ Năng. Quân Đạt nghĩ tiếp:

- "Lão trọc này không biết mình đã bị tản mát nội lực, nếu biết nhất định sẽ không cho mình rời khỏi Long Thiên tự với ngọn tiểu kỳ của Ma Thần Cát Giã.".

Quân Đạt mỉm cười từ tốn hỏi:

- Hôm khác Quân Đạt sẽ quay lại thỉnh ý đại sư.

- Ấy, bần tăng có tấm lòng với công tử mà công tử bỏ đi sao? Hay công tử không còn muốn gặp tiểu hòa thượng Lỗ Trình nữa?

Tri Ngộ Năng xởi lởi:

- Công tử hãy vào trong đại điện chờ Lỗ Trình về, để bần tăng châm trà cho công tử giải khát.

- Đa tạ đại sư, lúc này Quân Đạt thấy không tiện ở đây.

Tri Ngộ Năng chắc lưỡi:

- Công tử đi đâu bây giờ, bần tăng xem sắc diện của công tử có phần như đã bị nội thương thì phải. Nếu thật sự công tử bị nội thương thì hãy vào đại điện để bần tăng chữa trị cho.

- Tại hạ chỉ mệt một chút thôi, nhưng không dám làm phiền đại sư. Quân Đạt vừa nói vừa quay lưng thả bước tiến ra khỏi chùa.

Tri Ngộ Năng đâu thể để chàng bình yên rời khỏi Long Thiền Tự liền trổ khinh thuật lướt qua đầu Quân Đạt chặn đường chàng:

- Hàn công tử không thắc mắc vì sao Ma Thần Cát Giã đến viếng Long Thiền Tự ban đêm à?

- Đó là nhã hứng của Ma Thần, tại hạ không để tâm đến.

Tri Ngộ Năng nheo mày gằn giọng nói:

- Nói mãi cuối cùng Hàn công tử cũng chỉ muốn rời Long Thiền Tự.

- Tại hạ không muốn làm phiền đại sư.

Tri Ngộ Năng cười mỉm, thuận tay vuốt cọng dâu dài:

- Lúc công tử vào đây rất hăng hái, trở ra cũng rất muốn ra.

Lão xoa tay.

- Phải công lực của công tử tản mất hết rồi, giờ đưa tay đuổi ruồi cũng không bay?

Quân Đạt cau mày:

- Đại sư hỏi vậy nhằm ý gì?

Tri Ngộ Năng cười nửa mép:

- Công tử không hiểu ý của bần tăng hay không muốn hiểu.

Tri Ngộ Năng lại vuốt cọng râu dài:

- Công tử vào Long Thiền Tự để viếng cảnh chùa nhưng lại có tiểu huỳnh kỳ.

Lão thở dài nói tiếp:

- Mà cái gì thuộc địa phận của Long Thiền Tự là của bản tăng, công tử muốn rời khỏi cổ tự này thì hãy giao lại ngọn tiểu kỳ kia cho bần tăng.

Quân Đạt cau mày:

- Cuối cùng lão cũng lòi mặt chuột. Lão muốn đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ của tại hạ chứ gì?

- Cái gì trong khuôn viên Long Thiền Tự bần tăng phải có trách nhiệm bảo vệ.

- Thế đại sư có đủ bản lĩnh đoạt lá tiểu huỳnh kỳ không?

Tri Ngộ Năng lưỡng lự rồi cười khẩy nói:

- Lúc công tử chưa đấu với Ma Thần Cát Giã thì lão nạp không nghĩ đến việc đoạt tiểu huỳnh kỳ và tiểu hắc kỳ đâu, nhưng bây giờ thì Hàn công tử đuổi ruồi còn không bay, bần tăng cần gì phải dùng sức chứ.

Quân Đạt sa sầm mặt xuống. Chàng lạnh nhạt nói:

- Phật tổ Như Lai dạy các đệ tử của ngài muốn thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi phải tránh xa tham, sân, si nhưng xem ra lão hòa thượng chẳng muốn về chầu phật tổ.

Chàng chở dài nói:

- Quân Đạt sẽ thay mặt phật tổ tông tiễn lão hòa thượng về Tây thiên để sám hối với phật tổ. Lão hòa thượng hãy đến mà lấy hai ngọn tiểu kỳ của Thất Long Kỳ Hiệp.

Thấy chàng có vẻ dửng dưng. Tri Ngộ Năng đâm ra lưỡng lự. Trong cuộc đấu vừa rồi, Tri Ngộ Năng đã chứng kiến Quân Đạt đánh một chưởng đánh thắng Ma Thần Cát Giã khiến cho lão ma đầu bị nội thương trầm trọng phải trao tiểu huỳnh kỳ cho chàng để bảo tồn tính mạng, nên lão không khẳng định được Quân Đạt có bị nội thương như lão ma kia không, hay chàng chỉ giả vờ.

Tiến thoái lưỡng nan, nên Tri Ngộ Năng chỉ biết đứng phỗng như pho tượng chắn ngang lối ra khỏi chùa.

Quân Đạt cười khẩy:

- Đại sư không còn nhã hứng đoạt kỳ nữa à?

Chàng dấn thêm một bộ song thu cũng hoành chéo như chuẩn bị phát tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng.

- Đại sư không còn nhã hứng đoạt kỳ nhưng Quân Đạt thì lại rất cao hứng muốn đưa lão về Tây thiên chầu phật tổ.

Tri Ngộ Năng nghe chàng nói giật mình. Sợ Quân Đạt xuất kỳ tập kích bằng Song Chỉ Đoạt Mạng, lão hòa thượng điểm chân phi thân thối về phía của đại hồng bảo điện.

Quân Đạt mỉm cười rồi trổ khinh thuật ra ngoài cổng tam quan.

Tri Ngộ Năng đứng ngay cửa chính sảnh nhìn cho đến khi bóng Quân Đạt mất hút. Lão nheo mày lẩm nhẩm nói:

- Lạ thật, sao không tập kích mình mà lại bỏ đi? Y muốn giết mình kia mà.

Tri Ngộ Năng lắc đầu bặm môi suy nghĩ. Bất chợt lão đập song thủ vào nhau rồi rủa thầm:

- "Mình bị gã lừa rồi, đúng là gã đang bị nội thương. Trời ơi, cơ hội đem đến mà mình lại để vuột khỏi tầm tay.".

Tri Ngộ Năng giận quá phát cuồng, dựng luôn song chưởng vỗ vào con kỳ lân bằng đá đặt bên phải cửa đại hồng bảo điện.

- Ầm.

Con kỳ lân bằng đá hứng trọn đạo chưởng kình Thập Bát La Hán của Tri Ngộ Năng, đổ lăng ra đất, gảy hẳn một chân.

Chương 6: Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân

Quân Đạt rời Long Thiên Tự. Chàng thở phào nhẹ nhõm khi biết hòa thượng Tri Ngộ Năng không đuổi theo mình. Lúc này Quân Đạt không dám dùng đến nội lực để trổ khinh công, nên bắt buộc tìm một chỗ tiện nghi để ẩn thân vận công điều trị.

Q

Suy tính một lúc, Quân Đạt quyết định trở lại Thiên Lộc Các. Chàng đến Thiên Lộc Các vừa lúc gà gáy canh một. Tòa lầu Thiên Lộc Các đã đóng cửa, ngoài đôi đèn lồng treo trước cửa chính sảnh tất cả các phòng khác đều tắt đèn hết.

Quân Đạt đứng ngoài hiên, rồi quyết định gõ cửa. Chàng đợi một lúc lâu gã tiểu nhị mới ra mở cửa:

- Ý... Hàn công tử.

- Tại hạ làm phiền quán chủ một chỗ nghỉ ngơi qua đêm.

- Tưởng chuyện gì khó chứ chuyện đó tiểu nhân sẵn sàng phục vụ công tử.

Hai người bước vào trong rồi theo hành lang tiến ra khu nhà trọ phía sau.

Gã tiểu nhị cầm đèn đi trước, dẫn Quân Đạt đến gian phòng nằm cuối dãy nhà trọ đó.

Y lí nhí nói:

- Ba gian phòng kia đều đã được một vị tiểu thư thuê tất cả rồi, chỉ còn gian phòng duy nhất này thôi. Hàn công tử ở tạm vậy nhé.

- Tại hạ chỉ cần nghỉ qua đêm, không dám làm phiền quán chủ.

Gã tiểu nhị mở cửa phòng. Y nói:

- Có gì cần công tử cứ gọi tiểu nhân.

- Tại hạ chắc không cần gì đâu.

Khi gã tiểu nhị đi rồi, Quân Đạt nhanh chóng đóng cửa lại. Chàng đến tràng kỷ ngồi kiết đà vận công điều tức. Chỉ trong khoảnh khắc đã một tàn canh, Quân Đạt đã vận hành khí lực đúng ba mươi sáu vòng, nội lực của chàng dần dần khôi phục. Mặc dù vậy nhưng chàng vẫn cảm nhận khí huyết không được thông suốt, khí lực chưa đạt đến độ sung mãn như cũ.

Chàng khẽ thở dài một tiếng.

Đêm tĩnh lặng có thể nghe được cả tiếng thở dài của chàng rõ mồn một. Chàng sực nhớ đến ngọn tiểu huỳnh kỳ, liền lấy ra xem xét.

Quân Đạt đến ngồi bên chiếc bàn, trải lá tiểu kỳ ra trước mặt. Hàng bút tự thêu bằng chỉ tơ tằm ghi khẩu quyết luyện tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Mình luyện tuyệt thức này để còn có lúc dùng đến nó".

Nghĩ như vậy Quân Đạt tập trung tinh thần để nghiên cứu khẩu quyết Chỉ Điện Di Sơn.

Càng xem chàng càng thích thú vô cùng bởi sự ảo diệu phi thường của tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn. Nếu đem so sánh với tuyệt công Song Chỉ Đoạt Mạng mà chàng đã hàm thụ trong tiểu hắc kỳ thì tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn không thua sút tí nào.

- "Nếu như mình luyện thành công Chỉ Điện Di Sơn mà cùng phối hợp với Song Chỉ Đoạt Mạng thì sự phối hợp đó lợi hại khó lường.".

Càng nghĩ Quân Đạt càng phấn chấn vô cùng. Sự phấn chấn khiến chàng tập trung tinh thần cao độ hơn, rồi dụng thời khắc còn lại trong đêm vận công theo khẩu quyết trong tiểu huỳnh kỳ.

Quân Đạt vốn thông minh, và từng luyện qua tuyệt công Song Chỉ Đoạt Mạng trong tiểu hắc kỳ nên giờ đây đối với phương thức luyện chỉ Di Sơn chàng mau sớm thành thục.

Tiếng gà gáy canh năm và khi bình minh ửng bên trời Đông, cũng là lúc Quân Đạt đạt thành năm phần công lực tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn trong tiểu huỳnh kỳ. Chàng thành tựu nhanh như vậy là do căn cơ hơn người, một phần do đã thành lối luyện công trong tiểu hắc kỳ.

Tiếng gà gáy sáng khiến Quân Đạt bừng ra khỏi thần thức luyện công. Chàng vươn vai đi ra cửa.

Quân Đạt vừa hé mở cửa thì thấy hai gã Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đứng trước cửa gian thư phòng bên cạnh chàng. Chàng nheo mày nhìn trộm hai người đó.

Hai gã kia như những tên lính hầu đứng gác cho kẻ ở trong phòng nên Quân Đạt không khỏi tò

mò.

Cánh cửa thư phòng bật mở, Ỷ Lan bước ra.

Nàng nhìn hai gã Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ:

- Suốt đêm qua hai người có truy ra nơi trú ẩn của lão già sáu ngón và Vũ Văn Tiểu Vĩ không?

Mạc Văn Tả và Phùng Kỳ đồng quỳ xuống:

- Bẩm Quận chúa, chúng thuộc hạ không tìm được nơi trú ẩn của lão Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn công tử, nhưng thuộc hạ đã tìm được một người sẵn sàng giúp đỡ chúng ta.

Ỷ Lan thở hắt ra một tiếng:

- Ai vậy?

- Thường Luân công tử.

Ỷ Lan hừ nhạt, lắc đầu nói:

- Ta lịnh cho hai người đi tìm Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ, hai ngươi lại đi kết bè kết bạn với gã Thường Luân nào đó, thật là vô dụng.

Phùng Kỳ lí nhí nói:

- Thuộc hạ đã dò la khắp nơi, thậm chí đã chạm mặt một cao thủ của Trung Nguyên suýt mất mạng.

Phùng Kỳ nhìn Mạc Tả Quân.

Mạc Tả Quân nói:

- Khởi bẩm Quận chúa, đồng bọn của Vũ Văn Tiểu Vĩ toàn là những cao thủ quán tuyệt, võ công thuộc hạ và Phùng tướng quân đã trổ hết tài nhưng vẫn không phải là đối thủ của họ. Nếu như chúng ta không thỉnh cầu Thường Luân công tử thì khó mà khống chế được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Ỷ Lan cau mày.

- Bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ thôi mà khó như vậy à?

Mạc Tả Quan và Phùng Kỳ cúi đầu im lặng.

Ỷ Lan chắp tay sau lưng thả bước đến mái hiên. Nàng nâng đóa hoa hồng một cách cẩn thận rồi bất

chợt quay lại Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

- Gã công tử Thường Luân đó như thế nào?

- Dạ, Thường công tử có ý muốn giúp Quận chúa.

- Y đòi bao nhiêu kim lượng?

Mạc Tả Quân ngẩng lên nhìn Ỷ Lan nói:

- Thường công tử không cần kim ngân. Chàng ta một mực khẳng định mình vì nghĩa mà hành đạo thôi.

Ỷ Lan hừ nhạt, nói:

- Kẻ nói nhân nghĩa thường là những kẻ chẳng có nhân nghĩa. Nhưng ta tạm thời tin vào hai ngươi.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ cùng xá nàng:

- Đa tạ Quận chúa.

Ỷ Lan hỏi:

- Gã công tử Thường Luân đó hiện đang ở đâu?

Mạc Tả Quân hấp tấp nói:

- Thường công tử hẹn gặp bọn thuộc hạ ở Lạc Hoa Viên. Công tử cũng muốn gặp mặt Quận chúa.

Ỷ Lan mỉm cười:

- Gã Thường Luân này chọn chỗ hẹn cũng hay đó. Được rồi, để ta đến đó xem Thường Luân công tử như thế nào và bản lĩnh ra sao mà dám tự nhận mình là người có bản lĩnh bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Ỷ Lan nói dứt lời thong dong sải bước bỏ đi. Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ cũng vội vã theo sau nàng.

Quân Đạt đâu bỏ lỡ thời cơ, liền âm thầm theo sau Ỷ Lan để có thể dò tìm được hành tung của Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Quân Đạt sợ Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ nhận ra mình nên không tiến đến gần họ, một phần nhờ trời mờ sáng sương mù còn dày nên Quân Đạt cũng dễ dàng theo dõi ba người.

Chợt phía trước có chiếc kiệu trang hoàng lộng lẫy, do bốn gã phu kiệu đại lực khiêng đến. Bốn

gã phu kiệu dừng kiệu trước mặt Ỷ Lan.

Ỷ Lan nheo mày, chờ người trong kiệu bước ra, nhưng một gã phu kiệu đã ôm quyền xá nàng rồi nói:

- Thường gia sai chúng tôi đến đến tiểu thư.

Ỷ Lan chỉ vào ngực mình.

- Đón ta, các người có lầm không?

- Thưa không, Thường gia đang chờ tiểu thư ở Lạc Hoa Viên.

Mạc Tả Quân xen vào:

- Có thể Thường Luân công tử thuê những người này đến đón Quận...

Ỷ Lan quay ngoắt lại trừng mắt nhìn Mạc Tả Quân:

- Không được nói chức phận của ta.

- Thưa vâng.

Ỷ Lan quay lại bọn phu kiệu:

- Thường công tử đang chờ Ỷ Lan à?

- Thưa vâng, thỉnh tiểu thư lên kiệu.

- Tốt lắm!

Ỷ Lan thản nhiên vén rèm kiệu bước vào trong. Nàng vừa yên vị thì gã phu kiệu cất tiếng sang sảng:

- Khởi kiệu.

Nàng cảm nhận chiếc kiệu hơi chao một chút, rồi vùn vụt lướt đi nhanh không thể tưởng. Ngồi trong kiệu mà Ỷ Lan cứ ngỡ mình đang yên vị trên cỗ xe tứ mã đang lao vùn vụt, nên giật mình nghĩ lại.

Bốn gã phu kiệu này có khinh công cao siêu như vậy, chứng tỏ họ là những cao thủ siêu quần chứ không phải bọn phu kiệu tầm thường. Nghĩ như vậy, Ỷ Lan chợt lo lắng.

Nàng vén rèm hỏi gã phu kiệu đã đối đáp với mình:

- Các người đưa ta đi đâu?

- Đến diện ngộ với Thường Luân công tử.

- Tại sao phải đi nhanh như vậy?

- Tiểu thư không thích chúng tôi đi nhanh à?

Ỷ Lan cau mày. Nàng nhìn lại phía sau không thấy Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đâu nữa:

- Hai vị hộ tướng của ta đâu?

- Họ sẽ đến sau. Thường công tử đang chờ tiểu thư.

Ỷ Lan bặm môi rồi bỏ rèm kiệu xuống, nàng thắc mắc muốn biết mặt Thường Luân công tử là người như thế nào mà dưới tay y lại có bốn gã thuộc nhân võ công siêu quần như vậy.

Ngay cả Quân Đạt cũng không ngờ bốn gã phu kiệu lại có khinh công cao thâm đến nhường ấy. Chẳng mấy chốc chúng đã bỏ rơi Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

Bọn phu kiệu đưa Ỷ Lan đến Lạc Hoa Viên. Khi nàng vén rèm bước ra thì đã có hai ả nô nữ chực sẵn đỡ lấy tay Ỷ Lan.

Một ả nói:

- Mời tiểu thư vào Lạc Hoa Viên!

Ỷ Lan mỉm cười:

- Thường Luân công tử thật là khách sáo.

Từ cửa vào trong Lạc Hoa Viên đã trải thảm để đón Ỷ Lan khiến nàng ngỡ gã Thường Luân này đã biết được chân tướng thật của mình, nên quay sang ả nô nữ đi bên trái.

- Thường công tử của các vị là ai vậy?

- Dạ, Thường Luân công tử là một người ái mộ tiểu thư.

- Ta không hỏi câu đó. Ta muốn biết có phải Thường Luân công tử là chủ nhân của hoa viên này?

- Dạ, có thể nói như vậy.

Từ trong nhà chính sảnh một mỹ phụ có khuôn mặt trát phấn bước ra:

- A Tiên hân hạnh được đón tiếp tiểu thư.

Ỷ Lan nhún vai:

- Ta muốn gặp Thường Luân công tử.

A Tiên mỉm cười:

- Thường Luân công tử đang chờ tiểu thư tại hoa viên.

Hàng trăm đóa hoa như nhảy múa trước mắt Ỷ Lan. Trong hoa viên này không thiếu một loài hoa nào cả, nhưng khi đến khu dành riêng cho hoa đào, thứ hoa mà Ỷ Lan thích nhất khiến nàng muốn reo lên với tất cả sự thích thú của mình.

A Tiên liếc trộm Ỷ Lan. Nàng ôn nhu nói:

- Thường Luân công tử chờ tiểu thư trong gian tiểu xá ngũ giác giữa hoa viên này.

Ỷ Lan cau mày. Lời nói của A Tiên khiến cho nàng có cảm tưởng gã Thường Luân biết rất rõ về nàng.

Ỷ Lan quay sang A Tiên hỏi:

- Thường công tử chắc đã từng giao du sơn thủy ra ngoài Đại Mạc?

- Chuyện đó A Tiên không biết. Nhưng hành tung của Thường công tử chẳng khác nào rồng thiêng, lúc ẩn lúc hiện.

- Nghe các người nói, mà Ỷ Lan tưởng mình sắp gặp một bậc đế vương.

- Tiểu thư gặp ắt sẽ biết.

A Tiên vừa nói vừa nắm tay Ỷ Lan, bóp mạnh một cái:

- Trên cõi trần gian này, tiểu thư là người hạnh phúc.

A Tiên nói xong, quay trở ra trong khi Ỷ Lan còn chưa hết bối rối.

Nàng lưỡng lự một lúc rồi theo lối mòn trải sỏi tiến về phía gian tiểu xá có chiếc mái lợp tranh chia thành năm góc. Xa xa trông chẳng khác nào một cây nấm mốc mọc giữa vườn hoa đào đỏ thắm khoe sắc.

Đột nhiên Ỷ Lan cảm thấy hồi hộp vô cùng. Nàng luôn tự hỏi gã công tử Thường Luân này là ai mà sao được nhiều người trọng thị như vậy, thậm chí ngay cả nàng cũng không bằng. Ý tưởng tò mò

thôi thúc khiến Ỷ Lan bước nhanh hơn. Dáng một thư sinh ngồi trầm ngâm trong gian tiểu xá bắt trái tim nàng đập thình thịch. Nàng tự nhủ thầm.

- "Mặc xác gã là ai, miễn sao gã bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ cho mình là được rồi.".

Ỷ Lan đứng dưới bậc tam cấp.

Thường Luân quay lại. Một khuôn mặt khôi ngô anh tuấn, phong thái lịch lãm, trên tay là chiếc quạt thư sinh. Thường Luân bước đến ôm quyền xá Ỷ Lan.

Giọng của Thường Luân thật trầm ấm mà Ỷ Lan nghe chẳng khác nào mật đổ vào tai:

- Tại hạ là Thường Luân, hân hạnh được hạnh ngộ với Ỷ Lan tiểu thư.

Ỷ Lan khoác khuôn mặt lạnh lùng quan sát Thường Luân:

- Công tử là Thường Luân, người mà Mạc, Phùng thị vệ nói có ý muốn gặp Ỷ Lan?

- Từ lúc tiểu thư xuất hiện ở Dương Châu thành, tại hạ đã ái mộ tiểu thư và chỉ mong được giúp đỡ tiểu thư thôi.

Thường Luân chỉ chiếc đôn:

- Mời tiểu thư an vị.

Ỷ Lan cười mỉm, bước lên bậc tam cấp đến ngồi đối mặt với Thường Luân.

Nàng mỉm cười nhìn Thường Luân nói:

- Sao công tử lại có ý muốn giúp Ỷ Lan?

Thường Luân rót trà ra chén của nàng. Y từ tốn nói:

- Có nam nhân nào lại không muốn giúp đỡ nữ nhân, huống chi tiểu thư lại là cô gái mà tại hạ ngưỡng mộ.

- Ỷ Lan có gì để công tử ngưỡng mộ?

- Ỷ Lan không nhận biết mình, nhưng tại hạ cũng chẳng thể giải thích được.

Ỷ Lan nheo mày:

- Nếu công tử giúp Ỷ Lan, công tử có đòi hỏi gì không?

- Tại hạ chỉ mong được làm một thị vệ trung thành cho Ỷ Lan mà thôi.

Thường Luân bưng chén trà dâng đến trước mặt nàng:

- Thỉnh tiểu thư.

Ỷ Lan khách sao đáp lời:

- Đa tạ công tử!

Nàng đón lấy chén trà không vội uống mà đặt xuống trước mặt mình.

Ỷ Lan nhìn Thường Xuân:

- Ỷ Lan có gì mà để công tử ngưỡng mộ?

- Đó là câu hỏi mà tại hạ không thể nào lý giải được bởi câu hỏi của tiểu thư chỉ có trái tim của Thường Luân mới đáp được mà thôi.

- Công tử phong lưu như thế này thì có biết bao nhiêu nhi nữ ngã lòng, cớ gì mà lại ngưỡng mộ một cô gái như tôi.

Thường Luân nhìn những đóa hồng lung lay trong gió:

- Tại hạ yêu hoa hồng và yêu cả người thích hoa hồng.

- Công tử cũng thích hoa đào nữa à?

Thường Luân gật đầu:

- Tại hạ cũng rất thích hoa đào và tiểu thư cũng là người yêu hoa đào.

- Hình như Thường công tử biết rất rành về Ỷ Lan.

Thường Luân mỉm cười:

- Người xưa có câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ". Tại hạ thiết nghĩ mình rất có duyên với Ỷ Lan.

Ỷ Lan cau mày.

Thường Luân nhìn chén trà trước mặt nàng:

- Trà đã nguội rồi.

- Ỷ Lan thất lễ quá.

Nàng vừa nói vừa bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống.

- Trà ngon quá.

- Thứ trà này tại hạ phải lên tận Tuyết Sơn mới lấy được một giùm, và cũng chỉ pha được mỗi bình trà dành cho tiểu thư.

- Ỷ Lan thì chẳng có gì đáp lại thịnh tình của công tử.

- Tiểu thư đến đây hội diện tại hạ phấn khích lắm rồi.

- Sợ Ỷ Lan sẽ khiến công tử thất vọng.

- Tại hạ chỉ sợ làm tiểu thử thất vọng mà thôi.

Ỷ Lan chống tay tựa cằm nhìn Thường Luân. Nàng nghĩ thầm gã công tử này có ý gì mà xem ra quan tâm tới mình quá đáng như vậy?

Nghĩ vậy, nàng liền buột miệng hỏi:

- Thật lòng công tử nghĩ đến Ỷ Lan à?

- Trái tim tại hạ đáng nói lên điều đó. Trái tim đã nói thì tại hạ chẳng còn ngôn ngữ nào để diễn đạt nữa.

Ỷ Lan mỉm cười. Nàng ôn nhu nói:

- Nếu như bây giờ Ỷ Lan nhờ công tử bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ, công tử có giúp Ỷ Lan không?

- Nếu đó là mệnh lệnh của tiểu thư.

Thường Luân đứng lên chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn những đóa hồng ửng sắc dưới ánh nắng ban mai rực rỡ:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ đã mạo phạm đến tiểu thư?

- Vâng, hắn đã mạo phạm đến Ỷ Lan.

- Vậy là hắn đáng chết.

Ỷ Lan đứng bật dậy:

- Không, không, Ỷ Lan không muốn Vũ Văn Tiểu Vĩ chết, mà chỉ muốn bắt sống hắn thôi.

Thường Luân quay lại nhìn nàng, y cười mỉm:

- Nếu Ỷ Lan muốn thì Thường Luân sẽ nhận sứ mạng đó.

Ỷ Lan gật đầu:

- Đa tạ công tử đã có lòng với Ỷ Lan. Nếu như Thường công tử bắt được Tiểu Vĩ, Ỷ Lan sẽ trọng thưởng cho người.

- Tại hạ chỉ mong tiểu thư hiểu cho trái tim của tại hạ là đủ rồi.

Mặt Ỷ Lan thẹn đỏ. Nàng bẽn lẽn cúi đầu:

- Có duyên thì ắt có tình. Chỉ sợ...

- Trên cõi đời này chẳng có điểu gì khiến cho Thường Luân phải chùng tay sợ hãi cả.

- Ỷ Lan chỉ sợ không có duyên với công tử thôi.

- Đó là số phận.

Thường Luân bước đến bên Ỷ Lan:

- Ông trời có mắt sẽ hiểu cho tấm lòng của Thường Luân.

Y toan nắm lấy tay Ỷ Lan nhưng nàng đã vội rụt lại.

Thường Luân cúi đầu:

- Ỷ Lan đừng để tâm đến tại hạ.

Ỷ Lan mỉm cười rồi nói:

- Ỷ Lan không trách công tử đâu.

Đến lượt nàng chủ động nắm tay Thường Luân:

- Khi nào Thường công tử bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ cho Ỷ Lan hành xử thì...

Nàng ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Công tử hiểu ý Ỷ Lan chứ?

Thường Luân nhìn mặt nàng:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ phải nhận lãnh sự hành xử của nàng.

- Ỷ Lan chờ. Giờ Ỷ Lan kiếu từ, khi nào Thường công tử bắt được Tiểu Vĩ thì báo cho Mạc, Phùng thị vệ.

Thường Luân gật đầu.

Ỷ Lan mỉm cười với gã rồi ôm quyền xá Thường Luân:

- Được uống chén trà ngon của công tử, Ỷ Lan hứng khởi vô cùng.

- Thường Luân lúc nào cũng có trà ngon danh cho tiểu thư.

- Ỷ Lan sẽ tìm đến uống trà với công tử. Kiếu từ!

Thường Luân tiễn nàng ra khỏi gian tiểu xã ngũ giác. Ỷ Lan trổ khinh công thoát đi.

Nàng vừa chạy vừa nghĩ gã này đang si tình mình đây. Được rồi, mình sẽ lợi dụng gã bắt Tiểu Vĩ cho mình.

Khi Ỷ Lan vừa bỏ đi thì từ trong vườn hoa đào, một người bước ra. Lão vận thanh y lịch lãm nhưng khuôn mặt thì trông như một xác chết lâu ngày quái gở.

Lão bước thẳng đến bên Thường Luân vỗ vai gã:

- Luân nhi khá lắm, ngươi đáng là môn đồ của Phong Tình Cổ Thi đó.

- Sư phụ, Luân nhi lúc nào cũng vì sư phụ.

- Ta hiểu.

Phong Tình Cổ Thi nhìn theo hướng Ỷ Lan.

- Vị cô nương kia đẹp lắm. Ả lại là Quận chúa Quy Tư Quốc.

Thường Luân cúi đầu cung kính nói:

- Đệ tử chúc mừng duyên phận của sư phụ.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười hăng hắc. Tiếng cười của lão nghe tợ tiếng ma tru quỉ khóc mà bất cứ ai nghe được cũng rợn cột sống.

Chương 7: Trong Sám Hối Đường

Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ đã uống đến vò rượu thứ ba, nhưng xem chừng hai người còn muốn uống tiếp nữa, Lục Chỉ Thần Thâu thỉnh thoảng lại thở dài ảo não.

L

Vũ Văn Tiểu Vĩ đứng lên:

- Trời sáng rồi, lão huynh và tiểu đệ không thể cứ ngồi ở đây uống tiêu sầu còn mặc nhiên để Lỗ Trình ra sao thì ra.

- Tiểu Vĩ nghĩ coi, lão huynh phải làm sao bây giờ?

Vũ Văn Tiểu Vĩ gãi đầu:

- Tại tiểu đệ tất cả, khi không chen vào chuyện của thiên hạ để cho ả la sát kia làm hại đến Lỗ Trình tiểu hòa thượng và lão huynh.

- Dù không có ả la sát kia thì Du Tăng cũng tìm đến mà. A, mà sao tiểu đệ đụng đến ả chứ. Kể cho lão huynh nghe đi!

- Chuyện này khó nói lắm.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Chuyện gì mà khó nói. Hay tiểu đệ đã làm gì ả rồi nên mới khiến ả lồng lộn lên như vậy.

- Ậy, sao lão huynh lại nghĩ xấu cho đệ.

- Nếu không có gì sao đệ lại khó nói.

- Bỏ qua chuyện đó đi, khi nào rảnh rỗi tiểu đệ sẽ kể cho lão huynh còn lúc này phải tính cách nào đỡ cho tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Nghĩ đến tiểu hòa thượng Lỗ Trình tiểu đệ uống rượu chẳng thấy ngon lành gì nữa.

- Lão huynh cũng có khác gì Vũ Văn Tiểu Vĩ đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu với tay bưng vò rượu ngửa cổ tu ừng ựng. Vũ Văn Tiểu Vĩ phải giật lấy vò rượu.

- Lão huynh uống thế đủ rồi. Còn phải để thần trí minh mẫn đặng tìm cách giải oan cho Lỗ Trình chứ.

Lục Chỉ Thần Thâu vỗ tay xuống bàn:

- Sao cái lão hòa thượng Du Tăng đó không chết quách cho rồi chứ?

Tiểu Vĩ chợt đứng lên:

- Tiểu đệ có cách rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu lộ vẻ hớn hở:

- Cách gì? Nói nhanh lên đi! Lão huynh biết thế nào tiểu đệ cũng có cách mà.

- Chúng ta sẽ đến Long Thiền Tự, trước hết phải gặp cho được Lỗ Trình tiểu hòa thượng.

- Nhưng đệ nói cho lão huynh biết cách gì đi chứ.

- Đến đó rồi ắt lão huynh sẽ biết.

- Thế thì đi ngay.

Hai người rời khỏi chỗ trú ngụ của Lục Chỉ Thần Thâu. Gọi là chỗ trú ngụ của lão chứ thật ra đó chỉ là con thuyền nan cũ kỹ, neo ven bờ sông Dương Tử.

Trời sáng tinh mơ, Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu đến Long Thiền Tự mà đã nghe tiếng tụng kinh vang lên từ gian Đại Hồng Bảo Điện.

Tiểu Vĩ quay qua nói với lão thần thâu:

- Lão huynh, giờ này tất cả chư tăng của Long Thiền Tự đều lên Đại Hồng Bảo Điện, nhưng theo đệ biết thì Lỗ Trình đang ở chỗ Sám Hối Đường.

- Chắc chắn rồi, chúng ta đến Sám Hối Đường.

Hai người âm thầm lặng lẽ, theo những lối mòn quen thuộc đi về hướng tòa Sám Hối Đường phía sau hận liêu. Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ vốn là tri kỷ với tiểu hòa thượng Lỗ Trình nên đường đi trong Long Thiền Tự họ biết rõ như trong lòng bàn tay.

Đến Sám Hối Đường, Lục Chỉ Thần Thâu ghé mắt nhìn qua khe cửa. Quả đúng như Vũ Văn Tiểu

Vĩ đoán, tiểu hòa thượng Lỗ Trình đang quỳ trước pho tượng Phật Tổ Như Lai, đầu đội lư nhang đang bốc khói.

Không biết Lỗ Trình đã quỳ bao lâu mà mồi hôi đã xuất ra ướt đẫm áo.

Lục Chỉ Thần Thâu không ngăn được, đẩy cửa bước vào luôn:

- Lỗ lão đệ.

Nghe tiếng lão thần thâu, Lỗ Trình không quay lại mà thảng thốt nói:

- Trời ơi, lão huynh đến đây làm gì?

Tiểu Vĩ bước đến bên cạnh Lỗ Trình:

- Có cả Tiểu Vĩ nữa nè.

- Các người có phải là hạng người ngu si đần độn đâu mà đến đây. Mau đi đi, nhanh lên kẻo sư phụ biết được thì nguy.

Lão thần thâu ngồi xuống bên Lỗ Trình:

- Lão huynh chẳng đi đâu cả.

- Trời ơi, nếu sư phụ tụng kinh xong xuống đây gặp lão huynh và Vũ Văn Tiểu Vĩ đại ca chắc người bắt Lỗ Trình đội thêm một lư nhang nữa. Chết cái đầu Lỗ Trình mất.

Lục Chỉ Thần Thâu toan đỡ lư nhang của Lỗ Trình thì tiểu hòa thượng lắc đầu nguầy nguậy:

- Lão huynh tính làm gì vậy?

- Còn làm gì nữa, để lão huynh đội cho lão đệ một lúc.

- Sư phụ phạt lão đệ chứ có phạt lão huynh đâu. Đi đi mà kẻo đệ phải đội thêm một bộ lư nữa bây giờ.

Tiểu Vĩ chen vào:

- Ậy, tiểu hòa thượng ăn thịt chó mà sợ đội lư hương sao? Âu đây cũng là cách để ngươi sám hối cho oan hồn mấy con khuyển.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nhăn mặt:

- Vũ Văn đại ca còn bỡn cợt với Lỗ tiểu đệ.

- Tiểu Vĩ không bỡn cợt đâu, ta và lão huynh Lục Chỉ đến đây cốt để tìm tiểu hòa thượng.

- Để làm gì?

Tiểu Vĩ đặt tay lên vào Lỗ Trình:

- Còn làm gì nữa. Rủ ngươi đi trốn chứ sao.

Lỗ Trình trợn mắt:

- Cái gì? Bỏ chùa đi trốn hả?

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Lão huynh xem chừng lão đệ không có căn cơ để tu tạo thoát vòng sinh tử luân hồi, hay là cứ bỏ Long Thiền Tự theo lão huynh và Vũ Văn Tiểu Vĩ ngao du giang hồ có hay hơn không?

Lỗ Trình hướng mắt về tượng Phật tổ Như Lai:

- A Di Đà Phật, xin Phât tổ từ bi đừng quở trách lão Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn huynh.

Lão thần thâu hỏi:

- Lão huynh có tội gì mà lão đệ cầu xin Phật tổ tha tội cho lão chứ?

- Lão huynh đã bị ma vương khuyến dụ lấy mất linh hồn rồi hay sao mà đến đây bảo Lỗ Trình bỏ chùa, bỏ sư phụ đời đời mang tiếng bất nghĩa bất tình.

Tiểu Vĩ nhìn Lục Chỉ Thần Thâu thở dài.

Lão thần thâu nói:

- Chuyện này là ý của Vũ Văn Tiểu Vĩ. Nếu lão đệ phật lòng thì thôi cho lão huynh xin lại những lời đó. Nhưng lão huynh phải làm cách gì để lão đệ khỏi bị hình phạt này.

Lỗ Trình nhăn nhó trông thật là thảm hại:

- Sư phụ phạt đệ chớ đâu có phạt lão huynh. Lão huynh và Vũ Văn đại ca cứ rời khỏi Long Thiền Tự đi, khi nào sư phụ nguôi ngoai, Lỗ Trình sẽ gặp lại lão huynh.

- Nhưng lão huynh không nỡ thấy lão đệ bị trừng phạt.

Lục Chỉ Thần Thâu xoa tay:

- Hay để lão huynh lên xin lão hòa thượng tha cho lão đệ lần này.

- Ê, lão huynh nên đi đi, sư phụ mà bắt gặp lão huynh ở đây càng sinh chuyện hơn.

- Lỗ đệ bị phạt rồi sau này có gặp lại lão huynh và Vũ Văn nữa thì cũng bị trừng phạt.

Lần này nên quyết định với Du Tăng đại sư thôi.

Lỗ Trình trợn mắt nhìn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ huynh nói vậy nhằm ý gì?

- Còn ý gì nữa, Lỗ đệ không muốn rời Long Thiền Tự thì để Tiểu Vĩ giúp Lỗ đệ.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Huynh tính làm gì đây?

Tiểu Vĩ chỉ chiếc lư trên đầu Lỗ Trình:

- Tiểu Vĩ huynh chỉ cần đập nát chiếc lư này thì ắt Lỗ đệ chẳng còn đội lư hương nữa.

Lỗ Trình biến sắc:

- Ê, Vũ Văn huynh đừng làm bậy nha. Sư phụ sẽ quở trách lão đệ, đuổi Lỗ đệ ra khỏi chùa mất.

- Đó là ý của Tiểu Vĩ mà.

Lục Chỉ Thần Thâu căng thẳng hỏi lại Tiểu Vĩ:

- Đây là cái cách của đệ muốn nói với lão huynh đó hả?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Chỉ còn cách này thôi.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa trổ Thoát Bộ Hành Vân, chớp mắt cung trảo thủ thộp lấy chiếc lư trên đầu Lỗ Trình. Thoáng thấy Tiểu Vĩ toan cướp chiếc lư hương, Lỗ Trình lách đầu qua bên mặc nhiên để trảo công của Tiểu Vĩ chộp xuống vai mình mà không cho chàng cướp chiếc lư thọ phạt.

Tiểu Vĩ rụt tay lại:

- Lỗ đệ quý chiếc lư này lắm hả?

- Quý lắm, quý hơn cả tính mạng của mình nữa.

- Tại sao ngươi quý chứ?

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Vì đó là sự trừng phạt của sư phụ.

Tiểu Vĩ hừ nhạt một tiếng:

- Ngươi càng quý thì Tiểu Vĩ càng muốn đập chiếc lư trên đầu ngươi.

Lỗ Trình ủ rũ, van xin Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ đại ca đừng làm vậy, kẻo Lỗ Trình đắc tội với sư phụ.

Lục Chỉ Thần Thâu không dằn nổi xúc động, lắc đầu nói với Lỗ Trình:

- Hay Lỗ lão đệ để lão huynh đội lư hương chịu phạt giùm lão đệ cho.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không được.

- Sao lại không được, há lão huynh và lão đệ đã không cùng lạy trời lạy đất kết giao tình huynh đệ có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu hay sao. Giờ lão đệ gặp nạn, lão huynh phải chia với lão đệ chứ.

- Chuyện này thì không chia được rồi. Lỗ Trình van lão huynh và Vũ Văn đại ca mau rời khỏi Long Thiền Tự, kẻo sư phụ đến thì phiền lắm...

Tiểu Vĩ ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào vách:

- Ta không đi.

Tiếng chuông trên chánh điện vang lên liên hồi. Lỗ Trình càng khẩn trương hơn. Tiểu hòa thượng nói gần như khóc:

- Lão huynh và Vũ Văn đại ca nghe lời Lỗ đệ lần này đi. Sau khi thọ phạt xong, Lỗ đệ nhất định sẽ tìm vài con khuyển hoang nấu món đắc khẩu cho lão huynh và Vũ Văn đại ca.

Tiểu Vĩ trợn mắt nhìn Lỗ Trình:

- Ê, cái món khuyển hoang đắc khẩu ngươi dụ Lục Chỉ Thần Thâu chứ Tiểu Vĩ thì chẳng thích đâu.

Lỗ Trình nhìn sang Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh giúp Lỗ Trình nói với Vũ Văn đại ca mau rời khỏi đây. Lão đệ thọ phạt xong nhất định sẽ tìm hai người.

Lỗ Trình vừa dứt lời thì Du Tăng đã xuất hiện đứng ngay ngưỡng cửa Sám Hối Đường.

Đôi mắt lão hòa thượng khắt khe nhìn Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thấy Du Tăng, Lỗ Trình đã biến sắc:

- Sư phụ.

Du Tăng chắp tay bước vào Sám Hối Đường.

- A Di Đà Phật, bần tăng đã nghe tất cả rồi.

Tiểu Vĩ bật đứng lên ôm quyền xá Du Tăng:

- Vãn bối là Vũ Văn Tiểu Vĩ bái kiến lão sư.

- A Di Đà Phật, Vũ Văn công tử đến lễ phật viếng chùa hay đến để khuyến dụ kẻ tu hành bỏ chùa, bỏ thầy.

Tiểu Vĩ gãi đầu:

- Vãn bối trước là đến lễ phật, sau là thăm tiểu huynh đệ Lỗ Trình. Và mục đích của vãn bối đến Long Thiên Tự là muốn giải oan cho Lỗ Trình tiểu hòa thượng.

- Môn đồ của bần tăng bị bần tăng xử oan à?

Lỗ Trình lắc đầu lên tiếng nói:

- Sư phụ... Sư phụ xử con không oan đâu.

Du Tăng quay lại Lỗ Trình:

- Nếu con cảm thấy không bị xử oan thì sư phụ phạt thêm con thêm bốn mươi chín ngày đội lư hương, con có chịu không?

Lỗ Trình gật đầu:

- Dạ chịu, sư phụ phạt con đội lư hương đến chết con cũng chịu.

Du Tăng gật đầu:

- Con chấp thuận đội lư hương đến chết, vậy sư phụ yêu cầu con cắt đứt mọi quan hệ với những người này, con có nghe lời sư phụ không?

Lục Chỉ Thần Thâu như muốn nhảy đỏng lên:

- Lão hòa thượng, sao lại muốn cắt mối quan hệ của lão thần thâu và Lỗ Trình tiểu hòa thượng chứ. Dưới mắt lão chúng ta là những kẻ xấu xa lắm hay sao?

- A Di Đà Phật, bần tăng đang hỏi môn đồ của mình.

Du Tăng quay lại Lỗ Trình:

- Lỗ Trình, ngươi có nghe theo lời sư phụ không?

- Sư phụ...

Vẻ khốn khổ của Lỗ Trình khiến Du Tăng thở dài. Du Tăng nhìn sang Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Bần tăng cho hai vị một cơ hội. Chỉ cần một trong hai vị chạm được vào chéo tăng y của bần tăng, thì bần tăng không phạt Lỗ Trình nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu hớn hở ra mặt:

- Lão hòa thượng nói thật đấy chứ?

- A Di Đà Phật, bần tăng là kẻ tu hành không bao giờ ngoa ngôn với thí chủ, nhưng thí chủ phải suy nghĩ lại, nếu như không chạm được chéo tăng y của bần tăng thì Lỗ Trình phải đội lư hương bốn mươi chín ngày, không được bước chân ra khỏi Long Thiền Tự.

Lục Chỉ Thần Thâu liếc chiếc lư hương trên đầu Lỗ Trình:

- Trời ơi, bốn mươi chín ngày đội lư hương còn gì cái đầu của lão đệ chứ. Lão hòa thượng xuất gia sao lại hành hạ môn đồ tàn nhẫn như vậy?

- A Di Đà Phật, bần tăng có giới qui của bần tăng.

Tiểu Vĩ chen vào:

- Nhưng nếu Tiểu Vĩ và Lục Chỉ lão huynh chạm được chéo tăng y của đại sư thì sao?

- Bần tăng sẽ không phạt Lỗ Trình nữa, và thậm chí cho y đi theo hai vị ngao du giang hồ bốn

mươi chín ngày. Qua bốn mươi chín ngày, nếu Lỗ Trình còn căn cơ với Phật môn thì quay trở lại Long Thiền Tự, bằng như hết căn cơ, bần tăng sẽ cho y hoàn tục.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Sư phụ... Lỗ Trình không muốn hoàn tục.

Du Tăng nhìn Lỗ Trình, tay lần chuỗi hạt:

- Ai cũng có cái duyên và nghiệp riêng của mình.

Du Tăng nhìn lại Lục Chỉ Thần Thâu và Tiểu Vĩ:

- Hai vị thí chủ hãy thi thố võ công của mình đi.

Tiểu Vĩ gật đầu rồi nói:

- Võ công của vãn bối bao gồm có Thiết Bộ Hành Vân và Thiên Ma Chỉ vô cùng lợi hại, lão đại sư cẩn thận.

Du Tăng gật đầu.

Lục Chỉ Thần Thâu cũng vỗ ngực nói:

- Còn của lão là Vô Hình Thủ, một khi phát tác đối phương tuyệt nhiên không thấy lão công kích vào phần nào đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa nghĩ thầm:

- "Nhất định mình phải đoạt một vật gì đó trong người lão hòa thượng già này để lão không còn coi thường mình nữa.".

Du Tăng chắp tay:

- A Di Đà Phật, bần tăng đã sẵn sàng.

Tiểu Vĩ nheo mắt với Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh, chúng ta ra tay thôi.

Lục Chỉ Thần Thâu nghiêm giọng:

- Lão đại sư cẩn trọng.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa dứt lời, bất thần lướt tới trổ luôn Vô Hình Thủ để đoạt xâu chuỗi bồ đề, trong khi đó thi Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng dụng Thoát Bộ Hành Vân, di thân biến tướng phối hợp với trảo công để thộp lấy chéo tăng y của Du Tăng.

Thế công tập kích của Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu chia làm hai hướng, chẳng khác nào hai gọng kéo kẹp lấy Du Tăng. Mặc dù cả hai không có ý dụng đến sát thủ nhưng thân pháp và thủ pháp lại vô cùng linh hoạt mà bất cứ ai muốn tránh né quả là khó hơn mò trăng đáy biển.

Thế mà khi Lục Chỉ Thần Thâu và Tiểu Vĩ chỉ còn một gang tay đã chạm đến chéo y của Du Tăng thì lão đại sư chỉ lắc nhẹ đôi vai. Thân ảnh của lão đại sư chẳng khác nào cơn gió thoảng lướt qua khỏi phạm vi công kích của Tiểu Vĩ lẫn Lục Chỉ Thần Thâu. Vô tình Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu lại đối mặt chạm tay vào nhau.

Lục Chỉ Thần Thâu trố mắt:

- Ý...

Tiểu Vĩ cũng ngạc nhiên không kém gì lão thần thâu:

- Lạ thật!

Tiểu Vĩ xoạc chân quay ngoắt lại.

Du Tăng đứng trước mặt chàng, với khuôn mặt trang trọng tay lần chuỗi hạt như lúc ban đầu.

Lục Chỉ Thần Thâu quát tiếp:

- Vũ Văn tiểu đệ, tấn công tiếp đi.

Lần này hai người cùng dụng hết khinh thuật lẫn thủ pháp biến hóa để mong tóm lấy chéo y của Du Tăng, nhưng họ càng cố gắng bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu, bởi vì khi vừa cách Du Tăng non một gang tay thì y như rằng lão đại sư có phép phiên thân, tàng hình lòn lách dễ dàng.

Lục Chỉ Thần Thâu thi thố một hồi mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, còn Tiểu Vĩ thì bắt đầu thở rốc từng hồi. Tiểu Vĩ nghĩ không biết lão hòa thượng sử dụng thuật khinh công gì mà lợi hại như vậy. Nếu như lão tăng trở ý phản công lại mình và lão thần thâu thì mình không phải là đối thủ của lão rồi.

Nghĩ như vậy Vũ Văn Tiểu Vĩ buông thõng hai tay lắc đầu:

- Thôi Tiểu Vĩ chịu thua.

Lão thần thâu cũng lắc đầu thở dài:

- Lão huynh có lỗi với Lỗ lão đệ rồi.

Du Tăng trầm giọng nói:

- Hai vị đã tâm phục khẩu phục?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Du Tăng, nghiêm mặt nói:

- Lão hòa thượng đã khiến cho lão phu khâm phục, nhưng lão phu sẽ càng tâm phục khẩu phụ hơn nếu như lão đừng hành xử tiểu hòa thượng mà hãy trừng phạt lão thâu nhi này.

Du Tăng chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật, bần tăng chỉ trừng phạt sư đồ của bần tăng mà không dám mang phiền lụy đến cho người khác.

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ vào ngực mình:

- Lão thâu nhi chịu thế cho tiểu hòa thượng.

- Lão thần thâu có tình với sư đồ nhưng bần tăng thì không cho mình cái quyền trừng phạt người ngoài Long Thiền Tự.

Lục Chỉ Thần Thâu sực nhớ đến ngọn tiểu hắc kỳ. Lão gãi tai xuống giọng thủ thỉ thật từ tốn:

- Lục Chỉ Thần Thâu có một đề nghị với lão đại sư.

- Bần tăng nghĩ giữa bần tăng và Lục Chỉ Thần Thâu không có quan hệ gì.

Đại sư đứng nép qua bên.

- Phiền hai vị rời khỏi Sám Hối Đường.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Lão hòa thượng chưa nghe lời đề nghị của lão thần thâu mà đã đuổi lão rồi, đại sư cứ nghe lão đề nghị, nếu như không đồng ý thì lão đi cũng chưa muộn.

- A Di Đà Phật. Được, lão thần thâu cứ nói.

Lục Chỉ Thần Thâu vuốt chòm râu lưa thưa:

- Lão phu nghe thiên hạ đồn đãi, từ khi Thất Kỳ Ngọc Long tự dưng tuyệt tích để lại bảy ngọn tiểu kỳ. Trong những ngọn tiểu kỳ kia đều có di bút của Thất Kỳ Ngọc Long để lại tuyệt công thần kỳ, mà

bất cứ ai hàm thụ được một chiêu thôi cũng có thể tung hoành thiên hạ.

- Lời thiên hạ nói không sai. Vừa rồi bần tăng đã dụng thuật Di Hình Cước Pháp trong ngọn tiểu u linh kỳ.

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt:

- Lão đại sư là chủ nhân ngọn tiểu kỳ u linh?

- Không sai.

Vũ Văn Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Hèn chi dù vãn bối và lão thần thâu đã trổ hết bản lĩnh võ học cũng không chạm được tới chéo tăng y của đại sư.

Lục Chỉ Thần Thâu phấn khởi ra mặt. Lão hí hửng nói:

- Lão đại sư đã có tuyệt học của u linh kỳ, tất muốn học cả những tuyệt thức của những ngọn tiểu kỳ kia.

Lão vừa nói vừa thò tay vào áo ngực rút ra ngọn tiểu hắc kỳ:

- Không dấu gì lão đại sư, nếu như đại sư không bắt tội tiểu hòa thượng lão đệ thì lão thần thâu cung kính dâng nạp đại sư ngọn tiểu hắc kỳ này.

Lục Chỉ Thần Thâu ngỡ đâu lời đề nghị của mình sẽ khiến Du Tăng phấn khởi, hoan hỉ nhận ngọ tiểu hắc kỳ mà không trừng phạt tiểu hòa thượng Lỗ Trình, nhưng ngược lại, lão thần thâu vừa dứt lời thì vẻ mặt của Cu Tăng đã cau hẳn lại, thậm chí có những nét phẫn uất hiện ra lồ lộ.

Du tăng chấp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật, thì ra lão thần thâu là người tối qua đã dùng tuyệt công tái thế đánh bể tượng lân sư gác Đại Hồng Bảo Điện.

Lục Chỉ Thần Thâu giật thót ruột, tròn mắt hỏi lại:

- Cái gì, lão đại sư sao lại nói ngoa cho lão thần thâu chứ? Tối qua ta đối ẩm với Vũ Văn Tiểu Vĩ mà.

- A Di Đà Phật, kẻ xuất gia không bao giờ sàm tấu ngậm máu phun người. Nếu lão thần thâu không dùng đến tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ thù cây trụ đá luyện công của Long Thiền Tự đâu có dấu tích.

Du Tăng nghiêm giọng nói:

- Long Thiền Tự vốn là chốn tĩnh cư của bần tăng. Lúc nào cũng rộng cửa đón khách thập phương đến bái lễ Phật Tổ Như Lai, nhưng không phải là chốn để cho lũ hạ nhân dương oai, diễu võ làm kinh động chốn thiền tu.

Lục Chỉ Thần Thâu nghe Du Tăng nói đỏ mặt thẹn thùng. Lão ấm ức quá buột miệng thét lớn:

- Quả là hồ đồ, hồ đồ không thể nào chịu nổi. Tại sao tiểu hòa thượng Lỗ Trình thì trượng phu trượng nghĩa còn...

- A Di Đà Phật, bần tăng không để cho lão thí chủ vọng ngôn.

Du Tăng vừa nói vừa trổ di hình cước pháp nhoáng nhoáng đã áp tới Lục Chỉ Thần Thâu. Chưởng ảnh của lão đại sư dựng đứng chuẩn bị [xxx] kình tập kích vào mặt lão thần thâu.

Lục Chỉ Thần Thâu mặc dù có tuyệt công Vô Hình Thủ, nhưng so với thủ pháp và thân pháp Di Hình Cước Pháp của Du Tăng thì chẳng khác nào so con đom đóm với vầng nhật quang.

Lục Chỉ Thần Thâu dù biết Du Tăng tập kích mình nhưng lão hết đường tránh né, và cũng chẳng biết nên làm gì mà chỉ biết đứng phỗng ra như tượng, nhắm mắt chờ chưởng kình của lão đại sư.

- Sư phụ!

Nếu Lục Chỉ Thần Thâu hứng trọn chưởng kình của Du Tăng, nhất định sẽ bị nội thương trầm trọng, nhưng Lỗ Trình đã thay lão hứng lấy chưởng của Du Tăng.

- Bình...

Hứng trọn chưởng phong của Du Tăng vào lưng, Lỗ Trình lảo đảo té chúi xuống đất, miệng thổ máu tươi nhưng tuyệt nhiên hai tay vẫn ôm ghì chiếc lư hương đang đội, không cho rớt xuống đất.

Du Tăng cau mày:

- A Di Đà Phật. Nghiệt đồ, ngươi cấu kết với kẻ ngoài giang hồ đến phá chùa à?

Lỗ Trình gượng quay đầu lại:

- Sư phụ chắc chắn có sự hiểu lầm.

Lục Chỉ Thần Thâu thấy Lỗ Trình thảm hại như vậy không dằn được cơn phẫn nộ. Lão hét lên:

- Lão hòa thượng có giết thì giết lão thần thâu nè, làm gì lão cứ hành hạ đệ tử của mình mãi thế?

Tiểu Vĩ lách lên đứng đối mặt với Du Tăng:

- Lão đại sư, nếu như vừa rồi đúng lão thần thâu là chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ, chắc không đứng phỗng ra để đại sư tập kích đâu. Vụ này Tiểu Vĩ biết.

Du Tăng nghe Tiểu Vĩ nói nghệch mặt sững sờ:

- A Di Đà Phật. Nếu lão thần thâu không là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ kia thì sao có ngọn tiểu hắc kỳ trong mình?

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Lão đại sư đừng quên lão huynh đây là Lục Chỉ Thần Thâu, có lẽ trong lúc nhã hứng đã táy máy sáu ngón tay, vô tình đoạt nhằm ngọn tiểu hắc kỳ.

Du Tăng nghe Tiểu Vĩ giải thích, bối rối ra mặt. Lão quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- A Di Đà Phật. Nếu Lục Chỉ Thần Thâu không phải là kẻ đánh bể lân sư trước Đại Hồng Bảo Điện thì miễn thứ cho bần tăng.

Du Tăng vừa nói vừa ôm quyền xá Lục Chỉ Thần Thâu, nhưng Tiểu Vĩ đã kịp ngăn đại sư lại.

- Đại sư đừng làm vậy, chẳng qua vì sự hiểu lầm mà thôi. Lục Chỉ Thần Thâu và Tiểu Vĩ chỉ thỉnh đại sư một điều, đừng trừng phạt Lỗ Trình tiểu hòa thượng.

- A Di Đà Phật, bần tăng phạt là có ý của bần tăng.

Du Tăng nói xong quay lưng thả bước ra khỏi Sám Hối Đường, chẳng nói thêm nửa lời.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Lão hòa thượng thật là kỳ quặc.

Lỗ Trình ngước nhìn Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiểu Vĩ, miệng điểm một nụ cười gượng.

- Lục Chỉ lão huynh và Vũ Văn đại ca có thể đi được rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại bên tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Lão đệ có bị gì không?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không sao đâu, Lục Chỉ lão huynh và Vũ Văn đại ca đừng lo cho đệ nữa. Sư phụ bên ngoài rất

nghiêm khắc nhưng bên trong người lại rất nhân hậu. Hãy để cho Lỗ Trình thụ hình phạt của sư phụ, ắt sau này người sẽ hiểu về tình bằng hữu của Lỗ Trình và Lục Chỉ lão huynh.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nói xen vào:

- Lỗ Trình đã nói vậy, Tiểu Vĩ không còn gì để nói nữa. Lỗ lão đệ bảo trọng!

- Lục Chỉ huynh và đại ca cũng phải bảo trọng. Tối hôm qua chủ nhân lá tiểu hắc kỳ đã tìm đến Long Thiền Tự, nhất định y đang truy tìm lão huynh. Lỗ Trình xem chừng người này rất tàn độc nên mới phá hủy con lân sư canh cửa Đại Hồng Bảo Điện.

Lục Chỉ Thần Thâu hừ nhạt rồi nói:

- Gã đã làm phiền đến Lỗ lão đệ thì Lục Chỉ Thần Thâu này có gặp gã cũng sẽ tính sổ mới được.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Lão huynh đừng chủ quan, nếu như gã đó dám tìm đến Long Thiền Tự thì võ công của y không phải hạng tầm thường.

Lục Chỉ Thần Thâu nạt ngang:

- Võ công của gã có cao thâm đến đâu cũng chẳng làm gì được lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu đặt ngọn tiểu hắc kỳ vào tay tiểu hòa thượng Lỗ Trình, ôn nhu nói:

- Lão đệ hãy giữ ngọn tiểu kỳ này. Gã kia đã làm phiền đến lão đệ thì ngọn tiếu hắc kỳ thuộc về Lỗ lão đệ.

Lỗ Trình tròn mắt:

- Lão huynh, Lỗ Trình không nhận đâu.

- Không nhận thì lão huynh không yên lòng bỏ đi.

Vũ Văn Tiểu Vĩ đặt tay lên vai Lỗ Trình:

- Trong chúng ta, ai gặp nạn nhiều nhất thì được hưởng nhiều nhất kia mà.

Lỗ Trình nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lỗ Trình sẽ giữ giùm cho lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu mỉm cười:

- Vậy cũng được, trong thời gian lão đệ thụ hình ở Sám Hối Đường thì cứ luyện sơ qua tuyệt thức để lại trong ngọn tiểu hắc kỳ này.

- Lỗ Trình sợ luyện tuyệt công trong ngọn kỳ này sư phụ biết được sẽ buồn lão đệ.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhún vai:

- Ê, Lỗ Trình, bộ ngươi không thấy sư phụ của ngươi đã dụng Di Hình Cước Pháp trong u linh kỳ à? Lão hòa thượng Du Tăng cũng luyện tuyệt công trong Thất Kỳ Đoạt Mạng thì sao không cho ngươi luyện chứ.

Lỗ Trình xuống giọng thật từ tốn:

- Lão đệ sẽ thỉnh ý sư phụ.

- Vậy cũng được.

Lục Chỉ Thần Thâu đặt tay lên vai Lỗ Trình:

- Lão đệ bảo trọng.

- Lão huynh và Vũ Văn đại ca cũng bảo trọng.

Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu lưu luyến một hồi, trong khi tiểu hòa thượng Lỗ Trình đã trở lại tư thế quỳ đội lư hương hướng mặt về phía tượng Phật tổ Như Lai.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài thườn thượt, gượng nói:

- Sau bốn mươi chín ngày, lão huynh sẽ đến thăm lão đệ.

Lỗ Trình ôn tồn đáp lời:

- Chúng ta sẽ tiếp tục thưởng thức những món đắc khẩu.

- Vậy sao?

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhún vai:

- Hai người lúc nào cũng chỉ nghĩ đến cái món đắc khẩu, mà món đó thì Tiểu Vĩ chẳng thể nào ngưỡng mộ được.

Vũ Văn Tiểu Vĩ quay sang Lục Chỉ Thần Thâu:

- Chúng ta đi thôi, kẻo hai người nổi hứng lại đi bắt khuyển hoang nữa thì không biết đến bao giờ

Lỗ Trình mới bỏ được lư hương ra khỏi chiếc đầu trọc.

- A Di Đà Phật.

Vũ Văn Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu rời Sám Hối Đường. Hai người đi chưa được bao lâu thì Tri Ngộ Năng từ ngoài bước vào.

Tri Ngộ Năng xoe cọng râu dài, bước đến bên Lỗ Trình.

- Tiểu hòa thượng ăn thịt chó nói cho ta biết, có phải ngươi đã thổ lộ bí mật của Long Thiền Tự cho gã Hàn Quân Đạt biết phải không?

Lỗ Trình đáp lời:

- Dạ, sư điệt không biết ai tên là Hàn Quân Đạt.

- Ngươi còn giả ngây với thúc thúc của ngươi nữa ư? Nếu ngươi không có quan hệ với chủ nhân của ngọn tiếu hắc kỳ thì sao gã lại mò đến đây? Há chẳng phải ngươi đã tiết lộ Long Thiền Tự là chốn giam cầm Nhiếp Thần Quân à? Ngươi có thể qua mắt ai chứ tuyệt không thể qua mắt được thúc thúc đâu. Ngươi nói cho thúc thúc biết, thúc thúc sẽ không nói với sư phụ của ngươi đâu.

- Quả thật sư điệt không có quan hệ với chủ nhân tiểu hắc kỳ, chẳng qua chỉ là sự hiểu nhầm thôi.

Tri Ngộ Năng thở dài, cúi xuống toan gõ vào trán Lỗ Trình, vô tình lão lại thấy ngọn tiểu hắc kỳ trong tay Lỗ Trình. Tri Ngộ Năng buột miệng nói:

- Tiểu hắc kỳ.

Tri Ngộ Năng vừa nói vừa vung tay thộp luôn ngọn tiểu hắc kỳ. Lão hấp tấp mở lá tiểu kỳ ra xem. Trên lá kỳ là khẩu quyết luyện Song Chỉ Đoạt Mạng.

Tri Ngộ Năng chớp mắt liên tục:

- Đúng là tiểu hắc kỳ rồi. Đúng là tiểu hắc kỳ rồi.

Lỗ Trình nói:

- Thúc thúc hãy trả lại ngọn tiểu kỳ cho sư điệt. Ngọc tiểu kỳ đó...

Tri Ngộ Năng cắt ngang, cười khảy nói:

- Ngươi giờ còn chối nữa không? Nếu như ngươi không là đồng bọn của chủ nhân tiểu hắc kỳ thì sao ngươi có ngọn tiểu kỳ này? Ta sẽ giữ ngọn tiểu kỳ điều tra cho rõ.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Thúc thúc, ngọn tiểu kỳ đó không phải của sư điệt mà.

- Không phải thì ngươi giữ nó làm gì?

Tri Ngộ Năng xuống giọng từ tốn:

- Nếu không phải của sư điệt thì để thúc thúc giữ giùm cho.

Tri Ngộ Năng vuốt cọng râu dài rồi bình nhiên thả bước bỏ ra khỏi cửa Sám Hối Đường.

Tri Ngộ Năng vừa đi vừa nghĩ:

- "Có lẽ đây là ý trời.".

Chương 8: Phong Tình Cổ Thi

Trở lại Hà Quân Đạt. Chàng theo dõi Ỷ Lan không ngờ lại chạm mặt với Thường Luân và Phong Tình Cổ Thi. Quân Đạt nấp trong vườn hoa đào mà lòng mừng khấp khởi, bởi chàng biết Phong Tình Cổ Thi cũng là một trong những người giữ những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

T

Phong Tình Cổ Thi sau khi gặp Thường Luân liền vội vã bỏ đi. Quân Đạt đâu thể bỏ lỡ thời cơ, chàng vội vã trổ khinh thuật bám theo lão Phong Tình.

Quân Đạt vừa theo sau lão vừa nghĩ:

- "Nếu mình có may mắn như đêm hôm trước thì chuyện hợp nhất thất kỳ đoạt mạng chỉ trong nay mai thôi.".

Phong Tình Cổ Thi rời khu vườn hoa đào trở lên tòa nhà chính của Lạc Hoa Viên. Đón lão ngay ngưỡng cửa chẳng ai khác mà chính là kỹ nữ Hà Á Tiên.

Á Tiên giả lả bước xuống thềm, nắm tay Phong Tình Cổ Thi:

- Xem nét mặt của lão gia, Á Tiên biết ngay người đang rất vui vẻ phải không?

Phong Tình Cổ Thi choàng tay qua vai Á Tiên:

- Ta sắp đắc được cái vui nhất trong thế gian rồi.

Hai người cùng nhau bước lên bậc tam cấp để vào tòa chính sảnh. Sự xuất hiện của Phong Tình Cổ Thi khiến những vị khách tìm hoa buổi sớm vội vã rời bàn. Người thì về phòng mình, kẻ thì gục mặt, còn ai chưa có kỹ nữ hầu tiếp thì vội vội vàng vàng rời khỏi tòa lầu lạc hỷ.

Quân Đạt bình thản theo sau Phong Tình Cổ Thi và Á Tiên như người nhàn du tìm chốn khuây khỏa. Phong cách cùng vẻ khôi ngô tuấn tú của chàng khiến những nàng kỹ nữ để mắt đến.

Phong Tình Cổ Thi đảo mắt nhìn qua một lượt rồi sang sảng nói:

- Lão phu đến Lạc Hoa Viên cũng như các ngươi thôi. Các ngươi đừng ngại, cứ tự nhiên.

Những người còn lại đồng loạt lên tiếng:

- Lão gia thật là hào phóng, khí phách.

Á Tiên mỉm cười, trên mặt tỏ ra những nét tự mãn vô cùng:

- Các vị cứ tự nhiên, khi các vị là khách của Lạc Hoa Viên cũng xem như bằng hữu của lão gia.

Mọi gã khách tìm hoa một lần nữa lại tỏ lộ sự hứng khởi sau câu nói của Hà Á Tiên.

Một gã khác từ chiếc bàn trong góc bước ra, hai tay bưng chén rượu bước đến trước mặt Phong Tình Cổ Thi:

- Tại hạ là Kha Mộc Lân, thỉnh lão nhân gia một chén rượu gọi là kính người trưởng bối.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu, tủm tỉm cười đón lấy chén rượu của Kha Mộc Lân:

- Lão phu nghe đồn Kim Tiền Bang của Kha đại hiệp vang danh khắp giang hồ, hôm nay được diện ngộ quả là hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Lão nói xong nâng chén rượu uống cạn:

- Rượu của Kha chưởng môn quả là ngon. Nay mai chắc lão phu phải một lần đến Kim tiền bang để đáp lại Kha chưởng môn.

- Kha Mộc Lân lúc nào cũng chờ đón lão nhân gia quá vãng Kim tiền bang.

- Lão phu sẽ ghé, Kha chưởng môn cứ tự nhiên nhé.

Sau những lời khách sáo đó, Phong Tình Cổ Thi cùng với Á Tiên đi theo hành lang để vào khu Lạc hỷ phía sau gian đại sảnh.

Khi Quân Đạt vừa bước vào gian Lạc hỷ thì một nàng kỹ nữ bước đến đón chàng:

- Công tử.

Quân Đạt buông luôn một câu lạnh nhạt:

- Cô nương theo tại hạ chứ.

Ả kỹ nữ lộ vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt trát phấn:

- Thiếp sẽ hầu phục tướng công.

Quân Đạt cũng với ả kỹ nữ song hành bước theo Phong Tình Cổ Thi. Thấy khuôn mặt của chàng có vè nghiêm khắc khiến bọn khách tìm hoa cũng ngấm ngầm theo dõi.

Khi Phong Tình Cổ Thi và Á tiên vừa vào trong gian thư phòng cất riêng một góc trong khu vực Lạc hỷ thì bất ngờ Quân Đạt quay lại ả kỹ nữ:

- Đa tạ cô nương đã đưa tại hạ đến đây.

- Công tử không vào Lạc Hỷ Phòng với thiếp à?

- Bỗng nhiên tại hạ không cảm thấy hứng thú.

Chàng cầm một nén bạc vụn nhét vào tay ả:

- Lần sau tại hạ sẽ tìm đến cô nương.

Ả kỹ nữ nhìn Quân Đạt bằng cặp mắt ngạc nhiên, nhưng không hỏi thêm câu nào, lặng lẽ quay lưng bỏ lên gian đại sảnh. Chắc có lẽ với ả đây là lần đầu tiên gặp một nam nhân như Quân Đạt và điều đó đối với ả cũng chẳng có gì phải bận tâm.

Khi ả kỹ nữ đi khuất rồi, Quân Đạt mới chắp tay sau lưng tiến thẳng đến gian Lạc Hỷ Phòng mà Á Tiên cùng với Phong Tình Cổ Thi vừa mới bước vào.

Cánh cửa đóng im ỉm nhưng bên trong lại rộn lên tiếng cười dâm đãng của Á Tiên và Phong Tình Cổ Thi. Chàng nghe tiếng Á Tiên thì thầm:

- Lão nhân gia sẽ thưởng cho Á Tiên bao nhiêu ngân lượng nếu như Á Tiên cung cấp cho lão nhân gia một tin cực kỳ hệ trọng?

Tiếng của Phong Tình Cổ Thi ồm ồm đáp lại lời Á Tiên:

- Lão phu không chỉ cho nàng nhiều kim lượng, mà còn giúp nàng làm chủ tất cả các kỹ viện ở Dương Châu thành này.

Á Tiên reo lên:

- Thật không?

- Nàng không tin lão phu à?

- Không phải là Á Tiên không tin, nhưng Á Tiên mừng quá mới lỡ lời hỏi một câu trái ý lão nhân gia.

Phong Tình Cổ Thi bật cười sang sảng:

- Nàng rót rượu cho lão phu nào.

- Thưa vâng.

Nghe hai người đối đáp với nhau, Quân Đạt không vội mở cửa.

Trong phòng im lặng, có lẽ Phong Tình Cổ Thi đang thưởng thức chén rượu của Á Tiên.

Sự im lặng đó trôi qua nhanh chóng, tiếng Á Tiên lại cất lên:

- Lão nhân gia mà nghe tin này chắc chắn sẽ ngạc nhiên vô cùng.

- Nàng cứ nói xem lão phu có ngạc nhiên không.

- Tối hôm qua lại Long Thiền Tự, chủ nhân tiểu hắc kỳ và lão Ma Thần Cát Giã đã tỷ thí với nhau. Cuối cùng chủ nhân tiểu hắc kỳ đã thắng Ma Thần Cát Giã và đoạt của lão ngọn tiểu huỳnh kỳ.

- Sao nàng biết?

- Tất cả những chuyện ở Long Thiền Tự, Á Tiên đều biết hết.

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ đã xuất hiện hả? Nếu y đả bại được Ma Thần Cát Giã thì bản lĩnh võ công của y không phải tầm thường.

Phong Tình Cổ Thi chợt xuống giọng khiến cho Quân Đạt phải áp tai vào cửa mới nghe được:

- Nàng có biết vì sao chủ nhân tiểu hắc kỳ và Ma Thần Cát Giã cùng hẹn ở Long Thiền Tự không?

- Lão nhân gia còn hỏi Á Tiên nữa ư? Há chẳng phải lần này lão nhân gia cũng rời Quỷ cốc đến Dương châu thành chỉ vì Lạc Hoa Viên thôi sao?

Phong Tình Cổ Thi bật cười giòn giã:

- Lão phu đến Dương châu thành ắt phải ghé Lạc Hoa Viên, nhưng chuyến này lão phu còn chuyện hệ trọng với Long Thiền Tự.

- Nếu lão nhân gia có chuyện ở Long Thiền Tự thì Ma Thần Cát Giã lẫn chủ nhân tiểu hắc kỳ cũng có mục đích như lão nhân gia.

- Bọn họ đến Long Thiền Tự vì ngọn tiểu bạch kỳ của Nhiếp Thần Quân?

- Chắc chắn là như vậy rồi.

- Cái tin của nàng rất có giá trị đối với lão phu đó. Lão phu sẽ trọng thưởng cho nàng.

Sau câu nói của Phong Tình Cổ Thi thì Á Tiên chợt rú lên một cách phấn khích.

Trong khi đó ở bên ngoài Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Như lời lão ma này nói thì Long Thiền Tự là nơi cất giữ ngọn tiểu bạch kỳ. Nếu như vậy mình phải quay trở lại đó một lần nữa.".

Quân Đạt nghĩ xong liền cất tiếng tằng hắng.

Á Tiên nghe tiếng tằng hắng của chàng, nạt lớn:

- Á Tiên đang vui vẻ với lão nhân gia mà các ngươi dám đến quấy nhiễu sao? Đi ngay lập tức!

Á Tiên vừa dứt lời thì Quân Đạt đẩy toang cánh cửa Lạc Hỷ Phòng. Chàng chắp tay sau lưng thong thả bước vào phòng.

Trước mặt Quân Đạt, Á Tiên chẳng một mảnh vải che thân đang ngồi cạnh Phong Tình Cổ Thi. Ả chủ nhân Lạc Hoa Viên vừa thấy chàng liền thẹn mặt, ngỡ ngàng hỏi:

- Ngươi là ai?

Á Tiên xua tay:

- Ngươi mau ra khỏi Lạc Hỷ Phòng ngay.

Phong Tình Cổ Thi nắm tay Á Tiên:

- Ê, tên tiểu tử này có lẽ muốn đến đây dâng cho lão trái tim của gã để lão uống rượu đây mà.

Phong Tình Cổ Thi vuốt chòm râu mép:

- Lão phu đang thiếu thức nhắm đây, mà lão chỉ dùng tim người thôi.

Phong Tình Cổ Thi đứng lên, quay lại Á Tiên:

- Nàng rót rượu sẵn cho lão nhân gia nhé.

Phong Tình Cổ Thi mỉm cười với Quân Đạt:

- Trước khi chết tiểu tử có thể cho lão nhân gia biết ngoại danh của ngươi để ngày này năm sau lão sẽ cúng tế cho ngươi.

Hàn Quân Đạt cười nửa miệng:

- Quân Đạt đến đây không phải để chết, và càng không muốn phá bĩnh cuộc vui của lão tiền bối và ả giai nhân của Lạc Hoa Viện.

Phong Tình Cổ Thi nheo mày:

- Chứ ngươi đến thư phòng của ta để làm gì?

Quân Đạt vẫn giữ vẻ bình thản với khuôn mặt lạnh như băng hàn:

- Vãn bối sẽ đi ngay, nhưng trước khi rời khỏi đây vãn bối có một đề nghị.

Nghe chàng nói khẳng khái như vậy, Phong Tình Cổ Thi không tránh được sự bực dọc:

- Ngươi không biết lão nhân gia là Phong Tình Cổ Thi hay sao mà còn đề với nghị chứ?

- Chính vì biết lão là Phong Tình Cổ Thi nên vãn bối mới đến thư phòng này.

- Hả!

Lão nheo mắt nhìn Quân Đạt:

- Ngươi không sợ lão phu nổi giận mà moi tim ngươi để uống rượu à?

- Muốn moi tim Quân Đạt, trước hết lão phải bắt tại hạ ngừng thở, mà lúc này tại hạ chưa muốn chết.

- Ngươi thấy Phong Tình Cổ Thi mà vẫn cao ngạo lớn lối.

- Nếu vãn bối không có bản lĩnh thì không đến Lạc Hỷ Phòng của Phong Tình Cổ Thi lão tiền bối trong lúc tiền bối đang cao hứng.

Quân Đạt đổi qua chất giọng kiên quyết:

- Vãn bối sẽ rời khỏi Lạc Hỷ Phòng ngay sau khi lão tiền bối cho vãn bối mượn ngọn tiểu kỳ của người.

Phong Tình Cổ Thi trố mắt ngỡ như hai con ngươi của lão sắp lọt ra khỏi hốc mắt. Lão hỏi lại Quân Đạt:

- Ngươi muốn lấy ngọn tiểu kỳ của lão à?

Quân Đạt gật đầu:

- Vãn bối cần phải lấy ngọn tiểu kỳ của lão tiền bối để hợp nhất thất kỳ đoạt mạng.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười sằng sặc. Những thớ thịt trên mặt lão cứ giật liên tục sau những tiếng cười ùng ục. Lão cười đến độ phun luôn những tia nước rãi ra ngoài. Phong Tình Cổ Thi chợt cắt ngang tiếng cười đó, gằn giọng hỏi Quân Đạt:

- Tiểu tử, ngươi là ai mà dám đòi đoạt ngọn tiểu thanh kỳ của lão phu chứ?

Quân Đạt nhướn mày:

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ.

- Ngươi là chủ nhân tiểu hắc kỳ?

- Không sai.

Á Tiên buột miệng hỏi chàng:

- Chính công tử là người đêm qua đã đánh bại Ma Thần Cát Giã đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ?

- Đúng như vậy. Tại hạ chỉ thắc mắc sao chuyện ở Long Thiền Tự mà cô nương lại biết rành rẽ quá như vậy. Xem chừng Lạc Hoa Viên của cô nương có quan hệ với Long Thiền Tự.

- Công tử đừng có võ đoán.

- Nếu cô nương không có quan hệ với Long Thiền Tự thì sao có thể biết rành rẽ mọi việc trong chùa?

Phong Tình Cổ Thi xua tay:

- Cứ coi như Á Tiên có quan hệ với Long Thiền Tự và ngươi có muốn tìm hiểu mối quan hệ đó không?

- Không liên quan đến tại hạ, bởi những gì tại hạ cần biết thì đã nghe tất cả rồi.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy:

- Thế thì tốt, tất cả những gì ngươi đều biết thì ngươi có làm thức nhắm để lão phu uống rượu ngươi cũng không trách ta.

Quân Đạt buông luôn một câu lạnh lùng:

- Không ai chịu giao báu vật của mình cho người khác.

- Tiểu tử, nói được câu đó ngươi đáng mặt anh hùng, nhưng chỉ tiếc ngươi sớm gặp lão phu. Gan của ngươi phải lớn và trái tim của ngươi phải hơn những người khác mới dám tìm lão phu đòi tiểu thanh kỳ.

- Gan và tim của Quân Đạt sẵn sàng dâng lân Phong Tình Cổ Thi lão tiền bối nhưng ngược lại tại hạ vẫn có thể đòi lão dâng cho tại hạ ngọn tiểu thanh kỳ.

Phong Tình Cổ Thi liếm mép:

- Lão thích trái tim của ngươi lắm, thích cả hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu huỳnh kỳ nữa.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói dứt lời, quát lớn một tiếng:

- Tiểu tử đỡ tuyệt học tiểu thanh kỳ Hải Nộ Cuồng Phong của lão.

- Tại hạ đang sẵn sàng thỉnh chiêu.

Quân Đạt nói như vậy nhưng trong bụng nghĩ khác:

- "Mình cũng dũng đến kế mọn như đã đối phó với lão Ma Thần Cát Giã.".

Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu Quân Đạt thì Phong Tình Cổ Thi quát lớn một tiếng:

- Đỡ chưởng.

Hai đạo kình Hải Nộ Cuồng Phong, tuyệt thức chưởng pháp trong tiểu thanh kỳ cuồn cuộn ập tới thân pháp của chàng. Chưởng kình lạ lùng như những đợt sóng bạc đầu từ trên cao chụp xuống đầu Quân Đạt.

Đã chuẩn bị từ trước, Quân Đạt vừa nhoáng thấy kình lực di sơn đảo hải ập tới mình liền dụng phiên thân di ảnh lách qua trái ba trượng.

Chàng ngỡ rằng lần này cũng như lần đối mặt với Ma Thần Cát Giã, đạo kình lực Hải Nộ Cuồng Phong sẽ đánh vào chỗ đứng của mình, nhưng không, mỗi tuyệt thức trong mỗi ngọn tiểu kỳ có chỗ ảo diệu riêng.

Tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong của lão Phong Tình Cổ Thi như những đợt sóng liên tục phủ xuống theo hướng lách tránh của Quân Đạt.

Lũ kình lướt đến đâu tạo ra những âm thanh sóng triều vỗ vào ghềnh đá nghe mà rợn cả cột sống.

- Ầm... Ầm... Ầm...

Ngay cả sàn gạch dưới chân Quân Đạt cũng phát ra những tiếng nổ dữ dội.

Quân Đạt toát mồ hôi hột, bởi không ngờ tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong lại lợi hại như vậy.

Chàng toan thi triển phiên thân di hình thoát ra ngoài Lạc Hỷ Phòng thì mặt đất dưới chân chàng như cuộn thành sóng. Quân Đạt biết ngay hiện tượng đó là do lực kình Hải Nộ Cuồng Phong tạo ra, nhưng chưa kịp phản ứng thì cả thân hình chàng như lọt thỏm vào một cơn lốc cuốn ập tới.

Cơn lốc đó như cuốn lấy Quân Đạt, nhấc bổng chàng lên khỏi mặt đất, đến bây giờ thì Quân Đạt mới hối hận đã không đón chưởng của Phong Tình Cổ Thi.

Diễn tả thì chậm nhưng những diễn biến thì lại nhanh hơn một lần chớp mắt. Quân Đạt ngỡ như chung quanh mình là một bức tường khí rắn hơn thép, hơn đá đang từ từ ép lại và chẳng bao lâu nữa cơ thể chàng sẽ nát vụn.

Trong tình cảnh thập tử nhất sinh, chàng hối tiếc mà than thầm:

sao mình lại quá chủ quan?

Chợt chàng nghe tiếng nổ chát chúa vang lên ngay bên mang tai mình:

- Ầm...

Cùng với tiếng nổ đó, Quân Đạt hoa cả mắt, trong đầu vang lên những tiếng u u như bầy ong vỡ tổ khiến chàng mụ mẫm.

Ngược lại áp lực khí kình cũng tản mác.

Trong lúc còn mụ mẫm đầu óc, Quân Đạt nghe thấy tiếng truyền âm nhập mật:

- Không phải lúc nào ngươi cũng đắc thắng dễ dàng đâu.

Tiếng truyền âm nhập mật đó khiến Quân Đạt bừng tỉnh như người vừa thoát ra khỏi cơn ác mộng.

Chàng chớp mắt.

Phong Tình Cổ Thi vẫn đứng trước mặt chàng, lão ma cau mày nhìn Quân Đạt:

- Thì ra tiểu tử có viện nhân đứng bên ngoài hỗ trợ, mà người đó mới chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Dù không nói ra, Quân Đạt cũng biết vừa rồi mình thoát khỏi cảnh tử vong chỉ nhờ vào sự hỗ trợ của sư phụ. Nếu sư phụ của chàng không ra tay dụng đến Song Chỉ Đoạt Mạng thì giờ đây chàng đã

biến thành một đống thịt bầy nhầy bởi ngọn chưởng Hải Nộ Cuồng Phong của Phong Tình Cổ Thi.

Bị thất cơ một lần, Quân Đạt phẫn uất vô cùng. Chàng nghiến răng nói:

- Tại hạ chủ quan nên chút nữa đã dâng nạp cho Phong Tình lão ma, bây giờ đến lượt tại hạ trổ chút tài mọn.

Quân Đạt vừa nói vừa vận chuyển chân ngươn đến mười hai thành công lực. Chàng quát một tiếng thật lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ xanh rờn thoát ra nhắm thẳng Phong Tình Cổ Thi cuốn đến như hai lưỡi kéo thần chết.

Phong Tình lão ma ngạc nhiên vô cùng, buột miệng thốt:

- Ý Lời còn đọng trên môi Phong Tình Cổ Thi thì hai đạo chỉ tử thần cũng ập tới. Phong Tình Cổ Thi nhất thời chủ quan khinh thường đối phương nên thoáng lúng túng. Mặc dù lúng túng song Phong Tình Cổ Thi cũng kịp dựng chưởng phát động tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong đón thẳng vào song chỉ của Quân Đạt.

Chỉ kình như sét trời.

Chưởng pháp như sóng biển.

- Ầm...

Quân Đạt thối lui hai bộ.

Phong Tình Cổ Thi thối lui ba bộ.

Á Tiên thị trận ngạc nhiên vô cùng, vừa mới đây Quân Đạt còn là kẻ hạ phong so với Phong Tình Cổ Thi nhưng trong chớp mắt tình thế đã đảo ngược. Kẻ chiếm thượng phong bây giờ lại chính là Quân Đạt.

Một thoáng ngạc nhiên hiện ra trên mặt Phong Tình Cổ Thi. Lão vừa ngạc nhiên vừa giận đến biến sắc. Bởi một kẻ hậu sinh như Quân Đạt so chưởng với lão, một nhân vật mà bất cứ cao thủ Trung Nguyên nào nghe tiếng cũng phải run sợ.

Phong Tình Cổ Thi cắn răng vào môi dưới rồi mới cất tiếng cay độc:

- Tiểu tử, ngươi đáng mặt là đối thủ của lão phu.

Trong lúc Phong Tình Cổ Thi nói thì Quân Đạt lại nghe tiếng truyền âm nhập mật của sư phụ:

- Quân Đạt, ngươi chưa phải là đối thủ của Phong Tình Cổ Thi đâu.

Tiếng truyền âm nhập mật đó vừa dứt thì trước mặt Quân Đạt, Phong Tình Cổ Thi đã có hiện tượng kỳ lạ. Khuôn mặt và đôi bản thủ của lão ma đột ngột phình to và bóng lưỡng, đồng thời trên đầu lão xuất hiện một luồng hắc khí tỏa mùi hăng hắc như xác chết lâu ngày.

Quân Đạt thấy hiện tượng lạ, không để cho Phong Tình Cổ Thi có thời khắc vận hóa tà công lên tầng tối thượng, liền quát lớn:

- Chỉ Điện Di Sơn.

Tuyệt học này chàng vừa mới thụ huấn trong ngọn tiểu huỳnh kỳ chỉ qua một đêm nhưng quyết định mang ra dụng thử với tà công của Phong Tình Cổ Thi.

Ngọn Chỉ Điện Di Sơn cắt một đường thẳng tập kích trực diện Phong Tình Cổ Thi.

Lão ma xoạc chân, gác chéo hai tay trước mặt hứng lấy tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

- Ầm...

Quân Đạt thối lui hai bộ, hồ khẩu tê buốt như có trăm nghìn con giòi bò nhung nhúc trong kinh mạch chàng.

Trong khi đó Phong Tình Cổ Thi vẫn đứng trụ thân tại chỗ. Lão bất chợt há cái miệng toang hoác, rồi hướng về phía Quân Đạt thổi mạnh một cái.

Quân Đạt ngỡ như có cuồng phong mang theo mùi xú khí của xác chết lâu ngày đổ ập tới mình.

Đầu óc chàng hoa cả lên và chỉ muốn nôn ọe, theo cảm giác đó thì bao nhiêu khí lực cũng đều tản mác.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy:

- Cương thi đại pháp của ta có thể bắt hồn ngươi được chứ?

Quân Đạt đang nôn thốc tháo, nhưng ý chí nghị lực của chàng bùng lên cùng với ý nghĩ:

- "Quần Đạt này hôm nay chưa lấy được ngọn tiểu thanh kỳ thì hôm khác ta sẽ đến lấy.".

Cùng với ý niệm đó, chàng lảo đảo như người say sóng cố lê bước ra cửa.

Phong Tình Cổ Thi đâu để cho đối thủ của mình bỏ đi dễ dàng như vậy được, trong khi sự sống

chết của Quân Đạt đã nằm trong tay lão.

Phong Tình Cổ Thi cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Lão Ma Thần Cát Giã có thể đại bại dưới tay tiểu tử nhưng với ta thì khác. Lão phu đang thiếu trái tim của ngươi để uống rượu với Á Tiên đây.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa thoát đến vươn trảo công nhắm sau lưng Quân Đạt vồ tới. Thế thộp của lão trông chẳng khác nào cương thi vung tay chộp con mồi trong lúc thèm ăn thịt và uống máu tươi.

Phong Tình Cổ Thi có biết đâu, Quân Đạt chỉ chờ có cơ hội này mà thôi. Chàng định thần để phán đoán trảo thủ của Phong Tình Cổ Thi mà không cần quay đầu lại.

Chờ cho trảo công của lão ma đầu còn cách chàng độ một gang tay, Quân Đạt mới bất ngờ xoay nửa vòng. Lần này chàng đã dồn tất cả sinh khí sau cùng vào tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng mặc dù thừa biết chỉ kình của mình không hạ được lão ma nhưng nhất thời cũng khiến lão phải sờn lòng.

Mặc dù thấy khuôn mặt Quân Đạt xanh rờn bởi đã trúng cương thi đại pháp nhưng khi chàng bất ngờ quay lại, lão cũng cảm nhận có điều bất ổn.

Cảm nhận như vậy nhưng diễn biến diễn ra quá nhanh, hai đạo chỉ xanh rờn nhắm ngay tâm trung bản thủ đôi trảo công của lão ma tập kích.

- Rét...

- Ầm...

Quân Đạt phải dụng đến khí lực cuối cùng liền phún ra vòi máu bầm rải khắp sàn phòng lạc hỷ.

Phong Tình Cổ Thi thì thốt lớn:

- Ối...

Hổ khẩu của lão tê buốt đến độ hoa cả mắt.

Lão loạng choạng thối lui lại hai bộ. Chỉ cần có thế thôi, Quân Đạt băng mình ra ngoài Lạc Hỷ Phòng.

Phong Tình Cổ Thi nghiến răng ken két, quát theo:

- Tiểu tử chui xuống địa ngục lão phu cũng kéo ngươi lên.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa lướt ra cửa để đuổi theo Quân Đạt.

Thoát ra khỏi Lạc Hỷ Phòng, Quân Đạt vận dụng hết tàn khí cạn kiệt để băng mình đi.

Đầu óc chàng rộn lên những âm thanh u u cùng với những cơn buồn nôn không sao kiềm chế được, và sau mỗi lần nôn ọe thì huyết lưu nhộn nhạo hắn lên.

Quân Đạt nghĩ thầm, mình không thoát được khỏi tay lão ma hôm nay thì chẳng có ngày hội tụ thất kỳ đoạt mạng.

Chàng thoát ra khỏi Lạc Hoa Viên thì Phong Tình Cổ Thi cũng đã gần bắt kịp chàng.

Hai người chỉ còn cách nhau khoảng năm trượng.

Phong Tình Cổ Thi vừa rượt vừa quát:

- Tiểu tử, lão nhân gia cho ngươi một con đường tồn sinh nếu như ngươi giao cho lão nhân gia hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu huỳnh kỳ.

Mặc cho lão quát tháo phía sau, Quân Đạt cố gia tăng cước pháp. Đối với chàng lúc này, càng chạy nhanh chừng nào tốt chừng nấy chứ tuyệt nhiên đâu thể giao ngọn tiểu huỳnh kỳ đã đoạt được của Ma Thần Cát Giã cho lão Phong Tình Cổ Thi.

Một cơn buồn nôn nữa ập đến, khiến Quân Đạt xây xẩm, hai chân loạng choạng chực ngã thì cùng lúc có tiếng hú cất lên lồng lộng.

Tiếng hú kia khiến cho Phong Tình Cổ Thi thoáng sững bước.

Quân Đạt mừng thầm:

- "Sư phụ lại hỗ trợ cho mình chaăng?".

Ý niệm đó vừa lướt qua trong đầu Quân Đạt thì có con vật kỳ dị lao đến chụp thẳng vào mặt chàng.

- Bộp!

Quân Đạt chới với ngã xuống đất.

Toàn khuôn mặt chàng rát buốt vì những móng vuốt sắc của con vật đó, Quân Đạt nghiến răng chụp con quái vật giật phăng ra. Thì ra nó là một cánh rơi với những chiếc vuốt sắc quắp lấy chàng.

Quân Đạt chưa hoàn hồn thì đàn dơi ào ào lao tới. Nhìn đàn dơi đang lướt tới chực chờ tập kích, Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Số mạng mình chắc chỉ đến đây?".

Phong Tình Cổ Thi thấy đàn dơi đó xuất hiện cũng lúng túng. Lão hoành thân rồi trổ luôn khinh thuật quay ngoắt trở lại Lạc Hoa Viên.

Đàn dơi kia bay trên đầu Quân Đạt chực chờ bổ xuống để quấu những chiếc móng sắc vào da thịt chàng.

Ma Thần Cát Giã xuất hiện. Lão ma chắp tay sau lưng từ từ tiến về phía Quân Đạt.

Thấy Ma Thần Cát Giã, Quân Đạt tự hiểu rằng, nếu như mình chẳng có kỳ duyên thì sẽ không thoát khỏi đại nạn ngày hôm nay.

Đan Điền chàng quặn đau rồi nôn ọe lần nữa.

Ma Thần nhìn chàng:

- Hôm nay Lão Ma Thần đòi nợ ngươi. Nhưng trước khi ngươi làm mồi ngon cho lũ dơi tinh của Phong Ma Sơn, ngươi hãy giao lại cho bổn Ma Thần hai ngọn tiểu kỳ.

Quân Đạt gượng nhìn lên cười khẩy:

- Tiểu kỳ đã ở trong tay Quân Đạt thì chẳng bao giờ ta giao cho một ai cả.

Đôi mày của Ma Thần Cát Giã dựng ngược lên:

- Ngươi sắp chết đến nơi bởi Cương Thi Đại Pháp của lão Phong Tình Cổ Thi thì giữ tiểu kỳ làm gì?

- Có chết Quân Đạt cũng mang tiểu kỳ xuống mồ.

- Bổn Ma Thần bắt ngươi giao thì ngươi phải giao.

Lão Ma Thần vừa nói vừa đưa tay lên miệng rít lên mấy tiếng chẳng khác nào tiếng cú kêu. Bầy dơi đang bay trên đầu Quân Đạt từ từ hạ xuống.

Chúng chao cánh rồi từng con lao thẳng xuống chàng.

- Quác...

Tiếng chim rúc lên lanh lảnh trên không, cùng với những trận cuồng phong ào ào quật xuống.

Chương 9: Khai Vân Tích Địa

Sự biến diễn ra hoàn toàn bất ngờ, Quân Đạt nhìn lên chỉ thấy một cánh chim hồng hạc đập cánh trên đầu mình. Trên mình chim hồng hạc là một thiếu nữ vận bạch y, nhưng những trận cuồng phong từ đôi cánh chim phát ra khiến chàng không thể nhận ra chân diện mục của thiếu nữ đó.

S

Những trận cuồng phong do chim hạc quạt cánh tạo ra chẳng khác gì cơn lốc cuồng phong thổi tan tác bầy dơi tinh của Ma Thần Cát Giã. Bầy dơi tinh chẳng khác nào những xác lá tan tác trong cơn lốc dữ dội, cát đá bụi đất mịt mù chẳng còn thấy gì nữa. Quân Đạt lúc này ngỡ mình lọt vào một trận cuồng phong phẫn nộ của trời đất. Thân ảnh chàng cũng chao đảo, đứng không vững bởi những trận cuồng phong do đôi cánh chim tạo ra.

Ma Thần Cát Giã rít lên the thé, bởi không dằn được phẫn nộ tột cùng:

- Quái điểu phải chết.

Lão vừa rít vừa vận công lực đến mười thành phát ra một đạo Chỉ Điện Di Sơn nhắm đầu chim tập kích.

Ngọn Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã chẳng khác nào một mũi tên vàng lao đi với một sức mạnh mãnh liệt có thể xuyên qua sắt thép.

Thiếu nữ ngồi trên lưng chim hạc quắc mắt đồng thời dựng ngọc thủ tống ra một đạo xoáy kình cuồn cuộn hứng thẳng tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã. Nàng vừa phát chưởng vừa nói:

- Khai Vân Tích Địa.

Lời còn đọng trên môi thì chưởng chỉ đã chạm nhau.

- Ầm...

Ma Thần Cát Giã thối lui luôn ba bộ, với vẻ mặt ngơ ngác trong khi thiếu nữ vẫn ngồi vững trên lưng chim.

Cánh chim hồng hạc quạt cánh một lần nữa, trận cuồng phong đẩy Ma Thần Cát Giã trượt tiếp về

sau hai bộ nữa mới trụ lại được. Cánh chim hạ xuống trước mặt Ma Thần Cát Giã.

Quân Đạt bất giác lo cho thiếu nữ, bởi nghĩ nàng không biết trước mặt là một lão ma đầu khét tiếng trong giang hồ.

Thiếu nữ cất lời thật ôn nhu:

- Bạch Hạc Tiên Tử thừa lệnh Tiên Cung đến nhận tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần.

Ma Thần Cát Giã vừa nghe thiếu nữ tự xưng khuôn mặt sa sầm.

Quân Đạt nghe nàng nói cũng giật thót bụng. Chàng nghĩ thầm:

- Thì ra vị cô nương này không có ý cứu mình, mà chỉ chủ định đến đây đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần mà thôi.

Trong lúc chàng suy nghĩ thì nghe Ma Thần Cát Giã nói:

- Lục Thái Mẫu không đến lấy mà lại sai một tiểu nữ như ngươi thì sao đoạt được ngọn tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần chứ.

Thiếu nữ bình thản nhìn lão Ma Thần:

- Bạch Hạc Nhi đã có lịnh của Tiên Cung đến lấy tiểu huỳnh kỳ và chỉ cần biết lão Ma Thần có trao ra không mà thôi.

- Về nói với Lục Thái Mẫu đến gặp lão Ma Thần để lấy tiểu huỳnh kỳ.

Ma Thần Cát Giã vừa đối đáp với Bạch Hạc Nhi nhưng mắt vẫn nhìn trừng trừng Quân Đạt. Lão nghĩ mình có thể khống chế nha đầu này trước rồi mới tính đến tiểu tử kia rồi lấy lại ngọn tiểu huỳnh kỳ rồi sau đó có thể dùng tiểu nha đầu này làm áp lực với Tiên Cung đặng đoạt lá tiểu kỳ của Lục Thái Mẫu.

Ma Thần Cát Giã nghĩ như vậy, nhếch mép cười mỉm:

- Nha đầu có đủ tài, đủ lực thay thế Lục Thái Mẫu thì cứ thi thố ra để đoạt lá tiểu huỳnh kỳ của lão Ma Thần.

- Được, nếu lão Ma Thần muốn.

Bạch Hạc Tiên Tử bước đến một bộ, nghiêm mặt nói:

- Chỉ cần lão Ma Thần đỡ được ba chưởng của Bạch Hạc Nhi thì tiểu nữ sẽ trở về Tiên Cung thọ tội

với Lục Thái Mẫu.

Ma Thần Cát Giã nghe nàng nói hứng chí nói:

- Lão Ma Thần không chỉ đỡ ba chưởng của nha đầu mà còn có thể đỡ một trăm chưởng của ngươi rồi sau đó lão Ma Thần mới đến Ngũ Đài Sơn gặp Lục Thái Mẫu để đoạt ngọn tiểu huyết kỳ.

Bạch Hạc Tiên Tử không một chút khách sáo nói luôn:

- Thế thì thỉnh lão Ma Thần một chưởng.

Nàng vừa nói vừa dựng ngọc thủ tống thẳng về phía Ma Thần Cát Giã đạo xoáy kình.

Chưởng kình xem ra chẳng có gì lợi hại nhưng Ma Thần Cát Giã không dám xem thường. Lão đã đối chưởng với thiếu nữ một lần rồi, tất nhận ra Bạch Hạc Tiên Tử không phải hạng tầm thường.

Ma Thần Cát Giã cũng dụng Chỉ Điện Di Sơn đón thẳng chưởng pháp của Bạch Hạc Tiên Tử.

- Ầm...

Chỉ chưởng lại chạm nhau, cát bụi bay mù mịt chẳng nhìn thấy gì nữa.

Ma Thần Cát Giã lùi lại hai bộ, ngấm ngầm kinh ngạc trước nội lực mãnh liệt của Bạch Hạc Tiên Tử. Lão chưa kịp vận chuyển khí lực vào Đan Điền thì cảm nhận áp lực chưởng kình của đối phương lại ập tới, lần này xem chừng còn mạnh hơn lần trước gấp hai lần.

Ma Thần Cát Giã hoảng kinh, lão gượng phát tác chỉ kình đón lấy luồng chưởng của Bạch Hạc Tiên Tử.

- Ầm...

Ma Thần Cát Giã nhất thời chưa vận dụng đủ khí lực, nên sau lần va chạm thẳng với chưởng Khai Vân Tích Địa phải thối lui luôn mười bộ. Thân ảnh Ma Thần Cát Giã cao như cây sậy cứ lắc lư liên tục, ngỡ như lão sắp đổ sầm xuống đất.

Bấy giờ Bạch hạc mới lên tiếng:

- Lão Ma Thần hứng thêm một chưởng với tất cả sự vi diệu của Khai Vân Tích Địa chứ?

Bạch Hạc Tiên Tử vừa nói vừa vận công, song thủ của nàng phát quang đỏ lòe, cùng lúc trên trời những áng mây cũng chuyển sắc màu giáng đỏ trông vô cùng kỳ lạ.

Bạch Hạc Tiên Tử chưa phát tác chưởng công thế mà bầu trời đã thay đổi nhuộm màu chưởng khí

của nàng thì thử hỏi nếu như nàng phát tác thành chưởng kình thì sức mạnh kia sẽ như thế nào.

Ma Thần Cát Giã không khỏi rùng mình trong lúc lão còn chưa kịp vận hóa khí lực vào Đan Điền.

Bạch Hạc Tiên Tử từ từ đẩy ngọc thủ về phía trước.

Ma Thần Cát Giã quát lớn:

- Dừng tay.

Bạch Hạc Tiên Tử nhướng mày thu hồi ngọn chưởng về.

- Sao lão Ma Thần không hứng đỡ một chưởng thứ ba à?

Ma Thần Cát Giã cười khẩy:

- Lão Ma Thần sẵn sàng đỡ một chưởng thứ ba của quỷ nữ nhưng chợt nghĩ lại...

- Lão Ma Thần nghĩ gì?

- Lão phu thiết nghĩ, có đỡ ngọn chưởng Khai Vân Tích Địa của quỷ nữ, e rằng cả hai cùng lưỡng bại câu thương, mà ngọn tiểu huỳnh kỳ sẽ rơi vào tay người thứ ba mà thôi.

Bạch Hạc Tiên Tử cau mày:

- Người thứ ba là ai?

- Là người mà nha đầu vừa mới cứu khỏi cảnh tử vong bởi tay lão phu. Lão Ma Thần nói thật cho nha đầu biết ngọn tiểu huỳnh kỳ đang ở trong tay hắn đó.

- Cái gì, ngọn tiểu huỳnh kỳ không ở trong tay lão Ma Thần nữa à?

- Gã kia đã đoạt mất của lão phu rồi, và lão vừa có cơ hội đoạt lại thì nha đầu xuất hiện.

- Lão nói thật đấy chứ?

- Lão phu chưa bao giờ nói ngoa với ai cả, mặc dù lão là một trong những Ma Thần khét tiếng trên giang hồ.

Lão Ma Thần vừa dứt lời Bạch Hạc Tiên Tử đã quay ngoắt lại tìm Quân Đạt nhưng chẳng thấy chàng đâu nữa.

Bạch Hạc Tiên Tử buột miệng hỏi Ma Thần Cát Giã:

- Gã công tử đó đâu rồi?

- Chết rồi, gã đã bỏ trốn. Tên tiểu tử đã lợi dụng lúc lão phu và nha đầu tỷ thí đã bỏ trốn. Phải tìm gã ngay, gã chính là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ đó.

- Tiểu hắc kỳ? Vậy trong người gã có hai ngọn tiểu kỳ phải không?

- Không sai, lão Ma Thần không nói ngoa với tiểu nữ đâu.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn thẳng vào mắt Ma Thần Cát Giã:

- Bạch Hạc Tiên Tử tin lão Ma Thần một lần, nhưng nếu như gã công tử kia không giữ hai ngọn tiểu kỳ thì Bạch Hạc Tiên Tử nhất định sẽ tìm đến lão Ma Thần một lần nữa. Lúc đó lão có nói gì cũng đừng hòng khiến cho Bạch Hạc Tiên Tử này tin.

Bạch Hạc Tiên Tử quay lại nhìn con chim hồng hạc:

- Hồng nhi, mình đi tìm gã công tử kia thôi.

Bạch Hạc Tiên Tử vừa nói vừa phi thân lên lưng chim hạc.

Ma Thần Cát Giã nói với theo nàng:

- Tiểu nữ ngươi muốn tìm gã đó sao không hỏi ta danh tính của y?

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn lão Ma Thần:

- Vậy danh tính của gã đó là gì?

- Hàn Quân Đạt. Hắn là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, nhất thời hắn đang bị trúng Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi, lão nói vậy để cho ngươi biết. Và nếu như tiểu nữ có đoạt được ngọn tiểu huỳnh kỳ của lão thì có lúc Ma Thần Cát Giã sẽ đến Tiên Cung đoạt lại báu vật của mình.

- Tiên Cung lúc nào cũng rộng cửa chờ lão Ma Thần đến, nhưng Tiên Cung chỉ có đường vào mà không có đường ra đối với những ai có ý định đoạt những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Bạch Hạc Tiên Tử vỗ nhẹ vào cổ chim hạc thủ thỉ:

- Hồng nhi, mình đi thôi.

Chim hạc quạt nhẹ hai cánh, nó cùng Bạch Hạc Tiên Tử cất bổng lên bầu trời cao thăm thẳm.

Ma Thần Cát Giã thở phào một tiếng. Lão Ma Thần đảo mắt nhìn quanh, lẩm bẩm:

- Một lần nữa mình không gặp may.

Lão thở dài một tiếng:

- Tên tiểu tử kia chỉ trốn quanh đâu đây thôi, mình phải tìm ra trước khi Bạch Hạc Tiên Tử tìm ra gã.

oo Trở lại Hàn Quân Đạt.

Sau khi chàng biết được mục đích của Bạch Hạc Tiên Tử và nhận thấy võ công nàng không phải tầm thường, liền nhân cơ hội hai người chiến đấu âm thầm lẩn tránh.

Chàng đã trúng Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi nên đầu óc quay cuồng, tứ chi bải hoải, và khí lực càng lúc càng cạn kiệt.

Quân Đạt cứ nhắm phía trước mà đi, vô tình chàng đã đi theo một vách tường đến trước cửa một trang viện. Cánh cổng gỗ lim vững chắc đóng kín, bức hoành phi treo trước cổng tạc hàng chữ:

Đào Hoa Viên.

Đến lúc này thì Quân Đạt chẳng còn đủ thần thức nữa. Trong đầu chàng chỉ có những tiếng u u khó chịu vô cùng, thậm chí mắt chàng cũng chẳng nhận ra những cảnh trí xung quanh.

Quân Đạt cắn răng vào môi dưới, cố lê lên bậc tam cấp. Chàng lê được đến cánh cửa, cố với tay đập vào cánh cửa, nhưng sức cùng lực kiệt, cả động tác đó Quân Đạt cũng chẳng thực hiện nổi.

Chàng gục đầu xuống bậc thềm cửa, nhãn thần đờ đẫn nhìn cánh cửa mà than thầm:

- Ta bất lực rồi, ta chết ở đây. Phải chi ta còn một chút sức để vào trong Đào Hoa Viên này mà chết thì chẳng một ai có thể tìm ra ta.

Quân Đạt chồm lên bậc cấp một lần nữa để đập tay vào cửa nhưng mắt đã hoa lên, đồng thời chàng rùng mình ói ra một ngụm máu bầm.

Chàng úp mặt xuống nền đá lịm dần.

Chính lúc Quân Đạt ngỡ như hồn sắp lìa khỏi xác thì nghe một âm thanh kèn kẹt.

Chàng lấy hết sức gượng nhìn lên.

Cánh cửa Đào Hoa Viên đã mở.

Chương 10: Hòa Thượng Phong Tình

Lục Chỉ Thần Thâu bưng chén rượu uống rồi thở dài, nói với Vũ Văn Tiểu Vĩ:

L

- Lão huynh và đệ uống rượu ở đây nhưng lại thiếu tiểu hòa thượng Lỗ Trình Lão thở dài ảo não:

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn lão thần thâu:

- Lão huynh yên tâm, chỉ trong bốn chín ngày Lỗ đệ sẽ gặp lại chúng ta mà.

Tiểu Vĩ cầm bầu rượu rót vào chén Lục Chỉ Thần Thâu. Y vừa rót vừa nói:

- Du Tăng đại sư không đến nỗi hà khắc với Lỗ lão đệ đâu. Nếu lão đại sư hà khắc thì đã đuổi Lỗ Trình đệ ra khỏi chùa rồi.

- Lỗ lão đệ cũng là kẻ trượng nghĩa, trọng tình mới một mực giữ chiếc lư hương trừng phạt của Du Tăng trên đầu mình. Trên nhân gian này làm gì có được một môn đồ như Lỗ lão đệ. Ta nghĩ đến Lỗ lão đệ mà trong tâm áy náy vô cùng.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa bưng chén rượu toan đưa lên miệng thì một người vận bộ trang y luộm thuộm, đầu đội khăn bước nhanh qua chỗ hai người đang đối ẩm.

Lục Chỉ Thần Thâu liếc mắt nhìn người đó, truyền âm nhập mật nói với Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nhìn Lục Chỉ Thần Thâu mỉm cười:

- Lão huynh lại táy máy chân tay phải không?

Lão thần thâu nheo một mắt:

- Lão huynh xem chừng người vừa mới bước qua mặt chúng ta đang dấu vật gì đó nên hai tay ôm khư khư dây thắt lưng. Để lão huynh xem hắn dấu vật gì.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn theo sau lưng người vừa bước qua. Đôi mày của Tiểu Vĩ chợt cau lại.

Lúc này lão thần thâu vừa đứng lên thì Tiểu Vĩ nắm tay lão thần thâu kéo trở xuống:

Lão huynh hãy khoan.

- Tiểu Vĩ không muốn lão huynh ra tay à? Vô Hình Thủ thì Tiểu Vĩ cứ yên tâm đi, lão huynh có thể đoạt bất cứ vật gì trong túi thiên hạ.

Tiểu Vĩ đứng lên:

- Người vừa đi qua mang giày hòa thượng.

Lục Chỉ Thần Thâu đứng bật dậy:

- Giầy hòa thượng, Thành Dương Châu chỉ có mỗi Long Thiền Tự, chẳng lẽ...

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Hòa thượng Long Thiền Tự mà cải dạng ra ngoài, chuyện đó thật là khó tin.

- Trên cõi nhân gian này bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Lão huynh hãy quay trở lại Long Thiền Tự xem Lỗ Trình lão đệ như thế nào, còn Tiểu Vĩ sẽ theo người này. Xem ra hành tung của người này có vẻ mờ ám.

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Được rồi, chúng ta hẹn gặp nhau tại ngôi chùa hoang.

- Nếu Tiểu Vĩ không đến ngôi chùa hoang thì lão huynh đến Thiên Vân Trang của Tiểu Vĩ.

- Có thể lão huynh sẽ thỉnh Lỗ Trình cùng đến - Có Lỗ Trình nữa thì càng hay. Lão huynh bảo trọng.

- Tiểu Vĩ cũng phải bảo trọng. Nếu như tên hòa thượng giả trang kia có hành động ám muội theo lệnh của Du Tăng thì lão huynh sẽ không cho Lão đệ thụ tu tại Long Thiền Tự.

- Tiểu Vĩ cũng nghĩ như lão huynh.

Hai người chia tay nhau, Vũ Văn Tiểu Vĩ liền trổ khinh thuật thoát bộ hành vân, thân pháp như nước chảy mây trôi rượt thươ kẻ giả trang.

Tiểu Vĩ chẳng mất chốc đã bắt kịp người kia nhưng một lần nữa lại ngạc nhiên bởi người đó lại rẽ vào Lạc Hoa Viên của Hà Á Tiên.

Tiểu Vĩ nheo mày nghĩ trong đầu:

- Nếu gã là hòa thượng mà ghé vào Lạc Hoa Viên thì đã phạm vào giới cấm của phật môn. Lỗ Trinh ăn thịt chó cũng không phạm vào giới cấm như tên này.

- Tên hòa thượng giả trang như rất rành đường đi nước bước trong Lạc Hoa Viên. Thấy hành tung của người này, Tiểu Vĩ không khỏi ngạc nhiên bởi ngỡ người kia không là chủ nhân của Lạc Hoa Viên thì cũng là người rất thân cận với Á Tiên.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Nếu y là hòa thượng thì thật là kỳ.

Người kia lẩn vào vườn hoa đào mất dạng.

Tiểu Vĩ băng luôn vào khu vườn hoa nhưng chẳng thấy bóng dáng của y đâu cả.

Chàng sững sờ nhìn quanh.

- Y đi đâu rồi, chẳng lẽ trong vườn hoa này có địa đạo bí mật à?

Tiểu Vĩ nhìn xuống đất, thấy dấu giầy của người đó để lại bên một khóm hồng đang khoe sắc. Vừa tò mò, vừa thắc mắc, Tiểu Vĩ lần tới khóm hoa đó. Đôi mắt tinh tường của Tiểu Vĩ dò trên mặt đất nhưng chẳng phát hiện được gì cả. Tiểu Vĩ gõ vào trán mình.

- Ai da, mình có bị hoa mắt không chứ?

Tiểu Vĩ thò tay vạch khóm hoa đào. Giữa khóm hoa đào lộ ra một con đường địa đạo khiến cho Tiểu Vĩ buột miệng nói:

- A đây rồi. Nhất định tên hòa thượng vào trong địa đạo là có hành động mờ ám.

Không một chút chần chờ, Tiểu Vĩ lẩn luồn xuống địa đạo. Len qua cửa địa đạo, Tiểu Vĩ mới biết phía dưới là một con đường hầm được kiến tạo khá tinh vi và vững chãi.

Chàng lần theo địa đạo, vừa đi vừa nghĩ:

- "Kẻ thiết kế ra con đường hầm chắc chắn phải có mục đích lớn và mưu mô lớn. Xem chừng chủ nhân Lạc Hoa Viên đã cấu kết với Long Thiền Tự".

Chàng sực liên tưởng đến Du Tăng.

Tiểu Vĩ lần theo đường hầm mà lo lắng, hòa thượng giả trang kia có thể là Du Tăng.

Nếu là Du Tăng thì thật khó xử cho chàng, biết đâu chính vì sự phát hiện này mà Du Tăng có thể

hạ thủ Tiểu Vĩ để bảo toàn bí mật của lão.

Đi đến cuối đường hầm mới có nhánh địa đạo trở lên trên. Vừa lúc đó Tiểu Vĩ nghe tiếng cười khúc khích của Á Tiên.

Tiếng cười khúc khích của Á Tiên khiến Tiểu Vĩ liên tưởng đến một cuộc trăng hoa mây mưa đang diễn ra phía trên. Tiểu Vĩ không dằn được sự tò mò, lần bước theo những bậc tam cấp rồi đậy nấp hầm địa đạo.

Nắp cửa địa đạo trổ lên dưới gầm tràng kỳ nhưng hoạt cảnh bướm hoa thì diễn ra ngay trên sàn phòng, đúng như Tiểu Vĩ nghĩ.

Trên sàn, Á Tiên chỉ còn một chiếc yếm thêu hoa, còn gã nam nhân đã lộ nguyên chân tướng là hòa thượng Tri Ngộ Năng.

Tri Ngộ Năng vuốt ve bờ vai trắng nõn của Á Tiên. Y vừa cười vừa nói:

- Hà muội thấy huynh làm có được việc không?

Hà Á Tiên vuốt cằm Tri Ngộ Năng:

- Huynh gặp may thì có.

- Sao lại nói huynh gặp may. Tiểu hắc kỳ không phải là vật báu trong giang hồ à?

Y dụi má vào má Á Tiên:

- Đã là người trong giang hồ, ai cũng mê ngọn tiểu kỳ đó cả. Huynh chỉ cần thụ học tuyệt thức trong tiểu hắc kỳ thì có thể sánh ngang với lão hòa thượng Du Tăng rồi.

Á Tiên nũng nịu:

- Để muội xem trước nhé.

- Muội cũng thích tuyệt kỹ võ công nữa à?

- Cái gì huynh thích là muội thích.

Tri Ngộ Năng bật cười giòn:

- Đúng rồi, cái gì huynh thích là muội thích.

Gã hòa thượng vừa nói vừa ôm chịt lấy vòng tiếu yêu của Á Tiên.

Á Tiên phụng phịu:

- Huynh muốn bẻ gãy xương sống của muội à.

Tri Ngộ Năng mới lỏng vòng tay. Y hôn lên má Á Tiên:

- Huynh nghĩ đường tu đạo của huynh đã bị muội phá bĩnh rồi.

Á Tiên khúc khích cười:

- Huynh có tu đến hết kiếp này cũng không về được về được niết bàn đâu mà không chừng còn sớm xuống âm ti nữa.

Tri Ngộ Năng xỉa vào trán nàng:

- Muội chỉ nói bậy không.

Á Tiên xoa tay lên vòng ngực phẳng lì của Tri Ngộ Năng.

Nàng ngước lên, mặt hoa thoáng biến đổi qua những nét ngài u ẩn xót xa.

Tri Ngộ Năng cau mày.

- Đang vui vẻ với huynh sao muội lại buồn quá vậy.

- Muội chợt buồn.

- Vì sao buồn?

- Không biết bao giờ huynh mới giúp được muội làm chủ tất cả những tòa kỹ viện ở Dương Châu này.

Tri Ngộ Năng vuốt sống lưng Á Tiên:

- Ấy, sao muội gấp quá vậy. Người xưa có câu "Giục tốc bất đạt". Muội chỉ cần chờ đợi thêm ít thời gian, khi nào huynh là trụ trì Long Thiền Tự thay thế cho lão Du Tăng thì muội sẽ có được tất cả, huống chi trong tay huynh còn có tiểu hắc kỳ và lão Nhiếp Thần Quân.

- Huynh cứ nói mà muội có thấy ngọn tiểu kỳ đó đâu.

- À, huynh quên không cho muội xem qua.

Tri Ngộ Năng với tay lấy chiếc tăng y, rồi rút ngọn tiểu hắc kỳ trong ống tay áo trao qua tay Á Tiên:

- Muội xem đi. Trên lá kỳ này có khẩu quyết luyện công của Thất Kỳ Ngọc Long. Chỉ cần một thức tuyệt công đó thôi cũng đủ cho huynh và muội vẫy vùng ở thành Dương Châu.

Á Tiên nhướn mày, mở to đôi thu nhãn trong vắt:

- Thiệt không.

- Chẳng lẽ huynh lại nói ngoa với muội.

Tri Ngộ Năng nâng cằm Á Tiên:

- Lúc nào huynh cũng nghĩ đến muội. Bây giờ chúng ta có một ngọn tiểu hắc kỳ, thì sau này sẽ có sáu ngọn tiểu kỳ kia nữa. Bấy giờ cả giang hồ này ở trong tay huynh.

Tri Ngộ Năng bật cười, quấn tay quanh thân thể Á Tiên. Y lí nhí nói:

- Huynh tài giỏi như vậy, muội thưởng cho huynh cái gì?

Á Tiên xe cọng râu tài của Tri Ngộ Năng:

- Huynh muốn muội thưởng gì nè?

Tri Ngộ Năng đổi qua giọng sàm sỡ:

- Còn hỏi huynh nữa. Muội thừa biết huynh muốn gì rồi.

Tri Ngộ Năng vừa nói vừa áp tay lên vùng thượng đẳng của Á Tiên.

Á Tiên co rút người lại:

- Huynh làm muội thẹn quá.

Ấy, trong phòng chỉ có huynh và muội đâu có ai mà thẹn.

Bàn tay của Tri Ngộ Năng càng sục sạo với tất cả sự háo hức của một khách tìm hoa.

Á Tiên thộp tay Tri Ngộ Năng.

- Huynh!

Tri Ngộ Năng ngẩn người:

- Sao?

Á Tiên mỉm cười:

- Huynh thừa biết muội yêu huynh mà.

- Ta biết.

Tri Ngộ Năng vừa nói vừa toan cởi chiếc yếm của Á Tiên. Nàng nắm tay gã hòa thượng giữ lại:

- Huynh không chờ đợi được nữa à?

- Huynh nôn nao và muốn bốc cháy thành ngọn đuốc đây.

Á Tiên mỉm cười vuốt má Tri Ngộ Năng:

- Huynh cho muội biết, vì sao huynh có ngọn tiểu kỳ này?

- Cái gì huynh muốn thì phải có mà.

- Muốn là có sao? Bộ huynh có phép thần thông a?

- Đối với huynh, việc lớn cũng như việc nhỏ, chỉ cần huynh ra tay là đạt được ngay.

- Huynh thật là bản lĩnh tài ba. Có phải huynh đoạt ngọn tiểu hắc kỳ từ tay gã công tử chủ nhân ngọn tiểu kỳ?

Tri Ngộ Năng cau mày:

- Bộ muội cũng biết Quân Đạt ư?

- Y vừa tìm đến Lạc Hoa Viên đấy.

Á Tiên chợt đứng dậy:

- Không chừng y biết mối quan hệ giữa muội và huynh rồi.

Khuôn mặt của Tri Ngộ Năng sa sầm xuống:

- Y đến có nói gì không?

- Y chỉ hỏi muội sao lại biết quá nhiều về Long Thiền Tự và hỏi mối quan hệ giữa muội với...

Tri Ngộ Năng cắt ngang lời nàng:

- Muội trả lời ra sao?

- Muội chưa trả lời gã.

- Thế thì tốt. Ý mà sao gã hỏi mà không nghe muội trả lời a? Lạ lùng lắm đó.

- Phong Tình Cổ Thi đuổi gã giùm muội đó.

Những thớ thịt trên gò má Tri Ngộ Năng giừn giựt:

- Sao Phong Tình Cổ Thi cũng đã xuất hiện rồi a?

Á Tiên gật đầu.

Tri Ngộ Năng với lấy ngọn tiểu kỳ cất vào tăng y:

- Huynh phải trở về chùa.

Á Tiên phụng phịu:

- Huynh muốn về chùa ngay bây giờ hả?

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Huynh phải về chùa, kẻo lão Du Tăng phát hiện được hành tung của huynh thì khó có cơ hội đến được với muội.

Á Tiên ngẫm nghĩ một lát rồi ngước lên hỏi Tri Ngộ Năng:

- Huynh cũng mang theo ngọn tiểu kỳ này về chùa?

Tri Ngộ Năng lưỡng lự.

Á Tiên sa sầm mặt xuống:

- Huynh không cho muội mượn được à?

Tri Ngộ Năng lấy ngọn tiểu hắc kỳ:

- Được chứ... được chứ. Muội cứ giữ lấy ngọn tiểu hắc kỳ nhưng phải thật cẩn thận, đừng cho ai biết. Nếu để lộ ra ngoài nhất định Hàn Quân Đạt sẽ mò đến hại muội.

Á Tiên bá lấy cổ Tri Ngộ Năng.

- Huynh yên tâm đi, muội giữ là giữ cho huynh chứ không phải cho muội đâu.

Tri Ngộ Năng cười khảy vuốt má nàng; - Huynh biết.

Tri Ngộ Năng vận lại tăng y và khoác thêm bộ thương nhân ra ngoài.

Tiểu Vĩ nấp dưới gầm tràng kỷ không khỏi lo lắng. Chàng nhủ thầm:

- "Nếu gã theo đường cũ thì nhất định sẽ gặp mình".

Tiểu Vĩ thừa lúc Á Tiên ôm Tri Ngộ Năng, bèn lẻn ra khỏi gầm tràng kỷ leo lên trên, lấy luôn tấm chăn phủ trùm từ đầu đến chân.

Nhìn qua lớp chăn, Tiểu Vĩ thấy hai người cứ ôm ghịt lấy nhau như đôi sam mà rủa thầm:

- "Có đi thì đi cho lẹ, lão gia muốn chết ngộp đến nơi rồi.".

Mặc cho Tiểu Vĩ than, Á Tiên và Tri Ngộ Năng vẫn không rời nhau.

Tiểu Vĩ lại rủa thầm:

- "Bộ hai người tính ôm khư khư mãi thế này thì tiểu gia chắc chết ngộp mất.".

Tiểu Vĩ vừa than xong thì Á Tiên đã đẩy Tri Ngộ Năng ra, nàng bịn rịn nắm tay gã hòa thượng.

- Huynh bảo trọng. Tối nay nếu huynh có rảnh thì đến với muội, muội chờ huynh.

Tri Ngộ Năng mỉm cười, gật đầu:

- Tất nhiên rồi, huynh nhất định phải đến. Lúc nào huynh cũng nhớ muội. Muội hãy bảo trọng và nhớ lời huynh dặn, đừng tiết lộ tiểu hắc kỳ đang ở trong tay chúng ta.

- Huynh yên tâm.

Tri Ngộ Năng toan bước ra mở cửa phòng nhưng Á Tiên đã nắm tay gã lại:

- Huynh sao lại đi cửa đó?

Tri Ngộ Năng bật cười:

- Huynh quên mất mình là kẻ xuất gia.

Y quay trở về lối cũ rồi thản nhiên chui xuống tràng kỷ.

Á Tiên chờ cho Tri Ngộ Năng chui hẳn xuống địa đạo một lúc lâu mới cầm ngọn tiểu hắc kỳ. Nàng ngắm ngọn tiểu hắc kỳ, bật lên tràng cười hăng hắc:

- Không ngờ ta lại có ngọn tiểu hắc kỳ này. Tên hòa thượng thúi đó đúng là một tên ngây ngô, u mê và háo sắc.

Á Tiên nói xong những gì cần nói, rồi bước đến bàn trang điểm. Nàng dấu ngọn tiểu hắc kỳ vào hộc bàn rồi bình nhiên trang điểm lại dung nhan của mình.

Tất cả những lời nói và hành động của Á Tiên đều đập vào mắt Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Khi Á Tiên đứng lên uốn éo trước gương như kẻ say hình bóng của mình trong gương cũng không qua được cặp mắt tò mò của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nhăn mặt nhủ thầm:

- "Đúng là nữ nhân.".

Khi Á Tiên chút bỏ chiếc yếm sau cùng trên thân thể nàng, Tiểu Vĩ vội nhắm mắt lại.

Nhưng chẳng lẽ Tiểu Vĩ phải nhắm mắt mãi cuối cùng vẫn phải mở mắt.

Khi Tiểu Vĩ mở mắt thì thấy Á Tiên đứng ngồi trên đầu chàng, trên mình chẳng còn tấm yếm nữ nhưng Á Tiên vẫn chưa phát hiện ra Tiểu Vĩ. Khi Á Tiên ngồi xuống tràng kỷ, Tiểu Vĩ bật dậy. Á Tiên vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng.

- Ý...

Tiếng la hốt hoảng của Á Tiên còn đọng trên hai vành môi thì Tiểu Vĩ đã điểm vào đại huyệt Thần Khuyết của thị, rồi bật dậy nhảy xuống khỏi tràng kỷ.

Á Tiên bị điểm huyệt bất động tròn mắt nhìn Tiểu Vĩ. Nàng buột miệng nói:

- Công tử là ai?

Tiểu Vĩ quay lưng về phía nàng:

- Ta là Vũ Văn Tiểu Vĩ, kẹt lắm mới tạm chui vào chỗ nằm của nàng.

- Công tử hãy giải huyệt đạo cho thiếp đi.

Tiểu Vĩ khoát tay:

- Hổng được rồi, Tiểu Vĩ không phải như hòa thượng Tri Ngộ Năng vừa thúi vừa ngây ngô, u mê háo sắc.

- Công tử đã thấy tất cả?

- Không thấy sao Tiểu Vĩ lại lập lại những lời của nàng.

- Vũ Văn công tử đã theo dõi Tri Ngộ Năng?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Thấy nữ nhân là ta sợ rồi, nhưng tại ta tò mò thôi.

- Công tử chờ cho Tri Ngộ Năng rời khỏi đây mới bức hiếp Á Tiên.

Tiểu Vĩ bước lại bàn trang điểm của nàng:

- Tiểu Vĩ không muốn ồn ào thôi.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lấy ngọn tiểu hắc kỳ. Á Tiên thấy Tiểu Vĩ lấy ngọn tiểu hắc kỳ liền cản lại:

- Công tử... ngọn tiểu kỳ đó là của thiếp.

Tiểu Vĩ quay ngoắt lại, nhưng lại vội quay mặt vào tường:

- Ôi trời ơi, sao mắt ta cứ gặp toàn những cảnh như thế này.

- Vũ Văn công tử không dám nhìn thiếp à?

- Tất nhiên là không dám rồi, bởi nữ nhân chỉ gây phiền tay cho Tiểu Vĩ mà thôi.

- Thế sao Vũ Văn công tử không thử một lần với Á Tiên để xem nữ nhân có đáng sợ không. Công tử phong lưu, khôi ngô mới là người đáng sợ với nữ nhân.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Thôi thôi... Tiểu Vĩ không dám thử đâu. Kiếu từ!

Á Tiên gọi lớn:

- Ê... công tử bỏ đi thì hãy để lại ngọn tiểu hắc kỳ cho Á Tiên.

Tiểu Vĩ gạt ngang:

- Ngọn tiểu hắc kỳ này của lão đệ Lỗ Trình sao bỏ lại cho nàng được.

- Công tử nói vậy sao được. Công tử há chẳng thấy Tri hòa thượng gởi cho Á Tiên à?

- Tất nhiên là ta thấy nhưng Tiểu Vĩ đoán không sai lão hòa thượng u mê đó đã đoạt ngọn tiểu hắc

kỳ của lão đệ ta.

Á Tiên bật khóc. Tiếng khóc của nàng nghe thật não nề ai oán.

Nàng vừa khóc vừa nói:

- Vũ Văn công tử... chắc Á Tiên chết mất.

- Tại sao nàng chết?

Á Tiên khóc thổn thức hơn:

- Nếu như Vũ Văn công tử lấy ngọn tiểu hắc kỳ đi thì khi Tri hòa thượng đòi lại, Á Tiên lấy gì trả cho y. Lúc đó Tri hòa thượng sẽ giết Á Tiên mất.

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Ờ hé.

- Vũ Văn công tử nỡ để cho Á Tiên bị chết sao. Á Tiên không muốn chết.

- Mà sao nàng chết được chứ. Nàng há chẳng nói Tri hòa thượng là kẻ ngây ngô, u mê và háo sắc kia mà.

Tiểu Vĩ xoa hai bàn tay:

- Tiểu Vĩ biết nàng sẽ có cách đền bù cho lão hòa thượng, còn ngọn hắc kỳ này Tiểu Vĩ phải mang trả lại cho Lỗ lão đệ.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa thả bước ra cửa.

Á Tiên gọi giật lại:

- Vũ Văn công tử, đừng đi.

- Tiểu Vĩ ở lại không tiện.

Á Tiên rít lên the thé:

- Tiểu Vĩ, nếu ngươi đi mà mang theo ngọn tiểu hắc kỳ thì đừng trách Á Tiên đó.

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Ui cha, lúc nào Tiểu Vĩ cũng bị nữ nhân hăm he. Chắc Tiểu Vĩ phải theo Lỗ lão đệ vào chùa quá.

- Tiểu Vĩ, Á Tiên nói thật đó. Món nợ hôm nay Á Tiên nhất định sẽ đòi lại.

- Khi nào gặp mặt ta nàng mới đòi được chứ.

Tiểu Vĩ mở cửa thư phòng lẩn ra ngoài rồi khép cửa lại. Á Tiên ngồi trên tràng kỷ với vẻ mặt hậm hực mà không biết làm gì để rượt theo.

Á Tiên lẩm nhẩm nói:

- Đúng là oan gia mà.

Chương 11: Kẻ Vị Tình Người Vị Nghĩa

Vũ Văn Tiểu Vĩ rời thư phòng của Á Tiên, theo hành lang ra ngoài tòa lầu chính sảnh Lạc Hỷ, nhưng khi vừa bước chân xuống bậc tam cấp thì chạm mặt ngay với Ỷ Lan.

V

Ỷ Lan nhìn Tiểu Vĩ:

- Hừ, thì ra ngươi trốn trong Lạc Hoa Viên Nàng vừa nói vừa áp thẳng tới Tiểu Vĩ, Tiểu Vĩ khoát tay:

- Tiểu Vĩ đã nói rồi, ta không cố ý mà. Tiểu Vĩ không muốn gặp nàng.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lạng bộ, trổ luôn khinh thuật thoát bộ hành vân băng mình đi. Ỷ Lan đâu thể để Tiểu Vĩ thoát chạy được, liền trổ luôn khinh thuật đuổi theo. Tiểu Vĩ không muốn giáp mặt Ỷ Lan nên gia tăng cước bộ, càng lúc càng bỏ xa nàng.

Ỷ Lan rượt theo phía sau thấy khoảng cách càng lúc càng xa hơn, liền luôn miệng quát the thé:

- Tiểu Vĩ, ngươi là nam nhi đại trượng phu sao gặp bổn cô nương chỉ biết chạy không vậy?

Tiểu Vĩ ngoái đầu lại nói:

- Ta không muốn gặp nữ nhân, có thế thôi.

Tiểu Vĩ vừa đáp lời Ỷ Lan vừa gia tăng thêm cước bộ, thân ảnh của Tiểu Vĩ như mây trôi nước chảy nhanh không thể tưởng, chẳng mấy chốc đã bỏ mất Ỷ Lan rồi.

Tiểu Vĩ thở phào một tiếng:

- Không biết đến bao giờ bà la sát mới hết truy tìm mình?

Tiểu Vĩ chắp tay sau lưng thả bộ nhàn tản quay trở về Thiên Vân Trang.

Đến trước cửa tam quan, Tiểu Vĩ thoáng cau mày bởi ngờ ngợ trong trang đã có chuyện xảy ra. Đôi mày Tiểu Vĩ cau hẳn lại:

- Đã có chuyện gì xảy ra với trang viện của ta?

Tiểu Vĩ vừa nghĩ vừa thả bước vào trong trang viên. Không gian thật vắng lặng, tưởng như trang viên đã bỏ hoang lâu ngày mặc dù Tiểu Vĩ mới chỉ rời bỏ trang viên vài hôm thôi.

Tấm liễn "Thiên Vân Trang" nằm lăn lóc trước thềm gian chính sảnh khiến Tiểu Vĩ phải dừng bước thầm nghĩ:

- "Chẳng nhẽ chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ đã đến Thiên Vân Trang vung tay đồ tể đặng truy tìm ngọn tiểu hắc kỳ?".

Nghĩ như vậy Tiểu Vĩ lo lắng vô cùng.

Tiểu Vĩ thả bước lên bậc tam cấp, khi vừa mở cửa đại sảnh chàng không sao tin vào mắt mình. Bên trong đại sảnh là cảnh tượng thê thảm của những gia nhân Thiên Vân Trang.

Tất cả đều chết bằng những cái chết thảm thương nhất.

Tiểu Vĩ thất thần đứng ngay ngưỡng cửa. Hai mươi xác chết của gia nhân Thiên Vân Trang đập vào mắt khiến mắt chàng hoa lên.

Tiểu Vĩ lẩm nhẩm nói:

- Sao lại như thế này?

Tiểu Vĩ gầm lên:

- Ai đã thảm sát người của Thiên Vân Trang?

Khí uất dâng tràn lồng ngực đến độ Tiểu Vĩ nghe như có một tảng đá ngàn cân chẹn lấy yết hầu mình. Tiểu Vĩ rít lên bằng chất giọng phẫn nộ:

- Ai, hãy ra mặt đi. Ai đã thảm sát người của Thiên Vân Trang, hãy ra mặt đi!

Đáp lại lời quát thét phẫn uất của Tiểu Vĩ là một tòa trang hoang vắng hiu quạnh, ngoài tử khí ra chẳng còn gì nữa.

Tiểu Vĩ nghẹn ngào nói:

- Ta đã hại các người rồi.

Hai bàn tay Tiểu Vĩ bóp chặt lại phát ra những âm thanh căng cắc, mặt ngập tràn sát khí. Tiểu Vĩ nhìn quanh như kẻ mất hồn ngơ ngẩn.

- Ta đã làm gì, ta đã có thù oán với ai mà sao lại có cảnh sát nhân này. Ai là kẻ thủ ác?

Tiểu Vĩ vừa than đến đây thì từ ngoài cổng tam quan Ỷ Lan phi thân lướt vào.

Nàng vừa trụ bộ vừa quát:

- Tiểu Vĩ, ngươi còn muốn chạy nữa không?

Tiểu Vĩ nghe những lời quát mắng của Ỷ Lan, nhưng không hề quay mặt lại. Với Tiểu Vĩ lúc này chỉ có nỗi phẫn uất tột cùng bởi những cái chết thảm của gia nhân Thiên Vân Trang.

Chàng nạt lớn:

- Hãy đi đi, đừng để Tiểu Vĩ tiễn cô nương về a tỳ.

- Ngươi dám giết ta à?

Tiểu Vĩ quay ngoắt lại:

- Ai là người giết tất cả những gia nhân của Thiên Vân Trang?

Thần nhãn của Tiểu Vĩ hừng hực sát khí nhìn thẳng vào mặt Ỷ Lan.

Ỷ Lan khinh khỉnh nói:

- Nếu ta giết họ thì ngươi có dám làm gì ta không? Ngươi dám tiễn Ỷ Lan về a tỳ không?

Ỷ Lan vừa dứt lời, Tiểu Vĩ đã gầm lên như một con mãnh thú bị thương:

- Ta sẽ giết ngươi.

Cùng với tiếng thét đầy phẫn nộ đó, Tiểu Vĩ trổ luôn thuật pháp thoát bộ hành vân, vụt lướt lên cao chẳng khác nào chiếc mành lưới chụp hẳn xuống thân ảnh của Ỷ Lan với lực kình khai sơn phá thạch.

Ỷ Lan đứng thất thần bởi sức mạnh chỉ kình quá khốc liệt. Nàng ngỡ trên đầu mình là một võng lưới tầm sét chụp phủ xuống, để xé nàng ra làm trăm mảnh.

Mặc dù hốt hoảng nhưng Ỷ Lan cũng kịp dựng ngọc thủ tống ngược trở lại một đạo chưởng khí âm nhu đón thẳng lấy những đạo chỉ thiên ma để bảo toàn mạng sống.

- Ầm...

Ỷ Lan rú lên một tiếng thảm thiết, lảo đảo như cây sậy trước cơn cuồng phong dữ dội.

Mái tóc dài đen mượt của nàng xổ tung ra ngoài, miệng rịn máu tươi, mặt biến sắc xanh rờn.

Tiểu Vĩ từ trên lao thẳng xuống, chỉ pháp của chàng đã hườm sẵn để kết liễu mạng sống của Ỷ Lan.

Tiểu Vĩ rít lên the thé:

- Tại sao nàng dám hạ sát toàn bộ gia nhân của Thiên Vân Trang?

Khuôn mặt Tiểu Vĩ hằn những nét hung tợn khiến cho Ỷ Lan phải rùng mình, da thịt nổi đầy gai ốc.

Tiểu Vĩ gầm lên:

- Nói cho ta biết tại sao?

Ỷ Lan lắc đầu:

- Ngươi dám giết Quận chúa Qui Tư Quốc ư?

- Dù nàng có là đấng kim thượng cũng phải trả lại cho Thiên Vân Trang món nợ máu này.

Giọng của Tiểu Vĩ vừa kiên quyết vừa tràn ngập sát khí.

Ỷ Lan vừa nghe chàng nói dứt lời đã vội lắc đầu:

- Không, Ỷ Lan không phải là hung thủ giết người.

- Đứng trước cái chết, nàng lại không dám nhận hậu quả của nàng à?

Tiểu Vĩ dấn đến một bộ nữa.

Ỷ Lan thoái một bộ, nàng khoát tay nói:

- Tiểu Vĩ, Ỷ Lan nói thật đó. Ỷ Lan không có giết người.

- Vừa rồi chính nàng thừa nhận mình ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân Trang.

Chẳng nhẽ vì một chút tiểu tiết trong cuộc sống mà nàng lại nhẫn tâm giết bấy nhiêu người của Thiên Vân Trang hay sao?

- Không, Tiểu Vĩ hãy tin Ỷ Lan đi, Ỷ Lan không có giết người.

- Nàng đã từng ngậm máu phun người thì hậu quả hôm nay cũng chỉ có nàng mà thôi.

Tiểu Vĩ từ từ dựng đôi song thủ.

Ỷ Lan nhăn mặt, nấc nghẹn rồi bật khóc:

- Ỷ Lan không giết người đâu.

- Nàng không giết thì ai giết?

Ỷ Lan lắc đầu:

- Ỷ Lan không biết, Ỷ Lan chỉ muốn bắt Tiểu Vĩ để thỏa lòng căm tức vì hành động của ngươi đã nhìn trộm trong lúc Ỷ Lan tắm mà thôi.

- Tiểu Vĩ đã minh chứng với nàng rồi, ta không hề cố ý, chỉ vô tình nghĩ rằng người tắm là Lỗ Trình đệ nên mới tính bỡn cợt y.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Thế mà nàng vì cái chuyện nhỏ nhoi đó mà nỡ tàn sát tất cả người của Thiên Vân Trang, những người chẳng hề biết chút võ công. Hai mươi nhân mạng của Thiên Vân Trang để cho Tiểu Vĩ lấy mạng nàng.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa từ từ đẩy song thủ đến trước. Ỷ Lan rùng mình thét lớn:

- Tiểu Vĩ đừng làm vậy. Ỷ Lan không muốn chết đâu. Nếu ngươi giết Ỷ Lan thì ngươi cũng không bảo toàn được tính mạng đâu. Cao thủ Qui Tư Quốc sẽ tìm ngươi mà trả hận cho Ỷ Lan.

Tiểu Vĩ nhếch mép:

- Dù có chết Tiểu Vĩ cũng trả món nợ này.

- Tiểu Vĩ, Ỷ Lan van ngươi. Ỷ Lan không muốn chết đâu và quả thật Ỷ Lan không phải là người hạ thủ những gia nhân của Thiên Vân Trang.

- Ta chỉ cho nàng một cơ hội. Hãy nói nguyện vọng của mình trước khi chết.

Ỷ Lan chùi vết máu tươi đọng trên mép:

- Tiểu Vĩ quyết định giết Ỷ Lan thật sao?

- Hai mươi nhân mạng Thiên Vân Trang mà Tiểu Vĩ có thể ngoảnh mặt làm ngơ được à?

Ta không phải là kẻ khát máu, thích nhúng tay vào máu. Nhưng Tiểu Vĩ cũng không phải là kẻ bàng quan trước những cái chết của gia nhân. Hãy nói nguyện vọng của nàng trước khi Tiểu Vĩ phát

động sát chiêu.

- Tiểu Vĩ giết Ỷ Lan thật sao?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Chỉ có giết nàng ta mới cảm thấy được sự thư thả.

- Nếu Tiểu Vĩ muốn giết Ỷ Lan thì cứ giết đi. Rồi ngươi sẽ thấy hậu quả như thế nào.

- Ta bất cần hậu quả.

- Ỷ Lan chẳng còn gì để nói.

Nàng nhắm mắt lại chờ đợi Tiểu Vĩ hạ sát mình. Từ khóe mắt Ỷ Lan hai giọt lệ trong vắt rịn ra và lăn tròn xuống má.

Nàng thổn thức nói:

- Hãy giết ta đi. Ỷ Lan chết trong uất hận, chết mà không thể nào nhắm mắt được. Ỷ Lan chết bởi chính tay người mà Ỷ Lan đã... đã tương tư.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Tiểu Vĩ cau hẳn lại sau câu nói của Ỷ Lan, mặc dù vậy nhưng song thủ của chàng vẫn từ từ đẩy tới. Tiểu Vĩ nói gằn từng tiếng:

- Dù nàng có tương tư Tiểu Vĩ thì Tiểu Vĩ cũng giết nàng.

Ỷ Lan nấc nghẹn một tiếng:

- Ỷ Lan chết mà không nhắm mắt.

- Những gia nhân của Thiên Vân Trang chết cũng đâu có nhắm mắt được.

Mười ngón tay của Tiểu Vĩ đã tụ khí để phát tác mười đạo chỉ thiên ma lấy mạng Ỷ Lan.

Tiểu Vĩ vừa toan phát tác chỉ công thì một bóng người vận bạch y lướt đến:

- Dừng tay!

Nghe tiếng người đó, Ỷ Lan mở choàng mắt nhận ra Ngọc Diện Thường Luân.

Nàng buột miệng nói:

- Thường Luân công tử.

Thường Luân phe phẩy quạt, bước đến đứng cạnh Ỷ Lan.

Y nhìn Tiểu Vĩ nói:

- Các hạ là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

- Không sai.

Thường Luân nhún vai:

- Sao Vũ Văn công tử lại muốn hạ thủ Ỷ Lan tiểu thư?

- Các hạ hỏi để muốn cứu mạng cho nàng?

Thường Luân cười khẩy, khẽ phe phẩy quạt rồi nhìn Tiểu Vĩ nói:

- Ngắt một đóa hoa có thể được, nhưng hủy một cành hoa, lại là một cành hoa đẹp, Vũ Văn các hạ không thấy tiếc à?

Thường Luân gõ quạt vào bàn tay trái:

- Nếu các hạ không thích hoa thì nhường lại cho tại hạ.

Tiểu Vĩ trừng mắt:

- Các hạ hãy đi đi.

- Được, tại hạ sẽ đi.

Y vừa nói vừa quay sang Ỷ Lan:

- Tiểu thư, chúng ta đi.

Cùng với lời nói đó, Thường Luân bất thật xoạt chân, quay ngắt lại. Chiếc quạt trong hữu thủ của y xỉa thẳng tới Tiểu Vĩ vừa nhanh vừa bất ngờ.

Thế công của Thường Luân thật nhanh, thật bất ngờ lại vô cùng hiểm độc. Từ những nan chiếc thiết phiến ba chiếc phi tiễn xẹt ra nhắm vùng thượng đẳng của Tiểu Vĩ công kích.

Với thế phát công này, Thường Luân đoán chắc dù Tiểu Vĩ có là thiên hạ đệ nhất cao thủ nếu không tán mạng thì cũng bị trọng thương trầm trọng.

Nhưng Thường Luân công kích bất ngờ thì nhận được sự ngạc nhiên bởi sự bất ngờ đó, bởi Tiểu Vĩ linh hoạt đến độ y không thể tưởng tượng được.

Tiểu Vĩ vừa thấy Thường Luân động thủ liền ngã ngửa ra sau, khiến cho ba mũi ám tiễn lướt qua ngay trên mặt chàng.

Thường Luân buột miệng thốt:

- Tuyệt lắm.

Miệng thì nói, đồng thời sàn bộ áp vào đối phương, chiếc thiết phiến xòe ra, chém ngang một đường vòng cung bổ thẳng vào Tiểu Vĩ, Thường Luân vừa tập kích bằng thiết phiến vừa vận công chuẩn bị phát chưởng kình nếu như Tiểu Vĩ một lần nữa tránh né được tuyệt công của gã.

Quả đúng như Thường Luân dự đoán, mặc dù bị rơi vào thế hạ phong nhưng Tiểu Vĩ cũng kịp bật lên như cánh cung, rồi trổ khinh pháp thoát bộ hành vân thối lui về phía sau một bộ cũng vừa lúc ngọn thiết phiến chém xả tới.

Tiếng rít gió phát ra ngay trước mặt Tiểu Vĩ, mặc dù linh hoạt như vậy song đầu ngọn thiết phiến như một mũi kiếm vẫn rọc một đường dài trên tràng y của Tiểu Vĩ.

Chưa kịp trụ bộ thì Thường Luân đã dựng tả thủ tống thẳng vào đối phương một đạo chưởng khí với tám thành công lực. Khí chưởng ào ào quất thẳng đến vùng thượng đẳng của Tiểu Vĩ.

Phẫn uất dâng tràn kinh mạch, Tiểu Vĩ nghiến răng tống ngược trở lại mười đạo Thiên Ma Chỉ đỡ thẳng vào chưởng kình của Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

- Bình... bình...

Hai tiếng nổ vang lên chát chúa, dư lực phản hồi đẩy Ỷ Lan thối lui một bộ.

Trong cuộc đấu, Tiểu Vĩ thối một bộ nhưng Thường Luân thối lui những hai bộ dù gã là người chủ động phát tác thế công.

Thường Luân giật mình vì nội lực sung mãn của đối phương.

Tiểu Vĩ nghiến răng:

- Đến lượt ta đáp lễ.

Chàng vừa nói vừa trổ thoát bộ hành vân nhoáng nhoáng dịch chuyển, lúc bên trái, lúc bên phải khiến cho Thường Luân bối rối vô cùng, không biết phải xử trí thế nào trong lúc Tiểu Vĩ càng lúc càng áp sát đến y.

- Thiên Ma Chỉ.

Mười đạo chỉ phong rít gió nghe buốt cả thính nhĩ đột ngột xuất hiện bên phải tập kích vào Thường Luân.

Khi Thường Luân phát hiện được mười đạo chỉ của Tiểu Vĩ thì chỉ kình đã đến tới nách của y rồi.

Thường Luân lúng túng đến độ như đang đứng trên đống than hồng. Với tình huống đó, Thường Luân chỉ kịp vặn người để những đạo chỉ Thiên Ma không thọc vào đại huyệt sinh tử.

- Binh...

Thường Luân lảo đảo như gã say rượu, không đứng vững được nữa.

Ỷ Lan lo lắng, lắc đầu nói:

- Thường công tử, ráng lên.

Tiểu Vĩ gằn từng tiếng:

- Tiểu Vĩ sẽ tiễn hai người về dưới a tỳ cùng một lượt để có đôi có bạn.

Tiểu Vĩ dứt lời, thoạt lướt lên không, mười đạo chỉ Thiên Ma lại xuất hiện vỗ xuống đỉnh đầu Thường Luân. Thế công Thiên Ma Chỉ lần này đúng là một sát chiêu, không để cho đối phương một sinh lộ.

Mười đạo chỉ Thiên Ma như mười ngọn tầm sét đan thành một võng lưới phủ xuống đầu Thường Luân.

Cái chết ở ngay trước mặt Thường Luân khiến gã thất sắc tái nhợt. Bản năng sinh tồn trỗi dậy trong ý niệm của Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân nên gã dựng vội ngọn thiết phiến che chắn thiên đỉnh mình, miệng thì quát:

- Dừng tay.

- Ầm...

Ngọn thiết phiến của Thường Luân bị Thiên Ma Chỉ đánh bật ra khỏi tay gã văng đi như một cánh bướm ngũ sắc, ghim xuống đất, trong khi Thường Luân rũ rượi buông thõng hai tay.

Tiểu Vĩ bước đến đối mặt với Thường Luân:

- Ngươi không thảm sát những gia nhân của Thiên Vân Trang thì Tiểu Vĩ không nỡ giết ngươi, Tiểu Vĩ cảnh cáo ngươi đó.

Tiểu Vĩ giũ tay áo:

- Đi đi.

Thường Luân nhìn Tiểu Vĩ:

- Thường Luân bỏ đi Vũ Văn các hạ sẽ hạ thủ Ỷ Lan tiểu thư?

- Kẻ giết người phải đền mạng.

Thường Luân thở dài lắc đầu nói:

- Ỷ Lan tiểu thư không phải là kẻ giết người.

Thường Luân trầm mặt thở ra rồi nói:

- Nếu Vũ Văn công tử không tin thì hãy xem lại những xác chết trong nhà chính sảnh.

Tại hạ tin Ỷ Lan tiểu thư không phải là kẻ sát nhân.

Tiểu Vĩ lưỡng lự.

Thường Luân nghiêm mặt nhìn chàng nói:

- Nếu như Vũ Văn công tử hạ sát Ỷ Lan tiểu thư thì nhất định sau này sẽ hối hận.

Ỷ Lan chen vào:

- Quả thật Ỷ Lan không có ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân Trang.

Giọng nói của nàng rất thành thật, khiến Tiểu Vĩ càng lưỡng lự hơn. Lúc này, sau cuộc tỷ thí với Thường Luân, Tiểu vĩ đã bình tâm trở lại.

Chàng nhìn Ỷ Lan nói:

- Vậy sao Ỷ Lan cô nương lại tự nhận mình ra tay giết những gia nhân của Thiên Vân Trang?

Ỷ Lan nhìn Tiểu vĩ đáp lời:

- Trong lúc bốc đồng Ỷ Lan nói vậy thôi.

Thường Luân bước đến một bộ:

- Tại hạ vì sự an nguy của Ỷ Lan mà vọng động, giờ mới biết bản lĩnh của mình so với Vũ Văn

huynh còn quá non kém. Mong Vũ Văn huynh thứ lỗi.

- Tại hạ không bắt lỗi ai cả.

Tiểu Vĩ thở ra:

- Được rồi, hai người đi đi, nhưng một khi Tiểu Vĩ xác định được Ỷ Lan cô nương là hung thủ thì sẽ tìm đến đòi mạng.

Thường Luân nói:

- Nếu quả thật Ỷ Lan tiểu thư là kẻ sát nhân thì Thường Luân này sẽ cũng Vũ Văn huynh truy sát nàng.

Tiểu Vĩ nhìn Thường Luân:

- Chuyện của Thiên Vân Trang, Tiểu Vĩ tự xử được, không dám phiền đến công tử.

Thường Luân ôm quyền xá Tiểu Vĩ:

- Vậy Thường mỗ xin cáo từ, hẹn ngày tái ngộ.

Y quay sang Ỷ Lan:

- Ỷ Lan, chúng ta đi.

Ỷ Lan liếc Tiểu Vĩ, ôm quyền xá:

- Ỷ Lan kiếu từ, hẹn ngày gặp lại.

Tiểu Vĩ khoát tay:

- Đi đi.

Ỷ Lan lưỡng lự một lúc rồi mới cùng Thường Luân trổ khinh công rời Thiên Vân Trang.

Còn lại một mình, Tiểu Vĩ cảm nhận một nỗi cô đơn trống vắng. Giờ đây chàng cảm thấy Thiên Vân Trang sao hoang vắng và lạnh lẽo quá.

Tiểu Vĩ buột miệng nói:

- Các vị hãy nhắm mắt, cái nợ này Tiểu Vĩ phải đòi hung thủ trả lại cho Thiên Vân Trang.

Chương 12: Ngọc Lan Tiểu Thư

Quân Đạt trở mình, điều đầu tiên chàng nhận ra là tấm rèm lụa màu vàng nhạt.

Q

Quân Đạt ngồi bật dậy, nhưng thần trí vẫn còn mụ mẫm và cảm thấy khát nước vô cùng.

Quân Đạt buột miệng nói:

- Có ai ở đây không?

Chàng vén rèm che.

Đối mặt với Quân Đạt là khuôn mặt của một thiếu nữ có nhan sắc diễm trần. Đó là một khuôn mặt thanh tú như thánh nữ, đôi mắt của nàng như hai vì tinh tú vừa sáng trong và hai cánh môi chẳng khác gì nụ hoa hàm tiếu tươi ngập tràn sự sống.

Nàng cất tiếng thật ôn nhu từ tốn:

- Công tử đã tỉnh rồi à?

Quân Đạt nhìn nàng khẽ nói:

- Tiểu thư, tại hạ đang ở đâu?

- Công tử đang ở Đào Hoa Viên.

- Đào Hoa Viên. Tiểu thư đã cứu tại hạ?

- Thị nữ Mẫn Mẫn gặp công tử bất tỉnh trước cửa Đào Hoa Viên nên đã đưa công tử vào trong hoa viên.

- Tiểu thư đã cứu tại hạ.

- Nhất thời Ngọc Lan chỉ mới dụng thuật kim châm khống chế độc công Cương Thi Đại Pháp không cho độc công đó thâm nhập vào thần thức của công tử nhưng chưa trục ra ngoài được.

Quân Đạt cau mày. Chàng nhìn Ngọc Lan chằm chằm bởi vì sự ngạc nhiên. Quân Đạt không ngạc

nhiên sao được khi Ngọc Lan lại biết chàng trúng độc công Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi mà chỉ cần bắt mạch mà thôi.

Ngọc Lan ôn nhu nói tiếp:

- Trong giang hồ ngoài Phong Tình Cổ Thi ra thì không ai luyện thành Cương Thi Đại Pháp. Nếu như công tử không được Ngọc Lan ức chế độc công Cương Thi Đại Pháp thì chẳng bao lâu sẽ bị cuồng tâm, loạn trí mà tẩu hỏa nhập ma, chịu sự sai khiến của Phong Tình Cổ Thi.

- Tại hạ may mắn mới gặp được tiểu thư, ơn này nguyện ghi lòng tạc dạ.

Ngọc Lan lắc đầu, mỉm cười:

- Công tử đừng bận tâm gì chuyện ân nghĩa. Thấy người bị nạn Ngọc Lan phải cứu thôi.

Nhưng nhất thời độc công Cương Thi Đại Pháp cũng chưa trục ra khỏi kim mạch của công tử.

Nàng thở dài, nói tiếp:

- Thuật kim châm của Ngọc Lan chỉ ức chế không cho độc công lan tỏa mà phá hủy thần thức của công tử, còn muốn trục được độc công Cương Thi Đại Pháp thì phải nhờ đến Bát Thiên Vương.

Ngọc Lan lưỡng lự.

Quân Đạt hỏi:

- Bát Thiên Vương sẽ không giải độc cho tại hạ?

- Bát Thiên Vương tính khí rất thất thường, Ngọc Lan ngại người sẽ không chịu giải độc cho công tử mà thôi.

- Thế ngoài Bát Thiên Vương ra không ai có thể giải được Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi sao?

- Theo Ngọc Lan biết thì ngoài Bát Tiên Vương ra chẳng có ai giải độc thần kỳ hơn.

- Lão Phong Tình Cổ Thi chắc phải có giải dược.

- Công tử định tìm Phong Tình Cổ Thi.

Quân Đạt gật đầu.

Ngọc Lan nói:

- Công tử không nên tìm Phong Tình Cổ Thi.

- Tại sao tại hạ lại không tìm lão ma đó?

- Phong Tình Cổ Thi một khi đã được độc công Cương Thi Đại Pháp tất chỉ muốn thu thập chân ngương của công tử để võ công của lão càng tăng tiến hơn mà thôi. Lão không dại gì giải độc công cho công tử đâu.

- Tại hạ phải làm sao đây?

- Công tử chỉ có cách nhờ Bát Thiên Vương mà thôi. Còn lúc này, công tử không nên dụng đến võ công, bởi độc công vẫn còn tiềm ẩn trong kinh mạch của công tử.

- Tại hạ trở thành kẻ vô dụng rồi sao?

- Công tử đừng nghĩ như vậy. Chỉ cần Bát Thiên Vương chịu giúp đỡ thì độc công của lão ma Phong Tình Cổ Thí sẽ được trục ra ngoài thôi.

- Tiểu thư đã nói Bát Thiên Vương không chịu giúp tại hạ kia mà.

- Ngọc Lan chỉ nói cá tính của Bát Thiên Vương thất thường thôi.

Ngọc Lan suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ngọc Lan có thể giúp cho công tử.

- Tại hạ không dám làm phiền thêm tiểu thư.

Nàng mỉm cười lắc đầu:

- Công tử đừng khách sáo. À, Ngọc Lan giúp công tử đến gặp một người, mà người đó có thể khuyến dụ được Bát Thiên Vương giải độc cho công tử.

- Người đó là ai?

- Một vị bằng hữu của Ngọc Lan. Y tên là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Đôi mày của Quân Đạt cau hẳn lại:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Công tử biết Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Tại hạ đang đi tìm Vũ Văn công tử.

Quân Đạt sực nhớ đến ngọn tiểu huỳnh kỳ, vô tình chàng thọc tay vào ngực áo.

Ngọc Lan nhìn chàng:

- Công tử tìm lá tiểu huỳnh kỳ?

Quân Đạt gật đầu:

- Vâng, ngọn tiểu kỳ đó rất quan trọng với tại hạ.

- Theo như Ngọc Lan biết, ngọn tiểu huỳnh kỳ thuộc về Ma Thần Cát Giã mà, sao nó lại ở trong tay công tử?

- Tại hạ đã đoạt tiểu huỳnh kỳ từ tay Ma Thần Cát Giã.

Đôi mày vòng nguyệt của Ngọc Lan nheo lại. Gương mặt thanh tú của nàng thoáng hiện những nét bất nhẫn.

Nàng hỏi Quân Đạt:

- Sao công tử lại đoạt báu vật của người khác? Đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, công tử có ý luyện công Chỉ Điện Di Sơn của Thất Kỳ Ngọc Long?

Quân Đạt thở dài:

- Sứ mạng của tại hạ là phải hợp nhất thất kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan khẽ thở dài một tiếng:

- Công tử cũng như bao nhiêu kẻ ngoài giang hồ.

Ngọc Lan nói xong bước lại bàn trang điểm. Nàng rút ngọn tiểu huỳnh kỳ mang đến trao tận tay cho Quân Đạt:

Trong lúc dụng thuật kim châm, Ngọc Lan phát hiện ra ngọn tiểu huỳnh kỳ trong người của công tử. Giờ Ngọc Lan trao lại cho công tử.

Quân Đạt bồn chồn bởi lời nói của nàng không mấy thiện cảm như lúc ban đầu. Chàng ôn nhu hỏi Ngọc Lan:

- Tiểu thư có cần ngọn tiểu huỳnh kỳ này không?

Ngọc Lan nheo mày nhìn Quân Đạt:

- Công tử hỏi Ngọc Lan câu đó có ý gì?

- Nếu tiểu thư cần, tại hạ xin tặng cho tiểu thư gọi là đền ơn cứu mạng.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Ngọc Lan không cần đâu. Sứ mạng của công tử là hợp nhất thất kỳ. Ngọc Lan chỉ e công tử giữ ngọn tiểu huỳnh kỳ này chỉ có hại chứ không có lợi. Người ngoài giang hồ, ai cũng có ý đoạt thất kỳ như công tử, nên giữ những ngọn tiểu kỳ này chỉ phiền lụy mà không có một ngày an lành.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Báu vật của công tử thì công tử cứ giữ lấy.

Quân Đạt lưỡng lự. Chàng thở dài, rồi nói:

- Tại hạ làm phiền tiểu thư nhiều quá.

- Công tử lại khách sáo rồi. Công tử vừa mới tỉnh lại, cứ nghỉ ngơi ở đây ít hôm, khi nào khỏe rồi hãy tìm đến Bát Thiên Vương. Ngọc Lan kiếu từ.

Ngọc Lan vừa toan quay bước thì Quân Đạt cản lại.

Ngọc Lan nhìn chàng.

Quân Đạt nói:

- Tại hạ cảm thấy trong mình đã ổn rồi, giờ chỉ muốn đi mà thôi.

- Công tử vừa mới tỉnh lại chưa thật khỏe hẳn đâu.

- Tại hạ còn rất nhiều việc, không tiện ở lại.

Ngọc Lan sa sầm mặt hoa:

- Lúc này Ngọc Lan chỉ sợ công tử ra ngoài không tiện. Nếu như Ma Thần Cát Giã hay Phong Tình Cổ Thi biết được hành tung của công tử, họ tìm đến thì sẽ gặp đại họa lớn cho công tử mà thôi.

Nàng mỉm cười:

- Công tử đừng ngại, cứ ở trong Đào Hoa Viên tĩnh dưỡng vài ngày rồi hãy đến Bát Thiên Vương. Trong thời gian đó, Ngọc Lan sẽ tìm tới tới Vũ Văn đại ca mà nhờ người giúp công tử.

Quân Đạt suy nghĩ một lúc. Trong thâm tâm, Quân Đạt vô cùng bối rối:

- Tại hạ chỉ sợ mình làm phiền hà đến tiểu thư.

Ngọc Lan khoát tay:

- Không sao đâu, công tử đừng ngại.

Vừa lúc Ngọc Lan toan bước trở ra thì có tiếng gõ cửa phòng.

Ngọc Lan lên tiếng hỏi:

- Mẫn Mẫn đó à?

- Tiểu thư.

- Muội vào trong này đi.

Mẫn Mẫn đẩy cửa bước vào. Nàng bước ngay đến Ngọc Lan, khẩn trương nói:

- Tiểu thư, lão gia đến Đào Hoa Viên.

Đôi mày vòng nguyệt của Ngọc Lan cau lại:

- Lão gia đến à?

Mẫn Mẫn gật đầu.

Ngọc Lan nhìn lại Quân Đạt:

- Công tử cứ tự nhiên nghỉ ngơi, Ngọc Lan phải đi tiếp thân phụ.

Mẫn Mẫn ghé miệng vào tai Ngọc Lan. Nàng lí nhí nói cốt chỉ cho một mình Ngọc Lan nghe.

Ngọc Lan càng nghe càng tỏ vẻ bất nhẫn vô cùng. Nghe xong mấy lời của Mẫn Mẫn, Ngọc Lan quay lại nói với Quân Đạt bằng một giọng rất từ tốn:

- Công tử cứ nằm nghỉ ngơi, khi lão gia đến thì đừng lên tiếng.

- Tại hạ có làm phiền tiểu thư không khi lão gia đến đây?

Ngọc Lan lắc đầu:

- Không sao đâu. Thân phụ của Ngọc Lan đường đường cũng là Gian đại hiệp ở đất Dương Châu này.

Ngọc Lan dứt lời thả tấm rèm xuống, rồi cùng với Mẫn Mẫn bước ra cửa. Ngồi sau tấm rèm, Quân Đạt bất giác lo lắng vô cùng. Chàng không phải lo lắng cho mình, mà lo cho Ngọc Lan thì đúng hơn. Bởi Quân Đạt sợ, nếu như vị đại hiệp thân phụ của Ngọc Lan phát hiện ra chàng thì chắc chắn sẽ quở phạt nàng, điều mà Quân Đạt không hề muốn nó xảy ra.

Từ ngoài cửa thư phòng bước vào một lão nhân, vóc người phương phi, trường y thẳng nếp. Lão vừa bước vào vừa cất tiếng nói:

- Lan nhi.

Ngọc Lan và Mẫn Mẫn đồng loạt quỳ xuống xá lão.

Ngọc Lan nói:

- Gia gia đến Đào Hoa Viên, Lan nhi không biết không kịp ra nghênh đón.

Gian Thiên đỡ Ngọc Lan:

- Đứng lên đi... đứng lên đi.

- Tạ ơn gia gia.

Mẫn Mẫn vội vội vàng vàng mang chiếc đôn đến mời Gian Thiên:

- Lão gia ngồi xuống đây, để Mẫn Mẫn châm trà cho lão gia.

Gian Thiên khoát tay:

- Không cần. Có chuyện ta mới đến Đào Hoa Viên thôi.

Ngọc Lan hỏi:

- Gia gia, có chuyện gì à?

- Ấy da. Cha sợ có chuyện xảy ra ở Đào Hoa Viên nên mới tức tốc đến đây.

Ngọc Lan tròn mắt:

- Đã có chuyện gì xảy ra bên ngoài mà gia gia lại lo lắng cho Đào Hoa Viên?

Gian Thiên vuốt râu thở dài một tiếng:

- Mấy hôm nay cả thành Dương Châu đều xôn xao hẳn lên bởi sự xuất hiện của một gã tiểu tử tên là Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, y đến Dương Châu thành đã đập phá đôi lân đá Long

Thiền Tự, đoạt tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, làm loạn ở Lạc Hoa Viên, và nghe đâu Thiên Vân Trang tất cả gia nhân cũng bị giết sạch. Nên gia gia lo lắng cho Lan nhi.

Vẻ mặt thanh tú của Ngọc Lan sa sầm lại:

- Gia gia, có chuyện đó sao? Thiên Vân Trang của Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng bị Hàn Quân Đạt đến giết người à?

- Thiên hạ đoán vậy thôi.

- Lúc đó Tiểu Vĩ ở đâu?

- Nghe nói Vũ Văn Tiểu Vĩ không có ở nhà.

Ngọc Lan thở dài.

Gian Thiên nói tiếp:

- Tất cả quần hào đã kéo đến Tụ Nghĩa đường để cùng với gia gia truy tìm gã sát nhân Hàn Quân Đạt. Nhưng mấy hôm nay lại không tìm ra tung tích của y.

- Quần hào không sợ Quân Đạt à, mà còn đi tìm?

- Hắn đã bị trúng độc công của lão ma Phong Tình Cổ Thi nên nhất thời phải ẩn thân tìm phương cách giải độc, nên nhân cơ hội này mọi người mới tìm mọi cách truy ra tông tích của gã để tiễu trừ.

Ngọc Lan hỏi:

- Quần hào đã tìm ra tung tích của Quân Đạt chưa?

Gian Thiên lắc đầu:

- Tìm khắp thành Dương Châu nhưng không thấy tung tích gã đâu.

Gian Thiên thở dài một tiếng:

- Gia gia đã điểu tất cả mọi cao thủ ở Dương Châu Thành tỏa ra khắp nơi nhưng vẫn không tìm ra tung tích của gã. Phải nói là mọi hang cùng ngõ hẻm trong thành Dương Châu đều không bỏ sót, thế mà vẫn không tìm ra gã sát nhân đó. Nơi duy nhất mà gia gia chưa tìm là Đào Hoa Viên của con.

Ngọc Lan nheo mày:

- Gia gia nghĩ Quân Đạt ở trong Đào Hoa Viên à?

- Ấy... có thể hắn trốn trong này.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Quân Đạt có thể trốn trong Đào Hoa Viên được sao? Nếu Quân Đạt ở trong Đào Hoa Viên thì Lan nhi đâu phải là con gái của Gian Thiên đại hiệp.

Gian Thiên bật cười giòn giã:

- Gia gia chỉ nghĩ vậy thôi. Nhưng con cũng phải cẩn trọng đối với hắn đó. Gia gia tính cho những thuộc hạ của Tụ Nghĩa đường đến canh gác Đào Hoa Viên của con.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Không cần gia gia phải làm như vậy đâu. Lan nhi vốn không thích chuyện trong giang hồ, nên con không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ làm náo loạn chốn đào hoa yên tĩnh của con.

- Gia gia lo lắng cho con.

- Lan nhi tạ ơn gia gia, như vậy chẳng khác nào con đã chen vào chuyện thị phi ngoài giang hồ. Lan nhi nghĩ, gã Hàn Quân Đạt cũng không vào chốn này để làm gì.

- Tùy con vậy, nhưng con phải cẩn thận đó.

Ngọc Lan mỉm cười:

- Gia gia yên tâm đi. Dù sao Đào Hoa Viên cũng là nơi an nhàn của Gian Thiên đại hiệp.

Ở Dương Châu này ai cũng biết mà.

Ngọc Lan vừa dứt lời thì từ ngoài Ma Thần Cát Giã bước vào. Lão đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người đang có mặt trong thư phòng.

Lão trầm giọng nói:

- Ở thành Dương Châu thì bất cứ ai cũng biết Gian Thiên đại hiệp, nhưng Gian Thiên đại hiệp nhất định không thể không biết chủ nhân Phong Ma sơn Ma Thần Cát Giã.

Gian Thiên vừa thấy Ma Thần Cát Giã, mặc dù nghe những lời tự thị của lão ma chẳng thể lọt thính nhĩ nhưng vẫn đứng lên ôm quyền xá:

- Lão Ma Thần cũng đến Đào Hoa Viên, Gian Thiên không nghinh đón, mong lão Ma Thần miễn thứ.

Ma Thần Cát Giã khịt mũi, rồi nói với Gian Thiên:

- Gian đại hiệp đừng khách sáo, lão Ma Thần cũng như Gian đại hiệp đang truy tìm tên tiểu tử Hàn Quân Đạt mà thôi.

- Gian mỗ cũng đang có ý đi tìm gã để truy xét tội ác của y.

Ma Thần Cát Giã cười khảy, rồi nói:

- Gian đại hiệp truy xét tội ác của Hàn Quân Đạt hay tìm gã để đoạt tiểu hắc kỳ và tiểu huỳnh kỳ?

Ngọc Lan nghe Ma Thần Cát Giã nói, không dằn được sự phẫn nộ. Nàng nghiêm giọng khẽ nói với Ma Thần Cát Giã:

- Lão Ma Thần là người ngoài giang hồ thì việc gì cứ xử ngoài giang hồ, còn Đào Hoa Viên của Ngọc Lan không chấp nhận chuyện thị phi chốn giang hồ.

Ma Thần Cát Giã hừ nhạt một tiếng:

- Tiểu nữ nói hay lắm, nhưng lão phu sợ Đào Hoa Viên của nha đầu đang vướng vào chuyện thị phi đó.

- Lão Ma Thần nói vậy có ý gì?

- Nha đầu muốn biết ý của lão phu à?

- Lão nghi ngờ Đào Hoa Viên che giấu Hàn Quân Đạt?

Ma Thần Cát Giã nhún vai:

- Nha đầu nói rất đúng ý của lão phu đó. Tất cả mọi ngõ ngách trong Dương Châu thành đều bới tung cả lên nhưng chẳng thấy tung tích tên Hàn Quân Đạt đâu, ngoài trừ Đào Hoa Viên là chưa lục xét mà thôi. Nha đầu có biết vì sao Đào Hoa Viên được mọi người chừa ra không, bởi gia gia của nha đầu là Gian Thiên đại hiệp, chủ nhân Tụ Nghĩa đường nên mới chừa Đào Hoa Viên ra đấy.

Ma Thần Cát Giã cười khảy rồi nói:

- Mọi người thì chừa Đào Hoa Viên ra nhưng lão phu thì không chừa đâu.

Ma Thần Cát Giã nhìn sang Gian Thiên:

- Lão Ma Thần làm như vậy, đối với Gian đại hiệp thì lão có công bằng không?

Gian Thiên vừa thẹn vừa giận, nhưng đối với Ma Thần Cát Giã, chủ nhân ngọn tiểu huỳnh kỳ thì

Gian Thiên đâu dám làm gì. Thậm chí Gian Thiên phải nể mặt lão ma nữa là khác.

Gian Thiên từ tốn nói:

- Tất cả mọi ngóc ngách thành Dương Châu đều đã lục soát nhưng không tìm ra tung tích Hàn Quân Đạt, chỉ còn Đào Hoa Viên của gia nữ. Gian Thiên từ trước đến nay một lòng vì chính đạo võ lâm mới được mọi người cho là đại hiệp, nay đâu dám cho mình cái quyền trên thiên hạ. Nếu như lão Ma Thần nghi kỵ Hàn Quân Đạt có trong Đào Hoa Viên thì cứ lục soát.

Chỉ mong lão Ma Thần cẩn thận vì đây là chốn an nhàn của Lan nhi mà Lan nhi thì không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ xảy ra trong Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã ngửa mặt cười sang sảng:

- Nói rất hay, Gian Thiên đáng mặt đại hiệp.

Ma Thần Cát Giã chấp tay sau lưng, quay lại Ngọc Lan:

- Nha đầu, ngươi đã nghe gia gia ngươi nói rồi chứ?

Ngọc Lan nghiêm mặt:

- Lão Ma Thần nghĩ Đào Hoa Viên là Tụ Nghĩa Đường à?

- Gì cũng được, miễn sao lão Ma Thần tìm ra tên tiểu tử Hàn Quân Đạt để đoạt lại báu vật của lão mà thôi.

Ngọc Lan nghiêm mặt lắc đầu:

- Nhưng Đào Hoa Viên của Ngọc Lan không chứa người ngoài giang hồ thì lão Ma Thần tiền bối tìm gì trong này?

Ma Thần Cát Giã cau có nói:

- Nha đầu dám chắc Đào Hoa Viên của nha đầu không chứa gã chủ nhân tiểu hắc kỳ Hàn Quân Đạt chứ?

Ngọc Lan nhìn thẳng vào Ma Thần Cát Giã:

- Đào Hoa Viên không chứa người ngoài giang hồ là không chứa. Do đó chuyện thị phi của các người, các người ra ngoài tự giải quyết, đừng làm náo loạn Đào Hoa Viên.

- Hừ! Nếu lão phu tìm ra tên Hàn Quân Đạt trốn trong này thì sao?

Ngồi ngay trên tràng kỷ, Quân Đạt nghe tất cả những lời đối thoại của Gian Thiên, Ma Thần Cát Giã và Ngọc Lan nên càng lo lắng cho Ngọc Lan hơn. Chàng tự trách mình đã mang phiền lụy đến cho nàng và tiếc mình không thể ra mặt được.

Càng nghĩ lòng dạ Quân Đạt càng rối như tơ vò.

Trong khi Quân Đạt suy nghĩ thì Ngọc Lan hỏi ngược lại Ma Thần Cát Giã:

- Nếu như lão không tìm ra gã Hàn Quân Đạt thì xử trí với Ngọc Lan như thế nào?

Ma Thần Cát Giã cau mày lưỡng lự.

Ngọc Lan ôn nhu nói tiếp:

- Trước nay Ngọc Lan nghe thiên hạ đồn đại, Ma Thần Cát Giã chủ nhân Phong Ma sơn mặc dù mang danh đại ma đầu nhưng không bao giờ mất chữ tín. Không biết hôm nay lão Ma Thần sẽ giữ chữ tín như thế nào.

- Thế ngươi muốn lão Ma Thần giữ chữ tín như thế nào?

- Được, nếu lão Ma Thần tiền bối đã nói vậy. Ngọc Lan và lão Ma Thần sẽ đánh cuộc với nhau.

Ma Thần Cát Giã trầm mặt nghiêm nghị nói:

- Đánh cuộc như thế nào?

Ngọc Lan chấp tay sau lưng, bình thản dấn tới một bộ nhìn thẳng vào mắt Ma Thần Cát Giã:

- Nếu lão Ma Thần tìm được gã Hàn Quân Đạt trong hoa viên Đào Hoa Viên, Ngọc Lan sẽ dâng sinh mạng của mình cho lão muốn xử trí ra sao cũng được. Còn ngược lại...

Nàng im lặng khiến cho Ma Thần Cát Giã căng thẳng buột miệng nói:

- Nếu như không tìm ra Hàn Quân Đạt, lão phải giao mạng của mình cho nha đầu chứ gì?

- Ngọc Lan không cần sinh mạng của lão Ma Thần.

- Thế thì lão đền lại cái gì.

Ngọc Lan mỉm cười nhìn sang Gian Thiên rồi quay lại Ma Thần Cát Giã:

- Nếu như không tìm ra Hàn Quân Đạt trong Đào Hoa Viên, Ngọc Lan chỉ yêu cầu lão Ma Thần trước mặt quần hùng tuyên thệ mãi mãi là nô bộc cho lão nhân gia của Ngọc Lan.

Gian Thiên giật mình nạt Ngọc Lan:

- Lan nhi không được hồ đồ.

Ma Thần Cát Giã bặm môi:

- Nha đầu, ngươi... ngươi... ngươi coi thường lão Ma Thần này lắm hay sao mà bắt ta làm nô bộc cho gia gia ngươi.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Ngọc Lan đâu dám coi thường lão Ma Thần, chúng ta chỉ đánh cược thôi mà, vì lão Ma Thần khẳng định người trong giang hồ có mặt trong Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã thở hắt ra rồi hừ nhạt nói:

- Lão Ma Thần thà chết chứ không chịu làm nô bộc cho lão ngụy đại hiệp này.

Gian Thiên thẹn đến đỏ mặt nhưng vẫn giữ mặt ôn nhu từ tốn nói:

- Lão Ma Thần đừng chấp nhứt lời nói của con gái Gian mỗ.

Ngọc Lan xen vào:

- Gia gia, đây là cuộc đánh cược giữa Lan nhi và lão Ma Thần để xem ai đúng ai sai mà thôi. Đánh cược tất có người thắng kẻ thua, Ngọc Lan hy vọng lão Ma Thần là kẻ thắng cược.

Ma Thần Cát Giã nheo mày:

- Lão chỉ đoán trong lúc đường cùng Quân Đạt lẻn trốn vào trong Đào Hoa Viên thôi.

- Nếu gã trốn vào Đào Hoa Viên thì Ngọc Lan đã biết.

Ma Thần Cát Giã gằn giọng:

- Nha đầu đoan chắc Quân Đạt không trốn trong này chứ?

- Từ trước đến nay, Ngọc Lan không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ liên can đến Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã nhìn soi mói Ngọc Lan:

- Được rồi, lão phu nhịn ngươi một lần, nhưng một khi lão phát hiện ra Đào Hoa Viên của nha đầu chứa chấp Hàn Quân Đạt thì đừng trách lão phu.

Ngọc Lan kính cẩn ôm quyền xá lão Ma Thần:

- Đa tạ tiền bối đã có lòng đối với Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã hừ nhạt một tiếng rồi quay lưng.

Gian Thiên bật đứng lên:

- Lão huynh đã đến Đào Hoa Viên của Lan nhi thì Gian mỗ nhân tiện thỉnh lão huynh đến Tụ Nghĩa đường uống chung rượu nghĩa khí rồi cùng với anh hùng hảo hán tìm phương kế truy tìm tên tiểu tử Hàn Quân Đạt.

Ma Thần Cát Giã hừ nhạt một tiếng:

- Tụ Nghĩa đường của ngươi là nơi chính nghĩa, lão Ma Thần đâu dám đến, bởi ta đến sợ dơ chân mình mất. Ma Thần Cát Giã xăm xăm bước ra cửa không màng đến khuôn mặt thẹn đến đỏ gấc của Gian Thiên.

Gian Thiên thẹn quá biến thành giận, nhưng phải chờ cho Ma Thần Cát Giã khuất dạng mới rủa lẩm nhẩm:

- Lão cũng chỉ là hạng ma đầu đê tiện mà thôi.

Ngọc Lan nắm tay Gian Thiên nói:

- Gia gia đừng bận tâm làm gì đến những lời nói đó, người chính nhân quân tử ông trời sẽ biết mà.

Gian Thiên liếc ra ngoài hành lang rồi quay lại Ngọc Lan từ tốn nói:

- Phụ thân qua thăm con rồi về lại Tụ Nghĩa đường để cùng với các vị bằng hữu lo truy sát kẻ sát nhân. Con ở lại đây cẩn thận.

- Gia gia yên tâm. Con tự lo liệu được, với lại Đào Hoa Viên không phải là nơi để cho người giang hồ lánh nạn.

Gian Thiên gật đầu với nàng:

- Gia gia về đây.

- Lan nhi tiễn gia gia.

Gian Thiên khoát tay:

- Khỏi khỏi. Cha vào được ắt ra được.

Ngọc Lan quay qua Mẫn Mẫn:

- Mẫn Mẫn sẽ tiễn gia gia ra cửa.

Khi Gian Thiên và Mẫn Mẫn rời khỏi thư phòng, Ngọc Lan vội đóng cửa lại.

Nàng nhìn về phía tràng kỷ nói với Quân Đạt:

- Hàn công tử, tất cả mọi người đã đi cả rồi.

Quân Đạt vén rèm nhìn Ngọc Lan:

- Tiểu thư đã vì tại hạ nhiều quá.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Rất tiếc Ngọc Lan đã cứu công tử.

- Tiểu thư hối hận.

- Đúng, Ngọc Lan hối hận bởi đã cứu một gã sát nhân giết người không gớm tay.

Nàng bước lại đối mặt với Quân Đạt:

- Tại sao công tử lại tàn sát những người ở Thiên Vân Trang? Họ có thù oán gì với công tử?

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không hề hạ sát người của Thiên Vân Trang.

- Công tử không phải là thủ phạm sao cha của Ngọc Lan khẳng định là người. Phải chăng chính những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long mà công tử sẵn sàng nhúng tay vào máu?

- Tiểu thư đã hiểu lầm tại hạ. Sự thật tại hạ không hề giết bất cứ người nào của Thiên Vân Trang/ - Ngọc Lan hy vọng như vậy. Vậy còn việc phá hủy đôi thạch lân của Long Thiền Tự?

- Cũng không phải tại hạ.

Quân Đạt nheo mày:

- Đúng rồi, phá đôi thạch lân của Long Thiền Tự chính là Tri hòa thượng.

- Tri hòa thượng?

Nàng lắc đầu:

- Tri Ngộ Năng là người của Long Thiền Tự sao lại hủy đôi lân sư coi chùa, thật là khó tin.

- Đúng là khó tin nhưng đó là sự thật.

Chàng thuật lại mọi chuyện xảy ra ở Long Thiền Tự cho Ngọc Lan nghe.

Ngọc Lan thở dài:

- Cuối cùng mọi chuyện cũng đều vì những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

- Đúng, tất cả vì những ngọn tiểu kỳ đó và sứ mạng của tại hạ là phải hợp nhất thất kỳ.

- Hợp nhất thất kỳ để làm gì?

- Nó có liên quan đến thân phận của tại hạ.

Quân Đạt nhìn ra ngoài cửa:

- Tại hạ nghĩ có lẽ mình phải rời khỏi đây.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Ngọc Lan khẽ cau lại.

Quân Đạt nhìn nàng nói:

- Tại hạ phải đi thôi để tiểu thư tránh được những điều phiền lụy trên giang hồ.

Ngọc Lan nhìn chàng:

- Công tử cứ đi, Ngọc Lan không ép người ở lại.

Quân Đạt thở dài:

- Cái ơn tri ngộ cứu mạng hôm nay. Quân Đạt sẽ ghi tạc và sẽ có ngày báo đáp.

- Công tử đừng nghĩ đến được không? Nếu công tử nghĩ đến Ngọc Lan thì hãy minh chứng công tử không phải là kẻ thủ ác ở Thiên Vân Trang.

- Được, tại hạ sẽ truy cứu vụ thảm sát này.

- Thế là đủ lắm rồi.

Ngọc Lan bước lại bàn trang điểm. Nàng nhìn vào chiếc gương, ôn nhu nói:

- Ngọc Lan không tiện tiễn công tử, công tử bảo trọng. Tất cả những cao thủ trong thành Dương Châu đang truy lùng công tử.

- Tại hạ biết.

Hàn Quân Đạt thở dài rồi thả bước ra cửa. Chàng dừng bước ngay ngưỡng cửa, quay lại nhìn Ngọc Lan nhưng chỉ nhận được sự dửng dưng của nàng.

- Tiểu thư bảo trọng!

- Công tử yên tâm, Ngọc Lan tự lo được cho bản thân mình.

Nàng quay lại đối mặt với Quân Đạt:

- Ra khỏi thành Dương Châu, Hàn công tử cứ theo hướng Tây mà đi. Khu vườn thược dược của Bát Thiên Vương nằm cách Dương Châu thành khoảng năm mươi dặm.

Ngọc Lan rút cành trâm trao cho Quân Đạt:

- Gặp Bát Thiên Vương, cành trâm này có thể giúp cho công tử.

Quân Đạt nhìn Ngọc Lan:

- Đến bao giờ tại hạ mới gặp lại tiểu thư?

- Có duyên thì chúng ta sẽ gặp.

Chương 13: Trong Đại Lao Long Thiền Tự

Tiểu hòa thượng, ai bắt ngươi phải đội cái lư hương trên đầu vậy?

T

Lỗ Trình vừa bưng mâm cơm vào thạch lao vừa nói:

- Tiểu bối bị sư phụ trừng phạt.

- Du Tăng trừng phạt ngươi à? Lão bắt ngươi đội lư hương này bao lâu rồi mà trán ngươi đỏ ao vậy? Bộ ngươi không biết nóng sao?

- Đã bị phạt thì phải chịu đựng chứ.

Lão nhân râu tóc bạc phơ, chân tay đều bị xích vào vách đá thạch lao nhưng thần sắc lại bất phàm. Đôi tinh nhãn của lão sáng ngời như muốn phát quang thâu tóm thần thúc của người đối diện.

Lão nhìn nén cơm trắng với đĩa muối vừng:

- Hôm nay tiểu hòa thượng cắt mất phần thịt của lão rồi à?

Lỗ Trình nhăn nhó.

Lão nhân nhìn Lỗ Trình nói:

- Sao ngươi lại nhăn?

- Cũng bởi vì mấy miếng thịt mà Lỗ Trình mới phải đội cái lư hương này đấy.

Đôi mày chổi xuể bạc phếch của lão cau có:

- Hừ, chẳng lẽ vì mấy miếng thịt mà Du Tăng lão trọc phạt tiểu hòa thượng à?

Lỗ Trình nhìn thẳng vào mặt lão nhân:

- Nhiếp Thần Quân lão tiền bối đừng có gọi Du Tăng sư phụ là lão trọc được không?

- Ờ... ờ... lão sẽ không gọi như vậy. Nhưng sao ngươi lại bị Du Tăng phạt đội lư hương?

Lỗ Trình gãi đầu:

- Không giấu gì lão tiền bối, tiểu bối trốn chùa ra ngoài tìm mấy con khuyển hoang đặng tiếp đãi bằng hữu.

Lỗ Trình vừa nói dứt lời, Nhiếp Thần Quân ngửa mặt cười sang sảng. Tiếng cười của lão nghe tợ như những tiếng thanh la vỗ vào nhau khiến cho cả tòa thạch lao vang động.

Nhiếp Thần Quân cắt tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt đó nhìn Lỗ Trình nói:

- Tiểu hòa thượng trốn chùa ra ngoài ăn thịt chó rồi bị lão Du Tăng phạt có phải không?

Lỗ Trình gật đầu:

- Kể từ hôm nay sư phụ không cho tiểu bối ra ngoài nữa mà phải sám hối đội chiếc lư này. Chính vì lẽ đó mà lão tiền bối không có được miếng thịt ngon để ăn cơm.

- Ầy... không sao, không sao, miễn tiểu hòa thượng còn nghĩ đến lão phu là được rồi.

Nhiếp Thần Quân thở dài rồi nói:

- Nếu lão phu có được một đệ tử như tiểu hòa thượng thì hay quá.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Đâu được, Lỗ Trình đã có sư phụ là Du Tăng rồi.

Nhiếp Thần Quân bưng chén cơm và lấy và để rồi buông xuống, lão chắc lưỡi:

- Ái chà, cơm ngon quá!

- Không có thịt mà lão tiền bối ăn cũng thấy ngon sao?

Nhiếp Thần Quân gật đầu:

- Rất ngon. A, đến bao giờ thì ngươi hết thọ hình phạt đội chiếc lư hương trên đầu?

- Bốn mươi chín ngày.

- Trời đất! Bộ lão Du Tăng muốn luyện tiểu hòa thượng thành thiết đầu đà hay sao mà bắt ngươi đội lư hương bốn mươi chín ngày?

Lỗ Trình hỏi lại Nhiếp Thần Quân:

- Thiết đầu đà là gì?

- Là môn công phu luyện cái đầu cứng như kim cương bất hoại đó.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa đẩy mâm cơm qua ô cửa tò vò. Lão nhìn Lỗ Trình hỏi:

- Bên ngoài có gì vui không?

Lỗ Trình nghiêm mặt:

- Chẳng có gì vui hết, ngoại trừ sự xuất hiện của chủ nhân tiểu hắc kỳ.

Nhiếp Thần Quân giật cánh tay, xích va vào vách đá khua leng keng:

- Tiểu hòa thượng nói chủ nhân tiểu hắc kỳ đã xuất hiện rồi à?

- Sao tiền bối lại khẩn trương như vậy?

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Không có gì, không có gì.

Lỗ Trình bưng mâm cơm:

- Tiểu bối cáo từ, chiều gặp lại lão tiền bối.

- Khoan, tiểu hòa thượng khoan đi.

- Tiền bối có gì muốn nhờ Lỗ Trình?

Nhiếp Thần Quân nhìn qua ô cửa tò vò:

- Tiểu hòa thượng muốn học võ công của lão phu không?

Lỗ Trình tròn mắt lắc đầu nguầy nguậy:

- Đâu có được, nếu học võ công của lão tiền bối hóa ra Lỗ Trình đã phụ lòng sư phụ.

Không được đâu.

Gương mặt của Nhiếp Thần Quân sa sầm hẳn xuống:

- Lão phu thân bị giam trong thạch lao của Long Thiền Tự khổ sở như thế nào tiểu hòa thượng biết rồi.

Lỗ Trình gãi đầu:

- Lỗ Trình biết chứ, nhưng Lỗ Trình chỉ có thể giúp lão tiền bối cái ăn cái uống mà thôi, chứ không dám cãi lịnh sư phụ.

- Lão phu biết. Lão có bị giam ở đây bao nhiêu lâu cũng được nhưng lão chỉ sợ một ngày nào đó sư phụ của ngươi bị hại thì không biết lão và tiểu hòa thượng sẽ ra sao nữa?

Nhiếp Thần Quân thở dài.

Lỗ Trình hỏi:

- Thế lão tiền bối có thể cho tiểu bối biết ai hại sư phụ không?

- Lão có nói ra ngươi cũng không tin.

- Lão tiền bối thử nói ra xem.

- Nói ra bây giờ chưa phải lúc, nhưng lão có thể nói người hại sư phụ ngươi chính là người của Long Thiền Tự. Chính vì lẽ đó mà ngươi nên học võ công của lão.

- Người của Long Thiền Tự mà hại sư phụ à. Làm gì có chuyện đó.

- Ngươi không tin, nhưng đến khi ngươi chịu tin ta e đã muộn lắm rồi. Cách đây vài hôm ta nghe có cuộc tỷ thí bên ngoài, cả hai người tỷ thí nội công đền dùng những tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long.

Lỗ Trình gật đầu:

- Lão tiền bối ở trong nhà lao mà vẫn biết chuyện xảy ra bên ngoài, hay thật đó. Hôm đó, chính chủ nhân tiểu hắc kỳ và Ma Thần Cát Giã tỷ đấu ở ngoài chùa. Không biết họ đến đây để làm gì?

- Họ đến tìm lão phu đó. Tiểu hòa thượng học võ công của lão phu nhe!

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không được đâu. Sư phụ sẽ bắt Lỗ Trình đội chiếc lư hương này suốt đời mất.

Nhiếp Thần Quân lắc đầu, vẻ mặt của lão hiện ra những nét ủ ê sầu thảm:

- Số phận của lão chắc phải chôn thây trong gian thạch lao mà ôm theo những nỗi oan khiên.

Lão gục đầu vào vách đá.

Lỗ Trình xúc động nhìn Nhiếp Thần Quân:

- Lão tiền bối đừng bi lụy, chỉ cần lão tiền bối chờ thêm một thời gian nữa đến kỳ hạn đại hội chư tăng ở Thiếu Lâm. Lỗ Trình sẽ cùng với sư phụ đích thân lên Đại Hồng Bảo Điện xin với phương trượng ân xá cho lão tiền bối.

Nhiếp Thần Quân ngẩng lên, lão cau có nói:

- Lão phu không cầu xin những lão trọc ở Thiếu Lâm phóng thích lão. Lão chỉ cần tiểu hòa thượng thụ giáo võ công của lão mà hợp nhất Thất Kỳ Ngọc Long.

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Tiểu bối đã nói rồi, tiểu bối không thể học võ công của lão tiền bối mà. Bộ lão tiền bối muốn Lỗ Trình phải đội chiếc lư hương này suốt đời sao. Bốn mươi chín ngày, đầu của Lỗ Trình sắp biến thành đá rồi.

- Tiểu hòa thượng không biết gì cả, nếu ngươi hợp nhất được Thất Kỳ Ngọc Long thì có thể ngươi sẽ trở thành Phương Trượng Thiếu Lâm Tự đó.

- Ấy, Lỗ Trình chỉ muốn làm sãi gia ở Long Thiền Tự thôi.

Nhiếp Thần Quân bực dọc:

- Vậy ngươi thả lão ra đi, lão sẽ giúp ngươi làm trụ trì ngôi chùa nhỏ này.

Lỗ Trình tròn mắt:

- Lỗ Trình càng không thể làm chuyện đó. Bởi Lỗ Trình thả lão tiền bối thì không phải Lỗ Trình bị trừng phạt mà chính sư phụ phải thọ hình tại Thiếu Lâm.

Lỗ Trình xuống giọng thật ôn nhu từ tốn:

- Nhiếp Thần tiền bối ráng nấn ná thêm mấy ngày nữa, khi nào đến đại hội chư tăng, Lỗ Trình và sư phụ sẽ xin cho người.

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Hàm thụ võ công của lão ngươi không chịu, phóng thích lão ngươi cũng không chịu, ngươi ở đây làm gì nữa, đi đi.

Lỗ Trình nhăn nhó:

- Không phải Lỗ Trình không muốn nghe lời lão tiền bối, nhưng khốn nỗi những gì lão tiền bối yêu cầu Lỗ Trình làm đều vượt quá khả năng của Lỗ Trình.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt một tiếng, quay mặt vào trong vách.

Lỗ Trình lưỡng lự rồi lắc đầu thở dài:

- Lỗ Trình sẽ ráng xin với Đại Bi Phương Trượng phóng thích Nhiếp Thần Quân tiền bối.

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Lão sợ ngươi chưa đến được Thiếu Lâm đã thành ma hòa thượng rồi. Đi đi!

Lỗ Trình lắc đầu bỏ đi.

Nghe bước chân của Lỗ Trình đã xa, Nhiếp Thần Quân mới thở dài một tiếng rồi than vãn:

- Lão trọc Du Tăng có được một tên đệ tử như tiểu hòa thượng thật là phúc đức cho lão, chứ không như mình.

Nhiếp Thần Quân vừa than xong thì có tiếng chân người đi tới ô cửa tò vò. Nhiếp Thần Quân không nhìn lên nhưng biết rõ kẻ vừa đến là ai. Lão quay mặt vào vách đá.

Tri Ngộ Năng nhìn qua cửa tò vò, tằng hắng.

Nhiếp Thần Quân khắt khe nói:

- Tri hòa thượng lại đến yêu cầu lão phu truyền thụ tuyệt công Nhiếp Thần Đại Pháp hả?

Tri Ngộ Năng vuốt cọng râu tài:

- Nhiếp Thần Quân đã ở trong thạch lao thì đâu cần gì giữ bí mật tuyệt công Nhiếp Thần Đại Pháp của Thất Kỳ Ngọc Long. Lão chỉ cần trao ngọn tiểu bạch kỳ cho bần tăng thì bần tăng sẽ thả lão ngay.

Nhiếp Thần Quân quay ngoắt lại đối nhãn với Tri Ngộ Năng:

- Được, lão phu sẽ trao tiểu bạch kỳ cho Tri hòa thượng, chừng nào Tri hòa thượng thả lão phu ra đây.

Tri Ngộ Năng vuốt râu:

- Ê, bần tăng đâu có ngu để lão lừa chứ. Lão phải trao tiểu bạch kỳ cho bần tăng thì bần tăng mới thả lão ra.

Nhiếp Thần Quân chớp mắt. Đôi con ngươi lão chợt chuyển hóa sáng ngời trông chẳng khác nào hai hòn than cháy đỏ.

Nhiếp Thần Quân chớp mắt, từ đôi tinh nhãn của lão như lóe lên hai luồng sáng phóng vụt qua nhãn quan của Tri Ngộ Năng.

Tri Ngộ Năng như đã từng trải qua những chuyện này nên vội thụt xuống khỏi ô cửa tò vò.

Tri Ngộ Năng nói:

- Lão ma lại giở trò đó nữa. Rất tiếc lão không thể dụng Nhiếp Thần Đại Pháp để moi mắt của bần tăng được đâu, tốn công vô ích thôi.

Nhiếp Thần Quân cười khảy rồi đáp lời Tri hòa thượng:

- Lão phu không muốn móc mắt ngươi đâu, mà chỉ muốn ngươi thụt đầu xuống để lão khỏi nhìn bản mặt của ngươi mà thôi.

Nhiếp Thần Quân tằng hắng rồi tiếp:

- Lão phu không giao tiểu bạch kỳ cho ngươi đâu, Tri hòa thượng đừng vọng tưởng.

- Nếu lão không gia cho bần tăng thì lão sẽ phải ở trong thạch lao này suốt đời.

- Chưa chắc. Dù lão phu có giao tiểu bạch kỳ cho Tri hòa thượng thì ngươi chưa hẳn đã có chìa khóa mở cửa thạch lao và xiềng xích của lão phu.

- Làm sao ngươi biết bần tăng không có?

Nhiếp Thần Quân cười khanh khách rồi nói:

- Giữ chìa khóa mở thạch lao và xiềng xích chỉ có lão Du Tăng, mà dễ gì lão đưa cho Tri hòa thượng.

Tri Ngộ Năng nhòm đầu nhìn qua cửa tò vò rồi thụt ngay:

- Nhiếp Thần lão ma không tin một ngay nào đó bần tăng sẽ là trụ trì của Long Thiền Tự à?

- Tin chứ, nhưng cho dù Tri hòa thượng có là trụ trì Long Thiền Tự thì lão phu cũng chẳng được ích lợi gì.

- Bần tăng sẽ thả lão.

- Hão huyền. Tri hòa thượng ngỡ lão phu là đứa trẻ nít sao? Hòa thượng thúi đừng hòng lừa được

lão. Tiểu bạch kỳ sẽ thuộc về Tri hòa thượng khi nào tự tay ngươi mở cửa thạch lao và xiềng xích phóng thích lão phu.

Tri Ngộ Năng cười khảy, lắc đầu nói:

- Bần tăng cũng không phải là trẻ nít để cho Nhiếp Thần lão ma lừa.

- Thế thì lão trọc thúi nên cút đi được rồi đó.

Tri Ngộ Năng sa sầm dung diện, thuận tay ve cọng râu tài. Mặc dù bất nhẫn với lời miệt thị của Nhiếp Thần Quân, nhưng Tri hòa thượng vẫn giữ chất giọng từ tốn nói:

- Rượu mời lão không uống, thế thì uống rượu phạt vậy.

- Hòa thượng thúi nói vậy có ý gì? Chẳng lẽ ngươi dám chống lệnh Thiếu Lâm mà bức hại lão phu ư?

- Bất cứ chuyện gì Tri bần tăng cũng dám làm miễn sao đạt được mục đích của mình thôi. Nếu như Nhiếp Thần lão ma biết nhìn xa trông rộng thì hãy trao tiểu bạch kỳ cho bần tăng, ắt có ngày sẽ được tự do mà vẫy vùng trong giang hồ, xưng hùng xưng bá.

- Đa tạ lòng tốt của hòa thượng thúi, lão phu sợ trao tiểu bạch kỳ cho ngươi rồi thì ta khó mà giữ được cái mạng mình.

Nhiếp Thần Quân khoát tay:

- Ngươi đi được rồi đó, lão không có hứng đối đáp với ngươi. Nếu là tiểu hòa thượng Lỗ Trình lão sẵn sàng giao tiểu bạch kỳ, còn với ngươi thì đừng hòng.

Tri Ngộ Năng cau mày:

- Lão ma coi thường bần tăng hơn tên tiểu hòa thượng đó à?

- Tất nhiên rồi.

Tri Ngộ Năng hừ nhạt một tiếng:

- Được lắm. Cái thân cá chậu chim lồng của lão mà cũng huênh hoang coi thường bần tăng.

Tri Ngộ Năng vừa quay lưng thì giật thót một cái, bởi không biết từ lúc nào mà lũ rắn từ đâu bò ra nhung nhúc. Đủ các loại rắn độc mà bất cứ ai thấy cũng phải rùng mình.

Tri Ngộ Tăng buột miệng, vừa thối lùi vừa thét lớn:

- Rắn... rắn. Sao ở đâu mà nhiều thế này?

Nghe tiếng kêu hoảng hốt thất hồn của Ngộ Năng, Nhiếp Thần Quân nhìn qua ô cửa tò vò.

Lão nói:

- Lần này lão phu sợ bọn hòa thượng Long Thiền Tự của lão Du Tăng phải nhờ đến lão phu thôi.

Nhiếp Thần Quân vừa dứt lời thì tiểu hòa thượng Lỗ Trình phi thân vào. Y thoáng một chút ngạc sững sờ khi chạm mặt với Tri Ngộ Năng.

Tri Ngộ Năng hỏi Lỗ Trình:

- Lỗ Trình, ngươi kéo từ đâu về chùa cả một lũ rắn độc vậy?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không phải tiểu điệt đâu, mà lũ rắn này như từ dưới đất lúc nhúc bò lên đó. Hổng biết chúng từ đâu đến đây nữa.

- Hừ, Long Thiền Tự từ trước đến nay đâu bao giờ có rắn.

Những con rắn độc đầu đàn nghểnh cao đầu, phùng mang thè lưỡi, cất những tiếng khè khè, hướng mắt về phía Lỗ Trình và Tri Ngộ Năng.

Tri Ngộ Năng chỉ lũ rắn độc:

- Ngươi xem kìa.

- Nó chuẩn bị tấn công thúc thúc đó.

Nhiếp Thần Quân nói với Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng, ngươi đến bên cửa tò vò thì chẳng có con rắn nào dám tấn công ngươi đâu.

Lỗ Trình lưỡng lự.

Tri Ngộ Năng nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng, phải làm sao bây giờ?

Nhiếp Thần Quân lên tiếng đáp lời Tri Ngộ Năng:

- Còn làm sao nữa. Tri hòa thượng cứ thông báo với lão Du Tăng thả lão phu thì lão phu sẽ đuổi

bầy rắn độc này cho lão dễ như trở bàn tay. Còn nếu như các ngươi không thả lão e rằng bọn rắn độc sẽ làm cỏ hết tất cả hòa thượng của Long Thiền Tự.

Nhiếp Thần Quân vừa dứt lời thì Du Tăng từ ngoài trổ di hình cước pháp lướt qua đầu lũ rắn độc. Thoạt chỉ trong một cái chớp mắt, Du Tăng đã trụ thân ngay bên cạnh Lỗ Trình và Tri hòa thượng.

Lỗ Trình đầu vẫn đội lư hương trầm bốc khói quỳ xuống chân Du Tăng:

- Sư phụ.

Du Tăng đỡ Lỗ Trình đứng lên:

- Đệ tử đứng lên đi!

Du Tăng quay sang Nhiếp Thần Quân:

- A Di Đà Phật, bần tăng không thể thả lão Thần Quân được.

Nhiếp Thần Quân quắc mắt nhìn Du Tăng:

- Nếu lão trọc không thả lão phu thì ngươi dùng kế sách gì để đối phó với lũ rắn độc của Tích Lịch Bang, chủ nhân xà đảo?

Du Tăng vẫn giữ nét mặt thâm nghiêm của bậc tu hành, ôn tồn nói:

- Giới luật phật gia không cho đệ tử sát sinh hại vật nên bần tăng chưa có cách gì để đối phó với lũ rắn độc của chủ nhân xà đảo Tích Lịch Bang.

- Lão chưa có cách trị bầy rắn độc thì còn chờ gì nữa mà chưa chịu phóng thích lão phu. Hay lão đợi đến lúc lũ rắn độc của Tích Lịch Bang làm ổ trong Long Thiền Tự mới thả lão phu hả.

- A Di Đà Phật, bần tăng không thể thả lão Thần Quân được.

Du Tăng quay lại Lỗ Trình:

- Đệ tử chuẩn bị đuổi rắn.

Lỗ Trình tròn mắt.

Nhiếp Thần Quân nạt Du Tăng:

- Lão trọc tính đưa gã tiểu hòa thượng làm mồi cho lũ rắn độc hay sao mà nói gã đuổi bầy rắn độc chứ. Ngay cả ngươi chưa chắc đã đuổi được chúng chứ đừng nói đến tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Du Tăng nhìn Lỗ Trình mà không màng đến lời cảnh báo của Nhiếp Thần Quân:

- Đệ tử nên nhớ đuổi rắn mà không được giết chúng, bởi ngươi giết chúng thì phạm vào sát giới khó mà đắc tu đạo hạnh để đến cõi Như Lai.

Lỗ Trình ôm quyền xá Du Tăng, chính hành động đó của Lỗ Trình suýt làm rơi chiếc lư hương trên đỉnh đầu:

- Đệ tử nghe theo chỉ dụ của sư phụ.

Nhiếp Thần Quân lo lắng, khẩn trương nói:

- Tiểu hòa thượng, ngươi đừng nghe lệnh lão Du Tăng. Bầy rắn độc có thể giết ngươi bất cứ lúc nào đó.

- Lệnh của sư phụ, vãn bối không thể không nghe.

Nhiếp Thần Quân quay ngoắt về phía Du Tăng. Lão gằn giọng nói:

- Du Tăng hòa thượng, bộ lão không biết lão có được một tên đệ tử như tiểu hòa thượng là hiếm à.

- A Di Đà Phật. Bần tăng không có ý hại đệ tử của mình.

Đại sư nhìn Lỗ Trình:

- Đệ tử hãy đuổi bầy rắn này đi.

Nhiếp Thần Quân bực dọc nói:

- Lũ trọc các ngươi muốn về niết bàn gặp Phật Tổ Như Lai mà chẳng có lòng vị nhân, ép một tiểu tử như Lỗ Trình vào chỗ chết thì sao có thể đắc đạo được, huống gì tiểu hòa thượng còn là đệ tử của lão trọc.

Trong khi Nhiếp Thần Quân nói thì lũ rắn độc đã nhung nhúc bò về phía Du Tăng, Tri Ngộ Tăng và Lỗ Trình.

Mặt Tri Ngộ Tăng lấm tấm mồ hôi, nhìn chằm chằm lũ rắn độc, còn Du Tăng thì vẫn bình thản như chẳng coi lũ rắn độc ra gì, trong khi Lỗ Trình thì lại căng thẳng ra mặt.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình xắn tay áo, cẩn thận bước lần đến lũ rắn độc.

Gương mặt Lỗ Trình căng thẳng đến cực độ. Tiểu hòa thượng từ từ thò thay đến toan thộp vào con rắn đầu đàn, nhưng tay y còn cách con rắn khoảng hai gang tay thì nó phùng mang, há miệng trông

vô cùng hung tợn, mổ quạp tới.

Lỗ Trình nhan như cắt thụt tay lại.

Nhiếp Thần Quân buột miệng thét:

- Cẩn thận.

Du Tăng chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Nhiếp Thần Quân bực dọc nói với Lỗ Trình:

- Thôi, tiểu hòa thượng tránh ra đi!

Lỗ Trình dù nghe Nhiếp Thần Quân nói nhưng đâu dám thối bộ và cũng chẳng dám thò tay bắt rắn vì sợ sẽ bị chúng mổ.

Lũ rắn thấy đối phương có vẻ kinh sợ càng phùng mang phun khí độc.

Nhiếp Thần Quân nói:

- Du Tăng, lão phu vì tiểu hòa thượng mà giúp cho lão đó.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa thi triển Nhiếp Thần Đại Pháp. Đôi tinh nhãn của lão chuyển sắc hóa thành hai hòn than hồng rực.

Du Tăng ôn nhu nói với Lỗ Trình:

- Đệ tử lui về sau để Nhiếp Thần Quân thi thố chút tài năng cho ngươi mở mắt!

Được lịnh của Du Tăng, Lỗ Trình thối luôn ba bộ đứng bên cạnh ô cửa tò vò.

Khi Lỗ Trình vừa trụ thân thì cũng vừa lúc thấy những luồng nhãn quan rực rỡ từ đôi tinh nhãn của Nhiếp Thần Quân phủ chụp xuống lũ rắn.

Lũ rắn độc như co lại bởi gặp sát tinh. Chúng lúc nhúc quấn thành một đống rồi đột ngột bò nhanh ra ngoài.

Lũ rắn vừa bò ra ngoài cửa thì bất ngờ từng con bị quăng trở lại.

- Bịch bịch...

Cùng với những con rắn bị quăng vào hành lang thạch lao thì tiếng của lão Lục Chỉ Thần Thâu không ngừng la hét:

- Trời ơi, không biết rắn ở đâu mà nhiều thế này?

Du Tăng cau mày.

Lục Chỉ Thần Thâu từ ngoài lướt vào. Lão chạm mặt Tri Ngộ Năng, Lỗ Trình và cả khuôn mặt của Nhiếp Thần Quân qua ô cửa tò vò.

Lão thâu nhi lắc đầu:

- Ồ... Bộ Long Thiền Tự để xổng chuồng rắn hay sao mà khắp chùa đâu đâu cũng có rắn.

Lỗ Trình căng thẳng nói với lão thần thâu:

- Lão huynh đến đây làm gì?

Lão Thần thâu nạt ngang:

- Lão huynh đến thăm đệ và bắt rắn giùm đệ đây.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa trổ Vô Hình Thủ thộp bên này chụp bên kia nhanh không thể tưởng. Mỗi lần tay lão thộp thì y như rằng có một con rắn độc như bị hút vào bản thủ của lão và bị quẳng vào vách thạch lao.

- Bốp... bốp...

Chỉ trong chớp mắt hành lang thạch lao đã có hơn năm mươi xác rắn, con nào cũng bị vỡ đầu.

Nhiếp Thần Quân buột miệng nói:

- Hay... hay.

Loáng một cái chẳng còn con rắn độc nào trong hành lang thạch lao mà không bị Lục Chỉ Thần Thâu quẳng vào vách đá bể đầu.

Du Tăng chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Lục Chỉ Thần Thâu giết hết lũ rắn độc thở phào một tiếng, đưa tay quệt mồ hôi trán.

Lão nhìn xác lũ rắn độc nói:

- Bao nhiêu rắn đây thì chẳng biết làm món gì cho hết. Huống chi trên Đại Hồng Bảo Điện của Long Thiền Tự còn biết bao nhiêu nữa.

Lời Lục Chỉ Thần Thâu còn đọng trên hai cánh môi mỏng thì Tích Lịch Bang và phu nhân là Lâm Diệp Tuyền xuất hiện. Trang phục của hai người được may bằng những lớp da rắn trông thật kỳ lạ.

Tích Lịch Bang nhìn xác lũ rắn nằm chồng đống trước mặt rồi nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão già sáu ngón này có tài bắt rắn tất có tài nuôi rắn.

Lâm Diệp Tuyền hừ nhạc một tiếng:

- Hắn đã giết bao nhiêu rắn của Xà Đảo mà tướng công còn muốn đưa hắn về Xà Đảo nửa à. Thiếp chỉ muốn lột da gã tế cho lũ rán của thiếp thôi, Tích Lịch Bang gật đầu:

- Nếu như đó là ý của phu nhân.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn đôi phu phụ chủ nhân của Xà Đảo, nghiêm giọng hỏi:

- Hai người là ai?

Thiết Diện La Sát Lâm Diệp Tuyền quác đôi mắt sáng ngời tỏa sát khí chiếu thẳng vào Lục Chỉ Thần Thâu:

- Ngươi không biết chủ nhân Xà Đảo à? Nếu vậy bổn cô nương sẽ moi đôi mắt của ngươi trước rồi mới nói danh tính của mình.

Lâm Diệp Tuyền vừa toan động thủ thì Du Tăng đã lắc người che chắn trước Lục Chỉ Thần Thâu. Lão đại sư từ tốn chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Long Thiền Tự không phải là chốn hoang sơ không có chủ.

Tích Lịch Bang quắc mắt:

- Lão hòa thượng muốn thế chỗ của lão già sáu ngón. Được lắm, Tích mỗ và phu nhân thử coi bản lĩnh của lão đến đâu.

Chương 14: Cái Tâm Của Ngọc Diện Thư Sinh

Vừa bước vào Thiên Lộc Các, Ỷ Lan bực dọc quay sang Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân nói:

V

- Bản lĩnh của công tử xoàng xĩnh như vậy mà đòi bắt Tiểu Vĩ cho Ỷ Lan.

Nàng lắc đầu tỏ ý dè bỉu:

- Ai cũng có thể nói được chứ chẳng mấy ai thực hiện được điều mình nói.

Thường Luân vẫn giữ vẻ bình thản, ôn tồn đáp lời nàng:

- Tại hạ không ngờ bản lĩnh võ công của Vũ Văn Tiểu Vĩ lại cao siêu như vậy.

Y thở dài nói tiếp:

- Nhưng nếu không có tại hạ, có lẽ bây giờ tiểu thư đã là một xác chết với nỗi oan mang xuống a tỳ.

Ỷ Lan nạt ngang:

- Ỷ Lan biết.

Nàng xăm xăm bỏ mặc Thường Luân, theo hành lang trở về thư phòng của mình.

Thường Luân vẫn lẽo đẽo theo nàng.

Ỷ Lan dừng bước ngay cửa phòng quay lại nhìn Thường Luân:

- Thường công tử đưa Ỷ Lan đến đây được rồi, còn Thường công tử hãy trở về hàm thụ lại võ công để có thể đối phó với Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thường Luân vẫn không tỏ vẻ gì bất mãn bởi lời nói khiếm nhã của Ỷ Lan. Y từ tốn đáp lời nàng:

- Tiểu thư yên tâm, một khi tại hạ đã hứa với tiểu thư thì nhất định sẽ đưa Vũ Văn Tiểu Vĩ về để tiểu thư hành xử.

Ỷ Lan nhún vai, hai cánh môi của nàng biểu hiện một thái độ miệt thị:

- Công tử làm được hẳng nói, chứ gặp lại Tiểu Vĩ, Ỷ Lan e công tử sẽ bỏ mạng bởi Thiên Ma Chỉ của y.

Thường Luân mỉm cười.

Ỷ Lan hỏi:

- Ỷ Lan nói không đúng sao mà công tử cười?

- Cao nhân tắc hữu cao nhân trị.

Thường Luân lơ đễnh nhìn lên bầu trời. Y khẽ nói:

- Nếu sư phụ của Thường Luân chịu truyền thụ tất cả những công phu tuyệt kỹ cho Thường Luân thì Tiểu Vĩ đã không bức nhục được tại hạ trước mặt tiểu thư.

Thường Luân mở cửa thư phòng Ỷ Lan:

- Tiểu thư hãy vào nghỉ ngơi và tin tưởng tại hạ, một khi Thường Luân đã nhận sứ mạng dẫn Tiểu Vĩ về cho tiểu thư hành xử thì nhất định sẽ làm được.

Ỷ Lan khe khắt nói:

- Công tử đã nói thì phải giữ lời đó, chứ đừng như những kẻ mãi võ Sơn Đông chỉ biết nói mà chẳng biết làm.

- Đại trượng phu phải biết mình mất gì và đang có gì. Tiểu Vĩ nhất định sẽ được tại hạ dẫn độ về để tiểu thư hành xử, mà Thường Luân chẳng đòi hỏi một điều gì, chỉ mong tiểu thư hiểu cho tấm chân tình của tại hạ.

Ỷ Lan cười khẩy rồi nói:

- Ỷ Lan biết Thường công tử đã để mắt đến Ỷ Lan.

Nàng ngẩng mặt nhìn thẳng vào mắt Thường Luân:

- Công tử đang yêu Ỷ Lan phải không?

Thường Luân gật đầu:

- Nếu tình tại hạ không nặng thì chẳng bao giờ mang mạng mình đổi lấy sự an nguy của người khác.

- Nói vậy công tử vì chữ tình mà cứu Ỷ Lan?

Thường Luân bặm môi tỏ vẻ suy tư:

- Tại hạ có thể chết, nhưng không thể chịu nhục trước mặt người mình yêu.

- Ỷ Lan hiểu công tử nên mới khuyên người về trau dồi lại võ công may ra mới bắt được Tiểu Vĩ mang về đây cho Ỷ Lan hành xử.

Thường Luân thở dài:

- Khi tại hạ đã hứa thì không bao giờ quên.

Thường Luân nhìn Ỷ Lan:

- Tiểu thư bảo trọng!

- Thường công tử cũng nên cẩn thận, nếu chưa tựu thành võ công thượng thừa thì hãy tránh mặt Tiểu Vĩ.

Ỷ Lan nói xong bước vào thư phòng đóng cửa lại. Thường Luân đứng vẩn vơ một lúc, rồi khẽ điểm một nụ cười mỉm, rút chiếc thiết phiến bách biến phe phẩy.

Thường Luân nhìn cánh cửa thư phòng của Ỷ Lan, ôn tồn nói bằng một chất giọng thật là biểu cảm:

- Ta sẽ vì nàng, vì trái tim ta nói với nàng bằng chữ tình sâu nặng nhất.

Không biết Thường Luân nói với cánh cửa, hay nói với Ỷ Lan, nhưng chắc chắn y biết lời nói của y có người nghe, mà người đó chẳng ai khác chính là Ỷ Lan.

Thường Luân đứng trầm ngâm một lúc, cứ như đang chờ cánh cửa thư phòng của Ỷ Lan sẽ mở ra, nhưng đáp lại sự chờ đợi của y là một sự im lặng đến dửng dưng. Thường Luân khẽ thở dài rồi chắp tay sau lưng thả bước bỏ đi. Nhưng Thường Luân đi chưa được bao xa thì chạm mặt với hai gã thị tướng Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ vừa giáp mặt Thường Luân liền ôm quyền xá. Mạc Tả Quân hấp tấp nói:

- Thường công tử đã gặp tiểu thư của tại hạ chưa?

Thường Luân lưỡng lự một lúc mới đáp lời:

- Tại hạ đã gặp rồi.

Phùng Kỳ liếc Mạc Tả Quân rồi quay lại Thường Luân:

- Còn Vũ Văn Tiểu Vĩ, công tử đã bắt được gã chưa?

Thường Luân cười mỉm, từ tốn nói:

- Bắt rắn không nên làm động cỏ. Trong thời gian ngắn thôi, tại hạ sẽ dẫn độ Vũ Văn Tiểu Vĩ về để Ỷ Lan tiểu thư hành xử.

Mạc Tiểu Quân phấn khích, phát tràng cười khanh khách:

- Chúng tôi biết công tử sẽ bắt được gã mà.

Thường Luân mỉm cười, rồi ôn tồn nói với Mạc Tả Quân:

- Tại hạ có việc phải đi.

Phùng Kỳ hỏi:

- Công tử tính đi đâu?

- Tìm một cái lồng để bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Mạc Tả Quân phụ họa theo:

- Đúng rồi, Vũ Văn Tiểu Vĩ là con rắn độc, bắt gã phải có lồng mới được, nếu không thì khó mà bắt được gã. Thế Thường công tử có cần Mạc mỗ và Phùng thị tướng giúp không?

Thường Luân lắc đầu:

- Không đâu, hai vị cứ ở nhà uống rượu chờ tại hạ đưa con rắn độc Vũ Văn Tiểu Vĩ về hành xử.

Khi Thường Luân quay lưng bỏ đi, Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ nhìn theo. Mạc Tả Quân quay qua nói với Phùng Kỳ:

- Thường công tử không biết có dẫn được gã Vũ Văn Tiểu Vĩ về cho Quận chúa trị tội không đây?

Mạc Tả Quân vừa dứt lời thì nghe tiếng Ỷ Lan cất lên ngay sau lưng hai người:

- Hai người đã lầm người rồi.

Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ vội quay lại quỳ xuống:

- Quận chúa.

Ỷ Lan nhìn hai người:

- Hai người đứng lên đi!

- Tạ ơn Quận chúa!

Chờ cho Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đứng lên, Ỷ Lan mới nói:

- Ta nghĩ Thường Luân công tử dù có thiệt tâm với ta cũng chẳng làm gì được Vũ Văn Tiểu Vĩ. Bản lĩnh của Thường Luân chẳng thể nào so sánh với chàng.

Mạc Tả Quân lí nhí nói:

- Quận chúa, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Ỷ Lan nhún vai:

- Ta cũng chẳng biết nữa.

Phùng Kỳ chen vào:

- Nếu chúng ta chẳng con cách gì thì Quận chúa hãy quên gã Vũ Văn Tiểu Vĩ ngờ nghệch đó đi.

Ỷ Lan cau mày nhìn thẳng vào mặt Phùng Kỳ.

Phùng Kỳ bối rối gục đầu:

- Quận chúa thứ tội, thị tướng chỉ mong Quận chúa đạt được tâm nguyện mà thôi.

Ỷ Lan hừ nhạt một tiếng:

- Ta biết hai người vì ta, nhưng các người chỉ là một lũ vô dụng mà thôi. Nếu như ta không bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ thì không quay về Quy Tự Quốc đâu.

Nàng nói xong, quay lưng đi thẳng về phía thư phòng, để mặc hai gã thị tướng hộ vệ đứng ngẩn ngơ.

Phùng Kỳ nhìn Mạc Tả Quân, Mạc Tả Quân lắc đầu.

Phùng Kỳ nói:

- Mạc huynh, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Còn làm sao nữa, ta e lần này chúng mình gặp nạn to, nếu không bắt được Vũ Văn Tiểu Vĩ.

oo Trở lại Thường Luân.

Rời Thiên Lộc Các, Thường Luân đi luôn một mạch đến Lạc Hoa Viên. Y đến phòng của Á Tiên gõ cửa, khẽ gọi:

- Sư phụ.

Không có ai đáp lại lời của Thường Luân. Đôi chân mày của Thường Luân khẽ cau lại:

- Sư phụ.

Vẫn là một sự im lặng nặng nề.

Thường Luân quyết định đẩy cửa phòng. Đập vào mắt y là thân thể của Á Tiên ngồi ngay trên tràng kỷ.

Thường Luân bối rối quay lưng bước trở ra, nhưng Á Tiên đã gọi hắn lại:

- Thường công tử.

- Tại hạ đến để tìm sư phụ.

- Sư phụ của công tử không có ở đây.

- Không có ở đây, vậy người đi đâu?

- Thế công tử không nhận ra Á Tiên đã bị người ta điểm huyệt à?

- Á Tiên cô nương bị người điểm huyệt?

- Không sai. Nếu Á Tiên không bị người khác điểm huyệt thì đâu ngồi yên với thân thể lõa lồ như thế này. Công tử có thể giải huyệt đạo cho Á Tiên chứ?

Thường Luân bối rối rồi thở ra:

- Được, tại hạ sẽ giải huyệt cho Á Tiên cô nương.

- Chúng ta đã từng biết nhau, công tử còn khách sáo làm gì nữa.

Thường Luân quay mặt trở lại.

Mặc dù trên người chẳng một mảnh vải che thân nhưng Á Tiên không một chút e thẹn, ngược lại

nàng còn nhìn Thường Luân bằng ánh mắt diễm tình đầy sự khích lệ.

Thường Luân bước đến bên nàng. Á Tiên ngẩng lên nhìn Thường Luân.

Chạm vào ánh mắt của Á Tiên, Thường Luân cảm nhận một ý niệm mơ hồ thôi thúc y đặt tay lên bờ vai nàng. Mặc dù Thường Luân biết mỹ nhân trước mặt mình là tình nhân của sư phụ, bao nhiêu ý niệm hỗn tạp dậy lên trong đầu Thường Luân.

Á Tiên khẽ nói:

- Công tử.

- Hà cô nương.

Thường Luân đặt tay lên đôi bờ vai thon mảnh của Á Tiên:

- Ai đã điểm huyệt Hà cô nương?

- Còn ai nữa, chính là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Gương mặt Thường Luân sa sầm xuống:

- Y đã đến đây?

- Phải. Công tử hãy giải huyệt cho Á Tiên.

Thường Luân gật đầu.

Á Tiên bẽn lẽn nói:

- Công tử chỉ cần điểm vào huyệt Hội Âm của Á Tiên thì huyệt đạo sẽ được giải tỏa.

Thường Luân mỉm cười, ngồi xuống bên nàng:

- Nếu như tại hạ giải huyệt cho Hà cô nương thì tại hạ được gì?

Á Tiên tròn mắt nhìn Thường Luân:

- Công tử muốn gì?

Thường Luân choàng tay qua tiếu yêu của nàng:

- Cái tại hạ cần chính là thân thể của cô nương.

Á Tiên mỉm cười:

- Á Tiên có thể đoán được ý niệm trong đầu công tử. Nhưng công tử làm vậy có sợ sư phụ Phong Tình Cổ Thi không?

Thường Luân nhìn ra ngoài cửa thư phòng:

- Phong Tình Cổ Thi là sư phụ của tại hạ, nhưng...

Thường Luân thở dài lắc đầu:

- Thường Luân là đệ tử của Phong Tình Cổ Thi nhưng đã được gì ở lão chứ? Phong Tình Cổ Thi không coi Thường Luân là đệ tử chân truyền nên võ công của tại hạ chẳng bằng ai.

Ngay cả Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng có thể đuổi tại hạ đi như đuổi một con chó, chứ đừng nói đến những người khác.

Á Tiên cau mày:

- Phong Tình Cổ Thi không truyền thụ tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong và Cương Thi Đại Pháp cho công tử à?

- Nếu hàm thụ được một phần bản lĩnh võ công của Phong Tình Cổ Thi thì Thường Luân không thể thúc thủ bởi Vũ Văn Tiểu Vĩ. Thường Luân chẳng được gì ở lão cả, mà chỉ đáng là một tên tiểu nô phục dịch cho lão mà thôi.

Thường Luân quay sang Á Tiên:

- Ngay cả người mà Thường Luân yêu thương cũng phải cống nạp cho Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiên chớp mắt:

- Người công tử yêu là ai?

Thường Luân nhìn thẳng vào mắt Á Tiên:

- Mỹ nhân đang ngồi trước mặt tại hạ, Hà Á Tiên.

Á Tiên tròn mắt:

- Á Tiên sao?

Thường Luân ghé mặt sát vào má Á Tiên:

- Thường Luân sinh ra chỉ biết làm thân tiểu nô cho Phong Tình Cổ Thi lão ma thôi sao?

Không, Thường Luân phải có gì trong thiên hạ võ lâm chứ.

- Tại sao Thường huynh không nói sớm cho Á Tiên biết tình của huynh?

- Huynh có thể nói được sao?

- Tại sao không nói được?

- Thân phận của huynh chỉ là một tiểu nô hầu phục Phong Tình Cổ Thi, làm sao huynh nói được tình cảm của mình với muội muội. Huynh sợ nói ra tình cảm đó thì Phong Tình Cổ Thi chẳng cho huynh một cái mạng để tranh đua với thiên hạ, mà huynh thì muốn thụ huấn võ công của lão.

Á Tiên nhìn Thường Luân:

- Huynh có thật sự thương Á Tiên không?

Thường Luân đối nhãn với nàng. Ánh mắt của Thường Luân vừa tha thiết vừa biểu cảm khiến cho trái tim Á Tiên đập thình thịch. Nàng đã từng va chạm với bao nhiêu nam nhân, nhưng chỉ một ánh mắt của Thường Luân thôi mà Á Tiên cảm tưởng như trong nội thể của mình bỗng có một ngọn lửa tình bùng cháy ngùn ngụt.

Nếu đem Thường Luân so sánh với Phong Tình Cổ Thi, tất nhiên võ công của y chỉ đáng là con đom đóm so với vầng thái dương nhưng cái khác thì Phong Tình lão ma đâu thể sánh bằng Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Á Tiên bất giác thẹn thùng:

- Đại ca.

- Muội muội.

Cùng với lời nói chan chứa tình cảm đó, vòng tay của Thường Luân kéo ghịt Á Tiên vào mình.

Á Tiên nhỏ nhẹ nói:

- Phải đại ca đang muốn trở thành chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ?

Thường Luân gật đầu:

- Muội muội có giúp đại ca không?

- Á Tiên sẽ giúp huynh. Không chỉ một ngọn tiểu thanh kỳ mà cả thất kỳ đều thuộc về đại ca.

Thường Luân nghe tiếng tim đập của Á Tiên. Y nhìn nàng mỉm cười rồi nói:

- Trái tim của muội muội đã khắc hình huynh rồi.

Á Tiên gật đầu:

- Đại ca đừng xử tệ với muội nghe?

- Nếu không có muội, Thường Luân cũng chỉ là tên tiểu nô hèn hạ.

Thường Luân vừa nói vừa đỡ Á Tiên nằm xuống tràng kỷ. Cái gì đến ắt phải đến, Thường Luân biết mình phải làm gì để có thể trở thành chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ.

Trong khi đó thì Á Tiên chỉ nghĩ đến mỗi một Thường Luân mà thôi. Trong cuộc mây mưa của đôi tình lang, Á Tiên bất giác so sánh Thường Luân với những gã nam nhân đã từng bước qua đời nàng. Từ Tri Ngộ Năng, Phong Tình Cổ Thi và cả lão ngụy đại hiệp Gian Thiên thì chẳng có ai sánh được với Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Từ những ý niệm thầm kín đó, Á Tiên buột miệng nói:

- Nếu muội làm bất cứ việc gì, tất cả cũng chỉ vì đại ca mà thôi.

Thường Luân dụi đầu vào ngực Á Tiên, ôn tồn nói:

- Còn cuộc đời của huynh cũng không ngoài muội muội.

Vòng tay của gã ôm cứng lấy nàng khiến cho Á Tiên phải rên khẽ:

- Đại ca.

Hai người cùng hòa nhập làm một để rồi tan ra trong niềm cảm khái tột cùng. Á Tiên thì nhắm mắt mơ màng với ý tưởng mình đã gặp được một đấng lang quân mà chỉ có trong mộng mà thôi.

Trong lúc đó, Thường Luân lại vơ vẩn nghĩ đến ngọn tiểu thanh kỳ. Gã thầm nhủ:

- "Nếu ta là chủ nhân ngọn tiểu thanh kỳ tất có ngày sẽ là chủ nhân của thất kỳ đoạt mạng. Thường Luân, ngươi sẽ không còn là tên tiểu nô dịch của lão Phong Tình Cổ Thi. Cái ngươi muốn tất ngươi phải có.".

Chương 15: Một Người Trước Trăm Người

Rời Đào Hoa Viên, Quân Đạt theo sự chỉ dẫn của Ngọc Lan để tìm đến khu vườn thược dược tìm Bát Thiên Vương, mặc dù trong tâm chàng chẳng muốn nhờ ai, nhưng tình thế hiện tại chàng không còn sự chọn lựa nào khác.

R

Vừa ra khỏi cửa Tây thành Dương Châu, chưa đi được bao xa thì Quân Đạt nghe có tiếng vó ngựa phi dồn dập. Quân Đạt đoán có lẽ đoàn nhân mã kia là những cao thủ giang hồ đang truy lùng mình. Nghĩ như vậy, trong khi nội thể còn bị Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình lão ma khống chế, nên chàng lẩn vào một bụi rậm ven đường để tránh đoàn nhân mã đó.

Đúng như Quân Đạt nghĩ, đoàn nhân mã độ hai mươi người, đi đầu là hai gã đại hán lực lưỡng, một người có nước da đen kịt, người bên cạnh lại có nước da trắng như con gái.

Người có nước da trắng vừa phi ngựa qua chỗ Quân Đạt nấp, vừa nói với người có nước da đen:

- Đại ca không bao giờ nghe lời đệ, chúng ta chỉ tốn công vô ích mà thôi. Hừ, tên tiểu tử Hàn Quân Đạt nhất định còn ẩn nấp đâu đó trong Dương Châu thành chứ chưa kịp trốn chạy ra ngoài thành đâu.

- Ấy da, nếu như gã còn trốn trong Dương Châu thành thì nhất định sẽ phải lòi mặt ra thôi. Gã đã trúng Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi thì nhất định phải theo cửa Tây mà tìm đến Bát Thiên Vương. Nhưng chúng ta đã rượt theo cả một đoạn đường dài mà chẳng thấy tung tích gã.

Gã có nước da đen ghìm dây cương ghìm dây cương:

- Ngô Can...

Ngô Can ghìm cương ngựa quay lại hỏi:

- Đại ca dạy bảo gì nữa?

- Đệ tính quay lại Dương Châu thành à?

- Chẳng lẽ chúng ta ở lại đây?

Ngô Phùng gật đầu:

- Đại ca nghĩ mình nên dựng trại ở đây. Nhất định Hàn Quân Đạt không muốn bị tẩu hỏa nhập ma bởi Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình lão ma thì phải theo con đường này để tìm đến Bát Thiên Vương. Chúng ta dựng trại đón gã tiểu tử đó ở đây, nhất định sẽ bắt được y.

Ngô Can nheo mày suy nghĩ:

- Đại ca nói rất đúng.

Ngô Can khoát tay ra hiệu. Những tên thuộc nhân đồng loạt xuống ngựa. Chỉ một lúc sau, họ đã dựng trại chỉ cách chỗ Quân Đạt nấp không quá mười trượng.

Bọn thuộc hạ của hai gã họ Ngô vừa dựng trại xong thì từ cửa Tây Dương Châu thành có đoàn nhân mã khác cũng độ mười lăm người phi đến. Dẫn đầu đoàn nhân mã đó chính là Gian Thiên đại hiệp, chủ nhân Tụ Nghĩa đường.

Gian Thiên phi ngựa đến bên cạnh hai gã họ Ngô.

Ngô Can và Ngô Phùng phi thân khỏi lưng ngựa, ôm quyền xá Gian Thiên:

- Gian đại hiệp đến, chúng tôi bận dựng trại không kịp nghênh đón.

Gian Thiên rời lưng ngựa:

- Nhị vị dựng trại đón tên tiểu tử Quân Đạt ở Tây môn?

Ngô Phùng gật đầu:

- Tại hạ nghĩ nếu tên tiểu tử Quân Đạt không muốn bị tẩu hỏa nhập ma ắt phải theo tây lộ mà tìm đến Bát Thiên Vương để nhờ lão quái đó trục Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi ra khỏi nội thể của gã.

Gian Thiên gật đầu:

- Gian mỗ cũng nghĩ như vậy, nên mới cùng những thuộc nhân ở Tụ Nghĩa đường đến đây hỗ trợ cho nhị vị.

- Gian đại hiệp lo xa quá nhọc thân, Sòng Tà Tử Diện vô cùng cảm kích.

Ngô Phùng chỉ chiếc lều to nhất nói:

- Gian đại hiệp đã đến thì hãy vào trong lều nghỉ ngơi, khi nào tên tiểu tử Quân Đạt xuất đầu lộ diện cứ để huynh đệ chúng tôi thu nạp hắn.

Gian Thiên gật đầu:

- Nhị vị hảo hán bắt được Hàn Quân Đạt là lập được đại công đối với võ lâm bạch đạo.

- Không dám nhận lời khen của Gian Thiên đại hiệp. Nếu huynh đệ chúng tôi có lập được công lớn cũng xin nhường cho Tụ Nghĩa Đường.

Gian Thiên khoát tay:

- Tụ Nghĩa đường không cướp phần công lao khó nhọc của nhị vị đâu.

Gian Thiên cười mỉm:

- Có Song Tà Tử Diện ở đây, Gian mỗ yên tâm phần nào. Nhất định Hàn Quân Đạt sẽ bị bắt đưa về Tụ Nghĩa đường.

Gian Thiên vừa nói dứt câu thì bất thần Phong Tình Cổ Thi lướt đến. Lão vừa trụ thân đứng đối diện với Gian Thiên vừa nói:

- Bắt được gã tiểu tử Hàn Quân Đạt có phần của lão không?

Vừa thấy Phong Tình Cổ Thi, Gian Thiên ôm quyền xá dài:

- Phong Tình lão ma đến mà chúng tôi không biết. Võ công của lão đáng mặt thiên hạ đệ nhất nhân.

Phong Tình Cổ Thi hừ nhạt, nhìn Gian Thiên nói:

- Lão phu là thiên hạ đệ nhất nhân nhưng không được tiếng là đại hiệp như Gian Thiên chủ nhân Tụ Nghĩa đường.

- Lão huynh quá lời rồi, Gian mỗ không dám nhận hai tiếng đại hiệp, chẳng qua hai tiếng đó do bằng hữu giang hồ gán tặng mà thôi.

- Hừ, thôi người đừng khách sáo làm gì nữa. Nếu như ngươi bắt được gã tiểu tử Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ thì lão chỉ xin nhận phần nhỏ là được lấy hai ngọn tiểu kỳ màu đen và màu vàng, còn tên tiểu tử đó thì các người muốn làm gì cũng được.

Gian Thiên từ tốn nói:

- Gian mỗ vì đại nghĩa của võ lâm mà truy sát tên tiểu tử Hàn Quân Đạt chứ không nghĩ đến những ngọn tiểu kỳ đó. Nếu như bắt được Quân Đạt, lão huynh có thích hai ngọn tiểu kỳ thì Gian mỗ sẽ trao cho lão huynh. Các chư vị huynh đệ ở Tụ Nghĩa đường chắc cũng như Gian mỗ, không giành giật với

lão huynh đâu.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Gian đại hiệp nói hay lắm đó. Nếu Tụ Nghĩa đường có ý tốt như vậy, lão phu khỏi nhọc công nhọc sức. Mà xét cho cùng, nếu không có chút Cương Thi Đại Pháp của lão phu thì cho dù Gian đại hiệp có kéo thêm nhiều người nữa cũng chỉ nạp mạng cho gã tiểu tử Hàn Quân Đạt mà thôi.

Mặc dù lời nói của Phong Tình Cổ Thi có vẻ tự thị và kiêu căng, nhưng Gian Thiên vẫn giữ bộ mặt nhẫn nhục, không tỏ lộ một chút gì bất mãn ra bên ngoài. Thậm chí Gian Thiên còn rất từ tốn ôn hòa.

Gian Thiên nhìn Phong Tình Cổ Thi nói:

- Cái công của lão huynh dụng Cương Thi Đại Pháp, tất cả chư huynh đệ ở Tụ Nghĩa đường đều biết và ai cũng khâm phục lão huynh vô ngần.

Gian Thiên vừa nói hết câu thì bất thần từ phía sau họ Gian, Ma Thần Cát Giã như chiếc bóng vô hình lướt đến. Lão vừa trổ khinh thuật thượng đỉnh vừa nói:

- Gian đại hiệp sùng bái Phong Tình Cổ Thi vậy còn đối với Ma Thần Cát Giã thì sao?

Gian Thiên quay ngoắt lại.

Ma Thần Cát Giã chắp tay sau lưng, với từng bước đi đĩnh đạc tiến đến đối mặt với Gian Thiên và Phong Tình Cổ Thi. Trong khi Gian Thiên ôm quyền xá Ma Thần Cát Giã thì lão lại chú nhãn đến Phong Tình Cổ Thi.

Gian Thiên ôn tồn nói:

- Gian Thiên ngỡ Cát Giã lão huynh chờ tên tiểu tử Hàn Quân Đạt ở Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã lườm Gian Thiên:

- Lão phu không để mất phần của mình đâu.

Ma Thần Cát Giã quay lại Phong Tình Cổ Thi. Khuôn mặt của Ma Thần Cát Giã nghiêm khắc đến lạnh lùng:

- Lâu lắm rồi không gặp được Phong Tình huynh, hôm nay có duyên chúng ta lại tái ngộ.

Phong Tình Cổ Thi nhún vai:

- Lão đệ đến vì hai ngọn tiểu kỳ?

- Không sai. Ngọn tiểu huỳnh kỳ là của lão đệ nên đệ phải thâu hồi lại. Ngọn tiểu hắc kỳ là của tên tiểu tử Hàn Quân Đạt, lão đệ phải đoạt lấy vì gã đã thiếu nợ đệ.

Phong Tình Cổ Thi vuốt râu cười mỉm:

- Lão đệ tính vậy hóa ra không có phần của Phong Tình lão huynh à? Nếu như lão huynh không tặng cho tên tiểu tử kia chút tà công Cương Thi Đại Pháp thì lão đệ đâu có cơ hội lấy lại ngọn tiểu huỳnh kỳ.

- Chuyện đó ai cũng biết, nhưng nếu không có cuộc giao thủ giữa Ma Thần Cát Giã và hắn thì e rằng Cương Thi Đại Pháp của lão huynh chưa chắc đã làm gì được Quân Đạt. Lão huynh đừng quên rằng Hàn Quân Đạt cũng là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Phong Tình Cổ Thi sa sầm mặt:

- Ta biết tên tiểu tử Hàn Quân Đạt là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ nên mới đón hắn ở đây.

Phong Tình Cổ Thi xoa tay:

- Ta có một đề nghị thế này, nếu như tên tiểu tử kia đến, một trong hai ta nếu ai lấy mạng gã trước thì người đó được làm chủ hai ngọn tiểu hắc kỳ và tiểu huỳnh kỳ. Lão đệ thấy thế nào?

- Hắn đã trúng Cương Thi Đại Pháp của huynh, tất huynh được nhiều thuận lợi.

- Nói như vậy ý của đệ không đồng ý chứ gì?

Ma Thần Cát Giã nheo mày:

- Ý của lão huynh cũng muốn đoạt luôn ngọn tiểu huỳnh kỳ của đệ.

Phong Tình Cổ Thi bình nhiên nói:

- Ai cũng muốn có đủ thất kỳ đoạt mạng kia mà.

- Vậy thì Ma Thần Cát Giã cũng sẵn sàng chìu theo ý của huynh.

Ma Thần Cát Giã nói xong chắp tay sau lưng đi thẳng đến phía trước. Lão khoanh tay đứng nhìn về hướng cửa Tây thành Dương Châu trong một tư thế bất động lạnh lùng.

Gian Thiên nói nhỏ với Phong Tình Cổ Thi:

- Phong Tình lão huynh và Cát Giã huynh đều là bậc trưởng thượng trong vũ lâm, nếu vì Hàn

Quân Đạt và hai ngọn tiểu kỳ mà xảy ra xô xát...

Gian Thiên thở dài một tiếng:

- Tôi sợ giang hồ sẽ mất một trong hai bậc kỳ tài.

Phong Tình Cổ Thi nheo mày nhìn Gian Thiên:

- Vậy ý của ngươi muốn gì?

- Nếu như nhị vị lão huynh bắt được Hàn Quân Đạt dẫn độ về Tụ Nghĩa đường, thì lão huynh và Cát Giã huynh có thể tránh được cuộc xô xát. Theo thiển ý của Gian Thiên, nếu như để Gian mỗ phán xử, phần lợi ắt sẽ nghiêng về lão huynh.

- Ngươi nói thật đấy chứ?

- Lão huynh nghi ngờ Gian Thiên à?

Gian Thiên ngỡ câu hỏi đó Phong Tình Cổ Thi sẽ phản bác nhưng ngược lại, lão lại gật đầu:

- Ừ, lão phu nghi ngờ những tên đại hiệp lắm, nhất là những đại hiệp như ngươi.

Gian Thiên vẫn giữ vẻ ôn nhu từ tốn:

- Gian Thiên vì lão huynh, nhưng nếu lão huynh nghi ngờ thì Gian mỗ không làm phiền lão huynh nữa.

Gian Thiên ôm quyền xá Phong Tình Cổ Thi, toan trở bước quay về gian lều mà Song Tà Tử Diện đã dựng sẵn cho y, nhưng Gian Thiên chưa kịp bước đi, Phong Tình Cổ Thi đã gọi giật lại:

- Gian đại hiệp.

Gian Thiên quay lại:

- Phong Tình lão huynh có điều chi chỉ giáo?

Phong Tình Cổ Thi cười mỉm, tạo vẻ mặt thân ái. Lão ôn nhu nói:

- Nếu như ngươi có ý giúp lão mà việc tụ thành như ý của lão phu, lão phu hứa sẽ đỡ đầu cho ngươi mãi mãi là một vị đại hiệp trong thiên hạ.

- Đa tạ lão huynh! Ý của Gian Thiên cũng chỉ có thế mà thôi, Gian Thiên sống vì đại nghĩa của võ lâm, nếu được lão huynh hỗ trợ giúp đỡ chính nghĩa của võ lâm Trung Nguyên sẽ mãi mãi rạng rỡ.

- Ý của ngươi lão phu hiểu.

Quân Đạt nấp trong bụi rậm thấy tất cả mọi việc diễn ra trước mắt mình, không khỏi bồi hồi lo lắng. Chàng bất giác nghĩ thầm:

- "Mình đã trở thành con mồi săn đuổi của các cao thủ trên giang hồ. Xem ra tình thế này, để đến được khu vườn thược dược của Bát Thiên Vương không dễ chút nào.".

Quân Đạt chưa biết mình phải rời khỏi chỗ này bằng cách nào thì chợt nghe tiếng chim rúc trên bầu trời. Chàng đưa mắt nhìn lên.

Cánh chim khổng lồ lượn đảo một vòng, trên lưng có người ngồi khiến Quân Đạt nghĩ tới nữ nhân đã từng giao thủ với Ma Thần Cát Giã. Chàng bất giác lo lắng.

Trong lúc đó Phong Tình Cổ Thi, Gian Thiên, Ma Thần Cát Giã và những cao thủ có mặt đều ngẩng mặt nhìn lên sau khi nghe tiếng chim rúc.

Cánh chim hạc khổng lồ lượng thêm một vòng nữa rồi bất ngờ từ trên cao lao vút xuống. Cánh chim hạc như canh diều hầu nhắm ngay chỗ Quân Đạt nấp lao xuống. Đồng thời vươn ra những chiếc móng chim dũng mãnh.

Mọi người còn đang ngơ ngác trước hiện tượng đó thì từ trong bụi cây Quân Đạt chẳng còn cách nào khác phải thoát ra để tránh những chiếc vuốt chim tập kích mình.

Gian Thiên tròn mắt thét lớn:

- Gã kia kìa.

Quân Đạt bị chim hạc vươn vuốt tập kích, mặc dù bất ngờ nhưng chàng vẫn kịp lăn tròn trên đất, tránh những chiếc móng vuốt đó trong đường tơ kẽ tóc.

Quân Đạt chạy ra khỏi chỗ nấp. Chàng vừa lộ thân thì Ma Thần Cát Giã là người nhanh nhất băng đến. Lão vừa phi thân tới vừa quát:

- Tiểu tử, trả cờ và nạp mạng cho lão phu.

Ma Thần Cát Giã vừa nói vừa thi triển Chỉ Diện Di Sơn công kích trực tiếp vào Quân Đạt với mười thành công lực.

Vốn đã có hận với Quân Đạt, giờ thêm giao ước với Phong Tình Cổ Thi, Ma Thần Cát Giã muốn thế công đầu tiên của mình phải đoạt ngay tính mạng Quân Đạt.

Ngọn Chỉ Diện Di Sơn như một ánh kiếm vàng nghệch chém xả vào Quân Đạt không một chút

nương tay.

Trước thế công tàn khốc của Ma Thần Cát Giã, dù muốn hay không, để bảo toàn tính mạng mình, mặc dù biết tà công Cương Thi Đại Pháp có thể khiến chàng tẩu hỏa nhập ma, nhưng Quân Đạt vẫn phải đón đỡ ngọn Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã.

Quân Đạt nghiến răng ken két, vận hóa nguyên khí, tống ngược ra tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng với bảy thần công lực đỡ thẳng vào ngọn Chỉ Điện Di Sơn.

- Ầm...

Đón thẳng tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn của Ma Thần Cát Giã, khí huyết của Quân Đạt nhộn nhạo. Mắt chàng hoa lên, trời đất như quay cuồng, đồng thời tim nhói đau. Quân Đạt thối lui năm bộ, đứng không vững. Chàng rùng mình thổ luôn một vòi máu bầm.

Quân Đạt cố gượng đứng trụ bộ thì nghe Phong Tình Cổ Thi quát lớn:

- Lão đệ song rồi thì đến lượt ta.

Phong Tình Cổ Thi lướt đến, song thủ hoành chéo rồi đẩy về phía Quân Đạt tuyệt thức Nộ Hải Cuồng Phong. Từ song thủ của lão ma một vòng khí xoáy trôn ốc trông chẳng khác cơn lốc xoáy theo chiều ngang, mà đỉnh lốc là một mũi giùi nhọn hoắt có thể khoan sơn phá thạch.

Phong Tình Cổ Thi vừa phát chiêu vừa nói:

- Tiểu tử tới số rồi.

Mặc dù bị nội thương trầm trọng nhưng ý chí kiên cường của Quân Đạt bừng bừng trỗi dậy. Chàng đâu muốn mình chết một cách dễ dàng như vậy được, nên nghiến răng dụng đến tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn vừa thụ học trong lá tiểu huỳnh kỳ nhưng lần này dù chàng có gắng gượng đến đâu thì cũng chỉ huy động được ba thành nguyên ngương đã cạn kiệt mà thôi.

- Ầm...

Đỡ thẳng vào luồng xoáy kình hải nộ cuồng phong, Quân Đạt trượt dài trên mặt đất tới bốn trượng, thổ tiếp một bụm máu bầm nữa. Đến lúc này chàng mới cảm nhận đầu óc mình có những âm thanh u u, thần trí chẳng còn nhận thức được gì nữa.

Trong khi đó Ma Thần Cát Giã thì thoáng ngạc nhiên sững sờ bởi nhận ra Quân Đạt thi triển tuyệt kỹ Chỉ Điện Di Sơn trong ngọn tiểu huỳnh kỳ.

Ma Thần Cát Giã buột miệng nói:

- Tiểu tử, không ngờ ngươi lại thông minh như vậy.

Mặc dù khen nhưng Ma Thần Cát Giã vẫn lướt đến. Lão vừa dụng khinh thuật vừa nói với Phong Tình Cổ Thi:

- Đến lượt Ma Thần Cát Giã chứ.

Thấy Quân Đạt đỡ được một chưởng cuồng phong mà vẫn còn đứng được. Phong Tình Cổ Thi bối rối vô cùng. Lão sợ Ma Thần Cát Giã nhân cơ hội là người lấy mạng Quân Đạt nên hấp tấp sàng bộ qua, vừa khoát tay vừa nói:

- Chúng ta không có giao ước liên thủ kia mà. Ai giết được gã thì gã thuộc về người đó.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa dụng luôn thuật khinh công thượng thừa Hoài Long Quá Bộ, lộn ngược về phía Quân Đạt, đồng thời phát triển luôn tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nguyên khí nội công.

Ma Thần Cát Giã đâu thể để cho Phong Tình Cổ Thi chiếm lợi thế mà đắc thủ, cũng nhanh hơn chớp mắt, dụng tuyệt kỹ Chỉ Điện Di Sơn tập kích ngang ngọn xoáy kình Hải Nộ Cuồng Phong.

Vô hình trung ngọn Chỉ Điện Di Sơn xoáy tròn bao lấy khí Hải Nộ Cuồng Phong trông chẳng khác gì mũi giùi khổng lồ phát kiếm khí hướng thẳng đến Quân Đạt mà tập kích.

Sự hợp nhất hai luồng nội lực Hải Nộ Cuồng Phong và Chỉ Điện Di Sơn ngay cả Phong Tình Cổ Thi và Ma Thần Cát Giã cũng ngạc nhiên vô cùng. Mặc dù vậy, nhưng cả hai lại cảm nhận chưởng pháp và chỉ công sung mãn vô cùng và lợi hại gấp nhiều lần.

Thấy luồn xoáy kình hợp nhất cùng chỉ pháp tập kích mình. Quân Đạt chỉ còn biết nghĩ đến cái chết.

Chàng bất giác nhủ thầm:

- "Mình chỉ là hạt bụi trong giang hồ, dù có là chủ nhân tiểu hắc kỳ.".

Xoáy kình mãnh liệt chỉ còn cách chàng không đầy hai trượng thì một bóng người nhỏ nhắn lướt đến. Người đó dựng đứng song chưởng thét lớn:

- Khai Vân Tích Địa.

Cả bầu trời như đổi sắc khi Bạch Hạc Tiên Tử phát tác chưởng khí âm nhu đón thẳng vào luồng xoáy kình hợp nhất. Khi hai luồng khí chưởng chạm nhau, đất dưới chân Bạch Hạc Tiên Tử sôi sục u lên thành một cái gò cao quá nửa đầu gối.

Chẳng có âm thanh nào phát ra khi hai đạo chưởng chạm thẳng vào nhau mà chỉ có những tiếng rì rì như lửa gặp gió.

Mặc dù vậy, nhưng mọi người cảm nhận một không gian nặng nề muốn ngộp thở.

Bạch Hạc Tiên Tử thoáng cau mày.

Theo sau cái cau mày của nàng, thân hình khẽ rùng mình.

- Ầm...

Cả trời đất như tối sầm lại, dư lực phát tán tỏa ra xung quanh khiến cho bọn cao thủ.

Tụ Nghĩa Đường chẳng khác nào những chiếc lá khô bị gió dữ thổi bay tứ phương tám hướng.

Bạch Hạc Tiên Tử trượt dài về sau ba bộ, thần sắc biến đổi tái nhợt, trong khi Phong Tình Cổ Thi và Ma Thần Cát Giã chỉ thối đúng nửa bộ.

Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình, hai bên khóe miệng rịn ra hai vệt máu tươi.

Phong Tình Cổ Thi thấy đối phương đỡ một chưởng của lão và Ma Thần Cát Giã phối hợp đã không chịu nổi, bị nội thương, nên phấn chấn nói:

- Bạch Hạc Tiên Tử, ngươi đến nạp mạng cho lão phu.

Bạch Hạc Tiên Tử không màng đến lời của lão Phong Tình Cổ Thi, thét lớn:

- Bạch Hạc Nhi.

Cánh chim hạc từ trên bầu trời cao lao vụt xuống. Nó giang rộng đôi cánh quạt thẳng về phía Phong Tình Cổ Thi và Ma Thần Cát Giã. Từ đôi cánh của Bạch Hạc Nhi hai đạo cuồng phong mãnh liệt thổi cát đá nhằm hai lão ma tập kích.

Trong cơn lốc cát đá, Ma Thần Cát Giã lẫn Phong Tình Cổ Thi phải hoành bộ tháo lùi hai trượng. Khi hai lão trụ thân cũng là lúc Bạch Hạc Nhi dùng đôi chân quắp lấy Bạch Hạc Tiên Tử và Hàn Quân Đạt lao vụt lên bầu trời cao.

Ma Thần Cát Giã phát hiện ra Bạch Hạc Nhi quắp Bạch Hạc Tiên Tử và Quân Đạt đào thoát, mắt lộ hung quan, liền phóng ra đạo Chỉ Điện Di Sơn truy bức theo cánh hạc, nhưng đạo chỉ của lão chỉ đánh vào khoảng không trong khi Bạch Hạc Nhi đã lướt gió vùn vụt lướt về phía trời tây mất dạng.

Ma Thần Cát Giã thở dốc, nói:

- Tiểu tử, dù ngươi có chạy thoát khỏi tay ra lần này nhưng cũng có ngày lão phu sẽ tìm ra ngươi.

Mọi sự biến xảy ra chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng để lại một quang cảnh đổ nát, đất bị cày xới, và những bụi cây ven đường chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Ma Thần Cát Giã quay lại đối mặt với Phong Tình Cổ Thi. Lão gằn giọng nói:

- Bây giờ thì chẳng còn gì để lão huynh và Cát Giã lão đệ tranh đoạt. Kiếu từ!

Ma Thần Cát Giã dứt lời trổ luôn khinh thuật thượng thừa thoát đi như cơn gió thoảng.

Gian Thiên bước đến bên Phong Tình Cổ Thi:

- Phong Tình lão huynh, ả nha đầu đó đã phỗng tay trên của lão huynh, nhưng lão huynh biết danh tánh của ả, ắt biết nơi trú ngụ. Gian mỗ sẽ điều động tất cả cao thủ Tụ Nghĩa Đường, cùng lão huynh truy sát ả.

Phong Tình Cổ Thi nheo mày:

- Ngươi tưởng Tiên Cung là Tụ Nghĩa Đường của ngươi à?

Phong Tình Cổ Thi bỏ đi mặc Gian Thiên đứng ngờ nghệch như một con rối.

Gian Thiên nhìn theo Phong Tình Cổ Thi lắc đầu rồi khẽ mỉm cười.

Song Tà Tử Diện bước đến bên Gian Thiên.

Ngô Can nói:

- Gian đại hiệp, chúng ta quay trở về Tụ Nghĩa Đường chứ?

Gian Thiên lắc đầu:

- Ồ không, tại sao lại quay về Tụ Nghĩa Đường?

- Ơ... chẳng lẽ ở đây à?

- Chúng ta không quay về Tụ Nghĩa Đường, và cũng chẳng ở đây làm gì.

- Thế theo đại hiệp chúng ta đi đâu?

- Đến khu vườn thược dược của Bát Thiên Vương. Dù cho Hàn Quân Đạt có bị Bạch Hạc Tiên Tử bắt đi, nhưng theo ý Gian mỗ y cũng phải mò đến Bát Thiên Vương mà thôi.

- Y còn sống được sao?

- Cái mạng của gã lớn lắm, không chết được đâu, biết đâu chúng ta lại gặp may mà có cả Bạch Hạc Tiên Tử nữa.

Chương 16: Lâm Đại Nạn Gặp Kỳ Duyên

Bạch Hạc Nhi quắp Bạch Hạc Tiên Tử và Hàn Quân Đạt đập cánh lướt gió bay về hướng Tây. Bạch Hạc Tiên Tử nhìn qua Quân Đạt thấy dung diện chàng hiện những nét khốn khổ vô cùng.

B

Bạch Hạc Tiên Tử nói:

- Ngươi có bị gì không?

Quân Đạt không trả lời nàng mà chỉ nghiến bặm môi.

Bạch Hạc Tiên Tử hỏi lại:

- Sao ngươi không trả lời bổn cô nương?

Quân Đạt cúi gầm mặt, mặt chàng ướt đẫm mồ hôi.

- Để ta coi mạch của ngươi xem trong người ngươi thế nào.

Bạch Hạc Tiên Tử vừa toan với tay qua nắm lấy tay Quân Đạt thì chàng hoảng hốt nói:

- Đừng... đừng chạm vào ta.

Bạch Hạc Tiên Tử cau mày:

- Ngươi sao vậy?

Quân Đạt hấp tấp nói:

- Trong người ta có ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, có lấy thì lịnh cho chim hạc thả ta xuống đất rồi lấy. Lấy xong cô nương phải đi ngay lập tức.

Nghe giọng Quân Đạt có vẻ khẩn trương, Bạch Hạc Tiên Tử càng thắc mắc hơn.

Nàng ôn nhu nói:

- Tất nhiên bổn tiên tử sẽ lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ và cả ngọn tiểu hắc kỳ nữa, nhưng trước khi lấy

ta cần xem qua nội thể ngươi có bị gì không.

- Tiểu hắc kỳ của ta đã bị người khác lấy rồi. Còn hiện tại, Quân Đạt sắp... Hãy mau lịnh cho chim hạc thả Quân Đạt xuống đất, nhanh lên.

Quân Đạt quay sang nhìn Bạch Hạc Tiên Tử:

- Mau lịnh cho chim hạc thả ta xuống đất. Nhanh lên đi.

- Ngươi muốn chết hay sao mà hối thúc ta lịnh cho chim hạc thả ngươi xuống đất.

Ngươi rơi xuống đất thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

- Sao cũng được. Nếu Quân Đạt không đến được chỗ Bát Thiên Vương thì chết cũng được. Muộn lắm rồi, hãy mau lịnh cho chim hạc thả ta ra rồi cô nương tìm đến xác ta mà lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ.

- Bổn tiên tử chỉ muốn đoạt hai ngọn tiểu kỳ chứ không muốn giết ngươi đâu.

- Cô nương muốn giết Quân Đạt hay không không thành vấn đề, nhưng lúc này ta đang muốn chết.

Bạch Hạc Tiên Tử cau mày:

- Tại sao công tử muốn chết?

Quân Đạt nhìn qua nàng, đôi tinh nhãn của chàng đỏ au tưởng như sắp rỉ máu. Quân Đạt nghiến răng:

- Ta sắp tẩu hỏa nhập ma, hãy lịnh cho chim hạc thả ta ra để cho Quân Đạt chết.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn chàng rồi ngước lên nói với Bạch Hạc Nhi:

- Bạch nhi, đưa chúng ta xuống đất.

Bạch hạc rúc lên hai tiếng, đảo một vòng tròn rộng rồi từ từ sà xuống đất.

Bạch Hạc Tiên Tử và Quân Đạt vừa được Bạch Hạc Nhi thả xuống đất, nó chưa kịp bay lên thì bất ngờ có chiếc vòng răng cưa rít trong không khí, kết thành hình chữ phẩm vùn vụt lao đến nhanh không thể tả.

Nghe tiếng binh khí rít trong không khí, Bạch Hạc Tiên Tử giật mình, nàng quát lớn:

- Bạch Hạc Nhi cẩn thận.

Cùng với tiếng quát đó, Bạch Hạc Tiên Tử trổ luôn khinh thuật lăng ba hư bộ, phát tác tuyệt thức

Khai Vân Tích Địa, nhắm ba đóm sáng đón đỡ cho Bạch Hạc Nhi.

Âm thanh rít lên nghe buốt cả màng óc:

- Rét...

Mặc dù Bạch Hạc Tiên Tử đã dụng năm phần nguyên âm phát tác chưởng khí Khai Vân Tích Địa, nhưng những vòng tròn bạch quang kia vẫn vùn vụt xuyên qua vùng chưởng khí của nàng mà lao đến Bạch Hạc Nhi.

Bạch Hạc Tiên Tử hốt hoảng thét lên:

- Bạch Hạc Nhi!

Ba đốm sáng lướt đến Bạch Hạc Tiên Tử, nhưng nàng chỉ một mực lo lắng cho sinh mạng của Bạch Hạc Nhi mà không để tâm đến bản thân mình.

Chỉ trong chớp mắt nữa thôi thì ba chiếc vòng răng cưa chuyên công phá nội lực sẽ như lưỡi hái tử thần cướp đi sinh mạng của Bạch Hạc Tiên Tử.

Chim hạc như nhận biết sự nguy hiểm đã chụp đến Bạch Hạc Tiên Tử, liền rúc lên những tiếng kêu hoảng loạn, trong khi đó Bạch Hạc Tiên Tử chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi lưỡi hái tử thần.

- Rét...

- Chát... chát... chát.

Ba chiếc vòng răng cưa chạm vào ba vòng chỉ công với sức mạnh mãnh liệt đánh bật trở lại. Nghe những âm thanh đó vang ngay bên tai mình, Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình nhìn lại, thấy Quân Đạt với đôi tinh nhãn đỏ như hai hòn than và những nét khốn khổ hiện lên mặt, đồng thời trên đỉnh đầu xuất hiện một sợi chỉ khí đen kịt.

Bạch Hạc Tiên Tử buột miệng nói:

- Công tử đã cứu ta.

- Quân Đạt không còn sức chịu đựng nữa đâu.

Quân Đạt nói xong mấy lời đó té khuỵu xuống đất, cùng lúc một chiếc kiệu bằng lụa trắng phiêu diêu lướt đến.

Chim hạc vừa thấy chiếc kiệu lụa đã rúc lên liên tục mấy tiếng rồi đập cánh lướt đến toan quắp Bạch Hạc Tiên Tử, nhưng từ trong chiếc kiệu một đạo kình âm nhu cuồn cuộn ập đến Bạch Hạc Nhi.

Bạch Hạc Tiên Tử lạng bộ nói với chim hạc:

- Bạch nhi chạy đi.

Chim hạc quạt hai cánh tạo một luồng cuồng phong đón lấy đạo kình của người trong kiệu.

- Ầm...

Bạch Hạc Nhi như cánh diều giấy bị gió lốc thổi bật về sau. Chim hạc rúc lên một tiếng rồi bay thẳng lên không trung, nhưng đường bay của nó không còn uyển chuyển nhẹ nhàng nữa, mà chao đảo như một cánh diều đứt dây không định hướng.

Trong lúc Bạch Hạc Nhi hứng đạo kình của đối phương thì Bạch Hạc Tiên Tử đã phi thân lướt đến bên Quân Đạt. Nàng cắp lấy Quân Đạt trổ khinh công băng mình đi.

Từ trong chiếc kiệu bằng lụa, một mỹ phụ vận phục trang vương triều lướt ra. Khinh công của mỹ phụ như đạp lên không khí mà lướt đuổi theo Bạch Hạc Tiên Tử.

Mặc dù Bạch Hạc Tiên Tử đã trổ hết bản lãnh khinh công nhưng khoảng cách giữa nàng và mỹ phụ nhanh chóng thu ngắn lại. Bất ngờ Quân Đạt bừng tỉnh, ngước lên nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ au như hai hòn than hồng.

Chàng thều thào nói:

- Buông ta ra... buông ta ra.

Không màng đến lời nói của Quân Đạt, Bạch Hạc Tiên Tử vẫn cắp chàng lao đi vùn vụt.

Quân Đạt nghiến răng:

- Nếu nàng không thả ta ra thì hối không kịp đâu.

Bạch Hạc Tiên Tử liếc lại phía sau thấy mỹ phụ chỉ còn cách mình không quá mười trượng, thì càng khẩn trương hơn.

Khoảng cách giữa Bạch Hạc Tiên Tử và mỹ phụ thu ngắn thêm ba trượng nữa, và chỉ không bao lâu nữa nhất định mỹ phụ sẽ bắt kịp Bạch Hạc Tiên Tử.

Không biết mỹ phụ đang rượt theo Bạch Hạc Tiên Tử là ai nhưng rõ ràng vẻ mặt của Bạch Hạc Tiên Tử vô cùng khẩn trương và lo lắng, chứng tỏ nàng biết phải hành xử thế nào nếu chạm mặt với người này.

Khoảng cách thâu ngắn hơn, giờ chỉ còn không quá năm trượng. Lúc này Bạch Hạc Tiên Tử nghe

được cả tiếng y trang của mỹ phụ giũ phần phật sau lưng mình. Nàng bất giác lo âu, nếu như mỹ phụ lại thi triển những chiếc vòng răng cưa công phá nội công thì quả là nàng chẳng còn sinh lộ.

Đúng như Bạch Hạc Tiên Tử dự đoán, mỹ phụ vừa rút ngắn khoảng cách còn bốn trượng lập tức lấy những chiếc vòng răng cưa từ trong thắt lưng hườm sẵn trên tay. Những chiếc vòng óng ánh sắc bạch quang như phát tác tử khí chết chóc.

Mỹ phụ nói:

- Bạch Hạc nha đầu, nếu ngươi không muốn chết thì hãy dừng lại.

Bạch Hạc Tiên Tử nghe tiếng nói cất lên ngay sau lưng mình cùng lúc kịp phát hiện ra một cửa hang đá phía trước. Từ trong hang đá đó bốc ra mùi phân dơi nồng nặc, mà bất cứ ai ngửi cũng không dằn được cơn buồn nôn.

Bạch Hạc Tiên Tử nhủ thầm:

- "Sinh lộ của mình ở phía trước đây rồi".

Cùng với ý nghĩ đó, Bạch Hạc Tiên Tử bất thần vung tả thủ về phía sau. Cái vung tay của nàng trông thật nhẹ nhàng nhưng liền đó ngọn phi châm tập kích mỹ phụ.

Mỹ phụ gằn giọng:

- Bạch Hạc nha đầu dám to gan.

Mỹ phụ vừa nói vừa dụng hai ngón tay bắt lấy mũi phi châm một cách dễ dàng, nhưng chỉ khoảnh khắc mỹ phụ hơi đảo bộ thì Bạch Hạc Tiên Tử đã cắp Quân Đạt băng luôn vào hang đá.

Mỹ phụ vừa lướt đến liền dừng cước tốc, cau mày. Dung diện của mỹ phụ sa sầm xuống, rồi liền sau đó là những cơn nôn mửa chẳng khác gì người say rượu. Mỹ phụ gượng lắm mới kìm được cơn buồn nôn lại, thối lui luôn ba trượng đứng nhìn cửa hang.

Mỹ phụ hét lớn:

- Bạch Hạc nha đầu, sao ngươi chọn chi cái hang hôi thối để trốn, mau ra đây đi.

Bên trong hang Bạch Hạc Tiên Tử cũng không kiềm được cơn buồn nôn. Nàng nôn thốc nôn tháo, nôn đến mật xanh mật vàng, nhưng cũng ráng gượng chịu đựng.

Mùi phân dơi cứ xồng xộc xông vào mũi nàng nhưng Bạch Hạc Tiên Tử vẫn cố gượng cắp Quân Đạt tiến sâu vào trong hang. Người không bị nôn chính là Quân Đạt, chàng giương mắt đỏ hoe nhìn Bạch Hạc Tiên Tử chằm chằm. Trông chàng như một gã ngây ngây dại dại nhìn Bạch Hạc Tiên Tử

không nói một tiếng nào.

Trong hang tối âm u nhưng Bạch Hạc Tiên Tử vẫn trổ khinh thuật thoát đi mặc dù nàng biết mỹ phụ sẽ không truy đuổi mình nữa. Đi sâu vào trong hang dơi, Bạch Hạc Tiên Tử cảm nhận những luồng gió lùa mát lạnh xua tan mùi ẩm thấp lẫn mùi phân dơi tanh hôi.

Bạch Hạc Tiên Tử thở ra khoan khoái.

Bạch Hạc Tiên Tử dừng bước quay lại. Nàng nghe những lời miệt thị của mỹ phụ cất lên bên ngoài cửa hang dơi dội vào vách đá vang lên lồng lộng.

Đứng một lúc, Bạch Hạc Tiên Tử nghĩ thầm:

- "Nếu mình đứng đây lâu không chừng Khác Thủy Phượng có thể liều lĩnh mà bỏ qua tiểu tiết mùi phân dơi mà xông vào thì mình không còn đường thoát thân nữa, hay nhất phải tìm lối ra đi trong hang này.".

Bạch Hạc Tiên Tử nghĩ vậy bèn cắp Quân Đạt quyết định tiến sâu hơn nữa vào trong hang.

Càng vào sâu, Bạch Hạc Tiên Tử càng cảm nhận những luồng gió man mát thổi khiến thần trí vô cùng sảng khoái. Nàng nghĩ tiếp:

- "Nhất định phải có lối ra phía sau hang dơi này.".

Bạch Hạc Tiên Tử sực nghĩ tới Quân Đạt, nhìn xuống nàng khẽ gọi:

- Công tử.

Bạch Hạc Tiên Tử nhận thấy vẻ mặt Quân Đạt ngây dại bèn cau mày:

- Công tử cảm nhận trong nội thể như thế nào?

Quân Đạt tròn đôi mắt đỏ hoe nhìn nàng không chớp.

Bạch Hạc Tiên Tử thả chàng xuống:

- Sao công tử nhìn ta như vậy?

Mặc cho nàng hỏi, Quân Đạt chẳng hề trả lời, khiến cho Bạch Hạc Tiên Tử cảm nhận trước mắt mình là một gã công tử vô thần, vô cảm, ngơ ngơ ngẩn ngẩn như một xác chết biết thở mà thôi.

Một luồng gió mát thổi tới, khiến Bạch Hạc Tiên Tử hít luôn một luồng dưỡng khí thật sâu. Thần trí nàng sảng khoái vô cùng.

Nàng nhìn Quân Đạt hỏi:

- Công tử có nghe Bạch Hạc Tiên Tử nói không?

Quân Đạt vẫn im lặng nhìn nàng.

- Công tử sao vậy? Chúng ta đang bị Khác Thủy Phượng truy sát, công tử có biết không?

Quân Đạt cũng không trả lời Bạch Hạc Tiên Tử.

- Công tử không nhận biết gì hay sao? Chúng ta vào trong hang để tìm đường thoát thân nhé.

Quân Đạt cũng chỉ giương mắt đỏ hoe nhìn Bạch Hạc Tiên Tử.

Nàng cau mày rồi vỗ nhẹ vào má Quân Đạt:

- Công tử sao lại ngây dại ra như thế này?

Bạch Hạc Tiên Tử thở dài, lắc đầu. Nàng muốn bỏ Quân Đạt lại sau khi đoạt lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ nhưng ý niệm đấy chỉ lướt qua thì nghĩ lại, nếu không có Quân Đạt thì nàng và Bạch Hạc Nhi đã tán mạng bởi ba chiếc vòng công phá nội lực của Khác Thủy Phượng.

Bạch Hạc Tiên Tử thở dài rồi nắm tay Quân Đạt dắt đi:

- Bạch Hạc Tiên Tử sẽ đưa công tử đến đại phu.

Quân Đạt quả nhiên để mặc Bạch Hạc Tiên Tử dẫn mình đi. Trông chàng chẳng khác nào một kẻ mộng du ngớ ngẩn, mặc tình cho Bạch Hạc Tiên Tử dẫn đi đâu cũng được.

Tiến sâu vào trong hang dơi cho đến khi Bạch Hạc Tiên Tử dừng bước bởi cái đầm rộng độ ba trượng cắt ngang đường đi của hai người.

Bạch Hạc Tiên Tử lưỡng lự nhìn đầm nước mà nghĩ:

- "Qua được đến bên kia chắc mình sẽ ướt hết y phục.".

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Bạch Hạc Tiên Tử vẫn thả chân xuống đầm nước. Cái đầm không sâu, nước chỉ đến ngang ngực nàng thôi, nước trong đầm lại dịu mát nên Bạch Hạc Tiên Tử quyết dẫn Quân Đạt qua bờ đầm bên kia.

Nàng dẫn Quân Đạt dò dẫm từng bước xuống đầm từ từ tiến sang phía bờ bên kia. Ra đến giữa đầm, bất chợt Bạch Hạc Tiên Tử thấy có ánh sáng mập mờ từ dưới nước rọi lên.

Nàng tò mò cúi mình xuống sát mặt nước nhìn, mới phát hiện ra một đóa liên hoa nở dưới mặt

nước. Thấy đóa liên hoa đó phát hào quang, Bạc hạc tiên tử thò tay xuống ngắt lấy đưa lên khỏi mặt nước. Mùi thơm từ liên hoa tỏa ra ngào ngạt, cùng lúc nước trong đầm nóng dần lên.

Bạch Hạc Tiên Tử thấy sự kiện lạ kỳ đó, vội vàng kéo Quân Đạt bước nhanh hơn. Hai người vừa lên đến bờ bên kia thì nước trong đầm sôi sùng sục.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn đóa liên hoa nghĩ thầm:

- "Nước trong đầm này mát lạnh được là do đóa liên hoa này. Như vậy đóa liên hoa nhất định là trân dược trên thế gian này rồi, mình sẽ mang về dâng cho Thái mẫu.".

Ý niệm đó còn đọng trong đầu nàng thì đại huyện hội âm nhói buốt, Bạch Hạc Tiên Tử giật mình nhìn lại thì đã bị Quân Đạt ôm ghịt vào lòng.

Bạch Hạc Tiên Tử thất kinh:

- Ngươi... ngươi làm gì vậy?

Nàng vừa nói vừa toan phát tác chưởng kình vỗ vào đầu Quân Đạt nhưng hỡi ơi tứ chi đã bủn rủn không còn chút khí lực nào cả.

Quân Đạt lõ cặp mắt đỏ au nhìn Bạch Hạc Tiên Tử. Chạm vào cặp mắt như hai hòn than của chàng Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình:

- Ngươi tính làm gì vậy?

Quân Đạt chẳng hề mở miệng mà cứ giương cặp mắt hau háu nhìn Bạch Hạc Tiên Tử rồi bất thần chộp vào trang y của nàng bứt ra.

- Ngươi... ngươi không được làm bậy... ngươi...

Vô tình tay Quân Đạt chụp trúng đóa liên hoa phát hào quang. Hào quang của đóa liên hoa như hấp lấy đôi mắt đỏ hoe của chàng.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn Quân Đạt không chớp mắt. Nàng lắp bắp nói:

- Ta đã cứu ngươi. Ngươi đừng giở trò sàm sỡ với ta nghe.

Quân Đạt như không nghe tiếng của Bạch Hạc Tiên Tử mà đưa luôn cả đóa liên hoa vào miệng nhai nhồm nhoàm. Trông Quân Đạt ăn đóa liên hoa mà ngỡ như kẻ cuồng tâm loạn trí chỉ biết ăn mà thôi.

Bạch Hạc Tiên Tử tròn mắt:

- Ngươi điên rồi à?

Quân Đạt nuốt trọn đóa liên hoa tưởng như người bị đói lâu ngày. Cả cơ thể Quân Đạt bất giác phát quang xanh rờn, rồi như mãnh thú bị bứt rứt bởi sự giam cầm mà ngửa mặt rú lên lồng lộng:

- Hu... hu... hu Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình:

- Ngươi... ngươi làm ta sợ.

Quân Đạt quay ngoắt lại nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ au như tóe lửa.

Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình lần nữa:

- Ngươi tính làm gì ta?

Chương 17: Kẻ Phản Trắc, Người Chịu Tội

Du Tăng đại sư chắp tay niệm phật hiệu:

D

- A Di Đà Phật.

Đại sư thâm trầm, hướng mắt nhìn đôi vợ chồng chủ nhân Xà đảo, ôn tồn nói:

- Nếu Tích đảo chủ và phu nhân muốn thỉnh giáo võ công của bần tăng thì bần tăng thỉnh hai vị lên Giảng Võ đường.

Lâm Diệp Tuyền nhếch mép, nhún vai nói:

- Lão hòa thượng thỉnh chúng ta lên Giảng Võ đường để tỷ thí võ công, sao không đấu luôn một trận ở tại đây để phân tài cao thấp?

- A Di Đà Phật, Long Thiền tự có chỗ để tập võ và ấn chứng võ công.

Lâm Diệp Tuyền hừ nhạt một tiếng:

- Nói vậy chứ bổn nương nương biết rồi. Lão hòa thượng sợ tỷ thí ở đây rồi chúng ta nhân cơ hội phóng thích cho Nhiếp Thần Quân chứ gì?

- Chỉ khi nào nhị vị đảo chủ khống chế được bần tăng mới có được chìa khóa mở thiên lao và xiềng xích cho lão Thần Quân.

Tích Lịch Bang hướng mắt về phía ô cửa tò vò, trầm giọng nói:

- Lão Thần Quân nghe rồi chứ? Nếu như ta và phu nhân phóng thích cho lão, thì lão có đồng ý dâng tặng chúng ta ngọn tiểu bạch kỳ không?

Đôi mắt Nhiếp Thần Quân chớp liên tục chứng tỏ lão đang kích động sau câu nói của Tích Lịch Bang.

Nhiếp Thần Quân gật đầu:

- Bổn Thần Quân ở trong này quá lâu rồi, nên chẳng còn hứng thú với ngọn tiểu bạch kỳ nữa. Nếu như Tích đảo chủ và phu nhân phóng thích lão, thì lão sẽ dâng tặng ngay ngọn tiểu bạch kỳ.

Tích Lịch Bang mỉm cười nói với Nhiếp Thần Quân:

- À, lão Thần Quân chẳng còn hứng thú với tiểu bạch kỳ thì hãy trao cho ta đi, rồi chúng ta sẽ phóng thích lão.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt:

- Chưa gì Tích đảo chủ đã lòi mặt chuột rồi. Bộ hai người tưởng Du Tăng hòa thượng dễ khuất phục lắm hay sao? Huống chi lão phu trao tiểu bạch kỳ cho hai người rồi hai người bỏ đi thì lão mất cả chì lẫn chài.

Nhiếp Thần Quân cười khảy rồi tiếp:

- Lão phu không dễ bị hai người qua mặt đâu. Tích đảo chủ và phu nhân không phóng thích được lão phu thì đến đại hội chư tăng cũng có người phóng thích lão mà thôi.

Nhiếp Thần Quân quay lại Du Tăng đại sư:

- Lão hòa thượng nghe lão Thần Quân nói rồi chứ? Có lẽ chúng ta phải động chân động tay để phân tài. Nếu lão hòa thượng thắng được chúng ta thì chúng ta sẽ bỏ đi ngay, còn nếu như thua thì cổ tự Long Thiền này sẽ thuộc về Xà đảo.

- A Di Đà Phật, bần tăng không thể mang chùa ra đánh cược với hai vị.

Lâm Diệp Tuyền chen vào:

- Tướng công nói với bọn hòa thượng làm gì. Cứ thu phục lão hòa thượng Du Tăng ắt Long Thiền tự thuộc về chúng ta. Lúc đó tướng công muốn gì chả được.

Tích Lịch Bang gật đầu:

- Phu nhân nói đúng.

Y lại nhìn Du Tăng đại sư:

- Lão hòa thượng muốn ấn chứng võ công của Tích mỗ và phu nhân trên Giảng Võ đường?

- A Di Đà Phật, Giảng Võ đường tiện cho nhị vị thi triển võ công tuyệt thức của Xà đảo.

- Xem lão hòa thượng cũng có bản lãnh nên mới khảng khái tự tin như vậy.

Lâm Diệp Tuyền nhìn Du Tăng:

- Mời lão hòa thượng.

- Mời.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền trở gót quay ra, theo sau hai người là Du Tăng đại sư cùng với Lục Chỉ Thần Thâu và Tri Ngộ Năng.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình lưỡng lự, ghé mắt nhìn qua ô cửa tò vò.

Y khẽ gọi:

- Lão Thần Quân.

Nhiếp Thần Quân không nhú đầu lên mà cất tiếng nói:

- Bây giờ thì Long Thiền tự của sãi nhỏ có chuyện rồi đó. Nếu như sư phụ của tiểu hòa thượng không đối đầu lại Tích Lịch Bang và phu nhân của gã thì tiểu hòa thượng có phóng thích lão không?

- Võ công của hai người đó lợi hại lắm hay sao mà lão Thần Quân lại nói như vậy?

Nhiếp Thần Quân nhú đầu lên ô cửa tò vò nhìn Lỗ Trình:

- Tất nhiên là lợi hại rồi. Lão phu không dấu ngươi, Tích Lịch Bang và phu nhân của y cũng là chủ nhân tử kỳ, lão biết họ có cách để khống chế tuyệt thức Di Hình Hoán Thức cước pháp của sư phụ ngươi.

- Vậy sư phụ sẽ bại bởi đôi vợ chồng Xà đảo sao?

- Tất nhiên rồi. Sư phụ ngươi không thua về võ công nhưng nhất định sẽ bại bởi thủ đoạn của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Họ ở Xà đảo, dã tâm của họ cũng chẳng khác gì rắn độc.

- Vậy Lỗ Trình phải làm sao bây giờ?

- Còn làm sao nữa ngoài cách tiểu sãi phải phóng thích lão phu để lão có thể hỗ trợ cho sư phụ ngươi.

Lỗ Trình nheo mày:

- Như vậy thì phạm vào điều cấm kỵ mà Thiếu Lâm tự đã giao phó cho Long Thiền tự.

- Tùy người. Khi nào sư phụ tiểu hòa thượng thảm bại rồi thì lão cũng sẽ được Tích Lịch Bang và phu nhân của y phóng thích. Lúc đó tiểu hòa thượng đừng trách lão Thần Quân không nhớ đến mấy

miếng thịt mà ngươi đã nuôi ta bấy lâu.

Lỗ Trình thở dài một tiếng:

- Được rồi, để Lỗ Trình lên Giảng Võ đường thị trận. Nếu đúng như lời lão Thần Quân nói thì Lỗ Trình sẽ phóng thích lão Thần Quân nhưng lão phải giúp cho sư phụ đó.

- Ngươi tin lão phu đi. Lão phu không thể bỏ ngươi được đâu.

- Lão Thần Quân nhớ giữ lời đó.

Nhiếp Thần Quân mỉm cười:

- Lão phu sẽ vì ngươi mà.

Lỗ Trình quay lưng chạy ra ngoài thiên lao bỗng nhiên có tiếng ầm ì như sấm động vang lên ở Giảng Võ đường.

Lỗ Trình vừa chạy đến ngưỡng cửa Giảng Võ đường thì sững sờ thất thần, bởi bên trong có không biết bao nhiêu là rắn. Rắn bò ngổn ngang mọi ngóc ngách và Lục Chỉ Thần Thâu đang trổ hết bản lĩnh vô hình thủ để bắt rắn nhưng vẫn không xuể.

Trong khi đó Du Tăng đại sư đứng đối mặt với Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Mặc dù đứng đối diện với Du Tăng đại sư và có Tích Lịch Bang đứng bên cạnh nhưng Lâm Diệp Tuyền vẫn uốn éo chẳng khác nào con rắn cái đang lên cơn động tình.

Tích Lịch Bang không màng đến hành động vô cùng bỉ ổi của phu nhân mà cứ chằm chằm nhìn Du Tăng.

Tích Lịch Bang nói:

- Nếu như lão hòa thượng tỷ thí với chúng ta thì vô tình lão sẽ phạm giới sát sinh, đường tu của lão khó mà đến hầu phật tổ Như Lai.

- A Di Đà Phật. Nếu đảo chủ và phu nhân sợ bần tăng phạm tội sát giới thì hãy rời khỏi Thiền Long tự.

Lâm Diệp Tuyền uốn người nhỏ nhẻ nói:

- Rời khỏi đây sao được. Lão hòa thượng giao chùa cho bổn nương và tướng công thì đúng hơn.

- Bần tăng không thể giao chùa cho Tích chủ và phu nhân.

- Thế thì lão hòa thượng sẽ phạm vào sát giới Lâm Diệp Tuyền vừa nói vừa vặn người quay sang Tích Lịch Bang:

- Tướng công, chúng ta đuổi lão hòa thượng đi chứ.

Tích Lịch Bang gật đầu.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền phối hợp chưởng ảnh với nhau rồi hướng mắt về phía Du Tăng, Tích Lịch Bang nói:

- Nếu lão hòa thượng đỡ được tuyệt thức Long Thiên Phụng Vũ trong tiểu tử kỳ thì tích mỗ sẽ ra khỏi đây ngay.

Du Tăng đại sư cau mày:

- Mời nhị vị xuất thủ phát chiêu!

Lời nói còn đọng trên môi Du Tăng đại sư thì Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền đồng loạt phát tác tuyệt công kỳ chiêu long thiên phụng.

Hai người đang phối hợp đột ngột tách ra như hai con trốc quay vùn vụt, Thân pháp của họ được một lớp khí kình che chắn tạo thành lớp màn khí màu nâu mờ nhạt. Hai con trốc từ hai hướng đồng loạt áp thẳng vào Du Tăng đại sư.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền như lướt trên đầu mãng xà, tạo thành một thế đôi công hòng bóp nát đối phương.

Mặc dù thấy thế công của đối phương mãnh liệt va tàn khốc nhưng Du Tăng đại sư không tỏ lộ chút dao động nào. Đại sư chờ cho hai con trốc khí còn cách mình độ một gang tay thì thi triển di hình hoán cước pháp thoát đi.

Du Tăng thoát ra khỏi vòng cương soát của hai con trốc khí kình của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền một cách dễ dàng. Tri Ngộ Năng ngỡ đâu hai con trốc sẽ va chạm vào nhau nhưng không, hai con trốc khí kình lại hợp nhất.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền hoàn nguyên thân ảnh.

Tích Lịch Bang nhìn Du Tăng chằm chằm buột miệng nói:

- Di Hình Cước Pháp của lão hòa thượng quả thật lợi hại.

- A Di Đà Phật, Tích đảo chủ quá khem. Di Hình Cước Pháp của bần tăng chỉ dụng để đi khất thực mà thôi.

Lâm Diệp Tuyền chen vào:

- Lợi hại thì có lợi hại nhưng cũng không thể nào bằng tuyệt kỹ Long Thiên Phụng Vũ của bổn nương nương và tướng công.

Lâm Diệp Tuyền nói xong, chẩu miệng huýt sáo.

Tiếng huýt sáo của Lâm Diệp Tuyền vừa cất lên, lũ rắn độc cất đầu lên nhìn Du Tăng đại sư.

Du Tăng đại sư lần chuỗi hạt:

- A Di Đà Phật, bần tăng chỉ muốn ấn chứng võ công với nhị vị đảo chủ chứ không muốn sát hại những con vật vô tội này.

Tích Lịch Bang nói:

- Lão không muốn hại chúng thì nên chịu thua mà tự nguyện rời khỏi đây đi.

- Điều đó thì bần tăng không làm được.

- Nếu lão hòa thượng không muốn giao Long Thiền tự cho Tích mỗ thì hãy giao ngọn u linh kỳ và Nhiếp Thần Quân cũng được.

- Điều đó bần tăng cũng không thể làm được.

- Vậy thì lão muốn Tích mỗ và phu nhân nặng tay với lão đây.

- A Di Đà Phật.

Lời phất hiệu của Du Tăng vừa dứt thì lũ rắn độc đã như bầy thiêu thân lao vùn vụt vào Du Tăng đại sư. Du Tăng đại sư cau mày, tay lần chuỗi hạt, thi triển Di Hình Cước Pháp luồn lách qua những kẽ hở để tránh những con rắn độc giết người trong nháy mắt.

Du Tăng đại sư không muốn sát sinh, nên tuyệt nhiên chỉ dụng mỗi tuyệt thức Di Hình Cước Pháp luồn lách mà né tránh, nhưng lũ rắn chẳng biết lão đại sư đã ân xá cho chúng mà còn hung tợn hơn lao vào Du Tăng như những mũi tên sống truy bắt cái đích linh hoạt và huyền ảo kia.

Lũ rắn độc bỏ hẳn Lục Chỉ Thần Thâu mà bâu lấy Du Tăng đông như bầy thiêu thân vây lấy ánh sáng. Mặc dù Du Tăng đã trổ hết tuyệt kỹ di hình tuyệt pháp khổ luyện trong ngọn u linh kỳ, giờ thì chẳng còn thấy nhân dạng đại sư đâu mà chỉ còn chiếc bóng cà sa nhàn nhạt lúc hiện bên phải, lúc hiện bên trái nhưng lão đại sư vẫn bị lũ rắn dồn về một góc Giảng Võ đường.

Tri Ngộ Năng xe cọng râu dài nhìn Du Tăng khẽ mỉm cười. Lão đoán chỉ trong khoảnh khắc nữa,

nếu như Du Tăng không mở sát giới thì nhất định sẽ bị lũ rắn độc cắn chết.

Tri Ngộ Năng bất giác ao ước cho lũ rắn độc kia giết được Du Tăng.

Trong khi Du Tăng bận đối phó với lũ rắn độc bằng Di Hình Cước Pháp thì Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thong dong đứng thị trận.

Tích Lịch Bang bất chợt nhìn về phía Tri Ngộ Năng. Trong đầu lão xà chủ lóe lên ý nghĩ.

- "Sao mình không bắt tên hòa thượng có cọng râu dài này làm áp lực khiến lão hòa thượng Du Tăng phải khuất phục mình".

Tích Lịch Bang vừa nảy ý nghĩ đó liền hành động. Lão đang đứng bên cạnh Lâm Diệp Tuyền, bất ngờ phi thân lên cao, quẫy mình như con rồng uốn khúc trên không trung, lao thẳng đến Tri Ngộ Năng. Đôi song thủ của Tích Lịch Bang vươn ra trông tựa đôi vuốt rồng từ trên cao chộp xuống con mồi.

Tri Ngộ Năng biến sắc thốt lên:

- Ý... Sao lại tập kích ta.

Tri Ngộ Năng vừa thốt lên hết câu thì đôi trảo công của Tích Lịch Bang đã chộp lấy bờ vai của lão.

Tri Ngộ Năng giãy nảy:

- Đừng giết Tri bần tăng.

- Tích mỗ sao lại không giết hòa thượng chứ. Bộ làm hòa thượng la Tích mỗ không được hạ thủ sao?

Tri Ngộ Năng rùng mình sau khi nghe mấy lời phát ra từ cửa miệng của lão đảo chủ.

Lão lí nhí nói:

- Tích đảo chủ đừng giết bần tăng... bần tăng sẽ giúp đảo chủ hạ thủ Du Tăng hòa thượng.

Tích Lịch Bang tròn mắt:

- Ngươi nói gì?

Tri hòa thượng nhanh nhẩu nói luôn:

- Tích đảo chủ đừng giết bần tăng thì bần tăng sẽ giúp đảo chủ hạ thủ Du Tăng sư huynh.

Tích Lịch Bang nhìn thẳng vào mặt Tri Ngộ Năng. Đôi thần nhãn của Tích Lịch Bang sáng ngời như đôi mắt đại mãng xà.

- Tri hòa thượng nói thật đấy chứ?

- Bần tăng nói bằng tâm của mình.

- Được lắm, thề thì ngươi giúp Tích mỗ đi!

Tri Ngộ Năng gật đầu như tế sao:

- Được... được, bần tăng sẽ giúp Tích đảo chủ.

Tri Ngộ Năng vừa hướng mắt về phía Du Tăng đại sư đang dụng Di Hình Cước Pháp luồn tránh bọn rắn độc để thoát ra ngoài. Tri hòa thượng bất ngờ rú lên thảm thiết nghe mà ngỡ như lão vừa bị trọng thương sắp chết đến nơi.

- A... a... a... a...

Tiếng rú thảm thê của Tri Ngộ Năng dội đến thính nhĩ của Du Tăng đại sư khiến cho đại sư giật mình, chỉ một chút xao lãng vì phân tâm bởi tiếng rú thảm của Tri hòa thượng mà bộ pháp của lão đại sư chậm lại. Sự biến chỉ diễn ra trong khoảng thời gian vừa đúng nửa cái chớp mắt, nhưng cũng đủ cho lũ rắn mổ vào tay Du Tăng ba vết.

Du Tăng vội vàng điểm vào những vết rắn mổ, không cho nọc rắn lan tỏa vào tim.

Lục Chỉ Thần Thâu thấy tình hình bất ổn liền phi thân vào hỗ trợ cho Du Tăng. Vô hình thủ của lão chộp bên trái rồi bên phải, chộp lấy những con rắn độc quẳng vào vách Giảng Võ đường nhưng cũng không xuể.

Lục Chỉ Thần Thâu thét lên một tiếng khi hai con rắn độc mổ trúng bắp đùi lão.

- Ui cha.

Lâm Diệp Tuyền huýt sáo. Lũ rắn độc nghe hiệu lệnh đó liền ngưng tập kích mà vây thành vòng trong quanh Du Tăng và Lục Chỉ Thần Thâu.

Du Tăng chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Nhị vị đảo chủ dùng rắn độc tập kích bần tăng thì đâu phải chúng ta tỷ thí với nhau.

Du Tăng hướng mắt về phía Tích Lịch Bang đang khống chế Tri Ngộ Năng:

- Tri đệ không có liên can, Tích đảo chủ hãy thả y ra.

Tích Lịch Bang quấu trảo thủ vào đại huyệt Thiên Linh Cái của Tri Ngộ Năng:

- Tất nhiên Tích mỗ sẽ thả Tri hòa thượng ra để lão thét lên vài tiếng nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu nghe Tích Lịch Bang nói, cau mày hỏi lại:

- Nói vậy Tích đảo chủ có ý gì?

- Lão sáu ngón muốn hỏi à?

Tích Lịch Bang đẩy Tri Ngộ Năng về phía Du Tăng và Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão sáu ngón hỏi gã đi. Chính Tri hòa thượng đã giúp bầy rắn Rồng của Tích mỗ mổ trúng Du Tăng hòa thượng đó.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình đứng ngoài Giảng Võ đường nghe hết, liền tất tả quay lưng.

Lỗ Trình trổ khinh thuật băng lên đại hồng bảo điện, rồi ra sau lưng tượng phật tổ Như Lai mở cái hộc bí mật lấy ra chiếc chìa khóa đúc bằng thứ thép kim ô tinh đen bóng.

Lỗ Trình nhìn chiếc chìa khóa thầm nói:

- Sư phụ, Lỗ Trình sẽ chịu tội cho người.

Chương 18: Chốn Phật Môn Cũng Nhuốm Bụi Trần

Lâm Diệp Tuyền nhìn Du Tăng cười khẩy rồi nói:

L

- Bổn nương xem ra Tri hòa thượng chẳng có chút thiện cảm với lão trọc Du Tăng.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Phu nhân nói đúng, bần tăng không có thiện cảm với lão hòa thượng Du Tăng.

- Bổn nương nhìn vào mắt ngươi là biết ngay.

Du Tăng chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Tại sao sư đệ nói như vậy?

Tri Ngộ Năng nhìn Du Tăng nói:

- Giờ mà sư huynh còn hỏi nữa à? Nếu huynh hỏi thì đệ sẽ trả lời, đệ cứ thắc mắc sao huynh không lui về Thiếu lâm tự để nhường tòa cổ trì Long Thiền này lại cho đệ? Chẳng lẽ đệ cứ mãi là tên sãi già trông coi hương đèn thôi sao?

- A Di Đà Phật. Suy nghĩ của sư đệ là tà tâm, còn giữ tà tâm đó thì sao sư đệ đến được Tây Thiên hầu Phật tổ.

Tri Ngộ Năng nhún vai:

- Đệ không ham đến Tây Thiên hầu Phật tổ mà chỉ ao ước được làm trụ trì ở Long Thiền tự thôi.

Tri Ngộ Năng quay lại Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền:

- Nếu nhị vị đảo chủ cần ngọn u linh kỳ và chiếc chìa khóa mở thiên lao phóng thích Nhiếp Thần Quân, bần tăng sẽ giúp nhị vị, chỉ cần nhị vị để ngôi cổ tự Long Thiền cho bần tăng quán xuyến.

Tích Lịch Bang mỉm cười, quay sang nói với Du Tăng:

- Lão hòa thượng có vị sư đệ tốt quá khiến cho Tích mỗ cảm tưởng Long Thiền tự của ngươi

chẳng thể nào tu đắc thành chánh quả.

- A Di Đà Phật. Đạo hạnh của kẻ tu hành mỗi người mỗi khác, Tích đảo chủ không nên gán ghép cho tất cả chư tăng trong chùa.

Du Tăng nhìn lại Tri Ngộ Năng:

- Sư huynh rất tiếc cho con đường đạo hạnh của sư đệ.

Lâm Diệp Tuyền uốn éo đến bên Tri Ngộ Năng. Mùi phấn hoa từ thân thể Lâm Diệp Tuyền xộc vào mũi Tri Ngộ Năng, khiến gã hòa thượng bẽn lẽn nhìn Tích Lịch Bang.

Lâm Diệp Tuyền hỏi Tri Ngộ Năng:

- Tri hòa thượng thích ngôi chùa Long Thiền tự này lắm à?

- Bần tăng mơ ước từ lâu rồi, nhưng chỉ vì cây đại thụ Du Tăng nên chỉ có thể tơ tưởng mà thôi.

- Được, bổn nương sẽ giúp Trí hòa thượng được làm trụ trì ngôi chùa Long Thiền này nhưng ngược lại Trí hòa thượng phải giúp bổn nương và tướng công thu hồi ngọn tiểu kỳ u linh và chiếc chìa khóa kim ô tinh.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Bần tăng sẽ giúp nhị vị.

Tri Ngộ Năng nhìn Du Tăng:

- Chỉ cần nhị vị đảo chủ sớm đưa sư huynh Du Tăng về chầu Phật tổ thì bần tăng sẽ phục tùng phu nhân và Tích đảo chủ.

Lâm Diệp Tuyền cau mày hỏi lại Tri Ngộ Năng:

- Ý của Tri hòa thượng muốn bổn nương và tướng công giết lão hòa thượng Du Tăng à?

Tri Ngộ Năng vừa gặt đầu thì lão Thần Thâu nhảy đỏng lên cất tiếng thóa mạ:

- Ê, tên trọc họ Tri kia, người tu hành cái kiểu gì vậy? Sư huynh của ngươi mà ngươi còn nhờ người khác giết thì ngươi hết còn gì để nói rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu hừ nhạt một tiếng:

- Lão đại sư đừng giữ giới luật nữa, hãy phá giới mà trừng trị tên sư đệ vô lương tâm này.

Tích Lịch Bang lắc đầu, cười mỉm, nhìn Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Tích mỗ nói cho tên già sáu ngón biết. Du Tăng đại sư đã bị rắn độc của ta cắn rồi, muốn sống để tạo thêm quả phước, thì đừng dụng đến công lực, ngay cả lão cũng vậy.

Lâm Diệp Tuyền nhìn Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Người mà bổn nương muốn hành xử trước chính là lão đó. Lão đã giết bao là rắn của bổn nương, nên trước hết bổn nương sẽ chặt tay lão!

Lục Chỉ Thần Thâu nghe Lâm Diệp Tuyền nói giật thót một cái. Lão nghĩ thầm:

- Mụ rắn cái này đòi chặt tay mình thì mình đâu còn làm ăn được nữa. Không có đôi bản thủ kỳ diệu này thì chắc mình chết đói quá. Trong lúc ả rắn cái còn chưa chặt tay mình, thì chạy cho rồi.

Ý niệm đó vừa lướt qua đầu Lục Chỉ Thần Thâu bèn dợm cước pháp, toan bỏ chạy, nhưng lão vừa động thân thì đầu óc đã quay cuồng.

Lão đại sư Du Tăng liền thộp trảo vào những vết rắn cắn trên tay lão Thần Thâu. Đại sư ghé miệng xuống chỗ rắn cắn nút lấy máu bầm.

Du Tăng ngẩng lên phun ngụm máu bầm nút từ vết thương của lão Thần Thâu ra ngoài.

Đại sư nhìn Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Lục Chỉ Thần Thâu thí chủ đừng động thân mà nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần thí chủ cử động bước đi ba bước thì nọc rắn sẽ công vào tim mà chết. Muốn rời khỏi đây thí chủ phải trục nọc rắn ra trước.

- Nói như đại sư thì lão Thần Thâu và đại sư chết chắc rồi.

- Ai cũng có số, có nghiệp cả. Nếu như lão thí chủ chưa tới số thì đây là cái nghiệp phải trả.

Lâm Diệp Tuyền lên tiếng:

- Du Tăng lão hòa thượng nói đúng đó. Nếu đã sáu ngón đi ba bước mà không chết thì bổn nương và tướng công sẽ rời bỏ Long Thiền tự ngay.

- Lão thâu nhi đã nghe Du Tăng đại sư cảnh báo rồi.

- Lão không chết bởi độc rắn thì cũng chết bởi tay bổn nương thôi. Nếu lão muốn sống thì tự chặt tay của lão đi, lúc đó bổn nương sẽ cho lão chút thuốc giải nọc rắn mà lê lết cuộc sống còn lại trên giang hồ.

Lâm Diệp Tuyền vừa nói dứt lời thì nghe tiếng Lỗ Trình thét lên từ ngoài Giảng Võ Đường:

- Đâu có được, lão Thần Thâu mà bị chặt hai tay thì chỉ có nước đầu nhập vào Cái Bang này mà thôi.

Lâm Diệp Tuyền quay ngoắt lại:

- Tên sãi nhỏ này đến nạp mạng cho bổn nương ta nữa đây.

Lâm Diệp Tuyền và Tích Lịch Bang thấy Lỗ Trình đội chiếc lư trầm bốc khói không khỏi cau mày thắc mắc.

Tích Lịch Bang hỏi:

- Tiểu hòa thượng sao lại đội lư hương vậy?

Nhiếp Thần Quân chấp tay sau lưng bước vào:

- Tiểu hòa thượng đội lư bởi hắn là kẻ biết giữ đạo nghĩa tôn sư, chứ không như tên Tri hòa thượng kia.

Du Tăng sa sầm mặt khi thấy Nhiếp Thần Quân. Lão đại sư buột miệng niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật, sao lão Thần Quân lại ra được thiên lao?

Nhiếp Thần Quân nhìn Du Tăng nói:

- Nếu lão phu không ra được thiên lao thì lão đâu được yên với Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Lỗ Trình quỳ xuống hướng mắt về phía Du Tăng:

- Sư phụ, chính đệ tử đã phóng thích lão Thần Quân.

Du Tăng cau mày:

- A Di Đà Phật, con đã phạm vào trọng tội.

Nhiếp Thần Quân bật cười khanh khách:

- Lỗ Trình thả lão phu ra để cứu các người mà các người gán y vào trọng tội, thật là không công bằng.

Nhiếp Thần Quân quay lưng:

- Các người bị Xà đảo chủ và phu nhân giết chết cũng đúng thôi.

Nhiếp Thần Quân nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng cần gì ở đây, theo lão phu làm đệ tử của lão cho rồi.

Lỗ Trình nhìn Nhiếp Thần Quân:

- Lão Thần Quân đã hứa với tiểu bối như thế nào? Nếu như người bội tín, Lỗ Trình sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức để biến thành ma đòi lão phải giữ lời hứa đó.

- Tiểu hòa thượng ép lão phu quá.

Nhiếp Thần Quân nheo mày:

- Được rồi, lão phu giữ lời với tiểu hòa thượng.

Nhiếp Thần Quân quay lại nhìn Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền:

- Tích đảo chủ và phu nhân có thể nể mặt lão phu mà thu bầy rắn độc rời khỏi Long Thiền tự để lão giữ trọn lời hứa với sãi nhỏ này?

Tích Lịch Bang cau mày:

- Lão là chủ nhân ngọn tiểu bạch kỳ, chúng ta chủ nhân ngọn tiểu kỳ, thế thì sao chúng ta phải phục tùng lão chứ? Tích mỗ và phu nhân sẽ rời khỏi đây nếu như lão tặng cho chúng ta ngọn tiểu bạch kỳ và lão hòa thượng Du Tăng dâng ngọn u linh kỳ.

- Tích Lịch Bang, ngươi tham lam quá, chắc lão phu phải trổ chút công phu của lão mới được.

Nhiếp Thần Quân vừa nói vừa vận công. Thân pháp của lão ốm tong như cây tre miễu thế mà vận hóa chân nguyên thuần dương thì cơ thể bất ngờ phình to lên như một quả bóng, đến tinh nhãn của lão cũng phát quang xanh rờn.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thấy Nhiếp Thần Quân phát triển nội công bản thân không dám xem thường. Hai người liền hợp nhất phát tác công phu Long Thiên Phụng Vũ.

Nhiếp Thần Quân đanh mặt:

- Ai cũng có tuyệt nghệ bản thân, nhưng lão phu không như lão trọng Du Tăng đâu.

Nhiếp Thần Quân dứt lời rống lên một tiếng thật lớn. Tiếng rống của lão chính là ma công quỷ vực thanh. Tiếng rống của lão như sấm động khiến cho cả tòa Giảng Võ đường rung chuyển dữ dội.

Nếu so sánh tiếng rống quỷ vực thanh của Nhiếp Thần Quân và tuyệt kỹ Sư Tử Hống của Đạt Ma Sư Tổ xem ra quỷ vực thanh còn lợi hại hơn gấp bội lần, bởi quỷ vực thanh có thể tập trung âm thanh công phá một điểm nhất định chứ không lan tỏa như tuyệt kỹ sư tử hống.

Âm thanh quỷ vực thanh kết tạo thành những lực kình vô hình tập kích bầy rắn độc và cả Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Tích Lịch Bang quát lớn:

- Long Thiên Phụng Vũ.

Cả Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền vận dụng thần công hộ thể vừa phối hợp đẩy về Nhiếp Thần Quân hai đạo kình mãnh liệt.

Từ đôi tinh nhãn của Nhiếp Thần Quân một đạo hào quang xanh rờn phát ra đón thẳng vào đôi kình Long Thiên Phụng Vũ của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Ầm...

Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền thối lui hai bộ hoàn nguyên thân pháo, trong khi Nhiếp Thần Quân vẫn không ngừng thi triển tuyệt chiêu quỷ vực thanh.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền chao động dữ dội ngỡ như hai con thuyền nan lọt vào dòng xoáy nước ba đào.

Tích Lịch Bang bặm môi, thộp trảo vào hổ khẩu Lâm Diệp Tuyền.

Nhiếp Thần Quân vừa cắt tiếng rống quỷ vực thanh để rít dưỡng khí hòng gia tăng thêm công lực thì Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền lướt băng ra ngoài Giảng Võ đường để mặc lũ rắn độc nằm hết la liệt.

Nhiếp Thần Quân không rượt theo Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Lão quệt mồ hôi trán, thở dốc rồi nói:

- Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền quả là danh bất hư truyền.

Nhiếp Thần Quân thở ra.

Lỗ Trình thấy vẻ mặt lão lộ những nét khổ sở bèn buột miệng hỏi:

- Lão Thần Quân có sao không?

- Lão phu thi triển quỷ vực thanh hao tổn nhiều công lực nên choáng váng mà thôi.

- Tiền bối hãy nghỉ ngơi.

Nhiếp Thần Quân lắc đầu:

- Không được. Lão phu không muốn trở về thiên lao của Long Thiền tự. Lão đã thực hiện lời hứa với tiểu hòa thượng, nếu ngươi có tình với lão thì hãy đến Hắc Mộc Nhai. Lão phu kiếu từ!

Nhiếp Thần Quân thả bước đến đối mặt với Du Tăng đại sư:

- Lão hòa thượng đợi, cái nợ mà Thiếu Lâm đã giam lão phu mười năm thì đến ngày đại hội chư tăng lão phu nhất định đến đòi lại.

- Đó là nghiệp quả của lão phải trả, nếu không có ngày hôm nay, đến ngày đại hội chư tăng, bần tăng sẽ thỉnh cầu với phương trượng sư huynh phóng thích lão Thần Quân.

Nhiếp Thần Quân hừ nhạt:

- Lão phu không cần xin bọn hòa thượng Thiếu Lâm đâu. Xem như hôm nay là cái duyên của lão phu với tiểu sãi, cũng là cách lão phu trả ơn cho tiểu hòa thượng. Lão phu nói thật với lão hòa thượng, ngươi may mắn có được một đệ tử như Lỗ Trình, lão không được may mắn như hòa thượng.

Nhiếp Thần Quân nói xong quay lưng đến bên Lỗ Trình:

- Lão rất thích tiểu hòa thượng đó, nhưng ngươi phải cẩn thận tên Tri hòa thượng.

- Lỗ Trình sẽ ghi nhớ lời chỉ giáo của lão Thần Quân.

Nhiếp Thần Quân gật đầu:

- Lão phu đi đây.

Nhiếp Thần Quân nhìn lại Tri Ngộ Năng gằn giọng nói:

- Nếu lão phu biết Tri hòa thượng hại Lỗ Trình thì dù ngươi có trốn xuống âm phủ lão phu cũng bắt ngươi lên.

Nói lời cảnh báo đó xong, Nhiếp Thần Quân mới phi thân ra khỏi Giảng Võ đường.

Nhiếp Thần Quân bỏ đi rồi, Du Tăng mới chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Lão đại sư vận công trục nọc rắn ra khỏi vết thương của mình. Du Tăng thở dài.

Tri Ngộ Năng bối rối vô cùng. Lão quỳ xuống:

- Sư huynh hãy tha tội cho sư đệ.

Du Tăng nhìn Tri Ngộ Năng, ôn nhu nói:

- Con đường tu đạo của sư đệ xem ra quá gập ghềnh. Lòng tham của đệ quá nặng, khó mà đến được Tây Thiên hầu Phật tổ, thôi thì đệ hãy hoàn tục, nếu có duyên với phật môn thì sư huynh sẽ độ cho sư đệ.

Tri Ngộ Năng bật khóc:

- Sư huynh hãy tha thứ cho đệ.

- Đệ hãy đi đi.

Tri Ngộ Năng dập đầu lạy Du Tăng. Y vừa lạy vừa khóc vừa nói:

- Sư huynh đừng báo cho Thiếu Lâm tự biết về đạo hạnh của đệ, để đệ còn có ngày quay về với Phật môn.

Du Tăng thở dài:

- Khi nào chữ tham tịch trong lòng đệ, đệ hãy nghĩ tới cửa thiền môn. Sư đệ hãy đi đi.

Tri Ngộ Năng lạy Du Tăng ba lạy rồi mới đứng lên trở gót ra khỏi Giảng Võ đường. Lão ra đến bên ngoài liền trổ thuật khinh thuật băng đi như kẻ gặp ma chạy trốn.

Tri Ngộ Năng bỏ đi rồi, Du Tăng mới nhìn Lỗ Trình. Chạm vào ánh mắt khắt khe của Du Tăng, Lỗ Trình cúi gục đầu lí nhí nói:

- Sư phụ.

Du Tăng bước đến bên Lỗ Trình:

- Sư phụ cũng không thể giữ con lại chùa bởi con đã phạm trọng giới phóng thích Nhiếp Thần Quân.

Lỗ Trình ngước lên:

- Sư phụ tha thứ cho con!

- Sư phụ không trách con, nhưng con không thể ở chùa được nữa.

Du Tăng thở dài, đỡ Lỗ Trình đứng lên:

- Trước khi con rời khỏi chùa, con hãy xuống tịnh thất của sư phụ. Trong tịnh thất là tuyệt học Di Hình Cước Pháp, khi nào con tụ thành hãy đi. Kể từ bây giờ sư phụ sẽ bế môn hạ, đến ngày đại hội chư tăng sẽ đến Thiếu Lâm chịu tội cho con.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Sư phụ, con làm con chịu. Thiếu Lâm phương trượng Đại Bi thiền sư có trị tội thì trị tội Lỗ Trình.

Du Tăng thở dài:

- Sư phụ không muốn một đóa kỳ hoa của phật môn bị mai một.

Nói xong Du Tăng trở gót đi thẳng ra khỏi Giảng Võ đường. Lỗ Trình nhìn theo sau lưng người gọi khẽ:

- Sư phụ!

Du Tăng dừng bước quay lại:

- Nếu con còn là đệ tử của Du Tăng này thì hãy nghe lời ta.

- Phật tổ nói, cõi hồng trần là chốn sinh ly tử biệt, có hợp tất phải có tan, có sinh ắt có tử, con đừng vì lẽ thường tình luân hồi mà bi lụy. Sư phụ hy vọng nơi con, sau bốn mươi chín ngày, con sẽ là một thiết đầu đà của Long Thiền tự.

Du Tăng quay lưng thả bước đi trong khi nước mắt trào ra hai bên khóe mắt của Lỗ Trình.

Lục Chỉ Thần Thâu sau khi vận công lực trục nọc độc rắn ra mới dám bước đến bên Lỗ Trình:

- Lão đệ, bây giờ lão Thần Thâu mới hiểu tấm lòng của đại sư Du Tăng. Lão đại sư kỳ vọng nơi lão đệ, nhất định lão đệ sẽ là một thiết đầu đà của Long Thiền tự.

Chương 19: Trao Kỳ Trả Nợ Tình

Bạch Hạc tiên tử chồm tới, ghịt vai Quân Đạt:

B

- Tại sao ngươi hại ta? Tại sao ngươi làm vậy?

Nàng vươn tay tát thẳng vào mặt Quân Đạt.

- Bốp.

Bạch Hạc tiên tử bật khóc. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Ngươi là đồ đê tiện, bỉ ổi. Ngươi hại Tuyết Trâm rồi.

Quân Đạt ngơ ngác:

- Tại hạ đã làm gì cô nương? Tại hạ đã làm gì?

- Ngươi còn hỏi ta nữa sao? Sao ngươi nhẫn tâm như vậy? Ta giết ngươi.

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không biết mình đã làm gì mà.

- Ngươi... ngươi không biết hay ngươi giả vờ không biết? Ngươi cướp... cướp đời con gái của ta.

Quân Đạt tròn mắt:

- Hả... Quân Đạt đã...

Quân Đạt lắc đầu:

- Quân Đạt không biết mình đã làm gì đâu.

Tuyết Trâm bậm môi, nước mắt tuôn đầy xuống hai gò má:

- Mang cái nhục này, ta sống để làm gì? Quân Đạt, ngươi hãy giết ta đi! Ta không thể sống được

nữa đâu.

Quân Đạt thấy sự thống khổ của Tuyết Trâm chỉ còn biết nhìn nàng nghẹn lời. Chàng gục mặt như kẻ tội phạm cúi đầu trước những tội lỗi mình đã làm.

Quân Đạt ôn tồn nói:

- Tại hạ không cố ý. Nếu quả là tại hạ xúc phạm đến trinh tiết của cô nương, cô nương hãy giết tại hạ đi. Hạ thủ được Quân Đạt, Tuyết Trâm sẽ vơi được nỗi thống khổ của mình.

Tuyết Trâm nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Đúng, chỉ có giết ngươi ta mới vơi được nỗi thống khổ và sự nhục nhã của ta.

Tuyết Trâm vừa nói vừa vận công, nhưng khí lực chẳng thể hợp tụ được, bởi đại huyệt Hội Âm đã bị Quân Đạt điểm rồi. Nàng cắn răng vào môi:

- Ta không thể vận công được.

Quân Đạt nhíu mày nhìn nàng:

- Sao cô nương không vận công được?

- Ta... ta bị ngươi điểm vào huyệt Hội Âm.

- Tại hạ điểm huyệt cô nương?

- Không phải ngươi thì ai chứ? Nếu ngươi không bất ngờ điểm huyệt Tuyết Trâm thì Tuyết Trâm đâu có mang nhục bởi ngươi.

Nàng quay mặt vào vách đá:

- Ngươi nói đi.

- Không, tại hạ đã lầm lỗi với cô nương thì phải để cô nương hành xử.

Quân Đạt vừa nói vừa cách không phóng chỉ vào huyệt Hội Âm của nàng.

Tuyết Trâm thở hắt ra một tiếng:

- Ngươi không đi mà muốn ta giết ngươi à?

- Thà vậy còn hơn.

Tuyết Trâm nhìn chàng:

- Được, ngươi đã muốn chết thì Tuyết Trâm cho ngươi mãn nguyện xuống A Tỳ sám hối với Diêm chúa.

Nàng vừa nói vừa dựng đứng song thủ nhắm đỉnh đầu Quân Đạt toan phát lạc đánh xuống.

Quân Đạt thở dài một tiếng. Tiếng thở ra của chàng nghe thật ai oán, chẳng khác nào một lời trách móc. Không phải chàng trách Bạch Hạc tiên tử mà trách bản thân mình thì đúng hơn. Trách một cái chết vô nghĩa, trách một hành động mà chàng cũng chẳng hề có chủ tâm.

Tuyết Trâm bặm môi suy nghĩ một lúc rồi cất tiếng hỏi Quân Đạt:

- Ta giết ngươi, rồi ngươi hận ta không?

Quân Đạt lắc đầu:

- Không. Tại hạ chỉ hận mình mà thôi.

- Sao ngươi lại đối xử với Tuyết Trâm như vậy?

- Tại hạ không cố ý hại cô nương.

- Ngươi nói vậy vì muốn chối bỏ trách nhiệm của mình, ngươi nói dối với Tuyết Trâm.

Quân Đạt ngước lên nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Nếu Tuyết Trâm cho Quân Đạt là kẻ hồ ngôn thì hãy ra tay lấy mạng Quân Đạt đi, còn sự thật vẫn là sự thật. Quân Đạt hại Tuyết Trâm trong lúc thần trí bị u mê bởi cương thi đại pháp của Phong Tình Cổ Thi. Lúc đó tại hạ cũng như một xác chết biết thở mà thôi.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Ngươi nói thế sao bây giờ ngươi tỉnh táo vậy?

- Quân Đạt không biết nữa. Tại hạ đang muốn hỏi thì nhận được sự phẫn nộ của Tuyết Trâm.

- Ngươi có lừa gạt ta không?

- Không. Nếu không có Bạch Hạc tiên tử cô nương thì Quân Đạt đã bỏ thây ở cửa Tây thành Dương Châu rồi, giờ có chết dưới tay cô nương cũng không có gì hối tiếc. Quân Đạt chỉ ân hận đã gây cho Tuyết Trâm nỗi nhục mà không sao có thể chuộc lại được.

Tuyết Trâm thở hắt ra một tiếng, hạ tay xuống:

- Ta muốn giết ngươi lắm, nhưng ta không thể xuống tay được.

Nàng nghẹn ngào nói:

- Giết ngươi rồi chữ trinh của ta cũng không lấy lại được. Tuyết Trâm tha cho Quân Đạt đó.

- Tuyết Trâm, Quân Đạt biết lấy gì chuộc lại lỗi lầm đã gây ra cho nàng.

- Cả đời con gái thì đâu có thứ gì trên đời này có thể trả được.

Tuyết Trâm quay lưng, Quân Đạt giữ lấy ngọc thủ của nàng:

"Tuyết Trâm.".

Nàng quay lại nhìn chàng, nấc nghẹn một tiếng.

Quân Đạt lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ:

- Nàng hãy giữ lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ này...

Gương mặt Tuyết Trâm sa sầm xuống:

- Tiểu huỳnh kỳ để trả cho cái nhục của Tuyết Trâm đó à?

Tuyết Trâm bật khóc.

Quân Đạt thấy nàng khóc càng bối rối hơn. Chàng khẽ nói:

- Tuyết Trâm, Quân Đạt biết mình có lỗi với nàng, Quân Đạt ân hận lắm.

Tuyết Trâm lau hai hàng lệ trên khóe:

- Lỗi của Quân Đạt do chàng không tự chủ được bản thân mình... Có lẽ chúng ta chỉ có nợ nhưng không duyên. Ngọn tiểu huỳnh kỳ này Quân Đạt giữ lấy đi, nhưng lần sau gặp lại, Tuyết Trâm sẽ đoạt lấy nó.

Tuyết Trâm nói xong mấy lời đó, rụt tay lại tiến thẳng vào trong hang dơi. Quân Đạt đi theo nàng, nhưng giữa hai người chỉ có sự im lặng.

Hai người âm thầm không một ai lên tiếng, cả hai chẳng khác nào những bóng ma đi vào cõi A Tỳ. Cuối hang dơi là một vách đo dựng đứng, phẳng lì với lớp rêu trơn trượt.

Tuyết Trâm đứng sững trước vách đá đó.

Quân Đạt đến bên cạnh nàng. Chàng khẽ nói:

- Chúng ta phải quay trở lại thôi.

Tuyết Trâm vẫn giữ sự im lặng lạnh lùng. Quân Đạt thở dài:

- Tuyết Trâm, chẳng lẽ chúng ta đứng đây mãi sao. Phải quay trở ra thôi.

- Công tử quay trở ra đi.

- Tuyết Trâm đứng đây à?

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt nắm tay nàng. Tuyết Trâm rụt tay lại:

- Đừng chạm vào người Tuyết Trâm.

- Quân Đạt không thể để Tuyết Trâm đứng đây một mình. Nếu Tuyết Trâm muốn rửa nhục thì hãy giết Quân Đạt chứ đừng tự hành hạ mình.

- Tôi không giết ai hết.

- Thế sao Tuyết Trâm lại tự hành hạ mình, đứng trước vách đá này để làm gì mà không quay trở ra?

- Có muốn trở lại cũng không được, có lẽ đây là ý trời.

- Tại sao không quay trở lại được?

Tuyết Trâm quay lại nhìn chàng:

- Khắc Thủy Phượng đang đợi Tuyết Trâm ngoài hang dơi.

Quân Đạt cau mày:

- Khắc Thủy Phượng là ai, sao lại đợi Tuyết Trâm? Khắc Thủy Phượng đợi Tuyết Trâm để làm gì?

- Để giết. Công tử biết bao nhiêu đó đủ rồi.

- Nếu Khắc Thủy Phượng đợi Tuyết Trâm chỉ để hạ thủ nàng thì Quân Đạt không cho bà ta thực hiện ý định đó đâu.

- Quân Đạt nghĩ mình là ai chứ? Công tử không phải là đối thủ của bà ta đâu.

- Dù không là đối thủ của Khắc Thủy Phượng nhưng Quân Đạt cũng không phải là con rùa rút đầu trước Khắc Thủy Phượng.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Tuyết Trâm, Quân Đạt sẽ mở sinh lộ cho Tuyết Trâm. Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cho Quân Đạt, Tuyết Trâm cũng đừng màng đến.

Tuyết Trâm bậm môi rồi nhìn chàng nói:

- Phải Quân Đạt đang có ý niệm lấy cái chết của mình để chuộc lỗi với Tuyết Trâm?

- Hai chúng ta ở lại đây cũng chết, nếu xông ra để một người sống có phải hay hơn không. Quân Đạt vốn đã bị trúng cương thi đại pháp của Phong Tình lão ma, có sống cũng vô ích mà thôi, không biết chừng nào sẽ bị tẩu hỏa nhập ma nữa.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Nếu như vậy Tuyết Trâm lo lắng lắm. Không có Tuyết Trâm bên cạnh, khi tẩu hỏa nhập ma, Quân Đạt sẽ gây họa nữa.

- Chính vì lẽ đó mà hãy để Quân Đạt mở sinh lộ cho Tuyết Trâm. Một mình Quân Đạt ra đi được rồi.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Đừng nghĩ như vậy, Tuyết Trâm không muốn Quân Đạt thọ tử đâu.

- Nhưng ở lại đây hai chúng ta cũng đều chết kia mà.

Chàng nắm tay Tuyết Trâm, nàng không rụt tay lại:

- Chúng ta trở ra.

Quân Đạt không để cho Tuyết Trâm phản đối mà kéo nàng quay trở ra hang dơi. Khi hai người trở lại đầm nước sôi sùng sục, Tuyết Trâm chỉ còn biết lắc đầu:

- Ngay cả đường ra cũng bị bít rồi.

- Không có gì cản huynh được đâu, dù cho Quân Đạt có tan xương nát thịt thì Tuyết Trâm cũng phải sống.

Quân Đạt dứt lời vận chuyển chân khí. Chàng cảm nhân khí lực sung mãn vô cùng.

Hiện tượng đó khiến Quân Đạt không khỏi ngạc nhiên.

Trong khi chàng vận chuyển nguyên khí thì Tuyết Trâm cảm nhận băng hàn từ cơ thể Quân Đạt tỏa ra mát lạnh, ngay cả hơi nóng từ trong đầm nước cũng bị hàn khí đẩy dạt ra sau.

Thấy hiện tượng đó, Tuyết Trâm liên tưởng đến đóa liên hoa mà Quân Đạt ăn khi sắp bị tẩu hỏa nhập ma hóa thành Cổ Thi.

Nàng nghĩ ngầm:

- Chàng đã gặp được kỳ duyên may mắn. Âu cũng là cái số chàng chưa tận nên đã gặp may.

Quân Đạt quay lại Tuyết Trâm:

- Lạ lùng quá!

Tuyết Trâm mỉm cười bởi những nét ngơ ngác trên khuôn mặt anh tú của Quân Đạt.

Nàng buột miệng nói:

- Nhờ huynh ăn đóa liên hoa trong đầm nước này.

- Huynh ăn hồi nào?

- Lúc huynh sắp biến thành Cổ Thi - Vậy là đại ca có thể qua được đầm nước này.

- Huynh qua được nhưng Tuyết Trâm thì không.

- Huynh qua được tất nhiên Tuyết Trâm phải qua được.

Quân Đạt dứt lời ôm xốc lấy tiếu yêu của nàng. Tuyết Trâm bẽn lẽn:

- Quân Đạt.

- Huynh không cắp Tuyết Trâm qua thì y phục của nàng sẽ bị ướt hết.

Quân Đạt hít một luồng dưỡng khí thật dài, chàng cảm nhận cơ thể mình nhẹ bỗng và khi vừa điểm mũi giày, thân pháp đã phiêu diêu lướt trên luồng khói nước chẳng khác nào người ta đang cưỡi mây băng qua đầm nước.

Qua khỏi đầm nước, Quân Đạt hạ thân, nhẹ đặt Tuyết Trâm xuống. Chàng nhìn Tuyết Trâm mỉm cười:

- Thật không thể nào ngờ được. Huynh có cảm tưởng vừa được ai đó truyền cho một trăm năm

công lực.

- Kỳ duyên của huynh mà bất cứ ai cũng đều thèm muốn.

Tuyết Trâm không hiểu sao mình lại vui với sự hạnh ngộ kỳ duyên của Quân Đạt. Bất giác nàng nắm lấy tay chàng:

- Đại ca nhất định sẽ là đóa kỳ hoa của thiên hạ.

Chàng và Tuyết Trâm Bạch Hạc tiên tử cùng song hành lướt ra ngoài cửa hang dơi.

Tuyết Trâm ân cần nói với Quân Đạt:

- Đại ca cẩn trọng, Khắc Thủy Phượng nương tử không phải tầm thường như những cao thủ trong giang hồ đâu. Mặc dù bà ta không luyện tuyệt thức trong thất kỳ đoạt mạng, nhưng võ công Khắc nương nương lại vô cùng lợi hại và bá đạo nữa.

- Giờ huynh đã có khí công của liên hoa, đâu còn sợ ai nữa.

Hai người đứng ngay cửa hang dơi lướt mắt nhìn bao quát một lượt. Không gian thật là tĩnh lặng, im lìm, chính sự tĩnh lặng im lìm đó tạo cho Quân Đạt và Tuyết Trâm một cảm giác rờn rợn.

Quân Đạt quay sang Tuyết Trâm:

- Có lẽ Khắc Thủy Phượng không chờ đợi bỏ đi.

- Tuyết Trâm cũng nghĩ như đại ca.

Tuyết Trâm và Quân Đạt cùng thả bước ra ngoài cửa hang. Mảnh vải lụa trắng xa xa phất lên khiến Tuyết Trâm giật mình bóp chặt lấy bàn tay của Quân Đạt:

- Đại ca, Khắc Thủy Phượng chưa bỏ đi.

Nàng chỉ về phía mảnh vải lụa:

- Kiệu lụa của bà ta còn ngoài đó.

Tuyết Trâm giật tay chàng:

- Chúng ta mau thoát đi.

Tuyết Trâm vừa nói dứt lời chợt nghe tiếng chim hạc cất lên lưng chừng trời...

Tuyết Trâm thảng thốt nhìn lên trời nói:

- Ý... Bạch Hạc Nhi.

Nàng bắt tay lên miệng thét lớn:

- Bạch nhi.

Bạch Hạc Nhi từ trên cao chao cánh lượn một vòng rồi chúc xuống. Bạch Hạc Nhi chưa đáp xuống thì từ trên mình hạc một mỹ phụ khoảng ngũ tuần phi thân xuống.

Vừa thấy mỹ phụ, Tuyết Trâm đã quỳ xuống hành lễ:

- Khấu kiến Thái mẫu.

- Đứng lên đi.

Thái mẫu nhìn Quân Đạt rồi quay lại Tuyết Trâm:

- Gã là ai?

Quân Đạt đỡ lời cho nàng:

- Vãn bối là Hàn Quân Đạt.

Thái mẫu nhìn sững chàng:

- Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ?

- Đúng vậy. Vãn bối là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ.

Thái mẫu quay lại Tuyết Trâm:

- Trâm nhi, ngươi biết Hàn công tử là chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, thế ngươi đã thu hồi ngọn kỳ đó chưa?

Tuyết Trâm bối rồi.

Quân Đạt thấy vậy đỡ lời nàng nói:

- Ngọn tiểu hắc kỳ của vãn bối đã bị lão thần thâu lấy mất ở Dương Châu thành, nhưng trong mình vãn bối còn ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, nếu Thái mẫu cần vãn bối sẽ trao lại cho Thái mẫu.

Thái mẫu nhìn chàng:

- Ngươi tự nguyện giao cho ta à?

Quân Đạt gật đầu:

- Vì Tuyết Trâm, vãn bối trao ngọn tiểu kỳ đó cho Thái mẫu.

- Thế ngươi không biết ta có ý hội tụ thất kỳ đoạt mạng của Thất kỳ Ngọc Long à?

- Nếu Thái mẫu không có ý đó thì đã không lệnh cho Tuyết Trâm bôn tẩu giang hồ.

- Ngươi rất thẳng thắn.

Quân Đạt lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ đưa ra trước:

- Đây là ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, Thái mẫu hãy giữ lấy.

Thái mẫu đón lấy ngọn tiểu kỳ của Quân Đạt:

- Tốt lắm!

Thái mẫu quay lại Tuyết Trâm:

- Trâm nhi, chúng ta đi thôi!

Tuyết Trâm lưỡng lự, liếc trộm Quân Đạt.

Thái mẫu cau mày nạt Tuyết Trâm:

- Sao ngươi lưỡng lự?

- Dạ... Khắc Thủy Phượng đã bức sát con và Hàn đại ca phải chạy vào hang dơi.

- Tiện nhân đó cũng muốn hội kỳ à?

Quân Đạt xen vào:

- Thái mẫu cũng muốn hội kỳ?

- Lão nương có mục đích của lão nương.

Thái mẫu nhìn Tuyết Trâm:

- Trâm nhi theo ta!

Thái mẫu quay lưng phi thân đến bên Bạch Hạc Nhi.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Tuyết Trâm kiếu từ, đại ca bảo trọng.

- Tuyết Trâm bảo trọng.

Tuyết Trâm trổ khinh công thuật thượng thừa lướt đến bên Thái mẫu. Hai người phi thân lên mình hạc. Tuyết Trâm nhìn lại Quân Đạt băng ánh mắt da diết u buồn.

Bạch Hạc Nhi vỗ cánh bay vụt lên bầu trời, Tuyết Trâm gọi với xuống:

- Muội sẽ chờ đại ca.

Quân Đạt nhìn theo bóng chim hạc mà lòng bồi hồi khôn tả. Mơn man trong lòng chàng một cảm giác buồn tênh, cô quạnh, một sự nhớ thương vừa chớm nở.

Quân Đạt thở dài một tiếng, khẽ nói:

- Tuyết Trâm, huynh sẽ tìm muội, nhưng…

Quân Đạt lắc đầu. Chàng nghĩ đến sứ mạng mà sư phụ đã giao phó, thế mà giờ đây ngay cả ngọn tiểu hắc kỳ cũng không giữ được thì làm sao nói đến đại sự hội kỳ.

Chương 20: Ai Thật Ai Giả

Quân Đạt đứng thẫn thờ, vô hình trung mắt chàng nhìn về hướng mảnh lụa trắng xa xa. Chàng bất giác tò mò nghĩ đến Khắc Thủy Phượng mà nghĩ thầm:

Q

- Sao Tuyết Trâm lại không dám đối diện với người này?

Cùng với ý niệm đó, Quân Đạt rảo bước tiếp về chiếc kiệu lụa của Khắc Thủy Phượng.

Chiếc kiệu nằm chơ vơ, rèm kiệu thì rách nát như bị ai đó xé ra trong sự bực tức. Nhìn chiếc kiệu của Khắc Thủy Phượng, Quân Đạt phải nheo mày bởi ý nghĩ chủ nhân của chiếc kiệu này đã gặp đại nạn.

Chàng tự hỏi thầm:

- Ai đã xé chiếc kiệu lụa của Khắc Thủy Phượng? Phải chăng Khắc Thủy Phượng trong lúc chờ đợi mình và Tuyết Trâm đã chạm trán với cừu nhân?

Ý niệm đó lướt qua đầu Quân Đạt, chàng đảo mắt nhìn quanh.

- Nếu như Khắc Thủy Phượng gặp đại nạn mà chết thì nhất định thi thể còn ở đâu đây.

Ý nghĩ đó khiến chàng càng tò mò hơn, muốn tìm cái xác của Khắc Thủy Phượng để xem ai là hung thủ giết bà ta. Quân Đạt vén rèm kiệu. Trong kiệu, chiếc áo choàng lông của bậc vương giả nhăn nhúm chứng tỏ chủ nhân của nó đã bị người ta làm nhục.

Quân Đạt cau mày.

Vô tình chàng liên tưởng đến hành động của mình đối với Tuyến Trâm trong hang dơi mà buột miệng nói:

- Khắc Thủy Phượng cũng cùng cảnh ngộ với Tuyết Trâm sao.

Ý nghĩ đó khiến khuôn mặt thanh tú của chàng sa sầm xuống và sự thương cảm chợt dâng trào mà lo lắng cho người đàn bà tên Khắc Thủy Phượng.

Quân Đạt phát hiện một lối mòn do cỏ bị ai đó dẫm lên.

Quân Đạt quyết định đi lần theo lối cỏ nằm rạp để tìm thi thể Khắc Thủy Phượng.

Chàng vừa đi vừa nghĩ:

- "Nhất định người đàn bà này đã bị hại để lại thi thể nằm đâu đây".

Chàng đi lần theo lối mòn cỏ dại. Một chiếc hài vương triều đập vào mắt chàng. Quân Đạt nhặt chiếc hài đó lên, rồi đi tiếp. Lại chiếc hài thứ hai nữa khiến chàng cảm nhận đã gần tìm ra thi thể của người đàn bà bất hạnh.

Một mảnh lụa trắng phất phơ dưới tàng cây cổ thụ. Quân Đạt nhìn mảnh lụa đó và trổ khinh thuật phi thân đến.

Chàng nghĩ thầm:

- "Có lẽ cái xác của người đàn bà xấu số đang nằm đó".

Đúng như Quân Đạt nghĩ, Khắc Thủy Phượng đang nằm duỗi dài dưới đất, y trang xốc xếch, và đứng ngay trên đầu bà ta là một quái nhân với hình tướng dị kỳ.

Đôi mắt của quái nhân to như hai chung rượu và lồi hẳn ra ngoài, chiếc miệng lở lói trông thật tởm lợm. Quái nhân nhìn Khắc Thủy Phượng chằm chằm với đôi mắt lồi đỏ au trong khi mỹ phụ Khắc Thủy Phượng thì co rúm người lại.

Chàng thấy hai người đang đối đáp với nhau, và Khắc Thủy Phượng như sợ hãi kẻ dị dạng quái gở kia. Chợt quái nhân dựng đứng hữu thủ, bàn tay của y đen kịt to như chiếc quạt nan toan bổ xuống đầu Khắc Thủy Phượng.

Trước mắt Quân Đạt, Khắc Thủy Phượng như an phận chấp nhận cái chết đến với mình.

Quân Đạt thét lớn:

- Dừng tay!

Chàng trổ khinh thuật thượng thặng như nước chảy mây trôi, nhưng giờ đây lại có kỳ hoa hỗ trợ thêm công lực nên trông chàng như lướt trên ngọn cỏ.

Quái nhân nghe tiếng quát của chàng rụt tay lại. Y rời đôi mắt lồi lộ những tia hung quang chiếu thẳng vào mặt Quân Đạt.

Quân Đạt nhìn trả lại bằng ánh mắt nghiêm lạnh. Chàng hỏi:

- Các hạ là một nam nhân sao đang tâm bức nhục một nữ nhân?

Quái nhân nhìn chàng rồi quay lại nhìn Khắc Thủy Phượng. Y ngẩng đầu nhìn lại Quân Đạt. Từ đôi mắt lồi của gã lộ ra ánh mắt cay độc và tàn nhẫn.

Quân Đạt nghe quái nhân nghiến răng ken két, rồi bất ngờ đôi song thủ to như chiếc quạt nan đen sì của lão dựng đứng lên vỗ thẳng ra chưởng kình tập kích chàng.

Quái nhân đã chẳng hề cất tiếng trả lời chàng mà còn dụng chưởng tấn công khiến chàng không khỏi bất nhẫn. Chàng đã phòng bị từ trước nên khi thấy quái nhân phát tác chưởng công, liền thét lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hai đạo chỉ kình đen kịt đón thẳng lên chưởng ảnh của quái nhân.

- Ầm!

Dư lực phát tác do chỉ và chưởng chạm thẳng vào nhau khiến tàng cây cổ thụ như lọt thỏm vào một cơn lốc mãnh liệt.

Quái nhân lùi lại hai bộ nhìn Quân Đạt bằng đôi mắt lồi đỏ au. Trong khi đó Quân Đạt vẫn trụ thân đứng một chỗ. Những thớ thịt trên mặt gã quái nhân giật liên tục biểu lộ một cảm giác sững sờ, ngạc nhiên khôn cùng.

Quái nhân nheo mày, bất ngờ đưa mắt nhìn về phía hang dơi rồi rú lên lồng lộng.

Quân Đạt chưa hiểu hành động của quái nhân thì nghe Khắc Thủy Phượng nói:

- Công tử giết gã đi.

Tiếng nói khẩn khoản của Khắc Thủy Phượng đập vào tai chàng khiến Quân Đạt giật mình. Vừa đấu với quái nhân một chưởng đón thẳng đỡ thẳng, ngay cả chàng cũng không ngờ nội lực của mình tăng tiến nhanh như vậy. Vừa rồi khi đấu thẳng với quái nhân, Quân Đạt ngỡ mình sẽ tan xương, nát thịt nhưng không ngờ lại thắng đối phương dễ dàng như vậy nên không khỏi sững sờ.

Gã quái nhân chợt quay lưng, trổ khinh công băng ngược về hướng hang dơi.

Khắc Thủy Phượng đứng bật dậy:

- Công tử sao lại để gã thoát đi vậy?

- Tại hạ không thù không oán thì sao phải giết y chứ?

- Y là một quái nhân, vậy mà không đáng chết à?

- Quái nhân là phải chết sao?

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng:

- Tùy công tử. Công tử không giết y cũng được nhưng cái ơn này Khắc Thủy Phượng không biết trả bằng gì.

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt Khắc Thủy Phượng:

- Tại hạ cao hứng cứu phu nhân thôi.

- Chỉ cao hứng thôi à?

Quân Đạt gật đầu:

- Đúng như vậy, chứ phu nhân đã từng truy sát tại hạ.

Khắc Thủy Phượng nheo mày:

- Thủy Phượng không truy sát công tử đâu mà chỉ lo cho công tử thôi.

Quân Đạt nheo mày:

- Phu nhân thật tâm đấy à?

Thủy Phượng gật đầu.

Quân Đạt hỏi:

- Thế sao phu nhân truy bức tại hạ và Bạch Hạc Tiên Tử phải chạy vào hang dơi? Nếu không có hang dơi thì Bạch Hạc Tiên Tử đã tán mạng bởi ngọc thủ của phu nhân rồi.

Khắc Thủy Phượng dấn một bộ ngẩng mặt lên nhìn Quân Đạt:

- Công tử đừng hiểu lầm bổn nương. Thật ra tâm của Thủy Phượng lo lắng cho công tử mà thôi. Khi thấy công tử lọt vào tay ả dâm nữ Bạch Hạc Tiên Tử, vì lo lắng cho công tử mà bổn nương phải rượt theo ả để cứu người.

Quân Đạt cau mày:

- Tuyết Trâm mà là dâm nữ sao?

- Nếu ả không là dâm nữ thì sao vừa gặp bổn nương đã phải bỏ chạy. Thủy Phượng nói ra điều này nhất định công tử sẽ chưa tin, nhưng chỉ khi nào công tử thấy tận mắt ắt sẽ phải tin lời của bổn nương.

Điều Thủy Phượng vừa nói đến khiến đầu óc Quân Đạt choáng váng và uất khí đột ngột dâng lên chẹn ngang cuống họng.

Chàng lập lại câu nói của Thủy Phượng bằng chất giọng bán tin bán ngờ:

- Tuyết Trâm mà là dâm nữ sao? Tại hạ không tin.

- Đã là sự thật thì khó có người tin. Thật ra Thủy Phượng đã đoán trước, một khi công tử đã bị ả dâm nữ đó gần gũi thì coi như chẳng còn sáng suốt minh mẫn để phân định thật hư như thế nào nữa.

Quân Đạt nạt ngang Khắc Thủy Phượng:

- Phu nhân đừng nói nữa. Tại hạ cứu phu nhân không phải để nghe những lời vừa rồi.

Kiếu từ!

Quân Đạt trở bộ toan trổ khinh thuật băng đi nhưng Khắc Thủy Phượng đã gọi giật chàng lại:

- Công tử.

Quân Đạt quay lại nhìn Thủy Phượng:

- Tại hạ không muốn nghe thêm những lời chỉ giáo của phu nhân.

- Thủy Phượng sẽ không nói những lời khiến công tử phật ý, phật lòng, những công tử đã cứu Thủy Phượng thì hãy làm cho trọn.

- Phu nhân muốn tại hạ làm gì nữa.

- Công tử đã cứu Thủy Phượng thoát chết bởi tay gã quái nhân gớm ghiếc kia, giờ công tử bỏ đi nếu gã quái nhân quay lại thì Thủy Phượng cũng không còn sinh lộ.

- Thế phu nhân muốn tại hạ làm gì? Ở bên cạnh phu nhân ư?

Mặt hoa của Thủy Phượng lộ vẻ lo âu:

- Thủy Phượng không muốn làm phiền công tử đâu, nhưng công tử đã trót cưu mang Thủy Phượng thì xin công tử đưa Thủy Phương ra khỏi khu vực này.

- Được, phu nhân đi đâu?

- Đi đâu cũng được, miễn là ra khỏi khu vực này là được rồi.

Khắc Thủy Phượng nhìn về hướng Tây:

- Mặt trời sắp lặn, một mình Thủy Phượng sợ lắm.

- Tại hạ sẽ đưa phu nhân về nhà.

Thủy Phượng ôm quyền xá chàng:

- Đa tạ công tử.

- Gia trang của phu nhân ở đâu?

- Xa lắm.

- Phu nhân cần đóa hoa liên băng để làm gì?

- Liên hoa băng vốn do âm dương chân hỏa tụ thành mà có nên ai cũng ham muốn.

Thủy Phượng chỉ sợ đóa hoa đó lọt vào tay kẻ ác nên mới lặn lội đi tìm. Giờ Thủy Phượng chẳng còn sợ gì nữa.

- Gã quái nhân kia cũng đi tìm liên hoa băng?

- Đúng như vậy, nhưng gã không gặp được kỳ duyên như công tử.

- Tại hạ chỉ vô tình gặp được may mắn.

- Điều đó cũng đúng thôi, những người tốt như công tử thì luôn gặp được những điều may mắn.

Khắc Thủy Phượng nhìn về phía Tây:

- Mặt trời sụp bóng rồi, chắc chúng ta phải tìm chỗ nghỉ qua đêm rồi mai hãy lên đường.

- Nơi đây chốn hoang vu, không tiện cho phu nhân nghỉ đêm.

- Công tử đừng lo, đã bước chân vào giang hồ Thủy Phượng chịu đựng được. Để Thủy Phượng gom củi nhóm một bếp lửa.

- Phu nhân tính nghỉ dưới tàng cây này à?

- Không nơi nào tốt bằng nơi này.

- Tại hạ chỉ lo cho phu nhân mà thôi.

- Thủy Phượng thì lại lo cho công tử.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Ngụ nơi đây sương đêm giá rét không tiện cho phu nhân đâu.

Chàng giật mình khi vô tình nhìn xuống chân Khắc Thủy Phượng:

- Tại hạ quên mất. Đôi hài của phu nhân.

Quân Đạt trở gót đến nhặt đôi hài để dưới bụi cỏ mang đến cho Khắc Thủy Phượng.

Khắc Thủy Phượng bẽn lẽn nhìn chàng:

- Đa tạ công tử.

Khắc Thủy Phượng đột ngột la lên:

- Thủy Phượng có cách rồi.

- Phu nhân muốn nói gì?

- Sao chúng ta không dụng chiếc kiệu lụa của Thủy Phượng dựng trại ngụ qua đêm.

- Vậy cũng được.

Hai người cùng song hành trở lại bãi bằng trước hang dơi. Thủy Phượng dụng luôn chiếc kiệu lụa mà dựng một cái trại đơn sơ.

Đứng nhìn cái lều bằng lụa trắng một lúc, Khắc Thủy Phượng mới quay lại hỏi Quân Đạt:

- Công tử thấy Thủy Phượng dựng lều có được không?

- Phu nhân thật là khéo tay. Phu nhân có thấy đói không để tại hạ đi săn thú về nướng ăn.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Công tử đừng đi đâu hết. Thủy Phượng ở lại một mình sợ gã quái nhân sẽ quay lại.

- Nếu phu nhân sợ, chúng ta đành nhịn đói qua đêm vậy.

Quân Đạt nhặt những nhành củi khô gom trước lều. Khắc Thủy Phượng nhóm lửa bằng đá. Ánh lửa

bập bùng soi ánh sáng nhập nhoạng tô thêm ánh mắt trong vắt của Khắc Thủy Phượng sáng như những vì sao trong đêm.

Nàng thỉnh thoảng lại liếc trộm Quân Đạt.

Quân Đạt nói với Khắc Thủy Phượng:

- Phu nhân hãy vào lều nghỉ ngơi, tại hạ sẽ ngồi canh bên ngoài.

- Chiếc lều bổn nương dựng đủ chỗ cho cả bổn nương và công tử.

- Phu nhân đừng khách sáo. Quân Đạt ngồi đây được rồi.

Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng nghiêm giọng nói:

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào ngày mai.

- Công tử ngồi đây sương xuống lạnh lắm.

- Phu nhân yên tâm, sương khuya lạnh giá không thể nào xâm nhập vào nội thể của tại hạ được đâu.

Khắc Thủy Phượng thở dài:

- Công tử bảo trọng.

- Phu nhân cứ an giấc.

Khắc Thủy Phượng lách vào lều trong khi Quân Đạt ngồi kiết đà nhìn lên bầu trời đầy những vì sao lấp lánh. Chàng sực nhớ đến Tuyết Trâm và trong lòng dâng lên nỗi niềm cay đắng. Quân Đạt khẽ thở dài khi liên tưởng đến những lời của Khắc Thủy Phượng. Chàng nghĩ thầm:

- "Tuyết Trâm có phải là dâm nữ không. Mình không tin nàng là con người như vậy.".

Quân Đạt lắc đầu, xua những ý niệm mông lung, mơ hồ và hoài nghi. Đêm khuya tĩnh lặng, im lìm chỉ còn nghe tiếng lửa cháy tí tách, đêm của nỗi cô đơn đối với Quân Đạt.

Chàng nhìn ngọn lửa reo trước mặt mình, khe khẽ thở dài.

- Công tử.

Tiếng Khắc Thủy Phượng cất lên ngay sau lưng Quân Đạt.

- Sao phu nhân không ngủ?

- Thủy Phượng không sao ngủ được.

- Phu nhân không quen với cảnh sống giang hồ?

- Có lẽ như vậy.

- Chỉ một đêm nay thôi.

- Một đêm thật ngắn ngủi nhưng cũng quá dài.

Khắc Thủy Phượng ngồi xuống bên Quân Đạt.

Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Ngoài này lạnh lắm, phu nhân hãy vào trong lều đi.

- Trong đó cô đơn và tĩnh lặng lắm. Thủy Phượng sẽ hầu chuyện với công tử cho qua đêm.

Quân Đạt nhìn ngọn lửa bập bùng.

- Tại hạ chẳng có chuyện gì để nói, và cũng không biết nói gì với phu nhân.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười:

- Tại công tử không muốn nói mà thôi.

Khắc Thủy Phượng nhìn lên bầu trời:

- Công tử có thể đoán xem ngôi sao nào của Thủy Phượng và ngôi sao nào là của công tử.

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không biết ngôi sao nào là của mình cả.

- Vậy để Thủy Phượng đoán thử nghe!

- Phu nhân đoán xem.

Thủy Phượng ngắm bầu trời đầy sao khẽ nói:

- Hướng Bắc kìa.

- Ngôi sao nào của tại hạ?

Thủy Phượng nhìn lại Quân Đạt:

- Công tử muốn nghe không?

Quân Đạt gật đầu:

- Tại hạ rất muốn nghe.

- Nhưng trước khi Thủy Phượng nói, Quân Đạt phải hứa với Khắc Thủy Phượng một điều.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng. Hai người đối nhãn với nhau. Quân Đạt nhận thấy đôi mắt của Khắc Thủy Phượng long lanh một cách kỳ lạ.

- Phu nhân muốn tại hạ hứa điều gì?

- Đừng xưng hô với Thủy Phượng bằng những lời nhạt nhẽo như vậy. Thủy Phượng không thích nghe hai tiếng phu nhân thoát ra từ miệng Quân Đạt đâu. Nghe xa cách và lạnh nhạt lắm.

- Vậy phu nhân muốn tại hạ gọi bằng gì?

Khắc Thủy Phượng cúi đầu thở dài.

- Chẳng lẽ chúng ta mới gặp mà Quân Đạt có ác cảm với Thủy Phượng lắm hay sao?

Sao Quân Đạt không gọi Khắc Thủy Phượng bằng tỷ tỷ?

- Tại hạ chỉ muốn giữ khoảng cách thôi, nhưng nếu Thủy Phượng không cho Quân Đạt này là kẻ hồ đồ có tà ý thì...

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Thủy Phượng không có ý đó đâu.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Khắc tỷ tỷ.

Mặt hoa của Khắc Thủy Phượng rạng rỡ hẳn lên. Không biết vô tình hay cố ý, nàng ta nắm tay Quân Đạt:

- Đệ đệ.

Quân Đạt nhìn lên trời:

- Tỷ tỷ đoán xem ngôi sao nào là của đệ.

Khắc Thủy Phượng nhìn về hướng Bắc:

- Ngôi sao của đệ đó. Ngôi sao sáng nhất đó.

- Sao Bắc đẩu à?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Đúng là sao Bắc đẩu.

- Đệ không dám nhận ngôi sao đó là bổn mạng của mình đâu.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười với chàng:

- Đối với tỷ thì sao Bắc đẩu là ngôi sao bổn mạng của đệ. Ngôi sao sáng nhất, ngôi sao của những ngôi sao, và một ngày mai khi chia tay với đệ, mỗi đêm tỷ sẽ nhìn lên trời hướng mắt về sao Bắc đẩu mà nghĩ đến đệ.

- Quân Đạt không có gì để cho tỷ tỷ nhớ đến đâu.

- Tỷ đang cảm nhận mình vừa bắt gặp người tri kỷ trong cõi nhân sinh phù phiếm.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ tỷ nói chuyện hay quá.

- Tại vì đệ là người tri kỷ của tỷ.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng. Mặt của nàng thoáng hiện những nét ủ ê.

Quân Đạt hỏi nàng:

- Tỷ tỷ đang có tậm sự?

Khắc Thủy Phượng nhìn trả lại chàng rồi xuống cời ngọn lửa cháy sáng hơn. Ánh sáng đống lửa bập bùng soi bóng Khắc Thủy Phượng và Quân Đạt in trên vách lều bằng lụa trắng.

Nhìn bóng của hai người ngỡ họ là đôi tình nhân ý hợp tâm đầu đang hòa nhập làm một.

Khắc Thủy Phượng nói:

- Tỷ biết tâm của đệ giờ chỉ nghĩ đến...

Nàng cúi đầu nhìn xuống mũi hài của mình.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ muốn nói đến Bạch Hạc Tiên Tử? Đúng, đệ đang nghĩ đến nàng.

Thủy Phượng ngẩng lên thất mặt Quân Đạt có vẻ cau có, bất nhẫn. Nàng thở dài:

- Bạch Hạc Tiên Tử may mắn quá.

- Nàng may mắn vì gặp đệ à? Không đâu, gặp đệ Tuyết Trâm bất hạnh thì đúng hơn.

- Tại sao tỷ không là kẻ gặp đệ đầu tiên? Và tại sao tỷ lại ích kỷ khi nghĩ đệ đang nhớ đến người yêu của mình mặc dù tỷ tỷ biết người đó không xứng đáng với đệ?

- Quân Đạt không muốn nghe tỷ nói Bạch Hạc Tiên Tử là... Đệ không thích đâu.

- Tỷ sẽ không nói nữa đâu.

Khắc Thủy Phượng bặm môi và liền đó hai giọt lệ ngọc long lanh trào ra đọng lên khóe mắt nàng.

Quân Đạt hỏi:

- Sao tỷ lại khóc? Quân Đạt làm tỷ buồn à?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Không có đâu, tỷ sực nghĩ đến ngày mai.

- Ngày mai sao?

Khắc Thủy Phượng nhìn chàng:

- Ngày mai tỷ và đệ xa nhau, mà không biết bao giờ mới gặp lại. Rồi tỷ sẽ nhớ, một nỗi nhớ mà chỉ có nữ nhân mới là kẻ đau khổ.

Tiếng gà rừng gáy vang xa xa báo hiệu một đêm sắp qua canh ngọ.

Khắc Thủy Phượng thổn thức nói:

- Đêm nay sao ngắn ngủi quá.

Khắc Thủy Phượng bất ngờ ngã đầu vào vai Quân Đạt.

Thoáng một chút bối rối hiện lên mặt Quân Đạt, nhưng một giọt lệ từ mắt Khắc Thủy Phượng nhỏ xuống tay chàng.

Quân Đạt nói:

- Sương đêm đã xuống nhiều rồi, tỷ hãy vào trong lều.

Khắc Thủy Phượng ngẩng lên, nước mắt còn đọng quanh bờ mi nàng:

- Chia tay rồi đệ có nhớ tỷ không?

- Chắc chắn đệ sẽ nhớ và có cơ hội đệ sẽ tìm ra Đại mạc thăm tỷ.

- Đệ hứa nhé. Tỷ sẽ chờ đệ.

- Tỷ hãy trở vào lều nghỉ ngơi, đêm cũng sắp tàn rồi.

- Đệ thích ngồi một mình để nhớ...

Đôi mày Quân Đạt cau lại.

Khắc Thủy Phượng cũng thở dài:

- Tỷ sẽ vào trong lều.

Nàng đứng lên, thoáng một chút lưỡng lự rồi choàng lên vai Quân Đạt chiếc áo lông vương giả.

Quân Đạt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ tỷ không...

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Ngoài này sương lạnh lắm, trong lều tỷ có những mảnh chăn che rồi.

Nàng nói xong lẻn luôn vào lều lụa. Quân Đạt ngồi im để lắng nghe tiếng lửa nổ tí tách tạo ra một tấu khúc buồn tênh. Chàng khoanh tay trước ngực mà tự vấn mình:

- "Ngày mai sẽ như thế nào?".

Tiếng nấc khẽ của Khắc Thủy Phượng từ trong lều lọt êm vào thính nhĩ của Quân Đạt khiến tim chàng nhói buốt một chút. Quân Đạt trộm liếc vào trong, thấy Khắc Thủy Phượng ngồi bó gối, gục đầu, hai bờ vai thon thả hơi nhích động chứng tỏ nàng đang khóc.

Hình ảnh đó đập vào mắt Quân Đạt khiến chàng không khỏi bồi hồi, xót xa. Quân Đạt còn đang vơ vẩn với bao ý niệm hỗ độn thì đột ngột có những âm thanh rì rì cất lên ngỡ như sắp có một cơn giông bất ngờ xuất hiện sắp chụp xuống.

Chàng quay ngoắt lại nhìn lên bầu trời. Những chiếc bóng đen chao lượn trên không trung tạo ra những âm thanh kỳ lạ đó.

Khắc Thủy Phượng từ trong lều đứng bật dậy phi thân ra ngoài đứng bên cạnh Quân Đạt nhìn lên trời.

Nàng nắm tay Quân Đạt:

- Tỷ tỷ quên mất không nói với đệ, chúng ta phải rời khỏi đây ngay thôi.

Quân Đạt chỉ lên trời:

- Tỷ tỷ, những bóng đen kia là con thú gì?

- Lũ dơi tinh, chúng quay về hang dơi. Chúng ta ở lại đây rất nguy hiểm.

Khắc Thủy Phượng vừa nói dứt lời thì hơn mười con dơi từ trên cao lao trúc xuống chẳng khác nào những mũi tên. Chúng vươn những chiếc vuốt sắc như bảo đao bảo kiếm chụp thẳng vào mặt Quân Đạt và Khắc Thủy Phượng.

Quân Đạt cau mày:

- Quái điểu muốn chết!

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa chân khí phát tác cả hai tuyệt thức chỉ điện di sơn vào Song Chỉ Đoạt Mạng.

Những đạo chỉ phong của chàng lia ngang cắt tiện những con dơi vừa lao xuống toan tập kích. Những xác dơi chưa kịp rơi xuống đất thì lại tiếp những con khác đông hơn lao xuống tấn công Quân Đạt.

Khắc Thủy Phượng hét lớn:

- Mãn thiên hoa vũ!

Cùng với tiếng quát của Khắc Thủy Phượng, cả bầu trời trên đầu Quân Đạt và nàng như có bầy đom đóm lập lòe, và những ánh sáng đó đẩy bầy dơi bay loạn lên.

Khắc Thủy Phượng nắm tay Quân Đạt:

- Đệ đệ, mình đi thôi.

Khắc Thủy Phượng kéo Quân Đạt. Hai người cùng trổ kinh công thoăn thoắt lao đi, chẳng mấy

chốc họ đã bỏ xa lũ dơi tinh đang kêu ran bầu trời.

- Ui cha.

Khắc Thủy Phượng chao đảo. Quân Đạt nhanh tay vòng qua tiếu yêu đỡ lấy nàng:

- Tỷ tỷ.

Khắc Thủy Phượng phải vịn vào vai Quân Đạt mới đứng vững. Nàng nhìn xuống chân mình.

- Tỷ bị vấp chân rồi.

Quân Đạt ngồi xuống để nắn gót chân Khắc Thủy Phượng.

- Tỷ tỷ còn dụng được khinh thuật không?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Chắc tỷ không đi được nữa. Lũ dơi tinh kia sẽ đánh hơi mà đuổi theo chúng ta. Đệ đệ đi trước đi, để tỷ ở lại cho.

- Tỷ tỷ đừng lo, bọn quái điểu đến đây sẽ lãnh cái chết mà thôi.

- Chúng đông vô kể, lại nguy hiểm nữa. Tỷ tỷ không muốn đệ chết uổng phí đâu.

- Đệ sẽ đưa tỷ tỷ đi.

Quân Đạt choàng tay qua tiếu yêu của Khắc Thủy Phượng, trổ khinh công dìu nàng băng đi.

Mùi thơm phấn hoa từ mái tóc của Khắc Thủy Phượng xốc vào khứu giác chàng. Hai người chạy thêm được mười dặm nữa, Khắc Thủy Phượng khẽ nói:

- Đệ đệ dừng bước nghỉ ngơi một chút đi.

Quân Đạt gật đầu.

Hai người ngồi xuống một tàn cây. Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Nơi đây cũng xa lắm rồi, chắc bọn quái điểu không đánh hơi được chúng ta nữa đâu.

Khắc Thủy Phượng gật đầu. Nang nhón dùng tay áo xiêm y lau mồ hôi trán cho Quân Đạt:

- Đệ đệ mệt mỏi lắm à?

Chàng mỉm cười:

- Đệ không mệt lắm đâu, để đệ coi lại chân tỷ.

Khắc Thủy Phượng bẽn lẽn:

- Chân của tỷ tỷ chắc cũng không sao đâu, bó thuốc sẽ khỏi thôi.

- Để đệ đưa tỷ đến đại phu. Chân tỷ như thế này một mình về đại mạc đệ không yên tâm.

- Nhưng chân tỷ thế này sẽ vướng tay đệ.

- Sao tỷ tỷ lại nói như vậy? Chúng ta đã là là tỷ đệ của nhau.

- Tỷ chỉ sợ...

Quân Đạt trừng mắt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ đừng nói như vậy nữa được không?

Khắc Thủy Phượng gục đầu:

- Tỷ sẽ không nói như vậy nữa.

Khắc Thủy Phượng dựa đầu vào ngực Quân Đạt.

Một tiếng hú lanh lảnh cất lên lồng lộng khiến Khắc Thủy Phượng co dúm người lại.

Nàng sợ hãi ôm chặt lấy Quân Đạt, lí nhí nói:

- Đệ đệ, gã quái nhân vẫn quanh quẩn theo chúng ta.

- Có đệ bên cạnh, y không làm hại được tỷ tỷ đâu.

- Không có đệ, tỷ không biết sẽ như thế nào.

Một lần nữa tiếng hú của gã quái nhân lại cất lên, trong đêm nghe tiếng hú đó khiến bất cứ ai cũng phải sởn người, lạnh xương, bởi nói tợ một tiếng kêu ai oán, một tiếng gào phẫn uất.

Gã quái nhân xuất hiện trợn tròn đôi mắt lồi nhìn Khắc Thủy Phượng và Quân Đạt.

Quân Đạt đứng lên đối mặt với lão:

- Các hạ sao cứ bám theo tại hạ vậy?

Gã quái nhân nghiến răng ken két, rồi bất thần trở bộ bỏ đi lẫn luôn vào tàng cây trước mặt Quân Đạt.

Quân Đạt thở dài:

- Hắn bỏ đi rồi.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Nhất định gã không chịu bỏ đi đâu. Có thể gã đã biết đệ ăn được liên hoa băng bên truy theo.

- Hắn truy theo cũng đâu thể lấy lại được liên hoa băng.

- Y không lấy được liên hoa băng nhưng vẫn bám theo thừa cơ hội hạ thủ đệ.

- Y hạ thủ đệ để bức hại tỷ tỷ?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Có thể như vậy, nhưng cũng có thể y muốn hạ sát đệ đặng lấy mật của đệ.

Quân Đạt cau mày:

- Tại sao hắn muốn lấy mật của đệ?

- Bởi giờ đây tinh khí của liên hoa băng đã tụ trong mật của đệ, mà tinh khí của liên hoa băng thì gã rất thèm thuồng.

- Đệ hiểu rồi. Lần sau gặp lại gã, đệ không để cho gã được yên nữa đâu.

Chương 21: Kẻ Phong Tình Hại Bởi Phong Tình

Phong Tình Cổ Thi sầm sập bước vào thư phòng của Á Tiên. Lão đóng sập cửa lại:

P

- Á Tiên!

Phong Tình Cổ Thi thấy tấm rèm che tràng kỷ không nhích động liền cau mày:

- Lão phu về sao nàng không ra đón mà cứ nằm ỳ trên tràng kỷ vậy?

Tấm rèm được vén lên và đôi chân trần của Á Tiên thả xuống. Phong Tình Cổ Thi nhìn đôi chân thon nhã với làn da trắng như bông bưởi của Á Tiên mỉm cười.

Lão bước đến đôi chân trần của nàng, ngắm nhìn rồi ngửa mặt phát ra tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt.

Lão cắt tràng cười, đưa tay vén rèm nói:

- Nàng tính giở trò gì với lão già này đây?

Phong Tình Cổ Thi vén rèn. Á Tiên ngồi trên tràng kỷ. Trên người nàng chỉ có một mảnh lụa trắng mỏng tang, mỏng đến độ ngỡ như mảnh lụa đó chỉ được dùng để làm nền tô điểm thêm sự gợi cảm cho những đường con của cơ thể.

Á Tiên chớp mắt nhìn Phong Tình Cổ Thi:

- Lão nhân gia có thu nạp được gã Hàn Quân Đạt không?

- Đáng lẽ gã phải dâng cho ta ngọn tiểu hắc kỳ, nhưng...

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Bỏ chuyện đó đi, ta gặp lại nàng là tốt lắm rồi.

Phong Tình Cổ Thi ngồi xuống bên Á Tiên. Lão choàng tay qua bờ vai thanh tú của nàng.

- Nàng đợi lão ma này phải không?

- Á Tiên không đợi lão nhân gia thì còn đợi ai nữa chứ.

- Lão phu biết nàng đợi lão phu mà.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa kéo ghì Á Tiên vào sát người lão.

Á Tiên bẽn lẽn nói:

"Lão nhân gia tính bóp nát thân thể Á Tiên đó à?

- Ý... lão phu đâu nỡ làm như vậy.

Phong Tình Cổ Thi vuốt dọc tay theo sống lưng của Á Tiên. Nàng thoáng rùng mình, co rúm người lại. Chính sự rùng mình của Á Tiên khiến Phong Tình Cổ Thi hứng khởi bật cười khành khạch.

- Nàng đúng là một nữ nhân mà lão phu rất tâm đắc đó.

- Lão nhân gia tâm đắc, thế có để tình cho Á Tiên không hay cũng như những con bướm tìm hoa sau khi hoa tàn thì lại tìm đóa hoa khác.

Phong Tình Cổ Thi sa sầm mặt:

- Bậy nè. Lão phu đối xử với nàng như thế nào nàng biết mà. Bất cứ gã nào trên giang hồ mà dám bức hiếp nàng thì lão không tha mạng đâu.

Á Tiên dựa đầu vào vai Phong Tình Cổ Thi:

- Thật không?

- Lão phu đã nói thì không bao giờ ngoa ngôn.

- Nhưng nếu lão nhân gia có chuyện phải đi xa thì ai sẽ bảo vệ cho Á Tiên chứ.

- Ơ... Chuyện này thì lão phải tính thôi, mà sao nàng hỏi ta câu đó?

Á Tiên quay sang đối mặt với Phong Tình Cổ Thi:

- Nếu như lão nhân gia đi xa, mà người bảo vệ cho Á Tiên võ công non kém thì mất mặt cho Á Tiên quá.

Phong Tình Cổ Thi cau mày:

- Thật ra đã có chuyện gì xảy ra ở đây?

- Á Tiên muốn hỏi lão nhân gia, Thường Luân công tử có phải là đệ tử chân truyền của lão nhân gia không?".

Phong Tình Cổ Thi cau mày, lắc đầu:

- Không phải, Thường Luân đã xúc phạm tới nàng à?

Á Tiên lắc đầu:

- Không, nhưng y không thể đỡ nổi một thức một chiêu của Vũ Văn Tiểu Vĩ khiến cho Á Tiên thẹn cùng quần hào, bởi Thường công tử là đệ tử của lão nhân gia.

Phong Tình Cổ Thi bật cười:

- Thế mà ta cứ sợ có chuyện hệ trọng.

Phong Tình Cổ Thi vuốt nhẹ bờ vai thon thả của Á Tiên. Lão trầm giọng nói:

- Thường Luân mang tiếng là đệ tử của ta, nhưng đối với gã, ta chỉ coi như một tên nô bộc trung thành.

- Lão nhân gia không truyền thụ võ công chân truyền cho Thường Luân?

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Võ công của ta vốn lợi hại vô cùng, ngoài ra còn có tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong, được như vậy không phải một sớm một chiều là có thể tụ thành mà phải bỏ biết bao công sức khốn khó mới đặng hổ hầu, lào sao ta truyền lại cho ai được.

Phong Tình Cổ Thi nâng cằm Á Tiên:

- Sao nàng lại hỏi ta điều đó?

- Vì Á Tiên thấy lão nhân gia đấu với chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ. Chỉ cần lão nhân gia động thủ là chủ nhân tiểu hắc kỳ đã đại bại, còn Thường Luân là đệ tử chân truyền sao non kém quá nên thắc mắc.

Phong Tình Cổ Thi cười mỉm nhìn Á Tiên nói:

- Tên đệ tử Thường Luân có bị giết chết thì ta kiếm tên đệ tử khác. Lão chỉ sợ mất nàng thôi.

Á Tiên bẽn lẽn:

- Á Tiên nghe Thường Luân nói võ công của lão nhân gia vô cùng độc hại, khó có kẻ sánh bằng, nhưng ngược lại Á Tiên cũng nghe các vị cao nhân kỳ sĩ kháo với nhau không có võ công nào mà

không có nhược điểm.

- Tất nhiên rồi, võ công của lão cũng có nhược điểm chứ.

Á Tiên ngẩng mặt nhìn Phong Tình Cổ Thi:

- Nhược điểm của lão nhân gia ở chỗ nào?

Phong Tình Cổ Thi cau mày:

- Sao nàng lại hỏi nhược điểm võ công của ta?

- Á Tiên muốn thử coi có đúng như lão nhân gia nói không.

- Đâu có được.

Á Tiên sa sầm mặt:

- Lão nhân gia nghi ngờ Á Tiên không tốt với lão nhân gia phải không?

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Không không, lão không nghi ngờ nàng đâu, nhưng nói ra điều đó sợ có người bất ngờ đột nhập vào nghe được thì kẹt cho ta lắm.

Á Tiên đứng lên khỏi tràng kỷ, thả gót sen đến đóng cửa cài then. Nhìn theo những gót chân của Á Tiên, Phong Tình Cổ Thi cảm thấy lòng mình rạo rực xuân tình. Khi Á Tiên quay người lại đối mặt với Phong Tình Cổ Thi thì lão bật đứng dậy bước thẳng đến trước mặt nàng.

Phong Tình Cổ Thi nuốt nước bọt rồi nói:

- Hôm nay ta mới biết Á Tiên của ta quả là một giai nhân đẹp nhất trong thiên hạ.

Phong Tình Cổ Thi vừa nói vừa đặt tay lên đôi vai của Á Tiên. Mảnh lụa mỏng sau cùng bị tay lão vuốt ra khỏi thân thể nàng.

Á Tiên vẫn đứng bình nhiên để Phong Tình Cổ Thi được no mắt ngắm nhìn thân thể chẳng một chút tì vết của nàng.

- Á Tiên, ta thích nàng lắm đó.

Á Tiên mỉm cười:

- Thiếp thì không thích sự vội vã của chàng.

Nghe Á Tiên đổi cách xưng hô, mặc dù Phong Tình Cổ Thi đã ngoài lục tuần, khiến cho lão khấp khởi như mở cờ trong bụng.

Lão ôm ghịt lấy Á Tiên:

- Ta biết, ta biết. Nàng muốn ta làm gì cho nàng nào?

Á Tiên nép đầu vào ngực Phong Tình Cổ Thi:

- Thiếp muốn làm chủ chàng.

- Làm chủ ta là sao?

Thiếp sẽ ân ái với chàng như thuở thiếp bắt đầu biết yêu, biết nhớ.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười khành khạch:

- Hay lắm... hay lắm. Nếu vậy ta càng yêu nàng hơn nữa.

Á Tiên bẽn lẽn:

- Nhưng thiếp sợ chàng phản ứng.

- Sao ta phản ứng?

- Nam nhân chẳng bao giờ muốn nữ nhân làm chủ thể xác mình trong lúc ái ân.

Phong Tình Cổ Thi như một con rối gật đầu:

- Nàng nói đúng, vậy ta phải làm sao?

- Thiếp sẽ điểm vào tĩnh huyệt của chàng.

Phong Tình Cổ Thi cau mày.

Á Tiên nhìn thẳng vào mặt lão, rồi bất ngờ đẩy lão ra:

- Chàng ngại ngùng sao?

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Ấy, trong thư phòng này chỉ có ta và nàng, đâu có ngại.

Phong Tình Cổ Thi nhìn lại cánh cửa thư phòng, rồi quay lại Á Tiên. Y tự cởi trường y phô vòng

ngực phẳng lì với lớp da mốc như da rắn.

Á Tiên mỉm cười, ẻo lả nép đầu và ngực Phong Tình Cổ Thi:

- Thiếp đâu biết tĩnh huyệt của chàng ở chỗ nào.

- Phía dưới Đan Điền của lão đó.

Á Tiên nheo mắt:

- Chàng có sợ thiếp không?

- Không.

Á Tiên vuốt ngọc thủ của mình dọc theo sống lưng của Phong Tình Cổ Thi. Cảm giác nhột nhạt khiến lão ma ẹo người, Á Tiên bật cười khúc khích. Tiếng cười của nàng nghe tợ như ngọc va vào nhau tạo ra những âm thanh nghe rất vui ta, Phong Tình Cổ Thi cũng cười theo nàng.

Tay Á Tiên lòn ra phía trước, nhắm tĩnh huyệt của Phong Tình Cổ Thi thọc thẳng vào.

Lão ma co rúm người lại:

- Úi cha.

Á Tiên tiếp tục cười sau khi Phong Tình Cổ Thi cố tình thốt ta câu nói đó.

Phong Tình Cổ Thi nói:

- Nàng làm ta khó chịu quá.

- Nhưng chàng sẽ không nhúc nhích được nữa.

- Tất nhiên rồi, ít nhất phải qua nửa khắc thời thần ta mới tự hóa giải huyệt đạo của mình được.

Á Tiên bán tính bán nghi, thọc ngón tay vào nách lão ma. Quả đúng như lão nói, Phong Tình Cổ Thi không thể nào nhúc nhích được mà chỉ la oai oái:

- Đừng mà, thôi đừng mà, nàng làm ta nhột quá, chịu không nổi nữa.

- Thế thì chàng hãy đánh thiếp đi.

- Ta đã bị nàng điểm vào tĩnh huyệt, đâu nhúc nhích được.

- Thật không?

- Phải mất nửa khắc ta mới giải tỏa tĩnh huyệt mà cử động được.

- Thiếp không tin.

Á Tiên vừa nói vừa véo vào đùi lão ma. Lão la lên:

- Úi cha, đừng làm vậy mà. Hèn chi nam nhân chẳng bao giờ dám để cho nữ nhân làm chủ thể xác mình. Ta đã lầm rồi.

Á Tiên biết chắc Phong Tình Cổ Thi không thể cử động được nữa liền bật đứng lên nhìn lão:

- Đúng rồi, lão đã lầm.

Đôi mày Phong Tình Cổ Thi cau hẳn lại bởi lối xưng hô đột ngột thay đổi của Á Tiên.

Á Tiên choàng lại mảnh lụa, bước đến mở cửa thư phòng. Từ ngoài cửa, Thường Luân vận trường y thư sinh, đeo mang mặt nạ quỷ bước vào.

Y tiến thẳng đến bên Phong Tình Cổ Thi:

- Thường mỗ đeo mặt nạ ắt sẽ không bị Cương Thi Đại Pháp của lão hại được chứ?

Phong Tình Cổ Thi nghiến răng:

- Thì ra hai người đã toan rập, lập kế hại lão phu.

- Lão đừng nổi nóng. Lão sẽ được chăm sóc cẩn thận.

Trong khi Thường Luân nói thì Á Tiên mở cửa địa đạo bí mật. Thường Luân đưa Phong Tình Cổ Thi xuống địa đạo đó. Á Tiên đi trước dẫn đường.

Phong Tình Cổ Thi không thể hình dung được là trong Lạc hoa viên lại có gian thạch thất bí mật được kiến tạo ngay dưới lòng đất.

Thường Luân và Á Tiên vừa đưa Phong Tình Cổ Thi vào gian mật thất đó liền xích tay chân lão ma vào vách đá.

Thường Luân thở ra như vừa trút xong gánh nặng. Trong khi Phong Tình Cổ Thi thì nghiến răng ken két:

- Các ngươi sẽ phải ân hận vì hành động này.

Thường Luân nhìn lão qua chiếc mặt nạ quỷ:

- Ta có thể chết nhưng không thể là gã nô bộc của lão.

Thường Luân với tay lấy chiếc mặt nạ treo trên vách đá chụp luôn vào mặt Phong Tình Cổ Thi.

Lão ma gào lên:

- Tên đệ tử phản trắc, ngươi...

Thường Luân bình thản, ôn tồn nói với lão:

- Lão đã từng có những tên đệ tử chỉ cam nhận làm nô bộc cho lão, ắt sẽ có những tên đệ tử như Thường Luân.

Thường Luân gỡ mặt nạ của hắn quẳng xuống sàn đá. Y bước lại bên Á Tiên:

- Á Tiên, không có nàng thì không biết bao giờ Thường Luân mới bắt được lão già này.

Y vừa nói vừa choàng tay qua vai Á Tiên.

Á Tiên ngước lên nhìn gã:

- Muội chỉ muốn những điều tốt cho đại ca thôi.

Thấy Á Tiên và Thường Luân âu yếm nhau, Phong Tình Cổ Thi tức đến độ thở rốc hồng hộc. Lão muốn dùng Cương Thi Đại Pháp phun độc khí nhưng khốn nỗi chiếc mặt nạ mà lão bị đeo đã che kín miệng, chỉ chừa hai cái lỗ để nhìn mà thôi.

Phong Tình Cổ Thi nghiến răng ken két, vừa âm thầm vận hóa chân khí giải tỏa bế huyệt.

Do quá tức giận, nên nội lực của lão nhanh chóng giải tỏa tĩnh huyệt. Đang ngồi dưới đất Phong Tình Cổ Thi bật đứng lên gầm lớn:

- Các ngươi phải chết bởi tay lão.

Lão vung tay, tiếng xích va vào vách đá leng keng. Phong Tình Cổ Thi giật mạnh tay để bứt xích nhưng hổ khẩu của lão bị lột da bởi sợi xích được đúc có những chiếc gai nhọn.

Máu chảy xuống ròng ròng, nhưng lão ma vẫn giật xích bằng tất cả sự phẫn nộ của mình.

Lão vừa giật vừa nói:

- Lão sẽ phanh xác hai người.

Á Tiên và Thường Luân đứng nhìn Phong Tình Cổ Thi đang tỏ lộ sự phẫn nộ bằng ánh mắt rất

bình thản. Hai người như biết dù Phong Tình Cổ Thi có cố gắng đến đâu cũng không thể nào bứt được bón vòng xích khóa tứ chi.

Máu đã loang đỏ cổ tay, cổ chân của Phong Tình Cổ Thi cho đến khi lão ngồi bệt xuống đất.

Lão vừa thở vừa nói:

- Thường Luân, ngươi hãy giết sư phụ của ngươi đi!

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn Phong Tình Cổ Thi:

- Đệ tử không có hại sư phụ đâu, mà chỉ mong được hầu hạ sư phụ.

Phong Tình Cổ Thi chớp mắt nhìn Thường Luân:

- Ngươi hầu hạ ta bằng cách này hả? Ngươi biến sư phụ của ngươi thành một tên tử tù thế mà nói hầu hạ. Nếu ngươi còn chút nhân tính, nghĩ đến đạo thầy trò thì hãy thả sư phụ ra!

Thường Luân ngửa mặt cười khanh khách.

Gã cắt tràng cuồng nhiệt đó, nói:

- Đệ tử sẽ thả sư phụ ra khi nào hàm thụ hết tất cả những tuyệt thức ma chiêu của sư phụ.

Phong Tình Cổ Thi nghiến răng, đáp lại Thường Luân:

- Thường Luân, ngươi đừng hòng mơ tưởng đến những tuyệt công của lão phu.

Thường Luân cười mỉm:

- Sư phụ tự nguyện truyền lại những khẩu quyết luyện công cho đệ tử thì đệ tử sẽ đáp lại sư phụ bằng sự tôn kính mà cho người hầu hạ hàng ngày. Còn nếu như sư phụ không có lòng với đệ tử thì đệ tử ắt có biện pháp bắt người phải nói ra những khẩu quyết mà sư phụ đã luyện.

Thường Luân vừa nói vừa với tay rút chiếc roi gai máng trên vách thạch thất. Y đặt chiếc roi và chén rượu xuống trước mặt Phong Tình Cổ Thi:

- Sư phụ hãy chọn lấy một thứ để đệ tử được hầu hạ người.

Phong Tình Cổ Thi gầm lên:

- Ngươi hãy cút ngay cho khuất mắt lão phu.

- Đệ tử muốn biết sư phụ chọn thứ nào.

- Ngươi muốn giết ta thì cứ giết nhưng đừng hòng ép lão phu truyền võ công cho ngươi.

Thường Luân cầm chiếc chén quẳng vào vách đá.

"Choang...".

Mặt hoa của Á Tiên nhìn hành động của Thường Luân chẳng lộ một nét biểu cảm.

Thường Luân cầm lấy cây roi gai. Y gằn giọng nói từng tiếng:

- Phàm những kẻ không thích uống rượu mời thì thích uống rượu phạt.

Thường Luân vừa nói hết câu, vươn tay quất một roi vào Phong Tình Cổ Thi.

Trên ngực Phong Tình Cổ Thi hiện một đường chỉ máu, da bị những chiếc ga nhỏ câu xước, mắt lão nhắm ghịt lại, nghiến răng để nén không rên la.

Thường Luân cười mỉm, máng cái roi trở về chỗ cũ:

- Một roi đệ tử hầu hạ sư phụ, khi nào người đổi ý thì đệ tử mới cung phụng món khác cho người.

Phong Tình Cổ Thi gục đầu nhìn xuống sàn. Hai giọt nước mắt nhễu xuống đọng trên sàn đá.

Thường Luân nhìn hai giọt nước mắt của lão cười mỉm, bình thản chắp tay sau lưng trở gót bước lại bên Á Tiên.

- Muội muội, chúng ta đi.

Á Tiên gật đầu.

Thường Luân choàng tay qua tiểu yêu của nàng dìu đi. Y vừa đi vừa nói:

- Thầy chẳng ra thầy thì ắt có ngày gặp trò chẳng ra trò.

Cánh cửa thạch lao đóng sập lại.

Phong Tình Cổ Thi ngẩng mặt nhìn cánh cửa đá thạch lao, nước mắt của lão bất chợt trào ra chảy xuống chiếc mặt nạ quỷ.

- Trời đã hại Phong Tình Cổ Thi lão phu rồi.

Chương 22: Mạc Sầu Ngọc Nữ

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

L

- Ngươi tính đội mãi lư hương này sao?

Lỗ Trình đáp lại lão Thần Thâu:

- Sư phục ép buộc Lỗ Trình rời khỏi Long Thiền tự, nhưng không giảm khinh hình phạt mà.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài một tiếng:

- Gần đủ bốn mươi chín ngày rồi.

- Phải đúng ngày ngọ đêm nay Lỗ Trình mới có thể bỏ chiếc lư hương này xuống khỏi đỉnh đầu.

- Lão đệ đội lư hương này ra ngoài giang hồ bất tiện quá, hay còn một vài khắc, ngươi bỏ lư hương cho rồi. Du tăng đại sư không trách lão đệ đâu.

Lỗ Trình biết sư phụ không tách mình nhưng làm vậy hóa ra Lỗ Trình là kẻ bất nghĩa, không giữ tròn đạo nghĩa với tôn sư.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Chúng ta đến Thiên Vân Trang của Tiểu Vĩ chứ? Tiểu Vĩ có lẽ đang chờ chúng ta đến sốt cả ruột.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình gật đầu. Hai người cùng rong ruổi hướng về Thiên Vân Trang.

Đi bên cạnh Lỗ Trình, thỉnh thoảng lão Thần Thâu lại nhìn Lỗ Trình mà chắc lưỡi:

- Muốn làm thiết đầu đà cũng không phải chút nào.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài rồi nói với Lỗ Trình:

- Phải chi tất cả những người trên giang hồ đều có tấm lòng như lỗ lão đệ thì hay biết chừng nào.

- Lão huynh tâng bốc đệ quá.

- Ta không tâng bốc ngươi đâu. Nhìn ngươi mà lão liên tưởng đến tên hòa thượng Tri Ngộ Năng. Lão e hắn chẳng để yên cho đại sư Du Tăng đâu.

Lỗ Trình cau mày:

- Do đâu mà lão huynh khẳng định Tri thúc thúc không để yên cho sư phụ? Sư phụ đã tha cho Tri thúc thúc rồi mà.

- Du tăng đại sư thì có tấm lòng quảng đại bao dung, nhưng những kẻ tiểu nhân như Tri Ngộ Năng thì đâu nhận ra lẽ đó. Với Tri hòa thượng, Du Tăng đại sư chẳng khác nào cái gai trong mắt gã, và chỉ muốn nhổ phứt đi mà thôi.

Lỗ Trình dừng bước nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh, nếu thật sự Tri sư thúc hại sư phụ thì Lỗ Trình phải hành sử thế nào?

- Thế theo ngươi nên hành xử như thế nào?

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Lão đệ sẽ không tha cho Tri thúc thúc đâu.

- Suy nghĩ của ta cũng như lão đệ.

Hai người đến Thiên Vân Trang. Lão Thần Thâu và Lỗ Trình tiểu hòa thượng không khỏi sửng sốt bởi khung cảnh hoang tàn của tòa trang.

Lão Thần Thâu buột miệng nói:

- Sao lại như vậy? Đã có chuyện gì xảy ra với Vũ Văn Tiểu Vĩ?

Lão Thần Thâu vừa nói vừa trổ khinh công băng luôn vào Thiên Vân Trang. Lỗ Trình cũng bám theo chân lão. Vừa chạy Lục Chỉ Thần Thâu vừa lớn tiếng gọi:

- Tiểu Vĩ... Tiểu Vĩ...

Tiếng của lão vang lên lồng lộng, nhưng không có ai đáp lời lão.

Lục Chỉ Thần Thâu đảo mắt nhìn quanh:

- Lạ lùng thật, ta hẹn với Tiểu Vĩ ở đây mà.

Lỗ Trình bước đến bên lão Thần Thâu:

- Lỗ đệ cảm nhận sát khí quanh đây.

- Vậy là Tiểu Vĩ... không thể như vậy được...

Lục Chỉ Thần Thâu toan đẩy cửa gian chính sảnh thì bất chợt cánh cửa bật ra. Từ trong nhà chính sảnh một thiếu nữ vận võ phục màu đỏ bước ra nhìn Lục Chỉ Thần Thâu và Lỗ Trình.

Lục Chỉ Thần Thâu cau mày nhìn nàng, hỏi:

- Cô nương đây là gì của Tiểu Vĩ?

- Bổn cô nương đang đi tìm gã.

Đôi mày của Lục Chỉ Thần Thâu châu lại:

- Cô đang tìm Tiểu Vĩ?

Thiếu nữ gật đầu:

- Đúng, bổn cô nương đang tìm gã.

Nghe giọng nói của nàng không mấy thiện cảm. Lục Chỉ Thần Thâu sa sầm mặt tỏ vẻ bất bình. Lão hỏi:

- Chuyện của Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng là chuyện của lão phu.

- Lão là gì của Tiểu Vĩ?

- Cần gì lão phải nói cho cô nương biết chứ, nhưng nếu như cô nương làm loạn ở Thiên Vân Trang là đụng đến lão rồi.

- Nghe lão nói, bổn cô nương đoán lão là người thân của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Không sai. Lão phu và Tiểu Vĩ như thủ túc đấy.

- Thế à. Vậy lão có thể chỉ cho ta biết Vũ Văn Tiểu Vĩ đang ở đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu cau mày:

- Cô nương lịnh cho lão phu đó à?

- Đúng, bổn cô nương đang lịnh cho lão.

- Thế thì lão chẳng có hứng thú để chỉ cho cô nương chỗ ở của Tiểu Vĩ.

- Lão không chỉ cho ta à?

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Lão không chỉ thì sao?

Lời còn động trên môi lão Thần Thâu thì thiếu nữ đảo bộ, thân pháp như ngọc nữ bắt bướm hái hoa nhưng nhanh không thể tưởng. Đôi mảnh lụa đỏ phóng thẳng vào tập kích Lục Chỉ Thần Thâu.

Đôi mảnh lụa đỏ còn cách lão Thần Thâu ba giang tay thì lão trổ luôn vô hình thủ thộp lấy đầu mảnh lụa. Thế thộp của Lục Chỉ Thần Thâu vô cùng huyền ảo, trông như lão đang thộp đầu hai con rắn.

Thiếu nữ chờ cho thủ pháp của lão Thần Thâu chạm vào đầu đôi mảnh lụa thì khẽ đảo cổ tay. Đôi mảnh lụa đỏ chợt như hóa thân thành đôi mãnh xà, uốn éo quấn chặt lấy hổ khẩu của Lục Chỉ Thần Thâu.

Lão Thần Thâu giật mình, rụt vội tay về nhưng chưa kịp thực hiện ý niệm đó thì đôi mảnh lụa đã quấn chặt song thủ của lão thâu nhi.

Thiếu nữ vận huyền y cười khẩy rồi nói:

- Bản lĩnh của lão tầm thường như vậy mà dám đối mặt với Mạc Sầu Ngọc Nữ à!

Nàng vừa nói vừa giật mạnh đôi mảnh lụa.

- Rét.

Lục Chỉ Thần Thâu bị đôi mảnh lụa nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Lão chới với, chưa kịp trổ khinh công thì lại bị giật một cái nữa.

Lỗ Trình không ngờ nội lực của Mạc Sầu Ngọc Nữ mạnh mẽ như vậy nên không khỏi sững sờ.

Mạc Sầu Ngọc Nữ đảo bộ, cùng lúc đôi mảnh lụa đỏ kết thành vòng tròn chụp xuống quấn quanh cổ Lục Chỉ Thần Thâu.

Lục Chỉ Thần Thâu trợn mắt.

Lỗ Trình thất kinh bởi nhận ra chỉ cần thiếu nữ kia giật mạnh thì lão Thần Thâu sẽ mất mạng ngay lập tức. Tiểu hòa thượng băng mình vào, vươn thủ pháp chụp lấy mảnh lụa đỏ, miệng thì hét:

- Dừng tay lại!

Lại thêm kỳ biến nữa mà Lỗ Trình không thể nào ngờ được, đôi mảnh lụa đỏ uốn éo hóa thành hai vòng tròn thít luôn lấy cổ Lỗ Trình.

Mạc Sầu Ngọc Nữ cười khẩy nói:

- Tiểu sãi muốn theo chung đường với lão già kia à?

Lỗ trình lắc đầu:

- Tiểu sãi không muốn chết và càng không muốn để lão huynh tử mạng. Chúng ta không thù không oán, có chuyện gì thì dung lời lẽ nói với nhau, cô nương cần chi phải dung đến sát chiêu giết người.

- Ê... bổn cô nương đâu muốn mạnh tay với lão, tại lão muốn đấy chứ. Giờ thì chỉ cần bổn cô nương giật nhẹ đôi nhuyễn tiên thì mạng của hai ngươi sẽ về chầu diêm chúa thôi.

Lỗ Trình nghiêm mặt:

- Cô nương muốn gì thì cứ hành xử với tiểu sãi, còn lão huynh tuổi già sức yếu rồi, nếu cô nương có dùng quái chiêu kỳ thức giết được lão huynh cũng đâu có hay gì.

- Tiểu sãi chưa phục Mạc Sầu Ngọc Nữ này à?

- Tiểu sãi sẽ phục cô nương nếu như cô nương một lần nữa thít được nhuyễn tiên vào cổ của tiểu sãi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ đảo cổ tay, đôi nhuyễn tiên liền thoát ra khỏi cỗ Lỗ Trình và Lục Chỉ Thần Thâu.

Lỗ Trình ôm quyền xá Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Đa tạ cô nương đã nương tay.

- Đừng tưởng lầm, bổn nương không nương tay với ngươi đâu.

Trong khi Mạc Sầu Ngọc Nữ đối đáp với tiểu họa thượng Lỗ Trình thì Lục Chỉ Thần Thâu đứng ho rũ rượi.

Lỗ Trình mỉm cười, nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ nói:

- Tiểu tăng sợ cô nương không có cơ hội thứ hai thít nhuyễn tiên vào cổ của bần tăng.

- Ta không tin.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa phát động quái chiêu công kích Lỗ Trình. Trong ý niệm của Mạc Sầu Ngọc Nữ thì đối phương của mình rất tầm thường chẳng có chút bản lĩnh gì cả, nhưng khi đôi nguyễn tiên vừa kết thành vòng tròn chập chờn trên đầu tiểu hòa thượng thì nàng chỉ thấy đối phương lắc vài, thân ảnh như chiếc bóng thoát qua vòng tròn đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ buột miệng nói:

- Ý...

Tiếng kêu kinh ngạc còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì tiểu hòa thượng đã đứng ngay trên đôi song thủ đang giữ nhuyễn tiên của nàng.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thất kinh, trổ luôn khinh thuật Hoài Lân Quá Bộ lộn người ra sau, đồng thời nhuyễn tiên lia xéo ngang một đường.

- Rét.

Đôi nhuyễn tiên bằng vải lụa đỏ như gọng kéo khổng lồ hớt gọn lấy một mái vòm của tòa đại sảnh. Mặc cho hai mảnh lụa đỏ công phá mà Lỗ Trình vẫn chờn vờn trước mặt Mạc Sầu Ngọc Nữ như bóng với hình.

Mặc dù thi tố võ công với Mạc Sầu Ngọc Nữ nhưng Lỗ Trình vẫn giữ chiếc lư hương tỏa khói nghi ngút trên đầu mình.

Chỉ trong khoảnh khắc, Mạc Sầu Ngọc Nữ đã thi thố quá mười chiêu sát tử đối phương, nhưng lần này quả là đôi mảnh lụa đỏ không thể chạm vào được chéo tăng y của tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Mạc Sầu Ngọc Nữ ngạc nhiên vô cùng. Nàng nghĩ thầm:

- Không ngờ võ công của mình lại không làm gì được gã sãi nhỏ này, vậy võ công của gã ắt phải có liên quan đến bảy ngọn tiểu kỳ.

Nghĩ như vậy Mạc Sầu Ngọc Nữ đảo bộ lướt về sau bốn bộ, miệng thì nói:

- Đủ rồi!

Lỗ Trình dừng thi triển Di Hình Cước Pháp cũng vừa lúc lư trầm đã cháy hết.

Mạc Sầu Ngọc Nữ hỏi:

- Tiểu hòa thượng, vừa rồi ngươi vừa thi triển tuyệt thức trong Thất Kỳ Đoạt Mạng phải không?

- A Di Đà Phật, cô nương đoán rất đúng, vừa rồi tiểu sãi đã thi triển Di Hình Cước Pháp để tránh

né những đôi nhuyễn tiên của cô nương.

- Hèn chi nhuyễn tiên thần kỳ của ta không làm gì được tiểu hòa thượng. Nếu tiểu hòa thượng có được tuyệt thức Di Hình Cước Pháp thì bổn cô nương không làm gì được ngươi rồi.

- Chẳng qua cô nương nhẹ tay cho kẻ tu hành.

Lục Chỉ Thần Thâu bước đến bên cạnh Lỗ Trình nói:

- Lão đệ thật là có căn cơ võ học, một đóa hoa kỳ tài của Phật môn.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lư trầm:

- Trầm trong lư hương đã cháy hết rồi.

- Nhờ có cô nương dung nội kình mới khiến trầm cháy nhanh quá hạn định.

- Thế thì lão đệ đã thụ xong hình phạt.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nheo mày:

- Hai người nói chuyện gì mà ta không hiểu?

Lỗ Trình hướng mắt nhìn nàng:

- Bần tăng bị sư phụ phạt đội lư trầm cho đến khi trầm cháy hết.

- Không có bổn cô nương thì tiểu hòa thượng phải đội lư trầm đó đến lột da đầu. Giờ thì tiểu hòa thượng phải trả ơn cho ta.

Nghe Mạc Sầu Ngọc Nữ nói, Lục Chỉ Thần Thâu quay ngoắt nhìn nàng, hừ nhạt:

- Không có cô nương thì trầm cũng cháy hết mà thôi, làm gì Lỗ lão đệ của lão phải trả ơn cho cô nương chứ.

Mạc Sầu Ngọc Nữ cau mày:

- Lão giữ mồm giữ miệng đó.

Lỗ Trình lên tiếng:

- Cô nương có điều chi muốn hỏi tiểu bần tăng.

Mạc Sầu Ngọc Nữ dấn đến hai bộ. Hành động của nàng khiến lão Thần Thâu khẩn trương hẳn lên.

- Lão đệ cẩn trọng.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nheo mày nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão cận trọng thì đúng hơn đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ quay lại Lỗ Trình:

- Ta muốn hỏi vũ vân Tiểu Vĩ hiện đang ở đâu.

- Tiểu tăng và lão huynh Thần Thâu cũng đang tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Long thiền tự xen vào:

- Thế cô nương tìm y để làm gì?

- Chuyện của bổn cô nương, không thể nói với người được.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại Lỗ Trình:

- Nghe vị cô nương này nói, chắc Tiểu Vĩ không có ở đây rồi, chúng ta đi thôi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nghe Lục Chỉ Thần Thâu nói liền trổ khinh công băng qua đầu hai người, đứng chắn lối ra:

- Lão chưa trả lời bổn cô nương thì sao bỏ đi được.

Lỗ Trình nhận ra vẻ bất bình trên mặt Mạc Sầu Ngọc Nữ liền lên tiếng:

- Mạc Sầu cô nương, quả thật lão huynh và tiểu tăng đang đi tìm Tiểu Vĩ, giờ cũng không biết y đang ở đâu, đã gặp đại họa gì nữa.

- Hai người đi đâu ta theo đó.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

-... (Thiếu đoạn trang - phần tkdm- b) Lỗ Trình thở ra nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Thật ra Tiểu Vĩ đã có chuyện gì với cô nương. Cô nương có thể cho tiểu tăng biết được không?

Mạc Sầu thần nữ im lặng.

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu quay sang Lỗ Trình:

- Lỗ lão đệ, lão huynh xem chừng vị cô nương này không có ý tốt với Tiểu Vĩ đâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ quắc mắt nạt lão Thần Thâu:

- Lão đừng nói càn.

- Vậy cô nương khăng khăng tìm Tiểu Vĩ để làm gì? Nhìn vào mặt cô nương, lão phu thấy sát khí đọng trong đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nghiêm mặt:

- Bổn cô nương không phải đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ để gây thù chuốc oán đâu. Ta tìm y để thỉnh giáo một chuyện hệ trọng.

Lỗ Trình hỏi Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Cô nương muốn thỉnh giáo Tiểu Vĩ về binh khí phổ?

Mạc Sầu Ngọc Nữ gật đầu:

- Đúng như vậy!

Nàng vừa nói vừa mở túi gấm đeo bên hông lấy ra ngọn chủy thủ sang ngời:

- Ta muốn hỏi Tiểu Vĩ về chủ nhân ngọn trủy thủ này.

Lục Chỉ Thần Thâu chen vào:

- Lão phu e Vũ Văn Tiểu Vĩ có gặp cô nương cũng không chịu nói đâu.

- Gã không nói không được.

Lỗ Trình quay sang Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh đệ đoán xem, nếu Tiểu Vĩ không ở Thiên Vân Trang thì đang ở đâu?

- Lão đệ muốn dẫn người ta đến gặp Vũ Văn Tiểu Vĩ à?

- Đệ tin không có chuyện gì xảy ra đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lại Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Lão đệ của ta muốn đưa ngươi đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ nên ta mới chìu ngươi đó.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại Lỗ Trình:

- Nếu lão huynh đoán không sai thì hôm nay Tiểu Vĩ đang ở tại Túy Vân Lâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lên tiếng:

- Chúng ta sẽ đến Túy Vân Lâu.

Nàng vừa nói, vừa bước nhanh ra cửa Thiên Vân Trang.

Lục Chỉ Thần Thâu nói với Lỗ Trình:

- Lão đệ nghĩ sao chứ lão huynh thấy ả ma nữ này không có thiện cảm chút nào.

Lục Chỉ Thần Thâu đỡ lấy lư hương trầm trên đầu Lỗ Trình:

- Trầm đã cháy hết rồi, ngươi còn đội chiếc lư này làm gì nửa?

Lục Chỉ Thần Thâu đặt chiếc lư trầm xuống trước cửa gian đại sảnh rồi quay lại nói với tiểu hòa thượng:

- Nếu như đến Túy Vân Lâu không gặp Tiểu Vĩ, thì y quay về Thiên Vân Trang nhìn chiếc lư này ít ra biết ta và lão đệ có đến tìm gã.

Chương 23: Độc Cô Nhân

Tiếng hú lồng lộng của gã quái nhân khiến cho Khắc Thủy Phượng sợ hãi dịch sát vào Quân Đạt.

T

Quân Đạt quay sang Khắc Thủy Phượng.

- Có đệ bên cạnh, tỷ tỷ đừng sợ.

Nàng ngẩn mặt nhìn Quân Đạt:

- Mỗi lần nghe tiếng hú của gã quái nhân đó, trái tim tỷ như muốn ngừng đập. Tỷ ngỡ gã sắp xuất hiện mà bức nhục tỷ.

- Tỷ chỉ tưởng tượng thôi, có đệ bên cạnh thì gã quái nhân chẳng dám bén chân đến đây để hại tỷ. Chờ đến khi trời sáng đệ sẽ đưa tỷ rời khỏi nơi này.

Khắc Thủy Phượng nhìn xuống đất:

- Đường ra Đại Mạc xa xôi quá, không có đệ bên cạnh tỷ sợ.

- Tỷ sợ gã quái nhân đó chứ gì?

Khắc Thủy Phượng gật đầu.

Tiếng gà rừng gáy sáng, bình minh ửng hồng, từ hướng đông mặt trời bắt đầu ló dạng.

Quân Đạt cùng với Khắc Thủy Phượng đứng lên. Khắc Thủy Phượng đi khập khễnh.

Quân Đạt hỏi nàng:

- Tỷ đi một mình chắc không được rồi, tạm thời để đệ đưa tỷ đến thị trấn nào gần đây tìm đại phu nắn gót chân lại cho tỷ rồi tìm một cỗ xe song mã.

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Tỷ làm phiền đệ quá!

- Tỷ đừng khách sáo.

Khắc Thủy Phượng đặt tay lên vai Quân Đạt. Nàng bẽn lẽn nhỏ giọng nói:

- Mỗi khi tỷ bước, gót chân lại thốn đau.

- Đệ dìu tỷ đi vậy.

Quân Đạt dìu Khắc Thủy Phượng.

Gã quái nhân chợt xuất hiện đứng ngay trước mặt Quân Đạt và Khắc Thủy Phượng co rúm người lại vì sợ, tay bấu chặt lấy bờ vai Quân Đạt.

- Đệ đệ, hắn đó. Gã vẫn theo chúng ta.

Gã quái nhân lỏ đôi mắt lồi nhìn hai người. Quân Đạt toan cất tiếng hỏi thì lại lẩn nhanh vào lùm cây mất dạng.

Khắc Thủy Phượng nói:

- Đệ đệ, gã đang chờ cơ hội.

- Y sẽ không có cơ hội đó đâu.

Quân Đạt và Khắc Thủy Phượng theo đường mòn đến đường cái quan. Quân Đạt thở phào nhẹ nhỏm. Chàng chợt phát hiện ra bên lề đường có nấm mộ đất vừa mới đắp.

Quân Đạt buộc miệng nói:

- Chốn hoang vu mày mà cũng có người vừa mới chết nữa.

Khắc Thủy Phượng ngẩng lên nhìn Quân Đạt:

- Có lẽ một gã tiều phu nào đó vừa bị tên quái nhân sát hại hồi hôm.

Quân Đạt thả bước đến nấm mộ đó. Giữa nấm mộ có dòng chữ viết nghệch ngoạc "Độc Cô Nhân".

Khắc Thủy Phượng thấy dòng chữ đó, sắc diện biến đổi. Mặc dù vậy vẫn không lộ cảm giác ra ngoài. Nàng nhỏ giọng nói với Quân Đạt:

- Đệ đệ, mình mau rời khỏi đây thôi.

Quân Đạt quay sang hỏi nàng - Độc Cô Nhân là người nào tỷ có nghe đến chưa?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Chưa từng nghe bao giờ cả. Đệ quan tâm đến một cái tên làm gì.

Khắc Thủy Phượng vừa dứt lời bất giác quay ngoắt lại sau lưng. Quân Đạt hỏi nàng:

- Tỷ vừa phát hiện điều gì vậy?

Tỷ có cảm giác tên quái nhân kia vừa xuất hiện ngay sau lưng mình.

- Tỷ tưởng tượng thôi. Chúng ta đi.

Quân Đạt lại dìu Khắc thủy Phượng đi. Khi mặt trời lên quá ngọn cây rừng, tạo sức nóng khiến mặt Khắc Thủy Phượng lấm tấm mồ hôi.

Quân Đạt chỉ tàng cây trước mặt:

- Tỷ tỷ, chúng ta ghé vào tàng cây đằng kia nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi tiếp.

Khắc Thủy Phượng gật đầu. Khi Quân Đạt và nàng đến tàng cây thì lại phát hiện nấm mồ mới đắp vội vàng và trên nấm mộ đó có hàng chữ "Độc Cô Nhân".

Quân Đạt nhìn nấm mộ đất:

- Có người đang muốn giỡn chúng ta nên mới đắp những nắm mộ này trên đường chúng ta qua.

- Chắc là tên quái nhân.

Quân Đạt cau mày, chàng dõng dạc nói:

- Độc Cô Nhân, nếu có tài, có bản lĩnh thì cứ ra đây đối mặt với Quân Đạt, còn như sợ ta thì hãy cút hết đi, đừng giở trò ma quỷ.

Chỉ có tiếng cây rừng lào xào thổi đến thay cho lời của Độc Cô Nhân đáp lời Quân Đạt.

Khắc Thủy Phượng nắm tay nàng hỏi:

- Dù đệ có gọi đến khan cổ gã độc nhân cũng không dám đối mặt với đệ đâu, bởi y đã biết mình không phải là đối thủ của đệ. Đệ đừng quan tâm đến gã nữa. Chúng ta đi tiếp.

- Tỷ vẫn đủ sức để đi tiếp à?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Đi cùng với đệ thì dù có đến chân trời góc biển tỷ cũng đi được.

Quân Đạt nghe Khắc Thủy Phượng nói, điểm nụ cười mỉm. Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Đệ nghỉ ngơi đây không xa thị trấn lắm đâu, để đệ cõng tỷ đi cho nhanh.

- Đệ sẽ hao sức lắm.

- Không sao đâu.

Hai gò má Khắc Thủy Phượng ửng hồng:

- Tỷ không biết lấy gì để trả công cho đệ đây.

- Đệ không cần tỷ trả công đâu.

Quân Đạt quay lưng lại Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ lên lưng đệ đi.

Khắc Thủy Phượng bá lấy cổ Quân Đạt. Chàng chờ cho Khắc Thủy Phượng yên vị trên lưng, nhưng vừa trổ khinh thuật thì cảm nhận có một lực kình mãnh liệt từ trước mặt ào tới.

Khắc Thủy Phượng cảnh báo nói:

- Đệ đệ coi chừng.

Quân Đạt quá bực tức kẻ đánh lén, nên không cần né tránh mà cõng luôn Khắc Thủy Phượng trổ khinh công thượng thặng đạp lên sóng kình kia mà lướt tới trước.

Khinh pháp của Quân Đạt như nước chảy mây trôi, như tiên đồng đăng vân lướt gió, chỉ trong chớp mắt đã băng đên trước trăm trượng. Chàng nhận ra người đánh lén tập kích mình chẳng phải là ai khác mà chính là gã quái nhân. Quân Đạt phẫn nộ tột cùng, nên trong lúc gã quái nhân còn chưa kịp thu hồi chưởng thế mà đứng đực ra giương mắt nhìn thì Quân Đạt đã thi triển tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

Đạo chỉ kình của chàng như tia sét kiếm nhắm thẳng tam tinh hắn bổ xuống. Gã quái nhân thoạt tung mình, nhanh chư cắt đảo bộ để tránh chỉ phong của Quân Đạt.

Mặc dù gã phản ứng nhanh nhưng đạo Chỉ Điện Di Sơn vẫn xuyên phá qua bả vai phải của gã.

- Phập...

Gã quái nhân cứ rú lên tiếng lồng lộng, thối lui ba bốn bộ. Lão như con chồn lăn nhanh vào một

lùm cây mất dạng.

Quân Đạt đứng trụ thân nhìn về phía lùm cây đó.

Khắc Thủy Phượng hối thúc chàng:

- Đệ đệ đừng để gã thoát.

Quân Đạt lắc đầu:

- Gã bị trọng thương rồi, chẳng làm phiền tỷ và đệ nữa đâu.

- Đệ tha cho gã à?

Quân Đạt gật đầu:

- Nếu đệ không nỡ ăn liên hoa băng của gã thì gã cũng không bám sát theo đệ đâu.

Khắc Thủy Phượng thở dài:

- Đệ thật là quảng đại bao dung, tỷ chỉ sợ không giết gã để gã có cơ hội thì chỉ hại cho đệ mà thôi.

Quân Đạt lắc đầu:

- Tỷ đừng lo, gã không có cơ hội đó đâu.

Chàng cõng Khắc Thủy Phượng đi tiếp. Đi qua chỗ dã quái nhân vừa mới lẩn mất, chàng thấy những dấu máu rải trên lớp cỏ dại.

Quân Đạt buộc miệng nói:

- Y có lẽ bị thương khá nặng.

Khắc Thủy Phượng buong luôn một câu lạnh nhạt:

- Mặc gã, mọi chuyện cũng do gã mà ra. Nếu gã không tập kích đánh lén đệ thì đâu bị đệ đả thương.

Quân Đạt trổ khinh thuất cõng Khắc Thủy Phượng băng đi. Phải mất một canh giờ, chàng mới tới một thị trấn nhỏ.

Khắc Thủy Phượng nói với Quân Đạt:

- Sao mới đúng ngọ mà những ngôi nhà ở đây đã đóng cửa, hình như ở đây sắp xảy ra chuyện gì

thì phải.

- Đệ cũng có cảm giác như tỷ tỷ.

Quân Đạt cõng Khắc Thủy Phượng đến một ngôi nhà đóng cửa. Chàng gõ cửa nhưng chờ mãi không có người ra mở cửa. Chàng quay sang nói với Khắc Thủy Phượng:

- Cứ như ở đây sắp có đại họa, hoặc mọi người ngụ trong trấn này đã bỏ đi hết rồi.

Khắc Thủy Phượng gõ cửa. Cũng không có ai trong nhà lên tiếng hay mở cửa.

Nàng nói với Quân Đạt:

- Đây là căn nhà không chủ, đệ đệ tính sao bay giờ?

Quân Đạt suy nghĩ một lúc rồi quyết định đẩy cửa mà không cần chờ chủ nhân.

- Rắc...

Cây then cài bị gãy ngang khi Quân Đạt dụng công bật cánh cửa ra.

Chàng nhìn then cửa bị gãy, buộc miệng nói:

- Trong nhà nhất định có người.

Quân Đạt dìu Khắc Thủy Phượng vào, vừa lớn tiếng gọi:

- Có ai ở nhà không?

Không có ai đáp trả chàng.

Quân Đạt quay sang nói với Khắc Thủy Phượng nói:

- Nếu ở đây không có người thì tại sao họ lại cài then bên trong? Nhất định họ đang trốn chúng ta.

Khắc Thủy Phượng đảo mắt nhìn xung quanh:

- Đây không phải là gian nhà hoang như đệ đệ nghĩ. Mọi vật dụng trong gian này đều rất sạch sẽ chứng tỏ có người chăm nom rất chu đáo.

- Chúng ta vào trong xem sao.

Hai người vừa dợm bước thì trong nhà một lão trượng bước ra. Lão vừa nhìn Quân Đạt và Khắc Thủy Phượng vừa cất tiếng van xin:

- Nhị vị hãy tha cho toàn gia lão phu.

Quân Đạt cau mày.

Lão già đó khúm núm hơn khi thấy dung diện của Quân Đạt có vẻ bất nhẫn. Lão toan quỳ xuống thì Quân Đạt đã nhanh tay đỡ lấy lão.

- Lão trượng sao lại làm vậy?

Lão già vẫn giữ thái độ sợ hãi ban đầu:

- Nếu như hai người có giết thì cứ giết lão phu còn những người khác xin hãy tha cho họ.

Khắc Thủy Phượng nhìn lão già nói:

- Lão trượng hãy cho tôi và Hàn đệ đệ biết, thị trấn này đã xảy ra chuyện gì mà mọi người ở đây sợ hãi như vậy?

Lão già nhìn Khắc Thủy Phượng bằng ánh mắt lấm lét.

Quân Đạt nói:

- Lão trượng đừng sợ, nếu thật sự ở trấn này có sự chẳng lành thì cứ nói, tại hạ và tỷ tỷ có thể giúp lão và tất cả những người trong trấn này.

Lão trượng nhìn Quân Đạt.

Quân Đạt cảm nhận trong đôi mắt của lão còn hồ nghi liền kéo chiếc ghế đôn bên cạnh:

- Lão trượng hãy ngồi xuống đây.

Lão trượng bấy mới mở miệng nói:

- Nhị vị đây không phải là người của...

Lão ngập ngừng.

Quân Đạt liền nói:

- Lão đừng sợ, cứ nói đi. Phải chăng ở đây có bọn cướp đến quấy rồi cuộc sống của dân làng.

Lão trượng nhìn chàng hỏi:

- Nhị vị vừa đến thị trấn này à?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Chúng tôi vừa đến trấn này thấy có gì đó không ổn.

- Nếu quả thật như vậy là tại các vị không biết đấy thôi.

Lão già vừa nói vừa bước đến đóng cửa lại. Lão quay lại chiếc đôn gồi đối diện với Quân Đạt.

Lão nhìn Quân Đạt rào trước đón sau:

- Nếu lão phu có gì không phải, đắc tội với nhị vị thì nhị vị trừng phạt lão phu thôi.

Quân Đạt lắc đầu:

- Sao lão trượng cứ nghĩ tại hạ và Khắc tỷ tỷ là những người xấu hoài vậy. Nếu như lão trượng nghi ngờ tại hạ và Khắc tỷ tỷ cùng bè cùng cánh với bọn sơn tặc thì chúng tôi sẽ rời khỏi đây để lão được yên tâm.

Nghe chàng nói bằng giọng thẳng thắn, lão thở phào:

- Lão nhìn qua là biết công tử là người tốt rồi.

- Nếu lão trượng khẳng định như vậy thì hãy kể cho tại hạ biết nơi này đã có chuyện gì xảy ra.

Lão nhìn Khắc Thủy Phượng rồi nhìn Quân Đạt:

- Để lão phu sai người nhà châm trà, nấu cơm cho hai người rồi chúng ta sẽ đàm đạo.

Quân Đạt khoát tay:

- Lão trượng đừng khách sáo, tại hạ và tỷ tỷ không giúp được gì thì không dám làm phiền lão trượng Khắc Thủy Phượng lấy trong túi gấm ra một viên ngọc dạ minh châu. Nàng đưa viên ngọc đến trước mặt lão già:

- Nếu lão trượng có lòng thì hãy cầm lấy viên ngọc này rồi dọn cho tôi và Hàn đệ một bữa cơm ngon.

Lão lắc đầu:

- Không không, lão không dám nhận đâu, tiểu thư hãy giữ lấy.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười:

- Lão đừng ngại, đây chỉ là một chút quà nhỏ của Đại mạc thôi.

Nàng vừa nói vừa nhét viên ngọc vào tay lão già.

Lão già bối rối nhìn nàng:

- Nhị vị tốt quá.

Lão quay xuống nhà sau lớn tiếng gọi:

- Cúc Cúc.

Từ nhà sau một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu bước lên:

- Nội tổ gọi Cúc nhi?

Lão gật đầu:

- Con mau làm cơm, châm tra để nội thiết nhị vị khách nhân.

- Thưa vâng.

Cúc Cúc lẩn ra nhà sau.

Quân Đạt hỏi lão:

- Lão trượng có thể kể cho vãn bối biết thị trấn này là có chuyện gì xảy ra?

- Lão phu không dấu công tử, quả thật câu chuyện chỉ mới xảy ra trong con trăng này thôi.

Lão lấy giọng nói tiếp:

- Phía Đông thị trấn này vừa mới mọc lên tòa lầu, trên đỉnh tòa xà lầu có một ngọn tiểu kỳ mà dân trong trấn gọi là tử kỳ.

Quân Đạt nheo mày:

- Tiền bối đã thấy ngọn tiểu kỳ đó chưa?

- Lão phu đã thấy.

Lão thở dài:

- Chủ nhân tòa xà lầu bắt dân chúng thị trấn Hàm Đam cứ đúng nửa con trăng phải đến tế lễ thần rắn, dâng nạp cống vật. Nếu như ai không cống nạp lễ vật thì phải làm mồi cho thần xà. Đã vậy, chủ nhân xà lầu còn thả rắn khắp mọi nơi trong trấn khiến cho chúng tôi không biết phải là gì mà ăn, nên

phải đóng cửa mà thôi.

Quân Đạt sa sầm nét mặt:

- Thật quá đáng. Thế lão trượng có biết chủ nhân xà lầu là ai không?

Lão gật đầu:

- Người đó võ nghệ cao cường mà lại là nữ nhân.

Khắc Thủy Phượng buột miệng nói:

- Chủ nhân tòa xà lầu là một vị nữ nhân à?

- Đúng như vậy.

- Dung diện của thị như thế nào?

- Lão phu không biết.

Khắc Thủy Phượng cau mày hơn:

- Lão trượng biết chủ nhân tòa xà lầu là nữ nhân mà chẳng biết dung diện của thị à?

- Chúng tôi đến hành lễ thần xà, đầu phải cúi xuống đất không nhìn thấy được chân diện mục của chủ nhân tòa lầu đó.

Quân Đạt quay sang Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ tỷ ở lại nhà lão trượng mà dưỡng cổ chân, đệ đệ sẽ đên xem chủ nhân tòa xà lầu là nhân vật như thế nào mà xem thường bá tánh như vậy.

Quân Đạt vừa nói vừa đứng lên thì lão trượng đã nắm tay chàng kéo lại:

- Ấy, công tử sao nói vậy, hãy ở lại dùng với lão chung rượu nhạt cùng bát cơm đạm bạc đã.

- Tại hạ sẽ quay về ngay.

- Công tử gấp làm gì. Nếu như công tử muốn đến tòa xà lầu đối mặt với chủ nhân xà lầu thì hãy đợi đêm xuống. Đêm nay mọi người đến hạn phải tế thần xà.

Lão đặt viên ngọc minh chầu lên bàn nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Nếu không có viên ngọc dạ minh châu của tiểu thư thì hôm nay lão phu chẳng biết lấy gì để làm

cống nạp.

Lão mở miệng thơ dài một tiếng:

- Nếu không có vật cống nạp thì Cúc nhi phải vào hầu trong xà lầu.

- Nghe lão trượng nói tại hạ thấy bất mãn nếu cần thiết tại hạ sẽ san bằng tòa xà lầu, thử xem chủ nhân tòa xà lầu có bản lĩnh gì.

- Lão phu sợ công tử và cô nương đây sẽ vong mạng mà thôi.

Khắc Thủy Phượng nhìn Quân Đạt:

- Đệ tính thế nào?

Quân Đạt đáp lời nàng:

- Dù muốn hay không muốn, đệ cũng phải đến đó thu hồi tử linh kỳ.

- Nghe lão lão trượng nói chủ nhân xà lầu không phải là người tầm thường đâu, đệ phải cẩm thận mới được.

- Tỷ tỷ yên tâm. Bọn ma đầu chỉ bức hiếp những người dân lương thiện, hiền lành thôi còn đệ thì chủ nhân xà lầu phải phá lầu mà rời khỏi trấn Hàm Đàm này.

Chương 24: Kỳ Biến Trong Tiểu Xá

Cổ xe song mã đen kịt, một màu đen tang tóc. Nhìn vào cổ xe đó cũng có thể đoán biết chủ nhân là người lập dị hay là một người ưa thích màu đen, mà những người thích màu đen tâm tính cũng nhuốm đen, nhưng ngồi trên ghế xà ích không phải là một nam nhân mà là một nữ nhân ẩn trong mắt long lanh là sát khí lạnh lùng.

C

Cổ hắc xa dừng lại trước cửa Túy Vân lâu nhưng Mạc Sầu Ngọc Nữ yên vị trên ghế xà ích. Sự thờ ơ của nàng như có sức hút mãnh liệt khiến những cặp mắt của khách nhân đều phải tập trung về nàng.

Hai gã Cái Bang bước đến trước cổ hắc xa. Hai người đó chưa kịp lên tiếng hỏi thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã vung roi quất thẳng vào đầu chúng, vừa quất nàng vừa la:

- Tránh ra!

Ngựa roi da quất thẳng vào đầu hai gã Cái Bang đó.

- Chát... chát...

Mạc Sầu Ngọc Nữ đã quất roi bất ngờ và nhanh không thể tưởng khiến hai gã Cái Bang không thể tránh né kịp, hứng trọn ngọn roi của nàng vào mặt.

Cả hai cùng thét lên:

- Ui chao!

Hai gã Cái Bang thối lui ba bộ, lõ mắt trổ hung quang nhìn nàng. Đáp lại ánh mắt đó của chúng, khuôn mặt của Mạc Sầu Ngọc Nữ đằng đằng sát khí.

Gã Cái Bang cao gầy chỉ vào mặt Mạc Sầu Ngọc Nữ nói:

- Tiện nhân, ngươi dám quất roi vào mặt ta à?

Gã vừa dứt lời thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã thi triển đôi mảnh lụa đỏ phóng thẳng về phía hai gã. Nàng thi triển màng lụa phát công mãnh liệt mà tuyệt nhiên không hề nhích động khỏi ghế xà ích.

Hai gã Cái Bang gầm lên lồng lộng:

- Tiện nhân đáng chết.

Cả hai gã đồng loạt vươn lên toan chộp lấy mảnh lụa đỏ của Mạc Sầu Ngọc Nữ. Thấy thế chộp trảo của hai gã đó, ai nhìn cũng đều đoán chắc chúng sẽ bắt gọn đầu lụa dễ dàng.

Nhưng không, khi đó trảo của hai gã vừa chạm đến đầu mảnh lụa thì đột nhiên đầu mảnh lụa cất lên nhanh hơn chớp đã quấn chặt lấy cổ hai gã đó.

- Bụp... bụp...

Cả hai gã Cái Bang đều bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, quẳng ra xa nằm bất động.

Mọi người đầu tỏ ra không đồng tình với hành động quá tàn nhẫn của Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Sau khi lấy mạng hai gã đó, Mạc Sầu Ngọc Nữ mới phi thân xuống đất, thả bước đi vào trong quán.

Gã tiểu nhị trong quán hối hả chạy ra đón tiếp nàng:

- Mời cô nương!

Mạc Sầu Ngọc Nữ liếc mắt nhìn qua tất cả những khách nhân đang có mặt tại Túy Vân Lầu:

- Chỉ có Vũ Văn Tiểu Vĩ mới ở lại đây, tất cả lui trở ra!

Gã tiểu nhị nghe nàng nói, mặt chảy xệ xuống, nói:

- Cô nương...

Gã chưa nói hết ý của mình thì Mạc Sầu Ngọc Nữ đã đẩy phăng y ra:

- Chỉ có Tiểu Vĩ mới được ở lại đây, còn bất cứ ai không phải là Tiểu Vĩ thì cút hết.

- Họ là khách nhân của... của tiểu nhân mà...

- Ta không cần biết.

Tất cả mọi người đều lục đục đứng lên khiến gã tiểu nhị càng bối rối.

Gã van xin nàng:

- Cô nương...

Mạc Sầu Ngọc Nữ lấy ra một nén vàng nhét vào tay gã:

- Bổn nương đền cho ngươi đó.

Nhận nén vàng đó, gã tiểu nhị chỉ biết cuối đầu, khách trong Túy Vân Lầu lũ lượt bỏ đi, chẳng mấy chốc Túy Vân Lầu đang rộn rịp bỗng chốc trở nên vắng tanh chỉ còn hai người ngồi tách biệt hai đầu trong góc tòa Túy Vân Lầu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ bước đến bên hai gã đó. Ánh mắt lạnh lùng của nàng khắt khe nhìn thẳng vào kẻ đối diện. Nàng nghiêm giọng nói:

- Tất cả mọi người đã đi, còn lại hai người. Người nào không phải là Vũ Văn Tiểu Vĩ thì hãy rời khỏi nơi này!

Một người nhìn nàng nói:

- Tại hạ chẳng muốn rắc rối với nữ nhân nhưng nữ nhân cứ tìm tại hạ quấy nhiễu.

Y quay lại người đối diện mình:

- Nhờ huynh giúp giùm ta chuyện đó, kiếu từ. Tại hạ cần tìm ra hắn.

Y hỏi xong toan trở bước bỏ đi thì người đại hán lực lưỡng râu quai nón gọi hắn lại:

- Chỉ vì một nha đầu mà Vũ Văn Huynh bỏ đi à?

Vũ Văn Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Tống huynh vẫn không thay đổi tính tình.

Vũ Văn Tiểu Vĩ trở lại ghế, y rót rượu ra hai chiếc chén.

- Chúng ta uống thêm chứ?

- Tất nhiên rồi. Tống Y Tống đang cao hứng được uống rượu với Vũ Văn Tiểu Vĩ thì có người thứ ba đến phá đám. Chắc Tống mổ phải đuổi người đó đi thì mới lấy lại được cảm hứng của mình.

Vũ Văn Tiểu Vĩ bưng chén rượu nhìn Tống Y Tống nói:

- Tùy Tống huynh, tại hạ cũng không mấy hứng thú khi có người thứ ba đứng bên cạnh với khuôn mặt tràn đầy sát khí.

Nghe hai người đối đáp, Mạc Sầu Ngọc Nữ cau mày, nàng nhìn Tiểu Vĩ:

- Ngươi là Vũ Văn Tiểu Vĩ?

Tống Y Tống hừ một tiếng, đứng lên chỉ vào mặt nàng:

- Nha đầu khiến cho Tống mỗ nổi nóng. Hãy ra ngoài kia.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nhìn lại Tống Y Tống:

- Trại chủ lục lâm Hồ Nam lúc nào cũng nóng nảy.

Tống Y Tống tròn mắt:

- Nha đầu biết ta?

- Nếu Vũ Văn Tiểu Vĩ là một kho binh khí phổ bổn cô nương cũng có thể tự hào mình là một kiến văn về những nhân vật trên giang hồ.

Tống Y Tống ngạt ngang:

- Dù nha đầu có là gì thì cũng phải rời khỏi đây ngay lập tức nếu không muốn Tống mỗ dùng vũ lực.

- Tống Y Tống mà có thể dùng vũ lực đuổi Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lê được hay sao?

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lê vừa dứt lời thì Tống Y Tống đã vươn trảo chộp lấy vai nàng.

Gã vừa thộp vừa nói:

- Tại sao không được chứ?

Mặc dù Tống Y Tống trỏ trảo thủ tập kích bất ngờ và không thể tưởng tượng nói nhưng Mạc Sầu Ngọc Nữ chỉ cần thối nữa bộ trảo công của họ Tống đã thộp hụt nàng:

Mạc Sầu Ngọc Nữ dè bỉu nói:

- Với bản lĩnh mèo cào đó thì không thể đuổi được ta đâu.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa xoay người, vụt cái, hai mảnh lụa đã thoát ra chia làm hai hướng tập kích Tống Y Tống.

Mặc dù thân hình vạm vỡ kềnh càng nhưng Tống Y Tống vẫn nhanh nhẹn vô cùng. Y lòng qua hai mảnh lụa lách tránh trong đường tơ kẽ tóc.

Hai mảnh lụa đỏ tập kích hụt Tống Y Tống, đánh luôn vào chiếc cột đá.

- Chát...

Cột đá hoa cương bị chẻ thành miếng. Chứng tỏ tiềm ẩn trong tấm lụa kia là một nội lực vô cùng mãnh liệt.

Mặc dù Tống Y Tống và Gia Cẩm Lệ thi thố võ công quyển thức trước mặt mình nhưng Vũ Văn Tiểu Vĩ vẫn bàng quan đến độ như kẻ đui điếc chẳng nghe chẳng thấy gì.

Mạc Sầu Ngọc Nữ điều khiển hai mảnh lụa như hai con mãng xà uốn khúc tạo nên hai vòng tròn chụp xuống Tống Y Tống.

Tống Y Tống thấy hai chiếc vòng đỏ cau mày hừ nhạt một tiếng. Gã vừa xoạc chân vừa nâng cả bàn đá chống lên.

Mặc dù chiếc bàn nặng hơn năm trăm cân nhưng Tống Y Tống nâng lên ngỡ như nâng một quả chùy nhẹ bỗng. Vòng tròn đôi mảnh lụa quấn luôn vào cái bàn đó. Đôi chân mày của Mạc Sầu Ngọc Nữ cau có châu hẳn lại.

Tống Y Tống thì bật cười sung sướng, gã vừa cười vừa nói:

- Võ công của Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chẳng có gì đáng để ý tới.

Vũ Văn Tiểu Vĩ nghe Tống Y Tống nói như thế, Y nhún vai đứng lên:

- Tống huynh bảo trọng, kiếu từ.

Tiểu Vĩ dứt lời quay bước ra cửa.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thấy Tiểu Vĩ bỏ đi thì tỏ ra khó chịu vô cùng nhưng đôi nhuyễn tiên bằng lụa đang quấn lấy chiếc bàn chưa thể lấy ra được.

Nàng gọi với theo Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Tiểu Vĩ đừng bỏ đi, Gia Cẩm Lệ muốn thỉnh giáo.

Mặc cho nàng gọi, Tiểu Vĩ vẫn thong dong bước ra cửa.

Thấy Mạc Sầu Ngọc Nữ tỏ vẻ bối rối, Tống Y Tống Hứng chí nói:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ không thích hạn nữ lưu đâu, nha đầu đừng hy vọng thỉnh giáo được hắn.

Mạc Sầu Ngọc Nữ tức uất thét lớn:

- Cũng tại ngươi.

Nàng vừa nói vừa hoành bộ, trụ tấn vận dụng nội công truyền thẳng vào đôi mảnh lụa bằng tơ tằm nghìn năm.

- Rắc... rắc...

Chiếc bàn đá bị đôi nhuyễn tiên siết vỡ vụn.

Tống Y Tống buột miệng nói:

- Ý...

Họ Tống thoáng giật mình, không ngờ đôi mảnh lụa mềm mại kia lại có thể siết bể cái bàn đá đó. Gã đang thẩn thờ thì có một lực đạo ôn nhu tạo cảm giác như gió thu se lạnh thổi tới. Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng có cảm nhận kình lực kia chỉ tựa làn gió thu. Tống Y Tống ngưng thần cẩn trọng, rít lên một luồng dưỡng khí căng phồng lồng ngực, dựng đôi bản thủ to như hai chiếc quạt mo, nắm lại như quả đấm hứng đỡ.

- Đại Lực Quyền Phong.

Quyền kình dựng thành một bức tường khí lực đón lấy thu phong của Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Tống Y Tống cau mày đưa quyền kình của gã đón đỡ lấy một con sóng mềm mại chẳng có chút sức công phá nào. Một bên ôn nhu, một bên cương cường, kình lực như quấn quyện lấy nhau mà không có kình phát tác.

Tống Y Tống gia tăng thêm công lực nhưng kình quyền như muối bỏ biển, chẳng có chút tác dụng gì.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lạnh nhạt nói:

- Bổn cô nương không khách sáo với Tống trại chủ nữa đâu.

Nàng vừa nói vừa thi triển đôi mảnh lụa quyên qua bức tường khí công do hai người hợp thành.

Mảnh lụa của Mạc Sầu Ngọc Nữ như đôi bảo kiếm xuyên thẳng bức vách khí công thật dễ dàng, điều đó chứng tỏ binh khí của nàng là một báu vật vô cùng đặc biệt và lợi hại. Mạc Sầu Ngọc Nữ có thể tùy biến đôi mảnh lụa thành một trường kiếm như thế khiến đối phương không thể nào ngờ được.

Tống Y Tống cũng không khỏi bất ngờ bởi đôi mảnh lụa đặc dị huyền ảo đó. Y thối lùi bộ để tránh đôi mảnh lụa tập kích mình, nhưng vừa động thủ thì hai vai đau nhói.

Tống Y Tống giật mình:

- Ầm...

Tống Y Tống không hiểu sao bức vách khí công do Đại Lực Quyền Phong và lực khí ôn nhu lại phát nổ cắt hai người ra hai hướng, còn đôi mảnh lụa thì rút lại trong khi đã đâm được vào lớp da của gã.

Tống Y Tống còn thẩn thờ.

Vũ Văn Tiểu Vĩ đứng ngay trước mặt Tống Y Tống. Vũ Văn Tiểu Vĩ bình thản nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Tại hạ bỏ đi sao Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương không theo mà cứ nhằm vào Tống huynh truy bức?

- Tại sao ư? Bởi Gia Cẩm Lệ biết Vũ Văn Tiểu Vĩ phải quay lại vì đâu thể bỏ bằng hữu trong cơn nguy khốn.

Nghe nàng nói, Tống Y Tống thẹn mặt. Họ Tống gầm lên:

- Trong lúc nhất thời Tống mỗ mất cơ lỡ vận chứ võ công của cô nương thì làm gì được tống mỗ.

Gia Cẩm Lệ trề môi dè bỉu:

- Thử không có Vũ Văn Tiểu Vĩ nhúng tay vào thì Tống trại chủ chẳng khác nào một con gà bị cắt cánh.

Tống Y Tống nghe nàng nói càng cáu giận hơn. Y gầm lên:

- Được rồi, để xem bản lãnh của cô nương có giết được Tống mỗ không?

Tống Y Tống vừa nói vừa toan lướt đến áp sát vào Mạc Sầu Ngọc Nữ nhưng Tiểu Vĩ nhanh như cắt đã kéo tay y lại.

- Tống huynh đừng nóng.

- Hừ, Tống mỗ muốn cùng ả đấu một trận, mong Vũ Văn Tiểu Vĩ đừng xen vào.

- Tống huynh và Gia Cẩm Lệ cô nương không phải là kẻ thù bất đội trời chung.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ nhìn Tống Y Tống:

- Bổn cô nương và Tống trại chủ cần gì phải quyết trận sinh tử, với lại ta đến đây chủ yếu là vì Vũ Văn Tiểu Vĩ mà thôi.

Nàng tằng hắng, nghiêm giọng nói tiếp:

- Nếu Tống trại chủ vẫn còn muốn đấu tiếp để so tài cao thấp với bổn cô nương thì ta hẹn nhau sau ba hôm nữa tại Sơn Tử binh.

Tống Y Tống hừ nhạt:

- Được, Tống mỗ hẹn với nha đầu.

Gia Cẩm Lệ quay sang Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn công tử, chúng ta đi chứ?

- Nếu như cô nương cảm thấy không thể thiếu tại hạ.

- Gia Cẩm Lệ cần thỉnh giáo Vũ Văn công tử.

Tiêu Vĩ gật đầu, quay lại Tống Y Tống:

- Tống huynh bảo trọng.

Tiểu Vĩ xá Tống Y Tống rồi chắp tay sau lưng thả bước.

Gia Cẩm Lệ nguýt Tống Y Tống rồi theo Vũ Văn Tiểu Vĩ. Tống Y Tống lầm bầm nói sau lưng nàng:

- Ngươi đừng thất hẹn đó.

Gia Cẩm Lệ phớt lờ câu nói của Tống Y Tống. Nàng biểu lộ thái độ khinh miệt bằng một cái cười mỉm, nhưng chính hành động đó khiến cho họ Tống càng thẹn hơn.

Ra đến bên ngoài, Tiểu Vĩ chỉ vào cỗ hắc xa:

- Cổ hắc xa này là của cô nương?

Mạc Sầu Ngọc Nữ dấn đến ngang với Tiểu Vĩ:

- Không phải xe của Gia Cẩm Lệ thì Cẩm Lệ không bao giờ đụng đến đâu.

Gia cẩm lệ điểm mũi giày nhẹ nhàng phi thân lên xa nhìn Tiểu Vĩ nói:

- Mời công tử!

Tiểu Vĩ phi thân lên ngồi cạnh bên, nhìn Gia Cẩm Lệ nói:

- Chúng ta đi đâu?

Gia Cẩm Lệ không đáp lời Tiểu Vĩ mà vung roi quất vào mông đôi tuấn mã. Đôi hắc long mã liền nện tám vó ngựa kéo cỗ hắc xa rầm rập phi nhanh về phía trước. Khi cổ xe vừa mất hút thì hòa thượng Lỗ Trịnh và Lục Chỉ Thần Thâu vừa đến Túy Vân lâu.

Hai người thấy tòa lầu vắng ngắt liền vội bước vào trong. Tống Y Tống thấy Lỗ Trịnh và Lục Chỉ Thần Thâu liền vội vàng bước đến.

Tống Y Tống hỏi:

- Tiểu sãi và lão thần thâu đang đi tìm Tiểu Vĩ à?

Lỗ Trịnh gật đầu.

- Y đang ở đâu?

- Hai người đến muộn rồi.

Mặt Lỗ Trịnh căng thẳng cực độ:

- Tiểu Vĩ đã bị Mạc Sầu Ngọc Nữ hại rồi à?

Tống Y Tống lắc đầu.

- Tiểu Vĩ đã đi cùng với Mạc Sầu Ngọc Nữ.

- Hắn đi đâu?

- Tống mỗ không biết.

Lục Chỉ thần thâu thở dài nói:

- Ta đã nói với đệ rồi, nhìn mặt ả biết ngay không phải người tốt. Thế nào Tiểu Vĩ cũng gặp đại họa.

Mạc Sầu Ngọc Nữ và Vũ Văn Tiểu Vĩ rời khỏi Dương Châu thành. Sau khi hỏi Gia Cẩm Lệ không thèm trả lời thì Tiểu Vĩ cũng không thèm hỏi. Chàng đưa mắt ngắm nhìn khung cảnh hai bên đường. Bật Mạc Sầu Ngọc Nữ giật dây cương khiến đôi hắc long câu rẽ vào lối mòn bên trái. Tiểu Vĩ vẫn bàng quan mặc nhiên không cần hỏi nàng đưa y đi đâu cứ như Tiểu Vĩ đã biết chỗ mà Gia Cẩm Lệ đang đi đến.

Cỗ hắc xa dừng lại trước một gian tiểu xá khang trang.

Gia Cẩm Lệ quay qua Tiểu Vĩ:

- Chúng ta đến rồi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa phi thân xuống đất. Nàng đứng dưới nói với Tiểu Vĩ:

- Mời công tử.

Tiểu Vĩ nhìn nàng:

- Cô nương muốn thỉnh giáo tại hạ hay còn người thứ ba nữa?

Gia Cẩm Lệ nghiêm giọng:

- Gia Cẩm Lệ muốn thỉnh giáo công tử và còn người thứ ba nữa cũng muốn thỉnh giáo công tử.

- Người thứ ba là ai?

- Cẩm Lệ chưa thể nói được.

- Không nói được á? Tại sao?

- Công tử vào trong ắt biết người đó là ai thôi.

- Cô nương làm tại hạ nóng lòng quá. Thôi được, tại hạ cũng muốn biết người thứ ba kia là ai.

Tiểu Vĩ bước xuống đất.

- Chúng ta vào trong gian tiểu xa này chứ?

Gia Cẩm Lệ gật đầu.

- Tất nhiên rồi.

- Người thứ ba đó đã ở đây chờ tại hạ rồi à?

- Từ lúc Gia Cẩm Lệ bước chân đến Dương Châu.

- Từ lúc cô nương đến Dương Châu thanh, vậy hẳn là người quen của Mạc Sầu cô nương.

Tiểu Vĩ mỉm cười chắp tay sau lưng tiến đến cửa ngõ để vào gian tiểu xá bên trong.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ đẩy cửa gian tiểu xá. Nàng quay lại nói với Tiểu Vĩ:

- Mời công tử!

Tiểu Vĩ mỉm cười, nhưng vừa bước vào ngưỡng cửa gian tiểu xá thì từ bên trong một ánh chớp bạc xé toạc bóng tối sẫm xị tạo thành một sợi bạc trắng điểm đến yết hầu y.

Ánh chớp bạc đó nhanh không thể lường đó để lại phía sau một sợi chỉ hào quang trắng bạc.

Ngay cả Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chỉ biết đứng nhìn ánh chớp quang trắng xóa đó mà chẳng biết phải hành động như thế nào. Nàng biến sắc hét lớn:

- Vũ Văn công tử...

Ánh chớp bạc vụt tắt khi Mạc Sầu Ngọc Nữ chưa kịp nói hết câu.

Tiểu Vĩ vẫn đứng ngay ngưỡng cửa gian tiểu xá, thế đứng của chàng như của một pho tượng bất động hay của một xác chết, cái chết quá đột ngột và quá nhanh như thể nó chớp vụt tắt cũng là lúc nó tước lấy vong hồn của Tiểu Vĩ.

Chương 25: Trong Xà Lầu

Xà Lầu không phải là khối kiến trúc hình rắn, lầu cũng như tất cả những ngôi lầu bình thường khác, nhưng tại sao tòa lầu lại được cư dân trấn Hàm Đàm đặt cho cái tên Xà Lầu?

X

Vẻ bề ngoài trông rất bình thường, nhưng không thiếu nét khang trang, duy trên nóc và những mái vòm có những con rắn chạm trổ rất sinh động. Con thần xà trên đỉnh một tòa lầu ngậm một ngọn tử kỳ màu nâu, trông chẳng khác nào đang giở kỳ ra điều khiển lũ rắn bên dưới.

Trong nhà chính sảnh, thiết kế một hồ nước ngay chính giữa, phía bên kia là chiếc ngai sơn son thiếp vang, phủ lên trên thành tựa là chín chiếc đầu rắn với những nét chạm trổ vô cùng hung tợn. Trong hồ nước là một lũ rắn đủ loại đang lặn hụp trong nước đang đùa giỡn với nhau.

Ngồi trên chiếc ngai là một thiếu nữ dung diện mỹ miều. Nàng vận bộ võ phục bó chẽn may bằng da rắn, trông vừa lạ vừa oai phong vô cùng. Đứng chầu hai bên chiếc ngai của nàng là hàng cao thủ độ mươi người, tất cả đều vận thanh y võ phục thêu hình mãng xà.

Nàng nhìn Quân Đạt đứng phía bên kia hồ rắn nghiêm giọng hỏi:

- Công tử là ai?

- Tại hạ là người trấn Hàm Đàm thỉnh ý các trưởng lão đến cúng tế Thần Xà.

- Ta muốn hỏi tục danh của công tử.

- Đến cúng tế Thần Xà cũng phải xưng danh tính nữa sao?

Đôi mày vòng nguyệt của thiếu nữ thoáng cau lại, rồi nhanh chóng giãn ra. Nàng ôn nhu nói:

- Ta nghĩ công tử không phải là người của trấn Hàm Đàm.

- Tiểu thư có con mắt rất tinh tường. Tại hạ mới quá vãng đến trấn này và thỉnh ý các vị trưởng lão đến cúng tế Thần Xà.

Nàng lườm Quân Đạt:

- Thế công tử mang cống vật gì đến tế Thần Xà?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Một mạng người.

Nàng lập lại câu nói của chàng:

- Một mạng người là thế nào?

- Tiểu thư không hiểu à?

- Mạng của công tử?

Quân Đạt gật đầu:

- Mạng của tại hạ, nhưng nếu Thần Xà không thích cái mạng của Quân Đạt thì phải giao cho tại hạ ngọn tử kỳ.

Nàng đứng bật dậy:

- Hừ! Công tử đến Xà Lâu để lấy tử kỳ của Xà Lầu?

Quân Đạt lạnh lùng nói:

- Tại hạ không phủ nhận.

Nàng bật cười khanh khách rồi cất tràng cười khanh khách rồi cắt tràng cười nghiêm giọng nói với Quân Đạt:

- Hay lắm! Nếu như công tử không lấy được tử kỳ, không đủ bản lĩnh võ công thì phải chịu làm thân nô lệ cho ta chứ?

- Mạng của tại hạ thuộc về tiểu thư, tiểu thư được tùy nghi sử dụng.

Giã Bình nhìn thẳng vào mặt Quân Đạt:

- Công tử khẳng định mình có đủ bản lĩnh thì hãy lội qua hồ nước này xem. Đã đến đây ắt công tử cũng có chút tài thi thố đùa giỡn với lũ rắn độc của Xà đảo chứ?

- Nếu tiểu thư muốn.

- Giã Bình đang rất cao hứng được chứng nghiệm kỳ tài của võ lâm Trung Nguyên.

- Nếu tiểu thư muốn thấy thì tại hạ sẽ cho tiểu thư được thấy.

Quân Đạt nói xong thọc luôn đôi tay thịt xuống hồ nước. Mặt nước trong hồ đang xao động bởi lũ rắn bơi lượn đột nhiên phẳng lì như một chiếc gương soi, và tất cả những con rắn trong rắn trong đó đều bất động tạo ra một bức tranh xà thủy ngộ nghĩnh. Không khí trong gian chính lâu đột nhiên lạnh lẽo như tiết trời vào đông.

Quân Đạt rút tay lên, bình thản bước trên mặt nước trong hồ giờ đã bị đóng thành băng.

Giã Bình thấy hiện tượng kỳ lạ đó, buột miệng thốt:

- Ý...

Tiếng thốt còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì Quân Đạt đã qua khỏi hồ, đứng trước mặt nàng:

- Tại hạ đã qua hồ.

Giã Bình giật mình:

- Ngươi đúng là ma quỷ.

Câu nói của nàng chứng tỏ Gã Bình đang hoảng hốt cực độ. Nàng khoát tay:

- Bắt gã này cho ta!

Lịnh của Giã Bình được phán ra, liền lập tức hai hàng cao thủ đứng chầu hai bên nàng như lũ thiêu thân lao tới Quân Đạt.

Quân Đạt nheo mày:

- Bọn chúng không phải là đối thủ của chủ nhân tiểu hắc kỳ đâu.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa khí công, hữu thủ thi triển song chỉ đoạt mạng, tả thủ thì phát tán những đạo chỉ điện di sơn. Lúc này trong nội thể của chàng đã có Liên Hoa Băng nên chỉ công có sức mạnh vô cùng dữ dội.

- Chát... Chát!

Thân ảnh Quân Đạt chẳng hề di chuyển nhưng chỉ cần những đạo chỉ tuyệt thức trong hai ngọn tiểu huỳnh kỳ và tiểu hắc kỳ cũng đủ đánh bật mươi tên cao thủ của Giã Bình ngã sóng soài dưới đất mà chẳng hề tỏ vẻ khó khăn gì.

Những gã cao thủ Xà đảo như bị đóng băng nằm co rúm dưới sàn đá trông thật thảm hại.

Quân Đạt nhìn Giã Bình:

- Tiểu thư đã chứng nghiệm bản lĩnh võ công của tại hạ rồi đấy chứ?

Giã Bình giờ không còn giữ được vẻ bình thản lúc ban đầu, mà mặt thoáng hiện những nét sửng sốt:

- Ngươi đúng là quỷ, không phải người.

- Nghe giọng của cô nương, chắc cô nương không còn hứng thú nửa rồi.

Quân Đạt vừa dứt lời thì Giã Bình bất vỗ đến chàng một đạo chưởng âm nhu. Lối xuất thủ của nàng trông thật là kỳ quái, trông mà ngỡ như nàng đang thộp chưởng bắt rắn thì đúng hơn.

Mặc dù Giã Bình công kích bất ngờ nhưng chưởng pháp vừa chạm đến trường y nho sinh của Quân Đạt thì vội rụt tay lại.

Nàng không rụt tay lại sao được khi ngỡ như tay mình vừa chạm vào một tảng băng lạnh buốt.

- Úi chà!

Quân Đạt cười khảy:

- Võ công của cô nương xoàng xĩnh như vậy thì đâu thể tự nhận là Thần Xà?

Quân Đạt vừa nói vừa lách bộ, hữu thủ vươn ra thộp đến hổ khẩu của nàng. Thế chộp của chàng quả là nhanh không thể tưởng khiến Giã Bình lúng túng.

Giã Bình thối về sau một bộ nhưng chưa kịp rụt tay lại thì hổ khẩu đã bị Quân Đạt khống chế rồi. Nàng trợn mắt dằn tay giẫy nẩy:

- Buông tay ta ra!

Trước khi bước vào tòa chính sảnh Xà lầu, trong ý niệm của Quân Đạt ngỡ đâu mình sẽ gặp một đại cao thủ trong giang hồ, nhưng khi khống chế Giã Bình, chàng không khỏi ngỡ ngàng với sự non kém về võ công của nàng.

Quân Đạt cau mày:

- Cô nương có thật là chủ nhân ngọn tử kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long hay không?

Giã Bình vẫn vùng vằng cố rút tay lại, nhưng hổ khẩu như dính cứng trong tay Quân Đạt.

Nàng thét lên:

- Buông tay ta ra!

Giã Bình rùng mình:

- Ta lạnh lắm rồi.

Quân Đạt giật mình, vội giải tỏa nội khí.

Chàng nhìn nàng nghiêm giọng nói:

- Cô nương có thật là chủ nhân ngọn tử kỳ không? Thật ra cô nương là ai?

Giã Bình xét nét nhìn chàng:

- Ngươi hỏi để làm gì!

- Tại hạ muốn lấy ngọn tử kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

- Ngươi đừng nằm mơ.

Quân Đạt nhếch môi:

- Võ công của cô nương không có cái thần kỳ của tuyệt thức trong ngọn tử kỳ.

Chàng đổi giọng thật lạnh lùng:

- Cô nương là ai?

- Ta là ai cũng được.

- Tại hạ muốn biết.

- Ngươi đừng bức hiếp ta. Giã Bình sẽ bẩm lại với song thân thì mạng ngươi khó bảo toàn đó.

Quân Đạt cau mày:

- Song thân của cô nương là ai?

- Chủ nhân Xà đảo.

Nàng ngước mặt, kiêu hãnh nhìn Quân Đạt:

- Cả võ lâm Trung Nguyên đều nghe danh tự của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân, có lẽ chỉ có mình ngươi chưa nghe mà thôi. Nếu ngươi làm cho Giã Bình này rụng một sợi tóc, xước một miếng da hay làm ta kinh sợ thì song thân ta nhất định sẽ... sẽ đem ngươi làm thức ăn cho lũ rắn độc trên Xà Đảo.

Quân Đạt không để tâm đến câu nói kiêu căng của nàng, mà hỏi ngược lại Giã Bình:

- Chính song thân của cô nương mới là chủ nhân ngọn tử kỳ?

Giã Bình gật đầu:

- Đúng đó. Ngươi không phải là đối thủ của song thân Giã Bình đâu.

- Tại hạ có là đối thủ của họ hay không không cần cô nương nhận định. Tại hạ đang muốn biết Tích đảo chủ và Lâm phu nhân hiện ở đâu.

Giai nhân nguýt chàng:

- Ngươi buông tay Giã Bình ra. Bộ ngươi không biết lễ giáo nam nữ thụ thụ bất thân ư?

- Tại hạ rất biết, nhưng rất tiếc cô nương bây giờ đang là chủ nhân tòa Xà Lầu chứ không phải cô tiểu thư khuê các. Cô nương là nỗi ám ảnh của cư dân trấn Hàm Đàm, chứ không phải là một thiếu nữ bình thường.

- Nhưng Giã Bình cũng là một nữ nhân.

Quân Đạt nạt ngang:

- Không. Đối với tại hạ cô nương là một sát thủ giết người, chứ không phải nữ nhân bình thường. Đã là sát thủ thì tại hạ có quyền được giết để trừ họa cho bá tánh.

Giã Bình biến sắc, lắp bắp nói:

- Ngươi không được giết ta đó. Giã Bình có làm gì đâu mà ngươi đòi giết ta chứ?

- Chủ nhân Xà Lầu đã là đáng chết rồi.

- Ngươi... ngươi giết ta ắt song thân sẽ truy sát ngươi, bắt ngươi phải chết theo ta.

- Tại hạ đang muốn diện ngộ với song thân của cô nương đây.

- Ngươi không sợ song thân của Giã Bình nổi giận à? Chỉ cần Giã Bình nói một tiếng thôi, ngươi đừng hòng giữ được mạng.

- Tích đảo chủ và Lâm phu nhân chắc coi mạng người như cỏ rác mới có một ái nhi tính tình như

cô.

Giã Bình thẹn mặt:

- Ngươi không được bêu xấu song thân của Giã Bình nhe. Cha mẹ ta mà nghe được nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu.

Quân Đạt nheo mày nhìn nàng:

- Bản lĩnh của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân như thế nào mà cô nương cứ hù dọa ta mãi vậy? Để tại hạ bẻ tay, bẻ chân ái nhi của Tích đảo chủ và Lâm phu nhân coi những người đó sẽ truy sát Quân Đạt như thế nào.

Chàng vừa nói vừa kéo căng tay Giã Bình.

Giã Bình thất sắc:

- Ngươi đừng bẻ tay chân của Giã Bình. Tội nghiệp Giã Bình. Giã Bình hứa sẽ nói tốt về ngươi với song thân Giã Bình.

- Đa tạ tấm lòng của cô nương, nhưng tại hạ quả không hứng thú để nghe những câu nói tâng bốc đâu.

Chàng vừa nói vừa nâng cánh tay phải của Giã Bình lên:

- Cánh tay cô nương cũng đẹp lắm đó.

Giã Bình run cầm cập:

- Ta không muốn bị tàn phế đâu. Ngươi muốn gì?

- Muốn lấy ngọn tử kỳ.

- Ngọn tử kỳ Giã Bình không giữ.

Giã Bình vừa nói dứt câu thì từ ngoài của gian chính sảnh Xà Lầu, Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền nắm tay nhau phiêu diêu lướt vào.

Thấy Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền xuất hiện, Giã Bình phấn chấn hẳn lên. Nàng thét lớn:

- Cha mẹ, cứu con với!

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền thoạt cãi đã đối mặt với Quân Đạt. Ánh mắt của hai người khắt khe nhìn chàng trong khi Quân Đạt vẫn khống chế hổ khẩu của Giã Bình và đối nhãn lại.

Giã Bình thì cứ vùng vằng nói:

- Buông tay ta ra.

Quân Đạt liếc nàng, gằn giọng nói:

- Tại hạ sẽ buông cô nương ra khi nào cô nương biến thành phế nhân hoặc là một cái xác không hồn.

Quân Đạt vừa nói vừa kéo Giã Bình đến trước, đồng thời đặt trảo công vào huyệt Thiên Linh Cái của nàng.

Lúc này chỉ cần năm ngón tay của chàng bóp chặt lấy đại huyệt Thiên Linh Cái của Giã Bình thì mạng nàng sẽ rời dương trần xuống âm ty.

Thấy hành động của Quân Đạt, Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền căng thẳng cực độ.

Cả hai không rời mắt khỏi Quân Đạt.

Chương 26: Đoạt Tiểu Tử Kỳ

Lâm Diệp Tuyền dấn đến nửa bộ:

L

- Ngươi muốn gì?

Quân Đạt cười mỉm nhìn Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền:

- Tại hạ đoán không lầm thì nhị vị trưởng bối đây là Tích đảo chủ và Lâm phu nhân.

Lâm Diệp Tuyền nói luôn:

- Không sai. Giã Bình chính là ái nữ của ta và Tích đảo chủ. Chỉ cần ngươi làm rụng một sợi tóc của nó thôi, chúng ta sẽ không để ngươi sống trên cõi dương trần này đâu.

Quân Đạt nhướn mày:

- Phu nhân cùng một khẩu khí như Giã Bình tiểu thư.

Chàng nhún vai nói tiếp:

- Tại hạ phải thừa nhận Tích đảo chủ và Lâm phu nhân có một ái nữ rất xinh đẹp và xem ra nàng rất yêu kính nhị vị.

Lâm Diệp Tuyền khắt khe hỏi chàng:

- Ngươi nói thế để làm gì?

- Tại hạ thấy sao nói vậy thôi.

Quân Đạt cười khẩy nói tiếp:

- Người ta có thể mất tất cả nhưng không thể mất con, nhất là những đứa con như Giã Bình tiểu thư.

Tích Lịch Bang khẩn trương ra mặt:

- Ngươi nói đúng. Ngươi muốn gì thì hãy buông Giã Bình ra ngay đi rồi bàn thảo với Tích mỗ.

Tích Lịch Bang càng khẩn trương bao nhiêu thì Quân Đạt càng bình thản bấy nhiêu.

Chàng khẽ bóp chặt đại huyệt Thiên Linh Cái của Giã Bình. Giã Bình nhăn mặt rên lên:

- Ui cha, đau quá!

Lâm Diệp Tuyền nạt lớn:

- Không, ngươi đừng làm cho Giã Bình đau.

- Tại hạ biết Giã Bình tiểu thư đau một thì Tích đảo chủ và Lâm phu nhân đau mười.

Lâm Diệp Tuyền khẩn trương nói:

- Ngươi muốn gì nói đi, đừng hạ thủ Giã Bình.

Quân Đạt cười mỉm:

- Tại hạ đang muốn ngọn tử kỳ.

Tích Lịch Bang thở hắt ra rồi nói:

- Ngươi không nói ra Tích mỗ vẫn có thể đoán biết ngươi sẽ đòi ngọn tử kỳ. Ta rất muốn trao ngọn tiểu kỳ đó cho ngươi để đổi lại mạng sống của Giã Bình. Nhưng rất tiếc tử kỳ ta không mang theo bên mình mà để ở Xà đảo. Nếu ngươi thật sự cần ngọn tiểu kỳ đó thì hãy theo Tích mỗ ra Xà đảo.

Quân Đạt nhún vai:

- Bất cứ ai đã có tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long đều coi nó như vật bất ly thân. Tích đảo chủ không phải là kẻ ngoại lệ.

Tích Lịch Bang nheo mày.

Quân Đạt nói tiếp:

- Tích đảo chủ và Lâm phu nhân cứ giao ngọn tử kỳ đó cho tại hạ, sau đó tại hạ sẽ thả Giã Bình tiểu thư, đến lúc đó hai vị có thể liên kết mà dùng võ công đoạt lại ngọn tử kỳ cũng đâu có muộn.

Lâm Diệp Tuyền quay sang Tích Lịch Bang:

- Tướng công, chúng ta nên giao tử kỳ cho gã.

Tích Lịch Bang nghiêm khắc hỏi Quân Đạt:

- Ngươi biết Tích mỗ và phu nhân nhất định liên kết đoạt lại tử kỳ tất ngươi đã có dụng ý đối phó với Tích mỗ và phu nhân.

- Tại ha chẳng có dụng ý gì đâu. Chỉ cần Tích đảo chủ và phu nhân đả bại được Quân Đạt, tử kỳ sẽ thuộc về hai người.

- Ngươi thị vào võ công?

- Tất cả chủ nhân của những ngọn tiểu kỳ đều có bản lãnh võ công.

Lâm Diệp Tuyền xen vào:

- Nếu vậy ngươi cũng là chủ nhân một ngọn tiểu kỳ?

- Không sai. Tại hạ là chủ nhân của ngọn tiểu kỳ.

Lâm Diệp Tuyền liếc Tích Lịch Bang rồi quay sang Quân Đạt:

- Được lắm, phàm những cao thủ thượng thặng trên giang hồ, nhất là đối với chủ nhân những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long đều thị vào bản lĩnh của mình. Lâm Diệp Tuyền sẽ thỉnh giáo võ công của công tử.

Giọng nói của Lâm Diệp Tuyền rất ôn nhu từ tốn nhưng hàm chứa bên trong ý niệm coi thường đối phương. Lâm Diệp Tuyền không có ý niệm đó sao được khi thấy Quân Đạt niên kỷ chỉ đáng là sư huynh của Giã Bình, thì nội lực của chàng đâu có sánh bằng Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền.

Lâm Diệp Tuyền quay qua Tích Lịch Bang:

- Tướng công, thiếp giao lá tử kỳ cho tiểu tử này để đổi lấy sinh mạng của Giã Bình?

Tích Lịch Bang gật đầu:

- Phu nhân hãy giao cho y ngọn tử kỳ của Xà Đảo.

Lâm Diệp Tuyền lấy từ trong ống tay áo ra ngọn tử kỳ mầu nâu:

- Công tử, đây là ngọn tử kỳ của chúng ta, hãy đón lấy và thả Giã Bình ra.

Quân Đạt mỉm cười:

- Tại hạ thỉnh ý của phu nhân.

Lâm Diệp Tuyền thẩy tử kỳ lên cao, cùng lúc Quân Đạt thả tay khỏi đại huyệt Thiên Linh Cái của Giã Bình, trổ luôn Thần Hành Quỷ Cước thân pháp từ dưới lướt lên thộp lấy ngọn tử kỳ.

Tích Lịch Bang nheo mày khi nhận ra công phu khinh công Thần Hành Quỷ Cước của chàng.

Quân Đạt hạ thân xuống đứng đối mặt với Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền. Chàng trịnh trọng cúi người:

- Đa tạ nhị vị đảo chủ đã cho tại hạ mượn tiểu kỳ tử lịnh.

Tích Lịch Bang nhìn chàng không chớp mắt rồi lên tiếng hỏi:

- Vừa rồi công tử đã trổ Thần Hành Quỷ Cước của Đại Đầu Quỷ?

Một thoáng ngạc nhiên hiện lên khuôn mặt anh tuấn của Quân Đạt.

- Tích đảo chủ biết Thần Hành Quỷ Cước của gia sư?

Tích Lịch Bang không trả lời thẳng câu hỏi của chàng mà hỏi ngược lại:

- Đại Đầu Quỷ lịnh cho ngươi hội nhập Thất Kỳ Ngọc Long?

- Không sai.

Tích Lịch Bang quay sang Lâm Diệp Tuyền:

- Phu nhân, gã là đại đồ đệ của Đại Đầu Quỷ thì bản lĩnh võ công ắt không phải tầm thường.

Lời cảnh báo của Tích Lịch Bang lọt vào tai Quân Đạt, chàng cười mỉm nói:

- Tích đảo chủ đã biết tại hạ là sư đồ của sư tôn Đại Đầu Quỷ, hẳn không có ý chặn đường tại hạ chứ?

Lâm Diệp Tuyền cau mày:

- Bổn nương và tướng công sẽ không chặn đường ngươi nếu như ngươi trao lại ngọn tử kỳ cho chúng ta.

- Tại hạ chẳng có ý đó đâu.

Quân Đạt vừa nói vừa âm thầm vận công, bởi vì hai người này đều là những cao thủ nhứt đẳng trên giang hồ.

Quân Đạt nghiêm giọng nói:

- Nhị vị không muốn nhường đường cho Quân Đạt thì tại hạ tự mở đường cho mình vậy.

- Khẩu khí của ngươi xem ra chẳng coi bổn nương và tướng công ra gì cả. Bổn nương coi xem Đại Đầu Quỷ có người học trò bản lĩnh như thế nào?

Lâm Diệp Tuyền nói xong, thét lớn:

- Long Thiên Phụng Vũ.

Lâm phu nhân vừa thét vừa phối hợp công phu nội lực với Tích Lịch Bang. Cả hai thoạt nhập làm một như con trốc quay vun vút rồi tách ra làm hai.

Giã Bình đứng ngoài thấy mới giao thủ mà song thân đã dụng đến tuyệt thức võ công Long Thiên Phụng Vũ, không hiểu sao nàng bất giác lo lắng cho tính mạng của Quân Đạt.

Nhưng ngược lại, nàng thấy Quân Đạt vẫn đứng yên như tiên đồng với vẻ mặt tự tin cũng nảy sinh ý niệm bất nhẫn.

Mặc dù hai ý tưởng đó mâu thuẫn với nhau nhưng Giã Bình vẫn buột miệng nói:

- Ê, ngươi cẩn thận đó! Song thân ta đã thi triển tuyệt thức Long Thiên Phụng Vũ thì không có ai đối địch được đâu.

Mặc cho Giã Bình cảnh báo, Quân Đạt vẫn bình nhiên chờ đợi hai con trốc kình của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền chia làm hai như một gọng kìm áp vào mình.

Khi hai con trốc kình đó còn cách chàng độ hai gang tay thì Quân Đạt mới dựng đứng đôi bản thủ, miệng thì quát:

- Chỉ Điện Di Sơn, Song Chỉ Đoạt Mạng.

Hữu thủ chàng thi triển tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng, tả thủ thì dụng luôn tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn đón thẳng hai con trốc kình Long Thiên Phụng Vũ.

- Ầm...

Khi hai ngọn chỉ tuyệt thức của Quân Đạt đâm thẳng vào hai con trốc kình Long Thiên Phụng Vũ liền phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Cả tòa khách sảnh Xà Lầu ngỡ như rung chuyển sắp đổ sụp xuống.

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền bị hai đạo chỉ đẩy bật về hai hướng, tụ khí nội thể nhanh chóng tản mác để hoàn nguyên thân ảnh.

Trong lúc đó, Quân Đạt vẫn đứng vững chắc chẳng hề có biểu lộ gì hiện lên nét mặt.

Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền đứng thộn mặt. Xem ra cả hai như quá sửng sốt trước thần công của Quân Đạt. Hai người không thể nào hiểu được vì sao Quân Đạt lại có nội công thâm hậu khủng khiếp như vậy. Tích Lịch Bang lẫn Lâm Diệp Tuyền đâu biết được khi Quân Đạt dụng đến nội công thì ngay lập tức Liên Hoa Băng phát huy tinh khí của nó tạo cho chàng một bức màn băng bảo vệ toàn thân và còn hỗ trợ cho nội lực của chàng nên mới có sức mạnh như vậy.

Hiệp đầu tiên đón thẳng đỡ thẳng thế công của Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền, Quân Đạt đã chiếm thế thượng phong khiến cho hai cao thủ nhứt đẳng của Xà Đảo phải sững sờ không hiểu như thế nào, điều đó khiến chàng phấn chấn vô cùng.

Quân Đạt nhìn Tích Lịch Bang:

- Tích đảo chủ và Lâm phu nhân muốn thỉnh giáo thêm tuyệt học của tại hạ chứ?

Lâm Diệp Tuyền thẹn mặt.

Quân Đạt quay sang Lâm Diệp Tuyền nói:

- Tâm ý của tại hạ không muốn hại Giã Bình tiểu thư đâu mà chỉ muốn lấy tiểu kỳ tử lịnh thôi. Nay nhị vị đã có thành tâm giao cho Quân Đạt, tại hạ cung kính bái hai vị, hẹn có ngày gặp lại.

Quân Đạt nói xong, vừa toan trổ khinh thuật Thần Hành Quỷ Cước băng qua hồ nước đóng băng thì Tích Lịch Bang gọi giật lại:

- Quân Đạt!

Quân Đạt sa sầm mặt quay lại:

- Tích đảo chủ muốn chỉ giáo điều gì?

- Ma Thần Cát Giã là gì của ngươi?

- Cũng như Tích đảo chủ và Lâm phu nhân.

Trả lời Tích Lịch Bang xong, Quân Đạt liền trổ luôn Thần Hành Quỷ Cước thoát đi.

Chàng lướt ra ngoài đại sảnh Xà Lầu trong chớp mắt đã mất dạng.

oo Quân Đạt quay trở lại gian nhà của lão trượng. Chàng vừa bước vào nhà đã chạm ngay cảnh tượng đau lòng.

Cúc Cúc quỳ bên xác lão khóc thổn thức. Nàng vừa khóc vừa than:

- Nội tổ ơi, sao nội lại bỏ con mà đi?

Quân Đạt cau mày, bặm môi. Chàng ngồi xuống bên Cúc Cúc:

- Tiểu thư...

Cúc Cúc ngước đầu nhìn chàng. Ánh thu ba của nàng tràn ngập sự phẫn uất:

- Các người đến nhà tôi nên nội tổ của tôi mới chết thảm như thế này.

Quân Đạt cúi đầu:

- Tiểu thư, đã có chuyện gì xảy ra?

- Công tử không thấy à?

- Tại hạ đã thấy nhưng không hiểu ai đã giết lão tiền bối?

Cúc Cúc lắc đầu:

- Tôi không biết nữa.

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Tiểu thư không biết?

Cúc Cúc gật đầu:

- Tôi không biết.

- Tỷ tỷ của tại hạ đâu rồi? Sao người không có ở đây?

Cúc Cúc nhìn xuống xác chết lão trượng:

- Cúc Cúc ở dưới nhà sau chợt nghe tiếng của vị cô nương đi cùng với công tử. Cúc Cúc chạy lên thì nội tổ đã chết còn vị cô nương đó thì chẳng thấy nữa.

Cúc Cúc chỉ xuống sàn gạch:

- Chỉ có mấy chữ này thôi. Cúc Cúc không hiểu ý nghĩa của nó.

Quân Đạt nhìn xuống hàng chữ viết bằng máu:

- Lạc Hồn Cốc.

Quân Đạt sực nghĩ đến gã quái nhân đã từng đeo bám theo mình và Khắc Thúy Phượng ở hang dơi. Nếu kẻ giết lão trượng và bắt Khắc Thúy Phượng đưa đến Lạc Hồn Cốc phải chính là tên quái nhân kia rồi.

Quân Đạt đứng bật dậy:

- Tiểu thư, tại hạ sẽ đến Lạc Hồn Cốc trả thù cho lão trượng.

Quân Đạt bặm môi chờ đợi Cúc Cúc lên tiếng, nhưng không, nàng chỉ biết khóc mà thôi.

Quân Đạt thở dài một tiếng:

- Tại hạ có lỗi với tiểu thư và lão trượng.

Quân Đạt lưỡng lự một lúc rồi lấy từ thắt lưng một nén vàng nhét vào tay Cúc Cúc:

- Tiểu thư giữ chút ngân lượng này để lo hậu sự cho lão tiền bối. Tại hạ sẽ đến Lạc Hồn Cốc mang thủ cấp của kẻ sát nhân về tế vong linh của lão trượng.

Cúc Cúc nhìn Quân Đạt:

- Công tử đừng quay lại đây nữa.

Quân Đạt cúi đầu, khẽ nói:

- Vâng, tại hạ sẽ không quay lại đây để mang đại họa cho tiểu thư.

Mặc dù nói với Cúc Cúc bằng lời lẽ ôn tồn nhưng chàng cảm thấy trái tim mình quặn đau vì phẫn uất dâng tràn trong kinh mạch.

Quân Đạt thở dài một tiếng:

- Tiểu thư bảo trọng.

- Công tử đi đi.

- Tiểu thư hãy thứ lỗi cho Quân Đạt!

Quân Đạt bặm môi, lắc đầu vì những tiếng khóc tức tưởi của Cúc Cúc. Chàng nghiến răng quay trở ra. Trong đầu chàng hiện rõ ý niệm phải mang thủ cấp gã quái nhân kia về tế vong linh lão nhân chủ căn nhà này thì mới vơi đi sự phẫn nộ đang dâng tràn trong huyết quản chàng.

Cùng với ý niệm phẫn uất đó, Quân Đạt trổ Thần Hành Quỷ Cước thoát đi, chẳng mấy chốc chàng đã ra khỏi trấn Hàm Đàm. Trong ý nghĩ của Quân Đạt lúc này chỉ nghĩ đến mỗi một việc là giết tên quái nhân đã sát tử lão trượng mà thôi, nên khi ra khỏi trấn Hàm Đàm độ hai dặm, chàng mới giật mình dừng bước, bởi nghiệm lại thì không biết Lạc Hồn Cốc tọa lạc ở địa phương nào.

Chàng tự hỏi:

- Lạc Hồn Cốc ở đâu? Mình thật là hồ đồ không hỏi Cúc Cúc.

Quân Đạt thở dài, lắc đầu. Bây giờ chàng muốn quay lại hỏi Cúc Cúc thật là bất tiện.

Trong lúc chàng đang đắn đo suy tưởng không biết phải đi về hướng nào thì thấy một người tiều phu gánh củi tiến về phía mình.

Quân Đạt mừng rỡ băng đến toan hỏi thăm. Khi Quân Đạt đối mặt với người tiều phu mới nhận ra đó là một lão tiền bối với đôi mắt sáng ngời. Mặc dù thân thể lão gầy nhom như người chưa từng có bữa cơm no nhưng lại gánh một gánh củi to mà một gã đại lực vũ sĩ chưa chắc có thể nhấc nổi.

Quân Đạt ôm quyền xá lão tiều phu:

- Vãn bối là Hàn Quân Đạt xin thỉnh giáo lão tiền bối.

Nghe chàng xưng danh tính, lão tiều phu nhìn sững chàng:

- Công tử có điều chi muốn thỉnh giáo lão phu?

- Lão tiền bối là người ở địa phương này ắt biết Lạc Hồn Cốc tọa lạc ở đâu?

Đôi mày của lão tiều phu cau hẳn lại:

- Công tử muốn tìm đến Lạc Hồn Cốc?

Quân Đạt gật đầu:

- Vâng, vãn bối đang muốn tìm đến Lạc Hồn Cốc.

Lão ngắm Quân Đạt.

Quân Đạt bèn hỏi:

- Lão tiền bối chắc biết Lạc Hồn Cốc tọa lạc nơi nào?

Lão tiều phu gật đầu:

- Rất rành nữa, lão phu không những biết Lạc Hồn Cốc tọa lạc ở đâu mà còn biết cả chủ nhân của Lạc Hồn Cốc.

- Nếu tiền bối biết xin chỉ đường cho Quân Đạt.

Lão tiều phu hạ gánh củi xuống đất, nhìn chàng hỏi:

- Công tử đến Lạc Hồn Cốc để làm gì?

- Tại hạ không tiện nói, nhưng tại hạ đến đó để cứu người.

Lão tiều phu ngẩn mặt:

- Cứu người? Công tử cứu ai?

- Nói ra rất dài dòng, tại hạ xin lão tiền bối miễn thứ.

Lão tiều phu gật đầu:

- Công tử không nói cũng được. Lão phu chỉ ngạc nhiên mà thôi.

- Sao lão tiền bối ngạc nhiên?

- Không ngạc nhiên sao được, bởi chủ nhân Lạc Hồn Cốc là Nhiếp Thần Quân.

Lão lắc đầu:

- Nhiếp Thần Quân đã bị Thiếu Lâm Tự vây hãm và bắt nhốt trong thiên lao ở Long Thiên Tự. Lão phu nghe đâu lão Nhiếp Thần Quân vừa được tiểu hòa thượng Lỗ Trình giải thoát khỏi thiên lao thì lại có chuyện xảy đến lão.

Lão tiều phu cười mỉm nhìn Quân Đạt:

- Công tử nói thật đi, công tử đến Lạc Hồn Cốc để cứu người hay vì ngọn tiểu bạch kỳ của lão Nhiếp Thần Quân?

Nghe lão tiều phu hỏi, Quân Đạt không khỏi băn khoăn. Chàng nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ giết lão trượng ở trấn Hàm Đàm không phải gã quái nhân mà là Nhiếp Thần Quân?".

Chàng nảy sinh ý niệm đó nên không khỏi thắc mắc:

- Lão tiền bối nói chủ nhân Lạc Hồn Cốc là Nhiếp Thần Quân, chủ nhân ngọn tiểu bạch kỳ?

Lão tiều phu gật đầu:

- Lão phu chẳng hề nói dối công tử đâu. Mà nói dối thì được gì?

- Dù muốn hay không tại hạ cũng phải đến Lạc Hồn Cốc.

- Nếu công tử nhất định phải đến thì lão sẽ chỉ đường cho công tử. Nhưng lão nói trước lão Nhiếp Thần Quân đó không phải để cho người ta coi thường đâu.

- Vãn bối ghi nhận lời của lão tiền bối.

Lão tiều phu nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Nếu công tử đã quyết thì cứ theo con đường trước mặt mà đi độ ba dặm thì đến một cánh rừng, Lạc Hồn Cốc tọa lạc trong cánh rừng đó.

Quân Đạt xá lão tiều phu:

- Đa tạ tiền bối!

Lão tiều phu gật đầu:

- Lão phu hy vọng công tử đến Lạc Hồn Cốc không phải vì ngọn tiểu bạch kỳ của Nhiếp Thần Quân.

Quân Đạt lưỡng lự một lúc rồi mới trổ Thần Hành Quỷ Cước băng mình đi. Theo lời chỉ dẫn của lão tiều phu, Quân Đạt đến một cánh rừng thưa. Đứng ngoài bìa rừng, nhìn những tàng cây với những hình thù kỳ dị mà bất cứ ai cũng phải ngại ngùng khi thâm nhập vào.

Quân Đạt quan sát cánh rừng một cách cẩn trọng rồi mới trổ Thần Hành Quỷ Cước băng vào. Vào trong cánh rừng đó rồi chàng mới ngỡ mình vừa bước vào một mê trận với không gian khủng bố rờn rợn.

Quân Đạt âm thầm vận hóa nguyên ngươn đề phòng bất trắc. Đột nhiên chung quanh chàng những âm thanh như tiếng ma tru quỷ khóc cất lên. Âm thanh đó nghe mà ngỡ như tiếng nghiến răng kẽo kẹt, hòa nhập với tiếng hú rù rù như có đoàn quân oan hồn địa phủ sắp xuất hiện.

Quân Đạt cau mày.

Những âm thanh kia chợt im bặt. Sự im lặng đến tột cùng, thậm chí có thể nghe được cả tiếng chân của chàng đạp lên lá khô. Với một không gian như vậy thì quả là người yếu bóng vía hoặc không có đảm lượng thì đã bỏ chạy ra ngoài.

Quân Đạt đảo nhãn nhìn bao quát một vòng chung quanh mình. Chẳng có bóng người nào cả, thế thì những âm thanh kia từ đâu phát ra, chẳng lẽ những thân cây hình thù đặc dị này có sinh khí biết được kẻ lạ thâm nhập vào phạm vi của chúng nên truyền âm nói chuyện với nhau?

Quân Đạt lắc đầu:

- Chuyện hoang đường.

Chàng vừa buột miệng nói hết câu thì những âm thanh man rợ lại cất lên chẳng khác nào tiếng gầm gừ của đoàn quân ma đang hầm hè bởi sự xuất hiện của chàng.

Quân Đạt tự nhủ:

- Những tiếng gầm gừ này có thể cản chân Quân Đạt được sao?

Quân Đạt vừa nói vừa trổ thần hành quỷ cước tiến sâu vào trong cánh rừng hơn nữa.

Chàng lướt qua một thân cây mang hình một quái nhân khổng lồ thì phát hiện ra từ một hốc cây trông như cái miệng đang há toang hoác phát ra những âm thanh rì rì.

Quân Đạt dừng bước nhìn hốc cây đó. Giờ thì chàng mới hiểu ra những âm thanh ma quái kia chẳng qua do những hốc cây hứng những ngọn gió thu hiu hiu tạo thành tiếng tru ma quỷ, còn tiếng nghiến răng kẽo kẹt là do những cành cây cọ xát vào nhau.

Quân Đạt bật cười:

- Mình quả là kém thông minh nên không nhận định ra điều đó ngay từ đầu.

Chàng rít một luồng chân ngươn căng phồng lồng ngực, bình thản tiến sâu vào trong cánh rừng đó. Càng đi sâu vào rừng, Quân Đạt càng cảm nhận sự hoang tàn xơ xác, cho đến khi bắt gặp một gian tiểu xá bằng cây cũ kỹ cỏ dại mọc quanh nhà như lâu ngày chẳng có người chăm sóc. Đến gần chàng mới nhận ra những lớp rêu phủ cả từ dưới chân vách lên đến nóc. Gian tiểu xá thật là thảm hại, ngỡ như nó sắp mục rữa mà đổ sụp xuống.

Nhìn gian tiểu xá đó, Quân Đạt không khỏi bồi hồi thương cảm cho chủ nhân của nó.

Nhưng ý tưởng thương cảm đó chỉ thoáng qua thì cảnh tượng ở nhà lão trượng lại hiện lên trong trí não của chàng.

Chàng nhìn gian tiểu xá lạnh lùng nói với mình:

- Nếu gã Nhiếp Thần Quân chính là tên quái nhân giết người thì y cũng không nên sống trên đời này làm gì nữa.

Quân Đạt vừa nghĩ vừa bước lên bậc tam cấp. Ngay cả những bậc tam cấp cũng mục rã khi chàng bước lên, Quân Đạt đứng tần ngần ngay trước cánh cửa cây đóng rêu xanh loang lổ.

Quân Đạt toan đẩy cửa thì từ trong gian tiểu xá phát ra tiếng rên nghe đến não lòng.

Chương 27: Câu Hỏi Của Mạc Sầu Ngọc Nữ

Trở lại với tình huống của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

T

Khi ánh chớp bạc thoạt biến mất chẳng khác nào một vì sao băng thoáng hiện và thoáng mất. Còn Vũ Văn Tiểu Vĩ thì đứng bất động như pho tượng, tay chặn ngang yết hầu, những sợi tơ phủ lên mu bàn tay.

Mạc Sầu Ngọc Nữ thoáng một chút sững sờ rồi thét hớn:

- Ai?

Cánh cửa sổ gian tiểu xá bật tung ra, ánh nhật quang chiếu vào. Đứng trước mặt Gia Cẩm Lệ là Hạ Á Tiên, sau lưng nàng là Ngọc Lan đang ngồi bó gối, ánh mắt thất thần nhìn Tiêu Vĩ.

Á Tiên điểm một nụ cười nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Chắc chắn Gia cô nương ngạc nhiên lắm khi thấy Á Tiên có mặt ở đây?

Gia Cẩm Lệ liếc qua Tiểu Vĩ thấy Tiểu Vĩ nhắm mắt mà không có biểu lộ cảm giác gì trên nét mặt, buột miệng hỏi:

- Vũ Văn công tử, người chết thật rồi sao?

Vũ Văn Tiểu Vĩ vẫn đứng im lặng.

Hạ Á Tiên lên tiếng:

- Làm sao y có thể sống được với Đoạt Hồn Châm của Á Tiên chứ?

Gia Cẩm Lệ quắc mắt:

- Sao cô nương lại hạ sát Vũ Văn công tử?

- Rất dễ hiểu, là muốn đoạt lại lá tiểu kỳ.

Á Tiên nhún vai, cười khẩy nói:

- Khi cô nương đột nhập vào Đào Hoa Viên và dẫn Ngọc Lan tiểu thư đi thì Á Tiên đã theo bước các người đến đây.

- Cô nương đón ở đây để chờ Vũ Văn công tử?

Á Tiên gật đầu:

- Không sai. Hắn đã lấy báu vật của Á Tiên thì Á Tiên phải lấy lại chứ!

- Hạ sát Vũ Văn công tử trong khi Gia Cẩm Lệ đang cần người thì hậu quả như thế nào cô nương có biết không?

Á Tiên mỉm cười:

- Gia Cẩm Lệ cô nương sẽ hành xử Á Tiên chứ gì?

Gia Cẩm Lệ buông một câu lạnh lùng:

- Cô nương nói đúng.

Á Tiên lắc đầu:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ thì Á Tiên nhường một trượng, với Mạc Sầu Ngọc Nữ ta tiến một trượng.

- Nói như vậy Hà cô nương chẳng coi Mạc Sầu Ngọc Nữ ra gì cả.

- Đúng như vậy.

Lời còn đọng trên hai vành môi của Á Tiên thì Mạc Sầu Ngọc Nữ lắc vai lướt tới, đôi nhuyễn tiên đột ngột đâm xẹt ra tập kích trực diện.

Mặc dù thấy đối phương tấn công mãnh liệt nhưng xem ra Á Tiên rất dửng dưng. Khi đôi mành vải nhuyễn tiên còn cách Á Tiên độ một giang tay thì bất ngờ từ trên trần tiểu xá một chiếc mành lưới chụp thẳng xuống Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Trong lúc căm phẫn, Gia Cẩm Lệ chỉ tập trung tinh lực trí tuệ tấn công Á Tiên, nên khi vòng lưới chụp xuống nàng không khỏi lúng túng vì bất ngờ. Căn tiểu xá quá nhỏ, Tiểu Vĩ lại đứng ngay ngưỡng cửa chẳng khác nào một người chặn ngang đường thối lui của Gia Cẩm Lệ, do đó Gia Cẩm Lệ chẳng khác nào con cá kình chỉ vẫy vùng trong vũng nước đọng.

Sự biến diễn quá nhanh, nhanh đến độ Gia Cẩm Lệ còn chưa kịp nghĩ cách ứng phó thì lưới đã chụp xuống nàng rồi.

Gia Cẩm Lệ rú lên:

- Đê tiện, tiểu nhân!

Nàng rít lên bằng sự căm phẫn bởi nhận ra mình đã sập vào bẫy của Hà Á Tiên.

Vòng lưới chụp xuống Gia Cẩm Lệ, gói gọn nàng như mạng nhện trói lấy con mồi.

Á Tiên ngửa mặt cười khanh khách:

- Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng chẳng có bản lĩnh gì.

Từ trên trần tiểu xá một người vận xám y che mặt bằng chiếc mặt nạ dạ xoa phi thân xuống.

Á Tiên nhìn người đó:

- Tất cả đã bị muội khống chế hết rồi.

Người đó gật đầu:

- Đoạt Hồn Châm của muội thật là lợi hại.

Y vừa nói vừa tháo bỏ chiếc mặt nạ để lộ ra khuôn mặt tuấn tú khôi ngô của Thường Luân.

Hạ Á Tiên hỏi Thường Luân:

- Đại ca, bây giờ chúng ta tính làm gì?

Thường Luân chỉ Tiểu Vĩ:

- Ngọn tiểu hắc kỳ trong tay Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Á Tiên gật đầu.

- Đúng như vậy. Hắn đã đoạt ngọn tiểu hắc kỳ từ tay muội, giờ thì hắn đã chết.

- Hắn chết huynh cũng bớt đi một mối lo hậu họa.

Thường Luân nhìn lại Ngọc Lan:

- Nếu như Tiểu Vĩ không chết thì huynh cũng có cách bắt gã trao lại ngọn tiểu hắc kỳ.

Mạc Sầu Ngọc Nữ nằm co ro dưới đất, nhìn Thường Luân nói:

- Hai người vì ngọn tiểu kỳ mà giết Vũ Văn Tiểu Vĩ thì thật là bỉ ổi và đê tiện.

Thường Luân nheo mày:

- Người trong giang hồ, ai là kẻ không giết người?

Á Tiên xen vào:

- Đại ca tính xử trí những người này như thế nào?

Thường Luân nheo mày, rồi phủi tay:

- Mạc Sầu cô nương đến đây cùng với Vũ Văn công tử, giờ Vũ Văn công tử đã xuống chầu diêm chúa, chắc chắn đang đợi Gia cô nương dưới cổng tử thành. Huynh thật lòng muốn Tiểu Vĩ xuống đó có lứa có đôi.

Gia Cẩm Lệ gằn giọng:

- Giết đi! Nghe ngươi nói Cẩm Lệ chói lỗ tai đó.

Á Tiên quay lại Ngọc Lan:

- Còn Ngọc Lan tiểu thư?

Thường Luân nhìn Ngọc Lan mỉm cười:

- Tiểu thư chắc rất muốn sống?

Ngọc Lan thở dài:

- Ngọc Lan không phải là kẻ tham sống sợ chết. Giết ta đi, kẻo chuyện hôm nay ta báo với thân phụ thì hai người sẽ không còn sinh lộ nữa đâu.

Thường Luân lắc đầu:

- Tiểu thư lầm Thường mỗ rồi. Tại hạ không [mất vài chữ], mà tại hạ không sợ [mất vài chữ] của Gia đại hiệp đâu [mất vài chữ] Tụ Nghĩa đường [mất vài chữ] Thường Luân quay lại Á Tiên:

- Huynh nghĩ nên để cho Ngọc Lan tiểu thư sống, bởi nàng còn có lợi cho chúng ta.

Gian Thiên không nghĩ đại ca và muội bắt cô ta đâu, mà sẽ nghĩ là Mạc Sầu Ngọc Nữ.

Á Tiên gật đầu:

- Tùy đại ca vậy.

Thường Luân như sực nhớ tới ngọn tiểu hắc kỳ.

- Muội muội, chúng ta đến lấy ngọn tiểu hắc rồi hành động.

Thường Luân vừa dứt lời thì nghe tiếng bước chân ngay sau lưng mình. Y giật mình quay ngoắt lại. Ngay cả Á Tiên cũng giật thót ruột, buột miệng nói:

- Ai?

Tiểu Vĩ không còn đứng trước mặt hắn nữa, mà lại khoanh tay đứng sau lưng nhìn hai người.

Á Tiên nhìn Tiểu Vĩ không chớp mắt, Thị lắp bắp:

- Ngươi... chưa chết?

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Đến cửa tử thành đợi lâu mà không có quỷ sứ ở cửa, bắt buộc phải quay về. Tại hạ về quá sớm phải không?

Thường Luân cau mày:

- Vũ Văn công tử đã nghe tất cả rồi?

- Nghe không sót một chữ nào.

Vũ Văn Tiểu Vĩ thả bàn tay phải, mũi Đoạt Hồn Châm rơi xuống đất. Tiểu Vĩ nhìn Á Tiên:

- Mũi châm của Hạ cô nương chỉ một chút nữa thôi đã lấy mạng được tại hạ. Nhưng rất tiếc...

Tiểu Vĩ thở dài, dấn đến một bộ.

Thường Luân lẫn Á Tiên thối lui một bộ.

Vẻ mặt của Ngọc Lan đang ủ dột rạng rỡ hẳn lên. Nàng nhanh miệng nói:

- Tiểu Vĩ, hai người này không phải là những người tốt.

Á Tiên quay ngoắt lại nhìn Ngọc Lan, rồi nhanh như cắt lạng bộ cặp sát vào nàng. Trên tay thị liền xuất hiện mũi Đoạt Hồn Châm.

Á Tiên cười khẩy.

Nhưng thị chưa kịp nói gì thì Thường Luân đã bị Tiểu Vĩ khống chế lại. Ngũ Trảo Thiên Ma Chỉ

của Tiểu Vĩ đặt đúng vào yết hầu của Thường Luân trong khi gã còn chưa nghĩ ra hành động đối phó.

Tiểu Vĩ điểm một lúc vào ba đại huyệt sinh tử sau lưng Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Tiểu Vĩ nói:

- Thường các hạ phải biết nói gì với Hà cô nương không?

Thường Luân nhìn Á Tiên.

Á Tiên lúng túng ra mặt. Nàng gượng gạo nói:

- Tiểu Vĩ, ngươi có muốn Ngọc Lan tiểu thư chết không?

Tiểu Vĩ cười khẩy:

- Khi hồn Ngọc Lan vừa ra khỏi xác thì hồn của Thường công tử cũng theo hầu nàng.

Á Tiên thở dài.

Tiểu Vĩ nhún vai:

- Hà cô nương đồng ý chứ?

- Ngươi hãy buông Thường Luân ra đi!

- Tất nhiên, nhưng tại hạ không muốn nhận lại cái xác của Ngọc Lan.

- Ngươi tha Thường đại ca, Á Tiên ta sẽ thả Ngọc Lan.

- Nghe được đó.

- Á Tiên sẽ thả Ngọc Lan và ra đi cùng Thường đại ca. Ngươi không cản trở chúng ta chứ?

- Không thù không oán, tất nhiên là tại hạ không cản trở hai người.

- Ngươi hứa?

- Đừng nên nghi ngờ lời nói của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Á Tiên tỏ vẻ lưỡng lự.

- Á Tiên sợ ngươi nuốt lời.

- Thế thì cô nương cứ hành sự.

- À Tiên không muốn điều đó.

- Vậy thì thả Ngọc Lan ra.

Á Tiên thu mũi Đoạt Hồn Châm, từ từ đứng lên:

- Có giết thì ngươi giết ta nè, đừng hạ sát Thường đại ca.

- Chữ tình của cô nương khiến tại hạ cảm phục.

Chàng ngước lên nhìn Thường Luân:

- Khi nãy tại hạ nghe các hạ nói tại hạ chết đi sẽ tránh được hậu họa sau này. Câu nói đó có ẩn ý gì?

Thường Luân cúi đầu:

- Sư phụ nói với Thường Luân, Vũ Văn Tiểu Vĩ sống sẽ là hậu họa cho Thường mỗ.

- Phong Tình Cổ Thi nói vậy à?

Tiểu Vĩ nhếch mép:

- Tiểu Vĩ nghĩ ngược lại, chính Thường các hạ mới là hậu họa không lường được của lão.

Tiểu Vĩ thở hắt ra một tiếng, hỏi Thường Luân:

- Lão ma Phong Tình đang ở đâu?

Thường Luân biến hẳn sắc diện. Câu hỏi của Tiểu Vĩ chẳng khác nào sét nổ ngay bên mang tai Thường Luân mà gã không có sự ứng phó.

Hà Á Tiên nhận ra nét bồn chồn lo lắng của Thường Luân. Ngay cả bản thân nàng cũng giật mình khi nghe Tiểu Vĩ hỏi về Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiên tằng hắng:

- Vũ Văn công tử không giữ lời hứa với Á Tiên à?

Vũ Văn Tiểu Vĩ nhìn nàng.

Á Tiên đáp lại ánh mắt của Tiểu Vĩ bằng cặp mắt e dè, khẩn khoản:

- Thường đại ca của Á Tiên mang tiếng là đệ tử của Phong Tình lão ma nhưng thật ra lão đâu coi

Thường đại ca là đệ tử của lão.

Á Tiên thở ra:

- Á Tiên nói rõ cho Vũ Văn Công Tử biết rồi tùy người định liệu. Nếu muốn giết Thường đại ca thì giết Á Tiên trước mà để cho đại ca của Á Tiên được rời khỏi đây.

Vũ Văn Tiểu Vĩ bặm môi:

- Tiểu Vĩ không phải là kẻ bội tín.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa giải huyệt cho Thường Luân rồi đẩy y về phía Á Tiên.

- Hai người đi đi, đừng để cho tại hạ bắt gặp.

Thường Luân ôm quyền xá Tiểu Vĩ:

- Đa tạ Vũ Văn huynh đã lưu tình. Cái tình của Vũ Văn huynh Thường Luân sẽ không quên. Còn việc Vũ Văn huynh thắc mắc tại sao Thường Luân nghĩ huynh là đại họa là bởi vì người thủ ác ở Thiên Vân Trang không ai khác mà chính là Phong Tình Cổ Thi sư phụ.

Thường Luân thở dài trầm giọng u uẩn nói:

- Mặc dù biết nhưng Thường Luân không thể nói được, bởi...

- Tại hạ có thể hiểu được hoàn cảnh của các hạ. Các hạ hãy cùng với Á Tiên đi đi.

Thường Luân lưỡng lự nhìn Tiểu Vĩ. Y ôm quyền xá một lần nữa:

- Có ngày Thường Luân sẽ đáp lại tình của Vũ Văn huynh. Kiếu từ!

Y quay lại Á Tiên. Hai người cùng bước ra ngoài tiểu xá.

Khi hai người đã đi khuất rồi, Tiểu Vĩ mới giải huyệt cho Ngọc Lan và gỡ mành lưới giải thoát Gia Cẩm Lệ.

Gia Cẩm Lệ bật đứng lên nhìn Tiểu Vĩ nói:

- Tiểu Vĩ, sao ngươi không giết gã đó chứ? Hắn không phải là người tốt đâu. Nhất định rồi đây gã sẽ là đại họa của ngươi đó.

- Họ chưa phải là những kẻ đáng chết, huống hồ tại hạ đã hứa với Hạ cô nương để cho hai người được tự do rời khỏi đây.

- Ngươi thật là hồ đồ.

- Tùy cô nương nghĩ sao cũng được.

Tiểu Vĩ quay lại Ngọc Lan:

- Sao Lan muội lại có mặt ở đây?

Ngọc Lan nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Vị cô nương này đưa muội đến.

Tiểu Vĩ cau mày quay lại nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Cẩm Lệ cô nương đưa Lan muội của tại hạ đến đây nhằm mục đích gì?

Gia Cẩm Lệ thở ra:

- Nàng tự đi theo ta đấy chứ!

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không bao giờ. Chắc chắn cô nương đã nói gì thì Lan muội mới tìm đến đây.

- Tất nhiên rồi. Cẩm Lệ chỉ cần nói kẻ mà Ngọc Lan tiểu thư cứu ở Đào Hoa Viên đang gặp đại họa diệt thân ở ngôi tiểu xá này, nàng liền đi theo ta.

- Vậy tại hạ hỏi cô nương đưa Lan muội đến đây nhằm mục đích gì?

Gia Cẩm Lệ nhìn Tiểu Vĩ:

- Lúc đầu ta nghĩ Tiểu Vĩ không dễ gì trả lời câu hỏi của ta nên có ý bắt cóc Ngọc Lan để bức ép ngươi trả lời cho Cẩm Lệ một câu hỏi duy nhất.

- Cô nương muốn hỏi về Binh Khí Phổ?

Gia Cẩm Lệ gật đầu:

- Không sai. Trong giang hồ, am tường về binh khí chỉ có Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương tâng bốc tại hạ quá đó.

Gia Cẩm Lệ lắc đầu:

- Ta không tâng bốc, mà ta khẳng định.

- Vậy cô nương hỏi đi.

Gia Cẩm Lệ rút ngọn trủy thủ cất trong bao da đeo bên mình. Nàng đưa ngọn trủy thủ đến trước mặt Tiểu Vĩ, nghiệm giọng hỏi:

- Vũ Văn công tử biết ngọn trủy thủ này của ai không?

Tiểu Vĩ đón lấy ngọn trủy thủ của Gia Cẩm Lệ, rút nó ra khỏi vỏ. Ánh thép sáng ngời, mặc dù ánh sáng trong tiểu xá chỉ nhập nhòa.

Đôi chân mày của Tiểu Vĩ cau hẳn lại quan sát ngọn đao trủy thủ. Tiểu Vĩ ngẩng lên mình Gia Cẩm Lệ hỏi:

- Ở đâu cô nương có ngọn trủy thủ này?

- Vũ Văn công tử chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Trước khi tại hạ trả lời câu hỏi của cô nương, muốn biết trước nguyên nhân ở đâu cô nương có ngọn Vô Tình Tiểu Đao.

- Nó có tên là Vô Tình Tiểu Đao?

- Đúng như vậy.

Gia Cẩm Lệ lập lại:

- Vô Tình Tiểu Đao. Vũ Văn công tử biết chủ nhân ngọn Vô Tình Tiểu Đao này chứ?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Biết.

- Người đó là ai?

- Cẩm Lệ cô nương có thể cho tại hạ biết vì sao cô nương có ngọn Vô Tình Đao này không?

Gia Cẩm Lệ nghiêm mặt:

- Chỉ có chủ nhân ngọn Vô Tình Đao mới là hung thủ giết mẹ ta.

- Chủ nhân ngọn Vô Tình Đao hạ thủ mẹ cô nương?

Gia Cẩm Lệ gật đầu:

- Ta đã giữ ngọn tiểu đao này suốt mười lăm năm chỉ mong mỏi tìm ra chủ nhân của nó để đòi nợ máu mà thôi.

Tiểu Vĩ thở dài:

- Thật là ngoài sự suy tưởng của tại hạ.

- Cẩm Lệ đã nói rõ mục đích của mình rồi, giờ đến lượt công tử nói cho Cẩm Lệ biết chủ nhân của ngọn Vô Tình Đao là ai.

Tiểu Vĩ bặm môi:

- Nói thì rất dễ, nhưng mỗi lời nói có thể tạo oan trái thì cần phải cân nhắc.

Gia Cẩm Lệ dấn đến một bộ:

- Nói vậy, Vũ Văn công tử chưa muốn nói chủ nhân của ngọn Vô Tình Đao cho Cẩm Lệ biết?

- Tại hạ không nói như vậy, nhưng trước khi cho cô nương biết, Tiểu Vĩ cần phải cân nhắc.

- Vũ Văn công tử còn cân nhắc điều gì nữa?

- Có rất nhiều điều tại hạ phải cân nhắc.

- Cẩm Lệ muốn biết ngay bây giờ.

- Cô nương có muốn biết cũng không được.

- Tại sao?

- Tại hạ không nói cho cô nương biết đâu.

Vẻ mặt khả ái của Gia Cẩm Lệ sa sầm xuống:

- Ta không muốn mất thêm thời gian đâu. Mười lăm năm Cẩm Lệ đã rong ruổi khắp Trung Nguyên rồi. Ta không muốn mất thời gian nữa.

Gia Cẩm Lệ dấn đến nửa bộ. Nàng nghiêm giọng:

- Mất thêm thời gian, kẻ thù của ta sẽ chầu diêm chúa mà cơ hội trả thù cho mẫu thân không còn. Vũ Văn công tử hãy nói cho ta biết chủ nhân ngọn Vô Tình Đao là ai?

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Tại hạ đã quyết rồi. Hẹn cô nương ba ngày sau tại hạ sẽ tự tìm cô nương mà nói.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì đôi nhuyễn tiên bằng tơ tằm kết thành dải lụa thoát ra khỏi đôi tay áo của Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ, nhắm Ngọc Lan ập tới. Gia Cẩm Lệ công kích bất ngờ và nhanh không thể tưởng, chỉ trong chớp mắt thế mà đôi mành lụa nhuyễn tiên đã quấn lấy Ngọc Lan.

Gia Cẩm Lệ giật cổ tay toan kéo Ngọc Lan về phía mình, nhưng đôi nhuyễn tiên đã đứt làm hai khiến nàng chới với thối lui hai bộ, ngơ ngác nhìn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ mỉm cười rồi nói:

- Tại hạ rất tiếc phải cắt đứt đôi manh lụa kết bằng tơ tằm của cô nương.

- Binh khí của Cẩm Lệ kết bằng tơ tằm ngàn năm, không một binh khí nào cắt được.

Chẳng lẽ công tử có thứ binh khí sắc bén như vậy sao?

- Nhờ ngọn Vô Tình Đao mà Cẩm cô nương đã trao cho tại hạ.

- Chính ngọn tiểu đao quỷ đó à?

- Đúng như vậy, Cô nương không tin ư?

Tiểu Vĩ nhặt lấy hai khúc mảnh lụa vừa được Ngọc Lan quăng xuống đất, rồi dùng ngọn trủy thủ Vô Tình Đao lia nhẹ qua, Những mảnh lụa như tơ nhện bị cắt đứt chẳng mấy khó khăn gì.

Tiểu Vĩ nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Cô nương thấy rồi chứ?

- Ta đã thấy.

- Vậy cô nương còn muốn động thủ nữa không? Với ngọn trủy thủ Vô Tình Đao này, tại hạ có thể cắt hết hai mảnh lụa còn lại của cô nương.

Gia Cẩm Lệ cau có.

Tiểu Vĩ nhướng mày hỏi:

- Tại hạ hứa sau ba ngày sẽ tụ tìm đến cô nương mà nói cho cô nương biết chủ nhân ngọn Vô Tình Đao này là ai. Nếu cô nương nhất quyết muốn biết ngay lúc này, e rằng Tiểu Vĩ sẽ đổi ý đó.

- Tại sao Vũ Văn công tử không nói ngay bây giờ?

- Tại hạ cần phải cân nhắc.

- Bao nhiêu tâm huyết của Cẩm Lệ chỉ tốn công vô ích thôi sao?

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không đâu. Tại hạ còn một lời hứa với cô nương kia mà.

Gia Cẩm Lệ tỏ vẻ đắn đo, rồi khẳng khái nói:

- Được, Cẩm Lệ tin vào Vũ Vân công tử. Sau ba ngày chúng ta hẹn nhau ở đâu?

- Nếu cô nương đi tìm Tiểu Vĩ, thì đến ngày thứ ba cứ đến khu vườn hoa thược dược của Bát Thiên Vương.

- Cẩm Lệ sẽ đến.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ lườm Tiểu Vĩ, lạnh lùng nói:

- Kiếu từ!

- Cô nương bảo trọng!

Gia Cẩm Lệ quay lưng bước ra khỏi tiểu xá. Nàng quay người lại nói với Tiểu Vĩ:

- Nếu Vũ Văn công tử nói cho Cẩm Lệ biết chủ nhân ngọn Vô Tình Đao thì Cẩm Lệ cũng sẽ cho công tử biết kẻ thủ ác tại Thiên Vân trang.

Gia Cẩm Lệ nói xong trổ luôn khinh công băng mình bỏ đi. Tiểu Vĩ bước đến ngang ngưỡng cửa tiểu xá nhìn theo chiếc bóng hun hút của nàng, khẽ thở dài một tiếng.

Ngọc Lan bước đến bên cạnh Tiểu Vĩ. Nàng khẽ gọi:

- Tiểu Vĩ!

Tiểu Vĩ quay lại:

- Lan muội tính hỏi tại sao huynh không nói cho Cẩm Lệ cô nương biết chủ nhân ngọn Vô Tình Đao này là ai phải không?

Ngọc Lan gật đầu:

- Mười lăm năm, Gia cô nương đi tìm hung thủ giết mẫu thân của cô ta, chẳng lẽ cứ để cô ấy trăn trở mãi với mối thù đó sao?

- Vũ Văn Tiểu Vĩ phải cân nhắc bởi vì ngọn trủy thủ Vô Tình Đao liên quan đến một người, mà người đó có mối quan hệ với Lan muội.

Ngọc Lan nhướng mày tỏ vẻ không hiểu:

- Liên quan đến muội?

Tiểu Vĩ gật đầu nhìn Ngọc Lan nói:

- Nghe Cẩm Lệ tỏ bày, Tiểu Vĩ vô cùng ngạc nhiên nhưng nhất thời không để lộ ra ngoài mà thôi.

Tiểu Vĩ thở dài nói:

- Trên giang hồ, bất cứ thứ binh khí nào, dù được rèn đúc bằng kim ô tinh cũng không thể sắc như ngọn tiểu đao Vô Tình, bởi vì nó là ngọn đao của một danh y thuật sĩ sử dụng để cắt thuốc.

Tiểu Vĩ trao ngọn trủy thủ qua tay Ngọc Lan:

- Lan muội cũng là một danh y ắt hiểu điều đó.

Ngọc Lan nheo mày:

- Của một danh y thuật sĩ?

Tiểu Vĩ gật đầu.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt Tiểu Vĩ:

- Vậy chủ nhân ngọn Vô Tình Đao này chính là... chính là...

Tiểu Vĩ thở ra lắc đầu nói:

- Tiểu Vĩ không khẳng định Bát Thiên Vương có phải là hung thủ sát hại mẫu thân của Cẩm Lệ hay không, nhưng chủ nhân ngọn Vô Tình Đao này chính là Bát Thiên Vương.

- Bát Thiên Vương? Ngọc Lan phải tìm người hỏi cho ra lẽ. Ngọc Lan tin rằng Bát Thiên Vương không phải là hung thủ giết mẫu thân của Cẩm Lệ cô nương.

- Tiểu Vĩ cũng hy vọng như vậy.

Chương 28: Vô Độc Bất Trượng Phu

Thường Luân và Á Tiên quay trở lại Lạc Hoa Viên. Khi hai người vừa mở cửa thư phòng thì chạm mặt ngay với Tri Ngộ Năng đang ngồi đợi sẵn trong phòng.

T

Thấy Thường Luân, Tri Ngộ Năng cau mày.

Thường Luân ôm quyền xá Tri hòa thượng:

- Tri đại sư quá vãng, vãn bối không biết.

Tri Ngộ Năng hừ nhạt lườm Thường Luân:

- Ngươi không theo hầu lão Phong Tình Cổ Thi sao?

Tri Ngộ Năng liếc Thường Luân rồi quay lại Á Tiên. Gã xoa chiếc đầu trọc:

- Bần tăng có chuyện muốn nói riêng với Hà cô nương, tiểu tử hãy về đi.

Thường Luân nhìn Á Tiên.

Á Tiên nguýt mắt, bước lại bên Tri Ngộ Năng:

- Thường công tử là người nhà, đại sư muốn nói gì thì nói, chẳng ngại đâu.

Tri Ngộ Năng cau mày:

- Có người thứ ba nói rất bất tiện.

- Đại sư ngại Thường công tử?

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Rất ngại. Đây là chuyện hệ trọng giữa bần tăng và Hà cô nương, không tiện cho người thứ ba nghe được.

Tri Ngộ Năng quay sang Thường Luân:

- Tiểu tử về được rồi đó.

Á Tiên lắc đầu:

- Không được đâu, bởi Thường công tử đã được lệnh của Phong Tình lão ma ở lại đây hầu Á Tiên.

Nàng cau mày nhìn Tri hòa thượng:

- Tri đại sư ở đây bất tiện thì đúng hơn. Nếu lỡ như Phong Tình sư phụ của Thường công tử bất ngờ ghé đến thì thật là khó xử cho đại sư và cả Thường công tử nữa.

Nghe Á Tiên nhắc đến Phong Tình Cổ Thi, Tri hòa thượng tỏ ra lúng túng vô cùng. Lão hòa thượng thừa biết cá tính của lão ma đầu trăng hoa đó.

Tri hòa thượng thở dài:

- Thật là khó xử cho bần tăng.

Á Tiên nhoẻn miệng cười:

- Tạm thời đại sư cứ về chùa, có gì Á Tiên sẽ tìm đại sư bàn tiếp.

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Bần tăng còn chùa đâu mà về.

Thường Luân nheo mày, Á Tiên càng nhăn mặt. Nàng ôn nhu hỏi:

- Sao dại sư không còn chùa để về?

- Lão Du Tăng đã đuổi ta rồi.

Thường Luân giữ vẻ mặt trang trọng, còn Á Tiên lại bật cười khanh khách. Nàng hỏi Tri hòa thượng:

- Sao đại sư lại bị Du Tăng đuổi?

- Ta đã... vì... vì...

Á Tiên cắt ngang lời Tri hòa thượng:

- Ý đại sư muốn nói về Á Tiên à?

Tri hòa thượng ngượng nghịu gật đầu:

- Ý của bần tăng cũng vì nàng mà thôi.

Á Tiên cười mỉm:

- Á Tiên ghi tạc tấm lòng của đại sư, nhưng không thể đền đáp lúc này được.

- Nàng hiểu Tri hòa thượng này là tốt rồi.

- Á Tiên hiểu đại sư.

Tri Ngộ Năng lưỡng lự rồi thở dài:

- Thôi được, khi khác ta sẽ quay lại.

Tri Ngộ Năng nhìn Thường Luân rồi quay lại Á Tiên:

- Vật mà ta đưa nàng giữ, nàng cất cẩn thận đấy chứ?

Á Tiên buông luôn một câu bằng giọng chán chường:

- Mất rồi.

Tri Ngộ Năng tròn mắt:

- Mất rồi, mất là sao chứ? Ai đã lấy?

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tri Ngộ Năng lập lại câu nói của Á Tiên:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ. Làm sao gã biết được ngọn tiểu hắc kỳ trong tay nàng mà đến đoạt chứ?

- Chính Tri đại sư đã dẫn y đến đây. Thật ra Tiểu Vĩ đã theo dõi đại sư đến đây để đoạt lại ngọn tiểu hắc kỳ. Á Tiên đã phải nhờ đến Thường Luân công tử đoạt lại, nhưng võ công của Tiểu Vĩ quá cao thâm nên Thường công tử đã thất bại.

Thường Luân xen vào:

- Văn bối đã dùng hết sức của mình, nhưng không phải là đối thủ của Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Tri hòa thượng khoát tay:

- Ta biết, đã là đệ tử của lão Phong Tình Cổ Thi thì chẳng có tên nào đáng mặt cao thủ.

Tri Ngộ Năng nhếch mép nhìn Thường Luân nói tiếp:

- Nếu ta đoán không lầm có lẽ ngươi là tên đệ tử thứ một trăm của gã rồi đó. Những tên nô bộc trung thành, những con chó theo chân chủ mà thôi.

Thường Luân cúi đầu.

Á Tiên nhăn mặt, nạt Tri hòa thượng:

- Đại sư không được nói như vậy trước mặt Thường công tử. Nếu không có Thường công tử thì chưa chắc Á Tiên còn quay về đây đâu.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Được được.

Lão bước lại bên Thường Luân:

- Công lao của ngươi đối với Á Tiên, bần tăng sẽ ghi nhớ, vậy ngươi có cần ta truyền cho chút võ công không?

- Vãn bối không dám nhận. Bởi vãn bối chưa làm được gì.

- Nghĩ vậy thì tốt.

Tri Ngộ Năng quay lại Á Tiên:

- Khi khác ta sẽ ghé lại nàng. Mất ngọn tiểu hắc kỳ về tay Tiểu Vĩ, ta tiếc lắm đó.

Thường Luân nghiêm giọng nói với Tri Ngộ Năng:

- Đại sư yên tâm, nếu có điều kiện thì vãn bối sẽ đoạt lại ngọn kỳ đó cho đại sư.

Tri Ngộ Năng quay lại nhìn Thường Luân, mặt nhăn nhó hừ nhạt rồi nói:

- Ngươi đã báo việc này cho Phong Tình Cổ Thi chưa?

Thường Luân lắc đầu:

- Đây là chuyện hệ trọng của Á Tiên, vãn bối không thể thiếu suy nghĩ mà vội vàng báo với sư phụ.

Tri Ngộ Năng gật đầu:

- Ngươi nghĩ như vậy là tốt lắm. Đừng nói gì với lão Phong Tình Cổ Thi mà phiền phức cho Hà Á Tiên và ta.

- Vãn bối hiểu ý của đại sư.

Tri Ngộ Năng bước lại vỗ vai Thường Luân:

- Ta thấy ngươi rất tốt. Nếu như ngươi ngoan ngoãn, biết nghe lời ta và Á Tiên, nhất định rồi đây ta sẽ truyền thụ võ công chân truyền cho ngươi.

Thường Luân từ tốn xá Tri Ngộ Năng:

- Đại sư nghĩ đến Thường Luân, Thường Luân vô cùng cảm kích.

Tri Ngộ Năng nhìn gã gật gù:

- Tốt lắm!

Lão quay lại Á Tiên:

- Á Tiên, ta đi đây.

Á Tiên mỉm cười, tiễn Tri Ngộ Năng ra cửa. Tri hòa thượng tần ngần chưa chịu đi.

Á Tiên ẻo lả nói:

- Đại sư mau đi đi, kẻo lão Phong Tình Cổ Thi bất ngờ xuất hiện thì thật là khó đó. Á Tiên sẽ đến tìm đại sư.

- Ta không có chỗ ở nhất định. Đợi khi nào ta giết được lão Du Tăng rồi sẽ báo với nàng.

Tri Ngộ Năng nhỏ giọng:

- Du Tăng cũng là một trong những chủ nhân của ngọn tiểu kỳ.

- Thế thì đại sư còn chờ gì nữa?

- Ta biết thế nhưng giết lão không dễ chút nào đâu, huống chi bây giờ lão đã từ ta rồi.

- Huynh đệ như thủ túc. Du Tăng không nỡ thấy đại sư gặp nạn mà không cứu.

Đôi mày của Tri Ngộ Năng cau lại.

Á Tiên mỉm cười nhỏ nhẽ nói:

- Tri đại ca có cần Á Tiên giúp không?

- Có nàng giúp thì còn gì bằng nữa.

- Á Tiên sẽ giúp Tri đại ca.

Tri Ngộ Năng hớn hở ra mặt:

- Nàng nói là phải giữ lời đấy nhé.

Tri Ngộ Năng toan nắm tay Á Tiên nhưng nàng nghiêm giọng nói:

- Có Thường công tử ở đây, Tri đại ca không nên để y coi thường.

- Tên tiểu tử đó ta không có chút cảm tình nào. Thôi, ta đi đây.

Á Tiên hăm hở tiễn Tri Ngộ Năng ra đến bệ ngoài, khi quay trở về bắt gặp Thường Luân đứng tư lự bên ngưỡng cửa. Vẻ mặt của Thường Luân trong u uẩn và buồn thảm. Y như đang trôi vào một cõi hoang tưởng mộng mị nào đó. Thấy dung điệu của Thường Luân, Á Tiên không khỏi bồn chồn thương cảm.

Nàng bước đến bên Thường Luân:

- Sao đại ca lại buồn như vậy?

Thường Luân vẫn tư lự, không màng đến lời nói của Á Tiên.

Á Tiên nắm tay Thường Luân:

- Phải huynh đang buồn phiền vì lão hòa thượng Tri Ngộ Năng?

- Huynh đang buồn cõi nhân gian này. Huynh đang nghĩ phải chăng mình sinh ra chỉ là cái bóng trên cõi đời này thôi sao, để rồi dưới mắt mọi người, huynh chỉ là một tên tiểu tốt vô danh, một kẻ du thủ du thực bất tài vô dụng.

Thường Luân thở dài:

- Huynh cảm thấy hổ thẹn lắm. Đến ngay cả một lão hòa thượng vô đức vô luân mà Thường Luân vẫn phải cúi đầu như một đứa bé lên ba.

Thường Luân bặm môi nhìn lại Á Tiên. Trong đáy mắt của Thường Luân ánh lên một ngọn lửa hận thù, và nỗi xót xa u uẩn.

Á Tiên nhìn Thường Luân:

- Bên cạnh đại ca còn có Á Tiên. Dù ngày mai có ra sao, Á Tiên vẫn luôn tôn thờ huynh.

- Á Tiên!

Lời nói của Thường Luân khiến cho Á Tiên rung cảm tột cùng. Sự rung cảm mãnh liệt đó bắt nàng phải nép đầu vào ngực Thường Luân, thỏ thẻ nói:

- Tất cả những kẻ trên thế gian này chỉ đáng làm nô bộc của đại ca mà thôi.

- Có phải như thế không, hay huynh chỉ là nô bộc của những người đó.

Á Tiên lắc đầu:

- Đại ca đừng bi quan.

Nàng nắm tay Thường Luân kéo đến tràng kỷ rồi bá lấy cổ gã.

- Á Tiên đang là nô bộc của đại ca.

Nàng không cho Thường Luân phản bác lại lời nói của mình bằng những chiếc hôn nồng nàn háo hức. Khuôn mặt anh tuấn, khôi ngô của Thường Luân lọt thỏm vào đó, thu nhận đa tình của Hà Á Tiên. Nàng nhìn Thường Luân bằng ánh mắt truyền cảm, yêu đương cuồng nhiệt.

Á Tiên mỉm cười nói:

- Đại ca sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

- Đúng, nhất định Thường Luân sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

Nàng kéo Thường Luân ngồi xuống tràng kỷ. Hai người là đối nhãn nhìn nhau. Trong đáy mắt của họ là tất cả nỗi háo hức cuồng nhiệt của một đôi tình nhân trong đêm hoan lạc, và khi Á Tiên nhắm mắt lại thì Thường Luân đã phủ người lên mình nàng.

oo Cánh cửa thạch lao vừa mở, Phong Tình Cổ Thi liền rít lên the thé bằng chất giọng đầy sự phẫn nộ:

- Tên đệ tử phản trắc, con kỹ nữ bỉ ổi, mau thả lão phu ra, lão sẽ cho các ngươi một cơ hội được sống.

Á Tiên cùng với Thường Luân đứng nhìn Phong Tình Cổ Thi. Á Tiên mỉm cười nhìn chiếc mặt nạ quỷ trên mặt lão ma.

Nàng nghiêm giọng nói:

- Lão sẽ có một cơ hội duy nhất được tự do. Hãy truyền võ công và công lực tu vi của lão cho Thường đại ca.

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Một đời của lão xuôi ngược trên giang hồ mới có được thần công cái thế, đâu thể truyền cho tên nô bộc phản trắc đó chứ.

- Thường đại ca có công thì phải có hưởng. Nếu lão cứ khăng khăng không truyền lại tuyệt kỹ bản thân của lão thì hãy mang tất cả những gì có được xuống âm ti mà thi thố với diêm chứa, trên thế gian này chẳng một ai còn biết đến Phong Tình Cổ Thi.

- Các người muốn giết lão phu à?

- Lão có ích thì còn đáng sống, vô ích thì sống để làm gì?

Á Tiên vừa nói vừa rút ngọn roi treo trên tường. Nàng giơ thẳng tay quất một roi đánh thẳng vào người lão ma.

- Chát...

Á Tiên nghiêm giọng nói:

- Một roi đủ để lão nhận ra sự cương quyết của Á Tiên chứ?

Phong Tình Cổ Thi giận đến độ mắt lộ hung quang. Lão gầm lên:

- Có giỏi thì giết lão phu đi!

- Lão muốn thế.

Á Tiên vừa nói vừa vung roi quất tiếp vào thân hình tiều tụy của Phong Tình Cổ Thi.

- Chát.

Phong Tình Cổ Thi nhắm mắt, nghiến răng ken két.

Á Tiên mỉm cười nói:

- Lão hận Á Tiên lắm phải không? Nếu lão truyền thụ võ công cho Thường đại ca thì Á Tiên không để cho lão thất vọng đâu.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Biết đâu để đáp lại cái công của lão, Á Tiên còn tình nguyện làm thị nữ cho lão nữa.

Thường Luân khoanh tay đứng nhìn Phong Tình Cổ Thi và nghe Á Tiên nói, trên mặt không biểu lộ chút biểu cảm gì.

Á Tiên nghiêm giọng nói:

- Lão đồng ý chứ?

Á Tiên vừa nói vừa giơ roi quất vào mặt Phong Tình Cổ Thi lão ma.

- Chát.

Nhát roi này nàng đã vận đến tám thành nguyên âm nên nó sớt luôn búi tóc của lão ma. Tóc Phong Tình Cổ Thi xổ xuống, trông lão càng thảm hại hơn.

Lão ngước mặt nhìn Á Tiên rồi đột ngột quay sang Thường Luân cất tiếng thật ôn nhu từ tốn:

- Thường Luân, ngươi nghe Á Tiên nói rồi chứ?

Thường Luân nhìn lão ma rồi xuống giọng:

- Đệ tử đã nghe tất cả những gì Á Tiên nói.

- Vậy ngươi có đồng ý với những gì Á Tiên nói không?

Thường Luân quay sang Á Tiên.

Á Tiên chớp mắt với Thường Luân, dõng dạc nói:

- Lão không cần thiết hỏi Thường đại ca mà tự Á Tiên sẽ cúc cung phụng sự lão.

Thường Luân thở dài nói với Phong Tình Cổ Thi:

- Nàng tự nguyện nếu như sư phụ chịu truyền thụ võ công cho đệ tử.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Được, lão phu sẽ truyền tất cả tuyệt kỹ võ công của lão cho ngươi, nhưng trước hết lão muốn Hà Á Tiên phải tuân thủ lời nói của ả.

Thường Luân lắc đầu:

- Sư phụ đòi hỏi quá.

- Ngươi đúng là tên bỉ ổi và nham hiểm. Trong ý niệm của ngươi nghĩ lão đang tìm cách ly gián ngươi và Á Tiên chứ gì?

- Kẻ có ý xấu thường lộ ra ngoài bằng ngôn phong. Thật ra sư phụ đang có ý đó.

Phong Tình Cổ Thi lắc đầu:

- Lão đã có trên trăm đệ tử sùng kính lão, nhưng lão chỉ sai lầm một lần, đó là lần lão chọn ngươi.

- Đệ tử lúc nào cũng sùng bái sư phụ và mong mỏi được tiếp thu tuyệt thức võ công của sư phụ.

Á Tiên chen vào nói với lão ma.

- Phong Tình lão ma đã nghe tất cả nỗi lòng của Thường đại ca, vậy lão còn tiếc gì mà không chịu truyền thụ võ công bản thân cho người? Lão có được một đệ tử như đại ca là tốt quá rồi, nhưng sự ích kỷ nhỏ nhen đã hại lão mất một đệ tử có căn cơ xứng đáng là thiên hạ đệ nhất nhân.

Phong Tình Cổ Thi quắc mắt nhìn Á Tiên:

- Cô nương chỉ biết có khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Thường Luân thôi. Rồi đây cô nương sẽ hối không kịp.

- Lão đừng giở trò ly gián Á Tiên và Thường đại ca nữa có được không? Những lời lão nói ra bây giờ đối với Á Tiên và Thường đại ca không lọt lỗ tai đâu.

Phong Tình Cổ Thi thở gấp từng cơn một. Lão nghiến răng nói:

- Lão phu sẽ mở mắt cho nàng.

Phong Tình Cổ Thi quay lại Thường Luân:

- Lão phu đồng ý truyền thụ tuyệt thức võ công cho ngươi.

Thường Luân quỳ xuống hành đại lễ:

- Đa tạ sư phụ đã ban ơn!

- Ngươi đừng giả vờ đóng kịch khách sáo nữa. Đứng lên đi! Dưới mắt lão ngươi chỉ là nghiệp chướng mà thôi.

Á Tiên hừ nhạt nói:

- Thường đại ca đã hành đại lễ, lão còn nghiệt ngã phẫn nộ với chàng làm gì nữa.

Á Tiên đỡ Thường Luân đứng lên.

Thường Luân đứng lên rồi, Phong Tình Cổ Thi mới rít lên the thé đọc khẩu quyết:

- Phan đồng khởi họa, ý thủ đan điền. Khi đạt đến cảnh giới dốc sức, khí sẽ phân tâm toàn thân thì phát tích bằng được vào đan điền bằng thần trí. Dùng lưỡi điểm vào đại huyệt Long Trì, cố công sẽ tu thành Cương Thi Đại Pháp.

Phong Tình Cổ Thi lưỡng lự, rồi nói:

- Tùy ý chí của ngươi thôi.

Á Tiên khịt mũi:

- Lão nói vậy mà nghe được hả. Có thể lão truyền khẩu quyết luyện công cho Thường đại ca thật, nhưng muốn tu thành võ công đó chắc phải mất một trăm năm. Lúc đó thì có tu thành võ công của lão, Thường đại ca cũng xế bóng rồi.

Phong Tình Cổ Thi trợn mắt:

- Thế cô nương muốn gì nào?

- Á Tiên tự nguyện hầu dịch lão bởi muốn Thường đại ca thành nhân chi mỹ trong một thời gian ngắn thôi. Muốn vậy thì lão hãy truyền thẳng nguyên khí đã tu thành cho Thường đại ca.

- Cô nương có điên không vậy? Lão phu phải truyền công lực của lão cho gã à?

Á Tiên gật đầu:

- Chỉ có cách đó là nhanh nhất thôi.

Á Tiên vừa nói vừa giơ cao roi. Phong Tình Cổ Thi khoát tay. Xích sắt va vào vách đá phát ra những tiếng leng keng buốt cả thính nhĩ. Lão vừa khoát tay vừa nói:

- Dâm nữ, ngươi tính đánh lão phu nữa à?

- Tại lão muốn cãi lại lời nói của Á Tiên.

- Hừ, dâm nữ, đầu óc của ngươi ngu muội rồi.

- Lão đừng nói nhiều.

Á Tiên trừng mắt nhìn Phong Tình Cổ Thi:

- Sao, lão có chịu truyền công phu nội lực cho Thường đại ca không?

Phong Tình Cổ Thi nhìn Thường Luân:

- Thường Luân, ngươi có muốn lão phu truyền công lực cho ngươi không?

- Đệ tử sẽ thọ nhận công phu của sư phụ.

- Thế thì ngươi hãy đến ngồi trước mặt ta!

Thường Luân lưỡng lự.

Á Tiên nghiêm mặt:

- Lão có ý gì chăng?

Phong Tình Cổ Thi quay sang nhìn nàng:

- Lão không giết gã đâu, dâm nữ đừng lo tình lang của ngươi sẽ táng mạng bởi tay lão phu. Lão chỉ tâm niệm mở mắt ngu muội của dâm nữ thôi.

Phong Tình Cổ Thi ngoắc Thường Luân:

- Đệ tử, sao ngươi còn đứng đó?

Thường Luân rít một luồng chân khí thật đầy để lấy dùng làm tâm, bước thẳng đến đối mặt với Phong Tình Cổ Thi.

Phong Tình Cổ Thi nhìn Thường Luân truyền âm nhập mật hỏi:

- Nếu như ngươi thu nhận công lực của lão thì ngươi sẽ xử lão như thế nào?

- Đệ tử không dám vô lễ với sư phụ.

Lão truyền âm hỏi tiếp:

- Ngươi không dám vô lễ với ta, vậy ta muốn Hà Á Tiên phục dịch ta, ngươi có đồng ý không?

Thường Luân truyền âm đáp:

- Ý muốn của sư phụ, đệ tử sẽ lo chu toàn.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Âu đây cũng là nghiệp chướng mà lão phải chịu. Nếu lão không tuân theo sự cưỡng bức của ngươi và Á Tiên thì lão cũng tàn phế trong thạch lao này. Ta biết, dù có truyền chân nguyên hỏa hầu cho ngươi thì lão cũng bị giam trong thạch lao này, nhưng đổi lại, lão cũng có được Hà Á Tiên hầu phục.

Thường Luân cúi đầu.

Phong Tình Cổ Thi nhìn Thường Luân:

- Ngươi... ngươi đồng ý chứ?

- Đệ tử sẽ chìu theo ý của sư phụ.

- Hừ, ngươi hãy ngồi đi.

- Tuân lệnh sư phụ!

Thường Luân ngồi xuống trước mặt Phong Tình Cổ Thi, Á Tiên lộ vẻ lo lắng khi đôi ban thủ gầy guộc của Phong Tình Cổ Thi áp vào thiên đỉnh của Thường Luân.

Nàng tập trung thu nhãn vào Phong Tình Cổ Thi mà vận hành nguyên âm, nếu cảm thấy có sự biến gì thì sẽ giết lão ma ngay lập tức.

Phong Tình Cổ Thi như đọc được ý niệm của Á Tiên bật tràng cười khanh khách rồi nói:

- Dâm nữ, ngươi yên tâm đi, lão không hại tình lang của ngươi đâu.

Phong Tình Cổ Thi dứt lời tập trung khí lực tu vi của mình ào ào truyền sang Thường Luân. Trên đầu lão xuất hiện một luồng khói xanh thẳng tắp, rồi luồng khói đó từ từ rút vào trong đầu lão thì phía thiên đỉnh của Thường Luân xuất hiện làn khói xanh.

Khuôn mặt của Phong Tình Cổ Thi lấm chấm mồ hôi, bây giờ sắc diện của Thường Luân như muốn hóa thành ngọc lưu ly.

Một khắc, hai khắc, ba khắc, đến khi đôi tay của lão ma buông thõng xuống. Phong Tình Cổ Thi chỉ còn đủ sức thều thào nói:

- Tất cả những gì của ta đã thuộc về ngươi.

Thường Luân đứng lên. Ánh mắt của Thường Luân giờ sáng ngời.

Y mỉm cười xá Phong Tình Cổ Thi:

- Đa tạ sư phụ đã ra công thành toàn cho đệ tử.

Á Tiên mừng rỡ:

- Đại ca đã tự thành võ công của lão ma.

- Sư phụ thành tâm ban ơn cho huynh.

Á Tiên phấn chấn nói:

- Thế thì tốt rồi, lão ma chẳng còn ích lợi gì nữa, muội đưa tiễn lão xuống a tỳ vậy.

Á Tiên vừa nói vừa toan dùng chưởng đánh xuống đầu Phong Tình Cổ Thi. Nàng chưa kịp thực hiện ý định giết Phong Tình Cổ Thi thì hổ khẩu đã bị Thường Luân nắm cứng.

Á Tiên nhướn mày nhìn Thường Luân:

- Đại ca muốn để lão sống à?

Thường Luân gật đầu:

- Đại ca đã hứa với sư phụ để cho sư phụ sống chung với muội.

Á Tiên tròn mắt nhưng chưa kịp hỏi thì đã bị Thường Luân điểm vào ba đại huyệt.

Á Tiên hốt hoảng:

- Đại ca sao lại điểm huyệt muội?

- Muội sẽ ở lại đây phục dịch cho sư phụ Phong Tình Cổ Thi.

Á Tiên lắc đầu.

Thường Luân nhìn nàng nói:

- Hà muội đã tự nguyện hứa sẽ trở thành thị nữ của Phong Tình Cổ Thi sau khi lão truyền công lực cho huynh rồi mà.

- Nhưng khi đã nói thì không thể rút lời được.

Thường Luân vừa nói vừa vận chuyển công phu vừa mới tựu thành điểm một lúc vào ba mươi sáu đại huyệt của Á Tiên. Á Tiên rú lên:

- Đại ca phế bỏ võ công của muội?

- Huynh bắt buộc phải làm vậy thôi.

Á Tiên ngồi bệt xuống đất bên cạnh Phong Tình Cổ Thi.

Lão quay sang nhìn nàng:

- Bây giờ thì cô nương sáng mắt rồi chứ?

Á Tiên thổn thức vừa khóc vừa nói:

- Thường đại ca, Á Tiên tốt với đại ca sao người lại xử tệ với Á Tiên như vậy?

Thường Luân lạnh nhạt nói:

- Vô độc bất trượng phu.

Gã vừa dứt tiếng thì Phong Tình Cổ Thi bật cười giòn giã. Lão ngước nhìn Thường Luân:

- Ngươi cần ngọn tiểu thanh kỳ thì lấy trong chiếc gối của sư phụ.

Thường Luân xá Phong Tình Cổ Thi:

- Đa tạ sư phụ ban ơn.

Thường Luân quay bước trở ra thạch lao. Y đứng ngay ngưỡng cửa thạch lao quay lại nói với Á Tiên:

- Muội hãy mở xích cho Phong Tình sư phụ. Đại ca hứa sẽ không phụ lòng muội mà trở thành thiên hạ đệ nhất nhân.

Cánh cửa thạch lao đóng sập lại mà Á Tiên ngỡ như cánh cửa a tỳ khép lại chia cắt nàng với cõi dương trần. Nàng chỉ còn biết khóc trong nỗi đau tột cùng của tình yêu.

Chương 29: Phản Sư Chọn Tình

Quay trở lại Hàn Quân Đạt.

Q

Khi nghe tiếng rên kia, Quân Đạt không khỏi ngạc nhiên bồi hồi. Rõ ràng là tiếng rên của một người mang trọng thương sắp vong mạng.

Chàng đẩy cửa gian thảo xá. Quân Đạt cau mày bởi người co ro trong thảo xá không phải ai xa lạ mà chính là gã quái nhân đã từng bám theo chàng và Khắc Thủy Phượng. Gã quái nhân vừa thấy chàng gượng đứng lên, lỏ mắt nhìn.

Gã gầm lên tỏ sự phẫn nộ tột cùng nhưng lại loạng choạng hữu thủ ôm đại huyệt Chấn Thủy, tả thủ thì vươn ra tống về phía Quân Đạt một chưởng. Chưởng phong của gã không có chút lực kình mà nhẹ êm như người ta đuổi ruồi.

Quân Đạt cau mày, gằn giọng nói:

- Thúy Phượng tỷ tỷ đâu?

Gã quái nhân khọt khẹt vài tiếng rồi, rồi nghiến răng ken két, lao về phía Quân Đạt.

Quân Đạt chỉ cần lăng bộ thì gã quái nhân lao ra ngoài cửa, té lăn lông lốc trên mặt đất. Y cào hai tay như cố bấu víu một điểm tựa vô hình Quân Đạt thấy hiện tượng lạ liền phi thân đến toan xốc gã đứng lên, nhưng gã đã ưỡn người, nấc một tiếng rồi phun ra một vòi máu bầm.

Quân Đạt hỏi:

- Ngươi sao vậy?

Gã quái nhân run rẩy viết nguệch ngoạc mỗi chữ \'vương\' thì trợn mắt. Ngũ quan của gã rịn máu tươi, hồn lìa khỏi xác.

Quân Đạt xốc y lên. Đến lúc này chàng mới biết gã đã bị trúng độc, thậm chí cũng không còn lưỡi để nói. Thấy tình cảnh của gã quái nhân, Quân Đạt không khỏi bồi hồi thương cảm.

Chàng tự hỏi:

- Ai đã hạ thủ gã tàn độc như vậy chứ?

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Quân Đạt thì xa xa có tiếng hú cất lên lanh lảnh. Tiếng hú kia lồng lộng, chứng tỏ người sắp đến có công lực kinh thiên đảo hải.

Tiếng hú vừa dứt thì Nhiếp Thần Quân đã băng đến. Lão sững sờ nhìn Quân Đạt đứng bên xác gã quái nhân. Nhiếp Thần Quân nhìn Quân Đạt mà không thốt lời nào.

Quân Đạt cau mày:

- Lão là Nhiếp Thần Quân?

Nhiếp Thần Quân chỉ xác gã quái nhân:

- Ngươi đã giết Độc Cô Vhân? Ngươi giết Độc Cô Vhân.

Quân Đạt chưa kịp trả lời thì Nhiếp Thần Quân đã gầm lên:

- Ngươi đền mạng cho lão đệ của ta!

Nhiếp Thần Quân dứt lời thi triển luôn quỷ vực thanh. Tiếng hú của lão vang lên lanh lảnh nhưng có sức mạnh vô hình công phá nội lực đối phương.

Quỷ vực thanh của Nhiếp Thần Quân vừa thi triển thì Quân Đạt cảm nhận xung quanh mình có những tia khí vô hình chi chít toan xuyên qua da thịt mà công phá lục phủ ngũ tạng.

Quân Đạt cảm nhận điều đó, nhận biết ngay trước mặt mình là một đại cao thủ không thể xem thường liền vận công phát triển oai lực của Liên Hoa Băng ngăn những đạo khí vô hình quỷ vực thanh.

Ngay lập tức toàn thân Quân Đạt xuất hiện bức sương khí giá lạnh bao bọc không để những đạo âm thanh quỷ vực vô hình công phá nội tạng.

Mặc dù đã có Liên Hoa Băng hộ thể nhưng chung quanh Quân Đạt vẫn phát ra những tiếng nổ lách bách.

Nhiếp Thần Quân thấy hộ thể Liên Hoa Băng bảo vệ được thân pháp Quân Đạt liền thu hồi âm vực, quát lớn:

- Tiểu tử, thì ra ngươi giết Độc Cô Nhân lão đệ của ta đặng đoạt Liên Hoa Băng.

Cùng với lời nói đó, lão chập bản thủ, phóng ra một đạo chỉ kình mạnh tợ sét trời.

Quân Đạt cau mày khi thấy đối phương chưa tìm hiểu căn nguyên mà đã bức ép chàng.

Sự phẫn nộ bất ngờ trào lên, chàng không thèm lách tránh đạo lôi chỉ của Nhiếp Thần Quân mà thi triển luôn tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn đón thẳng đỡ thẳng vào đạo kình lôi chỉ của Nhiếp Thần Quân; Hai đạo chỉ có sức mạnh di sơn đảo hải chạm thẳng vào nhau, phát ra tiếng nổ khủng khiếp. Cả không gian như xáo động hẳn lên, gian thảo xá hoang tàn xiêu vẹo bị thổi tung đi chẳng khác nào chiếc lá khô bị cơn lốc dữ cuốn tốc lên cao.

Nhiếp Thần Quân thối lui ba bộ, lắc lư liên tục. Trong khi đó, Quân Đạt vẫn trụ thân yên vị.

Lão Thần Quân vừa sửng sốt vừa phẫn nộ. Lão gằn giọng nói:

- Ngươi là đệ tử của Ma Thần Cát Giả, lão ma sai ngươi đến để đoạt tiểu bạch kỳ của lão phu?

Quân Đạt hỏi ngược lại lão:

- Lão cũng là chủ nhân một ngọn tiểu kỳ?

Quân Đạt vừa dứt lời thì Nhiếp Thần Quân lạng người tới, trừng mắt nhìn thẳng vào Quân Đạt. Lão ôn tồn nói:

- Hãy nhìn vào mắt ta, ngươi sẽ hiểu ngươi là ai.

Lời nói ôn nhu của Nhiếp Thần Quân như có ma lực vô hình sai khiến Quân Đạt nhìn vào đôi thần nhãn của lão. Vừa chạm vào mắt của Nhiếp Thần Quân, đầu óc Quân Đạt tự dưng xây xẩm. Thần trí của chàng bỗng dưng mụ mẫm. Chàng định trí, nhưng ánh mắt của Nhiếp Thần Quân như có ma lực hấp dẫn suy tưởng của Quân Đạt.

Nhiếp Thần Quân nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi vĩnh viễn không bao giờ được nhìn thấy vầng nhật quang nữa.

Mặc dù nghe Nhiếp Thần Quân nói, Quân Đạt cảm thấy đại họa sắp ập xuống đầu mình, nhưng chàng cũng không sao dời tịnh nhãn khỏi đôi mắt thâu hồn của lão Thần Quân.

Chàng cảm nhận mắt mình cay xé và sắp nổ tung ra nếu như không cưỡng lại ý niệm phải nhìn vào mắt đối phương.

Mồ hôi rịn ra trên trán Quân Đạt.

Nhiếp Thần Quân trừng trừng tiến dần đến Quân Đạt. Oai lực của Nhiếp Thần Đại Pháp khiến Quân Đạt không sao tự chủ được nữa mà đứng phỗng như pho tượng chờ lão Thần Quân cướp đi cái hồn mà thôi.

Đôi tịnh nhãn của Quân Đạt từ từ ngầu đục, nhưng đúng vào lúc Nhiếp Thần Đại Pháp phát triển đến cảnh giới tối thượng để phá hủy đôi con ngươi của Quân Đạt thì bất ngờ một đóa hoa lan lướt ngang qua trước mặt Quân Đạt.

Kỳ biến ấy chỉ diễn ra trong chớp mắt, với bất kỳ ai thì kỳ biến kia cũng không thể thoát được đại họa đui mù bởi Nhiếp Thần Đại Pháp của lão Thần Quân, nhưng Quân Đạt thì khác. Một khoảnh khắc chớp mắt đó cũng đủ cho chàng định trí hóa giải nhiếp hồn đại pháp của lão Thần Quân.

Quân Đạt rùng mình, cất tiếng hú lanh lảnh. Tiếng hú thị oai đó khiến thần thức của chàng nhanh chóng phục hồi, trong khi Nhiếp Thần Quân còn đang sững sờ, ngạc nhiên không ngờ đối phương của lão lại có thể hồi phục thần trí và nhãn lực nhanh đến vậy.

Quân Đạt hú dứt hơi quát lớn:

- Song Chỉ Đoạt Mạng, Chỉ Điện Di Sơn.

Cùng với tiếng quát đó, hữu thủ thi triển Song Chỉ Đoạt Mạng, tả thủ đụng ngang ngực xỉa tới ngọn Chỉ Điện Di Sơn tập kích trực diện Nhiếp Thần Quân.

Hai thế chỉ của Quân Đạt chẳng khác nào ba ngọn sét trời với oai lực khai sơn phá đỉnh ào ào ập thẳng đến lão Thần Quân. Trước thế công mãnh liệt của Quân Đạt, Nhiếp Thần Quân dù muốn hay không cũng phải phóng lôi chỉ, vận dụng toàn bộ nội công bản thân chống đỡ.

- Ầm...

Tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn của Quân Đạt đánh thẳng vào ngọn lôi chỉ của Nhiếp Thần Quân, phát ra tiếng nổ như sấm rền nhưng tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng thì chẳng khác nào lưỡi kéo thần chết chụp xuống đối phương.

Cánh cửa A Tỳ đã mở rộng để đón lão Thần Quân nếu như hai đạo Song Chỉ Đoạt Mạng chém xả tước lấy thủ cấp của lão nhưng khi hai đạo chỉ còn cách lão Thần Quân độ một giang tay thì một ngọn tiểu kỳ màu đỏ cắt ngang, cùng với một đạo kình đón đỡ.

- Ầm.

Trời đất như chuyển màu, mây dạt ra xung quanh, đất như dậy sóng.

Còn Nhiếp Thần Quân thì bị dư kình hất về sau ngồi bệt xuống đất. Đứng chắn trước mặt Nhiếp Thần Quân chính là chủ nhân Tiên Cung Lục Thái mẫu.

Cùng lúc đó Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm cũng phiêu diêu lướt đến bên cạnh Lục Thái Mẫu.

Quân Đạt thấy nàng, lòng bồi hồi xúc động buột miệng nói:

- Tuyết Trâm.

Lục Thái mẫu lườm chàng.

Nhiếp Thần Quân đứng dậy, bước lại bên Lục Thái mẫu ôm quyền xá:

- Nếu không có lão lão thì Nhiếp Thần Quân đã táng mạng bởi tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng của gã tiểu tử này rồi.

Lục Thái mẫu nhìn lại Nhiếp Thần Quân:

- Lão đã được ta cứu mạng, ơn đó rất nặng đấy.

- Lão lão muốn đòi ơn?

- Không sai.

- Lão lão muốn Nhiếp Thần Quân dâng tiểu bạch kỳ?

Lục Thái Mẫu gật đầu:

- Ta muốn ngọn tiểu bạch kỳ.

Nhiếp Thần Quân sa sầm mặt:

- Nhiếp Thần Quân chưa từng chịu ơn ai bao giờ. Mang ơn đúng là khó trả nhưng nếu người ta ra ơn đòi trả ơn thì Nhiếp Thần Quân chẳng bận tâm làm gì nữa.

Nhiếp Thần Quân dứt lời, lạng bộ trổ khinh thuật lướt về phía nền nhà gian thảo xá, mở nắp một cái hầm bí mật, lấy ra ngọn tiểu bạch kỳ.

Lão nhìn Quân Đạt rồi quay lại Lục Thái Mẫu:

- Cái ơn cứu mạng của lão lão chỉ đáng trả bằng nửa ngọn tử kỳ này thôi. Nếu như lão lão phối hợp cùng với ta bắt tiểu tử này phải đền mạng cho lão đệ Độc Cô Nhân thì mới đáng giá trọn vẹn ngọn tiểu kỳ.

Lục Thái Mẫu cười khảy rồi nói:

- Ngươi hãy trao ngọn tiểu bạch kỳ cho ta, rồi cứ đứng đó mà nhìn ta đòi nợ máu giùm ngươi.

Nhiếp Thần Quân gật đầu, phóng ngọn tiểu bạch kỳ xuống đất bên cạnh ngọn tiểu huyết kỳ.

Lục Thái Mẫu mỉm cười nhìn hai ngọn tiểu kỳ phe phẩy bởi những ngọn gió hiu hiu.

Tuyết Trâm lí nhí nói:

- Thái mẫu, chúng ta đã có được tiểu kỳ rồi...

Lục Thái mẫu liếc nàng:

- Hừ, ngươi im đi.

Lục Thái Mẫu chỉ Quân Đạt:

- Ta cần gã.

- Thái mẫu!

Lục Thái mẫu không màng đến lời của Tuyết Trâm mà rút luôn ngọn tiểu huỳnh kỳ phóng xuống đất găm bên cạnh hai ngọn tiểu kỳ kia.

Tuyết Trâm bối rối vô cùng. Nàng hướng về Quân Đạt muốn nói câu gì đó nhưng chạm vào ánh mắt khắt khe của Lục Thái mẫu đành cúi đầu bặm môi.

Trong khi đó, Quân Đạt thấy lối hành xử của Lục Thái mẫu thì những ý niệm sùng kính trước đây của chàng được thay bằng sự bất nhẫn.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Lục Thái Mẫu đã có tiểu bạch kỳ của Nhiếp Thần Quân rồi sao không đi?

- Ta cần cả ngọn tiểu hắc kỳ của ngươi nữa.

Quân Đạt nhún vai:

- Đáng tiếc Quân Đạt đã đánh mất ngọn tiểu hắc kỳ rồi, chỉ còn ngọn tử kỳ của Tích đảo chủ mà thôi.

Quân Đạt vừa nói vừa rút ngọn tiểu kỳ phóng xuống chân mình. Chàng nhìn Lục Thái mẫu nói:

- Một mình Thái mẫu giữ ba ngọn tiểu kỳ mà vẫn còn thiếu à?

- Không đủ bảy ngọn tiểu kỳ thì vẫn thiếu. Ngoài những ngọn tiểu kỳ ra, ta còn cần cả Liên Hoa Băng trong nội thể ngươi nữa.

Quân Đạt lắc đầu:

- Thái mẫu tham lam quá; - Để hội kỳ ta không từ bỏ thủ đoạn nào cả.

- Quân Đạt cũng có ý định hội kỳ.

- Vậy lão lão và ngươi có cùng mục đích thì trong hai ta phải có một rời bỏ cõi nhân gian. Nếu ngươi có đủ bản lĩnh thì ba ngọn tiểu kỳ sẽ thuộc về ngươi.

- Lục Thái mẫu đã muốn thì Quân Đạt bắt buộc phải tuân theo ý người - Khẩu khí đáng mặt anh hùng.

- Quân Đạt không khách sáo.

- Ta cũng không nghĩ ngươi là bậc hậu bối đâu.

Lục Thái mẫu vừa dứt lời liền vận hóa nguyên âm. Liền lập tức toàn thân xuất hiện những luồng kiếm khí bao bọc. Thấy Thái mẫu vận công liền có hiện tượng lạ, Quân Đạt nghĩ thầm:

- Võ công của Lục Thái mẫu phải có chỗ đặc dị tối thượng nên mới khiến lão Nhiếp Thần Quân nể trọng, mình không thể xem thường được.

Nghĩ như vậy Quân Đạt liền vận hóa chân khí, phát triển oai lực của Liên Hoa Băng.

Thân ảnh chàng liền có một bức ảnh màn sương khói giá lạnh bao bọc.

Lục Thái mẫu nhìn Quân Đạt nói:

- Tuổi trẻ như ngươi mà có đặng thần công hộ thể thì thật là hiếm có trên giang hồ.

- Thái mẫu quá khen, chẳng qua Quân Đạt gặp kỳ duyên thâu nạp được Liên Hoa Băng.

- Nếu ngươi không gặp kỳ duyên thì sẽ có lợi cho ngươi hơn nhưng tất cả đã muộn quá rồi.

Thái mẫu đổi giọng thật nghiêm:

- Ta rất tiếc cho ngươi.

Nghe Thái mẫu nói, Quân Đạt ngỡ như mình đang là một gã nô tài không hơn không kém của Tiên Cung, nên sự phẫn nộ thoáng chốc dâng trào.

Quân Đạt đáp lời Thái mẫu:

- Thái mẫu có tiếc cho Quân Đạt cũng không được, bởi Quân Đạt và Thái mẫu có chung một mục đích hội kỳ.

- Ta nghe ngươi nói không còn tiếc rẻ một đóa kỳ hoa của võ lâm nữa.

Tuyết Trâm lắc đầu nói với Thái mẫu:

- Sư mẫu.

Lục Thái mẫu khoát tay, trừng mắt nhìn nàng:

- Không cần ngươi xen vào.

Lục Thái mẫu nạt Tuyết Trâm rồi quay ngoắt lại Quân Đạt:

- Quân Đạt, ngươi sẵn sàng rồi chứ?

- Quân Đạt đã chuẩn bị đối phó Thái mẫu.

Chàng chỉ ngọn tiểu kỳ vừa đoạt được của Tích Lịch Bang:

- Nếu Quân Đạt thọ tử dưới tay Thái mẫu thì ngọn tiểu kỳ sẽ thuộc về Thái mẫu.

- Tất nhiên rồi.

Lục Thái mẫu vừa nói vừa vận chuyển chân âm.

Những đạo kiếm khí di chuyển vùn vụt xung quanh thân ảnh của Lục Thái mẫu trông vô cùng huyền ảo và lạ mắt.

Lục Thái mẫu quát:

- Tiểu tử, ngươi đừng trách lão lão.

Lục Thái mẫu lướt đến Quân Đạt bằng bộ pháp Bát Quái Mê Tung Bộ. Thân pháp của Thái mẫu như nước chảy mây trôi, nhanh không thể nào tưởng tượng được. Mặc dù Quân Đạt đã chuẩn bị tinh thần để đối phó với một đại cao thủ, nhưng khi Lục Thái mẫu trổ Bát Quái Mê Tung Bộ chàng không khỏi sững sờ, chỉ biết nhìn mà không biết phản ứng.

Đến khi chàng cảm nhận được cơn gió hiu hiu thoạt ập tới mình, Quân Đạt mới giật mình, cùng lúc Lục Thái mẫu quát lớn:

- Khai Vân Tích Địa.

Song thủ của bà như hóa thành hai con trốc xoáy quần thắng đến Quân Đạt. Cùng lúc với sự xuất hiện của hai con trốc xoáy thì trời đất đổi màu u ám.

Quân Đạt có muốn tránh né cũng đã muộn màng. Chàng nghiến răng vận hết nội công, hữu thủ thi triển Chỉ Điện Di Sơn, tả thủ phát tác Song Chỉ Đoạt Mạng đón lấy hai con trốc xoáy kình của Lục Thái mẫu.

Hai đạo chỉ pháp của Quân Đạt đỡ thẳng vào hai con trốc nhỏ của Lục Thái mẫu như đánh vào một xoáy nước chẳng có phản kình, mà ngỡ như đánh vào chỗ vô tăm vô tích.

Xoáy kình của Lục Thái mẫu như rút lấy chỉ phong của chàng mà vẫn ập tới tập kích Quân Đạt.

Sự biến quả là ngoài sức tưởng tượng của Quân Đạt, chàng không ngờ có thứ công phu đặc dị như vậy trên giang hồ. Ý niệm về sự đặc dị còn đọng trong đầu thì áp lực của xoáy kình Khai Vân Tích Địa đã tập kích thẳng vào chính diện rồi.

Lực kình rất ôn nhu nhưng nhấc bổng Quân Đạt lên khỏi mặt đất chẳng khác nào lốc xoáy cuốn lấy một cánh diều.

Quân Đạt chơi vơi, toan trổ khinh công thượng thừa đạp lên xoáy khí kình để thoát ra ngoài, nhưng ý niệm đó vừa lóe lên thì một tiếng nổ như sấm rền vang lên ngay bên tai chàng.

- Ầm.

Đầu óc Quân Đạt quay cuồng, có những tiếng u u, toàn thân ê ẩm, nội lực tản mát, từ trên cao rơi thẳng xuống đất.

- Bịch.

Nhờ có Liên Hoa Băng hộ thể, Quân Đạt không tan xương nát thịt nhưng cũng không kềm nổi phải ọc ra một búng máu tươi, thần sắc biến đổi tái mét trông thật là thảm hại.

Phẫn nộ tột cùng, Quân Đạt gượng đứng lên.

Lục Thái mẫu nghiêm giọng nói:

- Tiểu tử không chịu nổi một chưởng Khai Vân Tích Địa của ta thì sao có thể hội kỳ được.

Lục Thái mẫu vừa nói vừa toan trổ trảo công lướt tới thọc vào vùng hạ đẳng đan điền của Quân Đạt thì Tuyết Trâm lướt đến đứng chặn trước mặt chàng.

- Sư thái.

Quân Đạt phẫn nộ quát lớn:

- Tránh ra, Quân Đạt đón mụ một chưởng nữa.

Chàng vừa đẩy Tuyết Trâm vừa thét lớn:

- Quân Đạt không thất thủ dễ dàng đâu.

Quân Đạt vận hết nội công phát tác một đạo Chỉ Điện Di Sơn nhắm Lục Thái mẫu tập kích. Ngọc chỉ của chàng phát ra xé gió như tiếng lụa xé đánh nhanh vào thân pháp của Lục Thái mẫu.

Mặc dù nhìn thấy Quân Đạt tập kích mình nhưng Lục Thái mẫu như kẻ bàng quan không màng tới vẫn dụng trảo công thộp tới Đan Điền của chàng.

Tuyết Trâm gào lớn:

- Thái mẫu Ngọn Chỉ Điện Di Sơn chạm đến màn kiếm khí bao bọc thân pháp Lục Thái mẫu thì bị màn kiếm khí đó đánh dạt ra hai bên, trong khi trảo thủ của Lục Thái mẫu chộp tới đan điền Quân Đạt.

Mạng sống của Quân Đạt đã được định bởi trảo pháp của Lục Thái mẫu, dù cho chàng có thần công hộ thể Liên Hoa Băng cũng không thoát khỏi cái chết.

Trong lúc phẫn nộ dâng tràn, Quân Đạt đâu còn phân định sống chết nữa nhưng khi trảo công của Lục Thái mẫu vừa chạm vào trường y thì Tuyết Trâm đã băng tới, ngọc thủ đánh ra một đạo kình ôn nhu tập kích vào bả vai phải của Quân Đạt, đẩy chàng qua một bên.

Trảo pháp của Lục Thái mẫu trượt qua hông chàng, bứt luôn một mảnh vải.

Lục Thái mẫu bất nhẫn quát lớn:

- Nha đầu to gan.

Mặc cho Lục Thái mẫu tỏ lộ sự phẫn nộ, Tuyết Trâm vẫn cách không điểm chỉ điểm vào tịnh huyệt của Quân Đạt rồi xốc nách chàng trổ luôn khinh công thượng thặng thoát đi.

Lục Thái mẫu gằn giọng:

- Nha đầu, còn bỏ chạy à?

Lục Thái mẫu sàn bộ nhưng chưa kịp đuổi theo Tuyết Trâm và Quân Đạt thì Tuyết Trâm đã quẳng ngược về sau một hỏa pháo.

- Bụp.

Quả pháo phát nổ tỏa khói mù mịt.

Lục Thái mẫu hừ nhạt một tiếng, phát tay phóng ra hấp lực thu luôn một lúc bốn ngọn tiểu kỳ,

đồng thời trổ khinh pháp lướt lên không vượt qua khỏi pháo. Lục Thái mẫu như người biết đằng vân, đạp lên khói mà đuổi theo Tuyết Trâm và Quân Đạt.

Thấy Lục Thái mẫu thi triển Bát Quái Mê Tung Bộ đến cảnh giới tối thượng thì Nhiếp Thần Quân chỉ biết đứng phỗng ra nhìn. Khi khói tan thì Lục Thái mẫu lẫn Tuyết Trâm và Quân Đạt mất hút rồi. Nhiếp Thần Quân thở dài lắc đầu.

Lão than thầm:

- Chủ nhân Tiên Cung vẫn là người đứng đầu trong những chủ nhân của thất kỳ đoạt mạng. Mình mãi mãi không thể là đối thủ của Lục Thái mẫu.

Lão lắc đầu bước đến bên xác Độc Cô Nhân:

- Lão đệ, khi đại ca thoát khỏi thiên lao của Long Thiền tự thì đệ đã không còn trên cõi đời này nữa. Nhưng lão đệ cứ yên lòng nhắm mắt, nhất định lão huynh sẽ trả hận cho đệ.

Tuyết Trâm cắp Quân Đạt cũng trổ Bát Quái Mê Tông Bộ thoát chạy. Nàng thừa biết Lục Thái mẫu không thể bỏ qua mà để cho nàng cắp Quân Đạt đi, nên phải dụng đến hỏa khói nhằm tìm cách đánh lạc hướng Lục Thái mẫu.

Quân Đạt bị Tuyết Trâm điểm vào tĩnh huyệt không thể cử động được, tức uất đến nghẹn lời. Chàng hậm hực nói:

- Ta biết nàng là ai rồi, hãy bỏ ta xuống đi. Ta quyết một trận sinh tử với sư mẫu nàng.

Bỏ ta xuống đi.

Tuyết Trâm không màng đến lời nói của Quân Đạt mà tập trung tinh lực để trổ Bát Quái Mê Tông Bộ trốn chạy mà thôi. Nàng cảm nhận sau lưng nàng có luồng gió hiu hiu thổi tới, biết ngay đó là tuyệt kỹ Khai Vân Tích Địa chuyển hóa thành hấp lực sẽ rút nàng.

Tuyết Trâm bậm môi giậm mạnh mũi hài lướt đến một gờ đá, tránh né ngọn hấp lực âm công của Lục Thái mẫu. Nàng vừa đặt chân đến gờ đá mới biết trước mặt là một bờ vực sâu hun hút không còn đường tháo chạy.

Lục Thái mẫu lướt đến dưới bờ đá:

- Nha đầu to gan!

Tuyết Trâm sợ đến biến sắc, mồ hôi tuôn đẫm dung diện. Nàng lí nhí nói:

- Sư mẫu hãy tha cho Hàn đại ca.

- Hừ, tha cho gã để tâm nguyện của ta không thành sao. Nha đầu mau đưa gã xuống đây!

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Con không dám cãi lịnh sư thái. Nếu Quân Đạt chết thì Tuyết Trâm sẽ chết theo chàng.

- To gan thật, Lục Thái mẫu này không có một đệ tử như ngươi. Ngươi thật đáng chết.

Lục Thái mẫu dứt lời thi triển Bát Quái Mê Tông Bộ lướt lên gờ đá. Chân vừa đặt xuống gờ đá, Lục Thái mẫu đã vươn trảo thủ chộp đến Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm bật khóc, vừa khóc vừa nói:

- Sư thái tha cho con.

Nàng nói xong, không chờ cho trảo thủ của Lục Thái mẫu chộp xuống mình mà cắp luôn Quân Đạt nhảy xuống vực.

Lục Thái mẫu gầm lên:

- Nha đầu, ngươi...

Chương 30: Tình Của Nàng, Nợ Cũng Của Nàng

Hàn đại ca... Hàn đại ca!

H

Tuyết Trâm nhìn quanh. Nàng biết được mình vừa thoát chết bởi phía dưới vực là đống dây leo lâu ngày bện thành một võng lưới đỡ lấy họ. Nếu không có đống dây leo này có lẽ thân xác Tuyết Trâm đã hóa thành tro bụi.

Tuyết Trâm không thấy Quân Đạt liền liên tưởng đến cái chết đã đến với chàng. Nàng nghĩ thầm:

- "Mình may mắn rơi trên đống dây leo này, lỡ Quân Đạt không được may mắn như mình thì sao?".

Nghĩ như vậy, Tuyết Trâm lo lắng vô cùng, nàng bắt tay lên miệng gọi lớn:

- Hàn đại ca...

Tiếng của Tuyết Trâm lồng lộng vang lên do vách núi vọng lại.

- Quân Đạt, huynh ở đâu? Quân Đạt!

Mặc cho nàng thét đến khản cổ, nhưng không có tiếng Quân Đạt đáp trả lại. Tuyết Trâm phi thân xuống khỏi đống dây leo, nàng quan sát chung quanh mới nhận ra nơi mình đứng có một địa thế kỳ lạ. Nếu có trí tưởng tượng một chút, có thể nói Tuyết Trâm đang ở trong một cái hồ lô khổng lồ do thiên nhiên tạo thành.

Tuyết Trâm nhìn quanh tìm Quân Đạt:

- Quân Đạt, chàng đang ở đâu?

Tuyết Trâm bới đống dây leo, nhưng vẫn không tìm ra tung tích của chàng.

Nàng buột miệng nói:

- Sao lạ kỳ vậy? Dù chàng có chết thì xác vẫn phải còn chứ.

Nghĩ đến đó Tuyết Trâm lắc đầu xóa những ý tưởng bi ai ra khỏi ý niệm mình. Nàng thở dài nói:

- Nhứt định chàng không chết. Nếu chàng chết thì mình cũng chết theo chàng. Đây có thể là cái huyệt của mình và chàng. Ông trời đã an bài như vậy rồi.

Cùng với những lời than vãn đó, Tuyết Trâm quyết định đi tìm xác Quân Đạt để được chết bên cạnh chàng.

Nghĩ như vậy, Tuyết Trâm toan rảo bước thì nghe tiếng Quân Đạt cất lên ngay sau lưng mình:

- Nàng tìm ta để làm gì?

Tuyết Trâm quay ngoắt lại, cất tiếng mừng rỡ nói:

- Hàn đại ca!

Nhưng đáp lại sự phấn chấn của Tuyết Trâm, Quân Đạt dửng dưng khoanh tay trước ngực nhìn nàng.

Thấy thái độ dửng dưng và ánh mắt hằn học của Quân Đạt, Tuyết Trâm không khỏi ngỡ ngàng hỏi:

- Sao đại ca nhìn muội bằng ánh mắt hằn học vậy?

- Tại sao ư, sao nàng không tự hỏi lại mình?

Nghe Quân Đạt hỏi ngược lại mình, Tuyết Trâm càng sững sờ hơn.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm nói tiếp:

- Ông trời thật là khéo bày để ta và nàng cùng chết chung trong tuyệt vực u ám này.

- Hàn đại ca nói gì muội không hiểu.

Quân Đạt cười nhạt, trừng mắt nhìn Bạch HạcTiên Tử Tuyết Trâm:

- Nàng có vì những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long không?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Muội phải đoạt những ngọn tiểu kỳ đó cho sư thái.

Quân Đạt hừ nhạt một tiếng:

- Thế thì nàng còn gì để nói nữa không Tuyết Trâm! Trước đây trong hang dơi, Quân Đạt đã hồ đồ

làm những chuyện mà đại trượng phu không nên làm, nhưng xét cho cùng ta cũng đã đền lại cho nàng ngọn tiểu huỳnh kỳ. Thế thì xem như chúng ta chẳng còn nợ nần gì nhau nữa. Ngày hôm nay, nàng lại cùng sư thái của nàng đoạt tiếp ngọn tiểu kỳ, nếu rời khỏi tuyệt vực này, Quân Đạt sẽ đòi lại tất cả những lá tiểu kỳ trên giang hồ.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Hàn đại ca nói gì kỳ vậy? Tuyết Trâm không muốn đoạt tiểu kỳ của đại ca đâu.

- Hừ, nàng coi ta là đứa bé lên hai đấy à. Giữa Quân Đạt và nàng chẳng còn gì nữa đâu.

Nợ ta đã trả, còn tình thì chẳng còn để ta bận bịu.

Quân Đạt nói xong những lời bạc tình đó quay lưng thả bước bỏ đi. Tuyết Trâm nhanh như cắt trổ luôn Bát Quái Mê Tông bộ lướt qua chắn ngang đường đi của Quân Đạt.

Nàng giang hai tay:

- Hình như trong ý niệm của đại ca không còn coi Tuyết Trâm như hôm nào ở hang dơi?

- Đúng.

- Tuyết Trâm đã làm gì chứ?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Bởi vì ta đang nghi ngờ nàng.

- Nghi ngờ gì?

- Mưu sâu kế độc của một dâm nữ chỉ muốn đoạt lấy những ngọn tiểu kỳ của ta.

Tuyết Trâm trợn mắt. Dung diện thanh tú, giai nhân của nàng thoáng ửng hồng vì thẹn, và vì giận. Tuyết Trâm cảm thấy sự phẫn nộ càng lúc càng dâng trào đến độ nước mắt trào ra hai bên khóe.

Nàng rít lên từng tiếng một:

- Sao Hàn đại ca gọi Tuyết Trâm là dâm nữ?

Quân Đạt cau mày hỏi ngược lại nàng:

- Nàng không phải là dâm nữ sao?

- Tuyết Trâm mà là một dâm nữ ư?

Dung diện nàng biến sắc xanh rờn. Nàng tự lập lại câu hỏi của mình:

- Ta là một dâm nữ ư? Quân Đạt sao lại nghĩ Tuyết Trâm là một dâm nữ, phải chăng khi con ong đã tỏ đường đi lối về thì chẳng màng đến cánh hoa tơi tả?

Quân Đạt ngượng nghịu đáp trả nàng:

- Ta đã đền lại cho nàng ngọn tiểu huỳnh kỳ!

- Ngọn tiểu kỳ đó có thể đền được sự trong trắng của Tuyết Trâm sao? Tuyết Trâm không ngờ Quân Đạt là một kẻ đê tiện, bỉ ổi, một kẻ vô liêm sỉ như vậy. Tuyết Trâm sẽ trả lại cho ngươi những ngọn tiểu kỳ nhưng nhất định bắt ngươi phải chết dưới tay Tuyết Trâm.

Nàng lắc đầu:

- Món nợ của ngươi đối với ta nặng như Thái Sơn, sâu như Đông Hải mà muốn trả món nợ đó chỉ có cái mạng của ngươi mới có thể trả nổi.

Tuyết Trâm nghiến răng, rồi bất ngờ thi triển tuyệt thức Khai Vân Tích Địa nhằm thẳng Quân Đạt tập kích. Thế công của nàng trong lúc phẫn nộ được phát triển đến mười thành chân âm, nên sức mạnh ào ào như sóng biển ba đào bửa chụp xuống Quân Đạt.

Thấy Tuyết Trâm bất ngờ tập kích mình Quân Đạt không cần tránh né, bởi trong đầu chàng lóe lên ý niệm Tuyết Trâm đã bị chàng lật bộ mặt thật nên muốn hạ thủ chàng luôn, cùng với ý nghĩ đó, Quân Đạt vận công thi triển tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng hứng lấy chưởng kình âm nhu của Tuyết Trâm.

- Chát...

Âm thanh khô khốc phát ra do chưởng và chỉ chạm thẳng vào nhau. Xét về thực lực lúc này, Tuyết Trâm không phải là đối thủ của Quân Đạt bởi trong nội thể của chàng đã có tinh khí của Liên Hoa Băng, nên sau âm thanh khô khốc đó Tuyết Trâm bị chỉ kình hất lùi lại ba bộ chới với, trong khi Quân Đạt vẫn bình nhiên đứng như pho tượng vững chãi.

Tuyết Trâm rùng mình ọi luôn một bụm máu bầm. Vẻ mặt nàng biến sắc trông vô cùng thương cảm.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Ngươi hãy hạ thủ Tuyết Trâm luôn đi, kẻo sau này ra khỏi tuyệt vực ngươi sẽ hối hận đó.

Quân Đạt nhìn trả lại nàng:

- Ta không giết nàng đâu, mà chỉ không muốn gặp mặt nàng nữa thôi.

- Được, ngay ở đây ngươi cũng sẽ không gặp mặt Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm vừa nói vừa gượng thi triển Bát Quái Mê Tông bộ phát chỉ kẻ một đường thẳng cắt ngang trước mặt mình. Nàng chỉ vạch đường vừa mới kẻ:

- Đây là ranh giới chia hai giữa ta và ngươi. Nó là bức tường vô hình chia cắt Tuyết Trâm và Quân Đạt. Trong một hố huyệt sẽ có hai con người sống chẳng nhìn mặt nhau, chết mỗi người một nẻo.

Tuyết Trâm rít một hơi chân khí rồi ngồi kiết đà dưới đất vận công điều tức.

Quân Đạt nhìn nàng thoáng một chút sững sờ, nhưng những lời cương quyết của Tuyết Trâm khiến cho chàng không biết phải hành xử như thế nào nữa. Trong tình thế này mặc dù hai người cùng một cảnh ngộ nhưng giữa họ là một sự ngăn cách vô hình, mà mỗi người tự tạo ra.

Quân Đạt thở dài, rồi bắt chước Tuyết Trâm ngồi xuống vận công điều tức. Chàng cố xua những tạp niệm trong đầu mình nhưng những ý niệm hỗn độn vẫn nổi lên.

Quân Đạt tự kiểm lại tất cả những gì đã xảy ra giữa chàng với Tuyết Trâm.

Quân Đạt tự hỏi mình:

- "Nếu không có Tuyết Trâm bao nhiêu lần cứu mạng mình thì giờ đây mình đã ra sao.

Nếu không có Tuyết Trâm mình đã bỏ xác bởi Phong Tình Cổ Thi và Ma Thần Cát Giã. Nếu không có Tuyết Trâm mình cũng đã loạn thần cuồng trí bởi Cương Thi Đại Pháp. Nếu không có Tuyết Trâm thì hôm nay đã là ngày giỗ đầu của mình rồi. Mình nợ Tuyết Trâm nhiều quá.".

Quân Đạt lắc đầu thở dài.

Chàng khẽ liếc mắt nhìn qua Tuyết Trâm, thấy nàng vẫn ngồi bất động, nhưng hai bên khóe như có hai hạt ngọc lưu ly phản chiếu ánh nhật dương đã xế bóng. Hai hạt ngọc lưu ly kia chẳng phải gì xa lạ mà chính là hai giọt nước mắt uất hận của nàng.

Đôi vai Tuyết Trâm khẽ rung nhẹ.

Quân Đạt sững sờ:

- "Nàng đang khóc chăng?".

Ý nghĩ đó khiến trong tâm Quân Đạt trào lên một nỗi niềm thương cảm, xót ca. Chàng buột miệng gọi khẽ:

- Tuyết Trâm!

Mặc dù nghe Quân Đạt gọi tên mình nhưng Tuyết Trâm không màng quay lại nhìn Quân Đạt. Với nàng bây giờ chỉ còn nỗi đau tình bị người phụ bạc, cùng nỗi xót xa cay đắng dâng ngập tâm ý.

Không nghe Tuyết Trâm trả lời mình Quân Đạt gọi tiếp:

- Tuyết Trâm!

Nàng vẫn im lặng, nhưng nước mắt lại trào ra. Quân Đạt thở dài, đứng bật dậy. Chàng toan bước qua vạch đường cắt ngang giữa hai người, nhưng Tuyết Trâm đã nghiêm giọng nói:

- Nếu như Quân Đạt bước qua vạch giới hạn giữa Tuyết Trâm và Quân Đạt thì Tuyết Trâm sẽ tự đoạn mạch chết ngay lập tức.

Giọng của nàng vừa nghiêm khắc vừa cương quyết khiến cho Quân Đạt phải dừng lại bên vạch giới cấm giữa nàng và chàng.

Quân Đạt thở ra, ôn tồn nói:

- Dù muốn sống, chúng ta cũng không sống được trong tuyệt vực không có sinh lộ này.

Tại sao ta và nàng lại tự làm khổ nhau?

Mặc cho Quân Đạt nói, nhưng Tuyết Trâm vẫn im lặng. Sự im lặng của nàng như một bức tường vô hình, nặng nề chia cắt họ.

Quân Đạt thở dài, lắc đầu đứng nhìn Tuyết Trâm. Chàng không biết dùng lời gì để phân giải nữa mà đành chấp nhận với sự chia cắt nặng nề này. Quân Đạt giờ đây chỉ còn biết tự trách mình sao lại quá hồ đồ, chưa tìm hiểu căn nguyên cặn kẽ đã gán cho nàng những độc danh.

Thời gian trôi qua dần, khi bóng đêm chụp xuống tuyệt vực, sương khuya phủ một lớp màn trắng mờ nhạt, giữa hai người càng có một khoảng cách xa xôi dịu vợi. Quân Đạt chợt lo lắng cho Tuyết Trâm sẽ nhiễm khí độc sương lạnh trong tuyệt vực ẩm thấp này.

Chàng buột miệng gọi:

- Muội muội!

Tuyết Trâm vẫn không đáp trả lại chàng.

- Muội không nghe huynh nói sao?

Vẫn là sự im lặng của Tuyết Trâm.

Quân Đạt thở dài nói:

- Tuyết Trâm, muội không cảm thấy lạnh sao?

Tuyết Trâm vẫn im lặng.

Quân Đạt càng lo lắng hơn. Nhìn qua màn sương khuya giá lạnh, Quân Đạt ngỡ như Tuyết Trâm đã đóng băng bởi khí độc sương khuya.

Quân Đạt bặm môi, quyết định phải vượt qua vạch giới hạn, nếu cần thiết sẽ cách không phóng chỉ, bế tĩnh huyệt của Tuyết Trâm để nàng không đoạn mạch mà tự vẫn.

Với ý nghĩ đó, Quân Đạt âm thầm vận hóa nguyên ngươn rồi bất thần trổ Thần Hành Quỷ Cước, tuyệt kỷ khinh công thượng thặng mà sư phụ đã truyền thụ cho chàng, lướt qua vạch giới hạn.

Mặc dù chàng đã vượt qua rồi, nhưng Tuyết Trâm vẫn ngồi bất động, Quân Đạt cau mày, thoáng một chút hốt hoảng. Chàng vội nắm lấy hổ khẩu Tuyết Trâm bắt mạch.

Mạch của nàng thật là yếu ớt, ngỡ như sắp ngưng bất cứ lúc nào, còn toàn thân nàng thì nóng hừng hực, chẳng khác nào than hồng.

Quân Đạt lo lắng vô cùng bèn buột miệng gọi:

- Muội muội!

Mặc cho chàng gọi, Tuyết Trâm vẫn không trả lời chàng. Thật ra nếu Quân Đạt còn chần chờ thêm chút nữa thì Tuyết Trâm đã hồn lìa khỏi xác bởi khí độc của tuyệt vực. Quân Đạt không bị nhiễm khí độc sương lạnh của tuyệt vực bởi vì trong nội thể của chàng đã có tinh khí của Liên Hoa Đăng.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Nhất định Tuyết Trâm đã nhiễm khí độc nơi tuyệt vực này rồi.".

Nghĩ như vậy, Quân Đạt liền vận hóa chân ngươn truyền qua Tuyết Trâm. Đón nhận lấy chân ngươn của Quân Đạt, thân thể của Tuyết Trâm từ từ mát lại, mạch của nàng đập điều hòa hơn.

Quân Đạt mừng vô cùng, nhưng khi vừa thu hồi nguyên khí thì hiện tượng cũ lại bắt đầu tái phát. Chàng cau mày:

- Tại sao lại như vậy? Chân khí của mình chỉ có thể áp chế khí độc không cho thâm nhập vào nội thể Tuyết Trâm. Nhưng nếu không có chân khí thì khí độc lại tiếp tục thâm nhập.

Quân Đạt sực nghĩ đến trong nội tạng của mình có tinh khí Liên Hoa Đăng. Nghĩ như vậy, chàng

không ngần ngại cắn đầu ngón tay chích máu nhỏ vào miệng Tuyết Trâm, đồng thời vẫn tiếp tục truyền nguyên khí trong nội thể qua cho nàng.

Nửa khắc trôi qua, Quân Đạt mệt rã rời nhưng ngược lại Tuyết Trâm đã biến đổi sắc diện trở lại bình thường. Nàng như người ngủ say trong vòng tay người tình mà chẳng một chút mộng mị.

Quân Đạt thở dài, thu hồi nguyên khí. Đến lúc này chàng mới thở phào nhẹ nhõm nhìn dung diện của Tuyết Trâm.

- Quân Đạt không thể để nàng ra đi một mình được.

Ánh trăng từ từ lên cao, rọi ánh sáng nhàn nhạt xuống tuyệt vực tạo ra một khung cảnh vừa nên thơ, vừa tĩnh lặng pha một chút ma quái từ những gờ đá cheo leo trên vách.

Dưới ánh trăng huyền hoặc, linh động, Quân Đạt ôm choàng lấy Tuyết Trâm để che chắn khí độc sương khuya cho nàng. Chàng nghe được tiếng tim đập nhịp nhàng, ngửi được hơi thở dìu dịu và mùi thơm của mái tóc Tuyết Trâm.

Quân Đạt sực nghĩ:

- "Nơi a tỳ chúng ta sẽ gần nhau mãi mãi.".

Ánh trăng rọi xuống hai người, in bóng họ chồng lên nhau. Chính hai chiếc bóng lung linh đó tô điểm cho khung cảnh nơi tuyệt vực thêm thi vị.

Quân Đạt nhìn bóng của mình và Tuyết Trâm, chạnh lòng ân hận những lời mình đã nói với nàng. Càng hối hận bao nhiêu, thì càng thương cảm cho nàng bấy nhiêu.

Quân Đạt nhìn nàng một lúc rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Quân Đạt giật mình đã thấy ánh nhật quang chói chang, nhưng Tuyết Trâm đã không còn bên cạnh nữa. Quân Đạt đảo đảo nhìn quanh, đưa tay lên miệng gọi lớn:

- Tuyết Trâm... Tuyết Trâm... Tuyết Trâm...

Chàng chợt phát hiện dòng chữ thảo của Tuyết Trâm viết trên mặt đất:

"Đúng ra Tuyết Trâm phải giết ngươi. Nhưng tay ta run, tim ta sẽ vỡ nát nếu như tự tay mình giết Quân Đạt. Quân Đạt, Tuyết Trâm đã đi, đi để trả lại cho ngươi những ngọn tiểu kỳ người đã vì Tuyết Trâm mà dâng cho sư thái. Đến lúc này Tuyết Trâm mới hiểu ra, chúng ta là hai kẻ có duyên nhưng không có nợ, âu đó cũng là định số khắt khe của ông tạo. Tuyết Trâm đa tạ Quân Đạt đã có lòng cứu tử Tuyết Trâm khỏi khí độc sương khuya nơi tuyệt vực.

Vĩnh biệt!".

Quân Đạt bồi hồi không sao tả được. Chàng ngỡ như mình vừa đánh mất một báu vật mà cõi nhân gian này chỉ có một không hai. Quân Đạt bất giác gào lớn:

- Trâm muội... Muội muội đi đâu?

Quân Đạt liền trổ Thần Hành Quỷ Cước lướt đi. Chung quanh chàng chỉ có những vách đá dựng đứng cao sừng sững, nhưng không hiểu Tuyết Trâm sao có thể rời khỏi tuyệt vực này được.

Chàng nhìn quanh:

- Nàng đã đi, nhưng đi đâu trong tuyệt vực này chứ? Chẳng lẽ Tuyết Trâm đã tìm ra sinh lộ rời khỏi đây rồi bỏ đi?

Chàng lắc đầu.

Chợt Quân Đạt nghe tiếng rúc của Bạch Hạc Nhi trên đỉnh vực. Đến bây giờ, Quân Đạt mới nghĩ ra Tuyết Trâm có thể đã gọi Bạch Hạc Nhi đến đưa nàng lên khỏi miệng vực.

Chàng thở dài:

- "Nàng đã đi rồi, còn Quân Đạt thì chôn thây nơi tuyệt vực này.".

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Quân Đạt thì tiếng rúc của Bạch Hạc Nhi lại vang lên trên đỉnh vực. Liền sau tiếng rúc đó, một sợi dây được kết bằng dây leo thả xuống tận đáy vực. Bạch Hạc Nhi lại rúc lên một tiếng nữa như muốn nói lời từ biệt chàng.

Quân Đạt ngồi xuống, khoanh tay bó gối mà cảm nhận một nỗi lạc lõng, cô đơn đến lạnh người.

Chương 31: Cái Chết Của Bát Thiên Vương

Khu đất rộng trên trăm mẫu, nhưng chỉ có một thứ hoa duy nhất, đó là hoa thược dược. Cả một rừng hoa thược dược trắng tinh mà bất cứ ai lạc vào cũng đều sững sờ bởi màu trắng tinh anh của nó.

K

Ngọc Lan quá quen thuộc với khu vườn này, nên thoăn thoắt dẫn vào trong khu vườn hoa đã bị hoa phủ mất hẳn đường đi. Tiểu Vĩ theo sau lưng nàng không nói tiếng nào.

Hai người dừng chân trước một gian tiểu xá khang trang.

Ngọc Lan đến trước cửa tiểu xá, trịnh trọng nói:

- Ngọc Lan bái kiến Bát Thiên Vương!

Cửa tiểu xá vẫn đóng im ỉm.

Ngọc Lan quay lai Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Phàm Bát Thiên Vương thần y không bao giờ ra khỏi khu vườn thược dược này, và người cũng không bao giờ tiếp bất kỳ người ngoài giang hồ nao ngoại trừ Ngọc Lan nhưng hôm nay tiểu xá vắng lặng chứng tỏ người không có ở đây, điều đó thật là lạ Tiểu Vĩ quan sát tiểu xá:

- Có thể Bát Thiên Vương đi đâu đó trong khu vườn này. Nếu Lan muội thấy không tiện vào, chúng ta ngồi đợi người ở đây.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Đối với Bát Thiên Vương, Ngọc Lan như người nhà của khu vườn thược dược này. Dù cho Ngọc Lan có tự tiện vào trong tiểu xá, Bát Thiên Vương cũng không trách đâu.

Ngọc Lan nói xong bước lên bậc tam cấp mở cửa. Cửa mở thì mùi tử khí xông ra nồng nặc. Lúc đầu nàng và Tiểu Vĩ không cảm nhận được mùi tử khí bởi vì mùi hoa thược dược tỏa ngát, thơm nồng, đánh bạt mùi tử khí kia đi, nhưng khi mở cửa thì Ngọc Lan phải thối lui hai bộ.

Tiểu Vĩ cũng nhăn mặt bởi mùi tử khí nồng nặc đó.

Tiểu Vĩ bước đến cạnh Ngọc Lan:

- Bát Thiên Vương có thể...

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan:

- Lan muội hãy ở đây Tiểu Vĩ bế khí, phi thân vào trong tiểu xá. Ngồi trước bệ thờ trong tư thế quỳ lạy là thân thể Bát Thiên Vương, một cái thây không đầu. Trên thi thể đó nhung nhúc những con giòi trông đến tởm lợm.

Ngay cả Tiểu Vĩ cũng không thể nhịn được cảnh đó, liền rùng mình nôn ọe.

Tiểu Vĩ phi thân trở ra, đến bên Ngọc Lan:

- Muội đừng vào.

Ngọc lan nhăn mày:

- Bát Thiên Vương đã chết rồi chăng?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Một cái chết khủng khiếp. Hung thủ đã chặt đầu Bát Thiên vương rồi và nhân thể của người đã bị giòi đục khoét.

Ngọc Lan bặm môi:

- Vũ Văn huynh có thể nhận biết võ công của hung thủ không?

- Huynh không kịp quan sát.

- Vậy Ngọc Lan phải vào.

Lan muội sẽ không chịu được đâu.

- Ngọc Lan cần phải biết hung thủ giết Bát Thiên Vương là ai.

Nàng vừa nói vừa lấy túi phấn thơm thoa lên tay mình rồi cương quyết bước vào tiểu xá. Ngọc Lan cau mày khi nhìn cái xác quỳ trước bệ thờ. Dù cảnh trước mặt, nhưng nàng vẫn không tin trên cõi nhân thế có một kẻ nhẫn tâm ra tay sát tử tàn bạo đến như vậy.

Ngọc Lan rời mắt đến bệ thờ.

Tiểu Vĩ bước đến cạnh bên nàng:

- Lan muội phát hiện ra chứng tích gì không?

Ngọc Lan quay sang Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh xem tư thế quỳ lạy của Bát Thiên Vương. Hình như hung thủ bắt người phải quỳ lạy cái gì đó rồi vung tay đồ tể chặt mất đầu của người.

- Lan muội quan sát quả tinh tường. Nếu Bát Thiên Vương quỳ lạy bệ thờ sùng kính như vậy chứng tỏ hung thủ bất ngờ ra tay hạ thủ.

Tiểu Vĩ nắm tay Ngọc lan kéo ra khỏi tiểu xá. Hai người đóng cửa tiểu xá, bước ra xa năm trượng. Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan hỏi:

- Theo Lan muội, hung thủ chặt đầu Bát Thiên Vương từ phía sau tay phía trước?

- Nếu hung thủ bắt Bát Thiên Vương lạy thì chặt đầu từ phía trước, còn nếu bất thần ra tay thì từ phía sau.

Tiểu Vĩ nheo mày tỏ vẻ suy nghĩ:

- Xét về võ công, thì trên giang hồ đâu có mấy ai sánh ngang với Bát Thiên Vương.

Ngoại trừ chủ nhân bảy ngọn tiểu kỳ, Côn Luân Tam Thánh, Võ Đang Nhất Long Ngạc Quân Trường và Cái Bang Ngũ Lão.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Những người này lại chẳng nghe có thù hận gì với Bát Thiên Vương.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ hỏi:

- Có thể cái chết của Bát Thiên Vương có liên quan đến ngọn Vô Tình Trủy Thủ của Mạc Sầu cô nương.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan:

- Để huynh trở vào xem vết chém trên thi thể của Bát Thiên Vương. Muội ở đây chờ huynh.

Ngọc lan gật đầu.

Tiểu Vĩ quay trở vào trong tiểu xá. Mặc dù đã bế khí nín thở nhưng mùi tử khí vẫn nồng nặc khiến Tiểu Vĩ phải nhăn mặt. Tiểu Vĩ cố chịu đựng, bước đến bên thì thể của Bát Thiên Vương quan sát cần cổ của tử thi.

Vết chém thật sắc, thật ngọt, khiến Tiểu Vĩ tưởng tượng khi đầu đã lìa khỏi cổ Bát Thiên Vương vẫn còn sống. Vết chém hơi chếch về phía trước một chút, chứng tỏ hung thủ chém Bát Thiên Vương từ phía sau. Tiểu Vĩ quan sát bệ thờ. Trên bệ thờ duy nhất chỉ có một ngọn bạch lạp cháy dở. Tiểu Vĩ nhìn ngọn bạch lạp đó mà suy đoán Bát Thiên Vương đang quỳ lạy nó, liền với tay lấy luôn ngọn bạch lạp rồi quay trở ra.

Ngọc lan ngong ngóng đứng chờ Tiểu Vĩ bên ngoài thảo xá. Tiểu Vĩ vừa đến trước mặt nàng. Ngọc Lan đã lên tiếng hỏi:

- Vũ Văn huynh có phát hiện được gì không?

Tiểu Vĩ nhìn nàng gật đầu.

Ngọc Lan khẩn trương hẳn lên:

- Vũ Văn huynh đã phát hiện được những gì?

- Hung thủ hạ sát Bát Thiên Vương từ phía sau.

Ngọc Lan nheo mày:

- Từ phía sau?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Vết chém đã khẳng định điều đó. Võ công của Bát Thiên Vương mà không phát hiện kẻ tập kích phía sau chứng tỏ kẻ sát tử Bát Thiên Vương có tuyệt kỹ kinh công thượng thừa, mà trong giang hồ ngoài Bát Quái Mê Tông Bộ và Thần Hành Quỷ Cước, không có môn khinh công nào ẩn diệu hơn.

Tiểu Vĩ chìa ngọn bạch lạp đến trước mặt Ngọc Lan:

- Huynh cảm nhận Bát Thiên Vương đang quỳ hành đại lễ ngọn bạch lạp.

Ngọc lan đón lấy ngọn bạch lạp trên tay Tiểu Vĩ. Nàng quan sát ngọn bạch lạp, rồi nhìn lại Tiểu Vĩ:

- Sao Vũ Văn huynh khẳng định Bát Thiên Vương đang quỳ hành lễ ngọn bạch lạp này?

- Huynh cảm nhận điều đó, còn đúng hay sai thì không thể khẳng định. Tuy nhiên, trên bệ thờ mà Bát Thiên Vương hành lễ chỉ có một ngọn bạch lạp này ngoài ra chẳng có thứ gì khác.

Ngọc Lan thở ra rồi hỏi Tiểu Vĩ:

- Trên giang hồ, huynh có biết môn phái nào thờ bạch lạp không?

Đôi mày lưỡi kiếm của Tiểu Vĩ nheo hẳn lại:

- Hình như Lan muội đã phát hiện ra điều gì?

- Trước đây Lan muội đã từng đến thọ giáo y thuật của Bát Thiên Vương. Lan muội có quan sát và chưa từng thấy trong thảo xá có bạch lạp, nhưng hôm nay khi Bát Thiên Vương chết thì lại xuất hiện ngọn bạch lạp này chứng tỏ nó có quan hệ đến cái chết của Bát Thiên Vương.

Nàng quay mặt nhìn vào trong thảo xá:

- Nếu Bát Thiên Vương tự tế lễ ngọn bạch lạp thì người tự thố lộ thân phận lai lịch của mình, thứ hai khi người đang cầu tưởng thì thích khách hạ thủ. Cả hai điều đó có thể xảy ra.

Nhưng cuối cùng là gì? Vũ Văn huynh nghĩ coi, tại sao thích khách lại hạ thủ Bát thiên Vương? Nếu không có thù ắt Bát Thiên Vương phải biết điều gì đó rất hệ trọng đối với giang hồ.

Nàng ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh có thể đoán xem ai có thể là thích khách sát tử Bát Thiên Vương.

Tiểu Vĩ nheo mày suy nghĩ:

- Khi nãy huynh đã nói, trong giang hồ có hai môn tuyệt thế khinh công, có thể bước lên bên cạnh mà Bát Thiên Vương không biết, đó là Bát Quái Mê Tông Bộ, thứ hai là thân hành quỷ cước. Bát Quái Mê Tông Bộ xuất phát từ Võ Đang phái mà hiện người có thể thi thố cao siêu nhất chính là chủ nhân Tiên Cung Lục Thái Mẫu. Người thứ hai dùng Thần Hành Quỷ Cước, mặc dù so với Bát Quái Mê Tông Bộ sự ảo diệu không bằng, nhưng nếu đạt đến cảnh giới tối thượng thì thân hành quỷ cước có cái độc là có thể biến hóa thành cước pháp mà hạ thủ đối phương. Trên giang hồ ngoài Đại Đầu Quỷ ra chẳng còn người thứ hai thi thố được môn khinh công này.

- Đại Đầu Quỷ là ai?

- Y tuyệt tích cùng với Quỷ môn. Khi nãy muội hỏi huynh môn phái nào thờ bạch lạp thì chính là Quỷ môn.

- Quỷ môn. Huynh biết nguyên cớ về sự tuyệt tích của Quỷ môn không?

Tiểu Vĩ gật đầu, nhìn Ngọc Lan nói:

- Chúng ta trở ra ngoài rồi huynh sẽ nói cho muội biết.

Ngọc Lan đồng ý. Hai người cùng song hành quay trở ra khu vườn thược dược. Tiểu Vĩ vừa đi vừa nói:

- Cách đây ba mươi năm, giang hồ xuất hiện một giáo phái tự xưng là Quỷ môn đều vận bạch y, tay cầm bạch lạp. Võ công của các cao thủ trong Quỷ môn vô cùng cao thâm không ai có thể lường được, nên họ nhanh chóng chiếm lĩnh giang hồ. Mặc dù lẫy lừng trong giang hồ, hành tung của họ lại rất kỳ bí, nên bất cứ võ phái hay cao thủ nào cũng e dè.

Ngọc Lan dừng bước:

- Chính sự kỳ bí của Quỷ môn mà các võ phái mới hợp nhất tiêu diệt họ.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không phải như vậy. Có thể nói lúc bấy giờ Quỷ môn đã làm chủ giang hồ thì đâu còn võ phái nào dám khiêu khích với Quỷ môn chứ.

- Thế tại sao Quỷ môn lại tuyệt tích?

- Sự xuất hiện của Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ:

- Chính Thất Kỳ Ngọc Long đã tiêu diệt Quỷ môn?

- Huynh nghe thiên hạ đồn đại như vậy.

- Bây giờ đến lượt Thất Kỳ Ngọc Long đột nhiên tuyệt tích trên giang hồ, chỉ còn để lại bảy ngọn tiểu linh kỳ thì Quỷ môn lại xuất hiện.

- Muội nghĩ như vậy?

Ngọc Lan gật đầu:

- Ngọn bạch lạp này là chứng cứ của Quỷ môn.

- Thế muội có nghĩ Bát Thiên Vương là người của Quỷ môn không?

Ngọc lan sững sờ nhìn Tiểu Vĩ:

- Huynh nghĩ Bát Thiên Vương là người của Quỷ môn?

- Huynh chỉ đoán. Nếu muội nghi ngờ Quỷ môn tái xuất giang hồ thì cũng phải nghĩ ngược lạ Bát Thiên Vương là người của Quỷ môn.

Tiểu Vĩ và Ngọc Lan tiếp tục thả bước đi.

Tiểu Vĩ quay đầu sang nhìn nàng nói:

- Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ truy tìm chủ nhân ngọn Trủy Thủ Vô Tình, đòi lại huyết thù giết thân mẫu, mà ngọn Trủy Thủ Vô tình lại thuộc về Bát Thiên Vương. Khi huynh và muội tìm đến thảo xá thì Bát Thiên Vương bị giết rồi. Cái chết của Bát Thiên Vương vô cùng bí ẩn, có liên quan đến Quỷ môn, mà Quỷ môn lại liên quan đến Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc lan thở ra:

- Rắc rối quá, muội không làm sao đoán được.

Tiểu Vĩ dừng bước:

- Lan muội khi nãy khẳng định hung thủ giết Bát Thiên Vương có liên quan đến Vô Tình Trủy Thủ.

Ngọc Lan gật đầu:

- Theo muội như vậy. Chắc chắn hung thủ tìm đến Bát Thiên Vương để đoạt ngọn trủy thủ này. Chính ngọn Vô Tình Trủy Thủ mà thích khách không ngần ngại hạ tử Bát Thiên Vương chỉ vì một y nhân không thù không oán.

Gương mặt Tiểu Vĩ sa sầm xuống:

- Nếu đúng như muội nói thì kẻ thứ hai hung thủ muốn tìm là Mạc Sầu Ngọc Nữ cô nương.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Chưa hẳn như vậy.

Tiểu Vĩ nheo mày:

- Sao không phải? Chính Gia Cẩm Lệ chủ nhân ngọn trủy thủ này kia mà.

- Vũ Văn huynh đừng quên khi Gia Cẩm Lệ quay trở về mới biết thân mẫu mình bị thảm tử nàng mới lấy ngọn tiểu đao Vô Tình mà ra giang hồ tìm kẻ gây án, và hung thủ chưa chắc đã biết Gia Cẩm lệ là chủ nhân ngọn Vô Tình Trủy Thủ.

Ngọc Lan nhìn Tiểu Vĩ:

- Lan muội đoán không lầm thì người thứ hai y tìm chính là... chính là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Y tìm huynh?

Ngọc lan gật đầu:

- Y bắt buộc phải tìm huynh, bởi vì huynh là pho binh khí phổ. Không tìm huynh thì tìm ai?

Ngọc Lan dừng bước:

- Vụ huyết án toàn nhân tại Thiên Vân Trang có thể cũng do người này.

- Vụ huyết án tại Thiên Vân Trang, Thường Luân đã tự thú do sư phụ của gã gây ra.

- Muội không tin vào những lời nói của gã họ Thường.

- Nếu không như Thường Luân nói thì vụ án tại Thiên Vân Trang và cái chết của Bát Thiên Vương do cùng một người gây ra. Nhưng kẻ đó phải biết sử dụng một trong hai món khinh công Bát Quái Mê Tông Bộ và Thần Hành Quỷ Cước.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan nói:

- Huynh đưa muội về rồi sẽ thân hành đến Tiên cung hỏi Lục Thái mẫu.

- Muội muốn đi cùng với Vũ Văn huynh.

Muội không quen với giang hồ.

Muội muốn tìm một người.

Tiểu Vĩ thở ra:

- Hàn Quân Đạt?

Ngọc lan gật đầu.

Tiểu Vĩ hỏi nàng:

- Vì chữ tình mà Lan muội đi tìm người?

Ngọc Lan hái đóa hoa thược dược ngay tầm tay nàng:

- Có những điều Lan muội không thể nói được.

Tiểu Vĩ thở dài, nhìn nàng nói:

- Ngược lại huynh cũng có những điều không thể nói ra được. Và huynh cũng hy vọng điều mà huynh nghi ngờ đừng xảy ra như suy nghĩ của huynh.

Tiểu Vĩ và Ngọc Lan ra khỏi khu vườn thược dược.

Ngọc Lan bất chợt dừng bước, quay ngoắt lại.

Tiểu Vĩ sửng sốt hỏi nàng:

- Lan muội vừa phát hiện thêm điều gì nữa?

- Khu vườn thược dược này đúng ra là một trận pháp ngũ hành kỳ trận. Vào trong vườn thược dược mà không biết cách hóa giải trận pháp chẳng khác nào người lạc trong mê cung không sao có thể ra được. Hóa giải trận pháp ngũ hành kỳ trận ngoài Lan muội và Bát Thiên Vương ra giang hồ đâu còn ai biết. Thế mà người giết Bát Thiên Vương và ra như chẳng hề có ngũ hành kỳ trận.

Tiểu Vĩ nhìn Ngọc Lan:

- Nói như muội, thích khách chắc chắn phải có quan hệ mật thiết với ngũ hành trận.

Ngọc Lan gật đầu.

Mặt nàng sa sầm thoáng hiện những nét ủ rũ.

Tiểu Vĩ hỏi Ngọc lan:

- Lan muội nói cho huynh biết đi. Muội đã phát hiện điều gì, có phải muội đang nghi ngờ một người là thích khách đúng không?

Ngọc Lan ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ:

- Ngọc lan hy vọng không phải y.

Tiểu Vĩ nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Người đó là Hàn Quân Đạt?

Ngọc Lan bặm môi rồi mở miệng hỏi ngược lại Tiểu Vĩ:

- Nếu là huynh, huynh có nghi ngờ Hàn Quân Đạt không?

- Sao muội lại hỏi huynh câu đó?

Ngọc Lan cúi đầu lí nhí nói:

- Chính muội đã... đã trao nhánh trâm tín vật của muội cho Quân Đạt. Có thể nhánh trâm đó dẫn đến cái chết của Bát Thiên Vương.

Nàng ngẩng lên nhìn Tiểu Vĩ:

- Nếu thật Hàn Quân Đạt là thích khách của hai vụ huyết án. Vũ Văn huynh sẽ xử như thế nào?

Tiểu Vĩ lơ đễnh nhìn một cụm mây treo ngang bầu trời:

- Huynh thật khó xử. Nhưng hơn hai mươi nhân mạng của Thiên Vân Trang huynh không thể khoanh tay bàng quan mà để mặc cho Hàn Quân Đạt thong dong trên cõi nhân thế này.

- Muội biết như vậy.

- Muội hiểu cho huynh.

Chương 32: Bạch Y Nhân

Lỗ Trình đẩy cành củi khô vào bếp lửa, trên bếp có chiếc niêu sôi sùng sục, bốc mùi thơm lừng.

L

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn chiếc niêu đất mà hai cánh mũi phồng to hít lấy hít để. Lão chắc lưỡi:

- Ái chà, thơm quá, thơm quá là thơm.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình:

- Lão huynh không hiểu sao một hòa thượng như lão đệ lại có thiên khiếu nấu món đắc khẩu chứ.

Lỗ Trình quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh xem con mắt trái của đệ nè.

Lục Chỉ Thần Thâu chồm tới:

- Mắt trái của đệ làm sao? Bộ... bộ bị dầm đâm vào mắt hả?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không phải, nó giật liên tục.

- Nó giật liên tục thì sao chứ?

- Lão huynh không nghe nói mắt trái giật tất có chuyện lớn xảy ra. Đệ tự dưng lo cho sư phụ quá. Không biết ở Long Thiên Tự xảy ra chuyện gì. Nếu Long Thiên Tự bình an tất Vũ Văn Tiểu Vĩ gặp chuyện chẳng lành rồi.

- Ai dà... lão đệ cứ nghĩ vẫn vơ rồi hoang tưởng những chuyện xúi quẩy thôi. Cứ lo nấu chín món đắc khẩu rồi cùng với lão huynh đối ẩm. Khi chúng ta say thì con mắt đệ không có giật nữa. Mắt không còn giật thì chẳng có chuyện gì xảy ra với lão đệ nữa đâu.

Lỗ Trình đứng lên, bước đi quanh bếp lửa đang nấu niêu thịt khuyển hoang.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình:

- Ngươi làm cái gì mà đi vòng vòng vậy?

- Bụng dạ đệ như có lửa đốt, mắt trái giật hoài. Nhất định có chuyện xảy ra với sư phụ hoặc Vũ Văn đại ca.

- Lão đệ cứ nghĩ quẩn nên hoang tưởng thôi.

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ vào mắt mình:

- Xem nè mắt huynh đâu có giật đâu.

- Mắt huynh khác mắt của đệ.

Lỗ trình dừng bước trước mặt Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh, chúng ta phải về chùa thôi. Đệ nói thật đó, không hiểu sao trong lòng đệ như có lửa đốt.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn niêu đất đang sôi sùng sục. Bộ mắt của lão chảy xệ xuống:

- Lão đệ đã nấu gần xong món đắc khẩu chẳng lẽ vì con mắt giần giật mà bỏ đi sao?

Lão lắc đầu hít hà nhìn lão hòa thượng Lỗ Trình nói:

- Lão đệ nán một chút, cùng với huynh ăn hết niêu đắc khẩu nảy rồi về cũng không muộn.

Lỗ Trình Thở ra:

- Đệ không còn tâm trí đâu mà thưởng thức món đắc khẩu nữa. Linh cảm cho đệ biết sư phụ Du Tăng đang gặp đại họa.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Trời ơi là trời, được ăn đến nơi rồi mà vẫn bị mắc cổ.

Lục Chỉ Thần Thâu uể oải đứng lên:

- Thôi được rồi, lão huynh sẽ đi cùng với lão đệ, nhưng ta sẽ đem theo cái niêu đắc khẩu này. Đến đó, nếu không có chuyện gì thì lão huynh và đệ bày luôn ra mà đối ẩm.

Lão nhướn mắt hỏi Lỗ Trình:

- Vậy có được không?

- Lão huynh muốn tính sao cũng được. Đệ đi trước đây.

Lục Chỉ Thần Thâu dứt khoát tay:

- Ậy... ậy, sao ngươi gấp như vậy, cứ như cháy nhà không bằng. Ta dám khẳng định với ngươi Du Tăng sư phụ vẫn bình an, chẳng có ai dám đụng đến lão đại sư đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu cởi luôn áo của mình nhấc chiếc niêu đất ra khỏi bếp lửa.

Lão nhướn mắt nói với Lỗ Trình:

- Nào thì đi! Thật là phiền cho lão huynh quá. Sống trên cõi đời này khổ nhất là thèm ăn, nhưng món ăn dâng tới miệng lại không được ăn. Khổ lắm, khổ lắm.

Mặc dù than vãn như vậy, nhưng lão thần thâu vẫn thả bước theo tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

Hai người vừa bước xuống bậc tam cấp thì từ ngoài cổ miếu Tống Y Tống sầm sập chạy vào. Dáng chạy của gã có vẽ khập khểnh mồ hôi tuôn ướt đẫm dung diện. Đang chạy, chợt Tống Y Tống đổ sấp mặt tới trước.

- Tống đại ca, đã có chuyện gì xảy ra?

Tống Y Tống vừa thở vừa nói:

- Họ đang rượt tới đây. Chạy mau... chạy mau lên đi.

Lục Chỉ Thần Thâu đặt niêu đất xuống chân, nhìn Tống Y Tống hỏi:

- Họ là ai? Tống trại chủ nói hạ là ai, tại sao lại rượt Tống trại chủ?

Tống Y Tống như người muốn dứt hơi, thở dồn dập. GÃ vừa thở vừa nói:

- Mau chạy đi mà. Họ... họ là...

Tống Y Tống trợn mắt.

Lục Chỉ Thần Thâu liền vận hóa nguyên khí, áp song thủ vào đại huyệt Bách Hội của họ Tống truyền công giữ thần khí của gã.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu truyền công lực cho Tống Y Tống mà bụng dạ rối bời.

Trong đầu Lỗ Trình cứ vẫn vơ, vơ vẫn với câu hỏi Tống Y Tống muốn nói đến ai?

Lục Chỉ Thần Thâu rút hai tay lại, thở phào nhẹ nhõm. Lão quay lại Lỗ Trình:

- Lão đệ, Tống trại chủ do chạy quá sức nên mới bị đứt hơi, tạm thời đã đỡ rồi nhưng chúng ta phải đưa Tống trại chủ vào cổ miếu chăm sóc, không thể để y ở đây một mình được.

Lỗ Trình gật đầu:

- Tạm thời đưa trại Tống trại chủ vào cổ miếu. Lão huynh ở lại đây chăm sóc cho Tống trại chủ, còn đệ phải quay về Long Thiên tự.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Lão đệ đi một mình à?

- Chắc chắn ở Long Thiên Tự đã xảy chuyện gì đó rồi, đệ dám khẳng định điều đó nhưng không biết trại chủ nói đến họ, vậy thì họ là những ai?

Lục Chỉ Thần Thâu cắp Tống Y Tống:

- Trước mắt lo cho Tống trại chủ trước đã, rồi có chuyện gì chúng ta sẽ tính sau.

Lục Chỉ Thần Thâu đưa Tống Y Tống vào cổ miếu. Lỗ Trình đứng ngay ngưỡng cửa, chờ cho Lục Chỉ Thần Thâu đặt Tống Y Tống xuống mới dõng dạc nói:

- Lão huynh cứ ở lại đây, đệ sẽ trở lại ngay.

Lục Chỉ Thần Thâu quay ngoắt lại:

- Ngươi đi đâu?

Lỗ Trình không trả lời lão thần thâu mà phi thân xuống tam cấp.

Lục Chỉ Thần Thâu thấy Lỗ Trình bỏ đi, vội vội vàng vàng phi thân rượt theo, nhưng Lỗ Trình đã quay lại nói:

- Lão huynh, nhất định đệ sẽ quay lại. Huynh cứ dùng hết niêu đắc khẩu này xong thì đệ đã trở lại rồi.

Lỗ trình nói dứt lời toan thi triển di hình cước để bỏ đi thì nghe có tiếng sấm chưởng vang lên ngay bên ngoài vòng bao tòa cổ miếu.

Lỗ Trình nheo mày, trổ luôn di hình cước lướt ra bên ngoài.

Tiếng sấm chưởng lại dội lên vang đến thính nhĩ của Lỗ Trình. Cùng với tiếng sấm chưởng dữ dội đó thì thân ảnh của Mạc Sầu Ngọc Nữ như một chiếc lá khô bị gió cuốn lao thẳng đến Lỗ Trình.

Đang lướt tới, bất ngờ thấy thân thể của Gia Cẩm Lệ lao ngược đến mình, dù muốn hay không Lỗ trình cũng phải đỡ lấy nàng.

Thủ pháp của Lỗ Trình vươn ra, cùng với hộ pháp di hình đón lấy thân ảnh của Mạc Sầu Ngọc Nữ như người đón bắt một đóa hoa.

Đón lấy Gia Cẩm Lệ, Lỗ Trình mới biết nàng đã bất tỉnh rồi, sắc diện Mạc Sầu Ngọc Nữ tái nhợt, hai bên khóe miệng đều rỉ máu chứng tỏ nàng đã bị trọng thương.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình chưa biết xử trí thế nào với Mạc Sầu Ngọc Nữ thì từ ngoài cổng cổ miếu, một người vận bạch y có mũ trùm đầu, tay cầm một ngọn bạch lạp thả bước tiến vào.

Mặc dù bị chiếc mũ trùm đầu che kín dung diện, nhưng phong thái và dáng đi của người vận bạch y quá kỳ hoặc khiến Lỗ Trình phải e dè.

Tiêu hòa thượng Lỗ trình đặt Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ xuống đất, rồi đưa mắt nhìn người đó.

Lỗ Trình chờ đợi y lên tiếng.

Người bận bạch y im lặng không thốt nửa lời. Trên tay y ngọn bạch lạp vẫn cháy lập lòe.

Chờ mãi vẫn không thấy người đó lên tiếng, Lỗ Trình buột miệng hỏi:

- Các hạ là người đã xuống tay đánh Gia cô nương đến trong thương?

Y không trả lời Lỗ Trình mà bình nhiên đặt ngọn bạch lạp xuống đất.

Hành động lạ lùng của gã bắt Lỗ Trình nhìn không chớp mắt, khi người vận bạch y gắn xong ngọn bạch lạp xuống đất, tư từ ngẩng lên nhìn Lỗ Trình thì tiểu hòa thượng cảm nhận một bầu không khí căng thẳng và nặng nề, ngay cả sự im lặng cũng khiến cho sự căng thẳng càng căng thẳng hơn.

Lỗ Trình thở ra, cố giữ trang thái bình nhiên để đối phó với vẻ lạnh lùng của người vận bạch y.

Lỗ trình nghiêm giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Không nghe người đó trả lời mình, Lỗ trình cau mày hỏi tiếp câu nữa:

- Các hạ không nghe tiểu tăng nói?

Người vận bạch y nghiêng mặt về phía niêu đất đang tỏa mùi thơm rồi từ từ quay lại nhì Lỗ Trình.

Mặc dù có chiếc mũ trùm đầu nhưng ánh mắt của người đó vẫn sang ngời như hai hòn than hồng cháy rực, khi Lỗ Trình chạm vào ánh mắt của y bất giác da thịt nổi đầy gai ốc.

Cái thần của người đó biểu lộ qua ánh mắt, một cái thần mà bất cứ ai nhìn vào cúng thấy trước mặt mình là cánh cổng tử thành. Lỗ Trình bất giác liên tưởng đến cặp mắt nhiếp thần đại pháp của Nhiếp Thần Quân là một công phu đặc dị, còn ánh mắt người này là cái thần khiến người khác phải thủ phục cúi đầu.

Lỗ Trình bất giác xuống giọng thật ôn nhu từ tốn nói:

- Tiểu tăng không có ý gây thù chuốc oán với các hạ.

Lỗ Trình vừa dứt lời thì nghe sau lưng tiếng của lão thần thâu cất lên oang oang:

- Lão đệ, có chuyện gì vậy?

Tiếng của Lục Chỉ Thần Thâu phá tan sự tĩnh lặng, cũng như vừa lúc ngọn bạch lạp vụt tắt. Khi ngọn lửa lập lòe vừa biến mất thì người vận bạch y nhanh hơn một cái chớp mắt Lục Chỉ Thần Thâu tập kích.

Lỗ trình thất sắc khi nhận ra đạo chỉ kia chính là tuyệt thức chỉ điện di sơn.

Lỗ trình thét lớn:

- Lão huynh... Chỉ Điện Di Sơn!

Lục Chỉ Thần Thâu vừa băng tới thì thấy trước mặt mình cả ảnh sắc cầu vồng vàng nghệch, mắt lão thần thâu hoa cả lên bởi màu vàng chói lòa đó.

Lão thần thâu buột miệng thốt:

- Chết ta rồi.

Chương 33: Thiết Đầu Đà, Kim Ty Giáp

Cái chết đến với lão thần thâu mười mươi. Lục Chỉ Thần Thâu chỉ kịp nghe một âm thanh như tiếng chuông ngân phát ra ngay trước mặt mình.

C

- Coong…

Cùng với âm thanh đó thì tiểu hòa thượng Lỗ Trình té vào mình lão thần thâu.

Lỗ Trình vừa lắc đầu, vừa xoa đầu miệng xuýt xoa:

- Ui cha ơi, đau quá, đau không thể nào tưởng tượng được.

Lục Chỉ Thần Thâu đỡ Lỗ Trình:

- Lão đệ… ngươi… ngươi…

Trong lúc Lục Chỉ Thần Thâu luống ca luống cuống thì người vận bạch y cũng không khỏi ngỡ ngàng nhìn Lỗ Trình chằm chằm. Đáng lẽ ra ngọn Chỉ Điện Di Sơn của y đã đục lỗ giữa Tam Tinh lão thần thâu, nhưng đến phút cuối thì Lỗ Trình dụng Di Hình Cước Pháp, môn khinh công trong tiểu kỳ u linh, lấy đầu làm mộc đỡ cho lão thần thâu. Mặc dù Lỗ Trình dùng đầu hứng tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn có oai lực san non phá đồi thế mà đầu Lỗ Trình chẳng bị bể mà chỉ phát ra mỗi một âm thanh như tiếng chuông ngân. Chính lẽ đó khiến người vận bạch y ngạc nhiên vô cùng.

Lão thần thâu đỡ Lỗ Trình:

- Lão đệ, ngươi có sao không?

Lỗ Trình xoa đầu:

- Cái đầu trọc của đệ chắc sưng tấy mất. Mà… mà sao đệ không chết chứ?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình. Trên đầu của Lỗ Trình còn có dấu đỏ ửng nhưng chẳng có ấn tích gì bị chỉ công công phá.

Lão thần thâu buột miệng nói:

- Lỗ lão đệ, cái đầu ngươi cứng thật.

Lỗ Trình vừa xoa đầu vừa đứng lên nhìn người vận bạch y:

- Các hạ chính là lão tiền bối Ma Thần Cát Giã, chủ nhân của ngọn tiểu huỳnh kỳ?

Người vạn bạch y không màng đến câu hỏi của Lỗ Trình mà lên tiếng hỏi ngược lại:

- Vừa rồi ngươi đã thi triển Di Hình Cước Pháp trong tiểu kỳ u linh?

Nghe giọng người đó ồm ồm, Lỗ Trình nheo mày, đáp lời:

- Đúng như vậy!

- Tiểu hòa thượng là chủ nhân của ngọn tiểu kỳ u linh?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không phải.

- Đã đụng được tuyệt thức trong tiểu kỳ thì nhất định là chủ nhân của tiểu kỳ. Ta thán phục ngươi đã luyện thành Thiết Đầu Đà môn công phu có một không hai của thiếu lâm thiền sư Đạt Ma, trong lúc niên kỷ còn quá trẻ. Nhưng ta cũng rất tiếc ngươi là chủ nhân ngọn tiểu kỳ u linh.

Lỗ Trình không hiểu câu nói của người vạn bạch y, liền hỏi lại:

- Tại sao Ma Thần Cát Giã tiền bối nói thế chứ? Há chẳng phải vừa rồi người dụng tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn trong tiểu huỳnh kỳ?

Người vận bạch y nhún vai:

- Ma Thần Cát Giã có thể sánh với ta được sao? Nhưng hôm nay, ngọn bạch lạp này đã tắt, tiểu hòa thượng còn được ba ngày ở lại thế gian. Đúng ba ngày sau ta sẽ tìm đến ngươi với ngọn bạch lạp của ngươi.

Nghe người vận bạch y nói. Lỗ Trình ngạc nhiên vô cùng. Ngạc nhiên quá mức nên Lỗ Trình buột miệng hỏi:

- Người không phải là Ma Thần Cát Giã sao?

- Nếu ta là Ma Thần Cát Giã thì Quỷ môn sẽ không trở lại giang hồ.

Người vận bạch y quay lưng, rồi bất ngờ trổ luôn Di Hình Cước Pháp, thân ảnh phiêu diêu như nước chảy mây trôi lướt qua vòng cửa mất dạng.

Lỗ Trình nheo mày:

- Di Hình Cước Pháp!

Lỗ Trình quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh nhận ra người này không?

Lão thần thâu lắc đầu:

- Ta đang tính hỏi lão đệ đây.

- Y dụng được thuật khinh công Di Hình Cước, thi triển cả tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

Vậy y là ai?

- Lão huynh không biết.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Nếu như huynh thấy được chân diện mục của gã thì có thể biết được, nhưng rất tiếc.

[Thiếu trang] - Lỗ Trình giữ giới quy của đệ tử nhà phật thôi.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu:

- Phiền lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu miễn cưỡng xốc Mạc Sầu Ngọc Nữ đưa vào cổ miếu. Lão đặt Gia Cẩm Lệ xuống sàn gạch, nhún vai nói với Lỗ Trình:

- Xong rồi đó, nhưng xem chừng cô không chết sớm cũng chết muộn mà thôi.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn ra ngoài sân:

- Để lão huynh ra ngoài bưng cả niêu đắc khẩu vào trong này luôn.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Lão huynh, chưa được đi. Chẳng lẽ lão huynh để lão đệ ở đây một mình với Gia cô nương à? Như vậy chẳng hay chút nào.

- Ê, còn có cả Tống Y Tống trại chủ nữa mà.

- Tống trại chủ đang mê man chẳng biết gì mà đệ lại là đệ tử nhà Phật gia, lão huynh hiểu cho điều đó, với lại chẳng biết Gia cô nương bị trọng thương như thế nào.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài ảo não:

- Lão đệ tự chuốc phiền lụy vào thân, giờ tính sao đây?

- Lão huynh hãy xem Gia cô nương trúng phải chưởng kình gì của người vận bạch y?

- Ta lại phải xem mạch cho ả nữa à?

- Không phải xem mạch, mà coi cô ấy trúng chưởng pháp gì, nếu có thể được thì đệ dẫn truyền công lực sơ cứu cho cô ấy, sau đó mới nhờ đến đại phu.

- Ái da, ăn được món đắc khẩu của lãùo đệ sao mà lắm chuyện rắc rối quá.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Lục Chỉ Thần Thâu vẫn bắt mạch cho Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ. Gương mặt lão thoáng thay đổi.

Lỗ Trình hỏi:

- Cô ta bị thế nào?

- Kỳ lạ thật, mặc dù miệng ứa máu chứng tỏ ải đã bị trúng một chưởng thí mạng nhưng sao mạch đập vẫn bình thường.

Lỗ Trình xoa đầu:

- Sao có chuyện kỳ cục vậy?

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ ra ngoài cửa:

- Lão đệ ra kia để lão huynh xem ấn tích chưởng pháp gì mà lạ như vậy.

Lão thần thâu nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão huynh vì đệ đấy nhé, chứ ta không có cặp mắt của...

Lỗ Trình mỉm cười:

- Đệ hiểu huynh mà.

Lỗ Trình nói xong thả bước ra ngoài cổ miếu đi thẳng đến chỗ niêu đất.

Trong khi đó, Lục Chỉ Thần Thâu đã cởi áo ngoài của Gia Cẩm Lệ. Bên trong chiếc áo là bộ giáp y sáng ngời khiến cho Lục Chỉ Thần Thâu sững sờ nhìn.

Lão đứng bật dậy, quay ra cửa thét gọi Lỗ Trình:

- Ê, tiểu hòa thượng vào đây nhanh lên, nhanh lên!

Nghe giọng khẩn trương của Lục Chỉ Thần Thâu, Lỗ Trình đảo bộ dụng luôn Di Hình Cước Pháp thoạt cái đã đến trước mặt Lục Chỉ Thần Thâu.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Có chuyện gì rồi?

- Không cần biết chuyện gì nữa, ngươi hãy xem ả ma nữ vận y phục gì bên trong.

Lỗ Trình miễn cưỡng nhìn:

- Cô ta vận y trang gì kỳ vậy?

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt:

- Lão đệ không biết à?

- Đệ không biết.

- Đó là Kim Ty Giáp, một trong tứ bảo của giang hồ. Ai vận Kim Ty Giáp thì không bị chưởng kình, đao kiếm đả thương.

Lỗ Trình nheo mày:

- Đại ca nói đó là Kim Ty Giáp, sao cô ta lại bất tỉnh không biết gì nữa vậy?

- Có thể người vận bạch y có nội lực vô cùng dũng mãnh nên mới đánh cô ta bất tỉnh vì uất khí nhưng không thể lấy mạng được ả. Nếu không có Kim Ty Giáp có lẽ ả đã tiêu đời rồi.

- Thế thì đệ mừng quá.

- Mừng cái gì?

- Cô ấy sẽ tỉnh lại chứ?

- Tất nhiên rồi!

Lục Chỉ Thần Thâu nghiêm giọng:

- Lão đệ, lão huynh có ý kiến như thế này.

- Lão huynh muốn đề nghị gì?

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Nhân lúc ả ma đầu này chưa tỉnh. Lão huynh đoạt lấy Kim Ty Giáp để lão đệ dùng.

Lỗ Trình tròn mắt, chắp tay niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Lão muốn giúp Lỗ Trình chui đầu xuống mười tầng địa ngục hay sao vậy? Lão huynh hãy để lão đệ được về chầu Phật Tổ, Phật Tổ có quở trách thì chỉ mỗi cái tội nấu món đắc khẩu thôi, còn việc này xin lão huynh đừng làm.

Lão thần thâu nạt ngang:

- Lão huynh lo cho lão đệ. Lão đệ không nhớ người kia hẹn ba ngày sau đến lấy mạng đệ à?

- Dù có chết đi nữa Lỗ Trình cũng không phá giới Phật gia. Làm như vậy Lỗ Trình đắc tội với sư phụ, nếu có sống cũng không thể ngẩng mặt nhìn thiên hạ, có chết cũng biến thành quỷ dữ nơi a tỳ.

Lục Chỉ Thần Thâu nghe Lỗ Trình nói ngượng nghịu gục đầu. Lão lí nhí nói:

- Lão huynh xin lỗi đệ.

- Lão huynh đừng bao giờ nghĩ đến chiếm đoạt nữa.

- Ta hứa!

Lỗ Trình chìu niêu đất qua tay Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh xem.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa tóm lấy niêu đất mới biết nó đã bị rạn nứt, trong nồi chỉ còn lại thịt mà không có nước.

Lục Chỉ Thần Thâu nhướn mắt:

- Sao kỳ như vậy?

- Sao lại kỳ.

- Niêu đất sao lại bị rạn nứt được chứ?

- Nó bị dư kình của ngọn Chỉ Điện Di Sơn làm cho rạn nứt đấy.

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt:

- Trời đất, chẳng lẽ nội lực của gã vận bạch y khủng khiếp đến độ đó à?

- Không phải dư kình của ngọn Chỉ Điện Di Sơn thì cái gì được chứ?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn vào cái đầu Lỗ Trình:

- Cái đầu của lão đệ thì sao?

- Nhờ có sư phụ, đệ mới có cái đầu cứng như sắt như đá.

- Bốn mươi chín ngày đội lư hương quả không phí hoài, lão huynh không biết nên đã trách lầm Du Tăng đại sư.

Nhắc đến Du Tăng, Lỗ Trình khẩn trương vô cùng:

- Đệ quên bẵng mất, bây giờ đệ phải quay về chùa.

- Không được đâu, chẳng lẽ đệ để lão huynh ở đây một mình lo cho hai người này à?

Huynh không làm được đâu, nếu lão đệ bỏ đi thì huynh cũng bỏ đi theo.

Lỗ Trình lưỡng lự:

- Thôi được rồi, cứu người trên hết đó là giới luật của nhà Phật. Đệ cùng với huynh cứu tỉnh họ xong thì lên đường ngay.

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu.

Lão ngồi xuống nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Ả vận Kim Ty Giáp, làm sao truyền nội lực được? Muốn truyền nội lực phải cởi bộ ty giáp ty ra.

- Làm vậy sao không được.

- Vậy chỉ còn cách ngồi canh đến lúc nào ả tỉnh lại à?

- Đệ cũng không biết nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu sa sầm mặt:

- Lão đệ cứ đeo phiền lụy vào thân rồi chỉ nói không biết không biết.

Lỗ Trình chỉ vào Mạc Sầu Ngọc Nữ:

- Lão huynh vận áo ngoài cho cô ấy đi chớ khi tỉnh lại Gia cô nương lại hiểu nhầm lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ vào mặt mình:

- Hiểu lầm ta là sao chứ?

Lão hừ nhạt:

- Chắc ả nghĩ lão già này có thói trăng hoa hả? Hừ, lão sẽ bẻ răng ả ngay lập tức.

- Nếu huynh không muốn cô ta hiểu lầm thì vận áo ngoài cô ta lại đi.

- Thật là rắc rối.

Nói với Lỗ Trình bằng giọng bất nhẫn nhưng Lục Chỉ Thần Thâu vẫn miến cưỡng vận áo ngoài cho Gia Cổ Lệ. Lão vận xong quay nhìn Lỗ Trình tủm tỉm cười.

Lỗ Trình hỏi lão thần thâu:

- Sao lão huynh lại cười?

- Ngươi biết sao lão cười không?

Lỗ Trình lắc đầu:

- Không biết, nhưng có lẽ lão huynh đã nghĩ đến chuyện vui nào đó. Phật gia có câu cứu người làm phước, ấy chính là quả đạo vô biên đem đến cho hành giả sự lạc hỷ thanh cao nhất.

- Ngươi đúng ra không phải là tiểu hòa thượng mà là tiểu Phật sống thì đúng hơn. Ta nói thật cho lão đệ biết khi nãy ta cười bởi nhận ra ả ma nữ này xinh đẹp khả ái, nên... nên ta tưởng tượng nếu lão đệ không là hòa thượng ắt sẽ tác nhân duyên cho hai người.

Lỗ Trình tròn mắt:

- A Di Đà Phật. Thỉnh lão huynh dùng món đắc khẩu.

Lục Chỉ Thần Thâu bật cười giòn:

- Y! Chưa chi ngươi đã có ý đãi ta rồi. Lão thần thâu nói vậy mà trúng tim đen của ngươi.

Lỗ Trình sa sầm nét mặt:

- Cái lưỡi của lão huynh, đệ sợ sẽ bị quỷ dữ cắt, nên mới thỉnh huynh dùng món đắc khẩu để huynh đừng nói nữa.

- Lão huynh nói chơi thôi mà.

- Nếu lão huynh còn nói như vậy nữa thì đừng bao giờ thỉnh cầu lão đệ nấu món đắc khẩu cho huynh.

- Ai da, lão huynh biết lỗi rồi.

Nhìn bộ mặt trang trọng của Lỗ Trình Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Lão đệ đừng giận huynh nghe!

Lỗ Trình mỉm cười:

- Làm sao Lỗ Trình giận lão thần thâu được chứ?

- Vậy thì ta và lão đệ cùng ăn chứ?

- Cùng uống rượu nữa.

- Thế mới là tri kỷ.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa nhón tay bốc một cục thịt, tả thủ thì mở bầu rượu đeo bên hông. Lão nhìn Lỗ Trình:

- Mời lão đệ!

- Mời lão huynh!

Lục Chỉ Thần Thâu vừa cục thịt lên miệng thì Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ rên khẽ:

- Nước... tôi khát nước quá...

Lỗ Trình vừa bốc cục thịt đã vội bỏ xuống niêu đất, hối lão thần thâu:

- Lão huynh, cô ấy đã tỉnh.

Lục Chỉ Thần Thâu thở khì một tiếng:

- Trời ơi, thịt đưa đến miệng cúng không được ăn.

Lão vùng vằng thả cục thịt xuống niêu. Nhìn Mạc Sầu Ngọc Nữ hằn học nói:

- Ngươi tỉnh thật không phải lúc.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vẫn rên:

- Nước... Nước, cho ta uống nước!

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Nước ở đâu mà uống, hổng lẽ lão... lão...

Lỗ Trình nghiêm mặt nói với lão thần thâu:

- Lão huynh, cứu người thì cứu cho trót.

- Thế nước ở đâu cho cô ta uống chứ? Đệ thử nghĩ xem!

Lỗ Trình giật luôn bầu hồ lô rượu trên tay Lục Chỉ Thần Thâu:

- Cô ta uống rượu cũng được.

- Ê... nhưng rượu của huynh để đối ẩm với đệ mà.

- Khi khác uống cũng không sao. Cứu người là trên hết.

Lỗ Trình vừa nói vừa đổ cho Gia Cẩm Lệ từng ngụm rượu nhạt.

Gia Cẩm Lệ dần dần hồi tỉnh, rồi mở mắt:

- Ta đang ở đâu đây?

Lỗ Trình nhìn nàng nói:

- Gia cô nương?

Gia Cẩm Lệ gượng ngồi lên:

- Tiểu hòa thượng, lão thần thâu.

Lục Chỉ Thần Thâu khoanh tay nhìn nàng:

- Ừ... Lão phu và lão đệ đây.

Gia Cẩm Lệ nhìn Lỗ Trình nói:

- Đây là đâu?

Lỗ Trình xoa đầu.

Lục Chỉ Thần Thâu thay Lỗ Trình trả lời nàng:

- Đây là đâu à, là chỗ ta và lão đệ thường dùng để dùng món đắc khẩu.

- Nghĩa là gì?

- Còn hỏi nữa, là miếu hoang chứ còn nghĩa là gì.

- Miếu hoang, và hai người đã cứu Cẩm Lệ?

Lục Chỉ Thần Thâu chỉ Lỗ Trình:

- Nếu không có Lỗ lão đệ của lão thì nha đầu đã hóa thành cô hồn vất vưởng rồi.

Mạc Sầu Ngọc Nữ quay sang nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng đã cứu Cẩm Lệ?

- Thật ra cô nương sống được là nhờ có Kim Ty Giáp.

Gia Cẩm Lệ chỏi tay gượng ngồi thẳng lên:

- Các ngươi đã... đã...

- Lục Chỉ Thần Thâu khoát tay:

- Ê nha đầu đừng nghĩ sàm nha. Mặc dù ngươi có Kim Ty Giáp nhưng vẫn bị người kia đánh bất tỉnh, nếu không có Lỗ lão đệ của lão phu kịp thời xuất hiện thì thử xem ngươi có còn sống không chứ?

Gia Cẩm Lệ cúi đầu:

- Da tạ Lỗ... đã cứu mạng!

Lỗ Trình khoát tay:

- Cô nương đừng nghĩ nữa. Lỗ Trình ngại lắm.

Lỗ Trình xoa đầu đứng lên:

- Cô nương đã tỉnh rồi, hãy ở lại đây nghỉ ngơi. Tiểu tăng kiếu từ!

Lỗ Trình toan quay bước đi thì Gia Cẩm Lệ gọi giật lại:

- Lỗ đại sư!

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Cô nương đừng gọi tiểu tăng là đại sư mà tiểu tăng đắc tội với các vị đại sư trưởng thượng.

- Cẩm Lệ không gọi như vậy nữa. Nhưng Cẩm Lệ sẽ gọi bằng gì?

Lục Chỉ Thần Thâu chen vào:

- Cứ gọi là hòa thượng đại ca là được rồi.

Lỗ Trình nhướn mày:

- Cẩm Lệ cô nương gọi Lỗ Trình như vậy có kỳ không?

- Ta thấy không kỳ chút nào hết.

- Thế cũng được.

Lỗ Trình quay lại Cẩm Lệ:

- Cô nương cứ gọi là hòa thượng đại ca.

Gia Cẩm Lệ xá Lỗ Trình:

- Cẩm Lệ đa tạ đại ca hòa thượng đã cứu mạng.

Lão thần thâu nghe nàng nói ngược, trợn mắt nạt ngang:

- Nha đầu nói nghe chẳng lọt lỗ tai. Hòa thượng đại ca chứ đâu phải là đại ca hòa thượng.

Cẩm Lệ thẹn mặt. Lỗ Trình mỉm cười:

- Đó chỉ là tiểu tiết, lão huynh để tâm làm gì.

Hòa thượng quay lại Cẩm Lệ hỏi:

- Gia cô nương có thể cho bần tăng biết vì sao người vận bạch y lại ra tay hạ sát cô nương không?

- Y đang đi tìm Vũ Văn Tiểu Vĩ để lấy lại ngọn Vô Tình Trủy Thủ của Gia Cẩm Lệ.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình nheo mày, khẩn trương hắn lên:

- Y đang đi tìm Tiểu Vĩ à?

Gia Lệ gật đầu:

- Võ công người này không thể nào lường được, Cẩm Lệ sợ Tiểu Vĩ không phải là đối thủ của y.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình rồi quay lại Gia Cẩm Lệ:

- Cô nương đã tỷ đấu với người vận bạch y, vậy có biết gã là ai không?

Lỗ Trình hỏi:

- Vừa rồi Lỗ Trình hứng một đạo Chỉ Điện Di Sơn của người đó, nếu không có cái đầu bị phạt biến thành Thiết Đầu Đà thì cũng đã vong mạng rồi.

Gia Cẩm Lệ nhìn sững Lỗ Trình:

- Chỉ Điện Di Sơn, tuyệt thức võ công trong tiểu huỳnh kỳ?

- Đúng như vậy.

- Còn Cẩm Lệ thì hứng trọn đạo chưởng Hải Nộ Cuồng Phong nên mới bất tỉnh như vậy.

Nếu không có Kim Ty Giáp hộ thân thì thân thể đã nát bét rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu cau mày:

- Gã vận bạch y, biết thi triển một lúc ba tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong, Chỉ Điện Di Sơn và cả khinh công Di Hình Cước Pháp, vậy gã là ai?

Lỗ Trình nhún vai:

- Ở đây chẳng một ai biết.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Nếu gã biết tất cả những tuyệt thức thì cũng có thể biết tất cả những tuyệt thức khác. Lạ lùng quá!

Gia Cẩm Lệ nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Gã cầm ngọn bạch lạp và muốn giết ai thì khi ngọn bạch lạp tắt hắn mới ra tay. Hành động của gã thật là kỳ cục.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn Lỗ Trình:

- Gã đó hẹn ba ngày nữa sẽ đến lấy mạng lão đệ của ta đó.

Gia Cẩm Lệ quay ngoắt sang Lỗ Trình:

- Hòa thượng đại ca, có phải vậy không?

Lỗ Trình gật đầu:

- Gã nói vậy nhưng chưa chắc đã lấy mạng của Lỗ Trình. Cẩm Lệ cô nương đừng lo lắng quá. Tạm thời gác chuyện này qua bên, Gia cô nương và lão huynh ở lại đây lo cho Tô trại chủ, Lỗ Trình quay về chùa thỉnh ý sư phụ.

- Lão huynh theo lão đệ.

Lỗ Trình xoa đầu:

- Ai da. Sư phụ không thích lão huynh mà.

Lỗ Trình nhìn Gia Cẩm Lệ:

- Hay nhất đệ quay về Long Thiền tự, còn lão huynh cùng Cẩm Lệ cô nương và Tống trại chủ đi tìm Tiểu Vĩ.

Gia Cẩm Lệ chen vào:

- Nếu muốn tìm Tiểu Vĩ thì cứ ở lại đây.

Lục Chỉ Thần Thâu cau mày:

- Vậy là sao?

- Cẩm Lệ có hẹn với Tiểu Vĩ ở tòa cổ miếu này.

Lỗ Trình nói:

- Nếu có hẹn với Tiểu Vĩ thì nhất định Tiểu Vĩ sẽ đến.

Lỗ Trình vừa dứt lời thì từ bên ngoài cổ miếu, Tiểu Vĩ bước vào:

- Tiểu hòa thượng ăn thịt chó vừa nhắc đến ta phải không?

Lục Chỉ Thần Thâu reo lên:

- Lão cũng đang chờ ngươi đây, lão tưởng đau sẽ không bao giờ nhìn thấy ngươi trên cõi dương gian này nữa chứ...

Tiểu Vĩ quay lại nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh nói vậy thì chắc có chuyện lớn rồi?

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Có người đang săn tìm để lấy mạng ngươi đó.

- Ai...

- Nếu lão biết thì không dấu ngươi đâu, lão chỉ biết người đó võ công cực kỳ cao siêu, trên tay lúc nào cũng có một ngọn bạch lạp.

Tiểu Vĩ Buột miệng nói:

- Quỷ môn!

Ngọc Lan vừa bước vào cổ miếu, nghe Tiểu Vĩ nói đến Quỷ môn, đứng sững ngay ngưỡng cửa nhìn mọi người.

Cùng lúc đó Tống Y Tống khẽ rên lên một tiếng.

Tiểu Vĩ nghe họ Tống rên mới phát hiện ra, vội bước lại bên Tống Y Tống. Tiểu Vĩ cau mày khi nhận ra thần sắc của Tống Y Tống xanh rờn.

Ngọc Lan nhìn Lỗ Trình:

- Lỗ hòa thượng, ở đây có người bị thương à?

Lỗ Trình gật đầu:

- Ngọc Lan tiểu thư coi xem Tống trại chủ bị gì?

Ngọc Lan thẳng bước đến bên Tiểu Vĩ. Nàng cúi xuống cùng hai ngón tay mở mắt họ Tống nhìn qua. Ngọc Lan ngước lên:

- Không xong rồi. Tống trại chủ vừa trúng chưởng vừa trúng độc cương thi nữa.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Thế Lan muội có cách gì cứu Tống trại chủ không?

- Để Ngọc Lan thử coi.

Nàng lấy trong túi gấm đeo bên người một hộp kim vàng, rồi định thần ghim một lúc ba mươi sáu cây kim vàng, dài ngắn khác nhau vào đại huyệt sinh tử của họ Tống. Mặc dù ghim kim vào những đại huyệt sinh tử nhưng thủ pháp châm cứu của Ngọc Lan không hề chùng tay.

Khi Ngọc Lan ghim xong cây kim thứ ba mươi sáu vào đại huyệt Bách Hội thì Tống Y Tống rùng mình.

Ngọc Lan thở phào:

- Xong rồi. Chỉ cần nghỉ ngơi ít hôm, Tống trại chủ sẽ hồi phục.

Nàng quay mặt nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu hòa thượng, theo Ngọc Lan suy đoán thì Tống trại chủ bị trúng chưởng pháp và Cương Thi Đại Pháp của lão ma Phong Tình Cổ Thi.

Tiểu Vĩ cau mày:

- Phong Tình Cổ Thi? Tống Y Tống có bao giờ thù oán với lão ma đó đâu.

Tống Y Tống lại rên khẽ.

Tiểu Vĩ nhanh như cắt áp song thủ vào lưng họ Tống truyền công lực.

Tống Y Tống được Tiểu Vĩ truyền công, nên thần thức hồi phục nhanh chóng. Họ Tống thều thào nói:

- Long Thiền tự... Du Tăng... Du Tăng...

Lỗ Trình sấn tới:

- Tống trại chủ, người muốn nói sư phụ của Lỗ Trình đang gặp tai họa.

Tống Y Tống gật đầu rồi lại mê man.

Lỗ Trình căng thẳng tột cùng:

- Tiểu tăng phải quay về chùa.

Lỗ Trình vừa nói vừa lạng bộ trổ khinh thuật Di Hình Cước Pháp, chỉ trong chớp mắt đã thoát ra ngoài cổ miếu hoang.

Lục Chỉ Thần Thâu vội vàng nói:

- Ta cũng phải theo Lỗ lão đệ.

Tiểu Vĩ gọi giật lão thần thâu:

- Lão huynh.

Lục Chỉ Thần Thâu quay lại nhìn Tiểu Vĩ.

Tiểu Vĩ nói:

- Lão huynh hãy ở lại đây cùng với Ngọc Lan và Mạc Sầu Ngọc Nữ, để Tiểu Vĩ đến Long Thiền tự.

Mạc Sầu Ngọc Nữ lên tiếng:

- Lão ở lại đây đi để Gia Cẩm Lệ và Vũ Văn công tử đi tới Long Thiền tự được rồi.

Tiểu Vĩ bước đến trước mặt lão thần thâu:

- Lỗ Trình đang cần Tiểu Vĩ.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài:

- Vậy cũng được, võ công của ta không bằng Tiểu Vĩ.

- Tiểu Vĩ nhờ lão huynh chăm sóc cho Ngọc Lan tiểu thư.

- Ta hứa!

- Kiếu từ.

- Tiểu Vĩ bảo trọng.

Tiểu Vĩ gật đầu.

Ngọc Lan bước lại bên Tiểu Vĩ. Nàng lấy từ trong túi gấm một lọ tịnh bình màu lam ngọc trao qua tay Tiểu Vĩ.

- Trong tịnh bình này có hai hoàn thuốc dùng để trị độc rất công hiệu, huynh giữ lấy.

Tiểu Vĩ nhìn nàng:

- Lan muội bảo trọng, Tiểu Vĩ sẽ quay lại ngay.

Khi Tiểu Vĩ vừa trổ kinh thuật lướt ngoài cổ miếu thì Gia Cẩm Lệ cũng bám theo.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài bước ra cửa, nhìn theo hai người. Trong lòng lão bất giác nổi lên cảm giác lo âu hồi hộp vô cùng. Lão tự nhủ với mình.

- Với võ công của Lỗ Trình, Vũ Văn Tiểu Vĩ và thêm Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ thì không có việc gì xảy ra với những người đó.

Chương 34: Thiên Lộc Các Thường Luân Làm Chủ

Thường Luân rời Lạc Hoa Viên. Y vừa rời khỏi phạm vi Lạc Hoa Viên thì chạm mặt với Mạc Tả Quân.

T

Mạc Tả Quân vừa gặp mặt Thường Luân, mặt đã hớn hở:

- Thường công tử, Mạc mỗ đi tìm công tử khắp nơi.

- Mạc thị vệ tìm tại hạ có chuyện gì?

- Ỷ Lan quán chủ muốn gặp Thường công tử.

- Gặp ta. Ỷ Lan tiểu thư muốn gặp tại vì chuyện bắt Vũ Văn Tiểu Vĩ cho cô ấy chứ gì?

Mạc Tả Quân gật đầu:

- Có lẽ như vậy.

Thường Luân nghiêm mặt, khắt khe nói:

- Tại hạ đã hứa với Ỷ Lan ắt tại hạ sẽ làm, nhưng không phải lúc này.

Thường Luân vừa dứt lời thì Ỷ Lan từ sau lưng gã cất tiếng nói:

- Sao lại không phải lúc này?

Thường Luân quay lại nhìn nàng:

- Ỷ Lan tiểu thư đến thật là bất ngờ.

Ỷ Lan nhìn Thường Luân hừ nhạt:

- Công tử bất ngờ, hay vì lời nói vừa nãy của công tử khiến Ỷ Lan bất ngờ.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân:

- Thường công tử ngại chạm mặt với Vũ Văn Tiểu Vĩ rồi à?

Thường Luân sa sầm mặt:

- Tại hạ không phải hạng tham sanh sợ chết. Đại trượng phu đã hứa thì phải làm. Nếu Ỷ Lan tiểu thư muốn Thường Luân bắt Tiểu Vĩ ngay bây giờ, nếu có Tiểu Vĩ ở đây tại hạ sẽ bắt gã giao cho tiểu thư, nhưng rất tiếc...

- Khẩu khí kiêu căng, nhưng không biết Thường công tử sẽ làm gì được gã chứ?

- Tiểu thư không tin vào tại hạ?

- Ỷ Lan đã một lần chứng kiến.

- Thời gian không dừng lại và Thường Luân cũng không phải là Thường Luân của thuở trước.

- Công tử nói vậy có ý gì?

Thường Luân mỉm cười:

- Trong cõi nhân thế này có hai hạng người. Một hạng người sinh ra để làm chủ nhân của những người khác, hạng người thứ hai sinh ra để phục tùng mà thôi.

- Vậy Thường công tử thuộc hạng người thứ hai hay hạng người thứ nhất.

- Ai cũng có thể nói, nhưng chưa chắc đã hành động được.

Thường Luân nheo mày nhìn thẳng vào đáy mắt Ỷ Lan:

- Tiểu thư có thích chứng kiến tại hạ chứng minh mình là hạng người thứ nhất không?

Ỷ Lan gật đầu:

- Nếu được thấy tận mắt, tất nhiên Ỷ Lan phải thích quá đi chứ.

Thường Luân gật đầu, nhìn Mạc Tả Quân:

- Tại hạ phiền Mạc thị vệ.

Mạc Tả Quân lỏ mắt ngạc nhiên:

- Thường công tử đâu có phiền gì Mạc mỗ.

Ỷ Lan lắc đầu:

- Mạc thị vệ không hiểu ý Thường công tử, người muốn ông lui bước đấy mà.

Thường Luân mỉm cười:

- Ỷ Lan quận chúa rất thông hiểu ý của tại hạ.

Mạc Tả Quân lưỡng lự.

Ỷ Lan khoát tay:

- Mạc thị vệ có thể đi được rồi.

- Nhưng còn quận chúa.

- Ta đã có Thường công tử.

Ỷ Lan nhìn lại Thường Luân:

- Ỷ Lan nói có đúng không?

- Điều đó rồi sẽ được Thường Luân chứng minh cho Ỷ Lan tiểu thư biết.

Mạc Tả Quân không còn gì để nói. Lão họ Mạc ôm quyền xá Thường Luân và Ỷ Lan:

- Mạc mỗ kiếu từ. Nếu có chuyện gì công tử khó xử, hay gặp cường địch, Mạc mỗ sẽ hỗ trợ.

Thường Luân ôn tồn đáp trả:

- Tại hạ ghi nhận thịnh tâm của Mạc thị vệ.

Mạc Tả Quân nghe Thường Luân nói, vui vẻ đáp lời:

- Không có gì, không có gì.

Y xá Ỷ Lan:

- Quận chúa bảo trọng!

Mạc Tả Quân bỏ đi rồi. Ỷ Lan mới nói với Thường Luân:

- Giờ đến lượt Thường công tử chứng minh lời mình nói.

- Quận chúa thích như vậy à?

- Ỷ Lan muốn thấy.

Thường Luân mỉm cười rồi nói:

- Tiểu thư sẽ thấy Thường Luân được sinh ra chỉ để là chủ nhân của thiên hạ.

Thường Luân nhướng mày:

- Tại hạ thỉnh tiểu thư đến Thiên Lộc Các.

- Đi đến đâu Ỷ Lan cũng đi cả.

- Quận chúa đúng là một người cương nghị.

Hai người cùng nhau đi đến Thiên Lộc Các. Trên đường đi, Thường Luân lúc nào cũng định nhãn về phía trước, thần sắc của gã trông thật nghiêm, trông mà ngỡ y mắc phải chứng bệnh lãnh cảm.

Thiên Lộc Các là một tòa lầu nguy nga tráng lệ, tọa lạc trên một khu đất rộng mười mẫu. Khu đất mà tòa lầu Thiên Lộc Các được dựng lên trước đây từng có tiếng khắp vùng Ngọc Long Địa, trước có Ngũ Hành hùng vĩ xa xa, khắc nên một bức tranh non xanh khiến ai nhìn cũng cảm thấy mình nhỏ bé trước thiên nhiên nhưng có thể phóng tầm mắt nhìn sơn hà cẩm tú, phía sau là dòng Dương Tử, khi giận dữ thì nổi sóng sùng sục khi êm ả thì chẳng khác nào mái tóc của giai nhân.

Nếu với phong cảnh cẩm lệ vây quanh tòa Thiên Lộc Các với những kiến trúc trang nhã đã khiến nó có danh là "Thiên hạ đệ nhất lầu". Cũng chính bởi cái danh thơm đó mà đã có bao người so sánh Thiên Lộc Các với Đằng Vân Lầu. Mà cũng đúng thôi, bởi nơi đây một thời Vương Mãn đã tịnh tâm viết cuốn binh thư để sau này trở thành bá vương. Cũng chính bởi cái danh và cái thần nguy nga tráng lệ mà đâu phải ai muốn vào Thiên Lộc Các cũng được.

Người được bước chân vào Thiên Lộc Các phải là những kẻ thành danh của Trung Nguyên.

Để được bước lên những bậc tam cấp vào Thiên Lộc Các, nếu là người ngoài giang hồ phải là chưởng môn nhân, hoặc bậc đại hiệp, còn thường nhân thì hẳn phải là bậc đại gia, đại phú mà so sánh với Kim Lăng phủ.

Trở lại Thường Luân và Ỷ Lan, khi hai người đến trước tòa Thiên Lộc Các đó thì Ỷ Lan lưỡng lự không bước vào.

Thường Luân nheo mày quay lại nhìn nàng:

- Tiểu thư không có nhã hứng vào tòa lầu này à?

- Ỷ Lan rất thích vào. Với Ỷ Lan thì đây cũng chỉ là một tòa lầu bình thường thôi nhưng...

- Nhưng sao?

- Với công tử...

Thường Luân chỉ vào ngực mình:

- Với tại hạ?

Ỷ Lan gật đầu chỉ tấm liễn treo trước cửa tòa chính sảnh với những mái vòm sơn son thiếp vàng.

- Thường công tử hãy đọc bài thơ trên tấm liễn thì biết vì sao Ỷ Lan lo.

Thường Luân lẩm nhẩm đọc:

Thiên Lộc Các đất Ngọc Long Cửa đóng then cài với hạ nhân Đỉnh thiên lập địa trong thiên hạ Đứng trên lầu các ngắm sơn hà Thường Luân đọc xong bài phú đó gật đầu:

- Bài phú hay, và cũng rất đúng với ý của tại hạ. Tòa lầu Thiên Lộc Các nguy nga tráng lệ này chỉ dành cho những kẻ đỉnh thiên lập địa trong thiên hạ mà thôi.

Thường Luân mỉm cười nói với Ỷ Lan:

- Chúng ra vào chứ.

- Trước khi vào Thiên Lộc Các, Ỷ Lan muốn hỏi công tử.

- Tiểu thư muốn hỏi gì?

- Đọc xong bài phú đó rồi Thường công tử có nghĩ mình là kẻ đỉnh thiên lập địa không?

- Tại hạ đã nói rồi, ai cũng có thể nói được nhưng chưa hẳn đã làm được, mời tiểu thư.

Nghe giọng cương quyết của Thường Luân, Ỷ Lan gật đầu:

- Để xem Thường công tử hành động như thế nào?

- Thường Luân hôm nay chứ không phải là ngày hôm qua.

Thường Luân vừa nói vừa thong dong tiến qua cổng tam quan. Một cánh cổng với những đường nét khắc họa vô cùng tinh tế bốn con vật thiêng "Long, Lân, Quy, Phụng". Ỷ Lan bám sát sau Thường Luân thỉnh thoảng lại nhoẻn miệng cười.

Từ trong Thiên Lộc Các, hai gã đại hán lực lưỡng vận giáp y, đầu đội kim mão bước ra.

Hai người đó cùng trổ khinh công thượng thặng, chân như lướt trên những viên cuội mà tiến về phía Thường Luân và Ỷ Lan.

Từ tòa chính sảnh đến chỗ Thường Luân non ba mươi trượng, thế mà chỉ trong hai lần chớp mắt hai gã đại hán đã đến đứng đối mặt với Thường Luân.

Cả hai nhận ngay ra Thường Luân.

Mặc dù nhận ra Thường Luân là đệ tử của Phong Tình Cổ Thi nhưng hai gã đại hán vẫn làm mặt nạ.

Người đứng bên phải nói:

- Các hạ biết hai chúng tôi là ai chứ?

Thường Luân gật đầu:

- Nhị vị chính là hộ pháp đàn Thiên Lộc Các.

Cả hai gã đại hán cùng gật đầu:

- Các hạ biết chúng tôi thì ắt biết quy củ của Thiên Lộc Các này.

Gã đứng bên phải chỉ ra cổng tam quan.

- Tất cả những đệ tử của Phong Tình Cổ Thi chỉ có thể đứng ở ngoài kia. Thiên Lộc Các chỉ tiếp Phong Tình Cổ Thi mà thôi.

Gã liếc Ỷ Lan rồi quay lại người đứng bên cạnh, tủm tỉm cười:

- Bằng huynh nghe Dư đệ nói có đúng không?

Gã tên Bằng gật đầu:

- Dư lão đệ giữ luật rất nghiêm và cũng rất đúng.

Y nhìn lại Thường Luân:

- Chỗ của ngươi ngoài kia kìa.

Thường Luân vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên đến lạnh lùng, trong khi Ỷ Lan thì thẹn cho gã.

Nàng lí nhí nói:

- Thôi, chúng ta trở ra ngoài đi. Chỗ này không phải của Thường công tử rồi.

Gã họ Dư nói:

- Cô nương này nói đúng đó, ngươi nên quay trở ra kẻo hối không kịp đó.

Thường Luân mỉm cười, ôn nhu hỏi hai gã hộ đàn Thiên Lộc Các:

- Nhị vị cản đường Thường mỗ?

- Hạng hạ nhân thì không thể vào đây được.

Lời gã tên Bằng vừa dứt thì Thường Luân cũng phát động chưởng pháp Hải Nộ Cuồng Phong. Lần đầu tiên Thường Luân thi triển tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nội lực vừa tiếp thụ được của Phong Tình Cổ Thi.

Đất dưới chân Thường Luân phồng to lên cùng lúc hai đạo xoáy kình vỗ thẳng vào chấn tâm hai gã hộ đàn Thiên Lộc Các.

- Bình.

Hai gã hộ đàn chẳng khác nào hai chiếc lá khô bị lốc dữ cuốn băng lên cao, quay vút rồi rớt xuống.

- Bịch.

Rớt xuống đất, ngũ quan của hai gã hộ pháp rỉ máu, nằm bất động, hồn lìa khỏi xác.

Ỷ Lan giật mình bởi không ngờ chỉ trong thời gian rất ngắn mà nội lực Thường Luân tăng tiến khủng khiếp như vậy, cứ như vừa lột xác hóa thân.

- Ỷ Lan còn thú vào Thiên Lộc Các không?

- Thường công tử vào thì tôi sẽ vào.

- Được.

Thường Luân cúi xuống hốt lấy một nhúm sỏi rồi mới thong dong tiến về phía Thiên Lộc Các. Thấy Thường Luân bốc sỏi, Ỷ Lan ngạc nhiên hỏi:

- Công tử nhặt những viên sỏi đó để làm gì?

- Để chứng minh cho Ỷ Lan tiểu thư biết Thường Luân là chủ nhân của tòa Thiên Lộc Các.

Mặc dù nghe tiếng chưởng kình vang động bên ngoài nhưng những khách nhân trong tòa Thiên Lộc Các không ai để tâm đến. Bởi họ là những kẻ thường lui đến đây, biết rành giới luật của Thiên Lộc Các nên suy tưởng vừa rồi nhị vị hộ đàn vừa đuổi một kẻ hạ nhân không đáng được bước qua

cánh cổng tam quan.

Khi Thường Luân bước vào gian chính sảnh, tất cả mọi người đồng loạt đứng bật dậy.

Có người nheo mày nhìn Thường Luân rồi chặc lưỡi nói:

- Ấy... Thiên Lộc Các đã bỏ hết giới luật rồi sao mà để cho tên nô bộc của Phong Tình Cổ Thi bước vào đây. Hừ... Ta thật hổ thẹn quá.

Nghe giọng nói kiêu căng và khinh miệt đó, Thường Luân liền bước ngay đến đứng đối mặt với gã đại hán vận gấm y thêu kim tuyến.

- Huynh đài đây là Tùng Lang, tổng tiêu đầu của Giang Đông tiêu cục.

Tùng Lang nhướng mày:

- Ngươi nhận ra ta thế thì sao còn chưa hành đại lễ rồi cút xéo khỏi Thiên Lộc Các.

- Tại hạ nghe tiếng Tùng Lang tổng tiêu đầu từ lâu rồi, và còn nghe người có sức chịu đựng không ai bì kịp. Hôm nay Thường mỗ muốn thỉnh giáo sức chịu đựng của Tùng các hạ.

Thường Luân dứt lời chờ cho Tùng Lang vừa toan mở miệng nói cách không búng chỉ phóng viên sỏi vào miệng gã.

- Cốp.

Tùng Lang trợn mắt thốt lớn:

- Ui cha.

Sau tiếng thốt đó y phun luôn ra ngoài một lúc bốn chiếc răng cửa cùng với viên sỏi.

Thường Luân lắc đầu:

- Tùng Lang tổng tiêu đầu có tiếng nhưng không có miếng. Sức chịu đựng của các hạ kém quá.

Tùng Lang rít lên the thé:

- Cẩu tử, ngươi đáng chết!

Tùng Lang vừa rít vừa dựng song chưởng tống thẳng vào vùng thượng đẳng của Thường Luân. Thế chưởng này của Tùng Lang vận dụng đến mười hai thành công lực, quyết lấy mạng Thường Luân trong chớp mắt để lấy lại sĩ diện.

Chưởng pháp của Tùng Lang vừa thành hình thì đã bị Thường Luân dụng trảo thộp lấy hổ khẩu rồi. Thường Luân bắt hổ khẩu quá dễ dàng, cứ như gã chẳng hề tốn một chút lực đạo nào.

Thường Luân nghiêm mặt:

- Có những kẻ sinh ra trên cõi trần gian này chỉ biết rống đặng làm trò cười cho người khác mà thôi.

Thường Luân vừa nói vừa bóp chịt lấy hổ khẩu của Tùng Lang.

- Rắc... rắc... rắc...

Tùng Lang biến sắc, rú lên thảm thiết. Mặt tổng tiêu đầu Tùng Lang mồ hôi xuất hạn dầm dề.

Lão rống lên như bò rống.

Khi Thường Luân buông hổ khẩu Tung Lang thì gã đã tàn phế hai tay rồi.

Thường Luân mỉm cười nhìn Tùng Lang, nghiêm giọng nói:

- Bây giờ thì ai là kẻ cút xéo khỏi Thiên Lộc Các?

Tùng Lang lắp bắp nói:

- Chính tại hạ phải rời khỏi đây.

Thường Luân gật đầu:

- Tổng tiêu đầu mới nhận ra điều đó hả?

Thường Luân chỉ viên cuội:

- Tổng tiêu đầu hãy cắn viên sỏi đó rồi bò ra.

- Ta... ơ...

Thường Luân cau mày.

Tùng Lang lắc đầu.

Thường Luân hỏi:

- Tùng Lang tổng tiêu đầu không muốn bò?

- Dù sao Tùng mỗ cũng là tổng tiêu đầu của Giang Đông tiêu cục.

Lời vừa dứt trên cửa miệng Tùng Lang thì Thường Luân đã nện thẳng vào Đan Điền Tùng Lang một đạo kình Hải Nộ Cuồng Phong.

- Ầm.

Hứng trọn đạo chưởng kình Hải Nộ Cuồng Phong, thân ảnh Tùng Lang như một cánh diều đứt dây bị lốc dữ dội cuốn ra ngoài Thiên Lộc Các.

- Uỵch.

Tất cả mọi người đều biến sắc hãi hùng bởi không ngờ võ công tên đệ tử của Phong Tình Cổ Thi, phàm chỉ là những kẻ nô bộc cho lão, thế mà Thường Luân hoàn toàn khác với những tên đệ tử trước đây của lão ma.

Cái chết quá khủng khiếp của tổng tiêu đầu Tùng Lang, một hảo hán đã từng thành danh tại sáu tỉnh Giang Đông khiến ai cũng rung động. Tất cả mọi người bất giác hồi hộp, im lặng chỉ biết đứng nhìn Thường Luân.

Thường Luân nhếch mép nói:

- Trong các vị hảo hán anh hùng có mặt ở đây, ai là người đủ bản lĩnh tống tiễn Thường mỗ ra khỏi Thiên Lộc Các.

- Tất cả mọi người đều im lặng.

- Các vị coi thường Thường mỗ nên không muốn trả lời à?

Thường Luân vừa nói vừa đảo mắt nhìn lướt qua một lượt tất cả những người có mặt trong sảnh Thiên Lộc Các. Ánh mắt của y chiếu vào ai, kẻ đó gục mặt.

Thường Luân ngửa mặt cười giòn giã:

- Các vị có mặt tại Thiên Lộc Các này đều là anh hùng hảo hán, nhưng cũng đều là tiểu nhân tham sinh úy tử. Tại hạ rất thông cảm cho các vị, nhưng trên đời này đâu thể có người chỉ có tiếng mà không có miếng.

Thường Luân gằn giọng:

- Ai muốn sống thì hãy ngồi xuống.

Mọi người từ từ ngồi xuống ghế.

Thường Luân gật đầu:

- Các vị đều muốn sống.

Toàn gian chính sảnh im lặng như tờ, thậm chí có người không dám thở mạnh.

Thường Luân bình thản đi đến từng người một. Gã đặt từng viên cuội lên đỉnh đầu mọi người rồi quay lại đứng bên Ỷ Lan:

- Viên cuội trên đầu các vị là thần mạng của Thường mỗ, các vị phải giữ nó như giữ con ngươi của mình.

Thường Luân quay lại Ỷ Lan:

- Ỷ Lan tiểu thư đã chứng kiến?

Ỷ Lan bặm môi.

Thường Luân ôn tồn nói tiếp:

- Chúng ta lên lầu ngắm sơn hà nhé?

Ỷ Lan gật đầu.

Hai người thong dong bước qua những kẻ đang ngồi bất động như pho tượng mà tiến về phía cầu thang dẫn lên gian thượng lầu.

Thường Luân chấp tay sau lưng nhìn ngọn Ngũ Hành xa xa. Y buột miệng nói:

- Đẹp quá.

Thường Luân nhìn lại Ỷ Lan:

- Chúng ta cùng uống rượu với nhau nhé?

- Công tử đang có nhã hứng?

- Rất hứng khởi.

Thường Luân chỉ tay về phía ngọn núi Ngũ Hành:

- Với cảnh đẹp như thế này, sao chúng ta không tận hưởng chứ.

Thường Luân quay lại nhìn Ỷ Lan:

- Nếu so sánh Thường Luân với Tiểu Vĩ, tiểu thư thấy ai mới đáng là vầng nhật quang trong thiên hạ?

Ỷ Lan không ngờ Thường Luân đột ngột hỏi câu đó nên tỏ ra lúng túng. Nàng buột miệng trả lời:

- Bên tám lạng, bên nửa cân.

Thường Luân lắc đầu:

- Không có hai vầng nhật quang trong cõi đời này, Tiểu Vĩ không thể bằng Thường Luân được.

- Ơ... nhưng mà...

Thường Luân mỉm cười:

- Trong tâm tưởng của tiểu thư chỉ có một Tiểu Vĩ mà thôi. Chính lẽ đó khiến cho Thường Luân thất vọng.

Thường Luân bất ngờ nắm tay Ỷ Lan:

- Tại sao trong trái tim của tiểu thư không là Thường Luân?

Ỷ Lan rụt tay lại:

- Thường công tử làm Ỷ Lan sợ.

- Đúng rồi, nàng sợ ta vì Thường Luân chỉ đáng là kẻ nô dịch của Phong Tình Cổ Thi còn Tiểu Vĩ thì là trang hảo hán đại trượng phu.

Thường Luân vừa nói vừa với lấy vò rượu trên kệ. Gã mở nắp rượu tu ừng ực.

Ỷ Lan lắc đầu:

- Công tử đừng uống nữa.

Thường Luân quay lại nhìn nàng:

- Thường Luân muốn uống rượu để quên.

- Ỷ Lan không nghĩ công tử là kẻ nô dịch đâu.

- Nhưng trong tim nàng không có ta.

Thường Luân đặt vò rượu xuống bàn.

- Ỷ Lan hãy nói đi, ta vì nàng hay Tiểu Vĩ vì nàng?

Ỷ Lan bặm môi. Nàng thở ra:

- Đâu ai lý giải được lý lẽ của tình yêu.

Thường Luân lại bưng vò rượu tu ừng ực.

Ỷ Lan giật vò rượu lại.

Nàng nhìn Thường Luân:

- Nếu chúng ta không yêu nhau, sao không là huynh muội của nhau chứ? Ỷ Lan sẽ xem Thường Luân như đại ca của mình.

Thường Luân mỉm cười:

- Ỷ Lan không chê huynh là kẻ bất tài sao?

- Bây giờ huynh đã lột xác. Mà huynh có nhận lời đề nghị của muội không?

- Ý của nàng sao ta không nhận được?

Ỷ Lan hứng khởi bưng cả vò rượu uống một ngụm lớn. Nàng trao vò rượu cho Thường Luân.

Thường Luân mỉm cười:

- Thường Luân cũng đang thích có người em như nàng.

Gã dốc vò rượu tu một ngụm dài rồi đập xuống bàn, cứ như thế Thường Luân và Ỷ Lan đối ẩm với nhau cho đến lúc Ỷ Lan say khướt.

Nàng nói lý nhí:

- Thường đại ca, muội thích quá. Muội có một bí mật này muốn nói với đại ca.

Thường Luân nắm tay nàng:

- Muội có bí mật gì hãy nói đi. Nếu bí mật đó cần đến đại ca, huynh sẽ giúp muội.

Ỷ Lan nhướng mắt nhìn Thường Luân:

- Sự tuyệt tích của vương phụ.

Thường Luân nheo mày:

- Cha muội mất tích một cách bí mật à?

Ỷ Lan gật đầu:

- Muội nghi ngờ sự mất tích của phụ nhân có liên quan đến vương nữ Khắc Thủy Phượng, nên muội mới thân hành vào Trung nguyên tìm cao thủ trợ lực.

- Muội hy vọng vào Tiểu Vĩ.

Ỷ Lan gật đầu:

- Võ công của Khắc Thủy Phượng vô cùng cao siêu, sắc đẹp lại tuyệt trần mà khi nam nhân diện kiến không thể kềm lòng được.

- Muội nghi ngờ sự tuyệt tích của vương phụ có bàn tay của Khắc Thủy Phượng.

- Muội muốn nhờ Tiểu Vĩ truy tìm bí mật đó chớ gì?

Ỷ Lan gật đầu:

- Muội muốn nhờ Tiểu Vĩ.

- Không cần nữa, huynh sẽ giúp muội.

Ỷ Lan nhướng mắt:

- Huynh sẽ giúp muội à?

- Muội đừng quên, chúng ta đã kết nghĩa với nhau.

- Muội mừng lắm.

- Võ công của huynh bây giờ có thể sánh ngang với Ma Thần Cát Giã, Tích Lịch Bang đảo chủ, Nhiếp Thần Quân.

- Muội may mắn gặp được huynh. Chúng ta cùng uống say nhé.

- Huynh đang hứng khởi tột cùng.

- Ngày mai chúng ta sẽ cùng về Đại mạc.

Thường Luân bưng vò rượu, nhưng không vội uống:

- Muội không cần đến Tiểu Vĩ nữa à?

- Có... có đại ca rồi.

Thường Luân mỉm cười, dốc vò rượu uống ừng ực. Y đặt vò rượu xuống bàn.

Chương 35: Những Cổ Quan Tài

YLan tỉnh dậy, đầu nặng như búa bổ, toàn thân ê ẩm, và cảm nhận đầu tiên là sự dập dềnh, lắc lư qua lại. Ỷ Lan bật ngồi dậy, nhận ra mình đang ở trong khoang một cỗ xe song mã. Nằm bên cạnh là Thường Luân:

Y

Ỷ Lan biến sắc, lay vai Thường Luân:

- Đại Ca.

Thường Luân uể oải mở mắt:

- Lan muội.

Ỷ Lan vén rèm nhìn lên ghế xà ích thấy Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ. Hai gã thị tướng đó thờ ơ cầm dây cương.

Ỷ Lan quay lại Thường Luân:

- Đại ca! Muội... muội và đại ca đã làm gì trong khi say rượu?

Thường Luân nheo mày:

- Mình đã làm gì?

- Đại ca không nhớ gì sao?

Ỷ Lan nhìn chằm chằm Thường Luân:

- Đại ca không biết gì sao?

Thường Luân vỗ tay và trán mình:

- Huynh không nhớ nữa.

Ỷ Lan bặm môi, rồi bật khóc. Nàng lắc đầu thổn thức nói:

- Đại ca... Huynh đã... đã hại muội rồi.

Thường Luân tròn mắt:

- Sao? Huynh đã làm gì?

Ỷ Lan nức nở khóc:

- Huynh... không biết thật sao?

Thường Luân cúi đầu ôn tồn nói:

- Huynh hiểu ra rồi.

Thường Luân ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ỷ Lan:

- Lan muội giết huynh đi. Vì rượu mà huynh đã hồ đồ với muội. Huynh có lỗi với muội.

Thường Luân cúi đầu:

- Muội hãy hạ sát huynh đi, Thường Luân đáng chết.

Ỷ Lan ghịt vai Thường Luân, lắc liên tục nói:

- Đại ca, tại sao huynh lại làm như vậy chứ? Sự trong trắng của muội đã bị huynh làm hoen ố rồi.

- Lan muội, huynh có lỗi.

Thường Luân đập đầu vào thành xe:

- Sao đại ca có thể hành sự bỉ ổi như vậy được chứ? Huynh đáng chết, muội hãy giết huynh đi.

Ỷ Lan bật khóc:

- Muội không ngờ.

Thường Luân nắm tay nàng:

- Muội hãy tha thứ cho huynh... Huynh không đối xử tệ với muội đâu.

Thường Luân vừa nói vừa kéo nàng vào người mình:

- Bây giờ Lan muội có hành xử huynh, lấy mạng huynh, huynh cũng đồng ý, nhưng làm vậy có lấy lại được sự trong trắng của muội không?

Thường Luân thở dài:

- Huynh hồ đồ, huynh bỉ ổi, nhưng có thể đó cũng là sự xếp đặt xe duyên của ông trời.

Ỷ Lan ngẩng lên nhìn Thường Luân trong màn nước mắt ràn rụa:

- Đại ca sẽ đối xử với muội như thế nào?

- Tất cả cuộc đời huynh sẽ vì muội.

Thường Luân ôm chặt lấy nàng:

- Huynh sẽ vì muội, có chết huynh cũng chết vì muội.

Ỷ Lan bặm môi nấc khẽ:

- Muội không trách huynh nữa đâu.

- Muội tha thứ cho huynh rồi?

Thường Luân chùi nước mắt đọng trên khóe mắt của nàng.

Ỷ Lan nhìn Thường Luân:

- Huynh không đối xử tệ với muội chứ?

Thường Luân lắc đầu:

- Không. Huynh có được một người nâng khăn sửa túi như muội quả ông trời đã bù đắp cho huynh bao tháng ngày gian khổ.

Ỷ Lan thở dài hỏi Thường Luân:

- Huynh nói có thật lòng không?

- Tất cả những lời huynh nói đều xuất phát từ trái tim của huynh.

Thường Luân vòng tay qua tiếu yêu của nàng:

- Ỷ Lan... Muội tin lời của huynh chứ?

Ỷ Lan nhẹ gật đầu:

- Muội chỉ sợ một ngày nào đó, ngày hôm nay sẽ là nổi uất hận của muội.

Thường Luân lắc đầu:

- Không có ngày đó đâu.

Thường Luân vừa nói vừa đỡ nàng đặt xuống sàn xe.

Ỷ Lan chớp mắt:

- Đại ca!

Ỷ Lan muốn đẩy Thường Luân ra nhưng hắn đã phủ lên người nàng rồi.

Ỷ Lan lắc đầu nhìn thẳng vào mắt Thường Luân, nói:

- Đại ca, chúng ta đã sai lầm một lần rồi, đừng để chuyện đó xảy ra nữa.

Thường Luân ghé miệng vào tai nàng:

- Muội không nghĩ huynh đã là gì của muội à?

- Nhưng chúng ta chưa bái tiền đường, như vậy... như vậy... còn đâu lễ nghi nữa.

Thường Luân nhỏm dậy:

- Huynh... quên muội là bậc cành vàng lá ngọc.

Y mỉm cười vuốt má Ỷ Lan:

- Huynh sẽ vì muội.

Ỷ Lan nhõm người ngồi lên. Nàng bẽn lẽn nói:

- Sự trong trắng của muội đã thuộc về huynh.

Mạc Tả Quân ngồi trên ghế xà ích nói:

- Quận chúa, chúng ta đã đến trấn Hàm Đàm. Có thể nghỉ ngơi ở đây, mai tiếp tục lên đường.

Thường Luân vén rèm, nhìn Mạc Tả Quân nói:

- Được. Hai ngươi đánh xe đến khách điếm.

Mạc Tả Quân kính cẩn nói:

- Thưa vâng.

Xe vào trong thị trấn. Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ như quá quen thuộc với trấn Hàm Đàm nên đánh xe thẳng một nước đến ngôi khách điếm tọa lạc trên một ngọn đồi. Thật ra đó không phải là khách điếm mà chỉ là khu nhà dựng bằng lá và rơm, nằm rải rác quanh ngọn đồi. Ngay cổng vào là gian nhà khá rộng, dùng để tiếp khách vãng lai.

Ỷ Lan và Thượng Luân rời xe để vào trong khách điếm. Hai người vừa qua cổng đi vào ngôi nhà rông. Họ dừng bước ngay bậc thềm tam cấp sững sờ nhìn những cỗ áo quan vàng, đỏ, nâu, đen, xanh, xám và trắng. Trong bảy chiếc áo quan đó đều có những ngọn bạch lạp.

Ỷ Lan quay sang Thường Luân:

- Bảy chiếc quan tài này sao rùng rợn quá.

Thường Luân đảo mắt nhìn quanh:

- Không có ai trong nhà cả, nhưng lại có bảy chiếc áo quan. Chắc chắn nơi đây có cuộc hội ngộ rồi.

- Ai hội ngộ?

- Những chuyện xảy ra ngoài giang hồ khó đoán lắm.

Thường Luân chỉ tay về phía một gian nhà nằm chếch bên hông nhà rông:

- Chúng ta vào đó để xem đêm nay có chuyện gì xảy ra.

Thường Luân quay lại Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ:

- Hai vị ra ngoài đưa xe đi, rồi chờ ta và Quận chúa ở phía đông thị trấn này.

Mạc Tả Quân xá Thường Luân:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Khi Mạc Tả Quân đi rồi, Thường Luân mới cẩn trọng tiến về phía bảy cỗ áo quan sơn màu sắc của những ngọn tiểu kỳ. Gã đảo mắt quan sát qua một lượt, nhận ra cỗ áo quan màu xám ngọn bạch lạp đã được đốt rồi, còn những cỗ áo quan kia thì những ngọn bạch lạp vẫn còn nguyên.

Chính điều đó khiến cho Thường Luân không khỏi thắc mắc, dõi mắt nhìn thật kỹ cỗ áo quan màu xám. Y cảm nhận tử khí từ cỗ áo quan đó tỏa ra rõ mồn một, chính mùi tử khí đó mà Thường Luân đoán chắc trọng cỗ áo quan có xác người.

Y không mở nắp quan mà quay trở lại bên Ỷ Lan:

- Ỷ Lan, chúng ta nên rời khỏi đây.

- Huynh cảm thấy có điều gì không ổn à?

Thường Luân gật đầu:

- Huynh cảm thấy điều gì đó rất bấn ổn. Khung cảnh ở đây huynh cũng không thích.

- Nếu đại ca muốn đi thì mình đi.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Bảy cỗ áo quan kia có ý nghĩa gì vậy?

Thường Luân thở ra:

- Huynh cũng không biết, nhưng có thể đoán chủ nhân của những cỗ áo quan này là một kẻ không tầm thường chút nào. Cảm giác đó huynh nhận ra rất rõ.

- Nếu đại ca cảm nhận như vậy thì muội muốn ở lại đây để biết xem người đó là ai?

Thường Luân cau mày:

- Muội muốn ở lại à?

Ỷ Lan gật đầu.

Thường Luân suy nghĩ:

- Có thể hôm nay là ngày hội của những người giữ tiểu kỳ. Được, chúng ta sẽ ở lại.

Thường Luân và Ỷ Lan vừa dợm bước thì có tiếng y phục giũ ngay bên cạnh họ.

Thường Luân giật mình, quay ngoắt lại, nhận ra người vận bạch y có mũ trùm đầu đã quay lưng về phía gã.

Sự xuất hiện của người vận bạch y khiến Thường Luân không tin vào mắt mình, nhủ thầm:

- Người này là ai mà xuất hiện một cách đột ngột, thân pháp xuất quỷ nhập thần khiến mình không biết y đến từ hướng nào nữa.

Với ý niệm đó, bất giác Thường Luân thối lại một bộ.

Người vận bạch y lên tiếng bằng chất giọng ồm ồm:

- Hai người đại diện cho ai?

Ỷ Lan nheo mày:

- Câu hỏi của ngươi, chúng tôi không hiểu.

- Ta hỏi hai ngươi đại diện cho chủ nhân ngọn tiểu kỳ nào?

Thường Luân lắc đầu:

- Chúng tôi không đại diện cho ai cả, mà chỉ tình cờ quá vãng vào đây thôi.

- Chỉ tình cờ?

Thường Luân nói:

- Đúng như vậy!

- Nếu hai ngươi chỉ tình cờ quá vãng thì hãy ở lại đây giúp bản nhân tẩm liệm người chết.

Ỷ Lan lắc đầu:

- Ỷ Lan không quen làm chuyện đó.

Thường Luân vội thộp lấy hổ khẩu nàng.

Y nghiêm giọng nói với người vận bạch y:

- Lan muội không quen làm chuyện đó, nhưng tại hạ sẵn sàng giúp người.

- Thế thì tốt!

Người vận bạch y chỉ về gian tiểu xá:

- Hai người vào trong đó.

Thường Luân ôm quyền xá người vận bạch y:

- Tại hạ kiếu từ!

Người vận bạch y không quay đầu lại, mà gật đầu nói:

- Hai người đi đi.

Thường Luân và Ỷ Lan lùi lại khỏi gian nhà rộng. Hai người tiến thẳng về phía gian tiểu xá. Vừa

đi Ỷ Lan vừa hỏi:

- Đại ca nhận định người đó như thế nào?

- Huynh cảm nhận y là một kẻ cực kỳ lợi hại, mà trong giang hồ khó có người đối phó lại.

Hai người vào trong gian tiểu xá, mở hé cửa nhìn ra gian nhà rông quan sát xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Đối với Thường Luân và Ỷ Lan, thời gian trôi qua thật nặng nề và chậm chạp, trong khi người vận bạch y vẫn chấp tay sau lưng đứng nhìn bảy cỗ áo quan.

Vầng nhật quang vừa xụp xuống thì từ ngoài cổng ba bóng người lướt vào, khinh thân phiêu diêu như nước chảy mây trôi. Ba người đó dừng chân ngay trước bậc tam cấp dẫn lên gian nhà rông. Họ chính là Ma Thần Cát Giã, vợ chồng Tích Lịch Bang.

Ma Thần Cát Giã và Tích Lịch Bang cùng Lâm Diệp Tuyền nhìn người vận bạch y không chớp mắt.

Người vận bạch y nói:

- Các ngươi đã đến thì hãy vào đi!

Ba người nghe giọng nói của người đó như nghe ban phát mệnh lệnh, từ từ bước vào gian nhà rông.

Người vận bạch y quay lại đối mặt với Ma Thần Cát Giã:

- Ngươi nhận ra ta chứ?

Chiếc mũ trùm đầu được người vận bạch y từ từ kéo xuống. Khi chân diện mục của người vận bạch y lộ ra trước những ánh mắt đang háo hức thì Ma Thần Cát Giã sụp quỳ xuống:

- Thuộc hạ không biết, chủ nhân thứ tội!

Tích Lịch Bang lưỡng lự một lúc rồi cũng theo Ma Thần Cát Giã quỳ sụp xuống. Hành động của Tích Lịch Bang khiến Lâm Diệp Tuyền ngỡ ngàng, nhưng cuối cùng cũng theo Tích Lịch Bang quỳ xuống.

Tích Lịch Bang vừa hành đại lễ vừa nói:

- Thuộc hạ bái kiến chủ nhân!

Tất cả mọi cảnh đó đều đập vào mắt Thường Luân và Ỷ Lan, nhưng Thường Luân cũng chẳng thể nhận diện ra người vận bạch y là ai. Tuy nhiên xem ra sự thành khẩn, sùng kính của Ma Thần Cát Giã và Tích Lịch Bang cùng Lâm Diệp Tuyền thì người vận bạch y phải có thân thế rất lớn trong giang hồ.

Thường Luân quay sang Ỷ Lan:

- Một người được Ma Thần Cát Giã và Tích Lịch Bang sùng kính như thế thì y là ai?

Ỷ Lan lắc đầu:

- Từ nhỏ đến lớn Ỷ Lan sống ở ngoài Đại Mạc đâu thể biết được các nhân vật trong giang hồ Trung Nguyên.

Thường Luân thở dài một tiếng:

- Đại ca nghĩ rằng Phong Tình sư phụ cũng chỉ đáng là thuộc hạ của người này thôi.

Nếu đúng như sự suy đoán của huynh thì chúng ta nên rời khỏi đây.

- Huynh không muốn ở lại để xem chuyện gì xảy ra à?

Thường Luân nhìn Ỷ Lan:

- Đại ca sợ những người này sẽ mang phiền lụy đến cho muội. Chúng ta nên tránh né thì hay hơn.

- Nếu muội và đại ca bỏ đi sợ rằng người vận bạch y sẽ nghĩ xấu về chúng ta.

Thường Luân thở dài:

- Chúng ta rời khỏi đây rồi, y có nghĩ xấu cũng đã muộn.

Thường Luân giật tay Ỷ Lan:

- Muội hay nghe lời huynh, những người ở đây đều là những kẻ không tốt.

Ỷ Lan lưỡng lự.

Thường Luân giật tay nàng:

- Chúng ta theo cửa sau mà rời khỏi chỗ này.

- Chúng ta đi!

Thường Luân vừa quay bước thì nghe Ỷ Lan thốt:

- Ý... sao họ lại đến đây?

Thường Luân cau mày quay ngoắt lại nhìn về phía gian nhà rông.

Thường Luân nhăn mặt, hừ nhạt một tiếng:

- Lỗ Trình, Tiểu Vĩ. Hai ngươi cũng đến đây nữa à?

Thường Luân liếc mắt nhìn trộm Ỷ Lan. Gã thấy nàng nhìn không chớp mắt về hướng gian nhà rông. Thường Luân gọi khẽ:

- Lan muội.

Ỷ Lan giật mình.

Thường Luân mỉm cười:

- Nàng vẫn còn giữ ý niệm huynh dẫn độ Tiểu Vĩ về cho nàng chứ?

Ỷ Lan lắc đầu:

- Muội không còn giữ ý đó nữa.

- Thế thì chúng ta đi!

- Đại ca, mình ở lại đây xem họ là những người nào.

Thường Luân gật đầu:

- Nếu ý muội muốn vậy.

- Hành tung của những người này thật là kỳ bí, muội muốn biết họ là ai và đang có âm mưu gì.

- Muội tò mò thì huynh cũng tò mò.

Chương 36: Thất Kỳ Ngọc Long

Tích Lịch Bang và Lâm Diệp Tuyền cùng Ma Thần Cát Giã thấy Tiểu Vĩ và Lỗ Trình xuất hiện, liền đứng bật dậy. Tiểu Vĩ và Lỗ Trình đứng đối diện với người vận bạch y.

T

Lỗ Trình gằn từng tiếng nói với người vận bạch y:

- Chính ngươi đã phá ngôi cổ tự Long Thiền.

Người vận bạch y gật đầu:

- Đúng vậy.

- Vậy sư phụ của tiểu tăng đâu?

Người vận bạch y nhếch mép, chỉ tay về cỗ áo quan màu xám:

- Du Tăng đang nằm trong cỗ quan tài đó.

Lỗ Trình biến sắc, sắc diện tái nhợt hỏi lại người vận bạch y:

- Tại sao sư phụ của tiểu tăng lại nằm trong cỗ áo quan đó chứ?

- Bởi một lẽ đơn giản, sư phụ của ngươi đã chết.

- Chính ngươi đã ra tay giết sư phụ của tiểu tăng?

Người vận bạch y thản nhiên gật đầu.

Lỗ Trình hỏi:

- Tại sao lại giết sư phụ của tiểu tăng chứ?

- Chuyện đó tiểu hòa thượng không cần thiết phải biết tới.

Lỗ Trình thở gấp, hai cánh mũi phập phồng tưởng như có khí nỏng phả ra cuồn cuộn.

Tiểu Vĩ ôn tồn hỏi:

- Người vì ngọn tiểu kỳ u linh mà giết Du Tăng đại sư?

- Của người phải trả lại cho người.

- Người nói gì chính Tiểu Vĩ này cũng không hiểu.

- Các người là kẻ hậu sinh, không cần thiết phải hiểu.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Người lầm rồi. Nếu người không phải là chủ nhân Quỷ môn thì Tiểu Vĩ không phải là Tiểu Vĩ.

- Người nhận ra ta?

- Tiểu Vĩ nhận ra người khi bước chân vào khu cư trú của Bát Thiên Vương.

Tiểu Vĩ lạnh lùng đổi giọng:

- Bát Thiên Vương cũng chính do tay ngươi hạ thủ?

Người vận bạch y lại gật đầu:

- Đúng vậy. Bát Thiên Vương đã đến lúc phải chết.

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không ai có thời khắc phải chết cả.

- Nói hay lắm, nhưng chính cả ngươi cũng đang bước dần đến khoảng khắc phải chết.

Lỗ Trình rít lên lồng lộng:

- Tiểu tăng phải chết hay chính ngươi phải đền mạng cho tiểu tăng?

Lỗ Trình vừa rít vừa trổ Di Hình Cước Pháp, thân pháp nhập nhoạng có bóng mà không có hính áp thẳng đến chủ nhân Quỷ môn. Vừa trổ Di Hình Cước Pháp, vừa vận dụng tất cả nội lực, Lỗ Trình đánh ra thế chưởng xuyên tâm chưởng, một tuyệt thức chưởng pháp của Phật gia, tập kích trực diện chủ nhân Quỷ môn.

Trong lúc phẫn nỗ tột cùng, thế công của Lỗ Trình xuất ra với tất cả nội lực di sơn đảo hải, nên chưởng thế xuyên tâm đâu phải tầm thường, thế mà xem ra chủ nhân Quỷ môn chẳng thèm màng tới.

Y vẫn chắp tay sau lưng mặc nhiên để ngọn chưởng phẫn nộ của tiểu hòa thượng tập kích thẳng vào mình.

- Ầm...

Như có tiếng sấm động trong gian nhà rông. Tiểu Vĩ nghĩ rằng dù chủ nhân Quỷ môn có tuyệt kỹ như thế nào mà hứng trọn chưởng kình của Lỗ Trình thì dù không bị thương ắt cũng phải thối bộ.

Nhưng tất cả đều ngược lại với ý niệm của Tiểu Vĩ, sau tiếng sấm động dữ dội đó thì chủ nhân Quỷ môn vẫn đứng vững chẳng hề nhích động, thần thái vẫn uy nghi vô cùng, thậm chí hai tay vẫn chắp sau lưng một cách nhàn tản, ngay đến bộ trang y vẫn thẳng nếp.

Trong khi đó Lỗ Trình lại bị bức về sau bốn bộ, thân ảnh lắc đảo liên tục.

Tiểu Vĩ tròn mắt ngạc nhiên vô cùng. Đây quả là một kỳ tích mà nằm mơ Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình cũng không sao tin được.

Lỗ Trình thần sắc tái mét nhưng vẫn gầm lên:

- Hôm nay tiểu tăng có chết cũng phải trả món nợ này với ngươi.

Chủ nhân Quỷ môn lắc đầu:

- Ngươi đừng hấp tấp, bản nhân cho ngươi sống thêm ba ngày nữa thì hãy tận hưởng khoảng khắc còn lại đi.

Lỗ Trình nghiến răng ken két.

Tiểu Vĩ nhìn qua Lỗ Trình truyền âm nhập mật nói:

- Lỗ hòa thượng, bình tâm lại đi. Một chưởng vừa rồi người thừa biết tình thế như thế nào rồi.

Người vận bạch y quay lại Tiểu Vĩ. Y vẫn chắp tay sau lưng một cách bình thản:

- Tiểu Vĩ, ngươi còn chờ gì nữa mà chưa dâng nạp cho bản nhân ngọn Trủy Thủ Vô Tình?

Tiểu Vĩ cau mày hỏi lại chủ nhân Quỷ môn:

- Sao ngươi biết Tiểu Vĩ giữ ngọn Trủy Thủ Vô Tình?

Y chỉ hơi nhếch mép:

- Bát Thiên Vương không giữ ngọn Trủy Thủ Vô Tình đó thì nhất định nó đã thuộc về ngươi.

- Đúng, tại hạ đang giữ nó. Nhưng ngọn Trủy Thủ Vô Tình do một người khác giao lại cho tại hạ, nên nó không phải là vật của Quỷ môn.

Chủ nhân Quỷ môn lắc đầu:

- Tất cả đều thuộc về Quỷ môn.

- Ngay cả những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long cũng thuộc về Quỷ môn sao?

- Không sai!

- Tại hạ nghe truyền khẩu, Thất Kỳ Ngọc Long khi xuất hiện trên giang hồ đã đối địch với Quỷ môn kia mà. Khi Quỷ môn tuyệt tích thì người cũng tuyệt tích theo, tại hạ không tin những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long là của Quỷ môn.

- Ngươi biết nhiều lắm đó, nhưng có một điều ngươi không biết.

- Điều mà tại hạ không biết, chủ nhân của Quỷ môn có thể nói cho tại hạ biết được không?

- Ngươi hãy đi tìm Bát Thiên Vương mà hỏi. Còn bây giờ bản nhân chỉ có thể cho ngươi biết:

bản nhân chính là Thất Kỳ Ngọc Long.

Tiểu Vĩ nheo mày:

- Thất Kỳ Ngọc Long, tại hạ có nghe lầm không? Thất Kỳ Ngọc Long giờ trở thành chủ nhân của Quỷ môn?

Thất Kỳ Ngọc Long ngửa mặt bật lên tràng tiếu ngạo lanh lảnh. Tiếng cười của y biểu lộ trạng thái vừa căm phẫn vừa chua xót.

Y cắt đứt tràng tiếu ngạo lạnh lẽo đó, nói gằn từng tiếng:

- Cả giang hồ đều không ngờ thì sao Vũ Văn Tiểu Vĩ có thể ngờ được. Quỷ môn đã trở lại với bảy ngọn kỳ và ngọn đao vô tình.

Thất Kỳ Ngọc Long nhếch mép:

- Lỗ Trình tiểu tăng có kỳ hạn ba ngày được sống, nhưng ngươi thì không.

- Tại hạ không nghĩ mình có thời khắc phải chết đâu.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Thường Luân từ trong gian tiểu xá lướt ra. Y vừa trụ thân vừa chỉ Tiểu Vĩ nói:

- Đại lão nhân, gã Tiểu Vĩ đang giữ ngọn tiểu hắc kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày:

- Ngươi cũng giữ ngọn tiểu hắc kỳ à?

- Ta không phủ nhận.

- Thế thì tốt lắm, ngươi thay mặt cho Đại Đầu Quỷ đến đây dự hội kỳ?

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Không thay mặt cho ai cả.

- Thế sao ngươi lại có hắc tiểu kỳ.

Tiểu Vĩ mỉm cười hướng về phía Thường Luân:

- Vị công tử này biết khá rành rẽ, nếu như Thất Kỳ tiền bối muốn biết thì hãy hỏi y.

Thường Luân nhìn Tiểu Vĩ rồi quay lại Thất Kỳ Ngọc Long:

- Vãn bối là Thường Luân, đại đồ đệ của Phong Tình Cổ Thi. Vãn bối sẽ thay tiền bối lấy lại những tín vật của Quỷ môn.

Thất Kỳ Ngọc Long sa sầm nét mặt:

- Lại thêm một điều ngạc nhiên đến với ta nữa. Nếu như ngươi có thể lấy lại những tín vật của Quỷ môn thì hãy hành động đi.

- Lão tiền bối cho phép!

Thất Kỳ Ngọc Long vừa gật đầu thì Thường Luân quay ngoắt lại Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ, Thường mỗ chờ đợi cái ngày này lâu lắm rồi.

Thường Luân vừa nói vừa áp sát đến Tiểu Vĩ, song thủ xoay tròn phát tác tuyệt kỹ Hải Nộ Cuồng Phong tập kích trực diện.

Tiểu Vĩ không hề tránh né thế công của đối phương, mà xoạc chân dựng song thủ thi triển tuyệt thức Thiên Ma Chỉ đón thẳng lấy hai đạo xoáy kình vũ liệt của Thường Luân.

Tiểu Vĩ vừa hứng kình của đối phương vừa nói:

- Bản lĩnh võ công của người không phải bằng cái miệng.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Tiểu Vĩ thì chưởng và chỉ đã chạm nhau.

- Ầm...

Đầu óc của Tiểu Vĩ tối sầm lại bởi áp lực khủng khiếp của chưởng thế do Thường Luân thi triển. Tiểu Vĩ bất giác lùi lại ba bộ, trong khi đối phương không tỏ lộ chút chấn động nào.

Tiểu Vĩ thì không khỏi ngạc nhiên, vì không ngờ chỉ trong một thời gian rất ngắn mà Thường Luân như lột xác biến thành Phong Tình Cổ Thi thì đúng hơn.

Thường Luân mỉm cười rồi nói:

- Vũ Văn công tử nói đúng, bản lĩnh võ công không thể nói bằng miệng.

Y vừa nói vừa vận dụng tiếp tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong nhắm Tiểu Vĩ tập kích.

Đối phó với một chưởng đầu tiên của Thường Luân, Tiểu Vĩ đã nhận ra võ công của đối phương giờ chẳng còn xoàng xĩnh nữa, mà có thể sánh ngang với Phong Tình Cổ Thi nên không dám coi thường nữa mà dụng đến mười hai thành công lực thi triển Thiên Ma Chỉ đỡ lấy sóng kình Hải Nộ Cuồng Phong.

- Ầm.

Một lần nữa Tiểu Vĩ thối lùi ba bộ, trong khi Thường Luân không hề tỏ ra giảm sút uy lực.

Thường Luân đắc chí nói:

- Tiểu Vĩ, giờ thì thời khắc chết của ngươi đã đến.

Thường Luân vưà nói vừa quát lớn:

- Nằm xuống!

Lần này Thường Luân như con mãnh sư với chưởng thế ủy mị, huyền hoặc và khốc liệt nhập thẳng vào Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thế công của Thường Luân khiến cho Lỗ Trình chột dạ, lo lắng cho Tiểu Vĩ. Tiểu hòa thượng toan động thân lướt vào trận hỗ trợ cho Tiểu Vĩ thì Ma Thần Cát Giã lạng bộ đến đứng đối mặt với Lỗ Trình.

Lão ma gằn giọng nói:

- Chủ nhân không muốn ngươi xen vào. Thời hạn của ngươi có được ba ngày sống.

Lỗ Trình quắc mắt:

- Dù tiểu hòa thượng có mọc râu đi nữa cũng không cần đến thời hạn của các người.

Lỗ Trình vừa nói vừa dụng Di Hình Cước Pháp, lòn qua Ma Thần Cát Giã khiến lão ma không khỏi lúng túng.

Cùng lúc đó thì chưởng thế của Thường Luân đã chụp xuống Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Ầm...

Cát đá tung bay mù mịt, nhưng Tiểu Vĩ đã dụng đến thoát bộ hành vân lách tránh trong đường tơ kẽ tóc thế chưởng công của Thường Luân.

Tiểu Vĩ vừa tránh được thế công của đối phương thì nghe tiếng y phục giũ ngay sau lưng mình. Tiểu Vĩ giật mình, toan hoành bộ dụng Thiên Ma Chỉ đánh ngược về sau thì lại nghe tiếng Thường Luân thốt lớn:

- Úi cha.

Cùng với tiếng thốt đó, Thường Luân bị hất tung qua đầu Tiểu Vĩ, rơi uỵch xuống thềm nhà rông.

Thường Luân đứng dậy:

- Ngươi là ai?

Ma Thần Cát Giã thì sững sờ nhìn Quân Đạt. Lão buột miệng nói:

- Hàn Quân Đạt.

Ma Thần Cát Giã quay lại Thất Kỳ Ngọc Long:

- Chủ nhân, hắn là chủ nhân của ngọn tiểu hắc kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày bước đến ba bộ:

- Ngươi là chủ nhân tiểu hắc kỳ?

Quân Đạt gật đầu:

- Vãn bối là chủ nhân tiểu hắc kỳ, được lệnh của sư tôn đến đây hội kỳ.

oo Trở lại thời gian trước đây của Quân Đạt, sau khi lên khỏi tuyệt vực bằng sợi dây leo do bạch hạc thả xuống liền trở về Dương Châu ngay. Chàng đã gặp lại sư tôn và được di lệnh đến hội kỳ, vô tình đến đúng vào lúc Thường Luân đang giao tranh với Tiểu Vĩ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt:

- Đại Đầu Quỷ không đến mà lại sai một tiểu tử như ngươi đến đây à? Vậy ngươi có mang theo ngọn tiểu hắc kỳ không?

Quân Đạt nhìn qua Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh còn giữ ngọn tiểu hắc kỳ của tại hạ?

Tiểu Vĩ gật đầu:

- Vô tình Tiểu Vĩ lấy được ngọn tiểu hắc kỳ, giờ trao lại cho chủ nhân của nó.

Quân Đạt ôm quyền xá Tiểu Vĩ:

- Đa tạ Vũ Văn huynh đã có lòng!

Tiểu Vĩ thở dài một tiếng:

- Nhưng trước khi tại hạ trả lại cho Hàn huynh ngọn tiểu hắc kỳ thì xin hỏi vụ thảm sát ở Thiên Vân Trang có phải do Hàn huynh là hung thủ?

- Quân Đạt ra ngoài giang hồ nhưng tay chưa hề nhúng máu.

Tiểu Vĩ nhìn Quân Đạt mà cảm nhận giọng nói của Quân Đạt rất thật. Lời vừa rồi xuất phát từ tấm lòng chân thành.

- Tiểu Vĩ tin vào lời Hàn huynh.

Tiểu Vĩ vừa nói vừa lấy ngọn tiểu hắc kỳ trong tay áo trao qua tay Quân Đạt.

Vừa trao tiểu kỳ, Tiểu Vĩ vừa nói:

- Ngọn tiểu hắc kỳ này của huynh, do vô tình nên lão Lục Chỉ Thần Thâu đã lấy nó, huynh đừng để tâm.

- Nếu tiểu hắc kỳ không liên quan đến lần hội kỳ này thì Quân Đạt xin tặng cho Vũ Văn huynh.

Quân Đạt quay lại Thất Kỳ Ngọc Long, nghiêm giọng nói.

- Vãn bối mang tiểu hắc kỳ đến hội kỳ với tiền bối.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt từ đầu đến chân. Lão nghiêm giọng nói:

- Đại Đầu Quỷ di lệnh cho tiểu tử đến hội kỳ?

- Quân Đạt đã nói, tiền bối không tin sao?

- Ta tin. Đã có tiểu hắc kỳ trong tay, ngươi phải biết làm gì rồi chứ?

- Vãn bối biết.

Quân Đạt bình nhiên bước lên gian nhà rông, ghim ngọn tiểu kỳ vào chiếc quan tài màu đen, rồi đánh đã lửa thắp ngọn bạch lạp.

Khi ngọn bạch lạp bừng sáng, chàng mới quay trở ra.

Quân Đạt đứng đối diện với Thất Kỳ Ngọc Long. Hai người đối nhãn nhau. Ánh mắt của họ không chớp. Nhìn Thất Kỳ Ngọc Long và Quân Đạt tưởng như họ đang nói chuyện với nhau mà không cần phát thành lời, mà chỉ nói với nhau bằng tâm, bằng mắt.

Thất Kỳ Ngọc Long rít một luồng dưỡng khí thật sâu, trầm giọng hỏi Quân Đạt:

- Trước khi ngươi đến đây, Đại Đầu Quỷ đã nói gì với ngươi?

Quân Đạt ôn nhu đáp:

- Nhận một chưởng, hỏi một câu.

Nghe Quân Đạt trả lời Thất Kỳ Ngọc Long, Tiểu Vĩ giật thót mình.

Tiểu Vĩ nghĩ thầm:

- " Sao lại như vậy được chứ? Nếu như Hàn Quân Đạt nhận một chưởng của Thất Kỳ Ngọc Long thì chết rồi, còn hỏi gì được nữa".

Trong lúc đó Thất Kỳ Ngọc Long lại gật đầu:

- Đại Đầu Quỷ vẫn tin vào cá tính của ta.

Thất Kỳ Ngọc Long chỉ vào cánh cổng tam quan:

- Ngươi thấy cánh cổng kia không?

Quân Đạt gật đầu:

- Thấy.

Lời chàng vừa dứt thì Thất Kỳ Ngọc Long đã phát chưởng kình đánh về phía cánh cổng.

Lão phát kình mà chỉ như người ta phủi tay giũ áo.

Mặc dù động tác rất nhàn hạ, nhưng cả không gian của khu khách điếm như có những âm thanh rì rì cất lên, rồi cánh cổng đột nhiên đổ xuống ầm ầm. Khoảng cách từ gian nhà rông đến cánh cổng tam quan không dưới mười trượng thế mà chưởng khí của Thất Kỳ Ngọc Long vẫn phá nát, biến cánh cổng thành một đống gạch vụn.

Sau khi phát chưởng thị uy, Thất Kỳ Ngọc Long mới quay lại Quân Đạt:

- Một chưởng của bản nhân có thể san bằng mọi vật, ngươi có thể chịu được một chưởng không?

Tiểu Vĩ, Lỗ Trình ngỡ đâu Quân Đạt đã chứng kiến nội công siêu quần đoạt phách của Thất Kỳ Ngọc Long rồi ắt sẽ đổi ý. Ý niệm đó còn đọng trong đầu hai người thì đã nghe Quân Đạt khảng khái nói:

- Điều vãn bối muốn biết quan trọng hơn sinh mạng của vãn bối. Nếu như Quân Đạt lấy đủ bảy ngọn tiểu kỳ thì không nhận một chưởng này, nhưng nếu Quân Đạt bất tài, không kịp thu những ngọn tiểu kỳ nên phải nhận một chưởng.

- Ngươi rất khảng khái. Vậy thì ngươi đã có sự chuẩn bị rồi chứ?

- Vãn bối đã chuẩn bị rồi.

- Bản nhân hy vọng ngươi sẽ chịu được một chưởng của bản nhân.

Quân Đạt thở hắt ra một tiếng.

Tiểu Vĩ nghiêm mặt nói với Quân Đạt:

- Hàn huynh tự đi tìm cái chết à?

Quân Đạt lắc đầu:

- Cái điều Quân Đạt cần biết thì chỉ có hội kỳ mới biết được, nhưng hội kỳ không được thì có chết cũng đáng lắm rồi.

Thất Kỳ Ngọc Long lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi bỏ ý niệm cần biết điều bí mật đó đi, ngươi sẽ khỏi phải nhận một chưởng của ta.

Quân Đạt lắc đầu:

- Không. Vãn bối cần biết.

- Ngươi vẫn giữ ý niệm đó cương cường hay có thể thay đổi?

- Vãn bối không hề có ý niệm thay đổi.

- Thế thì không còn gì để nói. Ngươi chuẩn bị đi.

Quân Đạt nghiệm mặt, sau khi rít một luồng dưỡng khí vận động chân ngươn phát huy linh khí Liên Hoa Băng.

Toàn thân chàng nhanh chóng có một màn sương khí bảo bọc rồi hướng mắt về phía Thất Kỳ Ngọc Long.

- Thỉnh tiền bối.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt không chớp mắt. Lão khẽ nói:

- Số phận đã như vậy rồi.

Quân Đạt vừa nói vừa phát huy công lực vào đôi bản thủ. Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình đều căng mắt, lo âu cho Quân Đạt.

Thất Kỳ Ngọc Long từ từ dựng song thủ đến lúc sắp phát kình thì bất ngờ có một bóng người lướt vụt qua gian nhà rông đoạt luôn hai ngọn tiểu hắc kỳ và u linh kỳ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhanh hơn chớp mắt, dụng luôn Di Hình Cước Pháp thoạt một cái chặn ngang đường người đó. Lão vừa chặn ngang đường người kia phát công vừa nói:

- Ngươi là ai?

Chương 37: Bí Mật Bảy Ngọc Tiểu Kỳ

Chưởng pháp mà Thất Kỳ Ngọc Long phát tác là tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn.

C

Nếu ngọn Chỉ Điện Di Sơn do Ma Thần Cát Giã thi thố chỉ có sức mạnh khai sơn phá đỉnh, nhưng ngọn chỉ kình do chính Thất Kỳ Ngọc Long thi triển lại có ảnh sắc vàng rực. Ngọn chỉ đó như ánh cầu vồng tỏa sắc vàng nhắm thượng đẳng đối phương tập kích.

Sự kỳ ảo đó khiến Tiểu Vĩ, Quân Đạt lẫn Lỗ Trình đều ngỡ ngọn chỉ công của Thất Kỳ Ngọc Long là tia sét trời quất thẳng đến người vừa đoạt kỳ. Chính ý niệm đó nên ba người cùng liên tưởng người kia thế nào cũng bị chỉ pháp chẻ ra làm hai.

Chỉ pháp của Thất Kỳ Ngọc Long còn cách người đó độ một gang tay thì y đã dụng một thuật khinh thân kỳ tuyệt, đạp trên sắc chỉ mà thoát ra khỏi vùng công phá của chỉ pháp.

Ngọn chỉ đánh hụt đối phương, đánh luôn vào những bậc tam cấp bằng đá.

- Chát... xèo...

Phiến đã làm bậc tam cấp bốc khói, chứng tỏ nó đã bị ngọn chỉ điện sơn đốt cháy.

Thấy hiện tượng đó ai cũng phải giật mình.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày, buột miệng nói:

- Bát Quái Mê Tông Bộ.

Trong khi Thất Kỳ Ngọc Long nhân ra khinh pháp của người đoạt kỳ thì người đó đã trụ thân quát lớn:

- Dừng tay!

Giọng nói của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt giật thót mình. Chàng nhìn nàng không chớp mắt.

Thất Kỳ Ngọc Long đối mặt với Tuyết Trâm. Y nhếch mép rồi gật đầu nói:

- Bát Quái Mê Tông Bộ của nha đầu khá lắm đó. Nếu không ngươi mất mạng rồi.

Thất Kỳ Ngọc Long nhún vai:

- Sao Lục Thái Mẫu không đến mà để cho một nha đầu hậu sinh đến phó hội?

Tuyết Trâm nghiêm mặt nói:

- Đó là chuyện của Tiên Cung không liên quan đến lần hội kỳ này.

- Không liên quan đến là sao?

Tuyết Trâm dấn đến một bộ. Nàng khẽ khoát tay, những ngọn tiểu kỳ vừa đoạt được cùng với năm ngọn tiểu kỳ khác nhập lại đủ một bộ bảy ngọn tiểu kỳ phầm phập lao xuống cắm trước mặt Thất Kỳ Ngọc Long.

Nàng nhìn Thất Kỳ Ngọc Long nói:

- Tiền bối có xem Tuyết Trâm này là người hội được thất kỳ không?

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày, ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu:

- Bảy ngọn tiểu kỳ này từ tay ngươi thoát ra, đúng nha đầu là người duy nhất hội tụ được Thất Kỳ Đoạt Mạng.

- Tiểu nữ nghe nói, bất cứ ai hội tụ được Thất Kỳ Đoạt Mạng thì được một cơ hội thỉnh cầu chủ nhân Thất Kỳ Đoạt Mạng?

Thất Kỳ Ngọc Long sa sầm mặt:

- Nha đầu biết cả điều đó nữa à?

- Nếu không biết thì Tuyết Trâm không liều lĩnh đến đây đoạt hai ngọn tiểu kỳ còn lại.

Thất Kỳ Ngọc Long liếc mắt nhìn qua Quân Đạt rồi quay lại Tuyết Trâm:

- Ta e điều nha đầu muốn thỉnh cầu đối với ta rất khó nói.

- Vậy thì Tuyết Trâm hội kỳ thật là vô ích. Nếu như vừa rồi Tuyết Trâm không tránh được tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn của tiền bối thì sao? Tuyết Trâm mất mạng vì một lời thề bội tín xảo ngôn.

Thất Kỳ Ngọc Long nạt lớn:

- Im mồm. Ngay cả Đại Bi thiền sư, phương trượng Thiếu Lâm cũng không dám nói với bản nhân

những lời đó.

Tuyết Trâm mỉm cười:

- Đại Bi thiền sư không dám nói, bởi vì người chưa từng nghe tiền bối nói câu vừa rồi.

- Nha đầu đã nói như vậy, được, cơ hội đó ngươi đang có, hãy nói ra đi!

Tuyết Trâm thở ra.

Nàng lạng người đến bên Quân Đạt.

Quân Đạt nhìn nàng:

- Trâm muội.

- Đừng gọi Tuyết Trâm là muội nữa.

Nàng nghiêm khắc nhìn Quân Đạt:

- Cái điều Quân Đạt muốn biết là gì?

- Muội tính hỏi ta để làm gì?

- Hãy nói cho Tuyết Trâm biết Quân Đạt muốn hỏi điều gì?

Quân Đạt bặm môi suy nghĩ rồi nói với nàng:

- Sư phụ nói, hội nhập được Thất Kỳ Đoạt Mạng tất sẽ biết được bí mật của thất kỳ.

Và bí mật đó sẽ tìm ra thân thế Quân Đạt. Nhưng khi Quân Đạt biết được rồi sợ rằng sống sẽ không thấy mặt trời, chết không chốn chôn thây, ngược lại, Quân Đạt không rơi vào cảnh sống không thấy mặt trời, chết không chốn chôn thây thì giang hồ Trung Nguyên sẽ có màn máu chảy thành sông, thây chất thành núi.

- Lạ như vậy à?

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm nhướng mắt nhìn chàng:

- Thế Quân Đạt có giữ ý niệm muốn biết không?

- Điều đó lúc nào cũng thôi thúc trong tâm tưởng Quân Đạt.

- Sông có nguồn, cây có cội, người phải có tông. Cái gì phải đến sẽ đến, cái gì không phải đến sẽ không bao giờ đến. Tìm về cội rễ là điều nên làm.

Tuyết Trâm nói xong, quay ngoắt lại Thất Kỳ Ngọc Long:

- Tiền bối sẵn sàng thực hiện điều Tuyết Trâm yêu cầu chứ?

- Ta không muốn là kẻ bội tín.

- Thế thì Tuyết Trâm nói ra điều thỉnh cầu đó đây. Cái điều mà Tuyết Trâm thỉnh cầu cũng chính là tâm niệm của Hàn Quân Đạt.

Đôi chân mày của Thất Kỳ Ngọc Long cau hẳn lại. Vẻ mặt lão hiện lên những nếp nhăn chứng tỏ lão đang suy nghĩ tột cùng.

Thất Kỳ Ngọc Long hỏi ngược lại Tuyết Trâm:

- Nha đầu, sao ngươi không đề nghị ta truyền thụ công lực và các tuyệt chiêu võ công cho ngươi, hay đề nghị ta giúp Tiên Cung của Lục Thái Mẫu độc bá giang hồ?

- Những điều mà tiền bối gợi ý, rất tiếc tiểu nữ lại không màng đến.

- Thế ngươi không sợ khi bản nhân nói ra điều Quân Đạt muốn biết rồi chính tay ta sẽ kết liễu mạng sống của gã và ngươi à?

- Nghe một lời, chùn một bước thì đâu thể đứng trong trời đất.

Thất Kỳ Ngọc Long thở dài một tiếng. Lão quay lưng chắp tay đi thẳng vào gian nhà rông. Vừa vào trong gian nhà rông, Thất Kỳ Ngọc Long khẽ rũ ống tay áo bạch y. Một hấp lực cuồn cuộn thoát ra gom hết bảy ngọn tiểu kỳ vào tay lão.

Thất Kỳ Ngọc Long ghim những ngọn tiểu kỳ đó lên từng cỗ quan tài.

Thấy hành động kỳ lạ của Thất Kỳ Ngọc Long, Quân Đạt và Tuyết Trâm nhìn lão không chớp mắt.

Lão quay lại đối mặt với Tuyết Trâm:

- Nha đầu và Quân Đạt vào trong này đi.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm. Hai người cùng bước vào gian nhà rông.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Trong phạm vi chưa tới mười trượng vuông, nếu như Thất Kỳ Ngọc Long muốn sát hại hai

người thì dễ hơn lấy đồ trong túi".

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Quân Đạt vẫn giữ vẻ mặt bình thản cùng Tuyết Trâm bước vào gian nhà đó. Hai người đứng đối mặt với Thất Kỳ Ngọc Long.

Quân Đạt và Tuyết Trâm dù đã chuẩn bị tinh thần đối phó với chủ nhân Thất Kỳ Đoạt Mạng, nhưng khi chạm vào tinh nhãn sáng ngời của Thất Kỳ Ngọc Long, hai người vẫn cảm nhận xương sống của họ lạnh giá bởi sát nhãn khủng bố.

Trong khi Quân Đạt và Tuyết Trâm bước vào gian nhà rông thì tất cả những người còn lại đều đứng ngoài, chỉ đưa mắt quan sát họ mà thôi.

Trong những người đang thị chứng đó thì Thường Luân là người nôn nóng nhất, nên hai tay y cứ nhúch nhích, mặt thì trang trọng cực độ, cứ như y đang tập trung tất cả tinh thính nhĩ để cố nghe những gì mà Thất Kỳ Ngọc Long sắp nói.

Thậm chí y cũng tự rủa mình và trách Bạch Hạc Tiên Tử hồ đồ. Nếu y là kẻ hội kỳ thì sẽ bắt Thất Kỳ Ngọc Long truyền thụ võ công và giúp y độc bá thiên hạ rồi.

Thường Luân nhủ thầm:

- "Bạch Hạc Tiên Tử cũng chỉ là kẻ thường tình nữ nhi. Hừ, thật tiếc cho ả".

Bất giác, Thường Luân nhếch mép cười mỉm bởi trong tâm tưởng của gã vừa lóe lên một ý tưởng. Một ngày nào đó Tuyết Trâm sẽ rơi vào cảnh ngộ như Á Tiên hoặc Ỷ Lan mà thôi.

Chính ý nghĩ đó khiến y buột miệng thốt lên:

- Vô độc bất trượng phu.

Vô hình trung câu nói thầm của Thường Luân lại lọt vào tai Ma Thần Cát Giã.

Lão ma quay ngoắt sang nhìn gã, nhỏ giọng hỏi:

- Ngươi vừa nói gì vậy?

Thường Luân lắc đầu:

- Vãn bối đâu có nói gì.

- Lão phu vừa nghe ngươi nói vô độc bất trượng phu. Lão cũng đang thắc mắc tại sao võ công của ngươi đột nhiên lại có được nội lực và tuyệt thức hải nộ cuồng phong của lão ma Phong Tình Cổ Thi?

- Lão tiền bối không còn nhận ra sự thực vãn bối là đồ đệ của Phong Tình Cổ Thi à?

- Dù ngươi có là đồ đệ cưng của lão thì lão cũng đâu có truyền võ công cho ngươi, không những vậy, lại còn truyền cả nội lực. Điều này lạ lắm.

- Có gì lạ đâu, khi nào tiền bối gặp Phong Tình sư phụ thì ắt biết thôi.

- Tất nhiên rồi, lão phu sẽ tự tìm hiểu.

Ma Thần Cát Giã quay lại gian nhà rông.

Trong gian nhà rông, Tuyết Trâm trân trọng từng lời hỏi Thất Kỳ Ngọc Long:

- Điều Tuyết Trâm muốn thỉnh giáo tiền bối là bí mật của Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn Quân Đạt bằng cặp mắt bất nhẫn rồi quay lại Tuyết Trâm:

- Lão phu biết ngươi thế nào cũng thỉnh giáo điều đó.

- Tiền bối có thể nói điều đó cho tiểu bối và Quân Đạt biết được không?

- Ta không cho các ngươi biết thì mang tiếng xảo ngôn, bội ngữ sao? Nhưng dù các ngươi có biết cũng chẳng làm gì được đâu.

Thất Kỳ Ngọc Long chỉ bảy ngọn tiểu kỳ:

- Ráp bảy tiểu kỳ lại thì có tấm họa đồ vào Tử Cung. Trong Tử Cung có bí mật về Vô Vi phái.

Tuyết Trâm nheo mày:

- Bí mật chỉ bấy nhiêu thôi sao?

Thất Kỳ Ngọc Long quay lại Quân Đạt:

- Mười lăm năm trước, ta và phụ thân của ngươi...

Quân Đạt khẩn trương hỏi Thất Kỳ Ngọc Long:

- Thân phụ của vãn bối là ai?

- Quỷ chủ Quỷ môn.

Quân Đạt tròn mắt:

- Quỷ chủ Quỷ môn là thân phụ của vãn bối?

Thất Kỳ Ngọc Long gật đầu:

- Ngươi biết như thế thôi, còn muốn biết thêm vì sao Quỷ môn tuyệt tích giang hồ thì vào Tử Cung mà tìm hiểu.

Quân Đạt nhìn bảy ngọn tiểu kỳ:

- Tại sao tấm họa đồ đó lại ở trong bảy ngọn tiểu kỳ?

- Thân phụ của ngươi lưu lại và buộc ta phải thề khi nào hội kỳ mới nói ra bí mật đó.

Bây giờ ta nói rồi.

Quân Đạt thở dài một tiếng:

- Vậy Quân Đạt có thể lấy những ngọn tiểu kỳ đó chứ?

- Ngươi muốn vào Tử Cung?

Quân Đạt gật đầu.

Thất Kỳ Ngọc Long hỏi Quân Đạt:

- Vì sao ngươi muốn vào?

Tuyết Trâm thay chàng trả lời.

- Quân Đạt muốn biết toàn bộ sự thật về lai lịch của mình.

- Muốn biết hay ngươi muốn trở thành độc chủ võ lâm?

Quân Đạt lắc đầu:

- Quân Đạt không có ý đó.

Thất Kỳ Ngọc Long bước lại mấy cỗ áo quan tước lấy từng lá tiểu kỳ rồi quay trở lại đứng đối mặt với Quân Đạt:

- Bản nhân rất tiếc phải trao những lá tiểu kỳ này cho ngươi. Có được những lá tiểu kỳ này để kết thành họa đồ vào Tử Cung, ngươi chẳng có may mắn đâu.

Thất Kỳ Ngọc Long vừa nói xong bất giác rùng mình. Một giọt mồ hôi rịn ra ngay bên Thái

Dương của y.

Thấy hiện tượng kỳ lạ đó, Quân Đạt và Tuyết Trâm không khỏi ngạc nhiên.

Quân Đạt nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ Thất Kỳ Ngọc Long giao tiểu kỳ cho mình xúc động đến độ phải rùng mình và xuất hạn mồ hôi? ".

Nghĩ như vậy nhưng Quân Đạt không nói ra.

Chàng thở dài nhìn Thất Kỳ Ngọc Long:

- Vãn bối đa tạ tiền bối đã có lòng vì vãn bối.

Thất Kỳ Ngọc Long khoát tay:

- Ngươi và nha đầu hãy đi đi!

Nghe Thất Kỳ Ngọc Long nói mà Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm vẫn ngỡ mình nghe lầm.

Quân Đạt muốn hỏi, nhưng một lần nữa Thất Kỳ Ngọc Long lại xua tay:

- Ta bảo các ngươi đi thì cứ đi.

Quân Đạt và Tuyết Trâm nhìn nhau.

Quân Đạt thở dài rồi ôm quyền xá Thất Kỳ Ngọc Long:

- Vãn bối cáo từ.

Chàng và Tuyết Trâm quay trở ra. Môt lần nữa Quân Đạt và Tuyết Trâm lại ngạc nhiên khi thất Thất Kỳ Ngọc Long tiễn họ ra đến bậc tam cấp. Lão đảo nhãn nhìn qua một lượt Ma Thần Cát Giã, Tích Lịch Bang, Lâm Diệp Tuyền. Đến cả Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình cũng được Thất Kỳ Ngọc Long chú nhãn tới, duy có Thường Luân là lão không màng đến thôi.

Quân Đạt và Tuyết Trâm ra đến đống gạch vỡ, vô tình chàng quay lại. Thất Kỳ Ngọc Long vẫn nhìn theo chàng và Tuyết Trâm.

Khi hai người vừa trổ khinh thân thì nghe có tiếng chim hạc rúc trên bầu trời.

Tuyết Trâm khẩn trương:

- Quân Đạt, Thái Mẫu đã đến, mau nhanh chân lên.

Nghe giọng Tuyết Trâm có vẻ khẩn trương, chàng đoán Lục Thái Mẫu đang rất tức giận tìm Tuyết Trâm nên cùng nàng dụng luôn khinh thuật thượng đẳng thoát đi. Hai người như hai chiếc bòng lướt trên mặt đất lao đi vun vút.

Lúc bấy giờ ở khu khách điếm trấn Hàm Đàm, Lục Thái Mẫu từ trên mình Bạch Hạc Nhi lướt xuống. Thất Kỳ Ngọc Long đứng trên bậc tam cấp đứng nhìn Lục Thái Mẫu.

Chương 38: Đại Đầu Quỷ

Lục Thái Mẫu nhìn Thất Kỳ Ngọc Long bằng ánh mắt tràn sự bất nhẫn:

L

- Hàn Ửng Long, cuối cùng rồi ngươi cũng đã xuất hiện.

Thất Kỳ Ngọc Long vẫn chấp tay sau lưng một cách bình thản:

- Bản nhân chờ đợi ngày hội kỳ lâu lắm rồi, và chắc Lục nương cũng như ta.

- Đúng, bổn nương cũng chờ đợi cái ngày này.

Lục Thái Mẫu cười khẩy:

- Không phải một mình bổn nương đâu mà còn bao nhiêu người nữa.

- Lục nương không đến một mình?

- Ngày trọng đại này đâu thể có một mình bổn nương.

Lục Thái Mẫu đảo nhãn nhìn qua một lượt:

- Nha đầu Tuyết Trâm không đến đây à?

Thường Luân xen vào:

- Ả đã đến và đã đi rồi.

Lục Thái Mẫu quay ngoắt lại Thường Luân.

Thất Kỳ Ngọc Long cau mày nhìn Thường Luân. Y gằn giọng nói:

- Ở đây ngươi là kẻ hậu sinh, chỉ được phép im lặng.

Thường Luân cúi mặt nhìn xuống.

Lục Thái Mẫu tằng hắng nhìn lại Thất Kỳ Ngọc Long nói:

- Ả đã mang đến những ngọn tiểu kỳ mà bổn nương đã đoạt được?

- Đúng như vậy.

- Ả đã đi đâu?

- Đi cùng với Hàn Quân Đạt.

Lục Thái Mẫu trợn mắt:

- Đi với Quân Đạt? Hừ, Hàn Ửng Long phải ngươi đã nói cho gã tiểu tử Quân Đạt biết bí mật của bảy lá tiểu kỳ đó?

- Không sai.

Lục Thái Mẫu sa sầm nét mặt nhìn Thất Kỳ Ngọc Long nói:

- Quân Đạt và Tuyết Trâm đi đâu?

- Họ đến một chỗ mà các ngươi không bao giờ biết.

- Ngươi phải nói ra nơi quân Đạt và Tuyết Trâm đến.

- Ai có thể lịnh cho Hàn mỗ chứ?

Giọng của Thất Kỳ Ngọc Long rất kiêu hãnh, qua thái độ và phong cách thể hiện y rất tự tin vào võ công bản lĩnh của mình.

Chính phong thái và ngôn phong của Thất Kỳ Ngọc Long khiến không gian trở nên căng thẳng và trầm mặc. Một khung cảnh im lặng và trang trọng xuất hiện giữa hai người.

Chính trong khung cảnh cực kỳ trang trọng đó, thì một tiếng hú cất lên lanh lảnh. Liền sau tiếng hú đó, Nhiếp Thần Quân với thân pháp phiêu diêu như nước chảy mây trôi lướt đến.

Lão Thần Quân nhận ra Thất Kỳ Ngọc Long hơi một chút sững sờ rồi nhanh chóng lấy lại bộ mặt lạnh lùng ban đầu.

Lục Thái Mẫu quay qua Nhiếp Thần Quân:

- Lão đến có một mình à?

Nhiếp Thần Quân lắc đầu.

Lão chưa nói thì đã có thêm ba người bận đạo y cùng xuất hiện một lúc.

Thấy những người đó, Tiểu Vĩ đã ôm quyền xá:

- Côn Luân Tam Thánh trưởng lão. Vãn bối là Vũ Văn Tiểu Vĩ khấu kiến ba vị trưởng bối.

Côn Luân Tam Thánh gật đầu:

- Vũ Văn công tử đừng khách sáo. Chúng tôi rời thánh địa Côn Luân vì cuộc hội kỳ hôm nay.

Thêm sáu vị trưởng lão Cái bang, người nào cũng có khinh công xuất phàm ào ào lướt đến.

Vị Cái bang đi đầu hướng về Thất Kỳ Ngọc Long ôm quyền xá, vừa xá vừa nói:

- Thần Cái Nhan Tôn khấu kiến Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp.

Hàn Ửng Long khoát tay:

- Bản nhân không dám nhận một lễ của bang chủ.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn năm vị trưởng lão Cái bang đứng phía sau Nhan Tôn:

- Năm vị đây chính là Cái bang ngũ lão?

Năm vị trưởng lão Cái bang chống gậy ôm quyền:

- Thất Kỳ đại hiệp vẫn còn nhớ chúng tôi.

Thêm bảy đạo sĩ Võ Đang lướt đến. Bảy người đó vừa xuất hiện, một trong bảy người lên tiếng nói:

- Thân pháp như chim én, chưởng pháp thì vô biên, thần trí thông minh quán tuyệt, phong thái như tiên đồng đó chính là Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ửng Long.

Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ửng Long lắc đầu ôm quyền xá người vừa mới nói:

- Hàn mỗ chỉ đáng con đom đóm so với Võ Đang Thất Long.

Nhứt Long Ngạc Quân Trường, người vừa mới nói, khoát tay:

- Ngươi đừng khách sáo. Trong những kỳ hiệp của võ lâm, Thất Kỳ Ngọc Long đáng mặt hảo hán đứng trên tất cả.

- Hàn mỗ không dám nhận lời của Ngạc đạo trưởng.

- Bần đạo nói sai sao?

- Rất đúng nhưng cũng rất sai.

Lời của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ửng Long vừa dứt thì Nhĩ Thánh Quân dấn đến một bộ.

Đại Nhĩ Thánh Quân là người duy nhất trong Côn Luân Tam Thánh đã luyện được thính nhĩ có thể nghe van dặm, và phân biệt được tiếng nói của người này lẫn người kia dù ở xa mười dặm. Đại Nhĩ Thánh Quân nghiêng đầu, lỗ tai bên phải của lão giần giật như đang muốn nghe tiếng ai đó.

Khi Thất Kỳ Ngọc Long vừa dứt lời, Đại Nhĩ Thánh Quân cau mày nhìn thẳng Hàn Ửng Long. Lão chỉ tay vào mặt Thất Kỳ Ngọc Long gằn giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Lục Thái Mẫu quay lại Đại Nhĩ Thánh Quân:

- Côn Luân Tam Thánh nói gì vậy?

Đại Nhĩ Thánh Quân chỉ Thất Kỳ Ngọc Long nói:

- Y không phải là Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ửng Long. Đại Nhĩ này khẳng định như vậy.

Y có thể qua mặt mọi người bằng khuôn mặt của Hàn Ửng Long, nhưng không thể qua mặt được Đại Nhĩ bằng giọng nói của gã.

Lục Thái Mẫu nhìn Thất Kỳ Ngọc Long chằm chằm:

- Nói mau, ngươi là ai?

Thất Kỳ Ngọc Long mỉm cười:

- Bản nhân không phải là Thất Kỳ Ngọc Long sao? Chẳng lẽ ta là kẻ giả trang à?

Hàn Ửng Long nhìn Đại Nhĩ Thánh Quân:

- Thời gian cũng có thể làm cho bản nhân thay đổi giọng nói chứ. Chẳng lẽ Tam Thánh Côn Luân cứ bắt buộc bản thân phải giữ mãi chất giọng như thuở vẫy vùng trong thiên hạ.

Đại Nhĩ lắc đầu:

- Không phải ngươi thay đổi giọng, mà giọng của ngươi không phải là giọng của Hàn Ửng Long.

Đại Nhĩ Tam Thánh tằng hắng:

- Dù giọng nói có thay đổi theo thời gian nhưng vẫn có cái tính của nó, à cái tính đó thì không bao

giờ thay đổi. Chất giọng của ngươi không phải của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ửng Long.

Lão cau mày:

- Cái tính trong giọng nói của ngươi là cái tính của giọng nói... giọng nói Đại Đầu Quỷ.

Đại Nhĩ này không thể nghe lầm được. Nếu nghe lầm thì ta sẽ tự thẻo lỗ tai của mình.

Thất Kỳ Ngọc Long nheo mày:

- Đại Nhĩ Tam Thánh nói vậy thì mau thẻo lỗ tao của lão đi.

- Nhưng ngươi... chính là Đại Đầu Quỷ mà.

Thất Kỳ Ngọc Long nhếch mép:

- Nếu ta là kẻ giả mạo Thất Kỳ Ngọc Long thì sao biết thi triển bảy tuyệt thức võ công của bổn môn?

Ma Thần Cát Giã nhìn Đại Nhĩ Tam Thánh nói:

- Đúng vậy. Nếu là Đại Đầu Quỷ sao có thể thi triển được bảy tuyệt thức trong Thất Kỳ Đoạt Mạng?

Ma Thần Cát Giã vuốt râu:

- Đại Nhĩ Tam Thánh, lão phu e ngươi nên thẻo lỗ tai được rồi đó.

Đại Nhĩ Tam Thánh lắc đầu:

- Tai của ta chưa bao giờ nghe lầm cả.

- Nhưng lần này thì tai lão hết thính rồi.

Hàn Ửng Long khoát tay:

- Cứ cho là lão không nghe lầm đi, nhưng bản nhân nói ra điều này thì ắt lão phải tự thẻo lỗ tai của mình thôi.

Thất Kỳ Ngọc Long nghiêm mặt, khe khắt nói:

- Có phải trước đây mười lăm năm hai phái hắc bạch trên giang hồ đã truy sát Hàn Thiên Long Quỷ Chủ để đoạt bảy ngọn Thất Kỳ Đoạt Mạng của ta?

Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ửng Long nhìn Lục Thái Mẫu:

- Trước một số đông vây đánh, truy bức không còn một sinh lộ. Hàn Thiên Long đã chạy vào Tử Cung có đúng không?

Lục Thái Mẫu hừ nhạt:

- Khi Thất Kỳ Ngọc Long xâm nhập Quỷ Môn mà không trở ra, chúng ta phải truy sát quỷ chủ để đoạt lại tín vật của ngươi mà.

Hàn Ửng Long lắc đầu:

- Đó là lòng tốt hay âm mưu của các người?

Hàn Ửng Long cười nhạt nói tiếp:

- Khi vào Quỷ Môn ta mới biết Quỷ chủ chính là sư huynh Hàn Thiên Long, và đứng sau lưng các người chính là tam đệ của ta Thất Độc Thư Sinh.

Thất Kỳ Ngọc Long nghiêm giọng gằn từng tiếng:

- Đúng vậy không?

Côn Luân Tam Thánh thở dài. Lục Thái Mẫu thì đảo mắt nhìn Nhiếp Thần Quân, Ma Thần Cát Giã, Tích Lịch Bang. Sau câu hỏi của Hàn Ửng Long, một sự im lặng bao trùm lên tất cả mọi người.

Thần Cái trưởng lão Nhan Tôn thở hắt ra rồi tằng hắng nói:

- Thất Kỳ đại hiệp đã biết tất cả. Sự thật chúng tôi đã bị Thất Độc Thư Sinh hạ độc phải hành sự theo lịnh của y, nhưng sau khi Quỷ Môn và Thất Kỳ đại hiệp không còn trên giang hồ nữa, ngỡ đâu Thất Độc Thư Sinh sẽ lên ngai minh chủ, nhưng đột nhiên ngay cả Thất Độc Thư Sinh cũng tuyệt tích.

Đôi mày của Hàn Ửng Long cau lại:

- Điều đó ta biết. Ta muốn hỏi thật ra Quỷ Môn của Hàn Thiên Long đã gây thù chuốc oán gì với các vị?

Mọi người lại im lặng.

Nhan Tôn lưỡng lự rồi lắc đầu:

- Không có thù oán gì cả, nhưng Quỷ Môn hành tung kỳ bí chắc chắn phải có âm mưu gì đó nên Thất Độc Thư Sinh ra tay hạ độc bảy môn phái.

Thất Kỳ Ngọc Long lắc đầu:

- Các người lầm rồi. Các người vì chữ sinh mà quên đại nghĩa giang hồ. Ngay với một đứa trẻ lên năm các người còn diệt tận gốc mà.

Thất Kỳ Ngọc Long nhìn qua Lục Thái Mẫu:

- Đến ngay cả Đại Đầu Quỷ, một đại ma đầu, mặc dù cũng rơi vào cảnh ngộ như các người nhưng còn chút lương tri cưu mang đứa trẻ lên năm Hàn Quân Đạt, đứa con duy nhất của họ Hàn, đứa cháu duy nhất của ta, không để cho tuyệt dòng tuyệt giống, trong lúc Thiên Long phải chạy vào Tử Cung.

Trong lúc Thất Kỳ Ngọc Long nói thì Đại Nhĩ Tam Thánh cứ nghiêng đầu nghe một cách chăm chú. Nhìn khuôn mặt trang trọng của lão ngỡ như lão đang nuốt từng chữ phát ra từ cửa miệng của Hàn Ưng Long.

Đại Nhĩ Tam Thánh lắc đầu nguầy nguậy:

- Mình không thể nghe lầm được.

Thất Kỳ Ngọc Long chỉ bảy cỗ quan tài:

- Đáng lẽ bảy cỗ quan tài này bản nhân để dành cho bảy vị chưởng môn bảy đại phái, nhưng...

Hàn Ưng Long thở dài.

Thất Kỳ Ngọc Long toan nói tiếp Gian Thiên Kỳ Hiệp lướt đến. Lão chỉ Thất Kỳ Ngọc Long:

- Nếu ngươi có bảy cái mạng thì bảy cỗ quan tài kia để dành cho ngươi.

Hàn Ưng Long dời mắt nhìn Gian Thiên kỳ hiệp:

- Gian Thiên!

Gian Thiên ưỡn ngực, gằn giọng nói:

- Ngươi quả là đáng chết, dám giả mạo Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp.

Gian Thiên vừa nói vừa ôm quyền xá tất cả mọi người:

- Các vị, hắn chính là Đại Đầu Quỷ đã giả trang thành Thất Kỳ Ngọc Long để hù dọa chúng ta.

Gian Thiên vừa nói vừa quay lại đối nhãn với Hàn Ưng Long - Đại Đầu Quỷ, sao ngươi có thể khoác được bộ mặt Thất Kỳ Ngọc Long chứ? Ngươi hãy tự lột mặt nạ đi.

Thất Kỳ Ngọc Long chau mày:

- Gian Thiên! Ngươi đến đúng lúc đó.

Thất Kỳ Ngọc Long vừa nói đến đây thân ảnh lại rùng mình một cái.

Gian Thiên nhận ngay ra cái rùng mình của Thất Kỳ Ngọc Long. Gian Thiên bật cười giòn dã:

- Ngươi dấu đầu lòi đuôi rồi nhé. Nếu ngươi là Thất Kỳ Ngọc Long sao cũng trúng độc mà rùng mình?

- Bản nhân không phải thần thánh để không bị trúng độc.

- Thất Kỳ Ngọc Long làm sao có thể trúng độc được?

Gian Thiên nhún vai:

- Đại Đầu Quỷ, ngươi đừng giả vờ nữa.

Gian Thiên nhún vai:

- Đại Đầu Quỷ nghe cho rõ đây! Gian mỗ đã đến khu vườn thược dược nơi định cư của Bát Thiên Vương và biết được tất cả rồi. Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp tái xuất giang hồ đến ngay nơi cư trú của Bát Thiên Vương để hỏi về đứa trẻ lên năm cách đây mười lăm năm và đồng thời hạ thủ luôn Bát Thiên Vương, bởi vì Bát Thiên Vương đã dụng thuật thần y hạ độc bảy vị chưởng môn đại phái theo kế của Thất Độc Thư Sinh. Cũng chính Bát Thiên Vương đã bức hiếp hôn thê của Thất Kỳ Ngọc Long rồi giết người diệt khẩu luôn.

Thất Kỳ Ngọc Long cướp lời Gian Thiên:

- Sao ngươi biết rành quá vậy?

- Gian Thiên đã sám hối và ghi lại bút lục này.

Thấy quyển bút lục trên tay Gian Thiên, Thất Kỳ Ngọc Long thoáng chau mày.

- Ngươi lấy quyển bút lục...

- Gian mỗ lấy quyển bút lục đó tại chỗ Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ưng Long.

Lão quay lại sau lưng:

- Mang vào đi!

Từ ngoài đường cái quan Song Tà Tử Diện khiêng cỗ quan tài trắng lướt vào.

Hai người đặt cỗ áo quan trước mặt Gian Thiên. Gian Thiên vận chưởng vỗ vào áo quan.

- Ầm.

Nắp cỗ áo quan bật ra.

Gian Thiên chỉ vào cỗ áo quan:

- Các vị hãy xem người trong cỗ áo quan này là ai.

Người đầu tiên nhìn vào cỗ áo quan chính là Đại Nhĩ Tam Thánh. Lão vừa nhìn vào cỗ áo quan liền thốt lên:

- Ơ... đúng là Thất Kỳ Ngọc Long.

Đại Nhĩ Tam Thánh ngẩng lên nhìn lại Thất Kỳ Ngọc Long:

- Bây giờ có thi thể của Thất Kỳ Ngọc Long, thế ngươi còn nhận mình là Thất Kỳ đại hiệp nữa không?

Thất Kỳ Ngọc Long cười khẩy:

- Lúc đầu ta nói rõ với ngươi rất đúng và cũng rất sai. Rất sai bởi vì ta nhận tất cả những tâm huyết của Thất Kỳ Ngọc Long và mang khuôn mặt của Thất Kỳ Ngọc Long. Rất đúng bởi vì ta không phải là Thất Kỳ Ngọc Long.

Thất Kỳ Ngọc Long vừa nói vừa lột chiếc mặt nạ da người, để lộ chân diện mục một khuôn mặt khắc khổ, đầy những nếp nhăn chằng chịt.

Vừa thấy chân diện của Đại Đầu Quỷ, Gian Thiên nói lớn:

- Đại Đầu Quỷ. Bây giờ thì ngươi không còn giấu giếm ai được nữa chứ.

Thần cái Nhan tôn quắc mắt nạt lớn:

- Đại Đầu Quỷ, sao ngươi dám giả dạng Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp. Hừ, thật đáng chết.

Đại Đầu Quỷ cười khẩy nói:

- Cũng bởi vì hai tiếng đại hiệp mà Thất Kỳ Ngọc Long sống không ra sống, chết thì không nhắm mắt.

Đại Đầu Quỷ chỉ cỗ áo quan:

- Các người nhìn Hàn Ửng Long đi!

Gian Thiên khoát tay:

- Ngươi không nói Gian mỗ cũng biết. Có lẽ tại vì ngươi mà Thất Kỳ Ngọc Long đại hiệp chết không nhắm mắt.

Đại Đầu Quỷ hừ nhạt một tiếng:

- Tại ta à? Nếu là tại ta sao trong ngày rước kiệu bài vị những nhân vật thành danh trên giang hồ. Thất Kỳ Ngọc Long lại tự hủy cỗ kiệu của mình chứ. Hành động đó cũng đủ cho các người biết Thất Kỳ Ngọc Long xót xa như thế nào rồi.

Đại Đầu Quỷ nhìn lại Gian Thiên:

- Gian Thiên, ngươi đã biết ta là Đại Đầu Quỷ thì ta chẳng còn gì để dấu các ngươi nữa.

Sau khi Thất Kỳ Ngọc Long giết Bát Thiên Vương rồi đi tìm ta.

Đại Đầu Quỷ quay sang Lỗ Trinh:

- Hàn Ửng Long đã gặp tiểu hoàng thượng Lỗ Trình tại cổ miếu sau khi san bằng Long Thiền tự của Du Tăng đại sư. Vì sao người hành sự như vậy, bởi vì Du Tăng cũng là một trong những người trước đây đại diện cho Thiếu lâm đưa Hàn Ửng Long vào Quỷ Môn và truy sát Hàn Thiên Long.

Thường Luân nghe Đại Đầu Quỷ nói mà mặt đỏ bừng. Chẳng biết Lỗ Trình giận hay vì thẹn.

Đại Đầu Quỷ nói tiếp:

- Hàn Ửng Long thừa biết mình còn bao nhiêu thời gian ở lại cõi trần này, nên khi tìm được ta đã truyền tất cả những tuyệt thức bản thân đặng ta thay y hội kỳ, và giúp Quân Đạt...

Đại Đầu Quỷ thở ra:

- Ai cũng có phần, nếu như Quân Đạt trở thành Quỷ Chủ Quỷ Môn.

Gian Thiên chỉ tay vào mặt Đại Đầu Quỷ:

- Đại Đầu Quỷ, ý ngươi muốn nói Quân Đạt, đệ tử của ngươi sẽ gây tai họa cho giang hồ à?

Gian Thiên lắc đầu:

- Ngươi đừng vọng tưởng. Còn Gian Thiên thì đệ tử của ngươi không làm gì được đâu.

Đại Đầu Quỷ nheo mày, chiếu thần nhãn thẳng vào mặt Gian Thiên:

- Ngụy đại hiệp. Hôm nay ngươi có thể nói nhăng nói cuội trước mặt ta, nhưng ngày mai ngươi sẽ biến thành bóng quỷ trong Quỷ Môn mà thôi.

Lời còn đọng trên miệng Đại Đầu Quỷ thì Gian Thiên đã vũ lộng song chưởng tập kích thẳng vào vùng thượng đẳng của y, thế chưởng kình của Gian Thiên vừa vũ liệt vừa bất ngờ nhưng Đại Đầu Quỷ chỉ lắc vai một cái đã thoát tránh một cách dễ dàng. Đại Đầu Quỷ lách tránh nhưng không hề phản công lại.

Lục Thái Mẫu nhận ra khinh thuật thượng đẳng của Đại Đầu Quỷ buột miệng nói:

- Di Hình Cước Pháp.

Lỗ Trình cũng nói:

- Di Hình Cước Pháp.

Gian Thiên trong cuộc đấu chớp nhoáng đã công ra bốn thức chưởng nhưng tuyệt nhiên những thế chưởng công đó không chạm được chéo y của Đại Đầu Quỷ. Một điều lạ lùng mà ai cũng thắc mắc, là Đại Đầu Quỷ không hề phản kích Gian Thiên mà tuyệt nhiên chỉ trổ Di Hình Cước Pháp tránh né mà thôi. Điều đó khiến ai cũng lạ lẫm, ngay cả Tiểu Vĩ thông minh như vậy cũng không đoán được. Vừa rồi võ công của Đại Đầu Quỷ mãnh liệt vô cùng thế mà giờ đây chỉ tránh né chứ không phản công lại đối phương, quả là điều lạ lùng.

Lục Thái Mẫu cũng nheo mày thị sát trận đấu giữa Gian Thiên và Đại Đầu Quỷ không khỏi thắc mắc.

Lục Thái Mẫu nghĩ thầm:

- "Sao Đại Đầu Quỷ không dụng đến những tuyệt thức vô biên của Thất Kỳ Ngọc Long phản công lại Gian Thiên. Chỉ cần lão phát tác một thức chiêu thôi thì Gian Thiên đã bị tán mạng rồi".

Gian Thiên đánh ra bốn chưởng không trúng đối phương, thối lui hai bộ.

Lão nhìn tất cả mọi người nói:

- Các vị, nhất thời Đại Đầu Quỷ không thể dụng đến nội lực mà phát tác bảy tuyệt thức của Thất Kỳ Ngọc Long, sao các vị không cùng với Gian mỗ đưa y về cõi a tỳ.

Lời của Gian Thiên khiến mọi người mới vỡ lẽ.

Lục Thái Mẫu liền thi triển Bát Quái Mê Tông Bộ áp thẳng vào Đại Đầu Quỷ. Vừa vào cuộc, Lục Thái Mẫu đã dụng đến tám thành chân âm tống ra một đạo chưởng khí Khai Vân Tích Địa, chia làm ba, thượng trung và hạ tập kích Đại Đầu Quỷ.

Đại Đầu Quỷ đối phó với Lục Thái Mẫu quả không dễ dàng chút nào. Khi Lục Thái Mẫu tập kích vừa phối chưởng công với Bát Quái Mê Tông Bộ. Đại Đầu Quỷ đã lúng túng.

Nhưng với tuyệt thức khinh công Di Hình Cước Pháp lão vẫn lòn lách né tránh.

Chỉ tránh mà không công trả, thì Đại Đầu Quỷ quả bất lợi vô cùng. Càng lúc y càng bị Lục Thái Mẫu dồn vào một góc. Nhìn thế cuộc đó, Lỗ Trình lẫm Tiểu Vĩ đều đoán chỉ trong khoảnh khắc nữa thôi, chủ nhân Tiên cung sẽ thâu nạp lão Đại Đầu Quỷ.

Ý niệm đó còn đọng trong tâm tưởng Tiểu Vĩ thì Đại Đầu Quỷ đã hứng trọn một chưởng của Lục Thái Mẫu vào đúng đại huyệt Đan Điền.

- Bình...

Đại Đầu Quỷ bị nhấc lên khỏi sàn gạch, nện lưng vào cột nhà.

- Rầm...

Lão té xuống đất, mồm phun một vòi máu tươi.

Đại Đầu Quỷ rít lên:

- Các ngươi giết được ta, nhưng thời khắc các người phải trả lời trước hậu duệ của Hàn Ửng Long và Hàn Thiên Long không xa nữa đâu.

Tiểu Vĩ và Lỗ Trình nghe Đại Đầu Quỷ nói và thấy cảnh y bị Lục Thái Mẫu bức tử mà không kềm được lòng.

Tiểu Vĩ quay sang Lỗ Trình:

- Lỗ hòa thượng. Tiểu Vĩ không thể để Đại Đầu Quỷ chết được.

Tiểu Vĩ vừa nói dứt lời phi thân vào. Từ phía sau Tiểu Vĩ thi triển Thiên Ma Chỉ tập kích thẳng vào Lục Thái Mẫu khi bà sắp phóng chưởng kết liễu sinh mạng Đại Đầu Quỷ.

Lục Thái Mẫu vừa vận công vừa nói:

- Ngươi hãy mau cho lão nương biết Quân Đạt và Tuyết Trâm đi đâu.

Lục Thái Mẫu vừa nói đến đây thì cảm nhận có tiếng chỉ phong rít gió ngáy sau lưng mình. Lão nương liền sàng bộ lách tránh, đồng thời phản kích lại một thế chưởng Khai Vân Tích Địa.

Chỉ và chưởng chạm thẳng vào nhau.

- Ầm...

Tiểu Vĩ nhận một chưởng của Lục Thái Mẫu, cảm nhận như có đợt sóng kình mãnh liệt chụp xuống mình, hất ngược về sau.

Lục Thái Mẫu sửng sốt khi nhận ra Vũ Văn Tiểu Vĩ nên buột miệng nói:

- Tiểu Vĩ! Ngươi muốn chết?

Lục Thái Mẫu toan lướt theo truy sát Tiểu Vĩ nhưng sực nhớ lại Đại Đầu Quỷ. Lão nương chưa kịp quyết định thì Lỗ Trình đã dụng Di Hình Cước Pháp băng đến cắp ngang hông Đại Đầu Quỷ.

Lỗ Trình vừa cắp Đại Đầu Quỷ vừa nói:

- Tiểu tăng không thể người chết được.

Lỗ Trình cắp Đại Đầu Quỷ trổ Di Hình Cước Pháp băng ra ngoài gian nhà rông. Lỗ Trình quát lớn với Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh, chạy thôi!

Thường Luân đâu thể cho Lỗ Trình thoát được liền lạng bộ toan chặng đường của Lỗ Trình. Thường Luân vừa lướt đến vừa dụng chưởng kình Hải Nộ Cuồng Phong tập kích Y ra chưởng bất ngờ thì nhận được sự bất ngờ. Mặc dù phải cắp Đại Đầu Quỷ, nhưng Lỗ Trình vẫn lướt qua Thường Luân một cách dễ dàng.

Tiểu Vĩ thấy Lỗ Trình thoát qua được Thường Luân cũng phấn chấn bọc hậu phía sau.

Lục Thái Mẫu tức giận quát:

- Các ngươi có thể chạy thoát khỏi tay ta à?

Lục Thái Mẫu liền trổ Bát Quái Mê Tông Bộ rượt theo. Trong khi đó, Tiểu Vĩ và Lỗ Trình đã chạy được hai mươi trượng thì bất ngờ dừng bước.

Tay Lỗ Trình vẫn cắp Đại Đầu Quỷ.

Tai sao Lỗ Trình và Tiểu Vĩ không thoát chạy nữa mà lại đứng thần người ra vậy?

Trước mặt hai người là một cỗ xe kỳ dị bằng gang đen xì. Cỗ xe như một con quái vật chắn ngang lối ra. Phía sau cỗ xe đó là một kiệu hoa lộng lẫy, bốn góc có bốn ả thị nữ đứng, họ khoát vẻ mặt trang nghiêm đến lạnh lùng.

Chương 39: Thất Độc Thư Sinh

Tiểu Vĩ quay sang Lỗ Trình:

T

- Lỗ hòa thượng ngươi đưa Đại Đầu Quỷ đi đi, để Vũ Văn Tiểu Vĩ ở lại.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Lục Thái Mẫu cũng đã lướt đến. Lục Thái Mẫu cũng đã lướt đến, Lục Thái Mẫu cũng sững sờ với cổ xe ngựa quái gở và chiếc kiệu hoa lộng lẫy.

Lục Thái Mẫu hừ nhạt rồi nói:

- Các ngươi cũng có đồng bọn đến ứng cứu à? Hừ, dù có trăm nhân mạng cũng không thoát đâu.

Lục Thái mẫu vừa nói vừa nhắm tiểu hòa thượng Lỗ Trình toan tập kích, nhưng một tiếng quát lanh lảnh cất lên:

- Dừng tay!

Từ trong chiếu kiệu vén rèm bước ra chẳng phải ai xa lạ mà chính là Khắc Thủy Phượng.

Lục Thái Mẫu nhìn Khắc Thủy Phượng không chớp mắt, hai cánh môi của lão nương trề ra với một thái độ khinh miệt:

- Thì ra là ngươi. Lão nương tưởng ai xa lạ, không ngờ lại là đại dâm nữ Khắc Thủy Phượng. Khắc Thủy Phượng, ngươi đến đúng lúc lắm đó, lão nương sẽ xé xác ngươi để xem ngươi còn giữ ý niệm tranh giành hội kỳ với ta không.

Khắc Thủy Phượng vẫn giữ vẻ bình thản. Nàng cất giọng thật ôn nhu từ tốn:

- Khi ta đến đây thì ta đã có sự chuẩn bị trước rồi. Bây giờ bà lão già nua có thể nói cứng cỏi được đây, nhưng lúc nữa chẳng biết bà sẽ nói với bổn vương nữ thế nào.

Lục Thái Mẫu nạt ngang:

- Im mồm!

Khắc Thủy Phượng vẫn không tỏ thái độ bất mãn ra ngoài. Nàng nhìn cỗ xe bằng gang nói như ra lệnh, nhưng lại bằng chất giọng rất ôn nhu:

- Thỉnh tướng pháp.

Lời của Khắc Thủy Phượng vừa dứt thì trong cỗ xe bằng gang một người vận đồ đen, đầu đội kim mão bước xuống. Mặc dù vận y trang vương triều nhưng vẻ mặt người đó không dấu những nét nham hiểm và tàn nhẫn.

Người đó bước thẳng đến Khắc Thủy Phượng, ôm quyền xá rồi cung kính nói:

- Tướng pháp phụng lệnh vương nữ.

Khắc Thủy Phượng khắt khe nói:

- Tướng pháp đã nghe Lục Thái Mẫu nói gì với ta rồi chứ?

- Bổn tướng pháp đã nghe, vương nữ chỉ lịnh.

Khắc Thủy Phượng cười nửa miệng, quay lại nhìn Lục Thái Mẫu:

- Lão bà Tiên Cung đã nhận ra tướng pháp của bổn cô nương là ai chứ?

Lục Thái Mẫu ngay từ lúc vị tướng pháp của Khắc Thủy Phượng xuất hiện, mặt đã trang trọng vô cùng. Hình như Thái mẫu đã nhận ra thân thế của người đó nhưng vẫn còn ngờ ngợ.

Lục Thái Mẫu nheo mày đối nhãn với vị tướng pháp của Khắc Thủy Phượng:

- Lão đây đoán không lầm... Vị này là... là Thất Độc Thư Sinh.

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Đúng như vậy. Vị tướng pháp của bổn vương nữ chính là Thất Độc Thư Sinh năm nào.

Lục Thái Mẫu vừa nghe Khắc Thủy Phượng nói, lùi ngay lại một bộ, miệng lẩm nhẩm:

- Thất Độc Thư Sinh đây sao?

Thất Độc Thư Sinh quay lại Khắc Thủy Phượng:

- Vương nữ chỉ lịnh.

Khắc Thủy Phượng cười mỉm, nói với Thất Độc Thư Sinh:

- Tướng pháp hãy cho mọi người ở đây sáng mắt bằng cái chết của Lục Thái Mẫu. Mụ ta đáng chết lắm, nhưng trước khi mụ chui xuống địa ngục, ta có vài lời nói với mụ.

Lục Thái Mẫu căng thẳng đến cực độ, trong khi Khắc Thủy Phượng lại rất bình nhiên như lúc hội triều.

Khắc Thủy Phượng bước đến đứng đối mặt với Lục Thái Mẫu:

- Lục Thái Mẫu còn nhớ câu chuyện cách đây hai mươi năm chứ?

Lục Thái Mẫu lắc đầu:

- Lão nương chẳng còn nhớ gì đâu.

- Không nhớ ta sẽ nhắc lại.

Khắc Thủy Phượng tằng hắng lấy giọng, cất tiếng thật ôn nhu:

- Hai mươi năm về trước, giang hồ đại loạn bởi bức tiểu đồ Mê Cung U Linh. Tất cả các cao thủ của bảy đại môn phái mang tiếng vì đại nghĩa của võ lâm mà muốn hủy bức tiểu đồ đó.

Nàng lắc đầu nói tiếp:

- Nghe thì rất hay, nhưng thật ra tất cả những cao thủ đó đều muốn đoạt tiểu đồ để vào U Linh Mê Cung đặng chiếm ngai vị độc tôn võ lâm.

Khắc Thủy Phượng hừ nhạt rồi nói tiếp:

- Chính vì tham vọng đê tiện kia mà các cao thủ đại phái đã tàn sát U Linh Môn. Trong cuộc tàn sát đẫm máu đó, một đứa con gái còn sống sót, chạy đến Tiên Cung.

Lục Thái Mẫu nheo mày:

- Thủy Phượng, ngươi chính là đứa bé gái đó.

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Không sai.

Lục Thái Mẫu nhăn mặt:

- Ngươi còn sống à?

- Nếu Thủy Phượng không còn sống sao có cái ngày nay? Lục Thái Mẫu, bà mang tiếng là sư tỷ

của mẫu thân ta, nhưng lại vì tình riêng mà thổ lộ bí mật U Linh Môn cho người tình Bát Thiên Vương, để rồi U Linh Môn phải chịu cảnh máu đổ thịt rơi. Khi Thủy Phượng chạy đến mụ, mụ còn tính giết ta để trừ cỏ tận gốc nữa mà.

Lục Thái Mẫu biến sắc:

- Thủy Phượng ngươi im đi!

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Ta làm sao quên được cái ngày đó. Ta làm sao quên được mối hận ăn vào xương vào thịt của ta chứ. Và ta cũng làm sao quên được mụ, kẻ đã vì tình mà mang đến tấm thảm kịch cho toàn bộ song thân gia quyến của ta.

Giọng của nàng càng lúc càng trở nên cay đắng, khắt khe:

- Thủy Phượng đã thề, nếu còn sống sẽ san bằng tất cả các đại phái ở Trung Nguyên.

Và cái ngày phải đến đó nó đã đến.

Lục Thái Mẫu nghiêm giọng hỏi Khắc Thủy Phượng:

- Trước khi ngươi hành động, ta muốn hỏi một điều.

- Mụ nói di.

- Vì sao Thất Độc Thư Sinh lại là tướng pháp của ngươi?

Khắc Thủy Phượng cười mỉm nhún vai đáp lời:

- Mụ vị tình thì Thất Độc Thư Sinh cũng vị tình.

Khắc Thủy Phượng nói xong chắp ta ra sau lưng quay lại cỗ kiệu. Nàng nói với Thất Độc Thư Sinh:

- Tướng pháp, đến lượt người đó.

- Tuân lệnh vương nữ.

Thất Độc Thư Sinh khoác bộ mặt như câu hồn sứ giả nơi diêm phủ bước ra đối mặt với Lục Thái Mẫu.

Thất Độc Thư Sinh cất tiếng nói thật lạnh lùng:

- Lục Thái Mẫu đã gặp ta thì biết phải làm gì chứ?

Lục Thái Mẫu mặt biến sắc xanh như chàm:

- Mụ già này chưa muốn chết.

- Lịnh của vương nữ, mụ không được cãi.

Thất Độc Thư Sinh vừa nói vừa cau mày tỏ thái độ rất bất bình với Lục Thái Mẫu.

Thấy chẳng còn gì phải mất, cứ như Thất Độc Thư Sinh là sát tinh cấm kỵ của Lục Thái Mẫu, nên lời nói của Thất Độc Thư Sinh còn đọng trên hai vành môi dày thì Lục Thái Mẫu bất ngờ dụng thuật pháp Bát Quái Mê Tông Bộ áp sát tới, đồng thời phát tác tuyệt thức Khai Vân Tích Địa, miệng thì nói:

- Mụ chết thì ngươi cũng chết theo.

Như biết mình không thể nào thoát khỏi một cái chết thảm thiết, nên Thái mẫu vừa xuất thủ tấn công đã dùng đến mười hai thành chân âm, quyết một chưởng liều mạng với Thất Độc Thư Sinh.

Nhưng Lục Thái Mẫu chưa nhả kình thì Thất Độc Thư Sinh hú lên lanh lảnh. Tiếng hú của lão tướng pháp Qui Tư Quốc nghe ngỡ như tiếng kèn hiệu thôi thúc quân tướng xung trận.

Đến ngay cả Nhiếp Thần Quân, đại kỳ thủ có tuyệt pháp Quỷ Vực Thanh cũng ôm đầu lảo đảo.

Lục Thái Mẫu chưa kịp nhả kình, hai tay đã ôm đầu lảo đảo lùi lại. Lão nương ngồi bệt xuống đất trong tư thế kiết đà nhắm nghiền hai mắt vận công điều tức.

Hành động của Lục Thái Mẫu khiến Lỗ Trình và Tiểu Vĩ ngạc nhiên vô cùng. Tiếng hú vừa rồi của Thất Độc Thư Sinh đối với hai người chẳng có chút cảm nhận nó có oai lực chết chóc gì, mà tưởng như tiếng hú kia chỉ là tiếng huýt sáo bình thường, nhưng tại sao đối với Lục Thái Mẫu thì lại khác thưởng như vậy.

Tiểu Vĩ và Lỗ Trình không rời mắt khỏi Lục Thái Mẫu. Tiểu Vĩ vô tình nhìn xuống Đại Đầu Quỷ đang được Lỗ Trình quắp cũng thấy lão đang rung cầm cập. Hai mắt cứ lỏ tròn đến độ ngỡ hai con ngươi sắp lọt ra ngoài.

Trong lúc đó, Lục Thái Mẫu đã vận công đến cảnh giới tối thượng, trên đỉnh đầu Lục Thái Mẫu xuất hiện một làn khói lam bốc lên thẳng tắp, mồ hôi rịn ra khắp mặt Thái mẫu.

Thất Độc Thư Sinh đột nhiên ngửa mặt rít lên một tiếng nghe tợ tiếng heo kêu đêm.

Tiếng rít của lão tướng pháp Thất Độc Thư Sinh chẳng khác nào tiếng gọi hồn của của lũ âm binh nơi a tỳ.

Tiếng rít đó khiến Tiểu Vĩ lẫn Lỗ trình phải rùng mình ớn lạnh.

- Bộp...

Tiểu Vĩ lẫn Lỗ Trình há hốc miệng. Bởi thủ cấp của Lục Thái Mẫu đã vỡ toang. Nguyên thần bốc lên cuồn cuộn do Lục Thái Mẫu vận công quá độ.

Thấy cảnh tượng khủng khiếp đó, Lỗ Trình và Tiểu Vĩ bất giác thối lại ba bộ nhìn thi thể của Lục Thái Mẫu không chớp.

Tiểu Vĩ truyền âm nhập mật nói với Lỗ trình:

- Lỗ lão hòa thượng, ngươi hãy nhìn xem lão tiền bối Đại Đầu Quỷ.

Lỗ trình vội đỡ lấy Đại Đầu Quỷ.

Hơi thở của lão thật là yếu ớt. Nhưng lão cũng gượng nói:

- Hai người rất tốt, nhưng lão phu sống không được đâu. Ta chết trong khoảnh khắc nữa thôi. Hai người cố gắng rời khỏi đây mà tìm đến Quân Đạt.

Đại Đầu Quỷ thều thào, cố gắng nói:

- Nếu gặp được Quân Đạt, nói với y sư phụ của y đã chết, chết mà không ân hận. Ta không muốn Quân Đạt trở thành Xa Luân Vương, nhưng bây giờ không muốn cũng không được.

Tiểu Vĩ hỏi:

- Đại Đầu Quỷ tiền bối. Quân Đạt đã đi đâu?

- Tử cung, hay chính là U Linh Mê Cung. Hãy thả ta xuống đây đi.

Tiểu Vĩ thở dài, nhìn Lỗ Trình gật đầu:

- Lỗ hòa thượng.

Lỗ Trình như hiểu ý Tiểu Vĩ, đặt Đại Đầu Quỷ xuống đất.

Đại Đầu Quỷ nhướn mày. Nhưng đôi thần nhãn của lão như chẳng còn thần nữa:

- Hai người giúp Quân Đạt. Thất Độc Thư Sinh đã cấy Thất độc trùng vào mọi người rồi.

Ta sợ... ta sợ...

Nói đến đây thì ngũ quan của Đại Đầu Quỷ đều rịn máu. Lưỡi lão như thụt hẳn vào trong và hồn lìa khỏi xác.

Tiểu Vĩ truyền âm nói với Lỗ trình:

- Lỗ hòa thượng, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Lỗ Trình khẽ gật đầu. Rồi cả hai dụng luôn khinh thuật thượng thặng. Lỗ Trình thì trổ Di Hình Cước Pháp còn Tiểu Vĩ thì dụng Thoát Bộ Hành Vân. Mặc dù cả hai đều muôn ly khai một cách bất ngờ, nhưng khi hai người vừa động thân thì một bóng người cắt ngang trên đầu họ, miệng thì quát:

- Hai ngươi tính bỏ đi đâu có được.

Người đứng chắn chính là Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Thường Luân nhanh miệng nói với Khắc Thủy Phượng:

- Vương nữ cho phép tại hạ thu nạp hai gã này.

Khắc Thủy Phượng hơi cau mày.

Thường Luân nói tiếp:

- Bọn chúng là đồng bọn của Lục Thái Mẫu và Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm. Chắc chắn bọn chúng biết bí mật hội kỳ.

Khắc Thủy Phượng sa sầm mặt:

- Thế thì ngươi hãy thu nạp hai người đó cho bổn vương nương.

- Tuân lệnh vương nữ.

Tiểu Vĩ truyền âm nói với Lỗ Trình:

- Lỗ hòa thượng để Thường Luân cho ta, ngươi hãy mau đi đi.

Lỗ Trình lưỡng lự.

Tiểu Vĩ như đọc được ý niệm của Lỗ Trình:

- Đại sự hôm nay phải có một người còn sống để nói với thiên hạ. Ngươi ở lại chẳng được tích sự gì.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì thường Luân đã áp sát, vũ lộng song thủ phát tác tuyệt thức hải nộ cuống

phong nhắm Tiểu Vĩ tập kích. Tiểu Vĩ xoạc chân, nhếch mép nói:

- Ta thử lại với nhau một chưởng vậy.

Tiểu Vĩ đánh ra mười Đại Chỉ Thiên mà đỡ thẳng vào thế chưởng mãnh liệt của Thường Luân.

- Ầm...

Bụi cát do dư kình phản hồi tạo ra bay mù mịt. Lỗ Trình liền nhân cơ hội đó dụng Di Hình Cước Pháp thoát đi nhanh không thể tưởng.

Tiểu Vĩ đón thẳng một đạo chưởng Hải Nộ Cuồng Phong của Thường Luân, lùi lại ba bộ, khí huyết nhộn nhào, đầu óc u u. Trong khi Thường Luân rít lên bằng giọng thật cay độc:

- Tiểu Vĩ, hôm nay Thường mỗ sẽ lấy mạng ngươi.

Thường Luân vừa nói vừa áp thẳng tới Tiểu Vĩ. Thân pháp của gã xoay tròn như chiếc bông vụ. Từ chiếc bông vụ của Thường Luân, từng đạo kình nhoang nhoáng phát ra tập kích thẳng vào Tiểu Vĩ.

Trong lòng Tiểu Vĩ vô cùng ngạc nhiên bởi sự tăng tiến không ngờ được của Thường Luân. Mới hôm nào đây Thường Luân không phải là đối thủ của Tiểu Vĩ, thế mà nay chỉ trong một thời gian tình thế đã đổi thay rồi. Đấu với Thường Luân mà Tiểu Vĩ ngỡ như mình đang tỷ thí với chính Phong Tình lão ma thì đúng hơn.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu thì áp lực nội kình Hải Nộ Cuồng Phong nhu những cơn sóng ba đào phối hợp cùng lốc dữ ập đến.

Tiểu Vĩ nghiến răng, dựng mười đạo thiên ma chỉ đón thẳng lấy những đạo kình khốc liệt của Thường Luân.

- Ầm...

Đất dưới chân Tiểu Vĩ như nứt toác ra, cùng lúc cảm nhận mình bập bềnh bị sóng dữ cuốn trôi.

Trong tình thế đó Tiểu Vĩ vãn nghe tiếng cười gằn Thường Luân cùng lời nói của gã:

- Chính tay ta giết ngươi, ta đã mãn nguyện lắm.

Tiểu Vĩ ngỡ đâu mình sẽ gãy xương nát thịt thì lại cảm nhận có một khí kình đỡ lấy mình một cách nhẹ nhàng.

Người phát đạo khí kình đỡ Tiểu Vĩ chẳng ai khác mà chính là Thất Độc Thư Sinh.

Thường Luân thấy vậy, vội quay sang ôm quyền cung kính nói với Khắc Thủy Phượng:

- Vương nữ, hãy để tại hạ thâu nạp gã này.

Khắc Thủy Phượng nheo mày, tỏ thái độ giận dữ. Nàng gằn giọng nói từng tiếng:

- Ta lịnh cho ngươi thâu nạp chứ không lịnh cho ngươi sát tử vị công tử kia. Ngươi hiểu lệnh của bổn vương chứ?

Thường Luân cúi đầu:

- Thường Luân biết lỗi. Vương nương miễn thứ!

Khắc Thủy Phượng hừ nhạt một tiếng, đóng luôn rèm kiệu. Ngồi trong kiệu nàng nói ra:

- Tướng pháp, ai theo ta thì sống, ai chống ta thì cứ giết không tha. Chúng ta về Tiên Cung!

Chương 40: Tối Độc Phụ Nhân Tâm

Ngồi trong gian thủy tạ, với mái vòm hình tam giác. Khắc Thủy Phượng ngắm vầng trăng tròn treo trên bầu trời cao với vẻ mặt đăm chiêu tư lự. Nàng như kẻ đang mơ màng sống trong hoài tưởng. Đứng dưới bậc tam cấp, vây quanh gian thủy xá là bốn ả thị nữ. Bốn người đó như hiểu ý chủ nhân mà giữ sự im lặng cho nàng.

N

Khắc Thủy Phượng bưng tách trà, nhưng không uống mà khẽ thở dài. Tiếng thở ra của nàng nghe thật buồn tẻ và ảo não.

Một thị nữ xuất hiện tiến thẳng đến gian thủy xá. Ả thị nữ quỳ xuống:

- Khấu kiến vương nữ.

Khắc Thủy Phượng quay mặt nhìn người thị nữ đó:

- Có chuyện gì?

- Khải bẩm vương nữ, Thường Luân công tử cầu kiến.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Gã cần gặp ta có chuyện gì?

- Thường công tử nói có chuyện hệ trọng.

Khắc Thủy Phượng cười mỉm:

- Y có chuyện với bổn nương à?

- Thưa vâng.

Khắc Thủy Phượng khoát tay:

- Nói với gã bổn vương nương không muốn tiếp ai lúc này. Nếu có chuyện gì cần kíp, ngày mai gặp bổn vương nương ở đại điện Tiên cung.

- Thưa vâng.

Ả thị nữ toan quay bước thì Khắc Thủ Phượng gọi giật lại:

- Khoan đi!

- Vương nương chỉ giáo.

- Ta nghe báo Mạc Tả Quân và Phùng Kỳ đã quay về, vậy còn Ỷ Lan có đi cùng không?

Ả thị nữ quỳ xuống cung kính nói:

- Dạ, hai người đó đã quay về, nhưng Ỷ Lan thì không. Nhưng Thường công tử nói cầu kiến vương nương vì chuyện Ỷ Lan.

Đôi mày vòng nguyệt của Khắc Thủy Phượng cau hẳn lại. Nàng đứng lên bước ra mái hiên hỏi ả thị nữ:

- Thường công tử cầu kiến bổn vương nương vì chuyện của Ỷ Lan?

- Thưa vâng.

Khắc Thủy Phượng nhìn vầng trăng trên cao:

- Cho y vào.

Ả thị nữ lui trở ra. Một lúc sau cùng với Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân bước vào.

Thường Luân từ tốn ôm quyền xá Khắc Thủy Phượng.

Khắc Thủy Phượng khoang tay trước ngực nói:

- Thường công tử muốn gặp bổn vương nương vì muốn báo cho ta biết tin tức của Ỷ Lan?

- Bẩm vương nữ, Thường mỗ muốn bẩm báo về Ỷ Lan.

Thường Luân liếc mắt đảo qua những thị nữ hầu chung quanh Khắc Thủy Phượng.

Khắc Thủy Phượng như hiểu ý Thường Luân liền khoát tay nói với bọn thị nữ:

- Cho các ngươi lui!

Tất cả bọn thị nữ đều lui hết trở ra.

Khắc Thủy Phượng nhìn lại Thường Luân rồi quay vào thủy xá. Nàng chỉ chiếc ghế đối diện:

- Ngươi ngồi xuống đây.

- Tạ ơn vương nương.

Thường Luân ngồi xuống chiếc đon đối mặt với Khắc Thủy Phượng.

Khắc Thủy Phượng nhìn thẳng vào mặt gã hỏi:

- Ỷ Lan đang ở đâu?

- Bất cứ lúc nào thuộc hạ cũng có thể đưa nàng ta đến hầu kiến vương nương.

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Thế thì tốt lắm.

Thường Luân mỉm cười:

- Bẩm vương nương, thuộc hạ có một chuyện này không biết có nên nói ra không.

- Ngươi cứ nói.

Khắc Thủy Phượng rót trà ra chén của mình. Nàng nhìn chén trà, chờ đợi Thường Luân nói.

Thường Luân lấy giọng thật ôn tồn từ tốn nói:

- Thuộc hạ vô tình biết được Ỷ Lan tiểu thư vào Trung Nguyên với mục đích tìm cao thủ đối phó với vương nương.

Khắc Thủy Phượng nheo mày:

- Ngươi nghe tin này từ ai?

- Từ chính miệng của Ỷ Lan nói cho thuộc hạ biết.

Thường Luân thở dài một tiếng. Bất ngờ đứng lên kéo ghế rồi quỳ xuống:

- Xin vương nương thứ tội!

- Tại sao Thường công tử lại xin tội với bổn vương nương. Ta đâu thấy ngươi đắc tội gì?

- Thuộc hạ biết mình đắc tội với vương nương. Mặc dù tội đó chưa thực hiện nhưng thuộc hạ thấy

bứt rứt vô cùng.

- Thường công tử đứng lên đi!

Khắc Thủy Phượng chờ cho Thường Luân đứng hẳn lên rồi mới hỏi:

- Thật ra tâm của Thường công tử bứt rứt vì chuyện gì?

- Thuộc ha không dám dấu vương nương. Thuộc hạ chính là người được Ỷ Lan tiểu thư tín cẩn thỉnh cầu về vương quốc để sát hại vương nương.

Mặt Khắc Thủy Phượng sa sầm xuống:

- Ngươi nói mình chính là kẻ được Ỷ Lan đưa về Quy Tư Quốc để sát tử bổn vương nương?

Thường Luân thấy vẻ mặt bất nhẫn của Khắc Thủy Phượng vội quỳ xuống lần nữa. Y lí nhí nói:

- Vương nương... thuộc hạ có mắt như mù.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Đứng lên đi!

- Thuộc hạ không dám đứng lên.

Khắc Thủy Phượng thở dài:

- Thường Luân, sự thật như thế nào?

Thường Luân ngẩng lên nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Sự thật do thuộc hạ quá tin vào lời Ỷ Lan thôi. Thị đã nói với thuộc hạ về sự mất tích của cha nàng và nghi ngờ vương nương chính là thủ phạm, nên mới thân hành vào Trung Nguyên để tìm cao thủ trở về Quy Tư quốc truy xét. Thuộc ha vô tình bị thị dùng lời ngon tiếng ngọt, nhưng... nhưng khi diện kiến với vương nương, thuộc hạ mới biết được những lời của Ỷ Lan đều là bịa đặt, nhằm mục đích cướp lấy ngai vị vương nữ của vương nương. Thuộc hạ biết được mục đích bỉ ổi của thị, trong lòng canh cánh, vừa lo cho vương nương, vừa tự vấn mà hổ thẹn với mình, nên mới quyết định đến khấu kiến với vương nương mà nói ra tất cả. Mong vương nương thứ tội.

Thường Luân vừa nói vừa dập đầu xuống sàn gạch. Những tiếng cốp cốp vang lên mỗi khi đầu Thường Luân dập xuống sàn thủy xá.

Khắc Thủy Phượng thở dài:

- Thôi thôi. Bổn vương nương hiểu Thường công tử rồi, người đừng làm vậy nữa.

Thường Luân ngẩng mặt nhìn lên:

- Thuộc hạ có chết cũng không oán tiếc. Chỉ tiếc sao được diện ngộ với vương nương quá muộn màng.

Khắc Thủy Phượng đỡ Thường Luân đứng lên.

Khắc Thủy Phượng chỉ vào chiếc đôn:

- Ngồi xuống đây cùng uống trà với Thủy Phượng.

- Thuộc hạ không dám.

- Đừng khách sáo. Tấm lòng của Thường công tử khiến Thủy Phượng này cảm kích vô cùng.

Thường Luân được lời của Khắc Thủy Phượng, mặt y phấn khích rạng rỡ hẳn lên.

Thương Luân ngồi xuống chiếc đôn đối mặt với Khắc Thúy Phượng.

Khắc Thủy Phượng rót trà ra chén:

- Mời Thường công tử!

- Tạ ơn vương nương!

Khắc Thủy Phượng mỉm cười:

- Công tử khách sáo quá.

Thường Luân bưng chén trà nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt chén xuống bàn. Y nhìn Khắc Thủy Phượng, từ tốn nói:

- Thường Luân có phúc mới được ngồi uống trà với vương nương.

Khắc Thủy Phượng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Có phúc thì công tử mới được ngồi uống trà với bổn vương nương sao?

- Vương nương minh xét, Thường thuộc hạ không hề gian dối với lòng mình.

- Bổn vương nương tự nhìn được người.

Khắc Thủy Phượng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân:

- Bổn vương nương nghe nói Thường công tử là thuộc hạ của Phong Tình Cổ Thi lão ma.

Người đại đồ đệ duy nhất mà lão ma đó truyền võ công lẫn công lực. Có đúng vậy không?

- Quả đúng Thường thuộc hạ là đại đồ đệ của Phong sư phụ.

Thường Luân lưỡng lự.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười nói:

- Bổn vương nghe đồn đại, Phong Tình Cổ Thi nhận đệ tử nhưng không bao giờ truyền thụ võ công. Mà chỉ bắt những đệ tử phục dịch cho lão. Thậm chí đệ tử có bị kẻ khác giết chết, lão cũng bàng quan không màng đến, nhưng riêng Thường công tử thì lại được Phong Tình lão ma ưu ái. Có lẽ công tử là truyền nhân duy nhất, vừa học được võ công, vừa học được tính khí phong tình của sư phụ.

Thường Luân thở dài. Y lắc đầu nói:

- Vương nương biết tất cả. Quả đúng như vương nương nói. Phong Tình sư phụ nhận đệ tử chỉ để phục dịch người mà thôi, nhưng Thường Luân lại là một ngoại lệ mà từ trước đến nay Phong Tình sư phụ không bao giờ có ngoại lệ đó. Tuy nhiên Thường Luân chỉ thụ giáo võ công và nội lực của người chứ không học tính khí của người.

- Vậy sao? Vậy công tử làm sao thụ giáo được võ công lẫn nội lực của lão ma đầu đó?

Nàng lắc đầu:

- Phong Tình Cổ Thi không dễ gì truyền võ công và nội lực cho ai đâu.

- Nhưng Phong Tình Cổ Thi đã tự nguyện dẫn truyền cho Thường Luân võ công và nội lực của người.

- Lão đổi tính khí từ bao giờ vậy? Hay chỉ đối với Thường Luân công tử lão ưu ái hơn.

- Thường Luân cũng chẳng nhận được sự ưu ái của sư phụ đâu. Thường Luân được như thế này là có nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì?

Thường Luân thở dài tỏ vẻ tư lự:

- Nói ra thật hổ thẹn.

- Nếu như bổn vương nương muốn nghe công tử có nói được không?

- Vương nương muốn nghe Thường Luân phải nói. Bởi vương nương là người đầu tiên vừa diện kiến Thường Luân đã tôn sùng.

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Tốt lắm. Nếu như thật sự công tử nói bằng tâm của mình thì nhất định khi bổn vương nương hoàn thành tâm nguyện, tương lai của công tử không nhỏ.

- Đa tạ vương nương.

Thường Luân đặt tay lên bàn:

- Tại thành Dương Châu có kỹ lầu Lạc hoa viên. Trong kỹ lâu có một kỹ nữ tên là Hà Á Tiên. Người này sư phụ rất yêu thương, và Á Tiên cũng yêu thương sư phụ. Cuộc tình của hai người đẹp như mơ, như trăng, nhưng chính Vũ Văn Tiểu Vĩ đã phá bức tranh tình yêu đó. Sư phụ hận Tiểu Vĩ, nhưng nếu người tự tay lấy mạng gã hóa ra chẳng còn gì hai chữ Phong Tình. Còn với Thường thuộc hạ lúc bấy giờ đâu phải là đối thủ của Tiểu Vĩ. Dù có rửa nhục cho thầy cũng không được, vì nguyên nhân đó mà Phong Tình sư phụ mới truyền võ công cho thuộc hạ ngược lại Thường Luân nguyện phải lấy đầu Tiểu Vĩ để rửa nhục.

- Thường công tử đã thực hiện lời thề với Phong Tình lão ma chưa?

- Bửa trước ở trấn Hàm Đàm nếu không có vương nương thì Tiểu Vĩ đã chết bởi song thủ của thuộc hạ.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười với Thường Luân. Nàng ôn nhu nói:

- Phong Tình Cổ Thi lão ma có được một đệ tử như Thường công tử, lão còn nhiều phúc.

- Thường Luân dù chẳng may là đệ tử của Phong Tình sư phụ nhưng vẫn giữ nghĩa thầy trò dù có bị sư phụ đối xử như thế nào.

- Thủy Phượng kính người có nghĩa tôn sư.

Nàng đổi giọng thật nghiêm:

- Công tử đã nói bổn vương nương là người công tử sùng kính nhất khi vừa diện ngộ?

- Thường thuộc hạ nói bằng tấm lòng của mình. Chính sự sùng kính đó thôi thúc Thường Luân đến khấu kiến vương nương, mặc dù biết rằng những gì mình nói ra có thể khiến vương nương tức giận mà dụng thuật Quỷ Âm Lôi Thanh Khúc đẩy lũ độc vật giết chết mình.

Thường Luân cúi mặt nhìn xuống. Y thở ra rồi nói thật khẽ:

- Nhưng dù có chết, Thường Luân cũng phải đến để tâm mình không bứt rứt.

- Thủy Phượng hiểu tâm của công tử.

Nàng bưng chén trà nhấp một ngụm rồi đặt xuống, nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Nếu như bây giờ bổn vương nương lịnh cho Thường công tử mang thủ cấp của Ỷ Lan đến đây, người có thực hiện mệnh lệnh của ta không?

Thường Luân gật đầu:

- Bây giờ vương nương có sai thuộc hạ nhảy vào lửa, hay chết trong rừng đao rừng kiếm Thường Luân cũng không từ.

- Tốt lắm! Bổn vương nương muốn công tử đưa Ỷ Lan và thạch ngục để ta hành xử.

Thường Luân đứng dậy:

- Thuộc hạ tuân lệnh vương nương.

Thường Luân ôm quyền xá Khắc Thủy Phượng:

- Thuộc hạ cáo từ!

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Thường công tử đi đi!

Khắc Thủy Phượng tiễn Thường Luân ra đến mái hiên gian thủy xá. Thường Luân quay lại xá nàng, từ tốn nói:

- Vương nương bảo trọng.

- Ta ghi nhận tấm lòng của công tử.

Khắc Thủy Phượng chờ cho Thường Luân đi khuất mới lớn tiếng gọi:

- Xuân Xuân! Thu Thu!

Hai ả thị nữ xuất hiện đến hầu trước mặt nàng.

Khắc Thủy Phượng chỉ về hướng Thường Luân vừa bỏ đi, nghiêm giọng ban phát mệnh lệnh:

- Ta giao cho hai ngươi theo dõi hành tung của Thường Luân. Tất cả mọi hành động của gã đều không được bỏ xót và trình báo với ta.

- Thưa vâng.

Khắc Thủy Phượng khoát tay:

- Đi đi! Đừng cho y biết hai ngươi theo dõi hành tung của y.

- Tuân lệnh vương nương!

Xuân Xuân và Thu Thu đi rồi, Khắc Thủy Phượng mới khẽ thở dài một tiếng.

Nàng nhìn theo bóng hai ả thị nữ mà nói bâng quơ:

- Ta rất tiếc ngươi là đồ đệ của Phong Tình Lão ma nên không thể tin ngươi được.

Khắc Thủy Phượng toan quay trở vào nhà thủy xá thì thấy thấp thoáng xa xa có bóng người với bộ pháp di hành, phiêu diêu cực kỳ ảo diệu. Bóng người đó thoáng một cái đã mất hút về hướng thạch ngục.

Khắc Thủy Phượng cau mày nghĩ thầm:

- "Không có lịnh của ta, ai dám thâm nhập vào khu vực thạch ngục?".

Khắc Thủy Phượng vừa nghĩ vừa trổ khinh thuật lướt ra ngoài gian thủy xá, băng về hướng khu vực thạch ngục. Nàng vừa lướt đi vừa nghĩ ngợi:

- "Kẻ có khinh công cao siêu như vậy trên giang hồ bây giờ chỉ có Hàn Quân Đạt. Phải chăng người đó chính là Hàn Quan Đạt?".

Ý niệm đó khiến Khắc Thủy Phượng nôn nao vô cùng.

Chương 41: Tối Độc Phụ Nhân Tâm

Khắc Thủy Phượng vào khu vực thạch ngục. Bên trong không có động tịnh gì khiến nàng cũng ngạc nhiên vô cùng. Khắc Thủy Phượng nhủ thầm:

K

- "Chẳng lẽ mình hoa mắt sao?".

Nàng tiến thẳng đến cửa vào ngục thất. Hai gã gác cửa vừa thấy Khắc Thủy Phượng vội quỳ xụp xuống.

Cả hai cùng nói:

- Thuộc hạ bái kiến vương nương.

Khắc Thủy Phượng lạnh nhạt nói:

- Đứng lên đi!

Cả hai đứng lên. Khắc Thủy Phượng hỏi:

- Hai ngươi đứng gác ở đây lâu chưa?

Tên đứng bên trái nói:

- Hai thuộc nhân đã đứng gác ở đây từ canh tí đến bây giờ.

- Tốt lắm. Vậy hai ngươi có thấy gì không?

Cả hai nghe Khắc Thủy Phượng hỏi, ngơ ngác một lúc rồi lắc đầu.

Tên đứng bên trái lại trả lời nàng:

- Thuộc nhân không thấy gì cả.

- Có ai đến đây không?

Cả hai lại lắc đầu:

- Dạ không.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Không có ai đến à?

- Thưa vâng. Trong phạm vi thạch ngục vương nương đã cho chỉ dụ khi nào có lịnh của vương nương mới cho vào. Nên không một ai được phép vào cả.

- Như vậy thì tốt, nhưng bổn vương nương cảm thấy có điều gì đó rất lạ.

Hai gã giám ngục nhìn nhau.

Khắc Thủy Phượng cảm nhận thấy hai gã này như có điều gì đó nhưng lại lưỡng lự không dám nói. Nàng nghiêm mặt hỏi:

- Hai ngươi có điều gì không tiện nói phải không?

Cả hai cùng lắc đầu.

Tên bên trái nheo mày:

- Khởi bẩm vương nương, lúc nãy thuộc nhân cảm nhận một ngọn gió rất nhẹ lướt qua hai chúng tôi. Mà ngọn gió này kỳ quái lắm nên chúng tôi đang đàm luận. Có thể ngọn gió kia là bóng ma oan hồn nào đó muốn trêu ghẹo.

Khắc Thủy Phượng hừ nhạt một tiếng:

- Đúng là có kẻ thâm nhập vào thạch ngục.

Khắc Thủy Phượng vừa nói vừa đẩy hai gã giám ngục qua hai bên:

- Tránh ra!

Nàng vừa dứt lời thì từ trong thạch ngục tiểu hòa thượng Lỗ Trình kè Vũ Văn Tiểu Vĩ băng ra. Lỗ Trình dụng Di Hình Cước Pháp nên hai gã giám ngục mới không phát hiện được hành tung.

Hai gã giám ngục giờ mới phát hiện ra có người đã đột nhập vào thạch ngục, liền cất tiếng thét lanh lảnh:

- Vương nương, có thích khách!

Nhanh như cắt cả hai đồng loạt rút pháo hiệu bắn lên bầu trời đêm.

Lỗ Trình kè Tiểu Vĩ phi thân ra đến cửa chạm trán với Khắc Thủy Phượng đứng chắn ngang lối đi, phải dừng lại.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Thì ra là tiểu hòa thượng Long Thiền Tự.

Lỗ Trình thở dài, nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Tiểu tăng mạo phạm xâm nhập thạch ngục chỉ để cứu Vũ Văn huynh chứ không có ý chống lại vương nương.

Khắc Thủy Phượng hừ nhạt:

- Tự tiện xâm phạm thạch ngục cứu người, tiểu hòa thượng đáng tội chết lắm.

Cùng với lời của Khắc Thủy Phượng thì những cao thủ của nàng đã kéo đến. Trong những người đó có cả Nhiếp Thần Quân, Ma Thần Cát Giã và tất nhiên không thể không có Thường Luân.

Thường Luân thấy Lỗ Trình kè Tiểu Vĩ mặt sa sầm, bước ra ôm quyền xá Khắc Thủy Phượng, nói:

- Vương nương, tên tiểu hòa thượng này là kẻ đồng hội đồng thuyền với Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Thuộc hạ xin vương nương cho lịnh để thuộc hạ thu nạp y.

Lỗ Trình thấy Thường Luân, máu giận đã sôi sùng sục:

- Thường công tử mà có thể thu nạp được tiểu tăng à? Lỗ Trình e rằng ngươi chẳng có bản lĩnh đó đâu.

Tiểu Vĩ bặm môi, gượng đứng. Nhìn qua Lỗ Trình, Tiểu Vĩ truyền âm nói:

- Tiểu hòa thượng cứu ta lần này không xong rồi. Lần khác ngươi đến vậy nhé.

Lỗ Trình quay lại Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh.

Tiểu Vĩ vẫn giữ khuôn mặt hài hước:

- Ngươi có thể rời khỏi đây bằng bộ pháp Di Hình nhưng đem Tiểu Vĩ theo trong lúc ta chẳng thể nào vận công được chỉ là một gánh nặng cho tiểu hòa thượng thôi. Hy vọng lần sau tiểu hòa thượng đến Tiểu Vĩ sẽ cùng đi với ngươi.

Tiểu Vĩ quay lại Khắc Thủy Phượng:

- Vương nương, tiểu hòa thượng Lỗ Trình vốn là bằng hữu thâm giao với tại hạ. Y lại có biệt tài nấu món đắc khẩu, nay đã nấu rồi nhưng thiếu tại hạ nên mới mạo muội xâm nhập thạch ngục đưa tại hạ ra chỉ để thưởng thức món ăn đó thôi.

Nghe Tiểu Vĩ nói, Khắc Thủy Phượng không nhịn được cười. Mặc dù vậy nàng cũng chỉ mím môi cười mỉm:

- Ngươi nói nghe hay lắm đó. Nếu gã tiểu hòa thượng này chỉ muốn thỉnh ngươi dùng món đắc khẩu sao không đến xin với bổn vương nương?

Tiểu Vĩ cười mỉm nói:

- Vương nương không biết, món đắc khẩu của tiểu hòa thượng được nấu bằng thịt khuyển hoang. Nói cho vương nương biết thì bất tiện quá.

Tiểu Vĩ vừa dứt lời thì Thường Luân chen vào:

- Vương nương đừng nghe những lời xàm ngôn của Tiểu Vĩ. Thường thuộc hạ sẽ thu nạp gã tiểu hòa thượng cho vương nương.

Y vừa dứt lời thì đồng lúc toan phi thân áp sát Lỗ Trình để tập kích, Nhưng Nhiếp Thần Quân đã cản Thường Luân lại. Lão hướng mắt về phía Khắc Thủy Phượng:

- Vương nương, hãy để tên này cho lão thu nạp.

Khắc Thủy Phượng nhìn Nhiếp Thần Quân gật đầu:

- Lão thần quân hãy ra tay đi.

- Tuân lệnh vương nương.

Nhiếp Thần Quân liền vận công áp sát đến Lỗ Trình. Lão vung song thủ đánh dứ tới.

Trảo công chộp vào yết hầu Lỗ Trình, chưởng pháp thì công kích Đan Điền. Thế công của lão Nhiếp Thần Quân quả là lợi hại vô cùng, cứ nhìn lão xem Lỗ Trình là kẻ đại thù bất cộng đái thiên nên mới vừa nhập trận đã đụng đến sát chiêu.

Nhưng trong cuộc đấu thì lại khác hẳn. Mặc dù đòn công của lão Nhiếp Thần Quân có hiểm độc, nhưng Lỗ Trình tuyệt nhiên không hề cảm nhận có lực kình vây hãm mình mà lại nghe Nhiếp Thần Quân truyền âm nhập mật nói:

- "Lỗ Trình, ngươi hãy mau thoát đi. Hãy đến các đại phái thông báo con trăng này là U Linh Môn sẽ đến đòi nợ máu. Tiểu Vĩ để lão phu tìm cách cứu cho. Nhứt thời tính mạng của y chưa bị đe dọa đâu.".

Lỗ Trình ngạc nhiên vô cùng khi nghe những lời của Nhiếp Thần Quân. Mặc dù ngạc nhiên nhưng trí mẫn thông tuệ hơn người, liền nhận ra ngay Nhiếp Thần Quân có ý giúp mình.

Nhận ra được điều đó, Lỗ Trình liền không tránh né trảo thủ và chưởng pháp của Nhiếp Thần Quân mà dụng luôn trảo lẫn chưởng đón lấy thế công của lão.

Hai người nhanh chóng biến hóa cuộc đấu chiêu thành đấu lực nhưng thật ra chẳng đấu gì cả.

Nhiếp Thần Quân vận công truyền âm nói tiếp:

- "Lỗ hòa thượng, ngươi khá lắm. Chung quanh ngươi tất cả những người này đã bị trúng cửu độc trùng, ngay cả Tiểu Vĩ cũng vậy, không thể thoát được đâu. Muốn hóa giải cửu độc trùng phải có thuốc giải của Thất Độc Thư Sinh, gã đó mới là kẻ đáng sợ. Nên ngươi hãy đi đi.".

Lỗ Trình truyền âm đáp lại:

- "Tiểu tăng xin ghi nhận lời của lão Thần Quân. Lão Thần Quân chăm sóc giùm Tiểu Vĩ.".

- Tiểu hòa thượng yên tâm. Lão phu sẽ giúp gã như ngươi đã từng giúp lão ở Long Thiên tự.

- Tiểu tăng sẽ nhớ cái ơn này của lão Thần Quân.

- Ngươi đi đi nghe. Yên tâm, lão không để cho tên Thường Luân ám hại Tiểu Vĩ đâu.

- Có lão Thần Quân, tiểu tăng yên tâm rồi.

- Lão phu hứa với tiểu hòa thượng. Ngươi đi nhé, ráng bảo trọng.

Nhiếp Thần Quân nói xong, quát lên một tiếng thật lớn:

- Tiểu hòa thượng nằm xuống.

Mặc dù lão quát thét như vậy, song lại dụng nội lực của bản thân đẩy tiểu hòa thường Lỗ Trình cuốn đi như một chiếc lá phiêu diêu bay theo chiều gió.

Nhiếp Thần Quân cười mỉm, vì Lỗ Trình đã được lão dùng nội kình đẩy vượt qua vòng cao thủ đang vây quanh. Lão thầm nghĩ:

- "Có là quỷ cũng không đoán được là ta và Lỗ Trình đóng kịch với nhau nữa.".

Ý nghĩ đó còn đọng trong đầu Nhiếp Thần Quân thì lão nghe chưởng khí phát ra ngay bên ngoài vòng cao thủ.

"Bộp...".

Lỗ Trình rú lên:

- Ui cha!

Cùng với tiếng thốt của Lỗ Trình thì thân ảnh của tiểu hòa thượng chẳng khác nào viên cuội từ bên ngoài bị quẳng vào trong, rơi ngay xuống trước mặt Nhiếp Thần Quân.

"Bịch...".

Lỗ Trình ẹo người đứng lên.

Nhiếp Thần Quân biến sắc quay ngoái lại.

Từ bên ngoài vòng rào, Thất Độc Thư Sinh chắp tay sau lưng thả bước vào.

Thất Độc Thư Sinh nhìn lão Nhiếp Thần Quân và Lỗ Trình nói:

- Những lời truyền âm nhập mật của lão Thần Quân và tên sãi nhỏ kia ở đây không ai nghe, nhưng bổn pháp tướng thì không thể không nghe.

Nhiếp Thần Quân biến hẳn sắc diện. Lão thở ra nói với Lỗ Trình:

- Xem như lão đã chết rồi.

Thất Độc Thư Sinh quay lại Khắc Thủy Phượng, ôm quyền nói:

- Vương nữ, đối với kẻ có ý phản bội vương nữ thì có đáng chết không?

Khắc Thủy Phượng nhìn Nhiếp Thần Quân:

- Lão Thần Quân, lão có thừa nhận lời nói của tướng pháp không?

Nhiếp Thần Quân thở dài:

- Lão phu thừa nhận đã muốn cho Lỗ hòa thượng thoát đi.

- Vậy là lão đã phản bội bổn vương nương. Lão biết tự xử như thế nào rồi chứ?

Nhiếp Thần Quân cúi đầu.

Lỗ Trình đứng lên:

- Vương nương, không có lão Thần Quân thì Lỗ Trình vẫn có thể dụng Di Hình Cước thoát đi được.

Khắc Thủy Phượng liếc Thất Độc Thư Sinh.

Thất Độc Thư Sinh nheo mày lắc đầu:

- Bộ pháp Di Hình Cước có thể đắc dụng với bất cứ cao thủ nào ngoài giang hồ nhưng với bổn tướng pháp thì nó chẳng là gì đâu.

Thất Độc Thư Sinh nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Tội phản bội thì phải xử theo tội chết.

Khắc Thủy Phượng gật đầu, nhìn lão Nhiếp Thần Quân:

- Lão Thần Quân muốn tự xử hay muốn tướng pháp của U Linh Môn xử lão?

Nhiếp Thần Quân thở hắt ra rồi khẳng khái nói:

- Lão phu tự xử, nhưng xin vương nương tha cho tiểu hòa thượng.

- Quyết định đó của bổn vương nương. Lão tự xử đi.

Nhiếp Thần Quân quay sang Lỗ Trình:

- Lão phu đi trước đây.

Nhiếp Thần Quân nói xong, liền giơ chưởng tự vỗ vào đầu mình.

Lỗ Trình thấy lão tự sát nhưng không kịp cản tay lão Thần Quân, mà chỉ nghe một âm thanh khô khốc phát ra. Thủ cấp của lão Thần Quân đã bị vỡ ra do chính tay lão tự đập vào đầu.

Lỗ Trình đỡ lấy thân ảnh của lão Thần Quân:

- Lão Thần Quân...

Lỗ Trình bặm môi. Khi ngẩng lên nhìn Khắc Thủy Phượng thì y đã cắn đứt vành môi dưới, máu tươi rịn ra hai bên mép. Lỗ Trình nghiêm giọng nói:

- Các ngươi ác quá, coi mạng ngươi như cỏ rác. Khi chết sẽ xuống A Tỳ mà sống trong tầng địa ngục thứ mười.

Thường Luân nói xen vào:

- Tiểu hòa thượng gần chết mà còn khoác lác. Để ta đưa ngươi theo về với lão già phản bội kia.

Thường Luân vừa bước tới một bộ thì Tiểu Vĩ bước ra đối mặt với gã:

- Ngươi thích mạng của Vũ Văn Tiểu Vĩ hơn mạng của tiểu hòa thượng Lỗ Trình mà.

Khắc Thủy Phượng khoát tay, cười mỉm:

- Được rồi.

Thường Luân nghe nàng lên tiếng vội quay lại:

- Xin vương nương cho chỉ dụ.

Khắc Thủy Phượng nhìn Lỗ Trình:

- Ngươi đến đây chỉ vì cái món đắc khẩu muốn Vũ Văn Tiểu Vĩ thưởng thức, bổn vương nương suy cho cùng, cho phá lệ lần này. Bổn vương nương cho ngươi rời khỏi đây đó.

Khắc Thủy Phượng khe khắt nói tiếp:

- Bổn vương nương thừa biết ngươi sẽ thông báo cho tất cả các đại phái của Trung Nguyên hợp lực đối phó với U Linh Môn. Điều đó cũng tốt thôi.

Nàng khoát tay:

- Đi đi!

Lỗ Trình lưỡng lự, hỏi lại Khắc Thủy Phượng:

- Tiểu tăng đi rồi vương nương sẽ hành xử với Vũ Văn Tiểu Vĩ như thế nào?

- Bổn vương nương cho tiểu hòa thường rời khỏi đây là tốt lắm rồi. Đi đi!

Lỗ Trình thở dài quay lại Tiểu Vĩ:

- Vũ Văn huynh bảo trọng.

- Ngươi yên tâm.

Tiểu Vĩ liền hướng về phía Thường Luân:

- Khi nào gã Thường Luân này thay thế vương nương thì ta mới có thể nguy đến tính mạng. Tiểu hòa thượng hãy bảo trọng.

- Tiểu Vĩ bảo trọng.

- Đừng lo cho Tiểu Vĩ.

Lỗ Trình quay lại Khắc Thủy Phượng:

- Đa tạ vương nương đã cho tiểu tăng một sinh lộ.

Lỗ Trình thở ra rồi thong dong bước thẳng về phía Thất Độc Thư Sinh. Mặc dù biết Thất Độc Thư Sinh là cao thủ lợi hại nhất trong tất cả những người vây quanh mình, nhưng Lỗ Trình vẫn hướng về Thất Độc Thư Sinh mà bước ra. Lỗ Trình nghĩ:

- Mặc dù vương nương cho mình một sinh lộ nhưng Thất Độc Thư Sinh phản lịnh thì mình cũng không thể sống được. Chi bằng cứ tiến đến gã, nếu gã trở mặt thì U Linh Môn chẳng còn giới quy gì nữa và điều đó khiến bọn cao thủ sẽ chia rẽ mà suy yếu lực lượng.

Khi Lỗ Trình bước đến ngang mặt với Thất Độc Thư Sinh, thì dừng bước ôm quyền xá, rồi trang trọng nói:

- Không biết Lỗ Trình có đi khỏi đây được không?

Thất Độc Thư Sinh không nói mà đứng nép qua một bên:

- Vương nương đã cho ngươi đi thì ngươi cứ đi.

- Đa tạ!

Lỗ Trình suy nghĩ mông lung mà tự hỏi:

- Một đại cao thủ khiến những người khác phải tuân phục thế mà lại nghe chỉ lịnh của một mỹ phụ. Quả là chuyện thật khó tin. Ắt trong quan hệ giữa họ có ẩn khúc gì đó.

Chương 42: Tâm Xà Mặt Ngọc

Cộc... cộc... cộc...

C

Ba tiếng gõ cửa đập vào tai Ỷ Lan. Nàng đang ngồi tư lự trước ngọn bạch lạp, bật đứng dậy, bởi ba tiếng gõ cửa kia đúng với ám hiệu mà nàng giao ước với thường Luân.

Ỷ Lan mở cửa. Đúng như nàng dự đoán, người gõ cửa là bạch diện thư sinh Thường Luân.

Thường Luân bước vào. Ỷ Lan cởi tấm áo choàng cho gã, ôn nhu hỏi:

- Tướng công có biết việc gì ở Tiên Cung chưa?

Thường Luân thở dài một tiếng, bước đến bàn ngồi. Trên khuôn mặt anh tuấn của y lộ rõ nét đâm chiêu. Ỷ Lan nhận ra ngay những nét đâm chiêu trên mặt Thường Luân. Nàng ngồi xuống đối diện gã.

- Tướng công, đã có chuyện gì xảy ra hay sao mà tướng công đâm chiêu vậy? Phải chăng có chuyện khiến tướng công khó xử?

Thường Luân nhìn nàng:

- Nương tử... đúng là ta đang có chuyện khó xử vô cùng. Chuyện đó liên quan đến nương tử.

- Tướng công có thể cho thiếp biết được không?

Thường Luân chỉ vô rượu đặt trên kệ:

- Ta muốn uống rượu.

- Để thiếp rót rượu hầu tướng công.

Thường Luân gật đầu.

Ỷ Lan bước đến lấy vò rượu và cái chén. Nàng tự tay rót rượu dâng lên Thường Luân:

- Mời tướng công!

Thường Luân đón lấy chén rượu uống cạn. Y đặt chén xuống bàn nhìn Thường Luân thở dài.

Ỷ Lan hỏi:

- Tướng công, thật ra đã có chuyện gì?

Thường luân với vẻ tư lự nhìn Ỷ Lan:

- Nàng còn nghĩ đến chuyện cũ không?

- Tướng công muốn nói đến chuyện cũ là chuyện gì?

- Sự mất tích của phụ thân nàng đó.

- Chuyện đó thiếp không bao giờ quên. Bộ vương nữ Khắc Thủy Phượng đã biết và nghi ngờ tướng công?

Thường Luân đăm chiêu.

Ỷ Lan nắm tay gã:

- Vương nữ Khắc Thủy Phượng đã nghi ngờ tướng công?

Thường Luân thở dài nhìn nàng nói:

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp cái.

- Ý tướng công muốn nói gì?

Thường Luân chắp tay sau lưng đi tới đi lui. Ỷ Lan nhìn theo những bước chân của Thường Luân mà suy nghĩ mông lung.

- Có phải tướng công có chuyện rất khó nói với thiếp?

Thường Luân dừng bước quay lại gật đầu.

- Đúng như vậy. Ta đang suy nghĩ tìm cách để Khắc Thủy Phượng nói ra sự thật về việc mất tích của phụ thân nàng. Mà cách đó ta sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nàng, nhưng xét cho cùng không còn cách nào khác.

Ỷ Lan khẩn trương:

- Chỉ cần biết cha thiếp ở đâu thì dù có xảy ra bất cứ chuyện gì thiếp cũng không từ nan.

Thường Luân bước đến bên Ỷ Lan:

- Nương tử sao không bỏ qua chuyện đó đi.

Ỷ Lan lắc đầu:

- Không thể bỏ được. Thiếp linh cảm cha thiếp đang rất khốn khổ.

Thường Luân thở dài:

- Nương tử nhất định không bỏ qua việc cha nàng mất tích à?

- Thiếp là con, chữ hiếu chưa trả cớ sao có thể bỏ qua được.

- Thế thì ta chẳng còn cách nào nữa ngoài một cách này thôi.

Ỷ Lan nắm tay Thường Luân:

- Tướng công nói đi, dù có nguy hiểm đến tính mạng thì Ỷ Lan cũng phải tìm ra tung tích của cha.

Thường Luân lắc đầu thở dài rồi ôn tồn nói:

- Hiện nay ta tạm thời được Khắc Thủy Phượng tạm tin. Để cho thị càng tin ta hơn nhằm thời cơ bắt thị phải nhận tất cả tội lỗi của thị với cha của nương tử. Ta... ta phải đưa nàng đến thạch ngục diện kiến mụ.

Thường Luân nắm tay Ỷ Lan từ từ bóp chặt lại:

- Nếu nương tử thật lòng muốn truy xét đến cùng sự mất tích của phụ vương thì nhất định nàng không được nói ra mối quan hệ giữa ta và nàng. Nếu Khắc Thủy Phượng biết được thì ta và nàng sẽ khó toàn mạng. Ta chết cũng không sao nhưng ai sẽ tìm ra bí mật về sự mất tích của vương phụ.

Ỷ Lan nhìn Thường Luân:

- Thiếp hiểu ý tướng công rồi.

- Nàng hiểu ý ta chứ?

Ỷ Lan gật đầu.

Thường Luân nghiêm giọng nói:

- Nếu như nàng đồng ý cách của ta thì ta sẽ có cách cứu nàng và còn bắt Khắc Thủy Phượng trả nợ lại cho nàng nữa.

Thường Luân vừa dứt lời thì chợt nheo mày. Hắn cảm nhận vừa mới nghe được tiếng động rất khả nghi. Thường Luân liền truyền âm nhập mật nói với Ỷ Lan:

- Nương tử, hình như có người đang theo dõi chúng ta.

Ỷ Lan đáp lời gã:

- Thiếp vừa nghe có tiếng động lạ.

Hai người im lặng nhìn nhau. Thường Luân bặm chặt môi rồi bất ngờ dậm mạnh chân, thân ảnh của gã vụt phi lên cao như một viên pháo thăng thiên. Thường Luân vừa trổ khinh thuật vừa dụng chưởng đánh vào mái ngói.

- Ầm!

Chưởng kình Hải Nộ Cuồng Phong của Thường Luân đập thủng một lỗ to bằng miệng một chiếc nia, thân ảnh theo cái lỗ đó lướt băng lên mái nhà.

Thường Luân kịp nhận ra là Xuân Xuân và Thu Thu vận đồ dạ hành lướt xuống đất, trổ khinh thuật thượng thừa bỏ chạy. Thường Luân đâu dễ để cho hai ả nữ tì của Khắc Thủy Phượng chạy thoát. Thường Luân luân lướt xuống đất rượt theo hai ả thị nữ đó. Gã vừa rượt vừa nghĩ đến cái chết của Nhiếp Thần Quân, Thường Luân nghĩ thầm:

- Hai ả này mà nói với Khắc Thủy Phượng tất cả những gì mà y nói với Ỷ Lan thì nhất định Khắc Thủy Phượng sẽ không tha cho gã.

Thường Luân nghĩ vậy liền gia tăng cước pháp đuổi theo Xuân Xuân và Thu Thu. Bây giờ võ công của Thường Luân đâu phải tầm thường nữa, nên chỉ thoáng một cái đã bắt kịp hai ả.

Y đang rượt đuổi gần kịp thì hai ả đột nhiên quẳng ngược về phía sau một quả hỏa pháo.

- Bùm...

Khói từ hỏa pháo nổ ra lan tỏa mù mịt. Mặc dù vậy Thường Luân vẫn phi thân đạp qua bụm khói với thuật Xí Phi Vân, cắt ngang đỉnh đầu hai người.

Thường Luân trụ thân đứng trước mặt Xuân Xuân và Thu Thu ôn nhu nói:

- Thường Luân công tử hãy xem đây là cái gì!

Xuân Xuân và Thu Thu vừa nói vừa giơ cao một mảnh ngọc bội:

- Đây là tín vật của nữ vương, Thường sứ giả thấy ngọc bội như thấy nữ vương phải tuyệt đối tuân

lệnh người cầm ngọc bội này.

Thường Luân chớp chớp mắt, hơi một chút lúng túng rồi từ từ quỳ xuống hướng về phía Xuân Xuân:

- Thường Luân nghe chỉ dụ của vương nương.

Xuân Xuân nhìn Thu Thu mỉm cười rồi quay lại nói với Thường Luân:

- Tốt lắm.

Nàng dấn đến một bộ:

- Thường Luân hãy nghe đây, Xuân Xuân và Thu Thu đã nghe được tất cả những lời ngươi nói với Ỷ Lan quận chúa nên bây giờ ngươi phải theo ta về để vương nương định tội.

- Thường Luân tuân phục nhị vị cô nương.

Xuân Xuân gật đầu:

- Tốt lắm. Nếu ngươi thành khẩn ăn năn, Xuân Xuân và Thu Thu sẽ nói với vương nương có thể tha tội chết cho ngươi.

- Thường Luân rất biết lỗi của mình. Nhị vị cô nương hãy đưa Thường Luân đến gặp vương nương để người định tội.

Xuân Xuân nhìn Thường Luân:

- Xem ra Thường sứ giả rất ngoan ngoãn. Nếu có bị định tội chết thì vương nương cũng cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.

Thường Luân gục đầu đưa hai tay đến trước:

- Nhị vị hãy dẫn Thường Luân về nhận cái chết với vương nương.

Xuân Xuân và Thu Thu bước đến toan khống chế hổ khẩu của Thường Luân. Thường Luân ngẩn lên miệng khẽ mỉm cười.

Thu Thu nhận ra ngay vẻ mặt đắc ý của gã, giật mình cảnh báo:

- Xuân Xuân...

Lời còn đọng trên hai vành môi của nàng thì đã bị đạo kình Hải Nộ Cuồng Phong đã nện thẳng vào vùng thượng đẳng như một quả búa nghìn cân nện vào đe.

- Ầm...

Thu Thu hứng trọn đạo kình di sơn đảo hải đó, thân ảnh bị nhấc lên khỏi mặt đất rồi rơi bịch xuống đất, hồn lìa khỏi xác mà không kịp nói lời nào.

Xuân Xuân thấy cái chết của Thu Thu, hồn phi phách lạc, đứng phỗng ra như pho tượng. Khi nàng nghe được tiếng cười khảy của Thường Luân mới giật mình thì đã bị y điểm vào Tịnh huyệt rồi.

Thường Luân nhìn Xuân Xuân mỉm cười:

- Thường mỗ không dễ chết vậy đâu.

Xuân Xuân nghiêm giọng nói:

- Thường sứ giả chống lại người giữ ngọc bội là chống lại với vương nương. Người sẽ bị tội chết như Lục Thái Mẫu và Nhiếp Thần Quân.

Thường Luân nheo mày:

- Nàng mang miếng ngọc bội vô tri đó ra hù dọa Thường mỗ đấy à? Ai lại không một lần chết, với ta chết chẳng là gì cả nhưng sống thì phải là chủ nhân của thiên hạ.

Thường Luân nhìn Xuân Xuân chằm chằm:

- Phải Khắc Thủy Phượng lệnh cho nàng và Thu Thu theo dõi Thường mỗ?

- Không sai!

- Vương nương cũng chẳng tin Thường mỗ.

- Thường sứ giả đừng coi thường vương nương. Tinh nhãn của người có thể đọc được ý niệm trong đầu sứ giả.

- Để xem vương nương có biết được ý niệm của ta như nàng nói không?

Thường Luân nhìn thẳng vào mặt Xuân Xuân:

- Nếu bây giờ Thường mỗ muốn nàng giúp đỡ thì nàng dò giúp ta không? Nếu từ chối thì ta sẽ giết nàng ngay tức khắc.

Xuân Xuân trề môi:

- Thường sứ giả không dám giết ta đâu. Bởi ta và Thu Thu không quay về bẩm báo thì vương

nương sẽ biết chúng ta đã chết và người giết chẳng ai khác là Thường sứ giả. Lúc bấy giờ Thường sứ giả có mọc cách bay lên trời hay khoét lỗ chui xuống địa ngục cũng đừng hòng thoát khỏi sự truy sát của Thất Độc Thư Sinh.

Xuân Xuân cười khẩy khe khắt nói:

- Nào, Thường sứ giả còn chờ gì nữa mà không ra tay?

- Nàng đúng lắm, ta đâu thể giết nàng được.

Thường Luân thở dài một tiếng:

- Nàng không nghĩ đến Ỷ Lan quận chúa à?

Xuân Xuân bặm môi.

Thường Luân đặt tay lên vai Xuân Xuân:

- Xuân Xuân, cô hãy nghĩ lại đi. Nếu Ỷ Lan lấy lại được vương triều Qui Tư Quốc, có phải nàng có công đầu sao. Nàng vừa được vinh hoa phú quý, vừa được trọn chữ trung nghĩa.

- Thường sứ giả muốn ta phản bội lại vương nương chứ gì?

- Nàng không phản bội, mà vì nghĩa vì trung hành sự thôi.

Xuân Xuân thở dài.

Thường Luân từ tốn nói:

- Xuân Xuân hãy nghĩ kỹ đi. Nếu Khắc Thủy Phượng giết Ỷ Lan, khi chết nàng sẽ nói sao với Ỷ Lan và vương phụ của nàng nơi chín suối?

Thường Luân thở dài:

- Ta biết nàng rất trung thành với vương nương, nhưng chúng ta có một tấm lòng, một lời nói chân thành, còn quyết định là nàng.

- Hãy đưa Xuân Xuân đến gặp Ỷ Lan.

Thường Luân mỉm cười:

- Được, ta sẽ đưa nàng đến gặp Ỷ Lan.

Chương 43: Bí Mật Chốn Vương Cung

ỶLan không ngạc nhiên khi được các ả thị nữ của Khắc Thủy Phượng xếp nàng ở trong một gian phòng khang trang và lo lắng chu tất chứ không đưa vào thạch ngục. Thậm chí trong gian phòng đó còn có cả gương soi và phấn hoa để trang điểm. Mặc dù vậy, nhưng Ỷ Lan vẫn cảm thấy một điều gì đó sắp xảy ra khiến nàng bồn chồn vô cùng.

Xuân Xuân cùng với một ả thị nữ bước vào. Xuân Xuân xá Ỷ Lan rồi nói:

- Vương nương sai Xuân Xuân đến trang điểm cho Quận Chúa.

Ỷ Lan gật đầu.

Xuân Xuân đưa nàng đến bàn trang điểm. Nàng chăm chút từng lọn tóc cho Ỷ Lan.

Trang điểm xong, Xuân Xuân mới nói:

- Xuân Xuân sẽ thay xiêm y cho Quận Chúa.

Ỷ Lan ngẩng mặt nhìn Xuân Xuân hỏi:

- Vương nương có nói gì ta không?

Xuân Xuân lắc đầu:

- Vương nương không nói gì, chỉ lệnh cho thị nữ săn sóc Quận Chúa mà thôi.

Xuân Xuân đỡ Ỷ Lan đứng lên. Trong khi đó ả thị nữ đi cùng với nàng đem đến một bộ xiêm y may bằng lụa trắng, có đính những hạt cườm óng ánh.

Ỷ Lan nhìn bộ xiêm y nói:

- Ta bình thời không thích màu trắng kia mà.

Xuân Xuân đáp lời nàng:

- Hôm nay Vương nương muốn Quận Chúa vận bộ trang y này.

- Ta hiểu rồi.

Ỷ Lan nhìn Xuân Xuân rồi tự thay y trang cho mình, trong bộ xiêm y mới trông nàng thật tinh khiết và thanh cao.

Ỷ Lan ngắm mình trong gương:

- Vương nương lo cho ta quá, trông cũng đẹp đấy chứ. Nhưng không biết khi xuống âm phủ thì bộ xiêm y đẹp đẽ này còn có lộng lẫy hay không?

Xuân Xuân cúi đầu.

Ỷ Lan thở dài:

- Vương nương đang đợi ta phải không?

Xuân Xuân gật đầu:

- Thưa vâng. Quận Chúa trang điểm xong thì đến gặp Vương nương.

- Ta đã trang điểm xong rồi, hãy đưa ta đến gặp Vương nương.

- Thưa vâng.

Xuân Xuân cùng với ả thị nữ đưa Ỷ Lan đến gian nhà thủy xã. Trong nhà thủy xá, Khắc Thủy Phượng đã đợi sẵn từ bao giờ. Nàng vận xiêm bào thêu hình phụng sống động.

Đứng hầu hai bên là hai ả thị nữ, còn đứng sau lưng là Thất Độc Thư Sinh với vẻ mặt lạnh như tiền.

Đứng bên dưới là Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

Ỷ Lan bước lên bậc tam cấp, đứng đối diện với Khắc Thủy Phượng.

Khắc Thủy Phượng đối nhãn với nàng, nghiêm giọng nói:

- Ỷ Lan là người trong vương triều tất phải biết luật lệ của hoàng tộc, đã đến trước mặt bổn vương nương sao không hành lễ?

Ỷ Lan lưỡng lự một lúc rồi từ từ quỳ xuống, hướng về Khắc Thủy Phượng:

- Ỷ Lan khấu kiến Vương nương, mong Vương nương vạn an... vạn an.

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Đứng lên đi!

Ỷ Lan đứng lên.

Khắc Thủy Phượng quay lại hai ả thị nữ:

- Cho các ngươi lui ra.

- Thưa vâng.

Hai ả thị nữ bước ra khỏi nhà thủy xá. Trong gian nhà thủy xá còn lại Thất Độc Thư Sinh, Khắc Thủy Phượng và Ỷ Lan.

Khắc Thủy Phượng nhìn Thường Luật đứng hầu ngoài gian thủy xá, cau mày ra lệnh:

- Thường sứ giả đứng đó làm gì?

Thất Độc Thư Sinh bước ra mái hiên chỉ Thưởng Luân.

- Ngươi cũng không được đứng đây.

- Tuân lệnh tướng pháp.

Thường Luân quay bước bỏ đi, Thất Độc Thư Sinh mới quay trở vào đứng bên cạnh Khắc Thủy Phượng. Y khoanh tay đứng như một pho tượng với vẻ mặt thật lạnh lùng.

Khắc Thủy Phượng đứng lên, chắp tay sau lưng bước đến bên Ỷ Lan, nhìn nàng nói:

- Ỷ Lan...

- Có Ỷ Lan.

- Phải chăng ngươi rời vương triều lặn lội vào Trung Nguyên tìm cao nhân trợ thủ để đối phó với bổn Vương nương?

Ỷ Lan ngẩng mặt nhìn Khắc Thủy Phượng. Ánh mắt của nàng sắc như một lưỡi bảo kiếm lia dọc theo người Khắc Thủy Phượng:

- Đúng như vậy.

- Tại vì sao ngươi có ý định đó?

- Vì sao ư, chắc chắn Vương nương biết.

- Vì sự mất tích của cha ngươi?

- Không sai. Sự mất tích của vương phụ quả là kỳ bí vô cùng.

Ỷ Lan nhìn qua Thất Độc Thư Sinh:

- Kể từ khi Vương nương đưa vị pháp sư này về thì vương triều Qui Tư Quốc chẳng còn luật lệ gì nữa, và sau đó là sự mất tích kỳ lạ của vương phụ. Phải chăng sự mất tích đó có sự nhúng tay của Vương nương và pháp sư?

Ỷ Lan rít một hơi dương khí căng phồng lồng ngực, thảng thốt nói:

- Vương nương nói đi, phải chăng vương phụ đã bị Vương nương và pháp sư ám hại?

Khắc Thủy Phượng bình nhiên trước những câu hỏi của Ỷ Lan mà ngoảnh mặt nhìn ra bờ hồ.

Bất chợt nàng quay lại đối nhãn với Ỷ Lan:

- Đúng như ngươi đoán. Vương phụ của ngươi do chính bổn nương hại đó.

Ỷ Lan khẩn trương:

- Giờ người đang ở đâu?

- Ta giết chết rồi.

Ỷ Lan căm phẫn tột cùng. Sự căm phẫn đó khiến nàng không giữ được bình tĩnh, liền dựng chưởng toan tập kích Khắc Thủy Phượng:

- Bà đúng là con rắn độc.

Ỷ Lan chưa kịp phát kình tập kích Khắc Thủy Phượng thì đã bị Thất Độc Thư Sinh cách không phóng chỉ điểm vào ba đại huyệt trên người nàng.

Trúng chỉ của Thất Độc Thư Sinh, nội nguyên chân âm của Ỷ Lan vừa tích tụ tại Đan Điền liền tản mát.

Trong lúc đó Khắc Thủy Phượng vẫn giữ vẻ bình thản như không biết đến sự phẫn nộ của Ỷ Lan.

Ỷ Lan rít lên:

- Bà tàn nhẫn đến độ giết cả tướng công của mình. Trời sẽ không tha cho bà đâu.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười nói:

- Người xưa có câu "Tối độc phụ nhân tâm". Nếu bổn nhân không độc làm sao trả được huyết án

của U Linh Môn.

Khắc Thủy Phượng thở dài nói:

- Nếu như Quốc vương nghe theo Khắc Thủy Phượng thì lão vẫn sống, vẫn là Quốc vương của Qui Tư Quốc, nhưng y không nghe theo ta, mặc dù đã hưởng tất cả sự trinh bạch của ta.

Nàng nhìn Ỷ Lan:

- Thế thì y có đáng chết không?

- Đáng chết là sao. Bà không được hưởng bổng lộc vinh hoa là gì?

- Hừ... Khắc Thủy Phượng không cần bổng lộc vinh hoa của Qui Tư Quốc đâu, mà ta cần lão giúp ta trả hận kìa.

Khắc Thủy Phượng trở lại chỗ ngồi ban đầu:

- Nếu bổn Vương nương không độc thì sao có ngày hôm nay. Cái ngày mà ta chờ đợi được thấy tất cả các đại phái của Trung Nguyên biến mất khỏi thế gian này.

- Thật ra chuyện như thế nào?

Khắc Thủy Phượng mỉm cười:

- Nhờ có Quốc vương mà pháp sư mới có cơ hội hạ độc trùng vào bảy vị chưởng môn đại phái, bắt họ phục tùng mệnh lệnh của ta.

- Đã đạt được ý muốn rồi sao Vương nương còn hại đến vương phụ làm gì? Thật ra tâm ý của bà là muốn đoạt ngôi của chồng mình.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Lúc đầu ta không có ý đó, nhưng khi quốc vương biết được cơ mưu của ta và pháp sư, nên muốn tìm Liên Hoa Băng để bào chế giải dược cứu được bảy vị chưởng môn. Chính lẽ đó mà ta phải hành sự.

- Bà mới giở thủ đoạn giết chồng mình?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu, nhìn qua Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư hãy nói cho Ỷ Lan biết đi!

Thất Độc Thư Sinh cúi đầu từ tốn nói:

- Thưa vâng.

Y nhìn Ỷ Lan:

- Bổn pháp sư biết được ý định của quốc vương nên biến lão thành cổ độc nhân để không một ai biết y là quốc vương nữa.

Khắc Thủy Phượng thở dài, tiếp lời Thất Độc Thư Sinh:

- Mặc dù đã mang hình dạng quái nhân nhưng Quốc vương vẫn khăng khăng quyết tìm cho được Liên Hoa Băng. Y đã đến hang dơi chờ đợi thời khắc liên hoa băng tụ thành, nhưng chẳng may cho gã, đóa hoa tinh khí của trời đất bị Hàn Quân Đạt vô tình thọ hưởng. Quân Đạt đã đánh lão trọng thương.

Khắc Thủy Phượng lại thở ra:

- Ta không muốn lão vừa là quái nhân vừa khắc khoải trong cảnh cô độc chờ cái chết đến nên đã ra ơn cho lão đi sớm.

Ỷ Lan nghiến răng ken két:

- Dã tâm giết chồng mà nói được những lời đó, bà quả là kẻ vô tâm.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười:

- Ỷ Lan hận ta cũng đáng thôi. Bổn Vương nương không trách nàng đâu. Ngày xưa bổn Vương nương cũng có mối hận như nàng để hun đúc ta có ngày hôm nay. Nghĩ cho cùng, sống thì phải tranh đoạt kia mà.

- Hôm nay Ỷ Lan ta không chết thì có ngày ta cũng trả mối hận này.

Khắc Thủy Phượng cười khảy:

- Ta không nỡ để nàng chết đâu.

- Bà muốn giở trò gì với ta chứ?

- Nếu ta hành xử nàng thì lúc về thế giới bên kia bổn Vương nương khó nói với Quốc vương Qui Tư Quốc. Quốc vương sẽ hỏi ta vì sao giết nàng, bổn Vương nương chẳng có lý do gì để minh bạch. Nhưng nếu Thường Luân giết nàng thì nàng chẳng trách ai được. Đúng không nào?

Ỷ Lan cười mỉm. Nàng nghĩ thầm:

- "Ả độc tâm này không biết mối quan hệ giữa ta và tướng công. Được lắm, để xem ả có giết được

Ỷ Lan không?".

Nghĩ như vậy, Ỷ Lan ngẩng cao mặt nhìn thẳng vào mắt Khắc Thủy Phượng:

- Ỷ Lan chết dưới tay Thường sứ giả, cũng được lắm đó. Ta không chết dưới tay mụ là được rồi.

- Đó là ý nguyện của ngươi đấy chứ?

Ỷ Lan khảng khái đáp lời:

- Đúng.

- Nếu chết bởi tay Thường sứ giả thì nàng không trách bổn Vương nương đấy chứ?

- Ỷ Lan không trách Vương nương đâu.

Khắc Thủy Phượng cười mỉm, quay sang nói với Thất Độc Thư Sinh:

- Phiền pháp sư mời Thường sứ giả.

- Tuân lệnh Vương nương.

Thất Độc Thư Sinh phi thân ra ngoài gia thủy xá, một lúc sau quay về với Thường Luân.

Thường Luân bước vào, quỳ trước mặt Khắc Thủy Phượng:

- Thuộc hạ khấu kiến Vương nương, chờ Vương nương sai khiến.

Khắc Thủy Phượng cười mỉm, gật đầu:

- Ngươi đứng lên đi!

Thường Luân đứng lên.

Khắc Thủy Phượng nhìn qua Ỷ Lan rồi quay lại Thường Luân:

- Bổn Vương nương muốn giao Ỷ Lan cho ngươi. Ngươi đưa thị đến tuyệt cốc. Trong tuyệt cốc có một thứ nấm mồ của độc cổ nhân để tế lễ rồi đem thủ cấp của thị về đây cho bổn Vương nương.

- Tuân lệnh Vương nương.

Khắc Thủy Phượng khoát tay:

- Đi đi.

Thường Luân quay lại Ỷ Lan:

- Tại hạ thừa lệnh Vương nương. Mời.

Ỷ Lan thở hắt ra một tiếng, nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Cái ngày ông trời trừng phạt bà tới gần rồi đó.

Nàng nói xong, bỏ thẳng ra ngoài thủy xá. Thường Luân xá Khắc Thủy Phượng rồi mới quay lưng theo chân Ỷ Lan.

Hai người đi rồi, Khắc Thủy Phượng mới quay lưng lại Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư biết phải làm như thế nào rồi chứ?

- Bổn pháp sư biết.

Khắc Thủy Phượng lấy từ trong ống tay áo xiêm y một lọ tịnh bình màu lam, trao qua tay Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư hãy giữ lấy.

Thất Độc Thư Sinh nhận tịnh bình, đôi mắt sáng ngời. Lão quay lại Khắc Thủy Phượng đổi giọng thật từ tốn ôn nhu:

- Đa tạ Vương nương.

Chương 44: Biết Được Người Chết Một Cõi Lòng

Rời Tiên Cung với Thường Luân, Ỷ Lan phấn chấn vô cùng. Nàng thoát khỏi sự kiềm chế của Khắc Thủy Phượng mà không ngờ được vì nó ngoài sự suy nghĩ của nàng.

R

Ỷ Lan quay sang Thường Luân:

- Tướng công, thiếp không ngờ Khắc Thủy Phượng lại u mê như vậy. Ả không nhận ra được bộ mặt thật của tướng công và thiếp.

Thường Luân nghe Ỷ Lan nói chỉ mỉm cười:

- Ta lại nghĩ khác.

- Tướng công nghĩ như thế nào?

- Khắc Thủy Phượng thông minh hơn nàng tưởng. Nếu không thông minh, không có bản lĩnh thì sao đảm trách được cơ nghiệp của vương phụ nàng để lại, thậm chí lại còn sai bảo được cả Thất Độc Thư Sinh nữa, một đại cao thủ mà tất cả các vị chưởng môn khác phải thần phục.

- Tướng công nói đúng. Nhưng ả chỉ thông minh và có bản lĩnh với ai kìa, còn với tướng công thì ả đúng là một kẻ đui mù.

Thường Luân lắc đầu:

- Khắc Thủy Phượng không ngu đâu.

Ỷ Lan cau mày:

- Ả không ngu dốt sao lại để cho Ỷ Lan ra đi cùng với tướng công. Chứng tỏ ả không nhận biết gì cả. Một ngày nào đó chính Ỷ Lan sẽ bắt ả trả lại món nợ máu đã vay của vương phụ.

Ỷ Lan dừng bước, bâng quơ nhìn lên trời cao thăm thẳm:

- Phụ thân, Ỷ Lan còn sống tất có ngày sẽ bắt ả độc phụ đó phải trả món nợ ngày hôm nay.

Nàng khấn xong thở dài một tiếng. Ỷ Lan nhìn lại Thường Luân. Khuôn mặt anh tuấn của gã trơ trơ như trét một lớp sáp vô tình chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Chính khuôn mặt trét sáp vô tâm của Thường Luân khiến Ỷ Lan liên tưởng gã chẳng có chút gì gọi là quan tâm đến hoài bão của nàng.

Ỷ Lan buột miệng nói:

- Tướng công sao im lặng vậy?

Thường Luân thở dài một tiếng.

Nghe tiếng Thường Luân thở dài, Ỷ Lan hỏi:

- Tướng công có ý gì mà thở dài ảo não vậy?

- Ta đang nghĩ đến nàng.

- Nghĩ đến thiếp?

Thường Luân gật đầu:

- Nghĩ đến nàng vì ta biết nàng chẳng có cơ hội thực hiện hoài bão trả thù Khắc Thủy Phượng.

- Tại sao không chứ? Ỷ Lan còn sống thì cái ngày ả độc phụ đó phải quỳ gối để trả lại nợ máu của mụ phải đến thôi.

Thường Luân lắc đầu:

- Không có ngày ấy đâu.

Ỷ Lan cau mày:

- Sao lại không có ngày đó chứ. Tướng công nghĩ thiếp không có ý chí phục hận như Khắc Thủy Phượng sao? Khắc Thủy Phượng có chí trả hận thì Ỷ Lan cũng có chí như thị.

Thường Luân chắp tay sau lưng, lơ đễnh nhìn mông lung:

- Nàng không có cơ hội đó, bởi vì hôm nay nàng không còn trên cõi nhân gian này nữa.

Ỷ Lan cau mày:

- Nghĩa là sao?

Thường Luân quay lại nhìn thẳng vào mặt Ỷ Lan:

- Nàng không nhớ lúc ở Tiên Cung, Khắc Thủy Phượng đã giao sứ mạng gì cho ta à?

- Khắc Thủy Phượng giao cho tướng công nhiệm vụ phải mang thủ cấp của Ỷ Lan về cho bà ta.

Thường Luân gật đầu:

- Nàng còn nhớ nhiệm vụ của ta.

Ỷ Lan lùi lại một bộ, nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Khắc Thủy Phượng giao cho tướng công phải lấy thủ cấp của Ỷ Lan, và tướng công sẽ thực hiện điều mụ đã giao chăng?

Thường Luân thở ra:

- Ngoài nàng ra, trên giang hồ còn có ai có khuôn mặt giống nàng như hai giọt nước không? Nếu nàng tìm cho ta được một chiếc thủ cấp thứ hai của nàng thì Thường Luân không phải khó xử. Nhưng ta e không có chiếc thủ cấp thứ hai đó đâu, mà thời gian Khắc Thủy Phượng giao cho ta lại quá ít để nàng đi tìm.

Ỷ Lan tròn mắt nhìn sững Thường Luân:

- Tướng công muốn lấy thủ cấp của Ỷ Lan mang nạp cho Khắc Thủy Phượng?

- Ta không còn cách nào khác.

Ỷ Lan thối lại một bộ:

- Ỷ Lan có nghe lầm không?

Thường Luân lắc đầu:

- Nàng không nghe lầm đâu. Không có thủ cấp của nàng thì ta sao có thể quay về Tiên Cung được? Nàng hãy yên tâm mà rời khỏi cõi nhân gian này. Đến ngày này năm sau ta sẽ cúng tế cho nàng.

Ỷ Lan bặm môi đến độ rớm máu. Nàng quả là không ngờ Thường Luân có thể nói ra những lời bạc tình bạc nghĩa đó bằng một chất giọng dửng dưng, cứ như nàng và gã là hai kẻ xa lạ.

Ỷ Lan biến sắc bởi sự căm phẫn tột cùng. Nàng rít lên bằng tất cả sự phẫn nộ của mình:

- Thường Luân, ngươi đủ nhẫn tâm giết vợ của mình à?

Thường Luân nhìn Ỷ Lan mỉm cười:

- Sao không chứ, bởi vì nàng chưa phải là nương tử của ta kia mà.

Y cười khảy dấn đến một bộ. Khoảng cách giữa Thường Luân và Ỷ Lan vừa đúng một gang tay, chỉ cần hắn vung chưởng phát tác tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong là lấy mạng nàng như trở bàn tay.

Thường Luân nhìn Ỷ Lan mỉm cười nói:

- Ta và nàng chưa tế trời, chưa tế đất, chưa làm lễ hợp cẩn giao bôi thì có gì gọi là tướng công, nương tử.

Ỷ Lan nghiến răng ken két.

Nàng uất nghẹn đến độ nói không thành tiếng, mãi một lúc lâu mới thốt ra lời:

- Thế thì những lời ngươi nói với ta thì sao?

- Ta có thể nói, nói rất nhiều bởi vì ta cần nàng, và bây giờ thì nàng đã vô dụng rồi.

Ỷ Lan lắc đầu:

- Phải chăng khi gặp Khắc Thủy Phượng thì ngươi đã thay đổi tâm ý?

- Nàng có thể nghĩ như vậy, hoặc cũng có thể coi ta là một kẻ vô tâm bội bạc cũng không sao.

Thường Luân ngắm Ỷ Lan:

- Giết nàng ta cũng tiếc lắm. Tiếc một cánh hoa xinh xắn và tiếc một ả nô tì của ta nữa, nhưng vì nghiệp lớn, ta sẵn sàng hy sinh nàng.

Thường Luân mỉm cười nhìn nàng nói tiếp:

- Ta đã từng nói với nàng, Thường Luân sinh ra có số làm chủ thiên hạ mà. Và để làm chủ thiên hạ, ta phải độc, bởi không độc không phải là kẻ trượng phu.

- Vô độc bất trượng phu.

Thường Luân nhún vai:

- Nàng đã nhận ra điều đó rồi. Đã nhận ra ta thì nàng chết cũng không hận ta.

Ỷ Lan thở gấp từng hơi một. Khuôn mặt anh tuấn, khôi ngô của Thường Luân đối với nàng giờ đã là một khuôn mặt quỷ, một khuôn mặt vô cảm, một khuôn mặt chỉ đập vào suy nghĩ của Ỷ Lan sự uất hận, căm phẫn.

- Ngươi tàn nhẫn đến độ vô tâm như vậy tất có ngày phải nhận hậu quả khốc liệt nhất.

Trời cao có mắt, nếu Ỷ Lan tán mạng bởi tay ngươi hôm nay thì ta cũng biến thành quỷ đói theo người đến tận địa ngục.

- Thường mỗ sẵn sàng chờ đợi điều đó.

Thường Luân mỉm cười, ôn tồn hỏi Ỷ Lan:

- Nàng đã nói hết rồi chứ?

- Ngươi muốn lấy thủ cấp của ta ngay bây giờ à?

Thường Luân gật đầu:

- Chứ còn đến bao giờ nữa?

Ỷ Lan nhếch môi, khoanh tay trước ngực:

- Thường Luân, sao ngươi vội vàng như vậy? Khi ở thủy xá Tiên Cung, tai ta nghe Vương nương ra lệnh cho ngươi đưa ta đến mộ phần của thân phụ trong tuyệt cốc rồi mới hành xử mà. Chẳng lẽ ngươi dám cãi lệnh Vương nương?

- Ta không dám cãi lệnh Khắc Thủy Phượng Vương nương, những đằng nào nàng cùng phải giao thủ cấp của nàng cho ta, thế thì cần gì phải tốn công đến tận tuyệt cốc.

Ỷ Lan lắc đầu:

- Ngay cả chuyển tế vong linh phụ thân ta, ngươi cũng chẳng đoái hoài đến nữa à?

- Người nào cũng có một lần chết kia mà. Thường mỗ nghĩ chẳng nên phí thời khắc làm gì. Huống chi từ đây đến tuyệt cốc xa xôi quá.

Thường Luân đổi giọng thật từ tốn:

- Trước khi đưa nàng về cõi a tỳ, ta hứa sẽ cúng tế cho nàng.

Ỷ Lan nạt ngang:

- Ngươi im đi, ta không cần.

- Nàng không cần cũng được, nhưng nếu ta đưa Vũ Văn Tiểu Vĩ cùng theo xuống a tỳ, nàng có chịu không?

Vừa nghe Thường Luân nhắc đến Tiểu Vĩ, Ỷ Lan bồi hồi vô cùng. Nàng buột miệng nói:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ. Sai lầm của Ỷ Lan phải trả giá quá đắt khi không chọn Tiểu Vĩ mà lại chọn ngươi.

Thường Luân cười khảy:

- Tiểu Vĩ cũng phải đi theo nàng thôi mà. Nàng yên tâm đi, nhất định Tiểu Vĩ sẽ cùng nàng tao ngộ với nhau dưới cõi a tì.

Ỷ Lan lắc đầu:

- Ỷ Lan không muốn Tiểu Vĩ theo ta đâu. Nếu ngươi muốn cho ta một cơ hội thì cơ hội đó ta thỉnh cầu ngươi hãy nói với Tiểu Vĩ là Ỷ Lan yêu gã. Kiếp này không trọn tình, ta hy vọng kiếp sau sẽ gặp lại và nói thêm với Vũ Văn công tử Y Lan chết bởi tay tướng công của mình, mà người đó chính là Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

- Được, nàng đã thỉnh cầu, ta sẽ nói với Vũ Văn công tử trước khi đưa hắn về cõi diêm chúa.

Thường Luân nhướn mày:

- Nàng không còn gì để nói nữa chứ?

- Còn.

- Còn gì?

- Nói với Khắc Thủy Phượng Vương nương, Ỷ Lan tâm phục khẩu phục mụ ta.

Thường Luân gật đầu:

- Thường mỗ sẽ nói với Vương nương.

- Xong rồi đó, ngươi giết ta đi mà mang thủ cấp về dâng nạp cho Khắc Thủy Phượng.

Một luồng gió hiu hiu thổi đến, hất mấy sợi tóc mai của Ỷ Lan. Nàng từ từ nhắm mắt lại chờ đợi Thường Luân tước đi sinh mạng của mình.

Ỷ Lan buột miệng nói:

- Thế là hết, một kết cuộc mà mình phải ôm hận xuống gặp mặt phụ thân trong nỗi uất nghẹn. Ỷ Lan, ngươi đáng chết lắm rồi.

Ỷ Lan cảm nhận có một đạo kình mãnh liệt ào ào bổ thẳng vào mình. Nàng nhắm mắt đón nhận cái

chết trong nỗi đau lặng người.

Ỷ Lan ngỡ đâu thân xác mình sẽ tan ra như những xác pháo khi đạo kình kia vỗ thẳng vào mình. Nhưng không, đạo kình mãnh liệt kia như xoáy lấy nàng chẳng khác nào một mành lưới nhện phủ xuống rồi nhấc bổng nàng lên.

Ỷ Lan lạ lùng mở mắt.

Nàng phát hiện một người vận dạ hành có mũ trùm đầu, mặt che một chiếc mặt nạ bằng vàng óng ánh đang dụng hấp lực cuốn nàng về phía người đó, cùng lúc Thường Luân vừa dụng trảo toan chộp vào ngực trái của nàng.

Người vận xám y đón lấy Ỷ Lan, trong khi Thường Luân rít lên the thé:

- Người là ai mà dám xen vào chuyện của ta?

Gã vừa quát vừa vũ lộng song chưởng thi triển tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong hướng về người vận xám y che mặt tập kích. Thường Luân như một con thú hoang đói ăn vừa bị cướp mồi nên phát động chiêu công đã dụng đến toàn bộ nội lực bản thân.

Thế chưởng Hải Nộ Cuồng Phong ào ào thoát ra từ đôi tay của Thường Luân chẳng khác nào những trận cuồng phong ba đào bất ngờ xuất hiện phủ xuống người xám y che mặt.

Mặc dù thấy chưởng kình của đối phương khốc liệt như vậy, nhưng người vận xám y vẫn bình nhiên như chẳng hề thấy chưởng kình của Thường Luân. Khi chưởng kình Hải Nộ Cuồng Phong còn cách y độ gang tay thì khẽ phẩy một cái. Trông động tác của y mà ngỡ y đang đuổi một bầy ruồi nhặng thì đúng hơn.

Y chỉ làm mỗi động tác nhẹ nhàng như vậy thôi, thế mà chưởng kình của Thường Luân đột ngột tản mát như có một hấp lực vô hình nào đó cuốn lấy đưa chúng vào cõi vô thanh vô sắc và vô lực.

Thường Luân đứng sững sờ như pho tượng. Gã không khỏi ngạc nhiên bởi trên cõi nhân thế này có một vị cao thủ hóa giải tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong như phẩy quạt vậy.

Thường Luân thối lại một bộ:

- Ngươi là ai mà dám chống lại bổn sứ giả của U Linh Môn?

Người vận xám y che mặt chẳng nói nửa lời, mà chỉ phát chỉ phóng thẳng xuống đất.

Chỉ kình từ ngón tay trỏ của y phát ra có màu xanh rờn, phát quang đến chói mắt.

Ngọn chỉ kẻ luôn một đường thẳng tắp đốt cháy cả đất đá phát ra những tiếng xèo xèo kéo thẳng

đến chân Thường Luân.

- Ầm...

Thường Luân thối lui năm bộ, biến sắc nhìn xuống đất. Gã nghĩ thầm:

- "Nếu như vừa rồi người này dụng chỉ công kích trực tiếp mình thì giờ này mình đã hóa thành tro bụi rồi.".

Nghĩ như vậy, Thường Luân trở nên từ tốn, ôm quyền xá người đó rồi cất tiếng hỏi:

- Xin cho biết đại danh để tại hạ về bẩm báo với Vương nương.

Người vận xám ý che mặt chỉ khoát tay ra dấu cho gã cút đi.

Thường Luân thở dài một tiếng, nhìn Ỷ Lan rồi xá người vận xám y mới quay lưng trổ khinh thuật bỏ đi. Chẳng mấy chốc, với khinh công thượng thặng, bóng của gã đã mất hút rồi.

Ỷ Lan thoát chết, thở phào nhẹ nhõm. Nàng quay lại quỳ sụp xuống người vận xám y.

- Ân công cứu mạng, xin nhận một lạy này của tiểu nữ.

Người vận xám y khoanh tay nhìn nàng. Y buông một câu thật lạ lùng:

- Ngươi đứng lên đi!

Nghe giọng nói của người đó không một chút biểu cảm với mình, Ỷ Lan ngần ngại một lúc rồi mới đứng lên.

Nàng lí nhí nói:

- Xin ân công cho biết đại danh quý tính, để sau này Ỷ Lan còn có dịp đền đáp.

- Ta không phải là ân công của ngươi.

- Người vừa mới cứu Ỷ Lan thoát khỏi tay của Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

- Ta chỉ thực hiện theo di lệnh của người khác mà thôi.

Ỷ Lan ngạc nhiên vô cùng:

- Vậy...

Người vận xám y khoát tay:

- Ngươi khỏi thắc mắc hỏi tên ta và người đó làm gì. Một ngày tại vương triều Qui Tư Quốc không có nữ vương là một ngày nước không vương, rắn không đầu. Mọi người đang chờ ngươi tại vương triều, ngươi mau quay về. Xác phụ vương ngươi đã được đưa về đại hồng điện.

Người đó nhìn Ỷ Lan bằng đôi mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm:

- Đây là cơ hội cuối cùng cho ngươi đó. Chốn giang hồ Trung Nguyên không phải là nơi để một Quận chúa như ngươi bôn ba tìm người phục hận.

Người đó nói xong mấy lời bằng giọng cảnh báo với Ỷ Lan rồi thi triển Di Hình Cước Pháp, thoáng một cái đã bỏ đi, chẳng thấy bóng thấy hình.

Người vận xám y che mặt đã đi rồi mà Ỷ Lan vẫn thẩn thờ. Nàng tự vấn mình:

- "Người vừa rồi là ai? Tại sao y lại biết mình là Quận chúa của Qui Tư Quốc, và còn biết mục đích của mình vào Trung Nguyên, nhưng những lời y nói thì Qui Tư Quốc đang cần mình quay về.".

Nghĩ như vậy, bất giác Ỷ Lan hướng mắt nhìn về hướng người vận xám y vừa bỏ đi:

- Ân công, rồi có ngày Ỷ Lan sẽ tìm thấy người mà đền đáp công ơn này.

Khi Ỷ Lan bỏ đi rồi thì có một chiếc kiệu xuất hiện. Khắc Thủy Phượng từ trong kiệu bước ra nhìn theo Ỷ Lan. Nàng mỉm cười ôn nhu nói:

- Ta trả lại cho ngươi chức vị nữ vương Qui Tư Quốc đó.

Thất Độc Thư Sinh từ phía sau kiệu bước đến bên nàng:

- Vương nương...

Khắc Thủy Phượng khoát tay:

- Đừng gọi ta là Vương nương nữa. Kể từ bây giờ Khắc Thủy Phượng là chủ nhân U Linh Môn.

- Ý của Khắc Thủy Phượng muốn như thế, ta sẽ gọi như vậy.

Thất Độc Thư Sinh lấy tấm mặt nạ dắt sau lưng:

- Còn tấm mặt nạ này, có còn dùng đến nó nữa không?

- Tướng pháp hãy cất nó đi, có ngày tháng chúng ta sẽ dùng đến nó.

- Được, ta sẽ cất. Đối với Thường Luân, nàng muốn ta xử y như thế nào?

- Gã còn dùng được cứ để cho gã sống. Hôm nay Ỷ Lan đã nhận được bài học vỡ lòng về những nam nhân luôn có những lời ngọc tình tha thiết.

Chương 45: Thầy Mang Hận Trò

Quân Đạt và Tuyết Trâm sau khi ly khai ra khỏi khu khách điếm ở thị trấn Hàn Đàm, hai người đi suốt đêm cho đến lúc thấm mệt mới vào một ngôi cổ miếu sơn thần bỏ hoang nghỉ ngơi.

Q

Đến lúc này Tuyết Trâm mới phát hiện chỉ có sáu lá tiểu kỳ, còn thiếu mất một lá thanh kỳ của Phong Tình Cổ Thi. Nàng nhìn những lá tiểu kỳ đó chán nản:

- Đại ca. Chúng ta thiếu một lá tiểu kỳ.

Quân Đạt nheo mày, chàng có vẻ suy nghĩ.

Quân Đạt quay lại Tuyết Trâm, nhìn nàng:

- Trâm muội, có lý nào Thất Kỳ Ngọc Long lại có thể quên bẵng tín vật của mình?

Tuyết Trâm ngồi bó gối:

- Ờ hé, sao Thất Kỳ Ngọc Long lại có thể quên tín vật của mình.

Tuyết Trâm đứng lên:

- Mà cũng đúng thôi. Lúc bấy giờ tình hình khác lộn xộn, làm sao Thất Kỳ Ngọc Long còn nhớ chứ. Với lại lão vừa ghim những lá tiểu kỳ trên chiếc áo quan thì muội đã đoạt rồi, thứ hai lão có thể đang chờ Phong Tình Cổ Thi thì chúng ta đoạt lấy những ngọn tiểu kỳ.

Quân Đạt gật đầu:

- Có thể như vật thật. Nhưng còn một điều nữa huynh chưa giải đáp được, tại sao Thất Kỳ Ngọc Long không muốn huynh vào Tử Cung?

- Điều đó thì muội không thể biết.

- Bây giờ chúng ta chỉ có sáu lá tiểu kỳ, thiếu một lá làm sao có thể vào Tử Cung được?

- Chúng ta hãy tạm nghỉ ở đây đêm nay, ngày mai chúng ta sẽ tìm lão Phong Tình Cổ Thi để lấy

nốt lá tiểu kỳ cuối cùng.

- Trời đất mênh mông, biết lão Phong Tình ở đâu mà tìm?

- Huynh nghĩ mình có cách để tìm ra lão. Ngày nay chúng ta thử đến Lạc hoa viên ở Dương Châu thành xem sao.

- Trời cũng gần sáng rồi, hay chúng ta lên đường đến Lạc hoa viên luôn?

- Huynh chỉ sợ muội hao tổn nguyên thần thôi.

- Muội có Bát Quái Mê Tông Bộ, huynh có Thần Hành Quỷ Cước thì sợ gì hao tổn nguyên thần chứ.

- Nếu có gặp được Phong Tình Cổ Thi, chưa chắc lão đã chịu giao lá thanh kỳ cho huynh và muội.

Quân Đạt vừa dứt lời thì có tiếng tằng hắng từ phía sau bức tượng sơn thần phát ra.

Nghe tiếng tằng hắng đó, Quân Đạt lẫn Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm đồng quay lại nhìn.

Quân Đạt nhìn về phía pho tượng sơn thần, ôn tồn cất tiếng hỏi:

- Vị cao nhân nào sau tượng sơn thần kia xin cho tại hạ được diện kiến.

Một tràng tiếng ho cất lên, rồi một lão già lọm khọm vừa ôm ngực ho vừa bước ra. Hai chân lão già đó xem như rất yếu ớt run rẩy tưởng như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Lão vừa ho vừa lê xuống bậc tam cấp.

Bạch Hạc tiên tử Tuyết Trâm nhìn lão già đó không chớp mắt, trong khi Quân Đạt đã bước đến đỡ lấy lão. Chàng dìu lão xuống hết bậc tam cấp mới cất tiếng hỏi:

- Lão trượng là ai sao lại ở trong ngôi miếu sơn thần hoang vắng này?

Lão lại ôm ngực ho một lúc mới lấy lại được hơi thở bình thường. Lão nhướng cặp mắt lèm nhèm, đục ngầu nhìn Quân Đạt:

- Tiểu tử không nhận ra lão phu à?

Nghe giọng nói lão già này, Quân Đạt cảm nhận mình đã từng gặp ở đâu nhưng không thể nhận biết được. Chàng chú nhãn quan sát chân diện mục của lão. Những nếp nhăn chằng chịt, đôi mắt lèm nhèm lúc nào cũng chảy nước.

- Vãn bối quả chưa từng gặp lão trượng.

Tuyết Trâm bước đến bên lão già. Lão già quay ngoắt qua bên Tuyết Trâm, hai cánh mũi phập phồng. Lão lè nhè nói:

- Vị cô nương đây có mùi phấn thơm của Bạch Hạc Tiên Tử, đồ đệ của Tiên Cung Lục Thái Mẫu.

- Lão trượng nhận ra tiểu nữ?

- Lão phu có thể ngửi phấn thơm mà nhận biết nữ nhân đó là ai. Nhưng bây giờ lão phu không còn là người đó nữa.

- Ngửi mùi phấn thơm mà phân biệt được nữ nhân đó là ai, chẳng lẽ lão đây chính là Phong Tình Cổ Thi?

Lão già gật đầu:

- Đúng. Lão chính là Phong Tình Cổ Thi.

Tuyết Trâm lùi hẳn lại một bộ, buột miệng thốt:

- Phong Tình Cổ Thi.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Hai người đã nhận được ra lão rồi. Phải hai người đang muốn tìm lão để đoạt ngọn tiểu thanh kỳ?

Quân Đạt gật đầu:

- Quả đúng như tiền bối đoán, Quân Đạt và Tuyết Trâm đang có ý đi tìm lão tiền bố để đoạt ngọn tiểu thanh kỳ.

- Lão phu đã đứng trước mặt hai người, thì hai người còn chờ gì nữa. Hãy ra tay đi!

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm lên tiếng hỏi:

- Phong Tình Cổ Thi sao lại ra nông nổi này?

- Lão phu chẳng là Phong Tình Cổ Thi nữa đâu.

Lão vừa nói xong thì cất tiếng ho sù sụ. Lão ho đến độ thổ cả huyết ra ngoài.

Quân Đạt nhìn thấy tình cảnh của lão thảm hại như vậy, không nén được lòng thương hại liền áp

tay vào đại huyệt Khiếu Hóa tiếp truyền công lực cho lão.

Phong Tình Cổ Thi cắt cơn ho, ngồi bệt xuống đất. Lão thở rốc từng cơn một, rồi thều thào nói:

- Hai người muốn đoạt tiểu thanh kỳ, sao lại giúp lão phu chứ?

Quân Đạt đáp lời:

- Vãn bối không nỡ khoanh tay đứng nhìn lão tiền bối bị bệnh tình hành hạ.

Phong Tình Cổ Thi cười mỉm, nhìn qua Quân Đạt:

- Có đúng như vậy không? Ngươi nói vậy nhưng lão phu không tin đâu. Đừng giả nhân giả nghĩa làm gì.

- Vãn bối nói bằng lòng thành của mình. Chẳng lẽ tiền bối đang trong hoàn cảnh này mà Quân Đạt lại có thể nhẫn tâm truy sát người ư? Làm như vậy Quân Đạt cảm thấy hổ thẹn với trời đất.

- Nói hay lắm. Nhưng mục đích của hai người tìm lão vì muốn đoạt tiểu thanh kỳ kia mà.

- Vãn bối quả thực có ý định đó, nhưng không ngờ tiền bối lại gặp phải cảnh ngộ này.

Phong Tình Cổ Thi xua tay:

- Lão phu không cần sự thương hại của hai người. Lão phu đường đường là một đại cao thủ trong giang hồ, cần gì đến sự thương hại của các người chứ. Nếu không cần ngọn tiểu thanh kỳ thì các ngươi đi đi.

Quân Đạt thở dài một tiếng, nhìn qua Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm nheo mày.

Quân Đạt khảng khái nói:

- Trâm muội, chúng ta đi.

- Đại ca.

Quân Đạt thở hắt ra, cương quyết nói:

- Chúng ta đi. Huynh không nỡ bức lão Phong Tình Cổ Thi trong hoàn cảnh này. Huynh đã có quyết định rồi, mình rời khỏi ngôi cổ miếu sơn thần này thôi.

- Nếu huynh muốn đi.

Quân Đạt gật đầu.

Chàng quay lại Phong Tình Cổ Thi:

- Phong Tình Cổ Thi lão tiền bối bảo trọng.

Chàng nói xong toan cùng với Tuyết Trâm trổ khinh thuật thượng thừa thoát ra ngoài ngôi cổ miếu sơn thần nhưng Phong Tình Cổ Thi đã gọi giật lại:

- Khoan đi!

Quân Đạt và Tuyết Trâm dừng bước.

Tuyết Trâm quay lại hỏi:

- Phong Tình Cổ Thi lão tiền bối còn có điều gì chỉ giáo?

Phong Tình Cổ Thi ôm ngực, tiếp tục ho. Khi cắt cơn ho đó lão mới gượng nói:

- Lão sẵn sàng dâng ngọn tiểu thanh kỳ đó cho hai người nhưng có điều kiện.

Tuyết Trâm nhìn qua Quân Đạt rồi quay lại Phong Tình Cổ Thi:

- Lão tiền bối muốn đặt điều kiện gì?

- Hai người phải trả hận cho lão.

Quân Đạt hỏi Phong Tình Cổ Thi:

- Tiền bối muốn trả hận ai?

- Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân.

- Thường Luân đã hại tiền bối đến hoàn cảnh này?

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Gã đồ đệ đó đã hại ta đến tình cảnh này. Ta phải trả thù, nhưng...

Phong Tình Cổ Thi gục đầu nhìn xuống. Sự phẫn nộ trào lên khiến lão phải rơi vào cơn ho dữ dội.

Quân Đạt vội vã điểm vào hai đại huyệt Khiếu Hóa và Thần Khuyết để giữ chút nguyên thần còn lại của lão.

Phong Tình Cổ Thi gượng nhìn lên. Cặp tinh nhãn của lão ngày nào giờ chẳng khác nào mắt cá chết, chẳng còn thần khí.

Phong Tình Cổ Thi thều thào nói:

- Tên Thường Luân khốn nạn đó đã hại lão phu. Nếu hai ngươi hứa trả thù cho lão thì lão sẵn sàng trao ngọn tiểu thanh kỳ cho hai ngươi.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt rồi quay sang Phong Tình Cổ Thi:

- Hàn đại ca và tiểu nữ hứa sẽ hỏi tội Thường Luân giùm lão tiền bối.

- Lão không tin, các ngươi phải thề trước trời đất mới được. Nếu không trả thù được cho lão thì hai người sống không thấy mặt trời, chết không chốn dung thây.

Quân Đạt và Tuyết Trâm im lặng.

Phong Tình Cổ Thi gào lên:

- Thề đi... Hứa với ta đi... Thề đi! Tại sao hai người lại im lặng chứ? Các người sợ Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân à?

Lão bật tràng cười khằng khặc rồi lại ho, ho dữ dội hơn trước.

Tuyết Trâm ngồi xuống bên cạnh Phong Tình Cổ Thi:

- Quân Đạt và tiểu nữ sẽ trả thù cho lão tiền bối nhưng trước khi thề cùng cần biết qua Thường Luân đã làm gì để lão tiền bối tàn phế thế này?

- Hai người chỉ nên biết, kẻ phản đồ đáng tội chết rồi.

Quân Đạt khảng khái nói:

- Nếu Thường Luân là kẻ phản đồ thì Quân Đạt sẽ thay tiền bối trừng trị gã.

- Thấy lão như vậy rồi mà hai người còn thắc mắc ư? Hay các người không cần ngọn tiểu thanh kỳ?

- Quân Đạt đang rất cần ngọn tiểu kỳ đó để hợp với sáu lá cờ kia.

- Nếu các ngươi cần thì hãy hứa với lão và hãy thề đi. Trước đây lão đã không tin ai mà còn bị như thế này, giờ thì lão càng không tin người nhiều hơn nữa.

Quân Đạt nghiêm giọng nói:

- Được, vãn bối thề với trời đất, nếu Ngọc Diện Thư Sinh Thường Luân là kẻ bại hoại, phản sư hại thầy thì nhất định sẽ trừng trị gã, nếu không giữ lời thề này, Quân Đạt nguyện dâng đầu cho lão tiền bối.

Phong Tình Cổ Thi gật đầu:

- Được lắm đó. Lão phu nghe giọng nói của ngươi xem ra có thể tin ngươi được.

Lão nói xong thuật lại tất cả những gì đã xảy ra giữa lão với Thường Luân và Á Tiên.

Phong Tình Cổ Thi thở dài một tiếng:

- Á Tiên vì hận gã bạc tình vong ân đã trở nên điên loạn sau khi thoát ra khỏi mật thất.

Còn lão thì trở thành kẻ tàn phế. Thường Luân có đáng tội chết không?

Tuyết Trâm đáp lời lão:

- Gã thật đáng chết. Y chẳng còn một chút nhân tâm mới hành động như vậy.

- Đúng, Thường Luân, đồ đệ yêu của lão chẳng còn chút nhân tâm.

Phong Tình Cổ Thi thở dài một tiếng:

- Gã chỉ không biết ngọn tiểu thanh kỳ mà lão chỉ cho gã lấy là ngọn tiểu kỳ giả, còn tiểu kỳ thật thì vẫn trong tay lão.

Phong Tình Cổ Thi cười khảy.

Lão lật vạt áo cáu bẩn, nhàu nát. Ngọn tiểu kỳ màu xanh được khâu đinh ngay dưới vạt áo của lão.

Phong Tình Cổ Thi đắc ý nói:

- Lão biết thế nào Thường Luân cũng giở nhục hình bức lão trao tiểu thanh kỳ nên mới chỉ cho y ngọn tiểu thanh kỳ giả trong áo gối, còn lá thật vẫn bên mình lão. Giờ lão trao nó cho hai người nhưng hai người phải hứa trả hận cho lão phu.

Tuyết Trâm đón lấy ngọn tiểu kỳ màu xanh:

- Lưới trời lồng lộng, nhưng những kẻ vô tình bạc nghĩa như Ngọc Diện Thư Sinh kiếp này không thoát được đâu.

Phong Tình Cổ Thi thở dài rồi nói:

- Cuối cùng tâm nguyện của ta cũng có người thay ta hành sự, không uổng công Phong Tình Cổ Thi Giang Bạch hầu hạ sơn thần trong ngôi miếu hoang này. Lão có chết cũng nhắm mắt được.

Phong Tình Cổ Thi ngửa mặt cười khằng khặc. Tiếng cười của lão xen với những tiếng ho khan. Khi lão cắt tràng cười đó thì thổ huyết.

Quân Đạt thấy tình cảnh của lão, chàng toan mở miệng nói những lời an ủi nhưng Phong Tình Cổ Thi đã bứt hơi, hồn lìa khỏi xác sau tiếng cười điên dại đó.

Quân Đạt nhìn Phong Tình Cổ Thi rồi nói với Tuyết Trâm:

- Trâm muội, mặc dù sinh thời Phong Tình Cổ Thi là một đại gian hùng nhưng khi chết đã nhận tất cả những nghiệp chướng do lão tạo ra. Đại ca muốn an táng lão.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người liền đưa xác lão Phong Tình Cổ Thi ra sau cổ miếu sơn thần chôn cất.

Quân Đạt chôn xong, gắn cho lão ma một tấm bia mộ.

Tuyết Trâm lắc đầu nói:

- Cái quả của Phong Tình Cổ Thi lão ma tạo ra quá nặng, nên đến chết vẫn ôm theo những khát vọng xuống a tỳ.

- Ai cũng một lần chết, nhưng có người chết trong sự thanh thản, có người chết trong nỗi oan khiên và riêng Phong Tình Cổ Thi chết trong sự uất hận. Một cái chết do chính lão tạo ra trong lúc sống.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Phong Tình thì chết bởi phong tình. Lão đã hoài nghi tất cả mọi người, ngay cả đồ đệ của lão, lão cũng hoài nghi, nhưng lão không nghi chính lão.

Quân Đạt nheo mày nhìn nàng:

- Muội nói vậy có ý gì?

- Nếu như Phong Tình Cổ Thi chỉ cần một chút hoài nghi cá tính và cách sống cũng như lối hành sự của lão thì lão đâu đến nỗi bị Thường Luân dùng mỹ nhân kế hãm hại. Chính vì lẽ đó mới nói Phong Tình thì chết bởi phong tình.

- Chẳng lẽ mình phải hoài nghi cả mình sao?

- Muội không nói vậy, nhưng cái chết của Phong Tình Cổ Thi là một minh chứng cho những ai phong tình. Người hiền lương đâu hoài nghi mình nhưng những kẻ như Phong Tình Cổ Thi thì phải tự soi lấy mình.

Quân Đạt lắc đầu:

- Chúng ta đi thôi!

Chương 46: Tử Thành Long Môn

Trước mặt Quân Đạt và Tuyết Trâm là một ngôi thành cổ đổ nát, hoang phế dãi dầu với mưa nắng. Trên những gờ tường đá, những lớp rêu đóng lâu ngày trông thật nham nhở. Mặc dù cảnh hoang tàn đó, nhưng bất cứ ai đứng trước cổng thành đều chạnh lòng với một tâm trạng hoài cổ rồi nảy sinh một nổi buồn man mác nhẹ nhàng len vào suy tưởng mình.

T

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Hàn đại ca, theo họa đồ trong thất kỳ thì đây là Tử Cung. Trâm muội cứ tưởng Tử Cung là một tòa lầu nguy nga tráng lệ, nhưng không ngờ nó chỉ là một tòa thành cổ xưa, hoang phế sắp sụp đổ bởi mưa nắng.

Quân Đạt ngắm nhìn tòa thành cổ đổ nát rồi lắc đầu nói:

- Ngày nay tòa thành này hoang phế đổ nát nhưng ngày xưa chắc nó cũng hùng vĩ lắm.

Quân Đạt và Tuyết Trâm tiến đến cổng tam quan, giờ chỉ còn lại mỗi hai cây cột đá phủ đầy rêu.

Tuyết Trâm tò mò lật lại bức họa đồ kết hợp với bảy ngọn tiều kỳ.

- Đích thị tòa thành đổ nát này chính là Tử Cung. Tử Cung kỳ như vậy sao? Mà trong giang hồ ai cũng muốn hợp nhất thất kỳ để vào. Lạ lùng thật đó.

- Huynh đã nói với muội ngày xưa nó là tòa thành nguy nga tráng lệ, nhưng ngày nay nó đổ nát hoang tàn. Đâu có gì tồn tại với thời gian chứ. Chúng ta cứ vào trong xem có cái gì bí mật không? Nếu đây chỉ là một tòa thành đổ nát thì chẳng ai vất vả với bảy ngọn tiểu kỳ này đâu, huống gì vào trong ngôi thành này huynh có thể tìm ra thân thế của mình.

Quân Đạt nói xong trổ Thần Hành Quỷ Cước băng thẳng vào trong cổng tam quan.

Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm cũng bám theo chàng với bộ pháp khinh thân vô song Bát Quái Mê Tông Bộ.

Vào trong thành rồi, hai người mới nhận biết đây là một tòa thành rất rộng lớn. Trong thành những con đường đan chi chít, nhưng tất cả có lẽ đả hoang phế lâu ngày không người đặt chân đến

nên đều bị đóng rêu trơn trợt.

Quân Đạt dừng bước quay sang nói với Tuyết Trâm:

- Trâm muội, ta đến khu vực trung tâm đi.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người đến khu trung tâm. Khung cảnh nơi đây cũng chỉ là cảnh hoang tàn, quạnh quẽ.

Tuyết Trâm nhún vai:

- Đại ca, chẳng lẽ Tử Cung chẳng có gì cho chúng ta khám phá sao?

Quân Đạt chỉ tay về phía trước:

- Muội, chúng ta đến chỗ đó xem. Huynh cảm thấy những tảng đá đó rất lạ lùng.

Hai người tiến về phía trước thêm hai mươi trượng. Họ đứng trước một đống đá ngổn ngang. Chàng thoáng nheo mày.

Cái nheo của Quân Đạt không qua khỏi mắt của Tuyết Trâm.

- Đại ca đã phát hiện ra điều gì rồi?

Quân Đạt nhìn vào giữa đống đá chồng cao như một cái gò. Chàng quay sang nói với Tuyết Trâm:

- Muội để mắt đến đống đá này ắt sẽ thấy.

Tuyết Trâm chú nhãn vào giữa đống đá đó rồi lắc đầu:

- Muội có thấy gì đâu?

Quân Đạt khẽ cau mày:

- Huynh vừa thấy một chiếc đầu rồng xuất hiện ngay giữa đống đá.

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Muội chẳng thấy gì cả, có lẽ huynh hoa mắt.

- Không thể như thế được.

Quân Đạt vừa nói vừa trổ Thần Hành Quỷ Cước lướt trên những tảng đá. Tuyết Trâm cũng bám

theo chàng. Đứng trên đống đá đó, chung quanh chàng là những tảng đá chồng chéo lên nhau.

Tuyết Trâm nhìn xuống chân mình:

- Muội có thấy đầu rồng nào đâu.

Quân Đạt nheo mày.

- Chẳng lẽ đại ca hoa mắt thật sao? Rõ ràng là huynh nhìn thấy một cái đầu rồng vừa xuất hiện trước mắt mình thì lại biến mất. Lạ thật.

- Lạ lùng gì, có lẽ huynh hoa mắt thì có.

Quân Đạt căng mắt quan sát từng tảng đá, nhưng tuyệt nhiên vẫn không phát hiện ra điều gì lạ.

Quân Đạt lắc đầu nói:

- Lạ lùng thật.

Lúc bấy giờ ở phía Tây những cụm mây đen đã tích tụ lại, cùng với những tia chớp hòa với tiến sấm ì ì báo hiệu một cơn giông sắp ập đến.

Tuyết Trâm nhìn về hướng Tây:

- Đại ca, cơn giông sắp ập đến rồi, chúng ta tìm chỗ trú trú đi.

Chung quanh chỗ hai người chẳng có nơi nào nấp được. Vì đây ngoài những vách đá nham nhở thì là những vách tường rêu phong.

Những luồng gió lạnh xuất hiện kéo theo những giọt mưa lất phất đầu tiên.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm:

- Trâm muội, hay chúng ta rời khỏi chỗ này đi. Huynh nghĩ tất cả những gì ở ngôi thành cổ này chỉ do con người ta thêu dệt lên thôi.

Tuyết Trâm đắn đo suy nghĩ:

- Bao nhiêu công sức của đại ca và muội chỉ nhận được những điều thêu dệt lên mà thôi ư?

Tuyết Trâm thở dài.

Nàng bực dọc mở tấm họa đồ do sự kết hợp của bảy tấm tiểu kỳ. Tuyết Trâm vừa nhìn họa đồ vừa nói:

- Nhất định trong họa đồ này còn chưa điều gì bí ẩn nữa mà đại ca chưa khám phá ra.

Nàng vừa dứt lời thì Quân Đạt bất thần lạng người phi thân đến cắp ngang Tuyết Trâm lướt ra khỏi đống đá.

- Ầm...

Một tia sét trời bổ ngay xuống chỗ hai người vừa đứng, đốt cháy đen những tảng đá.

Khói bốc lên ngùn ngụt. Nếu như vừa rồi Quân Đạt không kịp trổ thần hành ra thì hai người có lẽ đã hóa thành than đen rồi.

Nhìn tảng đá bốc khói nghi ngút, Tuyết Trâm rùng mình. Nàng nhìn Quân Đạt nói:

- Kinh khủng quá, nếu không có đại ca thì muội đã bị sét đánh chết rồi.

Một cơn giông ập đến. Gió như lốc dữ cuốn tới hai người. Những luồng gió kỳ hoặc với sức mạnh san non phá đỉnh bắt hai người phải dùng đến Thiên Cân Trụy mới trụ được.

Quân Đạt nắm tay Tuyết Trâm. Chàng khẩn trương nói:

- Tuyết Trâm muội, chúng ta rời khỏi tòa thành cổ này thôi. Ở đây nguy hiểm quá.

Một cơn giông dữ dội hơn ập đến. Cơn giống đó mang theo những viên đá tảng ào ào lao vào hai người.

Quân Đạt thét lớn:

- Trâm muội cẩn thận.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hết mười hai thành công lực thi triển tuyệt thức Chỉ Điện Di Sơn nhắm thẳng vào những tảng đá đang lao tới họ.

- Ầm... ầm... ầm...

Những đạo Chỉ Điện Di Sơn đánh bạt những tảng đá chực đập vào hai người.

- Tuyết Trâm, chúng ta mau đi thôi.

Lời nói còn đọng lại trên môi Quân Đạt thì những hạt mưa nặng trĩu cũng bắt đầu trút xuống, kèm theo những cơn gió giật mãnh liệt.

Quân Đạt sợ Tuyết Trâm bị thương bởi những tảng đá do gió thổi bay tứ tán, vội dùng thân che lấy nàng. Trong vòng...

[Thiếu trang -] Dưới chân thì trơn trượt khiến cho Quân Đạt lo lắng vô cùng.

Khi tiếng sấm vang lên thì bầu trời xuất hiện những ánh chớp chói lòa, mà không biết ánh chớp nào sẽ lao xuống hai người, khiến Quân Đạt căng thẳng vô cùng.

Tuyết Trâm mở bức họa đồ cố tìm xem trong đó có ẩn bí mật gì nữa không, trong khi Quân Đạt vẫn ôm nàng tránh né những tia sét trời.

Tuyết Trâm chợt reo lên:

- Đại ca, đây rồi!

Nàng vừa dứt lời thì thấy mắt mình chói lòa.

Một đạo sét trời xanh rờn đang bổ thẳng xuống hai người và khi Quân Đạt vừa điểm chân tránh né thì lại bị trượt.

Quân Đạt thất kinh, nghiến răng vận hết nội công phóng ngược ra đạo Chỉ Điện Di Sơn ngăn tia sét trời đó.

- Ầm...

Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm bị hất đi chẳng khác nào hai chiếc lá bé bỏng trong cơn giông bão cuồng nộ của tạo hóa. Vô tình họ bị hất ngay xuống ngay đống đá mà Quân Đạt đã từng cảm nhận có chiếc đầu rồng.

Trang y của họ ướt đẫm và bị rách tơi tả bởi những cạnh đá sắc nhọn.

Tuyết Trâm nhận ra sắc diện Quân Đạt nhợt nhạt sau khi dụng chỉ ngăn tia sét vừa rồi:

- Đại ca có sao không?

- Huynh đã bị nội thương. Nếu cứ kéo dài tình hình này e rằng huynh và muội phải bỏ mạng tại nơi này.

Tiếng sét ầm ầm lại nổi lên. Bầu trời đen kịt lại xuất hiện chằng chịt những tia sét ngang dọc. Quân Đạt lo lắng tột cùng nói với Tuyết Trâm:

- Muội hãy nép vào huynh.

Tuyết Trâm không màng tới lời nói của Quân Đạt mà mãi quan sát chung quanh.

- Đại ca, đây rồi.

Quân Đạt không hiểu nàng nói gì mà chỉ kịp thấy Tuyết Trâm cách không phóng chưởng vỗ vào một tảng đá cách chỗ hai người đứng khoảng ba gang tay.

- Bình...

Tảng đá bị chưởng kình của nàng đánh bật đi, để lộ ra một chiếc đầu rồng đang nhe nanh và như muốn cất đầu lao lên bầu trời.

Quân Đạt vừa thấy đầu rồng liền băng đến, chàng nghĩ thầm:

- "Đầu rồng phải có gì bí ẩn đây.".

Tuyết Trâm cũng bám sát theo Quân Đạt.

Hai người vừa đến bên đầu rồng thì từ trên trời cao một đạo sét trời đã quất xuống đúng chỗ họ đứng.

- Ầm...

Quân Đạt và Tuyết Trâm đều rùng mình. Chàng căng mắt nhìn lên bầu trời đen kịt mà chờ đợi những tia sét từ trên bổ xuống.

Sấm lại ầm ì nổi lên, sét lại xuất hiện nhưng tuyệt nhiên không có tia sét nào nhằm chỗ đầu rồng mà phóng xuống. Chính hiện tượng đó khiến cho Quân Đạt và Tuyết Trâm càng lạ lùng hơn. Đến lúc này Quân Đạt mới thở phào. Trong khi đó Tuyết Trâm cũng bắt đầu run lên vì cái lạnh cắt da cắt thịt do những trận gió giật.

Quân Đạt thấy nàng run lên bần bật, cầm lòng không đặng bèn ôm lấy Tuyết Trâm:

- Trâm muội lạnh lắm à?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Muội lạnh lắm.

- Qua khỏi cơn giông này, đại ca sẽ đưa muội đi. Muội ráng chịu đựng.

- Chúng ta như lọt vào võng lưới trời nếu không tìm được cửa vào Tử Cung thì sao mà đi được.

- Đến một lúc nào đó thì mây cũng phải tan, giông cũng phải dừng. Tới khi đó chúng ta sẽ rời khỏi tử địa này.

Quân Đạt nhìn xuống nàng:

- Sao muội phát hiện ra được đầu rồng này?

- Muội nhìn thấy đầu rồng trong bức họa đồ thất kỳ. Khi bức họa đồ thấm nước, đầu rồng mới hiện ra.

- Muội thật thông minh.

- Chỉ may mắn thôi.

- Chiếc đầu rồng này cũng lạ lắm, hình như nó khống chế dược những tia sét trời.

- Chắc chắn nó sẽ dẫn chúng ta vào Tử Cung.

Quân Đạt nghe Tuyết Trâm nói, giờ mới chú nhãn đến chiếc đầu rồng.

Chàng vừa nói vừa quan sát đầu rồng, vừa nói với Tuyết Trâm:

- Huynh sẽ tìm ra bí mật của chiếc đầu rồng này.

Quân Đạt càng nhìn càng cảm thấy con rồng đá này như muốn bay lên không trung nhưng nó như không ngóc đầu lên được.

Chàng nghĩ thầm:

- Chỉ cần nó ngóc đầu lên ắt sẽ lao lên không thôi.

Quân Đạt nheo mày.

Tuyết Trâm hỏi:

- Đại ca đã nhận ra được điều gì bí ẩn chưa?

- Huynh đang suy nghĩ.

Sắc diện Tuyết Trâm tái nhợt vì cái lạnh thấu xương, thấu thịt. Nàng rùng mình nghiến răng nén cái lạnh vào trong. Nếu Quân Đạt không được may mắn có Liên Hoa Băng, có lẽ cũng chẳng khác gì Tuyết Trâm.

Quân Đạt thấy tình cảnh của Tuyết Trâm mà bụng dạ rối bời. Chàng lo lắng vô cùng.

Quân Đạt nắm tay Tuyết Trâm:

- Muội ráng chịu qua cơn giông này.

Tuyết Trâm bặm môi run cầm cập. Cái lạnh đã khiến nàng không thể mở miệng được nữa.

Quân Đạt nói:

- Huynh sẽ mở cửa Tử Cung.

Tình trạng của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt lo lắng quên cả suy nghĩ. Chàng chụp hai tay vào đầu rồng giật ngược lên. Vừa giật, Quân Đạt vừa cay đắng nói:

- Có phải nơi đây là mồ chôn của ta và nàng?

- Cạch...

Sau âm thanh khô khốc đó, đầu rồng đã bị Quân Đạt giật ngược lên. Đầu rồng đã hoàn thiện trong tư thế thăng thiên, cùng lúc những tiếng ầm ì phát ra chung quanh Quân Đạt và Tuyết Trâm.

Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm ngỡ như có sự chuyển động ngay phía bên dưới. Sự chuyển động đó càng lúc càng dữ dội và đầu rồng càng lúc càng nhô cao lên.

Quân Đạt ôm chặt lấy Tuyết Trâm, mắt không rời chiếc đầu rồng bằng đá. Chàng nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ đây là con rồng thật sao?

Chàng lắc đầu xua tan những suy nghĩ hoang đường đó đi.

Con rồng đá chuyển động đến khi chồi hẳn lên trên mặt đất thành nguyên một con rồng khổng lồ, đồng thời miệng há to như một của hang. Trong miệng rồng hiện rõ hai chữ:

Long Môn.

Quân Đạt nhìn miệng rồng mà nghĩ thầm:

- Đây có lẽ là đường vào Tử Cung.

Tình cảnh của Tuyết Trâm không thể nào ở thêm ngoài trời khoảnh khắc nào được nữa nên Quân Đạt quyết định cắp nàng phi thân chui vào miệng rồng.

Chàng vừa cắp Tuyết Trâm vừa nghĩ:

[Thiếu trang -] Hào quang rực rỡ, hai người cảm nhận có bóng người mờ mờ di động.

Quân Đạt nói với Tuyết Trâm:

- Trâm muội cẩn thận, trong này có người.

- Muội thấy bóng người trước mặt mình.

Phát hiện ra điều đó, Quân Đạt và Tuyết Trâm không dám xem thường, âm thầm vận công phòng bị. Hai người lần từng bước cẩn thận tiến về phía trước. Họ chạm vào một cánh cửa bằng đá kiên cố, hai bên cánh cửa có hai pho tượng với vẻ mặt lạnh lùng, vận trang phục võ tướng.

Quân Đạt nhìn Tuyết Trâm:

- Những chiếc bóng mà hai ta cảm nhận được là do hai bức tượng này phản chiếu bởi ánh hào quang từ những viên ngọc bách lưu ly đính trên cánh cửa này.

Tuyết Trâm nhìn hai pho tượng bằng đá:

- Hai pho tượng này được tạc như người sống, có thần khí linh thiên vậy.

Nàng nhìn Quân Đạt:

- Đại ca, chúng ta có nên mở cánh cửa này không?

- Đã vào tất phải khám phá hết bí mật trong này chứ.

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt nói:

- Để huynh mở ra xem bên trong cánh cửa này có gì.

Chàng vừa nói vừa toan áp tay vào thạch môn. Tay Quân Đạt còn cách thạch môn một gang tay thì Tuyết Trâm thét lớn:

- Đại ca coi chừng!

Quân Đạt giật mình, đồng thời cảm nhận có sát kiếm ập tới mình.

Cùng với sát kiếm đó thì có tiếng chưởng phong từ phía sau bổ tới. Quân Đạt lạng bộ tránh khỏi ánh quang xanh rờn đang chém xuống mình, đồng thời ngọn chưởng kình Khai Vân Tích Địa của Tuyết Trâm cũng đã bổ thẳng vào hai pho tượng.

- Ầm...

Chưởng phong của Tuyết Trâm bổ thẳng vào hai pho tượng ngỡ đầu sẽ phá nát chúng, nhưng ngược lại chưởng kình vừa chạm vào thì xuất hiện một lực kình phản hồi mạnh hơn quất ngược trở lại nàng và Quân Đạt.

Quân Đạt thất kinh xoay nửa bộ, phát tác tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng đón thẳng lấy đạo kình phản hồi đó.

- Ầm...

Cả chàng lẫn Tuyết Trâm lùi luôn lại bốn bộ mới trụ được chân. Quân Đạt thì còn giữ được vẻ bình thường nhưng Tuyết Trâm thì tái nhợt.

- Tuyết Trâm muội. Muội có sao không?

- Không có đại ca hỗ trợ muội nguy mất. Không ngờ hai pho tượng này lợi hại như vậy.

- Đây có lẽ là một trận pháp.

- Nếu có trận pháp chấn môn thì sau cánh cửa kia mới là bí mật của Long Môn. Chúng ta phải phá trận.

- Huynh sợ nguy hiểm cho muội.

- Chúng ta đã qua bao nguy hiểm rồi, vào đến đây gặp cửa ải sau cùng lại bỏ qua sao?

Muội và đại ca có thể phá được trận pháp này.

- Nếu muội quyết định như vậy.

Hai người quyết định xong, cùng liên kết xông thẳng tới hai pho tượng đá gác cửa.

Quân Đạt Quân Đạt thi triển Chỉ Điện Di Sơn tập kích bức tượng bên phải, còn Tuyết Trâm dụng Khai Vân Tích Địa tấn công tượng bên trái. Chưởng chỉ của hai người vừa phóng ra tập kích hai pho tượng thì hai pho tượng đó chợt trượt theo một đồ hình kỳ lạ tránh né các chưởng chỉ của hai người một cách dễ dàng.

Quân Đạt và Tuyết Trâm sững sờ cùng thu hồi chỉ và chưởng tháo lui ba bộ. Bởi hai người đã nhận ra hai pho tượng kia di động theo hình đồ của tuyệt pháp Di Hình Cước.

Tuyết Trâm ngắm hai pho tượng di chuyển trở về chỗ cũ. Nàng quay sang nói với Quân Đạt:

- Đại ca, hai pho tượng này biết sử dụng những tuyệt thức trong thất kỳ.

- Huynh cũng nghĩ như muội.

Tuyết Trâm cau mày:

- Vậy muốn phá trận thì chúng ta phải biết tất cả những tuyệt thức trong thất kỳ.

- Muội nghĩ như vậy à?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Chủ nhân hai pho tượng này mới đúng là chủ nhân của thất kỳ.

Nghe những lời Tuyết Trâm nói có lý, Quân Đạt liền tháo rời bức họa đồ chuyên tâm nghiên cứu lại tất cả bảy thức trong thất kỳ. Chàng càng nghiên cứu càng phát hiện ra sự kỳ ảo của bảy thức đó, chúng như có sự liên kết với nhau.

Quân Đạt ngẩn lên nói với Tuyết Trâm:

- Đúng như muội nghĩ, bảy tuyệt thức đều có sự liên kết với nhau.

Chàng nhìn hai pho tượng:

- Chính vì có sự liên kết đó mà hai pho tượng này mới lợi hại như thế. Nhưng lần này một mình huynh cũng có thể đối phó với chúng rồi.

Nhưng cũng phải mất nửa buổi Quân Đạt mới hội đủ bản lĩnh thi thố bảy tuyệt thức trong thất kỳ.

Chàng phấn chấn nói với Tuyết Trâm:

- Huynh chuẩn bị phá trận đây.

- Đại ca cẩn thận!

- Muội yên tâm.

Quân Đạt nói xong trổ di hình cước tiến thẳng đến thạch môn. Như có linh khí nhập vào hai pho tượng, khi Quân Đạt tiến đến thạch môn thì hai pho tượng cũng bắt đầu ứng phó bằng những tuyệt thức trong thất kỳ.

Pho tượng thứ nhất phóng Chỉ Điện Di Sơn ngáng chân Quân Đạt. Không một chút nao núng, Quân Đạt cũng dụng đúng chỉ này nghênh tiếp.

Hai đạo chỉ điện chạm thẳng vào nhau ngỡ đâu sẽ phát ra dư kình chấn dội nhưng ngược lại, tự chúng lại triệt tiêu lẫn nhau và một tiếng cạch khô khốc vang lên từ pho tượng.

Quân Đạt đảo bộ bằng Di Hình Cước nhắm pho tượng thứ hai tống thẳng tới đạo chưởng kình khai vân tích địa nhưng pho tượng sau khi hứng trọn đạo chưởng kình của chàng thì tự phát ra tuyệt thức Hải Nộ Cuồng Phong đánh bật trở lại. Mặc dù Quân Đạt chủ động nhưng kình lực từ pho tượng phản

hồi cũng khiến chàng phải nheo mày bởi sức mãnh liệt của nó.

Quân Đạt chỉ kịp dụng di hình cước đạp lên sóng chưởng phóng ra ngoài.

- Ầm...

Pho tượng thứ hai tiếp tục dụng lực kình phản hồi bồi thêm tiếp một đạo Song Chỉ Đoạt Mạng.

Tuyết Trâm thấy Quân Đạt lúng túng, lo lắng thét lớn:

- Đại ca, dùng chính chiêu của đối phương để chống trả lại.

Lời cảnh báo của Tuyết Trâm khiến Quân Đạt tỉnh ngộ lại. Chàng nghĩ thầm, có lẽ hai pho tượng này dùng để thẩm chứng võ công của người vào có đúng là Thất Kỳ Ngọc Long hay không.

Cùng ý nghĩ đó, Quân Đạt dụng luôn một thế Hoài Long Quá Bộ lộn người trở lại đồng thời phát tác tuyệt thức Song Chỉ Đoạt Mạng đỡ thẳng lấy dư kình của pho tượng.

Hai đạo chỉ cùng một thế, một thức chạm vào nhau và nhanh chóng triệt tiêu lẫn nhau chẳng phát ra dư kình phản hồi. Ngay sau đó lại có âm thanh khô khốc phát ra từ trong pho tượng.

Hai pho tượng thị tướng trượt về chỗ cũ. Quân Đạt phấn khởi nói với Tuyết Trâm:

- Trâm muội, huynh hiểu tất cả rồi. Bây giờ chúng ta có thể mở thạch môn.

Quân Đạt vừa nói vừa tiến thẳng tới thạch môn. Lần này hai pho tượng đứng bất động.

Quân Đạt mỉm cười nhìn Tuyết Trâm nói:

- Những pho tượng này chỉ nhằm kiểm chứng võ công của huynh có đích thực là từ thất kỳ không. Nếu đúng thì sẽ cho đại ca và muội đi qua.

Mặc dù hai pho tượng không cản đường nhưng mở cánh cửa đá thì không dễ chút nào.

Quân Đạt phải dụng hết công lực của chính mình, thậm chí vận đến độ toàn thân có lớp sương lạnh Liên Hoa Băng bao bọc mới có thể đẩy cánh cửa xê dịch từng chút một.

Cánh cửa vừa mở đủ cho một người len vào. Bên trong đã có ánh hào quang rực rỡ hắt ra bên ngoài.

Quân Đạt nhìn tuyết trâm:

- Trâm muội, trong này có thể chứa kho tàng vô giá.

Quân Đạt nói xong len vào trong. Tuyết Trâm cũng theo chân chàng.

Hai người vào trong mới biết đó là một gian thạch thất chứa bảy cái xác ngồi thiền tịnh. Phía trước bảy cái xác đó là một cỗ áo quan bằng ngọc lưu ly phát hào quang ngũ sắc.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

Chàng cũng nhìn nàng:

- Muội có ý niệm gì không?

- Muội không ngờ đây là lăng tẩm của một vị tiên đế.

- Vị tiên đế này là ai?

Tuyết Trâm chầm chậm bước đến gần cỗ áo quan. Quân Đạt bước theo nàng. Ngay trước cỗ áo quan là tấm bài bị bằng ngọc bội.

Tuyết Trâm đọc dòng chữ khắc trên linh vị:

- Đại ca, đây là vị hoàng đế cuối cùng của nhà Hạ.

Tuyết Trâm nhìn lại bảy cái xác vẫn còn nguyên vẹn ngồi kiết đà trước cỗ áo quan.

Những cái xác đó đó đều có cầm bài vị.

- Đại ca, đây là bảy vị chưởng môn tiền bối thời vua Hạ.

- Những vị tiền bối này chắc đã cùng hoàng đế mưu sự lập lại triều Hạ nhưng không thành và cuối cùng họ đã chấp nhận đi theo vua Hạ đến cõi a tỳ.

Chàng nhìn lại cỗ áo quan:

- Không biết vị vua này tên gì?

- Chúng ta mở nắp áo quan tất biết tên gì.

- Dù sao ta cũng đã vào đến nơi này rồi. Các vị tiền bối này không trách chúng ta đâu.

- Thôi được, huynh chiều theo ý muội.

Chàng áp tay vào cỗ áo quan, vận công đẩy nắp ngọc lưu ly dạt qua một bên. Một luồng ánh sáng xanh rờn hắt lên khiến cho Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm lóa mắt.

Quả đúng như Tuyết Trâm đoán. Trong cỗ áo quan là một cái xác được tẩm liệm cẩn thận bằng trầm hương, vận hoàng bào. Trên ngực xác hoàng thân đó là một khối ngọc phát ánh hào quang xanh rờn.

Quân Đạt nhìn khối ngọc vuông vức có chạm hình con rồng quấn quanh:

- Phải chăng đây là ngọc tỷ của vua nhà Hạ?

Chàng vừa nói vừa cẩn trong đặt tay lên khối ngọc đó. Trên mặt khối ngọc có khắc bốn chữ " Ấn soái minh chủ.".

Quân Đạt cầm khối ngọc mang ra ngoài:

- Trâm muội, trên ngực vị hoàng đế này có ấn soái minh chủ.

- Vậy là không sai rồi, vị hoàng đế này chính là minh chủ Hạ Mộng Khanh.

Quân Đạt trao khối ngọc cho Tuyết Trâm. Nàng quan sát khối ngọc một cách tỉ mỉ.

Tuyết Trâm lại nhìn Quân Đạt:

- Đại ca...

- Muội phát hiện ra điều gì?

- Trên khối ngọc có những hàng chữ li ti.

- Muội đọc được không?

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Chữ nhỏ quá, muội không đọc được.

Hai người đóng nắp áo quan lại, quay trở ra. Họ đóng lại cánh cửa đá.

Quân Đạt thở dài một tiếng.

Tuyết Trâm ngơ ngác quay sang nhìn chàng:

- Đại ca sao lại thở dài? Có điều gì uẩn khúc chăng?

- Đại ca vào trong rồi mà cũng chưa biết được thân thế của mình.

Tuyết Trâm chợt phát hiện có một lỗ hổng trên vách đại hồng bảo điện. Nàng bước đến cái hốc đá

đó:

- Đại ca lại đây.

Quân Đạt bước đến bên nàng.

Tuyết Trâm chỉ vào hốc đá:

- Tại sao trên vách đại hồng bảo điện có cái hốc này?

- Huynh cũng không hiểu.

Sẵn khối ngọc cẩm trên tay, Tuyết Trâm rọi ánh sáng xanh vào trong hốc đá. Ánh sáng xanh của ấn soái rọi vào trong hốc đá hiện lên những dòng chữ chân phương khắc rất tinh tế.

Tuyết Trâm mừng rỡ nói với Quân Đạt:

- Đại ca, muội đọc được những dòng chữ khắc trên ấn soái rồi.

- Những dòng chữ đó là gì?

Tuyết Trâm nhìn chằm chằm vào hốc đá:

- Những dòng chữ này ghi lại toàn bộ khẩu quyết luyện công của bảy đại môn phái với minh chủ. Đây là những công phu đã thất truyền trong giang hồ.

Tuyết Trâm quay lại nhìn Quân Đạt:

- Đại ca phải luyện những công phu này.

Quân Đạt lắc đầu:

- Huynh không cần thiết những công phu đó mà chỉ muốn tìm ra thân thế của mình.

- Dù không biết được thân thế nhưng đại ca đắc được kỳ duyên này cũng không uổng công.

Quân Đạt lưỡng lự.

Tuyết Trâm dằng tay chàng:

- Đại ca nhất định phải luyện những công phu này.

- Muội bắt buộc huynh phải luyện những công phu trong ấn soái à?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Chúng ta đã khổ cực nhiều quá rồi mới vào được Tử Cung, chẳng lẽ quay trở ra với hai bàn tay không?

Quân Đạt nhìn hai pho tượng đá:

- Được, huynh sẽ chiều theo ý muội.

Tuyết Trâm reo lên:

- Nếu đại ca không luyện thành thần công thì muội sẽ không ra khỏi chỗ này đâu.

Tuyết Trâm vừa dứt lời thì một giọng lơ lớ vang lên sau lưng hai người:

- Các ngươi làm sao ra khỏi chỗ này được?

Giọng nói đó thật lạnh lẽo, chẳng khác nào tiếng nói của một oan hồn khiến Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm giật mình quay ngoắt lại.

Chương 47: Thiên Lôi Thần Thủ

Trước mắt Quân Đạt và Tuyết Trâm là một quái nhân, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Khuôn mặt của người đó ngoài chòm râu ra còn có thể cho là dấu ấn của con người, ngoài ra chẳng còn gì cả. Trang phục của y rách bươm, tả tơi tệ hại hơn cả một gã Cái Bang đói rách. Từ khuôn mặt cho tới hai tay lão đầy những khối thịt lở loét trông thật tởm lợm. Đôi chân của lão không còn nữa mà thay vào đó là hai khúc xương khô trắng hếu có lớp vảy mốc nham nhở.

T

Vừa thấy người đó, Tuyết Trâm phải đưa tay bụm miệng để nén tiếng thốt kinh hoàng vào trong. Còn Quân Đạt thì cau mày.

Mặc dù đứng trước một con người dị dạng khinh khiếp như vậy nhưng Quân Đạt vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Chàng ôn nhu cất tiếng nói:

- Tiền bối là chủ nhân tòa cung Long môn này?

Quái nhân lưỡng lự một chút rồi khẽ gật đầu:

- Nói như thế cũng đúng. Tòa cung Long môn này không phải của ta thì nhất định không phải của ai khác.

- Vãn bối mạo phạm vào trong này không biết tiền bối là chủ nhân Long môn cung.

Lão quái nhân chớp đôi tinh nhãn dị ảo ngắm Quân Đạt:

- Hai người sao có thể vào đây được?

- Vãn bối và Trâm muội vào đây nhờ may mắn thôi.

- Ta không tin.

- Ngươi vào đây được nhất định trong người phải có Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất Kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão nhìn ấn soái trên tay Tuyết Trâm:

- Tử cung các ngươi cũng vào được thì nhất định hai ngươi chính là đồ đệ của Thất kỳ Ngọc Long.

Tuyết Trâm nhìn lão quái nhân:

- Tiền bối nói đúng, quả thật nếu không có Thất Kỳ Đoạt Mạng của Thất kỳ Ngọc Long thì Hàn đại ca và Tuyết Trâm không thể tìm ra tòa cổ thành này chứ đừng nói vào được Tử cung. Nhưng thật sự chúng tôi không phải là đồ đệ của Thất kỳ Ngọc Long Hàn Ứng Long.

Lão quái nhân nhìn qua Quân Đạt:

- Nha đầu vừa nói tiểu tử này họ Hàn.

Quân Đạt thay Tuyết Trâm đáp lời:

- Vãn bối là Hàn Quân Đạt, nghĩa tử của Đại Đầu Quỷ.

Hai cục thịt to như hai con sâu trên trán quái nhân nhúc nhích, dịch lại gần nhau:

- Ngươi là nghĩa tử của Đại Đầu Quỷ. Có đúng vậy không?

- Đó là sự thật, vãn bối không hề hồ ngôn với tiền bối.

Toàn thân lão quái nhân run lên bần bật sau khi nghe Quân Đạt khẳng định điều đó.

Lão nhìn Quân Đạt không chớp mắt:

- Đại Đầu Quỷ có nói gì với ngươi không?

Quân Đạt nheo mày suy nghĩ rồi hỏi ngược lại lão quái nhân:

- Tiền bối biết nghĩa phụ của vãn bối?

- Ta biết. Biết rất rành nữa. Nghĩa phụ của ngươi trước đây là một đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ, nhưng không ngờ lại có cái tâm trượng nghĩa hơn cả những bậc đại hiệp thành danh.

- Đa tạ tiền bối đã nghĩ tốt cho nghĩa phụ.

Lão quái nhân liếc Tuyết Trâm rồi đằng hắng hỏi Quân Đạt:

- Nếu lão phu đoán không nhầm trên tay ngươi có một cái bớt son.

Quân Đạt thoáng sững sờ rồi gật đầu:

- Sao tiền bối biết được Quân Đạt có cái bớt son trên tay? Tiền bối là ai? Nghĩa phụ đã từng nói

với Quân Đạt khi nào Quân Đạt vào được Tử Cung ắt biết mình là ai. Và nghĩa phụ không muốn Quân Đạt vào đây vì sợ Quân Đạt trở thành một ma vương sống không thấy mặt trời, chết không chốn dung thân bởi nghiệp quả máu chảy đầu rơi.

Quân Đạt nói xong thì quái nhân bật lên tràng cười cuồng nhiệt. Tiếng cười của lão như tiếng khóc, như một lời oan thán hay là một lời nguyền rủa.

Lão cắt ngang tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói:

- Có lẽ đúng như Đại Đầu Quỷ nói đó. Ngươi sẽ trở thành một ma tôn thanh toán giang hồ.

- Vãn bối không hiểu ý của tiền bối.

Lão quái nhân khẽ điểm hai ngón tay xuống sàn đá, thân pháp của lão là đà lướt đến.

Tuyết Trâm thất kinh lên tiếng cảnh báo với Quân Đạt:

- Đại ca...

Lời nói còn đọng trên miệng nàng thì lão quái nhân đã ngồi bệt trước mặt Quân Đạt rồi. Lão quay sang Tuyết Trâm:

- Nha đầu đừng sợ lão sẽ hành sự hồ đồ, đả thương hay giết chết đại ca của ngươi.

Lão nhìn lại Quân Đạt:

- Ngươi cho ta xem bớt son trên tay ngươi.

Quân Đạt kéo ống tay áo lên để lộ bớt son to bằng nửa bàn tay. Lão quái nhân nhìn bớt son chằm chằm, miệng không ngớt nói:

- Đúng rồi.

Lão bật khóc thổn thức. Lão vừa khóc vừa nói:

- Đúng rồi, chính là ngươi... chính là ngươi.

Quân Đạt khẩn trương hỏi:

[Mất hai trang,] Quái nhân thở dài một tiếng:

- Quân Đạt... Ngươi thử nghĩ xem tại sao ta biết ngươi có bớt son trên tay. Và tại sao chôn thân nơi tử thành này để tìm cửa vào Tử Cung, vì sao ta mang hình hài gớm ghiếc này?

Lão thở dài một tiếng nữa, rồi cất giọng ôn tồn nói tiếp:

- Ngươi hứa với ta phải giết bằng được Thất Độc Thư Sinh. Chỉ bấy nhiêu thôi, lão sẽ nói cho ngươi biết thân phận của ngươi.

Quân Đạt nhìn qua Tuyết Trâm.

Tuyết Trâm gật đầu.

Quân Đạt khẳng khái nói:

- Vãn bối sẽ thành toàn tâm nguyện cho lão tiền bối.

- Tốt lắm. Ta sẽ nói rõ thân thế của ngươi. Ngươi chính là đứa con duy nhất của Hàn Thiên Long, chủ nhân Quỷ môn còn sống sót.

- Thân phụ vãn bối giờ đang ở đâu?

- Đã chết rồi.

- Chết rồi, vậy ai là hung thủ giết người?

Rất nhiều người muốn giết y nhưng tất cả đều vô can, chỉ duy nhất Thất Độc Thư Sinh là kẻ có tội. Lão gục đầu.

Tuyết Trâm ngồi xuống cạnh Quân Đạt nhìn lão quái nhân. Những khối thịt lở loét trên mặt và tay gã không còn làm nàng kinh tởm nữa, mà thay vào đó là sự thương hại, xót xa.

Lão quái nhân ngẩng lên nhìn Quân Đạt:

- Tất cả đều chết hết.

- Tiền bối muốn nói ai chết?

Lão quái nhân thở dài.

Quân Đạt hỏi:

- Tất cả toàn gia của vãn bối chết bởi tay của Thất Độc Thư Sinh?

Lão quái nhân gật đầu.

Quân Đạt nghiến răng:

- Vãn bối sẽ lấy mạng Thất Độc Thư Sinh.

- Tất cả cũng vì bức họa đồ Long Môn.

Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt:

- Muội hiểu tất cả rồi.

Nàng quay lại lão quái nhân:

- Tiền bối, phải chăng vì bức họa đồ Long môn mà giang hồ ngày xưa đã đại loạn?

Lão quái nhân nhìn nàng, gật đầu:

- Đúng. Bởi ai cũng muốn có ấn soái để trở thành minh chủ võ lâm.

- Và tiền bối cũng vì chiếc ấn soái này?

Lão nhân gục đầu:

- Lão sống là một kẻ bình thường trên giang hồ.

Tuyết Trâm thở dài.

Lão quái nhân chớp đôi mắt đề mục nhìn nàng:

- Ngày xưa ta khác, đến khi tất cả đã xảy ra rồi thì lão lại khác trước. Đại Đầu Quỷ đã ra lịnh không cho Quân Đạt vào tử thành này, bởi vì y sợ Quân Đạt sẽ trở thành ma vương sát nghiệp nhưng ý trời lại khiến cho Quân Đạt lại vào đây gặp ta.

Lão thở dài một tiếng:

- Lão nghĩ, lúc này Thất Độc Thư Sinh đang là minh chủ võ lâm.

Quân Đạt lắc đầu:

- Vãn bối chưa từng nghe đến danh xưng này. Trên giang hồ cũng không nghe ai nhắc đến minh chủ võ lâm là Thất Độc Thư Sinh.

Lão quái nhân cau mày:

- Lạ kỳ vậy?

Tuyết Trâm nói:

- Tiền bối ở trong này cách ly với bên ngoài thì làm sao biết được những thay đổi trên giang hồ.

Lão nhìn Tuyết Trâm:

- Nha đầu nói đúng. Có thể giang hồ đã thay đổi nhiều rồi, và Thất Độc Thư Sinh có lẽ cũng đã chết.

- Có thể như vậy.

Lão ngẩng đầu nhìn Quân Đạt:

- Nếu Thất Độc Thư Sinh không chết thì ngươi phải nhận trọng trách đưa gã về cõi A Tỳ.

- Vãn bối đã hứa với tiền bối.

Lão thở dài một tiếng:

- Cửa Long môn đã đóng. Hai ngươi muốn ra khỏi đây phải hàm thụ võ công trong ấn soái.

Lão nhìn qua Tuyết Trâm:

- Đưa ấn soái cho lão!

Tuyết Trâm lưỡng lự. Quân Đạt lên tiếng nói với nàng:

- Trâm muội, hãy trao ấn soái cho lão tiền bối đi.

Tuyết Trâm trao ấn soái qua tay lão quái nhân. Lão cầm chiếc ấn soái phản hào quang xanh rờn đưa lên trước mặt quan sát:

- Đây chính là tử lệnh. Bất cứ ai không tuân theo ấn lệnh này đều phải chết.

Lão vừa nói vừa ấn mạnh ngón tay vào đầu con rồng nhỏ khắc trên ấn soái.

"Cạch...".

Ấn soái tách ra làm hai. Trong ấn soái là một chiếc bao tay đen xì.

Lão nhìn Quân Đạt rồi đưa chiếc ấn soái qua chàng:

- Trong ấn soái chính là Thiên Lôi Thần Thủ dành cho minh chủ võ lâm. Thiên Lôi Thần Thủ chính là tử lệnh.

Lão thở dài:

- Ta đã nói hết rồi.

Quân Đạt nhìn lão quái nhân nói:

- Vãn bối muốn biết mộ táng thân phụ mình chôn ở đâu.

- Trong tòa cổ thành này.

Lão nói xong điểm hai ngón tay lao vút đến hai pho tượng đá.

Tuyết Trâm thét lên:

- Tiền bối coi chừng!

Nhưng tất cả đã muộn quá rồi và Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm có muốn cũng không cản được.

Hai người chỉ kịp thấy đôi tượng đá nhích động thì lão quái nhân đã bị cắt ra làm hai rồi.

Quân Đạt biến sắc nói:

- Trời ơi, sao tiền bối lại làm như vậy?

Tuyết Trâm bặm môi:

- Lão tiền bối đã biết đại ca chính là người chờ đợi, mong mỏi và khi gặp được thì muốn ra đi.

Quân Đạt nhướn mày:

- Trâm muội... vậy Trâm muội biết tiền bối này là ai?

Tuyết Trâm thở dài nhìn Quân Đạt nói:

- Vị tiền bối đây biết được cả bớt son trên tay đại ca, biết được cả những gì xảy ra thời trước, ắt người có quan hệ với thân phụ của huynh.

Tuyết Trâm gục đầu:

- Muội chỉ biết bao nhiêu đó thôi.

- Nhưng tại sao khi biết huynh rồi, lão lại tự tìm lấy cái chết chứ?

- Đôi lúc cái chết chính là sự giải thoát. Có thể vị tiền bối cảm thấy cõi nhân gian này chẳng còn gì giá trị đối với người nữa sau khi gặp được đại ca, nên người muốn ra đi.

- Muội còn giấu huynh điều gì?

- Cái gì muội nghĩ, muội đã nói với huynh, tại sao muội lại giấu chứ. Bây giờ chuyện trước mắt để ra khỏi Long môn thì huynh phải luyện võ công để phát huy oai lực Thiên Lôi Thần Thủ tử lệnh.

Quân Đạt thở dài một tiếng.

Tuyết Trâm kéo Quân Đạt ra bên ngoài đại hồng bảo điện. Nàng đóng cửa lại:

- Huynh đã hứa với lão tiền bối kia rồi. Trượng phu hứa thì phải làm.

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm nhìn chàng bằng ánh mắt tha thiết.

Nàng ôn nhu nói:

- Tất cả những gì huynh có, người khác đều thèm muốn. Còn những gì huynh không có thì những người kia đều có phần. Huynh cứ coi vị tiền bối kia là người thân của mình.

Quân Đạt thở dài:

- Đại ca cũng không biết, với chiếc ấn soái và Thiên Lôi Thần Thủ tử lệnh, huynh sẽ làm gì đây?

- Đại phước, ắt sẽ có đại họa. Huynh phải nhớ đến những kỳ duyên mà mình đã được trời ban.

Chương 48: Tri Ngộ Năng Làm Oán, Lỗ Trình Chịu Oan

Boong... boong... boong...

B

Lỗ Trình nghe tiếng khánh chuông cất lên liên hồi mà nóng lòng bước ra mái hiên hướng mắt nhìn về tòa chính điện Thiếu Lâm.

Lục Chỉ Thần Thâu bước đến bên tiểu hòa thượng:

- Từ từ rồi ngươi sẽ được diện ngộ với Đại Bi phương trượng, cứ đâu cứ như con lật đật, hết đứng rồi đi. Bộ lão đệ hổng biết mỏi chân hả?

Tống Y Tống tằng hắng:

- Lão thâu huynh nói đúng đó. Lỗ tiểu tăng vào trong nghỉ ngơi đi.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu:

- Bụng dạ Lỗ Trình như có lửa đốt làm sao mà nghỉ với ngơi được chứ.

Lão thần thâu nhún vai:

- Ai lo lắng thì ăn không được, chứ lão huynh xem chừng Lỗ đệ càng lo lắng chừng nào thì càng phát phì chừng nấy.

- Phát phì là sao?

- Thì lão đệ ăn nhiều chứ sao.

Lỗ Trình sa sầm mặt:

- Kẻ tu hành thì phải ăn chứ. Không ăn sao sống mà tu được đến cõi tây phương diện kiến Phật tổ.

Tiếng chuông lại ngân lên xa xa, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc áo cà sa nào từ Thiếu Lâm Tự bước ra.

Lỗ Trình giậm chân:

- Khỉ thật. Đệ và nhị vị lão huynh đã chờ ở thảo xá này suốt một ngày rồi thế mà trong chùa không ai ra hết. Không biết Đại Bi sư phụ cho Lỗ Trình chờ đến bao giờ nữa.

Lỗ Trình vừa nói vừa ngóng cổ muốn nhìn qua cổng tam quan của chùa Thiếu Lâm.

Lỗ Trình thở dài:

- Không chừng trong chùa đã có chuyện gì rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu nhún vai nói:

- Không có người ra đón thì lão huynh, lão đệ và Tống Y Tống cứ vào đại vậy.

Lỗ Trình trợn mắt:

- Đâu có được. Chúng ta tự tiện xông vào thì đã phạm vào giới điều của Thiếu Lâm Tự rồi.

Lỗ Trình khoát tay:

- Không được đâu. Không được đâu.

Tống Y Tống bước đến bên hai người:

- Làm sao không được chứ. Chùa chiền dựng ra để cho bá tánh vào cúng bái, chứ đâu phải để bế quan.

Lỗ Trình trừng mắt:

- Tất nhiên là để bá tánh vào cúng tế đức Như Lai rồi, nhưng Lỗ Trình thì khác. Tiểu tăng là người của Phật môn thì phải giữ quy lệ của Phật môn chứ.

Lỗ Trình xoa đầu:

- Thiếu Lâm Tự quy lệ rất nghiêm, đâu phải ai muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Lục Chỉ Thần Thâu nhăn mặt:

- Thế thì ngươi muốn chờ ở đây bao nhiêu lâu nữa. Chờ mãi cho đến khi tóc ngươi mọc dài ra như ta chắc?

Lão toét miệng cười hì hì:

- Lúc tóc ngươi dài ra rồi thì chẳng ai nhận ra ngươi là hòa thượng. Tốt lắm đó... tốt lắm đó.

Lỗ Trình nhăn mặt:

- Lão huynh chỉ nói sàm.

Tống Y Tống thở dài:

- Đến ngay cả Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ cũng chưa đến.

Lục Chỉ Thần Thâu quay ngoắt qua gã trại chủ lục lâm Hồ Nam:

- Ê... lão phu nghe ngươi nhắc đến Gia Cẩm Lệ nhiều rồi đó nhe. Bộ sau khi ngươi tỷ thí với ả Mạc Sầu Ngọc Nữ đó và bị ả tặng cho một bài học rồi thì không quên được à?

Lục Chỉ Thần Thâu liếc qua Lỗ Trình:

- Ta đã chọn ả cho... cho...

Lỗ Trình quay ngoắt người lại trừng mắt nhìn Lục Chỉ Thần Thâu:

- Tiểu tăng sợ lão huynh sẽ chẳng còn bao giờ được thưởng thức cái món đắc khẩu của lão đệ nữa.

- Ê... lão thâu nhi này chưa mở miệng nói bậy mà.

- Muốn không nói bậy thì lão huynh hãy vào trong thảo xá mà ngồi tịnh thiền đi.

Lục Chỉ Thần Thâu khoác vẻ mặt tiu nghỉu bỏ vào trong tiểu xá khách phòng. Lão vừa ngồi xuống vừa lẩm bẩm:

- Ta lo cho ngươi mà ngươi chẳng có một chút cảm tình với ta.

Lúc bấy giờ từ trong chùa Thiếu Lâm một chiếc bóng cà sa lướt ra.

Lỗ Trình vừa mới thấy bóng cà sa đó đã lộ vẻ phấn khởi reo lên:

- Lão thần thâu huynh, có cao tăng Thiếu Lâm ra rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa ngồi xuống đã bật đứng lên:

- Ra rồi à... ra rồi à?

Lão bước đến bên Lỗ Trình:

- Lão huynh cứ ngỡ họ cho Lỗ lão đệ và ta chờ thêm đến khi đầu lão đệ mọc tóc.

Vị hòa thượng trạc ngoài trung niên bước đến trước mặt Lỗ Trình, Tống Y Tống và Lục Chỉ Thần Thâu, chắp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

- A Di Đà Phật, bần tăng là Tuệ Tĩnh.

Lỗ Trình cung kính xá Tuệ Tĩnh:

- Lỗ Trình bái kiến thúc thúc.

Tuệ Tĩnh nhìn Lỗ Trình:

- Tiểu tăng có phải là môn đồ của Du Tăng sư đệ, trụ trì Long Thiền Tự?

Lỗ Trình chắp tay, gật đầu:

- Con là môn đồ của sư phụ Du Tăng. Con có chuyện cần gặp các vị thúc thúc vì có việc hệ trọng.

Tuệ Tĩnh nhìn Lỗ Trình từ đầu đến chân:

- A Di Đà Phật. Thúc thúc sẽ đưa con vào diện kiến Phương trượng Đại Bi.

Lỗ Trình cung kính lạy Tuệ Tĩnh:

- Đa tạ thúc thúc.

- Hãy theo ta!

Tuệ Tĩnh quay lưng thì Lỗ Trình cũng bám theo đại sư. Lục Chỉ Thần Thâu và Tống Y Tống cũng bám sát Lỗ Trình. Ba người đến cổng tam quan thì Tuệ Tĩnh quay lại:

- A Di Đà Phật. Bần tăng chỉ được lịnh đưa tiểu tăng Lỗ Trình vào diện kiến Đại Bi phương trượng để giải quyết mọi sự việc của Phật gia. Hai vị thí chủ tạm ở ngoài thảo xá, sau khi giải quyết xong chúng tôi sẽ đưa nhị vị thí chủ vào lễ Phật.

Lục Chỉ Thần Thâu trợn mắt:

- Cái gì... Chỉ có một mình Lỗ Trình vào trong thôi, còn lão và Tống Y Tống phải ở ngoài?

Tuệ Tĩnh từ tốn nói:

- Đây là chuyện riêng của Thiếu Lâm, hai vị thí chủ hiểu cho bần tăng.

Lỗ Trình tằng hắng:

- Lão huynh và Tống huynh ở ngoài, sau khi xong việc sẽ cùng với các vị sư thúc trở ra thỉnh nhị vị vào dùng bữa cơm chay đạm bạc.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Lão lo lắng cho ngươi.

Lỗ Trình mỉm cười:

- Lỗ Trình diện kiến các vị thúc thúc mà lão huynh lo lắng cái gì. Huống chi đại sự an nguy của bá tánh bây giờ phải nhờ đến các vị thúc thúc ra tay.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài:

- Lão vẫn thấy lo sao đó.

- Lão huynh hãy ở lại thảo xá mà chờ Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhìn lại Tuệ Tĩnh:

- Thúc thúc, Lỗ Trình muốn vào gặp Phương trượng.

Tuệ Tĩnh gật đầu.

Lục Chỉ Thần Thâu và Tống Y Tống đành nhẫn nhục nhìn theo Lỗ Trình và đại sư Tuệ Tĩnh. Lão thâu nhi thở dài lắc đầu:

- Ta sợ...

Tống Y Tống quay sang lão thần thâu:

- Lão sợ gì?

- Lão cảm nhận một điều bất an sắp ập đến Lỗ lão đệ.

oo Tiểu hòa thượng đi cùng với Tuệ Tĩnh được đại sư dẫn thẳng vào khu Sám Hối Đường.

Vào trong Sám Hối Đường, Lỗ Trình mới thấy bối rối.

Làm sao Lỗ Trình không thấy bối rối khi trong đó có đủ mặt tất cả những vị cao tăng của Thiếu Lâm và Đại Bi thiền sư thì chiếm ngự ngay trên bàn phán xử. Trong Sám Hối Đường không khí vô cùng trang trọng đến độ Lỗ Trình thoáng một cái rùng mình.

Lỗ Trình đảo nhãn nhìn qua một lượt rồi tiến thẳng đến trước bàn phán quyết. Tiểu tăng quỳ sụp

xuống lạy Phương trượng Đại Bi:

- Tiểu tăng Lỗ Trình khấu kiến phương trượng đại sư.

Đại Bi thiền sư với dung diện trầm trầm nhìn Lỗ Trình rồi khẽ thở dài một tiếng, đại sư tay lần chuỗi hạt, niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Ngươi có phải là tiểu tăng Lỗ Trình, môn đồ của sư đệ Du Tăng trụ trì Long Thiền Tự?

- Dạ, tiểu tăng chính là Lỗ Trình.

Đại Bi thiền sư gật đầu:

- Ngươi làm việc ác nhưng tâm cuối cùng cũng quay về với chánh đạo, như thế là tốt lắm.

Đại Bi đặt xâu chuỗi bồ đề xuống bàn phán quyết:

- Lỗ Trình, con đã biết tội của mình rồi chứ?

Lỗ Trình nhìn lên:

- Phương trượng, Lỗ Trình bị tội gì? Phải chăng Phương trượng muốn xử con về tội đã thả Nhiếp Thần Quân? Dù con thả Nhiếp Thần Quân thì lão Thần Quân cũng đã chết rồi.

Đôi mày bạc phếch của Đại Bi cau lại:

- Tội con thả Nhiếp Thần Quân chỉ là tội nhỏ. Dù con không thả lão ta ra thì đến đại hội chư tăng ngày đản sinh cũng sẽ ra lịnh thả lão ma đó.

Lỗ Trình ngơ ngác:

- Phương trượng, Lỗ Trình nghĩ Lỗ Trình chỉ phạm tội thả Nhiếp Thần Quân thôi chứ không còn tội gì nữa.

Đại Bi Phương trượng nheo mày:

- Tội của con đến ngay cả quỷ thần cũng phẫn nộ, cớ sao con lại nói như vậy? Con không thấy mình có sám hối mười kiếp, quẩn quanh trong vòng sinh tử luân hồi cũng không thể xóa hết tội được sao?

- Phương trượng, thật ra Phương trượng đang định khép con vào tội gì?

Đại Bi sa sầm mặt, trong khi các vị cao tăng hai bên đồng loạt nhiệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật... Xa thú... Xa thú...

Đại Bi phương trượng nghiêm giọng:

- Lỗ Trình, con có thể nói như vậy à? Lão tăng tưởng đâu tâm của con đã biết được lỗi lầm của mình mà tự đến Thiếu Lâm Tự để sám hối chứ.

- Phương trượng, quả thật con không biết gì mà. Con không biết mình đã phạm vào trọng tội nào nữa.

Từ sau bức rèm tam bảo, Tri Ngộ Năng trong bộ cà sa phẳng phiu bước ra:

- Lỗ Trình, ngươi nói ngươi không biết gì à? Thế ngươi có nhận ra ta không?

Lỗ Trình nhìn Tri Ngộ Năng:

- Thúc thúc.

Tri Ngộ Năng khoát tay:

- Đừng gọi bần tăng bằng hai chữ thúc thúc. Bần tăng không hề có một sư điệt như ngươi, một người táng tận lương tâm vì tham sân si mà kéo ma đạo về chùa giết sư phụ, còn đoạt cả ngọn tiểu kỳ U linh.

Tri Ngộ Năng hương về Đại Bi phương trượng:

- Phương trượng sư huynh. Tên tiểu tăng này lòng dạ hiểm độc hơn loài rắn rết. Y đã cấu kết với tên chủ nhân tiểu hắc kỳ Hàn Quân Đạt đến phá chùa, thả lão ma Nhiếp Thần Quân, sau đó cấu kết với ma đạo giết hại sư huynh Du Tăng đặng chiếm đoạt tiểu kỳ U linh.

Lỗ Trình đứng phắt dậy, chỉ Tri Ngộ Năng:

- Tri thúc thúc, sao thúc thúc lại có thể dùng những lời sàm ngôn như vậy?

Tri Ngộ Năng nhìn lại Lỗ Trình:

- Thế bần tăng hỏi ngươi, ngươi có ăn thịt khuyển hoang không?

Lỗ Trình bối rối, thở ra rồi khẽ gật đầu:

- Lỗ Trình có ăn.

Các vị cao tăng Thiếu Lâm kể cả Đại Bi phương trượng đồng loạt chắp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật... Xa thú... Xa thú...

Tri Ngộ Năng mỉm cười. Lão nhìn Đại Bi phương trượng, chấp tay cung kính nói:

- Đại Bi sư huynh, tên tiểu tăng lòng dạ ma vương này đúng là nghiệp chướng của Phật môn. Đến ngay cả giới quy nhỏ nhất của Phật gia cấm kỵ ăn thịt khuyển hoang mà gã còn không giữ được thì việc liên kết với ma đạo giết thầy, phá chùa làm gì mà y không dám.

Lỗ Trình bật đứng dậy:

- Sư thúc, sao sư thúc lại nỡ ngậm máu phun người. Lỗ Trình đâu phải là kẻ bại hoại như vậy. Hay sư thúc sợ Lỗ Trình nói với...

Tri Ngộ Năng nạt lớn cắt ngang lời Lỗ Trình:

- Tiểu tăng thối tha kia, thật ra ta không trách mi nhưng ta trách Du Tăng có đệ tử mà không biết dạy dỗ để đến ngày hôm nay phải chết thảm thương, Phật môn thì ô uế.

Lời miệt thị của Tri Ngộ Năng còn văng vẳng trong Sám Hối Đường thì Lỗ Trình gầm lên:

- Tri thúc thúc, sư phụ của Lỗ Trình đã viên tịch, thúc thúc không được miệt thị người.

- Ta nói cho các vị trưởng lão cao tăng biết thì đã sao nào. Xem chừng thầy nào thì trò nấy cũng nên.

Tri Ngộ Năng vừa dứt lời, Lỗ Trình đã thi triển Di Hình Cước Pháp lao thẳng đến lão.

Máu trong kinh mạch Lỗ Trình sôi tăm bởi những lời miệt thị của Tri hòa thượng nên không kềm chế được cơn phẫn nộ của mình nữa.

Lỗ Trình vừa toan thộp trảo vào áo sa của Tri Ngộ Năng thì Tuệ Tĩnh và mười bảy vị cao tăng nhứt tề đồng loạt băng đứng chắn ngang Tri hòa thượng. Mười tám vị cao tăng hình đường Thiếu Lâm đó là những đại cao thủ của Phật môn, tất cả đồng loạt dụng song chưởng nhả ra những đạo kình giáng long.

Chỉ trong chớp mắt, Lỗ Trình rơi vào một võng lưới chưởng khí dày đặc không một kẽ hở thoát ra ngoài. Tri Ngộ Năng nhếch mép, khinh bỉ cất tiếng nói:

- Đến bây giờ, có mặt đủ Đại Bi huynh và các vị trưởng lão cao tăng mà ngươi vẫn ngông cuồng muốn giết Tri Ngộ Năng sư thúc để diệt khẩu. Hừ Du Tăng quả đã dạy ngươi những điều đê tiện bỉ ổi đó.

Trong vòng lưới chưởng kình giáng long, Lỗ Trình phải dụng hết sự ảo diệu của Di Hình Cước

nhưng khi nghe mấy lời của Tri hòa thượng phải gầm lên:

- A... a... a...

Trong lúc phẫn nộ tột cùng, bộ pháp của Lỗ Trình chỉ một chút sai phương vị thì đầu đã hứng trọn một đạo chưởng khí giáng long của đại sư Tuệ Tĩnh.

- Bốp...

Ngỡ đâu hứng trọn đạo kình giang long đó đầu Lỗ Trình sẽ vỡ nát chẳng khác nào trái dưa hãy bị người ta đập, nhưng không, Lỗ Trình chỉ thối lại ba bộ, trong khi Tuệ Tĩnh rụt chưởng ảnh lại nhìn chăm chăm. Tuệ Tĩnh khoát tay:

- Dừng tay!

Mười bảy vị cao tăng Sám Hối Đường đồng loạt thu hồi chưởng công đứng dàn ngang trước mặt tiểu hòa thượng.

Lỗ Trình bật khóc tức tưởi. Nước mắt cứ tuôn xuống mà không thốt được nửa lời.

Đại Bi thiền sư chắp tay:

- A Di Đà Phật.

Sau tiếng niệm Phật hiệu của Đại Bi thiền sư thì tiếng khánh chuông vang lên.

- Boong...

Lỗ Trình nấc nghẹn một tiếng rồi từ từ quỳ xuống. Tiểu hòa thượng ngước mắt nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng... Lỗ Trình nhất thời vì những lời của Tri sư thúc mà làm kinh động đến những vị cao tăng. Giờ Lỗ Trình xin thọ nhận sự hình phạt của phương trượng và các vị sư thúc. Có chết cũng không oán trách, nhưng Lỗ Trình chỉ cầu xin phương trượng một điều.

Đại Bi thiền sư thở dài:

- Ngươi đã biết tội của mình rồi chứ?

Lỗ Trình cúi đầu nhìn xuống.

Đại Bi thiền sư đứng lên:

- Lỗ Trình, người muốn cầu xin điều gì Lỗ Trình ngước lên. Qua màn nước mắt Đại Bi thiền sư

Phương trượng Thiếu Lâm chỉ còn là chiếc bóng mờ mờ ảo ảo.

Lỗ Trình nghiêm giọng nói:

- Phương trượng, Lỗ Trình cầu xin một điều duy nhất thôi. Nếu phương trượng có hành xử tiểu tăng bằng cực hình gì cũng được, nhưng đừng khiển trách sư phụ Du Tăng. Người một đời vì Phật môn, vì đạo giới tu hành mà đừng tước đi đạo hạnh của sư phụ. Phương trượng hãy xem Lỗ Trình là nghiệp chướng của sư phụ, nếu ngày hôm nay sư phụ đã chết rồi mà vẫn bị người ta bức nhục.

Lỗ Trình cúi đầu:

- Tiểu tăng tâm nguyện chỉ bấy nhiêu thôi, cầu xin phương trượng mở lòng từ bi mà cho tiểu tăng một cơ hội sau cùng báo đáp công thầy đã dạy dỗ.

Tuệ Tĩnh đại sư bặm môi. Những lời của Lỗ Trình khiến lão đại sư không cầm được lòng.

Ngay cả Đại Bi thiền sư cũng vậy.

Lão đại sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Cửa Phật lúc nào cũng rộng mở cửa từ bi. Lỗ Trình, phương trượng nhận lời thỉnh cầu của ngươi.

Tri Ngộ Năng vừa nghe Đại Bi nói toan mở miệng. Nhưng Đại Bi thiền sư như đọc được ý niệm trong đầu Tri hòa thượng, liền nhìn qua gã cất tiếng ôn tồn nói:

- Lỗ Trình đã biết được lỗi của mình, Tri sư đệ đừng để tâm đến nữa.

- A Di Đà Phật. Sư huynh dạy sao thì đệ nghe vậy. Đệ chỉ sợ con sâu làm rầu nồi canh.

Nếu không tước đi những đạo hạnh của Du Tăng thì thiên hạ đâu còn tôn vinh Phật môn là lẽ đạo soi sáng chốn u mê trên giang hồ.

Lỗ Trình nghiến răng, quay lại Tri Ngộ Năng. Y đập đầu xuống sàn gạch Sám Hối Đường.

- Bốp... bốp... bốp...

Những cái đập đầu của Lỗ Trình khiến cho những viên gạch vỡ toang mà đầu của tiểu tăng vẫn không hề suy chuyển. Lỗ Trình vừa đập đầu vừa nói:

- Tri sư thúc hãy băm vằm Lỗ Trình nhưng đừng ép sư phụ vào tội danh hủy hoại giới quy của nhà Phật.

- Bốp...

Lần dập đầu cuối cùng thì cả cá nền sám hối dường như muốn nứt làm hai.

Lỗ Trình ngước lên nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng, con xin được chết trước mặt phương trượng.

Lỗ Trình vừa nói vừa vung trảo toan vỗ thẳng vào ngực trái để móc lấy trái tim ra ngoài. Tiểu tăng chưa kịp hành động thì Lục Chỉ Thần Thâu và Tống Y Tống bước vào.

Lục Chỉ Thần Thâu biến sắc vừa quát vừa ôm chặt lấy tiểu hòa thượng:

- Tiểu hòa thượng, ngươi đừng làm như vậy.

Lỗ Trình nghiêm mặt:

- Lão huynh hãy buông đệ ra.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu nguầy nguậy:

- Không... Ta không buông.

Lục Chỉ Thần Thâu ngước lên nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng hãy nói một lời, đừng để Lỗ Trình tự sát.

[Thiếu trang -]... của ta mới phải thả lão Thần Quân để có thêm lực lượng giữ chùa. Điều đó thì ngay lão là nhân chứng, lão hòa thượng thúi không chối chứ?

Tri Ngộ Năng cười mỉm dấn đến một bộ. Bộ dạng của Tri hòa thượng thật đạo mạo ra vẻ một vị cao tăng luôn giữ giới điều Phật môn. Lão nhìn Lục Chỉ Thần Thâu, chắp tay nói:

- Bần tăng vốn rất kính trọng lão thần thâu và lúc nào cũng có ý tế độ lão vào Phật gia, không ngờ hôm nay bần tăng thất vọng quá, thất vọng vì những lời sàm ngôn của lão thần thâu.

Tri hòa thượng nhìn lại Đại Bi thiền sư:

- Sư huynh có thể tin được những lời của lão thần thâu? Những lời của lão vừa nói ra, sư đệ liên tưởng đến những lời của Du Tăng sư huynh trước đây đã từng tấu với phương trượng. Kể từ khi phương trượng sư huynh giao trọng trách cho Du Tăng sư huynh cai quản Long Thiền Tự cùng với đệ thì xảy ra biết bao nhiêu chuyện, nhưng phận làm sư đệ Tri Ngộ Năng đâu dám nói với sư huynh, Hôm nay mọi chuyện đã sáng tỏ và tên tiểu tăng phản thầy cũng đã nhận hết tất cả tội lỗi rồi, vị thí

chủ này còn nói chi những lời xấu xa đó chứ.

Tri Ngộ Năng quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão không sợ khi chết xuống âm phủ, quỷ dữ sẽ đầy lão vào tầng địa ngục thứ mười mà cắt lưỡi, xẻo thịt sao? Hãy rút lại những lời đó đi.

Đại Bi thiền sư chắp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật. Lão thần thâu thí chủ đừng vì muốn che giấu tội lỗi của Lỗ Trình và Du Tăng sư đệ của bần tăng mà nói cho sư đệ những điều trái tai đó. Bần tăng đã hứa với tiểu hòa thượng Lỗ Trình sẽ không tước đạo hạnh của Du Tăng sư đệ rồi.

Lỗ Trình nhìn lên Đại Bi thiền sư rồi quay lại Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão huynh, chuyện đã như vậy, đệ không chết không được. Đệ chết để bảo tồn danh dự của sư phụ. Sư phụ sẽ rất mãn nguyện với hành động của sư đệ. Lão đệ hãy buông đệ ra đi.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Không... Lão đệ đừng làm thế.

Lục Chỉ Thần Thâu ngẩn lên nhìn Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng, những lời lão thần thâu này nói đều là sự thật. Người ta nói lời thật thì không hay, dễ làm trái tai người khác, nhưng nếu lão thần thâu này ngoa ngôn thì có chết bị đày xuống mười tầng địa ngục cũng không oán than và thậm chí ngay bây giờ lão thần thâu này có thể mang tính mạng của mình ra bảo chứng những lời nói của lão.

Đại Bi thiền sư thở dài, nhìn Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Lão thí chủ, bần tăng rất hiểu tâm trạng của lão thí chủ. Thí chủ dù mang tiếng là tên trộm đạo trong giang hồ, nhưng ai lại chẳng có chữ tình. Thí chủ có tình bằng hữu với tiểu tăng Lỗ Trình, âu đó cũng là nghiệp quả của Du Tăng sư đệ, bần tăng không trách thí chủ đâu. Xin thí chủ đừng xen vào công việc của Phật môn.

Đại Bi phương trượng thiền sư vừa nói xong, Lục Chỉ Thần Thâu buông Lỗ Trình đứng lên. Lão ngửa mặt cười khanh khách. Tràng cười của lão như một lời ai oán, như tiếng rủa và chẳng khác nào những gáo nước lạnh tạt vào mặt những vị cao tăng Thiếu Lâm.

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu:

- Lão huynh cuồng tâm rồi à?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn xuống Lỗ Trình:

- Lão đệ. Đúng... Lão huynh đang muốn điên lên đây. Tại sao ngươi lại phải tự sát vì những người này chứ.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lại Đại Bi thiền sư:

- Phương trượng đại sư. Đại sư hãy suy nghĩ đi. Nếu như tiểu hòa thượng Lỗ Trình là kẻ bại hoại cấu kết với ma đạo giết sư phụ Du Tăng, phá chùa, phá giới thì sao khi Du Tăng đại sư bắt y thụ nhận hình phạt đội lư hương trầm?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lướt qua các vị cao tăng Thiếu Lâm:

- Các vị cao tăng Thiếu Lâm ở đây có ai đạt được võ công Thiết Đầu Đà không? Hãy cho lão phu thấy đi! Vì Lỗ Trình tôn sư trọng đạo, vì cái nghĩa lớn của Du Tăng, vì giới hạnh của Phật gia mà trở thành Thiết Đầu Đà. Ai trong các vị đủ bản lĩnh và có nghĩa như Lỗ Trình?

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn lại Đại Bi phương trượng:

- Lão thần thâu có thể chết thế cho Lỗ Trình chứ không muốn Lỗ lão đệ của ta chết. Ta vì chữ tình một lẽ nhưng lão chỉ vì không muốn Thiếu Lâm, ngôi sao Bắc Đẩu của võ lâm mất đi một đóa hoa kỳ tài mà trăm năm Phật gia mới có được.

Những lời của lão thần thâu khiến Tri hòa thượng sa sầm nét mặt. Lão thở hắt ra một tiếng.

Tuệ Tĩnh đại sư bước ra. Lão đại sư chắp tay xá Đại Bi thiền sư:

- Sư huynh... những lời của lão thần thâu quả cũng có lý có tình. Nếu như Lỗ Trình là kẻ bại hoại thì đâu có thể thụ học được đạo lý của Du Tăng sư huynh để trở thành Thiết Đầu Đà. Việc này quả có nhiều uẩn khúc, hãy gác lại để cho sư đệ cùng các vị trưởng lão trong Sám Hối Đường đến Long Thiền Tự, ắt sẽ biết rõ mọi việc.

Đại Bi thiền sư còn lưỡng lự thì Lục Chỉ Thần Thâu đã ôm quyền xá Tuệ Tĩnh:

- Lão thành khẩn nhờ đại sư và các vị cao tăng điều tra cho rõ đặng đừng kết tội oan cho Lỗ Trình lão đệ của lão.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa dứt lời thì Khắc Thủy Phượng cùng Thất Độc Thư Sinh và Thường Luân cùng Ma Thần Cát Giã, Tích Lịch Bang, Lâm Duyệt Tuyền kéo theo hơn hai mươi tên thuộc hạ nai nịt gọn gàng bước vào.

Khắc Thủy Phượng nhìn Lỗ Trình đang quỳ dưới sàn Sám Hối Đường.

Nàng nhìn Lỗ Trình xong quay lên đối mặt với Đại Bi thiền sư:

- Bổn nương có thể làm nhân chứng cho Lỗ Trình tiểu tăng.

Chương 49: Huyết Án U Linh Môn

Sự xuất hiện đột ngột của Khắc Thủy Phượng, không gian trong Sám Hối Đường đang căng thẳng, thoáng xáo trộn hẳn lên. Đại Bi thiền sư rời chỗ ngồi bước ra đứng giáp mặt với Khắc Thủy Phượng. Đại sư vừa lần chuỗi hạt vừa lần chuỗi hạt vừa từ tốn nói:

S

- A Di Đà Phật. Nữ thí chủ là ai mà có thể làm chứng cho sự trong sạch của tiểu tăng Lỗ Trình?

- Đại sư muốn hỏi tôi là ai à? Tôi là kẻ còn lại duy nhất của U Linh Môn.

Đôi chân mày bạc trắng của Đại Bi thiền sư cau hẳn lại:

- Nữ thí chủ là người còn lại duy nhất của U Linh Môn?

- Không sai. Kẻ còn lại sau cùng này muốn buộc bảy đại môn phái phải trả món nợ thanh toán U Linh ngày trước.

Đại Bi thiền sư lim dim lần chuỗi hạt:

- A Di Đà Phật. Oan trái... Oan trái...

Khắc Thủy Phượng mỉm cười, rồi nói:

- Thế nào là oan trái? Chẳng lẽ các người tự cho mình cái quyền thanh toán môn phái khác mà không cho người tra thanh toán lại các vị à? Thế thì bất công quá. Có vay thì phải có trả kia mà.

Khắc Thủy Phượng quay sang Thất Độc Thư Sinh:

- Chắc đại sư biết người này chứ?

Đại Bi thiền sư nhìn Thất Độc Thư Sinh trong khi gã tự trút chiếc mũ trùm đầu. Đại sư vừa thấy chân diện mục của Thất Độc Thư Sinh, buột miệng thốt:

- Thất Độc Thư Sinh!

Khắc Thủy Phượng nhìn đại sư cười mỉm:

- Đại sư vẫn nhớ đến vị pháp sư của Thủy Phượng thì chắc không quên vụ huyết án U Linh Môn ngày trước?

- A Di Đà Phật. Quả thật bần tăng không ngờ những chuyện của quá khứ hôm nay có người nhắc đến.

- Làm sao ta không nhắc đến được, vụ huyết án đó trong kiếp này ta làm sao quên được.

Đại Bi thiền sư thở dài:

- Khi huyết án U Linh Môn xảy ra thì nữ thí chủ chắc không biết được tường tận.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Ta không cần biết. Ta chỉ biết hắc bạch hai phái trên giang hồ đã liên kết mở ra huyết án tuyệt diệt U Linh Môn.

Nàng hừ nhạt rồi nói tiếp:

- Các ngươi miệng nói vì đại nghĩa võ lâm nhưng tâm thì muốn đoạt bảy ngọn thất kỳ, họa đồ đưa đến U Linh cung.

- A Di Đà Phật... nữ thí chủ đã sai rồi.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Ta hiểu sai ư? Làm sao có chuyện đó được. Chính Thủy Phượng đã chứng kiến U Linh Môn tan tác như bầy chim mất tổ. Cái cảnh máu chảy đầu rơi của U Linh Môn thì sao ta có thể hiểu sai được.

Đại Bi thiền sư chấp tay niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Lão đại sư nhìn thẳng vào mặt Khắc Thủy Phượng:

- Cho đến bây giờ nữ thí chủ cũng chỉ mới ngoài ba tuần trăng thì sao có thể hiểu hết mọi sự tình.

Thất Độc Thư Sinh nhìn Đại Bi thiền sư:

- Lão hòa thượng muốn nói đến chuyện Tử Hà Sa?

Đại Bi nhìn qua Thất Độc Thư Sinh:

- Không sai. Thất Độc Thư Sinh chắc am tường về vụ Tử Hà Sa?

- Rất am tường.

Khắc Thủy Phượng sa sầm mặt nhìn Thất Độc Thư Sinh:

- Vụ Tử Hà Sa là vụ gì?

Thất Độc Thư Sinh chắp tay sau lưng cất tiếng thật ôn tồn:

- Vương nương muốn biết à? Đáng lẽ vụ này bổn pháp sư không nói, nhưng lão hòa thượng đã nhắc đến thì ta sẽ nói cho mọi người cùng nghe cùng biết.

Khắc Thủy Phượng khẩn trương:

- Pháp sư hãy nói đi!

Thất Độc Thư Sinh nhìn Đại Bi thiền sư:

- U Linh Môn có một tuyệt thức thần công vô cùng lợi hại, một khi người nào luyện thành thần công đó thì sẽ đạt đến cảnh giới kim cương bất hoại, có thể chiếm ngự chức vị minh chủ võ lâm.

Thất Độc Thư Sinh nheo mắt nhìn Đại Bi thiền sư:

- Nhưng muốn luyện thành U Linh Tàn Kiếm phải có cái tâm u linh a tỳ, mà muốn đạt đến cái tâm đó đòi hỏi phải có Tử Hà Sa.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười:

- Kiếm Tử Hà Sa đâu khó khăn gì.

Thất Độc Thư Sinh lắc đầu:

- Tử Hà Sa để luyện U Linh Tàn Kiếm không phải là Tử Hà Sa bình thường, mà phải là Tử Hà Sa trong bụng thai phụ.

Khắc Thủy Phượng biến sắc, há hốc miệng:

- Vậy sao?

Nàng không giữ được bình thản nữa:

- Phải cần đến Tử Hà Sa trong bụng thai phụ. Nghĩa là... nghĩa là muốn có Tử Hà Sa để luyện U Linh Tàn Kiếm phải giết thai phụ để lấy thai nhi.

Thất Độc Thư Sinh bình thản gật đầu:

- Đúng như vậy. Nếu không có đủ hai mươi chiếc Tử Hà Sa để luyện thì đừng bao giờ vọng tưởng đến cảnh giới kim cương bất hoại có thể chiếm ngự chiếc ngai minh chủ võ lâm.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Không thể nào như vậy được. Quá tàn nhẫn, dù có luyện thành quỷ thần cũng không chứng giám.

Khắc Thủy Phượng quay lại Đại Bi thiền sư:

- Lão đại sư... chính vì U Linh Tàn Kiếm của U Linh Môn mà hắc bạch hai phái đã tiêu diệt người U Linh.

Đại Bi thiền sư chắp tay:

- A Di Đà Phật. Những chuyện luyện U Linh Tàn Kiếm, Thất Độc thí chủ đã nói rõ. Nếu như lúc bấy giờ không xảy ra những vụ giết thai phụ man rợ thì đâu có huyết án U Linh, nhưng chính vì những vụ giết người man rợ đó mà hắc bạch hai phái mới liên kết thanh toán U Linh Môn.

Khắc Thủy Phượng biến sắc. Nàng quay ngoắt lại Thất Độc Thư Sinh:

- Đại pháp sư, sự thật có phải như vậy không?

Thất Độc Thư Sinh gật đầu:

- Lão đại sư nói rất đúng, nhưng rất tiếc chỉ đúng một phần.

Đại Bi thiền sư cau mày:

- Nghĩa là sao?

- Lúc bấy giờ ai cũng ngỡ giáo chủ tu luyện U Linh Tàn Kiếm, nhưng thật ra đến ngay cả giáo chủ U Linh cũng không dám tơ tưởng đến tuyệt công bá đạo đó.

Đại Bi thiền sư nghe Thất Độc Thư Sinh nói vội chắp tay, buột miệng nói:

- Thiện tai... Thiện tai.

Đại Bi thiền sư nghiêm giọng nói:

- Giáo chủ U Linh biết cách luyện U Linh Tàn Kiếm mà không luyện, cớ sao trên giang hồ xảy ra những vụ giết thai phụ khiến cho quần hào phẫn nộ tột cùng.

- Bổn pháp sư tạm thời chưa thể nói được.

Tất cả những lời đối đáp của Khắc Thủy Phượng và Thất Độc Thư Sinh nói với Đại Bi thiền sư đều lọt vào tai Thường Luân. Thường Luân không rời mắt khỏi Thất Độc Thư Sinh.

Gã nghĩ thầm:

- Nếu giáo chủ U Linh Môn không luyện U Linh Tàn Kiếm thì đích thị kẻ luyện tà công bá đạo đó chính là ngươi.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng nhìn lại Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư biết người luyện U Linh Tàn Kiếm?

- Bổn pháp sư có thể biết cũng có thể không biết.

Khắc Thủy Phượng quay lại Đại Bi thiền sư:

- Giang hồ võ đoán cho là giáo chủ U Linh luyện tà công bá đạo mới gây ra những vụ huyết án giết thai phụ trên giang hồ.

- A Di Đà Phật. Ai cũng nghĩ như vậy cả. Chính vì lẽ đó mà Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân và bốn bang hội đã hợp nhất thanh trừ U Linh giáo.

Đại Bi thiền sư tay lần chuỗi hạt:

- A Di Đà Phật. Khi sự việc xảy ra rồi bần tăng mới biết U Linh giáo chủ không có tà công bá đạo. Nhưng chuyện đã dĩ lỡ đã giết thì giết tận gốc.

Khắc Thủy Phượng nghiến răng ken két:

- Các ngươi thật là quá đáng. Không điều tra tường tận đã đại khai sát giới làm cỏ tận gốc U Linh Môn. Thế thì bây giờ các ngươi tính xử trí sao đây?

Đại Bi thiền sư thở dài. Thất Độc Thư Sinh cười mỉm:

- Đã vay thì phải trả, lão hòa thượng có đồng ý với bổn pháp sư không?

Đại Bi thiền sư lần chuỗi hạt đưa mắt nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Nữ thí chủ tính đòi nợ như thế nào?

- Nợ máu thì phải trả bằng máu.

- A Di Đà Phật... oan trái... oan trái.

Thất Độc Thư Sinh nhún vai:

- Chẳng oan trái gì đâu.

Đại Bi thiền sư thở dài nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Trước đây, Thiếu Lâm đã cùng các đại phái khác mở đại sát tuyệt diệt U Linh. Tất cả những việc đó đều do các vị chưởng môn chủ trương hành sự. Bây giờ nữ thí chủ muốn đòi lại món nợ máu đó, bần tăng thay cho các vị trưởng tăng Thiếu Lâm mà trả lại cho nữ thí chủ.

Khắc Thủy Phượng nghiêm mặt nhìn Đại Bi thiền sư:

- Vậy cũng được. Khắc Thủy Phượng không phải hạng người thích giết người như các vị tự nhận là chính nghĩa.

Nàng vừa nói vừa dấn đến một bước. Ngọc thủ dựng ngang ngực toan thi triển trảo chụp xuống đầu Đại Bi thiền sư. Đại sư Tuệ Tĩnh đâu thể để cho Phương trượng Thiếu Lâm chết dễ dàng như vậy được, nên khi Khắc Thủy Phượng dựng trảo thì đại sư lướt đến toan khống chế hổ khẩu của nàng. Tuệ Tĩnh đã nhanh nhưng Thất Độc Thư Sinh còn nhanh hơn.

Thất Độc Thư Sinh vừa thấy Tuệ Tĩnh nhích động thân pháp liền tràng bộ chặn ngang Đại Bi thiền sư lẫn Khắc Thủy Phượng. Trong tình thế cấp bách, Tuệ Tĩnh đại sư liền biến trảo thành chưởng, vận dụng đúng mười hai thành chân nguyên thuần dương quất đạo kình di sơn phá đỉnh thẳng vào Thất Độc Thư Sinh. Đạo kình mãnh liệt đó có thể san bằng cả một ngọn đồi, thế mà Thất Độc Thư Sinh vẫn như chẳng hề biết, bình nhiên hứng trọn đạo chưởng giáng long của đại sư Tuệ Tĩnh.

- Ầm...

Không ai có thể tin được vào mắt mình khi thấy Thất Độc Thư Sinh dù hứng trọn đạo chưởng giáng long của đại sư Tuệ Tĩnh, thế mà vẫn dửng dưng ngư pho tượng kim cương chẳng có chút hề hấn gì. Ngược lại đại sư Tuệ Tĩnh thì thối lui ba bộ, song thủ buông thõng, mặt mày biến sắc. Thất Độc Thư Sinh nhìn đại sư Tuệ Tĩnh:

- Lão hòa thượng muốn về Tây Thiên hay sao mà dám cản trở vương nương?

Đại Bi thiền sư niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Đại sư nhìn lại các vị cao tăng Thiếu Lâm:

- Các sư đệ đừng xen vào chuyện này. Trong Phật ngôn có câu:

"Sắc thực tại không, không thực tại không". Trên cõi nhân gian này chẳng có gì là của ta cả. Cái thể xác của ta cũng là không mà thôi.

Đại Bi thiền sư quay lại Khắc Thủy Phượng:

- Nữ thí chủ cứ hành sự với bần tăng.

Đại sư vừa dứt lời thì Lỗ Trình bất thần dụng Di Hình Cước Pháp lòn qua Thất Độc Thư Sinh, chỉ trong chớp mắt ngoài sự tưởng tượng của mọi người, chỉ pháp của Lỗ Trình đã đặt vào yết hầu của Khắc Thủy Phượng.

Đại Bi thiền sư cau mày:

- Tiểu tăng Lỗ Trình, ngươi định làm gì nữ thí chủ?

Lỗ Trình nghiêm mặt:

- Phương trượng... Lỗ Trình không thể để Phương trượng viên tịch trong lúc này.

Mọi người có mặt tại Sám Hối Đường thoáng sững sờ trước hành động của Lỗ Trình.

Khắc Thủy Phượng thì cau mày, hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Tiểu hòa thượng... nếu không có bổn nương thì những vị cao tăng của Thiếu Lâm đã ăn thịt ngươi rồi.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Vương nương chỉ nằm mơ thôi. Ở Phật môn không bao giờ lấy chuyện giết người làm cứu cánh, nếu Lỗ Trình bị các vị sư thúc trị tội, tất Lỗ Trình đã có tội.

- Thế tiểu tăng tính làm gì ta bây giờ?

- Tiểu tăng rất tin vào lời nói của vương nương.

Khắc Thủy Phượng nhướn mày:

- Tiểu hòa thượng muốn ta nói gì?

- Vương nương chỉ cần nói với mọi người sẽ lấy mạng Lỗ Trình thay cho Phương trượng đại sư.

- Mạng ngươi mà có thể thế cho Đại Bi thiền sư sao? Nếu tiểu hòa thượng trụ trì chùa Thiếu Lâm thì được đó, nhưng rất tiếc tiểu hòa thượng lại là tội đồ của Thiếu Lâm. Tiểu hòa thượng suy nghĩ lại đi, nếu như những lão hòa thượng đây chết hết thì có phải ngươi được sống và biết đâu còn làm chủ cả

tòa Thiếu Lâm cổ tự danh tiếng trên giang hồ nữa.

Lỗ Trình lắc đầu:

- Đa tạ vương nương đã chỉ giáo, nhưng Lỗ Trình quả là không có ý đó. Còn xét về mạng, vương nương nói dúng, Lỗ Trình làm gì so sánh với Phương trượng đại sư, nhưng có thể sánh ngang với vương nương. Vương nương biết vì sao không?

- Vì sao?

- Bởi tiểu tăng chỉ cần nhả chỉ khí thì mạng của vương nương mất ngay lập tức.

- Ngươi nói có lý.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười nhìn Lỗ Trình nói:

- Thôi được, ta đồng ý với tiểu hòa thượng vậy. Nhưng cái ngày ta hành xác ngươi phải có mặt các vì cao tăng Thiếu Lâm.

- A Di Đà Phật. Đa tạ vương nương đã vì tiểu tăng.

Lỗ Trình hạ tay xuống:

- Vương nương cứ băm vằm tiểu tăng.

Khắc Thủy Phượng nheo mày:

- Ngay bây giờ à?

- Lúc nào cũng được.

Khắc Thủy Phượng bật cười khanh khách. Nàng cắt ngang tràng cười trong như tiếng ngọc lưu ly khua vào nhau:

- Ta không hành xử tiểu hòa thượng lúc này đâu.

Nàng chắp tay sau lưng đến trước mặt Đại Bi thiền sư:

- Các vị hòa thượng đã thấy tất cả rồi. Đúng con trăng sau bổn nương sẽ trừng phạt tiểu hòa thượng Lỗ Trình trước mặt các người. Dù y chẳng có chức vị cao trọng gì trong Phật môn nhưng lại là đóa kỳ hoa của Phật môn đó. Y thay Phương trượng đại sư cũng xứng đáng lắm.

Lục Chỉ Thần Thâu toan lướt tới, nhưng Lỗ Trình đã trừng mắt. Lục Chỉ Thần Thâu bối rối. Lỗ Trình quay lại các vị cao tăng Thiếu Lâm, rồi sụp quỳ lạy:

- Con xuất thân từ Phật môn, vì không giữ giới quy của Phật gia, xin các vị sư thúc cho con được một lần chuộc tội.

Lời nói chân thành của tiểu tăng Lỗ Trình khiến những vị cao tăng Thiếu Lâm chỉ biết bặm môi cúi đầu. Tiểu hòa thượng Lỗ Trình lạy xong đứng lên:

- Tiểu tăng sẽ theo vương nương.

Khắc Thủy Phượng nhìn Đại Bi thiền sư:

- Ta rất tiếc cho Thiếu Lâm đã đánh mất một đóa kỳ hoa trăm năm chỉ nở một lần.

Đại Bi thiền sư lần chuỗi hạt:

- A Di Đà Phật.

Khắc Thủy Phượng truyền tâm nhập mật nói:

- Nếu đến ngày đó đại sư muốn đến hay không cũng được.

- A Di Đà Phật.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười. Nàng biết rằng trong lòng các vị cao tăng Thiếu Lâm đang có những cơn bão lòng mà không thể nói ra được. Khắc Thủy Phượng nhìn lại Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư, chúng ta trở về chứ?

Thất Độc Thư Sinh gật đầu. Y quay sang hướng mắt về phía Tri Ngộ Năng, cất tiếng ồm ồm thật khe khắt:

- Tri hòa thượng ở lại Thiếu Lâm hay về cũng với vương nương và ta?

Tri Ngộ Năng bước ra khỏi hàng các vị cao tăng Thiếu Lâm:

- Bần tăng ở lại Thiếu Lâm cũng chẳng làm gì được nữa.

Tuệ Tĩnh đại sư cau mày:

- Ngươi... ngươi...

Tri Ngộ Năng nhìn Tuệ Tĩnh đại sư mỉm cười:

- Tri Ngộ Năng không có duyên với Phật môn.

- Ngươi... ngươi...

Tuệ Tĩnh giận quá không nói được nên lời. Trong khi Tri Ngộ Năng bình thản cởi bỏ tăng bào quẳng xuống sàn gạch.

- Cái gì của Phật gia, Tri mỗ gởi lại cho Phật gia. Nếu sau này các vị có muốn Tri mỗ đảm đương chức trách Phương trượng Thiếu Lâm thì cứ đến gặp vương nương. Vương nương sẽ cho Tri mỗ đến thọ nhận ngôi cổ tự này.

Những lời lẽ của Tri Ngộ Năng chẳng khác nào những gáo dầu sôi hất thẳng vào mặt các vị cao tăng Thiếu Lâm khiến cho họ thẹn đến chín mặt. Đại sư Tuệ Tĩnh không dằn được cơn giận sôi tâm toan động thủ quất một chưởng giết chết Tri Ngộ Năng nhưng Đại Bi thiền sư đã lên tiếng:

- Tri thí chủ không có duyên với Phật, xin cứ đi.

Khắc Thủy Phượng cười khảy nhìn Đại Bi thiền sư:

- Muốn đến với Phật môn phải là người có tâm nhưng rất tiếc các vị cao tăng có mắt cũng như mù, chẳng nhận ra cái tâm trong kẻ hành giả.

Khắc Thủy Phượng nói xong chấp tay sau lưng thả bước ra cửa Sám Hối Đường. Tất nhiên theo sau nàng là tiểu hòa thượng Lỗ Trình. Lão thần thâu lưỡng lự một lúc rồi băng mình theo đoàn người của Khắc Thủy Phượng. Lão vừa trổ khinh thuật vừa nói:

- Cho lão theo với. Lỗ Trình đi đâu lão theo đó. Y xuống âm phủ hay tới Tây thiên, Lục Chỉ Thần Thâu cũng theo.

Sám Hối Đường trở lại vẻ tĩnh lặng nhưng trong sự im lặng này có phần nặng nề tịch mịch. Tất cả các vị cao tăng Thiếu Lâm đang tự vấn mình.

- Boong... boong... boong...

Tiếng chuông ngân càng khiến cho các vị cao tăng Thiếu Lâm thêm trầm mặc. Bất giác mọi người cùng nhìn về bộ tăng bào của Tri Ngộ Năng. Tuệ Tĩnh đại sư lắc đầu, thở dài ngao ngán. Đại Bi thiền sư bước lại bên Tuệ Tĩnh đại sư:

- Sư đệ.

- Phương trượng có điều chi chỉ dạy?

Đại Bi thiền sư nhìn Tuệ Tĩnh đại sư:

- Sư huynh muốn đệ đảm đương chức trách Phương trượng Thiếu Lâm tự.

- Sư huynh.

Đại Bi thiền sư lần chuỗi hạt:

- Đừng ngăn sư huynh nói. Việc thứ hai sư huynh giao cho đệ là bồi dưỡng đạo hạnh cho Lỗ Trình tiểu tăng. Khắc Thủy Phượng thí chủ nói đúng, sư đệ đừng để Phật môn mất đóa kỳ hoa trăm năm nở một lần đó.

Đại Bi thiền sư nói xong, khi Tuệ Tĩnh đại sư toan mở miệng hỏi thì thiền sư đã khoát tay không cho nói. Người quay lưng, tay lần chuỗi hạt vừa đi ra cửa vừa nói:

- Thể xác ta là không, cõi nhân gian này cũng là không...

Đại Bi thiền sư ra khỏi Sám Hối Đường, tiến thẳng ra ngoài cửa tam quan cùng lúc những tiếng chuông chiều ngân lên trên ngôi chánh điện tòa cổ tự.

- Boong... boong... boong...

Tiếng chuông vang lên rồi từ từ chìm vào cõi thiền tu tĩnh lặng và bóng của Đại Bi thiền sư cũng mất hút.

Chương 50: Lỡ Một Bước Đi

Thường Luân từ bên ngoài bước vào Đại Hồng Bảo Điện, vừa xá Khắc Thủy Phượng vừa nói:

T

- Khấu kiến vương nương.

Khắc Thủy Phượng gật đầu. Nàng chỉ chiếc đôn trước mặt mình:

- Thường sứ giả ngồi xuống đi.

- Tạ ơn vương nương.

Thường Luân vừa an tọa, Khắc Thủy Phượng đã bước xuống ngai, đến bên gã:

- Chuyện bổn nương giao cho sứ giả làm được chưa? Nếu lần này Thường sứ giả không làm tròn phận sự như lần trước ngươi biết phải xử như thế nào rồi chứ?

- Thuộc hạ biết.

- Thế Thường sứ giả đã biết về tung tích của Hàn Quân Đạt chưa?

- Khải bẩm vương nương, thuộc hạ truy ra tung tích của Hàn Quân Đạt Bạch Hạc Tiên Tử.

Khắc Thủy Phượng khẩn trương hơn lên:

- Quân Đạt đang ở đâu?

Thường Luân nhìn nàng:

- Vương nương thứ tội.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Sứ giả tính giở trò gì nữa đây?

- Thuộc hạ đã tận tâm tận lực vì nương nương. Nếu có bị vương nương hành xử như thế nào cũng không oán hận.

Khắc Thủy Phượng khoát tay cắt ngang lời Thường Luân:

- Ta chỉ muốn biết Quân Đạt đang ở đâu mà thôi.

- Chính vì Quân Đạt mà Thường Luân đắc tội với vương nương.

- Ngươi đừng mất thời gian nữa, hãy nói rõ ra đi. Nếu như ngươi không làm tròn trọng trách như lần rồi thì đừng trách bổn nương.

Thường Luân bối rối hẳn lên:

- Khởi bẩm vương nương, thuộc hạ được vương nương giao trọng trách truy tìm hành tung của Quân Đạt. Thuộc hạ đã biết được Quân Đạt và Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm hiện tại ở Phong Ma Sơn.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Phong Ma Sơn? Sao lại ở Phong Ma Sơn? Đó là lãnh địa của lão Phong Tình Cổ Thi mà.

- Bẩm vương nương, đúng như vậy. Hàn Quân Đạt đã liên kết với Phong Tình Cổ Thi để chống lại chúng ta.

Khắc Thủy Phượng hừ nhạt một tiếng nói:

- Có thật vậy không?

- Thuộc hạ không dám nói gian. Thuộc hạ ngại gặp Phong Tình Cổ Thi, nhưng đã diện kiến với Hàn công tử.

Khắc Thủy Phượng nhìn thẳng vào mắt Thường Luân:

- Ngươi đã gặp Hàn Quân Đạt?

- Thuộc hạ đã gặp người và cũng đã truyền đạt những lời của vương nương đến với Hàn công tử.

- Thế Quân Đạt đã nói gì với ngươi?

Thường Luân quỳ một chân xuống sàn đá, mắt nhìn xuống đất:

- Thuộc hạ đáng tội chết.

- Ngươi nói đi, sao lại lúng túng như vậy?

- Vương nương miễn cho thuộc hạ phải nói những lời của Hàn công tử Khắc Thủy Phượng gằn

giọng:

- Ta muốn nghe sao ngươi lại không muốn nói?

Thường Luân ngẩng lên:

- Hàn công tử... Hàn công tử... cho vương nương là... là...

Khắc Thủy Phượng cướp lời gã:

- Y cho ta là một dâm nữ chứ gì?

- Thuộc hạ không dám nói.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng:

- Quân Đạt còn nói gì nữa không?

- Hàn công tử nói lại với thuộc hạ nếu vương nương có muốn gặp người thì hãy cùng với Thất Độc pháp sư đến Phong Ma Sơn.

Thường Luân lấp lửng nói tiếp:

- Vương nương, thuộc hạ nghĩ vương nương không nên đến Phong Ma Sơn, bọn Quân Đạt sẽ tương kế tựu kế mà hại đến vương nương.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Hừ... Giang hồ Trung Nguyên đã thuộc về Thủy Phượng rồi, đâu còn chỗ nào có thể cầm chân hay ngoài tầm tay của ta được. Phong Ma Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ của Phong Tình lão ma thì đâu cản được chân ta.

Khắc Thủy Phượng chắp tay sau lưng. Nàng hướng mắt nhìn ra ngoài:

- Cho đòi pháp sư.

Khắc Thủy Phượng nhìn lại Thường Luân:

- Thường sứ giả sẽ đi cùng ta và pháp sư?

- Vương nương ra lịnh, thuộc hạ không dám cãi.

Khắc Thủy Phượng mỉm cười. Nàng vừa gật đầu vừa nói:

- Nếu như bổn vương nương bắt ngươi phải làm nhục Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm trước mặt Quân Đạt, ngươi có thực hiện mệnh lệnh của ta không?

- Thuộc hạ không dám cãi lịnh vương nương.

- Tốt lắm!

Thất Độc Thư Sinh bước vào. Lão nhìn Khắc Thủy Phượng nói:

- Vương nương cho đòi bổn pháp sư đến có chuyện gì?

Khắc Thủy Phượng khoanh tay trước ngực:

- Bổn vương nương muốn pháp sư cùng đi với bổn vương nương một chuyến tới Phong Ma Sơn.

Thất Độc Thư Sinh cau mày:

- Đến Phong Ma Sơn. Vương nương có nhã hứng đến vấn an lão Phong Tình Cổ Thi?

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Không phải vấn an lão ma đầu đó mà muốn nhìn mặt những kẻ dám chống lại chúng ta.

- Lão Phong Tình Cổ Thi dám chống lại chúng ta à?

- Ngoài lão ra còn có Bạch Hạc Tiên Tử và Hàn Quân Đạt.

Thất Độc Thư Sinh nhăn mặt:

- Có cả Hàn Quân Đạt nữa ư?

Lão thở hắt ra rồi nói:

- Những kẻ đó thật là ngông cuồng.

- Quân Đạt muốn bổn nương và pháp sư đến đó.

- Hàn Quân Đạt muốn thách thức lão phu ư? Được, bổn pháp sư và vương nương cùng đến đó.

Khắc Thủy Phượng quay lại nhìn Thường Luân:

- Thường sứ giả chuẩn bị kiệu. Chúng ta lên đường ngay bây giờ.

Thường Luân dõng dạc nói lớn:

- Tuân lệnh vương nương!

oo Đúng với cái danh Phong Ma Sơn. Mặc dù còn cách Phong Ma Sơn non ba dặm thế mà Khắc Thủy Phượng vẫn nghe được tiến gió gầm rú từ trên Phong Ma vọng xuống. Tiếng rì rào của gió chẳng khác nào những lời than oán của các vong hồn khiến Khắc Thủy Phượng phải nheo mày.

Thường Luân ra hiệu ngừng kiệu. Bốn ả thị nữ hạ kiệu xuống. Khắc Thủy Phượng vén rèm nhìn Thường Luân hỏi:

- Sao Thường sứ giả lại dừng kiệu ở đây?

- Vương nương có nghe những âm thanh kia không?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Có.

- Thuộc hạ sợ những tiếng gió ma khiến vương nương bất an mà thôi.

Khắc Thủy Phượng liếc nhìn Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư cảm nhận thế nào?

Thất Độc Thư Sinh ngửa mặt cười sằng sặc. Lão cắt tràng cười đó, trịnh trọng nói:

- Vương nương thì có thể bất an với những tiếng gió ai oán nhưng bổn pháp sư thì không. Hay vương nương ở đây để bổn pháp tướng một mình lên Phong Ma Sơn đưa Hàn Quân Đạt và Phong Tình Cổ Thi xuống để vương nương trị tội?

Khắc Thủy Phượng nhún vai lắc đầu:

- Bổn vương nương muốn lên đó. Pháp tướng có cảm nhận như vậy thì Thủy Phượng an tâm rồi.

Thường Luân xen vào:

- Bẩm vương nương, những tiếng gió [rù] rì kia chẳng có gì đáng sợ cả. Những tiếng gió đó vốn do những hang động, ngõ ngách trên Phong Ma Sơn tạo thành, chính vì thế mà nó có tên là Phong Ma Sơn.

- Ngươi biết như thế sao lại dừng kiệu ở đây?

- Thuộc hạ muốn vấn an vương nương.

- Ngươi cúc cung tận tụy với bổn vương nương quá đó.

Khắc Thủy Phượng hạ rèm xuống. Thường Luân thở dài một tiếng:

- Khởi kiệu!

Bốn ả thị nữ lại khiêng kiệu thoăn thoắt bước đi. Chẳng bao lâu tất cả mọi người đã đến chân núi Phong Ma. Khắc Thủy Phượng bước xuống kiệu, tiến lại bên Thường Luân:

- Không có đường lên, chắc phải có mật đạo.

- Bẩm vương nương đúng như vậy.

- Mật đạo đó đâu?

Thường Luân tiến thẳng đến một bụi tre gai gần đó. Gã qua quen thuộc ngọn Phong Ma Sơn này. Thường Luân trở ra thì bụi tre đã tách ra làm hai để lộ một con đường trải đá tảng dẫn vào một cửa hang. Thường Luân vừa đến bên Khắc Thủy Phượng thì từ trong cửa hang tối om kia hai gã đại hán lực lưỡng lao ra. Trên tay hai người đó là hai cây rìu của bọn tiều phu đốn củi. Thường Luân không một chút chậm trễ, quay ngoắt lại đồng thời dựng song thủ tống ra đạo kình Hải Nộ Cuồng Phong với tất cả nội lực vốn có.

- Ầm...

Hai gã đại hán cầm rìu tiều phu chẳng khác nào hai chiếc lá khô bị lốc dữ cuốn đi. Cả hai cùng cắm đầu vào vách đá.

- Bụp... Bụp...

Đầu của hai người đó vỡ toang như những quả dưa bị đập nát để nhận một cái chết thảm thê. Thường Luân hạ thủ hai gã kia xong quay lại Khắc Thủy Phượng:

- Thuộc hạ ra tay giết người chỉ vì sự an nguy của vương nương.

Thất Độc Thư Sinh nhếch mép lắc đầu:

- Đúng là một lũ nhãi nhép mà dám chống lại vương nương và bổn pháp vương.

Thường Luân nhìn lại Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư. Thuộc nhân nghĩ bên trong có sự mai phục của địch nhân, để cho thuộc nhân vào trước.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Không cần. Để ta coi Quân Đạt và Bạch Hạc Tiên Tử có mẹo hay gì không.

Thất Độc Thư Sinh gật đầu. Khắc Thủy Phượng liền cùng Thất Độc Thư Sinh và Thường Luân tiến thẳng vào trong cửa hang. Vào trong rồi Khắc Thủy Phượng mới nhận ra sự biến hóa của Phong Ma Sơn. Bên trong là những ngõ ngách đan chéo vào nhau, nếu không có Thường Luân e rằng khó mà định được lối nào là lối đi. Thỉnh thoảng Khắc Thủy Phượng và Thất Độc Thư Sinh lại thấy trên vách đá treo những chiếc mặt nạ quái gở, trên những chiếc mặt nạ đó đều có đính một ngọn bạch lạp cháy leo lét.

- Rầm...

Một bức vách đá sập xuống chắn ngang sau lưng ba người khi Thường Luân vừa chạm tay vào một gờ đá. Gã quay ngoắt lại:

- Vương nương...

Thất Độc Thư Sinh cũng trang trọng hắn lên, nhưng lão ta vẫn giữ vẻ bình thản nói với Thường Luân:

- Đã vào thì cứ tiến.

- Thuộc nhân tuân lệnh!

Ba người đến một gian hàm ếch có tám cánh cửa vòm cung khiến liên tưởng đến một lò bát quái luyện đan khổng lồ. Thất Độc Thư Sinh nhìn quanh. Trên mặt lão thoáng một chút lưỡng lự:

- Vương nương, chúng ta nên quay trở ra.

Thường Luân nghiêm mặt nói:

- Pháp sư nói rất đúng. Vương nương chúng ta không nên tiến vào nữa.

Khắc Thủy Phượng thở dài một tiếng, lớn tiếng nói:

- Quân Đạt có nghe Thủy Phượng nói không?

Lời còn đọng trên hai cánh môi của nàng thì một chiếc bóng trắng lướt qua một ô cửa vòm cung. Thường Luân quát lớn:

- Quân Đạt, dừng lại!

Gã vừa nói vừa trổ khinh thân băng luôn vào cánh cửa vòm cung đó. Khắc Thủy Phượng nghe Thường Luân quát vậy cũng trổ khinh thuật rượt theo. Thất Độc Thư Sinh cảnh báo nàng:

- Vương nương coi chừng!

- Rầm...

Khắc Thủy Phượng vừa chạy đến ô cửa vòm cung thì một cánh cửa đá sập xuống chặn ngang trước mặt nàng. Thất Độc Thư Sinh vội nói:

- Vương nương, không xong rồi.

Khắc Thủy Phượng quay ngoắt lại thì Thất Độc Thư Sinh đã đến bên nàng:

- Chúng ta ra ngoài thôi.

Hai người vừa động thân toan quay trở ra thì những cánh cửa đá thi nhau đóng sập xuống. Chỉ trong một khoảnh khắc chớp mắt, Thất Độc Thư Sinh lẫn Khắc Thủy Phượng đã lọt thỏm vào một gian nhà đá hình bát quái. Tiếng cười khanh khách của Thường Luân cất lên từ tám hướng dội thẳng vào thinh nhĩ hai người. Thất Độc Thư Sinh cau mày:

- Bổn pháp tướng đoán không lầm thì đây là cái bẫy của ngươi.

Thất Độc Thư Sinh vừa nói vừa vận công song chưởng vỗ thẳng vào một cánh cửa đá chắn ngang.

- Ầm...

Cả gian thạch ngục bát quái rung chuyển dữ dội. Chưởng kình kinh hồn của Thất Độc Thư Sinh khiến cánh cửa đá rạn nứt. Thất Độc Thư Sinh cười mỉm, nói:

- Thường Luân, ngươi tưởng những cánh cửa đá này có thể nhốt được bổn pháp tướng sao?

Thất Độc Thư Sinh vừa nói vừa tống thêm một chưởng nữa vào cánh cửa đá.

- Ầm...

Cánh cửa đá vững chắc như thế mà Thất Độc Thư Sinh chỉ dụng hai lần phát chưởng đã phá nát. Thất Độc Thư Sinh mặt tràn vẻ tự đắc. Lão cương cường nói:

- Lão sẽ phá nát cả gian nhà đá hình bát quái này để truy ngươi đến cõi a tỳ.

Thất Độc Thư Sinh và Khắc Thủy Phượng vừa toan lướt qua ô cửa vòm cung thì hàng loạt những tia lửa độc ào ào phà vào trong gian nhà đá hình bát quái. Thất Độc Thư Sinh lạng người qua đứng chắn trước mặt Khắc Thủy Phượng làm mộc đỡ lấy ngọn lửa độc cho nàng.

Lửa độc trùm lên người Thất Độc Thư Sinh, đốt cháy cả râu tóc lẫn trang phục của lão.

Dù không muốn, Khắc Thủy Phượng cũng lùi lại bốn bộ. Mặc dù bị lửa phủ lên người, nhưng Thất Độc Thư Sinh chẳng hề hấn gì, vả chăng lão chỉ bị cháy y phục và râu tóc mà thôi.

Tiếng Thường Luân cất lên:

- Quả đúng như ta đoán, bổn pháp sư đã luyện thành U Linh Tàn Kiếp, thân thể trở thành kim cương bất hoại.

Ngọn lửa độc được gió phong ma hỗ trợ càng lồng lộng thổi vào gian ngục đá hình bát quái. Với Thất Độc Thư Sinh thì không hề hấn gì, nhưng Khắc Thủy Phượng thì khác. Nàng đâu có thần công U Linh Tàn Kiếp như Thất Độc Thư Sinh nên đã ho sặc sụa. Thất Độc Thư Sinh lạng người đến bên nàng. Lão hét lớn:

- Thường Luân. Ngươi muốn gì nói đi rồi cắt ngay ngọn lửa độc lập tức. Nếu Thủy Phượng có mệnh hệ gì bổn pháp tướng không để cho ngươi yên đâu.

Thất Độc Thư Sinh vừa dứt lời thì một cánh cửa đá sau lưng hai người được rút lên.

Thất Độc Thư Sinh cắp lấy Khắc Thủy Phượng lướt qua ô cửa vòm cung đó. Hai người lọt vào một gian thạch ngục khác. Trong thạch ngục này có những cặp tượng đá nam nữ được tạc trong những tư thế ái ân. Mặc dù vừa thoát khỏi ngọn lửa độc nhưng khi chạm nhãn vào những cặp tượng đá này ngay cả Khắc Thủy Phượng cũng phải thẹn mặt. Thất Độc Thư Sinh thì buột miệng nói:

- Đê tiện!

Thất Độc Thư Sinh vừa nói vừa thuận tay tống luôn một đạo chưởng kình đánh nát một cặp tượng đá cùng lúc cánh cửa đá cũng sập xuống. Thường Luân lại cất lên tràng cười ngạo nghễ. Gã cắt tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt đó rồi nói:

- Vương nương thấy gian nhà này hợp với vương nương chứ?

Khắc Thủy Phượng thở hắt ra một tiếng:

- Thường Luân. Ngươi đưa bổn vương nương và pháp sư vào đây để làm gì?

Trong lúc Khắc Thủy Phượng nói thì Thất Độc Thư Sinh toan phát tác chưởng kình hủy hết những cặp tượng đá. Thường Luân nghiêm giọng nói:

- Vương nương hãy lịnh cho lão pháp tướng dừng tay lại đi. Nếu lão còn phá hoại những kiệt tác của sư phụ Phong Tình Cổ Thi thì hối không kịp đó. May mắn cho lão ma là pho tượng lão vừa phá không phải là cơ quan khởi động hỏa pháo, nếu không dừng tay hủy hoại thì dù lão có luyện được U Linh Tàn Kiếp cũng mãi mãi vùi thây dưới ngọn Phong Ma Sơn này.

Giọng của Gian Thiên cất lên:

- Thường công tử nói đúng đó. Thất Độc Thư Sinh và Khắc cô nương hãy nghe theo lời Thường công tử đi.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Có cả Gian Thiên nhúng tay vào âm mưu của Thường Luân nữa à?

- Nếu Gian mỗ không nhúng tay vào thì làm sao có hỏa pháo để tạo ra những gian phòng đá này chứ.

Khắc Thủy Phượng gằn giọng nói:

- Gian thiếu hiệp muốn gì?

Gian Thiên cười khảy, ôn tồn nói:

- Dẫn dụ được Khắc cô nương vào trong mê cung này quả là khó khăn lắm mới được.

Huống chi lão phu đã bỏ biết bao tâm huyết chẳng lẽ chỉ để giam cô nương và Thất Độc lão quỷ thôi sao? Ý muốn của lão phu Thường công tử sẽ nói cho Khắc cô nương biết.

Thất Độc Thư Sinh nghiến răng ken két. Gian Thiên nói tiếp:

- Gian mỗ tiếc cho Thất Độc Thư Sinh lão quỷ, một thân võ công cái thế mà lại cúc cung tận tụy một ả Khắc Thủy Phượng, khiến Gian mỗ thắc mắc vô cùng. Phải chăng giữa hai người đã có tình với nhau?

Gian Thiên cười khảy nói tiếp:

- Gian mỗ nói có đúng không nào?

Thất Độc Thư Sinh gằn giọng:

- Im mồm!

- Thất Độc lão quỷ làm gì hù dọa Gian mỗ được nữa. Bây giờ là lúc Gian mỗ làm chủ hai người chứ không phải hai người làm chủ ta đâu.

Gian thiên gằn giọng nói:

- Thất Độc lão quỷ, nếu như lão có tình với Khắc Thủy Phượng thì lão ôm hận là được rồi đó, bởi nàng đâu có nghĩ gì đến ngươi mà chỉ tơ tưởng đến gã Hàn Quân Đạt mà thôi.

Thất Độc Thư Sinh gằn giọng:

- Gian Thiên hãy câm cái miệng thối của ngươi lại.

- Lão quỷ không tin Gian mỗ thì cứ hỏi Khắc Thủy Phượng vương nương.

Thất Độc Thư Sinh nghiêm giọng:

- Thật ra lão và Thường Luân muốn gì?

Thường Luân cười khảy, rồi nói:

- Thất Độc pháp tướng có thể biết được mà.

- Bổn pháp tướng muốn tự các ngươi nói ra.

Giọng của Gian Thiên cất lên:

- Chỉ cần tướng pháp nói ra khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp thì lão và Khắc cô nương có thể ra khỏi chốn này lành lặn.

Thất Độc Thư Sinh hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Các ngươi chưa nói ta cũng có thể đoán được.

- Vậy pháp tướng có thể cho Gian mỗ và Thường công tử biết được không?

Thất Độc Thư Sinh suy nghĩ một lúc rồi dõng dạc nói lớn:

- Vì sự an nguy của Khắc Thủy Phượng, lão đồng ý nói khẩu quyết cho hai ngươi biết.

- Gian mỗ thành khẩn đa tạ lão pháp tướng. Sau này đại sự thành công nhất định Gian mỗ không quên pháp tướng và Khắc cô nương.

Chương 51: Cái Họa Của Kẻ Tham

Thường Luân ghi lại toàn bộ khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp. Gã cung kính trao tờ khẩu quyết đó cho Gian Thiên kỳ hiệp:

T

- Vãn bối cung kính trao khẩu quyết thần công lại cho tiền bối.

Đôi mắt hau háu của Gian Thiên ánh lên cái nhìn nghi ngại, lão hỏi ngược lại Thường Luân:

- Thường công tử không muốn luyện thần công cái thế này sao?

Thường Luân cười mỉm, ôn nhu nói:

- Nếu vãn bối nói không ắt tiền bối không tin, nhưng sự thật vãn bối chăng muốn luyện thần công này.

- Thế sao công tử lại bỏ bao tâm huyết để rồi tặng không cho lão phu?

- Cái điều vãn bối muốn, tiền bối có thể đoán được.

- Công tử muốn gì?

Thường Luân nhìn thẳng vào mắt Gian Thiên:

- Chỉ cần tiền bối nhận Thường Luân này làm hiền tế thì dù Thường Luân có tan thây nát thịt vì người cũng không hề oán trách.

Gian Thiên ngửa mặt cười khanh khách. Lão cắt tràng tiếu ngạo đó, vỗ vai Thường Luân:

- Sao Thường Luân công tử không nói sớm với lão phu?

Lão xoa vai Thường Luân:

- Ngọc Lan được một vị tướng công như Thường công tử thì lão đây quả là có phước.

Thường Luân ôm quyền xá Gian Thiên:

- Đa tạ tiền bối đã nghĩ đến Thường Luân. Tiền bối nghĩ đến Thường Luân nhưng không biết Ngọc Lan cô nương có nghĩ đến vãn bối không?

- Lão phu sẽ giúp cho hiền tế.

Gian Thiên ngắm Thường Luân từ đầu đến chân:

- Dáng vẻ thanh lịch, võ công thần kỳ, thông minh tuyệt đỉnh, Ngọc Lan còn chọn ai khả dĩ hơn được Thường Luân hiền tế chứ?

Gian Thiên lấy trong thắt lưng một miếng ngọc bội:

- Đây là miếng ngọc bội. Miếng ngọc này được làm ra từ phú quý ngọc, nó có công dụng khắc thủy và khắc hỏa quý báu vô cùng, và cũng chính là tín vật của Tụ nghĩa đường từ đời trước truyền lại, lão tặng cho công tử để làm tin điều lão nói.

Thường Luân đón lấy mảnh ngọc bội đó rồi xá Gian Thiên:

- Đa tạ nhạc phụ đã ban ơn!

Gian Thiên gật đầu.

Thường Luân nói:

- Con đã chuẩn bị sẵn nơi luyện công cho cha. Thỉnh cha đến nơi đó.

- Hiền tế chu đáo như vậy à?

- Cha quá khen.

Mặc dù nói với Thường Luân những lời ngon ngọt đó nhưng trong tâm Gian Thiên không khỏi e dè trước cặp mắt sáng ngời của gã ngọc diện Thư Sinh.

Gian Thiên nói:

- Thường Luân, lão không muốn như Thất Độc Thư Sinh và Khắc cô nương đâu nhé.

- Sao gia gia lại hoài nghi Thường Luân có tâm địa đó. Nếu như gia gia bị Thường Luân hãm hại thì gia gia có thể đứng đây được không?

Gian Thiên ngỡ ngàng:

- Gia gia tin con.

Thường Luân mỉm cười:

- Thường Luân thỉnh gia gia.

Gian Thiên liếc Thường Luân rồi gật đầu:

- Con sắp xếp cho gia gia luyện công ở đâu?

- Gia gia hãy theo Thường Luân!

Thường Luân hướng dẫn Gian Thiên đến một gian phòng tươm tất có đầy đủ vật dụng.

Thường Luân nói:

- Gia gia cứ ở đây hành công sau khi tụ thành U Linh Tàn Kiếp, kim cương bất hoại thì Thường Luân sẽ đến cung thỉnh gia gia về. Tiến cung lên ngai vị Minh Chủ võ lâm.

- Lão phu không ngờ mình lại có cái ngày trọng đại này. Đúng là ông trời đã để mắt đến ta.

Thường Luân mỉm cười:

- Gia gia cứ yên tâm, con xin kiếu từ để còn chăm sóc cho Thất Độc lão quỷ và Khắc vương nương.

Gian Thiên gật đầu:

- Con cẩn thận để mắt đến hai người đó. Để cho hai người kia thoát ra ngoài trong lúc lão chưa hoàn nguyên thần công U Linh Tàn Kiếp thì tai hại lắm đó.

- Thường Luân biết xử trí.

Gian Thiên gật đầu.

Thường Luân quay trở ra. Gian Thiên khép cửa lại thở phào một tiếng. Lão hấp tấp mở những trang bút lục do Thường Luân ghi chép khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp từ miệng Thất Độc Thư Sinh truyền lại.

Lão đọc nghiến ngấu khẩu quyết đó rồi ngồi tọa thiền để hành công.

Trong khi đó Thường Luân đi đến nhà lao giam giữ Thất Độc Thư Sinh và Khắc Thủy Phượng.

Thường Luân ghé mắt nhìn qua hai cái lỗ được dấu sau một chiếc mặt nạ quỷ. Gã thấy Thất Độc Thư Sinh đang hành công còn Khắc Thủy Phượng thì ngồi bó gối, dựa lưng vào vách đá.

Thường Luân tằng hắng.

Tiếng tằng hắng của gã dội vào gian thạch ngục, nhưng Khắc Thủy Phượng lại không định được hướng Thường Luân đứng sau vách đá, bởi gian thạch ngục được thiết kế theo bát quái đồ.

Khắc Thủy Phượng biết Thường Luân đứng đâu đó sau vách đá quan sát mình, nàng tằng hắng nói:

- Thường Luân ngươi đã nhận được khẩu quyết luyện U Linh Tàn Kiếp của Thất Độc Thư Sinh rồi sao không lo luyện công mà còn đến đây?

Nàng nghe tiếng Thường Luân cười khanh khách. Khi tiếng cười của gã vừa dứt thì Thất Độc Thư Sinh cũng mở mắt. Lão nghiêm giọng hỏi:

- Thường Luân ngươi cười cái gì?

Tiếng Thường Luân đáp lại lão:

- Thường mỗ phải cười hai người chứ. Bởi vì hai vị đánh giá Thường mỗ thấp quá.

Khắc Thủy Phượng cau mày:

- Bổn vương nương không đánh giá thấp ngươi đâu. Ta biết ngươi là kẻ đó thủ đoạn, nham hiểm, nhưng không ngờ chỉ một chút sơ suất đó bị rơi vào tay ngươi.

Thất Độc Thư Sinh nói:

- Lão phu đã đọc khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp rồi, ngươi còn muốn gì nữa?

Thường Luân lên tiếng:

- Đúng. Lão quỷ đã đọc khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp, nhưng đó chỉ là những khẩu quyết giả mạo thôi. Không khéo luyện công theo khẩu quyết đó có thể bị tẩu hỏa nhập ma nữa.

Thất Độc Thư Sinh bật đứng lên:

- Thường Luân, ngươi dám nói lão phu là kẻ xảo trá, bá ngôn như ngươi ư?

- Thường mỗ chỉ nghi ngờ bởi khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp mà lão tiền bối đã truyền không hề nhắc đến Tử Hà Sa mà ở Thiếu lâm tự thì chính tai Thường Luân nghe lão nói muốn luyện thành tuyệt công tối thượng đó cần đến Tử Hà Sa.

Thất Độc Thư Sinh bặm môi:

- Lão phu không phải là kẻ xảo ngôn.

- Lão xảo ngôn hay không thì Thường mỗ chưa biết, nhưng để coi lão quỷ Gian Thiên hành công. Nếu đúng là U Linh Tàn Kiếp của U Linh Môn thì xem thử Gian Thiên lão quỷ đặng kỳ duyên, bằng như không phải, Thường mỗ nghĩ lão sẽ bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Thường Luân cười khẩy nói tiếp:

- Nhưng theo Thường mỗ đoán, những khẩu quyết mà lão đọc cho ta và Gian Thiên nghe rồi ghi chép lại không phải là U Linh Tàn Kiếp. Thường mỗ đang chờ đợi Gian Thiên hành công để khẳng định những gì lão quỷ đã đọc. Nếu như không phải khẩu quyết U Linh Tàn Kiếp thì Gian Thiên lão quỷ sẽ chết, Thường mồ khỏi phải bận tâm. Đến lúc đó thì Thường mỗ có cách bắt lão quỷ phải giao khẩu quyết thật ra nếu không muốn tại đây là mồ chôn của hai người.

Khắc Thủy Phượng sa sầm mặt:

- Thường Luân, ngươi tàn bạo như thế là cùng.

- Ta sinh ra trên cõi nhân gian này chỉ để làm chủ thiên hạ. Nếu ta không làm chủ thiên hạ thì đừng sinh ra là hơn.

Thường Luân bật lên tràng cười giòn rã. Y cắt tràng tiếu ngạo đó nói tiếp:

- Hai người có tự hỏi tại sao ta lại có thể hàm thụ được võ công của Phong Tình Cổ Thi, sao ta lại có thể sai khiến được [x, trang dòng] Lan. Bản lĩnh võ công của ta không thể sánh với Thất Độc lão quỷ nhưng Thường mỗ hơn lão bởi Thường mỗ biết nhìn người và biết sử dụng người.

Thường Luân đổi giọng nghe thật cay độc:

- Trước khi Gian Thiên thẩm chứng những khẩu quyết ma công U Linh Tàn Kiếp là thật hay giả thì hai người cứ suy nghĩ đi. Nhất là lão quỷ Thất Độc Thư Sinh. Thường mỗ nói lần cuối, cái mạng của Khắc Thủy Phượng ta cho sống thì được sống, bắt chết thì phải chết đó.

Sau lời nói của Thường Luân chỉ còn đọng lại sự im lặng nặng nề.

Khắc Thủy Phượng thở dài nhìn Thất Độc Thư Sinh:

- Pháp sư không thể qua mắt được Thường Luân.

- Lão không ngờ y lại có thâm ý sâu xa như vậy. Thật ra những khẩu quyết mà bổn pháp sư truyền cho Thường Luân vả Gian Thiên là những khẩu quyết cấm kỵ khi luyện U Linh Tàn Kiếp. Chỉ cần Thường Luân và Gian Thiên hành công sẽ không kềm chế được bởi sự ảo diệu của những khẩu quyết đó mà cuốn theo nó như con thuyền cuốn theo dòng nước dữ cuối cùng tụ khí lưu tạo thành trong lúc

hành công sẽ công phá thiên đỉnh mà vỡ sọ chết. Hai người đó chết rồi bổn pháp vương sẽ tìm cách ra khỏi chỗ này.

Khắc Thủy Phượng thở dài:

- Giờ thì Thường Luân đã biết.

- Đó là sự việc ngoài dự mưu của lão.

Thất độc Thư Sinh thở dài một tiếng. Tiếng thở ra của lão nghe thật là ảo não.

Khắc Thủy Phượng nói:

- Pháp sư sao lại rầu rĩ như vậy?

- Có lẽ lão phu phải nói khẩu quyết thật luyện U Linh Tàn Kiếp cho Thường Luân để y phóng thích vương nương.

Khắc Thủy Phượng lắc đầu:

- Pháp sư đừng mộng tưởng. Nếu như pháp sư nói khẩu quyết cho gã, ta e rằng mình khó mà giữ được mạng.

- Lão có cách.

- Thủy Phượng sợ chúng ta đã hết cách rồi. Thôi thì có chết thì chết ở đây vậy.

Thất Độc Thư Sinh lắc đầu:

- Vương nương không thể chết ở đây được. Nếu có chết thì lão sẽ chết thế cho vương nương.

Khắc Thủy Phượng cau mày.

Thất Độc Thư Sinh nhìn nàng nói. Giọng của lão thật ôn nhu cảm động:

- Lão có chết cũng được, nhưng Khắc Thủy Phượng phải sống.

- Tại sao pháp sư lại lo cho Thủy Phượng như vậy?

Thất Độc Thư Sinh vuốt chòm râu nham nhở bởi bị lửa đốt. Lão nhìn Khắc Thủy Phượng bằng ánh mắt thương cảm:

- Có những chuyện lão không nói ra được. Nhưng chỉ có thể cho vương nương biết, ta vì vương nương là vì người đã chết. Nếu trước đây lão không vì mộng minh chủ thì không có huyết án U Linh

Môn.

Lão lắc đầu thở dài, rồi gục mặt nhìn xuống.

Trở lại Thường Luân.

Khi y quay trở lại gian phòng luyện công, ghé mắt nhìn qua khe cửa, nhận ra khuôn mặt của Gian Thiên đỏ bừng như trái gấc, và toàn thân lão xuất hiện một lớp màn khí đỏ au bao bọc.

Thường Luân nheo mày.

Y nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Gian Thiên đang tiến tới cảnh giới tối thượng của U Linh Tàn Kiếp nên mới có hiện tượng này? Nếu vậy mình đã sai rồi. Không thể để cho lão họ Gian này luyện thành U Linh Tàn Kiếp.

Cùng với ý niệm đó, Thường Luân toan đẩy cửa bước vào để có thể tiên hạ thủ vi cường giết chết Gian Thiên. Tay gã vừa đặt vào cánh cửa thì nghe Gian Thiên rú lên lanh lảnh:

- Ư... ư... ư...

Thường Luân thối lại một bộ.

Sau tiếng rú đó, Gian Thiên bắt đầu rên.

Thường Luân nheo mày, y lại ghé mắt nhìn qua khe cửa. Trong gian phòng luyện công, Gian Thiên vừa hành công vừa ôm đầu, vẻ mặt của lão trông thật là khốn khổ.

Thường Luân quan sát một lúc, rồi đẩy cửa bước vào phòng. Y nhìn Gian Thiên:

- Nhạc gia, sao lại như vậy?

Gian Thiên thều thào nói:

- Lạ quá... Lạ quá. Khí lực U Linh Tàn Kiếp của ta vừa mới tụ thành trong Đan Điền tự dưng lại loạn đảo không sao kiềm chế được. Đầu ta đang nhức như búa bổ, không sao chịu nổi nữa.

Thường Luân mỉm cười nói:

- Có thể nhạc gia chưa đạt đến cảnh giới cuối cùng để tụ thành tuyệt công U Linh Tàn Kiếp, nên mới có hiện tượng đó. Nhạc gia cố vận công thêm một lúc nữa xem.

Gian Thiên bặm môi, tiếp tục vận công. Đột ngột lão gầm lên:

- Trời ơi... Ta không chịu nổi... Đầu ta sắp vỡ ra rồi...

Gian Thiên vừa ôm đầu vừa ngẩng mặt nhìn Thường Luân:

- Thường Luân... ngươi nghĩ xem những khẩu quyết mà lão Thất Độc Thư Sinh truyền lại cho ta và ngươi có khi là khẩu quyết giả.

Thường Luân mỉm cười:

- Thường mỗ cũng đã nghĩ như vậy. Một tuyệt công cái thế vô song có thể chiếm ngự chức vị Minh chủ võ lâm thì lão Thất Độc Thư Sinh đâu thể nói ra dễ dàng được. Ắt lão có dụng mưu.

- Ngươi suy đoán như vậy sao lại bảo lão phu hành công theo những khẩu quyết đó.

Ngươi... ngươi...

Gian Thiên đỏ bừng mặt.

Thường Luân nhìn lão mỉm cười. Gã buông một câu thật lạnh lùng:

- Chẳng lẽ trong giang hồ có hai vị minh chủ, điều đó từ cổ chí kim chưa từng xảy ra.

Chỉ có một mà thôi. Nếu như Thường mỗ biết chắc những khẩu quyết mà lão quỷ Thất Độc Thư Sinh truyền khẩu là những khẩu quyết thật luyện U Linh Tàn Kiếp thì đâu dễ gì đưa cho Gian Thiên đại hiệp.

Gian Thiên nghiến răng, nhưng không thể buông tay khỏi đầu mình.

Thường Luân cười khảy.

Gã lắc đầu nói:

- Tội nghiệp cho lão quá. Tham vọng của lão mới khiến lão có thời khắc này.

Thường Luân vừa nói vừa từ từ vỗ chưởng xuống đầu Gian Thiên:

- Để Thường mỗ tiễn lão về cõi cực lạc đặng không còn phải chịu những nỗi đau tẩu hỏa nhập ma nữa.

Gian Thiên trừng mắt:

- Ngươi... ngươi thật là tàn nhẫn.

- Không tàn nhẫn sao có thể trở thành Minh chủ võ lâm. Thường mỗ thường tâm niệm với mình:

"Vô độc bất trượng phu". Thường mỗ cũng đa tạ Gian đại hiệp đã có lòng tơ tưởng nhận Thường mỗ làm hiền tế. Cái mộng được gần gũi Ngọc Lan tiểu thư, Thường mỗ đã từng mơ ước lâu rồi, nhất là khi bắt cóc nàng.

Gian Thiên gầm lên:

- Thường Luân, lão phu chết không nhắm mắt.

- Lão còn mắt nữa đâu mà nhắm.

Cùng với lời nói đó, hữu thủ của Thường Luân vỗ xuống đỉnh đầu Gian Thiên. Gã chỉ dụng có hai thành chân lực nhưng khi tay vừa chạm vào đầu Gian Thiên, Thường Luân ngỡ như mình chạm vào một trái dưa thối bị ủng.

- Bụp...

Thường Luân giật mình, thối luôn hai bộ nhìn Gian Thiên không chớp mắt. Gã không tin vào cảnh trước mặt mình. Cái đầu của Gian Thiên vỡ nát khi tay y vừa chạm vào.

Thường Luân lắc đầu rùng mình. Gã nghĩ thầm:

- "Nếu như mình là kẻ hồ đồ thì đã nhận cái hậu quả thảm thê này thay cho Gian Thiên".

Chính ý niệm đó khiến Thường Luân nổi cơn phẫn nộ. Gã quay ngoắt ra cửa tiến thẳng đến gian ngục đá giam Thất Độc Thư Sinh và Khắc Thủy Phượng.

Gã vừa đi vừa nói:

- Nếu lần này lão quỷ không giao U Linh Tàn Kiếp cho ta, thì các ngươi đừng hòng thấy mặt trời trong kiếp này.

Chương 52: Tử Hà Sa Câu Hồn Bang

Quân Đạt và Tuyết Trâm rời tòa cổ thành. Hai người đến một ngôi làng cách Lạc Dương non năm mươi dặm thì trời nhá nhem tối.

Q

Quân Đạt nói với Tuyết Trâm:

- Muội, chúng ta vào trong làng tìm nhà trọ nghỉ ngơi, rồi mai hãy đến Lạc Dương thành. Sư phụ của huynh chắc đang trông huynh nhiều lắm.

Quân Đạt lẫn Tuyết Trâm từ lúc vào trong cổ thành đâu biết được giang hồ đã có nhiều thay đổi, và ngay cả sư phụ Đại Đầu Quỷ đã chết chàng cũng không hề hay biết.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người vào trong làng mới biết đây là một ngôi làng bỏ hoang, chẳng có bang người.

Điều đó khiến Quân Đạt và Tuyết Trâm cảm thấy lạ lùng vô cùng.

Quân Đạt hỏi Tuyết Trâm:

- Muội biết địa phương này tên là gì không?

- Đây là thôn Đào Hoa. Cuối làng này có một khu vườn hoa đào rất đẹp, là nơi thanh lịch mà...

Tuyết Trâm ửng mặt.

Quân Đạt nhướn mắt:

- Sao muội lại thẹn?

- Nói ra kỳ lắm.

- Đối với huynh mà muội còn giấu ư?

- Muội không giấu huynh đâu. Khu vườn hoa đào đó thường được những cặp tình nhân đưa nhau đến để thề non hẹn biển.

- Chỉ có vậy mà muội lại dấu huynh. Chúng ta đến khu vườn hoa đào đó nghe.

Tuyết Trâm e thẹn nhìn Quân Đạt rồi khẽ gật đầu. Nàng lí nhí nói:

- Đại ca không thích đến đó lắm.

- Thế muội có thích đến đó không?

- Đại ca thích thì muội thích rồi.

- Vậy thì chúng ta đến đó. Cảnh thanh lịch, người hữu tình.

Tuyết Trâm nhăn mặt:

- Đại ca không được ghẹo muội... muội giận đại ca đó.

Tuyết Trâm vừa nói vừa làm mặt lẩy bỏ đi. Quân Đạt theo sau nàng:

- Nào... đại ca có làm gì đâu để muội giận chứ.

Tuyết Trâm dừng bước quay lại nhìn chàng:

- Hổng biết đâu.

Khi hai người đi ngang một gian nhà hoang thì Tuyết Trâm cau mày dừng bước:

- Hàn đại ca.

Quân Đạt cũng cau mày:

- Có mùi tử thi, có đúng vậy không?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Đúng... muội...

Tuyết Trâm chợt nôn ọe. Nàng lắc đầu.

- Mùi tử thi... muội không chịu nổi nữa.

Lạ lùng thật, sao lại có người chết trong ngôi làng bỏ hoang này.

Quân Đạt vừa nói vừa tiến đến gian nhà hoang đó. Chàng chần chờ một lúc rồi quyết định mở cửa. Cảnh tượng trong nhà khiến Quân Đạt cau mày, thối lại luôn năm bộ nhưng mắt vẫn nhìn vào trong

nhà.

Tuyết Trâm bước đến sau lưng chàng:

- Đại ca, có chuyện gì vậy?

Quân Đạt quay lại nhìn nàng:

- Muội đừng vào trong nhà.

Tuyết Trâm nghe chàng nói càng thắc mắc. Nàng lạng bộ trổ mê tông bộ lướt đến bên cửa. Khi Tuyết Trâm nhìn vào, mặt biến sắc, rú lên:

- Trời ơi... khủng khiếp quá.

Tuyết Trâm không kinh hoàng sao được khi thấy trong gian nhà có bốn cái xác nữ nhân đều bị lột trần mổ bụng, và những người đó xem ra đều là những thai phụ.

Tuyết Trâm lùi đến bên Quân Đạt, nàng lắp bắp nói:

- Đại ca, khủng khiếp quá!

Tuyết Trâm lắc đầu:

- Khủng khiếp quá... họ đãchết... họ đã chết.

Quân Đạt choàng tay qua vai Tuyết Trâm:

- Muội đừng sợ. Tất cả những người đó đều đã chết rồi. Họ đã chết, nhưng họ đều là những thai phụ đang lúc có mang. Ai lại tàn nhẫn giết những thai phụ như vậy?

Tuyết Trâm bật khóc:

- Ai có thể nhẫn tâm giết những người này chứ? Chỉ có loài cầm thú man rợ mới nhẫn tâm mổ bụng những thai phụ mà thôi.

- Muội bình tĩnh, chúng ta tìm xem trong làng còn có ai không để hỏi cho ra lẽ. Nếu những thai phụ này chết bởi bọn sơn tặc thì huynh sẽ thay họ đòi lại nợ máu.

Tuyết Trâm gật đầu.

Hai người toan đào huyệt để chôn cất những thai phụ bị chết trong nhà. Khi Quân Đạt đào xong một cái huyệt to thì từ gian nhà đối diện có năm sáu người bước ra, dẫn đầu đoàn người đó là một lão bà.

Thấy có người xuất hiện, Tuyết Trâm mừng rỡ, tiến thẳng đến trước mặt bà lão. Nàng ôm quyền xá:

- Tiểu nữ là Tuyết Trâm cùng huynh vừa ghé đến làng này.

Lão bà nhìn nàng:

- Lão và các vị trưởng làng đã thấy hai vị nhưng không dám ra.

Quân Đạt bước đến bên lão bà:

- Vãn bối là Hàn Quân Đạt bái kiến lão bà bà.

Lão bà nhìn chàng:

- Hai vị chắc là những người từ phương xa đến?

Quân đạt gật đầu:

- Vãn bối và muội muội từ xa đến, toan vào làng tìm chỗ nghỉ ngơi, nhưng đến gian nhà này thì phát hiện những xác chết thai phụ.

- Lão và các vị bô lão đã thấy tất cả. Khi lão thấy hai vị đào huyệt mới dám cùng các vị trưởng lão xuất đầu lộ diện.

Lão bà nhìn sang Tuyết Trâm:

- Ở đây không tiện, nhị vị hãy theo chúng tôi đến khu vườn hoa đào cuối làng.

Tuyết Trâm gật đầu:

- Thỉnh lão bà dẫn đường.

Những vị trưởng lão trong làng đưa Quân Đạt và Tuyết Trâm vào khu vườn hoa đào.

Hai người càng ngạc nhiên hơn khi thấy trong khu vườn đào là nơi tụ họp của dân làng này, và càng ngạc nhiên hơn khi biết được khu vườn hoa đào là một trận pháp bát quái kỳ ảo vô cùng.

Lão bà đưa Quân Đạt và Tuyết Trâm đến một gian tiểu xá cất tạm dưới một gốc đào.

Quân Đạt tò mò hỏi:

- Lão lão có thể cho vãn bối biết ai đã dung ra trận pháp bát quái cho khu vườn hoa này không? Và

họ dùng trận pháp để làm gì?

Lão bà nhìn chàng:

- Dựng trận pháp bát quái cho khu vườn hoa đào là do Ngọc Lan tiểu thư. Còn công tử muốn hỏi để làm gì thì lão sắp nói cho công tử biết đây.

Quân Đạt nghe nhắc đến Ngọc Lan, lòng không khỏi bồi hồi. Chàng hỏi lão bà:

- Ngọc Lan cô nương hiện đang ở đâu?

- Già cũng không biết tiểu thư Ngọc Lan đang ở đâu nữa.

Quân Đạt thở dài.

Tuyết Trâm liếc trộm chàng. Nàng nhỏ giọng hỏi:

- Đại ca biết Ngọc Lan tiểu thư?

- Huynh đã gặp qua Ngọc Lan một lần. Lần đó nếu không có Ngọc Lan cưu mang có lẽ huynh đã chết rồi.

Tuyết Trâm bặm môi. Nàng lơ đễnh nhìn một cụm hoa đào đang chớm nở.

Lão bà như đọc được ý niệm thầm kín trong đầu Tuyết Trâm nên hướng mặt nhìn nàng ôn tồn nói:

- Tiểu thư đừng hiểu lầm, Ngọc Lan tiểu thư là người rất tốt. Nếu không có Ngọc Lan tiểu thư lập ra trận pháp đào hoa bát quái này thì còn bao nhiêu người phải chết bởi bọn quỷ dữ đó nữa.

Tuyết Trâm nhìn lại lão bà:

- Tuyết Trâm không có ý nghĩ xấu cho Ngọc Lan tiểu thư.

Nàng trang trọng hỏi:

- Lão bà có thể cho tiểu nữ và Hàn đại ca biết bọn quỷ dữ kia là ai?

Lão bà thở dài một tiếng rồi nói:

- Chúng tôi quả thật không biết bọn chúng là ai, nhưng tất cả lũ người xấu xa đó đều đeo mặt nạ quỷ, tự xưng là thực thi di lệnh của Câu hồn bang chủ minh chủ võ lâm đến tìm Tử Hà Sa sống. Bọn chúng đã không ngần ngại bắt nhưng thai phụ mổ bụng để lấy Tử Hà Sa.

Tuyết Trâm buột miệng nói:

- Những người đó tàn nhẫn như vậy sao?

Nàng quay sang Quân Đạt:

- Đại ca có từng nghe đến Câu hồn bang chưa?

Quân Đạt lắc đầu:

- Chưa, có lẽ đó là một bang phái mới lập ra trên giang hồ.

Tuyết Trâm thở hắt ra:

- Lập bang lập phái để gieo họa cho bá tánh thì lập ra làm gì? Bọn người đó đúng là mất hết nhân tâm.

Nàng quay lại lão bà:

- Lão lão… Có phải những thai phụ chết ngoài gian nhà kia chính là do bọn Câu hồn bang làm ra?

Lão bà gật đầu:

- Đúng như cô nương nói. Khi bọn Câu hồn bang đến đây, những người đó chậm chân không kịp chạy vào trong bát quái đào hoa trận nên mới bị chết thảm thê như vậy.

Quân Đạt hỏi:

- Dân làng không làm gì với những gã Câu hồn bang đó à?

Lão bà thở dài một tiếng:

- Những tên câu hồn bang đều có võ nghệ tuyệt luân. Bao nhiêu trai tráng trong làng đều chết về tay bọn chúng, chỉ vỏn vẹn còn lại không dưới mươi người. Chống lại bọn chúng chẳng khác nào mang mạng nộp cho quỷ dữ mà thôi.

Tuyết Trâm nhìn qua Quân Đạt:

- Đại ca, có lẽ lần này huynh phải dùng đến Thiên Lôi Thần Thủ, mở tử lịnh sát giới để tẩy sạch lũ Câu hồn bang rồi.

- Muội không nói huynh cũng quyết định.

Lão bà nhìn chàng:

- Công tử hãy cân nhắc lại. Lão đây thấy hai người có lòng tốt mới ra mặt để mời hai người vào

trong đào hoa bát quái trận đặng tránh tai họa đến mà thôi, chứ không có ý muốn nhị vị mang thân nộp mạng cho bọn người mặt quỷ đó.

Quân Đạt lắc đầu:

- Lão lão đừng lo cho vãn bối. Nếu như vãn bối không tẩy sạch lũ người mặt quỷ Câu hồn bang ra khỏi cõi trần này thì đâu đáng là nam nhi đại trượng phu.

- Lão chỉ lo cho công tử và vị cô nương này.

Lão bà lắc đầu:

- Phải chi chúng ta có thêm những trận pháp đào hoa thì hay biết mấy. Nhưng...

Lão bà vừa nói đến đây thì nghe có tiếng vó ngựa rộn lên ngoài đầu làng. Lão bà căng thẳng hẳn lên:

- Công tử và cô nương hãy tìm chỗ nấp trong trận đào hoa đi, có lẽ bọn Câu hồn bang lại tìm đến đây.

Quân Đạt cau mày:

- Tử lịnh sẽ thành toàn cho chúng.

Chàng vừa nói vừa trổ luôn Thần Hành Quỷ Cước vùn vụt lướt đi. Lão bà ngơ ngác nhìn theo Quân Đạt.

Lão thét lớn:

- Công tử đừng ra ngoài trận!

Khi lão bà quay lại thì Tuyết Trâm cũng không còn đứng ở đó nữa mà đã dùng Bát Quái Mê Tông Bộ bám theo Quân Đạt rồi.

Lão bà ngơ ngác nói:

- Ơ... ơ... Hai người này là thần tiên ư...

Với bộ pháp Thần Hành Quỷ Cước và Bát Quái Mê Tông Bộ, chỉ trong chớp mắt Quân Đạt và Tuyết Trâm đã thoát ra khỏi trận pháp bát quái đào hoa kỳ ảo. Hai người lướt đi nhanh như hai ánh sao băng.

Một tiếng chưởng kình chạm thẳng vào nhau.

- Ầm...

Tiếng chưởng còn vang lồng lộng thì Quân Đạt và Tuyết Trâm đã đến.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa thồi ba bộ sau khi đón thẳng một thế chưởng của một gã Câu hồn bang đeo chiếc mặt nạ quỷ không có miệng.

Gã Câu hồn bang bật cười khành khạch khi thấy Gia Cẩm Lệ mất thăng bằng lảo đảo.

Gã gằn giọng nói:

- Nha đầu còn tính đưa Ngọc Lan tiểu thư chạy đi đâu nữa?

Gia Cẩm Lệ sa sầm mặt:

- Người về nói với Câu hồn bang chủ, Gia Cẩm Lệ chết thì Ngọc Lan tiểu thư chết theo đó.

Mạc Sầu Ngọc Nữ vừa nói vừa toan phi thân lên ghế xà ích cỗ xe song mã để ra roi thoát chạy. Nhưng gã Câu hồn bang như biết được dụng ý của nàng, chỉ một lần lắc vai y đã chộp trảo vào dây cương điều khiển đôi tuấn mã.

Gã vừa thộp dây cương vừa nói:

- Nha đầu sẽ không chết và Ngọc Lan tiểu thư cũng không chết.

Ngọc Lan vén rèm cỗ xe, bước ra ngồi cạnh Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ. Trên tay nàng là ngọn trủy thủ sáng ngời ánh thép:

- Ngươi cản đường ta thì chỉ nhận được mỗi cái xác của Ngọc Lan mà thôi.

Gã câu hồn bang toan mở miệng đáp lời nàng thì nghe sau lưng mình có giọng nói lạnh như băng cất lên:

- Các hạ nghe rồi đó, đừng ép Ngọc Lan tiểu thư phải ra lệnh cho tại hạ đưa mạng các hạ về cõi a tỳ.

Gã câu hồn bang nghe giọng nói cất lên ngay sau lưng mình, quay ngoắt lại. Gã chưa kịp nhận diện được Quân Đạt thì hứng trọn một cái tát của chàng vào mặt.

- Bốp...

Vốn Quân Đạt đã biết rõ tất cả những hành động tàn ác của những gã đeo mặt nạ quỷ này, lòng còn phẫn nộ tột cùng nên thẳng tay tát vào mặt gã Câu hồn bang.

Hứng trọn cái tát của Quân Đạt, tên Câu hồn bang lảo đảo lùi hai bộ. Một vệt máu từ kẽ mặt nạ rịn ra. Ánh mắt của gã quắc lên lóe những tia hung quang tàn độc:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Gã vừa nói vừa vung chưởng lao thẳng vào Quân Đạt tập kích, nhưng chưởng của gã chưa kịp phát tác thì Quân Đạt đã mất hút không thấy bóng thấy hình.

Gã Câu hang bang ngơ ngác nhìn quanh.

Sau lưng gã lại có tiếng Quân Đạt cất lên:

- Tại hạ đang đứng sau lưng các hạ.

Một lần nữa gã Câu hồn bang quay ngoắt lại.

- Bốp...

Đến lượt má trái của gã hứng cái tát thứ hai của Quân Đạt. Gã loạng choạng lùi luôn ba bộ.

Quân Đạt nhìn gã chằm chằm:

- Câu hồn bang của ngươi đã phạm trọng tội, trời đất quỷ thần không thể dung thứ.

Hôm nay có chết cũng đáng tội lắm rồi.

Quân Đạt vừa dứt lời thì sáu gã Câu hồn bang còn đứng ngoài thị trấn đồng loạt hú lên lanh lảnh, rồi cả sáu tên đồng loạt dụng chưởng nhắm Quân Đạt tập kích.

Chưởng ảnh của sáu gã đó như sóng biển ba đào, ào ào trút thẳng vào Quân Đạt.

Quân Đạt như chẳng màng đến những đạo chưởng vũ liệt của sáu tên cao thủ Câu hồn bang. Nhưng khi sáu đạo chưởng kia chạm vào trang y của chàng thì có một thần công hộ tướng xuất hiện đẩy ngược trở lại.

Sáu tên cao thủ Câu hồn bang đứng nghệch mặt ngớ ngẩn, bởi ngay cả chéo áo của Quân Đạt cũng không hề lay động khi sáu đạo huyền chưởng đánh vào.

Quân Đạt gằn từng tiếng:

- Ta không mở mắt cho các người, các người lại nghĩ rằng Câu hồn bang là võ phái chí tôn trên thiên hạ.

Quân Đạt nói xong, vận hóa nguyên khí thần công long môn ấn soái. Cánh tay phải của chàng

mang bao tay Thiên Lôi Thần Thủ ửng sắc vàng nghệch.

Quân Đạt quát lớn:

- Tử lịnh ấn soái!

Cùng với tiếng quát của chàng, năm đạo sắc quang rực rỡ chẳng khác nào ánh cầu vồng, xuất ra từ Thiên Lôi Thần Thủ xé toạc cả ánh hoàng hôn.

Cả bầu trời sẩm tối như thay sắc bởi những tia sét trời.

Càn khôn dậy sóng, quỷ thần giựt mình.

Năm đạo sắc quang như những lưỡi tầm sét cắt thành một võng lưới chết chóc chụp thẳng xuống sáu gã cao thủ Câu hồn bang.

Máu chảy đầu rơi, nhưng chẳng một ai trong sáu gã kia thốt lời nói cuối cùng.

Tất cả chỉ diễn ra trong một chớp mắt, nhưng khi những ánh sắc cầu biến mất thì trên mặt đất chỉ còn lại sáu cái xác đã bị phanh ra thành tong khúc, Cả sáu chiếc mặt nạ cũng không còn nguyên vẹn, sáu người đó lộ rõ chân diện mục chính là những trưởng lão Cái Bang.

Thấy cái chết thê thảm của đồng bọn gã Câu hồn bang còn lại run rẩy như cây sậy lắc lư trước cơn giông mạnh. Gã nhìn Quân Đạt với ánh mắt sợ sệt hãi hùng.

Gã thối lại một bộ.

Quân Đạt nhìn gã không chớp mắt. Chàng gằn giọng nói:

- Các hạ sao còn chưa lột chiếc mặt nạ ma quái đó ra để tại hạ được diện ngộ chân diện mục của các hạ.

Gã Câu hồn bang lưỡng lự.

Quân Đạt dẫn đến một bộ. Chàng nghiêm giọng nói:

- Các hạ muốn sống hay muốn thưởng thức Tử Lịnh Thiên Lôi của tại hạ?

Gã câu hồn bang nghe chàng nói càng lúng túng hơn.

Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ ngồi trên xà ích chỉ gã Câu hồn bang:

- Gã đó đáng chết, tất cả bang chúng Câu hồn bang đều đáng chết.

Quân Đạt hừ nhạt một tiếng, từ từ tiến về phía gã Câu hồn bang:

- Các hạ nghe vị cô nương này nói rồi chứ? Nếu các hạ không chịu gỡ chiếc mặt nạ kia ra thì tại hạ không thể mở sinh lộ cho ngươi được.

Chàng vừa nói vừa dung ngang hữu thủ để mang bao tay Thiên Lôi Thần Thủ.

Gã Câu hồn bang lắc đầu:

- Ta không muốn chết.

Gã vừa lột chiếc mặt nạ quỷ xuống để lộ chân diện mục. Y chẳng phải ai xa lạ mà chính là Thần Cái trưởng lão Nhan Tôn.

Thây Nhan Tôn, Tuyết Trâm thoáng một chút sững sờ:

- Thần Cái Nhan Tôn.

Nhan Tôn bặm môi cúi mặt.

Quân Đạt nheo mày:

- Sao thần cái lại có thể là thuộc hạ của Câu hồn bang chủ? Lão không biết Câu hồn bang đã phạm tội với bá tánh đến độ quỷ thần cũng tức giận ư?

Nhan Tôn cúi đầu lí nhí nói:

- Lão đáng tội chết, mặc dù biết nhưng lão chẳng làm gì được, bởi Câu hồn bang chủ Thường Luân đã luyện thành U Linh Tàn Kiếp. Lão phu chống lại Câu hồn bang thì giang hồ Trung Nguyên đâu có chỗ để Cái bang lập tổng đàn chứ.

Quân Đạt gằn giọng:

- Thì ra là vậy. Các người tự nhận là đại phái, đại bang nhưng cũng vì sự tồn vong của mình mà cam làm chó săn cho ác tặc làm điều phi nhân, phi nghĩa. Tội đáng chết!

Quân Đạt vừa nói vừa toan thi triển Thiên Lôi Thần Thủ, phát huy oai lực vô biên của tử lịnh để lấy mạng Thần cái Nhan Tôn nhưng Ngọc Lan đã lên tiếng cản lại:

- Hàn công tử dừng tay.

Quân Đạt quay lại nhìn nàng:

- Tiểu thư có cao kiến gì xin cho tại hạ biết.

Ngọc Lan bước xuống cỗ xe song mã tiến đến bên Quân Đạt.

- Ngọc Lan muốn có vài lời với Nhan Tôn Thần cái.

Quân Đạt gật đầu:

Ngọc Lan quay mặt nhìn Thần cái Nhan Tôn:

- Lão tiền bối đã chứng nghiệm cái quả hôm nay của kẻ gieo ác tất sẽ bị trời phạt.

Nhan Tôn thở dài cúi mặt nhìn xuống đất.

Ngọc Lan nói tiếp:

- Ngọc Lan sẽ nói với Hàn công tử tha mạng cho lão tiền bối, nhưng tiến bối hứa với Ngọc Lan quay về thông báo cho bang chủ Câu hồn biết sát tinh của gã đã xuất hiện trên giang hồ. Cái ác lấy Tử Hà Sa do gã gieo ra, hắc bạch hai đạo đều phẫn nộ, nếu gã không bị người trừng trị thì cũng có ngày trời trừng phạt. Dù gã có nham hiểm thủ đoạn hay có luyện được u linh tàn kiếp thì cũng không thoát khỏi lưới trời đâu, nếu gã biết hậu quả đó thì hãy dừng ngay những hành động tàn nhẫn lấy Tử Hà Sa. Ngọc Lan chỉ có bấy nhiêu lời đó thôi, nhờ lão truyền lại với Thường Luân.

Thần cái Nhan Tôn thở dài. Lão hướng mắt về phía Quân Đạt:

- Công tử cho lão phu rời khỏi đây chứ?

Ngọc Lan nhìn Quân Đạt.

Quân Đạt nhìn Nhan Tôn:

- Lão đi đi. Tại hạ nghĩ lão sẽ không vì cái mạng của mình mà làm hại đến người khác.

Thần cái thở dài:

- Lão phu hứa sẽ truyền đạt lại những lời của Ngọc Lan tiểu thư cho Thường Luân dù lão biết rằng Thường Luân nghe được những lời này thì mạng lão cũng không còn.

Nhan Tôn ôm quyền hướng về Ngọc Lan xá một xá:

- Lão ghi nhận những lời của Ngọc Lan tiểu thư. Cáo từ!

Thần cái Nhan Tôn đi rồi, Ngọc Lan mới thở dài nhìn Quân Đạt. Nàng trịnh trọng ôm quyền xá chàng:

- Đa tạ công tử đã ra tay cứu mạng. Nếu không có công tử xuất hiện kịp thời. Ngọc Lan không biết sẽ như thế nào, chắc chắn sẽ rơi vào tay gian tặc Thường Luân.

Ngọc Lan vừa nói vừa toan quỳ xuống hành đại lễ nhưng Quân Đạt đã kịp đỡ nàng lại:

- Tiểu thư xin đừng làm vậy.

Quân Đạt đỡ Ngọc Lan đứng lên.

Quân Đạt nói:

- Nếu trước đây Quân Đạt không được tiểu thư cứu mạng thì giờ mồ đã xanh cỏ.

Tuyết Trâm bước đến bên Quân Đạt:

- Đại ca, đây là tiểu thư Ngọc Lan mà đại ca đã nhắc đến phải không?

Quân Đạt gật đầu.

Ngọc Lan ôm quyền xá Tuyết Trâm:

- Hân hạnh được diện kiến với Bạch Hạc Tiên Tử.

- Tiểu thư biết tôi?

- Mặc dù Ngọc Lan không ra ngoài giang hồ nhưng cũng biết khá nhiều người.

Quân Đạt mỉm cười:

- Thế thì hay quá!

Mạc Sầu Ngọc Nữ cũng đến bên Quân Đạt:

- Hiện tại chúng ta còn rất nhiều việc phải làm.

Gia Cẩm Lệ nhìn Ngọc Lan:

- Còn Khắc Thủy Phượng đang ở trong khoang xe.

Nghe nhắc đến Khắc Thủy Phượng Quân Đạt khẩn trương hẳn lên:

- Tỷ tỷ của tại hạ đang ở trong khoang xe của cô nương?

Gia Cẩm Lệ gật đầu:

- Chính Khắc Thủy Phượng đã kịp đến Đào Hoa Viên đưa Ngọc Lan tiểu thư đi. Nếu không bây giờ có lẽ Thường Luân đã bắt được tiểu thư rồi, hiện tại vương nương đang bị thương khá trầm trọng.

Lời còn đọng trên hai cánh môi Gia Cẩm Lệ thì Quân Đạt đã lướt đến bên cỗ xe song mã.

Quân Đạt vén rèm nhìn vào. Khắc Thủy Phượng nằm duỗi dài trong khoang xe, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở thật mong manh.

Quân Đạt gọi khẽ:

- Tỷ tỷ...

Ngọc Lan bước đến bên chàng:

- Công tử yên tâm, chỉ cần đến được đào hoa bát quái trận. Ngọc Lan có đủ thời gian phục hồi nguyên thần cho Khắc vương nương.

Quân Đạt quay sang hỏi nàng:

- Tiểu thư, sao Khắc Thủy Phượng ra nông nổi này?

- Khắc Thủy Phượng vương nương đã tả xung hữu đột ra khỏi Đảo Hoa Viên. Rồi sau đó được Mạc Sầu Ngọc Nữ giúp đỡ mới chạy được đến đây.

- Lâu nay Quân Đạt không biết trên giang hồ xảy ra những chuyện gì.

Ngọc Lan thở dài.

Quân Đạt hỏi:

- Có phải tất cả đại họa của giang hồ hôm nay đều do một tay Thất độc Thư Sinh tạo ra?

Ngọc Lan nhìn chàng nói:

- Để Ngọc Lan phục hồi nguyên thần cho Khắc Thủy Phượng rồi người sẽ nói rõ cho Hàn công tử biết.

Quân Đạt gật đầu.

Mọi người cùng nhau quay về Đào Hoa bát quái trận. Quân Đạt vừa đi vừa suy nghĩ mông lung, trong khi Tuyết Trâm luôn miệng hỏi về thân thế của Ngọc Lan, thỉnh thoảng nàng lại liếc trộm Quân Đạt.

Chương 53: Nợ Giang Hồ Anh Hùng Nặng Gánh

Quân Đạt vừa bước vào gian thảo xá, Khắc Thủy Phượng đang nằm thấy chàng toan gượng ngồi lên, nhưng Quân Đạt đã đỡ nàng:

Q

- Tỷ tỷ nghỉ ngơi cho khỏe hẳn.

Ngọc Lan đem chiếc đôn đến cho chàng:

- Công tử hãy ngồi tạm!

- Tiểu thư khách sáo quá.

Ngọc Lan mỉm cười:

- Công tử ở lại nói chuyện với Khắc Thủy Phượng, Ngọc Lan cáo lui.

Quân Đạt nhìn nàng:

- Tại hạ chỉ vào thăm tỷ tỷ, không dám làm phiền tiểu thư.

- Khắc Thủy Phượng vương nương có chuyện muốn nói với công tử.

Quân Đạt nhìn lại Khắc Thủy Phượng. Nàng khẽ gật đầu.

Ngọc Lan quay bước ra ngoài. Nàng khép cửa lại buông một tiếng thở dài.

Trong thảo xá, Khắc Thủy Phượng bật khóc.

Quân Đạt nắm tay nàng:

- Tỷ tỷ đừng xúc động nhiều. Tỷ tỷ có chuyện gì muốn nói với Quân Đạt?

Nàng ngước nhìn chàng bằng ánh mắt u buồn:

- Tỷ tỷ có lỗi với đệ đệ.

- Đệ không trách tỷ đâu.

- Đệ đệ rộng lượng như vậy, tâm của Thủy Phượng càng ray rứt hơn.

- Tỷ tỷ đừng tự trách mình nữa.

Khắc Thủy Phượng thở dài rồi thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra.

Nàng lắc đầu nói:

- Sau khi Thường Luân thụ nhận được bí kíp U Linh Tàn Kiếp, y liền rời khỏi Phong Ma sơn sau khi cho hỏa pháo phát nổ để vùi thây tỷ tỷ và Thất Độc thư sinh pháp sư. Pháp sư đã dùng thân mình che chắn cho tỷ và người đã... đã vĩnh viễn bị chôn dưới chân ngọn núi đó.

Quân Đạt thở dài một tiếng:

- Vì muốn trở thành minh chủ võ lâm mà Thường Luân luyện tà công bá đạo U Linh tàn Kiếp. Y đã sai thuộc hạ tìm Tử Hà Sa?

Khắc Thủy Phượng gật đầu:

- Theo tỷ tỷ đoán, bây giờ y đã luyện thành tà công bá đạo U Linh Tàn Kiếp rồi, nên Câu hồn bang mới tái xuất giang hồ.

Quân Đạt nắm tay Khắc Thủy Phượng:

- Tỷ tỷ cứ yên tâm tĩnh dưỡng, đệ không để cho Thường Luân gieo họa cho bá tánh đâu.

- U Linh Tàn Kiếp không phải là một ma công tầm thường. Một khi luyện thành thì Thường Luân sẽ trở thành Kim Cương bất hoại rất là nguy hiểm.

- Dù y có luyện thành Kim Cương bất hoại đệ cũng không để y tác oai, tác quái với bá tánh.

- Tỷ chỉ lo cho đệ.

Quân Đạt mỉm cười nói:

- Đệ không phải là đứa bé lên hai, lên ba để cho tỷ phải lo lắng.

Một lần nữa Khắc Thủy Phượng toan gượng ngồi dậy, những Quân Đạt lại đỡ nàng nằm xuống:

- Tỷ tỷ không được khỏe, hãy nghỉ ngơi đi.

Khắc Thủy Phượng thở dài:

- Trong lúc này tỷ lại là kẻ vô dụng.

- Tỷ đừng lo lắng. Ở đây đã có Ngọc Lan tiểu thư, chẳng bao lâu tỷ sẽ bình phục như xưa.

Khắc Thủy Phượng nhìn Quân Đạt:

- Đệ tính làm gì?

- Chắc có lẽ đệ phải đến Tiên Cung một chuyến.

Khắc Thủy Phượng trang trọng hẳn lên:

- Đến Tiên Cung lúc này chỉ có mỗi một mình đệ rất là nguy hiểm.

Quân Đạt an ủi nàng:

- Tỷ đừng lo cho đệ quá mà.

Quân Đạt đứng lên:

- Tỷ nghỉ ngơi.

Khắc Thủy Phượng nhìn chàng không chớp mắt. Hai tay nắm nắm cứng lấy Quân Đạt:

- Tỷ có lỗi với đệ.

- Tỷ đừng nghĩ quẩn nữa.

Tuyết trâm từ ngoài bước vào. Nàng nhìn Khắc Thủy Phượng rồi quay lại Quân Đạt:

- Muội có thể nói chuyện với đại ca được không?

Quân Đạt gật đầu. Chàng nhìn Khắc Thủy Phượng:

- Đệ sẽ quay lại thăm tỷ sau.

Quân Đạt cùng với Tuyết Trâm quay bước trở ra. Tuyết Trâm nhìn Quân Đạt nói:

- Đại ca hẳn đã biết tất cả mọi sự việc rồi.

- Khắc Thủy Phượng đã nói tất cả với huynh.

- Giờ đại ca tính sao đây? Nếu như Thường Luân đã luyện thành U Linh Tàn Kiếp và chấp chưởng chức vị võ lâm minh chủ, tất cả mọi người phải thực thi theo di lịnh của gã thì chúng ta quả là gặt một

đại kình địch.

Tuyết Trâm thở dài:

- Muội cũng không nghĩ ra cách gì để đối phó với Thường Luân. Chẳng lẽ chúng ta cứ phải ẩn nấp trong trận pháp bát quái đào hoa này mãi à?

Quân Đạt lắc đầu:

- Huynh đâu phải là con rùa rút cổ. Người xưa có câu không vào hang hùm sao bắt được cọp.

Tuyết Trâm căng thẳng:

- Nghĩa là huynh sẽ đến thẳng Tiên Cung, tổng đàn Câu Hồn bang.

- Dù muốn hay không muốn, huynh cũng phải đến.

Quân Đạt chắp tay sau lưng, nghiêm giọng nói:

- Thường Luân hành động tàn ác, không còn nhân tính. Việc hắn lấy Tử Hà Sa trong bụng của cá thai phụ, quỷ thần còn phẫn nộ huống chi là người. Huynh đoán chắc trong Câu Hồn bang vẫn có người ngấm ngầm phẫn uất, nhưng chưa có thời cơ để tiêu diệt gã mà thôi.

Tuyết Trâm gật đầu:

- Muội cũng có ý nghĩ như đại ca, nhưng chỉ tiếc chúng ta làm sao biết được lòng người.

Quân Đạt mỉm cười:

- Lòng người thì sao biết được, nhưng huynh đoán chắc dù lòng người có nham hiểm đến mấy cũng khó có thể chấp nhận hành động vô lương của Thường Luân.

Quân Đạt đổi giọng thật ôn nhu từ tốn:

- Việc cần làm bây giờ là phải đột nhập Tiên Cung tổng đàn của Câu Hồn bang để phóng thích Vũ Văn Tiểu Vĩ và tiểu hòa thượng Lỗ Trình.

- Đại ca đi ngay bây giờ à?

Quân Đạt gật đầu:

- Nếu chậm trễ, huynh sợ Thường Luân sẽ lấy mạng họ.

Quân Đạt nói đến đây thì Ngọc Lan từ phía sau đi lại. Tuyết Trâm nhìn chàng lắc đầu:

- Ngọc Lan tiểu thư đến.

Ngọc Lan bước đến đối mặt với Quân Đạt:

- Hàn công tử chắc đang bàn chuyện đại sự với tiên tử Tuyết Trâm?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Tiểu thư đoán đúng quá.

Nàng nhìn Ngọc Lan buông luôn một câu thật lạnh lùng:

- Nhưng rất tiếc những chuyện đại sự đó Tuyết Trâm và đại ca không thể cùng bàn với tiểu thư.

Quân Đạt cau mày quay sang Tuyết Trâm:

- Muội, sao lại nói như vậy?

Ngọc Lan nhìn Tuyết Trâm ôn nhu nói:

- Tiên tử nói đúng.

Nàng nhìn lại Quân Đạt:

- Công tử đừng trách Tuyết Trâm cô nương. Tuyết Trâm nói như vậy chỉ là lo cho công tử, không thể bàn đại sự với Ngọc Lan vì thân phụ Ngọc Lan không tốt.

Nàng nhìn một chùm đào đang hé nở:

- Nếu như Thường Luân không đạt thành tâm nguyện U Linh Tàn Kiếp thì người có thể trở thành ác nhân chính là thân phụ. May mắn điều đó đã không xảy ra. Nếu như không phải Thường Luân mà chính là thân phụ, Ngọc Lan càng khó xử hơn.

Quân Đạt nói:

- Quân Đạt rất hiểu tiểu thư, và chính những vị trưởng lão của làng đào này đã chứng minh cho tấm lòng của Ngọc Lan.

Nàng xá Quân Đạt:

- Đa tạ công tử đã có ý nghĩ tốt cho Ngọc Lan.

Quân Đạt bối rối ra mặt. Chàng khoát tay:

- Tiểu thư xin đừng coi trọng Quân Đạt quá như vậy.

Tuyết Trâm liếc chàng, rồi nhìn Ngọc Lan nói:

- Ngọc Lan tiểu thư gặp Hàn đại ca chắc chắn có điều chỉ giáo.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Ngọc Lan không dám nói hai chữ chỉ giáo.

- Vậy tiểu thư có điều muốn nói?

Ngọc Lan gật đầu:

- Vâng, Ngọc Lan có điều muốn nói.

Tuyết Trâm cười nửa miệng:

- Và những điều tiểu thư sắp nói ra Tuyết Trâm không tiện nghe.

Ngọc Lan lưỡng lự.

Tuyết Trâm nheo mày:

- Thôi được rồi, Tuyết Trâm phải cáo từ đây.

Tuyết Trâm toan quay bước, Quân Đạt gọi giật lại:

- Trâm muội!

Tuyết Trâm cau có nói:

- Đại ca không thấy, không nghe người ta nói gì à? Ngọc Lan tiểu thư đâu muốn cho muội nghe.

- Huynh không nghĩ như muội đâu.

Tuyết Trâm cau có nói:

- Nhưng muội không muốn làm phiền đến tiểu thư Ngọc Lan.

Tuyết Trâm vừa nói vừa quay lưng trở luôn Bát Quái Mê Tông Bộ, chỉ trong khoánh khắc ngắn ngủi nàng đã mất dạng trong trận pháp bát quái đào hoa.

Tuyết Trâm đi rồi, Ngọc Lan mới nói với Quân Đạt:

- Xem chừng tình cảm của Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm đối với Hàn công tử rất sâu nặng.

Quân Đạt thoáng thẹn mặt.

Ngọc Lan quan sát dung diện của Quân Đạt:

- Công tử đừng giấu Ngọc Lan. Ngay cả công tử cũng nặng tình với nàng.

Quân Đạt thở dài:

- Tiểu thư đoán đúng, nhưng lúc này tại hạ còn lòng dạ đâu nghĩ đến cái riêng của mình.

- Công tử đừng lo quá. Ai cũng có cái riêng cả.

Nàng mỉm cười nhìn Quân Đạt:

- Trước đây Ngọc Lan có trao cho công tử cành trâm, công tử còn giữ cành trâm đó không?

Quân Đạt nghe nàng nhắc đến cành trâm, bối rối vô cùng.

Thấy vẻ bối rối của chàng, Ngọc Lan cười mỉm nói:

- Công tử chắc không còn giữ cành trâm đó rồi.

- Tại hạ có lỗi với tiểu thư.

Quân Đạt thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra với chàng khi rời khu Đào Hoa Viên.

Chàng thở dài nói:

- Sự tình như vậy, và tại hạ không biết đánh mất cành trâm từ lúc nào.

- Như thế cũng tốt.

- Tiểu thư miễn thứ cho tại hạ. Quả thật tại hạ không cố ý đánh mất cành trâm của tiểu thư.

- Ngọc Lan không trách công tử, mà cho như vậy lại tốt hơn.

Ngọc Lan càng nói Quân Đạt lại càng bối rối vô cùng, chàng không phải tự trách mình.

Ngọc Lan nói:

- Ngọc Lan đến đây để nói với công tử một điều.

- Tại hạ thỉnh giáo tiểu thư.

- Theo như Mạc Sầu Ngọc Nữ cho biết thì ngọn thủy thủ vô tình mà Vũ Văn huynh đang giữ có công năng vô cùng lợi hại, chém sắt như chém bùn. Với ngọn thủy thủ vô tình đó, Quân Đạt có thêm lợi thế để đối phó với Thường Luân.

- Vũ Văn công tử hiện nay đang...

Ngọc Lan biết Vũ Văn Tiểu Vĩ đại ca và tiểu hòa thượng Lỗ Trình đang ở trong đại lao tổng đàn Câu Hồn bang. Nếu như Hàn công tử có thể cứu được những người đó ra chúng ta có thể tiểu diệt được kẻ ác.

- Tại hạ đang có ý đó.

- Tất cả sự an nguy của ba tánh và võ lâm Trung Nguyên lúc này đều trông vào công tử.

- Tại hạ sẽ làm hết sức mình. Và tại hạ đang có ý lên đường đến Tiên Cung.

- Hàn công tử tính đi ngay bây giờ à?

Quân Đạt gật đầu:

- Chậm trễ thời khắc nào thì tính mạng của những người kia nguy hiểm chừng đó.

Ngọc Lan lưỡng lự rồi nói:

- Công tử hãy bảo trọng.

- Tiểu thư cũng bảo trọng.

Ngọc Lan thở dài nói:

- Nếu như đến Tiên Cung, có điều chi bất lợi cho công tử...

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt chàng rồi cởi túi phấn thơm bên mình trao qua tay Quân Đạt.

Quân Đạt cau mày:

- Tiểu thư... sao tiểu thư đưa túi phấn thơm cho tại hạ?

Ngọc Lan mỉm cười nhìn chàng nói:

- Ngọc Lan trao túi phấn thơm này cho công tử để công tử có vật đổi trác với Thường Luân nhỡ khi có điều bất lợi xảy đến.

Quân Đạt biến sắc:

- Tiểu thư... tại hạ...

Ngọc Lan nghiêm mặt:

- Thường Luân vốn chỉ ao ước chiếm đoạt được Ngọc Lan. Nếu như vì đại nghĩa thì Ngọc Lan vẫn sẵn sàng hy sinh.

Nàng mỉm cười nói:

- Phận nhi nữ, lại chẳng hề biết võ công, chỉ biết mỗi một trận pháp bát quái đào hoa, nhưng Ngọc Lan vẫn có gì để góp cùng Quân Đạt tiêu trừ kẻ ác chứ.

Nàng nói xong không để cho Quân Đạt đáp lời hay phản bác, mà quay lưng bỏ đi thẳng vào gian thảo xá Khắc Thủy Phượng đang dưỡng thương.

Cầm túi phấn của Ngọc Lan, Quân Đạt bất giác chạnh lòng với nỗi bồi hồi thương cảm xót xa.

Quân Đạt lắc đầu:

- Ngọc Lan... nàng đâu phải là món vật để đổi chác.

Chương 54: Lão Thần Thâu Làm Trò

Tòa Đại Hồng Bảo Điện ở Tiên Cung giờ đã thay chủ lần thứ ba, chủ nhân tòa cung nguy nga giờ đây đã là bang chủ Câu Hồn Bang Thường Luân, nên tòa Đại Hồng Bảo Điện đã được kiến tạo lại theo ý muốn của Thường Luân.

T

Ngay trước cửa tòa Đại Hồng Bảo Điện là chiếc mặt nạ quỷ được khắc thật tinh xảo, biểu tượng của bang chủ. Bên trong là những tấm rèm bằng lụa trắng giăng từ trên xuống dưới, tất cả đều được thêu mặt quỷ mà bất cứ ai bước vào những tấm rèm đó đều ngỡ mình đang ở trong chỗ phán quyết của diêm chúa, nhưng cũng khiến người ta khuất phục đến độ phải cúi đầu tuân phục tất cả những mệnh lệnh của bang chủ Thường Luân.

Ngoài tòa Đại Hồng Bảo Điện, thì tất cả mọi thuộc nhân của Câu Hồn Bang đều phải đeo mặt nạ, ngay cả bang chủ Thường Luân mặc dù mệnh danh là Ngọc Diện Thư Sinh nhưng cũng vẫn khoác chiếc mặt nạ quỷ nào truy bức Phong Tình Cổ Thi phải truyền thụ võ công.

Chính điều đó mà ai cũng tò mò tự hỏi, không biết sau khi Thường Luân tụ thành U Linh Tàn Kiếp, khuôn mặt Ngọc Diện Thư Sinh của gã đã thay đổi ra sao mà phải đeo chiếc mặt nạ gớm ghiếc này?

Thường Luân vận trường y hoàng bào, trước ngực thêu một chiếc mặt quỷ đang nhe nanh mà chỉ cần chạm nhãn vào bất kỳ ai cũng phải lạnh xương sởn da. Y ngồi đĩnh đạc trên chiếc ngai mà thành tữ là một chiếc đầu lâu. Có thể nói, tất cả mọi vật trong Đại Hồng Bảo Điện đều tiềm ẩn một sự khủng bố đến lạnh người.

Lỗ Trình, Lục Chỉ Thần Thâu và Vũ Văn Tiều Vĩ vận bạch y tù nhân đứng trước mặt Thường Luân. Ba người ngẩng mặt nhìn bang chủ Thường Luân bằng ánh mắt giễu cợt, khinh thị.

Thường Luân cất giọng nói:

- Đến trước mặt bổn tọa sao các ngươi không quỳ?

Tiểu Vĩ nhún vai nói:

- Tại sao ta phải quỳ chứ?

- Ta không đáng để Vũ Văn công tử quỳ hành lễ à?

Tiểu Vĩ lắc đầu:

- Tại hạ rất tiếc phải nói thẳng ra điều này mong bang chủ đừng giận.

- Bản tọa đang muốn nghe.

- Tiểu Vĩ chỉ có thể quỳ trước mặt song thân mình mà thôi.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng:

- Bản tọa không đáng mặt sánh ngang với song thân của Vũ Văn công tử à?

Thường Luân nói xong bật tràng cười cuồng nhiệt. Gã cắt tràng cười đó nói tiếp:

- Bản tọa nhớ hôm nào Vũ Văn công tử lẫm lẫm liệt liệt được mọi người xếp vào những trang hảo hán phong lưu, tuấn kiệt hào hoa, nhưng hôm nay Vũ Văn công tử tội nghiệp quá!

Thường Luân đổi giọng thật lạnh lùng:

- Vũ Văn công tử hẳn không nghĩ đến ngày hôm nay. Nhưng bản tọa cũng không phải là người hẹp hòi, ích kỷ để rồi bị thiên hạ chê là người không có lòng độ lượng. Nếu như Vũ Văn Tiểu Vĩ hành đại lễ tôn bản tọa là chủ nhân của ngươi, sánh ngang với song thân ngươi thì bản tọa sẽ để cho ngươi cái mạng và còn phong cho chức vị tổng đàn chủ của Câu Hồn Bang, tha hồ mà tận hưởng lạc thú trên thế gian này.

Thường Luân vừa nói vừa khoát tay.

Hai tên thuộc hạ khiêng ra một cái bàn nhỏ, trên bàn có ba chiếc mặt nạ quỷ. Hai gã đó đặt cái bàn có những chiếc mặt nạ xuống trước mặt Vũ Văn Tiểu Vĩ, Lỗ Trình và Lục Chỉ Thần Thâu.

Thường Luân chỉ những chiếc mặt nạ đó:

- Vũ Văn công tử hãy chọn lấy một chức phận trong Câu Hồn Bang của bản tọa đi!

Tiểu Vĩ hừ nhạt một tiếng rồi lắc đầu:

- Đa tạ hảo ý của Thường bang chủ nhưng rất tiếc Tiểu Vĩ không muốn biến thành quỷ đói sống trong cõi nhân gian này.

Thường Luân bật cười sằng sặc. Gã cắt tràng cười đó quay sang Lỗ Trình:

- Còn tiểu hòa thượng, bản tọa đây chứng kiến oai phong và khí phách trượng nghĩa của ngươi ở

Thiếu Lâm Tự, bản tọa rất thích. Chỉ cần ngươi hành lễ chịu đầu nhập vào Câu Hồn Bang, bản tọa nhất định sẽ giao chùa Thiếu Lâm cho ngươi cai quản.

Lỗ Trình chắp tay:

- A di đà Phật. Danh lợi, chức phận đều chỉ là phù du trong cõi nhân gian này, chỉ có tâm thanh thản mới là đại phúc. Tiểu tăng đã nguyện trọn đời này sống trong Phật môn nên đâu cần chút danh lợi, chức phận cỏn con.

Lỗ Trình nhìn lên:

- Tiểu tăng chỉ có một lời khuyên với thí chủ. Thí chủ đã làm nhiều chuyện quỷ thần còn phẫn nộ thì mau quay đầu lại hướng về cửa Phật mà sám hối, may ra còn chút...

Thường Luân đứng phắt dậy chỉ Lỗ Trình quát lớn:

- Im cái mồm thối của hòa thượng lại!

Những lời của Lỗ Trình không biết khiến Thường Luân giận dữ như thế nào mà gã không kềm chế được phải nghiến răng ken két.

Thường Luân ngồi trở lại. Y rời sát nhãn về phía Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão thần thâu!

Lục Chỉ Thần Thâu ngước lên:

- Có lão phu.

Thường Luân gật đầu:

- Trong ba người, hai người đã không biết trời cao đất rộng, không thấy xa thấy dài mà chỉ ương ngạnh, lão thừa biết họ phải chịu những gì rồi.

Lục Chỉ Thần Thâu gật đầu:

- Lão phu biết... Lão phu biết.

Lão nhìn qua Lỗ Trình và Vũ Văn Tiểu Vĩ:

- Hai người nghe Câu Hồn Bang chủ nói rồi chứ. Lão phu đoán chắc hai người sẽ bị lột da, lóc thịt mới khiến bang chủ hả được giận.

Lời nói của lão thần thâu khiến Thường Luân phải đắc ý gật gù liên tục. Gã nói:

- Lão nói rất đúng. Bản tọa xem chừng lão là người biết thời cuộc.

Lục Chỉ Thần Thâu ngẩng lên nói:

- Lão phu rất biết nhìn xa trông rộng như bang chủ.

Lão khoát tay:

- Lão không có nói giống bang chủ.

Thường Luân trầm giọng:

- Lão nên giữ lời một chút.

- Lão ghi tạc lời nói của bang chủ.

Thường Luân lại gật đầu đắc ý:

- Thế lão có đồng ý phục vụ bản tọa không? Nếu lão đồng ý thì hay bái lễ tôn vinh bản tọa.

Lục Chỉ Thần Thâu tròn mắt. Lão thâu nhìn sang tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Lão huynh tiếc quá không có món khuyển hoang của lão đệ.

Mọi người nghe lão thần thâu nói không khỏi ngỡ ngàng.

Lục Chỉ Thần Thâu ngẩng lên nhìn Thường Luân:

- Khải bẩm bang chủ, lão phu sẵn sàng bái tạ bang chủ, nhưng phải có lễ vật gì đặng thêm long trọng.

Thường Luân đứng lên:

- Lão muốn dùng thứ gì để lễ bái tôn vinh bản tọa?

- Dạ, lão phu vốn thích ăn thịt khuyển hoang, nhưng bây giờ đâu có thời gian để nấu nướng, thôi thì bang chủ cứ sai ai đó mang đại vào đây một con khuyển hoang còn sống là được rồi.

Thường Luân cười khành khạch:

- Lão giễu cợt bản tọa đấy à?

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu:

- Dạ không... lão phu đâu dám giễu cợt bang chủ để bị người hành xử lăng trì như hai tên không biết nhìn xa trông rộng như hai tên này sao.

Thường Luân gật đầu:

- Được rồi, bản tọa chiều ý lão.

Thường Luân ra lệnh, nhưng mãi một lúc sau hai tên thuộc hạ mới đem vào được một con khuyển hoang, bốn chân đều bị trói. Con chó cứ sủa lên ầm ĩ khiến đại sảnh Câu Hồn Bang đang trang nghiêm bất giác náo loạn hẳn lên.

Thường Luân vẫn giữ thái độ bình thản:

- Bản tọa đã chiều ý lão rồi đó.

- Đa tạ bang chủ.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Lão huynh đi trước nhé.

Lão nói xong, quay sang con khuyển hoang, thành khẩn chấp tay nói:

- Cẩu tạp chủng ơi, trước đây lão phu nhờ có thịt của ngươi mà da dẻ hồng hào, tướng mạo phương phi, nên lão phu phải lạy tạ ngươi.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa nói vừa lạy tạ con khuyển hoang bị trói bốn chân.

Lão lạy con khuyển hoang đó xong, quay lại Thường Luân. Lão trịnh trọng dõng dạc nói lớn:

- Lão phu thành khẩn hành lễ bang chủ.

Lão ngẩng cao đầu nói:

- Lễ thứ nhất để ra mắt bởi sau này lão cũng được da dẻ hồng hào.

Lão vừa nói vừa lạy Thường Luân.

Lão lai ngẩng đầu lên nói:

- Lễ thứ hai gọi là cung kính coi bang chủ như... như cẩu hoang đã từng cho lão phu ăn, lão phu uống.

Thường Luân gầm:

- Lão quỷ muốn chết!

Mặc cho Thường Luân gầm the thé, Lục Chỉ Thần Thâu vẫn bình thản hành tiếp lễ thứ ba:

- Thuộc hạ lão thần thâu thuộc về bang chủ chẳng khác nào chó hoang thuộc về chó lớn, bang chủ hãy nhận lão thần thâu vào bầy chó của người.

Thường Luân không còn giữ được bình tâm nữa. Gã từ từ bước xuống những bậc tam cấp. Những bước chân của Thường Luân vang lên những tiếng ầm ầm như của bầy voi đang di chuyển.

Thường Luân bước đến trước mặt Lục Chỉ Thần Thâu.

Lão thần thâu ngẩng lên nhìn Thường Luân cười khảy rồi nói:

- Bang chủ bắt lão chết bằng cách gì. Tự đoạn mạch hay đập đầu chết?

- Ta đang nghĩ.

- Cái gì, làm gì rồi cũng chết mà, cần chi bang chủ phải suy nghĩ để hao tổn nguyên thần.

Thường Luân thở hắt ra một tiếng. Gã giận quá chợt giật chiếc mặt nạ quỷ ra khỏi mặt mình. Chân diện mục của Thường Luân lộ ra. Y không còn có bộ mặt của Ngọc Diện Thư Sinh nữa, mà thay vào đó là một bộ mặt dị dạng, mà bất cứ ai nhìn vào cũng không kềm được tiếng kêu thảng thốt.

Cả tòa Đại Hồng Bảo Điện nhốn nháo cả lên.

Lỗ Trình buột miệng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Ngay cả Vũ Văn Tiểu Vĩ vốn điềm đạm cũng phải ngạc nhiên nói:

- Không thể tin được.

Trong lúc mọi người chưa lấy lại được tinh thần thì Thường Luân vung chảo thộp vào con cẩu hoang.

Con chó chỉ tru lên một tiếng đã bị Thường Luân xé ra làm đôi. Thấy Thường Luân xé cẩu hoang, ai cũng rùng mình.

Thường Luân cầm nửa con cẩu hoang, áp vào mặt Lục Chỉ Thần Thâu:

- Lão phải ăn hết số thịt này. Ăn ngay trước mặt bản tọa. Bản tọa muốn thấy lão ăn thịt cẩu hoang như thế nào.

Thường Luân vừa nói vừa dí tản thịt đỏ, nhầy nhụa vào mặt lão thần thâu.

Lục Chỉ Thần Thâu lắc đầu nguầy nguậy. Lão vừa lắc đầu vừa nói:

- Ậy... ậy... Phải nấu rồi mới ăn được chứ.

- Không. Lão phải ăn.

Thường Luân chộp chảo công vào đỉnh đầu Lục Chỉ Thần Thâu, ấn mặt lão vào tảng thịt cẩu hoang.

Gã vừa ấn vừa nói:

- Lão phải ăn hết, ăn hết.

Thường Luân bật cười điên dại. Tiếng cười của gã khiến không một ai còn giữ được hồn phách. Mọi người bất giác lùi lại một bộ nhìn vào cục trường không chớp mắt.

Lỗ Trình nheo mày:

- A Di Đà Phật.

Lời niệm Phật hiệu còn đọng trên môi lỗ Trình thì bất thình lình từ ngoài cửa tòa Đại Hồng Bảo Điện một nữ nhân vận trang y rách rưới lao vào.

Nữ nhân đó vừa chạy vào vừa tru tréo:

- Thường Luân. Á Tiên đói bụng lắm, đói bụng lắm.

Hà Á Tiên chạy thẳng đến thộp luôn nửa tảng thịt còn lại. Ả há miệng ngoạp ngấu nghiến tảng thịt chó hoang còn sống. Ả ăn luôn cả những mảng lông hôi hám của con chó hoang. Nhìn Á Tiên nhai nhồm nhoàm, tất cả mọi người đều nôn ọe.

Đâu ai có thể hình dung được cảnh ngày hôm nay của một trang mỹ phụ một thời là chủ nhân Lạc Hoa Viên. Đến ngay cả lão Tri Ngộ Năng cũng phải rú lên. Lão đang ọe đến độ rớt luôn chiếc mặt nạ quỷ ra ngoài.

Chiếc mặt nạ bằng kim loại rơi xuống sàn gạch, gây ra âm thanh khô khốc. Chính âm thanh đó ấy được sự chú ý của Á Tiên và Thường Luân.

Thường Luân bỏ tay khỏi đỉnh đầu Lục Chỉ Thần Thâu, nhìn lại Tri Ngộ Năng. Gã lắc đầu:

- Tri đường chủ biết giới quy của Câu Hồn Bang rồi chứ?

Tri Ngộ Năng biến sắc:

- Bang chủ. Thuộc nhân không cố ý.

Thường Luân cười khảy. Y chỉ với tây đã thộp lấy gáy Á Tiên:

- Trước đây mụ là ý chung nhân của ngươi. Ngươi thèm thuồng ả và bây giờ bản tọa cho phép ngươi được hưởng tấm thân của ả đây.

Thường Luân vừa nói vừa quẳng Á Tiên về phía Tri Ngộ Năng. Cái quẳng tay của Thường Luân rất nhẹ nhàng, nhưng thân hình của Á Tiên lao đi như một mũi tên.

Trí Ngộ Năng hoảng hốt vội dựng chưởng đón lấy Á Tiên.

- Bốp...

Đầu Á Tiên vỡ nát, máu và óc bắn ra rưới lên khắp người Tri Ngộ Năng từ đầu đến chân. Đến lúc này thì không ai còn có thể kềm được sự bình tâm của mình nữa.

Tất cả đồng loạt thốt lên:

- Ôi...

Tri Ngộ Năng hồn vía tản mác. Trong đầu lão liền nảy sinh ý niệm đào thoát khỏi chỗ này.

Tri Ngộ Năng vừa nghĩ vừa động thân lạng người toan thoát ra ngoài cửa tổng đàn Câu Hồn Bang. Lão vừa lướt đến ngang ngưỡng cửa thì chạm vào một bức tường đá.

"Chát...".

Tri Ngộ Năng thối lùi trở lại, đến lúc này mới nhận biết được bức tường đá kia chính là Thường Luân. Gã chắp tay sau lưng trong tư thế ung dung tự tại.

Thường Luân nhướn mày nói với Tri Ngộ Năng:

- Lão có thể bỏ đi dễ dàng như vậy được à?

Tri Ngộ Năng lắc đầu:

- Bang chủ. Thuộc hạ không có ý bỏ bang chủ.

Thường Luân nhếch mép, nhún vai, lắc đầu:

- Lão không có ý bỏ ta nhưng ta lại có ý bỏ lão. Lão sẽ được thưởng thức tuyệt công U Linh Tàn Kiếp.

Thường Luân vừa nói vừa phát tác tà công cái thế đó. Một đạo huyết quang đỏ ối từ hai bàn tay của Thường Luân xuất ra chụp thẳng xuống người Tri Ngộ Năng.

Toàn thân Tri Ngộ Năng như nhuộm máu. Lão rú lên lanh lảnh bởi sự đau đớn tột cùng.

"Ầm...".

Thân thể Tri Ngộ Năng giờ chỉ còn là những tảng thịt vụn văng khắp nơi trên Đại Hồng Bảo Điện.

Lục Chỉ Thần Thâu thấy những cái chết khủng bố kia, buột miệng nói với Lỗ Trình và Tiểu Vĩ:

- Chúng ta chắc phải nhận một cái chết như lão họ Tri kia thôi.

Chương 55: Độc Bá Võ Lâm

Lỗ Trình chắp tay niệm Phật hiệu:

L

- A di đà Phật. Lão huynh đừng nặng tâm đến cái chết. Sống hay chết cũng chỉ là một sự thay đổi từ cõi thực sang cõi hư, từ hư sang thực.

Lục Chỉ Thần Thâu càu nhàu:

- Lão huynh biết rồi, nhưng sống vẫn hơn. Ai dà... lão đệ không thấy gã Thường Luân bắt ta phải ăn cả một tảng thịt chó sống à? Nếu không có ả Hà Á Tiên xuất hiện thì thử hỏi lão huynh đây còn sống được hay không?

Lục Chỉ Thần Thâu vừa dứt lời thì bất ngờ một tên Câu Hồn Bang lướt ra. Gã Câu Hồn Bang vừa trụ thân trước mặt lão thần thâu vừa vuột chiếc mặt nạ quỷ. Thần Cái Nhan Tôn quẳng chiếc mặt nạ xuống đất:

- Hôm nay có chết, lão Thần Cái Nhan Tôn này cũng không sợ.

Thần Cái Nhan Tôn vừa nói vừa cách không điểm chỉ giải khai huyệt đạo cho Tiểu Vĩ, Lỗ Trình và lão thần thâu. Giải huyệt đạo cho ba người đó xong, Nhan Tôn đảo mắt nhìn lướt qua một lượt tất cả những người đang có mặt tại tòa đại hồng bảo điện:

- Các vị hảo hớn, lão ăn mày chúa đã nhận ra cái sai, cái đúng rồi, giờ có chết hay Cái Bang có vỡ đàn tan nghé bởi tên ác tặc Thường Luân thì lão ăn mày chúa này cũng không khuất phục, cúi đầu tuân lệnh tên súc sinh mất hết nhân tính, mổ bụng thai phụ lấy Tử Hà Sa để luyện thành U Linh Tàn Kiếp.

Thần Cái Nhan Tôn rít một hơi dưỡng khí thật sâu:

- Lời của lão phu nói từ tấm lòng chân thành nhất, lão phu cũng thông báo quả trời ứng với hành động đê tiện bỉ ổi của Thường Luân đã đến rồi. Hàn Quân Đạt công tử sẽ đến đây.

Mọi người nhốn nháo hẳn lên.

Thường Luân nghe những lời của Thần Cái Nhan Tôn. Ngửa mặt cười sằng sặc.

Tiếng cười của gã như tiếng tru của loài quỉ đói từ diêm phù tái hiện ở trần gian.

Thần Cái Nhan Tôn nói tiếp:

- Tên ác quỉ kia không đáng cho chúng ta phải tôn vinh, phục tùng hắn. Hắn đáng chết lắm. Các vị hảo hán hãy nghe theo lão ăn mày chúa này mà vứt bỏ những chiếc mặt nạ đã từng khiến chúng ta có tội với trời đất.

Lời của Thần Cái Nhan Tôn vừa dứt thì có những tiếng xì xầm vang lên. Lời nói của Thần Cái Nhan Tôn như một giọt nước đổ tràn ly nên liền sau lời nói của lão ăn mày chúa, hai mươi gã Câu Hồn Bang đồng loạt bước ra khỏi hai hàng thuộc hạ của Thường Luân.

Một người gỡ mặt nạ, lột ra diện mục chính là Võ Đang Nhứt Long Ngạc Quân Trường.

Nhứt Long Ngạc Quân Trường định nhãn về phía Thường Luân ôn tồn nói:

- Hành động luyện công U Linh Tàn Kiếp của Thường các hạ quả là khiến chúng ta vừa căm phận vừa oán hận. Nên Ngạc mỗ không thể ở lại Câu Hồn Bang của ngươi nữa.

Ngạc Quân Trường quay lại những người đứng sau lưng mình:

- Chúng ta đi thôi!

Hai mươi người đồng loạt nhắm cửa chính sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang để thoát đi.

Thường Luân nheo mày. Gã cười khảy một tiếng:

- Các người có thể ra đi một cách dễ dàng như vậy sao?

Gã vừa nói vừa gác tay ngang ngực, rồi chém xả ngang một đường vòng cung. Động tác của Thường Luân rất đơn giản, nhưng một ánh chớp đỏ rực hình lưỡi liềm, dài hai trượng xuất hiện, chém xả vào những người đang phi thân bỏ đi.

Cả tòa chính sảnh đại hồng bảo điện nhuốm máu.

Hai mươi chiếc thủ cấp đồng loạt lìa khỏi cổ bởi ánh chớp huyết quang của Thường Luân.

Hai mươi thây người cùng đổ xuống.

Tất cả mọi cao thủ có mặt tại hiện trường đồng loạt thối lui ba bộ vì không còn giữ nổi tịnh tâm trước những cái chết thảm khốc kia.

Thường Luân đảo nhãn, nhìn lại Thần Cái Nhan Tôn:

- Lão đã biết giới qui của Câu hồng bang rồi chứ?

Thường Luân vừa nói vừa lắc vai. Thân pháp của gã như ánh sao băng lướt thẳng đến Thần Cái Nhan Tôn.

Tiểu Vĩ bàng hoàng quát lớn:

- Cẩn trọng!

Tiểu Vĩ vừa quát vừa thi triển Thiên Ma Chỉ, lão thần thâu thì dụng Vô Hình Thủ chộp thẳng vào yết hầu Thường Luân.

Chát... chát...

Năm đạo chỉ thiên ma của Tiểu Vĩ quất thẳng vào vùng thượng đẳng của Thường Luân đồng loạt bị dội ngược lại, còn trảo thủ vô hình của lão thần thâu như thộp vào một khối kim cương biết di động khiến cho lão tê buốt đến tận óc.

Hai người đồng loạt thối lui ba bộ.

Trong khi đó cả thân ảnh của Thường Luân không hề có chút biểu hiện gì là trúng chỉ và chưởng cả, vẫn ào ào lao vào Thần Cái Nhan Tôn.

Thần Cái Nhan Tôn tống ngược ra một thoi quyền đánh vào tâm huyệt của Thường Luân.

- Ầm.

Quyền thủ của Thần Cái Nhan Tôn vỡ vụn, tấn trụ lảo đảo. Nhan Tôn chới với nhưng chưa kịp lấy lại thăng bằng thì thân ảnh của Thường Luân nện trực diện vào Nhan Tôn.

- Ầm.

Thần Cái Nhan Tôn bị nhấc lên khỏi mặt đất, băng đi như một mũi lao và luôn vào cây cột đá.

- Bộp.

Thường Luân chắp tay sau lưng nhìn thi thể Thần Cái Nhan Tôn không còn ra hình người nữa. Nhan Tôn như dính cứng vào cây cột đá, trông chẳng khác nào chiếc bánh ướt bầy nhầy.

Cái chết của Thần Cái Nhan Tôn bắt mọi người rùng mình.

Thường Luân chấp tay từ từ bước ra tòa chính sảnh:

- Còn ai có ý chống lại bản tọa không?

Thường Luân vừa nói vừa đảo nhãn qua một lượt. Thần nhãn của gã đến đâu thì người bị chiếu nhãn cúi đầu đến đó, cho đến khi y định nhãn vào ba người Lỗ Trình, Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu.

Thường Luân mỉm cười nói với Tiểu Vĩ và Lục Chỉ Thần Thâu:

- Hai người đã tặng bản tọa những đạo chỉ và trảo, giờ bản tọa phải chặt từng ngón tay của hai ngươi.

Tiều Vĩ lắc đầu:

- Ngươi lấy cái ác, cái mạnh để độc tới mình thì dù có chặt cả chân Tiểu Vĩ, Tiểu Vĩ cũng không phục.

- Với các ngươi bản tọa không còn gì để nói nữa.

Thường Luân vừa nói vừa dấn đến một bộ, hữu thủ lại gác chéo ngang ngực. Gã toan thi triển tuyệt công tà đạo U Linh Tàn Kiếp để thực hiện lời nói của mình thì một tiếng chuông cất lên ngay ngoài cửa tòa chính sảnh đại hồng bảo điện.

Boong.

Thường Luân quay ngoắt lại.

Đại Bi Thiền Sư tay cầm đại hồng chung, cùng với Võ Thánh Thần Tăng, Thái Cực Chân Nhân đi cùng với Tam Thánh Côn Luân. Tất cả những vị trưởng lão của võ lâm đều định nhãn vào Thường Luân.

Thường Luân thấy những người đó đến ngửa mặt cười khanh khách.

Gã cất tràng cười cuồng nhiệt, gằn giọng nói:

Tốt lắm. Có Thiếu Lâm, Võ Đang và cả Côn Luân, những đại phái trụ cột bắc đẩu trên giang hồ, bản tọa không còn phải hao phí sức lực đến từng phái.

Đại Bi Thiền Sư lần chuỗi hạt:

Tội ác của Thường thí chủ chất cao như núi, khiến không một ai không phẫn nộ. Bần tăng và các vị trưởng lão võ lâm buộc phải xuất sư.

Thường Luân cướp lời Đại Bi Thiền Sư:

- Các người xuống núi để thành toàn đưa Thường Luân bản tọa về cõi chết chứ gì?

- A di đà Phật. Đức Phật từ bi nhưng không thể để ma vương lộng quyền coi mạng người như cỏ rác.

Thường Luân nạt lớn:

- Lão trọc già nói thì hay nhưng không biết có làm được không.

Thường Luân đổi giọng lạnh lùng:

- Các ngươi đến đây khiến bản tọa hứng khởi vô cùng. Bản tọa khỏi nhọc công tìm đến từng người.

Thường Luân dấn đến một bộ.

Sự xuất hiện của những vị đại cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ tới tuyệt công U Linh Tàn Kiếp của Thường Luân cũng không khỏi lo lắng cho những vị cao nhân kia.

Thường Luân nhún vai:

- Nào, các vị trưởng lão hãy cho bản tọa được mở mắt chứng nghiệm bản lĩnh của mình đi!

Võ Thánh thần tăng vốn đã tĩnh tu trong đại điện Thiếu Lâm suốt năm mươi năm, nghe những lời ngông cuồng của Thường Luân mà phải nheo mày.

Võ Thánh thần tăng vuốt chòm râu bạc trắng:

- A di đà Phật. Lão nạp vốn không thích chen vào chuyện thị phi trên giang hồ nhưng với hành động của Thường Luân thí chủ bần tăng không thể nhắm mắt mà tĩnh thiền.

Thường Luân nheo mày, trề môi dè bỉu.

- Đừng nói nữa, cứ cho bản tọa thấy thần công của lão xem bản tọa có phục không.

Nếu như ngày hôm nay, bản tọa không độc tôn thiên hạ, thì không còn cơ hội nào nữa đâu, do đó các vị phải cho bản tọa biết võ công của mình.

Võ Thánh thần tăng thở hắt ra:

- A di đà Phật. Lão nạp sẽ cho thí chủ được tỉnh ngộ - Ta đang chờ đây.

Võ Thánh thần tăng nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Như Lai Thần Chưởng của bần tăng vốn không dùng để sát sinh, nhưng với thí chủ, lão nạp phải đại khai sát giới.

- Cứ cho bản tọa thấy!

Võ thánh thần tăng nghiêm mặt, song thủ dung ngang ngực bổ thẳng về phía Thường Luân một đạo Như Lai Thần Chưởng với tám thành công lực.

Như Lai Thần Chưởng là một thần công chưởng pháp của Thiếu Lâm mà những bậc cao nhân đắc đạo, phải có căn cơ kỳ tuyệt mới có thể lãnh hội, tụ thành.

Đạo chưởng của Võ Thánh thần tăng như có hào quang ngũ sắc nện thẳng vào Thường Luân.

Ầm.

Thường Luân chắp tay sau lưng, hứng trọn chưởng pháp Như Lai Thần Chưởng của Võ Thánh thần tăng. Khi chưởng pháp Như lai chạm vào thân ảnh của Thường Luân thì ngay lập tức toàn thân gã có một màn huyết quang xuất hiện che chắn và đón lấy đạo chưởng Vạn Phật Triều Trung của Võ Thánh.

Cả gian chính sảnh đại hồng bảo điện tưởng như lọt thỏm vào một trận cuồng phong vũ liệt, rung chuyển ầm ầm. Khi sự rung chuyển đó qua đi, Thường Luân vẫn bình nhiên đứng đối mặt với Võ Thánh thần tăng.

Thường Luân nhếch mép:

- Chỉ bao nhiêu đó mà có thể tế độ được cho bản tọa hay sao?

Sự bình nhiên của Thường Luân khiến những vị cao nhân Thiếu Lâm hãi hùng.

Thường Luân dấn lên một bộ:

- Đến lượt bản tọa tế độ cho lão trọc về Tây Phương đây.

Thường Luân vừa nói vừa dựng ngang hữu thủ chém xả tới Võ Thánh thần tăng. Lão đại sư Võ Thánh mặc dù ngạc nhiên bởi thần công hộ thể của Thường Luân nhưng khi đạo huyết quang nhoáng lên cũng kịp dựng chưởng quát lớn:

- Phật pháp vô biên!

Một đạo hào quang ngũ sắc xẹt ra hứng thẳng lấy luồng huyết quang của Thường Luân. Ngỡ đâu khi hai đạo sắc kình đó chạm vào nhau thì cả tòa chính điện đại hồng bảo điện sẽ sụp đổ xuống. Nhưng hoàn toàn khác với ý nghĩ đó của mọi người, mà đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp chém xả qua luồng khí kình ngũ sắc của Võ Thánh thần tăng.

Phập.

Võ Thánh thần tăng thối bộ ba bước, tăng y nhuộm đỏ máu.

Đại Bi Thiền Sư tràng bộ đỡ lấy Võ Thánh thần tăng:

- Thúc thúc.

Võ Thánh thần tăng rùng mình đã tắt thở.

Đại Bi Thiền Sư bối rối hắn lên.

Ngay cả Võ Thánh thần tăng, một vị cao tăng trưởng thượng võ công đã đạt đến cảnh giới lư hỏa thuần thanh thế mà vẫn không giữ được mạng mình sau một lần đối chưởng với Thường Luân khiến không gian đã căng thẳng càng căng thẳng hơn.

Sau cái chết của Võ Thánh thần tăng, Thường Luân càng đắc ý. Y bật lên tràng cười cuồng nhiệt mà ai nghe cũng phải sởn da gà.

Thường Luân chỉ nhóm cao nhân vừa mới đến:

- Còn ai trong các ngươicó đủ bản lĩnh chống lại bản tọa chứ?

Thường Luân nói xong, bật cười khành khạch. Y dấn đến thêm một bộ, khinh khỉnh nói:

- Bản tọa có đáng là võ lâm minh chủ không?

Đại Bi Thiền Sư thở dài một tiếng, tay lần chuỗi hạt nói:

- A di đà Phật. Dù cho thí chủ có thần công quảng đại khiến quỉ thần cũng phải khiếp sợ, nhưng đạo đức và tư cách của thí chủ đâu thể khiến mọi người nể phục được.

Thường Luân nhún vai nạt ngang:

- Ai không phục bản tọa thì chết. Lão trọc có muốn chết không?

- A di đà Phật. Lão nạp không hề nghĩ đến chuyện sống hay chết.

Đại Bi Thiền Sư dời mắt nhìn Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhận ra ánh mắt của Đại Bi Thiền Sư chan chứa tình cảm yêu thương, bất giác xúc động vô cùng. Tiểu hòa thượng liền trổ luôn Di Hình Cước đến bên Đại Bi Thiền Sư:

- Phương trượng!

Đại Bi Thiền Sư nhìn qua Lỗ Trình:

- Lỗ Trình... Phương trượng có một trọng trách giao cho ngươi.

- Xin Phương trượng chỉ giáo!

- Trong khi thúc thúc và những vị cao nhân cản chân Thường bang chủ thì ngươi hãy cùng những ai đã ly khai khỏi Câu Hồn Bang rời ngay khỏi chỗ này.

- Phương Trượng.

- Tiểu tăng hãy vì bá tánh hơn là vì lão nạp.

Đại Bi Thiền Sư nói xong quay lại Thường Luân:

- Thường bang chủ.

- Lão hòa thượng đã suy nghĩ lại và muốn đầu phục bản tọa rồi chứ?

Đại Bi Thiền Sư lần chuỗi hạt:

- Trước khi giao đấu với thí chủ để phân định bản lĩnh kiểm chứng thí chủ có đáng là võ lâm minh chủ hay không, lão nạp muốn nói với những người ở đây một vài lời.

Thường Luân lườm Đại Bi Thiền Sư:

- Được... lão hòa thượng nói đi.

Đại Bi Thiền Sư nhìn về phía quần hào.

- A di đà Phật. Tại sao các vị cứ mãi khư khư khoác chiếc mặt nạ quỷ làm gì. Mặc dù giang hồ chia làm hai đạo hắc bạch, nhưng dù bạch đạo hay hắc đạo cũng đều nghĩ đến chuyện nhân nghĩa mà hành đạo trên giang hồ.

Đại Bi Thiền Sư thở dài một tiếng:

- Giang hồ hôm nay có họa lớn thì mỗi người phải chung sức diệt cái họa đó mới xứng đáng làm người. Bần tăng chỉ nói bấy nhiêu lời đó thôi, các vị hãy suy nghĩ mà cởi bỏ những chiếc mặt nạ đi theo tiểu tăng Lỗ Trình. A di đà Phật.

Thường Luân nghe Đại Bi Thiền Sư nói chỉ trề môi khinh bỉ. Y nhìn lại quần hào:

- Các người đã nghe lão hòa thượng nói rồi chứ gì? Vậy ai theo lão thì cứ theo nhưng bản tọa cảnh báo trước, kẻ nào phản bản tọa thì sẽ chết thảm như những người này.

Thường Luân vừa nói vừa chỉ tay về phía Thái Cực Chân Nhân, Đại Bi Thiền Sư và Côn luân Tam Thánh.

Sau những lời nói của Đại Bi Thiền Sư và Thường Luân, không khí càng căng thẳng hơn.

Keng... keng... keng...

Hơn mười chiếc mặt nạ được quẳng xuống đất. Họ chính là Ma Thần Cát Giã và những cao thủ của Kim Tiền Bang.

Thường Luân cau mày nhìn Ma Thần Cát Giã:

- Lão ma thần muốn chết!

Ma Thần Cát Giã lướt đến đứng nhập vào nhóm Đại Bi Thiền Sư và Lỗ Trình.

- Thật ra lão phu cũng không phục ngươi đâu.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng:

- Các người muốn chết thì bản tọa sẵn sàng cho các ngươi chết cùng một lượt.

Cục trường nhanh chóng kết thành hai nhóm người đứng đối mặt với nhau. Một bên là Câu Hồn Bang, một bên là quần hào đại diện là Đại Bi Thiền Sư và các vị trưởng lão võ lâm.

Nhưng xem ra cục trường thì phần chênh lệch nghiêng hẳn về phía Thường Luân.

Thường Luân gật gù nói:

- Tốt lắm... Hôm nay bản tọa sẽ thanh toán tận gốc những kẻ dám chống lại bản tọa.

Thường Luân quay lại chiếc ngai có thành tựa hình mặt quỉ. Y yên vị xong, định tinh nhãn về phía quần hào.

Gã khoát tay:

Rầm...

Cánh cửa tòa chính sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang đóng sập xuống.

Thường Luân ngửa mặt cười sằng sặc:

- Các ngươi bây giờ như cá nằm trong rọ rồi, muốn sống cũng không được đâu.

Đại Bi Thiền Sư, Côn luân Tam Thánh và Thái Cực Chân Nhân dàn thành hàng ngang đứng trước mặt quần hào.

Thường Luân mỉm cười:

- Các vị muốn đi trước để mở cửa tử thành cho bọn hậu sinh đi sau à? Bản tọa sẽ giúp cho các ngươi.

Thường Luân vừa nói vừa dựng chéo song thủ trước ngực.

Đại Bi Thiền Sư khẩn trương nói:

- Các vị, chúng ta hợp lực!

Thái Cực Chân Nhân ra dấu, đồng thời áp tay lên hai đại huyệt thần khiếu và khiếu hóa của Đại Bi Thiền Sư. Côn luân Tam Thánh cũng nhanh tay áp song thủ vào lưng Thái Cực Chân Nhân. Năm vị đại cao thủ của Võ lâm cùng hợp lực truyền công cho nhau và dồn thẳng sang Đại Bi Thiền Sư.

Vẻ mặt của Đại Bi Thiền Sư căng thẳng tột cùng.

Thường Luân lắc đầu:

- Các người nghĩ hợp lực có thể đối phó lại ta à?

Thường Luân vừa nói vừa giận dữ cởi tấm áo choàng xé vụn thành từng mảnh:

- Ta sẽ xé các ngươi ra như chiếc áo choàng này.

Gã nói xong, hú lên lanh lảnh. Tiếng hú của gã như tiếng sấm động khiến cho cả tòa đại sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang rung chuyển ầm ầm.

Thường Luân quát lớn:

- U Linh Tàn Kiếp!

Toàn thân gã nhanh chóng phủ một lớp huyết quang đỏ rực. Thường Luân gầm lên, đồng thời song thủ quét chéo tới trước.

Hai đạo huyết quang cũng xuất hiện một lượt, tạo thành một gang kéo chém xả đến năm vị chưởng bối võ lâm.

Đại Bi Thiền Sư cũng vận hết toàn bộ nội công hợp lực tống ngược ra hai đạo chưởng kình hào quang giáng long thập bát chưởng.

Ầm...

Cả tòa chính sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang được kiến tạo bằng những khối đá tảng, thế mà những khối đá đó phát ra những tiếng kêu căng cắc để tạo ra những vết nứt nẻ nham nhở.

Quần hào lẫn bọn thuộc hạ Câu Hồn Bang đều bị đẩy lùi đến sát vách đá.

Thường Luân chỉ hơi lắc lư đôi vai trong khi Đại Bi Thiền Sư, Thái Cực Chân Nhân, Côn luân Tam Thánh đều bị đẩy bật về sau năm bộ. Cả năm người không trụ được thân, mà đều ngã xoài dưới đất. Tất cả đều rịn máu trên khóe miệng.

Năm vị đại cao thủ võ lâm hợp sức mà cũng không chịu nổi một chưởng U Linh Tàn Kiếp thì còn ai trong giang hồ có thể đối đầu với Thường Luân.

Lục Chỉ Thần Thâu nhảy đổng lên:

- Thôi rồi... Đâu còn cách gì nữa để giết tên ác ma vô địch này.

Lời lão thần thâu vừa dứt thì một tiếng nổ dữ dội ngay sau lưng quần hào. Cánh cửa tòa chính sảnh Câu Hồn Bang đổ sầm xuống.

Rầm...

Chương 56: Long Hổ Phân Tranh Tà Thắng Chánh

Cánh cửa tòa chính sảnh nặng ngàn cân, kiên cố như một bức tường đá đổ gục xuống khiến quần hào giật mình đồng loạt quay ngoắt lại nhìn.

C

Hàn Quân Đạt vận bạch y đứng sừng sững ngay ngưỡng cửa. Sự xuất hiện của Quân Đạt bắt Thương Luân phải cau mày. Ma Thần Cát Giã thì biến sắc buột miệng nói:

- Chủ nhân tiểu hắc kỳ.

Quân Đạt đảo nhãn nhìn qua một lượt tất cả mọi người có mặt trong tòa chính sảnh Câu Hồn Bang. Ánh mắt chàng lướt đến đâu thì như có một sức mạnh vô hình khiến mọi người phải e dè.

Thường Luân nhếch mép, nhìn Quân Đạt. Gã cười khẩy rồi nói:

- Hàn công tử đem những ngọn tiểu kỳ đoạt mạng đến đầu phục bản tọa?

Quân Đạt nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Các hạ chính là bang chủ của Câu Hồn Bang?

Thường Luân mỉm cười:

- Hàn công tử biết bản tọa rồi đó.

Quân Đạt nhìn Thường Luân không chớp mắt.

Thường Luân nheo mày:

- Hàn công tử sao lại nhìn bản tọa bằng ánh mắt hằn học như vậy?

- Quân Đạt không ngờ khuôn mặt của các hạ lại thay đổi như vậy. Trước đây ở trấn Hàn Đàm, các hạ là một mỹ nam tử cơ mà.

- Bản tọa không cần khuôn mặt đó.

Thường Luân bình nhiên bước đến ba bộ:

- Khuôn mặt của Thường Luân đã được gởi vào quá khứ, hôm nay chỉ có Câu Hồn Bang chủ, chủ ngự minh chủ võ lâm.

Thường Luân liếc qua nhóm quần hào của Đại Bi Thiền Sư. Năm người đối chưởng với gã vẫn còn ngồi dưới đất không đứng dậy được.

Thường Luân chỉ những người đó:

- Ai chống lại bản tọa đều phải chịu hậu quả như những người này.

Quân Đạt nhún vai:

- Các hạ tự cho mình là bang chủ, kẻ đứng trên thiên hạ, sao vẫn có người không phục mà chống lại các hạ? Họ chống lại bang chủ thì phải có nguyên nhân.

Thường Luân sa sầm mặt xuống:

- Ý ngươi muốn gì?

- Ý muốn của Quân Đạt à?

Thường Luân gật đầu:

- Bản tọa rất muốn biết ý của ngươi.

- Câu Hồn Bang làm những chuyện tồi bại mất cả tính người, quỷ thần đều phải phẫn nộ.

Thường Luân cướp lời Quân Đạt:

- Và ngươi đến đây để chống lại bản tọa?

- Không phải là chống mà đến để tẩy rửa giang hồ.

Quân Đạt vừa dứt lời, Thường Luân ngửa mặt cười khanh khách. Gã cho những lời nói của Quân Đạt như là một câu chuyện khôi hài nên càng cười dữ dội hơn.

Thường Luân cắt tràng cười tiếu ngạo tự tin đó, nhìn Quân Đạt gằn giọng nói từng tiếng một:

- Bản tọa thấy ngươi ngông cuồng quá rồi đấy.

- Tại hạ nói là làm.

Thường Luân rít lên bằng giọng căm phẫn:

- Ngươi làm được sao? Hừ, chỉ với những tuyệt kỹ trong thất kỳ đoạt mạng mà ngươi có thể chống lại bản tọa à? Ngươi đúng là gã hồ đồ, lấy trứng chọi đá, châu chấu đá xe.

Thường Luân rít luồng dương khí thật sâu:

- Bản tọa khuyên ngươi hãy mau nhìn lại mà cúi đầu quy thuận bản tọa.

Thường Luân chỉ nhóm quần hào:

- Lời của bản tọa có thể minh chứng bằng những kẻ ngông cuồng tự đại này.

- Bạo lực đâu thể khuất phục được anh hùng.

- Hừ... bản lĩnh của ngươi có thể sánh ngang với những đại cao thủ thuộc hàng trưởng thượng này không chứ?

Thường Luân quay trở lại chiếc ngai có thành tựa hình mặt quỷ. Gã ngồi chễm chệ nhìn xuống Quân Đạt:

- Để thu nạp ngươi, ta không phải bận tâm.

Thường Luân vừa nói vừa nhìn hai gã thuộc hạ Câu Hồn Bang đang đứng gần mình nhất:

- Hai ngươi thay mặt bổn tọa thỉnh giáo võ công của vị khách không mời mà đến này đi.

Hai gã thuộc hạ Câu Hồn Bang ôm quyền xá Thường Luân:

- Tuân lệnh bang chủ.

Cả hai đồng loạt lướt ra, nhưng chưa trụ bộ thì đã bị Quân Đạt vung trảo chộp lấy hai cái mặt nạ quẳng xuống đất rồi. Khinh pháp của chưởng quỷ dị vô cùng, đến độ hai gã Câu Hồn Bang đứng nghệch mặt.

Hai người đó chẳng phải ai khác mà là Song Tà Tử Diện Ngô Phùng và Ngô Can.

Thường Luân đang ngồi mà cũng phải bật đứng dậy sau khi Quân Đạt lột chiếc mặt nạ của Song Tà Tử Diện.

Ngô Phùng và Ngô Can thẹn chín mặt. Nếu như vừa rồi Quân Đạt có ý sát tử họ thì chắc cả hai không giữ được mạng.

Quân Đạt nhìn Song Tà Tử Diện, nghiêm giọng nói:

- Hai vị đã chứng nghiệm được bản lĩnh của tại hạ rồi đó.

Ngô Phùng và Ngô Can nhìn nhau. Cả hai thật là bối rối.

Quân Đạt lắc đầu nói:

- Đã chứng nghiệm võ công của tại hạ sao hai vị còn đứng đó làm gì?

Ngô Phùng và Ngô Can thở hắt ra một tiếng như muốn trút một khối đá nặng trĩu rồi bất thần lắc vai trổ luôn khinh thuật lướt ra ngoài cửa đại sảnh.

Khinh pháp của họ đã nhanh, nhưng cố chạy được đến ngưỡng cửa thì đã bị đạo huyết quang chém xả tới.

Bịch... bịch...

Hai chiếc đầu cùng rơi xuống một lượt nhưng thân thì còn lướt đến ba bộ mới chịu đổ sầm xuống.

Thường Luân nghiến răng ken két. Hắn nhìn Quân Đạt nói:

- Bản lĩnh của các hạ cũng hay đấy. Đến lượt bổn tọa thỉnh giáo võ công của công tử!

- Tại hạ đang chờ.

Thường Luân thả bước xuống.

Hai người đối mặt nhìn nhau. Vẻ mặt của hai người vừa thâm trầm vừa lạnh lùng.

Thường Luân cười khảy nói:

- Nếu như ngươi có thể đỡ được một chưởng U Linh Tàn Kiếp của bản nhân, có thể xưng bá một vùng.

- Tại hạ đang chờ các hạ thi thố tà công Tử Hà Sa.

Quân Đạt nhắc đến ba chữ Tử Hà Sa khiến Thường Luân đỏ mặt. Gã rít lên với giọng phẫn nộ:

- Vô độc bất trượng phu mà. Hãy tiếp thần công cái thế của bổn tọa!

Thường Luân gác chéo hai tay, chém xả ngang một đường vòng cung. Đạo huyết quang lại xuất hiện, lia thẳng đến Quân Đạt như một lưỡi tầm sét.

Đối phương đã dùng đến tuyệt kỹ U Linh Tàn Kiếp, Quân Đạt đâu dám xem thường liền phát tác luôn oai lực của Thiên lôi thần bảo thực hiện Lịnh Tử Ấn Soái.

Năm đạo ngũ quang đồng loạt thoát ra đón thẳng lấy đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp của Thường Luân.

Ầm...

Mọi người có mặt tại hiện trường nghe như vừa rồi có hai ngọn tầm sét chạm thẳng vào nhau để gây ra một chấn động không thể nào tưởng tượng được.

Gạch bốc cháy.

Có người hoảng hốt đến độ nằm rạp xuống đất, hai tay ôm đầu, miệng rú lên những tiếng kêu hoảng sợ.

Thường Luân thối lui ba bộ.

Quân Đạt thối đúng một bộ.

Vẻ mặt Thường Luân biến đổi hẳn. Gã như chẳng còn tin vào mắt mình nữa. Một chưởng U Linh Tàn Kiếp được gã thi triển đến chín thành nội lực thế mà cũng chỉ đẩy đối phương về sau đúng một bộ, ngược lại y phải thối lùi đúng ba bộ, khí huyết nhộn nhạo, quả đây là một chuyện khó tin vô cùng.

Trong khi đó Quân Đạt cũng giật mình. Bởi chàng cảm nhận được oai lực tàn khốc của Thường Luân. Nếu như vừa rồi chàng không có Thiên Lôi Thần Bảo thì có lẽ đã theo với hai gã Song Tà Tử Diện rồi. Mặc dù chiếm được thế thượng phong nhưng Quân Đạt vẫn cảm nhận, chỉ một sơ suất nhỏ thôi thì Thường Luân vẫn có thể lấy mạng mình trong chớp mắt.

Thường Luân nghĩ thầm:

- Có lẽ vừa rồi mình quá chủ quan, nên đối phương mới chiếm được thế thượng phong.

Đại Bi Thiền Sư thấy tình hình đột nhiên thay đổi khi Quân Đạt xuất hiện, liền chắp tay niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Cái thiện lúc nào cũng là lẽ phải. Dù kẻ ác có võ công cái thế thì cũng không thoát được lưới trời.

Lời nói ôn nhu của Đại Bi Thiền Sư như đang kệ kinh. Liền ngay sau lời nói của Đại Bi Thiền Sư, bọn thuộc nhân Câu Hồn Bang không ai nói với ai đều lần lượt gỡ nhưng chiếc mặt nạ quỷ quẳng xuống đất.

Đại Bi Thiền Sư thấy vậy càng phấn khích:

- Thiện tai... thiện tai...

Người còn lại duy nhất đối mặt với quần hào là Thường Luân. Gã nhìn những chiếc mặt nạ mà lòng căm phẫn tột cùng.

Thường Luân gầm lên:

- Hôm nay bản tọa không lấy mạng ngươi thề không đứng trong trời đất.

Gã rít lên bằng giọng cay độc:

- Quân Đạt... hãy chết đi!

Thường Luân vừa quát vừa lao đến, song thủ gác chéo phát tác một đạo huyết quang đỏ rực. Thế công này Thường Luân đã vận dụng đến tất cả nội lực u linh mà gã dã tụ thành.

Cả tòa chính sảnh như nhuộm máu bởi đạo huyết quang U Linh Tàn Kiếp.

Quân Đạt không lẩn tránh thế công của đối phương, mà dựng thiên lôi thần bảo.

Chàng hét lớn:

- Ấn Soái tử lịnh!

Cả tòa chính sảnh như dậy lên những đạo tầm sét kinh thiên động địa. Trong màng lưới tầm sét đó, những tiếng nổ ầm ầm dậy lên chẳng khác nào trời đất nổi cơn phẫn nộ.

Năm tiếng sấm cùng nổi lên một lượt Ầm... ầm... ầm... ầm... ầm...

Sau năm tiếng sấm động đó, tất cả chợt im lặng. Mọi người như những pho tượng bất động nhìn vào cục trường.

Thường Luân đã bị đẩy bật về sau năm bộ, thần sắc nhợt nhạt, ngay trên khóe miệng rỉ một vệt máu bầm. Bên đây Quân Đạt cũng biến sắc, nhưng thần nhãn của chàng vẫn tinh anh điểm vào mặt Thường Luân.

Thường Luân rùng mình, toàn thân gã phát những tiếng kêu căng cắc, nghe mà ngỡ như y đang vỡ vụn ra.

Quân Đạt bặm môi, dấn lên hai bộ. Thiên Lôi Thần Bảo gác chéo ngang ngực. Chàng lạnh lùng nói:

- Thời khắc mà các hạ phải nhận đã đến rồi.

Bộ mặt quái nhân của Thường Luân chảy xệ xuống. Gã bất chợt cất lên tràng cười cuồng loạn.

Thường Luân cất tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói:

- Thường mỗ có thể chết được sao. Hôm nay Thường mỗ không là minh chủ võ lâm thì ngày mai ta có thể sẽ là minh chủ võ lâm. Cái ngày đó không xa đâu.

Gã vừa dứt lời liền rũ hai ống tay áo giậm giày trổ khinh công lướt ra ngoài cửa tòa chính sảnh.

Ma Thần Cát Giã như đoán được ý định đào thoát của Thường Luân, nhanh như cắt lướt ra chặn đường gã. Ma Thần Cát Giã vừa trụ bộ vân công tống thẳng đạo Chỉ Điện Di Sơn.

Rét.

Chát...

Thường Luân hứng luôn đạo chỉ của Ma Thần Cát Giã vào bả vai trái.

Cạch.

Hoàng y của gã bốc cháy nhưng y không hề hấn gì, có chăng chỉ có mỗi một cái lắc vai.

Thường Luân giận đến tái mặt.

Gã rít lên:

- Lão muốn chết!

Thường Luân vừa nói vừa lao thẳng vào Ma Thần Cát Giã.

Ầm.

Ma Thần Cát Giã bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất sau cái và thẳng vào thân pháp của Thường Luân. Ma Thần Cát Giã rơi xuống đất, thân thể bét nhừ, hồn lìa khỏi xác.

Nhưng chỉ khoảng tích tắc đó thôi, Quân Đạt đã trổ Di Hình Cước chặn ngang trước cửa tòa chính sảnh.

- Thường các hạ đâu thể bỏ đi được.

Thường Luân nạt ngang:

- Bổn tòa muốn đi là đi. Thường mỗ có ngày sẽ đến tìm ngươi.

- Thường các hạ không còn cơ hội đó đâu.

Quân Đạt vừa nói vừa toan thi triển thiên lôi thần bảo thì bất ngờ Thường Luân lạng bộ, lướt về bên phải của chàng.

Quân Đạt đâu thể cho đối phương thoát chạy dễ dàng như vậy, liền trổ thần hành quỉ cước toan chặn bước chân tháo chạy của Thường Luân. Bất ngờ Thường Luân vừa lướt đến lại thi triển một thế Hoài Long Quá Bộ băng trở lại vào trong tòa chính sảnh.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì Thường Luân đã lẩn ra sau một bức rèm.

Đại Bi Thiền Sư niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật.

Quân Đạt từ ngoài phi thân vào.

Đại Bi Thiền Sư nói với chàng:

- Tráng sĩ cẩn thận. Thường Luân có thể nấp sau tấm rèm chờ cơ hội ám hại tráng sĩ.

- Đại sư đừng lo.

Quân Đạt vừa nói vừa vận hóa thần công hộ thể rồi dấn bước đến tấm rèm. Chàng vén rèm, sau tấm rèm có một cánh cửa hậu.

Quân Đạt cau mày, chàng nói lớn:

- Thường bang chủ sao lại bỏ chạy nhút nhát như vậy?

Quân Đạt bước qua tấm rèm. Mặc dù không thấy bóng dáng Thường Luân nhưng Quân Đạt vẫn cảm thấy tử khí ở đâu đó trong từng ngóc ngách tỏa ra bao trùm lấy mình.

Quân Đạt không tránh khỏi sự căng thẳng tột cùng. Đối mặt với Thường Luân trong thế quang minh chính đại thì Thường Luân dù có tà công U Linh Tàn Kiếp vẫn không thể là đối thủ của thiên lôi thần bảo, nhưng trong tình thế này thì hoàn toàn ngược lại.

Thường Luân ở trong bóng tối, còn chàng thì ở ngoài sáng. Gã chỉ cần hại chết Quân Đạt thôi thì vẫn có thể đảo ngược được tình thế. Ý đồ của gã thật nham hiểm và biểu lộ ra ngoài bằng hành động nên Quân Đạt làm sao không lo lắng được.

Quân Đạt bước đến một cánh cửa hình vòm cung. Quân Đạt còn đang đắn đo thì nghe có những âm thanh xé gió rào rào hướng vào chàng.

Lỗ Trình đi ngay sau lưng Quân Đạt quát lớn:

- Đoạt hồn châm.

Lời cảnh báo của Lỗ Trình cùng lúc màn kim châm đoạt hồn phủ chụp xuống Quân Đạt.

Nhưng tất cả những mũi châm tẩm độc đen kịt đó đều lã chã rơi xuống đất bởi thần công hộ thể của chàng.

Lục Chỉ Thần Thâu từ phía sau bước đến bên Quân Đạt:

- Hàn công tử... chắc chắn trong này có cơ quan gài cạm bẫy. Chúng ta trở ra thôi.

Quân Đạt lưỡng lự:

- Lão tiền bối, làm sao chúng ta ra được. Hôm nay không bắt Thường Luân đền tội thì ngày mai sẽ còn có bao nhiêu tai họa nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu thở dài:

- Nhưng... lão phu sợ chúng ta sẽ rơi vào cạm bẫy của tên ác ma đó. Nếu như Hàn công tử có mệnh hệ nào thì quả là khó xử lắm.

Lục Chỉ Thần Thâu gãi đầu:

- Giết rắn đâu phải một ngày một buổi. Hiện tại Thường Luân cũng đã bị nội thương, trong thời gian ngắn y chưa tác oai tác quái được, thì chúng ta còn nhiều cơ hội bắt gã đền tội mà.

Lỗ Trình bước đến bên Quân Đạt:

- Lão huynh nói rất đúng. Hôm nay xem như giang hồ cũng đã được đại phúc rồi. Nếu không có Hàn thí chủ thì sự thể còn bất lợi đến đâu nữa.

Lục Chỉ Thần Thâu nói:

- Giang hồ mênh mông thật, nhưng làm ác như Thường Luân thì làm sao thoát được lưới trời chú. Dù hắn có tà công U Linh Tàn Kiếp nhưng nhất định phải đền tội thôi.

- Thôi được, tại hạ nghe theo các vị.

Quân Đạt, Lỗ Trình và Lục Chỉ Thần Thâu quay trở ra. Đại Bi Thiền Sư, Thái Cực chân nhân và cả Côn luân tam thánh chờ chàng ngay bên ngoài đại sảnh.

Quân Đạt bước đến ôm quyền xá Đại Bi Thiền Sư:

- Vãn bối vô dụng đã để bang chủ Câu Hồn Bang đào thoát.

- A di đà Phật. Hàn thí chủ đừng bận tâm. Quả phúc của võ lâm hôm nay như vậy cũng quá lớn rồi. Nếu không có thí chủ thì hậu quả không biết sẽ như thế nào nữa.

Lão thâu nhi nhìn trộm Quân Đạt:

- Hàn công tử. Trước đây lão Thần Thâu có lỗi với công tử, giờ áy náy lắm.

- Lão tiền bối đừng bận tâm. Tại hạ không để tâm đến những chuyện trong quá khứ đâu.

Mọi người thoáng chốc đều hiểu nhau nhiều hơn, và xem ra ai cũng hoan hỉ vô cùng.

Lục Chỉ Thần Thâu nhìn sang tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

- Lão đệ... Hôm nay thật là đại phúc, lão đệ có thể thết đãi lão huynh chứ?

Lời của lão Thần Thâu còn đọng trên miệng thì ngoài cửa đại sảnh vang lên tràng cười của Thường Luân. Gã vừa cười vừa nói:

- Các ngươi sao vội hoan hỉ như vậy chứ.

Thường Luân vừa nói vừa kéo ghịt Ngọc Lan đến trước mặt mình:

- Hàn Quân Đạt, ngươi nhận ra người này chứ?

Thấy Ngọc Lan, Quân Đạt bối rối vô cùng. Chàng gắt giọng nạt lớn:

- Thường Luân, không được hại Ngọc Lan tiểu thư!

Thường Luân nhếch mép. Y tàn nhẫn ghịt tóc Ngọc Lan:

- Nếu như ngươi đừng xuất đầu lộ diện thì Ngọc Lan đâu đến nỗi khổ sở như thế này.

Quân Đạt dấn đến hai bộ, cánh tay thiên lôi thần bảo được chàng gác chéo.

Thường Luân trợn mắt:

- Quân Đạt, ngươi muốn ta bóp nát đầu Ngọc Lan tiểu thư à?

Quân Đạt thở gấp rồi từ từ hạ cánh tay thiên lôi thần bảo xuống:

- Thường Luân, ngươi muốn gì?

Thường Luân hừ nhạt một tiếng:

- Ta đã đạp một chân lên đầu thiên hạ nhưng tại ngươi mà bao nhiêu tâm huyết của Thường mỗ chẳng khác nào bèo dạt mây trôi. Ta hận ngươi lắm Quân Đạt à.

- Đúng. Ngươi hận ta nhưng không thù oán gì với Ngọc Lan. Kẻ trượng phu hảo hán thì hãy tự mình xử trí, đừng kéo thục nữ vào cuộc tranh chấp này.

Thường Luân lắc đầu:

- Lúc này Thường mỗ không có hứng để thi tài với ngươi. Nhưng ta có một đề nghị.

Quân Đạt gằn giọng hỏi Thường Luân:

- Đề nghị gì, ngươi nói đi!

- Thương mỗ sẽ nâng niu cái mạng của Ngọc Lan tiểu thư, nhưng ngược lại ngươi hãy tặng Thường mỗ cánh tay phải của ngươi.

Đại Bi Thiền Sư chấp tay, miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật. Thí chủ đòi hỏi điều kiện đó làm sao Hàn công tử có thể chấp nhận được?

Thường Luân nhìn Đại Bi Thiền Sư:

- Thường mỗ chưa tính đến lão trọc đâu. Sau này bản tọa mới tính sổ với Thiếu lâm.

Y quay lai Quân Đạt:

- Quân Đạt. Mạng người rất quý, huống chi Ngọc Lan tiểu thư đã từng có ơn với ngươi...

Chẳng lẽ ngươi thấy người ơn của mình chết mà nhắm mắt làm ngơ sao?

Thường Luân cười khảy nói:

- Bản tọa cho ngươi ba ngày để suy nghĩ cân nhắc giữa cái nghĩa và cánh tay thiên lôi thần bảo. Sau ba ngày ngươi cứ đến Phong Ma Sơn. Ngọc Lan tiểu thư hy vọng vào ngươi đó, và nghe đâu nàng cũng rất nặng tình với ngươi nữa.

Thường Luân ngửa mặt cười rồi cắp Ngọc Lan lướt luôn ra ngoài.

Quân Đạt thất thần nhìn theo hướng Thường Luân. Quân Đạt buột miệng nói:

- Ngọc Lan!

Chương 57: Tâm Sự Của Thường Luân

Thường Luân đứng trước mười bảy chiếc bài vị. Gã có vẻ trầm tư mặc tưởng, đôi thần nhãn chìm vào một cõi xa xăm nào đó. Ngọc Lan đứng sau lưng Thường Luân. Nàng không khỏi ngạc nhiên trước vẻ bi lụy của con người này.

T

Ngọc Lan nhìn qua vai Thường Luân đọc những dòng chữ thảo trên mười bảy chiếc bài vị.

Thường Luân cảm nhận được hơi thở của nàng, liền quay mặt lại nhìn Ngọc Lan. Trên khuôn mặt quái gở của gã, Ngọc Lan vẫn nhận ra những nét bi ai của kẻ đang hoài nhớ.

Ngọc Lan ôn tồn hỏi:

- Những chiếc bài vị kia của ai vậy?

- Nàng hỏi để làm gì?

- Ngọc Lan chỉ tò mò thôi.

Thường Luân nhếch mép:

- Nàng tò mò hay muốn biết Thường Luân mỗ đang suy nghĩ gì?

- Đúng, Ngọc Lan đang muốn biết suy nghĩ của công tử.

- Ta đoán được ý của nàng.

Y nhìn lại những chiếc bài vị trên bàn thờ. Những chiếc bài vị do chính tay Thường Luân chăm sóc hàng ngày, sạch đến độ lên nước bóng lưỡng.

Y nhìn mười bảy chiếc bài vị, cất tiếng thật từ tốn khác hẳn với hôm nào ở Tiên Cung đại sảnh tổng đàn Câu Hồn Bang:

- Đó là tất cả những người thân của Thường mỗ. Mười bảy mạng người chỉ còn lại những tấm bài vị vô tri, vô giác. Những tấm bài vị đè nặng trong lòng ta.

Nghe Thường Luân nói, Ngọc Lan càng thắc mắc hơn:

- Nghĩa là sao?

Thường Luân quay lại nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Nghĩa là sao ư? Nghĩa là mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cục đều bị chết không toàn thây. Tất cả đều vong mạng bởi sự phán quyết của những đại chưởng môn các đại phái trong giang hồ mà lẽ ra họ không phải nhận cái chết đó.

Ngọc Lan nheo mày:

- Thường công tử nói khiến Ngọc Lan càng thắc mắc hơn.

Thường Luân đăm chiêu thở dài một tiếng:

- Khi Thường mỗ lên mười, cái tuổi ngây dại chưa biết gì thì tai họa ập xuống gia quyến của Thường mỗ. Nên Thường mỗ luôn tự hỏi tại sao người ta lại nỡ kết tội mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cục trong khi đáng ra chỉ một người có tội thôi.

Thường Luân nhìn Ngọc Lan:

- Vì cái danh minh chủ võ lâm mà cha ta không ngần ngại thâu tóm tất cả những tín vật của bảy đại môn phái để bắt họ phải tôn người lên làm minh chủ. Việc làm của cha ta do ảo tưởng mà làm chứ Uy Viễn tiêu cục đâu có ý thôn tính bảy đại môn phái. Thế mà khi hành xử Uy Viễn tiêu cục, những cao nhân trượng nghĩa tự cho mình cái quyền phán quyết thanh toàn Uy Viễn tiêu cục không chừa một cọng cỏ.

Ngọc Lan nheo mày:

- Tại sao công tử còn sống?

- Ta là một ngoại lệ, bởi vì mười bảy nhân mạng tiêu cục Uy Viễn đều không nhận ta là người của tiêu cục.

Thường Luân bặm môi, ánh mắt thất thần hồi tưởng về quá khứ:

- Cha chết, mẹ chết, các vị thúc thúc chết. Tất cả Uy Viễn tiêu cục đều chết nhưng ta không được quyền khóc khi mới lên mười. Và cũng chẳng được để tang. Ta chỉ được quyền nhớ cái ngày đó, máu của những người thân nhuộm đỏ vuông cỏ xanh trước tổng đàn để tự nhủ thầm:

một ngày nào đó, chính Thường Luân sẽ làm minh chủ võ lâm để lật ngược huyết án này.

Thường Luân thở dài một tiếng - Mười tuổi Thường mỗ xuôi ngược trên giang hồ, cho đến lúc được Phong Tình Cổ Thi nhận làm đại đồ đệ. Lòng ta mừng như mở hội, nhưng cuối cùng lại nhận ra lão ma kia chỉ đối xử với Thường mỗ như một tên nô bộc, mặc dù lão là một trong bảy vị chủ nhân của Thất Kỳ Đoạt Mạng.

Ngọc Lan thở dài ảo não:

- Chính vì những điều đó mà Thường công tử hận tất cả mọi người?

Thường Luân nheo mày nhìn nàng:

- Tiểu thư có giận không, nếu như thiên hạ hành xử thân phụ của tiểu thư Gian Thiên kỳ hiệp, bởi vì mọi người biết được Gian Thiên luyện U Linh tàn kiếp?

Ngọc Lan nghiêm mặt nhìn Thường Luân:

- Thường Luân công tử gián tiếp giết thân phụ của Ngọc Lan?

Thường Luân lắc đầu:

- Nàng lầm rồi.

- Ngọc Lan lầm là sao?

Thường Luân lấy từ thắt lưng ra miếng ngọc bội. Y chìa tấm ngọc bội đến trước mặt Ngọc Lan:

- Tiểu thư nhận ra miếng ngọc bội này chứ?

Ngọc Lan nhìn chằm chằm miếng ngọc bội trên tay Thường Luân.

- Ở đâu Thường các hạ có miếng ngọc bội này?

- Còn ở đâu nữa. Thường mỗ có được miếng ngọc bội này là do chính Gian Thiên kỳ hiệp lão tiền bối trao tặng. Nếu như người không tặng cho Thường mỗ với nhã ý nhận Thường Luân làm hiền tế thì sao trao cho ta miếng ngọc bội này?

Ngọc Lan lùi lại một bước:

- Ngọc Lan không tin.

- Tiểu thư không tin cũng được, và tiểu thư có tin cũng không liên quan đến ta. Nhưng tiểu thư tự hỏi lại mình xem, những lời của ta có đúng không, và miếng ngọc bội đủ để chứng minh lời nói của Thường Luân.

- Chắc chắn Thường công tử đã có mưu mô với thân phụ nên mới có được miếng ngọc bội gia truyền của mẫu thân.

- Thường mỗ mưu mô ư? Vậy là sao? Thường Luân biết, kẻ có miếng ngọc bội này xem như đã được Gian Thiên kỳ hiệp chọn mặt gởi vàng.

Ngọc Lan cúi mặt nhìn xuống.

Thường Luân đặt tay lên vai nàng.

Ngọc Lan giật mình, vội lắc vai nép sang một bên tránh bàn tay của Thường Luân - Công tử muốn gì?

Thường Luân thở dài nhìn nàng:

- Ta biết trong ánh mắt và tâm tư của nàng, Thường Luân là kẻ đã mất hết nhân tính.

Nhưng sao nàng không hỏi lại mình xem, tại sao ta luyện U linh tàn kiếp, bởi lên mười Thường Luân đã thấy máu chảy đầu rơi, đã bị người trong giang hồ quẳng vào chốn tận cùng địa ngục.

Thường Luân lại nhìn về phía những tấm bài vị:

- Những oan hồn linh thiêng kia đang hối thúc ta phải trả thù nên ta mới mất cả nhân tính.

- Bây giờ Thường công tử còn có thể quay đầu lại được. Ngọc Lan sẽ nói với mọi người bỏ qua tất cả mọi chuyện. Giang hồ sẽ lại qua đại kiếp này.

Thường Luân quay ngoắt lại nhìn thẳng vào mắt Ngọc Lan. Gã phủi tay, nạt lớn:

- Không. Ta làm sao bỏ qua được. Nếu không có Hàn Quân Đạt thì Thường Luân đã thực hiện được sứ mạng trọng trách của mình rồi. Nhưng dù ta chưa thực hiện tròn sứ mạng đó, nhưng một chân của Thường mỗ cũng đã đặt lên đầu mọi người.

Y dấn đến một bộ.

Ngọc Lan lùi một bộ.

- Công tử tính làm gì Ngọc Lan?

Thường Luân cười mỉm rồi từ tốn nói:

- Ta biết nàng chẳng bao giờ có tình với ta, ép buộc thì cũng bằng thừa mà thôi, mặc dù Thường mỗ có miếng ngọc bội.

Thường Luân đổi giọng thật ôn nhu:

- Ngọc Lan tiểu thư có muốn nhận lại miếng ngọc bội của nàng không?

- Tất nhiên rồi. Nếu công tử có nhã ý thì Ngọc Lan xin nhận lại miếng ngọc bội mà thân phụ đã giao cho công tử.

- Ta đâu muốn giữ nó làm gì.

Ngọc Lan chìa tay đến trước mặt Thường Luân:

- Vậy công tử hãy giao cho Ngọc Lan.

- Ta se giao cho nàng một cách trịnh trọng. Ngược lại ta cũng xin nàng một điều.

Ngọc Lan cau mày:

- Công tử muốn đổi chác?

Thường Luân gật đầu:

- Đúng. Thường mỗ muốn trao đổi.

- Ngọc Lan đâu có gì để công tử trao đổi.

- Nàng có đấy. Vũ Văn Tiểu Vĩ yêu nàng, và cả Hàn Quân Đạt cũng có quan hệ mật thiết với nàng.

Ngọc Lan lắc đầu.

Thường Luân cau mày:

- Nàng đừng dấu Thường mỗ. Thường mỗ đã nhận ra những điều đó khi còn ở tổng đàn đại diện Tiên Cung.

Y thở dài bâng quơ nói:

- Ai không có chữ tình. Nếu như nàng và Tiểu Vĩ thành đôi lứa, như cặp uyên ương rời bỏ cát bụi giang hồ thì trọn vẹn biết mấy.

- Ý công tử muốn nói gì?

- Ta đang tơ tưởng đến hạnh phúc của nàng và Tiểu Vĩ. Bản thân Thường Luân này rất muốn điều đó xảy ra.

Ngọc Lan cười khảy rồi lắc đầu nói:

- Ngọc Lan đang ở trong tay Thường công tử, sống chết không biết lúc nào thì làm sao có đôi uyên ương trên cõi đời này. Ngọc Lan đa tạ công tử đã có lòng nghĩ đến Ngọc Lan.

- Nàng sẽ toại nguyện với chữ tình của mình, chỉ cần nàng dâng tặng cho Thường mỗ cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Quân Đạt. Đúng, Thường Luân chỉ cần cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo thì sẽ giao nàng cho Tiểu Vĩ và trịnh trọng gởi lại nàng miếng ngọc bội giao kết đính ước giữa ta và Gian Thiên tiền bối. Thường Luân sẽ tiễn Tiểu Vĩ và nàng đến một nơi thanh tịnh, tuyệt nhất trên giang hồ, cầu chúc cho hai người bách niên giai lão.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Điều đó chỉ có trong mơ mà thôi.

- Sao lại trong mơ. Nàng không thể giúp ta được sao?

Ngọc Lan lắc đầu:

- Không. Bởi Ngọc Lan giúp Thường Luân có cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn công tử thì giang hồ này sẽ ngập máu và xương khô.

Nàng nghiêm mặt nhìn thẳng vào mặt Thường Luân:

- Ngọc Lan thấy được khát vọng trong ánh mắt của công tử. Chỉ cần Quân Đạt không còn cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo thì trong giang hồ đâu còn ai cản bước được Thường Luân.

- Nàng nói rất đúng. Thế nàng có giúp ta không?

- Không. Không bao giờ!

- Nàng không nghĩ đến miếng ngọc bội này à?

- Cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Quân Đạt còn quí hơn miếng ngọc bội này.

- Thế nàng không nghĩ đến chữ tình với Vũ Văn công tử à?

- Ngọc Lan chưa hề nói mình có tình với Vũ Văn đại ca.

Thường Luân cau có hẳn lên. Gã gắt gỏng hỏi Ngọc Lan:

- Nàng không nghĩ đến bản thân mình?

- Chỉ một mình Ngọc Lan sống thôi thì sống để làm gì?

Ngọc Lan đổi giọng ôn tồn:

- Thường công tử... oan oan tương báo biết bao giờ mới giải được? Người hãy nghe lời Ngọc Lan mà buông cây đao đồ tể nhất định mọi chuyện của quá khứ đều sẽ qua.

Thường Luân nạt lớn:

- Im ngay!

Gã chỉ vào mặt nàng:

- Nàng im đi, ta không muốn nghe những lời đó đâu.

- Công tử hãy nghĩ lại đi.

Thường Luân hừ nhạt một tiếng:

- Những lời nói của nàng hay lắm, nhưng sự kiên định của Thường mỗ cũng không nhỏ đâu.

Ngọc Lan bặm môi.

Thường Luân rít một luồng dương khí căng phồng lồng ngực:

- Ngọc Lan... Dù nàng không muốn giúp cho bản tọa có được cánh tay Thiên Lôi Thần Bửu của Hàn Quân Đạt, nhưng bản tọa vẫn có cách đoạt cánh tay đó cho mình.

- Thường công tử sẽ dùng cách chi để bắt Hàn công tử chặt tay dâng cho người?

- Quân Đạt không từng chịu ơn của Ngọc Lan tiểu thư à?

Ngọc Lan biến sắc:

- Ngươi... ngươi...

- Bản tọa sẽ dùng tiểu thư mà đổi lấy cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn Quân Đạt.

Lời còn đọng trên hai cánh môi của Thường Luân thì Ngọc Lan quyết định kết liễu cuộc sống của mình để không bị Thường Luân lợi dụng nàng.

Ý niệm đó thoáng qua rất nhanh trong đầu nàng, liền lập tức lao thẳng vào vách đá.

Thường Luân như đọc được ý niệm của nàng, và Ngọc Lan dù có muốn tự quyên sinh cũng không được, bởi cản nàng là một đại cao thủ đã luyện được U Linh Tàn Kiếp.

Thường Luân chỉ một lần lắc vai, vơ tay đã thộp được Ngọc Lan. Gã nhanh chóng điểm vào ba đại huyệt trên người nàng.

Nàng ngã khụy xuống trong vòng tay của Thường Luân.

Thường Luân mỉm cười, nhìn vào Ngọc Lan nói:

- Ai lại chẳng muốn sống, cớ sao tiểu thư lại muốn hủy mạng sống của mình?

Gã lắc đầu ôn nhu nói:

- Hàn Quân Đạt có chặt tay và chết bởi Thường Luân. Hay Vũ Văn Tiểu Vĩ có phải vào cõi chết thì nàng vẫn còn có Thường Luân kia mà.

Ngọc Lan cắn răng vào môi dưới đến rướm máu. Trước mắt nàng là hình ảnh một quái nhân dị dung chẳng còn nhân tính, hay đúng hơn Thường Luân đang biến thành quỉ trong mắt Ngọc Lan.

Nàng nấc nghẹn một tiếng.

Thường Luân cười nửa miệng, rồi nói:

- Nàng hận ta lắm phải không? Lúc này nàng đang hận Thường Luân, nhưng khi ta trở thành minh chủ võ lâm thì nàng đâu còn hận nữa. Nữ nhân đôi khi cũng yếu mềm.

Thường Luân bế nàng lên.

Ngọc Lan nghẹn lời, nàng muốn nói nhưng không nói được, bởi đã bị Thường Luân điểm vào huyệt. Nàng tự nhủ:

- Gã đưa mình đi đâu đây? Nếu như gã làm nhục mình thì thà chết cho rồi.

Thường Luân bế Ngọc Lan rời gian thạch phòng trong Phong Ma Sơn.

Gió thổi rào rào, Thường Luân bế Ngọc Lan đến một bãi bằng trên đỉnh Phong Ma Sơn.

Y trang hai người giũ phần phật bởi những cơn gió trên đỉnh ngọn Phong Ma.

Thường Luân đứng giữa bãi bằng đó. Y cay đắng nói:

- Nơi đây, nếu Thường Luân không trở thành minh chủ thì sẽ là nơi chôn ta và nàng.

Gã đặt Ngọc Lan xuống một tảng đá, rồi trịnh trọng lấy miếng ngọc bội đeo vào cổ nàng.

Thường Luân lùi lại một bộ ngắm Ngọc Lan:

- Nàng đẹp lắm, nhưng rất tiếc, với nàng Thường Luân cũng chỉ là cái bóng đơn lẻ đứng phía sau mà thôi.

Y thở dài, nhìn trời bằng ánh mắt u hoài. Thường Luân chợt giận dữ gầm lớn:

- Ông trời có biết cho Thường Luân không? Ông trời có biết cho ta không? Tại sao... tại sao ta mãi là kẻ đơn lẻ, cô độc.

Gã bật lên tràng cười khành khạch như muốn trút tất cả những oán hận, cay đắng vào tiếng cười cay độc để vơi đi phần nào sự trĩu nặng của một quá khứ nhuộm đen tâm hồn gã.

Chương 58: Tại Đỉnh Phong Ma Tận Tình Tận Nghĩa

Quần hào đã tề tụ tại đỉnh Phong Ma Sơn, tất cả đều khoác một vẻ mặt trang trọng cực độ. Ngày hôm nay là ngày hẹn giữa Quân Đạt và Thường Luân, thời khắc quyết định sự tồn vong của võ lâm. Nếu như Thường Luân có được cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Quân Đạt thì trong giang hồ đâu còn ai đủ bản lĩnh để ngăn Thường Luân chiếm ngự ngai vị minh chủ võ lâm, điều đó đồng nghĩa với sự tuyệt diệt của bảy đại môn phái.

Q

Đối mặt với quần hào là Thường Luân cùng với Ngọc Lan. Gã khoác vẻ mặt lạnh lùng mà bất cứ ai nhìn thẳng vào đôi thần nhãn đều cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc theo cột sống.

Đại Bi thiền sư tay lần chuỗi hạt, hướng mắt nhìn Thường Luân nói:

- A Di Đà Phật. Bần tăng có mấy lời muốn nói với thí chủ.

Thường Luân buông một câu lạnh nhạt:

- Lão nói đi!

- A Di Đà Phật. Sao thí chủ không xét lại với mình, sao thí chủ không bỏ ý niệm độc bá võ lâm mà quay về với chính đạo.

Thường Luân bật cười khanh khách. Tiếng cười của gã như những lời oán trách tràn ngập sự căm phẫn.

Đại Bi thiền sư lắc đầu:

- A Di Đà Phật.

Thường Luân cắt tràng cười đó nhìn Đại Bi thiền sư, lạnh lùng nói:

- Lão hòa thượng còn nhớ thời gian trước đây có một đứa bé đến Thiếu Lâm thụ giáo võ công phật gia và các người đã xua đuổi nó đi. Thế sao lúc đó các người không rộng cửa chính khí mà đón đứa bé còn lại duy nhất của Uy Viễn tiêu cục?

Đại Bi thiền sư thoáng sững sờ:

- Thường thí chủ chính là đứa bé đó sao?

- Bây giờ đại sư mới nhận ra bản tọa chính là đứa bé bị đuổi ra khỏi cửa phật môn à?

Nhận ra thì đã quá muộn rồi.

- A Di Đà Phật. Thí chủ đừng nghĩ Thiếu Lâm không rộng cửa mà chẳng qua...

Đại Bi thiền sư lưỡng lự.

Thường Luân cướp lời lão đại sư:

- Chẳng qua Thiếu Lâm sợ đứa bé lên mười kia là hậu họa sau này phải không?

- A Di Đà Phật. Thường thí chủ đừng hiểu lầm Thiếu Lâm. Lúc bấy giờ lão nạp không có mặt ở chùa.

Thường Luân buông ra một câu dè bỉu:

- Khéo nói!

Đại Bi thiền sư thở dài.

Thường Luân đằng hắng để gây sự chú ý của quần hào, gã trầm giọng cau có nói:

- Đáng ra chẳng có ngày hôm nay nếu ngày xưa các vị chưởng môn mở cho Uy Viễn tiêu cục một sinh lộ. Thường Luân luôn tự hỏi sao các người lại có thể tự cho mình cái quyền đoạt mạng mười bảy người của tiêu cục Uy Viễn.

Thái Cực Chân Nhân cúi đầu.

Thường Luân nhếch mép dè bỉu:

- Chính nghĩa của các người chỉ có trên lời nói mà thôi. Chính vì sự ngụy tạo chính khí đó mà bản tọa mới quyết định phải trở thành minh chủ võ lâm để lập lại chính nghĩa cho võ lâm Trung Nguyên.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình trợn mắt:

- Thường các hạ đâu có thể nói như vậy được khi các hạ đã không từ những thủ đoạn tàn ác nào, kể cả chuyện lấy Tử Hà Sa luyện U Linh Tàn Kiếp.

- Vì việc lớn đâu thể nệ tiểu tiết.

- Chuyện các hạ lấy Tử hà sa mà là tiểu tiết ư? Việc làm đó của các hạ khiến quỉ thần còn phẫn nộ

huống chi là giang hồ.

- Thế thì chuyện bảy đại môn phái tiêu diệt Uy Viễn tiêu cục, quỉ thần có phẫn nộ không?

- Chuyện đó ắt phải có nguyên do.

- Nguyên nhân là chuyện nhỏ, nhưng tay các người nhuộm máu mới là chuyện lớn.

Thường Luân khoát tay:

- Bản tọa không cần nhưng với cái người. Ta muốn biết Hàn Quân Đạt đang ở đâu?

Câu hỏi của Thường Luân khiến mọi người căng thẳng tột cùng.

Thường Luân sa sầm mặt khi thấy quần hào im lặng. Gã đặt hữu thủ lên đỉnh đầu Ngọc Lan.

Gã nghiêm mặt nói:

- Quân Đạt là kẻ trượng nghĩa, trượng tình, chẳng lẽ lại để cho người ơn của mình chết thảm bởi độc thủ của Thường Luân?

Đại Bi thiền sư thở dài một tiếng, rồi niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật.

Bạch Hạc Tiên Tử Tuyết Trâm cùng với Quân Đạt từ trong quần hào bước ra. Hai người đứng đối diện với Thường Luân.

Tuyết Trâm nhìn Thường Luân không chớp mắt.

Thường Luân cười mỉm:

- Tốt lắm!

Tuyết Trâm nói:

- Thường công tử muốn cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn đại ca?

- Điều đó ta đã nói ở tổng đàn Câu hồn bang. Nếu như bản tọa không nhận được cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của Hàn công tử thì Hàn công tử sẽ nhận được cái xác be bét của Ngọc Lan tiểu thư.

Tuyết Trâm lắc đầu, nàng ôn nhu nói:

- Hàn đại ca sẵn sàng dâng nạp cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo cho bang chủ, nhưng sợ bang chủ lại

không giữ chữ tín.

Thường Luân bật cười khành khạch. Gã cắt tràng cười đó nhìn Quân Đạt nói:

- Bản tọa chỉ cần cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của ngươi thôi. Ta cũng nói thật, có được cánh tay của Hàn công tử thì giang hồ đã thuộc về Thường Luân rồi. Lúc đó ta cần chi một cái mạng của Ngọc Lan tiểu thư.

Tuyết Trâm nói:

- Bang chủ nói rất đúng, điều đó thì đứa bé lên hai cũng biết nên tôi có một đề nghị.

- Cô nương cứ nói!

- Sau khi Quân Đạt dâng cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo cho bang chủ, tất người đã bị trọng thương.

- Tự chặt tay tất sẽ bị thương rồi.

- Vì sự tồn vong của Quân Đạt và Ngọc Lan tiểu thư, Thường bang chủ không được đại khai sát giới ngay lúc này, mà phải sau một con trăng. Bang chủ có đồng ý không?

Thường Luân hỏi lại:

- Sau một con trăng?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Phải, sau một con trăng, bấy giờ cũng đâu có ai sánh với bang chủ để so tài so trí.

Thường Luân chớp mắt. Hắn nhìn Quân Đạt với sự hoài nghi.

Tuyết Trâm cau mày nói tiếp:

- Nếu bang chủ không chịu đề nghị của Tuyết Trâm thì cứ việc hành xử Ngọc Lan cô nương.

Nàng cười khảy nói tiếp:

- Nhìn Ngọc Lan tiểu thư, Tuyết Trâm biết bang chủ đã điểm vào á huyệt của nàng nên Ngọc Lan không thể nói được. Bây giờ nếu Ngọc Lan có thể nói được thì đã ngăn không cho Quân Đạt dâng nạp cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo cho Thường bang chủ đâu.

Thường Luân sa sầm mặt:

- Phải sau một con trăng bản tọa mới đặt chân đến những khát vọng của mình à?

- Một con trăng cũng không quá lâu với Thường bang chủ và cũng không quá ít với tất cả những bang phái trên giang hồ. Thời gian đó đủ để mọi người sắp xếp, ai muốn theo về với Câu hồn bang và ai không muốn có thể giải tán bang phái để mọi người tìm nới mai danh ẩn tích.

Thường Luân thở hắt ra một tiếng:

- Tuyết Trâm cô nương nói có lý, bản tọa sẵn sàng ghi nhận lời đề nghị của cô nương.

Thường Luân nhìn lại Quân Đạt. Từ lúc Quân Đạt cùng với Tuyết Trâm xuất hiện, Thường Luân cảm nhận có gì đó rất lạ bởi sự im lặng của Quân Đạt.

Gã quan sát chàng rồi buông một câu lạnh nhạt:

- Hàn công tử đồng ý với Tuyết Trâm cô nương chứ?

Quân Đạt khẽ gật đầu.

Thường Luân cười mỉm:

- Thế thì công tử còn chờ gì nữa mà chưa tự chặt cánh tay Thiên Lôi Thần Bảo của mình giao cho bản tọa?

Quân Đạt quay sang Tuyết Trâm, chàng từ từ đưa tay đến ngang trước mặt nàng.

Thường Luân chú nhãn vào cánh tay của Quân Đạt. Cánh tay ửng sắc huỳnh quang kỳ ảo vô cùng.

Tuyết Trâm bặm môi. Nàng nhìn lại Thường Luân:

- Bang chủ hãy tuyên thệ trước trời đất những gì mình đã nói đi!

Thường Luân nheo mày:

- Cô nương quá hoài nghi bản tọa, thôi cũng được, bản tọa sẽ thề trước trời đất vậy.

Thường Luân nhìn lên trời:

- Ông trời, người đã thấy rồi đó. Trước bao nhiêu người chỉ có mỗi mình Thường Luân.

Trước Tuyết Trâm cô nương ta xin thề giữ những gì mình đã nói. Nếu không giữ, ông hãy xử ta.

Thường Luân quay lại Tuyết Trâm:

- Bản tọa tuyên thệ như thế được chứ?

Tuyết Trâm gật đầu:

- Được.

Nàng thở dài một tiếng, quay lại nhìn Quân Đạt:

- Hàn đại ca chuẩn bị rồi chứ?

Quân Đạt gật đầu.

Tuyết Trâm lấy ngọn tiểu đao trủy thủ vô tình từ từ giơ thẳng lên.

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình cúi đầu nhìn xuống. Đại Bi thiền sư thì nhắm mắt niệm phật hiệu.

Tất cả mọi người như không đủ can đảm dũng lược đối mặt với cảnh tượng trước mắt mình, ai nấy đều muốn tránh né.

Tuyết Trâm nói:

- Hàn đại ca đừng trách muội!

Sau câu nói đó, Tuyết Trâm hạ ngọn trủy thủ chém xả từ trên xuống.

Ngọn vô tình trủy thủ tiện lìa cánh tay phải của Hàn Quân Đạt chẳng khác nào bảo đao cắt đứt một tàu lá chuối. Một vòi máu phún ra xối xả, nhưng dung diện của Quân Đạt chẳng một chút nào thay đổi, ngoại trừ đôi vai hơi lắc lư một chút.

Cảnh tượng đó đập vào mắt Ngọc Lan khiến nàng muốn ngất lịm, đồng thời á huyệt cũng tự giải khai do quá phẫn khích. Nàng bật khóc, thét lớn:

- Quân Đạt!

Tiểu hòa thượng Lỗ Trình tiến thẳng đến Thường Luân:

- Tiểu tăng được phép đưa Ngọc Lan tiểu thư đi chứ?

- Tiểu hòa thượng cứ tự nhiên.

Lỗ Trình cách không phóng chỉ giải tỏa huyệt đạo cho Ngọc Lan. Nàng vừa được giải khai tĩnh huyệt, chạy luôn đến bên Quân Đạt:

- Tại sao người làm vậy?

Ngọc Lan vừa khóc vừa lay vai Quân Đạt:

- Ngươi ngu lắm,... không có ngươi thì Thường Luân đâu cho mọi người rời khỏi Phong Ma Sơn?

Thường Luân nhìn Ngọc Lan và Quân Đạt rồi định nhãn trở lại Đại Bi thiền sư và quần hùng Gã cao giọng nói:

- Các người nghe Ngọc Lan tiểu thư nói rồi chứ?

Tuyết Trâm cau mày:

- Ngươi nói vậy là sao?

- Cô nương không hiểu à? Nếu không có Quân Đạt thì bản tọa đã là minh chủ từ lâu rồi, nhưng tại vì gã mà ta phải chờ đến hôm nay, chẳng lẽ lại chờ thêm một con trăng nữa sao? Không, bản tọa không còn định tâm chờ đợi nữa đâu.

- Bang chủ không giữ lời thề của mình?

- Bản tọa muốn giữ lắm chứ, nhưng chỉ tiếc ông trời không có mắt, không có lỗ tai để nghe những lời bản tọa nói. Nếu ông trời có mắt thì đâu để mười bảy mạng người của Uy Viễn tiêu cục phải hóa thành những oan hồn vất vưởng. Nếu ông có tai thì đã nghe những lời oán trách của ta từ ngày xưa rồi.

Thường Luân chỉ vào ngực mình:

- Thường mỗ chính là ông trời định đoạt số phận cho võ lâm Trung Nguyên đây.

Đại Bi thiền sư lắc đầu:

- A Di Đà Phật. Tất cả những gì Vũ Văn công tử dự đoán đều đúng. Lão nạp chẳng còn gì để nói, chỉ còn biết mang sự cảm phục của mình với Vũ Văn công tử mà thôi.

Thường Luân dấn đến năm bộ, đứng trước mặt quần hào:

- Ai trong các người đứng đây chịu qui thuận về với ta?

Mọi người im lặng nhìn Thường Luân.

Thấy mọi người ngây ra nhìn mình, Thường Luân cáu gắt:

- Các người đều muốn tự nhận cái chết sao? Đã vậy thì Thường mỗ cũng không nệ hà.

Thường Luân vừa nói vừa gác chéo song thủ trước ngực để chuẩn bị phát tác U Linh Tàn Kiếp. Gã gằn giọng:

- Bản tọa không còn cần các người đâu, rồi võ lâm cũng sẽ có các bang phái khác do chính bản tọa

lập ra.

Thường Luân vừa nói vừa toan phát tác U Linh Tàn Kiếm, nhưng khi song thủ của hắn vừa nhích động toan chém xả ra đạo huyết quang tàn độc thì từ phía sau quần hào, một người trổ khinh thuật lướt lên trên không, rồi năm đạo ngũ sắc như năm lưỡi tầm sét chụp thẳng xuống Thường Luân.

Ầm... ầm... ầm... ầm... ầm...

Hứng trọn năm đạo ngũ sắc đó, Thường Luân tháo lùi đúng năm trượng, thần sắc tái nhợt, hai tay buông thõng, thân ảnh lắc lư như cây sậy trước cơn giông mãnh liệt.

Ngọc Lan giật mình nhìn lại người đang bị trọng thương đứng cạnh mình:

- Người là ai?

Tuyết Trâm nói:

- Tiểu thư không nhận ra Vũ Văn công tử đã khoác chiếc mặt nạ dị dung mang khuôn mặt của Hàn đại ca à?

Tiểu Vĩ gỡ chiếc mặt nạ da người nhìn Ngọc Lan:

- Huynh phải làm như vậy thôi.

Trở lại Thường Luân, y không còn tin vào mắt mình nữa nên lắp bắp nói:

- Quân Đạt... Thiên Lôi Thần Bảo.

Quân Đạt cướp lời Thường Luân:

- Thường các hạ lạ lắm sao? Vũ Văn huynh đã dự đoán tất cả những gì có thể xảy ra ngày hôm nay nên mới tự mang khuôn mặt của tại hạ đến phó hội.

Thường Luân quay ngoắt lại, lẩm nhẩm nói:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Tiểu Vĩ đã tặng cho Thường Luân một cơ hội sống và hôm nay tặng thêm cho người một cánh tay để tiễn người đi về quỉ môn quan.

Thường Luân lắc đầu:

- Ta không muốn chết.

Mặc dù nói như vậy nhưng Thường Luân đã hứng trọn năm đạo Thiên Lôi Thần Bảo đâu còn chút khí lực gì để có thể phát huy được tà công U Linh Tàn Kiếp.

Gã loạng choạng tháo lui năm bộ, mắt không rời Quân Đạt.

Thường Luân lùi thêm hai bộ nữa, vừa nhìn Quân Đạt nói:

- Một ngày khác Thường Luân sẽ trở lại.

- Các hạ đâu còn có cái ngày đó nữa đâu.

- Không! Ta không muốn chết.

- Nếu các hạ biết dừng tay đúng lúc thì đã không chết rồi, nhưng bây giờ thì đã quá muộn. Nếu để các hạ sống thì ông trời đúng là không có mắt, không có tai.

Quân Đạt lướt đến năm trượng. Chàng vừa vận công vào Thiên Lôi Thần Bảo vừa nói:

- Các hạ phải xuống quỉ môn quan để trả nợ cho những oan hồn mà các hạ đã vay ở thôn Đào Hoa.

Lời vừa dứt thì Quân Đạt cũng thi triển Thiên Lôi Thần Bảo tạo ra năm đạo ngũ quang chụp thẳng xuống Thường Luân.

Thường Luân hãi hùng rú lên:

- Đừng!

Mặc dù thân pháp của gã đã luyện được U Linh Tàn Kiếp, đao kiếm bất nhập nhưng những đạo ngũ quang đâu phải là đao kiếm mà là những lưỡi tầm sét có oai lực vô biên san núi xẻ đồi, làm sao thân thể Thường Luân có thể chịu đựng được, huống chi gã đã mang nội thương trầm trọng đâu còn nguyên thần vậy tà công ứng phó.

Một tiếng nổ vang lên như sấm động, năm đạo ngũ quang đã cắt thân hình Thường Luân thành năm khúc. Máu nhuộm đỏ đỉnh Phong Ma Sơn. Thường Luân đem theo tất cả nỗi oán hận cùng những khát vọng của mình đi vào cõi hư vô.

Chương 59: Đoạn Kết

Lục Chỉ Thần Thâu khều vai tiểu hòa thượng Lỗ Trình:

L

- Lỗ đệ...

Lỗ Trình nhìn lại lão thần thâu:

- Lão huynh muốn nói gì?

Lục Chỉ Thần Thâu nheo mắt, rồi chỉ về phía Ngọc Lan đang chăm sóc vết thương cho Tiểu Vĩ. Lão lí nhí nói:

- Ngươi là kẻ tu hành, nên ở đây có lẽ bất tiện đó.

Lỗ Trình toét miệng cười:

- Lão đệ biết rồi, thế lão huynh muốn đi đâu?

- Còn đi đâu nữa. Từ khi rời Phong Ma Sơn đến nay lão huynh ngày đêm đều tơ tưởng đến...

Lỗ Trình cướp lời lão thần thâu:

- Lão huynh tơ tưởng đến Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ à?

Lục Chỉ Thần Thâu nắm tay Lỗ Trình kéo đi. Lão vừa đi vừa nói:

- Lão đệ chỉ nói bậy. Ta năm nay đã bao nhiêu niên kỷ rồi, đâu còn tơ tưởng đến nữ nhân làm gì chứ.

- Chứ lão huynh tơ tưởng cái gì?

Lục Chỉ Thần Thâu chợt nhảy đỏng lên:

- Kia rồi.

Lão vừa nói vừa trổ luôn khinh thuật lướt đến nhanh không thể tưởng, cùng lúc với tuyệt pháp vô

hình thủ, chỉ trong chớp mắt đã thộp được một con khuyển hoang mới xuất hiện gần đó.

Lục Chỉ Thần Thâu phấn chí, xách luôn con khuyển hoang đến bên Lỗ Trình:

- Đây... cái mà lão huynh tơ tưởng đây. Lâu lắm rồi lão huynh chưa tìm lại được những khoảng khắc riêng của mình. Lão đệ... Đến lượt ngươi trổ tài đó.

Lỗ Trình nhìn con khuyển hoang đang giãy dụa trên tay lão thần thâu:

- A Di Đà Phật.

Lỗ Trình đón lấy con khuyển hoang.

Lục Chỉ Thần Thâu hứng khởi nói:

- Chúng ta sẽ ăn thật no, để bù lại những ngày vất vả vừa qua.

Lục Chỉ Thần Thâu vừa dứt lời thì Lỗ Trình đã thả con khuyển hoang xuống đất, rồi vỗ nhẹ vào mông nó. Con khuyển hoang hoảng hốt co chân phóng đi, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Lục Chỉ Thần Thâu trợn mắt:

- Lão đệ... sao ngươi... sao ngươi nỡ...

Lỗ Trình nhìn lão thần thâu, chắp tay nói:

- Đệ sẽ thết đãi huynh cơm chay tại Thiên Long Tự chứ không bao giờ nấu món đắc khẩu nữa.

Lão thần thâu vò đầu:

- Trời ơi... thế là... thế là ta chẳng còn bao giờ...

- A Di Đà Phật. Lão huynh đừng buồn, rồi đệ sẽ có món khác mặc dù là cơm chay nhưng vẫn hạp khẩu vị của lão huynh.

Lão thần thâu vui hẳn lên:

- Thật không?

- Đệ mời lão huynh đến Long Thiền Tự.

Hai người toan trổ khinh công lướt đi thì nghe tiếng chim hạc cất trên bầu trời. Liền ngay sau kêu đó thì Tuyết Trâm xuất hiện.

Nàng bước đến đối mặt với lão thần thâu và Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhìn Tuyết Trâm:

- Bạch Hạc Tiên Tử chắc có chuyện cần đến tiểu tăng và lão huynh đây.

Tuyết Trâm gật đầu:

- Quả đúng như Lỗ đại sư nói, Tuyết Trâm có chuyện muốn nhờ đến nhị vị.

Lỗ Trình hồ hởi nói:

- Tiên tử cứ nói, Lỗ Trình sẵn sàng kề vai sát cánh với Tiên tử.

- Chuyện cũng không lớn lắm.

Tuyết Trâm lấy từ ống tay xiêm y của mình ra chiếc trâm cài đầu. Nàng trịnh trọng trao qua tay Lỗ Trình:

- Tuyết Trâm và Hàn Quân Đạt nhờ Lỗ đại sư chuyển giùm chiếc trâm này cho Ngọc Lan và nói với Ngọc Lan, Hàn Quân Đạt đã đi xa lắm rồi. Quân Đạt sẽ không bao giờ quay lại Trung Nguyên đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu hỏi Tuyết Trâm:

- Hàn công tử đang ở đâu?

- Nếu có duyên thì nhất định chúng ta sẽ có dịp gặp nhau. Có thể trong ngày hợp cẩn giao bôi của Vũ Văn huynh và Ngọc Lan tiểu thư, Tuyết Trâm và Quân Đạt sẽ đến.

Tuyết Trâm nói xong, ôm quyền xá Lỗ Trình và lão thần thâu:

- Hẹn gặp lại nhị vị trong một ngày nào đó. Kiếu từ!

Bạch Hạc Nhi từ trên cao đáp xuống, Tuyết Trâm phi thân lên mình hạc. Cánh hạc bay vút lên cao, chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, chim hạc đã khuất dạng cuối trời tây.

Lỗ Trình nhìn Lục Chỉ Thần Thâu khẽ lắc đầu:

- Lão huynh thấy rồi đó, giang hồ thật lắm chuyện phiền lụy.

Lão thần thâu không biết nghĩ sao, tự chắp tay về hướng Lỗ Trình, trịnh trọng nói:

- A Di Đà Phật. Chỉ có Long Thiền Tự là nơi không phiền lụy.

Lão nói xong bật cười giòn như pháo, rồi hai người cùng trổ khinh thuật lướt đi. Họ để lại sau lưng những phiền lụy của giang hồ.

Ngọc Long Sinh

THẤT TUYỆT MA KIẾM

VTLANG.COM

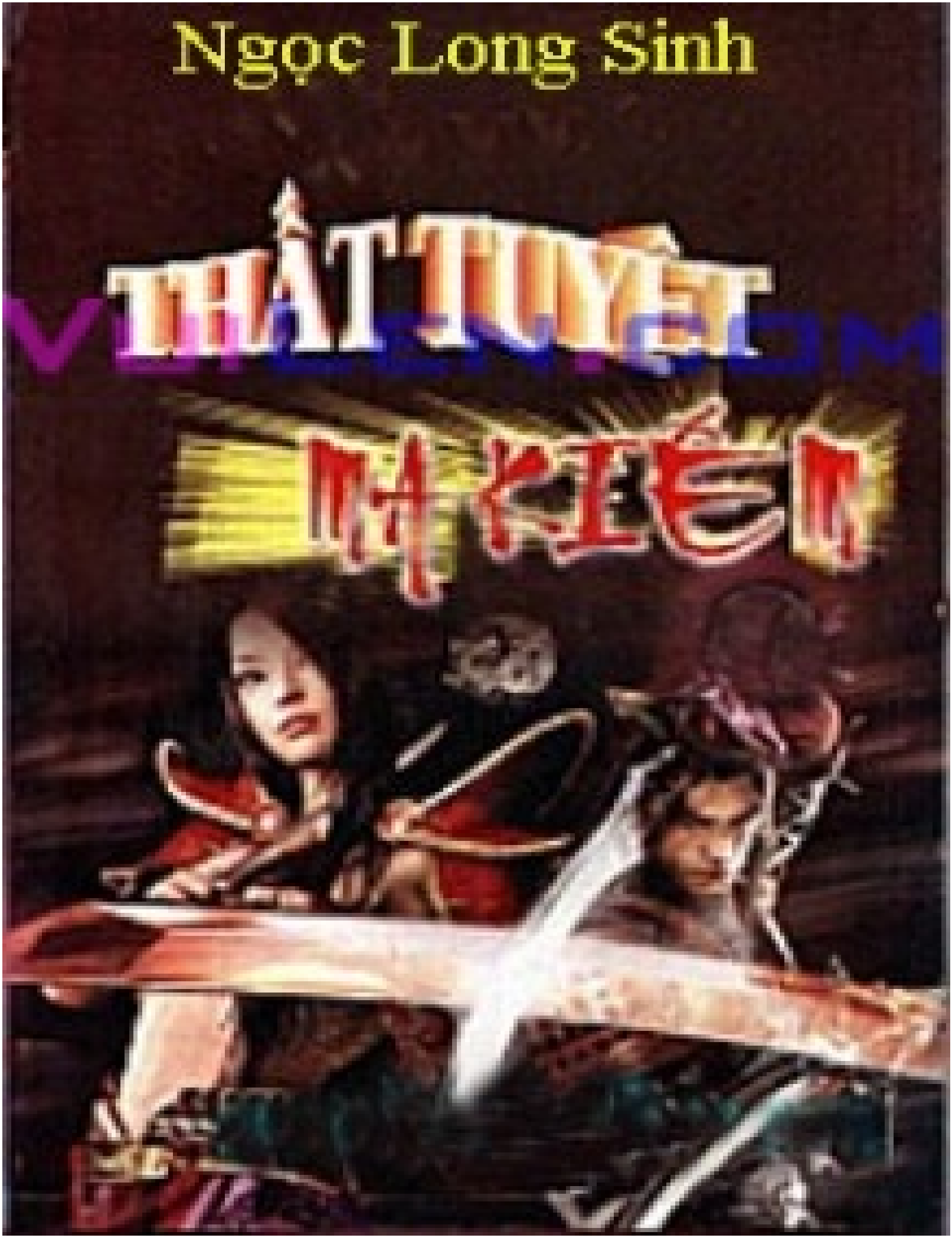

THẤT TUYỆT MA KIẾM

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Người Cuồng Ngạo Kiếm Thuật Ghê Hồn

Cửa Tây thành Tương Dương có một tòa nhà đồ sộ chiếm đến mấy mẫu đất.

Những bức tường vây cao đến trượng rưỡi bao quanh tòa lâu đài này.

Hai cánh cổng sơn đen suốt ngày đóng im ỉm.

Thỉnh thoảng điểm mấy tiếng chó sủa gâu gâu phía trong tường khiến cho tòa nhà đã thần bí càng tăng thêm vẻ thần bí!

Chính giữa là một tòa đại viện cao lớn, chung quanh phòng ốc dầy như bát úp, nhưng những nhà hai bên rất ít kẻ đi lại giao thiệp với người trong viện.

Trang viện tuy kiến trúc tại giữa khu náo nhiệt mà hiển nhiên ở vào thế cô lập.

Một hôm đang lúc giữa trưa, một Toán mệnh tiên sinh (thầy tướng số) , tay trái cầm gậy trúc dài, tay phải cầm chiếc biển đề ba chữ "Báo Quân Tri".

Toán mệnh tiên sinh nhắm mắt, chống gậy dò đường từ từ bước đi.

Khí trời vào buổi tháng sáu đang mùa viêm nhiệt, lại gặp lúc giữa trưa nên trên đường ít người qua lại.

Toán mệnh tiên sinh áo quần lam lũ kia một mình đi trên đường cái lát bằng những phiên đá lớn.

Cây gậy trúc chống xuống mặt đường vang lên những tiếng lóc cóc nghe rất rõ.

Toán mệnh tiên sinh đi tới trước cổng tòa đại viện đột nhiên dừng lại. Cặp mắt lão bỗng giương to lên, lòng trắng chuyển động để lộ đôi tròng đen láy. Người ta nhận ra tiên sinh không phải đui mù.

Toán mệnh tiên sinh đưa nhanh cặp mắt lấp loáng ngó vào cánh cổng sơn đen, khẻ buông tiếng thở dài rồi tự nói một mình:

- Lại một vụ thảm khốc sắp xảy ra.

Mấy tiếng chó sủa gâu gâu từ trong viện vọng ra.

Toán mệnh tiên sinh nhíu cặp lông mày giơ cái biển "Báo Quân Tri" rao ba tiếng, thanh âm choang choảng.

Đoạn tiên sinh bước nhanh về phía trước, thoáng cái đã biến mất trong ngõ hẻm.

Tiếng rao "Báo quân tri" của Toán mệnh tiên sinh hãy còn văng vẳng thì hai cánh cổng lớn sơn đen đột nhiên mở toang.

Một đại hán trung niên vọt ra. Đại hán này thân hình cao lớn mình mặc áo màu lam. Má bên tả có một vết sẹo dao đâm. Tay dắt một con chó trắng lớn bằng con trâu nghé.

Đại hán đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi từ từ đưa mắt nhìn lên cánh cổng thì thấy một thanh kiếm nhỏ ánh ngân quang rực rỡ cắm vào bạo cổng mé hữu. Chuôi kiếm buộc dây thao đỏ như máu rũ xuống.

Đại hán áo lam thân thể to lớn giơ tay trái lên cầm lấy chuôi kiếm muốn rút ra, nhưng không hiểu tại sao hắn lại đổi chủ ý buông tay, lật đật chạy vào trong viện.

Lát sau đại hán dẫn một người trung niên trại tuổi ngũ tuần, râu dài đến rốn hấp tấp đi ra ngoài cổng.

Người này mình mặc áo dài bằng lụa xanh, ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen.

Người râu dài lộ vẻ hoảng hốt đưa mắt nhìn lên thanh tiểu kiếm trên bạo cổng, bổng sắc mặt xám ngắt. Y giơ tay lên rút thanh tiểu kiếm sắc bén cầm tay chú ý ngắm nghía. Trên lưỡi kiếm có khắc tám chữ "Lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt" .

Phía dưới về mé tả tám chữ này là tấm Thái cực đồ nhỏ bé khắc vào chuôi kiếm.

Đại hán áo lam mặt sẹo thấy lão già lộ vẻ hoảng hốt, liền khẽ nói:

- Nơi đây nhiều người qua lại, xin Quản gia hãy về nhà đã.

Lão già được kêu bằng Quản gia tay phải cầm thanh tiểu kiếm run bần bật không ngớt, dường như trong lòng lão có điều khủng khiếp khôn tả.

Lão mơ màng như chưa nghe rõ câu nói của đại hán áo lam, miệng lẩm bẩm:

- Đến rồi! Đến rồi! Quả nhiên y đến rồi!

Đại hán áo lam hắng giọng mạnh hơn rồi nhắc lại:

- Quản gia! Nơi đây nhiều người qua lại. Xin Quản gia về nhà rồi sẽ tính.

Lão áo xanh từ từ quay đầu nhìn đại hán áo lam một cái rồi gượng cười hỏi:

- Ngươi đã nghe thấy lời đồn đại về Thái Cực tiểu kiếm bao giờ chưa?

Đại hán áo lam đáp:

- Tiểu nhân cô lậu chưa được nghe qua.

Lão áo xanh khẻ la lên:

- Hỡi ôi! Thế thì không trách ngươi được!

Đột nhiên dường như lão nhớ tới việc gì trọng yếu liền đổi giọng hỏi:

- Có phải là ngươi nói là vừa nghe ba tiếng "Báo quân tri" ?

Đại hán áo lam nghiêng mình đáp:

- Đúng thế! Tiểu nhân bị ba tiếng "Báo quân tri" vang lên làm kinh động vội mở cổng coi, liền phát giác ra thanh tiểu kiếm này cấm trên bạo cổng.

Lão áo xanh lại hỏi:

- Mấy tiếng đó có chỗ nào đặt biệt?

Đại hán áo lam đáp:

- Thanh âm chói tai hiển nhiên do một người có võ công đã vận nội lực phát ra. Vì thanh âm chấn động chứ không phải tiếng nói người thường nên tiểu nhân sinh lòng nghi hoặc, mở cổng ra coi.

Lão áo xanh thủng thẳng hỏi:

- Ngươi đi kiếm người đó tới đây, ta muốn gặp y, xem y có phải là...

Đột nhiên lão đổi giọng:

- Thôi ngươi đi lẹ lên!

Đại hán áo lam dạ một tiếng, khép cổng lại rồi đi liền.

Lão áo xanh bước thong thả đi vào đại sảnh ngồi xuống một cái ghế gỗ, mắt đăm đăm ngó thanh tiểu kiếm trong tay, ngơ ngẩn xuất thần.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đại hán mặt có vết sẹo lật đật chạy về đến trước

sảnh đường nghiên mình nói:

- Tiểu nhân đã dò hỏi những người phụ cận thì quả có một Toán mệnh tiên sinh tay cầm biểu "Báo Quân Tri" qua đây. Nhưng tiểu nhân rượt đến sáu bảy dặm đường mà vẫn chẳng thấy bóng người đó đâu.

Lão áo xanh dường như đã dần dần trở lại trấn tĩnh gật đầu hỏi:

- Ngươi vừa nghe tiếng "Báo quân tri", lập tức ra mở cổng coi ngay phải không?

Đại hán áo lam đáp:

- Đúng thế! Dư âm chưa dứt tiểu nhân đã vọt ra cổng thì không thấy người kia đâu nữa.

Lão áo xanh nói:

- Chắc là y rồi...

Đoạn lão vẫy tay, tiếp:

- Ngươi đi thông tri cho Trần bảo chủ ở Trần gia bảo và Tống trang chủ ở Bạch Dương trang, nói là ta có việc gấp cần thương nghị, mời hai vị tới ngay.

Đại hán áo lam dạ một tiếng trở gót đi liền.

o O o

Cổng lớn đóng chặt. Đêm tối mà trong đại viện nhà họ Quân vẫn không thắp đèn lửa chi hết.

Nhưng đêm nay bỗng khác hẳn.

Từ ngoài cổng cho đến trong viện lạc chỗ nào cũng treo đèn lồng đầy tử khí chiếu sáng như ban ngày.

Hai gã đại hán mình mặc võ phục lưng dắt đơn đao giữ ở trong cổng khép hờ.

Bốn con chó lớn bằng con nghé chạy lui chạy tới xung quanh đình viện.

Trên nhà đại sảnh, bốn cây hồng trúc lớn bằng cánh tay trẻ con thắp lên sáng rực.

Một bàn cơm rượu đã bày sẵn sàng.

Lão áo xanh cùng một mỹ phụ trung niên trạc ngoài tứ tuần ngồi vào chủ vị.

Mé tả là một chàng thiếu niên vỏ phục chừng hai mươi tuổi, lưng cài trường kiếm và đeo chênh chếch một chiếc túi da hưu.

Mé hữu là một vị cô nương chừng 15,16 tuổi.

Dưới ánh sáng đen mớ tóc phủ trên đầu như làn mây biếc. Da mặt tươi thắm tựa bông hoa đào.

Nàng đẹp lắm, có điều ánh mắt lộ vẻ đam chiêu.

Cặp mày liễu hơi nhíu lại dường như có tâm sự lo âu vo hạn. Nàng ôm trong lòng một thanh đoản kiếm. Thêm vào đó, nàng mặc bộ võ phục màu tía, nên tuy nàng lo lắng mà không mất vẻ oai nghi.

Gã đại hán mặt sẹo bây giờ đã thay đổi y trang, mặc bộ võ phục sắc đen. Lưng quàng một cây nhuyễn tiên đứng ngay trước cửa sảnh đường.

Một tấm bình phong dựng giữa nhà đại sảnh che hết cảnh vật bên trong.

Mỹ phụ trung niên bỗng buông tiếng thở dài hỏi:

- Bây giờ là giờ gì?

Lão áo xanh đáp:

- Sắp sang canh ba.

Thiếu niên võ phục ngồi mé tả cất tiếng hỏi:

- Gia gia đã bảo người đó nhất định đến trước canh ba mà bây giờ sắp sang canh, sao chẳng thấy động tĩnh gì?

Lão áo xanh thở dài đáp:

- Hài tử! Ta chỉ mong hắn đừng đến nữa càng hay.

Đêm đã khuya, đẩu chuyển sao dời, trống điểm canh ba.

Cánh cổng gỗ khép hờ đột nhiên kẹt mở!

Dưới ánh đèn sáng tỏ soi rõ người mới đến toàn thân mặt đồ trắng, lưng đeo trường kiếm, trạc tuổi mới 21,22 mà vẻ mặt lạnh lùng, cử động nghiêm trang, mặt đầy sát khí.

Hai gã đại hán võ phục mình giắt đơn đao đồng thời lạng người ra đứng chắn lối, đồng thanh quát:

- Bằng hữu! Giữa lúc thâm canh bán dạ đeo khí giới sấn vào nhà người ta nếu không phải để gian

dâm tất là quân trộm cướp.

Thiếu niên áo trắng thái độ cùng cử chỉ rất trầm tĩnh. Hắn đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán, thủng thẳng cất tiếng hỏi:

- Phải chăng đây là nhà Quân Thiên Phụng?

Hai đại hán cầm đơn đao đồng thanh đáp:

- Đây chính là nhà ở Quân lão gia.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Nếu vậy tại hạ đã tìm đúng rồi.

Ngừng lại một chút, hắn hỏi tiếp:

- Hai vị là người thế nào với Quân Thiên Phụng?

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên rút đơn đao ra lớn tiếng đáp:

- Chúng ta là hai tên vô danh tiểu tốt coi giữ trang viên cho Quân lão gia.

Thiếu niên áo trắng đưa mục quang lạnh lẽo đảo mắt nhìn hai gã, đủng đỉnh nói:

- Xin hai vị nhường lối cho tại hạ.

Đại hán mé tả cười khanh khách hỏi:

- Các hạ nói vậy không sợ cơn gió lớn quét đầu lưỡi đi ư?

Thiếu niên áo trắng mắt chiếu ra những tia thần quang uy hiếp đáp:

- Hai vị đã tự tìm lấy cái chết thì đừng trách tại hạ thủ đoạn độc ác.

Đại hán mé tả cầm đao tức giận quát:

- Thằng lõi miệng còn hôi sữa mà dám ăn nói vô lễ. Ta phải cho mi một bài học...

Gã chưa dứt lời, đột nhiên ánh hàn quang lóe lên, tiếp theo là hai tiếng rú thê thảm hòa lẫn với tiếng khí giới rớt xuống đất.

Ai chú ý nhìn lại sẽ thấy cặp đơn đao ở trong tay hai đại hán rơi xuống đất.

Một tên ôm lấy cánh tay phải còn một tên hai tay đỡ cạnh sườn ngồi phệt xuống đất. Máu tươi ướt đẫm nửa người.

Hiển nhiên hai người đã bị trọng thương.

Thiếu niên áo trắng ngó lại hai đại hán một lần nữa rồi thủng thẳng tiến vào. Trên tay hắn cầm thanh trường kiếm có vết máu trát vào sau lưng đại hán mé tả rồi tra gươm vào vỏ.

Cử chỉ của thiếu niên áo trắng rất thong dong tự tại. Hắn không hoang mang không luống cuống, nhưng vẫn một vẻ lạnh lẽo. Khí thế bá đạo trấn áp lòng người. Phía trong cổng còn cách nhà đại sảnh đến 6,7 trượng. Khu trung gian nầy là một cái sân lớn. Chính giữa sân có đường đi lát gạch đỏ. Còn hai bên đều gieo một thứ cỏ rất ngắn màu xanh biếc.

Trong sân nguyên trước đã treo tám ngọn đèn lồng, ánh sáng tỏa ra khắp đình viên.

Nhưng từ khi hai gã đại hán bị thương liệng đao đi rồi, tám ngọn đèn lồng đột nhiên tắt ngấm.

Bây giờ trong sân tối mịt.

Thiếu niên áo trắng dừng lại một chút rồi tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

Đột nhiên hai bóng đen nhanh như điện chớp nhảy vọt vào hai bên.

Thiếu niên áo trắng cổ tay rung động, hàn quang lấp loáng.

Hai tiếng chó gầm lên thê thảm.

Nguyên hai bóng đen chia hai bên tấn công thiếu niên áo trắng chính là đôi mãnh khuyển.

Kiếm pháp người áo trắng thật là ghê gớm!

Một con chó bị chặt đứt làm hai đoạn còn con nữa bị lưỡi kiếm đâm xuyên qua đầu mà chết.

Giữa lúc ấy, trong đình viên tối tăm đột nhiên có thanh âm cất lên hỏi:

- Các hạ là ai? Đêm khuya chống kiếm xông vào nhà dân động thủ giết người, chẳng lẻ không sợ vương pháp ư?

Mấy câu này có giọng quan cách và giống như tự miệng một nhân vật ở phủ nha thốt ra.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên dừng bước, ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Tại hạ đến kiếm già trẻ lớn bé nhà Quân Thiên Phụng. Nếu các vị không phải là con em họ Quân thì nên tránh khỏi chốn này hoặc đứng sang bên tự thủ bàng quan. Tại hạ quyết chẳng giết càn người

vô tội. Ai mà can thiệp vào thì bất luận là hạng người nào, thanh kiếm của tại hạ cũng chẳng dung tình.

Hắn nói xong lại cất bước tiến vào.

Mấy câu này rõ ràng để cảnh cáo những người trong trường. Bất luận người ở địa vị nào cũng đừng hòng ỷ oai danh quyền thế mà can thiệp vào vụ nầy, phải trông vào bản lãnh chân thực mới xong.

Người phát thoại trong bóng tối dường như đã nghe rõ giọng lưỡi kiên quyết của thiếu niên áo trắng và biết rằng chẳng tài nào đi tới chỗ thỏa hiệp được, nên cũng không nói nữa.

Lúc này thiếu niên áo trắng đã đi vào tới gần nhà đại sảnh.

Đèn lửa sáng trưng soi rõ mọi vật.

Đột nhiên hai tiếng veo véo lướt trên không bay tới.

Thiếu niên áo trắng đã cảnh giác đây là tiếng ám khí bé nhỏ. Lập tức hắn ngửa người lên cong đi theo thế "Thiết Bản Kiều", lưng dán xuống đất tràn mình đi một cái tránh xa ra bốn thước. Hắn toan đứng dậy thì hai luồng gió lại tập kích cấp bách.

Bỗng thấy thiếu niên áo trắng hạ thấp người xuống, lưng sát mặt đất. Thanh trường kiếm múa lên vù vù.

Hai tiếng chó gâu gâu lại vang lên. Hai con chó lớn lông trắng bị chặt thành bốn đoạn.

Thiếu niên áo trắng đứng ngay người lên tiếp tục rảo bước tiến vào.

Bỗng trong bóng tối có tiếng hô:

- Đánh đi!

Ba điểm bạch quang lướt qua không gian vọt tới.

Thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên, kim khí chạm nhau bật ra những tiếng leng keng.

Ba chấm hàn quang đều bị rớt xuống.

Thiếu niên áo trắng múa kiếm hộ thân nhảy vọt đi như chim yến lướt sóng đến phía ngoài nhà đại sảnh.

Thân pháp hắn mau lẹ tuyệt luân. Những hảo thủ mai phục trong bóng tối bắn ra rất nhiều ám khí

mà đều bị đánh rớt.

Thiếu niên áo trắng đã nhảy vào đến bên ngoài sảnh đường.

Lúc này đại hán sẹo mặt đã cởi nhuyễn tiên cầm tay đứng chờ trước cửa. Gã rung tay một cái.

Mười ba đốt ngân tiên đột nhiên dựng cả lên điểm tới.

Thiếu niên áo trắng bật tiếng cười lạt, cầm trường kiếm đẩy về phía trước để uy hiếp cây nhuyễn tiên rồi nhảy xổ vào trước cửa sảnh đường lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là người thế nào với Quân Thiên Phụng?

Đại hán mặt sẹo thấy thiếu niên áo trắng đi thẳng vào trong thì trong lòng kinh hãi, tự hỏi:

- Thằng lõi này dùng kiếm pháp gì mà ghê gớm đến thế?

Gã không trả lời thiếu niên áo trắng hất cổ tay muốn thu nhuyễn tiên về, đồng thời gã lùi lại phía sau.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hạ thấp trường kiếm xuống nói:

- Ta chặt tay phải ngươi đây!

Tiếng quát chưa dứt, thế kiếm đã đi nhanh như điện chớp.

Ánh hàn quang lướt qua, cổ tay dùng cây ngân tiên đồng thời rớt xuống.

Đại hán mặt sẹo rú lên một tiếng, vội lùi sang một bên.

Thiếu niên áo trắng không vào nhà đại sảnh ngay, vừa đảo mắt nhìn quanh vừa lạnh lùng quát hỏi:

- Vị nào là Quân Thiên Phụng?

Lão áo xanh từ từ đứng lên đáp:

- Chính là tại hạ.

Thiếu niên áo trắng đưa chân ra, không ai nhìn thấy gã chuyển động thế nào mà đột nhiên tiến đến trước bàn tiệc.

Hắn thủng thỉnh hỏi:

- Quân Thiên Phụng! Ngồi trên bàn tiệc này toàn là gia nhân của các hạ?

Quân Thiên Phụng trỏ tay vào mỹ phụ trung niên đáp:

- Đây là chuyết kinh (vợ) của lão phu.

Mỹ phụ đứng lên khẻ nghiêng mình rồi lại ngồi xuống.

Quân Thiên Phụng ngó chàng thiếu niên võ phục mé tả nói:

- Gã là khuyển tử Quân Trung Bình.

Đoạn lảo đảo mắt nhìn thiếu nữ ngồi mé hữu nói tiếp:

- Y là tiểu nữ Quân Trung Phụng.

Thiếu niên áo trắng mặt lạnh như tiền tựa hồ bao phủ một làn sương băng, không lộ vẻ chi hết, thủng thẳng hỏi:

- Thế toàn gia các hạ đều có mặt phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Cả nhà lão phu bốn người đều ở đây hết.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Tại hạ chắc các vị có mời mấy tay trợ quyền nữa đến thì phải?

Hắn ngoảnh đầu trông vào phía trong bình phong nói tiếp:

- Thôi ra đi còn nấp nách làm chi nữa?

Bỗng nghe hai tiếng hắng giọng, hai đại hán trung niên ở phía sau bình phong từ từ bước ra.

Cả hai người đều vận võ phục, ngoài khoác áo choàng.

Người mé tả đầu vai để lộ mũi đao thò ra.

Còn người mé hữu tay cầm phán quan bút.

Thiếu niên áo trắng ngó hai đại hán bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi tiếp:

- Còn ai nữa không?

Đại hán cài đao sau lưng chắp tay tự giới thiệu:

- Tại hạ là Trần Triệu Kỳ. Các bạn giang hồ quá yêu đặt cho ngoại hiệu là "Đao Lý Tàng Tiêu".

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Hay lắm! Để lát nữa tại hạ sẽ cho các hạ chết vì mũi tiêu của mình.

Trần Triệu Kỳ chau mày muốn nổi dóa nhưng lại cố nhẫn nại.

Thiếu niên áo trắng đưa mắt nhìn đại hán cầm phán quan bút hỏi:

- Tôn giá tên họ gì?

Giọng lưỡi ra chiều uy hiếp không giữ lịch sự chút nào.

Đại hán cầm phán quan bút cười lạt đáp:

- Tại hạ là Tống Hồng Bảo ở Bạch Dương trang.

Thiếu niên áo trắng ngẩng đầu trông lên nóc nhà hỏi:

- Hai vị đến đây phải chăng vì Quân Thiên Phụng?

Tống Hồng Bảo đáp:

- Bọn tại hạ muốn đứng giữa điều giải hai bên. Người có đạo thì mối oan gia nên cởi chứ không nên buộc. Các hạ rửa hận giết người...

Thiếu niên áo trắng buông tiếng cười gằn ngắt lời:

- Hai vị mà muốn đứng ra điều giải ư?

Trần Triệu Kỳ tức giận nói:

- Tại hạ qua lại giang hồ mấy chục năm mà chưa thấy nhân vật nào ngông cuồng như các hạ.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Bữa nay tôn giá tới số rồi. Có chết cũng nhắm mắt được...

Tống Hồng Bảo nói:

- Bọn tại hạ không phải Quân Thiên Phụng mà xuất đầu. Chỉ muốn điều giải việc nầy.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng quát lên:

- Câm miệng đi! Ngày trước lúc gia phụ bị giết sao hai vị không đứng ra điều giải?

Trần Triệu Kỳ chậm rãi hỏi:

- Các hạ nói thế là không chịu nể lời bọn tại hạ rồi?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế! Nếu các vị không phục, còn có ý bất bình thì cứ việc thay Quân Thiên Phụng đón tiếp mấy chiêu kiếm của tại hạ.

Trần Triệu Kỳ với tay rút thanh Khai sơn đao ở sau lưng ra nói:

- Trần Triệu Kỳ nầy đã chạm trán rất nhiều cao nhân nhưng chưa thấy ai nhỏ tuổi mà đã kiêu ngạo như các hạ. Chắc các hạ phải là một cao nhân mang tuyệt kỹ ghê gớm.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên rung tay veo véo đâm liền hai kiếm.

Hai chiêu kiếm nầy rất là kỳ ảo bức bách Trần Triệu Kỳ phải lui liền ba bước mới tránh khỏi hai nhát kiếm. Trong tay y cầm thanh Khai sơn đao mà không tài nào thi triển được.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Nếu bên các vị còn người nào nữa thì ra hết đi để động thủ cùng một lúc. Như vậy để cho tại hạ khỏi mất thì giờ.

Trong hai đại hán thì Tống Hồng Bảo dày công phu hàm dưỡng hơn, nhưng cũng bị thái độ ngạo mạn của thiếu niên áo trắng làm cho lửa giận bốc lên.

Y hằn hộc nói:

- Các hạ uy hiếp người như vậy là quá lắm.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Trước khi chưa động thủ, các vị còn có cơ hội trốn thoát.

Tống Hồng Bảo hai tay cầm hai cây phán quan bút nói:

- Xem chừng bữa nay không có cuộc chiến đấu không xong.

Thiếu niên áo trắng vẫn một giọng khích bác:

- Vụ nầy không liên quan gì đến hai vị mà hai vị cứ nằng nặc đòi động thủ. Thế là hai vị tự tìm lấy

cái chết.

Hắn chưa dứt lời đã vung trường kiếm.

Ánh hàn quang lấp loáng chia ra đánh vào Tống Hồng Bảo và Trần Triệu Kỳ mỗi người một chiêu.

Thế kiếm lẹ quá, Tống Hồng Bảo không kịp hất bút lên đỡ gạt, phải nhảy tạt ngang tránh ra năm thước.

Trần Triệu Kỳ đã chuẩn bị từ trước, phóng thanh Khai sơn đao tống đẩy ra một chiêu "Cự Hổ Môn Ngoại" vạch thành một đường đao quang ngăn chặn thế kiếm. Thanh Khai sơn đao trên tay nặng tới 36 cân. Y hy vọng khí giới trầm trọng của mình hất bay được trường kiếm của thiếu niên áo trắng.

Không ngờ kiếm pháp của thiếu niên áo trắng kỳ bí vô cùng. Hắn xoay chuyển thế kiếm một cách tuyệt diệu tránh khỏi lưỡi đao. Thanh kiếm của hắn có khác nào một con linh xà chồm xuống cắn cổ tay đối phương.

Trần Triệu Kỳ giật mình kinh hãi. Y thấy thanh trường kiếm của đối phương chụp xuống nhanh như chớp, nếu không bỏ thanh Khai sơn đao ở trong tay đi để rụt về tránh kiếm thì tất bị thương. Nhưng nếu chịu nước lép bỏ khí giới thì oai danh mấy chục năm trên chốn giang hồ sẽ bị trôi theo dòng nước trong giây lát.

Giữa lúc đang do dự chưa kịp quyết định thì thanh trường kiếm của thiếu niên áo trắng đã hớt trúng cổ tay y thành thương tích rồi.

Trần Triệu Kỳ vội xòe năm ngón tay bỏ thanh Khai sơn đao để rụt tay về thì đã chậm mất rồi.

Cổ tay mặt y bị thanh trường kiếm ác độc của thiếu niên áo trắng cắt đứt hai đường gân mạch.

Máu tươi chảy ra như suối. Cổ tay mềm rũ xuống.

Thế kiếm của thiếu niên áo trắng ác độc phi thường.

Chỉ một nhát đã khiến cho Trần Triệu Kỳ nổi danh mấy chục năm phải bỏ đao và đứt gân mạch, vĩnh viễn thành người tàn phế.

Thế là Đao Lý Tàng Tiêu Trần Triệu Kỳ bị thiếu niên áo trắng đã bại ngay hiệp đầu và từ nay trở đi y không cầm đao bằng tay phải được nữa. Vụ đấu tàn nhẫn nầy khiến cho người nghe phải biến sắc.

Thiếu niên áo trắng thu trường kiếm về, đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Bạch Dương trang chủ Tống Hồng Bảo, lạnh lùng nói:

- Bây giờ đến lượt trang chủ.

Tống Hồng Bảo qua lại giang hồ mấy chục năm chưa từng thấy thế kiếm nào kỳ bí và ác độc đến thế. Y thấy Trần Triệu Kỳ vĩnh viễn thành người tàn phế thì trong lòng kinh hãi vô cùng.

Nhưng thiếu niên áo trắng chỉ mặt chỉ tên để khiêu chiến trước mắt bao nhiêu người, y chẳng thể giả câm giả điếc, đành đâm liều lên tiếng:

- Kiếm chiêu của các hạ ác độc vô cùng!...

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Bây giờ trang chủ chỉ có hai đường. Một là cầm khí giới tỷ đấu, hai là lập tức dời khỏi Quân trạch.

Tống Hồng Bảo đứng ngẩn người ra. Y biết rằng đi đã không được mà đánh cũng không yên.

Quân Thiên Phụng đột nhiên đứng dậy xua tay nói:

- Tống huynh! Y vì tiểu đệ mà đến đây nên để cho một mình tiểu đệ đương đầu. Còn Tống huynh và Trần huynh đã không có cách nào điều giải được thì đành bỏ đi thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi chấp tay xá dài Trần Triệu Kỳ nói tiếp:

- Tiểu đệ làm cho Trần huynh bị liên lụy, trong lòng rất đỗi không yên. Nghĩa cả và thịnh tình của Trần huynh tiểu đệ xin vĩnh viễn ghi vào tâm khảm. Nếu đêm nay mà tiểu đệ không chết thì sau nầy có ngày báo đáp.

Bỗng nghe Trần Triệu Kỳ bật tiếng la hoảng:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm! Thất Tuyệt Ma Kiếm! Đúng là Thất Tuyệt Ma Kiếm chuyên dùng để tàn hại thân thể người khác, hay phế bỏ võ công.

Mấy tiếng la hoảng khác nào vượn khóc lang gào. Khiến cho người nghe phải kinh tâm động phách hồn vía lên mây.

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt đang lạnh lẽo đột nhiên sát khí đằng đằng, hững hờ nói:

- Phải rồi! Kiếm pháp mà tại hạ thi triển đây đúng là Thất Tuyệt Kiếm.

Trần Triệu Kỳ nói:

- Mấy chục năm nay, chưa một ai giữ được võ công dưới kiếm chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Đột nhiên y co giò chạy như điên ra ngoài sảnh đường.

Thiếu niên áo trắng cũng không ngăn trở để mặc y chạy đi.

Cặp nhãn thần lạnh lẽo chăm chú nhìn vào người Tống Hồng Bảo nói:

- Bây giờ các hạ đánh hay chạy trốn thì quyết định mau đi!

Tống Hồng Bảo trong lòng kinh hãi đến cực điểm, hai tay cầm hai cây phán quan bút, ngập ngừng hỏi:

- Nghe nói người sử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm đều có một tay, một mắt mà sao các hạ...

Thiếu niên áo trắng đột nhiên giơ tay kiếm lên, ánh hàn quang vừa lay động, cây phán quan bút trong tay trái Tống Hồng Bảo đã bay vọt ra rồi rơi xuống bàn tiệc đánh choang một tiếng làm bát đĩa vỡ tan tành, canh rau bắn tung lên.

Thế kiếm này thần tốc phi thường.

Tống Hồng Bảo giơ bút lên đỡ gạt thì đã không kịp nữa.

Cây phán quan bút bên tay trái bay ra. Đồng thời bốn ngón tay cũng bị chặt đứt rớt xuống nền sảnh đường lát gạch xanh.

Ánh đèn lửa sáng rực, trông rõ cả bốn ngón tay còn run bần bật vì da thịt co lại.

Tống Hồng Bảo vừa kinh hãi vừa đau đớn, lật đật chạy vội ra ngoài sảnh đường chuồn đi.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn bốn phía rồi lạnh lùng nói:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ còn mời những ai trợ lực nữa thì gọi họ ra cả đây.

Hiển nhiên thiếu niên áo trắng chẳng những kiếm thuật kỳ bí tàn độc mà nội công cũng rất thâm hậu.

Quân Thiên Phụng mặt xám như tro tàn lắc đầu đáp:

- Dù có còn ai thì cũng bị thương dưới lưỡi kiếm của các hạ.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ba tiếng lớn. Tiếng cười làm rung động cả gian sảnh đường, đèn lửa cũng phải lung lay.

Thiếu niên áo trắng ngừng tiếng cười, nét mặt lạnh lùng thoáng hiện lên màu thảm đạm, lộ vẻ đau thương từ từ cất tiếng hỏi:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ có biết tại hạ là ai không?

Chương 2: Gái Tỳ Nhi Bản Lảnh Siêu Quần

Quân Thiên Phụng ngưng thần nhìn thiếu niên áo trắng.

Lão lộ vẻ kinh hãi, hỏi dằn từng tiếng:

- Các hạ là dòng dõi Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Phải rồi! Các hạ đã biết rõ, vậy tại hạ bất tất phải kể tội trạng nữa. Bây giờ các vị tự mình động thủ hay tại hạ ra tay?

Quân Trung Bình đột nhiên đứng dậy tay nắm chuôi kiếm toan rút ra thì Quân Thiên Phụng nổi giận quát:

- Quân súc sinh lớn mật kia! Sao không ngồi yên?

Quân Trung Bình bị phụ thân quát mắng, từ từ ngồi xuống.

Quân Trung Phụng từ nãy tới giờ nét mặt rầu rầu ngồi cúi gầm mặt xuống. Bây giờ nàng cũng ngửng đầu lên miệng ấp úng:

- Gia gia ơi! Ca ca!...

Quân Thiên Phụng lại nổi giận chặn lời gạt phắt đi:

- Con nha đầu kia! Không được nhiều lời!

Quân Trung Phụng không dám nói nữa lại ngồi cúi đầu xuống.

Quân Thiên Phụng nhìn thiếu niên áo trắng chấp tay nói:

- Lý công tử! Câu chuyện về lệnh tôn ngày trước không có liên can gì đến khuyển tử và tiểu nữ. Khi ấy tiểu nữ chưa ra đời, khuyển tử còn ở trong thời kỳ thơ ấu. Nhà tại hạ có bốn người, nhưng chỉ một mình Quân Thiên Phụng này tham dự vào vụ đó. Vì thế nên Quân mổ đành mặt dạn mày dầy khẩn cầu công tử buông tha cho khuyển tử cùng tiểu nữ được toàn sinh.

Thiếu niên áo trắng mắt chiếu ra những tia hàn quang đảo nhìn vợ chồng Quân Thiên Phụng hỏi:

- Ngày trước tôn giá có lòng dạ từ bi như vậy không?

Quân Thiên Phụng đáp:

- Quân mỗ tự biết mình làm việc tội lỗi vì vậy đã rửa tay gác kiếm từ biệt giang hồ.

Lão đưa mắt nhìn mỹ phụ trung niên nói tiếp:

- Chuyết kinh không có tội gì. Nhưng y gặp phải người chồng tội lỗi nên bị liên lụy. Y cùng tại hạ đành chịu tai họa dưới lưỡi kiếm bén.

Mỹ phụ trung niên cũng nói:

- Chồng nợ vợ phải trả là điều minh huấn từ xưa. Tiện thiếp có chết cũng không oán hận.

Thiếu niên áo trắng mặt trơ như đá hỏi lại:

- Ngày trước những người tham dự vào vụ này, ngoài Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm và Quân Thiên Phụng, còn ai tham dự nữa không?

Quân Thiên Phụng đáp:

- Liễu Trường Công là người chủ trương.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Tại hạ đã giết con cháu y cả thảy 17 người. Nhà họ Liễu không còn mống nào sống sót.

Quân Thiên Phụng đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Nguyên Tử Khiêm sắp đặt kế hoạch.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Bọn y cả năm cha con đều thành những con quỉ không đầu dưới lưỡi kiếm của tại hạ rồi.

Hắn cất giọng sắt bén hơn hỏi tiếp:

- Trừ ba vị ra còn ai nữa?

Quân Trung Phụng đột nhiên ngửng đầu lên, cặp mắt đẫm lệ, vẽ mặt cực kỳ xúc động, nàng nói:

- Công tử đừng bức bách gia gia tiểu nữ. Y đã làm việc lầm lỗi sao công tử còn muốn hãm y vào vòng bất nghĩa?

Quân Trung Bình cũng đứng lên nói:

- Cha mẹ anh em tại hạ đều có thể trả đòn. Nhưng gia phụ sợ anh em tại hạ bị hại mới cam tâm nhẫn nhục. Thế mà các hạ còn nói toàn những lời uy hiếp, chẳng hóa ra bức bách người quá đáng ư?

Thiếu niên áo trắng cười lạt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Tại hạ đã tra ra được Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm và các hạ, chẳng lẻ không tra ra người khác được sao. Các hạ nói hay không cũng thế thôi.

Quân Thiên Phụng dường như bất ngờ Quân Trung Phụng và Quân Trung Bình đột nhiên thốt lời xung đột cùng thiếu niên áo trắng. Lão toan ngăn cản thì đã không kịp nữa.

Quân Trung Phụng giương cặp mày liễu, chậm rãi hỏi:

- Cha mẹ con cái nhà tiểu nữ bốn người đều ở cả đây công tử muốn sao xin nói rõ!

Thiếu niên áo trắng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Quân Trung Phụng đáp:

- Khi lệnh tôn liên hiệp với bọn ác ma gia hại tiên phụ cô nương chưa ra đời...

Quân Thiên Phụng nghe giọng lưỡi thiếu niên áo trắng dường như đã có ý lây chuyển, vội nói tiếp:

- Công việc ngày trước chỉ một mình Quân mỗ dúng tay vào, chẳng liên quan gì đến chuyết kinh, khuyển tử cùng tiểu nữ cả.

Thiếu niên áo trắng ngửng mặt trông lên nóc nhà lạnh lùng hỏi:

- Quân Thiên Phụng! Theo ý kiến các hạ phải chăng là muốn yêu cầu tại hạ buông tha cho phu nhân cùng công tử và tiểu thư?

Quân Thiên Phụng đáp:

- Tại hạ đã tham dự vào công việc ngày trước vậy xin để thường. Còn khuyển tử và tiểu nữ không liên quan gì đến vụ đó. Mong rằng công tử rộng lòng dung tha chúng.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Xưa nay chồng nợ vợ trả, cha nợ con trả. Nghĩa là mọi người đều bị liên lụy, chẳng thể bảo là vô

tội được. Nhưng tại hạ quyết chẳng gia hại những người không phải họ Quân, trừ những kẻ xuất đầu bức bách tại hạ phải động thủ thì không kể.

Hắn ngừng lại một chút, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng, cặp lòng mày nhíu lại. Mắt chiếu ra những tia hàn quang.

Hắn giơ trường kiếm lên nói tiếp:

- Nhưng tại hạ để cho các vị còn có cơ hội cầu sinh. Vậy các vị cả vợ chồng con cái liên hiệp động thủ. Nếu thoát được lưỡi kiếm của tại hạ thì từ đây mối ân oán ngày trước cũng bỏ đi hết.

Tại hạ quyết chẳng truy vấn đến nữa.

Quân Trung Bình đưa mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Gia gia! Xin gia gia thứ cho hài nhi lắm miệng. Việc đã đến thế nầy sao không liều một trận, dù có mất mạng cũng là cái chết oanh liệt.

Quân Thiên Phụng khẻ thở dài nói:

- Dưới kiếm thế Thất Tuyệt Ma Kiếm, trước đến nay chưa một ai sống sót.

Quân Trung Phụng đột nhiên tiến về phía trước hai bước, nàng rút kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một cái rồi cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Người này lạnh lẽo cuồng ngạo, tuyệt không có dạ từ bi. Dù nói tử tế khẩn cầu cũng chẳng ăn thua mà còn mang nhục. Sao bằng cùng y quyết một trận chiến đấu?

Đột nhiên nàng vung kiếm ra chiêu "Độc Long Xuất Huyệt" đâm vào trước ngực địch nhân.

Thiếu niên áo trắng hơi nghiêng chân một chút, thân hình đột nhiên vọt đi tránh ra xa năm thước. Hắn vẫn chưa trả đòn.

Quân Trung Phụng tức giận quát hỏi:

- Sao công tử lại không rút kiếm ra phản kích?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ mà ra tay thì cô nương chẳng chết cũng bị thương.

Quân Trung Phụng băng mình tiến lại toan phóng chiêu thứ hai thì Quân Thiên Phụng đột nhiên khoa chân bước lại ngăn chận trước mặt con gái quát:

- Ngươi chống thế nào được với Thất Tuyệt Ma Kiếm? Sao còn chưa dừng tay?

Thực ra Quân Trung Phụng thấy cha vừa lạng người tới, nàng đã hấp tấp dừng chân thu kiếm, vì có lão đứng đó mà nàng phóng kiếm tới, không khỏi đâm vào lưng lão.

Thiếu niên áo trắng hững hờ lên tiếng:

- Thời giờ trễ quá rồi. Tại hạ không rảnh ở lại được nữa. Vậy các hạ rút kiếm ra thôi!

Quân Thiên Phụng nở một nụ cười buồn thảm.

Lão kéo tấm áo lên, lấy đôi Kim hoàn ra nói:

- Xin công tử hãy coi thân thể lão phu là hiểu ngay lão phu đã không có ý kháng cự từ trước.

Công tử rộng lòng tha khuyển tử cùng tiểu nữ, vợ chồng lão phu nguyện bó tay chịu trói để tùy công tử phát lạc.

Mấy câu này lão nói bằng một giọng rất thê lương. Đôi hàng lệ già nua từ từ nhỏ xuống.

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Đường sinh lộ duy nhất của các vị là hợp lực nhau lại cố xông qua dưới lưỡi kiếm của tại hạ để chạy thoát ra ngoài.

Quân Thiên Phụng bổng quay đầu lại, lớn tiếng bảo Quân Trung Bình và Quân Trung Phụng:

- Nếu các ngươi phải là con ta, thì hãy nghe lời ta dạy bảo!

Quân Trung Bình và Quân Trung Phụng vội nghiêng mình đồng thanh:

- Xin gia gia cứ ra lệnh đi!

Quân Thiên Phụng nói:

- Huynh đài đây là truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm. Lời nói của công tử coi bằng chín vạc, tuyệt không thay đổi. Công tử đã bảo các người trốn ra khỏi sảnh đường này là người không rượt theo để hạ sát các ngươi nữa. Vậy ta liều mình động thủ cản trở, các ngươi mau phá cửa sổ phía sau mà ra, mỗi đứa chạy một ngả.

Quân Trung Phụng nói:

- Ca ca giữ việc hương khói cho nhà họ Quân, vậy nên trốn đi. Còn nữ nhi...

Quân Thiên Phụng lớn tiếng chặn lời:

- Ngươi không nghe lời ta thì không phải là con gái nhà họ Quân.

Quân Trung Phụng toan nói nữa thì thiếu niên áo trắng lên tiếng:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ đừng bóp méo câu chuyện của tại hạ. Tại hạ nói là xông ra theo cửa vào sảnh đường. Nếu phá cửa sổ mà chạy thì tại hạ vẫn phải rượt theo.

Mỹ phụ trung niên uể oải đứng dậy nói:

- Giết người bất qua đầu rơi là cùng! Công tử khinh người quá lắm!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ đã để các vị hoặc chiến đấu hoặc tự vẫn mà chết. Chẳng lẻ còn chưa khoan hồng hay sao?

Quân Trung Bình đưa mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Nếu ngồi mà đợi chết thì sao bằng ra tay tử chiến để chết cho oanh liệt? Hài nhi tình nguyện xung phong.

Quân Thiên Phụng tức giận quát to:

- Quân súc sinh này còn không chạy đi! Để ta ngăn chặn truy binh cho.

Cặp mắt thiếu niên áo trắng lóe ra những tia thần quang rùng rợn không ngớt chuyển qua chuyển lại ngó Quân Thiên Phụng và Quân Trung Bình, vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo nghiêm trọng.

Hắn không nói nửa lời dường như để hết tinh thần đề phòng và để ngăn ngừa có người chạy trốn.

Đồng thời hắn làm như để tán thưởng cuộc tranh luận giữa cha con đối phương.

Bỗng nghe mỹ phụ trung niên lên tiếng:

- Hài tử! Ngươi đi đi! Ngươi có trốn ra khỏi chốn này thì gia gia, muội muội và ta đây mới có thể phóng tâm chiến đấu. Hài tử! Nếu sau này ngươi gặp cơ duyên tốt đẹp học lấy võ công để đối phó với Thất Tuyệt Ma Kiếm, rửa hận cho chúng ta được là hay, mà không thì vào chốn rừng sâu núi thẳm ẩn tích mai danh, lo việc cày bừa đọc sách giữ lấy hương hỏa một dòng họ Quân.

Thật là mấy câu nói chí tình tha thiết của người từ mẫu đầy mối chia ly sầu hận. Nó còn thê thảm ai bi khiến cho người nghe không khỏi động lòng.

Quân Trung Bình sa nước mắt nói:

- Đã là nam tử hán, là đại trượng phu, có lý đâu lại tham sống sợ chết?

Quân Thiên Phụng đột nhiên phóng cước đá vào gót chân Quân Trung Bình quát to:

- Thằng súc sinh này! Không chạy mau đi.

Cái đá này rất mạnh, nhưng trúng Quân Trung Bình rồi nội lực mới xô ra.

Một luồng ám kình rất mãnh liệt đỡ lấy người Quân Trung Bình hất vào cửa sổ phía sau.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Hãy đứng lại đã!

Hai tay rung động người hắn xông thẳng tới. Ánh hàn quang vừa lấp loáng, một tiếng rú đã vang lên.

Tiếp theo là tiếng huỵch, tựa hồ có vật gì từ trên không gieo xuống.

Cử động cửa thiếu niên áo trắng mau lẹ quá, lẹ đến nỗi Quân Thiên Phụng và Quân Trung Phụng chưa kịp ra tay ngăn trở.

Mọi người định thần nhìn lại thì thấy Quân Trung Bình tay còn nắm chuôi kiếm, người ngã phục xuống đất. Cạnh sườn máu tuôn ra như suối, lênh láng đầy mặt đất.

Quân Trung Bình dường như bị thương nặng quá. Từ lúc chàng ngã xuống liền im hơi lặng tiếng.

Quay lại nhìn thiếu niên áo trắng thì nửa trên thanh trường kiếm hắn cầm bên tay mặt hãy còn dính máu, mặt hắn vẫn nghiêm trang nhưng người đã lùi về chỗ cũ rồi.

Biến diễn xảy ra trong nháy mắt cực kỳ đột ngột khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Quân Thiên Phụng đứng trơ như tượng gỗ, hồi lâu không thốt nên lời.

Sau một lúc, mỹ phụ trung niên mới thét lên một tiếng, cúi xuống ôm Quân Trung Bình lên hỏi:

- Hài tử! Ngươi bị thương nặng lắm phải không?

Quân Trung Bình từ từ mở mắt ra đáp:

- Thương thế hài nhi chẳng lấy chi làm trầm trọng. Mẫu thân bất tất phải quan tâm.

Chàng nói xong gắng gượng ngồi dậy. Nhưng vì thương thế nặng quá, vừa ngồi chưa vững lại ngã

quay ra.

Quân Thiên Phụng lẩm bẩm một mình:

- Dưới Thất Tuyệt Ma Kiếm, trước nay chưa có người nào toàn vẹn, chẳng chết cũng thành tàn phế. Lời đồn quả đã không sai.

Quân Trung Phụng đột nhiên nghiến hai hàm răng cất giọng lanh lảnh quát lên:

- Thật là con người cuồng ngạo! Một chiêu kiếm độc ác!

Nàng nhảy vọt tới múa kiếm đánh ra.

Thiếu niên áo trắng vung thanh trường kiếm đánh choang một tiếng, hất thanh bảo kiếm của Quân Trung Phụng ra.

Hắn lạnh lùng nói:

- Lệnh tôn khác với Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm ở chỗ còn chút lòng hối hận.

Hắn lại đưa mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói:

- Các hạ nói là đã rửa tay gác kiếm ra khỏi giang hồ, song tại hạ chưa thể tin được vì các hạ còn nuôi một bày ác khuyển, hào nô, không giống như người qui ẩn.

Đoạn hắn đột nhiên đổi giọng nghiêm trọng nói:

- Vì các hạ có lòng hối hận, giác ngộ nên tại hạ mở một bên lưới cho lệnh tiểu thư có đường sinh lộ mà chạy thoát mạng.

Quân Trung Phụng vừa bị thiếu niên áo trắng vung kiếm lên gạt, cánh tay nàng bị tê nhức, cử động khó khăn. Nàng biết ngay võ công mình quyết không thể địch lại đối phương. Nàng càng hiểu rõ thiếu niên áo trắng chẳng phải nói ngông cuồng mà quả có thể hạ sát toàn gia nhà họ Quân trong nháy mắt. Nàng lại nghĩ tới cha già sắp bị thịt rơi máu đổ dưới kiếm chiêu ác độc thì

lòng nàng tan nát.

Đột nhiên nàng liệng thanh bảo kiếm trong tay đi, nghiêng mình đổi giọng:

- Lý công tử!

Thiếu niên áo trắng tuy không đáp lễ nhưng lạng người tránh sang bên không chịu nhận lễ, hắn lạnh lùng nói:

- Trước khi tại hạ chưa thay đổi chủ ý, cô nương nên dời khỏi chốn này để đi cho mau.

Đoạn hắn bước tạt ngang mấy bước để nhường lối.

Quân Trung Phụng buồn rầu buông tiếng thở dài, nàng đưa mắt nhìn Quân Trung Bình bị thương nằm đó nói:

- Gia huynh đã bị thương dưới lưỡi kiếm của công tử. Dù y không chết nhưng chung thân đã thành tàn phế. Suốt đời y khó mà luyện lại được võ công. Vậy thì vĩnh viễn y chẳng còn mong gì báo thù được nữa.

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Tại hạ đang bị lửa hận nung nấu tâm can. Cô nương mà không chạy đi thì không chừng tại hạ sẽ biến đổi tâm ý một cách đột ngột đó.

Quân Trung Phụng nở nụ cười thê lương nói:

- Gia phụ tuổi đã già nua, khí huyết suy nhược, quá thời kỳ luyện võ rồi. Dù người có sống thêm ít ngày thì vĩnh viễn cũng chẳng còn cơ hội nào để trả thù công tử nữa.

Nàng từ từ quỳ xuống nói tiếp:

- Tiện thiếp thay mặt cha già cùng người anh tàn phế xin công tử mở lượng từ bi tha chết cho gia phụ. Phụ trái nữ hoàn. Tiện thiếp nguyện chết tan thấy dưới lưỡi kiếm của công tử hoặc chung thân cam phận nô tỳ để đền bồi cho gia phụ vì một lỗi lầm mà gây nên hối hận suốt đời.

Quân Thiên Phụng lớn tiếng quát:

- Con tiểu nha đầu kia! Sao không chạy trốn đi còn nói nhăng gì thế?

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói với Quân Trung Phụng:

- Lời yêu cầu của cô nương thật quá mức.

Quân Trung Phụng lại thở dài năn nỉ:

- Tiện thiếp xin chết thay cho gia phụ.

Thiếu niên áo trắng nhìn đôi má đẫm lệ của nàng như những giọt mưa đọng trên đóa hoa lê.

Bộ mặt trơ như đá lạnh như đồng thoáng lộ một giây từ hòa nhưng chỉ vụt qua trong chớp mắt.

Hắn khôi phục lại vẻ mặt nghiêm khắc nói:

- Lệnh tôn là một trong những người chủ hung. Tại hạ khoan thứ thế nào được?

Quân Trung Phụng vẻ mặt đang vô cùng đau khổ bỗng nổi lên một tia phẫn hận. Nàng đua tay ra lượm thanh đoản kiếm.

Quân Thiên Phụng vột thét lớn:

- Phụng nhi! Nếu ngươi còn coi ta là gia gia thì mau mau trốn đi!

Lão vừa quát vừa đưa Kim hoàn ra xông đến trước Quân Trung Phụng nhắm đánh thiếu niên áo trắng. Lão biết kiếm chiêu của hắn lợi hại thế nào rồi, bản lãnh của Quân Trung Phụng khó lòng chịu nổi một chiêu, nên lão ra tay trước.

Thiếu niên áo trắng đưa lẹ thanh trường kiếm lên. Sắt thép chạm nhau bật lên tiếng choang choảng.

Cây Kim hoàn trong tay Quân Thiên Phụng vừa bị gạt ra, thiếu niên áo trắng xoay tay phản kích.

Hai nhát kiếm chát chúa vang lên. Tiếp theo là tiếng keng ngân dài.

Hai cây Kim hoàn trong tay Quân Thiên Phụng đều rớt xuống đất.

Nguyên thiếu niên áo trắng đánh ra hai kiếm đâm vào huyệt mạch trên cổ tay Quân Thiên Phụng chém đứt hai đường gân.

Hai tay lão thành tàn phế nên để Kim hoàn rớt xuống.

Quân Thiên Phụng đau điếng người. Máu hai cổ tay trào ra như suối, nhưng lão tự cường nhịn đau, không rên một tiếng.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Quân Thiên Phụng! Các hạ còn bản lãnh nào chưa thi triển không?

Quân Thiên Phụng tự biết không tài nào thoát chết được nữa, lão gắng nhịn đau, cất giọng thê thảm đáp:

- Lời nói của bật đại trượng phu xem nặng bằng non. Công tử đã hứa tha cho tiểu nữ, chắc không phải là câu nói giỡn.

Quân Trung Phụng vừa khóc vừa nói:

- Dù nữ nhi có trốn được thoát chết, nhưng mối đại thù của song thân cũng khó lòng trả được, vậy còn trốn làm chi?

Quân Thiên Phụng tức giận nói:

- Vậy mi muốn cho cả nhà họ Quân chết sạch không còn một móng hay sao?

Thiếu niên áo trắng vẫn mặt lạnh như tiền nhìn Quân phu nhân nói:

- Bây giờ phu nhân ra tay đi!

Quân phu nhân buồn rầu đáp:

- Tiện thiệp tự biết mình không địch nổi đành cam tâm ngồi đợi chết.

Bà giơ tay phải lên liệng ra một nắm ám khí hào quang lóe lên.

Thiếu niên áo trắng múa thanh trường kiếm, ánh sáng bạc lấp loáng vây quanh mình.

Những tiếng leng keng vang lên một hồi. Bốn mũi Bạch hổ đinh đều bị rớt xuống.

Giữa lúc thiếu niên áo trắng gạt bốn mũi ám khí của Quân phu nhân, bà cầm lưỡi đao trủy thủ tự đâm vào ngực ngập đến chuôi.

Tay vẫn nắm chuôi đao, bà nhìn Quân Trung Phụng chậm rãi nói:

- Phụng nhi! Ngươi đã nghe lão gia bảo gì rồi chứ? Mau mau chạy trốn đi!

Bà đảo mắt nhìn Quân Thiên Phụng nói tiếp:

- Tiện thiếp đi trước phu quân một bước.

Đoạn bà rút trủy thủ ra khỏi ngực, máu tươi vọt lên không cao đến mấy thước, té huỵch xuống.

Quân Thiên Phụng nhìn Quân Trung Phụng lên tiếng quát:

- Phụng nhi nghe rõ di ngôn của mẫu thân chưa? Sao không chạy đi còn đợi đến bao giờ? Cha đây không thể nói gì hơn được nữa.

Đoạn lão cúi xuống lao đầu vào tường đánh chát một tiếng. Đầu vở, óc phọt ra mà chết.

Quân Trung Phụng nhìn thảm trạng liên tiếp diễn ra.

Mới trong khoảng khắc cha mẹ hồn về chín suối, huynh trưởng bị trọng thương nằm không dậy được, chưa hiểu sống chết ra sao. Cảnh gia đình đang yên vui ấm cúng chỉ trong chớp mắt biến thành gia phá nhân vong.

Nàng đứng ngẩn ra nhìn thiếu niên áo trắng, mối căm hận trong lòng không thốt nên lời. Tâm thần bị chấn động quá độ khiến nàng bâng khuâng như kẻ mất hồn chân tay đờ đẫn.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Tại hạ đã ưng thuận tha cho cô nương. Cô nương đi đi thôi!

Rồi hắn rảo bước đến trước Quân Trung Bình giơ trường kiếm lên.

Quân Trung Phụng như người trong mộng choàng tỉnh giấc, nàng thét lên lanh lảnh:

- Đừng sát hại ca ca ta!

Thiếu niên áo trắng không ngảnh đầu lại chỉ lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không hứa lời tha y. Bây giờ giết y xong tại hạ sẽ đi ngay.

Quân Trung Bình bị thương quá nặng, không còn phản kháng được nữa, đành nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo mà trong trẻo cất lên:

- Như thế tưởng là đủ lắm rồi! Chẳng lẽ đến con người tàn phế cũng không chịu buông tha ư?

Thanh âm không lấy gì làm to lắm, nhưng mỗi tiếng tựa hồ mũi tên sắt đâm vào màng tai.

Một người mặc áo màu xanh lợt, tay bưng khay trà, lưng thắt một giải lụa bạch ra kiểu nữ tỳ.

Thị đứng trong cửa sảnh đường.

Cô gái này đến nơi không một tiếng động.

Thiếu niên áo trắng cũng chẳng hiểu cô vào tòa đại sảnh từ lúc nào.

Quân Trung Phụng vội xua tay nói:

- Quyên Nhi! Chỗ này không có việc gì của ngươi. Lui ra cho mau.

Nữ tỳ áo xanh tên gọi Quyên Nhi khẻ nghiêng mình đáp:

- Đa tạ cô nương!

Tuy miệng thị nói vậy, nhưng chân không bước ra ngoài cửa. Trái lại, thị tiến về phía Quân Trung Phụng.

Quân Trung Phụng trong lòng cực kỳ nóng nảy gắt lên:

- Quyên Nhi! Ngươi có trông thấy thảm cảnh trong đại sảnh đường không? Sao còn chưa trốn đi?

Quyên Nhi vẻ mặt vẫn trấn tĩnh từ từ lướt qua bên mình thiếu niên áo trắng đến trước chỗ Quân Trung Bình nằm.

Thiếu niên áo trắng lúc trước phóng kiếm như gió, tiếng nói lạnh như băng mà bây giờ đối với nữ tỳ áo xanh tên gọi Quyên Nhi, dường như hắn đặc biệt nhẫn nại, cứ đứng yên không nhúc nhích.

Quyên Nhi lom khom cúi xuống coi thương thế Quân Trung Bình, thủng thẳng nói:

- Y bị thương nặng lắm. Nhát kiếm đâm vào cạnh sườn chặt đứt hai đường gân, một đường mạch, vĩnh viễn không còn cách nào luyện võ được nữa.

Quân Trung Phụng dường như đã biết Quyên Nhi là một nhân vật phi thường. Nàng không xẵng giọng bảo thị dời khỏi sảnh đường nữa mà chỉ bần thần đứng coi diễn biến.

Thiếu niên áo trắng đã đến lúc không nhịn được nữa cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương! Phải chăng cô nương định để mình lôi cuốn vào vũng nước xoáy này?

Giọng nói của hắn ra chiều rất lịch sự.

Quyên Nhi từ từ quay lại giương cặp mắt sáng như sao lên nhìn đối phương hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi bụng bảo dạ:

- Té ra con nha đầu này nội công đã đến mức cao thâm khôn lường. Thế mà lúc bình thời mình không nhìn ra.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi lại:

- Ý cô nương muốn sao đây?

Quyên Nhi buông thõng. Thị đặt khay trà xuống, tay phải nâng Quân Trung Bình dậy.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Tại hạ đã bảo chỉ tha có mình Quân cô nương mà thôi, còn ngoài ra những người nhà họ Quân không để ai thoát chết.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng y bị tàn phế rồi, suốt đời không thể luyện võ được nữa thì y sống hay chết tưởng cũng chẳng quan hệ gì.

Thiếu niên áo trắng hững hờ nói:

- Những lời tại hạ nói ra khỏi cửa miệng rồi là không thay đổi. Dù y đã thành tàn phế cũng phải chết.

Quyên Nhi đột nhiên quay mặt lại hỏi:

- Giết cả người không còn sức kháng cự, chẳng là thảm khốc quá lắm ư?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi lại:

- Ngày trước gia phụ bị giết, cả nhà chu lục, may có một mình tại hạ trốn thoát, chẳng lẻ vụ đó còn từ bi lắm hay sao?

Quyên Nhi nhẹ buông một tiếng thở dài đáp:

- Quân Thiên Phụng lão gia đã đập đầu vào tường tự tử. Quân phu nhân đâm ngực mà chết, thế là việc ân oán đời trước được thanh toán rồi, tưởng nên kết thúc đi thôi.

Thị lại đưa mắt ngó Quân Trung Bình nói tiếp:

- Huống chi Quân công tử đây đã thành người tàn phế, đấng thượng thiên còn có đức hiếu sinh thì con người há không lòng từ thiện. Tiện nữ không trông thấy vụ này chẳng nói tới làm chi. Nay đã gặp đây, lẽ nào lại nỡ ngồi nhìn mà không can thiệp.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương võ công cao cường là một điều tại hạ đã biết rõ.

Quyên Nhi nói:

- Kẽ đã làm nha đầu đi hầu hạ người không dám nhận bốn chữ "võ công cao cường" chỉ mong các hạ thể tình nữ nhi chưa làm việc gì bại hoại mà mở đường sinh lộ cho người ta.

Giữa hai bên dường như trong lòng cũng úy kỵ lẫn nhau và đều cố gắng nhẫn nại, thốt ra giọng nói hòa mình.

Thiếu niên áo trắng ngẩng đầu lên thở phào một cái tựa hồ mượn hơi thở để trút mối hận ra ngoài.

Hắn cũng hỏi bằng một giọng ôn tồn:

- Tại hạ đã ưng thuận tha cho Quân cô nương. Chẳng lẽ còn chưa đủ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Cái đó tiện nữ cũng đã nghe qua. Nhưng Quân cô nương từ thuở nhỏ sinh trưởng dưới bóng song thân, bây giờ đột nhiên gặp cơn đại biến, cha mẹ cùng huynh trưởng đều bị giết chết thì cô còn sống làm sao được trước tình cảnh quá thê lương này? Vậy các hạ có tha cô cũng bằng vô ích.

Thị ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên áo trắng nói tiếp:

- Nếu các hạ tha mạng cho Quân công tử thì tình thế lại khác hẳn.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Có điều chi khác hẳn?

Quyên Nhi đáp:

- Vì cô phải trông nom cho huynh trưởng bị trọng thương, không thể chết được.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương nói rất có lý.

Quyên Nhi nói ngay:

- Các hạ đã bảo là có lý thì xin mở đường sinh lộ cho Quân công tử. Tiện nữ xin thay mặt Quân tiểu thư cảm tạ nhã ý của các hạ.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Cô nương muốn tại hạ buông tha, nhưng tại hạ chẳng can tâm chút nào.

Quyên Nhi long lanh cặp mắt hỏi:

- Vậy các hạ muốn thế nào mới can tâm?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ mong được cô nương phô bày mấy ngón thủ cước cho tại hạ mở rộng nhãn giới.

Quyên Nhi nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm của công tử đả xuất chiêu tất phải đả thương người. Nếu chúng ta đi vào cuộc động thủ tất một kẻ bị thương, có đúng thế không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ngoài cách đó tại hạ không nghĩ ra được lượng sách nào khác.

Quyên Nhi trầm tư một chút rồi nói:

- Tiện nữ có điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo công tử.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Theo chỗ tiện nữ biết thì nhân vật sử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm phải là người tàn tật, què chân, cụt tay, chột mắt mà sao các hạ lại ra ngoài thể lệ đó, vẫn còn nguyên vẹn, không bị tàn tật chỗ nào?

Chương 3: Giả Tỳ Nữ Mưu Đồ Bức Họa

Mấy câu này tựa hồ cương đao lợi kiếm đâm vào trái tim thiếu niên áo trắng.

Hắn lập tức biến sắc, hai mắt long lanh đẫm lệ.

Hắn cố nhịn cho nước mắt khỏi rớt xuống, rồi chậm rãi đáp:

- Đây là một vụ rất bi thảm mà tại hạ đã trải qua. Dù tại hạ không cụt tay què chân, nhưng trong tâm linh mang nặng nhiều mối đau khổ vô bờ bến, so với cắt tai, khoét mắt, chặt chân còn đau khổ hơn đến trăm ngàn lần.

Đột nhiên hắn nghiêm sắc mặt lau ngấn nước mắt, từ từ nói tiếp:

- Vụ này không liên quan gì đến ai, vậy bất tất phải nói cho người ngoài nghe.

Quyên nhi thủng thẳng nói:

- Tiện nữ tin những câu các hạ nói đều là sự thực. Có điều các hạ đã hạ sát cả nhà Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm, lại bức tử vợ chồng Quân Thiên Phụng và đả thương người con trai độc nhất của hai vị thì oán khí trong lòng đã tiêu tán phần nhiều rồi mới phải. Mong rằng các hạ nể bạc diện của tiện nữ mà buông tha cho con người tàn phế này.

Quân Trung Phụng đứng bên rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Hai người này dường như quen biết nhau lại tựa hồ mới gặp lần đầu. Ngoài ra giữa hai người đều tỏ vẻ úy kỵ lẫn nhau. Tuy người nào cũng bảo thủ ý kiến của mình mà hết sức trấn tĩnh không muốn chọc giận đối phương.

Thiếu niên áo trắng giơ trường kiếm lên nói:

- Hắn cô nương có quen biết nhà họ Quân nên mới vì họ mà xuất đầu...

Quyên nhi ngắt lời:

- Hừ! Tiện nữ thân phận nô tỳ cho nhà họ Quân đã được nửa năm. Quân cô nương coi tiện nữ như tình chị em. Quân phu nhân cũng hết lòng nhân hậu. Nguyên một điểm này đủ khiến cho tiện nữ năn nỉ các hạ xin tha họ rồi. Huống chi thảm trạng bữa nay khiến cho người đã trông thấy ai nỡ tọa thị điềm

nhiên?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Nếu tại hạ không ưng thuận lời thỉnh nguyện của cô nương thì sao?

Quyên nhi giơ tay vén mớ tóc mây xõa xuống mặt đáp:

- Tiện nữ đã biết Thất Tuyệt Ma Kiếm lợi hại thế nào rồi, nhưng vẫn hy vọng được các hạ ưng lời.

Dưới ánh đèn sáng, cặp mày thưa thớt nước da tươi thắm, mắt sáng môi son, mũi thẳng răng đều đều lộ ra con người nhan sắc tuyệt luân.

Thiếu niên áo trắng đủng đỉnh hỏi:

- Cô nương vào làm tỳ nữ nhà họ Quân đã chịu ơn sâu của họ hay sao?

Quyên nhi lắc đầu đáp:

- Không có đâu.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Cô nương đã không chịu ơn mà tại hạ đầy lòng cừu hận thì sao cô nương lại cố dúng tay vào vụ này?

Quyên nhi đáp:

- Tiện nữ không có ý ngăn trở việc báo thù của các hạ, nếu có thì đã ra mặt can thiệp rồi.

Thị đổi thành nét mặt nghiêm trang từ từ nói tiếp:

- Tiện nữ hy vọng công tử nể chút bạc diện mà tha cho y.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ba tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng cô nương nhất định can thiệp vào vụ này?

Quyên nhi hỏi lại:

- Các hạ nhất định giết chết y hay còn có lòng nể mặt tiện nữ?

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Cô nương mà nhất định can thiệp tất đã chuẩn bị rồi.

Quân Trung Phụng đột nhiên lên tiếng:

- Quyên nhi! Kiếm chiêu của người này cực kỳ ác độc, hễ đã ra tay là đả thương đối phương.

Vụ này không liên can gì đến ngươi thì ngươi nên đi ngay đừng dính vào nữa .

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Không sao đâu.

Thị dừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương có thể cho tiểu tỳ mượn thanh đoản kiếm trong tay một chút không?

Quân Trung Phụng trầm ngâm giây lát rồi từ từ cầm đoản kiếm đưa ra.

Quyên nhi tiếp lấy đoản kiếm lạnh lùng hỏi:

- Các hạ thử nghĩ lại coi. Vì một người tàn phế có đáng để cho tiện nữ phải liều chết không?

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Đó là cô nương bức bách tại hạ phải ra tay.

Quyên nhi mặt thoáng hiện một làn sương lạnh, thị thủng thẳng hỏi:

- Hành vi này của các hạ thiệt là thảm khốc, tiện nữ điềm nhiên tọa thị sao được? Các hạ ỷ mình có những chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm cực kỳ tàn độc. Tiện nữ muốn đón tiếp hai chiêu được không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Hay hơn hết là cô nương ra tay trước đi!

Quyên nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ mà động thủ thì e rằng cô nương không còn cơ hội để phản kích nữa.

Quyên nhi nói:

- Tiện nữ không nghĩ đến chuyện quyết sinh tử với các hạ mà chỉ muốn tiếp hai chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm nổi tiếng hễ phóng ra là giết người.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương nói vậy chẳng là tự phụ lắm ư?

Quyên nhi hỏi lại:

- Nếu tiện nữ không chịu nổi hai kiếm chiêu của các hạ để đến nỗi bị thương hay phải chết là lỗi tự mình, không can gì đến các hạ. Nhưng nếu tiện nữ chịu đựng nổi hai chiêu thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ sẽ bỏ đi luôn không truy sát người nhà họ Quân nữa.

Quyên nhi nói:

- Quân tử nhất ngôn.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Một lời coi nặng bằng non.

Quyên nhi cầm thanh kiếm để trước ngực thủ thế, hô:

- Mời công tử ra tay!

Thiếu niên áo trắng đáp lại:

- Cô nương hãy cẩn thận!

Thanh trường kiếm vung lên, ánh kiếm biến ảo thành một bức màn dầy đặc chụp xuống.

Quyên nhi hất đoản kiếm lên bật thành tiếng choang choảng kiếm khí ngất trời, kiếm quang giao động.

Thiếu niên áo trắng thu trường kiếm về lùi lại hai bước. Vẻ mặt hắn đã nghiêm khắc bây giờ càng lạnh như băng sương.

Hắn thủng thẳng nói:

- Kiếm pháp của cô nương quả là cao minh.

Quyên nhi cười mát đáp:

- Nghe lời đồn thì Thất Tuyệt Ma Kiếm càng những chiêu về sau càng ghê gớm. Mấy chục năm nay, chưa một ai chống được bảy chiêu mà không bị thương. Thế thì tiện nữ khó lòng tiếp được chiêu thứ hai.

Thiếu niên áo trắng ngưng tụ chân khí vào huyệt đan điền, rung tay một cái phóng trường kiếm ra.

Chiêu này coi uy thế không mạnh bằng chiêu trước, nhưng kiếm khí mịt trời, kiếm quang chói mắt.

Thực ra nó lợi hại hơn chiêu trước gấp mấy lần. Nội lực trên thanh kiếm không phát ra ngoài cứ tùy thời mà biến hóa.

Quyên nhi nghiến hai hàm răng hạ thấp thanh đoản kiếm xuống rồi người chuyển theo kiếm vung lên chống đỡ.

Bổng một tiếng vang nhỏ mà ngân dài.

Hai thanh kiếm chạm nhau rồi đột nhiên xa nhau.

Người ngoài coi hai thanh kiếm phân khai chẳng thấy có gì biến hóa, song thật ra lúc giao nhau nó đã biến đến ba thức "tam công tam thủ" rất là kỳ bí.

Quyên nhi đón tiếp xong chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm thứ hai liền liệng đoản kiếm xuống đất, từ từ lên tiếng:

- Tiện nữ may mà không nhục mệnh, đón tiếp được hai chiêu của công tử.

Thiếu niên áo trắng thở phào một cái nói:

- Tại hạ tin rằng đến chiêu thứ ba cô nương nhất định phải bị thương dưới lưỡi kiếm của tại hạ.

Quyên nhi đáp:

- Các hạ nói có lẽ đúng đó, nhưng tiện nữ đã tuyên bố chỉ tiếp hai chiêu, may chưa bị thương. Còn chiêu thứ ba trở đi tiện nữ có chống được hay không chưa cần bàn đến.

Thiếu niên áo trắng ngửng mặt lên cười ha hả ba tiếng rồi đột nhiên trở gót chạy đi như bay.

Lúc hắn đến chẳng khác trận cuồng phong khiến người phát khiếp thì lúc đi cũng tựa hồ một luồng khói tỏa bốc đi chẳng thấy hình tích gì.

Quân Trung Phụng nhìn theo bóng trắng cho tới khi mất hút mới buông một tiếng thở dài nói:

- Người này thủ đoạn thật là ác độc, tính tình lại cực kỳ khắc nghiệt. Mối thù này không báo không được.

Quyên nhi nói:

- Cô nương ơi! Trong võ lâm hiện nay chỉ có một người biết thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Người đó đã thu hắn làm đồ đệ thì nhất định không thu nạp cô nương nữa.

Quân Trung Phụng nghiên mình thi lễ nói:

- Té ra tỷ tỷ là một vị cao thủ võ lâm biết nhiều hiểu rộng vào đây ẩn mình mà tiểu muội không hay, nói ra càng thêm hổ thẹn.

Quyên nhi mỉm cười đáp:

- Cô nương chưa qua lại giang hồ thì không thể biết mọi việc trong võ lâm và dĩ nhiên chưa hiểu lai lịch tỳ nữ.

Quân Trung Phụng nói:

- Có điều tiểu muội muốn biết là tại sao tỷ tỷ lại gửi thân nơi hàn xá, khuất mình giữ phận nô tỳ?

Quyên nhi mỉm cười đáp:

- Chuyện đó sau này chúng ta sẽ nói. Điều gấp rút là phải cứu tính mạng lệnh huynh trước.

Quân Trung Phụng quay lại nhìn ca ca nằm dài dưới đất nàng buồn thảm nói:

- Tiểu muội không thông y lý thì những việc làm thuốc trị thương thật là mờ mịt. Nhất thiết trông vào tỷ tỷ chỉ giáo cho.

Quyên nhi gật đầu đáp:

- Nếu trong Quân phủ còn có người thì nhờ bọn họ thu liệm di thể lão gia cùng phu nhân đi.

Thị ngừng lại một chút rồi nhìn Quân Trung Phụng nói tiếp:

- Hiện giờ Quân gia chỉ còn một cô nương là người lành mạnh vậy cô nương phải phấn chấn lên mới được...

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội cũng biết thế, nhưng hoàn toàn chưa có một chút lịch duyệt giang hồ. Song thân đã bị

giết một cách đột ngột, huynh trưởng lại bị trọng thương. Tiểu muội không biết làm thế nào để chịu đựng nổi thảm cảnh tan hồn nát ruột.

Quyên nhi nói:

- Vì thế mà tiểu tỳ phải thức tỉnh cô nương trong tình trạng này càng phải phấn khởi tinh thần.

Quân Trung Phụng nhìn thi thể song thân và huynh trưởng bị trọng thương, bất giác sa lệ. Nàng nghĩ tới mình đang ở trong một gia đình hoan lạc mà mới trong khoảnh khắc đã biến thành hoàn cảnh gia phá nhân vong thì lại càng chua xót gan vàng, ngậm ngùi tấc dạ.

Quyên nhi khẻ thở dài nói:

- Cô nương cần bảo trọng tấm thân để xử lý mọi việc cần kíp.

Quân Trung Phụng lau nước mắt nói:

- Tỷ tỷ nói phải lắm.

Nàng rảo bước ra khỏi cửa sảnh đường, lớn tiếng gọi:

- Trong nhà còn có ai không?

Nguyên những tay cung thủ mai phục trong viện đều đã lén lút trốn đi.

Quân Trung Phụng gọi đến ba câu, trong góc sân mới có tiếng đáp lời.

Quân Trung Phụng nhìn xem ai thì ra người lão bộc hầu hạ phụ thân lâu năm, tên gọi Quân Phúc.

Nàng liền hỏi:

- Chỉ còn mình lão thôi ư?

Quân Phúc đáp:

- Chỉ còn một mình lão ở lại. Ngày thường bọn chúng tên nào cũng ra vẻ lanh lẹn, đối với Quân gia tỏ dạ trung thành, nhưng nay gặp cơn nguy biến chúng đều nhanh chân chạy trước để cầu thoát thân.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc này quan hệ đến sinh mạng của con người, trách họ thế nào được?

Nàng thở dài nói tiếp:

- Bây giờ cường địch đi rồi, chẳng hiểu còn trở lại nữa không. Lão gia cùng phu nhân đều bị nạn, đại công tử cũng bị trọng thương. Lão hãy đi mua lấy hai cổ quan tài để thu liệm di thể cho song thân ta.

Quân Phúc kinh hãi hỏi:

- Sao lão gia cùng phu nhân đều chết cả rồi ư?

Quân Trung Phụng cố gượng bình tĩnh đáp:

- Chết cả rồi. Lão đi mua hai cổ quan tài.

Quân Phúc dạ một tiếng rồi trở gót đi luôn.

Quân Trung Phụng quay lại nhìn Quyên nhi nói:

- Bây giờ tiểu muội ruột gan tan nát, mọi việc đều trông vào tỷ tỷ chỉ giáo cho.

Quyên nhi nói:

- Cô nương hãy bớt nỗi bi ai mới xử lý được mọi việc. Điều cần nhất hiện giờ là cứu mạng cho lệnh huynh đã.

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Chính là thế đó.

Quyên nhi nói:

- Trong mình tỳ nữ có ít linh dược, tỳ nữ lại biết sơ qua y lý. Việc cứu mạng cho lệnh huynh không thành vấn đề. Nhưng thương thế của lệnh huynh rất nặng, phải nửa tháng hay ít ra là mười ngày mới đỡ, còn bình phục như thường thì phải đến hai tháng, mà tiểu tỳ lại không ở đây được lâu.

Quân Trung Phụng tuy không nói gì nhưng bụng bảo dạ:

- Ngươi gửi thân ở nhà ta đã nửa năm nay sao bây giờ không lưu lại được vài tháng?

Quyên nhi dường như đã hiểu rõ ý nghĩ của Quân Trung Phụng liền tủm tỉm cười nói:

- Quân cô nương đừng tưởng Quyên nhi có điều chi giả trá. Sự thực tiểu tỳ đã định sắp ra đi từ trước. Nếu không xảy đại biến thì tiểu tỳ ngày mốt cũng xin khởi hành. Bây giờ có việc bất hạnh, tiểu tỳ xin ở lại bảy ngày. Đó là kỳ hạn nhiều nhất.

Quân Trung Phụng đột nhiên nghiêng mình thi lễ nói:

- Thịnh ý của tỷ tỷ đến chết tiểu muội cũng không quên được. Tiểu muội xin có lời cảm tạ.

Quyên nhi thở dài nói:

- Tiểu tỳ không dám nhận lễ của cô nương. Còn một việc nữa, tiểu tỳ cần nói rõ cho cô nương biết trước là sau khi lệnh huynh khỏi thương thế rồi, chẳng những y không thể luyện thêm được võ công mà bản lãnh ngày trước cũng mất hết. Ngoài việc ăn uống, lệnh huynh là một phế nhân.

Quân Trung Phụng nói:

- Y là huynh trưởng và là người thân độc nhất trong đời của tiểu muội. Dĩ nhiên tiểu muội phải phục thị suốt đời. Dù y có thành phế nhân cũng phải cứu cho toàn mạng.

Quyên nhi gật đầu nói:

- Như thế mới phải. Tiểu tỳ xin tận lực cứu y.

Thị thò tay vào bọc sờ lấy chiếc bình ngọc, móc hai viên thuốc bỏ vào miệng Quân Trung Bình.

Thương thế Quân Trung Bình cực kỳ trầm trọng, dĩ nhiên y không đủ sức nuốt xuống được.

Quyên nhi tiện tay nhắc lấy hồ rượu trên bàn rót vào miệng cho y nuốt vào cổ họng rồi nói:

- Hai viên thuốc này của tiểu tỳ có thể giữ cho nguyên khí khỏi tiêu tan, nhưng còn miệng vết thương cần phải có thuốc rịt.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Lấy thuốc gì rịt?

Quyên nhi đáp:

- Thuốc đấu là được rồi.

Quân Trung Phụng nói:

- Cái đó thì gia phụ đã chuẩn bị sẵn. Vậy tiểu muội xin đi lấy.

Quyên nhi nói:

- Khoan đã! Lệnh huynh không thể để nằm đây được. Hãy đưa y vào phòng rồi sẽ rịt thuốc.

Quân Trung Phụng ôm Quân Trung Bình lên đi vào nhà trong, đoạn lấy thuốc đấu rịt vết thương.

Quyên nhi băng bó cho Quân Trung Bình xong thở dài nói:

- Sau hai giờ nữa sức thuốc mới sinh hiệu lực và người y mới tỉnh lại. Bây giờ hãy để y nằm nghỉ ở đây. Chúng ta ra ngoài lo liệu việc khâm liệm cho lệnh tôn cùng lệnh đường.

Hai người trở ra nhà khách sảnh. Quân Phúc đã kêu người khiên hai cổ quan tài đến.

Quyên nhi giúp Quân Trung Phụng thu liệm thi hài vợ chồng Quân Thiên Phụng xong thì đêm đã sang canh năm.

Quân Trung Phụng ngó Quyên nhi bằng con mắt tha thiết nói:

- Chuyến này Quân gia xảy ra đại họa, may nhờ tỷ tỷ chiếu cố cho rất nhiều. Tiểu muội cảm kích nói không xiết được.

Quyên nhi đáp:

- Tiểu tỳ gửi thân trong Quân phủ đã nửa năm trời, được tiểu thư cùng phu nhân giàu lòng thương mến. Chút công nhỏ mọn này có chi đáng kể. Tiểu thư bất tất phải để dạ.

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu tiểu muội nhớ không lầm thì trước đây nửa năm tỷ tỷ đã theo gia mẫu về đây.

Quyên nhi đáp:

- Đúng thế! Bữa đó phu nhân đến dâng hương ở chùa Hoàng Long, tiểu tỳ đang dưỡng bệnh trong chùa thì được phu nhân thu nạp đưa về Quân phủ.

Quân Trung Phụng khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tỷ tỷ ơi! Tiểu muội có mấy điều thắc mắc nói ra xin tỷ tỷ đừng giận.

Quyên nhi hỏi:

- Tiểu thư có điều chi xin cứ hỏi.

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ đã mình mang tuyệt kỹ, nóng lạnh không xâm nhập vào được. Tỷ tỷ ở hàn xá nửa năm, cả nhà không một ai hay tỷ tỷ võ công cao cường, rõ ràng tỷ tỷ đã luyện đến bực nội công thượng thừa mà còn vào ẩn thân nơi đây tất có nguyên nhân?

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu thư quả là bậc thông minh. Tiểu tỳ gửi mình ở đây là có chuyện mưu đồ, nhưng trong nhà tiểu thư xảy ra điều bất hạnh, vậy ý nguyện kia chẳng nói tới làm chi nữa.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Trời ơi ngày trước gia phụ ra vào chốn lục lâm chắc đã làm nên nhiều điều lầm lỗi đáng tiếc. Chẳng hay gia gia có chỗ nào làm thiệt hại đến tỷ tỷ không?

Quyên nhi lắc đầu đáp:

- Không có chuyện đó.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc đã đến thế này, xin tỷ tỷ nói rỏ nội tình. Tiểu muội tự biết khó lòng giúp đỡ được tỷ tỷ điều chi, song cũng xin tận lực.

Quyên nhi nói:

- Thừa cơ lúc người ta đang ở trong tình trạng nguy nan để toại nguyện, tiểu tỳ không muốn làm.

Quân Trung Phụng nở một nụ cười chua chát nói:

- Hàn xá gặp cơn đại biến, tiểu muội cũng không ở đây lâu nữa. Chỉ còn chờ huynh trưởng khỏi vết thương và an táng cho song thân là tiểu muội cũng đi nơi khác.

Quyên nhi hỏi:

- Cô nương định đi đâu?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phương trời mờ mịt, tiểu muội cũng chưa biết sẽ đi về phương nào. Có điều chắc chắn là không ở đây lâu nữa.

Quyên nhi lẳng lặng trầm tư.

Quân Trung Phụng lại nói tiếp:

- Khi ấy trang viện này cũng sẽ bỏ không. Nếu tỷ tỷ cho biết nội tình, tiểu muội há tiếc gì...

Nàng nói đến đây bỗng dừng lại.

Quyên nhi thở dài nói:

- Cô nương nhất định hỏi rõ điều sợ nguyện, tiểu tỳ đành phải trình bài.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội xin rửa tai để nghe đây.

Quyên nhi nói:

- Tiểu tỳ ở đây nửa năm, mãi đến hôm qua mới kiếm ra cái vật mưu đồ đã toan lấy đem đi tức khắc, nhưng nghĩ đến mối tình sâu đậm của phu nhân cùng tiểu thư, trong lòng rất nổi băn khoăn.

Ngờ đâu đêm nay tôn phủ xảy cuộc đại biến.

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ kiếm thấy vật gì? Nếu tỷ tỷ đã muốn, tiểu muội nhất định xin kính tặng. Bằng tỷ tỷ không muốn nói ra, tiểu muội cũng không miễn cưỡng. Trong hàn xá có vật chi mà tỷ tỷ muốn lấy xin tùy ý đem đi.

Quyên nhi nói:

- Như thế thì tiểu tỳ cũng chẳng an tâm.

Quân Trung Phụng thở dài:

- Hỡi ôi! Một gia đình êm ấm mà trong nháy mắt đã thành tan nát. Dù tiểu muội ngu dại, cũng thất đời là một số không. Thế thì còn tiếc thân ngoại chi vật làm gì? Xin tỷ tỷ cứ cho hay, tiểu muội nhất định kính tặng, hà tất tỷ tỷ phải băn khoăn.

Quyên nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tiểu thư đã dạy thế, tiểu tỳ xin nói thẳng. Trong phòng lệnh tôn có một bức "Lưu Hải Bí Thiền Đồ", tiểu thư đã biết chưa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tiểu muội ít khi được qua phòng gia phụ, nên không để ý.

Quyên nhi nói:

- Lưu Hải Bí Thiền Đồ là bức tranh mà tiểu tỳ thường mơ ước. Nếu tiểu thư nhất định tặng cho, thì xin vào lấy đưa cho tiểu tỳ.

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ đã biết chỗ để họa đồ đó thì cứ việc vào mà lấy.

Quyên nhi vừa cất bước đi vừa nói:

- Tiểu tỳ mà không lấy bức đồ này thì rồi đây kẻ khác cũng lấy mất. Vậy tiểu tỳ xin tuân mệnh.

Quân Trung Phụng lớn tiếng nói:

- Tỷ tỷ hãy dừng bước!

Quyên nhi dừng bước quay lại hỏi:

- Tiểu thư có điều chi dạy bảo?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Trong phòng gia phụ còn vật gì nữa không?

Quyên nhi đáp:

- Cái đó tiểu tỳ cũng không rõ.

Quân Trung Phụng nói:

- Xin tỷ tỷ đừng hiểu lầm. Ý tiểu muội muốn nói là trong phòng gia phụ còn vật gì mà tỷ tỷ ưa thì cứ tự tiện lấy hết đi. Hỡi ôi! Tiểu muội cô lậu chẳng hiểu gì mấy, để lại cũng bằng vô dụng.

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Đa tạ cô nương!

Quyên nhi tiếp tục cất bước, trong lòng nhủ thầm:

- Con nha đầu này quả nhiên thông minh. Giá mình không cáo từ đã bỏ đi, ả cũng không hay biết vụ này. Bây giờ tuy ả không hiểu rõ nội tình nhưng cũng biết bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ là vật trân quí.

Quân Trung Phụng chú ý nhìn bóng sau lưng Quyên nhi cho tới lúc mất hút. Đoạn nàng thiết lập một tòa lịnh đường sơ sài, rồi vào nhà lấy trăm lạng vàng, nàng buồn rầu nhìn Quân Phúc nói:

- Bọn chúng bỏ trốn hết rồi chỉ còn một mình lão đủ tỏ lão hết dạ trung thành với Quân gia.

Quân Phúc nói:

- Bổn phận lão nô là phải như vậy.

Quân Trung Phụng nở một nụ cười nhăn nhó nói:

- Nay lão gia cùng phu nhân đều tạ thế, ta không ở đây lâu nữa vậy tặng cho lão trăm lạng vàng để lão đem về nguyên quán an dưỡng tuổi già.

Quân Phúc nói:

- Tiểu thư cho nhiều quá, khi nào lão nô dám nhận.

Quân Trung Phụng giảng giải một hồi, Quân Phúc mới thọ lãnh, lão nói:

- Lão nô xin ở lại đây ít ngày, chờ tiểu thư an táng lão gia cùng phu nhân xong rồi sẽ ra đi.

Quân Trung Phụng gạt đi:

- Lão bất tất ở lại làm chi. Ta đã có nơi quàn di thể song thân. Vậy lão về sớm đi cũng được.

Quân Phúc sụp lạy trước quan tài ba lạy, đoạn từ tạ Quân Trung Phụng xong cất bước lên đường.

Quân Trung Phụng thắp hương nến, phục lạy trước quan tài, không sao nhẫn nại được nổi bi ai.

Nàng nghẹn ngào một lúc rồi buông tiếng khóc ròng.

Chương 4: Thiếu Kinh Nghiệm Khôn Phân Thù Bạn

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên Quyên Nhi khẻ thở dài nói:

- Cô nương chẳng nên khóc lóc làm chi. Người chết rồi không thể sống lại được. Cô nương nên bớt nổi bi ai, bảo trọng thân thể là hơn.

Quân Trung Phụng lau nước mắc buồn rầu nói:

- Đa tạ tỷ tỷ có lời chỉ giáo.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tỷ tỷ đã lấy được vật đó chưa?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Phải chăng cô nương muốn hỏi bức họa Lưu Hải Bí Thiền Đồ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tất cả thứ gì trong nhà này mà tỷ tỷ thích thì cứ lấy việc lấy đi.

Quyên Nhi nói:

- Cô nương đừng hiểu lầm Quyên Nhi nhân lúc người ta bị cháy nhà mình chỉ vào hôi của.

Quân Trung Phụng nói:

- Trời ơi! Tiểu muội chỉ còn chờ thương thế gia huynh đỡ một chút là lập tức lên đường, bỏ hết cả trang viện lớn lao cùng những đồ vật trong nhà, chỉ mang đi một ít đồ tế nhuyễn vàng bạc. Dĩ nhiên là những đồ cổ ngoạn và danh họa mà gia phụ tàng trữ đều bỏ lại hết.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ thế này vậy. Tiểu tỳ giúp cô nương thu xếp lại những bức danh họa và đồ cổ ngoạn mà lệnh tôn để lại lựa một ít đem đi.

Quân Trung Phụng nói:

- Xin đa tạ tỷ tỷ.

Quyên Nhi nói:

- Xem chừng thương thế của lệnh huynh nặng lắm, ít ra là sáu bảy ngày chưa thể đăng trình được. Tiểu tỳ không thể chờ cô nương để cùng đi một thể được.

Thị ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương đã định đi đâu chưa?

Quân Trung Phụng lắc đâu đáp:

- Chưa. Dời khỏi đây một bước, tiểu muội thực không biết chỗ nào có thể yên thân được.

Quyên Nhi chau mày nói:

- Nếu vậy thì nguy hiểm quá! Thà là cứ ở lại trong tòa nhà này còn hơn. Võ công của cô nương tuy chưa phải là hạng nhất võ lâm, nhưng để đối phó với bọn võ sư hay giặc cỏ thì có thừa rồi.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội không muốn ở lại nơi đầy cảnh đoạn trường này.

Quyên Nhi nói:

- Nếu vậy thì khó nhỉ...

Quân Trung Phụng đột nhiên ngó Quyên Nhi nói:

- Tiểu muội nhờ tỷ tỷ giúp cho trong lúc cấp bách này.

Quyên Nhi nói:

- Tiểu tỳ giúp cô nương thế nào được? Tiểu tỳ ở lại đây bảy ngày đã là quá rồi.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiểu muội không dám yêu cầu tỷ tỷ như vậy.

Quyên Nhi hỏi:

- Tiểu tỳ không hiểu cô nương bảo giúp chuyện gì?

Quân Trung Phụng nói:

- Tỷ tỷ ở trong võ lâm đã lâu tất quen nhiều. Xin tỷ tỷ giới thiệu giùm tiểu muội một chỗ.

Quyên Nhi hỏi:

- Tiểu tỳ cũng không quen biết mấy đâu, biết giới thiệu cô nương với ai được.

Quân Trung Phụng toan quì gối xuống. Quyên Nhi vội vàng đỡ nàng dậy nói:

- Xin cô nương dậy đi! Chúng ta từ từ thương lượng xem sao.

Quân Trung Phụng nói:

- Xin tỷ tỷ nghĩ đến tình tiểu muội cô đơn, không nơi nương tựa mà giúp tiểu muội trong lúc hoang mang này.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cô nương muốn tìm nơi thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tốt hơn hết là nơi thanh tĩnh, không có chuyện tranh chấp ngoài đời.

Quyên Nhi nói:

- Xin cô nương dậy đi để tiểu tỳ suy tính rồi sẽ phúc đáp được không?

Thị nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu đáo để lắm. Mình giới thiệu cho y một nơi nào là chuốc lấy sự phiền não. Ngày sau có chuyện đền ân trả oán tất chẳng khỏi liên quan đến mình.

Thị còn đang ngẫm nghĩ thì Quân Trung Phụng đáp:

- Tiểu muội ở chốn thâm khuê từ thuở nhỏ, ngoài tỷ tỷ ra chẳng còn một ai giúp đỡ.

Quyên Nhi khẻ thở dài nói:

- Cô nương phải tìm đến một chỗ chẳng những người ta cần tinh thông y dược mà còn phải có đủ năng lực để bảo vệ cho anh em cô nương được an toàn.

Thị trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

- Ít ra nhân vật đó không sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm của thiếu niên áo trắng mới được.

Quân Trung Phụng khẻ thở dài hỏi:

- Phải chăng tỷ tỷ trong lòng vẫn sợ mình bị lôi cuốn vào vòng ân oán thị phi?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu tỳ thì không sợ. Nhưng chẳng thể đem chuyện thị phi ơn oán này trút lên đầu người khác được...

Thị thở dài nói tiếp:

- Bây giờ ta làm thế này. Tiểu tỳ viết một phong thơ giới thiệu cô nương cầm đến cầu kiến.

Người ta xem thơ lượng tình, có chịu thu lưu hay không là tùy theo bước đường may rủi của cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

- Được vậy tiểu muội cũng đã cảm kích vô cùng!

Quyên Nhi nói:

- Công việc đã quyết định như vậy, tưởng cô nương nên khoan tâm một chút, đừng ôm mối đau khổ suốt ngày cho hao tổn tinh thần.

Thời giờ thấm thoát. Chớp mắt đã hết hai ngày. Trong hai ngày này tuy Quân Trung Phụng đã ráng trấn tĩnh. Nhưng nàng là một thiếu nữ từ nhỏ ở chốn thâm khuê thì sao chịu đựng nổi cơn gia biến trọng đại này. Nàng bị héo hon gan ruột, thần trí mê man, may được Quyên Nhi chiếu cố cho mới đỡ phần nào và nàng đã dần dần trở lại cương quyết.

Quân Trung Phụng đi thẳng vào giường thấy Quân Trung Bình vẫn còn mê man.

Trong hai ngày chàng được Quyên Nhi hết lòng săn sóc đã có lúc hồi tỉnh lại được.

Bất thình lình một hồi đập cổng cấp bách vang lên.

Quân Trung Phụng cau mày, rút thanh đoản kiếm toan chạy ra ngoài thì thấy bóng người chuyển động, hai già hai trẻ theo nhau đi vào. Mấy người này cước bộ rất mau lẹ, từ cổng đi vào chớp mắt đã đến trước nhà đại sảnh.

Hai lão già đều mặc áo dài màu thanh thiên. Dưới cằm có những chòm râu dài bạc phơ. Trong tay

đều cầm một thanh cương đao.

Hai người nhỏ tuổi đều vận võ phục màu đen và trạc tuổi vào khoảng trên dưới hai mươi. Hai gã này cũng tay cầm binh khí và lưng giắt đơn đao.

Quân Trung Phụng cầm ngang bảo kiếm đứng chắn trước cửa sảnh đường cất tiếng hỏi:

- Bốn vị là ai?

Lão già mé tả tay cầm đơn đao liền dừng bước lại đảo mắt nhìn bốn phía rồi hỏi lại:

- Phải chăng đây là trang viện nhà họ Quân?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi! Các vị muốn kiếm ai?

Lão già mé tả đáp:

- Bọn ta kiếm Quân Thiên Phụng.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Song thân ta vừa mất mạng chưa được ba ngày thì bọn tầm cừu thứ hai này lại tới. Chắc ngày trước gia gia ta đã làm nhiều tội ác thâm trọng.

Nàng xoay chuyển ý nghĩ rồi miệng đáp:

- Các vị có điều chi cứ cho tiểu nữ hay. Tiểu nữ là con gái y.

Lão già mé tả nghiêng mình nói:

- Té ra là Quân cô nương! Lão phu thất kính mất rồi.

Ngừng lại một chút lão nói tiếp:

- Tòa đại viện này dường như bao phủ một làn không khí thê lương, tựa hồ mới xảy cuộc đại biến...

Lão đưa mắt nhìn vào đại sảnh hỏi tiếp:

- Trong sảnh đường bày hai cổ quan tài không hiểu là những ai vậy?

Quân Trung Phụng buồn rầu đáp:

- Đó là tiên phụ mẫu. Bốn vị muốn gặp gia phụ, e rằng vĩnh viễn không được như nguyện.

Lão già mé tả giậm chân nói:

- Bọn lão phu đến chậm mất rồi.

Quân Trung Phụng không hiểu bọn này là bạn hay là thù. Nàng ngơ ngẩn nói:

- Bốn vị đến chậm hết ba ngày...

Lão già mé tả nói:

- Nếu bọn lão phu đến sớm ba ngày thì lệnh tôn, lệnh đường không đến nỗi bị hại về tay kẻ địch.

Quân Trung Phụng tra kiếm vào vỏ, nghiêng mình thi lễ nói:

- Té ra bốn vị là bạn cố tri của gia phụ. Vãn bối trong lúc hoang mang có điều thất lễ. Bây giờ xin tạ tội.

Bốn người đều đáp lễ.

Lão già mé tả hỏi:

- Cô nương có thấy mặt hung thủ không?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Vãn bối thấy qua rồi.

Lão già mé tả hỏi:

- Phải chăng gã là một thiếu niên mình mặc áo trắng. Gã còn nhỏ tuổi mà kiếm chiêu cực kỳ lợi hại?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lão già mé tả lại nói:

- Lão phu là Tả đao Quan Tây. Còn vị này là Hữu đao Quan Tây, người anh em với lão phu.

Quân Trung Phụng nhìn kỹ hai lão già thì chẳng những y phục khí giới giống nhau, mà cả về tuổi tác tướng mạo cũng chẳng chỗ nào khác biệt. Nếu lão không tự giới thiệu thì khó mà phân biệt được

ai là ca ca ai là đệ đệ.

Quân Trung Phụng lại nghiêng mình hỏi:

- Hai vị Quan lão tiền bối quen biết gia phụ đã lâu chưa?

Nguyên hai lão này đẻ sinh đôi nên nếu họ không tự giới thiệu thì người ngoài khó mà phân biệt được.

Hữu đao Quan Trung đáp:

- Bọn lão phu vốn không quen biết lệnh tôn.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Hai vị không quen biết sao lại đến đây cứu viện?

Quan Tây đáp:

- Bọn huynh đệ sư đồ lão phu bốn người chịu lời ủy thác của người khác đến đây để quyết đấu với hung thủ áo trắng, không ngờ đến chậm mất một bước.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm:

- Lão này nói chậm một bước cho có vẻ lịch sự, thực ra lão đã đến chậm ba ngày.

Nàng cất giọng ôn tồn lễ phép đáp:

- Tuy bốn vị chịu lời ủy thác mà đến đây nhưng cũng vì mục đích cứu viện cho gia đình vãn bối. Vãn bối cảm kích vô cùng.

Dứt lời nàng xá dài.

Tả đao Quan Tây khẻ ho một tiếng rồi nói:

- Bọn lão phu đến chậm một bước không ngăn trở được vụ thảm sát này, thực là một điều rất đáng tiếc. Nhưng việc đã xảy ra rồi, mong rằng cô nương bớt nổi bi ai, thuận theo biến cố.

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ các vị có dạ quan hoài.

Quan Tây quay lại nhìn Quan Trung hỏi:

- Bọn lão phu có điều muốn hỏi cô nương, chẳng hay có thể trình bày được chăng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Nếu là điều mà vãn bối biết thì dĩ nhiên cứ thực phúc đáp.

Quan Tây hỏi:

- Phải chăng hung thủ đã dùng những thủ đoạn cực kỳ thảm khốc?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gã phóng kiếm lẹ như gió, đã ra chiêu là tất hại người, lại nhằm vào những chỗ yếu huyệt mà đánh khiến cho người ta phải thành tàn phế suốt đời.

Quan Tây lại nói:

- Ý lão phu muốn hỏi lúc hung thủ ra tay có hỏi gì lệnh tôn không?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiền bối muốn gã hỏi thế nào?

Quan Tây nói:

- Gã có hỏi về mấy người bạn tri kỷ của lệnh tôn ngày trước không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Thiếu niên áo trắng nói huỵch toẹt vì chuyện báo thù song thân vãn bối mà đến. Đồng thời gã có truy vấn những người đã cùng gia phụ tham dự vào việc ngày trước.

Quan Tây hỏi:

- Lệnh tôn có cho gã biết không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia phụ vẫn giữ tích cách của người hào kiệt, thà chết chứ không chịu khuất phục, dĩ nhiên người không chịu tố cáo một ai với gã.

Quan Tây nói:

- Vậy là hay lắm! Bọn lão phu phải đi truy tầm hung thủ, không dám quấy nhiễu cô nương nữa.

Lão nói đoạn trở gót đi ngay.

Lão vừa đi được hai bước đột nhiên dừng lại hỏi:

- Lúc hung thủ hành hung, cô nương có mặt tại đương trường không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Chính mắt vãn bối chứng kiến hung thủ bức bách gia phụ và gia mẫu, rồi gã phóng kiếm đánh huynh trưởng vãn bối bị trọng thương.

Quan Tây hỏi:

- Lệnh huynh không chết ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tuy gia huynh chưa chết, nhưng y bị thanh trường kiếm của hung thủ chặt đứt hai đường kinh mạch. Thế là suốt đời không còn cách nào luyện võ được nữa.

Quan Tây hỏi:

- Nhà họ Quân còn ai không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Song thân vãn bối bị hại, huynh trưởng bị trọng thương. Chỉ có một mình vãn bối được an lành.

Quan Tây hỏi:

- Bây giờ chỉ còn mình cô nương thì cô nương tính sao đây?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phương trời mờ mịt. Vãn bối cũng chưa biết đi về đâu?

Quan Tây trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hồi sinh tiền lệnh tôn có mấy vị lão hữu rất thân mật phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia phụ ẩn cư ở đây rất ít người qua lại.

Quan Trung cũng hỏi theo:

- Có điều lão chưa rỏ xin cô nương chỉ giáo.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Quan Trung đáp:

- Theo chỗ điều tra của anh em lão phu thì tên hung thủ kia thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, bao giờ nhổ cỏ cũng nhổ cả rể, thường khi giết sạch, cả con gà con chó cũng không tha mà sao gả lại để cô nương không hạ thủ?

Lão nói câu này đầy vẻ nghi hoặc.

Quân Trung Phụng tựa hồ không ngờ lão hỏi câu này một cách đột ngột. Trong lúc thảng thốt nàng không biết trả lời thế nào cho phải, chỉ ngần ngừ đáp:

- Gã đã hứa với gia phụ là không giết vãn bối.

Quan Trung cười ha hả nói:

- Cô nương càng nói càng hồ đồ. Giả tỷ cô bảo năn nỉ gã, hoặc giả gã động lòng trắc ẩn mà tha thứ cho thì còn có lý. Nếu bảo rằng lệnh tôn năn nỉ gã mà được gã tha mạng cho cô nương thì thực chẳng thể nào tin được.

Quân Trung Phụng chưa am hiểu những vụ gian trá trên chốn giang hồ, nàng không nghe biết đây là thanh âm của người ngoài quan ải. Nàng chau mày đáp:

- Sự thực là như vậy. Hai vị không tin thì vãn bối cũng chẳng biết làm thế nào được.

Quan Trung quay lại nói khẽ với Quan Tây mấy câu rồi lớn tiếng:

- Cô nương có phải là con gái của Quân Thiên Phụng hay không? Bọn lão phu thực chẳng có cách nào chứng minh. Nhưng đây còn một người tàn phế và hung thủ lại để cô nương sống sót thật khiến cho người ta khó tin lắm!

Quân Trung Phụng nhíu cặp mày liễu hỏi lại:

- Hai vị tiền bối nói vậy là có dụng tâm gì khiến cho vãn bối không hiểu được.

Quan Trung đáp:

- Chỗ dụng tâm của bọn lão phu giản dị lắm. Lão phu chỉ muốn chứng thực cô nương có phải là con gái của Quân Thiên Phụng hay không mà thôi.

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối nói vậy mà hai vị không tin thì biết làm thế nào để chứng minh bây giờ?

Quan Trung nói:

- Bọn lão phu không hiểu cô nương nhưng còn người quen biết. Có điều lão phu phiền cô nương đi theo đến chỗ có người chứng minh lai lịch đó.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Di hài gia phụ chưa được an táng, huynh trưởng lại bị trọng thương chỉ còn thoi thớp. Vãn bối bỏ đây đi thế nào được?

Quan Trung chau mày hỏi:

- Bây giờ bọn lão phu giúp giùm cô nương an táng lệnh tôn cùng lệnh đường thì cô nương tính thế nào?

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Hai vị định đưa vãn bối đi gặp ai?

Quan Tây đáp:

- Một người cố hữu của lệnh tôn.

Quân Trung Phụng nói:

- Để vãn bối thương lượng với người nhà một chút.

Quan Trung sửng sốt:

- Sao? Trong nhà này ngoài cô nương còn có người sống nữa ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- À! Đây là một vị tỷ tỷ của vãn bối.

Quan Trung ngạc nhiên hỏi:

- Thế ra lệnh tôn có hai con gái ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Không phải! Đây là một vị tỷ tỷ khác họ.

Nàng chưa dứt lời thì Quyên Nhi đã từ bên ngoài thủng thẳng đi tới. Thị cất tiếng hỏi:

- Tiểu nữ đây mà! Hai vị còn có ý chưa vừa lòng chăng?

Quan Trung đảo mắt nhìn ra thấy Quyên Nhi ăn mặc ra kiểu nha hoàn, song nhan sắc tuyệt đẹp, đẹp hơn Quân Trung Phụng rất nhiều. Có điều mắt cô lộ sát khí thành ra cái đẹp của cô khiến người ta có cảm giác lạnh như băng sương.

Quan Tây cười khanh khách hỏi:

- Cô nương cũng là người sống sót dưới kiếm của hung thủ áo trắng ư?

Quyên Nhi nhím cặp lông mày xinh đẹp hỏi lại:

- Phải thế thì sao?

Quan Trung đột nhiên quay sang nhìn Quân Trung Phụng nói:

- Cô nương nói dối mỗi lúc một lòi đuôi.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối nói câu nào cũng đều thực hết, làm gì có chuyện dối trá?

Quyên Nhi nói tiếp:

- Nếu là những lời giả dối thì đã không để nhiều chỗ sơ hở như vậy.

Quan Trung đột nhiên vươn tay phải ra nhằm chụp vào huyệt mạch cổ tay bên hữu Quyên Nhi.

Quyên Nhi né mình tránh khỏi rồi hỏi bằng một giọng nghiêm khắc:

- Lão muốn chết chăng?

Quan Trung chụp không trúng cổ tay Quyên Nhi, lão biết ngay bản lãnh đối phương không phải tầm thường, sửng sốt hỏi:

- Cô là người thế nào trong nhà họ Quân?

Quyên Nhi xẵng giọng đáp:

- Hai vị có đui mắt đâu mà không nhìn ra tiểu nữ là một tên nha đầu?

Quân Trung Phụng khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Vụ này là thế nào đây?

Quyên Nhi đáp:

- Giản dị lắm! Bọn họ chịu lời ủy thác của người ta đến đây viện trợ nhưng chậm mất ba ngày.

Họ thấy cô nương chưa chết sanh lòng nghi hoặc, nhưng ngoài ra họ còn có mục đích gì nữa thì khó mà đoán được.

Quan Tây nói:

- Đúng thế! Bọn lão phu theo dõi hung thủ áo trắng. Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm đều bị tru diệt cả nhà chỉ có một mình Quân gia ra ngoài lệ đó thì làm sao mà khỏi nghi ngờ được?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Theo ý hai vị bây giờ nên thế nào?

Quan Tây trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Có một điều trọng yếu là bọn lão phu cần chứng minh lai lịch Quân cô nương.

Quyên Nhi hỏi:

- Chứng minh bằng cách nào?

Quan Tây đáp:

- Bọn lão phu không biết Quân cô nương, nhưng có người nhận biết. Vậy phiền Quân cô nương theo lão phu đi để hoàn thành việc chứng minh này.

Quyên Nhi nói:

- Nếu vậy thì thử hỏi Quân cô nương xem.

Quan Trung thủng thẳng hỏi:

- Ý Quân cô nương thế nào?

Quyên Nhi chắc là Quân Trung Phụng sẽ cự tuyệt nên nàng không tiện xen vào. Ngờ đâu sự tình đã xảy ra ngoài ý nghĩ của cô. Quân Trung Phụng ôn tồn hỏi:

- Hai vị muốn đưa vãn bối đi đâu?

Quan Tây trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Bọn lão phu đưa cô nương đến gặp hai người bạn cố cựu.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Vãn bối không quen biết mấy, làm gì có bạn cố cựu!

Quan Tây nói:

- Người bạn cố giao của lệnh tôn thì có khác gì người cố cựu của cô nương?

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn Quyên Nhi nhưng thấy cô không có ý ngăn trở liền hỏi:

- Những người đó vãn bối chưa từng thấy qua mà đến quấy nhiễu họ sao tiện?

Ý tự câu nói này tựa hồ đã quyết định đi theo Quan Tây.

Quyên Nhi nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này vẫn không quên những mối cừu hận nên mới bị người ta lừa gạt một cách dễ dàng. Xem chừng mình không thể nào quản cố được y.

Nguyên cô đã nghĩ cho Quân Trung Phụng được chỗ yên thân, nhưng lúc này cô không muốn nói ra nữa.

Quan Tây nói:

- Theo chỗ lão phu biết thì lệnh tôn hồi sanh tiền thiếu chi bạn bè. Nếu họ biết vụ này tất nhiên tìm cách báo thù giùm cho cô nương.

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ tính giùm tiểu muội có nên đi không?

Quyên Nhi hỏi:

- Đi đâu?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đi theo mấy vị tiền bối đến ra mắt mấy vị bạn cũ của tiên phụ.

Quyên Nhi chưa trả lời thì Quân Trung Phụng lại nói tiếp:

- Trước kia tiểu muội đã nhờ tỷ tỷ kiếm cho một chỗ, nhưng bây giờ khỏi phiền đến tỷ tỷ nữa.

Quyên Nhi thở dài ngập ngừng:

- Cô nương đã quyết định... Tiểu tỳ không thể cải biến.

Quân Trung Phụng lại nói:

- Trước tình cảnh gia phụ bị thảm tử, lúc nào tiểu muội cũng canh cánh bên lòng không sao quên được. Tiểu muội chỉ mong được gặp mấy vị cố hữu của tiên phụ đặng cùng mưu việc báo thù rửa hận, thì chuyến này cũng không đến nỗi vô ích.

Chương 5: Hà Nhạc Ngũ Quái

Quyên Nhi hỏi:

- Còn lệnh ca ca bị thương thì sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Sau khi suy tính, tiểu muội nhận thấy đành tạm để y ở lại đây là tiện hơn...

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Sao? Người thân duy nhất của cô nương mà cô nương không nhìn đến nữa ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đã có tỷ tỷ ở đây, xin lưu lại thêm mấy bữa. Khi đó chắc thương thế của gia huynh chắc cũng đỡ nhiều. Theo ý tiểu muội thì mướn thêm vài kẻ nam bộc nữ tỳ linh lợi để săn sóc cho y.

Tiểu muội đi hội kiến với mấy vị cố hữu của tiên phụ, tìm ra được quyết định xong là trở về đây đón y. Không hiểu cao kiến của tỷ tỷ thế nào?

Quyên Nhi cúi xuống trầm ngâm một lúc, bổng thị ngửng đầu lên đáp:

- Nếu cô nương nhất định hỏi tiểu tỳ thì tiểu tỳ quyết định không tán thành cuộc đi này.

Quân Trung Phụng nói:

- Nhưng tỷ tỷ lại không ở luôn với tiểu muội thì làm thế nào?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Vì vậy mà tiểu tỳ không muốn dính vào.

Đoạn y thị trở gót rời khỏi nhà đại sảnh.

Quân Trung Phụng nhìn theo bóng sau lưng Quyên Nhi khẻ buông một tiếng thở dài rồi chau mày ra vẻ trầm tư. Trong lòng nàng có rất nhiều mối hoài nghi. Nàng đâm ra lưỡng lự không biết nên nghe lời nói của Quyên Nhi hay là cứ đi theo hai lão này.

Trong lúc thảng thốt, Quân Trung Phụng không quyết định được nên theo chiều nào. Nàng trầm ngâm hồi lâu không nói gì.

Tả đao Quan Tây hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Quân cô nương! Vị cô nương đó đối với cô nương là người thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Trên danh nghĩa y chỉ là người giúp việc cho nhà họ Quân mà trên thực tế y là ân nhân cứu mạng cho vãn bối.

Quan Tây lại hỏi:

- Phải chăng ý cô nương nói là cô ta đả động thủ với thiếu niên áo trắng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Y đả tiếp hai kiếm của thiếu niên áo trắng mới cứu mạng được cho vãn bối.

Quan Tây đột nhiên quay lại khẻ bàn nhỏ với Quan Trung một lúc rồi nói:

- Cô nương nói vậy thì hay hơn hết là để y cùng đi với chúng ta.

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

- Vãn bối e rằng y không chịu.

Quan Tây nói:

- Bọn lão phu hy vọng y sẽ ưng lời. Vạn nhất mà y không chịu thì chúng ta đành dùng biện pháp khác vậy.

- Biện pháp gì?

Quan Tây đáp:

- Bọn lão phu hy vọng không đến nỗi tổn thương hòa khí. Nếu y cố chấp không chịu nghe theo thì chúng ta đành dùng cường lực vậy.

Quân Trung Phụng nói:

- Vụ này không liên quan gì đến y thì sao mình lại quàng cả y vào được?

Đang lúc nói chuyện bổng nhìn thấy một tờ giấy trắng bay phất phới tiến gần lại.

Quan Tây giơ tay ra nắm lấy tờ giấy trắng chú y nhìn xem thì trên đề: "Thị đệ Quân Trung Phụng" .

Quan Tây nhìn qua rồi trao lại cho Quân Trung Phụng nói:

- Đây là thơ gửi cho cô nương.

Hai tên đại hán tuổi trẻ đảo mắt nhìn quanh rồi đột nhiên lao mình như bay ra khỏi nhà đại sảnh.

Quân Trung Phụng đón lấy tờ bạch tiên coi thì thấy viết:

"Tiểu tỳ đã vì cô nương mà trù liệu một nơi tạm trú. Không ngờ cô nương lòng hưu dạ vượn, dường như bị Quan Thị Song Đao lay chuyển. Vì thế mà tiểu tỳ không muốn dính vào chuyện thị phi. Từ đây xin bái biệt. Chính tà đôi ngã chỉ sai nhau một ý nghĩ. Mong rằng cô nương thận trọng."

Cuối thơ ký tên Quyên Nhi

Quân Trung Phụng vừa coi xong tờ bạch tiên thì đồng thời hai gã thiếu niên cũng quay về sảnh đường.

Quan Tây hỏi ngay:

- Các ngươi có thấy con nha đầu đó không?

Gã thiếu niên mé tả thõng tay nghiêng mình đáp:

- Không hiểu thị đã đi đâu mất tăm rồi.

Quan Tây ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng cũng khen thầm:

- Thân pháp con nha đầu này ghê gớm thiệt! E rằng thị không phải là nhân vật tầm thường.

Lão đưa mắt nhìn qua Quân Trung Phụng thì thấy nàng tay cầm tờ bạch tiên lặng lẽ không nói gì dường như đang suy nghĩ hung lắm.

Quan Tây đảo mắt nở một nụ cười nham hiểm hỏi:

- Cô nương đang nghĩ tâm sự gì vậy?

Quân Trung Phụng khẽ thở dài đáp:

- Vãn bối nghĩ tới lời thơ để lại của Quyên Nhi. Không hiểu y nói trúng hay trật. Vãn bối không

quyết định được có nên đi với các vị hay không?

Quan Trung biến sắc đã toan nổi nóng, nhưng Quan Tây đưa mắt ngăn chận rồi cười lại nói:

- Cô nương nghĩ sai rồi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Sai ở chỗ nào?

Quan Tây đáp:

- Cô nương còn nhỏ tuổi mà chưa từng qua lại giang hồ nên không biết lòng người hiểm trá phi thường.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Tiền bối muốn nói về chuyện gì?

Quan Tây đáp:

- Nếu lão phu nghĩ không lầm thì con nha đầu đó là đồng bọn với hung thủ áo trắng.

Quân Trung Phụng hỏi vặn:

- Sao tiền bối biết?

Quan Tây đáp:

- Trước nay thiếu niên áo trắng hễ nhổ cỏ là nhổ tận gốc không để sống sót một móng. Thế mà lần này gã không giết cô nương cùng lệnh huynh...

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Cái đó có liên quan gì đến Quyên Nhi?

- Cô nương hãy bình tĩnh đừng vội nóng nảy, lắng lặng mà nghe lão phu nói tiếp về chỗ liên quan.

Quân Trung Phụng chau mày không nói gì nữa.

Quan Tây đằng hắng hai tiếng rồi hỏi:

- Con nha đầu đó tên là Quyên Nhi phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi!

Quan Tây lại hỏi:

- Võ công thị cao thâm lắm phải không?

Quân Trung Phụng gật đầu.

Quan Tây lại hỏi:

- Cô nương có biết thân thế cùng lai lịch thị không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối không biết.

Quan Tây hỏi:

- Quyên Nhi đến Quân phủ từ bao giờ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Nửa năm trước đây gia mẫu lên núi dâng hương, dọc đường gặp y rồi đưa về nuôi dưỡng.

Nàng không có một chút kinh nghiệm nên bị đối phương hỏi những chuyện đã xảy ra về Quyên Nhi gửi mình trong Quân phủ, nàng thổ lộ chân tình mà không tự biết.

Quan Tây là một nhân vật đã giàu kinh nghiệm về nhân tình thế cố. Lão hỏi đến đây liền hiểu hết mọi sự, lão buông tiếng thở dài nói:

- Quả nhiên đúng lắm! Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm cũng đều bị giết trong trường hợp này.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối muốn nói là những vụ biến cố đều có liên quan đến Quyên Nhi?

Quan Tây gật đầu đáp:

- Đúng thế! Theo chỗ điều tra của lão phu thì cả nhà Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm trước khi bị tru diệt đều do một cô gái nhỏ tuổi trà trộn vào trong phủ, rồi sau hung thủ áo trắng

mới đến. Cô nương thử nghĩ mà coi: Quyên Nhi bản lãnh đã cao cường tương đương với thiếu niên áo trắng mà lại chịu vào trong phủ để làm tỳ nữ há chẳng là một chuyện lạ lắm ư?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Tiền bối nói cũng có lý.

Quan Tây lại nói:

- Bọn lão phu tuy đến chậm ba ngày không cứu được lệnh tôn cùng lệnh đường nhưng may còn vừa kịp để cứu mạng cho cô nương.

Quân Trung Phụng bị Quan Tây thuyết một hồi, bất giác nàng động tâm nghĩ thầm:

- Nếu Quyên Nhi vì bức họa Lưu Hải Bí Thiền Đồ thì y chỉ việc lấy cắp đem đi là xong, việc gì phải ở lại cho mất nửa năm trời, cam lòng làm nô tỳ cho nhà mình?

Quan Tây lại thủng thẳng hỏi:

- Lão phu nói vậy cô nương thấy thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lời lão tiền bối nói rất có lý.

Tả Đao Quan Tây nghiêm sắc mặt nói:

- Cô nương đã cho lời lão phu nói là có lý sao còn chưa chịu đi với bọn lão phu?

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Bây giờ đi về phương nào?

Quan Tây đáp:

- Chúng ta đến gặp một vị phụ chấp của cô nương. Lệnh tôn hồi sinh tiền đã cùng y kết giao rất mật thiết. Nay cô nương côi cút không nơi nương tựa, chắc thế nào y cũng trọng đãi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Không hiểu người ấy là ai? Lão tiền bối có thể cho biết được không?

Quan Tây tủm tỉm cười hỏi lại:

- Lệnh tôn không nói cho cô nương biết có những ai là bạn thân ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gia phụ chưa từng nói chuyện với vãn bối về những bằng hữu ngày trước hoặc những sự việc mà người đã trải qua bao giờ.

Quan Tây trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu vậy càng hay! Lão phu có thể nói cho cô nương biết bọn sư đồ lão phu sở dĩ tới đây cũng là vâng mệnh người đó. Tuy có chỗ đáng tiếc là đến chậm ba ngày để hung thủ đi mất nhưng cũng còn may cứu được cô nương. Khiến cho Quyên Nhi sợ hãi bỏ chạy. Nếu cô nương lại bị thiếu niên áo trắng bày đặt cạm bẫy giam hãm cô nương, thì bọn lão phu thật khó trở về phúc trình với bậc phụ chấp của cô nương.

Quân Trung Phụng bị Quan Tây hạ thuyết từ mười phần nàng đã tin hết tám. Bất giác nàng thở dài nói:

- Nhưng còn huynh trưởng vãn bối bị thương rất nặng, bây giờ biết an bài sao cho ổn?

Quan Tây đáp:

- Cái đó không quan hệ. Lão phu cũng biết sơ qua y lý, và tin rằng có thể chiếu cố cho lệnh huynh để y cùng đi với bọn ta là xong.

Quân Trung Phụng dường như không ngờ lão Quan Tây này lại chu đáo đến thế. Nàng liền kiếm lời từ tạ:

- Nếu vậy thì anh em vãn bối phiền nhiễu nhị vị tiền bối nhiều quá!

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Quân cô nương! Vụ này không nên để chậm, chúng ta phải lập tức lên đường. Chẳng hay ý kiến cô nương thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Được rồi để vãn bối vào coi thương thế của gia huynh xem thế nào.

Quan Tây quay lại dặn nhỏ hai tên đại hán võ phục mấy câu. Hai gã lật đật đi ngay.

Lúc Quân Trung Phụng vào trong sảnh đường thì cả hai gả đại hán cũng đồng thời về tới nơi.

Chúng nghiêng mình nói:

- Xe cộ đã chuẩn bị xong rồi.

Quan Tây đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng hỏi:

- Cô nương! Tình hình lệnh huynh thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hiện giờ y đang ngủ say.

Quan Tây nói:

- Vậy càng hay. Chúng ta bất tất phải thương lượng với y nữa.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nàng quay vào nội thất ôm Quân Trung Bình lên đi ra ngoài cổng lớn. Quả nhiên nàng cỗ xe đóng bốn ngựa rất tráng kiện đã đứng chờ sẵn ở đó.

Quan Tây theo sau Quân Trung Phụng giục:

- Cô nương lên xe đi! Lệnh huynh nằm trên xe nghỉ ngơi. Một mặt chúng ta cứ khởi hành.

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiền bối.

Nàng ôm Quân Trung Bình trèo lên xe ngựa.

Quan Trung lớn tiếng hỏi:

- Cô nương còn muốn đem theo gì nữa hay không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Bất tất phải đem gì nữa.

Quan Trung nói:

- Một tòa trang viện rộng lớn thế này mà không có người ở. Nếu để lại thì những quân trộm cướp

sẽ dùng làm nơi căn cứ.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Theo ý lão tiền bối thì nên làm thế nào?

Quan Trung đáp:

- Lão phu tưởng nên cho một mớ lửa đốt cháy đi là xong.

Quân Trung Phụng vén rèm xe lên nói:

- Lão tiền bối không nhắc tới thì vãn bối suýt quên mất.

Quan Trung hỏi:

- Việc gì?

Quân Trung Phụng nói:

- Di thể của gia phụ cùng gia mẫu hãy còn ở trong nhà đại sảnh. Vãn bối muốn đi vào trong phong băng đá xếp nên ở vườn sau.

Quan Trung toan ngăn lại thì Quan Tây đã cướp lời:

- Lão phu cùng đi với cô nương.

Quân Trung Phụng được Quan Tây giúp đỡ khiêng hai cổ quan tài vào trong thạch thất ở hậu viện.

Quân Trung Phụng quì xuống lạy trước quan tài ba lạy rồi mới dời khỏi trang viện. Lúc ra đi nàng không biết đến bao giờ mới trở lại nên không khỏi bùi ngùi thê thảm, bất giác sa đôi hàng lệ.

Quan Tây giả vờ như không trông thấy. Lão cũng không tìm lời khuyên giải.

Quân Trung Phụng trở về chỗ xe ngựa đỗ. Nàng vừa bước lên, lập tức bốn con tuấn mã tung vó chạy như bay.

Cỗ xe này khá rộng lại giải đệm rất êm Quân Trung Bình dường như vẫn ngủ say. Tiếng xe ngựa chạy lọc cọc mà chàng vẫn không thức dậy.

Cỗ xe rong ruổi suốt ngày cho đến lúc trời tối thì tới một tòa thị trấn lớn.

Quân Trung Phụng chưa từng len lỏi chốn giang hồ, nàng không hiểu đây là đâu.

Bổng nghe Quan Tây ở ngoài cất tiếng gọi:

- Mời cô nương xuống xe đi.

Quân Trung Phụng theo lời nhảy xuống. Nàng ngửng đầu nhìn lên thì thấy bốn ngọn đèn lồng ánh sáng mờ ảo treo trên cao trước một cái cửa lớn. Trên bạo cửa viết bốn chữ "Nghinh Tân Khách Sạ n".

Té ra nàng đã dừng lại trước một tòa khách sạn.

Quan Tây khẻ cất tiếng cười nói:

- Đêm nay đành khuất tấp cô nương nghỉ lại trong khách sạn.

Quân Trung Phụng nói:

- Được lão tiền bối hết lòng chiếu cố, vãn bối cảm kích vô cùng! Còn gia huynh...

Quan Tây ngắt lời:

- Lệnh huynh đã có lão phu trông nom. Mời cô nương vào điếm trước nghỉ đi!

Lão đưa mắt nhìn điếm tiểu nhị nói:

- Ngươi dẫn vị cô nương này vào một căn phòng tịch mịch nghe!

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi nói:

- Tiểu nhân xin dẫn đường cho cô nương.

Rồi gã cất bước đi về phía trước.

Quân Trung Phụng đi theo điếm tiểu nhị đi vào một tòa viện bên trong.

Tòa viện này thanh u tịch mịch. Ba gian phòng khách được quét tước rốt sạch sẽ.

Điếm tiểu nhị khẽ hỏi:

- Cô nương muốn ăn uống gì? Xin cứ sai bảo tiểu nhân.

Quân Trung Phụng đáp:

- Bây giờ ta không đói. Ngươi hãy ra ngoài kia.

Đoạn nàng thủng thẳng bước vào phòng. Trong phòng có kê một chiếc giường cây lớn, trên

giường chăn nệm rất chỉnh tề. Trên một cái bàn nhỏ bên cạnh đặt một cây hồng chúc cháy bừng bừng soi rõ khắp căn phòng.

Quân Trung Phụng đột nhiên nảy ra cảm giác là mình không nên đi theo mấy người này tới đây, mà nàng không nghĩ ra được tại sao?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng giày bước lẹp kẹp đi tới. Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Quan Tây vẻ mặt hớn hở tươi cười đang từ từ tiến lại.

Quân Trung Phụng chau đôi mày liễu, ngập ngừng hỏi:

- Lão tiền bối! Gia huynh...

Quan Tây ngắt lời:

- Cô nương cứ yên tâm. Lệnh huynh đã được đưa vào trong một khách sạn riêng. Lão phu đã cho y uống hai viên "Bồi bảo cố nguyên".

Quân Trung Phụng nói:

- Đa tạ lão tiền bối!

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Chỗ chúng ta cần đến còn cách đây bao xa nữa?

Quan Tây đáp:

- Nếu hành trình đều đặn như bữa nay thì ít ra phải mất năm ngày.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Người ấy là ai? Bây giờ liệu lão tiền bối có thể nói cho vãn bối biết trước được không?

Quan Tây tủm tỉm cười đáp:

- Lúc đến nơi cô nương sẽ rõ.

Lão đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Lão phu có một điều muốn hỏi cô nương.

Quân Trung Phụng hỏi lại:

- Điều gì?

Quan Tây đáp:

- Điều này có liên quan đến lệnh tôn.

Quân Trung Phụng nói:

- Những chuyện về gia phụ, vãn bối không biết mấy. Chẳng hay lão tiền bối muốn hỏi điều chi?

Quan Tây hỏi:

- Cô nương có biết những việc của lệnh tôn ngày trước không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối không biết.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hỡi ôi! Từ ngày vãn bối hiểu việc đời chỉ nhớ rằng gia phụ luôn luôn an cư ở Tương Dương chưa ra khỏi nhà một bước.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Lão phu tin là cô nương nói thiệt hết. Nhưng...

Quân Trung Phụng lấy làm kỳ hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quan Tây hắng giọng luôn mấy tiếng rồi đáp:

- Kể ra lão phu không nên nói hết, nhưng thấy cô nương có điều chưa từng trải việc đời, không hiểu lòng người nham hiểm, lão phu không nở giấu giếm.

Quân Trung Phụng chẳng hiểu ra sao, trong lòng nàng vẩn áy náy dường như có cảm giác khó thở, nàng liền giục:

- Lão tiền bối có điều gì xin cứ nói ra, vãn bối rửa tai để nghe đây.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Hai mươi năm trước trên chốn giang hồ có năm nhân vật khét tiếng lục lâm. Họ kết làm anh em

để mặc sức tung hoành cả hai miền Nam, Bắc sông Đại giang. Họ chuyên việc cướp đoạt châu báu đồ cổ ngoạn, đồ bằng ngọc và danh họa, khiến cho toàn thể võ lâm phải chấn động.

Quân Trung Phụng nóng ruột hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến gia phụ?

Quan Tây nói:

- Năm nhân vật đó được kêu bằng Hà Nhạc Ngũ Quái. Lệnh tôn cũng là một trong năm ngũ quái.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Thế ra lão tiền bối cũng hiểu khá nhiều về hành động của gia phụ ư?

Quan Tây mỉm cười đáp:

- Nào phải chỉ một mình lão phu biết mà thôi, những người ngoài bốn mươi tuổi trong võ lâm hiện nay chẳng ai là không biết oai danh của Hà Nhạc Ngũ Quái.

Quân Trung Phụng hất hàm hỏi:

- Thế sao lão tiền bối không nói cho vãn bối hay từ trước?

Quan Tây thủng thẳng đáp:

- Bây giờ nói cũng chưa muộn.

Dừng lại một chút lão nói tiếp:

- Năm vị cùng phe với lệnh tôn chuyên việc cướp đoạt châu báu cùng đồ cổ ngoạn, khắp thiên hạ chỗ nào cũng có dấu chân. Những đồ vật các vị thu về nhiều đến nỗi có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Quân Trung Phụng chưa từng nghe ai đề cập đến vụ này, nàng thấy lão nói vậy kinh ngạc đến trợn mắt há miệng, hồi lâu không thốt nên lời.

Quan Tây khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương không tin lời lão phu chăng?

Quân Trung Phụng thở dài hỏi:

- Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm có phải là người trong Hà Nhạc Ngũ Quái không?

Quan Tây trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đáng lẽ lão phu không nên nói cho cô nương hay về những vụ này, nhưng cô nương nóng lòng muốn biết rõ tình hình nên lão phu đành phải nói thiệt.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối cảm kích vô cùng!

Quan Tây nói:

- Theo chỗ lão phu biết thì Hà Nhạc Ngũ Quái đả kết làm anh em khác họ. Liễu Trường Công là lão nhị, Nguyên Tử Khiêm là lão tam, lệnh tôn đứng vào hàng thứ tư.

Quân Trung Phụng hỏi tiếp:

- Đứng đầu Ngũ quái là ai? Người thứ năm tên họ là gì?

Quan Tây đáp:

- Lão phu có nói cũng chẳng hề chi, song cô nương có biết cũng chẳng được ích gì.

Quân Trung Phụng tuy chưa giàu kinh nghiệm giang hồ, nhưng nàng là một cô gái rất thông minh. Nàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Vậy lão tiền bối chịu lời ủy thác nếu không phải của lão đại thì của lão ngũ hay sao?

Quan Tây đáp:

- Cô nương quả là người thông minh, nhưng lời cô đoán chưa hoàn toàn đúng. Bọn lão phu không phải chịu lời ủy thác của lão đại hay lão ngũ mà là của cả hai người.

Quân Trung Phụng lại hỏi:

- Lão tiền bối từng đề cập đến hai nhân vật vào hàng phụ chấp của vãn bối, phải chăng là trỏ vào hai vị này?

Quan Tây gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Quân Trung Phụng hỏi:

- Lão tiền bối đưa vãn bối cùng đi có phải để diện kiến hai vị phụ chấp đó chăng?

Quan Tây đáp:

- Cô nương hãy còn nhỏ tuổi mà tài đoán việc ít người bì kịp.

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương thử đoán coi vì lẽ gì lão phu đem nội tình nói rõ cho cô nương hay?

Quân Trung Phụng ngơ ngẩn một hồi rồi đáp:

- Vãn bối không thể đoán ra vụ này.

Chương 6: Lá Thư Bí Mật

Quan Tây trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trong Hà Nhạc Ngũ Quái vị nào cũng thu thập được rất nhiều của quí. Thật là phú xưng dịch quốc.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Chắc lão tiền bối chưa thể tưởng tượng được tiên phụ tàng trữ bao nhiêu châu báu?

Quan Tây cười ha hả đáp:

- Nếu lão phu ở vào địa vị lệnh tôn thì quyết không đem châu báu có giá trị liên thành chẳng biết là bao nhiêu tàng trữ ở trong nhà.

Quân Trung Phụng ngập ngừng:

- Theo ý lão tiền bối thì...

Quan Tây vội ngắt lời:

- Cô nương đừng hiểu lầm lão phu, lão phu chỉ có ý nói cho cô nương hay mà thôi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối nói là tiên phụ đã đem châu báu giấu ở nơi khác?

Quan Tây cười mát đáp:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn có đến nửa phần châu báu, ngọc khí, danh họa, cổ ngoạn của cả thế gian đã thành vật sở hữu của Hà Nhạc Ngũ Quái. Tuy lời đồn đó họ có thổi phòng lên cho to chuyện, nhưng cũng cho ta hay là năm vị thu thập được nhiều vô kể.

Quân Trung Phụng nghe lão bàn tới chuyện này, nàng không hiểu dụng tâm của lão ở chỗ nào, nên chỉ lẳng lặng chứ không nói xen vào. Có điều trong lòng nàng cảm thấy mình đi theo họ là một chuyện lầm to.

Bổng nghe Quan Tây lại nói tiếp:

- Anh em lão phu đi truy nã hung thủ nếu bắt sống được thì được đánh đổi lấy trăm hạt minh châu, vạn lạng hoàng kim. Còn giết chết hắn thì chỉ được phân nửa tức là 50 hạt minh châu và năm ngàn lạng vàng. Bọn lão phu có bốn người, tất cả các khoản chi phí về ăn ở mỗi ngày mất mười lạng vàng. Phi Hà Nhạc Ngũ Quái thì còn ai chịu nổi phí khoản lớn lao này nữa?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nói một cách khác, ai không đủ tiền như vậy thì mời làm sao được bọn huynh đệ sư đồ lão phu bốn người.

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu tiên phụ quả có nhiều châu báu cổ ngoạn như lời lão tiền bối thì khi nào lão tiền bối giết được hung thủ áo trắng, riêng mình vãn bối đã xin tặng trăm hạt minh châu để đền công khó nhọc.

Quan Tây cười ha hả hỏi lại:

- Quan mỗ không giống như lệnh tôn cùng mấy vị nghĩa huynh nghĩa đệ của lão gia. Châu báu, cổ ngoạn, danh họa, ngọc khí, sống chẳng đem về, chết không mang đi được, thì đối với Quan mỗ không có ích gì?

Quân Trung Phụng chấn động tâm thần. Nàng đứng thộn mặt ra hồi lâu không thốt nên lời, dường như nàng lo về âm mưu khủng khiếp của đối phương.

Quan Tây đứng dậy nói tiếp:

- Cô nương hãy nghỉ đi, sáng mai chúng ta còn phải đi nhiều. Lão phu đi coi thương thế cho lệnh huynh đây.

Hắn nói xong rảo bước ra khỏi phòng đi luôn.

Quân Trung Phụng đứng ngây người ra mà nhìn bóng sau lưng Quan Tây. Nàng chờ cho lão đi khá lâu rồi mới đóng cửa lại. Bất giác nàng cảm thấy thương thân vô hạn mà nàng không thể sa đôi hàng lệ.

Đêm dài dằng dặc, Quân Trung Phụng không tài nào nhắm mắt được. Nàng đã cảnh giác Quan Thị Song Đao chẳng tử tế gì, nên lúc nào nàng cũng gia tâm phòng bị.

Suốt đêm hôm đó nàng được bình yên, không có chuyện gì xảy ra.

Trời vừa sáng đoàn người lại lên đường.

Quân Trung Phụng lẳng lặng dò xét hành động của bọn Quan Tây, Quan Trung, nhưng vẫn nguyên như trước, chúng chưa có động tĩnh gì khác lạ. Song nàng nhớ tới những câu Quan Tây đàm thoại đêm qua, trong lòng vẫn nao núng không yên.

Suốt một đêm nàng không ngủ. Bây giờ nàng ngồi một mình trong cỗ xe mui, thấy yên tâm được đôi chút.

Tả đao Quan Tây không hiểu đã cho Quân Trung Bình uống thuốc gì mà y ngủ rất yên ổn.

Quân Trung Phụng suy nghĩ hồi lâu, trong mình nhọc mệt không chống nổi nữa, nàng chợp mắt ngủ đi lúc nào không hay.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên có tiếng quát tháo vọng vào trong xe.

Quân Trung Phụng lượm lấy thanh bảo kiếm bên mình cầm tay, mở rèm xe nhìn ra ngoài.

Nàng thấy một đại hán võ phục áo đen, ngoài khoác áo choàng sắc tía, trong tay cầm một cây ngân côn sáng loáng. Phía sau đại hán này còn tám tên đại hán nữa cũng mặc võ phục dắt đơn đao đứng ra cản đường cỗ xe.

Tả đao Quan Tây, Hữu đao Quan Trung đã lên ngựa rồi.

Hai người sóng vai mà đứng. Còn hai gã thiếu niên cũng cầm đao đứng coi chừng ở trước xe.

Bỗng đại hán tay cầm cây lượng ngân côn lạnh lùng hỏi:

- Trong xe có ai vậy?

Tả đao Quan Tây cười lạt hỏi lại:

- Các hạ bằng vào cái gì mà tra hỏi lão phu?

Đại hán giơ cây lượng ngân côn lên đáp:

- Bằng vào cái này!

Quan Trung tức giận quát hỏi:

- Nghe giọng lưỡi ngươi khoác lác lắm! Ngươi có thể báo danh hiệu cho ta hay được chăng?

Đại hán cười khanh khách đáp:

- Các ngươi hỏi tên tại hạ, tại hạ ngồi chẳng đổi họ, đi chẳng đổi tên. Vậy nói cho các hạ hay, tại hạ là Đồng Bách Song Hùng Kim Xí Bằng.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Dường như lão phu đã nghe thấy có người nói đến.

Kim Xí Bằng đáp:

- Nếu vậy càng hay!

Quan Tây nói:

- Nhưng họ mới nói cách đây chưa đầy hai tháng, chứ trước kia chưa có ai đề cập đến bao giờ.

Kim Xí Bằng tức giận hỏi:

- Cách xưng hô hai vị thế nào?

Quan Tây đáp:

- Bọn lão phu là Tả Hữu Song Đao, Quan thị huynh đệ.

Kim Xí Bằng cười hà hà nói:

- Tại hạ nghe danh Tả Hữu Song Đao từ lâu, bữa nay may lại được gặp đây.

Quan Tây lạnh lùng hỏi lại:

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như có ý muốn xung đột với anh em tại hạ phải không?

Kim Xí Bằng muốn giải thích vụ này nhưng gã chậm mồm mép, há miệng rồi không thốt nên lời.

Quan Trung đột nhiên nói tiếp:

- Cục diện bữa nay xem chừng khó lòng dàn xếp được, vậy chẳng cần nói lắm cho phí lời.

Dứt lời, ánh hàn quang lóe lên. Trong tay hắn cầm thanh cương đao đã rút ra khỏi vỏ.

Kim Xí Bằng giơ cây lượng ngân côn lên quát hỏi:

- Các hạ muốn đánh nhau chăng?

Hai bên thành thế gươm tuốt cung giương coi chừng sắp khai diễn một cuộc ác đấu.

Quan Tây xoay tay lại khẽ vẫy ra hiệu cho Quan Trung dẹp lửa giận rồi nói tiếp:

- Tại hạ xem chừng các hạ chịu lời sai khiến của ai cố ý đến đây ngăn cản đường lối của anh em tại hạ.

Kim Xí Bằng muốn giải thích nhưng cảm thấy khó nói và cũng không có cách nào giải thích cho rõ ràng được.

Gã liền lớn tiếng hỏi lại:

- Nếu đúng như vậy thì sao?

Quan Tây nói xen vào:

- Đã dính vào bọn người này thì còn nói gì đến chuyện đạo nghĩa giang hồ nữa? Phải nghiêm hình khảo vấn gã mới phun ra hết.

Quan Tây khẻ bảo Quan Trung:

- Trong khu rừng rậm kia, chẳng lẽ không có người mai phục. Hiền đệ đã thấy gã ngơ ngác, sao còn vội vã xung đột với gã?

Quan Trung đáp:

- Hừ! Đại ca có vẻ trì trọng lắm. Dù trong rừng đó có mai phục thì chúng ta đã sợ cóc gì?

Quân Trung Phụng ngồi trong xe thấy anh em họ Quan tiếng to tiếng nhỏ bàn luận với nhau chưa có triệu chứng gì sắp động thủ, trong lòng rất lấy làm kỳ, nàng tự hỏi:

- Chẳng lẻ gã kia cũng là đồng bọn với chúng?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng gậy trúc chống lộc cốc vọng lại.

Một người đui mắt tay trái cầm liễn "Báo Quân Tri" tay phải chống gậy trúc từ từ đi tới.

Dường như người đui mắt đã cảm giác thấy trước mặt phát sinh biến cố nên lão bước chậm lại rồi đứng tựa vào gốc cây, tựa hồ chờ cho vụ rắc rối được giải quyết xong mới tiếp tục thượng lộ.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Người cặp mắt thông manh kia sao lại tới đây vào đúng lúc này? Đao kiếm không có mắt. Nếu hai bên xảy ra cuộc động thủ y khó lòng khỏi bị vạ lây. Ta phải nghĩ xem có cách gì thông tri cho y để y bỏ đi là hơn.

Bụng nàng nghĩ vậy, mắt nàng chăm chú nhìn người mù, thì trừ cách mình xuống xe để dắt lão đi nơi khác, không còn biện pháp nào nữa.

Bỗng nàng thấy người mù máy môi, tự nói để mình nghe:

- Ta đã biết rồi. Hiền lành thì được tử tế mà tàn ác tất bị tai ương. Lẽ trời rõ rệt, báo ứng không...

Y chưa dứt lời thì có tiếng quát lớn:

- Lão đui mắt này muốn chết hay sao mà đứng đây?

Tiếng quát ngắt lời của người mù chưa nói hết.

Quân Trung Phụng đảo mắt nhìn ra thấy một đại hán trung niên dẫn bốn tên võ trang cầm đao từ trong rừng quanh ra không biết tự lúc nào. Dường như bọn này muốn nhảy xổ lại cỗ xe.

Nàng lại ngó qua người mù thì y đã chuyển mình ra đứng giữa đường ngăn cản lối đi.

Đây là vụ diễn biến trong chớp mắt. Nếu người không lưu tâm thì không nhìn thấy được.

Người mù thủng thẳng đáp:

- Người ta không chết được vì ngũ hành giải cứu. Các vị mắt mở thao láo mà mạng sống chưa chắc đã dài bằng ta.

Câu nói của y có vẻ huyền diệu và có ẩn ý trỏ vào ai rồi.

Lúc này hai gã thiếu niên canh giữ ở phía trước xe cũng đã phát giác.

Đột nhiên chúng đứng lên song song nhảy vọt về phía sau xe cản đường. Hiển nhiên hai gã dụng tâm ngăn cản bọn

người ở phía sau.

Chỉ trong giây lát cục diện trở nên hỗn loạn.

Quân Trung Phụng đã cảm giác thấy Quan Thị Song Đao có mưu đồ chuyện khác. Nhưng bọn người này có dụng tâm gì thì nàng hoang mang không sao hiểu được.

Hữu đao Quan Trung quay lại nhìn tình hình phía sau rồi khẻ bảo Quan Tây:

- Lão đại! Động thủ đi!

Hắn vung tay phải một cái. AÙnh hàn quang lấp lóe. Hắn cầm đao chém thẳng tới sau lưng Kim Xí

Bằng nhanh như điện chớp.

Kim Xí Bằng cầm ngang cây lượng ngân côn che kín môn hộ để chống lại chiêu đao của Quan Trung.

Ngờ đâu Quan Trung biến chiêu rất mau lẹ. Hắn co tay hữu thâu đơn đao về. Tiếp theo hắn chém hai đao như gió.

Kim Xí Bằng một chiêu chưa biến thế mà Quan Trung đã chém liền ba đao, bức bách đối phương làm cho chân tay luống cuống phải lùi lại bốn năm thước.

Quan Thị Song Đao, tả hữu liên công thanh danh chấn động. Thực ra đao pháp của hai người đã cao thâm lắm, có điều hai người hợp lực thì uy thế càng mãnh liệt hơn.

Hữu đao Quan Trung bức bách Kim Xí Bằng phải lùi lại cười ha hả nói:

- Công phu của ngươi hèn kém như vậy mà dám trêu gan người ta thì lạ thiệt! Ta coi chừng ngươi không muốn sống nữa rồi!

Kim Xí Bằng thực ra đã bị đao pháp của Quan Trung làm cho khiếp vía. Hăn không dám tái chiến.

Nhưng Quan Trung nói vậy gã nổi lòng phẫn khích, liền quát lên một tiếng rồi vung lượng ngân côn đánh tới.

Lần này gã đã chuẩn bị, cây côn rít lên veo véo, bổ ngang đâm dọc cực kỳ uy mảnh.

Lượng ngân côn là một thứ binh khí trầm trọng, mỗi chiêu thi triển nặng tới ngàn cân.

Quan Trung trong lúc nhất thời không thể nào ứng phó được, chỉ thi triển thuật khinh thân né tránh thế công của Kim Xí Bằng. Hắn chờ cho 24 chiêu côn thi triển hết, chiêu số chậm dần lại, mới ra tay phản kích. Hắn chém veo véo luôn ba đao, bức bách Kim Xí Bằng phải bỏ côn mà lùi.

Đao pháp của Quan Trung rất thần tốc nhằm hai cổ tay Kim Xí Bằng chém tới. Nếu gã không bỏ côn rút lui thì hai cổ tay tất bị chém đứt.

Quan Trung vẫn không nới tay, nhảy xổ lại chém luôn hai đao, bắt buộc Kim Xí Bằng phải xoay mình hai lần.

Quan Tây khẻ bảo hắn:

- Huynh đệ! Chớ có hại người!

Quan Trung đao pháp ghê gớm dồn Kim Xí Bằng dưới làn ánh đao vun vút. Hắn đang định chém

đứt tay phải gã, bỗng nghe Quan Tây bảo vậy, hắn liền xoay tay hữu cho thế đao chầm chậm lại rồi đập đánh chát một tiếng vào khuỷu tay Kim Xí Bằng. Tiếp theo hắn phóng cước đá vào mông gã.

Kim Xí Bằng thân thể cao lớn bị cái đá lộn đi hai vòng rơi huỵch xuống đất.

Quân Trung Phụng thấy Quan Trung đao pháp cao cường, nàng không khỏi động tâm bụng bảo dạ:

- Quan Tây là huynh trưởng của Quan Trung thì võ công y nhất định còn cao hơn. Mình muốn trả thù cho song thân ít ra phải luyện đao pháp ngang với họ Quan mới được.

Tên đại hán đứng phía sau Kim Xí Bằng thấy Quan Trung mới động thủ mấy chiêu đã bại Kim Xí Bằng thì biết là gặp phải tay đáo để. Trong lúc thảng thốt gã không biết có nên viện trợ hay không, cứ đứng thộn mặt ra, chân tay luống cuống.

Cặp mắt Quan Trung lấp loáng đảo nhìn mấy người kia nói:

- Các ngươi còn chưa khiêng thủ lãnh chạy đi, để ta nổi giận thì đừng hòng được một tên nào sống sót.

Mấy đại hán đưa mắt nhìn nhau rồi khiêng Kim Xí Bằng chạy đi như bay.

Giữa lúc Quan Trung động thủ công kích Kim Xí Bằng thì đồng thời hai gã thiếu niên cũng đánh cho năm người mặt sau phải lạc lóng.

Hai gã thiếu niên không trì trọng như Quan Tây, Quan Trung. Chúng liên thủ vung đao tấn công rất rát. Không đầy sáu, bảy hiệp, cả năm gã đại hán đều bị thương ôm đầu trốn chạy.

Quân Trung Phụng thấy hai gã thiếu niên đối phó với cường địch thủ đoạn càng tinh lợi hơn, bất giác trong lòng sinh ra ngưỡng mộ võ công của Quan Thị Song Đao.

Bây giờ cường địch đã lui, người mù lúc trước đứng tựa gốc cây dường như đã nhân lúc hỗn loạn bỏ đi rồi, không thấy tâm tích đâu nữa.

Anh em họ Quan song song chạy về trước xe.

Quân Trung Phụng ca ngợi:

- Hai vị lão tiền bối võ công cao cường, đao pháp tinh diệu, khiến cho vãn bối được mở rộng tầm mắt.

Quan Tây tủm tỉm cười nói:

- Mấy tên giặc cỏ không biết trời cao đất dày mà dám cản đường định cướp đoạt tài vật làm kinh động cô nương, khiến bọn lão phu rất đỗi băn khoăn!

Quân Trung Phụng đáp:

- Lão tiền bối dạy quá lời...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hỡi ôi! Giả tỷ vãn bối có bản lãnh như hai vị tiền bối thì đêm hôm đó gia phụ cùng gia mẫu đâu đến nỗi bị hại về tay thiếu niên áo trắng.

Quan Tây cười ha hả nói:

- Sao? Cô nương tán thưởng võ công của anh em và đệ tử lão phu ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối kính phục vô cùng!

Quan Trung đột nhiên xen vào:

- Đáng tiếc là võ công của bọn lão phu cô nương không học được.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Quan Trung đáp:

- Cô nương vừa coi đó chỉ là chút vỏ ngoài những điều sở học của bọn lão phu. Chỗ tinh diệu là hai anh em lão phu phải liên thủ với nhau mới thành công được.

Nguyên Quan Thị Song Đao là anh em sinh đôi, truyền lại cho hai tên đồ đệ cũng là song thai.

Quân Trung Phụng rất lấy làm kỳ quay lại nhìn hai gã thiếu niên rồi hỏi:

- Vừa rồi vãn bối thấy một người trong hai vị vẫn động thủ được đấy thôi.

Quan Trung đáp:

- Đúng thế! Nhưng đây là gặp đối thủ hèn kém nên mới vài chiêu chúng đã bị hạ.

Nguyên Quân Trung Phụng muốn dò ý anh em họ Quan để cầu hai lão thu nàng làm đồ đệ và

truyền thụ đao pháp. Ngờ đâu Quan Trung cố ý cự tuyệt, đành buông rèm xuống ngồi vào trong xe, bụng bảo dạ:

- Tả đao Quan Tây tuy là người nham hiểm một chút, nhưng đối với mình lão rất lịch sự, còn Quan Trung lại khác hẳn, dường như hắn rất cừu hận với mình mà không hiểu vì duyên cớ gì?

Bỗng nghe bánh xe lọc cọc, cỗ xe lại tiếp tục tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe nhìn vào chỗ huynh trưởng chợt thấy bên gối của y có đặt một mảnh giấy trắng. Nàng cầm mảnh giấy lên mở coi thì thấy viết mấy dòng chữ sau đây.

"Nhà họ Quân xả y đại biến, tại hạ không sao giúp đỡ được thật lấy làm tiếc. Đây là một vụ oan oan tương báo. Mối thù này gieo mầm từ mười mấy năm trước. Lệnh tôn trong lú c tuổi già tựa hồ quay về điều thiện, ẩn cư ở Tương Dương không qua lại với người võ lâm nữa. Đáng tiếc là tấm lòng hướng thiện không đủ kiên quyết lại không chịu vứt bỏ kho bảo tàng vô giá, vẫn còn tham luyến bụi trần mới rước lấy họa sát thân.

Quan Thị Song Đao là người nham hiểm tàn ác. Chúng đối với cô nương còn có chỗ mưu đồ chuyện khác. Tuy tại hạ chưa biết rõ chỗ âm mưu dụng tâm của chúng, nhưng cô nương đi theo hai ngườ i thì chỉ có hại chứ chẳng có ích gì. Mong rằng cô nương tìm kế thoát thân cho lẹ là hơn".

Phía dưới không thụ danh mà cũng không để tiêu chí hay ký hiệu gì.

Quân Trung Phụng coi xong mảnh giấy hoa tiên, hấp tấp bỏ vào bọc. Nàng không thể đoán ai đã viết mãnh thơ này, mà chỉ biết người đó đã viết không để ai hay rồi đem đặt vào trong xe.

Hành động này nếu không phải là tay võ sư hạng nhất trên chốn giang hồ thì chẳng thể làm nổi.

Quân Trung Phụng tuy hiểu rõ Quan Thị Song Đao đối với mình có điều bất trắc, nhưng bị đao pháp kỳ diệu của họ hấp dẫn, nàng động lòng muốn bái sư học nghệ, nhưng nàng coi thơ này ý định đó không khỏi bị lung lay.

Ta nên biết nàng là một thiếu nữ từ nhỏ không ra khỏi chốn khuê môn, tuy nàng có võ công gia truyền nhưng gặp cảnh song thân bị thảm sát, người mất nhà tan bi thảm vô cùng. Nàng vừa sợ hãi vừa đau thương lại vừa ôm mối cừu hận trong lòng. Bao nhiêu mối cảm giác khác nhau không khỏi nẩy ra những tư tưởng mâu thuẫn.

Đột nhiên cỗ xe ngựa dừng lại. Quân Trung Phụng vén rèm lên coi thấy xe dừng trước một tòa phần mộ thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Nàng toan lên tiếng hỏi, bổng nghe Quan Trung lạnh lùng nói:

- E rằng lệnh huynh không khỏi nữa rồi. Nơi đây có sẵn phần mộ, nên mai táng y vào đó.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi hỏi:

- Ca ca vãn bối đang ngủ say mà đem y chôn sống là nghĩa làm sao?

Quan Trung hờ hững đáp:

- Cô nương ngồi bên lệnh huynh mà tay mắt không linh bằng lão phu.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiền bối nói sai rồi. Ca ca vãn bối vẫn còn sống chớ đã chết đâu.

Trên đời này nàng chỉ còn người thân độc nhất mà Quan Trung mở miệng nguyền rủa khiến nàng căm hận dị thường.

Quan Trung thản nhiên nói:

- Cô nương không tin thì thử sờ mũi lệnh huynh xem còn thở nữa hay đã tắt hơi rồi?

Quân Trung Phụng đưa tay lên mũi Quân Trung Bình thì quả nhiên y đã tắt thở không biết tự hồi nào. Nổi kinh hãi của nàng không bút nào tả xiết. Nàng ọe một tiếng rồi khóc rống lên.

Quan Trung lạnh lùng hỏi:

- Cô nương chẳng phải là đứa con nít lên ba mà sao không biết khóc như vậy phỏng có ích gì?

Hắn nói xong ôm thi thể Quân Trung Bình lên.

Quân Trung Phụng lớn tiếng quát:

- Để ca ca ta lại! Y chưa chết đâu!...

Rồi vươn tay ra chụp vào cổ tay phải Quan Trung.

Đột nhiên một người đưa tay nắm lấy huyệt đạo cổ tay Quân Trung Phụng nói:

- Xin cô nương hãy bình tĩnh. Trời ơi! Người chết không thể sống lại được! Lão phu đã làm hết sức mà không cứu nổi y.

Quân Trung Phụng ngoảnh lại coi thì người nói đó chính là Tả đao Quan Tây. Tay trái hắn nắm chặt huyệt mạch nàng để Quan Trung ôm thi thể Quân Trung Bình đem đi...

Quân Trung Phụng trong lòng căm hận vô cùng, nàng lớn tiếng quát hỏi:

- Lão dùng thuốc độc gì để hại ca ca ta?

Quan Tây thu tay về.

Quân Trung Phụng cảm thấy nửa người tê dại.

Quan Tây lại giơ tay phải lên điểm vào hai chỗ huyệt đạo Quân Trung Phụng rồi thủng thẳng nói:

- Dưới Thất Tuyệt Ma Kiếm, trước nay chưa một ai sống sót. Lệnh huynh tuy không chết ngay đương trường song thương thế y thực ra trầm trọng vô cùng. Dù có chống chọi cũng chẳng được mấy nỗi. Lão phu vừa coi thương thế đã biết y chẳng sống được mấy bữa.

Quân Trung Phụng bị điểm huyệt hai chỗ, người không nhúc nhích, nhưng miệng vẫn còn nói được.

Nàng hỏi ngay:

- Sao lão không bảo ta từ lúc trước?

Quan Tây đáp:

- Lão phu sợ cô nương thương tâm quá độ nên ngay lúc đó phải ẩn nhẫn không nói. Vả lại lão phu còn muốn đem hết tâm lực để cứu vãn tính mạng cho y.

Quân Trung Phụng vừa khóc vừa nói:

- Lão đừng nói quanh. Rõ ràng là lão đã hạ độc để sát hai ca ca ta.

Quan Tây thở dài hỏi lại:

- Cô nương đừng ngậm máu phun người. Lão phu sát hại y để làm gì?

Quan Tây là một tay giảo quyệt, lại giàu kinh nghiệm. Quân Trung Phụng bị hắn chất vấn không biết đường trả lời. Nàng ngẩn người ra hồi lâu rồi nói:

- Quyên Nhi đã bảo thương thế ca ca tuy trầm trọng thật, nhưng không đến nỗi mất mạng.

Quan Tây hững hờ hỏi lại:

- Con nha đầu đó và gả hung thủ áo trắng là người đồng bọn mà cô nương cũng tin lời thị ư?

Bổng thấy Quan Trung rảo bước trở về. Hắn nhìn Quân Trung Phụng nói:

- Thi thể lệnh huynh đã mai táng rồi. Cô nương không phải quan tâm gì nữa.

Rèm buông xuống, chiếc xe lại chạy về phía trước.

Quân Trung Phụng bị điểm huyệt, người nàng không cử động được, liền kêu rầm lên:

- Dừng xe lại! Ta đi xem ca ca chôn ở chỗ nào.

Nàng nói xong lại khóc òa lên.

Cỗ xe ngựa vẫn chạy băng băng không chịu dừng lại. Chân tay Quân Trung Phụng đều không cử động được, nàng chỉ lớn tiếng kêu gào, song Quan Thị Song Đao đối với những tiếng kêu la thê thảm của nàng vẫn lờ đi như không nghe thấy.

Xe ngựa đi mỗi lúc một mau hơn, tiếng kêu gào thê thảm của Quân Trung Phụng cũng càng lúc càng thê thảm, khiến người nghe phải đứt ruột.

Rèm xe lay động, Tả đao Quan Tây nhảy lên nói:

- Nếu cô nương còn la làng thì lão phu chẳng thể nào bảo toàn tính mạng cho cô nương được.

Quân Trung Phụng đột nhiên ngừng tiếng kêu khóc lại, nước mắt đầm đìa, nàng nhìn Quan Tây một cái rồi cúi đầu xuống.

Nguyên bây giờ nàng đã ý thức được cảnh ngộ của mình thật nguy hiểm phi thường. Chẳng phải Quan Tây hăm dọa mà hắn muốn giết nàng chỉ cất tay một cái là xong.

Tình trạng nguy hiểm này đã khiến nàng bắt đầu thay đổi thái độ. Nàng kêu cứu chẳng ích gì thì chỉ còn đường lối duy nhất là tự cứu lấy mình. Nàng phải trông vào trí tuệ và phương pháp của mình tự nghĩ ra.

Quan Tây thấy Quân Trung Phụng đột nhiên ngừng tiếng kêu khóc thì cho là lời hăm dọa của hắn đã có hiệu quả. Hắn cười mát nói:

- Quân cô nương! Người anh em của lão phu tính nóng như lửa, người võ lâm chẳng ai không biết. Y không ưa những chuyện khóc lóc kêu gào. Cô nương mà làm cho y nổi giận thì lão phu cũng chẳng thể khuyên can được.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu lên, nét mặt buồn rầu nói:

- Lão tiền bối nói phải lắm! Cái chết của gia huynh là do kiếm chiêu cực độc của tên hung thủ áo trắng. Có điều người thân duy nhất của vãn bối còn lại trên thế gian nhất đán bị chết nốt, thì vãn bối thương tâm quá độ chẳng thể dằn lòng được, nên la ó om sòm. Xin tiền bối lượng thứ cho.

Quan Tây cười ha hả nói:

- Cô nương là người hiểu đời. Trước tình trạng này khóc cũng vô ích.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Vãn bối có điều muốn thỉnh giáo, tiền bối có cho hay được không?

Chương 7: Quyết Chí Rửa Hờn Cam Chịu Nhục

Quan Tây hỏi:

- Điều chi?

Quân Trung Phụng đáp:

- Được lão tiền bối đưa đi gặp hai vị cố hữu của tiên phụ, vãn bối cảm kích vô cùng! Nhưng vãn bối còn nhỏ tuổi, e rằng lúc đối đáp không hợp ý người. Mong lão tiền bối chỉ bảo cho.

Quan Tây ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Đề cập tới hai vị cố hữu của lệnh tôn, lão phu không khỏi lo thay cho cô nương.

Quân Trung Phụng ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy?

Quan Tây đáp:

- Vì tên hung thủ áo trắng kia hành tung vô định. Thầy trò lão phu theo dõi đã mấy tháng nay mà không sao gặp được gã. Thế thì hai vị phụ chấp của cô nương dĩ nhiên là đang lo sốt vó, không chừng hung thủ tìm đến nhà hai vị đó cũng nên...

Trên môi hắn thoáng qua một nụ cười nham hiểm nanh ác hắn nói tiếp:

- Lão phu còn e rằng hai vị đo đem lòng ngờ vực cho lệnh tôn đã tiết lộ với hung thủ áo trắng chỗ họ mai danh ẩn tích trong khi lệnh tôn bị tra tấn. Như vậy là một điều rất bất lợi cho cô nương.

Quân Trung Phụng mắng thầm trong bụng:

- Trước khi mi gạt ta cùng đi đã biết rõ đầu đuôi chuyện này mà sao không cho ta hay ngay lúc đó.

Nhưng nàng tự biết mình đang ở vào hoàn cảnh rất nguy ngập chẳng khác thân cá chậu, chim lồng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quân dã man hạ sát, nên nàng cẩn thận từng ly từng tý, lựa từng lời nói, nàng phải vận dụng hết trí khôn mong bảo vệ sinh mạng cho được an toàn.

Quân Trung Phụng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi đáp:

- Vãn bối nhỏ tuổi dại dột, không sao hiểu được đường đời gai góc đầy nguy hiểm, chỉ trông ở nơi lão tiền bối chỉ điểm cho mà thôi.

Tả đao Quan Tây thấy nàng đã hoàn toàn chịu khuất phục thì trong lòng ngấm ngầm đắc ý.

Hắn tủm tỉm cười nói:

- Chỉ cốt sao cô nương chịu nghe lời là Quan mỗ bảo đảm cho, quyết không có việc gì xảy ra.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối xin nhất tâm nghe lời chỉ giáo.

Dứt lời nàng giả vờ như người nhọc mệt quá độ, không còn sức để chống đỡ, liền nhắm mắt ngồi tựa vào thành xe.

Quan Tây giơ tay lên vỗ vào cánh tay Quân Trung Phụng để giải khai huyệt đạo cho nàng rồi nói:

- Cô nương hãy nghỉ ngơi một lúc cho lợi sức.

Hắn nhảy xuống xe bỏ đi.

Quân Trung Phụng đột nhiên mở bừng mắt ra ngó bóng sau lưng Quan Tây dần dần mất hút.

Lòng nàng nổi lên một mối căm hận không bút nào tả xiết. Nàng tự nhủ:

- Có một ngày kia bọn mi sẽ mắt vào tay ta. Ta phải băm vằm quân ác ôn ra làm muôn đoạn mới hả được mối phẫn uất này.

Quân Trung Phụng là một thiếu nữ nhỏ tuổi, nàng vừa thoát chết lại lâm vào tình trạng cay cực thống hận và luôn luôn tưởng chừng tử thần vẫn rình rập bên mình. Người nàng còn nhỏ mà trong lòng phải lo nghĩ những việc tày đình thì làm sao chống nỗi. Tâm thần mỏi mệt, nàng tựa vào thành xe bất giác ngủ thiếp đi.

Khi Quân Trung Phụng tỉnh dậy, nàng phát giác ra mình nằm duỗi dài trên một chiếc giường nệm gấm. Trong nhà thắp hai cây nến long phụng. Một chữ "Hỉ" lớn bằng miệng thúng treo ở trước cửa, phía trên một bức màng hồng.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi, nàng đứng phắt dậy, trước tấm gương đồng mới phát giác ra mình đang vận quần hồng áo tía, nàng không hiểu ai đã mặc vào cho mình từ hồi nào.

Suýt nữa nàng đã kêu thét lên, nhưng phải cố nhẫn nại, dẹp cơn xúc động, trấn tĩnh tâm thần để chờ đợi diễn biến.

Nàng cử động chân tay thấy nơi huyệt đạo đều đã giải khai, liền từ từ lùi lại ngồi lên giường nghĩ cách đối phó với cuộc diện trước mắt.

Nàng tự hỏi:

- Lúc này chẳng hiểu ta có còn tấm thân thanh bạch nữa không? Nếu quả mình chưa bị ô nhục thì còn giữ được tấm thân trong trắng mà chết. Nếu mình đã bị ô nhục rồi thì chết đi phỏng được ích gì? Mối cừu hận ghi xương chép dạ này chẳng thể nào bỏ đi không trả được? Như vậy mình cần phải sống...

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên cửa rèm lay động.

Tả đao Quan Tây bước vào. Hắn vẫn mặc áo xanh, nhưng trên vai có đeo một cái băng bằng đoạn màu hồng.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu lên ngó Quan Tây một cái rồi từ từ đứng dậy hỏi:

- Hình như tướng công uống rượu nhiều phải không?

Nàng phải đè nén mối khích động kịch liệt trong lòng để thốt ra thanh âm rất êm ái.

Quan Tây đã ngấm ngầm vận động chân khí đề phòng, hắn đã chắc khi tiến vào tân phòng tất gây nên một trận phong ba đến trời long đất lở, hay là tân nương tử đã trốn khỏi tân phòng rồi.

Hắn nghĩ trước không biết bao nhiêu tình cảnh rối ren. Ngờ đâu sự thực đã trái ngược hắn với sự tiên liệu. Quân Trung Phụng bình tĩnh phi thường!

Quan Tây khẻ hắng giọng một tiếng đáp:

- Chà! Lão phu quả đã uống rượu nhiều thiệt.

Hắn giương cặp mắt cú vọ nhìn chằm chặp vào mặt Quân Trung Phụng để quan sát.

Bỗng thấy Quân Trung Phụng từ từ đứng lên, đi lại đầu giường cầm chiếc bình sứ rót ra một chung trà hai tay bưng lại cho Quan Tây nói:

- Tướng công hãy uống chén trà này cho tỉnh rượu.

Quan Tây đón lấy chén trà uống một hơi cạn sạch rồi đáp:

- Cô nương thật là người trấn tĩnh hiếm có.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc đã xảy đến thế này dù tiện thiếp có nóng nảy cũng bằng vô dụng. Có điều tiện thiếp muốn cùng tướng công nói chuyện vui vẻ...

Quan Tây đỡ lời:

- Hay lắm! Lão phu cũng chỉ muốn nói chuyện vui vẻ với cô nương.

Quân Trung Phụng cất giọng buồn buồn:

- Tiện thiếp biết rằng vì tướng công muốn cứu tiện thiếp mà phải đưa ra hạ sách lấy tiện thiếp

làm vợ.

Mấy câu này càng khiến cho Quan Tây kinh ngạc hơn. Hắn thộn mặt ra, miệng ấp úng:

- Cái đó... Cái đó...

Quân Trung Phụng thấy hắn có vẻ lúng túng liền đỡ lời:

- Người anh em của tướng công lúc nào cũng định hạ sát tiện thiếp. Tướng công không thể trở mặt với anh em, thật khó mà đề phòng cho xiết được. Tướng công lấy tiện thiếp làm vợ thì từ đây tiện thiếp là tẩu tẩu y, y không còn cách gì để ám toán tiện thiếp nữa.

Quan Tây nói:

- Cô nương nói vậy tuy rất đúng, nhưng lão phu đã ngoại lục tuần mà cô nương mới 15,16 tuổi thì không khỏi mang tiếng là đã già còn chơi trống bỏi.

Quân Trung Phụng lắc đầu nói:

- Tiện thiếp tưởng cái đó chẳng có chi là quan hệ. Nội lực tướng công đã tinh thâm mà có chút lòng thương hương tiếc ngọc thì sống đến hơn trăm tuổi cũng chẳng khó gì.

Câu nào của nàng cũng ra ngoài ý nghĩ của Quan Tây, khiến cho hắn đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời.

Quân Trung Phụng đột nhiên thở dài nói tiếp:

- Tiện thiếp mà lấy được một người trượng phu như tướng công thì chung thân có nơi nương tựa, và từ đây trở đi không còn ai dám khinh mạn tiện thiếp nữa.

Quan Tây hắng giọng nói:

- Cái đó thì đúng thật. Từ đây sắp tới, nhất định không một người nào dám khinh rẻ cô nương.

Quân Trung Phụng lại thở dài nói:

- Hỡi ôi! Có một điều khiến cho tiện thiếp trong lòng lúc nào cũng thắc mắc không yên...

Quan Tây hỏi ngay:

- Điều chi vậy?

Quân Trung Phụng đáp:

- Theo nghi lễ, lẽ ra tiện thiếp phải mặc hiếu phục ba năm. Khoảng thời gian này lâu quá!

Quan Tây nói ngay:

- Chúng ta đã là người võ lâm thì bất tất phải câu nệ lễ phép.

Quân Trung Phụng nói:

- Việc để tang cho mẹ là một điều rất hệ trọng ở nhân gian, nếu mình hoàn toàn bỏ hẳn thì sao cho đành dạ. Theo ý tiện thiếp...

Quan Tây rất đỗi quan tâm hỏi ngay:

- Theo ý cô nương thì thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Theo ý tiện thiếp thì ba năm rút lại làm ba tháng. Như vậy vừa tròn được hiếu đạo cho người nhi nữ, vừa không để lang quân phải hiu quạnh lâu ngày.

Hai tiếng "lang quân" mới yêu kiều làm sao!

Quan Tây vừa nghe lọt tai, hắn đã tưởng chừng như thân mình sắp bay bổng tận mây xanh.

Hắn hắng giọng luôn mấy tiếng rồi nói:

- Người huynh đệ của ta hay rắc rối thì chẳng cần phải chờ mãn tang. Chúng ta tế cáo thiên địa rồi chẳng lẽ sau ba tháng lại tế cáo lần nữa?

Quân Trung Phụng ngắt lời:

- Theo ý tiện thiếp chúng ta không cần câu nệ lễ tiết, mà chỉ cần hết tâm ý của kẻ nhi nữ là được.

Quan Tây hỏi:

- Làm thế nào để cô nương trọn vẹn hiếu đạo được?

Quân Trung Phụng đáp:

- Chúng ta vẫn giữ tiếng là vợ chồng, nhưng trong vòng ba tháng không làm lễ phu thê, như thế là tận tâm rồi.

Quan Tây nói:

- Hiền thê nói vậy là phải. Có điều...

Quân Trung Phụng khi nào để cho hắn nói nữa, nàng vội nghiêng mình thi lễ ngắt lời:

- Phu quân thể theo ý kiến của tiện thiếp cho trọn lòng hiếu thảo thì cả tiên phụ mẫu ở dưới suối vàng cũng cảm kích vô cùng!

Quan Tây bị Quân Trung Phụng chẹn họng, hắn không thể nói nên lời được nữa.

Bỗng có tiếng Quan Trung lè nhè từ ngoài nói vọng vào:

- Lão đại! Tiểu đệ có giết con nhỏ lãng mạn kia thì nay đã trả lại bằng một vị tiểu cô nương. Nhưng chẳng hiểu con nha đầu này có chịu nghe lời không...

Gã vừa nói vừa ngất ngưởng đi vào. Hơi men sắc sụa giàn giụa cả trong phòng.

Quan Tây sa sầm nét mặt nói:

- Huynh đệ! Quân cô nương đây không phải như con nha đầu Tiểu Phụng đâu nhé. Tiểu Phụng chỉ là đứa con gái lãng mạn, tiểu huynh gặp thị thì giỡn chơi cho đỡ buồn. Còn Quân cô nương đây đã chính thức tế cáo với trời đất đâu phải chuyện đùa.

Quan Trung khác nào đụng phải cái đinh, hết cả say rượu.

Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn mình bỏ thuốc mê khiến ả thần trí hôn mê rồi cùng đại ca bái thiên địa. Nhưng bây giờ ả tỉnh lại rồi thì có lý đâu một vị tiểu cô nương 15,16 tuổi lại chịu đi lấy một lão già đã ngoại lục tuần.

Tuy trong lòng hắn nghĩ thầm như vậy, nhưng ngoài miệng không tiện nói ra.

Bỗng nghe Quan Tây nói:

- Xưa nay chị dâu cũng như mẹ. Vậy từ đây sắp tới huynh đệ phải kính phục nàng. Nếu ngươi còn ăn nói xúc phạm đến nàng thì ta đây phải xử trí đó.

Câu này vừa là mệnh lệnh vừa là lời giáo huấn khiến cho Quan Trung đứng thộn mặt ra hồi lâu không thốt nên lời.

Nguyên Quan Thị Song Đao tuy cùng một mẹ sinh đôi, song tính cách hai người lại trái ngược nhau. Tả đao Quan Tây tính tình nham hiểm âm thầm, mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Còn Hữu đao Quan Trung lại nóng tính, chỉ ba câu nói không hợp là lửa giận bốc lên ngùn ngụt, rút đao giết người ngay.

Quan Tây trước nay vẫn giữ thái độ ôn hòa với Quan Trung, ít khi nổi dóa. Bữa nay là lần đầu tiên hắn mới dựng mặt dựng mày bảo em như vậy.

Quan Trung nhớ lại trước nay chẳng bao giờ huynh trưởng hạch lạc mình như bữa nay. Trạng thái đột ngột này khiến cho hắn căm giận, cặp mắt đỏ ngầu, nhưng hắn phải cố nhẫn nại.

Lúc đó Quân Trung Phụng cũng đứng bên. Nàng coi vẻ mặt Quan Thị Song Đao cũng nhận thấy hai anh em hắn có chỗ xích mích. Do vụ hai anh em chí thân cùng mẹ sinh đôi xuýt trở mặt thành thù này, nàng phát giác ra ở trong người con gái ngoài võ công còn có một thứ võ khí thăm độc là sắc đẹp và mưu cơ.

Nàng thở phào một cái ngấm ngầm tự nhủ:

- Ta phải biết lợi nhan sắc của mình để anh em nó nổi lòng thù ghét nhau, đánh chém nhau đến một mất một còn. Bất luận ai thắng ai bại, ai chết ai bị thương, mối cừu hận của ta cũng vơi được nửa phần.

Nàng nghĩ tới chuyện báo thù có hy vọng thành tựu, bất giác trên môi thoáng lộ một nụ cười đắc ý.

Quan Trung cắp mắt chuyển động ngó thấy Quân Trung Phụng nhoẻn miệng cười khiến cho người nàng càng xinh đẹp, hắn không khỏi động tâm.

Tả đao Quan Tây lạnh lùng hỏi:

- Sao? Có phải trong lòng ngươi có điều không phục?

Quan Trung đáp:

- Tiểu đệ không dám. Nhưng... nhưng...

Quan Tây thấy em ấp úng liền xẵng giọng hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quan Trung đáp:

- Đại ca sủng ái y như vậy thì rồi chúng ta trả lời sao với hai vị bảo chúa Trương, Hoàng.

Quan Tây hững hờ nói:

- Nhất thiết đều có tiểu huynh làm chủ. Hiền đệ bất tất phải nhọc lòng.

Quan Trung nói:

- Đại ca nói phải đó.

Rồi hắn trở gót đi luôn.

Quân Trung Phụng nhìn bóng sau lưng Quan Trung cho đến khi mất hút. Bỗng nàng thở dài nói:

- Nhị đệ của chúng ta dường như có vẻ bất mãn với tiện thiếp.

Quan Tây nói:

- Trước nay y muốn làm gì thì làm quen tính mất rồi. Từ nay ta đã có chủ trương, y không dám vô lễ với nàng đâu!

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu để vì tiện thiếp mà hai anh em sinh lòng oán hận nhau thì dù tiện thiếp có chết đến trăm lần cũng không đủ chuộc tội.

Quan Tây cười ha hả nói:

- Hiền thê cứ yên tâm. Chẳng khi nào hắn dám vô lễ với ta.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm trong bụng:

- Rồi có một ngày kia anh em mi sẽ trở mặt cầm gươm đâm nhau.

Nhưng ngoài miệng nàng lại tươi cười nói:

- Tiện thiếp chỉ mong hai anh em tướng công không đến nỗi bất hòa vì tiện thiếp. Có như thế thì tiện thiếp mới yên lòng.

Quan Tây cười nói:

- Nhị đệ tuy tính khí nóng nảy nhưng vẫn có phần kính sợ ta.

Quân Trung Phụng đưa tay ra đỡ Quan Tây nói:

- Tiện thiếp chầu chực cho lang quân đi nghỉ.

Quan Tây quay đầu ngó lại thấy dưới ánh đèn dung nhan Quân Trung Phụng xinh đẹp và quyến rũ không bút nào tả xiết. Hắn thộn mặt ra mà nhìn.

Quân Trung Phụng thổi tắt đèn đi. Trong tân phòng tối đen như mực.

Sáng sớm hôm sau, Quân Trung Phụng dậy thay quần áo. Bữa nay nàng mặc toàn đồ màu lục, cả đôi giầy thêu cũng màu lục. Mái tóc dài mọi ngày xõa xuống vai, nay quấn lại thành một búi cao lên rất ngộ.

Mặt trời lên cao ba ngũ. Chợ sớm đã họp ồn ào.

Quan Trung dẫn hai tên đồ đệ đến đứng chờ ngoài cửa phòng đã ra chiều nóng nảy. Hắn trong lòng phiền não, oán hờn, bao nhiêu lửa giận trút cả lên đầu hai tên đồ đệ. Miệng hắn không tiếc lời thóa mạ.

Quân Trung Phụng bây giờ mới đỡ Quan Tây từ từ đi ra.

Quan Trung thấy ánh mắt sáng lòa. Quân Trung Phụng khác nào con chim phụng hoàng màu lục xuất hiện. Nàng bỏ Quan Tây chạy lên xe. Hắn còn ngó thấy Quân Trung Phụng lúc mở rèm xe đột nhiên quay lại nhìn hắn mà cười.

Quan Trung không biết nụ cười này có ngụ ý gì, nhưng hắn cảm thấy nụ cười làm cho nàng xinh đẹp muôn phần và khiến người ta không khỏi rạo rực trong lòng.

Quan Tây khẽ quát:

- Khởi trình đi thôi!

Quan Trung như người mơ mộng choàng tỉnh giấc, tung mình lên ngựa, giựt dây cương đi trước dẫn đường.

Bốn con tuấn kỵ (đôi ngựa, đôi lừa) kéo chiếc xe mui đi ra khỏi thôn ấp.

Quân Trung Phụng đột nhiên phát giác ra một điều khác lạ là chiếc xe này không có người đánh xe. Nó tiến về phía trước hoàn toàn do hai con lừa phía trước điều động.

Lạ ở chỗ hai con lừa tráng kiện này dường như có khiếu thông linh, tự chúng lựa đường mà chạy khiến người ngồi xe yên ổn dị thường, chẳng thấy mệt chút nào.

Đây tuy là chuyện nhỏ nhặt không đáng để ý nhưng trên thực tế nên suy xét cho kỷ cũng là một chuyện khác thường.

Quân Trung Phụng sinh mối hoài nghi, bất giác nàng đưa mắt nhìn hai con lừa. Nàng thấy cả đôi hình sắc giống nhau, toàn thân một màu hồng thẩm, có dáng khỏe mạnh phi thường. Chúng chạy nhẹ nhàng như không có ý mệt nhọc.

Nàng lại để ý đến chiếc xe mui thì thấy cách trần thiết nội bộ rất êm ái mà cách chế tạo rất tinh xảo thuận tiện. Xe làm bằng thứ gỗ thượng hảo và dường như đã tính rất kỷ từng phân từng tấc để giảm bớt trọng lượng cho được nhẹ nhàng đến mức tối đa. Hiển nhiên là một cỗ xe chuyên dùng vào việc bạt thiệp trường đồ.

Lúc này chiếc xe đã rời khỏi thị trấn trong thôn ổ ra gần đến một vùng hoang dã.

Hữu đao Quan Trung như người phát điên. Đột nhiên hắn quất ngựa cho phóng nước đại chạy như bay về phía trước.

Quân Trung Phụng tuy ngồi trong cỗ xe có mui, nhưng nàng bắt đầu chú ý quan sát và tìm hiểu cảnh vật chung quanh cùng những tình hình biến diễn. Nhất cử nhất động của anh em họ Quan đều không lọt khỏi mắt nàng.

Nàng thấy Quan Trung ruổi ngựa như người điên thì không khỏi cười thầm trong bụng vì nàng biết thủ đoạn lợi dụng sắc đẹp của nàng đã đem lại hiệu quả. Quan Trung phóng ngựa chạy như điên đã chứng minh trong lòng hắn bị mối thương cảm cùng sầu muộn chứa đầy không nơi phát tiết.

Hai con lừa tráng kiện cũng dần dần phóng nhanh cước bộ rượt theo về phía trước.

Quan Tây cùng hai tên đệ tử thấy chiếc xe đi nhanh cũng ruổi ngựa chạy lẹ theo sau.

Đôi tuấn mã và đôi kiên lư chạy như bay trên đường lớn giữa vùng hoang dã.

Cỗ xe đi một mạch đến mấy chục dặm đường. Bây giờ Quan Trung chạy trước đã từ từ đi chậm lại.

Quân Trung Phụng âm thầm ngó hai con ngựa thấy chúng đã mồ hôi ướt đẫm, còn hai con lừa vẫn chưa có vẻ chi nhọc mệt.

Điều khiến cho nàng kinh dị là lúc lừa, ngựa thi nhau mà chạy, chiếc xe vẫn không nghiêng người. Hiển nhiên hai con lừa trong lúc chạy nhanh vẫn lựa đường cho xe không đụng vào những chỗ gồ ghề hay thụt xuống ổ gà.

Bây giờ nàng mới biết là hai con lừa này không phải vật tầm thường mà cả chiếc xe mui e rằng cũng là một vật có nhiều lai lịch.

Quan Tây giục ngựa chạy lên trước rồi vòng lại trước mặt Quan Trung xẵng giọng hỏi:

- Huynh đệ! Dường như trong lòng ngươi có điều chi oán hận phải không?

Quan Trung đáp:

- Oán hận thì không có, song tiểu đệ muốn nói mấy lời cảm khái.

Quan Tây hỏi:

- Được lắm! Điều gì thử nói nghe!

Quan Trung nói:

- Anh em chúng ta là hai thanh đao liên hiệp nhau mà vùng vẫy giang hồ mấy chục năm nay, phúc cùng hưởng, họa cùng đau. Nhưng tình hình hiện nay có điều khác trước.

Quan Tây cười lạt hỏi:

- Có điều chi khác trước?

Quan Trung đáp:

- Vị tân tẩu tẩu kia đã khiến cho anh em chúng ta mất sự thăng bằng...

Hắn ngừng lại một chút rồi thở dài nói tiếp:

- Hỡi ơi! Hai vị bất quá mới nhật dạ phu thê mà tình trạng đã chuyển biến rất nhiều. Nếu tình hình này còn kéo dài e rằng đại ca nghe lời thủ thỉ bên gối rồi có thể nhân lúc tức giận mà hạ sát tiểu đệ.

Quan Tây tài mặt dường như đã muốn nổi hung, nhưng hắn nhẫn nại được ngay, cười mát nói:

- Huynh đệ thực quá lo xa!

Quan Trung đáp:

- Không phải tiểu đệ quá lo xa đâu mà là chuyện rào giậu, trước khi mất trộm hay cháy nhà, trước khi xảy trận phong ba, nên phải nói ra như vậy.

Quan Tây hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Hiền đệ đã nói vậy thì tiểu huynh cũng có điều vẫn cất giấu trong lòng chẳng thể không nói ra cho hiền đệ hay.

Quan Trung nói:

- Tiểu đệ xin rửa tai để nghe đây!

Quan Tây nói:

- Vụ hiền đệ giết Tiểu Phụng là không được đâu. Tuy thị là một cô gái lãng mạn, nhưng đối với tiểu huynh có chút chân tình lại cùng ở với nhau chẳng khác vợ chồng. Thế mà hiền đệ không bảo ta trước một tiếng đã tự ý giết đi là nghĩa làm sao?

Quan Trung đáp:

- Loài mèo mả gà đồng đó có chi đáng lưu luyến?

Quan Tây xẵng giọng hỏi:

- Thị có lầm lỗi gì mà muốn giết đi cũng phải do tay tiểu huynh hạ sát, sao hiền đệ lại chuyên quyền hạ thủ?

Quan Trung hậm hực đáp:

- Tiểu đệ đã ưng chịu trả lại cho đại ca một vị đại cô nương mạnh gấp mười Tiểu Phụng còn chưa đủ ư?

Quan Tây hỏi:

- Phải chăng hiền đệ muốn nói đến Quân cô nương?

Quan Trung lạnh lùng đáp:

- Quân Trung Phụng há chẳng mạnh gấp mười Tiểu Phụng ư?

Quan Tây đảo cặp mắt thần quang lấp loáng cất giọng lạnh như băng nói:

- Quân cô nương cũng chỉ có một mạng và cũng không chịu nổi một đao của hiền đệ đâu...

Hắn đổi giọng nghiêm khắc hơn nói tiếp:

- Mấy năm nay ngươi qua lại giang hồ tự ý muốn làm việc gì là làm. Từ nay như vậy không được, bất cứ một hành động nào cũng phải suy nghĩ cho chín chắn rồi hãy làm. Gặp trường hợp không có ta ở bên cạnh lần này ngươi hại lầm mạng người vô tội vạ thì lần khác ta mà không ra pháp độ để ngươi

úy kỵ, không chừng trong vòng mười ngày ngươi sẽ hạ sát đến Quân cô nương.

Quan Trung nói:

- Ả Tiểu Phụng dám mở miệng xung chàng với tiểu đệ nên tiểu đệ giận quá rút đao chém chết ả. Còn Quân cô nương nếu thuận theo tiểu đệ thì tiểu đệ giết y làm chi?

Quan Tây nói:

- Ngươi lằm rồi! Từ nay ngươi phải thuận theo nàng mới được.

Quan Trung sửng sốt hỏi:

- Đại ca bảo sao? Đại ca muốn tiểu đệ phải nghe theo con lỏi mới 15,16 tuổi ư?

Quan Tây nghiêm khắc đáp:

- Phải rồi! Bất luận nàng lớn tuổi hay nhỏ tuổi nhưng nàng vẫn là tẩu tẩu của ngươi.

Hắn lại hắng dặng mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Có điều ta cần nói rõ cho ngươi hay là Quân cô nương không phải như Tiểu Phụng đâu. Ta đã chính thức lấy nàng làm vợ, vậy bất luận ở trước mặt hay ở sau lưng ngươi đều phải lấy lễ mà đối xử với nàng. Nếu ngươi coi nàng cũng như Tiểu Phụng thì ta quyết chẳng dung tha.

Hắn dứt lời liền quay đầu ngựa lui về phía trước cỗ xe mui.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe buông rèm nên nàng giám thị được hết những cử động của Quan Thị Song Đao. Tuy nàng không thể nghe rõ hai người vừa rồi đã nói gì với nhau, nhưng nàng cũng biết được là chúng đã khó chịu trong lúc dời nhau.

Quan Tây quay ngựa về tới trước xe, đưa tay ra vén rèm.

Quân Trung Phụng vội nhắm mắt lại tựa vào thành xe giả vờ ngủ.

Quan Tây mở rèm lên thấy Quân Trung Phụng đang ngon giấc, hắn mỉm cười, buông rèm xuống rồi khẻ bảo hai gả thiếu niên đi theo xe để hộ vệ:

- Quân cô nương ngủ say rồi! Các ngươi liệu mà chiếu cố cho cẩn thận, chớ có kinh động cho y mất giấc ngủ...

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên có tiếng quát từ đằng xa vọng lại:

- Trên con đường Dự, Ngạc thiệt có lắm người không sợ chết.

Quân Trung Phụng khẻ mở hé một góc rèm xe để nhìn ra thì thấy bốn con tuấn mã cao lớn do bốn người vận võ phục cưỡi.

Bốn người này trạc tuổi sàn sàn bằng nhau vào cỡ ba mươi. Trên vai mỗi tên đều đeo một bọc dài màu đen. Hai bên yên ngựa có tám ngọn giáo đeo lòng thòng.

Bốn người đứng thành hàng chữ nhất chắn đường đi.

Quan Trung vừa bị Quan Tây cho một bài học, trong lòng đương tức giận lại thấy có người cản đường thì không khỏi nổi sát khí. Hắn quát lên một tiếng rút đơn đao ở sau lưng ra.

Quan Tây lớn tiếng:

- Không được động thủ một cách hấp tấp.

Rồi giục ngựa xông lại.

Bốn người vẻ mặt lạnh lẽo ngồi yên trên lưng ngựa coi Quan Thị Song Đao hành động.

Quan Tây chắp tay hỏi:

- Bốn vị chặn đường bọn tại hạ là có ý gì?

Một đại hán mắt trợn, lông mày rậm đứng ở mé tả dường như là trưởng toán, giương cặp mắt đăm đăm nhìn vào chiếc xe mui đáp:

- Bọn tại hạ muốn gặp chủ nhân trong cỗ xe kia.

Quan Tây sửng sốt hỏi lại:

- Các vị muốn hỏi chủ nhân trong xe ư?

Đại hán mày rậm đáp:

- Phải rồi! Bọn tại hạ chỉ coi một chút rồi lập tức nhường lối.

Quan Trung hỏi xen vào:

- Các ngươi có quen biết người trên xe hay sao?

Đại hán mày rậm đáp:

- Tại hạ chưa quen biết, nhưng được nghe danh đã lâu.

Quan Trung giương mắt lên ngó Quan Tây hồi lâu không nói gì nữa.

Nguyên cỗ xe này là vật mà Quan Trung cùng hai tên đồ đệ đã lấy trộm được đánh về. Còn chủ nhân chiếc xe là ai hắn cũng không biết.

Quan Tây là người thâm trầm mưu mẹo, cười lạt hỏi lại:

- Bốn vị đã không biết chủ nhân trong xe thì làm sao lại đường đột đến xin ra mắt?

Đại hán mày rậm đảo mắt nhìn Quan Thị Song Đao đáp:

- Bọn tại hạ nghe danh đã lâu, thành khẩn cầu kiến chắc chủ nhân trong xe không đến nỗi cự tuyệt.

Giọng nói của gả ra chiều rất cung kính.

Quan Trung nghĩ thầm trong bụng:

- Hắn bọn này tưởng người trong xe là chủ nhân cỗ xe lừa kia. Nếu để chúng dòm ngó há chẳng bại lộ cơ quan. Vậy bất luận thế nào cũng không cho nhìn vào được.

Hắn nghĩ vậy rồi đáp:

- Không được đâu!

Chương 8: Xe Bồng Nào Biết Ai Là Chủ Nhân

Bốn đại hán bàn nhau một lúc rồi đại hán mé tả lại lên tiếng:

- Sau khi anh em tại hạ thương lượng cùng nhau đều nhận thấy nếu để lỡ cơ hội bữa nay thì sau này khó mà tìm kiếm. Vậy bất luận thế nào, bọn tại hạ cũng xin bái kiến chủ nhân trong xe một lần mới được.

Quan Trung tức giận nói:

- Ta đã bảo không được là không được.

Quan Tây vẫy tay ngăn cản Quan Trung rồi nói:

- Coi thái độ khẩn khoản của bốn vị, bọn tại hạ không tiện ngăn trở. Có điều người trong xe không phải là nhân vật mà các vị muốn ra mắt.

Đại hán mày rậm chau mày nói:

- Dù nhân vật trong đó không phải là chủ nhân cỗ xe này thì cũng là gia nhân của y. Bọn tại hạ chỉ cần ngó thấy một chút là thỏa mãn lắm rồi.

Gã ngừng lại một giây rồi nói tiếp:

- Bốn vị đã đi theo bảo vệ đủ tỏ có mối quan hệ sâu xa với chủ nhân cỗ xe. Tại hạ mong rằng các vị ráng giúp giùm cho thì anh em tại hạ cảm kích vô cùng.

Quan Trung tuy không hiểu rõ nội tình nhưng cũng cảm thấy lai lịch cỗ xe này khá quan trọng.

Quan Tây là người thâm trầm lại nhiều mưu trí, hắn đã đoán ra phần lớn nội tình liền gật đầu cười đáp:

- Bốn vị đã dụng tâm như vậy, tại hạ không tiện cự tuyệt những người ở xa tới đây. Có điều tại hạ không tác chủ được mà cần phải hỏi ý kiến chủ nhân trước đã.

Đại hán mày rậm chấp tay nói:

- Rất mong được huynh đài giúp giùm. Nhơ huynh đài nói với chủ nhân cho rằng bọn tại hạ vì

lòng tha thiết ngưỡng mộ mà xin cho ra mắt một lần.

Quan Tây đáp:

- Được rồi! Các vị hãy lùi xa ra, để tại hạ xin chỉ thị chủ nhân trong xe.

Cả bốn đại hán đồng thanh nói:

- Đa tạ huynh đài!

Đoạn chúng quay ngựa lùi lại đứng xa chừng một tầm mũi tên.

Quan Tây quả nhiên phóng ngựa tới trước xe khẽ nói:

- Có một chuyện rất buồn cười muốn nói cho hiền thê hay.

Quân Trung Phụng đã hé rèm xe ngó lén từ trước nên tình hình bên ngoài nàng đã rỏ hết, nhưng vẫn giả vờ như không biết gì, liền hạ thấp giọng hỏi lại:

- Lang quân có điều chi dạy bảo?

Quan Tây đáp:

- Có bốn tên đại hán chẹn đường năn nỉ cầu kiến chủ nhân trong xe. Chúng bảo vì lòng ngưỡng mộ thiết tha và thế nào cũng xin cho gặp mặt một lần.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Chẳng hiểu võ công bốn gã kia ra sao, liệu có địch nổi Quan Thị Song Đao không? Đồng thời mình cũng chẳng biết phẩm hạnh chúng thế nào. Nếu mình dùng cách cho chúng động thủ thì trong hai bên tất có một bên thất bại. Trường hợp mà bốn đại hán đắc thắng thì kết quả sẽ ra sao?

Nếu chúng còn tệ hơn Quan Thị Song Đao thì dĩ nhiên cảnh tàn khốc càng thê thảm.

Sau khi nàng gặp những biến cố lớn lao lại đụng phải Quan Thị Song Đao là những nhân vật thâm độc hiểm ác suýt nữa thất thân, nên trong lòng nàng sẵn có thành kiến oán ghét bọn đàn ông. Đối với ai nàng cũng sinh lòng ngờ vực, xao xuyến không yên, chỉ sợ người này còn nguy hại hơn người trước.

Quân Trung Phụng mải suy nghĩ âm thầm quên cả trả lời Quan Tây.

Bổng nghe Quan Tây nói tiếp:

- Ta đã ngấm ngầm quan sát thì bọn này đều là những tay cao thủ nội ngoại kiêm thông. Nếu xảy

ra cuộc động thủ thì e rằng không tránh khỏi thảm kịch máu chảy thịt rơi. Bữa nay là ngày tân hôn của đôi ta, chẳng nên nhìn thấy chuyện can qua. Ta lại nghe giọng lưỡi chúng tuyệt không có gì ác ý, tưởng nên cho bọn chúng ra mắt hiền thê.

Quân Trung Phụng thở dài đáp:

- Tiện thiếp há phải là người bạ ai cũng có thể coi mặt dễ dàng. Nhưng phu quân nói vậy, tiện thiếp đành phải vâng lời.

Quan Tây nói:

- Hiền thê cứ ngồi yên trong xe, không cần nói năng gì, để cho bọn chúng lướt qua. Ta sẽ đi kèm bên giám thị để đề phòng bọn chúng ám toán đột ngột.

Quân Trung Phụng nói:

- Tiện thiếp nhất thiết đều tuân mệnh phu quân.

Quan Tây bắt ngựa quay đầu lại đi tới trước mặt bốn đại hán nói:

- Tại hạ đã xin chỉ thị và được chủ nhân trong xe đồng ý. Nhưng chủ nhân bắt buộc bốn vị chỉ được lướt qua trước xe mà thôi. Chứ y không đối thoại với các vị đâu.

Đại hán mày rậm đứng mé tả đáp:

- Được vậy là bọn tại đã lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Quan Tây lại bắt ngựa trở về bên cỗ xe khẽ nói:

- Hiền thê hãy chuẩn bị đi!

Đoạn hắn giơ tay vẩy, lớn tiếng gọi:

- Mời bốn vị lại đây!

Bốn đại hán nối đuôi nhau giục ngựa tiến lại. Vẻ mặt tên nào cũng ra chiều rất cung kính, cho ngựa bước thong thả đi tới.

Quân Trung Phụng ở trong xe ngó ra. Nàng chờ cho bốn đại hán sắp đến gần bên xe đột nhiên vén rèm lên.

Bốn đại hán đều khoanh tay cho ngựa lướt qua bên xe thật mau.

Quan Tây vận chân khí đề phòng. Hắn thấy bốn gả lộ vẻ phi thường kính ngưỡng thì trong lòng rất

lấy làm kỳ lạ.

Bốn gã đại hán đi thẳng đến phía sau xe chừng trượng mới dừng, quay đầu lại đứng đàng xa chắp tay thi lễ nói với Quan Tây:

- Đa tạ huynh đài đã hết sức giúp giùm cho anh em tại hạ được ngó tiên nhan, trong lòng cảm kích khôn lường! Cái tội chẹn đường mong rằng huynh đài tha thứ cho. Bây giờ bọn tiểu đệ xin cáo biệt.

Quan Tây đầu óc bâng khuâng chấp tay đáp lễ nói:

- Tại hạ không dám! Bốn vị dạy quá lời.

Bốn tên đại hán gia roi cho bốn con tuấn mã chạy như bay về phía trước.

Quan Tây đứng nhìn bóng sau lưng bốn đại hán chạy đi mỗi lúc một xa. Đoàn người ngựa phi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã không thấy tông tích đây nữa.

Quân Trung Phụng muốn thò đầu ra ngó nhưng có Quan Tây đứng ở ngoài xe, nàng đành dẹp lòng xúc động ngồi yên không nhúc nhích. Tuy nàng mới 15,16 tuổi đầu mà vẫn kiềm chế tính hiếu kỳ của trẻ thơ để ứng phó với tình trạng nguy hiểm trước mắt.

Bổng nghe Quan Tây tự nói một mình:

- Cử động của bốn tên này thật là kỳ quái!

Quân Trung Phụng sực tỉnh ngộ, nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc chuyện này là ở cỗ xe, chứ không dính líu gì đến ta.

Bốn gả đại hán chỉ nhận biết cỗ xe mà không biết mặt chủ nhân của nó. Sở dĩ chúng lộ vẻ cực kỳ cung kính với mình vì chúng nhận lầm mình là chủ nhân cỗ xe này.

Tuy nàng nhận xét nguyên nhân nội tình là thế song không nói ra miệng.

Bổng nghe Quan Trung cất giọng ồm ồm:

- Đại ca! Bất tất phải nghĩ ngợi bọn chúng là ai. Chúng ta thượng lộ đi thôi.

Quan Tây từ từ đưa tay lên buông rèm xe xuống rồi vẫy tay nói:

- Nhị đệ nói phải đó. Chúng ta cần gấp rút lên đường.

Chỉ trong chớp mắt tiếng vó ngựa lộp cộp hòa lẫn với tiếng bánh xe lộc cộc. Chiếc xe ngựa tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng mở hé rèm xe trông về phía trước. Nàng thấy anh em Quan Thị Song Đao dong ngựa song song mà tiến. Chúng vừa đi vừa nói chuyện với nhau, nhưng không hiểu thảo luận chuyện gì.

Bổng nàng động tâm nhủ:

- Dù sao bọn chúng cũng là huynh đệ đồng bào, mối thâm tình cốt nhục tự nhiên rất chặt chẽ.

Nếu mình định gây chuyện ly gián giữa hai người càng cần phải khôn ngoan, kín đáo lắm mới được.

Cỗ xe ngựa đi suốt mấy ngày đêm mấy hôm liền. Dọc đường không xảy biến cố nào khác.

Một hôm sáng sớm, cỗ xe mới đi được hơn mười dậm thì đột nhiên khí trời biến đổi, mây đen bao phủ tứ phương rồi đổ mưa.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe nghe tiếng đổ ào ào xuống mui liền biết là một trận mưa lớn.

Nàng không hiểu cỗ xe lợp bằng thứ vải gì mà mưa to đến thế vẫn không có chút nước nào lọt vào.

Quân Trung Phụng hé rèm ngó ra thấy trời mưa như trút nước.

Quan Thị Song Đao và hai tên đồ đệ quần áo ướt sũng vẫn ngồi trên lưng ngựa cúi đầu gò cương cho ngựa chạy. Đôi ngựa dường như kiệt lực không thể chạy mau được nữa. Nhưng đôi lừa kéo xe vẫn nghểnh cổ mà chạy dường như chẳng biết sợ mưa là gì.

Bổng nghe Quan Trung cất tiếng hỏi:

- Đại ca! Trận mưa này dữ quá. Chúng ta tìm nơi tạm trú, chờ ngớt mưa hãy ra đi được không?

Quan Tây đáp:

- Miền hoang dã này dài đến 70 dậm, trừ những bãi cỏ rậm chẳng còn chỗ nào tránh mưa ẩn gió được.

Quân Trung Phụng lẩm bẩm:

- Té ra hắn đã quen thuộc địa thế nơi đây. Miền hoang dã này 70 dậm trường không có cư dân mà sao Quan Thị Song Đao lại đưa ta tới đây?

Nàng động tâm liền để ý dòm ngó cảnh vật bốn phía thì quả nhiên một vùng hoang lương bát ngát. Không biết đâu là bờ bến, cỏ dại mọc cao ngập đầu người. Thỉng thoảng có chỗ đầy loạn thạch cỏ

không mọc được.

Quan Tây có vẻ thuộc phương hướng, đường lối hơn hết nên hắn cho ngựa vượt lên trước dẫn đường. Thật là một cuộc hành trình gian lao vất vả, nào cỏ dại, nào đá ngổn ngang rất đỗi khó đi.

Sau chừng hai ba giờ, mấy con ngựa của anh em thầy trò họ Quan mỏi mệt quá không còn gượng gạo để tiến bước được nữa. Nhưng hai con lừa kéo xe vẩn tinh thần sung túc.

Bọn Quan Tây bốn người thấy ngựa ngã lăn ra không đi được nữa chúng đành đi bộ.

Quân Trung Phụng muốn để ý nhìn nhận tiêu chí trong khu hoang dã để phòng sau này vạn nhất có trở lại qua đây biết cách nhìn nhận đường lối, nhưng trời u ám mà lại mưa to nên thị tuyến chẳng nhìn rõ chi hết. Ngoài cỏ dại cùng đá ngổn ngang, chẳng có một tiêu chuẩn nào khác để nhận xét.

Trận mưa lớn kéo dài đến bốn năm giờ. Cánh đồng hoang rộng mông mênh bây giờ nước ngập đến đầu gối.

Mưa dần dần ngớt hạt, gió lặng mây tan, vũ trụ quang đãng. AÙnh tà dương vô cùng tươi đẹp soi xuống thì đã gần tới lúc hoàng hôn.

Sau trận mưa bầu trời sáng sủa, thị tuyến trông ra chỉ thấy ẩn hiện núi xanh và làn mù thấp là là về buổi chiều tà bao phủ xa xa.

Quan Trung bổng quay đầu lại nhìn đôi lừa tráng kiện, lớn tiếng khen:

- Thật là những con vật đáng quý, dù là thiên lý mã cùng khó lòng bì kịp.

Quân Trung Phụng đột nhiên vén rèm lên nói:

- Các vị ướt hết rồi. Bây giờ tuy trời đã tạnh nhưng gió chiều lạnh lẽo, xin để nghỉ một lúc đã.

Quan Tây lắc đầu đáp:

- Chúng ta định lên núi ngay.

Đột nhiên chúng gia tăng cước lực chạy về phía trước.

Quan Trung dẫn hai tên đồ đệ chạy theo sau.

Quân Trung Phụng ngồi trong xe thấy xe vòng những khúc quanh cũng không cần người dẫn dắt. Hai con lừa đi đầu tựa hồ có khiếu thông linh chạy theo sau mấy người.

Vừng thái dương đả lặn non Tây, bóng chiều mù mịt thì đoàn người vừa đi tới cửa một hang núi.

Bổng nghe có tiếng quát vọng lại:

- Tân khách hãy dừng bước!

Quan Tây chấp tay đáp:

- Bọn tại hạ là Quan Thị Song Đao.

Trong hang núi bá đại hán võ phục áo đen chạy ra. Tên nào cũng tay trái cầm một ống mai hoa châm. Chúng đứng thành hàng chữ nhất chắn đường.

Ba tên đại hán ngó thầy trò Quan Tây một lượt rồi tên đứng giữa lên tiếng:

- Té ra là hai vị Quan lão gia đã tới.

Quan Trung nói:

- Hay lắm! Các vị đã biết chúng ta thì mở đường cho đi chứ.

Đại hán đứng giữa đáp:

- Chẳng phải là bọn tiểu nhân muốn làm khó dễ với hai vị Quan lão gia tử, tình thực bảo chúa luật lệ rất nghiêm minh. Bọn tiểu nhân không thể tự chuyên được. Mong rằng hai vị Quan lão gia thể tất cho.

Quan Trung tức giận hỏi:

- Chúng ta đã nhận đồ sính lễ quan trọng mà tới đây với hai vị bảo chúa của các ngươi, chẳng lẻ các ngươi cũng coi bọn ta như hạng tầm thường hay sao?

Nguyên Quan Thị Song Đao đã hiểu thể lệ những người vào bảo phải thế nào rồi.

Đại hán đứng giữa đáp:

- Nếu hai vị Quan lão gia mà được tệ bảo chúa đặc biệt hạ lệnh thì bọn tiểu nhân đã để các vị đi tự nhiên không dám nói gì nữa.

Quan Trung đã toan nổi nóng thì Quan Tây ngăn lại nói:

- Được rồi! Lúc chúng ta gặp hai vị bảo chúa sẽ chất vấn và không để khó cho các vị là xong.

Đại hán đứng giữa lại hỏi:

- Người trong xe là ai vậy?

Quan Tây đáp:

- Đó là tiện thê. Đối với bọn nữ lưu các vị có thể rộng rãi hơn một chút chăng?

Đại hán đứng giữa lắc đầu đáp:

- Không được! Bất luận nam nữ trước khi chưa được thông lệnh đặc biệt của bảo chúa thì ai cũng không thể miễn được.

Quân Trung Phụng từ từ hạ mui xe xuống hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Quan Tây nhăn nó đáp:

- Theo luật lệ nơi đây, lúc tiến vào hang đều phải bịt mắt.

Quân Trung Phụng nói:

- Người ta đã có lề luật như vậy dĩ nhiên tiện thiếp cũng phải tuân theo.

Nàng quay lại nhìn chiếc xe ngựa nói tiếp:

- Có điều còn chiếc xe ngựa và đôi lừa...

Đại hán đứng giữa nghiên mình thi lễ nói:

- Phu nhơn hãy khoan tâm. Xe cùng lừa ngựa sẽ do bọn tại hạ trông nom. Khi nào phu nhân trở ra nhất thiết xin kính hoàn đầy đủ.

Quân Trung Phụng tủm tỉm cười nói:

- Được quí vị chu đáo như vậy thì còn lo gì nữa.

Đại hán đứng giữa lấy trong bọc ra năm cái khăn bằng vải dầy bịt mắt bọn Quan Tây năm người lại, đồng thời tước hết khí giới của bọn này.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm:

- Dù họ bịt mắt, song hai tay vẫn để cử động tự nhiên, thì muốn cởi ra lúc nào cũng được hay sao?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng lách cách. Cổ tay nàng thấy nặng trĩu. Họ đã khóa tay mọi người bằng những chiếc khóa thép rất chắn chắn. Từ tay người nọ sang tay người kia đều có dây tói rất kiên cố móc liền với nhau. Cả năm người móc vào nhau thành một xâu, người nọ cách

người kia chừng hai thước.

Bổng nghe thanh âm trầm trọng nói:

- Tại hạ rất tin chư vị, bất tất phải đeo hình cụ vào tay trái nữa, nhưng có điều cần phải nói rỏ trước...

Gả ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trong đoạn đường này có một chỗ nguy hiểm đặc biệt kêu bằng Đoạn Hồn Lộ. Vậy các vị nắm chặt sợi dây Cầu Sinh mà đi thì không sao hết.

Bọn Quan Thị Song Đao và Quân Trung Phụng bị bịt mắt rồi, trong lòng khó chịu, không ai nói nửa câu.

Bổng nghe thanh âm trầm trọng lại cất lên:

- Còn một điều nữa tại hạ cũng cần thuyết minh trước vì tại hạ quí trọng các vị, nên không đeo hình cụ vào tay vậy các vị cũng nên tự trọng, vì dọc đường chỗ nào cũng bố trí ám khí do những tay cao thủ điều động. Bọn họ tuân theo mệnh lệnh rất nghiêm khắc, hễ các vị cởi khăn bịt mắt là lập tức họ phóng ám khí giết người.

Âm thanh dừng lại một chút để đổi thành lạnh lẽo hơn nói tiếp:

- Các vị phần nhiều là những tay cao thủ bậc nhất, giả tỷ vào lúc bình thời thì dù gặp ám khí bay đến như mưa hồ để đả làm gì được. Nhưng hiện giờ tình thế khác xa. Tay phải đã bị xiềng lại đi trên quãng đường cực kỳ nguy hiểm, nếu gặp ám khí bắn tới thì e rằng khó lòng tránh khỏi.

Quan Trung khó chịu quá không nhẫn nại được nữa lớn tiếng:

- Biết rồi! Làm gì mà phải nói lắm thế!

Thanh âm trầm trọng kia lại đáp:

- Dù sao trước khi đi qua Đoạn Hồn Lộ, tại hạ cũng phải phân tích mọi đường lợi hại một cách cặn kẽ.

Quan Trung gạt đi:

- Bọn ta nghe đủ lắm rồi. Bây giờ đi thôi chứ?

Quan Tây thản nhiên nói:

- Bữa nay Quan Thị Song Đao chịu để cho các hạ phát lạc là hoàn toàn nể mặt bảo chúa, bọn tại hạ sẽ có lời nói lại với hai vị đó.

Thanh âm trầm trọng đáp:

- Vụ này hoàn toàn do mệnh lệnh của hai vị bảo chúa, chẳng liên can gì đến tại hạ.

Quan Trung cười lạt muốn nói lại thôi.

Thanh âm trầm trọng lại cất lên:

- Được rồi! Bây giờ có thể dẫn bọn họ lên đường!

Quân Trung Phụng bên tai nghe tiếng dây lòi tói đụng nhau loảng xoảng, người nàng bị kéo về phía trước. Nàng là người bị bịt mắt trước tiên lại bị khóa tay sau cùng nên không hiểu người trước người sau mình là ai. Nàng ráng trấn áp nổi xúc động trong lòng để giữ cho bình tĩnh vì nàng hy vọng dùng cảm giác để nhận xét quãng đường phải đi qua.

Quân Trung Phụng bổng ngửi thấy mùi hôi hám ẩm ướt xông vào mũi tựa hồ như đang đi vào một đường hầm trong sơn động. Dĩ nhiên mùi hôi hám ẩm ướt này chỉ thỉnh thoảng, nếu không lưu tâm thì khó mà ngửi thấy.

Nàng nghĩ thầm trong bụng:

- Con đường vào sơn động này không hiểu bao xa mà đi mãi không hết.

Nàng đang suy nghĩ bổng thấy khí lạnh xông lên và tiếng nước chảy ào ào lọt vào màng tai.

Nàng cảm giác dường như đã đi hết sơn động.

Bổng nghe âm thanh ồm ồm lạ tai cất lên:

- Bây giờ các vị lên Đoạn Hồn Lộ đây!

Tiếng nói vừa dứt, Quân Trung Phụng đột nhiên cảm thấy một bàn tay to tướng thò ra nắm lấy bàn tay mình đặt lên sợi dây sắt lớn bằng hạt đào.

Thanh âm ồm ồm lại nói tiếp:

- Các vị nhớ luôn nắm cho chắc sợi dây Cầu Sinh. Chỉ lơi tay một chút là gặp nguy hiểm xương tan thịt nát mà còn liên lụy cả đến đồng bọn nữa.

Quân Trung Phụng theo lời dặn nắm rất chắt dây Cầu Sinh. Đồng thời nàng lắng tai nghe nhưng

không thấy Quan Thị Song Đao nói gì.

Thanh âm ồm ồm lại nói:

- Bây giờ các vị tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng cảm thấy sợi dây sắt từ từ di động về phía trước dường như phía đối diện có người đang kéo dây. Nàng cất bước cử động từ từ tiến về phía trước.

Quân Trung Phụng tuy bị bịt hai mắt, song nàng vẫn cảm giác được là mình đang đi trên cao, dưới chân tựa hồ có vực sâu trăm trượng. Nàng đang đạp chân lên một cái cầu nhỏ. Cầu này rất hẹp chỉ vừa đặt bàn chân, phải có dây sắt, người mới đứng vững và bước đi được.

Mọi người tay vịn dây sắt rất thận trọng vì bản năng cầu sinh và đều cảm giác thấy mình đang đi lủng lẳng trên không, phía dưới là vực thẳm. Chỉ sơ ý một chút rớt xuống là uổng mạng, nên ai nấy đều ngưng thần chú ý lần dò từng bước mà đi.

Đoàn người đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì Quân Trung Phụng đột nhiên cảm thấy tay trái mình có người nắm lấy dắt đi xuống mấy bậc đá. Nàng cảm thấy người này nắm tay mình rất mạnh thì trong lòng căm hận đến cực điểm nhưng sau khi xoay chuyển ý nghĩ, nàng đành dẹp lửa giận xòe tay ra nắm lấy tay nọ. Nàng không biết người đó là ai, đẹp hay xấu, già hay trẻ, mà trong lòng chỉ có ý niệm duy nhất là dùng sắc đẹp quyến rũ đàn ông.

Người kia dừng như lấy làm hân hạnh lắm. Tay hắn hơi run run, nhưng hắn vẫn nắm tay Quân Trung Phụng chặt hơn.

Bên tai Quân Trung Phụng còn nghe rõ tiếng hắn thở hồi hộp hiển nhiên vì mình mà lòng hắn đương rạo rực khẩn trương.

Đột nhiên bàn tay đó buông Quân Trung Phụng ra. Tiếp theo lại vang lên tiếng nói oang oang mà thanh âm có pha lẫn hơi thở.

- Các vị chỉ còn đi qua Phi Long Độ nữa là có thể bỏ khăn bịt mắt ra và sẽ được tiếp đãi một cách long trọng.

Thanh âm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đi qua Phi Long Độ thì vừa sung sướng, khoan khoái lại vừa rất nguy hiểm. Điều quan trọng nhất là các vị đừng bỏ khăn che mắt ra. Theo chỗ tại hạ đã biết thì phàm người nào kéo trộm tấm khăn bịt mắt thì chẳng qua Phi Long Độ được bình yên.

Quân Trung Phụng cảm thấy mình được người nâng đỡ đi về phía trước đặt ngồi vào một cái vật

gì êm ái dễ chịu.

Lát sau tiếng nói oang oang lại cất lên:

- Các vị ngồi trên Long Ỷ rồi bất luận nghe thấy thanh âm gì cũng đừng loạn động là bình yên vô sự.

Quân Trung Phụng đột nhiên thấy luồng khí nóng thổi vào tai và có tiếng người nói rất nhỏ:

- Cô nương đừng sợ nhé! Cứ ngồi vững vào vị trí của tại hạ. Đây là một việc tính toán rất thần bí. Hàng vạn lần mới có một cơ hội bị lầm lẫn. Trong vạn lần đó chẳng lẻ cơ hội lại chụp xuống đầu cô nương. Huống chi tại hạ còn có thể thao túng chiếc Phi Long Ỷ này cùng 12 đường mai phục. Tại hạ nhất định thiết pháp cho cô nương qua Phi Long Độ bình yên không phải kinh hãi gì hết.

Quân Trung Phụng biết là mỹ sắc của mình đã chinh phục được đối phương thì không khỏi cười thầm.

Bỗng nghe người kia ngấm ngầm buông tiếng thở dài rồi đột nhiên Phi Long Ỷ phát động, trước chậm sau nhanh tiến về phía trước.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng có tiếng lách cách vang lên ở trên đầu.

Rồi tiếng gió veo véo rít lên tưởng chừng như muốn vụt vào mặt.

Quân Trung Phụng tự hỏi:

- Có phải là tên nỏ không? Chẳng hiểu từ phía nào bắn tới?

Nàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì lại một hồi lách cách rồi veo veo bay tới. Lần này tựa hồ phía trên phía dưới, mặt trước sau đều có mà luồng kim phong lướt qua mặt thấy hơi lành lạnh.

Cả năm người ai cũng sợ hãi, nhưng chẳng một ai lên tiếng.

Quân Trung Phụng cảm thấy chỗ Phi Long Độ vừa đi qua chợt sáng chợt tối, chợt lên cao chợt xuống thấp. Có lúc hình như sương mù thổi vào mặt, tình hình rất phức tạp.

Phi Long Ỷ đang đi đột nhiên dừng lại. Bây giờ bên tai vang lên giọng oanh yến líu lo.

Quân Trung Phụng được người cầm tay dắt đi. Nàng tính chừng đi được một dậm thì dừng lại.

Bổng nghe một tràng cười ha hả vang lên. Tiếng cười dứt, một thanh âm sang sảng lọt vào màng tai:

- Xin lỗi quí vị!

Một hồi loảng xoảng vang lên. Quân Trung Phụng cảm thấy chiếc khóa sắt bên tay phải được cởi ra.

Sau một lát tấm sa đen bịt mặt cũng cởi ra nốt.

Quân Trung Phụng ngưng thần nhìn xem thì thấy mình hiện đương ở trong tòa nhà đại sảnh.

Cửa sổ mở rộng, bên ngoài là rừng rậm non xanh một màu biếc lục. Đồ trang trí trong sảnh đường rất mực hào hoa.

Một đại hán tuổi ngoại tứ tuần niềm nở tươi cười chào mọi người nói:

- Các vị đã một phen tân khổ!

Quan Tây nét mặt nghiêm trang lạnh lùng nói:

- Trần quản gia! Bọn tại hạ là Quan Thị Song Đao, được hai vị bảo chúa đưa lể đến mời tới đây. Nay là lần đầu, đành chịu theo qui luật của quí bảo bịt mắt đi qua Đoạn Hồ Độ rồi Phi Long Độ. Cái đó xong rồi, nhưng lần sau anh em tại hạ có trở lại đây mà cũng phải như lần đầu thì khó lòng đến nỗi mới bất bình.

Trần quản gia niềm nở khom lưng xá dài nói:

- Đã có bảo chúa đưa sính lễ đến mời, lý nghi phải được ưu đãi đặc biệt. Vì bọn thuộc hạ không hiểu sự việc để hai vị phải một phen khuất tất. Tiểu đệ xin thay mặt hai vị bảo chúa tạ tội với các vị trước.

Quân Trung Phụng mượn cơ hội họ nói chuyện với nhau, đưa mắt nhìn ra bốn phía, ngắm tình trạng trong nhà đại sảnh hết một lượt. Trong nhà đại sảnh cực kỳ hào hoa, ngoài vị quản gia còn bốn ả nữ tỳ mặc áo xanh. Ả nào cũng rất xinh đẹp, thắt lưng bằng tấm dây trắng, nghiêm trang đứng đó. Cả bốn ả trạc tuổi ngang nhau vào khoảng 18,19.

Quan Trung vẫn chưa nguôi giận cười lạt hỏi:

- Hai vị bảo chúa hiện giờ ở đâu?

Trần quản gia tươi cười đáp:

- Sáng hôm nay có hai vị quí khách đến thăm. Hai vị bảo chúa bồi tiếp họ nói chuyện ngày xưa. Bạn cũ trùng phùng, vui chén quá say, hãy còn đương ngủ. Hai vị hãy nghỉ ngơi giải lao.

Sáng mai hãy ra mắt bảo chúa được không?

Quan Trung biến sắc muốn nổi dóa, nhưng Quan Tây đưa mắt ngăn lại nói:

- Dã vậy thì sáng mai bọn tại hạ sẻ tiếp kiến bảo chúa cũng không sao.

Trần quản gia cười nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì hai vị bảo chúa mong quí sư đồ lắm. Người kính trọng các vị một cách khác thường, ngày nào cũng nhắc nhở, chờ mãi chưa thấy các vị đến.

Quan Tây chấp tay nói:

- Bọn tại hạ đường xa đói bụng lắm rồi. Chẳng hay Trần quản gia có gì cho ăn lót dạ không?

Trần quản gia đáp:

- Năm vị hãy chờ một chút. Tiểu đệ đã biểu nhà bếp chuẩn bị cơm rượu chỉ lát nữa là được.

Lảo đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng hỏi:

- Cô nương đây dường như nay mới tới lần đầu. Trần mổ chưa kịp thỉnh giáo quí tính.

Quân Trung Phụng chưa kịp trả lời thì Quan Tây đã đáp ngay:

- Đó là hàn thê của tại hạ. Xin Trần quản gia đừng cười.

Trần quản gia vội chắp tay nói:

- Té ra là tẩu phu nhân! Tại hạ thất kính mất rồi!

Đoạn hắn xá dài một cái.

Quân Trung Phụng chúc lời vạn phúc rồi từ từ bước tới bên chiếc ghế gỗ ngồi xuống đó.

Chỉ trong khoảng khắc hai tên đồng tử áo xanh bưng rượu lên. Thịnh yến bày ra đầy bàn. Quan Tây và Quân Trung Phụng được mời ngồi trên, Quan Trung cùng hai tên đồ đệ ngồi dưới.

Trần quản gia ngồi vào chủ vị để bồi tiếp.

Bốn ả nữ tỳ gót sen thoăn thoắt tiến lại rót rượu cho mọi người.

Trần quản gia nâng chung rượu lên mời:

- Các vị đã trải qua một phen tân khổ, tiểu đệ hãy kính trước một chung này.

Đoạn hắn uống một hơi cạn sạch.

Quan Tây đã sinh lòng nghi hoặc, nhưng thấy Trần quản gia uống trước một chung nên không ngờ gì nữa, cũng uống một chung.

Quan Trung cùng hai tên đồ đệ lần lượt cạn chén, chỉ có Quân Trung Phụng đưa chung rượu lên môi khẻ nhắp một chút rồi lại đặt xuống.

Nàng chưa được lịch duyệt giang hồ nên không biết cách lịch sự bằng Quan Thị Song Đao.

Ta nên biết nàng chưa từng ra khỏi cửa, vẫn giữ lề lối một vị tiểu thư ở chốn khuê môn. Huống chi nàng ở trước tình hình bắt buộc, bất đắc dĩ phải ứng phó, không uống rượu bao giờ nên chỉ nhắp môi rồi thôi ngay.

Bốn ả mỹ tỳ áo xanh xinh đẹp lập tức lại rót rượu vào cho Trần quản gia và sư đồ Quan Thị Song Đao.

Trần quản gia nghiêng mình đứng lên, nét mặt tươi cười nhìn anh em họ Quan chấp tay nói:

- Vừa rồi bọn thuộc hạ vì tuân theo lệnh dụ của bảo chúa mà đối với các vị có điều mạo phạm. Xin các vị vì chút bạc diện của tại hạ mà châm chước cho.

Nói đoạn hắn ngửa cổ lên uống hết một chung rượu nữa.

Quan Trung dường như vẫn chưa hết căm tức lại muốn nổi nóng, nhưng Quan Tây đã nâng chén lên nói:

- Trần quản gia bất tất phải khách sáo, đó là lệnh dụ của hai vị bảo chúa, sao lại trách họ được.

Hắn nói xong cũng uống cạn chung rượu.

Quan Trung và hai tên đồ đệ đành phải làm theo, nâng chung lên uống.

Quân Trung Phụng vẫn chỉ nhắp một chút.

Trần quản gia quay lại bảo nữ tỳ:

- Rót rượu nữa đây.

Bốn tên nữ tỳ đua nhau rót đầy rượu vào các chung.

Trần quản gia nâng chung lên từ từ đứng dậy nhìn Quân Trung Phụng cười nói:

- Tẩu phu nhân lần đầu tới đây, tại hạ tiếp đãi không được chu đáo, xin phu nhân lượng thứ...

Chương 9: Quan Thị Song Đao Trúng Độc Té Nhào

Trần quản gia ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ tửu lượng cũng kém lắm, huống chi theo luật lệ trong bảo không được ham mê rượu chè cờ bạc.

Hắn nâng chung rượu đứng lên nói tiếp:

- Nhưng bữa nay có tẩu phu nhân tới đây là cơ hội hạn hữu, tại hạ muốn vẹn tình địa chủ, ít ra phải uống mấy chung để tỏ lòng trân trọng quý khách.

Hắn uống một hơi cạn chung rồi dốc chung xuống nói.

- Mấy vị cạn hết chung này rồi ai muốn uống nữa hay thôi thì tùy ý. Đối với tẩu phu nhân nếu quả không quen uống rượu thì tại hạ không dám miễn cưỡng, xin tẩu phu nhân cứ việc tùy tiện.

Nói đoạn hắn khoanh tay nghiêng mình thi lễ ngồi xuống.

Mọi người thấy hắn cử động như vậy chẳng thể nào từ chối được, cùng uống hết chung thứ ba.

Mấy người dừng chén ngồi xuống.

Bất thình lình Quan Tây nhảy vọt lên lớn tiếng quát:

- Quân tiểu nhân vô sỉ nầy! Mi dám ám toán lão phu ư?

Hắn vừa nói vừa nhảy xổ về phía quản gia, đồng thời hắn thò tay toan nắm lấy uyển mạch của đối phương.

Quan Trung thấy Quan Tây phát động cũng vung chưởng nhằm quản gia phát tới.

Trần quản gia dường như đã đề phòng từ trước. Giữa lúc Quan Thị Song Đao ra tay, người hắn nhảy lộn ngược ra xa ngoài bốn thước.

Quan Thị Song Đao đánh một đòn không trúng lại toan ra chiêu thứ hai ngờ đâu đột nhiên thấy mắt hoa lên, cặp giò nhũn ra, ngã xuống đất.

Hai tên đồ đệ của họ Quan cũng uống phải một chung rượu độc. Tuy chúng cũng cảm thấy mình bị trúng độc rồi, xong vẫn ngồi yên không cử động.

Nguyên chúng rất tin cậy vào hai sư phụ của chúng, chắc mẩm công lực của hai lão có thể chế phục được chất độc để đối phó với Trần quản gia. Chỉ cầu sao bắt được hắn là chẳng lo gì không chịu đưa thuốc giải.

Bây giờ chúng thấy Quan Thị Song Đao bị chất độc phát tán làm cho té nhào mới biết là nguy rồi. Chúng đứng phắc dậy rút đơn đao ra.

Trần quản gia xua tay nói:

- Hai vị cứ ngồi yên là hơn. Thứ độc này mạnh lắm hai vị mà cử động là lập tức chất độc phát tác. Quan Thị Song Đao nội lực thâm hậu là thế mà còn không chống nổi, chẳng lẽ hai vị tự tin mình còn giỏi hơn cả sư phụ chăng?

Mấy câu này quả nhiên có hiệu lực. Hai tên đồ đệ kia đứng ngây người ra đương trường chẳng biết làm thế nào được.

Bỗng nghe Trần quản gia nói tiếp:

- Nếu hai vị cứ bình tâm tỉnh trí ngồi yên không cử động thì chất độc phát tán một cách rất chậm chạp.

Hai gã còn ít tuổi tính tình nóng nảy không chịu ngồi yên. Chúng đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi đột nhiên nhảy vọt lên phóng song đao nhằm tấn công vào cạnh sườn Trần quản gia.

Thế hợp kích này mãnh liệt phi thường, Trần quản gia kinh hãi lùi lại mấy bước.

Trần quản gia tuy hấp tấp né tránh mà cũng tránh khỏi phạm vi hai mũi đao tập kích đột ngột.

Còn hai gã kia vì cử động mạnh nên chất độc phát tác rất mau, chúng cũng té nhào.

Anh em, thầy trò Quan Thị Song Đao bị chất độc đánh ngã hết.

Trần quản gia không còn sợ gì nữa. Hắn đảo mắt nhìn thẳng vào Quân Trung Phụng khẽ hắng đặng một tiếng rồi nói.

Cô nương chỉ khẽ nhấp môi một chút thì dù có trúng độc cũng nhẹ thôi.

Quân Trung Phụng luôn luôn gặp phải trường hợp thê thảm và nguy hiểm nên nàng đã luyện được tính bình tĩnh hơn người.

Nàng cười lạt nói:

- Đa tạ các hạ có lòng chiếu cố. Tiện thiếp chưa cảm thấy triệu chứng gì là trúng độc cả.

Trần quản gia chau mày hỏi:

- Vậy chắc cô nương đã phòng bị trước nên hoàn toàn chưa bị trúng độc?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tiện thiếp thường nghe nói dự yến lần đầu chẳng mấy khi gặp sự tử tế. Đáng trách bọn họ không cẩn trọng mà thôi.

Trần quản gia hỏi:

- Cô nương đã biết trước như vậy sao lại không khuyên can họ?

Quân Trung Phụng thản nhiên đáp:

- Tại hạ không hiểu giữa bọn họ có mối giao tình với hai vị bảo chúa cùng Trần quản gia ra sao còn giữa tiện thiếp với họ không sơ mà cũng chẳng thân.

Trần quản gia nghe nàng trả lời lấp lửng lấy làm kỳ hỏi lại:

- Cô nương không phải là vợ Quan Tây hay sao?

Quân Trung Phụng hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên là phải

Trần quản gia lại hỏi:

- Theo chỗ nhận xét của tại hạ thì dường như cô nương không quan tâm cho mấy đến trượng phu gặp trường hợp bất hạnh này chẳng hiểu có đúng không?

Quân Trung Phụng cười rồi đáp:

- Tiện thiếp là hạng nữ lưu gặp trường hợp này thì dù có quan tâm cũng chẳng làm thế nào được.

Trần quản gia khẽ hắng đặng một tiếng rồi khen:

- Cô nương quả là người hiểu thời vụ!

Quân Trung Phụng đưa mắt ngó Quan Thị Song Đao đang nằm dưới đất rồi thủng thẳng hỏi.

- Trần quản gia bỏ thuốc độc vào rượu để đánh ngã bọn sư đồ họ là có ý gì?

Trần quản gia cười lạt đáp

- Quan Thị Song Đao đã nhận quà lễ trọng hậu của hai vị bảo chúa ở đây và nói rõ là đi theo để hạ sát hung thủ áo trắng. Thế mà không thực hiện lời ước chẳng lẽ bên này chịu mất uổng vàng bạc châu báu ư?

Quân Trung Phụng nói:

- Té ra là thế!

Nàng ngừng một chút rồi hỏi:

- Các vị định xử trí với bốn thầy trò họ ra sao?

Trần quản gia cười mát đáp:

- Vụ này phải chờ hai vị bảo chúa phát lạt, tại hạ không thể tác chủ được.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Hai vị bảo chúa đâu?

Trần quản gia đáp:

- Hai vị còn bận tiếp đãi mấy ông bạn ở xa tới, đang cùng nhau mà đàm những công việc

trọng yếu.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Sao các vị biết Quan Thị Song Đao không gắng hết sức hết lòng trong công việc truy sát hung thủ áo trắng.

Trần quản gia cười khanh khách đáp:

- Bọn tại hạ dĩ nhiên vẫn ngấm ngầm theo dõi hành động của Quan Thị Song Đao...

Hắn đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng nói tiếp:

- Có điều tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được:

Quân Trung Phụng hỏi:

- Điều chi vậy?

Trần quản gia nói:

- Quan Tây đã ngoại lục tuần, còn cô nương thì tại hạ coi chừng nhiều lắm chỉ mới 16, 17 tuổi mà sao chịu lấy hắn làm chồng?

Quân Trung Phụng lạnh lùng đáp:

- Quan Thị Song Đao võ công cao cường. Một khi họ đã đòi lấy tiện thiếp làm vợ thì có cần gì tiện thiếp ưng thuận hay không.

Trần quản gia nói:

- Thế thì phải rồi, cô nương bị lâm vào tình trạng bức bách chứ không phải tâm nguyện.

Quân Trung Phụng nói:

- Các vị phái người theo dõi Quan Thị Song Đao chắc là biết rõ thân thế tiện thiếp rồi?

Trần quản gia ngẩn người ra hỏi lại:

- Thân thế cô nương ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi! Chắc các hạ biết tiện thiếp là ai chứ?

Trần quản gia giương mắt lên nhìn thẳng Quân Trung Phụng một hồi rồi đáp:

- Cô nương là vợ Quan Tây!

Quân Trung Phụng nói:

- Tiện thiếp là con gái Quân Thiên Phụng, em gái Quân Trung Bình, tên gọi Quân Trung Phụng.

Trần quản gia sửng sốt hỏi:

- Cô nương là ái nữ của Quân tứ gia ư?

Quân Trung Phụng gật đầu đáp:

- Chính phải, gia phụ là bạn chí thân với mấy vị bảo chúa ở đây. Người đứng vào hạng thứ tư.

Trần quản gia lại hỏi:

- Cô nương là tiểu thư của Quân tứ gia sao lại biến thành vợ Quan Tây được?

Quân Trung Phụng không nhịn nổi mối xúc động trong lòng, nước mắt tràn ra, nàng nói:

- Những cuộc tao ngộ của vãn bối không thể nói một lời mà hết được.

Trần quản gia nói:

- Cô nương đừng khóc nửa, hãy thủng thẳng kể lại những chuyện đã xảy ra cho tại hạ biết.

Quân Trung Phụng gạt lệ nói:

- Vãn bối muốn được gặp hai vị bảo chúa Trương Hoàng...

Trần quản gia bỗng sắc mặt lạnh như băng hỏi bằng một giọng nghiêm khắc:

- Sao? Lệnh tôn đã nói rõ mọi chuyện với cô nương rồi hay sao?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

- Không có đâu, gia phụ chưa từng nói tới vụ này bao giờ.

Trần quản gia hỏi:

- Thế mà sao cô nương lại biết rõ hai vị bảo chúa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Đó là do Quan Thị Song Đao cho vãn bối hay.

Trần quản gia lại hỏi:

- Chà! Cô có biết mối quan hệ giữa lệnh tôn và hai vị bảo chúa ở đây thế nào không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Là bạn chi lan

Trần quản gia hỏi:

- Cái đó cũng do Quan Tây nói cho cô nghe hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Phải rồi!

Trần quản gia quay lại nhìn Quan Thị Song Đao rồi nói:

- Dường như Quan Tây đã cho cô biết rất nhiều chuyện?

Quân Trung Phụng cảm thấy hoang mang trong dạ, nàng không hiểu tại sao thân phụ mình đã là bạn kết nghĩa với Trương Hoàng bảo chúa mà theo giọng lưỡi họ Trần lại có điều ngoắt ngoéo.

Nàng toan hỏi, nhưng nín nhịn không hỏi nửa.

Trần quản gia giơ tay lên vổ ba cái rồi cất tiếng gọi:

- Vào đây!

Bốn đại hán vỏ phục giắt đao lập tức chạy vào sảnh đường.

Trần quản gia đưa mắt nhìn bốn thầy trò Quan Thị Song Đao rồi bảo:

- Đem chúng bỏ vào thạch lao số một và phải nhớ xiềng cho chắc chắn, canh giữ cho nghiêm ngặt để chờ lệnh phát lạc.

Bốn đại hán dạ một tiếng rồi mỗi người cắp một người trong bọn Quan Thị Song Đao đem đi.

Trần quản gia lại xua tay một cái, bốn tên thị nữ len lén lui ra.

Trong nhà đại sảnh cực kỳ hào hoa hiện giờ chỉ còn lại hai người là Quân Trung Phụng và Trần quản gia.

Trần quản gia hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương có biết cách xưng hô hai vị bảo chúa thế nào không?

Nàng đã được Quan Tây nói cho biết tên của hai vị bảo chúa kia. Nhưng bây giờ nàng thấy thái độ của Trần quản gia có điều khác lạ nên giả vờ không biết và hỏi lại.

- Vãn bối không hay liệu Trần lão tiền bối có chỉ giáo cho được chăng?

Trần quản gia không trả lời câu hỏi của Quân Trung Phụng. Hắn hỏi lại.

- Sau khi cô nương gặp hai vị bảo chúa, cô đã nghĩ tới kết quả cuộc gặp gỡ đó sẽ đưa đến kết quả nào chăng.

Dĩ nhiên Quân Trung Phụng cảm thấy sự tình rất phức tạp và dường như chẳng tử tế gì, nàng làm

bộ ngơ ngác đáp:

- Về điểm này vãn bối làm sao mà hiểu được, mong rằng Trần lão gia chỉ cho.

Trần lão gia tủm tỉm cười nói:

- Cô nương là người khéo ăn nói lại biết tùy cơ ứng biến, may ra có thể khiến cho hai vị bảo chúa vui lòng được đó…

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có một điều mà tại hạ chưa rõ

Quân Trung Phụng hỏi:

- Điều gì vậy?

Trần quản gia đáp:

- Một điều có liên quan đến Quan Tây

Quân Trung Phụng buồn rầu ngắt lời:

- Vãn bối tuy bị bắt buộc lấy Quan Tây nhưng vẫn còn giữ được tấm thân trong trắng.

Nàng toan kể cả câu chuyện huynh trưởng bị hại và những thảm trạng mà nàng đã trải qua khiến nàng phải chịu ép một bề nhưng nàng xem chừng Trần quản gia không chú ý nghe nên không nói đến nữa.

Những cuộc tao ngộ bi thảm khiến cho cô gái nhỏ tuổi đã phải chú ý đến đối phương và chú ý xem trong lòng họ nghĩ gì.

Bỗng nghe Trần quản gia hắng giọng một tiếng rồi nói.

- Quân cô nương, lệnh tôn đã tố cao hai vị đây họ gì với hung thủ chưa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Hung thủ có tra hỏi tiên phụ

Trần quản gia hỏi ngay:

- Lệnh tôn đáp thế nào?

Quân Trung Phụng nói:

- Tiên phụ thà chịu chết, chứ nhất quyết không nói.

Trần quản gia hỏi:

- Sao cô nương biết rõ thế?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lúc tiên phụ bị hại vãn bối cũng ở ngay trên đương trường nên biết rõ cả.

Trần quản gia cười ha hả nói:

- Cứ tin tức mà ơ đây lượm được thì hung thủ không giết bọn nô bộc, còn đối với thân nhân, gả chẳng tha một người nào. Cô nương là con gái Quân Trung Phụng lại có mặt đương trường thì khi nào hắn chịu buông tha?

Quân Trung Phụng toan nói thực vụ nữ tỳ Tiểu Quyên đứng ra giải cứu. Nhưng nàng lại nghĩ rằng cuộc tao ngộ tình cờ này có nói ra đối phương cũng chẳng tin, khi đó lại phải phí rất nhiều điều giải thích. Chi bằng tìm lời nói để hắn tin ngay là hơn.

Nàng xoay chuyển ý nghĩ rồi chậm rãi đáp.

- Gia huynh bị thương dưới kiếm của hung thủ, gia mẫu tự tử mà chết, tiên phụ bị hung thủ chặt đứt hai tay cũng đâm đầu vào vách mà chết...

Trần quản gia cười khanh khách hỏi:

- Thế rồi gã buông tha cô nương ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Gã không giết vãn bối, nhưng không phải là vô điều kiện.

Trần quản gia hỏi:

- Gả đòi điều kiện gì?

- Phải đem hết nhưng bức cổ họa cùng minh châu mà tiên phụ đã cất giữ để đổi lấy mạng sống. Hung thủ đã ưng thuận với tiên phụ như vậy rồi tiên phụ mới đập đầu vào vách mà chết.

Trần quản gia nói:

- Đem cổ họa và châu báu để đổi lấy mạng sống cô nương kể như cũng đủ lắm rồi.

Quân Trung Phụng liếc mắt nhìn thấy thần sắc Trần quản gia đã hơi tin liền nói tiếp.

- Lúc đó vãn bối trong lòng bi thảm quá độ không biết tiên phụ đã đàm phán với hung thủ ra sao mà chỉ phảng phất nghe thấy dường như trên 100 hạt minh châu.

Trần quản gia hỏi:

- Hung thủ lấy minh châu cùng cổ họa rồi bỏ Quân gia đi ngay phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối lúc đó bị bao nỗi thảm khốc công phạt nên không nghe rõ tình hình cuộc đàm phán giữa tiên phụ và hung thủ. Sau khi tiên phụ đâm đầu vào vách mà chết, hung thủ liền vào nhà trong, khi trở ra tay hắn cầm một bọc lớn, trợn mắt nhìn vãn bối một cái rồi trở gót đi luôn.

Trần quản gia cười ha hả nói:

- Vậy là đúng rồi! lệnh tôn đã có ý mua tính mạng cô nương từ trước nên mới đem cổ họa minh châu để vào một chỗ.

Quân Trung Phụng thêu dệt ra những điều dối trá này, nàng tự cảm thấy có rất nhiều chỗ sơ hở, song xem chừng Trần quản gia rất tin tưởng không nghi ngờ gì nữa.

Nàng liền đáp:

- Cái đó vãn bối cũng không biết rõ

Trần quản gia lại hỏi:

- Cô nương gặp Quan Thị Song Đao trong trường hợp nào.

Quân Trung Phụng đáp:

- Người nhà bị giết, nô bộc bỏ chạy, chỉ còn lại một mình vãn bối là đứa con gái yếu ớt và một tên nữ tỳ ở với nhau. Ba hôm sau thây Quan Thị Song Đao đến...

Trần quản gia xua tay ra dấu hiệu cho Quân Trung Phụng đừng nói nửa. Hắn chạy vào trong phòng một lúc rồi trở ra hỏi:

- Quan Thị Song Đao mãi đến ba bửa sau mới đến ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Họ đến khoảng giữa giờ ngọ ba hôm sau.

Trần quản gia lại hỏi:

- Thế rồi cô nương đi theo bọn họ hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

- Quan Thị Song Đao bảo có hai vị phụ chấp muốn đón vãn bối.

Trần quản gia hỏi:

- Thế mà cô nương tin và đi theo họ ngay ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Vãn bối thân gái yếu ớt lại lâm vào tình trạng bơ vơ không nơi nương tựa, giữa lúc hoang mang không có chủ định gì thì dĩ nhiên nghe lời khuyên giải liền động tâm đi ngay.

Trần quản gia nói:

- Cô nương nói thế thì phải rồi.

Hắn hắng đặng một tiếng rồi hỏi tiếp.

- Nhưng sao cô nương lại ưng thuận cuộc hôn nhân với Quan Tây một cách dễ dàng?

Quân Trung Phụng đáp:

- Họ đánh thuốc mê vãn bối làm đại lễ rồi đưa vào động phòng.

Nàng đưa mắt nhìn Trần quản gia rồi nói tiếp

- May mà vãn bối tỉnh lại kịp thời nên liệu điều nói cho xuôi chuyện. Vãn bối ưng thuận cuộc hôn ước nhưng viện lẽ vì trong mình mang hiếu phục mới giữ được tấm thân trong trắng.

Trần quản gia gật đầu.

- Cô nương khá thông minh đấy, bây giờ cô nương hãy đi nghỉ một lúc chờ tại hạ gặp hai vị bảo chúa hỏi ý kiến người rồi sẽ tìm cách đưa cô nương vào ra mắt.

Quân Trung Phụng nghiêng mình đáp:

- Trăm sự vãn bối trông cậy vào Trần lão tiền bối. Vãn bối mà được nơi nương tựa ắt có ngày báo đáp.

Trần quản gia nói:

- Tại hạ xin vì cô nương gắng sức.

Đoạn hắn giơ tay vừa vẫy vừa gọi:

- Đào, Hạnh hai nữ tỳ đâu?

Hai ả nữ tỳ áo xanh tiến vào nghiêng mình hỏi:

- Tổng quản có điều chi dạy bảo?

Trần quản gia đáp:

- Hai ngươi đưa cô nương đi nghỉ, và sắp đặt chỗ ăn chỗ nghỉ cho cô nương.

Hai ả nữ tỳ dẫn Quân Trung Phụng ra khỏi tòa đại sảnh.

Quân Trung Phụng tuy cuối đầu xuông đất mà đi, nhưng nàng ngấm ngầm để ý đến mọi vật xung quanh. Nàng thấy hai ả nữ tỳ đưa mình xuyên qua một hành lang nhỏ hẹp, rồi đi vòng vèo bốn năm chỗ quanh co mới đến trước một tòa thạch thất.

Hai ả nữ tỳ một trước một sau để Quân Trung Phụng đi vào giữa. Ả nữ tỳ dẫn đường tới trước thạch thất thì dừng lại. Ả mở cửa đá ra nói.

- Mời cô nương vào đi.

Quân Trung Phụng ngẩng đầu nhìn vào thì đây là một nhà đá tối tăm. Bên trong chỉ có một cái sập đá trải da thú. Ngoài cái cửa độc nhất, bốn mạch đều là vách đá rất kiên cố. Bất giác nàng chau mày hỏi.

- Đây là nhà giam phải không?

Ả nữ tỳ lạnh lùng nói:

- Nếu có phải nhà giam thì cũng là hạng nhà giam tốt nhất.

Quân Trung Phụng không hỏi nửa, nàng chậm chạp bước vào trong nhà. Bao nhiêu biến cố bi thảm khiến cho nàng học được tính nhẫn nại hơn người. Nhất thiết nàng thuận theo định mệnh.

Hai ả nữ tỳ đóng cửa đánh ẦbinhỮ một tiếng, cài then ngoài lại rồi trở gót đi ngay.

Quân Trung Phụng từ từ ngồi xếp bằng xuống sập đá.

Nàng chờ cho tâm hồn bình tĩnh lại rồi từ từ bước xuống đưa tay ra sờ soạng bốn vách đá thì thấy chỗ nào cũng kiên cố vô cùng. Trong nhà trừ sập đá trải da thú, không còn vật nào khác.

Quân Trung Phụng đã biết rõ lao phòng này chắc chắn lắm mà võ công nàng lại bình thường thì chẳng có cách gì thoát ra. Nàng lại nghĩ rằng mình chẳng thể nào phản kháng với họ được thì chỉ còn có cách ngồi đây để chờ diễn biến xem sự việc xảy ra thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Nghĩ vậy nàng liền quay lại ngồi xếp bằng xuống thạch đá, nhắm mắt dưỡng thần, vận khí điều hòa hơi thở.

Nàng không hiểu thời gian trôi qua bao lâu thì đột nhiên có tiếng "binh", cánh cửa mở rộng.

Một ả nữ tỳ áo xanh tay xách ngọn đèn hồng từ từ tiến vào.

Theo sau nữ tỳ là Trần quản gia và hai tên đại hán mang binh khí bên mình.

Ả nữ tỳ đến cách giường đá bốn năm bước thì dừng lại.

Trần quản gia vượt lên trên hai ả cất tiếng gọi:

- Quân cô nương!

Quân Trung Phụng từ từ đúng lên nghiêng mình đáp.

- Trần lão tiền bối.

Trần lão quản gia nói:

- OÀ! Cô nương giữ lể quá.

Hắn ngừng lại một chút tiếp:

- Tại hạ đã bẩm lại với hai vị bảo chúa. Hai vị muốn gặp cô nương.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối xin đa tạ lão tiền bối.

Trần quản gia quay lại nhìn hai đại hán ra lệnh.

- Bịt mắt y lại.

Đại hán võ phục mé tả dạ lên một tiếng móc tấm xa đen trong bọc ra đến bịt mắt Quân Trung Phụng.

Trần quản gia hắng dặng một tiếng rồi nói.

- Quân cô nương! cô nương hãy chịu khuất tất một chút.

Quân Trung Phụng đáp.

- Đây là một luật lệ trong bảo dĩ nhiên vãn bối phải tuân theo

Trần quản gia nói:

- Cô nương nhỏ tuổi mà thật hiểu thời vụ .

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi

Quân Trung Phụng bị người kia dắt đi tiến về phía trước.

Cuộc hành trình này khá xa, Quân Trung Phụng cảm thấy phải đi mất đến nửa giờ.

Đột nhiên đại hán dừng lại, một bàng tay đưa cởi tấm băng đen bịt mắt nàng ra.

Chương 10: Thoát Khỏi Đầm Rồng Lại Sa Hang Cọp

Quân Trung Phụng định thần ngảnh đầu nhìn ra thì thấy đây là một tòa nhà cách trần thiết cực kỳ xa hoa tựa hồ một sảnh đường nhỏ.

Một cây nến màu hồng đặt trên cái kỷ nhỏ để một bên, ánh sáng bừng bừng soi tỏ khắp gian nhà.

Một lão già mặt dài như mặt ngựa, hai mắt rất to, râu bạc chùng xuống trước ngực, mình mặc bào xanh ngồi ngất ngưởng trên một cái án gỗ dài phủ đoạn vàng.

Ngồi bên lão già mặt dài là một người đứng tuổi trạc độ tứ tuần, mặt trắng mày nhẵn nhụi vì chưa để râu, mình mặc áo bào tía.

Bốn mặt tiểu sảnh đường nầy các cửa sổ đều buông rủ những tấm rèm màu tía khá dày không thể trông rõ cảnh vật bên ngoài được.

Quân Trung Phụng nghĩ thầm trong bụng:

- Lão già và người đứng tuổi kia chắc là hai vị lão chúa Trương, Hoàng.

Bổng nghe Trần quản gia trầm giọng nói:

- Quân cô nương! Hai vị bảo chúa ngồi trên kia sao cô không tiến lại làm lễ bái kiến.

Quân Trung Phụng tiến đến trước mặt hai người nghiêng mình thi lễ nói:

- Vãn bối là Quân Trung Phụng xin khấu đầu ra mắt hai vị bảo chúa.

Lão già mặc áo xanh thủng thẳng nói:

- Ngươi bất tất phải đa lể. Hãy đứng lên nói chuyện.

Quân Trung Phụng toan khấu đầu, nghe nói liền dừng lại đáp:

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Thanh bào lão nhân cặp mắt rất lớn giương lên ngắm nghía Quân Trung Phụng một lát rồi hỏi:

- Ngươi là con gái Quân Thiên Phụng ư?

Quân Trung Phụng lễ phép đáp:

- Gia phụ chính là Quân Thiên Phụng.

- Ngươi có biết ta là ai không?

Quân Trung Phụng ngước lên nhìn thanh bào lão nhân đáp:

- Nạn nữ không biết.

Thanh bào lão nhân lại hỏi:

- Gia gia ngươi không nói cho ngươi biết ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Trước nay gia phụ chưa từng cùng vẫn bối nói chuyện ngày trước bao giờ.

Thanh bào lão nhân vuốt chòm râu bạc nói:

- Lệnh tôn cùng lão phu giao kết huynh đệ. Lão phu đứng vào hàng lão đại.

Quân Trung Phụng lạy phục ngay xuống nói:

- Điệt nữ xin khấu đầu bái kiến đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân trỏ người đứng tuổi mặc bào tía giới thiệu:

- Vị nầy là ngủ thúc phụ của ngươi đó.

Quân Trung Phụng quay sang lạy người bào tía nói:

- Điệt nữ xin bái kiến ngủ thúc.

Người đứng tuổi mặc áo tía nói:

- Ngươi hãy đứng lên! Đại bảo chúa có chuyện hỏi ngươi.

Quân Trung Phụng từ từ đứng dậy nói:

- Đa tạ đại bá cùng ngủ thúc.

Thanh bào lão nhân khẻ hắng giọng một tiếng bảo Trần quản gia kê ghế cho Quân Trung Phụng ngồi.

Trần quản gia vâng lời bưng chiếc ghế gỗ lại nói:

- Xin mời cô nương ngồi.

Quân Trung Phụng từ từ ngồi xuống nói:

- Đa tạ đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân đưa mắt ngó Quân Trung Phụng một lượt rồi cất tiếng hỏi:

- Lúc lệnh tôn và lệnh đường bị tên hung thủ kia sát hại ngươi có hiện tại trường không?

Quân Trung Phụng kính cẩn đáp:

- Vãn bối cũng ở đó và được mắt trông thảm họa.

Thanh bào lão nhân nói:

- Hay lắm! Ngươi thủng thẳng thuật lại cho ta nghe, càng tỉ mỉ càng tốt.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đem việc người áo trắng ban ngày treo kiếm báo tin rồi đến đêm sấn vào nhá hạ thủ đầu đuôi thế nào thuật tỉ mỉ lại một lượt. Nàng chỉ giấu nhẹm vụ nữ tỳ Quyên Nhi giải cứu.

Thanh bào lão nhân lắng tay nghe. Lão chờ cho Quân Trung Phụng kể xong mới quay lại đưa mắt nhìn người đứng tuổi áo tím hỏi:

- Lão ngủ! Năm trước khi lão đến gặp lão tứ đã khuyên y dời sang đây mà ở, phải không?

Người áo tía lắc đầu đáp:

- Đúng thế. Nhưng tứ ca cứ chần chờ không quyết định.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lão ngũ có bảo cho y biết chỗ trú ngụ của chúng ta không?

Người mặc bào tía lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa nói tới điểm nầy với y.

Thanh bào lão nhân đưa mắt ngó Quân Trung Phụng thở dài nói:

- Hài tử chúng ta đã tận tâm, song lệnh tôn chẳng chịu nghe lời khuyến cáo nên mới xảy ra kết cục

như vậy.

Quân Trung Phụng nói:

- Điệt nữ chưa từng nghe gia gia nhắc đến chuyện ngày xưa nên chẳng hiểu nội tình chi hết.

Thanh bào lão nhân lại hỏi:

- Bây giờ thì ngươi biết cả rồi chứ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ vẫn chưa hiểu được mấy.

Thanh bào lão nhân lại hỏi:

- Ngươi có biết gì về những sự tích của lịnh tôn và chúng ta ngày trước ở trên chốn giang hồ không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Tả Đao Quan Tây có nói cho điệt nữ biết chút nội tình một cách thô sơ chứ không được tường tận.

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Nhắc tới Quan Thị Song Đao ta lại nhớ đến một chuyện, Phải chăng Quan Tây đã lấy ngươi làm vợ?

Quân Trung Phụng từ từ sa lệ đáp:

- Điệt nữ ở tình trạng bị áp bức không biết làm thế nào đành phải khuất thân cho được toàn mạng...

Nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều điệt nữ đã an ủi được linh hồn song thân là vẫn giữ được tấm thân trong trắng.

Thanh bào lão nhân cười lạt hỏi:

- Chắc trong lòng ngươi căm hận Quan Thị Song Đao lắm phải không?

Quân Trung Phụng đáp ;

- Đúng thế! Điệt nữ hận mình chưa ăn tươi nuốt sống được chúng. Nổi phẫn uất nầy còn chép

xương để dạ.

Thanh bào lão nhân thủng thẳng hỏi:

- Hài tử! Có phải ngươi căm hận hắn vì hắn bức bách ngươi phải lấy y làm chồng không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Ngoài vụ này bọn chúng còn mưu hại huynh trưởng nữa. Ca ca của điệt nữ bị thương trầm trọng nhưng chưa đến nỗi hoàn toàn vô phương giải cứu. Quan Thị Song Đao đã bức bách điệt nữ phải chịu ép một bề lại ngấm ngầm hại ca ca. Tội nghiệp cho y vì bị thương trầm trọng nên không thể phản kháng được.

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Bọn chúng ám hại ca ca ngươi trong trường hợp nào?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ bị bọn chúng đánh thuốc mê, không hiểu chúng đã dùng độc kế gì giết ca ca.

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Ngươi chưa trông thấy thi thể ca ca ư?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ chưa thấy.

Thanh bào lão nhân quay lại nhìn người áo cẩm bào hỏi:

- Ngũ đệ! Quan Thị Song Đao đâu rồi?

Người mặc bào tía đáp:

- Hiện đã giam chúng vào trong tử lao số 1.

Thanh bào lão nhân nói:

- Quan Thị Song Đao võ công cao cường. Nay đã bắt được chúng thì đừng buông tha nữa.

Người mặc bào tía đáp:

- Tiểu đệ cũng biết thế và định đến giờ ngọ ngày mai sẽ đem bọn thầy trò chúng bốn người ra xử

quyết.

Thanh bào lão nhân ngó chầm chập vào mặt Quân Trung Phụng nhắc lại câu hỏi ;

- Hài tử! Ngươi căm hận Quan Thị Song Đao lắm phải không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Cái đó điệt nữ đã trình đại bá phụ rồi.

Thanh bào lão nhân nói:

- Được lắm! Vậy ngày mai lúc xử quyết Quan Thị Song Đao ngươi sẽ đứng bên giám đốc việc chặt đầu, lăng trì bọn chúng để ngươi bớt nổi căm hờn vì đã báo được mối thù cho ca ca.

Quân Trung Phụng nghiêng mình nói ;

- Đa tạ đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Hài tử! Ta có mấy điều muốn hỏi ngươi, mong ngươi trả lời đúng sự thực.

Quân Trung Phụng nói:

- Hễ vãn bối biết được điều gì xin trình đại bá phụ hết.

Thanh bào lão nhân nói:

- Thế thì hay lắm!

Lão ngưng lại một chút rồi hỏi:

- Hài tử! Ngươi liệu chỗ chúng ta ở này có an toàn không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lúc điệt nữ đi vào bị bưng mắt nên không nhìn rõ cách bố trí. Có điều điệt nữ cũng cảm giác được là nơi đây canh phòng rất nghiêm mật, chẳng khác tường đồng vách sắt.

Thanh bào lão nhân cười ha hả nói:

- Ta cùng ngủ thúc ngươi phải chịu trăm cay nghìn đắng kinh doanh trong mười mấy năm mới bố trí thêm được mấy cơ quan mai phục mới mẻ, đại khái trong vòng ba tháng nữa là công cuộc hoàn

thành. Khi đó dù là Đại La Thiên cũng khó lòng vượt qua được.

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Đáng thương cho phụ thân ngươi không chịu nghe lời khuyên cáo của ta dời qua đây mà ở nên mới lâm vào cảnh thê thảm như thế.

Quân Trung Phụng theo hùa:

- Bá phụ đã hết lòng như vậy mà tiên phụ lại cố chấp thì thật là đáng trách.

Thanh bào lão nhân nói:

- Cứ những tin tức lượm được thì tên hung thủ áp trắng chẳng những võ công cao cường mà còn xuất quỉ nhập thần, tai mắt linh mẫn vô cùng. Quan Thị Song Đao đưa ngươi tới đây không chừng đã bị gã theo dõi hành tung.

Quân Trung Phụng nói:

- Dọc đường điệt nữ chưa gặp một triệu chứng gì hết.

Thanh bào lão nhân nói:

- Ta cùng ngủ thúc ngươi đã chuẩn bị đầy đủ. Dù địch nhân đến, ngươi cũng đừng sợ hãi gì .

Quân Trung Phụng nói:

- Điệt nữ hoàn toàn trông cậy vào thần oai của đại bá phụ.

Thanh bào lão nhân lại nói:

- Ta muốn biết rõ những diễn biến lúc phụ thân ngươi bị hạ sát.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối đã trình bày toàn bộ những chuyện xảy ra với đại bá phụ rồi.

Thanh bào lão nhân nói:

- Theo chỗ ta biết thì gã thiếu niên áo trắng đó quyết không động vì trăm hạt minh châu...

Lão nói tới đây đột nhiên dừng lại. Hai luồng mục quang lạnh lùng ngó thẳng vào mắt Quân Trung Phụng.

Lão nói:

- Hài tử! Ta không thể tin được gã kia chịu để cho phụ thân ngươi mua mạng sống của con bằng trăm hạt minh châu.

Quân Trung Phụng chột dạ đáp:

- Cuộc biểu diễn xảy ra lúc đó đúng là như vậy.

Thanh bào lão nhân vẻ mặt trở nên lạnh lùng nói bằng một giọng sắc bén:

- Hài tử ngươi nên nói đúng sự thật đi!

Quân Trung Phụng đáp:

- Những lời mà điệt nữ đã nói với đại bá phụ đều là sự thực cả.

Thanh bào lão nhân đổi giọng lạnh lẽo hơn nói:

- Ngươi không nói thật thì đừng trách ta vô tình.

Quân Trung Phụng bụng bảo dạ:

- Cha này là một tay cực kỳ nham hiểm giảo quyệt. Mình không thể đổi lời được nửa.

Nàng lấy làm khó nghỉ, hồi lâu không thốt nói lên lời.

Thanh bào lão nhân cười mát nói:

- Hài tử! Ta biết chỗ khổ tâm củ ngươi nên ngươi phải nói dối là chuyện miễn cưỡng nhưng cái đó cũng chẳng hề chi .

Quân Trung Phụng nói:

- Sự thực điệt nữ có nói dối mấy câu vì điệt nữ mà có nói thiệt e rằng đại bá phụ không tin mà sanh lòng ngờ vực.

Thanh bào lão nhân cười hả hả nói:

- Ngươi mà còn sống đặng thì khi đó tất nhiên xẩy ra những diễn biến kỳ ảo khôn lường. Hài tử! Ngươi nên nói thiệt đi thôi!

Quân Trung Phụng tuy đã hết sức cẩn thận, nghỉ trước rồi mới nói. Nhưng dù sao nàng cũng là cô gái nhỏ tuổi thì đấu trí với con người giảo quyệt như lão thế nào được? Nàng đưa đẩy gợi vài câu

đành phải kể hết sự thực đã trải qua.

Trần quản gia trợn mắt lên nhìn Quân Trung Phụng. Hiển nhiên lão tỏ ra rất kinh dị và bội phục về bản lãnh nói dối của nàng.

Quân Trung Phụng đã phát giác ra cả hai vị đại sư bá và ngũ thúc tính tình thâm hiểm, đều là những nhân vật tàn khốc. Một lời nói vụng về có thể mang họa sát thân ngay.

Nàng giơ tay lên gở món tóc mây để cho tâm thần trấn tĩnh lại phần nào. Nàng kể chuyện tỳ nữ Quyên Nhi với một sự dè dặt cẩn thận khôn tả. Nàng nói Quyên Nhi thẳng thắn đứng ra can thiệp và cho người áo trắng đánh cuộc ba chiêu kiếm để cứu nàng thoát chết. Nhưng nàng vẫn giữ bí mật vụ Quyên Nhi đã lấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ.

Trừ vụ đó còn đoàn là sự thực nên Quân Trung Phụng kể lại một cách rất rành mạch, không chỗ nào sơ hở.

Thanh bào lão nhân lại nói:

- Hài tử! Những chuyện đã trải qua như vậy chẳng tổn hại gì cho ngươi, sao ngươi lại không chịu nói thực ngay từ lúc đầu?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ cũng muốn nói thực nhưng sợ đại bá không tin.

Thanh bào lão nhân gật đầu nói:

- Có lý.

Người mặc áo tía hỏi:

- Hài tử! Có một điều mà ta nghĩ mãi không hiểu là Quyên Nhi võ công đã cao cường đến thế sao lại ẩn thân trong nhà ngươi làm tỳ nữ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ cũng không rõ nội tình. Mãi đến lúc y lộ bản tướng, điệt nữ mới biết y không phải là nhân vật tầm thường.

Người áo tía lại hỏi:

- Thị có yêu cầu điều gì không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Xong việc y mới bảo điệt nữ muốn xin chút di vật của tiên phụ.

Người áo tía hỏi:

- Di vật gì?

Quân Trung Phụng toan nói bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ, nhưng chưa thốt ra nàng thay đổi chủ ý đáp:

- Lúc đó vãn bối vì bi thương quá độ nên bảo y muốn lấy gì thì cứ tự ý vào mà lấy, chứ không hỏi tới.

Người áo tía hỏi gặng:

- Ngươi không biết thật chứ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ không biết thật.

Thanh bào lão nhân nói:

- Ngũ đệ! Ngũ đệ đừng quên y mới có mười mấy tuổi đầu lại sau khi đại biến thì khi vào trầm tĩnh như chúng ta được?

Người mặc áo tía gật đầu nói:

- Đại ca nói phải lắm.

Thanh bào lão nhân lại hỏi Quân Trung Phụng:

- Hài tử! Ngươi còn nhớ được diện mạo của Quyên Nhi không?

Quân Trung Phụng đáp:

- Về tuổi y cũng xấp xỉ như điệt nữ, có lớn hơn cũng chỉ một, hai tuổi là cùng. Nhan sắc y cực kỳ mỹ lệ, ai trông thấy cũng sinh lòng yêu mến.

Thanh bào lão nhân nói:

- Gia gia ngươi rất giàu kinh nghiệm, chẳng lẻ lại không biết Quyên Nhi trong mình có tuyệt kỹ ư?

Quân Trung Phụng đáp ;

- Điệt nữ không hiểu tiên phụ có biết hay không. Còn điệt nữ thì tuyệt nhiên không biết một chút gì về bản lãnh cao cường của y.

Người mặc bào tía hỏi:

- Như vậy thì võ công con nha đầu kia đã luyện tới mức xuất thần nhập hóa rồi hay sao?

Thanh bào lão nhân gật đầu. Lão lại hỏi Quân Trung Phụng:

- Rồi sau nữa?

Quân Trung Phụng đáp:

- Quyên Nhi giúp đỡ điệt nữ lo liệu việc thu liệm cho song thân. Sau thầy trò Quan Thị Song Đao tới nơi nói là có hai vị phụ trách sai họ đến đón điệt nữ tới đây. Khi đó Quyên Nhi len lén ra đi.

Thanh bào lão nhân nói:

- Hài tử, bây giờ ta tin những câu ngươi nói đều là sự thực.

Lão ngưng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ ngươi tính sao đây?

Quân Trung Phụng đáp:

- Điệt nữ không còn nhà để trở về lại thân gái cô đơn, nhất thiết đều trông vào đại bá phụ và ngũ thúc chủ trương cho?

Thanh bào lão nhân nói:

- Thế thì hay lắm! Ngươi hãy tạm trú ở đây. Dưới gối ta không có con cái. Nếu ngươi chịu nghe lời thì ta cùng ngủ thúc sẻ lo liệu cho ngươi.

Quân Trung Phụng nghiêng mình nói:

- Điệt nữ xin đa tạ đại bá cùng ngủ thúc.

Thanh bào lão nhân vẫy tay gọi:

- Trần quản gia! ngươi hãy đưa Quân cô nương xuống thay áo.

Trần quản gia dạ một tiếng rồi bảo Quân Trung Phụng:

- Tại hạ dẫn đường cho cô nương.

Quân Trung Phụng đi theo Trần quản gia ra khỏi nhà đại sảnh.

Hai người đi chừng mười mấy trượng thì đến một tòa lầu nhỏ bằng đá núi xếp thành.

Trần quản gia đưa tay ra gõ cửa. Đồng thời lão khẻ bảo Quân Trung Phụng:

- Bản lãnh nói dối của cô nương thật là siêu quần xuất chúng. Đến tại hạ cũng bị gạt luôn.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối gặp những cơn biến cố kỳ ảo, nói thật lại sợ người không tin, đành phải nói trẹo đi một chút, chứ không phải bản tâm muốn thế...

Nàng chưa dứt lời thì cánh cửa kẹt mở.

Quân Trung Phụng ngẫng đầu lại coi thì thấy một thiếu phụ trung niên vào trạc tứ tuần đứng ở trước cửa.

Trần quản gia tỏ vẻ rất cung kính đối với thiếu phụ trung niên , hắn nghiêng mình thi lễ nói:

- Đại bảo chúa nhờ tam cô thay áo cho Quân cô nương đây và nếu cô có cần gì, Tam cô cũng giúp đỡ cho.

Thiếu phụ trung niên không đáp lời Trần quản gia. Mụ ngắm nghía Quân Trung Phụng từ đầu đến gót chân, gật đầu nói:

- Được rồi! Để lão thân trông nom cho.

Trần quản gia không nói gì chắp tay thi lễ rồi trở gót đi ngay.

Thiếu phụ trung niên lui lại hai bước nói:

- Mời cô nương vào đi.

Quân Trung Phụng chợt cảm thấy tình thế có vẻ không ổn. Nhưng nàng không tài nào minh xác được vì sao mình lại có cảm giác bất an này. Nàng đành ngấm ngầm đề cao cảnh giác, chậm chạp bước vào trong nhà.

Phòng khách tuy nhỏ nhưng cách trần thiết cũng đầy đủ, có câu đối, có rèm thêu, có đèn thắp sáng sủa.

Thiếu phụ trung niên đóng cửa lại rồi thũng thẳng hỏi:

- Cô nương tên họ là gì?

Quân Trung Phụng thấy mụ mình mặc áo lá, đầu giắt hoa xanh thì không sao hiểu rõ được địa vị của mụ trong nhà này, nghiêng mình thi lễ đáp:

- Vãn bối là Quân Trung Phụng.

Thiếu phụ trung niên dường như không hiểu thân thế nàng. Mụ cười mát nói:

- Tầm vóc cô kia cũng tương tự như Quân cô nương, chắc quần áo của y, cô vận rất vừa.

Quân Trung Phụng ngẩn người ra hỏi lại:

- Có vị cô nương nào đâu?

Thiếu phụ trung niên đáp:

- Trước khi cô nương tới; Cô kia cũng ở đây.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Bây giờ cô ta ở đâu rồi?

Thiếu phụ trung niên hững hờ đáp ;

- Cô ta chết rồi!

Quân Trung Phụng giật mình, nhưng nàng gắng gượng kiềm chế mối xúc động trong lòng, vẻ mặt thản nhiên, hỏi lại:

- Cô ta chết đã lâu chưa?

Thiếu phụ trung niên đáp:

- Chưa lâu, mới ba tháng trước đây.

Quân Trung Phụng than Thầm:

- Mình vừa thoát khỏi tay lũ ác ôn thì lại chui vào chốn hang cọp nguy hiểm nầy.

Nàng lẳng lặng không nói gì . Thiếu phụ trung niên đưa mắt nhìn nàng, thủng thẳng hỏi:

- Cô nương sợ lắm phải không?

Quân Trung Phụng cố gắng phấn khởi tinh thần, đưa tay lên gỡ mớ tóc mây, gương cười đáp:

- Vãn bối chẳng sợ chi hết. Điều khó khăn duy nhất trên đời từ xưa tới nay là chết phải không? Vãn bối đã không sợ chết thì còn sợ gì nữa?

Thiếu phụ trung niên bật cười khanh khách nói:

- Cô nương là người đại lý đó.

Quân Trung Phụng nói:

- Cả nhà vãn bối chết hết rồi, chỉ còn một mình phận gái cô đơn thì sống thêm cũng vậy mà chết đi cũng chẳng có gì đáng lưu luyến nữa.

Thiếu phụ trung niên thở dài nói:

- Nào chúng ta lên lầu! Ta sẽ thay áo đẹp cho cô.

Hiện nay Quân Trung Phụng dường như đã khám phá ra quan niệm sống chết của con người, nàng phấn khởi tinh thần, chuẩn bị đón lấy mệnh vận bi thảm. Nàng ngửngđầu cất bước ngang nhiên lên lầu.

Bên cạnh đài gương có treo một chiếc đàn tỳ bà.

Quân Trung Phụng đưa tay ra nhắc lấy bật lên mấy tiếng tình tang làm vang động cả căn lầu nhỏ bé.

Thiếu phụ trung niên cười lạt hỏi:

- Cô nương cũng biết chơi đàn tỳ bà ư?

Quân Trung Phụng đáp ;

- Vãn bối chỉ biết gẫy dàn cầm, còn tỳ bà thì chưa tập qua.

Thiếu phụ trung niên tự giới thiệu:

- Lão thân là Trịnh tam cô. Từ nay cô nương cứ kêu lão là Tam cô là được.

Mụ đưa mắt ngó cây đàn tỳ bà nói tiếp:

- Cô kia là tay gẫy tỳ bà rất giỏi.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Tam cô có tinh thông món nầy không?

Trịnh tam cô đáp:

- Chỉ biết sơ qua thôi, chưa thể gọi là tinh thôngđược.

Quân Trung Phụng nói:

- Vãn bối mong rằng tam cô chỉ điểm cho một vài ngón.

Trịnh tam cô đáp:

- Điều cần nhất hiện giờ cô nương phải có dũng khí để tiếp tục sống đời.

Quân Trung Phụng vừa gảy đàn vừa cười đáp:

- Vãn bối không chết đâu vì chưa muốn chết, trừ phi có người đem vãn bối hạ sát thì không kể.

Trịnh tam cô lộ vẻ vui mừng nói:

- OÀ! Cô nương không muốn chết thì phải bỏ ra một thứ gì để làm giá chứ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Bất luận bằng giá nào mà sức mình có thể làm được, vãn bối cũng không tiếc, cốt sao giữ cho tính mệnh được an toàn.

Trịnh tam cô tươi cười nói bằng một giọng thân mật:

- Hài tử! ngươi khá kiên quyết đấy!

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ngươi hãy đặt đàn tỳ bà xuống để ta trang điểm cho. Tối nay ngươi sẻ trải qua một cuộc tao ngộ tân kỳ.

Quân Trung Phụng ngoan ngoãn đặt cây tỳ bà xuống, lại ngồi trước đài gương nói:

- Vãn bối không hiểu tính cách của hai vị bảo chúa, đồng thời không hiểu biết luật lệ trong bảo, mong rằng tam cô hết lòng chỉ giáo cho.

Trịnh tam cô cầm lấy cây lược vừa chải đầu cho Quân Trung Phụng vừa đáp:

- Hài tử! Ta không thể giúp ngươi được điều gì mà cũng chẳng có cách nào bảo cho ngươi con đường sáng sủa.Nhất thiết ngươi phải tùy cơ ứng biến và tự trông vào trí tuệ của mình.

Trịnh tam cô dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thời giờ chẳng còn mấy nữa. Ta đem hết ngón sở trường ra để trang điểm cho ngươi thành một mỹ nhân tuyệt thế!

Chương 11: Tử Thanh Dùng Mỹ Sắc Làm Mồi

Quân Trung Phụng muốn hỏi nữa nhưng nàng thấy Trịnh tam cô để hết tinh thần vào công tác trang điểm cho mình, nên nàng lại thôi.

Trịnh tam cô quả nhiên làm việc tận tâm,nàng vẽ đôi mày cho Quân Trung Phụng một cách rất công phu.

Quân Trung Phụng nhắm mắt lại ngấm ngầm tính toán để ứng phó với mọi diễn biến sắp tới mà nàng chưa hiểu ra sao. Nàng chẳng có cách gì liệu trước được những chuyện gì sẽ xảy đến cho mình. Nàng chỉ tiên đoán những cuộc tao ngộ tới đây có thể rất nguy hiểm.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Đột nhiên có tiếng oang oang hỏi vọng đến tầng lầu thứ ba:

- Tam cô! Quân cô nương đã trang điểm xong chưa?

Trịnh tam cô khẽ buông tiếng thở dài bảo Quân Trung Phụng:

- Hài tử! Đến giờ rồi đó! Ta không thể trang điểm cho ngươi đến chỗ tận thiện tận mỹ được.

Ngươi hãy mặc bộ áo này vào, ta xem chừng nó rất hợp với ngươi.

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn trộm bóng mình trong tấm gương đồng thì thấy trong gương xuất hiện một người lạ mặt chẳng giống trước chút nào.

Nàng khen thầm:

- Trịnh tam cô quả là một tay khéo léo kinh người! Với một hộp phấn, một chút sáp mà mụ làm cho ta thay đổi hẳn bộ mặt, thành người đẹp lồ lộ. Bao nhiêu chỗ thâm quầng vì đau khổ đều biến hết. Vẻ đẹp mụ trang điểm không như kẻ trát phấn thoa son vào người, mà là vẻ yêu kiều vẫn giữ được phần thanh quí.

Nàng quay lại nhìn bộ y phục thì là một bộ quần áo màu xanh biếc và hộp hoa châu sắc trắng.

Quân Trung Phụng trong lòng bi thảm nhưng ngoài mặt phải làm bộ hoan hỷ vui mừng. Nàng cởi bỏ áo cũ, mặc áo mới vào.

Trịnh tam cô lấy những bông hoa châu trong hộp ra cài vào mái tóc và vai áo cho nàng.

Âm thanh ồm ồm lại cất lên:

- Tam cô! Hai vị bảo chúa đang chờ đợi trong sảnh đường. Quân cô nương trang điểm thế nào?

Quân Trung Phụng trong lòng xao xuyến tự hỏi:

- Bọn chúng hóa trang cho mình kiểu này chẳng lẽ lại bắt mình làm tân nương tử.

Trịnh tam cô lên tiếng đáp:

- Xong cả rồi.

Mụ đỡ Quân Trung Phụng nói:

- Hài tử! Xuống lầu đi!

Quân Trung Phụng khẽ buông tiếng thở dài, chậm chạp bước xuống lầu.

Trịnh tam cô mở cửa ra thì thấy người đứng tuổi mặc bào tía và Trần quản gia đứng đó.

Người mặc bào tía đến nơi một cách đột ngột khiến cho Trịnh tam cô không khỏi sửng sốt. Đối với Trần quản gia mụ chẳng cần để ý, nhưng đối với người mặc bào tía mụ tỏ ra rất cung kính nghiêng mình thi lễ nói:

- Tham kiến nhị bảo chúa.

Người mặc bào tía khẽ gật đầu. Hắn đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Quân Trung Phụng nói:

- Quân cô nương.

Quân Trung Phụng nghiêng mình hỏi:

- Ngũ thúc có điểu chi truyền dạy?

Người mặc bào tía đáp:

- Đêm nay Đại bảo chúa thết khách, rất nhiều cao thủ võ lâm tới đây để nghiên cứu cách trả thù cho song thân ngươi.

Quân Trung Phụng nói:

- Nếu vậy điệt nữ cảm kích vô cùng. Bây giờ xin tạ ơn Ngũ thúc trước.

Người mặc áo bào tía vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Có điều sau cuộc thảo luận ta và Đại bảo chúa đã quyết định không tuyên bố rõ thân thế ngươi. Đại bảo chúa không muốn để cho tâm lý quần hào có thêm một ấn tượng nào khác.

Dù Quân Trung Phụng thông tuệ hơn người nhưng nàng hảy còn là một cô bé. Nàng không sao hiểu được ý tứ trong lời nói của người mặc bào tía.

Nàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Theo lời Ngũ thúc nói thì vãn bối không tham gia vào cuộc thịnh hội này ư?

Người mặc bào tía đáp:

- Có tham gia chứ. Nhưng không phải tham gia với danh nghĩa Quân Trung Phụng.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Thế thì điệt nữ tham gia bằng tư cách gì?

Người mặc bào tía chậm rãi đáp:

- Những người dự hôi đại khái đều là tay kiêu hùng một phương, tính danh họ khó mà lường được. Đại bảo chúa và ta không thể dự đoán trong cuộc đại hội này sẽ xảy ra những cuộc diễn biến gì, vậy phải tùy cơ ứng biến mới được. Lúc lâm sự sẽ có đại bảo chúa và ta ngấm ngầm chỉ thị những cách đối phó.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đại bảo chúa sợ ngươi thất thố lúc lâm sự để tiết lộ thân thế nên sai ta tới đây nói cho ngươi biết trước.

Quân Trung Phụng trong lòng đã hiểu cả rồi. Đại bá cùng ngụ thúc muốn lợi dụng nhan sắc của nàng để làm vừa lòng bọn quần hào đến dự hội thì trong lòng vừa ngấm ngầm chua xót, vừa rất đỗi hoang mang bụng bảo dạ:

- Các ngươi đã giao kết tình huynh đệ với phụ thân ta. Nhà ta chỉ còn một mình ta sống sót ở trên thế gian mà sao các ngươi nỡ đối đãi với ta như vậy?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng nàng tươi cười đáp:

- Điệt nữ xin hết lòng nghe lời chỉ giáo.

Người mặc bào tía nói:

- Ngươi khá thông minh đấy.

Rồi trở gót đi luôn.

Trần quản gia nói:

- Xin cô nương đi theo tại hạ.

Quân Trung Phụng ngoảnh đầu nhìn ra thấy bóng sau lưng người bào tía biết rất lẹ vào trong bóng đêm.

Trần quản gia vừa cất bước đi trước vừa khẽ bảo Quân Trung Phụng:

- Cô nương! khi tới cửa nhà đại sảnh cô nương sẽ có hai nữ tì ăn mặc lịch sự thị phụng.

Quân Trung Phụng ngập ngừng hỏi lại:

- Hai tên nữ tỳ chờ điệt nữ?

Trần quản gia ngắt lời:

- Phải rồi, hai tên nữ tỳ đã được lựa chọn này là những ả rất lanh lợi. Chúng biết đường đón trước ý muốn của kẻ khác và giỏi nghề ứng phó. Cô nương là người thông minh lại được chúng giúp đỡ thì việc tìm hiểu địa vị mình cùng cách ứng phó trong buổi tiệc này chẳng khó khăn gì.

Quân Trung Phụng cười mát nói:

- Vãn bối sẽ thử coi.

Trần quản gia dẫn đi trong khoảnh khắc đã tới trước cửa nhà đại sảnh. Quả nhiên tại đây đã có hai ả nữ tỳ mặc áo đoạn màu hồng chờ sẵn.

Trần quản gia trỏ Quân Trung Phụng giới thiệu:

- Vị này là Quân cô nương.

Ả nữ tỳ mé tả nghiêng mình tự giới thiệu:

- Tiểu tỳ là Xuân Đào.

Nữ tỳ mé hữu cũng nghiêng mình nói:

- Tiểu tỳ là Thu Cúc xin tham kiến cô nương.

Quân Trung Phụng khiêm nhượng nói:

- Hai vị tỷ tỷ bất tất phải đa lễ.

Xuân Đào, Thu Cúc đồng thanh nói:

- Cô nương có việc chi xin cứ sai bảo.

Quân Trung Phụng đáp:

- Ta mong được hai vị tỷ tỷ giúp đỡ cho.

Xuân Đào nói:

- Yến tiệc đã bắt đầu. Chúng ta nên tiến vào sảnh đường. Tiểu tỳ xin dẫn lối.

Thị nói xong từ từ đi trước, đẩy cửa mở ra.

Thu Cúc nghiêng mình đi bên cạch Quân Trung Phụng nói:

- Xin cô nương vịn vai tiểu tỳ mà đi.

Quân Trung Phụng đưa tay mặt lên vịn vai Thu Cúc đi sát sau lưng Xuân Đào bước vào nhà đại sảnh. Nàng ngoảnh đầu trông ra thấy bốn góc sảnh đường đặt bốn cây nến hồng lớn bằng cách tay trẻ con, chiếu ánh sáng như ban ngày. Năm bàn tiệc bày ra thành hình hoa mai.

Quân Trung Phụng vẫn đặt tay trên vai Thu Cúc từ từ bước vào giữa sảnh đường. Nàng đưa đôi mắt rất xinh đẹp nhìn các bàn, miệng luôn luôn nở nụ cười tươi thắm. Bao nhiêu người trong sảnh đường đều dừng đũa chén chăm chú nhìn Quân Trung Phụng.

Quân Trung Phụng cũng nhân cơ hội này đưa mắt nhìn quần hùng để dò xét xem họ là những hạng người nào.

Tuy trong nhà đại sảnh bày ra năm bàn tiệc, nhưng số người các bàn không giống nhau.

Trên bàn phía trước chỉ có một lão già tóc bạc phơ mình mặc thanh bào. Bên cạch đặt một cây gậy đen láy.

Bàn mé tả là hai người trung niên vào trạc tứ tuần, dường như hai anh em. Hai người này trong mặc võ phục, ngoài khoác áo choàng. Sau lưng gồ lên không hiểu họ dắt binh khí gì.

Bên bàn mé hữu là một lão già chừng 50 tuổi ngồi với một chàng thanh niên chừng 20 tuổi.

Thanh niên này ra chiều rất kính trọng lão già. Dường như họ là hai cha con.

Hai vị bảo chúa ngồi bàn chính giữa.

Trên bàn phía sau tình hình phức tạp hơn. Bàn này có ba người. Một người là đại hán trung niên sắc mặt lợt lạt, tuổi ngoại 30, một người thấp lùn, mập mạp, mặc bào màu lam cũng vào hàng đứng tuổi. Còn người nữa mình mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm, tuy tuổi chưa nhiều đã để bộ râu đen khá dài.

Mục quang Quân Trung Phụng vừa tiếp xúc với tia mắt người mặc áo xanh đeo kiếm đột nhiên cảm thất đối phương nhìn mình bằng tia mắt sáng như điện. Bất giác nàng động tâm nghĩ thầm:

- Mục quang này rất quen thuộc. Không hiểu mình đã gặp hắn ở đâu?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đối phương đã thu mục quang về. Quân Trung Phụng ngưng thần ngẫm nghĩ:

- Mình không sao nhớ ra được cặp nhãn thần này là ai?

Đột nhiên có tiếng cười khanh khách vang dội trong đại sảnh.

Quân Trung Phụng đảo mắt nhìn lại xem ai vừa nổi lên tràng cười thì chính là một trong hai người trông như anh em ngồi bàn mé tả. Tiếng cười ở miệng người lớn tuổi hơn phát ra.

Tiếng cười vừa dứt, tiếp theo là giọng nói oang oang phát ra:

- Hai vị bảo chúa có con mắt tinh đời, lựa chọn được ả nha đầu này thật đã không lầm. Ả đáng là tuyệt đại mỹ nhân.

Đại bảo chúa mặc áo bào xanh tủm tỉm cười nói:

- Ngụy huynh quá khen! Người nhà cô nương đây đã bị gã hung thủ áo trắng sát hại. Hai vị cứ bắt được gã đó tất chiếm được phương tâm của cô nương.

Hắn chưa dứt lời thì đột nhiên lão già trạc tuổi ngũ tuần ngồi bàn mé hữu lớn tiếng hỏi:

- Đại bảo chúa! Cô nương đây xuất thân thế nào?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Y là con nhà đại gia.

Lão kia lại nói:

- Nếu cô không phải là một ả ca kỹ mà đại bảo chúa mua về thì tại hạ xin có lời thỉnh cầu...

Thanh bào lão nhân nói ngay:

- Từ huynh có điều chi xin cứ cho biết.

Lão họ Từ đáp:

- Lão phu muốn cầu thân cho khuyển tử và hy vọng đại bảo chúa chấp thuận ngay cho.

Thanh bào lão nhân cười rồi đáp:

- Tiểu đệ khi nào dám chẳng tuân theo ý kiến của Từ huynh...

Bỗng một tiếng cười lạt ngắt lời của Thanh bào lão nhân rồi nói:

- Có lý đâu Đại bảo chúa lại thiên vị, coi kẻ khinh người trọng.

Quân Trung Phụng từ từ đưa mắt nhìn lại thì người nói câu đó chính là gã trung niên mặc áo bào lam vừa thấp lùn vừa mập thù lù ngồi bàn phía sau.

Thanh bào lão nhân cười ha hả nói:

- Bàng huynh đã có điều chỉ giáo, Trương Tử Thanh này xin cung kính tuân lời.

Lão họ Từ đột nhiên vỗ bàn quát hỏi:

- Họ bàng kia! Lão phu chưa nói xong sao ngươi đã chen vào?

Hán tử trung niên lùn mập cũng tức giận lớn tiếng:

- Từ Thiên Hưng! Ai sợ ngươi chứ Bàng Phi này quyết không ngán. Đừng có làm hung trước mặt ta.

Trương Tử Thanh hấp tấp đứng dậy chắp tay nói:

- Xin hai vì chút bạc diện của tiểu đệ mà nhịn mỗi người một chút.

Từ Thiên Hưng vẫn chưa nguôi giận nhưng cũng đành ngồi xuống.

Trương Tử Thanh khuyên giải Từ Thiên Hưng rồi quay sang Bàng Phi nói:

- Bàng huynh xin hãy bớt giận. Bàng huynh có gì thắc mắc cứ từ từ mà nói.

Bàng Phi thủng thẳng hỏi:

- Trương đại bảo chúa mời chúng ta đến đây có việc gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tiểu đệ mời các vị đến đây là để trù liệu kế hoạch đối phó với tên hung thủ áo trắng...

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Theo tin tức mà tiểu đệ thu lượm được thì tên hung thủ đó đang đi về phía tệ bảo.

Bàng Phi nói:

- Thế thì phải rồi! Trương huynh mời chúng ta đến đây với mục đích ngăn ngừa tên hung thủ áo trắng. Hiện nay chưa trừ xong đại địch mà Từ huynh đã nói đến chuyện cầu hôn cho con há

chẳng phải vội vàng quá ư?

Trương Tử Thanh thấy xảo kế của mình đã đem lại hiệu quả. Quần hùng trong sảnh đường phần lớn đã bị mỹ sắc của Quân Trung Phụng làm cho xao động. Tuy trong bụng lão mừng thầm

nhưng ngoài mặt lão vẫn làm ra vẻ khó khăn, thủng thẳng nói:

- Cái đó... cái đó...

Từ Thiên Hưng tức giận quát hỏi:

Lão phu cầu hôn cho con là việc của lão phu, có can gì đến họ bàng mà ngươi phải chõ miệng vào?

Bàng Phi cười ha hả nói:

- Trên đời tìm được mỹ nhân đâu phải chuyện dễ dàng? Nếu Từ huynh cầu hôn mà được Trương bảo chúa ưng cho chẳng lẽ bọn ta lại bỏ lỡ cơ hội này ư?

Từ Thiên Hưng đổi giọng ra chiều mai mỉa:

- Bàng huynh thử soi gương mà coi xem chân dung thế nào?

Bàng Phi tức quá nắm lấy chén rượu toan liệng tới nhưng Trương Tử Thanh đưa tay lên ngăn lại nói:

- Bàng huynh chớ nên liệng chén...

Từ Thiên Hưng cũng vận khí đề phòng để tùy thời cơ phản kích.

Trương Tử Thanh khẽ thở dài nói:

- Tiểu đệ có ý mời cô nương ra đây trợ tửu hứng, không ngờ vì thế mà các vị lại to tiếng với nhau, tiểu đệ rất lấy làm áy náy.

Lão ngừng lại thở phào một hơi rồi nói tiếp:

- Cô nương đây là di nữ của một vị thế đệ tại hạ. Y gửi con đến cho tại hạ chiếu cố. Bây giờ y bị hạ sát rồi thì tại hạ có thể hoàn toàn chủ trương về việc chung thân của cô. Vị nào giết được tên hung thủ áo trắng đó, tại hạ xin sẵn sàng làm chủ hôn đem thế điệt nữ gả cho.

Đại hán trung niên sắc mặt lợt lạt ngồi bên Bàng Phi lên tiếng hỏi xen vào:

- Trường hợp mà người đó có vợ rồi thì sao?

Trương Tử Thanh ngập ngừng đáp:

- Cái đó... tại hạ đành khuất tất thế điệt nữ bạc mệnh đem làm tỳ thiếp vậy.

Quân Trung Phụng lẩm bẩm:

- AÙi chà té ra lão này sai Trịnh tam cô trang điểm cho mình để lấy mỹ sắc làm mồi.

Nhưng nàng nghĩ tới vì thế mà trả thù được cho song thân nên lặng yên không nói gì.

Quân Trung Phụng đưa thị tuyến nhìn quanh thấy cặp mắt đại hán mặc bào tía lộ đầy vẻ sát khí. Hắn đang ngưng thần chú ý nhìn nàng. Hiển nhiên nếu nàng tỏ ý kháng cự là lập tức bị xử tử.

Bỗng nghe có tiếng cười trầm trọng vọng lại nói:

- Lão phu tuổi già thế này mà lấy được một tiểu cô nương nguyệt thẹn hoa nhường thì không khỏi mang tiếng là đã già mà còn chơi trống bổi, nên không dám làm.

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn về phía người phát ra câu nói này thì chính là lão áo xanh ngồi một mình ở bàn phía trước. Lão này mặt tròn râu dài không có vẻ tà ác.

Trương Tử Thanh vội chắp tay xá dài nói:

- Lam huynh nổi tiếng giang hồ là một nhân vật đạo cao đức trọng, Trương Tử Thanh này đem lòng ngưỡng mộ từ lâu. Tiểu đệ không có ý đưa mỹ sắc của thế điệt nữ ra phô trương trước các vị nhưng hai ông bạn Từ, Bằng tranh chấp nhau hoài nên tiểu đệ bất đắc dĩ phải tìm lời khuyên giải hai

bên.

Lão già áo xanh cười khà khà nói:

- Chủ ý của Trương huynh rất hay! Người ta thường nói hào kiệt khôn qua ải má hồng. Từ cổ chí kim hồ dễ mấy người khám phá ra được ải ái tình, huống chi đối với con người tuyệt thế mỹ nhân.

Trương Tử Thanh không khỏi chạch lòng liền đáp:

- Việc này xảy ra đột ngột bất ngờ. Nào phải tiểu đệ có chủ ý như vậy.

Lão áo xanh gật đầu nói:

- Lão phu già rồi! Tuy người đẹp như ngọc cũng không dám lấy. Chẳng hiểu đại trang chúa còn vật gì để thưởng không? Tục ngữ có câu: "Dưới sự trọng thưởng tất có dũng phu" , nếu thưởng phẩm không được trọng hậu thì lão phu...

Trương Tử Thanh ngắt lời:

- Có chứ! Có chứ! Minh châu trăm hạt, cổ họa mười bức thêm vào muôn lạng hoàng kim.

Lão áo xanh tủm tỉm cười nói:

- Hoàng kim cùng minh châu thì lão phu chẳng thích đâu, nhưng không khỏi động tâm vì mười bức danh họa.

Trương Tử Thanh nói:

- Trong tệ bảo, tiểu đệ đã thu cất rất nhiều danh họa. Nếu huynh đài thích, tiểu đệ kính xin tặng mấy bức, phỏng có chi đáng kể.

Lão áo xanh thủng thẳng hỏi:

- Trương đại trang chúa! Mười bức danh họa đó đại trang chúa đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Sẵn sàng từ lâu rồi.

Lão áo xanh hỏi ngay:

- Trong mười bức họa đó có bức nào kêu bằng Lưu Hải Bí Thiền Đồ không?

Quân Trung Phụng nghe hai lão đối đáp nhau không khỏi ngẩn người ra tự hỏi:

- Sao? Lão này cũng hỏi đến bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ là nghĩa gì?

Lão áo xanh lại nhắc:

- Xin Trương bảo chúa nghĩ kỹ coi trong quí bảo có bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ không?

Trương Tử Thanh ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nhớ lại thì đường như không có bức đó.

Lão áo xanh nói:

- Hiện nay ở trên đời những người tàng trữ nhiều của quí ở trong thiên hạ có lẽ chẳng ai bằng Trương bảo chúa. Bảo chúa rất nhiều danh họa vậy nhớ kỹ lại coi có bức nào tên là Lưu Hải Bí Thiền Đồ không?

Trương Tử Thanh quay lại ngó đại hán trung niên mặc bào tía khẽ hỏi:

- Này ngũ đệ, ngũ đệ thử nhớ xem chúng ta có cất bức họa nào tên như vậy không?

Đại hán mặc bào tía ngần ngừ đáp:

- Dường như tiểu đệ có nghe nói tới bức này... nhưng...

Lão áo xanh hỏi ngay:

- Bức họa đó hiện giờ ở đâu?

Đại hán mặc bào tía nghĩ thầm trong bụng:

- Vẻn vẹn một bức họa đồ có chi đáng kể mà sao lão này say mê đến thế? Vô luận thế nào khi mình kiếm thấy bức họa đồ này phải ngó kỹ xem mới được.

Hắn nghĩ vậy rồi đáp:

- Tại hạ cố nhớ lại thì bức họa đồ này hiện không có ở trong tệ bảo.

Lão áo xanh hỏi gặng:

- Vậy thì ở đâu?

Đại hán mặc bào tía đáp:

- Nó mà không ở trong tay anh em tại hạ đây thì tất nhiên cũng ở trong tay một trong ba vị Liễu

Trường Công, Nguyên Tử Khiêm, hay Quân Thiên Phụng.

Lão áo xanh lại hỏi:

- Ba vị đó đã chết cả rồi kia mà?

Đại hán mặc bào tía đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì tên hung thủ áo trắng kia chỉ chuyên giết người chứ không có ý thu tàng trân bảo.

Lão áo xanh đột nhiên buông tiếng thở dài , nhắm mắt lại không nói gì nữa. Dường như trong lòng lão có điều chi đau khổ vô cùng.

Đại hán mặc áo bào tía quay lại ngó Trương Tử Thanh khẽ nói:

- Bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ đó tiểu đệ nhớ ra rồi.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Cái đó chia cho ai?

Đại hán bào tía đáp:

- Chia cho Tứ ca Quân Thiên Phụng.

Lão áo xanh đột nhiên mở bừng mắt ra hỏi:

- Các hạ nhớ rõ thế ư?

Đại hán bào tía đáp:

- Nhất định không sai vì chính tay tại hạ đã chia bức họa đó cho y.

Lão áo xanh đứng phắt dậy hỏi:

- Quân Thiên Phụng hiện giờ ở đâu?

Đại hán bào tía đáp:

- Các hạ quên rồi sao? Y bị giết về tay hung thủ áo trắng.

Lão áo xanh nói:

- Ý lão phu muốn hỏi Quân Thiên Phụng đã để bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ ở đâu?

Đại hán bào tía đáp:

- Người nhà y chết cả thì còn ai biết được bức họa đồ đó để ở đâu.

Lão áo xanh nói:

- Kiểu này thì nhất định bức họa đồ đó lọt vào tay tên hung thủ kia rồi.

Trương Tử Thanh để ý quan sát lão áo xanh thấy lão lộ vẻ vô cùng nóng nảy thì nghĩ ngay đến bức Lưu hải bí thiền đồ đó nhất định là một bảo vật trân quí vô cùng.

Lão vốn là tay xảo quyệt nghĩ bụng:

- Nếu mình hỏi thẳng thắn tất lão bào xanh không chịu nói thì chi bằng ta dùng cách trương Đông kích Tây cho biết rõ nội tình.

Lão liền khẽ đặng hắng một tiếng rồi gọi đại hán mặc bào tía:

- Lão Ngũ! Ngày chúng ta thu cất họa đồ, dường như có mấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ chứ không phải một?

Đại hán áo tía ban đầu ngẩn người ra. Sau hắn hiểu ngay chủ ý của huynh trưởng liền tủm tỉm cười đáp:

- Có lẽ đúng! Tiểu đệ chỉ nhớ mang máng bức này không phải chỉ có một.

Quả nhiên lão áo xanh không nhịn được lên tiếng:

- Trong thiên hạ Lưu Hải Bí Thiền Đồ có cả trăm bức, nhưng chỉ có một bức là hữu dụng mà thôi.

Trương Tử Thanh nghe lão nói vậy thì trong bụng mừng thầm, giả vờ chau mày nói:

- Tiểu đệ là người thu thập trân bảo thế nào, thiên hạ đều biết cả. Về danh họa cũng như về châu báu, những nét đẹp cái hay tiểu đệ dám nói ít người bì kịp. Chặng khi nào thu về những vật kém giá trị.

Lão áo xanh nói:

- Cái trân quí của Lưu Hải Bí Thiền Đồ không phải ở nét vẽ đẹp hay xấu...

Lão nói tới đây dường như chợt nhớ ra điều gì nên dừng lại không nói nữa.

Trương Tử Thanh nghĩ thầm:

- Xem chừng lão này có ý cảnh giác rồi.

Hắn quay lại đưa mắt nhìn đại hán áo tía hỏi:

- Trong bản bảo, tiểu huynh nhớ lại dường như cụng có một bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ thì phải chứ?

Hai lão này ở với nhau đã mấy chục năm nên tâm linh hơi khéo ý một tí là hiểu nhau ngay.

Bỗng nghe đại hán mặc bào tía đáp:

- Đúng rồi! Tiểu đệ cũng nhớ ra trong bản bảo có một bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ nhưng đã lâu lắm rồi. Bây giờ phải tốn công mới tìm được.

Quả nhiên mấy câu này khiến lão áo xanh không nhịn được nữa, lại hỏi:

- Hai vị có nhớ bức họa thu cất tại quí bảo đây do người nào vẽ không?

Trương Tử Thanh ngập ngừng đáp:

- Cái này... tiểu đệ nhớ không rõ nữa vì cách đã lâu năm... Dù đệ ký ức có cường kiện tới đâu cũng nhớ một cách lờ mờ...

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều Lam huynh hỏi tới người nào hội họa khiến cho tiểu đệ nhớ lại chuyện cũ...

Lão áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lão phu có nói với các vị cũng chẳng hề chi. Lão phu muốn tìm bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ do một họa sĩ Tam Tinh Tài Nhân.

Đại hán mặc bào tía nói:

- Tam Tinh Tài Nhân ư?... Dường như tại hạ đã trông thấy thủ danh này rồi. Có điều theo chỗ tại hạ biết thì Tam tinh tài nhân dường như không phải là tay danh họa nổi tiếng lắm. Suốt đời có lẽ y chỉ vẽ mỗi bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ mà thôi.

Trương Tử Thanh cũng hỏi:

- Lam huynh! Sao Lam huynh biết bức họa của Tam Tinh Tài Nhân nhất định lọt vào tay tiểu đệ?

Lão áo xanh đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ kia nguyên là vật sở hữu của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần. Lý Thanh Trần bị anh em đại bảo chúa mưu hại thì dĩ nhiên nó phải lọt vào tay bảo chúa.

Trương Tử Thanh hơi biến đổi sắc mặt, ngập ngừng nói:

- Lam huynh! Theo tin tức của tiểu đệ lượm được thì hung thủ áo trắng là di cô của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần.

Lão áo xanh ngắt lời:

- Lão phu cũng nghe đồn như vậy.

Trương Tử Thanh nói:

- Lam huynh đã nghe được tin này, tưởng không nên bạ đâu nói đấy.

Lão áo xanh cười khanh khách hỏi:

- Trương đại bảo chúa! Lão phu xem chừng đại bảo chúa có vẻ sợ hãi tên hung thủ đó lắm thì phải?

Đại hán mặc bào tía lạnh lùng đáp:

- Bọn tại hạ đã bố trí Thiết hoa bảo một cách rất nghiêm mật chắc gã chẳng tài nào vào lọt.

Lão áo xanh nói:

- Thế thì các vị chẳng còn sợ gì nữa.

Đại hán mặc bào tía hững hờ đáp:

- Anh em tại hạ nhờ Lam huynh tới đây giúp đỡ, cùng bàn việc chống ngăn cường địch, chứ không phải mời Lam huynh đến để bình luận những chuyện thị phi trên chốn giang hồ.

Lão áo xanh nói:

- Giữa lão phu và hai vị chẳng qua là chỗ quen biết mà thôi thì làm sao lại mời đến để chống ngăn cường địch. Dĩ nhiên lão phu chỉ vì trọng thưởng mới tới.

Trương Tử Thanh thấy giọng nói hai bên mỗi lúc một ra vẻ khích bác, liền lên tiếng xen vào:

- Ngũ đệ! Sao Ngũ đệ lại có vẻ khiếm lễ với tân khách?

Chương 12: Quân Trung Phụng Bị Ai Ám Toán?

Đại hán mặc bào tía tuy tính khí nóng nảy nhưng đối với Trương Tử Thanh lại cực kỳ cung kính. Hắn nghe huynh trưởng báo vậy không dám nói nữa.

Lão áo xanh còn muốn cà khịa, nhưng nể mặt Trương Tử Thanh cũng nín nhịn không tiện nhiều lời.

Trương Tử Thanh tay nâng chung rượu, đứng dậy nói:

- Người anh em tại hạ không đủ lễ mạo, có chỗ ngạo mạn xin các vị lượng thức cho. Tại hạ xin cạn chung rượu nay để kính tạ.

Dứt lời lão ngửa cổ lên uống cạn.

Quần hào cũng theo hắn, mỗi người uống một chung.

Bỗng thấy đại hán trung niên sắc lợi lạt hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ có điều muốn thỉnh giáo hai vị bảo chúa.

Trương Tử Thanh lúc trước vừa ngó người nầy tưởng là đã gặp y ở đâu. Nhưng bây giờ nhìn kỹ lại thì ra người lạ mặt chưa từng quen biết.

Lảo đảo mắt nhìn người đứng tuổi râu dài đeo kiếm cũng là người chưa gặp bao giờ thì sinh lòng ngờ vực, nhưng chẳng thể không trả lời câu hỏi hán tử trung niên mặt xanh lợi.

Lão liền hỏi lại:

- Huynh đài có diều chi dạy bảo?

Hán tử trung niên mặt lợt lạt đáp:

- Bọn tiểu đệ đến nơi hoang dã nùng sơn nầy chỉ vì tham món tiền thưởng trọng hậu, nhưng không thể ở đây lâu được.

Trương Tử Thanh gật đầu hỏi lại:

- Vậy huynh đài tính sao?

Hán tử mặt lợt lạt đáp:

- Bọn tiểu đệ đã không kiếm được hung thủ lại chẳng thể chờ lâu được, không hiểu đại bảo chúa có cao kiến gì chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu các hạ thấy rằng anh em tại hạ tiếp đãi không được chịu ở lại thì anh em tại hạ xin tiễn đưa một trăm lạng hoàng kim để làm tiền lộ phí.

Đại hán hắng đặng hai tiếng rồi:

- Như vậy là đại bảo chúa khí đồ hẹp hòi mà lời nói lại có vẻ dễ dàng quá nhỉ?

Trương Tử Thanh cố nhìn hỏi lại:

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Đại hán trung niên cười lạt nói:

- Bọn tại hạ lặn lội đường xa ngàn dậm tới đây chẳng lẻ chỉ vì trăm lạng vàng thôi ư?

Trương Tử Thanh nghe câu chuyện ra chiều rắc rối, nhưng lão coi đi coi lại chẳng thấy đại hán nầy có chỗ nào là nghệ thuật kinh người liền mắng thầm trong bụng:

- Mấy thằng ngu xuẩn mắt mù, sao lại đi mời cả con người chẳng có tiếng tăm gì đến đây để hắn gây sự.

Lão xoay chuyển ý nghĩ trong bụng, ngoài miệng vẫn còn ôn tồn hỏi lại:

- Theo ý các hạ còn muốn điều chi?

Đại hán mặt lợt lạt lạnh lùng đáp:

- Tại hạ lưu lại đây mười ngày mà không thấy tin tức hung thủ thì xin cáo biệt. Lúc ra đi tại hạ yêu cầu đem vị cô nương kia theo với năm ngàn lạng vàng kim và mười hạt minh châu. Chẳng hiểu đại bảo chúa có ưng thuận không?

Trương Tử Thanh tủm tỉm cười hỏi lại:

- Huynh đài đòi như vậy chẳng là quá nhiều ư?

Đại hán đáp:

- Dưới con mắt người hào phú bình thường thì năm ngàn lạng hoàng kim và mười hạt minh châu là to thật nhưng đại bảo chúa đã phú xưng định quốc thì phỏng có khác gì một hạt muối trong biển cả.

Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Phải rồi! Kể ra năm ngàn lạng vàng cũng chẳng lấy chi làm nhiều nhưng tại hạ có vui lòng tặng không mới được chứ? Cách xưng hô huynh đài thế nào. Trương mổ trong lúc nhứt thời không nhớ ra được.

Đại hán trung niên thở phào một cái đáp:

- Tại hạ cũng mới nghe tiếng Trương bảo chúa chứ chưa từng thấy mặt.

Trương Tử Thanh lại mừng thầm:

- Mấy thằng chó chết mắt đui sao lại mời nhân vật thế nầy đến đây?

Lão hắng đặng hai tiếng rồi đáp:

- Tại hạ coi các hạ dường như có quen biết. Dù chưa từng thấy mặt tất cũng đã nghe danh.

Đại hán trung niên sắc mặt lợi lạt cười rồi hững hờ đáp:

- Tại hạ ít khi qua lại trên đường võ lâm ở Trung Nguyên. Chuyến nầy tới quí bảo là trông vào chân tài thực học.

Trương Tử Thanh cười khanh khách đáp:

- Những bạn hữu đã tiến vào Thiết Hoa Bảo của tiểu đệ thì bất luận ai cũng xứng đáng làm cao nhân bậc nhất trong võ lâm.

Lão ngừng một chút rồi hỏi:

- Huynh đài có thể cho biết họ tên được chăng?

Đại hán lại tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ nói ra e rằng đại bảo chúa cũng không hay. Tại hạ họ Đới tên Côn.

Trương Tử Thanh vội chắp tay nói:

- Thất kính! Thất kính! Té ra là Tý Ngọ Truy Hồn Thủ!

Đới Côn lạnh lùng nói:

- Đại bảo chúa dạy quá lời! Tài mọn của con sâu cái kiến phỏng có chi đáng kể?

Trương Tử thanh nói:

- Đới huynh đã vui lòng đến tệ bảo trợ chiến, anh em tại hạ cảm kích vô cùng!

Hai luồn mục quang Đới Côn nhìn chằm chặp vào mặt Quân Trung Phụng.

Miệng gã la lên luôn mấy tiếng:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Trương Tử Thanh ngẩn người ra hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Đới Côn đáp:

- Đáng tiếc là hung thủ không có ở đậy

Người đứng tuổi râu dài mình mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm ngồi cùng bàn với Đới Côn từ nãy giờ vẫn yên lặng, đột nhiên lên tiếng hỏi xen vào…

- Nếu hung thủ kia mà tới đây thì ông bạn có làm gì được không?

Đới Côn cười ha hả đáp:

- Tại hạ sẽ lấy đầu hắn rồi ôm vàng cùng mỹ nhân về.

Người mặc áo xanh lưng đeo trường kiếm cười lạt nói:

- Cái đó chưa chắc! Bao nhiêu người ngồi đây e rằng võ công chẳng một ai là kém Đới Côn.

Ngay tại hạ cũng chưa tân phục.

Đới Côn quay lại ngấm nghía người áo xanh đeo kiếm hỏi:

- Cách xưng hô với các hạ thế nào?

Người áo xanh đáp:

- Đới Côn! Ngươi đã trông vào chân tài thực học mà tới đây nhưng tại hạ lại ỷ vào hư danh để trà

trộn vào đậy. Tiểu danh chưa ai biết đến, chẳng có tiếng tăm gì, nên không muốn nói ra làm chi.

Đới Côn hững hờ nói:

- Nhưng tại hạ mà được nghe tên ông bạn thì có thể nghĩ ra mối liên quan giữa mình với lệnh sư trưởng.

Người áo xanh hỏi lại:

- Các hạ nhất định muốn biết ư?

Đới Côn đáp:

- Tại hạ rất cần biết tên để tránh khỏi sự hiểu lầm.

Người áo xanh thủng thẳng đáp:

- Tiểu danh là Bái Sư Tôn.

Đới Côn hỏi:

- Sao lại Bái Sư Tôn?

Người áo xanh chẩm rải giải thích:

- Chữ "Bái" đây là thân bái tổ, chữ "sư" là ở thành ngữ chí thánh tiên sư. Còn "tôn" là tôn bậc thầy, kính bậc hiền tài.

Đới Côn cùng Trương Tử Thanh bất giác điều ngấm ngầm lẩm bẩm:

- Bái Sư Tôn! Bái Sư Tôn!.

Bái Sư Tôn hỏi:

- Hai vị có điều chi chỉ giáo?

Trương Tử Thanh cùng Đới Côn đồng thời cảnh giác không nói gì nữa.

Bốn luồng mục quang đăm đăm nhìn vào người Bái Sư Tôn từ trên xuống dưới.

Trương Tử Thanh tuy phát ra tên tuổi người nầy có điều chi khác lạ, nhưng nhẫn nại không hỏi nữa.

Còn Truy Hồn Thủ Đới Côn thì không nhịn được, lạnh lùng nói:

- Cái tên của các hạ có vẻ quái dị lắm.

Bái Sư Tôn hững hờ hỏi lại:

- Quái dị thì làm sao?

Đới Côn cùng Bái Sư Tôn ngồi gần nhau, không cần đứng dậy chỉ vươn tay ra cũng có thể đánh trúng yếu huyệt đối phương.

Nhưng hai người chỉ nhìn nhau và ngấm ngầm chuẩn bị tựa hồ sắp có cuộc đại chiến xảy ra .

Bàng Phi đảo mắt nhìn hai người nói:

- Hung thủ chưa tới mà hai vị đã động thủ trước tưởng là việc không nên.

Bái Sư Tôn thủng thẳng đáp:

- Nếu chúng ta tỷ đấu đến kẻ sống người chết thì chẳng cần hung thủ có đến hay không cũng có thể được lãnh vàng bạc.

Câu nói nầy tựa hồ vì tham vàng bạc trọng hậu mà đến đây.

Trương Tử Thanh rất đỗi nghi ngờ Bái Sư Tôn, giờ nghe giọng lưỡi hắn chỉ vì mục đích tham tiền nên cũng yên tâm được đôi chút. Lảo đảo mắt nhìn quần hào trong nhà đại sảnh một lượt rồi nói:

- Các vị đã vì nể tại hạ, anh em tại hạ rất lấy làm cảm kích! Bất luận thế nào tiểu đệ cũng xin hậu báo...

Lão ngừng lại một chút để chờ xem quần hào phản ứng thế nào, nhưng chẳng một ai lên tiếng, liền nói tiếp:

- Tại hạ đã phái mấy chục tên gia đinh lanh lợi đi do thám xem hung thủ áo trắng hiện thời ở đâu thì có tin tức cho hay hắn đích xác đang tiến đền vùng nầy còn cách tệ bảo trong vòng trăm dặm rồi đột nhiên mất hút không thấy bóng đâu nữa. Đã mấy bữa nay không ai phát giác được tung tích hắn.

Từ Thiện Hưng hỏi xen vào:

- Đại bảo chúa có nghĩ rằng tên hung thủ kia đã thay hình đổi dạng trà trộn vào trong quí bảo chưa?

Bái Sư Tôn cười lạt nói:

- Nếu vậy thì trong chúng ta có một người là hung thủ hóa trang.

Trương Tử Thanh chẩm rải nói:

- Theo chỗ điều tra của, tiểu đệ về những vụ trước hung thủ từng hạ sát Nguyên Tử Khiêm Liễu Trường Công và Quân Thiên Phụng thì gã đến đường hoàng khiêu chiến chứ không cải trang chi hết.

Bái Sư Tôn hỏi:

- Tên hung thủ đó nếu bây giờ mà chưa hóa trang trà trộn vào đây thì gã đi đâu? Chẳng lẻ gã biết thăng thiên nhập địa?

Trương Tử Thanh ngập ngừng đáp:

- Đó là một điều tại hạ đang cần điều tra .

Lảo đảo mắt nhìn quần hào một lược rồi nói tiếp.

- Hoặc giả hung thủ phát giác ra có các vị tới giúp sức, biết rằng khó lòng hạ thủ mà phải rút lui. Có khi gã thấy tình thế trong bảo hiểm ác không lường đành thay đổi chủ ý .

Bái Sư Tôn lạnh lùng ngắt lời:

- Không có lý do nào thế được.

Trương Tử Thanh hỏi ngay:

- Bái huynh có cao kiến gì về vụ nầy?

Bái Sư Tôn đáp:

- Gã đến hay đi đều để dấu vết. Đã thấy hành tung đi tới mà chưa có vết tích bỏ đi thì mười phần chắc đến tám là gã đã trà trộn vào trong bảo. Không chừng hiện giờ gã đang điều tra tình thế chốn nầy.

Trương Tử Thanh run lên hỏi:

- Đó chỉ là điều mà Bái huynh phỏng đoán hay là đã thấy vết tích gì?

Bái Sư Tôn liếc mắt nhìn Đới Côn, lạnh lùng nói:

- Lúc nầy trong nhà đại sảnh của bảo chúa ai cũng có vẻ khả nghi.

Quân Trung Phụng ngưng thần chú ý đến vẻ mặt của Bái Sư Tôn bất giác lòng nàng cảm thấy dường như gặp hắn ở đâu mà không sao nghĩ ra được.

Trương Tử Thanh chuyển động mục quanh rồi quay lại nhìn Bái Sư Tôn ngập ngừng hỏi:

- Phải chăng lời của Bái huynh có ý nghĩa gì khác?

Lão khẻ hắng đặng một cái rồi cất tiếng ngập ngừng hỏi Đới Côn.

- Đới huynh...

Đới Côn tức giận vằng giọng hỏi lại.

- Sao? Hay đại bảo chúa nghi cho tại hạ là hung thủ hóa trang?

Báo Sư Tôn hững hờ nói:

- Trước khi hung thủ chưa xuất hiện thì bất luận là ai trong sảnh đường nầy cũng đều có thể nghi ngờ là gả cải trang...

Đới Côn xẵng giọng trả miếng:

- Tại hạ coi vẻ mặt và thái độ các hạ rất giống hung thủ hóa trang...

Bái Sư Tôn cặp mắt lấp loáng những tia kỳ quan nhìn Đới Côn hỏi:

- Phải chăng các hạ thực muốn gây gổ với tại hạ?

Đới Côn hỏi lại:

- Đúng thế thì đã sao?

Bái Sư Tôn đáp:

- Tiểu đệ coi chừng Đới huynh không còn cách nào mà hưởng thụ hoàng kim cùng mỹ nhân nữa .

Đới Côn hỏi:

- Các hạ nói thế có ý gì?

Bái Sư Tôn trắng trợn đáp:

- Không cần phải hung thủ tới đây, Đới huynh đã mất mạng trước rồi .

Đới Côn cười gằn hỏi:

- Có chuyện đó chăng?

Bái Sư Tôn từ từ đứng dậy đáp:

- Các hạ muốn động thủ chăng?

Trương Tử Thanh đột nhiên lớn tiếng:

- Không nên động thủ!

Lão rào bước tới nơi nói tiếp:

- Các vị đã tới nay giúp đỡ tại hạ, sao lại tự tàn sát nhau?

Lảo đảo mắt nhìn Đới Côn tiếp:

- Xin Đới huynh vì chút bạc diện của tiểu đệ mà đổi sang vị trí khác được chăng?

Đới Côn bản tính ngang ngược lạnh lùng, giết người không gớm tay . Không hiểu tại sao Bái Sư Tôn uy hiếp, hắn lại chịu lép vế, liền đáp:

- Tại hạ nể mặt Đại bảo chúa, không day lời với y nữa là xong.

Hắn vừa nói vừa dời khỏi chỗ ngồi?

Trương Tử Thanh muốn nhường ghế mình cho Đới Côn, nhưng lão bỗng đổi chủ ý, lại mời Đới Côn ngồi xuống bàn phía trước .

Nguyên bàn này đã có lão áo xanh. Tuy lão chưa thốt ra lời ngăn cản, nhưng đưa cặp mắt hau háu nhìn Đới Côn ra chiều bất mãn.

Trương Tử Thanh xếp đặt chỗ cho Truy Hồn Thủ Đới Côn xong quay lại nhìn Bái Sư Tôn chắp tay nói:

- Sở dĩ hai vị có chuyện tranh chấp cũng vì tệ bảo mà ra, vậy tại hạ xin lỗi .

Bái Sư Tôn từ từ ngồi xuống đáp:

- Tại hạ không dám.

Trương Tử Thanh nói:

- Bái huynh thường qua lại nơi nào, tiểu đệ ít khi nghe thấy đại danh?

Bái Sư Tôn thủng thẳng đáp:

- Tại hạ vì ham trọng thưởng mà tới nay, còn việc tại hạ hay qua lại nơi nào, tưởng không cần thiết, bất tất phải trình bài làm chi .

Bỗng nghe Quân Trung Phụng thét lên một tiếng lanh lảnh làm chấn động cả nhà đại sảnh, khiến cho hết thảy mọi người đều sửng sốt.

Đại hán mặc áo bào tía đột nhiên dời khỏi ghế ngồi, đến nắm vay bên trái Quân Trung Phụng.

Quan Trung Phụng la hoảng:

- Chính hắn! Chính hắn!...

Đột nhiên nàng nhắm mắt lại ngậm miệng không nói .

Trương Tử Thanh vội hỏi .

- Hắn là ai? Hắn đâu?

Lão hỏi luôn mấy câu mà không thấy Quân Trung Phụng trả lời.

Đại hán mặc bào tía lắc đầu nói:

- Y bị người ám toán.

Trương Tử Thanh rảo bước lại gần hỏi:

- Y chết rồi ư?

Đại hán mặc bào tía lắc đầu đáp:

- Chưa! Hãy còn thoi thóp thở .

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quanh một lược trong lòng ngấm ngầm kinh dị.

Nguyên lão rất hoài nghi đại hán đeo kiếm tự xưng là Bái Sư Tôn.

Nhưng lão điều tra phương vị Quân Trung Phụng, chính lão ngồi chỗ giữa hai bên thì bất luận Bái Sư Tôn thi triển môn võ công nào, hoặc dùng ám khí gì tất lão cũng phát giác. Vậy mà lão không biết gì thì trăm phần trăm không phải Bái Sư Tôn.

Lão chuyển động mục quang coi kỹ tình thế, phương vị khoảng cách, thì người hạ thủ ám toán Quân Trung Phụng tiện nhất là Từ Thiên Hưng hoặc lão mặc bào xanh họ Lam.

Trương Tử Thanh coi tình hình trong sảnh đường rồi, bất giác ngấm ngầm thở dài một tiếng.

Lão vươn tay nắm lấy trước ngực Quân Trung Phụng cất tiếng hỏi:

- Trần quản gia đâu?

Trần quản gia dạ một tiếng chạy vào.

Trương Tử Thanh nói:

- Đưa y xuống dưới nhà trị thương cho cẩn thận, chớ để lầm lỡ.

Trần quản gia vâng lời dẫn hai tên nữ tỳ cắp Quân Trung Phụng ra khỏi nhà đại sảnh.

Từ Thiên Hưng liếc mắt nhìn Quân Trung Phụng có người cắp đem đi, lão không khỏi buồn rầu thở dài hỏi:

- Đại bảo chúa! Cô ta bị thương có nặng lắm không?

Lúc này Trương Tử Thanh có cảm tưởng đầy nhà toàn là cừu địch.

Lão nghĩ thầm:

- Bái Sư Tôn nói thế mà đúng. Bao nhiêu người trong sảnh đường đều có thể là hung thủ hóa trang.

Lão cố trấn tĩnh tâm thần xúc động và kinh hãi, cười mát đáp:

- Tại hạ e rằng thương thế y không nhẹ đâu.

Từ Thiên Hưng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán mặc bào tía hỏi:

- Cô ta la thất thanh cũng chẳng lấy làm gì quan hệ. Nhưng Nhị bảo chúa hạ độc thủ như vậy đối với một vị tiểu cô nương há chẳng tàn nhẫn quá ư?

Trương Tử Thanh thấy lão tưởng Quân Trung Phụng bị đạn hán mặc bào tía đả thương thì trong lòng vừa bực vừa buồn cười liền thủng thẳng đáp:

- Từ huynh! Từ huynh đừng lầm. Cô nương đó không phải bị thương về tay anh em tại hạ đâu.

Từ Thiên Hưng lấy làm kỳ hỏi:

- Chẳng phải Nhị bảo chúa thì còn ai vào đây?

Trương Tử Thanh chuyển động mục quang từ từ đảo nhìn quần hào một lược, đáp:

- Dĩ nhiên là một người trong nhà đại sảnh, nhưng vị nào thì tại hạ không thể biết được.

Từ Thiên Hưng cũng đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Ai đã đả thương cô nương? Bậc đại trượng phu đã dám làm thì nên nhận lấy, đứng dậy cùng Từ mỗ nói chuyện mới phải.

Nhà đại sảnh vẫn yên lặng, không ai trả lời. Thế là những người hiện diện tại đây không ai thừa nhận vụ đó.

Trương Tử Thanh bụng bảo dạ:

- Cứ tình hình này mà xét thì ngoại trừ Bái Sư Tôn tuyệt đối không có cách nào hạ thủ, Bàng Phi cũng khó lòng ra tay. Chỉ có Từ Thiên Hưng, lão họ Lam và Đới Côn là thuận tiện hơn.

Nhưng phán đoán theo tâm lý thì Bái Sư Tôn tên họ cổ quái lại không rõ lai lịch là đáng ngờ hơn cả.

Trương Tử Thanh là tay giảo quyệt hơn đời, song trước tình hình này, lão cũng hoang mang không hiểu, khó mà quyết đoán là ai được.

Từ Thiên Hưng hỏi luôn mấy câu không thấy ai phản ứng lại ngồi xuống nguyên chỗ.

Đới Côn đột nhiên đứng dậy hỏi:

- Đại bảo chúa! Nếu không phải là thứ ám khí kịch độc thì phải là một môn kỳ công tối cao vô thượng.

Đới Côn lại hỏi:

- Đại bảo chúa không biết rõ ư?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ mới biết y bị thương rất nặng, nhưng chưa có thì giờ coi kỷ.

Đới Côn lại hỏi:

- Đại bảo chúa không trị thương cho cô ta, lại bảo đem ra khỏi nhà đại sảnh là để cô sống chết mặc trời hay sao?

Lão áo xanh cũng nói tiếp:

- Nếu đại trang chúa không thiện nghề trị thương thì để tại hạ đưa cô đi noi khác chữa giùm.

Đới Côn hỏi:

- Liệu có chửa khỏi không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Cái đó khó mà biết được .

Lão lại đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh nói tiếp:

- Vị nào đã đả thương y thì vụ này điều tra ra cũng chẳng khó gì.

Quần hào trong nhà đại sảnh vẫn ngồi yên, không ai lên tiếng.

Trương Tử Thanh lại hắng đặng hỏi:

- Lam huynh biết nhiều hiểu rộng có cao kiến gì chăng?

Lão mặc bào xanh đáp:

- Theo nhận xét của lão phu, thì nhị bảo chúa là người đáng nghi hơn hết.

Trương Tử Thanh nở một nụ cười nhăn nhó hỏi lại:

- Anh em tại hạ không có lý nào lại đã thương y được. Trừ anh em tại hạ, còn ai đáng nghi nữa?

Lão áo xanh đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Bái Sư Tôn hất hàm hỏi:

- Còn vị kia thế nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ ngồi ở khoảng giữa cô nương kia và y vậy thủ pháp thi triển ám khí y có kỳ diệu đến đâu cũng không tài nào qua mắt tại hạ được.

Lão áo xanh nói:

- Trừ hai vị bảo chúa và Bái Sư Tôn, lão phu tưởng trong sảnh đường này còn mấy người đáng nghi là đã ra tay ám toán hạ sát vị cô nương đó nữa.

Chương 13: Giữa Sảnh Đường , Bạch Y Xuất Hiện

Trương Tử Thanh nói:

- Tại hạ chưa đủ chứng minh, vì Bàng huynh đây phóng ám khí ra chẳng lẻ tại hạ lại không phát giác?

Thanh bào lão nhân cười ha hả nói:

- Lại bỏ một người nữa không kể, thì ra hung thủ là cha con họ Từ, anh em họ Ngụy, hay là lão phu và Đới huynh đây chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu tại hạ được phép nói thiệt thì đúng là thế đó.

Từ Thiên Hưng xẵng giọng hỏi:

- Ta giết thị làm chi?

Trương Tử Thanh cãi:

- Tại hạ có bảo Từ huynh là hung thủ đâu, chỉ nói có thể như vậy mà thôi.

Đới Côn cũng hỏi:

- Đại trang chúa căn cứ vào đâu mà dám đoán tại hạ là hung thủ?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Đới huynh hiểu lầm rồi. Theo ý tại hạ thì Đới huynh, Bằng huynh kia chưa phải là người ám toán, người ám toán là một trong sáu vị đây mà chưa biết ai?

Đới Côn nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì hai vị bảo chúa là đáng ngờ hơn hết.

Trương Tử Thanh không nói gì nữa, chỉnh đốn lại bàn tiệc, buông tiếng cả cười nói:

- Vẻn vẹn một đứa con gái sống chết có chi đáng kể. Sở dĩ tại hạ muốn thảo luận về vụ này với mục đích nêu ra sự kỳ dị vì dưới ánh sáng huy hoàng trong nhà đại sảnh, lại bao nhiêu cao nhân ngồi đây mà bị người ra tay ám toán chẳng một ai hay...

Từ Thiên Hưng ngắt lời:

- Tại hạ không đồng với cách nhận xét và cách hành động của đại bảo chúa.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Từ huynh có điều gì cao kiến?

Từ Thiên Hưng đáp:

- Người đó đã biết lão phu muốn cầu hôn cho con mình mà cứ thi ám khí hành hung để giết chết vị cô nương kia thì mục đích của hắn dĩ nhiên là để gây sự với lão phu. Đại bảo chúa không truy cứu nữa thì lão phu cũng phải so tài cao thấp với hắn.

Lão nói câu này là có ý sau khi tra ra được hung thủ rồi thì cha con lão nhất định không tha.

Thanh bào lão nhân nói:

- Thủ pháp người đó tuy thần tốc che mắt được mọi người, nhưng không thể biến cải được phương vị xét theo chỗ bị thương của cô nương kia. Tại hạ chỉ dụng tâm một chút là có thể tra ra ngay chẳng khó khăn gì.

Trương Tử Thanh nói:

- Xin nghe lời cao luận.

Thanh bào lão nhân từ từ đứng dậy đi chỗ Quân Trung Phụng đứng trước, đưa cặp mắt sắc bén đảo nhìn hết một lượt rồi hỏi:

- Các vị còn nhớ được vị trí của vị cô nương kia không?

Đới Côn đáp:

- Các hạ đứng như vậy là đúng đó.

Thanh bào lão nhân gật đầu nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Mấy người trong chúng ta đây có cơ hội hành hung hơn ai hết.

Đới Côn lắc đầu hỏi:

- Lam huynh tự nhận là mình đã ám toán vị cô nương đó chăng?

Thanh bào lão nhân cười lạt đáp:

- Ngoại hiệu tôn giá là Truy Hồn Thủ, có rất nhiều ám khí nhỏ bé. Trong bọn chúng ta đây thì tôn giá là người đáng ngờ nhất.

Trương Tử Thanh nâng chung rượu lên nói:

- Chúng ta bất tất vì một con tiểu nha đầu mà bỏ cuộc tửu hứng bữa nay. Nào xin mới các vị!

Anh em tại hạ hãy mừng các vị một chung.

Dứt lời hắn cùng gã đứng tuổi mặc áo tía nâng chung rượu lên uống một hơi cạn hết.

Đới Côn cười lạt nói:

- Lam huynh không ưa nữa sắc chẳng nói làm chi. Một vị nữ lang xinh đẹp như vậy, tiểu đệ khi nào nhẫn tâm hạ sát được?

Thanh bào lão nhân hỏi lại:

- Tôn giá nói vậy thì hai người chúng ta đáng ngờ hơn cả hay sao?

Trương Tử Thanh gạt đi:

- Chuyện này đã qua rồi, chúng ta từ giờ không nói tới nữa.

Từ Thiên Hưng hỏi:

- Hiện giờ vị cô nương đó còn sống hay đã chết rồi?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tiểu đệ cũng không rõ.

Từ Thiên Hưng nói:

- Trương huynh thử hỏi xem sao?

Đới Côn lạnh lùng xen vào:

- Từ huynh hỏi cô ta sống hay chết làm chi? Chẳng lẻ Từ huynh vẫn không bỏ ý định cầu hôn cho

con chăng?

Từ Thiên Hưng toan lên tiếng trả miếng thì đột nhiên một ả nữ tỳ áo xanh hấp tấp chạy vào sảnh đường nói nhỏ với Trương Tử Thanh mấy câu rồi trở gót lật đật đi ngay.

Trương Tử Thanh thoáng lộ nụ cười, hắn rót một chung rượu nữa nói:

- Mời các vị cạn chung này!

Rồi lão uống trước.

Quần hào trong sảnh đường thấy ả tiểu kỳ kia hốt hoảng chạy vào rồi lật đật chạy đi đều cho là ả đến báo tin về Quân Trung Phụng và tin này nhất dữ nhiều lành ít. Nhưng thấy Trương Tử Thanh trấn tĩnh khác thường, người nào cũng không khỏi động tâm và không đoán được tin đó dữ hay lành?

Từ Thiên Hưng không nhịn được hỏi ngay:

- Đại bảo chúa! Ả nha đầu vừa đến lại đi ngay phải chăng thị báo tin về cô nương đó?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Con nữ tỳ đó ư? Thị đến vì chuyện khác không dính líu gì đến cô kia cả.

Câu trả lời này chẳng những ra ngoài ý nghĩ của Từ Thiên Hưng, nó còn làm cho hết thảy quần hào trong sảnh đường sinh lòng ngờ vực.

Giữa lúc ấy bỗng một gã thiếu niên võ phục lật đật tiến vào, đến trước mặt Trương Tử Thanh thi lễ nói:

- Khải bẩm đại bảo chúa! Đã tìm thấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ đó rồi.

Gã nói câu này khá lớn tiếng, mọi người trong sảnh đường ai cũng nghe rõ.

Thanh bào lão nhân lộ vẻ xúc động hơn hết, đứng phắt dậy hỏi:

- Bức đồ đó hiện ở đâu?

Thiếu niên võ phục khẽ đáp:

- Hiện ở trong phòng mật số ba.

Trương Tử Thanh vẫy tay nói:

- Được rồi! Ngươi hãy lui ra.

Thiếu niên võ phục dạ một tiếng vội tả đi ngay.

Thanh bào lão nhân không chờ được nữa, nóng nảy hỏi ngay:

- Trương đại bảo chúa! Có thể lấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ cho tại hạ coi một chút được không?

Trương Tử Thanh mỉm cười hỏi lại:

- Lam huynh muốn coi ngay bây giờ ư?

Thanh bào lão nhân nói:

- Được coi ngay thì hay lắm.

Trương Tử Thanh nói:

- Lam huynh ráng chờ một bữa. Tại hạ dặn chúng chuẩn bị để sáng mai Lam huynh hãy coi được chăng?

Thanh bào lão nhân tuy trong lòng nóng nảy nhưng không tiện thúc bách, liền đáp:

- Lão phu chờ cũng được.

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói:

- Vừa rồi tại hạ được tin báo tên hung thủ kia hiện ở cách tệ bảo trong vòng trăm dậm, chỉ một hai bữa nữa là gã vào đây. Chư vị hãy lưu lại năm ba ngày là thấy mặt hắn.

Giữa lúc ấy đại hán râu dài mặc áo bào xanh lưng đeo trường kiếm tự xưng là Bái Sư Tôn đột nhiên đứng lên hỏi:

- Trương đại bảo chúa! Đại bảo chúa thực lòng muốn gặp hung thủ chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Hắn ta định đến thì thế nào rồi cũng đến, song được gặp hắn sớm hơn càng tốt.

Bái Sư Tôn nói:

- Nếu vậy thì bất tất phải đợi đến sáng mai.

Đột nhiên hắn cởi bỏ áo thanh bào để lộ áo trắng mặc bên trong ra. Hắn rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng đặt trên bàn. Đoạn đưa tay lên vuốt mặt, bộ râu dài rớt xuống, rồi từ từ tháo tấm mặt nạ ra, nói:

- Tại hạ chính là người mà các vị bảo là hung thủ đây!

Giữa nhà đại sảnh, trước mắt quần hùng, hắn ung dung khôi phục lại chân tướng. Toàn thân mặc đồ trắng, vẻ mặt anh tuấn mà lạnh lẽo nghiêm khắc khác thường.

Trương Tử Thanh không ngờ mình mời những tay cao thủ bốn phương đến trợ quyền. Lão chẳng kể gì danh vọng mà chỉ cần người có chân tài thực học đến Thiết Hoa Bảo trợ chiến để chống cường địch. Ngờ đâu chính mình lại mời cường địch vào Thiết Hoa Bảo.

Lão đã mấy phen gian khổ, phung phí tiền bạc để bố trí cơ quan mai phục ngăn ngừa cường địch mà chưa được dùng tới thì chính mình đã cung kính rước hắn vào. Vậy cơ trí của người này người thường không thể bì kịp.

Trương Tử Thanh tuy trong lòng khiếp sợ nhưng ngoài mặt ráng trấn tĩnh, cười mát hỏi:

- Phải chăng các hạ là hung thủ đã hạ sát Liễu Trường Công, Nguyên Tử Khiêm và Quân Thiên Phụng?

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Chính thị! Bữa nay tại hạ đến giết Trương Tử Thanh và Huỳnh Thiếu Đường.

Trương Tử Thanh làm bộ thản nhiên cười ha hả nói:

- Các hạ đã vào Thiết Hoa Bảo, chúng ta không chạy đâu được nữa. Thời gian còn lâu dài hà tất phải gấp rút trong chốc lát?

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trước khi động thủ, lão phu muốn hỏi các hạ mấy câu.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Hỏi gì thì hỏi đi! Tại hạ muốn trả lời không thì thôi.

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lượt rồi hỏi:

- Các vị đây đều là trợ thủ của các hạ chăng?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cần gì phải kêu họ giúp sức? Vả họ cũng chẳng giúp gì cho tại hạ được.

Trương Tử Thanh nghe nói quần hùng không phải là trợ thủ cho địch thì yên tâm phần nào.

Lão hỏi tiếp:

- Các hạ có một hai ông bạn nào đi theo không?

Thiếu niên áo trắng dường như dòm thấy chỗ dụng tâm của Trương Tử Thanh, hắn chỉ cười lạt chứ không trả lời.

Trương Tử Thanh khẻ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Chắc các hạ không dám đến đây một mình?

Thiếu niên áo trắng cười lạt. Đột nhiên hắn thò tay ra chụp lấy thanh trường kiếm trên bàn vung lên một cái. Kiếm quang lóe ra thành một đường vòng tròn xung quanh mình.

Động tác của hắn thần tốc đến nỗi không một ai nhìn rõ.

Bổng nghe một trận veo véo nổi lên. Năm mũi độc châm xanh lè rớt ngay xuống đất.

Những người hiện diện tại trường số đông mục lực cực kỳ sắc bén vừa kịp trông rõ năm mũi độc châm liền bị thiếu niên áo trắng vung kiếm gạt rớt xuống đất.

Thiếu niên áo trắng mục quang cực kỳ lạnh lẽo nhìn chằm chặp vào mặt Đới Côn cất tiếng hỏi:

- Phải chăng ngươi đã phóng độc châm?

Đới Côn thản nhiên đáp:

- Chính thị!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Để làm gì?

- Để hạ sát người.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lượt, dõng dạc tuyên bố:

- Tại hạ đến đây mục đích chỉ để báo thù Trương Tử Thanh và Huỳnh Thiếu Đường, không có liên quan gì đến các vị. Mong rằng các vị ở ngoài bàng quan để khỏi bị liên lụy và rước vạ vào mình.

Đới Côn thủng thẳng hỏi:

- Các hạ đã biết bọn ta chỉ ham trọng thưởng mà tới đây. Nếu các hạ giết hai vị bảo chúa đi thì bọn

ta biết hỏi ai lấy tiền thưởng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ giết chúng xong rồi thì bao nhiêu đồ châu báu cùng cổ họa đã thành vật vô chủ. Vị nào thích thứ gì cứ việc tùy tiện mà chọn lấy.

Từ Thiên Hưng hỏi:

- Tại hạ chẳng thích vàng bạc, cũng không ham châu báu mà chỉ cần lấy vị cô nương đó được không?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Các đó là việc của các hạ không can gì đến tại hạ.

Từ Thiên Hưng nói:

- Sở dĩ tại hạ phải nói trước là có ý nhắc các hạ đến lúc bấy giờ đừng ngăn trở hoặc tìm lời từ chối.

Thiếu niên áo trắng lại ung dung lên tiếng:

- Tại hạ cần thuyết minh lần nữa là vụ này không liên quan gì đến các vị. Hay hơn hết là các vị đừng can thiệp tới. Vị nào không nghe lời tại hạ cứ dúng tay vào thì cái đó là quyền ở các vị.

Có điều nếu xảy chuyện gì không hay cho mình cũng đừng oán trách tại hạ đa sự.

Hắn dứt lời đứng lên rời khỏi chỗ ngồi rảo bước tiến lại giữa nhà sảnh đường.

Quần hào đổ hết mục quang nhìn chằm chặp vào cử động của thiếu niên áo trắng.

Bỗng thấy gã lên tiếng hỏi:

- Trương Tử Thanh! Ngươi lại chịu chết đi!

Trương Tử Thanh đảo mắt nhìn quần hào, cười ha hả nói:

- Trước khi hung thủ chưa xuất hiện, vị nào cùng diệu võ dương oai, nào là muốn đâm chết gã. Bây giờ hung thủ đứng trước mặt thì các vị đều câm miệng hến...

Thanh bào lão nhân ngắt lời:

- Cái đó là tại đại bảo chúa treo giải thưởng ít quá.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Lam huynh muốn thế nào?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Lão phu chỉ cần bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ.

Trương Tử Thanh nói:

- Tiểu đệ nhất định tặng Lam huynh bức đồ đó.

Từ Thiên Hưng lên tiếng hỏi:

- Tiểu đệ cầu hôn cô nương kia cho nhục nhi, đại bảo chúa có ưng không?

Trương Tử Thanh đáp ngay:

- Cái đó được lắm! Nếu y mà thoát chết thì tại hạ nhất định đưa đến làm dâu cho Từ huynh.

Thiếu niên áo trắng vẫn giữ thái độ lạnh lùng. Hắn đứng một bên không nhúc nhích tựa hồ đã sắp xếp công việc đâu vào đó rồi.

Lại đến lượt Đới Côn lớn tiếng:

- Đối với mọi người đại bảo chúa đều có hứa hẹn trọng thưởng cả, còn tại hạ đây thì sao?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Đới huynh muốn thứ gì?

Đới Côn đáp:

- Điều yêu cầu của tiểu đệ e rằng đại bảo chúa không có cách nào chấp thuận được.

Trương Tử Thanh nói:

- Nếu sức tiểu đệ làm nổi thì bất luận thứ gì cũng ưng hết.

Đới Côn nói:

- Tại hạ cũng muốn lấy vị cô nương đó. Đáng tiếc là đại bảo chúa đã hứa lời cho làm con dâu nhà người ta mất rồi.

Trương Tử Thanh nói:

- Đới huynh đã có ý như vậy thì tiểu đệ xin kiếm một người khác thay thế được chăng? Tiểu đệ quyết bảo đảm tài sắc người thay thế kia không kém vị cô nương đó.

Đới Côn cười lạt đáp:

- Nếu là người khác thì Đới mỗ tự kiếm lấy, hà tất phải cầu đại bảo chúa.

Anh em họ Ngụy cùng Bàng Phi từ nãy giờ không nói gì mà bây giờ cũng ngồi yên không nhúc nhích.

Thiếu niên áo trắng chờ mọi người yên tĩnh trở lại, mới cất tiếng hỏi:

- Trương Tử Thanh! Bây giờ ngươi vào giữa sảnh đường này cùng ta động thủ, hay là ta rượt theo ngươi?

Trương Tử Thanh cười ha hả hỏi lại:

- Có phải các hạ là con mồ côi của Lý Thanh Trần không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ta không muốn phúc đáp ngươi nữa. Thời gian đối với ta lúc này rất trân quí.

Hắn vừa nói vừa cất bước tiến về phía Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh đã chắc mẩm mình ưng chịu thỏa mãn những điều yêu cầu của số lớn quần hùng, tất nhiên họ tham lợi mà ra tay động thủ trước. Nhưng hắn đã thất vọng. Bao nhiêu người vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Trương Tử Thanh cố nhẫn nại mà không thể nhẫn nại được nữa. Hắn liền hỏi lại:

- Lam huynh! Lam huynh có thích lấy Lưu Hải Bí Thiền Đồ nữa không?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Sao lại không lấy?

Trương Tử Thanh nói:

- Có công thì mới được lãnh thưởng. Lam huynh cứ ngồi yên đấy thì dù tiểu đệ có muốn đưa tặng e rằng Lam huynh cũng không tiện lấy.

Thanh bào lão nhân đứng phắt dậy lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Thiếu niên áo trắng dừng bước đảo mắt nhìn lão hỏi:

- Các hạ muốn nói chuyện với tại hạ chăng?

Thanh bào lão nhân đáp:

- Đúng thế!

Thiếu niên áo trắng giục:

- Các hạ có điều chi dạy bảo xin nói cho nghe lẹ lên!

Thanh bào lão nhân hỏi:

- Các hạ có thể chờ lại một chút rồi hãy động thủ được chăng? Sở dĩ lão phu yêu cầu các hạ trì hoãn lại một chút là để đại bảo chúa có đủ thời giờ đi lấy bức Lưu Hải Bí Thiền Đồ đem đến cho lão phu.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không chờ được.

Rồi gã lại cất bước tiến về phía Trương Tử Thanh...

Thanh bào lão nhân lạng người đi một cái đứng chắn trước mặt Trương Tử Thanh nói:

- Lão phu đã nói vậy mà các hạ không chịu nghe theo thì thật là không biết nể mặt nhau.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ đã nói rồi. Bây giờ không còn chuyện dằng dai nữa. Mời các hạ rút khí giới ra và giữ mình cho cẩn thận.

Thanh bào lão nhân nói:

- Lão phu muốn dùng song chưởng để lãnh giáo mấy cao chiêu của các hạ.

Thiếu niên áo trắng cười ruồi đáp:

- Cũng được!

Hắn vừa nói vừa phóng kiếm đâm tới veo véo. Ánh bạch quang vừa lấp loáng, Thanh bào lão nhân đã rên lên một tiếng lùi lại hai bước. Mặt lão xám xanh, vai bên tả máu chảy ròng ròng qua vạt áo bào nhỏ xuống đất.

Thiếu niên áo trắng vừa động thủ đã đả thương Thanh bào lão nhân khiến cho quần hùng trong sảnh đường đều thất sắc.

Trương Tử Thanh vẽ mặt nghiêm trọng, hai mắt tròn xoe giương lên nhìn thiếu niên áo trắng.

Hắn cố kềm chế mối khích động trong lòng để giữ cho trấn tĩnh. Nhưng hắn không có cách nào che dấu hoàn toàn được, để lộ mối khiếp sợ hoang mang ra ngoài mặt.

Số là Trương Tử Thanh đã được nghe bản lãnh thiếu niên áo trắng lợi hại phi thường. Nhưng hắn không ngờ gã lại ghê gớm đến trình độ mới một cái giơ tay đã đả thương lưu huyết một tay danh thủ bậc nhất đương kim võ lâm.

Thanh bào lão nhân vẽ mặt trầm lặng, thò tay hữu vào bọc móc lấy một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Lão từ từ cất tiếng:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm!

Thiếu niên áo trắng sau khi đả thương Thanh bào lão nhân, vẻ mặt vẫn thản nhiên và lạnh lẽo hơn trước.

Gã thủng thẳng tuyên bố:

- Tại hạ xin thanh minh lại lần nữa là đến đây chỉ vì mục đích duy nhất rửa mối đại thù cho song thân, tuyệt không có ý muốn đả thương người vô tội. Bất luận các vị tới đây để mưu đồ chuyện gì hay có dụng tâm nào khác cũng chẳng liên quan gì đến tại hạ.

Gã đảo mắt nhìn Đới Côn nói tiếp:

- Tại hạ cũng chẳng để tâm gì đến những vị đã ngầm thi độc kế. Có điều vị nào nhất định ngăn cản việc báo thù của tại hạ thì đừng trách lưỡi kiếm của tại hạ quá vô tình.

Thiếu niên áo trắng nói bằng một giọng cực kỳ bình tĩnh mà có một lực lượng vô hình trấn áp lòng người khiến quần hào không khỏi nao núng.

Huỳnh Thiếu Đường khẻ hắng giọng một tiếng rồi ghé tai Trương Tử Thanh thầm thì một lúc.

Trương Tử Thanh gật đầu mấy cái. Huỳnh Thiếu Đường đột nhiên trở gót đi ra.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng lên tiếng:

- Đứng lại!

Quả nhiên Huỳnh Thiếu Đường không dám đi nữa, dừng bước lại ngay.

Thiếu niên áo trắng hờ hững hỏi:

- Phải chăng ngươi là Huỳnh Thiếu Đường?

Gã đứng tuổi mặc áo bào tía đáp:

- Chính là tại hạ.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Phải chăng ngươi rời khỏi nhà đại sảnh để lẩn trốn?

Huỳnh Thiếu Đường lắc đầu đáp:

- Không phải đâu!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi ra đi một cách lật đật như vậy là có ý gì?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Trong tệ bảo còn hai vị cao nhân có thể đối phó được với các hạ. Tại hạ muốn đi mời hai vị đó.

Thiếu niên áo trắng ngẩng mặt lên trời cười ba tiếng rồi hỏi:

- Sao ngươi biết bọn họ nhất định có thể giúp các ngươi được?

Huỳnh Thiếu Đường dần dần bình tĩnh trở lại đáp:

- Nếu các hạ không sợ thì cứ để tại hạ đi mời hai vị đó...

Hắn chưa dứt lời đã cất bước đi liền.

Thiếu niên áo trắng lại quát:

- Ta đã ưng thuận cho ngươi đi đâu?

Tiếng quát chưa dứt, ánh bạch quang lại lóe lên. Giữa đám đèn lửa mà khí lạnh ghê người.

Bỗng một tiếng rú khủng khiếp vang lên rồi im bặt.

Mọi người ngảnh đầu nhìn ra thì thấy cánh tay tả của Huỳnh Thiếu Đường đã bị chặt đứt từ đầu vai, máu chảy đầm đìa. Cánh tay rớt xuống đất rồi vẫn còn run bần bật.

Chiêu kiếm này đã thần tốc lại kỳ ảo khôn lường!

Mọi người chỉ thấy mắt hoa lên một cái là biến diễn xong rồi.

Bao nhiêu tay cao thủ trong nhà đại sảnh không một ai nhìn rõ trường hợp bị thương của Huỳnh Thiếu Đường.

Huỳnh Thiếu Đường ngấm ngầm nghiến răng nhịn cơn đau điếng người, không rên la một tiếng nào nữa.

Trong nhà đại sảnh ngự trị một bầu không khí chết chóc yên lặng. Hiển nhiên những tay cao thủ có mặt tại đây đều bị chiêu kiếm rùng rợn của thiếu niên áo trắng làm cho hoang mang.

Hồi lâu mới nghe Đới Côn buông tiếng thở dài hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào đây?

Gã hỏi luôn mấy câu mà không được trả lời.

Theo lề luật võ lâm thì như vậy là một điều nhục nhã vô cùng cho Đới Côn. Gã không tài nào nén được lửa giận, quên cả tử thần đang uy hiếp.

Gã nhìn thiếu niên áo trắng chầm chập lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi điếc rồi hay sao?

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi lại:

- Ngươi hỏi ai đó?

Đới Côn đáp:

- Ta hỏi ngươi chứ còn hỏi ai?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Ngươi hỏi gì?

- Ta hỏi họ tên ngươi.

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Cái đó là quyền ở ta. Ta không muốn cho ngươi hay.

Đới Côn thò tay vào bọc rồi giơ tay cao lên.

Quần hào trong sảnh đường đều biết gã chuyên dùng ám khí có chất độc nhưng không hiểu trong tay gã cầm thứ ám khí gì?

Chương 14: Thiết Quải Xuất Hiện Quần Hùng Bở Vía

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Đới Côn! Ngươi mà phóng ra một thứ ám khí thì lập tức ta chặt đứt cả hai tay ngươi.

Đới Côn ngẩn người ra. Gã đưa mắt nhìn cha con họ Từ, anh em họ Ngụy, hô lớn tiếng:

- Nếu chúng ta liên thủ hiệp lực thì đối phó với hắn cũng chẳng khó gì.

Từ Thiên Hưng và anh em họ Ngụy chỉ đưa mắt nhìn nhau chứ không hưởng ứng.

Quần hào trong nhà đại sảnh, bản tâm đã không muốn chiến đấu, lại thấy thiếu niên áo trắng ra tay đánh rớt hết ám khí của Đới Côn, đả thương Thanh bào lão nhân, chém đứt cảnh tay Huỳnh Thiếu Đường. Những thủ pháp ghê gớm này càng khiến cho họ phải bở vía, chẳng ai dám tranh tiên xuất thủ.

Thiếu niên áo trắng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng đứng nguyên chỗ tựa hồ để chờ đợi quần hào động thủ. Nhưng gã thấy quần hào đều ra chiều úy kỵ không dám đương đầu liền cười lạt nói:

- Trương Tử Thanh! Mọi người trong nhà đại sảnh phần đông tới đây chỉ vì vụ lợi chứ không chân tâm liều mạng vì ngươi. Ngươi đừng chờ đợi nữa vô ích.

Trương Tử Thanh không ngờ mình xây dựng Thiết Hoa Bảo, chuẩn bị 20 năm trời mà lúc cường địch tới nơi lại chẳng ăn thua gì. Trong lòng hắn rất buồn phiền.

Hắn cất tiếng hỏi lại:

- Các hạ muốn sao bây giờ?

Thiếu niên áo trắng cười lạt đáp:

- Cái đó ta đã nói rồi. Giết người thì phải thường mạng, nợ bạc thì phải trả tiền. Có điều ta để cho ngươi có cơ hội giữ gìn tính mạng. Hai nhà Liễu Trường Công và Nguyên Tử Khiêm, mấy chục mạng người ta đều giết hết không để sót một móng. Riêng nhà Quân Thiên Phụng ta đã để sống một trai một gái. Đối với những người kia ta đều để họ có cơ hội giữ mình thì với ngươi cũng vậy. Ngươi hãy rút binh khí ra đi!

Trương Tử Thanh thấy đại cuộc biến chuyển dường này, dù không liều mạng cũng không xong.

Hắn liền nói:

- Tại hạ không ngờ các hạ đến đây một cách dễ dàng như vậy, nên trong người không đeo binh khí.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi dùng khí giới gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tại hạ dùng Ngô Câu, là thứ binh khí ngoại môn hình thù khác hẳn với mọi thứ thường.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi muốn đi lấy binh khí phải không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu các hạ nhất định bắt tại hạ động thủ, thì tại hạ cần phải lấy món binh khí kia mới tỷ đấu được.

Thiếu niên áo trắng giơ tay lên rồi tra kiếm vào võ nói:

- Không dùng binh khí nữa. Chúng ta đấu chưởng.

Trương Tử Thanh mừng thầm trong dạ, tự nhủ:

- Gã này chỉ sở trường về kiếm pháp, còn về chưởng pháp ra sao mình chưa nghe ai nói đến.

Gã mà đấu chưởng với mình tức là bỏ đi cái sở trường, lấy cái sở đoản.

Trương Tử Thanh vốn con người giảo quyệt. Tuy hắn mừng thầm trong bụng nhưng không để lộ ra ngoài mặt. Hắn chậm rãi hỏi:

- Nếu lão phu bị bại dưới song chưởng của các hạ thì có bị chết cũng không oán hối gì nữa.

Song vạn nhất mà lão phu thắng được thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu ngươi thắng được ta thì ta lập tức dời khỏi Thiết Hoa Bảo và trong vòng ba năm không trở lại tìm ngươi để báo thù.

Trương Tử Thanh nói:

- Lão phu như ngọn đèn tàn trước gió, chẳng hiểu còn sống được ba năm nữa không. Vậy lời ước ba năm là công bằng lắm rồi.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Nhưng ta còn một điều kiện nữa.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Điều kiện gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ngày trước bọn ngươi giết cả nhà ta không để một ai sống sót. Ta đã tới đây để báo thù, dĩ nhiên cũng theo lệ đó. Ta biết ngươi có một trai hai gái và ba đứa cháu thì chúng đều phải chết.

Còn hai con rể ngươi thuộc về họ khác, ta không báo thù đến người khác họ, vậy tha chết cho chúng. Mấy tên cơ thiếp của ngươi ta cũng tha luôn. Cháu ngoại ngươi chỉ có nữa phần huyết thống cũng được ra ngoài phạm vi chu lục. Nhưng một trai hai gái của ngươi thì ta nhất quyết không tha. Ta đã được tin rõ ràng, bọn chúng đều ở Thiết Hoa Bảo, vậy ngươi kêu cả ra đây để

chúng trợ lực cho ngươi và ta cũng không phải sát hại lây đến kẻ vô cô nữa.

Trương Tử Thanh ngẩn người ra nói:

- Các hạ biết nhiều đấy!

Thiếu niên áo trắng nói:

- Những tin tức ta lượm được đều là sự thực.

Gã lại đảo mắt chăm chú nhìn vào mặt Huỳnh Thiếu Đường nói:

- Còn ngươi thi không có con trai, chỉ có một gái. Kể cả lệnh phu nhân, nhà ngươi cộng có ba người. Ngươi kêu hết cả ra đây đi!

Trương Tử Thanh nhăn nhó cười hỏi:

- Chuyện này các hạ hỏi ở đâu mà biết rõ? Bọn lão phu ẩn cư ở đây 20 năm trời, trừ người trong Thiết Hoa Bảo, trên chốn giang hồ rất ít kẻ biết. Vậy các hạ nghe ai nói thế?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đương nhiên là người trong Thiết Hoa Bảo nói ra.

Trương Tử Thanh hỏi gặng:

- Người ấy là ai?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Ta không thể nói rõ được.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ ngươi hãy tập trung hết thảy mọi người vào trong sảnh đường đi.

Trương Tử Thanh gắng gượng trấn tĩnh tâm thần hỏi:

- Điều ước giữa các hạ và tại hạ chưa thực hành. Trước khi chúng ta tỷ đấu bằng chưởng pháp thì làm sao mà biết được ai sống ai chết?

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Giả tỷ ta dùng kiếm thì ngươi chẳng có cơ hội nào nữa. Nhưng chúng ta đối chưởng thì tính mạng ngươi hãy còn chút hy vọng.

Trương Tử Thanh hỏi vặn:

- Nếu tại hạ không chịu đem người nhà tập trung vào sảnh đường thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu ngươi không chịu thì ta không để cho ngươi còn cơ hội nào nữa. Ta dùng thời gian đó vung kiếm giết ngươi, tội gì mà đấu chưởng?

Gã vừa nói vừa rút trường kiếm ra khỏi võ, nói tiếp:

- Nếu vậy ta phải dùng kiếm cho mau xong việc để có thời gian là lục soát và hạ sát những người kia. Trường hợp này sẽ liên lụy đến nhiều người vô tội.

Trương Tử Thanh sắc mặt lợt lạt, ngó thiếu niên áo trắng hồi lâu không biết nói thế nào. Hiển nhiên hắn lâm vào tình trạng ngần ngừ không nhất quyết.

Huỳnh Thiếu Đường đảo mắt ngó Từ Thiên Hưng và anh em họ Ngụy rồi lớn tiếng:

- Các vị đã nhận lời mời tới đây. Trước kia vị nào cũng mở miệng khoác lác tưởng chừng muốn vá trời lấp biển, bắt sống hung thủ như chơi. Sao bây giờ hung thủ đứng ngay trước mắt thì các vị lại câm

như hến. Đáng cười thay! Thật là đáng cười!

Bọn Từ Thiên Hưng, Đới Côn bị Huỳnh Thiếu Đường mai mỉa thẹn đỏ mặt lên. Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi đứng lên rời khỏi chỗ ngồi.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quần hào nói:

- Các vị đã muốn trợ lực cho họ thì hay hơn hết là động thủ cùng một lúc.

Đới Côn, anh em họ Ngụy, cha con họ Từ và Bàng Phi không ai nói gì nhưng đều cất bước tiến về phía thiếu niên áo trắng. Họ bao vây thành hình bán nguyệt.

Trương Tử Thanh sau khi coi thiếu niên áo trắng ra mấy chiêu kiếm hắn đã biết rõ dù bao nhiêu người trong trường đồng thời xuất thủ e rằng cũng khó ngăn cản được tên hung thủ áo trắng kia. Nhưng lúc này hắn không chủ ý, chỉ kéo dài thời khắc được lúc nào hay lúc ấy.

Huỳnh Thiếu Đường thấy quần hào nghe lời khích trướng của mình đã đứng lên bày thành thế trận bao vây để chờ động thủ thì hắn đã mừng thầm trong dạ, tự nghĩ:

- Nếu toàn thể chúng ta hiệp lực xông vào thì may ra còn có thể sống quyết mái với gã.

Nhưng hắn nghĩ tới vụ mình vừa bị chặt tay, kiếm pháp của đối phương thần tốc quá sức tưởng tượng. Hắn chưa kịp thi triển võ công đã bị chém cụt tay, nên không khỏi sinh lòng chán nản.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng kẹt cửa. Cửa sảnh đường mở ra, một mụ già đầu tóc bạc phơ, tay cầm cây Long trần trượng chậm chạp bước vào.

Thiếu niên áo trắng chuyển động cặp mắt nhìn mụ già. Mụ là một người lạ gã chưa từng quen biết.

Trương Tử Thanh cùng Huỳnh Thiếu Đường lộ vẽ nghi ngờ, chúng rất ngạc nhiên về người khách lạ tới bất thình lình này.

Tình thế đương lúc cực kỳ khẩn trương, mụ già xuất hiện đột ngột làm trì hoãn lại đôi chút.

Mụ già đảo mắt nhìn quanh sảnh đường một lượt rồi thủng thẳng hỏi:

- Vị nào là Trương Tử Thanh hay Trương đại bảo chúa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Chính là tại hạ! Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Mụ già tóc bạc giơ cây trượng ra khều cánh tay rớt dưới đất nhìn Huỳnh Thiếu Đường hỏi:

- Các hạ là Huỳnh bảo chúa?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Chính phải!

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Cánh tay này của các hạ bị đứt đã bao lâu?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Vừa mới đứt xong.

Mụ già tóc bạc nhìn lại cánh tay đứt rồi nói:

- Còn có thể chữa được...

Huỳnh Thiếu Đường cười lạt nói:

- Bị đứt một cánh tay chưa phải là việc trọng đại.

Mụ già tóc bạc lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng bảo chúa không tin lời lão thân?

Huỳnh Thiếu Đường đáp:

- Tại hạ bôn tẩu giang hồ đã mấy chục năm chưa từng nghe ai nói cánh tay đã đứt rời mà còn chắp liền lại được. Dù da thịt có liền thì gần xương cũng không nối được.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói:

- Con người ít kiến thức thì việc gì cũng cho là quái lạ.

Mụ nhìn kỹ lại cánh tay đứt lần nữa rồi nói:

- Nếu mới đứt từ trong khoản thời gian ăn xong bữa cơm thì lão thân có thể tiếp xương nối gân được. Bằng qua thời gian đó thì lão thân không dám nói càn.

Mụ vừa nói vừa vượt lên trên Huỳnh Thiếu Đường đứng chắn lối thiếu niên áo trắng.

Mụ già đến một cách đột ngột, quần hào trong sảnh đường không một ai quen biết mụ.

Trương Tử Thanh muốn hỏi họ tên mụ, song hắn tự nghĩ:

- Mụ có ý đến giúp mình lại còn hỏi tên họ có khác gì tự thú với quần hào là mình chưa quen biết mụ. Lúc này cường địch đang ở trước mặt, mình mất mạng lúc nào khó mà biết được. Vậy thế cuộc càng rối loạn càng hay.

Thiếu niên áo trắng vẽ mặt trầm trọng. Gã chờ cho mụ dừng bước lại rồi mới chậm rãi cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối cản đường tại hạ không hiểu có dụng ý gì?

Mụ già tóc bạc cười lạt hỏi lại:

- Lão thân có điều muốn thương lượng với tôn giá, không hiểu tôn giá có ưng thuận chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ cần biết việc đó là việc gì đã.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Phải chăng tôn giá muốn hạ sát Trương Tử Thanh cùng Huỳnh Thiếu Đường?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế! Và giết luôn cả vợ con họ nữa.

Mụ già tóc bạc hỏi:

- Tôn giá đã chờ trong hai mươi năm, nhưng không hiểu chờ thêm ba ngày nữa được chăng?

Sau đây ba bữa, lão thân rời khỏi Thiết Hoa Bảo không can thiệp gì đến việc của bọn họ nữa.

Thiếu niên áo trắng nhíu cặp lông mày thủng thẳng đáp:

- Trong trường hợp này chỉ có một biện pháp...

Mụ già tóc bạc ngắt lời:

- Biện pháp gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Lão tiền bối có thể trông vào bản lãnh mà cứu mạng cho họ.

Mụ già tóc bạc tức mình xẵng giọng:

- Sao? Ngươi tưởng lão thân không dám chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Vụ này không liên quan gì đến tiền bối mà lão tiền bối lại đòi nhún tay vào thì tại hạ dĩ nhiên phải động thủ.

Đột nhiên gã vung kiếm lên nói:

- Tại hạ không cần hỏi vì lẽ gì mà lão tiền bối cứu họ, nhưng lão tiền bối cũng không còn đường lối nào khác nữa.

Mụ già tóc bạc hỏi gặng:

- Nhất định phải đánh nhau chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Phải rồi! Nhưng hiện giờ lão tiền bối tự ý rút lui khỏi vòng chiến cũng hãy còn kịp.

Mụ già tóc bạc đột nhiên lùi lại hai bước giơ trượng lên nói:

- Con người trẻ tuổi thường hay có tính ngông cuồng, cần phải giáo huấn mới được.

Thiếu niên áo trắng cũng vung trường kiếm lên nói:

- Tiền bối hãy cẩn thận!

Gã rung tay một cái, hai bông kiếm hoa vọt ra nhằm đâm vào hai chỗ huyệt đạo mụ già tóc bạc.

Gã ra chiêu vừa thần tốc vừa lợi hại, khiến mọi người trong sảnh đường đều không khỏi kinh hãi.

Mụ già tóc bạc vẫn thản nhiên như không. Mụ vung trượng gạt, sắt thép chạm nhau bật lên những tiếng choang choảng. Hai chiêu kiếm của thiếu niên áo trắng đâm tới đều bị hất ra.

Thiếu niên áo trắng thu kiếm về cười lạt nói:

- Trượng pháp tuyệt hảo!

Mụ già tóc bạc trước khi chưa tiếp xúc với kiếm pháp của thiếu niên áo trắng mụ tỏ vẻ rất ung dung, nhưng từ lúc gạt hai chiêu kiếm của gã, nét mặt trở nên nghiêm trọng. Mụ khoan thai cất tiếng khen ngợi:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên danh bất hư truyền!

Thiếu niên áo trắng từ ngày ra đời đến nay chưa gặp phải một địch thủ nào ghê gớm như mụ già tóc bạc này. Gã ngấm ngầm kinh hãi trong lòng tự hỏi:

- Không hiểu mụ già là ai? Lai lịch cùng thân thế mụ ra sao mà võ công mụ ghê gớm như vậy?

Bản tính gã cuồng ngạo, tuy biết rõ mình gặp phải cường địch không vừa nhưng vẫn lớn tiếng quát:

- Lão tiền bối ra tay đi! Tại hạ đã tranh tiên hai chiêu rồi!

Mụ già tóc bạc vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm nghị hơn trước, dõng dạc hỏi:

- Ngươi có biết ta là ai không?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ không cần biết tiền bối là ai. Nếu tiền bối cố tình ngăn trở tại hạ trong việc trả thù cho song thân thì tại hạ cũng coi là kẻ địch. Tiền bối sống thì tại hạ phải chết.

Mụ già tóc bạc cười lạt nói:

- Giọng lưỡi ngươi có vẻ ngông cuồng lắm!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Hai bên chỉ trông vào võ công để quyết sống chết thì chẳng có chi là ngông cuồng với chẳng ngông cuồng.

Mụ già tóc bạc tức giận nói:

- Sư phụ ngươi là người tàn phế tuy y có tánh ngông cuồng song đối với lão thân vẫn phải thủ lễ.

Câu này quả nhiên phát sinh hiệu lực. Thiếu niên áo trắng ngông cuồng lãnh đạm như thế mà không khỏi ngẩn người ra.

Gã dịu giọng hỏi:

- Lão tiền bối có quen biết gia sư ư?

Mụ già tóc bạc đáp:

- Phải rồi! Sư phụ ngươi gặp lão thân nói năng còn có vẻ lịch sự hơn ngươi nhiều.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cách xưng hô lão tiền bối thế nào? Có khi tại hạ đã được nghe gia sư đề cập đến.

Mụ già tóc bạc cười lạt đáp:

- Thiết Quải Bà Bà chính thị lão thân!

Thiếu niên áo trắng không biết đến tên Thiết Quải Bà Bà. Gã trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Dường như tại hạ đã được nghe gia sư nói tới.

Những người khác trong sảnh đường vừa nghe đến tên Thiết Quải Bà Bà đã chấn động tâm thần. Họ không ngờ một nhân vật lừng lẫy giang hồ cũng đến Thiết Hoa Bảo.

Thiết Quải Bà Bà lạnh lùng hỏi:

- Ngươi không tin lời lão thân chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Vãn bối tin rồi. Có điều lão tiền bối đã là bạn hữu với gia sư tưởng nên hiểu chỗ khổ tâm cho vãn bối mới phải. Toàn gia vãn bối mấy chục người bị thác oan. Vãn bối may được gia sư thu nạp truyền dạy võ công. Hiện giờ đứng trước kẻ thù, vãn bối giận mình không vung kiếm băm vằm hắn ra làm muôn đoạn được ngay. Lão tiền bối lại còn ngăn trở...

Thiết Quải Bà Bà ngắt lời:

- Lão thân chỉ yêu cầu ngươi nán lại vài ngày rồi sẽ báo thù. Lời yêu cầu này có chi quá đáng?

Thiếu niên áo trắng chau mày hỏi:

- Vãn bối có điều chưa rỏ vì lẽ gì lão tiền bối lại yêu cầu vãn bối để chậm lại ba ngày rồi sẽ báo thù?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Lão thân không muốn nói rõ nguyên nhân, nhưng có thể hứa với ngươi sau đây ba ngày sẽ đem bọn chúng giao lại cho ngươi đầy đủ.

Thiếu niên áo trắng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Trường hợp mà vãn bối không ưng thuận lời yêu cầu của lão tiền bối thì sẽ đưa tới hậu quả như thế nào?

Thiết Quải Bà Bà tiện tay vung cây thiết trượng lên đáp:

- Lão thân đối với ngươi như thế là quá lịch sự rồi! Ngươi ưng thuận là hay hơn hết, bằng không muốn ưng thuận thì cũng phải ưng thuận.

Thiếu niên áo trắng lững lờ hỏi:

- Ngoài hôm nay ra chúng ta chưa gặp nhau bao giờ phải không?

Thiết Quải Bà Bà hỏi lại:

- Ngươi hỏi vậy là nghĩa làm sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tiền bối là chỗ cố giao của gia sư, nhưng tại hạ chưa thể tin được.

Thiết Quải Bà Bà nổi giận nói:

- Lão thân có nể là nể mặt lão tàn phế kia mà không muốn so bì với ngươi. Chẳng lẻ lão thân lại sợ ngươi chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Bất luận tiền bối có quen biết gia sư hay không, nhưng tiền bối ngăn trở việc báo thù của tại hạ tức là cố ý chống đối tại hạ rồi.

Thiết Quải Bà Bà hỏi:

- Vậy thì ngươi làm gì?

Thiếu niên áo trắng tay cầm kiềm quyết đứng thủ thế đáp:

- Vì lão tiền bối niên cao trọng vọng, vãn bối xin nhường tiền bối ra chiêu trước.

Thiết Quải Bà Bà quát lên:

- Cha chả! Thiệt là một tên tiểu bối hỗn xược! Lão thân mà không cho ngươi một bài học thì người chẳng biết trời cao đất dầy là gì!

Mụ vung cây quái trượng lên nhằm đập xuống đầu đối phương.

Thiếu niên áo trắng vội đưa kiếm lên gạt, đồng thời phản kích một chiêu, người gã tránh sang một bên.

Bổng thấy hàn quang lấp loáng. Thanh trường kiếm trong tay thiếu niên áo trắng phóng ra sau mà tới trước, nhằm chém vào cánh tay phải Thiết Quải Bà Bà.

Hai bên ra chiêu công kích đều thần tốc phi thường. Những tay cao thủ võ lâm cũng ít người nhỉnh rỏ kiếm đâm tới hay trượng tranh tiên.

Thiếu niên áo trắng bụng bảo dạ:

- Mụ Thiết Quải Bà Bà này quả là một tay kình địch. Ta phải cẩn thận lắm mới được.

Gã đề khí lùi lại ba thước rất mau lẹ.

Thiết Quải Bà Bà buông tiếng cười lạt, mượn đà xông tới. Mụ thuận thế huy động cây thiết trượng ra chiêu "Thần Long Thám Trảo" đánh tới.

Dường như mụ hiểu thế kiếm của thiếu niên áo trắng cực kỳ lợi hại nên đã phát huy uy lực đến tột độ. Cây thiết trượng đánh ra xa mà vẫn mãnh liệt phi thường, khiến thiếu niên áo trắng không có cách nào để phản kích được.

Quần hào trong sảnh đường dường như bị uy thế của cây thiết trượng hấp dẫn, ai nấy đều chú ý theo dõi cuộc chiến đấu.

Thiếu niên áo trắng tay nắm chặt thanh trường kiếm, trong người gã lại mang một thứ kiếm pháp độc địa nhất võ lâm mà không sao phản kích được.

Nguyên cây thiết trượng trong tay Thiết Quải Bà Bà dài đến 9 thước 8 tấc, còn thanh trường kiếm của thiếu niên áo trắng tuy gọi là trường kiếm nhưng thật ra chỉ có 2 thước 8 tấc.

Cây thiết trượng của Thiết Quải Bà Bà phóng ra phía ngoài 8 thước, con người mụ tựa hồ có một bức tường đồng ngăn chận. Trượng múa theo thế liên hoàn rít lên veo véo từng hồi.

Thế kiếm của thiếu niên áo trắng tuy khốc liệt nhưng thủy chung vẫn chới với bên ngoài không tài nào xuyên qua được bức tường vô hình của bóng trượng dày đặc.

Trừ phi thiếu niên áo trắng huy động trường kiếm một cách cực kỳ thần tốc để gạt được mấy chiêu trượng của Thiết Quải Bà Bà sang một bên mới có thể xông vào gần để cùng bà động thủ.

Ngoài ra không còn cách nào khác. Nhưng Thiết Quải Bà Bà thi triển trượng pháp cực kỳ trầm

trọng mà thần lực mụ lại vô cùng mãnh liệt, nên thiếu niên áo trắng đã mấy lần toan mạo hiểm xông vào đều bị trượng thế rít lên như gió bão ngăn chặn lại.

Chương 15: Huỳnh Y Nữ Một Gái Phi Thường

Căn nhà đại sảnh này tuy rộng lớn nhưng bày rất nhiều bàn ghế, Thiết Quải Bà Bà tiến gần lại mấy thước rồi không dám tiến thêm một cách khinh xuất. Mụ biết tay mình cầm thiết trượng dài rất vướng víu để thiếu niên áo trắng dễ bề hạ thủ, mà để gã tiến gần mình thì cũng khó lòng ngăn cản được những chiêu kiếm độc địa.

Vì hình thế hạn chế khiến cho 2 bên vẫn giữ mực quân bình. Thiết trượng không thể tiến xa hơn, mà thiếu niên áo trắng cũng không dám mạo hiểm tới gần.

Thiếu niên áo trắng đứng bên ngoài phạm vi uy hiếp của cây thiết trượng, hắn cố nghĩ lấy một biện pháp để cố phá vỡ trượng pháp của đối phương, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được kế gì

Bỗng hắn để mắt tới cây quải trượng mà thanh bào lão nhân bỏ lại liền nghĩ thầm:

- Chi bằng ta lượm lấy cây quải trượng kia thẳng thần chiến đấu với mụ vài chiêu xem sao.

Nghĩ vậy gã liền lùi lại phía sau.

Lúc ấy bọn Đới Côn, Bàng Phi, cha con họ Từ đều ngồi ở bên bàn, vừa thấy thiếu niên áo trắng lùi lại thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Ai cũng cho là gã không có cách nào xông qua làn bóng trượng dày đặt của Thiết Quải Bà Bà, nên trút giận lên đầu họ và sắp xoay tay lại tập kích. Họ liền nhảy tránh sang một bên.

Đới Côn là người đầu tiên quát to một tiếng, tay phải gã vừa giơ lên, ba luồng bạch quang bay vụt ra.

Thiếu niên áo trắng chỉ muốn lượm quải trượng, không để ý đến mấy người tập kích. Gã vừa thấy Đới Côn ném ám khí ra bất giác trong lòng nổi giận, tằng hắng một tiếng, xoay trường kiếm lại .

Những tiếng leng keng vang lên một hồi, ba mũi ám khí đều bị thanh trường kiếm của thiếu niên áo trắng gạt rớt.

Trương Tử Thanh lớn tiếng quát:

- Tên hung thủ này tính đa sát, các vị đã thù nghịch với gạ thì chẳng khi nào gã dung tha đâu!

Sao ta không nhân cơ hội này xông cả vào diệt trừ tên man mọi hung dữ? Các vị bất tất phải ý kỵ

gì nữa .

Hắn nói xong phóng chưởng ra đầu tiên.

Trương Tử Thanh ẩn cư trong Thiết Hoa Bảo. Một mặt hắn cho xây dựng cơ quan bố trí kiên cố chẳng khác tường đồng vách sắt, một mặt hắn luyện hai môn tuyệt kỹ để chuẩn bị đối phó với cường địch. Phát chưởng cách không này là một trong 2 tuyệt kỹ đó. Một luồng ám kình rất mãnh liệt ào ào xô tới.

Ngờ đâu luồng ám kình này mạnh quá, khiến cho thiếu niên áo trắng bị hất lùi trở lại một bước.

Anh em họ Ngụy thấy chưởng lực của Trương Tử Thanh hùng hậu hất lùi được thiếu niên áo trắng thì nghĩ thầm trong bụng :

- Trương Tử Thanh đã có Thiết Quải Bà Bà giúp sức, bữa nay hắn chắc có thể nắm được phần thắng, mình dại gì mà không trợ lực cho hắn?

Hai anh em nghĩ vậy đưa mắt nhìn nhau, đồng thời thò tay vào bọc rút binh khí ra.

Tay phải hai gã rung lên một cái vọt ra một cây nhuyễn tiên. Những cây nhuyễn tiên nay có 13 đốt va dài tới hơn trượng.

Anh em họ Ngụy quát lên một tiếng thật to rồi vung cây ngân lượng đến 13 đốt lên. Ánh bạc lấp loáng chia 2 bên tả hữu đánh tới thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng từ lúc đụng vào chưởng lực cách không của Tử Thanh trong lòng kinh hãi vô cùng.

Gã lẩm bẩm :

- Thằng giặc già này công lực ghê gớm như vậy, muốn giết chết hắn không phải chuyên dễ...

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì 2 đầu roi của anh em ho Ngụy đã chia 2 bên tả hưu đánh tới nơi .

Thiếu niên áo trắng liên múa tít thanh trường kiếm lia sang hai bên, kiếm chạm roi bật lên những tiếng chang chang, nhuyễn tiên bị trường kiếm hất ra.

Trương Từ Thanh lại quát lên một tiếng phóng chường cách không từ đàng xa đánh lại.

Chưởng lực hùng hồn đi theo với tiếng kiếm rít lên.

Thiếu niên áo trắng vừa hất được cặp nhuyễn tiên ra thì chưởng lực Trương Tử Thanh đánh tới bắt buộc gã phải nhảy vọt lên trên để tránh đòn.

Phát chưởng này Trương Tử Thanh đã vận dụng toàn lực, chỉ mong thiếu niên áo trắng đón lấy thì dù chẳng đả thương được đối phương, ít ra cũng làm cho gã giảm nhuệ khí và anh em họ Ngụy mới có thể thừa cơ được.

Ngờ đâu thiếu niên áo trắng lần này không chịu tiếp chưởng lực mà nhảy vọt lên để tránh.

Trương Tử Thanh không thu chưởng lực về kịp để xô vào cái bàn cây.

Bỗng nghe những tiếng đổ vỡ ầm ầm. Đĩa bát trên bàn bị chường lực của Trương Tử Thanh hất ra bốn phía, bao nhiêu rượu thịt , canh rau , tung bay khắp nhà.

Đới Côn phóng hai lần ám khí liền đều bị thiếu niên áo trắng vung trường kiếm đánh rớt thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, tự nhủ :

- Gã múa kiếm nhanh quá ! ám khí không thể đả thương được mà ta đã kết mối thâm thù với gã rồi...

Hắn còn đang ngẫm nghĩ chợt thấy Trương Tử Thanh cùng anh em họ Ngụy nhất tề động thủ, bất giác trong lòng hứng khởi, hấn thấy thiếu niên áo trắng vọt lên, liền ném lên bốn mũi ám khí

Thiếu niên áo trắng bốn mặt đều có cao thủ vây đánh, gã cảm thấy mình phải chuyên chú hết sức mới ứng phó được.

Gã nhảy vọt lên tránh chưởng thế rồi, người vừa hạ xuống, ám khí của Đới Côn lại đánh tới, gã vội khuya kiếm lên gạt rớt được hai mũi, mũi còn lại lướt qua bên mình làm rách cả tay áo.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, hai cây lượng ngân nhuyễn tiên của anh em họ Ngụy đang vùng vẫy như một đôi rồng chia ra hai mặt đánh ập vào.

Kiếm thuật của thiếu niên áo trắng tuy tinh diêu vô song, nhưng những tay cao thủ trong sảnh đường đều phòng bị nghiêm mật để đối phó với gã. Chẳng một ai chịu xông vào gần để tỷ đấu.

Nếu không huy động binh khí từ xa đánh vào thì cũng phóng chưởng cách không hoặc bắn ám khí, thủy chung không tiến vào gần.

Tình trạng này khiến cho thiếu niên áo trắng không có cách nào phát huy được những món sở trường.

Nhắc lại thiếu niên áo trắng vung kiếm lên gạt đôi roi của anh em họ Ngụy. Gã toan xông tới giết hai người này đi tức khắc khiến cho đối phương phải nhụt nhuệ khí, không ngờ ám khí của Đới Côn lại đến sau lưng.

Bốn điểm hàn tinh bay trước bay sau bay tới rất nhanh.

Thiếu niên áo trắng xoay kiếm gạt rớt được hai mũi trước chưa thu trường kiếm về kịp thì hai mũi sau lại tới nơi. Gã đành uốn cong mình ngửa người lên, tụ tập công lực vào hai chân rồi lăn mình đi một vòng tránh khỏi hai mũi ngân thoa đến sau.

Trương Tử Thanh thấy có dịp tấn công liền quát lên một tiếng phát chưởng cách không, đồng thời anh em hô Ngụy khoa roi vụt tới.

Thiếu niên áo trắng bị Thiết Quải Bà Bà dùng thế "Lôi Đình Vạn Quân" đánh xuống, gã đã mất tiên cơ lại bị Trương Tử Thanh phóng chưởng đánh lại, anh em họ Ngụy dùng cặp tiên và Đới Côn phóng ám khí nhất tề thừa cơ tập kích khiến cho gã lâm vào thế bí không tài nào phản kích được. Những bàn ghế cùng cột sảnh đường nguyên trước có lợi cho thiếu niên áo trắng

khiến cây thiết trượng của Thiết Quái bà bà khó nổi tung hoành, nhưng lúc này lại hạn chế hành động của gả.

Thiếu niên áo trắng vừa ngồi dậy thì chường lực mãnh liệt của Trương Tử Thanh xô tới rất gấp .

Gã bị kìm chế nhiều mặt, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Gã vung tay trái đón tiếp chưởng lực của Trương Tử Thanh. Chưởng lực hai bên đụng nhau, thiếu niên áo trắng đang ngồi bị hất tuột về phía sau ba thước.

Cặp tiên nhà họ Ngụy đánh tới dùng sức quá mạnh song thiếu niên áo trắng lùi lại phía sau dĩ nhiên tránh được đòn này.

Lực đạo hai cây nhuyễn tiên hùng hậu vô cùng. Nguyên anh em họ Ngụy đã tưởng thiếu niên áo trắng sẽ vung kiếm lên gạt thì tất bị tê chồn, không ngờ chưởng lực của Trương Tử Thanh đánh tuột thiếu niên áo trắng về phía sau mà cặp tiêu của anh em họ Ngụy thất thế đi rất mạnh không thu lại kịp thành ra đập mạnh xuống nền gạch đánh sầm một tiếng.

Cây nhuyễn tiên đánh xuống gạch khiến cho nhuyễn tiên tung bay đi mà gạch lát vở luôn mấy phiến.

Đới Côn đảo mắt nhìn cha con họ Từ cùng Bàng Phi lạnh lùng hỏi:

- Sao hai vị lại không ra tay ?

Từ Thiên Hưng đáp:

- Khí giới trong tay cha con ta ngắn quá không thể đánh được.

Đới Côn lại vung tay ném một nắm cát độc. Một làn mây bay vào lại đánh thiếu niên áo trắng.

Đồng thời hắn lớn tiếng hỏi:

- Chẳng lẻ các vị không biết dùng ám khí hay sao ?

Thiếu niên áo trắng tuy võ công cao cường nhưng không dám lơ là chút nào. Gã vội nhảy tung lên lạng mình đi lùi đến góc nhà đại sảnh.

Ban đầu gã phóng ra chiêu kiếm đã trấn áp được toàn trường kiến cho bao nhiêu người hiện diện đều phải lác mắt. Nhưng từ lúc Thiết Quải Bà Bà xuất hiện ngăn cản thế công của gã, trong sảnh đường quần hào cũng ra tay phản kích làm cho gã lâm vào tình trạng kém thế.

Trương Tử Thanh vận dụng toàn lực phóng chưởng luôn mấy lần. Tuy hắn đã nhọc mệt vô cùng song hắn chẳng bỏ một cơ hội nào có thể đả thương được thiếu niên áo trắng. Bây giờ hắn thấy Đới Côn tung độc sa ra bức bách thiếu niên áo trắng phải lùi đến góc nhà đại sảnh, lập tức hắn đề tụ chân khí lại phóng ra một phát chưởng cách không.

Một luồng ám kình cuốn lấy một đám độc sa hất về phía thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng trước tình thế bức bách đành phải phóng chưởng phản kích. Tay trái gã phay huy một luồng nội lực, còn người gã từ trong góc sảnh đường vọt nhanh như sao đổi ngôi.

Làm độc sa bị chưởng lực của gã chắn lại. Gã liền lướt nhanh qua đám độc sa chỉ cách chừng hai tấc là bị đánh trúng.

Thiếu niên áo trắng tránh được độc sa rồi lửa giận bốc lên ùn ùn, Gã quát một tiếng thật to, khoa trường kiếm lên, Rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Đới Côn.

Thiếu niên áo trắng quan sát nhanh toàn trường thì ngoài thế trượng nặng tới ngàn cân của Thiết Quải Bà Bà, sự uy hiếp của Đới Côn lớn hơn cả, vì họ Đới phóng ám khí không ngớt và bất cứ lúc nào cũng có thể đã thương gã được.

Đới Côn liệng một nắm độc sa rồi lại thò tay vào bọc lấy bốn mũi Tý ngọ thấu cất đinh toan ném ra thì gả áo trắng cả người lẫn kiếm xổ tới. Trường kiếm chém xuống, bạch quang lóe lên !

Đới Côn đã trông thấy thiếu niên áo trắng đã thương Thanh bào lão nhân cùng Huỳnh thiếu đường liền tự biết sức mình không thể đón tiếp kiếm của đối phương. Hắn vội vọt lên lạng người đến bên Thiết Quải Bà Bà.

Thế nhảy của thiếu niên áo trắng thần tốc ghê gớm .

Đới Côn vèo người đi tránh mà còn bị lưỡi kiếm của đối phương chém rách vạt áo vào tới da thịt bả vai. Máu tươi chảy ra như suối.

May ở chỗ gả biết trước nên thương thế không đến nỗi nặng lắm.

Thiếu niên áo trắng vừa hạ mình xuống đất liền xoay mình nhảy về phía anh em họ Ngụy.

Anh em họ Ngụy cũng đả liệu trước vung cặp tiên lên. Hai làn biến thành một màn bóng tiên đánh tới.

Thiếu niên áo trắng buông tiếng cười lạt, giơ trường kiếm lên ra chiêu Dã Hỏa Siêu Thiên.

Kiếm quang lấp loáng.

Hai tiếng chong chong vừa bật lên, cặp roi của anh em họ Ngụy đã bị thế kiếm của thiếu niên áo trắng chém trúng.

Thiếu niên áo trắng gạt được cặp tiên của đối phương rồi, chân bước xuống đất mà tiến. Gả huy động thế kiếm chia ra đâm vào hai người.

Anh em họ Ngụy phóng tiên ra chưa ngăn chặn được thiếu niên áo trắng liền biết là nguy rồi.

Chúng lại hít một hơi chân khí nhảy lù về phía sau tám thước.

Thiếu niên áo trắng buông tiếng cười lạt nhảy xổ lại. Gả đang tức giận đến cực điểm, mặt đầy sát khí, khoa thanh trường kiếm thành hai điểm hàn quang đâm vào yếu huyệt hai gả.

Giữa lúc ấy phía sau thiếu niên áo trắng có tiếng gió rít lên. Bốn điểm hàn quang vọt tới tập kích.

Nguyên Đới Côn bị thương chẳng lấy chi làm nặng, gả thấy thiếu niên áo trắng tập kích anh em họ Ngụy, liền phóng ra bốn mũi Tý ngọ thấu cốt đinh.

Lần nầy gã phóng ám khí không rít lên những tiếng vù vù mà thủ pháp cực kỳ hiểm độc. Hai mũi tới trước nhằm xuyên vào hai vai còn hai mũi sau nhằm đâm vào cạnh sườn thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng xoay mình gạt được hai mũi trước thì hai mũi sau lại tới nơi. Gã muốn vung kiếm gạt nữa thì đã không kịp. Trong lúc hoang mang, gã vội đề khí nhảy tránh sang bên.

Bỗng nghe hai tiếng "xẹt xẹt". Một mủi Tý Ngọ Thấu Cốt Đinh lướt qua bên mình đánh rách vạt áo cạnh sườn của thiếu niên áo trắng.

Đới Côn thấy mủi Thấu Cất Đinh của mình đánh rách thiếu niên áo trắng thì chắc là đã quệt vào da thịt gã liền cười lạt nói:

- Tý Ngọ Thấu Cốt Đinh của tại hạ đã bôi thuốc kịch độc! Bất luận là ai, công lực thâm hậu đến đâu mà trúng phải cũng không chịu nổi chất kịch độc đó. Chỉ trong vòng nửa giờ, chất độc phát tác, chỗ bị thương nứt ra mà chết. Sở dĩ nó mang tên Tý Ngọ Thấu Cốt Đinh vì người trúng phải nó không qua được từ giờ tý đến giờ ngọ hay từ giờ ngọ đến giờ tý.

Thiếu niên áo trắng từ ngày bôn tẩu giang hỗ chưa từng bị cái nhục như thế bữa nay bao giờ, mà cũng chưa gặp trường hợp nào nguy hiểm thế nầy. Gã hít mạnh một hơi chân khí vào huyệt đan điền đứng nguyên tại chỗ để chờ cơ hội hành động.

Đới Côn tưởng uy hiếp thiếu niên áo trắng để bức bách gã phải xin mình buông tha. Ngờ đâu thiếu niên áo trắng vẫn không tỏ thái độ mềm dẻo.

Lúc ấy Trương Tử Thanh vì phóng luôn mấy phát chưởng cách không đã kiệt lực không thể chống đỡ được nữa. Hắn ngấm ngầm vận khí điều tức chờ cơ hội để lại ra tay.

Thiết Quải Bà Bà sau khi bức bách thiếu niên áo trắng phải lui lại, mụ không ra tay nữa, cứ đứng nguyên chỗ cầm ngang cây trượng, theo dõi cuộc đấu.

Cuộc chiến đấu kịch liệt đột nhiên dừng lại Hai bên ở vào anh trạng giằng co.

Đới Côn gọi luôn mấy tiếng nhưng thiếu niên áo trắng không thưa, gã cũng không gọi nữa.

Tình thế trong sảnh đường đầy vẻ huyền bí. Trương Tử Thanh đã ngẩm ngầm hiểu hết. Thiết Quải Bà Bà không đến đây để giúp mình. Chỉ vì thiếu niên áo trắng quá ngông cuồng mới thành ra kẻ địch của mụ. Trước tình hình này hắn không tiện hỏi chủ tâm của mụ dện đây làm gì? Hắn cũng không nghĩ cách trêu chọc cho hai bên quyết đấu, đành nhẫn nại chờ đợi để coi biến

chuyển.

Thiếu niên áo trắng sau một lúc điều tức, đã phục hồi lại công lực. Gả đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lược chẳng thấy Huỳnh thiếu Đường đâu nữa. Gã cho là hắn đã nhân lúc mấy người ác đấu trốn ra khỏi nhà đại sảnh. Nộ khí bốc lên, mặt đầy sát khí, gã lạnh lùng lên tiếng:

- Tại hạ quyết chí báo thù rửa hận cho song thân, tuyệt không có ý tranh hơn thua với võ lâm cũng không muốn dương danh với đời. Như vậy chẳng có gì ơn oán với các vị. Không ngờ các vị lại đứng ra bảo vệ kẻ thù của tại hạ. Vì tình thế bắt buộc, tại hạ phải ra tay quyết đấu. Bắt đầu từ lúc nầy ai còn ngăn cản tại hạ, chớ trách lưỡi kiếm vô tình.

Gã dứt lời cầm thanh kiếm đặt ngang trước ngực, từ từ tiến về phía Trương Tử Thanh.

Cha con họ Từ đứng gần thiếu niên áo trắng nhất, vừa thấy gã đi gần tới bên mình, liền lùi lại phía sau.

Bàng Phi thấy cha con họ Từ thối lui cũng lập tức lùi lại.

Thiếu niên áo trắng đi thêm ba bước tới gần anh em họ Ngụy.

Anh em họ Ngụy đưa mắt nhìn nhau rồi cũng nhảy lùi ra tám bước. Nhưng hai người nầy huy động tay phải vung cặp tiêu ra tập kích thượng bàn và hạ bàn thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng thấy song tiên vung ra liền hạ tay mặt xuống dựng thanh trường kiếm lên phong tỏa đường roi phía dưới. Người gã đột nhiên xô vào phía trong.

Anh em họ Ngụy thấy thiếu niên áo trắng xô tới bên mình; trong lòng cực kỳ khủng khiếp, hấp tấp lùi lại phía sau.

Thiếu niên áo trắng đã nổi sát khí khi nào còn để hai người trốn thoát gã vung trường kiếm lên chém luôn hai phát.

Anh em họ Ngụy vừa rú lên vừa lùi lại.

Mọi người ngưng thần nhìn ra khi thấy hai cánh tay và hai cây nhuyễn tiên rớt xuống đất.

Nguyên hai nhát kiếm của thiếu niên áo trắng đã chém đứt hai cánh tay của anh em họ Ngụy.

Thiếu niên áo trắng luôn luôn bị uy hiếp đã mất lòng tự tin. Nhưng sau khi đả thương anh em họ Ngụy, tĩnh tâm lại phục hồi. Gả cười lạt một tiếng xoay mình về phía Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh va Đới Côn thấy thiếu niên áo trắng rất hung tàn biết gả mà tới gần tất mình phải bị thương, trong lòng rất lấy làm khủng khiếp, bất giác đều lùi lại đứng ẩn phía sau Thiết Quải Bà Bà.

Thiết Quải Bà Bà dường như cũng bị thế kiếm kỳ bí khôn lường của thiếu niên áo trắng làm cho nao núng. Mụ đứng nhìn thiếu niên áo trắng nhơ ngẩn xuất thần.

Thiếu niên áo trắng còn cách Thiết Quải Bà Bà chừng năm thước thì dừng bước lại nói:

- Lão tiền bối đã là chỗ quen biết với gia sư, vãn bối không dám vô lễ chỉ mong lão tiền bối ra khỏi chốn thị phi nầy, đừng dúng tay vào làm chi.

Thiết Quải Bà Bà trầm ngâm một chút rồi chẩm rải đáp:

- Lão thân đã nói rồi quyết không canh cải.

Thiếu niên áo trắng hỏi gại:

- Vậy lão tiền bối nhất định can thiệp hay sao?

Thiết Quải Bà Bà lạnh lùng đáp:

- Thời gian ba ngày chẳng qua như một giấc nhủ có chi đáng kể? Ngay lệnh sư ở đây cũng còn nể mặt lão thân mà nhận lời yêu cầu. Người nhứt định tự ý hành động không coi lão thân vào đâu thì thật là quá tệ.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng đáp:

- Câu chuyện có đầu đuôi, hành động có sau trước. Tại hạ không hiểu vì lẽ gì lão tiền bối cứ khăng khăng một mực o bế Trương Tử Thanh va Huỳnh Thiếu Đường, bắt vãn bối phải hoãn lại ba ngày ? Tiền bối có biết đâu vãn bối phải chịu trăm cay nghìn đắng mới đến nơi đây trước lão tiền bối.

Thiết Quải Bà Bà nói:

- Ba ngày nữa ngươi sẽ giết bọn họ để báo thù nhà hay là giết ngay bây giờ phỏng có khác gì? Còn lão thân mà để người giết họ trước, thì sau khi họ chết rồi lão thân còn hỏi bọn họ thế nào được về một câu chuyện mà lão thân cần biết.

Thiếu niên áo trắng biến sắc hỏi:

- Lão tiền bối trở ngại hành động của vãn bối, tiền bối có biết là sẽ làm hư việc lớn của vãn bối không?

Thiết Quải Bà Bà hỏi lại:

- Việc gì mà hư ?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Huỳnh thiếu Đường đã thừa cơ lão tiền bối ngăn trở trốn ra khỏi nhà đại sảnh rồi. Vãn bối còn e rằng hắn đem gia quyến đi thật xa khó mà tìm thấy.

Thiết Quải Bà Bà đảo mắt nhìn lại thì quả nhiên không thấy Huỳnh Thiếu Đường đâu nữa.

Mụ chau mày trầm giọng hỏi Trương Tử Thanh:

- Huỳnh thiếu Đường đi đâu rồi?

Trương Tử Thanh cười rồi đáp:

- Gã bị đứt một cánh tay, chắc là đi buột thuốc.

Đột nhiên bóng người thoáng qua Đới Côn thi triển thân pháp rất mau lẹ ra cửa sảnh đường.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Nếu lão tiền bối còn ngan trở nữa e rằng Trương Tử Thanh cũng chuồn nốt.

Bỗng nghe Thiết Quải Bà Bà lớn tiếng quát:

- Tuyết nhi! Chặn hắn lại!

Một thanh âm trong trẻo vang lên đáp:

- Bà bà hãy khoan tâm! Hắn khôn trốn được đâu mà ngại.

Té ra Thiết Quải Bà Bà đã bố trí người canh gác bên ngoài.

Tiếp theo là tiếng gọi cùng tiếng rú vang lên. Đới Côn vừa chạy ra khỏi nhà đại sảnh đột nhiên đựng mặt quay trở lại.

Dưới ánh đèn sáng, ai cũng nhìn rõ máu tươi lọt qua khe ngón tay nhỏ xuống.

Biến diễn nầy khiến cho Trương Tử Thanh chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Đới Côn há phải là hạng võ công kém cỏi? Không hiểu Tuyết nhi là ai mà trong một cái cất tay đã bức bách y phải quay về đại sảnh?

Hắn còn đang ngẩn nghĩ thì cửa sảnh đường lay động, một thiếu nữ, xiêm áo màu vàng tươi, giắt trường kiếm sau lưng, khoan thai tiến vào.

Thiết Quải Bà Bà hỏi:

- Tuyết nhi! Vừa rồi còn một người nửa trốn ra, ngươi có chặn lại không ?

Thiếu nữ áo vàng giơ tay lên vuốt mái tóc mỉm cười hỏi lại:

- Phải chăng người đó đã cụt một tay?

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Phải đấy! Hắn bị chặt một tay và mình mặc áo bào tía.

Thiếu nữ áo vàng tên gọi Tuyết nhi kia cười mát đáp:

- Bà bà ơi ! Sao bà bà không kêu tiểu nữ ngăn chặn hắn? Tiểu nữ thấy hắn bị chặt một cánh tay, tình

trạng rất đánh thương, nên không ngăn cản bỏ mặc hắn đi rồi.

Thiết Quải Bà Bà chau mày:

- Tuyết nhi! Ta đã bảo người rồi không phải ư? Ngươi giữ cửa sảnh đường bất luận là ai chạy ra cũng phải ngăn lại kia mà ?

Thiếu nữ áo vàng vẫn tươi cười hỏi lại:

- Tiểu nữ có biết đâu là giữ cả người bị thương mà không buông tha?

Quần hào trong sảnh đường nghỉ đến vụ Huỳnh y nữ chỉ cất tay một cách đã đánh bật Đới Côn phải trở lại, đều kinh hãi vô cùng. Ai cũng ngưng thần chú nhìn Huỳnh y nữ, nhưng nàng thản nhiên như bên mình chẳng có ai, cười nói cửa động không úy ky mà cũng không bẽn lẽn.

Thiết Quải Bà Bà giơ cây thiết trượng lên trỏ vào Trương Tử Thanh nói:

- Vị nầy là Trương Tử Thanh, Trương bảo chúa. Cái mà chúng ta đang cần là do y thu cất.

Thiếu niên áo trắng vẫn yên trí là Thiết Quải Bà Bà có y muốn trợ thủ cho bọn Trương Tử Thanh mới đến đây. Bây giờ gã nghe mụ nói vậy mới biết là mụ mưu đồ chuyện khác.

Huỳnh y nữ nghểnh đầu lên ngó Trương Tử Thanh hỏi:

- Sao bây giờ không bảo y lấy cho đi?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Một vậy trân quí như vậy khi nào hắn chịu đưa ra một cách khinh xuất?

Huỳnh y nữ hỏi:

- Như vậy thì làm thế nào mới bảo y đưa ra được?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Chúng ta phả.i mất khá nhiều thì giờ để phân tách đường lợi hại cho y nghe mới xong.

Huỳnh y nữ nói:

- Hiện giờ không có việc gì khẩn yếu, chúng ta có phải nán lại mấy ngày cũng chẳng sao.

Thiết Quải Bà Bà lắc đầu nói:

- Mình đợi được nhưng có người không cho mình đợi mới thật rầy rà !

Thiết Quải Bà Bà cùng Huỳnh y nữ đối đáp với nhau, người nào cũng để y nghe mà chẳng hiểu mối liên quan giữa hai người này thế nào?

Bổng nghe huỳnh y nữ hỏi:

- Ai thế Tại sao họ không cho chúng ta đợi!

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Người ta đòi giết Trương Tử Thanh ngay, ai mà ngăn trở là họ khiêu chiến.

Chương 16: Người Áo Trắng Đã Thương Huỳnh Y Nữ

Huỳnh y nữ đang tươi cười bỗng biến sắc, mày liễu dựng ngược lên. Nàng hỏi:

- Ai vậy?

Nàng đưa mắt nhìn quần hào một lượt.

Nói về nhan sắc thì Huỳnh y nữ so với Quân Trung Phụng chỉ có phần hơn chứ không chịu kém. Có điều trong cái đẹp của nàng ẩn hiện sát khí, khiến người ta không dám nghĩ đến chuyện tiết mạn.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên cất bước tiến lại đáp:

- Người đó chính là tại hạ.

Huỳnh y nữ hỏi:

- Ngươi ư?

Thiếu niên áo trắng đáp:

Phải rồi cô nương tính sao đây?

Huỳnh y nữ xẵng giọng:

- Sao ngươi lại đòi giết Trương Tử Thanh ngay?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Để trả thù cho song thân.

Thiếu nữ nét mặt dịu lại hỏi:

- Quả là một chuyện đích đáng. Ngươi đã chờ lâu năm rồi chứ?

Nàng ngừng lại một chút rồi không để thiếu niên áo trắng nói, vội cướp lời:

- Bây giờ ngươi đợi thêm mấy bữa phỏng có bề gì?

Thiếu niên áo trắng nghe giọng lưỡi Huỳnh y nữ cũng cùng kiểu như Thiết Quải Bà Bà, liền cười lạt hỏi lại:

- Cô nương có mối liên quan thế nào với lão tiền bối đây?

Huỳnh y nữ quay lại nhìn Thiết Quải Bà Bà cười đáp:

- Chúng ta là bạn thân.

Thiếu niên áo trắng ngơ ngác hỏi:

- Hai vị tuổi tác xa nhau như vậy sao lại kết bạn được?

Thiết Quải Bà Bà tức giận lớn tiếng:

- Cái đó có can gì đến ngươi? Thiên hạ thiếu gì chuyện kết bạn vong niên, có chi là lạ?

Thiếu niên áo trắng nghĩ thầm trong bụng:

- Ta mà cự tuyệt lời thỉnh cầu của ả nầy tất nhiên xảy ra cuộc ác đấu. Một mình Thiết Quải Bà Bà thì ta còn có thể đối phó được. Ả nầy mới đến phóng một chưởng đã đánh cho Đới Côn phải quay về thì võ công ả không phải tầm thường. Hai người họ liên thủ hiệp lực, e rằng ta khó lòng thủ thắng.

Gã để ý quan sát lại tình trạng trong sảnh đường, tuy thế địch lớn hơn, nhưng gã cũng nghiến răng hỏi lại:

Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Huỳnh y nữ lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên chúng ta phải ra tay bảo vệ cho Trương tử Thanh.

Trương từ Thanh đột nhiên nói xen vào:

- Bất luận hai vị muốn điều chi, Trương mỗ nhất nhất tuân theo. Hai vị chỉ nói một tiếng là Trương mổ có vật gì cũng xin dâng ngay.

Thiếu niên áo trắng quay lại nhìn Trương tử Thanh lạnh lùng nói:

- Dù ngươi có dâng hết cả nhà cũng đừng hòng sống sót.

Huỳnh y nữ đột nhiên tiến gần lại thêm bước nữa hỏi Thiếu niên áo trắng:

- Các hạ ưng thuận rồi chứ?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu:

- Không!

Huỳnh y nữ rút thanh trường kiếm ra khỏi võ đánh soạt một cái rồi hỏi:

- Các hạ muốn thế nào mới ưng thuận?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Cô nương mà thắng được lưỡi kiếm trong tay tại hạ thì tại hạ không muốn ưng thuận cũng phải ưng thuận.

Huỳnh y nữ biến sắc:

Rượu mời không uống, uống rượu phạt. Thiên hạ thật lắm quái thai!

Nàng phóng kiếm đâm tới, Thiếu niên áo trắng lạng mình né tránh chứ không trả đòn.

Thiết Quải Bà Bà la lên:

- Tuyết nhi chớ có coi thường. Thất Tuyệt Ma Kiếm của gã ghê gớm lắm đấy ?

Huỳnh y nữ thản nhiên:

- Tiểu nữ không sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Nàng lại phóng kiếm tấn công.

Thiếu niên áo trắng vẫn né tránh chứ chưa phản kích.

Gã nói:

- Nam tử trượng phu không muốn tỷ đấu với đàn bà con gái. Tại hạ nhường cô nương ba kiếm.

Huỳnh y nữ hơi lộ vê tức giận. Nàng giương cặp mày liễu lên hỏi:

- Các hạ nói vậy là còn nhường ta một chiêu nữa ư?

Thiếu niên áo trắng gật đầu:

- Đúng thế! Tại hạ đã nhường cô nương hai kiếm. Sau chiêu thứ ba là tại hạ phản kích lại đó.

Huỳnh y nữ lại vung trường kiếm tới chém vèo một cái.

Nàng nói:

Bây giờ ngươi trả đòn được chưa?

Nàng hơi trường kiếm lên ra chiêu "Khởi Phụng Đằng Giao" vừa đâm vừa chém vào trước ngực thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng xoay trường kiếm đưa lên gạt lưỡi kiếm của Tuyết nhi.

Tuyết nhi nhìn thế kiếm của gã đã biết là gã có ý muốn thí nghiệm công lực của mình thì nghĩ thầm:

- Cha! Gã này đáo để thật! Đã vậy thì ta không để cho gã đo lường được chỗ cao thâm của mình.

Nàng liền hạ cổ tay xuống để tránh kiếm thế của thiếu niên áo trắng. Đoạn nàng xoay kiếm quét ngang chém vào bụng dưới đối phương.

Huỳnh y nữ vừa hạ tay vừa biến chiêu cực kỳ mau lẹ, mau lẹ đến độ ra ngoài sức tưởng tượng của thiếu niên áo trắng. Hắn vội hít một hơi chân khí lùi xa đến năm thước.

Tuyết nhi cười khanh khách nói:

- Ta thường nghe tiếng đồn Thất Tuyệt Ma Kiếm ghê gớm lắm. Song bữa nay xem ra chỉ có vậy mà thôi.

Nàng vừa cười vừa sấn lại khoa kiếm tấn công.

Thiếu niên áo trắng bị Huỳnh y nữ nói khích thì lửa giận bốc lên ầm ầm.

Hắn múa thanh trường kiếm một vòng. Kiếm quang lóe lên thành bức màn dầy đặc hộ vệ quanh mình.

Bổng nghe một trận choang choang nổi lên. Bao nhiêu thế kiếm của Tuyết nhi tấn công đều bị hất ra .

Thiếu niên áo trắng mượn cơ hội này để phản kích. Gã phóng ra hai chiêu liền đánh tới.

Hai chiêu này đường kiếm đã mãnh liệt mà thế công lại hiểm độc phi thường.

Tuyến nhi gạt được một chiêu, còn chiêu nữa không tài nào đỡ được đành phải lùi lại năm thước để tránh.

Thiếu niên áo trắng hô lên:

- Cô nương phải cẩn thận đấy!

Rồi cả người lẫn kiếm xông tới.

Thiết Quải Bà Bà lạng người ra ngăn cản thì Huỳnh y nữ thét lên lanh lảnh:

- Bà bà hãy tránh ra!

Nàng vừa thét vừa xông tới.

Bóng người chập chờn, hào quang lấp loáng, người ngoài trông không rỏ chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau choang choảng cơ hồ thủng cả màng tại

Giữa lúc tiếng binh khí rít lên rùng rợn, đột nhiên thiếu niên áo trắng cùng Huỳnh y nữ phân khai nhau.

Mọi người chú ý nhìn lại thấy Huỳnh y nữ sắc mặt đỏ hồng như người say rượu. Cặp mày liễu chau lại ra chiều tức giận...

Chương 17: Mảnh Hồn Tàn Dưới Lưỡi Gươm Oan Nghiệt

Thiếu niên áo trắng sắc mặt lợt lạt. Hiển nhiên trong lúc ác đấu vì đã vận dụng toàn lực.

Hai người ra chiêu kiếm mau lẹ khiến cho quần hào không nhìn rõ được những thế công thủ của hai bên.

Hai người đứng đối diện thủ thế trong thời gian chừng uống cạn tuần trà sắc mặt thiếu niên áo trắng đang lợt lạt dần dần đã hiện huyết sắc, còn Huỳnh y nữ nét mặt đã giảm phần đỏ tía.

Những người trong sảnh đường số đông là nhân vật lão luyện giang hồ. Họ thấy thái độ hai người mới trong khoảnh khắc đã trở lại bình thường thì biết vừa rồi cả hai cùng hết sức, chứ chưa phân thắng bại. Ai cũng hiểu rằng hai người sau khi trở lại bình thường sẽ tái diễn một trường ác

đấu khác nên đều nín thở chờ đợi. Trong nhà đại sảnh lặng ngắt như tờ, tưởng chừng kim rớt cũng nghe rõ.

Bổng thấy thiếu niên áo trắng từ từ giơ trường kiếm lên nói:

- Cô nương võ công cao cường nhưng tại hạ còn muốn lãnh giáo.

Huỳnh y nữ lạnh lùng nói:

- Người khác sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm của các hạ chứ ta đây không sợ đâu. Các hạ muốn lãnh giáo cứ việc ra tay đi!

Thiếu niên áo trắng hít mạnh một hơi chân khí vào huyệt đan điền rồi phóng kiếm đâm tới.

Chiêu kiếm nầy rõ ràng nhắm đâm vào yết hầu Huỳnh y nữ. Ngờ đâu đường kiếm phóng ra nửa vời rồi đột nhiên biến thế đâm chênh cách xuống.

Quần hào trong sảnh đường đứng bàng quan thấy kiếm thế của thiếu niên áo trắng biến hóa một cách khác hẳn lề lối thông thường, thật là cao thâm không lường!

Ai nấy bụng bảo dạ:

- Giả tỷ gã đâm mình thì e rằng không còn cách nào tránh khỏi.

Bổng thấy Huỳnh y nữ chấn động trường kiếm cho vọt ra ba bông kiếm hoa. Nàng không thủ mà lại phản công. Kiếm quang chóa mắt chia ra đâm vào yết hầu cùng trước ngực thiếu niên áo trắng. Thân hình nàng theo thế tấn công tự nhiên lạng sang một bên tránh khỏi chiêu kiếm của thiếu niên áo trắng.

Từ Thiên Hưng không nhịn được bật tiếng hoan hô:

- Hảo kiếm chiêu! Hảo kiếm pháp!

Tuy lão không nói rõ là hoan hô ai, nhưng lão bật tiếng hoan hô ngay khi Huỳnh y nữ vừa tránh đòn vừa phản kích thì dĩ nhiên là lão ca ngợi nàng không còn nghi ngờ gì nữa.

Thiếu niên áo trắng hắng đặng một tiếng, hít một hơi chân khí rồi đột nhiên lùi lại hai bước.

Hạ thấp thanh trường kiếm. Tiếp theo hắn thuận thế đột nhiên lộn ngược trở lại. Ánh hào quang lấp loáng nhanh như chớp, ngăn chận thế kiếm của huỳnh y nữ.

Bổng nghe đánh choang một tiếng.

Thanh trường kiếm trong tay Huỳnh y nữ bị thế kiếm của thiếu niên áo trắng hất ra.

Cả hai người cùng nhảy vọt đi thay đổi vị trí.

Giữa lúc thay đổi phương vị trong một nháy mắt. Thiếu niên áo trắng đột nhiên biến thế xoay tay tấn công. Ánh hòa quang lóe lên nhằm vào sau lưng Huỳnh y nữ.

Huỳnh y nữ cũng xoay tay cho kiếm chuyển theo thiếu niên áo trắng hớt cánh tay mặt của đối phương.

Kiếm chiêu của hai người đều cực kỳ hiểm độc! Đường kiếm lướt qua áo, chỉ còn khẻ cái chết chỉ từng sợi tóc.

Mấy chiêu kiếm nầy tuy mau lẹ nhưng không còn trông rõ, khiến cho quần hào thấy nguy hiểm quá thành ra trong lòng hồi hộp vô cùng!

Thiếu niên áo trắng đỡ được thế kiếm của Huỳnh y nữ rồi xoay người lại. hai bên lại thành thế đối lập.

Hai người tuổi nhỏ chưa từng nổi tiếng giang hồ mà mới trao đổi mấy chiêu kiếm đã khiến cho quần hào trong sảnh đường đều đứng ngây người, không ai dám tiến ra reo hò trợ chiến.

Nguyên hai người nầy thi triển những thế kiếm cực kỳ hiểm độc khiến cho quần hào ngấm ngầm khiếp sợ. Người nào cũng hiểu rõ kiếm chiêu của hai người kỳ ảo không lường, chỉ đến gần bên cũng

rất nguy hiểm và có thể bị thương một cách dễ dàng. Bất giác ai nấy đều lùi lại mấy bước để tránh xa hơn. Chỉ một mình Thiết Quải Bà Bà là không thoái lui mà lại tiến vào đứng gần bên hai người. Tay mụ cầm ngay cây thiết trượng ngưng thần đề phòng chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Huỳnh y nữ đang mặt đầy sắc giận, bây giờ vụt tươi lên, chăm chú nhìn thiếu niên áo trắng cất tiếng:

- Võ công ngươi quả là xuất sắc. Ta xuống núi nửa năm nay chưa gặp tay địch thủ nào như ngươi. Thật là ít người bì kịp!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Chính kiếm pháp của cô nương mới thật là ghê gớm! Từ ngày tại hạ ra đời, cô nương là tay kình địch vượt mức...

Huỳnh y nữ cười rộ ngắt lời:

- Quá khen! Ta không dám!

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng nói:

- Cô nương đừng cao hứng vội. Tại hạ chưa hết lời.

Huỳnh y nữ ồ một tiếng rồi hỏi:

- Ngươi bảo sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu chúng ta còn đấu nữa thì trong hai người tất phải có một bị thương.

Huỳnh y nữ thu kiếm về tươi cười hỏi:

- Ngươi muốn nói người ấy là ai?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Khó mà biết trước. Có khi là tại hạ mà cũng có thể là cô nương.

Huỳnh y nữ hỏi gạn:

- Theo nhận xét của ngươi thì trong chúng ta ai chắc chắn bị thương?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Không phải bị thương mà thôi. Nặng cũng thành tàn phế, mà nhẹ thì mất mạng.

Huỳnh y nữ nhắc lại:

- Ta hỏi ngươi ai chắc bị thương hơn?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ có thể nói mục đích chính của mình là báo thù cho song thân. Bất luận người nào cũng không ngăn cản được.

Huỳnh y nữ hỏi lại:

- Ngươi nói thế tức là ta phải lui khỏi chốn thị phi nầy chăng?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế đó! Có điều tại hạ thành khẩn khuyên can cô nương còn cô nương có chịu rút lui hay không là tùy ý cô.

Huỳnh y nữ quay lại nhìn Thiết Quải Bà Bà hỏi:

- Bà bà ơi! Chúng ta có nên nhượng bộ y không?

Thiết Quải Bà Bà đáp:

- Không phải là chuyện có nên với không nên mà là chuyện có thể hay không thể nhượng bộ gả. Gả muốn giết Trương Tử Thanh mà chúng ta cần hắn sống. Có như thế thì chúng ta mới không đuối lý.

Huỳnh y nữ gật đầu nói:

- Bà bà nói phải đó.

Thiết Quải Bà Bà lại nói tiếp:

- Chúng ta yêu cầu gã nán lại ba ngày sau hãy giết Trương Tử Thanh. Khi đó chúng ta không còn dính líu gì ở đây nữa. Thế mà gả không nể mặt mình. Vậy ngươi bảo có thể nhượng bộ được không?

Huỳnh y nữ đáp:

- Gã đã không nể mặt mình thì mình cần gì phải nhượng bộ gả!

Thiết Quải Bà Bà nói:

- Hẳn thế! Lão thân cũng biết rằng không thể nhượng bộ gả được.

Huỳnh y nữ tuy kiếm pháp kỳ ảo khôn lường, nhưng nàng chẳng có ý gì hết, nhất thiết đều nghe theo sự an bài của Thiết Quải Bà Bà.

Có một điều rất kỳ lạ là mối liên quan giữa hai người không ai hiểu rõ. Nếu mụ là trưởng bối thì sai bảo nàng điều gì chẳng được, hà tất còn phải hỏi ý nàng nữa. Song nói là bạn vong niên cũng không dúng vì Huỳnh y nữ kêu mụ một điều bà bà hai diều bà bà rất là tôn kính.

Bổng thấy Huỳnh y nữ gật đầu nói:

- Bà bà dạy rất phải. Trước tình hình nầy, chúng ta không thể nhịn gả được.

Huỳnh y nữ đảo mắt nhìn thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã nghe rõ chưa?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Nghe rõ cả rồi!

Huỳnh y nữ lại hỏi:

- Nếu vậy càng hay! Ngươi tính thế nào?

Thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên đáp:

- Cô nương còn nghe theo lời Thiết Quải Bà Bà thì chúng ta không thể nào tránh được một cuộc chiến đấu.

Huỳnh y nữ nói:

- Được rồi! Chúng ta hãy động thủ cho đến khi phânthắng bại rồi sẽ bàn.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu ngươi bị bại về tay ta, ta cũng không giết ngươi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Tại sao vậy?

Huỳnh y nữ đáp:

- Vì chúng ta không có thù oán nhau.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Cô nương nói phải đó! Nhưng tại hạ chẳng chắc mình có thể giữ được khỏi đã thương cô nương không?

Huỳnh y nữ cười lạt hỏi:

- Phải chăng ngươi nhất định là sẽ thắng được ta?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ không dám khoa khoang lỗ miệng nhưng trong kiếm pháp của tại hạ có mấy chiêu ác độc. Nếu tại hạ thi triển thì e rằng không kìm hãm lại được.

Huỳnh y nữ thủng thẳng nói:

- Ngươi cứ việc mà thi triển cho đến nơi. Đao kiếm không có mắt, cuộc tỷ đấu nào cũng khó lòng giữ cho khỏi thương vong.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng ta không tin là ngươi sẽ đã thương được ta.

Thiếu niên áo trắng coi chừng khó lòng tránh khỏi một cuộc chiến đấu, gã liền giơ kiếm lên hô:

- Cô nương hãy cẩn thận!

Huỳnh y nữ đáp:

- Ngươi ra tay đi!

Thiếu niên áo trắng nghĩ thầm trong bụng:

- Cô nầy vốn không có ý thù nghịch gì với mình, toàn là mụ Thiết Quải Bà Bà kích thích cô.

Gã vung kiếm lên đâm tới.

Huỳnh y nữ giơ trường kiếm lên gạt rồi tiện tay chém xuống cổ tay mặt thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng vội nhảy lùi lại năm bước.

Huỳnh y nữ dường như đã đoán trước được đối phương mượn thế lùi lại để lấy đà xông tới lần thứ

hai và lần nầy sẽ lợi hại vô cùng! Vì vậy nàng không tiến lên. Tay mặt ôm kiếm ngưng thần đứng yên một chỗ để đề phòng.

Quả nhiên thiếu niên áo trắng thoái để mà tiến. Gã chuyển người như bánh xe, ánh kiếm lóe lên đâm tới.

Huỳnh y nữ đã đề phòng, nàng quát to một tiếng vung trường kiếm lên. Ánh hào quang lấp loáng bao bọc quanh mình để giữ thế thủ.

Bổng nghe đánh choang một tiếng. Kiếm thế của thiếu niên áo trắng tấn công đều bị hất văng ra.

Huỳnh y nữ gạt được kiếm chiêu của thiếu niên áo trắng rồi lập tức ra chiêu phi kích. Nàng rung tay mặt một cái. Kiếm hoa lấp loáng nhằm vào ba yếu huyệt trước ngực thiếu niên áo trắng.

Lần nầy thiếu niên áo trắng không dùng kiếm đón đỡ mà nhảy vọt người lên để tránh đòn.

Bổng nghe Huỳnh y nữ cười khanh khách nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm của ngươi còn bao nhiêu uy lực cứ đem ra phát huy cho hết, ta muốn coi toàn bộ.

Thiếu niên áo trắng đã mấy lần muốn ra chiêu hiểm độc, nhưng lại nghỉ rằng khó mà giữ cho khỏi đã thương đối phương, nên gã nhẫn nại hoài chưa chịu thi triển đến. Bây giờ gã bị Huỳnh y nữ nói khích thì không khỏi nỗi giận nghĩ thầm:

- Con nha đầu này bản lãnh cao cường nếu cứ tỷ đấu dằng dai thì biết bao giờ mới xong. Ta đành mạo hiểm dùng đến hiểm chiêu vậy. Vả lại ta đã nói trước vạn nhất có đả thương ả thì cũng chỉ là một chuyện bất đắc dĩ.

Gã còn đang ngẫm nghĩ sắp thực hành ý định thì Huỳnh y nữ lên tiếng:

- Hãy coi Thiên Linh Bát Kiếm của ta đây!

Nàng vừa quát vừa đánh tới.

Bổng thấy ngân quang lóe ra nhằm vào ba đại huyệt.

Thiếu niên áo trắng vì mãi tính toán để mất tiên cơ. Huỳnh y nữ chiếm được thượng phong chiêu nầy cực kỳ ác liệt. Thế công vô cùng lợi hại!

Quần hào trong sảnh đường thấy thế kiếm của Huỳnh y nữ như lưới trời chụp xuống. Chỗ nào cũng có ánh hàn quang chuyển động tưởng chừng mười mấy thanh kiếm đồng thời đâm tới, liền bụng bảo dạ:

- Xem chừng thiếu niên áo trắng khó lòng thoát khỏi chiêu nầy.

Mọi người còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy thiếu niên áo trắng hú lên một tràng dài. Trong làn tiếng hú vang lên những tiếng kim thiết chạm nhau chát chúa.

Chiêu kiếm vô cùng mãnh liệt của Huỳnh y nữ bị thế kiếm ác liệt của thiếu niên áo trắng hất văng ra.

Sau một chiêu ác đấu khốc liệt phi thường, bầu không khí trở lại yên tĩnh. Quần hào chú ý nhìn ra thì thấy vai bên trái của thiếu niên áo trắng máu tươi chảy ròng ròng. Áo trắng nhuộm máu đào biến thành màu hồng tươi đập vào mắt mọi người.

Thiếu niên áo trắng vẫn một vẽ lạnh lùng. cặp mắt loang loáng chăm chú nhìn vào mặt Huỳnh y nữ.

Gã thản nhiên nói:

- Chiêu kiếm của cô nương đâm hãy còn nhẹ!

Giọng nói của gã cực kỳ bình tĩnh dường như không mảy may tức giận.

Thiết Quải Bà Bà ngấm ngầm kinh hãi trong lòng. Như lẩm bẩm:

- Gả nầy, quả nhiên đã hấp thụ được chân truyền về Thất Tuyệt Ma Kiếm. Nếu không luyện được đến trình độ tối cao thì chẳm tài nào trấn tĩnh như thế được.

Bổng nghe Huỳnh y nữ hỏi:

- Tại sao ngươi bảo còn nhẹ?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Nếu cô nương đâm nặng chút nữa thì đã chặt đứt tay trái của tại hạ rồi. Một cánh tay đã bị chặt đứt thì khó lòng phản kích được.

Dù cho phản kích đi nữa thì luồng lực đạo cũng yếu ớt khó mà đã thương cô nương được.

Huỳnh y nữ cười lạt hỏi:

- Bây giờ thì sao?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Bây giờ dĩ nhiên tại hạ còn dư lực để phản kích.

Huỳnh y nữ hỏi:

- Ngươi không sợ ta lại đã thương cánh tay mặt nữa ư?

Thiếu niên áo trắng cười ruồi đáp:

- Nếu cô nương còn có thể làm được như vậy thì cứ giở hết bản lãnh ra đừng nể nang gì cả. Có điều tại hạ phản kích đến nơi rồi.

Máu tươi đã nhuộm đỏ vạt áo trước và nữa tay trái của thiếu niên áo trắng. Bây giờ vẫn còn nhỏ giọt.Hiển nhiên vết thương của hắn không thể nhẹ lắm.

Quần hào trong sảnh đường thấy hai người tỷ đấu hung hiểm khốc liệt đều tự biết mình khó mà trợ chiến được. Ai vào gần tức là rước lấy cái chết, vì vậy họ chỉ đứng ngoài tự thủ bàng quan.

Thiếu niên áo trắng từ từ giơ trường kiếm lên. Ánh hàn quang và mấu tươi dưới ánh sáng đèn đuốc trông càn rực rỡ.

Đột nhiên thiếu niên áo trắng lại rú lên một tiếng. Thanh trường kiếm vọt ánh hàn quang đâm thẳng vào Huỳnh y nữ.Người ngoài chỉ thấy bóng người chuyển động,kiếm hoa quấn lấy nhau chứ không nghe tiếng kêu thiết động chạm.

Hai người bỗng phân khai.

Đứng ngoài trông vào thì hai bên bất quá mới giao đấu một hiệp mà thực ra trong hiệp nầy đã qua lại mấy chiêu và điều phát huy tuyệt kỹ điếng tột độ để phân thắng bại.

Hai người xa nhau ra cục diện trở lại yên tĩnh.

Thiếu niên áo trắng lùi về chỗ cũ cầm kiếm đứng yên. Hơi thở nhỏ nhẹ.

Huỳnh y nữ tay mặt chống kiếm xuống đất. Cặp mày liễu nhìn tít lại tựa hồ ráng nhịn cơn đau đớn phi thường.

Bỗng nghe Thiết Quải Bà Bà thét lên:

- Trời ơi máu! Tuyết Nhi! Ngươi bị thương rồi ư?

Huỳnh y nữ không có công phu nhẫn nại bằng thiếu niên áo trắng. Hay mắt một cái. Hai hàng lệ nhỏ xuống, nàng nói:

- Tiểu nữ bị thương rồi.

Thiết Quải Bà Bà đua tay ra nân đỡ Huỳnh y nữ hỏi:

- Tuyết nhi! Thương thế nặng lắm không?

Huỳnh y nữ gật đầu đáp:

- Khá nặng!

Nàng buông tay phải ra. Thanh trường kiếm rớt xuống đất đánh cạch một tiếng.

Thiết Quải Bà Bà vội hỏi:

- Tuyết nhi! Người bị thương ở đâu?

Huỳnh y nữ nằm ngay trong lòng Thiết Quải Bà Bà dường như đã kiệt lực không đứng vững được nữa.

Nàng thều thào đáp:

- Bị thương ở sau lưng.

Thanh âm nàng nhỏ quá nhưng trong sảnh dường lúc nầy yên lặng như tờ nên mọi người đều nghe rõ. Ai nấy đều chú ý nhìn lại thì quả nhiên thấy máu tươi từ sau lưng Huỳnh y nữ chảy ra ướt đỏ cả áo quần màu vàng tươi của nàng.

Thiết Quải Bà Bà bồng Tuyết nhi lên. Cặp mắt mụ đầu vẻ phẫn nộ trừng trừng nhìn thẳng vào mặt thiếu niên áo trắng hỏi:

- Ngươi đã thương y trầm trọng như vậy ư? Món nợ máu nầy ngươi phải bồi thường. Hừ!

Thương thế của Tuyết nhi mà biến chứng thì cả đến sư phụ ngươi, con người tàn phế cũng không khỏi bị liên lụy.

Thiếu niên áo trắng vẻ mặt vẫn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đả cảnh cáo y trước mà y nhất định dúng tay vào. Tại hạ đã nói giữa hai người tất có một bị thương...

Thiết Quải Bà Bà ngắt lời:

- Nhưng y vẫn có ý nể nang chỉ đã thương vào cánh tay trái ngươi và thương thế rất nhẹ.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng đáp:

- Tại hạ đã nói trước bất luận ai ngăn trở công cuộc báo thù của tại hạ phải đổ máu.

Thiết Quải Bà Bà tức giận quát hỏi:

- Gã tiểu tử! Ngươi có biết y là con ai không?

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Tại hạ không biết mà cũng không cần biết.

Bổng nghe Huỳnh y nữ cất giọng thều thào nói:

- Bà bà ơi! Chẳng nên trách người làm chi, chỉ nên tự trách mình là học nghệ chưa tinh mà thôi.

Thiết Quải Bà Bà nhỏ lệ đáp:

- Đây là lão thân đã hại ngươi.

Huỳnh y nữ nằm trong lòng Thiết Quải Bà Bà lắc đầu nói:

- Cũng không thể trách bà bà dược. Chúng ta đi thôi!

Thiết Quải Bà Bà hậm hực:

- Lão thân phải báo thù cho ngươi, băm vằm thằng lỏi kia rồi sẽ tính.

Huỳnh y nữ lắc đầu:

- Không được đâu. Bà bà ơi! Bà Bà không phải là địch thủ của gã. Về đi thôi! Gã mà hạ độc thủ thì bà bà khó lòng sống được.

Thiết Quải Bà Bà sửng sốt hỏi:

- Thật thế không?

Huỳnh y nữ đáp:

- Tiểu nữ nói thật đó.Bà bà tin lời tiểu nữ đi. Vả lại chỗ thương của tiểu nữ cần được rịt thuốc ngay. E rằng... tiểu nữ bị thương đến tận gân cốt rồi.

Thiết Quải Bà Bà giật mình kinh hải hỏi:

- Nếu vậy thì ngươi thành người tàn phế rồi hay sao?

Huỳnh y nữ đáp:

- Chưa thể biết được. Hãy cứ điều trị sớm đi coi.

Thiết Quải Bà Bà buông tiếng thở dài nói:

- Thôi đành vậy. Chúng ta hãy về trị thương thế cho ngươi rồi lão thân sẽ tìm gã trả thù.

Mụ bồng Huỳnh y nữ rảo bước dời khỏi sảnh đường đi ngay.

Lúc ra đến cửa nhà đại sảnh, mụ quắc mắt nhìn thiếu niên áo trắng nói:

- Gã tiểu tử! Mi giữ mình cho chắc. Lâu là nửa năm chóng là ba ngày, lão thân sẽ lấy cái mạng chó má của ngươi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Mụ trông vào cây thiết trượng đó để trả thù ư?

Thiết Quải Bà Bà hằn hộc hỏi lại.

- Ngươi nói cái gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Nếu vị cô nương đó khỏi thương thế rồi liên thủ hiệp lực với tiền bối, họa may mới giết được tại hạ.

Thiết Quải Bà Bà cười gằn nói:

- Giỏi lắm! Chúng ta hãy về đã! Lão thân sẽ làm cho ngươi chỗ nào cũng có kẻ thù. Khắp chống giang hồ ngươi hết đất dung thân.

Dứt lời mụ vọt mình ra khỏi sảnh đường.

Thiết Quải Bà Bà đi rồi, thiếu niên áo trắng quay lại hỏi Trương Tử Thanh:

- Ngươi còn ỷ vào ai nữa không?

Trương Tử Thanh gượng cười đáp:

- Lão phu không phải là địch thủ của công tử, nhưng cũng không muốn ngồi mà đợi chết. Mời Lý công tử ra tay đi!

Thiếu niên áo trắng đảo cặp mắt sắt bén nhìn quần hào một lược rồi hỏi:

- Vị nào có gan hạ can thiệp vào chuyện thị phi nầy thì hãy thử đấu kiếm với tại hạ?

Từ Thiên Hưng lên tiếng:

- Nếu chúng ta không can thiệp vào vụ nầy thì có nên dời khỏi nơi đây không?

Lão hỏi câu nầy chính là câu mà quần hào trong sảnh dường đều muốn thốt ra, nên ai nấy đều lắng tay nghe.

Nguyên bọ Từ Thiên Hưng đều tự biết mình không phải là địch thủ của thiếu niên áo trắng nên muốn dời khỏi Thiết Hoa Bảo, nhưng thiếu niên áo trắng lại đứng gần bên cửa. Nếu gã không đồng y trước thì chẳng ai dám đi.

Thiếu niên áo trắng chuyển động mục quang nhìn hết quần hào một lược rồi thủng thẳng đáp:

- Các vị có thể dời khỏi nơi đây, nhưng cần một điều kiện...

Từ Thiên Hưng ngắt lời:

- Điều kiện gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Các vị dời khỏi nơi đây rồi trong vòng ba năm không được qua lại trên giang hồ.

Từ Thiên Hưng đưa mắt nhìn con đáp:

- Được rồi! Cha con lão phu ưng chịu như vậy.

Đới Côn và anh em họ Ngụy cũng đồng thanh nói:

- Chúng tôi cũng bằng lòng.

Thanh bào lão nhân và Bàng Phi thấy bọn Từ Thiên Hưng đều đã chịu lời đành nói theo:

- Chúng ta cũng vậy.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Các vị đều ưng thuận cả rồi thì có thể rút lui được.

Bỗng nghe Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Các vị ra khỏi sảnh đường nầy được, nhưng e rằng khó lòng dời khỏi Thiết Hoa Bảo.

Từ Thiên Hưng sửng sốt nói:

- Cách bố trí chung quanh Thiết Hoa Bảo thật là hiểm ác! Nếu Trương đại bảo chúa không ưng thì bọn ta thiệt khó lòng vượt qua được.

Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Từ huynh nghĩ tới điều đó là hay.

Đới Côn chẩm rải lên tiếng:

- Tại hạ có việc thỉnh giáo Trương Bảo chúa.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Việc gì?

Đới Côn hỏi:

- Võ công Thiết Quải Bà Bà thế nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Võ công Thiết Quải tiền bối thâm hậu phi thường.

Đới Côn nói:

- Bản lãnh bọn tiểu đệ đây chẳng một ai so kịp bà ta thì có ở lại cũng chẳng giúp gì được Trương đại bảo chúa. Huống chi bữa nay bảo chúa nhất định phải chết. Chẳng lẽ lúc lâm tử còn muốn làm phiền bọn tiểu đệ nữa chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Các vị nhận sính lễ của tại hạ mà tới đây chứ tại hạ có cưỡng ép các vị đâu.

Đới Côn nói:

- Bọn tiểu đệ tự ý đến đây, bây giờ cũng tự nguyện rút lui.

Trương Tử Thanh cười lạt nói:

- Mời các vị tùy tiện.

Đới Côn hỏi:

- Tiểu đệ biết rõ nơi đây có bao nhiêu cửa ải đầy mai phục hiểm trở cần phải có Trúc phù của Trương đại bảo chúa mới ra lọt. Không hiểu đại bảo chúa có cho bọn tiểu đệ mượn Trúc phù được chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Khi Đới huynh vào Thiết Hoa Bảo dường như đã tính đến chuyện trốn chạy nên mới dò la biết rõ đầu duôi như vậy.

Đới Côn nói:

- Vì tình trạng bắt buộc tiểu đệ không sao được mới phải rút lui.

Trương Tử Thanh cười mát nói:

- Tại hạ cũng muốn giúp đỡ Đới huynh, nhưng đáng tiếc...

Từ Thiên Hưng ngắt lời:

- Đáng tiếc điều chi?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đáng tiếc là cây Trúc phù đó tại hạ không để trong mình.

Đới Côn hỏi ngay:

- Tại hạ để ở trong phòng riêng.

Đới Côn chau mày ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Đại bảo chúa sai người đi lấy có được không?

Trương Tử Thanh hững hờ đáp:

- Chỗ cất Trúc phù rất bí ẩn, ngoài lão phu chẳng một ai hay?

Đới Côn chau mày nhìn bọn Từ Thiên Hưng, ai nấy đều ngơ ngác không biết làm thế nào.

Thanh bào lão nhân cười lạt nói:

- Trương đại bảo chúa dù lắm mưu nhiều kế đánh lừa ai thì được, chứ gạt tại hạ thế nào nổi?

Trương Tử Thanh bình tĩnh hỏi lại:

- Theo ý kiến của Lam huynh thì thế nào?

Thanh Bào lão nhân đáp:

- Theo ý kiến của tại hạ thì thanh Trúc phù hiện ở ngay trong mình bảo chúa.

Đới Côn gật đầu nói:

- Đúng rồi, nếu không có Lam huynh nhắc nhở thì không chừng chúng ta bị y lừa gạt.

Trương Tử Thanh cười ruồi nói:

- Tại hạ đã bảo thanh Trúc phù không có ở trong mình là nó không có ở trong mình thật. Còn các vị có tin hay không chẳng liên quan gì đến tại hạ.

Thiếu niên áo trắng vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm đứng một bên nghe mấy người tranh luận, gã không nói nửa lời.

Đới Côn quay lại nhìn thiếu niên áo trắng thì thấy gã không tỏ vẻ gì giận dữ, liền nói:

- Đại bảo chúa nói vậy không đúng lý.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Sao lại không đúng?

Đới Côn đáp:

- Đại bảo chúa tay giữ Trúc phù mà chúng ta không có không được sao lại bảo là không liên quan đến đại bảo chúa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Các vị muốn đi xin cứ tùy tiện. Tại hạ không có ý gì ngăn trở cả.

Đới Côn hỏi:

- Không có Trúc phù thì làm sao mà đi được?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Lúc các vị vào đây có cần Trúc phù không?

Đới Côn đáp:

- Lúc đó dại bảo chúa phái người ra đón tiếp...

Trương Tử Thanh cười ha hả ngắt lời:

- Nếu các vị không vì ham tiền bạc hoặc đồ cổ ngoạn hay những bức tranh họa thì cũng chẳng đến đây. Hà hà!... Giữa chúng ta có thể nói là chỉ có vụ lợi chứ không đạo nghĩa chi hết...

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu các vị giúp đỡ được Trương mổ trong lúc hoạn nạn thì tại hạ chịu vung tiền để giải trừ tai họa quyết không oán hối.Nhưng các vị lại chẳng có tư cách gì, toàn là đồ tham sống sợ chết, chỉ là danh dự hão huyền.Vậy còn mặt mũi nào mà quay lại đòi lấy Trúc phù của tại hạ nữa?

Trên đời nầy thật lắm người chẳng biết xấu hổ là gì!

Mấy câu thóa mạ nầy thật là khinh bạc. Quần hào ai nấy đều cúi gầm mặt xuống, hồi lâu Đới Côn mới thủng thẳng nói:

- Nhưng chúng ta bất quá mới quấy quả dại bảo chúa một chén rượu nhạt, chứ đã lấy được vật gì của bảo chúa đâu?

Trương Tử Thanh nói:

- Chẳng lẻ các vị còn vác cái mặt dầy đòi Trương mỗ lấy kim ngân châu báu cho nữa chăng?

Từ Thiên Hưng nói:

- Phải rồi! Chúng ta chưa lấy tiền tài của bảo chúa thì chẳng việc gì phải tiêu tai cho bảo chúa. Và tại nạn nầy chúng ta cũng không giúp nổi thì chỉ còn đường dời khỏi nơi đây.

Trương Tử Thanh nói:

- Vậy các vị cứ đi đi, chẳng lẽ còn bắt Trương mổ tiễn đưa cũng như đón rước lúc vào hay sao?

Thiếu niên áo trắng dường như không nhẫn nại được nữa cười lại hỏi:

- Các vị đã nói chuyện xong chưa?

Từ Thiên Hưng cùng bọn anh em họ Ngụy, Bàng Phi, Đới Côn đưa ánh mắt ra hiệu cho nhau rồi đi về phía Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh nhìn quần hào cười lạt hỏi:

- Các vị muốn đánh nhau chăng?

Đới Côn tay cầm hai mũi độc đinh nói:

- Chúng ta yêu cầu đại bảo chúa đưa Trúc phù ra.

Trương Tử Thanh đã tính thầm trong bụng:

- Ta cùng bọn nầy động thủ, quạt tắt đèn lửa rồi nhân lúc nhốn nháo có thể trốn thoát được chăng?

Trong bụng hắn tính như vậy, liền lạnh lùng quát lên:

- Đứng lại! Các vị mà còn bức bách thì đừng trách Trương mổ vô tình.

Đới Côn nói:

- Nếu Trương bảo chúa mà không chịu lấy Trúc phù cho chúng ta cũng không giữ lịch sự được nữa.

Trương Tử Thanh ngầm vận công lực, mắt trợn tròn xoe nhìn mọi người.Hắn đã thầm tính trong lòng phải làm thế nào giơ tay một chỉ là quạt tắt hết đèn.

Nguyên đèn đuốc đặt rải rác nhiều nơi, muốn cấy tay một cái mà quạt tắt hết không phải chuyện dễ. Nếu đèn lửa còn lại một vài chỗ tất bị thiếu niên áo trắng phát giác ra âm mưu của hắn.

Đột nhiên thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên xích lại gần bên Trương Tử Thanh hỏi:

- Bây giờ ngươi biết rõ rồi chứ?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Biết rõ cái gì?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Biết rõ không một ai trợ lực cho ngươi.

Trương Tử Thanh ngửa mặt lên trên trời cười ha hả nói:

- Không ngờ Trương Tử Thanh nầy đưa lễ hậu mời bạn hữu đến mà toàn là phường tham sống sợ chết, không một tên nào có tư cách gì hết.

Thiếu niên áo trắng giơ trường kiếm lên nói:

- Vậy người kêu bọn gia nhân ra đi thôi!

Quần hào đang tiến về phía Trương Tử Thanh thấy thiếu niên áo trắng cũng sắp đi tới thì không ai dám tiến lên nữa, đều dừng bước đứng yên.

Bỗng nghe Trương Tử Thanh cười lạt hỏi:

- Nếu tại hạ không chịu kêu chúng ra thì sao?

Thiếu niên áo trắng vung trường kiếm lên chém xuống.

Thế kiếm kỳ bí.Trương Tử Thanh không biết đường nào mà né tránh. Hàn quang vừa lóe lên, cánh tay mặt Trương Tử Thanh đã bị đứt lìa.

Trương Tử Thanh ngấm ngầm nghiến răng chịu đau chớ không rên la.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Trước hết ta hãy chặt tứ chi ngươi để ngươi nếm mùi phân thây rồi sau sẽ giết hết mọi người trong Thiết Hoa Bảo không để sót một mống.

Trương Tử Thanh cố nhịn đau mà nói:

- Đáng tiếc là lúc nầy ngươi đã chậm mất một bước.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Tại sao mà chậm?

Trương Tử Thanh đáp:

- Ta e rằng bọn người nhà ta đã dời khỏi Thiết Hoa Bảo rồi.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Ngươi tưởng ta không bắt được chúng ư? Bất luận chúng trốn tránh ở đâu, dù là góc biển chân trời ta cũng tìm được tới nơi.

Miệng gã nói tay gã lại chém cụt cánh tay trái Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh đang cố vận khí chống đỡ nỗi đau khổ bên tay mặt không còn cách nào né tránh được.Bây giờ cả hai tay hắn đều bị chặt đứt, dù võ công của hắn tinh thâm đến đâu, cũng toàn thân phát rum mà không thể nhịn được bật tiếng rên la.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta xẻo tai bên trái ngươi.

Gả lại vung trường kiếm lên hớt một cái.

Trương Tử Thanh đau đớn cơ hồ ngất xỉu đành để cho thiếu niên áo trắng muốn làm gì thì làm.

Hắn vừa thấy trước mặt mát lạnh trái tai bên tả dã bị cắt đứt rớt xuống.

Quần hào thấy thiếu niên áo trắng ra chiêu kỳ bí, thủ pháp tàn nhẫn đều không khỏi ớn gáy.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã nghĩ kỷ chưa? Bọn chúng chẳng cho cách nào trốn thoát được đâu. Sớm muộn gì rồi cũng đến chết, ngươi chịu đau khổ làm gì cho tội thân?

Miệng gã nói, tay gã lại vung trường kiếm xẻo nốt tai trái tai mặt Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh đã không nhịn được nỗi đau khổ về xác thịt, cũng không chịu nổi sự uy hiếp về tinh thần. Hắn lùi lại mấy bước ngồi xuống ghế gỗ.

Thiếu niên áo trắng từ từ tiến tại nói:

- Bây giờ ngươi còn cơ hội thì nên nói đi kẻo rồi đây ta cắt lưỡi, ngươi có muốn nói cũng không thể được. Ta hãy chặt đến chiếc đùi bên trái ngươi.

Tinh thần Trương Tử Thanh đã hoàn toàn tan vỡ dưới lưỡi kiếm tàn khốc của thiếu niên áo trắng, hắn lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng hỏi:

- Sao? Ngươi đổi tâm ý rồi chăng?

Trương Tử Thanh thở phào một cái đáp:

- Ta muốn buộc thuốc.

Thương thế hắn cực kỳ trầm trọng, giọng nói phát run.

Thiếu niên áo trắng quay lại nhìn quần hào nói:

- Các vị đây có ai đem thuốc đi, xin buộc những vết thương cho hắn?

Đới Côn đưa mắt nhìn thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ có thuốc đây.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Vậy phiền các hạ giúp cho!

Đới Côn rảo bước đi tới móc thuốc ra rịt vào vết thương cho Trương Tử Thanh rồi buộc lại.

Thiếu niên áo trắng vẫn lạnh lùng coi Đới Côn buộc thuốc cho Trương Tử Thanh xong, mới hững hờ nói:

- Trương Tử Thanh! Người nghĩ kỹ đi! Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà mà ngươi vẫn không chịu tập trung gia nhân vào sảnh đường thì còn đau khổ vô cùng!

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Ngươi nhất định giết bọn chúng ư?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Đúng thế! Ta nhất định giết chúng. Có điều ta sẽ dùng thủ pháp rất mau lẹ để hạ sát không để chúng phải đau khổ.

Trương Tử Thanh lắp bắp trong miệng rồi hỏi:

- Ngày xưa Lý Thanh Trần bị giết, ngoài năm người chúng ta Lý công tử có biết đến danh tính những hung thủ khác không?

Thiếu niên áo trắng chấn động tâm thần hỏi lại:

- Sao? Còn có hung thủ khác nữa ư?

Trương Tử Thanh cặp mắt lộ vẻ đau khổ không bút nào tả xiết, từ từ quay lại nhìn thẳng vào mặt thiếu niên áo trắng hỏi:

- Võ công Lý Thanh Trần cao cường đến thế mà bọn ta đối phó được với y ư?

Thiếu niên áo trắng từ từ đặt thanh kiếm xuống thò tay vào bọc móc một viên thuốc đưa vào miệng Trương Tử Thanh nói:

- Ngươi hãy nuốt viên thuốc nầy sẽ thấy đỡ đau ngay.

Trương Tử Thanh mất huyết nhiều quá, hắn kiệt lực không chống nổi nửa nhưng bản thân hắn dường như chưa can tâm chịu chết ngay nên mới nuốt viên thuốc của thiếu niên áo trắng.

Viên thuốc nầy quả nhiên thần hiệu kinh người. Hắn vừa nuốt vào thì thấy tinh thần phấn chấn.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng nói:

- Nếu bây giờ ngươi nói họ tên, lai lịch cùng chỗ ở của một tên hung thủ nào khác thì ta bằng lòng tha mạng cho người nhà ngươi.

Trương Tử Thanh cười đáp:

- Ta đã lập lời trọng thệ quyết không tiết lộ họ tên y.

Thiếu niên áo trắng cất giọng sắc bén:

- Trừ phi ngươi chuẩn bị mà chịu đựng lấy cái đau khổ tùng xẻo từng miếng chi mới khỏi phải xưng ra.

Trương Tử Thanh đưa mắt nhìn thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi:

- Ngươi đã chặt hai cánh tay, hai trái tai chẳng lẻ ta còn sống được nữa ư? Ta chịu đau khổ được đến lúc nầy cũng là quá rồi.

Câu nói đó rất có lý, thiếu niên áo trắng sững sờ hỏi:

- Bảo chúa muốn thế nào mới nói rõ danh tính người kia?

Ngừng một lát gả nói tiếp:

- Nhưng bảo chúa có nói thì nói thiệt chứ đừng lừa gạt bản nhân. Bảo chúa đành là chết rồi, nhưng bản nhân sẽ dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn để đối phó với bọn gia nhân.

Trương Tử Thanh đáp:

- Đó không phải là vấn đề quan trọng để ta xưng rõ tên họ y cho ngươi hay. Vấn đề nầy chỉ quan trọng ở chỗ ta không muốn thất tín với y, mặc dầu y đã lừa gạt ta.

Thiếu niên áo trắng ngạc nhiên hỏi:

- Y đã lừa gạt bảo chúa ư? Lừa gạt bằng cách nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đúng thế! Y đã hứa với ta nếu không tiết lộ tính danh y thì khi nào ta đưa tin đến báo động, y lập tức cứu viện cho bọn ta. Thế mà đến bây giờ y vần mất mặt chẳng thấy bóng vía đâu. Có phải y đã lừa gạt ta rồi không?

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa căm hận y thất ước mà nói tên họ y chăng?

Trương Tử Thanh ngắt lời:

- Y mới là hung thủ chân chính, còn chúng ta bất quá chịu vạ thay cho y mà thôi.

Thiếu niên áo trắng cực kỳ xúc động, sắc mặt màu xám xanh, nóng nảy giục.

- Ngươi ấy là ai? Nói mau!

Trương Tử Thanh uể oải đáp:

- Ngươi bất tất phải giục ta. Ta không nói thì thôi, đã nói dĩ nhiên phải thuật rõ đầu đuôi.

Thiếu niên áo trắng hít mạnh một hơi nói:

- Hay lắm! Vậy bảo chúa thủng thẳng kể cho bản nhân nghe.

Trương Tử Thanh lẩm bẩm:

- Không phải Trương mổ là con người vô tín mà thực ra là vì các ngươi phụ ta trước. Năm anh em chúng ta toàn gia mấy chục người phải chết thay ngươi mà ngươi chẳng nhìn nhỏi gì đến.

Ngươi đã vô tình thì đừng trách ta bất nghĩa.

Thiếu niên áo trắng đột nhiên cất giọng nghiêm nghị sắc bén:

- Trương Tử Thanh! Ngươi mà muốn mượn đao giết người, nói tên bừa bãi để vu oan cho kẻ khác thì ngươi càng nặng tội đó.

Trương Tử Thanh lạnh lùng đáp:

- Câu chuyện phải có đầu đuôi, việc làm phải đủ chứng cớ.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Nếu vậy thì hay lắm! Bản nhân sẽ đem hết khả năng giữ tính mạng của bảo chúa lại để đối chất với y.

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Ngươi ráng mà huy trì mạng sống cho ta. Chẳng những ta không sợ mà còn muốn gặp y để đối chất.

Thiếu niên áo trắng gật đầu nóc trong bọc một chiếc bình ngọc đổ lấy một viên thuốc nói:

- Ngươi uống thêm viên thuốc nầy nữa.

Trương Tử Thanh chẳng khách khí gì nuốt luôn viên thuốc vào bụng.

Thiếu niên áo trắng lại nói:

- Bảo chúa nhắm mắt vận khí để ta buộc lại những vết thương. Viên thuốc bảo mạnh cố nguyên đơn nầy là một thứ linh dược hiếm có trên đời. Thương thế bảo chúa tuy trầm trọng nhưng uống thuốc đó vào rồi nhứt định giữ được mạng sống không còn nghi ngờ gì nữa.

Trương Tử Thanh y lời, nhắm mắt dưỡng thần.

Thiếu niên áo trắng xé một mảnh áo của Trương Tử Thanh buộc những vết thương lại cho hắn.

Lúc nầy quần hào cứ đứng ngây người ra nguyên chỗ. Họ đều muốn đi mà chẳng ai dám cất bước trước.Huống chi lòng họ nẩy tính hiếu kỳ muốn nghe Trương Tử Thanh đua ra nhân vật nào, họ tên là gì?

Sau khoảng thời giang chừng ăn xong bữa cơm. Trương Tử Thanh mới từ từ mở mắt ra nói:

- Thái Cực Kiếm Pháp của lệnh tôn có một thời đã nổi danh trong võ lâm là đệ nhất thiên hạ.

Năm anh em ta có hợp lực động thủ cũng không đã thương được lão gia. Dù lão có ít người không địch lại số đông thì đến phá vòng vây mà chạy là cùng chứ khi nào lão chịu tử thương ngay đương trường.

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Vụ tiên phụ động thủ với các vị, bảo chúa bất tất nhắc lại cho mất thì giờ. Tại hạ chỉ hy vọng biết được người kia là ai? Hiện giờ ở đâu? Tại sao bọn Nguyên Tử Khiêm, Liễu Trường Côn không chịu nói ra.

Trương Tử Thanh đáp:

- Cái đó không thể trách họ được, vì họ không hiểu rõ nội tình.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Chẳng lẻ có một mình bảo chúa biết rõ mà thôi hay sao?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lúc người ấy giúp đỡ chúng ta không để lộ chân tướng.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Y cải trang bằng cách nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Y gãi làm một tên nô bộc.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Các vị ỷ nhiều người uy hiếp số ít thiệt không phải đấng anh hùng đừng nên khoe trương nữa.

Trương Tử Thanh cười mát nói:

- Đã nói thì cần phải nói cho tường tận.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Được rồi! Câu chuyện xảy ra thế nào? Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Công tử có biết Giang Nam Song Hiệp không?

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Tại hạ mới nghe đồn chứ chưa từng thấy mặt.

Trương Tử Thanh nói:

- Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu mới là những hung thủ chân chính.

Hắn nói câu nầy chẳng những thiếu niên áo trắng kinh hãi mà thôi, hết thảy mọi người trong trường đều phải chấn động tâm thần.

Chương 18: Hiệp Sĩ Lại Là Quân Trộm Cướp

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tại hạ tuy chưa được gặp Giang Nam Song Hiệp nhưng đã biết tiếng. Họ đều là những hiệp sĩ nổi danh bậc nhất đương thời. Sao lại hùa về với các vị sát hại tiên phụ để mang tiếng xấu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Vì lệnh tôn biết rõ Giang Nam Song Hiệp chỉ có tiếng là hiệp sĩ mà thực ra là quân đạo tặc nên chúng giết đi để bịt miệng.

Thiếu niên áo trắng cười lạt nói:

- Bảo chúa chỉ nói qua loa vài câu như vậy mà bảo tại hạ tin ngay là Giang Nam Song Hiệp đã sát hại gia phụ chẳng hóa ra dễ dàng lắm ư?

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Ta sẽ đưa bằng cớ ra.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bằng cớ gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Một bức thơ do bút tích của Hàn Đào ở Từ Châu viết.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Phong thở đó hiện giờ ở đâu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Người ta thường nói bậc trí giả nghĩ ngàn điều tất có một điều sơ suất. Hàn Đào yên trí lão phu đã đốt phong thơ đó đi rồi, dè đâu lão phu vẫn còn giữ lại.

Thiếu niên áo trắng vẩn lạnh lùng hỏi:

- Phong thơ ấy ở đâu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Hiện cất ở trong Thiết Hoa Bảo này.

Thiếu niên áo trắng thấy lão bị chặt đứt cả hai tay rồi, gã muốn lão đi lấy thơ cho mình xem lập tức nhưng vẫn tỏ vẻ hững hờ, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Trương Tử Thanh! Bảo chúa sai người nhà đi lấy thơ đến đây cho tại hạ coi mới có thể tin được.

Trương Tử Thanh trịnh trọng nói:

- Phong thơ đó là một vật rất bí mật, chỗ cất giấu chính ta muốn tìm cũng chưa dễ đã thấy ngay được.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Chưa có thơ thì tại hạ khó mà tin lời bảo chúa.

Trương Tử Thanh chậm chạp đứng lên nói:

- Hai tay ta bị chặt hết rồi dù còn có võ công cũng chẳng làm gì được. Ngươi muốn coi thơ thì phải đi theo ta lấy cho mới được.

Thiếu niên áo trắng ngần ngừ hỏi:

- Chỗ bảo chúa dấu thơ có gần đây không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Chỉ cách chừng nửa dậm đường.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Được rồi! Tại hạ hy vọng là bảo chúa không sai lời.

Gã quay lại nhìn bọn Từ Thiên Hưng và Bàng Phi lạnh lùng nói:

- Các vị đã chẳng giúp được gì cho ai thì ở đây làm chi nữa? Sao không về đi?

Từ Thiên Hưng đáp:

- Thiết Hoa Bảo bố trí nhiều trạm canh cực kỳ nguy hiểm, nếu không có trúc phù của Trương Tử

Thanh thì bọn tại hạ chẳng tài nào ra thoát được.

Trương Tử Thanh quay lại ngó Từ Thiên Hưng nói:

- Các vị cứ ngồi trong sảnh đường này mà chờ.

Rồi hắn rảo bước ra ngoài.

Thiếu niên áo trắng nóng lòng coi bức thơ kia nên đối với tấm thân tàn phế của Trương Tử Thanh không tiện bức bách lão thái quá. Còn bọn người vụ lợi này chẳng có tư cách gì đáng kể, nên gã bỏ mặc họ, theo sau Trương Tử Thanh đi ngay.

Trương Tử Thanh bị trọng thương mất máu quá nhiều, dù hắn được thiếu niên áo trắng cho uống linh đan, song thân thể hư nhược mà bên ngoài sảnh đường đèo núi vừa dốc vừa quanh co, cất bước cực kỳ khó khăn.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quanh bốn mặt, chẳng thấy bóng người nào thì cho là bọn gia đinh canh giữ ngoài sảnh đường thấy trong hai vị bảo chúa một vị đã bị trọng thương thành tàn phế, còn một vị cũng bị cụt tay bỏ trốn, Thiết Hoa Bảo khác nào quân không tướng, rắn không đầu, mạnh ai nấy chạy cho thoát thân.

Trước tình trạng này, thiếu niên áo trắng tra kiếm vào vỏ, tiến lên hai bước nâng đỡ cho Trương Tử Thanh.

Trương Tử Thanh không ngờ thiếu niên áo trắng lại ra tay nâng đỡ mình, trong lòng rất lấy làm kỳ. Hắn hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão phu còn gắng gượng được, không dám phiền đại giá!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ muốn được coi bức thư kia ngay, nên đỡ bảo chúa đi cho lẹ.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Tại hạ lấy thư cho công tử rồi, không hiểu công tử sẽ đền bồi bằng cách nào?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ tha chết cho gia nhân và không giết chết bảo chúa. Như vậy đã đủ chưa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bạn hữu giang hồ thường đồn đại công tử lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, mà thật ra công tử rất biết điều.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Bậc đại trượng phu dĩ nhiên ân oán phải cho phân minh. Tại hạ muốn báo thù thì giết hại bọn vô tội làm chi. Cả đến kẻ thù mà tại hạ chịu ơn cũng nhất định báo đền.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ muốn hỏi bảo chúa một điều, bảo chúa có chịu nói thật không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Công tử cứ hỏi đi, lão phu biết điều gì nói điều đó.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Hồi sinh tiền gia phụ có danh dự gì trong võ lâm không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lão nhân gia là một hiệp sĩ nhân nghĩa, ai cũng khen ngợi.

Thiếu niên áo trắng hỏi bằng một giọng nghiêm nghị và sắc bén:

- Bảo chúa đã biết vậy mà sao còn đi liên thủ với những người khác để hạ sát?

Trương Tử Thanh đáp:

- Chỉ vì lệnh tôn là người chính phái, rất đạo đức nên bọn Giang Nam Song Hiệp mới giết lão nhân gia.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa nói vậy thì ra Giang Nam Song Hiệp chủ động vụ này hay sao?

Trương Tử Thanh đáp:

- Sự thức chính là thế đó! Bọn lão phu chỉ là những quân cờ của Giang Nam Song Hiệp mà thôi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Sao các vị lại đi nghe lời Giang Nam Song Hiệp?

Trương Tử Thanh thở dài đáp:

- Thực tình mà nói thì vụ này có mấy chỗ ngoắt ngoéo. Một là bị Giang Nam Song Hiệp ngầm hạ độc thủ uy hiếp, bọn lão phu sa vào cạm bẫy. Hai là Giang Nam Song Hiệp đem trọng lợi ra nhử bọn lão phu. Giang Nam Song Hiệp chỉ cần giết được lệnh tôn còn những đồ cổ ngoạn, danh họa... của lão nhân gia thì anh em lão phu chia nhau.

Thiếu niên áo trắng hỏi vặn:

- Các vị tham lợi mà nghe theo lời yêu cầu của Giang Nam Song Hiệp ư?

Trương Tử Thanh khẻ thở dài đáp:

- Lão phu không nghe lời họ cũng không được. Ngoài trọng lợi lão phu còn bị bọn họ uy hiếp sinh mạng.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi:

- Vụ này đồng bạn của bảo chúa có biết không?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Bọn họ không ai biết hết. Chỉ một mình lão phu hiểu rõ nội tình mà thôi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Thoắt cái đã đến một ngọn núi, bổng Trương Tử Thanh dừng lại nói:

- Tới nới rồi!

Thiếu niên áo trắng đưa mục quang nhìn quanh một lượt. Tuy trong đêm tối mà gã vẫn nhìn rõ cảnh vật trong vòng mấy trượng. Gã ngửng đầu trông lên thấy vách núi cheo leo không có đường lên liền hỏi:

- Bây giờ trèo lên bằng đường lối nào?

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Nơi đây là chỗ lão phu cất giấu mọi vật trân quí, ngoài tại hạ ra không một ai biết đường.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Phong thư đó cũng giấu trong kho bí mật này ư?

Trương Tử Thanh gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Làm thế nào mở được kho bí mật này mà vào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lão phu nói miệng, Lý công tử theo đó mà mở là được.

Thiếu niên áo trắng trầm giọng đáp:

- Được rồi! Tại hạ nghe đây!

Trương Tử Thanh nói:

- Trên vách núi này có khắc một con chim ưng…

Thiếu niên áo trắng nhìn kỹ quả nhiên thấy trên vách đá có khắc một con chim ưng đang bay.

Trương Tử Thanh lại nói:

- Công tử thò ngón tay điểm vào mỏ con chim ưng một cái.

Thiếu niên áo trắng nghe lời điểm ngón tay vào mỏ con ưng. Gã cảm thấy chỗ đụng tay vào đột nhiên tụt xuống.

Trương Tử Thanh nói:

- Lùi lại năm bước cho mau!

Thiếu niên áo trắng vội lùi lại năm bước.

Trương Tử Thanh nói:

- Phải chờ cho cơ quan phát động đã. Lão phu sẽ bảo công tử cách mở cửa.

Bổng nghe Trương Tử Thanh lên tiếng:

- Lại điểm ngón tay vào đuôi con ưng, nhưng chỉ một cái rồi rụt về ngay.

Thiếu niên áo trắng làm theo lời Trương Tử Thanh lấy đầu ngón tay dí vào đuôi chim ưng rồi rụt tay về. Gã động tâm nghĩ thầm:

- Vách đá lại giữ nguyên tình trạng như cũ. Không hiểu cha này giở trò gì đây?

Đột nhiên một trận lách cách vang lên. Vách đá nhẵn thín đột nhiên thụt vào để hở ra một cái cửa.

Trương Tử Thanh nói:

- Người nào không biết rõ cơ quan bố trí bên trong mà tiến vào tất bị trọng thương.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Nếu bảo chúa để tại hạ tiến vào rồi bị cơ quan mai phục đả thương thì biết đâu bảo chúa chẳng trốn thoát?

Trương Tử Thanh thủng thẳng đáp:

- Những cơ quan bố trí trong vách này tuy lợi hại nhưng chưa chắc đã đả thương được Lý công tử.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Bảo chúa nói vậy chẳng hóa ra cho tại hạ là một nhân vật phi thường hay sao? Tại hạ hy vọng bảo chúa đừng giở trò quái gở để mà chịu khổ.

Trương Tử Thanh cười mát nói:

- Suốt đời lão phu thu tàng những danh họa, cổ ngoạn, ngọc khí, châu báu dù đến bậc vương hầu hiện nay cũng khó bằng được. Bây giờ lão phu tuổi đã già, đối với những báu vật này cảm thấy đau khổ vô cùng! Giả tỷ lão phu không thu cất báu vật có phải ngày nay mình tìm nơi thanh tĩnh ẩn cư hưởng thú lâm tuyền, khỏi lụy về nó không? Chẳng những lão phu phải khổ sở trong những ngày tàn mà tai vạ còn lây đến con cháu. Cổ nhân có nói người nổi tiếng để lụy cho thân mình, thực ra châu báu cổ ngoạn còn làm phiền lụy hơn nhiều...

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng ngắt lời:

- Bây giờ bảo chúa mới hối hận thì đã muộn quá rồi.

Trương Tử Thanh cười nói:

- Vì thế trước lúc lâm tử, lão phu muốn làm một vài việc có ích cho người đời.

Lão nói xong cất bước đi trước. Thiếu niên áo trắng theo sau.

Trương Tử Thanh co chân lên đá vào cửa động một cái. Cánh cửa đá đột nhiên mở rộng.

Thiếu niên áo trắng thủng thẳng hỏi:

- Sao các hạ không vào đi?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bây giờ chưa vào được.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một chút rồi nói:

- Những cơ quan bảo chúa sắp đặt rất tinh xảo!

Trương Tử Thanh nói:

- Phải chờ có tiếng nhạc vang lên mới tiến vào được.

Thiếu niên áo trắng không thúc giục mà cũng không nói chuyện gì với Trương Tử Thanh nữa.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, quả nhiên có tiếng nhạc vọng ra.

Trương Tử Thanh nói:

- Bây giờ vào được rồi!

Rồi lão cất bước tiến về phía trước. Lão đi vào một con đường hầm dài chừng hai trượng thì đến trước một tòa cửa đá.

Thiếu niên áo trắng ngấm ngầm để ý nhìn cảnh vật xung quanh, bụng bảo dạ:

- Đường hầm này chỉ lọt vừa một người đi. Hắn mà bố trí cạm bẫy thì bất luận một tay võ công cao cường đến đâu cũng không tránh được bọn mai phục xông ra tập kích.

Bổng thấy Trương Tử Thanh vung cước lên đá vào cánh cửa đá ba cái. Cửa đá tự nhiên mở rộng.

Trương Tử Thanh nói:

- Tại hạ đã đứt mất hai tay rồi, phiền Lý công tử thắp lửa lên. Trên chiếc án lớn mé hữu có đá lửa đặt trong cái hộp sắt nhỏ.

Trong nhà tối đen như mực, giơ bàn tay không trông rõ ngón. Thiếu niên áo trắng ngấm ngầm vận khí, gã vươn tay ra quả nhiên sờ thấy một chiếc án bên trên có để một cái hộp gỗ. Hắn mở hộp lấy đá lửa bật lên thắp nến.

Dưới ánh lửa sáng, trong nhà đầy châu báu cùng bảo khí làm hoa cả mắt.

Căn động đá này dài đến bốn trượng, rộng hơn hai trượng. Bốn vách đều dùng gỗ đàn hương làm thành giá để bày các đồ ngọc khí cổ ngoạn.

Trương Tử Thanh khẽ nói:

- Lý công tử thắp thêm lửa cho sáng hơn để thưởng ngoạn. Ở đây có mấy vật trân quí đặc biệt, bỏ trong hai chiếc rương sắt. Nếu Lý công tử cao hứng thì lão phu cũng mở cho coi.

Thiếu niên áo trắng chuyển động cặp mắt thấy một chiếc đèn pha lê buộc từ trên nóc nhà treo rủ xuống. Gã thắp đèn lên. Những đồ cổ ngoạn quí giá dưới ánh đèn chỉ trong khoảnh khắc biến thành sáng như ban ngày.

Trương Tử Thanh chậm chạp bước tới góc nhà. Lão chú ý nhìn một cái rương sắt cao bằng đầu người nói:

- Trong rương này có mấy vật quí báu vô ngần!

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn xem bức thư của Hàn Đào trước.

Trương Tử Thanh nói:

- Bức thư đó cũng để trong rương sắt.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Làm thế nào mở ra được?

Trương Tử Thanh đưa mắt nhìn con ếch bằng ngọc trên giá gỗ nói:

- Chìa khóa mở rương ở trong bụng con ếch kia!

Thiếu niên áo trắng cầm lấy con ếch ngọc mở ra quả thấy một chiếc chìa khóa sắt.

Gã liền lấy ra hỏi:

- Cách mở thế nào?

Trương Tử Thanh đáp:

- Tra chìa vào lỗ khóa trên mặt rương xoay đi ba vòng là mở được ngay.

Thiếu niên áo trắng mơ rương ra thấy bên trong đựng rất nhiều hộp gỗ đủ cỡ to nhỏ, hộp nào coi

cũng đáng giá và bằng thứ gỗ hiếm có. Ngoài ra còn đôi ngựa ngọc, ba hạt dạ minh châu và con gà bằng ngọc đến giờ tự nó gáy lên là những phẩm vật trân quí nhất.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn coi lá thơ có bút tích của Hàn Đào kia mà?

Trương Tử Thanh thò đầu vào rương ngó một lúc rồi hỏi:

- Công tử có nhìn thấy chiếc hộp gỗ màu vàng không?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ thấy rồi.

Trương Tử Thanh nói:

- Công tử nhấc cái hộp vàng đó lên, mở ra là thấy thủ thư của Hàn Đào ở bên trong.

Thiếu niên áo trắng cầm chiếc hộp vàng mở nắp quả thấy trong hộp có đặt một tờ hoa tiêu trắng. Vì lâu ngày quá rồi nên dù Trương Tử Thanh tồn trữ rất kỷ mà sắc trắng cũng đã biến thành màu vàng.

Trương Tử Thanh chậm rãi nói:

- Y viết lá thơ này cho lão phu cách đây đã 20 năm. Nhưng tra xét cũng chẳng khó gì. Cứ đem đối chiếu với chữ của hắn là biết rõ ràng.

Thiếu niên áo trắng đặt chiếc hộp gỗ xuống, mờ tờ giấy ra coi.

Trong giấy viết:

"Kính gửi Tử Thanh huynh!

Theo chỗ đệ biết thì trong võ lâm hiện nay những người thu cất danh họa cổ ngoạn không ai nhiều hơn Lý Thanh Trần. Tiểu đệ muốn giúp Tử Thanh huynh một tay để đoạt những đồ cổ ngoạn và danh họa mà Lý Thanh Trần đã thu thập. Giang Nam Song

Hiệp chúng ta quyết không lấy một mảy may gì hết, có điều các quí huynh phả i xuất đầu lộ diện, còn anh em ta cải trang làm bọn tùy tùng nhân khi hắn không để ý ra tay hạ sát liền. Nếu Trương huynh muốn hợp tác với chúng ta thì canh một tối nay tới chỗ đó hội diện để đặt kế hoạch cẩn thận cho một lần hành động là thành công ngay.

Dưới thụ danh Hàn Đào."

Thiếu niên áo trắng cảm thấy bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Tay cầm lá thơ không ngớt run bần bật. Hiển nhiên phong thơ này đối với gã có một ảnh hưởng rất mãnh liệt.

Trương Tử Thanh khẻ thở dài nói:

- Hay hơn hết là Lý công tử hãy bình tĩnh lại.

Thiếu niên áo trắng gập mảnh giấy hoa tiêu cất vào bọc nói:

- Tại hạ trấn tĩnh rồi.

Gã ngừng lại một chút, hỏi:

- Hàn Đào có biết bảo chúa còn cất phong thơ này không?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Y không biết đâu. Nếu y mà biết lão phu còn cất giữ thì đâu đợi đến Lý công tử tới đây động thủ.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Tại hạ hãy tạm giữ lá thơ này. Trương bảo chúa nghĩ thế nào?

Trương Tử Thanh cười lạt đáp:

- Dĩ nhiên là lão phu giao lại cho Lý công tử để Lý công tử còn mở cuộc điều tra, xin công tử kín chuyện cho.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Bảo chúa bất tất phải quan tâm. Dĩ nhiên tại hạ giữ cẩn thận.

Trương Tử Thanh dặn:

- Khi công tử điều tra cần giữ sao cho Giang Nam Song Hiệp không hay biết mới được.

Thiếu niên áo trắng gật đầu đáp:

- Đa tạ Trương bảo chúa...

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ muốn nghe rõ đầu đuôi câu chuyện.

Trương Tử Thanh thều thào nói:

- Câu chuyện này khá dài.

Thiếu niên áo trắng lại móc trong bọc lấy một viên thuốc nói:

- Bảo chúa mất máu nhiều quá nên kiệt lực không chống đỡ được, hãy uống thêm một viên này nữa.

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Lão phu còn chịu đựng được. Huống chi trong bảo khố này có cất những dược vật hay nhất trên thế gian.

Lão bị chặt hai tay, cắt hai tai. Toàn thân máu me bê bết coi bộ rất thê thảm khổ sở, song lão nói mấy câu này ra vẻ hào hùng.

Thiếu niên áo trắng hững hờ đáp:

- Trong tòa thạch thất này bảo chúa cất danh họa cổ ngoạn nhiều như vậy, song tại hạ coi như cỏ rác...

Trương Tử Thanh khẻ thở dài ngắt lời:

- Lý công tử lấy gió mát trăng thanh làm bạn, thật khác người thế tục.

Thiếu niên áo trắng giơ tay lên ngăn lại:

- Thương thế của bảo chúa nặng lắm, mà thời gian đối với tại hạ lại rất quí báu. Tại hạ muốn nghe tình hình gia phụ đã bị hại trong trường hợp nào?

Trương Tử Thanh gật đầu đáp:

- Lão phu sẽ thuật rõ gốc ngọn cho công tử nghe.

Thiếu niên áo trắng giục:

- Nếu bảo chúa không cần nghỉ ngơi thì xin nói ngay bây giờ.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Lý công tử đã coi hết phong thư chưa?

Thiếu niên áo trắng không trả lời, hỏi lại:

- Bọn Ngũ Quái các vị đã dúng tay vào vụ này cùng Giang Nam Song Hiệp trong trường hợp nào?

Trương Tử Thanh thở phào một cái đáp:

- Vụ này xảy ra hồi 20 năm về trước. Bọn lão phu năm người muốn cướp một chuyến bảo tiêu, liền hội họp ở Kim Lăng. Lệnh tôn hôm đó cũng ở đấy và gặp bọn lão phu.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Sao? Món hàng đó có liên quan gì đến gia phụ?

Trương Tử Thanh gật đầu đáp:

- Lệnh tôn đã nổi tiếng thanh cao, chẳng những lão gia không đi lại với bọn võ lâm đồng đạo thành tích bất hảo, lão gia còn không chơi bời cả với bọn người trong các tiêu cục. Trước kia bọn lão phu có chạm trán thì lệnh tôn cũng không thèm hỏi gì đến. Nhưng lần này gặp nhau ở Kim Lăng, lệnh tôn tỏ thái độ khác hẳn, niềm nở kêu bọn lão phu lại. Đây là một chuyện khác thường.

Trong lòng lão phu đã nghĩ ngay đến tất có chuyện gì xảy ra...

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Có phải gia phụ bảo các vị đừng đụng vào món hàng đó không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đúng thế! Lệnh tôn bảo bọn lão phu là đã theo lời yêu cầu của một ông bạn và xin bọn lão phu nên nể mặt lão gia mà sớm rời khỏi Kim Lăng...

Thiếu niên áo trắng xen vào:

- Phải chăng vì thế mà các vị đem lòng tức giận?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Không phải! Bọn lão phu tuy ưng lời với lệnh tôn không động đến món hàng kia, nhưng trong lòng tiếc rẻ vì biết rõ chuyến bảo tiêu này có mấy vật rất trân quí.

Thiếu niên áo trắng hỏi ngay:

- Thế là ngoài mặt các vị ưng lời nhưng rồi không thủ tín, vẫn hạ thủ cướp tiêu chứ gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Thế thì công tử chỉ đoán đúng một trong mười phần mà thôi.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Sao lại bảo là mười phần chỉ đoán trúng có một?

Trương Tử Thanh đáp:

- Muốn đụng đến món tiêu này hồi đó ít ra là có tới chín bọn trong các nhân vật lục lâm. Ấy là chưa kể đến những tên đại đạo qua lại một mình trên sông biển. Còn bọn lão phu đã hứa lời với lệnh tôn thực không có ý dám động đến món bảo tiêu đó nữa. Nhưng bọn lão phu không tin là lực lượng lệnh tôn có thể chế phục được những nhân vật lục lâm khác mưu đồ cướp tiêu. Vì thế bọn lão phu liền thay hình đổi dạng ngấm ngầm theo dõi.

Thiếu niên áo trắng lại hỏi:

- Các vị có phát giác được điều gì không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bọn lão phu theo dõi cho đến Qui Đức vẫn chưa phát giác ra được nhân vật nào ngấm ngầm dòm ngó món tiêu đó, liền đem lòng tín phục oai danh của lệnh tôn và quyết định trở về không theo dõi nữa. Dọc đường bọn lão phu gặp Giang Nam Song Hiệp. Vì năm anh em lão phu đã cải trang rồi nên Giang Nam Song Hiệp không nhận ra. Bọn lão phu mừng thầm không đụng vào bảo tiêu và cho là lệnh tôn đã mời cả Giang Nam Song Hiệp ngấm ngầm hộ vệ...

Thiếu niên áo trắng ngắt lời:

- Phải chăng Giang Nam Song Hiệp đến cướp tiêu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Ngay khi đó bọn lão phu không biết. Mãi nửa năm sau, lệnh tôn ở Từ Châu đến kiếm năm anh em lão phu chất vấn vụ trộm tiêu này. Bọn lão phu không đụng đến dĩ nhiên không thừa nhận. Thế là hai bên lời qua tiếng lại rồi đi tới chỗ động thủ. Bọn lão phu năm người liên thủ vẫn không địch nổi lệnh tôn. Ba người bị điểm huyệt và bị lệnh tôn tra hỏi liền xưng ra có gặp Giang

Nam Song Hiệp. Lệnh tôn nghe xong, giải khai huyệt đạo cho bọn lão phu rồi bỏ đi luôn...

Thiếu niên áo trắng lại giục:

- Rồi sau sao nữa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Ba tháng sau, trên chốn giang hồ đồn đại một tin khủng khiếp. Giang Nam Song Hiệp đang đi hành hiệp gặp phải đối thủ rồi bị trọng thương. Lão phu biết ngay đây là lệnh tôn đòi song hiệp phải trả lại hàng. Hai bên không thỏa thuận gây chuyện động thủ và lệnh tôn trong lúc nóng giận đã đả thương Giang Nam Song Hiệp.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Vì thế mà bọn họ căm hận gia phụ rồi liên lạc với các vị để báo thù phải không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Giang Nam Song Hiệp mà gia hại lệnh tôn không phải chỉ vì mối thù cướp tiêu, họ cay nhất lệnh tôn đã phát giác ra hành động trộm cướp làm mất thanh danh "song hiệp" của họ.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì hiện nay Giang Nam Song Hiệp vẫn lừng lẫy tiếng tâm. Thế thì trước kia dù có chuyện cướp tiêu và việc tranh chấp với tiên phụ hẳn còn có điều chi ngoắt ngoéo.

Trương Tử Thanh đáp:

- Lý công tử quả là người nhận xét tinh vi. Lão phu còn giữ được một vật để chứng minh, dù Giang Nam Song Hiệp có lấy cả nước sông Tam Giang cũng chẳng thể nào rửa sạch vết nhơ được.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Chứng cớ đó hiện ở đâu?

Trương Tử Thanh đáp:

- Cũng ở trong rương sắt này. Lý công tử cứ lấy chiếc hộp gỗ sắc tía ra mà coi là biết tại hạ không nói ngoa.

Thiếu niên áo trắng lấy chiếc hộp tía mở coi thấy một vuông lụa viết đầy chữ xếp vuông vắn trong đó.

Trương Tử Thanh nói:

- Giang Nam Song Hiệp chịu hạ mình cải trang làm tùy tùng cho bọn lão phu để đối phó với lệnh

tôn. Chỗ dụng tâm của chúng là lấy tờ cam kết này. Ngờ đâu người tính không bằng trời định, tang chứng đó lại lọt vào tay Trương mỗ.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng hỏi:

- Trong này có chứng cớ gì?

Trương Tử Thanh nói:

- Giang Nam Song Hiệp lừng lẫy tiếng tăm. Lệnh tôn đã đoạt lại món bảo tiêu ở tay họ, đồng thời lại phát giác ra nhiều việc xấu xa. Có điều lệnh tôn là người nhân hậu, nghĩ đến họ nổi danh không phải dễ dàng, nên giấu nhẹm không công bố những việc xấu xa của hai người mà chỉ bức bách họ viết một tờ sám hối. Lệnh tôn là người quân tử, khí độ rộng rãi, lão gia không nghĩ tới

Giang Nam Song Hiệp sẽ dùng mọi thủ đoạn để lấy lại tờ cam kết sám hối.

Chương 19: Tại Kim Lăng Chạm Trán Thần Thâu

Thiếu niên áo trắng đã từ từ rút mảnh lụa trong hộp ra mở coi thì thấy có những hàng chữ sau đây:

Người viết lời cam kết nay là Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu.

Bọn tại hạ tuy danh là hiệp sĩ mà thiệt ra là đại đạo đã lấy tay che tai mắt anh hùng thiên hạ. Nay Lý Thanh Trần đại hiệp khám phá rõ nội tình. May nhờ Lý đại hiệp tha cho những hành vi dĩ vãng để bảo toàn hư danh cho anh em tại hạ. Anh em tại hạ ngoài sự cảm ơn, xin từ đây thay mặt rửa lòng, đổi thành người mới, bỏ hành vi cướp trộm làm việc nghĩa hiệp để hợp với thanh danh. Nếu còn có những hành vi tồi bại sẽ do Lý đại hiệp đem tuyên cáo tội ác với thiên hạ.

Phía dưới Phương Tú cùng Hàn Đào còn in dấu ngón tay vào.

Thiếu niên áo trắng xem tự tích trên tấm lụa xong bất giác thở dài nói:

- Trong vụ nầy còn có điều rắc rối.

Trương Tử Thanh hỏi:

- Bây giờ Lý công tử đã tin lời tại hạ chưa?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ta tin rồi.

Hắn ngừng lại một chút đoạn nói tiếp:

- Dù những lời bảo chúa nói đây đúng sự thực, nhưng tại hạ chỉ ưng thuận tha cho bảo chúa cùng gia nhân. Còn Huỳnh Thiếu Đường...

Trương Tử Thanh lắc đầu ngắt lời:

- Tại hạ biết rồi. Lúc nầy chúng ta tạm thời chưa bàn tới việc đó. Điều khẩn yếu là Lý công tử chuẩn bị đối phó với Giang Nam Song Hiệp bằng cách nào?

Thiếu niên áo trắng không trả lời câu hỏi, lạnh lùng hỏi lại:

- Dường như bảo chúa rất quan tâm đến vụ nầy thì phải?

Trương Tử Thanh đáp:

- Đúng thế.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa e tại hạ không đối phó nổi với Giang Nam Song Hiệp kiến họ đến làm phiền lụy cho bảo chúa chăng?

Trương Tử Thanh gương cười đáp:

- Lý công tử hiểu lầm rồi! Trương mổ một lời làm ác đã nhiều dù có bị loạn kiếm phân thây thì đó cũng là một sự báo ứng không lầm. Huống chi hiện giờ Trương mổ hai tay đã thành tàn phế. Hai tai cũng bị xẻo đứt , có sống trên thế gian cũng chẳng vui thú gì nữa, thì còn quan tâm đến chuyện sinh tử làm chi!

Thiếu niên áo trắng hững hờ nói:

- Nghe khẩu khí bảo chúa đối với tại hạ có vẻ quan tâm đến chuyện làm lành lắm nhỉ?

Trương Tử Thanh đáp:

- Nếu công tử không tin thì Trương mỗ cũng chẳng quan tâm đến hành động của Lý công tử.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ thiệt chưa tin hẳn lời nói của bảo chúa có đáng như bụng nghĩ không.

Trương Tử Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Người ta lúc sắp chết thường biết điều phải trái. Bị Lý công tử chặt tay, xẻo tai, hại hạ đã tỉnh ngộ và cảm thấy giá trị chút sống thừa trong những giờ tàn tạ. Nếu cái sống nầy còn cho chút ý nghĩa là làm được một việc gì cho ích cho võ lâm. Việc đó là đem công bố bức thư có bút tích của Giang Nam Song Hiệp viết cho lệnh tôn để hối lỗi, để võ lâm đồng đạo đều hiểu Giang Nam Song Hiệp mà tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ lại là quân cường đạo bịp đời.

Thiếu niên áo trắng cười lạt hỏi:

- Theo ý bảo chúa thì bức thư nầy đem công bố ra võ lâm liệu mọi người có tin là sự thực chăng?

Trương Tử Thanh đáp:

- Mấy năm nay Giang Nam Song Hiệp đã gây nên được địa vị cao cả trong võ lâm thì có đem bức thư nầy công bố ra đời chưa chắc bạn hữu võ lân đã tin ngay, nhưng Giang Nam Song Hiệp không chịu được, họ sẽ tính bài hành động.

Thiếu niên áo trắng đảo mắt nhìn quang rồi hỏi:

- Còn có một điều tại hạ chưa hiểu.

Trương Tử Thanh nói:

- Lý công tử còn điều chi nghi ngờ xin cứ nói ra.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Hàn Đào viết bức thư kia cho tiên phụ. Sau nhà cửa bị đốt cháy sao bức thư đó lại lọt vào tay bảo chúa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lệnh tôn dấu bức thơ nầy trong một bức danh họa. Giang Nam Song Hiệp tuy là con người nhiều mưu nhưng không thể nào nghĩ tới được. Bọn chúng tìm không ra bức thư hối lỗi nầy liền phóng hỏa đốt hết cả mấy tòa nhà trong Lý viện. Mãi đến lúc tại hạ trở về nơi cư trú mới tìm ra được bức thư đó trong một bức danh họa. Thế mới biết người tính không bằng trời định.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Tại hạ đã hiểu đại khái tình thế vụ nầy rồi. Oan có đầu, nợ có chủ. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Hắn nói xong trở gót toan đi. Trương Tử Thanh hỏi:

- Lý công tử định đi đâu?

Lão ngừng tại một chút rồi nói tiếp:

- Phương Tú và Hàn Đào dĩ nhiên bản lãnh cao cường lại giao du rất rộng. Người hiệp sĩ thường lấy nghĩa khí nên danh, không như bọn lục lân tính trước bề lợi hại. Lý công tử đi chuyến nầy còn gặp nhiều trở lực gấp trăm gấp ngàn lần khi tiến vào Thiết Hoa Bảo.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Dù có phải xông vào chốn núi đao vạc dầu, tại hạ củng cố đi.

Trương Tử Thanh nói:

- Các hạ định đi, tại hạ cũng không tiện ngăn cản. Nhưng nếu có một kế hoạch hoàn thiện há chẳng hay hơn ư?

Thiếu niên áo trắng ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Trương bảo chúa có vẻ dễ dàng lắm nhỉ. Nhưng trong võ lâm tìm đâu ra người muốn gây sự với những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy như Giang Nam Song Hiệp?

Trương Tử Thanh nói:

- Chính vì thế mà tại hạ có ý khuyên Lý công tử hãy đem công bố bức thư hối lỗi của Giang Nam Song Hiệp ra ngoài võ lâm để cắt đứt hậu viện của họ.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Công bố bằng cách nào?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Lý công tử có quen biết nhân vật nào có danh vọng khá cao trong võ lâm không?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Tại hạ không quen ai. Từ ngày ra đời vẫn đơn thương độc mã qua lại giang hồ.

Trương Tử Thanh nói:

- Còn một biện pháp nữa không cần kiếm người giúp đỡ mà có thể truyền lá thư nầy rất mau lẹ ra võ lâm.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Biện pháp nào?

Trương Tử Thanh hỏi:

- Lý công tử có biết quán Hội Võ ở Kim Lăng không?

Thiếu niên áo trắng lắc đầu đáp:

- Tại hạ không biết mà cũng chưa tới đó bao giờ.

Trương Tử Thanh nói:

- Quán Hội Võ ở Kim Lăng là một nơi quần hào miệt Giang Nam hay tụ hợp. Ở Hội Võ Quán đã cho một luật lệ là bất cứ ai vào quán dù cho thâm thù đại hận đến đâu cũng không được động thủ.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Nói vậy thì ra những kẻ làm nên tội ác bị người theo dõi cứ vào Hội quán nầy ẩn thân để xin người che chở cho hay sao?

Trương Tử Thanh lắc đầu đáp:

- Câu chuyện không phải giản dị như vậy đâu. Hội Võ Quán mỗi ngày chỉ mở cửa từ giờ Mão đến giờ Hợi. Trước khi đóng cửa hết thảy mọi người trong hội quán đều phải ra ngoài. Ai có thâm thù đại hận muốn truy sát định nhân thì chỉ phải đợi trong mấy giờ. Cho như thế thì luật lệ của hội quán mới duy trì được lâu dài.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Nhưng việc tại hạ công bố bức thư hối lỗi của Giang Nam Song Hiệp họ có giúp được việc gì không?

Trương Tử Thanh đáp:

- Hội võ quán ở Kim Lăng đã là một nơi không động thủ được, lâu ngày nó biến thành một nơi để trao đổi tin tức. Những khách trong quán toàn là người võ lâm thì dĩ nhiên có nhiều tin tức và đồn đãi đi rất mau. Bất luận tin tức gì cũng truyền bá ra một cách dễ dàng. Lý công tử mới gia nhập giang hồ chưa biết được bao nhiêu người thì cứ đem bức thơ hối quá của Giang Nam Song Hiệp đến Hội quán này công bố là tin đó được truyền đi khắp giang hồ ngay.

Thiếu niên áo trắng nói:

- Đa tạ bảo chúa có lời chỉ giáo. Tại hạ xin cáo biệt.

Rồi trở gót đi ngay.

Trương Tử Thanh gọi giựt lại:

- Lý công tử hãy dừng bước.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Trương bảo chúa còn điều chi dạy bảo?

Trương Tử Thanh hỏi lại:

- Lý công tử đã ghi nhớ cách mở bảo khố nầy chưa?

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Bảo chúa nhắc tại hạ câu này có ý gì?

Trương Tử Thanh đáp:

- Bọn công nhân xây cất bảo khố đã bị tại hạ giết chết. Hiện nay trên đời người biết cách mở bảo khố chỉ có tại hạ và Lý công tử mà thôi.

Thiếu niên áo trắng hắng giọng một tiếng rồi xoay mình đi luôn.

Trương Tử Thanh vội gọi:

- Lý công tử.

Thiếu niên áo trắng dừng bước quay lạy hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Trương Tử Thanh đáp:

- Lý công tử mưu kế hơn người đã trà trộn vào Thiết Hoa Bảo của tại hạ một cách dễ dàng thì dĩ nhiên cũng có cách ra khỏi đây. Nhưng nên đem trúc phù của tại hạ há chẳng giảm bớt nhiều chuyện phiền phức ư?

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ đã chặt tay cắt tai mà trong lòng bảo chúa không có ý căm hận tại hạ chút nào ư?

Trương Tử Thanh cười mát đáp:

- Lý công tử đem ân trả oán phân minh đúng là hành vi của bậc đại trượng phu. Tại hạ tuy bị chém thành người tàn phế mà trong lòng vẫn kính phục Lý công Tử.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tuy tại hạ bị tàn phế về bàn tay của Lý công tử nhưng toàn thể Thiết Hoa Bảo chưa bị tan nát thì chẳng những đường lối ra vào còn có nhiều cơ quan khống chế nghiêm mật mà trong nội bộ Thiết Hoa Bảo cũng còn một lực lượng khá mạnh đủ để ứng chiến.

Thiếu niên áo trắng chẩm rải đáp:

- Tại hạ đã nhận lời tha mạng bảo chúa quyết không sai lời còn chuyện Thiết Hoa Bảo có tái chiến được không thì tại hạ cũng chẳng quan tâm.

Trương Tử Thanh nhăn nhó cười nói:

- Tuy Giang Nam Song Hiệp đối với tại hạ vô tình vô nghĩa nhưng đó chưa phải là nguyên nhân chủ yếu khiến tại hạ cố tình trả oán, mà vì sau khi thân nầy thành tàn phế, tại hạ đột nhiên tỉnh ngộ. Nhìn lại bước đường dĩ vãng toàn việc tàn ác. Trương mổ đã gây nên nhiều tội nghiệt chết là đáng lắm. Bọn Giang Nam Song Hiệp lại mượn tiếng nghĩa hiệp để làm việc đạo kiếp thì tội họ há chẳng nặng gấp mười Trương mổ ư? Tại hạ nghĩ thế mà miệng còn nói được, óc còn suy nghĩ được.

Lão thở phào một cái nói tiếp:

- Trong túi áo tại hạ có bốn cây Trúc phù, Lý công tử lấy hết đi đưa cho Từ Thiên Hưng một cây để bọn họ dời khỏi nơi đây. Bọn nầy tuy là hạng tiểu nhân tham lợi nhưng không làm điều đại ác, tại hạ không so bì với họ làm chi, Lý công tử dùng một cây ra khỏi Thiết Hoa Bảo còn thì giữ lấy. Bất luận Trương mổ nầy còn sống được nữa hay không Lý công tử muốn ra vào Thiết

Hoa Bảo lúc nào cũng được. Trong bảo kho có nhiều báo vật tùy ý công tử muốn lấy thứ nào thì cứ việc đem đi. Trương mổ mà còn chống chọi được thì quyết đi theo giúp công tử.

Thiếu niên áo trắng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Bảo chúa đã có hảo tâm mà tại hạ kiên quyết cự tuyệt thì ra mình không biết điều.

Hắn thò tay vào túi áo Trương Tử Thanh móc lấy bốn tấm trúc phù rồi nói tiếp:

- Bảo chúa hãy ở lại dưỡng bệnh bất tất phải theo tại hạ đến Kim Lăng.

Hắn trở gót dời khỏi bảo khố ra nhà đại sảnh thấy bọn Từ Thiên Hưng, Đới Côn, Bàng Phi đang thương nghị cách ra khỏi Thiết Hoa Bảo.

Thiếu niên áo trắng lấy ra một cây trúc phù đặt lên án lạnh lùng nói:

- Cây Trúc phù nầy dành cho các vị để ra khỏi Thiết Hoa Bảo.

Rồi hắn không đợi mấy người trả lời trở gót đi luôn.

Bọn quần hào tựa hồ không ngờ tới thiếu niên áo trắng lại tặng trúc phù cho ai nấy ngẩn người ra.

Thiếu niên áo trắng có Trúc phù trong tay, dời khỏi Thiết Hoa Bảo một cách rất mau lẹ. Hắn đi thẳng tới Kim Lăng.

Chàng đi suốt đêm. Một hôm tới Kim Lăng vào khoảng giờ ngọ.

Hội Võ Quán ở Kim Lăng là một nơi nổi danh, thiếu niên áo trắng tìm đến chẳng khó khăn gì.

Hội quán nầy quay lưng vào bờ sông Hoài, cách kiến trúc chẳng khác gì một nơi cung điện. Bốn mặt có tường vây bao bọc. Một lầu cau mày hồng treo tấm biển đề ba chữ "Hội Võ Quán".

Thiếu niên áo trắng đủng đỉnh bước vào quán, thấy tân khách ngồi đầy nhà đại sảnh, chỉ có thể ngồi từ sáng đến tối.

Thiếu niên áo trắng ngồi xuống ghế, lập tức một hán tử chừng 30 tuổi mặc áo ngán quần dài chạy tới nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Ông bạn mới tới đây lần đầu phải không?

Thiếu niên áo trắng gật đầu đáp:

- Tại hạ nghe danh hội quán này mới tìm đến Kim Lăng là lần đầu.

Đại hán áo ngắn khoanh tay hỏi:

- Ông bạn ở xa đến bọn tại hạ rất hoan nghênh. Tiểu đệ là Thượng Vạn Kỳ, còn cách xưng hô ông bạn thế nào?

Thiếu niên áo trắng nghĩ thầm trong bụng:

- Cách tiếp khách trong Hội Võ Quán quả nhiên khách với các khách sạn thông thường. Gã hỏi họ tên mình, chẳng lẽ đây cũng là một thể lệ?

Thượng Vạn Kỳ dường như đã trông thấy thiếu niên áo trắng đang lấy làm khó nghĩ, liền cười ha hả nói:

- Ông bạn không muốn lưu danh tính thì chỉ cần báo ngoại hiệu, bọn tiểu đệ cũng hết tình địa chủ.

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Tại hạ mới gia nhập giang hồ nên chưa có ngoại hiệu.

Thượng Vạn Kỳ ngập ngừng:

- Cái đó...cái đó...!

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Đã vào quán là phải lưu danh tính lại hay sao?

Thượng Vạn Kỳ đáp:

- Đúng thế! Luật lệ này đặt ra từ ngày mở quán đến nay đã mấy chục năm.

Thiếu niên áo trắng hỏi:

- Thế tại hạ cũng không ra ngoài thể lệ nầy được chứ?

Thượng Vạn Kỳ hạ thấp giọng xuống đáp:

- Chắc ông bạn có chỗ khổ tâm không tiện thông danh tính. Nhưng...

Thiếu niên áo trắng cười lạt ngắt lời:

- Tại hạ biết rồi! Đã thế khi nào tại hạ dám phá lệ luật của quí quán. Tại hạ tên gọi là Lý Hàn Thu.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Té ra là Lý huynh! Theo luật lệ của Hội Võ Quán thì ông bạn nào mới lần đầu được thết một bữa cơm rượu gồm có bốn đĩa và một bát canh. Lý huynh muốn dùng thử gì xin cho hay để tiểu đệ bảo người bưng ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ mới vào giang hồ chưa hiểu việc võ lâm. Thường huynh đệ tùy tiện lấy thứ gì cũng được.

Thượng Vạn Kỳ tủm tỉm cười hỏi:

- Lý huynh uống rượu nhé!

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ rượu chẳng dính môi.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Lý huynh ngồi chờ một chút sẽ có người đem món ăn vào.

Gả nói xong trở gót lui ra.

Lý Hàn Thu nhân cơ hội nầy đảo mắt nhìn quần hào trong hội vỏ quán một lượt. Quả nhiên tân

khách điều là nhân vật tam Sơn ngũ nhạc đeo đao cài kiếm. Chàng thò tay vào bọc sờ bức thư lụa bụng bảo dạ!

- Bức thơ lụa nầy là chứng cớ duy nhất về ác tích của Giang Nam Song Hiệp mà người trong Hội Võ Quán nầy rất phức tạp. Vạn nhất bạn hữu hay thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp cũng có mặt tại đây động thủ cướp giật mà mình không động vỏ được thì làm thế nào?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên cho người trầm giọng cất tiếng:

- Xin hỏi một lời...

Lý Han Thu ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một người ốm nhóc vào trạc tứ tuần, mặt lạnh như tiền, đứng ngay bên mình.

Chàng liền hỏi lại:

- Huynh đài có điều chi dạy bảo?

Người đứng tuổi gầy nhom kia đảo mắt nhìn quang một hồi rồi chẩm rải hỏi:

- Trong hội quán đông khách quá. Tiểu đệ chậm chân một chút thành ra không còn chỗ dung thân, chẳng hay ông bạn có thể nhường tiểu đệ một chỗ ngồi chăng?

Giọng lưỡi y rất ôn hòa lịch sự nhưng thanh âm kiến người nghe có cảm giác lạnh như băng tuyết.

Chỗ Lý Hàn Thu ngồi là cái bàn nhỏ dành cho một người. Nhưng hai người ngồi kể ra cũng được!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ tìm chau trả lời thì người đứng tuổi gầy nhom đã tự ý ngồi vào.

Tiếp theo Thượng Vạn Kỳ bưng rượt nhấm tớp, Bốn đỉa và một bát đã chiếm mất quá nửa hà.

Thượng Vạn Kỳ đưa mắt nhìn hán tử trung niên khoanh tay hỏi:

- Huynh đài cũng mới vào Hội Võ Quán lần đầu phải không

Hán tử trung niên gật đầu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chưa biết thể lệ trong quán. Mong được huynh đài chi giáo:

Thượng Vạn Kỳ tủm tỉm cười nói:

- Theo thể lệ trong quán nầy thì bất cứ ai mới đến đầu bọn tại hạ cũng thết một bữa. Có điều huynh đài cần bảo họ trước.

Hán tử trung niên trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Phải chăng báo danh tính để lãnh bữa ăn?

Thượng Vạn Kỳ cười xã giao đáp:

- Không phải thế đâu! Hội Võ Quán của bọn tại hạ có bảy điều luật. Điều thứ ba nói về người mới vào quán cần báo danh hiệu.

Hán tử trung niên cười lạt nói:

- Té ra là có luật lệ như vậy. Nếu vì bữa ăn mà phải xưng danh thì tại hạ không ăn đâu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Giọng lưỡi người nầy ra vẻ châm chọc tựa hồ có ý vào đây để rắc rối.

Thượng Vạn Kỳ rất nhẫn nại. Gã làm như không hiểu giọng trào phúng của hán tử trung niên, vẫn tươi cười nói:

- Các bạn đồng đạo võ lâm hai miền Nam Bắc sông Đại Giang đã tiến vào hội quán thì bất luận ở địa vị nào, bọn tại hạ vẫn xử đạo đồng nhân tiếp đãi giống nhau. Mấy chục năm nay đều như thế cả.

Hán tử trung niên thủng thẳng nói:

- Đã có luật lệ như vậy thì dĩ nhiên tại hạ phải tuân giữ. Tiểu danh là Lôi Phi.

Thượng Vạn Kỳ chắp tay nói:

- Tại hạ cam bề thất kính. Té ra đệ nhất Thần Thâu hiện nay.

Lôi Phi cười nửa miệng nói:

- Tiểu đệ thân phận kém hèn chẳng cho để huynh đài cười cho.

Đại khái danh tiếng Lôi Phi khá lớn. Những người ngồi bàn xung quanh nghe nói đến tên y đều quay lại nhìn.

Đột nhiên một đại hán dời khỏi chỗ ngồi rảo bước tới nơi chắp tay nói:

- Tiểu đệ được nghe đại danh Lôi huynh từ lâu, bữa nay gặp mặt thiệt là hân hạnh.

Lôi Phi nghiêng mình đáp:

- Huynh đài dạy quá lời! Phận hèn sau kiến chẳng bỏ để thức chê cười.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tôn tính đại danh huynh đài là chi?

Đại hán đáp:

- Tiểu đệ sợ nói tên ra Lôi huynh cũng không biết.

Lôi Phi nói:

- Huynh đài thật quá khách sáo!

Đại hán nói:

- Lôi huynh đã không chê cười, tiểu đệ xin nói thiệt là Trường Giang Nhất Long Chu Khởi.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Trường Giang có Nhất Long Nhất Sa thinh danh lừng lẫy khắp thiên hạ còn ai không biết.

Chu Khởi nói:

- Bọn tiểu đệ so với Lôi huynh xa nhau một trời một vực. Xin Lôi huynh đừng giỡn anh em tại hạ.

Hai người vừa xưng tên họ, lập tức toàn trường đều yên tĩnh không một tiếng động.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Xem chừng hai người nầy là những nhân vật thanh danh lừng lẫy.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Lôi huynh thường hoạt động ở dưới chân thiên tử mấy khi quá bộ tới Kim Lăng, thật là hân hạnh!

Thể lệ quán nầy đối với những nhân vật nức tiếng giang hồ là phải thết đãi một tiệc lớn. Lôi huynh rất xứng danh với cách thù tiếp nầy.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Hội Võ Quán đối với tiểu đệ trịnh trọng như vậy, khiến tiểu đệ rất áy náy.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Theo lẽ là như vậy, không dám bày vẽ.

Lôi Phi nói:

- Nếu đả là thể lệ của quí quân mà tiểu đệ khước từ e mang tội bất kính.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Tiểu đệ xin bảo nhà bếp chuẩn bị yến tiệc.

Gã trở gót toan đi, Lý Hàn Thu đột nhiên gọi lại:

- Xin Thường huynh hãy lưu bộ.

Thượng Vạn Kỳ quay lại hỏi:

- Lý huynh có điều chi dạy bảo.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ có điều muốn thỉnh giáo.

Thượng Vạn Kỳ hỏi:

- Điều chi? Miễn là không trái với luật lệ của Hội Võ Quán, bọn tiểu đệ rất vui lòng giúp đỡ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ có một chuyện bí mật dính líu đến hai nhân vật thanh danh chói lọi, chẳng hiểu có thể đem ra công bố trước Hội Võ Quán nầy chăng?

Thượng Vạn Kỳ sửng sốt đáp:

- Chuyện đó tuy không trái với luật lệ Hội Võ Quán, nhưng trước nay chưa từng có trường hợp nầy bao giờ.

Gã trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Không hiểu chuyện bí mật đó có liên quan đến hai vị cao nhân nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hai nhân vật là Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu.

Chương 20: Lão Áo Xanh Bị Ai Ám Toán?

Thường Vạn Kỳ ngẩn người ra hỏi:

- Té ra dính líu đến Giang Nam Song Hiệp ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính thế! Đúng là Giang Nam Song Hiệp.

Thường Vạn Kỳ ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Huynh đài chịu ơn của Giang Nam Song Hiệp không biết lấy chi đền đáp nên đem công bố sự tích của hai vị để tuyên dương cho thiên hạ biết chứ gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thường huynh nói vậy là ngược lại.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

- Sao ngược lại?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ muốn công bố ra đời những ác tích của Giang Nam Song Hiệp.

Thường Vạn Kỳ ngần ngừ nói:

- Lý huynh! Hội Võ Quán này tuy là nơi tự do để đàm luận những chuyện thị phi trên chốn giang hồ, nhưng phải có chứng cớ mới được. Danh vọng của Giang Nam Song Hiệp rất lớn, các bạn đồng đạo võ lâm mấy tỉnh miền Giang Nam chẳng ai là không kính ngưỡng hai nhân vật đó, tưởng Lý huynh chẳng nên tùy tiện bày ra sự tích.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trường hợp mà tại hạ có bức thư chính tay họ viết liệu có thể kể là chứng cứ được không?

Thường Vạn Kỳ nét mặt nghiêm trang hỏi:

- Có thật thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng là sự thật.

Thường Vạn Kỳ hỏi gạn:

- Sao huynh lại chứng minh thủ thư của Giang Nam Song Hiệp? Biết đâu đó chẳng là có kẻ tạo ra?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ biết việc này khó rõ ràng.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Đã thế thì tiểu đệ không tiện khuyên can nữa!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi Thường huynh hành động này có xuất phạm gì đến giới luật của Hội Võ Quán không mà thôi?

Thường Vạn Kỳ lắc đầu đáp:

- Hội Võ Quán không có giới luật này.

Lý Hàn Thu đưa tay vào miệng túi lấy bức thư hối lỗi toan mở ra đọc, nhưng chàng chợt động tâm liền đón trước:

- Tại hạ còn điều muốn thỉnh giáo.

Thường Vạn Kỳ hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu tại hạ đưa bức thư hối lỗi này ra công bố tại quí quán mà có người sang đoạt thì tại hạ có quyền ra tay để bảo vệ không?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Dĩ nhiên là được, nhưng quyết chẳng có ai ra tay sang đoạt đâu?

Lúc này phần lớn người trong quán đã nghe thấy câu chuyện của Lý Hàn Thu, ai nấy chú ý lắng tai.

Hội Võ Quán nguyên là một nơi rất huyên náo, bây giờ đột nhiên bình tĩnh lại. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về phía Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đảo mắt ngó quanh rồi từ từ tiến lại chân tường đóng bức thư hối lỗi lên vách.

Lập tức quần hào tranh nhau xúm lại đọc.

Bỗng có âm thanh trầm trầm cất lên:

- Vô lý! Giang Nam Song Hiệp là những kẽ sĩ nhân hầu không khi nào hành động này được?

Một âm thanh khác phụ họa theo:

- Ta coi đây là một vụ âm mưu. Họ định mượn dao giết người.

Bỗng có âm thanh khàn khàn cất lên:

- Nét bút này coi rất giống Hàn Đào viết ra.

Câu nói vừa dứt, toàn thể quần hào đều chú ý quay đầu nhìn ra.

Lý Hàn Thu cũng nhìn theo con mắt quần hào thì thấy người vừa nói là một ông già, chừng 60 tuổi với chòm râu dài đóm bạc. Lão mặc áo dài màu xanh, vẻ mặt rất nhân hậu.

Bỗng có tiếng cười lạt từ trong đám đông vọm ra hỏi:

- Sao các hạ biết đây là đích xác thủ bút của Hàn Đào đại hiệp ở Từ Châu?

Lão già kia trong lúc nghe quần hào nghị luận buột miệng nói ra bây giờ lão biết mình lỡ lời có ý hối hận. Lão muốn trở gót bỏ đi liền bị người chất vấn chặn lối.

Lý Hàn Thu để ý nhìn ra thì người chận đường là một hán tử trạc tuổi 30, trong mặc võ phục, ngoài khoác áo choàng. Lưng cài đơn đao.

Lão già áo xanh đưa mắt nhìn đại hán võ phục ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Trong lòng khiếp sợ, lão ấp úng mãi không nói ra được.

Đại hán võ phục cười lạc hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp là những nhân vật thế nào ai cũng biết rồi. Lão huynh vui miệng nói một câu để bội nhọ chăng? Chẳng lẽ lão huynh không sợ rước lấy họa sát thân vào mình.

Giọng của gã đầy vẻ uy hiếp.

Lý Hàn Thu chau mày nghĩ thầm:

- Gã này không biết là hạng người nào, nhưng chắc chắn hẳn có mối giao tình thâm hậu với Giang Nam Song Hiệp.

Bổng lão già áo xanh chậm rãi đáp:

- Không phải tại hạ vui miệng nói càn. Tự tích đó đúng là thủ bút của Hàn đại hiệp.

Đại hán võ phục tức giận hỏi:

- Sao lão biết chắc thế?

Lão áo xanh bị đại hán bức bách hai ba lần không làm sao được đành đáp:

- Tại hạ nhận biết bút tích của Hàn đại hiệp.

Câu này khiến cho Hàn Thu phấn khởi vô cùng nhưng nó làm đại hán cực kỳ phẫn nộ.

Gã lớn tiếng quát hỏi:

- Sao lão lại biết được bút tích của Hàn đại hiệp?

Lão áo xanh đáp:

- Trước kia tại hạ đã từng trông thấy văn án của Hàn đại hiệp nên mới nhận biết bút tích của y.

Đại hán võ phục độc nhiên động thủ nắm lấy cổ tay lão áo xanh xẵng giọng:

- Lão này nói nhăng nói càng, ngâm máu phun người. Ta phải bắt lão đưa đến cho Hàn đại hiệp mới được.

Lý Hàn Thu chau mày tự hỏi:

- Trong Hội Võ Quán này có thật không động võ được chăng? Tại sao gã này lại tùy tiện ra tay.

Chàng toan ra mặt can thiệp bổng thấy Thường Vạn Kỳ rẻ mọi người đi ra nói:

- Buông tay! Trong Hội Võ Quán đã mấy chục năm không cho ai đông thủ. Chẳng lẽ các hạ còn

chưa biết ư?

Đại hán võ phục ra chiều khích động lạnh lùng hỏi:

- Nếu tại hạ động thủ trong quán thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Thế là vì luật lệ của Hội Võ Quán, bọn tại hạ phải ra tay can thiệp.

Đại hán võ phục từ từ buông tay lão già ra. Đột nhiên gã vừa đi về phía trước vừa hỏi:

- Không cho động thủ đánh người nhưng lột bức thư vu cáo bội nhọ thanh danh người chắc không thành vấn đề.

Gã đưa tay lên toan xé bức thư lụa cắm trên vách.

Lý Hàn Thu lạng người ra đứng chẹn lối của đại hán võ phục. Chàng cười lạt hỏi:

- Các hạ muốn làm gì đây?

Đại hán võ phục đáp:

- Tại hạ muốn xé bức thư kia.

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Bức thư đó là vật có chủ sao lại xé đi một cách dễ dàng được?

Đại hán võ phục hỏi:

- Đó là vật của các hạ chăng?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Đại hán võ phục lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn lượm được bức thư bôi nhọ Giang Nam Song Hiệp này ở đâu vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải là chuyện bôi nhọ mà là sự thực trăm phần trăm. Giang Nam Song Hiệp đã hạ bút

viết bức thư hối lỗi này với người khác.

Đại hán võ phục cười hỏi:

- Tại sao bức thư lụa này lọt vào tay các hạ vậy?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Các hạ muốn hỏi câu này thì hãy cho tại hạ biết rõ thân thế trước. Nếu không thì xin miễn trả lời.

Đại hán võ phục đột nhiên nhảy vọt lên toan cướp lấy bức thư lụa.

Lý Hàn Thu cũng vội vọt người đi theo. Vì trong Hội quán không phải là nơi tùy tiện động thủ, chàng lấy đầu vai huých mạnh vào người đại hán một cái.

Hai người đang lơ lửng trên không đụng vào nhau. Đại hán võ phục bị Lý Hàn Thu huých lùi ra đến bốn năm thước ngã lăn ra đất.

Đại hán võ phục định dùng thế lực lấn áp người ta, nhưng lúc bị Lý Hàn Thu hất mạnh một cái, bao nhiêu dũng khí tiêu tan hết. Gã đứng dậy được rồi không nói câu gì trở gót đi ra ngoài.

Thường Vạn Kỳ bước rảo đến bên Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Lý huynh! Hội Võ Quán đã có lệ luật không được động thủ mà Lý huynh không tuân giữ.

Lý Hàn Thu lắc đầu hỏi lại:

- Tại hạ đã động thủ đâu?

Thường Vạn Kỳ vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Thể lệ Hội Võ Quán rất nghiêm ngặt, bất luận dùng phương pháp gì để tỷ thí võ lực đều là động thủ. Vừa rồi Lý huynh huých người ở trên không cũng là phạm luật.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu tiểu đệ bất động mà bức thư lụa trên vách bị y lấy mất ở trong hội quán, các vị xử trí thế nào?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Nếu quả y đoạt lấy vật kia của Lý huynh thì những người trong bản quán chẳng thể ngồi nhìn. Nhưng Lý huynh tự ý ra tay là vi bội đến luật lệ trong quán.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn người kia thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Y cũng phạm luật lệ trong quán, nên tự biết đuối lý bỏ đi rồi.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Trường hợp, tại hạ vi phạm luật lệ trong quán thì hậu quả ra sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Chiếu theo quy lệnh bản quán, các hạ tuy phạm luật nhưng còn nhỏ nhẹ, luật lệ đã nói rỏ trường hợp các hạ chỉ phải dời khỏi hội quán trong vòng ba tháng không được tới đây.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Sao ba tháng thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Sao ba tháng các hạ không bị hạn chế nữa.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Qui tắc trong quán này có điều bất công.

Thường Vạn Kỳ nói;

- Luật lệ trong quán đã ấn định là thế, Lý huynh nên dẹp lòng tự ái, thu thập dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu mình không đi e rằng xảy chuyện phân tranh. Thịnh danh Hội Võ Quán rất lớn to chẳng nên tranh chấp với họ. May ở chỗ mục đích của ta đã đạt rồi. Quần hùng ở đây rất đông, hành vi tác ác của Giang Nam Song Hiệp như thế là truyền bá ra ngoài rồi, tưởng ta bất tất phải ở lại tranh chấp với họ nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi giơ tay lên với lấy bức thư lụa, khoan thai nói:

- Tại hạ tuy cảm thấy luật lệ quí quán có điều bất công, nhưng tại hạ vẫn tuân theo.

Đoạn chàng cất bước đi ra.

Lôi Phi đột nhiên vượt đám đông chạy tới chặn đường Lý Hàn Thu nói:

- Lý huynh không đi được.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên dừng bước hỏi:

- Huynh đài có điều chi dạy bảo?

Thường Vạn Kỳ sợ xảy ra chuyện rắc rối vội tiến ra nói:

- Hai vị không nên tranh chấp nửa.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Tại hạ không tranh chấp với Lý huynh đâu, mà lấy làm bất bình cho y.

Thường Vạn Kỳ đỏ mặt lên hỏi:

- Tiểu đệ hành động theo qui củ của bản quán quyết không thiên lệch. Sao Lôi huynh lại bất bình?

Lôi Phi cười lạt đáp:

- Lý huynh đây dường như mới gia nhập giang hồ. Tuy y cảm thấy nổi bất công song vẫn nín nhịn không nói cho vỡ lẽ. Tiểu đệ lại không đồng quan điểm.

Lý Hàn Thu trong lòng cũng cảm thấy nổi bất công về vụ này nhưng chàng không nói ra chỗ bất công đó mà thôi.

Thường Vạn Kỳ trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Bất công ở chỗ nào xin Lôi huynh chỉ giáo?

Lôi Phi ôn tồn đáp:

- Tiểu đệ không hiểu qui điều của Hội quán thành ra vô tình làm phiền đến Thường huynh. Cứ nhằm thẳng vào sự việc mà thảo luận, tiểu đệ nói ra mong Thường huynh đừng trách.

Y dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Luật đã định trong Hội quán không được động thủ. Thế mà vừa rồi người kia ra tay nắm lấy uyển mạch một lão tân khách, tưởng Thường huynh nên kéo y ra khỏi quán ngay. Nếu bảo cuộc đấu chiến chưa thành hình không kể là động thủ thì sao Lý huynh đây vì bảo vệ vật sở hữu của mình mới ngăn

chặn người đó lại là phạm luật? Lý huynh chưa tay đấm chân đá đã bị kể là động thủ rồi...

Thường Vạn Kỳ ngắt lời:

- Nếu người kia ra tay cướp giựt bức thư thì tiểu đệ sẽ ngăn trở kịp thời.

Lôi Phi cải:

- Giả tỷ lúc trước Thường huynh đuổi gã ra khỏi quán thì dĩ nhiên không xảy ra việc hắn toan cướp đoạt bức thư lụa. Hắn đã nắm lấy uyển mạch người ta mà chưa phạm vào luật và chưa bị trục xuất thì hành động của Lý huynh để ngăn trở kẻ cướp đoạt vật sở hữu của mình dĩ nhiên không thể kể là phạm luật mà bị trục xuất được.

Thường Vạn Kỳ bị Lôi Phi biện bác hợp lý, mặt gã đỏ lên nhưng vẫn cải cố:

- Người kia biết mình trái lể đã hổ thẹn bỏ đi rồi.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Trước khi đi người kia còn cướp thơ sao Thường huynh không đem qui luật hội quán ra thi hành mà lại chỉ trục xuất Lý huynh?

Lôi Phi chất vấn câu này khiến cho tình hình khá nghiêm trọng, Thường Vạn Kỳ biến sắc đáp:

- Lôi huynh nói thế là không đúng. Tiểu đệ ở quán này bốn năm chưa ai bảo tiểu đệ xử sự bất công. Huống chi giữa tiểu đệ và Lý huynh đây chưa từng quen biết nhau.

Lôi Phi lại nói:

- Nhưng Thường huynh lại quen biết người kia.

Thường Vạn Kỳ ấp úng đáp:

- Cái đó...

Lôi Phi lạnh lùng ngắt lời:

- Tiểu đệ tuy từ Bắc Kinh qua Kim Lăng, nhưng tự tin là coi sự việc không lầm. Thường huynh có thể phủ nhận không quen cả người kia, nhưng tại hạ có thể đưa ra bằng chứng là Thường huynh có quen biết hắn.

Thường Vạn Kỳ chưng hửng đáp:

- Tiểu đệ có quen biết y nhưng không có ý riêng tây, o bế ai hết.

Lôi Phi lạnh lùng nói:

- Lúc này tưởng không nên tranh luận nữa. Theo tại hạ nhận xét thì không nên đuổi Lý huynh ra khỏi Hội quán được.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Cái đó tiểu đệ không tác chủ được mà cần phải xin chỉ thị của quán chủ.

Lôi Phi biết là gã tìm cách xuống đài liền tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy thì phiền Thường huynh đi cho.

Y ngửa mặt lên thở phào một cái rồi tự nói một mình:

- Tiểu đệ biết nghề ăn trộm, thiên hạ tặng cho cái biệt hiệu là Thần Thâu. Tiểu đệ thản nhiên nhận lấy. Nghề ăn trộm cũng có đạo lý, so với những kẻ mua danh hão huyền tưởng hãy còn lương thiện hơn.

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Lôi Phi tuy bị người ta kêu bằng "Thần Thâu" nhưng cách hành động của y có tính cách quân tử, có tác phong nghĩa hiệp. Các bạn đồng đạo võ lâm thêm chữ "thần" vào thật có ý nghĩa.

Lúc này mọi người xúm lại coi chuyện náo nhiệt đã trở về chỗ củ. Đại khái vì câu chuyện này có dính líu đến Giang Nam Song Hiệp nên số đông không muốn châm lửa tự đốt mình.

Thường Vạn Kỳ đi xin chỉ thị của quán chủ chưa trở lại, Lôi Phi cũng châm chạp lui về chỗ ngồi. Hội Võ Quán cũng im lặng như tờ.

Đột nhiên có tiếng thở dài sườn sượt rồi thấy lão già áo xanh đứng dậy chắp tay vái xung quanh cất tiếng nói:

- Thị phi chỉ tại mình tại hạ lắm miệng, lão phu vô tình nói ra câu chuyện chân thực mà rước họa sát thân, nhưng lão vẩn muốn nói rõ một việc, bút tích kia đúng là của Giang Nam Song Hiệp. Lão phu tuổi đã ngoài hoa giáp chết cũng chẳng có gì đáng tiếc nửa...

Lão nói đến đây đột nhiên ngã ngửa về sau.

Lôi Phi tỳ tay xuống mặt bàn nhảy vọt lại nhanh như tên bắn để nâng đỡ lão già.

Y đã mau lẹ nhưng còn có người mau lẹ hơn. Lý Hàn Thu đến trước một bước. Lão già người chưa

té xuống đất, Lý Hàn Thu đã chụp lấy tay lão nâng lên.

Chàng để ý nhìn thấy lão sùi bọt trắng thì biết là lão uống thuốc độc.

Lôi Phi cũng biết thế. Y tay phải cầm một viên thuốc, tay trái cạy răng lão bỏ thuốc vào miệng rồi giục:

- Lão huynh nuốt viên thuốc này xuống mau!

Lão áo xanh lắc đầu nhả viên thuốc ra nói:

- Đừng cứu lão phu nữa. Cứu sống lão phu tức là làm hại lão phu đó , lão phu chết là hết chuyện, còn sống thì còn chịu khổ hơn...

Lôi Phi đưa tay trái nắm lấy bả vai lão áo xanh, tay phải vỗ vào sau lưng lão, trầm giọng nói:

- Cái đáng sợ nhất ở đời là cái chết. Lão trượng đã không sợ chết tự hủy bản thân mình thì còn sợ gì?

Lão áo xanh đã uống thuốc độc vào bụng nhưng bị Lôi Phi dùng nội lực kìm hãm, chất độc phát tác chậm chạp, nên lão còn có thể nói được.

Lão máy môi mấy cái rồi thủng thẳng đáp:

- Lão phu chỉ sợ không chết được.

Lôi Phi hỏi ngay:

- Đại hán võ phục vừa rồi là nhân vật như thế nào?

Lão áo xanh đáp:

- Là một người trong bọn võ sư ở Hàn phủ.

Lôi Phi thủng thẳng hỏi:

- Hàn Đào tức Hàn nhị hiệp ở Từ Châu đã là một nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm sao lại còn dùng bọn võ sư để hộ vệ?

Lão áo xanh nhăn nhó cười đáp:

- Lão phu ở Hàn phủ trông coi văn án 20 năm đã nhìn thấy rõ những việc của Giang Nam Song Hiệp, rất nhiều mà cũng là một trong số ít còn sống để dời khỏi Hàn phủ.

Lão ho mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Vì thế mà lão phu đã ẩn vào hang cùng mười mấy năm. Bao giờ bên mình cũng mang độc dược để chuẩn bị lúc cần là chết được ngay. tưởng rằng việc đã lâu ngày, không ngờ bữa nay một phút hồ đồ mà sinh họa sát thân...

Lão tự oán tự trách, vẽ mặt vẫn buồn rười rượi ra chiều chán nản vô cùng.

Lý Hàn Thu muốn tìm lời an ủi để lão nói rõ nội tình, nhưng chàng không lẹ miệng chưa biết nói thế nào.

Bổng nghe Lôi Phi lên tiếng:

- Lão trượng nhất định chết đến nơi rồi, thi nói gì mà không được? Lão trượng nên nói hết đi!

Lão áo xanh gật đầu đáp:

- Được rồi! Để lão phu nói cho mà nghe. Giang Nam Song Hiệp tuy tiếng nghĩa hiệp lẫy lừng. Bề ngoài họ rất nhân đức. Phàm là bạn võ lâm đồng đạo ai đến cầu họ điều gì họ cũng làm ngay. Nhưng thật ra hành vi của họ khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Thuốc độc lão uống vào đã bắt đầu phát tác. lão nói tới đây đột nhiên nhắm mắt lại ngất đi.

Lôi Phi ngấm ngầm tăng gia nội lực.

Một luồng khí nóng qua lòng bàn tay y chuyển vào nội phủ lão áo xanh. Tay trái y khẻ vỗ vào đỉnh đầu lão giục:

- Lão trượng chưa nói hết lời, sao không thổ lộ những điều uất hận trong lòng đi.

Lão áo xanh đột nhiên mở mắt ra nói:

- Giang Nam Song Hiệp tội ác không biết đến đâu mà kể. Một phút nói ra khôn xiết. Lão phu đơn cử một việc.

Lão nói tới đây thanh âm nhỏ quá không nghe rõ nữa.

Lý Hàn Thu giơ tay phải lên vổ nhanh vào trước ngực nói:

- Lão trượng hãy phấn khởi tinh thần mà nói hết những điều bí ẩn trong lòng đi.

Lão áo xanh thở hắt ra nói:

- Các vị đây đều biết việc người danh kỹ ở sông Tần Hoài là Tiểu Đào Hồng rồi chứ? Tiểu Đào

Hồng...

Đột nhiên người lão run lên, rồi tắt thở chết liền.

Lý Hàn Thu vừa lay động hai vai lão vừa gọi:

- Lão trượng! Lão trượng!

Lôi Phi thất vọng uể oải đứng lên nói:

- Lão chết rồi!

Y đưa cặp mắt lạnh lẽo và sắc bén nhìn quanh một vòng rồi hỏi:

- Vị nào đã ám toán?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Sao lại ám toán được? Mình ngồi đây mà chẳng phát giác ra một tí gì?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, chú ý nhìn kỹ vào người lão áo xanh để tìm thương tích.

Quả nhiên trước ngực lão phát hiện một chấm máu tươi. Nốt chấm này tựa hồ bị một loại ám khí nhỏ bắn trúng, ai không chú ý thì khó lòng nhìn rõ.

Một số đông người trong quán chưa trông thấy vết thương trên mình lão áo xanh nên đều bụng bảo dạ:

- Thằng cha Lôi Phi này cố ý lập dị để tỏ ra là một nhân vật khác thường.

Dĩ nhiên Lôi Phi cũng nhìn rõ thái độ của mọi người là không tin lời y. Y đưa mắt ngó quanh một lượt rồi thủng thẳng nói:

- Các hạ phóng ám khí độc châm bằng một thủ pháp chưa lấy gì làm cao minh cho lắm. Giả tỷ các hạ mà đả thương dưới chân lão thì cả tại hạ cũng không phát giác ra được. Sao các hạ lại bắn vào ngực?

Y nói câu này dĩ nhiên để tố cáo cho quần hùng biết chỗ lão áo xanh bị trúng ám khí. Lập tức bao nhiêu mục quang đều chăm chú nhìn vào ngực lão già áo xanh.

Tuy vết thương chỉ là chấm nhỏ tí ti, nhưng để ý nhìn liền thấy ngay.

Những người đứng gần bất giác la thất thanh:

- Đúng rồi! Lão huynh đây bị một loại ám khí cực nhỏ đả thương.

Lôi Phi tuyên bố chỗ bị thương của lão áo xanh rồi, đảo cặp mắt lạnh lùng sắc bén nhìn tứ phía tựa hồ để tìm kiếm hung thủ.

Lý Hàn Thu tính thầm trong bụng:

- Lão này đầu đằng Đông, chân đằng Tây. Ta và Lôi Phi hai bên tả, hữu lão, tức là hai mặt Nam, Bắc đã có ta và Lôi Phi ngăn chặn. Người đứng ở mé Đông gần quá, không tài nào bắn trúng trước ngực lão được. Vị trí hung thủ ẩn nấp chỉ còn ở mé Tây.

Xung quanh hai người đều có quần hào xúm quanh, thì bảy người ở mé Tây là đáng nghi hơn hết.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn trong đám này có một hán tử trung niên mình mặc áo dài mầu lam đang từ từ lùi lại phía sau.

Cử động của hán tử rất chậm chập, lâu lâu mới lùi ra được một chút. Rõ ràng trước tình hình này, hắn cố ý làm như vậy để giữ vẻ tự nhiên.

Lý Hàn Thu toan lên tiếng thì Lôi Phi đã cướp lời:

- Các hạ không nên bỏ đi.

Tuy y chưa chỉ mặt gọi tên, nói rõ là ai, nhưng cặp mắt sáng quắc hau háu ngó vào hán tử trung niên mặc áo lam.

Bao nhiêu người đều nhìn theo mục quang của y, rồi ngó chằm chặp vào hán tử này.

Chương 21: Phải Chăng Quán Chủ Thiếu Công Minh

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Vị nào đó dùng độc châm, một thứ ám khí nhỏ bé, tại hạ tưởng quí vị trong quán đây đã biết rồi. Họ toan bài nước đục mò cá, đả thương người rồi rút lui êm thấm. Họ nghĩ rằng khi sự việc có bị phát giác cũng chẳng còn cách nào tìm được họ nữa. Đáng tiếc người tính không bằng trời định, tại hạ đã nhìn thấy rồi. Giữa Hội Võ Quán oanh liệt này mà có hung thủ giết người thì thanh danh hộ võ quán bấy nhiêu năm lừng lẫy võ lâm bữa nay tất bị thương tổn. Đồng thời cả quí vị đồng đạo võ lâm hiện diện tại đây cũng bị miệt thị.

Thanh âm y rất lớn và ngụ ý mạt sát đến nơi, chẳng những y thống trích Hội Võ Quán mà còn mai mỉa cả quần hào.

Bỗng nghe tiếng Thường Vạn Kỳ từ ngoài vọng vào:

- Xin liệt vị chỗ nào đứng yên chỗ đó, đừng có chuyển động! Từ ngày dựng ra Hội Võ Quán ở Kim Lăng chưa bao giờ trong quán xảy ra giết người mà bữa nay có đủ...

Gã ngừng lại một chút rồi cất cao giọng:

- Xin Lôi huynh hãy khoan tâm. Tại hạ đã bẩm cùng chủ quán và hiện giờ cửa lớn cửa nhỏ đều có người giám thị. Đại giá quán chủ cũng sắp tới nơi. Vụ này phải điều tra cho ra manh mối.

Tiếng y lớn như lệnh vỡ cố ý để mọi người trong quán đều nghe thấy.

Lôi Phi lại lên tiếng:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì trong chúng ta đây tất có mấy vị chuyên dùng loại ám khí bằng độc châm này. Tiểu đệ hy vọng vị đó thẳng thắn đứng ra giúp chúng ta tìm kiếm hung thủ.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thiệt ra trong lòng các vị đây đã hiểu rõ kẻ nào dùng độc châm mà hèn nhát không dám xuất đầu, song nhất định sẽ có người trỏ mặt.

Bỗng một thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Người biết xử dụng độc châm chưa chắc đã phải là hung thủ.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì người nói đó chính là hán tử đầu đội phương câu, mình mặc áo lam, nét mặt xám xanh.

Lôi Phi chắp tay hỏi:

- Xin ông bạn cho biết quí tính?

Đại hán mặt xám xanh lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ là Lãnh Thủ Lục Kiệt, chuyên dùng độc châm giang hồ đều biết tiếng.

Lôi Phi chau mày nói:

- Đến bây giờ còn chưa rút mũi độc châm trong mình lão trượng đây ra. Chắc Lục huynh chờ cho quán chủ tới nơi mới tiện động thủ rút ám khí ra. Phải chăng nếu là vật của Lục huynh chỉ nhìn qua một cái là biết ngay?

Đại hán mặt xám xanh thủng thẳng đáp:

- Ám khí đó có phải là của tại hạ hay không, dĩ nhiên tại hạ chỉ nhìn qua là biết.

Lôi Phi hớn hở nói:

- Nếu vậy thì hay biết mấy!

Bỗng Thường Vạn Kỳ lớn tiếng hô:

- Xin chư vị nhường lối, quán chủ đã giá lâm.

Đám người rẽ ra hai bên, Thường Vạn Kỳ dẫn một đại hán trung niên thân thể cao lớn khoan thai tiến vào.

Lý Hàn Thu thấy đại hán mình mặc đồ lớn bằng lụa nguyệt bạch, mày rậm mắt tròn, tướng mạo oai phong thì bụng bảo dạ:

Không hiểu quán chủ Hội Võ Quán là người thế tập, hay do đồng đạo võ lâm tôn cử lên, mà coi bộ là một nhân vật anh hùng uy võ xuất chúng.

Đại hán chấp tay vái chào quanh một vòng rồi cất tiếng:

- Mỗi năm Hội Võ Quán mở một kỳ đại hội vào ngày mùng 6 tháng 6. Nay sắp tới kỳ, tiểu đệ đang mải lo về vụ đó thành ra mấy bữa nay ít hỏi đến sự tình trong quán. Trước hết xin có lời cáo lỗi cùng

liệt vị.

Quần hào vây bọc chung quanh có người nghiêng mình đáp lễ. Có người xá dài tạ ơn.

Quán chủ nói mấy lời xã giao rồi đưa mắt nhìn lão áo xanh nằm thẳng cẳng dưới đất, cất giọng nghiêm nghị:

- Từ ngày sáng lập Hội Võ Quán đến nay, được các vị đồng đạo võ lâm thương mến và nhờ dư oai của quán chủ sáng lập đã mấy chục năm nay vẫn được đôi chữ bình yên. Không ngờ tiểu đệ tiếp tục đứng ra phụ trách quán vụ lại phát sinh thảm sự trước nay chưa từng có.

Y khom lưng xuống nói tiếp:

- Tiểu đệ được báo cáo là huynh đài đây trước đã uống độc dược rồi sau mới trúng độc châm.

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Y uống thuốc độc nhưng chưa chết. Vết thương trí mạng là bị trúng ám khí bôi chất kịch độc làm ngưng trệ mạch máu.

Hội võ quán chủ biến sắc, tấm thân cao lớn hơi run lẩy bẩy. Hiển nhiên trong lòng vừa tức giận vừa khích động đến cực điểm.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Bọn tại hạ chưa động đến thân thể vị lão huynh bị thác oan này là chờ quán chủ đến quyết định.

Hội võ quán chủ nói:

- Bất luận người đó là ai, có địa vị gì. Đã vào trong Hội Võ Quán mà tự tiện phóng độc châm ám khí tức là y quyết tâm sinh sự với tiểu đệ rồi.

Y quay lại bảo Thường Vạn Kỳ:

- Phong tỏa Hội quán lại.

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Cửa lớn cửa nhỏ đều có người giám thị đoạn tuyệt không có ai ra vào được.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Đã có người nào rời khỏi đây chưa?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Sau khi xảy ra vụ này chưa một ai rời khỏi quán.

Hội võ quán chủ gật đầu nói:

- Thế là được rồi.

Roạt một tiếng! Vạt áo trước ngực lão áo xanh bị kéo ra. Bao nhiêu người vây quanh đều chú mục nhìn vào.

Trước ngực lão già có một vết tím bầm lớn bằng đồng tiền.

Hội võ quán chủ nhìn kỹ vết thương điều tra một lúc rồi từ từ móc trong mình lấy miếng đá nam châm hình móng ngựa đặt vào chỗ vết thương đoạn giật mạnh một cái, mũi độc châm theo tay ra liền. Quán chủ giơ cao miếng đá nam châm lên cho mọi người xung quanh đều thấy rõ.

Đây là một mũi độc châm dài chừng bảy phân, lớn hơn chiếc kim khâu một chút, mũi nhọn lệch đi, thân kim hiện lên màu xanh biếc. Ai trông thấy cũng biết ngay độc châm này là một thứ ám khí lợi hại tuyệt luân.

Hội võ quán chủ giơ cao mũi độc châm lên rồi ngoái cổ nhìn lại hỏi:

- Vị nào đã dùng thứ ám khí này chắc biết rõ rồi. Tiểu đệ mong vị đó tự mình đứng ra thừa nhận.

Bỗng nghe Lãnh Thủ Lục Kiệt đáp:

- Đây là một trong ba loại ám khí mà tiểu đệ thường dùng tên gọi Xà Đầu Trung Hồn Châm.

Hội võ quán chủ nói:

- Mời các hạ lại đây dòm kỹ coi.

Lãnh Thủ Lục Kiệt tiến lại nhìn kỹ một chút rồi nói:

- Không sai chút nào, đúng là vật của tại hạ.

Hội võ quán chủ lại đưa mắt nhìn thi thể lão già nằm dưới đất chậm rãi hỏi:

- Các hạ có nhận biết vị này không?

Lục Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ không quen biết.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Các hạ không quen biết mà sao lại hạ sát y?

Lục Kiệt đáp:

- Đúng là thế đó. Nhưng tiểu đệ không dám nói chắc y có mục đích đổ vạ cho tại hạ hay không. Còn điều y giết lão huynh này để bịt miệng thì nhất định không sai.

Hội võ quán chủ, Lôi Phi, Lý Hàn Thu đều đổ dồn mục quang chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lục Kiệt.

Hiển nhiên mọi người đều lộ vẻ không tin lời hắn.

Lục Kiệt khẽ hắng giọng một tiếng, nói:

- AÙm khí là của tại hạ mà hung thủ lại không phải tại hạ, nói ra thật chẳng ai tin, nhưng sự thật là như vậy. Tại hạ đã không quen biết lão huynh đây, lại chẳng có liên quan gì đến Giang Nam Song Hiệp. Tiểu đệ nghĩ rằng hung thủ tất phải là người có liên quan trong vụ này mới giết lão để bịt miệng.

Mấy câu này hợp tình hợp lý khiến người nghe vừa tâm phục lại vừa khẩu phục. Câu chuyện đã rõ ràng, hành vi này là của người có liên quan đến Giang Nam Song Hiệp.

Hội võ quán chủ móc trong bọc ra một khối bạch ngọc hỏi:

- Các hạ thử nghĩ kỹ xem trong võ lâm ngoài các hạ ra còn người nào chuyên dùng thứ ám khí này nữa chăng?

Lục Kiệt đáp:

- Kể ra rất nhiều người dùng độc châm, nhưng thứ xà đầu độc châm này thì thiệt hiếm lắm, có thể nói trắng ra chỉ một mình tiểu đệ.

Hội võ quán chủ từ từ lấy mũi độc châm ở trên hòn đá nam châm đặt lên phiến bạch ngọc hỏi:

- Xin các hạ lấy thêm một mũi xà độc truy hồn châm còn ở trong mình đặt lên phiến bạch ngọc này để tại hạ xem có giống nhau không?

Lục Kiệt nói:

- Nhất định không sai rồi.

Y vừa nói vừa thò tay vào trong bọc lấy ra một mũi độc châm đặt lên phiến bạch ngọc. Hai mũi độc châm để bên nhau quả nhiên không sai một chút.

Hội võ quán chủ gật đầu nói:

- Chúng ta xét nghiệm mũi độc châm này của các hạ là một chuyện không thể sai rồi.

Quán chủ ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Theo lời các hạ thì có người đã lấy cắp ám khí trong mình các hạ để mượn đao giết người.

Mũi ám khí này của các hạ mất đã bao lâu?

Lục Kiệt lắc đầu đáp:

- Tại hạ chuyên dùng ba thứ ám khí đều cất trong túi da buộc vào sau lưng. Trong ba thứ đó thì Xà đầu truy hồn châm là lợi hại nhất. Tại mới đến Giang Nam, chưa tranh chấp với ai mà cũng chưa giao kết với một người nào. Mấy bữa trước đây tiểu đệ chưa phát giác vụ mình mất trộm độc châm.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Phải chăng theo ý Lục huynh thì mũi độc châm này bị người lấy cắp ngay trong Hội Võ Quán để dùng làm lợi khí giết người?

Lục Kiệt đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ quả có ý nghĩ như vậy.

Lôi Phi đảo mục quang nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi:

- Lục huynh còn nhớ vừa rồi có những ai đã đi sát cạnh Lục huynh không?

Lục Kiệt đáp:

- Tiểu đệ có nhớ.

Lôi Phi nói:

- Thế là hay lắm! Trong lòng Lục huynh đã có chỗ nghi ngờ thì xin nói huỵch tẹt ra.

Lục Kiệt đảo mắt nhìn quanh rồi thủng thẳng đáp:

- Chuyện này tiểu đệ chẳng dám nói vu vơ, không chứng cớ.

Hội võ quán chủ đột nhiên vẫy tay hỏi:

- Vị này phải chăng là Lôi huynh?

Lôi Phi đáp:

- Không dám! Tiểu đệ chính là Lôi Phi.

Hội võ quán chủ nói:

- Tiểu đệ ngưỡng mộ thanh danh Lôi huynh đã lâu. Bữa nay được gặp mặt thật là hân hạnh!

Lôi Phi nói:

- Không dám! Không dám! Tại hạ cũng được nghe đại danh Hội Võ Quán ở kim Lăng từ lâu rồi.

Hội võ quán chủ gượng cười nói:

- Nhưng Lôi huynh đã thất vọng. Tiểu đệ được nghe báo cáo mấy chục năm nay trong Hội Võ Quán chưa từng xảy ra việc gì thì bữa nay đã xảy ra hết. Có điều tiểu đệ xin hứa chắc sẽ trả lời đồng đạo võ lâm về chuyện này. Bất luận hung thủ là ai, tiểu đệ quyết chẳng tư tình o bế họ.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ cũng tin như vậy. Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy dĩ nhiên không sợ kẻ quyền thế.

Hội võ quán chủ nói:

- Vậy là may lắm! Lôi huynh đã tín nhiệm tiểu đệ thì xin giao vụ này cho tiểu đệ xử lý.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hay lắm! Tiểu đệ không nói gì nữa, nhất thiết nghe theo quán chủ xử lý.

Hội võ quán chủ đảo mắt ngó lui ngó tới rồi cất giọng tuyên bố:

- Tại hạ hy vọng vị nào đã hành hung thẳng thắn đứng ra tự nhận. Tiểu đệ xin phụ trách bảo vệ cho vị đó được an toàn.

Quán chủ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu vị đó không chịu thừa nhận, tại hạ sẽ hợp tác với những tay cao thủ trong toàn quán và tin rằng cuộc điều tra vụ này chẳng khó khăn gì. Song khi đó tiểu đệ chẳng còn cách nào bảo vệ cho phạm nhân được an toàn.

Toàn thể Hội Võ Quán đều im phăng phắc không một ai lên tiếng.

Hội võ quán chủ vẫy tay lớn tiếng:

- Mời các vị ngồi đâu hãy về đó!

Tiếng nói của Hội võ quán chủ quả nhiên có uy quyền, quần hào lục tục về ngồi chỗ cũ.

Hội võ quán chủ nhìn Lục Kiệt vẫy tay nói:

- Mời Lục huynh lại đây tiểu đệ có lời thỉnh giáo.

Lục Kiệt khoan thai tiến lại hỏi:

- Quán chủ có điều chi dạy bảo?

Hội võ quán chủ đột nhiên vừa cất bước đi vào nội thất vừa nói:

- Chúng ta vào trong kia nói chuyện.

Lục kiệt liền đi theo Hội võ quán chủ vào nhà trong.

Lúc này bên thi thể lão áo xanh chỉ còn lại hai người là Lý Hàn Thu và Lôi Phi.

Lý Hàn Thu rất áy náy về cái chết của lão áo xanh. Chàng đã quyết định chủ ý bằng bất cứ cách nào cũng phải tìm ra hung thủ để báo thù cho lão. Nhưng chàng không hiểu vì lẽ gì Đệ nhất thần thâu Lôi Phi cũng rất quan tâm đến vụ này, nhất là y chưa từng quen biết với lão áo xanh.

Nhà Hội Võ Quán vốn là nơi nhiệt náo mà lúc này yên lặng như tờ không một tiếng động.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Hội võ quán chủ vẻ mặt nghiêm trang dẫn Lục Kiệt từ từ đi ra.

Lục Kiệt ung dung về chỗ ngồi, thái độ rất nghiêm nghị, không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Không hiểu Hội võ quán chủ bày sẵn trò gì đây? Mình thử xem hắn điều tra ra manh mối gì không?

Chàng ngẩng đầu lên coi thấy Hội võ quán chủ xua hai tay nói:

- Mời chư vị đâu về ngồi đấy!

Lôi Phi chau mày vẫn ngồi lì dưới đất không nhúc nhích.

Hội võ quán chủ đưa mắt nhìn hai người, chặm rải nói:

- Xin hai vị hãy trở về nguyên vị cho!

Lôi Phi máy môi dường như muốn phản kháng nhưng rồi y lại nhẫn nại uể oải đứng lên đi về chỗ ngồi.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi đi về chỗ chàng cũng đi theo về ngồi nguyên vị.

Hội võ quán chủ đưa mắt nhìn Thường Vạn Kỳ ra lệnh:

- Hãy đem thi thể lão huynh đây thu liệm trước đã!

Thường Vạn Kỳ tuân lệnh giơ tay lên vẫy. Lập tức hai đại hán võ phục từ trong nội thất chạy tới khiêng thi thể lão áo xanh đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu nghĩ tới lão vì mình mà uổng mạng trong lòng rất đỗi không yên, tự nhủ:

- Mình không đứng ra can thiệp chẳng là vô tình với lão ư?

Nghĩ vậy, chàng liền khoa chân tiến ra hai bước chẹn lối hai đại hán hỏi:

- Hai vị muốn đem thi thể lão nhân gia này đi đâu?

Hội võ quán chủ đáp:

- Để thi thể trong Hội Võ Quán mãi không tiện, tại hạ bảo họ đưa ra ngoài quán khâm liệm.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn vào mặt Hội võ quán chủ nói:

- Theo ý tại hạ thì quán chủ nên tìm ra hung thủ trước, việc thu liệm thi thể tưởng chẳng có gì là cấp bách.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Xin cho hay cách xưng hô của các hạ?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Hội võ quán chủ tủm tỉm cười hỏi:

- Tại sao Lý huynh lại cho là tại hạ chưa điều tra ra được hung thủ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quán chủ hãy nói tên hung thủ ra đi rồi đem thi thể này đi cũng chưa muộn.

Hội võ quán chủ nói:

Tại hạ tự đã trách nhiệm tìm ra hung thủ, xin Lý huynh về nguyên chỗ cho.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu tại hạ kiên trì muốn biết hung thủ là ai trước đã thì sao?

Hội võ quán chủ đáp:

- Mọi việc trong Hội Võ Quán này đều do tại hạ chủ trương.

Lý Hàn Thu toan tranh luận nữa thì Thường Vạn Kỳ bước tới hỏi:

- Quán chủ đã hứa lời tìm ra hung thủ, chẳng lẽ các hạ không tin ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng việc điều tra hung thủ khẩn yếu hơn.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Địa vị của quán chủ Hội Võ Quán rất tôn kính. Lý huynh không nên làm khó dễ với quán chủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế ra ở trong Hội Võ Quán vẫn có thể tùy tiện giết người như vậy đâu có phù hợp với cái chiêu bài của Hội Võ Quán.

Miệng chàng nói vậy, chân vẫn đứng nguyên chỗ chưa nhúc nhích.

Trong quán bày đầy bàn ghế lối đi chật hẹp. Lý Hàn Thu không chịu nhường lối thì hai đại hán khiêng xác chết không thể đi qua.

Thường Vạn Kỳ vượt qua hai đại hán tiến gần lại lạnh lùng nói:

- Xin Lý huynh mở đường cho.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã có quán chủ ở đây, tưởng Thường huynh chẳng nên can thiệp vào.

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng hỏi:

- Trong hội quán có một điều giới luật, không hiểu các hạ đã biết chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không biết.

Thường Vạn Kỳ nói:

- Tuy trong quán không cho động thủ, nhưng có một người tự ý chủ trương được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người ấy là ai?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Là quán chủ tôn giá.

Lý Hàn Thu toan cãi nữa bỗng nghe thanh âm Lôi Phi lọt vào tai:

- Lý huynh hãy trở về chỗ ngồi đi.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Người này giữa đường bất bình đã viện trợ cho ta , ta nên nghe lời y.

Chàng nghĩ vậy rồi từ từ lui về chỗ ngồi.

Thường Vạn Kỳ thấy hàn Thu rút lui rồi liền vẫy tay bảo hai đại hán:

- Đi đi!

Rồi gã cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu kính trọng Lôi Phi vì hành động nghĩa hiệp của y. Chàng về chỗ ngồi rồi khẽ nói:

- Lôi huynh! Bọn họ không tra xét hung thủ đã đem thi thể đi. Hiển nhiên họ hy vọng việc to làm cho nhỏ lại, việc nhỏ biến thành không có gì...

Lôi Phi gật đầu ngắt lời:

- Chúng ta hãy ráng nhẫn nại đừng xung đột với họ, chờ xen Hội võ quán chủ trả lời anh hùng thiên hạ ra sao.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin vâng lời chỉ giáo.

Lôi Phi không nói gì nữa, đưa mắt nhìn Hội võ quán chủ.

Bỗng nghe Hội võ quán chủ lên tiếng:

- Lãnh Thủ Lục Kiệt là một nhân vật chuyên dùng ám khí ở Giang Nam. Nếu có người lấy ám khí trong túi của y mà y không hay biết là một chuyện khó tin lắm. Vì thế tại hạ rất đỗi hoài nghi.

Quán chủ đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tiếp:

- Nhưng sau khi tiểu đệ cùng Lục huynh nói chuyện kín, Lục huynh đã hiểu đại nghĩa và thừa nhận y chính là hung thủ.

Tiếng thì thào bàn tán khắp trong hội trường vang lên. Hiển nhiên quần hào đang bình luận vụ này.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lôi Phi là người hiểu nhiều biết rộng, phàm việc gì mình cũng nên hỏi y mới được.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh cho lời nói của Hội võ quán chủ là chân hay giả?

Lôi Phi cười lạt hỏi lại:

- Lý huynh có thể tin được không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không tin được.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cũng vậy. Chúng ta hãy chờ xem.

Hội võ quán chủ giơ tay lên sẽ vỗ hai tiếng tuyên bố:

- Xin các vị tạm thời bình tĩnh lại.

Lập tức trong quán im lặng như tờ.

Hội võ quán chủ lại nói:

- Việc làm tất có nguyên nhân, công nợ phải có trái chủ. Tiểu đệ đã hỏi Lục huynh vì lẽ gì lại phóng ám khí hạ sát lão huynh đài kia?...

Mọi người vẫn ngồi yên không ai nói gì.

Hội võ quán chủ liền tiếp:

- Tiểu đệ tưởng y chối cãi, nhưng trái lại, y thừa nhận khiến tiểu đệ không ngờ. Sau khi nghĩ kỹ thì sự thực rất có thể như vậy.

Quán chủ nói loanh quanh hồi lâu mà vẫn chưa đưa lý do sát nhân của lục kiệt ra.

Trong bọn quần hào có người cất tiếng hỏi:

- Lục Kiệt trả lời ra sao?

Hội võ quán chủ vẻ mặt trịnh trọng đáp:

- Lục huynh nói là chịu ơn cứu mạng của Giang Nam Song Hiệp. Y thấy có người làm nhục đến song hiệp liền không nhịn được mà ra tay hạ sát.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Lý do này có vẻ miễn cưỡng lắm.

Thanh âm không lớn nhưng y đã vận nội lực thốt lời khiến toàn thể mọi người trong quán đều nghe rất rõ.

Hội võ quán chủ lớn tiếng hỏi:

- Lôi huynh có cao kiến gì xin nói rõ ra?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Tại hạ biết rằng lý do này rất miễn cưỡng.

Hội võ quán chủ cười lạt nói:

- Dường như Lôi huynh chưa nói ra nó miễn cưỡng ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Quán chủ đã nhất định đòi tiểu đệ phải viện lẽ, tiểu đệ nghĩ rằng cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Ngừng lại một chút Lôi Phi nói tiếp:

- Lục huynh đã không thù oán với lão huynh kia sao lại liều mạng làm việc nguy hiểm giết người trong Hội Võ Quán? Huống chi lão huynh đó không cần hạ sát cũng sắp chết rồi?

Mấy câu này rất hợp tình hợp lý. Số đông quần hào lẩm nhẩm gật đầu. Lôi Phi đảo mắt ngó quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Toàn thể các vị hiện diện tại đây đều nghe rõ vị lão huynh sắp đưa những ác tính của Giang Nam Song Hiệp thì bị hạ sát. Hiển nhiên hung thủ sợ lão tiết lộ bí mật nên giết đi để bịt miệng.

Y đưa mắt nhìn Hội võ quán chủ từ từ cất tiếng hỏi:

- Quán chủ nghe lời tại hạ có lý hay không?

Hội võ quán chủ vẻ mặt trấn tĩnh chậm rãi đáp:

- Các hạ còn cao kiến gì xin nói hết ra.

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Theo lời Lục huynh dường như y mới tới Giang nam chưa có gì ân oán với lão huynh kia mà cũng không liên quan gì với Giang Nam Song Hiệp thì có lý đâu y lại mạo hiểm giết người, thiệt khiến cho người ta khó mà hiểu được.

Y nhìn chòng chọc quán chủ nói tiếp:

- Lục huynh tự xưng mình là hung thủ giết người với quán chủ tất đã nói rõ lý do?

Hội võ quán chủ hỏi lại:

- Lôi huynh nói xong chưa?

Lôi Phi đáp:

- Xong rồi!

Chương 22: Trong Tiểu Miếu Lôi Phi Khuyên Bạn

Hội võ quán chủ thủng thẳng nói:

- Kẻ sát nhân lúc hạ thủ giết người đại khái không ngoài hai nguyên nhân. Một là đã định mưu từ trước, hai là nhân phẫn nộ nhất thời. Lục huynh đây giết người thuộc về nguyên nhân thứ hai.

Y khẽ hắng dặng hai tiếng rồi cất cao giọng tiếp:

- Lục huynh đây vì lòng tín ngưỡng Giang Nam Song Hiệp, bỗng nghe người nhục mạ hai vị mà không nhịn được nên phóng độc châm giết đi. Lý lẽ này sao lại không thông.

Lý Hàn Thu chau mày toan lên tiếng thì Hội võ quán chủ lại cướp lời:

- Dĩ nhiên sau khi giết người, Lục huynh liền tự hối và sợ phải thường mạng nên chuẩn bị trốn đi.

Lôi Phi chuyển động mục quang nhìn võ lâm đồng đạo bốn phía thì thấy mọi người lẩm nhẩm gật đầu. Hiển nhiên thuyết của Hội võ quán chủ đã lay chuyển được lòng tin tưởng của số đông thì bụng bảo dạ:

- Xem chừng Hội võ quán chủ là tay đáo để. Hắn đã trầm tĩnh, lạnh lùng lại thêm mấy phần nham hiểm. Bây giờ mình mà không áp đảo được hắn trước mặt quần hùng thiên hạ thì e rằng khó lòng bắt hắn xử sự công minh.

Y nghĩ vậy liền cất tiếng hỏi:

- Quán chủ tuyên bố Lục Kiệt là hung thủ, vậy quán chủ phán đoán như thế hay là Lục huynh đây tự thú nhận?

Hội võ quán chủ đáp:

- Dĩ nhiên đó là lời của Lục Kiệt nói ra.

Lôi Phi từ từ đưa mắt nhìn Lục Kiệt nói:

- Lục huynh! Tiểu đệ có mấy điều khuyên giải, hy vọng Lục huynh nghĩ kỷ cho.

Lục Kiệt nói:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Hội Võ Quán đây là nơi đồng đạo võ lâm rất để ý đến lẽ phải. Lục huynh bất tất phải làm thân con cừu chịu tội thay cho kẻ khác. Lục huynh còn điều gì xin cứ thật nói ra.

Vẻ mặt nghiêm trọng, Lục Kiệt chậm chạp nói:

- Tại hạ đúng là hung thủ đã giết người kia.

Câu nói cứng cỏi này vừa nghe đã biết ngay là lời miễn cưỡng.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lục huynh! Không phải tiểu đệ lắm miệng nhiều lời, nếu bữa nay Lục huynh thừa nhận đã giết người là thành một bản án quyết liệt vĩnh viễn không thể thay đổi được.

Lục Kiệt lắc đầu nhắc lại:

- Chính tiểu đệ đã giết người.

Lôi Phi nhăn nhó cười hỏi:

- Phải chăng Lục huynh có chỗ khó nói?

Lục Kiệt lạnh lùng đáp:

- Tại hạ vẫn bình tĩnh. Giết người là giết người, bất quá đến thường mạng là cùng!

Lôi Phi toan hỏi nữa thì Hội võ quán chủ đã lên tiếng:

- Lôi huynh hỏi xong chưa?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Trong vụ này có chỗ man trá, e rằng không phải chỉ một mình tại hạ nhận thấy mà thôi.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Man trá ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Ban đầu Lục Kiệt không thừa nhận là hung thủ sát nhân thế mà quán chủ kêu y vào phòng trong to nhỏ mấy lời làm cho y chịu phục tự nhận là hung thủ. Tài thuyết phục của quán chủ khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Tại hạ ở ngôi quán chủ khá lâu năm, tuy chẳng có gì cống hiến cho đồng đạo võ lâm, nhưng tự tin là mình lúc nào cũng hết lòng hết sức vì công vụ. Lôi huynh là một nhân vật rất có danh vọng, lại đưa ra luận điệu khiêu khích là có dụng ý gì?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha Hội võ quán chủ này không những là tay biện luận cự phách mà cách xử thế cũng vào hạng lỗi lạc. Mình không có cách nắm đằng đuôi thì khó mà bắt hắn thừa nhận được.

Lôi Phi là tay giàu kinh nghiệm giang hồ lại nhiều mưu trí. Y ngẫm nghĩ một chút rồi đổi giọng hỏi:

- Quán chủ đã nhận định Lục Kiệt là hung thủ sát nhân, dĩ nhiên phải bắt y thường mạng chứ?

Thật là một câu hỏi hắc búa, đánh trúng vào yếu điểm của Hội võ quán chủ.

Hội võ quán chủ vừa nghe câu hỏi không khỏi sửng sốt. Tiếp theo hắn gật đầu luôn mấy cái, đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Có điều tiểu đệ là người trông coi quán vụ không thể hạ thủ giết người như các bạn hữu giang hồ. Huống chi việc này xảy ra trong Hội Võ Quán, thì một mình tiểu đệ không thể chủ trương được.

Lôi Phi hỏi:

- Vậy quán chủ làm thế nào?

Hội võ quán chủ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì cách xử trí vụ này có hai đường, một là theo tư, hai là theo công.

Lôi Phi hỏi:

- Tư thì làm sao, mà công thì thế nào?

Hội võ quán chủ đáp:

- Nếu theo tư thì tiểu đệ lập tức triệu tập một cuộc đại hội ở ngay đây theo lề lối tập quán của võ

lâm mà thì hành để xử trí với Lục huynh đặng phúc đáp lại khổ chủ...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn theo công càng giản dị hơn. Chỉ việc giải Lục huynh lên huyện để quan nha trị tội là xong.

Hắn buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Bất luận theo công hay theo tư, lúc này cũng đều phải tìm ra một vị khổ chủ.

Lôi Phi hỏi:

- Tìm khổ chủ làm chi?

Hội võ quán chủ đáp:

- Vụ này không phải trong năm ba ngày mà xong được, cần có khổ chủ ở đây để giao việc lại cho họ.

Lôi Phi thủng thẳng hỏi:

- Vị huynh đài kia đã không có vợ con đi theo thì tìm đâu ra khổ chủ?

Y ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Không hiểu người khổ chủ phải có liên quan thế nào với đương sự?

Hội võ quán chủ đáp:

- Hay nhất là chỗ thân thích cố cựu, ít ra cũng phải có tình bằng hữu.

Lôi Phi nói:

- Nhận xét của tại hạ thì trường hợp này bất tất phải thế. Hiện giờ có một vị đáng là khổ chủ nhất.

Hội võ quán chủ hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh chịu thẳng thắn đứng ra đảm nhận?

Lôi Phi đáp:

- Không phải tại hạ.

Hội võ quán chủ đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Nếu không phải Lôi huynh thì chắc là vị Lý huynh này?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Cũng không phải.

Hội võ quán chủ là người lịch duyệt sâu rộng mà cũng bị Thần Thâu Lôi Phi dồn cho luống cuống.

Hắn ngơ ngác hỏi:

- Không phải hai vị thì là ai?

Lôi Phi đáp:

- Chính là quán chủ?

Hội võ quán chủ bật cười nói:

- Đúng rồi! Vị huynh đài kia chết trong Hội Võ Quán thì tại hạ phải làm khổ chủ. Chỉ cần các vị có lòng tin tưởng là tại hạ dám đảm đương việc đó.

Lôi Phi nói:

- Lôi mổ trước nay chỉ qua lại năm tỉnh miền Bắc, ít khi tới Giang Nam. Lôi mỗ cùng vị huynh đài bị thiệt mạng kia vốn không quen biết thì có chi là thân tình. Cả Lý huynh đây cũng mới gặp y lần đầu. Nhưng tại hạ thấy ở giữa Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy mà có người bị giết là một việc rất nghiêm trọng. Anh hùng thiên hạ đang mỏi mắt chờ quán chủ xử lý vụ này.

Hội võ quán chủ nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha Thần Thâu Lôi Phi này thật là khó chơi.

Hắn liền lên tiếng:

- Cái đó đã hẳn! Tại hạ hiện là quán chủ, dĩ nhiên phải thận trọng xử trí vụ này để biết đường trả lời các vị anh hùng thiên hạ.

Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Quán chủ đã là khổ chủ, lại là người xử lý công việc thì dù theo công hay tư cũng đã nghĩ sẵn trong bụng rồi.

Hội võ quán chủ nói:

- Nếu Lôi huynh cùng Lý huynh không có điều gì trở ngại thì tiểu đệ đã có biện pháp xử lý.

Lôi Phi hỏi:

- Chẳng hay quán chủ có thể công bố ý kiến cùng đồng đạo võ lâm ở trong quán này không?

Hội võ quán chủ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tiểu đệ có thể trình bài sơ lược một điểm.

Hắn đưa mắt nhìn Lãnh Thủ Lục Kiệt nói tiếp:

- Theo tình thế hiện thời, tiểu đệ chỉ có thể tạm thời công nhận Lục huynh là hung thủ giết người, nhưng trong lòng vẫn còn mối hoài nghi.

Lôi Phi hỏi:

- Hoài nghi điều gì?

Hội võ quán chủ đáp:

- Tiểu đệ hoài nghi còn có người khác chủ mưu đứng đằng sau Lục huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Người đó hiện giờ ở đâu?

Hội võ quán chủ đáp:

- Cái đó tiểu đệ chưa thể liệu trước được. Không chừng y vẫn còn ở trong Hội Võ Quán. Cũng có thể Lục huynh đã vâng lệnh y ở nơi khác tới đây hành động một mình...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ chỉ có thể nói được đến thế mà thôi. Nếu còn thảo luận thêm e rằng không khỏi tiết lộ chương trình hành động của tiểu đệ và khiến cho kẻ địch biết cách đề phòng.

Hắn nói mấy câu này khiến mọi người trong quán nghe đều lẩm nhẩm gật đầu.

Lôi Phi lại hỏi:

- Quán chủ đã có chương trình xử lý, vậy hiện giờ nên thế nào?

Hội võ quán chủ đáp:

- Đã có Lục huynh đứng ra nhận tội thì bất luận tình thế biến diễn ra sao, việc điều tra manh mối cũng không khó lắm. Trước nay các đồng đạo võ lâm vẫn coi Hội Võ Quán là nơi tự do bình thản, tại hạ không muốn khiến câu chuyện biến thành khẩn trương, bất an.

Hắn đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi tiếp:

- Nhân danh Hội võ quán chủ, tại hạ tuyên bố từ giờ phút này, ngoại trừ Lục huynh, bất luận là ai cũng được ra vào tự do.

Hắn dứt lời, rảo bước tiến về phía Lục Kiệt, nắm lấy cổ tay y đi vào nhà trong.

Hội Võ Quán đang yên lặng như tờ lại nổi lên những tiếng thì thào bàn tán.

Lôi Phi chuyển động cặp mắt ngó Thượng Vạn Kỳ rồi cất tiếng gọi:

- Thường huynh! Mời Thường huynh qua bên này.

Thượng Vạn Kỳ chậm chạp bước tới hỏi:

- Lôi huynh có điều chi dạy bảo?

Lôi Phi hỏi:

- Mâm rượu của tiểu đệ đây tạm thời gửi lại được chăng?

Thượng Vạn Kỳ ấp úng:

- Cái đó…

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Không gửi lại được thì coi như là tại hạ đã mời khách được chăng?

Thượng Vạn Kỳ ngập ngừng:

- Theo ý Lôi huynh thì…

Lôi Phi ngắt lời:

- Tiểu đệ có ước hẹn với một người bạn, thời giờ đến rồi không thể ngồi lại đây được nữa, sáng mai tiểu đệ sẽ tới.

Đoạn y không chờ Thượng Vạn Kỳ trả lời, đứng dậy đi ra ngoài.

Thượng Vạn Kỳ nói:

- Đã vậy để tiểu đệ nói lại với chưởng quỹ một tiếng coi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Thần Thâu Lôi Phi là người đầy lòng nghĩa hiệp, mình nên kết bạn với y, không nên để mất cơ hội.

Chàng cũng đứng lên đi theo sau Lôi Phi.

Lôi Phi tựa hồ không biết có người đi theo, y tiếp tục rảo bước tiến về phía trước ra ngoài thị trấn.

Lý Hàn Thu vẫn theo sát. Hai người cước bộ rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã đi được đến mấy chục dặm đường.

Lôi Phi đột nhiên dừng bước hỏi:

- Lý huynh! Sao Lý huynh chạy theo tiểu đệ làm chi?

Lý Hàn Thu không ngờ Lôi Phi hỏi mình câu này một cách đột ngột, chàng ngẩn người ra đáp:

- Tiểu đệ muốn thỉnh giáo Lôi huynh một điều.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lôi huynh cùng tại hạ vốn không quen biết mà đã ra tay trượng nghĩa giúp đỡ, tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Lý huynh hãy còn nhỏ tuổi, không hiểu đã có mối thâm thù gì với Giang Nam Song Hiệp?

Lý Hàn Thu đáp:

- Mối thù chẳng đội trời chung. Chúng đã hạ sát tiên phụ.

Lôi Phi hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiên phụ là Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần.

Lôi Phi nói:

- Té ra là công tử của Lý đại hiệp! Tại hạ thất kính mất rồi!

Đoạn y chắp tay xá dài.

Lý Hàn Thu đáp lễ rồi hỏi:

- Sao? Tiền bối có quen biết gia phụ ư?

Lôi Phi gật đầu mỉm cười đáp:

- Không những chỉ quen biết mà thôi. Năm xưa tiểu đệ còn chịu ơn của lệnh tôn đã một phen cứu viện...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý huynh bất tất phải thay đổi cách xưng hô. Trên chốn giang hồ ta không cần lấy tuổi tác để chia đấng bậc. Chúng ta cứ theo nghĩa bạn bè mà xử với nhau là hơn.

Lý Hàn Thu nói:

- Gia phụ bị ngộ hại một cách đột ngột. Khi đó vãn bối hãy còn nhỏ tuổi, thành ra không lãnh thụ được một lời di huấn nào của tiên phụ.

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Đây không phải là chỗ nói chuyện, xin Lý huynh theo đệ lại đằng kia.

Đoạn y trở gót chạy trước.

Lý Hàn Thu theo sau. Hai người lại chạy mấy dặm đường nữa thì đến trước một tòa miếu nhỏ hoang lương.

Lôi Phi lại nhìn quanh một lượt rồi đi vào trong miếu cất tiếng gọi:

- Khiếu hóa huynh! Tiểu đệ muốn mượn quí xứ đây làm chỗ nói chuyện. Khiếu hóa huynh bất tất phải tiếp đón.

Y quay lại bảo Lý Hàn Thu:

- Mời Lý huynh ngồi đây.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy một bóng người nào. Chàng không hiểu Lôi Phi vừa rồi đã nói với ai.

Bụng chàng nghĩ vậy, nhưng miệng không hỏi gì. Chàng thấy trong miếu quét tước rất sạch sẽ, liền ngồi xuống chiếu hỏi:

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Lôi Phi đáp:

- Huynh đệ đã nói là chịu ơn của lệnh tôn. Bây giờ lại kết bạn với Lý huynh thì chúng ta coi nhau như bạn hữu. Sao Lý huynh còn cứ kêu huynh đệ là "tiền bối" ! Huynh đệ thật lấy làm xấu hổ và không dám nhận cách xưng hô này. Huynh đệ có lớn hơn Lý huynh mấy tuổi, vậy tại hạ kêu Lý huynh bằng lão đệ là xong.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã vậy tiểu đệ xin vâng mệnh.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ đã nhìn ra chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Nhìn ra việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Cái việc liên quan đến Hội võ quán chủ đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ cảm thấy vị quán chủ đó không phải là người công chính như đồng đạo võ lâm thường đồn đại.

Lôi Phi nói:

- Chẳng những không công chính, thẳng thắn mà nói thì hắn có ý thiên tư, o bế Giang Nam Song Hiệp.

Y thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Hắn dở thủ đoạn quỉ quái ở chỗ đưa Lãnh Thủ Lục Kiệt vào nội thất một lúc mà khiến cho họ Lục trước đã chối cãi, sau lại thừa nhận là hung thủ sát nhân.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo nhận xét của Lôi huynh thì Lãnh Thủ Lục Kiệt có phải là hung thủ không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên không phải!

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ cũng biết y không phải là chân hung, nhưng không hiểu tại sao giữa đám đông quần hào y lại thừa nhận lấy tội giết người?

Lôi Phi đáp:

- Y bị uy hiếp, không nhận không xong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng Hội võ quán chủ đã uy hiếp y?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh khó mà quyết đoán được, nhưng quán chủ có dự phần là chuyện không sai rồi...

Y ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Theo chỗ tiểu huynh ngấm ngầm quan sát thì Lục Kiệt sau khi ở nhà trong ra dường như có mối đau khổ không nói ra được. Chắc y đã bị người hạ độc thủ.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh nói câu này khiến cho tiểu đệ khác nào người ở chỗ tối tăm ngó thấy ánh sáng.

Tiểu đệ cũng nhận thấy Lục Kiệt ở nhà trong đi ra vẽ mặt khác trước nhiều, chỉ không hiểu vì lẽ gì mà y biến thành thái độ đó.

Lôi Phi đổi giọng nghiêm nghị nói:

- Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì Giang Nam Song Hiệp ít ra thì có một người ở trong Hội Võ Quán. Sau khi tiểu huynh lặng lẽ quan sát tình thế đã không muốn can thiệp vào vụ này, nhưng bây giờ lại khác hẳn.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không hy vọng Lôi huynh tuốt gươm viện trợ thẳng thắn đứng ra đối phó với Giang Nam Song Hiệp, mà chỉ mong Lôi Phi chỉ thị đường lối là tiểu đệ đã cảm kích lắm rồi.

Lôi Phi chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

- Lý đệ mình mang tuyệt học, tiểu huynh đã nhìn ra rồi. Nhưng Giang Nam Song Hiệp không phải hạng tầm thường, nếu Lý đệ lấy sức một người thì sao địch nổi bọn họ?

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Theo ý Lôi huynh thì...

Lôi Phi ngắt lời:

- Theo ý tiểu huynh thì Lý đệ nên tạm thời rời khỏi nơi đây. Nếu không đi được thì nên thay đổi diện mạo để tránh tai mắt mọi người.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng để trốn tránh Giang Nam Song Hiệp?

Lôi Phi đáp:

- Chính thế!

Lý Hàn Thu lắc đầu cười nói:

- Tiểu đệ muốn đánh thẳng vào phủ đệ chúng, nhưng vì thanh danh Giang Nam Song Hiệp rất lớn trên chốn giang hồ mà mình chưa công bố tội ác của chúng ra trước võ lâm tất bị người võ lâm không chịu lượng xét. Nếu bọn họ tìm đến tiểu đệ thì là một điều rất may.

Lôi Phi chau mày nghĩ thầm:

- Khẩu khí chú nhỏ này ngông cuồng lắm.

Nhưng y chỉ nói:

- Minh thương dễ tránh, ám tiến khó phòng. Giang Nam Song Hiệp thế lực rất lớn. Một dải Kim

Lăng, Từ Châu chính là địa bàn của họ. Thân thế Lý đệ đã bộc lộ, tiểu huynh e rằng mình chưa kịp thấy mặt Giang Nam Song Hiệp đã bị chúng ám toán rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Lôi Phi đáp:

- Trên chốn giang hồ rất nhiều cách ám toán. Nào phục kích, nào dùng độc không thể đề phòng xiết được. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì chung quanh tòa tiểu miếu này đã đặt trong vòng giám thị của bọn họ.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Về đường lịch duyệt giang hồ mình chưa bằng y. Y đã nói tình hình nghiêm trọng như vậy, mình chẳng thể không tin được.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Chúng ta ẩn trong tòa tiểu miếu này mà không sợ bọn họ ám toán ư?

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh đáp:

- Chúng ta mượn đất của người khác chắc họ không dám thi hành ngụy kế.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì thấy tòa tiểu miếu này dài không quá một trượng, bề rộng phỏng chừng tám thước. Trừ chỗ cửa vào sấn một đống cỏ, ngoài ra chẳng có vật gì khác thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không nhịn được hỏi ngay:

- Theo lời Lôi huynh thì trong tòa miếu nhỏ này còn có người ở ư?

Lôi Phi gật đầu không trả lời.

Lý Hàn Thu toan hỏi lại thì Lôi Phi lắc đầu ra hiệu cho chàng đừng hỏi nữa.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Thần Thâu Lôi Phi vốn người phóng khoáng mà sao bây giờ lại úp mở thế này.

Bổng nghe Lôi Phi nói:

- Chủ nhân chồn này vốn không thích người ta bàn chuyện của y. Chúng ta cứ lẳng lặng, tạm mượn chỗ này để nói chuyện, thế là y nể mặt mình lắm rồi.

Sở dĩ Lôi Phi nói câu này là vì y thấy Lý Hàn Thu đang ngờ vực.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi khẻ ho một tiếng nói tiếp:

- Lý đệ! Chúng ta ngồi đây nghỉ một lúc. Không chừng khi ra khỏi miếu này trăm trượng là phải động thủ cùng địch nhân rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo ý Lôi huynh thì phạm vi trăm trượng của tòa tiểu miếu là một khu cấm địa hay sao?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Đại khái là như vậy. Nhưng nếu không xảy chuyện thị phi dù đi qua đây trăm trượng cũng không hạn chế.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi trước nay chỉ hoạt động tại vùng Yên, Triệu, chưa bước chân vào đất Giang Nam mà đã biết vụ này thì chắc khu cấm địa ở đây đã đồn đại khắp giang hồ rồi.

Chương 23: Vào Hổ Huyệt Điều Tra

Lý Hàn Thu nghĩ vậy liền khẽ nói:

- Trong tòa miếu này không thấy bóng người, vậy chủ nhân hiện ở đâu?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chủ nhân chốn này không thích người ta nói vụng đến hành tung y. Chúng ta tính chuyện khác đã...

Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Nếu Lý đệ mà có duyên với y thì tự nhiên y sẽ xuất hiện để tương kiến.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Không biết chủ nhân là nhân vật thế nào mà lại thần bí như vậy?

Lôi Phi lại nói:

- Lý đệ! Về việc đối phó với Giang Nam Song Hiệp cần phải có một kế hoạch tinh vi thận mật mới xong.

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang ra đến giữa khoảng Bạch Sơn Hắc Thủy ngoài quan ải đều biết thịnh danh của Hội Võ Quán. Không ngờ người trong quán này cũng là chân tay của Giang Nam Song Hiệp. Điều đó chứng minh hai sự kiện. Một là võ quán chỉ có hư danh, hai là thế lực của Giang Nam Song Hiệp rất lớn. Nếu Lý huynh không có kế hoạch thận mật, hành động một cách hấp tấp thì khó có hy vọng thành công được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thịnh tình của Lôi huynh tiểu đệ xin tâm lãnh. Có điều tiểu đệ len lỏi vào chốn giang hồ chưa được bao lâu, biết rất ít người. Cả Hội Võ Quán đã được giang hồ truyền tụng cũng không chủ trương chính nghĩa thì còn ai giúp tiểu đệ nữa? Tiểu đệ đành đơn thương độc mã mạo hiểm sấn vào phủ đệ chúng mà thôi.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Anh chàng này khẩu khí ngông cuồng tất là mình mang tuyệt kỹ, nhưng mãnh hổ khôn địch bầy cáo. Huống chi địch ở trong tối mà mình ở ngoài ánh sáng thì cuộc chiến đó thắng làm sao được?

Lý Hàn Thu đột nhiên đứng dậy nhìn Lôi Phi chắp tay nói:

- Bây giờ tiểu đệ xin từ biệt.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Lý đệ định đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đến nhà Phương Tú ở Kim Lăng.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ đi một mình ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính thế! Hiện giờ chúng chưa kịp chuẩn bị ổn thỏa, tiểu đệ hãy giết Phương Tú trước.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Lý đệ! Phương Tú không phải là hạng dễ đối phó đâu.

Lý Hàn Thu nghiêm nghị đáp:

- Mối thù giết cha là thù chẳng đội trời chung. Dù có phải chịu nạn núi đao vạc dầu tiểu đệ cũng quyết đến thanh toán với hắn.

Lôi Phi chau mày nói:

- Lý đệ đã nhất định, thì tiểu huynh đành đi theo vậy.

Lý Hàn Thu nói:

- Bất tất phải thế! Tiểu đệ có đi một mình trong lòng mới thảnh thơi không sợ liên lụy đến ai, để rảnh tay mà xuất thủ. Thịnh tình của Lôi huynh tiểu đệ xin thâm tạ.

Chàng nói xong trở gót đi ra ngoài miếu.

Lôi Phi vội gọi lại:

- Lý đệ hãy dừng bước! Nghe tiểu huynh một lời.

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Lôi huynh có điều chi dặn bảo?

Lôi Phi nói:

- Ngày trước lệnh tôn đã có ơn nặng với tiểu huynh. Tiểu huynh không biết tới lão đệ chẳng nói làm chi. Nay đã gặp nhau có lý đâu lại để lão đệ đi một mình?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phủ đệ Phương Tú chắc là bố trí đầy sự nguy hiểm. Sao Lôi huynh lại cố chấp theo tiểu đệ dấn thân vào?

Lôi Phi đáp:

- Bậc đại trượng phu đã chịu ơn ai phải nghĩ chuyện báo đáp. Tiểu huynh đã mang ơn cứu mạng của lệnh tôn thì bao giờ quên được?

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Dù y nói với cả tấm lòng thành thực, ta cũng không thể để y cùng đi với mình.

Chàng nghĩ vậy liền chậm rãi đáp:

- Tiểu đệ trước nay đi đâu cũng chỉ một mình. Tấm lòng cao cả của Lôi huynh, tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Chàng không chờ Lôi Phi trả lời đã băng mình vọt đi ra xa ngoài hai trượng.

Lôi Phi tự nhủ:

- Tuy võ công gã cao cường, nhưng chưa đủ lịch duyệt. Dù gã không muốn mình đi cùng, nhưng mình chẳng thể bỏ mặc gã được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì Lý Hàn Thu đã khuất dạng.

Đột nhiên mấy tiếng quát tháo vọng lại, chắc là Lý Hàn Thu đang cùng địch nhân động thủ.

Lôi Phi đứng phắt dậy, hấp tấp chạy ra khỏi tòa miếu nhỏ. Y nghe tiếng quát tháo từ phía Đông

vọng lại liền nhắm hướng chính Đông mà chạy.

Lôi Phi xuyên qua một khu rừng thưa thớt quả nhiên thấy Lý Hàn Thu tay cầm trường kiếm đứng trên chỗ đất đầy cỏ mọc ngơ ngẩn xuất thần.

Lôi Phi khẻ đằng hắng rồi cất tiếng gọi:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu vội ngảnh đầu lại nhìn thấy Lôi Phi liền tra kiếm vào vỏ nói:

- Lôi huynh...

Lôi Phi hỏi ngay:

- Lý đệ đã gặp địch nhân hay sao?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lai lịch địch nhân rất là kỳ quái.

Lôi Phi hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế kiếm của tiểu đệ đánh rớt cái khăn nhà nho trên đầu địch nhân xuống lại phát giác ra người đó là một vị hòa thượng.

Lôi Phi cũng xiết đổi kinh ngạc hỏi lại:

- Có phải Lý đệ nói là hai vị hòa thượng không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ phát giác một người, còn người nữa chưa từng động thủ với tiểu đệ.

Lôi Phi hỏi:

- Họ đâu rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ hươi kiếm đánh rớt khăn người đó rồi hắn chạy trốn ngay. Cả người kia cũng trốn theo.

Chàng từ từ cúi xuống coi lại cái khăn đống màu xanh rồi hỏi:

- Chẳng lẻ bọn thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp cũng có người xuất gia ư?

Lôi Phi cầm lấy cái khăn coi một lúc rồi ngập ngừng nói:

- Vụ này thật là quái dị...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Người đó dùng thứ khí giới gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y sử dụng cặp phán quan bút.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Thường thường đệ tử nhà Phật không dùng thiền trượng thì dùng giới đao, ít thấy ai dùng phán quan bút.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ đã tính hạ sát hắn, nhưng khi hắn rớt khăn rồi tiểu đệ thấy là một nhà sư thì không khỏi ngạc nhiên đứng ngẩn ra một chút. Y liền nhân lúc chớp nhoáng này tẩu thoát.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Gã vừa ra khỏi tiểu miếu trong nháy mắt đã cùng người động thủ bất quá mới năm ba chiêu mà đánh rớt khăn trên đầu đối phương thì võ công quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Lôi Phi nghĩ vậy rồi nói:

- Lý đệ bất tất phải để tâm nghỉ ngơi về vụ này. Trên chốn giang hồ thường có rất lắm chuyện kỳ quái khó mà hiểu được. Vụ này nghĩ cho kỷ thì bất quá cũng như trăm ngàn vụ khác mà thôi...

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ Lý đệ làm gì?

Lý Hàn Thu trầm ngâm đáp:

- Tiểu đệ vào giang hồ chỉ có một ý niệm là trả thù cho song thân. Tiểu đệ không có ý ngang dọc võ lâm mà cũng không muốn dương danh với đời. Hễ trả xong mối đại thù là quăng gươm qui ẩn, mai thanh độn tích trong vùng núi sâu chầm tớn.

Lôi Phi lắc đầu cười hỏi:

- Lý đệ làm được thế chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sao không được?

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Tiểu huynh duyệt lịch nhiều người, tuy không nghiên cứu tướng thuật, nhưng nhờ kinh nghiệm lâu ngày cũng có thể đoán tướng được. Tiểu huynh coi diện mạo lão đệ quyết không phải là một nhân vật mai danh ở chốn thâm sơn.

Lý Hàn Thu cười ruồi, không biện bác nữa. Chàng chắp tay nói:

- Tiểu đệ không muốn phiền lụy tới Lôi huynh, vậy xin cáo biệt.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ định đi đâu bây giờ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã biết kẻ thù giết cha, nóng lòng rửa hận không thể chờ được nữa, nên định đến Kim Lăng tìm Phương Tú để hỏi cho rõ ràng.

Lôi Phi bụng bảo dạ:

- Bây giờ mình có khuyên gã e rằng gã cũng chẳng chịu nghe.

Y trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi! Nếu Lý đệ có gặp biến cố gì thi cứ tới tòa tiểu miếu này mà tạm lánh.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đa tạ Lôi huynh có dạ quan hoài.

Rồi trở gót đi ngay.

Lôi Phi nhìn bóng sau lưng Lý Hàn Thu cho đến khi khuất dạng rồi uể oải trở về tiểu miếu.

Lý Hàn Thu nghĩ lại câu chuyện trong Hội Võ Quán bất giác bật cười lẩm bẩm:

- Sao mình không đến thẳng nhà Phương Tú ở Kim Lăng giết cho kỳ hết, mà lại tìm vào Hội Võ Quán để xảy chuyện phân tranh vô vị một hồi.

Phương Tú ở Kim Lăng là một nhân vật rất nổi tiếng. Lý Hàn Thu chỉ hỏi hai người là biết được chỗ ở của hắn.

Phương Tú vẫn chưa ở trong nội thành Kim Lăng. Hắn cư ngụ trong một tòa trang viện cách phía Đông ngoài thành năm dặm. Tòa trang viện này kêu là Phương gia đại viện.

Khinh công của Lý Hàn Thu đã đến trình độ tuyệt vời. Quãng đường mấy dặm chàng chỉ lướt trong nháy mắt là tới.

Phương gia đại viện tuy nói là một viện mà thực ra cách kiến trúc giống tòa cổ thành. Xung quanh tòa cổ thành có con sông rộng chừng một trượng bao bọc. Nước sông xanh biếc sâu không thấy đáy. Phía trong sông là một bức tường vây cao hai trượng. Tường thành xây bằng đá xanh.

Tòa cổ thành cao hơn năm trượng, quá nửa chìa lên khỏi mặt tường vây.

Lý Hàn Thu đi quanh nửa vòng hộ trang hà. Chàng ngắm nhìn địa thế bốn mặt phát giác ra Phương gia đại viện có chỗ khác với cổ thành là hai mặt Nam, Bắc không có cổng thành, chỉ có cổng lớn ở hai mặt Đông, Tây.

Lúc này trời chưa tối, hai cổng lớn đều mở rộng. Hai cây cầu bắc qua sông ngay trước mặt cổng lớn. Ngoài cổng không có người canh gác.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Chỉ coi chỗ cư trú cũng biết hắn chẳng phải hạng người tử tế gì. Nực cười cho khách giang hồ số lớn không phân biệt thiện ác, cứ cho hắn là hảo nhân và kêu bằng Giang Nam Song Hiệp.

Chàng vừa nghĩ vừa đi qua phù kiều để tiến vào trong viện.

Chàng vừa tới cổng lớn đột nhiên có tiếng quát khẻ:

- Đứng lại!

Lý Hàn Thu dừng bước hỏi:

- Ai là người chấp sự?

Bổng thấy bóng người thấp thoáng. Một đại hán đeo đao đứng chắn trước mặt Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Các hạ là ai?

Nguyên người giữ cổng ngồi ẩn trong nhà mật thất ỏ hai bên. Tuy bề ngoài không trong thấy người canh giữ mà thiệt ra cổng ngỏ rất thâm nghiêm.

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Té ra các hạ ẩn ở phía sau cổng lớn.

Đại hán nhìn ngắm Lý Hàn Thu từ đầu xuống gót chân, thấy chàng khí vũ hiên ngang, liền chấp tay thi lễ hỏi:

- Quí khách từ đâu đến? Có điều chi dạy bảo?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp:

- Ta đến đây muốn gặp Phương Tú để hỏi y về một vụ công án.

Đại hán đeo đao sửng sốt hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào? Có danh thiếp cầu kiến không? Xin đưa tại hạ để về thông báo.

Lý Hàn Thu trỏ vào thanh trường kiếm cài ở sau lưng đáp:

- Danh thiếp cầu kiến của ta là cái này đây.

Đại hán biến sắc nói:

- Hạng người dám đến Phương gia đại viện gây rắc rối thiệt không có mấy. Các hạ ngông cuồng như vậy chắc là không muốn sống nữa?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Ngươi bất quá chỉ là một tên nô bộc giữ cổng mà dám vô lễ với ta như vậy ư?

Chàng giơ tay lên phóng chưởng đánh ra.

Thế chưởng này rất kỳ ảo.

Đại hán thấy chưởng đánh tới mà không tránh kịp.

Bình! Phát chưởng trúng đại hán.

Thế chưởng rất nặng. Đại hán bị trúng vào mặt, miệng phun máu tươi. Gã loạng choạng lùi lại mấy bước rồi mới đứng vững được.

Bổng thấy bóng người thấp thoáng, chia hai bên tả hữu giáp công Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thủ pháp mau lẹ rút kiếm rất nhanh vung lên.

Choang choảng hai tiếng rùng rợn! Hai thanh đơn đao tập kích bị trường kiếm của Lý Hàn Thu hất rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt, tra kiếm vào vỏ nói:

- Hai bên nhà mật thất các ngươi còn bao nhiêu tay cao thủ kéo cả ra đi!

Đại hán xuất hiện đầu tiên đã nhìn rõ bản lãnh Lý Hàn Thu không phải tầm thường, liền vẫy tay hỏi:

- Các hạ cầu kiến Phương viện chủ đã không chịu báo tên họ, cũng không đưa danh thiếp thì tại hạ làm sao thông báo được?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Ngươi cứ bảo có người đòi mạng đến cầu kiến là được.

Đại hán sửng sốt hỏi:

- Đòi mạng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi!

Đột nhiên chàng vung trường kiếm ra. Ánh hào quang lấp loáng nhằm đâm thẳng vào đại hán.

Đại hán thấy bảo kiếm đâm tới vội né tránh sang một bên. Nhưng thế kiếm của Lý Hàn Thu thần tốc phi thường. Ánh hào quang lướt qua lạnh gáy. Hán tử bị hớt đứt mất bên tai.

Kiếm thế của chàng mau quá. Chàng thu thế về rồi đại hán mới cảm thấy đau đớn, thét lên một tiếng:

- Trời ơi!

Gã đưa tay tả lên bưng tai. Máu tươi theo kẻ ngón tay chảy xuống ròng ròng.

Lý Hàn Thu hạ thấp trường kiếm khều cái vành tai lên nói:

- Ngươi cầm cái này vào mà thông báo chắc Phương viện chúa của nhà ngươi sẽ ra đón khách ngay đấy.

Đại hán khi nào còn dám nhiều lời, hắn đón lấy vành tai rồi trở gót đi luôn.

Lý Hàn Thu cười lạt đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn hai tên đại hán kia, thủng thẳng hỏi:

- Các người đã vào phục dịch trong Phương gia đại viện chắc cũng chẳng phải hạng người tử tế gì?

Hai gã đại hán chỉ còn tay không, vì binh khí của chúng đã bị trường kiếm đối phương hất đi.

Chúng lại thấy thủ pháp của chàng hớt tai của gã kia thì sợ hãi vô cùng không dám nói gì nữa, chỉ đứng run như thằn lằn đứt đuôi.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó hai đại hán cười lạt hỏi:

- Phương viện chúa của các ngươi nổi tiếng nghĩa hiệp mà thực ra là cường đạo. Các ngươi đi theo hầu hạ chắc cũng không phải hạng người lương thiện.

Hai đại hán chỉ đưa mắt nhìn nhau không dám nói gì.

Lý Hàn Thu quắc mắt nhìn hai gã lần nữa rồi cất bước tiến vào.

Hai đại hán tự lượng không ngăn cản được mà cùng không đành để chàng tiến vào. Chúng cực kỳ bối rối.

Lý Hàn Thu qua cổng lớn đi thẳng. Hai đại hán đành đi theo sát.

Gã bên trái đột nhiên chắp tay thi lễ hỏi:

- Xin các hạ nghe tiểu nhân một lời được chăng?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi lại:

- Chuyện gì?

Đại hán đáp:

- Người ta thường nói : "đại nhân không trách cứ kẻ tiểu nhân" . Tiểu nhân vâng mệnh giữ cửa mà

để người tiến vào thì theo luật lệ tất bị trọng phạt. Xin các hạ chu toàn cho.

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong Phương gia đại viện các ngươi toàn quân đốn mạt làm càn, thì ngươi có bị trừng phạt cũng là đáng lắm, ngươi còn kêu la nỗi gì?

Đại hán nói:

- Các hạ muốn kiếm Phương viện chúa tưởng chẳng nên làm đau khổ cho bọn tiểu nhân...

Đang lúc nói chuyện, Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn vào bỗng thấy bóng người chạy tới nhanh như bay. Chỉ trong chớp mắt đã đến trước Lý Hàn Thu.

Người này mình mặc áo xanh, tuổi mới 17,18. Mày thanh mắt tú, tướng mạo xinh đẹp. Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Không hiểu gã này làm chức phận gì trong viện?

Gã áo xanh nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

- Người tự xưng "khách đòi mạng" phải chăng là các hạ?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Ngươi là ai?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tại hạ là một tên thư đồng hầu cận Phương viện chúa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Phương Tú không ra đón ta?

Thiếu niên áo xanh chau mày đáp:

- Tệ viện chúa đón toàn những bậc anh hùng hào kiệt trong võ lâm. Chừng như các hạ chưa có tiếng tăm gì thì bất tất phải đến viện chúa nghênh tiếp.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Muốn cho đích thân Phương Tú ra đón tiếp thì làm thế nào?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Địa vị của các hạ chừng như khó lòng được tệ viện chúa thân hành ra tiếp đón.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Ta coi chẳng có chi là khó cả.

Thiếu niên áo xanh cũng cười lạt hỏi:

- Đâu có chuyện dễ dàng vậy được?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cứ đánh chó là chủ nhân phải ra.

Đột nhiên chàng giơ tay lên phóng chưởng đánh thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh đã chuẩn bị từ trước. Gã hít mạnh một hơi, né tránh chưởng thế của Lý Hàn Thu, đồng thời phóng chân đá vào bụng dưới chàng.

Lý Hàn Thu đột nhiên lùi lại một bước, đồng thời vung tay ra đập vào vai bên tả thiếu niên áo xanh. Tay phải có tay trái che khuất đưa ra rất mau nắm lấy cổ tay thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh tránh được phát chưởng của Lý Hàn Thu đánh xuống đầu vai nhưng không tránh kịp tay phải chàng đột nhiên vung ra chụp tới. Gã thấy cổ tay bị siết chặt.

Lý Hàn Thu đã nắm trúng huyệt mạch môn gã. Chàng ngấm ngầm tăng gia nội lực.

Chỉ trong nháy mắt gã thiếu niên áo xanh cảm thấy nữa người tê chồn không nhúc nhích được.

Đại hán đứng bên thấy thế toan chạy đến cứu nhưng tự biết sức mình không địch nổi Lý Hàn Thu nên ngần ngừ không dám tiến lại.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Một tên thư đồng tôi mọi mà dám vô lễ với ta như vậy thì hắn đã được Phương Tú cưng lắm phải không?

Gã thiếu niên máy môi tựa hồ muốn lên tiếng thóa mạ.

Lý Hàn Thu liền gia tăng nội kình.

"Rắc" một tiếng! Uyển mạch gã thiếu niên đã bị bóp gãy xương.

Gã thiếu niên muốn thóa mạ cũng không thốt ra lời được. Gã rú lên một tiếng, đôi hàng lệ chảy xuống, toàn thân run bần bật.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Ta muốn ngươi rú lên mấy tiếng thì chắc Phương Tú phải ra tiếp khách.

Thiếu niên áo xanh gượng gạo đáp:

- Các hạ buông tiểu nhân ra... để tiểu nhân vào thông báo... Ngoài tiểu nhân không ai dám kinh động tới chủ nhân.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Vậy ra ngươi là một đứa tôi đòi thân tín của hắn ư?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Tiểu nhân là một tên hầu cận của gia chủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tên họ ngươi là chi?

Thiếu niên áo xanh mất hết nhuệ khí, sợ hãi đáp:

- Tiểu nhân là Phương Nghĩa.

Lý Hàn Thu cười khẩy nói:

- Ta tưởng ngươi bất tất phải thông báo, chỉ kêu lên ba tiếng cứu mạng là Phương Tú sẽ ra ngay.

Phương Nghĩa đáp:

- Gia chủ ở nhà trong luyện công cách bao nhiêu tầng cửa ngỏ. Tiểu nhân có la đến mười tiếng, trăm tiếng gia chủ cũng không nghe rõ.

Lý Hàn Thu co chân đá một cái cho Phương Nghĩa lăn đi mấy vòng, chàng nói:

- Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà mà hắn không ra tiếp khách thì ta sẽ xông vào.

Cổ tay Phương Nghĩa bị Lý Hàn Thu nắm gãy xương, gã đau đớn vô cùng, khi nào còn dám nói gì? Gã cố nhịn đau xoay mình chạy đi ngay.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn đại hán hỏi:

- Ngày thường viện chúa của các ngươi làm nhiều điều tàn ác lắm phải không?

Đại hán không dám nói có mà cũng chẳng dám bảo không. Gã khẻ hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Cái đó tiểu nhân không biết.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày kiếm lên, mặt đầy sát khí, chàng nói:

- Ta chắc ngươi phải biết điều đó.

Đại hán ngơ ngẩn buột miệng đáp:

- Tiểu nhân có biết!

Lý Hàn Thu ra oai trấn áp khiến cho đại hán sợ quá. Gã biết mình chỉ nói bướng một câu là nguy đến tính mạng.

Gã rất cẩn thận chỉ sợ nói lỡ lời.

Lý Hàn Thu vừa đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh vừa hỏi:

- Ngươi ở trong Phương gia đại viện đã bao lâu?

Đại hán đáp:

- Tiểu nhân ở đây chưa đầy ba năm.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy là lâu rồi. Phương Tú ở Kim Lăng đã làm điều gì tàn ác, ngươi tự ý kể cho ta vài việc coi.

Đại hán rất lấy làm khó nghĩ, đáp:

- Thiệt tình tiểu nhân không biết rõ, mong đại hiệp lượng thứ cho.

Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay đại hán lạnh lùng nói:

- Ta biết lề luật trong Phương gia đại viện này rất là nghiêm ngặt. Ngươi sợ nói ra rồi sẽ bị trừng trị nghiêm khắc nên không dám nói. Nhưng ngươi mà làm cho ta nỗi giận thì lập tức máu chảy thây phơi!

Đại hán bị kiềm chế, nữa người tê dại vội nói:

- Đại hiệp hỏi điều chi mà tiểu nhân biết xin nói hết.

Lý Hàn Thu xem ra gã đã hoàn toàn khuất phục, liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Ngươi có biết Hội Võ Quán quán chủ không?

Đại hán gật đầu đáp:

- Tiểu nhân có biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y có đến Phương gia đại viện bao giờ không?

Đại hán đáp:

- Có đến! Nhưng y thường đến vào lúc nửa đêm chứ không bao giờ đến giữa ban ngày.

Lý Hàn Thu buông tay gã ra nói:

- Ngươi không có chuyện gì nữa, thôi đi đi!

Rồi chàng rảo bước tiến vào.

Lý Hàn Thu vào tới cửa đột nhiên cánh cửa mở rộng.

Một lão già đầu đội nho cân mình mặc áo lam, chòm râu dài rủ xuống trước ngực.

Lão đứng trước cửa chắn lối đi.

Chương 24: Vào Phương Phủ , Hàn Thu Mắc Bẫy

Lão già này ốm nhách nhưng tính thần quắc thước.

Lý Hàn Thu vừa trông đã biết là một tay hảo thủ nội gia. Chàng đưa mắt nhìn lão lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn kiếm Phương viện chúa.

Lão già chậm rãi đáp:

- Lão phu chính là Phương Tú.

Hai người đứng cách nhau bảy bậc đá. Lý Hàn Thu nhảy vọt lên bờ.

- Phương viện chúa có quen biết Trương Tử Thanh không?

Phương Tú nhìn lại chàng đáp:

- Lão phu có gặp y một lần, nhưng đả gần 20 năm không thấy y đâu nữa.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Phương viện chúa! Tưởng viện chúa đã biết tại hạ là ai rồi.

Phương Tú nhìn Lý Hàn Thu từ đầu tới chân rồi lắc đầu đáp:

- Xin tha thứ cho lão phu mắt kém, chưa nhận được đại gia là ai?

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nhắc tới một người chắc viện chúa sẽ biết ngay.

Phương Tú hỏi:

- Không hiểu các hạ muốn nói vị anh hùng nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chắc Phương viện chúa có nhận biết Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần đại hiệp?

Phương Tú cười rồi đáp:

- Ngày Lý Thanh Trần còn sống ở thế gian, lão phu đã được gặp qua.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Tuy Lý Thanh Trần đã qua đời, nhưng con y hãy còn sống ở thế gian... Phương viện chúa đã sót một điều nhỏ cỏ không nhổ tận gốc.

Phương Tú vẻ mặt vẫn trấn tĩnh. Lão thủng thẳng hỏi:

- Các hạ là...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Tại hạ con Lý Thanh Trần tên gọi là Lý Hàn Thu.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Té ra là Lý công tử! Cha hùm không sinh con chó. Khí thế của Lý công tử đúng là tác phong của lệnh tôn ngày trước.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lý công tử từ xa ngàn dậm tới đây hẳn có việc gì cần yếu. Xin vào trong sảnh đường để lão phu dâng trà kính khách.

Lỳ Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thằng cha này vẫn trấn tĩnh tâm thần. Nếu hắn không chuẩn bị từ trước thì tài nào giữ thái được thái độ ung dung như vậy?

Chàng ỷ mình võ nghệ cao cường, tuy đã trông thấy cách kiến trúc trong viện như một tòa thành cực kỳ kiên cố mà chàng vẫn thản nhiên chẳng sợ hãi gì.

Chàng vẫy tay nói:

- Tòa viện của Phương viện chúa tuy kiên cố như thành đồng vách sắt song Lý Hàn Thu này vẫn chẳng quan tâm.

Phương Tú nói:

- Oai phong của lệnh tôn ngày nay lại thấy ở trong người Lý công tử.

Đoạn lão trở gót đi trước.

Lý Hàn Thu theo sau Phương Tú bước qua cửa vào sảnh đường thì thấy nơi đây âm thầm lạnh lẽo.

Nền nhà lát gạch xanh.

Bên ngoài bóng tịch dương hãy còn sáng lạn mà trong sảnh đường đã tối đen không nhìn rõ cảnh vật.

Phương Tú trầm giọng bảo gia nhân:

- Thắp đèn lên!

Hỏa quang lấp loáng từ tiền sảnh soi vào suốt một dãy hành lang, cách một trượng lại có cây đèn lồng rủ tua. Dãy hành lang dài chừng bốn năm trượng rồi chuyển sang phía hữu.

Lý Hàn Thu tự nhủ:

- Xem cách bố trí nơi đây tất có nhiều cửa ngỏ mai phục trùng trùng, ta phải cẩn thận lắm mới được.

Phương Tú vừa cất bước vừa nói:

- Lý công tử giá lâm hàn xá thật là hân hạnh. Xin mời vào sảnh đường ngồi chơi.

Lý Hàn Thu toan cất bước theo, đột nhiên chàng động tâm liền dừng lại lạnh lùng hỏi:

- Bất tất phải vào sảnh đường nữa. Viện chúa có biết bữa nay tại hạ tới đây vì việc gì không?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Lão phu không biết.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Tại hạ tưởng viện chúa đã biết rồi, có điều không muốn nói ra mà thôi.

Phương Tú nói:

- Lão phu không biết thiệt.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Phương viện chúa khá trầm tĩnh đó.

Rồi chàng đổi sang thanh âm nghiêm trọng tiếp:

- Khắp thiên hạ đều bảo gia phụ hại về tay Ngũ Quái, mà thiệt ra Ngũ Quái không phải là hung thủ chân chính.

Phương Tú khẻ hất chòm râu dài cười hỏi:

- Vậy hung thủ chân chính là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Là Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ châu.

Phương Tú vẽ mặt trấn tĩnh, cười ruồi hỏi:

- Công tử nói vậy thì cả lão phu cũng dính vào đó ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải tại hạ nói vô căn cứ. Hiện còn bức thư của Hàn Đào viết cho Trương Tử Thanh.

Tại hạ đã công bố bức thư này trong Hội Võ Quán.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Anh hùng thiên hạ còn ai không biết lệnh tôn bị sát hại về tay Ngủ Quái. Lý công tử đã mắc mưu kế của Trương Tử Thanh muốn đổ vạ cho Giang Đông thì lão phu dù có trăm miệng cũng khó lòng giải thích được.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Trong Hội Võ Quán đã có người nhận đúng bức thư này là thủ bút của Hàn Đào.

Phương Tú hỏi:

- Người nào vậy? Hiện giờ ở đâu? Lão phu cho khoái mã đi suốt ngày kiếm Hàn Đào và người đó tới để đương đối chất.

Lý Hàn Thu đáp:

- Người đó ư? Y đã chết rồi.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy thì Lý công tử đả ăn nói một cách hàm hồ chăng?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Bức thư đó hiện ở trong mình tại hạ. Muốn điều tra coi có phải bút tích của Hàn đại hiệp hay không cũng chẳng khó gì.

Phương Tú nói:

- Bút tích của Hàn Đào lão phu chỉ trông qua là biết. Vậy công tử hãy đưa bức thư đó cho lão phu coi, được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ có thể đưa cho viện chúa được, nhưng không phải ở ngay đây.

Phương Tú lại hỏi:

- Công tử định đi đâu mới định giao thư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải đến Hội Võ Quán, tại hạ sẽ giao trước mặt mọi người.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi nói:

- Giả tỷ lão phu ở vào địa vị công tử thì công tử giao bức thư đó ngay bây giờ.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Phương Tú đáp:

- Lý công tử có chịu trao thơ mới có thể bình yên mà rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu xoay tay rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng rồi nói:

- Mời viện chúa lấy binh khí đi!

Phương Tú cười khanh khách nói :

- Lão phu mà dùng binh khí thì động thủ với công tử thì dù thắng cũng là bất võ.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Khẩu khí Phương viện chúa có vẻ khoác lác?

Chàng rung tay một cái phóng kiếm ra veo véo luôn hai chiêu đâm tới. Hai chiêu kiếm này vừa đâm vừa chém rất kỳ ảo.

Phương Tú dường như không ngờ kiếm chiêu của Lý Hàn Thu ác độc đến thế. Lão kinh hãi vội vàng né tránh nhưng đã chậm mất một chút. Tay trái lão bị chém hớt trúng, áo rách, máu tươi chảy ra.

Lý Hàn Thu đột nhiên thu trường kiếm lại lạnh lùng nói:

- Lấy binh khí ra đi! Ta muốn hạ ngươi một cách đường hoàng để ngươi khẩu phục cũng như tâm phục.

Phương Tú mặt lạnh như tiền thò tay vào bọc rút ra một thứ binh khí hình thù quái dị trông như một chiếc tay người

Cây binh khí này dài không đầy một thước toàn thân trắng như tuyết. Một đầu chi làm năm ngón. Ngón trỏ và ngón giữa chỉa thẳng lên. Ngón út và ngón vô danh thì nữa co nữa duỗi. Còn ngón cái thì lại dựng ngược về phía sau. Năm ngón chia thành ba phương hướng khác nhau trông rất kỳ dị.

Món khí giới này lấy tên là Ngân Phật Thủ.

Phương Tú lấy binh khí ra rồi cười lạt một tiếng nói:

- Hơn mười năm nay lão phu chưa đụng đến khí giới. Bữa nay may gặp Lý công tử lão phu mới dùng tới.

Lý Hàn Thu cất giọng lạnh như băng:

- Hãy cẩn thận!

Chàng phóng kiếm đâm tới.

Phương Tú cầm cây Ngân phật thủ đưa ra đỡ lấy đánh choang một tiếng thanh trường kiếm trong tay Lý Hàn Thu bị hất trật sang một bên.

Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu cực kỳ thần tốc, chàng không chờ Phương Tú phản kích đã thu kiếm về và đánh liền ba chiêu.

Phương Tú huy động cây Ngân phật thủ vừa gạt vừa che kín quanh mình. Một trận kim thiết đụng nhau bật lên những tiếng chát chúa rùng rợn. Lão gạt được ba chiêu kiếm liên hàn của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Võ công lão thất phu này quả nhiên lợi hại. Bọn Trương Tú Thanh còn kém lão xa. Xem chừng muốn hạ lão tất phải trải qua một trường chiến đấu ác liệt.

Trong lòng nghĩ vậy, tay kiếm cũng đẫn đờ.

Phương Tú thừa cơ phản kích, phóng cân Ngân phật thủ đánh tới ba chiêu.

Lý Hàn Thu huy động trường kiếm gạt Ngân phật thủ rồi lại tấn công hai chiêu.

Thế là trong đại sảnh mở đầu cuộc chiến đấu khốc liệt. Thanh trường kiếm cũng như cây Ngân phật thủ, đều phóng ra những chiêu tuyệt ảo!

Cuộc ác đấu đã diễn tiến được hơn 20 hợp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Lý Hàn Thu mặt nổi sát khí, hú lên một tiếng dài. Chàng thay đổi thế kiếm tấn công ác liệt hơn.

Phương Tú dần dần chống không nổi nhưng lão là tay gian hoạt, biết rằng đã gặp phải tay cường địch, liền từ từ lui lại phía sao theo đường hẻm khá dài. Lão vừa đỡ vừa lùi.

Lý Hàn Thu tuy chiếm được ưu thế, nhưng trong lúc nhất thời không có cách nào hạ Phương Tú ngay được.

Hai người đi sâu vào đường hẻm.

Khí giới của Lý Hàn Thu dài quá nên xoay khó. Những chiêu kiếm kỳ ảo mãnh liệt không thi triển được.

Phương Tú cầm khí giới ngắn hơn nên không bị vướng vấp. Nhưng lão không mượn thế đường hẻm chật hẹp để đem toàn lực ra kháng cự mà vẫn từ từ lùi lại phía sau.

Lý Hàn Thu cũng biết lão muốn dẫn mình vào trọng địa, nhưng một là vì nóng báo thù, hai là nghệ cao mật lớn, chàng vẫn tiếp tục tiến vào.

Phương Tú dĩ nhiên giữ thế thủ, chỉ đỡ gạt kiếm chiêu của đối phương chứ không phản kích.

Lùi đến đường hẻm lại đến một tòa đại sảnh khác.

Cửa đại sảnh đường rộng mở nhưng bên trong không thắp đèn lửa một màu tối om.

Phương Tú đột nhiên hồi thủ phản kích cây ngân thủ cấp công ba chiêu liền.

Lý Hàn Thu bị đối phương đem toàn lực phản kích, bức bách chàng phải lùi lại một bước và thu

kiếm về chống đỡ.

Phương Tú thừa cơ nhảy vọt vào đại sảnh tối om.

Lý Hàn Thu bật tiếng cười lạt hỏi:

- Phương Tú! Ngươi cũng được kể là một nhân vật có tên tuổi trong võ lâm mà bây giờ lại trốn chui như vậy thì đâu phải là anh hùng hảo hán?

Tiếng Phương Tú cười lớn từ trong đại sảnh vọng ra rồi cất tiếng hỏi:

- Lão phu có giết ngươi ở trong Phương gia đại viện này thì ai mà biết được?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Cách bố trí tại Thiết Hoa Bảo so với Phương gia đại viện của ngươi đây còn ghê gớm gấp mười mà cũng chẳng vây hãm được Lý Hàn Thu này...

Phương Tú lạnh lùng ngắt lời:

- Trương Tử Thanh là hạng người nào mà công tử lại đem ví với lão phu.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hắn nói câu này quả đúng thật. Cứ lấy võ công mà bàn thì Trương Tử Thanh còn thua hắn xa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong bụng rồi đáp:

- Phương Tú! Ngươi không chịu ra thì ta cũng đánh vào.

Chàng kêu lên mấy tiếng vẫn không thấy Phương Tú đáp lại.

Lý Hàn Thu ngưng tụ mục lực nhìn vào trong nhưng chỉ thấy tối om không trong rõ vật gì.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Cách kiến trúc Phương gia đại điện này rất cổ quái. Phía trong cửa đã không thấy ánh mặt trời. Ngoài sự kiên cố dễ bề thước phòng thủ e còn có mai phục khác nữa. Lấy sức một mình ta tỷ đấu với lão trong căn nhà hắc ám thì bất luận mình thắng hay bại cũng lâm vào bước đường nguy hiểm vô cùng. Chi bằng ta lùi ra ngoài kia để khiêu chiến với lão là thượng sách.

Chàng nghĩ vậy liền trở gót lui ra.

Bỗng thấy trong đường hẻm đèn đuốc đang sáng lòa liên tục bị tắt hết. Chỉ trong nháy mắt không

đâu còn chút đèn lửa. Đường hẻm thành tối om.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu trong đường hẻm có người ám toán thì khó lòng né tránh. Ta phải mượn sức ký ức chạy lẹ ra ngoài đường hẻm rồi dời khỏi tòa cổ bảo này.

Chàng vừa nghỉ vừa đi rất mau.

Ngờ đâu mới đi được chừng hai ba trượng, đột nhiên nghe đánh rầm một tiếng. Một cánh cửa hạ xuống ngăn chặn lối đi.

Lý Hàn Thu vung kiếm đâm vào nghe rõ một tiếng kim thiết chạm nhau, liền biết ngay cửa này đúc bằng sắt.

Trước tình cảnh này, Lý Hàn Thu bỗng nổi lòng liều mạng chiến đấu, liền trở gót chạy trở vào.

Ngờ đâu chàng vừa cất bước đầu trong cũng có một cánh cửa rớt xuống. hai đầu cửa đóng khoảng giữa dài chừng ba trượng. Chỗ này cũng không có gì khác lạ.

Lý Hàn Thu biết ngay trong quảng hẻm này tất có mai phục rất hiểm độc, nếu cơ quan phát động là mình khó sống mà thoát khỏi nơi đây.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài tự hối:

- Đáng tiếc ta không nghe lời Lôi Phi, ỷ mình kiêu dũng nên gặp kết quả ngày nay.

Chàng đành ngồi xuống xếp bằng nhắm mắt điều hòa hơi thở để cho tinh lực cùng tâm thần trở về tình trạng trấn tĩnh rồi sẽ tìm cách đối địch.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Bỗng bên tai nghe có tiếng người lạ nói vọng vào:

- Hãy hạ bảo kiếm xuống.

Lý Hàn Thu ngó thanh trường kiếm bên mình cất tiếng hỏi:

- Lão là ai?

Người lạ mặt cười khanh khách đáp:

- Lão phu ư? Lão phu chính là Hàn Đào ở Từ Châu mà công tử đang muốn kiếm đây.

Lý Hàn Thu cười gằn nói:

- Hay lắm! Té ra là lão!

Hàn Đào lạnh lùng nói:

- Lão phu đã đến Kim lăng từ lâu và đã gặp công tử ở trong Hội Võ Quán rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Chà! Không ngờ Hội Võ Quán lừng lẫy tiếng tăm lại là nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp.

Hàn Đào cất giọng lạnh như băng nói:

- Bây giờ công tử mới rỏ ư? Đáng tiếc là chậm mất rồi! Điều bí ẩn giấu ở trong thâm tâm công tử thì nay nó sẽ bị chôn vùi vĩnh viễn xuống dưới đất với thi thể công tử.

Lý Hàn Thu biết không phải là lời hăm dọa. Nơi đây tất có bố trí mai phục để đưa chàng vào chỗ chết bất cứ lúc nào.

Chàng liền hỏi:

- Họ Đào kia! Tại hạ muốn hỏi một việc chẳng hiểu lão có dám nói không?

Hàn Đào cười rộ đáp:

- Nhất định công tử phải chết thì còn điều gì là lão phu không dám nữa. Công tử cứ hỏi đi!

Lý Hàn Thu nghe thanh âm ở về phía hữu trong bức vách cách chỗ chàng đứng chừng một trượng thì nghĩ bụng:

- Trong Thiết Hoa Bảo của Trương Tử Thanh tuy có bố trí những quan ải hiểm yếu nhưng còn nhiều chỗ không đặt mai phục. Ở đây Phương Tú lại đặt mai phục khắp nơi ở trong trang viện.

Các phòng ốc đường hẻm chỗ nào cũng có cạm bẫy, so với cách bố trí của Trương Tử Thanh còn ghê gớm hơn chứ không phải kém.

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa cất tiếng hỏi:

- Bức thư mà tại hạ đã công bố trong Hội Võ Quán có đúng là thủ bút của Hàn Đào không?

Hàn Đào đáp:

- Đó chính là thủ bút của Hàn nhị gia.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy ra gia phụ bị Giang Nam Song Hiệp các ngươi hạ sát ư?

Hàn Đào cười khanh khách đáp:

- Đúng thế! Nếu không có anh em lão phu ra tay thì bọn Ngũ Quái võ công tầm thường kia làm gì địch nổi lệnh tôn.

Lý Hàn Thu đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

- Than ôi! Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi:

- Công tử còn có điều chi đáng tiếc?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đáng tiếc là Lý Hàn Thu này chưa đâm chết được kẻ thù mà phải uổng mạng nơi đây, thật khó lòng nhắm mắt được.

Hàn Đào hững hờ nói:

- Lệnh tôn cũng lệnh đường ở dưới suối vàng đang tịch mịch quạnh hiu thì công tử xuống đó hầu hạ dưới gối cũng tỏ được lòng hiếu thảo chứ sao?

Trong đường hầm này tối đen như mực.

Lý Hàn Thu chỉ nghe thanh âm để đoán vị trị chỗ Hàn Đào đang đứng. Chàng từ từ lượm thanh trường kiếm lên toan nhảy lại tấn công thì đột nhiên nghe thanh âm một thiếu nữ lọt vào tai:

- Không nín nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Muốn toàn mạng chớ có vọng động.

Mấy câu nói này như mõ chiều chuông sớm khiến cho bầu nhiệt huyết trong ngực Lý Hàn Thu đang sủi lên sùng sục tự nhiên trấn tĩnh lại.

Chàng nghĩ thầm:

- Câu nói này quả đúng thật. Ta mà không nhẫn khí thôn thanh nhảy lại tập kích thì mười phần chắc đến tám là đâm không trúng, chỉ tổ làm cho chúng tức giận và đưa ta đến chỗ chết mau chóng hơn.

Chàng nghĩ vậy rồi tạm thòi bình tĩnh lại.

Một ý niệm khác lại nổi lên trong đầu óc. Chàng tự hỏi:

- Thanh âm cảnh cáo vừa rồi rõ ràng ở miệng một thiếu nữ thốt ra. Nhưng nàng là ai? Từ ngày ta dời khỏi sư môn chỉ đem hết tâm ý vào việc báo thù, luôn luôn giữ hành tung bí ẩn, chưa từng giao thiệp với bọn giang hồ. Bữa nay ở Hội Võ Quán mới giao kết với Thần Thâu Lôi Phi là người đầu tiên, còn đàn bà con gái thì ta có giao thiệp với ai đâu?

Chàng cố moi móc tìm trong ký ức xem thanh âm thiếu nữ này là ai nhưng chàng đã thất vọng, thủy chung không nhớ được là tiếng cô gái nào.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Đột nhiên một ánh sáng lòa lóe lên chiếu thẳng vào.

Lý Hàn Thu bị ánh sáng mãnh liệt này làm cho hai mắt không mở ra được bản năng thiên nhiên muốn sống của con người thúc đẩy chàng cầm kiếm thế hộ vệ trước ngực.

Một tràng cười hô hố nổi lên, tiếp theo là một giọng nói lạnh như băng:

- Lão phu chỉ hạ lệnh một tiếng là lập tức bao nhiêu cơ quan đều phát động. Hàng trăm mũi tên tẩm độc đồng thời bắn ra. Dù võ công công tử có cao cường gấp mười cũng nhất định phải chết dưới làn tên đạn.

Lý Hàn Thu vừa nhe đã biết ngay là âm thanh Phương Tú. Những lời cảnh cáo vừa rồi của thiếu nữ lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Chàng nghĩ thầm:

- Lúc này là lúc ta phải hết sức tranh thủ sinh cơ.

Chàng từ từ buông kiếm xuống hỏi:

- Có phải Phương viện chúa đó không?

Phương Tú đáp:

- Chính thị lão phu!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa giam hãm ta ở chỗ này, giết thì không giết, tha cũng không tha, là có dụng ý gì?

Phương Tú lại hỏi:

- Phải chăng công tử là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Lý Hàn Thu không trả lời, chàng hỏi lại:

- Viện chúa hỏi câu này làm chi? Phải thì sao mà không phải thì sao?

Phương Tú đáp:

- Công tử đã bị hãm vào tử địa. Bây giờ chỉ có một đường thoát chết, lão phu không hiểu công tử có muốn sống chăng?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đường lối nào? Phương viện chúa nói cho tại hạ nghe.

Phương Tú đáp:

- Công tử chỉ có một quyết định muốn chết hay là muốn sống chẳng còn gì nữa mà phải lựa chọn.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ muốn biết trước đường lối nào, nếu sống không bằng chết thì thà rằng chết đi hay hơn.

Phương Tú chưa trả lời, ánh lửa đang mãnh liệt tự nhiên tắt phụt.

Hồi lâu chàng mới nghe Phương Tú vọng lại đáp:

- Lão phu yêu cầu công tử giết một người.

Lý Hàn Thu toan cự tuyệt thì sực nhớ tới lời cảnh cáo của thiếu nữ.

Chàng nghĩ thầm:

- Binh bất yếm trá. Hai bên ở vào tình thế đối địch dù ta có giả trá cũng không sao.

Nghĩ vậy chàng liền hỏi lại:

- Viện chúa bảo tại hạ giết ai?

Phương Tú lạnh lùng đáp:

- Lão phu đã nói rồi. Công tử không có quyền lựa chọn nữa. Lão phu chỉ hỏi công tử có chịu hay không?

Lý Hàn Thu trong lòng lửa giận cháy bừng bừng mà chàng phải cố nhẫn nại, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Ưng thì sao mà không ưng thì sao?

Phương Tú đáp:

- Công tử mà ưng thì hãy uống một viên thuốc độc trước. Trong ba ngày chất độc mới phát tác. Chúng ta tha công tử dời khỏi nơi đây và đưa công tử đi giết một người.

Lý Hàn Thu cố dẹp cơn xúc động trong lòng hỏi lại:

- Sau khi tại hạ giết người thì sao?

Phương Tú đáp:

- Khi đó lão phu sẽ phế bỏ võ công của công tử rồi cho uống thuốc giải và đưa tới một chốn nông thôn để công tử di dưỡng tuổi trời.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu tại hạ không giết nổi người đó thì làm thế nào?

Phương Tú đáp:

- Công tử mà không giết được y thì dĩ nhiên công tử bị y hạ sát.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ không chịu thì sao?

Phương Tú đáp:

- Giản dị lắm! Lão phu hạ lệnh phát động cơ quan cho trăm ngàn tên độc bắn ra hạ sát công tử ngay tức khắc.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Để tại hạ nghĩ lại coi.

Phương Tú nói:

- Được rồi! Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà lão phu sẽ trở lại để công tử trả lời dứt khoát.

Lý Hàn Thu nhìn về phía phát ra thanh âm, ngơ ngẩn xuất thần. Chàng không biết là mình đang phẫn nộ hay đang oán hận.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo của thiếu nữ vọng lại:

- Ưng chịu hắn đi! Ta đã vì công tử mà tráo thuốc giả vào, công tử yên tâm nuốt xuống.

Phương Tú là kẻ rất đa nghi, công tử đừng tưởng ngậm thuốc trong miệng dấu dưới đầu lưỡi là hắn không phát giát ra được...

Thanh âm ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trước tình trạng này, công tử không còn đường nào khác để mà lựa chọn nửa. Chỉ có cách nghe lời ta mới yên được. Ta nói tới đây là hết lời, còn tin hay không là tùy ở nơi công tử. Thôi ta đi đây!

Lý Hàn Thu toan hỏi xem người này là ai, nhưng chưa thốt ra lời chàng đã dừng lại Một lúc sau, thanh âm Phương Tú lại vọng lên:

- Lý công tử! Công tử đã suy nghĩ kỹ chưa?

Lý Hàn Thu không dám trả lời ưng thuận một cách mau lẹ, sợ đối phương sinh lòng nghi hoặc, chàng liền thủng thẳng hỏi:

- Sau khi tại hạ giết người kia mà Phương viện chúa vẫn không thực hành lời hứa lấy thuốc giải cho thì ra tại hạ nhọc sức vì Phương viện chúa mà mình chẳng được ích gì hay sao?

Phương Tú cười ha hả đáp:

- Sau khi phế bỏ võ công, công tử chẳng khác chi người tầm thường thì giết đi hay để sống cũng chẳng quan hệ gì.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Nhưng tại hạ còn có miệng nói. Viện chúa không sợ tiếng tăm Giang Nam Song Hiệp bị tiêu ma ư?

Phương Tú cười lạt đáp:

- Công tử đã đem bức thơ kia công bố trong Hội Võ Quán thì dĩ nhiên hiệp danh của chúng ta bị hoen ố rồi...

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chỗ nông trang mà công tử trú ngụ sau này ở tại rừng sâu đầm lớn, ngoài việc ăn uống no đủ, quanh năm công tử khó lòng được gặp mặt mọi người. Công tử lại mất hết võ công đừng hòng dời khỏi chỗ đó.

Lý Hàn Thu lẳng lặng không nói gì, bụng bảo dạ:

- Ta không nên trả lời hắn một cách mau lẹ là đã ưng chịu điều kiện của hắn.

Đột nhiên ánh sáng lòe lên, một tia sáng quắc chiếu vào. Tiếp theo một viên thuốc liệng xuống đất trước mặt Lý Hàn Thu

Bổng nghe âm thanh Phương Tú lại cất lên:

- Một đàng là chết uổng, một đàng là sống trộm, đối với công tử dĩ nhiên khó bề quyết định. Lão phu lịch duyệt đã nhiều. Những trường hợp hào kiệt cùng đường, anh hùng mạt lộ, ai chẳng ảm đạm thương thân? Lão phu không nói nhiều nữa. Bây giờ lão phu đếm từ một đến mười mà công tử không chịu nuốt thuốc độc tức là công tử coi chết như về, dĩ nhiên lão phu pháp động cơ quan bắn tên độc ra để hoàn thành chí nguyện tìm cái chết của công tử.

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều nếu công tử còn muốn thân sinh qua ngày thì phải thực lòng thực dạ nuốt thuốc độc vào, đừng hòng tìm kế để gạt lão phu. Lão phu mà bắt ra được sẽ dùng hình pháp thảm khốc nhất ở nhân gian để đưa công tử vào chỗ chết. Công tử nên biết rằng lão phu chỉ đứng cách không đầy một trượng lại dưới ánh sáng tỏ như ban ngày, dù là dây tơ sợi tóc cũng không qua mắt lão phu được. Chỉ có hai đường sống và chết. Tùy ý công tử chọn lấy một.

Lý Hàn Thu tuy ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng xoay xở mấy câu cảnh cáo của thiếu nữ, bụng bảo dạ:

- Dù viên thuốc này của Phương Tú là thuốc độc thật nhưng sau khi uống ba ngày chất độc mới phác tác, biết đâu mình còn có cơ hội giết chết được Giang Nam Song Hiệp để báo thù cho song thân.

Quyết định rồi chàng nghe Phương Tú đếm đến tiếng thứ chín, liền cầm lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Chương 25: Hàn Thu Đoạt Kiếm Gặp Cường Nhân

Bỗng nghe Phương Tú buông tràng cười rộ nói:

- Kỳ dược đã tan ra nước thì dù nội công công tử có thâm hậu đến đâu cũng chẳng tài nào trục xuất chất độc ra khỏi phủ tạng được nữa.

Tiếng cười chưa dứt đèn đã tắt phụt.

Trong đường hẻm lại tối đen như mực, giơ bàn tay trông không rõ ngón.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm buông tiếng thở dài. Chàng vận khí thử quả nhiên không thấy triệu chứng gì là đã trúng độc, liền tự hỏi:

- Chẳng lẻ nữ nhân kia đã nói thật thay đổi dược vật rồi chăng?

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng lách cách. Tường vách đột nhiên lộ ra một cái cửa. Lý Hàn Thu tra kiếm vào võ chậm chạp đi ra.

Bên ngoài cửa là một nhà sảnh đường rộng rãi đèn lửa huy hoàng sáng như ban ngày Trước một cái bàn chính giữa giải đoạn vàng, Phương Tú cùng một lão già râu dài tới rốn. Mặt vuông mắt sáng mình mặc áo lam sóng vai ngồi ở thủ vị. Hai bên là tám tên đại hán vỏ phục lưng giắt quỉ đầu đao đang đứng thị lập.

Lý Hàn Thu đi được năm bước, đột nhiên nghe phía sao đánh huỳnh một tiếng rùng rợn. Chàng quay đầu nhìn lại thì chỗ cửa vừa rồi đã đóng chặt lại như củ. Bức tường liền vào như đúc không một kẽ hở. Người không biết nội tình thì chẳng ai hiểu chỗ bí mật bên trong.

Bỗng nhe Phương Tú lớn tiếng gọi:

- Lấy ghế ngồi cho công tử.

Một ả nữ tỳ áo xanh chạy ra tay cầm chiếc cẩm đôn đặt xuống cách chỗ Phương Tú chừng bảy thước.

Nguyên trong nhà đại sảnh nầy ngoài chỗ ngồi của Phương Tú cùng người áo lam không còn một cái ghế nào khác.

Phương Tú nhìn kỹ Lý Hàn Thu nói:

- Mời công tử ngồi xuống!

Lý Hàn Thu vẻ mặt cực kỳ lạnh lẽo, đảo mắt nhìn tám tên đại hán vỏ phục một lượt rồi từ từ ngồi xuống cẩm đôn.

Phương Tú vuốt chòm râu dài khoan thai nói:

- Kiếm thuật của Lý công tử đã đến trình độ tuyệt vời chẳng kém gì lệnh tôn.

Hắn đưa mắt nhìn người mặc áo lam mặt vuông mắt vọ nói tiếp:

- Vị nầy là...

Lý Hàn Thu lạnh lùng tiếp:

- Từ Châu Hàn Đào

Phương Tú nói:

- Lão phu quên mất Lý thế huynh là một kẻ sĩ tài trí đã đoán ra từ trước, khỏi cần lão phu giới thiệu

Lý Hàn Thu tính ngầm trong bụng:

- Trong sảnh đường nầy chỗ nào cũng bố trí cơ quan, mình không nên động thủ ở đây .

Bổng nghe Phương Tú hỏi:

- Vừa rồi Lý thế huynh đã có lời hứa, hẳn thế huynh chưa quên?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Viện chúa bảo sao?

Phương Tú đáp:

- Xin Lý thế huynh hãy đưa khí giới ra.

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày hình thanh kiếm lên lẳng lặng không nói gì Trong nhà đại sảnh hiện ra một bầu không khí khẩn trương.

Tám tên đại hán võ trang đều rút quỉ đầu đao ra dật lên những tiếng lách cách.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang.

Đột nhiên trong góc nhà đại sảnh chàng phát hiện ra một cặp mắt sáng như sao đang nhìn mình chớp luôn hai cái. Đâu là lời nói trong lòng không thành tiếng.

Lý Hàn Thu hiểu ý đối phương bảo mình phải nín nhịn.

Chàng nhớ tới vụ mình chưa trúng độc lập tức tỉnh ngộ , uể oải cởi thanh kiếm bên mình ra.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Nếu Lý thế huynh thực lòng hợp tác với bọn ta thì lão phu có thể phá lệ để ưu đãi thế huynh.

Lý Hàn Thu hững hờ hỏi:

- Ưu đãi bằng cách nào?

Phương Tú đáp:

- Lão phu lựa cho Lý thế huynh hai tên nữ tỳ xinh đẹp để bầu bạn suốt đời với thế huynh đặng giảm bớt nổi tịch mịch ở chốn thâm sơn.

Lý Hàn Thu nói:

- Thịnh tình của viện chúa tại hạ chỉ xin tâm lãnh mà thôi, vì bản tính không ưa nữ sắc.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Bây giờ tại hạ đã uống thuốc kỳ độc rồi, chẳng hiểu có thể biết rõ nội tình vụ nầy chưa?

Phương Tú đáp:

- Thế huynh có điều gì xin cứ hỏi

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ muốn biết họ tên người kia, thân phận ra sao? Vì lẽ gì hai vị muốn giết y? Sao lại phải tại ha ra tay hạ sát?

Phương Tú, Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau, khẽ nói mấy câu.

Đoạn Phương tú đáp:

- Trước lão phu hãy phúc đáp phần sau cùng của vấn đề. Vì môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư

tinh diệu vô song mà thế huynh là truyền nhân. Phi thế huynh thì ai giết được y...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nguyên nhân giết y dĩ nhiên vì y coi bọn lão phu vào hàng cừu địch. Còn vấn đề liên quan đến họ tên cùng thân phận y, lúc nầy lão phu chưa muốn nói. Thế huynh giết y là một điều nhất định phải làm không canh cải được. Dù y có là người tốt nhất trên thế gian, thế huynh cũng phải hạ thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ để y giết mình thì sao?

Phương Tú đáp:

- Bây giờ không phải là lúc tranh luận về ý chí nữa...

Lý Hàn Thu lạnh lùng ngắt lời:

- Trong sự ước định của chúng ta không nói đến nhất định tại hạ phải giết y thì y có giết tại hạ cũng thế chứ sao?

Phương Tú cười lạt nói:

- Bây giờ Lý công tử có muốn chết cũng chẳng còn cách nào nữa.

Hàn Đào xen vào:

- Đại ca! Cả hai người cùng đối lập với chúng ta, tiểu đệ tưởng ai giết ai thì cũng thế.

Hắn quay lại nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Tại hạ chỉ được nghe đồn kiếm thuật của lệnh sư đã đến trình độ siêu quần mà chưa biết quyền pháp cùng chưởng pháp của y. Lý công tử! Công tử nên nhớ là hiện giờ trong tay công tử không còn bảo kiếm nữa.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Ta chưa trúng độc thì bất cứ lúc nào trở mặt đánh chúng cũng được. Mình đã định động thủ với họ thì dĩ nhiên chẳng cần bàn tới chuyện nầy nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, lạnh lùng nhìn hai người hỏi:

- Hàn nhị hiệp! Nhị hiệp nói vậy là có ý gì?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Tại hạ không muốn trước khi chưa gặp địch nhân người trong nhà đã đánh lộn nhau.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang quay lại nhìn đối phương nói:

- Nếu Hàn nhị hiệp muốn ban cho tại hạ mấy chiêu quyền chưởng thì tại hạ sẵn lòng lĩnh giáo.

Hàn Đào vỗ án đứng dậy toan nhảy xuống ra tay, nhưng Phương Tú cả lại nói:

- Lý thế huynh đã chịu khuất tất nhiều lắm rồi! Nhị đệ nên nhường nhịn công tử một chút.

Hàn Đào không nói gì từ từ ngồi xuống.

Phương Tú nói:

- Người kia ở đây có mấy chục dặm. Nếu Lý thế huynh không còn nghỉ ngơi thì chúng ta lên đường ngay.

Lý Hàn Thu lòng bảo dạ:

- Dời khỏi Phương gia đại viện ta sẽ trở mặt động thủ với họ.

Nghĩ vậy chàng thủng thỉnh đáp:

- Đi ngay cũng được.

Đoạn chàng đứng lên trước.

Phương Tú từ từ dời khỏi chỗ ngồi vẫy tay một cái.

Tám tên đại hán đột nhiên lui ra hai bên.

Phương Tú cùng Hàn Đào theo sát Lý Hàn Thu đi ra ngoài.

Xuyên qua đường hẻm ra đến cổng lớn đã thấy một cỗ xe mui đứng ở bên ngoài.

Phương Tú nói:

- Mời Lý huynh lên xe đi!

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi bước lên cỗ xe ngựa.

Phương Tú, Hàn Đào cũng bước lên theo.

Cỗ xe từ từ tiến về phía trước.

Trong cỗ xe cách bố trí cực kỳ hào hoa, sân xe trải nệm trắng, phía sau đặt một cái ghế gỗ thấp. Trên ghế đã bày những đồ điểm tâm rất ngon lành.

Phương Tú mỉm cười nói:

- Võ công người kia rất cao cường. Lý thế huynh tuy là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm, nhưng trận quyết đấu nầy chỉ hy vọng có năm mươi phần thắng.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Nếu tại hạ không địch nổi người đó thì sao các vị còn kiếm tại hạ làm chi?

Phương Tú thủng thẳng đáp:

- Lý huynh đừng quên rằng chúng ta sẽ trả đời sống của Lý huynh bằng một giá rất đắt để đền bồi Lý huynh đã vì chúng ta ra sức.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Vừa rồi mình thử qua thì một mình Phương Tú võ công đã cao cường bây giờ lại thêm Hàn Đào nữa mà ta chân tay không e rằng khó địch nổi chúng, chi bằng trước hết ta gạt họ lấy được kiếm cầm vào tay rồi sẽ liệu

Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Nếu hai vị muốn tại hạ động thủ với người đó thì nên trả lại bảo kiếm cho tại hạ mới xong.

Phương Tú buông rèm phía trước.

Chiếc xe ngựa đột nhiên lao rất nhanh về phía trước.

Hàn Đào quẹt lửa đốt lên.

Nguyên xe nầy che rèm bằng vải đen rất dầy. Rèm buông xuống rồi trong xe tối om chẳng thấy gì hết.

Phương Tú đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Khi đến chỗ người kia trú ngụ, lão phu sẽ trả lại trường kiếm cho công tử.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh tự hỏi:

- Thực lực của hai thằng cha nầy ghê gớm như vậy sao chúng còn dung cho người kia sống đến ngày nay?

Phương tú cười đáp:

- Đã đến lúc nầy chúng ta chẳng cần lừa gạt Lý thế huynh nữa. Hai anh em ta đã chịu thất bại về tay y, nên mới phải mượn đến lực lượng của Lý thế huynh.

Lý Hàn Thu không hỏi gì nữa. Chàng nhắm mắt điều dưỡng tính thầm trong bụng:

- Chờ đến lúc mình có binh khí trong tay sẽ trở mặt động thủ cũng chưa muộn.

Phương Tú cùng Hàn Đào thấy Lý Hàn Thu nhắm mắt dưỡng thần cũng không quấy nhiễu chàng nữa. Chỉ có tiếng xe lộc cộc làm nhộn bầu không khí tịch mịch.

Không biết thời gian qua đã bao lâu. Chiếc xe mui đang chạy bon bon bỗng nhiên dừng lại.

Phương Tú khẽ cất tiếng hỏi:

- Lý thế huynh! Lý thế huynh điều dưỡng xong chưa?

Lý Hàn Thu mở mắt ra nhìn thấy cây nến đã cháy hết quá nữa.

Phương tú đưa mắt nhìn đồ điểm tâm đặt trên ghế nói:

- Nếu Lý thế huynh thấy bụng đói thì hãy dùng chút điểm tâm nầy.

Nghe Phương tú hỏi, Lý Hàn Thu sực nhớ đến mình đói dạ nhưng chàng lại e trong món ăn có chất độc liền đáp:

- Tại hạ không đói

Phương tú mở rèm xe lên nói:

- Gần tới nơi rồi, chúng ta xuống xe thôi

Lý Hàn Thu xuống xe trước. Chàng ngẩng đầu trong lên thấy ánh trăng sáng tỏ đại khái vào khoảng canh hai.

Trước xe có một đại hán mình mặc áo đen tay cầm trường kiếm đứng đó.

Phương Tú, Hàn Đào tiếp tục xuống xe, Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy chỗ nầy hoang lương bát ngát, nhìn thật xa cũng không thấy có nhà ở.

Chàng chau mày hỏi:

- Đây là đâu?

Phương tú đáp:

- Đây là ngoại thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ biết là ngoại thành rồi, nhưng người kia trú ngụ ở đâu.

Phương Tú đáp:

- Cách đây không xa mấy, chúng ta chỉ đi một lát nữa là tới

Hắn vẫy tay nói tiếp:

- Nhị đệ dẫn đường cho!

Hàn Đào liền cất bước theo con đường nhỏ hoang lương tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu nhờ ánh trăng để nhận thức phương hướng, chàng thấy Hàn Đào đi về phía Đông Nam.

Phương Tú nói:

- Xin mời Lý thế huynh.

Lý Hàn Thu cất bước đi theo sau Hàn Đào.

Phương Tú lại theo sau Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm để ý dò xét, chàng phát giác Hàn Đào và Phương Tú không đeo trường kiếm thì trong lòng lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẻ ngoài hai người này còn có kẻ khác theo đi nữa chăng?

Chàng quay đầu nhìn lại thì ngoài Phương Tú tuyệt không còn bóng người nào khác.

Hàn Đào đi trước dẫn đường, đến gần một bức tường xây bằng gạch đỏ thì dừng lại.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh thì bốn bề quạnh quẽ hoang vu. Song coi bức tường xây đỏ thấy bề thế nhà này khá lớn bức tường cao tới trượng rưỡi che khuất hết cảnh vật bên trong.

Hàn Đào quanh lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Tới nơi rồi! Người đó ở bên trong bức tường vây này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đây là đâu?

Phương Tú thủng thẳng đáp:

- Đây là Thẩm gia từ.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Thẩm gia từ là chỗ nào?

Phương Tú đáp:

- Câu chuyện dài lắm. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Trong vụ này tất có điều ngoắn ngoéo, hắn không chịu nói rõ nội tình, lại không dám tới cửa chính là sợ ta phát giác ra nội vụ.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, nhưng không chất vấn về chuyện này nữa, chỉ dơ tay ra, thủng thẳng hỏi:

- Thanh trường kiếm của tại hạ ở đâu?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Lý thế huynh cứ nhẩy vào trong bức tường vây là có người đưa trường kiếm cho.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Các vị đường đường là Giang Nam Song Hiệp tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, sao còn làm chuyện úp mở thế này?

Phương Tú vẫn không nổi giận, thản nhiên đáp:

- Lý thế huynh kiếm pháp cao cường, Phương Tú này đã được lãnh giáo và biết rõ rồi, nên bất đắc dĩ phải chuẩn bị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa nói vậy thì ra hai vị đã phái người tiếng vào trong bức tường này rồi sao?

Phương Tú đáp:

- Lý thế huynh tiến vào qua bức tường là có thể trông thấy một cây cổ thụ cành trụi hết lá.

Trên cành cây này đã treo sẵn một thanh trường kiếm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai đã treo thanh trường kiếm lên đó?

Phương tú đáp:

- Chính là lão phu!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa treo đã bao lâu?

Phương Tú đáp:

- Mới treo chưa đầy mười ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viện chúa không sợ người ta lấy mất ư?

Phương Tú đáp:

- Chỗ nầy ít người qua lại, đừng nói mấy ngày mà cả năm vẫn không mất được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta đã nhẫn nại lâu lắm rồi, bất luận trường hợp nào mình cũng phải lấy được kiếm vào tay rồi sẽ trở mặt với chúng mới xong.

Chàng nghỉ vậy miệng lớn tiếng quát:

- Hai vị không liền trả bảo kiếm cho tại hạ thì ra thất tín ư?

Phương Tú đáp:

- Công tử cứ nhảy lên tường vậy là nhìn thấy thanh bảo kiếm.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Mình cứ nhẩy lên tường coi xem cũng chẳng hề gì.

Rồi chàng đề khí vọt lên mặt tường.

Dưới ánh trăng tỏ chàng chú ý nhìn vào thì quả nhiên ngoài bốn năm trượng có một cây cổ thụ cành trụi hết lá. Trên cành này quả có treo một thanh trường kiếm.

Lý Hàn Thu mục lục hơn người lại nhờ ánh trăng nên trong rất rõ ràng.

Phương Tú đứng dưới hỏi:

- Lý thế huynh đã nhìn thấy chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Phương Tú nói:

- Thế thì hay lắm! Lý thế huynh lấy kiếm đi. Chúng ta chờ ở ngoài này. Lý thế huynh giết được người kia xong trở ra lão phu lập tức xin dâng thuốc giải.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hai vị hãy chờ đây. Tại hạ đi lấy kiếm.

Phương Tú nói:

- Thế huynh cứ đi đi! Bọn lão phu ở đây chờ đợi.

Lý Hàn Thu nhảy xuống.

Phía trong tường vây càng tịch mịch quạnh quẽ hơn bên ngoài. Cỏ mọc cao tới đầu gối. Khắp nơi lá rụng ngập mắt cá.

Lý Hàn Thu phát huy mục lục nhìn ra xa thì ngoài mười trượng mới có phòng ốc, nhưng chẳng thấy đèn chi hết. Chàng quan sát tình thế bốn mặt rồi cất bước tiến về phía cây cổ thụ.

Ngọn gió đệm hiu hắt khiến cho thanh bảo kiếm không ngớt đưa quan đưa lại.

Lý Hàn Thu nhìn cảnh vật trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Bọn chúng đem thanh trường kiếm treo vào cây cổ thụ kia rồi bảo ta đi lấy hẳn có âm mưu gì đây? Trong nầy hoang vu lạnh lẽo sao cũng có người ở? Cái kế chúng hại mình phải chăng ở cây cổ thụ treo kiếm kia?

Trong lòng nghĩ vậy chàng cử động rất là thận trọng, dò từng bước một tiến về phía trước.

Chàng đi gần tới cây cổ thụ treo kiếm vẫn chẳng thấy chi khác lạ, liền ngấm ngầm thở phào một cái bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ đâu là mình quá lo xa?

Chàng toan nhảy vọt lên lấy trường kiếm thì đột nhiên nghe đánh véo một tiếng. Một chấm hào quang bay vọt tới.

Lý Hàn Thu đã để ý từ trước. Chàng cúi đầu xuống tránh khỏi điểm hào quang. Điểm nầy lướt qua đầu chàng bắn vào bức tường gạch đỏ bật lên một tiếng cách. Bụi cát tung bay.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Thủ kình người nầy thật là ghê gớm!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bên tai vang lên tiếng gió thổi tà áo bay lạch phạch.

Tiếp theo một thanh âm lạnh lùng hỏi vọng lại:

- Ai đó?

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Thân pháp người nầy cũng cực kỳ mau lẹ!

Chàng biết gặp phải tay kình địch khi nào còn dám chần chờ. Chàng ngửng đầu nhìn lên thì thấy một người cao gầy mình mặc áo lam, tóc dài đỏ xõa, y cầm trường kiếm đứng ở trước cây cổ thụ cách chừng bốn năm thước.

Lý Hàn Thu lên tiếng đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu. Còn cách xưng hô các hạ thế nào?

Người kia để một đám tóc rủ xuống che khuất cặp mắt, khiến chàng không tài nào nhìn rõ mặt y được.

Người đó lắc đầu hỏi:

- Phải chăng ngươi là nhân vật mà bọn Phương Tú, Hàn Đào bảo đến hạ sát ta?

Bụng nghĩ vậy, chàng vẫn ung dung đáp:

- Tại hạ muốn đến lấy thanh trường kiếm treo ở trên cây cổ thụ kia.

Người xõa tóc lạnh lùng nói:

- May ở chỗ ngươi chưa vượt qua cây cổ thụ thì còn có thể lui ra được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng thanh kiếm treo trên cây có phải là của các hạ không?

Ngươi xõa tóc lạnh lùng đáp:

- Ngươi còn nhỏ tuổi quá mà tên họ lão phu chưa từng nghe qua vì thế mới phá lệ nói như vậy là quá nhiều rồi. Ngươi không rút lui cho mau là không được đâu!

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Ta mà không đoạt được thanh trường kiếm trên cây cổ thụ đã vội lui ra thì lấy gì kềm chế được Giang Nam Song Hiệp? Nhưng người nầy có vẻ cổ quái, mình khó lòng thuyết phục, khi nào y chịu đồng ý cho mình tự do và lấy? Chỉ có cách là lúc thừa cơ lúc lão sơ hở mình nhảy lại đoạt thanh kiếm vào tay rồi sẽ nói chuyện.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, ngấm ngầm đề tựu chân khí, đột nhiên nhảy vọt về phía cây cổ thụ kia. Tay chàng chưa đụng đến thanh trường kiếm thì trước mắt lóe lên một đạo kiếm quang đâm tới.

Lý Hàn Thu không dám khinh địch, đã chuẩn bị từ trước. Tay phải chàng vươn ra lấy kiếm, tay trái bám vào cành cây. Chàng thấy kiếm quang đâm tới, lập tức tăng gia kinh lực vào tay trái, hất mình lùi lại ba thước tránh khỏi nhát kiếm.

Người xõa tóc nhẩy lên tập kích. Một kiếm chưa trúng, kiếm quang chuyển động, thanh kiếm lại đâm ngang ra.

Bỗng nghe đánh rắc một tiếng, đoạn càng cây bị nhát kiếm của người tóc xõa chém đứt.

Lý Hàn Thu thấy đối phương nhẩy vọt lên rồi trong nháy mắt biến chiêu mấy lần, nào đâm thẳng nào chém tạt ngang thì kinh hải vô cùng, bụng bảo dạ:

- Kiếm pháp người nầy quả nhiên lợi hại, chẳng trách Giang Nam Song Hiệp không địch nổi lão.

Bụng chàng ngẫm nghĩ, người chàng hạ xuống đất theo đà càng cây chém đứt rớt xuống.

Người xõa tóc phóng hai chiêu rồi không dừng lại ở trên không được cũng hạ theo xuống.

Lý Hàn Thu thấy thanh trường kiếm vẫn treo trên cây liền nghĩ bụng:

- Kiếm thuật người nầy cao cường như vậy mà mình tay không thì động thủ với lão thế nào được? Ta cần phải nghĩ cách lấy được thanh trường kiếm trên câu kia mới xong.

Chàng nghĩ vậy liền phát động trước. Hai tay chàng đang ôm cành cây khô lớn liền hết sức nằm vào người tóc xõa đẩy mạnh ra. Đồng thời người chàng nhảy vọt lên về phía cây cổ thụ treo kiếm.

Bổng thấy người xõa tóc tay phải huy động luôn mấy cái. Cành cây mà Lý Hàn Thu liệng tới bị chặt thành mấy đoạn.

Lý Hàn Thu nhân lúc thời gian chớp nhoáng nầy đã nhảy vọt lên nắm được cành cây treo kiếm. Nhưng chàng chưa giựt được thanh trường kiếm thì người xõa tóc đã nhảy vọt lên vung trường kiếm chém tới.

Thân pháp và thủ pháp người xõa tóc cực kỳ mau lẹ khiến Lý Hàn Thu không kịp giựt thanh kiếm để đón đỡ.

Trong lúc hoang mang, chàng đề chân khí nhảy vọt xuống đất.

Người xõa tóc đâu vừa liền rượt theo phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu kinh hải vô cùng né người tránh sang một bên.

Thanh kiếm của người xõa tóc phóng như điện đâm thẳng chém chưa trúng liền chém tạt ngang.

Lý Hàn Thu hạ mình xuống đấy lăn đi mấy vòng xa hơn trượng.

Bỗng nghe những tiếng sột soạt. Thanh bảo kiếm của người xõa tóc lướt qua trên mặt đất làm cho đá vụn cùng những ngọn cỏ đứt tung bay. Trong vòng bảy thước làn cỏ rậm bị người tóc xõa lại một nhát kiếm mà đứt hết sạch như người cạo đầu.

Lý Hàn Thu tuy né tránh mau lẹ nhưng cũng bị kiếm quang của người xõa tóc quét trúng. Áo rách đến da thịt, máu chảy lênh loáng.

Lý Hàn Thu mượn đà nhảy lên, ra tay nhanh như cắt giựt được thanh trường kiếm trên cây.

Người tóc xõa phóng luôn mấy kiếm vẫn chưa hạ sát được Lý Hàn Thu, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Lão dừng tay không tấn công nữa chậm rãi nói:

- Thân thủ các hạ không phải tầm thường.

Chương 26: Anh Hùng Luyến Tài Hào Kiệt

Lý Hàn Thu vận động hai tay vẫn được tự do thì biết rằng gân cốt chưa thủ thương.

Chàng nói:

- Kiếm thế của các hạ mau lẹ quá chừng.

Người xõa tóc làm bộ thương tiếc vẫn đứng yên không tấn công nữa, cất tiếng hỏi lại:

- Các hạ đến đây làm chi?

Câu hỏi này khiến cho Lý Hàn Thu tắc họng không trả lời được. Chàng ngẩn ngơ một lúc rồi hỏi lại:

- Nơi đây hoang vu lạnh lẽo chẳng lẽ cũng là vật sở hữu của các hạ?

Người xõa tóc đáp:

- Phải rồi! Nơi đây chính là của lão phu.

Lý Hàn Thu không ngờ lão phúc đáp như vậy. Chàng ngẩn ngơ hỏi lại:

- Nơi đây không giống nhà của cư dân, dù nó có thuộc quyền sở hữu của các hạ, tưởng cũng không nên vạch làm cấm địa.

Người xõa tóc ra chiều tức giận nói:

- Lão phu chém liền mấy kiếm mà không hạ được các hạ, nên động lòng thương tiếc, phá thể lệ tha cho các hạ khỏi chết , các hạ hãy mau mau rời khỏi chốn này.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Bây giờ ta đã lấy được bảo kiếm. Theo lẽ là không nên lưu lại đây, nhưng người này võ công cao cường như vậy lại ở chốn hoang lương thì tất nội vụ có ẩn tình gì.

Nghĩ vậy chàng động lòng hiếu kỳ liền khẽ hắn giọng một tiếng rồi nói:

- Nơi đây hoang vu quạnh quẽ, nếu không có nguyên nhân thì tất có ẩn tình gì.

Người xõa tóc hỏi:

- Hay lắm! Vậy các hạ đến đây với dụng ý gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ vâng lệnh người khác vào đây lấy đầu các hạ.

Người xõa tóc ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi:

- Chuyện này có thật chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không nói sai một chữ.

Người xõa tóc hững hờ hỏi:

- Vậy trong thâm tâm các hạ tính toán thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu các hạ cho mượn chiếc đầu trên cổ để tại hạ đem về phúc đáp thì thật là hay lắm!

Người xõa tóc nói:

- Cái đó dễ lắm! Đầu lão phu đây, các hạ cứ lại mà lấy.

Lý Hàn Thu chậm rãi nói:

- Bằng các hạ không cho mượn thủ cấp cũng còn có một biện pháp khác rất giản dị.

Người xõa tóc toan nổi hung nghe chàng nói vậy thì ngẩn người ra hỏi lại:

- Còn có biện pháp nào nửa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Các hạ mà ưng thuận cho tại hạ đi du ngoạn quanh vùng này một lúc thì có thể miễn được truyện cho mượn đầu.

Vốn chàng không có ý gây thù với người tóc xõa, nên nghĩ ra cách này để hai bên hạ đài một cách êm thấm.

Ngờ đâu sự tình lại biến đổi ra ngoài ý nghĩ của Lý Hàn Thu.

Người xõa tóc giơ trường kiếm lên cười lạt đáp:

- Các hạ muốn lấy đầu lão phu không phải là việc khó, chỉ cần thắng được thanh trường kiếm trong tay lão phu là đủ. Còn việc đi thưởng ngoạn một vòng quanh đây không phải chuyện dễ dàng như việc lấy đầu lão phu đâu.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Các hạ nói vậy thì giữa chúng ta không thể tránh được một cuộc động thủ hay sao?

Người xõa tóc cười lạt đáp:

- Trừ phi các hạ lập tức dời khỏi nơi đây, lão phu không còn cách nào khác mở đường cho các hạ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Xem chừng không thể nào tránh khỏi được một cuộc ác đấu mất rồi. Nghĩ vậy chàng liền nói:

- Thôi được! Tại hạ xin lãnh giáo.

Người xõa tóc không nói nữa, vung trường kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu đã có kiếm trong tay, tinh thần phấn chấn, chàng hươi kiếm lên gạt.

Chàng đã biết rõ võ công người xõa tóc không phải tầm thường, nên phát huy thần lực để sử kiếm.

Choang một tiếng rùng rợn! Hai người đều lui lại một bước.

Bổng nghe người xõa tóc la lên một tiếng quái gở rồi nói:

- Kiếm pháp tuyệt diệu!

Lão lại tiến lên vung trường kiếm lấp loáng thành những đóa kiếm hoa chụp xuống Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vung kiếm lên đỡ. Hai bên khai diện một cuộc ác đấu.

Nội lực người xõa tóc cực kỳ mãnh liệt, thế kiếm hiểm độc tiến đánh rất gấp, trầm trọng như núi Thái Sơn chụp xuống.

Lý Hàn Thu đã mất tiên cơ lâm vào tình thế bị động. Tuy chàng cố gắng phản kích mà trong lúc nhất thời không sao lấy lại được thế quân bình chàng bị người xõa tóc tấn công dồn dập cứ phải lùi hoài.

Lý Hàn Thu chờ cho người xõa tóc sử dụng xong thế liên hoàn, mới chụp lấy cơ hội để phản kích. Chàng múa tít trường kiếm phóng liền ba chiêu.

Thế kiếm của Lý Hàn Thu vốn theo đường lối kỳ bí hiểm độc. Ba chiêu này toàn là những chiêu độc đáo biến ảo khôn lường mà chàng đã luyện được.

Người xõa tóc đỏ gạt được hai chiêu đến chiêu thứ ba không đỡ kịp.

Bổng nghe đâu đánh chát một tiếng! Thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu quét trúng cạnh sườn bên tả.

Người tóc xỏa bị rách áo vào đến da thịt, máu chảy đầm đìa. Xong lão kiêu hãnh dị thường! Bị trúng kiếm rồi, đột nhiên lão hú lên một tiếng dài nhảy xổ lại. Thế kiếm như gió tắp mưa sa.

Lý Hàn Thu thấy đối phương hung dữ như vậy thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Người kiêu dũng như lão này thật là hiếm có trong võ lâm.

Một trận kim thiết chạm nhau bật lên những tiếng choang choảng rùng rợn cơ hồ thủng cả màng tai.

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã qua lại mười mấy chiêu.

Dưới ánh trăng sáng, tia lửa bắn ra tung tóe.

Lý Hàn Thu cảm thấy cổ tay tê chồn, thanh trường kiếm suýt nữa văng đi.

Người xõa tóc vẫn tiếp tục tiến lại tấn công mãnh liệt.

Lý Hàn Thu vừa chống đỡ những chiêu kiếm liên miên không ngớt, vừa nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu mình cứ chiến đấu dằng dai thì e rằng công lực kém lão. Sau tất thất bại. Âu là ta chế phục lão trước.

Chàng nghĩ vậy liền không đón đỡ nữa. Chàng hít một hơi chân khí nhảy lùi lại năm thước.

Người xõa tóc rượt tới như bóng theo hình. Lão đuổi kịp.

Lý Hàn Thu vừa dừng bước, thế kiếm của lão đã chém tới rất lẹ. Chàng vung trường kiếm lên gạt thế kiếm của đối phương rồi nghĩ thầm:

- Ta với lão không thù không oán, sao mình lại giết lão?

Nghĩ vậy rồi, chàng lùi thêm về phía sau. Chỉ trong khoảnh khác chàng đã lùi xa hơn mười trượng,

gần đến chỗ nhà ở.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên gạt thế kiếm của người xõa tóc rồi nói ngay:

- Xin các hạ tạm đình thủ. Tại hạ có việc muốn trình bày.

Người xõa tóc dừng kiếm hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Các hạ có quen biết Giang Nam Song Hiệp không?

Người xõa tóc cười lạt đáp:

- Lão phu muốn không qua lại cũng người võ lâm. Các hạ muốn đem danh luận những nhân vật đó ra để hăm dọa lão phu cũng bằng vô ích mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi gạn:

- Các hạ không biết Giang Nam Song Hiệp thiệt ư?

Người xõa tóc tức mình đáp:

- Không biết là không biết. Lão phu cần gì phải nói dối?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ không biết Giang Nam Song Hiệp thì sao bọn họ lại định hạ sát các hạ?

Người xõa tóc cười lạt đáp:

- Chà! Họ định giết lão phu để lấy những vật còn lưu lại. Nhưng thế là họ mơ mộng giữa ban ngày.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Tại hạ tuyệt không có ý giựt lấy báu vật.

Người xõa tóc cười mới nói:

- Bất luận các hạ nói thế nào lão phu cũng chẳng tin được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu các hạ nhất định đòi đánh thì xin chờ tại hạ nói xong , thì tái đấu cũng chưa muộn.

Người xõa tóc nói:

- Tính nhẫn nại của lão phu chỉ có hạn, các hạ nói mau đi!

Lý Hàn Thu đủng đỉnh đáp:

- Tại hạ chịu lời ủy thác của Giang Nam Song Hiệp đến đây giết các hạ. Nhưng tại hạ lại nghĩ rằng giữa đôi ta vẫn không thù oán thì sao lại cùng nhau liều mạng.

Người xõa tóc hỏi lại:

- Các hạ định thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta tìm cách tránh khỏi tai mắt Giang Nam Song Hiệp là xong.

Người tóc xõa nói:

- Được rồi ! Bây giờ các hạ ra chiêu đi!

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Các hạ cần phải thắng tại hạ mới được hay sao?

Người xõa tóc đáp:

- Ngoại trừ cách các hạ dời khỏi nơi đây lập tức, không còn đường lối nào nữa.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu ta không chế phục lão này thì lão cho là mình sợ lão thật, chàng nghĩ vậy liền lớn tiếng nói:

- Các hạ hãy cẩn thận!

Đột nhiên chàng phóng kiếm đâm tới.

Hai người khai diễn một trường ác đấu và cả hai đều biết bản lãnh của đối phương, nên phát huy toàn lực thi triển tuyệt kỹ để tranh thắng.

Chỉ trong khoảnh khác hai bên đã giao thủ đến dư trăm chiêu.

Lý Hàn Thu càng đánh càng lấy làm kỳ. Từ ngày ra đời đến nay chàng chạm trán lão này đáng kể là một tay võ công cao cường hơn hết. Trong Thất Tuyệt Ma Kiếm đã có câu: "Chiêu bất quá thậ p" tức là chỉ trong vòng mười chiêu là đả thương địch thủ. Thế mà chàng tỉ đấu với người xõa tóc này cả ngoài trăm chiêu vẫn bất phân thắng bại. Chàng tự hỏi:

- Kiếm thuật người này đã cao cường như vậy sao lại ở đây giữ chỗ hoang lương. Ta phải tìm cách hỏi cho vỡ lẽ.

Nghĩ vậy chàng liền lùi lại phía sau.

Lúc này Lý Hàn Thu đã lùi gần đến tòa nhà.

Người xõa tóc ra vẻ bồn chồn lớn tiếng quát:

- Đứng lại ngay! Ngươi còn lùi nữa thì lão phu sẽ phân thây làm muôn đoạn đó.

Lý Hàn Thu hươi kiếm chém luôn hai nhát bức bách người xõa tóc phải lùi hai bước. Chàng nói:

- Xin các hạ hãy tạm đình thủ.

Người xõa tóc dường như cũng biết khó lòng bức bách Lý Hàn Thu rút lui.

Lão theo lời dừng tay lại hỏi:

- Các hạ còn nói gì nữa!

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu tại hạ muốn tiến vào phòng chắc các hạ cũng không ngăn cản được.

Người xõa tóc trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu các hạ mà tiến vào phòng một bước thì đêm nay trong chúng ta phải có người chết phân thây.

Lý Hàn Thu đủng đỉnh nói:

- Tại hạ đã không có ý gây thù với các hạ, thì lẽ dĩ nhiên chẳng muốn liều mạng với các hạ làm chi.

Người xõa tóc nói:

- Nếu vậy càng hay! Bây giờ các hạ ra đi vẫn được.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn phòng ốc thấy tường xiêu vách đổ rất tồi tàn. Chỉ có một gian nhà ngói

còn khá hơn một chút nhưng hai cánh cửa đóng chặt. Căn nhà nầy đứng trơ xung quanh tường gạch lệch lạc.

Chàng nghĩ thầm:

- Lão đã không cho mình vào phòng tức là nói về căn phòng còn nguyên vẹn nầy.

Chàng liền nói:

- Chẳng dấu gì các hạ, ngoài bức tường vây kia còn có người đang đợi tại hạ lấy thủ cấp của các hạ.

Người xõa tóc hỏi:

- Ai vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phương Tử ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu.

Người tóc xõa hỏi:

- Trong hơn hai năm nay lão phu ở đây gặp các hạ là tay cường địch thứ nhất. Kể ra trong có đến mấy chục vị tới đây, nhưng hầu hết đều bị hại dưới lưỡi kiếm của lão phu, còn một số biết điều rút lui. Chỉ có mình các hạ là động thủ với lão phu dư trăm chiêu không phân thắng bại.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đối với các hạ lão phu thực có lòng luyến tiếc, tuy lão phu chưa nắm chắc được phần thắng, khó mà liệu trước ai thua ai được.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Nếu tại hạ quyết liều mạng với các hạ thì đã chẳng cần phải nói nhiều làm chi. Có điều...

Người tóc xõa hỏi ngay:

- Có điều làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lúc này tại hại không động tính hiếu kỳ. Tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được vì lẽ gì một nhân vật bản lãnh cao siêu như các hạ lại ở chốn hoan lương nầy?

Người xõa tóc thủng thẳng hỏi:

- Các hạ không biết nội tình thật ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ thực tình không hiểu. Liệu các hạ có nói cho nghe được không?

Người xõa tóc trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Các hạ đã không biết nội tình thì chẳng nên biết làm chi hay hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ đã không muốn nói thì tại hạ cũng không dám miễn cưỡng, có điều theo tại hạ nhận xét thì dường như các hạ ở đây để coi giữ một vật gì?

Người tóc xõa đáp:

- Đúng thế?

Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ là người kình địch thứ nhất mà tại hạ chạm trán kể từ ngày bước vào chốn giang hồ. Sau một phen tỷ đấu, tại hạ thấy mình được lợi rất nhiều. Bây giờ tại hạ xin từ biệt.

Đoạn chàng trở gót đi luôn.

Người xõa tóc không ngờ Lý Hàn Thu nói đi là đi liền. Lão không nhịn được gọi giựt lại:

- Huynh đài hãy dừng bước!

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Các hạ còn điều chi dạy bảo?

Người xõa tóc đáp:

- Huynh đài thật là người quân tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ quá khen rồi!

Người xõa tóc nói:

- Được rồi! Lý huynh! Tại hạ phải giữ nơi đây ba năm còn 26 ngày nữa là hết hạn. Trong vòng 26 ngày tại hạ ở đây chờ đợi, nếu Lý huynh muốn kết giao bạn hữu với con người đui một mắt nầy thì ba ngày nữa trở lại đây cùng nhau tương kiến. Bằng các hạ không muốn kết giao thì sau ba ngày tại hạ cũng dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu trong vòng 26 ngày mà tại hạ không chết sẽ xin y ước trở lại, người tóc xõa lấy làm kỳ hỏi:

- Lý huynh, sao Lý huynh lại thốt ra lời bất tường như vậy?

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Tiểu đệ bị Giang Nam Song Hiệp bức bách đến đây mà không thỏa mãn được tâm nguyện của họ thì dĩ nhiên giữa tiểu đệ và họ sẻ xảy ra cuộc ác đấu.

Người tóc xõa nói:

- Đáng tiếc là lão phu chưa thể chết được vì trong mình còn vướng víu nhiều chuyện. Nếu không thì đã cho Lý huynh mượn cái thủ cấp này.

Lý Hàn Thu nói:

- Huynh đài dạy quá lời, tiểu đệ nói với huynh đài như vậy là thực tình sự thiệt giữa Giang Nam Song Hiệp tại hạ có mối thù giết cha. Tiểu đệ có đâm chết được hai thằng giặc đó mới cam lòng.

Người tóc xõa sửng sốt hỏi:

- Lý huynh đã có mối thù chẳng đội trời chung với họ , sao còn vâng lệnh vì họ ra sức?

Lý Hàn Thu đáp:

- Câu chuyện là thế đó, nhưng bên trong còn nhiều điều rắc rối nguy hiểm.

Đoạn chàng thuật lại câu chuyện bị hãm mình trong Phương gia đại viện thuốc độc và vâng lệnh Giang Nam Song Hiệp đi giết người thuật lại một lượt.

Người xõa tóc cả kinh hỏi:

- Lý huynh đã uống thuốc độc mà không lấy được đầu lão phu, há chẳng để chất độc phát tác thành uổng mạng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không sao đâu! Trước khi tiểu đệ uống thuốc, có được nghe một người đàn bà dùng phép truyền âm ngấm ngầm cho hay là đã đánh tráo viên thuốc đó rồi. Y bảo tiểu đệ cứ thản nhiên mà uống.

Người xõa tóc lại hỏi:

- Sau khi Lý huynh uống thuốc rồi có thấy triệu chứng gì trúng độc không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã ngấm ngầm thử vận động chân khí thì không thấy triệu chứng gì trúng độc. Dù có bị trúng độc cũng còn sống được ba ngày. Tiểu đệ giết xong Giang Nam Song Hiệp trả mối huyết cừu thì dẫn chết cũng không oán hận gì nữa. Huynh đài bảo trọng tấm thân, tiểu đệ xin cáo biệt đây.

Người xõa tóc buông tiếng thở dài nói:

- Lý huynh ơi! Lý huynh tha thứ cho lão phu không thể dời khỏi nơi đây để giúp Lý huynh một tay được.

Lý Hàn Thu nghe lão nói bằng một vẻ thân thiết thì nghĩ thầm:

- Ai ngờ sau một cuộc ác đấu mình lại nẩy ra được một người bạn. Người nầy tuy tính tình cổ quái nhưng có vẻ thành thực trung hậu. Ta nên kết bạn với y.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Tiểu đệ mà không chết thì nhất định đến đây phó ước. Khi đó chúng ta sẽ chuyện trò vui vẻ và sẽ thỉnh giáo danh tính huynh đài.

Người xõa tóc bùi ngùi nói:

- Lý huynh ơi! Bất hạnh mà Lý huynh phải uổng mạng thì sau khi mãn kỳ hạn ở đây, lão phu nhất định báo thù cho Lý huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Lời chí thành của huynh đài khiến cho tiểu đệ cực kỳ cảm động. Huynh đài hơn tuổi tiểu đệ rất nhiều. Vậy huynh đài kêu tiểu đệ bằng Lý đệ phải hơn.

Người xõa tóc nói:

- Hay lắm! Lý lão đệ! Tiểu huynh họ Đinh tên Bội. Ba mươi năm trước bị người ta móc mất một

mắt, phải điều dưỡng mấy năm mới khỏi. Tiểu huynh gặp được ân sư truyền kiếm thuật cho. Sau năm năm học tập tiểu huynh tái xuất giang hồ trong lòng phẫn hận, thành ra động thủ toàn độc. Người giang hồ mới kêu tiểu huynh là Độc mục Diêm la. Cái tên Đinh Bội bị người đời lãng quên mất rồi. Có điều tiểu huynh đã giết ai thì người tội ác ngập đầu. Thân thế tiểu huynh giản dị như vậy mà thôi. Mong rằng chúng ta còn có ngày tái hộ sẽ nói chuyện nhiều.

Lý Hàn Thu từ giã lần nữa. Chàng nói:

- Định huynh hãy bảo trọng. Tiểu đệ đi đây.

Chàng trở gót đi ra ngoài.

Bổng nghe Đinh Bội gọi giật lại:

- Lý đệ hãy dừng bước.

Lý Hàn Thu dừng bước lại hỏi:

- Đinh huynh có điều chi dạy bảo?

Đinh Bội đáp:

- Chúng ta mới gặp nhau trong một thời gian ngắn mà tình đồi cố cựu. Tiểu huynh bản tính lạnh lùng cô độc trước nay không thích kết bạn với ai, song Lý đệ hợp duyên đặc biệt, Lý đệ đi giết Giang Nam Song Hiệp, bất luận thành bại thế nào, trong vòng ba ngày ráng trở lại đây. Vạn nhất mà Lý đệ có trúng độc thật thì tiểu huynh may ra có thể giải cứu.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Thịnh tình của Đinh huynh tiểu đệ cảm kích vô cùng! Đinh huynh hãy ở lại.

Đoạn chàng vọt mình qua bức tường vây. Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt nhưng chẳng thấy bóng Giang Nam Song Hiệp đâu nữa chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ chúng bỏ đi rồi ư?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng cất bước tiến lại chỗ Giang Nam Song Hiệp đứng chờ trước. Chàng nghỉ rằng lúc họ bỏ đi hoặc giả có lưu lại vết tích gì chăng?

Dưới ánh trăng tỏ chàng quan sát kỷ song chẳng thấy gì, liền bụng bảo dạ:

- Đại khái Giang Nam Song Hiệp vẫn ngấm ngầm giám thị ta. Chúng thấy ta cùng người xõa tóc bãi cuộc tranh đấu sợ chúng ta liên thủ hiệp lực đối phó với chúng nên bỏ về Phương gia đại viện rồi.

Trong lúc hoang mang chàng không quyết định được mình có nên trở lại Phương gia đại viện không?

Sau chàng nghĩ rằng từ khi len lỏi vào chốn giang hồ, chàng không thích kết giao bạn hữu, ngoài lão Đinh Bội bữa nay chỉ còn Lôi Phi bữa trước. Chàng chẳng quen biết thêm người nào nữa. Chàng đi sớm hay đi chậm cũng không ai trợ giúp cho mình điều gì. Để lâu thêm một giờ là Giang Nam Song Hiệp ra khiêu chiến. May mà ta chọc giận được hai tên này để chúng dẫn xác

ra, ta không phải vào trong viện để khỏi mắc vào những cơ quan mai phục như lần trước.

Nghĩ thế rồi chàng chạy nhanh như bay về phía Phương Gia đại viện.

Chàng vừa chạy được mấy trượng đột nhiên có thanh âm trong trẻo dõng dạc cất lên hỏi:

- Có phải Lý tướng công đấy không?

Lý Hàn Thu dừng bước, thủng thẳng hỏi lại:

- Ai đó?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng, một người đàn bà mặc áo xanh chạy mau tới chặn đường hỏi:

- Lý Tướng công! Tướng công còn nhận được tiện thiếp không?

Lý Hàn Thu ngưng thần nhìn kỹ thì thấy người nầy bịt đầu bằng tấm khăn xanh, mình mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm. Rõ ràng là một nữ lang.

Lý Hàn Thu nghe thanh âm rất quen tai nhưng không nghĩ ra được là đã gặp nàng ở đâu.

Chàng liền ngập ngừng đáp:

- Cô nương là...

Thiếu nữ áo xanh ngắt lời:

- Trí nhớ của tướng công kém quá! Chúng ta đã gặp nhau ở Quân gia. Tiện thiếp còn có cái may mắn là đã được trao đổi mấy chiêu kiếm cùng Lý tướng công.

Lý Hàn Thu sực nhớ ra điều gì, sửng sốt hỏi:

- Ủa! Cô nương là Quyên nhi phải không?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Chính thị!

Chương 27: Những Cuộc Mưu Đồ Của Nữ Lang

Lý Hàn Thu nghe thanh âm đột nhiên tỉnh ngộ hỏi:

- Phải rồi! Lúc nãy có người bảo tại hạ đã thay đổi độc dược, phải chăng là cô nương?

Quyên nhi gật đầu đáp:

- Đúng là tiện thiếp...

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ Lý tướng công định đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đến Phương gia đại viện để kiếm Giang Nam Song Hiệp.

Quyên nhi nói:

- Tiện thiếp biết tướng công định tới đó nên mới xuất hiện để ngăn cản.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên nhi đáp:

- Bản lãnh tướng công tuy cao cường, song một người không tài nào kháng cự lại mấy chục tay cao thủ. Huống chi võ công Phương Tú, Hàn Đào đều ghê gớm cả. Chỉ hai người đó hiệp lực cũng đủ đối phó với tướng công.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Theo ý cô nương thì...

Quyên nhi ngắt lời:

- Tướng công không nên đến Phương gia đại viện ngay bây giờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Lòng tốt của cô nương Lý mổ cảm kích vô cùng...

Quyên nhi vội hỏi ngay:

- Phải chăng tướng công không muốn nghe lời tiện thiếp?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ thật có chỗ khổ tâm.

Quyên nhi hỏi:

- Khổ tâm thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ trước nay đi đâu cũng chỉ đơn thân độc mã, dù có hoãn lại mười năm ngày cũng vẫn không người trợ lực. Bây giờ mà tại hạ không đến đó kiếm Giang Nam Song Hiệp trả thù ngay thì bọn chúng sẽ có thêm nhiều thời gian để mời người đến trợ quyền. Vả lại...

Quyên nhi ngắt lời:

- Vả lại làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vả lại cô nương tuy đã thay đổi độc dược, nhưng tại hạ vẫn chưa chắc lắm. Vạn nhất mà sau đây ngày chất độc phát tác thì tại hạ hết đường báo thù. Như vậy há chẳng suốt đời mang hận ư?

Quyên nhi khẻ thở dài hỏi:

- Lý công tử! Công tử thật quá lo xa! Chẳng lẻ cho đến bây giờ công tử có trúng độc hay không vẫn chưa phát giác ra được triệu chứng gì ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã thử vận khí mấy lần đều không thấy triệu chứng trúng độc.

Quyên nhi nói:

- Thế là được rồi! Đã không có triệu chứng gì sao còn nghi ngờ bị trúng độc?

Nàng ngửng mặt trông vừng trăng tỏ thở phào một cái nói tiếp:

- Hàn Đào ở Từ Châu đến nơi kịp thời đủ chứng minh Giang Nam Song Hiệp đã biết tin. Họ sai công tử đi động thủ giết Đinh Bội trong ngôi hoang từ, đó là cái kế tung một mẻ lưới để bắt đôi chim. Bất luận một trong hai người ai bị tử thương đều có ích cho chúng chứ không hại gì. Có điều Phương Tú, Hàn Đào đều là những tay lão luyện thâm mưu. Khi nào chúng chẳng sớm liệu bước đường rút lui. Ngay từ lúc chúng sai công tử tới đây đã bố trí thiên la địa võng trong Phương gia đại viện rồi. Bây giờ công tử trở lại Phương gia đại viện tất lâm vào cục diện cửu tử nhất sinh.

Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quyên nhi đáp:

- Bọn chúng có giỏi đến đâu song hiện giờ cũng tạm thời chưa tính đến chỗ có người thay đổi dược vật. Vậy công tử hãy tạm thời nhẫn nại ít lâu, tìm một nơi bí ẩn lánh mình đừng để lộ hành tung trong vòng bảy ngày cho bọn Giang Nam Song Hiệp khỏi phát giác. Bọn chúng tất hiểu lầm công tử bị chất độc phát tác chết rồi. Khi đó họ sẽ trễ trang việc phòng bị, công tử hãy thừa cơ hạ thủ cũng chưa muộn. Công tử đã chờ đợi bấy nhiêu năm còn được sao lại nóng nảy trong mấy ngày.

Lý Hàn Thu trầm ngâm không nói gì. Hiển nhiên chàng đã bị thuyết của Quyên nhi lay chuyển.

Quyên nhi ngửng đầu trông chiều trời nói tiếp:

- Hiện giờ trong lòng công tử vẫn còn thắc mắc là mình uống phải chất độc. Vậy tiện thiếp nói cho công tử hay. Ngay từ lúc công tử xuất hiện trong Hội Võ Quán, Giang Nam Song Hiệp đã nghĩ tới việc công tử sẽ tìm đến Phương gia đại viện. Chúng bố trí từ trước. Cùng lúc ấy tiện thiếp cũng chuẩn bị sẵn sàng. Kế hoạch của bọn họ là cho công tử uống thuốc độc xong sai công tử đi giết Đinh Bội. Sau đó chúng nhân lúc công tử mỏi mệt liền hiệp lực giết công tử...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói:

- Giang Nam Song Hiệp bề ngoài giả danh làm điều nghĩa hiệp mà thực ra là những quân giặc cướp. Trước nay chúng không giữ tín nghĩa. Bây giờ hứa lời để công tử được toàn mạng chẳng qua là đánh vào yếu điểm cầu sinh của con người. Nhưng chúng có ngờ đâu công tử và Đinh Bội đều là những bậc anh hùng, thương tiếc nhau, bãi cuộc chiến đi tới hòa hảo. Vì thế mà kế hoạch đối phó với công tử ở Phương gia đại viện càng chuẩn bị ghê gớm hơn. Công tử tới đó là trúng vào cạm bẫy của chúng.

Lý Hàn Thu ngưng thần nhìn Quyên nhi một hồi rồi hỏi:

- Quyên cô nương! Tại hạ còn nhiều chỗ nghi ngờ không hiểu, chẳng biết có nên hỏi cô nương không?

Quyên nhi đáp:

- Được chứ! Nhưng nơi đây không tiện nói chuyện.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương có thể dời gót ngọc đến chỗ khác nói chuyện được chăng?

Quyên nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Được! Nhưng tiện thiếp ít thời giờ, nhiều lắm là chúng ta chỉ đàm luận được trong vòng nửa giờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy cũng tạm đủ rồi.

Quyên nhi trở gót đi trước nói:

- Công tử hãy theo tiện thiếp.

Hai người đi tới một gốc cây lớn. Quyên nhi vọt mình nhảy lên.

Lý Hàn Thu cũng tung mình lên theo.

Quyên nhi tìm một chỗ kín đáo rậm rạp, người bên dưới không ngó thấy mà nàng ở trên trông ra rất xa được. Nàng ngồi xuống nói:

- Công tử muốn hỏi gì tiện thiếp thì hỏi đi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương làm gì trong Phương phủ?

Quyên nhi tủm tỉm cười đáp:

- Tiện thiếp là một tên nha đầu hầu hạ chủ nhân.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Trước cô nương làm gì trong Quân phủ?

Quyên nhi đáp:

- Cũng làm nha đầu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ nghi ngờ là ở chỗ đó. Cô nương có bản lãnh phi thường, tư cách tuyệt luân, sao lại chịu làm nha đầu nhà người ta?

Quyên nhi tươi cười hỏi lại:

- Nếu tiện thiếp không làm nha đầu trong Quân phủ thì công tử đã giết Quân Trung Phụng rồi phải không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Nếu cô nương không đứng ra can thiệp thì Quân cô nương đã thành con quỉ không đầu dưới lưỡi kiếm của tại hạ.

Quyên nhi lại hỏi:

- Nếu tiện thiếp không làm nha đầu trong Phương phủ thì ai thay đổi dược vật để cứu công tử?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái ơn cứu mạng tại hạ vô cùng cảm kích. Nhưng hành động kỳ bí của cô nương thực khiến cho tại hạ không sao đoán được.

Quyên nhi mỉm cười hỏi:

- Công tử coi tiện thiếp là hạng người nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương đã khuất mình trong Quân phủ làm nha đầu cho người tất có mưu đồ chuyện gì?

Quyên nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương lại làm nha đầu tại Phương phủ hẳn cũng có nguyên nhân?

Quyên nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Công tử đoán đúng đó. Ở Quân phủ tiện thiếp có mưu đồ, thì ở Phương phủ cũng có mục đích. Hễ ngày nào đạt được rồi là không cần cáo biệt bỏ đi ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ở Quân phủ tại sao cô nương lại ngăn cản tại hạ giết Quân Trung Phụng?

Quyên nhi đáp:

- Vì Quân Trung Phụng và cả đời trên nàng không có thù oán gì với tiện thiếp. Nàng lại là một thiếu nữ ôn hòa lương thiện, nên tiện thiếp mới ngăn cản công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Đáng tiếc là khi đó tại hạ không hiểu rõ nội tình, nếu biết trước thì chẳng những chỉ buông tha một mình Quân cô nương mà còn buông tha cả vợ chồng Quân Thiên Phụng nữa.

Quyên nhi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Quân Thiên Phụng ngày trước làm ác đã nhiều, tuy lúc tuổi già có thay mặt đổi lòng lập chí hướng thiện, nhưng hai tay còn dính mùi máu tanh hôi. Y chết chẳng có gì đáng tiếc. Còn Quân cô nương thật là đáng thương, nếu nàng chưa chết, mong rằng sau này công tử rộng dung cho.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nay tại hạ đã rõ nội tình thì dù cô nương chẳng nói tại hạ cũng không khi nào sát hại Quân cô nương nữa.

Quyên nhi nói:

- Nếu vậy thì hay! Tiện thiếp xin thay nàng tạ ơn công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương đối với tại hạ có ơn cứu mạng, tại hạ còn chưa kịp bái tạ.

Quyên nhi giơ tay lên vuốt mái tóc nói:

- Công tử đã giải được mối nghi ngờ, vậy tiện thiếp xin cáo từ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ còn có việc thỉnh giáo.

Quyên nhi hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu nói:

- Dường như cô nương biết rõ mọi việc trong ngôi hoang từ kia?

Quyên nhi sửng sốt hỏi lại:

- Sao công tử lại nói thế?

Lý Hàn Thu đáp:

- Theo lời Đinh huynh cho tại hạ hay thì họ tên thực y trong võ lâm rất ít người biết. Thế mà cô nương kêu đích danh y là Đinh Bội...

Quyên nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Công tử và y là chỗ anh hùng luyến tiếc nhau, bãi cuộc tương tranh. Chắc hai bên còn bàn nhiều chuyện khác?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y bảo tại hạ trong ba ngày trở lại đó.

Quyên nhi lộ vẻ rất khẩn trương hỏi:

- Trở lại đó làm chi?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nàng đáp:

- Y bảo nếu tại hạ trúng độc thật, y sẽ kiếm cách giải độc cho.

Quyên nhi chau mày hỏi:

- Y còn nói gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y còn bảo đã hứa lời với người ta không thể tự tiện rời khỏi hoang từ để giúp đỡ tại hạ trong lúc hoang mang và y tỏ ra rất lấy làm hối tiếc.

Quyên nhi nói:

- Công tử đã không trúng độc thì bất tất phải tới đó nữa.

Lý Hàn Thu động tâm, chàng ngấm ngầm lấy làm lạ nghĩ bụng:

- Dường như cô này rất sợ ta trở lại hoang từ để kết bạn với người xõa tóc kia.

Trong lòng chàng lại nẩy ra bao mối nghi ngờ, nhưng chàng đành nhẫn nại không hỏi nữa.

Quyên nhi lại giơ tay lên vuốt tóc nói:

- Công tử đem bức thủ thư của Hàn Đào công bố trong Hội Võ Quán. Sau khi được chứng thực, dĩ nhiên đó là một việc rất tổn thương cho danh dự Giang Nam Song Hiệp. Mấy chục năm nay một đằng chúng làm không biết bao nhiêu việc tàn ác, một đằng chúng tìm cách che lấp những hành động tội lỗi. Hai người đó tâm cơ rất thâm hiểm, cách phòng giữ cực kỳ nghiêm mật.

Chả thế mà mấy chục năm tác ác chúng vẫn giữ được trong ngoài kín mít như bưng. Nay ác tích đã bị bại lộ, tình hình hẳn khác trước nhiều. Trước kia họ không bị ai ngờ vực gì thì ngày nay bao nhiêu mối hoài nghi trút lên đầu họ.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhất là Giang Nam Song Hiệp toan mở đại hội để tiếp đãi anh hùng thiên hạ. Họ còn liên hiệp với hai vị Công chúa ở cung Tử Vi ở núi Mao Sơn mở hội Hoa Đăng qui mô rất lớn trên sông Tần Hoài. Họ sẽ lấy 12 tên hoa tỳ trong cung Tử Vi gây nên cao trào kén rể. Giang Nam Song Hiệp đã chuẩn bị vụ này mấy tháng trời, phát động hàng trăm con tuấn mã và thủ hạ mầm cán đưa thiếp mời khắp thiên hạ hơn ngàn vị đến dự hội. Sau cuộc đại hội Hoa Đăng, họ lưu những phần tử tinh anh võ lâm ở lại dự yến tại Hội Võ Quán, thì đủ biết cuộc đại hội này nhiệt náo đến chừng nào. Cái đó còn có thể khiến cho nhiều danh sĩ không muốn đi hội yến ở Hội Võ Quán cũng đến tham dự hội Hoa Đăng kia.

Lý Hàn Thu cười lại nói:

- Giang Nam Song Hiệp mở hội đó e rằng không phải chỉ để thiết yến quần hào thiên hạ.

Quyên nhi nói:

- Bọn họ có âm mưu gì nữa thì tiện thiếp không thể biết được. Sở dĩ tiện thiếp phải cho công tử

hay là hy vọng công tử hãy tạm thời lánh mặt để chờ cơ hội. Nếu công tử mời được số cao thủ võ lâm tương trợ thì có thể ngay giữa hoa hội vạch rõ những hành vi đê tiện của Giang Nam Song Hiệp khiến cho thanh danh mấy chục năm của chúng một phút trôi theo dòng nước. Cử động này khiến cho họ khó chịu hơn là bị giết chết.

Lý Hàn Thu nói:

- Đáng tiếc tại hạ trước nay đi đâu cũng trơ trọi một mình rất ít cùng người giao thiệp.

Quyên nhi nói:

- Hiện nay thời gian còn sớm, công tử hãy đi mời mấy vị trợ quyền thử coi. Sau đây một tháng vào khoảng canh ba, chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này, tiện thiếp có thể mời giúp được công tử hai vị trợ quyền.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Những lời nói của cô nương toàn là lời kim ngọc, nhưng tại hạ...

Quyên nhi hỏi:

- Công tử làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ ngay đến một người sư huynh đệ đồng môn cũng không có. Cao thủ thiên hạ tuy nhiều nhưng tại hạ chẳng biết một ai. Huống chi lời nói của kẻ hèn mọn ít người tin cậy.

Quyên nhi nói:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm trước nay chỉ truyền cho một người thì dĩ nhiên công tử không có sư huynh đệ. Nhưng ngày lệnh tôn còn sống ở thế gian, nhất định có rất nhiều bạn tốt, chẳng lẽ công tử không nhớ được một vị nào hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kể ra tại hạ có biết mấy vị nhưng đã lâu ngày quá, e rằng họ không nhận ra tại hạ nữa.

Quyên nhi cười nói:

- Như vậy là đã có đường, công tử hãy thử đi.

Lý Hàn Thu nói:

- Thịnh tình của cô nương tại hạ vô cùng cảm kích!

Quyên nhi nói:

- Tiện thiếp phải đi đây. Hiện mình đang làm nha đầu cho nhà người ta mà về trễ tất họ sinh lòng nghi hoặc.

Dứt lời nàng từ trên cây nhảy xuống rồi vọt mình chạy vội đi.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Quyên nhi khuất dạng, nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này dường như sợ ta trở lại hoang từ kia, mà thị lại biết rõ Đinh Bội. Trước thị làm tỳ nữ ở Quân gia. Sau họ Quân bị vong, thị liền tìm cách trà trộn vào phủ Giang Nam Song Hiệp. Bây giờ xem chừng thị lại có mối quan hệ với Đinh Bội trong tòa hoang từ. Tình hình vụ này rất là phức tạp, thân phận thị thế nào thực khiến cho người ta khó mà biết rõ.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ và nhận thấy chỉ có cách trở lại hoang từ để hỏi Đinh Bội thì may ra mới dò xét được những chỗ bí ẩn của Quyên nhi. Quyên nhi vừa mới trở lại mà mình đến trước thì e rằng khiến cho y sinh lòng ngờ vực. Chàng liền tìm nơi bí mật để ẩn nấp hai ngày rồi sẽ liệu.

Lý Hàn Thu từ ngày ra khỏi cửa sư môn, ôm mối hận giết cha. Chàng ỷ vào thanh trường kiếm trong tay mạnh dạng tiến bước. Nhưng lúc này chàng chạm trán với hạng cường địch như Giang Nam Song Hiệp, vì tình thế bắt buộc chàng phải vận dụng tâm cơ. Ngoài chuyện đấu lực nay lại thêm phần đấu trí.

Suốt hai ngày liền, Lý Hàn Thu lẩn tránh trong khu hoang dã không dám xuất đầu lộ diện.

Đến đêm hôm thứ ba, vòm trời mây phủ đen mịt, mưa bay phất phới. Lý Hàn Thu ẩn trong một căn lều tranh nơi hoang dã. Căn lều này là chỗ tạm trú của người coi ruộng dưa, lâu ngày không sửa sang đã thành dột nát, không chống nổi gió mưa.

Vào khoảng canh hai, Lý Hàn Thu trở lại hoang từ.

Chàng vừa vượt qua bức tường vây đi vào chưa đầy năm trượng chợt một luồng hàn quang bắn tới.

Lý Hàn Thu đã chuẩn bị từ trước. Chàng liền vung kiếm gạt rớt chấm sáng này.

Trong bóng đêm, một người tóc dài, gió thổi tà áo lạch phạch, nhảy vọt lại. Người chưa đến, kiếm quang lấp loáng đã đâm tới trước ngực chàng.

Lý Hàn Thu vung kiếm lên gạt. Sắt thép chạm nhau bật lên một tiếng choang. Chàng khẻ gọi:

- Đinh huynh! Tiểu đệ là Lý Hàn Thu!

Người xõa tóc chính là Đinh Bội. Y thu trường kiếm về nói:

- Té ra là Lý đệ! Trời đang mưa chúng ta hãy vào trong kia ngồi chơi.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Chính mình đang muốn vào đó mà y lại mời mình vào thì còn gì bằng?

Chàng vội theo sau Đinh Bội đi vào tòa hoang từ rộng lớn. Tại đây chỉ còn một gian phòng này là ở đậu được.

Trời tối đen như mực, trong phòng càng tối hơn. Đinh Bội khẽ nói:

- Lý đệ theo sát tiểu huynh. Trước tình cảnh này không nên thắp đèn.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Đinh Bội ở đây trên hai năm cô đơn tịch mịch thiệt là buồn tẻ.

Bỗng chàng động tâm tự hỏi:

- Đây là một nơi hoang lương thì y canh giữ cái gì?

Bỗng nghe Đinh Bội cất tiếng hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ ngồi lên giường của tiểu huynh vận khí thử coi có trúng độc không?

Hiện thời Lý Hàn Thu đã biết mình không trúng độc, nhưng chàng thấy Đinh Bội rất đỗi quan tâm, chàng không muốn trả lời ngay để y phải chưng hửng.

Chàng vận công trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Đinh Bội đột nhiên đứng dậy nói:

- Lão đệ! Có người đã tới đó.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Tai mắt Đinh Bội sao mà linh mẫn đến thế? Ta chưa thấy động tĩnh gì, sao y đã biết có người đến?

Đinh Bội lại nói tiếp:

- Lý đệ hãy ngồi đây một chút để tiểu huynh ra coi xem nhân vật nào?

Y không chờ Lý Hàn Thu đáp lại đã tung mình vọt ra khỏi gian thạch thất.

Lúc này Lý Hàn Thu vận chân khí khắp trong mình một lượt thì quả nhiên không thấy triệu chứng gì trúng độc. Chàng chưa thấy Đinh Bội trở vào, liền đứng dậy chậm chạp bước ra ngoài.

Canh khuya tịch mịch, có tiếng khí giới nhỏ nhẹ theo chiều gió đưa lại.

Lý Hàn Thu vừa nghe đã biết ngay là Đinh Bội đang giao đấu với một tay cao thủ tiến vào hoang từ. Vì hai bên võ công cao cường đến tột độ nên không nghe rõ tiếng đao kiếm chạm nhau.

Bóng đêm âm u trầm tịch. Lý Hàn Thu vận mục lực tới độ chót mới nhìn thấy trên khu cỏ rậm cách chừng năm trượng thấp thoáng có hai bóng người đang tỷ đấu kịch liệt. Khí giới lóe lên những tia hào quang.

Thật là một cuộc đấu vô cùng hung hiểm khốc liệt, không nghe rõ một hơi thở.

Lý Hàn Thu đứng coi một lúc rồi tự nhủ:

- Đinh Bội cùng ta đã có nghĩa tri giao, ta phải ra tay viện trợ y mới được.

Chàng liền cất bước tiến về phía hai người đang kịch đấu. Chàng biết Đinh Bội võ công cao cường, chưa chắc đã cần đến mình ra tay trợ lực, chàng muốn đến gần để coi tình hình hai bên động thủ rồi sẽ quyết định.

Ngờ đâu chàng đi chưa được một trượng, đột nhiên có tiếng rú bật lên. Bóng hai người đang giao đấu đều lùi ra.

Một bóng đen vọt đi nhanh như sao xa chạy mất.

Lý Hàn Thu rảo bước tới nơi thì thấy Đinh Bội ôm kiếm ngẩn ngơ xuất thần.

Đinh Bội phản ứng mau lẹ, y vừa nghe tiếng bước chân đã thu kiếm về hỏi:

- Lý đệ đấy ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính tiểu đệ đây. Người vừa rồi là nhân vật thế nào?

Đinh Bội lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh cũng không...

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Trong ba năm nay tiểu huynh đã đánh nhau không biết đến bao nhiêu lần kiểu này rồi.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Tại sao lại có những tay cao thủ võ lâm liên tục không ngớt đến nhà từ đường hoang lương này? Tại sao Đinh Bội lại giữ khu vực quạnh quẽ đó không để ai được vào tới trong sân? Tại sao Quyên cô nương cứ sợ mình vào đây giao thiệp với Đinh Bội?

Bao nhiêu mối nghi ngờ chồng chất, chàng nghĩ mải mà không đoán ra được, liền hỏi:

- Đinh huynh! Tiểu đệ có mấy lời muốn hỏi Đinh huynh được chăng?

Đinh Bội hỏi lại:

- Lý đệ có điều chi muốn hỏi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Câu chuyện có liên quan đến Đinh huynh giữ ngôi hoang từ này.

Đinh Bội nói:

- Ta chẳng bảo lão đệ rồi ư? Tiểu huynh chịu lời ủy thác của người khác giữ chốn này ba năm và hiện nay gần mãn hạn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ý tiểu đệ muốn hỏi là Đinh huynh ở đây tất có tác dụng gì? Chẳng lẻ nhân vật nào đó vô duyên vô cớ lại yêu cầu Đinh huynh ngồi giữ một khu đất hoang?

Đinh Bội trầm ngâm một lúc rồi ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Cái đó...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Nếu Đinh huynh có chỗ khó nói thì thôi cũng được.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh giữ nơi đây quả có nguyên nhân, nhưng hiện giờ chưa tiện tiết lộ. Chờ sau khi mãn kỳ hạn, tiểu huynh sẽ nói rõ cho Lý đệ biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những người vào trong hoang từ này đều là kẻ thù với Đinh huynh?

Đinh Bội lắc đầu đáp:

- Không phải!

Chương 28: Vào Kim Lăng Lại Gặp Lôi Phi

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy họ đến đây làm chi.

Đinh Bội ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Họ đến đây là mưu đồ chuyện khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy bọn họ dĩ nhiên đã hiểu rõ chỗ bí ẩn mà Đinh huynh coi giữ tại đây.

Đinh Bội đáp:

- Có thể như vậy. Nhưng tiểu huynh chắc rằng họ chỉ nghe lời đồn chứ không nắm chắc được chứng cớ xác thực.

Lý Hàn Thu toan hỏi nữa nhưng chàng nhẫn nại không nói, chỉ buông tiếng thở dài.

Đinh Bội khẽ thở dài hỏi lại:

- Lý lão đệ! Có phải lão đệ nóng lòng muốn biết chuyện bí ẩn trong ngôi hoang từ này?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chỉ lấy làm kỳ là một bậc cao nhân Đinh huynh lại canh gác ngôi từ đường hoang phế này? Vì lẽ gì bao nhiêu người mạo hiểm vào đây?

Đinh Bội hỏi sang chuyện khác:

- Lý đệ có bị trúng độc không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã mấy lần thử vận chân khí đều chẳng thấy gì, chắc không phải trúng độc.

Đinh Bội hỏi:

- Có phải Giang Nam Song Hiệp đã nói với Lý đệ bữa nay đã đến kỳ chất độc phát tác?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế. Song tiểu đệ chẳng thấy gì.

Đinh Bội nói:

- Lý đệ ở đây nghỉ một đêm. Từ giờ đến trưa mai vẫn chẳng thấy gì khác lạ tức là không phải trúng độc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ ở đây có tiện không?

Đinh Bội ngập ngừng đáp:

- Kể ra không tiện nhưng...

Lý Hàn Thu đứng dậy nói:

- Đã không tiện thì tiểu đệ xin từ biệt.

Đinh Bội nắm tay Lý Hàn Thu nói:

- Lý huynh đệ! Bao giờ tiểu huynh cũng nói thẳng, thực tình tiểu huynh không tiện lưu Lý đệ ở đây, nhưng Lý đệ đã đến lúc lâm vào tình trạng sinh tử khôn lường thì tiểu huynh phải lưu lại. Nếu Lý đệ dời khỏi đây mấy bước rồi chất độc phát tác mà chết thì tiểu huynh ôm hận suốt đời.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tiểu đệ ở lại đây bất tiện cho Đinh huynh.

Đinh Bội nói:

- Tuy có điều bất tiện thật, nhưng có thế tiểu huynh mới bảo toàn tính mạng cho Lý đệ được.

Lý Hàn Thu càng lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Không hiểu Đinh Bội giở trò gì? Nếu y có thuốc giải độc thì cứ đưa cho mình một viên là xong, hà tất phải giữ mình lại đây?

Đinh Bội lại tiếp:

- Trừ phi chính Giang Nam Song Hiệp chịu cho thuốc giải không kể, còn ngoài ra dù Lý đệ có gặp được tay danh y đệ nhất thời nay cũng không thể cứu được sau khi chất độc đã phát tác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Đinh huynh thì sao?

Đinh Bội đáp:

- Nếu tiểu huynh không chữa được thì đã chẳng giữ Lý đệ ở lại đây làm chi?

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu Đinh huynh sợ tiểu đệ bị chất độc phát tác làm cho uổng mạng thì Đinh huynh cấp cho tiểu đệ một viên thuốc giải là xong.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh không hiểu y đạo chế thuốc giải thế nào được?

Lý Hàn Thu càng lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Y đã không hiểu y đạo thì giữ mình ở lại làm chi? Chẳng lẽ chất giải độc ở trong hoang từ này hay sao?

Như chợt nhớ ra điều gì chàng tỉnh ngộ lẩm bẩm:

- Đinh Bội ở đây canh giữ một vật dường như có liên quan đến sự giải độc. Vì thế mà y lưu ta ở lại đây. Nếu chất độc quả nhiên phát tác, y sẽ lấy cái đó cho ta giải độc. Bằng ta không trúng độc thì không đụng đến nó.

Bỗng nghe Đinh Bội nói:

- Lý lão đệ! Lão đệ ngồi trên giường tiểu huynh mà điều dưỡng, chớ dời khỏi căn nhà này mà cũng đừng ngó lén hành động của tiểu huynh.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Coi tình hình này thì quả nhiên y giữ vật gì sợ ta muốn ngấm ngầm dòm trộm. Ta mà nhòm vào thì biết rõ nội tình ngay, nhưng ta đã kết bạn với y thì không thể làm chuyện ám muội được.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Được rồi! Thịnh tình của Đinh huynh tiểu đệ không dám từ chối. Lý đệ xin ngồi đây cho đến trưa

mai sẽ đi.

Đinh Bội khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Nhất định trong thâm tâm Lý đệ nổi tính hiếu kỳ rất ghê gớm! Phải vậy không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quả có thế thật! Nhưng Đinh huynh yên tâm, tiểu đệ đã hứa lời quyết không thóc mách.

Đinh Bội nói:

- Thiệt ra tiểu huynh có đem hết nội tình nói cho Lý đệ hay cũng không sao nhưng tiểu huynh trót hứa lời với người ta, trước khi mãn nhiệm kỳ không thổ lộ với ai một cách khinh xuất, lời hứa nặng hơn ngàn vàng nên tiểu huynh đối với Lý đệ không ra ngoài cái lệ đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ đã hiểu rõ cảnh ngộ của Đinh huynh, không khi nào có lòng oán trách.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu đệ còn một điều muốn thỉnh giáo Đinh huynh.

Đinh Bội hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu Đinh huynh gặp phải tay kình địch một mình không thể thủ thắng, tiểu đệ có thể trợ lực cho Đinh huynh được không?

Đinh Bội cười lạt đáp:

- Gần ba năm nay, tiểu huynh mới gặp một tay kình địch duy nhất. Người đó chính là Lý đệ. Ngoài ra chưa ai chịu nổi tiểu huynh lấy trăm chiêu. Hảo ý của Lý đệ, tiểu huynh xin tâm lãnh. Trừ khi nào có người đấu với tiểu huynh đã quá trăm chiêu mà chưa bỏ chạy lúc đó Lý đệ sẽ ra tay viện trợ.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy chúng ta cứ thế. Bây giờ tiểu đệ xin ngồi điều dưỡng.

Đinh Bội gật đầu nói:

- Lý đệ hãy ngồi đây điều dưỡng, tiểu huynh không quấy nhiễu nữa!

Y dứt lời cất bước đi ra.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Đinh Bội bụng bảo dạ:

- Y ở đây canh giữ vật gì tất nhiên rất trân quí, nhưng ngôi hoang từ đổ nát gần hết dù còn mỗi phòng này nguyên vẹn thì vật đó tất để ở đây mới phải. Thế mà y phóng đâm bỏ đi là nghĩa làm sao? Mới kết bạn với y chưa được bao lâu, sao y lại tín nhiệm mình đến thế?

Chàng nghĩ tới đây rồi nhắm mắt vận động chân khí điều hòa hơi thở.

Lúc này mục quang chàng đã quen với bóng tối, cảnh vật trong phòng chàng nhìn thấy lờ mờ.

Chàng sợ ngó thấy vật trân kỳ kia rồi không nén được tính hiếu kỳ, nên chàng nhắm mắt lại vận khí điều tức, không dám nhìn quanh nữa.

Dần dần tâm thần chàng đi vào chỗ bình lặng quên cả thân mình.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu? Đột nhiên tai chàng vẳng nghe có tiếng người nói chuyện vọng lại.

Thanh âm Đinh Bội cất lên:

- Lý huynh đệ này là người quân tử. Dù y có biết nội tình cũng không nổi lòng tham lam vọng động.

Tiếp theo có tiếng người hắng giọng chứ không nói gì.

Hiển nhiên người kia tỏ vẻ không thỏa mãn vì câu trả lời của Đinh Bội nên đằng hắng một tiếng rồi bỏ đi.

Lý Hàn Thu tuy chú ý lắng tai mà thanh âm người kia nói trước nhỏ quá chàng không nghe rõ ràng chỉ biết là tiếng đàn bà nên trong lòng rất lấy làm quái dị.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, hé mắt thấy Đinh Bội từ từ bước vào phòng. Chàng liền nhắm mắt lại giả vờ đang điều dưỡng chưa tỉnh.

Đinh Bội đi gần đến bên giường liền ngồi xuống nền nhà lát gạch.

Sau một đêm mưa gió lạnh lùng, phương Đông mặt trời đỏ ối mọc lên, Đinh Bội vươn vai đứng dậy đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lý đệ! Lý đệ có thấy chỗ nào khó chịu không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không sao cả.

Đinh Bội nói:

- Sau giờ Ngọ mà thương thế Lý đệ vẫn chưa phát tác thì viên thuốc mà Lý đệ uống đó không phải là thuốc độc.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Phải chăng đây là lệnh trục khách? Y bảo mình quá giờ Ngọ phải ra đi?

Chàng liền nói:

- Qua giờ Ngọ tiểu đệ xin cáo biệt Đinh huynh.

Đinh Bội gật đầu nói:

- Chúng ta tìm chỗ khác tương hội hay hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trong Hội Võ Quán được chăng?

Đinh Bội đáp:

- Kể cả hôm nay là hai mươi bốn ngày nữa, vào khoảng giữa Ngọ, hôm ấy chúng ta sẽ gặp nhau ở Hội Võ Quán. Lý đệ hãy ngồi nghĩ chút nữa để tiểu huynh đi kiếm cái gì ăn.

Lý Hàn Thu nói:

- Khi nào dám phiền đến Đinh huynh động thủ?

Đinh Bội cười ha hả đáp:

- Người quân tử xa phải xa bếp nước nhưng tiểu huynh ở đây mình không ra tay làm lấy không xong. Gần ba năm nay tiểu huynh học được nghề nấu nướng mấy món. Lý đệ thử coi thủ nghệ của tiểu huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta sắp từ biệt sau hai mươi mấy ngày đằng đẵng mới lại gặp nhau. Tiểu đệ muốn mượn nơi đây để nói chuyện với Đinh huynh lát nữa.

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh biết rồi. Trong lòng Lý đệ còn nhiều nghi vấn không nhịn được vì tính hiếu kỳ nổi lên mãnh liệt. Thực ra Lý đệ còn nhỏ tuổi mà nhẫn vai đến thế thì tính hàm dưỡng cũng khá sâu xa.

Lý Hàn Thu mở mắt nói:

- Đinh huynh lại quá khen rồi.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu Đinh huynh ra ngoài thổi nấu mà có người xông vào phòng này thì làm thế nào?

Đinh Bội đáp:

- Gần ba năm nay chưa người nào dám vào đây giữa thanh thiên bạch nhật. Thường thường họ đến đây vào lúc canh khuya.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ chắc rằng nhà thạch thất này cất giấu nhiều trân bảo dù thâm cung nội uyển bất giá cũng đến thế này.

Đinh Bội tủm tỉm cười nói:

- Nhưng trong hoang từ này không có lấy một hạt trân châu hay một lạng vàng.

Rồi y làm mặt trịnh trọng nói tiếp:

- Thực ra tiểu huynh có nói với Lý đệ cũng không hề gì. Nhưng tiểu huynh đã có lời ước giữ bí mật, chỉ còn hơn 20 ngày chúng ta gặp nhau, tiểu huynh sẽ nói hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vừa rồi tiểu đệ nghe tiếng người đàn bà có điều tranh chấp với Đinh huynh phải chăng cũng vì tiểu đệ mà ra?

Đinh Bội đáp:

- Đúng thế! Y trách tiểu huynh sao lại lưu Lý đệ ở đây. Tiểu huynh nói rõ vì muốn phòng chất độc phát tác kịp thời cấp cứu nên giữ Lý đệ ở lại và tiểu huynh chưa nói cho Lý đệ biết điều bí mật.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi:

- Phải chăng người đàn bà đó là một vị cô nương tên gọi Quyên nhi?

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Tên y quả có chữ "Quyên" thật, sao Lý đệ lại biết?

Lý Hàn Thu không trả lới câu hỏi, chàng nói:

- Dường như hôm nay y đang làm tỳ nữ trong phủ Giang Nam Song Hiệp?

Đinh Bội càng lấy làm kỳ hỏi:

- Lý đệ có quen biết y hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu tiểu đệ không lầm thì Quyên cô nương đó là một vị ân nhân đã cứu mạng cho tiểu đệ, người đánh tráo viên thuốc độc chính là cô ta.

Đoạn chàng đem chuyện mình bị hãm trong Phương gia đại viện thuật kỹ cho Đinh Bội nghe.

Đinh Bội nói:

- Té ra là thế! Hỡi ôi! Lý đệ đã biết y rồi thì tiểu huynh nói ra cũng chẳng hề chi. Chính Quyên cô nương là người mà tiểu huynh đã hứa lời.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó tiểu đệ cũng đã nghĩ tới.

Chàng ngửng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều tiểu đệ không hiểu là Quyên cô nương chưa lớn tuổi mấy mà đã biết rất nhiều chuyện.

Đinh Bội gật đầu nói:

- Tuổi cô ta còn nhỏ lắm. Lúc ước hẹn với tiểu huynh, cô mới có mười lăm.

Lý Hàn Thu nhìn Đinh Bội muốn nói rồi lại thôi.

Đinh Bội cười ha hả nói:

- Lý đệ lấy làm kỳ ở chỗ tiểu huynh đã từng này tuổi sao lại đi nghe một con bé phải không?

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghĩ rằng trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Đinh Bội lại hứa hẹn:

- Lần sau gặp mặt, tiểu huynh sẽ nói hết.

Lý Hàn Thu ngẩng trông chiều trời nói:

- Hiện đã sang giờ Ngọ, tiểu đệ không thấy chất độc phát tác đủ chứng minh mình không trúng độc. Đinh huynh hãy thận trong, tiểu đệ xin cáo biệt.

Đinh Bội thở dài nói:

- Để Lý đệ ôm mối hoài nghi ra đi, tiểu huynh thật áy náy. Nhưng Lý đệ cố nhẫn nại, chẳng còn bao lâu, chúng ta lại gặp nhau.

Lý Hàn Thu nói:

- Việc đã không liên quan đến tiểu đệ, Đinh huynh không nói cũng không sao, tiểu đệ xin đi đây.

Rồi chàng rảo bước đi ra.

Đinh Bội gọi giật lại:

- Lý đệ hãy dừng bước!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đinh huynh có điều chi dạy bảo?

Đinh Bội hỏi:

- Lý đệ đi đâu bây giờ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Từ ngày tiểu đệ ra khỏi sư môn đi đâu cũng có một mình nhưng hiện giờ tình thế lại khác hẳn. Tiểu đệ biết mình chưa đảm đương được việc lớn. Vì thế tiểu đệ quyết đi kiếm người trợ lực.

Đinh Bội hỏi:

- Lý đệ định kiếm ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Khi ở Hội Võ Quán tiểu đệ đã kết giao với Thần Thâu Lôi Phi. Người này tuy danh hiệu là "thần thâu" nhưng hành vi nghĩa hiệp, tính tình trung hậu. Trong Hội Võ Quán tiểu đệ thấy y lòng đầy khẳng khái nên đem lòng yêu mến rồi kết giao bằng hữu. Tiểu đệ tuy nóng lòng báo thù cho song thân, nhưng không thể làm việc lỗ mãng, cần phanh phui chỗ giả dối của Giang Nam Song Hiệp rồi mới mưu đồ giết chúng để rửa hận.

Đinh Bội hỏi:

- Tiểu huynh để râu tóc bơ phờ biến thành con người quái dị thế này, Lý đệ có biết chỗ dụng tâm của tiểu huynh không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không biết.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh sợ người ta nhận ra lai lịch mình, nên để râu tóc mọc dài.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Đinh Bội nói:

- Trước khi tiểu huynh chưa vào chốn hoang từ này đã hoài nghi hành vi của Giang Nam Song Hiệp, nhưng vì tiếng hào hiệp của hai người đó lừng lẫy chốn giang hồ, chẳng ai dám buông lời khinh mạn. Lý đệ đã tự biết mình khó đối phó thì hãy chờ thêm ít ngày, tiểu huynh mãn hạn ở đây sẽ trợ lực cho Lý đệ.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Hơn hai chục ngày chẳng mấy chốc là tới. Việc đối phó với Giang Nam Song Hiệp không thể nóng nảy được.

Chàng bèn nói:

- Đinh huynh sau khi mãn hạn xin đến Hội Vũ quán, tiểu đệ nhất định chờ ở đó.

Đinh Bội nói:

- Tiểu huynh thế nào cũng phó ước. Có điều hôm ấy diện mạo của tiểu huynh sẽ khác bữa nay, nếu Lý đệ không nhận được thì tiểu huynh sẽ giơ tay trái lên làm hiệu.

Lý Hàn Thu nói:

- Hôm đó tiểu đệ cũng muốn cải trang. Thôi! Chúng ta cứ thế. Tiểu đệ đi đây.

Đinh Bội theo ra một bước dặn:

- Vì tình thế bắt buộc, tiểu huynh không tiện lưu Lý đệ ở đây. Lý đệ hãy thận trọng.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ biết rồi. Có điều Giang Nam Song Hiệp đã sai tiểu đệ vào đây hạ sát Đinh Huynh, chắc chúng còn phái người khác đến hạ sát Đinh Huynh nữa. Đinh huynh chỉ có một mình...

Đinh Bội ngắt lời.

- Không sau đâu! Đã có Quyên cô nương nằm vòng trong phủ Giang Nam Song Hiệp, nhất cử nhất động của họ đều không qua mắt y được. Nếu y tiên liệu tiểu huynh không cự địch được, tự nhiên sẽ tìm cách tiếp ứng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Theo lời Đinh Bội thì dường như Quyên cô nương còn bố trí nhiều tay chân ở gần đây nữa.

Chàng không tiện hỏi nhiều, liền trở gót đi luôn.

Đinh Bội đưa chàng ra đến cửa rồi dừng lại khẽ dặn:

- Câu chuyện trong này Lý đệ tạm thời giữ kín không nên tiết lộ với ai.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi!

Đinh Bội nói:

- Lý đệ chờ tiểu huynh mãn hạn kỳ, bao nhiêu điều bí ẩn sẽ biết hết.

Lý Hàn Thu mỉm cười rảo bước lên đường.

Đinh Bội nhìn theo bóng sau lưng Lý Hàn Thu cho tới khi khuất dạng mới lui vào phòng.

Lý Hàn Thu rời khỏi hoang từ lại chạy một mạch về căn lều tranh. Sau khi trải qua mấy phen hung hiểm, chàng tự biết lấy võ công một người để đối phó với Giang Nam Song Hiệp là chuyện khó thành công, vì thế chàng dẹp lòng nóng nảy. Vả lại Quyên Nhi đã khuyên chàng trước hết hãy phanh phui những hàng động lừa dối, ngụy trang của họ để mọi người giang hồ đều biết rõ

rồi hãy tính đến chuyện hạ sát chúng. Chàng nghĩ kỹ thấy lời nàng nói rất hợp lý.

Chàng lại nghĩ rằng bọn Giang Nam Song Hiệp rất kín đáo cần phải cải trang thay đổi nét mặt mới xong.

Lý Hàn Thu nghĩ lại trong cánh lều tranh một đêm, tĩnh dưỡng tinh thần.

Sáng hôm sau chàng cải trang làm một người phu vào thành Kim Lăng bán củi.

Chàng vừa vào đến cửa thành thì có người áo xanh đón lấy nói:

- Gánh củi này để ta mua.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta dùng gánh củi này để yểm hộ lai lịch mà bán đi thì sao?

Suýt nữa chàng buột miệng cự tuyệt.

Người áo xanh đỡ lấy gánh củi đi ngay.

Lý Hàn Thu lẽo đẽo theo sau.

Hai người chuyền mấy khúc quanh đi vào một ngõ hẻm.

Người áo xanh đột nhiên đặt gánh củi xuống nói:

- Lý huynh đệ! Thuật cải trang của huynh đệ còn kém lắm. Tiểu huynh vừa ngó thấy đã nhận ra ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh đấy ư?

Người áo xanh đáp:

- Chính thị tiểu huynh! Phế bỏ gánh củi này đi!

Chương 29: Trong Đường Hẻm Quan Sát Tình Hình

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vứt bỏ gánh củi ở đây hay sao?

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh rồi hai tay đưa gánh củi lên liệng vào phía trong một bức tường vây. Y dắt Lý Hàn Thu tiến vào một nhà khách sạn, đi thẳng vào trong phòng, đóng cửa lại rồi thở phào một cái, bảo chàng:

- Tiểu huynh vừa trông đã nhận ra Lý đệ, thì người khác cũng nhận ra được ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao? Thuật hóa trang của tiểu đệ kém lắm ư?

Lôi Phi cười đáp:

- Kém hết chỗ nói, Tiểu huynh chưa thấy ai hóa trang dỡ như Lý đệ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không bôi thuốc thay đổi sắc mặt, vẫn để nguyên chân mạo như cũ.

Lôi Phi nói:

- Thuật hóa trang của tiểu huynh có thể nói là tuyệt diệu, Lý đệ để tiểu huynh hóa trang cho, chắc chắn không ai nhận ra được.

- Mấy bữa nay trong thành Kim Lăng đột nhiên có rất nhiều nhân vật ở võ lâm xuất hiện. Hơn nữa tiểu huynh ở trong Hội Võ Quán nghe được tin Lý đệ tiến vào Phương gia đại viện rồi không thấy trở ra nữa chắc là dữ nhiều lành ít. Tiểu huynh cũng ở quanh khu Phương gia đại viện nghe ngóng mới tìm ra một chút manh mối.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin đa tạ lão huynh có dạ quan hoài.

Lôi Phi nói:

- Phương gia đại viện coi bên ngoài thì cách phòng vệ chẳng có gì nghiêm mật mà thực ra chỗ nào cũng bố trí cạm bẫy. Trong vòng 3 dặm chẳng ai qua mắt họ được.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm bẽn lẽn tự hỏi:

- Mình đã vào Phương gia đại viện mà sao chẳng phát hiện chút gì.

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Mấy bữa nay trong thành Kim Lăng ngự trị một bầu không khí khẩn trương kỳ lạ. Tuy không một ai hiểu được tình trạng này có gì bí ẩn nhưng hết thảy người võ lâm đều có tiên cảm một triệu chứng khủng khiếp trước trận phong ba.

Lý Hàn Thu nói:

- Có lẻ những người đó đến Hội Võ Quán triệu tập đến để tham dự một cuộc anh hùng đại hội.

Lôi Phi nói:

- Vụ Lý đệ tiết lộ hành tung của Giang Nam Song Hiệp dường như đã phát sinh hiệu lực trong võ lâm và tựa hồ đã có người tìm đến Phương gia đại viện...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bữa nay trong Hội Võ Quán tất có động tĩnh, tiểu huynh cải trang cho Lý đệ xong rồi chúng ta tới đó coi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Đến Hội Võ Quán vừa được nghe tin tức vừa có thể dò la tình thế nơi đây.

Chàng nghĩ vậy liền gật đầu đáp:

- Vậy phiền Lôi huynh hóa trang cho.

Lôi Phi lấy dược vật bôi lên mặt Lý Hàn Thu. Bộ diện trắng trẻo hồng hào lập tức biến thành xanh luốt. Y lại vẽ vài nét nhăn lên mặt chàng rồi cười nói.

- Xong rồi! Lý đệ đổi y phục nữa là chúng ta đến Hội Võ Quán được. Lý đệ chỉ cần kín tiếng đừng nói năng gì là không ai có thể nhận ra được.

Lý Hàn Thu nói:

- Việc Lôi huynh giúp đỡ tiểu đệ bọn Giang Nam Song Hiệp đã biết rồi, Lôi huynh phải cẩn thận mới được!

Lôi Phi cười nói:

- Không cần đâu! Tiểu huynh tin thuật dịch dung của mình không còn chỗ nào sơ hở, bất luận là ai cũng không thể khám phá ra được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh là một nhân vật rất có danh vọng chẳng lẽ người ta nghe thanh âm và cũng không nhận ra được ư?

- Chẳng giấu gì Lý đệ, tiểu huynh nói được thổ âm của mười mấy tỉnh quyết không để họ phát giác.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Trường hợp có người hỏi tiểu đệ, mình cũng không trả lời họ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta đi liền nhau, bất luận gặp trường hợp nào, đã có tiểu huynh ứng phó.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy tiểu đệ xin vâng lời Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ đã đói bụng chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chưa ăn cơm trưa!

Lôi Phi nói:

- Chúng ta cùng tới Hội Võ Quán bảo họ lấy cơm cho ăn.

Hai người lật đật đổi y phục rời khỏi khách sạn, đi thẳng đến Hội Võ Quán.

Trong Hội Võ Quán đầy nhóc tân khách. Nhưng khác với lần trước là bàn nào cũng vang lên

những tiếng thi đua uống rượu hoặc tiếng người thì thầm nói chuyện.

Lôi Phi chuyển động cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi tìm chiếc bàn nhỏ ngồi xuống. Hai người bảo tiểu nhị lấy đồ ăn uống cho mình để vừa ăn vừa nghe người nói chuyện.

Kế bên là một bàn lớn có rất nhiều người ngồi. Lý Hàn Thu ngấm ngầm đếm được 8 người.

Bỗng trong đám người này có một người vào trạc ngũ tuần dưới cằm để một túp râu dê, cất tiếng hỏi:

- Hôm ấy các vị có ở đây không?

Một đại hán thân hình to lớn trạc tuổi 40 đáp:

- Tiểu đệ hiện diện tại hiện trường thấy chàng thiếu niên đó tự xưng họ Lý và là con trai Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần. Chàng cũng là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lão râu dê gật đầu nói:

- Nhưng theo tin tức mới nhất mà tại hạ vừa lượm được thì Lý công tử đó chết mất rồi.

Một người khác thở dài nói:

- Hỡi ơi! Chàng ta đã cùng Giang Nam Song Hiệp đối chọi tức là tự tìm lấy cái chết.

Lại một người khác hạ thấp giọng xuống nói:

- Tiểu đệ cho lời đồn đó chưa chắc đã đúng. Chàng thiếu niên đó có Thần Thâu Lôi Phi viện trợ thì khó lòng bị ám toán một cách khinh xuất.

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Lôi Phi tủm tỉm cười.

Lôi Phi khẻ gật đầu ra hiệu cho chàng chớ có vọng động và đừng nói gì.

Đại hán cao lớn thủng thẳng nói:

- Tại hạ cũng cho là chàng họ Lý dám tới đó dĩ nhiên chàng đã chuẩn bị thận trọng.

Người nói tiếng nhỏ lại hỏi:

- Lạ ở chỗ Lý công tử lấy đâu ra được phong thư đó.

Một người khác lên tiếng:

- Chà! Vụ này đã tuyên dương giữa chốn giang hồ e rằng có ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh của Giang Nam Song Hiệp.

Giữa lúc ấy đột nhiên bao nhiêu người lục tục đứng dậy.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì thấy Giang Nam Song Hiệp đã đi vào hôi võ quán.

Người đi trước mình mặc áo lam tay cầm quạt xếp.

Hắn chính là Phương Tú ở Kim Lăng còn người đi sau là Hàn Đào ở Từ Châu.

Giang Nam Song Hiệp chắp tay chào:

- Tại vị bằng hữu mạnh giỏi a!

Bọn đồng đạo võ lâm trong sảnh đường đáp lễ nói:

- Kính chúc hai vị sư an hảo.

Phương Tú buông tiếng thở dài nói:

- Mấy tháng nay tiểu đệ không tới Hội Võ Quán. Ngờ đâu bị người đến để phao vu. Nghe tin ấy, tiểu đệ lập tức đưa thơ hẹn Hàn huynh đệ ở Từ Châu qua đây. Bọn tiểu đệ hy vọng tìm được cơ hội để rửa sạch tiếng oan này.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thóa mạ:

- Thật là một đứa gian hoạt!

Hàn Đào nói tiếp:

- Người đó giả tạo bức thư rồi tư thông với một vị đồng đạo võ lâm bịa đặt nên lời để vu oan anh em tại hạ.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi ra chiều phẩn khích, mắt lộ vẽ căm hờn.

Lôi Phi lại đưa mắt ra hiệu cho chàng phải nhẫn nại, chớ có khích động.

Bỗng nhe Phương Tú nói tiếp:

- Anh em tại hạ mấy tháng nay trù liệu một kế hoạch rất bận. Số đông các vị đồng đạo võ lâm đã biết nội tình, nhưng cũng còn một số chưa hiểu rõ. Anh em tại hạ toan chờ cơ hội để tuyên bố, song nhân lúc bị người hãm hại, chẳng thể không nói rõ chân tướng.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau cuộc đại hội anh hùng ở Võ quán này, anh em tại hạ mượn cơ hội mở hội Hoa Đăng trên sông Tần Hoài. Bọn tại hạ đã chuẩn bị mấy chiếc thuyền cho hết tình địa chủ.

Hàn Đào chuyển động mục quang đưa mắt nhìn toàn trường thấy ai cũng lưu ý nghe mình liền nói tiếp:

- Anh em tại hạ sau khi mở hon rừng sâu không hỏi đến chuyện giang hồ nữa. Chẳng ngờ tâm nguyện rút lui chưa được thực hành lại bị người phao vu hãm hại. Anh em tại hạ tuổi gần hoa giáp, chẳng quan tâm gì đến chuyện sống chết nữa, song còn chút thanh danh quyết chẳng để người bôi nhọ. Vì lẽ đó cần phải điều tra cho ra gốc ngọn lấy lại tiếng thanh bạch mới yên tâm

qui ẩn được.

Hai lão một xướng một họa, lời nói rất lọt tai.

Quần hào trong Hội Võ Quán đều gật đầu khen phải.

Lôi Phi lại đưa mắt ra hiệu cho Lý Hàn Thu phải nhẫn nại.

Lý Hàn Thu gật đầu nén lửa giận không để bốc lên. Chàng chú ý nhìn thấy Phương Tú, Hàn Đào không ngớt đưa bốn luồng nhãn quang ngó khắp mặt quần hào tựa để tìm cái gì.

Hiển nhiên đây là kế quăng mẻ lưới bắt đôi chim. Một là hắn khiến cho đại đa số trong quần hào võ quán tỏ vẻ đồng tình. Hai là hắn quan sát trong đám quần hào có ai phản ứng không?

Thuật dịch dung của Lôi Phi rất mực cao siêu Lý Hàn Thu được hóa trang biến đổi thành một người khác không ai khám phá ra nổi. Mục quang của Hàn Đào hai lần lướt qua mặt chàng mà tuyệt không lộ vẽ nghi ngờ.

Đột nhiên đại hán võ phu đứng lên nói:

- Tiểu đệ có lời muốn thỉnh giáo 2 vị.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó người này thấy y là một hán tử chừng 40 tuổi, ngoài khoác một tấm áo choàng. Gã mặt vuông mắt tròn thái độ rất uy mãnh.

Phương Tú chấp tay hỏi:

- Huynh đài đây có phải ở Giang Nam đạo không?

Đại hán đáp:

- Tiểu đệ từ Quan ngoại tới đây

Phương Tú hỏi:

- Té ra huynh đài là khách phương xa. Không hiểu huynh đài có điều chi dạy bảo? Nếu sức tiểu đệ mà làm được, sẽ xin hết lòng.

Đại hán đáp:

- Lần trước tiểu đệ đến đây đã nghe nói đến việc này rất nhiều.

Phương Tú hỏi ngay:

- Việc gì?

Đại hán đáp:

- Có người công bố một phong thư của Hàn nhị hiệp trong Hội Võ Quán.

Hàn Đào nói:

- Đúng thế! Phong thư ấy khiến cho bọn tại hạ ở Từ Châu phải lật đật xuống Kim Lăng. Cũng vì nó mà bữa nay anh em tại hạ phải giải thích cùng các vị.

Đại hán nói:

- Theo lời đồn thì bút tích trong bức thư quả là do tay Hàn nhị hiệp viết ra.

Hàn Đào làm bộ khó nghĩ, lắc đầu nhăn nhó cười nói:

- Tại hạ cũng nghe đồn như vậy, rồi do đó xảy ra việc mất một mạng người. Có thể phong thư kia họ đã náo phỏng rất giống bút tích của tại hạ. Đáng tiếc là tại hạ không được coi thơ, không thì đem đối chất ngay đương trường là ra chân giả ngay lập tức.

Hắn nói một cách rất thản nhiên không tỏ vẻ xúc động chút nào khiến mọi người trong võ quán hầu hết lẩm nhẩm gật đầu.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thằng cha này rất trầm tĩnh! Thật là một đứa nham hiểm vô cùng!

Bỗng nghe đại hán hỏi:

- Tiểu đệ còn nghe nói người đó công bố bức thư của Hàn nhị hiệp rồi tiến vào Phương gia đại

viện, chẳng hiểu có thật không?

Phương Tú chau mày nghĩ bụng:

- Gã này xem chững biết nhiều chuyện lắm!

Rồi hắn mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Ba bữa trước đây có một nhân vật trẻ tuổi tự xưng là công tử của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần tìm vào Phương gia đại viện đòi gặp thằng tiểu đệ.

Đại hán hỏi ngay:

- Nhưng người ấy đâu rồi?

Phương Tú cười lạt đáp:

- Tiểu đệ nói chuyện với y một chút rồi giữ lại uống rượu, nhưng y cáo từ đi ngay.

Đại hán hỏi:

- Y đi đâu?

Phương Tú đáp:

- Tiểu đệ cũng không rõ. Chàng thiếu niên tự xưng là Lý công tử rất nóng tính, y gặp tiểu đệ liền chất vấn ngay và lấy thư đưa cho tiểu đệ.

Đại hán nói:

- Có phải bút tích của Hàn Đào không?

Phương Tú đáp:

- Lúc tiểu đệ mới thấy phong thơ quả nhiên giật mình kinh hãi bút tích giống hệt như chữ Hàn Đào viết ra.

Hắn quay lại nhìn Hàn Đào nói tiếp:

- Lúc đó tiểu đệ cũng cực kỳ xúc động, không nhẫn nại được, liền nhận lời cùng Lý công tử kia đi kiếm Hàn Đào để hỏi cho biết rõ. Nếu Hàn huynh đệ đây quả làm việc này thì tiểu đệ cũng không tha thứ được.

Đại hán giục:

- Thế rồi sao nữa?

Phương Tú cười mát đáp:

- Huynh đài! Sao huynh đài nóng vậy? Để thủng thẳng tiểu đệ nói cho mà nghe.

Khi ấy có ông bạn ngồi bên cầm lấy thơ coi xong, khuyên tiểu đệ khoan đi Từ Châu. Đoạn y lấy một bức thư do chính tay Hàn Đào viết đem ra so sánh.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía một lượt rồi nói tiếp:

- Tiểu đệ cũng thấy trước khi mình chưa rõ thực hư, không nên nóng nảy vội vàng. Tiểu đệ coi kỹ lại 2 bức thư, quả nhiên khám phá ra chỗ giả mạo.

Hắn thở dài rồi nói tiếp:

- Vàng mười đâu có sợ lửa. Minh chứng đã rành rành ra đó.

Quần hào nghe Phương Tú giải thích như vậy đều gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Chỉ có mình đại hán kia vẫn không chịu buông tha. Gã hỏi ngay:

- Thế này Lý công tử...

Phương Tú ngắt lời:

- Người đó có phải Lý công tử thật không tiểu đệ cũng không hỏi kỹ. Y tự xưng là con của Lý Thanh Trần thì chúng ta cứ tạm coi như y là Lý công tử đi. Lý công tử sau khi đối chiếu biết bức thư mình là giả, liền đứng dậy đi ngay.

Đại hán hỏi:

- Có người bảo y chết trong Phương gia đại viện, có đúng thế không?

Phương Tú lắc đầu thở dài nói:

- Thinh danh làm cho người ta càng phiền não. Anh em tại hạ thật ra nên rút lui là hơn.

Đại hán không còn chi để hỏi nữa, liền ngồi xuống.

Phương Tú chắp tay nói:

- Lời nói của huynh đài rất thẳng thắn và nghiêm nghị. Tuy thái độ cứng cỏi nhưng không hại đến phong nhã. Đối với hạng người như huynh đài, Phương mỗ càng thêm kính phục.

Đại hán nghiêng mình đáp:

- Tiểu đệ không dám!

Phương Tú nói:

- Nếu huynh đài nguyện ý cùng Phương mỗ kết giao thì xin cho biết rõ họ tên. Bằng huynh đài không thích, Phương mỗ cũng không miễn cưỡng.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Người này không biết là nhân vật thế nào mà chẳng coi uy thế Giang Nam Song Hiệp vào đâu? Ta nên kết bạn với y.

Chàng nghĩ vậy bất giác đưa mắt nhìn đại hán hai lượt thì thấy y thân thể khôi ngô, mặt vuông mắt tròn, khí thế rất uy mãnh.

Bỗng nghe đại hán cười khanh khách nói:

- Tại hạ không dám đối đầu với Giang Nam Song Hiệp mà cũng không dám với cao kết bạn, tưởng bất tất phải xưng tên họ làm chi?

Y dứt lời rồi đường hoàng ngồi xuống.

Dưới bao nhiêu con mắt dòm ngó, Giang Nam Song Hiệp phải cái tên làm cho giở cười giở khóc.

Cả hai cùng tức giận phi thường, nhưng không nổi dóa.

Phương Tú gắng gượng nén lửa giận không cho bốc lên, lại ung dung mỉm cười nói:

- Huynh đài nói phải đó! Đã không muốn hạ mình kết bạn với anh em tại hạ thì bất tất phải thông danh tính.

Hắn chuyển động mục quang đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi tiếp:

- Anh em tại hạ là người bi vu hãn bôi nhọ, chỉ mong giải tỏa nổi oan, hy vọng các vị tin lời cho.

Quần hào trong quán số đông bị Giang Nam Song Hiệp nói cho động tâm. Nhiều người lẩm nhẩm gật đầu.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thóa mạ:

- Hai con cáo già kia! Tụi bây thật là quân mặt dày, lòng dạ đen tối! Bọn mi đã ăn gian nói dối mà lời lẽ lại ra vẻ đường hoàng, giữ thái độ ung dung để lường gạt mọi người.

Hàn Đào khẻ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Bất luận các vị có tin hay không, bọn tại hạ cũng phải trình bày cho rõ. Phương gia đại viện rất hoan nghênh các vị đến chơi.

Phương Tú nói theo:

- Vì tình thế hỗn loạn, Phương gia đại viện có bố trí đề phòng nhưng không ngăn trở gì quí vị đến chơi. Chỉ cần quí vị đến cổng ban cho mảnh giấy ghi tên là Phương mỗ thân hành ra nghinh tiếp.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Phương gia đại viện nhà ngươi chỗ nào cũng bố trí cạm bẫy, đánh lừa người ta vào để bắt sống, dĩ nhiên không dám để ai tự động đi vào.

Phương Tú không thấy ai nói gì trong lòng rất đổi hoang mang liền dõng dạc tuyên bố:

- Anh em tại hạ nói đến đây là dứt lời.

Đoạn hắn chấp tay cáo từ.

- Mời các vị thong thả xơi rượu. Bọn tại hạ xin cáo biệt.

Dứt lời trở gót đi luôn. Hàn Đào theo sau Phương Tú rời khỏi Hội Võ Quán.

Lý Hàn Thu nhìn theo bóng hai người khuất dạng rồi khẽ hỏi Lôi Phi:

- Tại sao chúng đến đã hấp tấp rồi lại lật đật ra đi?

Lôi Phi chỉ khẻ gật đầu chớ không trả lời.

Lý Hàn Thu tự nhủ:

- Phải rồi! Đại khái chung quanh võ quán có người của Phương gia đại viện mai phục ngấm ngầm giám thị, nên Lôi huynh không hớ ra lời.

Bây giờ quần hào trong Hội Võ Quán, năm ba người ngồi vào một bàn, chỗ nào cũng thì thầm tiếng to tiếng nhỏ.

Lôi Phi uể oải đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu gật đầu, đứng dậy trả tiền hàng rồi rời khỏi Hội Võ Quán.

Lôi Phi đi rất chậm dường như để ngắm phong cảnh chung quanh.

Lý Hàn Thu lưu tâm quan sát, nhưng chàng không hiểu vì nguyên nhân gì Lôi Phi lại đậm đà như vậy? Có điều chàng biết rõ cử động của y không phải vô cớ. Mấy lần chàng toan cất tiếng hỏi rồi lại cố nhịn.

Khi đi hết đường hẻm khá dài, Lôi Phi đột nhiên gia tăng cước bộ rất mau. Hai người đã cải trang nên không ai chú ý. Tuy nhiên còn giữ vẽ nhân vật võ lâm, nhưng chỉ vào hạng tầm thường.

Lý Hàn Thu lẳng lặng điều tra tình thế thì trong thành Kim Lăng quả nhiên có rất nhiều nhân vật võ lâm kéo đến. Nhưng chẳng một ai chú ý đến chàng và Lôi Phi, chàng không khỏi khen thầm:

- Thuật dịch dung của Lôi Phi quả đã đến độ phi thường. Hóa trang diện mục một người khiến cho kẻ khác không nhận ra được đã là khó nhưng chưa lấy gì làm kỳ. Đằng này y làm cho người ta không chú ý đến mới là tuyệt diệu!

Lôi Phi lật đật trở về khách sạn vào phòng đóng cửa lại.

Lý Hàn Thu lòng đầy ngờ vực không nhịn được cất tiếng:

- Lôi huynh, tiểu đệ có điều xin hỏi.

Lôi Phi khẽ dặn chàng:

- Ở đây tai vách mạch rừng, Lý đệ phải cẩn thận nói cho thật khẻ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đệ có điều chi muốn hỏi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Vừa rồi đi trong ngõ hẻm Lôi huynh để ý điều chi vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh coi tình thế võ lâm ở Kim Lăng, và điều tra xem đã có những nhân vật nào tới đây.

Mặt y bôi dịch dung, không thể trông rõ thái độ.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Lôi huynh coi trong ngõ hẻm mà biết được tình hình võ lâm ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trên chốn giang hồ thật nhiều chuyện quái lạ, tiểu đệ không sao hiểu hết! Trong ngõ hẻm đó có gì khác lạ đâu! Nếu nói về tình thế Kim Lăng coi đó mà biết thì thực chẳng khác chi chuyện thần thoại?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Kỹ thuật này chẳng những Lý đệ không hiểu. Ngoài Lôi Phi tưởng trong chốn võ lâm ít người

biết được nội tình.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ càng nghe càng mờ mịt không hiểu.

Lôi Phi nói:

- Điều bí ẩn này của tiểu huynh ít có người biết đến. Nay tiểu huynh nói cho Lý đệ hay, nhưng Lý đệ phải ưng chịu một điều kiện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều kiện gì?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ phải hứa giữ kín cho tiểu huynh chớ tiết lộ một cách khinh xuất.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu Lôi huynh đã có bí ẩn không tiện nói ra thì tiểu đệ cũng không dám miễn cưỡng.

Lôi Phi nói:

- Không sao đâu! Lý đệ là người quân tử, tiểu huynh có thể tin được lắm.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu huynh dò biết được ám ký của các môn phái trong thiên hạ. Hễ nơi đâu mà người võ lâm có ghi ám hiệu liên lạc là tiểu huynh nhận ra ngay.

Lý Hàn Thu gật đầu:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Những nhân vật võ lâm phần lớn dùng ám hiệu để liên lạc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chẳng lẻ trông ám khí mà biết rõ tình thế võ lâm ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Ít ra cũng nhìn rõ nhân vật của môn phái nào, người tham dự có địa vị gì hoặc nơi hội họp.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Con người có thể hóa trang cho kẻ khác không nhận ra. Nhưng về ám ký ai cũng cho rằng trừ một số ít người trong bản môn biết rõ, còn người ngoài không ai nhận được. Vì vậy khi họ thuyết minh một việc gì, tiểu huynh đều có thể nhìn thấy được.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Biết ám ký một môn phái chưa lấy gì làm kỳ, song Lôi huynh nhận biết được ám ký thiên hạ thì thật là một chuyện phi thường.

Chàng thở phào một cái rồi hỏi:

- Vừa rồi Lôi huynh đã nhận thấy điều gì?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Trong Hội Võ Quán nhiều người rất phức tạp, ngoài người bổn bang còn có môn hạ phái Võ Đương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Họ có dụng tâm gì?

Lôi Phi đáp:

- Trong ám khí chưa nói rõ.

Chương 30: Giả Bán Mì Dò La Động Tĩnh

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi đáp:

- Kỳ hơn nữa có cả hòa thượng phái Thiếu Lâm trà trộn vào Hội Võ Quán, thế mà chúng ta ở trong ấy không nhìn thấy một nhà sư nào. Dĩ nhiên hòa thượng đã cải trang.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Nhất định không sai!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai phái Võ Đương và Thiếu Lâm đều có người trà trộn vào Hội Võ Quán mà lại cải trang thì e rằng họ có dụng ý gì?

Lôi Phi gật đầu nói:

- Nhất định là thế! Tăng lữ chùa Thiếu Lâm làm việc gì cũng đường đường chính chính, ít khi giả mạo cải trang. Phen này họ hóa trang trà trộn vào Hội Võ Quán dĩ nhiên phải có nguyên nhân.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh là người biết nhiều hiểu rộng có thể đoán được cử động của hai phái Võ Đương và Thiếu Lâm là có dụng ý gì chưa?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hiện giờ tình thế chưa hoàn toàn rõ rệt. Phái Võ Đương và phái Thiếu Lâm cho người lẻn vào Hội Võ Quán hoặc giả để nghe ngóng cử động về cuộc anh hùng đại hội. Có khi vì Lý đệ công bố bức thư của Hàn Đào mà người ta đến dò la. Nói tóm lại tình trạng thành Kim Lăng hiện nay sắp xẩy cuộc phong ba. Trường biến cố này đang âm thầm nung nấu, hiện giờ chưa thể đoán chắc vì nguyên nhân gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Theo nhận xét của Lôi huynh liệu Giang Nam Song Hiệp đã phát giác tình thế khác thường này chưa?

Lôi Phi đáp:

- Bọn chúng đến hấp tấp lại lật đật ra đi thì dĩ nhiên đã phát giác những điều khác lạ. Ít nhất họ đã nhìn thấy có rất nhiều nhân vật lạ mặt. Hai tên đó giảo quyệt đa nghi, tất đề cao cảnh giác rồi, nên mới cáo thoái một cách đột ngột.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh dự đoán thì phản ứng và hành động của Giang Nam Song Hiệp sẽ ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Cứ tình thế hiện tại mà nói thì chúng không ra ngoài hai đường lối. Một là án binh bất động, bố trí thêm nhiều tai mắt điều tra cho biết sâu xa vấn đề. Điểm này đòi hỏi một tính nhẫn nại rất lớn. Hai là chúng phái bọn thuộc hạ ngấm ngầm bắt bọn người khả nghi để tra hỏi cho đủ chứng cớ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh thử tính xem Giang Nam Song Hiệp còn hành động gì khác nữa?

Lôi Phi đáp:

- Có khi họ theo một trong hai đường, có khi họ hành động cả hai cách một lúc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nên tạm thời nhẫn nại, lặng nghe biến chuyển.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi ngẩng đầu lên nói:

- Trong lòng tiểu đệ có một điều cần nói rõ với Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không có ý tranh giành bá chủ võ lâm, dương danh thiên hạ mà chỉ nhất tâm báo thù, giết được Song Hiệp đem đến tế trước mộ phần gia phụ rồi lập tức lui khỏi giang hồ.

Lôi Phi lắc đầu cười nói:

- Cái đó không được đâu?

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại không được?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì Lý đệ dường như không phải nhân vật hưởng thú lâm tuyền, chẳng tài nào thoát khỏi vòng thị phi trong võ lâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Có thể là Lôi huynh chưa tin lời tiểu đệ.

Lôi Phi nói:

- Con người đã bị lôi cuốn vào chốn giang hồ mà muốn thoát ly đâu phải chuyện dễ.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó đối với người ta kia, còn tiểu đệ không ham muốn danh trục lợi thì dĩ nhiên chẳng có cái chi ràng buộc.

Lôi Phi cười nói:

- Dù cho Lý đệ không bị danh lợi ràng buộc, song vẫn chẳng thể thoát được những mối nhân tình cùng đạo nghĩa làm cho vương víu.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ vào chốn giang hồ đi đâu cũng chỉ một mình, hành động riêng rẽ là cố gắng tránh khỏi những mối ân oán ở đời không để liên lụy vào mình.

Lôi Phi chậm rãi hỏi:

- Liệu Lý đệ làm được thế chăng?

Lý Hàn Thu ngơ ngẩn đáp:

- Tiểu đệ đã mấy phen hành động đều được cả, chỉ có lần này mới nhờ tới Lôi huynh giúp đỡ...

Lôi Phi tủm tỉm cười ngắt lời:

- Ngoài tiểu huynh không kể, e rằng Lý đệ còn có mối liên quan tới nhiều người khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có ai đâu?

Lôi Phi hỏi lại:

- Khi Lý đệ bị hãm trong Phương gia đại viện tất có người ám trợ, đúng vậy không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thế!

Lôi Phi hất hàm hỏi:

- Người đã ngấm ngầm cứu Lý đệ, Lý đệ có nhớ ơn người ta không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ phải ân oán phân minh.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tỷ họ gặp tai nạn, Lý đệ làm ngơ được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ phải thẳng thắn đứng ra cứu trợ.

Lôi Phi lại hỏi:

- Còn một chuyện nữa là ông già thẳng thắn đứng ra chứng thực bút tích của Hàn Đào rồi bị giết, Lý đệ nghĩ thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ rất làm áy náy về vụ này.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tỷ con ông già đó gặp nạn, Lý đệ có cứu viện không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đó là một nghĩa cử, khi nào tiểu đệ lại lùi bước.

Lôi Phi nói:

- Thế thì đúng rồi! Lý đệ mới vào giang hồ có mấy tháng mà đã dính líu đến bao nhiêu chuyện ân oán. Bên này phải đứng ra viện trợ, bên kia theo nghĩa lý không từ chối được mà đòi thoát ly khỏi chốn ân oán giang hồ ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Sự thật Lôi huynh nói rất đúng lý. Ân oán giang hồ khác nào màng nhện, ai đã dính tay vào khó lòng thoát được.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Tiểu huynh ưa những môn tạp học. Vì thế ngoài kỹ thuật ăn trộm, còn học bói toán và hiểu sơ qua Ma Y tướng pháp. Theo tướng học mà tiểu huynh biết rất nông cạn cũng đã nhận thấy Lý đệ không phải là nhân vật mai danh ẩn tích chốn lâm tuyền. Tiểu huynh e rằng mai đây khắp chốn giang hồ loạn lạc tơi bời sẽ lôi cuốn cả Lý đệ vào đó.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Lý đệ không tin thì chúng ta thử chờ coi.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu huynh học nhiều thứ vụn vặt, bốn chục năm trời chạy khắp đó đây để tìm hiểu thế sự, không muốn gây thù kết oán trên chốn giang hồ thị phi. Thế mà lần này ngược lại đường lối thông thường, gây nên cừu hận với Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Vụ này kể ra không dính líu gì đến y, mà chính y lại tự khoác vào mình.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Sao Lôi huynh lại tự dấn mình vào trường thị phi làm chi?

Lôi Phi cười ha hả đáp:

- Vì thực lực của Giang Nam Song Hiệp cực kỳ lớn lao, nên tiểu huynh muốn thử sức với họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Còn nguyên nhân thứ hai nữa...

Lý Hàn Thu không nhịn được hỏi ngay:

- Nguyên nhân nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh coi thấy rõ Lý đệ là một nhân vật sau này dính líu rất nhiều đến chuyện thị phi trong võ lâm, liền tính chuyện kết giao với Lý đệ cho hiểu biết rộng thêm về mấy trường nhiệt náo.

Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ e rằng tâm nguyện của Lôi huynh khó được thỏa mãn.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì tiểu đệ bản tính không quen quần đấu, và chỉ mong hành động một mình trong công cuộc báo thù cho song thân.

Lôi Phi nói:

- Đối với kẻ thù khác thì Lý đệ nói thế còn có thể được, nhưng đối với những nhân vật như Giang Nam Song Hiệp, thuộc hạ đầy rẫy, tai mắt khắp nơi thì dù Lý đệ có phép thần thông như Đại La Kim Tiên cũng khó lòng lấy sức một người để chọi với hàng trăm cao thủ võ lâm.

Lý Hàn Thu ngơ ngác, ngập ngừng:

- Cái đó… cái đó…

Lôi Phi nói tiếp:

- Lý đệ không cầu cạnh người ta viện trợ đã đành, nhưng người có tâm nguyện trợ lực Lý đệ, tưởng Lý đệ không nên từ chối.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Tỷ dụ những nhân vật như Lôi huynh mà giúp tiểu đệ…

Lôi Phi ngắt lời:

- Tiểu huynh nghĩ rằng sức một người không thấm tháp vào đâu. Chúng ta cần kiếm thêm mấy tay trợ thủ khác nữa mới được.

Lý Hàn Thu khẻ buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Lôi Phi cười mát nói:

- Chúng ta hãy nghỉ một lúc cho tinh thần thư thái để đêm nay còn đi coi động tĩnh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Nơi nào nhiệt náo thì đi. Lý đệ cứ theo tiểu huynh là được.

Lý Hàn Thu thấy y là người biết nhiều hiểu rộng, mưu trí hơn đời, chàng không muốn hỏi nữa, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Tối hôm ấy Lôi Phi kêu nhà hàng lấy ít đồ ăn uống cho mau xong, rồi cười nói:

- Bây giờ chúng ta lại thay hình đổi dạng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cải trang thành người khác hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Chúng ta giả làm người bán mì.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hóa trang thành người bán mì để làm gì?

Lôi Phi khẽ đáp:

- Hội võ quán chủ hiện thời không ở trong Hội Võ Quán.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y ở đâu?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ điều tra của tiểu huynh thì dường như hiện nay Hội võ quán chủ là một nhân vật rất trọng yếu hoạt động ở Kim Lăng.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Chúng ta hóa trang làm người bán mì với mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Chỗ ở của Hội võ quán chủ chung quanh phòng bị rất nghiêm mật, chỉ có lão bán mì ở đây mười mấy năm ngày nào cũng vào được. Lão bán mì có thêm một kẻ giúp việc. Vậy chúng ta hóa trang làm hai người ấy là đúng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chính lão ta thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhất thiết sẽ do tiểu huynh sắp đặt. Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi đến Kim Lăng chưa được bao lâu mà đã quan sát được đến cả những điểm vi tế, chẳng chỗ nào y không thuộc lòng, thật ít người bì kịp.

Lôi Phi thu dọn qua loa rồi rảo bước đi ra. Lý Hàn Thu theo sau, ra khỏi phạn điếm đi vòng vèo tiến vào một ngõ hẻm.

Nơi đây toàn nhà tranh vách đất lụp xụp của bọn dân nghèo. Lôi Phi đi tới một căn nhà giậu tre liền đẩy cửa bước vào.

Một lão già mặc bào lam đang ngồi trong nhà cầm dọc tẩu hút thuốc.

Lôi Phi mỉm cười hỏi:

- Lão trượng đã sắp gánh hàng xong chưa?

Lão già đáp:

- Xong cả rồi! Hai vị muốn xơi trước một bát phải không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ muốn điều đình với lão trượng một việc.

Lão già hỏi:

- Việc gì?

Lôi Phi thò tay vào bọc móc ra một đỉnh bạc nói:

- Đỉnh bạc này để trả tiền lão trượng đêm nay, bọn tại hạ mượn gánh mì của lão trượng.

Lão già nhìn đỉnh bạc hỏi:

- Một gánh mì làm gì hết nhiều tiền thế?

Lôi Phi hỏi lại:

- Người giúp việc của lão trượng đâu rồi?

Lão già đáp:

- Y đang rửa bát chén trong bếp.

Lôi Phi điểm lẹ vào huyệt mạch lão già nói:

- Lão trượng hãy nằm nghỉ một lúc.

Y lại vào bếp điểm huyệt người phụ việc của lão. Hai người đổi lấy y phục của lão bán mì cùng người phụ việc xong tắc đèn, gánh mì ra khỏi lều tranh.

Lôi Phi vừa đi vừa khẻ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ phải nhớ hiện giờ chúng ta là người bán mì thì đối với ai cũng cần hòa nhã.

Lý Hàn Thu gật đầu cất bước đi theo.

Lôi Phi đã ngấm ngầm theo dõi đường lối mà lão bán mì thường đi qua, bây giờ cũng theo đường lối ấy.

Đến canh hai, y quanh vào một cái ngỏ lớn vắng vẻ tịch mịch.

Lôi Phi khẽ dặn:

- Lý đệ! Chúng ta vào đến nơi cư trú của Hội võ quán chủ rồi đấy. Lý đệ phải cẩn thận một chút.

Lý Hàn Thu gật đầu tiếp tục đi theo sát Lôi Phi.

Ngõ này vắng vẻ nhưng khá rộng. Hai bên toàn nhà cao lớn. Hiển nhiên đây là nơi trú ngụ của hạng người cao thượng trong thành Kim Lăng.

Lôi Phi gánh mì đến trước cổng lớn sơn đỏ ở tòa nhà thư năm thì dừng lại.

Hai người vừa dừng bước, cánh cổng lớn kẹt mở.

Một đại hán võ phục đen lạng người ra xua tay nói:

- Đêm nay không được bán hàng ở đây.

Lôi Phi làm bộ kinh ngạc nói:

- Lão phu bán mì ở đây đã mười năm chưa hề phạm tội với đại gia. Nhà lão phu mấy miệng ăn chỉ trong vào gánh hàng để sống. Nếu ế hàng không bán hết thì ngày mai thật nguy to. Lão phu lấy đâu ra tiền ăn xài cho gia đình.

Y nói toàn tiếng thổ âm Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Tài ba Lôi Phi ít người bì kịp. Mới có mấy ngày ở Kim Lăng đã học ngay được thổ ngữ nơi đây.

Bổng thấy đại hán áo đen lắc đầu hỏi:

- Mỗi đêm ngươi bán gánh mì này được mấy lạng bạc?

Lôi Phi đáp:

- Lão phu vốn liếng ít, mỗi đêm bán bất quá được vài ba tiền, làm gì có hàng lạng bạc.

Đại hán áo đen nói:

- Thôi! Bây giờ thế này. Ta cho lão một lạng bạc để đền bồi tiền hàng khỏi thiệt thòi. Đêm nay đừng bán nữa về nghỉ sớm đi.

Lôi Phi nói:

- Thịnh tình của đại gia lão phu xin thâm tạ. Có điều lão phu mười mấy năm nay bán hàng theo một đường cố định, khách hàng chiếu cố đã quen. Đêm nay mấy vị không được ăn mì của lão phu e rằng chẳng được vui lòng rồi từ đây khó mà bán mì cho các vị đó nữa. Như vậy nồi cơm của gia đình lão phu không giữ vững được. Nay đại gia có cho một vài lạng bạc, song ngày tháng lâu dài. Một năm 365 ngày, mỗi bữa đại gia có cho lão phu tiền bạc mãi được đâu.

Đại hán tức giận nói:

- Lão già con khỉ này rắc rối thật!

Lôi Phi nói:

- Lão phu thiệt không dám rắc rối với đại gia.

Đại hán lạnh lùng hỏi:

- Hay là lão không muốn sống nữa?

Lôi Phi nhấc gánh mì lên nói:

- Trời ơi! Người cùng khổ thật khó độ qua ngày.

Đại hán áo đen nói:

- Thôi đành thế này vậy. Ngươi gánh hàng ra đầu cổng mà bán, không được vào gần đây.

Lôi Phi dạ một tiếng, quảy gánh hàng đi thẳng vài bước, không dừng lại ở hành lang.

Lúc này chiều trời đột nhiên biến đổi. Gió lạnh nổi lên rồi đột nhiên đổ mưa rào.

Lôi Phi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Khổ quá nhỉ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Cành hay!

Lôi Phi nói:

- Nhất định đêm nay có việc nghiêm trọng. Chúng ta thử chờ coi.

Lôi Phi chưa dứt lời thì đột nhiên có tiếng vó ngựa lộp cộp vọng lại.

Bốn con tuấn mã chạy như bay tới nơi.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi đứng co ro vào một góc giả vờ rét không chịu nổi, nhưng vẫn ngấm ngầm chú ý nhìn bốn người cỡi ngựa.

Ngọn đèn khêu lên, Lôi Phi và Lý Hàn Thu nhìn rõ hai người đi trước mặc áo màu nguyệt bạch. Lưỡng quyền nhô cao, mặc gầy hốc hác không đáng hai lạng thịt. Cặp lông mày chữ bát coi như người chết rồi mới hoàn hồn.

Bốn con ngựa lao rất mau. Lý Hàn Thu và Lôi Phi mới ngắm được hai người đi trước, còn hai người đi sau chưa kịp nhìn rõ mặt thì ngựa đã vọt qua. Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy bốn con ngựa chạy thẳng vào tòa nhà lớn của Hội võ quán chủ.

Cánh cổng mở ra rồi đóng lại ngay sau khi bốn người lướt qua khỏi.

Lôi Phi ngửng trông chiều trời nói:

- Lý đệ! Chúng ta nên về thôi.

Y gánh mì lên đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta chỉ coi một chút như vậy rồi đi ngay ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chỉ muốn chứng thực một việc thì đã chứng thực được rồi. Dĩ nhiên không cần ở lại nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chứng thực việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh muốn chứng thực xem bọn họ là hạng người nào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có vậy mà Lôi huynh đã chứng thực được rồi ư?

Lôi Phi đáp:

- Chứng thực xong rồi. Bốn người vừa rồi là những nhân vật trọng yếu, nhất là hai người mặc áo nguyệt bạch đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao? Hai người đó đều là nhân vật nổi danh ư?

Lôi Phi hỏi lại:

- Lý đệ chưa thấy y đã đành, chẳng lẻ lại chưa nghe danh hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ trước nay đi đâu chỉ có một mình, nên biết rất ít chuyện giang hồ.

Lôi Phi đáp:

- Chẳng lẻ Lý đệ chưa nghe đến tên Đoạt Hồn Song Sát bao giờ ư?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa từng nghe qua.

Lôi Phi cười mát nói:

- Họ là những nhân vật nổi tiếng ma đầu hạng nhất trong võ lâm đương kim. Trên chốn giang hồ ai nghe danh chúng cũng sợ vỡ mật.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lạ ở chỗ sao Hội võ quán chủ lại đi cấu kết với Đoạt Hồn Song Sát này.

Đột nhiên có tiếng bước chân rất gấp vọng lại.

Lôi Phi im tiếng không nói nữa, thủng thẳng gánh mì vào một bên đường rồi dừng bước. Y đưa mắt nhìn ra thì thấy hai đại hán võ phục đeo đao hấp tấp chạy tới ngăn chận trước mặt.

Lôi Phi ngửng đầu lên nhìn đại hán một cái rồi hỏi:

- Hai vị đại gia muốn ăn mì chăng?

Hai gã đại hán đeo đao lạnh lùng đáp:

- Ăn hay không ăn chưa cần nói tới. Lão thử làm bát mì để chúng ta coi thử tài nghệ xem sao?

Lôi Phi làm bộ lật đật nấu hai bát mì. Động tác của y rất là thuần thục.

Chỉ trong nháy mắt bát mì nóng bốc hơi ngùn ngụt đã đặt trước hai người.

Đại hán bên tả bưng bát mì lên ăn trước một miếng nói:

- Mì này ăn được đấy!

Gả thò tay vào bọc móc ra hai đồng tiền đồng đặt xuống mặt gánh hàng rồi trở gót đi luôn.

Lần này Lôi Phi không nói gì nữa, quảy gánh mì lên về thẳng nhà lão già.

Y tiến vào căn lều tranh đặt gánh mì xuống, tắt đèn lửa đi. Y chờ một lúc lâu chừng ăn xong bữa cơm mới vỗ vào người lão bán mì tên giúp việc để giải khai huyệt đạo cho họ. Đoạn y cảnh cáo thầy trò lão già phải giữ kín câu chuyện, nếu tiết lộ ra ngoài là mang vạ sát thân.

Đoạn y cùng Lý Hàn Thu len lén đi ra trở về khách sạn.

Lý Hàn Thu trong lòng đầy mối nghi ngờ. Chàng định về khách sạn rồi sẽ hỏi.

Ngờ đâu Lôi Phi vừa bước vào khách sạn đã ra nghiêm lệnh:

- Bất luận việc gì, chúng ta cũng để đến sáng mai sẽ bàn. Bây giờ mệt lắm rồi, hãy làm một giấc đã!

Y nói xong vùi đầu mà ngủ.

Lý Hàn Thu biết rõ không phải Lôi Phi mỏi mệt, sở dĩ y nói vậy tất có nguyên nhân, chàng cũng lên giường nằm nhắm mắt rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Lý Hàn Thu tỉnh dậy thì ngày đã sáng bạch.

Lôi Phi dậy trước, y đang ngồi nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi dậy nói:

- Giấc ngủ ngon quá! Ngủ rồi chẳng biết trời biết đất gì nữa.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Lý đệ! Dường như Lý đệ có nhiều chuyện muốn nói thì bây giờ nói đi!

Lý Hàn Thu ngửng đầu đưa mắt nhìn quanh một lượt nói:

- Lạ thiệt?

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì?

Chương 31: Hành Tung Bại Lộ Phải Tìm Đường

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tiểu đệ trước đây vẫn tỉnh ngủ, hơi động một tí là biết ngay, không hiểu sao lần này lại ngủ như chết?

Lôi Phi cười hỏi lại :

- Trong mình Lý đệ mạnh giỏi chứ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trong vụ này tất có nguyên nhân, tiểu đệ tin là có điều gì khác thường.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói :

- Tâm thần Lý đệ cảnh giác rất linh mẫn, tiểu huynh sợ Lý đệ không nhẫn nại được nên thi hành kế nhỏ để Lý đệ ngủ một giấc say sưa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải Lôi huynh dùng thuốc mê hồn không?

Lôi Phi lắc đầu đáp :

- Không phải! Đây là một thứ thuốc giúp cho giấc ngủ ngon lành, chỉ có lợi chứ không có hại gì cho sức khỏe. Mấy bữa nay Lý đệ mỏi mệt nhiều quá, cần được một giấc ngủ ngon để phục hồi sức lực.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nghe khẩu khí của Lôi huynh, dường như đêm qua có người lần vào chỗ chúng ta nằm ngủ?

Lôi Phi đáp :

- Đúng thế! Họ phá cửa sổ mà vào, thấy chúng ta ngủ say chẳng biết trời đất gì, họ quan sát sơ qua một lúc rồi bỏ đi ngay.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người nào đã tới đây?

Lôi Phi đáp :

- Không phải là thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp mà là người nhà Hội võ quán chủ.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Sao? Bọn họ hoài nghi chúng ta rồi ư ?

Lôi Phi đáp :

- Tiểu huynh chắc đêm qua trong thành Kim Lăng này mấy chục nhà khách sạn đều bị họ lục soát, có khi còn xảy ra mấy vụ kịch chiến. Phàm người nào họ đã đem lòng ngờ vực đều khó mà thoát khỏi quan ải này. Có điều cuộc tra xét vừa qua rất là có lợi cho chúng ta.

Lý Hàn Thu không hiểu hỏi :

- Có lợi ở điểm nào?

Lôi Phi đáp :

- Qua vụ điều tra này, họ giảm bớt lòng ngờ vực rất nhiều đối với chúng ta, như vậy cuộc giám thị ngấm ngầm tất không gắt gao với mình lắm nữa.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Tuy đã cẩn thận rất nhiều, song đối với những cuộc giả trá nguy hiểm trên giang hồ đề phòng không thể xiết được. Đêm qua Lôi Phi bỏ thuốc mê cho mình mà mình chẳng biết một tí gì. Giả tỷ y muốn hạ sát mình thật dễ như trở bàn tay. Từ nay trở đi mình phải cận thận hơn mới được.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, nhưng ngoài miệng lại cất tiếng hỏi :

- Lôi huynh! Đêm qua ta giả làm người bán mì phải chăng để đi coi gã ốm nhom tức Đoạt Hồn Song Sát?

Lôi Phi đáp :

- Trước khi chưa gặp hai gã, tiểu huynh cũng không biết trước có phải Đoạt Hồn Song Sát hay không, mà chỉ biết là có người sắp tới.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao Lôi huynh lại biết?

Lôi Phi đáp :

- Tiểu huynh theo ám ký của Cái Bang để lại nhận ra rằng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chừng nào Lôi huynh trở về?

Lôi Phi đáp :

- Chóng thì hai giờ mà chậm lắm thì cũng không quá ba giờ.

Lý Hàn Thu nói :

- Vâng! Tiểu đệ xin kính cẩn chờ Lôi huynh.

Lôi Phi ra khỏi phòng, xoay tay khép cửa lại rồi rảo bước đi ngay.

Lý Hàn Thu đứng dậy đảo mắt nhìn quanh một lượt, thất trong góc giường Lôi Phi có để chiếc túi vải trắng liền bụng bảo dạ :

- Người ta tặng cho Lôi Phi biệt hiệu ẴThần ThâuỮ là nói kỹ thuật ăn cắp của y thiên hạ vô song. Y nhân lúc ta không biết mà sử dụng dược vật làm cho ngủ say đủ chứng minh y sở trường về nghề dùng độc. Y còn biết đủ ám ký của các môn phái, giỏi thuật hóa trang. Tài năng của y trên đời thật ít người bì kịp.

Chàng nghĩ vậy rồi cố nén tính tò mò đang trỗi lên cực kỳ mãnh liệt. Chàng vươn tay ra lấy túi vải trắng. Nhưng lúc tay sắp đụng vào túi đột nhiên rụt về nghĩ thầm :

- Lý Hàn Thu này đường đường là người quân tử, đâu có thể nhòm trộm đồ vật của người khác?

Chàng liền ngồi xếp bằng, trút bỏ tạp niệm, vận động chân khí, điều hòa hơi thở.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bỗng nghe có tiếng bước chân vọng lại. Lý Hàn Thu ngấm ngầm vận động chân khí đề phòng. Song bề ngoài giả vờ như không hay biết gì.

Lý Hàn Thu không thể giả vờ được nữa liền đứng dậy hỏi :

- Ai đó?

Người ngoài cửa khẽ đáp :

- Tiểu nhân có thể vào được không?

Nghe thanh âm lạ tai không phải là tiếng Lôi Phi, chàng đáp :

- Cứ vào đi!

Cánh cửa kẹt mở, một thằng nhỏ chừng 15,16 tuổi ăn mặc rách rưới bước vào.

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý nhìn vào mặt thằng nhỏ một hồi để coi xem gã đã luyện võ chưa?

Thằng nhỏ đảo mắt ngó quanh một hồi không thấy ai, gã liền nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải trong phòng này còn một vị nữa trú ngụ không?

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi :

- Ngươi kiếm y có việc gì?

Thằng nhỏ đáp :

- Tiểu nhân có phong thư trao cho y.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thư của ai?

Thằng nhỏ đáp :

- Tiểu nhân không biết. Có người đưa phong thư cho tiểu nhân bảo vào phòng đưa cho ông khách lớn tuổi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thư đâu? Ngươi đưa cho ta!

Thằng nhỏ đáp :

- Nhưng tướng công còn nhỏ tuổi.

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Y là bạn ta. Ngươi đưa cho ta thì cũng thế.

Thằng nhỏ ngần ngừ một lúc rồi thò tay vào bọc móc phong thơ ra đưa cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đón lấy thư thì thấy phong bì đề giấy trắng không để tên Lôi Phi mà cũng không ghi tên người gửi, nhưng dán rất kỹ.

Thằng nhỏ trao thơ cho Lý Hàn Thu rồi vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi :

- Tiểu huynh đệ! Còn chuyện gì nữa không?

Thằng nhỏ xòe tay ra nói :

- Xin trả lại thơ cho tiểu nhân!

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Thằng nhỏ đáp :

- Người kia bảo tiểu nhân trao thơ này tất được trả tiền. Nhưng tiểu nhân đưa thư rồi chẳng thấy gì.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Té ra là thế!

Chàng thò tay vào bọc móc ra một lạng bạc đưa cho gã.

Thằng nhỏ đón lấy bạc xong trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu khép cửa lại nghĩ bụng :

- Phong thơ này không đề tên ai, mình có mở ra coi chẳng hề gì.

Chàng toan bóc ra bỗng cảm thấy phong thơ khá nặng liền tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong này ngoài bức thơ còn có vật gì khác?

Rồi chàng thay đổi ý nghĩ không mở ra coi nữa.

Sau vụ này không có chuyện gì nữa.

Lúc vầng thái dương gác núi, mới thấy Lôi Phi về quán.

Lý Hàn Thu đứng dậy nghênh tiếp hỏi :

- Lôi huynh có phát giác ra được điều gì không?

Lôi Phi đáp :

- Chúng ta không thể ở đây được nữa, phải xếp dọn đi nơi khác.

Y buông tiếng thở dài hỏi tiếp :

- Sau khi tiểu huynh đi rồi có xảy ra chuyện gì không?

Lý Hàn Thu đáp :

- Có người phái một thằng nhỏ đưa thư đến.

Lôi Phi hỏi :

- Trong thơ nói gì?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ chưa mở ra coi.

Chàng liền lấy thơ đưa cho Lôi Phi.

Lôi Phi đón lấy thơ cầm trong tay nhắc nhắc một cái rồi nói :

- Trong thơ này còn có vật gì khác nữa.

Y thò tay vào bọc lấy ra một lưỡi dao trủy thủ nói :

- Lý đệ! Vận khí phong tỏa đường hô hấp lại.

Lôi Phi cầm phong thơ đặt lên bàn, lấy lưỡi dao trủy thủ khẽ rạch một cái. Lá thơ ở trong chìa ra. Lôi Phi thò mũi dao khều thơ ra. Ngoài thơ ra còn một tấm ngân bài bằng đồng tiền rớt xuống đất đánh cạch một tiếng.

Lôi Phi ngó qua đồng tiền, chưa lượm lên ngay. Y mở thơ coi trước.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm lưu ý cử động của Lôi Phi, thấy cặp lông mày y nhăn tít lại. Hiển nhiên bức thư này không đem tin gì tốt đẹp.

Lôi Phi coi thơ xong, gấp lại cất vào bọc chứ không đưa cho Lý Hàn Thu coi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Chắc trong thơ này nói về việc tư của y, nên y không cho mình hay.

Bỗng thấy Lôi Phi cúi xuống kiểm tra tấm ngân bài. Y lật lên lật xuống coi cả hai mặt rồi lượm cất vào bọc.

Lý Hàn Thu để ý nhìn tấm ngân bài một mặt vẽ con rồng còn mặt khác là con phượng. Ngoài ra không thấy điểm nào khả nghi cả.

Lôi Phi cất ngân bài rồi khẽ nói :

- Con bồng ngựa bắt con ve sầu, nhưng sau con bồng ngựa lại có con sẻ bàng. Chỗ này không thể nán lại được, chúng ta phải đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đi ngay bây giờ ư?

Lôi Phi đáp :

- Chờ đến đêm sẽ ra đi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lôi huynh có phát giác ra được chỗ nào khả nghi không?

Lôi Phi khẽ thở dài đáp :

- Tai mắt của Giang Nam Song Hiệp đã phát giác ra chúng ta rồi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Sao! Chúng ta bị lộ hành tung rồi ư?

Lôi Phi đáp :

- Bất cứ người lạ nào đến Hội võ quán đều bị bọn Giang Nam Song Hiệp theo dõi. Chao ôi! Hội võ quán tiếng tăm lừng lẫy té chỉ làm tai mắt cho Giang Nam Song Hiệp.

Y ngừng lại một lát rồi tiếp :

- Ngoài Giang Nam Song Hiệp còn có mấy tốp người nữa cũng hoài nghi chúng ta. Họ quyết định canh ba đêm nay tiến vào khách sạn mở cuộc điều tra.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Còn phong thơ vừa rồi &?

Lôi Phi lắc đầu lắc dài chặn lời :

- Đó là chuyện khác. Một ông bạn tiểu huynh viết thơ cho hay mấy việc.

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói :

- Trong thư viết bằng ám ngữ, trừ người đã biết nội tình, kẻ khác có bắt được thư này cũng chẳng hiểu chi hết.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng Lôi Phi bố trí cũng kỹ lắm. nếu y mưu đồ chuyện gì mà không muốn nói rõ thì ta cũng không tiện hỏi.

Lôi Phi trông trời chiều nói :

- Hiện giờ chúng ta đã bị người theo dõi thì các khách sạn nào trong thành Kim Lăng này cũng chẳng qua tai mắt họ được.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu vậy chúng ta phải ra ngoài thành hay sao?

Lôi Phi đáp :

- Đúng thế! Đêm nay chúng ta phải ra khỏ nội thành mới thoát khỏi tai mắt theo dõi của họ.

Sáng mai mình lại cải trang thành người khác rồi vào khách sạn trú ngụ. Tức là đổi được địa vị ở ngoài sáng vào bóng tối để dọ thám.

Lý Hàn Thu nói :

- Tiểu đệ xin tuân mệnh. Lôi huynh muốn xếp đặt thế nào tùy ý.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ có việc muốn thỉnh giáo Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi :

- Việc gì?

Lý Hàn Thu nói :

- Thuật dịch dung của Lôi huynh cực kỳ cao minh, hành động lại vô cùng thận trọng. Không hiểu tại sao còn bị bại lộ hành tung?

- Hiện giờ tình thế ở Kim Lăng rắc rối lắm. Chính tiểu huynh cũng không ngờ.Một là ta đã coi thường tài năng của Giang Nam Song Hiệp, hai là thành Kim Lăng đang sắp xảy ra chuyện tày đình.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì?

- Đó là chỗ mà tiểu huynh chưa hiểu. Nhận xét theo những ám ký còn lưu lại thì dường như họ đang tranh đoạt một vật gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Sao lại tranh đoạt vật gì?

Lôi Phi đáp :

- Đây cũng là một chuyện chúng ta phải điều tra cho biết rõ.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi :

- Hay là vật này có liên quan đến Đinh Bội ở trong ngôi hoang tự?

Chương 32: Giả Khách Thăm Hoa Lên Ngọc Mỹ Phường

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp:

- Cứ hiện tình mà nói thì dường như Giang Nam Song Hiệp đang bảo vệ vật đó. Một đằng các môn phái lớn lại tựa hồ đang ở chỗ giữa, các môn phái cũng giữ bí mật và cùng tranh đấu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh đã nhận thấy họ tranh đấu vì vật gì chưa?

Lôi Phi đáp:

- Các môn phái lớn để ám ký bằng một thứ ẩn ngữ chưa tỏ rõ là tranh giành vật gì.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những ám ký của các môn phái lớn không giống nhau thì nôi dung của nó khi nào lại cùng một thứ được?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi, họ dùng những ám ký bằng phẩm vật hay danh từ có chỗ bất đồng, nhưng nội dung lại cùng một lối. Đó một điều chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn họ cố ý dùng ẩn ngữ hay là họ không biết thật?

Lôi Phi đáp:

- Trong đời tiểu huynh đã trải qua rất nhiều việc quái dị nhưng chưa từng thấy bao giờ lạ như lần này là các môn phái tụ tập cả ở đây, mà toàn thể đều dùng ẩn ngữ. Bất luận phái nào cũng chưa thể nói rõ nó là vật gì.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu việc này có liên quan đến Đinh Bội thì ta phải tìm cách giúp lão một tay.

Rồi chàng hỏi:

- Lôi huynh đã giàu kinh nghiệm thử đoán xem vụ này là thế nào?

Lôi Phi trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Chuyện này kỳ dị lắm, không thể lấy lẽ thông thường mà phán đoán được. Nếu mình lập luận miễn cưỡng thì chỉ là trong thành Kim Lăng này có một báu vô giá đã đồn đạo ra ngoài giang hồ, nên người các môn phái đều kéo đến đây hy vọng tranh thủ vật báu đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vật báu đó là cái gì?

Lôi Phi đáp:

- Cả vấn đề là ở chỗ này. Vật đó trân quí đến độ các môn phái lớn đã biết vật gì rồi mà không nói ra. Nhưng mà...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhưng mình đoán như vậy chưa chắc đã đúng. Một vài phái vì lý do này chẳng nói làm chi.

Lẽ nào hết thẩy những môn phái lớn cùng vì mục đích này, tiểu huynh rất đỗi hoài nghi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh hoài nghi thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh ngờ đây chỉ là một chuyện hoang đường rất đỗi hoạt kê.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo ý Lôi huynh thì những người tới đây không hiểu vì mục đích gì hay tìm kiếm vật gì?

Lôi Phi cười đáp:

- Không hẳn như vậy. Tiểu huynh e rằng cả người chủ sự cũng không hiểu sự tình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói vậy té ra là một chuyện hàm hồ ư?

Lôi Phi vẫn cười đáp:

- Vì thế mà tiểu huynh nổi tính hiếu kỳ rất mãnh liệt. Lý đệ có thích thì hợp tác với tiểu huynh. Chúng ta tra xét nội tình không chừng những ám ký của các môn phái giúp hai người chúng ta thu lượm được kết quả rất hay cũng nên.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghĩ rằng chuyện này không liên can gì đến chúng ta.

Lôi Phi nói:

- Quan hệ lắm chứ! Vụ này dính líu đến Giang Nam Song Hiệp và bao nhiêu nhân vật trong thành Kim Lăng sẽ bị lôi cuốn cả vào đó. Chúng ta có bước chân vào thì mới biết rõ được nội tình và mới nắm được đại cuộc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sau khi chúng ta nắm được đại cuộc rồi có lợi gì không?

Lôi Phi đáp:

- Nắm được đại cuộc rồi mình mới có thể thao túng à

Y tủm tỉm cười nói tiếp:

- Lý đệ có muốn giết Giang Nam Song Hiệp để báo thù không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đó là tâm nguyện duy nhất của tiểu đệ.

Lôi Phi khẽ nói:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì hiện giờ lực lượng đôi ta khó mà giết được Giang Nam Song Hiệp. Vậy ta cần mượn ngoại lực giúp vào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cách mượn ngoại lực giúp vào?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó giản dị lắm! Chỉ cần chúng ta biết rõ nội tình quấy cho bọn họ tranh đấu nhau rồi mình đứng sau màn chờ cơ hội động thủ, một phát là thành công.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó tiểu đệ tưởng không là chuyện dễ dàng.

Lôi Phi đáp:

- Vì thế ta phải tìm cách hiểu rõ nội tình.

Lý Hàn Thu bị Lôi Phi làm cho động tính hiếu kỳ, chàng rất muốn đi ngay liền nói:

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ xin theo lời Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ là truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm, võ công cao cường hơn tiểu huynh nhiều, nhưng về chuyện đấu trí trên chốn giang hồ e rằng tiểu đệ còn kém một chút.

Lý Hàn Thu nói:

- Bất cứ về phương tiện gì tiểu đệ cũng còn thua Lôi huynh xa lắm.

Lôi Phi cười nói:

- Lý đệ khách sáo quá.

Đoạn y xách bao lên nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi!

Lý Hàn Thu không hỏi gì nữa, đứng lên đi theo Lôi Phi.

Hai người tính trả tiền hàng, rời khỏi khách sạn rảo bước tiến về phía trước.

Hai người rảo bước đi chừng nửa giờ ra đến bờ sông Tần Hoài. Lôi Phi bước xuống con thuyền nhỏ đã buộc sẵn ở đó rồi chui vào khoang.

Lý Hàn Thu cũng chui vào theo. Cách trần thiết trong khoang thuyền rất luộm thuộm. Ngoài đồ dùng để đánh cá chẳng có một vật gì khác.

Lôi Phi đặt túi vải xuống cười hỏi:

- Bắt đầu từ hôm nay chúng ta tạm trú trong thuyền nhỏ này được không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Con thuyền này không có chủ nhân hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy chủ thuyền đâu?

Lôi Phi đưa ngón tay lên chỉ vào mũi đáp:

- Chính là tiểu huynh.

Y cười nói tiếp:

- Nguyên trong thuyền này có hai ông cháu nương tựa nhau làm nghề đánh cá để sinh nhai.

Tiểu huynh đã bỏ tiền ra mua thuyền rồi.

Vừng thái dương đã xế non đoài. Bức màn đêm đã từ từ rũ xuống, đâu đấy đã bắt đầu lên đèn.

Lôi Phi ra khỏi khoang thuyền, cầm sào đẩy thuyền ra giữa sông.

Sông Tần Hoài lúc lên đèn tức là bắt đầu mở chợ đêm, thuyền bè bốn mặt treo cao ngọn đèn có phủ rèm sa. Tiếng đàn tiếng hát mấy chỗ vang lên. Du khách tới mỗi lúc một nhiều.

Lôi Phi đẩy thuyền đến một chỗ vắng vẻ dừng lại nói:

- Bến sông Tần Hoài nổi danh phong nguyệt. Chờ lúc nữa chợ hoa náo nhiệt chúng ta sẽ đi thưởng ngoạn.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Tiểu đệ chưa từng bước chân vào chỗ phong nguyệt không muốn đi làm chi.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Thật hiếm có con người thiếu niên như Lý đệ mà kiêng cữ phong nguyệt khiến cho người ta phải khâm phục.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu Lôi huynh chịu khuất tất thì cùng tiểu đệ coi nhau như anh em.

Lôi Phi gật đầu cười đáp:

- Hay lắm! Nhất định chúng ta cứ thế.

Y giơ tay trỏ về phía một chiếc thuyền hoa lớn hỏi:

- Con thuyền to lớn rực rỡ kia có treo bốn ngọn đèn lồng Lý đệ đã nhìn thấy chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ thấy rồi.

Lôi Phi nói:

- Hồi hôm Giang Nam Song Hiệp đã ăn mặc quần áo nhẹ nhàng lên thuyền đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai cha đó đều tuổi ngoại ngũ tuần chẳng lẽ còn lưu luyến phong nguyệt ư?

Lôi Phi đáp:

- Dù họ có ưa thích cảnh đó, nhưng lúc này họ cũng không yên tâm mà hưởng lạc thú.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy họ lên thuyền hoa để làm gì?

Lôi Phi đáp:

- Đó chính là chỗ khiến cho ta sinh lòng ngờ vực. Huống chi hồi hôm chính là lúc các ca nữ ăn cơm rồi ngủ để dưỡng thần à

Y trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Nếu trong thuyền đó không có một nhân vật nào mà địa vị còn cao hơn Giang Nam Song Hiệp thì tất là người Giang Nam Song Hiệp đã ước hẹn nhau ở gặp trên thuyền.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ý Lôi huynh định thê nào?

Lôi Phi đáp:

- Vì thế mà chúng ta tìm cách trà trộn lên thuyền đó để ý xem.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Làm thế nào mà trà trộn lên thuyền được?

Lôi Phi đáp:

- Chỉ có một biện pháp là chúng ta cải trang làm du khách tìm thú vui phong nguyệt thì mới lên thuyền được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu không có phương cách nào khác thì đành dùng biện pháp đó vậy.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta ngồi nghỉ một lát rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu đột nhiên nhớ tới phong thư liền hỏi:

- Tiểu đệ trong lòng vẫn chưa quên một điều chẳng hiểu có nên hỏi Lôi huynh không?

Lôi Phi hỏi ngay:

- Phải chăng điều mà Lý đệ muốn hỏi có liên quan đến phong thư kia?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chính phải! Song Lôi huynh có điều trở ngại thì tiểu đệ cũng không hỏi nữa.

Lôi Phi cười rồi hỏi:

- Lý đệ đã coi thấy những hình vẽ trên ngân bài chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ thấy rõ rồi, một mặt vẽ con rồng, còn mặt nữa khắc con phụng.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ đã hiểu sự tích tấm ngân bài đó chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không hiểu.

Lôi Phi nói:

- Con rồng con phụng trên ngân bài là đại biểu cho hai người, bạn giang hồ kêu hai vị đó là "Long Phụng Song Kiếm", còn phong thơ kia của một người bạn tiểu huynh gởi cho. Y lấy cắp được Long Phụng ngân bài đưa cho tiểu huynh đề phòng khi dùng đến.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Lấy cắp của người ta ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh được người tặng cho cái ngoại hiệu là "Thần Thâu" mà không đi kết giao với mấy người bạn trộm cắp chẳng hóa ra làm uổng mất danh hiệu thần thâu rồi ư?

Lý Hàn Thu biết y nói vừa là sự thật vừa ra kiểu ỡm ờ. Chàng không đối đáp được ngay. Sau một lúc mới chậm rãi hỏi:

- Thế Long Phụng ngân bài đó có tác dụng gì?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Tác dụng rất lớn. Nếu gặp thời cơ cần đến có thể khiến cho người ta hiểu lầm Long Phụng Song Kiếm đã tới Kim Lăng. Cái đó có tác dụng khiến cho Giang Nam Song Hiệp phải sợ hãi hồi hộp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời Lôi huynh thì oai danh Long Phụng Song Kiếm cũng lớn lắm ư?

Lôi Phi đáp:

- Oai danh Long Phụng Song Kiếm tuy lớn nhưng họ đã qui ẩn từ lâu. Những năm gần đây trên trốn giang hồ ít người nghe đồn về hai vị này.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn phong thơ kia chỉ nói sơ qua về tình hình biến chuyển ở Kim Lăng và chỗ nguy hiểm của chúng ta.

Dường như y chưa nói hết song đột nhiên dừng lại.

Lý Hàn Thu không tiện hỏi nên đổi sang chuyện khác:

- Từ nay chúng ta phải trú ngụ trong con thuyền nhỏ này thật ư?

Lôi Phi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đặt tai mắt khắp nơi. Những tay cao thủ những môn phái lớn đều đến đây tụ hội. Chẳng những chỉ có hành động của chúng ta khiến họ sinh lòng ngờ vực mà cả những nhân vật võ lâm đến thành Kim Lăng này cũng nghi kỵ lẫn nhau, tựa hồ đang truy tầm cái gì. Một trận đấu kịch liệt có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng chúng ta ở ẩn trong con thuyền nhỏ này là cốt yếu để lẩn tránh cuộc xung đột đó?

Lôi Phi đáp:

- Đó mới là một phần chỗ dụng tâm của tiểu huynh chứ không phải mục đích cốt yếu à...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trước khi chúng ta chưa hiểu cuộc mưu đồ của họ thì không nên để mình bị lôi cuốn vào trường xung đột đó. Điều cần nhất là chúng ta phải quan sát nghiên cứu để phát giác ra chỗ Giang Nam Song Hiệp phát hành hiệu lệnh chiếc hoa thuyền trên sông Tần Hoài không những ra ngoài ý nghĩ của mọi người mà thật tình nó khiến cho người sinh lòng ngờ vực.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Phương Tú sao không phát lệnh ngay ở Phương gia đại viện? Nơi đó phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Hắn đã tốn công sửa sang bố trí mấy chục năm trời. Sao lại phải lên chiếc thuyền hoa trên song Tần Hoài này?

Lý Hàn Thu nói:

- Hay là họ dụng tâm dụ người ta lạc vào đường rẽ?

Lôi Phi nói:

- Ngoài mục tiêu đó còn có thể vì một lý do khác tức là trên chiếc thuyền hoa kia có một người còn có địa vị cao hơn Giang Nam Song Hiệp, nên song hiệp phải tới đó để thụ giáo và nhận lời chỉ thị.

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Chính tiểu huynh trông thấy Giang Nam Song Hiệp lên chiếc thuyền hoa đó, vì thế mà chúng ta tới dò la xem. Có điều chuyến đi này rất mạo hiểm, không chừng còn đưa tới một cuộc ác đấu.

Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta giả làm những du khách thưởng hoa, lên thuyền chơi nhưng không xung đột với họ là xong.

Lôi Phi chậm rãi nói:

- Tính nhẫn nại nói thì dễ mà làm thì khó. Giả sử trên thuyền hoa đó quả có nhân vật địa vị cao hơn Giang Nam Song Hiệp thì sự phòng thủ tất nhiên cực kỳ nghiêm mật. và những người quan sát trên thuyền phải là những tay tinh tế vô cùng. Bất luận chúng ta hóa trang thành bộ mặt nào cũng bị họ dòm thấy chỗ sơ hở. Khi ấy lại càng cần đến đức tính nhẫn nại để đối phó.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Tiểu đệ nhớ kỹ rồi. Mọi việc nhất thiết đều do Lôi huynh chủ trương.

Lôi Phi nói:

- Đã vậy chúng ta đến tuyền hoa đó để coi xem.

Y nói rồi đẩy thuyền đến một chỗ kín đáo cách đó chừng trăm trượng. Y mở bọc lấy ra hai tấm mặt nạ nói:

- Lý đệ đeo tấm này vào. Mục đích chuyến đi là để quan sát tình hình, không nên hành động lỗ mãng. Bất luận gặp trường hợp nào cũng phải nhẫn nại đừng để lộ hình tích.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Lôi Phi lại lấy ra hai bộ áo, hai người thay đổi áo rồi lẳng lặng lên bờ đi bộ quanh về phía chiếc thuyền lớn.

Lôi Phi vì muốn che dấu hành tung, đi vòng quanh ra xa rồi mới nhập bọn vào đám đông.

Lúc này chợ hoa đã náo nhiệt, người qua lại đông như mắc cửi. Lôi Phi đi xuống bờ sông lên thẳng con thuyền to lớn kia.

Lý Hàn Thu không hiểu sau khi mình đeo tấm mặt nạ vào hình dạng ra sao. Chàng thấy Lôi Phi biến thành một chàng thư sinh chừng bốn chục tuổi. Y mặc chiếc áo dài màu lam trông chẳng khác cậu khóa hỏng thi.

Trên thuyền lớn tiếng đàn sáo xen lẫn tiếng hát du dương lọng lại.

Lý Hàn Thu ngoảng đầu nhìn xa thì thấy chiếc thuyền kia đề ba chữ lớn "Ngọc Mỹ Phường".

Hai người vừa bước lên Ngọc Mỹ Phường liền có một đại hán đầu trần ra nghênh tiếp. Gã

nghiêng mình thi lễ nói:

- Hai vị tới nơi vừa khéo trong tiểu phường còn một gian gác mé Tây.

Động tác của Lôi Phi có vẻ thành thạo, y vẫy tay nói:

- Ngươi dẫn đường cho ta.

Hán tử đầu trần đưa hai người qua một đường lan can treo đèn hồng đi thẳng vào một căn phòng nhỏ.

Lý Hàn Thu vừa lên thuyền chàng đã lưu tâm quan sát thì thấu chiếc hoa thuyền này dài chừng bốn trượng, rộng hơn hai trượng.

Khoảng giữa lát ván chia thành từng gian gác nhỏ.

Lôi Phi đi trước tiến vào một gian gác. Y ngồi xuống rồi nói:

- Anh em chúng ta mới đến Kim Lăng này là một nhưng đã được nghe từ lâu phong cảnh thuyền

hoa trên sông Tần Hoài bữa nay tới du ngoạn.

Hán tử đầu trần trạc tuổi 24, 25. Mặt mũi tuấn tú, nhỡn thần sung túc. Gã mở đầu bằng một nụ cười thái độ rất khả ái. Nhưng Lôi Phi một tay lão luyện giang hồ, hiểu ngay y là một tay cao thủ võ công.

Gã đáp:

- Quan khách thiệt có mắt tinh đời, mới tới Kim Lăng đã xuống ngay Ngọc Mỹ Phường của tiểu nhân. Trong tệ thuyền người đẹp rượu ngon. Dúng là một chiếc thuyền hoa đứng đầu sông Tần Hoài. Không hiểu quan khách muốn dùng điểm tâm gì?

Chiem Thang typed Thất Tuyệt Ma Kiếm 7

Gã nói rồi lấy trong tay áo ra một tấm thực đơn cầm hai tay đưa lại.

Lôi Phi xua tay nói:

- Không cần phải thực đơn. Ngươi lấy cho mấy món nhắm tinh khiết ngon lành, hai bình rượu hoa điêu lâu năm cho chúng ta. Đồng thời kêu mấy vị cô nương thông hiểu thi thư, đàn ngọt hát hay là được.

Hán tử nghiêng mình cười nói:

- Xin hai vị cứ yên tâm, tiểu nhân cam đoan hai vị sẽ vừa dạ.

Đoạn hắn quay gót đi ra xoay tay khép cửa lại.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Gã này không phải hạng tầm thường đâu. Chúng ta hiểu gã mà gã cũng biết chúng ta rồi. Vậy phải cận thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Không hiểu nhân vật nào lại tàng hình trên chiếc thuyền hoa này?

Lôi Phi đáp:

- Có ở đây mới tàng hình được và tai nghe rõ tám phương.

Bỗng cánh cửa kẹt mở, một thiếu nữ mặc áo hồng, mái tóc búi lên theo kiểu cung phi. Tay ôm đàn

tỳ bà tiến vào phòng nghiêng mình thi lễ tự giới thiệu:

- Tiện thiếp là Ngọc Thường.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Ngọc Thường! Ngọc Thường! Cái tên mới đẹp làm sao!

Ngọc Thường nhoẻn miệng cười nói:

- Chiếc thân bạc mệnh sa đọa phong trần. Mong rằng lưỡng vị khách gia đừng chê cục mịch xấu xa.

Lôi Phi nói:

- Cô nương diện mạo như đóa hoa xuân khiến người mới gặp một lần cũng không thể quên được. Mời cô ngồi xuống đây.

Ngọc Thường nhẹ đưa gót ngọc ngồi tựa vào mình Lôi Phi hỏi:

- Khi chưa có rượu nhắm khách gia có muốn nghe tiện thiếp dạo hát một khúc điệu chăng?

Lý Hàn Thu đã định bụng trước là không nói gì nhất thiết để Lôi Phi làm chủ. Chàng chỉ nhìn trộm Ngọc Thường thấy ả nhãn thần sung túc, dường như là người đã luyện võ công.

Bỗng nghe Lôi Phi hỏi lại:

- Ngọc Thường cô nương ở Ngọc Mỹ Phường này đã bao lâu?

Ngọc Thường đáp:

- Chưa đầy ba tháng.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế, thảo nào tại hạ coi bộ cô nương chưa nhiễm chút phong trần.

Y ngừng một chút hỏi tiếp:

- Trước đây ba tháng cô nương trú ở phương nào?

Ngọc Thường mỉm cười đáp:

- Thân phận đàn bà con gái lưu lạc phong trần. Nơi đâu cũng là một thiên huyết lệ đau lòng.

Chẳng nói làm chi nữa.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này môi miệng đáo để. Không chừng ta gặp phải một tay kình địch.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì hán tử đầu trần đã dẫn người đem rượu vào.

Lôi Phi cầm hồ rượu rót cho Ngọc Thường một chung trước, rồi tự rót cho mình một chung sau, y nói:

- Mời cô nương uống rượu đi!

Ngọc Thường khoan thai đặt cây tỳ bà xuống, đưa bàn tay trắng như ngọc rót cho Lý Hàn Thu một chung, thị nói:

- Tiện thiếp mượn hoa dâng phật. Mời hai vị khách gia uống một chung.

Đoạn thị nâng lên uống cạn một hơi. Lôi Phi cũng uống cạn chung rượu rồi cười nói:

- Ngọc Thường cô nương vào phường đã ba tháng chẳng hay hoa xuân còn phong nhụy không?

Ngọc Thường tuy cũng là tay lão luyện, nhưng bị Lôi Phi hỏi một câu bất ngờ, thì không khỏi thẹn đỏ mặt lên, cúi đầu xuống đáp:

- Tiện thiếp còn có tấm thân xử nữ.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Ôi đáng tiếc! Thật là đáng tiếc!

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Người ta còn là cô gái nguyện vẹn, đáng lẽ phải ngỏ lời cung hỉ sao y lại bảo là đáng tiếc?

Thử coi y có dụng ý gì?

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp:

- Tại hạ có lời ước hẹn với một ông bạn, không thể nấn ná ở lại Kim Lăng, sáng mai phải lên đường. Nhưng cô nương nguyệt thẹn hoa nhường, rồi đây khó lòng mà được thấy mặt. Mối tình tưởng niệm tại hạ đành khắc cốt ghi tâm, khó lòng quên được.

Ngọc Thường tủm tỉm cười hỏi:

- Tiện thiếp chưa kịp hỏi tôn tính đại danh?

Lôi Phi đáp ngay:

- Tại hạ họ Điền.

Ngọc Thường nói:

- Té ra là Điền đại gia.

Thị ngưng một lúc rồi tiếp:

- Coi tướng diện Điền đại gia thì dường như không phải là một nhân vật ưa cười nói ba hoa, nhưng nghe lời đường mật của Điền đại gia thì tựa hồ một vị ở trường phong nguyệt đã lâu năm và một tay đã đánh đổ mấy cành phù dung à...

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Cô nương dạy quá lời.

Tiếng cười chưa dứt, cánh cửa kẹt mở, một thiếu nữ chừng 17, 18 tuổi mặc xiêm trắng quần xanh khoan thai đi tới.

Ngọc Thường tủm tỉm cười đưa mắt ngó Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn đại gia đây quí tính là gì?

Lý Hàn Thu đã định không nói gì, nhưng lúc này chàng không thể ngậm miệng được nữa đánh đáp:

- Tại hạ họ Trương.

Ngọc Thường lại đưa mắt ngó thiếu nữ xiêm trắng quần xanh nói:

- Ngọc Chiêu muội muội! Muội qua bồi tiếp Trương gia.

Ngọc Chiêu mỉm cười đủng đỉnh bước tới bên Lý Hàn Thu ngồi xuống.

Lý Hàn Thu thấy Ngọc Chiêu cô nương ăn mặc diêm dúa chẳng không chịu được quay đầu lại ngó thì thấy thị lông mày tưa thớt ủi như ngọc dao, môi như đóa anh đào. Cái đẹp của thị đượm vẻ thanh nhàn. Chàng tự hỏi:

- Nhân vật như thế này đâu phải hạng luân lạc phong trần?

Ngọc Chiêu nâng chung rượu trước mặt lên nói:

- Tiện thiếp kính mời Trương gia một chung.

Lý Hàn Thu cũng nâng chung rượu lên sẽ nhấp môi nói:

- Tại hạ vốn ít uống rượu, xin cô nương miễn trách.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương gia đã không quen uống rượu vậy tiện thiếp cũng không nài ép.

Thị nói bằng một thanh âm trong trẻo dịu dàng lễ độ.

Lôi Phi cũng nâng một chén rượu lên cười ha hả nói:

- Anh chàng này lúc nào cũng thọn thẹn làm lại không biết uống rượu. Nào! Tại hạ xin phụng bồi cô nương một chung được chăng?

Ngọc Chiêu nâng chung rượu lên nói:

- Tiện thiếp cũng ít uống rượu lắm.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì cô nương đây thật tốt đôi lắm.

Ngọc Chiêu đỏ mặt như áng mây hồng cúi đầu không nói gì.

Lôi Phi lại cười nói:

- Cô nương thẹn thò như vậy thì ở trên thuyền hoa tiếp khách làm sao được?

Ngọc Thường vội đỡ lời:

- Ngọc Chiêu muội muội mới tới đây chưa được ba ngày nên còn nhút nhát.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương ở đâu tới đây?

Ngọc Chiêu ngẩng đầu lên đáp:

- Tiện thiếp ở Hàng Châu.

Lôi Phi khen:

- Thiệt là một địa phương nổi danh phong cảnh xinh đẹp khí thiêng chung đúc nên người hào kiệt.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tại sao cô nương lạc vào Ngọc Mỹ Phường này?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Lôi huynh quả là người lợi hại. Y nói cười hời hợt mà vẫn có ý dò la hư thực.

Ngọc Chiêu cười mát đáp:

- Gia phụ buôn bán thất bại. Trại chủ đòi nợ nhiều quá. Tiện thiếp trên không huynh trưởng, dưới không tỷ muội, chẳng nỡ để song thân phải đau khổ, nên tự nguyện bán mình vào đây.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Rồi y thở dài nói tiếp:

- Dung nhan cô nương như vậy, mai đây tất nức tiếng sông Tần Hoài.

Ngọc Chiêu nói:

- Tám thân liễu bồ mệnh bạc, bán mình báo đáp song thân. Từ đây chìm nổi phong trần, làm gì còn có ngày nở mặt nở mày với đời nữa?

Lôi Phi hỏi:

- Sao? Cô nương không muốn ở trốn phong trần tham danh trục lợi ư?

Ngọc Chiêu nói:

- Đứng tựa cửa bán tiếng cười mà ở trong bóng tối gạt thầm châu lệ. Tiện thiếp cũng được đọc sơ qua sách vở có lý đâu cam lòng chịu kiếp phong trần luân lạc.

Lôi Phi hỏi:

- Giả tỷ tại nguyện ý chuộc cô nương ra khỏi chốn phồn hoa, không hiểu ý cô nương như thế nào?

Câu hỏi này ra ngoài sự tiên liệu của Ngọc Chiêu.

Thị ngẩn người đáp:

- Tiệp thiếp được phường chủ đoái thương ban cho 200 lượng bạc.

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ có thể bỏ ra 200 lạng được, nhưng chưa hiểu cô nương quyết định thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tấm thịnh tình của Điền gia tiện thiếp xin ghi vào phế phủ.

Lôi Phi hỏi:

- Thế là cô nương không chịu chứ gì?

Ngọc chiêu đáp:

- Duyên bèo nước mới gặp lần đầu, tiện thiếp không dám để đại gia phí món tiền lớn.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Ngày trước Chu Du đánh Huỳnh cái. Một bên muốn đánh, một bên muốn chịu đòn. Hà tất cô phải nghĩ nhiều.

Ngọc Chiêu chau đôi mày liễu nói:

- Khoan!

Lôi Phi toan kêu gã hán tử đầy trần, nghe thị nói vậy liền hỏi:

- Còn sao nữa?

Lý Hàn Thu cười thầm trong bụng.

Lôi Phi làm như chuyện thật, Ngọc Chiêu đâm ra sợ hãi nên hỏi lại:

- Đại gia chuộc tiện thiếp ra rồi không hiểu cách đối đãi thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ sẽ đưa cô nương về nguyên quán để cung lịnh song thân vui chữ đoàn viên.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đại gia nói thật không?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ nói hoàn toàn sự thật.

Chương 33: Phí Minh Châu Chuộc Gái Yên Hoa

Ngọc Thường đột nhiên nói xen vào:

- Xem chừng Điền gia đúng là một người rất tốt!

Lôi Phi nói:

- Ngọc Thường cô nương quá khen mà thôi.

Ngọc Thường hỏi:

- Tiện thiếp chán ngán chuyện phong trần. Chẳng hiểu Điền đại gia có lòng từ bi muốn chuộc tiện thiếp ra thật không?

Lôi Phi chau mày hỏi lại:

- Có phải Ngọc Thường cô nương vì chuyện đền đáp song thân mà bán mình vào đây không?

Ngọc Thường đáp:

- Cảnh phong trần luân lạc, tựa cửa bán người chẳng lẽ còn có người cam tâm vô cớ vào đây?

Lôi Phi cười mát nói:

- Ngọc Thường cô nương dĩ nhiên không có thế, song tại hạ đã thấy nhiều người cam tâm làm nghề hạ tiện, lưu luyến chốn hồng lâu.

Ngọc Thường biến sắc lạnh lùng nói:

- Trước mặt bọn tiện thiếp, đại gia nói vậy chẳng là quá nặng ư?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ đã nói trước trừ Ngọc Thường cô nương ra rồi...

Ngọc Thường nói:

- Còn Ngọc Chiêu thì sao? Mấy chục chị em chìm đắm vào chốn phong trần trên Ngọc Mỹ Phường

này nữa. Chẳng lẽ người ta đều cam bề hạ tiện cả như lời Điền gia nói hay sao?

Lôi Phi nói:

- Cô nương dạy quá lời, tại hạ cùng Trương huynh tới đây mua vui. Sau khi chếnh choáng chẳng khỏi có điều thất thố. Chỗ nào xúc phạm đến cô nương mong cô thông cảm.

Ngọc Thường cười đáp:

- Bọn nhược nữ bán cười đâu dám hờn giận các vị đại gia có tiền.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Cả hai người này cùng có vẻ ỡm ờ, không hiểu câu chuyện của họ rồi đi tới đâu?

Ngọc Chiêu bỗng cất giọng nhu hòa:

- Ngọc Thường tỷ tỷ, má má đã bảo khắp thiên hạ chẳng ai không phải là thượng khách của ta, sao tỷ tỷ lại đối chọi với Điền gia?

Thị nói bằng một âm thanh nhu hòa nhỏ nhẹ, song Ngọc Thường nghe rồi rất đỗi hoang mang, cô nâng chén rượu lên nói:

- Bậc đại nhân không trách kẻ tiểu nhân, Điền đại gia là bậc quân tử đại lượng, chắc không đến nỗi bực mình với bọn tiện thiếp là hạng gái bán cười.

Lôi Phi tủm tìm cười nói:

- Đâu có! Chính tại hạ cũng có chỗ lỡ lời!

Y nghĩ thần trong bụng:

- Xem chùng địa vị Ngọc Chiêu còn cao hơn Ngọc Thường nhiều.

Ngọc Thường tay nâng chén rượu nói tiếp:

- Điền đại gia, tiện thiếp kính mời đại gia chung rượu này để tiêu giả lòng bực tức được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Không dám, không dám! Tại hạ cũng kính mời cô nương.

Hai người cùng uống một hơi cạn sạch.

Ngọc Thường từ từ đứng lên nói:

- Điền gia! Trương gia! Hai vị hãy ngồi chơi một chút. Tiện thiếp ra ngoài rồi lại vào ngay.

Lôi Phi nói:

- Xin cô nương cứ tùy tiện.

Ngọc Thường nghiêng mình thi lễ chậm chạp bước ra.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu nói:

- Bây giờ chỉ còn có một mình cô nương. Chúng ta có thể thảo luận được rồi.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thảo luận chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Thảo luận cô nương trở về đời lương thiện.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp bán mình để báo ơn từ mẫu. Trông lên tuy thấy mình hạ tiện nhưng cũng yên lòng. Nếu Điền đại gia phí mấy trăm lạng bạc chuộc thiếp ra cho mẹ con đoàn tụ thì tấm thịnh tình này tiện thiếp biết lấy gì báo đáp?

Lôi Phi nói:

- Tại hạ suốt đời ít khi làm việc thiện. Ngẫu nhiên là được một điều hay có chi đáng kể. Cô nương bất tất phải từ khước. Chúng ta nhất định một lời như vậy.

Ngọc Chiêu chậm rãi nói:

- Tiện thiếp tuy chỉ bán mình có một trăm lạng, nhưng Điền đại gia muốn chuộc được tiện thiếp e rằng phí 200 lạng không xong.

Lôi Phi nói:

- Cái đó tại hạ biết rồi.

Ngọc Chiêu lại thở dài nói:

- Còn một điều nữa khiến cho tiện thiếp khó nổi an tâm.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Ngọc Chiêu đáp:

- Điền đại gia đã chuộc tiện thiếp ra rồi, dĩ nhiên tiện thiếp phải theo đại gia đi liền.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương có điều chi sợ hãi?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp coi Điền đại gia cũng là mọt nhân vật phong lưu, giữa đường biến đổi tâm ý đòi đem tiện thiếp đi nơi khác. Khi ấy tiện thiếp có chịu hay làn không chịu?

Lôi Phi đáp:

- Cô nương nghĩ xa như vậy cũng phải. Vẻ hổ chỉ vẽ ngoài da, không được vẽ trong xương thì con người cũng vậy, biết người biết mặt biết lòng làm sao? Trước hết chúng ta hãy thảo luận với người nào trong quí phường có thể đảm đương việc này rồi sẽ quyết định được chăng? Nếu họ đòi giá cao quá thì tại hạ thật không đủ lực.

Mấy câu sau này y nói rất lớn tựa hồ như muốn để người ta nghe thấy.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười hỏi lại:

- Sao? Điền đại gia muốn lui binh chăng?

Lôi Phi đưa hai bàn tay vỗ vào nhau rồi hỏi:

- Có ai đó không?

Cánh cửa gỗ mở ra. Một tên gia nhân mau tiến bước vào nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Đại gia có điều chi sai khiến?

Lôi Phi hỏi lại:

- Quí phường chủ có đây không?

Gia nhân nghiêng mình đáp:

- Cái đó tiểu nhân không rõ, phải ra coi mới được.

Lôi Phi nói:

- Vậy phiền ngươi đi coi giùm. Nếu quí phường chủ không có ở nhà thì kiếm người đại diện cũng được.

Gia nhân vâng lời quay gót đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc gã đưa một hán tử trạc tam tuần mình mặc bào xanh lợt thủng thẳng đi vào.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn người này hiểu ngay là một nhân vật rất mẫn cán.

Hán tử chắp tay hỏi:

- Vị nào muốn kêu tiểu đệ?

Lôi Phi hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là phường chủ?

Hán tử trung niên mặc bào xanh nghiêng mình cười đáp:

- Phường chủ không ở trên thuyền. Đại gia có việc gì cứ nói với tiểu đệ cũng được.

Gã vừa nói vừa đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu.

Lôi Phi hỏi:

- Việc này rất trọng đại. Quí phường chủ không có ở đây e rằng các hạ không giải quyết được.

Hán tử mặc bào xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phường chủ đã giao phó mọi việc cho tại hạ. Người không ở trên thuyền, nhất thiết đều do tại hạ phụ trách. Đại gia có điều chi xin nói với tại hạ.

Ngọc Chiêu đột nhiên nói xen vào:

- Điền đại gia đây muốn chuộc tiện thiếp ra.

Hán tử áo xanh ngơ ngác hỏi:

- Chuộc cô ra ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Ngọc Chiêu cô nương là người trang nhã xinh đẹp tựa hồ không phải nhân vật giữa trường gió bụi. Nếu để cô chìm đắm trên chốn phong trần thật là đáng tiếc. Vì thế mà tại hạ muốn chuộc cô ra.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng phường chủ lại vắng mặt, nói ra e cũng uổng công.

Hán tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tệ phường chủ đã ủy thác cho tại hạ thì tại hạ cũng có chút quyền quyết định.

Lôi Phi hỏi:

- Các hạ nói vậy là dám đảm đương việc này chăng?

Gã áo xanh đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ đảm đương được.

Lôi Phi nói:

- Vậy thì tốt lắm!

Y đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi tiếp:

- Không hiểu cách chuộc cô này ra sao?

Gã áo xanh đáp:

- Vụ này thuộc về thương trường, vậy nói theo lối buôn bán. Cô Ngọc Chiêu đây còn có thể là món hàng cho tệ phường trong 5 năm nữa. Đó là tại hạ tính thời gian ít nhất, thật ra còn có thể nhiều hơn.

Lôi Phi giục:

- Các hạ nói nữa đi!

Gã áo xanh nói:

- Con người xinh đẹp như Ngọc chiêu cô nương thật chẳng thiếu chi người thương hương tiếc

ngọc...

Lôi Phi hỏi:

- Còn gì nữa?

Gã áo xanh nói:

- Việc chuộc cô này phải trả một món tiền khá lớn.

Lôi Phi nói:

- Được rồi! Các hạ cứ tính đi xem số mục bao nhiêu rồi cho tại hạ hay.

Gã mặc bào xanh nhắm mắt lại lẩm nhẩm một hồi rồi mở mắt ra đáp:

Ba ngàn lạng bạc chứ không ít được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Bọn này tệ thật, chúng mua cô ta có 100 lạng, chưa đấy 3 tháng đã đó 3 ngàn lạng. Đúng với câu nhất bản vạn lợi.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi ngấm ngầm tự trách:

- Cô này thần quang sắc bén rõ ràng không phải nhân vật tầm thường. Hành động của Lôi Phi có chỗ dụng tâm. Vậy mà mình coi cô ta như hạng gái thông thường thì thật la hỗn xược.

Đoạn chàng ngấm ngầm đề phòng chuẩn bị ứng biến.

Bỗng nghe Lôi Phi cười ha hả nói:

- Đối với nhan sắc mỹ miều của Ngọc Chiêu cô nương thì 3 ngàn bạc không phải là đắt.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Trên Ngọc Mỹ Phường này có người biết của không?

Hán tử áo xanh hỏi lại:

- Đại gia nói thế là có ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ muốn hỏi người biết giá vàng ngọc châu báu. Ba ngàn lạng bạc tuy chẳng đáng bao nhiêu nhưng không thể giắt trong mình tại hạ được. Chỉ có minh châu bào ngọc đem theo mà thôi.

Gã áo xanh ngó Lôi Phi đáp:

- Minh châu bảo ngọc đáng giá liên thành. Nhưng nó là vật của của những bậc vương hầu phú quí sưu tầm. Còn trong việc buôn bán, tại hạ không dám phủ nhận.

Lôi Phi chau mày hỏi:

- Các hạ nói vậy là nhất định đòi 3 ngàn lạng bạc tiền mặt, còn hoàng kim hay minh châu đều không thay được phải không?

Hán tử áo xanh nghe nói câu này tựa hồ không quyết định được, liền đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Chà! Địa vị con nha đầu này coi chừng không phải thấp kém, mọi người phải theo con mắt của thị đưa đẩy hành động.

Bỗng thấy Ngọc Chiêu giương mắt lên nhìn gã gia nhân đầu trần đứng bên cạnh nói:

- Ngươi đi kiếm quản lý tới đây!

Tên gia nhân đầu trần trở gót đi ngay.

Lôi Phi nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương! Xem chừng cuộc mua bán của chúng ta mười phần đã xong được đến tám. Tại hạ thành tâm giúp đỡ mà cô nương lại quyết ý ra khỏi chốn hồng trần. Nhưng tại hạ coi vị này không muốn buông tha cô nương thì làm thế nào?

Ngọc Chiêu thản nhiên cười đáp:

- Từ ngày tiện thiếp tới đây, Ngọc Mỹ Phường đêm nào cũng đông khách vì vậy bọn họ cho là tiện thiếp đem vận may đến nên đối với tiện thiếp rất tử tế.

Lôi Phi nói:

- Như vậy không trách họ được.

Ngọc Chiêu chưa đủ kinh nghiệm thấy Lôi Phi có vẻ quyết tâm chuộc mình ra không nhịn được

liền hỏi:

- Tiện thiếp cũng nhận thấy họ không muốn buông tha nhưng thấy Điền đại gia có lòng tốt nên cảm kích vô cùng.

Lôi Phi cười khanh khách hỏi:

- Cô nương muốn rời khỏi nơi đây mà tại hạ nguyện ý bỏ tiền ra chuộc thì còn khó khăn gì nữa? Chẳn lẻ Ngọc Mỹ Phường này là khu vực tự trị không tuân theo vương pháp chăng?

Ngọc Chiêu cười đáp:

- Điền gia nói phải đó.

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống tiếp:

- Làm ăn trong cái nghề ở chốn yên hoa này thì còn có chi lạc thú? Điền đại gia ra ngoài làm ăn buôn bán, tội gì mà gây thù kết oán với họ ?

Lôi Phi cười đáp:

- Khốn nỗi tại hạ có một cái bệnh rất quái ác là nghĩ tới việc gì phải làm cho bằng được. Nếu cố làm mà không xong mới chịu thôi.

Ngọc Chiêu chậm rãi nói:

- Điền đại gia nói thế thì chúng ta sẽ tùy cơ mà làm.

Tên gia nhân đầu trần đi rồi. Hán tử áo xanh vẫn đứng trong góc phòng. Đột nhiên gã cất tiếng hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương có nhận biết tại hạ không?

Ngọc Chiêu ngửng đầu nhìn hán tử áo xanh đáp:

- Tiện thiếp đã gặp mặt mấy lần, chưa rõ giữ chức gì trên Ngọc Mỹ Phường.

Hán tử áo xanh đáp:

- Tại hạ tới đây chưa được bao lâu, Ngọc Chiêu cô nương chưa biết là phải. Tại hạ được phường chủ mời đến giữ chức Thủ quỹ trong Ngọc Mỹ Phường.

Gã ngửa mặt lên trời cười nói tiếp:

- Việc gì mà tại hạ không chủ trương được thì quản lý tiên sinh cũng khó lòng quyết định được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thằng cha này đã quyết định được thì vừa rồi sao không thẳng thắn nhận lấy? Hiển nhiên là muốn trùng trình một thời gian để dò xét.

Lôi Phi đưa mắt nhìn người áo xanh hỏi:

- Các hạ đã định giá 3 ngàn lạng bạc lại ngấm ngầm dặn gia nhân đừng lấy minh châu bảo ngọc, thế thì còn tính chuyện buôn bán gì nữa?

Gã áo xanh đáp:

- Bọn tại hạ đã làm ăn buôn án rất sợ bị người ta lường gạt Điền đại gia đã đem theo châu báu trị giá trên ba ngàn lạng bạc thì tất nhiên phải là một nhà đại phú gia. Nếu Điền đại gia đưa cho một hạt minh châu không đáng tiền thì còn chi là vốn liếng của con nhà thương mại. Mặt khách phường chủ trách hỏ, tại hạ biết nói thế nào?

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy các hạ không làm chủ được rồi. Chúng ta mời quản lý tiên sinh tới vậy.

Hán tử áo xanh nói:

- Quản lý tiên sinh ở đây xuất thân từ chốn triều đình nên có tài phân biệt châu báu rất tinh vi, khắp thiên hạ không ai bì kịp. Hãy chờ y tới đây rồi các hạ đưa món châu báu đáng giá ba ngàn lạng ra thì việc buôn bán này có thể xong được.

Hai người đang nói chuyện, tên gia nhân đã dẫn tới một lão già tuổi ngoại lục tuần, mình mặc trường bào, đầu đội nón nỉ, mắt đeo nhãn kính. Chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Lão thủng thỉnh tiến vào.

Hán tử áo xanh vẫy tay hỏi:

- Hoắc tiên sinh! Tại hạ nhớ rõ tiên sinh rành châu báu lắm phải không?

Lão già được kêu là Hoắc tiên sinh nghiêng mình đáp:

- Đúng thế! Thưa đại chưởng quỹ bất luận là châu báu gì tiểu nhân chỉ ngó qua là biết ngay giá trị của nó.

Hán tử áo xanh nói:

- Như vậy là hay lắm.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Điền đại gia! Đại gia có trân châu bảo ngọc bây giờ cứ đưa ra đi!

Lôi Phi từ từ thò tay vào bọc móc ra hạt minh châu lớn bằng mắt mèo hỏi:

- Hoắc tiên sinh, hạt minh châu này đáng giá bao nhiêu?

Hoắc tiên sinh đón lấy hạt minh châu ngó qua ngó lại hai lượt rồi đáp:

- Hạt châu này quí lắm, tiểu lão không thể đánh giá được.

Hán tử áo xanh chau mày hỏi:

- Sao lại không đánh giá được?

Hoắc tiên sinh đưa đẩy nhãn kính đáp:

- Hạt minh chầu này mười lạng bạc mua được không phải là đắt, khi cần đến trăm vạn lạng cũng còn là rẻ, một món quí báu như vậy thì tiểu lão biết đánh giá là bao nhiêu?

Hán tử áo xanh ồ lên một tiếng hỏi:

- Quí đến thế kia ư?

Gã đưa tay với lấy hạt minh châu đặt vào lòng bàn tay mà ngắm nghía thì thấy bên trong thấp thoáng ánh hào quang lóng lánh không ngớt. Dù chẳng phải là tay sành châu báu cũng biết ngay là của quí.

Hán tử áo xanh đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô nương! Cô có nguyện ý đi theo Điền đại gia không?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp nhất nhất tuân theo lệnh của phường chủ.

Gã áo xanh lạnh lùng nói:

- Phường chủ không ở trên thuyền thì tại hạ là phường chủ.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Đại gia định giá hạt minh châu này bao nhiêu tiền?

Lôi Phi hỏi lại:

- Các hạ muốn trả lại bao nhiêu?

Gã áo xanh đáp:

- Bất luận Điền đại gia định giá hạt minh châu này bao nhiêu tiền, bọn tại hạ cũng không có cánh nào thối lại bạc được.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Các vị đã biết hạt minh châu này là của báu đáng giá là hay lắm rồi. Còn tại hạ nhận thấy Ngọc Chiêu cô nương quí hơn hạt minh châu nhiều.

Gã áo xanh hỏi:

- Thế ra các hạ bằng lòng với giá ba ngàn lạng chăng?

Lôi Phi cười đáp:

- Phải ba ngàn lẻ mười lạng mới được. Vì tại hạ cần thêm mười lạng để tính trả bữa cơm rượu hôm nay.

Gã áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói:

- Câu chuyện thế là xong rồi!

Gã quay sang bảo Ngọc Chiêu:

- Ngọc Chiêu cô nương, xin cô nương hãy thu xếp quần áo để đi theo Điền đại gia.

- Tiện thiếp xin tuân lệnh.

Thị đứng dậy ra khỏi căn phòng.

Lôi Phi đột nhiên thò tay ra đoạt hạt minh châu.

Gã áo xanh không kịp đế phòng, thấy Lôi Phi cướp hạt minh châu lại liền cười lạt hỏi:

- Sao? Điền đại gia không thể bỏ được hạt minh châu đáng giá liên thành này chăng?

Lôi Phi đáp:

- Việc giao dịch phải tiền trao cháo múc. Ngọc Chiêu cô nương chưa giao cho tại hạ thì hay hơn hết là tại hạ hãy giữ hạt minh châu. Chúng ta một bên giao người một bên trả tiền.

Gã áo xanh nói:

- Điền gia quả là một tay lỗi lạc trên thương trường.

Lôi Phi đáp:

- Không dám!

Hai người còn đang nói chuyện thì Ngọc Chiêu đã khoan thai đi tới .

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì thị vẫn mặc nguyên bộ quần áo vừa rồi. Chỉ có trong tay mang thêm một chiếc bọc nhỏ.

Gã áo xanh nói:

- Điền đại gia! Ngọc Chiêu cô nương đã tới đó!

Lôi Phi từ từ đặt hạt minh châu vào trong tay gã áo xanh nói:

- Các hạ giữ cho cẩn thận đừng để kẻ cắp lấy mất.

Gã áo xanh cầm hạt minh châu lên coi rồi nói:

- Điền đại gia cứ yên tâm, bất luận là tay trộm cắp cừ khôi đến đâu mà muốn ăn cắp hạt châu trong tay tại hạ cũng không phải chuyện dễ.

Chương 34: Hai Bên Cùng Nhau Sắp Đặt Mưu Sâu

Lôi Phi không trả lời, dắt Ngọc Chiêu rảo bước tiến về phía trước.

Lý hàn Thu theo sau Ngọc Chiêu chậm chạp bước ra ngoài khoang thuyền.

Gã áo xanh và tên gia nhân đầu trần cùng viên quản lý đứng tránh bên để nhường lối đi.

Lý hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi dắt Ngọc Chiêu ở dưới thuyền lên. Chàng nghĩ thầm trong bụng chính ra Lôi Phi chỉ muốn đùa chơi mà bây giờ thành chuyện thật không biết rồi y xử trí với cô kia ra thế nào?

Gã áo xanh đưa bọn Lôi Phi lên bờ rồi chắp tay thi lễ từ biệt về thuyền.

Lúc này chợ hoa trên sông Tần Hoài đang náo nhiệt nhưng cách đó vào mười trượng là một vùng tối đen.

Ngọc Chiêu theo sau Lôi Phi đi chừng được hơn một dặm thì dừng bước lại hỏi:

- Điền đại gia định đưa tiện thiếp đi đâu?

Lôi Phi thủng thẳng hỏi lại:

- Bây giờ cô nương muốn tới đâu?

Ngọc Chiêu đáp:

- Nếu tiện thiếp nhớ không lầm thì dường như Điền đại gia đã nói là đưa tiện thiếp về nhà.

Lôi Phi tủm tỉm cười hỏi:

- Đang lúc canh khuya một mình cô nương đi thế nào được?

Ngọc Chiêu hỏi lại:

- Theo ý Điền đại gia thì thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì đêm nay mời cô nương về khách sạn ngủ một đêm. Sáng sớm mai tại hạ sẽ mướn một cỗ xe ngựa đưa cô nương về nhà.

Ngọc Chiêu ngập ngừng nói:

- Cái đó...

Lôi Phi cười khanh khách hỏi:

- Cô nương sợ ư?

Ngọc Chiêu đáp:

- Điền đại gia lấy hạt minh châu đáng giá liên thành chuộc tiện thiếp ra khỏi chốn yên hoa.

Theo lẽ tiện thiếp phải hiến thân để đền đáp nhưng tiện thiếp vẫn còn...

Lôi Phi cười nói:

- Cô nương coi tại hạ là hạng người nào? Đã có Trương huynh đệ đây và tại hạ đồng thời bồi tiếp cô nương, cô cứ yên lòng.

Ngọc Chiêu cười mát hỏi:

- Đường đi còn xa lắm không?

Lôi Phi đáp:

- Bất kể xa gần nếu cô nương mệt không đi nữa thì đã có tại hạ và Trương huynh đệ nâng đỡ cho.

Lý hàn Thu ngấm ngầm do xét thì thấy Ngọc Chiêu bề ngoài ra điều nhu nhược mà thiệt tình thì chẳng sợ hãi gì.

Chàng lẩm bẩm:

- Con nha đầu này chắc đã phòng bị cẩn mật không chừng thị đã ngấm ngầm ước định với người trên Ngọc Mỹ Phường lén lút theo dõi và bảo vệ thị.

Chàng nghĩ vậy, bất giác đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Ngọc Chiêu tiến gần lại bên chàng hỏi:

- Trương đại gia! Đại gia đỡ cho tiện thiếp đi đường được không?

Lý hàn Thu ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Ngọc Chiêu ngắt lời:

- Tiện thiếp xuất thân ở chốn phong trần dĩ nhiên khác với các vị thiên kim tiểu thư. Trương đại gia bất tất phải úy kỵ lễ phái "nam nữ thọ thọ bất thân".

Lý hàn Thu toan chối từ thì Lôi Phi cười ha hả đáp:

- Trương huynh đệ bất tất phải chối từ, Ngọc Chiêu cô nương nguyệt thẹn hoa nhường, sao Trương huynh đệ lại cự tuyệt mắt xanh của người đẹp.

Lý hàn Thu tự hỏi:

- Y khuyên mình làm chuyện này thì có ý gì?

Rồi chàng đưa tay đỡ Ngọc Chiêu đi.

Ngọc Chiêu muốn tựa hẳn vào người chàng , nhưng chàng chỉ nâng đỡ tay phải cho thị chứ không để tựa vào lòng.

Ngọc Chiêu mỉm cười hỏi:

- Đêm tối vắng người, cảnh vật lờ mờ. Trương đại gia lo sợ người ta trông thấy chăng?

- Người quân tử không nên lợi dụng bóng tối. Đêm khuya càng tối tăm bao nhiêu chúng ta cần phải tự trọng bấy nhiêu mới được.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Trương đại gia cẩn thận giữ gìn mà sao còn bước chân vào Trường phong Nguyệt.

Lý hàn Thu đáp:

- Thưởng hoa giả lòng sầu muốn gặp bi kịch cũng coi chơi nhưng không để tổn thương đến điều phong nhã.

Ngọc Chiêu thở dài nói:

- Con gái ở chốn Yên Hoa đáng thương đến thế là cùng! Tấm thân liễu ngỏ hoa tường, làm đồ chơi cho người thưởng ngoạn. Bất luận là nhân vật nào, họ chỉ phí hai lạng bạc là tùy ý, vịn cành bẻ lá.

Lý hàn Thu nói:

- Nhưng cô nương hiện giờ đã trở lại đời lương thiện. Từ đây mẫu tử đoàn viên vui hưởng lạc thú gia đình.

Ngọc Chiêu thở dài hỏi:

- Trương gia có tin là con người tùy thuộc ở số mệnh không?

Lý hàn Thu đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng sức người có thể tranh đấu với mệnh vận.

Ngọc Chiêu nói:

- Nhưng tiện thiếp lại tin ở vận mệnh là mình khó lòng làm vợ người lương thiện.

Lý hàn Thu hỏi:

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Thuở nhỏ tiện thiếp đã có người coi tướng bảo mình hồng nhan bạc mệnh khó lòng tránh khỏi kiếp phong trần luân lạc. Hỡi ôi! Điền đại gia không tiếc châu báu bỏ ra chuộc lại sự tự do cho tiện thiếp rồi mà tiện thiếp vẫn sợ mình khó lòng được yên hưởng lạc thú thiên nhiên.

Lý hàn Thu nói:

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm. Tại hạ biết tánh Điền huynh, y chẳng đã tiếc châu báu trị giá liên thành chuộc cô ra khỏi chốn yên hoa thì dĩ nhiên y sẽ xếp đặt chu đáo cho cô, trừ phi cô cam bề hạ tiện lưu luyến phong trần để mình chìm đắm vào lầu hồng kỹ viện.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc ngẩng đầu nhìn ra thì chẳng thấy Lôi Phi đâu nữa.

Ngọc Chiêu dừng bước hỏi:

- Điền đại gia đâu rồi?

Lý hàn Thu vận hết mục lực nhìn ra xa mà không thấy tông tích y đâu, trong lòng lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẽ y tức giận rồi chăng?

Lý hàn Thu hỏi lại:

- Tức giận cái gì?

Ngọc Chiêu đáp:

- Điền đại gia cho là tiện thiếp có cử chỉ khinh bạc, nên tức giận bỏ đi.

Lý hàn Thu nói:

- Điền đại ca của tại hạ là người kiêm cung nhân hậu, cô không nên lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng người quân tử.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì y lại bỏ chúng ta mà đi?

Lý hàn Thu đáp:

- Hoặc giả y có việc gì gấp rút nên đi trước mình một chút.

Ngọc Chiêu nói:

- Không chừng y cố ý để chúng ta có cơ hội trò chuyện đặng thanh toán cho bọn mình cũng chưa biết chừng!

Lý hàn Thu nói:

- Đáng tiếc là tại hạ có gia đình rồi.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười nói:

- Đã thương yêu nhau thì chẳng quản chi phần lễ mọn.

Thị vừa nói vừa tựa gần vào lòng Lý hàn Thu.

Lý hàn Thu nói ngay:

- Xin cô nương tự trọng, tại hạ không phải hạng người khinh bạc.

Rồi chàng đưa hai tay đẩy mạnh Ngọc Chiêu ra.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Một người mặc áo trường bào đang rảo bước đi tới lướt qua Lý hàn Thu. Hắn cố ý bước chậm lại, liếc mắt nhìn chàng mỉm cười.

Lý hàn Thu nhận ra nét mặt rất quen thuộc dường như đã gặp ở đâu, nhưng trong lúc thảng thốt chàng không nhớ ra được. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra ngó bóng sau lưng người kia, ngơ ngẩn xuất thần.

Ngọc Chiêu khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Trương gia có quen biết y ư?

Lý hàn Thu như người mơ ngủ, choàng tỉnh giấc, vội đáp:

- Dường như tại hạ có quen biết mà không nhớ được đã gặp y ở đâu.

Ngọc Chiêu cười hỏi:

- Lại ở trong trường Phong Nguyệt chứ gì?

Lý hàn Thu lắc đầu đáp:

- Chẳng dấu gì cô nương, đêm nay là lần đầu tiên tại hạ mới đến chốn yên hoa.

Câu nói vừa ra khỏi cửa miệng chàng biết ngay mình lỡ lời, liền dừng lại không nói nữa.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp lấy làm kỳ sao Trương gia không hiểu phong tình té ra mới đi chơi lần đầu.

Lý hàn Thu muốn trả lời nhưng chàng không biết nói thế nào liền đứng lặng.

Ngọc Chiêu không thấy Lý hàn Thu nói gì nữa liền hỏi:

- Trương đại gia có nhớ trọ ở khách sạn nào không?

Lý hàn Thu sửng sốt đáp:

- Cái này... tại hạ không nhớ rõ.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Trương đại gia có nhớ cái chiêu bài khách sạn không?

Lý hàn Thu trong lòng ngấm ngầm nóng nảy, tự hỏi:

- Lôi Phi bỏ đi mất tích mà không dặn qua mình một câu nào, chẳng hiểu vì lẽ gì?

Trong bụng nghĩ vậy, ngoài miệng chàng đáp:

- Dường như khách sạn đó kêu là... kêu là...

Ngọc Chiêu thấy chàng ấp úng mãi mà không nói được tên khách sạn thì không khỏi buồn cười, hỏi dồn:

- Sao? khách sạn đó tên gì cũng quên rồi chăng?

Lý hàn Thu đáp:

- Quên khuấy đi mất, nghĩ mãi cũng không ra.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương gia đã chẳng biết khách sạn ở đâu lại quên cả cái chiêu bài thì bây giờ làm sao mà kiếm được?

Lý hàn Thu lẩm bẩm một mình:

- Ừ phải! biết đưa cô này đi đâu bây giờ?

Rồi chàng đáp:

- Chắc Điền đại ca gặp người quen còn nói chuyện, chúng ta hãy đứng đây một lát chờ y trở lại được không?

Ngọc Chiêu cười đáp:

- Tiện thiếp đã được Điền đại gia bỏ tiền chuộc ra khỏi chốn phong trần thì tiện thiếp có phải ngủ ngoài hoang dã một đêm không đáng kể gì. Trương đại gia nói vậy chẳng là khách sáo lắm ư?

Lý Hàn Thu trong lòng áy náy khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chúng ta hãy chờ một lát nếu y không tới thì dĩ nhiên tại hạ cũng phải xếp đặt cho ổn thỏa quyết không để cô ngủ ngoài trời đêm nay.

Ngọc Chiêu uể oải ngồi xuống nói:

- Chúng ta hãy ngồi đây ngồi chờ Điền đại gia.

Lý hàn Thu không sao được đành ngồi xuống theo, rồi chàng hỏi:

- Song thân cô nương vẫn ở Hàng Châu chứ?

Ngọc Chiêu đáp:

- Trước đây ba tháng vẫn ở Hàng Châu, hiện giờ còn ở đó nữa không, thì tiện thiếp không rõ.

Lý hàn Thu hỏi:

- Vạn nhứt lệnh tôn và lệnh đường thiên cư đi chỗ khác không còn ở Hàng Châu thì biết làm thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp đã được Điền đại gia bỏ tiền ra chuộc nếu không gặp song thân ở chỗ cũ thì đành để Điền đại gia xếp đặt.

Bỗng nghe trong bóng tối có tiếng người hỏi lại:

- Có thiệt thế không?

Lý hàn Thu ngoảnh đầu nhìn lại thì chính là Lôi Phi đang rảo bước đi tới. Y hớn hở tươi cười dừng lại trước mặt hai người.

Ngọc Chiêu khẽ đáp:

- Dĩ nhiên là tiện thiếp nói thiệt.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra tại hạ phải đưa cô đến Hàng Châu thiệt ư?

- Nếu Điền đại gia không đưa đi tiện thiếp cũng không dám đi một mình.

Lôi Phi ngoảnh đầu trông chiều trời nói:

- Khuya lắm rồi chúng ta về khách sạn thôi, rồi rảo bước đi trước.

Lý hàn Thu lại sợ Lôi Phi bỏ đi mất biến, chàng liền sát nút.

Hai người đi một lúc, Ngọc Chiêu bỗng la lên:

- Hai vị đi thong thả lại được không? Tiện thiếp không theo kịp nữa rồi.

Lý hàn Thu quay đầu nhìn lại, lờ mờ thấy bóng Ngọc Chiêu lọt lại cách xa đến ngoài hai trượng.

Lôi Phi khẽ bảo chàng:

- Con nha đầu này đáo để lắm đấy! Chúng ta phải cẩn thận mới được.

Lý hàn Thu gật đầu, chàng dừng chân đứng chờ Ngọc Chiêu kịp mới cất bước đi nữa.

Lôi Phi đi trước dẫn đường khi đến trước một tòa khách sạn liền dừng bước lại.

Lý hàn Thu ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên ngọn đèn lồng có đề bốn chữ lớn "Tam Hợp khách sạn" chàng động tâm nghĩ thầm:

- Té ra vừa rồi Lôi Phi cố ý đi trước là để xếp đặt khách sạn.

Lúc này đã quá canh ba. Phần lớn khách trọ trong quán ngủ cả rồi.

Lôi Phi dẫn hai người vào trong lên lầu.

Lý hàn Thu thấy y quen thuộc hết ngõ ngách khách sạn dường như người trọ đã lâu thì khen thầm:

- Lôi Phi quả nhiên lợi hại! Mới trong khoảnh khắc mà đã kiếm được chỗ trọ rất hay.

Lôi Phi đẩy cửa phòng tiến vào trước nói:

- Ngọc Chiêu cô nương! Tại hạ cùng Trương huynh đệ ngủ chung ở phòng khách. Đành khuất tất cô nương một đêm.

Ngọc Chiêu đáp:

- Không sao cả. Tiện thiếp chỉ cần một chiếc chiếu ngồi chờ sáng cũng được.

Lôi Phi khép cửa phòng lại, quẹt lửa lên thắp đèn rồi cười nói:

- Gian phòng trong kia nhường cho cô nương. Tại hạ cùng Trương huynh đệ ngồi nghỉ bên ngoài một đêm cũng được.

Ngọc Chiêu nói:

- Như vậy thì tiện thiếp yên tâm thế nào được.

Lôi Phi nói:

- Thị phi chỉ tại mình mau miệng, phiền não là do trí rước vào. Nếu tại hạ không có hạt minh châu thì chẳng lấy gì mà chuộc cô nương ra được.

Ngọc Chiêu nghiêng mình đáp:

- Ơn này, tiện thiếp suốt đời không quên.

Lôi Phi xua tay cười nói:

- Cô nương bất tất phải đa lễ. Xin vào phòng nghỉ đi!

Ngọc Chiêu không khiêm nhượng nữa vén rèm lên đi vào phòng.

Lôi Phi vẫy tay tắt đèn đi rồi khẽ bảo Lý hàn Thu:

- Phải cảnh giác một chút mới được. Đừng để mắc hợm con nha đầu này.

Lý hàn Thu hỏi:

- Theo ý Lôi huynh, phải chăng đêm nay thị sẽ ra tay gia hại chúng ta?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó khó mà biết được. Tiểu huynh thấy thị rất bình tĩnh quyết không phải hạng tầm thường. Và thị ở trong Ngọc Mỹ Phường có một địa vị khá cao tất nhiên là một nhân vật trọng yếu. Bây giờ chúng ta mỗi người ở một chỗ, vạn nhất thị có dùng thuốc mê hồn thì mình không đến nỗi bị bắt hết...

Y ngừng lại một chút:

- Bất luận xảy ra biến động gì, không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì đường vọng động.

Lý hàn Thu gật đầu.

Hai người liền xa nhau mỗi người ngồi một góc nhà tựa vào vách.

Chừng nửa trống canh trong phòng vẫn không nghe động tĩnh gì.

Lý hàn Thu ngừng thần chú ý lắng tai nghe thấy trong phòng hơi thở rất khẽ, tựa hồ Ngọc Chiêu đã ngủ say rồi.

Chàng nghĩ thầm trong bụng.

- Chắc con nha đầu này cũng nhận ra bọn mình không phải khách thương. Thị đã đi theo mình thì hẳn có chuẩn bị.

Hai bên cùng đề phòng nghiêm ngặt mà bề ngoài cũng giả vờ như không có chuyện gì. Lôi Phi đưa thị tới đây không hiểu có dụng ý gì. Chẳng lẽ sáng mai, y dẫn thị về Hàng Châu chăng?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên có tiếng bước chân rất khẽ lọt vào tai. Thanh âm này nếu không phải là người nội công ghê gớm, và để hết tinh thần nghe ngóng thì chẳng tài nào phát giác ra được...

Lý hàn Thu hít một hơi chân khí, ngưng thần đề phòng.

Chàng lại lắng tai nghe thì thanh âm kia im bặt không thấy gì nữa.

Lúc này Lôi Phi ngồi góc bên kia đột nhiên đứng dậy, nhẹ bước đi tới.

Y cử động cực kỳ thận trọng, không ai nghe thấy gì. Khi còn cách Lý hàn Thu chừng hai thước mới khom lưng đưa ra ba viên thuốc rồi dùng phép truyền âm nói:

- Lý đệ! Uống một viên này còn hai viên khác nhét vào lỗ mũi. Phải rất bình tĩnh để nghe diễn biến.

Lý hàn Thu đón lấy ba viên thuốc, chàng chưa kịp hỏi lại thì Lôi Phi đã rón rén lui về chỗ cũ.

Chàng đành theo lời uống một viên và nhét hai viên vào lỗ mũi.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đột nhiên trong phòng có ánh sáng lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Ánh lửa này rất nhỏ yếu, nếu không để ý thì không phát giác ra được.

Lý hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc ánh sáng này ở trong chăn chiếu lọt ra ngoài một chút.

Sau vụ ánh sáng lóe lên một cái, trong phòng trở lại tối đen và không có động tĩnh gì.

Lý hàn Thu chờ một lúc nữa, bỗng trong phòng có một chấm lửa tựa như thắp hương đưa ra ngoài.

Một mùi hương thơm nhẹ nhàng bay vào lỗ mũi.

Lý hàn Thu vừa trải qua vụ này, nhưng đã nghe người nói tới trên chốn giang hồ thường dùng độc hương để làm mê người. Chàng liền vận khí phong toả đường hô hấp.

Thực ra chàng đã uống thuốc vào bụng lại nhét hai viên vào lỗ mũi thì chẳng cần vận khí phong tỏa hô hấp, độc hương cũng không làm mê được.

Chấm lửa đưa ra mỗi lúc gần lại, Lý hàn Thu biết là Ngọc Chiêu đang cầm độc hương từ từ đi tới. Chàng nhìn đã rõ cực thế, Ngọc Chiêu theo chàng cùng Lôi Phi tới đây là có chuyện mưu đồ.

Bỗng thấy Ngọc Chiêu lại chậm chạp trở vào phòng. Đột nhiên thị quẹt lửa sáng lên.

Lý hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trên giang hồ thật lắm chuyện nham hiểm gian trá khiến cho người ta khó mà đề phòng biết được. Nếu bữa nay không có Lôi Phi thì mình khó mà tránh được thủ đoạn đê hèn của bọn chúng.

Chàng nghĩ vậy liền nhắm mắt giả vờ bị mê rồi.

Ngọc Chiêu giơ cao ngọn lửa lên coi mắt Lý hàn Thu và Lôi Phi rồi châm vào cây đèn cầy trên bàn.

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng đàn ông hỏi:

- Chiêu cô nương! Đã xong chưa?

Ngọc Chiêu đáp:

- Xong cả rồi!

Thị đưa tay ra mở cửa. Một đại hán mình mặc võ phục đen, lưng đeo trường kiếm thủng thẳng bước vào.

Lý hàn Thu mở hé mắt ra nhìn thì thấy người mới đến đó là gã áo xanh đã xuất hiện trên Ngọc Mỹ Phường.

Ngọc Chiêu chuyển động mục quang ngó Lôi Phi và Lý hàn Thu một cái rồi quay lại hỏi người áo đen:

- Bọn chúng là nhân vật thế nào?

Người áo đen đáp:

- Hiện giờ chưa rõ lai lịch bọn chúng.

Rồi gã rảo bước tiến lại bên mình Lý hàn Thu.

Lý hàn Thu tuy nhắm mắt nhưng cũng phát giác gã kia đi tới trước mặt. Chàng nghĩ bụng:

- Nếu gã điểm huyệt mình thì thật là phiền phức lắm đây.

Bỗng nghe Ngọc Chiêu nói:

- Anh chàng họ Trương này thật thà lắm, bất tất phải làm cho y phải chịu khổ sở.

Gã áo đen đáp:

- Trong lòng tại hạ rất hoài nghi một điều.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Điều gì?

Gã áo đen đáp:

- Tại hạ chắc mặt hai gã này đã đồ thuốc dịch dung.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Tại sao chúng phải thay đổi sắc mặt?

Gã áo đen đáp:

- Thằng cha họ Điền bỏ ra hạt minh châu. Đó chính là bảo vật trong nội cung quý giá vô cùng.

Gã đánh cắp được bảo vật tại hoàng cung tất không phải là nhân vật thông thường.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Vậy gã là người trong hoàng cung hay sao?

Gã áo đen đáp:

- Nếu gã không phải trong hoàng cung thì tất phải là tay độc hành đại đạo nổi danh trong võ lâm. Vì thế mà mà chúng ta phải tra xét xem chúng có thay đổi sắc mặt không?...

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ còn được tin đệ nhất thần châu Lôi Phi đã đến Kim Lăng nhưng mấy bữa nay, không làm sao tìm ra tông tích hắn đâu.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Ngươi hoài nghi gã là Lôi Phi chăng?

Gã áo đen đáp:

- Chưa biết có đúng không, có điều chúng ta phải đề phòng cẩn thận.

Chương 35: Quyên Nhi Lại Xuất Hiện Đưa Tin

Lý Hàn Thu tựa lưng vào vách, giả vờ bị mê, chàng nghe rõ câu chuyện đối đáp giữa hai người. Đồng thời chàng ngấm ngầm quyết định:

- Nếu Ngọc Chiêu và gã áo đen ra tay điểm huyệt thì lập tức ta phải phản kháng.

Bỗng nghe Ngọc Chiêu nói:

- Hai gã này là người võ lâm thì nhất định không sai rồi. Có điều lúc này chúng ta không nên để nội tình Ngọc Mỹ Phường hoàn toàn tiết lộ. Vậy việc đối phó với hai gã này cần phải mau lẹ và bí mật.

Gã áo đen nói:

- Biện pháp tốt nhất là giết chúng để bịt miệng.

Ngọc Chiêu nói:

- Đừng giết vội. Hãy điểm huyệt chúng rồi tìm cách đưa vào Phương gia đại viện. Hiện giờ chúng ta chưa rõ lai lịch chúng mà vội giết ngay thì là hành động khinh suất.

Gã áo đen vâng lời vung tay phải lên định điểm huyệt Kim tỉnh trên vai bên trái Lý Hàn Thu.

Trước tình thế bắt buộc, Lý Hàn Thu không thể giả vờ nữa. Chàng nghiêng người đi tránh đòn của gã áo đen. Đồng thời đột nhiên xoay tay nắm lấy cổ tay gã. Gã áo đen không ngờ Lý Hàn Thu giả vờ trúng độc. Chàng ra tay rất thần tốc gã không kịp đề phòng bị chàng nắm được.

Lý Hàn Thu vừa ra chiêu đã nắm được đối phương. Chàng liền đứng thẳng người lên.

Ngọc Chiêu giật mình kinh hãi nói:

- Úi chà! Các hạ quả nhiên là chân nhân không lộ bản tướng.

Thị nghiêng người đi phóng chưởng đánh tới.

Lý Hàn Thu bóp mạnh tay phải. Lập tức gã áo đen tê chồn một nửa mình, không sao kháng cự được nữa. Đồng thời chàng vung tay trái tiếp đòn đánh của Ngọc Chiêu. Hai chưởng đụng nhau bật lên

tiếng "sầm" rùng rợn.

Ngọc Chiêu không ngờ Lý Hàn Thu võ công cao cường đến thế. Tay phải chàng kiềm chế gã áo đen mà tay trái vẫn đón được chưởng lực của thị. Bất giác thị thộn mặt ra.

Ngọc Chiêu vừa vung chưởng phản kháng vừa lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu không trả lời vào câu hỏi. Chàng nói:

- Thủ đoạn của cô nương cũng đáo để thật!

Tay phải chàng buông gã áo đen ra. Chàng sử dụng cả hai tay đáng theo thế liên hoàn, mỗi chiêu một mãnh liệt hơn.

Ngọc Chiêu bị Lý Hàn Thu uy hiếp mãnh liệt, không còn sức để phản kích nữa.

Lý Hàn Thu muốn đánh cho mau lẹ. Chàng định trong vòng chiêu phải điểm huyệt xong. Nào ngờ võ công của Ngọc Chiêu cũng lợi hại vô cùng. Chàng đã liên công mười mấy chiêu mà chưa sao điểm huyệt được đối phương. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Con nha đầu này bản lĩnh không vừa!

Bỗng nghe Lôi Phi cất tiếng lạnh lùng:

- Có biết hội vụ mới là tay tuấn kiệt. Ngọc Chiêu cô nương! Nếu còn đánh nữa tất phải bị thương. Sao bằng đình thủ là hơn.

Ngọc Chiêu đã bị Lý Hàn Thu uy hiếp không còn sức phản kích. Bây giờ thị nghe Lôi Phi nói vậy trong lòng lại càng xao xuyến, bất giác ngoảnh đầu nhìn lại.

Giữa lúc thị quay đầu, tinh thần bị phân tán. Lý Hàn Thu thừa cơ điểm trúng huyệt đạo thị.

Lôi Phi vẫy tay tắt nến đi rồi nói:

- Chúng ta phải đi cho lẹ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Đi về thuyền nhỏ. Chỗ đó kể ra cũng nguy hiểm lắm, song so với nơi khác tương đối an toàn hơn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Ngọc Chiêu cô nương và gã áo đen thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ đem Ngọc Chiêu về thuyền, còn gã áo đen thì để tiểu huynh xử trí.

Y cúi xuống cõng gã áo đen lên rồi nói:

- Chúng ta chia đường ra đi rồi quanh về thuyền nhỏ. Lý đệ cõng Ngọc Chiêu đi.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi ngắt lời:

- Người võ lâm không thể gò bó trong lễ phép thông thường huống hồ chi bây giờ thời cơ cấp bách. Lý đệ cõng Ngọc Chiêu.

Lý Hàn Thu không sao được đành cõng thị lên lưng.

- Đi lẹ lên! Nếu phát giác ra có người theo dõi thì phải hạ độc thủ ngay mà hạ sát kẻ theo mình, hay ít ra là chạy cho thoát thân.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Chàng tung mình nhảy ra ngoài cửa sổ. Nhờ bóng đêm chàng chạy lẹ về thuyền.

Lý Hàn Thu đợi trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm. Lôi Phi mới lật đật về tới. Tay y cầm một cái bọc.

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn cái bọc rồi hỏi:

- Cái gì thế?

Lôi Phi cười đáp:

- Hai bộ quần áo giả trang người chài lưới. Sáng mai chúng ta đổi làm ngư ông.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Con thuyền nhỏ này dài bất quá hai trượng, rộng không đầy sáu thước thì để Ngọc Chiêu vào đâu?

Lôi Phi cười đáp:

- Tiểu huynh sẽ có cách.

Y đưa tay khẽ đập vào mũi Ngọc Chiêu hỏi:

- Cô ta chưa tỉnh lại ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ chưa giải khai huyệt đạo cho thị.

Lôi Phi nói:

- Hãy giải khai vận huyệt cho tỉnh và điểm huyệt tứ chi cho thị hết cử động. Tiểu huynh muốn hỏi thị mấy câu.

Lý Hàn Thu hành động theo lời bạn, giải khai vận huyệt cho Ngọc Chiêu.

Lôi Phi lạnh lùng cất tiếng:

- Bọn tại hạ không muốn sát hại cô nương. Nhưng nếu cô không chịu hợp tác, bắt buộc tại hạ phải ra tay thì đó là hành động bất đắc dĩ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đây là đâu?

Lôi Phi đáp:

- Đây cũng ở trên sông Tân Hoài, cách Ngọc Mỹ Phường không đầy hai dặm.

Ngọc Chiêu chậm rãi hỏi:

- Đại gia muốn hỏi gì?

Lôi Phi không trả lời hỏi lại:

- Có phải trong mình cô nương đem theo lưỡi dao truy thủ?

Ngọc Chiêu đáp:

- Đúng thế.

Lôi Phi nói:

- Lưỡi dao truy thủ đó hiện giờ đã đón tiếp huyệt mạch môn gã áo đen.

Ngọc Chiêu sửng sốt hỏi:

- Thực thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Thi thể hiện giờ ở đâu.

- Tại hạ đã đem gã vào trong Hội Võ Quán.

Ngọc Chiêu giật mình kinh hãi hỏi:

- Sao? Ngươi đưa gã vào Hội Võ Quán ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Trên huyệt mạch môn gã còn cắm lưỡi truy thủ của cô nương.

Lý Hàn Thu nghe bạn nói mà chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi:

- Y lấy lưỡi truy thủ trong người Ngọc Chiêu từ lúc nào mà sao ta chẳng biết gì hết? Y đem thi thể gã áo đen vào Hội Võ Quán để làm gì?

Bỗng nghe Ngọc Chiêu thở dài:

- Thủ đoạn của Điền đại gia thật là ác độc.

Lôi Phi nói:

- Nếu mà bọn tại hạ mà lọt vào tay cô nương, bị phải thuốc mê ngã lăn ra, thì chắc lúc này còn phải

chịu đau khổ gấp mười cách đối xử của tại hạ với cô nương.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Sao Điền đại gia không giết phứt tiện thiếp đi cho rồi?

Lôi Phi đáp:

- Vì bọn tại hạ nhận thấy cô nương chưa phải người chìm đắm đã sâu, còn có thể cứu vớt được.

Ngọc Chiêu cười lạt hỏi:

- Các vị muốn lợi dụng tiện thiếp để nói rõ nội tình phải không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu cô nương chịu hợp tác thì còn gì nói nữa!

Ngọc Chiêu lắc đầu đáp:

- Các vị muốn dùng hình cụ khốc liệt nào thì cứ việc mà dùng. Bắt đầu từ giờ tiện thiếp không nói thêm một câu nào nữa.

Đoạn thị nhắm mắt lại.

Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Người đồng bạn của cô nương trong mình hãy còn cắm lưỡi dao truy thủ thì bất luận gã có bị cô nương gia hại hay không, cô cũng khó lòng giải thích với bọn họ cho rõ được.

Ngọc Chiêu dường như đã có chủ ý, thị nhắm hai mắt, lặng yên không nói gì.

Lôi Phi gằn giọng:

- Cô nương quật cường lắm!

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt nằm yên không nói nửa lời.

Lôi Phi khẽ ho một tiếng rồi nói tiếp:

- Bất luận cô nương bình tĩnh đến đâu hay dùng cách nào để kháng cự, những cái đó đều không quan trọng. Tại hạ có mấy điểm cần nói cho cô nương biết.

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt, lờ đi như không nghe tiếng.

Lôi Phi cau mày nói tiếp:

- Lúc này cô nương vẫn là địch nhân của bọn tại hạ. Đã là địch nhân thì chẳng còn gì thương tiếc. Nếu cô nương cố bắt buộc thì bọn tại hạ bất cứ lúc nào cũng giết cô được.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn Ngọc Chiêu thấy vẻ mặt thị vẫn thản nhiên dường như chẳng để ý đến lời hăm dọa của Lôi Phi.

Lôi Phi nói tiếp:

- Bọn tại hạ đã nói rõ rồi. Cô nương đừng có thái độ nào là tùy ý cô.

Y kéo Lý Hàn Thu ra đầu thuyền bỏ mặc Ngọc Chiêu nằm đó.

Một đêm lặng lẽ trôi. Sáng hôm sau Lôi Phi và Lý Hàn Thu đã cải trang làm dân chài lưới.

Lý Hàn Thu đem lưới cá và nhiều đồ dùng xếp đống ngay bên mình Ngọc Chiêu đề phòng khi có động là đẩy đống ngư cụ lấp người thị đi.

Lôi Phi đẩy con thuyền nhỏ vào bờ chỗ vắng vẻ rồi nói:

- Lý đệ! Lý đệ trông coi thị, tiểu huynh lên bờ xem tình hình.

Lý Hàn Thu nghĩ tới trước tình cảnh này bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện nguy hiểm, liền hỏi:

- Nếu xảy ra biến cố thì chúng ta gặp nhau bằng cách nào?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cho đến lúc này chúng ta vẫn chưa bị địch nhân nghi ngờ. Tiểu huynh nghĩ rằng ngoại trừ biến cố đặc biệt còn không có chi đáng ngại. Vạn nhất gặp biến thì sáng mai chúng ta gặp nhau trong tòa tiểu miếu.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ hy vọng không xảy ra chuyện gì, nhưng mình cũng nên phòng bị.

Lôi Phi tủm tỉm cười khẽ nói:

- Nếu Lý đệ dùng biện pháp thuyết phục được Ngọc Chiêu hợp tác với chúng ta thì thị giúp chúng ta được rất nhiều việc.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Chắc tiểu đệ không làm được.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ cứ thử coi!

Lý Hàn Thu đi vào khoang thuyền lấy cần câu ra ngồi giả vờ câu cá một lúc. Sau chàng đi vào khoang thuyền hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương! Cô nương dùng chút điểm tâm nhé!

Ngọc Chiêu quả nhiên có tính cương nghị người thường không thể bì kịp. Từ nửa đêm hôm qua đến sáng hôm nay Lý Hàn Thu chưa thấy thị mở mắt ra lần nào. Bây giờ thị vẫn lờ đi như không nghe tiếng nằm thẳng cẳng như xác chết.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Tại hạ ngồi ngoài đầu thuyền câu cá. Nếu cô nương muốn ăn muốn uống thì cứ kêu lên một tiếng là tại hạ vào ngay.

Ngọc Chiêu vẫn nhắm mắt không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu cũng bỏ mặc thị ra ngồi đầu thuyền buông câu. Chàng mặc áo tơi, đầu đội nón đan. Ai trông bề ngoài cũng tưởng là ngư ông ngồi thản nhiên vô sự mà thực ra chàng ngấm ngầm để ý đến tình trạng biến hóa chung quanh.

Nửa ngày lặng lẽ trôi. Chàng chờ cho đến giữa trưa vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Ngọc Chiêu nằm trong thuyền thủy chung vẫn không lên tiếng.

Vầng thái dương lên đến giữa trời. Ánh nắng như thiêu như đốt. Trên sông Tần Hoài yên lặng như tờ. Trên bờ sông đường ngang ngõ dọc giao nhau cũng chẳng thấy một người khách bộ hành.

Lý Hàn Thu từ từ bước vào khoang thuyền ngó thị một cái rồi thở dài hỏi:

- Cô nương bị điểm huyệt không hành động được mà lại chẳng ăn uống gì thì chống chọi được bao lâu?

Ngọc Chiêu mở mắt ra nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi lại:

- Đời người trong vòng trăm năm rút cục vẫn là cái chết. Chết bao giờ thì chết có khác gì nhau?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Thế là cóc đã mở miệng rồi!

Ngọc Chiêu tức giận nói:

- Ngươi thật là tệ hại!

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói:

- Cô nương nhịn từ hôm qua đến trưa hôm nay thủy chung không nói một lời. Công phu nhẫn nại này thực khiến cho tại hạ kính phục vô cùng!

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có phải cô nương không chịu nói năng, ăn uống là sợ lỡ lời làm tiết lộ điều bí ẩn trong lòng, nên tuyệt thực để tự vận?

Ngọc Chiêu lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu đúng thế thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Như vậy tại hạ không hỏi những điều bí ẩn trong lòng cô nương nữa thì cô nương khỏi tuyệt thực để tự tử.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Trương đại gia nói thiệt chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nói thực.

Ngọc Chiêu bỗng la lên:

- Lạ quá!

Lý Hàn Thu không hiểu chuyện gì, sửng sốt hỏi:

- Điều chi lạ quá?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp bị bắt không có chút năng lực nào để kháng cự thì nhứt thiết tùy các vị phát lạc thế nào cũng phải chịu, cả đến việc bắt tiện thiếp cung xưng những điều bí ẩn trong lòng cũng vậy. Hà tất phải đối đãi với tiện thiếp?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Chẳng đối đãi như vậy thì làm thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Dùng trọng hình bắt buộc phải cung xưng.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Cô nương không phải là hạng người tàn ác, tưởng chẳng nên dùng trọng hình khảo đả.

Ngọc Chiêu đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Các vị là những nhân vật thế nào?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ không hỏi lai lịch cô nương. Vậy hay hơn hết là cô nương đừng hỏi họ tên tại hạ.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương đại gia nói nghe có vẻ công bằng lắm.

Lý Hàn Thu múc một chén nước trong bưng lại nói:

- Cô nương suốt đêm không ăn uống gì tưởng bây giờ nên uống một chén nước cầm hơi.

Ngọc Chiêu thực tình khát khô cổ họng, nhưng thị vẫn kiên trì đáp:

- Tiện thiếp không cần uống.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương bị điểm huyệt ở tứ chi, chắc đầu cổ còn cử động được?

Ngọc Chiêu quay mặt lại. Không hiểu nàng nghĩ sao lại thò đầu ra uống hết chén nước.

Lý Hàn Thu đặt chén xuống thủng thẳng nói:

- Cô nương hãy nghỉ ngơi một lúc để tại hạ đi thổi cơm nấu canh cho cô dùng.

Ngọc Chiêu hững hờ nói:

- Không cần đâu!

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn tại hạ không có ý làm hại cô nương mong rằng giữ gìn thân thể.

Ngọc Chiêu nói:

- Trương đại gia là người rất thể tất, nhưng tiện thiếp nói cho đại gia hay đối với tiện thiếp bất cứ phương pháp nào cũng chẳng ăn thua, đại gia đừng có hy vọng dò hỏi ở miệng tiện thiếp một chút tin tức nào hết.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ không có ý như vậy đâu.

Ngọc Chiêu nói:

- Trời sinh đại gia là người hữu tình, đối xử với phái nữ một cách biệt đãi.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Không phải thế đâu. Tại hạ biết mình đối xử với cô nương thế này cũng quá tệ, nên trong lòng rất áy náy.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Đại gia đối xử với đàn bà con gái đặc biệt tử tế phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Nhưng chỉ với người đẹp thôi chứ?

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn Ngọc Chiêu một lúc rồi đáp:

- Đẹp hay xấu tại hạ không nghĩ đến.

Ngọc Chiêu nói:

- Nếu vậy thì đại gia đúng là một người quân tử chân chính.

Lý Hàn Thu nói:

- Điều này tại hạ tưởng không cần phúc đáp cô nương.

Ngọc Chiêu quay mặt đi thở dài nói:

- Tuy đại gia là người quân tử, nhưng bọn tiện thiếp lại đứng về lập trường kẻ địch.

Lý Hàn Thu cười ruồi nói:

- Tại hạ cũng biết thế, nhưng không cừu địch mãnh liệt như cô nương.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp đã nói rồi, bây giờ có nói thêm mấy câu nữa cũng vậy thôi.

Thị ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp có điều muốn thỉnh giáo nhưng chưa hiểu các hạ có vui lòng trả lời không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ cần biết cô nương muốn hỏi điều chi?

Ngọc Chiêu nói:

- Dĩ nhiên là việc liên quan đến bản thân tiện thiếp.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương cứ việc hỏi đi!

Ngọc Chiêu:

- Các vị giữ tiện thiếp ở đây, giết đã không giết, tha cũng không tha, định xử trí thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu cô nương chứng minh được rằng sau khi bọn tại hạ buông tha, cô nương đừng dấn mình vào trong chốn thị phi này nữa thì tại hạ xin tha lập tức.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp bị các vị bắt sống đem về đây ngoài miệng lưỡi ra biết lấy gì để chứng minh.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ dường như có người nhảy xuống thuyền. Chàng toan đẩy đống chài lưới để che lấp Ngọc Chiêu đi nhưng lại ngờ là Lôi Phi trở về.

Lý Hàn Thu còn đang do dự thì người mới đến đã xuất hiện trước cửa khoang thuyền. Người này mình mặc áo lam, mày thanh mắt sáng, nét mặt quen thuộc nhưng chàng không nhớ được đã gặp ở đâu.

Người mới đến nhìn Lý Hàn Thu chắp tay vào rồi cất bước tiến vào khoang thuyền tươi cười hỏi:

- Huynh đài quên tại hạ rồi ư?

Lý Hàn Thu sực nhớ ra thanh âm này rất giống Quyên nhi. Chàng liền hỏi.

- Người là Quyên...

Người mới đến dường như sợ Lý Hàn Thu nói rõ thân phận mình vội ngắt lời:

- Tiểu đệ đêm qua đã gặp huynh đài một lần.

Lý Hàn Thu nhớ tới đêm qua chàng đang đi với Ngọc Chiêu thì gặp một người mặc áo trường bào, té ra là nàng đổi nam trang. Nàng đến đễ tìm mình không hiểu có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu vừa xoay chuyển ý nghĩ trong lòng vừa cất tiếng hỏi:

- Phải rồi! Quyên huynh! Bây giờ Quyên huynh tìm đến đây có điều chi dạy bảo?

Quyên nhi cười đáp:

- Chả có chuyện gì quan hệ, chỉ đến thăm huynh đài một chút mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Quyên nhi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì con thuyền đánh cá của huynh đài dường như bị người dòm dỏ.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Quyên nhi gật đầu lại hỏi:

- Huynh đài không tin chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Được Quyên huynh quan tâm đến, tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Quyên nhi nói:

- Vào khoảng mặt trời lặn hôm nay bọn họ sẽ đi kiểm tra các thuyền chài, huynh đệ liệu mà ứng biến. Tiểu đệ xin cáo biệt đây!

Dứt lời, Quyên nhi chắp tay vái chào rồi trở gót nhảy lên bờ.

Lý Hàn Thu muốn lưu Quyên nhi lại một lúc, nhưng chàng biết nàng là gái cải dạng nam trang, nên không bề mở miệng.

Quyên nhi đến một cách đột ngột, ra đi cũng lật đật chỉ trong chớp mắt đã không thấy bóng nàng đâu nữa.

Ngọc Chiêu hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Người mới đến là ai vậy?

- Y là người bạn của tại hạ.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Bạn thâm giao chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chỉ quen biết mà thôi, chưa đáng gọi là thâm giao.

Ngọc Chiêu lại hỏi:

- Y là đàn ông hay đàn bà?

Lý Hàn Thu không ngờ bị thị hỏi câu này, bất giác chàng thộn mặt ra hỏi lại:

- Theo nhận xét của cô nương thì thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp xem chừng y là gái giả trai.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Tại hạ tưởng cái đó không quan hệ.

Ngọc Chiêu tủm tỉm cười nói:

- Coi các hạ bề ngoài có vẻ trung hậu mà bề trong gian trá khôn lường.

Lý Hàn Thu không trả lời Ngọc Chiêu, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Sao Quyên nhi lại biết mình ở trên thuyền nhỏ này, huống chi mình đã cải trang thay đổi bộ mặt, chẳng lẽ nàng ngấm ngầm ám thị bọn mình? Không hiểu nàng tới đây có mục đích gì? Nàng trước ở nhà Quân Trung Phụng, sau chạy sang nhà Phương Tú đều can tâm làm tỳ nữ cho người, thì bên trong hẳn có chuyện mưu đồ.

Chương 36: Ngọc Chiêu Bày Kế Thoát Vòng Vây

Nét mặt tươi cười của Quyên nhi vẫn lẩn quẩn trong đầu óc Lý Hàn Thu không sao xóa nhòa được bất giác chàng nổi tính hiếu kỳ rất mãnh liệt.

Bỗng nghe Ngọc Chiêu lạnh lùng hỏi:

- Người đó nói vào lúc mặt trời lặn hôm nay có người đến điều ra con thuyền nhỏ này các hạ có tin không?

Lý Hàn Thu bị câu hỏi của Ngọc Chiêu cắt đứt luồng tư tưởng, chàng quay lại nhìn Ngọc chiêu nói:

- Theo ý tại hạ thì chắc y nói đúng.

Ngọc Chiêu nghe giọng lưỡi chàng dường như bàn việc với mình không có ý gì nghi ngại thì cười thầm hỏi.

- Các hạ muốn thỉnh giáo tiện thiếp chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương cùng phe với bọn họ thì dĩ nhiên hiểu họ rõ hơn.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Dường như các hạ không có chủ kiến gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không hẳn thế. Theo ý kiến tại hạ thì việc người đồng đạo bị lưỡi truy thủ của cô nương đâm chết mà thi thể y lại đưa vào trong Hội Võ Quán trở nên rất trọng đại, vì thế tại hạ nghĩ rằng bọn họ phải có kế hoạch hành động đại quy mô. Dù bọn họ không nghi ngờ chiếc thuyền nhỏ này, nhưng có thể tiện dịp họ cũng lùng xét.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Bây giờ các hạ định chuẩn bị thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hiện giờ chưa cần đến chuyện ứng biến, chờ Điền huynh trở về rồi sẽ thương nghị.

Ngọc Chiêu nói:

- Y không phải họ Điền mà các hạ cũng không phải họ Trương. Cả hai vị đều dùng họ giả.

Lý Hàn Thu cười đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ đều dùng họ giả cả cái tên Ngọc Chiêu của cô nương cũng là tên giả.

Ngọc Chiêu nói:

- Có thể con thuyền này hiện giờ đang ở dưới con mắt giám thị của bọn họ.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Cô nương nói phải đó

Ngọc Chiêu cười lạt nói:

- Các hạ là người rất trầm tĩnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ trải sóng gió đã nhiều nên dù có bị họ nhát cũng chẳng cần hoang mang.

Ngọc Chiêu nói:

- Các hạ lại còn có tính rất tự nhiên nữa.

Lý Hàn Thu nhìn cằm chặp vào mặt Ngọc Chiêu nói:

- Bọn họ mà tìm lên thuyền này thì dĩ nhiên khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu. Khi đó tại hạ e rằng khó lòng bảo vệ được cô nương.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Chắc các hạ giết tiện thiếp trước?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không phải thế!

Đột nhiên bóng người thấp thoáng! Lôi Phi đã nhảy vào khoang thuyền.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Tình hình bên ngoài thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Rắc rối lắm! Đêm qua đã xảy ra mấy phen xung đột. Số người bị thương khá nhiều.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Đều là bọn người ấy cả phải không?

Lôi Phi đáp:

- Hay ở chỗ không ai bộc lộ thân thế. Họ cứ hồ đồ đánh nhau rồi chết một cách hồ đồ.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao thế?

Lôi Phi đáp:

- Dường như ai cũng ngăn ngừa đối phương.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế thì thật là kỳ!

Lôi Phi nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Tình trạng cô nương đây thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Khá nhiều rồi! Nhưng chúng ta phải dời cô sớm đi là hay.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Con thuyền nhỏ của chúng ta dường như đã bị người theo dõi. Vạn nhất xảy biến cố gì mà để cô

ở trong thuyền này thì e rằng có điều không ổn.

Lôi Phi hỏi:

- Ông bạn mới phong thanh như vậy hay là đã nhìn thấy triệu chứng gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có người cảnh cáo mà cũng là một phần xét đoán. Con thuyền của chúng ta rất có thể bị người giám thị.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Ông bạn chuẩn bị dời cô nương này đi đâu?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Nếu chúng ta buông tha cô liệu có ảnh hưởng gì đến đại cuộc không?

Lôi Phi ngơ ngác hỏi lại:

- Ông bạn đã hứa lời buông tha cô nương rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Nếu buông tha mà không phương hại đến đại cuộc...

Lôi Phi cười mát hỏi:

- Ông bạn đã nhận ra một điều chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Một điều có quan hệ đến thân thế Ngọc Chiêu cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan hệ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu tại hạ quan sát không lầm thì Ngọc Mỹ Phường có thể do cô đứng chủ.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Ngọc Chiêu nói:

- Cô nương! Bất luận cô có tin hay không, tại hạ muốn đem những lời chân thật nói rõ.

Ngọc Chiêu nói:

- Hay lắm! Các hạ nói đi.

Lý Hàn Thu cười mát nói:

- Bọn tại hạ không có ý gia hại cô nương mà chỉ muốn cô nương đừng trợ lực Giang Nam Song Hiệp. Tại hạ cũng không muốn hỏi lai lịch cô nương nữa chỉ cần cô nương ưng thuận dời khỏi Kim Lăng trong một thời gian sáu tháng

Ngọc Chiêu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Binh bất yếm trá! Càng man trá càng tốt. Tiện thiếp có thể giả vờ ưng thuận lời các hạ, nhưng tiện thiếp cũng không muốn lừa gạt các hạ.

Lôi Phi không nhịn được bật cười nói:

- Hay lắm! Các vị nói chuyện nghe có vẻ thân mật lắm.

Lý Hàn Thu nghiêm nét mặt hỏi:

- Cô nương nói vậy thì ra không hợp tác với Giang Nam Song Hiệp không được hay sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp cũng chẳng ưa gì Gian Nam Song Hiệp nhưng không tự chủ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Như vậy là cô nương bức bách tại hạ phải thù nghịch rồi còn gì?

Ngọc Chiêu nói:

- Cái đó là tùy các hạ. Tiện thiếp không yêu cầu điều gì mà cũng không thể nói thêm được nữa.

Lôi Phi cười mát nói:

- Ông bạn bất tất phải hỏi nhiều nữa. Việc khẩn yếu lúc này là chúng ta phải nghĩ kế ngự địch...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Theo chỗ tiểu huynh thì hiện giờ tại thành Kim Lăng khó mà kiếm được nơi nào tĩnh mịch, trừ phi chúng ta kịp thời dời bỏ Kim Lăng. Hội Võ Quán mở cuộc anh hùng đại hội tới nơi rồi. Anh hùng thiên hạ kéo đến Kim Lăng mỗi ngày một đông.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu bọn họ chỉ đến đây tham dự cuộc anh hùng đại hội thì cũng chẳng làm cho trong thành thêm rối loạn mà còn thu được kết qủa trấn áp nhân tâm.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Ông bạn nói nghe cũng có lý, nhưng tình thế không còn cách nào ngăn ngừa được. Theo chỗ tiểu huynh biết thì có rất nhiều cao thủ võ lâm và dường như họ đều thay đổi dạng. Mục đích họ đến đây tựa hồ không phải tham gia anh hùng đại hội mà hiển nhiên có cuộc mưu đồ khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn họ mưu đồ chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Đó là những cách vận động ngấm ngầm hiện giờ chưa điều tra được rõ.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ những cuộc loạn động này đều có liên quan đến Đinh Bội trong ngôi hoàng từ kia?

Tuy chàng nghỉ vậy nhưng không nói ra.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Ngọc Chiêu nói:

- Tại hạ có một điều muốn nói với cô nương.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp đã bị bắt sống lại bị điểm huyệt dù muốn dù không muốn nghe thì cũng phải nghe.

Lôi Phi lạnh lùng nói:

- Tại hạ chẳng phải là người thương hương tiếc ngọc mà cô nương lại bức bách thái quá tại hạ đành hạ độc thủ.

Ngọc Chiêu đưa mắt nhìn Lôi Phi không nói điều gì nữa.

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Thi thể đồng bạn của cô nương tại hạ đã đưa vào trong Hội Võ Quán nhưng không có phản ứng gì trọng đại. Bữa nay Hội Võ Quán vẫn đầy tửu khách mà không ai bàn tán đến chuyện đêm qua.

Ngọc Chiêu hỏi:

- Cái đó liên quan gì đến tiện thiếp?

Lôi Phi đáp:

- Cô nương thật là người trầm tĩnh.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp

- Cái đó chứng tỏ Ngọc Mỹ Phường, Hội Võ Quán và Giang Nam Song Hiệp đã liên kết mật thiết với nhau, che những điều xấu cho nhau và những hành động gian trá.

Ngọc Chiêu đưa mục quang hết ngó Lôi Phi lại ngó Lý Hàn Thu rồi nói:

- Dù các vị đoán trúng nhưng có nói ra cũng chẳng ai tin.

Lôi Phi chậm rãi nói:

- Lúc này tại hạ cũng không cần người ta tin tưởng mình nhưng rồi một ngày kia họ sẽ biết rõ.

Chàng đưa mắt ngó Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Ông bạn, chúng ta mau dời khỏi thuyền này. Chỉ còn Ngọc Chiêu cô nương là khó xử trí.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu chúng ta giết cô thì hơi quá đáng.

Lôi Phi nói:

- Mà tha cô lại càng nguy hiểm hơn.

Lý Hàn Thu đột nhiên giơ tay lên vuốt mặt để lộ chân tướng rồi nghiêm trang nói:

- Ngọc Chiêu cô nương! Cô nương hãy ghi nhớ lấy tướng mạo tại hạ. Oan có đầu nợ có chủ. Rồi đây cô muốn báo thù thì cứ việc tìm Lý Hàn Thu này.

Chàng huy động hai tay giải khai huyệt đạo cho Ngọc Chiêu.

Ngọc Chiêu từ từ đứng lên nhìn kỹ Lý Hàn Thu rồi cười nói:

- Các hạ anh tuấn làm xúc động lòng người.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Cô nương! Bây giờ cô có thể đi được rồi. Cô trở về Ngọc Mỹ Phường hay dời khỏi Kim Lăng để trở về nguyên quán là tùy ý cô.

Ngọc Chiêu từ từ đứng dậy nói:

- Cái ơn phóng thích này tiện thiếp có ngày báo đáp.

Rồi thị cất bước ra khỏi khoang thuyền.

Lôi Phi nhìn Ngọc Chiêu lặng lẽ không nói gì. Hiển nhiên y không thỏa mãn về hành động của Lý Hàn Thu nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản.

Bỗng thấy Ngọc Chiêu ra khỏi khoang thuyền đột nhiên lại quay trở về.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô nương còn trở lại?

Ngọc Chiêu vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Phía ngoài chiếc thuyền này đã có người giám thị các vị rồi đó.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Rồi y cất bước ra ngoài khoang thuyền.

Ngọc Chiêu vội nói:

- Điền đại gia chớ nên hấp tấp.

Lôi Phi dừng bước lại hỏi:

- Chuyện gì vậy

Ngọc Chiêu đáp:

- Trong khoang thuyền có cửa sổ nhỏ. Các hạ mở hé mà trông ra ngoài.

Lôi Phi nghe lời mở rèm che cửa sổ nhìn ra quả nhiên thấy một chiếc thuyền nhẹ đậu ngoài sáu bảy trượng. Trên thuyền có cắm cờ. Một lão già áo xanh râu bạc thái độ rất ung dung nhàn nhã.

Phía sau lão già này một người thủy thủ đầu đội nón trúc ngồi ở đằng lái.

Lôi Phi khẽ chau mày hỏi:

- Có phải chiếc thuyền kia không?

Ngọc Chiêu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Ngó chiếc thuyền nhỏ kia, tiện thiếp chắc chung quanh đây đều có bố trí.

Lúc Lôi Phi lên thuyền chưa thấy con thuyền đó, y cho là cô nói đúng.

Ngọc Chiêu nói tiếp

- Thuyền này đã bị theo dõi từ trước, có điều các vị chưa biết mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Đến xảy cuộc ác đấu là cùng. Ta chẳng biết đâu mà lo nhiều được.

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp không hiểu hai vị mượn con thuyền nhỏ này ở đây có tác dụng gì? Nếu muốn giấu kín hành tung thì bây giờ chẳng nên ra tay.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Ngọc Chiêu hỏi:

- Theo ý cô nương thì sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Cách đây ngoài hai dặm có một khu rừng lau rộng chừng một mẫu. Nơi đó rất nhiều thuyền chài. Bây giờ chính gặp lúc bắt tôm cá. Theo ý tiện thiếp nếu mình trà trộn vào đó được thì may ra tránh khỏi con mắt theo dõi của họ.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Ý kiến của cô nương rất hay. Chúng ta thử qua đó coi.

Y đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý đệ! Hay hơn hết là Lý đệ cải trang như trước đừng để bộc lộ chân tướng.

Lý Hàn Thu tưởng đến Giang Nam Song Hiệp đã nhận biết mình nếu để chúng nhìn rõ chân tướng tất chúng điều động bao nhiêu cao thủ vây bắt hay truy sát. Việc cải trang để giấu chân tướng là cần.

Chàng nghỉ vậy rồi không trả lời, đổ thuốc dịch dung lên mặt.

Lôi Phi sắp sửa đồ chài lưới rồi hỏi:

- Cô nương có nhận biết những người đó không?

Ngọc Chiêu nói:

- Tiện thiếp không biết nhưng dám nói chắc là những người theo dõi các vị.

Lôi Phi chỉnh đốn y phục rồi nói:

- Nếu bên rừng lau kia mà có mai phục thì có khác gì đem thân vào miệng cọp.

Ngọc Chiêu nói:

- Nếu các hạ không tin tiện thiếp thì đừng đi nữa.

Lôi Phi không trả lời, ra ngoài khoang thuyền cầm chèo bơi đi.

Ngọc Chiêu nhìn Lý Hàn Thu bôi thuốc thay đổi sắc mặt rồi cười nói:

- Thuyền mình trà trộn vào giữa đám thuyền chài rồi sẽ tìm cách chuồn vào rừng lau. Sau đó bỏ thuyền lên bộ .

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn cô nương thì sao? Bọn tại hạ để cô ở lại trong thuyền.

Ngọc Chiêu ngắt lời:

- Điền đại hiệp nói rất đúng. Phải giữ bí mật mới được an toàn.

Lý Hàn Thu đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Ngọc Chiêu muốn nói lại thôi.

Ngọc Chiêu đưa tay lên vuốt mái tóc rồi nói:

- Trong lòng Trương đại gia dường như không phục. Nhưng sự thật là thế đó. Bất luận võ công đại gia cao cường đến đâu cũng không chống chọi được với số rất đông cao thủ tụ tập ở đây. Dù các vị có tấm thân đúc bằng thép thì cũng chỉ là hai người.

Lý Hàn Thu hững hờ nói:

- Đa tạ cô nương có lời chỉ giáo.

Ngọc Chiêu cười mát nói:

- Xem chừng đại gia là người rất quật cường.

Lý Hàn Thu chậm rãi đáp:

- Tại hạ nguyện chỉ muốn kiếm Gian Nam Song Hiệp, không ngờ lúc này lại bị lôi cuốn vào hoàn cảnh khác.

Ngọc Chiêu nói:

- Thế cũng đủ rồi. Giang Nam Song Hiệp là nhân vật chủ yếu trong khu vực này đó.

Lý Hàn Thu không nói gì nữa. Chàng đưa mắt nhìn ra mặt nước ngoài thuyền ngơ ngẩn xuất thần.

Ngọc Chiêu trầm giọng nói:

- Xem chừng giữa Trương đại gia và Giang Nam Song Hiệp có một mối cừu hận sâu xa.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Mối thù giết chẳng đội trời chung thì còn thù nào sâu hơn được?

Ngọc Chiêu cười ruồi hỏi:

- Tiện thiếp có một lời chẳng hiểu có nên nói hay không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Điều gì?

Ngọc Chiêu đáp:

- Nói ra sợ mang tiếng là mới quen biết mà đã nhiều lời. Tình thế Kim Lăng hiện giờ đã sắp xảy

cuộc đại biến kinh thiên động địa. Giang Nam Song Hiệp vì việc bảo vệ cho mình đã thi hành hết các thủ đoạn gây nên một trường phong ba dữ dội và đã huy động rất nhiều người. Có người hữu tâm mà cũng nhiều người bị lôi cuốn vào trường thị phi này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người hữu tâm là thế nào?

Ngọc Chiêu đáp:

- Ba chữ "người hữu tâm" bao hàm ý nghĩa rất rộng tiện thiếp khó mà giải thích cho rõ được.

Thị trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Nói một cách khác thì có người mượn gió bẻ măng để cầu tư dục. Có người nhân cơ hội này đền ơn trả oán. Lại có người mượn cơ hội này để tìm ra nguồn gốc sự hỗn loạn trên chốn giang hồ. Ngoài ra thiếu chi kẻ thừa cơ nước đục buông câu, lại lắm người đến tham dự để coi một trường náo nhiệt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nghe giọng lười cô nương thì dường nhu cô quen biết Giang Nam Song Hiệp nhiều lắm.

Ngọc Chiêu đáp:

- Mới gặp mặt mấy lần chưa thể gọi là quen biết được.

Bổng nghe Lôi Phi lên tiếng:

- Phải cẩn thận đấy.

Lý Hàn Thu muốn mở cửa sổ ra coi thì đột nhiên có tiếng mái chèo bơi rất gấp vọng lại.

Một con thuyền nhẹ lướt qua rất mau.

Lý Hàn Thu thấy trên khoang thuyền này có cặp mắt lấp loáng sáng như điện chớp để ý nhìn lại.

Vì thuyền lướt qua quá lẹ mà nét mặt người kia lại ẩn hiện trong cửa sổ, chàng chỉ ngó thấy cặp mắt mà thôi.

Một điều không ai ngờ tới là chiếc khoái thuyền vụt qua bên con thuyền nhỏ này rồi đi tuốt không quay lại nữa.

Lý Hàn Thu ngoảnh đầu nhìn lại thấy Ngọc Chiêu mở lưới cá từ từ đi ra, thị hỏi:

- Trên khoang thuyền kia có nhân vật nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ chỉ thấy cặp mắt loang loáng chứ chưa nhìn rỏ mặt.

Ngọc Chiêu thò tay mở cửa sổ ra coi thì thấy chiếc khoái thuyền đả vượt ra ngoài mười trượng. Thị nói:

- Tiện thiếp chắc họ chưa nhìn thấy mình.

Đang lúc nói chuyện thì chiếc thuyền nhỏ đã tiến vào rừng lau.

Con thuyền nhỏ xuyên qua đám lau mà đi gần tới bờ thì dừng lại.

Lôi Phi thủng thẳng bước vào trong thuyền cởi áo chài ra hỏi:

- Ngọc Chiêu cô nương! Cô ở lại trong thuyền này được không?

Ngọc Chiêu đáp:

- Nếu tiện thiếp cùng đi với hai vị thì chỉ trong vòng năm dặm là có người cản trở ngay.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ bọn tại hạ hai người ra đi chưa chắc đã bình yên.

Ngọc Chiêu nói:

- Đại hiệp nói cũng có lý, nhưng ít ra là các vị bớt được một phần trở lực.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Huynh đệ! Chúng ta đi thôi!

Ngọc Chiêu nói:

- Khoan đã! Tiện thiếp còn có điều muốn thỉnh giáo.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Ngọc Chiêu hỏi:

- Có phải đại hiệp là Thần Thâu Lôi Phi không?

Lôi Phi cười ruồi hỏi lại:

- Theo nhận xét của cô nương thì sao?

Ngọc Chiêu đáp:

- Tiện thiếp chắc đúng thì phải.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Vậy cứ kể là đúng đi!

Ngọc Chiêu vẫy tay nói:

- Hai vị lên đường cho trân trọng, tiện thiếp không tiễn chân nữa.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu bỏ hết quần áo chài lại, nhảy lên bờ rồi sóng vai mà đi.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Không ngờ chúng ta lại bỏ con thuyền đó. Nếu tiểu đệ độc ác một chút thì đã giết Ngọc Chiêu.

Lôi Phi ngắt lời:

- Chuyện này không liên quan gì đến Ngọc Chiêu. Dù không có thị chúng ta cũng phải dời khởi chỗ này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tình thế biến ảo không lường. Trước tiểu huynh chưa tiên liệu đến chuyện phải thiên đi nơi tạm trú.

Lôi Phi ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Hiện giờ những nhân vật võ lâm trong thành Kim Lăng số đông là đang truy tầm một vật gì. Vì thế mà tình trạng rối beng. Hội Võ Quán kia cùng Giang Nam Song Hiệp cũng có chuyện mưu đồ rất gấp.

Chương 37: Cuộc Mưu Đồ Tranh Đoạt Linh Chi

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Không chừng vụ nầy có liên quan đến cả Quyên nhi và Đinh Bội.

Chàng liền hỏi Lôi Phi:

- Bọn họ tìm kiếm vật gì?

Lôi Phi đáp:

- Hiện giờ chưa biết rõ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những nhân vật võ lâm hiện diện trong thành Kim Lăng có biết nội vụ nầy không?

Lôi Phi đáp:

- Dường như Giang Nam Song Hiệp và Hội Võ Quán chủ đã hiểu nội vụ ít nhiều...

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Vụ nầy có liên quan đến ngôi hoang từ hẳn không sai rồi.

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp:

- Còn những người khác đến tham dự dường như chưa hiểu vẩn đang dò xét.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh căn cứ vào đâu mà bảo Giang Nam Song Hiệp cùng Hội Võ Quán chủ đã biết nội tình?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh quan sát tình thế thì hiện giờ bên họ tựa hồ cố ý bày ra nghi trận để dẫn dụ người ta đi vào đường rẽ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu.

Lôi Phi hỏi lại:

- Về phương diện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp và Hội Võ Quán chủ đã biết nội tình sao còn chờ không chịu hạ thủ.

Lội Phi mỉm cười đáp:

- Họ không dám cử động gì ngay vì họ sợ hành động hấp tấp sẽ thúc đẩy những tay cao thủ mấy phe khác vào tình trạng bất lợi cho họ. Tóm lại phe nọ phe kia giằng co nhau khiến cho trong thành Kim Lăng bề ngoài vẫn bình tĩnh.

Lý Hàn Thu hỏi:

Killah74 typed Thất Tuyệt Ma Kiếm 43 - Lôi huynh nên tìm cho hiểu rõ bọn họ truy tầm vật gì.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh chưa thể phán đoán được. Có điều nhất định là một vật rất trân quí quan hệ đến nhân vật võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh không thể trả lời ngay được. Chúng ta cứ đi rồi sẽ liệu.

Bỗng Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Có người đi tới đó. Chúng ta ăn nói phải cẩn thận một chút.

Hai người ngửng đầu trông ra thì thấy người đi tới mình mặc võ phục, lưng giắt đơn đao. Hắn phưỡn ngực, ngẩng đầu oai vệ tiến về phía trước.

Lôi Phi kéo Lý Hàn Thu tránh sang một bên để nhường lối đi.

Đại hán kia lướt qua hai người đi thẳng xuống bờ sông.

Lôi phi đang tiến về hướng chính Nam, đột nhiên ngoắt sang phía Tây Nam mà đi.

Lý Hàn Thu biết y đã rất lịch duyệt lại có tài liệu việc, chàng không thể bì kịp được, nên không hỏi gì cả cứ lầm lũi theo sau.

Lôi Phi đi thành một đường vòng rộng quanh về tới trước cửa một nhà khách sạn nhỏ thì dừng bước lại. Y khẽ bảo Lý Hàn Thu.

- Lý đệ! Lý đệ chịu khuất tất một chút nhé.

Lý Hàn Thu đáp:

- Hà tất Lôi huynh còn khách sáo!

Lôi Phi tiến vào khách sạn đi thẳng tới một căn phòng chái hiên nhỏ hẹp.

Lúc này mặt trời chưa lặn. Cảnh vật trong phòng còn thấy rõ ràng. Trong phòng một lão già mình mặc áo lụa chân đi giày đan gục xuống bàn mà ngủ.

Hai người tiến vào phòng lão cũng không biết.

Lôi Phi tiến lại hai bước chắp tay nói:

- Tiểu đệ là Lôi Phi xin tham kiến Hồng huynh.

Người kia không ngẩn đầu lên tựa hồ chưa nghe Lôi Phi.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Thằng cha này làm phách dữ!

Bỗng thấy Lôi Phi chau mày hỏi:

- Hồng huynh bị thương rồi hay sao?

Lão già từ từ ngẩng mặt lên ngó Lôi Phi khẻ gật đầu, rồi lại gục xuống bàn mà ngủ.

Lôi Phi vẻ mặt hoang mang hỏi tiếp:

- Hồng huynh! Thương thế nặng lắm không, để tiểu đệ điều trị cho?

Lão kia vẫn gục mặt xuống bàn khẽ lắc đầu.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Lão nầy đã bị trọng thương sao không ngồi ngay ngắn điều dưỡng mà lại gục xuống bàn? Chẳng hiểu lão có dụng ý gì không?

Bổng thấy Lôi Phi khẽ vẫy tay mặt, nói nhỏ:

- Huynh đệ! Chúng ta ngồi nghỉ đây một chút.

Lý Hàn Thu trong lòng bao mối nghi ngờ nhưng chàng cố nhẫn nại không hỏi.

Tòa khách sạn này nhỏ bé, phòng khách trọ rất hẹp. Trong phòng đặt một cái bàn cây và một cái ghế tre và kê một cái giường gỗ. Chỉ có bấy nhiêu đồ đã chật ních không còn chỗ hở để xoay người một cách dễ dàng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đành ngồi xuống chiếc giường gỗ.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm lão kia mới đứng lên đảo mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu nói:

- Phiền hai vị chờ lâu quá nhỉ?

Lôi Phi lộ vẻ khẩn trương hỏi:

- Thương thế Hồng huynh ra sao?

Lão kia đáp:

- Không sao đâu. Tại hạ uống thuốc và nghỉ một lúc rồi bây giờ đã khá lắm.

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Vị nầy là ai? Sao không giới thiệu cho tại hạ biết?

Lôi Phi trỏ vào Lý Hàn Thu đáp:

- Y là Lý Hàn Thu, có lẽ Hồng huynh chưa biết tên y. Nhưng nói đến phụ thân y thì nhất định Hồng huynh hiểu ngay. Y chính là Lý công tử con trai của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần.

Lão kia chắp tay nói:

- Té ra là Lý đại hiệp công tử. Huynh đệ là Hồng Bất Phát.

Lý Hàn Thu không hiểu Hồng Bất Phát là nhân vật thế nào nhưng chàng thấy Lôi Phi tỏ vẻ rất tôn

kính lão, vội chắp tay đáp:

- Té ra Hồng lão tiền bối! Mai đây vãn bối mong được tiền bối chỉ giáo cho.

Hồng Bất Phát nói:

- Không dám! Không dám! Phải chăng Lý huynh đệ là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Sao lão này cũng biết mình là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Chàng đáp:

- Vãn bối được ân sư rủ lòng thương thu làm đồ đệ nhưng mình trí hiển tài sơ, tuy được danh sư chỉ giáo mà tiến bộ rất tầm thường.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Kiếm thuật của Lý thế huynh đã đến mực cao diệu hơn đời, huynh đệ đã được nghe người ta nói nhiều rồi.

Lão đưa mắt nhìn Lôi Phi nói tiếp:

- Lôi đệ đến đây vừa may. Mấy bữa nay trong thành Kim Lăng đang âm ỷ một cuộc biến hóa rất lớn.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Tiểu đệ biết rồi. Hai phái lớn Thiếu Lâm, Võ Đương dường như cũng bị lôi cuốn vào trong trường phân tranh nầy...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Võ công của Hồng huynh cao thâm tuyệt đỉnh không hiểu bị thương về tay ai?

Hồng Bất Phát mỉm cười đáp:

- Tại hạ chưa nhìn thấy mặt người đó, mới suy đoán mà thôi.

Lý Hàn Thu cười thầm trong bụng:

- Chà! Lão bị thương về tay ai mà cũng không biết.

Hồng Bất Phát nói tiếp:

- May ở chỗ tại hạ bị thương không nặng lắm. Bây giờ đã bình phục rồi. Chẳng cần thâm cứu chuyện nhỏ mọn nầy nửa. Có điều hiện nay trong thành Kim Lăng đang nổi lên những làn sóng ngấm ngầm tựa hồ đổ xô cả vào một chỗ.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lôi huynh biết những ám ký của các môn phái khắp thiên hạ chắc là đã dò la được nhiều tin túc về những ám khí đó?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Hồng Bất Phát vội hỏi:

- Lôi huynh đã tra ra nội vụ chưa?

Lôi Phi khẽ thở dài đáp:

- Tiểu đệ mới biết bọn họ dường như đang tranh đoạt một vật, song chưa biết là vật gì? Vì những ám ký của các môn phái đều không chỉ rõ.

Hồng Bất Phát nói:

- Đúng thế! Những người các môn phái lớn đến tham dự tuy rất nhiều, song chỉ có một số rất ít là hiểu rõ mục đích. Họ giữ bí mật trong lòng mà chỉ huy các bộ hạ hành động.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh chắc đã biết tại sao họ lại giữ bí mật?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nói cho Lôi huynh hay, bất tất phải hỏi vội.

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có một điều rất khó hiểu là trong các môn phái thường xảy ra chuyện xung đột. Có lúc họ chiến đấu nửa vời rồi dừng tay rút lui. Có khi họ đấu đến xảy chuyện thương vong.

Lôi Phi nói:

- Họ đã có chuyện mưu đồ thì khó lòng tránh khỏi những cuộc tranh chấp.

Hồng Bất Phát lạnh lùng nói:

- Nếu chỉ giản dị như vậy thì đã không thành vấn đề.

Lôi Phi lại hỏi:

- Những điểm nào phức tạp?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tại hạ bí mật điều tra thấy mỗi lần các môn phái lớn xảy ra chuyện xung đột điều do trung gian có người ngấm ngầm bày đặt dẫn dụ thành cuộc va chạm rồi họ lén lút rút lui.

Lôi Phi cười mát nói:

- Những cái đó tiểu đệ đã phát giác ra trong ám ký của họ rồi. Nhưng...

Hồng Bất Phát hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Cho đến bây giờ tiểu đệ còn chưa biết các môn phái tranh đoạt gì mà họ đều không ra mặt đường đường chính chính mà lại cải trang thay đổi sắc mặt để ngấm ngầm tranh đoạt. Cả hai môn phái lớn Thiếu Lâm, Võ Đương trước đây hành động quang minh chính đại, mà lần nầy cũng không để bộc lộ thân thế.

Hồng Bất Phát trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vì họ không thể bộc lộ được.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Hồng Bất Phát đáp:

- Vì có ba nguyên nhân. Một là vật nầy quá trân quí. Hai là không ai muốn tiết lộ ra. Ba là họ chỉ nghe đồn không có cách nào chứng thực được vật đó. Ba nguyên nhân nầy gây nên cuộc tranh đấu ngấm ngầm là như vậy.

Lôi Phi nói:

- Có một điều khiến cho tiểu đệ rất xấu hổ, mong Hồng huynh chỉ giáo.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Cho đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa hay họ tranh đoạt vật gì?

Hồng huynh có thể cho biết được chăng?

Hồng Bất Phát đáp:

- Nghe nói là một cây linh chi đã thành hình. Nhưng hiện tại chưa thể chứng minh được.

Lôi Phi ngạc nhiên hỏi:

- Cây linh chi thành hình ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Nếu là vật thông thường thì sao lại khiến cho bao nhiêu người kéo tới đây để ngấm ngầm tranh giành nhau?

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Nếu câu nầy không phải do miệng Hồng huynh nói ra thì tiểu đệ thật là khó tin quá.

Hồng Bất Phát cười mát nói:

- Đó là tại hạ mới nghe đồn, còn trúng hay trật thì chưa dám bảo đảm.

Lôi Phi nói:

- Cây linh chi thường sinh trưởng ở nơi thủy tú sơn kỳ. Nó cần linh khí của trời đất mà thành hình. Linh chi đã chọn khu vực mà sinh trưởng thì sao họ lại kéo đến thành Kinh Lăng là một nơi rất đông người nầy?

Hồng Bất Phát trầm ngâm một chút rồi nói:

- Lời đồn còn có một đoạn khiến người nghe khó mà tin được.

Lôi phi nói:

- Nếu Hồng huynh không tiếc lời thì nói cho tiểu đệ nghe.

Hồng Bất Phát nói:

- Người ta đồn cây linh chi thành hình kia nguyên trước sinh trưởng ở núi Võ Di có người hái thuốc phát giác liền đánh cả gốc rễ đem về Kim Lăng. Người hái thuốc dùng nhiều điều bọc lại cho cây linh chi khỏi biến hình rồi đem về đây.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Hồng Bất Phát nói:

- Người hái thuốc kia đem cây linh chi thành hình về đây rồi phát giác ra sau một phen lặn lội đường xa, cây linh chi gầy còm đi, phần công hiệu bị giảm sút nhiều. Y liền đem trồng lại, lấy nước sông Trường Giang mà tưới để bồi dưỡng cho nó.

Lôi Phi hỏi:

- Y trồng lại sống được không?

Hồng Bất Phát nói:

- Nghe nói người hái thuốc lúc trồng cây linh chi đã chôn những vật cấm chế chung quanh để bản chất nó không thoát đi mất.

Lão nói tới đó độc nhiên dừng lại.

Lôi Phi không nhịn được hỏi ngay:

- Rồi sao nữa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Về sau ra sao thì không nghe thấy ai nói tới.

Lôi Phi hỏi:

- Bao nhiêu nhân vật võ lâm chỉ nghe đồn một thiên cố sự mà tụ tập tại thành Kim Lăng để tìm kiếm linh chi hay sao?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lời đồn nầy không biết đã có từ mấy năm rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao đến nay mới có nhiều nhân vật võ lâm kéo về thành Kim Lăng?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó là lời đồn khác.

Lôi Phi hỏi:

- Nhưng chắc nó cũng liên quan đến cây linh chi phải không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đúng thế! Họ đồn cây linh chi bị tổn thương nguyên khí đã phục hồi và xuất hiện tại thành Kim Lăng. Thêm vào đó thiên cố sự về trước, cả hai ấn chứng gây nên một cuộc triệu tập anh hùng đại hội ở Hôi võ quán khiến cho các lộ anh hùng rần rộ kéo về Kim Lăng.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh đã nhận xét về những lời đồn nầy chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Theo những ấn chứng thu lượm được thì lời đồn đó đúng đến tám phần mười.

Lôi Phi hỏi:

- Cây linh chi hiện giờ ở đâu?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đó chính là vấn đề người ta đang tìm kiếm.

Lôi Phi nói:

- Thế là họ bỏ gốc theo ngọn. Đáng lý phải tìm đến nhà người hái thuốc trước mà hỏi cho biết rõ vụ này hư thực thế nào đã.

Hồng Bất Phát nói:

- Chỗ người hái thuốc đã điếu tra hết rồi. Họ sục sạo cả từng ngọn cỏ gốc cây xung quanh đó mấy dặm.

Lôi Phi hỏi:

- Điều tra có được kết quả gì không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Không! Nghe nói người hái thuốc kia chưa đem cây linh chi về trồng ở nhà mình mà lại trồng tại một nơi bí mật nào khác.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Đinh Bội có bảo mình ở đó để giữ một vật mà mình không hiểu là vật gì? Hay là cây linh chi thành hình này?

Chàng nghĩ vậy rồi không nhịn lòng được cất tiếng hỏi:

- Có phải cây linh chi sau khi thành hình làm thuốc giải được không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Được lắm! Chẳng những giải chất độc thông thường mà còn giải được những chất kịch độc...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chà! Những của quý kỳ lạ trên thế gian tại hạ đã biết không phải là ít, nhưng chưa được thấy qua cây linh chi thành hình, hoặc cây Hà thủ Ô.

Hồng Bất Phát nói:

- Chẳng những Lôi huynh chưa được thấy qua, mà trên thế gian này e rằng chưa được mấy người thấy vì nó hiếm quá. Có khi cả trăm năm chưa gặp một lần. Có hiếm thế mới là vật trân quý phi thường.

Vì muốn coi cây sâm Dã sơn nghìn năm mà tại hạ phải lần mò vào trong nội uyển chốn hoàng cung và phải chiến đấu với bọn thị vệ trong cung rất lâu.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Thế rồi coi được không?

Lôi Phi đáp:

- Không được. Đại khái cây nhân sâm này còn quý hơn cả minh châu nên cất giấu rất kỷ. Vả lại bọn thị vệ trong cung võ công không phải tầm thường. Tại hạ thấy tình thế khó khăn đành chịu rút lui.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Lẻn vào Hoàng cung có khi còn rước lấy cái vạ diệt tộc.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ bất quá động tính hiếu kỳ mà thôi...

Rồi y nói tiếp:

- Hồng huynh! Đã tìm thấy người hái thuốc trồng cây linh chi chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tìm hài cốt y đã thành tro bụi.

Lôi Phi hỏi:

- Y chết rồi ư?

Hồng Bất Phát gật đầu đáp:

- Hắn chết đã mấy chục năm.

Lôi Phi hỏi:

- Con cháu người đó đâu?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cây linh chi đã để họa lây đến con cháu. Chúng bị rất nhiều nhân vật võ lâm tra khảo để hỏi cho ra cây Linh chi. Sau cả nhà nầy phải lánh nạn tới nơi nào không rõ. Hiện tại nhà y chỉ còn là một chỗ hoang lương.

Lôi Phi và Hồng Bất Phát nói chuyện với nhau. Còn Lý Hàn Thu đi theo một ý nghĩ riêng. Chàng tự hỏi:

- Đinh Bội một mình trú trong tóa nhà hoang từ, xem chừng mười phần có đến tám là liên quan đến vụ linh chi này. Chẳng lẽ y canh giữ chỗ đó là canh giữ cây linh chi?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng nhưng giấu nhẹm không nói ra miệng.

Bổng nghe Lôi Phi nói:

- Phần lớn các môn phái đã phái cao thủ tới đây để tỏ vụ nầy rất trọng đại.

Hồng Bất Phát gật đầu nói:

- Cây Linh Chi kia đã trân quý như vậy thì dĩ nhiên ai cũng thèm khát nhưng chỗ dụng tâm thì lại có chỗ khác nhau.

Lôi Phi hỏi:

- Có những chỗ nào khác nhau?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tỷ như phái Thiếu Lâm giả tỷ trong chùa nầy trông thấy được cây linh chi thành hình thì địa vị của bản phái lại được người võ lâm kính ngưỡng thêm một tầng.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Theo ý Hồng huynh thì tưởng cây linh chi dùng để tăng công lực. Có người muốn bảo vệ vật kỳ trân của tinh hoa trời đất giữ cho khỏi thương tổn, để nó trường tốc mãi ở nhân gian.

Hồng Bất Phát nói:

- Tại hạ nghĩ như vậy chẳng hiểu có đúng không?

Lôi Phi nói:

- Ít ra chúng ta đã xát định được một điều. Hào kiệt các nơi kéo đến thành Kim Lăng gây ra một làn sóng dữ xô đẩy ngấm ngầm, nhất định là có liên quan đến cây linh chi. Đó là điều không sai được nữa.

Hồng Bất Phát nói:

- Có khi còn nhiều nguyên nhân khác, nhưng tại hạ chưa phát giác ra được.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Những đoàn thể tham dự vào cuộc tìm kiếm linh chi ít ra là có đến mười mấy tốp, mà nhân vật lãnh đạo mỗi tốp đều là tay hảo thủ, chẳng những võ công cao cường trí tuệ cũng hơn người nữa. Vì vậy mà những luồng sóng ngấm ngầm xô đẩy chưa phát ra những thảm kịch tranh đấu giết người đại

quy mô?

Hồng Bất Phát khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Trường thảm kịch này không tránh khỏi được. Đúng như lời Lôi huynh nói thì các nhân vật lãnh đạo đều là những nhân vật ưu tú ở các môn phái lớn. Trước khi bọn họ tìm thấy linh chi, không chịu phí thực lực một cách khinh xuất, nên cũng không muốn cùng người ác đấu...

Lão ngửa mặt lên thở phào nói tiếp:

- Còn một chuyện kỳ dị nữa khiến tại hạ không hiểu được...

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dường như bên trong có một lực lượng rất mạnh ngăn trở và thường bày ra nghi trận tưởng chừng như muốn tranh đấu liều mạng với các môn phái. May ra ở chỗ những nhân vật lãnh đạo đều tự mình kiềm chế được, nếu không tôi e rằng đã xảy ra những cuộc xung đột đổ máu rồi.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Hồng huynh! Chắc lực lượng trọng đại ngăn trở đó. Hồng huynh đã biết là ai rồi?

Hồng Bất Phát đáp:

- Kể ra đã tìm được một chút manh mối nhưng thật khiến cho người ta khó tin lắm.

Lôi Phi hỏi:

- Ai vậy?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tại hạ cho là Hội Võ Quán chủ, nhưng y là nhân vật trước nay không để mình lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Y dùng bàn tay để che tai mắt quần hùng và đã lừa bịp thiên hạ nhiều năm rồi. bản lãnh người này thật là phi thường.

Hồng Bất Phát nghiêm nghị nói:

- Võ công Hội Võ Quán chủ chắc là ghê gớm lắm.

Chương 38: Hội Võ Quán Chủ Lủng Đoạn Quần Hùng

Lôi Phi máy môi muốn nói nhưng đột nhiên ngừng lại.

Hồng Bất Phát nhìn chằm chập vào mặt y hỏi:

- Lôi huynh đã có tài phân biệt được những ám ký các môn phái khắp thiên hạ thì chắc là tình hình Kim Lăng hiện nay đã biết rõ rồi?

Lôi Phi đáp:

- Những người thủ hộ các môn phái đều là hạng mới tuyển nên những điều bí mật ít tiết lộ ra ngoài. Mãi hôm nay tiểu đệ mới nghe tin bọn họ vì cây linh chi mà tới đây.

Hồng Bất Phát khẻ thở dài hỏi:

- Vậy ra mục đích của Lôi huynh tới đây không phải vì cây linh chi hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Trước đây tiểu đệ không biết cả chuyện cây linh chi nữa.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Bây giờ Lôi huynh biết rồi, vậy tính thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu đệ chẳng có gì mà tính toán.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười hỏi:

- Hiện giờ ở thành Kim Lăng ít ra có đến mười mấy lực lượng xung đột. Nếu Lôi huynh chỉ có một người chẳng hóa ra thế cô lực bạc hay sao?

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Dù có Lý thế huynh hợp tác, tại hạ vẫn e rằng không tài nào có đủ thực lực chống đối với những lực lượng cường đại.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Không hiểu lão này nói câu đó là có dụng tâm gì?

Bổng nghe Hồng Bất Phát nói tiếp:

- Tại hạ tự tin mình là tay lỗi lạc, nhưng đối với vụ linh chi này...

Lão nói tới đây đột nhiên im bặt.

Lôi Phi thủng thẳng hỏi:

- Hồng huynh! Phải chăng Hồng huynh cũng động lòng mưu cuộc tranh đoạt linh chi?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lôi huynh đoán đúng đó.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cây linh chi thành hình kia không phải là vật để thưởng ngoạn, nếu lấy được mà dùng thì có thể tăng thêm 60 năm công lực trở lên.

Lôi Phi hỏi:

- Linh chi công hiệu đến thế ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đó là tại hạ chưa nói hết hiệu dụng của nó.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng Hồng huynh muốn thuyết phục tiểu đệ?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Tại hạ muốn hợp tác với Lôi huynh.

Lôi Phi đáp:

- Cách hợp tác thế nào?

Hồng Bất Phát đáp:

- Chúng ta hiệp lực mưu đồ cây linh chi thành hình kia. Nếu lấy được rồi sẽ đem chia đều cho nhau mà dùng.

Lôi Phi tủm tỉm cười quay lại ngó Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Hồng huynh! Tiểu đệ còn ông bạn này nữa.

Hồng Bất Phát trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu đem chia nó thành 3 phần thì không hiểu công hiệu ra sao? Lý thế huynh nguyện ý thì tại hạ dĩ nhiên rất hoan nghinh mời nhập cuộc.

Lý Hàn Thu không biết trả lời ra sao. Chàng đưa mắt nhìn Lôi Phi lẳng lặng không nói gì.

Lôi Phi ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Hồng huynh cũng đơn phương độc mã đến Kim Lăng chăng?

Hồng Bất Phát đáp:

- Ngoài tại hạ còn hai tên đồ đệ...

Lão ngoảnh đầu nhìn Lôi Phi một cái rồi tiếp:

- Nếu ta muốn tìm người trợ lực thì lát nữa sẽ triệu thêm mấy chục tay cao thủ. Nhưng tại hạ không muốn cùng bọn họ hợp tác.

Lôi Phi hỏi:

- Vì không thể phân phối linh chi cho bọn họ được chứ gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dĩ nhiên đó là một nguyên nhân rất trọng yếu. Còn nguyên nhân thứ hai là cuộc cạnh tranh này, võ công không phải là yếu tố quyết định, thành bại mà cần phải những nhân vật trí dũng kiên toàn. Có khi trí mưu cần hơn cả võ công. Tỷ như Lôi huynh chẳng những mưu trí hơn người mà về võ công cũng là tay cao thủ bậc nhất, vì thế mà sau khi gặp Lôi huynh tại hạ quyết định hợp tác ngay, mới nói cho Lôi huynh biết chỗ cư trú.

Lôi Phi cười mát nói:

- Chà! Đã được Hồng huynh ân cần như vậy, nếu tiểu đệ từ chối thì là bất cung.

Y đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Lý huynh đệ nghĩ sao? Có muốn hợp tác cùng Hồng huynh đây không?

Lý Hàn Thu thấy chuyện mưu đồ bảo vật của người khác là bất chính, lòng chàng có điều áy náy. Trong lúc thảng thốt chàng không biết làm thế nào cho phải, nên nghĩ ngợi mải mà không trả lời được.

Hồng Bất Phát hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Mỗi người có một chí hướng. Nếu Lý huynh nhận thấy hành vi của bọn tại hạ có điều không ổn thì tùy ý. Lý huynh mà vui lòng hợp tác dĩ nhiên bọn tại hạ rất hoan nghênh. Bằng không muốn hợp tác, tại hạ cũng không miễn cưỡng.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ có một điều khó nói.

Lôi Phi hỏi:

- Lý huynh có điều chi khó nói?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Nếu cây linh chi đó hiện đã là một vật sở hữu của người khác thì cử động của chúng ta có nên hay không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu mà vật sở hữu của người mà bọn mình mưu đồ tranh đoạt thì dĩ nhiên có điều không tiện.

Hồng Bất Phát nói ngay:

- Theo chỗ tại hạ biết thì cho đến giờ phút này, cây linh chi kia vẫn là vật vô chủ. Dĩ nhiên có người giảo quyệt nói bừa là vật sở hữu của họ.

Lôi Phi hỏi:

- Giữa hai vấn đề có hay không là vật sở hữu thiệt khó mà phân biệt. Như thế nào mới kể là sở hữu chủ được.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó khó nói lắm. Tỷ như có người đã phát hiện ra cây linh chi, phái người đến coi giữ. Như vậy có phải là sở hữu chủ hay không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Như vậy không kể là sở hữu chủ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trường hợp nào mới là sở hữu chủ?

Hồng Bất Phát đáp:

- Nếu họ lấy được vào tay đem đi chỗ khác. Giả tỷ có người đã thấy linh chi thật, dĩ nhiên họ sớm dời khỏi Kim Lăng vì họ đã biết rõ nơi đây náo loạn vô cùng, sao còn ở lại làm chi?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Lão nói vậy thật có lý. Nếu Đinh Bội quả thật ở ngôi hoang từ kia để giữ linh chi thì sao lại không đem nó đi nơi khác.

Hồng Bất Phát lại nói:

- Tại hạ muốn hợp tác với Lôi huynh cùng mưu lấy linh chi không phải vì tham tâm tự dục.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hiển nhiên lão muốn đoạt linh chi để tăng gia công lực mà lại chối không vì tham tâm tư dục, chẳng lẻ lão còn có liên quan gì đến đại sự võ lâm?

Chàng không hiểu lai lịch cùng thân thế Hồng Bất Phát, nên ráng nhịn không hỏi nữa.

Lôi Phi nói:

- Hồng huynh nói vậy tiểu đệ có chỗ chưa hiểu rõ lắm.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Vì cây linh chi thành hình kia là do tinh hoa của trời đất bồi dưỡng mới nên có những công hiệu tuyệt thế. Bất luận là ai lấy được, uống vào cũng tăng thêm tuổi thọ. Đối với người luyện võ được gia tăng 60 năm công lực là một cuộc thành tựu khiến người nghe phải sợ hãi. Người uống nó có thần lực như vậy thì không phải là ai ai cũng bì kịp.

Lôi Phi ngắt lời:

- Cái đó tiểu đệ đã hiểu rồi. Cây linh chi thành hình hàng ngàn năm chưa có một lần dĩ nhiên là vật

trân quý vô cùng. Nhưng chúng ta mưu đồ lấy làm của mình rồi chia nhau ăn uống, như thế chẳng phải vì mình thì còn vì ai nữa?

Lý Hàn Thu khen thầm trong bụng:

- Hay quá! Hay quá! Tuy y có biệt hiệu là Thần Thâu, song chưa mất lòng nghĩa hiệp, khẳng khái.

Hồng Bất Phát lại lên tiếng:

- Phải rồi! Chúng ta mưu đồ linh chi vì tự nguyện chứ bằng vì ai. Nhưng chúng ta tự tin mình không đến nỗi làm điều tàn ác trên chốn giang hồ. Cây linh chi lọt vào tay người tốt thì không sao. Vạn nhất bị quân thâm hiểm độc ác lấy được thì chẳng những họ dùng để tăng công lực cho bản thân mà còn tăng cường thực lực làm điều tàn ác. Người ta ở đời sống được bao lâu, tranh thủ khoảng thời gian 60 năm là một kỳ công vĩ tích. Tại hạ không dám nói khoác, sau khi uống linh chi rồi lập tức thành tay cao thủ bậc nhất trên thiên hạ, nói một cách khác sẽ trở nên bông hoa kỳ lạ trong võ lâm. Chúng ta mà đoạt được linh chi thì ít nhất là chặt hết mầm mống những tên ác đức.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lý do lão nói tuy miễn cưỡng, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô lý.

Lôi Phi cười mát hỏi:

- Hồng huynh! Theo nhận xét của Hồng huynh thì vụ mưu đoạt linh chi liệu có phải trải qua một trường ác đấu không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Dĩ nhiên là không tránh được.

Lôi Phi nói:

- Nếu không tránh khỏi cuộc ác đấu thì chúng ta nhất định phải mời Lý huynh đây gia nhập mới xong.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Không phải tiểu đệ tâng bốc Lý huynh đệ, về kinh nghiệm giang hồ y không bằng chúng ta, nhưng về chân lực thì cả hai chúng ta hợp lại chưa chắc đã địch nổi y...

Lý Hàn Thu vội nói:

- Lôi huynh dạy quá lời, tiểu đệ không dám nhận.

Lôi Phi nói:

- Trong võ lâm còn ai không kinh sợ Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tài trí tiểu đệ kém cỏi, dù gặp danh sư mà mình chưa phải là cao đồ.

Lôi Phi nói:

- Lý huynh đệ bất tất phải khiêm nhượng. Lôi mỗ đã biết Lý huynh thành tựu đến đâu rồi.

Hồng Bất Phát nghiêm nghị nói:

- Vì đại cuộc võ lâm, chúng ta cực lực hoan nghênh Lý huynh đệ nhập bọn.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hai vị coi trọng tiểu đệ, khiến tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nhưng tiểu đệ có mấy lời cần phải thuyết minh.

Lôi Phi nói:

- Được lắm! Lý huynh đệ có điều gì nói đi. Bọn ta rửa tai để nghe đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ mình mang mối thù sâu tựa bể, bao nhiêu ý chí toàn để vào việc trả thù rửa hận. Còn chuyện tham dự vào việc mưu đoạt linh chi thì không phải chí hướng của tiểu đệ. Nhưng đạo nghĩa võ lâm mà chìm đắm thì tà ma phải dâng cao. Địch thủ chủ yếu của tiểu đệ là Giang Nam Song Hiệp. Cây linh chi kia đã quan hệ đến đại cuộc võ lâm, tiểu đệ chẳng thể ngồi nhìn cũng muốn gia nhập với hai vị, nhưng có mấy điều kiện cần nói trước.

Lôi Phi hỏi:

- Điều kiện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Điều thứ nhất, nếu linh chi có chủ rồi, tiểu đệ không ra tay tranh cướp.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Còn gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Điều thứ hai, nếu cây linh chi lọt vào tay người quân tử thì tiểu đệ cũng không thể giúp hai vị để tranh đoạt.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ đồng ý rồi, nhưng không hiểu Hồng huynh tính sao?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lôi huynh đã đồng ý thì dù tại hạ chẳng đồng ý cũng phải đồng ý.

Lý Hàn Thu nói:

- Hai vị vui lòng ưng thuận thì tiểu đệ hãy gia nhập, bằng có chỗ nào nghi ngại thì tiểu đệ xin thôi.

Lôi Phi nói:

- Lý huynh đệ nên tham gia. Thực lực chúng ta đã đơn bạc mà Lý huynh đệ không gia nhập thì chỉ còn có hai người.

Hồng Bất Phát trong lòng muốn can ngăn Lôi Phi, nhưng y lại nhất định kéo Lý Hàn Thu vào.

Lý Hàn Thu hắn giọng một tiếng rồi nói:

- Đã vậy thì tiểu đệ phải tuân mệnh.

Lôi Phi nói:

- Thế là hay lắm...

Y đảo mắt nhìn Hồng Bất Phát hỏi tiếp:

- Hồng huynh! Chắc Hồng huynh đã có chủ ý rồi?

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ đã tìm ra chút manh mối, có điều chưa được xác định.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chúng ta đã hợp tác rồi thì Hồng huynh có điều gì cứ nói huỵch toẹt ra.

Hồng Bất Phát nói:

- Hội võ quán chủ đã ngấm ngầm phái nhiều người bày ra nghi trận làm rối tai mắt mọi người. Vì thế mà trong thành Kim Lăng trở nên hỗn loạn đặc biệt. Cố nhiên là nhân vật võ lâm kéo đến rất nhiều, Hội võ quán chủ chỗ nào cũng mô phỏng những ám ký của các môn phái để lại. Đó là một nguyên nhân làm cho tình thế hỗn loạn thêm.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế! Thảo nào tiểu đệ thấy trên đường phố nhiều ám hiệu loạn xạ. Lắm thứ tưởng chừng như đúng mà ra không đúng, khiến người ta hoa mắt không sao phân biệt được chân giả.

Hồng Bất Phát nói:

- Sau một phen quan sát, tại hạ phát giác ra điều bí ẩn này, liền mạo hiểm tìm đến Hội võ quán chủ...

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Có phải nhân vật thao túng vụ này là Hội võ quán chủ không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó tại hạ không dám đoán càn, nhưng người lãnh đạo một số cao thủ lũng đoạn bên trong thì đúng là Hội võ quán chủ.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh đã phát hiện được chứng cớ gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tại hạ sau khi phát giác ra Hội võ quán chủ lãnh đạo công cuộc này rồi liền tìm cách trà trộn vào vùng tại nơi y tạm trú để ngấm ngầm tra xét.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Hồng huynh vừa mới bị thương đây chắc cũng ở trong tòa viện của Hội võ quán chủ phải không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Tuy tại hạ bị thương một chút, nhưng đã thám thính ra được một điều bí ẩn.

Lôi Phi hỏi:

- Có liên quan gì đến cây linh chi không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Có chứ! Tại hạ nghe bọn họ bàn đến chỗ tài bồi cây linh chi, dường như ở một nơi hoang lương ngoại thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Chỗ hoang lương ngoài thành Kim Lăng thì chắc là ngôi hoang tự mà Đinh Bội tạm trú.

Bổng nghe Lôi Phi hỏi:

- Chỗ đó là địa phương nào? Hồng huynh đã điều tra rõ ràng chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Lúc tại hạ đang nghe ngóng thì bị bọn họ phát giác. Lập tức chúng bao vây.

Tại hạ vì tình thế bức bách đành động thủ chiến đấu để tìm kế thoát thân. May tại hạ đeo mặt nạ nên chưa bộc lộ chân tướng. Sau khi tỷ đấu mấy chục chiêu, tại hạ phá được vòng vây chạy thoát nhưng mình cũng bị thương nhẹ.

Lôi Phi toan kể chuyện đêm trước tại nhà Hội võ quán chủ có một bọn ma đầu trên chốn giang hồ trú ngụ.

Thế mà Hồng Bất Phát còn sống mà trốn thoát là phước cho lão. Nhưng y nhẫn nại đổi sang chuyện khác, y nói:

- Hồng huynh! Đối với việc tranh cướp linh chi, tiểu đệ có ý kiến.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Lôi huynh có cao kiến gì, xin nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Nếu chúng ta còn phấp phỏng lo âu thì đừng nghĩ đến linh chi nữa, hoặc đừng tha thiết cố đoạt cho bằng được. Có như thế mình mới tự do tung hoành tại Kim Lăng, giữa nơi quần hào tụ tập đông đảo. Nhưng hiện giờ trong lòng chúng ta đã có chuyện mưu đồ thì lại không thế nữa. Theo nhận xét của tiểu đệ thì thực lực của chúng ta không được hùng hậu, nên tiểu đệ chủ trương mình phải dùng trí

mà tranh chứ không nên dùng sức mạnh.

Hồng Bất Phát đáp:

- Ý kiến của Lôi huynh cũng giống như tại hạ. Ngay từ lúc tại hạ gặp Lôi huynh đã có ý trông cậy vào trí tuệ của Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Hồng huynh dạy quá lời.

Hồng Bất Phát thở phào một cái nói:

- Theo chỗ điều tra của tại hạ thì hiện giờ tuy tại thành Kim Lăng có hơi nhiều cao thủ tụ hội, nhưng Hội võ quán chủ vừa thế mạnh vừa biết địa lý, nên hắn biết về linh chi hơn người khác nhiều. Chúng ta muốn điều tra linh chi ở đâu, cần phải tìm cách lấy tin ở Hội võ quán chủ.

Lôi Phi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi:

- Hồng huynh đã nghe cây linh chi hiện ở một nơi thanh vắng ngoài thành Kim Lăng thì chắc đã biết nó ở phương nào?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó tại hạ chưa nghe được rỏ, chỉ ngấm ngầm theo dõi hành động của Hội võ quán chủ để điều tra ra chỗ linh chi.

Lôi Phi nói:

- Được rồi! Đêm nay chúng ta hãy nghỉ ngơi. Sáng mai lại đi điều tra.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm chú ý:

- Chẳng biết có phải Đinh Bội đang canh giữ cây linh chi không, nhưng ta phải tìm cách thông tri cho lão mới được.

Bụng chàng nghĩ vậy, nhưng miệng không nói ra.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Hồng Bất Phát hỏi:

- Hai vị cao đồ của Hồng huynh bây giờ ở đâu?

Hồng Bất Phát đáp:

- Chúng đang mai phục ở nơi chu cận nhà Hội võ quán chủ.

Lôi Phi hỏi:

- Hồng huynh không sợ bị họ phát giác ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Không cần đâu. Hai gã đã hóa trang, họ khó mà biết được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ cầu trời phù hộ cho lệnh đồ bình yên.

Sáng sớm hôm sau Lôi Phi ra đi. Hồng Bất Phát cũng dời khỏi nhà khách sạn chỉ để một mình Lý Hàn Thu ở lại.

Chàng nghĩ thầm:

- Ta mượn quách lúc này đến hoang từ báo tin cho Đinh Bội, nói rỏ nội tình cho lão hay. Nếu đúng lão canh giữ cây linh chi thì bảo lão đem đi nơi khác. Bằng lão không giữ cây linh chi chả cần phải giữ ngôi hoang từ nữa.

Bụng chàng nghĩ vậy, toan đứng dậy ra đi thì giữa lúc ấy Lôi Phi đẩy cửa bước vào hỏi:

- Hồng huynh đây rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau khi Lôi huynh ra cửa y cũng đi liền, chưa thấy trở về.

Lôi Phi thủng thẳng ngồi xuống nói:

- Trong thành Kim Lăng các môn phái lớn để lại ám ký rất nhiều và cực kỳ phức tạp. Hay ở chỗ hiện giờ nhiều ám ký đã bị xóa bỏ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng có người phá hoại?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Nhưng họ không có cách nào phá hủy được hết, vẫn còn để lại một số.

Y tủm tỉm cười nói tiếp:

- Hồng Bất Phát chịu tìm đến chúng ta hợp tác, chỗ dụng tâm của y là muốn trông cậy vào tài năng của bọn mình...

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Hồng Bất Phát là nhân vật thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Y không phải là người tồi bại. Có điều hành động của y hơi nghiêng về tư lợi mà thôi.

Y nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Vừa rồi tiểu huynh tra xét những ám ký các môn phái lớn thì phát giác ra đêm qua một cuộc xung đột bộc phát.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những môn phái nào xung đột?

Lôi Phi đáp:

- Ám ký là phái Võ Đương để lại, nhưng không nói rỏ xung đột với phe phái nào, mà chỉ báo cáo hai tên đệ tử bị trọng thương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Việc họ bị trọng thương cũng nói rõ ở trong ám ký hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Chỉ có hai cái dấu hiệu đại biểu cho hai người đã bị thương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trong ám ký vẽ cả dấu hiệu họ đã bị thương là có dụng ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Họ triệu tập khẩn cấp một cuộc hội nghị những người trong phái Võ Đương.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lôi huynh có biết những người phái Võ Đương bị thương hiện giờ ở đâu không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Có biết! Tiểu huynh đang muốn điều tra lại vì sợ mình hiểu lầm.

Chương 39: Tam Hiệp Truy Tầm Bọn Thất Tinh

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Việc này có quan hệ lắm phải không?

Lôi Phi đáp:

- Khá quan trọng! Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì phái Võ Đương đã gần đến cây linh chi rồi mới xảy ra cuộc ác đấu hung hiểm như vậy.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Trong ngôi hoang từ kia chỉ có một mình Đinh Bội thì lấy đâu ra nhiều người ngăn cản phái Võ Đương? Dù cho có thêm Quyên Nhi thì bất quá mới là hai người. Vụ này ra phải tìm cách hỏi cho ra mới được.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Theo lời Lôi huynh thì dường như có rất nhiều cao thủ võ lâm đang bảo vệ cây linh chi, phải vậy không?

Lôi Phi đáp:

- Tựa hồ như vậy...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Suy luận theo lẽ thông thường thì người giữ linh chi quyết nhiên không có nhiều, thế mà cuộc chiến đấu với người phái Võ Đương dường như không phải ít. Hồng Bất Phát đã nói hiện giờ quần hào ở Kim Lăng rất nhiều, dường như có một luồng thực lực kỳ quái bảo vệ cây linh chi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều mà tiểu đệ không hiểu là tại sao bọn người kia lại giúp vào cuộc bảo vệ cây linh chi?

Trong lòng chàng đã có thành kiến nên miệng chàng nói ra hiển nhiên là có chuẩn đích.

Lôi Phi nghe chàng nói vậy sửng sốt hỏi:

- Bọn người kia là bọn người nào?

Lý Hàn Thu biết mình lỡ lời vội đánh trống lảng:

Lôi Phi đáp:

- Có khi bọn họ được mời đến. Có khi cây linh chi là vật sở hữu của họ. Lại cũng có thể bọn họ muốn nuốt cây linh chi một mình, nên không để người khác tới gần.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Lôi huynh biết những người đó bảo vệ linh chi? Lôi huynh căn cứ vào đâu mà biết lực lượng họ rất lớn mạnh?

Lôi Phi đáp:

- Giản dị lắm! Trong thành Kim Lăng đã tụ tập rất nhiều cao thủ các phái, nhưng bọn nào cũng muốn tránh cuộc xung đột gây thành cuộc chiến đấu đau thương. Trừ phi trường hợp bất đắc dĩ có người tiếp cận linh chi, bất đắc dĩ họ phải đứng ra ngăn cản...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Phái Võ Đương có danh vọng lớn trên giang hồ, chỉ ở dưới một phái Thiếu Lâm. Chuyến này họ phái người đến Kim Lăng dĩ nhiên là có những cao thủ tinh nhuệ. Thế mà còn bị người đánh bại, thậm chí có kẻ bị thương. Vì thế mà tiểu huynh biết rõ lực lượng kia rất lớn mạnh.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Lời cao luận của Lôi huynh khiến cho tiểu đệ rất kính phục.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chúng ta tìm đến chỗ phái Võ Đương tạm trú để có thể thám thính nơi xảy ra cuộc chiến đấu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nơi đó có liên quan gì đến cây linh chi?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên chỗ đó tiếp cận linh chi hay ít ra cũng là nẻo đường đi tới cây linh chi. Vì vậy mà chúng

ta cần phải kiếm cho được tới chỗ mà họ giao thủ.

Bỗng nghe có tiếng bước chân nhỏ nhẹ vọng tới.

Lôi Phi thủ thế phòng bị, trầm giọng hỏi:

- Ai đó?

Người kia đáp:

- Tại hạ đây mà! Lôi huynh đã về rồi ư?

Lôi Phi mở cửa ra hỏi:

- Hồng huynh! Hồng huynh đã nghe được tin tức gì chưa?

Hồng Bất Phát đáp:

- Có! Tin tức liên quan đến phái Võ Đương.

Lôi Phi ngắt lời:

- Sự việc phái Võ Đương chiến đấu với người phải không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Lôi huynh cũng biết ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu đệ tuy có biết nhưng chưa hiểu họ động thủ ở chỗ nào?

Hồng Bất Phát khẽ thở dài nói:

- Người chiến đấu với phái Võ Đương đêm qua là thủ hạ của Hội võ quán chủ phái tới.

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống:

- Chuyện này quan hệ phi thường. Nếu Hồng huynh chưa được mắt thấy thì đừng đoán càn.

Hồng Bất Phát nói:

- Tuy không phải chính mắt trông thấy, nhưng cũng chẳng khác gì chính mắt mình trông thấy.

Lôi Phi hỏi:

- Hai tên đệ tử của Hồng huynh mai phục gần nhà Hội võ quán chủ có trông thấy không?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đúng rồi! Những cử động trong nhà Hội võ quán chủ đều ở dưới con mắt giám thị của tại hạ.

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

- Vào khoảng canh hai đêm qua. Hội võ quán chủ đã phái đi mười hai tên cao thủ võ phục. Đến canh tư họ trở về chỉ có mười người. Còn hai người được cõng trên lưng kẻ khác. Hiển nhiên chúng bị trọng thương.

Lôi Phi nói:

- Nếu hai vị cao đồ của Hồng huynh đã trông thấy thì chắc chắn không sai được nữa rồi.

Hồng Bất Phát nói:

- Bây giờ chúng ta đã có mấy điểm xác định.

Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ xin rửa tai để nghe đây.

Hồng Bất Phát nói:

- Điểm thứ nhất chúng ta đã chứng minh được Hội võ quán chủ đang lũng đoạn vụ này và tỏ rõ lời đồn về cây linh chi mười phần có đến tám là sự thực. Điểm thứ hai Hội võ quán đã biến đổi thể chất, nó không còn giữ được địa vị cao sang trên các môn phái lớn trong võ lâm. Điểm thứ ba hiện giờ các môn phái lớn hoạt động tại thành Kim Lăng đều bị Hội võ quán chủ theo dõi.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Còn một điểm nữa e rằng Hồng huynh chưa nghĩ tới.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Chuyện gì?

Lôi Phi nói:

- Mấy ngày nay mọi nơi đều tránh những vụ xung đột chính diện. Hội võ quán chủ đã nắm giữ toàn cuộc sao còn ra tay một cách khinh xuất?

Hồng Bất Phát đáp:

- Hỡi ôi! Đáng tiếc là tại hạ chỉ giám thị được những cử động phát xuất từ trong nhà Hội võ quán chủ, chứ không thể theo dõi hành động của những người họ phân phát đi.

Lôi Phi đáp:

- Không cần phải phân phái người đi theo dõi mà vẫn đoán trúng được...

Hồng Bất Phát nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe lời cao luận.

Lôi Phi nói:

- Nhất định là người phái Võ Đương đã tìm ra manh mối cây linh chi. Ít ra họ đã tiếp cận khiến cho Hội võ quán chủ phải động võ.

Hồng Bất Phát ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Phải rồi! Hiện giờ chúng ta hãy điều tra cho ra chỗ phái Võ Đương đã động thủ đêm qua rồi lập tức hành động.

Lôi Phi nói:

- Không thể nóng nảy quá được.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Vừa rồi tiểu đệ ở ngoài đường phố điều tra những ám ký mà các môn phái lớn đã lưu lại thì thấy có cả ám ký của phái Võ Đương.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Ám ký đã có thuyết minh điều gì không?

Lôi Phi đáp:

- Ám ký đó triệu tập phái Võ Đương đến hội họp ở một nơi ấn định...

Y trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Cái đó đã thuyết minh ngoại trừ những nhân vật phái Võ Đương chiến đấu với thủ hạ của Hội võ quán chủ trong thành Kim Lăng còn có một tốp người khác thuộc phái Võ Đương.

Hồng Bất Phát nói:

- Có lý!

- Người phái Võ Đương đã nhất định bị tổn thương khá nặng. Hiện giờ có lẽ phái Võ Đương đã tập trung đến một chỗ ước định trong miếu Kim Lăng. Nếu chúng ta phái người đi dọ thám thì e rằng bọn họ phát giác và bị hại thay thế cho người của Hội võ quán chủ.

Hồng Bất Phát nói:

- Lôi huynh nói vậy rất có lý, nhưng chúng ta chẳng thể bó tay không hỏi tới được.

Lôi Phi nói:

- Bọn chúng ta có ba người cũng là một phe phái tranh đoạt linh chi nhưng là một phe phái thực sự bạc nhược nhất, lấy đâu ra người để đối phó với cục diện?

Hồng Bất Phát hỏi:

- Theo ý Lôi huynh thì làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta chỉ có thể nghiêng về phương diện đấu trí. Nói cho rõ ra là phải dùng cách khéo léo để tiến thủ.

Hồng Bất Phát nói:

- Vậy là đúng lắm! Nhưng cũng phải hành động mới được. Chẳng lẽ cứ ngồi gốc cây mà chờ sung rụng vào miệng ư?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ giữa lúc thanh thiên bạch nhật các môn phái lớn đang tìm đường lối. Ta phải chờ đến đêm mới hành động được. Đêm nay chúng ta cùng hoạt động để coi tình thế hỗn loạn ra sao.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu là một cuộc rối loạn thì được ích gì cho mình?

Lôi Phi đáp:

- Họ càng rối loạn thì được ích gì cho mình. Nhưng trước khi hành động chúng ta phải chuẩn bị kế hoạch.

Hồng Bất Phát nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta nghe lời Lôi huynh điều động.

Lôi Phi đáp:

- Điều động thì không dám, nhưng chúng ta có sắp đặt kế hoạch trước thì mới khỏi bị lôi cuốn vào cục diện rối loạn.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Chắc Lôi huynh đã sắp đặt trong bụng cả rồi?

Lôi Phi đáp:

- Thực tình tiểu đệ đã nghĩ ra phương pháp ứng phó. Vậy xin nói ra để cùng thảo luận...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện thời trong thành Kim Lăng, những nhân vật võ lâm các nơi đại đa số phát động về ban đêm. Còn ban ngày họ chỉ cho những người làm tai mắt hoạt động. Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì đêm nay, môn hạ phái Võ Đương càng hoạt động mạnh hơn. Đồng thời về phía Hội võ quán chủ tất cũng phát động những tay cao thủ ngăn trở bọn thủ hạ của phái Võ Đương. Các môn phái lớn khác tuy cũng cho những tay cao thủ đi quan sát tình hình. Song đa số đều muốn né tránh, không để mình lôi cuốn vào cuộc động thủ ngõ hầu bảo tồn thực lực chuẩn bị ra tay tối hậu đặng cướp linh chi.

Hồng Bất Phát gật đầu nói:

- Lôi huynh phân tích rất hợp lý.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chúng ta thì làm gì? Dường như Lôi huynh chưa đề cập đến.

Lôi Phi đáp:

- Cuộc quan sát của chúng ta càng phải cố sức né tránh đừng để cuốn vào cuộc phân tranh. Trừ trường hợp bảo vệ tính mạng, nhất thiết không nên động thủ.

Hồng Bất Phát nói:

- Xin theo ý kiến của Lôi huynh.

Ba người bàn định kế hoạch rồi ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Hết canh một Lôi Phi mới cởi bọc lấy ra ba bộ võ phục màu lam rồi nói:

- Chúng ta chia nhau mỗi người mặc một bộ áo này.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ định mặc nguyên áo trường bào này.

Lôi Phi nói:

- Không được. Đêm nay nhất định phải đổi áo. Có thể chúng ta sẽ trà trộn vào giữa đoàn người đi đêm, vậy cần mặc dạ hành y phục mới khỏi bị người ta chú ý.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy tiểu đệ xin thay áo.

Lôi Phi lại lấy ra ba mảnh lụa trắng chia cho cả hai người rồi nói:

- Quấn mảnh lụa này vào cổ tay để phòng khi không lên tiếng được cũng nhận ra người mình.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Chúng ta để nguyên chân tướng mà đi hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Đeo mặt nạ thì hay hơn, nhưng tiểu đệ chỉ có hai cái không đủ phân phối.

Hồng Bất Phát cười đáp:

- Không cần. Tại hạ đã có thuốc dịch dung.

Lôi Phi lấy một tấm mặt nạ đưa cho Lý Hàn Thu.

Tấm này đeo vào biến thành bộ mặt vàng như nghệ tựa hồ người bị trọng bệnh mới khỏi.

Ba người ăn mặc xong. Lôi Phi lại nói:

- Đem theo khí giới, ám khí đề phòng khi phải chiến đấu.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ đi trước dẫn đường. Hai vị theo sau và giữ khoảng cách chừng năm thước hay một trượng.

Đoạn y mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi. Còn Hồng Bất Phát đi sau hậu.

Lôi Phi nhảy lên nóc nhà ngửng đầu trông chiều trời thấy mây nổi chuyển động, mặt trăng khi ẩn khi hiện. Y nhìn nhận phương hướng rồi tung mình nhắm phía chính nam mà đi.

Ba người đều là những tay cao thủ hạng nhất võ lâm, lao mình vọt đi như làn khói tỏa trong bóng đêm lờ mờ.

Lôi Phi dẫn đường qua tường vượt nóc đi liền một mạch chừng bốn năm dặm mới dừng lại trước một tòa nhà.

Lúc này vừa gặp đám mây khuất che mặt trăng.

Hồng Bất Phát nằm phục xuống trên nóc một tòa nhà ngói. Hai mắt y ngưng thần chú ý nhìn vào tòa nhà lớn này khẽ hỏi Lôi Phi.

- Lôi huynh! Đây là đâu?

Lôi Phi đáp:

- Người phái Võ Đương trú ngụ trong tòa nhà cao lớn này.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Lạ nhỉ! Đây dường như là một tòa nhà riêng có người ở thì phải.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì tòa nhà này của tục gia đệ tử phái Võ Đương.

Hồng Bất Phát ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Dường như hãy còn sớm quá.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta đến sớm một chút mới được coi mọi biểu diễn từ đầu.

Giữa lúc hai người đang nói chuyện đột nhiên thấy trong tòa đại viện bốn bóng người vọt lên thành một dãy chạy thẳng về phía Đông Bắc.

Hồng Bất Phát vội hỏi:

- Chúng ta theo dõi bọn họ chứ?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chúng ta bất tất phải vội vàng.

Hồng Bất Phát lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao thế?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu đệ chắc bọn họ còn tốp thứ hai nữa.

Quả nhiên chỉ trong khoảng khắc lại thấy ba bóng người vọt ra khỏi đại viện và cũng chạy về phía bốn người đi trước.

Lôi Phi khẽ giục:

- Rượt theo!

Rồi y chạy trước.

Hồng Bất Phát thấy Lôi Phi dắt dìu Lý Hàn Thu thì trong lòng rất làm bất mãn nhưng không tiện phản đối ra mặt.

Lão nghĩ thầm trong bụng:

- Bất luận gã có phải là truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm hay không, nhưng gã còn nhỏ tuổi như vậy thì bản lĩnh phỏng được bao nhiêu? Chỗ nào Lôi Phi cũng o bế gã không hiểu có dụng ý gì? Sao ta không mượn cơ hội này để coi khinh công gã đến đâu? Nếu gã đuổi không kịp tất phải xấu hổ mà rút lui.

Lão nghĩ vậy liền khẽ nói:

- Chúng ta rượt lẹ lên!

Vừa dứt lời, lão gia tăng cước bộ vọt người đi lẹ như sao sa.

Lôi Phi đã nổi tiếng thần thâu, khinh công y đến mức tuyệt đỉnh cước bộ mau lẹ giang hồ chẳng mấy ai không biết. Y tăng gia tốc độ cùng Hồng Bất Phát sóng vai mà chạy.

Lý Hàn Thu đề khí rượt theo Lôi Phi. Trong bóng đêm ba người vọt đi như ba làn khói tỏa.

Lôi Phi là tay biết nhiều hiểu rộng. Y thấy Hồng Bất Phát gia cước liền hiểu ý lão ngay.

Lý Hàn Thu không biết chỗ dụng tâm của Hồng Bất Phát. Chàng vừa chạy vừa nói:

- Lôi huynh, tiểu đệ có điều muốn thỉnh giáo.

Lôi Phi hỏi:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao Lôi huynh biết bọn họ còn tốp thứ hai.

Lôi Phi cười đáp:

- Trong phái Võ Đương có một kiếm trận khiến cho võ lâm phải nể mắt gọi là "Ngũ Hành Kiếm Trận". Gần đây lại tăng thêm hai người kêu bằng "Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận". Hôm qua họ bị thất bại thì bữa nay tất nhiên chuẩn bị đầy đủ. Nếu bọn họ cùng đi một lúc năm người chuẩn bị "Ngũ Hành Kiếm Trận" để cự địch. Nhưng họ mới đi có bốn người thì dĩ nhiên còn một tốp ba người nữa rượt theo, để bố trí "Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận".

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Hồng Bất Phát ngấm ngầm quan sát thấy Lý Hàn Thu chẳng những không tỏ vẻ gì phát huy toàn lực để chạy theo, mà thái độ chàng rất ung dung cười nói tự nhiên. Rõ ràng chàng còn thừa sức để gia tăng tốc độ, thì khen thầm trong bụng:

- Mình không ngờ anh chàng nhỏ tuổi này mà công lực ghê gớm đến thế!

Ba người chạy lẹ quá thành ra đuổi gần kịp ba bóng người kia!

Hiển nhiên ba bóng người chạy trước đã phát giác có người truy tung liền dừng bước lại.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đừng có dừng bước mà phải vượt lên trước.

Hồng Bất Phát, Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi vọt lên lên trước ba người mà chạy.

Lý Hàn Thu đảo mắt ngó qua ba người thấy họ đều mặc võ phục lưng đeo trường kiếm thì trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Đệ tử phái Võ Đương phần lớn là mặc đạo bào, sao lúc này họ lại mặc võ phục?

Ba người mặc võ phục không ngăn cản bọn Lôi Phi, chỉ liếc mắt nhìn qua rồi để mặc cho ba người chạy.

Lôi Phi dường như đã có thành kiến từ trước, không chờ hai người kia, cứ vượt thành chạy thẳng về phía Đông Bắc.

Y chạy một lúc nữa ra đến ngoại thành. Nơi đây toàn là cỏ dại không thấy nhà cửa chi hết.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh bất giác động tâm nghĩ thầm:

- Đây phải chăng là nẻo đường dẫn tới tòa hoang từ có Đinh Bội trú ngụ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì tới một chỗ ngã ba.

Lôi Phi dừng chân lại nói:

- Bây giờ tiểu đệ không biết đi về nẻo nào?

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn bốn phía bụng bảo dạ:

- Nẻo đường mé tả dẫn đến ngôi hoang từ. Nhưng Đinh Bội rất tử tế với ta, vả nội tình chưa rõ ta không nên nói ra.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Không biết bốn tên đệ tử phái Võ Đương đi trước chạy về phía nào.

Lôi Phi ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Bây giờ hãy còn sớm. Chúng ta cứ tìm chỗ ẩn thân ngấm ngầm quan sát. Bốn người đi trước nhất định đã ước hẹn ba người đi sau, việc tim kiếm bọn họ chẳng khó khăn gì.

Hồng Bất Phát nói:

- Bên kia có bụi cỏ rậm, chúng ta qua đó mà ẩn.

Lôi Phi nói:

- Hay hơn hết là chia nhau để nấp mỗi người một nơi.

Y nói đoạn chạy về phía cây lớn tung mình nhảy lên.

Hồng Bất Phát nói:

- Tại hạ nấp trong bụi cỏ kia.

Lão chạy vội tới ẩn vào trong đám cỏ.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy ngoài năm trượng về phía bắc có một cái mả xanh. Chung quanh cỏ dại mọc đầy, liền chạy lại đó toan nấp vào sau ngôi mả.

Bỗng thấy giữa đám cỏ rậm cạnh ngôi mả này có cặp mắt lấp loáng như điện nhìn lại. Chàng biết trong đám cỏ này đã có người ẩn nấp bản năng tự vệ thúc đẩy tay phải chàng nắm chặt đốc kiếm.

Chàng ngưng thần chú nhìn người kia thấy y mình mặc võ phục xanh, đầu quấn khăn xanh. Chàng nhìn rõ mặt thì chính là Quyên Nhi mà chàng đã gặp mấy lần. Tay buông bỏng đốc kiếm chàng liền tiến lại.

Lý Hàn Thu đã đeo mặt nạ nên Quyên nhi chưa nhận ra chàng là ai. Cặp mắt sắc bén không ngớt ngó Lý Hàn Thu chầm chập nhưng nàng lộ vẻ không muốn động thủ.

Lý Hàn Thu từ từ tiến bước tới khẽ hỏi:

- Có phải Quyên cô nương đấy không?

Quyên nhi sửng sốt hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Quyên nhi lạnh lùng nói:

- Các hạ đeo mặt nạ ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Người ta bảo tại hạ đeo nên tại hạ cũng nghe theo.

Quyên nhi cất giọng sắc bén hỏi:

- Người ta bảo các hạ đi chết, các hạ cũng đi chết chăng?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị đến đây làm chi? Còn hai người nữa là ai?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hai bên đã không phải đồng minh thì ta không thể cáo tố với cô được.

Bỗng nghe Quyên nhi hỏi tiếp:

- Tiện thiếp biết một người là Lôi Phi còn người nữa là ai?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Xin lỗi cô nương tại hạ không thể nói được.

Chương 40: Sau Mồ Xanh Lại Gặp Quyên Nhi

Quyên Nhi lạnh lùng nói:

- Các hạ là một kẻ mất hết lương tâm. Tiện nữ đã cứu mạng, lại đưa tin đến cho các hạ...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Những cái đó tại hạ xin ghi nhớ trong lòng tất có ngày báo đáp. Nếu thuộc phạm vi một mình Lý mỗ mà có chỗ cần đến thì dù tan xương nát thịt tại hạ cũng không từ chối. Song tại hạ không thể bán đứng bạn hữu được.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tiện nữ nói chơi vậy thôi, các hạ đừng cho là chuyện thật. Cứu người là cứu, mong chi chuyện báo đáp.

Nàng ngập ngừng một chút rồi tiếp:

- Bữa nay các vị không đến thì cũng có rất nhiều người đến và sắp có chuyện vui đáo để.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này là đàn bà con gái mà gan dạ phi thường. Thị qua lại giang hồ chỉ có một mình trà trộn nào giới võ lâm. Bữa nay làm tỳ nữ Trương gia ngày mai lộn vào làm nô bộc Trương phủ. Không hiểu thị dở lắm trò như vậy là có dụng ý gì?

Bụng chàng nghĩ thế nhưng miệng không nói ra.

Bỗng Quyên Nhi khẽ nói:

- Coi kìa! Có người tới đó!

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý nhìn ra thì quả thấy hai bóng người đang chạy lẹ tới nơi. Đến chỗ ngã ba đường, họ do dự một chút rồi theo nẻo đường giữa mà đi.

Lúc ấy vừng trăng ra khỏi đám mây, tỏa ánh sáng xuống khắp vùng hoang dã.

Lý Hàn Thu nhận đúng là ba người phái Võ Đương.

Ba người kia đi rất lẹ. Chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Dường như họ đi lạc đường thì phải.

Quyên Nhi hỏi:

- Sao biết họ đi lạc đường?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đáng lý họ rẽ qua đường mé tả mới đúng.

Miệng chàng nói mà chàng vẫn lưu tâm thử xem Quyên Nhi có phản ứng gì không. Chàng hy vọng nhìn thái độ nàng để biết nội tình.

Ngờ đâu Quyên Nhi chỉ tủm tỉm cười. Nàng không lộ vẻ kinh ngạc mà cũng không ra chiều phẫn nộ. Nét mặt vẫn thản nhiên bình tĩnh.

Lý Hàn Thu khen thầm trong bụng:

- Con nha đầu này còn nhỏ tuổi mà lâm sự lại cực kỳ bình tĩnh.

Bổng Quyên Nhi nhìn lại lên tiếng:

- Coi kìa! Lại có người tới nữa.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì thấy ba bóng người đang chạy lẹ tới.

Ba người này đến chỗ ngã ba cùng dừng lại nhận xét một hồi, rồi theo nẻo giữa mà đi.

Quyên Nhi chờ cho ba người kia đi xa rồi mới thủng thẳng hỏi:

- Các hạ có biết thân thế ba người đó không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không hiểu.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Các hạ muốn tiện nữ nói cho biết không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu cô nương nguyện ý thì tại hạ xin rửa tai để nghe, bằng cô nương không muốn nói thì thôi.

Quyên Nhi nói:

- Đó là những nhà sư tại chùa Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Hiển nhiên là họ ăn mặc như người trần tục.

Quyên Nhi nói:

- Có thế mới khiến người ta phải nghi ngờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã là người xuất gia mà còn cải trang thì e rằng những hành vi của họ có điều bất chính.

Quyên Nhi nói theo:

- Chẳng trộm thì cắp.

Đang lúc nói chuyện lại có 5 bóng người đứng lại chỗ ngã ba đường.

Đoàn người này cũng quan sát phương hướng rồi theo nẻo đường chính giữa mà đi.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Cô ả này quen biết thật lắm người. Ta phải hỏi rõ xem mới được.

Chàng liền hỏi:

- Cô nương có nhận biết 5 người kia không.

Quyên Nhi thản nhiên đáp:

- Dĩ nhiên tiện nữ biết hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Năm người đó lai lịch thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Họ là những người phái Nga Mi và phái Thanh Thành.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai môn phái lớn này sao lại đi chung với nhau?

Quyên Nhi đáp:

- Một là vì chưởng môn 2 phái Nga Mi, Thanh Thành có mối thâm giao. Hai là tự họ biết thực 1 phái mình khó bề kháng cự với phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương. Cả hai mặt trong ngoài đã xui khiến họ bắt tay hợp tác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đối với mọi việc trên chốn giang hồ cô nương biết nhiều người quá nhỉ?

Quyên Nhi hững hờ đáp:

- Các hạ quá khen mà thôi.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Bọn họ kéo đến cả đây không biết có dụng ý gì?

Quyên Nhi đáp:

- Các hạ có dụng ý gì? Tiện nữ e rằng chỗ dụng tâm của các hạ đêm nay cũng là chỗ dụng tâm của mọi người khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ ư? Tại hạ bất quá nhận lời mời của người ta mà tới đây.

Quyên Nhi hỏi:

- Thần Thâu Lôi Phi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi hỏi:

- Đến đây làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Để tìm một vật.

Quyên Nhi hỏi:

- Các hạ có thể cho tiện nữ nghe được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chắc cô nương còn hiểu rõ hơn tại hạ, nhưng tại hạ cũng nói ra lần nữa. Y đến đây là để tìm cây linh chi.

Quyên Nhi ngập ngừng:

- Các hạ nói thế là sự thực... nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đổi giọng đáp:

- Nếu Lý huynh không để cho cái đó động tâm thì tiện nữ lại càng kính trọng.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Đối với những kỳ vật mà người ta thường nói tại hạ vẫn chẳng quan tâm. Có điều mình bị họ cuốn vào trào lưu rồi muốn thôi cũng không được nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Có phải Lôi Phi đã lôi kéo Lý huynh không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó dường như không cần phải nói rõ.

Đột nhiên chàng nhớ tới điều chi khẽ hỏi:

- Quyên cô nương! Cô quen thuộc Đinh Bội lắm phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Phải rồi! Y đã nói cho Lý huynh biết chưa?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Y gìn giữ mồm miệng lắm. Chỉ sợ lỡ lời tiết lộ nội tình.

Quyên Nhi hỏi:

- Nội tình gì?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nàng đáp:

- Cái đó chẳng qua tại hạ đoán vậy mà thôi.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Lý huynh có thể nói trắng ra được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ e rằng nội tình có liên quan đến cây linh chi.

Quyên Nhi tủm tỉm cười không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Tại hạ nói vậy có đúng không?

Quyên Nhi lắc đầu vừa cười vừa hỏi lại:

- Lý huynh nhất định muốn tiện nữ nói cho biết chăng?

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Thật là một chuyện kỳ lạ khiến cho tại hạ không sao hiểu được nguyên nhân.

Quyên Nhi hỏi:

- Chuyện chi mà lạ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Một tốp đi lầm đường đã đành, tại sao cả bấy nhiêu người đều lầm hết.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh có biết nên đi nẻo nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nói về phương hướng tưởng bọn họ nên rẽ qua nẻo đường mé tả mới đúng.

Bất thình lình một tiếng rú rất thê thảm vang lên từ đàng xa vọng lại phá tan bầu không khí tịch mịch.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh có nghe thấy âm thanh đó không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nghe rõ rồi, âm thanh ấy chói tai.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Lý huynh có phân biệt được tiếng rú này đã phát ra trong trường hợp nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dường như họ gặp việc khủng khiếp.

Quyên Nhi nói:

- Đây là tiếng rú của kẻ sắp chết. Nó bao hàm cả ý nghĩa khủng khiếp cùng hối hận, khi tiếng rú này xảy ra khỏi cửa miệng rồi thì vĩnh viễn kêu không thành tiếng nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao cô nương lại có thể khẳng định như vậy được?

Quyên Nhi đáp:

- Về phương diện này tiện nữ có khả năng phân biệt rõ ràng ít người bì kịp. Tiện nữ còn có thể nghe tiếng người hô hoán hay đàm luận mà biết nội tâm họ thiện hay ác!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có chuyện đó ư? Thật khó mà tin được.

Bỗng lại nghe tiếng thét khủng khiếp vọng tới.

Lý Hàn Thu bảo ngay:

- Cô nương đã tự nhận mình chỉ nghe thanh âm mà biết rõ tâm sự biến hóa. Vậy mấy tiếng thét này ở trong trường hợp nào?

Quyên Nhi đáp:

- Đó là bọn họ gặp phải kình địch. Hai bên động thủ rồi một bên lâm vào tình trạng không chống nổi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bên nào không chống nổi?

Quyên Nhi đáp:

- Bên không chống nổi yên lặng còn bên quát thét là để khích lệ khí thế hy vọng đánh một đòn nữa thì hạ địch.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Mình ở cách xa hiện trường không nhìn thấy rõ. Cô ả này biết đâu chẳng đoán bậy. Cô nói vậy thì mình cũng biết thế mà thôi.

Lý Hàn Thu trong lòng nghĩ vậy nhưng miệng lại nói:

- Xem chừng trong bụng cô nương đã có thành kiến như vậy rồi.

Quyên Nhi tủm tỉm cười hỏi:

- Lý huynh bảo thành kiến về việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Về việc quan hệ giữ cây linh chi và cô nương.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh dường như biết rõ lắm, có phải Đinh Bội đã nói không?

Lý Hàn Thu cười mát đáp:

- Đinh Bội nói chuyện với tại hạ không dính gì đến linh chi hết. Vụ này tại hạ nghe người khác bàn tới. Tại hạ và Đinh Bội giao kết với nhau trên đường đạo nghĩa quyết không dính líu đến phương diện lợi hại.

Chàng ngừng lại một phút rồi tiếp:

- Tại hạ có mắt để coi, có tai để nghe lại có óc để suy nghĩ.

Quyên Nhi cười nói:

- Tiện nữ nghĩ quanh quẩn rồi lại nghĩ tới thân mình.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu cô nương chịu nói rõ đến chuyện thần bí trong lòng thì việc này chẳng những có liên quan đến cô mà hoàn toàn do cô ở trong thao túng.

Quyên Nhi khẽ la:

- Trời ơi! Sao Lý huynh khéo đề cao tiện nữ đến thế?

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu cô không chịu thừa nhận thì tại hạ cũng chẳng làm thế nào được.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh bảo tiện nữ thừa nhận cái gì?

Nàng ngừng lại một lúc lâu rồi tiếp:

- Lý huynh! Nếu Lý huynh chịu nghe lời khuyên chính đáng của tiện thiếp thì đừng để lôi cuốn vào vụ tranh chấp thị phi này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có thể nói rõ hơn chút nữa không?

Quyên Nhi đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Nàng trầm ngâm một lúc dường như để tìm câu mở lời.

Sau nàng lên tiếng:

- Chưa nói đến chuyện linh chi có hay không vội. Ta hãy biết bao nhiêu cao thủ võ lâm vì tin tưởng vụ này mà phải gây chuyện đánh võ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó cũng do cô nương ở trong điều động cơ quan.

Quyên Nhi nói:

- Nếu họ không có tham tâm mà con thông minh gấp mười tiện nữ thì không tài nào bảo họ cúi đầu nghe lịnh được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nói vậy cô nương đã đứng ra phát lịnh rồi phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp ra mặt cũng được nhưng không muốn ra mặt vội mà chỉ nắm phần trọng yếu chỉ điểm họ mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vì thế mà cô dẫn dụ bọn họ vào con đường rẽ để họ tự dẫn thân vào cơ quan mai phục.

Quyên Nhi hỏi:

- Mai phục gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp và Hội võ quán chủ đã triệu tập rất nhiều cao nhân...

Quyên Nhi mỉm cười ngắt lời:

- Lý huynh cũng biết nhiều đấy. Kể ra Lý huynh bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu mà so với nhân vật hơn mình lão luyện từng trải còn lịch duyệt hơn họ chứ không phải kém.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó cũng không hoàn toàn vô lý.

Quyên Nhi hỏi:

- Có phải vì trí tuệ Lý huynh rất cao xa, người thường không kịp được chăng?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Chỉ vì tại hạ không tham tâm nên đầu óc tỉnh táo để quan sát đại cục.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Hay lắm! Lý huynh đã hiểu rồi vậy tiện thiếp có nói cũng chẳng hề chi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Quyên Nhi nói:

- Nẻo đường chính giữa đúng là Giang Nam Song Hiệp đại bố trí mai phục. Trên nẻo đường này còn có nhiều ám hiệu để dẫn dụ bọn họ đi sâu vào.

Lý Hàn Thu nói:

- Giang Nam Song Hiệp lớn mật lắm nhỉ! Sao dám gây cừu địch với các môn phái lớn.

Quyên Nhi cười nói:

- Họ dám làm càn làm bậy không cần giấu giếm bộ mặt hung ác thì dĩ nhiên họ có chỗ ỷ mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Họ ỷ vào cái gì?

Quyên Nhi đáp:

- Có thể họ tưởng đã uống linh chi rồi công lực tăng tiến rất nhiều dư lực ngạo mạn võ lâm. Cũng có thể sau lưng họ còn có một lực lượng rất lớn để làm hậu thuẫn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quyên cô nương! Cô nương cho biết thêm mấy câu nữa được chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Cái đó đều có thể được. Có khi bọn họ kiêm cả hai điều kiện trên mới dám hoành hành như vậy.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Cô ả này biết nhiều việc mà đa số là việc sắp xảy ra. Vậy những lời cô nói mình phải ghi lòng mới được.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi hững hờ hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương tự thủ bàng quan để mặc cho người ta lấy linh chi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Vụ linh chi chỉ là chuyện đồn đại. Không ai dám nói quyết là vật đã có thiệt.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Con nha đầu này thật là giảo quyệt! Lão Đinh Bội rõ ràng do ả sai khiến canh linh chi mà ả làm bộ chẳng có chút liên can gì tới lão.

Bỗng nghe Quyên Nhi nói:

- Dù sao, câu chuyện linh chi đã khiến cho người ta tin là sự thực. Hơn nữa Hội võ quán sắp cử hành anh hùng đại hội khiến cho vụ tranh đoạt linh chi càng thêm phần náo nhiệt.

Nàng đưa mắt chăm chú nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi tiếp:

- Đêm nay Lý huynh đến đây phải chăng cũng vì chuyện tranh đoạt linh chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Đêm nay tại hạ tới đây quả tình vì vụ linh chi.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tiện nữ muốn khuyên giải một câu được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin cô nương cứ nói.

Quyên Nhi đáp:

- Từ nay Lý huynh nghỉ tay đừng để tâm đến việc tranh đoạt linh chi nữa.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ chủ yếu không có tham vọng đoạt cây linh chi nhưng nó là một kỳ vật, chỉ muốn coi cho biết mà thôi.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lý huynh chỉ muốn xem thôi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kỳ vật trên thế gian mà được coi mở rộng tầm mắt đã là hay lắm.

Quyên Nhi nói:

- Nếu Lý huynh có thể ưng lời tiểu muội thì may ra tiểu muội tìm cho Lý huynh được vừa lòng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hay lắm! Thế là cô thừa nhận có liên quan đến cây linh chi rồi.

Nghĩ tới đây bất giác chàng tủm tỉm cười.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh cười gì vậy? Lý huynh đừng tưởng lầm tiểu muội có chỗ dụng tâm. Sáng mai các vị sẽ biết đêm nay thật là lắm chuyện.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đêm nay Lý huynh cải trang tới đây tiểu muội không nhận ra được. May là các vị tới vừa gặp dịp đã không bị những ám kỹ kia dẫn dụ mà lui ẩn vào chỗ mả xanh đây. Vụ này không phải Lý huynh hay tiểu muội có ý sắp đặt, thế thì sự ngẫu nhiên mà gặp có phải do chữ duyên mà ra không.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải cô nương muốn tại hạ nên quay về?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Tiểu muội hy vọng Lý huynh tin lời khuyên của tiểu muội.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng tại hạ có ba người tới đây một mình tại hạ ưng lời cô nương mà hai người kia không chịu thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh ráng tìm cách thuyết phục họ. Vạn nhất mà không thuyết phục được thì đành để tùy ý họ đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu bọn họ không nghe chẳng lẽ một mình tại hạ cũng quay về hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh một mình quay về là hay. Nếu không tiện thì đi coi với họ cũng chẳng hề chi. Nhưng Lý huynh nên nhớ mình đi sau cùng, không nên dấn thân vào chỗ mai phục thì khó lòng toàn mạng trở về.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Cô nương đã quan tâm đến tại hạ mà chỉ điểm cho, tại hạ rất cảm ơn, nhưng muốn thỉnh giáo cô nương một điều...

Quyên Nhi hỏi ngay:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải nơi đây cũng liên quan đến Giang Nam Song Hiệp không?

Quyên Nhi đáp:

- Dù là Giang Nam Song Hiệp có tới đây thì họ cũng không lộ diện mà chỉ đứng sau bức màn để chỉ huy.

Lý Hàn Thu muốn hỏi nữa thì đột nhiên có tiếng hú vọng lại.

Đây là tín hiệu mà Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi đã ước định với nhau.

Chàng vội đứng lên nói:

- Tại hạ phải đi đây.

Dứt lời chàng tung mình vọt ra khỏi vùng mộ xanh.

Lúc này Lôi Phi đã từ trên cây cao nhảy xuống. Hồng Bất Phát cùng ở trong đám cỏ rậm nhảy ra.

Ba người tụ họp vào một chỗ, Lôi Phi khẽ nói:

- Bao nhiêu cao thủ võ lâm cùng đi một đường, nhất định họ đã thấy gì rồi.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Bây giờ chúng ta rượt theo họ xem thế nào chứ?

Lý Hàn Thu trong lòng đã hiểu rõ nhưng cũng hỏi tiếp:

- Bọn họ đều đi theo đường giữa không hiểu vì lẽ gì?

Lôi Phi để ý nhìn quả nhiên thấy trên nẻo đường này có để ám ký liền đáp:

- Chỗ này có lưu ám ký.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ám ký của ai để lại?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó cũng chưa biết rõ.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Ám ký nói chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Đại khái là chỉ rõ đường đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ám ký này đã chỉ rõ đường đi thì ai cũng hiểu được sao à?

Lôi Phi đáp:

- Chính là thế đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Những tiêu ký ai xem cũng hiểu được thì e rằng bên trong có điều dối trá.

Lôi Phi đáp:

- Vấn đề này cần phải suy xét mới biết được.

Chương 41: Cái Chết Kỳ Lạ Của Hai Người Lạ Mặt

Hồng Bất Phát nói:

- Đã có nhiều người đi trước chúng ta và đều là những nhân vật võ công rất cao cường.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vừa rồi có tiếng quát vọng lại chắc hai vị cũng nghe rõ chứ?

Hồng Bất Phát đáp:

- Cái đó chứng minh bọn họ không đi lầm đường và đã gặp người coi giữ linh chi. Hai bên đã động thủ thì dĩ nhiên khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong.

Lôi Phi nói:

- Có lý! Chúng ta đi coi cũng chẳng hề gì.

Lý Hàn Thu không tiện nói cho hai bạn biết mình đã gặp Quyên nhi. Chàng liền lẳng lặng không nói thêm gì.

Hồng Bất Phát lại lên tiếng:

- Tại hạ không tin rằng người coi giữ cây linh chi giết hết được những tay cao thủ các phái Võ Đương, Thiếu Lâm. Không chừng họ lấy được linh chi rồi cũng nên. Chúng ta đã định đi thì lẹ lên một chút.

Rồi hắn không chờ Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu trả lời đã lao mình đi như tên bắn chạy nhanh về phía trước.

Lý Hàn Thu không sao được liền khẽ dặn Lôi Phi.

- Lôi huynh, chúng ta cần phải cẩn thận một chút mới được.

Lôi Phi vừa băng mình rượt theo Hồng Bất Phát vừa hỏi:

- Sao? Lý đệ thấy điều chi khả nghi chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ càng nghĩ càng lấy làm kỳ về những tiêu chí kia. Không chừng đó là người ta bày đặt ra để dụ người vào bẫy.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ nghĩ vậy cũng phải. Nhưng bất cứ việc gì trong võ lâm đều mấy phần nguy hiểm. Vậy chúng ta phải đề phòng đặng kịp thời đối phó. Dù có gặp mai phục, cũng không đến nỗi bị nguy hiểm ngay.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Trừ phi mình nói rõ nội tình, xem chừng không còn cách nào thuyết phục họ nữa. Ta đành chờ lúc gặp việc sẽ cảnh tỉnh họ để họ đề phòng cẩn thận là xong.

Quyết định chủ ý rồi, chàng không nói gì nữa. Chạy theo hai người Hồng Bất Phát đi trước chạy nhanh quá thành ra Lôi Phi và Lý Hàn Thu cũng phải gia tăng cước lực để theo.

Ba bóng người lướt băng băng như sao sa tên bắn, khác nào cơn gió thoảng thổi qua giữa lúc đêm khuya.

Ba người chạy một mạch đến sáu, bảy dặm đường thì tới trước một khu rừng cây.

Lý Hàn Thu vội nói:

- Lôi huynh! Kêu Hồng huynh đừng chuồn vào rừng cây.

Chàng chưa dứt lời thì Hồng Bất Phát đã tự động đứng lại ở ngoài rừng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lướt nhanh tới.

Hồng Bất Phát chuyển động mục quang nhìn kỹ khu rừng rồi hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh thử ngó khu rừng này với những khu rừng khác có chỗ nào bất đồng không?

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy khu rừng rậm rạp quá chừng. Đừng nói trong đêm tối mà ngay giữa ban ngày có người ẩn mình bên trong cũng không thấy rõ.

Bỗng nghe Lôi Phi đáp:

- Khu rừng này hình như có luồng sát khí âm thầm!

Hồng Bất Phát nói:

- Đúng thế!

Hắn trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Lôi huynh cứ ngửi thấy mùi gì không?

Lôi Phi đáp:

- Dường như có mùi máu tanh.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Đúng thế! Một mùi máu tanh phảng phất đủ chứng minh trước đây chưa lâu đã xảy ra một cuộc chiến đấu kịch liệt và có người bị trọng thương.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Họ là tay lão luyện giang hồ có khác. Đang lúc chạy vội vàng mà vẫn để ý từng ly từng tý. Mình mà không được Quyên cô nương cảnh cáo trước e rằng đã xông vào rừng.

Lý Hàn Thu nói:

- Xem chừng trong khu rừng rậm này họ bố trí mai phục quyết không sai nữa.

Còn đang nói chuyện thì đột nhiên trong khu rừng rậm có ánh lửa lóe lên.

Hồng Bất Phát cười ha hả nói:

- Họ định dẫn dụ chúng ta tiến vào thì chúng ta nhất định không để họ được mãn nguyện.

Hắn dừng một chút rồi cất cao giọng:

- Các vị đặt mai phục trong rừng đã bị bọn tại hạ khám phá ra rồi. Thế là quý vị uổng phí một phen tầm cơ mà chẳng được ích gì. Nếu các vị vui lòng ra khỏi khu rừng để cùng nhau tương hội thì tại hạ cùng vui lòng giới thiệu thêm mấy ông bạn.

Trong rừng vẫn im lặng như tờ. Chẳng có người ra mà cũng không có tiếng đáp lại.

Hồng Bất Phát chau mày nói:

- Lôi huynh! Bọn người trong rừng xem ra rất trầm tĩnh.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trọng đáp:

- Hồng huynh! Tiểu đệ có tiên cảm không tốt.

Hồng Bất Phát hỏi:

- Tiên cảm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Bao nhiêu cao thủ võ lâm vừa đến đây lúc trước không chừng đã gặp chuyện bất trắc rồi.

Hồng Bất Phát hỏi lại:

- Phải chăng Lôi huynh muốn nói bọn họ đều bị người ta giết chết hết?

Lôi Phi đáp:

- Nếu họ không bị giết chết thì ít ra là bị bắt rồi.

Hồng Bất Phát nói:

- Đêm tối, thị tuyến nhìn không rõ thì bất luận người bản lãnh cao cường đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi bị ám tiễn tập kích.

Lôi Phi quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý đệ có cao kiến gì không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Quyên cô nương đã hai ba lần cảnh cáo mình thì chắc trong rừng có bố trí mai phục cực kỳ hiểm độc, rất không nên dấn thân vào.

Chàng liền đáp:

- Đã có chuyện nguy hiểm phi thường, tưởng ta chẳng nên mạo hiểm.

Hồng Bất Phát lẩm bẩm như nói để mình nghe:

- Kể ra cũng có biện pháp bức bách họ phải xuất hiện.

Lôi Phi hỏi:

- Biện pháp gì?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phóng hỏa đốt khu rừng này thì họ còn ẩn thân vào đâu được mà chẳng chạy ra?

Lý Hàn Thu để ý nhìn kỹ khu rừng này rất rộng lớn nhìn không hết được. Nếu phóng hỏa đốt rừng thì e rằng lửa cháy tới một phạm vi mấy chục dặm.

Chàng liền nói:

- Nếu cây linh chi trong khu rừng này mà phóng hỏa đốt rừng thì e rằng nó cũng bị thiêu rụi.

Hồng Bất Phát tủm tỉm cười nói:

- Lý huynh nói đúng đấy...

Rồi hắn đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Lôi huynh có cao kiến gì không?

Lôi Phi đáp:

- Phóng hỏa đốt rừng là một hành động tàn ác quá, vả lại làm cháy cả linh chi. Kế này khó xuôi lắm. Còn chúng ta mà tiến vào rừng sục tìm thì lại mạo hiểm quá cỡ. Người trong rừng tất là những ta cao thủ chuyên dùng chất độc làm sao đề phòng cho xiết được. Theo ý tại hạ thì chúng ta đứng chờ đây cho đến sáng sẽ vào rừng lục soát cũng chưa muộn.

Hồng Bất Phát khẽ nói:

- Chờ sáng mới vào hay vào ngay bây giờ tưởng cũng chẳng khác nhau mấy tí.

Lôi Phi nói:

- Thanh thiên bạch nhật, thị tuyến rõ ràng. Chỗ nào đồ chừng có người mai phục thì còn có thể chuẩn bị được...

Hồng Bất Phát ngắt lời:

- Tại hạ còn có một kế, không hiểu ý kiến hai vị thế nào?

Lôi Phi hỏi:

- Xin Hồng huynh cho nghe.

Hồng Bất Phát nói:

- Hai vị ở ngoài này chờ, tại hạ vào rừng trước có được không?

Lôi Phi sửng sốt hỏi lại:

- Hồng huynh nhất định muốn tiến vào ư?

Hồng Bất Phát đáp:

- Đúng thế! Tại hạ mà không vào coi thì thiệt không thể dằn lòng được. Trời ơi! Nếu bọn người kia tìm thấy chỗ trồng linh chi thì sao?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Cha này đã tham tâm đến thế thì khó lòng ngăn trở y được.

Lôi Phi nói:

- Hồng huynh chuyên dùng Thiết liên tử...

Hồng Bất Phát ngắt lời:

- Tại hạ đã chuẩn bị đầy đủ. Bây giờ trong túi cũng còn đến trăm trái Thiết liên tử. Đối phương mà phóng ám khí tập kích thì tại hạ ăn miếng trả miếng với chúng.

Lôi Phi hỏi:

- Tiểu đệ cùng Lý đệ chờ ngoài này hay sao?

Hồng Bất Phát đáp:

- Phải rồi! Xin hai vị cứ chờ ở ngoài. Nếu có đủ thì giờ tại hạ sẽ ra đón hai vị. Bằng không ra được sẽ báo hiệu bằng ba tiếng còi ngắn để hai vị tự tiến vào.

Lôi Phi ngần ngừ đáp:

- Xem chừng khó lòng ngăn cản được Hồng huynh mất rồi!

Hồng Bất Phát nói:

- Bây giờ đành thế này vậy. Nếu trong vòng nửa giờ mà tại hạ không ra được cũng không có tiếng còi báo hiệu tức là tại hạ bị nạn rồi đó. Hai vị đừng ở lại đây nữa, mà nên quay về thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu dặn:

- Nếu Hồng huynh gặp phải kình địch không đối phó nổi thì xin tìm cách báo cho bọn tiểu đệ biết.

Hồng Bất Phát nói:

- Được rồi! Nếu tại hạ có thì giờ báo hiệu hay lên tiếng được cũng xin tuân mệnh.

Lôi Phi cũng dặn:

- Nếu Hồng huynh thấy thế địch mạnh thì đừng nên mạo hiểm thái quá.

Hồng Bất Phát nói:

- Tại hạ nhớ rồi.

Đoạn hắn nghiêng mình vọt vào trong rừng.

Lý Hàn Thu thấy hắn lạng người đi thì đồng thời thò hai tay vào bọc. Hiển nhiên hắn lấy ra một nắm ám khi.

Lôi Phi đưa mắt ngó Lý Hàn Thu ngập ngừng nói:

- Dường như tiểu huynh chưa nhắc Lý đệ...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Câu chuyện có liên quan đến ám khí của Hồng huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ chưa được nghe qua.

Lôi Phi nói:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì về phương diện dùng ám khí Hồng huynh là một nhân vật phi thường. Chẳng những hai tay y đồng thời phóng Thiết liên tử ra được mà còn có thể liên tục phóng liền một lúc cả trăm trái. Về phương diện phân biệt ám khí tưởng cũng ít tay cao thủ bì kịp y.

Lý Hàn Thu nói:

- Chắc y ỷ vào tài nghệ vô song này nên mới đòi mạo hiểm vào rừng.

Lôi Phi thở dài nói:

- Sinh ư nghệ tử ư nghệ. Những người chết đuối thường là những tay lội nước rất giỏi. Nhưng chúng ta chẳng thể điềm nhiên tọa thị mà phải nghĩ cách giúp y một tay mới được.

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Chúng ta làm được đến đâu cần phải hết sức đến đó.

Bỗng nhiên nghe mấy tiếng kim thanh rít lên lanh lảnh như xé bầu không khí vọng ra.

Lôi Phi nói:

- Đây chính là thủ pháp phóng Thiết liên tử của Hồng Bất Phát.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra y ỷ vào thủ pháp phóng ám khí mà hạ thủ trước.

Tiếng ám khí rít lên một hồi rồi đột nhiên im bặt không thấy gì nữa.

Hai người lắng tai hồi lâu vẫn không nghe tiếng binh khí giao đấu. Hiển nhiên Hồng Bất Phát chưa gặp phải cường địch và chưa động thủ.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, trong rừng vẫn im phăng phắc tuyệt không thấy động tĩnh gì.

Lôi Phi tắc lưỡi nói:

- Tiểu huynh xem chừng tình hình có điều khác lạ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu gặp cường địch thì tất chúng ta ở ngoài này phải nghe tiếng binh khí giao phong. Từ lúc y vào đã quá nửa giờ mà tuyệt nhiên không thấy tin tức gì lọt ra ngoài...

Y buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Trước tình hình này chỉ có hai giả thuyết được đặt ra. Một là Hồng Bất Phát bị hại rồi. Hai là y đã tìm thấy linh chi.

Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Nếu y lấy được linh chi mà không lên tiếng hô hoán là sợ chúng ta dây máu ăn phần hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhưng giả thuyết thứ hai rất ít hy vọng. Mười phần có đến tám là y bị điểm huyệt một cách bất ngờ hay bị tử thương rồi.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Phải vào rừng coi xem thế nào. Có điều lúc này tình hình chưa rõ, chúng ta chưa nên mạo hiểm quá đỗi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ đứng đây chờ mãi được ư?

Lôi Phi ngửng đầu trông chiều trời đáp:

- Lý đệ! Lý đệ hãy giữ ở ngoài rừng để tiểu huynh vào coi. Nếu trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không thấy tin tức gì thì Lý đệ nên quay về thành Kim lăng thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh cùng tiểu đệ trước kia chưa từng quen biết mà ở Hội Võ Quán Lôi huynh đã thẳng thắn đứng ra viện trợ. Bây giờ tiểu đệ bỏ mặc Lôi huynh, một mình trở về Kim Lăng thì yên tâm thế nào được?

Lôi Phi cất giọng buồn buồn nói:

- Cứ tình hình này mà xét thì cục diện trong khu rừng rậm này cực kỳ hiểm ác, kỳ bí khiến người ta thật khó mà lường được. Lý đệ có vào cũng là bỏ mạng một cách vô ích. Hỡi ôi! Lý đệ còn nhỏ tuổi mà thù lớn chưa trả...

Lôi Phi chưa dứt lời thì đột nhiên có tiếng bước chân loạng choạng vọng ra cắt đứt câu chuyện y

đang nói dở.

Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi đồng thời cảnh giác đưa mắt nhìn ra thì thấy một bóng người từ trong rừng rậm chạy tới.

Lôi Phi nhảy vọt lại. Lý Hàn Thu cũng băng người theo sau cất tiếng gọi:

- Hồng huynh...

Hai người nhìn kỹ thì thấy người kia mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm. Y không phải là Hồng Bất Phát.

Lôi Phi vươn tay ra đỡ lấy người kia hỏi:

- Huynh đài! Huynh đài bị thương có nặng lắm không?

Lý Hàn Thu thấy người này miệng ứa máu tươi không ngớt. Chân đứng không vững, hơi thở thoi thóp. Dường như y không còn đủ sức trả lời Lôi Phi, miệng ú ớ hai tiếng, y chỉ kịp trỏ tay về khu rừng rậm rồi bỗng nhắm mắt lại.

Lôi Phi đưa tay chẩn mạch thấy trái tim đã ngừng đập, y tắt thở chết rồi.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ lại một lượt thì người này trạc ngoài ba mươi. Diện mạo đoan chính không có vẻ là người tàn ác. Bất giác chàng buông tiếng thở dài hỏi:

- Lôi huynh có biết người này không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh không biết.

Lý Hàn Thu nói:

- Toàn thân y không có vết thương mà sao lại chết? Thanh kiếm sau lưng chưa rút khỏi vỏ đủ chứng minh y chưa cùng người động thủ.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Tình trạng y bi thảm tử khá đặc biệt, dường như bị thủ pháp nội gia rất trầm trọng làm chấn động mạnh tổn thương đến nội phủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y vào rừng rậm tìm kiếm kẻ địch mà tay không cầm kiếm. Con người tự tin đến thế thì võ công

quyết nhiên không phải tầm thường, khi nào còn để địch nhân đến gần phóng chưởng đả thương?

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Phải chăng theo ý Lý đệ thì y đã chết về tay đồng bạn?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Theo ý tiểu đệ không chừng người này chết vào lúc y không biết gì nữa nên không có cơ hội để trả đòn. Còn y chết về tay ai thì tiểu đệ không sao hiểu được.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Lý đệ nói rất có lý, trong vụ này hoặc giả có điều chi ngoắt ngoéo.

Bỗng lại nghe có tiếng sột sạt. Một bóng người khác từ trong rừng cây xông ra.

Lý Hàn Thu nhảy vọt về phía bóng người kia.

Lôi Phi cũng chạy theo sau.

Lý Hàn Thu lướt mình đi cực kỳ thần tốc. Người chưa tới nơi tay phải chàng đã đưa ra nắm lấy mạch huyệt người kia. Đồng thời tay trái chàng để trước ngực chuẩn bị đánh tới.

Ngờ đâu diễn biến lại xảy ra khác hẳn với sự tiên liệu của Lý Hàn Thu. Tay phải chàng nắm lấy huyệt mạch người kia một cách rất nhẹ nhàng. Chàng chú ý nhìn thì thấy miệng mũi y máu me đầm đìa. Miệng làm nhảm la:

- Ma quỉ...

Vừa nói được một tiếng đã lăn ra mà chết.

Lôi Phi tra xét chỗ tử thương của người này rồi lắc đầu nói:

- Cũng hệt như người trước. Y bị thủ pháp nội gia đánh nặng vào sau lưng. Nội phủ bị chấn động mà chết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có nghe y nói câu sau cùng không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh nghe rõ rồi nhưng không thể tin được. Mình đã qua lại giang hồ mấy chục năm mà

chẳng thấy ma quỉ bao giờ.

Lý Hàn Thu phấn khởi tâm hồn khẽ nói:

- Lôi huynh! Xem chừng chúng ta phải vào rừng coi mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Dường như Lý đệ đã có chủ ý rồi thì phải?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không hẳn thế, tiểu đệ nghĩ rằng có người ăn mặc quái dị xuất hiện một cách đột ngột khiến cho y hoảng hồn rồi có người khác ra tay tập kích đột ngột...

Lôi Phi động tâm nói:

- Đánh một đòn trí mạng không phải là chuyện dễ dàng.

Đoạn y cúi lom khom kéo áo người kia ra nhìn kỹ lại thì thấy sau lưng y có một vết tím bầm hình tròn và dài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vết thương này không phải bị chưởng đánh.

Lôi Phi nhìn kỹ vết thương một hồi rồi nói:

- Đây là vết thương của một thoi quyền.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quyền pháp này tựa hồ rất ác độc. Nhưng trong võ lâm thường thường chỉ có người luyện độc chưởng, tiểu đệ chưa nghe nói ai luyện độc quyền bao giờ thì biết thế nào mà đoán?

Lôi Phi ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi lẩm bẩm tự hỏi mình:

- Chẳng lẽ là y cũng ở đây?

Lý Hàn Thu nghe tiếng khẽ hỏi lại:

- Lôi huynh nói ai vậy?

Lôi Phi đáp:

- Lưu Tinh Thần Quyền...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lưu Tinh Thần Quyền là ai?

Lôi Phi đáp:

- Trương Bá Tuấn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lưu Tinh Thần Quyền là thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Đây là một thứ võ công rất kỳ quái, nó tương tự như "Bách Bộ Thần Quyền" nhưng không giống hẳn. Quyền phong rất lợi hại có thể đả thương trong vòng năm bước. Vòng này có buộc dây nên có thể dùng làm binh khí khiến cho người ta thật khó mà đề phòng. Sau này nếu Lý đệ có gặp người đó phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Xem thế này thì đủ biết Giang Nam Song Hiệp có tiềm lực rất lớn trong võ lâm.

Lôi Phi nói:

- Cục diện bữa nay e rằng không giản dị thế đâu. Theo chỗ tiểu huynh biết thì Trương Bá Tuấn là người rất kiêu ngạo. Giang Nam Song Hiệp tuy lừng lẫy tiếng tăm, nhưng chẳng tài nào mời được y đến trợ quyền. Trong vụ này chắc có nội tình đặc biệt.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Nếu vậy thì Trương Bá Tuấn cũng chỉ vì cây linh chi mà tới đây hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Tình hình đêm nay rất quái lạ. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì hai người chết về Trương Bá Tuấn, nhưng y tới đây dường như không phải để cướp linh chi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy y đến đây để làm chi?

Lôi Phi đáp:

- Dường như y là một người mai phục trong khu rừng rậm này...

Y ngừng lại một chút rồi thấp giọng xuống hỏi:

- Sao Lý đệ biết Giang Nam Song Hiệp đã bố trí mai phục ở đây?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ nghe một người bạn nói thế.

Lôi Phi hỏi:

- Người bạn đó có thể tin cậy được không?

Lý Hàn Thu đáp ngay:

- Đáng tin cậy lắm! Tiểu đệ dám quyết không thể sai trật.

Lôi Phi lấy làm kỳ hỏi:

- Lý đệ nói chuyện với ông bạn đó hồi nào, sao tiểu huynh không biết chi hết.

Lý Hàn Thu đáp:

- Sự thật là như vậy. Tiểu đệ có nói chuyện với y, tuyệt không có ý lừa bịp hay thêu dệt câu chuyện kinh người.

Lôi Phi biết chàng không muốn nói rõ nội tình cũng không hỏi nữa, liền lảng sang chuyện khác:

- Bất luận Trương Bá Tuấn có phải Giang Nam Song Hiệp mời đến hay không, nhưng y ở trong đám người mai phục là chuyện không thể sai được.

Lý Hàn Thu nhìn thi thể người nằm cạnh đó hỏi:

- Hồng huynh vào rừng khá lâu rồi, không hiểu tình trạng thế nào? Sao không thấy động tĩnh gì? Chỉ mong y được vô sự.

Lôi Phi thở dài nói:

- Đây là kế hoạch mà tiểu huynh đã bàn định với y nhất định tiểu huynh không thể tự thủ bàng quan được.

Lý Hàn Thu cũng nói:

- Dĩ nhiên là thế. Chúng ta phải cố gắng tìm cách cứu y.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ không nên đi. Để một mình tiểu huynh vào coi đã.

Lý Hàn Thu nói:

- Không được! Chúng ta cùng vào cả để còn chiếu cố cho nhau.

Lôi Phi không sao hiểu được liền hỏi:

- Lý đệ nhất định đi cũng được, nhưng có chịu nghe lời tiểu huynh không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu đệ nhất nhất tuân theo.

Lôi Phi lột lấy bộ quần áo của xác chết cầm tay rồi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ chống kiếm giữ mình đi!

Lý Hàn Thu không sao được, liền theo lời rút trường kiếm ra.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ hãy đi theo sau tiểu huynh. Trừ trường hợp tiểu huynh đồng ý, còn ngoài ra Lý đệ chớ có vọng động.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Lôi Phi cất bước tiến vào rừng vừa nói:

- Lý đệ không được vượt lên trước mặt tiểu huynh mà chỉ theo sau đi vào rừng sâu.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Nếu trong khu rừng này quả có mai phục mà sao đến giờ vẫn chưa thấy phát động?

Lý Hàn Thu ở trong rừng rậm lại giữa lúc đêm tối nên thị quang chàng không nhìn thấy rõ.

Vừa rồi chàng xoay tay kiếm gạt rớt được lưỡi phi đao là hoàn toàn ỷ vào thính giác minh mẫn nghe tiếng gió mà phân biệt phương vị. Chàng vung kiếm chiêu một cách cực kỳ thần tốc và chuẩn đích.

Bỗng nghe Lôi Phi thở dài nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên danh bất hư truyền!

Lý Hàn Thu lấy trường kiếm khều lưỡi Trúc Điệp phi đao, vừa rớt xuống đất lên nhìn kỹ lại rồi nói.

- Lưỡi đao này không có chất độc.

Rồi tay trái chàng nắm giữ lưỡi phi đao.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ cũng thông thạo về các môn ám khí ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trên chốn giang hồ người ta chỉ biết gia sư kiếm pháp tinh kỳ ít kẻ bì kịp nhưng ít ai hiểu lão nhân gia cũng rất tinh thâm về nghề này. Có điều người không thèm sử dụng mà thôi.

Lôi Phi lại hỏi:

- Nếu vậy thì Lý đệ cũng tinh thâm về thủ thuật phóng ám khí?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thủ pháp phóng ám khí của tiểu đệ e rằng không được thạo bằng thủ pháp đỡ gạt ám khí. Vả lại tình thế mỗi nơi mỗi khác. Bọn họ ẩn trong bóng tối sử dụng ám khí đánh lén. Còn chúng ta chỉ cần đỡ gạt. Thứ ám khí kia mà ở gần không đầy một trượng thì khó lòng nghe rõ thanh âm, phân biệt phương hướng. Hơn nữa, họ được đêm tối yểm trợ mình không sao nhìn thấy họ nấp chỗ nào. Như vậy, chúng ta kém rất nhiều phương diện.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ muốn ăn miếng trả miếng tức là chúng ta cũng dùng ám khí đối với bọn họ không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ quả có ý như vậy.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Chúng ta không nên mạo hiểm hơn nữa, mà phải sớm rút lui khỏi khu rừng rậm này.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta đang định đi kiếm Hồng Bất Phát sao lại bỏ dở quay về?

Lôi Phi đáp:

- Họ dùng những món ám khí lúc phóng ra có kim phong rít trên không như phi nhận, kim tiêu thì mình hoặc giả có thể đối phó được. Nếu họ dùng loại ám khí êm ru như mai hoa châm thì thật khó mà đỡ gạt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói phải đó nhưng Hồng Bất Phát còn ở trong này chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc y sao?

Lôi Phi đáp:

- Cường địch ở trong rừng rậm này đã bố trí mai phục. Khắp nơi đều có cạm bẫy, mỗi bước mỗi gặp gian nguy chứ không phải chuyện trông vào võ công để chiến đấu với người. Trường hợp này muốn cầu sinh thì trí kế cần hơn võ công. Hồng Bất Phát chắc nhiều lắm y chỉ bị thương là cùng...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Nếu y thụ thương chúng ta cũng nên tìm đến y rồi sẽ cùng nhau trở ra.

Lôi Phi nói:

- Mạo hiểm như vậy không được. Bây giờ chúng ta hãy dời khỏi nơi đây chờ đến lúc trời sáng hãy vào cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Lôi huynh đã tính toán như vậy thì chúng ta ra ngoài rừng nghỉ ngơi một lúc đợi trời sáng sẽ trở lại.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ tiểu huynh mở đường cho.

Dứt lời, y theo đường cũ từ từ ra khỏi khu rừng.

Lý Hàn Thu chống kiếm theo sau.

Hai người lúc rút lui khỏi rừng rậm, không đi tập kích nữa lắng tai nghe thì bốn bể yên lặng như tờ, tuyệt nhiên không một tiếng, tựa hồ vũ trụ chìm đắm vào giấc ngủ mê ly.

Lôi Phi quay đầu nhìn lại khu rừng lần nữa rồi nói:

- Lý đệ! Chúng ta ngồi nghỉ quanh đây lấy sức đặng sáng mai đi tìm Hồng Bất Phát xem y lạc lõng nơi đâu.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin tuân lời Lôi huynh.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Ban đêm vào chốn rừng sâu đầy rẫy nguy hiểm. Người võ lâm đã có câu: "Gặp rừng chớ vội xông vào". Thế mà Hồng Bất Phát biết rồi khu rừng nguy hiểm cũng liều lĩnh chuồn vào là vì lòng tham quá độ che lấp thông minh, mới mạo hiểm như vậy.

Bỗng thấy Lôi Phi khẽ thở dài:

- Xem chừng cuộc phân tranh đêm nay sẽ đưa đến kết quả đáng buồn là sẽ gây nên một cuộc xung đột toàn diện võ lâm sau này. Nếu những đệ tử các phái Thiếu Lâm, Võ Đương bị tử thương nhiều, thì hai phái lớn này quyết nhiên chẳng khi nào chịu bỏ qua.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Ta muốn báo mối đại cừu của song thân, ỷ mình có kiếm pháp tuyệt diệu của ân sư truyền cho đã làm tổn thương nhiều nhân vật dính líu đến vụ này rồi cũng thành chuyện oan oan tương báo. Thù oán liên miên không bao giờ hết.

Nghĩ tới đây lửa hận chàng nuôi trong lòng mười mấy năm nay đột nhiên giảm đi rất nhiều.

Chàng thủng thẳng nói:

- Đêm nay chúng ta là người đã được trông thấy mọi cuộc diễn biến... Nếu sau này mà võ lâm nhân vụ này mà gây nên một trường huyết kiếm thì chúng ta nên thẳng thắn đứng ra để thuyết minh mới phải.

Lôi Phi đưa ra mục quang chú nhìn Lý Hàn Thu ra chiều kinh dị. Hiển nhiên câu nói của chàng khiến cho y phải ngạc nhiên.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Tiểu đệ thấy việc như vậy thì theo lẽ phải làm thế. Hay là Lôi huynh nhận thấy lời tiểu đệ có chỗ nào không đúng?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nói rất đúng nhưng tiểu huynh thấy có chút kỳ lạ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng lời nói của tiểu đệ có chỗ khác với ngày thường?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Theo nhận xét của tiểu huynh thì bữa nay Lý đệ đã vượt khỏi vòng ân oán cá nhân, quan tâm rộng ra đến việc của thiên hạ với một lòng nhân hiệp.

Lý Hàn Thu đáp gọn lỏn:

- Lôi huynh quá khen rồi!

Đoạn chàng không nói gì nữa.

Hai người đi tới bên một bụi cỏ rậm.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta ngồi nghỉ chỗ này có thể nhìn thấy những người trong rừng qua lại.

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin theo ý Lôi huynh.

Lôi Phi ngồi xuống trước nói:

- Chúng ta chia phiên canh gác. Lý đệ hãy nghỉ trước đi!

Lý Hàn Thu nghĩ tới mai vào rừng chắc phải chiến đấu chàng cần dưỡng sức nên không khiêm nhượng gì nữa, ngồi nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi thay phiên nghỉ ngơi cho tới lúc phương đông hừng sáng.

Đột nhiên có hai bóng người song song đi tới.

Lôi Phi khẽ kéo Lý Hàn Thu ẩn vào trong bụi cỏ rậm.

Hai bóng người kia đi sát qua bụi cỏ chạy thẳng vào trong rừng.

Lý Hàn Thu nhìn rõ một người chính là Quyên Nhi.

Còn người nữa là một gã thiếu niên anh tuấn vào trạc tuổi 21, 22 tuổi. Lòng chàng đang bình tĩnh bỗng nhiên xúc động. Một mối giận hờn thoáng nổi lên trong tâm trí.

Chương 42: Vào Rừng Sâu Lạc Mất Lôi Phi

Lôi Phi thấy cặp mắt Lý Hàn Thu nhìn chàng chòng chọc vào hai người kia không chớp. Cho đến khi bóng họ mất hút chàng vẫn còn ngẩn ngơ xuất thần. Y lấy làm kỳ không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Lý đệ có biết hai người đó ư?

Lý Hàn Thu như người trong mộng choàng tỉnh vội đáp:

- Tiểu đệ chỉ biết một người...

Lôi Phi không hỏi nửa đứng dậy nói:

- Có người đã vào rừng trước mình rồi. Chúng ta cũng đi thôi!

Lý Hàn Thu gật đầu đứng dậy rồi hai người chạy thẳng về phía rừng rậm.

Lúc này trời đã sáng tỏ. Khu rừng xanh ngắt ở phía xa xa không còn cảnh tượng khủng khiếp như lúc ban đêm. Hai người đi tới ven rừng thì hai xác chết đêm qua bỏ đó đã có người lấy đến thu dọn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Bây giờ tuy đi giữa ban ngày, nhưng cũng không thể lơ là được đâu, vẫn phải gia tâm đề phòng.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Bây giờ để tiểu đệ dẫn đường.

Đoạn chàng loạng choạng người đi trước chuồn vào rừng. Lôi Phi theo sau.

Hai người đi được 20 trượng vẫn không thấy có gì khác lạ mà cũng không gặp ai tập kích.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Lôi Phi khẽ hỏi:

- Lôi Huynh thế này là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Có khi bọn họ đã rời khỏi khu rừng này...

Y vừa nói dứt lời, đột nhiên mấy tiếng veo véo xéo vang tai. Hai mũi tên nọ bắn tới lẹ như sao sa.

Lý Hàn Thu né người sang một bên vung kiếm lên gạt cho hai mũi ám khí rớt xuống đất rồi hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta lại tới nơi điều tra xem chứ?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không được! Hiện giờ chúng ta chưa vào đến phạm vi bao vây của họ mà họ đã sắp đặt đâu đấy rồi. Đây là cách dụ mình dấn thân vào nơi nguy hiểm.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lôi huynh nói rất có lý, nhưng chúng ta nên đối phó bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Sớm muộn gì rồi chúng ta cũng vào tận nơi nhưng cần phải có đủ thời gian để tính toán trước nghĩa là mình phải quyết định phương pháp đối phó mới có thể nắm phần chủ động được.

- Đúng thế! Phải chăng Lôi huynh đã có định kiến rồi.

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì bây giờ chúng ta cách quãng nhau ra xa, một mặt dò đường, một mặt tìm kiếm đối phương. Hay hơn hết là mình làm thế nào để bắt sống được mấy tên rồi thuyết phục họ hay dùng hình khảo vấn...

Lý Hàn Thu ngắt lời hỏi:

- Để xem người cầm đầu bọn chúng là ai phải không?

Lôi Phi đáp:

- Làm như vậy có thể dẫn dụ nhân vật cầm đầu của họ tìm tới chúng ta để quyết đấu.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm vậy tiểu đệ xin dẫn đường.

Lôi Phi nói:

- Khoan đã, chuyến này nhất định phải để tiểu huynh đi trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Về việc quan sát tình thế cũng như tìm địch nhân, tiểu huynh tự tin có thể thông thạo hơn Lý đệ một phần.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm vậy mời Lôi Huynh đi trước!

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trong rừng rậm chúng ta không nên lớn tiếng gọi nhau mà cũng không nên giơ tay chỉ trỏ. Cách thông tin duy nhất là nhờ vào âm thanh.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chúng ta hãy bàn tính về mấy thanh âm giản dị để thông tin và liên lạc.

Nói là bàn tính, nhưng thật ra đều do Lôi Phi quyết định.

Lý Hàn Thu nhớ kỷ từng những âm thanh thông tin rồi quay về phía nam mà đi. Lôi Phi đi trước, vừa đi vừa nói:

- Lý đệ, khi Lý đệ nghe tiếng thông tin thì tiến về phía trước. Bây giờ chúng ta thử xem có phối hợp được không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Dạ!

Đoạn chàng đứng yên lại nguyên chỗ.

Lôi Phi lạng người đi một cái rồi mất hút không thấy đâu. Lát sau bổng nghe hai tiếng cách cách vọng tới.

Lý Hàn Thu nghe thấy đã mỉm cười quay sang phía Tây đi mười bước rồi lại tiến về phía trước.

Chàng đi chừng được năm trượng thì dừng lại đưa mắt nhìn bốn phía nhưng chẳng thấy bóng Lôi Phi đâu hết.

Chàng động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẻ mình nghe lộn truyền âm rồi chăng?

Chàng liền vỗ tay năm tiếng, ba tiếng mau, hai tiếng khoang.

Nguyên đây là một tín hiệu mà Lôi Phi đã ước định với chàng.

Ngờ đâu sau năm tiếng vỗ tay, Lý Hàn Thu vẫn không nghe thấy tín hiệu của Lôi Phi đáp lại.

Chàng cảm thấy tình thế khác lạ song không truyền tin liên lạc nữa chậm chạp tiến về phía trước.

Lúc này tuy giữa ban ngày, nhưng rừng cây rậm rạp quá cành lá um tùm, cảnh vật trong vòng hai trượng đã không nhìn rõ.

Lý Hàn Thu đi ngang qua khu rừng rậm thì đến một chỗ khá rộng. Chàng thở phào một cái, lại toan thử phép truyền âm thì đột nhiên có bóng trắng lấp loáng. Một vật bay tới nơi.

Chàng đã để ý phòng bị liền giơ kiếm lên gạt. Bổng nghe đánh "cách" một tiếng. Vật bay lại liền bị trường kiếm cắt đứt.

Chàng có ý dừng lại thì ra một khúc dây trắng. Sợi dây này cuốn lại thành cái thòng lọng từ trên một cành cây lớn để quấn vào đầu người. Nhưng Lý Hàn Thu nhanh mắt thấy trước đã vung kiếm chặt đứt.

Chàng ngửng đầu trông lên cây lạnh lùng nói:

- Các hạ nên xuất hiện đi thôi!

Bổng nghe một tiếng cười khẩy từ trên cây vọng xuống. Tiếp theo một bóng người vạch đám lá rậm rạp nhảy xuống.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì người này trạc tuổi ngoài 40 toàn thân nai nịt áo xanh hình thù ốm nhom và bé loắt choắt song hai mắt loang loáng tỏ ra võ công thâm hậu.

Hán tử lưng cài đơn đao tay cầm một khúc dây trắng cười lạt hỏi:

- Các hạ phóng kiếm rất mau không hiểu là môn phái nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tưởng chúng ta chả cần hỏi han nhau gì cả. Trước hết hãy động thủ để phân thắng bại rồi sẽ tính. Các hạ lấy khí giới ra đi.

Hán tử bé nhỏ gầy nhom không nói gì nữa rút thanh đơn đao ở sau lưng đánh soạt một tiếng, ra chiêu "Nghinh Phong Trảm Thảo" .

Lý Hàn Thu vung kiếm chênh chếch lên gạt đơn đao rồi chuyển thế kiếm đâm vào cổ tay hữu đối phương đánh véo một tiếng.

Hán tử giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Kiếm chiêu của gã này rất lợi hại!

Hắn vội nghiêng mình né tránh. Lý Hàn Thu dường như đã đoán trước được phương hướng mà hán tử né tránh. Chàng tiến lên một bước, rung tay một cái phóng trường kiếm ra.

Chiêu kiếm này mau lẹ dị thường.

Hán tử đứng chưa vững thì thế kiếm của Lý Hàn Thu đã tới. Hắn đành ngửa về phía sau người lên như cái cầu vòng rồi nằm ện xuống.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Bỏ đao xuống.

Chàng nghiêng mũi kiếm đâm chênh chếch xuống cánh tay đao của đối phương. Hán tử buông đao ra.

Lý Hàn Thu bức bách hán tử bỏ binh khí rồi, chàng lại chỉ kiếm vào ngực dằn giọng nói:

- Các hạ muốn toàn mạng thì đừng có cục cựa.

Miệng chàng nói vậy. Thanh trường kiếm trong tay cũng khẽ về phía trước cho mũi kiếm đâm vào da hán tử. Quả nhiên hán tử không nhúc nhích, nằm im trên mặt đất.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Tại hạ hy vọng lúc trả lời, các hạ đừng nói dối một câu nào.

Hán tử thủng thẳng đáp:

- Tiểu đệ muốn biết huynh đài hỏi câu gì? Công việc nơi đây đệ không được biết mấy đâu.

Lý Hàn Thu tủm tỉm nói:

- Các hạ có trả lời hay không cũng vậy tại hạ có mặt là nhìn ra được.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Các hạ có quen biết Giang Nam Song Hiệp hay không?

Hán tử gật đầu đáp:

- Hai bên quen biết từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng các hạ được Giang Nam Song Hiệp mời tới đây?

Hán tử gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp hiện giờ ở đâu?

Hán tử đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng không rỏ.

Lý Hàn Thu khẻ rung tay một cái. Mũi kiếm nhọn chỉ vào trước ngực hán tử vạch thành một đường dài chừng hai tấc, máu tươi rươm rướm chảy ra. Chàng hỏi:

- Nếu các hạ muốn chết thì bất tấc phải nói nửa.

Hán tử hắng giọng hai tiếng rồi đáp:

- Trước khi trời sáng tiểu đệ còn gặp Giang Nam Song Hiệp, nhưng hiện giờ hai vị đó còn ở đây hay bỏ đi rồi thì thật tình tiểu đệ không hay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp đã bố trí những cơ quan khu rừng rậm này thế nào hẳn các hạ phải biết rõ nội tình.

Hán tử trầm ngâm một chút rồi đáp;

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì khu rừng này đặt rất nhiều cạm bẫy còn cách bố trí ra sao, do ai quản lý thì tiểu đệ không biết thiệt.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Các hạ giữ địa vị gì ở đây?

Hán tử đáp:

- Tiểu đệ được Giang Nam Song Hiệp triệu thỉnh, không đến không tiện.

Lý Hàn Thu đột nhiên thu kiếm về nói:

- Các hạ đứng lên đi.

Hán tử chấp tay hỏi :

- Cách xưng hô huynh đài thế nào để sau này chúng ta còn gặp nhau, tiểu đệ có thể đền đáp ơn tình hôm nay.

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Tại hạ để cho các hạ còn có cơ hội thoát chết, chứ chưa chắc cho các hạ dời khỏi nơi đây.

Hán tử nói:

- Dù thế tiểu đệ cũng cảm kích huynh đài lắm rồi!

Đoạn hắn đề khí đứng dậy.

Bổng thấy hào quang lấp loáng.

Lý Hàn Thu chuyển động trường kiếm để phong tỏa đường rút lui của hán tử.

Hán tử bé nhỏ này đã hiểu kiếm pháp của Lý Hàn Thu khi nào còn dám ham chiến phản công.

Gả hít một hơi chân khí rồi đột nhiên xoay mình toan chạy...

Lý Hàn Thu động tác mau lẹ. Chàng lạng người ra chặn đứng hán tử.

Hán tử xoay chuyển mấy phương hướng đều bị luồng kiếm quang của Lý Hàn Thu ngăn chặn đành dừng bước lại hỏi:

- Huynh đài có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi lại:

- Đêm qua các hạ phóng ám khí giết chết bao nhiêu người?

Hán tử lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa đả thương một người nào.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Trước nay các hạ đã giết chết bao nhiêu người?

Hán tử sửng sốt nghĩ thầm:

- Nếu mình bảo chưa giết một ai thì đừng nói hắn không tin mà chính mình cũng khó lòng tin được.

Gả liền đáp:

- Tiểu đệ có giết người nhưng ít thôi...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vậy là đủ! Giết một người cũng phải đền mạng.

Véo một cái! chàng đã phóng kiếm đâm ra. Kiếm chiêu thần tốc phi thường.

Hán tử nhỏ bé gầy nhom né tránh không kịp. Mũi kiếm đâm toạc vạt áo trước ngực hán tử chảy siết vào da chảy máu.

Lý Hàn Thu chuyển mũi kiếm lên trên dí vào cổ họng hán tử rồi nói:

- Các hạ đã giết người thì bữa nay ta giết các hạ cũng không phải là tàn ác hay thương thiên bại lý?

Hán tử trong lòng vừa sợ hãi vừa lấy làm kỳ tự hỏi:

- Những cuộc chiến đấu trong võ lâm chuyện giết người là thường sao hắn lại bảo là thương thiên bại lý?

Bổng nghe Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Bây giờ các hạ chỉ còn một cơ hội để mong toàn mạng.

Hán tử hỏi:

- Cơ hội nào?

Lý Hàn Thu nói:

- Trước khi các hạ nói thiệt về tình hình, hành động theo lệnh của người nào hãy cho tại hạ biết rõ quí danh đã.

Hán tử đáp:

- Tiểu đệ là Độc Nha Mả Bảo.

Gã bị thế kiếm của Lý Hàn Thu làm cho bở vía nên nhặn luôn cả ngoại hiệu nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ các hạ hãy dẫn đường tại hạ.

Mã Bảo hỏi:

- Huynh đài muốn đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đến chỗ Giang Nam Song Hiệp tạm đóng, rồi vào trung tâm phát lệnh trong khu rừng rậm này

Mã Bảo nói:

- Được rồi, tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu quát lên:

- Khoan đã!

Mã Bảo quả nhiên dừng bước lại hỏi:

- Không thể lấy cách đối đãi của người quân tử để xử trí với bọn tiểu nhân.

Chàng phóng cước đá trúng vào huyệt đầu gối bên trái Mã Bảo rồi nói tiếp:

- Bây giờ ngươi chỉ còn cất bước đi được nhưng không thể chạy lẹ được nữa. Nếu giữa đường mà ngươi sinh lòng bội tín để tính bài thoát thân trong khu rừng rậm là tự ngươi đi tìm cái chết đó.

Mã Bảo nghĩ thầm:

- Không ngờ thằng lỏi nhỏ tuổi này lại là tay lão luyện giang hồ.

Gã xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc mà chân vẫn tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu tay phải cầm kiếm theo sau Mã Bảo.

Hai người vào rừng sâu đến 20 trượng mà chưa gặp người tập kích.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Sao dọc đường không thấy mai phục gì hết?

Mã Bảo đáp:

- Số lớn người mai phục tại đây đã bỏ đi rồi.

Đi thêm chừng ba trượng cảnh vật bỗng nhiên biến đổi.

Trước mặt là khu đất trống rộng chừng nữa mẫu. Trên khu đất này có dựng mấy lớp nhà tranh.

Mã Bảo trở về phía nhà tranh.

- Mấy tòa nhà kia là chỗ Giang Nam Song Hiệp đóng trại mà cũng là nơi trung tâm phát lệnh cho những người mai phục trong khu rừng rậm.

Miệng gã nói vậy rồi người ẩn vào sau một góc cây không chịu đi nữa.

Chương 43: Những Điều Kỳ Bí Trong Mấy Lớp Nhà Tranh

Lý Hàn Thu thấy Mã Bảo dừng lại sau gốc cây liền hỏi:

- Sao không đi nữa?

Mã Bảo đáp:

- Không vào được đâu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Mã Bảo đáp:

- Vì trong những căn nhà tranh đó đều có những tay cao thủ phóng ám khí, còn cách ba trượng là mình đã mất mạng rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế ra các hạ không phải là người mà Giang Nam Song Hiệp mời đến để trợ thủ ư?

Mã Bảo đáp:

- Tiểu đệ được triệu thỉnh, nhưng không có lệnh gọi vào cũng không dám tới gần khu nhà tranh kia.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Nếu chỉ có mấy căn nhà tranh này thì nhất quyết cách phòng vệ không nghiêm mật đến thế được. Hay là trong nhà còn có điều chi bí ẩn?

Nghĩ tới đây chàng nổi tính tò mò muốn vào dò thám mấy căn nhà tranh. Chàng liền nói:

- Nếu ngươi không đi thì cũng phải chết.

Mã Bảo lắc đầu nói:

- Huynh đài kiếm chiêu tinh kỳ thì hẳn xuất thân từ một chính phái lớn. Nếu huynh đài đi giết một kẻ không còn chút lực lượng để kháng cự thì đâu phải là hành vi của anh hùng hảo hán? Huống chi tiểu đệ đã bị điểm huyệt ở chân hành động khó khăn thì nhất định là phải chết rồi.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra nghĩ thầm:

- Gã nói thật có lý.

Chàng liền nói:

- Nếu như giải khai huyệt đạo thì ngươi mới chịu đi phải không?

Mã Bảo lắc đầu đáp:

- Tại hạ không muốn đi nữa mà hy vọng huynh đài cũng đừng vào. Theo chỗ tại hạ biết thì người sử dụng ám khí trong nhà tranh chẳng những thủ pháp cao minh mà còn có rất nhiều ám khí lợi hại như độc sa, độc châm khiến cho người ta không biết đâu đề phòng cho xiết được. Vì vậy tại hạ không dám đi, đồng thời khuyên can các hạ chẳng nên dấn thân vào.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Ta nhất định phải đi mà ngươi cũng chẳng thể không đi được. Ngươi nên nhớ khi ngươi là tù binh của ta chứ không phải là bạn hữu. Bất cứ lúc nào ta cũng có thể giết ngươi được.

Mã Bảo nói:

- Dường như huynh đài coi sống chết là chuyện thường, chẳng sợ hãi chi hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Ngươi nghĩ kỹ đi! Nếu đi may còn có hy vọng toàn mạng bằng không chịu đi dĩ nhiên phải chết.

Mã Bảo không sao được liền đáp:

- Được rồi! Vậy huynh đài giải khai huyệt đạo cho tiểu đệ.

Lý Hàn Thu liền đá một cái giải huyệt cho Mã Bảo rồi thủng thẳng:

- Ngươi có biết trong những căn nhà tranh kia có đặt gì không?

Mã Bảo lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chưa vào bao giờ.

Lý Hàn Thu hỏi vặn:

- Thế thì làm sao ngươi lại biết trong nhà tranh có những tay cao thủ phóng ám khí?

Mã Bảo đáp:

- Giang Nam Song Hiệp bảo thế.

Lý Hàn Thu càng tin là trong nhà có điều bí ẩn hoặc họ đã dấu linh chi tại đó. Nếu không có linh chi thì cũng có vật gì rất trọng yếu, lòng chàng càng kiên quyết muốn vào thám thính.

Chàng liền nói:

- Ngươi cầm binh khí hộ thân để mở đường, ta theo sau giám thị có thể bảo vệ cho ngươi được.

Mã Bảo cười lại nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì huynh đài chưa chắc đã tự bảo vệ cho mình được, chứ đừng nói bảo vệ cho ai nữa...

Tuy miệng gã chống báng mà người gã đã lạng ra khỏi gốc cây. Chậm chạp cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sát theo Mã Bảo.

Trong nhà tranh vẫn yên lặng như tờ tựa hồ như không có người.

Mã Bảo đi rất chậm. Sau mỗi bước gã dừng lại quan sát lâu lâu, mới cất bước thứ hai.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ngươi đi chậm thế này thì bao giờ cho đến nhà tranh?

Mã Bảo hững hờ đáp:

- Tiểu đệ đang tính khoảng cách chỗ này.

Lý Hàn Thu đột nhiên giơ tay ra đập vào lưng Mã Bảo.

Gã không tự chủ được bước lẹ về phía trước hai bước.

Lý Hàn Thu lại vươn tay ra nắm lấy tay gã nói:

- Ngươi đừng sợ hãi chi hết.

Mã Bảo bước nhanh tiến vào.

Quả nhiên khi còn cách chừng ba trượng, trong căn nhà tranh liền có phản ứng.

Bổng nghe một tiếng cười lại rồi trong nhà tranh có tiếng nói vọng ra:

- Hai vị mà tiến thêm bước nữa lập tức chết ngay đương trường...

Lý Hàn Thu khẻ giục:

- Cứ tiến mau lên. Đây là lời cảnh cáo cuối cùng. Nếu ngươi không nghe, ta cũng không nói nữa mà chỉ vung kiếm chém chết ngay lập tức.

Mã Bảo vẫn không tiến về phía trước, miệng nói:

- Bọn họ đã thấy rõ tiểu đệ bị uy hiếp. Nếu không chắc là họ đã phóng ám khí ra rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy càng hay! Họ đã biết thế tất không phóng ám khí giết ngươi.

Mã Bảo nói:

- Nhưng chúng ta đã tiến thêm bước nữa khiến họ nổi giận thì cái đó khó nói lắm.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha này sợ chết lắm, nếu mình không dùng thủ đoạn phi thường thì e rằng khó lòng bắt gã phải y theo một phép được.

Chàng giơ tay trái lên đặt vào sau lưng Mã Bảo nói:

- Ngươi mà còn kiếm lời từ chối thì ta đẩy nội lực cho đứt tâm mạch ngươi. Khi đó ta sẽ dùng xác ngươi để làm lá mộc chống đỡ ám khí.

Mã Bảo không sao được liền đáp:

- Được rồi! Nhưng tiểu đệ mong rằng huynh ưng cho một điều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ưng thuận cho ngươi điều gì?

Mã Bảo đáp:

- Nếu tiểu đệ đưa được huynh đài đến trước căn nhà tranh, may mà còn sống sót thì huynh đài đối với tiểu đệ ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ta sẽ tha ngươi.

Mã Bảo đáp:

- Quân tử nhất ngôn đấy nhé!

Lý Hàn Thu đáp:

- Tứ mã nan truy, ta đã hứa với ai câu gì là như đinh đóng cột quyết không bao giờ thay đổi.

Mã Bảo nói:

- Vậy chúng ta cứ thế!

Đột nhiên gã tung mình vọt đi xông thẳng về phía nhà tranh. Cái nhảy này xa đến hơn một trượng.

Lý Hàn Thu phất tay chạy theo Mã Bảo.

Giữa lúc bước chân hai người vừa chấm đất chưa đứng vững thì đồng thời mấy tiếng quát từ nhà tranh vọng ra. Tiếp theo ám khí lại bắn tới tấp.

Lý Hàn Thu thấy những ám khí bay tới rất phức tạp. Nào phi tiêu nào tụ tiếu, nào tam lăng tiêu, nào thiết tật lê, nào phi hoàn thạch,... đến mười mấy thứ.

Chàng ngấm ngầm kinh hãi trong lòng, bụng bảo dạ:

- Xem chừng Mã Bảo nói đúng. Người trong nhà tranh đều là những cao thủ phóng ám khí.

Bổng thấy Mã Bảo huy động đơn đao, ánh đao lấp loáng đỡ gạt ám khí. Miệng gã lớn tiếng hô:

- Tại hạ vâng lịnh Phương Đại Hiệp tới đây có việc trình bày với các vị.

Mấy câu này quả nhiên sinh hiệu lực. Ám khí trong nhà dừng lại không phóng ra nữa.

Tiếp theo một âm thanh lạnh như băng cất lên:

- Các hạ đã vâng lệnh Phương Đại Hiệp tới đây mà sao không sử dụng ám hiệu để liên lạc?

Mã Bảo đáp:

- Phương đại hiệp có việc gấp chi dặn tại hạ có một tiếng rồi lão gia lật đật bỏ đi ngay.

Đoạn y khẻ bảo Lý Hàn Thu:

- Chúng ta phải xông vào bằng một tốc độ tối cao!

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì Mã Bảo tung mình vọt đi.

Người trong nhà tranh lập tức quát tháo om sòm, ám khí lại tới tấp bắn ra.

Mấy ánh ngân quang nhỏ bé lấp loáng.

Mã Bảo đang lao về phía trước đột nhiên ngã lăn ra. Gã đã trúng một thứ ám khí kịch độc rất nhỏ và bị thương rồi.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lý Hàn Thu thi triển công phu "Yên Thanh Thập Bát Phiên" lăn người đi. Tay trái chàng nắm lấy Mã Bảo lướt trên mặt đất rất mau lẹ vào gần tới nơi.

Mấy lớp nhà tranh nầy có rất nhiều cửa sổ. Những ám khí do cửa sổ bắn ra.

Lý Hàn Thu lao tới một căn nhà tựa vào vách, ám khí không làm gì được nữa. Chàng cúi đầu nhìn xuống Mã Bảo hai mắt nhắm nghiền.

Mặt gã trúng một mũi ám khí nhỏ như mũi kim thêu. Vết thương tím bầm. Hiển nhiên ám khí có tẩm thuốc độc. Trước ngực gã cũng trúng một đoản tiên bằng thép cắm sâu vào da.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Chắc trong người gã còn độc châm đả thương nữa, nhưng có áo che đi mình không trông thấy.

Chàng liền giơ tay trái lên đập mạnh vào sau lưng Mã Bảo.

Mã Bảo từ từ mở mắt ra nhìn Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói:

- Tiểu đệ không chết dưới lưỡi kiếm của huynh đài, ngờ đâu lại bị chết vì độc châm.

Lý Hàn Thu nói:

- Mã huynh cố chịu đựng một lát. Tại hạ xông vào nhà tranh kiếm người phóng độc châm bắt y lấy thuốc giải cho.

Mã Bảo gạt đi

- Huynh đài đừng nhọc lòng vô ích. Mũi mai hoa châm đã bôi thuốc kịch độc thì tiểu đệ nhất định

phải chết rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Để tại hạ thử coi

Chàng liền đặt Mã Bảo xuống đứng thẳng người lên. Tay trái cầm kiếm. Đột nhiên chàng xoay mình ra cửa trước.

Ba lớp nhà tranh này quay vào nhau. Lý Hàn Thu lướt tới cửa trước căn nhà hướng Nam. Người chàng liền hoàn toàn bộc lộ trước căn nhà hướng Bắc.

Bổng nghe những kim thanh rít lên veo véo. Mấy mũi ám khí phóng tới tập kích.

Lý Hàn Thu huy động trường kiếm vunglên như một cây cầu vòng sắt trắng gạt rớt một lưỡi phi đao và một cây bạch hổ đinh. Đồng thời chàng phi cước đá vào cánh cửa gỗ

Gầm một tiếng vang lên! Cánh cửa đã bật ra.

Tiếp theo một nắm thiết lật lê chớp nhoáng liệng ra.

Nguyên Lý Hàn Thu đã liệu trước cửa mỡ rồi tất cả ám khí phóng ra. Chàng đạp cửa rồi không xông vào ngay, chờ cho nắm thiết tật lê bay đi hết mới vung kiếm hộ thân xông vào nhà.

Biểu diễn này chỉ trong nháy mắt. Lý Hàn Thu vừa xông vào thì đồng thời một nắm ngân ty từ căn nhà tranh hướng Bắc bắn tới. Chỉ sai đi một bước là chàng không tài nào tránh khỏi những mũi mai hoa châm kịch độc.

Chàng xông vào nhà tranh rồi ngửng đầu trông lên thì thấy căn nhà này có hai gian. Một gian trong một gian ngoài. Hai gã đại hán nai nịt gọn gành vẻ mặt nghiêm trang lạnh lẽo sóng vai đứng trong góc nhà. Tay mỗi gã đều cầm một nắm ám khí.

Ngăn nhà trong phần ngăn cách ngoài bằng một tầng cửa có treo bức rèm màu xám.

Lý Hàn thu nghĩ thầm trong bụng:

- Hai gã này đứng một chỗ thì phương hướng liệng ám khí ra cũng bớt được phần nguy hiểm cho mình. Nhưng không hiểu sao bức rèm kia còn tay cao thủ nào ẩn nấp nữa không? Nếu có họ sẽ nhân cơ hội mình để hết tinh thần chú ý vào hai người trước mặt mà phóng ám khí ra tập kích thì thật khó đề phòng cho xiết được.

Trong lòng nghĩ vậy, người chàng từ từ lùi lại cạnh một góc phòng.

Hai đại hán vỏ phục, buông tiếng cười lạt hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đến đây không phải để kết bạn với hai vị thì hà tất phải thông báo tên họ. Trong tay hai vị đã sẵn ám khí sao không phóng ra đi?

Tuy chàng không sợ ám khí nhưng thấy hai gã nắm ám khí gọn trong tay thì tất nhiên là loại ám khí rất nhỏ bé nên chàng không dám lơ là và tiến lại ngay. Chàng dụng tâm chọc giận để đối phương liệng hết ám khí ra rồi nhảy xô vào đã thương chúng. Sau đó sẽ sục tìm khắp trong nhà một lượt.

Quả nhiên hai đại hán bị Lý Hàn Thu buông lời trêu tức, không nhịn được đồng thanh lớn tiếng quát:

- Quả nhiên là một gã kiêu ngạo điên cuồng!

Tiếng quát chưa dứt bốn tay giơ lên liệng ra bốn ám khí, hai mũi cương tiến, hai cây thiết liên hoa nhắm vào bốn nơi yếu huyệt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu cười lạt vung trường kiếm lên đánh rớt một cây thiết liên hoa, một mũi cương tiêu. Đồng thời chàng né mình sang bên tránh khỏi hai môn ám khí kia.

Hai đại hán về phục không ngờ hành động của Lý Hàn Thu thần tốc đến thế. Chúng liệng ám khí một lần rồi, lần thứ hai không kịp lấy ám khí ra thì Lý Hàn Thu đã nhảy xổ tới trước mặt vung trường kiếm chém xéo tới chặt đứt một cánh tay đại hán mé hữu.

Đại hán mé tả đứng ngay người ra một chút chưa kịp né tránh thì Lý Hàn Thu đã xoay tay chặt dưng chân phải gã này.

Hai chiêu kiếm đã thương luôn hai người là ghê gớm.

Lý Hàn Thu thấy hai gã không phản kích được nữa liền vung chân đá một phát vào đại hán mé tả. Đồng thời thanh trường kiếm ở tay mặt đập vào sau lưng đại hán mé hữu đánh cát một tiếng. Cả hai đều té lăn xuống đất.

Lý Hàn Thu đánh ngã hai tên đại hán rồi xoay mình lại nhảy vào nột thất. Thanh trường kiếm vừa gạt bức rèm lên, người chàng đã nhảy tót vào trong rồi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh 1 lượt, bất giác ngẩn người ra

Nguyên trong nội thất bày hàng sáu tên đại hán vỏ phục, che mặt bằng tấm sa trắng. Không hiểu

sáu người này bị điểm huyệt hay đã chết rồi.

Lý Hàn Thu từ từ đưa trường kiếm khều tấm sa trắng, một người lên dòm thì đột nhiên nghe tiếng "bịch bịch", chàng quay đầu nhìn lại thì ra đại hán bị chặt tay đã cựa cạy đứng lên đi ra ngoài căn nhà.

Lý Hàn Thu cười lạt nhảy vọt trở ra vung trường kiếm ngăn cản gã, đồng thời xẵng giọng hỏi:

- Ngươi không sợ chết ư?

Đại hán kia chỉ lắc đầu chứ không nói gì. Tuy gã không lên tiếng nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết gã trả lời thế nào rồi.

Lý Hàn Thu giơ kiếm lên lạnh lùng nói:

- Ngươi mà sợ chết thì mau mau trở về chỗ cũ.

Đại hán bị chặt tay quả nhiên theo lời chàng đi vào chỗ cũ.

Lý Hàn Thu bước tới dịu giọng:

- Hai vị đều có phận sự ở đây. Tại hạ e rằng khó có người đến cứu hai vị đâu.

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng không nói gì

Lý Hàn Thu lại nói:

- Nếu hai vị coi chết như về thì chẳng việc gì mà sợ tại hạ động thủ hạ sát và bất tất phải phúc đáp những câu hỏi của tại hạ...

Chàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bằng hai vị sợ chết thì hay hơn hết là trả lời những câu hỏi này.

Hai đại hán bị trọng thương giương mắt lên nhìn Lý Hàn Thu vẫn không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Trong nội thất kia có những nhân vật nào đó?

Đại hán cụt tay đáp:

- Lai lịch những người đó rất phức tạp, có người thuộc phái Võ Đương, có người là giang hồ đại đạo. Còn lai lịch bọn họ thế nào thì tại hạ không rỏ.

Lý Hàn Thu hỏi vặn:

- Hai vị không biết thì ai biết?

Gã cụt tay đáp:

- Chỉ có Giang Nam Song Hiệp là biết rõ mà thôi.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Trên mặt bọn người đó sao bịt mặt bằng tấm sa trắng?

Gã cụt chân đáp:

- Một là để che dấu chân tướng cho họ, hai là để khỏi lộ, mặt họ đã bôi một chất thuốc...

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẻ Giang Nam Song Hiệp cũng có lòng nhân nhượng?

Rồi chàng hỏi:

- Họ bôi chất thuốc gì vậy?

Gã cụt chân đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ.

Lý Hàn Thu nhìn quanh bốn mặt rồi hỏi:

- Ba lớp nhà tranh ở đây đều dùng để giam giữ địch nhân ư?

Gã cụt chân đáp:

- Bọn tại hạ giữ căn nhà này thì bên trong toàn giam giữ địch nhân, còn hai lớp nhà kia cất giấu những gì thật tình tại hạ không rỏ.

Lý Hàn Thu thấy vết thương hai người vẫn không ngớt chảy máu liền nói:

- Hai vị hãy buộc vết thương lại đã.

Trong mình hai gã đại hán đều có thuốc dấu. Chúng nghe chàng nói vậy liền nhịn đau rịt thuốc vào vết thương.

Lý Hàn Thu lắng tay nghe thì trong hai lớp nhà tranh kia không có phản ứng gì, bụng bảo dạ:

- Chắc chúng đã nhận được nghiêm lệnh nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ thì không được dời khỏi căn nhà mà chúng đang canh gác, nên không dám qua bên này.

Chàng bình tĩnh trở lại.

Sau một hồi suy nghĩ đột nhiên cảm thấy tình hình trong nhà rất kì bí chàng tự hỏi:

- Những người kia nếu chết rồi thì chẳng cần phải bôi thuốc cùng che mặt làm chi mà cũng bất tất phải để xác trong căn nhà này. Như vậy đủ tỏ họ hãy còn sống. Nhưng tại sao trên mặt họ lại bôi thuốc và bịt mặt bằng tấm sa trắng?

Lòng chàng nảy ra bao nhiêu mối nghi ngờ. Bất giác chàng quay lại nhìn hai đại hán đang buộc vết thương hỏi:

- Có một điều tại hạ không bao giờ hiểu được, muốn thỉnh giáo hai vị.

Hai đại hán đã tự hiểu không hy vọng còn có cơ hội chạy trốn. Nếu trả lời chàng thì chỉ còn có một con đường chết. Chúng nghĩ vậy liền ngẩn đầu lên hỏi lại:

- Các hạ muốn hỏi điều chi?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thủ pháp phóng ám khí của hai vị đâu phải hạng tầm thường? Vậy nhất định các vị xuất thân từ một danh môn. Không hiểu vì lẽ gì hai vị lại can tâm làn nanh vuốt và canh gác nhà cửa cho bọn "Giang Nam nhị phi"

Hai gã ngơ ngách hỏi lại:

- Giang Nam nhị phi nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tức là Giang Nam Nhị Hiệp. Bọn chúng chỉ có hư danh hiệp sĩ mà thực là phường đạo tặc. Nếu kêu chúng bằng Giang Nam Song Hiệp là phải tủi nhục cho chữ "Hiệp".

Hai gã ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Lý Hàn Thu cất giọng nghiêm trong lạnh lùng hỏi:

- Hai vị vâng lệnh chúng canh giữ căn nhà hoang này để làm chi chứ?

Hai gã lại nhìn nhau lẳng lặng không lên tiếng.

Lý Hàn Thu quay lại ngó nội thất một lượt rồi hỏi:

- Chắc là có liên quan đến đáp thi thể kia?

Hai gã khẽ gật đầu vẫn không nói gì.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Mã Bảo chàng lẩm bẩm:

- Ta đã nhận lời cứu gã vậy không nên thất tín.

Chàng liền hỏi:

- Trong hai vị có ai dùng Mai Hoa Châm không?

Hai gã lắc đầu đáp:

- Bọn tại hạ chưa từng sử dụng qua môn đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy ai dùng thứ ám khí này?

Đột nhiên hai gã lộ vẽ khủng khiếp, đều cục cựa muốn đứng lên.

Lý Hàn Thu chột dạ quay đầu nhìn lại thì thấy có một người thò đầu vào cửa sổ

Chàng vừa thoáng thấy, hắn đã rụt đầu lại. Tiếp theo hai tay giơ lên hai chấm sáng bay vọt vào.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm gạt nghe đánh keng keng 2 tiếng. Đây là hai mũi "Xà Đầu Bạch Vũ Tiêu" đã bị kiếm quang gạt tới.

Giữa lúc hai mũi ám khí rơi xuống thì đồng thời hai tiếng rú vang lên.

Người thò đầu vào đột nhiên mất hút.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy hai đại hán thọt chân cụt tay trên mặt bàn đều cấm một mũi xà đầu bạch vũ tiêu.

Nguyên người kia phóng hai mũi ám khí về phía Lý Hàn Thu để chàng phân tâm một chút rồi tiếp theo bắn luôn hai mũi ám khí vào hai đại hán để kết liễu tính mạng chúng.

Lý Hàn Thu đặt tay lên sờ mũi hai gã thì họ đã tắt thở chết cả rồi. Chàng ngó lại chỗ bị thương thấy vết tím bầm. Hiển nhiên xà đầu bạch vũ tiêu có luyện chất kịch độc.

Lý Hàn Thu tức giận vô cùng! Chàng buông tiếng cười lạt rồi chống kiếm chạy lại mở cửa nhảy vọt ra ngoài.

Chàng ngoảnh đầu nhìn quanh thì bên ngoài nhà không thấy một bóng người nào. Cả gã Mã Bảo cũng không biết đi đâu rồi.

Lý Hàn Thu nhìn hình thế căn nhà tranh đối diện.

Chàng tính toán :

- Nếu mình dọ cửa trước đánh thẳng vào thì bộc lộ thân hình dưới mấy cánh cửa sổ. Họ ở trong nhà bắn ra thì thật khó lòng tránh thoát.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng quyết nhẫn nại lui vào phòng.

Lý Hàn Thu nhìn thi thể hai tên đại hán bất giác buông tiếng thở dài hối hận nghĩ thầm:

- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến chuyện nầy từ trước. Nếu ta kéo họ vào tận góc nhà thì người ngoài chẳng thể nào phóng ám khí hạ sát họ được.

Bây giờ chàng không thể truy vấn họ cho biết thêm tình hình. Bất cứ việc gì chàng chỉ còn trông vào mình, tự tìm cách phanh phui những điều bí ẩn trong nhà này.

Sau một lúc xoay chuyển ý nghĩ, Lý Hàn Thu chậm chạp cất bước đi vào nội thất. Chàng lại đưa trường kiếm khều tấm sa che mặt từng người ra chú ý nhìn kỹ thấy dưới làn sa trắng mặt họ bôi một thứ thuốc màu tím.

Chàng cúi khom người khẽ đặt tay lên mũi thấy hơi thở yếu ớt nhưng rất điều hòa tựa hồ như kẽ ngủ say.

Lý Hàn Thu tuy là người thông tuệ nhưng trước tình trạng kỳ bí nầy, chàng cũng hoang mang không biết làm thế nào.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi kéo kín tấm sa che mặt của cả sáu người lại tự nhủ:

- Bây giờ chỉ còn cách tấn công vào trong một lớp nhà tranh kia bắt sống lấy một tên để tra hỏi nội tình may ra mới biết được. Ngoài cách này là dời khỏi nơi đây đi kiếm Lôi Phi thuật rõ sự tình. Y là người rất nhiều kinh nghiệm, hoặc giả có đoán ra được nguyên nhân vụ này chăng?

Chàng hít mạnh một hơi chân khí, định ra khỏi căn nhà tranh.

Bổng nghe một thanh âm lạnh lẽo quát lên:

- Xin hai vị hãy dừng bước! Nếu cứ tiếp tục tiến vào thì đừng trách tại hạ phóng ám khí.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Hay lắm! Lại có người vào đây.

Chàng dừng bước ngang bên cửa sổ chú ý nhìn ra thì thấy một nam một nữ sóng vai dừng chân ngoài hai trượng.

Gã trai diện mạo anh tuấn chưa đầy hơn hai chục tuổi đầu, mình mặc vỏ phục màu lam, lưng đeo trường kiếm.

Còn thiếu nữ chính là Quyên Nhi. Nàng trùm đầu bằng tấm lụa xanh, mình mặc vỏ phục màu huyền. Vẻ đẹp càng lộng lẫy, thân hình càng khêu gợi.

Lý Hàn Thu thấy hai người đứng sóng vai, miệng cười nhí nhảnh.

Chương 44: Kém Lực Lượng Đi Tìm Viện Thủ

Hàn công tử lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy? Vẻn vẹn có mấy căn nhà tranh làm gì mà nghiêm trọng thế? Chẳng lẽ bên trong có điều chi bí ẩn.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Nào phải chỉ bí ẩn mà thôi, họ còn lắm chuyện kỳ dị khôn lường!

Bỗng nghe trong căn nhà tranh hướng Bắc lại có người lên tiếng:

- Mấy căn nhà tranh này vốn chẳng có điều chi bí ẩn nhưng lệnh tôn chưa thu hồi mệnh lệnh thì bọn tại hạ phải tuân theo mà hành sự. Mong công tử lượng thứ cho.

Hàn công tử quay lại nhìn Quyên Nhi nói:

- Đã vậy chúng ta hãy trở về. Khi gặp gia phụ xin nói giúp chiều mai chúng ta sẽ tới đây.

Người trong nhà đáp:

- Xin công tử thứ cho tại hạ không đi tiễn chân được.

Hàn công tử đáp:

- Không dám.

Hàn công tử cùng Quyên Nhi song song trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng hai người, lòng chàng nhộn lên những ý nghĩ khôn tả. Chàng không biết mừng hay hận. Rồi một mối bi thương đè nặng tâm hồn.

Chàng đứng ngẩn người ra không biết đã bao lâu. Bỗng nghe hai tiếng veo véo lướt trên không bay tới trước mặt. Chàng như người mơ ngủ choàng tỉnh giấc.

Nguyên chàng đã vô tình chuyển động thân thể đi tới cửa sổ bị người trông thấy nên phóng ám khí ra.

May mà ám khí này từ trong cửa sổ không thể liệng đúng chỗ chàng đứng nên ám khí chỉ vọt qua trước mặt chàng chứ không đả thương chàng được.

Lý Hàn Thu vội lùi lại hai bước không khỏi bật cười tự hỏi:

- Lý Hàn Thu hỡi Lý Hàn Thu! Trong mình ngươi còn mối thù sâu tựa bể. Bước tiền đồ đầy rẫy chông gai. Sao ngươi còn nghĩ vớ vẩn? Ả Quyên Nhi cùng gã đi với nhau thì can dự gì đến ngươi?

Chàng tự cảnh cáo mình như vậy rồi lòng sầu khuây khỏa, nghĩ ngay đến tình trạng trước mắt, bụng bảo dạ:

- Bọn chúng phải giết chết đồng bạn hiển nhiên họ sợ ta tra ra nội tình. Thế mà họ không đá động gì đến ta chắc họ đã có chủ ý rồi. Cứ tình hình trước mắt thì dường như bọn chúng đang cố thủ để chờ viện lực. Ta vừa nghe gã Hàn công tử cùng người trong nhà tranh kia nói chuyện thì hiển nhiên gã là con Hàn Đào ở Từ Châu. Nhưng lạ ở chỗ sao người trong căn nhà tranh lại không lợi dụng gã để truyền tin đi cầu viện?

Chàng tự đặt ra câu hỏi:

- Người trong nhà tranh nhận ra gã là Hàn công tử không lộ vẻ hoài nghi thì sao không nói rõ tình hình với gã hoặc nhờ gã đưa tin ra ngoài? Phải chăng vì võ công gã quá tầm thường?

Đột nhiên một ý nghĩ thông qua đầu óc chàng lại bàn:

- Hàn công tử đã sóng vai đi với Quyên Nhi mà tốc độ khinh công không kém thị. Quyên Nhi võ công rất cao cường tất nhiên Hàn công tử cũng không phải hạng kém cỏi.

Chàng suy đi nghĩ lại trong lòng rất đỗi hoài nghi mà không sao tìm ra lời giải thích.

Lý Hàn Thu nhận ra tiếng hú này rất giống với một thứ tín hiệu để liên lạc mà Lôi Phi đã giao ước với chàng. Chàng phấn khởi tinh thần nghĩ bụng:

Đột nhiên một tiếng hú dài lọt vào tai.

- Tình thế nơi đây kỳ bí khôn lường, hoặc giả Lôi Phi biết nhiều hiểu rộng có đoán ra được nguyên nhân chăng?

Chàng liền hú lên một tiếng dài nghe như tiếng rồng gầm.

Quả nhiên tiếng hú vừa truyền ra trong giây lát đã có tiếng đáp lại.

Lý Hàn Thu nghe tiếng hú để phân biệt phương hướng. Chàng chú ý nhìn về phía phát ra thanh âm.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chàng nhìn thấy Lôi Phi từ trong rừng cây chạy ra đi thẳng về phía nhà tranh.

Lý Hàn Thu lớn tiếng gọi:

- Lôi huynh phải cẩn thận đấy!

Lôi Phi dừng bước hỏi lại:

- Có phải Lý đệ đấy không?

Lý Hàn Thu đứng bên cửa sổ lớn tiếng đáp:

- Chính tiểu đệ đây!

Chàng thấy Lôi Phi cất bước tiến lại liền cất cao giọng nói:

- Lôi huynh phải đề phòng! Trong mấy lớp căn nhà tranh còn nhiều tay cao thủ phóng ám khí ẩn mình. Những môn ám khí lại rất phức tạp, như đao tiêu, nổ tiêu. Ngoài ra còn những mũi mai hoa châm kịch độc.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ có bị thương không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ may chưa việc gì.

Lôi Phi hỏi:

- Trong mấy lớp nhà tranh kia có những thứ gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hiện trong nội thất lớp nhà này có mấy người chưa tắt hơi. Mặt đổ thuốc màu tía tình hình rất lạ, tiểu đệ chưa tìm ra được manh mối chi hết.

Lôi Phi nói:

- Đã có chuyện như vậy thì tiểu huynh nhất định phải vào coi xem mới được.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái khó là ở chỗ họ phóng ám khí tập kích. Mấy mặt đều bắn ra mà né tránh được không phải chuyện dễ dàng.

Lôi Phi nói:

- Trong căn nhà Lý đệ đứng đó có mấy người phóng ám khí ra không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong căn nhà này trước có hai người. Chúng bị tiểu đệ đả thương, nhưng lại chết về tay người cùng phe phóng ám khí hạ sát, chắc họ giết chúng để bịt miệng.

Lôi Phi cất cao giọng hỏi:

- Trong hai lớp nhà tranh kia hẳn còn rất nhiều ám khí?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Được rồi. Thế ra ba lớp nhà tranh này xếp thành lưới ám khí giao nhau. Nay mất một phía thì uy thế đã giảm đi nhiều. Lý đệ hãy dùng ám khí bắn vào lớp nhà tranh thứ nhất ở mặt Bắc, chỉ còn hai cửa sổ ở lớp nhà thứ hai thì tiểu huynh có thể xông gần vào một cách an toàn.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm!

Chàng cúi xuống móc lấy những ám khí trong người hai xác chết, thi triển liên châu thủ pháp liệng mau ra.

Chỉ trong chớp mắt tên bắn như mưa về phía hai cửa sổ trong căn nhà phía bắc.

Lôi Phi đề khí phát huy khinh công thượng thặng theo thế "Yến Tử Tam Sao Thủy" mau lẹ tuyệt luân xông vào gần căn nhà tranh. Cánh cửa căn nhà này chỉ khép hờ, y đẩy cửa bước vào.

Lý Hàn Thu đã liên tục phóng ra một hồi 24 mũi đoản tiến.

Lôi Phi đóng cửa lại cười nói:

- Thủ pháp của Lý đệ thật tuyệt diệu! Tuy Lý đệ không sử dụng ám khí nhưng thủ pháp liên châu phóng tiêu của Lý đệ dù là tay cao thủ chuyên phóng ám khí trong võ lâm cũng không thể hơn được.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Tiểu đệ tuy có học qua thủ pháp phóng ám khí, nhưng chỉ chuyên về né tránh, ít khi phát xạ tấn công.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh coi thủ pháp của Lý đệ chẳng kém gì Hồng Bất Phát là tay tự phụ bản lãnh cao cường về sử dụng ám khí.

Miệng y nói, mắt y đảo quanh một lượt rồi hỏi:

- Những người dở sống dở chết hiện giờ ở đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hiện ở trong nội thất.

Lôi Phi vén rèm lên chạy vào tra xét. Quả nhiên thấy sáu đại hán nằm thành một hàng. Mặt người nào cũng bịt một tấm sa trắng.

Lý Hàn Thu theo vào hỏi:

- Vụ này là thế nào?

Lôi Phi cúi xuống mở tấm sa trên mặt một đại hán nhìn kỹ hồi lâu rồi khẽ nói:

- Chuyện này quả nhiên lạ quá!

Đoạn y từ từ kéo tấm sa trắng che mặt lại cho đại hán.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh biết nhiều hiểu rộng, chẳng lẽ chưa nhận ra chút manh mối nào ư?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh nữa đời bôn tẩu giang hồ mà chưa gặp tình trạng này bao giờ nên không thể biết được.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Hàn công tử liền chuyển sang chuyện khác:

- Lôi huynh có biết nhiều về Hàn Đào ở Từ Châu không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết mấy. Lý đệ muốn hỏi về vấn đề gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hàn Đào cả trai gái được mấy con?

Lôi Phi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tiểu huynh chỉ biết đại khái Phương Tú không con còn Hàn Đào có một trai.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Thế thì phải rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ đã gặp con Hàn Đào rồi chăng?

Lý Hàn Thu gật đầu.

Đoạn chàng thuật lại chuyện lợi dụng Mã Bảo để xông vào nhà tranh và vụ Hàn công tử đã tới đây cho Lôi Phi nghe.

Chàng chỉ nói sơ lược nhất chuyện Quyên Nhi cùng đi với Hàn công tử chàng chỉ phớt qua.

Lôi Phi nhìn lại sáu đại hán nằm ngửa rồi nghiêm nét mặt nói:

- Vụ này thật kỳ quái Tuy tiểu huynh chưa biết tác dụng của nó ở chỗ nào nhưng nhất định đây là một vụ đại âm mưu. Vậy trước hết ta hãy để ký hiệu vào người họ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Làm thế nào mà đánh dấu được?

Lôi Phi đáp:

- Trái tai họ không bôi thuốc, ta có thể đánh dấu vào đó được.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Để ký hiệu gì bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ hãy nhìn kỹ để sau này có gặp là nhận ra được.

Chàng thò tay vào bọc lấy lưỡi trủy thủ và một gói phấn hồng. Y vạch một vết nhỏ ở mặt sau trái tai rồi bôi phần hồng vào.

Lôi Phi cất trủy thủ đi, cười nói:

- Phấn hồng này sau khi gặp máu liền bám sát vào da, không tài nào rửa sạch được. Chỗ này người ngoài khó lòng nhận thấy mà có nhìn thấy cũng không ai chú ý. Nhưng chúng ta lại trông rõ ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ tưởng trong hai căn nhà kia tất cũng có điều bí ẩn. Chúng ta nên xông vào đó coi không?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ trời đã xế chiều. Biến diễn tại đây e rằng lọt đến tai Giang Nam Song Hiệp rồi. Chúng ta không nên trùng trình ở lại mà phải dời đi ngay.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Lôi Phi nói:

- Đừng đi qua cửa lớn. Phá vách mà ra.

Y liền đưa hai tay đẩy mạnh vào vách tường nói:

- Bọn chúng đang để ý theo dõi chúng ta. Vậy trước hết phải làm cho họ phân tâm.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Làm thế nào cho họ phân tâm được.

Lôi Phi đáp:

- Nhà tranh và khu rừng cây này rất sợ lửa.

Y vừa nói vừa thò tay vào bọc móc lấy đá lửa quẹt châm vào cửa đốt.

Lý Hàn Thu đã tưởng Lôi Phi dùng ám khí hoặc hỏa dược gì để đốt phòng khác. Không ngờ y lại

dùng đá lửa đốt ngay phòng này.

Chỉ trong khoảng khắc khói bốc mù mịt, lửa cháy ầm ầm.

Bỗng nghe trong căn nhà hướng Bắc có tiếng người la:

- Chúng nó đốt lửa! Chúng nó đốt lửa!

Lôi Phi nói:

- Chúng ta chạy đi thôi.

Y theo chỗ tường đổ vượt ra ngoài mà chạy.

Lý Hàn Thu nhảy theo ra khỏi nhà tranh rồi hai bóng người lao đi như gió chạy vào trong rừng.

Quả nhiên địch nhân ở trong hai lớp nhà tranh kia vẫn chưa phóng ám khí tập kích.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thấy mấy đại hán võ phục đều đem toàn lực ra cứu hỏa.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu ẩn mình sau gốc cây lớn coi một lúc rồi trở gót ra khỏi khu rừng.

Hai người đi thẳng một mạch về điếm không bị ai ngăn trở chi hết.

Lý Hàn Thu ngồi yên chỗ rồi chậm rãi hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh có tìm thấy Hồng huynh không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chưa thấy y đâu.

Đột nhiên y ngửng mặt lên nóc nhà thủng thẳng nói:

- Những người đó... những người đó...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người nào?

Lôi Phi lẩm bẩm nói để mình nghe:

- Những người mặt bôi thuốc nằm ngửa trong nhà tranh là những nhân vật nào?

Lý Hàn Thu tưởng y hỏi chàng liền đáp:

- Cái đó tiểu đệ cũng không biết.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ thử đoán coi trong đó có Hồng Bất Phát không?

Lý Hàn Thu chưng hửng đáp:

- Ừ nhỉ! Chúng ta quên mất không đem một người ra tìm cách cứu tỉnh lại rồi hỏi họ coi.

Lôi Phi chậm rãi nói:

- Không thể đem ra được. Một là vì chúng ta không hiểu bọn họ đã dùng biện pháp nào để hại người thì không thể giải cứu được. Nếu mình cứ đem ra không những làm hại đến tính mạng họ. Hai nữa là nếu đem theo một người sống dở chết dở thì khó lòng đi trên đường phố mà không để người ngoài dòm ngó.

- Theo Lôi huynh thì chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Cứ tình hình hiện tại mà nói thì dường như hai người chúng ta không đủ lực lượng để đối phó với Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Cần phải kết hợp với lực lượng chính nghĩa trong thành Kim Lăng cho thành một khối...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đệ! Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư đúng là một kỳ kiếm trong võ lâm hiện nay. Thực ra kiếm pháp này rất ghê gớm. Chiêu số biến hóa kỳ ảo khôn lường. Người võ lâm gặp phải đều phát ngán mà tránh xa. Có điều một người dù kiêu dũng đến đâu cũng không thể chống cự lại một đoàn thể có tổ chức nghiêm mật. Lý đệ muốn tìm Giang Nam Song Hiệp trả thù, nhưng số người bu quanh họ quá nhiều ít là mấy chục nhiều đến hàng trăm. Một mình Lý đệ thì võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng tài nào kháng cự lại hàng trăm người.

Lý Hàn Thu thở dài sườn sượt nói:

- Tâm nguyện của tiểu đệ là trả xong mối đại thù cho song thân rồi lập tức gói kiếm quy ẩn. Nhưng xem chừng nguyện vọng này cũng khó đạt được.

Lôi Phi nói:

- Từ ngàn năm nay ai đã bị lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi chẳng tài nào lẻ loi một mình được. Vậy Lý đệ khi nào thoát khỏi định luật này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời Lôi huynh, chúng ta nhất định hợp tác với người ngoài hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo hiện tình mà bàn thì chúng ta không còn đường lối nào khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy Lôi huynh tác chủ cho là xong. Có điều tiểu đệ xin nói trước chỉ để ý đối phó với Giang Nam Song Hiệp còn ngoài ra không dính líu gì đến những chuyện ân oán thị phi trên chốn giang hồ. Vậy đừng hy vọng tiểu đệ dúng tay vào việc khác.

Lôi Phi mỉm cười hỏi lại:

- Nếu gặp lực lượng bảo vệ cho Giang Nam Song Hiệp thì Lý đệ có can thiệp không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên đó là một trường hợp đặc biệt.

Lôi Phi cười ha hả chuyển sang chuyện khác nói:

- Chúng ta hãy ngồi vận khí điều dưỡng một lúc rồi sẽ đi liên lạc với nhân vật hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương.

Lý Hàn Thu chợt nhớ ra một điều liền hỏi:

- Lôi huynh tiến vào rừng sâu rồi đi về phương nào mà tiểu đệ mấy lần phát tín hiệu sao chẳng thấy Lôi huynh hồi âm?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh mải miết theo dõi một người, nhưng rượt đến mấy dặm rồi phải bỏ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh rượt theo ai?

Hai mặt Lôi Phi nhìn chòng chọc vào mặt Lý Hàn Thu hồi lâu mới đáp:

- Tiểu huynh không nhìn rõ .

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lôi huynh không quên biết người đó ư?

Lôi Phi ngập ngừng đáp:

- Không quen biết.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ Lý đệ ngồi nghỉ, tiểu huynh ra ngoài kia coi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh cũng mệt nhọc rồi sao không ngồi nghỉ một lúc?

Lôi Phi cười đáp:

- Tiểu huynh nóng ruột không ngồi được. Lát nữa tiểu huynh quay về sẽ nói chuyện.

Y ra tới cửa còn quay lại đặn:

- Lý đệ! Nếu không có chuyện gì quan trọng xảy ra thì hay hơn hết là Lý đệ đừng rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ xin chờ Lôi huynh ở điếm này.

Lôi Phi xoay tay khép cửa phòng lại, trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu cài cửa phòng lại ngồi xếp bằng điều hòa hơi thở rồi ngủ đi lúc nào không biết.

Chẳng hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, tiếng gõ cửa khiến chàng tỉnh dậy.

Lý Hàn Thu mở cửa trông ra thấy Lôi Phi đang ngó lên bậc cửa nét mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Lôi Phi lật đật bước vào phòng khẽ hỏi:

- Lý đệ! Có ai đến đây không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không có ai cả.

Lôi Phi mỉm cười hỏi:

- Lý đệ có ngon giấc không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ ngủ yên lắm.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta đi gặp một cao tăng chùa Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi ngay bây giờ ư?

Lôi Phi đáp:

- Càng lẹ càng tốt!

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nơi đây đã bị người lưu ký hiệu không chừng họ sẽ phái người tới nơi lập tức để ngấm ngầm giám thị chúng ta.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai thế?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là người của Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Họ lưu ám ký ở chỗ nào?

Lôi Phi trỏ tay lên một chấm trắng trên bạc cửa đáp:

- Chính là cái này.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ lại thì thấy một điểm trắng hình ngôi sao. Nếu vô ý thì không nhìn thấy. Chàng phát giác ra ám ký này mới vẽ vào liền nói:

- Tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Chúng ta đi ngay bây giờ thì bọn họ có đến cũng chậm mất rồi.

Lý Hàn Thu không nói gì nữa thu xếp ít quần áo vật dụng rồi đi theo Lôi Phi.

Lúc này vùng thái dương đã ngập non đoài. Nắng chiều rực rỡ coi rất đẹp mắt.

Lý Hàn Thu tưởng người phái Thiếu Lâm không ở trong chùa tất trụ trì một nơi vắng vẻ ngoại thành. Ngờ đâu Lôi Phi lại dẫn chàng đến một tòa nhà đồ sộ huy hoàng. Y khẽ giật cái vòng treo ngoài cổng.

Cánh cổng mở, một hán tử võ trang chừng 20 tuổi đứng đó.

Gã ngắm nhìn Lôi Phi một lúc rồi hỏi:

- Vị này là ai?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ đã được nói chuyện với Trương Huy cùng Vô Lượng đại sư.

Đại hán võ phục tránh sang bên nói:

- Mời hai vị tiến vào.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn thấy tòa viện này vừa sâu rộng vừa hoa lệ thì bụng bảo dạ:

- Người võ lâm thường nói quy luật chùa Thiếu Lâm rất nghiêm khắc. Thế mà một vị hòa thượng lại ở tòa đại viện huy hoàng đồ sộ như một người trần tục. Hơn nữa kẻ ăn người ở đều ăn mặc theo kiểu người ngoài thì cái luật lệ sâm nghiêm thường đồn đại thực khó mà tin được.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đại hán võ phục dẫn hai người tới trước tòa đại sảnh.

Một đại hán khác mình mặc áo lam trạc tuổi 30 đứng ở cửa ngoài đón tiếp.

Lôi Phi chấp tay nói:

- Tiểu đệ không dám để Trương huynh nghênh tiếp.

Đại hán áo lam đáp lễ cười nói:

- Được nghe tiếng Lôi huynh từ lâu, trong lòng rất ngưỡng mộ. Nay Lôi huynh khuất giá tới đây thật là hân hạnh.

Đại hán đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Vị này phải chăng là Lý huynh mà Lôi huynh đã đề cập tới.

Lý Hàn Thu đỡ lời:

- Không dám! Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Đại hán áo lam chắp tay nói:

- Vô Lượng sư thúc đang chờ hai vị trong nhà hoa sảnh. Chúng ta hãy vào đó đàm luận.

Lôi Phi nói:

- Phiền Trương huynh dẫn kiến.

Đại hán áo lam tủm tỉm cười trở gót đi vào, Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu theo sau.

Lúc này trời vừa tối trong nhà hoa sảnh đã thắp đèn lửa.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh thấy bốn mặt thấp thoáng đều có bóng người thì nghĩ rằng:

- Coi bề ngoài tưởng nhà hoa sảnh này chẳng thấy giới bị gì mà thực ra cách phòng thủ rất nghiêm mật.

Đại hán áo lam đi tới cửa nhà nội sảnh liền dừng bước lại nghiêng mình nói:

- Đệ tử là Trương Khâm xin bái kiến.

Trong nội sảnh có thanh âm rất uy nghiêm đáp vọng ra:

- Vào đây.

Trương Khâm nói:

- Mời hai vị vào.

Lôi Phi không khiêm nhượng gì nữa đi trước dẫn Lý Hàn Thu vào.

Một vị lão tăng tuổi độ lục tuần mình mặc bào xám ngồi xếp bằng trên bồ đoàn giữa nhà hoa sảnh.

Trên đầu nhà sư có chín vết sẹo giới từ. Cổ đeo một xâu tràng hạt, pháp tướng nghiêm trang. Ai trông thấy cũng biết ngày là một vị cao tăng đắc đạo. Mặt lão hồng hào tỏ ra nội lực rất tinh thâm.

Lôi Phi chấp tay nói:

- Tại hạ là Lôi Phi xin bái kiến đại sư.

Vô Lượng chấp tay trước ngực đáp:

- Lão tăng được nghe đại danh đã lâu. Nay gặp đây thật là vạn hạnh.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Lão thiền sư dạy quá lời.

Chương 45: Truy Phong Thủ Hết Đường Theo Dỏi

Lôi Phi toan nói vui mấy câu nhưng thấy Vô Lượng đại sư pháp tướng trang nghiêm, y không dám nói nữa.

Vô Lượng đại sư đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Thí chủ đây là...

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đã lẳng lặng quan sát tình thế thấy nhiều sự kỳ bí tựa hồ sức năm ba người không thể làm nổi. Tại hạ e rằng lực lượng của Giang Nam Song Hiệp chưa đến thế được...

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Có phải Lôi thí chủ muốn nói Giang Nam Song Hiệp chưa phải là nhân vật cầm đầu?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì ít ra sau lưng Giang Nam Song Hiệp còn có một lực lượng rất lớn ủng hộ.

Vô Lượng đại sư nói ngay:

- Vì thế nên Lôi thí chủ mới đến kiếm lão tăng để hợp tác.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Đây là tại hạ đến đưa tin cho đại sư. Phái Thiếu Lâm là núi Thái Sơn, là sao Bắc Đẩu trong võ lâm, muốn đối phó thế nào là việc của phái Thiếu Lâm mà thôi.

Y dứt lời trở gót toan đi.

Vô Lượng đại sư vội nói:

- Xin Lôi thí chủ hãy dừng bước.

Lôi Phi quay đầu lại hỏi:

- Đại sư còn điều chi dạy bảo?

Vô Lượng đại sư hỏi lại:

- Lôi thí chủ tìm đến lão tăng chỉ để nói vài câu như vậy thôi ư?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên còn chuyện khác nữa.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Sao thí chủ lại không chịu nói rõ?

Lôi Phi cười đáp:

- Tại hạ không nở nhìn thấy giang hồ nổi lên những trường chém giết mà phải tới đây cho đại sư hay.

Vô Lượng đại sư cười hỏi:

- Thí chủ chỉ đến báo tin vụ này cho lão tăng rồi buông tay ngay hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Nhưng tại hạ không đến đây để cầu cứu đại sư hợp tác.

Vô Lượng đại sư tủm tỉm cười nói:

- Lão tăng không ngờ Lôi thí chủ lừng lẫy tiếng tăm mà lại hẹp lượng đến thế!

Lôi Phi cũng cười đáp:

- Trước nay tại hạ không muốn cầu khẩn ai điều gì bao giờ.

Vô Lượng đại sư nói:

- Chúng ta hợp tác một cách công bằng kia mà.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Xin đại sư dạy bảo!

Vô Lượng đại sư nói:

- Đêm nay lão tăng chuẩn bị đi điều tra xem hai tên đệ tử lạc lõng nơi đâu. Chẳng hiểu thí chủ có muốn đi không?

Lôi Phi lại hỏi:

- Đại sư có tìm ra manh mối gì chưa?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng đã nhờ người đi điều tra.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ e rằng chưa chắc đã tìm ra manh mối.

Vô Lượng đại sư nói:

- Người khác thì không thể, nhưng y thì khác hẳn.

Lôi Phi hỏi:

- Ai vậy?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Truy Phong Thủ Trần Gia Kỳ.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đã nghe danh y từ lâu nhưng chưa có duyên gặp mặt.

Vô Lượng đại sư nói:

- Chờ y trở về, lão tăng sẽ giới thiệu cùng các vị. Mời hai vị hãy ngồi xuống đây đã.

Trương Khâm cầm hai chiếc ghế gỗ đưa lại.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đón lấy ghế, tạ ơn lão một câu rồi ngồi xuống.

Vô Lượng đại sư đưa mắt ngó Trương Khâm nói:

- Ngươi đi sắp cơm rượu và chuẩn bị cho lão tăng một mâm trái cây. Bữa nay lão tăng cùng Lôi thí chủ phải nói chuyện lâu.

Trương Khâm dạ một tiếng rồi lật đật lụi ra.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ bữa nay đến cầu kiến đại sư có đôi lời thỉnh giáo...

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Thỉnh giáo thì không dám. Thí chủ có điều chi muốn hỏi xin cứ nói ra.

Giữa lúc ấy Trương Khâm dẫn bốn tên gia nhân bưng cơm rượu và trái cây vào.

Vô Lượng đại sư đưa mắt nhìn Trương Khâm bảo y:

- Ngươi ngồi cả đây mà ăn luôn thể.

Trương Khâm tạ ơn ngồi xuống.

Vô Lượng đại sư nâng chung rượu lên nói:

- Lão tăng tuy ít qua lại đất Yên Triệu, song cũng hiểu được ít nhiều về hành động của Lôi thí chủ. Mời thí chủ uống với lão tăng một chung để tỏ tình tri ngộ.

Lôi Phi tủm tỉm cười:

- Hiện nay tại chùa Thiếu Lâm có bốn vị cao tăng thường qua lại giang hồ trừ gian diệt nịnh, làm điều thiện sự nên người ta kêu là Tứ Đại La Hán. Dường như đại sư là một trong bốn nhân vật này?

Vô Lượng đại sư thở dài đáp:

- Lão tăng không đủ thông tuệ, nên đóng cửa giữ mình niệm Phật sự, còn cái ngoại hiệu Tứ Đại La Hán chỉ là lời đồn đại trong võ lâm đâu có thể tin được.

Lôi Phi nói:

- Đại sư lại quá khiêm rồi!

Y nâng chung rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Lúc uống rượu, Lôi Phi chưa đem thân thế Lý Hàn Thu nói cho Vô Lượng đại sư hay. Chàng cũng không thích khoa trương, cứ ngồi rót rượu uống để mặc hai người nói chuyện giang hồ chàng chẳng

quan tâm chi hết.

Sau ba tuần rượu, Lôi Phi đặt chung xuống nói:

- Tại hạ trước nay đơn phương độc mã qua lại giang hồ. Chuyến này cầu kiến đại sư thật có điều nan giải, xin đại sư chỉ điểm. Trước khi vào chính đề, tại hạ hãy xin thỉnh giáo đại sư một điều.

Vô Lượng đại sư đáp:

- Được rồi! Lão tăng xin rửa tai để nghe đây.

Lôi Phi hỏi:

- Chuyến này đại sư đến Kim Lăng tại hạ chưa hiểu vì chuyện gì?

Vô Lượng đại sư ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Cái đó... bần tăng đến để dự anh hùng đại hội.

Lôi Phi tủm tỉm cười hỏi:

- Còn khá lâu mới tới ngày đại hội anh hùng mà đại sư đến trước há chẳng là quá sớm ư?

Y ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Tại hạ tuy chưa tham dự vào cuộc đại hội của Hội võ quán chủ, nhưng được nghe người ta nói phái Thiếu Lâm không tham dự vào vụ này.

Vô Lượng đại sư hỏi lại:

- Lôi thí chủ là người biết nhiều hiểu rộng, thử đoán xem lão tăng đến đây làm chi?

Lôi Phi đáp:

- Dường như là vì cây Linh chi đã thành hình.

Vô Lượng đại sư giương mắt nhìn chòng chọc vào mặt Lôi Phi một lúc rồi tủm tỉm cười nói:

- Nếu lão tăng phủ nhận vụ này thì e rằng thí chủ không tin. Sự thực lão tăng tới đây rồi mới biết có vụ Linh chi.

Lôi Phi mỉm cười hỏi:

- Hiện giờ phái Thiếu Lâm có bị lôi cuốn vào vũng nước xoáy đó không?

Vô Lượng đại sư gật đầu đáp:

- Chẳng dấu gì Lôi thí chủ. Vụ này người xuất gia không tiện ra mặt. Nhưng hai tên tục gia đệ tử của tệ phái đã bị lôi cuốn vào rồi.

Lão tăng nay đã đến đây, chẳng thể điềm nhiên tọa thị.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Trương Khâm ngập ngừng hỏi:

- Trương huynh đây là...

Trương Khâm nói ngay:

- Họ là hai vị sự đệ của tại hạ.

Vô Lượng đại sư khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Trong hai tên đó thì một tên là tục gia đệ tử của lão tăng.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra một gã là đồ đệ nhà sư này. Lão quan tâm đến tình sư đệ. Nếu lão không có tên đệ tử mắc bẫy thì e rằng phái Thiếu Lâm vẩn tự phụ là những nhân vật thanh cao chưa chắc họ chịu cho mình đến gặp mặt.

Trong lòng nghĩ vậy, miệng y cất tiếng hỏi:

- Hai vị sư đệ của Trương huynh bây giờ ra sao?

Trương Khâm đáp:

- Không hiểu bọn chúng lấy được tin ở đâu nói là Giang Nam Song Hiệp đem cây Linh chi dấu vào một khu rừng sâu. Đêm qua chúng đi dọ thám đến nay cũng chưa thấy về.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm:

- Trong nội thất căn nhà tranh kia có những người sống dở chết dở, mặt tôi dược vật chẳng hiểu nhân vật nào? Có khi họ đều là những nhân vật võ lâm tiến vào trong rừng đêm qua cũng chưa biết chừng.

Bổng Lôi Phi hỏi:

- Theo nhận xét của đại sư thì vụ này ra sao?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng rất lấy làm kỳ. Nếu chúng còn sống sao không thấy người, mà chúng chết rồi sao không thấy thi thể?

Lôi Phi ngơ ngẩn một chút rồi hỏi:

- Đại sư đã phái người vào rừng điều tra chưa?

Trương Khâm đáp:

- Tiểu đệ đã cùng sư thúc đi tìm khắp trong khu rừng một lượt.

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Các vị có nhìn thấy mấy lớp nhà tranh trong khu rừng đó không?

Trương Khâm đáp:

- Nhìn thấy rồi.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Trong nhà tranh đó…

Trương Khâm ngắt lời:

- Trong nhà tranh không thấy bóng người nào cả.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Không có người ư? Vậy có thấy bọn người sống dở chết dở không?

Trương Khâm đáp:

- Không có người sống mà cũng chẳng có người chết. Tiểu đệ chưa thấy người sống dở chết dở bao giờ.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy thì thật là kỳ!

Trương Khâm hỏi:

- Kỳ quái ở chỗ nào?

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Hai vị đã vào điều tra kỹ trong nhà chưa?

Trương Khâm đáp:

- Điều tra kỹ rồi, nhưng cả ba lớp nhà đều không thấy một bóng người.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Giản dị lắm! Bọn họ đã chuyển đi nơi khác rồi.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Hai vị thí chủ nói chuyện gì thế? Lão tăng không hiểu chi hết.

Lôi Phi hỏi lại:

- Đại sư và Trương huynh điều tra trong rừng hồi nào?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Vào lúc xế chiều.

Lôi Phi nói:

- Vậy thì bọn tại hạ đã đến trước đại sư và Trương huynh, và gặp những chuyện bí hiểm khôn lường!

Vô Lượng đại sư lẩm nhẩm gật đầu hỏi:

- Hai vị phát giác điều chi trong rừng?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ phát giác ra trong căn nhà tranh những chuyện kỳ dị chưa từng thấy qua.

Trương Khâm nói:

- Vết chân Lôi huynh đi khắp các miền Nam Bắc sông Đại Giang, thiên hạ ít người bì kịp, những chuyện mà Lôi huynh chưa từng thấy lại càng kỳ quái hơn nữa.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Chuyện rất kỳ quái là những vụ người sống dở chết dở mà Lý đệ đây vừa nói tới đó.

Trương Khâm cười ruồi nói:

- Chết là chết, sống là sống. Nếu bảo sống dở chết dở thì e rằng không thông.

Lôi Phi nói:

- Bọn họ hãy còn hơi thở thoi thớp nhưng mắt không trông thấy đồ vật, miệng không nói được thành tiếng, nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích.

Trương Khâm nói:

- Thế thì họ bị điểm huyệt rồi.

Lôi Phi nói:

- Theo chỗ nhận xét của tại hạ thì dường như không phải. Nếu quả họ bị điểm huyệt thì nhất định đồng thời bị điểm cả mấy chỗ...

Trương Khâm ngắt lời:

- Theo nhận xét của Lôi huynh họ không bị điểm huyệt thì là cái gì?

Lôi Phi đáp:

- Có thế mới khiến cho người ta nghi ngờ không sao đoán ra được.

Vô Lượng đại sư lên tiếng:

- A di đà phật! Lôi thí chủ có thể nói rỏ hơn chút nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là được

Y bèn đem tình hình mắt thấy trong nhà tranh kể kỷ lại một lượt. Chỉ dấu chuyện đã ghi ký hiệu vào trái tai những người kia là không nói đến.

Vô Lượng đại sư nhắm mắt trầm tư hồi lâu rồi nói:

- Vụ này quả là kỳ bí. Nếu Lôi thí chủ nói đúng sự thực thì dường như không phải họ bị điểm huyệt.

Lý Hàn Thu nói:

- Một điều nữa khiến cho người ta không hiểu là trên mặt những người này lại để một lớp thuốc khá dầy.

Vô Lượng đại sư nói:

- Mặt họ có đồ dược vật chắc là có ý để cải biến dung mạo.

Lý Hàn Thu tiếp lời:

- Đúng thế! Khiến bọn họ thay đổi cả sắc mặt lẫn hình dung.

Bỗng chàng hạ thấp giọng xuống ra vẻ ngạc nhiên nói tiếp:

- Biến cải thành một màu sắc đặc biệt...

Lôi Phi lẩm nhẩm gật đầu rồi nói như để mình nghe:

- Nếu họ lại mặc y phục giống nhau thì người ngoài không tài nào phân biệt được nữa.

Vô Lượng đại sư nghe hai người thuật chuyện kỳ bí không khỏi chấn động tâm thần. Cặp mắt trợn tròn xoe chiếu ra những tia sáng lấp loáng lão hỏi:

- Hai vị dời khỏi căn nhà tranh vào hồi nào?

Lôi Phi đáp:

- Vào lúc quá trưa.

Vô Lượng đại sư nói:

- Vụ này thật khiến cho người ta hoang mang khó hiểu, mà còn đầy vẻ ly kỳ nữa.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cảm thấy có điều bất thường nữa.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Điều chi bất thường?

Lôi Phi đáp:

- Những người đó có thể là những nhân vật tiến vào rừng đêm qua, không khéo có cả hai vị đệ tử quí phái nữa.

Vô Lượng đại sư hoang mang nói:

- Rất có thể như vậy...

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hai vị đã truyền bá vụ này ra ngoài chưa?

Lôi Phi đáp:

- Chưa! Bọn tại hạ mới nói cho hai vị hay là lần đầu.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Hai vị có đồng bạn nào vào rừng mất tích không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ cũng có một vì bằng hữu ở trong trường hợp này.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Bây giờ hai vị tính sao? Có định mạo hiểm đi cứu ông bạn đó không?

Lôi Phi lại hỏi:

- Đại sư chuẩn bị hành động cách nào?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng định chờ Trần thí chủ quay về cho biết tình hình rồi mới quyết định hành động được. Nếu Trần thí chủ xác định được hành tung của tiểu đồ thì lão tăng thân hành đi tra xét một chuyến. Bằng y không hiểu rõ hành tung của chúng thì phải nghe ngóng dần dần.

Lôi Phi nói:

- Được rồi! Nếu đại sư hành động thì tại hạ cũng đi theo.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cứ tình thế hiện nay mà nói thì sau lưng Giang Nam Song Hiệp dường như có một lực lượng rất lớn ủng hộ họ. Đại sư là một nhân vật đạo cao đức trọng, nếu chịu đứng ra lãnh đạo thì chỉ hô lên một tiếng là bao nhiêu nhân vật võ lâm đã tới thành Kim Lăng này tất vui lòng hưởng ứng, tự đặt mình vào dưới quyền chỉ huy của đại sư để liên hiệp lại thành một khối.

Vô Lượng đại sư lắc đầu ngắt lời:

- Lôi thí chủ đã lường lão tăng một cách quá cao xa. Lão tăng là hạng người nào mà khiến cho nhân vật võ lâm trong thành Kim Lăng phục tòng mình được?

Lôi Phi khẻ buông tiếng thở dài đáp:

- Đại sư còn có chỗ chưa rõ...

Vô Lượng đại sư nói:

- Lão tăng xin Lôi thí chủ cho nghe.

Lôi Phi nói:

- Đệ tử của đại sư bị hãm mình trong khu rừng rậm, đồng thời những người cùng trường hợp này không biết bao nhiêu mà kể.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Dường như Lôi thí chủ biết rất nhiều?

Lôi Phi đáp:

- Không phải tại hạ phỏng đoán mà đúng là đã mắt thấy tai nghe. Hiện giờ những người lãnh đạo các đạo phái đang tụ tập ở thành Kim Lăng nhất định đều có mối khổ tâm như đại sư vậy. Nhưng đức vọng của họ không đủ để hiệu triệu thiên hạ. Họ chỉ sợ nói ra chẳng ai nghe mà còn bị mất mặt, nên đành nín nhịn không dám hở ra lời...

Y hắng dặng một tiếng rồi nói tiếp:

- Nỗi thống khổ trong lòng họ không phát tiết ra được, nay đại sư hô lên một tiếng là họ hưởng ứng ngay.

Vô Lượng đại sư nói:

- E lão tăng không đủ tài đức như vậy.

Lôi Phi nghiêm sắc mặt nói:

- Nếu đại sư không đủ đức vọng thì tại hạ đã chẳng đến đây cầu kiến.

Vô Lượng đại sư toan trả lời, bổng thấy một hán tử võ phục chạy vào nội sảnh bẩm:

- Trần đại hiệp đã về tới.

Vô Lượng đại sư nói:

- Mời y vào đây ngay!

Chỉ trong khoảnh khắc gã dẫn một người đứng tuổi gầy nhom chừng 30 tuổi vào nội sảnh.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn ra thấy người mặc áo trường bào màu lam cặp mắt rất sắc sảo.

Vô Lượng đại sư tỏ vẻ trọng vọng, đứng lên chắp tay nói:

- Lão tăng làm phiền Trần thí chủ quá!

Truy Phong Thủ Trần Gia Kỳ nghiêng mình đáp lễ nói:

- Tại hạ bất tài khiến cho đại sư phải thất vọng.

Vô Lượng đại sư ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Tại hạ ở trong rừng rậm tìm đã lâu lắm mà chỉ thấy dấu tích vừa xảy cuộc chiến đấu, ngoài ra không có chi hết.

Lý Hàn Thu không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Các hạ đã vào tìm trong ba lớp nhà tranh chưa?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Tại hạ tìm cả rồi, nhưng trong nhà tranh cũng chẳng có chi hết.

Lôi Phi xen vào:

- Tại hạ được nghe Trần đại hiệp nổi danh về tài theo dõi hành tung đã lâu...

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Lão tăng quên chưa giới thiệu vị này là Lôi thí chủ, Lôi Phi.

Trần Gia Kỳ nói:

- Hiện nay trên chốn giang hồ rất ít người làm được trơn tru, không để lại một dấu vết gì cho người theo dõi.

Lôi Phi hỏi:

- Trần huynh! Có phải Trần huynh nói về sự thất tung của hai vị đệ tử phái Thiếu Lâm chăng?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ đang nói về vụ theo dõi hành tung của họ.

Lôi Phi hỏi:

- Trần huynh! Trần huynh có đem lòng ngờ vực cho nhân vật nào không?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Có thì có đấy, nhưng nói ra ít người tin được.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Ai vậy? Chúng ta đây đều là người nhà, Trần thí chủ cứ nói rỏ, không ngại chi hết.

Trần Gia Kỳ hỏi lại:

- Nếu là Hội võ quán chủ và Giang Nam Song Hiệp thì các vị có tin được không?

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Mấy người này thật khéo giở trò. Có gì mà lại không tin?

Bỗng nghe Lôi Phi cười ha hả đáp:

- Đúng rồi! Tại hạ tra đi xét lại cũng là ba nhân vật đó.

Trần Gia Kỳ nói:

- Nếu vậy hay! Tiểu đệ chỉ sợ mình lầm lẫn.

Vô Lượng đại sư cũng gật đầu nói:

- Theo chỗ dò la của bản phái, lão tăng cũng nghi cho mấy người đó...

Nhà sư hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Trần thí chủ đã không tìm thấy dấu vết ở trong rừng thì chúng ta chỉ còn cách tiến vào chỗ tạm chú của Giang Nam Song Hiệp để coi xem.

Trần Gia Kỳ nói:

- Cái đó tại hạ cũng đã biết rõ. Họ ở trong Phương gia đại viện, hoặc ở trong nhà Hội võ quán chủ.

Vô Lượng đại sư nói:

- Hay lắm! Vậy lão tăng phải đến Phương gia đại viện trước xem thế nào đã...

Lão đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi tiếp:

- Lôi thí chủ có đi với lão tăng một chuyến không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không đi được đâu.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Tại sao không đi được?

Lý Hàn Thu nói:

- Vì trong Phương gia đại viện bố trí cơ quan khắp chỗ.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Sao Lý thí chủ lại biết rõ thế?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã vào Phương gia đại viện rồi, và bị vây hãm ở trong đó.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Những cơ quan đó có lợi hại lắm không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ghê gớm lắm! Tại hạ bị vây hãm cơ hồ bỏ mạng về tay Phương Tú.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Lý thí chủ có thể thuật rõ tình hình khi vào Phương gia đại viện cho lão tăng nghe được không?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đem tình hình đã trải qua thuật lại một lượt. Dĩ nhiên chàng giấu một vài điểm không nói ra.

Vô Lượng đại sư chau mày hỏi:

- Nếu vậy thì lúc kiến trúc Phương gia đại viện họ đã chuẩn bị cả rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Cách kiến trúc Phương gia đại viện theo một tòa cổ thành. Chỗ nào cũng có cơ quan cạm bẫy và mai phục ám khí khiến người ta không thể đề phòng cho xiết được.

Vô Lượng đại sư lúc trước vẫn không để ý tới Lý Hàn Thu. Bây giờ lão nghe chàng thuật chuyện đã vào Phương gia đại viện, đột nhiên lão coi chàng bằng con mắt khắc hẳn. Lão hỏi:

- Lý thí chủ hãy còn nhỏ tuổi, chắc qua lại giang hồ chưa được bao lâu. Có đúng thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ mới bước chân vào giang hồ.

Vô Lượng đại sư lại hỏi:

- Thí chủ có thù oán với Giang Nam Song Hiệp trong trường hợp nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đây là mối thù từ đời trước.

Vô Lượng đại sư nói:

- Té ra là thế...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thí chủ có thể cho biết cao tính đại danh của lệnh tôn được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Gia phụ là Lý Thanh Trần.

Chương 46: Cứu Vô Lượng Giả Dạng Tử Vi Cung

Vô Lượng đại sư sửng sốt hỏi:

- Thí chủ là công tử của Lý Thanh Trần đại hiệp ư?

Lý Hàn Thu buồn rầu đáp:

- Chính thị!

Vô Lượng đại sư hỏi:

Lý Hàn Thu nói:

- Vụ tiên phụ bị gia hại rất ít người võ lâm hiểu rõ.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Bây giờ thí chủ đã điều tra rõ ràng được hung thủ chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Điều tra minh bạch rồi.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Ai vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp.

Vô Lượng đại sư ngẩn người ra một chút rồi hỏi:

- Năm nay Lý thí chủ xuân xanh đã bao nhiêu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối 21 tuổi.

Vô Lượng đại sư ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Khi lệnh tôn bị hại, Lý thí chủ còn nhỏ tuổi lắm nhỉ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Khi đó vãn bối chưa hiểu gì cả.

Vô Lượng đại sư nói:

- Thái Cực Kiếm Pháp của lệnh tôn là một kiếm thuật đặc biệt độc đáo, đáng tiếc lệnh tôn chưa kịp truyền cho thí chủ.

Lý Hàn Thu nói:

- Dĩ nhiên vãn bối phải cố sức tìm ra Thái Cực Kiếm Pháp của tiên phụ còn để lại ở nhân gian.

Vô Lượng đại sư không hỏi thêm, mà Lý Hàn Thu cũng không nói gì nữa.

Lảo đảo mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi thí chủ! Trong Phương gia đại viện tuy nhiều cạm bẫy, nhưng chúng ta cẩn thận một chút cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm đâu.

Lôi Phi hỏi:

- Đại sư nhất định đi ư?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Tai nghe không bằng mắt thấy. Bất luận Giang Nam Song Hiệp là người thế nào, nhưng họ đã nổi danh như ngày nay quyết không phải ngẫu nhiên mà được. Lão tăng muốn đưa thiếp đến cầu kiến thử xem họ hành động thế nào?...

Nhà sư ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu Lôi thí chủ chịu đi với lão tăng một chuyến thì hay quá.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Đi cầu kiến đường hoàng không bằng ngấm ngầm tra xét. Trong nội thất cũng như ngoài khách sảnh tại Phương gia đại viện đều đầy những cạm bẫy.

Vô Lượng đại sư cười mát nói:

- Lão tăng nghĩ rằng Giang Nam Song Hiệp không dám gia hại mình một cách trắng trợn.

Lão nhìn Lôi Phi hỏi tiếp:

- Ý Lôi thí chủ nghĩ sao?

Lý Hàn Thu thấy Vô Lượng đại sư có vẻ tự phụ nên chàng không nói gì nữa.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ rằng điều tra đàng hoàng không bằng ngấm ngầm dọ thám.

Vô Lượng đại sư nói:

- Đến Truy Phong Thủ Trần thí chủ mà còn không điều tra được chút vết tích gì thì người khác làm thế nào được?

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ còn có điều chưa rõ là đại sư đến cầu kiến Giang Nam Song Hiệp với dụng ý gì?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng muốn quan sát tình hình bọn họ có đúng như lời cảnh các vị đã nói không? Khi thấy rõ rồi, lão tăng sẽ thẳng thắn hỏi họ đòi người thử xem họ trả lời ra sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chỉ sợ lão hiểu lầm Giang Nam Song Hiệp rồi rước lấy cái khổ vào mình.

Lôi Phi hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Phải chăng đại sư muốn đem oai danh mình cùng thanh thế phái Thiếu Lâm trên chốn giang hồ để bắt Giang Nam Song Hiệp phải chịu đầu hàng?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Việc đã đến thế này lão tăng không còn cách nào khác nữa.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu vậy thì tại hạ không thể đi được.

Vô Lượng đại sư nói:

- Thế thì lão tăng đành đi với Trần thí chủ.

Lôi Phi quay lại ngó Trần Gia Kỳ hỏi:

- Trần huynh nghĩ thế nào?

Trần Gia Kỳ đáp:

- Vô Lượng đại sư có ơn cứu mạng cho tiểu đệ. Đại sư bảo đi theo, dĩ nhiên tiểu đệ không từ chối được.

Lôi Phi nói:

- Trược khi đại sư đến Phương gia đại viện, hay hơn hết là nên thông tri vụ này cho toàn thể đệ tử quý phái hiện ở thành Kim Lăng đều biết trước đã.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Làm như vậy với mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Đó là có ý để cho bọn họ chuẩn bị. Vạn nhất khi cần đến, bọn họ kịp thời viện trợ.

Vô Lượng đại sư nói:

- Té ra là thế.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Xin các vị hãy ngồi chờ trong hoa sảnh này. Lão tăng cũng Trần thí chủ đi một lúc rồi về ngay.

Lôi Phi hỏi:

- Đại sư đến Phương gia đại viện hay sao?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Phải rồi! Chậm là canh ba, sớm là canh hai, lão tăng sẽ cùng Trần thí chủ trở về.

Lão dứt lời đứng dậy phất tay áo một cái, ra khỏi nhà hoa sảnh.

Trần Gia Kỳ nở một nụ cười nhăn nhó rồi chạy theo Vô Lượng đại sư.

Lý Hàn Thu nhìn sau lưng nhà sư đi khuất, rồi nói:

- Vị đại sư này nóng nảy quá!

Lôi Phi nói:

- Trong Tứ Đại La Hán tại chùa Thiếu Lâm đang hành đạo ở chốn giang hồ, lão nổi tiếng là người có tính nóng nảy nhất.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Theo chỗ nhận xét của tiểu đệ thì e rằng họ khó lòng sống sót mà dời khỏi Phương gia đại viện.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Vụ này khó đoán lắm! Giang Nam Song Hiệp tuy đã thành thế cưỡi hổ, tiếng ác của chúng dần dần lộ liễu nhưng e rằng chúng vẫn chưa dám ra mặt cừu địch với phái Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Dù chúng không dám gia hại Vô Lượng đại sư cùng Trần Gia Kỳ nhưng ít ra cũng bắt sống cầm tù chứ chẳng chịu buông tha đâu.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì chúng ta phải tới Phương gia đại viện để tiếp ứng cho họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu cứ lấy thực lực mà chiến đấu để phân thắng bại thì tiểu đệ cũng chẳng sợ gì Giang Nam Song Hiệp, song chúng phát động cơ quan thì nhân lực khó bề chống đỡ.

Lôi Phi nói:

- Bọn ta phải hết sức tránh đừng để hãm mình vào cạm bẫy của chúng.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lôi huynh đã nhất định đi, tiểu đệ cũng đi theo cho có bạn.

Trương Khâm bỗng xen vào:

- Tại hạ cũng muốn đi cùng hai vị nên chăng?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta đi chuyến này chỉ có mục đích là khiến cho Giang Nam Song Hiệp thấy rõ vụ Vô Lượng đại sư tiến vào Phương gia đại viện đã có nhiều đồng đạo võ lâm hiểu biết để họ sinh lòng úy kỵ, không dám làm càn mà thôi.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Chỉ cần sao chúng ta đừng mắc vào cơ quan mai phục thì chắc chúng chẳng làm gì được bọn ta.

Lôi Phi hỏi:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay bây giờ hay sao?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Khoan đã! Chúng ta để nguyên chân tướng lần vào Phương gia đại viện hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Hay hơn hết là mình cải trang để chúng không tài nào nhìn rõ lai lịch.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Trương Khâm sai gia nhân lấy y phục ra rồi ba người cùng cải trang.

Lôi Phi rất thạo về thuật dịch dung, y chỉ bảo cho hai người biết đường mà làm.

Chỉ trong khoảnh khắc ba người đã hóa trang xong.

Lôi Phi mặc bộ áo dài bằng thứ vải sản xuất ở Kim Lăng, hai vạt rộng thùng thình, lưng thắt dây bằng vải trắng.

Lý Hàn Thu hóa trang làm một người đứng tuổi mình mặc áo trường bào bằng lụa Nhiễu. Đầu đội mũ viên ngoại bằng đoạn xanh. Ba chòm râu chùng xuống trước ngực.

Trương Khâm mặc áo vải trắng, trên mép để hai túp ria hình chữ bát.

Lôi Phi ngó lại hai người rồi hỏi:

- Thế này là được rồi. Ở đây có xe ngựa không?

Trương Khâm đáp:

- Có!

Lôi Phi đáp:

- Vậy thì hay lắm. Trương huynh cho gia nhân chuẩn bị sẵn sàng đi! Nếu mà cỗ xe mà Trương huynh thường ngồi đi thì cần thay đổi bộ mặt cho nó.

Trương Khâm đáp:

- Có khi cả năm tại hạ cũng chưa dùng đến một lần.

Lôi Phi nói:

- Càng hay! Hai vị lên xe ngồi đi để tại hạ dong xe cho. Lúc tới Phương gia đại viện hai vị ráng giữ đừng lên tiếng trừ trường hợp đặc biệt thì không thể. Để mặc tại hạ đối đáp.

Chỉ trong khoảnh khắc xe ngựa đả sắp xong.

Lôi Phi nói:

- Hai vị dấu binh khí vào trong xe, mà có tiện thì đem theo cả hai cây cung nữa.

Trương Khâm lại bảo gia nhân lấy cung tên. Lôi Phi nhảy lên trước xe cầm cương ruổi ngựa.

Lúc này cửa thành sắp đóng. Lôi Phi giật mạnh dây cương cho ngựa chạy nhanh ra ngoài, tiến thẳng về phía Phương gia đại viện.

Trương Khâm hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta cứ ngồi xe thẳng tới Phương gia đại viện hay sao?

Lôi Phi vừa ruổi ngựa vừa cười đáp:

- Phải rồi! Chúng ta đến thăm Phương gia đại viện với tư cách làm tân khách. Đi xe ngựa là một trường hợp bất thường khiến cho họ không biết đường mà mò. Hai vị nhớ ngồi yên trong xe đừng có lên tiếng. Nhất thiết đều do tại hạ đối phó.

Xe ngựa gần tới Phương gia đại viện thì thấy điếu kiều đã kéo lên cao rồi.

Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Mau hạ cầu xuống đặng đón tân khách!

Trong trang viện có tiếng người hỏi lại:

- Khách ở đâu tới mà hách quá vậy?

Lôi Phi buông thõng:

- Tử Vi Cung ở Mao Sơn.

Câu này quả có hiệu lực rất lớn. Một hồi lách cách vang lên.

Cánh cổng mở rộng. Điếu kiều hạ xuống.

Hiển nhiên đây là quyết định của người gác cổng. Hắn vội vã đến nỗi không kịp thông báo vào Giang Nam Song Hiệp nữa.

Lôi Phi quất ngựa cho xe chạy qua cầu đi thẳng vào.

Bổng thấy ánh đèn thấp thoáng. Chỉ trong chớp mắt mười mấy cây đèn lồng âm u như đèn nhà đám ma chiếu ra những tia sáng huyền ảo.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Bọn Tử Vi Cung ở Mao Sơn hợp tác cùng Giang Nam Song Hiệp là chuyện chắc chắn rồi. Nhưng trong cung này toàn đàn bà con gái, không hiểu Lôi Phi ứng đối bằng cách nào cho trôi chảy.

Bổng thấy bốn tên võ sĩ lưng đeo trường kiếm chìa ra, đứng hai bên cổng lớn chắp tay giơ lên cao ngang đầu ra vẻ cực kỳ cung kính.

Lôi Phi cho xe ngựa chạy vào Phương gia đại viện rồi không thẳng đến một tòa viện lớn như tòa cổ thành mà cho xe dừng lại trước một khu đất rộng.

Lý Hàn Thu biết chỗ dụng tâm của y là vạn nhất bọn mình bị bại lộ hành tung có phải động thủ thì ở ngoài không trường này không bị cơ quan mai phục uy hiếp.

Trong lòng nghĩ vậy, hào khí nổi lên bồng bật. Chàng thò tay nắm đốc kiếm định bụng:

- Bữa nay nếu mình gặp Giang Nam Song Hiệp trong không trường này thì phải cho chúng nếm mùi Thất Tuyệt Ma Kiếm một phen.

Bổng thấy cửa chính tòa cổ thành rộng mở. Bốn ả nữ tỳ cầm đèn đi ra.

Theo sau bốn ả nữ tỳ là một hán tử đứng tuổi, đầu độn nho câu, mình mặc trường bào.

Lý Hàn Thu coi rõ mặt thì chính là viện chúa Phương gia đại viện tên gọi Phương Tú.

Bổng thấy Phương Tú vượt lên trước bốn tên nữ tỳ rảo bước đến trước xe.

Bốn ả nữ tỳ đột nhiên tản ra hai bên, giơ cao ngọn đèn lồng lên.

Dưới ánh sáng mấy ngọn đèn lồng, Phương Tú ngắm nghía cỗ xe ngựa một lúc rồi hỏi:

- Vị phu nhân nào ngồi trong xe đó? Phương Tú này xin ra nghênh giá đây!

Hắn nói xong chắp tay xá dài trước cỗ xe ngựa.

Bổng nghe Lôi Phi buột miệng đáp:

- Có Nhị công chúa ngồi trong xe đó.

Phương Tú chấn động tâm thần vội nói:

- Tại hạ nghe danh Nhị công chúa đã lâu, bữa nay được tương hội thật là thỏa lòng mong ước. Xin mời ngọc giá dời gót vào nội viện. Phương mỗ lấy làm hân hạnh vô cùng!

Lôi Phi tự nhủ:

- Hay lắm! Minh nói ẩu một câu mà lại trúng phong phóc thành ra hăm dọa được lão này.

Y khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Nhị công chúa vốn tánh không ưa ra mắt người lạ, Phương viện chúa còn chưa biết hay sao?

Phương Tú ngẩn ngơ một chút rồi hỏi:

- Phải rồi! Nhưng Nhị công chúa có điều chi dạy bảo?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Một trong 4 vị đại La Hán Thiếu Lâm là Vô Lượng đại sư đã tới thành Kim Lăng...

Phương Tú ngắt lời:

- Vị lão hòa thượng đó ư? Hiện đang ở trong nhà khách sảnh và đã bị "lưới sắt" bao vây rồi. Tại hạ đang khảo vấn lão thì nghe báo trong cung có người tới đây, không ngờ lại là Nhị công chúa.

Lôi Phi lại hỏi:

- Vô Lượng đại sư đến có một mình thôi ư?

Phương Tú không thấy Nhị công chúa trả lời liền sinh lòng ngờ vực. Hắn nhìn Lôi Phi chòng chọc không trả lời.

Hắn chất vấn lại:

- Các hạ giữ địa vị gì ở Tử Vi Cung?

Lôi Phi đã giàu kinh nghiệm, trầm tĩnh vô cùng, cười rồi đáp:

- Tại hạ ư? Tại hạ là một trong những người hầu cận Nhị công chúa...

Y ngừng lại một chút rồi nói luôn:

- Viện chúa đã biết tính Nhị công chúa tất hiểu rằng công chúa không thích nhiều lời.

Phương Tú tủm tỉm cười cất cao giọng:

- Dù Nhị công chúa không thích nhiều lời thì cũng cho tại hạ được thấy dung nhan đặng giải lòng ngờ vực.

Mấy câu này hiển nhiên hắn cố ý thúc bách Nhị công chúa ra mặt.

Lôi Phi không tiếp lời. Sau một lúc lâu y mới chậm rãi giải thích:

- Nhị công chúa đã không phúc đáp tức là không muốn nói chuyện với các hạ đó.

Phương Tú long lanh cặp mắt cười nói:

- Chắc Nhị công chúa phiền trách tại hạ không đủ lễ mạo. Vậy xin mời Nhị công chúa vào nhà khách sảnh ngồi chơi.

Miệng nói, người tiến lại gần. Hắn vươn tay ra toan nắm rèm xe.

Lôi Phi vung tay phải đẩy Phương Tú ra thủng thẳng hỏi:

- Các hạ làm trò gì vậy?

Phương Tú ngửng mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Phương Tú này mấy chục năm bôn tẩu giang hồ, có lý đâu còn để ai liệng cát vào mắt? Nhị công chúa mà không xuất hiện thì các vị đừng hòng dời khỏi nơi đây.

Lôi Phi vung roi ngựa lên nói:

- Phương viện chúa đã sinh lòng ngờ vực thì tại hạ cũng không nói nữa.

Y quất ngựa cho xông về phía trước.

Phương Tú giơ tay lên đập vào đầu ngựa đánh bình một cái.

Con ngựa khẻ hí lên một tiếng. Nó bước lảo đảo hai bước rồi lăn chết liền.

Lôi Phi buông tiếng cười gằn, nhảy phắt xuống vung tay phải nắm lấy tay Phương Tú.

Phương Tú hạ cổ tay xuống tránh khỏi. Đồng thời hắn vung chân trái nhằm đá Lôi Phi. Còn tay phải nắm lấy rèm xe mở ra.

Lý Hàn Thu đã ngầm ngầm đề phòng. Tay Phương Tú vừa nắm được rèm xe thì Lý Hàn Thu đã dùng thủ pháp rất thần tốc chụp vào tay gã.

Phương Tú hắng dặng một tiếng, giựt mạnh tay phải ra.

Lý Hàn Thu siết chặt năm ngón tay lại đồng thời kéo về phía sau.

Hai người cùng dùng toàn lực thành thế quân bình nên vẫn giữ nguyên chỗ không ai xê xích được chút nào.

Lôi Phi sấn lại mũi đao trủy thủ dí vào cạnh sườn Phương Tú:

- Phương viện chúa nhà cao nghiệp lớn hắn là không muốn chết chứ?

Phương Tú ngẩn người ra, quả nhiên hắn không dám nhúc nhích.

Lúc này những người tùy tùng Phương Tú đều đã rút binh khí chuẩn bị động thủ.

Lôi Phi gằn giọng:

- Lúc này mà động thủ thì bất lợi cho Phương viện chúa các ngươi đó.

Phương Tú chuyển động mục quang đảo nhìn bốn tên nữ tỳ đứng vây quanh và bảo chúng:

- Các ngươi hãy về đi! Ta còn muốn nói chuyện với mấy ông bạn đây.

Bốn ả nữ tỳ quả nhiên dạ một tiếng rồi lui về.

Chỉ trong chớp mắt, bốn ả nữ tỳ cầm đèn lồng lui về trong viện, ngoài không trường chẳng còn đèn lửa chi nữa thành ra tối om.

Phương Tú hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Quí tính các vị là gì?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Mạng sống của Phương viện chúa hiện ở trong tay tại hạ nắm giữ, tưởng chẳng cần phải thông tên họ làm chi.

Phương Tú cười lạt hỏi:

- Được rồi! Các vị muốn điều chi hãy nói rõ ra?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ muốn biết Vô Lượng đại sư sống chết thế nào?

Phương Tú đáp:

- Đại sư vẫn bình yên.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Té ra các vị đều là nhân vật phái Thiếu Lâm.

Lôi Phi đáp:

- Lai lịch bọn tại hạ chưa thể trình bài được mà các hạ tưởng cũng không cần nóng biết.

Phương Tú nói:

- Thôi cũng được. Vậy chúng ta đưa ra điều kiện.

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Phải lắm! Nói dài nói ngắn chẳng qua bọn tại hạ chỉ có hai điều kiện, các hạ nên nghĩ kỷ xem.

Phương Tú nói:

- Điều kiện gì? Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Lôi Phi đáp:

- Điều thứ nhất là Phương viện chúa hãy ưng thuận buông tha Vô Lượng đại sư ra.

Phương Tú hỏi lại:

- Còn tại hạ thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là một cuộc trao đổi. Sống thì sống cả, chết cũng chết chung. Vậy nếu viện chúa ưng thuận thì phải đưa bọn tại hạ dời khỏi nơi đây tới chỗ an toàn mới được. Đó là điều kiện thứ hai.

Phương Tú nói:

- Cái đó dễ lắm. Tại hạ chỉ nói một câu là các vị được an toàn dời khỏi nơi đây.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Phương viện chúa giảo quyệt lắm. Tại hạ từng biết tiếng đã lâu. Vụ này bọn tại hạ sẽ đủ cách đối phó.

Phương Tú cười ruồi nói:

- Các hạ mà hiểu cho Phương mổ như vậy, Phương mổ thật lấy làm sung sướng.

Hắn đảo mắt nhìn ba người một lúc rồi hỏi:

- Nếu Phương mổ đoán không lầm thì cả mấy vị đều bôi thuốc dịch dung mà đến đây.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ tưởng cái đó không phải là điều trọng yếu.

Phương Tú nói:

- Dĩ nhiên là thế. Bất quá Phương mổ nói vậy mà thôi.

Lôi Phi nói:

- Chắc thời gian đối với Phương viện chúa rất trân quí, mặt khác bọn tại hạ cũng không rảnh mà ở đây lâu được. Điều kiện đã đưa ra rồi, cách thực hành cũng giản dị, các hạ có ưng thuận không?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ ưng thuận rồi.

Lôi Phi nói:

- Phàm việc gì đã thuận lợi bao nhiêu càng nên đề phòng những sự gian trá bấy nhiêu. Tại hạ không tin Giang Nam Song Hiệp các vị dám ra mặt chống đối với phái Thiếu Lâm mà thả hổ về rừng. Có lý đâu Phương viện chúa, một người tinh minh lanh lợi lại tâm nguyện làm như vậy?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Dù tại hạ chẳng tâm nguyện thì cũng phải làm chứ còn cách nào nữa? Mạng sống của Phương mổ tất nhiên phải quý trọng hơn là mạng sống của Vô Lượng đại sư.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Bọn tại hạ hãy tạm tin như vậy. Có điều Phương viện chúa còn muốn giở trò gì thì nên suy xét cho cẩn thận.

Phương Tú cười lạt nói:

- Phương mổ giở trò thì tất chết về lưỡi trủy thủ của các hạ.

Lôi Phi nói:

- Viện chúa biết vậy là hay. Lưỡi trủy thủ của tại hạ đã bôi chất kịch độc. Nó thấy máu thì khó lòng cứu chữa được.

Phương Tú nói:

- Phương mổ bị nắm mạch huyệt ở cổ tay, thì còn đâu mà phản kháng? Vậy lưỡi đao của các hạ có độc hay không cũng vậy mà thôi.

Lôi Phi hỏi:

- Phương viện chúa có thể lập tức hạ lệnh phóng thích Vô Lượng đại sư được không?

Phương Tú đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Hắn ngừng lại một chút rồi lớn tiếng gọi:

- Mời Cừu quản gia ra đây!

Bổng nghe từ phía xa xa có tiếng người đáp lại.

Chỉ trong giây lát, một đại hán võ phục áo đen giơ cao ngọn đèn lồng dẫn một người mặc áo trường bào thong thả đi tới.

Phương Tú đưa mắt nhìn người mặc trường bào rồi giới thiệu:

- Vị này là quản gia trong tệ viện. Phương mổ đã bị các vị bắt làm con tin thì việc tha người cần phải nói cho y rõ mới được.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Bảo y lại đây!

Phương Tú lớn tiếng gọi:

- Cừu quản gia hãy tiến lại gần đây một chút.

Đại hán cầm đèn lồng dừng lại ở ngoài một trượng. Người mặc trường bào vượt lên trước đại hán, đi thẳng về phía Phương Tú. Khi gã còn cách chừng năm bước, Lôi Phi trầm giọng hỏi:

- Như vậy còn chưa đủ nghe ư?

Người mặc trường bào dừng bước ngó Lôi Phi rồi nhìn Phương Tú nghiêng mình hỏi:

- Viện chúa có điều chi dạy bảo?

Cách cử động của gã rất trầm tĩnh. Tuy mắt gã đã nhìn thấy Phương Tú bị nắm mạch huyệt ở cổ tay và mũi đao chĩa vào cạnh sườn, song gã làm bộ như chẳng thấy gì. Nét mặt vẫn không biến đổi.

Phương Tú đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Cừu quản gia hãy buông tha Vô Lượng đại sư và Truy Phong Thủ để đánh đổi cho ta thoát khỏi nạn này.

Cừu quản gia dạ một tiếng, đoạn trở gót đi ngay.

Lôi Phi khẻ bảo Lý Hàn Thu:

- Chúng ta hãy lui ra ngoài Phương gia đại viện, đứng ở trước cổng thành. Vạn nhất mà Phương viện chúa không giữ lời ước thì chúng ta cũng có thể đối phó được.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Các vị thật khéo đi nghi!

Lôi Phi nói:

- Đây cũng là một hành động kính trọng Phương viện chúa đó.

Giữa lúc đang nói chuyện, mấy người đã lùi ra ngoài cổng.

Bọn gia nhân canh gác Phương gia đại viện thấy Phương Tú bị bắt đành nghe lệnh mà làm. Chúng hạ cầu xuống mà nhìn mấy người đi qua.

Chương 47: Khách Băn Khoăn Chờ Đợi Chủ Nhân

Lý Hàn Thu vừa đi vừa để ý đến những cử động trong Phương gia đại viện, nhưng thấy bọn họ bình tĩnh như thường tựa hồ đối với vụ Phương Tú bị bắt không có phản ứng chi hết thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Hắn là chủ nhân trong viện, bị địch nhân uy hiếp. Đáng lý bọn chúng phải náo loạn hay ít ra cũng lộ vẽ khẩn trương mà sao mình chẳng thấy gì?

Lôi Phi khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Phương viện chúa! Chúng ta còn chờ đợi bao lâu nữa?

Phương Tú hững hờ đáp:

- Cái đó khó nói lắm.

Lôi Phi nói:

- Bất luận Cừu quản gia của viện chúa bao giờ mới ra tại hạ không bần biết. Còn tại hạ chỉ chờ trong thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà không thấy gì là đem cả viện chúa đi đó.

Phương Tú nói:

- Phương mổ tin rằng nhất định y sẽ ra ngay.

Đột nhiên hai ngọn đèn lồng chiếu sáng ra đến ngoài thành Cừu quản gia dẫn hai gã áo đen áp giải Vô Lượng đại sư và Truy Phong Thủ từ từ đi tới.

Cừu quản gia ra đến đầu cầu, dừng bước lại hỏi:

- Phải chăng các vị đổi đem Phương viện chúa đổi lấy vị hòa thượng nầy?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế!

Cửu quản gia hỏi:

- Chúng ta mỗi bên đứng đầu cầu rồi đếm 1, 2, 3 xong là thả người. Không hiểu ý các hạ tính sao?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi!

Đoạn y vừa vươn tay ra đón lấy Phương Tú đang bị Lý Hàn Thu nắm giữ đưa vào đầu cầu.

Bên kia Cừu Quản Gia cũng đẩy Vô Lượng đại sư và Truy Phong Thủ lên cầu.

Lôi Phi lớn tiếng hỏi:

- Đại sư vẫn vô sự đấy chứ?

Vô Lượng đại sư gật đầu cất bước đi tới.

Truy Phong Thủ theo sát long Vô Lượng đại sư.

Lôi Phi chờ cho hai người đi được ba bước điểm vào huyệt đạo hai vai Phương Tú rồi buông tay thả hắn về.

Phương Tú cất bước mau lẹ đi vào cầu. Nhưng hắn cần giải hai khai huyệt đạo mới hành động được.

Vô Lượng đại sư cùng Truy Phong Thủ đi chậm hơn tiến về phía trước.

Hai bên gặp nhau ở giữa cầu.

Vô Lượng đại sư cặp mắt chiếu ra những tia thần quang nhìn chằm chặp vào Phương Tú cất tiếng lạnh lùng nói:

- Phương đai hiệp!

Phương Tú cười lạt hỏi:

- Đại sư có điều chi dạy bảo?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Đại hiệp trá hình khéo thật! Một bàn tay mà che mắt được hết anh hùng thiên hạ!

Phương Tú khẽ hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Nhưng nay đại sư đã biết rồi.

Vô Lượng đại sư nói:

- Lão tăng biết anh hùng thiên hạ sẽ biết ngay.

Phương Tú tủm tỉm cười hỏi:

- Biết thì làm gì?

Vô Lượng đại sư nói:

???

Phương Tú nói :

- Hay lắm! Đại sư có biết Vũ Hoa Đài ở ngoài thành không?

Vô Lượng đại sư gật đầu đáp:

- Lão tăng biết rồi. Giờ ngọ ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau ở Vũ Hoa Đài.

Phương Tú nói:

- Ở về phía chính Tây cách Vũ Hoa Đài chừng năm dặm có một khu mộ bia rất hoang lương. Chúng ta gặp nhau ở đó. Chỗ này rất thích hợp với tâm ý đại sư vì nơi đây rất hoang lương tịch mịch. Cả bốn mặt đều không có bóng chân người.

Vô Lượng đại sư nói:

- Vậy chúng ta cứ thế. Trước giờ ngọ ngày mai lão tăng sẽ tới đó.

Phương Tú nói:

- Bây giờ đã ước định nơi động thủ. Vậy đại sư nhường lối đi!

Vô Lượng đại sư né người sang một bên nói:

- Mời Phương đại hiệp!

Phương Tú cất bước đi qua.

Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Đại sư! Trần huynh! Hai vị qua cầu lẹ lên.

Vô Lượng đại sư đi mau về bên nầy:

- Truy Phong Thủ theo sát Vô Lượng đại sư qua khỏi điểu kiều, hai người vừa san qua, điểu kiều đột nhiên kéo lên.

Lôi Phi lại đón Vô Lượng đại sư khẽ nói:

- Đại sư chúng ta mau mau dời khỏi đây.

Vô Lượng đại sư ngập ngừng:

- Các hạ là... là...

Lôi Phi nói ngay:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Vô Lượng đại sư khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Đa tạ các vị đến cứu ứng.

Lôi Phi nói:

- Chỗ này không tiện đứng lâu. Chúng ta phải đi mau!

Vô Lượng đại sư quay lại nhìn Phương gia đại viện một lần nữa.

Lão lắc đầu nói:

???

Nhà sư này chẳng những tính khí nóng nảy mà lòng hiếu thắng cũng khá mãnh liệt.

Lôi Phi hỏi:

- Sao đại sư biết Phương Tú lấy một chọi một đấu với đại sư?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Phương Tú là một nhân vật nổi tiếng đã hứa hẹn với lão tăng như vậy chẳng lẽ còn bố trí mai phục hay tìm trợ thủ nào khác?

Lôi Phi nói:

- Nếu hắn là người quân tử thì đả không dùng cạm bẫy để đối phó với đại sư.

Vô Lượng đại sư chưng hửng đáp:

- Lôi thí chủ nói rất có lý.

Lôi Phi nói:

- Mình không có ý hại người nhưng chẳng thể không gia tâm đề phòng; Mình phải chuẩn bị trước là hơn. Tại hạ thấy Phương Tú dám ra mặt chống đối đại sư thì e rằng hắn đã có chỗ ỷ mình không sợ thất bại.

Chương 48: Thoát Hiểm Nghèo Hào Kiệt Kinh Tâm

Vô Lượng đại sư lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Theo ý Lôi thí chủ thì bây giờ làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ thiển nghĩ chúng ta phải chuẩn bị một cách đầy đủ mới xong.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Chuẩn bị bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì đại sư nên ra mặt mời những người trong quí phái và cả những môn phái khác nữa cùng tới tham dự vào cuộc này.

Vô Lượng đại sư hỏi:

- Mời nhiều người đến tham dự như vậy vì mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã chính thức ra mặt cừu địch với các môn phái lớn trên chốn giang hồ. Ta nên nhân cơ hội này lật tẩy mặt nạ giả đạo đức của chúng.

Vô Lượng đại sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lời bàn của Lôi thí chủ rất có lý nhưng...

Lôi Phi ngắt lời:

- Phải chăng đại sư muốn giữ địa vị một bậc cao tăng chùa Thiếu Lâm mà không mời người đến trợ giúp?

Vô Lượng đại sư lắc đầu đáp:

- Phái Thiếu Lâm tuy được người võ lâm tôn kính nhưng lão tăng rất ít giao thiệp. Ngoài bọn đệ tử đồng môn lão tăng không biết được mấy người huống chi hiện trạng ở trong thành Kim Lăng khác hẳn với trường hợp thông thường. Người môn phái nào cũng hết sức giữ hành tung bí mật.

Lôi Phi khẽ buông một tiếng thở dài nói:

- Thật là một điều lầm lẫn khá lớn...

Vô Lượng đại sư ngắt lời:

- Lôi thí chủ cũng biết đó ư?

Lôi Phi đáp:

- Những việc thiên hạ mà dấu được Lôi mỗ tưởng không có mấy.

Vô Lượng đại sư mỉm cười nói:

- Chúng ta hãy về nghĩ đã. Lão tăng cần được một quãng thời gian điều dưỡng đầy đủ đặng phó ước trưa mai.

Lôi Phi hỏi:

- Đại sư nhất quyết không mời người đến trợ quyền ư?

Vô Lượng đại sư đáp:

- Lão tăng chưa nghĩ ra được ai có thể giúp mình.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu. Y không nói gì nữa, trở gót tiến về phía trước.

Hai người về tới Trương phủ. Trương Khâm đã chuẩn bị tại sảnh đường hai phòng để Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu nghỉ ngơi.

Hai người ai về phòng nấy.

Một tên tiểu đồng bưng trà vào phòng rồi rón rén lui ra.

Lôi Phi liền đóng cửa sảnh đường lại khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ đã nhận thấy gì chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Lôi huynh muốn nói về chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Vô Lượng đại sư bị nội thương khá nặng rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó tiểu đệ không để ý. Nếu lão bị thương nặng thì ngày mai làm thế nào phó ước với Phương Tú được?

Lôi Phi đáp:

- Nhà sư già này không những cố chấp mà còn tự phụ ghê gớm lắm. Lão tưởng hành công điều tức một đêm để hồi phục hoàn toàn nguyên khí đặng quyết chiến với Phương Tú trưa mai.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh coi cuộc rồng tranh hổ đấu này sẽ đi tới đâu.

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh nếu một chọi một Vô Lượng đại sư không đến nỗi thất bại về tay Phương Tú. Phương Tú không đơn độc tỷ đấu với lão đâu. Tiểu huynh dự đoán hắn đã bố trí mai phục quanh khu ước hội. Hắn lại biết rõ Vô Lượng đại sư bị nội thương rồi, nếu có thể thắng thì hắn chẳng cần người trợ lực. Bằng không địch nổi Vô Lượng đại sư, nhất định hắn sẽ phát động mai phục dùng thủ đoạn quần công để đối phó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trước tình trạng này chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Vô Lượng đại sư tuy là người xuất gia, nhưng tính tình cương trực lại ỷ mình võ công cao cường. Một phần lão được thanh thế Thiếu Lâm ủng hộ, phần thì chưa bị thất bại bao giờ, nên lão không muốn cần người viện trợ e làm tổn thương đến oai danh phái Thiếu Lâm. Chắc lão đã quyết định phương sách rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương sách gì?

Lôi Phi đáp:

- Lão chắc mẩm ngày mai lúc động thủ chỉ một đòn là đã bại được Phương Tú để bắt sống hắn. Dù hắn có bố trí mai phục nhưng đã bị tóm cổ rồi cũng không dám phát động cơ quan.

Lý Hàn Thu nói:

- Kế hoạch của lão là một biện pháp liều lĩnh trong trường hợp không có biện pháp nào khác.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Lão rất đắc ý về kế hoạch của lão vì lão coi thường Phương Tú. Cuộc chiến này bất luận về đấu trí hay đấu lực đều đứng trên lập trường chắc chắn không thể thua được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta có nên dúng tay vào để giúp lão không?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta cần phải chờ xem sao đã.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không hiểu được ý kiến của Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Giản dị lắm! Nếu chúng ta muốn cho cuộc tranh đấu lan rộng mãi ra thì đừng xen vào Vô Lượng đại su mà bị thương về tay Phương Tú thì phái Thiếu Lâm hưng binh vấn tội Giang Nam Song Hiệp sẽ ra mặt thù nghịch với phái Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trường hợp mà chúng ta dúng tay vào thì cuộc tranh chấp này sẽ ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Về phần thắng mình không nắm chắc. Có điều Thất Tuyệt Ma Kiếm của Lý đệ ít ra cũng giết được nhiều người của bọn chúng.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu giết được Hàn Đào, Phương Tú thì tiểu đệ lấy làm mãn nguyện rồi.

Lôi Phi nói:

- Hy vọng này mong manh lắm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Không phải tiểu huynh tâng bốc Lý đệ. Vô Lượng đại sư tuy là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm nhưng quyết lão không hơn được Thất Tuyệt Ma Kiếm. Vậy thì khi Lý đệ ra tay tất nhiên Phương Tú phải động mai phục lập tức. Một cây gỗ khó chống cả tòa nhà lớn. Chúng ta có giết được mấy người cũng không thể vãn hồi đại cuộc được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta ở vào tình trạng này nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì chúng ta tự thủ bàng quang là hay hơn hết. Nếu Phương Tú đã bại Vô Lượng đại sư rồi thì Giang Nam Song Hiệp chính thức gây thù oán với phái Thiếu Lâm. Khi phái này đem quân hỏi tức là ngày Lý đệ đánh giết Giang Nam Song Hiệp đó.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu mình biết rõ Vô Lượng đại sư nhất định phải thất bại về tay Giang Nam Song Hiệp mà không viện trợ lão kể ra cũng quá đáng.

Chàng liền bảo Lôi Phi:

- Chúng ta cũng đi nghỉ thôi. Có việc gì mai sẽ bàn tính.

Sáng hôm sau. Lôi Phi và Lý Hàn Thu vừa thức dậy thấy nữ tì bưng nước rửa mặt cùng đồ điểm tâm vào.

Hai người rửa mặt điểm tâm xong ngồi chờ cho đến giờ ngọ vẫn không thấy động tĩnh gì.

Lý Hàn Thu nóng ruột chau mày hỏi:

- Lôi huynh vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi nói:

- Vô Lượng đại sư ỷ mình võ công cao cường, không chịu đến kiếm chúng ta đi trợ lực, nhưng chắc lão muốn chúng ta tự động đi giúp lão.

Lý Hàn Thu nói:

- Một người xuất gia nóng tính như vậy thật cũng hiếm có.

Lôi Phi nói:

- Lão là người nóng nảy nhứt trong chùa Thiếu Lâm và cũng là một tay hiếu thắng nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Vô Lượng đại sư đính ước với Phương Tú khai diễn cuộc đấu vào giữa giờ ngọ thì bây giờ họ đang tranh đấu rồi. Chúng ta muốn đi giúp lão cũng không kịp nữa.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Như vậy biết làm thế nào cho phải?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ chúng ta chỉ có một đường ngồi yên để chờ tin tức.

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài. Chàng máy môi như muốn nói gì song lại dừng lại.

Hai ả nữ tỳ bưng một mâm thịnh soạn vào làm bữa ăn trưa. Chúng đặt mâm cơm trên bàn rồi rón rén ra ngoài.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Chúng ta có nên hỏi tin tức bọn này không?

Lôi Phi đáp:

- Hỏi cũng bằng vô dụng. Bọn chúng khó mà biết được. Dù có biết cũng chưa chắc chúng đã chịu nói. Bây giờ hãy ăn cơm đi! Trước khi trời tối, dù chúng ta chẳng muốn nghe cũng sẽ có người đưa tin đến.

Lý Hàn Thu không nói gì nữa. Hai người ngồi vào ăn mau lẹ cho xong bữa.

Hai ả nữ tỳ vẫn chờ sẵn ngoài cửa, chúng thấy Lôi Phi và Lý Hàn Thu ăn cơm xong lập tức chạy vào thu dọn mâm bàn bưng ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Họ đối với mình ra chiều tôn kính một cách quá đáng tựa hồ có trục khách.

Lôi Phi nói:

- Họ mà muốn trục mình thì sẽ có lệnh trục khách trước đêm nay.

Mới nữa chiều mà Lý Hàn Thu băn khoăn khó chịu tưởng chừng như bằng một năm. Chàng chờ mãi mới đến lúc mặt trời lặn về non Tây.

Hai người đang ngồi yên trong nhà khách thì thấy nữ tỳ vào thắp đèn.

Lý Hàn Thu không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Cô nương! Lệnh chủ nhân vẫn chưa về ư?

Nữ tỳ nghiêng mình đáp:

- Lúc tệ chủ nhân ra đi đã có nghiêm lệnh dặn bọn tiểu nữ phải thi phụng hai vị cực kỳ chu đáo, không được để thiếu sót một chút gì.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Chừng nào lệnh chủ nhân sẽ trở về?

Nữ tỳ ngập ngừng đáp:

- Cái đó tiểu nữ... không nghe nói.

Lôi Phi hỏi:

- Bây giờ bọn tại hạ muốn rời khỏi nơi đây có tiện không?

Nữ tỳ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hay hơn hết là hai vị hãy chờ gia chủ trở về đi cũng chưa muộn.

Lôi Phi hỏi tiếp:

- Nếu lệnh chủ nhân mấy ngày cũng không về thì làm thế nào?

Nữ tỳ đáp:

- Gia chủ lúc ra đi có dặn tiểu nữ chờ đến hết canh một mà người vẫn chưa về thì hai vị ở lại hay muốn đi đâu tùy ý.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Thế là được rồi!

Nữ tỳ nghiêng mình thi lễ rón rén lui ra.

Lôi Phi nhìn nữ tỳ đi khỏi, rồi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Chúng ta đành chờ đến canh một rồi sẽ ra đi.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Đến canh một mà bọn họ vẫn không trở về thì mười phần có đến tám là họ đã gặp độc thủ.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh nghĩ rằng Giang Nam Song Hiệp dù sao cũng không dám hạ sát Vô Lượng đại sư mà chỉ đả thương là cùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Võ công Vô Lượng đại sư nào phải tầm thường. Phương Tú dễ gì mà đả thương được lão?

Lôi Phi cười đáp:

- Một mình Phương Tú thì chưa chắc đã địch nổi Vô Lượng đại sư. Dĩ nhiên hắn có người trợ lực để động thủ...

Y ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bất luận Vô Lượng đại sư bị bắt hay bị giết tất phái Thiếu Lâm cũng phản ứng mãnh liệt ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chừng bao lâu thì có phải ứng?

Lôi Phi đáp:

- Chỉ trong vòng ba ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Liệu Phương Tú có tính đến chuyện đó không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên họ biết lắm.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Phương Tú đã biết gây thù với phái Thiếu Lâm là dại mà sao họ còn đối đầu với Vô Lượng đại sư?

Lôi Phi đáp:

- Một là hắn đã lâm vào tình thế cưỡi hổ không nhảy xuống được nữa. Hai là có thể vì tình thế bức bách đành trút bỏ tấm mặt nạ nhân nghĩa mà chúng đã đeo mấy chục năm nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh bảo hắn bị bức bách là thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Hoặc vì sau lưng Giang Nam Song Hiệp còn một nhân vật ghê gớm bắt buộc họ phải đảo lộn giang hồ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh muốn trỏ vào Tử Vi Cung ở Mao Sơn.

Lôi Phi đáp:

- Có khi là Tử Vi Cung có khi là người khác mà mình chưa biết.

Y nói tới đây đột nhiên nhớ tới chuyện gì trọng đại, lẩm bẩm một mình:

- Té ra là thế! Té ra là thế!

Lý Hàn Thu nghe y nói chẳng hiểu gì liền hỏi:

- Lôi huynh bảo sao?

Lôi Phi đáp:

- Cuộc anh hùng đại hội và cuộc hoa hội trên sông Tần Hoài và mấu chốt trong cuộc đại biến võ lâm phen này.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể nói rõ hơn chút nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Đó chỉ là một cuộc âm mưu mà chúng ta chưa để ý đến.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu rõ.

Lôi Phi nói:

- Để tiểu huynh nói cho Lý đệ nghe. Tiểu huynh không dám khoe khoang là mình nói đúng, nhưng cũng tự tin không đến nỗi sai nhiều được

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chưa chắc Giang Nam Song Hiệp vẫn còn mưa đồ cuộc làm bá chủ giang hồ, mà chúng bị một lực lượng rất lớn ở phía sau bức màn bắt buộc phải hành động. Người đứng sau bức màn nhất định mượn tiếng hào hiệp của hai lão này. Sau cuộc anh hùng đại hội, họ còn mở hội hoa đăng trên sông Tần Hoài lấy mỹ nữ làm mồi nhử khách giang hồ. Những người không muốn tham dự cuộc anh hùng đại hội, khó lòng tránh khỏi bị lôi cuốn vào hội hoa đăng. Người đứng sau bức màn mượn cơ hội này xem xét tình thế liệu bề hạ thủ. Có khi họ dùng thủ đoạn lung lạc thu lấy nhân tài có khi họ thừa cơ hạ độc thủ để khử diệt những kẻ không về phe với họ. Đại khái đại huynh chỉ đoán được đến thế còn nội tình ra sao thì không thể quyết định được.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Lôi huynh đoán thế chắc là đúng rồi. Vậy chúng ta nên thế nào?

Lôi Phi nghiêm nghị đáp:

- Đây là một cuộc đại biến giang hồ. Chúng ta cần bình tĩnh để đối phó. Sức lực hai chúng ta quyết không thể động thủ được. Vậy ngay từ lúc này, chúng ta cần giữ hành tung bí mật.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải Lôi huynh bảo chúng ta lẩn tránh không hỏi gì đến vụ này nữa?

Lôi Phi đáp:

- Không phải thế đâu. Theo hiện tình trước mắt chúng ta phải giữ hành tung bí mật để đối phó với chuyện bí mật, tức là mình đứng trong bóng tối tìm cách phá hoại.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phá hoại bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Mưu thâm của Giang Nam Song Hiệp là phao tin có linh chi xuất hiện khiến cho quần hào kéo hết đến Kim Lăng theo đuổi linh chi như bọn điên khùng mà sao lãng âm mưu của chúng.

Lý Hàn Thu nhắc lại:

- Việc khẩn yếu của chúng ta là phải đối phó bằng cách nào bây giờ?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta hãy tạm thời ngồi yên để coi diễn biến.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Mình làm thế chẳng hóa ra ích kỷ lắm ư?

Lôi Phi đáp:

- Vì tình thế trước mắt chúng ta không nên làm gì hết...

Hai người đang nói chuyện thì đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

Lý Hàn Thu đứng bật dậy hỏi:

- Ai đó?

Lôi Phi cũng đứng lên theo.

Bỗng nghe thanh âm quen thuộc đáp:

- Tại hạ đây mà.

Một người chân đi khập khiễng lật đật bước vào.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ lại thì người què chân này chính là chủ nhà Trương Khâm. Chàng không khỏi ngẩn người ra hỏi:

- Trương huynh đấy ư? Bị thương nặng lắm không?

Chàng đưa tay toan đỡ lấy Trương Khâm thì y ngồi phệt ngay xuống nói:

- Tại hạ còn được gặp hai vị là một cái may lớn trong những điều bất hạnh.

Lý Hàn Thu nhìn Trương Khâm thấy thương thế y tuy trầm trọng nhưng cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng liền hỏi:

- Vô Lượng đại sư đâu?

Trương Khâm đáp:

- Tại hạ cố nhịn đau quay về để ký thác hai vị một việc.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Việc gì?

Đột nhiên có tiếng thét từ bên ngoài vọng vào.

Lý Hàn Thu cúi xuống chuồn qua cửa sổ ra ngoài.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng. Bốn chấm sáng như sao bay tới nhằm tập kích Lôi Phi và Trương Khâm.

Lôi Phi lạng người đi tránh khỏi. Còn Trương Khâm bị thương hành động chậm chạp nên tránh không kịp. Y rú lên một tiếng rồi ngã quay ra chết liền.

Lý Hàn Thu rượt ra ngoài nhà. Chàng chú ý nhìn quanh thì thấy hai tên nữ tỳ lúc nãy nằm chết lăn ra đó. Chàng ngửng đầu trông lên thấy hai bóng người vun vút vọt đi như bay.

Lý Hàn Thu toan rượt theo nhưng Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Lý đệ! Không nên rượt theo.

Lý Hàn Thu dừng chân lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta mà rượt theo tức là mắc mưu họ đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Mắc kế gì?

Lôi Phi đáp:

- Kế dụ địch vào chỗ mai phục.

Lý Hàn Thu toan đưa tay ra đỡ Trương Khâm dậy, nhưng Lôi Phi vội cản lại nói:

- Đừng đụng vào y.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thấy người sắp chết mà không cứu ư?

Lôi Phi đáp:

- Y đã tắt hơi lâu rồi dù có Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng tinh cũng không thể cứu y tỉnh lại được nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy chúng ta phải làm sao chứ?

Lôi Phi đáp:

- Họ dùng kế điệu hổ ly sơn, giết chết nữ tỳ để Lý đệ nghe tiếng hốt hoảng chạy ra rồi phóng ám khí hạ sát Trương Khâm. Thế tức là họ biết Lý đệ có tài gạt rớt ám khí.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói vậy thì ra chúng đã nhận biết bọn ta rồi ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế. Vì vậy mà chúng ta phải tính cách dấu biệt hành tung khiến họ không tài nào nhận biết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta không thu xếp nơi đây nữa ư? Bỏ thế này nên đi sao đành?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Theo tình thế hiện thời, chúng ta đành bỏ đi là hơn.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thực ra chúng ta có muốn thu xếp cũng không được vì mình là đối tượng truy nã của Giang Nam Song Hiệp. Nên tiểu huynh đoán không lầm thì trên nóc nhà cùng trong bụi hoa ngoài sảnh đường hiện giờ đã có người ngấm ngầm mai phục để giết chúng ta đó.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn thi thể Trương Khâm nói:

- Chúng ta không đi kiếm Vô Lượng đại sư không hiểu lão...

Lôi Phi lắc đầu ngắt lời:

- Bất luận đại sư đã trở về hay chưa. Tấn thảm kịch này đã kết thúc rồi. Có khi lão bị thương vong rồi cũng chưa biết chừng. Lý đệ! Nếu không nhịn được điều nhỏ thì hại đến đại cuộc. Trên chốn giang hồ không thể chỉ ỷ vào võ lực để tranh đấu mà thành công được. Chúng ta đi thôi!

Y dứt lời vẫy tay tắt đèn nến trong nhà len lén ra khỏi căn phòng.

Lý Hàn Thu tuy cảm thấy mình bỏ đi là không hợp tình hợp lý nhưng chàng biết Lôi Phi đã nhất quyết, nên không nói gì nữa đi theo sát y.

Lôi Phi ra khỏi Trương trạch rồi đột nhiên tăng gia cước bộ chạy nhanh như gió cuốn ra ngoài thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu hối hả theo sau.

Lôi Phi chạy liền một mạch chừng hơn mươi dậm thì đến một cái gò đất. Y lên gò quay đầu nhìn lại không thấy có người rượt theo liền kéo Lý Hàn Thu ngồi xuống dưới gốc cây lớn hỏi:

- Lý đệ! Có phải Lý đệ lấy làm bất mãn về hành động này của tiểu huynh?

Lý Hàn Thu đáp:

- Bất mãn thì không dám nhưng không hiểu Lôi huynh có dụng ý gì?

Lôi Phi hỏi lại:

- Theo ý Lý đệ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta chẳng hỏi đến Vô Lượng đại sư thì chớ tưởng cũng nên thu lượm thi thể Trương Khâm đã rồi hãy đi.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không được đâu. Nếu chúng ta còn thu liệm thi thể Trương Khâm thì e rằng muốn dời khỏi Trương gia cũng không được nữa.

Lý Hàn Thu tuy có ý không tin nhưng cũng không tranh luận với y, chàng chỉ hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Phải tìm một nơi tuyệt đối bí mật để thay hình cải dạng rồi ngấm ngầm lộn về thành Kim Lăng quan sát tình thế diễn biến để ngấm ngầm thao túng...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giang Nam Song Hiệp đã ra mặt gây thù với phái Thiếu Lâm thì còn việc gì mà chúng chẳng dám làm, nên ta phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Nếu chúng ta ẩn lánh một nơi không xuất hiện nữa hoặc dời khỏi thành, Kim Lăng thì Giang Nam Song Hiệp chẳng còn cách nào tìm thấy mình nữa.

Hai câu này chàng nói có vẻ trào phúng. Ngờ đâu Lôi Phi vẫn chẳng để tâm chỉ cười ruồi hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ đã coi rõ tình thế thành Kim Lăng chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chưa! Xin Lôi huynh chỉ giáo cho.

Lôi Phi nói:

- Bọn người đến tranh cao thấp với Giang Nam Song Hiệp đêm hôm kia bị dẫn dụ vào trong khu rừng rậm. Những người bận đồ được vật chính là những tay cao thủ các môn phái lớn đến tụ tập trong thành Kim Lăng này.

Mấy câu này y nói đanh thép tựa hồ chiếc dùi sắt đập vào trái tim Lý Hàn Thu khiến chàng ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời.

Lôi Phi tằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Cuộc chiến đêm hôm ấy có thể nói là một mẻ lưới đã quét hết được những nhân vật cừu địch với Giang Nam Song Hiệp nên chúng đối với Vô Lượng đại sư phái Thiếu Lâm chẳng còn úy kỵ gì nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Lôi huynh nói rất đúng.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh biết uy lực Thất Tuyệt Ma Kiếm có thể thắng được Giang Nam Song Hiệp nhưng Lý đệ không tài nào thắng nổi mười mấy tay cao thủ dùng phép xa luân chiến. Lúc này Giang Nam Song Hiệp coi chúng ta là kẻ địch cực kỳ lợi hại. Chúng chưa bắt được tất chẳng chịu cam tâm vì bao nhiêu thế lực quần tụ tại thành Kim Lăng dường như đã bị chúng sang bằng chỉ có hai ta là đôi cá lọt lưới.

Lý Hàn Thu nói:

- Nghe Lôi huynh nói chuyện một giờ hơn là đã đọc sách cả chục năm Lôi huynh đã làm cho tiểu đệ được nhiều kiến văn.

Lôi Phi nói:

- Không dám! Không dám! Tiểu huynh chỉ mong Lý đệ từ đây trở đi giảm bớt lòng ngờ vực đối với những lời nói của tiểu huynh mà thôi.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nhắc lại câu hỏi:

- Trước tình thế này chúng ta phải làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Trước hết tiểu huynh cần được Lý đệ tin tưởng rồi mới bàn đến kế hoạch mai hậu.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ xin theo lời Lý huynh chỉ bảo mà hành động.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Không phải tiểu huynh ép uổng Lý đệ phải nghe lời mình. Thật ra tình thế trước mắt rất đỗi khẩn

trương cần phải gấp rút ứng biến có lúc không còn thì giờ để giải thích cho Lý đệ nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ tiểu huynh còn có thể đem những điều mình suy nghĩ nói cho Lý đệ hay sau này có khi không còn một khắc để kịp nói nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Khẩn trương đến thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Bất cứ lúc nào cũng phải đề cao cảnh giác chuẩn bị phòng vệ. Có lúc chúng ta phải xa nhau...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giang Nam Song Hiệp đã biết rõ chúng ta, chúng không hành động cẩu thả nữa mà phải biết đầy đủ để cử động một phen là bắt được ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều khiển cho tiểu đệ không hiểu là tại sao kẻ địch đã xuất hiện trong Trương phủ không đánh đã rút lui ngay?

Lôi Phi đáp:

- Đó là họ không thể thắng nổi chúng ta.

Y nói tiếp:

- Chúng ta cũng không nên làm giảm giá mình. Giang Nam Song Hiệp đã coi ta là kình địch thì trong thời kỳ này hắn chưa chuẩn bị đầy đủ không dám động thủ với chúng ta.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vì thế mà chúng ta phải trốn tránh họ ư?

Lôi Phi đáp:

- Biết bao nhiêu cao thủ tụ tập ở Kim Lăng ít ra là trăm người trở lên. Đó là lực lượng rất lớn mà còn bị chúng bắt hết. Đôi ta tuy võ công có cao hơn một chút nhưng có hai người làm gì được! Nếu bọn ta cũng bị Giang Nam Song Hiệp bắt nốt thì vụ bí mật trong khu rừng không còn một ai biết tới nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ còn một vấn đề chưa hiểu muốn hỏi Lôi huynh được chăng?

Lôi Phi hỏi lại:

- Vấn đề gì?

Lý Hàn Thu nói:

- Sao Lôi huynh biết số đông các bạn võ lâm đến tụ tập ở thành Kim Lăng đã bị chết rồi? Nếu không thế thì vụ bí mật trong rừng kia sao chẳng còn người biết tới?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh đoán vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Sinh tử là việc hệ trọng. Đâu có thể đoán được.

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh tin rằng sự phỏng đoán này quyết không sai trật. Ngày mai bọn ta trà trộn vào thành coi xem sẽ rõ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu quả đúng như lời Lôi huynh thì chúng ta còn ở lại đây làm chi?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta cần ở lại đây lắm chứ! Một là để coi diễn biến đặng đưa tin ra ngoài. Hai là khi cần đến, chúng ta nằm vùng để thọc gậy bánh xe.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Được rồi! Bây giờ bọn ta làm gì xin Lý huynh chỉ thị cho.

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ chúng ta hãy tạm thời dấu kín hành tung, chờ ngày cử hành cuộc anh hùng đại hội sẽ tùy cơ quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta hóa trang cách nào cho đặng an toàn?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên đừng để họ chú ý đến mình là hay hơn hết.

Lý Hàn Thu cười nói:

- Mọi việc nhất thiết đều cho Lôi huynh chủ trương tiểu đệ chỉ biết nghe mệnh lệnh mà làm việc.

Hôm sau vào khoảng giờ ngọ hai gã tiều phu gánh củi vào thành Kim Lăng tiến vào Hội Võ Quán.

Nguyên Lôi Phi và Lý Hàn Thu đã hóa trang làm tiều phu quẩy hai gánh củi trà trộn vào thành. May ở chỗ hai gánh củi đó lại được người trong Hội Võ Quán hỏi mua. Dĩ nhiên trong vụ này Lôi Phi cũng phải phí tâm cơ xếp đặt mới thành tựu.

Hai người bán củi xong dời khỏi Hội Võ Quán.

Dọc đường Lôi Phi ngấm ngầm kiểm tra những ám khí của các môn phái lớn để lại thì quả nhiên không thấy có dấu mới nào cả.

Hiển nhiên Lôi Phi đoán đã không lầm, phần lớn đồng đạo võ lâm đến thành Kim Lăng đều mắc bẫy Giang Nam Song Hiệp. Còn một số ít người chưa bị bắt sống nhưng cũng giữ hành tung bí mật, chưa hoạt động trở lại.

Lý Hàn Thu tuy coi không hiểu những ám hiệu để lại trên vách, nhưng chàng cũng nhận thấy trong thành có vẻ yên tĩnh không huyên náo như mấy bữa trước. Trong các trà lầu, tửu quán cũng không còn những cảnh tượng hoạt động của các nhân vật võ lâm.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi vào ngõ hẻm vắng vẻ, bảo chàng:

- Lý đệ! Bây giờ chúng ta lại cải trang nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Vừa rồi tiểu huynh ngấm ngầm quan sát, phát giác đã có người theo dõi chúng ta nhưng chúng ta hành động tự nhiên lại theo đường cũ trở về khiến họ bớt lòng ngờ vực rồi lặng lẽ rút lui. Nhưng nếu mình bị khám phá ra lần nữa mà còn ở lại trong thành Kim Lăng thì thật là phiền lụy lắm đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đã thế thì chúng ta phải hành động riêng rẽ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Nhưng đêm nay chúng ta sẽ gặp nhau tại miếu thờ đức Khổng Tử. Lý đệ mà thấy cái chiêu bài oai tướng đề tên Điền Thiết Khẩu thì đó là tiểu huynh đã hóa trang.

Y nói xong trở gót đi ngay. Nhưng mới được ba bước quay lại bảo:

- Chúng ta phải ước hẹn với nhau vài câu ám ngữ để khỏi nhận lầm.

Y liền ghé tai Lý Hàn Thu dặn vài khẩu hiệu, rồi lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Lôi Phi đi đã xa rồi chàng vọt mình nhảy vào vườn sau một tòa nhà cạnh đó. Chàng ngoảnh đầu nhìn bốn phía không thấy bóng người liền vội vã cởi bỏ bộ quần áo vải vùi lấp cẩn thận rồi lấy trong bọc bộ quần áo xanh ra mặc và đeo một tấm mặt nạ vào. Chàng lại nhảy vọt ra khỏi vườn từ từ cất bước tiến về phía trước.

Gã tiều phu lúc nãy chỉ trong chớp mắt đã biến thành một văn sĩ đứng tuổi.

Lý Hàn Thu ra khỏi ngõ hẻm chuyển vào đường lớn. Chàng ngoảnh đầu trông lên thấy lá cờ chiêu bài của tửu quán bay phất phơ trước gió.

Không có Lôi Phi đi kèm. Lý Hàn Thu tưởng chừng mất ngọn đèn soi đường, nhưng đồng thời chàng cũng cảm thấy mình can đảm hơn nhiều.

Bụng đã đói meo, chàng rảo bước đi vào tửu quán.

Lúc này đã quá bữa trưa nên trong quán vắng khách, chỉ còn mấy người ngồi một bàn đang cùng nhau sai quyền uống rượu.

Tiểu nhị ra đón chàng hỏi:

- Đại gia muốn dùng gì?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Bây giờ mình chưa biết đến đâu, mà cứ lang thang đi ngoài đường phố thì sao bằng ngồi ở đây để giết thì giờ?

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Lấy cho ta một hồ rượu và bốn đĩa nhắm nhỏ ngon lành.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi đi vào.

Quán đã thưa khách, rượu thịt sắp rất mau. Chỉ trong khoảng khắc tiểu nhị đã bưng ra.

Lý Hàn Thu ngồi một mình rót rượu uống, đồng thời tìm tính cách đối phó với tình thế hiện tại. Chàng lẩm bẩm:

- Mình cứ tưởng việc trả thù Giang Nam Song Hiệp là chuyện giản dị chỉ cần tìm chúng để khiêu chiến. Không ngờ biến diễn thành ra phức tạp đến thế này.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đột nhiên có tiếng bước chân cấp bách chạy vào quán một cách đột ngột.

Lý Hàn Thu ngẩn đầu trông ra thì thấy hai hán tử mình mặc áo dài màu lam nhạt đầu đột mũ ni kéo sụp xuống tận mắt đang lẹ bước tiến vào.

Hán tử mé hữu hất vành nón lên trầm giọng quát:

- Tiểu nhị!

Hai gã tiểu nhị vừa trông thấy người này liền chắp tay nói:

- Mời Tề đại gia ngồi!

Hai gã lắc đầu hỏi:

- Những người ở trong hẻm đối diện kia đi ra chắc các ngươi phải nhìn rõ hết?

Hai gã tiểu nhị đồng thanh hỏi:

- Hai vị muốn hỏi vào giờ nào? Nếu là giờ ngọ giữa lúc đông khách thì bọn tiểu nhân không dám nói chắc.

Đại hán họ Tề đáp:

- Dĩ nhiên là sau giờ ăn cơm trưa.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước đây giây lát có hai tên tiều phu ở trong ngõ hẻm đối diện đi ra các ngươi có biết họ đi về hướng nào không?

Hai gã tiểu nhị hỏi lại:

- Hai người bán củi đi đôi với nhau hay sao?

Hán tử họ Tề đáp:

- Phải rồi! Họ đi về hướng nào?

Hai tên tiểu nhị lắc đầu:

- Sau giờ ăn cơm trưa không có nhân vật nào ra dáng tiều phu từ trong hẻm đối diện đi ra hết.

Đại hán họ Tề cười lạt nói:

- Đại gia nói chuyện đứng đắn chớ không phải chuyện chơi đâu.

Hai tên tiểu nhị sợ giật bắn người nói:

- Đại gia đừng nổi nóng tiểu nhân nói thực đó.

Đại hán đứng lên lên tiếng:

- Ta không thể tin được là chúng đã chắp cánh để bay qua đâu.

Đại hán họ Tề liếc mắt nhìn tiểu nhị nói:

- Chắc chúng chẳng dám dối đâu. Có lẽ hai gã đó còn ẩn mình trong ngõ hẻm. Chúng ta thử vào coi xem đã.

Gã dứt lời rảo bước đi trước. Đại hán kia hối hả theo sau.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hay quá! Nếu mình không chuẩn bị trước thì nhất định bị chúng phát giác ra rồi. Thật là một phen hú vía.

Hai tên tiểu nhị đưa mắt nhìn bóng sau lưng hai đại hán khuất dạng vào trong ngõ hẻm. Trong

lòng chúng vẫn còn hồi hộp. Chúng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Thưa Đại gia! Đại gia có thấy người nào ăn mặc như kiểu tiều phu qua đây không?

Lý Hàn Thu lắc đầu tủm tỉm cười chứ không trả lời.

Nguyên chàng sợ khẩu âm không giống nên không dám nói nhiều.

Hai tên tiểu nhị lại đưa mắt nhìn nhau rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ ở ngoài cửa quán.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Xem chừng cách bố trí của Giang Nam Song Hiệp quả nhiên rất nghiêm mật. Bọn mình hóa trang làm tiều phu đã kín đáo hết chỗ nói mà vẫn không lọt được con mắt tinh sát của bọn chúng theo dõi.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì lại thấy bốn tên đại hán tử trong hẻm lật đật đi ra. Trừ hai gã vừa rồi còn hai gã nữa mặc áo vải.

Lý Hàn Thu biết là đối phương phái người đi theo dõi cũng hóa trang thành những nhân vật khác nhau.

Chàng ngấm ngầm lắc đầu tự nhủ.

- Những trận sóng gió hiểm độc trên chốn giang hồ thật là ghê gớm khó lòng đề phòng cho xiết. Từ nay mình phải cẩn thận lắm mới được.

Cả bốn gã đại hán đều bước vào quán.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Chẳng lẽ bốn tên này đã đem lòng ngờ vực mình rồi chăng?

Chàng liền ngấm ngầm đề tụ chân khí đề phòng bị chúng tấn công đột ngột song bề ngoài chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên tiếp tục rót rượu uống một mình.

Một trong hai gã đại hán đến trước buông tiếng cười khẩy nhìn hai gã tiểu nhị hỏi:

- Các ngươi không thấy thật chứ?

Hai gã tiểu nhị bị tiếng cười khẩy làm cho bở vía. Chúng vội đáp:

- Người đi ra thì có, nhưng không ai ăn mặc như tiều phu cả.

Đại hán hỏi:

- Các ngươi thấy những nhân vật thế nào?

Hai gã tiểu nhị đáp:

- Một người mặc áo đen.

Đại hán kia hỏi ngay:

- Người đó đâu rồi.

Hai gã tiểu nhị đồng thanh đáp:

- Y theo đường phố thẳng xuống phía Nam.

Đại hán kia lại vặn:

- Họ đi có một người thôi ư?

Hai gã tiểu nhị gật đầu đáp:

- Chỉ có một người đó.

Đại hán trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ngoài người áo đen còn ai nữa không?

Hai gã tiểu nhị đưa mắt ngó Lý Hàn Thu đáp:

- Ngoài ra chỉ còn một thầy tú kia nữa mà thôi.

Bốn gã đại hán dương tám con mắt nhìn Lý Hàn Thu một hồi nhưng không nói gì lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu thấy bọn kia đi rồi. Chàng nhìn hai tên tiểu nhị hỏi:

- Bốn vị vừa rồi là nhân vật thế nào? Dường như hai chú sợ họ lắm thì phải?

Hai tên tiểu nhị nghe khẩu âm Lý Hàn Thu biết chàng là khách phương xa liền đáp:

- Khách quan không phải người ở đây vậy ra khỏi cửa cần nhẫn nhịn là hơn...

Hai gã chưa nói hết ý đột nhiên dừng lại.

Chương 49: Điền Thiết Khẩu Đoán Tướng Hàn Lang

Lý Hàn Thu cũng không nói gì nữa. Chàng tính trả tiền hàng rồi đứng dậy ra đi.

Ra khỏi tửu quán, chàng tiện chân cứ đường lớn mà đi, vừa đi vừa ngấm ngầm để ý nhìn bốn mặt quan sát tình thế.

Chàng thấy kẻ qua người lại rất nhiều nhưng không phát giác ra một nhân vật võ lâm nào.

Đột nhiên những tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại khiến người đi đường tới tấp tránh sang một bên.

Lý Hàn Thu ngửng đầu nhìn ra thì thấy bốn con tuấn mã chạy thẳng một lèo lướt qua bên mình chàng.

Những người kỵ mã nai nịt gọn gàng, ngoài khoác áo choàng nhưng áo quần bám đấy cát bụi. Hiển nhiên là họ đã vượt trường đồ tới đây.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Mình chỉ mong sao có nhiều nhân vật võ lâm kéo tới Kim Lăng thì mình và Lôi Phi mới giữ kín hành tung được một cách dễ dàng.

Chàng nghĩ như vậy rồi tìm vào một nhà khách sạn nghỉ chân.

Lý Hàn Thu ngồi trong khách sạn chờ cho bức màn đêm buông xuống mới dời quán trọ để tới miếu thờ đức Khổng Tử.

Lúc này ngoài cửa miễu thật là náo nhiệt. Hàng họ bài ra rất phức tạp và đủ màu sắc.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang quả nhiên thấy dưới một ngọn đèn lồng treo cao, một lão già lụ khụ mặc áo xanh ngồi trên ghế phía sau một cái bàn gỗ nhỏ. Ánh đèn soi rỏ trên tấm chiêu bài đề mấy chữ: "Nhà tướng thuật Điền Thiết Khẩu, dự đoán cát hung chỉ quen nói thẳng".

Chàng nghĩ bụng:

- Thuật hóa trang của Lôi Phi quả nhiên cao hơn người một bậc. Nếu y không ước hẹn với mình trước thì khó lòng mà nhận ra được.

Chàng liền đi thẳng tới nơi hỏi:

- Tiên sinh coi bao nhiêu một quẻ?

Lão già ngó Lý Hàn Thu một hồi rồi đáp:

- Một trăm mười đồng.

Lý Hàn Thu nghe đúng với ám hiệu liền ngồi xuống chìa tay mặt ra.

Lão già lại nắm lấy tay trái chàng, cầm thước lên vừa đo vừa nói khẽ:

- Còn bảy ngày nữa là ngày đại hội anh hùng mỗi năm mở một lần ở Hội Võ Quán. Chiều hôm nay còn có nhiều nhân vật võ lâm tới đây. Tình hình thành Kim Lăng lại trở nên phức tạp.

Lý Hàn Thu gật đầu khẽ nói:

- Lôi huynh đã thấy Giang Nam Song Hiệp có động tĩnh gì chưa?

Lôi Phi đáp:

- Trước lúc mặt trời lặn Giang Nam Song Hiệp cùng đi với nhau ra sông Tần Hoài. Tiểu huynh sợ họ sinh lòng ngờ vực nên không rượt theo để điều tra được. Một toán nhân vật thứ hai nữa kéo tới khiến cho thành Kim Lăng nhộn nhịp cả lên. Vụ này giúp chúng ta rất nhiều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm thế nào?

Lôi Phi không trả lời, đột nhiên dơ thước đồng lên đo tay chàng và nói:

- Coi tướng các hạ tất phải giàu sang đến cực điểm...

Bỗng có thanh âm dõng dạc cất lên làm gián đoạn câu nói của Lôi Phi:

- Quyên Nhi! Chúng ta thử coi tướng xem sao nhé?

Hai tiếng "Quyên Nhi" như ngọn chùy sắt đánh vào ngực Lý Hàn Thu khiến cho tâm tình chàng đang bình tĩnh đột nhiên chấn động.

Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy một thiếu nữ mặc áo màu huyền và một chàng thiếu niên anh tuấn võ phục màu lam.

Hai người sóng vai đứng ở trước bàn.

Lý Hàn Thu mặt mũi nóng bừng. Đồng thời trái tim chàng đập thình thình.

Thiếu nữ này đã là Quyên Nhi bữa trước đã cứu mạng chàng.

Lôi Phi khẻ đằng hắng một tiếng rồi dùng thổ âm Kim Lăng hỏi lại:

- Hai vị muốn xem tướng ư?

Quyên Nhi tủm tỉm cười để lộ hàm răng đều đặn đáp:

- Không coi tướng thì dĩ nhiên chẳng tới đây làm chi.

Lôi Phi hỏi lại:

- Tướng công và cô nương, tại hạ chưa hiểu vị nào muốn coi?

Thiếu niên võ phục màu lam bảo thiếu nữ:

- Quyên Nhi! Cô hãy coi trước đi!

- Tiểu muội không muốn coi. Các thầy tướng đại khái lẻo miệng đoán bừa...

Lôi Phi lắc đầu ngắt lời:

- Cô nương! Cô nương không thể nói thế được. Người khác hoặc giả còn nói nhăng thì lão phu không biết. Nhưng Điền Thiết Khẩu này đã nói ra thì chẳng một chữ một câu nào là không có căn cứ.

Quyên Nhi nét mặt đang hớn hở tươi cười, lúc này bổng nghiêm nghị lại. Nàng đưa mắt ngó Lôi Phi một hồi rồi nói:

- Sách tướng nói vị tất đã hoàn toàn đúng.

Lôi Phi đáp:

- Đúng hay không cô nương coi thử biết.

Thiếu niên áo lam khẻ bảo nàng:

- Quyên Nhi! Không nên coi hạng người này một cách tầm thường như vậy.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Nhờ tiên sinh coi tướng cho tại hạ.

Lôi Phi ngẩng đầu lên ngắm nghía thiếu niên võ phục màu lam một lúc rồi nói:

- Tướng công xuất thân ở nhà hào phú và được nâng niu từ thuở nhỏ...

Y ngừng lại một chút để hỏi:

- Tướng công! Lão phu nói vậy có đúng không?

Thiếu niên áo lam gật đầu đáp:

- Tiên sinh hãy coi nữa đi.

Lôi Phi nói:

- Hai câu vừa rồi là chào khách, lão phu không lấy tiền. Nếu hai câu đó đúng, tướng công tin lời Điền Thiết Khẩu thì hãy coi tiếp. Bằng không lão phu cũng chẳng miễn cưỡng.

Thiếu niên áo lam cười nói:

- Tại hạ đã bảo tiên sinh cứ coi nữa đi.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Xem tướng cho công tử thì đặt quẻ năm trăm lạng vàng cũng không là nhiều.

Thiếu niên áo lam cười hỏi:

- Năm trăm lạng vàng? Tiên sinh tính vậy chẳng nhiều quá ư?

Lôi Phi đáp:

- Lão nói là nói vậy thôi. Công tử cứ đưa tay trái đây để lão hán coi cho.

Thiếu niên áo lam đưa tay ra.

Lôi Phi cầm thước đồng đo dọc đo ngang, vạch lui, vạch tới hồi lâu mới nói:

- Tướng công tử giàu sang đến cực điểm, nhưng... nhưng...

Thiếu niên áo lam mỉm cười ngắt lời:

- Bậc đại trượng phu chỉ muốn hỏi điều họa chứ không cần hỏi điều phúc. Vậy họa phúc thế nào cứ nói thẳng ra!

Lôi Phi đón trước:

- Công tử không phiền trách thì lão phu mới nói thiệt.

Thiếu niên áo lam đáp:

- Tiên sinh cứ nói, tại hạ không phiền trách đâu.

Lôi Phi nói:

- Vệ đường tổ đức của công tử không được tốt, vì vậy lão phu thấy có nhiều nét sát khí ẩn hiện xung khắc sinh mạng. Bước vinh hoa...

Lý Hàn Thu ngấm ngầm vận động nội lực chuẩn bị để chờ hễ thiếu niên áo lam mà tập kích Lôi Phi thì chàng lập tức ra tay viện trợ.

Ngờ đâu sự tình đã khác hẳn với sự tiên liệu của chàng. Thiếu niên có công phu hàm dưỡng hơn người đã nghe lời xúc phạm gã chỉ cười lạt nói:

- Tiên sinh cứ xem nữa đi!

Lôi Phi ngấm ngầm quan sát hình sắc thấy gã quả không có ý căm hận liền khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Nếu lão phu đoán không lầm thì công tử tuy đại phú quý song vì kém phúc đức mà phải đứt đoạn.

Mấy câu này thật là quá nặng, thiếu niên không khỏi biến sắc.

Lôi Phi ngấm ngầm kinh hãi vội vận khí đề phòng gã động thủ tập kích.

Bổng nghe Quyên Nhi thở dài nói:

- Thầy tướng này đã đi khắp giang hồ quả nhiên lớn mật!

Lôi Phi nói:

- Lão phu bao giờ cũng nói thẳng, vì vậy mà tự xưng là Thiết Khẩu. Công tử đây chỉ hỏi họa hoạn chứ không cầu hỏi hạnh phúc, nên lão phu biết câu nào nói thật câu đó.

Bỗng thấy thiếu niên áo lam lắc đầu nói:

- Quyên Nhi! Không nên trách lão.

Gã đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Tiên sinh bảo tổ đức tại hạ không tốt, có phải là nói về đời trước tam đại trở lên chăng?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tiểu lão không dám nói nữa.

Thiếu niên áo lam hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu lão sợ nói ra sẽ khiến cho công tử nổi lôi đình.

Thiếu niên áo lam nói:

- Nếu tại hạ bực mình thì đã nổi nóng rồi, chứ đâu còn để đến bây giờ. Tiên sinh thấy sao cứ vậy mà nói. Dù có trật cũng không sao.

Lôi Phi lại cầm thước đồng đo bàn tay thiếu niên áo lam một hồi. Đột nhiên ý vổ đầu hỏi:

- Quý tính công tử là gì?

Thiếu niên áo lam đáp:

- Tại hạ họ Hàn. Chẳng lẽ danh tánh cũng liên quan đến tướng pháp ư?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Giờ sinh cùng tên họ dĩ nhiên có liên quan đến tướng thuật.

Thiếu niên áo lam không nói gì nữa, chú ý nhìn Lôi Phi và cái thước đồng trong tay y so lui, so tới.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Lôi Phi buông tay thiếu niên ra nói:

- Công tử đã bảo không nổi nóng, vậy lão phu xin cả gan nói thực. Tổ đức mà lão phu nói đây hãy còn gần lắm, chưa tới tam đại.

Thiếu niên áo lam chau mày hỏi:

- Thế ra tiên sinh nói là gia gia tại hạ. Có đúng thế không?

Lôi Phi làm bộ khó nói ngập ngừng nói:

- Cái đó... cái đó... đại khái không sai mấy đâu.

Thiếu niên áo lam thò tay vào bọc móc lấy đỉnh vàng để lại trả lão rồi dắt Quyên Nhi lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu trông bóng sau lưng hai người đi xa rồi vẫn ngơ ngẩn xuất thần. Tuy thiếu niên dắt tay Quyên Nhi mà chàng tưởng chừng gã móc vào trái tim mình.

Lôi Phi nhìn lại đỉnh vàng để trên mặt bàn thấy nặng tới năm lạng, thì bụng bảo dạ:

- Thằng lõi này tiêu xài rộng rãi lắm.

Ban đêm du khách càng nhiều, Lôi Phi lật đật thu xếp đồ đạc đến bên Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta đi kiếm mấy chén rượu uống đã.

Lý Hàn Thu như người mơ mộng choàng tỉnh giấc cất bước theo Lôi Phi.

Lôi Phi đi tới một nhà hàng tạp hóa. Tay y cầm vật gì đặt xuống nói:

- Chủ quán hễ sáng mai tại hạ không về thì cái này để cho chủ quán đó.

Y không chờ chủ quán trả lời đã lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu theo sau, chuyển qua hai đường phố đến trước một tòa khách sạn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đêm nay chúng ta trọ ở đây.

Rồi lão bước đi thẳng vào trong. Đi hết ba tầng đình viện thì đến một tòa nhà lớn.

Tòa viện này khác hẳn với mọi lớp nhà trong khách sạn là cửa gỗ đóng chặt.

Lôi Phi dơ tay lên sẽ đập cửa hai cái.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Y đập cửa thì hẳn trong tòa viện này đã có người ở...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bổng cánh cửa kẹt mở.

Một tên đồng tử chừng 14, 15 tuổi đứng ở mé ngoài chạy lại nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Các vị muốn kiếm ai?

Lôi Phi hỏi lại:

- Dược Sư có ở nhà không?

Đồng tử lắc đầu đáp:

- Sáng sớm mai các vị hãy tới.

Rồi gã đóng sập cửa lại.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Dược Sư nào thế?

Lôi Phi đáp:

- Y là đệ nhất đại phu trong võ lâm hiện nay. Bất luận chứng bệnh hiểm nghèo nào y cũng chửa được hết. Song y tính tình cổ quái không thích giao thiệp với khách võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có quen biết y hay sao?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Có quen biết. Tiểu huynh vô tình nhìn thấy ám ký lưu lại trước cửa mới biết là y ở đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy chúng ta đi tìm chỗ khác ngủ trọ để sáng mai sẽ đến.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Nơi đây an toàn hơn hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng chủ nhân không có ở nhà thì bọn mình xông vào thế nào được?

Lôi Phi nói:

- Y đã để ám ký ước hẹn người đến tương hội, có lý nào lại không ở nhà. Y không muốn tiếp kiến

bọn mình mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Y đã quen biết Lôi huynh sao lại không chịu tiếp kiến?

Lôi Phi đáp:

- Vì gã đồng tử kia không nhận ra tiểu huynh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Phải tìm cách vào cho bằng được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh không sợ Dược Sư tức giận hay sao?

Lôi Phi cười đáp:

- Dù y có nổi giận mình cũng đành chịu vì nơi đây tương đối an toàn hơn mọi chỗ khác.

Lý Hàn Thu chỉ chau mày chứ không nói gì nữa.

Lôi Phi dán tai vào cửa nghe ngóng một lúc nữa rồi nói:

- Chúng ta vào đi thôi!

Đoạn y đề khí vượt tường nhảy vào.

Lý Hàn Thu tuy trong lòng không muốn hành động lén lút như vậy nhưng chẳng biết làm thế nào đành đề khí vọt theo vào. Bên trong tường là một cái sân con có bày hai hàng chậu cảnh. Qua sân là một tòa nhà ngói rất sạch sẽ nhưng không thấy đèn lửa chi hết.

Lôi Phi đi tới trước cửa giơ tay lên gõ năm cái.

Bổng nghe âm thanh lạnh lùng nói vọng ra:

- Cửa chưa cài then đâu.

Lôi Phi giơ tay ra đẩy cửa. Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thấp thoáng thấy một bóng người ngồi xếp bằng trong sảnh đường tối tăm.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Đàm Dược Sư! Đã lâu nay tại hạ không được bái kiến.

Thanh âm lạnh lẽo trong sảnh nói vọng ra:

- Tôn giá là Lôi Phi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Chính là tại hạ.

Thanh âm lạnh lùng nói:

- Tôn giá thật lớn mật! Trong lúc đêm tối mà dám sấn vào nhà người ta.

Lôi Phi chắp tay cười nói:

- Đàm Dược Sư không chịu tiếp kiến, nên tại hạ đành liều tiến vào, Dược Sư xử trí thế nào tại hạ cũng đành chịu.

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Người kia là ai?

Lôi Phi đáp:

- Y là một người bạn tri kỷ của tại hạ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Hồi hôm lão phu mới về tới. Hành động ẩn bí ít có người hay mà sao tôn giá đã biết rồi?

Lôi Phi hỏi lại:

- Phải chăng Dược Sư ước hẹn hội kiến với một vị bằng hữu?

Đàm Dược Sư hững hờ đáp:

- Lão phu quên mất tôn giá có tài nhận biết ám ký...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị hãy vào đây!

Lôi Phi khẻ kéo áo Lý Hàn Thu. Hai người cùng tiến vào.

Đàm Dược Sư trỏ chiếc ghế gỗ nói:

- Mời hai vị ngồi chơi.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu chấp tay đáp:

- Tạ ơn Dược Sư!

Giữa lúc ấy thằng nhỏ vừa rồi từ từ đi vào. Tay trái gã bưng một cái khay gỗ. Trên khay đặt hai chiếc chén ngọc.

Gã đi tới trước mặt hai người, tay phải giơ cao ngọn đèn cầy lên.

Lý Hàn Thu không hiểu tên đồng tử có dụng ý gì, chàng chỉ biết gã làm như vậy tất có mục đích.

Gã đồng tử dường như muốn giơ ngọn đèn sáng để soi vào mặt Lôi Phi và Lý Hàn Thu.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa ra cầm lấy chén ngọc rồi, gã liền hạ thấp ngọn đèn cầy xuống, quay gót trở ra.

Đàm Dược Sư hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Hai vị đã bôi thuốc dịch dung phải không?

Lôi Phi đáp:

- Vì thế lực Giang Nam Song Hiệp lớn quá nên bọn tại hạ bất đắc dĩ phải tạm lánh bước gian nguy.

Đàm Dược Sư nói:

- Lôi Phi! Ông bạn đã biết lão phu không thích gặp người lạ, trừ khi có chuyện trọng đại. Lão phu cũng không thích đàm cổ luận âm với ai, song đối với ông bạn thì ở ngoài thể lệ này. Vậy ông bạn kiếm lão phu có chuyện gì thì cứ nói thực ra.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Giang Nam Song Hiệp là bạn hữu hay là cừu địch với Dược Sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hiện giờ hai bên không có liên quan gì với nhau.

Lôi Phi lại hỏi:

- Trước nay Dược Sư có tham dự cuộc anh hùng đại hội hàng năm của họ không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu suốt đời đem hết tinh lực vào việc nghiên cứu thuốc men chứ không có ý tranh danh đoạt lợi thì dự những cuộc anh hùng đại hội mà chi?

Lôi Phi hỏi:

- Vậy Dược Sư có thưởng ngoạn hội Hoa đăng trên sông Tần Hoài không?

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười đáp:

- Nếu tiện dịp thì cũng qua chơi.

Lôi Phi hỏi:

- Vậy Dược Sư tới đây chủ yếu vì cây linh chi chăng?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi gật đầu hỏi:

- Nhiều tay cao thủ võ lâm vì cây linh chi mà mất mạng, chắc Dược Sư cũng đã biết rồi?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Cái đó lão phu không hay...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ông bạn đã hỏi hết chưa?

Câu này hiển nhiên có ý trục khách.

Lôi Phi giả vờ không hiểu hỏi:

- Bọn tại hạ muốn xin Dược Sư cho mượn cái phòng sau để tạm trú một đêm, chẳng biết có được không?

Đàm Dược Sư trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Lão phu mà không ưng thuận thì mang tiếng độ lượng nhỏ nhen. Có điều các vị ở đây phải ưng chịu một điều kiện với lão phu mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Điều kiện gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đêm nay lão phu có khách đến chơi, hai vị không được kinh động .

Lôi Phi đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên.

Đàm Dược Sư nói:

- Được rồi! Mời các vị vào căn phòng mé tả mà nghỉ.

Lôi Phi dạ một tiếng rồi đưa tay ra mở nắp chén ngọc móc lấy một trái xanh lớn bằng trái táo bỏ vào miệng nuốt xong đặt chén xuống.

Lý Hàn Thu cũng làm theo, mở nắp lấy trái xanh bỏ vào miệng.

Đàm Dược Sư nói:

- Sáng sớm mai các vị muốn đi thì tùy tiện, bất tất phải gặp lão phu để cáo từ.

Lôi Phi đứng dậy đáp:

- Không chừng bữa mai bọn tại hạ còn xin tạm trú thêm một ngày nữa.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu không là người hiếu khách. Vậy hai vị đừng ở thêm nữa thì hay hơn.

Lôi Phi nói:

- Để đến mai bọn tại hạ sẽ thương lượng.

Rồi y chắp tay thi lễ đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu nhất thiết làm theo cử động của Lôi Phi, rồi cũng đi ra.

Lôi Phi đi thẳng vào căn phòng mé tả, rồi khẻ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Mấy bữa nay chúng mình chẳng được lúc nào yên dạ để mà nghỉ ngơi. Đêm nay chúng ta có thể ngon giấc được.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Vừa rồi chúng ta ăn một trái xanh trong chén ngọc đó là vật gì vậy?

Lôi Phi cười hỏi lại:

- Lý đệ ăn vào có thấy giống một trái cây không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng không phải trái cây.

Lôi Phi cười nói:

- Không phải trái cây thật. Đàm Dược Sư không thích qua lại với bọn đồng đạo võ lâm trừ trường hợp lão muốn dùng người, hoặc ngẫu nhiên chạm trán. Nhưng hễ ai gặp lão trong trường hợp này là lão lại lấy một viên thuốc mà lão đã tự chế ra để đãi khách. Theo lời đồn thì thứ thuốc này lão chia làm ba hạng. Hạng nhất vừa ngon ngọt vừa tăng tuổi thọ và còn thêm công lực. Hạng bét cũng ích huyết bổ khí, làm cho thân thể cường kiện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Viên thuốc mà chúng ta ăn vừa rồi là hạng nhất hay hạng bét?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đại khái là hạng bét.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười chớ không hỏi nữa.

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi tiếp:

- Lý đệ! Lý đệ là người quân tử, việc gì phi lễ tất không nhìn đến, điều gì phi lễ cũng không nghe đến. Tiểu huynh không muốn Lý đệ phải có cử động trái với tâm nguyện. Vậy đêm nay Lý đệ cứ yên tâm mà ngũ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Lôi huynh thì sao? Chẳng lẽ Lôi huynh chuẩn bị đi nghe trộm câu chuyện của người?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh thử coi xem người khách của lão là ai? Nếu là người chính nhân quân tử thì thôi. Nhược bằng là người bất hảo thì dù chúng ta chẳng ý hại người cũng phải gia tâm đề phòng mới được...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Huống chi Đàm Dược Sư là nhân vật rất trọng yếu, nếu lão về phe với Giang Nam Song Hiệp thì chẳng những làm phiền cho cả giang hồ, mà đối với việc báo thủ của Lý đệ cũng thêm một sự cản trở lớn lao.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Lôi huynh đã giàu kinh nghiệm lại nhiều lịch duyệt, chẳng điều gì là không vượt qua tiểu đệ. Vậy nhất thiết đều do Lôi huynh chủ trương.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Thế thì Lý đệ hãy ngủ đi.

Lý Hàn Thu quả nhiên nằm xuống giường ngủ ngay.

Trong lúc mơ màng đột nhiên người chàng bị Lôi Phi kéo dậy. Y khẽ nói:

- Lý đệ! Dậy lẹ lên!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có việc gì vậy?

Lôi Phi đáp:

- Người đến đây rất kỳ quái!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Lôi Phi đáp:

- Đại khái là người mà Lý đệ thường kêu bằng Quyên Nhi.

Chương 50: Gặp Quyên Nhi Nổi Dạ Hờn Ghen

Lý Hàn Thu ngồi xuống ngập ngừng nói:

- Y đi với...

Lôi Phi bỗng bịt miệng chàng lại, ngắt lời:

- Nói khẽ chứ! Đàm Dược Sư võ công tinh thâm, tai nghe lại càng linh mẫn.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm tự hỏi:

- Tại sao mình vừa nghe đến tên Quyên Nhi lại hồi hộp trong lòng?

Rồi chàng tự trách mình nghĩ vẩn vơ. Chàng hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Y cùng đi với gã họ Hàn phải không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không có đâu. Y tới đây một mình.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Bây giờ là bao giờ?

Lôi Phi đáp:

- Quá canh hai, sắp sang canh ba.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh muốn nghe hai người bàn chuyện?

Lôi Phi đáp:

- Muốn thì có muốn, nhưng lại sợ nguy hiểm. Đàm Dược Sư tuy có mối giao tình với tiểu huynh, nhưng chưa phải là bạn thân. Vạn nhất lão mà phát giác ra thì nhất quyết chẳng chịu dung tha. Tiểu huynh nghĩ rằng Quyên Nhi đến đây chẳng phải là vì Giang Nam Song Hiệp, nên không muốn mạo

hiểm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có muốn biết họ bàn chuyện gì không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên muốn biết lắm, nhưng không muốn để lão phát giác ra chúng ta nghe trộm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ không cần đi nghe cũng hiểu họ bàn chuyện gì rồi.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ cao minh đến thế ư? Vậy tiểu huynh cần thỉnh giáo mới được.

Lý Hàn Thu nói:

- Họ bàn chuyện linh chi đó. Lôi huynh không tin thì cứ đi nghe sẽ rỏ.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phải rồi! Họ bàn chuyện linh chi thật. Nếu không vì chuyện linh chi thì chẳng có cách nào dẫn dụ Đàm Dược Sư tới Kim Lăng được.

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ muốn Lôi huynh giải thích cho một điều mà tiểu đệ chưa hiểu.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

- Lôi huynh có vẻ kính sợ Đàm Dược Sư, thì chắc võ công lão cao cường lắm phải không?

Lôi Phi cười rồi đáp:

- Mọi người võ lâm đã biết đến lão, chẳng ai là không kinh sợ.

Lý Hàn Thu nhắc lại câu hỏi:

- Phải chăng vì võ công lão ghê gớm?

Lôi Phi đáp:

- Ngoài võ công còn có nguyên nhân khác nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nguyên nhân gì? Có liên quan đến dược vật phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải vì lão dùng Tam độc không?

Lôi Phi trầm ngâm một chúc rồi đáp:

- Dùng độc hay không tiểu huynh khó mà biết được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu lão dùng độc thì không giống mọi người khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu. Lôi huynh có thể nói rỏ hơn chút nữa được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì những người bị thương về tay Đàm Dược Sư tựa như bị trọng bệnh nằm liệt giường. Khi Dược Sư cho người đưa thuốc đến là lập tức chữa khỏi ngay. Bệnh tình nặng hay nhẹ là tùy theo trình độ người kia xâm phạm lão nhiều hay ít. Trường hợp nhẹ thì năm ba ngày lão đã đưa thuốc cho, mà nặng là lão để kéo dài đến năm ba tháng. Vì thế nên các bạn võ lâm chẳng ai không úy kỵ lão, chỉ muốn lánh xa.

Lý Hàn Thu nói:

- Đấy cũng là một cách dùng độc, có điều thủ pháp của lão khác với người thường mà thôi.

Lôi Phi mỉm cười nói:

- Chuyện lão dùng thuốc hại người chắc là có thể tìm ra được manh mối.

Lôi Phi tiếp:

- Nếu biết được lúc lão hạ thủ thì đã không phải là một nhân vật đáng sợ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Hiện giờ chúng ta có bị lão hạ thủ không?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó ai mà biết được. Có điều những người không có ý xâm phạm đến lão thì chưa ai bị thương vì lão bao giơ.

Lý Hàn Thu không nói nữa. Chàng đưa tay lên khẻ đưa đẩy cửa sổ, chú ý nhìn ra thì thấy trong phòng Đàm Dược Sư đèn lửa sáng trưng. Dường như lão đang nói chuyện với khách, nhưng thanh âm rất nhỏ hai người không nghe thấy được tí gì.

Lôi Phi đột nhiên động tâm khẽ nói:

- Tiểu huynh thử đi coi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Như vậy chẳng quá mạo hiểm ư?

Lôi Phi đáp:

- Con người ta đến lúc cần thì không mạo hiểm cũng không được.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vạn nhất có xảy chuyện gì nguy hiểm, Lý đệ cũng đừng chạy ra tiếp cứu tiểu huynh mà phải trốn thoát khỏi nơi này. Chúng ta sẽ gặp nhau trên bờ sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói:

- Từ ngày tiểu đệ ra đời, chưa trốn tránh bất cứ ai bao giờ. Sau khi quen biết Lôi huynh mới hiểu đến hai chữ "đào tẩu".

Lôi Phi nói:

- Cứng quá thì gãy. Tiểu huynh nhắc đến hai chữ đào tẩu, không phải là làm hại Lý đệ đâu...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Lý đệ đã quen biết Quyên cô nương thì sao không tìm cách ngăn chặn y ở dọc đường để hỏi cho biết rõ tình hình?

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh biết y có ơn cứu mạng Lý đệ, nhưng cách đền ơn trả nghĩa có nhiều phương pháp. Song nếu vì chuyện làm ơn mà bất cứ trường hợp nào cũng né tránh là để cho y lợi dụng nhiều cơ hội tốt. Bây giờ có lẽ y đã chân tâm quy phục Giang Nam Song Hiệp, có khi câu chuyện y cứu Lý đệ cũng là vâng lệnh của họ.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ phải hỏi y cho biết rõ mới được.

Lôi Phi nói:

- Sau khi y bàn bạc với Đàm Dược Sư xong tất sẽ rời khỏi nơi đây. Vậy sao Lý đệ không đi đón đường.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Mình bỏ đi như thế có tiện không?

Lôi Phi đáp:

- Chúng mình đã là người trong võ lâm thì hà tất còn câu nệ những lễ lối thông thường.

Y ngừng lại một chút rồi dặn chàng:

- Bây giờ họ đang nói chuyện vậy Lý đệ nên dời khỏi nơi đây, ẩn mình trên nóc nhà đối diện. Chỗ đó rất cao có thể nhìn rõ y đi về phương hướng nào.

Lý Hàn Thu sốt sắng liền vọt mình lên nóc nhà chờ Quyên Nhi.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm Quyên Nhi mới từ giã Đàm Dược Sư ra về. Đàm Dược Sư tiễn chân nàng ra đến cửa, chấp tay thi lễ.

Quyên Nhi nghiêng mình đáp lễ nói:

- Đêm đã khuya rồi, Dược Sư bất tất phải đưa chân. Vãn bối xin cáo biệt.

Rồi nàng vọt lên nóc nhà mà đi.

Đàm Dược Sư nói:

- Tối mai lão phu lại xin chờ đợi.

Quyên Nhi ở trên nóc nhà còn quay lại đáp:

- Nếu vào khoảng canh ba mà vãn bối không tới được thì lão tiền bối bất tất phải chờ đợi nữa.

Dứt lời nàng xoay mình vọt đi.

Lý Hàn Thu đề khí rượt theo.

Khinh công Quyên Nhi cực kỳ cao thâm, nàng qua tường vượt nóc nhanh như điện chớp.

Lý Hàn Thu vận toàn lực rượt theo.

Quyên Nhi dường như biết có người theo dõi, nàng chạy tới một tòa nhà vắng vẻ thì đột nhiên dừng lại khẻ quát hỏi:

- Ai đó?

Lý Hàn Thu buông thõng:

- Tại hạ!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Các hạ là ai?

Lý Hàn Thu sực nhớ ra mình đeo mặt nạ, liền đưa tay lên tháo xuống đáp:

- Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Quyên Nhi nhìn rõ chàng rồi tủm tỉm cười đáp:

- Té ra là Lý công tử.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chắc cô nương lấy làm lạ lắm phải không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Thật là bất ngờ.

Dưới ánh sao, Lý Hàn Thu nhìn rõ nàng tươi cười. Ngoài vẽ cương nghị còn có nét quyến rũ nữa. Chàng nhớ tới nàng cùng Hàn công tử đi đôi với nhau ra chiều thân mật thì lửa giận không khỏi bốc lên, liền cười lạt nói móc:

- Mấy bữa nay tại hạ thường gặp cô nương luôn...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Thật thế ư? Sao tiện thiếp không hay biết chi hết?

Lý Hàn Thu nói khảy:

- Trong lòng cô nương còn mãi nghĩ đâu, đâu có lưu tâm đến tại hạ đâu mà biết.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Phải rồi! Vì công tử đeo mặt nạ nên tiện thiếp không nhận ra.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Đêm nay tại hạ được gặp cô nương muốn thỉnh giáo một điều.

Quyên Nhi nói:

- Không dám! Công tử có điều gì cứ hỏi, tiện thiếp xin rửa tai để nghe đây.

- Cô nương có ơn cứu mạng, khiến tại hạ cảm kích vô cùng!

Quyên Nhi gạt đi:

- Câu chuyện nhỏ mọn đó có chi đáng kể mà công tử phải bận tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Hành động của cô nương gần đây dường như đã bị lôi cuốn vào dòng nước nhơ nhớp của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Công tử nói vậy chẳng là võ đoán lắm ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã lưu tâm quan sát khá lâu, thấy cô nương đi theo Hàn công tử...

Quyên Nhi hững hờ ngắt lời:

- Y là con Hàn Đào.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có vẻ rất thân mật với y lắm thì phải?

Tuy chàng đã kềm chế mối xúc động trong lòng mà không ngăn cản được. Vẽ hằn hộc lộ ra ngoài mặt.

Quyên Nhi dường như rất ngạc nhiên về những lời gạn hỏi của Lý Hàn Thu.

Nàng ngẩn người ra đáp:

- Tiện thiếp phải tự giữ mình. Các vị còn có nhiều người, tiện thiếp chỉ là thân gái cô đơn.

Lời nàng chưa hết y, song nàng đột nhiên dừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu gằn giọng:

- Vì thế mà cô nương phải dùng thủ đoạn quyến rũ mê hoặc Hàn công tử để gã bảo vệ chứ gì?

Quyên Nhi tức giận biến sắc, tựa hồ sắp nổi nóng, nhưng nàng nhẫn nại được chỉ cười lạt hỏi:

- Lý công tử quá khen tiện thiếp làm chi? Hai chữ "quyến rũ" tiện thiếp không dám đâu.

Lý Hàn Thu cố nén cơn xúc động. Chàng nghiêm nghị nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ hy vọng cô nương nên dời khỏi chốn thị phi này.

Quyên Nhi nói:

- Tiện thiếp cảm ơn công tử có dạ quan hoài. Việc của tiện thiếp, tiện thiếp tự lo liệu xếp đặt, công tử bất tất phải quan tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế là hay lắm! Có thế mới tránh khỏi sự khó khăn cho tại hạ lúc hai bên trở thành đối lập.

Quyên Nhi ngó Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn chuyện gì nữa không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hết rồi. Xin cô nương tùy tiện.

Rồi chàng đứng tránh sang bên để nhường lối.

Quyên Nhi vẫn đứng nguyên chỗ, cặp mắt nàng nhìn chòng chọc vào Lý Hàn Thu hỏi:

- Công tử ngăn đường tiện thiếp nói có mấy câu như vậy thôi ư?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cô nương đi đi thôi!

Quyên Nhi biến sắc, hậm hực chạy vụt đi. Chớp mắt bóng nàng đã biến vào trong đêm tối.

Lý Hàn Thu nhìn Quyên Nhi khuất dạng vẫn còn ngơ ngẩn xuất thần.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bên tai chàng có tiếng người thở dài nói:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu ngảnh đầu nhìn lại thì thấy Lôi Phi hai tay chắp ở sau lưng đứng cách chừng bốn thước.

Lý Hàn Thu cố nén cơn xúc động trong lòng hỏi:

- Lôi huynh đến đã lâu chưa?

Lôi Phi đáp:

- Chưa lâu đâu. Tiểu huynh đến trước lúc Quyên cô nương ra đi một chút.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy Lôi huynh đã nhìn thấy và nghe rõ cả rồi chứ?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh không có y muốn nghe lỏm chuyện của Lý đệ cùng Quyên cô nương, nhưng ngẫu nhiên lọt vào tai một câu khiến cho tiểu huynh phải nghe tiếp.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Lý đệ! Không phải tiểu huynh nói quá, Lý đệ có chỗ lầm lỗi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Về chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Những điều đáng nói, Lý đệ chưa nói, mà đáng hỏi cũng chưa hỏi.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Có chuyện gì đáng hỏi mà chưa hỏi đâu?

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh tưởng Lý đệ chẳng cần phải bảo y tránh khỏi chuyện rắc rối. Trong lòng Lý đệ hẳn còn nhiều điều muốn nói mà sao lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu bẽn lẽn cúi đầu không nói gì.

Lôi Phi khẻ đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Còn chuyện đáng hỏi là để biết rõ nội tình giữa Quyên cô nương và Đàm Dược Sư thì Lý đệ lại không hỏi đến một chữ nào.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu y đã nhận lời Giang Nam Song Hiệp mà đến ra mắt Đàm Dược Sư thì mình có hỏi y cũng chẳng chịu nói.

Lôi Phi nói:

- Chưa chắc Quyên cô nương đã vì vâng lệnh Giang Nam Song Hiệp mà đến đây.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tiểu đệ quả đã sơ tâm điều này.

Lôi Phi nói:

- Còn có một việc theo tiểu huynh nghĩ thì đó là chuyện trọng đại.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Đàm Dược Sư bị Giang Nam Song Hiệp tranh thủ mất rồi, thì cuộc Hoa hội trên sông Tần Hoài có thể là ngày mạt vận của võ lâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan trọng đến thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Có thể trong lòng Lý đệ vẫn chưa tin...

Y thở dài nói tiếp:

- Trong thiên hạ có nhiều việc không lấy võ công mà giải quyết được.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn ra chân trời thủng thẳng nói:

- Dĩ độc công độc, dĩ sát chi sát. Xem chừng phải thả y ra mới xong.

Chàng nói lảm nhảm một mình khiến Lôi Phi không sao hiểu được. Y khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ trong mình khó chịu phải không?

Lý Hàn Thu đột nhiên quay lại nhìn Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì Lôi huynh cũng biết. Vậy có hiểu Càn Khôn Nhị Độc không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh biết rõ. Nhưng mấy năm nay không thấy Càn Khôn Nhị Độc xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có biết họ ở đâu không?

Lôi Phi đáp:

- Nghe đồn y bị xiềng khóa trong một huyệt động bí mật tại núi Chung Nam.

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng rồi! Tiểu đệ biết hai người đó ở chỗ nào rồi, và cũng biết cách cứu họ vì có chìa khóa mở được huyệt động này.

Lôi Phi sửng sốt ngắt lời:

- Lý đệ! Tiểu huynh không biết Lý đệ nói thiệt hay nói chơi. Nếu Lý đệ nói thiệt thì tiểu huynh cản ngăn lại việc đó quyết không nên.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh là người sinh sau đẻ muộn, chưa gặp Càn Khôn Nhị Độc, nhưng đã nghe giang hồ nhắc tới hai người này mà tâm thần chấn động. Đúng là những chuyện võ lâm chưa từng có.

Lý Hàn Thu thở dài ngắt lời:

- Bất quá tiểu đệ bạ đâu nói đấy mà thôi.

Lôi Phi nhắc lại:

- Bất luận thế nào Lý đệ cũng đừng có hành động cẩu thả. Về đường lịch duyệt, Lý đệ còn nhỏ tuổi dĩ nhiên chưa hiểu rõ Càn Khôn Nhị Độc. Tiểu huynh nghe câu nói của Lý đệ vừa rồi dường như là chuyện thật.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tiểu đệ thiệt không nói sai đâu.

Lôi Phi nói:

- Trừ phi đại cục võ lâm bị Giang Nam Song Hiệp khống chế hoàn toàn, không thì chớ phóng thích Càn Khôn Nhị Độc.

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói:

- Người tặng chìa khóa cho tiểu đệ cũng đã bảo trừ trường hợp bất đắc dĩ, không thì đừng buông tha Càn Khôn Nhị Độc.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lý đệ! Dường như Quyên cô nương có một ảnh hưởng rất lớn trong đại cuộc võ lâm ngày nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu đúng vậy thì nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu đúng thì chúng ta phải tìm hết mọi cách để tranh thủ lấy cô về phe với mình.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Làm thế nào mà khiến cho y giúp bọn mình được?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó cần trông vào Lý đệ.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Y không nghe lời tiểu đệ.

Lôi Phi ngẩng đầu trông chiều trời, nói:

- Vụ này tiểu huynh sẽ trù liệu cho Lý đệ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ đêm đã khuya, chúng ta hãy trở về, đừng để đắc tội với Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhất định phải quay về ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Đàm Dược Sư tính tình cổ quái. Nếu ta không có lời cáo biệt đã bỏ đi, e làm cho lão phải tức giận.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi!

Đoạn chàng đi theo Lôi Phi trở về quán trọ.

Trong phòng vẫn y nguyên như củ, không có gì khác lạ. Dường như Đàm Dược Sư vẫn chưa phát giác hai người đã bỏ đi một lúc.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta hãy đi nghĩ đã. Nếu mình không có điều gì trở ngại thì sáng mai sau khi cáo từ Đàm Dược Sư phải đi tìm Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tiểu đệ không hiểu tại sao lại có sự ngăn trở được.

Lôi Phi khẽ đáp:

- Tỉ như Đàm Dược Sư đã biết hành động của chúng ta mà y không muốn hỏi.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Lúc này đêm đã khuya. Hai người ngủ một lúc, khi tỉnh dậy thì trời đã sáng tỏ.

Bỗng có tiếng gõ cửa lách cách lọt vào tai.

Lôi Phi đứng phắt dậy hỏi:

- Ai đó?

Người đứng bên ngoài đáp:

- Hai vị tỉnh giấc rồi ư? Dược Sư đang chờ hai vị ngoài sảnh đường.

Người kia nói rồi, không chờ Lôi Phi trả lời đã trở gót đi luôn.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta thử ra xem!

Đàm Dược Sư ngồi chờ ngoài sảnh đường thấy hai người ra liền nói:

- Chiều hôm nay lão phu rời khỏi thành Kim Lăng.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ cũng xin cáo từ.

Chương 51: Ngủ Bảy Ngày Anh Hùng Thoát Hiểm

Đàm Dược Sư nói:

- Vậy là hay lắm. Lão phu có đem đến ít trái tươi để làm quà cho hai người, nhưng hiện trong thành Kim Lăng đang ầm ỹ một trường phong vũ sắp bộc phát, lão phu không muốn để mình lôi cuốn vào cuộc phân tranh trên chốn giang hồ. Vì thế không tìm gặp bọn họ nữa. Lão phu cùng hai vị được gặp nhau cũng là có duyên.

Lão đứng dậy đi về phía bàn ăn vẫy tay nói tiếp:

- Các vị hãy ăn xong ít trái tươi này rồi sẽ lên đường.

Đây rõ ràng là lệnh trục khách nhưng còn giữ vẻ lịch sự.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi lại ngồi xuống bên bàn ăn.

Trên bàn đặt ba cái bát sứ đựng trái cây đã bộc sẵn. Những trái này trông giống đào mà không phải đào, giống lê mà không phải lê.

Đàm Dược Sư lấy một phần cho mình rồi nói:

- Hai vị bất tất phải khách khí, xin dùng hết rồi hãy ra đi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Những trái cây này có vẻ ngon lành và rõ ràng mới bóc vỏ. Tự cổ chí kim mình chưa ai nghe nói tới chuyện tẩm thuốc độc vào trái cây bao giờ, chắc ăn vào chẳng hề chi.

Lôi Phi cũng có cảm nghĩ như Lý Hàn Thu. Thấy Đàm Dược Sư cầm trái cây ăn, hai người cũng lấy phần trái cây của mình mà ăn theo. Trái cây này cực kỳ ngon ngọt nhưng là vật lạ nên không biết là trái gì.

Ba người ăn xong, Đàm Dược Sư đẩy bát ra tủm tỉm cười đáp:

- Hai vị ăn trái cây này rồi nghỉ ngơi mấy ngày...

Lôi Phi chợt hỏi:

- Dược Sư bảo sao?

Đàm Dược Sư cười mát đáp:

- Lão phu chịu lời ủy thác của người ta muốn cứu mạng cho hai vị.

Lôi Phi hỏi:

- Nhân vật nào đã ủy thác dược sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là một vị cô nương.

Lý Hàn Thu đứng phắt dậy hỏi:

- Các hạ đã tẩm thuốc độc vào trái cây hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Không phải thuốc độc.

Lý Hàn Thu sấn lại một bước toan bề động thủ nhưng Lôi Phi xua tay ra hiệu ngăn trở chàng. Y hỏi:

- Có phải dược su chịu lời ủy thác của Quyên cô nương đêm qua không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi!

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng y muốn bắt sống bọn tại hạ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Y muốn cứu các vị.

Lão nói xong đột nhiên giơ tay lên vổ ba cái.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thời cảm thấy mệt nhoài mí mắt trầm trọng không mở ra được phải ngồi xuống rồi bất giác ngủ ngay...

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Lúc hai người tỉnh dậy mới biết là mình nằm trong một gian phòng nhỏ rất trang nhã. Rèm cửa sổ nửa vắt nửa buông, trước mặt núi xanh ẩn hiện.

Lôi Phi đứng dậy cất tiếng:

- Lý đệ!

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời bỗng có tiếng kẹt cửa.

Một thiếu nữ áo vải rảo bước tiến vào hỏi:

- Hai vị dậy rồi à? Các vị đã qua một giấc ngủ ngon lành.

Lôi Phi trấn tĩnh tâm thần hỏi:

- Hôm nay mồng mấy rồi?

Thiếu nữ đáp:

- Mồng 8 tháng 6.

Lý Hàn Thu ngơ ngác:

- Mồng 8 tháng 6? Thế ra bọn tại hạ đã ngũ một giấc bảy ngày!....

Rồi chàng lẩm bẩm tựa hồ nói để mình nghe:

- Cuộc anh hùng đại hội mở vào mùng 6 tháng 6. Thế là đã quá mất hai ngày.

Lý Hàn Thu đứng bật dậy nói:

- Ừ nhỉ! Chúng ta phải đi thôi!

Lôi Phi nói:

- Không kịp nữa rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn mình vì quá tin Đàm Dược Sư thành ra lỡ việc. Nếu không ăn mấy trái cây đó thì việc gì mà trúng độc?

Lôi Phi nói:

- Chúng mình không ăn trái cây cũng chẳng được yên lành. Đàm Dược Sư đã có thủ đoạn để đối phó. Có khi còn bị trúng độc nặng hơn đến mất mạng cũng chưa biết chừng.

Y đưa mắt nhìn thiếu nữ áo vải hỏi:

- Cô nương! Đây là đâu? Sao bọn tại hạ lại tới chốn này?

Thiếu nữ áo vải cười mát đáp:

- Đây là một tiêu sơn thôn ngoài thành Kim Lăng. Tiểu nữ được người mướn trông coi cho hai vị.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Ai đã mướn cô nương?

Thiếu nữ trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Hai vị chịu khó nhẫn nại một chút là hay. Người ủy thác cho tiểu nữ sẽ tới đây trước khi mặt trời lặn để trông coi hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi gặng:

- Nhưng người ấy là ai?

Thiếu nữ không trả lời câu hỏi của Lý Hàn Thu. Cô đánh trống lảng:

- Chắc bây giờ hai vị cũng đói lắm rồi, tiểu nữ chuẩn bị đồi ăn cho hai vị điểm tâm đã.

Dứt lời cô trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó thấy khí giới của mình còn đặt trên chiếc ghế gỗ phía đầu giường thì trong lòng rất đỗi nghi ngờ, khẽ hỏi Lôi Phi.

- Lôi huynh! Con nha đầu này vâng lệnh người khác coi giữ chúng ta mà sao không thu khí giới cất đi?

Lôi Phi đáp:

- Trước khi chưa hiểu rõ nội vụ. chúng ta đừng có vọng động.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi tiếp:

- Lôi huynh biết nhiều hiểu rộng có thể đoán ra ai đã phái thị chiếu cố chúng ta chưa?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Sự tình biến diễn một cách bất ngờ ra ngoài ý nghĩ tiểu huynh hãy còn mờ mịt chưa tìm ra một chút manh mối nào hết.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Chúng ta ngủ mốt giấc kéo liền bảy ngày. Trong khoảng thời gian này họ muốn giết mình thật dễ như chơi. Có đúng thế không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Lôi Phi nói:

Thế mà họ kêu bằng "chiếu cố" thì thật là lịch sự. Thực ra họ đã bảo vệ cho mình.

Lý Hàn Thu từ từ bước tới bên cửa sổ thò đầu nhìn ra ngoài. Chàng phát giác mình đang ở trong một căn nhà trang nhã dựng trên sườn núi. Phía sau là vực thẳm. Mé tả có núi cao. Mé hữu là một khu rừng rậm. Nếu người ngoài không để ý thì không phát giác ra được căn tịnh xá này.

Bỗng nghe âm thanh thiếu nữ lại vọng vào:

- Mời hai vị ra sảnh đường dùng cơm.

Lôi Phi cất tiếng đáp lại từ từ đi ra.

Phía ngoài phòng ngủ là gian nhà khách nhỏ bé đồng thời dùng làm phòng ăn.

Trên bàn đã bày bốn đĩa thức ăn.

Thiếu nữ thủng thẳng nói:

- Các vị nên tin là trong cơm canh này không có chất độc. Vì nếu tiểu nữ muốn gia hại các vị thì đã bỏ xuống vực thẩm sâu muôn trượng rồi bất tất phải hạ độc.

Lôi Phi nói:

- Cô nương nói đúng đó.

Tuy miệng y nói vậy nhưng vẫn chưa dám ăn.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn hai người cầm đũa gắp mỗi thứ một chút lên bỏ vào miệng rồi nói:

- Bây giờ chắc hai vị yên tâm mà ăn được rồi.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý đệ! Chúng ta ăn cơm đi.

Hai người sau giấc ngủ bảy ngày, trong bụng đói meo, bây giờ gặp bửa, ăn lấy ăn để.

Chỉ trong khoảng khắc hai người ăn hết cả mâm cơm.

Thiếu nữ tủm tỉm cười hỏi:

- Cơm rau tiểu nữ làm ngon lành đấy chứ?

Lôi Phi đáp:

- Chà! Bọn tại hạ nhịn đói mấy ngày dù da cây ngọn cỏ ăn cũng ngon lành...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương chỉ một mình ở đây coi giữ bọn tại hạ thôi ư?

Thiếu nữ đáp:

- Các vị hãy nhẫn nại chờ nửa ngày nữa nếu mặt trời lặn mà y không đến thì tiểu nữ cũng để các vị dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ bọn tại hạ đã cử động được rồi thì chuyện đi hay lưu lại là tự mình không cần đến cô nương làm chủ nữa.

Thiếu nữ dường như biết mình không phải là địch thủ của hai người nên mỉm cười không nói gì nữa cô thu dọn bát đĩa đem ra.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta đi ngay bây giờ hay là hãy lưu lại đây?

Lôi Phi đáp:

- Cuộc đại hội anh hùng quá mất hai ngày thì dù có việc gì xảy ra bây giò cũng kết thúc rồi. Mình có ở lại thêm nửa ngày cũng chẳng hề gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh nói phải đó.

Chàng ngừng lại một chút nói tiếp:

- Sau này mình còn gặp Đàm Dược Sư hãy cho lão một bài học.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Lý đệ! Nếu chúng ta ăn phải chất độc trí mạng thì bây giờ chết đã nhừ thây, Lý đệ cứ nghỉ vậy là hết giận ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói thế thì ra Đàm Dược Sư có dạ nhân từ với chúng ta lắm hay sao. Nếu lão dùng thuốc kịch độc tẩm vào trái cây là mình hết đời chớ gì?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Nếu lão hạ thủ thì nhất định tránh được mối hậu hoạn vĩnh viễn, vì lúc đó chỉ có một mình lão và hai chúng ta, lão có hạ độc trừ khử bọn mình cũng chẳng ai hay.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lôi huynh nói rất có lý.

Hai người đang nói chuyện thì thiếu nữ lại bưng nước trà vào.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đón lấy chén trà đặt xuống bàn chứ không dám uống.

Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương! Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Thiếu nữ hỏi:

- Điều chi!

Lý Hàn Thu nhắc lại câu hỏi:

- Cô nương vâng lệnh ai chiếu cố cho bọn tại hạ!

Thiếu nữ vẫn một mực đáp:

Y sắp đến rồi. Hai vị gặp mặt sẽ biết cũng chưa muộn.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Tại hạ xin nói rỏ: hiện giờ thì bọn tại hạ vâng lời cô nương nhưng sau khi mặt trời lặng thì bất luận y có đến hay không. bọn tại hạ cũng nhất định ra đi.

Lôi Phi đứng lên nói:

- Lý đệ! Chúng ta hãy vào phòng ngồi chờ.

Lý Hàn Thu theo lời từ từ đứng dậy đi vào phòng.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý huynh đệ! Chúng ta mượn cơ hội này vận động chân khí thử xem mình có bị trúng độc không đồng thời để điều dưỡng sức lại một lúc.

Lý Hàn Thu gật đầu ngồi xếp bằng lại. Hai người điều tức không biết đã bao lâu , thì đột nhiên nghe tiếng thiếu nữ hỏi vọng vào:

- Các vị điều dưỡng xong chưa?

Lý Hàn Thu mở bừng mắt ra hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

Thiếu nữ vén rèm lên nói:

- Có người tới đó!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Bổng thấy bóng người thấp thoáng.

Quyên Nhi vỏ phục áo xanh tiến vào đáp:

- Tiện thiếp.

Lý Hàn Thu giương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Quyên Nhi nói:

- Quả nhiên là cô nương.

Quyên Nhi hỏi:

- Chắc công tử không ngạc nhiên chút nào chứ?

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Cô đến có một mình thôi ư?

Quyên Nhi gật đầu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị Hàn công tử kia đâu?

Quyên Nhi cười mát hỏi:

- Công tử muốn gặp y lắm sao?

Lý Hàn Thu cười khẩy đáp:

- Tại hạ gặp y mấy lần rồi!

Quyên Nhi ngạc nhiên hỏi:

- Công tử gặp y mấy lần rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ít ra là hai lần trở lên.

Lôi Phi thấy hai người chỉ nói đến chuyện Hàn công tử chứ không đi vào chính đề thì không nhịn được nữa, hỏi:

- Cô nương ủy thác cho Đàm Dược Sư tẩm thuốc mê vào trong trái cây khiến cho bọn tại hạ ngủ li bì trong bảy ngày trời là có dụng ý gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đó là để cứu mạng hai vị. Dù hai vị có giỏi thuật hóa trang đến đâu cũng không biến đổi được tính tình. E rằng gặp chuyện bất bình sẽ không thể nhẫn nại được.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu chỉ có vậy thì hình như chưa đủ lý do.

Quyên Nhi chậm rãi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp phái 12 tay cao thủ ngấm ngầm chỉ huy 24 người bị thuốc mê mà võ công cao cường chia làm 12 tốp mỗi tốp ba người. Họ quyết định đem toàn lực ra hạ sát hai vị giữa cuộc anh hùng đại hội.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Quyên Nhi nói:

- Trong 12 tốp này phần lớn đều có sở trường chuyên môn. Có người chuyên dùng ám khí. Có người đao pháp đặc biệt. Có người giỏi chưởng lực hay thiện nghệ dùng độc, 12 tốp này không cần phân chia sau trước, hễ gặp hai vị là nhất tề động thủ...

Nàng đua mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi nói tiếp:

- Tuy võ công hai vị rất mực cao cường, nhưng e rằng không tài nào đồng thời chống cự được cả 36 tay cao thủ liên công. Những người đó lúc ra tay. lại không báo trước, không lựa chọn thủ đoạn, chỉ cần hạ sát được hai vị là xong. Tiện thiếp đã suy nghĩ lại mà không có cách nào giúp đỡ được hai vị. Tính hết nước chỉ còn cách đem hai vị dấu vào một nơi an toàn.

Lôi Phi nói:

- Cô nương! Cô ủy thác Đàm Dược Sư ngấm ngầm bỏ thuốc mê vào trái cây để bọn tại hạ ngủ đi bảy ngày thật không phải chuyện dễ dàng.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Dĩ nhiên là thế. Đàm Dược Sư cũng có chỗ muốn dùng tiện thiếp nên mới chịu nghe lời.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vì lẽ gì cô nương lại tận tâm cứu giúp bọn tại hạ như vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Người nọ giúp người kia là thường, tưởng chẳng cần phải nói rõ lý do.

Lôi Phi sợ hai người xảy chuyện xích mích, vội hỏi sang chuyện khác:

- Cuộc đại hội anh hùng xong xuôi cả rồi chứ?

Quyên Nhi đáp:

- Đại hội qua rồi. Số người đến dự hội tổng cộng là 197 vị. Trừ 28 người bị tử thương, còn 169 người thì phần lớn đã về phe với Giang Nam Song Hiệp và một số ít phân tán đi các nơi.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì lực lượng của Giang Nam Song Hiệp quả là hùng hậu.

Quyên Nhi nói:

- Đúng thế! Bọn họ tự biết giả danh hào hiệp đã bị bại lộ nên không dè dặt gì nữa.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp tuy lắm mưu nhiều trí, nhưng bọn tại hạ không tin là chúng có đủ hùng tài đại lược đến thế. Tại hạ e rằng sau lưng họ còn có nhân vật nào khác ngấm ngầm thao túng.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp chỉ có tiếng là người đầu não song thực ra còn kẻ khác lãnh đạo.

Lý Hàn Thu xen vào:

- Phải chăng người đó là Tử Vi cung chủ ở núi Mao Sơn.

Quyên Nhi đáp:

- Trước kia tiện thiếp cũng tưởng thế.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vậy bây giờ thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Bây giờ có chỗ khác trước. Tiện thiếp phát giác ra ngoài Tử vi cung ở Mao Sơn còn có người ngấm ngầm chỉ huy đại cục.

Lôi Phi hỏi ngay:

- Người đó là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Đó chính là điều mà tiện thiếp đang muốn điều tra cho biết rõ, nhưng đây là một nhân vật kỳ bí dị thường.

Lôi Phi lại hỏi:

- Cô nương cũng chưa tra ra được thân thế họ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Các hạ dạy quá lời. Tiện thiếp chỉ cảm giác như vậy mà thôi. Lực lượng thần bí kia ngấm ngầm nắm diễn biến đại cuộc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tử Vi cung chủ đã phát giác ra chuyện này chưa?

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cho đến bây giờ họ vẫn chưa rõ.

Lôi Phi đột nhiên chắp tay thi lễ nói:

- Đa tạ cô nương đã có lòng cứu trợ.

Quyên Nhi nghiêng mình đáp:

- Cuộc anh hùng đại hội tuy đã qua rồi nhưng còn hội qua đăng trên sông Tần Hoài lại sắp khai diễn. Hộ này nói là có mục đích để cho 12 mỹ nữ kén chồng. Những hoa thuyền kết mấy dậm. Hai vị nên đi coi.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp đối việc canh phòng bọn tại hạ đã cởi mở chút nào chưa hay vẫn còn nghiêm nhặt?

Quyên Nhi đáp:

- Sau cuộc nghiên cứu, bọn họ đi đến lý luận nếu hai vị còn ở Kim Lăng thì nhất định đã tới dự cuộc anh hùng đại hội. Nhưng hai vị không đến, họ cho là hai vị đã rời nơi đây. Dĩ nhiên hai vị cũng không tham gia vào cuộc hoa nội trên sông Tần Hoài, nên họ giải tán 12 tốp kia rồi.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Hiển nhiên Lý đệ còn có chuyện muốn nói với Quyên Nhi. Nếu mình cũng đứng đây thì có điều bất tiện cho họ.

Nghỉ vậy y liền nói:

- Ngoài căn nhà nhỏ xinh xắn của cô nương hẳn còn nhiều phong cảnh ngoạn mục, không hiểu tại hạ muốn thưởng thức được chăng?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Có thể được. Nhưng các hạ đừng đi lâu quá mà nên qua về trước khi trời tối.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ xin nhớ lời cô nương dặn bảo!

Rồi y thủng thẳng đi ra!

Quyên Nhi nhìn theo bóng sau lưng Lôi Phi đi khuất rồi hỏi:

- Công tử có biết vì lẽ gì y bỏ đi không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không rõ.

Quyên Nhi nói:

- Đáng lý công tử phải biết chứ. Y có ý để chúng ta nói chuyện riêng với nhau.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ả này thật sáng suốt hơn ta. Không hiểu y muốn ta nói chuyện gì với ả?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, ngoài miệng cất tiếng hỏi:

- Vị Hàn Công tử đó phải chăng là con Hàn Đào?

Quyên Nhi đáp:

- Phải rồi! Trên danh nghĩa y là con Hàn Đào nhưng dưới gối Phương Tú còn trống rỗng nên lão

rất yêu y chẳng kém gì Hàn Đào.

Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vì thế mà y được người ta chiều chuộng?

Quyện Nhi chau mày ngắt lời:

- Tuy y sinh trưởng vào nhà đại đạo, song thực ra y là người rất tốt. Những ác tích của phụ thân cùng bá phụ y chẳng biết mảy may chi hết...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Cái đó thật khó tin được.

Quyên Nhi nói tiếp:

- Vì thế nên tiện thiếp kính trọng y.

Lý Hàn Thu hỏi móc:

- Rồi cô nương cùng y đi chơi có phải cô muốn mượn cơ hội giao du để sau này được hưởng chút phụ ấm của Giang Nam Song Hiệp?

Quyên Nhi biến sắc mặt mấy lần, nhưng nàng cố nhẫn nại không đê phát tác, chậm rãi đáp:

- Công tử muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng quyết nhiên y chẳng phải là con người đốn mạt.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Cô nương bênh y chằm chặp thì chắc là mối giao tình đã sâu xa lắm?

Quyên Nhi toan giải thích thì Lý Hàn Thu lại cướp lời:

- Tại hạ có việc cần phải thuyết minh.

Quyên Nhi hỏi:

- Việc gì!

Lý Hàn Thu đáp:

- Mối thù giết cha chẳng đội trời chung. Bất cứ thủ đoạn nào tại hạ cũng phải báo thù cho song thân. Y đã sinh trưởng trong nhà một tên đại đạo quyết nhiên chẳng phải người tử tế. Có điều tại hạ nể

mặt cô nương. Sau này lúc ra tay, tại hạ chỉ phế bỏ võ công của y mà thôi.

Quyên Nhi lắc đầu nói:

- Không nên bức bách Hàn công tử thái quá...

Lý Hàn Thu cười lạt ngắt lời:

- Chắc cô nương lấy làm thương tâm cho y lắm thì phải?

Quyên Nhi đáp:

- Y thiệt không phải người tồi bại. Công việc của Giang Nam Song Hiệp đã chẳng hiểu gì, sao công tử lại ghép y đồng tội với phụ thân?

Lý Hàn Thu hỏi khảy:

- Thế thì tại hạ là người tồi bại hay sao?

Quyên Nhi giải thích:

- Công tử không phải là người tệ hại, nhưng có tính thiên lệch cố chấp, lại ỷ vào kiếm pháp tinh kỳ ác độc mà giết lắm nhiều người...

Lý Hàn Thu xẵng giọng:

- Bây giờ có hại thêm một gã Hàn công tử cũng không sao.

Quyên Nhi hỏi:

- Dường như công tử đã nắm chắc là đã thương được y?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Đúng thế! Tại hạ đã lãnh giáo võ công của Phương Tú rồi. Y bết quá cũng đến thế mà thôi. Chẳng lẽ bản lãnh của con Hàn Đào lại hơn được Phương Tú?

Quyên Nhi thủng thẳng đáp:

- Có khi công lực y không bằng Phương Tú, nhưng chiêu thuật kỳ diệu và học thức rộng rãi thì Giang Nam Song Hiệp không hề bì kịp.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Xem chừng Quyên cô nương hiểu Hàn công tử rất sâu xa?

Không hiểu Quyên Nhi vô tình hay hữu ý cô chẳng lý gì đến lời móc máy của Lý Hàn Thu. Nàng thản nhiên đáp:

- Tiện thiếp sau khi gần gũi y mới hiểu y là một nhân tài khoáng đạt.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Nếu vậy cô nương kề cận y cũng được nhiều điều bổ ích lắm!

Chương 52: Quang Cảnh Hoa Hội Trên Sông Tần Hoài

Quyên Nhi nói:

- Có thể như vậy. Nếu tiện thiếp không nhờ Hàn công tử bảo vệ thì chẳng những không cứu được hai vị mà e rằng chính mình cũng mất mạng nữa.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt, muốn nói lại thôi.

Quyên Nhi dừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ tiện thiếp có nói gì chắc công tử cũng không tin phải chờ ngày sau mới chứng minh được.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi tiếp:

- Lý huynh! Tiểu muội có một lời thỉnh cầu là Lý huynh đừng coi Hàn công tử cũng như phụ thân y.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nể mặt cô nương không sát hại y, nhưng nếu có cơ hội tại hạ phải lãnh giáo gả mấy chiêu thủ pháp.

Quyên Nhi khẻ buông tiếng thở dài nói:

- Xem chừng giữa chúng ta có chỗ hiểu lầm rất sâu xa.

Lý Hàn Thu trông trời chiều hỏi:

- Bây giờ không còn sớm nữa, đêm nay tại hạ và Lôi huynh có nên dời khỏi nơi đây không?

Quyên Nhi đáp:

- Các vị muốn đi vào lúc nào cũng được.

Giữa lúc Lý Hàn Thu cùng Quyên Nhi đang nói chuyện Lôi Phi từ từ tiến lại, chắp tay cười nói:

- Quyên cô nương! Nguyên trước kia tại hạ đã định xếp đặt cho Lý đệ để có cơ hội gặp cô nương.

Bây giờ tưởng không cần nữa.

Lý Hàn Thu cướp lời:

- Lôi huynh! Chúng ta đi thôi!

Rồi y cất bước ra ngoài.

Lôi Phi quay lại nhìn Quyên Nhi khẽ hỏi:

- Quyên cô nương! Bọn tại hạ có thể tham dự vào cuộc Hoa hội trên sông Tần Hoài không?

Quyên Nhi đáp:

- Có thể được. Nhưng các vị nên cẩn thận một chút và cần phải hóa trang cho thật tinh tế.

Lôi Phi lớn tiếng gọi:

- Lý đệ! Hãy chờ tiểu huynh một chút.

Rồi y hạ thấp giọng xuống hỏi tiếp:

- Cô nương có biết những nhân vật tham dự đại hội này là hạng người nào không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không hiểu tường tận tình hình, nhưng người đứng chủ Hoa hội là một nhân vật ở Tử Vi Cung thì nhất định không sai rồi.

Lôi Phi lại hỏi:

- Ở trong đại hội nếu tại hạ được gặp cô nương có thể liên lạc chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu các hạ có phương pháp thần mật không để sơ hở mà tiện thiếp lại cảm giác được thì chúng ta liên lạc một chút cũng không sao.

Lôi Phi nói:

- Vậy ta cứ thế! Tại hạ xin cáo biệt

Các hạ nên khuyên Lý huynh đừng có sinh cường trong Hoa hội trên sông Tần Hoài. Gặp trường hợp cần phải động thủ thì hay hơn hết là cuộc rối loạn rồi hãy ra tay.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ xin hết sức khuyên can y về điểm này.

Quyên Nhi khẻ buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Vạn nhất xẩy cuộc động thủ cùng người thì cần phải giấu kín thân thế. Hai vị nhớ rằng mình là mục tiêu mà Giang Nam Song Hiệp đang theo dõi để hạ sát. Chỉ bộc lộ bản tướng một chút là họ sẽ đem toàn lực để đối phó đấy.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Đa tạ cô nương có lời chỉ giáo.

Y toan quay gót ra đi bỗng lại nghe Quyên Nhi buông tiếng thở dài, liền quay lại hỏi:

- Cô nương còn muốn nói gì nữa không?

Quyên Nhi đáp:

- Nhờ các hạ nói cho Lý huynh đệ hay là tiện thiếp không còn ở lại Kim Lăng bao lâu nữa. Bây giờ chia tay, sau này tất có ngay tái ngộ nhưng phương trời mờ mịt không biết năm tháng nào mới lại trùng phùng. Tiện thiếp đi rồi trong thành Kim Lăng này e rằng không còn ai giúp đỡ các vị nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương chờ cho hết đại hội rồi sẽ đi được không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng muốn coi kết quả vụ này, nhưng khó lòng có diễm phúc ở lại được vì cuộc Hoa hội kéo dài những nửa tháng, tiện thiếp e rằng không thể chờ đến ngày kết thúc.

Lôi Phi hỏi:

- Theo dự đoán của cô nương thì cuộc Hoa hội trên sông Tần Hoài sẽ đưa đến kết quả nào?

Quyên Nhi đáp:

- Mười ngày đầu chắc không có sự gì xảy ra, một là vì Giang Nam Song Hiệp đã bố trí rất nghiêm mật. Hai là những người đến tham dự đều muốn có đủ thời gian để điều tra cho hiểu rõ tình hình Hoa hội. Hoặc giả có xẩy ra một vài vụ náo loạn nhỏ mọn thì cũng bị những cơ quan phòng thủ nghiêm mật thu xếp cho yên.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Lời nghị luận của cô nương thật đã giúp cho bọn tại hạ rất nhiều. Tại hạ xin từ tạ.

Quyên Nhi nói:

- Trong núi này có một đường nhỏ đi tắt xuống chân núi. Các vị cứ thẳng nẻo đó mà đi. Hai vị hãy trân trọng!

Hai người lại ân cần từ biệt lần nữa rồi Lôi Phi trở gót rảo bước xuống núi.

Lý Hàn Thu đứng bên rừng chờ Lôi Phi xem chừng đã nóng ruột. Lôi Phi thủng thẳng tiến gần lại sẽ nói:

- Lý đệ! Tiểu huynh đã nói chuyện với Quyên cô nương được khá nhiều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nói những chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Những chuyện đó có liên quan đến Hoa hội trên sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cuộc đại hội đó có gì đáng lưu ý?

Lôi Phi đáp:

- Cô cho tiểu huynh hay là Giang Nam Song Hiệp đã bố trí nghiêm mật và khuyên chúng ta cần phải thận trọng.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Lôi huynh kiến thức rộng rãi có cảm thấy Quyên cô nương đem bán rẻ chúng ta không?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì không thể có chuyện đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Trước cuộc anh hùng đại hội y thông đồng với Đàm Dược Sư đánh thuốc mê chúng ta ngủ bảy

ngày liền. Khi tỉnh lại thì cuộc đại hội anh hùng đã qua hai bữa, chẳng lẻ cũng là hành động cứu trợ chúng ta thật chăng?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Tiểu huynh đã xét kỷ thì y quả có tâm cứu chúng ta thật.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi! Chúng ta hãy đến coi trường Hoa hội xem sao rồi mới tính.

Lôi Phi nói:

- Để tiểu huynh đưa đường cho.

Rồi y rảo bước đi trước.

Nhờ được Quyên Nhi chỉ rõ đường lối, nên Lôi Phi đi mau lẹ tựa hồ như người đã quen thuộc chốn này.

Hai người xuyên qua khu rừng rậm tới Kim Lăng.

Đến ngoài thành Lôi Phi dừng bước lại nói:

- Lý đệ! Chúng ta phải cải trang mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

-Vì Giang Nam Song Hiệp tưởng chúng ta đã dời khỏi Kim Lăng rồi vậy không thể để cho họ biết là mình quay trở lại.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm! Tiểu đệ chỉ biết nghe lời Lôi huynh.

Lôi Phi thấy Lý Hàn Thu có vẻ không vui y cũng không nói gì nữa, móc lấy tấm mặt nạ đưa cho chàng rồi bảo:

- Lý đệ! Ngoài việc dùng mặt nạ chúng ta còn phải đổ thuốc hóa trang cẩn thận đừng để sơ hở chút nào mới được.

Lý Hàn Thu gật đầu đeo mặt nạ vào.

Hai người cải trang xong thì vào thành Kim Lăng tìm một nhà khách sạn nghỉ ngơi.

Hai người ăn cơm xong liền lẹ bước ra bờ sông Tần Hoài.

Hiện giờ Lôi Phi đã hóa trang thành một người đứng tuổi râu rậm tóc dài, Lý Hàn Thu giả làm hán tử vào trạc tám tuần, để ria mép, mình vận vỏ phục ngoài khoác áo choàng theo kiểu vỏ sư.

Hai người hết sức làm cho nét mặt tầm thường để kẻ khác khỏi chú ý đến.

Khi còn cách sông Tần Hoài chừng vài ba dậm đã thấy người đứng đông nghẹt rất là náo nhiệt.

Nguyên những người muốn vào hội trường phải đưa thiệp mời bằng không thì phải có bản lãnh chân thực trổ ra vài môn võ công mọi người chứng kiến mới được vào trường. Một số người phải đứng ngoài coi không được tới gần khu hội trường.

Lôi Phi hỏi rõ nội tình vượt qua đám đông, đi đến trước một khúc dây chắn ngang đường.

Phía trong khúc dây này mười bộ lập một điếm, năm bộ dựng một trạm. Cách phòng thủ cực kỳ nghiêm mật.

Những người chen chúc ngoài sợ dây chắn đều biết bọn canh gác nơi đây ra tay quá nặng nên không dám sân lại gần.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đi tới trước cửa một nhà lợp báng tre chắp tay hỏi:

- Bọn tại hạ qua chơi Kim Lăng, nghe tin Giang Nam Song Hiệp mở Tần Hoài Hoa Hội, muốn vào coi được chăng?

Bốn đại hán giữ cửa nai nịt gọn gàng lưng giắt đơn đao. Chỉ có một ông già chừng 50 tuổi làm lãnh đội là mặc áo xanh.

Lão áo xanh chuyển động cặp mắt nhìn ngắm Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu một lượt rồi đáp:

- Hai vị có thiệp mời không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ đi đường qua đây làm gì có thiệp?

Lão áo xanh trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nghe khẩu khí ông bạn đủ biết là võ lâm đồng đạo. Đáng lý tiểu đệ phải kính cẩn rước vào.

Nhưng vì có điều lệ qui định nên không thể thiên vị được.

Lôi Phi hỏi lại:

- Điều lệ thế nào? Nhập hương tùy tục, dĩ nhiên bọn tại hạ phải tuân theo.

Lão áo xanh đáp:

- Cần ông bạn chứng minh vài thủ pháp thì bọn tại hạ mới dám mời vào.

Lôi Phi lại hỏi:

- Trước mặt đông người tiểu đệ thiệt tình không biết lộ thân thế bằng cách nào?

Lão áo xanh rút thanh đơn đao sau lưng đại hán võ phục mé tả đưa ra nói:

- Ông bạn hãy thử thanh yêu đao này xem thế nào?

Lôi Phi đón lấy yêu đao cầm trong tay nắn một lúc rồi đáp:

- Thanh đao này tốt lắm đúc bằng thép nguyên chất, điều đáng tiếc lá hơi dòn một chút.

Miệng y nói vậy hai tay ngấm ngầm vận nội lực bẻ thanh cương đao đánh ẴrắcỮ một tiếng gãy làm hai đoạn.

Lão áo xanh cười ha hả hỏi:

- Nội lực ông bạn rất thâm hấu nhưng có thể cho tại hạ biết được danh tính chăng?

Lôi Phi đáp ngay:

- Tại hạ là Điền Xá.

Lão áo xanh nói:

- Mời Điền huynh vào đi.

Lôi Phi lạng người tiến vào.

Lão áo xanh lại nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi:

- Các hạ tính sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ cũng xin theo luật lệ.

Lão áo xanh hỏi:

- Vậy thì hay lắm! Các hạ muốn trổ món gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin theo lời lão huynh, muốn gì cũng được.

Lão áo xanh nhấp nháy cặp mắt nói:

- Khẩu khí các hạ lớn đó!

Lão lùi lại đưa chân phải hất một hòn đá bay lại nói:

- Các hạ trổ tài trên hòn đá xanh này.

Lý Hàn Thu đến lấy viên đá cầm trong tay thấy nó chỉ lớn bằng quả trứng ngỗng mà cứng rắn vô cùng. Chàng ngấm ngầm vận nội lực nắm chặt năm ngón tay lại.

Sau một lát chàng mở tay ra coi thì hòn đá vẫn y nguyên như củ. Chàng liền giơ tay trái lên đập đánh "chát" một tiếng. Khối đá võ vụn tan ra từng mảnh rớt xuống đất.

Lão áo xanh gật đầu hỏi:

- Hay lắm! Cách xưng hô của huynh đài thế nào?

Lý Hàn Thu buột miệng đáp:

- Tiểu đệ là Trần Khởi.

Lão áo xanh nói:

- Mời Trần huynh vào đi!

Lý Hàn Thu rảo bước đi ngay theo kịp Lôi Phi.

Hai người đi không đầy năm trượng đã đến bờ sông, ngẩn đầu lên nhìn thấy đèn lửa đủ màu sắc treo cao. Hàng trăm con thuyền hoa liên tiếp nhau. Đèn lửa huy hoàng, người đi lại như mắc cửi.

Một cây cầu rực rỡ thông vào các hoa thuyền trên sông.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Hãy gia tâm đề phòng!

Rồi thủng thẳng bước lên cầu.

Cây cầu này dài chừng năm trượng, hai bên có lan can để căng nhiễu đủ màu sắc. Giữa cầu trải tấm thảm hông để cho người đi lên.

Đi đến cây cầu thì đến một toa thuyền hoa lớn. Khoang thuyền dẹp bỏ hết rồi, lát ván bằng phẳng. Trên thuyền đặt một án gỗ hình dài. Án gỗ cũng phủ lụa trắng. Trên án bài đủ danh tửu hoa tươi và những đồ điểm tâm rất tinh khiết.

Hai ả nữ tỳ quần hồng áo trắng, tóc dài thành đôi biếm đứng chực hai bên.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu vừa bước vào thuyền, hai ả nữ tỳ liền nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Hai vị đại gia dùng rượu chăng?

Lôi Phi lắc đầu tiến về phía trước.

Bây giờ hai người đã có thể coi rõ phần lớn bề mặt cuộc Tần Hoài Hoa Hội. Trên thuyền lớn bày rượu có đặt cầu thông ra bốn mặt đều là thuyền hoa.

Hội trường do mấy trăm con thuyền vừa lớn vừa nỏ kết thành bè mảng gần từ hai đến ba chục thuyền ráp liền vào nhau để làm hoa trường. Khu giữa hoa trường lát ván trải thảm đỏ có bày rất nhiều bồn hoa và hơn chục nữ tỳ ăn mặc diêm dúa. Chúng đi lui đi tới để bưng rượu trà mời khách.

Giữa những bồn hoa có kê nhiều bàn gỗ ghế này. Từng tốp năm ba người tri kỷ ngồi chuyện gẫu với nhau.

Trong hội trường có mỹ nữ, rượu ngon hoa tươi, du thuyền, ai thích thứ nào thì tiến về phía đó.

Lôi Phi tay chắp để sau lưng đưa mắt nhìn bốn phía. Coi bề ngoài tưởng chừng y đang ngoạn thưởng những thuyền hoa rực rỡ mà thực ra y ngấm ngầm chú ý về cách bố trí tình thế những thuyền gỗ liên tiếp để làm hội trường.

Toàn trường vừa lớn vừa nhỏ có đến chín khu hoa thuyền. Hội trường Trung ương đặc biệt rộng lớn và mặt nào cũng có cầu thông với các hoa trường khác.

Bổng thấy một ả nữ tỳ xinh đẹp tay bưng khay gỗ tiến lại trước mặt hỏi:

- Đại gia dùng trà hay dùng rượu?

Lý Hàn Thu đáp gọn một tiếng:

- Trà.

Ả nữ tỳ tay trái bưng khay, tay phải cầm một chung trà đua lên nói:

- Xin tha lỗi cho tiểu tỳ dâng trà một tay.

Lý Hàn Thu đón lấy chén trà nói:

- Thật phiền cô quá!

Ả nữ tỳ đảo mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Các hạ cũng dùng trà chăng?

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Tại hạ uống rượu.

Nữ tỳ lại cầm chén rượu đưa lên.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu tay cầm chung rượu, chung trà, nhưng không uống ngấm ngầm đổ xuống sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu nói:

- Coi chừng trên thuyền hoa chẳng có mấy người.

Lôi Phi đáp:

- Hiện giờ hãy còn sớm, khách mới đến lác đác...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Trong chín hoa trường này có đến mấy trăm con thuyền ghép lại. Vì hội trường rộng quá, hiện giờ tuy còn thưa thớt mà ít ra cũng đến hơn trăm người khách rồi.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Bây giờ chúng ta hãy tìm cách coi cho biết rõ tình thế chín hoa trường này.

Lôi Phi gật đầu rồi cất bước đi trước. Hai người đi qua cầu vào một hoa trường khác.

Mỗi hoa trường đều có màu sắc đặc biệt cách trang sức hoa trường nào cũng cực kỳ xa xí. Ngoài ra những phụ nữ phục sắc không giông nhau bưng trà rượu đi lại tiếp khách.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu hóa trang làm người bình thường không ai để ý nên hành động rất thong thả.

Hai người đi hết được sáu hoa trường thì cảm thấy số du khách thêm lên rất nhiều. Những người đến thăm hoa rất phức tạp dường như có cả nhân vật Tam Sơn Ngũ Nhạc.

Lôi Phi để ý quan sát thấy rất nhiều người quen, vì y đã hóa trang thay đổi sắc mặt nên không ai nhận ra.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

Lôi Phi lại gật đầu đi trước.

Hoa trường chính giữa đặc biệt rộng lớn, bốn mặt đều để bồn hoa làm giậu. Về phía đông có dựng khán đài kê hàng mấy trăm ghế gỗ, hàng lối rất là tề chỉnh.

Lôi Phi nói:

- Chắc đây là nơi tuyển phu của 12 mỹ nữ.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi lại:

- Không hiểu đến mấy giờ mới bắt đầu cao trào tuyển phu?

Trong hoa trường này đã có đến hơn ba chục người, số đông là những nhân vật giang hồ nai nịt gọng gàng ngoài khoác áo choàng.

Đột nhiên Lý Hàn Thu khẻ bấm Lôi Phi nói:

- Lôi huynh hãy coi công nhân khán đài!

Lôi Phi ngảnh đầu nhìn ra thì thấy một công nhân mặt đen bóng loáng đứng dưới ngọn hoa đăng. Ánh đèn soi vào trái tai y rõ vết ám ký chính tay y đã vạch vào.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi là một người giàu kinh nghiệm cháng rất tâm phục và giật mình tự nhủ:

- Quả nhiên những người này đều bị Giang Nam Song Hiệp thu dụng rồi.

Chàng lại đưa mắt nhìn quanh trong vòng một trượng không thấy người nào có ám ký nữa khẽ nói:

- Những người này đã thay đổi diện mạo và cả màu da, e rằng họ có gặp thân hữu cũng không ai nhận ra được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh sợ họ mất cả ký ức cùng thần trí. Đó mới là điều trọng yếu.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên có tiếng bước chân cấp bách vọng lại. Chàng quay đầu nhìn ra thấy ả nữ tỳ toàn thân mặc quần áo màu hông tay bưng chén trà đon đã tới nói:

Mời hai vị dùng trà.

Lý Hàn Thu thò tay ra nhắc lấy chén nói:

- Đa tạ cô nương.

Hồng y nữ tỳ nghiêng mình đáp:

- Tiểu tỳ không dám.

Lôi Phi nhìn lên đài hỏi:

- Không hiểu cuộc mỹ nữ tuyển phu bao giờ mới bắt đầu?

Hồng y nữ tỳ đưa mắt ngó hai người rồi cười đáp:

- Tối mai.

Lôi Phi nói:

- Thế ra đêm nay vô vọng rồi.

Hồng y nữ lại cười nói:

- 12 vị cô nương cô nào cũng đẹp như thiên tiên. Nếu hai vị thích mỹ nữ xin mời tối mai đến sớm.

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Đa tạ cô nương có lòng chỉ điểm.

Y đảo mắt ngắm ả nữ tỳ từ đầu xuống tới gót chân rồi hỏi:

- 12 vị mỹ nữ đó so với cô nương thế nào?

Hồng y nữ mỉm cười đáp:

- Tiểu tỳ xấu xa quê kệch khi nào dám so bì với 12 vị mỹ nữ?

Lôi Phi nói:

- Họ là những tuyệt mỹ nhân hay sao?

Hồng y nữ tỳ đáp:

- Các cô đó đẹp thiệt. Tối mai đại gia đến coi mới biết là tiểu tỳ không nói ngoa.

Lôi Phi đưa tay lên vuốt râu hỏi:

- Lão phu lớn tuổi thế này chẳng biết có được tham dự không?

Hồng y nữ tỳ đáp:

- Bất luận là ai cũng được tham dự hết, không cần tuổi tác bao nhiêu mà chỉ trông vào võ công.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Biện pháp này thật là công bằng.

Hồng Y nữ tỳ thấy Lôi Phi hỏi chuyện dằng dai, dường như không có gì đáng nghi ngờ thì cũng không nói nhiều nữa trở gót đi luôn.

Lôi Phi tủm tỉm cười đặt chung trà xuống nói:

- Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Rời khỏi nơi đây hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta về khách sạn ngủ một đêm cho thích mắt rồi tới tối mai hãy đến tranh đoạt mỹ nhân.

Câu này y nói rất lớn dường như cố ý để cho những người gần đó cũng nghe tiếng.

Lúc này những người đến tụ tập đã đông lắm. Họ đủng đỉnh đi vòng quanh hoa trường.

Lôi Phi đảo mắt nhìn thấy đến hơn chục người đứng vây quanh mình thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Không hiểu bọn này có chuyện mưu đồ gì?

Bỗng thấy một đại hán vào trạc tứ tuần chấp tay hỏi:

- Quí tính ông bạn là gì?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ là Điền Xá.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Còn cách xưng hô huynh đài thế nào?

Đại hán đáp:

- Tại hạ là Ngô Hằng.

Lôi Phi chắp tay nói:

- Té ra là Ngô huynh!

Ngô Hằng nói:

- Tại hạ không dám. Điền huynh lập trại ở đâu?

Lôi Phi đáp lại bằng giọng Tứ Xuyên:

- Tiểu đệ ở Xuyên Trung tới đây. Suốt đời bôn tẩu giang hồ hành tung vô định.

Lý Hàn Thu thấy bọn người vây quanh chàng đều đứng giữ phương vị tựa hồ chắn mất lối đi của hai người thì giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Phải chăng bọn này là thủ hạ của Giang Nam Song Hiệp giả dạng làm những nhân vật đến dự hội chuyên đi tìm những nhân vật không rỏ lai lịch để rắc rối. Dù có xảy chuyện xung đột thì cũng là những vụ xích mích của tân khách với nhau không thành to chuyện được. Phương pháp này thật là tuyệt diệu!

Bổng nghe Ngô hằng cười khanh khách hỏi:

- Còn vị kia đối với Điền huynh là thế nào?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Tiểu đệ là Trần Khởi

Ngô Hằng hỏi:

- Trần huynh cũng ở Xuyên Trung tới đây ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải! Tiểu đệ ở Trung Nguyên.

Lôi Phi nói theo:

- Bọn tiểu đệ mới quen nhau.

Ngô Hằng nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi cười ha hả nói:

- Ngô huynh căn vặn bọn tại hạ như vậy dường như là nhân vật bảo vệ hoa trường?

Câu này y nói rất lớn quả nhiên thấy phản ứng. Rất đông người chạy lại.

Ngô Hằng vội đáp ngay:

- Điền huynh đừng hiểu lầm. Tiểu đệ không liên quan gì đến Hoa hội này cả.

Lôi Phi nói:

- Như vậy Ngô huynh có điều không phải. Giả tỷ Ngô huynh là nhân vật trong ban tổ chức mà cật vấn thì còn có lý. Ngô huynh đã không phải người trong Hoa hội mà ngọn hỏi ngành tra cho biết rõ lai lịch là có ý gì?

Chương 53: Người Áo Đen Ẩn Hiện Bất Thường

Ngô Hằng cười ha hả đáp:

- Điền huynh thật quá đa nghi. Bất quá tiểu đệ muốn kết bạn với Điền huynh mà thôi.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì ra tiểu đệ đã trách lầm Ngô huynh mất rồi.

Ngô Hằng nói:

- Chuyện gì đã qua ta nên bỏ đi. Nếu Điền huynh không có ý kết bạn với tiểu đệ, tiểu đệ không miễn cưỡng.

Rồi y trở gót đi ngay.

Sáu bảy tên đại hán chia giữ bốn mặt cũng cất bước đi theo Ngô Hằng.

Đột nhiên có âm thanh gay gắt lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì là một tên hán tử trung niên, toàn thân vận đồ đen, đầu bịt khăn đen, cả đôi giày cũng bằng vải đen, đủng đỉnh từ giữa đám đông đi ra.

Nếu không để ý thì chẳng thấy gì, song lưu tâm một chút liền nhận thấy cách phục sức của người này rất kỳ dị.

Ngô Hằng đưa mắt nhìn người áo đen hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Lúc này những người đến coi vụ nhiệt náo mỗi lúc một đông. Bọn Ngô Hằng trước đứng thành thế bao vây Lôi Phi thì bây giờ chính y lại bị bọn người thóc mách bu quanh.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ra thấy bọn người đến tụ tập trong hoa trường để coi náo nhiệt lên tới năm, sáu chục thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu xảy ra chuyện tranh chấp làm kinh động đến Giang Nam Song Hiệp.

Bỗng nghe người áo đen lạnh lùng nói:

- Tại hạ muốn hỏi các hạ.

Ngô Hằng hỏi lại:

- Tôn giả hỏi điều chi?

Người áo đen hỏi:

- Các hạ có người mướn đến đây hay chỉ là một du khách?

Ngô Hằng ngó bộ mặt người áo đen lạnh lùng như băng giá chẳng khác gì cơn gió lạnh thổi từ địa ngục lên. Gã ngó thêm một lúc càng thấy khiếp sợ phải quay nhìn ra chỗ khác vì tướng mạo người áo đen có dáng một nhân vật đã luyện những võ côn kỳ bí, ác độc của tà phái.

Người áo đen không thấy Ngô Hằng trả lời, không nhịn được nữa lại hỏi tiếp:

- Tại hạ đã hỏi ai chỉ hỏi đến hai lần. Bây giờ xin nhắc lại. Các hạ có người mướn đến đây hay chỉ là du khách?

Ngô Hằng tuy trong lòng có ý khiếp sợ người áo đen, nhưng gã ngó lui ngó tới thấy hắn chỉ có một mình, không có đồng bạn trợ quyền nên cũng mạnh dạn lên một chút, cất tiếng hỏi lại:

- Nghe khẩu khí các hạ có vẻ hách lắm. Chắc các hạ cũng là một nhân vật có danh vọng?

Người áo đen ngắt lời:

- Tại hạ đã hỏi hai lần mà các hạ vẫn nói đi đâu cứ chưa trả lời.

Ngô Hằng nói:

- Tại hạ nghe rõ rồi, nhưng các hạ vẫn có vẽ lấn át người...

Người áo đen đột nhiên tiến tới một bước vươn tay ra chụp.

Ngô Hằng né mình tránh khỏi.

Động tác của người áo đen mau lẹ dị thường. Hắn không chờ Ngô Hằng trả đũa đã phóng cả song chưởng đánh ra trong thế liên hoàn.

Ngô Hằng để ý nhìn thấy mười đầu ngón tay đối phương đều để móng thật dài khác người thường

xa, mà màu sắc xanh ngắt thì không khỏi kinh hãi. Vì trong lòng hoang mang chân tay đờ đẫn một chút né tránh không kịp, Gã thấy lưng bàn tay trái đau nhói vì bị móng tay người áo đen khẻ vạch vào. Gã liền rít một hơi dài rồi nhảy lui về phía sau bốn thước.

Người áo đen không đuổi nữa, đứng nguyên một chỗ dằn giọng hỏi:

- Tại hạ hỏi các hạ là người như thế nào?

Ngô Hằng ngó lại vết thương ở tay trái thấy sưng vù lên thì trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận. Gã thò tay phải vào bọc lấy ra một lưỡi thủy thủ.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- Các hạ không còn cơ hội động thủ nữa đâu. Chỉ trong thời gian chừng ăn xong bữa cơm là chất độc phát tác, ngoài cách chặt đứt tay đi không còn biện pháp nào khác.

Ngô Hằng nói:

- Giữa tại hạ và các hạ vốn không có thù oán...

Người áo đen ngắt lời:

- Tại hạ đã cảnh cáo mấy lần mà các hạ không tin nên không còn cách nào khác nữa.

Ngô Hằng nói:

- Trước khi chất độc phát tác tại hạ còn có thể đã thương các hạ được.

Người áo đen cười lạt hai tiếng rồi hỏi:

- Các hạ muốn đánh bạc với vận khí chăng?

Ngô Hằng đáp:

- Giết người thì phải thường mạng, nợ bạc thì phải trả tiền. Các hạ đã thi hành độc thủ với tại hạ thì tại hạ bất tất phải nói chuyện nhân nghĩa với các hạ nữa.

Người áo đen thách thức:

- Các hạ có tài gì cứ trổ hết ra đi!

Ngô Hằng vung lưỡi đao trủy thủ trong tay lên. Trong đám đông đột nhiên có năm đại hán chạy lại.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Chúng ta có nên giúp y một tay không?

Lôi Phi đáp:

- Không nên hấp tấp. Chúng ta hãy lẳng lặng chờ xem diễn biến rồi sẽ liệu.

Lúc này trong hoa trường rất náo nhiệt, số người bu lại mỗi lúc một đông. Có đến dư trăm... Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu bị chìm đắm vào trong đám đông. Những người đến sau không hiểu mới đầu câu chuyện do hai người mà ra.

Người áo đen cười lại hỏi:

- Các vị muốn động binh chăng?

Ngô Hằng đáp:

- Đúng thế! Lấy khí giới ra đi!

Một hồi loảng xoảng vang lên! Năm đại hán vây lại đã rút binh khí ra. Năm thanh quỉ đầu đao dưới ánh đèn sáng lấp loáng ánh hàn quang.

Bổng nghe trong đám đông có người cười lạt lên tiếng:

- Sáu người đánh một thật là bất công!

Ngô Hằng đảo mắt nhìn quanh. Người vừa nói đó vào trạc tứ tuần, thân thể cao lớn, mình vận võ phục, ngoài khoác áo choảng. Chuôi kiếm thò ra ngoài áo sợi dây đeo màu vàng lay động.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã không dám ra tay.

Người áo đen cười lạt hỏi:

- Sao các vị không động thủ đi?

Ngô Hằng liền thay đổi thái độ hỏi lại:

- Tại hạ muốn hiểu rõ tính danh của các hạ trước.

Người áo đen hững hờ đáp:

- Tại hạ đã không muốn với cao kết giao với các hạ thì hà tất phải thông tên báo họ.

Thái độ lạnh lùng, lời nói sắc bén tựa hồ có ý trêu chọc cho Ngô Hằng phải ra tay.

Ngô Hằng không sao nhịn được liền nói:

- Xem chừng bữa nay tại hạ mà không chết thì các hạ hết sống.

Gã dứt lời đột nhiên huy động lưỡi đao trủy thủ đâm tới.

Ngô Hằng vừa ra tay, năm đại hán kia cũng nhất tề huy động quỉ đầu đao chém tới.

Chỉ trong chớp mắt, ánh đao lấp loáng bao vây người áo đen vào giữa.

Người áo đen chuyển động thân hình như con bướm xuyên hoa lấp loáng giữa làn đao quang.

Năm thanh quỉ đầu đao và một lưỡi trủy thủ bố trí thành một tấm lưới rất nghiêm mật song thủy chung vẫn không đã thương được người áo đen.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Võ công người áo đen không phải tầm thường. E rằng sáu người chẳng có cách gì đã thương được hắn.

Chàng chưa dứt lời bỗng có tiếng rên ư ử vọng lại.

Một bóng người lấp loáng. Một tên đại hán dùng quỉ đầu đao bổng vọt ra ngoài. Thanh quỉ đao của gã không biết đã lọt vào tay người áo đen lúc nào?

Người áo đen tay đã cầm đao, khí thế lại càng hung mãnh.

Sau một hồi choang choảng vang lên, ánh đao quang bao vây hắn đều bị hất văng ra.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có tiếng hét lớn:

- Dừng tay!

Trong đám đông một hán tử trung niên áo xanh từ từ bước ra. Y chắp tay nói:

- Tiểu đệ là Lý Lãng. Tổng quản hoa trường này...

Người áo đen dừng tay lại nói:

- Các hạ tới vừa đúng lúc.

Lý Lãng nói:

- Tại hạ có việc ở ngoài vừa nghe tin phải lật đật về ngay. Thật có điều không phải với các vị.

Người áo đen nói:

- Lý huynh chỉ về sớm một khắc là tiểu đệ không bị người vây đánh.

Lý Lãng đưa mắt nhìn Ngô Hằng nói:

- Các vị lấy nhiều lấn ít phải chăng có ý đại náo Hoa hội?

Ngô Hằng đáp:

- Bọn tại hạ bất quá có điều xích mích trong nhất thời thành ra phạm tội. Vậy bây giờ xin có lời từ tạ.

Đoạn hắn chắp tay xá dài hỏi:

- Tổng quản mới trông thấy bọn tại hạ vây đánh một người, nhưng đã rõ nguyên nhân chưa?

Người áo đen cười lạt hỏi:

- Các hạ muốn rung động Lý tổng quản thì đã làm gì được ai?

Lý Lãng cười mát nói:

- Tiểu đệ giữ chức tổng quản hoa trường này không những phải đem toàn lực ra bảo vệ hoa trường để tránh sự phá hoại của người khác mà còn có bổn phận bảo vệ cho những người đến tham dự Hoa hội được an toàn, cũng điều giải các xích mích. Vì thế bất luận việc gì cũng cần hiểu rõ.

Người áo đen chỉ buông tiếng cười khẩy chứ không nói nữa.

Ngô Hằng lại nói tiếp:

- Huynh đài đây đã ngấm ngầm dùng chất kịch độc để đả thương tay trái tại hạ.

Lý Lãng cau mày hỏi:

- Các hạ có thể cho tại hạ coi vết thương được chăng?

Ngô Hằng đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Đoạn gã đưa tay trái ra.

Lý Hàn Thu hãy còn ít tuổi thích xem nhiệt náo. Chàng chen vào trước mặt Ngô Hằng ngó thấy lưng bàn tay trái gã sưng cao lên mấy tất. Miệng vết thương tím bầm và nổi vằn.

Lý Lãng gật đầu nói:

- Vết thương khá nặng!

Hắn đưa mắt nhìn người áo đen hỏi:

- Đây là các hạ ra tay đả thương phải không?

Người áo đen hững hờ đáp:

- Phải rồi!

Lý Lãng lại hỏi:

- Các hạ có thuốc giải độc không?

Người áo đen buông thõng:

- Dĩ nhiên là có.

Lý Lãng hỏi:

- Các hạ có thể tặng cho tại hạ một viên được chăng?

Người áo đen cười lại hỏi lại:

- Phải chăng Lý tổng quản xin thuốc thay cho y?

Lý Lãng đáp:

- Tiểu đệ có nhiệm vụ ở đây không muốn có người bị thương vong tại hoa trường.

Người áo đen lại cười đáp:

- Nếu như thế thì tại hạ không chịu.

Lý Lãng ngẩn người ra một chút rồi cười khanh khách nói:

- Tại hạ tưởng huynh đài nên thuận cho là hơn.

Người áo đen hỏi:

- Lý tổng quản xử sự có một thái độ thiên lệch, tổng quản có biết không?

Lý Lãng nói:

- Đại hội của bọn tại hạ đã có lề luật định rõ. Thấy người bị thương thì phải cứu trợ, kẻ yếu đuối thì phải bên vực. Bọn y tuy đông người nhưng không mạnh bằng huynh đài.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hơn nữa y bị thương rất nặng, nếu không giải cứu kịp thời e rằng đến phải chặt tay.

Người áo đen cười lạt hỏi:

- Nếu tiểu đệ bị thương dưới loạn đao của bọn họ thì sao?

Lý Lãng đáp:

- Tiểu đệ cũng phải đến ngăn cản.

Người áo đen phì cười nói:

- Thật là chuyện cứu cấp kẻ bị thương, bênh vực người yếu đuối nghe rất lọt tai!

Lý Lãng nghe giọng mỉa mai không khỏi biến sắc lạnh lùng hỏi:

- Các hạ tay không một mình chọi năm còn chưa đủ mạnh hay sao?

Người áo đen cười khẩy đáp:

- Xem chừng bọn kia có mối liên quan với các hạ.

Lý Lãng không khỏi lửa giận bốc lên ngùn ngụt nhưng hắn cố dằn lòng hỏi lại:

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

Người áo đen đáp:

- Tại hạ đã lên được hoa thuyền. Nếu không có thiệp mời của Giang Nam Song Hiệp thì cũng phải trổ võ công mới được tiến vào hội trường, tưởng chả cần phải thông tên báo họ nửa.

Lý Lãng tức giận đến cực điểm, hắn đảo mắt nhìn quanh bốn phía thấy quần hào ai cũng lộ vẻ nghiêm trọng, thì không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Tình thế lúc này rất phức tạp, nếu mình xử sự không khéo tất nổi cuộc phong ba.

Hắn nghĩ vậy liền dẹp lửa hận, tủm tỉm cười nói:

- Huynh đài đã không muốn báo danh tại hạ cũng không dám miễn cưỡng, song tại hạ có mấy lời cần phải thuyết minh trước.

Người áo đen hỏi:

- Được rồi! Các hạ có điều gì cứ nói?

Lý Lãng chậm rãi đáp:

- Trong hoa trường đã có nghiêm lệ. Điều quan trọng thứ nhất là không nên đánh lộn hoặc mượn duyên cớ để quấy rối đại hội. Đã có một chỗ động võ là diễn võ đài cũng ở trong hoa trường mà tiểu đệ có trách nhiệm bảo vệ đây. Diễn võ đài chính là nơi 12 cô hoa nữ kén chồng. Những người đến tham dự Hoa hội đều có thể trông vào võ công của mình mà lên đài tỷ thí.

Người áo đen nói:

- Đa tạ các hạ có lời chỉ giáo.

Lý Lãng lại nói:

- Diễn võ đài tới mai mới bắt đầu mở cửa trong một thời kỳ bảy ngày liền. Nếu 12 cô hoa nữ mà kén được giải tế sớm hơn thì hoa trường tỷ võ này kết thúc sớm hơn. Bằng không thì lôi đài phải liên tục mở trong bảy ngày. Huynh đệ có muốn động võ thì lên đó mà tỷ đấu mới là danh chính ngôn thuận.

Người áo đen chưa kịp trả lời thì bên ngoài có thanh âm hỏi lại:

- Giả tỷ trong bảy ngày mà 12 mỹ nữ chưa lựa được đủ phu tế thì lôi đài cũng tạm kết thúc hay sao?

Lý Lãng đáp:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì anh hùng hào kiệt võ lâm không thiếu người chẳng có lý nào lại không lựa được 12 vị đầy đủ tư cách về võ công cũng như về nhân phẩm.

Người kia lại hỏi:

- Trường hợp mà 12 mỹ nữ có tính cao ngạo không lựa được đủ thì sao?

Lý Lãng đáp:

- Nhiệm vụ của tiểu đệ chỉ có trách nhiệm bảo vệ hoa trường này nên về luật lệ tỷ võ cho các cô mỹ nữ tuyển phu không hiểu đầy đủ. Tối mai lúc khai đài sẽ có người giải thích tường tận về cuộc tỷ đấu. Xin miễn cho tiểu đệ khỏi trả lời về vấn đề này.

Hắn đảo mắt nhìn quanh bỗng ra chiều sửng sốt nói:

- Lạ thiệt!

Dường như hắn tự biết mình lỡ lời, nên hai tiếng "lạ thiệt" vừa ra khỏi cửa miệng, hắn lập tức dừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn quanh thì ra người áo đen đã mất biến không hiểu từ lúc nào. Chàng chỉ thấy thanh quỉ đầu đao mà y đoạt được lúc trước hiện còn cắm xuống ván lát.

Chàng khẽ hỏi Lôi Phi:

- Không biết người áo đen là ai mà ghê gớm thế? Nguyên một thân pháp chợt ẩn chợt hiện cũng cao thâm không biết đâu mà lường!

Lôi Phi khẽ đáp:

- Chúng ta đi kiếm nơi tĩnh mịch nghỉ một lúc đã!

Bổng thấy Lý Lãng chắp tay tuyên bố:

- Cuộc phân tranh đã giải quyết xong. Xin các vị trở về nguyên chỗ xơi rượu dùng trà.

Quần hào đứng vây quanh thấy không còn gì đáng coi nữa liền lục tục giải tán.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu tới một gốc hoa trường ngồi xuống hai chiếc ghế tre.

Một ả nữ tỳ liền bưng trà lại đặt xuống bàn rồi bỏ đi.

Lôi Phi chờ thị đi xong rồi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Lý đệ đã nhìn thấy chuyện gì chưa?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Tần Hoài Hoa hội này đã được bố trí cực kỳ nghiệm mật. Hiện giờ chúng ta bị người để ý rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy hôm nay chúng ta ra sớm một chút đi về phía hoang lương vắng vẻ hạ sát kẻ theo dõi. Tối mai thay đổi diện mạo rồi lại tới đây.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh e rằng câu chuyện không giản dị như thế được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy bây giờ làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Hay hơn hết là chúng ta ở đây tìm cách giải mối hoài nghi trong lòng họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ tưởng chuyện này lại càng khó hơn.

Lôi Phi nói:

- Người áo đen đã ngăn cản đỡ cho chúng ta một hồi. Bây giờ tất cả những người của hội trường đang bắt đầu hành động tìm kiếm hành tung y.

Lý Hàn Thu chợt nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh có để ý đến người bị thương là Ngô Hằng không?

Lôi Phi ngẩn người ra một chút đáp:

- Tiểu huynh không để ý.

Lý Hàn Thu nói:

- Gã bị thương khá nặng nếu không giải cứu kịp thời thì e rằng đến phải chặt tay. Bất luận gã có phải người của Giang Nam Song Hiệp không, nhưng đã bị thương ở trong hội trường thì dĩ nhiên Giang Nam Song Hiệp phải để ý đến. Không ngờ cả gã cũng đi đâu mất.

Lôi Phi chưa kịp trả lời thì thấy một đôi nam nữ đi đến.

Tần Hoài Hoa hội là nơi tụ họp đủ thứ người trong võ lâm. Coi bề ngoài ai cũng đầy đủ tự do không bị câu thúc. Trên hoa trường đều có trà thơm rượu quí ai muốn dùng gì thì dùng ngoại trừ

những ả nữ tỳ đi lại mời khách chẳng còn ai quấy nhiễu. Tân khách tùy ỳ đi lại thưởng ngoại hay ngồi đâu cũng được. Tuy nhiên hết thảy đều bị bao nhiêu người ngấm ngầm giám thị, có điều bề ngoài chẳng thấy gì mà thôi.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đã biết nội tình nên lúc nào cũng đề cao cảnh giác. Hai người đang nói chuyện vừa ngó tới có người đi tới liền lập tức im miệng.

Cặp nam nữ kia đi về phía Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi uể oải ngồi xuống ghế đối diện.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu nhắm mắt giả vờ ngủ. Lúc này hai người đã nằm dài trên chiếc kỷ này.

Cặp nam nữ ngồi cách hai người không đầy bốn thước.

Một ả nữ tỳ theo sau đôi này bưng hai chén trà và đồ điểm tâm đến đặt xuống rồi rón rén rút lui.

Lý Hàn Thu hé mở cặp mắt ngó đôi nam nữ thì thấy gã trai chừng 25, 26 tuổi, tướng mạo khôi ngô anh tuấn. Còn cô gái mới 17, 18 tuổi mình mặc võ phục áo xanh. Dung nhan vào bậc trung lưu. Trên lưng cô đeo túi xoa tiêu khiến mọi người ai cũng chú ý.

Lý Hàn Thu chưa qua lại giang hồ lâu ngày nên không biết túi xoa tiêu đại biểu hạng người nào, nhưng cứ coi số lượng của túi tiêu cũng đủ tỏ cô là tay cao thủ chuyên phóng ám khí.

Bỗng nghe gã trai cất tiếng hỏi:

- Đại muội tử! Muội tử coi ở đây có vui không?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Vui thì vui thiệt nhưng trong lòng tiểu muội rất hồi hộp.

Gã trai hỏi:

- Muội muội sợ gì?

Thiếu nữ đáp:

- Sợ mổ mổ rượt theo.

Gã trai cười lạt nói:

- Chúng ta đã chạy xa hàng mấy ngàn dậm thì mụ đuổi kịp thế nào được? Tiểu huynh xem chừng muội muội thật quá lo xa, lúc nào cũng ngơm ngớp lo âu thì đời sống có chi lạc thú.

Thiếu nữ áo xanh hạ thấp giọng xuống nói:

- Nói khẽ chứ! Trước mặt có người đó.

Gã trai cười nói:

- Ai để ý đến chuyện mình làm cóc gì? Muội muội bất tất nghi ngờ cả quỉ thần cho mệt óc.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu thì thấy cả hai người cùng nằm duỗi dài không nhúc nhích liền khẽ thở phào một cái rồi hỏi:

- Vương đại ca! Tại sao chúng ta lại cứ tìm đến chỗ đông đảo. Sao không kiếm một nơi thâm sơn cùng cốc không vết chân người chẳng hay hơn ư?

Gã trai thủng thẳng đáp:

- Hết ngày này đến tháng khác giam mình vào nơi tịch mịch quạnh hêu thì chịu thế nào được?

Thiếu nữ lại hỏi:

- Đã có tiểu muội bầu bạn thì còn lo gì tịch mịch?

Gã trai lắc đầu đáp:

- Không được, không được! Tuy có muội muội bầu bạn nhưng ở chốn thâm sơn cùng cốc chỉ có hai người suốt ngày ủ rũ nhìn nhau...

Thiếu nữ chau mày ngắt lời:

- Trước kia đại ca đã bảo chỉ cần sao có tiểu muội bầu bạn là không mong chuyện gì khác nữa kia mà?

Gã ngó thiếu nữ đáp:

- Tiểu huynh trước có nói thế thật, nhưng bây giờ khác rồi.

Thiếu nữ hỏi:

- Khác ở chỗ nào?

Gã trai đáp:

- Thời gian theo hoàn cảnh mà thay đổi. Trước kia tiểu huynh nói thế là vì trong lòng chỉ ước nguyện có vậy mà thôi. Nhưng sau bấy nhiêu ngày chúng ta phiêu bạt với nhau, tiểu huynh biến đổi chủ ý rồi...

Thiếu nữ áo xanh cười lạt xẵng giọng hỏi:

- Vương bảo Sơn! Ngươi chưa lấy ta làm vợ mà đã chán rồi phải không?

Vương bảo Sơn đáp:

- Trước kia tại hạ là một kẻ phiêu lưu giang hồ, tiêu dao tự tại chẳng cần trốn tránh ai truy sát. Nhưng từ ngày đi với cô nương phải sống một cuộc đời lén lút ngày nghỉ đêm đi. Mỗi bữa mấy lần thay đổi hình dạng...

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Ngươi đã quỳ trước mặt ta tuyên lời thề xin theo ta, chứ ta có bắt buộc ngươi theo ta đâu. Vậy trách ta thế nào được?

Vương bảo Sơn đáp:

- Phải rồi! Lúc trước tại hạ chưa nghĩ đến những cái đau khổ về chuyện trốn lánh. Nếu còn kéo dài cuộc đời khó chịu này thì thật là sống không bằng chết.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Vậy bây giờ ngươi muốn sao?

Vương bảo Sơn đáp:

- Võ công của cô nương và thủ pháp dùng ám khí đều chẳng kém gì bọn đồng môn. Chỉ cầu sao bà già đừng thân hành rượt theo, còn bọn chúng sáu người thì cô nương sợ cóc gì?

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu hỏi:

- Ngươi muốn ta liều mạng động thủ cùng chị em đồng môn chăng?

Vương bảo Sơn đáp:

- Bây giờ bọn họ chưa đuổi tới nơi, mình cứ ở đây chờ họ đến sẽ động thủ cũng không muộn.

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Không được. Ta quyết chẳng khi nào động thủ với đồng môn. Bây giờ chỉ còn một biện pháp là chạy đi chạy đến nơi họ đuổi không kịp, kiếm không thấy.

Vương bảo Sơn nói:

- Những ngày chạy lạc lõng bên chân trời góc biển, thực tình tại hạ chịu không nổi nữa rồi.

Thiếu nữ áo xanh giương cặp mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Vương bảo Sơn, dằn giọng hỏi:

- Vậy ngươi tính sao?

Vương bảo Sơn ngơ ngác đáp:

- Còn tính sao nữa? Tại hạ đã nói cứ trốn lánh thế này không phải là một biện pháp.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát. Chàng nhìn rõ cử động của hai người này. Những lời đối đáp của họ cũng lọt vào tai chàng hết. Chàng thấy Vương bảo Sơn đối với thiếu nữ áo xanh ra chiều vừa chán ngán lại vừa khiếp sợ thì không khỏi cười thầm trong bụng tự hỏi:

- Gã đã nhu nhược thế này thì sao trước kia lại năn nỉ cùng cô ả tư bôn?

Bỗng nghe thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Trốn chạy không phải là một biện pháp vậy ngươi có lương sách gì không?

Chương 54: Lý Hàn Thu Giả Dạng Trương Tam

Vương Bảo Sơn đáp:

- Chúng ta tìm một nơi qui đầu mượn sức người để che chở cho mình.

Thiếu nữ áo xanh trầm ngâm một lúc rồi dịu giọng hỏi:

- Chúng ta qui đầu nơi nào bây giờ? Còn ai là người đã thu nạp bọn mình nữa?

Vương Bảo Sơn đáp:

- Hiện giờ có một nơi qui đầu được nhưng mình phải tìm cách lập chút công lao trước mới xong.

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu nói:

- Tiểu muội chắc Giang Nam Song Hiệp không dám gây thế với gia sư.

Vương Bảo Sơn cười nói:

- Cái đó tiểu huynh đã nghe rõ rồi. Giả tỷ trước đây một tháng mà mình đến qui đầu thì nhất định họ cột mình lại đưa về trả lệnh sư, nhưng hiện nay thì không thế nữa.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Bảo Sơn đáp:

- Vì hiện nay họ đang muốn thu quét nhân tài. Chúng ta dầu dĩ họ thu dụng nhưng...

Thiếu nữ hỏi:

- Nhưng làm sao?

Vương Bảo Sơn đáp:

- Võ công và thủ pháp dùng ám khí của muội muội sẽ được họ hoan nghênh ngay. Còn tiểu huynh cần phải lập được công lớn, họ mới chịu trọng dụng.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nghe giọng lưỡi Vương Bảo Sơn thì dường như thiếu nữ kia chẳng những võ công cao cường hơn gã mà cô còn là nhân vật có nhiều lai lịch.

Bổng nghe thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Đại ca định lập công gì?

Vương Bảo Sơn tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó để thủng thẳng rồi sẽ tính.

Thiếu nữ chau mày nói:

- Dường như đại ca có ý lừa gạt tiểu muội.

Vương Bảo Sơn vội cải:

- Không phải đâu.

Thiếu nữ áo xanh khẻ thở dài nói:

- Tiểu muội có cảm giác là hiện nay đại ca đối với tiểu muội không được đằm thắm như trước nữa.

Vương Bảo Sơn khuyên nhủ:

- Cái đó muội muội bất tất phải đa tâm. Bao giờ tiểu huynh đối với muội muội cũng vậy thôi.

Lôi Phi nghe hai người nói chuyện dần dần đi vào mối tình nhi nữ liền khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu gật đầu toan đứng dậy thì thấy một ả nữ tỳ trong hoa trường dẫn hai đại hán tới nơi.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu thấy biến cố xảy ra lại nằm yên.

Bỗng nghe nữ tỳ dẫn hai đại hán đi tới trước thiếu nữ áo xanh, ả quay lại nói với hai đại hán:

- Chính là hai vị này đây.

Hai gã đại hán đồng thanh đáp:

- Đa tạ cô nương dẫn đường cho.

Nữ tỳ tủm tỉm cười rồi trở gót đi ngay.

Hai đại hán thò tay ra kéo ghế ngồi đối diện với hai người.

Một gã đại hán hỏi:

- Phải chăng cô nương từ Vũ Hoa Cốc tới đây?

Thiếu nữ áo xanh chưa kịp đáp thì Vương Bảo Sơn đã cướp lời hỏi lại:

- Hai vị giữ địa vị gì ở đây?

Đại hán mé tả khẽ đáp:

- Bọn tại hạ hy vọng biết lai lịch cô nương cùng các hạ trước rồi sẽ nói rõ thân thế mình cũng chưa muộn.

Vương Bảo Sơn liền đáp:

- Tại hạ là Vương Bảo Sơn.

Đại hán mé tả nói:

- Té ra là Vương huynh! Tiểu đệ có lòng ngưỡng vọng từ lâu. Còn cô nương đây là...

Vương Bảo Sơn nói tiếp:

- Phải rồi! Y ở Vũ Hoa Cốc tới đây.

Đại hán mé tả đưa mắt nhìn thiếu nữ áo xanh rồi hỏi:

- Phải chăng cô nương đứng hàng chữ Vũ và phương danh là Vũ Xuân?

Thiếu nữ áo xanh sửng sốt hỏi lại:

- Sao các vị lại biết?

Đại hán mé tả mỉm cười đáp:

- Tại hạ còn biết rõ cô nương dời khỏi Vũ Hoa Cốc không có lời cáo biệt.

Thiếu nữ áo xanh đứng phắt dậy hỏi:

- Nếu đúng vậy thì sao?

Bỗng thấy hàn quang lấp lòng tay cô đã cầm bảo kiếm.

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Thủ pháp cô này lẹ thiệt!

Đại hán mé tả nói tiếp:

- Cô nương bất tất phải nổi nóng. Bọn tại hạ không có ý động thủ với cô nương. Mời cô hãy ngồi xuống nói chuyện.

Vũ Xuân buông tiếng cười lạt hỏi:

- Tại sao các vị lại biết tên tiện thiếp?

Đại hán mé tả đáp:

- Lệnh sư gửi thư đến các môn phái lớn khắp thiên hạ để truy nã cô nương. Trong thư nói cả tên họ vẽ cả hình dáng nên bọn tại hạ mới nhận ra.

Vương Bảo Sơn hỏi:

- Hai vị đã không truy nã bọn tại hạ thì có dụng ý gì?

Đại hán mé tả lại đưa mắt nhìn Vương Bảo Sơn cười nói:

- Vương huynh! Bọn tại hạ mong rằng thu lượm được kết quả về Vũ Xuân cô nương trước rồi sẽ nói chuyện với Vương huynh cũng chưa muộn.

Câu nói của gã tỏ ra coi Vũ Xuân cô nương rất trọng vọng và cực kỳ lãnh đạm với Vương Bảo Sơn.

Vương Bảo Sơn nhìn thiếu nữ áo xanh bằng một vẽ băn khoăn.

Vũ Xuân khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Các vị kiếm tiện thiếp làm chi? Xin hãy nói rõ trước rồi sẽ tính.

Đại hán mé tả nhắc lại:

- Vậy cô nương đúng là Vũ Xuân ở Vũ Hoa Cốc không sai rồi.

Vũ Xuân đáp:

- Đúng thế!

Đại hán mé tả khẽ nói:

- Tệ chủ nhân muốn mời cô nương đàm thoại, không hiểu cô nương có chịu lời chăng?

Vũ Xuân hỏi lại:

- Lệnh chủ nhân là ai?

Đại hán mé tả đáp:

- Cô nương cứ gặp mặt sẽ rõ.

Vũ Xuân liếc mắt nhìn Vương Bảo Sơn nói:

- Các vị có việc gì cứ nói với y cũng được bất tất phải hỏi tiện thiếp.

Đại hán mé tả sửng sốt hỏi:

- Y là đại biểu cho cô nương thật ư?

Vũ Xuân đáp:

- Phải rồi! Bất luận y quyết định thế nào tiện thiếp cũng nghe theo.

Vương Bảo Sơn tủm tỉm cười nói:

- Tính tình Vũ Xuân cô nương rất nóng nảy. Hai vị có điều chi cứ nói trước với tại hạ cũng được.

Đại hán mé tả cúi đầu ghé vào tai Vương Bảo Sơn nói mấy câu. Gã gật đầu lia lịa.

Hai người nói rất khẻ chẳng những bọn Lý Hàn Thu nghe không rỏ mà cả Vũ Xuân cũng chẳng hiểu hai người đã nói gì với nhau.

Bỗng thấy Vương Bảo Sơn đứng dậy nói:

- Xuân muội muội! Chúng ta thử đi coi.

Vũ Xuân đứng dậy đi theo Vương Bảo Sơn. Đại hán mé tả tiến lên trước dẫn đường. Đại hán mé hữu đoạn hậu.

Bốn người xuyên qua hoa trường mà đi.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn ra trong vòng một trượng không thấy có ai, khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh đã rõ chưa?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Mười phần rõ được bảy tám.

Lý Hàn Thu nói:

- Lúc ban đầu tiểu đệ còn hiểu rõ được đôi chút, nhưng về sau thì lờ mờ.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ đã không biết Vũ Hoa Cốc, cũng không thể hiểu Vương Bảo Sơn là người thế nào?

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Tiểu đệ còn một điều thắc mắc.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hai chúng ta nằm đây chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy ư?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên họ nhìn thấy rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng sao họ chẳng quan tâm gì đến bọn ta? Cả những việc có tính cách yếu trọng đều nói huỵch toẹt ra?

Lôi Phi đáp:

- Gã Vương Bảo Sơn lúc đầu có ý để bọn ta nghe rõ, rồi gã không thấy chúng ta có chút phản ứng nào, nên cũng chẳng quan tâm nữa.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Còn hai người đến sau thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Hay ở chỗ họ tưởng lầm mình cũng là bạn hữu với Vương Bảo Sơn. Nếu không thì họ cho là bọn ta bị ám toán rồi. Lại có thể...

Y nói tới đây thì thấy một ả hoa tỳ lật đật đi tới nên dừng lại.

Hai người nằm trên ghế dài lại giả vờ ngủ say chưa tỉnh. Nhưng cũng ngấm ngầm mở hé mắt để xem cử động của hoa tỳ.

Bỗng thấy ả cúi đầu xuống nhìn tận mặt Lôi Phi dường như để coi xem y ngủ thật hay là giả vờ.

Lôi Phi đành nhắm mắt lại rồi tùy ý ả nữ tỳ làm gì y cũng không biết nữa. Song Lý Hàn Thu vẫn để ý theo dõi cử động của ả.

Chàng thấy ả giơ tay lên toan đập vào đầu Lôi Phi, nhưng không nhìn rõ trong tay thị cầm vật gì vội la lên:

- Lôi huynh coi chừng. Đồng thời chàng dơ chân phải lên đá vào cổ tay nữ tỳ.

Lôi Phi động tác cũng rất mau lẹ y vừa nghe Lý Hàn Thu hô lập tức đề khí tránh mình sang một bên.

Nữ tỳ biết mình gặp phải cao nhân liền xoay tay phải đập vào tay Lôi Phi. Đồng thời thị vung chân phải lên phản kích Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu chắc ả cầm lợi khí nên gia tâm đề phòng. Quả nhiên trong tay ả có ánh hào quang lấp loáng.

Lôi Phi khẻ la:

- Buông tay ra!

Y đã điểm trúng vào huyệt đạo sau lưng nữ tỳ.

Động tác của Lôi Phi cực kỳ mau lẹ. Ngón tay trái y điểm trúng huyệt đạo thị tỳ, đồng thời tay phải y vén vạt áo nhét vào miệng ả không để ả kịp kêu một tiếng.

Hay người tuy động tác mau lẹ song vẫn sợ có kẻ ngó thấy.

Lý Hàn Thu mở tay nữ tì ra coi thấy ả cầm một mũi cương châm. Chàng liền móc lấy rồi khẽ bảo Lôi Phi:

- Chúng ta đi thôi!

Lôi Phi thủng thẳng đặt nữ tỳ lên ghế tre xong lật đật rời khỏi hội trường.

Lúc này trong thành Kim Lăng rất đông cao thủ võ lâm tụ hội nên Giang Nam Song Hiệp cũng không dám phái người theo dõi.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu tìm vào một nhà khách sạn ngủ trọ.

Lý Hàn Thu nhẹ buông một tiếng thở phào rồi hỏi:

- Ả nữ tỳ đó đột nhiên hạ độc thủ với chúng ta, không hiểu có dụng ý gì? Chẳng lẻ họ đã biết rõ lai lịch chúng ta?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không phải đâu. Chỗ dụng tâm của họ chỉ vì không muốn để vụ bí mật về Vũ Xuân cô nương tiếc lộ ra ngoài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vũ Hoa Cốc ở đâu? Dường như oai danh bọn họ không phải tầm thường?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Vũ Hoa Cốc nổi tiếng giang hồ về thủ pháp phóng ám khí và môn Kiếm Trung Châm.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Kiếm Trung Châm là gì?

Lôi Phi đáp:

- Theo lời đồn thì Kiếm Trung Châm là một thứ bảo kiếm cách chế tạo đặc biệt có ẩn giấu cơ quan. Khi động thủ độc châm ở trong kiếm bắn ra để giết người song nhận xét của tiểu huynh lại khác với lời đồn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cách nhận xét của Lôi huynh thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh nghĩ rằng Kiếm Trung Châm chẳng qua là thủ pháp phóng ám khí có chỗ tuyệt diệu độc đáo khiến người không thể phát giác ra mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn họ mời Vũ Xuân cô nương phải chăng vì muốn hiểu môn thần bí này?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Kiếm Trung Châm của Vũ Hoa Cốc là một tuyệt kỹ trong thiên hạ. Dĩ nhiên Giang Nam Song Hiệp cũng để tâm đề phòng, cần tìm ra chỗ bí diệu của nó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người trong Vũ Hoa Cốc ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ phải không?

Lôi Phi gật đầu cười đáp:

- Đúng thế! Người Vũ Hoa Cốc chẳng những ít khi qua lại giang hồ mà bọn họ còn hết sức trốn tránh những chuyện thị phi rắc rối trong võ lâm. Nếu ngẫu nhiên có người tìm đến phiền nhiễu là họ hạ thủ tàn độc vô cùng. Khi tỷ đấu họ không để ai sống sót bao giờ...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Mấy năm nay luật của Vũ Hoa Cốc càng nghiêm ngặt hơn. Bọn thủ hạ dưới trướng cơ hồ không được ra khỏi cửa Vũ Hoa Cốc. Người võ lâm vừa kính cẩn vừa e sợ họ, coi họ bằng con mắt đặc biệt và hết sức trách gây chuyện xích mích với họ.

Lý Hàn Thu nói:

- Vụ này kêu bằng cháy thành họa lay. Bọn mình chẳng có liên quan gì với người Vũ Hoa Cốc ấy mà cũng bị phiền lụy vì họ.

Lôi Phi hỏi:

- Làm gì phiền lụy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta đả thương tỳ nữ trong hoa trường chẳng lẻ họ không theo dõi?

Lôi Phi cười đáp:

- Cái đó không cần. Tối mai chúng ta lại thay đổi thân thế để tiến vào là yên.

Lý Hàn Thu nói:

- Việc cải trang chẳng có gì khó khăn. Nhưng đêm nay đã xảy ra cuộc đại náo mà tối mai không có thiệp mời tiểu đệ e rằng không khỏi làm cho bọn họ nghi ngờ.

Lôi Phi tủm tỉm cười thò tay vào bọc móc ra hai tấm thiệp mời nói:

- Tiểu huynh đã lấy được hai tấm đây rồi. Lý đệ cứ yên tâm mà ngủ đi.

Lý Hàn Thu mỉm cười nghĩ thầm trong bụng:

- Mình luôn luôn cùng đi liền với y mà không biết y thâu cấp được thiệp mời của người ta hồi nào?

Một đêm qua không có chuyện gì đáng nói. Suốt ngày hôm sau hai người ngồi du giú trong phòng chờ cho đến tối. Đầu canh hai người lại cải trang đổi mặt tiến về sông Tần Hoài.

Lần này hai người khác hóa trang hẳn mọi khi.

Lý Hàn Thu nai nịt gọn gàng ngoài khoác anh hùng cừu lưng đeo trường kiếm nét mặt hồng hào, dưới cằm không để râu.

Còn Lôi Phi mặc áo xanh, đội mũ nỉ giả làm một tên tùy tùng. Y khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ hóa trang lịch sự chừng nào hay chừng ấy.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tiểu đệ làm hạng người nào?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ làm Trương Tam công tử.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi:

- Trương Tam công tử là ai?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy nếu người ta cật vấn há chẳng lôi thôi?

Lôi Phi đáp:

- Vì thế mà tiểu huynh dặn Lý đệ cần làm bộ rất sang trọng rất oai nghiêm để họ không dám chất vấn...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trương đạo sơn ở Ký Châu và Trương Bạch Tường ở Tây Bắc đều là những tay cao thủ nổi tiếng thiên hạ. Lý đệ giả làm Trương Tam công tử ở Ký Châu quách.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lở ra Trương Tam công tử thật tới nơi thì làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Mấu chốt là ở chỗ đó. Lý đệ cần phải giữ thái độ lờ mờ không nói rõ nội tình.

Lý Hàn Thu thắc mắc:

- Như vậy há chẳng mạo hiểm quá ư?

Lôi Phi đáp:

- Không sao đâu. Việc đời bề ngoài càng nguy hiểm bao nhiêu lại càng an toàn bấy nhiêu.

Lý Hàn Thu vẫn băn khoăn hỏi:

- Sao chẳng đổi làm người khác có hay hơn không?

Lôi Phi hỏi lại:

- Đổi làm ai bây giờ?

Rồi y chặn ngay:

- Mỗi khi Lý đệ mở miệng là sắp nổi nóng. Việc gì cũng để tiểu huynh xếp đặt mới yên.

Lỳ hàn Thu thấy Lôi Phi vừa nói vừa mỉm cười dường như đã có định kiến vững chắc, nên không nói gì nữa.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Chúng ta đi thôi!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chốc lát đã tới bờ sông Tân Hoài .

Lôi Phi tiến lên trước móc thiếp mời khẽ nói với người giữ cửa mấy câu.

Người này vừa gật đầu vừa khoanh tay nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Xin mời Trương công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin mời Trương công tử.

Lý Hàn Thu vẻ mặt lạnh lùng, oai vệ, cất bước tiến về phía trước.

Lôi Phi lại bước nhanh đi trước Lý Hàn Thu để dẫn đường.

Vừa lên hoa trường, hai người đã thấy hai ả hoa nữ ra nghênh tiếp. Lôi phi lại khẽ nói với hai ả mấy câu. Hai ả vội nghiêng mình thi lễ với Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khẽ ừ một tiếng rồi ngẩng đầu trông trời, không ngó đến hai ả.

Một ả hoa nữ nói:

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho công tử.

Rồi ả trở gót đi trước.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy trên hoa trường rộng lớn ở chính giữa đầu người lố nhố, đèn lửa huy hoàng, còn các hoa trường khác lại không bóng người. Chàng biết là cuộc đại hội tuyển phu của 12 mỹ nữ đã bắt đầu khai diễn.

Ả nữ tỳ dẫn hai người tới đầu cầu thông lên đại hoa trường rồi nghiêng mình nói:

- Xin mời công tử.

Lý Hàn Thu khẽ gật đầu chứ không trả lời, bệ vệ bước lên cầu.

Một thiếu nữ khác nai nịt gọn gàng, ngực giắt một bông hồng tiến lại nghênh tiếp khẽ nói:

- Chắc quí khách đã có thiệp mời?

Lý Hàn Thu không biết trả lời thế nào, chàng ngẩng mặt nhìn lên trời làm bộ không thèm nói với ả hoa nữ.

Lôi Phi lật đật tiến lên trước đưa thiệp mời ra rồi lại khẽ nói với ả hoa nữ mấy câu.

Hoa nữ tỳ gật đầu nói với Lý Hàn Thu:

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho công tử.

Đoạn thị xoay mình bước đi trước.

Lý Hàn Thu cười thầm nghĩ bụng:

- Lôi Phi quả là tay đáo để không biết y làm thế nào mà hăm dọa được cả ả nữ tỳ tinh tế lanh lợi nầy.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng chân vẩn bước theo nữ tỳ.

Ả nữ tỳ dẫn hai người đi thẳng vào hàng ghế thứ ba trỏ hai chiếc ghế còn bỏ trống ở giữa nói:

- Xin mời hai vị ngồi đây.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn khắp nơi một lượt thì thấy trong mấy hàng ghế trên toàn những nhân vật lớn tuổi ít ra là 40 trở lên.

Giang Nam Song Hiệp Phương Tú, Hàn Đào ngồi ở ghế thư hai hàng đầu cách chỗ chàng không đầy hai thước.

Ngồi bên Giang Nam Song Hiệp là một người đầu đội mũ vàng mình khoác áo vàng.

Trước sau và tả hữu người này đều có thiếu nữ võ phục đeo kiếm ngồi bao quanh.

Lý Hàn Thu nhẩm đếm thì bọn thiếu nữ đeo kiếm này có tám ả chàng tự hỏi:

- Người này có vẻ oai vệ phải chăng là Tử Vi cung chủ?

Lôi Phi khẽ huých Lý Hàn Thu nói nhỏ:

- Phải cẩn thận đấy.

Nghe giọng nói nghiêm trọng. Lý Hàn Thu biết Lôi Phi cảnh giác mình. Chàng trấn tĩnh tâm thần ngó xung quanh thấy chỗ ngồi đã đầy đủ. Người thì vỏ phục mình mặc trường bào. Có người ăn mặc theo kiểu địa phương thành Kim Lăng.

Đột nhiên Giang Nam Song Hiệp quay lại ngó vào mặt Lý Hàn Thu gật đầu mỉm cười.

Lý Hàn Thu cũng mỉm cười gật đầu để đáp lễ.

Bỗng nghe hai tiếng động vang lên. Tiếp theo là tiếng đàn, tiếng sáo nổi dậy.

Một thiếu nữ toàn thân mặc xiêm áo màu hồng theo nhịp đàn sáo từ từ bước ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thiếu nữ nầy vào trạc 18, 19 tuổi trên đài đèn lửa huy hoàng sáng tựa ban ngày, chàng nhìn rất rõ thiếu nữ này khá xinh đẹp lại thêm đồ trang sức lộng lầy nên trông càng lắm vẻ yêu kiều.

Thiếu nữ đứng trên đài ngó xuống nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Tử Xuân. Các quan khách, công tử, vị nào muốn lên đài tử giáo, tiện thiếp rất hoan nghênh.

Thiếu nữ tự giới thiệu rồi lùi lại năm bước nhường chỗ cho một thiếu phụ trạc tứ tuần thân thể đẫy đà từ hậu đài rảo bước tiến ra.

Thiếu phụ đứng trên đài học lối đàn ông chắp tay xá dài lớn tiếng tuyên bố:

- Các vị đều là những cao nhân mình mang tuyệt kỹ. Dĩ nhiên nội công rất thâm hậu. Lôi đài cách các vị bất quá không đầy hai trượng. Vậy dung mạo Tử Xuân cô nương các vị đã nhìn rõ hết. Cô đáng là một thiên tiên giáng thế. Nay bất luận niên kỷ, bất phân hai phe hắc bạch, kể ai võ công thắng được Tủ Xuân cô nương là qua được cửa trọng yếu...

Dưới đài có tiếng người hỏi:

- Phải mấy trận tỷ đấu mới định xong thắng bại?

Thiếu phụ to béo đáp:

- Một trận thôi. Bất luận quyền chưởng hay khí giới mà phân được thắng bại là xong.

Trong đám đông lại có người lớn tiếng hỏi:

- Tỷ như đang đấu dở chừng, một bên muốn đề nghị thay đổi binh khí được không?

Thiếu phụ đáp:

- Khi Phương đại hiệp mở Tần Hoài Hoa hội đã nghĩ tới điểm này. Nếu hai bên chưa ai thất bại thì người lên đài có thể thỉnh cầu thay đổi binh khí. Cuộc tỷ đấu này không phải là một cuộc chiến đấu

liều mạng. Tiểu phụ hy vọng đừng xảy ra thảm kịch. Trừ trường hợp không phải là tay bảo thủ mà xảy ra chuyện chẳng kềm chế được gây nên án mạng thì bản đài không làm thế nào hơn được. Vậy mong rằng các vị hãy lượng sức mình để khỏi gây ra thảm kịch.

Dưới đài đột nhiên lại có tiếng người hỏi:

- Có thể tỷ thí ám khí được không?

Thiếu phụ đáp:

- Có thể được, nhưng xin nói trước muốn cho cuộc tỷ thí được công bằng thì không nên ngấm ngầm sử dụng...

Mụ dừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị thấy còn có điều chi thắc mắc xin nói ra để còn khai cuộc tỷ đấu.

Bỗng nghe có thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Nếu bọn tại hạ thắng nữ đài chủ rồi có thể đưa y lập tức dời khỏi nơi đây không?

Thiếu phụ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đưa ngay đi thì không thể được.

Người kia hỏi lại:

- Vậy còn phải điều kiện gì nữa?

Thiếu phụ đáp:

- Người cô ta đã thuộc về quyền sở hữu của quí vị, nhưng còn phải chờ cử hành hôn lễ do Phương viện chúa đứng chủ hôn cho được long trọng.

Thanh âm kia lại hỏi:

- Như vậy phải chờ mất mấy ngày mới xong.

Thiếu phụ đáp:

- Vụ này khó mà biết trước được. Nếu các vị đây đều là cao thủ trong năm ba chiêu đã đánh bại được đài chủ thì trong vòng hai đêm không chừng, cả 12 vị nữ đài chủ đã bị bại hết. Trong trường hợp này thì đến ngày thứ ba sẽ cử hành hôn lễ ngay. Nhưng nếu các vị không thắng được nữ đài chủ thì cuộc tỷ thí lại kéo dài và các vị phải chờ đợi đến sáu ngày mười ngày hay hơn nửa không chừng.

Chương 55: Hai Ả Xuân, Thu Gặp Như Ý Lang Quân

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thì thấy người hỏi đó mình mặc áo xanh, tuổi độ tứ tuần, thân hình bé nhỏ gầy còm.

Người áo xanh hỏi:

- Cuộc tỷ thí có hạn định thời gian không?

Thiếu phụ đáp:

- Đến giờ Tý là cùng, không được kéo dài.

Người áo xanh lại hỏi:

- Giả tỷ trong 12 vị cô nương mới có 10 vị gặp được đối thủ thì những người thắng cuộc phải đợi bao lâu.

Thiếu phụ đáp:

- Hoa hội chỉ cử hành trong vòng nửa tháng. Khi hết hạn kỳ mà 12 vị đài chủ còn mấy vị chưa bị đả bại thì coi là mấy cô đó vận xui, không tìm được như ý lang quân. Tuy chưa phân thắng phụ đã bãi thủ đình chiến mà các vị chinh phục được mấy cô thì cũng là gặp kỳ duyên rồi.

Người áo xanh rất lấy làm thỏa mãn vì những câu trả lời của thiếu phụ. Hắn gật đầu mấy cái đoạn ngồi xuống.

Thiếu phụ lại nói:

- Thưa các vị! Cuộc tỷ thí sắp bắt đầu, lão thân tưởng cần nói rỏ cùng các vị là 12 cô nương chẳng những người đẹp như tiên mà võ công cũng rất tinh thâm, vậy các vị chớ coi thường.

Dưới đài rất đông người nghe đã nhàm tai không nhẫn nại được đều hô to:

- Mời phu nhân vào đi.

Thiếu phụ cười khanh khách nói thêm một câu:

- Xem chừng các vị nóng ruột lắm rồi!

Đoạn mụ trở gót hạ đài.

Thiếu phụ vừa trở gót thì đồng thời hai bóng người từ hai bên nhảy vọt lên đài.

Hai người này khinh công tương đương, trong chớp mắt cùng đặt chân xuống đài.

Lý Hàn Thu để ý nhìn ra thì về tướng mạo và tuổi tác hai người khác hẳn nhau. Người mé tả mặt trắng chưa có râu vào trạc 24, 25 tuổi. Mình mặc võ phục màu lam thẳm. Tay không binh khí. Người mé hữu đã đứng tuổi vào trạc tứ tuần, mũi huếch, miệng rộng, mắt to, mày rậm. Dưới cằm râu đâm tua tủa và cứng như thép. Người này có dáng uy mãnh phi thường.

Nữ đài chủ là Tử Xuân, đưa mắt ngỏ hai người hỏi:

- Một trong hai vị vui lòng nhượng bộ, chờ trận thứ hai hãy lên đài được không?

Thiếu niên mặt trắng tủm tỉm cười đáp:

- Cô nương cứ theo thứ tự ai lên đài trước thì tỷ đấu trước, còn ai đặt chân xuống sau dĩ nhiên phải chờ lại.

Hiển nhiên gã thiếu niên mặt trắng ỷ mình bảnh trai và hy vọng được Tử Xuân lựa chọn.

Tử Xuân trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tuy hai vị đồng thời vọt lên đài, nhưng tiện thiếp nghĩ rằng cũng có trước sau trong nháy mắt.

Thất Tuyệt Ma Kiếm 195 Thiếu niên mặt trắng ngắt lời:

- Đúng thế! Cô nương nhìn rõ ai lên trước không?

Tử Xuân lắc đầu đáp:

- Đáng tiếc là tiện thiếp không để ý vị nào hạ chân trước...

Thiếu niên mặt trắng xem chừng vẫn chưa chịu, liền hỏi:

- Cô nương nói vậy thì không quyết định được hay sao?

Tử Xuân đáp:

- Đúng thế! Bây giờ chỉ còn cách để hai vị tự quyết định lấy.

Thiếu niên mặt trắng hỏi:

- Quyết định bằng cách nào?

Tử Xuân đáp:

- Hai vị tỷ thí công lực, phóng ra ba chưởng. Vị nào bị hất xuống đài là thua.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Ả này ghê gớm thiệt! Cuộc tỷ thí chưa bắt đầu mà ả đã tìm cách để người ngoài tàn sát nhau.

Bổng nghe hán tử trung niên hỏi:

- Nếu đấu ba chưởng rồi mà hai người vẫn chưa ai bị hất xuống đài thì làm thế nào?

Tử Xuân thản nhiên đáp:

- Dù sao cũng chỉ một trong hai vị ở lại mới xong. Một mình tiện thiếp chọi với hai người thế nào được?

Hán tử trung niên đảo mắt nhìn thiếu niên mặt trắng rồi nói:

- Nếu chúng ta đem toàn lực tỷ đấu ba chưởng thì bất luận ai thắng ai bại, tại hạ e rằng chúng ta không còn sức tỷ đấu với cô nương này được nữa. Huynh đài chịu nhường cho tại hạ thì hay quá.

Thiếu niên mặt trắng cười ha hả hỏi:

- Sao các hạ lại không nhường tiểu đệ trước?

Hán tử trung niên cười lạt đáp:

- Được rồi! Nếu các hạ cầm chắc là sẽ thắng được cô nương đây thì tại hạ xin nhường trận đấu.

Y nói xong tung mình nhảy xuống.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Người này có chút đầu óc.

Thiếu niên mặt trắng không ngờ hán tử trung niên mũi huếch lại nhượng bộ mình, trong lòng rất lấy làm kỳ. Hắn nhìn bóng sau lưng hán tử ngơ ngẩn xuất thần.

Bổng nghe thanh âm ôn nhu của Tử Xuân lọi vào tai, cô hỏi:

- Quí tính các hạ là gì?

Thiếu niên mặt trắng liếc mắt nhìn Tử Xuân đáp:

- Tại hạ là Đường Cổ.

Tử Xuân lại hỏi:

- Vị huynh đài kia đã nhường cho các hạ đấu trước, vậy các hạ định tỷ thí cùng tiện thiếp môn gì?

Đường Cổ đáp:

- Tại hạ tưởng vụ này để cô nương định đoạt hay hơn. Bất cứ môn gì tại hạ cũng liều mạng bồi tiếp.

Tử Xuân nói:

- Tiện thiếp thấy dùng khí giới rất nguy hiểm, ám khí cũng tàn độc. Vậy chúng ta tỷ thí quyền chưởng quách.

Đường Cổ nói:

- Tại hạ xin theo ý cô nương.

Tử Xuân nói:

- Hay lắm! Mời các hạ ra tay trước.

Đường Cổ ngấm ngầm đề khí nói:

- Xin cô nương hãy lưu tâm.

Rồi hắn vung chưởng đánh tới.

Tử Xuân sẻ nghiêng mình đi tránh khỏi. Cô phóng hữu chưởng ra phản kích vào trước ngực đối phương bằng chiêu "Thiên Ngoại Lai Vân".

Đường Cổ hít mạnh một hơi lùi lại ba bước tránh đòn phản kích. Hắn dựng bàn tay lên như lưỡi dao hớt ngang một cái.

Tử Xuân tủm tỉm cười. Đột nhiên cô thi triển cầm nã thủ pháp toan nắm lấy cổ tay Đường Cổ.

Đường Cổ thân thủ không phải hạng tầm thường. Hắn lạng người sang một bên để tránh, đồng thời phóng quyền đánh tới. Thế là hai người bắt đầu khai diễn cuộc ác đấu kịch liệt.

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý theo dõi cuộc đấu. Chàng thấy nụ cười trên môi Đường Cổ lúc ban đầu dần dần biến mất. Vẻ mặt mỗi lúc một nghiêm trọng. Hiển nhiên võ công của Tử Xuân cao thâm đến độ ra ngoài sự tiên liệu của hắn.

Hai bên kịch đấu tới 30 hiệp thì Tử Xuân đột nhiên biến đổi thế chưởng. Bóng chưởng trùng điệp. Đường Cổ tự nhiên đã bị hạ phong.

Cuộc đấu kéo dài hơn 10 hiệp nữa thì đột nhiên nghe đánh ẪhựỮ một tiếng. Đường Cổ toàn thân bị tung lên rồi hất xuống đài.

Phương Tú ngồi ở ghế hàng đầu đưa tay ra đỡ lấy Đường Cổ từ từ đặt xuống, cất giọng nhân từ hỏi:

- Đường huynh đệ! Huynh đệ bị thương rồi chăng?

Đường Cổ mặt đỏ bừng lên đáp:

- Tại hạ không sao đâu.

Rồi trở gót hấp tấp đi ngay.

Phương Tú khẻ buông một tiếng thở dài rồi ngồi xuống nguyên vị.

Lý Hàn Thu mắng thầm:

- Thằng cha này khéo giả nhân nghĩa, thật là một lão giảo quyệt!

Tử Xuân lấp loáng khóe thu ba nhìn xuống dưới đài cất tiếng oanh hỏi:

- Còn vị nào muốn tứ giáo nô gia nữa không?

Thanh âm cô như rót vào tai.

Bổng nghe tiếng áo lạch phạch. Một bóng người nhảy vọt lên đài như con chim khổng lồ.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì người này vào trạc 24, 25 tuổi, cặp lông mày tựa hình thanh kiếm, mắt sáng như sao. Thật là một chàng trai tuấn mỹ. Gã mặc võ phục màu xanh lợt. Chuôi kiếm thò ra ngoài vai.

Tử Xuân hỏi:

- Đại danh các hạ là gì?

Thiếu niên áo xanh thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là Tần Vinh Quang ở Tào Châu.

Gã vừa đáp vừa cởi áo choàng liệng vào góc đài.

Tử Xuân thấy người áo xanh thò đốc kiếm ra liền hỏi:

- Tần công tử muốn tỷ thí kiếm pháp hay tỷ thí quyền cước.

Tần Vinh Quang đáp:

- Đao kiếm không có mắt, dùng nói nguy hiểm lắm. Chúng ta tỷ thí quyền chưởng hay hơn.

Gã lại cởi bỏ trường kiếm ra.

Tử Xuân nói:

- Mời công tử ra tay.

Tần Vinh Quang nói:

- Cô nương vừa trải qua một trận đấu, người đã nhọc mệt, bây giờ lại đối chưởng với tại hạ là tại hạ đã chiếm mất tiện nghi rồi. Chẳng lẽ lại còn tranh đoạt tiên cơ. Vậy cô nương ra tay trước đi.

Tử Xuân nói:

- Công tử đã nói vậy thì tiện thiếp phải tuân mệnh.

Cô vung tay phải lên phóng ra một chưởng.

Tần Vinh Quang mỉm cười né mình tránh khỏi, chứ không phản kích.

Tử Xuân hỏi:

- Sao công tử lại không trả đòn?

Tần Vinh Quang đáp:

- Tại hạ muốn nhường cô nương ba chiêu.

Tử Xuân chau mày nói:

- Khẩu khí Tần công tử khá lớn đấy!

Rồi cô phát huy nội lực đánh ra hai phát chưởng liên hoàn.

Tần Vinh Quang tránh xong hai chiêu nữa rồi mới phóng quyền phản kích.

Hai bên quyền qua chưởng lại khai diễn cuộc ác đấu.

Lý Hàn Thu lẳng lặng quan sát quyền pháp và chưởng lộ của hai bên thấy Tần Vinh Quang chiếm được chút thượng phong. Quyền chưởng của gã có những chiêu ly kỳ biến ảo.

Chàng liền khẽ hỏi Lôi Phi:

- Tần Vinh Quang là nhân vật thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Y thuộc một dòng họ lớn ở Tào Châu, có võ công gia truyền rất uyên bác nhưng nhà này ít khi qua lại giang hồ. Không ngờ bữa nay họ cũng đến tham dự Tần Hoài Hoa hội.

Hai người nói rất khẻ mà Phương Tú cũng nghe rõ. Hắn quay lại nhìn Lôi Phi gật đầu cười nói:

- Các hạ quả là người kiến văn rất rộng, biết rõ cả Tần gia ở Tào Châu.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- May lần này mình nói chuyện không hô huynh gọi đệ. Nếu không tất phải tiết lộ thân thế. Giang Nam Song Hiệp cảnh giác như vậy, ta phải cẩn thận lắm mới được.

Bổng nghe Lôi Phi đáp:

- Huynh đài dạy quá lời! Tiểu đệ đã từng này tuổi đầu thì dĩ nhiên kiến văn phải nhiều hơn bọn tuổi trẻ.

Phương Tú nói:

- Tại hạ rất thích kết bạn, sau khi tan trường mong rằng huynh đài lưu lại một chút. Tại hạ chuẩn bị chút trà rượu để thỉnh giáo huynh đài đôi chút.

Lôi Phi nói:

- Kiến thức của tại hạ hãy còn hẹp hòi, e rằng làm cho các hạ phải thất vọng.

Tuy y biết rõ hắn là Phương Tú nhưng vẫn vờ như chẳng hiểu là ai.

Phương Tú cũng không nói rỏ thân thế, chỉ tủm tỉm cười rồi quay nhìn ra phía khác.

Lúc này cuộc ác đấu trên đài rất kịch liệt. Thế quyền của Tần Vinh Quang biến ảo khôn lường.

Trong mấy chục hiệp mà gã đã thay đổi đến hơn mười thứ quyền pháp khác nhau.

Tử Xuân cũng nghiên cứu võ nghệ tinh thâm. Chưởng pháp của cô luyện tới mức cực kỳ thuần thục. Khi biến hóa, cô phóng ra những chiêu tuyệt diệu.

Hai bên chiến đấu mãnh liệt mấy chục chiêu và đều hiểu là muốn đả bại đối phương không phải chuyện dễ dàng, trừ phi phát huy những chiêu hiểm độc để thủ thắng.

Tần Vinh Quang bắt đầu phát động trước. Gã đón tiếp chưởng lực của Tử Xuân chứ không né tránh nữa. Song chưởng chạm nhau nổ lên một tiếng rùng rợn.

Tần Vinh Quang đã liệu trước sức lực đàn bà con gái chỉ có hạn, chưởng lực tất nhiên kém phần mãnh liệt. Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của gã. Chưởng lực của Tử Xuân cực kỳ hùng hậu chẳng kém gì gã.

Hai bên tiếp một chưởng vẫn giữ thế quân bình, kẻ nửa cân người tám lạng, không ai chiếm được tiện nghi.

Nhưng trường hợp này cũng đưa Tử Xuân đến chỗ hiếu thắng mãnh liệt. Cô sấn gần lại để chiến đấu, phát huy cả chưởng lẫn chỉ nhắm đánh vào những chỗ trí mạng của Tần Vinh Quang.

Đột nhiên Tần Vinh Quang quát lên một tiếng thật to rồi vung chưởng lên đánh tới.

Hai bóng người đang đứng gần nhau bổng xa ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn lên thấy hai người đối lập nhìn nhau không chớp mắt.

Tần Vinh Quang thở phào một cái rồi nói:

- Võ công của cô nương quả nhiên cao cường.

Gã né người đi tránh sang một bên rồi lại tiến lên tấn công.

Tử Xuân thủy chung không nói nửa lời, vung chưởng đón tiếp.

Hai bên lại tái diễn cuộc đấu. Lần này cuộc đấu kéo dài đến hơn 50 hiệp thì chưởng thế hai bên đều chậm lại và đụng chạm nhau luôn.

Hiển nhiên cả hai người đều lâm vào tình trạng mỏi mệt. Chưởng phóng ra khó lòng biến hóa theo như ý muốn.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Hai người này còn tiếp tục đấu nữa thì e rằng sẽ đi tới chỗ hai bên cùng chết.

Đột nhiên Tử Xuân thét lên một tiếng, vung chưởng đập vào vai Tần Vinh Quang.

Tần Vinh Quang loạng choạng người đi, chúi về phía trước.

Tử Xuân sấn lại. Tay phải tiếp tục đánh tới. Cô hy vọng hạ đối phương mau chóng để hất xuống đài, bằng không thì cũng đánh ngã lăn ra đó.

Ngờ đâu Tần Vinh Quang né mình tránh khỏi phát chưởng của Tử Xuân rồi xoay tay phóng chưởng đánh tới. Thế chưởng rất kỳ ảo khiến người ta khó mà lường được.

Tử Xuân né tránh không kịp đánh trúng vai bên trái. Cô bước loạng choạng lùi lại ba bước nhưng đứng không vững ngã lăn ra.

Tần Vinh Quang chấp tay nói:

- Cô nương đã nhân nhượng.

Tử Xuân đứng phắt dậy nói:

- Tiện thiếp còn có thể tái chiến được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Cô này sao mà kiêu căng thế! Coi bộ người trên đài phải có một bên bị trọng thương không còn sức kháng cự mới phân thắng bại hay sao?

Bổng nghe Tần Vinh Quang hỏi:

- Trước khi động thủ, vị phu nhân béo mập đã nói rỏ đây là cuộc tỷ đấu cho biết sức, hễ điểm tới là thôi. Chẳng lẻ cô nương còn muốn đánh cho kẻ sống người chết mới chịu thôi chăng?

Tử Xuân cải:

- Vừa rồi nếu công tử không bị trúng một chưởng của tiện thiếp thì dĩ nhiên bây giờ tiện thiếp chịu thua rồi.

Tần Vinh Quang hắn giọng một tiếng rồi hỏi:

- Tại hạ tuy trúng chưởng nhưng chưa té nhào. Vả lại đường quyền của Tần gia rất phức tạp. Cô nương sao biết là tại hạ trúng chưởng? Biết đâu đó chẳng là kế dụ địch?

Tử Xuân lạnh lùng đáp:

- Tiện thiếp không tin như vậy.

Bổng nghe có tiếng cười khanh khách. Thiếu phụ béo mập lại xuất hiện trên đài nói:

- Võ công của hai vị tương đương ngang nhau. Thực khó mà phân biệt ai thắng ai bại.

Tần Vinh Quang hỏi:

- Phu nhân nói như vậy thì ra còn phải đấu một trận nữa hay sao?

Thiếu phụ béo mập đáp:

- Không cần nữa. Lão thân đã thương lượng với mấy tay cao thủ võ lâm thì phần thắng đành cho công tử.

Nét mặt thiếu phụ coi rất hoạt kê, nhưng mụ lại rất có uy quyền. Mụ vừa nói ra, Tử Xuân không dám biện bác một câu nào nữa. Cô nhìn Tần Vinh Quang nghiêng mình thi lễ nói:

- Tần công tử võ công cao cường. Tiện thiếp nay được quen biết. Bây giờ tiện thiếp đã thuộc về công tử, mong rằng công tử đừng ruồng bỏ.

Chuyển biến đột ngột này khiến cho Tần Vinh Quang không khỏi luống cuống. Gã cũng nghiêng mình đáp lễ nói:

- Cô nương dạy quá lời!

Thiếu phụ béo mập cười ha hả nói:

- Hai vị xuống dưới kia mà nói chuyện, đừng để lở hảo sự của người khác.

Tử Xuân liếc mắt nhìn Tần Vinh Quang nói:

- Tiện thiếp xin dẫn đường cho công tử.

Rồi trở gót đi ngay.

Tần Vinh Quang theo sau cô xuống đài.

Thiếu phụ béo mập vỗ tay hai cái. Trong hậu trường một thiếu nữ võ phục từ từ tiến ra.

Dưới ánh đèn sáng trưng, thiếu nữ mặt hoa da phấn. So với Tử Xuân còn có phần mặn mà hơn đã xuất hiện.

Thiếu phụ lớn tiếng nói:

- Lão thân vừa già vừa xấu chắc các vị chẳng muốn nghe nhiều, chỉ cần nói xong một câu là vào ngay lập tức.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cô nương này tên gọi Tử Thu. Vị nào có phước thì lấy được cô làm vợ.

Mụ nói xong trở gót vào ngay.

Tử Thu khoan thai tiến ra trước đài, cúi mặt xuống hỏi:

- Tiện thiếp là Tử Thu. Vị nào muốn từ giáo đây?

Tử Thu cô nương xem chừng rất ngượng ngùng. Cô chỉ cúi đầu không dám ngửng lên.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nhìn thái độ thẹn thùng e lệ của cô chẳng khác nào một vị tiểu thư đài các chưa từng va chạm với thế tình. Dưới ánh đèn lửa huy hoàng vẻ cúi đầu e thẹn càng tăng thêm vẻ kiều mỵ. Nhưng không hiểu đây là sự thực hay cô giả vờ.

Lý Hàn Thu còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên có tiếng cười sang sảng, rồi tiếng người nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo mấy chiêu mong rằng cô nương nhẹ tay cho.

Lý Hàn Thu ngửng đầu trông ra thì đây là một chàng thiếu niên đầu đội phượng cân, mình mặc áo lam nhảy vọt lên đài.

Thiếu niên này chẳng những không đeo binh khí mà chân chàng lại đi đôi giầy tiêu dao tựa hồ không đi động thủ cùng người, coi chẳng khác một cậu tú đến đây để uống rượu ngâm thơ.

Tử Thu đưa mắt ngó thiếu niên áo lam một cái rồi hỏi:

- Quí tính công tử là gì?

Thiếu niên áo lam tủm tỉm cười đáp:

- Chúng ta hãy phân thắng bại trước rồi sẽ thông tên báo họ cũng chưa muộn. Nếu tiểu sinh thất bại thì bất cần phải lưu tính danh lại nữa.

Tử Thu nhíu cặp mày liễu nói:

- Như vậy thì không đúng với lề luật của Hoa hội.

Thiếu niên áo lam cười khanh khách nói:

- Đó là việc riêng của quí hội có can gì đến tại hạ?

Tử Thu bề ngoài khép nép rụt rè mà lời nói của thiếu niên lại sắc bén khiến cho cô hoang mang luống cuống không biết đáp thế nào. Bất giác cô đứng thộn mặt ra trên đài.

Phương Tú đột nhiên quay lại ngó Lôi Phi hỏi:

- Huynh đài có nhận biết lai lịch người này không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Tại hạ không rỏ.

Phương Tú tủm tỉm cười không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu biết Phương Tú tai mắt linh mẫn, liền dùng phép truyền âm bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh! Dường như Phương Tú đã để ý đến Lôi huynh rồi đó.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu để tỏ cho chàng hay là y đã nghe rõ lời chàng nói, nhưng y không trả lời.

Lý Hàn Thu cũng đề cao cảnh giác không hỏi gì nữa.

Lúc này trên đài cũng đã có biến chuyển. Chắc Tử Thu cô nương đã được chỉ thị ngấm ngầm. Đột nhiên cô nói:

- Công tử đã không chịu thông danh thì tiện thiếp cũng chẳng biết làm thế nào được. Mời công tử động thủ đi!

Thiếu niên áo lam đáp:

- Xin cô nương ra tay trước.

Dường như Tử Thu không muốn kéo dài thời gian. Cô nói ngay:

- Công tử tự phụ lắm! Tiện thiếp đành phải tuân mệnh.

Cô vung tay đánh ra một chưởng.

Thiếu niên áo lam tung mình tránh khỏi chứ không phản kích.

Tử Thu hỏi:

- Sao công tử lại không trả đòn.

Thiếu niên áo lam cười đáp:

- Khi nào cô nương bức bách khiến cho tại hạ nổi nóng, khi đó tại hạ sẽ phản kích.

Tử Thu ra chiều tức giận đánh luôn hai chưởng liên hoàn. Bóng chưởng tung hoành. Chỉ trong chớp mắt cô đã đánh ra hơn chục chiêu.

Thiếu niên áo lam trong mười mấy chiêu tấn công cấp bách vẫn không trả đòn một chiêu nào, gã chỉ dùng thân pháp mau lẹ né tả tránh hữu để mặc Tử Thu tấn công tới tấp liên miên bất tuyệt.

Thiếu niên áo lam vì ít qua lại giang hồ nên không biết được nhiều người. Lúc bắt đầu lên đài, chàng lại không thông danh báo họ.

Chương 56: Gặp Khách Áo Đen , Tử Lan Thụ Nhục

Tử Lan giục:

- Mời các hạ ra tay đi!

Khiếu hóa tử đáp:

- Được rồi! Tại hạ tuy áo quần nhơ nhớp nhưng tấm lòng rất trong sạch cô nương chẳng nên coi người qua bề ngoài.

Tử Lan giơ tay lên nói:

- Các hạ hãy thắng tiện thiếp đi rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Khiếu hóa tử áo xám dường như cảnh giác được chưởng thế của đối phương rất mãnh liệt. Gã không dám coi thường nữa, vội tung người đi né tránh, đồng thời phóng chưởng phản kích.

Hai người bắt đầu khai diễn cuộc ác đấu.

Lý Hàn Thu một mặt theo dõi cuộc đấu, một mặt lưu tâm đến Phương Tú thì thấy hắn để hết tinh thần vào cuộc tỷ thí trên đài. Hiển nhiên hắn chú ý đặc biệt đến cuộc đấu của nữ đài chủ này.

Cuộc ác đấu trên đài rất mau lẹ. Mới trong chớp mắt mà hai bên đã tỷ đấu ngoài 50 chiêu.

Khiếu hóa tử áo xám tấn công cực kỳ lợi hại, Tử Lan vẫn ung dung đối phó.

Lý Hàn Thu coi cuộc đấu, chàng rút được kinh nghiệm là võ công những nữ đài chủ càng về sau càng cao thâm.

Khiếu hóa tử áo xám và Tử Lan tỷ đấu đến hơn trăm chiêu vẫn giữ thế quân bình, bất phân thắng bại.

Đột nhiên ba tiếng "boong boong" nổi lên vang dội toàn trường.

Tử Lan đột nhiên nhảy ra ngoài vòng chiến nói:

- Dừng tay!

Khiếu hóa tử cười khanh khách hỏi:

- Cô nương muốn hòa với khiếu hóa tử này chăng?

Tử Lan lạnh lùng đáp:

- Đã lên Hoa đài tỷ đấu, không được là thua. Làm gì có chuyện hòa đàm.

Khiếu hóa tử lại hỏi:

- Thế thì lạ thật! Sao cô nương lại không đánh nữa, chưa phân thắng bại lại vội nhảy ra?

Tử Lan hỏi lại:

- Các hạ không nghe thấy tiếng chuông ư?

Khiếu hóa tử đáp:

- Tại hạ có điếc đâu mà không nghe rõ?

Tử Lan nói:

- Hoa đài đã hạn chế nếu tỷ đấu quá trăm chiêu mà không phân được thua thì không đấu nữa.

Khiếu hóa tử hỏi:

- Cô nương nhận thua rồi ư?

Tử Lan đáp:

- Không phải đâu. Cứ trăm chiêu bất phân thắng bại là lại đổi phương thức tỷ thí.

Khiếu hóa tử nói:

- Té ra là thế! Không hiểu cô nương muốn thay đổi phương thức tỷ thí thế nào?

Tử Lan chuyển động mục quang nhìn sang một bên hỏi:

- Các hạ đã nhìn thấy giá binh khí kia chưa?

Nguyên trong góc Hoa đài có đặt một cái giá lớn đầy binh khí. Đao, kiếm, côn, bổng chẳng thiếu thứ gì mà mỗi thứ phân làm hai loại lớn có nhỏ có.

Khiếu hóa tử gật đầu đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi. Cô nương muốn tỷ thí bằng khí giới với tiểu khiếu hóa tử này chăng?

Tử Lan đáp:

- Trên giá có đầy đủ binh khí nặng nhẹ. Các hạ đến lựa lấy một thứ cho mình đi.

Khiếu hóa tử hỏi:

- Còn cô nương thì sao?

Tử Lan đáp:

- Tiện thiếp cũng lựa một thứ, nhưng phải phân biệt chủ khách. Dĩ nhiên các hạ lựa trước đi!

Khiếu hóa tử cười ha hả nói:

- Tại hạ không muốn vậy. Mời cô nương lựa trước hay hơn. Có như thế cô nương mới không tìm được thứ khí giới khắc chế binh khí của tại hạ.

Tử Lan nói:

- Nếu vậy tiện thiếp xin lựa trước.

Cô đi vào giá binh khí rút lấy thanh trường kiếm.

Khiếu hóa tử tủm tỉm cười thò tay ra rút một thanh đơn đao rồi nói:

- Bây giờ trong tay cô nương đã có binh khí, không phải như lúc tay không. Mong rằng cô nương nhẹ đòn cho đôi chút.

Tử Lan hằn hộc đáp:

- Các hạ bất tất phải nể nang gì. Cứ việc tự ý ra chiêu đi!

Khiếu hóa tử đáp:

- Nam nữ phải có phân biệt. Tại hạ xin nhường cô nương xuất thủ trước.

Tử Lan trong lòng cực kỳ phẫn hận gả tiểu khiếu hóa. Cô vung trường kiếm đâm thẳng tới.

Khiếu hóa tử tuy ngoài mặt cười đùa cợt nhả mà trong lòng không dám khinh thị Tử Lan chút nào. Gã đưa đơn đao lên gạt trường kiếm.

Tử Lan không chờ khiếu hóa tử phản kích, cô múa tít trường kiếm tấn công ráo riết.

Kiếm thuật cô rất thông thạo dường như còn tinh diệu hơn cả chưởng pháp. Cô đánh ra toàn những chiêu lợi hại hiểm độc.

Đao pháp của khiếu hóa tử cũng không phải tầm thường. Bất luận thế công của Tử Lan lợi hại hiểm độc đến đâu gã vẫn ung dung đối phó.

Tử Lan huy động kiếm pháp đánh liền một hơi 28 chiêu.

Khiếu hóa tử đỡ gạt cả 28 chiêu kiếm mà chưa phản kích chiêu nào.

Người trong trường đều nhìn nhận thấy khiếu hóa tử có nhiều cơ hội phản kích song y bỏ lỡ.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm chau mày tự nghĩ:

- Lạ thiệt! Xem chừng người nào động thủ với hoa nữ dường như cũng không muốn đả thương họ. Chẳng hiểu họ có dụng ý gì? Không lẻ bọn họ đều bị mỹ sắc mê hoặc ư?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì trên Hoa đài đã phân thắng bại. Bổng nghe khiếu hóa tử áo xám rên lên một tiếng, đột nhiên thanh đơn đao rời khỏi tay gã.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thấy cánh tay mặt khiếu hóa tử máu chảy đầm đìa. Nguyên cánh tay gã bị trúng kiếm, thương thế rất nặng không thể cầm đao tái chiến được nữa.

Tử Lan lạnh lùng lên tiếng:

- Tiện thiếp được các hạ nhân nhượng.

Khiếu hóa tử uể oải đáp:

- Tại hạ tự gây ra tội nghiệt.

Rồi gã trở gót nhảy xuống đài đi ngay.

Tử Lan đưa mắt nhìn khiếu hóa tử áo xám đi xa rồi, trong lòng cô bổng nảy ra cảm giác bàng hoàng. Tuy cô thắng cuộc đấu rồi, nhưng đã thắng một cách thê thảm. Giả tỷ khiếu hóa tử lúc lâm thời không chùn tay dừng lại một chút thì tất thành thế lưỡng bại câu thương, hay ít ra cô cũng bị thương trầm trọng hơn khiếu hóa tử. Vì gã chần chờ không nở hạ thủ nên anh danh một đời trôi theo dòng nước và mối tâm nguyện cũng thành không tưởng. Bây giờ cô cảm thấy khiếu hóa tử đầu tóc rối bù, mình dơ dáy chẳng những không đáng ghét mà còn đáng thương nữa...

Tử Lan còn đang ngơ ngẩn xuất thần chợt có thanh âm trầm lặng lọt vào tay:

- Hài tử! Cô không có đủ khí lực tái chiến được nữa ư?

Tử Lan như người mơ mộng choàng tỉnh giấc. Cô chấn động tâm thần quay đầu nhìn xuống khán đài hỏi:

- Tiện thiếp là Tử Lan. Còn vị nào nguyện ý tứ giáo nữa không?

Bổng nghe tiếng cười sang sảng từ một góc dưới đài nổi lên. Tiếng cười lướt qua không gian rồi ngừng lại ở trên đài.

Lý Hàn Thu ngảnh đầu nhìn ra thấy người đứng trên đài mắt hổ, mày kiếm. Toàn thân võ phục màu đen, chân đi hài xảo, tay vượn lưng ong. Dáng điệu rất anh tuấn.

Nhưng lúc chàng nhìn kỹ lại mới phát giác ra mặt người này trơ như gỗ không lộ vẻ gì và giống như mặc xác chết trôi.

Tử Lan ngó mặt hán tử áo đen hồi lâu rồi thủng thẳng hỏi:

- Phải chăng các hạ đã đeo mặt nạ?

Người áo đen đáp:

- Nhơn quang cô nương quả nhiên sắc bén.

Tử Lan nói:

- Theo qui củ thì những người đăng đài tỷ thí phải lộ chân tướng để chiến đấu.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Người này đã đeo mặt nạ sao không chịu hóa trang cho ra mặt thật? Gã làm như vậy phải chăng cố ý để người ta nhìn thấy chỗ sơ hở của mình?

Bổng nghe người áo đen cười nói:

- Tại hạ thân hình coi được, nhưng mặt xấu xa nên phải đeo mặt nạ để che lấp đi.

Tử Lan nói:

- Cuộc tỷ võ trên Hoa đài lấy võ công làm đầu, dù tướng mạo các hạ khó coi cũng chẳng quan hệ gì.

Người áo đen cười nói:

- Chờ tại hạ thắng được cô nương rồi đến động phòng hoa chúc sẽ lộ chân tướng để ra mắt cô nương. Khi ấy ván đã đóng thuyền, gạo thổi thành cơm, dù cô nương có lòng bất mãn cũng đành thuận

theo số mạng.

Tử Lan tức mình nói:

- Giọng lưỡi các hạ khinh bạc như vậy tất không phải người quân tử.

Người áo đen buông tiếng cười rộ đáp:

- Nếu tại hạ là người quân tử đã chẳng đăng đài tỷ thí.

Tử Lan lạnh lùng hỏi:

- Các hạ định dùng binh khí hay tỷ thí quyền chưởng?

Người áo đen hỏi lại:

- Cô nương sở trường về môn gì?

Tử Lan trong lòng vẫn căm hận đối phương có giọng lưỡi khinh bạc, chỉ buông thõng một tiếng:

- Kiếm pháp!

Người áo đen nói:

- Được rồi! Vậy tại hạ lãnh giáo kiếm pháp của cô nương.

Gã vừa nói vừa lại rút lấy thanh trường kiếm trên giá binh khí.

Tử Lan cầm kiếm để ngay trước ngực hô:

- Các hạ ra tay đi!

Người áo đen cười nói:

- Đàn ông tử tế không tỷ đấu với phụ nữ, nhưng tại hạ vì mỹ sắc của cô nương mê hoặc không tự chủ được phải lên đài tỷ thí trong lòng đã áy náy khi nào còn xuất thủ trước nữa?

Tử Lan nói:

- Vậy tiện thiếp tỏ lòng cung kính chẳng gì bằng tuân mệnh.

Cô khoa kiếm đâm véo tới.

Người áo đen giơ trường kiếm lên đỡ đánh choang một tiếng. Gã gạt trường kiếm của Tử Lan ra

rồi nói:

- Khoan đã!

Tử Lan hỏi:

- Còn chuyện chi nữa?

Người áo đen nói:

- Nếu cô nương đã thương tại hạ, tại hạ cam mình bạc mệnh đã đành, nhưng e rằng tại hạ lỡ tay đả thương cô nương thì làm thế nào?

Tử Lan đáp:

- Đã động thủ tỷ đấu tất khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong. Bất luận là ai cũng phải sao chịu vậy.

Người áo đen đột nhiên cất giọng lạnh lùng:

- Câu đó tự miệng cô nương nói ra đã lọt vào tai các vị anh hùng toàn trường rồi đó.

Tử Lan nói:

- Các hạ cứ yên tâm, dù tiện thiếp có bị tử thương dưới lưỡi kiếm của các hạ cũng không ai tìm các hạ trả thù đâu.

Người áo đen hững hờ nói:

- Cô nương hãy coi chừng!

Đột nhiên gã vung kiếm tấn công ba chiêu liền.

Ba chiêu kiếm này mau lẹ phi thường! Tử Lan bị dồn vào thế chân tay luống cuống phải lùi ba bước dài... Bây giờ cô mới biết mình gặp phải tay kình địch và trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Giả tỷ người áo đen thừa thế đánh dấn tới thì Tử Lan tất lâm nguy rồi. Nhưng gã chỉ tấn công ba chiêu rồi cầm kiếm đứng yên.

Tử Lan đã nhận ra võ công của đối phương cao thâm hơn mình rất nhiều. Cuộc đấu này nhất định dữ nhiều lành ít. Trong lòng run sợ, cô cũng đứng yên hồi lâu không dám ra tay phản kích.

Bổng nghe người áo đen lạnh lùng lên tiếng:

- Nếu cô nương không ra tay trước thì e rằng không chống nổi 20 chiêu đâu.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Nghe giọng lưỡi người này thì dường như gã có ý định hạ sát Tử Lan, không hiểu vì lẽ gì gã lại muốn ra tay tàn độc?

Cặp mắt Tử Lan lộ vẻ khiếp sợ, song cũng hươi kiếm tấn công.

Người áo đen vung kiếm lên, trường kiếm trong tay Tử Lan liền bị hất ra.

Người dưới đài đã nhìn rõ cuộc đấu này hai bên mạnh yếu rõ rệt. Nội lực và kiếm chiêu của người áo đen đều hơn hẳn Tử Lan.

Người áo đen gạt kiếm của Tử Lan rồi tung kiếm phản kích. Hàn quang lấp kiếm chiêu cực kỳ hiểm độc.

Đột nhiên thanh âm trong trẻo rên lên một tiếng.

Thanh trường kiếm trong tay Tử Lan bị hất văng xuống đài, bay về phía Giang Nam Song Hiệp.

Phương Tú giơ tay ra đón lấy. Hắn nhẹ nhàng đặt thanh kiếm xuống đất.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy cánh tay mặt Tử Lan máu tuôn xối xả ướt hết tay áo.

Lý Hàn Thu thấy cánh tay Tử Lan rủ xuống dường như bị thương rất nặng và rất có thể sẽ thành tàn phế.

Bổng nghe người áo đen lạnh lùng nói:

- Cô nương nhân nhượng rồi!

Tử Lan đau quá, mặt hoa xám ngắt, nhưng cô rán nhịn đau:

- Các hạ võ công cao cường, tiện thiếp không địch lại, chịu thua và rất cảm phục.

Người áo đen thủng thẳng hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương vài điều, chẳng biết cô nương có chịu trả lời chăng?

Tử Lan hỏi:

- Điều chi?

Người áo đen đáp:

- Tại hạ thắng được cô nương tức là được lấy cô nương làm vợ phải không?

Tử Lan đáp:

- Đúng thế!

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Gã này cố ý hỏi trăng hỏi cuội để Tử Lan không rảnh mà vận khí cầm máu.

Người áo đen lại hỏi:

- Nhưng tại hạ không chịu được chăng?

Tử Lan đáp:

- Lệ luật bản đài bắt buột bọn tiện thiếp thuộc về người thắng chứ không nhất định bắt buộc các vị phải lấy. Nếu tiện thiếp không xứng đáng thì các hạ ruồng bỏ cũng không sao.

Người áo đen cười ha hả nói:

- Tại hạ chưa lấy vợ, nhưng nhan sắc của cô nương theo ý nghĩ của tại hạ chỉ đáng làm tỳ nữ, song tại hạ lại cũng không muốn thế.

Mấy câu nói khinh bạc này chẳng những khiến cho Tử Lan khó chịu mà những người dưới đài cũng tỏ vẻ bất bình.

Dưới ánh đèn sáng mọi người trông rõ Tử Lan sa đôi hàng lệ đáp:

- Tiện thiếp tự biết mình xấu xa không dám với cao.

Người áo đen cười khanh khách hỏi:

- Tại hạ chắc Hoa đài còn có người đẹp hơn cô nương.

Tử Lan đáp:

- Đúng thế! Chị em tiện thiếp ở hậu trường đều xinh đẹp hơn tiện thiếp rất nhiều.

Miệng cô tiếp tục trả lời, tay cô không ngớt chảy máu.

Người áo đen lại hỏi:

- Tại hạ muốn đấu nữa để lựa một cô vợ đẹp chẳng hiểu có được không?

Tử Lan lạnh lùng đáp:

- Chắc là được!

Người áo đen xua tay nói:

- Mời cô nương hãy tạm xuống đài, không chừng tại hạ thay đổi tâm ý sẽ lấy cô nương làm vợ cũng nên.

Tử Lan nói:

- Tiện thiếp xin chờ lệnh.

Rồi cô nhảy vọt xuống đài.

Người áo đen dày vò Tử Lan đến thế, mà người Tử Vi Cung không can thiệp khiến cho Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ.

Bổng nghe người áo đen hỏi:

- Còn vị nữ đài chủ nào muốn tứ giáo tại hạ?

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều tại hạ hy vọng được cô nào xinh đẹp. Nếu nhan sắc bình thường, tại hạ e rằng mình không tự chủ được sẽ làm tổn thương đến tính mạng.

Gã vừa dứt lời bổng thấy một thiếu nữ tuyệt sắc từ hậu đài uyển chuyển bước ra.

Thiếu nữ này nhan sắc rất xinh đẹp, mình mặc áo màu nước biếc, diêm chúa phi thường.

Cặp mắt người áo đen loang loáng nhìn chằm chặp vào thiếu nữ áo lục, lạnh lùng nói:

- Cô này khá đẹp đây!

Thiếu nữ áo lục đưa cặp mắt trong như nước hồ thu nhìn người áo đen nói:

- Các hạ hãy thắng tiện thiếp rồi hãy buông lời khinh bạc cũng chưa muộn.

Người áo đen cười lạt nói:

- Trước khi phân thắng bại dường như các vị đều rất quật cường, nhưng sau khi thất bại lại nhủn

như con chi chi.

Thiếu nữ áo lục nói:

- Nếu bọn tiện thiếp bị bại về tay các hạ thì thân này đã thuộc về quyền sở hữu của các hạ. Các hạ có nói những lời khinh bạc cũng đành phải chịu.

Người áo đen nói:

- Được rồi! Hãy chờ tại hạ thắng cô nương rồi sẽ tính cũng chưa muộn.

Đoạn gã hỏi:

- Chúng ta tỷ thí binh khí hay quyền chưởng?

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Cái đó tùy ý các hạ. Bất luận cách nào tiện thiếp cũng xin tuân theo.

Người áo đen nói:

- Tại hạ tưởng chúng ta lại tỷ kiếm quách!

Thiếu nữ áo lục vươn tay ra rút lấy thanh trường kiếm trên giá. Cô cầm kiếm để trước ngực nói:

- Mời các hạ ra tay.

Người áo đen hững hờ đáp:

- Nếu tại hạ không ra tay e rằng cô nương không chịu động thủ.

Gã chưa dứt lời đã hươi kiếm đánh tới.

Thiếu nữ áo lục vung kiếm lên để rồi xoay tay phản kích liền.

Cặp kiếm cũng vung lên hạ xuống. Hào quang lấp loáng, kiếm chiêu vi vút. Cuộc tỷ đấu ác liệt tuyệt luân đã mở màn.

Kiếm pháp của thiếu nữ áo lục này so với Tử Lan còn cao minh hơn nhiều. Chiêu nào cũng nhằm vào chỗ trí mạng người áo đen đánh tới. Hiển nhiên có ý báo thù cho Tử Lan.

Kiếm chiêu của người áo đen tuy lợi hại hiểm độc nhưng thiếu nữ áo lục cũng chẳng kém gì gã. Hai bên tỷ đấu đã 50 chiêu mà vẫn giữ thế quân bình.

Lý Hàn Thu nghĩ bụng:

- Võ công cô này không thể khinh thường được.

Bổng nghe thiếu nữ áo lục thét lên một tiếng. Thanh trường kiếm biến thành thế "Vân Long Tam Hiện", ba đạo hào quang lấp loáng nhằm đâm vào ba đại huyệt người áo đen.

Người áo đen huy động trường kiếm đón đỡ ba chiêu, gã bị bức bách phải lùi lại hai bước.

Người áo đen dường như không ngờ kiếm chiêu của thiếu nữ áo lục lại ghê gớm đến thế.

Đột nhiên gã thay đổi kiếm pháp sang thế thủ đánh đỡ vững vàng.

Thiếu nữ áo lục liền mượn thế tấn công tới tấp, thanh trường kiếm qua lại lấp loáng mỗi lúc một mau hơn.

Hai bên đấu hơn trăm chiêu và vẫn bất phân thắng bại.

Theo tình thế mà bàn thì thiếu nữ áo lục dường như đã chiếm được chút thượng phong.

Giữa lúc trận đấu đang kịch liệt, đột nhiên ba tiếng đồng la nổi lên.

Thiếu nữ áo lục thu kiếm lùi lại nói:

- Dừng tay!

Người áo đen chống kiếm hỏi:

- Tại sao lại nổi hiệu đồng la?

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Hết giờ rồi! Cuộc đấu chưa xong đành để đến ngày mai hãy quyết thắng bại.

Người áo đen nói:

- Giả tỷ đấu thêm trăm chiêu nữa thì cô nương có thể thủ thắng mà lại bỏ cuộc há chẳng đáng tiếc ư?

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Bọn tiện thiếp đã lập đài quy, tất nhiên phải tuân theo. Dù chỉ ba chiêu nữa đánh bại được các hạ cũng phải dừng tay.

Người áo đen nói:

- Xem chừng các vị đặc ra giới lệ rất nghiêm minh.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo phương danh cô nương.

Thiếu nữ áo lục đáp:

- Tiện thiếp là Tử Hà.

Rồi cô trở gót vào hậu đài.

Chương 57: Trong Khách Sạn Quyên Nhi Sai Kẻ Đưa Tin

Người áo đen mắt nhìn Tử Hà đi vào rồi vẫn đứng nguyên trên hoa đài không nhúc nhích.

Bổng thấy thiếu phụ béo mập từ từ bước ra chấp tay nói:

- Thưa vô danh đại gia! Tử Lan bị thương rất nặng tuy đã buộc thuốc mà vẫn không chống chọi được. Có điều y vẫn giữ lời hứa đang chờ đại gia ở dưới đài. Đại gia định xử trí cách nào xin truyền cho một tiếng.

Người áo đen xua tay đáp:

- Bảo y đi dưỡng thương đã.

Thiếu phụ tủm tỉm cười nói:

- Đại gia thật là người đại lượng.

Rồi mụ đưa mắt nhìn xuống dưới đài lớn tiếng hô:

- Tối nay hết giờ rồi! Tối mai mời quý vị đến sớm.

Dứt lời mụ trở gót đi vào.

Người áo đen thấy tân khách dưới đài đã lục tục đứng lên, gã đột nhiên vọt mình nhảy xuống, trà trộn vào đám đông rồi mất hút.

Lôi Phi khẽ kéo Lý Hàn Thu trà trộn vào đám đông tiến về phía trước.

Hai người vừa qua cầu thì thấy một ả nữ tỳ đứng đầu cầu ra đón nghiêng mình thi lễ nói:

- Trương công tử!

Lý Hàn Thu ngẩn người ra một chút hỏi:

- Có chuyện chi vậy?

Lôi Phi nói ngay:

- Thiếu gia của tại hạ nóng tính lắm. Cô nương nói năng cẩn thận một chút.

Ả nữ tỳ này rất lanh lợi. Thị tủm tỉm cười nói:

- Tỳ nữ đâu dám vô lễ để công tử phải nổi nóng.

Lôi Phi nói:

- Cô nương có điều chi cứ nói với tại hạ, là được.

Lúc này mọi người đi ra rất đông chen vai thích cánh.

Nữ tỳ ngó làn sóng người một cái rồi nói:

- Hai vị có thể ra ngoài cho nữ tỳ thưa chuyện được không?

Lôi Phi gật đầu.

Ả nữ tỳ liền xoay mình đi trước. Thị đi chừng mười trượng thì dừng bước lại dưới khóm hoa rồi quay lại nói:

- Chủ nhân tiểu tỳ đã ước hẹn cùng hai vị cho tiểu tỳ ra đây đón mời hai vị đặng gia chủ tỏ tình địa chủ.

Lôi Phi biết rồi vẫn giả vờ hỏi:

- Gia chủ cô nương là ai?

Nữ tỳ đáp:

- Là Phương viện chúa.

- Có phải Kim Lăng đại hiệp Phương Tú không?

Nữ tỳ đáp:

- Chính là Phương viện chúa.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Phương viện chúa đã có lời ước cùng các hạ nên sai tiểu tỳ ra đây đón mời.

Lôi Phi quay lại ngó Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Tam công tử! Kim Lăng đại hiệp là một nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm. Nay lão ta đã có lời mời chúng ta nên vào ra mắt.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi Phi bảo ta trả vờ nóng nảy, gắt gỏng, thì chắc Trương Tam công tử là con người kiêu ngạo nóng nảy. Nhưng ta có phải là Trương Tam công tử đâu.

Lòng chàng nghĩ vậy nhưng không dám nói ra miệng. Vì e rằng mình hỏi một câu là có thể bại lộ hành tung.

Chàng liền ngửng mặt lên hững hờ đáp:

- Đến chơi cũng được.

Lôi Phi nhìn nữ tỳ nói:

- Tam công tử ưng rồi. Phiền cô nương dẫn đường cho.

Ả nữ tỳ đã tưởng phải phí nhiều nước bọt mới mời được hai người. Không ngờ lại thành công một cách dễ dàng.

Thị hớn hở vui mừng tủm tỉm cười nói:

- Lúc gia chủ sai phái tiểu tỳ đã dặn đi dặn lại Trương Tam công tử rất nóng nảy, ăn nói phải cẩn thận lắm mới được. Nhưng tiểu tỳ xem ra công tử rất hiền hòa.

Lý Hàn Thu lại khẽ ho một tiếng khiến cho nữ tỳ lại bở vía. Thị liền câm miệng trở gót đi ngay.

Lôi Phi đi theo nữ tỳ.

Lý Hàn Thu lại theo sau Lôi Phi.

Lý Hàn Thu vẫn yên trí Lôi Phi ngấm ngầm dặn chàng cách đối phó, ngờ đâu sự tình lại ra ngoài ý nghĩ của chàng. Lôi Phi chẳng nói một câu nào.

Ba người đi qua hai cây cầu hoa, xuyên qua hai hoa trường rồi tới một con thuyền riêng biệt không liên tiếp với các hoa thuyền khác.

Kim Lăng Phương Tú đã đứng ở đầu thuyền chắp tay nói:

- Được đón tiếp hai vị, tại hạ rất lấy làm hân hạnh.

Lôi Phi rảo bước xuống thuyền.

Lý Hàn Thu cũng xuống theo.

Ả nữ tỳ len lén lui về Hoa trường.

Phương Tú cười nói:

- Trong thuyền đã bày sẵn trà rượu, mời hai vị vào chơi nói chuyện.

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Phương viện chúa thật trịnh trọng quá.

Phương Tú nói:

- Gọi là một chút bạc tửu không đủ lễ kính khách. Có điều tiểu đệ rất tâm thành. Chúng ta hãy vào thuyền ngồi chơi.

Lúc này hãy còn nhiều nhân vật võ lâm đến tham dự hoa hội đang đứng ở hoa trường chú ý nhìn bọn này.

Lôi Phi quay lại nói:

- Xin Tam công tử vào cho.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lôi huynh muốn tiếp xúc với Kim Lăng Phương Tú hẳn y có chỗ dụng tâm.

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, chân vẫn từ từ bước vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền những cây đèn cầy mầu đỏ chiếu ra ánh sáng huy hoàng.

Một đại hán trung niên thân thể to lớn và thiếu phụ béo mập trên đài lúc nãy đã ngồi sẵn đó.

Lôi Phi cùng Phương Tú sánh vai tiến vào.

Phương Tú đi lẹ tới ghế chủ nhân khẽ bảo đại hán trung niên:

- Vị này là Trương Tam công tử. Huynh đệ mau ra tiếp kiến.

Đại hán trung niên đứng dậy chắp tay nói:

- Tiểu đệ là Hàn Đào ở Từ Châu đã từng nghe đại danh Trương Tam công tử, bữa nay được gặp

thật là hân hạnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Không dám! Tại hạ đã biết tiếng Giang Nam Song Hiệp từ lâu.

Hàn Đào từ từ ngồi xuống nói:

- Từ khi Tam công tử ra đời, con đường võ lâm miền Tây Bắc dưới sự lãnh đạo của công tử đã dần dần kết lại thành một lực lượng lớn. Tại hạ rất kính mến công tử về công cuộc này.

Lý Hàn Thu hàm hồ đáp:

- Lời đồn chưa chắc đã đúng. Có khi bạn hữu giang hồ quá yêu mà tâng bốc lên.

Phương Tú bưng chung rượu lên nói:

- Tại hạ hãy kính mừng Tam công tử một chung trước.

Rồi hắn uống một hơi cạn sạch.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu ta không uống chung rượu này thì e rằng hắn sinh lòng ngờ vực nhưng uống vào mà trong rượu có thuốc độc há chẳng mắc bẫy ư?

Chàng còn đang do dự Lôi Phi đã đứng lên nói:

- Tâu công tử! Không nên uống rượu!

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Lôi Phi quả là tay đáo để! Mỗi lúc mình gặp chuyện khó khăn là y lập tức kịp thời giải vây.

Chàng liền đặt chung rượu xuống hỏi:

- Tại sao vậy? Tửu lượng ta uống ngàn chung còn chưa biết say sao lại không uống?

Lôi Phi đáp:

- Thương thế công tử mới lành. Thầy thuốc đã dặn lão gia bất luận trường hợp nào cũng không nên để công tử uống rượu.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Tam công tử đã không thể uống rượu được tiểu đệ cũng không dám nài ép.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp:

- Công tử bị thương thế nào mà trên chốn giang hồ chẳng một ai biết hết?

Lôi Phi đáp:

- Câu chuyện khá dài. Tệ thiếu gia bị thương chẳng những không đồn đại ra ngoài giang hồ, mà ngay người trong nhà cũng chỉ có một mình lão gia tại hạ biết mà thôi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Phương Tú, Hàn Đào đều là những nhân vật thông minh. Thế mà Lôi Phi cứ bịa chuyện vô căn cứ hoài, không khéo để bại lộ hành tích mất.

Lòng chàng nghĩ vậy, chàng đưa mắt ngó Lôi Phi.

Lôi Phi đột nhiên dừng lại rồi bật tiếng cười khanh khách hỏi:

- Hai vị cho mời chủ bộc tại hạ đến đây không hiểu có điều chi dạy bảo?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ hy vọng cùng Tam công tử đàm luận câu chuyện tâm phúc để chúng ta đi tới chỗ bắt tay liên minh.

Lôi Phi nói:

- Đàm luận thì chẳng có chuyện chi trở ngại còn việc liên minh...

Y đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi dừng lại không nói nữa.

Phương Tú khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Ý Tam công tử thế nào?

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp:

- Về chuyện liên minh ư? Vụ này tại hạ không dám quyết định phải có gia phụ ưng thuận mới được.

Phương Tú lại cười hỏi:

- Chuyến này công tử đến Kim Lăng chẳng lẽ chỉ để thưởng ngoạn Tần Hoài Hoa hội thôi ư?

Lý Hàn Thu cười ruồi đáp:

- Chính thế! Vì tại hạ mới bị thương không muốn can thiệp vào việc võ lâm để mặc gia phụ lo liệu.

Phương Tú Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau Phương Tú lại hỏi:

- Nghe nói đại huynh trưởng của Tam công tử lên núi Hoa Sơn đã mười năm mà không thấy tin tức gì. Chẳng hiểu chuyện đó hư thực thế nào?

Lý Hàn Thu hồi hộp nghĩ thầm:

- Lôi Phi bảo ta mạo xưng làm Trương Tam công tử ở Kỳ Châu. Y ở Yên Triệu, chắc hiểu rõ chắc hiểu rõ về nhà họ Trương ở Kỳ Châu hơn nhưng Giang Nam Song Hiệp dường như lại nhìn nhận ta là Trương Tam công tử ở mặt Tây Bắc. Xem chừng câu chuyện đêm nay sẽ lở bét vì Giang Nam Song Hiệp hỏi đến những chuyện mà mình mù tịt.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, miệng hàm hồ đáp:

- Dường như Phương đại hiệp hiểu rất nhiều về công việc gia đình tại hạ?

Phương Tú mỉn cười nói:

- Xin Tam công công đừng hiểu lầm. Bất quá tại hạ thường để tâm đến việc võ lâm mà thôi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Hắn hỏi câu này hẳn là đã nghe được tin tức gì. Lôi Phi không ngăn trở mà cũng không nói gì chắc y biết Phương Tú hỏi đúng sự thực.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Câu chuyện tệ huynh đến Hoa Sơn trong võ lâm rất ít người biết. Thế mà Phương đại hiệp ở cách xa mấy ngàn dậm cũng hiểu rõ như vậy đủ rõ tai mắt của hai vị thật là linh mẫn.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Tam công tử quá khen rồi!

Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi trở lại vấn đề:

- Trước kia thực tình tại hạ có thể chủ trương mọi việc nhưng hiện nay tại hạ không dính líu đến

chuyện võ lâm nữa. Vậy việc đề nghị liên minh của Phương đại hiệp tại hạ cần thỉnh giáo gia phụ rồi mới phúc đáp được.

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ e rằng Trương lão chúa không thể tới Kim Lăng một ngày gần đây.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đáng lý tại hạ thân hành tới mặt Tây Bắc thành Trường An để thỉnh mệnh lão trang chúa nhưng hiện nay ở Kim Lăng rất nhiều việc phức tạp không thể bỏ đi xa được.

Bỗng thấy Lôi Phi lên tiếng:

- Phương đại hiệp hãy yên tâm. Gia chủ chỉ trong vòng mười ngày sẽ tới Kim Lăng.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Cha này cứ thuận miệng nói bừa. Y bảo mình mạo xưng làm Trương Tam công tử đã từ Kỳ Châu biến thành Trường An. Bây giờ y còn nói Trương bách Tường ở Trường An sẽ tới đây. Câu này thật ẩu quá e rằng sẽ bị lòi đuôi.

Phương Tú hỏi lại:

- Có thiệt thế không?

Lôi Phi đáp:

- Phi tại hạ vâng lệnh tùy tùng Tam công tử tới đây, lão nhân gia cũng muốn theo đi. Một là để thưởng thức Tân Hoài hoa hội, hai là tiện dịp bái phỏng những nhân vật anh hùng ở Trung Nguyên cùng Giang Nam. Ba là lão trang chúa vẫn băn khoăn về thương thế của thiếu gia. Nhưng vì có việc phải hoãn lại tại hạ chắc rằng lão nhân gia sẽ tới sau.

Phương Tú lại hỏi:

- Phải chăng Tam công tử đi chuyến này chỉ vì muốn thưởng ngoạn Tần Hoài Hoa hội?

Lôi Phi đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi đáp:

- Phương đại hiệp đối đãi với bọn tại hạ rất chân thành. Bọn tại hạ không thể lừa gạt Phương đại hiệp nhưng việc này không tiện nói rồi.

Lý Hàn Thu lẩm nhẩm gật đầu không nói gì.

Lôi Phi dùng lời nói đưa đẩy dẫn đạo cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu lại là người thông minh tuyệt đỉnh cứ dựa vào đó mà ứng phó. Chàng biểu diễn rất tự nhiên khiến cho Giang Nam Song Hiệp tin là sự thực không nghi ngờ gì cả.

Lôi Phi lại nói:

- Tại hạ vâng mệnh lão trang chúa đi theo Tam công tử tới Kim Lăng từ ngày Tam công tử bị thương mỗi đêm vần một quãng thời gian để nghỉ ngơi. Bây giờ đêm đã khuya vậy xin cáo biệt.

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Tại hạ đoán là Trương lão trang chúa không để Tam công tử gặp điều gì nguy hiểm đâu. Ngoài các hạ chắc lão trang chúa còn phái người đi theo hộ vệ.

Lôi Phi cố ý nở một nụ cười thần bí đáp:

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ.

Phương Tú hỏi:

- Ở khách sạn rất phức tạp. Nếu hai vị không tị hiềm thì xin tới hàng xá nghỉ ngơi mấy bữa được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ còn ở Kim Lăng ít ngày nữa. Hãy chờ cho lão trang chúa tới đây Phương viện chúa cùng người nghiên cứu việc liên minh. Khi ấy bọn tại hạ sẽ vào quý phủ quấy nhiễu.

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Ký Bắc có vị Trương Tam công tử Trường An cũng có vị Trương Tam công tử. Cả hai vị Trương Tam công tử đều được Trương lão trang chúa sùng ái và đều là những bậc thiếu niên anh hùng rất được hai bạn hữu võ lâm đồng đạo kính nể. Đáng tiếc là Trương Tam công tử ở Ký Châu chưa tới tham dự Hoa hội. Nếu được Trương Tam công tử kia cũng tới đây thì sự hiện diện của hai vị Tam công tử khiến cho Tân Hoài Hoa hội muôn phần rực rỡ.

Lý Hàn Thu la thầm:

- Úi chà! Mình tưởng mạo xưng làm Trương Tam công tử ở Ký Châu. Ai ngờ âm dương sai trật để người nhận làm Trương Tam công tử ở Trường An. Chẳng lẽ thân hình cung cách ăn mặc của mình cùng Trương Tam công tử ở Trường An có chỗ giống nhau? Gặp tình cảnh này mình không dám phủ nhận vì sợ nói nhiều sẽ lộ hình tích.

Bỗng nghe Lôi Phi khẽ nhắc:

- Thiếu gia! Giờ uống thuốc tới rồi đó.

Lý Hàn Thu từ từ đứng dậy nói:

- Tại hạ quấy quả Phương viện chúa bây giờ xin cáo biệt.

Phương Tú hỏi:

- Tam công tử không dùng một chén rượu đã trở gót ư?

Lôi Phi đáp ngay:

- Tại hạ vâng lệnh lão Trang Chúa thị phụng Tam công tử điều trọng yếu nhất là trông nom cho công tử uống thuốc đúng giờ giấc.

Phương Tú hỏi:

- Các hạ có đem theo thuốc trong mình không?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ để thuốc ở nhà khách sạn.

Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Đa tạ Phương đại hiệp hết lòng khoản đãi.

Phương Tú không sao được đành cho thuyền áp vào bờ rồi hỏi:

- Hai vị trọ trong khách sạn nào?

Lôi Phi tủm tỉm cười hỏi lại:

- Phương đại hiệp đã biết rõ tướng mạo tệ thiếu gia chưa?

Phương Tú đưa mắt ngắm nghía Lôi Phi một lúc rồi khẽ hỏi:

- Có phải Tam công tử đeo mặt nạ không?

Lý Hàn Thu băn khoăn tự hỏi:

- Người ta đã không nghi ngờ gì mà Lôi Phi lại tự thú. Nếu Phương Tú bảo mình cởi bỏ mặt nạ thì

làm thế nào?

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Tệ thiếu gia không muốn phô trương cuộc đông du này. Vì thế mà phải cải trang.

Phương Tú khẽ gật đầu nói:

- Phải rồi! Tại hạ vẫn có ý ngờ ngợ là Tam công tử có chỗ không đúng hệt.

Lôi Phi nói:

- Phương đại hiệp đem cả tấm lòng thành đối đãi với bọn tại hạ, nên bọn tại hạ không tiện giữ điều bí mật này.

Y nói xong liền nhảy lên bờ.

Lý Hàn Thu được Lôi Phi ngấm ngầm ra hiệu, chàng không vội vàng thủng thẳng bước lên bờ.

Phương Tú chắp tay từ biệt.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi chừng mấy chục trượng rồi dừng lại ngoảnh nhìn bốn phía không thấy có người, liền khẽ cất tiếng hỏi:

- Lý đệ đã thấy rõ chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Thấy rõ điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Phương Tú mượn tiếng Hoa hội để kết giao và thu nạp anh hùng thiên hạ, đồng thời hắn dùng hoa hội yểm trợ để ngấm ngầm tiến hành một cuộc âm mưu to lớn.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Việc Phương Tú mượn Hoa hội để kết giao anh hùng thiên hạ đệ cũng nhìn ra nhưng còn vụ tiến hành âm mưu gì đó thì tiểu đệ không sao hiểu được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh cũng chưa hiểu tường tận nội tình, có điều đã cảm giác được mà thôi. Hắn muốn kết giao với ta thì dĩ nhiên chúng ta thêm phần nguy hiểm nhưng đồng thời nó cũng tạo cho mình nhiều

cơ hội thám thính, chỉ cần mình nhẫn nại quan sát tất sẽ tìm ra được hắn tiến hành âm mưu gì.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chúng ta không tiện ở lại đây lâu, phải về khách sạn sớm đi là hơn.

Rồi rảo bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu cũng hiểu chỗ này có nhiều người ngấm ngầm giám thị. Mọi cử động cần phải cẩn thận, nên chàng không hỏi gì nữa, cất bước đi theo Lôi Phi.

Hai người về tới khách sạn vào phòng rồi .

Lôi Phi khẽ nói:

- Chúng ta đừng chuyện trò gì nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu lớn tiếng nói:

- Chúng ta đi nghỉ thôi. Trước khi trời sáng là không tiếp khách.

Lôi Phi cố ý thò tay vào bọc lấy ra một gói nhỏ nói:

- Xin thiếu trang chúa hãy uống thuốc đã.

Hai người làm như thật. Mỗi cử động đều khiến cho mọi người dòm đó không nghi ngờ được.

Suốt đêm hai người vẫn ngấm ngầm đề phòng. Đến lúc trời sáng mới ngủ đi một chút.

Khi tỉnh dậy Lôi Phi bảo lấy đồ điểm tâm hai người ăn qua loa rồi thủng thẳng bước ra khỏi khách sạn.

Lôi Phi để ý nhìn quanh một hồi không thấy có gì khả nghi lại quay trở vào nói:

- Lý đệ! Từ giờ khắc này trở đi, nhất thiết mọi cử động của chúng ta phải cực kỳ cẩn thận. Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì Giang Nam Song Hiệp đã ngấm ngầm phái người theo dõi. Có điều là chúng ta chỉ lưu tâm đề phòng mà ngoài mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta ra ngoài đi lại như kiểu mới đến thành Kim Lăng thưởng ngoạn phong cảnh.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên nghe tiếng bước chân gấp rút vọng lại, nên chàng im miệng không nói nữa.

Chỉ trong chớp mắt một người áo đen thân hình ốm nhách lật đật đi thẳng đến ngoài phòng Lý Hàn Thu và Lôi Phi dừng bước lại nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Vị nào là Trương Tam công tử?

Giọng nói mềm mỏng rõ ràng là khẩu khí đàn bà.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là gái giả trai?

Người áo đen đáp:

- Các vị bất tất phải biết tại hạ là ai? Tại hạ chỉ cần hỏi quý vị có phải là Trương Tam công tử không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Các hạ hỏi gì?

Người áo đen ngó Lý Hàn Thu một chút rồi thò tay vào bọc móc ra một phong thư nói:

- Tại hạ vâng mệnh Quyên cô nương tới đây.

Lý Hàn Thu đón lấy thơ hỏi:

- Quyên cô nương còn dặn gì nữa không?

Người áo đen đáp:

- Y đã nói trong thơ. Tại hạ không thể đứng đây lâu được và phải từ biệt ngay.

Người áo đen nói rồi không chờ Lý Hàn Thu trả lời đã trở gót lật đật đi luôn.

Lý Hàn Thu nhìn sau lưng người áo đen đi xa rồi khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ hãy móc thư xem sao đã.

Lý Hàn Thu mở thơ coi kỹ rồi không khỏi chau mày.

Lôi Phi hỏi:

- Trong thơ nói gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương cảnh cáo chúng ta là Trương Tam công tử mà ta mạo xưng đã tới Kim Lăng rồi. Việc giả mạo này sắp bị bại lộ đến nơi.

Lôi Phi hơi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

Y ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Trong thơ có nói đến việc chúng ta giả mạo đả bị Phương Tú phát giác rồi hay không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trong thơ không đề cập tới chuyện đó.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Sao Quyên cô nương lại biết là chúng ta giả mạo Trương Tam công tử?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế mới thiệt là kỳ! Cô ả này hành tung thần bí khôn lường. Đối với chúng ta cô tựa như thù mà không phải là thù, lại giống bạn mà không phải bạn. Cô cứ lẩn quất dòm ngó công việc bọn ta chẳng hiểu có dụng ý gì?

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Con nha đầu này quả không phải là nhân vật tầm thường, dường như cái gì cũng biết hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Hiện giờ có một việc rất khó quyết đoán, không hiểu Lôi huynh định xử trí thế nào?

Lôi Phi hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô ta khiến người đưa thơ không hiểu là chân hay giả? Hành động này có dụng ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì Quyên cô nương đối với chúng ta chẳng có gì đáng trách. Phong thơ này quyết không phải chuyện vu vơ để hăm dọa.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Tin lời cô thì nên làm thế nào mà không tin cô thì đối phó ra sao?

Lôi Phi đáp:

- Điều cần nhất là chúng ta phải thận trọng. Đêm nay chúng ta vẫn giả làm Trương Tam công tử, đến tham dự hoa hội để coi biến diễn rồi sẽ quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu Trương Tam công tử thật đến Kim Lăng chạm trán nhau há chẳng đổ bể ư?

Lôi Phi đáp:

- Ai đến trước người ấy làm chủ. Chắc Phương Tú không nghĩ đến có người giả mạo Trương Tam công tử. Tối hôm qua chúng ta đến chơi hắn đã khiến cho hắn không biết đâu mà lường.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi. Theo ý Lôi huynh thì chúng ta cứ nhận bừa là Trương Tam công tử để Phương Tú không nhận kẻ khác chứ gì?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Trên con đường võ lâm mặt Tây Bắc đã xảy biến điều gì dĩ nhiên chúng ta không thể nào hiểu biết bằng Trương Tam công tử thật được. Vậy việc tìm chứng cớ để phân biệt chân giả chẳng khó khăn gì. Cách này chỉ tạm thời cứu nguy không phải là diệu kế trường cửu để hộ thân được.

Chương 58: Trên Hoa Đài Bạch Phát Cợt Hồng Nhan

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi khẽ nói:

- Tiểu huynh nhận ra Quyên cô nương là tay biết nhiều hiểu rộng. Cô còn có lực lượng rất lớn. Lực lượng này dường như ăn sâu vào cả hai phe chính, tà. Một vị tiểu cô nương mà có nhiều tài như vậy thật không phải chuyện dễ. Vì thế tiểu huynh ngờ là sau lưng cô còn có người chủ sử.

Lý Hàn Thu hững hờ nói:

- Tiểu đệ tưởng cái đó không liên quan gì đến cuộc tham dự Hoa hội của chúng ta.

Lôi Phi nói:

- Nhưng chúng ta đã tiếp được thơ cảnh cáo của cô mà vẫn đi tham dự Hoa hội khiến cô phải ngạc nhiên. Vậy chúng ta phải lưu tâm quan sát xem có tìm ra được manh mối gì không.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải lắm! Nhất thiết tiểu đệ xin theo lời chỉ điểm của Lôi huynh.

Lôi Phi nói:

- Còn một điều tiểu huynh cần nhắc Lý đệ là phải đem theo những vật dụng cần thiết vì e rằng chúng ta đi chuyến này chưa chắc đã trở lại đây nữa.

Lý Hàn Thu gật đầu. Chàng đem theo những đồ vật cần thiết và ngấm ngầm giấu khí giới trong áo trường bào.

Lôi Phi đem theo những đồ vật to lớn gói thành một gói cho gọn.

Hai người ngồi nghỉ lúc nữa để chờ trời tối lại đến hội trường trên sông Tần Hoài.

Lý Hàn Thu vẫn giữ thái độ oai vệ đi thẳng vào trường.

Hai người lại ngồi xuống chỗ cũ đêm trước.

Trên đài dưới ánh đèn lửa sáng trưng, Tử Hà cô nương đang đứng chờ. Cô vẫn mặc bộ áo mầu lục

coi rất diêm dúa.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn lên chỗ ngồi Phương Tú, Hàn Đào thấy hai ghế còn bỏ không. Còn bao nhiêu ghế khác đều đông đặc những người.

Tử Hà bỗng lên tiếng:

- Cuộc chiến đêm qua chưa phân thắng bại. Tiện thiếp chờ đây để nghênh giá.

Cô gọi luôn mấy tiếng vẫn không có người đáp lại.

Lý Hàn Thu đảo mắt ngó quanh không thấy ai đứng lên, liền tự hỏi:

- Chuyện này mới thật khó hiểu. Người áo đen đêm qua đã khiêu chiến sao đêm nay lại không xuất hiện thì cuộc đấu chờ đến bao giờ? Chẳng hiểu mụ béo mập quản lý hoa đài sẽ xử trí với việc này ra sao?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy thiếu phụ béo mập rảo bước tiến ra giữa đài tuyên bố:

- Theo nội quy của Hoa đài, lão thân cho ba hồi trống, dứt trống mà không thấy người lên đài tái chiến thì tuyên bố là người đó bị bại rồi.

Mụ tư lự biết mình thô lỗ xấu xa không được người dưới đài hoan nghênh nên cũng không nói nhiều nữa, giơ tay lên vẫy một cái.

Tiếng trống nổi lên vang động toàn trường.

Dứt ba hồi trống, vẫn không thấy người lên đài ứng chiến, thiếu phụ béo mập tủm tỉm cười nói:

- Chắc đại gia hôm qua có việc gấp đã rời khỏi Kim Lăng rồi. Theo nội quy Hoa đài, lão thân đành tuyên bố là Tử Hà cô nương thắng trận.

Mụ dừng lại một lúc rồi hỏi:

- Bây giờ lại tiếp cuộc tỷ đấu. Vị nào muốn tứ giáo xin mời lên đài.

Dứt lời mụ trở gót đi vào hậu đài.

Lý Hàn Thu không nhịn được khẽ hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Lôi Phi đáp:

- Nếu người áo đen không chết thì cũng bị Giang Nam Song Hiệp thu phục rồi.

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng gật đầu đáp:

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Giữa lúc ấy chàng đưa mắt nhìn ra thấy bốn tên đại hán võ phục hộ vệ Giang Nam Song Hiệp rảo bước đi vào.

Phương Tú vẫy tay nói:

- Trương thế huynh! Thế huynh đến sớm nhỉ?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ cùng thiếu trang chủ đi ngoạn mấy nơi nhưng không náo nhiệt bằng hoa trường này.

Phương Tú cười nói:

- Phong cảnh ở Giang Nam hãy còn nhiều chỗ rất khả quan, nếu hai vị cao hứng thì chờ hết Hoa hội, tại hạ sẽ bồi tiếp hai vị đi chơi một phen.

Lôi Phi nói:

- Cảm ơn thịnh tình của Phương viện chúa. Tại hạ xin thay mặt thiếu trang chủ tạ ơn trước.

Phương Tú tủm tỉm cười ngồi xuống ghế.

Bỗng nghe Tử Hà lại lên tiếng:

- Vị đại anh hùng nào muốn lên đài tứ giáo?

Góc Tây Bắc có tiếng người đáp lại:

- Tại hạ xin thỉnh giáo cô nương mấy chiêu!

Tiếng hoan hô vừa dứt một bóng người đã nhảy lên đài.

Từ chỗ người này đứng cách hoa đài ít ra là hơn hai trượng mà y nhảy một cái tới nơi thì nguyên một môn khinh công này đủ cho mọi người chấn động.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn kỹ thì người kia vào trạc ngoại tam tuần mà trước ngực đã có chòm râu đen, sắc mặt đỏ tươi. Cặp lông mày giống như hai con tằm. Mình mặc võ phục mầu lam. Tay không binh khí.

Tử Hà thấy thân pháp y đã biết ngay là mình gặp phải tay kình địch liền nghiêng mình hỏi:

- Các hạ có thể cho biết cao tính đại danh được không?

Người mặt đỏ mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Lương Thượng Yến. Xin cô nương nhẹ đòn cho.

Tử Hà hỏi:

- Té ra là Lương đại hiệp! Không hiểu đại hiệp định tỷ thí môn gì?

Lương Thượng Yến đáp:

- Binh khí rất nguy hiểm. Chúng ta tỷ quyền chưởng quách.

Tử Hà nói:

- Tiện thiếp xin theo tôn ý. Lương đại hiệp ra tay đi!

Lương Thượng Yến nói:

- Thì giờ là vàng bạc. Tại hạ không khách sáo nữa.

Y liền phóng chưởng đánh tới.

Tử Hà vung chưởng lên gạt thì Lương Thượng Yến đã thu chưởng về đổi thế đánh ra thế cầm nã nhằm chụp vào cổ tay Tử Hà.

Lương Thượng Yến biến chiêu rất mau lẹ, vừa trông đã biết ngay là một nhân vật có bản lãnh tuyệt vời.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nếu Lương Thượng Yến đem toàn lực ra để thủ thắng thì e rằng Tử Hà khó lòng chống nổi 20 chiêu.

Tử Hà cũng biết mình gặp phải tay kình địch. Nàng vung song chưởng đánh theo thế liên hoàn những mong đoạt lấy tiên cơ để có thể chống trả thêm một thời gian.

Đột nhiên Lương Thượng Yến trầm giọng quát:

- Cô nương hãy coi chừng.

Bóng chưởng giao nhau rồi đột nhiên ngừng lại.

Mọi người chú ý trông ra thấy Lương Thượng Yến đã nắm được cổ tay trái Tử Hà.

Tử Hà bị nắm huyệt mạch môn không thể tái chiến được nữa. Cô đứng ngẩn người ra không nhúc nhích.

Lương Thượng Yến tủm tỉm cười hỏi:

- Cô nương! Tình trạng này có kể là cô nương bại trận rồi không?

- Cái đó tiện thiếp cũng không rõ. Để đài chủ phán quyết mới được.

Bỗng nghe thanh âm thiếu phụ béo mập từ hậu đài vọng ra:

- Hài tử! Ngươi bị người ta nắm giữ huyệt đạo dĩ nhiên là thua rồi.

Tử Hà khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Tiện thiếp cam chịu thất bại.

Lương Thượng Yến buông tay nói:

- Hai bên động thủ chỉ cần phân thắng bại là xong. Hà tất phải đưa đến thảm cục lưu huyết.

Tử Hà nghiêng mình đáp:

- Tiện thiếp chịu thua rồi, Lương gia có điều chi dạy bảo tiện thiếp xin rửa tai để nghe theo.

Lương Thượng Yến vẫy tay nói:

- Cô nương lui vào trước đi để chờ tại hạ.

Tử Hà vâng lời lui vào hậu đài.

Trong mấy trận đấu võ công Lương Thượng Yến cao thâm hơn hết. Cả Kim Lăng Phương Tú cũng chấn động tâm thần tự hỏi:

- Bản lãnh người này đến mực phi thường, có lẽ chẳng kém gì mình. Nhưng tên họ y chưa từng nghe thấy trên chốn giang hồ. Không hiểu y là anh hùng ở địa phương nào?

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Người này tướng mạo giống Quan Công. Ngoài võ công tuyệt thế, y còn có chính khí lẫm liệt.

Nhất định là một bậc quân tử nhân hậu. Ta phải làm cách nào giao kết với y mới được.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy một thiếu nữ toàn thân mặc y phục mầu hồng khoan thai bước ra.

Hồng y nữ người nhỏ bé mà xinh đẹp so với Tử Hà còn có phần hơn.

Hồng y nữ nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Tử Cúc kính xin Lương đại hiệp tứ giáo mấy cao chiêu.

Lương Thượng Yến ngắm nghía Tử Cúc một lúc rồi hỏi:

- Cô nương nhất định đòi động thủ với tại hạ ư?

Tử Cúc đáp:

- Theo nội qui bản đài bây giờ đến lượt tiện thiếp phải ra lãnh giáo dù tiện thiếp muốn từ chối cũng không được.

Lương Thượng Yến nói:

- Nhưng tại hạ coi chừng cô nương không địch nổi mất.

Tử Cúc nói:

- Dù tiện thiếp không địch nổi cũng phải thuận theo số mệnh.

Lương Thượng Yến nói:

- Đã vậy thì cô nương ra tay đi.

Tử Cúc biết võ công đối phương rất cao cường, cô không từ chối nữa vung song chưởng đánh liền. Hai tay cô chỉ cách nhau chừng một tấc.

Lương Thượng Yến tủm tỉm cười đưa tay xảy ra rất mau lẹ chuồng vào giữa hai bàn tay Tử Cúc. Chưởng thế y vừa huy động đã bật lên thành tiếng chát. Hai bàn tay Tử Cúc liền bị hất ra. Nguyên thế công của Tử Cúc cực kỳ lợi hại, nhưng bị Lương Thượng Yến hất ra đành phải dừng lại.

Lương Thượng Yến hạ thấp tay mặt xuống, đưa năm ngón tay nhằm nắm lấy cổ tay Tử Cúc.

Chiêu này Tử Cúc trông thấy rõ ràng mà không sao tránh được. Cổ tay cô bỗng tê chồn thì ra đã bị đối phương nắm trúng huyệt mạch.

Lý Hàn Thu khen thầm:

- Hảo thủ pháp!

Lương Thượng Yến mỉm cười hỏi:

- Cô nương đã chịu thua chưa?

Tử Cúc đáp:

- Võ công các hạ tuyệt đối cao thâm tiện thiếp không sao địch lại được.

Lương Thượng Yến buông tay ra nói:

- Hay lắm! Mời cô nương hạ đài đi.

Mới trong khoảng khắc, Lương Thượng Yến đã bại luôn hai mỹ nữ làm cho hoàn toàn trường phải chấn động.

Tử Cúc lui vào rồi một thiếu nữ áo trắng từ hậu đài khoan thai bước ra.

Bạch y áo trắng như tuyết dong mạo so với Tử Hà, Tử Cúc còn xinh đẹp hơn mấy phần.

Cô nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Tử Mai xin tham kiến Lương gia.

Lương Thượng Yến cười khanh khách nói:

- Cô này xinh đẹp quá! Đáng tiếc là tại hạ đã thắng hai trận nên cô tuy mỹ miều mà tại hạ không có phúc để hưởng thụ.

Y vừa dứt lời toan nhảy xuống đài.

Tử Mai bỗng la lên:

- Xin Lương gia hãy lưu bộ.

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Tử Mai nói:

- Lương gia không chịu tứ giao thức là khinh miệt tiện thiếp.

Lương Thượng Yến ngắt lới:

- Cô nương dạy quá lời. Tại hạ được hai vị Tử Hà, Tử Cúc nhân nhượng mới thắng hai trận. Còn trận này nếu cô nương thắng tại hạ chẳng nói làm chi. Bất hạnh cô nương lại bại trận há chẳng làm khó khăn cho tại hạ ư?

Tử Mai đỏ mặt lên giả vờ không hiểu hỏi:

- Lương gia mà thắng tiện thiếp thì muốn xếp đặt tiện thiếp thế nào cũng được có chi là khó?

Lương Thượng Yến cười đáp:

- Theo luật lệ Hoa đài tại hạ thắng cô nương tức là cô nương làm vợ tại hạ. Tại hạ hiện đã thắng hai cô rồi thấy mình phấn khởi như muốn lên tiên. Nếu thành thế chia ba chân vạc, chốn khuê phòng sao tránh khỏi phong ba thì tại hạ chịu thế nào được?

- Luật lệ trên đài đã định rõ bọn tiểu nữ làm thiếp làm tỳ cũng được. Tùy đại gia cắt đặt thế nào nên thế ấy.

Lương Thượng Yến lắc đầu nói:

- Khó hưởng thụ nhất là ân huệ của mỹ nhân. Đối với cô nương tại hạ chỉ tâm hưởng mà thôi.

Dứt lời y nhảy xuống đài đứng vào chỗ trước mặt Hàn Đào.

Hàn Đào liền đứng dậy hỏi:

- Lương huynh! Mời Lương huynh ngồi lên hàng đầu thưởng ngoạn được chăng?

Lương Thượng Yến chăm chú ngó Hàn Đào rồi hỏi:

- Cách xưng hô tại hạ thế nào đây?

Hàn Đào đáp:

- Tại hạ là Hàn Đào ở Từ Châu.

Lương Thượng Yến nói:

- Tại hạ thưởng mộ đại danh từ lâu.

Đoạn từ từ ngồi xuống.

Lý Hàn Thu để ý nhìn ra thấy Hàn Đào, Phương Tú ngồi hai bên, Lương Thượng Yến ngồi giữa,

liền nhủ thầm:

- Lương Thượng Yến là một nhân vật anh hùng cần phải kết giao. Nếu Giang Nam Song Hiệp âm mưu gia hại y thì ta phải tìm cách cứu y mới được.

Từ đó chàng ngấm ngầm để ý đến cử động của Giang Nam Song Hiệp.

Tử Mai đứng trên đài lớn tiếng:

- Lương đại hiệp khinh thị tiện thiếp không chịu tứ giáo, không hiểu còn vị anh hùng nào thương tới mà tứ giáo mấy chiêu không?

Lương Thượng Yến đột nhiên quay sang hỏi Phương Tú:

- Còn huynh đài đây, cách xưng hô thế nào?

Phương Tú đáp:

- Tại hạ là Phương Tú.

Lương Thượng Yến nói:

- Té ra là Phương huynh. Tại hạ cam bề thất kính.

Y không kêu Giang Nam Song Hiệp mà gọi thẳng Phương huynh tỏ ra không biết đến danh hiệu Giang Nam Song Hiệp.

Lương Thượng Yến khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Vị cô nương này nghe nói rất đáng thương, tưởng Phương huynh nên lên đài một chuyến mới được.

Phương Tú ngẩn người ra một chút rồi cười mát đáp:

- Cái đó tại hạ cũng đã nghĩ tới.

Rồi như chợt nhớ ra điều gì trọng yếu, hắn ngừng lại một chút rồi đổi sang chuyện khác hỏi:

- Lương huynh! Lương huynh có nhận được thiệp mời của Tần Hoài Hoa hội không nhỉ?

Lương Thượng Yến đáp:

- Tiểu đệ phiêu lưu bốn bể gặp đâu chầu đó, người không sang trọng danh không hiển đạt thì làm gì có thiệp mời.

Hàn Đào hỏi xen vào:

- Lương huynh không nhận thiệp mời, sao lại tiến vào hội trường được?

Lương Thượng Yến cười rồi đáp:

- Sức phòng vệ ở đây không ngăn chặn được tiểu đệ.

Hàn Đào biến sắc trầm giọng hỏi:

- Lương huynh có biết tại hạ là người thế nào không?

Lương Thượng Yến lắc đầu đáp:

- Thực ra cái tên Hàn Đào tại hạ chưa được nghe qua. Vừa rồi tại hạ nói ngưỡng mộ thanh danh từ lâu chẳng qua là lối khách sáo mà thôi.

Hàn Đào không ngờ Lương Thượng Yến lại nói thẳng như vậy hắn không khỏi ngẩn người ra.

Lương Thượng Yến không để ý đến vẻ mặt Hàn Đào , y tủm tỉm cười nói tiếp:

- Cả tên Phương huynh đây tại hạ cũng chưa biết tới.

Hàn Đào tức giận nét mặt xám xanh toàn thân run bần bật, tưởng chừng sắp nổi sóng.

Phương Tú tựa hồ đã nhìn thấy thái độ Hàn Đào không thể nhẫn nại được nữa.

Hắn liền nói ngay:

- Hàn huynh đệ đây cùng tại hạ là chủ nhân trong Hoa hội này.

Lương Thượng Yến nói:

- Té ra hai vị là Hoa hội chủ nhân. Nếu vậy tiểu đệ lỡ lời.

Hàn Đào ở với Phương Tú đã lâu nên rất hiểu tâm lý nhau. Hắn biết Phương Tú nói vậy là có ý ngăn mình đừng nổi nóng.

Hắn liền làm bộ tươi cười nói:

- Anh em tại hạ rất kính trọng những vị anh hùn hảo hán. Cuộc phòng vệ chung quanh Hoa hội tuy không lấy gì làm nghiêm mật cho lắm, nhưng những người tầm thường khó mà trà trôn vào được.

Lương Thượng Yến lạnh lùng nói:

- Nếu vậy thì tiểu đệ đã gặp vận hên.

Hàn Đào nói:

- Nhất định là khinh công và bản lãnh của Lương huynh phải tuyệt vời mới ra vào tự nhiên được.

Lúc này Lý Hàn Thu tuy ngó lên đài vì có người đang động thủ tỷ đấu với Tử Mai mà thực ra chàng để hết tâm vào câu chuyện giữa Giang Nam Song Hiệp và Lương Thượng Yến.

Bỗng nghe Lương Thượng Yến nói:

- Dù hai vị không truy cứu đến chuyện hôm nay thì ngày mai tiểu đệ cũng không tiện tới đây.

Phương Tú hỏi:

- Tại sao vậy?

Lương Thượng Yến đáp:

- Bữa nay tiểu đệ đã quen biết hai vị chủ nhân thì dĩ nhiên tối mai không tiện trà trộn vào nữa.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Lương huynh đã thắng hai trận vậy chiếu theo luật lệ bản đài là kể như người cùng phe với bọn tại hạ rồi.

Lương Thượng Yến nhấp nháy cặp mắt hỏi:

- Tại sao vậy?

Phương Tú đáp:

- Hễ ai thắng được nữ đài chủ nhất luật đều là tân lang.

Lương Thượng Yến nói:

- Cái đó điều không tiện vì tại hạ cũng xấp xỉ ngang tuổi với hai vị.

Phương Tú liền hỏi:

- Năm nay quý canh Lương huynh bao nhiêu?

Lương Thượng Yến đáp:

- Tiểu đệ đã 38 tuổi rồi.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Thế thì tại hạ còn hơn Lương huynh 20 tuổi. Vậy có coi Lương huynh vào kiều khách cũng không có chi quá đáng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Anh chàng Lương Thượng Yến này thật có chỗ kỳ quái khiến khó mà hiểu được. Không hiểu lai lịch y thế nào mà dường như Giang Nam Song Hiệp đã tìm cách lung lạc y.

Bỗng nghe trên đài có tiếng thét rồi một bóng người văng xuống đài.

Mọi người chú ý nhìn lại thì thiếu nữ áo trắng Tử Mai vẫn đứng trên đài còn người bị hất xuống là một thiếu niên võ phục màu xanh.

Thiếu niên áo xanh bị hất xuống góc đài nên không có ai đỡ y.

Dường như y bị té khá nặng, hồi lâu mới gượng gạo đứng lên được.

Bỗng thấy Tử Mai lên tiếng:

- Vị huynh đài kia không muốn thủ thắng tấm thân yếu ớt này nên đã nhượng bộ tiểu muội. Vậy còn vị nào muốn lên đài tứ giáo tiểu muội rất hoan nghênh.

Dưới đài có tiếng đáp:

- Lão hán này xin lên tỷ thí mấy chiêu mong cô nương nhẹ đòn cho mới được.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thấy một người từ mé cầu thang hậu đài đi ra.

Quả nhiên là một người già nua lơ thơ mấy chòm râu bạc. Tóc trắng cũng chỉ còn lác đác buộc túm lại trên đỉnh đầu mặt lão đầy vết dăn, cả lông mi cũng bạc phếch. Lưng lão đã còng, chân đi lảo đảo.

Con người tuổi cao như vậy mà cũng lên đài cầu mỹ sắc thì thật là không biết tự lượng.

Tử Mai chau mày hỏi:

- Các hạ già nua như vậy thật hay chỉ giả vờ?

Lão già sửng sốt hỏi:

- Sao? Đài qui của các vị có hạn chế niên canh ư?

Tử Mai đáp:

- Tuy không hạn định tuổi tác nhưng lão nhân gia già quá rồi.

Lão già cười khanh khách đáp:

- Lão hán tuy tuổi già nhưng lòng dạ lại không già.

Tử Mai biến sắc lạnh lùng nói:

- Đã động thủ tương đấu tất khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong. Xin tiền bối cẩn thận cho.

Lão già cười ruồi đáp:

- Dù làm con quỷ phong lưu chết dưới hoa cũng vui lòng. Lão phu đã bấy nhiêu tuổi đầu thì còn biết sợ chết là gì nữa.

Lão nói mấy câu này chẳng những khiến cho Tử Mai phải ngạc nhiên mà tân khách dưới đài cũng đến dở cười dở khóc.

Tử Mai hững hờ nói:

- Đã vậy thì tiện thiếp phải tuân mệnh.

Rồi cô vung chưởng đánh ra.

Bạch Nhiêm lão nhân (lão già râu bạc) đưa bàn tay run run ra điểm tới nhằm đâm vào uyển mạch Tử Mai. Động tác tuy chậm chạp song thủ pháp huyền diệu phi thường và trúng đích, bắt buộc Tử Mai phải thu chưởng về lùi lại.

Tử Mai nghĩ thầm trong bụng:

- Chỉ thế lão bất tử này quả là ghê gớm dường như lão mang tuyệt kỹ trong người thực sự.

Bụng nàng nghĩ vậy tay nàng phóng chưởng theo thế liên hoàn tấn công tới tấp.

Lão già phóng hai tay điểm tới không ngớt và lần nào thế chỉ cũng nhằm vào uyển mạch của Tử Mai, bức bách cô phải rụt tay về.

Tử Mai trong lòng không phục tấn công 30 chưởng liền mà lần nào lão già cũng chỉ phát huy một thủ thúc như vậy để bắt buộc đối phương phải thu hồi thế chưởng lạ ở chỗ là lão không chịu phản kích.

Sau khi tấn công 30 chưởng, Tử Mai dường như biết mình gặp phải tay kình địch, liền lùi lại ba bước hỏi:

- Tại sao lão nhân gia lại không chịu trả đòn?

Bạch nhiệm lão nhân cười đáp:

- Cô nương trẻ đẹp như vậy mà lão phu mỗi khi phản kích không chừng sẽ làm chết người gây nên thảm cảnh thì sao?

Tử Mai lại hỏi:

- Thế ra lão trượng tử đấu mà không muốn thắng ư?

Bạch Nhiệm lão nhân đáp:

- Lão phu muốn để cô nương tự nhận bại trận.

Tử Mai nói:

- Trừ phi lão nhân gia thủ thắng không thì chẳng bao giờ tiểu nữ chịu thua cả.

Bạch Nhiệm lão nhân cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì chúng ta cứ tiếp tục đấu hoài. Lão phu chỉ nhìn mỹ sắc của cô nương cũng đủ no khỏi cần ăn uống gì nữa.

Tử Mai tức giận nói:

- Lão nhân gia bất quá chỉ biết một chiêu nên lúc nào cũng dùng một thủ pháp như nhau. Nếu lão còn tiếp tục chiêu này thì rồi tiểu tử cũng tìm ra được biện pháp phá giải.

Bạch Nhiệm lão nhân nói:

- Hay lắm! Cô nương hãy thắng chiêu này của lão phu đi rồi tự nhiên lão phu phải dùng đến chiêu thứ hai.

Tử Mai nói:

- Để tiểu nữ thử coi.

Tuy miệng nói hung hăng mà trong lòng thực vẫn gờm gờm cô để bàn tay trước ngực rồi phóng ra.

Quả nhiên lão già vẫn dùng chiêu thức trước giơ tay phải phóng chỉ lên điểm vào uyển mạch Tử Mai.

Ngón tay lão phóng ra chuẩn xác vô cùng, miệng lão cười nói:

- Nếu cô nương thêm một cánh tay nữa thì lão phu không thể phòng vệ được.

Tử Mai thấy thế công của mình bị đối phương ngăn chặn một cách dễ dàng thì biết là đối phương không chỉ hành động cầu may mà thực có bản lãnh cao cường. Tuy nhiên cô vẫn còn hy vọng tự nhủ:

- Lão đã già nua thế này thì dù có luyện được ngón chỉ đặc biệt cũng chẳng thể chống nổi binh khí.

Nghĩ vậy rồi cô lùi lại hai bước nói:

- Lão gia không chịu phản kích thì tuy tiểu nữ không thắng được lão gia, nhưng lão gia cũng vĩnh viễn không thể thắng được tiểu nữ.

Chương 59: Gặp Độc Hỏa , Bạch Nhiệm Thất Bại

Bạch nhiệm lão nhân cười nói:

- Lão phu tuy tuổi tác già nua nhưng bản tính vẫn thương hương tiếc ngọc, không nhẫn tâm gia hại cô nương.

Tử Mai hỏi:

- Nhưng trong hậu đài còn mấy vị tỷ muội. Chúng ta mà giằng co mãi há chẳng làm trở ngại hảo sự người khác ư?

Bạch nhiệm lão nhân tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy cô nương nên chịu thua đi cho khỏi mất thì giờ.

Tử Mai đáp:

- Hoa đài đã có qui định. Trừ phi tiện thiếp bị thương hoặc bị lão tiền bối đưa đến tình trạng không còn sức tái đấu mới là thất bại. Ngoài ra chẳng có cách nào khác.

Bạch nhiệm lão nhân lắc đầu nói:

- Thiếu nữ trẻ đẹp mà phải máu chảy đầm đìa thì còn thảm cảnh nào bằng? Không hiểu ai đã đặt ra thể lệ này thật là khả ố!

Hàn Đào ngồi dưới đài khẽ hỏi Phương Tú:

- Đại ca! Lão này là nhân vật thế nào?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh cũng không biết.

Hàn Đào lại hỏi:

- Đại ca không có thiếp mời lão hay sao?

Phương Tú gật đầu đáp:

- Không có.

Hàn Đào lại hỏi:

- Thế thì sao lão trà trộn vào hoa trường được?

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ. Xem chừng xung quanh hoa trường này chúng ta phải tăng cường phòng vệ mới được.

Hàn Đào gật đầu nói:

-Ngày mai tiểu đệ sẽ thân hành tuần tra một lượt xem thế nào.

Bỗng nghe Tử Mai trên đài nói:

-Thế nào cũng phải phân thắng bại mới xong.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

-Phân thắng bại bằng cách nào?

Tử Mai đáp:

-Bằng cách sử dụng binh khí.

Bạch nhiệm lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cô nương đã nói ra miệng, lão phu không đồng ý cũng không xong. Vậy cô lấy binh khí ra.

Tử Mai với tay lên giá binh khí rút thanh trường kiếm nói:

- Lão tiền bối hành động bất tiện. Vậy muốn dùng thứ gì tiện thiếp lấy cho.

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Lão phu già nua thế này mà cô nương đang độ xuân xanh. Vậy lão phu nhường cho cô nương dùng binh khí còn lão phu đón đỡ tay không cũng được.

Tử Mai mắng thầm trong bụng:

- Già mà còn mê gái thì chỉ có đường chết.

Cô liền cất tiếng hỏi:

- Như vậy sao được? Lão tiền bối không dùng binh khí há chẳng thất bại ư?

Bạch nhiệm lão nhân cười ha hả đáp:

- Lão phu đã nói, thà là được chết dưới hoa làm con quỷ phong lưu, lão cũng cam lòng. Cô nương động thủ đi!

Tử Mai tay cầm kiếm rồi, mặt nổi sát khí, cô vung trường kiếm chém ngang một nhát.

Thế này rất hung hiểm. Bạch nhiệm lão nhân thấy đối phương vung kiếm chém tạt ngang vẫn không né tránh, khi trường kiếm tới nơi mới vung tay lên ngăn chặn.

Tử Mai nghiêng kiếm đi tự nhủ:

- Ta hãy chém đứt cổ tay lão rồi sẽ tính.

Thế kiếm liền nhằm hớt vào cổ tay lão già.

Bỗng nghe đánh chác một tiếng. Thanh trường kiếm chém rách cửa tay áo của lão già, nhưng nó cũng bị lão hất ra.

Tử Mai giật mình kinh hãi nói:

- Lão tiền bối đã luyện đến công phu toàn thân rắn như sắt thép.

Bạch nhiệm lão nhân cười đáp:

- Lão phu tuy già nua nhưng gân cốt còn rắn lắm. Nếu cô nương không tin thì hãy chém thêm mấy nhát nữa mà coi. Thực ra lão nói mấy câu này cũng là thừa, vì Tử Mai vẫn vung kiếm tấn công không ngớt.

Bạch nhiệm lão nhân vung tay hất lia lịa khiến cho thanh trường kiếm của Tử Mai chém tới lại bị bật đi.

- Xem chừng tiện không thể nào thắng được lão tiền bối.

Bạch nhiệm lão nhân cười khanh khách nói.

- Cô nương đừng vội chán nản, lão phu chỉ muốn coi cái khéo của cô mà thôi.

Tử Mai lấy làm kỳ hỏi:

- Coi khéo thế nào?

Bạch nhiệm lão nhân giơ tay cao lên. Hai cổ tay lão đều đeo một cái vòng sắt rộng chừng ba tấc. Lão vung cổ tay để gạt kiếm. Lưỡi kiếm toàn chém vào vòng sắt rồi bị hất ra.

Tử Mai ồ lên một tiếng nói:

- Té ra là thế!

Bạch nhiệm lão nhân đột nhiên thu tay về cười nói:

- Cô nương đã chịu thua chưa?

Tử Mai trước vẫn tưởng lão luyện được tấm thân cứng rắn đao kiếm chém không vào nên cô rất kinh hãi.

Bây giờ cô mới biết lão ỷ vào cái vòng sắt để chịu đựng nên phấn khởi tâm thần nói:

- Trong lòng tiểu nữ tuy muốn chịu thua nhưng các hạ vẫn chưa thủ thắng được.

Bạch nhiệm lão nhân ngắt lời:

- Được lắm! Nếu vậy thì cô nương sẽ được bại trận. Nếu cô nương không tin thì đâm thêm một kiếm mà coi.

Tử Mai y lời phóng kiếm đâm tới.

Bạch nhiệm lão nhân chờ cho lưỡi kiếm gần tới nơi đột nhiên né người đi. Tay mặt lão vươn ra nhanh như chớp vừa tránh trường kiếm vừa nhằm chộp vào cổ tay mặt Tử Mai. Năm ngón tay lão siết chặt lại đồng thời đoạt lấy thanh trường kiếm trong tay cô.

Lão lạnh lùng hỏi:

- Cô nương đã chịu thua chưa?

Tử Mai từ từ gật đầu đáp:

- Võ công lão tiền bối quả nhiên rất cao cường, tiểu nữ chịu thua rồi.

Cô nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này tuổi già rồi, làm phụ thân mình cũng có dư. Chẳng lẽ lão muốn lấy mình làm vợ thật ư?

Bạch Nhiên lão nhân ngửa mặt lên trời cười nói:

- Hay lắm, cô hãy tạm xuống đi. Lão phu tuy tuổi già mà tâm thần hãy còn trẻ lắm. Có điều lấy cô

làm vợ kể ra thật không xứng đôi.

Tử Mai nhíu cặp mày liễu toan rút lui , thì lão già bỗng lớn tiếng:

- Cô hãy dừng lại đã!

Tử Mai dừng bước hỏi:

- Còn chuyện chi nữa?

Bạch nhiệm lão nhân nói:

- Cô nương thích người xứng đôi mà lão phu già thế này nếu lấy cô làm vợ tất cô không vui lòng.

Tử Mai nói:

- Nhưng tiền bối đã thắng tiểu nữ, tiểu nữ chẳng làm thế nào được.

Bạch nhiệm lão nhân nói:

- Lão phu cũng không yên tâm.

Tử Mai nói:

- Tiện thiếp chưa cùng các hạ thành thân. Vậy hãy chờ khi thành sự rồi các hạ muốn sao cũng được.

Bạch nhiệm lão nhân cười nói:

- Coi cặp mắt long lanh của cô nương lão phu không thể tin được. Chúng ta tuy chưa thành thân, song cô nương đã bại về tay lão phu. Chiếu theo lệ luật hoa đài, cô là người của lão phu rồi. Vậy cô hãy uống cái này đi.

Lão vừa nói vừa lấy ra một viên thuốc đưa cho Tử Mai.

Tử Mai nhìn viên thuốc thấy màu hồng tía thì chấn động tâm thần hỏi:

- Thuốc gì thế này?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Đây là Hướng Tâm Đan, cô nương uống thuốc này rồi là lúc nào cũng tâm niệm theo lão phu. Dù có Tử Đô tái thế Tống Ngọc phục sinh cũng chẳng làm cho cô động tâm được nữa.

Tử Mai ngập ngừng:

- Cái này...Cái này không qui định ở trong đài qui....

Bạch nhiệm lão nhân đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay Tử Mai giục:

- Cô nương! Uống ngay đi!

Tay mặt lão bám vào hàm răng Tử Mai rồi lòng bàn tay hất thuốc vào miệng cô.

Lý Hàn Thu thấy Bạch nhiệm lão nhân cưỡng bách Tử Mai uống thuốc thì trong lòng xao xuyến không yên.

Chàng nghĩ thầm:

- Không hiểu lão này có lai lịch thế nào mà có cử động lạ lùng như vậy? E rằng Giang Nam Song Hiệp chẳng chịu để yên.

Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Giang Nam Song Hiệp vẫn ngồi yên thưởng thức cảnh trên đài. Toàn thể cử tọa cũng không ai phản ứng.

Bạch nhiệm lão nhân buông tay Tử Mai ra chậm rãi nói:

- Mời cô nương lui vào nghỉ ngơi.

Nguyên những người ngồi dưới đài chiến thấy Bạch nhiệm lão nhân tuổi đã già như vậy mà chỉ dùng một chiêu đã hạ được Tử Mai đều đem lòng cảm phục. Dù lão có say mê mỹ sắc cũng chỉ buồn cười chứ không phản đối. Đến khi Tử Mai sử kiếm tấn công mọi người cũng vẫn đồng tình với lão nhưng từ lúc lão ép uổng Tử Mai uống thuốc thì số đông nổi lòng công phẫn miệng

lẩm bẩm:

- Lão này già nua mà thủ đoạn hiểm độc đến thế!

Những người dưới đài đều là hảo hán ở tam sơn ngũ nhạc chính tà lẫn lộn đủ mọi màu sắc.

Bỗng có tiếng ồm ồm cất lên thóa mạ:

- Lão già gở chết kia! Sao dám bức bách người ta uống thuốc độc trước mắt quảng đại quần chúng?

Bạch nhiệm lão nhân ở trên đài chẳng biết vì lỗ tai nghễnh ngãng hay lão giả vờ không nghe tiếng, lão chẳng buồn đưa mắt ngó xuống dưới đài.

Bỗng nghe Tử Mai cất giọng thê lương hỏi:

- Lão tiền bối! Tiền bối bức bách vãn bối uống thứ độc dược gì vậy?

Thanh âm cô uyển chuyển đầy vẻ thê lương ảo não khiến người nghe không khỏi động lòng.

Quả nhiên cô đã khiến quần hào dưới đài động mối thương tâm.

Những tiếng la ó cất lên chửi rủa.

- Lão khốn kiếp kia! Nếu không đưa thuốc giải cho cô ta thì đừng hòng sống mà dời khỏi sông Tần Hoài.

Bạch nhiệm lão nhân quả là tay hàm dưỡng kinh người. Lão vẫn lờ đi không nghe.

Tử Mai lên tiếng.

- Lão tiền bối! Đài qui không ấn định việc bắt buộc người bại trận uống.

Đột nhiên cô chau mày ôm bụng ra chiều đau đớn cực kỳ khó chịu.

Bạch nhiệm lão nhân cười ha hả nói:

- Tiểu nha đầu! Cô này thật khéo giả vờ! Xem chừng lão phu chẳng có cách nào làm cho cô vui lòng. Dù lão phu hết dạ thương hương tiếc ngọc cũng không thể làm cho cô động tâm được.

Tử Mai tựa hồ đau đớn kịch liệt. Hai tay ôm bụng miệng bật tiếng rên la.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lão này hạ độc ngay trên đài thật là phi lý. Lạ ở chỗ trên đài dường như không có người quản sự.

Lý Hàn Thu còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy bóng người thấp thoáng.

Một hán tử trung niên mặc áo bào màu lục nhẩy lên xòe tay ra nói:

- Đưa đây.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Đưa cái gì?

Người mặc bào xanh đáp:

- Thuốc giải.

Những người tới đây đa số đều mặc võ phục, ít người mặc trường bào. Hán tử này mặc bào xanh bên trong còn có lần mền bông rất dầy. Màu lục đã là màu sắc chói mắt mà lại ăn mặc kiểu này thì toàn trường tuyệt không có người nào khác.

Bạch nhiệm lão nhân ngó chầm chập người áo bào lục một hồi rồi hỏi.

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

Người mặc bào lục đáp:

- Các hạ muốn hỏi tên tại hạ thì dễ lắm, nhưng các hạ phải xưng tên trước mới được.

Bạch nhiệm lão nhân tủm tỉm cười nói:

- Lão phu hỏi các hạ trước, dĩ nhiên các hạ xưng danh trước mới phải.

Người mặc áo bào lục nói:

- Tuy các hạ hỏi trước nhưng vị tất đã được câu trả lời trước.

Bạch Nhiên lão nhân nói:

- Các hạ không trả lời lão phu thì sao lại đòi lão phu phải phúc đáp mình trước?

Người mặc bào lục cười lạt nói:

- Thôi được! Vậy cả hai chúng ta đều chẳng cần hỏi tên họ nhau nữa.

Hai người này một đã ngoài 70 và một cũng trên bốn chục mà còn giở trò trẻ nít tranh chấp nhau về việc báo danh kẻ trước người sau.

Bạch nhiệm lão nhân lạnh lùng nói:

- Các hạ đã không chịu xưng danh thì xuống đài đi.

Người mặc bào lục tức giận hỏi:

- Tại hạ đã lên rồi có lý nào xuống được?

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Muốn tại hạ xuống cũng được, có điều phải đưa thuốc giải ra đã.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Thuốc giải cái gì?

Người mặc bào lục đáp:

- Các hạ cho cô nương kia uống thuốc độc thì tất nhiên phải có thuốc giải.

Bạch nhiệm lão nhân cười ha hả đáp:

- Thứ thuốc đó của lão phu không cần thuốc giải.

Người mặc bào lục nói:

- Các hạ nói thế ai mà tin được?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Tin hay không là tùy ở các hạ.

Người mặc bào lục xẵng giọng:

- Các hạ muốn không đưa thuốc giải cũng được, có điều phải thắng tại hạ mới xong.

Bạch nhiệm lão nhân lắc đầu nói:

- Muốn đánh nhau thì chúng ta không thể đánh ở đây được vì đó là phạm vào đài qui của người ta.

Người mặc bào lục trỏ xuống sông đáp:

- Thế thì chúng ta xuống nước đánh nhau.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Đánh nhau dưới nước ư?

Người mặc bào lục đáp:

- Phải rồi! Xuống nước đánh nhau càng tốt. Nếu các hạ bị tại hạ đánh chết thì xác sẽ thuận theo dòng nước trôi đi. Khỏi cần người mai táng.

Bạch nhiệm lão nhân tủm tỉm cười hỏi:

- Còn tôn giá bị lão phu đánh chết thì sao?

Người mặc bào lục đáp:

- Tại hạ luyện công phu lội nước rất thuần thục, nếu đánh không lại các hạ tất sẽ có cơ hội trốn thoát.

Phương Tú chau mày khẽ hỏi Hàn Đào:

- Vụ này là thế nào đây?

Hàn Đào đáp:

- Xem chừng hai người dường như không có dự mưu. Chúng ta hãy nhẫn nại một lúc nữa để coi diễn biến thế nào rồi sẽ liệu.

Phương Tú nói:

- Nhưng không thể để họ rắc rối quá lâu được.

Bỗng nghe người mặc bào lục quát hỏi:

- Còn bao nhiêu người không chờ đợi được nữa. Lão có lấy thuốc giải ra không thì bảo?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Không có thuốc giải đâu.

Người mặc bào lục nói:

- Thế là tại hạ phải đánh chết các hạ.

Đoạn hắn vung quyền đánh tới.

Bạch nhiệm lão nhân vẫn đứng nguyên chỗ. Lão giơ tay phải lên gạt thế quyền của người mặc bào lục.

Người mặc bào lục buông tiếng cười lạt mở thế công cực kỳ mau lẹ. Hai tay theo thế liên hoàn đánh tới tấp. Quyền thế chưởng phong mỗi lúc một mãnh liệt.

Bạch nhiệm lão nhân vẫn đứng nguyên chỗ không xê dịch đi một chút nào. Lão chỉ vung hai tay đỡ gạt khiến cho bao nhiêu thế công của người mặc bào lục đều bị hất ra.

Lạ ở chỗ là Bạch nhiệm lão nhân đấu với người mặc bào lục cũng như đấu với Tử Mai, hoàn toàn giữ thế thủ, thủy chung không chịu phản kích.

Thế quyền của người mặc bào lục mỗi lúc một mãnh liệt. Mới trong khoảnh khắc hắn đã liên công ngoài hai mươi chiêu. Song Bạch nhiệm lão nhân vẫn chận được.

Người mặc lục bào thu quyền lại hỏi:

- Tại sao các hạ không phản kích?

Bạch nhiệm lão nhân đáp:

- Lão phu chỉ thủ chứ không công mà tôn giá vẫn không làm gì được. Nếu lão phu phản kích há chẳng làm cho tôn giá thua lẹ ư?

Người mặc bào lục nói:

- Các hạ tuổi già như vậy mà không chịu phản kích, nếu bị tại hạ thi triển độc dược làm cho uổng mạng thì đừng trách tại hạ thủ đoạn tàn nhẫn. Vậy tại hạ nói rõ cho các hạ biết trước.

Bạch nhiệm lão nhân cười lạt nói:

- Tôn giá cứ thử đi coi.

Người mặc bào lục lớn tiếng quát:

- Các hạ hãy coi chừng!

Đột nhiên hắn giơ tay phải lên phóng ra.

Bạch nhiệm lão nhân cũng đưa tay mặt ra chụp nhằm đâm vào uyển mạch đối phương để phong tỏa thế chưởng của hắn.

Phép phong tỏa huyệt đạo này tựa hồ là môn sở trường của lão. Thường thường bắt buộc chưởng lực của đối phương không sử dụng được.

Bạch nhiệm lão nhân đột nhiên rú lên một tiếng nhảy vọt xuống đài lăn mình dưới đất.

Nguyên lão bị sức khói lửa cực kỳ mãnh liệt áp bức. Ngọn khói xanh lè đi tới đâu cháy bùng tới đó, nó đốt cháy áo của Bạch nhiệm lão nhân.

Bạch nhiệm lão nhân dường như rất giàu kinh nghiệm, lập tức lăn mình đi để dập tắt lửa. May ở chỗ lão phản ứng linh mẫn động tác thần tốc nên áo chỉ bị cháy mấy chỗ. Còn chòm râu bạc dưới cằm lại bị cháy mất quá nửa, coi rất thảm hại.

Người mặc lục bào lạnh lùng nói:

- Nếu tại hạ không nương tay thì dù các hạ lăn mình kịp thời cũng bị độc hỏa đốt chết rồi.

Bạch nhiệm lão nhân tức giận nói:

- Đây là cuộc tỷ thí quyền chưởng mà tôn giá lại phóng độc hỏa thế là vi phạm đài qui.

Người mặc bào lục nói:

- Tại hạ đã tái tam cảnh cáo nhưng các hạ cố chấp không nghe để tự rước lấy cái khổ vào mình, còn kêu ca gì nữa?

Bạch nhiệm lão nhân tuy ngoài miệng nói cứng mà trong bụng cực kỳ kinh hãi. Không dám nhảy lên đài.

Lão lớn tiếng hỏi:

- Vị nào chấp chưởng đài qui ở đây?

Đại nương béo mập từ từ bước ra hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Bạch nhiệm lão nhân hỏi lại:

- Các vị mở Hoa đài này đã công bố để 12 vị nữ đài chủ thủ đài. Những người lên đài chỉ tỷ đấu với nữ đài chủ, có đúng như thế không?

Đại nương béo mập cười đáp:

- Đúng thế! Ông anh này nhớ kỹ đài qui lắm!

Bạch nhiệm lão nhân trỏ vào người mặc lục bào nói:

- Thế mà vị này phá hoại đài qui. Y không kêu đài chủ khiêu chiến lại động thủ với lão phu. Hơn nữa y còn sử dụng độc hỏa dấu trong tay áo. Như thế đâu phải là hành vi của người quân tử?

Đại nương béo mập nói:

- Theo ý các hạ thì....

Bạch nhiệm lão nhân ngắt lời:

- Y đã không theo đài qui mà còn khinh thị đài chủ nữa.

Đại nương cười nói:

- Lão thân vốn không ưa nghe lời mạt sát. Các hạ có điều chi cứ bình tĩnh mà nói.

Bạch nhiệm lão nhân hỏi:

- Y náo loạn đài qui mà các vị nhìn không can thiệp ư?

Đại nương hững hờ nói:

- Hành động của tôn giá tuy chính nghĩa nhưng đã phạm vào đài qui ở đây.

Người mặc lục bào sửng sốt hỏi:

- Vi phạm thế nào?

Đại nương đáp:

- Đài qui đã ấn định rõ ràng. Người nào lên đài quấy rối , nhẹ thì chỉ cầm tù cho đến hết Hoa hội sẽ buông tha; nặng thì phải hạ sát để răn kẻ làm bậy.

Người mặc lục bào cười lạt hỏi:

- Ai là người chấp hành qui luật ở đây để hạ sát tại hạ?

Đại nương đáp:

- Cái đó còn tùy trường hợp mà điều khiển. Các hạ võ công cao cường, vậy bản đài phải phái cao thủ đến đối phó. Nếu là người bản lãnh tầm thường thì bản đài không cần phái đến những tay cao thủ bậc nhất.

Người mặc lục bào hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Không ngờ tại hạ vì lòng hảo tâm can thiệp vào chuyện bất bình lại lấy vụ rắc rối này.

Đại nương nói:

- Đúng là các hạ vì có lòng hảo tâm mà can thiệp, nhưng như vậy là phạm đài qui. Lão thân nắm giữ quyền điều khiển hoa đài có lý nào không can thiệp được?

Người mặc lục bào tức giận hỏi:

- Can thiệp thì làm gì?

Đại nương béo mập cười khanh khách đáp:

- Các hạ không nên nóng nảy. Người ta thường nói một bước sẩy chân để hận ngàn thu. Xin các hạ nghĩ kỹ mà hành động.

Người mặc bào lục hỏi:

- Còn nghĩ gì nữa?

Đại nương đáp:

- Nếu các hạ chịu tuân theo đài qui thì xin bó tay chịu trói. Bọn lão thân quyết không gia hại các hạ.

Người mặc bào lục tức giận đến cực điểm cười ha hả nói:

- Nếu vậy thì tại hạ không tuân theo được.

Đại nương nói:

- Vì việc chấp hành đài qui lão thân đành hạ lệnh động thủ vậy.

Người mặc lục bào hỏi:

- Phu nhân muốn động thủ ư?

Đại nương đáp:

- Không phải chính lão thân ra tay.

Đoạn mụ giơ tay vừa vẫy vừa lớn tiếng nói:

- Hộ pháp đâu rồi?

Mấy tiếng đáp lại. Hai nam hai nữ từ trong hậu đài chạy ra.

Hai hán tử võ phục màu đen lưng giắt đơn đao. Còn nữ võ sĩ nai nịt áo màu huyền lưng đeo trường kiếm.

Người mặc bào lục chuyển động cặp mắt ngó thấy hai hán tử vào trạc 34, 35 tuổi, còn nữ võ sĩ chừng 28, 29 tuổi.

Bốn người này mục quang như điện, huyệt thái dương nhô cao. Mới trông qua đã biết ngay là những cao thủ kiêm nội công.

Người mặc bào lục ngó diện mạo bốn kiếm sĩ thấy toàn là người lạ thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- Không hiểu bọn này xuất xứ ở đâu?

Bỗng nghe đại nương béo mập hỏi:

- Các hạ đã nghĩ kỹ chưa?

Người mặc bào lục đáp:

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi.

Đại nương lại hỏi:

- Thế thì hay lắm! Các hạ bó tay chịu trói hay còn muốn bọn ta động thủ?

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều lão thân cần nói rõ trước! Đây là một vụ chấp hành pháp luật chứ không phải cuộc tỷ đấu. Bọn họ bốn người cùng ra tay một lúc vậy các hạ thử tự lượng xem có thắng được không?

Người mặc bào lục đáp:

- Dù cả bốn người đồng thời động thủ tại hạ cũng không chịu bó tay.

Chương 60: Phạm Đài Qui , Hào Kiệt Phá Vòng Vây

Thiếu phụ béo mập liền hô:

- Mời các hạ lấy binh khí đi?

Mụ ngừng một chút rồi tiếp:

- Vị tân khách mặc bào lục này đấu độc hỏa trong tay áo. Vậy lúc các người động thủ phải cẩn thận mới được.

Hai nam hai nữ đều dạ một tiếng rồi rút khí giới đứng vây quanh người mặc áo bào lục.

Đại nương cất cao giọng hô:

- Binh khí không có mắt. Động thủ tất xảy chuyện thương vong. Bây giờ các hạ muốn rút lui cũng còn chưa muộn.

Người mặc áo bào lục tức giận đáp:

- Phu nhân đã muốn bọn họ ra tay, thì cứ việc động thủ đi!

Đại nương nói:

- Lão nhân đã khuyên các hạ mà các hạ không chịu nghe theo thì lão nhân cũng chẳng biết làm thế nào được.

Mấy câu sau mụ nói rất lớn tiếng có ý để cho toàn trường nghe thấy.

Người mặc áo bào lục chuyển động mục quang ngó bốn tên nam nữ vây quanh mình. Hắn vận khí chờ đợi và tính thầm trong bụng:

- Bốn tên này xem chừng bản lĩnh không phải tầm thường. Đã nhất định đánh nhau, ta không nên để chúng chiếm mất tiên cơ.

Hắn nghĩ vậy rồi giơ tay mặt đánh ra một chưởng. Chưởng phong xô thẳng vào đại hán cầm đao.

Đại hán này vội lùi lại hai bước tránh khỏi. Đồng thời đại hán kia xong vào vung đao chém tới.

Hai nữ kiếm sĩ cùng nhất tề phát động hươi kiếm nhằm đâm vào hai bên tả hữu đối phương.

Người mặc bào lục vừa đánh ra một chưởng đã bị ba mặt tấn công bắt buộc phải né về phía không người để tránh.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Chẳng lẽ người mặc bào lục không mang binh khí ư? Bốn tên đã sử dụng khí giới tấn công mà sao y không dùng binh khi để đối địch?

Bổng thấy hai tay người mặc bào lục vung xéo lại. Lập tức một luồng khói xanh từ trong tay áo vọt ra. Miệng hắn lớn tiếng quát.

- Các vị hãy coi chừng! Tại hạ phóng độc hỏa đó!

Độc hỏa này đã đốt Bạch nhiệm lão nhân mọi người trong trường đều trông thấy và hiểu là một thứ lửa ghê gớm vô cùng!

Bốn tên nam nữ bao vây người mặc bào lục vừa thất hai luồng khói xanh vọt ra lập tức lùi lại múa tít đao kiếm để bảo vệ thân mình.

Hai luồn khói biếc của người mặc bào lục vọt ra xa hơn trượng đốt cháy cả cây cột lớn trong hoa đài.

Phu nhân béo mập đã lùi lại hậu đài quan chiến thấy lửa đốt cháy cả cây cột lớn thì tức giận quát lên:

- Người dám phóng hỏa thiêu đài thì thật là tàn ác!

Người mặc bào lục huy động hai tay áo bức bách bốn tên nam nữ phải lùi ra rồi cười nói:

- Sao lại không dám...

Hắn chưa dút lời , bỗng rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Bốn nam nữ kiếm sĩ cầm đao kiếm xông vào , thì phu nhân béo mập thét lên:

- Dừng tay!

Bốn người đồng thời dừng bước ngó phu nhân béo mập.

Phu nhân béo mập lạnh lùng nói:

- Mau thu khí giới và khiêng huynh đài đây vào nhà thầy lang ở phía sau để y xem xét thương thế

cẩn thận và tận lực cứu chữa.

Bốn người dạ một tiếng khiêng người áo lục vào hậu đài.

Lúc này cột lớn bị đốt cháy cũng đã dập tắt rồi.

Bao nhiêu người dưới đài chỉ nhìn thấy người mặc bào lục ngã lăn ra , nhưng không hiểu hắn bị thương thế nào?

Lý Hàn Thu ngồi hàng ghế trước cũng không nhìn rõ người mặc bào lục bị thương ra sao? Ai đã thương hắn? Bị thương thế nào? Chàng không nhịn được khẽ hỏi Lôi Phi:

- Có phải người mặc bào lục bị thương về tay phu nhân béo mập kia không?

Lôi Phi lắc đầu:

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ.

Y trả lời Lý Hàn Thu cố ý nói lớn để cho người khác nghe tiếng.

Lý Hàn Thu chỉ biết Lôi Phi có chỗ dụng tâm mà không hiểu y có dụng ý gì song chàng cũng không hỏi thêm nữa.

Bỗng thấy Kim Lăng Phương Tú quay lại khẻ bảo Lý Hàn Thu.

- Người mặc bào lục chuyên dùng độc hỏa. E rằng y bị thương về ám khí.

Lý Hàn Thu khẻ gật đầu chưa kịp nói gì thì Lôi Phi đã cướp lời:

- Nhờ viện chúa chỉ giáo tại hạ mới rõ.

Phương Tú không nói gì nữa, tủm tỉm cười rồi quay đầu đi.

Phu nhân béo mập lại ra trước đài nghiêng mình tuyên bố:

- Vị nhân huynh mặc bào lục kia là một hiệp sĩ nhân hậu. Y thấy đài chủ bị cưỡng bách phải uống thuốc độc mà ôm mối bất bình. Lão thân cùng Tử Mai cô nương vô cùng cảm kích! Nhưng y vi phạm đài qui...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bất luận là ai cũng không nên can thiệp vào những cuộc chiến đấu trên đài. Bây giờ lại tiếp tục cuộc tỷ võ...

Mụ quay vào hậu đài hỏi:

- Giờ đến cô nào đây? Mời cô ra đi! Cuộc hoa hội này cao nhân tới nhiều ra ngoài sự tiên liệu của chúng ta. Dù sao mình đã lập tòa hoa đài này, không thể tỏ ra khiếp nhược, dẫu chết cũng không thể lùi bước.

Mụ vừa dứt lời rèm hoa lay động.

Một thiếu nữ toàn thân áo vàng diêm dúa phi thường, khoan thai bước ra.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn lên thấy thiếu nữ áo vàng so với sáu vị đài chủ trước còn đẹp hơn nhiều.

Chàng không khỏi động tâm, bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Những cô nữ đài chủ này chẳng những võ công càng về sau càng cao thâm mà nhan sắc cũng đẹp hơn mấy cô trước.

Phu nhân béo mập thấy thiếu nữ áo vàng ra rồi liến len lén lui vào hậu đài.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Vừa rồi xảy ra một phen hung hiểm không biết còn ai dám đăng đài động thủ với nữ đài chủ nữa không?

Thiếu nữ này xinh đẹp hiếm có khiến người ta phải xiêu lòng.

Chàng đang ngẫm nghĩ thiếu nữ áo vàng cũng chưa lên tiếng đã thấy một bóng người võ phục màu đen nhảy vọt lên đài.

Đây là một thiếu niên cực kỳ tuấn tú mày thanh mắt sáng, tay vượn lưng ong, vào trạc 23, 24 tuổi.

Thái độ chàng rất ung dung, nét mặt hớn hở tươi cười. Chàng khoanh tay hỏi:

- Phương danh cô nương là gì?

Hoàng y nữ đưa mắt ngó thiếu niên nhoẻ miệng cười đáp:

- Tiện thiếp là Ngọc Vy. Cách xưng hô các hạ thế nào?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Phương Tú có ý sử dụng mỹ sắc thì cuộc hoa hội trên sông Tần Hoài đáng kể là hắn đã thành công rực rỡ.

Thiếu niên áo đen tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ là Trương Tử Lâu chả có danh vọng gì, không bỏ làm trò cười cho cô nương.

Ngọc Vy khẻ cất tiếng ngâm:

- Trương Tử Lâu! Trương Tử Lâu...

Hiển nhiên cô muốn bớt tìm trong ký ức danh tự này nhưng cô đã thất vọng...

Trương Tử Lâu cười khanh khách nói:

- Cô nương chắc không nghĩ ra được. Tại hạ cũng chưa chuẩn bị lên đài tỷ thí.

Ngọc Vy cười hỏi:

- Sao bây giờ các hạ lại biến đổi tâm tư?

Trương Tử Lâu đáp:

- Vì nhan sắc cô nương khiến cho tại hạ phải rung động.

Ngọc Vy nói:

- Các hạ quá khen mà thôi?

Trương Tử Lâu khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Đài có đài qui. Tại hạ không muốn nói chuyện rườm rà với cô nương. Chúng ta tỷ đấu chưởng pháp hay bằng binh khí?

Ngọc Vy đáp:

- Cái đó tùy ở Trương đại anh hùng.

Trương Tử Lâu nói:

- Binh khí rất nguy hiểm. Tại hạ muốn cùng cô nương tỷ thí chưởng pháp.

Ngọc Vy nói:

- Hay lắm! Xin Trương huynh ra tay đi.

Trương Tử Lâu thấy cô đột nhiên kêu bằng Trương huynh thì không khỏi ngẩn người ra. Chàng

biết cô không muốn động thủ trước liền giơ tay trái lên nói:

- Cô nương hãy coi chừng!

Rồi phóng chưởng đánh tới.

Ngọc Vy vươn tay mặt cho ngón trỏ và ngón giữa nhằm đâm vào mạch huyệt Trương Tử Lâu, bức bách chàng phải thu thê chưởng về.

Trương Tử Lâu tủm tỉm cười nói:

- Hảo thủ pháp!

Rồi vung song chưởng liên tục đánh ra.

Ngọc Vy lướt mình đi tránh khỏi chưởng thế, đồng thời ca ngợi:

- Chưởng pháp của Trương huynh lợi hại quá!

Cô vừa nói vung chưởng phản kích.

Bóng chưởng trùng điệp chỉ trong chớp mắt cô đã liên công 14, 15 chiêu.

Trương Tử Lâu vẫn đứng nguyên một chỗ thẳng thắn đón tiếp mà gạt được hết chưởng của Ngọc Vy.

Mọi người dưới đài theo dõi cuộc đấu nhận ra võ công Ngọc Vy so với những cô trước tinh thâm hơn nhiều, nhưng bản lãnh của Trương tử Lâm cũng đáng liệt vào hàng cao thủ bậc nhất võ lâm.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh dị miệng lẩm bẩm:

- Xem chừng những cao nhân đến tham dự hoa hội trên sông Tần Hoài thiệt không ít.

Bổng nghe Ngọc Vy lên tiếng:

- Trương huynh hãy coi chừng! Tiện thiếp đem toàn lực tấn công đây!

Trương Tử Lâu mỉn cười đáp:

- Xin cô nương tùy tiện.

Ngọc Vy biến đổi chưởng pháp mở cuộc tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Bóng chưởng tung hoành đánh tới liên miên không ngớt.

Trương Tử Lâu một mặt phòng thủ một mặt phản kích.

Bóng người thấp thoáng nhanh như điện chớp khiến mọi người không sao phân biệt ai hơn ai kém.

Trong lúc kịch đấu đột nhiên có tiếng hú trong trẻo vang lên.

Hai bóng người bổng xa ra.

Mọi người chú ý nhìn lên đài thấy Trương Tử Lâu chấp tay để trước ngực đứng nghiêm trang.

Ngọc Vy tay phải ôm lấy tay trái đứng sang một bên. Mặt cô đầy đau khổ. Hiển nhiên cô bị trúng chưởng ở tay trái nhưng không biết chỗ nào và bị đả thương trong trường hợp nào?

Trương Tử Lâu chậm rãi hỏi:

- Cô nương nhận thua rồi ư?

Ngọc Vy thẫn thờ đáp:

- Võ công của Trương huynh thật cao cường. Tiện thiếp không phải địch thủ.

Trương Tử Lâu bỗng nhìn vào hậu đài lớn tiếng gọi:

- Vị nào làm chủ đài nửa. Xin mời ra đây nói chuyện.

Phu nhân béo mập đủng đỉnh bước ra hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Trương Tử Lâu hỏi lại:

- Tại hạ thắng rồi, cô này thuộc quyền sở hữu của tại hạ và bất luận cho cô làm thê hay làm thiếp đều được phải không?

Phu nhân béo mập đáp:

- Phải rồi có điều...

Trương Tử Lâu ngắt lời:

- Cô nương đây bị thương ở tay trái khá nặng, nếu không kịp thời cứu chữa e rằng sẽ thành tàn phế. Vì thế mà tại hạ muốn đưa cô đi chữa thương ngay.

Phu nhân béo mập chậm rãi nói:

- Các hạ đã thắng y thì y thuộc quyền sở hữu của các hạ có điều còn phải chờ cử hành nghi thức xong các hạ mới đưa đi được.

Trương Tử Lâu nói:

- Tại hạ mời phu nhân ra là để thương lượng về tình trạng đặc biệt này. Mong rằng phu nhân phá cách châm chước vào.

Phu nhân béo mập lắc đầu đáp:

- Tuy các hạ vì hảo tâm mà yêu cầu như vậy, song cái đó có quan ngại đến đài qui lão thân không thể nào ưng thuận được.

Trương Tử Lâu biến sắc hỏi:

- Phu nhân làm thế là để cho cô nương bị tàn phế sao không chịu để tại hạ đưa đi hay sao ư.

Thiếu phụ béo mập đáp:

- Ở đây lão thân cũng đã mời sẵn mấy vị danh y. Lão thân tin rằng có người cứu chữa được cô ta.

Trương Tử Lâu nói:

- Phu nhân đừng quên một điều cô nương đây bị thương về tay tại hạ.

Phu nhân béo mập nói:

- Các hạ cũng nên nhớn đài qui đã ước định những người đến tham dự Tần Hoài Hoa hội đều phải tuân theo.

Trương Tử Lâu nói:

- Tại hạ tưởng trong hoa trường còn có nhân vật địa vị cao hơn phu nhân.

Phu nhân béo mập hỏi:

- Các hạ có việc gì?

Trương Tử Lâu đáp:

- Tại hạ muốn kiếm một người chủ trương đến nói chuyện cho khỏi phí thời giờ.

Phu nhân béo mập nói:

- Lão thân...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thực ra trong hội trường chẳng thiếu gì nhân vật địa vị cao hơn lão thân, nhưng đều là người thanh cao, không muốn dính đến những chuyện phàm tục nên công việc ở đây đều giao cho lão thân tác chủ hết.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Nếu vậy thì hễ phu nhân ưng thuận là các cô phải tuân theo và mọi sự đều ổn thỏa?

Phu nhân béo mập đáp:

- Nếu lão thân ưng thuận thì dĩ nhiên bọn họ phải theo mệnh lệnh của lão thân. Nhưng những việc không hợp với đài qui, lão thân không thể ưng thuận được.

Trương Tử Lâu đưa mắt ngó Ngọc Vy thì thấy cô đứng trong góc phòng đài lẵng lặng không nói gì, chàng liền hỏi:

- Trường hợp mà tại hạ muốn đem cô này đi ngay thì phải thế nào mới được?

Phu nhân béo mập hỏi lại:

- Nếu các hạ thực lòng thương y thì sao lại không chịu chờ thêm mấy bữa?

Trương Tử Lâu nghiêm nét mặt hỏi:

- Phu nhân chưa chính thức trả lời tại hạ.

Phu nhân béo mập lạnh lùng hỏi:

- Lão thân không hiểu tại sao các hạ lại muốn hành động vi hội đài qui để đem cô ta đi trước?

Trương Tử Lâu đáp:

- Được rồi! Tại hạ xin nói rõ lý do. Vì tại hạ không thể ở lại đây lâu để tham gia hôn lễ cùng các vị. Ngọc Vy cô nương đã thuộc quyền sở hữu của ta, vậy tại hạ đưa đi còn có điều chi trở ngại?

- Theo thường tình mà nói thì chẳng có trở ngại, song đã dựng ra đài qui dĩ nhiên mình cần tuân giữ. Có thể thì những người đăng đài tỷ võ mới nhất luận tuân theo. Vi phạm đài qui thì còn ra thế nào. Mong rằng các hạ lượng thứ cho.

Trương Tử Lâu lạnh lùng nói:

- Đài qui là do các vị lập ra, vậy các vị tuân thủ là phải. Còn tại hạ tưởng không nhất định phải tuân theo.

Phu nhân béo mập nói:

- Các hạ mà không tuân theo đài qui tức là có lòng phản lại bọn lão nhân.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Phải chăng phu nhân cố ý làm khó dễ tại hạ?

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ nghĩ rằng các vị tất có cách giải quyết.

Phu nhân béo mập lạnh lùng đáp:

- Chỉ có một biện pháp mà thôi...

Trương Tử Lâu giục:

- Hay lắm! Xin phu nhân nói ra! Bất luận là biện pháp gì, hễ có biện pháp là được.

Phu nhân béo mập nói:

- Là các hạ ra khỏi nơi đây.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Ra khỏi hoa trường này ư?

Phu nhân đáp:

- Phải rồi! Sau khi ra khỏi hoa trường là không còn ai can thiệp đến nữa.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Như vậy càng hay! Có điều muốn ra khỏi hội trường phải qua mấy nơi mai phục?

Phu nhân đáp:

- Không có chỗ nào mai phục cả.

Trương Tử Lâu nghi ngờ hỏi:

- Như vậy chẳng dễ dàng lắm ư?

Phu nhân đáp:

- Những người phòng thủ hoa hội đều coi các hạ là địch nhân. Bọn họ có thể kết thành một tòa núi người để ngăn cản các hạ.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Phu nhân nói vậy thì những người coi giữ hoa trường đông lắm sao?

Phu nhân đáp:

- Lão thân cũng không biết rõ nhưng ít ra là trăm vị trở lên.

Trương Tử Lâu lại hỏi:

- Lúc bọn họ động thủ chắc không phân chia thứ bậc phải không, thủ đoạn muốn thi triển binh khí ám khí là tùy ý họ chăng?

Phu nhân đáp:

- Đại khái là như vậy. Nhưng lão thân muốn nhắc các hạ một điều.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Điều gì?

Phu nhân đáp:

- Ngọc Vy cô nương ưng thuận theo các hạ ra đi cũng bị quần hào vây đánh chưa biết có ra được hay không. Về phần Ngọc Vy e rằng ít hy vọng vượt được trùng vi. Nếu y tự biết không thể vượt qua được mà không chịu theo các hạ há chẳng làm cho các hạ mất hứng ư?

Trương Tử Lâu cười lạt nói:

- Nếu vậy tại hạ cần thuyết phục Ngọc Vy cô nương trước đã.

Rồi chàng nghiêm nét mặt ung dung nói:

- Có điều lúc tại hạ khuyên dỗ Ngọc Vy cô nương, mong rằng phu nhân đừng nói ra nói vào.

Phu nhân đáp:

- Phải rồi! Lão thân chỉ đứng tự thủ bàng quang mà thôi.

Trương Tử Lâu thủng thẳng bước tới trước mặt Ngọc Vy cất giọng trang nghiêm hỏi:

- Cô nương đã là người của tại hạ dù là có phải đến bên chân trời gốc biển, vượt núi đao sông kiếm chúng ta cũng nên sinh tử cùng nhau phải không.

Ngọc Vy ngẩng đầu nhìn Tử Lâu lẳng lặng không nói gì.

Trương Tử Lâu từ từ đưa tay nắm lấy tay Ngọc Vy.

Ngọc Vy đỏ mặt lên khẽ nói:

- Xin thận trọng một chút. Trước mặt đông người đâu có thể khinh bạc thế được.

Trương Tử Lâu cười nói:

- Trước hết tại hạ hãy trị thương thế cho cô nương. Xin cô nương đưa tay trái ra.

Ngọc Vy không nói gì, từ từ duỗi tay ra.

Trương Tử Lâu cầm lấy tay Ngọc Vy. Chàng để hai ngón tay vào lắp lại chỗ xương gãy.

Nguyên hai đầu ngón tay của Ngọc Vy bị phát chưởng của Trương Tử Lâu đánh gãy.

Ngọc Vy ve vẫy tay trái một cái rồi nói:

- Đa tạ Trương huynh.

Trương Tử Lâu hỏi:

- Cô nương bất tất phải tạ ơn. Bây giờ chúng ta vượt trùng vây ra ngoài, chẳng hiểu cô nương có đủ dũng khí chăng?

Ngọc Vy hỏi lại:

- Trương huynh! Tại sao Trương huynh không thể nán lại dăm ba ngày?

Trương Tử Lâu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không thể chờ được.

Ngọc Vy hỏi:

- Tại sao vậy?

Trương Tử Lâu đáp:

- Vì tại hạ đã ước hẹn với hai người bạn quyết không thể để lở kỳ hội ngộ mà cũng là vì cô nương nữa.

Ngọc Vy trố mắt hỏi:

- Sao là vị tiện thiếp?

Trương Tử Lâu khẽ đáp:

- Có đưa cô nương rời khỏi nơi đây thì cô mới được tự do chân chính.

Ngọc Vy ngẩn đầu lên ngó Trương Tử Lâu ngập ngừng nói:

- Trương huynh muốn...

Trương Tử Lâu ngắt lời:

- Lúc này và ở nơi đây chúng ta không nên nói chuyện nhiều. Tại hạ xin nói một câu nếu chẳng có chuyện gì thì hà tất phải mạo hiểm rời khỏi nơi đây. Điều quan trọng lúc này là cô nương có đủ dũng khí rời khỏi nơi đây không?

Ngọc Vy hỏi:

- Trương huynh nắm chắc thành công được chăng?

- Dĩ nhiên là tại hạ nắm chắc.

Ngọc Vy nói:

- Được rồi! Vậy tiện thiếp xin theo Trương huynh.

Trương Tử Lâu đưa mắt nhìn phu nhân béo mập nghiêm trang hỏi:

- Phu nhân nghe rõ rồi chứ? Ngọc Vy cô nương đã ưng thuận đi theo tại hạ.

Phu nhân béo mập đáp:

- Được rồi, hai vị đã muốn đi, lão thân không còn cách nào lưu lại. Vậy hai vị cần thận trọng.

Trương Tử Lâu nói:

- Phu nhân bất tất phải quan tâm...

Chàng đảo mắt nhìn Ngọc Vy nói tiếp:

- Xin cô nương lựa lấy thứ khí giới nào vừa tay. Chúng ta phen này phá vòng vây mà ra e rằng sẽ gây nên những cuộc chiến đấu kịch liệt.

Ngọc Vy quay vào lựa một thanh trường kiếm. Thủy chung cô không dám ngó phu nhân béo mập lần nào.

Bổng nghe phu nhân lạnh lùng nói:

- Hài tử! Ngươi phải cẩn thận đừng để người ta lừa gạt.

Ngọc Vy nghiêng mình đáp:

- Đa tạ di nương có dạ quan hoài. Vy nhi xin cáo biệt từ đây.

Phu nhân đảo mắt nhìn Trương Tử Lâu nói:

- Các hạ muốn đi thì đi sớm lên để chúng ta còn tiếp tục cuộc tỷ đấu.

Trương Tử Lâu nhúng mình nhảy xuống hoa đài. Chàng ngó dưới đài mấy trăm con mắt đang nhìn mình chòng chọc.

Ngọc Vy theo sau Trương Tử Lâu nhảy xuống khẽ bảo chàng:

- Trương lang! Chúng ta dò mé Đông mà ra.

Trương Tử Lâu gật đầu vòng quanh hoa đài nhắm hướng đông mà đi.

Lý Hàn Thu trong lòng rất làm kỳ tự hỏi:

- Thiên hạ bao la bát ngát thật lắm chuyện kỳ lạ. Anh chàng Trương Tử Lâu bảnh trai thế kia kiếm đâu chẳng được vợ đẹp mà phải mạo hiểm đưa Ngọc Vy phá vòng vây chạy đi?

Phu nhân béo mập lớn tiếng hô:

- Mười hai mỹ nữ, bảy cô đi rồi. Những cô ở lại về sau càng đẹp. Các vị mà không tin cứ liếc mắt coi sẽ biết lời lão thân không phải giả dối.

Mụ vừa dứt lời, một thiếu nữ quần hồng đủng đỉnh bước tới. Phu phân thấy người tiến ra lập tức lui vào hậu đài.

Cô nương này ngoại trừ sắc đẹp khiến người ta phải lóa mắt, quần áo cô vận càng khiến cho ai nấy đều phải ngạc nhiên.

Nguyên những thiếu nữ ra trường đấu đa số nai nịt gọn gàng, mà cô này áo quần tha thướt tựa hồ như không phải đi tỷ võ mà là đi phó yến.

Thiếu nữ gót sen thoăn thoắt bước tới giữa đài nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp là Phượng Vy, vị nào không tiếc cao chiểu xin lên thọ giáo.

Cô nói xong tủm tỉm cười để lộ hai hàm răng đều đặn chỉnh tề rồi từ từ lùi lại năm bước.

Lối ăn vận khác thường của cô khiến cho cô thêm phần lộng lẫy. So với Ngọc Vy, cô này phong vân hơn nhiều.

Lý Hàn Thu vừa để ý nhìn lên đài vừa ngấm ngầm theo dõi cử động của Giang Nam Song Hiệp. Chàng thấy Phương Tú cùng Hàn Đào dường như rất chú ý đến vụ Trương Tử Lâu cùng Ngọc Vy. Hai lão ngơm ngớp nhìn về phía Đông.

Chương 61: Ai Đã Cầm Đầu Gã Bộ Phong

Trương Tử Lâu cùng Ngọc Vy đi như hạc nội mây ngàn. Họ không cùng người động thủ mà cũng không nghe tiếng quát tháo vọng lại, tựa hồ đã rời khỏi hoa trường một cách êm thấm.

Lý Hàn Thu thấy Giang Nam Song Hiệp thấp thỏm nhìn hai người ra đi chàng đoán chừng tuy trong lòng hai lão thắc mắc không yên song vì tại trường có nhiều tay cao thủ tham dự nên bọn chúng không tiện hành động tức khắc.

Bỗng nghe Phượng Vy cất giọng trong trẻo từ trên đài vọng xuống:

- Phải chăng vì tiện thiếp quá xấu xa mà không được các vị đăng đài chiếu cố?

Cô chưa dứt lời, đột nhiên có bóng người thấp thoáng.

Một đồng tử mình mặc áo xanh vọt lên hoa đài.

Đồng tử này trạc 15, 16 tuổi, mày thanh mắt sáng, có điều vẻ mặt rất non nớt.

Lý Hàn Thu sửng sốt tự hỏi:

- Một thằng nhỏ non nớt thế kia cũng đòi lên đài tỉ thí ư?

Phượng Vy cặp mắt long lanh ngó thấy đồng tử áo xanh một cái rồi bật tiếng cười hích hích hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Năm nay quí canh bao nhiêu?

Đồng tử áo xanh lạnh lùng hỏi lại:

- Sao? Trên đài qui của các vị có khoản hạn chế về niên canh chăng?

Phượng Vy đáp:

- Từ ba tuổi đến tám mươi đều động thủ được. Đài qui không hạn chế điểm này.

Thanh y đồng tử hỏi:

- Đã vậy thì cô nương còn hỏi niên canh tại hạ làm chi?

Phượng Vy chau đôi mày liễu đáp:

- Tiểu huynh đã không muốn nói rõ niên canh vậy có thể cho biết đại danh được chăng?

Đồng tử áo xanh lại hỏi:

- Cô nương nhất định muốn biết tên tại hạ ư?

Phượng Vy gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Thanh y đồng tử nói:

- Vậy ư? Tại hạ là Bộ Phong (đuổi gió)

Phượng Vy sửng sốt hỏi:

- Có phải Bộ Phong trong thành ngữ "Bộ phong tróc ảnh" (đuổi gió bắt bóng) không?

Đồng tử áo xanh đáp:

- Phải rồi. Tại hạ là Bộ Phong còn Tróc Ảnh là tên một người khác.

Phượng Vy nói:

- Tiện thiếp muốn hỏi họ tên thực của tiểu huynh đệ chắc tiểu huynh đệ không phải họ Bộ tên Phong.

Thanh y đồng tử đáp:

- Cô nương cứ kêu tại hạ bằng Bộ Phong là được. Tại hạ nói thực đó chứ không lừa gạt cô đâu.

Phượng Vy tuy chưa lớn tuổi nhưng cũng hiểu ít nhiều nhân tình thế thái. Cô chậm rãi hỏi:

- Tiểu huynh đệ lên đài tỷ thí chắc đã hiểu luật lệ rồi chứ?

Bộ Phong đáp:

- Dĩ nhiên hiểu rồi.

Phượng Vy nói:

- Nếu tiện thiếp mà thắng tiểu huynh đệ...

Bộ Phong cười lạt ngắt lời:

- Cô nương thắng thế nào được tại hạ?

Phượng Vy nói:

- Tiện thiếp thắng tiểu huynh đệ thì chẳng hề chi. Song tiểu huynh đệ mà thắng tiện thiếp thì sẽ ra sao?

Bộ Phong đáp:

- Nếu tại hạ thắng sẽ đưa cô về làm tỳ nữ cho công tử.

Phượng Vy hỏi:

- Lệnh công tử hiện giờ ở đâu?

Cô vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

Phượng Vy quả là một thiếu nữ tâm linh cơ biến. Cô chỉ hỏi vài câu đã bức bách Bộ Phong phải nói rõ thân phận gã.

Bây giờ người trong toàn trường đã hiểu rõ gã Bộ Phong chỉ là một thằng nhỏ đi theo người khác.

Bỗng nghe Bộ Phong hờ hững nói:

- Cô nương bất tất phải dòm ngó làm chi. Hễ cô thắng tại hạ là công tử tức khắc lên đài.

Phượng Vy khoan thai hỏi:

- Được lắm! Vậy tiểu huynh đệ tinh thông võ công nào nhất?

Bộ Phong đáp:

- Quyền, chưởng, đao kiếm tại hạ đều hiểu cả. Cô nương muốn thứ gì cũng được.

Phượng Vy nói:

- Vậy mà tiện thiếp không biết tài tiểu huynh đệ. Bây giờ chúng ta hãy đấu chưởng trước. Nếu trong vòng trăm chiêu mà không phân thắng bại khi đó sẽ dùng tới binh khí.

Bộ Phong nói:

- Được lắm! Cô nương hãy coi chừng!

Gã nói đánh là đánh liền. Chưa dứt lời, gã vung quyền thoi vào mặt đối phương.

Phượng Vy vòng tay mặt một cái. Những ngón tay nhỏ nhắn đột nhiên chụp tới nhằm tập kích uyển mạch Bộ Phong.

Bộ Phong lướt tới hai bước. Song quyền đánh ra theo thế liên hoàn.

Hai người mở đầu cuộc ác chiến. Bóng quyền vun vút, bóng người chuyển động xoay tít trên đài.

Bọn người dưới đài ai cũng đã hiểu những cô nữ đài chủ ra sau càng tinh thâm võ nghệ và chắc mắm gã đồng tử này khó địch nổi Phượng Vy. Chỉ trong vài ba chục chiêu tất gã sẽ bị thương dưới tay cô.

Nào ngờ sự thực đã ra ngoài ý nghĩ của quần hào.

Đồng tử áo xanh đấu với Phượng Vy đến một trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Bộ Phong võ công cao cường khiến cho quần hào dưới đài hết sức chú ý. Ai nấy liền nghĩ rằng chủ nhân gã đã dạy cho một tên nhi đồng tùy thân đến trình độ này thì nhất địch họ phải là một nhân vật phi thường.

Chỉ trong khoảnh khắc, chủ nhân của Bộ Phong chưa xuất đầu lộ diện đã chiếm được một địa vị rất tôn cao trong lòng quần hào...

Lý Hàn Thu vốn là người tự phụ mà từ lúc coi cuộc ác đấu trên hoa đài cũng phải giảm bớt hào khí. Chàng tự hỏi:

- Những nhân vật võ công cao cường chỗ nào cũng có. Lương Phượng Yến, Trương Tử Lâu đều là hạng cao thủ phi thường. Nhưng coi gã đồng tử Bộ Phong này võ công đã tới trình độ hãn hữu thì chủ nhân gã tất nhiên ghê gớm hơn bọn kia nhiều. Chẳng hiểu y là nhân vật loại nào?

Bỗng thấy Phượng Vy né sang bên, cất tiếng tuyên bố:

- Đủ rồi! Bây giờ chúng ta đổi lấy khí giới ra tỷ đấu.

Bộ Phong đồng tử hỏi:

- Làm gì đã đủ! Tại hạ mới đánh có 57 chiêu.

Phượng Vy đáp:

- Tiện thiếp đã phản kích 43 chiêu là vừa đúng 100.

Bộ Phong ngơ ngác nói:

- Té ra tính theo cách đó. Tại hạ cứ tưởng mỗi bên đánh 100 chiêu.

Gã ngừng một chút rồi hỏi:

- Cô nương muốn dùng binh khí gì?

Phượng Vy đáp:

- Tùy ý tiểu huynh đệ muốn xử dụng thứ gì thì lấy cái đó.

Bộ Phong nói:

- Tại hạ có thể động thủ với cô nương bằng mọi binh khí.

Phượng Vy nói:

- Tiện thiếp dùng kiếm.

Bộ Phong liền nói theo:

- Vậy tại hạ cũng xử dụng kiếm.

Gã với trên giá binh khí lấy một thanh trường kiếm rồi nói tiếp:

- Chúng ta động thủ đi!

Phượng Vy cũng rút thanh trường kiếm nói:

- Chúng ta tái đấu kiếm 100 chiêu mà vẫn chưa thắng bại thì lại đổi phương pháp tỉ thí.

Bộ Phong hỏi:

- Còn tỷ thí gì nữa?

Phượng Vy đáp:

- Tỷ ám khí.

Bộ Phong lại hỏi:

- Nếu tỷ ám khí cũng chưa phân thắng bại thì sao?

Phượng Vy đáp:

- Khi đó sẽ tỷ nội lực. Nói tóm lại thay đổi các môn kỳ cho đến lúc phân thắng bại mới thôi.

Bộ Phong đáp:

- Được lắm!

Gã giơ tay phóng kiếm đâm tới.

Phượng Vy gạt kiếm rồi lập tức phản kích. Cô phát huy kiếm thế cực kỳ mau lẹ, chiêu nọ liên tiếp chiêu kia, không để cho Bộ Phong có cơ hội phản kích. Hiển nhiên cô chuẩn bị dùng kiếm đánh bại Bộ Phong bằng những thế công lợi hại phi thường.

Ban đầu Bộ Phong bị mất tiên cơ phải lùi hoài. Nhưng sau 10 hiệp đột nhiên gã thi triển kỳ chiêu. Thanh trường kiếm xoay lại rất lẹ mũi kiếm vọt ra hai bông kiếm hoa.

Tiếng kim thiết đụng nhau rít lên. Chiêu kiếm lợi hại của Phượng Vy đã bị Bộ Phong ngăn chặn.

Bộ Phong đoạt lại ưu thế vừa toan phản kích thì thế kiếm của Phượng Vy lại phản công tới tấp. Cô vẫn đoạt được quyền chủ động.

Kiếm pháp của Phượng Vy tinh diệu tuyệt luân, hiển nhiên cao hơn Bộ Phong. Ngưng Bộ Phong mỗi khi lâm vào tình trạng sắp thất bại đột ngột phóng kỳ chiêu để vãn hồi tình thế.

Hai người đấu trong khoảnh khắc lại đủ trăm chiêu.

Phượng Vy thu kiếm lùi lại tuyên bố:

- Đủ trăm chiêu rồi!

Bộ Phong cũng thu kiếm về hỏi:

- Bây giờ tỷ thí ám khí hay sao?

Phượng Vy đáp:

- Đúng thế!

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Cuộc tỷ kiếm vừa rồi tiểu huynh đệ đã tấn công mấy chiêu?

Bộ Phong bẽn lẽn đáp:

- 28 chiêu

Phượng Vy nói:

- Phải rồi. Giả tỷ chúng ta mà hạn định 200 chiêu thì tiện thiếp có thể giết chết tiểu huynh đệ.

Bộ Phong nói:

- Tại hạ có ba chiêu bảo mệnh để hộ vệ bản thân. Dù kiếm pháp của cô nương có tinh thâm hơn nữa cũng đừng hòng đả thương tại hạ để thủ thắng.

Phượng Vy nghĩ lại nhìn nhận quả thấy mỗi khi gã sắp thất bại liền đưa ra kiếm chiêu kỳ ảo khiến cô không thể lường được và đúng gã vãn hồi được thế nguy chứ không phải gã nói khoác.

Cô liền chuyển sang vấn đề khác hỏi:

- Bây giờ để tiểu huynh đệ lựa chọn xem chúng ta tỷ ám khí cách nào?

Bộ Phong liếc mắt nhìn lên giá bày ám khí có đến mười mấy loại đủ cả phi đao, yên thoa, bạch hổ đinh, phi hoàn thạch... chẳng thiếu gì. Gã thủng thẳng hỏi:

- Chúng ta nhất định phải dùng những ám khí trên giá kia ư?

Phượng Vy đáp:

- Đúng rồi Những ám khí này không có chất độc kẻ bị trúng không đến nỗi phải uổng mạng.

Bộ Phong nói:

- Dù ám khí không có chất độc nhưng nếu đánh trúng yếu huyệt vẫn có thể làm chết người.

Phượng Vy nói:

- Cái đó là mình thân pháp kém cỏi có chết cũng không oan.

Bộ Phong đưa tay lên giá với lấy ba mũi bạch hổ đinh cầm tay rồi nói:

- Cô nương hãy lựa ám khí đi rồi chúng ta sẽ quyết định phương pháp tỷ đấu.

Phượng Vy vương tay rút lấy năm mũi Liễu diệp phi đao, nói:

- Tiểu huynh đệ hãy vạch đường lối đi!

Bộ Phong từ từ lùi lại đáp:

- Chúng ta mỗi người đứng một góc hoa đài để phóng ám khí tập kích đối phương cấm dùng binh

khí đỡ gạt mà chỉ né tránh hoặc đưa tay ra bắt.

Phượng Vy nói:

- Phương pháp này hay đấy! Có điều ta không cần hạn chế nghiêm khắc để ai nấy đều được tự do phát huy thủ pháp.

Cô ngừng lại một lát rồi hỏi:

- Còn về số lượng phát xạ có nên hạn chế không?

Bộ Phong đáp:

- Không cần hạn chế. Nhưng mỗi người chỉ phóng ba lần một mũi hay mười mũi cũng được. Hết ba lần phải chờ đối phương hoàn kích.

Phượng Vy lại hỏi:

- Được lắm! Bây giờ ai động thủ trước?

Bộ Phong đáp:

- Tiên chủ hậu khách. Cô nương ra tay trước.

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ ở phương xa đến, lý nghĩ tiện thiếp phải nhường tiểu huynh đệ phóng trước.

Bộ Phong nói:

- Cô nương đã nhường cho tại hạ, vậy hãy coi chừng!

Đột nhiên gã giơ tay phải lên.

Phượng Vy tưởng gã phát xạ nhưng chú ý nhìn lại không thấy ám khí bay ra, liền cười lạt hỏi:

- Như vậy có kể là tiểu huynh đệ đã ra tay một lần rồi không?

Bộ Phong đáp:

- Phải kể chứ.

Gã giơ tay lên liệng một mũi bạch hổ đinh.

Hai bên đứng như vậy là gần lắm. Mùi bạch hổ đinh đi rất mau nhắm bắn vào cổ họng đối phương.

Phượng Vy vội nghiêng đầu đi tránh khỏi. Mũi bạch hổ đinh lướt qua bên tai cô. Luồng kim phong quạt mớ tóc trên đầu cô bay phất phơ.

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ nhỏ tuổi mà đã biết dùng kế trá ngụy.

Bộ Phong đáp:

- Còn một lần nữa.

Gã rung động tay phải. Hai mũi bạch hổ đinh song song bay ra.

Hoa đài chỉ rộng chừng hai trượng. hai bên cách nhau bất quá trượng. Hai mũi bạch hổ đinh vụt tới rít lên veo véo, muốn tránh khỏi không phải là chuyện dễ.

Phượng Vy lại nghiêng mình đi. Hai mũi bạch hổ đinh bay lướt qua bên mình cô. Mũi bên phải xuyên thủng vạt áo.

Bộ Phong cất tiếng khen:

- Hảo thân pháp! Bây giờ đến lượt cô nương bắn tại hạ.

Phượng Vy giơ tay lên nói:

- Tiện thiếp có năm lưỡi phi đao.

Bộ Phong nói:

- Năm lưỡi phi đao bắn làm ba lần thì ít ra cũng cò một lần đồng thời phát ra mấy lưỡi.

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ phải coi chừng! Hễ lưỡi phi đao có máu là thua đấy!

Bộ Phong đồng tử ngầm vận chân khí giương cặp mắt tròn xoe nhìn vào tay cầm phi đao của Phượng Vy.

Tay phải Phượng Vy phóng ra một chiêu. Một lưỡi phi đao xé bầu không khí lao tới. Thế đi lưỡi dao này không nhanh lắm.

Bộ Phong hồi hộp trong lòng. Nhưng gã thấy thế đao đến chậm, liền yên tâm tự hỏi:

- Cách đánh chậm chạp thế này thì đả thương ta thế nào được.

Gã vừa suy nghĩ vừa né mình sang bên tránh khỏi.

Bỗng thấy tay phải Phượng Vy giơ lên. Một lưỡi phi đao khác lướt mau như sao sa. Thế đao này lẹ quá! Bộ Phong vừa đứng vững người lại thì phi đao đã bay tới nơi. Gã giật mình kinh hãi hấp tấp né tránh mình sang bên.

Lưỡi phi đao xẹt qua vạt áo, chỉ hở không đầy kẽ tóc là đả thương đối phương.

Phượng Vy bỗng la lên:

- Tiểu huynh đệ! Phải đề phòng lần chót này.

Tiếng quát chưa dứt ba lưỡi phi đao bắn ra nhanh như chớp.

Bộ Phong vừa đứng yên, ba lưỡi phi đao đã lao tới. Gã điểm ngón chân vội nằm rạp xuống.

Nguyên ba lưỡi phi đao này đi thành hàng cách nhau không đầy một thước lại đồng thời lướt tới .

Bộ Phong muôn tung mình nhảy lên cũng không kịp nữa gã vội nằm rạp xuống đất may ra còn tránh được chăng?

Thế phi đao bay tới lẹ quá mà hai bên lại đứng cách nhau rất gần. Ai cũng nhìn thấy khuỷu tay Bộ Phong bị trúng phi đao đến nơi.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng. Lưỡi phi đao bắn trúng Bộ Phong đột nhiên bật ngược lại mấy thước rồi rớt xuống.

Phượng Vy biến sắc hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Tiện thiếp không tin tiểu huynh đệ đã luyện được cương khí hộ thân.

Bộ Phong hỏi lại:

- Sao?

Phượng Vy đáp:

- Lưỡi phi đao của tiện thiếp rõ ràng đã bắn trúng người tiểu huynh đệ mà sao bật văng trở lại?

Bộ Phong chưa đủ lịch duyệt đỏ mặt lên nói:

- Cô nương đã bảo lưỡi đao có nhuộm máu mới kể là được. Hiện thời tại hạ chưa đổ máu thì dĩ

nhiên chưa thất bại.

Phượng Vy hỏi:

- Trong mình tiểu huynh đệ chắc có mặt thiết giáp...

Cô chợt nhớ nếu gã mặc thiết giáp trong mình tất không cử động được linh hoạt như vậy, liền dừng lại không nói nữa.

Bộ Phong lắc đầu đáp:

- Không có đâu! Tại hạ chỉ đo một tấm hối tâm.

Phượng Vy hỏi:

- Hối tâm bằng gì?

Bộ Phong đáp:

- Hối tâm dệt bằng ngân ty.

Phượng Vy nói:

- Nếu tiểu đệ không đo ngân ty bối tâm thì e rằng đã bị thương về lưỡi phi đao của tiện thiếp rồi. Dù sao vụ bắn trúng này cũng phải kể...

Bộ Phong lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Kể thế nào?

Phượng Vy nói:

- Tiểu huynh đệ tự nhận thua đi.

Bộ Phong không biết trả lời ra sao. Gã đứng trơ ra như phỗng trên hoa đài.

Sau một khắc, đột nhiên gã cất tiếng đáp:

- Được rồi! Tại hạ đành chịu thua nhưng vẫn không phục.

Phượng Vy thấy vẻ mặt bàng hoàng của gã đột nhiên tiêu tan thì nghĩ thầm trong bụng:

- Gã này quyết không thay đổi sắc mặt mau đến thế được. Nhất định có người trong bóng tối ngấm ngầm chỉ thị cho gã nhận thua đi.

Cô liền đảo mắt nhìn quanh vẫn không thấy ai có vẻ khả nghi.

Bộ Phong đồng tử chắp tay thi lễ rồi nhảy xuống đài.

Phượng Vy vẫn nhìn chầm chập vào người Bộ Phong đồng tử. Cô hy vọng kiếm ra được chủ nhân của gã.

Kỳ thực bao nhiêu người trong trường đều dụng tâm như vậy. Bao nhiêu mục quang chuyển động chăm chú nhìn bóng sau lưng Bộ Phong đồng tử. Vì võ công gã đã cao cường như vậy thì chủ nhân tất đến trình độ khôn lường, nên ai cũng ao ước nhìn thấy tướng mạo nhân vật phi phàm này. Nhưng ai nấy đều thất vọng.

Bộ Phong đồng tử dường như có ý lẩn tránh con mắt quần hào để không ai biết được chủ nhân gã. Gã đi thẳng về phía một góc hoa trường.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nhất cử nhất động của Bộ Phong đồng tử hiển nhiên có người trong bóng tối dùng thuật truyền âm chỉ huy. Vị chủ nhân thần bí này đã không muốn cho người phát giác, tất ngấm ngầm chỉ thị cho gã đi về phía vắng người. Không chừng y ngồi quanh quẩn gần đây cũng nên.

Chàng nghĩ vậy rồi không để ý đến hành động của Bộ Phong đồng tử nữa, mà đưa cặp mắt sắc bén sục tìm trong đám đông quần hào ở dưới đài.

Bỗng có người nhẹ huých tay chàng một cái. Tiếp theo là thanh âm Lôi Phi khẽ nói:

- Không nên để ý đến chuyện người.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Dòm ngó mà cũng không được ư?

Tuy bụng chàng nghĩ vậy song miệng không nói ra.

Bỗng nghe Lôi Phi lớn tiếng:

- Gã đã thừa nhận thua rồi thì còn dòm ngó làm chi?

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn lên đài đã thấy một gã đồng tử áo xanh đứng đó rồi.

Những người trên đài cũng như ở dưới đều chú ý nhìn Bộ Phong đồng tử nên chẳng ai hay người này lên đài từ lúc nào.

Phượng Vy chợt quay đầu lại hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tróc Ảnh?

Đồng tử áo xanh đáp liền:

- Chính thị tại hạ. Sao cô nương lại biết trước?

Phượng Vy đáp:

- Bộ Phong đã nói cho tiện thiếp hay thực ra chẳng cần y bảo trước tiện thiếp cũng có thể đoán được vì sau Bộ Phong tất nhiên là Tróc Ảnh.

Tróc Ảnh nói:

- Tại hạ vốn không ưa rườm lời. Bây giờ chúng ta tỷ thí thứ gì? Xin cô nương vạch đường lối.

Phượng Vy ngắm nghía Tróc Ảnh thấy gã thái độ ung dung vẻ mặt bình thản hai huyệt thái dương cao gồ lên liền biết ngay bản lãnh gã nhất định chẳng kém gì Bộ Phong. Cô liền hỏi:

- Các hạ sở trường môn gì?

Tróc Ảnh hững hờ đáp:

- Cô nương hỏi tại hạ làm chi? Nếu tại hạ nói ra trước chắc cô nương không dám tỷ thí nữa.

Phượng Vy mỉm cười nói:

- Các hạ cứ nói nghe. Nếu không trái với đài qui thì tiện thiếp có thể ưng thuận được.

Tróc Ảnh liền hỏi:

- Môn khinh công có phạm đến qui đài không?

Phượng Vy cười ruồi hỏi lại:

- Các hạ muốn tỷ thí khinh công chăng?

Tróc Ảnh đáp:

- Đúng thế!

Phượng Vy hỏi:

- Được lắm. Vậy chúng ta tỷ thí khinh công. Nhưng không hiểu tỷ thí cách nào?

Tróc Ảnh đáp:

- Tại hạ xin đề nghị hai phương pháp để cô nương lựa lấy một.

Phượng Vy hỏi:

- Hai phương pháp đó là những gì?

Tróc Ảnh đáp:

- Phương pháp thứ nhất là bắt chim bay. Đem một cái lồng bỏ đôi chim vào rồi mở lồng để chúng bay đi. Chúng ta nghe hiệu bắt đầu rượt theo. Ai bắt được trước là thắng. Cách này rất giản dị mà không nguy hiểm chi hết.

Phượng Vy hỏi:

- Còn cách thứ hai thế nào?

Tróc Ảnh đáp:

- Nếu cô nương đồng ý phương pháp thứ nhứt thì bất tất nói đến cách thứ hai làm chi nữa.

Phượng Vy nói:

- Dù tiện thiếp có đồng y nhưng chưa chuẩn bị lồng chim từ trước.

Tróc Ảnh hỏi:

- Tại hạ có rồi. Vấn đề là ở chỗ cô nương có dám tỷ thí không?

Phượng Vy đáp:

- Được rồi! Các hạ hãy bắt chim đến đây đi.

Tróc Ảnh từ từ bước ra trước đài ngửng mặt lên trời thổi một tiếng còi.

Bỗng nghe hai tiếng líu lo. Đôi chim màu xám từ trên không bay xuống đậu trên vai Tróc Ảnh.

Phượng Vy nhìn kỹ thấy đôi chim này bộ lông toàn màu sắc tro, cô không hiểu là chim gì liền chau mày hỏi:

- Những con chim của các hạ đây tên là gì?

- Chờ cô nương thắng được rồi tại hạ sẽ nói cho hay cũng chưa muộn.

Phượng Vy nhìn kỹ đôi chim rồi lại liếc mắt nhìn Tróc Ảnh nói:

- Không được! Các hạ đã quen thuộc với đôi chim này nếu tiện thiếp tỷ thí thì há chẳng kém phần tiện nghi ư?

Tróc Ảnh đáp:

- Cô nương nói cũng có lý. Dù chúng ta tỷ thí một cách công bằng nhưng tại hạ đã quen biết đôi chim này thì có thắng, cô nương cũng không phục.

Phượng Vy thấy chuyện bắt chim cô chẳng nắm vững phần nào, liền tính bề đổi cách tỷ thí. Cô nói:

- Dù các hạ không có lòng hí lộng quỉ thần, tưởng cũng nên tị hiềm. Đôi chim này đã quen thuộc các hạ dĩ nhiên được nhiều thuận tiện hơn. Chúng ta tỷ đấu khinh công chỉ xê xích nhau một ly là phân thắng bại. Như vậy tiện thiếp mà thua lòng cũng không phục. Còn các hạ có thắng cũng chẳng vinh gì.

Tróc Ảnh bị Phượng Vy thuyết một hồi gã không biết trả lời ra sao trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Thế thì cô nương kiếm lấy đôi chim khác để chúng ta tỷ thí được chăng?

Gã nghiêng mình cho đôi chim vỗ cánh bay đi.

Chương 62: Gở Thể Diện , Tróc Ảnh Liều Mình

Lý Hàn Thu ngấm ngầm để ý Giang Nam Song Hiệp, chàng thấy hai lão đã lưu tâm đến việc trên đài, đưa mục quang nhìn bốn phía tựa hồ sục tìm xem chủ nhân hai gã đồng tử là ai?

Bổng Phượng Vy ở trên lắc đầu hỏi:

- Tiện thiếp đi đâu tìm được chim bây giờ?

Tróc Ảnh liền hỏi lại:

- Cô nương đã không tìm được chim, vậy chúng ta tỷ thí bằng phương pháp khác được chăng?

Phượng Vy nghĩ thầm trong bụng:

- Gã này kiên trì đòi tỷ thí khinh công, chắc gã có chỗ thành tựu đặc biệt. Âu là ta tìm cách nào thật nguy hiểm khiến gã ngại khó mà rút lui là hơn.

Cô xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp:

- Bây giờ chúng ta liệng một mũi ám khí lên không rồi nhảy lên theo bắt lấy. Ai bắt được trước là thắng.

Tróc Ảnh đáp:

- Như vậy cũng hay. Có điều muốn cho cuộc tỷ đấu được công bằng thì cô nương tung ám khí cho tại hạ bắt và ngược lại cô nương rượt theo ám khí của tại hạ.

Phượng Vy nói:

- Vậy các hạ lựa trước một thứ ám khí đi!

Tróc Ảnh đáp:

- Đây là đề nghị của cô nương, dĩ nhiên tại hạ phải nhường cô nương lựa trước.

Phượng Vy đưa tay ta rút lấy một lưỡi phi đao nói:

- Cần phải thứ ám khí đừng nhỏ quá.

Tróc Ảnh cũng với tay lên giá ám khí lấy một mũi ngân thoa, hỏi:

- Cây ngân thoa này có nhỏ lắm không?

Phượng Vy bụng bảo dạ:

- Không hiểu gã này cố y tỏ ra cao ngạo hay là gã thực tình không hiểu việc đời. Lưỡi phi đao của ta sắc bén vô cùng, đưa tay ra bắt rất dễ bị thương. Vậy gã cũng cần tìm một loại khí giới giống như phi đao cho khó bắt mới phải. Cớ sao gã lại lựa một mũi ngân thoa?

Bổng nghe Tróc Ảnh nói tiếp:

- Chúng ta bắt đầu đi thôi.

Phượng Vy đáp:

- Được rồi! Chúng ta cứ nghe hiệu đồng la ở hậu đài là đồng thời phóng ám khí ra. Tại hạ bắt ngân thoa. Còn các hạ bắt phi đao.

Tróc Ảnh gật đầu.

Cuộc tỷ thí ám khí khiến cho mọi người dưới đài để hết tâm thần theo dõi.

Lý Hàn Thu cũng không khỏi ngấm ngầm lo thay cho Tróc Ảnh.

Chàng lẩm bẩm:

- Dù gả có thắng được đối phương nhưng e rằng tay gã sẽ bị thương về lưỡi dao sắc bén. Phượng Vy có thể vịn vào lẽ tay gã chảy máu mà không chịu thua.

Bổng nghe thanh âm Lôi Phi lọt vào tai hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ đã ngó thấy cặp chim màu tro chưa?

Lý Hàn Thu đáp lại bằng cái gật đầu.

Lôi Phi lại nói tiếp:

- Kể ra đồng tử áo xanh nên gọi hai con chim đó tới để người ta có thêm dấu vết mà điều tra lai lịch gã.

Lý Hàn Thu sửng sốt, xuýt buột miệng lên tiếng, may chàng dừng lại kịp.

Lôi Phi dường như cũng sợ bọn Giang Nam Song Hiệp chú ý nên không nói gì nữa.

Tiếng đồng la nổi hiệu bỗng vang lên từ hậu đài vọng ra.

Phượng Vy, Tróc Ảnh đồng thời vung tay một cái. Một lưỡi phi đao và một mũi ngân thoa bay vút lên không.

Trên hoa đài dùng một thứ lụa trắng lành bích bạt. Ngọn thoa và lưỡi dao đều tránh tấm lụa trắng bay chênh chết lên.

Hai bóng người đồng thời phải nhảy lên cao hơn tấm bình bạt trên đầu. Vì ám khí bị tấm bình bạt che khuất, nếu không vọt người lên thì không nhìn thấy được.

Quần hào dưới đài điều những tay mục lực hơn đời, nhìn ngân thoa và phi đao bay vút lên không.

Ngọn ngân thoa khá nặng nên bay cao hơn lưỡi phi đao chừng năm thước mới tới độ chót rồi hạ xuống.

Tróc Ảnh nhảy lên trước lao về phía phi đao.

Phượng Vy cũng vọt lên rượt theo ngân thoa.

Tróc Ảnh cực kỳ thông minh. Gã biết nhảy lên lấy phi đao không phải dễ dàng vì đụng vào lưỡi đao tất bị đứt tay. Gã liền vung tay áo bên trái để lưỡi dao rớt xuống từ từ rồi mới thò tay ra bắt lấy chuôi dao. Nhưng lúc gã vung tay áo khó lòng kềm chế được gã dừng lại trên không thành ra rơi thẳng xuống đất.

Lúc ấy gã đã vọt xéo ra ngoài hoa đài rớt nhầm trúng đỉnh đầu Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vốn biết cuộc Tần Hoài Hoa hội này có liên quan đến Giang Nam Song Hiệp, trong tiềm thức chàng sẵn có mối cừu địch với hai lão.

Chàng vừa thấy Tróc Ảnh rớt xuống, liền nổi dạ cao hứng ngấm ngầm giúp gã một phen. Chàng đưa tay phải lên phóng ra một luồng ám kình.

Tróc Ảnh đang luống cuống chẳng còn cách nào kềm chế để mình khỏi rớt xuống, tuy gã đã cực lực đề khí mà không được. Giữa lúc trong lòng cực kỳ hồi hộp, đột nhiên một luồng ám kình xô lên khiến cho thế rớt chậm lại. Nhờ vậy mà gã có cơ hội hít hơi thở đề khí rồi lộn đi hai vòng đưa mình vào hoa đài.

Lý Hàn Thu ngước mắt trông lên đã thấy Phượng Vy đứng ở giữa đài khiến chàng không khỏi chau mày.

Phượng Vy thủng thẳng hỏi:

- Trong trận này chúng ta ai thắng ai bại?

Tróc Ảnh hỏi lại:

- Ai đã nắm được ám khí trước?

Phượng Vy đáp:

- Các hạ bắt ám khí trước, nhưng lại trở về nguyên chỗ sau.

Tróc Ảnh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chúng ta đã giao ước ai bắt được ám khí trước là người ấy thắng.

Phượng Vy ngắt lời:

- Đây là cuộc tỷ thí khinh công. Vậy thì dù bắt được ám khí trước mà lại về sau tức là khinh công sút kém.

Tróc Ảnh nghe Phượng Vy nói có ly bụng bảo dạ:

- Y nói vậy quả đã không lầm. Giả tỷ mình không được người ngấm ngầm viện trợ thì e rằng đã rớt trúng vào một vị nào rồi. Dù mình có bắt được ám khí trước cũng chỉ kể là hòa mới công bằng.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Bất luận thế nào thì cô nương bắt ám khí sau cũng không thể kể là thắng cuộc được

Phượng Vy cười mát nói:

- Các hạ cũng biết điều đấy. Thế thì cuộc này chúng ta kể là bất phân thắng bại.

Nguyên Phượng Vy nắm được ngân hoa rồi cô không kiềm chế cho thân mình rớt xuống từ từ. Nếu không được Kim Lăng Phương Tú ám trợ cũng khó lòng hạ xuống trúng hoa đài.

Tróc Ảnh hỏi:

- Nếu cuộc vừa rồi kể là huề thì chúng ta lại tỷ đấu nữa hay sao?

Phượng Vy đáp:

- Chiếu theo đài qui phải phân thắng bại mới thành kết quả. Song nếu các hạ tự ý nhận thua thì cũng không cần phải tỷ đấu nữa.

Tróc Ảnh hỏi:

- Khi nào tại hạ lại nhận thua. Bây giờ chúng ta tỷ thí thứ gì xin cô nương vạch đường lối đi!

Phượng Vy đáp:

- Bây giờ tỷ nội công thì nhất định sẽ đi tới kết quả kẻ sống người chết, kẻ thắng người bại.

Tróc Ảnh khẽ thở dài nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta tỷ nội công đi! Bao nhiêu cặp mắt trông vào, chẳng còn ai cầu may mà được.

Phượng Vy tiếng ra một bước giơ tay mặt lên hỏi:

- Các hạ có cần chuẩn bị nữa không?

Tróc Ảnh đưa mục quang đột nhiên lướt qua mặt Lý Hàn Thu nhìn về phía góc hoa đài. Nhưng gã thu hồi mục quang một cách rất mau lẹ, khiến bao nhiêu người chú ý mà cũng không phát giác ra được điều chi.

Biến diễn này chỉ trong chớp mắt. Lúc Tróc Ảnh thu mục quang về người gã tiến ra phía trước một bước đáp:

- Tại hạ không cần chuẩn bị gì nữa.

Gã vung tay đón tiếp.

Song chưởng khẻ đụng vào nhau, bật lên tiếng bình nhe nhẹ.

Tuy hai bàn tay chạm nhau rất khẻ mà cả hai người cũng bị chấn động mạnh.

Nguyên lúc chưởng thế hai bên tiếp xúc nhau thì đồng thời nội kình trong lòng bàn tay cũng xô ra. Cách tỷ thí nội công không ai lựa chọn được cách nào khéo léo. Hễ nội lực đụng nhau đều phải nhả hết công phu để quyết đấu sinh tử.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Đàn bà con gái, chân tiên thiên thế nào cũng kém phái nam một bậc, không hiểu vì lẽ gì Phượng Vy cô nương lại đòi tỷ thí nội công với Tróc Ảnh.

Hai bên giằng co nhau trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Tróc Ảnh cùng Phượng Vy đang tiếp xúc hai tay đột nhiên bắt đầu rung động kịch liệt. Đồng thời

trên đỉnh đầu hai người đều rướm mồ hôi. Hiển nhiên nội lực kẻ tám lạng người nữa cân khó lòng phân thắng bại trong thời gian ngắn. Dù có phân thắng bại cũng chỉ xê xích nhau một chút.

Hai bên cầm cự trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên Phượng Vy thét lên một tiếng rồi đẩy mạnh tay về phía trước.

Tróc Ảnh không tự chủ được phải lùi lại hai bước. Nhưng gã vừa lùi xong lập tức phản kích liền. Người đã lạng qua một bên xông về phía trước.

Phượng Vy đem toàn lực công kích mà chưa thể đánh ngã được Tróc Ảnh. Có lẻ tự biết khó lòng nắm vững phần thắng, cô cũng không tiên liệu được là Tróc Ảnh còn có thể phản kích nữa hay không.

Tróc Ảnh bị Phượng Vy phát huy nội lực đẩy lùi lại nổi lòng căm tức, không nghĩ gì tới chuyện an nguy bản thân, vận động nội lực đến độ chót xông về phía trước.

Nội lực hai người xê xích nhau một chút mà Tróc Ảnh không lưu lại chút nào để bảo vệ thân mình, đem hết ra mà phản kích thì dĩ nhiên Phượng Vy không chống cự nổi.

Tróc Ảnh đang xô về phía trước đột nhiên gặp phải một luồng cương lực làm cho chấn động, tưởng chừng bị đánh một quyền rất nặng. Người gã phải dừng lại ngay.

Phượng Vy bỗng la lên một tiếng, ngồi phệt xuống đất.

Tróc Ảnh ngửa mặt lên cười rộ nói:

- Tại hạ thắng rồi, tại hạ thắng rồi!

Tiếng cười chưa dứt đã học máu tươi ngã lăn xuống đài.

Nguyên những tay cao thủ võ lâm khi tỷ thí nội công đều cần lưu lại một phần nguyên khí để hộ thân. Có thế thì khi gặp đối phương phản kích nội phủ mới không đến nỗi bị thương trầm trọng.

Hai bên công lực xấp xỉ ngang nhau mà Tróc Ảnh không giữ lại chút nào thì dĩ nhiên xô đẩy mãnh liệt hơn Phượng Vy và hất được cô ta ngồi xuống. Nhưng nội lực hai bên xung kích nhau Tróc Ảnh bị thương nặng hơn Phượng Vy nhiều.

Phượng Vy từ từ đứng dậy cất bước tiến về phía Tróc Ảnh.

Phượng Vy dừng bước ngoảnh lại nhìn phụ nhân hỏi:

- Nếu tiểu nữ không giết gã thì cuộc chiến này thất bại về ai?

Phụ nhân chậm rãi đáp:

- Vụ này thật khó mà quyết định.

Mụ ngừng lại một chút rồi cất cao giọng nói tiếp:

- Hãy chờ y tĩnh lại, nếu y tự tin còn có sức tái chiến thì tỷ thí lại keo nữa. Bằng y tự biết không đủ sức chiến đấu thì ngươi được kể là đã thắng trận.

Quần hào dưới đài từ trước tới giờ vốn không có hảo cảm với phụ nhân béo mập, nhưng lúc này thấy mụ xử sự công bằng, liền coi mụ bằng con mắt khác trước.

Phượng Vy ra chiều kính sợ phụ nhân. Tuy cô không đồng ý song cũng không dám tranh biện lùi lại hai bước không nói câu gì.

Toàn trường không một ai xác định được bên nào thắng bên nào bại trong cuộc tỷ thí nội lực này và cũng không thể phán quyết cuộc tỷ thí đến đây chấm dứt được chưa. Phượng Vy nếu không mượn cơ hội này đánh chết Tróc Ảnh thì khi gã tỉnh lại nhất định yêu cầu tái đấu cũng khó bề phân xử. Cứ hiện tình mà nói nếu Tróc Ảnh còn có sức tái chiến cũng không thể bảo là gã thua được.

Phượng Vy tuy bị hất ngồi xuống trước, nhưng những tay cao thủ dưới đài lại nhìn rõ Tróc Ảnh cũng thổ huyết té nhào và bị thương hơn đối phương. Vậy ai dám phán quyết Phượng Vy bại trận?

Bỗng nghe có tiếng quát:

- Hài tử! Ngươi không được hạ sát một người hoàn toàn mất hết sức chống cự.

Tiếng quát vừa dứt, phu nhân béo mập từ hậu đài thong thả đi ra. Nét mặt thường tươi cười của mụ lúc này biến thành nghiêm trọng.

Lúc này mọi người dưới đài đều chăm chú theo dõi Tróc Ảnh nhìn xem hắn còn tái chiến được không?

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Tróc Ảnh lồm cồm đứng dậy.

Phượng Vy đột nhiên tiến lại gần hai bước, đứng trước mặt gã lạnh lùng hỏi:

- Các hạ còn có thể tái chiến được chăng?

Tróc Ảnh kéo áo lên lau vết máu trên miệng hỏi lại:

- Tại hạ thắng rồi còn đánh gì nữa.

Phượng Vy đáp:

- Các hạ chưa thắng đâu.

Tróc Ảnh hỏi:

- Cô nương bị chưởng lực của tại hạ hất ngã ngồi xuống trước chẳng lẻ còn chưa thắng ư?

Phượng Vy đáp:

- Nhưng các hạ đã mất hết năng lực tái chiến vì bị thương nặng hơn tiện thiếp. Giã tỷ Kim Ma không ngăn cản thì các hạ bị chém chết lâu rồi.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Té ra mụ béo mập kia tên là Kim Ma. Không hiểu trong Cung Tử Vy mụ giữ địa vị gì mà xem chừng có vẻ tôn cao hơn bọn hoa tỳ rất nhiều.

Bổng thấy Kim Ma cười khanh khách nói:

- Tiểu tướng công! Coi bề ngoài tựa hồ tiểu tướng công thắng rồi nhưng thật ra không phải.

Tróc Ảnh lớn tiếng hỏi:

- Tại sao vậy? Y bị ngã ngồi xuống trước, sao tại hạ còn chưa thắng?

Kim Ma đáp:

- Quần hào ai cũng nhìn rõ tiểu tướng công đã phạm vào một điều tối kỵ của con nhà võ là dốc cả đến phần nội lực hộ mệnh để đánh ra, nhưng tiểu tướng công đã không làm cho đối phương bị thương để y mất hết năng lực tái chiến. Nếu không có đài qui chỉ định và lão thân ngăn trở thì tiểu tướng công bị y giết chết đó...

Mụ ngừng một chút rồi tiếp:

- Nhưng lão thân nguyện ý dành cho tiểu tướng công một cơ hội nữa. Nếu tướng công tự lượng còn sức tái chiến thì hai bên tỷ đấu một cuộc nữa đi.

Tróc Ảnh dường như muốn cãi, song đột nhiên gã lặng yên không nhúc nhích.

Kim Ma không thấy gã đáp nói tiếp:

- Nếu tiểu tướng công cho là lão thân xử sự bất công thì hỏi lại các vị anh hùng quan chiếu bình nghị lại coi.

Tróc Ảnh từ từ ngửng đầu lên nói:

- Hay lắm! Tại hạ xin tái đấu một phen nữa.

Những người quan chiếu trong trường đa số là cao thủ võ lâm đều nghĩ bụng:

- Nếu hai người lại tỷ đấu thì phần thất bại tất về Tróc Ảnh.

Giữa lúc ấy, đột nhiên có bóng đen thấp thoáng. Một con chim lông xám từ trên không sà xuống đứng trên vai Tróc Ảnh.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ bụng bảo dạ:

- Con quái điểu này bay tới hẳn có tác dụng gì đây.

Trong lòng đã sinh mối hoài nghi, chàng càng chú ý đến con chim lông xám.

Bỗng thấy Tróc Ảnh giơ tay phải lên tựa hồ để vuốt ve con chim mà thực ra là đã móc lấy một vật gì ở trong mỏ nó. Vì Lý Hàn Thu đặc biệt chú y nên mới nhìn rõ cử động của gã.

Bỗng nghe Phượng Vy cất tiếng nói:

- Chúng ta đã giao ước tái đấu, sao các hạ còn chưa ra tay?

Tróc Ảnh hỏi lại:

- Nghỉ ngơi trong khoảnh khắc rồi sẽ tái đấu không được hay sao?

Con người tinh tế như Kim Ma dường như cũng chưa phát giác Tróc Ảnh đã móc một vật ở mỏ chim ra.

Phượng Vy hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Phải đợi chừng bao lâu.

Tróc Ảnh đáp:

- Để tại hạ buông con chim này đi đã.

Gã đưa tay trái lên đủ che mặt đi, tay phải lẹ làng đưa lên bỏ vật kia vào miệng nuốt đi. Cử động của gã rất tự nhiên khiến cho toàn trường ngoại trừ Lý Hàn Thu, rất ít người ngó thấy Tróc Ảnh đã nuốt được vật kia.

Bỗng thấy con chim màu tro vỗ cánh bay vọt lên không rồi mất hút trong đêm tối.

Tróc Ảnh thả chim rồi nhắm mắt vận khí điều hòa hơi thở.

Phượng Vy cất giọng lạnh lùng nói:

- Đây không phải là chỗ vận khí điều tức.

Tróc Ảnh đột nhiên mở bừng cặp mắt. Hai đạo thần quang loang loáng ngó thẳng vào mặt Phượng Vy hỏi:

- Bây giờ chúng ta tỷ đấu thứ gì?

Phượng Vy đáp:

- Để tùy các hạ lựa chọn.

Tróc Ảnh hỏi:

- Chúng ta lại tỷ nội công lần nữa được chăng?

Phượng Vy hỏi:

- Các hạ không sợ chết ư?

Tróc Ảnh đáp:

- Lúc nãy chúng ta chưa phân thắng bại đã biết ai chết về tay ai?

Phượng Vy từ từ giơ tay phải lên hô:

- Coi chừng!

Cô vung chưởng đánh ra.

Tróc Ảnh giơ tay phải lên đón tiếp. Song chưởng chạm nhau rồi hai bên đều vận nội công để tỷ đấu.

Số đông bọn người quan chiến dưới đài đều rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Gã Tróc Ảnh này thật không biết sống chết là gì mới dám tỷ đấu nội lực cùng đối phương lần nữa. Gã chưa khỏi nội thương mà tỷ thí nội lực thì tất nhiên thương thế càng nặng hơn và khó lòng chống nỗi trong khoảnh khắc.

Ngờ đâu sự tình đã ngoài sự tiên đoán của mọi người. Song chưởng giáp nhau trong khoảnh khắc bổng Phượng Vy rên lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống.

Mọi người chú ý nhìn Tróc Ảnh thấy gả mặt đỏ bừng bừng. Cặp mắt dường như muốn tóe lửa.

Phượng Vy kinh ngạc không bút nào tả xiết. Cô ngẩn người ra hỏi:

- Dường như công lực của các hạ đột ngột tăng tiếng rất nhiều?

Tróc Ảnh giơ tay phải lên nói:

- Cô nương chịu thua đi là hơn. Lúc này mà tại hạ muốn hạ sát cô thật dễ như trở bàn tay.

Phượng Vy tự biết mình không chống cự được nữa. Cô từ từ nhắm mắt lại nói:

- Các hạ cứ ra tay đi thôi!

Hiển nhiên Phượng Vy rất lấy làm bất mãn song cô cũng liều chết kháng cự.

Bỗng nghe tiếng Kim Ma nói vọng ra:

- Theo luật lệ bản đài tiểu huynh đệ đã không còn năng lực kháng cự đáng lý nhận thua là phải...

Mụ vừa nói vừa tiến ra đứng giữa hai người chắp tay nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ!

Tróc Ảnh cười lạt hỏi:

- Chuyện chi vậy?

Kim Ma đáp:

- Việc tỷ võ trên hoa đài này hoàn toàn trông vào bản lãnh chân thực, không thể mượn ở bên ngoài.

Tróc Ảnh hỏi:

- Tại hạ có mượn gì ở bên ngoài đâu?

Kim Ma đáp:

- Công lực của tiểu huynh đệ mới trong chớp mắt đã tăng tiến rất nhiều. Chẳng những mình lão thân ngó thấy mà quần hào dưới đài cũng nhận ra vụ này có chỗ khả nghi.

Tróc Ảnh hỏi:

- Khả nghi ở chỗ nào?

Kim Ma đáp:

- Ở nơi con chim vừa rồi.

Tróc Ảnh hỏi lại:

- Phải chăng các vị chỉ muống thắng chứ không chịu bại?

Kim Ma lắc đầu đáp:

- Mấy trận trước bên lão thân đã thua rồi nhưng không nói ra một câu nào, nhất thiết tuân thủ đài qui. Song lần này tình thế có chỗ bất đồng...

Tróc Ảnh tức giận ngắt lời:

- Phu nhân muốn sao bây giờ?

Kim Ma đáp:

- Nếu lão thân đoán không lầm thì tiểu huynh đã uống một chất thuốc kích thích để bao nhiêu tiềm lực phát huy ra hết. Vụ này chẳng những đài qui không ưng mà chính bản thân tiểu huynh đệ cũng chịu mối nguy hại rất lớn...

Tróc Ảnh lại hỏi tiếp:

- Đài qui của các hạ đã ấn định không được dùng thuốc phải không?

Kim Ma đáp:

- Đúng thế! Đài qui ấn định không nên dùng dược vật, không thể dùng ám khí đánh lén. Tiểu huynh đã phạm vào một điều là dùng dượt vật.

Tróc Ảnh nói:

- Dù tại hạ có dùng dượt vật đi nữa nhưng các vị không bắt được ngay đương trường thì tại hạ có thể không nhìn nhận.

Kim Ma lắc đầu nói:

- Tiểu huynh đệ nói vậy há chẳng dễ dàng quá ư? Nếu bọn lão thân không chuẩn bị đầy đủ thì khi nào dám mở cuộc Tần Hoài Hoa Hội này?

Mụ ngừng lại một chút rồi lớn tiếng:

- Các hạ mượn sức của dược vật để thủ thắng là bất võ mà lại xúc phạm đến qui giới của bản đài.

Mụ nói tới đây đột nhiên xoay bàn tay vẫy một cái. Một ông già vào trạc ngũ tuần mình mặc áo xanh, dưới cằm có chòm râu đóm bạc dẫn hai thiếu niên vỏ phục từ hậu đài thủng thẳng bước ra.

Kim Ma đảo mắt nhìn Tróc Ảnh lạnh lùng nói:

- Ông già áo xanh đây là một vị danh y đời nay, danh hiệu là "Hồi Xuân Diệu Thủ" Trần Lương. Tiên sinh y đạo tinh thâm có tài trừ độc vãn hồi sinh mạng. Tiểu huynh đệ đã uống thuốc gì chỉ có tiên sinh là cứu được.

Chương 63: Thương Người Đẹp Nhị Lang Bỗ Mình

Kim Ma Tuy miệng nói với Tróc Ảnh mà cặp mắt vẫn đảo nhìn bốn phía dường như để tìm tòi một nhân vật nào.

Tróc Ảnh lắc đầu nói:

- Tại hạ vẫn bình yên bất tất phải mời đại phu khám bệnh. Quần hào dưới đài đều đã nhận ra Tróc Ảnh nhất định uống thuốc gì rồi nên nội lực mới đột nhiên tăng gấp bội mà đánh bại được Phượng Vy mọi người lại khen Kim Ma giải thuyết như vậy rất đích đáng chẳng còn chỗ nào không ổn nên đều tỏ ý bất bình với Tróc Ảnh.

Kim Ma thấy dưới đài đều bình tĩnh liền biết ngay quần hào đã có dạ thiên vị những lời biện bạch của mình. Mụ nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ! Sau khi tiểu huynh đệ uống dược vật đột nhiên công lực tăng lên nhiều thì dược vật đó tất nhiên quá mạnh. Nếu không sớm điều trị để chất thuốc phát tác thì người tiểu huynh đệ sẽ trở thành điên cuồng. Sao lại không nghe lời khuyên của lão thân mà tiếp nhận sự điều trị.

Tróc Ảnh lớn tiếng ngắt lời:

- Các vị hãy lùi ra. Thân thể tiểu đệ vẫn mạnh giỏi. Đã thế này thì Phượng Vy cô nương nhận thua rồi tại hạ còn muốn đánh thêm trận nữa.

Kim Ma thở dài nói:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đã không chịu nghe lời khuyên giải thì lão thân chẳng còn cách nào ngoài biện pháp dùng sức mạnh.

Mụ đưa mắt ngó Hồi Xuân Thủ Trần Lương nói:

- Thầy thuốc có bổn phận của nghề nghiệp, có lý đâu thấy người gặp nguy đến nơi mà không cứu trị. Vậy tiên sinh còn chờ gì mà chưa chữa thương thế cho tiểu huynh đệ này đi.

Trần Lương đáp:

-Tiểu huynh đệ này bản tính quật cường e răng không chịu tín nhiệm tại hạ .

Kim Ma đáp:

- Đã đến lúc này cứu người là gấp. Tín nhiệm hay không tín nhiệm chẳng thành vấn đề, vì tình thế bức bách ta cần dùng đến sức mạnh.

Trần Lương gật đầu đáp:

- Được lắm!

Tiên sinh nói rồi cất bước tiến về phía Tróc Ảnh hững hờ hỏi:

- Các hạ định đưa tay để tại hạ xem mạch hay còn bắt tại hạ cưỡng bách?

Hai thiếu niên võ phục áo đen đi theo Trần Lương liền chia nhau đứng hai bên Tróc Ảnh theo thế liên thủ hợp kích.

Tróc Ảnh đảo mắt nhìn hai người xẵng giọng hỏi:

- Hai vị định làm gì?

Hồi Xuân thủ Trần Lương đáp:

- Bọn tại hạ muốn cứu các hạ. Vậy các hạ đưa tay cho Trần mỗ coi mạch.

Tróc Ảnh tức giận hỏi:

- Nhưng tại hạ vô bệnh thì tiên sinh định coi cái gì?

Trần Lương đáp:

- Thủ đoạn hung hăng nhưng lòng dạ hiền lương. Trần mỗ đã hiểu các hạ uống dược vật gì rồi, khi nào tọa thị điềm nhiên? Nếu tiểu huynh đệ không để tại hạ coi mạch thì tại hạ đành cưỡng ép vậy.

Tróc Ảnh toan nổi hung nhưng cố nhịn trợn mắt hỏi:

- Việc coi mạch chữa bệnh là chỉ khi nào người ta cầu thầy lang mới tới. Có lý đâu thầy lang lại bắt buộc người ta phải để cho mình coi bệnh bao giờ?

Dưới ánh đèn sáng Lý Hàn Thu đã nhìn rõ mặt Tróc Ảnh đỏ lên như máu. Hiển nhiên dược vật mà gã uống vào đã bắt đầu phác tác bất giác chàng lẩm bẩm:

- Không hiểu Tróc Ảnh uống dược vật gì mà mãnh liệt đến thế?

Bỗng nghe Trần Lương thủng thẳng đáp:

- Dược tính của các hạ đã lên cơn. Lúc này Trần mỗ e rằng các hạ mất hết sáng suốt rồi.

Tiên sinh vẫy tay nói:

- Bắt lấy y cho ta!

Hai thiếu niên áo đen dạ một tiếng đồng thời vươn tay ra chụp Tróc Ảnh, Tróc Ảnh vừa xoay mình vừa phóng chưởng đánh hai người. Hai thiếu niên, liền đỗi thế trảo ra thế chưởng để đón tiếp chưởng thế của Tróc Ảnh. Chưởng lực đụng nhau bật lên một tiếng nổ rùng rợn.

Nội lực của Tróc Ảnh mãnh liệt ghê gớm. Hai gã áo đen bị chưởng lực đối phương làm cho chấn động phải lùi lại một bước. Trần Lương vươn tay ra chụp. Cử động của tiên sinh mau lẹ tuyệt luân nhằm nắm lấy cổ tay phải.

Tróc Ảnh vội rụt tay về phóng chân đá lại.

Kim Ma đột nhiên vung tay phóng chưởng miệng nói:

- Dược tính đã phát tác rồi, không thể chờ lâu được nữa!

Luồng chưởng lực của mụ cực kỳ mãnh liệt xô ra.

Tróc Ảnh thu chưởng về rồi lại đánh ra để đón tiếp lấy chưởng lực cách không của Kim Ma.

Kim Ma tuy người béo y khó coi song chưởng lực mụ thâm hậu khôn lường, Tróc Ảnh mới tiếp một chưởng đã lảo đảo người đi.

Trần Lương vươn tay chụp tới.

Tróc Ảnh chống đỡ chưởng lực cách không của Kim Ma tay chân chưa kịp thu về thì bàn tay Trần Lương đã chụp tới dù gã muốn né tránh cũng không kịp nữa, nên bị Trần Lương nắm chặt cổ tay.

Hai thiếu niên áo đen vung tay điểm lẹ vào những huyệt đạo Tróc Ảnh.

Kim Ma thúc giục:

- Đem y vào trong và lập tức ra tay điều trị. Đừng để những người tham dự Hoa Hội làm huyên náo có thể gây ra cục diện thê thảm.

Hai thiếu niên áo đen ôm Tróc Ảnh lên rảo bước đi vào hậu đài, Trần Lương cũng theo liền.

Sau trận kịch đấu, trên đài trở lại yên tĩnh. Chỉ còn hai người là Kim Ma và Phượng Vy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Bộ Phong thất bại, Tróc Ảnh bị bắt e rằng chủ nhân chúng phen này phải lộ diện.

Cả Kim Ma lẫn quần hào ngồi dưới đài quan chiến cũng đều nghĩ vậy.

Toàn trường im phăng phắc không một tiếng động. Ai nấy ngồi yên dường như để chờ đợi chủ nhân kia lên đài.

Ngờ đâu sự tình đã ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, vẫn chẳng thấy ai lên đài.

Kim Ma ngưng thần đề phòng, mụ chờ mãi không thấy có người xuất hiện thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Mụ chuyển động mục quang đảo nhìn toàn trường một lượt rồi từ từ lên tiếng:

- Lão thân hy vọng Trần tiên sinh là một tay tinh thâm y đạo có thể chữa thương mau lẹ cho tiểu huynh đệ kia để y tiếp tục cuộc tỷ đấu cho được công bằng.

Mụ ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Bây giờ chúng ta lại tiếp tục cuộc tỷ thí. Lão thân cần thuyết minh lại lần nữa là những vị lên đài tỷ thí không thể mượn sức thuốc hoặc dùng độc, mà chỉ trông vào bản lãnh chân thực để kẻ bại trận phải tâm phục.

Phượng Vy dơ tay lên vuốt mái tóc hỏi:

- Kim má má như vậy là tiểu tử thắng hay bại?

Kim Ma đáp:

- Cái đó lão thân cũng khó mà quyết đoán được. Có điều ngươi đã tỷ thí hai keo, không nên chiến đấu nữa. Ngươi hãy tạm thời lui vào hậu đài nghỉ ngơi.

Phượng Vy dạ một tiếng rồi trở gót lui vào hậu đài.

Kim Ma chắp tay nói:

- Lão thân vừa rồi phải động thủ là một trường hợp bất đắc dĩ. Chắc các vị đây đã nhìn rõ, dù sao trong lòng lão thân vẫn áy náy. Vậy xin có lời cáo lỗi cùng các vị.

Mụ vừa dứt lời đã thấy một mỹ nữ quần áo mầu huyền khoan thai bước ra. Cô đứng đằng sau Kim Ma.

Kim Ma lui vào rồi thiếu nữ áo huyền liền tiến ra trước đài nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Tiện thiếp là Tú Vy. Vị nào có lòng thụ giáo xin mời lên đài?

Cô này nói ít lời mà thần sắc trang nghiêm. Tuổi cô cũng lớn hơn các cô trước năm nay vào khoảng 21, 22.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trận này là trận thứ chín rồi đây. Đêm đã khuya, không khéo hết trận này là đến giờ hưu chiến, khó lòng tỷ thí thêm được nữa.

Chàng ngưng thần nhìn lên thấy cặp mắt Tú Vy trong suốt mà nhanh như điện chớp thì không khỏi chấn động miệng lẩm bẩm:

- Nội công con nha đầu này đã tinh thâm đến trình độ cực cao. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một đại hán nai nịt gọn gàng đã nhẩy lên Hoa đài.

Tú Vy so với tám cô trước vẻ người đẹp hơn, tuổi lớn hơn mà vẻ mặt càng nghiêm trang hơn khiến người ta có cảm tưởng là đẹp như đào lý, lạnh như băng sương.

Bỗng nghe Tú Vy lạnh lùng nói:

- Xin các hạ báo tin đi!

Đại hán đáp:

- Tại hạ là đệ tử thủ tòa dưới trướng Bát Quái Môn tên họ Khương Vượng.

Tú Vy ngắt lời:

- Thế là đủ. Các hạ muốn tỷ thí môn gì?

Khương Vượng đáp gọn một tiếng:

- Chưởng pháp!

Tú Vy nói:

- Bát Quái Chưởng cũng có chút danh vọng trên chốn giang hồ. Các hạ lựa chọn chưởng pháp tức là dùng tới bản lãnh trấn sơn rồi đó.

Khương Vượng nói:

- Khẩu khí cô nương lớn đấy!

Tú Vy chau mày nói:

- Nhất thiết tuân theo đài quy. Các hạ mà thắng thì muốn xử trí tiện thiếp thế nào cũng được.

Các hạ động thủ đi! Nếu không tiện thiếp ra tay trước.

Khương Vượng nói:

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Y nói rồi vung chưởng đánh tới

Tú Vy không né tránh vung chưởng quét tạt ngang gạt thế chưởng của Khương Vượng. Đồng thời cô dơ tay phải lên đánh ra một chưởng.

Chiêu này mau lẹ tuyệt luân, Khương Vượng không kịp xoay tay lạ đỡ gạt, đành lạng người đi ba bước để tránh.

Ngờ đâu động tác của Tú Vy mau lẹ phi thường. Khương Vượng chưa đứng vững. Chưởng thế của Tú Vy lại đánh tới đến sầm một tiếng trúng vào trước ngực Khương Vượng.

Khương Vượng bị tung người lên rồi rơi xuống đất.

Chưởng thế của Tú Vy mau lẹ lại cực kỳ hiểm độc khiến mọi người quan chiến không khỏi chấn động tâm thần, vì Khương Vượng lúc nhảy lên đài, thân pháp hiển nhiên không phải hèn kém mà mới đấu chưa đầy ba hiệp đã bị Tú Vy đánh xuống đài.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn xem thấy Khương Vượng nằm ngửa dưới đất. Cặp mắt tròn xoe, miệng ứa máu tươi. Dường như gã muốn nói gì mà không thốt lên lời.

Bỗng trong đám đông có âm thanh lạnh lùng cất lên:

- Thứ nhất là nọc rắn. Thứ nhì nọc ong vàng. Hai cái đó chưa độc. Độc nhất dạ đàn bà.

Tú Vy cười lạt hỏi:

- Ai đó?

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Một hán tử trung niên mình mặc áo trường bào mầu xám.

Chân đi giày vải gai nhảy vọt lên đài.

Tú Vy đưa cặp mắt lạnh lùng ngó người áo xám nói:

- Coi cách ăn vận của các hạ rất giống người Cái Bang nhưng y phục lại rất sạch sẽ!

Người áo xám cười khanh khách nói:

- Cô nương quả là người có kiến thức!

Tú Vy nói:

- Các hạ thông danh đi, để chúng ta còn động thủ.

Người áo xám nói:

- Tại hạ tưởng không cần. Nếu tại hạ thông danh mà bị bại há chẳng làm nhơ danh sư trưởng?

Để tại hạ thắng rồi sẽ xưng danh cũng chưa muộn.

Tú Vy cười lạt nói:

- Người nào lên đài cũng phải xưng danh. Nếu các hạ không muốn báo tên thực thì đưa tên giả ra cũng được.

Người áo xám cười ruồi đáp:

- Hay lắm! Nếu vậy tại hạ là Thạch Nhị Lang.

Tú Vy dơ tay phải lên nói:

- Thạch Nhị Lang hãy coi chừng!

Rồi cô vung chưởng đánh tới.

Người áo xám hất tay trái lên đón tiếp thế chưởng. Còn tay phải ra chiêu xuyên tâm quyền để phản kích.

Tú Vy tay trái vung ra rất lẹ, năm ngón khoằm khoằm như móc câu nhằm chụp vào huyệt mạch cổ tay ặt người áo xám.

Người áo xám liền đổi thế chưởng ra thế cầm nã nhằm chụp lấy cổ tay Tú Vy.

Cả hai người ra chiêu này đều tùy cơ ứng biến bằng những chụp cực kỳ hiểm độc, mà lại đứng gần nhau nên thủ pháp càng ghê gớm phi thường.

Tú Vy đằng hắng một tiếng, lùi mau lại hai bước. Nhưng sau thế lùi lập tức cô lại tiến lên vung song chưởng đồng thời tấn công nhanh như sấm nổ chớp nhoáng.

Người áo đen hai tay nhằm chụp vào hai uyển mạch ở tay Tú Vy, bức bách cô để môn hộ hở.

Tú Vy tức giận nói:

- Thật là một chiêu thức khinh bạc!

Cô né mình tránh đồng thời xoay chưởng đánh lại.

Hai bên khai diễn một cuộc ác đấu kịch liệt. Dĩ nhiên Tú Vy công nhiều mà thủ ít.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã tỷ đấu hơn hai chục hiệp.

Đột nhiên, Tú Vy lạng người sang một bên, cô vung tay trá đón tiếp một chưởng của Thạch Nhị Lang.

Nhưng Tú Vy thật ra đã nhân lúc Tú Vy chậm lại một chút thò tay phải chụp vào trước ngực người áo xám.

Bỗng nghe người áo xám rên lên một tiếng, lảo đảo người đi rồi té xuống đài.

Tú Vy chuyển động thân hình lùi lại hai bước đứng nghiêm trang.

Mọi người dưới đài đều nhìn rõ Thạch Nhị Lang đã phóng chưởng đánh trúng Tú Vy trước.

Tú Vy phóng chưởng đánh trúng ngực Thạch Nhị Lang sau một giây. Xong hai người bị thương một nặng, một nhẹ khác nhau xa.

Thạch Nhị Lang bị té xuống đài, miệng hộc máu tươi. Còn Tú Vy vẫn đứng yên trên đài.

Mụ Kim Ma từ hậu đài tiến ra hỏi:

- Hài tử! Ai thắng cuộc?

Tú Vy đáp:

- Đúng thế! Nhưng tiểu nữ chỉ bị thương xoàng không hề chi cả, còn đủ sức tái chiến.

Kim Ma nói:

- Bây giờ nổi hiệu thanh la, nếu Thạch Nhị Lang vẫn không thể đứng lên tái chiến thì ngươi mới chiếm được phần thắng.

Tú Vy đáp:

- Tiểu nữ xin tuân theo chỉ thị của Kim Ma.

Kim Ma ngó xuống Thạch Nhị Lang nằm ở dưới đài nói:

- Thạch anh hùng hãy nghe đây theo đài quy lão thân cho nổi kiệu ba hồi thanh la. Dứt tiếng báo hiệu mà các hạ không trở dậy ứng chiến được tức là bại trận.

Mụ nói xong vẫy tay một cái. Tiếng đồng la nổi lên choang choang lọt vào tai hết mọi người trong trường. Ai nấy chú ý nhìn Thạch Nhị Lang đang nằm ngửa dưới đất.

Dứt ba hồi thanh la, Thạch Nhị Lang vẫn không nhúc nhích.

Kim Ma chau mày băng mình nhảy xuống Hoa đài. Tay trái mụ nâng Thạch Nhị Lang, tay phải đặt lên mũi y một lát rồi lắc đầu nói:

- Hài tử! Ngươi đánh chết người rồi!

Tú Vy nói:

- Y ra những đòn hiểm độc. Nếu tiểu nữ không đánh chết y thì cũng bị y hạ sát.

Kim Ma khoa chân bước lên đài rồi quay xuống nói:

- Thạch anh hùng không may chết mất rồi. Tú Vy đã thắng trận này.

Bỗng nghe một thanh âm trầm trọng cất lên:

- Cuộc thi phần này không được công bằng.

Tú Vy hỏi:

- Các hạ là ai? Xin mời lên đài rồi hãy nói chuyện được chăng?

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát lòng chàng đã hiểu rõ bụng bảo dạ.

- Bắt đầu từ trận này dần dần đi vào chỗ bi thảm. Những ả hoa nữ ra sau võ công mỗi lúc một cao cường hơn mà thủ đoạn cũng tàn độc hơn. Những người lên đài tỷ thí e rằng khó thu lượm được kết quả tốt đẹp.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thanh âm kia lại cất lên:

- Con nha đầu này thật ngông cuồng!

Vừa dứt lời một lão già áo đen tay cầm thiết trượng nhảy vọt lên đài. Da lão đen một cách kỳ

không, đen đến nỗi người ta khó mà phân biệt sắc mặt với mầu áo.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang, chàng thấy Lôi Phi cặp mắt tròn xoe tựa hồ rất chú ý đến lão áo đen. Chàng lại đưa mắt nhìn Giang Nam Song Hiệp thì hai lão cũng đang nhìn người áo đen chằm chặp.

Dưới đài có vẻ hơi nhốn nháo. Những người quen biết nhau châu đầu ghé tai thì thầm bàn bạc. Hiển nhiên lão áo đen này là một nhân vật rất có danh vọng.

Tú Vy đưa mắt nhìn lão nói:

- Hoa đài đã có thể lệ. Những khí giới dùng vào việc tỷ thí đều lấy ở trên giá trong đài này chứ không được dùng khí giới của tư nhân đem đến, để cho cuộc tỷ đấu thật công bằng.

Lão áo đen cười lạt hỏi:

- Cô muốn cùng lão phu động thủ chăng?

Kim Ma xua tay ngăn Tú Vy lại nói ;

- Xem chừng các hạ đây trong lòng mang mối bất bình mà lên đài chứ không phải đài để tỷ võ.

Người áo đen nói:

- Lão phu đã từng này tuổi đầu thì dù có Tiên thiên giáng thế, Ngọc nữ lâm phàm cũng chẳng làm cho động tâm được nữa.

Kim Ma hỏi:

- Thế là phải rồi! Các hạ bảo lão thân xử trí bất công, vậy lão thân xin thỉnh giáo phải xử trí thế nào mới là công bằng?

Người áo đen đáp:

- Theo chỗ lão phu thì Thạch Nhị Lang đã chết một cách oan uổng.

Kim Ma hỏi:

- Vấn đề là phải nghe hai mặt. Nhưng lão thân muốn hỏi cao kiến của các hạ trước được chăng?

Người áo đen hỏi lại:

- Giả tỷ Thạch Nhị Lang phóng chưởng đánh vào bả vai Tú Vy cô nương nặng đòn hơn chút nữa thì liệu cô ấy có thể còn có thể phóng chưởng đánh vào ngực Thạch Nhị Lang được nữa không?

Tú Vy đáp:

- Được chứ! Tiểu nữ cố ý dùng vai bên tả để đón phát chưởng của y.

Kim Ma xua tay ngăn cản Tú Vy rồi nói:

- Hãy nhường cho lão trượng đây nói rõ đã.

Người áo đen nói:

- Nhất định Thạch Nhị Lang đã hiểu lầm cuộc tỷ võ, y tưởng điểm tới là thôi. Bản ý của y chỉ muốn lấy mỹ nhân chứ không muốn đánh chết người. Y cho rằng đánh trúng là mình thắng rồi.

Kim Ma gật đầu hỏi:

- Vậy lão trượng có cao kiến gì?

Người áo đen đáp:

- Các vị hãy giải thích cho lão phu hai vấn đề này trước rồi sẽ đưa ra cái trật thứ hai.

Kim Ma nói:

- Trước khi trả lời lão thân xin thỉnh giáo một điều là giữa Thạch Nhị Lang kia với các hạ có mối liên quan thế nào?

Người áo đen đáp:

- Chẳng có liên quan chi hết. Lão phu cùng y vốn không quen biết. Chỉ vì thấy các vị xử trí có chỗ bất công mà phải lộ diện can thiệp.

Kim Ma hỏi:

- Bất công ở chỗ nào?

Người áo đen hỏi lại:

- Phát chưởng Thạch Nhị Lang đánh trúng Tú Vy tôn giá có nhìn thấy không?

Kim Ma đáp:

- Lão thân nhìn thấy rồi.

Người áo đen nói:

- Vì Thạch Nhị Lang đem lòng thương hương tiếc ngọc, không nỡ hạ độc thủ để cho Tú Vy có chỗ thừa cơ.

Kim Ma hỏi tiếp:

- Theo nhận xét của các hạ thì vụ này nên xử trí thế nào?

Người áo đen đáp:

- Đáng lý Tú Vy không cần giết người mà cô cố ý sát nhân nên đem cô mà tuẫn táng với Thạch Nhị Lang một chỗ.

Tú Vy nhân lúc hai người đối đáp, cô nhắm mắt lại, ngấm ngầm vận khí điều dưỡng.

Kim Ma cười khanh khách nói:

- Trong đài quy của bọn tại hạ còn có một điều là người lên đài tỷ thí nên tự liệu trước nếu biết mình khó bề địch nổi thì nhận thua đi. Bằng không có bị chết cũng là uổng mạng. Giả tỷ một bên thua rồi thì bên kia không thể hạ độc thủ hại người được nữa. Đài quy lại không nói đến giết người phải tuẫn táng thì làm thế nào?

Người áo đen nói:

- Vì thế mà lão phu nhận ra đài quy của các vị không hợp lý.

Kim Ma nói:

- Các hạ đã nhận thấy như vậy thì bất tất tham dự vào cuộc tỷ đấu là xong.

Người áo đen xẵng giọng:

- Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Nếu chiếu theo đài quy làm việc, lão phu mà không giết thì Tú cô nương cũng phải chết.

Chương 64: Minh Vi Đả Bại Hắc Sát Thần

Tú Vi đột nhiên mở bừng mắt ra nói:

- Đúng thế! Nếu các hạ muốn giết tiện thiếp thì tiện thiếp có chết cũng không oán hận.

Người áo đen nhìn Kim Ma nói:

- Xin mời phu nhân lui vào để tại hạ khiêu chiến với Tú Vi cô nương.

Kim Ma tuy đã nhìn thấy người áo đen công lực tinh thâm, Tú Vi động thủ với lão khó lòng nắm chắc phần thắng, nhưng đã có đài qui chẳng lẽ chối từ, đành đánh bạo đáp:

- Các hạ đã chiếu theo đài qui để khiêu chiến, dĩ nhiên bọn lão thân phải hoan nghênh.

Mụ nói xong từ từ lui vào hậu đài.

Người áo đen quay lại nhìn Tú Vi nói:

- Cô nương phải cẩn thận! Lão phu ra đòn nặng lắm đấy.

Tú Vi đáp:

- Trước khi ngươi chưa động thủ, khó mà biết được ai chết về tay ai?

Người áo đen tức giận nói:

- Khẩu khí cô có vẻ lớn lắm.

Tú Vi nói:

- Trước khi động thủ, các hạ hãy thông tên họ.

Người áo đen hỏi:

- Nếu lão phu bịa ra một cái tên nào đó thì các vị biết làm sao được?

Tú Vi đáp:

- Các hạ cứ tùy tiện, xưng danh thế nào cũng được. Trong đài qui đã sơ sót không nói đến chỗ đưa tên thật hay giả.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- Lão phu mà thông tên họ rồi thì cô nương đừng hòng sống sót.

Tú Vi tuy người xinh đẹp, nhưng tính tình lạnh lùng kiêu ngạo phi thường.

Cô nghe người áo đen nói vậy liền hững hờ đáp:

- Con người dù đã sống đến trăm tuổi, cũng chẳng trốn được cái chết. Vậy chết muộn hay chết sớm phỏng có khác gì nhau?

Người áo đen phóng hai luồng mục quang nhìn chằm chặp vào mặt Tú Vi, cất giọng trầm trầm nói:

- Cô nương mới bằng ấy tuổi đầu mà đối với sự sống chết coi rất thản nhiên, tuyệt không lộ vẻ luyến tiếc hồng trần thì thật là hiếm có.

Tú Vi nói:

- Vì tiện thiếp chưa chắc đã chết.

Người áo đen nói:

- Lòng tự tin của cô nương thật là cường kiện!

Tú Vi giục:

- Các hạ báo danh đi!

Người áo đen đáp:

- Lão phu là Hắc Sát Thần Lục Khôn.

Tú Vi nói:

- Hay lắm! Các hạ ra tay đi.

Lục Khôn đã tưởng mình xưng danh tất làm cho đối phương phải chấn động. Dè đâu Tú Vi vẫn bình tĩnh như không thấy gì, dường như cô chẳng biết Lục Khôn là nhân vật thế nào. Tình trạng này khiến cho lão rất ngạc nhiên. Lửa giận bốc lên ngút trời, lão cố nén cười lạt hỏi:

- Cô nương chưa nghe thấy danh hiệu lão phu bao giờ ư?

Tú Vi không trả lời, cô hỏi lại:

- Chúng ta tỷ thí binh khí hay là đấu chưởng?

Tú Vi tuy không trả lời vào câu hỏi, xong Lục Khôn cũng chẳng quan tâm. Lão giơ tay phải lên một cái. Cây thiết trượng đã cắm xuống nền ván lát trên đài đánh binh một tiếng. Lão nói:

- Lão phu đấu chưởng với cô nương và nhường cô ba chiêu.

Tú Vi nói:

- Các hạ bất tất phải nhường nhịn. Chúng ta chỉ trông vào bản lãnh để quyết sống mái...

Cô ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu cứ nhường các hạ ra tay trước, chắc các hạ cũng chẳng chịu nào.

Rồi cô vung tay phải phóng chưởng đánh ra.

Lục Khôn vung tay trái lên, năm ngón tay xòe ra nhằm chụp vào huyệt mạch môn đối phương.

Tú Vi ngoài miệng tỏ ra không coi Lục Khôn vào đâu, nhưng trong lòng cô ta cũng hiểu là mình chạm trán phải một tay kình địch ghê gớm. Cuộc đấu này dữ nhiều lành ít, nên cô để hết tâm thần đối phó.

Cô liền thu chưởng về, lùi lại ba bước.

Lục Khôn cũng không sấn tới, đứng nguyên chỗ, nghiêm trang nói:

- Lão phu chỉ trong vòng 50 chiêu khiến cô hết sức chống đỡ. Nếu cô đấu được tới chiêu thứ 51 thì được kể như là cô thắng rồi.

Tú Vi không nói gì, chỉ nghiêng người đi một cái rồi tiến lên hai bước. Tay phải cô xòe năm ngón ra từ từ đánh lại Lục Khôn.

Chiêu này thế đánh rất chậm chạp, nhưng hiển nhiên có che đậy mưu sâu.

Lục Khôn chăm chú ngó tay phải đối phương. Lão chờ cho thế quyền của đối phương tới gần rồi đột nhiên xoay lại đón tiếp.

Tú Vi dường như có ý dụng tâm để cho đối phương đón tiếp phát chưởng của mình. Cô vừa thấy Lục Khôn vung chưởng lên, đột nhiên biến thế chưởng của mình cho thật mau lẹ.

Hai bên một qua một lại thần tốc vô cùng!

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Song chưởng đã đụng nhau.

Tú Vi hít một hơi chân khí lùi lại né tránh.

Lục Khôn hắng dặng một tiếng, bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này đã luyện được công lực Đại Thủ Ấn, không trách chỉ đánh một chưởng đã làm chấn động nội phủ Thạch Nhị Lang, khiến cho hắn phải uổng mạng.

Đại Thủ Ấn nguyên là thứ võ công đặc biệt của phái Lạt Ma bên Tây Tạng, sau truyền vào Trung Nguyên.

Số đông chỉ có đàn ông là tu tập môn này, ít khi có phái nữ rèn luyện. Tú Vi là một cô gái mà luyện được tuyệt kỹ đó thì quả là một chuyện kỳ quái.

Những người ngồi dưới đài nghe nói tới Đại Thủ Ấn đều không khỏi sửng sốt.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Tú Vi xuất thân ở Tử Vi cung thường khi có mối liên quan với phái Lạt Ma bên Tây Tạng cũng nên. Nếu đúng như vậy thì Giang Nam Song Hiệp mở cuộc Tần Hoài Hoa Hội này tất có mưu đồ chuyện gì?

Bỗng nghe Hắc Sát Thần Lục Khôn cười lạt hỏi:

- Cái mà cô nương ỷ vào để thủ thắng đã cho ra rồi. Không hiểu cô nương còn tuyệt kỹ gì nữa không?

Tú Vi cũng nói khích:

- Đường đường là Hắc Sát Thần tiếng tăm lừng lẫy bất quá chỉ có vậy mà thôi. Phát chưởng của các hạ chưa làm cho tiện thiếp bị thương được.

Lục Khôn tức giận nói:

- Nếu cô nương tin tưởng vào Đại Thủ Ấn là ghê gớm thì hãy tiếp thêm một chưởng của lão phu thử coi.

Tú Vi hỏi:

- Tiện thiếp tiếp thêm một chưởng mà các hạ cũng không đả thương được tiện thiếp thì rồi ăn nói

với anh hùng thiên hạ ra sao?

Lục Khôn tức giận nói:

- Cô nương hãy tiếp chưởng đi rồi sẽ tính.

Đoạn lão vung tay phải phóng chưởng ra.

Tú Vi cũng giơ tay lên đón tiếp. Phát chưởng này có quan hệ đến oai danh một đời Lục Khôn, nên thế chưởng rất mạnh, lão đã tụ tập toàn thân công lực vào đó.

Bình một tiếng rùng rợn! Tú Vi bị chấn động phải lùi lại hai bước ngồi phệt xuống đất.

Lục Khôn cười lạt:

- Con tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày kia! Còn có đòi tái chiến nữa không?

Tú Vi đưa tay trái ra ôm lấy cổ tay phải cố đứng dậy.

- Tiểu nữ thua rồi ư?

Kim Ma đáp:

- Đúng thế! Chiếu theo đài qui, ngươi phải nhận thua với người thắng để y truyền dạy.

Tú Vi không sao được đành quay lại nhìn Lục Khôn, nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiện thiếp đã bại trận. Xin tùy các hạ xử trí.

Lục Khôn xua tay nói:

- Cô nương hãy vào trị thương đi đã!

Nguyên cổ tay mặt Tú Vi bị cường lực hất gãy xương đau đớn vô cùng, nhưng cô nghiến răng chịu đựng không rên la một tiếng nào.

Tú Vi từ từ xoay mình lại chậm chạp đi vào lâu đài.

Kim Ma đưa mắt nhìn Lục Khôn hỏi:

- Các hạ muốn sao bây giờ? Đánh nữa hay là thôi?

Lục Khôn hỏi lại:

- Hiện đã đấu mấy trận rồi?

Kim Ma đáp:

- Đây là trận thứ chín.

Lục Khôn hỏi:

- Các vị định đánh bao nhiêu trận cả thảy?

Kim Ma đáp:

- Tất cả 12 trận. Bọn tại hạ tưởng phải mất ít ra là bốn, năm ngày, ngờ đâu có rất nhiều tay cao thủ đến tham dự. Mới hai đêm mà đã đấu xong 9 trận, chỉ còn 3 trận nữa xem chừng chẳng mất mấy nỗi thời gian...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu những người lên đài tỷ đấu mà bản lãnh đều tay như các hạ thì có thể chỉ tối mai nữa là xong 12 trận.

Lục Khôn lạnh lùng nói:

- Phu nhân nói vậy thì lão phu không tỷ đấu được nữa rồi.

Kim Ma nói:

- Các hạ lầm đó.

Lục Khôn tức giận hỏi lại:

- Lão phu lầm ở chỗ nào?

Kim Ma đáp:

- Đã mở quán cơm khi nào lại ngán người ăn nhiều. Những vị lên đài tỷ thí, võ công càng cao cường, bản đài càng hoan nghênh. Tỷ như lục đại anh hùng thì ngày thường bọn tại hạ dễ gì mà mời tới được.

Lục Khôn hỏi:

- Vậy ra phu nhân muốn lưu lão phu lại tỷ đấu nữa chăng?

Kim Ma đáp:

- Cái đó lão thân không dám khuyên mời. Đao thương không có mắt, lỡ ra làm tổn thương đến các hạ thì biết làm thế nào cho phải?

Lục Khôn thủng thẳng nói:

- Đã vậy thì lão phu phải thử một trận nữa.

Kim Ma nói:

- Cái đó là tùy ý các hạ.

Dứt lời mụ lui vào hậu đài.

Giữa lúc Kim Ma lui vào thì đồng thời một thiếu nữ mặc y phục màu tro khoan thai bước ra.

Lục Khôn để ý nhìn kỹ thì thiếu nữ này mày xinh như vẽ, mắt sáng như sao, diễm lệ phi thường, so với Tú Vi còn có vẻ quyến rũ hơn. Nhưng cử động của cô lại lạnh lẽo hơn Tú Vi. Cô đi ra cặp mắt nhìn thẳng, tựa hồ chưa ngó thấy Lục Khôn.

Lúc cô đi tới trước mặt Lục Khôn mới từ từ chuyển động cặp mắt ngó lão một cái, cất giọng lạnh lùng tự giới thiệu:

- Tiện thiếp là Minh Vi.

Lục Khôn hỏi:

- Cô nương nói với lão phu mà vô lễ thế ư?

Minh Vi cười lạt đáp:

- Trên hoa đài này không phân biệt tuổi tác chỉ căn cứ vào võ công, các hạ mà đánh bại được tiện thiếp bấy giờ mới tính đến chuyện cao thấp.

Lục Khôn hỏi:

- Chúng ta tỷ thí môn gì?

Minh Vi đáp:

- Các hạ là khách, tiện thiếp là chủ. Dĩ nhiên chủ phải để khách lựa chọn.

Lục Khôn nói:

- Lão phu nhường quyền lựa chọn cho cô nương.

Minh Vi nói:

- Thời giờ là vàng ngọc. Lão anh hùng đã tự nguyện phế bỏ quyền lựa chọn, vậy tiện thiếp xin vâng lời.

Lục Khôn hỏi ngay:

- Cô nương định lựa môn gì?

Minh Vi buông thõng một tiếng:

- Kiếm!

Cô liền thò tay lên giá, rút lấy một thanh trường kiếm. Soạt một tiếng! Cô đã rút kiếm ra khỏi vỏ.

Những người ngồi dưới đài đều là tay bôn tẩu giang hồ lâu ngày biết nhiều hiểu rộng, vừa trông cử động của Minh Vi đã biết ngay cô là một cao thủ tuyệt vời. Lục Khôn cũng không khỏi ngấm ngầm hồi hộp trong lòng. Lão nói:

- Hay lắm! Lão phu xin bồi tiếp!

Đoạn lão rảo bước đến gần giá binh khí rút lấy một thanh trường kiếm.

Lúc lão lấy kiếm, nét mặt hãy còn tươi cười. Nhưng cầm kiếm vào tay rồi, đột nhiên lão lộ vẻ sửng sốt.

Nguyên lão cầm kiếm vào tay mới nhớ ra vừa rồi dường như Minh Vi rút kiếm mà thân hình không chuyển động.

Bỗng Minh Vi lại lên tiếng:

- Lão anh hùng rút kiếm ra đi!

Lục Khôn không khỏi chột dạ. Nhưng đã thành thế cưỡi hổ, lão đành rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Minh Vi hững hờ nói:

- Lão anh hùng thành danh không phải là chuyện dễ dàng vậy khi ra tay nên cẩn thận một chút.

Lục Khôn nghĩ thầm trong bụng:

- Tuy ả thân thủ mau lẹ, nhưng còn nhỏ tuổi thế kia thì công lực chưa chắc đã cao cường hơn ta.

Bụng nghĩ vậy, lão phấn khởi tâm thần, cất tiếng giục:

- Cô nương động thủ trước đi!

Minh Vi dạ một tiếng, vung trường kiếm lên. Hai bóng kiếm hoa lấp loáng đâm tới.

Lục Khôn thấy kiếm hoa vừa lấp loáng, ánh hào quang đã nhằm đâm vào hai đại huyệt trên người lão thì trong lòng kinh hãi, miệng lẩm bẩm:

- Kiếm chiêu của ả mau lẹ quá chừng!

Lão vung tay phải ra chiêu. Thanh trường kiếm lóe lên một luồng hào quang quét ngang để phong tỏa.

Bỗng thấy Minh Vi thu kiếm về hạ thấp tay xuống đâm vào bụng dưới đối phương.

Cô thu kiếm về, phóng kiếm ra mau lẹ tuyệt luân. Lục Khôn phóng kiếm ra chưa kịp thu về thì Minh Vi đã phát chiêu thứ hai đánh tới.

Lục Khôn chấn động tâm thần, kinh hãi lùi lại ba bước.

Minh Vi như bóng theo hình rượt tới đâm vào cổ họng đối phương.

Cô đánh liền ba chiêu chia ra phóng tới thượng bàn, trung bàn và hạ bàn đối phương.

Lục Khôn khoa chân bước tạt ngang hai bước. Thanh trường kiếm trong lão che kín môn hộ.

Dè đâu thanh trường kiếm của Minh Vi lại lóe lên nhằm đâm vào cổ tay mặt lão.

Chiêu này của cô nhằm đúng bộ vị, kỳ diệu dị thường, thế kiếm lại thần tốc bức bách Lục Khôn phải lùi lại ba bước.

Mũi kiếm sượt qua đâm thủng tay áo Lục Khôn.

Minh Vi phóng ra những thế kiếm liên miên bất tuyệt, thần tốc phi thường, chẳng những Lục Khôn trong lòng xao xuyến mà người quan chiến cũng hồi hộp vô cùng.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này bản lãnh lợi hại có lẽ chẳng thua gì môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của ta.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Minh Vi lại đánh ra tám chiêu nữa.

Lục Khôn đã tưởng mình có nội công thâm hậu, định thẳng thắn đón tiếp mấy chiêu, ngờ đâu thủ pháp của Minh Vi linh hoạt phi thường. Thanh trường kiếm của lão gần đúng vào lưỡi kiếm của đối phương đã rút về ngay.

Sau Lục Khôn bị thế kiếm thần tốc của Minh Vi bức bách lão phải vừa đón đỡ vừa lùi lại mấy bước, suýt té xuống đài.

Lâm vào tình thế tuyệt địa, Lục Khôn bất đắc dĩ phải phản công. Lão quát lên một tiếng thật to, vận toàn lực quét ngang một kiếm.

Minh Vi thấy thế kiếm của Lục Khôn muốn đánh trúng vào kiếm mình, đột nhiên cô hạ tay xuống vừa tránh khỏi, đồng thời người cô cũng lùi lại hai bước.

Hai người giao thủ thêm mấy chiêu, thủy chung Lục Khôn không phản kích được, bây giờ lão vung kiếm bắt buộc cường địch phải lùi lại, toan phản công nữa, dè đâu Minh Vi đột nhiên xoay tay nhằm đâm kiếm vào cổ tay lão.

Chiêu kiếm này là dùng "tĩnh" chế "động" tuyệt diệu vô cùng!

Lục Khôn hết đất lùi mà đỡ gạt cũng không kịp nữa, bị Minh Vi đâm trúng cổ tay mặt.

Minh Vi thu kiếm về lùi lại nói:

- Lão anh hùng nhân nhượng cho rồi!

Lục Khôn buông năm ngón tay cho thanh trường kiếm rớt xuống, cất giọng buồn rầu nói:

- Hỏng rồi, hỏng rồi! Lão phu không ngờ một đời tiếng tăm lừng lẫy lại bị hạ về một tay nhỏ tuổi như cô nương.

Dứt lời, lão nhảy vọt xuống hoa đài, mất hút vào trong bóng đêm.

Kiếm pháp của Minh Vi kỳ diệu đến Lý Hàn Thu cũng phải ngấm ngầm khen ngợi. Chàng lẩm bẩm:

- Kiếm pháp của con nha đầu này kỳ bí khôn lường, thật là tay đáo để!

Bỗng thấy Minh Vi đưa trường kiếm ra hất thanh kiếm mà Lục Khôn đã bỏ trên hoa đài. Véo một cái! Thanh trường kiếm bay về đúng chỗ của nó. Thế hất kiếm này so với phóng ám khí trăm phát trúng cả trăm còn khó hơn nhiều. Cả luồng kình lực lẫn thủ pháp đều cần phải rất đúng không sai một chút nào.

Minh Vi hất trường kiếm lên giá binh khí rồi, cô vẫn không quay đầu lại tựa hồ trong lòng đã chắc chắn nhất định thanh trường kiếm cắm vào chỗ của nó rồi.

Cô từ từ tiến ra giữa đài hỏi:

- Vị nào cao hứng xin mời lên đài tứ giáo tiện thiếp mấy chiêu?

Cô gọi luôn hai tiếng mà dưới đài, vẫn chẳng ai dám nhảy lên tỷ thí.

Nguyên Hắc Sát Thần Lục Khôn oai danh lừng lẫy giang hồ mà cô còn hạ một cách dễ dàng, nên số đông quần hào đều chấn động, không dám lên đài tỷ thí một cách khinh xuất.

Phương Tú đột nhiên quay lại đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu mỉm cười nói:

- Võ công gia truyền của Trương thế huynh kỳ diệu nổi tiếng khắp thiên hạ. Sao thế huynh không lên đài trổ tài một phen để quần hào được mở rộng tầm mắt?

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi:

- Tại sao hắn lại khiêu khích cho ta lên đài? Không hiểu hắn có dụng tâm gì? Chẳng lẽ hắn đã khám phá ra chỗ mình ngụy trang, muốn mượn tay con nha đầu kia bức bách mình phải thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Bụng chàng nghĩ vậy, liền cất tiếng hỏi:

- Phải chăng Phương đại hiệp muốn cho tiểu đệ bị thương về tay cô nương kia?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp:

- Trương thế huynh bản lãnh cao thâm, Phương mỗ đã nghe danh thế huynh là một tay cao thủ đệ nhất trong đám nhân tài hậu tiến trong võ lâm miền Tây Bắc. Con nha đầu kia mà bảo toàn được tính mạng khỏi bị chết về tay Trương thế huynh đã là phước cho thị rồi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ta nhất quyết không chịu lên đài, tất khiến hắn sinh lòng ngờ vực.

Chàng quay lại ngó Lôi Phi một cái rồi đáp:

- Tại hạ lên đài gặp cô nương kia là do mỹ ý của Phương đại hiệp. Nếu cố ý từ chối thì là bất kính.

Lôi Phi nói:

- Bệnh trạng công tử chưa được hồi phục, không nên nhọc sức quá độ.

Phương Tú mỉm cười hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Trương thế huynh cố ý giấu giếm tuyệt kỹ, không để cho bọn tại hạ được mở rộng tầm mắt chăng?

Lão nói mấy câu này hoàn toàn phát lộ mối nghi ngờ trong dạ.

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Nếu tại hạ không lên đài tỷ thí một phen thì e rằng Phương đại hiệp nghi ngờ lai lịch của bọn tại hạ không được rõ ràng.

Đoạn chàng không chờ Lôi Phi nói thêm gì nữa, đứng phắt dậy đề khí rồi nhảy vọt lên đài.

Lôi Phi là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, lịch duyệt nhân tình thế thái. Chàng cảm thấy có điều khác lạ thì nghĩ ngay đến Phương Tú bức bách Lý Hàn Thu đăng đài tỷ thí không ngoài hai mục đích: Một là hắn đã biết chàng mạo xưng Trương công tử ở miền Tây Bắc, nhưng hắn không biết đích xác lai lịch, trong lòng hoài nghi, nên mượn tay hoa nữ trên đài bức bách chàng phải phát lộ bản lĩnh gia truyền để hiểu rõ thân thế chàng, hầu chứng minh mối nghi ngờ của hắn. Hai là hắn hoàn toàn không biết rõ gốc ngọn của Lý Hàn Thu và của y nên mượn tay hoa nữ trên đài trừ khử đi.

Tuy y là người đã từng trải bao nhiêu sóng gió trên chốn giang hồ mà trước tình thế này cũng cảm thấy nan giải vô cùng.

Lôi Phi lại chuyển động mục quang ngó xung quanh một lượt thì thấy toàn là người mình mặc võ phục, lưng đeo binh khí và số đông là không phải những người đêm qua. Hiển nhiên Phương Tú đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lôi Phi là người túc trí đa mưu mà lúc này cũng không khỏi hối hận vì mình đã quá khinh xuất. Y tự trách:

- Giang Nam Song Hiệp là hạng người nào mà có thể đánh lừa mãi được? Giả tỷ đêm nay ta cùng Lý Hàn Thu lại hóa trang làm người khác tới đây thì có lẽ bọn họ không nhận ra được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì Lý Hàn Thu đã nhảy lên đài rồi.

Phương Tú để hết tinh thần theo dõi chàng.

Lôi Phi cũng ngấm ngầm đề tụ chân khí, bụng bảo dạ:

- Nếu xảy ra biến cố thì bọn mình chỉ còn cách chạy ra ngoài.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Tại hạ ở Trường An, tên gọi Trương...

Minh Vi ngắt lời:

- Trương công tử ở Trường An là một nhân vật thanh danh lừng lẫy trong võ lâm trên miền Tây Bắc. Đúng là một thiếu niên anh hùng xứng đáng làm lãnh tụ cho đồng đạo.

Lý Hàn Thu đã coi hơn 10 trận đấu, chàng nhận xét bắt đầu từ trận thứ 9 do Tú Vi làm đài chủ, người chủ trương Tần Hoài hoa hội mới phái đến những tay cao thủ ra chiến đấu. Chàng tự nhủ:

- Ả Minh Vi này kiêu ngạo khác thường nhưng kiếm pháp thì cực kỳ tinh diệu. Mình lên đài chẳng qua là vì bị Phương Tú bức bách, nào phải có lòng tranh danh cầu thắng. Vậy mình nên cư xử lịch sự với thị một chút.

Quyết định chủ ý rồi, Lý Hàn Thu khoan thai tiến lại mỉm cười đáp:

- Cô nương quá khen rồi! Tại hạ không dám.

Chàng nói xong chấp tay thi lễ.

Minh Vi nghiêng mình đáp lễ hỏi:

- Trương công tử quả có khí độ một trang hào kiệt, khác hẳn với các nhân vật thông thường trong võ lâm. Tiện thiếp không hiểu Trương công tử muốn tỷ thí môn gì?

Lý Hàn Thu tính thầm trong bụng:

- Nếu ta bảo thị tỷ kiếm thì kiếm pháp của thị thần tốc như vậy, tất bức bách ta phải sử dụng đến Thất Tuyệt Ma Kiếm. Chi bằng ta tỷ chưởng pháp hoặc một thứ binh khí nào khác, may ra có thể tạm thời giấu giếm được một lúc rồi sau sẽ tính.

Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Tại hạ thấy đao kiếm rất nguy hiểm. Vậy chúng ta tỷ thí chưởng pháp được không?

Tay phải Minh Vi rung lên một cái. Thanh trường kiếm đã cắm vào giá. Cô đáp:

- Hay lắm! Mời công tử ra tay.

Lý Hàn Thu giơ tay lên nói:

- Xin mời cô nương!

Chàng ra chiêu "Liêm Quyển Tây Phong" đánh tới.

Đáng lý phát chưởng này phải đánh vào trước ngực Minh Vi, song Lý Hàn Thu cố ý chếch đi một chút nhằm vào bả vai đối phương.

Minh Vi né tránh thân hình tha thướt sang một bên rồi nói:

- Công tử trịnh trọng quá chừng!

Cô giơ tay trái lên. Năm ngón tay nhằm chụp vào huyệt đạo trên cổ tay Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khẽ cất tiếng khen:

- Cầm nã thủ pháp của cô nương thật là tinh diệu!

Chàng hạ thấp tay mặt xuống tránh khỏi. Tay trái chàng phóng chiêu nhanh như điện chớp.

Minh Vi nói:

- Trương công tử quá khen.

Cô chuyển mình một vòng tránh khỏi phát chưởng của Lý Hàn Thu. Tiếp theo cô phóng song chưởng ra chiêu "Bế Môn Thâu Nguyệt" để phản kích.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Con nha đầu này chẳng những tinh thông kiếm pháp mà quyền chưởng thì cũng vào tay đáo để, chứ không phải hạng tầm thường.

Chàng không muốn bộc lộ bản lãnh, nên không đón tiếp thẳng thế chưởng của Minh Vi, lại bước tạt ngang qua một bên để tránh đòn.

Minh Vi cất tiếng trong trẻo nhưng gay gắt:

- Thịnh danh của công tử lừng lẫy võ lâm, sao lại cố ý né tránh?

Cô vừa quát vừa liên tiếp phóng chưởng hết chiêu này qua chiêu khác. Thế công cực kỳ lợi hại!

Lý Hàn Thu không muốn đón tiếp chưởng lực của cô mà chỉ dùng cầm nã thủ để toan nắm lấy cổ tay hay khuỷu tay đối phương.

Mới trong chớp mắt hai bên đã qua lại ngoài 20 chiêu mà Lý Hàn Thu chưa đón tiếp một chưởng nào.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Con nha đầu này chẳng những tinh thông kiếm pháp, mà cả chưởng pháp nội công đều đã đến mực rất cao, nếu cứ tỷ đấu dằng dai thế này mãi thì biết bao giờ phân thắng bại?

Chương 65: Giả Trương Tam Bình Tĩnh Thắng Giai Nhân

Lý Hàn Thu xoay chuyển ý nghĩ thành ra phân tâm, chưởng thế của chàng chậm lại một chút.

Minh Vi liền nhân cơ hội này phóng hai tay đồng thời tấn công. Cô vung chưởng nhằm đánh suýt trúng vào bả vai Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi, vội lùi lại ba thước.

Minh Vi đuổi tới như bóng theo hình. Thế chưởng của cô nhằm đánh vào trước ngực Lý Hàn Thu liền biến thành thế cầm nã. Năm ngón tay cô chia ra kềm chế mấy huyệt đạo trên ngực chàng, khiến chàng không có cách nào xoay tay lại giải khai được. Đột nhiên tay trái chàng ra chiêu Xuyên tâm chưởng đánh tới.

Lý Hàn Thu nổi cơn tức giận nghĩ thầm:

- Con nha đầu này đánh chiêu nào cũng lợi hại. Nếu mình không cho thị nếm mùi đau đớn thì e rằng cục diện bữa nay khó mà đi tới kết quả.

Thực ra bản năng phản ứng của chàng đã đối phó trước. Tay trái chàng đánh tới nhanh như điện chớp. Hai chưởng tiếp xúc bật lên tiếng "sầm" khủng khiếp. Lúc này vì tình thế bắt buộc chàng đành phải thi triển đến những chiêu thức tinh kỳ.

Minh Vi cùng Lý Hàn Thu đụng chưởng, cô bị hất lùi lại một bước.

Còn Lý Hàn Thu cũng cảm thấy cánh tay tê chồn.

Chàng lẩm bẩm:

- Nội lực con nha đầu này cũng không phải tầm thường.

Minh Vi cười lạt nói:

- Nội lực Trương tam công tử mãnh liệt quá đỗi!

Miệng cô nói người cô xông lại. Song chưởng đánh ra theo thế liên hoàn.

Lý Hàn Thu lần này không úy kỵ gì nữa, chàng phóng cả quyền lẫn chưởng ra mỗi chiêu một

mạnh thêm để tranh đoạt tiên cơ với đối phương.

Phương Tú khẽ hỏi Hàn Đào:

- Nhị đệ! Nhị đệ có biết lai lịch đường quyền của hắn không?

Hàn Đào lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ nhìn chưa ra.

Phương Tú nói:

- Nếu vậy thì ép hắn tỷ kiếm mới xong.

Hàn Đào nói:

- Đúng thế!

Từ lúc Lý Hàn Thu đăng đài, Lôi Phi hết sức chú ý đến cử động của Giang Nam Song Hiệp. Y thấy hai người ghé tai thì thầm, càng để ý lắng tai nghe. Tuy y không nghe rõ hết hai người nói gì, nhưng là tay biết nhiều hiểu rộng chỉ thoáng một câu đã hiểu rõ nội tình, bụng bảo dạ:

- Giang Nam Song Hiệp hiển nhiên đã hoài nghi bọn mình. Họ bức bách Lý đệ lên đài tỷ võ quả là một kế hoạch đã định trước. Ta phải làm thế nào để thông tri cho y mới được.

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ thì trên đài đã phát sinh biến chuyển. Những tiếng "binh binh" vang lên một hồi rồi hai người đột nhiên phân khai.

Lôi Phi chú ý nhìn ra thì thấy Lý Hàn Thu trên môi thoáng hiện nụ cười còn Minh Vi vẻ mặt rất nghiêm trang.

Y nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Lý đệ có chiến thắng Minh Vi mà để lộ hình tích thì Giang Nam Song Hiệp dưới bao nhiêu con mắt dòm ngó cũng không tiện hạ lệnh vây bắt. Bọn chúng mà không mở miệng tìm cớ thì sự tình cũng dễ đối phó.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu lên tiếng:

- Cô nương nhân nhượng cho rồi!

Minh Vi lạnh lùng đáp:

- Tiện thiếp đã thua đâu?

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Thế ra phàm những người đăng đài tỷ võ phải có kẻ thương vong mới là phân thắng bại hay sao?

Minh Vi thủng thẳng đáp:

- Tiện thiếp vẫn còn khả năng tái chiến, dĩ nhiên chưa kể là thua được.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Tại hạ không muốn đả thương cô nương nên mới nhẹ đòn. Tuy đã bắt được huyệt đạo mà không hạ độc thủ. Cô nương có biết hay không?

Minh Vi khoan thai đáp:

- Nếu Trương công tử khiến cho tiện thiếp không tái chiến được nữa thì dĩ nhiên là công tử thắng cuộc.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Cô nương đã không chịu thì tại hạ đành tuân mạng, chúng ta tỷ đấu nữa.

Minh Vi hỏi:

- Lần này vẫn tùy quyền Trương công tử lựa chọn tỷ thí môn gì?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Xem chừng họ muốn mình tỷ kiếm.

Nghĩ vậy chàng hỏi lại:

- Cô nương thử nghĩ coi môn nào tinh thâm nhất thì đưa ra tỷ đấu với tại hạ được không?

Minh Vi đáp:

- Nếu công tử dành quyền lựa chọn cho tiện thiếp thì tiện thiếp xin tỷ kiếm với công tử...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Binh khí tuy nguy hiểm, nhưng người bị điểm trúng là thấy máu liền. Ai cũng nhìn rõ kẻ thắng người bại, chẳng còn cách nào chối cãi được.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Đây chắc là thị đã vâng mệnh trên đề nghị tỷ kiếm để ta phải sử dụng đến Thất Tuyệt kiếm pháp.

Chàng liền thủng thẳng đáp:

- Được rồi! Cô nương đã nhận thấy kiếm pháp của cô cao minh thì tại hạ xin bồi tiếp cô nương tỷ kiếm.

Minh Vi không nói gì nữa. Cô rút lấy thanh trường kiếm trên giá rồi giục:

- Mời công tử lựa lấy một thanh kiếm.

Lý Hàn Thu đứng nguyên chỗ đáp:

- Phiền cô nương lấy giùm cho thanh nào cũng được.

Minh Vi rút một thanh trường kiếm liệng tới.

Lý Hàn Thu đón lấy kiếm rút ra khỏi vỏ, lùi lại nói:

- Bản ý tại hạ không muốn tỷ thí, nhưng chẳng thể chối từ mỹ ý của Phương đại hiệp nên phải đăng đài múa may vụng về. Chúng ta tỷ kiếm giới hạn trong 100 chiêu mà thôi.

Minh Vi hỏi lại:

- Phải chăng ý công tử muốn nói chỉ trong vòng 100 chiêu thì sẽ thắng tiện thiếp?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Nếu trong vòng 100 chiêu mà vẫn không phân thắng bại thì kể như tại hạ thua cuộc không cần tái đấu nữa.

Nguyên trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, chàng đã quyết định không sử dụng đến Thất Tuyệt Ma Kiếm để thủ thắng, cho khỏi tiết lộ thân thế.

Nên biết rằng Thất Tuyệt Ma Kiếm chẳng những thần tốc tuyệt luân mà chiêu nào cũng ác độc phi thường. Những cao nhân ngoài bốn chục tuổi trong võ lâm đều biết Thất Tuyệt Ma Kiếm lợi hại thế nào rồi. Nếu Lý Hàn Thu thi triển thân pháp này chẳng những Giang Nam Song Hiệp là hiểu rõ ngay, mà số đông những người hiện diện cũng có thể biết được. Ngày trước sư phụ chàng qua lại giang hồ đã giết chết nhiều người, gây thù vô kể. Không chừng trong những người dưới đài cũng có một số thâm thù sư phụ chàng, nên chàng không muốn gây chuyện rắc rối vô vị.

Bỗng nghe Minh Vi hững hờ đáp:

- Tiện thiếp hiểu lầm. Công tử yên trí là trong vòng 100 chiêu nhất định sẽ thắng.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ không có ý nghĩ như vậy đâu.

Minh Vi nói:

- Nếu công tử không nghĩ thế cũng cho rằng trong vòng 100 chiêu nhất định phải phân thắng bại.

Cô ngừng lại một chút rồi giục:

- Trương công tử! Mời công tử ra tay!

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Thế này thì ra mình khéo hóa vụng. Trong lòng thị đã hiểu lầm tất nhiên thị sẽ đem toàn lực ra tỷ đấu. E rằng cục diện kiểu này nguy hiểm vô cùng!

Bỗng nghe Minh Vi nói:

- Công tử không chịu ra tay chắc là vì không muốn để người ta chê mình tranh đoạt tiên cơ. Vậy tiện thiếp xin động thủ trước.

Cô vừa dứt lời đã phóng trường kiếm đánh véo một cái đâm tới.

Lý Hàn Thu đã biết kiếm pháp của đối phương cực kỳ thần tốc, nếu nhường nhịn thị một chiêu rồi muốn gỡ lại hạ phong không phải là chuyện dễ.

Chàng liền rung tay phát chiêu. Làn kiếm quang nhằm đâm vào cổ tay cầm kiếm của đối phương. Đồng thời chàng bước tạt ngang tránh thế công của cô.

Đây là phép đánh dùng thế công để kềm chế thế công. Minh Vi bất đắc dĩ phải hạ thấp tay xuống biến chiêu.

Lý Hàn Thu đã coi cô động thủ với Lục Khôn. Kiếm chiêu của cô cũng thần tốc và hiểm độc tương tự như Thất Tuyệt Ma Kiếm, không thể dùng cách phong tỏa môn hộ để chống lại vì đối phó bằng cách đó tức là để cho đối phương có chỗ thừa cơ. Vậy cần phải tấn công để tự cứu mới mong chiếm được thượng phong.

Hai người cùng ra đòn rất mau lẹ. Chỉ trong nháy mắt đã qua lại ngoài 20 chiêu.

Lý Hàn Thu hết sức né tránh định không phóng ra một chiêu nào trong Thất Tuyệt Ma Kiếm. Nhưng Minh Vi tấn công như vũ như bão khiến chàng không tài nào tránh hết được. Chàng đành phóng chiêu một cách tuyệt xảo để cho mọi người không nhìn ra được.

Trường hợp này đã khiến cho Lý Hàn Thu không phản công được mà chỉ gạt chiêu của đối phương.

Minh Vi tự biết bản lãnh Lý Hàn Thu rất cao, chàng chưa phát huy những chiêu hiểm độc. Cô rất lấy làm kỳ là sao chàng..... thế đánh, liền hỏi:

- Trương tam công tử! Cách tính 100 chiêu thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là tính cả hai bên hợp lại.

Bỗng Minh Vi thu kiếm về lùi lại nói:

- Nếu vậy thì chỉ còn 12 chiêu và mỗi người đánh 6 chiêu là hết.

Lý Hàn Thu nói:

- Cám ơn cô nương có lòng nhắc nhở.

Chàng tự hỏi:

- Thị nhắc mình như vậy là có dụng ý gì?

Bỗng nghe Minh Vi lại cất tiếng hỏi:

- Vậy nhất định chúng ta cần phân thắng bại trong giới hạn này chứ? Nếu tỷ đấu quá 100 chiêu tức là tiện thiếp thắng rồi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Hễ cô nương chống được 6 chiêu nữa là thắng rồi.

Minh Vi đối thoại với Lý Hàn Thu, cô nói lớn tiếng dường như cố ý để mọi người nghe rõ.

Dứt lời cô giơ kiếm lên để hết tinh thần phòng bị, rồi giục Lý Hàn Thu:

- Mời Trương tam công tử ra tay đi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn xuống dưới đài thấy đại đa số quần hào chú ý nhìn mình, bất giác chàng

động lòng hiếu thắng, tự nhủ:

- Nếu ta không thắng được con nha đầu này há chẳng để anh hùng thiên hạ chê cười?

Trong thời gian chớp nhoáng này, chàng quyết định phải thắng, dù cho có lộ chân tướng cũng đành chịu vậy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng từ từ giơ kiếm lên nói:

- Cô nương hãy coi chừng!

Đột nhiên chàng vung kiếm đánh ra.

Ánh hào quang lóe lên. Tiếp theo là tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng.

Bỗng chốc không trường lại trở lại tịch mịch. Mọi người chú ý nhìn lên thì thấy Minh Vi tay còn cầm kiếm mà trước ngực máu tuôn chảy ra đỏ lòm.

Keng một tiếng. Thanh trường kiếm rớt xuống, người cô cũng té theo.

Lý Hàn Thu từ từ buông trường kiếm ra đưa mắt nhìn Minh Vi lần nữa rồi nhảy vọt xuống đài.

Bỗng thấy Kim Ma lật đật chạy ra, thò tay ôm xốc Minh Vi lên hỏi:

- Hài tử! Ngươi bị thương ở đâu?

Minh Vi đáp:

- Tiểu nữ bị thương ở trước ngực nặng lắm. Má má đừng cứu cấp nữa, tiểu nữ không còn hy vọng gì sống được.

Cô vừa dứt lời, máu tươi trong mũi ứa ra. Cô nhắm mắt lại, chết liền.

Nguyên mấy chiêu sau cùng Minh Vi đã hạ độc thủ, bức bách dữ quá.

Lý Hàn Thu tuy có lòng nhân nhượng, nhưng vì hết đường thoái lui ngoài cách đả thương cô. Trước tình thế bất đắc dĩ, chàng đành thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm để phản công đối phương thì mới bảo toàn được tính mạng cho mình.

Một khi chàng đã phát huy Thất Tuyệt Ma Kiếm thì không sao kềm chế lại được. Chiêu kiếm của chàng đâm trúng huyệt đạo trọng yếu của Minh Vi. Chàng thấy cô buông kiếm té xuống thì trong lòng hối hận vô cùng. Nhưng ngoài mặt bất đắc dĩ chàng phải làm bộ như không có chuyện gì, thủng thẳng bước về chỗ ngồi.

Phương Tú thấy Minh Vi chết rồi, hắn quay lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Kiếm pháp của Trương thế huynh quả nhiên phi thường, Phương mỗ khâm phục vô cùng!

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ lâm vào tình trạng bắt buộc mà lỡ tay phản kích đến nỗi gây ra thảm kịch, trong lòng thật áy náy vô cùng!

Phương Tú cười ha hả nói:

- Trong khi động thủ tỷ võ, khó mà tránh khỏi cảnh thương vong. Cái đó trách Trương huynh thế nào được?

Lý Hàn Thu ngửng đầu nhìn lên thấy Kim Ma bồng thi thể Minh Vi từ từ đi vào hậu đài, lòng chàng không khỏi hồi hộp.

Trên Hoa đài đột nhiên nổi lên một hồi thanh la. Kim Ma vào hậu đài rồi lại trở ra chấp tay nói:

- Cuộc tỷ võ đêm nay tới đây là hết giờ. Mời liệt vị tối mai lại đến...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kỳ hội này có rất nhiều vị cao thủ đến dự, thật ra ngoài sự tiên liệu của bản hội. Nguyên bản đài có 12 cô Hoa nữ đưa ra tỷ võ để kén tân lang, vì cuộc chuẩn bị không được chu đáo thành ra những người đăng đài tỷ thí có vị bản lãnh kỳ cao, lại có vị võ công thấp quá. Sự cách biệt quá xa gây ra nhiều thảm cuộc, bất hạnh hơn nữa là cả mấy người uổng mạng.

Mụ đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Trừ những cô Hoa nữ đã chết rồi chẳng kể làm chi, vì bản đài chẳng có cách nào để cải tử hồi sinh. Đối với những người bị thương, bản đài gắng công điều trị cho đến phút cuối cùng. Tối mai còn hai trận nữa là hết. Khi cuộc tỷ thí cáo chung, lập tức cử hành hôn lễ đại điển để các vị thắng cuộc lãnh người ngọc đưa về.

Mụ nói xong trở gót đi vào hậu đài.

Thế là cuộc tỷ võ đêm thứ hai giải tán.

Quần hào dưới đài lục tục đứng dậy ra về.

Nhiều người đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đều nhận thấy chàng ra chiều hối hận. Chàng không phân biệt được những con mắt kia trách mình quá tàn nhẫn hay là khen mình võ công cao cường. Nhưng cái

đó nhắc chàng đã đâm chết Minh Vi khiến chàng thêm bồi hồi trong dạ. Lý Hàn Thu ngồi ngẩn ra cho đến lúc những người tham dự đã giải tán gần hết.

Bỗng thấy Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng, nhắc chàng:

- Chúng ta cũng về thôi!

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thấy người trong trường về vãn rồi, chàng uể oải đứng dậy đáp:

- Phải rồi! Chúng ta về ngủ quách.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Thần trí Lý đệ đã tỉnh chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ tỉnh táo lắm rồi.

Lôi Phi tủm tỉm cười, y không tranh biện nữa, khẽ bảo chàng:

- E rằng chúng ta khó lòng ra thoát.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Có thể Giang Nam Song Hiệp không buông tha mình.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Chúng ta cứ thử xông ra coi.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Theo ý kiến của tiểu huynh thì xông ra không bằng đến gặp họ. Mình làm như vậy khiến họ bất ngờ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đáp:

- Phải đấy!

Lôi Phi nói:

- Để tiểu huynh dẫn đường cho.

Rồi y cất bước đi ra ngoài, vừa đi vừa khẽ bảo chàng:

- Tiểu huynh đã theo dõi tình hình cuộc động thủ giữa Lý đệ cùng Minh Vi. Đó là thị bức bách Lý đệ phải ra tay không còn cách nào khác. Tiểu huynh mong rằng Lý đệ đừng vì thế mà hồi hộp trong lòng.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Kể ra tiểu đệ chỉ làm tê liệt một cánh tay của thị là phải. Nhưng tiểu đệ lại không muốn cho thị thành người tàn phế mà chỉ mong đả thương, để thị hết đường tái chiến. Ngờ đâu lúc ra chiêu không kềm chế được gây thành thảm cuộc.

Lôi Phi hắng dặng một tiếng rồi nói to hơn:

- Sự tình đã xảy ra rồi, Trương công tử chẳng nên nghĩ ngợi nhiều cho hao tổn tinh thần.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến cửa đài thì thấy Giang Nam Song Hiệp sóng vai đứng đó chắn lối.

Phương Tú chấp tay nói:

- Trương thế huynh kiếm pháp cao cường khiến cho bọn tại hạ bữa nay được mở rộng tầm mắt.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Các vị chắn đường bọn tại hạ là có dụng ý gì?

Hàn Đào tươi cười đáp:

- Trương thế huynh đừng hiểu lầm. Bọn tại hạ nghe danh thế huynh đã lâu, bữa nay mới biết thực tài càng đem lòng ngưỡng mộ, nên bày một tiệc rượu nhạt, hy vọng Trương thế huynh chiếu cố.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó Giang Nam Song Hiệp rồi thủng thẳng đáp:

- Thịnh tình của hai vị, tại hạ xin tâm lãnh.

Phương Tú cười lạt hỏi:

- Trương thế huynh không chịu chiếu cố ư?

Lôi Phi đỡ lời:

- Thiếu chủ tại hạ trong mình hãy còn chưa mạnh. Vừa rồi y lại qua một trận kịch đấu, xem chừng đã thấm mệt rồi, mong hai vị cho y về nghỉ. Tối mai bọn tại hạ sẽ tới được chăng?

Hàn Đào mỉm cười nói:

- Tiệc đã bày ở trong thuyền, nếu quả Trương thế huynh trong người chưa được mạnh hẳn thì nghỉ ngơi ngay dưới thuyền hà tất phải gắng gượng trở về khách điếm?

Phương Tú nói theo:

- Đồng thời có mấy vị bằng hữu ít khi qua lại võ lâm cũng mong được cùng Trương thế huynh hội diện?

Lôi Phi khẽ nói:

- Thưa thiếu chủ! Phương đại hiệp cùng Hàn đại hiệp đã thành tâm, chúng ta không nên cự tuyệt thái quá.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Giang Nam Song Hiệp rồi thủng thẳng đáp:

- Được rồi! Hai vị đã nhiệt tình như vậy, nếu tại hạ còn cự tuyệt thì ra con người không biết điều.

Phương Tú nói:

- Trương thế huynh nhận lời, thật hay biết chừng nào!

Hắn chấp tay mời:

- Xin hai vị theo tại hạ.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Chỉ sợ chúng bố trí cơ quan, nếu không thì chúng nó có liên thủ hợp lực mình cũng liều với họ một phen.

Nghĩ vậy, hào khí lại nổi lên, chàng đàng hoàng tiến về phía trước.

Một con thuyền đậu cạnh Hoa đài đèn lửa sáng như ban ngày. Hai ả mỹ nữ đứng trước khoang thuyền tay ôm bó hoa tươi chờ sẵn. Vừa thấy hai người tới, hai ả nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin công tử lưu bộ.

Rồi đứng chắn trước mặt Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Nữ tỳ mé tả nâng bó hoa lên lựa lấy một bông đại hồng cắm vào vạt áo trước ngực Lý Hàn Thu rồi đứng tránh sang một bên để nhường lối.

Lý Hàn Thu cúi thấp xuống đi vào khoang thuyền. Chàng thấy Kim Ma đã ngồi chờ sẵn từ trước thì không khỏi chau mày.

Kim Ma chấp tay cười nói:

- Kiếm pháp của Trương tam công tử quả cao minh vô cùng!

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài hỏi:

- Tình trạng Minh Vi cô nương ra sao?

Kim Ma đáp:

- Y chết rồi.

Lý Hàn Thu buồn rầu nói:

- Chẳng hiểu Kim phu nhân có tin lời chăng? Thực tình tại hạ không có ý hại mạng cô.

Kim Ma đáp:

- Lão thân biết rồi! Đó là công tử lỡ tay. Bất cứ ai gặp trường hợp tương tự cũng khó lòng tránh khỏi nạn sát nhân, để giữ oai danh cho mình.

Lý Hàn Thu nói:

- Xem chừng phu nhân không tin lòng tại hạ.

Kim Ma hỏi:

- Lão thân không biết Trương tam công tử muốn lão nhân làm thế nào mới tỏ ra là tin công tử được?

Mụ nói câu này bằng một giọng rất hòa ái và trên môi lại nở một nụ cười.

Lý Hàn Thu nói:

- Phu nhân nói đúng đó. Tại hạ có ngộ sát Minh Vi hay không, bất tất phải mong người ta tin mình.

Hai người còn đang nói chuyện thì Giang Nam Song Hiệp và Lôi Phi đã bước vào khoang thuyền.

Phương Tú chấp tay nói:

- Mời Trương công tử ngồi thủ vị.

Lý Hàn Thu không nhường nhịn gì nữa đi thẳng vào ngồi xuống.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ trước nay vẫn kề cận bên mình thiếu chủ.

Rồi y tự tiện từ từ bước đến ngồi bên Lý Hàn Thu.

Giang Nam Song Hiệp sóng vai ngồi vào chủ vị. Kim Ma ngồi xuống ngang một bên để bồi tiếp.

Năm người ngồi hết ba mặt, còn một mặt trống không.

Lôi Phi hắng dặng hỏi:

- Còn ai nữa không?

Phương Tú đáp:

- Còn. Chắc là lát nữa họ sẽ đến.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn quanh bốn mặt thì thấy con thuyền này đã len lén chèo đi ra xa Hoa đài.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào hỏi:

- Hai vị mời chủ bộc bọn tại hạ xuống thuyền hẳn là có nguyên nhân? Liệu hai vị có nói cho hay được chăng?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Có câu chuyện nhỏ nhặt, nhưng chúng ta hãy chờ lúc tửu hứng hãy bàn tới cũng chưa muộn.

Lôi Phi nói:

- Đáng tiếc là bữa nay tệ thiếu chủ lại không uống rượu được.

Hàn Đào hỏi:

- Còn các hạ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ tửu lượng cũng kém lắm.

Lý Hàn Thu nói:

- Hàn nhị hiệp có chuyện chi, hãy xin nói rõ trước đi!

Hàn Đào đưa mắt cho Phương Tú khẽ đáp:

- Đại ca nói cho y biết đi! Nếu chúng ta không nói rõ thì e rằng Trương tam công tử ăn uống không ngon.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Trước nay tại hạ vẫn không ưa những người úp úp mở mở, hay giấu đầu hở đuôi...

Hàn Đào nói:

- Chà! Trương tam công tử mai mỉa hay quá!...

Hắn ngừng một chút rồi hỏi:

- Có phải lệnh tôn chỉ phái một mình Tam công tử đến đây không?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hỏng bét! Hắn hỏi câu này dường như để tìm ra chỗ sơ hở của mình. Chắc là khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến. Vậy ta không thể tỏ ra khiếp nhược.

Chàng liền hững hờ hỏi lại:

- Hàn nhị hiệp hỏi câu này có dụng ý gì?

Hàn Đào cười lạt đáp:

- Bữa nay anh em tại hạ lại được đón tiếp một vị Trương công tử ở miệt Tây Bắc.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Có chuyện ấy ư? Chẳng hiểu Hàn nhị hiệp có thể cho tại hạ được gặp vị Trương công tử nào đó chăng?

Hàn Đào đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có lý đâu bọn tại hạ lại không ưng điều đó.

Hắn vẫy tay nói:

- Mời Trương tam công tử vào đây.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đưa mắt cho Lôi Phi để chuẩn bị đối phó với cuộc đại biến này. Một mặt chàng để ý nhìn lối ra.

Lôi Phi thấy Lý Hàn Thu đứng trước cuộc đại biến mà giữ được trấn tĩnh khác thường thì khen thầm trong bụng:

- Khí độ Lý đệ quả nhiên không phải tầm thường. Ngày sau tất thành một nhân vật quán thế.

Y còn đang ngẫm nghĩ thì thấy một thanh niên vào trạc 24, 25 tuổi mình mặc áo xanh đủng đỉnh đi vào.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn người mới đến chầm chập một hồi rồi lạnh lùng hỏi:

- Quí tính các hạ là gì?

Thiếu niên kia đáp:

- Tại hạ họ Trương.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Xin cho biết đại danh?

Thiếu niên không lý gì đến câu hỏi của Lý Hàn Thu, gã đi thẳng vào ngồi chỗ trống, đưa mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào hỏi:

- Hai vị này là ai vậy?

Hàn Đào cười đáp:

- Đây là Trương tam công tử và ông bạn tùy tùng y.

Gã áo xanh sửng sốt la lên:

- Trương tam công tử ư? Sao lại có chuyện trùng hợp khéo thế?

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ cũng họ Trương ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi!

Gã áo xanh hỏi:

- Mà cũng đứng ở hàng thứ ba, người ta kêu bằng Trương tam công tử ở miền Tây Bắc ư?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Hừ! Như vậy có chỗ nào không đúng?

Gã áo xanh đập tay xuống bàn quát:

- Ngươi là hạng người nào mà dám mạo danh bản công tử?

Lý Hàn Thu cười khẩy hỏi lại:

- Trong hai chúng ta đây tất có một kẻ giả mạo Trương tam công tử phải không?

Gã áo xanh lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Kẻ giả danh chính là các hạ.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ còn khó nói lắm.

Gã áo xanh tức giận hỏi:

- Khó nói thế nào?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Việc đã đến thế này ta chỉ còn có một biện pháp là nhất quyết phải nhận mình là đúng.

Bụng nghĩ vậy, chàng hững hờ đáp:

- Nếu các hạ còn rắc rối hoài nghi thì e rằng khó chịu đấy!

Chàng đưa mắt nhìn thẳng vào Giang Nam Song Hiệp, chậm rãi nói:

- Hai vị mời tại hạ vào đây phải chăng để cùng vị huynh đài này rắc rối một câu chuyện rõ ràng?

Phương Tú đáp:

- Cái đó không phải là bản ý của bọn tại hạ. Có điều sau khi bọn tại hạ tiếp kiến Trương tam công tử đây trong lòng rất lấy làm kỳ, nhưng tại hạ không thể tiên đoán trong hai vị ai là chân ai là giả.

Lôi Phi chú ý nhìn thái độ Phương Tú, nghĩ thầm trong bụng:

- Qua tình hình này thì Giang Nam Song Hiệp cố ý bày ra cạm bẫy , may mà Lý đệ vẫn không lộ vẻ hoang mang.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu cười khẩy nói:

- Lòng nhẫn nại của tại hạ chỉ có chừng mà thôi. Nếu các hạ còn rắc rối mãi thì đừng trách tại hạ ra tay tàn độc.

Chàng vừa nói vừa lượm lấy bông hoa mà ả nữ tỳ vừa cắm vào áo lúc nãy vất xuống đất đánh toẹt một cái.

Hiển nhiên chàng muốn rũ áo ra đi.

Lôi Phi khen thầm:

- Vai trò này Lý đệ biểu diễn hay quá. Nếu đúng Giang Nam Song Hiệp cố ý bày trò thì nhất định chúng bị lộ tẩy.

Quả nhiên Phương Tú đột nhiên tiến lại hai bước, hấp tấp nói:

- Mời hai vị hãy ngồi yên. Bất luận vị nào là Trương tam công tử, bọn tại hạ cũng đối đãi như vậy. Nhất là hai vị mới diện kiến anh em tại hạ đây là lần thứ nhất.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Không hiểu Phương đại hiệp có dụng ý gì?

Chàng vừa hỏi vừa trở gót rảo bước đi ra cửa khoang thuyền.

Chương 66: Bợm Già Mắc Hợm , Thổ Lộ Chân Tình

Hàn Đào xoay ngang người tránh lối đi, khẽ gọi:

- Trương thế huynh!...

Lý Hàn Thu lạnh lùng:

- Xin tránh đường cho tại hạ.

Hàn Đào khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Trương thế huynh nghe Hàn mổ nói một lời rồi đi được chăng ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Được lắm! Xin Hàn nhị hiệp nói đi.

Hàn Đào nói:

- Anh em tại hạ có một kẻ thù rất tài hóa trang mà kiếm pháp lại tinh kỳ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó có liên quan gì đến tại hạ?

Lôi Phi lại khen thầm:

- Thế là Lý huynh đệ đã chối sạch sành sanh. Hay tuyệt!

Hàn Đào nói:

- Trương huynh đến đây một cách đột ngột. Anh em tại hạ chẳng thể không đề phòng được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kẻ thù của hai vị bây giờ ở đâu?

Hàn Thu đáp:

- Theo chỗ bọn tại hạ biết thì gã hiện giờ còn ở trong thành Kim Lăng chứ chưa đi khỏi.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Gã chỉ có một người thôi ư?

Hàn Đào đáp:

- Gã còn có một tên đi theo viện trợ.

Lôi Phi hỏi ngay:

- Còn người thế nào?

Lôi Phi rất giỏi bắt chước tiếng nhiều địa phương. Nói khẩu âm miền Tây Bắc lại càng giống hệt, khiến người ta khó mà nghe thấy chỗ sơ hở.

Hàn Đào đáp:

- Người đó thanh danh rất xấu mà ít qua lại miệt Giang Nam. Hắn không có mối liên can gì với kẻ thù kia mà không biết tại sao lại đi đôi với nhau.

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Người đó có tiếng tăm gì không?

Hàn Đào đáp:

- Hắn là một tên ăn trộm vô liêm sỉ. Nghe nói nghề trộm cắp của hắn cao minh vô cùng nên người ta tặng cho cái ngoại hiệu là "Thần Thâu" mà hắn lại lấy làm thích lắm. Thực ra vắng mặt hắn người trong võ lâm chỉ kêu bằng "thâu nhi" để nêu tư cách đê hèn.

Lôi Phi tuy nghe Hàn Đào thóa mạ mình một cách hồ đồ, nhưng y vẫn thản nhiên lẩm nhẩm gật đầu hỏi:

- Người đó thường qua lại miền Tây Bắc mà sao tại hạ chưa nghe thấy ai nói tới nhân vật này bao giờ?

Hàn Đào đáp:

- Hắn tên gọi là Thần Thâu Lôi Phi.

Lôi Phi nói:

- Té ra là hắn! Tại hạ có nghe tiếng người ta đồn hắn thường qua lại vùng Yên Triệu.

Hàn Đào nói:

- Đúng đó! Giữa hắn và bọn tại hạ không có điều gì với nhau, chẳng hiểu tại sao hắn lại tìm cách chống đối?

Lôi Phi hỏi:

- Còn kẻ thù với anh em đại hiệp là nhân vật thế nào?

Hàn Đào liếc mắt nhìn Phương Tú rồi chậm rãi đáp:

- Gã họ Lý là kẻ tiểu tử hậu sinh. Chẳng hiểu kẻ nào đã bày trò ly gián nói là giữa phụ thân gã cùng bọn tại hạ có mối thù. Thằng nhỏ đó chẳng hỏi cho rõ đen trắng, cứ tìm bọn tại hạ để trả hận.

Lý Hàn Thu mắng thầm:

- Hai tên lão thất phu này muốn cải xóa một cách ngon lành.

Nhưng chàng nói xen vào:

- Tiểu đệ ở miền Tây Bắc thường được nghe đại danh của hai vị. Các bạn đồng đạo võ lâm ai cũng ngưỡng mộ. E rằng trong vụ này còn có điều chi bí ẩn.

Hàn Đào nói:

- Anh em tại hạ cũng muốn gặp gã để nói rõ mọi điều. Mối oan cừu nên cởi mở chớ không nên thắt chặt. Hỡi ơi! Nhưng gã tiểu tử kia quá ỷ mình võ công cao cường, hành động dã man, sát hại quá nhiều người của anh em tại hạ.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế.

Phương Tú ngồi yên từ nãy tới giờ, đột nhiên lên tiếng:

- Nhị đệ! Đừng bàn đến chuyện đó nữa. Bây giờ tại hạ hãy mừng Trương thế huynh một chung trước.

Hắn nói rồi nâng chung rượu đưa lên uống cạn.

Lý Hàn Thu cũng cầm chung rượu đưa lên làm như sắp uống, nhưng chung vừa kề môi, chàng lại đặt xuống nhìn Phương Tú hỏi:

- Phương đại hiệp! Tại hạ chợt nhớ tới một điều, không hiểu có tiện hỏi lại chăng?

Phương Tú hỏi lại:

- Điều chi?

Lý Hàn Thu nhìn gã áo xanh hỏi:

- Còn ông bạn này là thế nào đây?

Hàn Đào tủm tỉm cười đáp:

- Đó là chủ ý của tiểu đệ muốn đưa ra để thử xem các hạ có đúng là Trương tam công tử thật không?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ hai vị đã tin được chưa?

Hàn Đào nâng chung rượu lên nói:

- Được rồi! Tiểu đệ xin tự phạt mình một chung.

Rồi uống một hơi cạn sạch.

Lôi Phi nói:

- Giang Nam Song Hiệp lừng lẫy tiếng tăm quả nhiên danh bất hư truyền. Khí độ đã hơn người, hành vi càng thần mật. Tệ thiếu chủ đang cử uống rượu, tại hạ xin tiếp thay một chung.

Rồi y nâng chung rượu lên uống liền.

Nguyên y đã lưu tâm xem xét thì trong hồ rượu không có gì khác lạ nên mới phóng tâm uống vào.

Lúc này mấy người ngồi yên, Kim Ma liền bưng chung rượu lên nói:

- Tam công tử! Lão thân có điều muốn thỉnh giáo.

Lý Hàn Thu đáp:

- Không dám! Phu nhân có điều chi xin nói cho hay.

Kim Ma hỏi:

- Chiêu kiếm mà Trương công tử đã đả thương Minh Vi không hiểu là tuyệt kỹ gì?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Chẳng lẽ mụ già này đã nhìn ra chiêu số về Thất Tuyệt Ma Kiếm?

Tuy bụng nghĩ vậy nhưng miệng chàng tươi cười hỏi lại:

- Có phải phu nhân muốn hỏi tên chiêu kiếm đó không?

Chàng nhân quãng thời gian chớp nhoáng này để suy nghĩ xem nên bịa ra một tên chiêu gì tương tự như vậy để mụ hết nghi ngờ đồng thời bịt miệng không cho hỏi nữa.

Bỗng nghe Kim Ma đáp:

- Ỳ lão thân muốn hỏi về kiếm pháp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kiếm thuật của phu nhân đã cao thâm đến trình độ nào?

Kim Ma đáp:

- Lão thân không chuyên về kiếm thuật.

Lý Hàn Thu nói:

- Thực ra thì kiếm pháp các nhà hay các phái đều không khác nhau mấy, nó chỉ khác ở chỗ người sử dụng có hợp thời cơ và có đúng chỗ không mà thôi. Dù là một chiêu kiếm thông thường, cũng có người sử dụng rất lợi hại.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chiêu kiếm mà tại hạ đã lỡ tay làm hại Minh Vi cô nương kêu bằng "Hoành Đoạn Vân Sơn".

Kim Ma tủm tỉm cười nói:

- Nếu thế thì kiếm pháp của Trương tam công tử đã đến chỗ cao thâm khôn lường! Chiêu "Hoành Đoạn Vân Sơn" thông thường chẳng có chi kỳ lạ mà lão thân cũng không nhìn ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Tinh thục thành ra tuyệt xảo, cũ mà hóa mới. Cách vận dụng kỳ diệu thì sử được theo ý muốn.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Trương thế huynh nói phải lắm. Kiếm chiêu rèn luyện đến chỗ tinh thục thì phóng ra biến ảo ly kỳ.

Gã áo xanh đột nhiên đứng dậy nhìn Lý Hàn Thu chắp tay nói:

- Vừa rồi tại hạ đã đắc tội với Trương tam công tử là đại nhân chắc chẳng để tâm đến lỗi lầm của kẻ tiểu nhân. Bây giờ tại hạ xin tạ tội.

Lý Hàn Thu vẫn ngồi nguyên chỗ, chàng đưa tay vẫy một cái rồi nói:

- Huynh đài bất tất phải khách sáo.

Gã áo xanh uống cạn chung rượu rồi chắp tay nói:

- Tại hạ xin cáo biệt.

Đoạn trở gót rời khỏi chỗ ngồi. Trên tiệc chỉ còn lại Giang Nam Song Hiệp, Kim Ma, Lý Hàn Thu và Lôi Phi năm người:

Phương Tú khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Trương thế huynh! Chuyến này thế huynh trong mình hơi khó ở mà lặn lội tới đây e rằng không phải chỉ có việc du sơn ngoạn thủy...

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hay lắm! Hắn đi vào chính đề rồi đây.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng, ngoài miệng tươi cười đáp:

- Tại hạ ngưỡng mộ thanh danh hai vị từ lâu muốn đến ra mắt một phen.

Phương Tú hỏi:

- Đó là ý riêng của thế huynh hay do lệnh tôn truyền dạy?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Nghe giọng lưỡi thằng cha này thì dường như hắn đã có mối liên lạc từ trước với nhà họ Trương miền Tây Bắc.

Chàng liền hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ vâng lệnh gia phụ đến đây.

Phương Tú gật đầu hỏi:

- Lệnh tôn dặn thế nào?

Câu hỏi này khiến cho Lý Hàn Thu phải giật mình, chàng tự nhủ:

- Xem tình hình thì bọn chúng quả đã có mối liên lạc rồi, ta phải để ý mà đối phó mới xong.

Chàng làm ra vẻ trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi đáp:

- Theo ý gia phụ thì người muốn tại hạ hãy tới đây coi tình hình trước xem sao.

Phương Tú nói:

- Lệnh tôn suy nghĩ như vậy là chín lắm. Cho tới bây giờ lão nhân gia vẫn chưa biết thực lực của anh em tại hạ.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Đó mới là một trong những nguyên nhân trọng yếu mà gia phụ phái tại hạ tới đây.

Phương Tú đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Còn đêm mai là kết thúc cuộc Tần Hoài Hoa hội. Sau đó tại hạ lập tức đưa Trương thế huynh đi xem xét một lượt.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy thì hai bên đã thành thực với nhau, công việc sẽ được giải quyết một cách dễ dàng.

Phương Tú cười khanh khách nói:

- Lệnh tôn là người hào phóng mà công tử lại rất kỹ càng. Trương gia xưng bá trong võ lâm miền Tây Bắc, lãnh tụ quần luân mấy chục năm trời quả không phải chuyện ngẫu nhiên mà thành.

Hàn Đào hỏi tiếp:

- Trương thế huynh! Tại hạ muốn hỏi thế huynh một điều chẳng biết có nên chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin Hàn nhị hiệp cứ hỏi. Nếu tại hạ mà nói được quyết không giấu diếm.

Hàn Đào hỏi:

- Nghe nói trong anh em thế huynh, lệnh muội võ công rất cao cường, còn thế huynh mưu trí hơn người, chẳng biết có đúng thế không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhị hiệp tin lời đồn bên ngoài là thật ư? Con gái về chân tiên thiên thể chất có giới hạn thì dù thành tựu về võ công nội lực cũng khó mà thâm hậu hơn phái nam được.

Hàn Đào cười ha hả nói:

- Thế huynh tính tình mẫn tiệp, ăn nói mau lẹ. Tiểu đệ lại cạn một chung nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ đang ở trong thời kỳ phục thuốc không dám uống rượu nhiều, xin tiếp các hạ nửa chung.

Phương Tú lại nâng chung rượu lên uống cạn rồi nói:

- Đáng tiếc là Trương thế huynh quý thể không được lành mạnh, chúng ta chẳng thể uống cho phỉ chí một phen.

Lý Hàn Thu nói:

- Sau mấy ngày nữa tại hạ mãn kỳ phục dược, khi đó sẽ cùng hai vị uống mấy chung cho thật khoái.

Lôi Phi trong lòng đã hiểu rõ lúc này tuy hai bên trò chuyện hòa hợp, nhưng cũng là lúc rất dễ bị lộ tẩy. Chỉ sơ hở một câu liền bị đối phương phát giác. Y liền xen vào:

- Thưa thiếu chủ!

Lý Hàn Thu quay lại hỏi:

- Có chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta sẽ phải về bẩm báo lão gia. Vậy thiếu chủ còn điều chi cần hỏi hai vị đại hiệp để về phúc trình lão gia không?

Lý Hàn Thu gật đầu, đưa mắt nhìn Phương Tú hỏi:

- Cách chuẩn bị của Phương đại hiệp có chỗ nào cần phối hợp với bên tại hạ không?

Phương Tú trầm ngâm hồi lâu, vẫn chưa trả lời.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Chắc thằng cha này còn có dạ nghi ngờ, ta đánh trúng vào chỗ đau của hắn, nên hắn khó trả lời.

Trong bụng nghĩ vậy, ngoài miệng liền giục:

- Tại hạ cần biết rõ tình hình sơ bộ để về bẩm với gia phụ một ngày gần đây.

Phương Tú từ từ ngẩng đầu lên nhìn vào Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Lệnh tôn đã chuẩn bị gì chưa?

Lôi Phi nghĩ thầm:

- Hỏng bét! Mình định hỏi người bị người vặn. Nếu Lý đệ không trả lời trơn tru thì bị lộ tẩy tức khắc.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi:

- Dĩ nhiên là gia phụ muốn hành động gấp, nhưng chưa hiểu quý vị chuẩn bị đến đâu rồi?

Phương Tú, Hàn Đào đưa mắt nhìn nhau. Rồi Phương Tú đáp:

- Vụ này thật khó nói! Không hiểu chuẩn bị đến trình độ nào lệnh tôn mới chịu tin tưởng?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Hắn cứ chần chừ hoài, hiển nhiên chưa hết lòng ngờ vực nên không chịu nói huỵch toẹt ra. Nhưng mình lại không biết rõ nội tình cứ phải lựa chiều. Nếu hắn không thổ lộ thì mình không biết nói sao. Bây giờ mình đành lặng lẽ quan sát, không nên hấp tấp để lỡ lời.

Trong khoang thuyền đột nhiên yên tĩnh lại hồi lâu.

Bỗng Phương Tú lại lên tiếng:

- Thế huynh còn đang thời kỳ phục thuốc mà lệnh tôn cũng phái đi đủ tỏ lão nhân gia thành thực hợp tác...

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ chỉ mong hai vị đối xử một cách thành thực.

Phương Tú nhắc lại:

- Lệnh tôn truyền cho thế huynh hỏi bọn tại hạ chuẩn bị đến đâu mà thế huynh chưa biết lệnh tôn đã chuẩn bị thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu gia phụ mà không chuẩn bị thì đã chẳng phái tại hạ tới đây hỏi hai vị.

Phương Tú gật đầu nói:

- Nếu tiểu đệ nói vu vơ, Trương thế huynh không thể tin lòng.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ chỉ hy vọng được coi một chút sự thực để về bẩm báo gia phụ.

Phương Tú hỏi:

- Trương thế huynh! Theo sự nhận xét của thế huynh thì bản lãnh những hoa nữ trên đài thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kể ra mỗi cô một cao cường hơn. Nhưng tại hạ thiết tưởng chỉ ỷ vào họ để đảm đương việc lớn thì chưa đủ thành tựu.

Phương Tú tủm tỉm cười.

Lý Hàn Thu nói:

- Có một việc khiến cho tại hạ phải trách oán hai vị.

Phương Tú hỏi:

- Việc gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Những cô hoa nữ đều là những người trong bọn mình thì đại hiệp chẳng nên thúc đẩy tại hạ lên đài tỷ thí. Hay có thúc đẩy lên đài thì cần nói cho biết trước, nhưng hai vị lại chẳng nói gì để đến nỗi gây ra chuyện thảm khốc là Minh Vi cô nương phải uổng mạng. Hễ lúc nào tại hạ nghĩ tới vụ này là không khỏi đau nhói trong lòng.

Phương Tú tủm tỉm nói:

- Khi đó anh em tại hạ chưa xác nhận được Trương thế huynh.

Hàn Đào nói theo:

- Đồng thời anh em tại hạ muốn quan sát bản lãnh của Trương thế huynh.

Lý Hàn Thu nói:

- Kể ra chỗ dụng tâm của hai vị thật vô cùng kín đáo nhưng nó gây nên thảm kịch khiến cho tại hạ xấu hổ vô cùng.

Kim Ma đột nhiên nói xen vào:

- Cái chết của Minh Vi chẳng thể hoàn toàn trách Tam công tử được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Ma đáp:

- Lão thân ở hậu đài coi đã rõ ràng y hạ thủ cực kỳ thâm độc bức bách công tử phải ra tay. Đó là Tam công tử lâm vào tình trạng bất đắc dĩ chẳng thể nào không hạ độc thủ được.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tuy lý lẽ là như vậy, nhưng tại hạ phóng kiếm đâm vào chỗ yếu hại làm cho cô phải thiệt mạng thì trong lòng xiết nỗi băn khoăn.

Kim Ma thủng thẳng đáp:

- Chính vì lão thân theo dõi rất kỹ mới nhận ra chiêu kiếm mà Tam công tử đã đâm chết Minh Vi không giống như chiêu "Hoành Đoạn Vân Sơn".

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Mụ tú bà này nhắc đi nhắc lại hoài câu chuyện đó, không khéo mụ khiến cho Giang Nam Song Hiệp lại nổi lòng ngờ vực.

Song ngoài mặt chàng vẫn tỏ ra bình tĩnh cười mát đáp:

- Phu nhân coi chiêu đó không giống chiêu "Hoành Đoạn Vân Sơn" kể ra cũng phải.

Kim Ma hỏi:

- Tam công tử nói thế là nghĩa làm sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì tại hạ đã sửa đổi chiêu đó rồi.

Kim Ma nói:

- Té ra là thế.

Lý Hàn Thu tuy biết rõ mình nói vậy cũng khó lòng khiến cho Kim Ma tin tưởng, nhưng cũng đưa mụ vào tình trạng không hỏi thêm được nữa.

Kim Ma tựa như trong lòng còn mối hoài nghi, nhưng mụ cũng dẹp đi không hỏi nhiều nữa.

Lý Hàn Thu sợ Kim Ma nhắc lại vụ này, liền đánh trống lấp bằng cách hỏi Giang Nam Song Hiệp:

- Chuyến này hai vị bày ra Tần Hoài Hoa hội, không hiểu có dụng ý gì? Nếu bảo là làm cho ngoạn mục thì thật lãng phí tâm thần. Hiện thời có bao nhiêu việc lớn cần phải làm ngay.

Phương Tú gật đầu hỏi lại:

- Năm nay thế huynh bất quá 23, 24 tuổi thôi chứ gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ mới 23.

Phương Tú nói:

- Nếu vậy thì thật hiếm có! Thế huynh trong tuổi thích thưởng ngoạn những trò này, thế mà tự giữ mình trong sạch không màng. Lệnh tôn được thế huynh giúp đỡ, thảo nào danh vọng lão gia càng ngày càng lớn.

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối quá khen rồi!

Phương Tú mỉm cười nói:

- Nếu thế huynh tưởng cuộc Tần Hoài Hoa hội của bọn tại hạ chỉ vì mục đích mua vui thì ra coi bọn tại hạ cũng còn thích vui chơi lắm.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Quả nhiên bọn chúng hãy còn chỗ dụng tâm khác.

Chàng liền hỏi:

- Tại hạ không nghĩ ra, cuộc Tần Hoài Hoa hội ngoại trừ mục đích để thưởng ngoạn còn có tác dụng gì?

Phương Tú đáp:

- Mục đích chính là mượn cuộc này để giao kết anh hùng thiên hạ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các vị huấn luyện cho những cô hoa nữ cô nào cũng mình mang tuyệt kỹ thật là tốn công phu và mất nhiều thì giờ lắm phải không?

Phương Tú lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Những cô hoa nữ đó nào phải do bọn tại hạ huấn luyện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Không phải hai vị huấn luyện thì còn ai vào đây?

Phương Tú hỏi lại:

- Trương thế huynh có nghe ai nói đến Tử Vi Cung bao giờ chưa?

Lý Hàn Thu ra vẻ trầm ngâm đáp:

- Dường như gia phụ có đề cập tới, song tại hạ không nhớ rõ vào hồi nào.

Phương Tú nói:

- Cái đó chẳng có chi đáng trách. Thế huynh ở tận miền Tây Bắc xa xôi, nên những việc ở Trung Nguyên và ở Giang Nam chẳng cần phải biết nhiều. Còn những bạn võ lâm ở Giang Nam chẳng ai là không biết tới Tử Vi Cung.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ là người cô lậu, kiến thức hẹp hòi. Xin hai vị đừng cười.

Lôi Phi khen thầm:

- Hay quá! Không ngờ Lý đệ lại đối đáp trôi chảy và đắc thế như vậy.

Bỗng nghe Phương Tú nói tiếp:

- Những bọn võ lâm miệt Giang Nam tuy đều biết tiếng Tử Vi Cung mà thực ra rất ít người hiểu nội tình.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó... tại hạ thiệt tình chưa hiểu rõ chút nào.

Phương Tú nói:

- Cung Tử Vi ở nơi thâm sơn hẻo lánh, hình thế hiểm yếu. Người thường ít ai được tới gần, mà nhân vật võ lâm cũng không ai dám phạm cảnh một cách khinh xuất. Mỗi năm chỉ có ngày rằm tháng ba là mở rộng đường lối để cho thiên hạ đến coi, nhưng cũng chỉ trong một giới hạn nào đó thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Giới hạn thế nào?

Phương Tú đáp:

- Chỉ được thưởng ngoạn ba tòa đại diện còn những nơi trọng yếu vẫn không được vào.

Hắn đảo mắt nhìn Kim Ma nói tiếp:

- Kim phu nhân đây là một trong bốn vị lãnh đội quản lý cung nữ tại Tử Vi Cung.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Kim Ma nói:

- Tại hạ cam bề thất kính!

Kim Ma nghiêng mình đáp:

- Không dám...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trong tệ cung ít đi lại với người ngoài. Nhất là cung chủ mấy ai được ra mắt. Chỉ riêng đối với hai vị Phương, Hàn là ngài đặc biệt chiếu cố.

Nghe giọng mụ rất hách, tưởng chừng Tử Vi Cung chủ địa vị còn cao hơn Giang Nam Song Hiệp nhiều lắm. Lý Hàn Thu nhìn trộm Giang Nam Song Hiệp thấy chúng tuyệt nhiên không lộ vẻ tức giận, dường như giọng lưỡi hách dịch của Kim Ma chẳng lấy gì làm quá đáng.

Bỗng nghe Kim Ma nói tiếp:

- Cung chủ tệ cung sai lão thân quản lĩnh 12 tên hoa nữ để giúp Giang Nam Song Hiệp hoàn thành cuộc Tần Hoài Hoa hội.

Lý Hàn Thu đáp:

- Té ra là thế...

Chàng đưa mắt nhìn Phương Tú hỏi:

- Xin miễn thứ cho tại hạ hỏi càn một câu, cuộc Tần Hoài Hoa hội này còn có ích gì cho hai vị nữa không?

Câu hỏi này đúng là lưỡi dao đâm thẳng vào gan ruột hai lão. Nó còn bắt hai lão không trả lời không được.

Quả nhiên Phương Tú cười mát đáp:

- Trương thế huynh hỏi quá! Bọn tại hạ cử hành Tần Hoài hoa hội không phải để cho ngoạn mục và giảm chí khí anh hùng. Nhờ nó mà khai thác được một số kỳ tài trong thiên hạ để thu về tay mình.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Quả nhiên chúng có âm mưu như vậy.

Chàng liền đứng dậy nói:

- Nếu vậy thì tại hạ đã hiểu lầm chỗ dụng tâm của hai vị.

Đột nhiên Phương Tú ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:

- Trương thế huynh! Chiếu theo lá thư của lệnh tôn cho khoái mã đưa đến hôm trước thì công việc dường như không gấp rút như lời thế huynh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Trong thư gia phụ đã nói gì?

Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi:

- Sao? Thế huynh không biết phong thư đó ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Mấy năm nay dường như trong lòng gia phụ không được phấn chấn. Về việc giữa hai bên chúng ta, tại hạ phải mấy phen hiến kế cho người sốt sắng.

Phương Tú cười nói:

- Trong thư của lệnh tôn có thể tóm tắt bằng chín chữ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chín chữ thế nào?

Phương Tú đáp:

- Đại ý lệnh tôn nói việc này trọng đại phải tính kế lâu dài.

Lý Hàn Thu nói:

- Trong thư gia phụ có đề cập đến chuyện vãn bối tới đây không?

Phương Tú nói:

- Tuy lão gia không nói rõ nhưng ngấm ngầm có đề cập tới. Lão gia bảo sẽ phái người tới. Không ngờ người đó là Tam công tử mà bọn tại hạ không nghĩ ra.

Hàn Đào nói theo:

- Tiểu đệ còn nghe đồn bao nhiêu việc lớn nhỏ miền Tây Bắc phần lớn do lệnh tôn giao cho thế huynh xử lý. Vậy mà trong lúc trăm công nghìn việc công tử cũng tới đây, hiển nhiên lệnh tôn đã thay đổi chủ ý.

Phương Tú nói:

- Tam công tử hùng tâm trỗi dậy nhứt định đã thuyết phục được Trương lão anh hùng.

Lý Hàn Thu nói:

- Thuyết phục thì không dám. Có điều gia phụ phái tại hạ tới đây là để tùy cơ hành động. Nếu gặp điều kiện tốt đẹp, chúng ta bắt tay hợp tác. Nếu ý kiến khác biệt không gần nhau được thì mọi việc đều bỏ hẳn không bàn tới nữa. Song không thành cuộc hợp tác thì đường nhân nghĩa vẫn còn, chẳng vì thế

mà xây chuyện oán hờn.

Phương Tú nói:

- Tam công tử nói chí lý...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tam công tử quý thể chưa được bình phục, vậy nên nghỉ đi ngày mai sẽ nói chuyện được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải đấy! Vậy tại hạ xin cáo biệt.

Phương Tú tủm tỉm cười nói:

- Trong hoa thuyền này đã chuẩn bị giường ngủ cho công tử. Công tử nghỉ lại trong thuyền một đêm, Phương mỗ tin chắc rằng nơi đây chẳng kém gì khách sạn.

Lý Hàn Thu biết rằng khó nổi chối từ. Chàng không muốn để bọn chúng sinh lòng ngờ vực, liền mỉm cười đáp:

- Thịnh tình của hai vị mà tại hạ từ chối thì là bất cung. Vậy xin có lời cảm tạ.

Phương Tú và Hàn Đào ra khỏi khoang thuyền.

Kim Ma cũng theo sau.

Đi tới cửa khoang đột nhiên Phương Tú quay lại bảo Lôi Phi:

- Trong hoa thuyền chỉ chuẩn bị một giường cho Tam công tử. Còn huynh đài đã có chỗ riêng.

Lôi Phi quay lại nhìn Lý Hàn Thu một lần nữa rồi ra khỏi hoa thuyền.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đề khí tính thầm:

- Mình đã ở lại đây phải điều tra xem chúng có an bài ngụy kế gì không.

Nghĩ vậy chàng liền quay trở vào, đủng đỉnh đi khắp trong khoang.

Lúc mở rèm lên, chàng chú ý nhìn vào thì thấy đèn nến sáng tỏ, màn dùng toàn một màu tía.

Trên giường trải tấm nệm gấm rất dày. Coi cách bố trí cảm thấy êm ấm khác thường.

Một thiếu nữ mặc áo hồng ngồi trong góc giường cúi xuống ra vẻ thẹn thò.

Chương 67: Giả Tỳ Nữ Quyên Nhi Tống Tin

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn thiếu nữ áo hồng chậm rãi hỏi:

- Có phải cô nương là người ở Tử Vi Cung chăng?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Không phải.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi xuống hỏi:

- Vậy cô nương là người trong phủ Phương đại hiệp ư?

Thiếu nữ áo hồng gật đầu đáp:

- Tiện thiếp sinh trưởng ở Phương phủ từ thuở nhỏ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương kêu Phương đại hiệp bằng gì?

Thiếu nữ áo hồng dường như không ngờ chàng hỏi tới câu này, cô ngẩn người ra một lúc rồi đáp:

- Phương gia đối xử với tiện thiếp rất tử tế.

Cô trả lời một cách hàm hồ như vậy, chứ không nói rõ thân thế mình ở Phương phủ.

Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Đêm nay cô nương vâng lệnh Phương đại hiệp ở trong khoang thuyền này ư?

Thiếu nữ đáp:

- Nô tỳ được lệnh thị phụng Tam công tử.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc.

Thiếu nữ lấy làm kỳ hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương thanh nhã xinh đẹp. Ở miền Tây Bắc ít có người như vậy.

Hồng y nữ nói:

- Công tử quá khen.

Lý Hàn Thu nói:

- Đáng tiếc là tại hạ đang ở thời kỳ phục thuốc không thể thân cận nữ sắc.

Thiếu nữ áo hồng cúi gầm mặt xuống, cực kỳ bẽn lẽn đáp:

- Tiện thiếp chỉ hầu hạ cho công tử yên giấc.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này mã xinh nhưng lại vẻ lại thông minh lanh lợi... Phải chăng Phương Tú cố ý phái thị đến để dò la gốc gác mình? Ta phải cẩn thận mới được.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Không dám làm phiền cô nương. Có điều con ngươi đẹp như cô, tại hạ e rằng khó lòng mà kìm giữ được. Vậy xin cô nương đi nghỉ riêng.

Thiếu nữ áo hồng nói:

- Tiện thiếp vâng lệnh đến đây, không dám bỏ đi. Xin công tử cứ yên nghỉ, để mặc tiện thiếp ngồi suốt đêm cũng được.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương đại hiệp và Hàn đại hiệp đều biết tại hạ đang ở thời kỳ phục thuốc, phải cử tiểu sắc.

Vậy cô nương cứ nói thiệt, chắc hai vị cũng hiểu cho. Xin cô nương đừng ngại gì hết.

Thiếu nữ áo hồng nghiêng mình thi lễ nói:

- Nếu vậy tiện thiếp xin tuân lệnh.

Rồi cô rón rén lùi ra khỏi khoang thuyền.

Lý Hàn Thu nhìn gót sen thoăn thoắt, bóng dáng thướt tha, không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- Con nha đầu này coi rất quyến rũ, thật không phải hạng tầm thường. Chẳng hiểu Giang Nam Song Hiệp đi đâu kiếm được người đẹp như vậy?

Chàng giơ tay lên quạt tắt đèn đi đóng cửa thuyền lại để nguyên áo nằm nghỉ. Lòng chàng vẫn thắc mắc tự hỏi:

- Không hiểu Lôi Phi bị bọn họ đưa đi đâu? Giang Nam Song Hiệp lưu một mình ta ở đây phải chăng vì lòng thực muốn khoản đãi? Hay là bọn họ vẫn nghi ngờ mượn cơ hội này để điều tra cho biết rõ lai lịch bọn mình?

Suốt đêm Lý Hàn Thu ở trong tình trạng hoang mang, lúc nào chàng cũng gia tâm đề phòng.

Nhưng sự thực đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Suốt đêm bình yên không xảy ra biến cố chi hết.

Lý Hàn Thu chờ cho đến lúc sáng bạch mới ngủ đi. Khi chàng tỉnh dậy mặt trời đã lên cao ba sào chiếu sáng vào qua cửa sổ.

Lý Hàn Thu dậy mở cửa khoang thuyền đã thấy thiếu nữ áo hồng đứng chờ ở đó. Hiển Nhiên cô vừa mới trang điểm, mặt thoa một làn phấn mỏng, lông mày vẽ lại, coi càng thêm vẻ xinh đẹp.

Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương không ngủ ư?

Thiếu nữ áo hồng cất giọng nhu mì đáp:

- Tiện thiếp vâng mệnh chầu chực công tử, không dám bỏ đi.

Lý Hàn Thu thấy cô không tỏ vẻ gì mệt nhọc thì bụng bảo dạ:

- Con nha đầu này suốt đêm không ngủ mà tinh thần vẫn cường kiện thì nội công thị nhất định cao thâm lắm.

Bụng nghĩ vậy, miệng chàng hỏi:

- Suốt đêm cô nương không ngủ hay sao?

Thiếu nữ áo hồng đáp:

- Tiện thiếp ở ngoài khoang thuyền có nghỉ một lúc.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chắc Phương Tú để cô gái tuyệt sắc này ở đây mong ta lưu luyến nữ sắc, vậy ta thi gan với hắn một phen cũng phải.

Chàng liền tủm tỉm cười hỏi:

- Xem chừng lệnh của Phương viện chúa nghiêm khắc lắm phải không?

Thiếu nữ áo hồng cúi đầu nhỏ nhẹ đáp:

- Phương viện chúa đã dặn tiểu tỳ: Tam công tử là con rồng trong loài người, tiểu tỳ phải hết lòng hầu hạ, nếu được công tử chiếu cố là sau này có ngày mở mặt mở mày.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương đại hiệp quá tâng bốc tại hạ đó. Cô nương đừng tin là thật.

Chàng đưa tay ra dắt thiếu nữ áo hồng về phía trước.

Thiếu nữ mặt đỏ bừng nhưng vẫn để cho chàng dắt vào trong khoang và tựa vào lòng chàng.

Lý Hàn Thu nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy cằm thiếu nữ thì hai má cô đỏ như gấc chín, mắt không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Coi thái độ cô ả này dường như không phải giả vờ. Giang Nam Song Hiệp phái con người như thị đến kề cận bên ta không hiểu có dụng ý gì?

Bỗng nghe thiếu nữ áo hồng rủ rỉ nói:

- Tiện thiếp chịu ơn dưỡng dục của Phương viện chúa phải xả thân để báo đền. Tiện thiếp mong rằng Tam công tử đừng coi tiện thiếp như kẻ đê hèn.

Lý Hàn Thu từ từ buông thiếu nữ ra nói:

- Cô nương có Nhiều phương pháp để báo đền ơn dưỡng dục của Phương đại hiệp, bất tất phải bằng cách hiến thân cho người.

Thiếu nữ áo hồng ngơ ngẩn một lúc rồi đáp:

- Đa tạ công tử có lòng chỉ giáo.

Lý Hàn Thu toan nói nữa thì đột Nhiên thanh âm một thiếu nữ trong trẻo lọt vào khoang thuyền:

- Tần muội muội!...

Thiếu nữ áo hồng quay đầu nhìn ra thì thấy một thiếu nữ mình mặc áo xanh từ từ đi vào.

Lý Hàn Thu vừa trông thấy cô này không khỏi chấn động tâm thần.

Nguyên thiếu nữ mới đến chính là người mà chàng chưa rõ là thù hay bạn. Nàng là Quyên Nhi thường ngấm ngầm giúp đỡ cho chàng cùng Lôi Phi.

Thiếu nữ áo hồng nghiêng mình thi lễ hỏi:

- Có phải tỷ tỷ đến đây thay phiên cho tiểu muội đi nghỉ phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Viện chúa đang kiếm muội muội, mau về ra mắt đi!

Thiếu nữ dạ một tiếng rồi hối hả đi ngay.

Lý Hàn Thu ngưng thần nhìn Quyên Nhi, hồi lâu không lên tiếng.

Quyên Nhi cười ruồi hỏi:

- Công tử nhìn chi vậy, chẳng lẽ chưa nhận ra tiện thiếp ư?

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói:

- Quyên cô nương mạnh giỏi a?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp vẫn bình yên...

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tần cô nương hay đấy chứ?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tần cô nương là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Cô mặc áo hồng vừa rồi. Y là một cô gái xinh đẹp ngon lành nhất trong Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kể cả cô nương vào đó nữa hay sao?

Quyên Nhi tủm tỉm cười, hỏi sang chuyện khác:

- Bao giờ các vị ra đi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam nhị hiệp đối đãi với bọn tại hạ vào hàng thượng khách việc gì lại bỏ đi?

Quyên Nhi chau mày hỏi:

- Công tử tưởng đây là cái tổ êm ấm hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ cũng không nghĩ thế.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Nếu vậy công tử đi cho lẹ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Công việc của tại hạ cô nương bất tất phải quan tâm, mà chính cô phải giữ mình là điều khẩn yếu.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Những câu tiện thiếp nói đều là sự thật. Mong công tử đừng hiểu lầm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ biết lắm. Thịnh tình cô nương bọn tại hạ rất cảm kích trong lòng.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy công tử muốn tạ ơn tiện thiếp bằng cách gì?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Cô nương muốn tại hạ tạ ơn bằng cách nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp chỉ mong công tử nghĩ cho kỹ để phân biệt được đâu là thù đâu là bạn.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi:

- Còn vị Hàn công tử kia thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Y về Phương gia đại viện rồi.

Lý Hàn Thu dằn giọng:

- Tại hạ muốn nói nếu vị đó còn ở đây thì cô nương không rảnh để nói chuyện với tại hạ.

Quyên Nhi nói:

- Công tử không hiểu nội vụ, mà lúc này tiện thiếp lại không thể nói rõ được. Tiện thiếp chỉ hy vọng các vị nên đi ngay càng sớm càng tốt vì...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vì lẽ gì?

Quyên Nhi đáp:

- Vì Trương công tử kia sắp tới đó. Hắn mà đến đây thì thân thế hai vị tất bị bại lộ, nên không thể lưu lại đây được nữa.

Nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Tiện thiếp mong rằng công tử tin lời, ít ra cũng tin là tiện thiếp không có ý làm hại các vị.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Địa vị cô nương ở đây thế nào? Cô ẩn mình trong này có dụng ý gì? Nếu cô không nói rõ thì khó mà tin được.

Quyên Nhi khẽ thở dài không đáp, nàng nói:

- Trương tam công tử thật chỉ còn cách đây một trăm dặm.

Câu này nàng nói thật khẽ, Lý Hàn Thu đứng đối diện mới nghe rõ. Nàng nói tiếp:

- Nhưng Phương viện chúa và Hàn nhị hiệp chưa tiếp được tin tức. Đại khái là tối nay họ sẽ đến đây. Vậy hai vị phải dời khỏi chốn này trước khi đêm tối Phương Tú mới khỏi hoài nghi. Hiện thời trong thành Kim Lăng rồng ẩn cọp nấp cực kỳ nguy hiểm. Những cao nhân khắp nơi tụ hội rất Nhiều. Phương Tú đã điều động mười mấy tay cao thủ và cho hàng trăm luồng nhãn tuyến theo dõi điều tra hành tung của các vị. Nếu các vị bị họ phát giác chắc gây nên một cuộc ác đấu cực kỳ khốc liệt.

Lý Hàn Thu thấy nàng nói có vẻ chân thật thì trong lòng bán tín bán nghi, chàng hỏi tiếp:

- Cô nương có lưu lại Kim Lăng không?

Chàng buột miệng hỏi rồi mới biết hỏi câu ấy là thừa mà lộ ra quá quan tâm đến nàng.

Quyên Nhi đáp:

- Cái mà tiện thiếp muốn đã tìm thấy rồi. Chỉ trong vòng ba ngày là lấy được rồi cũng đi ngay.

Lý Hàn Thu nói:

- Hành động của cô nương cực kỳ huyền bí khiến người ta khó mà hiểu được.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Công tử còn muốn gặp tiện thiếp hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Nếu được gặp nữa cũng là hay lắm, nhưng liệu còn có thể gặp được không?

Quyên Nhi đáp:

- Có thể được. Nhưng lần này phiền công tử dời gót đến một nơi chờ tiện thiếp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ biết chờ cô nương ở đâu?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Công tử có nhớ căn tịnh xá ở trong núi không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Tại hạ nhớ rồi.

Quyên Nhi nói:

- Vậy là hay lắm! Sau đây ba ngày chúng ta sẽ hội diện tại tịnh xá vào lúc huỳnh hôn. Tiện thiếp chờ công tử cho đến trời sáng. Nếu mặt trời mọc mà công tử không tới thì tiện thiếp không chờ được nữa.

Lý Hàn Thu nói:

- Đối với cô nương tại hạ thiệt còn muốn hiểu Nhiều hơn, vậy sau đây ba ngày tại hạ nhất định y ước tới đó, trừ trường hợp không tới được mới phải chịu.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Khi chúng ta tái hội sẽ nói chuyện Nhiều. Tiện thiếp chẳng có chỗ nào huyền bí đâu...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tần Nhi sắp tới rồi. Y là cô gái đẹp nhất trong Phương gia đại viện thế mà Phương Tú để y bồi tiếp công tử là trân trọng lắm đấy. Y hy vọng mối tình Nhi nữ có thể cột gan dạ anh hùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tần Nhi là người như thế nào? Có võ công không?

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Y là người tuyệt thông minh lại hiểu võ công nhưng y rất trong sạch. Y ở Phương gia đại viện từ thuở nhỏ không mấy khi ra ngoài nên ít duyệt lịch nhân tình thế thái.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Y cứ luẩn quẩn bên mình tại hạ thì làm sao mà đi được?

Quyên Nhi ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Ông bạn công tử biết Nhiều hiểu rộng. Tiện thiếp chắc từ giờ đến trưa y sẽ tới tìm công tử. Khi ấy công tử tìm cơ hội nói với y hay là xong. Còn Tần Nhi...

Nàng chau mày ngẫm nghĩ:

- Hay hơn là đem cả cô ta đi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Đem cả cô ta đi?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Cô là lá mộc che đỡ tốt nhất. Có y đi thì Phương Tú mới bớt dạ hoài nghi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Quyên Nhi đáp:

- Công tử điểm huyệt rồi nói rõ nội tình để cô ta quyết định. Công tử có thể lộ chân tướng cho Tần Nhi coi. Cô có nói cho Phương Tú biết cũng không sao. Đồng thời công tử mượn miệng cô bày kế nghi binh khiến Phương Tú không thể phán đoán được hành tung của hai vị.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ tưởng báo mối thù cả nhà bị sát hại, chỉ giết xong Giang Nam Song Hiệp thì mãn nguyện, thực không muốn sinh chuyện cho hao phí tâm cơ.

Quyên Nhi nói:

- Công tử đã bị lôi cuốn vào luồng nước xoáy thì dễ gì mà thoát ra được. Hơn nữa tính chuyện giết hai người đó không phải chuyện dễ dàng. Hiện giờ Giang Nam Song Hiệp thực lực rất mạnh. Nếu công tử ra mặt xung đột với họ tất bị thất bại.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy tại hạ nhất nhất nghe lời cô nương là xong.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Thế mới được. Công tử hãy ngồi xuống để tiện thiếp nắn gân cốt cho.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Làm như vậy sao tiện?

Quyên Nhi đáp:

- Công tử đừng quên mình là thượng khách của Phương Tú mà tiện thiếp chỉ là tên nữ tỳ trong Phương gia.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhưng cô nương đã có Hàn công tử.

Quyên Nhi đáp:

- Y rất đa tình với tiện thiếp, nhưng tiện thiếp chỉ lợi dụng y mà thôi. Công tử hãy ngồi xuống. Còn gì để ba ngày nữa sẽ nói.

Lý Hàn Thu không sao được đành theo lời ngồi xuống.

Quyên Nhi thò những ngón tay búp măng nắn vai Lý Hàn Thu. Xem chừng nghề này cô rất thạo, khiến cho chàng thấy cảm giác cực kỳ khoan khoái.

Lý Hàn Thu từ từ nhắm mắt lại nghĩ thầm:

- Giả tỷ lúc bình thời được cô nắn thế này thì hay quá, nhưng hiện nay tình thế đang rắc rối, mình không muốn mà nàng cũng cứ làm.

Sau một lúc bỗng nghe có tiếng bước chân người vọng lại.

Lý Hàn Thu mở bừng mắt ra thấy thiếu nữ áo hồng là Tần Nhi đang từ từ tiến vào.

Quyên Nhi dừng tay lại hỏi:

- Tần muội muội! Công việc xong cả chưa?

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Viện chúa muốn cho tiểu muội chầu chực Tam công tử.

Quyên Nhi nói:

- Vậy càng hay! Ta đi đây.

Rồi nàng cất bước ra ngoài. Tần Nhi khẽ nói:

- Tỷ tỷ hãy lưu bộ!

Quyên Nhi dừng bước hỏi:

- Việc chi vậy?

Tần Nhi nhẹ gót tới bên Quyên Nhi thì thầm mấy câu.

Quyên Nhi nói:

- Được rồi!

Tần Nhi hai má đỏ hồng, từ từ cúi đầu xuống.

Quyên Nhi ngửng đầu lên nhìn Lý Hàn Thu lần nữa rồi khoan thai bước ra khỏi khoang thuyền.

Tần Nhi chờ Quyên Nhi đi xa rồi mới tiến lại trước mặt Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn chàng, dường như muốn nói gì nhưng không thốt nên lời.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Phương viện chúa nói gì với cô nương?

Tần Nhi bẽn lẽn nhỏ nhẹ đáp:

- Phương viện chúa nói cho tiểu tỳ hay người muốn tiểu tỳ chiêu đãi công tử.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương viện chúa muốn cô nương chiêu đãi tại hạ cách nào?

Tần Nhi đáp:

- Phương viện chúa bảo công tử là đấng anh hùng. Con người anh hùng thường rất đa tình. Tiểu tỳ... tiểu tỳ...

Lý Hàn Thu biết có chỗ khó nói, liền cười hỏi:

- Có phải Phương viện chúa có ý muốn cô nương hết lòng hết ý chiêu đãi, tại hạ muốn sao cũng được?

Tần Nhi gật đầu đáp:

- Dạ! Chính là thế đó!

Lý Hàn Thu thấy cô rất chất phác liền cười hỏi:

- Bất luận ý Phương viện chúa thế nào, tại hạ chỉ hỏi cô nương tính sao?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ nhất thiết theo mệnh lệnh của viện chúa.

Lý Hàn Thu giả vờ buông tiếng thở dài, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Tần Nhi giương cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Công tử bực mình rồi phải không?

Lý Hàn Thu ngập ngừng đáp:

- Bực mình thì không dám, nhưng...

Tần Nhi nóng ruột hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Quyên cô nương đã hai ba lần cảnh cáo phải đi ngay mà lại cần mượn sức Tần Nhi mới khiến cho Phương Tú khỏi nghi ngờ.

Chàng nghĩ vậy liền cười đáp:

- Nhất thiết cô nương đều tuân mệnh viện chúa khiến cho tại hạ cảm thấy có điều miễn cưỡng cô nương thái quá?

Tần Nhi hỏi:

- Miễn cưỡng thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Miễn cưỡng chính mình cô nương. Cô nương là người thông minh chắc tự hiểu rồi.

Tần Nhi nhìn chầm chặp vào mặt Lý Hàn Thu.

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đột Nhiên hai má đỏ hồng ra chiều bẽn lẽn nói:

- Công tử đừng hiểu lầm. Tiểu tỳ được theo công tử là mãn nguyện lắm rồi!

Lý Hàn Thu phấn khởi tinh thần, mỉm cười nói:

- Tần nương! Cô ở Kim Lăng đã lâu chắc thuộc hết đường đất chốn này rồi?

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ rất ít được ra ngoài.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta dạo chơi ngắm phong cảnh thành Kim Lăng được không?

Tần Nhi đáp:

- Được lắm! Tiểu tỳ đi bẩm với viện chúa để người sai sắp ngựa cho chúng ta, đồng thời phái mấy tên tùy tùng quen biết hình thế để dẫn đường.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Tại hạ không muốn đi Nhiều người, chỉ một mình cô nương theo là đủ.

Tần Nhi mỉm cười rất tươi nói:

- Để tiểu tỳ đi bẩm viện chúa.

Lý Hàn Thu dặn:

- Được rồi! Ý viện chúa thế nào cô nương mau trở lại báo cho tại hạ biết. Tại hạ còn muốn xem tỷ võ trên hoa đài, vậy chúng ta cần về sớm.

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ biết rồi.

Cô nói xong lật đật đi ngay.

Lý Hàn Thu đủng đỉnh bước ra ngoài khoang thuyền ngó cảnh vật tứ bề. Chàng thấy con thuyền của mình ở chính giữa, bốn mặt đều có thuyền bè liên tiếp tựa hình hoa mai.

Lúc này Lôi Phi cũng đang đứng ở đầu thuyền dòm ngó. Y nhìn thấy Lý Hàn Thu đứng đàng xa liền chắp tay nói:

- Công tử bình yên đấy a?

Thanh âm y rất lớn, hiển Nhiên khiến cho mọi người xung quanh đều nghe tiếng.

Lý Hàn Thu vẫy tay nói:

- Qua đây!

Lôi Phi dạ một tiếng rồi hối hả đi tới đứng bên Lý Hàn Thu, thái độ rất cung kính.

Hai người đều biết rõ trong thuyền bè bốn mặt hiện đang có Nhiều con mắt dòm ngó mình. Vì vậy cần phải giả vờ như không có chuyện gì. Thái độ càng trầm tĩnh chừng nào hay chừng nấy.

Lôi Phi ngoảnh đầu nhìn bốn phía rồi lớn tiếng hỏi:

- Công tử coi phong cảnh Giang Nam so với đất Tần của chúng ta thế nào?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Giang Nam xinh đẹp ở chỗ hoa cỏ tốt tươi muôn hồng nghìn tía, oanh hót líu lo khiến người ta phải say sưa mê mệt. Còn đất Tần chúng ta thì một màu tuyết phủ trắng xóa, thông reo vi vút. Mỗi nơi có một cảnh tượng đặc biệt.

Bỗng phía sau có người lặp lại:

- Hay cho phong cảnh mỗi nơi có chỗ đặc biệt.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại chính là Phương Tú.

Đi sau Phương Tú là cô gái áo hồng Tần Nhi.

Lôi Phi vội chắp tay chào:

- Tại hạ bái kiến Phương đại hiệp.

Phương Tú xua tay đáp:

- Bất tất phải đa lễ.

Rồi hắn quay lại ngó Tần Nhi, hỏi Lý Hàn Thu:

- Tại hạ nghe cô này nói thế huynh muốn đi du ngoạn phong cảnh thành Kim Lăng, phải vậy không?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ có bàn với cô nương như vậy, song nếu có điều bất tiện thì thôi.

Phương Tú cười ha hả nói:

- Làm gì mà bất tiện? Phương mỗ đã bảo chúng sắp ngựa cả rồi. Không hiểu thế huynh giờ nào động thân?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ muốn đi sớm về sớm. Nếu có thể thì đi ngay bây giờ.

Phương Tú nhìn Tần Nhi nói:

- Cô phải hầu hạ Trương công tử cho cẩn thận!

Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ xin tuân mạng.

Phương Tú đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lẽ ra Phương mỗ dẫn đường cho thế huynh nhưng bận rộn quá khó mà đi được. Chờ cuộc hoa hội đêm nay kết thúc Phương mỗ sẽ đi du ngoạn với thế huynh một chuyến.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ không dám làm phiền Phương đại hiệp, được Tần cô nương đi theo tại hạ cũng cảm kích lắm rồi.

Phương Tú tươi cười chắp tay cáo từ.

Tần Nhi khoan thai bước lại trước mặt Lý Hàn Thu hỏi:

- Ngựa sắp rồi công tử định bao giờ đi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương đi thu xếp để lên đường ngay.

Lôi Phi không hiểu vì lẽ gì Lý Hàn Thu lại đòi đi một cách đột ngột, y rất băn khoăn trong dạ nhưng không tiện hỏi.

Bỗng nghe Tần Nhi đáp:

- Tiểu tỳ không cần thu xếp gì nữa.

Lôi Phi ngửng đầu nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Thiếu chủ! Thuộc hạ có đi theo không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Có chứ!

Lôi Phi dạ một tiếng rồi trở gót đi luôn.

Lát sau y trở lại hỏi:

- Thiếu chủ định đi ngay ư?

Lý Hàn Thu gật đầu rồi đưa mắt nhìn Tần Nhi nói:

- Phiền cô nương dẫn đường.

Tần Nhi đi trước dẫn hai người xuống con thuyền nhỏ khác cho đẩy vào bờ.

Trên bờ đã có ba con ngựa tốt chờ sẵn. Hai gã trang hán đứng sẵn giữ ngựa.

Tần Nhi khẽ nói:

- Mời công tử thượng mã.

Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi tung mình nhảy lên lưng ngựa.

Tần Nhi cũng lên ngựa rồi khẽ hỏi:

- Công tử định đi chơi nơi nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ không thuộc địa thế. Tùy cô nương dọn đi đâu thì đi.

Tần Nhi hỏi:

- Tiểu tỳ dẫn công tử đi coi vũ hoa đài nhé?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hay lắm! Xin cô nương đi trước dẫn đường.

Chương 68: Tìm Kế Hoạch Trở Về Hoa Hội

Tần Nhi giật cương cho ngựa chạy về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sau Tần Nhi. Còn Lôi Phi đi sau rốt.

Đi chừng được vài dậm, Lôi Phi đột nhiên phóng ngựa lao đi như tên bắn vọt đến bên Lý Hàn Thu, khẽ hỏi chàng:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lôi huynh cứ đi lát nữa sẽ rỏ.

Rồi chàng gia roi cho ngựa chạy mau theo kịp Tần Nhi.

Gần tới Vũ Hoa Đài, bốn mặt đều là hoang dã vắng vẻ.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Tần Nhi:

- Tần cô nương! Phía bên kia rừng cây là chỗ nào?

Tần Nhi đáp:

- Đó là khu vực quạnh hiu, chỉ có cỏ dại cùng rừng tạp chẳng có chi đẹp đẽ mà thưởng ngoạn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng chỗ đó bí ẩn lắm phải không?

Tần Nhi đáp:

- Đã là nơi không có vết chân người thì dĩ nhiên là bí ẩn.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy chúng ta qua đó xem sao.

Tần Nhi ngơ ngác một chút rồi cười nói:

- Được rồi? Tiện thiếp dẫn công tử tới đó.

Đoạn cô phóng ngựa đi trước. Xuyên qua khu rừng rậm quả nhiên đến nơi cỏ dại mọc đầy cao tới ngang vai. Bốn bề vắng ngắt không một bóng người.

Lý Hàn Thu dừng ngựa lại nói:

- Nơi đây quả nhiên tịch mịch hoang vu.

Tần Nhi mỉm cười nói:

- Tiệp thiếp đã bảo mà công tử không tin.

Lý Hàn Thu xuống ngựa, vẫy tay nói:

- Tần cô nương! Cô nương hãy qua đây!

Tần Nhi liền xuống ngựa, cô ra vẻ thẹn thò cúi đầu chạy lại hỏi:

- Công tử có điều chi dạy bảo.

Lý Hàn Thu từ từ ngồi xuống đập tay vào đám cỏ rồi giục:

- Cô nương hãy ngồi xuống đây.

Tần Nhi do dự một chút rồi ngập ngừng hỏi:

- Công tử có điều chi muốn nói.

Lý Hàn Thu đưa tay ra, Tần Nhi đột nhiên cúi gầm mặt xuống nhưng cũng thò bàn tay nhỏ nhắn đặt vào lòng bàn tay Lý Hàn Thu.

Hai bàn tay đụng vào nhau khiến trong lòng hai người đều rung động.

Lý Hàn Thu di động ngón tay, đột nhiên chàng nắm chặt lấy uyển mạch Tần Nhi.

Tần Nhi giật mình kinh hãi bỗng nàng ngửng đầu ngó Lý Hàn Thu hỏi:

- Công tử có ý gì vậy?

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Tại hạ không phải là Trương tam công tử.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

- Thế ra công tử trá hình ư?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Có điều cô nương bất tất sợ hãi, vì tại hạ tuyệt không có ý gia hại cô nương.

Tần Nhi định thần lại thủng thẳng hỏi:

- Tướng công là ai? Sao lại giả mạo Trương tam công tử?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ ư? Chẳng dấu gì cô nương, tại hạ chính là kẻ thù mà Phương viện chúa đang truy tầm. Nực cười ở chỗ đã hai bữa nay, tại hạ ở luôn bên mình y mà y không phát giác ra được, lại còn phái hàng trăm tay cao thủ đi dò la truy nã.

Tần Nhi giương cặp mày lá liu lên chậm rãi hỏi:

- Tướng công nắm uyển mạch tiện thiếp là có dụng ý gì?

Lý Hàn Thu nghiêm nét mặt đáp:

- Tại hạ chỉ muốn nói rõ mấy điều cho cô nương hay chứ không có ý gì khác.

Tần Nhi nói:

- Tướng công nói đi! Tiện thiếp đang lắng tai đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Phương viện chúa mà cô nương đem lòng kính ngưỡng đó chỉ giả danh hào hiệp mà thực ra là tên cường bạo. Bề ngoài hắn giả đạo đức mà bề trong là một đứa hung ác chẳng điều gì không dám làm.

Tần Nhi thét lên:

- Tướng công đừng thóa mạ y!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao? Cô nương không tin lời tại hạ ư?

Tần Nhi đáp:

- Nhất định không tin! Trăm ngàn lần không tin! Phương viện chúa là một nhân vật khoan hồng đạo đức. Người coi bọn tiện thiếp như con cái.

Lý Hàn Thu chau mày nói:

- Nếu vậy thì tại hạ càng phục hắn về chỗ khéo giả đạo đức...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Cô nương ở ngay trong Phương gia đại viện phải không?

Tần Nhi đáp:

- Phải rồi! Tiện thiếp ở trong đó từ nhỏ cho tới khi khôn lớn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy tình hình trong Phương gia đại viện chắc cô nương biết hết?

Tần Nhi đáp:

- Từ một gốc cây một ngọn cỏ mọc ở chỗ nào, tiện thiếp cũng không sót.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy những cơ quan trùng điệp trong Phương gia đại viện cô nương có biết không?

Tần Nhi đáp:

- Vì tiếng nghĩa hiệp của Phương viện chúa lớn quá nên bọn đạo tặc ghét cay ghét đắng tìm hết cách gia hại, Phương viện chúa bất đắc dĩ phải bố trí những cơ quan để đề phòng có người vào đánh lén.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Nếu hắn quả là hão nhân thì đã chả đem tấm thân thanh bạch của cô nương để bồi tiếp anh chàng Trương tam công tử giả mạo này.

Tần Nhi chưng hửng cúi đầu xuống không nói gì.

Hồi lâu cô mới thủng thẳng hỏi:

- Tướng công là ai? Có cừu hận gì với Phương viện chúa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Hắn hạ sát song thân tại hạ lại giết hết cả gia nhân bộc phụ. Mối thù đó có nên trả không?

Tần Nhi đáp:

- Nếu lời tướng công là đúng sự thực thì dĩ nhiên phải trả. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nhưng làm sao?

Tần Nhi đáp:

- Vì lẽ gì Phương viện chúa giết chết lệnh song thân và chu lục cả nhà? Tình thực mà nói nếu lệnh tôn là một tên đại đạo lục lâm thì viện chúa giết đi là phải.

Lý Hàn Thu nghe Tần Nhi mạt sát song thân, chàng biến sắc cơ hồ muốn nổi nóng, nhưng chàng cố nhẫn nại nói:

- Sở dĩ hắn hạ sát tiên phụ chỉ vì người đã phát giác ra những hành động bí ẩn của hắn, nên hắn giết đi để bịt miệng.

Tần Nhi lại hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Phải chăng cô nương muốn hỏi tên vong phụ?

Tần Nhi đáp:

- Nếu bữa nay tướng công không giết tiện thiếp thì sau này tiện thiếp sẽ hỏi được thanh danh của lệnh tôn hồi sinh tiền thế nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Cô nương thám thính ở nơi Giang Nam Song Hiệp chăng?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Dĩ nhiên tiện thiếp phải hỏi dò người khác mới biết rõ được sự thực.

Lý Hàn Thu giơ ngón tay ra điểm vào hai chỗ huyệt đạo Tần Nhi rồi nói:

- Hay lắm! Tiên phụ là Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ nói thế là đủ, còn tin hay không thì ở cô nương. Tại hạ điểm huyệt cô bằng thủ pháp rất nhẹ, cô chỉ cần vận khí giải huyệt, Nhiều là bốn giờ ít là hai giờ liền tự giải khai được.

Dứt lời Lý Hàn Thu đứng dậy cắm đầu đi ngay.

Tần Nhi vội la gọi:

- Tam công tử hãy dừng bước!

Lý Hàn Thu quay mặt nói:

- Tại hạ họ Lý. Trương tam công tử là tên giả, cô nương nên nhớ rỏ.

Tần Nhi gọi lại:

- Lý công tử!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương còn điều chi dạy bảo?

Tần Nhi hỏi:

- Có phải công tử đã bôi thuốc dịch dung?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Đúng thế! Nhưng cô nương hỏi làm chi?

Tần Nhi đáp:

- Công tử có thể cạo thuốc đi để tiện thiếp coi chân tướng được chăng? Không chừng sau này chúng ta còn có cơ hội gặp mặt.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Để thị coi chân tướng về tả lại với Phương Tú cho hắn phải một phen kinh hãi càng hay.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Cô nương coi rồi về mách Phương viện chúa hay chứ?

Tần Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không cho y biết đâu.

Lý Hàn Thu đưa tay lên vuốt hết dược vật rồi lấy trong bọc ra một tấm khăn lụa lau mặt sạch đi nói:

- Cô nương nên nhớ kỷ để về mà tả lại với Phương Tú.

Tần Nhi nói:

- Tiện thiếp đã bảo không cho y hay.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương cho hắn biết càng tốt.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ mong rằng hắn giữ mình cho kỷ để tại hạ đến chặt đầu báo thù cho phụ thân.

Tần Nhi khẻ thở dài nói:

- Nếu sau này tiện tiếp kiếm được đầy đủ bằng chứng là tướng công nói thiệt thì tiện thiếp sẽ hết sức giúp đỡ. Thôi tướng công đi đi!

Lý Hàn Thu tự nhủ:

- Con nha đầu này tuy nhỏ tuổi, nhưng quan niệm thị rất mãnh liệt. Chàng ngó lại Tần Nhi hai lần rồi mới trở gót ra đi.

Lý Hàn Thu ra khỏi khu rừng nhỏ đã thấy Lôi Phi kìm ngựa đứng chờ. Chàng khẽ hỏi:

- Lý đệ giết thị rồi chăng?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ điểm huyệt thị bằng thủ pháp rất nhẹ.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Lý đệ để lộ chân tướng cho thị thấy rồi ư?

Lý Hàn Thu nhảy lên lưng ngựa đáp:

- Tiểu đệ muốn thị trở về nói cho Phương Tú nghe để gieo vào lòng hắn thêm Nhiều mối nghi ngờ.

Lôi Phi nói:

- Phương pháp này cũng hay đấy. Có điều tiểu huynh chưa hiểu vì lẽ gì đột nhiên Lý đệ rời khỏi hoa thuyền đúng lúc chúng ta đã khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào hết lòng ngờ vực. Tiểu huynh nghĩ rằng lúc này chúng ta bỏ đi thật đáng tiếc.

Lý Hàn Thu vừa phóng ngựa chạy đi vừa đáp:

- Chúng ta không đi không được.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì Trương tam công tử thật chiều nay sẽ tới Kim Lăng, chúng ta không khỏi bại lộ hành tung.

Lôi Phi hỏi:

- Sao Lý đệ lại biết rõ thế.

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương đã đến báo tin.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy là càng lạ nữa! Trương tam công tử chiều nay tới Kim Lăng, Phương Tú còn chưa hay mà sao Quyên cô nương đã biết trước?

Lý Hàn Thu nói:

- Y biết chúng ta giả trang, nếu có lòng gia hại thì đã báo Phương Tú rồi. Điểm này đủ chứng minh y là bạn với mình không phải thù. Hay ít ra y tuyệt không có ý gia hại mình. Y nói Trương tam công tử tới đây là một điều đích xác chẳng thể không tin được.

Lôi Phi khẽ nói:

- Quyên cô nương thật là con người kỳ quái! Cô ta rất thần bí, tuy còn nhỏ tuổi mà biết rất Nhiều chuyện.

Lý Hàn Thu nói:

- Y lại quen rất Nhiều người dường như đang tiến hành một vụ gì khá quan trọng.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh khó hiểu nhất là chỗ cô ta quen biết Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Địa vị của Đàm Dược Sư trong võ lâm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Người võ lâm rất kính mộ lão mà cũng có người tức giận lão.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó có vẻ mâu thuẫn. Sao lại có người oán hận lão?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó chỉ chính lão mới biết mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão là người thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tính lão kỳ lắm! Lão không làm điều gì tàn ác, thường làm việc thiện. Nhưng những điều thiện đó lúc nào lão thích làm thì làm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Y thuật lão rất tinh thâm, đến độ h người nào đã tắt thở là lão có thể cải tử hồi sinh. Nghe nói những người được lão cứu chữa chưa một ai chết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế là hay lắm chứ còn gì nữa?

Lôi Phi cười đáp:

- Nhưng y lại khiếm khuyết về đức hạnh cứu nhân độ thế. Gặp lúc cao hứng lão không tiếc công tiếc thuốc, cố tình cứu chữa. Còn gặp lúc lão không thích thì bệnh nhân chết ngay trước mắt, lão cũng chẳng động lòng.

Lý Hàn Thu nói:

- Té ra là thế!

Lôi Phi nói:

- Nhưng dù sao người đời cũng không thể oán trách lão được...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì lão cứu chữa cho ai cũng không lấy tiền, lào không phải là thầy lang treo biển chiêu khách.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nói thế thì ra Đàm Dược Sư là quái nhân hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Cho đến nay trên chốn giang hồ chưa nhận định được lão là người hay, hay người dở. Có người cho lão rất tồi, có người cho lão rất tốt. Sau nữa có người bảo lão là một nhân vật ở giữa hai ngã chánh tà. Lão muốn tránh sự phiền Nhiễu về sau phải thiên cư, chẳng biết trú sở ở đâu nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sau lào còn xuất hiện trên chốn giang hồ không?

Lôi Phi đáp:

- Lão thường vẫn xuất hiện, nhưng thời gian không nhất định, càng về sau càng thưa dần...

Y đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Kể về vai vế thì Quyên Nhi chẳng thể nào đi đôi với Đàm Dược Sư được, thế mà dường như hai người rất quen nhau.

Lý Hàn Thu nói:

- Chao ôi! Sau đây hai đứa chúng ta phải tìm hiểu Quyên Nhi thêm mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Làm sao mà hỏi được?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì Quyên cô nương ước hẹn với tiểu đệ sau ba ngày sẽ đến hội kiến tại tịnh xá.

Lôi Phi kìm dây cương ngựa lại hỏi:

- Nếu vậy thì chúng ta không dời hắn Kim Lăng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Chúng ta tìm một nơi ẩn mình không để cho Phương Tú tìm thấy.

Chàng trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Có điều tiểu đệ nhận thấy việc này rất khó, vì Phương Tú tất nhiên sẽ động viên hết cả thuộc hạ để lùng kiếm bọn mình.

Lôi Phi ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Nếu Phương Tú chưa phái người theo dõi hành tung chúng ta vì hắn chưa biết nội tình. Vậy chúng ta lại bôi thuốc dịch dung và hóa trang làm người khác ẩn mình ở Kim Lăng vẫn còn kịp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta biết ẩn vào đâu?

Lôi Phi đáp:

- Lại trở về dưới đài hoa hội để coi tình hình tỷ võ. Nếu mình không theo dõi được cho đến hết thì

thành ra câu chuyện có đầu mà chả có đuôi, há chẳng đáng tiếc ru?

Lý Hán Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phải rồi! Đấy mới chính là nơi an toàn nhất, vì Phương Tú quyết không ngờ tới chúng ta còn dám trở về hoa hội.

Lôi Phi nói:

- Hiện giờ công việc trọng yếu nhất là phải làm sao dấu được đôi ngựa này. Nếu để Phương Tú theo dõi vết chân ngựa và hiểu lầm là chúng ta cưỡi ngựa đi xa rồi, có thế lão mới không ngờ mình quay trở lại coi hoa hội.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Muốn giấu hai con tuấn mã này thì chỉ có biện pháp duy nhất là giết chúng đi và giấu cả yên cương, ngoài ra chẳng còn biện pháp nào khác.

Nhưng chàng thấy Lôi Phi bắt ngựa cho chạy lên một trái núi xa xa.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Chúng ta đi đâu thế này.

Lôi Phi đáp:

- Con ngựa là vật vô tri. Chúng ta mà giết nó đi thì thật là tàn nhẫn!

Lý Hàn Thu nói:

- Đúng thế!

Lôi Phi cười nói:

- Chúng ta đã không nỡ giết ngựa thì chỉ có cách dùng nó làm kế nghi binh.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kế nghi binh thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta cưỡi ngựa lên núi thì cho đến chỗ không trèo được nữa sẽ bỏ ngựa mà đi bộ.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Bọn họ có theo vết chân tìm tới chỗ không lên được nữa thì tự nhiên tưởng là chúng ta vào ẩn trong rừng.

Lôi Phi nói:

- Phương Tú há phải là hạng dễ lừa gạt? Chúng ta phải bò lên núi thật sự rồi sau sẽ quay trở lại.

Lý Hàn Thu đột nhiên chau mày nói:

- Có một điều tiểu đệ e rằng Lôi huynh quên mất.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta muốn vào trường tỷ võ, cần phải có thiếp mời mới được.

Lôi Phi thò tay vào bọc móc ra hai tấm thiếp cười nói:

- Thiếp mời tiểu huynh đã chuẩn bị rồi, Lý đệ bất tất phải nhọc lòng.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói:

- Nếu vậy thì Lôi huynh suy tính sâu xa thật.

Lôi Phi cười hỏi:

- Tiểu huynh đã mang danh "Thần Thâu" thì cũng phải có cái gì khác người, chẳng lẽ để đời gọi uổng hay sao?

Lý Hàn Thu cũng cười xòa rồi vọt ngựa về phía trước.

Chàng nhất thiết theo kế hoạch của Lôi Phi, bỏ ngựa trèo lên núi đi tới bên khe suối lại thay đổi sắc mặt.

Lôi Phi hóa trang làm một lão già gầy khẳn gầy kheo, Lý Hàn Thu giả dạng một người tướng mạo bình thường.

Lôi Phi lại lấy hai bộ áo cho hai người thay đổi, còn quần áo cũ thì vùi xuống đất lấp đi. Đoạn theo đường vòng quanh xuống núi.

Lôi Phi lấy tấm thiếp mời giao cho Lý Hàn Thu và bảo chàng:

- Chúng ta chia đường mà đi để họ khỏi nghi ngờ. Khi nào trường tỷ võ rồi sẽ gặp nhau ở gốc Tây Bắc phía dưới đài.

Lý Hàn Thu gật đầu đón lấy danh thiếp.

Chàng chờ cho tới lúc lên đèn mới đi đến hội trường.

Cách phòng vệ hội trường bữa nay càng nghiệm mật hơn. Bốn mặt đèn lửa sáng như ban ngày.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì thấy mấy chiếc hoa thuyền đã áp mạn vào bờ.

Trong thuyền lấp loáng ánh đèn lửa chứ không sáng tỏ nhưng người bên trên bờ cũng như người dưới thuyền đều ra chiều lật đật.

Đột nhiên Lý Hàn Thu nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo hồng hấp tấp từ trong thuyền chạy ra nhảy lên bờ.

Lập tức có hai đại hán cùng đi với thiếu nữ.

Tuy thiếu nữ lật đật đi ngay, nhưng Lý Hàn Thu cũng nhìn rõ đó chính là Tần Nhi. Thái độ hấp tấp của cô khiến cho chàng biết có việc khẩn cấp.

Tiếp theo, Phương Tú từ trong khoang thuyền đi ra.

Lý Hàn Thu đã biết lão là con người gian hoạt đa nghi, chàng không dám nhìn xuống chiếc thuyền hoa bữa trước. Tay cầm thiếp mời giơ ra rồi đi thẳng vào trường tỷ võ. Chàng bước tới gốc Tây Bắc dưới đài đã thấy Lôi Phi ngồi trên một chiếc ghế gỗ chờ sẵn rồi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau chứ không cất tiếng hô hoán.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang đảo nhìn bốn phía một lượt thì thấy đêm nay trong trường có tới trên hai trăm người, đến coi nhưng không náo Nhiệt như hai đêm trước. Thế là số người vẫn đông không kém.

Đột nhiên trong thuyền hơi nhốn nháo. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thấy Hàn Đào dẫn một người nai nịt gọn gàng mặc áo màu lam, ngoài khoác áo choàng. Người này hãy còn trẻ tuổi từ từ đi vào trong trường ngồi xuống ghế hàng đầu.

Vì chàng ngồi cách xa nên không nhìn rõ tướng mạo người đó nhưng cũng thấy gã có dáng một thiếu niên anh tuấn.

Ngồi bên Hàn Đào còn một chàng thiếu niên võ phục khác, lưng đeo trường kiếm. Gã chính là Trương Tử Lâu.

Lý Hàn Thu kinh hãi nghĩ thầm:

- Giang Nam Song Hiệp quả có tài dụ người. Mới vỏn vẹn một đêm mà đã thuyết phục được Trương Tử Lâu về với phe chúng.

Chàng lấy làm lạ tại sao Phương Tú lại chưa đến.

Bỗng mấy tiếng thanh la báo hiệu vang lên.

Mụ Kim ma béo chù béo chụp từ từ bước ra trước đài khoanh tay thi lễ, tự giới thiệu:

- Lão thân là Kim Ma. Tưởng các vị đều đã biết rồi...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chuyến này những vị cao thủ võ lâm tới dự hội Nhiều quá khiến bọn lão thân phải rút ngắn nhật trình cuộc tỷ võ kén rể ngắn hơn thời gian đã định trước. Mới trong hai đêm đã tỷ đấu mười trận. Đêm nay chỉ còn hai trận chót là kết thúc được. Lão thân hy vọng trong các vị đây còn Nhiều cao thủ đăng đài để thắng nốt hai trận rồi dắt người đẹp về theo. Giang Nam Song Hiệp đã chuẩn bị những của hồi môn rất hậu. Lão thân xin có lời chúc mừng trước các vị hai chữ nhân tài lưỡng đắc.

Mụ nói xong lật đật lui vào hậu đài.

Tiếp theo là một thiếu nữ diễm lệ mình mặc võ phục màu xanh từ từ tiến ra.

Dưới ánh đèn sáng tỏ, Lý Hàn Thu phát giác ra thiếu nữ áo xanh này quả nhiên so với những thiếu nữ xuất tịch hai đêm trước còn có phần xinh đẹp hơn. Chàng lẩm bẩm:

- Mười hai ả hoa nữ đúng là mỗi cô đẹp hơn một tầng.

Bỗng thấy thiếu nữ áo xanh đưa khóe mắt ngó người dưới đài một lượt rồi hé miệng anh đào cất tiếng:

- Tiện thiếp là Trân Vi. Vị nào muốn tứ giáo xin mời lên đài.

Cô nói ít lời thái độ rất đoan trang. Dứt lời cô lui vào giữa đài đứng nghiêm chỉnh.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Những cô hoa nữ về sau chẳng những đẹp hơn e rằng bản lãnh cũng cao thâm hơn. Cô này mặt

lạnh như tiền rất hợp với kiếm đạo về công phu dưỡng khí, chắc kiếm thuật cô phải có chỗ hơn người.

Trân Vi chờ lâu chưa thấy ai lên lại ngó xuống đài nói:

- Nếu trong các vị đây không có ai dám đăng đài thí thì tiện thiếp đành rút lui vậy.

Bỗng có tiếng cười khanh khách nói:

- Cô nương nói vậy chẳng hóa ra coi thường anh hùng thiên hạ lắm ư?

Chưa dứt lời, một bóng người nhảy vọt lên đài.

Lý Hàn Thu định thần nhìn xem ai thì thấy người đăng đài, vào trạng 27, 28 tuổi, mình mặc áo lam coi ra vẽ một chàng thư sinh.

Trân Vi ngắm người mới lên, vẻ mặt lạnh lẽo đột nhiên trên môi cô thoáng lộ một nụ cười lên tiếng:

- Xin công tử báo danh đi!

Người áo lam đáp:

- Tại hạ là Hạ Hầu Phương. Xin cô nương nhẹ tay cho.

Trân Vi nói:

- Trong cuộc tỉ võ, ai cũng phô trương tài nghệ Hạ Hầu công tử bất tất phải khiêm nhượng...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Công tử muốn giao đấu bằng kinh khí hay là tỉ thí quyền chưởng.

Hạ Hầu Phương đáp:

- Khách phải theo chủ. Cô nương tinh thâm về thứ gì thì chúng ta tỉ thí thứ đó.

Tuy gã nói rất uyển chuyển dễ nghe, song có ý tự phụ.

Trân Vi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Đáng lý công tử có quyền chọn lựa, nhưng công tử lại bỏ quyền đó thì tiện thiếp xin tuân mệnh. Chúng ta tỉ kiếm được không?

Hạ Hầu Phương đáp:

- Được lắm!

Trân Vi từ từ bước tới trước gia binh, rút lấy một thanh bảo kiếm rồi nói:

- Mời công tử lựa binh khí.

Hạ Hầu Phương tiến lại rút lấy thanh trường kiếm nói:

- Xin cô nương ra tay đi!

Trân Vi cầm kiếm để trước ngực đáp:

- Mời công tử động thủ trước.

Hạ Hầu Phương mỉm cười nói:

- Xin cô nương hãy coi chừng!

Gã từ từ phóng kiếm đâm tới.

Trân Vi lùi lại ba bước. Vẻ mặt cô ra chiều thưởng thức chiêu số của đối phương. Nhưng vẻ thản nhiên bỗng tiêu tan ngay, thay thế bằng nét mặt kinh ngạc.

Hạ Hầu Phương nói:

- Cô nương hãy coi chừng! Chiêu kiếm thứ hai của tại hạ phóng tới đó.

Hắn vừa nói vừa phóng kiếm mau lẹ tuyệt luân.

Trân Vi phung tay phải một cái. Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choang choảng rùng rợn.

Chương 69: Áp Trại Cô Nương Đả Bại Song Hào Kiệt

Lý Hàn Thu thấy hai người mới tiếp xúc mấy chiêu đã đi vào cuộc đấu ác liệt thì trong lòng không khỏi kinh hãi tự hỏi:

- Anh chàng Hạ Hầu Phương này kiếm thuật rất tinh thâm không hiểu y ở đâu tới đây?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì cuộc đấu trên đài lại biến chuyển đến giai đoạn khủng khiếp hơn.

Những người dưới đài dường như đều bị cuộc chiến đấu thần tốc thu hút, để hết tinh thần theo dõi.

Đột nhiên kiếm quang lóe lên một cái rồi vụt tắt. Bóng hai người bỗng xa ra.

Đèn lửa trên đài sáng tỏ, ai cũng nhìn rõ cánh tay trái hai người đều chảy máu.

Nguyên hai bên cùng bị trường kiếm của đối phương đâm trúng.

Hạ Hầu Phương nhìn vết thương trên cánh tay mình cười lạt hỏi:

- Cô nương bị thương nặng lắm không?

Trân Vi không trả lời, lạnh lùng hỏi lại:

- Còn công tử thì sao?

Hạ Hầu Phương đáp:

- Tại hạ tin rằng còn có thể tái chiến được.

Trân Vi nói:

- Hạ Hầu công tử đã muốn đánh nữa thì tiện thiếp xin bồi tiếp.

Hạ Hầu Phương nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta tỉ thí cho đến lúc phân thắng bại.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Mụ Kim Ma béo mập đột nhiên xuất hiện giữa hai người. Mụ nói:

- Hai vị bất tất phải tỉ đấu nữa.

Hạ Hầu Phương quay lại nhìn Kim Ma hỏi:

- Tại sao vậy?

Kim Ma đáp:

- Bản lãnh hai vị ngang nhau. Nếu còn đấu nữa sẽ đi đến chỗ lưỡng bại câu thương. Lão thân không muốn để xẩy ra thảm kịch đó.

Hạ Hầu Phương cười mát hỏi:

- Sao phu nhân không khuyên Trân Vi cô nương nhận thua đi, để tránh khỏi một cuộc đổ máu?

Trân Vi hỏi lại:

- Tiện thiếp chưa thua mà bắt phải nhận là bại trận thì cam tâm thế nào được?

Hạ Hầu Phương nói:

- Cô nương đã không chịu thì chúng ta đành phải động thủ phen nữa.

Trân Vi giơ trường kiếm lên nói:

- Nào mời công tử.

Kim Ma đột nhiên tiến lên một bước ngăn hai người lại lên tiếng:

- Khoan đã!

Trân Vi thu kiếm về hỏi:

- Kim Ma có điều chi dạy bảo?

Kim Ma khẽ thở dài đáp:

- Nếu còn đấu nữa, e rằng cô nương khó lòng đủ nội lực để địch lại Hạ Hầu công tử.

Trân Vi buồn rầu hỏi lại:

- Kim Ma! Kim Ma bắt tiểu nữ nhận thua hay sao?

Kim Ma đưa mắt nhìn Hạ Hầu Phương nói:

- Hai vị đều bị thương ở tay rồi, mà thương thế lại khá nặng. Theo ý lão thân, nếu còn tỷ đấu nữa thì nên tỷ thí bằng loại khác.

Trân Vi nói ngay:

- Vậy cũng hay. Xin Hạ Hầu công tử vạch đường lối để tiện thiếp bồi tiếp.

Hạ Hầu Phương nói:

- Lần này xin nhường tiên cơ lại cho cô nương. Cô nương vạch đường đi!

Trân Vi nói:

- Theo ý tiện thiếp thì e rằng công tử không chịu ưng thuận.

Hạ Hầu Phương cười lạt đáp:

- Cô nương cứ nói đi! Bất luận cách nào tại hạ cũng ưng chịu.

Trân Vi nói:

- Công tử không nên tự tin thoái quá! Tiện thiếp chỉ lo đưa ra cách tỷ thí rồi công tử lại tránh xa.

Hạ Hầu Phương lớn tiếng:

- Cô nương bất tất phải dùng cách khích tướng nữa. Điều mà cô nương làm được, tại hạ cũng nhất định làm được.

Trân Vi cất cao giọng:

- Toàn trường ai cũng nghe rõ lời nói của công tử rồi, dĩ nhiên tiện thiếp tin được lắm.

Hạ Hầu Phương dục:

- Cô nương cứ nói đi!

Lý Hàn Thu ngồi nghe rất lấy làm kỳ, chàng lẩm bẩm:

- Không hiểu con nha đầu này muốn giở đòn phép gì mà khiêu khích hai ba lần khiến cho Hạ Hầu Phương không nghe cũng không được.

Bỗng nghe Trân Vi đáp:

- Tiện thiếp muốn tỷ thí sức chịu đựng và khí hào tráng với công tử.

Cách tỷ đấu này khá tân kỳ.

Hạ Hầu Phương nghe xong trố mắt ra không biết trả lời thế nào.

Trân Vi cười ruồi hỏi:

- Công tử sợ rồi phải không?

Hạ Hầu Phương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không sợ đâu, có điều chưa hiểu ý câu nói của cô nương mà thôi.

Trân Vi nói:

- Cái đó dễ lắm. Tiện thiếp chỉ giải thích sơ qua là công tử hiểu liền.

Hạ Hầu Phương dục:

- Cô nương nói đi! Tại hạ rửa tai để nghe đây.

Trân Vi nói:

- Công tử cùng tiện thiếp mỗi người cầm một thanh kiếm...

Hạ Hầu Phương hỏi ngay:

- Thế rồi sao nữa?

Trân Vi đáp:

- Rồi tự chặt đứt ngón tay út bên tả. Tiện thiếp xin chặt trước, công tử chặt sau. Khi tiện thiếp chặt hết năm ngón, công tử cũng chặt hết năm ngón. Chặt hết ngón tay rồi chặt đến cánh tay, kỳ cho tới khi công tử nhận thua mới thôi.

Thật là một phép tỉ thí chưa từng thấy trong võ lâm.

Hạ Hầu Phương nghe Trân Vi nói rồi đứng ngẩn người ra hồi lâu không biết đáp thế nào.

Trân Vi hỏi:

- Công tử tính sao?

Hạ Hầu Phương hỏi lại:

- Thế ra chúng ta tự hủy chân tay ư?

Trân Vi đáp:

- À! Nếu hai bên tỉ đấu mà một bên bị đối phương chém đứt cánh tay thì cũng vậy. Đằng này chính mình tự chặt tay mình chỉ cần can đảm hơn một chút, kết quả phỏng có khác gì?

Hạ Hầu Phương nói:

- Nhưng là một cách tỉ thí khác hẳn thường tình.

Trân Vi nói:

- Công tử đừng quên là đã hứa lời ưng chịu. Lúc nãy tiện thiếp đã hỏi đi hỏi lại mấy lần công tử có chịu tỉ thí hào khí không thì công tử ưng thuận liền. Công tử còn bảo tiện thiếp chỉ việc nói ra là làm ngay. Lời hứa của công tử lọt vào tai anh hùng thiên hạ, chẳng lẽ bây giờ công tử lại hối hận.

Cô chưa dứt lời đã rút bảo kiếm ra vung lên chặt vào ngón tay út rồi nói tiếp:

- Công tử đã ưng chịu. Vậy bây giờ chúng ta bắt đầu.

Đây là một trường tỉ đấu tàn khốc không tiền khoáng hậu để tranh thắng.

Mấy trăm nhân vật võ lâm ở dưới không khỏi nhốn nháo lên một lúc. Người thì giơ tay bứt tóc, kẻ lại lắc đầu thở dài.

Máu tươi từ bàn tay trắng nõn nà của Trân Vi chảy ra nhỏ giọt xuống đài.

Hạ Hầu Phương ngó thấy Trân Vi chặt đứt ngón tay út bất giác đứng thộn mặt ra.

Trân Vi lại lên tiếng:

- Hạ Hầu công tử!...

Hạ Hầu Phương như người đang ngủ mơ choàng tỉnh giấc, chàng la lên một tiếng:

- Úi chà!

Rồi xoay tay rút trường kiếm ra.

Trân Vi tủm tỉm cười nói:

- Công tử hãy chặt ngón tay út bên trái đi!

Hạ Hầu Phương hỏi:

- Nếu chúng ta chặt đứt hết năm ngón rồi mà chưa phân thắng bại thì làm thế nào?

Trân Vi đáp:

- Tiện thiếp đã nói chặt hết năm ngón tay mà chưa phân thắng bại thì chặt đến cánh tay trái... Sau nữa chặt đến chân trái, chân phải... Rồi nếu cần thì móc mắt, cắt trái tim. Cuối cùng thế nào chả có người thắng.

Hạ Hầu Phương nghe nói run lên đáp:

- Nếu vậy thì tại hạ vĩnh viễn không thể thắng cô nương được.

Trân Vi nói:

- Đúng thế! Công tử nhất định thất bại, vì khi tiện thiếp móc đến trái tim tắt thở thì công tử cũng sắp chết tới nơi rồi.

Hạ Hầu Phương hỏi:

- Tỷ thí như vậy thì được lợi gì?

Trân Vi đáp:

- Cái đó kêu bằng người chết mà danh còn.

Hạ Hầu Phương lắc đầu nói:

- Tại hạ không làm đâu.

Trân Vi nói:

- Chỉ còn một cách khiến cho công tử chẳng cần phải chặt đứt ngón tay út, để có thể bảo vệ thân thể hoàn toàn không khiêm khuyết chỗ nào.

Hạ Hầu Phương hỏi:

- Cách gì?

Trân Vi cười đáp:

- Quẳng kiếm đi nhận thua.

Hạ Hầu Phương trầm ngâm một lúc vứt kiếm xuống nói:

- Tại hạ đành chịu thua.

Trân Vi cười mát nói:

- Công tử gần thắng mà chịu thua thật là đáng tiếc!

Hạ Hầu Phương vẻ mặt lạnh lùng đáp:

- Tự cổ chí kim chưa có ai đề nghị cách tỷ thí bằng phương pháp tàn hủy thân hình như cô nương. Tại hạ không muốn tự tử bằng cách này.

Trân Vi nói:

- Cái đó chỉ đáng trách tiện thiếp nhan sắc không làm rung động được lòng người khiến cho công tử chẳng bỏ hy sinh thân thể.

Hạ Hầu Phương thủng thẳng đáp:

- Dù cô nương có là thiên tiên giáng thế thì sau khi chặt đứt chân tay, móc cả hai mắt, cũng chẳng còn gì là đẹp nữa.

Trân Vi cười ruồi nói:

- Cái đó là tự công tử. Tiện thiếp đã hai ba lần nhường cho công tử vạch đường lối tỉ đấu mà công tử không chịu...

Hạ Hầu Phương ngắt lời:

- Tại hạ không e ngại bất luận cuộc tỉ thí nguy hiểm nào, nhưng phải trông vào bản lãnh để cầu thắng. Nhưng cô nương lại đề nghị tàn hủy thân hình thì bặt luận là ai cũng không đủ tranh thắng. Dĩ nhiên tại hạ cũng không thích kiểu này.

Gã dứt lời trở gót xuống đài.

Trân Vi tựa hồ chẳng quan tâm gì đến thương thế. Cô đưa mắt nhìn ngó sau lưng Hạ Hầu Phương mất hút rồi xoay mình lui vào hậu đài.

Mụ Kim Ma béo mập lại xuất hiện trên đài. Mặt lạnh như tiền mụ thủng thẳng tuyên bố:

- Lão thân đã sống từng này tuổi đầu mà chưa bao giờ nghe nói đến cuộc tỷ thí bằng cách tàn hủy thân hình. Loại tỉ thí này, sau khi lão thân đã thảo luận với mấy vị tiên sinh để phán đoán một cách

công bình không thể cho vào làm nội quy tỉ đấu. Như vậy Trân Vi cô nương đã trái với đài quy, phương pháp của cô bị bác khước và như vậy Hạ Hầu công tử vẫn giữ phần thắng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Trân Vi đưa đề nghị tỉ đấu bằng cách phá hủy thân thể quả nhiên có tác dụng hăm người. Nếu họ áp dụng phương pháp tỉ đấu kia thì e rằng không ai dám đằng đài nữa. Nhưng hiện giờ tình thế lại khác hẳn.

Bỗng nghe Kim Ma cất tiếng gọi:

- Mời Hạ Hầu công tử lên đài!

Hạ Hầu Phương đã bỏ đi ra ngoài, bỗng nghe tiếng gọi, gã lại quay về, nhảy lên đài hỏi:

- Phu nhân có điều chi dạy bảo?

Kim Ma mỉm cười đáp:

- Công tử thắng cuộc rồi. Vậy Trân Vi cô nương thuộc quyền sở hữu của công tử. Công tử hãy chờ xong trận tối hậu nữa là lập tức cử hành diển lể để những vị đắc thắng có thể đưa người đẹp cùng về. Công tử đừng nóng ruột nhé!

Hạ Hầu Phương nói:

- Tại hạ xem ra những cuộc tỉ thí trên Tần Hoài Hoa hội được xử đoán một cách rất công minh.

Đoạn gã nhảy xuống đài quay về chỗ ngồi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Giang Nam Song Hiệp mở cuộc Tần Hoài Hoa hội chỉ vì mục đích thu quét anh hùng thiên hạ. Chúng thấy Hạ Hầu Phương võ công đã cao cường mà lại tuổi trẻ, nên ức chế Trân Vi, chứ không chịu buông tha anh chàng kia.

Bỗng thấy Kim Ma vẫy tay nói:

- Cuộc tỉ võ để kén rể cho 12 cô hoa nữ đã đến trận cuối cùng. Lão thân xin nói để các vị hay đây là áp trận cô nương chẳng những dong nhan vượt mức mà võ công trí tuệ cũng hơn người. Chính vì bản lãnh cô rất cao cường nên thân thủ cô càng lợi hại. Vậy vị nào tự xét mình không có tuyệt kỹ đặc biệt, tưởng chẳng nên đăng đài làm chi.

Trước nay Kim Ma vẫn ăn nói khiêm nhượng mà lúc này đột nhiên đề cao hoa nữ một cách quá

đáng. Những người tâm cơ đều hiểu ngay chỗ dụng tâm của mụ, nhưng nó khiến cho nhiều người dưới đài rất lấy làm bất mãn.

Bỗng có người lớn tiếng:

- Lão bà bất tất phải phô trương. Bọn ta đây đã có mắt tất hiểu rõ ai ở trình độ nào.

Kim Ma đưa mắt nhìn về phía người vừa lên tiếng cười mát nói:

- Kể ra lão thân nói có điều khó nghe, nhưng đó là cả một tấm lòng thành thực.

Vừa dứt lời, mụ lật đật lui vào hậu đài.

Lý Hàn Thu tính thầm:

- Trước nay Kim Ma vẫn kiềm chế nết cuồng ngạo của các hoa nữ, dường như oai quyền của mụ rất lớn. Thế mà phen này thái độ mụ khác hẳn, mụ tuyên dương những gì áp trại cô nương, bản lãnh cao cường, dong nhan vượt mực thì dĩ nhiên hoa nữ này phải là một nhân vật khó có người thủ thắng.

Chàng để ý nhìn lên đài. Bỗng bóng rèm lay động, một thiếu nữ từ từ tiến ra quả nhiên nhan sắc tuyệt luân.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn kỹ thấy thiếu nữ này ngoài sắc đẹp phi thường còn có vẻ làm cho người ta phải xúc động can trường, mê mẩn tâm hồn mà chàng không biết dùng bút pháp nào tả cho thấu được cái ma lực thu hút của cô ta. Chàng chỉ biết đó là một thứ ma lực rất quyến rũ.

Chàng chuyển động mục quang nhìn quanh một lượt thì bao nhiêu con mắt dưới đài đều dán chặt vào thiếu nữ như đá nam châm hút sắt.

Thiếu nữ da trắng như tuyết, mình mặc áo trắng, thái độ khoan thai tiến ra, trước đài đứng chững chạc rồi mới khẽ nghiêng mình cất tiếng:

- Tiện thiếp là Tam Anh, vị nào vui lòng tứ giáo?

Cô ngừng lại một chút rồi nói:

- Nhưng trước khi khai diễn cuộc tỉ võ, tiện thiếp xin có mấy lời phế phủ trình bày.

Cô đưa mắt đảo nhìn dưới đài một lượt rồi chậm rãi tiếp:

- Việc tỉ võ không phải chuyện tầm thường. Đao thương không có mắt sẽ làm mất mạng như chơi. Vị nào chủ trương an toàn, thì không nên đăng đài động thủ.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Thị khuyên người đừng động thủ một cách khinh xuất, mà thực ra thị đã khiêu chiến.

Tam Anh dứt lời từ từ lùi lại hai bước, đứng ở giữa đài.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Trên đài đã thêm ra một thiếu niên nai nịt gọn gàng.

Tam Anh giơ bàn tay ngọc lên khẽ vẫy một cái rồi hỏi:

- Đại danh các hạ là gì?

Thiếu niên nhìn chằm chặp vào người Tam Anh, tưởng chừng như muốn nuốt chửng, song gã lại lễ phép đáp:

- Tại hạ không có ý muốn động thủ với cô nương.

Tam Anh hỏi:

- Vậy các hạ đăng đài làm chi?

Thiếu niên võ phục chậm rãi đáp:

- Tại hạ nghe cô nương nói, trong lòng rất cảm xúc!

Tam Anh chau mày hỏi:

- À! Thế thì làm sao?

Thiếu niên đáp:

- Theo lời cô nương thì ý khuyên bọn tại hạ không nên tỉ đấu, nhưng sao cô lại đăng đài khiêu chiến với bọn tại hạ?

Tam Anh cười ruồi đáp:

- Tiện thiếp vâng lệnh trên mà làm, chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Còn các vị được tự do thì hà tất phải đăng đài?

Thiếu niên cười khanh khách nói:

- Nếu vậy cô nương còn có chỗ đáng trách.

Tam Anh hỏi:

- Đáng trách ở chỗ nào?

Thiếu niên đáp:

- Cô nương diễm lệ phi thường lại đầy ma lực quyến rũ. Bọn tại hạ bị sắc đẹp của cô nương mê hoặc thì còn tuân giữ lời khuyến cáo của cô nương thế nào được?

Gã nói lui nói tới hàng nửa ngày bất quá là để giải thích lý do gã đã đăng đài.

Tam Anh gật đầu mỉm cười hỏi:

- Tiện thiếp hiểu rồi, nhưng các hạ chưa nói đến mục đích chính là có dụng ý gì?

Thiếu niên đột nhiên hạ thấp giọng xuống đáp:

- Nếu cô nương nhường cho tại hạ trận này thì tại hạ thề rằng suốt đời làm kẻ tôi trung dưới bóng quần hồng.

Tam Anh dương cặp mày liu lên đáp:

- Làm như vậy thế nào được? Tiện thiếp mà nhường các hạ tất bị người ta nhìn rõ chỗ giả dối.

Thiếu niên hạ thấp giọng hơn nữa. Mọi người dưới đài chỉ thấy gã máy môi mà không hiểu gã nói gì.

Nhưng Tam Anh lại cố ý bắt gã phải nói rõ. Bỗng thấy thiếu niên đỏ mặt lên đáp bằng một giọng đầy tức giận:

- Tại hạ theo lời cô nương đăng đài để khiêu chiến.

Tam Anh tủm tỉm cười nói:

- Hay lắm! Chiếu theo đài quy, người đăng đài tỉ võ cần thông danh trước.

Thiếu niên đáp:

- Tại hạ tên gọi Trương Đồng.

Tam Anh nói:

- Té ra là Trương anh hùng! Mời anh hùng ra tay đi!

Trương Đồng hô:

- Cô nương hãy coi chừng!

Rồi gã phóng chưởng đánh ra.

Tam Anh né mình tránh khỏi đồng thời xoay tay phóng chưởng phản kích, thần tốc phi thường.

Bỗng nghe Trương Đồng rên lên một tiếng. Người gã bị tung lên rồi hất xuống đài.

Hai bên đối thủ mà Trương Đồng mới ra một chiêu đã bị Tam Anh cô nương hất đi một cách quá dễ dàng. Chẳng những Trương Đồng rất đỗi kinh ngạc mà quần hào ngồi dưới đài cũng đều trợn mắt há miệng.

Nên biết đánh một chiêu mà hạ đối thủ ngay không phải chuyện dễ. Dù là tay cao thủ hạng nhất cũng khó lòng làm được.

Tam Anh ra tay không nặng lắm, nên Trương Đồng vừa té xuống đã đứng dậy được ngay. Gã bị hạ ngay chiêu đầu là một cái nhục lớn không còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa. Gã giơ tay áo lên che mặt rồi hấp tấp chạy đi.

Tam Anh chuyển động mục quang đảo nhìn dưới đài một lượt rồi cất tiếng hỏi:

- Còn vị nào muốn lên đài tứ giáo?...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiện thiếp tưởng cần nhắc lại: Việc đăng đài tỉ võ không phải là chuyện cầu may. Mong rằng các vị tự lượng sức mình để khỏi gây chuyện thương vong.

Cô chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng cười khẩy phát ra. Tiếp theo là một bóng người vọt lên đài như kiểu "Thiên Mã Hành Không".

Lý Hàn Thu coi khinh công người này vào hàng thượng thặng, vì thế "Bát Bộ Đăng Không" là một môn khinh công ít người luyện thành được. Chàng không khỏi khen thầm, miệng lẩm bẩm:

- Người này khinh công đã cao minh đến thế thì nhất định bản lãnh y cũng ít kẻ bì kịp.

Tam Anh cô nương dường như cũng bị môn khinh công của người mới lên đài làm cho chột dạ. Bất giác cô đưa mắt nhìn hắn hai lần.

Người mới lên đài mình mặc áo xanh, sắc mặt xám xịt nên không lộ vẻ gì hết.

Tam Anh cô nương khẽ chau mày cất tiếng hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

Người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Thường Đắc Thắng.

Tam Anh khẽ hỏi lại:

- Thường Đắc Thắng ư?

Rồi cô nhìn chằm chặp vào mặt người áo xanh nói tiếp:

- Đó chắc là tên giả họ giả.

Người áo xanh đáp:

- Hoa đài không quy định bắt buộc người lên đài phải xưng họ tên thật kia mà?

Tam Anh hỏi:

- Chúng ta tỉ thí môn gì?

Người áo xanh hỏi lại:

- Theo ý cô nương thì sao?

Tam Anh đáp:

- Tùy ý các hạ lựa chọn. Bất luận quyền chưởng, binh khí, ám khí, hay nội công cũng được.

Người áo xanh thủng thẳng nói:

- Bất luận tỉ thí môn gì cũng được, có điều tại hạ muốn thương lượng với cô nương một việc trước.

Tam Anh hỏi:

- Các hạ khách khí quá, chắc là có điều nan giải. Tiện thiếp xin các hạ cho biết trước là việc gì?

Người áo xanh đáp:

- Nếu tại hạ bị bại về tay cô nương, hoặc mất mạng dưới gươm đao ám khí thì cái đó là bởi tài nghệ mình kém cỏi, không dám oán hận ai...

Tam Anh ngắt lời:

- Nếu không phải chuyện lỡ tay thì tiện thiếp cũng không giết chết các hạ đâu.

Người áo xanh cười nói:

- Tại hạ đã lên tỉ thí, không cần xin cô nương nhẹ đòn...

Tam Anh giục:

- Vậy vấn đề chính yếu là gì? Xin các hạ cho nghe.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này thái độ ung dung, cơ trí linh mẫn hơn những cô trước nhiều. Những cô trước đều lấy chữ Tử và chữ Vi để xưng danh. Đặc biệt cô này lại kêu là Tam Anh thì địa vị cô ở trong Cung Tử Vi hẳn cũng khác xa với những cô kia.

Bỗng nghe người áo xanh thủng thẳng hỏi:

- Giả tỉ may mà tại hạ thắng được cô nương thì sao?

Tam Anh hỏi lại:

- Đài quy đã ấn định rõ ràng tiện thiếp sẽ thuộc về các hạ. Vậy các hạ còn muốn gì nữa?

Người áo xanh đáp:

- Nhưng tại hạ đã có vợ rồi.

Tam Anh nói:

- Nếu vậy thì tiện thiếp làm thiếp.

Gã áo xanh nói:

- Tại hạ có một vợ lớn một vợ nhỏ.

Tam Anh trước vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh mà bây giờ ra chiều tức giận, nhưng chỉ thoáng qua thái độ cô trở lại bình thường.

Cô cười lạt hỏi:

- Tiện thiếp làm nô tỳ cũng được chứ sao?

Người áo xanh nói:

- Tại hạ e rằng như vậy là áp chế cô nương quá đáng, nên tại hạ không muốn.

Tam Anh hỏi:

- Vậy các hạ lên đài tỉ đấu với mục đích gì?

Người áo xanh đáp:

- Tại hạ đến tham dự Tần Hoài Hoa hội chỉ vì mục đích để coi náo nhiệt mà thôi, chứ không có ý đăng đài tỉ thí.

Tam Anh hỏi:

- Các hạ đã không tỉ thí thì đăng đài làm chi?

Người áo xanh nói:

- Tại hạ vì nhan sắc kiều diễm của cô nương làm cho mê mẩn, không thể dằn lòng được.

Tam Anh nói:

- Cám ơn các hạ quá khen. Các hạ muốn thế nào xin nói ra đi?

Người áo xanh đáp:

- Tại hạ không thể bỏ qua được nhan sắc cô nương, không muốn để lỡ mất cơ hội này, nhưng tại hạ đã có thê thiếp, không nở lừa gạt cô nương. Vì vậy mà tại hạ phải nói rõ trước, cô nương là người thông tuệ phi thường, chắc đã đoán được tâm ý của tại hạ.

Tam Anh hỏi:

- Các hạ muốn cho làm tiểu thiếp phải không?

Người áo xanh ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp:

- Cô nương quả là thông minh thiệt! Tại hạ bội phục vô cùng!

Tam Anh nói:

- Bất luận làm tì làm thiếp gì, tiện thiếp cũng không tự chủ được nhưng còn vấn đề rất quan hệ.

Người áo xanh hỏi:

- Vấn đề gì quan hệ?

Tam Anh cười lạt đáp:

- Các hạ phải thắng tiện thiếp trước đã rồi hãy tính đến chuyện làm tì làm thiếp.

Người áo xanh đáp:

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên.

Tam Anh nói:

- Vậy chúng ta động thủ đi thôi!

Lý Hàn Thu tự hỏi:

- Người áo xanh này là nhân vật thế nào? Hắn đã không báo tên thật lại thanh minh trước có vợ con rồi. Không hiểu hắn muốn sỉ nhục Tam Anh hay là hắn nói thực?

Bỗng nghe người áo xanh đáp:

- Xin cô nương hãy thong thả, tại hạ còn có điều muốn nói rõ.

Tam Anh ra chiều khó chịu, hỏi ngay:

- Chà! Thường đại hiệp nhiều ý kiến quá! Không hiểu đại hiệp còn có điều chi dạy bảo?

Người áo xanh đáp:

- Nếu tại hạ thắng cô nương, lập tức cô nương đi theo tại hạ, bất tất phải tham gia đại diện hôn lễ làm chi nữa.

Tam Anh nói:

- Cái đó thì tiện thiếp không thể chủ trương được.

Người áo xanh hỏi:

- Vậy ai làm chủ việc này?

Tam Anh đáp:

- Cái đó phải hỏi Kim Ma.

Người áo xanh nói:

- Được lắm! Vậy bây giờ chúng ta hãy đi hỏi trước nếu Kim phu nhân không chịu thì tại hạ đành xin rút lui, không tham dự cuộc tỉ thí nữa.

Tam Anh hỏi:

- Chuyện đó làm gì mà quan trọng thế?

Người áo xanh đáp:

- Vợ chồng tại hạ tình nghĩa mặn nồng. Khi nạp thiếp thu tỉ chẳng bao giờ làm lễ bái đường.

Hắn nói mấy câu này khiến người dưới đài đều tỏ vẻ tức giận, mắng thầm:

- Vợ chồng ngươi đã có thâm tình đến thế, sao còn nạp thiếp? Thiếp cũng có rồi, tham tâm chưa đủ, còn muốn đăng đài liều mạng là nghĩa làm sao?

Bỗng nghe Tam Anh cất tiếng gọi:

- Mời Kim Ma ra đây!

Kim Ma rảo bước tiến ra, ngó thẳng vào mặt người áo xanh hỏi:

- Những điều kiện của các hạ sao mà lắm thế?

Người áo xanh đáp:

- Đó là trường hợp Chu Du đánh Huỳnh Cái. Một người muốn đánh, một người muốn chịu đòn. Nếu các vị không ưng thuận điều kiện này thì tại hạ xin đi luôn, chẳng tỉ võ làm chi nữa.

Tam Anh cặp mắt lấp loáng, thủng thẳng nói:

- Kim Ma! Vụ này kể ra không hợp lệ, nhưng Kim Ma cũng nên ưng thuận đi.

Kim Ma nói:

- Hay lắm! Lão thân cũng đành chịu trách mắng, để cho cô làm chủ một phen.

Người áo xanh cười ha hả nói:

- Xem chừng cả hai vị đều có cơ duyên với tại hạ.

Tam Anh lạnh lùng dục:

- Chúng ta động thủ đi thôi!

Lúc này những người quan chiến dưới đài đều nhìn thấy Tam Anh thoáng lộ vẻ tức giận, mà cô miễn cưỡng dẹp lửa hờn xuống. Phần lớn trong lòng đều biết rõ Tam Anh ngỏ lời thỉnh cầu thay cho người áo xanh, chẳng phải vì cô có tình ý với hắn mà chính là cô muốn động thủ cho bõ ghét.

Người áo xanh cười ha hả hỏi:

- Cô nương muốn tỉ thí môn gì?

Tam Anh hỏi lại:

- Các hạ đã để quyền lựa chọn cho tiện thiếp. Vậy tiện thiếp đề nghị tỉ kiếm được không?

Người áo xanh đáp:

- Được lắm! Cô nương đã đề nghị dĩ nhiên tại hạ phải tuân theo.

Tam Anh trong lòng chứa chất phẫn nộ, mắt lộ sát khí. Cô xăm xăm lại bên giá rút hai thanh trường kiếm, một để mình dùng còn một đưa cho người áo xanh.

Người áo xanh đón lấy trường kiếm. Tam Anh cầm ngang thanh kiếm hỏi ngay:

- Thường đại hiệp! Đại hiệp ra tay trước hay nhường tiên cơ cho tiện thiếp?

Người áo xanh ngưng thần nhìn thẳng vào mặt Tam Anh hỏi lại:

- Xem chừng cô nương dường như nóng lòng muốn động thủ với tại hạ lắm phải không?

Tam Anh đáp:

- Thường đại anh hùng không tự biết là mình nói quá nhiều rồi ư. Cái tài miệng lưỡi không phải là thắng trận. Tiện thiếp ăn nói vụng về không muốn tranh luận với các hạ nữa.

Người áo xanh thủng thẳng nói:

- Dường như cô nương đối với tại hạ chẳng có tình ý chi hết.

Tam Anh nói:

- Thường đại anh hùng thắng thì tình nhiều lấy đấu mà đong cũng không hết. Bằng đại anh hùng không địch nổi thì chẳng còn tình tứ gì nữa.

Dứt lời, cô không chờ Thường Đắc Thắng động thủ, vung trường kiếm chém liền.

Người áo xanh vung kiếm lên gạt. Tam Anh lập tức biến đổi kiếm chiêu. Chỉ trong chớp mắt, kiếm

quang lấp loáng cô ra toàn những chiêu thí mạng cực kỳ hiểm độc.

Người áo xanh vừa vung kiếm đỡ gạt vừa cười nói:

- Về kiếm đạo cần phải khí định thần nhàn. Cô nương nóng lòng cần thắng mà khởi thế công một cách quá táo bạo là phạm vào điều tối kỵ trong kiếm pháp.

Bỗng thấy Tam Anh lại biến đổi thế kiếm, tấn công luôn ba chiêu rít lên veo véo.

Ba chiêu kiếm này nhanh như sấm nổ, chớp giật, bắt buộc người áo xanh phải lùi ba bước.

Từ nãy tới giờ, trên môi người áo xanh vẫn treo một nụ cười, song lúc này đột nhiên biến mất. Vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Nguyên Tam Anh đã phóng kiếm đâm rách tay áo bên phải hắn, tuy bị thương không nặng nhưng cũng đã trầy da chảy máu.

Người áo xanh bây giờ lộ vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Kiếm chiêu của hắn cũng biến thành ác liệt vô cùng! Hắn cực lực muốn đoạt lại tiên cơ.

Lúc này những người dưới đài đều nhận ra kiếm pháp của người áo xanh cũng rất tinh thâm, chứ không phải là phường chỉ quen đánh giặc miệng.

Lôi Phi đột nhiên chuyển mình đến ngồi bên Lý Hàn Thu hỏi:

- Kiếm pháp hai người này ai mạnh hơn ai?

Lý Hàn Thu quay lại ngó Lôi Phi một cái đáp:

- Anh chàng áo xanh xem ra có vẻ mỏi lắm rồi, không còn ung dung được như Tam Anh cô nương nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu vậy thì người áo xanh sẽ thất bại hay sao?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế! Trừ phi hắn có kỳ chiêu phóng ra đột ngột thì không kể.

Lôi Phi quay lại nhìn Lý Hàn Thu, một cái rồi khẽ nói:

- Chỗ chúng mình ngồi đây vắng quá, nên chuyển động để trà trộn vào giữa đám đông.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn xung quanh mình quả thấy vắng teo, liền đứng dậy đi lại chỗ đông người.

Lôi Phi khẽ nói:

- Chúng ta chia nhau ngồi riêng vào giữa đám đông vì mình đã bị họ để ý rồi đấy.

Lý Hàn Thu tuy nghe rất rõ nhưng chàng cũng không trả lời cứ chen chúc vào đám đông.

Khi chàng ngồi yên rồi mới quay đầu nhìn lại thì quả nhiên thấy hai đại hán nai nịt gọn gàng ngồi ở góc Tây Bắc cũng đổi chỗ sang gần chàng.

Lý Hàn Thu cố lách mãi vào giữa đám đông để tránh cặp mắt soi mói của hai đại hán.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu dưới Hoa đài này mà bọn Giang Nam Song Hiệp quả có đặt giám thị thì e rằng có lắm tay cao thủ liên lạc với người trong hội mà phát giác ra rồi. Ta phải làm cách nào để gây nên một trận hỗn loạn mới được.

Chàng còn đang suy tính, đột nhiên những tiếng binh khí đụng nhau choang choảng vang lên. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Tam Anh đang cùng người áo xanh đi vào chỗ quyết liệt sinh tử.

Kiếm thế của hai bên tựa hồ đã đến trình độ muốn kìm hãm lại cũng không được nữa. Khí giới đụng nhau luôn luôn.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn kỹ thấy kiếm pháp của Tam Anh nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi. Chiêu thức mỗi lúc một thần tốc. Còn người áo xanh đã có vẻ đối phó không kịp. Hắn cố giữ gìn cho trường kiếm của mình không đụng vào trường kiếm của Tam Anh.

Lý Hàn Thu cũng nhận thấy Tam Anh cô nương coi bề ngoài thế kiếm tuy thần tốc linh diệu, nhưng kiếm chiêu lại hời hợt, tức là chưa đủ thực lực để hạ đối phương ngay.

Hiển nhiên Tam Anh cô nương khởi thế công ráo riết và cũng tổn hơi sức quá nhiều.

Đột nhiên, mũi kiếm lóe lên mấy lần liên tiếp. Sau một hồi kim thép đụng nhau choang choảng, bỗng một tiếng rú vang lên.

Tiếp theo là một bóng người từ trên Hoa đài rớt thẳng xuống.

Mọi người chú ý nhìn ra thấy Tam Anh cô nương ôm kiếm đứng trên Hoa đài. Dưới ánh đèn lửa, ai cũng nhìn rõ một cách tay phải máu chảy đầm đìa.

Người áo xanh bị hất xuống đài không dậy được nữa cụt mất một cánh tay.

Lý Hàn Thu quan sát cẩn thận thì Tam Anh cô nương tuy cố giữ cho hơi thở bình tĩnh mà cũng không kiềm chế được trước ngực nhô lên thụt xuống.

Hai đại hán khiêng người áo xanh đi vào hậu đài.

Cánh tay đứt và vết máu trên đài dọn sạch rồi, Tam Anh từ từ cất tiếng:

- Tiện thiếp đã nhắc đi nhắc lại đao kiếm không có mắt thì lúc động thủ khó lòng tránh khỏi chuyện thương vong. Vì thế mà đã xin các vị trước khi lên đài hãy tự liệu sức mình bất luận thắng bại có tự giữ tính mạng được không. Tiện thiếp không có ý giết người song lâm vào tình trạng bất đắc dĩ, nên đành phải chịu.

Chương 70: Chung Khí Tử Cố Ý Phạm Đài Qui

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Giả tỷ người áo xanh mà còn chống chọi được trăm chiêu nữa thì chắc y không đến nỗi thất bại.

Bỗng nghe Tam Anh ung dung cất tiếng hỏi:

- Còn vị nào chịu đăng đài tứ giáo tiện thiếp nữa chăng?

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát sắc diện Tam Anh, chàng không khỏi giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Tại sao thị lại phục hồi nguyên khí mau lẹ đến thế được.

Nguyên vừa rồi Tam Anh cô nương đã lộ ra sức cùng lực kiệt mà bây giờ thái độ cô trở lại bình thường.

Lý Hàn Thu nghĩ mãi không ra nguyên nhân vì đâu mà Tam Anh mới trong thời gian chớp nhoáng đã hồi phục như trước được nhưng chàng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ xem biến diễn.

Mọi người dưới đài dường như thấy người áo xanh bị thảm trạng chặt đứt cánh tay mà sinh lòng khiếp sợ.

Tam Anh đặt câu hỏi khá lâu vẫn không có người đáp lại.

Cô đưa mắt nhìn khắp quần hào dưới đài một lượt không thấy ai lộ vẻ muốn lên đài tỷ đấu nữa, liền khoan thai đi vào hậu đài.

Kim Ma rảo bước tiến ra dõng dạc tuyên bố:

- Lão thân cho nổi hiệu chuông đồng mười tiếng. Nếu hiệu chuông dứt mà không còn vị nào chịu đăng đài ứng chiến thì cuộc Tần Hoài Hoa Hội tới đây là kết thúc.

Bỗng dưới đài có thanh âm ồm ồm hỏi vọng lên:

- Thế thì số phận Tam Anh cô nương sẽ ra sao?

Kim Ma lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là cuộc kén rể của cô không thành.

Mụ vừa dứt lời liền giơ tay lên vẫy một cái.

Lập tức tiếng chuông đồng nổi lên. Tiếng thứ nhất còn vang rền chưa dứt thì tiếng thứ hai đã nối liền.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Đây chắc là Giang Nam Song Hiệp đã thay đổi chủ ý, nên chuẩn bị kết thúc Tần Hoài Hoa Hội sớm hơn. Theo tình hình hai đêm trước, đáng lý Tam Anh cô nương và Kim Ma tìm hết mọi phương pháp để khiêu khích quần hùng đăng đài tỷ võ. Nhưng tại sao lần này dường như họ lại có ý thu binh sớm hơn?

Tiếng chuông đồng vẫn tiếp tục ngân nga vang dội.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đến tiếng thứ tám.

Tiếng chuông thứ chín vừa nổi dậy thì đột nhiên dưới đài có người lớn tiếng quát:

- Khoan đã!

Tiếp theo bóng người thấp thoáng nhảy vọt lên hoa đài.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì người mới đăng đài này mình cao tám thước, mặt mũi râu ria xồm xàm, nhưng thân thể khôi vĩ. Tiếng nói sang sảng như tiếng chuông đồng, trông có vẻ là một bậc anh hùng khí khái.

Kim Ma ngẩng đầu nhìn đại hán râu quai nón đâm tua tủa cứng như sắt. Hắn mình mặc bào tía, oai phong lẫm liệt. Mụ không khỏi sửng sốt cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Đại hán râu cao quai nón cười ha hả đáp:

- Về việc thông tên báo họ, bây giờ tại hạ báo rồi, lát sau có phải báo lại lần nữa với Tam Anh cô nương không?

Kim Ma gật đầu đáp:

- Các hạ nói thế cũng phải...

Mụ vốn là tay biện thuyết rất giỏi nhưng bây giờ có lẽ mụ bị tướng mạo đại hán khí phách hiên

ngang uy hiếp nên dừng lại một chút rồi mới tiếp tục hỏi:

- Có phải các hạ muốn khiêu chiến cùng Tam Anh cô nương không?

Đại hán râu quăn đáp:

- Phải rồi!

Lý Hàn Thu nhìn kỹ đại hán râu quai nón thì dường như hai đêm trước hắn chưa tới. Tướng mạo uy võ của hắn như vậy mà đêm trước đã có mặt tại trường tất bị người nhận ra ngay.

Bỗng thấy Kim Ma từ từ chuyển động thân hình lui vào hậu đài.

Chỉ trong khoảnh khắc Tam Anh cô nương lại chậm chạp tiến ra hoa đài.

Cô giương cặp mắt xinh đẹp lên ngắm nghía đại hán râu quai nón rồi chậm rãi hỏi:

- Tiện thiếp là Tam Anh, xin các hạ cho biết đại danh?

Giọng cô nhẹ nhàng vẻ mặt hiền từ. Không hiểu vì uy võ của đại hán làm cho cô sợ sệt hay vì tướng mạo anh hùng của hắn khiến cô động tâm.

Đại hán râu quai nón tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ là Chung Khí Tử.

Tam Anh lẩm bẩm lập lại:

- Chung Khí Tử! Chung Khí Tử! Đây là ngoại hiệu hay là tên họ của các hạ?

Đại hán râu quai nón cười đáp:

- Ai ai cũng gọi tại hạ như vậy. Dĩ nhiên tên này là đúng chớ không sai được.

Tam Anh lại hỏi:

- Vậy ra các hạ họ Chung?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế!

Tam Anh lại trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Các hạ muốn tỷ đấu môn gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Cái đó xin để tùy cô nương quyết định. Bất luận tỷ thí môn gì tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Tam Anh cô nương nhỏ nhẻ nói:

- Đao kiếm rất nguy hiểm. Chúng ta tỷ đấu quyền chưởng quách.

Chung Khí Tử hỏi:

- Được rồi! Bây giờ cô nương ra tay trước hay là tại ha động thủ trước?

Tam Anh đáp:

- Chung anh hùng bản lãnh cao cường. Tiện thiếp hy vọng anh hùng nhường tiên cơ cho.

Chung Khí Tử đáp:

- Được lắm! Mời cô nương động thủ đi!

Tam Anh vung tay mặt phóng chiêu đánh tới.

Chung Khí Tử giơ tay trái lên đón tiếp ba thế chưởng của Tam Anh. Người hắn vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Tam Anh dường như bị uy thế của Chung Khí Tử trấn áp. Cô không dám trực tiếp động vào chưởng thế của đối phương. Cô hạ thấp tay xuống thu thế về. Tay trái cô liền đưa hai ngón trỏ vào ngón giữa. Khoằm khoằm như móc câu điểm vào vai bên hữu Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử lại đưa tay trái lên phong tỏa chiêu trảo của Tam Anh bức bách cô phải thu tay về.

Tam Anh giương cặp lông mày lên nói:

- Chưởng pháp của Chung đại hiệp thật là tuyệt diệu! Tiện thiếp tấn công đây!

Cô chưa dứt lời, chưởng thế đã biến đổi. Hai bàn tay cô như con bướm xuyên hoa. Chiêu này chưa dứt đã phóng chiêu khác, đem toàn lực ra mà tấn công.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên chỗ chưa xe dịch chút nào. Hắn hững hờ đáp:

- Cô nương cứ việc thi triển hết mọi tuyệt kỹ ra!

Hắn vừa nói vừa đưa hai tay, tay trái phong tỏa còn tay phải cự địch tùy theo chưởng pháp của Tam Anh nhanh hay chậm. Hắn vẫn giữ thế thủ và chân không di chuyển nửa bước. Cả con người hắn cũng không di động. Hắn chỉ dùng hai tay để chống đối thế chưởng của đối phương.

Tam Anh tấn công liền hơn năm chục chiêu mà Chung Khí Tử vẫn chưa phản kích một chưởng nào. Những người qua chiến dưới đài đều nhận ra Chung Khí Tử mình mang tuyệt kỹ dùng thế thủ để chống cự. Những tay cao thủ ra chiêu rất kiêng kỵ điểm này.

Nên biết một người chỉ thủ chứ không công thì tự nhiên đối phương ung dung phóng ra những chiêu ác liệt vì họ không úy kỵ gì nữa, tất võ công họ tăng lên bội phần.

Tam Anh tấn công thêm hai chục chiêu nữa. Đột nhiên cô dừng lại hỏi:

- Tại sao Chung đại hiệp lại không phản kích?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ đường đường là tấm thân nam tử hán mà động thủ với một vị tiểu cô nương cũng là chuyện quá đáng rồi. Chẳng lẽ còn xoay tay phản kích để uy hiếp chăng?

Tam Anh trong lòng rất lầy làm kỳ hỏi:

- Vậy đại hiệp lên đài làm chi?

Chung Khí Tử đáp:

- Vì tại hạ muốn cho cuộc Tần Hoài Hoa Hội này được kết thúc một cách mỹ mãn.

Tam Anh nói:

- Nếu Chung đại hiệp không chịu tấn công thì e rằng thủy chung chúng ta không phân thắng bại được.

Theo ý cô nói thì chẳng khác gì cô đã tự thừa nhận mình không phải là tay địch thủ của hán tử, nhưng vì đài quy trở ngại, cô nương không thể tự ý nhận thua.

Bỗng thấy Chung Khí Tử tủm tỉm cười nói:

- Muốn tại hạ phản kích cũng được, nhưng tại hạ có một điều kiện...

Tam Anh ngắt lời:

- Điều kiện gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ e rằng cô nương không thể chủ trương được.

Tam Anh lại hỏi:

- Thế thì nhất định phải là một điều kiện khó khăn chăng?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Điều kiện này không hợp với đài quy của các vị.

Tam Anh nghi ngờ hỏi:

- Liệu đại hiệp có thể nói trước cho tiện thiếp biết điều kiện đó được chang?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ tưởng để bàn với Kim phu nhân tiện hơn.

Tam Anh trong lòng lạ, càng lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy?

Chung Khí Tử đáp:

- Vì tại hạ e rằng cô nương nghe rồi sẽ có sự hiểu lầm.

Tam Anh nói:

- Cái đó không có gì đáng ngại. Người con gái đã phải tỷ võ để kén rể cũng chẳng phải một điều vinh dự gì. Dù tiện thiếp có bị ô nhục cũng tự tin là mình đủ sức chịu đựng.

Chung Khí Tử ngập ngừng đáp:

- Cô nương đã nhất định muốn biết thì tại hạ đành nói thẳng. Cuộc tỷ võ này tại hạ nắm chắc sẽ thắng được cô nương...

Hắn đưa mắt nhìn Tam Anh rồi đột nhiên ngừng lại không nói nữa. Tam Anh thúc giục:

- Đại hiệp thắng được thì sao?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ e rằng không thể đem cô nương rời khỏi nơi đây.

Tam Anh chớp mắt mấy cái rồi hỏi:

- Phải chăng đại hiệp đã có thê thiếp rồi?

Chung Khí Tử đáp:

- Không phải đâu. Tại hạ chỉ có một mình trơ trọi.

Tam Anh cười ruồi hỏi:

- Thế thì phải chăng vì tiện thiếp không đáng sánh duyên với đại hiệp.

Chung Khí Tử lắc đầu đáp:

- Cô nương là người diễm lệ hiếm có trên đời. Sao cô lại tự ti như vậy?

Tam Anh đáp:

- Thế thì tất phải có lý do nào khác. Tiện thiếp hy vọng được hiểu rõ nội tình.

Chung Khí Tử nói:

- Thứ võ công mà tại hạ rèn luyện không thể kề cận nữ sắc.

Tam Anh nói:

- Đài quy đa định rõ. Hễ người đăng đài tỷ thí mà thắng cuộc thì tiện thiếp dù làm thiếp hay làm thị tỳ cũng là tùy đại hiệp. Tiện thiếp chẳng khác gì cánh hoa trôi tùy dòng nước muốn đưa đến đâu thì đến.

Chung Khí Tử giương cặp mắt lên nhìn chầm chập vào người Tam Anh rồi đột nhiên buông tiếng cười rộ.

Tiếng cười vang dội làm rung động cả bốn phía chẳng khác tiếng rồng gầm vọt lên đến tận tầng mây.

Tam Anh bị tiếng cười của Chung Khí Tử làm cho mặt đỏ bừng lên.

Cô giương cặp mày liễu lên hỏi:

- Chung đại hiệp cười chi vậy?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ chợt nhớ ra một điều, bất giác trong lòng cao hứng.

Tam Anh hỏi:

- Điều gì?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Có phải cô nương vừa nói hễ tại hạ mà thắng được thì cô nương để mặc tại hạ muốn xử trí thế nào tùy ý phải không?

Tam Anh đáp:

- Trong đài quy có điều đó. Không phải là chuyện tiện thiếp nguyện ý hay không nguyện ý.

Chung Khí Tử đột nhiên hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Tài mạo của cô nương trên chốn giang hồ thật ít kẻ tài lang xứng đáng. Nếu tại hạ đem cô nương dẫn kiến với một nhân tài khác, chẳng hiểu cô nương có đồng ý không?

Câu này hắn nói rất khẽ. Ngoài Tam Anh có lẽ chẳng một ai nghe tiếng.

Tam Anh lộ vẻ do dự. Cô trầm ngâm một chút rồi đột nhiên cất cao giọng nói:

- Có phải đại hiệp biến đổi chủ ý rồi chăng?

Chung Khí Tử tủm tỉm cười nghĩ thầm:

- Con nha đầu này quả nhiên thông minh thật.

Rồi hắn lớn tiếng đáp:

- Đúng thế! Tại hạ biến đổi chủ ý. Muốn thắng được cô nương rồi dắt người đẹp đi ngay.

Tam Anh nói:

- Nhưng hiện giờ các ha chưa thủ thắng.

Chung Khí Tử nói:

- Được rồi! Cô nương hãy coi chừng!

Rồi hắn vung chưởng đánh ra.

Tam Anh nhảy sang một bên né tránh đáp:

- Chung đại chưởng lực của đại hiệp rất mãnh liệt.

Chung Khí Tử hỏi:

- Vậy thì sao?

Tam Anh đáp:

- Tiện thiếp muốn thay đổi cách tỷ thí, chẳng hiểu đại hiệp có đồng ý chăng?

Chung Khí Tử hỏi:

- Tỷ thí thứ gì?

Tam Anh không trả lời câu hỏi nàng nói:

- Đây là cuộc đấu tối hậu.

Cô ngửng đầu trông chiều trời tiếp:

- Tiện thiếp nghĩ rằng vừa đấu binh khí vừa tỷ ám khí. Tuy nhiên nếu Chung đại hiệp mà không ưng thuận thì chúng ta lại đấu chưởng cũng được.

Chung Khí Tử hỏi:

- Có phải cô nương muốn tỷ đấu binh khí mà có kèm thêm ám khí không?

Tam Anh gật đầu cười đáp:

- Chính là thế đó! Không hiểu Chung đại hiệp thạo về môn ám khí gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Bình sinh tại hạ không thích dùng ám khí. Nhưng cô nương đã muốn vậy thì tại hạ cũng bồi tiếp.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Dường như Tam Anh cô nương bị khí thế uy võ của Chung Khí Tử làm cho chấn động. Tỷ chưởng thua rồi, đột nhiên thị giở trò khác là tỷ đấu binh khí lại kèm ám khí cho thêm phần nguy hiểm chăng?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đã thấy Tam Anh đến bên giá khí giới rút một thanh bảo kiếm và một nắm bạch thổ đinh. Cô quay lại giục Chung Khí Tử:

- Mời Chung đại hiệp lại lựa binh khí cùng ám khí đi.

Chung Khí Tử đưa mắt nhìn giá binh khí rồi vươn tay ra rút lấy một cây đơn đao, cười nói:

- Cây này được rồi!

Tam Anh cô nương lấy làm kỳ hỏi:

- Chung đại hiệp! Sao đại hiệp không chịu lấy ám khí?

Chung Khí Tử đáp:

- Trong tay cô nương đã có ám khí rồi đấy thôi.

Tam Anh cô nương ngơ ngác hỏi:

- Đó là ám khí của tiện thiếp, có liên can gì đến đại hiệp?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ sẽ dùng ám khí ở trong tay cô nương cũng được.

Tam Anh cô nương ngẩn người ra một chút rồi tủm tỉm cười hỏi:

- Phải rồi! Đại hiệp muốn mượn ám khí của tiện thiếp phóng tới để đánh lại phải không?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế!

Tam Anh cô nương nói:

- Hay lắm! Chung đại hiệp đã khiêm nhượng như vậy, tất nhiên không chịu tranh đoạt tiên cơ. Vậy tiện thiếp xin ra tay trước.

Chung Khí Tử lạnh lùng đáp:

- Mời cô nương động thủ đi!

Tam Anh rung tay một cái phóng kiếm đâm Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử lần này không khiêm nhượng nữa. Hắn đưa đơn đao lên gạt trường kiếm.

Thế kiếm của Tam Anh tấn công mau lẹ, nhưng Chung Khí Tử ra chiêu còn thần tốc hơn.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng. Hai thứ binh khí đã đụng mạnh vào nhau.

Thanh trường kiếm trong tay Tam Anh bị chiêu đao của Chung Khí Tử hất bắn ra.

Chung Khí Tử lại vung đao phản kích ba chiêu liền. Ba chiêu này thế mạnh dường lay non dốc biển đẩy Tam Anh lùi lại đến năm sáu bước liền.

Chung Khí Tử dừng cuộc tấn công lại cười nói:

- Bây giờ cô nương thi triển ám khí đi!

Lúc này chẳng những bao nhiêu người dưới đài đã nhìn rõ mà chính Tam Anh cô nương cũng tự biết nếu Chung Khí Tử vung đao tấn công thêm mấy chiêu nữa là lập tức cô sẽ bị hạ ngay về tay hắn. Thế mà hắn đột nhiên dừng lại; đủ tỏ ra hắn có ý nhân nhượng.

Tam Anh liền huy động trường kiếm tấn công. Đồng tay trái cô cầm một nắm bạch hổ đinh. Cô vừa vung tay lên, những mũi bạch hổ đinh đã dời khỏi tay bắn ra.

Ba tia hào quang lẫn với một làn kiếm quang bay vọt tới.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên không nhúc nhích, hắn vung đao lên gạt. Những mũi ám khí đụng vào thanh đao bật ra những tiếng leng keng không ngớt. Mấy mũi ám khí đều trúng vào lưỡi đao của Chung Khí Tử rớt xuống đất.

Tam Anh dường như đã biết trước mấy mũi bạch hổ đinh của mình không tài nào đả thương được đối phương. Cô vừa phóng ra ba mũi bạch hổ đinh lại phóng luôn ba mũi nữa.

Ba mũi sau thành hình chữ Phẩm bắn tới chia ra nhằm đâm vào cổ họng và trước ngực Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử vung đao lên. Ánh đao lấp loáng dầy đặc như một tấm lưới ở trước ngực.

Lại một trận leng keng vang lên. Mấy mũi bạch hổ đinh bị đao quang đánh rớt.

Chung Khí Tử cười mát nói:

- Trong túi cô nương còn khá nhiều bạch hổ đinh, sao cô không liệng hết ra?

Tam Anh đáp:

- Tiện thiếp cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Đoạn tay mặt cô hạ trường kiếm xuống. Cả hai tay cùng nắm bạch hổ đinh liệng ra.

Cánh tay cô vừa giơ lên, những mũi bạch hổ đinh nối đuôi nhau ra vun vút trông chẳng khác một sợi dây trắng kéo liền một mạch không ngớt bay tới trước mặt Chung Khí Tử.

Chung Khí Tử cất tiếng khen:

- Thủ pháp tuyệt diệu!

Hắn huy động đơn đao. Bao nhiêu bạch hổ đinh lại tới tấp rớt xuống hay bắn ra ngoài, không một mũi nào trúng vào người hắn.

Chẳng mấy chốc, Tam Anh cô nương đã phóng hết cả túi bạch hổ đinh mà chẳng được ích gì.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên chỗ, không xê xích đi chút nào.

Hắn từ từ thu đao về hỏi:

- Ám khí của cô nương đã sử dụng hết chưa?

Tam Anh đáp:

- Hết cả rồi.

Chung Khí Tử hỏi:

- Cô nương còn có hoa chiêu gì để thi triển nữa không?

Tam Anh lắc đầu đáp:

- Hết cả rồi! Tiện thiếp đã tự biết mình không thể địch lại đại hiệp nhưng tiện thiếp không thể nhận thua được.

Chung Khí Tử đột nhiên cầm đao tiến lại tấn công.

Tam Anh cô nương dường như chưa kịp đề phòng đối phương tập kích đột ngột. Hiển nhiên cô đã chân tay luống cuống. Cô vung thanh trường kiếm lên gạt lia lịa.

Chung Khí Tử cũng vung đao đánh rất rát, tiếng kim khí đụng nhau rít lên choang choảng, hất trường kiếm ở trong tay Tam Anh ra.

Bỗng nghe tiếng rú lên một tiếng. Tam Anh cô nương đột nhiên bay mất trường kiếm.

Chung Khí Tử làm thế nào hất được thanh trường kiếm ở trong tay Tam Anh, người dưới đài chưa ai nhìn rõ.

Bỗng thấy Chung Khí Tử đưa tay trái ra nắm lấy uyển mạch tay phải Tam Anh.

Bản lãnh Chung Khí Tử cao thâm đã khiến cho người toàn trường phải chú ý. Dưới đài nổi lên những tiếng bàn tán xôn xao.

Lý Hàn Thu quay đầu ra thấy Phương Tú ngồi ở trong trường lúc trước không biết đã bỏ đi từ bao giờ.

Bỗng nghe Chung Khí Tử hỏi:

- Cô nương! Như thế có thể gọi là cô nương bị bại chưa?

Tam Anh cô nương gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là tiện thiếp bị bại rồi!

Chung Khí Tử nói:

- Nếu cô nương đã thất bại, vậy có thể đi theo tại hạ được rồi.

Tam Anh lắc đầu đáp:

- Chưa thể đi được!

Chung Khí Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Tam Anh đáp:

- Trước khi chúng ta chưa bái thiên địa cử hành hôn lễ, thì tiện thiếp chưa phải là người của đại hiệp, vì vậy mà chưa thể đi được.

Chung Khí Tử hỏi:

- Nhưng tại hạ nhất định đem cô đi thì sao?

Tam Anh lắc đầu đáp:

- Không đi được lâu!

Chung Khí Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Tam Anh ngập ngừng đáp:

- Vì chúng ta... Chúng ta...

Những câu sau xem chừng khó nói, nên cô dừng lại.

Chung Khí Tử hỏi:

- Phải chăng có người không chịu buông tha chúng ta?

Tam Anh cô nương lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp cũng không biết. Nhưng chúng ta không thể đi được là một điều chắc không sai.

Cặp mắt Chung Khí Tử liếc nhoang nhoáng rồi dừng lại nhằm thẳng vào mặt Tam Anh hỏi:

- Đối với người khác thì tại hạ mặc kệ họ. Tại hạ chỉ hỏi cô nương có chịu đi theo tại hạ không?

Tam Anh khẽ hỏi lại:

- Các hạ muốn đem tiện thiếp đưa cho người khác ư?

Chung Khí Tử gật đầu đáp:

- Người kia còn mạnh hơn tại hạ gấp trăm ngàn lần.

Hai người nói chuyện với nhau rất khẽ nên người ngoài chẳng ai nghe rõ.

Bỗng nghe Tam Anh đột nhiên cất cao giọng nói:

- Tại hạ không thể theo các hạ được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Coi tính cách Chung Khí Tử là tay hào kiệt. Tam Anh cô nương đã không chịu cùng đi với y, tất cũng không miễn cưỡng.

Ngờ đâu sự thực lại ra ngoài ý nghĩ của Lý Hàn Thu. Chung Khí Tử đột nhiên giương tay ra điểm huyệt Tam Anh rồi lạnh lùng nói:

- Tại hạ cứ đưa cô đi thì cũng thế.

Bỗng nghe có tiếng quát:

- Đứng lại đã!

Chung Khí Tử quay đầu nhìn lại thì thấy Kim Ma rảo bước tiến ra.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm phát giác ra bốn góc đài dường như đều có người nhơn nhơn muốn động thủ.

Bỗng nghe Chung Khí Tử chậm rãi hỏi lại:

- Có việc chi vậy?

Kim Ma đáp:

- Các hạ chuẩn bị đưa Tam Anh cô nương đi đâu?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Tại hạ đã thắng y thì muốn đưa y đi đâu mà chẳng được?

Kim Ma tủm tỉm cười nói:

- Đúng thế! Các hạ thắng Tam Anh cô nương rồi dĩ nhiên cô sẽ thuộc về các hạ. Đài qui của bọn lão thân đã định rõ điều này, dĩ nhiên không thể phản bội. Có điều trong đài qui còn một khoản đã nói rồi người đắc thắng phải tham dự hôn lệ đại điển của bản hội...

Chung Khí Tử ngắt lời:

- Tại hạ đã nói là không tham dự đại điển của quí vị.

Kim Ma nói:

- Nhưng bọn lão thân không ưng thuận điều đó với các hạ.

Chung Khí Tử tủm tỉm cười nói:

- Hễ có duyên thì nên vợ nên chồng. Tam Anh cô nương đây đã thuộc quyền sở hữu của tại hạ tưởng các vị bất tất phải phí công nữa.

Kim Ma nói:

- Đã không đủ lễ nghi thì sao cho trọn vẹn? Bọn lão thân đã lập ra điều lệ, bất cứ ai lên đài tỷ võ đều phải tuân theo mới được. Nếu các hạ muốn hành động ra ngoài thể lệ thì bọn lão thân biết phúc bẩm lên thượng cấp thế nào?

Chung Khí Tử đáp:

- Đó là việc riêng của các vị, không liên quan gì đến tại hạ.

Lý Hàn Thu nghe hai người lý luận trong lòng không khỏi lấy làm kỳ tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Anh chàng Chung Khí Tử có vẻ anh hùng hào kiệt dường như không phải kẻ đam mê nữ sắc, mà sao lại nóng nảy không muốn chờ đợi làm lễ đã chực đưa người đẹp đi ngay? Hay là Tam Anh cô nương đã dùng phép truyền âm nhập mạch cầu hắn làm như vậy?

Bỗng thấy Kim Ma biến đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

- Các hạ nói vậy là sai. Bọn lão thân cử hành cuộc Tần Hoài Hoa Hội này khiến cho anh hùng thiên hạ sánh với giai nhân. Chủ trương không phải là bất tiện. Có điều lão thân hy vọng những người tham dự đều tuân theo quy luật cho nghiêm chỉnh...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dĩ nhiên để đối phó với những kẻ không chịu theo quy luật, bọn lão thân đã bố trí phương pháp đối phó.

Chung Khí Tử hững hờ hỏi lại:

- Theo ý Kim phu nhân thì sao?

Kim Ma đáp:

- Theo ý lão thân thì mong rằng Chung đại hiệp nên tuân theo những điều quy định của bản đài.

Chung Khí Tử hỏi:

- Nếu tại hạ không chịu tuân thủ thì sẽ đi đến hậu quả thế nào?

Kim Ma đáp:

- Bọn lão thân dốc toàn lực ngăn trở để các hạ không thể dời khỏi nơi đây.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Cuộc Tần Hoài Hoa Hội đã tỷ thí 12 trận. Trong 11 trận đầu tuy có xảy cuộc phong ba nho nhỏ

nhưng cũng xử trí xong rồi. Còn đối với trận tối hậu này mà xảy chuyện rắc rối tức là cả cuộc hoa hội đều bị tổn thương đến oai danh.

Chung Khí Tử nói:

- Kim phu nhân đã hiểu rõ vụ này, tại hạ hy vọng phu nhân nhẫn nại thêm một chút.

Kim Ma hỏi:

- Vì lẽ gì mà Chung đại hiệp không nhẫn nại chờ lại một lúc?

Chung Khí Tử thở phào đáp:

- Tại hạ phải cái nết ương gàn. Miệng đã nói thế nào là không chịu canh cải nữa.

- Bọn lão thân đã lập ra qui điều cũng quyết không thể vì một mình Chung đại hiệp mà sửa đổi.

Chung Khí Tử vẻ mặt nghiêm trang thủng thẳng hỏi:

- Phu nhân nói vậy thì khó mà tránh khỏi được cuộc xung đột chăng?

Kim Ma đáp:

- Phá hoại qui luật hoa hội của bọn tại hạ, thì đây không phải là cuộc tỷ võ, bọn tại hạ không cần giữ lề lối lấy một chọi một với Chung đại hiệp.

Chung Khí Tử hỏi:

- Chư vị nói thế tức là đã chuẩn bị cuộc quần công rồi chăng?

Kim Ma đáp:

- Có thể nói như vậy. Chung đại hiệp đã muốn động thủ thì bọn tại hạ đành phải đem toàn lực ra mà đối phó.

Chung Khí Tử chuyển động mục quang đảo mắt nhìn bốn phía rồi lạnh lùng hỏi:

- Kim phu nhân! Ai đứng chủ cuộc hoa hội này? Có phải là phu nhân hay Giang Nam Song Hiệp?

Chương 71: Không Qui Thuận Hào Kiệt Bị Bao Vây

Lý Hàn Thu nghe Chung Khí Tử đột nhiên nói thẳng đến danh hiệu Giang Nam Song Hiệp, chàng không khỏi động tâm nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ cuộc đại náo hoa hội này là có dự mưu từ trước? Nếu y muốn giao chiến với Giang Nam Song Hiệp tại hội trường này thì ta giúp y một tay.

Bỗng nghe Kim Ma cười lạt hỏi:

- Cái đó tưởng không liên quan gì các hạ. Lão thân tưởng bất tất phải trả lời.

Bỗng nghe Tam Anh cô nương khẽ nói:

- Các hạ buông tiện thiếp ra! Bản lĩnh các hạ dù cao cường đến đâu cũng không tài nào xông ra khỏi đây được.

Nguyên hôm trước trong lúc tỷ võ có một người bỏ chạy đi nên bữa nay trong hoa hội càng bố trí chặt chẽ hơn. Vị trí thuyền bè di chuyển nơi khác để tiện việc phòng thủ và phong tỏa. Sau cuộc di chuyển thuyền bè lại trải qua thêm một tầng bố trí rất cẩn mật. Nếu không đặc biệt lưu tâm thì không nhận ra được.

Đêm nay là đêm tối hậu. Chính Giang Nam Song Hiệp đã xếp đặt một cuộc thành bại tối hậu. Bốn mặt hoa thuyền đều đặt những tay cao thủ cùng chuẩn bị những cuộc ứng chiến bất ngờ.

Dĩ nhiên cuộc bố trí này, ngoài những nhân vật thủ não quan trọng, trong bọn hoa nữ không một ai hay biết.

Lời nói của Tam Anh, Chung Khí Tử không sao hiểu được, nó còn khích động lòng hào khí của hắn.

Hắn cười ha hả hỏi:

- Cô nương nói thế thì ra họ đã chuẩn bị từ trước rồi sao?

Tam Anh chưa kịp đáp, Kim Ma đã cướp lời:

- Đúng thế! Bọn lão thân trông coi đài qui hết lòng tôn kính mọi người mà còn có trọng trách gìn

giữ cho được hoàn thiện để đối phó với những bọn gian tà có manh tâm phá hoại hoa hội. Bọn lão thân đã chuẩn bị chu đáo không có điều chi đáng sợ nữa. Dù là kẻ mình mang tuyệt kỹ, bọn lão thân cũng có đủ phương pháp đối phó.

Chung Khí Tử chuyển động cặp mắt ngó Kim Ma rồi lại nhìn Tam Anh cô nương thủng thẳng hỏi:

- Bữa nay cô nương đã bại về tay tại hạ. Bất luận bọn họ phòng bị thế nào thì cô cũng nên coi tại hạ là người tri kỷ, thân cận nhất đời có đúng thế chăng?

Tam Anh cô nương chỉ giương cặp mắt sắc như lưỡi kiếm tựa hồ muốn đâm thấu vào thâm tâm người ta, rồi ngần ngại đáp:

- Đúng là thế đó!

Kim Ma lạnh lùng nói tiếp:

- Lầm! Lầm rồi! Trước khi chưa làm lễ thành hôn. Cô là cô, y là y, chưa có liên quan gì với nhau hết.

Tam Anh khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Kim ma nói phải đó.

Chung Khí Tử tuy ngoài miệng trò chuyện với hai người mà cặp mắt vẫn lưu tâm đến cử động của những người dưới đài.

Bỗng nghe Kim Ma hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão thân có một điều chưa hiểu.

Chung Khí Tử hỏi:

- Điều chi?

Kim Ma hỏi lại:

- Vì lẽ gì mà các hạ phải gấp rút quá đến nỗi không thể chờ lại trong một lát để cử hành hôn lễ?

Chung Khí Tử đáp:

- Đài qui của các vị lập ra không hợp lý. Cớ sao lại bắt người ta phải dự hôn lễ mới được?

Kim Ma quay đầu nhìn vào hậu đài thấy ánh lửa lóe lên một cái rồi vụt tắt ngay. Đó là tín hiệu báo tin cho đồng bọn là cuộc chuẩn bị đâu vào đấy cả rồi.

Kim Ma cười khảy hai tiếng rồi đáp:

- Xin các hạ buông tay Tam Anh cô nương ra mau! Lão thân còn phải chiếu đài qui chuẩn bị làm lễ đại điển cho các vị tân nhân, không rảnh thì giờ nói chuyện đường dài với các hạ được nữa.

Chung Khí Tử đột nhiên buông tiếng cười rộ nói:

- Thế là các vị đã chuẩn bị cạm bẫy xong cả rồi phải không?

Hắn ngừng lại một chút rồi đột nhiên nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Tuy các vị đã chuẩn bị một cách vô cùng cẩn mật và bố trí mai phục khắp nơi, nhưng các vị đừng quên rằng trong trường còn vô số tay cao thủ. Tại hạ không tin rằng lực lượng bố trí bốn mặt của các vị có thể chống đối được với bao nhiêu cao thủ hiện diện tại đây.

Quả nhiên mấy câu này đã kích thích sôi nổi tấm lòng khẳng khái hào hiệp của quần hùng. Nó khiến cho bao nhiêu tay cao thủ võ lâm sinh lòng nghi hoặc. Quả nhiên quần hào túm năm tụm ba thì thầm bàn tán.

Kim Ma đưa mắt nhìn quần hùng dưới đài, mụ không khỏi chấn động tâm thần. Là con người rất tinh khôn, lại rất khéo léo mụ tính thầm trong bụng:

- Gã Chung Khí Tử này muốn kích thích quần hùng để gây nên cuộc rối loạn. Nếu mình không khéo xử trí thì toàn trường sẽ biến thành cuộc đại loạn. Âu là ta phải nhẫn nại ứng đối mới được.

Mụ liền đổi giọng hỏi:

- Chung đại hiệp nói vậy chẳng là lạ lắm sao? Lão thân có điều chưa rõ là cá nhân đại hiệp cố ý ngông cuồng vượt ra ngoài lề luật của bản đài, không chịu tuân theo qui củ về việc tỷ võ. Cái đó có can dự gì đến người ngoài? Mười hai cô hoa nữ toàn là những vị nhan sắc tuyết thẹn hoa nhường, bản lãnh cao thâm. Bao nhiêu anh hùng đăng đài tỷ thí đều đã nhìn rõ. Về việc đối xử với các hạ có liên quan gì đến ai?

Quả nhiên Kim Ma nói vậy phát sinh hiệu lực. Quang trường khôi phục lại sự yên tĩnh. Mọi người dừng lại đứng bàng quang để xem diễn biến giữa hai bên.

Kim Ma thấy lòng khích động của quần hào trở lại hòa hoãn liền tủm tỉm cười nói tiếp:

- Chung đại hiệp! Phải trái đã có công luận. Các hạ mưu đồ gây công phẫn cho quần hào để phá rối hậu trường, nhưng lão thân e rằng chỗ dụng tâm của đại hiệp không đi đến đâu, vì các bậc anh hùng hào kiệt nhìn thấy rõ đâu là sự thực, đâu là hợp lý.

Chung Khí Tử quay lại ngó Tam Anh một cái rồi nói:

- Cô nương! Xin lỗi cô nương nhé.

Rồi hắn vương tay trái ra cắp cô vào dưới nách.

Tam Anh đã bị điểm huyệt, không còn sức chống chọi, đành để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Chung Khí Tử cầm đao ở tay mặt, lớn tiếng hô:

- Tại hạ không muốn gây ra thảm kịch, nhưng cũng không chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của các vị.

LamVu typed Thất Tuyệt Ma Kiếm 81

Kim Ma đảo mắt nhìn Chung Khí Tử rồi thủng thẳng hỏi:

- Các hạ! Khí thế của các hạ như vậy mà các hạ không biết là mình đã ỷ tài lấn người thái quá ư?

Chung Khí Tử vẻ mặt nghiêm trọng chậm rãi hỏi lại:

- Phu nhân muốn ngăn cản tại hạ thực chăng?

Kim Ma đáp:

- Lão thân phụ trách công việc quản lý các hoa nữ, dĩ nhiên chẳng thể bỏ mặc họ cho những người hành động trái qui tắc.

Chung Khí Tử nói:

- Kim phu nhân muốn can thiệp cũng được, nhưng tại hạ hy vọng phu nhân hãy tự lượng sức mình trước đi đã!

Dứt lời hắn tung mình nhảy vọt xuống đài.

Kim Ma vung tay mặt lên phóng chưởng ra đánh "binh" một cái.

Chung Khí Tử buông tiếng cười lạt. Hắn né người tránh sang bên một chút đồng thời dùng vai tả để hứng lấy phát chưởng.

Chung Khí Tử liền đi lướt qua bên mình Kim Ma để xông ra.

Kim Ma tuy đánh trúng Chung Khí Tử một chưởng, nhưng chính mụ cũng bị hất lùi lại phía sau một bước.

Kim Ma biến sắc thò tay trái rút một thanh trường kiếm ở trên giá binh khí rồi lớn tiếng quát:

- Chung Khí Tử! Đừng chạy nữa.

Mụ vung thanh trường kiếm một cái rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Chung Khí Tử.

Ánh hào quang vừa lóe lên. Mũi kiếm đã điểm vào sau lưng Chung Khí Tử.

Lý Hàn Thu thấy Kim Ma nhảy vọt xuống đài thân pháp cực kỳ mau lẹ thì nghĩ thầm trong bụng:

- Mụ này người béo chùm béo chụt mà võ công lại ghê gớm quá!

Bỗng thấy Chung Khí Tử xoay tay lại vung đao đón đỡ. Tiếng kim thiết đụng nhau vang lên rùng rợn.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thì thấy Kim Ma đứng dừng lại ở ngoài ba trượng. Thanh bảo kiếm trong tay mụ đã tuột tay bắn đi.

Chung Khí Tử vẫn đứng nguyên chỗ, vẻ mặt hắn nghiêm nghị lạnh lùng nói:

- Kim Ma! Tại hạ động thủ với ai cũng chỉ nhường nhịn hai lần thôi. Nếu phu nhân còn không biết đường tiến thoái thì đừng trách thanh đao của tại hạ rất hiểm độc.

Kim Ma đã tấn công Chung Khí Tử một phát chưởng và một chiêu kiếm, mụ hiểu hắn có một bản lãnh ít người bì kịp. Mụ quyết nhiên không phải là tay địch thủ. Nếu còn giao phong tất bị bại nhục. Mụ liền đứng trơ ra như phỗng đá không nói câu gì và cũng không nhúc nhích.

Tam Anh cô nương đã hoàn toàn mất hết sức chống cự, cô đành để mặc Chung Khí Tử bắt đem đi.

Kim Ma cũng không dám ra tay ngăn trở.

Giữa lúc ấy đột nhiên có người lớn tiếng hỏi:

- Hoa hội đến đây là kết thúc, không có mỹ nữ lên đài tỷ thí nữa. Vậy chúng ta còn ở lại đây để coi gì nữa?

Tiếng hô như vậy quả nhiên phát sinh hiệu lực.

Lập tức những người đứng xem cuộc nhiệt náo giữa Kim Ma và Chung Khí Tử cũng bỏ đi ra ngoài.

Một thế lực rất lớn ào ạt đi ra. Giang Nam Song Hiệp tuy đã bố trí mai phục một cách rất nghiệm mật mà không dám ngăn trở ra mặt.

Lý Hàn Thu cũng đứng lên rảo bước tiến về phía trước, định đi lẫn vào đám đông để ra ngoài.

Lôi Phi nhân lúc hỗn loạn liền đến bên mình Lý Hàn Thu khẽ bảo chàng:

- Lý đệ! Tiểu huynh đã làm cho hội trường nhốn nháo. Vậy chúng ta trà trộn vào đám đông mà ra.

Lý Hàn Thu vừa đi vừa ngấm ngầm để ý đến cử động của Chung Khí Tử để bảo hộ cho hắn.

Giang Nam Song Hiệp quả nhiên trầm tĩnh hơn người. Chúng thấy quần hào lũ lượt kéo đi cứ bỏ mặc, chứ không sai người ngăn trở. Vẻ mặt chúng vẫn bình thản tựa hồ như không có chuyện gì.

Lý Hàn Thu theo bọn quần hào ra khỏi hoa trường khẽ bảo Lôi Phi:

- Chung Khí Tử tuy võ công cao cường, nhưng hắn thân cô thế cô, e rằng một mình hắn khó lòng trốn thoát, vị Giang Nam Song Hiệp tất phái thuộc hạ truy kích.

Lôi Phi hỏi lại:

- Sao? Lý đệ muốn kết giao bằng hữu với hắn chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lúc này chúng ta đang đối đầu với bọn Giang Nam Song Hiệp tiểu đệ nghĩ rằng phàm những ai là kẻ thù với họ chúng ta đều coi như bạn.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hơn nữa tiểu đệ nhận thấy Chung Khí Tử muốn đem Tam Anh cô nương đi mà sao hắn không chờ hành lễ thì trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Phải đấy!

Chung Khí Tử cứ kéo Tam Anh đi, nhưng vẫn cất bước thong thả. Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu tăng gia cước lực.

Chỉ trong khoảng khắc hai người đã đi tới trước mặt Chung Khí Tử.

Lúc này bọn quần hào dời khỏi hoa trường đại đa số đã tán đi mọi ngã. Trong đêm tối, họ chia ra những phương hướng khác nhau mà đi.

Chung Khí Tử còn lọt lại phía sau, những người đi với hắn chỉ độ bảy tám tên.

Đột nhiên, hai tiếng hú thê thảm vang lên, phá tan bầu không khí tịch mịch giữa đêm khuya.

Hai tiếng hú vừa dứt thì lại hai tiếng khác vang lên như đập vỡ màng tai người ta.

Lý Hàn Thu đột nhiên dừng bước, khẽ hỏi Lôi Phi:

- Bọn chúng rượt theo rồi. Không hiểu chúng dùng thủ đoạn gì mà trong khoảng khắc đã sát hại bốn người?

Nguyên giữa lúc đêm tối Lý Hàn Thu và Lôi Phi tuy nghe mấy tiếng rú thê thảm mà không nhìn rõ là người nào đã chết mất mạng.

Chung Khí Tử đã dừng bước lại.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Trong tay y còn cắp Tam Anh cô nương thì làm sao động thủ với người được?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta hãy chờ xem biến diễn rồi sẽ bàn.

Trong lúc Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đang nói chuyện bỗng thấy hai bóng người chạy vọt qua.

Chính là Chung Khí Tử và Tam Anh cô nương.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi liền lùi lại hai bước để nhường lối.

Tam Anh cô nương dường như chưa chịu khuất phục, song tay trái Chung Khí Tử vẫn nắm cổ tay mặt cô kéo đi.

Chung Khí Tử xẳng giọng quát hỏi:

- Ai đó?

Thanh đao ở tay mặt hắn lóe lên một cái nhằm chém xuống Lý Hàn Thu.

Ánh hào quang vọt ra nhanh như chớp. Trong bóng tối càng coi rất rõ thế đao cự kỳ mau lẹ.

Lý Hàn Thu vừa lùi lại hai bước né tránh vừa đáp:

- Bọn tại hạ không có ý gì cừu địch với các hạ mà cũng không thuộc vào hạng bảo tiêu của hoa hội. Vậy các hạ chỉ cần đối phó với địch nhân là chuyện khẩn yếu.

Chung Khí Tử dừng đao lại đưa mắt ngó Lý Hàn Thu và Lôi Phi rồi chậm rãi nói:

- Hai vị đã không phải là người trong hội, vậy mong rằng quí vị sớm rời khỏi nơi đây là hơn. Tại hạ e rằng Giang Nam Song Hiệp đã huy động hết những tay cao thủ ra đối phó với tại hạ.

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Những người đồng bạn đi theo các hạ đã có ai bị tử thương chưa?

Chung Khí Tử chậm rãi đáp:

- Tại hạ đến đây một mình, không có bạn hữu nào hết.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy mấy người vừa rú lên vì bị tử thương đó là ai?

Chung Khí Tử đáp:

- Chắc cũng là những người giống như hai vị muốn coi cuộc nhiệt náo này.

Đang lúc nói chuyện đột nhiên thấy bóng một đám đông thấp thoáng. Mấy người chạy lẹ tới nơi vừa nghe tiếng gió thổi vạt áo lạch phạch, đoàn người đã tới trước mặt.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn ra thì chính là Hàn Đào ở Từ Châu. Hắn có bốn tên đại hán võ phục tùy tòng. Cả bốn tên đều nai nịt gọn gàng tay cầm quỷ đầu đao sống dầy.

Hàn Đào vẫn mặc áo trường bào. Tay cầm một thanh trường kiếm. Hiển nhiên hắn tỏ ra rất vội vàng và tùy tiện chụp lấy một thứ binh khí cầm đi.

Bốn đại hán tay cầm quỉ đầu đao tản ra rất lẹ để bao vây mấy người vào giữa.

Hàn Đào đảo mắt loang loáng nhìn mọi người một lượt rồi thủng thẳng nói:

- Té ra các hạ có mấy ông bạn đón tiếp.

Chung Khí Tử đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Hàn Đào đáp:

- Mấy vị này chẳng có liên quan gì đến tại hạ. Tại hạ chưa từng quen biết nhau.

Hàn Đào đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi thì quả là nhân vật hắn chưa từng gặp bao giờ, nên hắn cũng không lấy gì làm quan tâm. Rồi hắn cất tiếng tự giới thiệu:

- Tại hạ là Hàn Đào ở Từ Châu. Dường như Chung huynh cũng ít khi qua lại giang hồ phải không?

Chung Khí Tử cười lạt đáp:

- Tưởng là ai chứ Hàn Đào ở Từ Châu thì tại hạ đã được nghe đại danh từ lâu.

Hàn Đào cười lạt nói:

- Chung huynh võ công cao cường đao pháp kỳ dị. Vừa rồi tiểu đệ ở dưới đài đã được thưởng thức tuyệt kỹ của Chung huynh, trong lòng kính phục vô cùng!

Chung Khí Tử nói:

- Tại hạ không dám! Hàn Đại Hiệp dạy quá lời.

Hắn chuyển động mục quang đảo nhìn bốn đại hán một lượt rồi thủng thẳng hỏi:

- Hàn nhị hiệp dẫn nhiều tay cao thủ rượt theo tại hạ, không hiểu có điều chi chỉ giáo?

Hàn Đào chắp tay đáp:

- Giang Nam Song Hiệp trước nay chỉ thích giao du bạn hữu. Chung huynh là một nhân vật anh hùng như vậy, thật khiến cho bọn tại hạ ngưỡng vọng vô cùng!

Chung Khí Tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Mục đích của Hàn nhị hiệp thế nào? Tiểu đệ thật tình vẫn chưa hiểu rõ.

Hàn Đào đáp:

- Phương đại hiệp đã đặt một tiệc rượu ở Phương Phủ, hiện y đang kính cẩn chờ đợi đại giá.

Chung Khí Tử hỏi:

- Chúng ta chưa từng quen biết. Tại hạ khi nào dám đến quấy nhiễu?

Hàn Đào đáp:

- Anh em bốn bể cũng trong một nhà. Nếu Chung huynh cố ý kết giao cùng bọn tại hạ thì xin mời cùng đi với tại hạ vào chơi.

Chung Khí Tử cười mát hỏi:

- Nếu tại hạ không đi được thì sao?

Hàn Đào nhíu cặp lông mày đáp:

- Tại hạ rất hy vọng Chung huynh cùng đi với tại hạ một chuyến.

Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Chung huynh có việc gì, tiểu đệ tin rằng chúng ta sẽ giải quyết được hoàn toàn.

Hắn vừa nói, vừa đưa mắt nhìn Tam Anh.

Bỗng nghe Tam Anh dịu dàng nói:

- Chung đại hiệp nên đi đi! Hàn nhị hiệp đối với Chung đại hiệp lịch sự như vậy là có vẻ đặc biệt lắm đấy.

Hàn Đào liền nói tiếp:

- Một nhân tài như Chung huynh. Bọn tiểu đệ rất mong được kết nghĩa chi lan, dĩ nhiên không thể coi như người thường được. Bọn tiểu đệ còn muốn Chung huynh tham gia đại điển hôn lễ cho thêm phần trọng thể.

Lý Hàn Thu đứng bàng quan bằng cặp mắt lạnh lùng. Chàng nhận thấy Hàn Đào cố ý muốn kết giao với Chung Khí Tử thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu Chung Khí Tử bị bọn chúng dụ dỗ kéo về cùng phe thì thật là một mối uy hiếp lớn cho võ lâm.

Lôi Phi lạnh lùng đứng một bên. Y không nói nửa lời, mà cũng không ngăn trở Lý Hàn Thu. Dường như y muốn để cho chàng tự xử trí việc này.

Bỗng thấy Chung Khí Tử ngửng mặt trông lên trời trầm ngâm một hồi rồi thủng thẳng đáp:

- Thịnh tình của Hàn nhị hiệp, tại hạ cảm kích vô cùng! Có điều tại hạ đã ước hẹn cùng người. Vậy cuộc vào chơi Phương Phủ xin để lại một ngày khác.

Hàn Đào tỏ ra rất nhẫn nại. Hắn tươi cười hỏi:

- Chung huynh ơi! Chung huynh có ước hẹn với ai mà tương hội vào lúc nào?

Chung Khí Tử đáp:

- Vào giờ ngọ ngày mai, thế nào tại hạ cũng phải gặp mặt ông bạn đó.

Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Tưởng gì chứ thế thì dễ quá, bọn tiểu đệ không để cho Chung huynh lỡ cuộc hội ngộ. Hàn mỗ

vâng lệnh Phương đại hiệp đến đây, mong rằng Chung huynh vị tình một chút. tiểu đệ xin trỏ lên trời mà thề rằng bọn tiểu đệ mời Chung huynh gặp gỡ một phen quyết không có chút ác ý nào hết mà chỉ chuyện trò vui vẻ cùng Chung huynh như tình kết giao bạn hữu.

Tam Anh lại dịu dàng nói xen vào:

- Chung đại hiệp nên nhận lời đi thôi! Tiện thiếp không muốn Chung đại hiệp vì tiện thiếp mà mất hết sự vui vẻ. Vậy mong Chung đại hiệp hãy tới Phương Phủ tiện thiếp không làm phiền đại hiệp. Đại hiệp đường chính chính mà đi theo Hàn nhị hiệp cho cuộc hội ngộ được mỹ mãn.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trong Phương gia đại viện chúng đã bố trí cơ quan trùng điệp. Đến phó hội Phương gia đại viện tức là dấn thân vào hầm rồng hang cọp. Dù Chung Khí Tử bản lãnh cao cường đến đâu e rằng cũng khó lòng ra thoát.

Tuy trong lòng chàng nghĩ vậy nhưng cố ý nhẫn nại không thốt ra lời.

Bỗng nghe Chung Khí Tử đáp:

- Hàn nhị hiệp đã tận tình, nếu Chung mỗ lại cố chấp không đi thì sao khỏi mang tiếng là kẻ bất cận nhân tình. Có điều tại hạ cần phải báo tin cho ông bạn biết trước mới được.

Hàn Đào lấy làm kỳ hỏi:

- Chung huynh cũng có bạn cùng đến ư?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Xin Hàn nhị hiệp hãy về trước. Để tại hạ đi thông báo với người bạn một tiếng rồi vào khoảng canh năm sẽ tới Phương gia đại viện để hội diện với hai vị.

Hàn Đào hỏi:

- Ông bạn của Chung huynh bây giờ hiện ở đâu? Sao không mời y cùng đến chơi một thể?

Chung Khí Tử đáp:

- Ông bạn đó của tại hạ vốn không ưa gặp mặt người ngoài. Hàn nhị hiệp bất tất phải quan tâm.

Hàn Đào biến sắc hỏi:

- Chung huynh nói vậy thì ra nhất định không nể mặt tại hạ hay sao?

Chung Khí Tử hững hờ đáp:

- Hàn nhị hiệp do thịnh tình mời tại hạ đến chơi còn tại hạ ưng thuận hay không là theo lễ. Nếu Hàn nhị hiệp lại nhất định cưỡng bách tại hạ phải vâng lời thế thì không phải là chuyện mời mọc mà là cách bức bách tại hạ y theo một phép.

Hàn Đào cười lạt nói:

- Giang Nam Song Hiệp cũng là hạng người có chút danh vọng trong võ lâm nếu Chung huynh cương quyết cự tuyệt thì ra không nể mặt nhau rồi.

Chung Khí Tử cười lạt nói:

- Hàn huynh đã đa tâm như vậy thì chúng ta khỏi cần nói chuyện nữa.

Hàn Đào ngửa mặt lên huýt một tiếng dài rồi hỏi:

- Chung huynh có biết bây giờ đã vào tình trạng nào không?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Ở vào tình trạng nào thì làm sao?

Hàn Đào đáp:

- Xin Chung huynh hãy nhìn kỹ mà xem sẽ rõ.

Chung Khí Tử đảo mắt nhìn quanh thì thấy bốn mặt ánh lửa chập chờn. Chỉ trong khoảng khắc, bốn cây đuốc sáng rực cả lên.

Dưới ánh đuốc sáng tỏ, bốn mặt đều có bóng người chuyển động có đến mấy chục. Hiển nhiên hắn đã ở vào giữa vòng vây trùng điệp.

Chung Khí Tử lạnh lùng nói:

- Té ra Hàn nhị hiệp mời tại hạ là để cho bọn người của nhị hiệp có đủ thì giờ bố trí.

Hàn Đào nói:

- Nếu anh em ta thực lòng bàn chuyện kết giao thì bây giờ Chung huynh ưng thuận cũng vẫn còn kịp.

Hắn đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi nói tiếp:

- Nếu hai vị cũng là bạn hữu với Chung huynh thì tại hạ xin mời cùng đi một thể cho vui.

Chung Khí Tử đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi đáp:

- Tại hạ với hai vị này vốn không quen biết.

Hàn Đào hơi ngần ngừ một chút rồi nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi hỏi:

- Hai vị đến đây làm chi?

Lôi Phi cướp lời đáp:

- Tại hạ đến đây để xem cuộc hoa hội náo nhiệt, chưa từng quen biết Chung huynh đây bao giờ.

Hàn Đào hết ngó Lôi Phi lại ngó Chung Khí Tử hỏi:

- Chung huynh tính thế nào?

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy bốn bề lửa cháy cao ngất đang từ từ vây lại gần. Họ còn cách chừng hai trượng thì bày thành một thế trận rất nghiêm mật.

Hàn Đào khẽ hắng giọng một tiếng khẽ nói:

- Cứ tình thế trước mắt mà bàn thì các hạ thực chẳng thể nào đem Tam Anh cô nương đi được.

Chung Khí Tử đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi thủng thẳng hỏi:

- Kiểu này thì Hàn nhị hiệp muốn cưỡng bách tại hạ phải tuân theo mệnh lệnh của người ngoài rồi chăng?

Hàn Đào tủm tỉm cười đáp:

- Thật ra Hàn mỗ thành tâm kính thỉnh Chung huynh. Nếu Chung huynh cố ý tự tuyệt người ở ngoài xa ngàn dặm thì bọn tại hạ đành phải động thủ.

Chung Khí Tử cười lạt nói:

- Bây giờ tại hạ biết cuộc Tần hoài Hoa Hội đó chẳng qua là các vị bày ra cạm bẫy để đánh lừa anh hùng thiên hạ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Phải rồi! Đáng tiếc là bây giờ anh chàng này mới hiểu.

Lúc này bốn mặt đã bày thành trận thế rất nghiêm mật. Hàn Đào đảo mắt nhìn quanh rồi cười nói:

- Bây giờ chúng ta là bạn hay là thù chỉ một lời nói của Chung huynh là quyết định.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều trước khi Chung đại hiệp quyết định là thù hay bạn, tại hạ xin có mấy lời khuyến cáo.

Chung Khí Tử đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Hàn đại hiệp có điều gì xin nói cho nghe.

Hàn Đào đáp:

- Chung huynh! Trước kia Chung huynh ít qua lại giang hồ, dường như chưa gây nên nhiều ân oán với các bạn hữu võ lâm.

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Tại hạ rất ít bôn tẩu giang hồ, chưa có gì đáng kể là gây nên ơn oán với ai cả.

Hàn Đào hỏi:

- Vậy Chung huynh đăng đài tỷ võ chỉ vì Tam Anh cô nương này thôi ư?

Chung Khí Tử đưa mắt nhìn Tam Anh đáp:

- Có thể nói như vậy.

Hàn Đào hỏi:

- Nếu Chung huynh chỉ vì Tam Anh cô nương thì sao lại không muốn đi đến một chỗ kết cục hoàn toàn mỹ mãn.

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Thế nào là kết cục hoàn toàn mỹ mãn?

Hàn Đào đáp:

- Việc này giản dị lắm. Nếu Chung huynh ưng thuận lời yêu cầu của tại hạ cùng tới Phương đại hiệp thì bao nhiêu ý niệm thù nghịch giữa chúng ta đều tiêu tan hết. Cuộc hội đàm mà đi đến chỗ ý hiệp tâm đầu thì chúng ta thành những bạn tri kỷ, mà Tam Anh cô nương dĩ nhiên thuộc quyền sở hữu Chung huynh.

Chung Khí Tử cười ruồi hỏi:

- Nếu tại hạ không ưng thì sao?

Hàn Đào nghiêm mặt đáp:

- Khó lòng khỏi một trường ác đấu, nhưng bọn tại hạ đã biết rõ võ công cùng đao pháp kinh hồn của Chung huynh, nên dĩ nhiên bọn tại hạ phải chuẩn bị một cách rất châu đáo. Nếu xảy cuộc chiến đấu, thì Chung huynh thật khó nắm được phần thắng.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Cái đó cũng chả quan hệ gì. Ta mà cùng Lôi huynh hiệp lực giúp y thì việc phá trận thế kia có chi là khó. Cái khó là ở chỗ làm sao giữ cho Tam Anh cô nương được an toàn.

Bản ý chàng nghĩ vậy nhưng không dám nói ra.

Chàng thấy Chung Khí Tử ngưng thần ngẫm nghĩ hồi lâu không nói gì. Hiển nhiên hắn đã bị những câu hăm dọa của Hàn Đào làm cho nao núng.

Bỗng nghe Tam Anh cô nương cất giọng ôn tồn nói:

- Nếu Chung đại hiệp có lòng thương tiếc tấm thân bồ liễu này thì sao lại không ưng thuận lời mời của Hàn đại hiệp? Giang Nam Song Hiệp đã nổi tiếng là tay Mạnh Thường Quân thì dĩ nhiên hai vị đó khao khát kết giao với Chung huynh lắm!

Hàn Đào nói tiếp:

- Tiểu đệ còn giới thiệu Chung huynh với mấy vị cao nhân trên chốn giang hồ nữa.

Chung Khí Tử từ từ buông cổ tay Tam Anh ra hỏi:

- Nếu tại hạ buông tha Tam Anh cô nương thì sao?

Tam Anh từ từ lùi lại mấy bước đi tới trước mặt Hàn Đào.

Hàn Đào đập tay một cái giải khai huyệt đạo cho Tam Anh nói tiếp:

- Chúng ta hy vọng được Chung huynh nhận lời mời.

Chung Khí Tử hỏi:

- Hàn nhị hiệp nói vậy thì ra các vị rượt theo Chung mỗ không phải chỉ vì Tam Anh cô nương?

Hàn Đào cười mát đáp:

- Hàn mỗ muốn cứu Tam Anh và cũng muốn mời Chung huynh. Nếu Chung huynh không chịu cùng vào Phương phủ thì tiểu đệ biết trở về phúc đáp Phương đại hiệp ra sao?

Chung Khí Tử lạnh lùng nói:

- Đó là việc riêng của Hàn nhị hiệp. Tiểu đệ đã buông tha Tam Anh cô nương rồi. Nếu bảo là Chung mỗ đã trái với đài qui trên Tần hoài Hoa Hội thì bây giờ tại hạ đã trả lại Tam Anh cô nương rồi đó. Hàn nhị hiệp mà còn sinh điều khó dễ thì tại hạ đành trông vào võ công của bản thân.

Hàn Đào tủm tỉm cười nói:

- Xem chừng Hàn mỗ nói đa khô cổ bỏng họng mà cũng không khiến cho Chung huynh động tâm được.

Đột nhiên hắn biến sắc lạnh lùng hỏi:

- Chung huynh là người thấy nhiều hiểu rộng chắc biết rõ đao trận này chứ?

Chung Khí Tử hỏi lại:

- Đao trận là thế nào?

Hàn Đào đáp:

- Chung huynh thử coi xem.

Đột nhiên hắn lùi lại ba bước chìa tay trái ra nói:

- Đưa đây.

Một hán tử áo đen vâng lời tiến lại hai tay đưa lên một người bù nhìn bằng gỗ.

Chương 72: Đến Tịnh Xá Quyên Nhi Phó Ước

Lý Hàn Thu và Lôi Phi cũng bị phiền lụy, vì Hàn Đào dẫn bọn thủ hạ đến bao vây cả đám.

Chàng chú ý nhìn ra thấy pho tượng gỗ chỉ dài chừng thước hai như hình một đứa con nít, cách điêu khắc cực kỳ tinh xảo.

Lý Hàn Thu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ pho tượng gỗ kia lại động thủ cùng người được ư? Chẳng hiểu Hàn Đào muốn giở trò gì đây?

Bỗng nghe Hàn Đào lớn tiếng quát:

- Lượng đao!

Đột nhiên hắn giơ tay lên tượng gỗ tuột tay bay ra.

Bỗng thấy đạo quang chớp nhoáng. Bốn mặt Đông Tây Nam Bắc mỗi mặt đều có một đại hán áo đen cầm đao chạy ra. Bốn người này đều lướt qua tới đâm vào tượng gỗ một đao.

Bốn đại hán vận đao vừa phối hợp mau lẹ tuyệt luân. Bốn thanh đao cùng phóng ra một lúc.

Dưới ánh đuốc sáng tỏ ai cũng nhìn rõ pho tượng gỗ mà Hàn Đào vừa liệng ra bị đứt rời chân tay, cả mình nữa chia làm năm bảy mảng sắp rớt xuống đất.

Bỗng Hàn Đào lại quát lên:

- Phản thủ đao!

Bốn tên đại hán đồng thời không quay đầu nhìn lại mà vận đao vung ra xoay tay đánh tới.

Bốn thanh đao lại chặt cái mình tượng gỗ dài thước hai thành năm đoạn.

Tiếp theo thì những ánh đao lấp loáng lúc bốn người chạy giao nhau thành hình chữ thập. Thì một làn đao quang kéo ra đến mấy thước.

Khi bốn người đột nhiên phân khai thì pho tượng gỗ đã nát thành cám lả tả rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu nhìn những mảnh gỗ vụn rớt xuống đất trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Hảo đao pháp! Cách phối hợp của họ tuyệt diệu như vậy không sai một ly. Chỉ khẽ chừng sợi tóc là lập tức người mình lại chém phải người mình. Từ nãy tới giờ, Chung Khí Tử đứng ngẩn người ra nhìn pho tượng gỗ ngẩn ngơ xuất thần.

Hiển nhiên con người mình mang tuyệt kỹ đã bị một thứ đao pháp mau lẹ tuyệt luân làm cho khiếp sợ.

Bỗng nghe Hàn Đào thủng thẳng nói:

- Giả tỷ một người trong bọn chúng mà động thủ với chung huynh thì quyết nhiên không thể nào địch nổi Chung huynh. Nhưng nếu chúng liên thủ hiệp lực thi triển đao pháp này thì có thể gọi là võ lâm nhất tuyệt. Dù đao pháp Chung huynh có tuyệt diệu hơn đời cũng chưa chắc đã chém tan nát được pho tượng gỗ trước khi nó rơi xuống đất.

Chung Khí Tử nói:

- Tại hạ đã nhìn rõ rồi, bọn họ phát huy đao phong để ngăn trở tượng gỗ không cho rớt xuống đất một thời gian để họ có đủ thời giờ mà băm nát ra được.

Hàn Đào nói:

- Mục lực của Chung huynh quả nhiên tinh nhuệ phi thường khiến tiểu đệ bội phục vô cùng, có điều Chung huynh đã tính lầm một điều.

Chung Khí Tử hỏi:

- Chuyện gì?

Hàn Đào đáp:

- Đao pháp của bọn họ có lộ số nhất định, dù một trong bốn người có bị thương cũng không làm cho trận thế biến cải. Vậy lúc Chung huynh động thủ với họ mà có đả thương một tên thì tất Chung huynh cũng trúng một đao. Nếu thế đao chậm lại một chút thì kết quả sẽ đi tới đâu tưởng Chung huynh cũng hiểu rồi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Theo lời hắn giải thích thì trong bốn người kia nếu có một người bị thương là bên mình có chỗ sơ hở cho chúng từa cơ. Từ cổ chí kim trong đao pháp hay đao trận phải giữ sao cho không một đồng bọn nào bị tổn thương mới là thứ đao pháp tuyệt diệu đến trình độ tuyệt đỉnh.

Bỗng thấy Chung Khí Tử ngưng thần trầm tư, dường như có việc gì khó giải quyết.

Hồi lâu hắn mới nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Phải đó! Đây đúng là một chuyện kỳ quái, một đao trận phát ra đột ngột.

Hàn Đào cười ha hả nói:

- Tài năng của Chung huynh quả nhiên ít người bì kịp. Tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Tiếng cười vừa dứt, bỗng hắn biến đổi sắc mặt hỏi tiếp:

- Thế nào? Chung huynh có muốn thử phá đao trận này không?

Chung Khí Tử lạnh lùng đáp:

- Nếu tại hạ mà có được tay trợ thủ thì chẳng sợ gì dao trận này. Đáng tiếc là tại hạ không có được một tay trợ thủ nào.

Hàn Đào đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi hỏi:

- Mấy vị kia thì sao?

Chung Khí Tử đáp:

- Các vị đó không quen biết tại hạ.

Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Chung huynh có chuẩn bị thử đi chơi một trận không.

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ còn muốn nghe điều kiện của Hàn huynh. Bậc trượng phu muốn giết thì được chứ làm nhục thì không chịu.

Hàn Đào đáp:

- Tiểu đệ chỉ có một điều yêu cầu là hy vọng Chung huynh đi tới Phương phủ một chuyến. Cần sao Phương đại hiệp gặp mặt Chung huynh thế là trách nhiệm của tiểu đệ xem như đã thành tựu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Nếu y đến Phương phủ mà không bị Giang Nam Song Hiệp thuyết phục thì cũng khó lòng ra

thoát Phương gia đại viện. Y đi vào Phương đại viện là chuyện không xong rồi.

Sau chàng chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Nếu Chung đại hiệp có người giúp đỡ thì đại hiệp phá được đao trận này ư?

Chung Khí Tử đáp:

- Đúng thế! Nhưng không có người thì biết làm thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ dẫu bất tài cũng tình nguyện giúp Chung đại hiệp một tay.

Chung Khí Tử ngó Lý Hàn Thu chầm chậm hỏi:

- Cao tính đại danh các hạ là gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Bốn bể đều là anh em. Tại hạ không quen nhìn Hàn nhị hiệp uy hiếp các hạ vì thế mà muốn rút đao tương trợ để phá đao trận của bọn họ.

Hàn Đào cặp mắt dường tóe lửa, vẫy tay phải một cái rồi khẽ quát bọn thuộc hạ:

- Bắt lấy nó cho ta!

Bốn tên đại hán mình mặc áo đen đứng phía sau Hàn Đào, lập tức có hai tên chạy lẹ tới trước mặt Lý Hàn Thu, tay chúng đều không mang binh khí.

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt nhảy vọt ra ngoài hai thước.

Thân pháp chàng đã tránh khỏi thế công của hai gã.

Lôi Phi cũng vung quyền lên để không cho hai gã đuổi theo Lý Hàn Thu.

Chung Khí Tử đột nhiên lùi lại hai bước cho xa ra hơn một chút.

Lúc này bọn Lý Hàn Thu Lôi Phi và Chung Khí Tử ba người đã bị mấy chục hán tử bao vây bốn mặt bốn cây đuốc lớn sáng tỏ như ban ngày.

Hai đại hán đang đánh nhau với Lý Hàn Thu bị Lôi Phi ngăn cản chúng liền quay lại đánh Lôi Phi.

Ba người lập tức khai diễn một trường ác đấu.

Chỉ trong khoản khắc quyền đấm chân đá. Cuộc chiến đi vào chỗ kịch liệt vô cùng.

Lôi Phi võ công cao cường. Một mình y đấu với hai tên mà vẫn tỏ ra ung dung thừa sức. Sau hai mươi hiệp y đưa chúng vào tình thế hạ phong.

Hàn Đào chau mày nói:

- Việc dấy động binh đao sắp mở màn. Chúng ta làm gì có thời giờ mà dây dưa với hắn mãi?

Tiếp theo còn hai đại hán đứng đằng sau cũng vâng mệnh xô ra. Hai thanh đao giơ lên nhắm đâm vào Lôi Phi.

Hai tên đại hán tay không thừa thế lùi lại.

Lôi Phi vẫn chân tay không thi triển thủ pháp nhằm đâm vào mạch huyệt của đối phương. Y chiến đấu kịch liệt với hai đại hán cầm đao không hề nao núng.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Chung Khí Tử thấy hắn vẫn đứng nghiễm nhiên ra chiều suy nghĩ mà không có ý trợ giúp thì mắng thầm trong bụng:

- Hay thiệt! Bọn mình giúp hắn mà gây cuộc động thủ với người. Hắn có ý kkông trợ lực thì chớ lại không thèm để mắt nhìn mới thiệt là kỳ!

Hàn Đào thấy hai người đi theo mình tuy trong tay có binh khí mà bị thủ pháp kỳ diệu của Lôi Phi kiềm chế được khiến chúng không phát huy nổi uy lực, thì trong lòng vừa phẫn nộ vừa lấy làm kinh dị tự hỏi:

- Không hiểu hai người này là nhân vật thế nào mà võ vông lại cao cường đến thế?

Đột nhiên Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi quát lên:

- Buông tay!

Một tên đại hán buông đao lùi lại ba bước.

Lôi Phi ra một chiêu đã thắng. Tay phải y đột nhiên đánh ra hai chưởng bức bách tên đại hán cầm đao kia cũng phải lui lại hai bước.

Hàn Đào ra vẻ tức mình quát hỏi:

- Chúng bây thật là đò vô dụng! Sao còn chưa lui ra?

Hai tên đại hán cầm đao dạ một tiếng rồi cắm đầu lui lại.

Lôi Phi cúi xuống lượm một thanh đơn đao cầm tay.

Hàn Đào chăm chú nhìn thẳng vào mặt Lôi Phi hỏi:

- Tôn tính đại danh các hạ là gì?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ là một tên vô danh tiểu tốt chẳng có tiếng tăm gì nên không xưng ra làm chi.

Hàn Đào cười nhạt nói:

- Các hạ bản lãnh cao cường mà nhúng tay vào vụ này là có ý gì?

Lôi Phi cười đáp:

- Chẳng có ý gì hết. Tại hạ cùng Chung đại hiệp vốn không quen biết. Song Hàn nhị hiệp quát thủ hạ bắt người. Chẳng lẽ tại hạ bó tay chịu trói, nên phải động thủ tự vệ.

Bỗng nghe Chung Khí Tử lẩm bẩm một mình:

- Không thắng được, không thể thắng được đâu!

Hắn tự nói một mình như vậy khiến cho Lý Hàn Thu không khỏi sững sờ.

Chàng đưa mắt nhìn thì thấy Chung Khí Tử hạ đao xuống thủng thẳng nói tiếp:

- Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo Hàn đại hiệp.

Hàn Đào nghe giọng nói Chung Khí Tử và coi vẻ mặt hắn dường như trở lại hòa hoãn, liền thủng thẳng hỏi:

- Chung huynh muốn hỏi điều gì?

Chung Khí Tử hỏi:

- Đao trận này do ai sáng lập ra?

Hàn Đào hỏi lại:

- Sao? Có chổ nào không đúng chăng?

Chung Khí Tử đáp:

- Đao trận rất cao minh. Tại hạ tính toán đã lâu. Cần phải có hai người hợp lực mới phá được. Tuy phá được trận mà phải có một trong hai người bị trọng thương. Có khi mất mạng nữa là khác.

Hàn Đào nói:

- Chung đại hiệp quả nhiên cao minh! Đao trận này mang một cái tên rất kỳ quái.

Chung Khí Tử hỏi:

- Tên gì?

Hàn Đào đáp:

- Trận này kêu bằng Cộng Tử Đao Trận.

Chung Khí Tử nói:

- Cái tên quả nhiên kỳ quái nhưng nó lại rất thiết thực.

Hàn Đào nói:

- Chung đại hiệp là người thông hiểu trận pháp. Vậy chúng ta nói chuyện càng vui.

Chung Khí Tử nói:

- Tại hạ tình nguyện theo Hàn đại hiệp cùng đến Phương phủ một phen nhưng nhị hiệp phải ưng thuận cho tại hạ một điều kiện trước mới được.

Hàn Đào hỏi:

- Điều kiện gì?

Chung Khí Tử đáp:

- Tại hạ muốn hội diện cùng người đã dựng ra đao trận này.

Hàn Đào tủm tỉm cười đáp:

- Được lắm! Chẳng những tại hạ đảm bảo để Chung huynh được gặp y mà còn có thể đi xa hơn nữa là cùng y đàm đạo.

Chung Khí Tử tủm tỉm cười nhìn lại Lý Hàn Thu nói:

- Hai vị này vốn không quen biết tại hạ. Yêu cầu Hàn nhị hiệp buông tha và đừng làm khó dễ gì họ

cả.

Hàn Đào ngó Lý Hàn Thu nói:

- Chung đại hiệp đã xin cho các vị, vậy các vị nên đi đi!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Chung Khí Tử là một nhân vật có khí phách anh hùng mà sao lại tham sống sợ chết đến thế? Nếu hắn bị Giang Nam Song Hiệp thu dụng thì chúng được thêm một tay trợ thủ đắc lực để làm điều tàn ác.

Bỗng nghe Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Chúng ta đi thôi!

Đoạn y trở gót tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu biết Lôi Phi là người kiến văn rộng rãi. Y đã bỏ đi tất có duyên cớ, nên chàng cũng không hỏi gì nữa, liền lầm lũi theo sau.

Chung Khí Tử đứng nhìn bóng sau lưng hai người cho đến khi mất hút mới quay lại bảo Hàn nhị hiệp:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Hàn Đào muốn sai người theo dõi hành tung Lý Hàn Thu và Lôi Phi nhưng hắn bị Chung Khí Tử giám thị rất nghiêm mật nên cũng tỏ ra phong độ người quân tử. Tuy nhiên hắn vẫn chưa can tâm. Hắn khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Có thật Chung huynh không nhận ra hai người đó không?

Chung Khí Tử lắc đầu đáp:

- Trước nay tại hạ không nói dối ai bao giờ.

Hàn Đào nói:

- Hoài của! Giả tỷ tại hạ mà biết Chung huynh không quen biết bọn chúng thì quyết chẳng để cho chúng bỏ đi.

Chung Khí Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Hàn Đào đáp:

- Mấy bữa nay có hai tên ở chốn giang hồ vẫn cải trang trà trộn vào thành Kim Lăng chẩn bị chống đối với anh em tại hạ.

Chung Khí Tử hỏi:

- Cứ bản lãnh Giang Nam Song Hiệp mà nói, thì còn sợ gì kẻ nào đến gia hại được?

Hàn Đào đáp:

- Sợ thì không sợ, nhưng đao thương dễ bề né tránh, ám tiễn khó nỗi đề phòng, chúng ta chẳng thể không phòng bị được.

Chung Khí Tử hỏi:

- Hai người đó cũng ở trong Hoa hội ra đây, quyết chẳng phải kẻ thù của hai vị.

Hàn Đào cũng không nói gì nữa, hắn đi trước dẫn đường rảo bước đi thẳng tới Phương gia đại viện.

Nhắc lại Lôi Phi coi chừng đã đi ra khỏi thị tuyến của Hàn Đào, liền gia tăng cước lực chạy thật nhanh về phía trước.

Lý Hàn Thu cũng ra sức chạy theo.

Hai người chạy một mạch chừng mười dặm đường rồi Lôi Phi mới dừng bước lại cười nói:

- Chúng ta cần tìm một nơi tạm tránh mưa gió và ngồi nghỉ một lúc mới được.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ có điều muốn hỏi Lôi huynh.

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gỉ ?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Lôi huynh lại không ngăn trở Chung Khí Tử?

Lôi Phi hỏi:

- Ngăn trở điều chi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ngăn trở đừng để y tiến vào Phương gia đại viện. Chỗ đó chúng phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, bố trí cơ quan trùng điệp. Chung Khí Tử mà dấn thân vào đó e rằng khó mà thoát thân.

Lôi Phi đáp:

- Y đã biết rõ ở vào tình trạng nào rồi, và y tự nguyện vào Phương gia đại viện thì chúng ta ngăn trở thế nào được!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo ý Lôi huynh thì chúng ta bỏ mặt y hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Cũng không phải như thế. Chúng ta nên hết sức giúp y. Có điều chúng ta phải biết tự lượng mà hành động, không nên bạo hổ bàng hà...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Lý đệ có để ý đến đao pháp của bốn người đó không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ đã để ý rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Đao pháp của họ có chỗ nào khác với đao pháp thông thường?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dường như đao pháp của chúng phối hợp với nhau cực kỳ nghiêm mật khiến người ta không có cách nào tránh né được.

Lôi Phi lắc đầu nói:

- Không những thế mà thôi. Tiểu huynh còn nhận ra đao pháp của chúng rất là kỳ diệu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỳ diệu thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chưa từng thấy loại khoái đao nào như thế bao giờ. Ngày sau chúng ta có chạm trán động thủ với chúng, cần phải cẩn thận mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh chỉ muốn nói có như vậy thôi ư?

Lôi Phi đáp:

- Còn một điều nữa là Hàn Đào đã đem lòng ngờ vực chúng ta rồi đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Giả tỷ vừa rồi chúng ta nhất tề động thủ thì liệu có thể ngăn trở được Hàn Đào cùng bọn khoái đao không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Có thể được nhưng trong bọn ta ba người nhất định phải có một bị thương.

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn một điều nữa là nếu chúng ta động thủ, thắng được Hàn Đào, ngăn được khoái đao trận và cứu thoát Chung Khí Tử rồi thì thân thế chúng ta nhất định phải tiết lộ. Phương Tú sẽ dốc hết lực lượng để đối phó với bọn ta. Khi đó chúng ta muốn thoát khỏi sự ràng buộc của họ thật không phải là chuyện dễ. Mặt khác cuộc ước hẹn giữa Lý đệ và Quyên cô nương e rằng không thực hành được.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lời Lôi huynh quả đã không lầm.

Lôi Phi lại nói:

- Và theo ý tiểu huynh đoán trước thì cuộc hội ngộ Quyên cô nương lần này tất cô có điều trọng yếu nói cho mình hay.

Lý Hàn Thu gượng cười đáp:

- Lôi huynh kinh nghiệm đã nhiều khiến cho tiểu đệ khác nào người trong bóng tối được nhìn thấy ánh sáng.

Lôi Phi lại nói ;

- Dù Phương Tú, Hàn Đào giảo quyệt và nhiều mưu trí tới đâu cũng không nghi ngờ chúng ta còn ở lại đây mà họ đoán chắc chúng mình đã rời khỏi thành Kim Lăng rồi. Vậy bây giờ chúng ta chỉ cần tìm vào một nhà nông dân, hoặc một nơi nào kín đáo để nghỉ ngơi hai ngày, chờ cho gặp được Quyên cô nương rồi sẽ tính.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhất thiết tiểu đệ xin nghe lời Lôi huynh chỉ bảo.

Hai người liền ra ngoài thành Kim Lăng tìm vào một nhà nông nghỉ ngơi hai bữa.

Đến đêm ước hẹn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi liền tới tinh xá trong núi để trọn lời ước hẹn.

Quả nhiên hai người tới nơi đã thấy Quyên Nhi chờ đợi ở ngoài cửa rồi.

Lý Hàn Thu liền cởi bỏ đồ ngụy trang tiến lại trước mặt thi lễ nói:

- Tại hạ đã phiền cô nương phải chờ khá lâu.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Bọn Lý huynh quả là những người thủ tín. Mờ hai vị vào trong nhà ngồi chơi.

Lý Hàn Thu theo sát Quyên Nhi đi vào tịnh xá.

Quyên Nhi xoay tay khép cửa lại rồi quẹt lửa thắp đèn.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh thì thấy trên chiếc bàn vuông có đặt một cái bọc và một thanh trường kiếm.

Quyên Nhi không chò cho Lý Hàn Thu hỏi, nàng đã cất lời đón trước:

- Nguyên trước tiện thiếp định nói chuyện với Lý huynh suốt đêm nhưng hiện giờ xẩy ra chuyện cấp bách phải thay đổi chương trình.

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Cô nương có chuyện chi cấp bách mà phải đi liền?

Quyên Nhi gật đầu tỏ vẻ buồn rầu đáp:

- Gia gia tiện thiếp bịnh thế rất nguy cấp. Thần y cũng chịu bó tay nên sai người đến bảo phải về sớm.

Lý Hàn Thu nói:

- Đó là một việc quan trọng, cô nương nên về sớm là phải.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Nhưng biến cố này làm hư kế hoạch đã định của tiện thiếp.

Lý Hàn Thu nói:

- Diễn biến xảy ra đột ngột thì trách cô nương thế nào được.

Quyên Nhi giương cặp mắt trong suốt lên ngó Lý Hàn Thu rồi nói:

- Tiện thiếp mất cha mẹ từ thủa nhỏ, được gia gia (ông nội) nuôi dưỡng cho đến khi khôn lớn. Lão nhân gia kiêm cả việc làm nghiêm phụ cùng trọng trách làm từ mẫu. Hai ông cháu nương tựa nhau mà sống. Vì vậy vừa được tin dữ đưa đến, trong lòng tiện thiếp xao xuyến vô cùng.

Lý Hàn Thu nói:

- Cái đó tại hạ đã biết rõ tình trạng rồi, cô nương nên sớm thượng lộ đi!

Quyên Nhi hỏi:

- Có phải Lý huynh đã ước hẹn cùng Đinh Bội ước hẹn một phen tương ngộ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Sao cô nương lại biết?

Quyên Nhi đáp:

- Đêm nay Đinh bội cũng định đi với tiện thiếp cho vẹn lời ước hẹn với công tử nhưng e rằng cũng khó lòng thực hiện được.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã được cô nương cho hay thì dĩ nhiên không phải là chuyện thất ước. Tại hạ chỉ mong sau này còn có ngày tương hội.

Quyên Nhi ngưng thần trầm tư một lát rồi nói:

- Tiện thiếp len lỏi vào chốn giang hồ chỉ vì mục đích tìm thuốc chữa ác tật cho gia gia.

Những vật nhu yếu đã kiếm được thì ngờ đâu bệnh thế gia gia lại biến đổi. Chuyến này tiện thiếp định trở về những mong chữa khỏi bệnh được cho gia gia để vui vầy dưới gối, không muốn bước chân vào chốn giang hồ nguy hiểm này nữa.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Tại hạ coi Giang Nam Song Hiệp không phải là những nhân vật đáng sợ, nhưng bọn chúng làm việc gì cũng gặp may và thu được kết quả viên mãn.

Quyên Nhi nói:

- Đúng thế! Giang Nam Song Hiệp không phải là những nhân tài đặc sắc, nhưng sau lưng chúng còn có người khác chủ trương đại cuộc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người đó có phải là Tử Vi cung chủ không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Chính thị! Ngoài Tử Vi cung chủ, theo lời đồn đại thì Giang Nam Song Hiệp cùng Trương công tử ở miệt Tây Bắc đã có sự thỏa hiệp hợp tác với nhau.

Lôi Phi từ nãy tới giờ vẫn ngồi yên, đột nhiên hỏi xen vào:

- Họ bàn với nhau như thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng không biết rõ tường tận nội tình. Nhưng tiện thiếp xem chừng họ đã có một kế hoạch hành động những việc kinh thiên động địa.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi tiếp:

- Sau khi tiện thiếp đi rồi, nhiều là ba ngày, ít là hai ngày, Giang Nam Song Hiệp pháp giác ra chúng mất nhiều đồ vật và tự nhiên chúng nghĩ ra là tiện thiếp lấy cắp. Khi đó chúng sẽ huy động mọi lực lượng để truy tầm xem tiện thiếp lạc lõng nơi đâu.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Tại hạ biết rồi! Nếu cần ra, tại hạ sẽ bỏ cái địa chỉ mà cô giao cho tại hạ.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Nhưng Lý huynh nên ghi nhớ địa chỉ vào lòng.

Lý Hàn Thu nói:

- Dĩ nhiên là thế ! Cô nương bất tất phải căn dặn.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Theo chỗ tiện thiếp biết thì trong nhà mật thất ở dưới hầm tại Phương gia đại viện có giam giữ rất nhiều tay cao thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có hiểu họ giam giữ những ai không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không biết rõ nội tình. Có điều nhân số bị cầm tù rất nhiều.

Lôi Phi xen vào:

- Dĩ nhiên là những nhân vật chủ chốt trong những môn phái lớn.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi huynh ! Sao Lôi huynh lại đoán chắc như vậy.

Lôi Phi đáp:

- Vì trong Tần hoài Hoa Hội, tại hạ không thấy những người chủ chốt môn phái lớn xuất hiện nên đem lòng ngờ vực.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Tiện thiếp được nghe tin dưới địa lao này có người phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Còn những phái khác có ai bị giam không thì tiện thiếp không hiểu rõ.

Lôi Phi nói:

- Dĩ nhiên là có cả. Cứ tình hình này mà đoán thì Giang Nam Song Hiệp đã có dự mưu từ trước. Phàm những người trong chín môn phái lớn đều liệt vào những hạng người bị ám toán. Chúng không chờ cho họ đến tham dự Hoa hội đã bắt cầm tù rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Giang Nam Song Hiệp hành động như vậy là có dụng ý gì? Chẳng lẽ họ cố ý gây thù hết thảy với võ lâm đồng đạo ư?

Quyên Nhi nói:

- Giang Nam Song Hiệp và Tử Vi cung tưởng không dám lớn mật như vậy. Tiện thiếp nghỉ rằng họ có những người liên thủ hợp lực khác nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều mà tại hạ không nghĩ ra là họ hành động như vậy vì mục đích gì?

Quyên Nhi đáp:

- Về điều đó tiện thiếp cũng không hiểu rõ.

Nàng ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Mấy bữa nay trong phủ Giang Nam Song Hiệp có rất nhiều hung thần tụ tập, hay hơn hết là hai vị hãy tạm thời rời khỏi Kim Lăng để tránh đi.

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Tiện thiếp biết Lý huynh thiết tha báo thù cho phụ thân, hận mình không đâm chết được Giang Nam Song Hiệp được ngay. Nhưng trước tình thế chưa thuận tiện này Lý huynh nên nhẫn nại ít lâu. Lý huynh đã chờ đợi được bao nhiêu năm thì bây giờ chẳng lẽ không đợi thêm được dăm ba tháng nữa ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xin đa tạ cô nương.

Chương 73: Lão Cô Độc Lưu Khách Dưới Nhà Hầm

Quyên Nhi cầm lấy cái bọc và thanh trường kiếm nói tiếp:

- Tiện thiếp đi đây. Hy vọng có một ngày kia hai vị đến chơi hàn xá.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Lý đệ hãy tiễn chân cô nương một đoạn đường.

Lý Hàn Thu biết chỗ dụng tâm của Lôi Phi. Y muốn để chàng cùng Quyên cô nương có cơ hội nói chuyện riêng với nhau.

Y nói đoạn cất bước ra ngoài.

Quả nhiên Quyên Nhi dừng bước quay lại nói:

- Lý huynh! Lý huynh nhớ đến tìm tiện thiếp nhé.

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau đây hai tháng nhất định tại hạ sẽ đến quý phủ thăm viếng.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi khẽ nói:

- Có người nhờ tiện thiếp đưa tin cho Lý huynh mà suýt tí nữa tiện thiếp quên mất.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tần Nhi cô nương

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Sao cô ta biết cô nương mà tìm tại hạ?

Quyên Nhi đáp:

- Con nha đầu đó ranh lắm. Dường như ả đã nhìn thấy chuyện đôi ta quen biết nhau. Ả chỉ gửi lời chào Lý huynh mà thôi.

- Y bảo sao?

Quyên Nhi đáp:

- Ả bảo Lý huynh là một người rất tốt. Nếu ngày sau Lý huynh có điều chi cần ả giúp đỡ thì tìm cách đưa tin cho ả.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy cô nương bảo sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không nói gì. Thực ra ả không muốn cho tiện thiếp trả lời nên vừa dặn xong là trở gót đi liền.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Nếu tại hạ muốn kiếm Giang Nam Song Hiệp để báo thù thì cũng không thể nhờ y giúp được.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đừng coi Tần Nhi thấp kém như vậy. Tiện thiếp đã xem ý tứ ả rồi. Người tính thật thà tựa như một thiếu nữ không hiểu việc đời mà thực ra ả là người tâm cơ rất sâu sắc. Ả thâm trầm đến nỗi mấy lão già giảo quyệt như Phương Tú mà cũng không tài nào phát giác ra tâm cơ của ả.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Quả có chuyện ấy ư?

Quyên Nhi đáp:

- Ả nhờ vào đám cơ thiếp của đám Phương Tú mà vẫn giữ được tấm thân trinh bạch thì đâu phải là chuyện dễ.

Lý Hàn Thu đột nhiên quay lại nhìn Quyên Nhi nói:

- Theo chổ tại hạ nhận xét thì Tần Nhi dẫu có tâm cơ đến đâu cũng còn thua cô nương xa lắm.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vì cô nương muốn đi tới đâu là tới đó được ngay, mà cô đến chỗ nào cũng được người ta trọng vọng. Tỷ như cô ở Quân gia rồi tới Phương gia đại viện chỉ trong vòng mấy tháng.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Tần Nhi ở trong tình trạng khác với thiếp. Tiện thiếp có nhiều người giúp đỡ gây nên thanh thế. Còn Tần Nhi là một cô gái yếu ớt hiền lành không ai trợ giúp.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đã đến một chỗ quanh trên sườn núi.

Quyên Nhi dừng bước lại nói:

- Lý huynh trở lại đi thôi! Tiện thiếp hy vọng chúng ta sớm có ngày tái ngộ. Tiện thiếp đi đây!

Lý Hàn Thu dừng bước nói:

- Kính chúc cô nương thượng lộ bình an.

Quyên Nhi ôn tồn đáp:

- Xin Lý huynh bảo trọng thân mình. Nếu có thể dời khỏi nơi đây thì tiện thiếp hy vọng Lý huynh tạm bỏ Kim Lăng một thời gian. Bậc đại trượng phu lập chí 10 năm để trả oán, hà tất phải nóng nảy trong lúc nhất thời!

Lý Hàn Thu nói:

- Đa tạ cô nương có dạ quan hoài.

Trong đêm tối hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lý Hàn Thu không hiểu mình từ từ đưa tay ra từ lúc nào mà Quyên Nhi bất giác cũng chìa một bàn tay búp măng lại.

Hai bàn tay nắm chặt lấy nhau.

Quyên Nhi từ từ ngã mình vào lòng Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Lý huynh nên để ý đến thằng con Hàn Đào, đừng để gã hòa mình vào làn nước nhơ nhớp của phụ

thân gã.

Lý Hàn Thu đột nhiên động tâm chàng buông bàn tay Quyên Nhi ra nói:

- Theo ý cô nương thì sau này có gặp gã, đừng giết gã phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Hỡi ôi! Theo ý tiện thiếp thì Lý huynh không nên bức bách gã liên thủ với phụ thân gã. Xin Lý huynh chớ hiểu lầm.

Cô nói xong không chờ Lý Hàn Thu trả lời đã tung mình chạy đi.

Chỉ hai cái nhô lên hụp xuống là người cô biến vào trong đêm tối không còn thấy đâu nữa.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Quyên Nhi mất hút, chàng đứng ngẩn ngơ một hồi rồi uể oải quay về nhà tịnh xá.

Lôi Phi ngồi một mình trong tịnh xá chờ đợi, thấy Lý Hàn Thu trở về liền tủm tỉm cười hỏi:

- Quyên cô nương đi rồi chứ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Y đi rồi!

Lôi Phi hỏi:

- Trước khi cô ta đi có bảo chúng ta là nên hành động như thế nào không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương khuyên chúng ta tạm thời dời khỏi Kim Lăng

Lôi Phi ngơ ngác hỏi lại:

- Dời khỏi Kim Lăng ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi hắng giọng hỏi lại:

- Theo ý Lý đệ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ không biết nên thế nào cho phải.!

Lôi Phi nghĩ một lát rồi nói:

- Ý kiến của tiểu huynh có chỗ hơi khác với Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu giục:

- Xin Lôi huynh nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Dường như Quyên cô nương đã lấy nhiều đồ của Phương Tú đem đi phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô ấy có lấy một ít đem đi thật nhưng không phải là nhiều.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Bất luận nhiều hay ít song chắc đều là vật rất quý. Phương Tú mất những kỳ vật đó tất nhiên căm giận vô cùng, dĩ nhiên hắn phái nhiều tay cao thủ theo dõi tông tích cô.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Có thể như vậy.

Lôi Phi khẽ hắng giọng nói:

- Trong lúc này Phương phủ đang rối loạn chúng ta có nên trà trộn vào không?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi lại:

- Trà trộn vào Phương gia đại viện ư?

Lôi Phi đáp:

- Ý tiểu huynh muốn như thế đó. Hiện giờ thực lực trong Phương gia đại viện là lúc mạnh nhất. Nhưng cũng là lúc hỗn loạn nhất. Chúng ta lộn ra lộn vào Phương phủ lúc này là một điều không bao giờ họ ngờ tới,

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Chúng ta trà trộn vào Phương phủ tất là có mục đích. Vậy mục đích đó là mục đích gì?

Lôi Phi đáp:

- Dưới địa lao trong Phương phủ hiện cầm tù rất nhiều cao thủ các môn phái lớn. Nếu chúng ta tìm cách cứu họ ra được thì âm mưu của Giang Nam Song Hiệp không đầy một tháng sẽ đồn ra ngoài. Thế là chúng bị lột mặt nạ...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vụ này rất có ích cho Lý đệ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có ích ở chỗ nào?

Lôi Phi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã ngụy trang là những nhân vật nghĩ hiệp mà bây giờ bị lật tẩy thì Lý đệ cứ việc đường đường chính chính tìm họ mà trả thù.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Lôi huynh nói rất phải!

Lôi Phi nói:

- Hôm nay chúng ta nghỉ một đêm, sáng mai tiểu huynh sẽ dẫn Lý đệ đi gặp một người.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh cho tiểu đệ gặp ai?

Lôi Phi đáp:

- Một vị cao nhân võ lâm hiện ẩn trong thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão đã ở trong thành Kim Lăng thì có lý nào Giang Nam Song Hiệp lại không biết được? Nếu lão cấu kết với Giang Nam Song Hiệp mà chúng ta lại đến ra mắt y há chẳng bộc lộ thân phận mình ư?

Lôi Phi mỉn cười đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì nhất định lão không hòa mình với Giang Nam Song Hiệp để thành người nhơ nhuốc, chắc Giang Nam Song Hiệp không thể biết nơi lão ẩn mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người nào mà thần bí như vậy?

Lôi Phi đáp:

- Không chừng lão rời khỏi Kim Lăng rồi cũng nên. Lần trước chúng ta tới mà không gặp.

Lý Hàn Thu chợt tỉnh ngộ hỏi lại:

- Có phải là người trú ngụ trong tòa miếu đó không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể cho tiểu đệ biết lão là nhân vật thế nào không?

Lôi Phi đáp:

- Sáng mai chúng ta đến gặp lão rồi tự nhiên Lý đệ sẽ biết

- Còn một điều nữa tiểu đệ rất lấy làm kỳ.

Lôi Phi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cử động của Giang Nam Song Hiệp là một vụ kinh thiên động địa thế mà dường như trong võ lâm chưa một ai phát giác.

Lôi Phi đáp:

- Trước khi Giang Nam Song Hiệp cử hành cuộc Tần hoài Hoa Hội, họ tiến hành một cách ngấm ngầm. Đại biến dường như đã xảy ra từ lúc đầu mở Tần hoài Hoa Hội, như vậy bất quá mới trong

khoảng thời gian năm ba ngày.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nhưng trong đầu óc tiểu đệ tưởng chừng như một khoảng thời gian khá lâu.

Lôi Phi nói:

- Cuộc diễn biến này thật mau lẹ. Trong đời tiểu huynh đã trải qua không biết bao nhiêu lần sóng gió, nhưng chưa từng thấy vụ biến đổi nào mau lẹ và rắc rối như cuộc Hoa hội ở Kim Lăng mới đây.

Lôi Phi ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lý đệ! Tiểu huynh còn một điều tưởng nên nói rõ ho Lý đệ biết trước.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Nếu sáng mai chúng ta không gặp vị cao nhân kia thì tiểu huynh lại tưởng nên theo lời nói của Quyên cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời y ư?

Lôi Phi đáp:

- Tạm thời rời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dời khỏi nơi đây nhưng sẽ đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh sẽ đưa Lý đệ đi ngắm cảnh ở Giang Nam, ngoài Kim Lăng còn có nhiều nơi đáng du ngoạn

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đi du ngoạn miền Giang Nam ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh dẫn Lý đệ đi xem mấy nơi danh sơn thắng cảnh để tạm thời xa lánh những ngày nguy hiểm ở Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay là chúng ta nhân cơ hội này đến thăm Quyên cô nương.

- Như vậy cũng hay.

Lý Hàn Thu nói:

- Có điều tiểu đệ phải rời Kim Lăng thì chẳng can tâm chút nào.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ muốn làm gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Trước khi chúng ta dời Kim Lăng, tiểu đệ muốn trừ mấy tên nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp trước rồi ra đi cũng không muộn.

Lôi Phi cười hỏi:

- Để lúc đến việc hãy tùy cơ xử trí, nên chăng?

Lý Hàn Thu không nói gì nữa.

Hai người ngồi nghỉ trong căn nhà nhỏ một đêm.

Sáng hôm sau mới dời khỏi tịnh xá.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu trở lại chỗ ngoại thành Kim Lăng. Lúc đi đường hai người đề phòng rất cẩn thận, vừa để ý dò la xem có người nào khả nghi không. Vì muốn cho hai người có thể gọi nhau nghe tiếng, nên đi kẻ trước người sau chỉ trong khoảng cách chừng mười trượng.

Lôi Phi dẫn Lý Hàn Thu đi đến trước một tòa nhà cổ miếu. Y hắng dặn rồi cất giọng nói:

- Tại hạ là Lôi Phi xin đến bái phỏng.

Đoạn y từ từ tiến vào.

Lý Hàn Thu theo sau Lôi Phi đi vào trong miếu.

Hai người đảo mắt nhìn quanh thấy trong miếu một mầu thê lương quạnh quẽ chẳng có bóng người nào thì trong bụng nghĩ thầm:

- Vụ này là thế nào đây? Nếu trong này có người trú ngụ thì sao lại vắng tanh thế này.

Lôi Phi quay lại ngó Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lý đệ! Chúng ta có nên ngồi chờ lại đây một lúc không?

Lý Hàn Thu muốn hỏi cho biết rõ, nhưng thấy vẻ mặt Lôi Phi rất nghiêm trọng nên chàng không hỏi nữa, chỉ đáp lại bằng cái gật đầu.

Trong lòng Lôi Phi dường như có nhiều điều muốn nói mà không thốt ra lời được. Y cũng ngó Lý Hàn Thu gật đầu. Cứ tình hình này Lôi Phi cũng hiểu chàng cố ý nhẫn nại.

Lý Hàn Thu lại khẽ gật đầu lần nữa để tỏ ra chàng đã thông cảm nỗi lòng của y.

Hai người từ từ ngồi xuống, nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Hai người ngồi yên trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Bỗng cửa miếu có người xuất hiện mà không phát ra một tiếng động.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thấy người này trạc vào lục tuần chòm râu đã bạc phơ chùng xuống trước ngực. Mình mặc áo lụa trắng. Mặt đen như mực mầu óng ánh.

Lôi Phi cung kính đứng dậy chắp tay nói:

- Lão tiền bối! Đã lâu nay vãn bối không được bái kiến.

Lão già râu bạc khẽ gật đầu đáp:

- Lâu lắm rồi nhỉ?

Lão đảo mắt chăm chú nhìn vào mặt Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu không chờ Lôi Phi trả lời, chàng đã đứng dậy đáp:

- Vãn bối là Lý Hàn Thu.

Lão râu bạc gật đầu cười nói:

- Ngươi thật là lớn mật!

Lý Hàn Thu cười mát hỏi:

- Tiền bối bảo sao?

Lão râu bạc đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã phái mấy chục tay cao thủ truy tầm xem ngươi lạc lõng nơi đâu té ra ngươi lẩn quẩn trong thành Kim Lăng.

Lý Hàn Thu nói:

- Thế mà bọn họ không tìm được vãn bối mới thật buồn cười.

Lão râu bạc gật đầu nói:

- Kể ra ngươi cũng lớn mật.

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối bất quá là kẻ kiên nhẫn, không biết sợ chết mà thôi.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Vãn bối muốn thỉnh giáo tôn tính đại danh của tiền bối được chăng?

Lão râu bạc cười ruồi đáp:

- Lão phu là La Công Nhiên.

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- La Công Nhiên! La Công Nhiên! Cái tên này dừng như mình đã nghe có người nói tới rồi mà không biết ai nói ở đâu.

Lôi Phi vẻ mặt cung kính nói:

- Thưa lão tiền bối! Bọn tại hạ đã đến đây một lần.

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Cái đó lão phu cũng đã biết rồi.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ quay lại đây muốn thỉnh giáo tiền bối một việc.

La Công Nhiên hỏi:

- Việc gì?

Lôi Phi hỏi lại:

- Những cử động của Giang Nam Song Hiệp gần đây chắc lão tiền bối biết cả?

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Lão phu có biết.

Lôi Phi lại hỏi:

- Lão tiền bối coi Giang Nam Song Hiệp là hạng người nào? Đang hành động gì?

La Công Nhiên đáp:

- Giang Nam Song Hiệp có kế hoạch của họ và họ đã bắt đầu phát động.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối không muốn can thiệp ư?

La Công Nhiên trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Can thiệp bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Lão tiền bối trú ngụ ở Kim Lăng mà để bên mình có kẻ làm điều càn rỡ được ư?

La Công Nhiên trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp trước khi hành động việc gì đã có người đến bàn với lão phu. Họ hy vọng lão phu cũng nhúng tay vào công việc của họ.

Lôi Phi nói:

- Dù cho có người đến cầu cạnh, chắc lão tiền bối cũng không chịu lời với họ.

La Công Nhiên nói:

- Dĩ nhiên họ không cần kiếm người thông thường.

Lôi Phi hỏi:

- Vì vậy mà lão tiền bối phải chấp nhận chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Lão phu vì nể mặt đành chịu lời bọn họ.

Lôi Phi buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi.

La Công Nhiên đưa mắt ngó vào mặt Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi:

- Lệnh sư là ai mà sao lão phu lại không quen biết?

Lôi Phi cướp lời đáp:

- Lý huynh đệ đây là truyền nhân Thất Tuyệt Ma Kiếm.

La Công Nhiên ồ lên một tiếng rồi nói:

- Lão phu thất kính mất rồi! Lý huynh nguyên là truyền nhân Thất Tuyệt Ma Kiếm, thảo nào trong thành Kim Lăng mấy bữa nay khiến cho Giang Nam Song Hiệp phải luống cuống.

Lý Hàn Thu chấp tay nói:

- Lão tiền bối đã quá lời!

La Công Nhiên nói:

- Trước nay lão phu không đặt điều bao giờ.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Lão tiến bối có quen biết gia sư không?

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cùng lệnh sư mới gặp nhau hai lần, chưa có giao tình gì hết, nhưng ý kiến hai bên rất

thông cảm nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo một điều chẳng hay có được chăng?

La Công Nhiên hỏi lại:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối đã ưng thuận Giang Nam Song Hiệp tất để họ mà làm điều càn rỡ mà tiền bối không hỏi lại những vụ hành động của họ. Như vậy há chẳng để họ làm điều phi pháp ư?

La Công Nhiên đáp:

- Nhưng lão phu đã trót chịu lời bọn họ, thì không thể nuốt lời được.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài rồi không nói gì nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Có một điều rất trọng đại chẳng hiểu lão tiền bối đã biết chưa?

La Công Nhiên hỏi:

- Có điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Trong nhà địa lao ở Phương gia đại viện cầm tù rất nhiều đệ tử chín môn phái lớn.

La Công Nhiên sửng sốt hỏi:

- Có việc đó ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ cũng đã biết rồi.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Giang Nam Song Hiệp dường như định ra mặt chống đối với toàn thể võ lâm đồng đạo.

La Công Nhiên nói:

- Cái đó cũng không thể trách bọn họ được, vì chính họ có được tự chủ đâu.

Lôi Phi hỏi:

- Tiền bối nói vậy thì sau lưng Giang Nam Song Hiệp còn có người giựt dây chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Đó mới là nhân vật đầu não.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng đó là Tử Vi Cung?

La Công Nhiên đáp:

- Không phải! Tử Vi Cung bất quá cũng chỉ là một chi tiết mà thôi.

Lôi Phi hỏi:

- Vậy người nắm giữ đại cuộc là nhân vật thế nào? Lão tiền bối có thể cho tại hạ biết được không?

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cũng chỉ nghe nói mà thôi. Hiện giờ không nên lộ ra một cách khinh xuất.

Lôi Phi chấp tay đáp:

- Đa tạ tiền bối đã có lòng chỉ biểu. Bây giờ vãn bối xin cáo từ.

La Công Nhiên lắc đầu hỏi:

- Bây giờ hai vị định đi ngay ư?

Lôi Phi đáp:

- Phải rồi! Dường như lão tiền bối đã không muốn nghe đến chuyện giang hồ nữa. Vậy bọn tại hạ thực không tiện quấy nhiểu.

La Công Nhiên mỉm cười nói:

- Bây giờ các vị ra đi không tiện. Lão phu trú ngụ nơi đây chưa từng lưu khách bao giờ. Bữa nay

muốn phá lệ mời hai vị ở lại nói chuyện chơi một bữa

Lôi Phi thấy lão đối xử với mình một cách đặc biệt bất giác ngẩn người ra đáp:

- Như vậy thì bọn tại hạ quấy quả lão tiền bối nhiều qua!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quanh nhìn bốn phía rồi bụng bảo dạ:

- Tòa cổ miếu này bất quá có ba gian nhỏ hẹp. Trừ chỗ đặt thần tượng là bàn thờ không có lấy một bộ bàn ghế. Vậy mà lão lưu bọn mình ở lại. Chẳng lẽ dải chiếu xuống trước thần tượng mà ngồi.

La Công Nhiên dường như nhìn rõ ý nghĩ Lý Hàn Thu lão cười mát nói:

- Suốt đời lão phu là người cô độc, trơ trọi một mình, chẳng có gì quấn dắt. Vì thế mà mình ở miếu cảm thấy dễ chịu hơn ở nhà. Hai vị hãy đi theo lão phu!

Rồi lão rảo bước đi trước.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đi theo sau La Công Nhiên đi vào phía sau thần tượng.

Bỗng thấy La Công Nhiên cúi xuống lật một nắp gỗ lên để lộ một cửa hầm vuông ba thước đi xuống.

Vì bên trên nắp gỗ có lấp đất cát nên người nào chưa biết nội tình thì không nhận ra được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra lão này ở dưới hầm. Không ngờ trong miếu này cũng có nhà hầm.

Bỗng nghe La Công Nhiên nói:

- Mời hai vị tiến vào đi!

Lôi Phi đi trước Lý Hàn Thu theo sau. Còn La Công Nhiên đi sau cùng. Lão chui vào đường hầm rồi kéo nắp gỗ đóng lại.

Bỗng thấy ánh lửa lóe lên.

La Công Nhiên quẹt lửa đốt đuốc rồi tiến lên đi trước nói:

- Để lão phu dẫn đường cho!

Đường hầm đi xuống thiên về mé tả mà khá rộng có thể hai người sóng vai cùng đi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn thấy hai bên là tường vách bằng đá xanh xếp thành, bụng bảo dạ:

- Đây rõ ràng là một tòa hầm kiến trúc rất kiên cố, công trình vĩ đại, chẳng lẽ La Công Nhiên cư trú ở đây rồi mới xây dựng tòa nhà hầm này?

Đi chừng được năm trượng, chuyển qua một khúc quanh, tình thế đột nhiên biến đổi.

Đường hầm phí trước đột nhiên rộng rãi thêm, có tiếng gió thổi vi vu.

La Công Nhiên thò tay đẩy cửa đi vào trong một căn nhà rộng chừng một trượng có thắp đèn sáng.

Cách bố trí trong phòng rất thanh nhã. Bốn mặt đều có màn vàng che tường vách. Trong phòng có đầy đủ bàn ghế.

La Công Nhiên nói:

- Các vị hãy ngồi chơi. Lão phu đi lấy rượu cùng đồ nhắm chúng ta vừa ăn uống vừa nói chuyện.

Rồi lão không chờ hai người trả lời đi vào trong một cái cửa nhỏ ở góc tường.

Lôi Phi khẽ nói với Lý Hàn Thu:

- Tiểu huynh cứ tưởng lão ngụ trong tiểu miếu, không ngờ lại có biệt động này. Phạm vi tòa biệt động rất rộng rãi xem chừng có khá nhiều phòng ốc.

Lý Hàn Thu nói:

- Cách kiến thiết lại rất tinh xảo. Ngồi dưới nhà hầm mà không thấy mùi hôi hám gì hết.

Chỉ trong khoản khắc La Công Nhiên bưng ra hai cái khay nhỏ đựng rượu và đồ nhắm, lão vừa cười vừa nói:

- Chỗ lão phu ở hủ lậu quá. Mời hai vị uống chung rượu lạt chơi,

Lôi Phi nói:

- Thực làm phiền cho tiền bối.

La Công Nhiên cười nói:

- Đại khái Giang Nam Song Hiệp đã phát giác ra hành tung của hai vị. Lão phu thấy nhiều nhân vật võ lâm qua lại miếu này luôn. Nhưng lão phu đã có vạch cấm những nhân vật võ lâm không được đi vào tiểu miếu quá mười trượng. Chắc bọn họ không dám phạm vào ước pháp của lão phu.

Lão vừa nói vừa rót rượu vào chung cho Lý Hàn Thu và Lôi Phi.

Lôi Phi nâng chung rượu lên nói:

- Tại hạ xin mượn hoa dâng phật kính mời lão tiền bối một chung.

La Công Nhiên nâng chung rượu lên nói:

- Nào! Lý đệ cùng chúng ta cạn một chung này.

Lý Hàn Thu nâng chung lên ực một hơi cạn sạch thì thấy mùi rượu đậm đà hương thơm ngào ngạt mà không biết là thứ rượu gì.

Lôi Phi cầm hồ rượu , thay La Công Nhiên rót đầy vào chung cho Lý Hàn Thu và nói:

- Nếu nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp mà thấy chúng ta vào đây, chắc là phiền nhiễu cho lão tiền bối lắm.

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Xem chừng họ nghi ngờ cả lão phu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Hay quá! Lão này công phu hàm dưỡng đã đến một trình độ rất cao Lôi Phi khiêu khích lão, nhưng khó lòng được như nguyện.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu bọn họ sinh lòng ngờ vực lão tiền bối thì e rằng lão tiền bối vô tình bị lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi.

Chương 74: Những Bí Ẩn Giữa Hắc Ma Nương Và La Công Nhiên

La Công Nhiên nói:

- Lão phu hy vọng chúng đừng đến kiếm nơi đây.

Lôi Phi hỏi:

- Xem thế thì lão tiền bối quả nhiên không muốn dính đến chuyện giang hồ nữa rồi.

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Mấy năm nay lão phu biến thành người rất ngại việc.

Rồi lão nâng chung rượu lên nói tiếp:

- Này! Chúng ta hãy uống đi!

Lý Hàn Thu hoàn toàn không hiểu thân thế La Công Nhiên, nên chàng không nói một câu nào. Chàng thấy hai người uống rượu cũng nâng chung rượu lên nhắp một tợp rồi lại hạ chung xuống.

Lôi Phi tỏ ra rất trọng vọng La Công Nhiên, nhưng lúc này lòng tôn kính đối với lão phai lạt đi nhiều.

Y uống hết một chung rồi thủng thẳng nói:

- Nếu lão tiền bối không hỏi đến chuyện thị phi trong võ lâm, vậy tưởng không nên đưa bọn tại hạ vào trong nhà hầm này để tránh điều Giang Nam Song Hiệp vào đây để mượn cớ hỏi tội.

Mấy câu này y nói bộc lộ quá chừng.

La Công Nhiên trợn mắt lên thần quang lấp lánh châm chú nhìn thẳng vào mặt Lôi Phi, tựa hồ muốn nổi nóng, nhưng đột nhiên lão nhẫn nại, cười lạt nói:

- Lão phu đã già nua chỉ mong sao được hai chữ bình yên đặng vui thú cảnh già, không muốn dấn thân vào cuộc thanh danh đoạt lợi nữa.

Nguyên Lôi Phi muốn nói mấy câu này để chọc giận La Công Nhiên , ngờ đâu lão vẫn hững hờ bỏ

đó chứ không nổi hung.

Y tưởng chừng không còn biện pháp nào khác để khích động lão được.

Bất giác nghe La Công Nhiên cười khanh khách hỏi:

- Hai vị nếm thứ phong kê mà lão phu chế lấy xem sao.

Lôi Phi gắp một miếng thịt gà bỏ vào miệng đáp:

- Lão tiền bối xem ra khác trước nhiều rồi.

La Công Nhiên cười ruồi đáp:

- Đúng thế! Con người ta chẳng ai tránh khỏi đi đến chỗ già nua. Một ngày kia hai vị sẽ bằng tuổi lão phu, mới biết chí khí người già tiêu tan là nghĩa thế nào.

Lôi Phi không nói nhiều nữa. Y ăn hai miếng thịt và uống thêm một chung rượu nữa rồi đứng dậy chắp tay nói:

- Đa tạ lão tiền bối có lòng khoản đãi. Tại hạ xin cáo từ.

Lý Hàn Thu cũng đứng lên theo. Thủy chung chàng không nói câu gì.

La Công Nhiên lắc đầu nói:

- Bây giờ hai vị đi không được.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

La Công Nhiên đáp:

- Bên ngoài nếu Giang Nam Song Hiệp đã bố trí rất nhiều mai phục để chờ hai vị. Trừ phi hai vị muốn nổi lòng hào khí nhất thời ma giết cho sướng tay thi tất phải lộ liễu thân hình. Lão phu tưởng hay hơn hết là các vị hãy ở dưới hầm này cùng nhau nói chuyện lúc nữa.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ đã bị bọn nanh vuốt của Giang Nam Song Hiệp ngó thấy nếu ở lại không đi thì e rằng bọn chúng sẽ đánh vào miếu tìm tới nhà hầm. Khi đó lão tiền bối dù có trăm miệng cũng khôn bề giải thích.

La Công Nhiên nói:

- Lão phu dẫn hai vị vào đây là phạm vào một điều lầm lỡ. Khác nào đã đem lửa đốt mình. Chỉ hy vọng bọn chúng không tìm lối vào. Đêm tối rồi hai vị bỏ đi thì chẳng còn bằng chứng chi nữa.

Trước kia Lôi Phi vừa kính trọng vừa hy vọng rất nhiều ở La Công Nhiên nhưng từ lúc nói chuyện với lão bao nhiêu hy vọng hoàn toàn tiêu tan hết.

Y cười lạt một tiếng rồi nói:

- Trước kia tại hạ đối với lão tiền bối vẫn đem lòng kính trọng vô cùng...

La Công Nhiên tủm tỉm cười hỏi:

- Vậy bây giờ thì sao?

Lôi Phi hững hờ đáp:

- Bây giờ ư? Tại hạ coi lão tiền bối khác trước nhiều rồi.

La Công Nhiên lại uống một tợp rượu rồi hỏi:

- Khác như thế nào? Cách biến đổi đó hay hay là dở?

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tình trạng đã rõ rệt, không hiểu lão còn hỏi làm chi?

Bỗng nghe Lôi Phi nghiêm mặt nói:

- Nghe lão tiền bối nói chuyện một hồi, tại hạ mới biết rõ là thấy mặt khác với nghe danh.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Trước khi chưa gặp lão này Lôi Phi tỏ vẻ tôn sùng kính trọng không biết đến đâu mà nói. Lúc này y lại tỏ vẻ mỉa mai quá đáng, e rằng lão phải nổi giận.

Ngờ đâu La Công Nhiên lại cười ha hả nói:

- Kẻ có đạo thì nghe cảnh không bằng xem cảnh và văn danh dĩ nhiên là hơn kiến diện.

Thái độ La Công Nhiên như vậy chẳng những khiến cho Lý Hàn Thu ngạc nhiên mà Lôi Phi cũng không khỏi sững sờ.

Trong nhà trở lại yên tĩnh, tuyệt không một tiếng động.

Hồi lâu Lôi Phi mới buông tiếng thở dài nói:

- Lão tiền bối hồi trước hào khí ngất thời không ngờ ngày nay lại biến đổi hẳn chẳng khác chi một người thường.

La Công Nhiên nói:

- Lão phu đã già nua anh hùng biến thành lão hủ khác nào người đẹp đến lúc xuân tàn. Nhưng hai vị tìm đến lão phu thì lão phu chẳng thể không báo đáp được.

Bây giờ Lý Hàn Thu mới cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

La Công Nhiên đáp:

- Đối với Giang Nam Song Hiệp lão phu biết được điều gì cũng đưa ra để hai vị tham khảo.

Lôi Phi nói:

- Xin lão tiền bối cho nghe. Bọn tại hạ xin rửa tai để lãnh giáo.

La Công Nhiên nói:

- Giang Nam Song Hiệp tuy lắm mưu nhiều trí song tuổi họ đã ngoài năm mươi thì cuộc thành tựu của họ đến thế là cùng. Nhưng Hàn Đào được một cậu công tử thật là trời ban cho phước lớn. Gã là một kẻ tài hoa hơn đời.

Về vụ Hàn công tử, Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đã được nghe Quyên cô nương nói đến nhiều rồi, nên bây giờ thấy lão nhắc tới hai người lại động tâm để ý nghe ngóng.

La Công Nhiên lẳng lặng coi thần sắc hai người dường như lão đã ngó thấy đối phương chấn động tâm thần, liền thủng thẳng nói:

- Đại khái hai vị đã nghe có người nói tới thanh danh Hàn công tử rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Kể ra bọn tại hạ đã được văn danh có điều chưa biết rõ chân tướng mong rằng lão tiền bối chỉ giáo thêm cho.

La Công Nhiên nói:

- Phương Tú và Hàn Đào rất lắm mưu mẹo nhất là Phương Tú lại càng thâm hiểm. Bọn chúng mượn tiếng nghĩa hiệp để hành động những việc ác đức. Ít ra còn một số đông bạn hữu võ lâm chưa hiểu rõ nội tình. Ngay lão phu cũng mới biết họ hai năm trước đây mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn chúng làm điều tàn ác đã ba chục năm. Gia phụ vì phát giác ra những hành vi bí mật của chúng mà bị sát hại.

La Công Nhiên nói:

- Hàn công tử không hiểu hành vi của Phương Tú, Hàn Đào, y chỉ biết bá phụ cùng phụ thân có rất nhiều kẻ thù, nhưng trong tai mắt lại cho là vì cha bác cố gắng làm điều nghĩa hiệp nên bị bọn đạo cường oán thù. Vì thế mà gã vẫn duy trì sự an toàn cho hai lão và cho đúng nghĩa vụ của mình.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hàn công tử đã là một người thông tuệ tuyệt luân, chẳng lẽ không nhìn ra những hành vi của Phương Tú và hàn Đào.

La Công Nhiên đáp:

- Hàn công tử bị coi giữ rất nghiêm mật từ thuở nhỏ, tuy gã tài hoa hơn đời nhưng lòng người hiểm ác thì gã chẳng hận một tý gì. Huống chi Phương Tú, Hàn Đào lại hết sức dấu diếm những hành vi ác tích không cho gã nhìn thấy, thì gã khó mà biết được.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối đã khen ngợi Hàn công tử như vậy thì chắc gã có chỗ tài năng đặc biệt nào phải không?

La Công Nhiên gật đầu đáp:

- Chẳng những gã thông tuệ tuyệt luân, đọc sách qua mắt là nhớ, mà về phương diện học võ cũng có thể học một biết ba. Song, điều quan hệ nhất là hắn có tài năng thiên phó...

Lão nói đến đây đột nhiên nghiêm nét mặt và thủng thẳng tiếp:

- Hẳn hai vị còn nhớ ngày trước Gia Cát Võ Hầu chế tạo Mộc ngưu lưu mà chế tạo trâu ngựa bằng gỗ để tải lương thực thì anh chàng Hàn công tử này cũng có thể chế tạo ra rất nhiều cơ quan kỳ diệu cùng những ám khí đặc biệt hơn người.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện ấy ư?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Phương Tú cùng Hàn Đào hết sức bồi dưỡng cho gã mời không biết bao nhiêu võ sư chỉ điểm võ công. Theo chỗ lão sư biết thì chẳng một võ sư nào là đủ tài dậy gã được sáu tháng đã phải tự động cáo từ bỏ đi.

Lý Hàn Thu nói:

- Vãn bối nghe lão tiền bối tán dương gã, mà trống ngực đập thình thình, chỉ mong được gặp mặt Hàn công tử.

La Công Nhiên ngắm nghía Lý Hàn Thu một lúc rồi khẽ nói:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp khiến cho bạn hữu võ lâm đều khiếp sợ, có người kêu bằng "Đệ nhất độc kiếm". Dĩ nhiên nó phải có chỗ huyền diệu. Chỉ một việc võ công, Hàn công tử chưa chắc đã địch nổi Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười hỏi:

- Theo lời lão tiền bối thì khi bọn vãn bối có xảy ra cuộc động thủ không thể hạn định ở một loại tỷ kiếm, mà tại hạ còn nhiều chỗ không địch lại Hàn công tử phải không?

La Công Nhiên đáp:

- Cũng không phải ý lão phu muốn nói vậy. Có điều nếu Hàn công tử mà được rảnh thời giờ thì gã còn có chỗ thành tựu khác.

Lôi Phi hỏi:

- Theo ký ức của tại hạ thì dường như trước nay lão tiền bối chưa tán dương ai đến thế bao giờ.

La Công Nhiên nói:

- Vòm trời bát ngát, nhưng những người mà lão phu xưng tụng thật không mấy.

Lôi Phi khẽ hắng dặng một tiếng rồi khẽ nói:

- Nếu lão tiền bối nói không nhầm thì muốn hạ sát Giang Nam Song Hiệp cần phải trừ khử Hàn công tử trước hay sao?

La Công Nhiên hỏi lại:

- Trừ khử Hàn công tử ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải rồi! Giang Nam Song Hiệp đã giết gia phụ thì tại hạ cũng để cho họ nếm mùi lúc tuổi già mà chết mất đứa con cưng nhất là họ hy vọng vào đứa con đó.

La Công Nhiên lắc đầu nói:

- Lão phu e rằng đó không phải chuyện dễ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng lão tiền bối e rằng tại hạ không địch nổi gã?

La Công Nhiên đáp:

- Trừ phi công tử chỉ trong ba chiêu hạ sát được gã ngay nếu không thì chẳng làm gì có cơ hội lấy một chọi một với gã.

Lôi Phi nói:

- Thế tức là Hàn công tử được bảo vệ rất sâm nghiêm phải không?

La Công Nhiên đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì Hàn công tử không hiểu hành động của Giang Nam Song Hiệp, nhưng Giang Nam Song Hiệp lại biết gã hiểu rõ là mình lắm kẻ thù. Vì vậy Hàn công tử được coi sóc bảo vệ cực kỳ nghiêm mật một là hai lão e gã hiểu mình làm bậy, hai là kẻ thù có thể giết gã cho hả giận.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi gật đầu nói:

- Đa tạ lão tiền bối có lòng chỉ giáo.

La Công Nhiên trầm ngâm một chút rồi cười nói:

- Lần này hai vị đến hội ngộ lão phu một chuyến, rồi nên đem ấn tượng việc lão phu lưu hai vị xóa nhòa đi đừng ý để nữa.

Lão nói rồi nổi lên tràng cười rộ, tự rót rượu uống liền ba chung lớn.

Lôi Phi cười mát đáp:

- Bọn tại hạ đã hiểu được khá nhiều nội tình. Vậy chuyến đi này không phải là vô ích. Nhưng...

La Công Nhiên hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ cũng biết được chút nội tình, không hiểu có nên trình bày cùng lão tiền bối chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Nên lắm chứ! Sao lại không? Lão phu cũng thích nghe lắm.

Lôi Phi nói:

- Việc Giang Nam Song Hiệp cử Tần Hoài Hoa hội, chắc lão tiền bối đã biết.

La Công Nhiên đáp:

- Lão phu cũng được họ mời, nhưng mình già nua tuổi tác ưa sống bình tĩnh không tích chen chân vào nơi nhiệt náo, nên không đến tham dự.

Lôi Phi lại hỏi:

- Lão tiền bối ẩn cư ở đây mà cũng để cho Giang Nam Song Hiệp biết ư?

La Công Nhiên đáp:

- Bọn họ chỉ biết là ở đây có một người võ lâm cư trú nhưng chưa hiểu lão phu là ai?

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Trong lúc ba người nói chuyện đột nhiên có tiếng lách cách lọt vào tai.

La Công Nhiên biến sắc đặt chén rượu xuống đứng lên nói:

- Hai vị hãy ngồi lại một chút để lão phu ra coi xem chuyện gì rồi trở lại ngay.

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Chắc là có người tiến vào trong chỗ cấm địa này.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Bọn nào vậy?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Tiểu huynh hy vọng là người của bọn Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Nếu lão đả thương người của Giang Nam Song Hiệp thì lão không thể đứng ngoài vòng được nữa.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi khẽ hỏi:

- Trước khi chúng ta chưa đến gặp La lão tiền bối có phải Lôi huynh đem lòng kính trọng lão lắm phải không?

Lôi Phi đáp:

- Lão vốn là người đại hiệp có danh vọng lớn. Bạn hữu võ lâm đều kính ngưỡng. Không ngờ hiện nay dường như lão đã biến thành người khác. Nhát gan mà sợ việc.

Lý Hàn Thu thở dài hỏi:

- Có lẽ vì lão già nua mà ra thật chăng?

Lôi Phi hỏi:

- Theo cao kiến của Lý đệ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- La lão tiền bối ẩn cư tại đây, theo ý tiểu đệ thì lão có chỗ dụng tâm nào khác.

Lôi Phi đáp:

- Không phải đâu! Lão ẩn cư tại đây đã ngoài mười năm.

Y trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Có điều kỳ lạ là sau khi lão vào đây ẩn cư lão liền ra luật cấm người võ lâm không cho ai được vào gần trong vòng mười trượng chỗ lão cư trú. Kẻ nào trái lệnh sẽ bị trừng trị. Lúc ban đầu dĩ nhiên có kẻ không tin mà cũng có người không phục. Nhưng về sau ai đã vượt qua giới hạn cấm địa, lão đều trừng phạt, nên người ngoài không ai dám mộ phạm lão nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Người giang hồ cũng biết hắn ra lệnh cấm ư?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ. Có điều tiểu huynh chỉ biết rằng đại khái không ai hiểu thân thế lão.

Lý Hàn Thu nói:

- Đường hầm và tòa nhà mật thất này cách kiến trúc rông lớn, chắc không phải một mình lão độc lực dựng lên được.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ thế.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy thì trước khi lão vào ẩn cư đã biết rõ tình trạng trong này rồi.

Lôi Phi trợn mắt lên nói:

- Đúng thế thật!

Lý Hàn Thu nói:

- Vạch đường cấm trong vòng mười trượng thì không hiểu phía trong đường hầm dùng để làm gì. Chắc người khác cũng không ai hiểu.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Lão chọn nơi này để ẩn cư thì cái nhà hầm kia tất có liên quan với lão.

Lý Hàn Thu nói:

- Chỗ này ở ngoại thành Kim Lăng chả lấy làm tịch mịch mà cũng không phải là nơi lánh tỵ trần thế. Ở dưới đường hầm suốt ngày không thấy bóng mặt trời thì chẳng lấy gì làm thư thái được.

Lôi Phi toan nói tiếp thì đột nhiên có tiếng cười cất lên hỏi:

- Con người tuổi trẻ thật hiếu kỳ nhỉ?

Tiếng cười lạnh lẽo vô cùng, lạnh chẳng khác gì băng giá do hàn phong thổi vào trong ngục, khiến người nghe phải ớn da gà.

Hai người quay đầu nhìn ra thì thấy một mụ gì sắc mặt trắng bợt tóc bạc phơ phơ, tay cầm một cây trúc trượng đen nhánh đứng ở trước cửa trong góc phòng.

Mụ già này xuất hiện một cách bất ngờ khiến cho Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu không khỏi giật mình.

Sắc mặt mụ lợt lạt như xác chết, chắc là vì mụ ở lâu dưới hầm không thấy ánh mặt trời. Mụ mình mặc áo đen cầm cây trượng đen càng tăng thêm vẻ kỳ bí rùng rợn!

Lôi Phi trấn tĩnh tâm thần chấp tay nói:

- Kính chào lão phu nhân.

Mụ áo đen cười lạt hỏi:

- Có phải các vị thấy La Công Nhiên ẩn cư ở đây là lấy làm kỳ phải không?

Lôi Phi đáp:

- Lòng hiếu kỳ ai mà chẳng có? Bọn tại hạ cũng bàn chơi vậy mà thôi, chẳng có ý gì khác lạ.

Mụ già hỏi:

- Hai vị nói vậy thì đối với việc này đã sinh lòng hoài nghi rồi chăng?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Tính khí mụ này nóng nảy quá. Không hiểu mụ là người thế nào với La Công Nhiên? Nếu mình gây chuyện xích mích với mụ thì e rằng mụ cáu giận. Chi bằng ta nhẫn nại một chút thì hơn. Y nghĩ vậy rồi nói:

- La lão tiền bối đã lui khỏi giang hồ thì bất luận lão gia ẩn cư ở đâu cũng được hết.

Y tưởng mình nói mấy câu chung tình này là trơn tru lắm, mụ già kia không còn chỗ nào để khiêu khích nữa.

Ngờ đâu mụ quay lại cười lạt hỏi:

- Sao các vị lại biết lão rời khỏi giang hồ?

Lôi Phi sửng sốt nghĩ thầm:

- Đây là mình thực tình điều tra mà biết.

Rồi y hắng giọng một tiếng đáp:

- Lão phu nhân bất tất phải nóng nảy. La lão tiền bối sắp trở vào rồi đó.

Mụ già áo đen đập cây trượng xuống đất nói:

- Hai vị có điều chi muốn nói thì cứ nói với lão thân cũng vậy, hà tất phải chờ La Công Nhiên.

Lý Hàn Thu chau mày nghĩ thầm:

- Bà già này chắc mắc bệnh khùng nên mới lắm chuyện như vậy.

Lôi Phi cố nhẫn nại khí tức trong lòng, y hỏi:

- Giữa lão nhân cùng La lão tiền bối xưng hô thế nào?

Nguyên mụ già này hỏi căn hỏi vặn y hoài, y sợ Lý Hàn Thu không nhẫn nại được sẽ xẩy ra chuyện xích mích, thì hay hơn hết là hỏi cho y biết trước thân thế mụ.

Mụ già cười khẩy một tiếng rồi đáp:

- Lão thân không hỏi danh tánh các vị mà các vị đòi biết tên họ lão thân trước.

Lôi Phi chấp tay nói:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Mụ áo đen đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị này nữa tôn tính đại danh là gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ tên gọi Lý Hàn Thu. Muốn thỉnh giáo lão phu nhân.

Mụ áo đen lắc đầu gạt đi:

- Các hạ mới từng này tuổi đầu thì lão thân có xưng tên cũng không biết được. Vậy chẳng cần xưng

ra làm chi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Lạ thật! Mụ nói câu này thực vô lý. Chi bằng mình ngoảnh mặt đi không nhìn mụ nữa là xong.

Mụ áo đen lạnh lùng hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp ;

- Sau khi hai vị rời khỏi nơi đây thì hay hơn hết là quên chuyện này đi. Đồng thời quên cả chốn này nữa. Rồi mụ không chờ hai người trả lời đã trở gót đi ngay.

Lôi Phi chờ cho lão đi xa rồi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- La Công Nhiên ẩn cư ở đây có lẽ cũng vì mụ này.

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên có tiếng giầy đi vọng lại, chàng liền im miệng không nói nữa.

Tiếng giầy bước thẳng vào trong nhà. Chính là La Công Nhiên. Mặt lão tỏ vẻ giận dỗi lầm lì đi thẳng vào.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối có thấy ai không?

La Công Nhiên đáp:

- Đại khái là thủ hạ của Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải bọn chúng tìm vào trong miếu không?

La Công Nhiên đáp:

- Phải rồi! Hắn thiện tiện đi qua giới cấm của lão phu, nên lão phu xử tử rồi.

Lôi Phi cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Nếu lão xử một tên thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp mà không gây hận với chúng thì thật là một chuyện lạ.

Giọng y nghĩ vậy nhưng lại cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối làm như vậy e rằng đã gây thù kết oán với Giang Nam Song Hiệp thì làm thế nào?

La Công Nhiên nhìn chằm chặp vào Lôi Phi lạnh lùng hỏi lại:

- Như vậy há chẳng đúng với tâm nguyện của Lôi huynh ư?

Lôi Phi bị La Công Nhiên nói huỵch toẹt ý nghĩ của mình thì cũng có điều bẽn lẽn. Y liền nở một nụ cười cầu tài nói:

- Lão tiền bối ngụ ở Kim Lăng đã lâu ngày chưa từng xảy ra chuyện xích mích với Giang Nam Song Hiệp. Chuyến này vì bọn tại hạ mà gây thành thù nghịch thì thật là tội thâm nghiệt trọng của bọn tại hạ.

La Công Nhiên thở dài nói:

- Hào khí của lão phu đã giảm đi nhiều rồi. Dù ẩn cư ở đây mà trong lòng thật đau khổ.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Lão tiền bối có liên quan gì với vị phu nhân kia?

La Công Nhiên biến sắc hỏi:

- Hai vị đã gặp mụ rồi ư?

Lý Hàn Thu buột miệng hỏi câu này trong lòng chàng rất băn khoăn. Nhưng đã xảy miệng không còn cách nào thu về nữa.

La Công Nhiên hỏi câu này, Lý Hàn Thu đứng ngẩn ra một chút rồi đánh bạo đáp:

- Đúng thế! Bọn tại hạ đã gặp một vị phu nhân mình mặc áo đen, sắc mặt lợt lạt!

Bản tính Lý Hàn Thu rất cao ngạo chàng thấy việc đã xẩy ra thế này, không muốn giải thích thêm nhiều nữa.

Lôi Phi nói xen vào:

- Bọn tại hạ đang ngồi nói chuyện ở đây thì phu nhân lại bỏ đi ngay.

La Công Nhiên trầm ngâm không nói gì, nét mặt lão thay đổi luôn luôn.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi không tài nào đoán được cuộc diện này sẽ đưa tới đâu, đành ngấm ngầm vận chân khí đề phòng.

La Công Nhiên ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Chuyện này cũng không thể trách hai vị được mà chỉ đáng trách lão phu đã dẫn hai vị vào đây một cách khinh xuất.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người cùng lẳng lặng không nói gì.

Bỗng nghe La Công Nhiên thở dài hỏi:

- Trong lòng hai vị chắc có nhiều chỗ hoài nghi phải không?

Lôi Phi thấy La Công Nhiên đã nguôi giận thì nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc mụ già kia có mối liên quan trọng đại với lão này. Ta muốn biết nội tình nhưng không tiện hỏi.

Ngờ đâu La Công Nhiên dường như trong lòng có mối đau khổ lão nhìn hai người hỏi:

- Hai vị thấy mụ đó xuất hiện chắc trong lòng lấy làm kỳ lắm phải không?

Lôi Phi đáp ;

- Người ta ai chẳng có tính hiếu kỳ, nhưng mỗi người lại có chuyện bí mật riêng chẳng thể nói với ai được. Đó là thường tình của người đời.

La Công Nhiên hỏi:

- Có phải hai vị muốn biết rõ nội tình không?

Lôi Phi hỏi lại:

- Như vậy có tiện chăng?

La Công Nhiên đáp:

- Kể ra lão phu không tiện thổ lộ câu chuyện bí mật này với người giang hồ. Nhưng hai vị đã biết rồi thì chi bằng cứ nói rõ, có thế lão phu mới tiết bớt đi một phần uất hận trong lòng.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lôi huynh thấy nhiều hiểu rộng chẳng việc gì trong võ lâm là không biết tới, Vậy có nghe ai nói đến Hắc Ma Nữ bao giờ chưa?

Lôi Phi đáp:

- Hắc Ma Nữ ư? Mấy chục năm trước Hắc Ma Nữ đã một thời khét tiếng giang hồ.

Y chợt cảm thấy nói câu này có điều suồng sã, đã toan đổi giọng nhưng La Công Nhiên lại lên tiếng:

- Chính thị! Con người mà Lôi huynh vừa nói đó đúng là Hắc Ma Nữ đã vùng vẫy giang hồ thét gió gầm mưa vào khoảng ba chục năm trước. Tấm hồng nhan cũng không thể giữ được như buổi hoa niên, nó từ từ theo thời gian mà trôi đi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dường như phu nhân có mắc bệnh gì thì phải?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Mụ có bệnh vì cái bệnh đó mà kéo lão phu đến chốn này trú ngụ đã mười mấy năm.

Lôi Phi thấy trong vụ này có nhiều chuyện rắc rối. Y muốn hỏi cho biết rõ ngọn ngành nhưng cố nhẫn nại, không tiện hỏi nhiều.

La Công Nhiên đảo cặp mắt loang loáng nói:

- Lôi huynh cũng biết lúc Hắc Ma Nữ ngang tàng trên chốn giang hồ chính là thời kỳ mà lão phu đang qua lại võ lâm.

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ sinh sau đẻ muộn nên chưa được biết những chuyện náo nhiệt ba chục năm trước mà chỉ được nghe người ta nhắc lại mà thôi. Hồi tiếng ác của Hắc phu nhân lên đến trình độ ghê gớm rồi đột nhiên mất tích trên chốn giang hồ. Phải chăng vụ mất tích này có liên quan đến lão tiền bối?

La Công Nhiên đáp:

- Có liên quan! Vì đó mà ngày nay lão phu phải bận với mụ trong thời gian mụ sống âm thầm trong bí thất không nhì thấy ánh mặt trời.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng Hắc phu nhân bị thương về tay lão tiền bối?

La Công Nhiên thở dài đáp:

- Chính là thế đó!

Lão phu nghe tiếng ác của Hắc Ma Nữ liền kiếm mụ để huyết đấu một phen, may mà lão phu thắng được. Khi đó lão phu có khuyến cáo mụ rửa tay gác kiếm không trở lại giang hồ giết người nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Có phải vì thế mà phu nhân lánh đời ở đây không?

La Công Nhiên lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu! Lão phu cảnh cáo mụ rồi mụ cũng hăm dọa bảo: lão phu bị nội thương rất nặng. Có điều thương thế này không thể cảm giác ngay được. Khi nào lão phu thấy trong mình khó chịu sẽ phải tìm đến mụ.

Lôi Phi hỏi:

- Khi ấy lão tiền bối có phát giác ra mình bị thương không?

La Công Nhiên đáp:

- Không biết mới khổ chứ! Nếu mà lão phu mà biết mình bị thương tất nhiên đã tìm cách cứu chữa từ trước rồi. Khi đó lão phu lại tưởng mụ hỏi vậy là để gỡ thể diện nên chẳng quan tâm chút nào. Nào đâu ba tháng sau đột nhiên thấy trong mình khó chịu đành phải đến Kim Lăng tìm mụ.

Lôi Phi gật đầu hỏi:

- Chắc là lão tiền bối tìm vào đây?

La Công Nhiên đáp:

- Đúng thế! Lão phu tìm tới đây thì Hắc Ma Nữ đã đoán biết nên chờ ở bên ngoài. Lão phu theo mụ vào hầm bí mật này. Ngờ đâu mụ vừa cho uống một chén trà bên trong có lẫn thuốc mê.

Chương 75: Lý Hàn Thu Độc Chiến Quần Hùng

Lôi Phi hỏi:

- Thế ra lão tiền bối trúng kế mụ ám toán ư?

La công Nhiên đáp:

- Phải rồi! Lúc lão phu tỉnh lại thì thấy Hắc Ma Nữ đứng bên bảo thương thế lão phu nặng lắm.

Đột nhiên nghe đánh "kịch" một tiếng. Chính là tiếng trượng trúc đập xuống đất.

Hai người đảo mắt nhìn ra thì thấy mụ già áo đen lại xuất hiện ở trước cửa nhà nội thất. Vẻ mặt ra chiều giận dữ.

Mụ lạnh lùng hỏi:

- Lão đã bảo không đem vụ này cáo tố với ai. Sao lại nói cho bọn họ nghe?

La công Nhiên đứng dậy lại đón mụ và nói:

- Mụ cũng lại đây ngồi nói chuyện chơi. Hai vị này đều là nhân tài hậu bối trong võ lâm.

Hắc Ma Nữ đưa mắt ngó Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Bao giờ bọn họ sẽ rời khỏi nơi đây?

Đúng là một câu nói có ý trục khách.

La công Nhiên đáp:

- Chỉ trong vòng một giờ nữa mà thôi.

Mụ áo đen trầm ngâm một lúc rồi gật đầu trở gót đi vào.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lúc nào chúng ta cảm thấy ở đây không tiện thì nên ra đi ngay.

Thật ra Lôi Phi và Lý Hàn Thu rất quan tâm đến câu chuyện giữa La công Nhiên và Hắc Ma Nữ.

Tuy hai người muốn nghe cho biết rõ kết quả nhưng lại không tiện nói nhiều.

La công Nhiên cũng không nhắc đến chuyện Hắc Ma Nữ nữa.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Nếu lão tiền bối đã giết chết một người của Giang Nam Song Hiệp thì tưởng bọn tại hạ bất tất phải chờ lại cho đến đêm hãy ra đi.

La công Nhiên hỏi:

- Có phải Lôi huynh cho là họ sẽ phái những tay cao thủ tìm vào trong nhà hầm này.

Lôi Phi đáp:

- Chính là thế đó.

La công Nhiên hỏi:

- Bọn họ đã chịu nhẫn nại với lão phu bấy nhiêu năm, chẳng lẽ lại không nhịn thêm được vài năm nữa ư?

Lôi Phi nói:

- Vì họ đã biết sớm lão tiền bối vạch cấm địa, đủ tỏ Giang Nam Song Hiệp không có ý đối nghịch với lão tiền bối, và chúng đã nhẫn nại lắm rồi.

La công Nhiên ngần ngừ một chút rồi đáp:

- Có lý lắm!

Lý Hàn Thu đột nhiên hỏi tiếp:

- Bây giờ đã gần tới chưa?

La công Nhiên tựa hồ có ý không vui, thở dài hỏi lại:

- Có phải hai vị nhớ tới lời lão phu vừa nói không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Lão tiền bối đã chịu lời với vị phu nhân kia là trong một giờ bọn tại hạ sẽ dời khỏi nơi đây, dĩ

nhiên lão tiền bối thất tín với phu nhân được.

La công Nhiên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mụ mắc phải chứng bệnh kỳ quái, lão không tiện gây lộn với mụ để mụ phiền lòng. Hai vị bất tất phải để tâm.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu hết một giờ mà phu nhân lại tới hỏi lão tiền bối thì lão tiền bối trả lời ra sao?

La công Nhiên khẽ thở dài đáp:

- Không cần đâu! Trong vòng một giờ nữa là mụ ngủ say rồi.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Biết đâu phu nhân không thức giấc?

La công Nhiên đáp:

- Mụ có thức giấc cũng phải một thời gian khá lâu...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Vậy lúc phu nhân thức giấc thì chắc trời đã tối đêm rồi phải không?

La công Nhiên đáp:

- Thường thì gần sáng mụ mới tỉnh giấc.

Lý Hàn Thu muốn La công Nhiên nói rõ đầu đuôi câu chuyện Hắc Ma Nữ và nội tình hai người lưu lại đây làm chi. Ngờ đâu La công Nhiên giả vờ như chẳng hiểu gì hết. Lý Hàn Thu hỏi câu nào lão trả lời câu ấy, tuyệt không nhắc tới chuyện Hắc Ma Nữ nữa.

Lôi Phi sực nhớ ra điều gì quan trọng vội cất tiếng hỏi:

- La lão tiền bối! Sau khi bọn vãn bối dời khỏi nơi đây, nếu có người ngoài hỏi tới lão tiền bối thì bọn tại hạ có nên nói cho họ biết không?

La công Nhiên đáp:

- Hai vị không nên nói. Vụ lão phu ở đây, ngoài thế gian càng ít người biết càng hay.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Vãn bối hiểu rồi!

La công Nhiên thở phào một cái, dường như y muốn nói gì nhưng lại lặng thinh không thốt ra lời.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng lão có chỗ khổ tâm muốn nói hết điều cho hả dạ nhưng bọn mình đã nghĩ hết cách mà không thể khiến cho lão mở miệng được. Thủy chung lão không muốn tiếp lời, tưởng mình cũng chẳng nên hy vọng được biết nội vụ nhiều hơn.

Lôi Phi nghĩ vậy liền hỏi sang câu chuyện khác:

- Lão tiền bối! Từ đây trở đi tại hạ e rằng việc gì trên chốn giang hồ cũng dính đến Giang Nam Song Hiệp.

La công Nhiên thấy Lôi Phi chuyển sang vấn đề này liền phấn khởi tinh thần đáp:

- Nào phải từ đây trở đi mà thôi, sự kiện đó đã bắt đầu từ trước rồi...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều Giang Nam Song Hiệp không phải là người đầu não, bất quá họ cũng bị kẻ khác lợi dụng mà thôi.

Lôi Phi hỏi:

- Giang Nam Song Hiệp là những nhân vật tài ba như vậy, tại hạ không tin bọn họ để kẻ khác lợi dụng mà chính họ không biết.

La công Nhiên đáp:

- Dĩ nhiên họ biết rồi!

Lôi Phi nói ;

- Nếu Giang Nam Song Hiệp biết rõ mình bị kẻ khác lợi dụng mà chịu vui lòng mà làm tôi mọi cho người thì thật khó tin lắm.

La công Nhiên giải thích:

- Giang Nam Song Hiệp dĩ nhiên đã tính toán. Người nào đã lợi dụng họ thì tất họ cũng được người đó trợ lực cho chứ.

Lôi Phi nói:

- Ngày trước Giang Nam Song Hiệp sửa sang đường sạn đạo để ngấm ngầm qua bến Trần Thương. Họ mượn danh hào hiệp để dễ bề ngấm ngầm làm điều tàn ác. Họ còn lợi dụng Hội Võ Quán che chở bọn tà đạo. Vì thế mà bạn đồng đạo võ lâm rất ít người hiểu biết ác tính của họ, nhưng chuyến này hơi không giống trước nữa.

La công Nhiên hỏi:

- Chuyến này làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì chuyến này Giang Nam Song Hiệp cầm tù nhiều người trong chín môn phái lớn. Vì thế mà cuộc Tần Hoài Hoa hội không thấy có người những môn phái này đến tham dự.

La công Nhiên hỏi:

- Chuyên đó có thật không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Vãn bối được người trong Phương phủ cho hay.

La công Nhiên vẻ mặt trịnh trọng nói:

- Nếu lời Lôi huynh đúng sự thật thì Giang Nam Song Hiệp đã chuẩn bị xong rồi, và bắt đầu phát động toàn diện.

Lôi Phi nói:

- Có lẽ bọn họ bị kẻ khác bức bách, họ phải vâng lệnh mà làm gấp.

La công Nhiên gật đầu đáp:

- Vì thế mà bọn họ chẳng cần để mắt đến chỗ cấm địa của lão phu.

Lôi Phi nói:

- Bọn họ đã dám cầm tù người của chín môn phái lớn thì phỏng có khác gì đã chuẩn bị chống đối ra mặt với toàn thể võ lâm đồng đạo.

La công Nhiên gật đầu nói:

- Lão phu cũng hiểu rồi.

Lôi Phi lại nói:

- Vừa rồi lão tiền bối đã đả thương người của họ, tại hạ e rằng trong một ngày gần đây Giang Nam Song Hiệp sẽ hưng binh vấn tội. Vậy lão tiền bối nên thiên đi nơi khác là hơn.

Nguyên Lôi Phi nhận thấy trong tòa nhà hầm này có nhiều điều bí ẩn, nhưng y không tiện hỏi thẳng lão. Chàng khuyên can mấy câu với lòng thành thực, chàng cũng hy vọng nhận xét rõ được thái độ của La công Nhiên. Nếu lão chịu thiên đi nơi khác là hơn. Nếu lão còn ẩn cư ở đây thì tình trạng khó mà yên ổn được. Ở đây đã không yên dĩ nhiên cần dời đi nơi khác. Lão mà không chịu thiên đi thì chắc trong vụ này còn điều chi ngoắt ngoéo.

La công Nhiên trầm ngâm hồi lâu rồi đáp:

- Lão phu sẽ tính kỹ vụ này. Đa tạ hai vị có lời khuyến cáo.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Lão già này là người rất thâm mưu. Ta cùng Lý đệ không thể đối chọi với lão được.

Rồi y đứng dậy chắp tay thi lễ nói:

- Bọn vãn bối xin đi đây!

La công Nhiên ngăn lại:

- Hai vị khoan rồi hãy đi. Bây giờ còn sớm quá.

Lôi Phi nói:

- Vãn bối đã suy đi nghĩ lại thì nên đi trước là hơn.

La công Nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp ;

- Vì bọn vãn bối tới đây mà Giang Nam Song Hiệp đã phái người đến giám thị. Bọn vãn bối mà đi khỏi rồi thì dù bọn Giang Nam Song Hiệp có phái người tới nữa họ hiểu lầm cho là người của họ bị bọn vãn bối đả thương. Như vậy hoặc giả khỏi phiền đến lão tiền bối, thì lão tiền bối mới có thể ở yên nơi đây được.

La công Nhiên trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Kể ra biện pháp này cũng hay đấy.

Lôi Phi nói:

- Lão tiền bối quá khen! Bọn vãn bối xin cáo từ!

La công Nhiên nói:

- Coi chừng lão phu không còn cách nào lưu hai vị được nữa.

Lôi Phi trở gót bước đi.

La công Nhiên nói:

- Hai vị đã quyết ý ra đi, vậy lão phu xin tiễn chân một đoạn đường.

Rồi lão đứng dậy đi trước.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi đi theo lão.

La công Nhiên đưa hai người ra khỏi cửa hầm rồi khẽ nói :

- Xin hai vị bảo trọng thân thể.

Lôi Phi dừng chân lại đáp:

- Xin tiền bối quay về thôi.

La công Nhiên khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Sau năm ba ngày nữa, có lẽ lão phu...

Đột nhiên lão dừng lại rồi nhẹ nhàng đậy cửa hầm lại.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau rảo bước đi ra ngoài.

Hai người ra khỏi cửa miếu thì thấy ánh dương quang mới hé sáng, hãy còn sớm lắm.

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói:

- Xem chừng khó tránh khỏi một cuộc ác đấu.

Lôi Phi khẽ nói:

- Nếu xảy cuộc chiến đấu, Lý đệ cần phải hạ độc thủ ngay. Chúng ta không nên dằng dai với bọn họ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh đi trước dẫn đường, còn Lý đệ theo sau, nhưng vẫn giữ một khoảng cách xa xa.

Rồi y rảo bước đi trước.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh không thấy tông tích bên địch đâu cả, liền tăng gia cước lúc theo kịp Lôi Phi nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ nhận thấy vị La tiền bối đó có nhiều chỗ cổ quái.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Tiểu huynh cũng nghĩ rằng lão ở đây có dụng ý gì khác nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phải chăng vì mụ Hắc Ma Nữ?

Lôi Phi đáp:

- Đó mới là một nguyên nhân, chứ chưa hẳn chỉ có vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao Lôi huynh biết thế?

Lôi Phi đáp ;

- Nếu lão chỉ vì Hắc Ma Nữ thì trên thế gian này thiếu gì nơi cư trú mà phải vào đó ẩn lánh?

Lý Hàn Thu nói:

- Lời Lôi huynh rất có lý.

Lôi Phi khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tiểu huynh rất lấy làm kỳ ở chỗ cái nhà hầm bí ẩn kia.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh thấy thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Trước khi Hắc Ma Nữ xuất hiện tiểu huynh cũng chưa có ý nghĩ này nhưng từ lúc thấy mụ ra thì có điều rắc rối.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Căn nhà hầm bí ẩn kia có liên quan đến mụ Hắc Ma Nữ hay sao?

Lôi Phi đáp ;

- Tiếng hào kiệt của La công Nhiên nổi dậy như sóng cồn. Lúc chúng ta mới đến, tiểu huynh còn có lòng tôn kính lão vì nghĩ rằng lão chỉ hết lòng vì kẻ khác. Lão ẩn ở trong đó mà lại vạch nơi cấm địa thì là một vụ khác thường, vì nếu quả lão có can trường nghĩa hiệp thì có ngại chi việc người ta đến kiếm mình. Chúng ta tiến vào nhà hầm rồi càng nhận thấy tình hình quái lạ. Trên thế gian nào phải không còn nơi thủy tú sơn kỳ mà lại chui vào nhà hầm ẩn lánh là nghĩa làm sao?

Lý Hàn Thu nói:

- Có lẽ lão cùng Hắc Ma Nữ ở cùng một chỗ sợ người võ lâm đem vụ này đồn đại ra ngoài, nên mới chui vào đường hầm.

Lôi Phi hỏi lại:

- Nếu muốn tìm chỗ bí ẩn lánh đời thì sao không vào những vùng núi sâu chằm lớn mà cư trú chẳng hay hơn ư?

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghe Lôi huynh nói vậy rất hợp lý.

Đột nhiên Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Có người mai phục! Lý đệ mau lùi lại sau.

Lý Hàn Thu hãy còn dừng bước thì Lôi Phi đột nhiên đã chạy lẹ lẹ đi để hai người cách xa nhau hơn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này trên ngọn cây lớn bên đường đột nhiên có hai đại hán võ phục nhảy xuống.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Té ra bọn chúng ẩn ở trên ngọn cây nên mình không để ý.

Chàng đưa mắt nhìn ra bốn mặt vẫn thấy quạnh hiu không một người đi.

Chỉ nghe Lôi Phi cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật, càn khôn trong sáng, mà hai vị cản trở người đi đường, phải chăng muốn cướp hành lý?

Đại hán mé tả cười lạt đáp:

- Bọn ta chỉ muốn cướp người thôi!

Lý Hàn Thu tiến lên hai bước lạnh lùng hỏi:

- Chỉ có hai vị mà muốn cướp người ư?

Hai đại hán đồng thanh hỏi lại:

- Sao? Các hạ tưởng hai người chúng ta là không đủ ư?

Lý Hàn Thu nói:

- Được lắm! Các vị bất tất phải nhiều lời rút binh khí ra đi!

Hai gã đại hán sửng sốt, đồng thời rút đơn đao trong mình ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Hai vị hãy coi chừng! Tại hạ chỉ muốn trong hai hiệp là hạ các vị ngay đó!

Hai đạn hán cười khanh khách đáp:

- Chà! Ông bạn này khoác lác dữ!

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp ác độc dị thường. Không hiểu Lý đệ luyện được mấy thành rồi. Thử xem bản lãnh y thế nào?

Y nghĩ vậy rồi lùi lại ba bước, chú ý theo dõi cuộc chiến đấu.

Bỗng thấy Lý Hàn Thu ung dung cầm lấy đốc kiếm lạnh lùng nói:

- Hai vị coi chừng đó!

Đột nhiên ánh hào quang lóe lên. Chàng đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Hai gã đại hán đồng thời vung đơn đao lên chống đỡ.

Vừa thấy ánh hào quang giao nhau, tiếp theo là một tiếng rú thê thảm vang lên.

Đại hán mé tả tay mặt cầm đao thì cả cánh tay lẫn đao đều rớt xuống đất.

Lôi Phi khen thầm:

- Thật là một thứ kiếm pháp thần tốc phi thường!

Tiếng khen chưa dứt lại một tiếng rú nữa lại nổi lên.

Lôi Phi nhìn ra thấy cả hai đại hán trúng kiếm ngã lăn ra đất. Cả đơn đao cũng bỏ đó. Y không khỏi ngẩn người ra.

Bản lãnh Lôi Phi cao cường là thế mà y cũng chưa nhìn ra Lý Hàn Thu đã chém địch nhân cách nào, xuất thủ ra sao?

Bỗng thấy Lý Hàn Thu lau kiếm vào người đại hán mé tả cho sạch vết máu rồi tra kiếm vào vỏ nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lôi Phi thấy hai đại hán bị thương trong nháy mắt khẽ hỏi:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên cực kỳ lợi hại! Hai gã đó bị thương thế nào?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời, Lôi Phi đã đưa mắt ngó hai đại hán khẽ nói tiếp:

- E rằng họ sẽ thành người tàn phế mất rồi.

Lôi Phi lại thở dài nói:

- Tiểu huynh có một điều kể ra không nên hỏi Lý đệ...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Không sao. Lôi huynh có điều chi hoài nghi xin cứ nói.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ có thể kềm chế thế kiếm để cho đối phương không đến nỗi bị thương hay chết được chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế kiếm nếu phóng ra rồi thì tiểu đệ không còn cách kềm chế được nữa. Trừ khi trước khi phát động trong lòng chuẩn bị không muốn hại người.

Lôi Phi vừa cất bước đi trước vừa hỏi:

- Lý đệ! Hiện thời tuy Giang Nam Song Hiệp chưa lộ liễu ác tích nhưng cứ theo tình thế ở Kim Lăng mà nói thì chúng ta hãy còn thế cô lực bạc không thể chống cự được với bọn họ. Vậy chúng ta cần phải nghĩ ra một biện pháp để kềm chế Giang Nam Song Hiệp mới xong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp:

- Biện pháp đó là bắt sống Hàn công tử.

Lý Hàn Thu nói:

- Tiểu đệ nghe La công Nhiên nói tài năng của Hàn công tử rất muốn gặp mặt, nhưng gã lại ở chỗ kín đáo, phòng vệ thâm nghiêm mà muốn gặp gã e rằng không phải chuyện dễ.

Lôi Phi nói:

- Đó là tiểu huynh mới nghĩ kế hoạch như vậy, nhưng không phải là làm ngay lập tức.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hiện giờ chúng ta có hai đường đi được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai đường đó là những đường nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Lý đệ có thể nhẫn nại được lòng khích động thì chúng ta hãy tạm thời tránh Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu chau mày hỏi:

- Phải chăng Lôi huynh muốn nói chúng ta hãy tạm thời dời khỏi Kim Lăng.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Giang Nam Song Hiệp chuẩn bị đã mấy năm nay, chúng mà phát động thì dĩ nhiên thế mạnh mình khó lòng địch nổi. Nhưng những âm mưu và bộ mặt giả đạo đức của chúng đã dần dần bộc lộ trên chốn giang hồ. Chỉ trong một thời gian ngắn nữa tất nhiên bạn hữu võ lâm sẽ hiểu hết. Sau đó Giang Nam Song Hiệp sẽ là cái đích cho các phái nhằm bắn vào.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Chúng ta hãy đi đi rồi sẽ tính! Tiểu đệ hy vọng có cơ hội nào để tỷ thí với Giang Nam Song Hiệp một phen. Ta chỉ cần đả thương một tên trong bọn họ, như thế mới không uổng chuyến đi Kim Lăng này.

Giữa lúc hai người nói chuyện thì đột nhiên phía trước cát bụi bay mù, dường như có rất nhiều người ngựa đang tiến tới.

Lôi Phi dừng bước lại nói:

- Đại đội cường địch đã đuổi tới nơi. Chúng ta mau mau thay đổi phương hướng mà đi.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh thì thấy hai mặt chính Nam và chính Bắc đều có cát bụi mù trời. Hiển nhiên cường địch đã phân ra nhiều ngả đuổi tới.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi khẽ nói:

- Lý đệ! Chúng ta chỉ còn đường quay lại lối cũ.

Lý Hàn Thu đảo cặp mắt lấp loáng đáp:

- Tiểu đệ e rằng quãng đường mình vừa đi qua còn có cường địch mai phục.

Lôi Phi cười hỏi:

- Có phải bản ý Lý đệ là quyết đấu với bọn chúng một phen không?

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi lại:

- Theo ý Lôi huynh thì nên thế nào?

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Thế cũng được! Chúng ta kiếm một chỗ chiến trường nào thuận tiện để khai diễn cuộc đấu. Có điều chúng ta không nên ham chiến thái quá, hễ thấy đắc thủ là thu binh, phá vòng vây mà ra.

Y đưa mắt nhìn quanh một lượt, thấy về phía chính Nam chừng hơn một dặm có một khu đất cỏ bằng phẳng rộng rãi, liền cất bước chạy trước, y vừa chạy vừa khẽ nói:

- Lý đệ! Khu đất rộng ở phía chính Nam được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Địa thế chỗ đó hay lắm!

Rồi chàng cũng co giò chạy luôn.

Hai người đi đến khu đất này liền dừng chân lại.

Lý Hàn Thu khẽ dặn Lôi Phi:

- Lôi huynh! Tạm thời Lôi huynh đừng ra tay giúp tiểu đệ vội. Cách đây năm trượng có một cây cổ thụ...

Lôi Phi mỉm cười ngắt lời:

- Lý đệ muốn độc đấu với chúng chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Một mình tiểu đệ động thủ cũng chẳng sợ gì. Xin Lôi huynh hãy tạm tới ẩn mình trên ngọn cây. Nếu thấy tiểu đệ không đủ sức chống với họ, Lôi huynh sẽ nhảy xuống ra tay viện trợ.

Lôi Phi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được lắm! Có điều tiểu huynh muốn ở chỗ gần hơn cây cổ thụ một chút. Kiếm chiêu của Lý đệ tuy kỳ ảo tuyệt luân, nhưng kinh nghiệm giang hồ chưa đủ. Thường khi bọn chúng đánh không nổi sẽ dùng kế ám toán. Nếu mục lực tiểu huynh trông thấy sẽ nhắc Lý đệ cho kịp.

Lý Hàn Thu đáp:

- Phải lắm!

Rồi y lùi ra gần hơn cây cổ thụ chừng ba trượng, cầm thanh kiếm đứng chờ.

Bọn người ngựa phía chính Đông lao tới nhanh như gió. Bảy tên đại hán võ phục đến trước đi sát nhau tới gần Lý Hàn Thu. Lúc còn cách chàng chừng hai trượng, chúng liền dừng ngựa rút đơn đao ra. Nhưng chúng chưa tiến lên.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn bảy người rồi vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai mặt chính Nam và chính Bắc cũng có đến chục người nữa lao tới rất mau.

Cả ba mặt cộng lại đến hơn hai chục người vây Lý Hàn Thu vào giữa.

Lý Hàn Thu chống kiếm đứng yên. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Trong các vị, ai là người đứng đầu xin mời ra đây nói chuyện.

Ba mặt có ba đại hán xăm xăm bước tới đáp:

- Nghe giọng lưỡi các hạ có vẻ huênh hoang lắm.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó ba đại hán một lượt, thì toàn là người lạ mặt. Chàng cười lạt hỏi:

- Có phải các vị đều là thuộc hạ dưới trướng Giang Nam Song Hiệp không?

Một người đứng mé tả mặc áo dài có bộ râu dê đáp:

- Chính thị! bọn tại hạ là người trong Phương phủ còn cao tính đại danh ông bạn là gì?

Lý Hàn Thu giơ cao thanh trường kiếm lên nói:

- Các vị đều chưa đủ tư cách hỏi tính danh tại hạ. Giữa tại hạ và các vị vốn không thù oán, nên không muốn để các vị bị tổn thương. Vậy các vị nên đi đi là hơn.

Bỗng nghe một tràng cười hô hố vang dậy cả vùng hoang dã.

Nguyên Lý Hàn Thu giọng nói làm phách, nhưng không phải là người nổi danh trên chốn giang hồ. Bọn họ cho là chàng nói khoác nên không nhịn được, mà phải phì cười.

Bỗng nghe một thanh âm ồm ồm cất lên:

- Gã tiểu tử này tuổi nhỏ mà có vẻ ngang tàng lắm!

Lý Hàn Thu hững hờ nói:

- Tại hạ đã cảnh cáo các vị rồi. Không nói trước mà ra tay hạ sát là hành vi tàn bạo. Tại hạ đã thuyết minh trước, song các vị không nghe lời thì cũng chẳng còn cách nào nữa.

Người mặc áo trường bào ở mé tả bỗng nhiên tiến ra một bước giơ đơn đao lên nói:

- Này ông bạn! Câu chuyện khoác lác đâu có hăm dọa được ai. Ông bạn không chịu thông danh báo tính, bọn tại hạ đành khuất tất ông bạn. Xin mời ông bạn hãy đi theo bọn tại hạ một chuyến.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Các hạ bảo tại hạ đi đâu bây giờ?

Người mặc trường bào mé tả đáp:

- Đến Phương gia đại viện.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu các hạ không muốn chết thì mau mau trở về kêu Phương Tú cùng Hàn Đào đến đây để hội kiến với tại hạ.

Người mặc áo trường bào vung đơn đao lên chém ngang một nhát. Gã vừa ra chiêu vừa nói:

- Ông bạn thật ngông cuồng thái quá!

Lý Hàn Thu né mình đi rồi vung kiếm chém "soạt" một tiếng.

Ánh hàn quang vừa lóe lên người kia đã rú lên một tiếng khủng khiếp! Cả cách tay lẫn đơn đao đều rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu vừa phóng một chiêu đã chặt đứt cách tay của một tên lãnh đội bên địch, khiến cho toàn trường khiếp vía, đứng thộn mặt ra.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Thanh trường kiếm tại hạ vô tình. Nếu các vị không biết đường tiến thoái thì đó là các vị tự hứng lấy tai họa.

Đại hán áo đen đứng giữa trợn mắt lên theo dõi cuộc đấu mà không kịp nhìn rõ Lý Hàn Thu động thủ đả thương đồng bọn. Gã ngẩn người ra một lúc rồi đột nhiên vung đơn đao lên hô lớn:

- Chúng ta tiến vào cả đi!

Bỗng thấy đao quang lấp lánh.

Bảy tám đại hán đồng thời động thủ chia ra bốn mặt tám phương sấn vào tấn công Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu khẽ quát:

- Các vị muốn chết cả ư?

Chàng vừa né tránh vừa vung kiếm phản kích.

Kiếm quang lấp lánh xen vào giữa đám đao quang. Rồi một tràng tiếng hú thê thảm vang lên. Đạo quang ngừng lại.

Mười tên đại hán vây đánh Lý Hàn Thu đều nằm sóng sượt dưới đất.

Còn mấy tên chưa kịp động thủ với Lý Hàn Thu đều đứng ngẩn mặt ra một bên.

Bọn này đều là những người đã trải qua không biết bao nhiêu trận sóng gió lớn mà chưa từng thấy một chiến cuộc nào thê thảm như bữa nay.

Mười mấy người tiến ra là cả mười mấy người không ai trốn thoát lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu trông những người nằm ngổn ngang dưới đất lạnh lùng hỏi:

- Còn vị nào chưa phục thì ra tay đi!

Chàng hô luôn mấy câu mà chẳng một ai lên tiếng đáp lại.

Lý Hàn Thu cười lạt nói tiếp:

- Tại hạ đã hết sức nhẹ đòn không giết chết một ai, còn những người bị thương có chửa được khỏi hay không là tùy ở phúc phận của họ. Bây giờ các vị hãy trở về Phương gia đại viện báo cho Phương Tú biết nếu hắn có ngày gặp tại hạ thì đừng hòng sống sót nữa.

Lúc này bọn kia còn ai chưa bị đả thương đều vì thế kiếm khủng khiếp của Lý Hàn Thu làm cho bở vía, chẳng ai dám đối lời với chàng nữa. Chúng ôm nhau những người bị thương đặt lên lưng ngựa rồi dắt ngựa mà đi.

Chúng đi chừng được hơn trượng mới có một đại hán võ phục áo đen quay lại chấp tay xá dài hỏi:

- Các hạ có thể lưu danh lại được chăng?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp:

- Được lắm! Tại hạ là Lý Hàn Thu.

Người kia la lên một tiếng "úi chà" rồi cắm đầu chạy tuốt.

Bọn chúng chạy mỗi lúc một mau lẹ hơn. Chỉ trong khoảnh khắc đã không thấy tung tích đâu nữa.

Lôi Phi ở trên ngọn cây nhảy xuống khẽ thở dài nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm quả nhiên tàn độc phi thường!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải Lôi huynh nhận thấy tiểu đệ sát nghiệt nặng quá không?

Lôi Phi đáp:

- Bọn này là tay sai trong Phương phủ, chúng đã làm biết bao nhiêu điều tàn ác. Đừng nói đả thương mà giết chết chúng cũng chẳng có chi quá đáng, điều mà tiểu huynh muốn nói là kiếm chiêu của Lý đệ tàn độc ghê gớm!

Y thở phào một cái rồi hỏi tiếp:

- Lý đệ! Về Thất Tuyệt Ma Kiếm, Lý đệ đã luyện được tinh thục chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Theo lời gia sư thì tiểu đệ trong mười phần đã học được bảy tám.

Lôi Phi nói:

- Mười phần học được bảy tám là quý lắm rồi. Mong rằng Lý đệ luyện chừng hai năm nữa cho đến chỗ tận thiện tận mỹ. Nhưng...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh nói điều chi muốn dạy bảo xin cứ nói huỵch toẹt ra hà tất phải đắn đo?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tiểu huynh thì khi nào Lý đệ cùng người động thủ, có thể kiềm chế thế kiếm để khỏi hại người được không?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Hiện giờ thì tiểu đệ phóng kiếm ra rồi thì chẳng thể nào kìm hãm lại được.

Lôi Phi lại hỏi:

- Sau này Lý đệ luyện thêm liệu có xử chiêu theo ý muốn mình được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó tiểu đệ không thể biết trước được.

Lôi Phi hỏi:

- Theo lời Lý đệ thì hễ động thủ với ai là người đó chẳng chết tức cũng bị thương hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Nếu vỏ công đối phương mà cao cường thì ngược lại tiểu đệ tất cũng bị thương về tay họ.

Lôi Phi khẽ thở dài nói:

- Lý đệ! Lý đệ cũng biết người ta kêu tiểu huynh bằng thần thâu. Con người mà phải chịu chữ "thâu" thì dù là "hiệp thâu" hay "tiên thâu" cũng chẳng tốt đẹp gì tiểu huynh coi kiếm pháp của Lý đệ thật đã đến chỗ ghê gớm hầu như thảm khốc rồi!

Y đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh bôn tẩu giang hồ từ thủa nhỏ đã gặp những cuộc chiến thảm khốc không biết bao nhiêu mà kể, song tiểu huynh vẫn thản nhiên như chẳng thấy gì. Thế mà lần này tiểu huynh thấy Lý đệ thi triển kiếm pháp phải kinh tâm động phách cơ hồ không dám nhìn vào.

Lý Hàn Thu ngửng đầu lên ngó Lôi Phi. Chàng định nói câu gì nhưng không hiểu chàng nghĩ sao lại im miệng.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta ở với nhau trong một khoảng thời gian khá lâu. Tiểu huynh đối với Lý đệ có một mối tình cảm rất mật thiết, vì vậy mà thốt ra những lời chân thật.

Lý Hàn Thu lắc đầu nói:

- Hỡi ôi! Nếu tiểu đệ mà diệt trừ song Giang Nam Song Hiệp thì rút lui khỏi giang hồ không cầm kiếm động thủ với ai nữa.

Lôi Phi cất bước vừa cười nói:

- Lý đệ không tài nào thoát khỏi giang hồ được, vì đã nhiều sự vật ràng buộc.

Đột nhiên có tiếng ngựa hí vọng lại. Một vùng cát bụi mù bay ào ào xô tới.

Lôi Phi nhìn một chút rồi nói:

- Lạ quá! Có một cỗ xe mui đi tới.

Toàn thân xe đều một sắc đen tựa hồ như bằng vải mà không phải là vải. Nhìn xa xa hình theo giống như quả trứng khổng lồ.

Sau xe có tám bánh bốn lớn bốn nhỏ. Trước xe không có xa phu.

Lôi Phi là tay biết nhiều hiểu rộng mà cũng không nhìn ra tác dụng của cỗ xe quái dị này dùng vào việc gì.

Cỗ xe quái dị kia đến gần đột nhiên ngừng lại.

Hiển nhiên bốn con ngựa phía trước kéo xe tự có cách cho chúng rong ruổi hay kìm lại.

Lôi Phi chú ý nhìn kỹ thấy phía sau bốn con ngựa đều có buộc một sợi dây nhỏ thông vào trong xe.

Hiển nhiên những con ngựa này bị điều khiển bằng bốn sợi dây đó.

Hai người ngó cỗ xe kỳ dị ngơ ngẩn xuất thần.

Đột nhiên trong xe có thanh âm hỏi vọng ra:

- Vị nào là Lý Hàn Thu?

Lý Hàn Thu sửng sốt đáp:

- Chính là tại hạ!

Chương 76: Một Cổ Xe Hình Thù Cổ Quái

Người trong xe không trả lời Lý Hàn Thu cất tiếng hỏi lại:

- Vừa rồi nhiều võ sư trong Phương phủ bị thương và bị hạ sát phải chăng do các hạ đã hạ thủ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng rồi! Tại hạ nghe giọng nói thì dường như các hạ cũng là người ở Phương phủ.

- Phải chăng các hạ là Hàn công tử?

Người trong xe thủng thẳng đáp:

- Chính là Hàn mỗ. Còn tôn giá là ai?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Người trong xe hỏi:

- Tại hạ đã nghe đại danh. Dường như hai vị cùng gia phụ và Phương bá phụ có điều gì xích mích phải không?

Lôi Phi đáp:

- Không phải chỉ là chuyện xích mích mà thôi...

Người trong xe ngắt lời:

- Theo chỗ tại hạ được biết thì dường như hai vị chuyên đối nghịch với Giang Nam Song Hiệp. Vừa rồi hai vị lại sát thương bọn võ sĩ trong Phương Phủ bằng một thủ đoạn rất ác độc thì chắc là đúng rồi.

Lôi Phi đã được nghe La Công Nhiên tán dương Hàn công tử, nên y bị ảnh hưởng rất nhiều, liền hỏi lại:

- Hàn công tử! Dường như công tử không biết một tí gì về hành vi của lệnh tôn cùng lệnh Phương

bá phụ?

Người trong xe hững hờ đáp:

- Các vị đó đã nổi tiếng là Giang Nam Song Hiệp thì dĩ nhiên là nhân vật nghĩa hiệp.

Lý Hàn Thu đáp:

- Những vị đó chỉ có tiếng là nghĩa hiệp mà thực ra hành vi còn tệ hơn quân trộm cướp.

Người trong xe tức giận quát lên:

- Các hạ dám ăn nói xúc phạm đến những bậc tôn trưởng của tại hạ ư? Các hạ hãy coi chừng đó!...

Gã chưa dứt lời bỗng thấy ánh hàn quang lóe lên. Hai làn sáng bạc từ trên xe vọt ra nhằm bắn tới Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên gạt.

Sắt thép đụng nhau đến đánh "choang" một tiếng. Hai lưỡi phi đao rớt xuống liền.

Tuy Lý Hàn Thu vung kiếm gạt rớt phi đao mà trong lòng chàng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Chàng cảm thấy kình lực ở lưỡi phi đao dường như còn mạnh hơn cả luồng kình lực ở cổ tay người.

Bỗng nghe người trong xe cười lạt nói:

- Kiếm thế của các hạ thật là mau lẹ!

Lôi Phi đột nhiên khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Cỗ xe này rất cổ quái! Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu lấy trường kiếm khều một lưỡi phi đao lên. Tay trái chàng đưa ra nắm lấy chuôi đao rồi khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Lôi huynh hãy coi xem lưỡi phi đao này đã bắn ra bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Cái này cũng lạ lắm! Chúng ta rút lui sớm đi là hơn.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu đệ muốn thử gã xem sao.

Chàng giơ tay lên một cái, lưỡi phi đao lập tức vọt ra.

Ánh hào quang vừa lấp loáng, lưỡi phi đao đã liệng tới thân xe.

Bỗng nghe một tiếng "chát" vang lên. Lưỡi phi đao đụng vào xe rồi bắn ngược trở lại.

Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày chuyển mình nhảy vọt đi. Người chàng liền ra xa ngoài hai trượng.

Lôi Phi đi theo sát chàng. Chớp mắt đã đi được ngoài mười trượng hai người quay đầu nhìn lại cỗ xe quái lạ sắc đen kia vẫn còn đứng nguyên chỗ, không chạy đi mà cũng không đuổi ngược lại.

Lôi Phi dừng bước thủng thẳng nói:

- Chúng ta hãy nhìn lại cổ quái xe kia.

Lý Hàn Thu theo lời dừng bước đưa mắt nhìn qua thì thấy bốn con tuấn mã ngẩng đầu lên lại kéo cỗ xe cổ quái từ từ tiến đi.

Lôi Phi nhìn cổ quái xa thủng thẳng nói:

- Lạ quá! Thật là lạ quá!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có chi mà lạ?

Lôi Phi đáp:

- Mình đã tưởng gã tới đây để sinh sự với chúng ta. Không hiểu vì lẽ gì gã lại cho xe đi.

Lý Hàn Thu đáp:

- La Công Nhiên khen tài hoa của Hàn công tử bây giờ chúng ta đã thấy rõ quả lão nói không sai. Nguyên một cỗ xe quái lạ này, tiểu đệ cũng chưa hiểu họ chế bằng vật gì. Nó đã không sợ đao kiếm mà lại bắn phi đao ra được.

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Đó là thân xe bên ngoài có bao trùm bằng một vật gì. Điểm này chẳng có chi kỳ dị. Có điều gã tự nghĩ cách chế tạo ra được cỗ xe này đủ chứng minh lời nói của La Công Nhiên là đúng sự thực. Con người học một biết ba như gã quả là tài năng kinh thế hải tục.

Lý Hàn Thu lại nhớ đến một điểm quái dị về cỗ xe kỳ lạ, chàng liền hỏi:

- Lôi huynh có biết vải bọc xe bằng chất gì không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh phỏng đoán vỏ bọc ngoài cỗ xe đó bằng một thứ tơ tóc pha với dây sắt chế ra. Xe bọc bằng thứ vải đó dĩ nhiên đao kiếm không thủng được.

Lý Hàn Thu gật đầu nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ không nghĩ tới nó bằng dây thép pha lẫn với tơ tóc, nhưng bốn mặt phủ kín thì làm sao phóng ám khí ra được.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó chẳng có chi kỳ dị, trong xe họ chỉ cần đặt một bộ máy tự động, khi nào muốn phóng ám khí liền ấn vào hai nút phát xạ là tự nhiên phi đao bắn ra lập tức, bố trí cơ quan nầy không phải là việc khó.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra nói:

- Phải lắm! Trong xe họ có đặt cơ quan tự động. Lưỡi phi đao kia có máy tự động phóng ra.

Thế thì cổ quái xe đó chẳng có gì là kỳ quái hết.

Lôi Phi nói:

- Chỗ kỳ quái không phải trên cỗ xe mà là ở tám cái bánh của nó. Những bánh xe lớn dường như dùng để cho xe chạy, còn bốn bánh nhỏ chắc để dùng vào việc khác.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Xem chừng cổ quái xe nầy ngoài việc bắn phi đao và vỏ ngoài đao thương đâm không thủng là chỗ đại dụng của nó, lúc hành động đã có bốn con tuấn mã kéo đi. Nếu giết chết bốn con ngựa, rồi thì chẳng hiểu cổ quái xe này còn hành động được không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu mất ngựa mà nó không hành động được thì chẳng lấy chi làm lạ. Theo nhận xét của tiểu huynh thì bốn bánh xe nhỏ kia còn e rằng có chỗ tác dụng nào khác, tỷ như mấy con ngựa bị chết rồi người ta sẽ dùng đến những bánh nhỏ đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Dùng làm gì?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh chỉ đoán vậy thôi, còn nội tình ra sao mình vẫn chưa hiểu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta hãy nghĩ cách giết bốn con tuấn mã đi để coi chiếc quái xe còn có tác dụng gì nữa không?

Lôi Phi khẽ hỏi lại:

- Xem chừng Lý đệ rất chú ý Hàn công tử phải không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- La Công Nhiên tán tụng gã như vậy. Tiểu đệ thực muốn biết tài cán gã đến đâu, nhưng không hiểu vì lẽ gì mà gã lại cho xe chuyển bánh đi liền.

Lôi Phi nói:

- Vì thế mà ta không thể lấy lẽ thường để đo lường Hàn công tử được.

Ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu y quả là con người tài hoa tuyệt thế như lời La Công Nhiên thì có khi gã bị chúng ta nói cho gã về hành vi của cha bác gã mà gã vốn đa nghi, nên gã cho xe về ngay.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu đúng vậy thì Hàn công tử quả là một người rất hiểu đại nghĩa.

Lôi Phi hạ thấp giọng hỏi:

- Hiện giờ khó nói lắm. Chúng ta không nên kỳ vọng ở Hàn công tử quá nhiều mà nên nhớ luôn luôn tình phụ tử của trời phó cho loài người thì hành động của Hàn Đào chẳng lẽ tuyệt đối không ảnh hưởng gì đến Hàn công tử ư?

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi:

- Lôi huynh nói phải đó! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Thế là mình thuyết phục được Lý đệ, y đã ưng chịu tạm thời rời khỏi Kim Lăng.

Lôi Phi nghĩ vậy trong bụng mừng thầm, liền hỏi lại:

- Theo ý tiểu huynh thì chúng ta trước hết hãy đến thăm Quyên cô nương. Không hiểu ý Lý đệ tính sao?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đến thăm cô ta để làm gì?

Lôi Phi cười đáp:

- Tiểu huynh nhận thấy Quyên cô nương không phải hạng tầm thường, mà nàng biết rất nhiều về công việc của Giang Nam Song Hiệp. Nhất là đối với Hàn công tử, tiểu huynh chắc nàng còn biết tường tận hơn ta. Chúng ta đã quyết định tạm thời rời khỏi Kim Lăng thì còn gì bằng nhân dịp này vấn Quyên cô nương về những việc có liên quan tới Giang Nam Song Hiệp.

Lý Hàn Thu đáp:

- Lôi huynh nói phải lắm!

Lôi Phi lại hỏi:

- Lý đệ đã đồng ý thì chúng ta lập tức đi ngay chứ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương có để địa chỉ. Chúng ta cứ theo địa đồ mà đi muốn tìm cô cũng chẳng khó gì.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ lấy phong mật thư có địa chỉ của Quyên cô nương ra coi đi!

Lý Hàn Thu thò tay vào bọc móc ra một chiếc phong thư trắng. Chàng mở ra coi thì thấy viết một dòng chữ:

"Đỉnh Bạch Vân trên núi Tiên Hà!"

Xem chừng Quyên cô nương thành tâm mời hai người, dưới dòng chữ cô vẽ rõ bản đồ chỉ rõ cách đi. Phía dưới còn thêm hàng chữ nhỏ:

"Xin cất kỷ tấm đồ này đừng để thất lạc".

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Núi Tiên Hà tuy bao la bát ngát nhưng đã có chỉ dẫn thế này thì việc tìm tới nơi cũng chẳng có khó khăn gì.

Hai người đi theo họa đồ ruổi ngựa chạy thẳng về phía núi Tiên Hà.

Lôi Phi qua lại giang hồ đã lâu nên chàng biết đường rất nhiều, ít người bì kịp. Dãy Tiên Hà tuy rộng bao la nhưng Quyên cô nương đã để lại dấu vết thì việc tìm kiếm chẳng khó khăn gì.

Hai người đi suốt ngày đêm.

Một hôm tới chân ngọn Tuyệt phong vào khoảng giữa trưa.

Lôi Phi ngẩng đầu lên nhìn ngọn núi chót vót khẽ nói:

- Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì đèo Bạch Vân ở trên ngọn núi này rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Nhưng ngọn Tuyệt phong này bề ngang dài hơn mười dặm mà muốn tìm được tới nơi không phải dễ đâu.

Lôi Phi nói:

- Chúng ta bắt đầu từ phương Bắc xuống phương Nam thì chỉ từ giờ đến tối có thể hết được.

Lý Hàn Thu nói:

- Hay lắm! Vậy tiểu đệ xin theo Lôi huynh.

Hai người đi ngang ngọn Tuyệt phong nhưng cứ men chân núi mà tiến.

Dọc đường chỉ có mấy nhà săn bắn cư trú, mà chẳng tìm thấy chỗ ở của Quyên cô nương đâu cả.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn lên thấy khí mây mờ mịt, chàng khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Hay là họ ở vào khoảng lưng chừng núi có khí mây mờ mịt kia.

Lôi Phi mỉm cười đáp:

- Chỉ mong cô ta ở chỗ đó. Dù cô có ở tận trên đỉnh núi thì mình cũng phải lên đến tận nơi.

Lý Hàn Thu nói:

- Đây chưa chắc đã phải là núi Bạch Vân. Theo ý tiểu đệ, chúng ta hãy tìm một bác tiều phu để hỏi coi.

Lôi Phi nói:

- Chỉ còn vài dậm đường nữa, chúng ta cứ đi cho hết đường nếu không phát hiện ra điều gì, bấy giờ sẽ hỏi cũng không muộn.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh nói phải lắm.

Rồi chàng cất bước tiến về phía trước.

Khi đi hết ngọn Tuyệt Phong, đột nhiên thấy một lối đi nhỏ thẳng lên ngọn núi. Bên lối đi này có dòng suối nhỏ. Nước suối tụ lại thành một cái đầm nhỏ. Bờ đầm hoa cỏ tốt tươi, mùi thơm bát ngát.

Lôi Phi ngó đầm nước một lúc rồi hỏi:

- Lý đệ! Lý đệ có nhận thấy trên bản đồ vẽ lối đi nhỏ và đầm nước suối không ?

Lý Hàn Thu dở bản đồ ra coi thì thấy phong cảnh trước mắt giống hệt.

Lôi Phi nói:

- Đúng rồi! Chúng ta cứ theo đèo này mà tiến.

Hai người bước mau lên núi tiến thẳng về phía trước.

Khi đi chừng được trăm trượng thì đến một chỗ sườn núi có một phiến đá khổng lồ nhô ra. Hình thế sườn núi chỗ này lại biến đổi.

Nguyên chỗ sườn núi cụt một phiến đá rất lớn nhô ra như một chiếc bình đài treo ở sườn núi.

Trên bình đài có một cây tùng lớn. Cạnh cây tùng có một tòa nhà bằng đá xếp lên.

Tòa nhà này ba mặt đều có phòng ốc, tất chừng độ chục gian. Vì ở dưới chân núi khói mây mờ mịt, nếu không lên tới nơi thì khó mà mà nhìn rõ được.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đúng là tòa nhà này rồi.

Hai người đang nói chuyện bỗng cánh cửa sở kẹt mở.

Quyên Nhi mình mặc áo xanh từ từ đi ra. Dường như nàng đã biết trước có người tới nơi.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Còn khá lắm.

Lý Hàn Thu không hiểu hỏi lại:

- Cái gì mà khá?

Lôi Phi đáp:

- Quyên cô nương vẫn mình mặc áo xanh đủ tỏ bệnh thế gia gia cô đã có cơ chuyển biến.

Quyên Nhi dường như không ngờ hai người lại tìm đến đây sớm thế này, nên cô lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, rảo bước ra đón, cất tiếng chào:

- Hai vị quý khách giá lâm, xin mời vào hàn xá dùng trà.

Lôi Phi cười khanh khách đáp:

- Chắc cô nương không ngờ là bọn tại hạ đến quấy quả cô nương sớm thế này.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Chà! Hành tung hai vị khó mà lường được. Quả nhiên tiện thiếp không ngờ mới mấy bữa mà đã thấy quý vị lên chơi.

Đoạn cô nghiêng mình nói:

- Mời hai vị vào đi!

Lôi Phi rảo bước đi trước.

Quyên Nhi cũng bước lại đi bên cạnh Lý Hàn Thu. Cô khẽ hỏi chàng:

- Tình thế thành Kim Lăng ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Giang Nam Song Hiệp đã bắt đầu hành động đúng như lời cô nương nói trước: ở phủ Giang Nam Song Hiệp có rất nhiều tay cao thủ. Nhất là Hàn công tử, thật là con người tuyệt thế tài ba.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh đã gặp y rồi ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tuy chưa chạm mặt nhưng chắc hẳn là y không thể sai nữa.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đã gặp cái gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đã gặp một cổ quái xa...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Tiện thiếp đã biết cỗ xe đó rồi. Người trong xe có thể bắn ra 18 thứ ám khí khác nhau. Nó còn có thể phun lửa và phóng độc nữa.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- May mà gã mới phóng ra hai lưỡi phi đao rồi rút lui ngay.

Lòng chàng nghĩ vậy, miệng chàng đáp:

- Cỗ xe đó phóng ra hai lưỡi phi đao rồi rút lui ngay.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi nói tiếp:

- Tại hạ vẫn chưa hiểu tại sao y lại vội đánh xe về ngay.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã vào đến nhà khách.

Quyên Nhi mời hai người ngồi rồi bưng trà thơm cười nói:

- Trong hàn xá vẫn có một ả thị tỳ, nhưng y vừa ra ngoài với Đinh Bội.

Lôi Phi hỏi:

- Chắc hai vị đó đi sắm vật dụng thường ngày?

Quyên Nhi đáp:

- Không phải đâu. Họ đi đón một người.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Họ đi đón ai vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hai người đi đón Đàm Dược Sư.

Lôi Phi ngập ngừng hỏi:

- Bệnh thế của lệnh tổ phụ...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Nhờ hồng phúc của hai vị, tổ phụ tiện thiện đã khá nhiều rồi, nhưng còn biến chuyển gì nữa không thì phải chờ Đàm Dược Sư coi lại mới có thể biết được.

Quyên Nhi ngẩng đầu trông chiều trời nói tiếp:

- Đàm Dược Sư đã nói nhưng không nhất định. Nếu bữa nay lão chưa tới đây trước lúc mặt trời lặn ngày mai cũng tới nơi. Vậy chiều mai mới là kỳ hẹn chót mà lão đã ước định.

Lôi Phi nói:

- Bọn tại hạ muốn vào bái kiến lệnh tổ, nhưng bệnh thế lão gia chưa bình phục, e vào ra mắt sẽ khiến lão gia thêm mỏi mệt.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tổ phụ tiện thiếp bị bệnh đã ba năm nay. Ngoài tiện thiếp cùng Đinh Bội và tên tiểu tỳ, người chỉ tiếp Đàm Dược Sư mà thôi. Mấy bữa nay tuy tình thế đã khá hơn một chút nhưng không tiện nói nhiều. Phải chờ Đàm Dược Sư tới đây mới quyết định được tổ phụ có nên tiếp khách hay không?

Cô ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Hai vị bất tất phải câu nệ. Đã cao hứng đến đây thì ở chơi mấy ngày nói chuyện.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương còn có việc gì nữa không?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu hai vị chưa đói bụng thì tiện thiếp hãy ngồi nói chuyện với các vị một lúc.

Lôi Phi đáp:

- Dọc đường bọn tại hạ đã dùng lương khô. Nếu quả cô nương không có việc gì gấp thì tại hạ muốn thỉnh giáo một điều.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Chỉ sợ tiện thiếp không biết mà thôi. Nếu hiểu biết thì nhất định việc gì cũng xin nói rõ cho các vị hay, chẳng cần dấu diếm chi cả.

Chương 77: Trừ Song Hiệp Quyên Nhi Hiến Kế

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương ở Phương phủ có lâu không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Cũng không lâu mấy...

Cô đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi tiếp:

- Tiện thiếp gặp y lần đầu hồi còn ở Quân phủ.

Lôi Phi hỏi:

- Nhưng dường như cô nương biết rất nhiều về Giang Nam Song Hiệp?

Quyên Nhi đáp:

- Lôi tiền bối nói vậy kể ra cũng đúng, vì lẽ tiện thiếp rất lưu tâm đến bọn này.

Lôi Phi hỏi:

- Chắc cô nương cũng biết một tòa tiểu miếu ở ngoài thành Kim Lăng?

Quyên Nhi đáp:

- Tòa tiểu miếu này bốn mặt đều vạch cấm địa người ngoài không được vào gần.

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Cô nương biết rõ quá nhỉ?

Quyên Nhi đáp:

- Vì Phương Tú đã đặc biệt hạ lệnh không cho bọn thuộc hạ của lão được đến gần tiểu miếu mà chỉ tới cách xa chừng mười trượng. Bởi thế mà tiện thiếp mới lưu tâm quan sát, chẳng qua cũng vì tính hiếu kỳ...

Lôi Phi ngắt lời:

- Cô nương có biết người nào trú ngụ trong tiểu miếu đó không?

Quyên Nhi ngập ngừng đáp:

- Dường như lão này họ La...

Lôi Phi lại hỏi:

- Sao cô nương biết lão họ La?

Quyên Nhi đáp:

- Phương Tú đã nhắc tới và chỉ kêu bằng La lão anh hùng. Hắn cho là người ngoài chưa ai biết. Chẳng hiểu có đúng thế không?

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Đúng thế! Lão ta giữ lai lịch rất bí mật nên ít người biết tới.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Thực ra Phương Tú biết La Công Nhiên rồi, nhưng hắn vẫn kính sợ hắn, nên ra lệnh cho bọn thuộc hạ không được phạm vào cấm địa của lão.

Nàng đưa mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Hai vị có biết lão ư?

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ ở chỗ lão tới đây.

Quyên Nhi hỏi:

- Tiện thiếp có điều không hiểu rõ là tại sao La Công Nhiên lại trú ngụ trong tòa tiểu miếu đó?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không phải lão ở trong tiểu miếu đâu.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy chắc lão đào đường hầm ở dưới đó phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ coi nhà hầm đó quy mô rộng lớn và kiến trúc đã lâu ngày chắc nó đã trải qua nhiều triều đại.

Quyên Nhi "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh có thể cho tiện thiếp hay về kiểu mẫu cùng vật liệu dùng để kiến tạo nhà hầm đó được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sao lại không được?

Đoạn chàng đem những điều đã thấy ở trong đường hầm nhất nhất thuật lại cho Quyên Nhi nghe.

Quyên Nhi chú ý nghe Lý Hàn Thu kể chuyện. Nàng ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chắc đây là di vật của tiền triều.

Lý Hàn Thu nói:

- Ở địa phương này mà có một công trình to tát như vậy thì đúng không phải người thường đã dựng nên.

Lôi Phi nói:

- Không chừng tòa tiểu miếu đó ngày trước là một phủ đệ của một bậc vương công.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Có lẽ đúng thế...

nàng đứng dậy nói tiếp:

- Tuy hai vị nói là chưa đói bụng nhưng tiện thiếp không thể coi thường tân khách. Xin hai vị hãy ngồi chơi một lúc để tiện thiếp làm một vài món điểm tâm cho hai vị ăn lót dạ.

Lôi Phi đã muốn ngăn lại nhưng Quyên Nhi đã ra cửa rồi.

Y ngồi yên lắng nghe một lúc chẳng thấy động tĩnh gì liền ghé tai hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Lý đệ có để ý không?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Để ý chuyện gì?

Lôi Phi đáp:

- Lúc chúng ta nói đến chuyện nhà hầm trong tòa tiểu miếu thì Quyên cô nương dường như rất chú ý.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi nói:

- Vì vậy mà tiểu huynh ngờ là Quyên cô nương biết rõ vụ này.

Lý Hàn Thu nói:

- Quyên cô nương mà biết thì dĩ nhiên Giang Nam Song Hiệp cũng biết.

Lôi Phi nói:

- Vì tiểu huynh biết La Công Nhiên ngày trước oai danh lừng lẫy võ lâm. Lão đã vạch đường cấm địa thì người ngoài không theo lão cũng không được. Nhưng việc nay đã khắc hẳn, khi nghĩ tới không khỏi buồn cười.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Vì Giang Nam Song Hiệp chắc đã phát giác ra thân thế lão rồi có điều chúng muốn giả câm giả điếc. Thế mà chúng lại ra nghiêm lệnh cấm bọn thuộc hạ tiến vào cấm khu. Nhưng La Công Nhiên lại không biết rõ nội tình, tưởng thân thế mình trên chốn giang hồ chưa ai biết rõ mà cả Giang Nam Song Hiệp cũng không biết luôn, nên lão nhơn nhơn tự đắc.

Y thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Thực ra, La Công Nhiên hiện giờ ở vào tình trạng rất nguy hiểm. Giang Nam Song Hiệp đã phát động toàn diện thì chính La Công Nhiên ở nơi đầu sóng ngọn gió và lão có thể là người đầu tiên bị tai

họa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu đệ chưa nghĩ tới điều đó mà cho rằng La Công Nhiên ẩn cư dưới nhà hầm đó chắc có mưu đồ chuyện gì khác nữa, chứ không những chỉ vì Hắc Ma Nữ mà thôi.

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nói rất có lý.

Hai người đang nói chuyện thì Quyên Nhi đã bưng một chiếc mâm gỗ trên có đặt hai bát thang miến lớn đi vào, cười nói:

- Hai vị hãy dùng trước món này.

Lôi Phi cười nói:

- Thật làm phiền cô nương quá!

Quyên Nhi nói:

- Đây là nơi hoang dã chẳng có quý vật gì để đãi khách, hai vị tạm dùng một chút.

Dứt lời nàng bưng hai bát canh miến đặt lên bàn.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi quả đã đói bụng lập tức ăn ngay.

Hai người đều cảm thấy rất ngon lành. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ăn hết sạch không còn một giọt.

Lôi Phi ăn hết bát miến rồi gật gù khen:

- Ngon quá! Ngon quá! Tại hạ đi từ Nam chí Bắc, từ Đông sang Tây được ăn không biết bao nhiêu cao lương mỹ vị, nhưng chưa nơi nào có tay nấu nướng kiệt diệu như cô nương. Đây là lần đầu tại hạ được nếm mùi.

Quyên Nhi vừa thu thập bát đũa vừa cười đáp:

- Tiền bối quá khen rồi.

Nàng thu thập bát đũa rồi trở gót đi xuống bếp rồi lại lên nhà khách ngồi nói chuyện.

Nàng nói:

- Phía sau núi tệ xá có một cái đầm nhỏ tụ hội nước suối. Trong đầm này có một giống cá rất lạ mà mùi vị thơm ngon vô cùng! Chờ bọn kia về, tiền thiếp sẽ ngồi hầu tiếp hai vị. Bây giờ hãy đi bắt mấy con về để các vị nhắm rượu.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy làm phiền cô nương quá. Bọn tại hạ yên lòng thế nào được.

Quyên Nhi cười nói:

- Nếu hai vị không ngại trên núi tịch mịch thì tiện thiếp lưu hai vị ở lại chơi mấy bữa. Chờ Đàm Dược Sư tới đây coi bệnh rồi. Nếu bệnh tình tổ phụ thuyên giảm thì tiện thiệp sẽ đưa hai vị đi du ngoạn phong cảnh trên núi Tiên Hà một phen.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cười đáp:

- Giang Nam Song Hiệp lập chí mấy chục năm trời bây giờ mới phát động thì thế lực mãnh liệt phi thường. Tại hạ nghĩ rằng mình cùng Lý đệ là hai kẻ mà họ để ý nhất quyết giết cho bằng được. Tất họ đem toàn lực đi sục tìm bọn tại hạ. Nơi đây cách biệt với nhân gian nếu Lý đệ cùng đồng ý, thì tại hạ còn muốn ở lại quấy quả cô nương mấy ngày nữa.

Quyên Nhi chuyển động mục quang nhìn Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh có thể lên núi chịu đựng cảnh tịch mịch mấy ngày được chăng?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Đã đến đây thì ở đây cho yên. Huống hồ chi hiện giờ chẳng biết đi đâu. Vậy ở lại mấy ngày cũng hay.

Bụng nghĩ vậy chàng liền tủm tỉm cười

- Bọn tại hạ muốn ở đây, nhưng chỉ ngại làm phiền cô nương nhiều quá.

Quyên Nhi đáp:

- Hai vị ở đây tiện lắm, chẳng có chi phiền nhiễu. Tổ phụ tiện thiếp bị bệnh liệt nằm giường đã mấy năm nay chưa đi đâu một bước. Nơi đây tiện thiếp là chủ nhân rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy bọn tại hạ xin cho được ở mấy ngày.

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Thế thì hay lắm!... Các vị sẽ được nếm những món ăn do thủ nghệ làm bếp của tiện thiếp.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương! Nếu cô có thì giờ rảnh, tại hạ xin thỉnh giáo mấy việc.

Quyên Nhi cười đáp:

- Việc gì? Tiền bối thử nói nghe?

Lôi Phi đáp:

- Những việc đó liên quan đến Hàn công tử.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đáp:

- Về Hàn công tử tiện thiếp cũng không hiểu được mấy phần. Có điều tiện thiếp biết chắc gã là một nhân vật tài hoa xuất chúng. Thời kỳ tiện thiếp ở với gã tuy không được mấy ngày nhưng đã thấy tài hoa của gã có nhiều chỗ khác thường.

Lý Hàn Thu hỏi xen vào:

- Cô nương muốn nói về điểm nào?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh muốn hỏi chuyện gì?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Võ công hắn thế nào?

Quyên Nhi cất giọng trầm trầm đáp:

- Vấn đề này rất phức tạp. Thật khiến cho người ta khó mà biết rõ lộ số của gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Gã so với cô nương thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp tuy chưa động thủ với hắn bao giờ những đã ngấm ngầm cùng gã tỷ thí khinh công hai lượt.

Lôi Phi hỏi:

- Ai thắng hơn ai?

Quyên Nhi đáp:

- Cả hai lần đại khái đều bị tiện thiếp tranh tiên một bước. Nhưng tiện thiếp xem ra thì dường như gã có ý nhường nhịn, tựa hồ nam tử trượng phu không muốn tranh hơn thua với nữ giới.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo chỗ tại hạ biết thì các giáo sư trong Phương phủ không một ai ở được hết kỳ hạn đã ra đi. Như vậy tức là Hàn công tử tài trí khác người thường nhiều lắm, mới khiến bọn giáo sư phải hổ thẹn bỏ đi.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh đã biết vậy mà còn hỏi thì tiện thiếp có hiểu thêm điều gì xin nói hết. Theo chỗ quan sát của tiện thiếp thì Hàn công tử quả là một nhân vật tài hoa ít người bì kịp. Điều khuyết điểm là từ trước đến nay gã chưa kiếm được một vị ân sư nào ra hồn để truyền dạy.

Nàng đứng dậy một chút rồi tiếp:

- Gã lại là người kín đáo rất mực, nên võ công gã đến đâu, thiệt khó mà suy lường được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại hạ nghe nói ngoài võ công, những môn kỳ thuật như bố trí cơ quan thiết lập tin tức, gã đều tinh tế vô cùng. Chẳng hiểu có đúng vậy không?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Trong bụng gã nhiều tài thao lược, lại chuyên chế tạo các thứ cơ quan.

Lý Hàn Thu đột nhiên quay mặt nhìn ra ngoài, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đã vậy thì không thể để gã được.

Quyên Nhi hỏi:

- Sao! Lý huynh muốn giết gã chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Giang Nam Song Hiệp đã giết hại hết cả nhà tại hạ. Toàn gia bị chu lục, trừ một mình tại hạ may mắn thoát đại nạn, cả con gà con chó cũng không còn một mống nào. Mối thù chẳng đội trời chung này thì kẻ làm người có lý nào không trả được? Huống hồ gia phụ suốt đời thanh bạch được võ lâm đem lòng thương mến. Nếu tại hạ bị chết về tay Giang Nam Song Hiệp chức không giết được chúng thì chẳng nói làm chi, bằng tại hạ giết được Giang Nam Song Hiệp, thế nào Hàn công tử chẳng quyết chí báo thù. Một nhân vật tài hoa như vậy còn gây ra không biết bao nhiêu đại họa trên chốn giang hồ.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Lý huynh ơi! Lý huynh mà muốn giết gã e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Lý Hàn Thu đáp:

- Bất luận thế nào sẽ có một phen kịch chiến. Nếu tại hạ không giết gã tức là gã giết tại hạ.

Chàng nói xong ngửa mặt lên trời mà cười sằng sặc.

Quyên Nhi cười mát nói:

- Nếu Lý huynh nhất định đấu với Hàn công tử thì xin Lý huynh cẩn thận một điều.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều chi?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh hãy coi chừng người gã có rất nhiều ám khí!

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Ám khí gì?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng không rõ. Một hôm tiện thiếp cùng đi với gã thấy hai con bươm bướm lớn đang nhảy múa trên không. Tiện thiếp khen con bướm đẹp thì gã vừa cười vừa giơ tay lên một cái lập tức hai con bướm rớt xuống.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương không nhìn rõ ám khí của gã ư?

Quyên Nhi đáp:

- Giả tỷ tiện thiếp nghĩ rằng đó là một thứ ám khí rất nhỏ bé. Nếu mình sơ ý một chút là không tài nào nhìn thấy được.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương không xem lại hai con bướm đó ư?

Quyên Nhi đáp:

- Gã rất cẩn thận, không để cho tiện thiếp nhận xét. Gã bắt lấy rồi kiểm điểm lại xong mới đưa cho tiện thiếp.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Lúc gã kiểm điểm lại con bướm để giao cho cô nương đã rút vật khả nghi trên mình con bướm ra rồi.

Quyên Nhi đáp:

- Chính là thế đó.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì gã đã sinh lòng ngờ vực cô nương rồi đó.

Quyên Nhi nói:

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì khi đó chẳng những gã không nghi ngờ gì mà lại chính là giữa lúc tiện thiếp cùng gã gần gũi nhau nhất.

Lý Hàn Thu đột nhiên buông tiếng thở dài cắt đứt câu nói của Quyên Nhi.

Quyên Nhi dừng không nói nữa.

Cặp mắt nàng trông như nước hồ thu chăm chú nhìn vào Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu cảm thấy nóng mặt. Chàng muốn nói ra câu gì, nhưng đột nhiên dừng lại.

Nguyên trong lòng chàng cảm thấy lời sắp nói ra có điều lộ liễu quá đáng nên chàng đành im

tiếng.

Quyên Nhi dường như đã nhìn thấy trong lòng Lý Hàn Thu nghĩ gì, nàng cười mát nói tiếp:

- Gã là người rất cẩn thận, nên dù việc nhỏ mọn, gã cũng không muốn để lại vết tích.

Lôi Phi hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương không nhìn thấy một chỗ nào khả nghi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đã lưu tâm đến mình con bướm thì tựa hồ nó bị một thứ ám khí rất nhỏ bé đả thương.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì đại khái là một thứ độc châm gì đó.

Chàng quay lại ngó Lý Hàn Thu nói tiếp:

- Khi đó Hàn công tử có lẽ đối với cô nương đây...

Y nói tới đây bỗng dừng lại.

Quyên Nhi cười khanh khách nói:

- Trong lòng tiền bối có điều chi muốn nói thì cứ việc nói huỵch tẹt ra, đừng ngại gì.

Lý Hàn Thu khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Dường như Hàn công tử rất có cảm tình với cô nương phải không?

Quyên Nhi mỉm cười đáp:

- Coi chừng đúng như vậy, nhưng gã là người rất kín đáo, tiện thiếp không dám quyết định. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Nhưng trong những lúc nói chuyện với gã, tiện thiếp phát giác ra gã tựa hồ là con người biết

phải chăng. Vì thế không nên bức bách gã hòa mình với Giang Nam Song Hiệp cho thành dơ bẩn.

Lý Hàn Thu nói:

- E rằng việc đó không phải là chuyện dễ dàng.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tình thâm phụ tử lòng trời đã định. Dù gã có biết rõ ác tính của phụ thân, nhưng gã chẳng thể đứng bàng quan mà không can thiệp vào, tỷ dụ như trong khi cha mẹ gã bị người đâm chém.

Quyên Nhi nói:

- Vì vậy mà trong vụ này ta cần vận dụng đến kỹ xảo.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỹ xảo thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp xin trù tính giúp Lý huynh. Khi nào Lý huynh định đối phó với Giang Nam Song Hiệp thì trước hết hãy tìm cách nơi xa xa Hàn công tử để khỏi chạm mặt xung đột với gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Ai mà làm thế được.

Lôi Phi cười khanh khách nói:

- Quyên cô nương! Chỉ cần sao Lý đệ cầu được Quyên cô nương giúp sức, thì việc đưa Hàn công tử ra xa chẳng có gì là khó.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có một điều tiện thiếp cần nói rõ với hai vị.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Hàn công tử là người rất thông minh. Hiện giờ y chỉ còn thiếu kinh nghiệm giang hồ mà thôi. Nhưng gã lại có tài học một biết ba. Tiện thiếp cùng ở với gã mấy ngày, liền phát giác ra gã hiểu việc giang hồ rất mau như một người đi một ngày có đến ngàn dặm.

Lý Hàn Thu nói:

- Giả tỷ Hàn công tử có tài năng như lời cô nương thì dĩ nhiên gã cũng hiểu rất mau những ác tính của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi nói:

- Trước đây Hàn công tử chỉ ở Từ Châu, không rời khỏi Hàn gia bảo nửa bước. Lúc ở đó một mình gã muốn làm gì thì làm, đối với sự vật giang hồ hoàn toàn cách biệt. Nhưng từ ngày Hàn Đào cho gã đến Kim Lăng thì tình hình lại khác hẳn.

Lôi Phi nói:

- Vì gã đã được trông thấy sự việc giang hồ, khiến nhãn giới mở rộng thêm ra, nên gã đem lòng hoài nghi những hành động của Giang Nam Song Hiệp.

Quyên Nhi cười mát nói:

- Chính là thế đó! Khi tiện thiếp cùng ở với gã, đã thấy gã rất lưu tâm đem hành vi của Giang Nam Song Hiệp. Tuy gã chưa nói ra miệng nhưng tiện thiếp cũng nhận xét là gã ngờ vực những hành động của Giang Nam Song Hiệp rồi.

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Quyên cô nương! Cô nương nhận xét Hàn công tử bằng cách nào?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Lý huynh muốn hỏi về phương diện gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hàn công tử là người thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Khó mà đoán được.

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tính gã rất thâm trầm. Những người cùng ở với gã chẳng mấy ai hiểu được là trong lòng gã nghĩ gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương nói vậy thì ra Hàn công tử là con người đáng sợ lắm hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Vụ này khó nói lắm. Tiện thiếp cùng ở với gã chưa bao lâu, nên không hiểu nhiều về gã được. Chỉ có một điểm là tiện thiếp dám nói chắc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Về điểm gì?

Quyên Nhi đáp:

- Hiện nay Hàn công tử như tờ giấy trắng, bôi đen thành đen, bôi đỏ thành đỏ. Vậy không nên kích thích hay bức bách gã để gã bị hãm vào tuyệt cảnh.

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi tiếp:

- Có phải cô nương nhận thấy là tại hạ bức bách gã không?

Quyên Nhi tủm tỉm cười đáp:

- Nếu tiện thiếp trả lời không phải thì đã trái với ý nghĩ. Sự thực Lý huynh đang bức bách gã.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Thất tuyệt ma kiếm của Lý huynh đúng là có thể hạ sát được Giang Nam Song Hiệp. Nếu công tử hạ sát Phương Tú Hàn Đào tức là đẩy gã vào tuyệt cảnh đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương đã tán dương Hàn công tử như vậy thì trong lòng tại hạ lại nghĩ ra một phương pháp khác.

Quyên Nhi cãi:

- Đây không phải là tiện thiếp tán dương Hàn công tử mà nói đúng sự thực.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Công tử thử nói nghe! Công tử có cách gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Hãy hạ sát Hàn công tử trước để trừ mối lo về sau.

Quyên Nhi chớp mắt mấy cái rồi nói:

- Nếu Lý huynh không lựa chọn thủ đoạn thì quả Lý huynh có thể làm được, nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Giang Nam Song Hiệp bảo vệ Hàn công tử một cách cực kỳ nghiêm mật. Vậy trước hết là công tử phải tìm cách gần gũi gã mới có thể hạ thủ được.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một điều.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Hàn công tử phải chăng là một mối họa lớn?

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Gã là một nhân vật ở giữa chừng, có thể rất hay mà cũng có thể rất dở. Bất luận ngày sau gã thành người hay hay thành người dở đều có ảnh hưởng rất lớn đến võ lâm.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đã mục đích kiếm chiêu của Lý đệ, thật là lợi hại vô cùng! Dù Hàn công tử có học rộng đến đâu chắc cũng không thể nào thắng được thất tuyệt ma kiếm. Giả tỷ có người dẫn dụ gã đến một nơi hoang vắng thì Lý đệ giết gã chẳng khó khăn gì.

Quyên Nhi nói:

- Xem chừng ý định hạ sát Hàn công tử của hai vị đã cương quyết lắm rồi.

Lôi Phi nói:

- Nếu để gã sống tất nhiên tai hại vô cùng, tại sao không trừ khử gã đi? Có điều...

Quyên Nhi hỏi:

- Có điều làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Cần được Quyên cô nương giúp cho một tay.

Quyên Nhi hỏi:

- Phải chăng tiền bối muốn lợi dụng tiện thiếp ở trong bóng tối dẫn dụ gã đến để tiện việc các vị hạ thủ?

Lôi Phi đáp:

- Khi nào dám làm phiền cô nương quá nhiều như vậy? Chì cần cô nương viết cho một phong thơ. Tại hạ sẽ lợi dụng phong thơ đó để dẫn dụ gã tới đây.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không được đâu! Hàn công tử là hạng người nào mà dễ mắc bẫy như vậy?...

Đột nhiên nàng ngừng lại, lắng tai nghe, bỗng la lên:

- Có người đến đó!

Rồi cô đứng lên đi ra ngoài.

Lát sau thấy Quyên Nhi dẫn Đàm Dược Sư rảo bước đi vào.

Đại khái Quyên Nhi đã nói sơ qua tình trạng hai người tới đây với Đàm Dược Sư. Vì thế mà Đàm Dược Sư vừa vào tới nhà sách liền gật đầu chào hai người rồi mỉm cười.

Lôi Phi đứng dậy chắp tay hỏi:

- Không ngờ tại hạ lại gặp Đàm Dược Sư tại đây.

Lý Hàn Thu thấy Lôi Phi đứng dậy vái chào, chàng cũng làm theo.

Đàm Dược Sư cười đáp:

- Trong một thời gian ngắn ngủi mà chúng ta đã được gặp nhau hai lần. Như vậy đủ chứng tỏ chúng mình có duyên với nhau. Vậy lão phu cũng xin tặng hai vị một chút lễ mọn. Xin hai vị hãy đón lấy.

Lão phất tay áo rộng thùng thình, hai cái bình ngọc từ trong tay áo bay ra nhằm vọt về phía hai người.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu thò tay ra đón lấy bình ngọc.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Trong bình có bốn viên linh đan rất công hiệu cho việc trừ độc, trị thương. Những viên thuốc này lão phu đã phí khá nhiều tâm huyết mới chế ra được. Vậy hai vị thu cất bên mình để phòng khi dùng đến.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh nói:

- Đa tạ dược sư!

Đàm Dược Sư giáo mắt ngó Quyên Nhi hỏi:

- Chúng ta đi thôi! Thử vào coi bệnh tình gia gia cô nương xem thế nào?

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Xin hai vị hãy ngồi chơi một chút.

Đoạn nàng cùng Đàm Dược Sư đi vào nội thất.

Lôi Phi nhìn hai người đi khỏi rồi, khẽ bảo Lý Hàn Thu:

-Lý đệ! Nghe nói Đàm Dược Sư là người tự phụ kiêu ngạo. Sao lão lại chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây để trị bệnh cho gia gia của Quyên Nhi. Chắc vị tổ phụ của Quyên cô nương đây phải là một nhân vật phi thường.

Chương 78: Có Phải Danh Y Mưu Đồ Chuyện Bất Lương

Lý Hàn Thu bỗng gật đầu nói:

- Lạ thật! Lạ thật!

Lôi Phi hỏi ngay:

- Việc chi mà lạ?

Lý Hàn Thu nói:

- Sao lão Đinh Bội đi đón Dược Sư cho đến bây giờ vẫn chưa thấy về?

Lôi Phi đáp:

- Có lẽ vì hai bên lạc đường không gặp nhau.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai bên đã ước hẹn từ trước nơi hội diện khi nào lại lạc nhau được?

Lôi Phi nói:

- Quả nhiên có điều chi lạ thiệt, nhưng sao thấy Quyên cô nương vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, dường như không xảy chuyện gì bất trắc.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải chờ cô ra hỏi xem mới rõ được.

Lôi Phi nói:

- Vụ này chúng ta hãy liệu xem, không nên hấp tấp. Nếu cô lộ vẻ vui mừng thì hãy hỏi. Nhược bằng vẻ mặt cô có bề nghiêm trọng thì đừng nhắc tới vội, cần phải nhẫn nại mới được.

Hai người ngồi chờ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mới thấy Quyên Nhi uể oải bước ra nhà khách.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm quan sát hình sắc Quyên Nhi thấy mí mắt nàng tựa hồ có vẻ lo buồn.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Bệnh tình lệnh tổ phụ...

Y chưa dứt lời, Quyên Nhi đã thở dài đáp:

- Theo chỗ nhận xét của tiện thiếp thì bệnh tình lão nhân gia khá nhiều rồi mới phải. Mấy bữa nay, chẳng những người đã ăn uống được một chút, mà tinh thần dường như cũng tỉnh táo hơn nhiều...

Lôi Phi ngắt lời:

- Tại hạ xin có lời kính mừng cô nương.

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Nhưng theo lời Đàm Dược Sư thì bệnh thế gia gia tiện thiếp chẳng những không thuyên giảm chút nào mà còn nặng lên nhiều là khác nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng không hiểu. Đàm Dược Sư nói vậy thì mình muốn không tin cũng phải tin.

Lôi Phi hỏi:

- Từ ngày lệnh tổ phụ mắc bệnh chỉ có một mình Đàm Dược Sư cứu trị chứ chưa thay tay lần nào phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Hiện nay, lão là Thần y đệ nhất trên chốn giang hồ. Lão mà chữa không nổi thì thầy khác còn làm gì được?

Lôi Phi ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Coi chừng lệnh tổ phụ dường như mắc bịnh trong một thời gian khá lâu rồi phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Tính ra đã đến năm năm.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Lệnh tổ phụ đã mắc bịnh năm năm rồi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu tính từng ngày từng tháng từ đầu đến cuối thì quá năm năm gần sáu rồi đó.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương trà trộn vào Quân phủ và Phương phủ với mục đích lấy cho bằng được mấy vật của hai nhà này. Vậy cô nương đã lấy được chưa?

Quyên Nhi đáp:

- May mà tại hạ lấy được cả, nên mới duy trì được mạng sống của tổ phụ cho đến ngày nay.

Lý Hàn Thu sực nhớ tới cây linh chi trồng ở trong ngôi chùa hoang, chàng không nhịn được nữa, hỏi ngay:

- Cả cây linh chi cô nương cũng đã lấy được rồi chứ?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Chẳng dấu giếm gì Lý huynh, cây linh chi đó cũng lọt vào tay tiện thiếp và đã mang về rồi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ được nghe cây linh chi đó linh nghiệm vô cùng! Nó còn có thể cải tử hồi sinh cho người ta nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhưng nó chỉ có công hiệu trong một thời gian, chứ lâu quá thì không thể bảo nó là một vật có thể tiếp đời sống cho người ta mãi mãi.

Lôi Phi khẽ nói:

- Đàm Dược Sư y thuật như thần mà chữa bệnh cho lệnh tổ phụ trong mấy năm trời vẫn không khỏi thì thật là một chuyện khó tin lắm.

Quyên Nhi nháy mắt lấy mấy cái rồi trợn lên tròn xoe nói:

- Đúng thế thật! Lôi lão tiền bối nhắc tới chuyện này khiến cho tiện thiếp cũng cảm thấy là một điều quái dị.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Liệu hai vị có giúp cho tiện thiếp khỏi cơn hoang mang này được chăng?

Lôi Phi hỏi lại ngay:

- Điều chi hoang mang?

Quyên Nhi đáp:

- Chúng ta giữ lão Đàm Dược Sư lại để hỏi cho biết rõ sự tình.

Lôi Phi đáp:

- Cô nương nên hỏi lão trước rồi bọn tại hạ ngồi bên sẽ nói theo hùa.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta chứ thế!

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ:

- Đàm Dược Sư coi bệnh cho ông già này đã bấy nhiêu năm, mà sao Quyên cô nương đối với bệnh tình của gia gia cô chẳng hiểu gì hết?

Lôi Phi còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng người đi giày vọng lại liền im tiếng không nói nữa.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Đàm Dược Sư tay cầm bì thuốc rảo bước tới nơi.

Lôi Phi đứng dậy chắp tay nói:

- Xin bái kiến Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư đặt bì thuốc xuống, cười ha hả nói:

- Hai vị còn nhớ mối thù tại hạ cho thuốc độc không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Việc đã qua rồi, Dược Sư còn nhắc tới làm chi nữa? Có điều tại hạ muốn hỏi Dược Sư một việc.

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Việc gì?

Lôi Phi đáp:

- Về việc có liên quan đến bệnh tình tổ phụ của Quyên cô nương.

Quyên Nhi hỏi tiếp:

- Chính vãn bối cũng nóng muốn biết liệu gia gia vãn bối còn có cơ cứu vãn được không?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Vụ này khó mà nói quyết được.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một chút rồi đáp:

- Trên chốn giang hồ còn ai không biết Đàm Dược Sư y thuật tinh thâm đến trình độ tột bực. Ở thế gian này quyết không còn tay lương y nào sánh kịp.

Đàm Dược Sư gật đầu rồi đưa mắt nhìn Quyên Nhi đáp:

- Bệnh tình của lệnh tổ phụ rất là kỳ quái. Từ ngày lão phu ra tay chữa bịnh cho lão nhân gia tính đến nay đã ngoại ba năm rồi phải không nhỉ?

Quyên Nhi đáp:

- Dạ! Đúng thế! Với tài năng của Dược Sư mà phải chữa tới ba năm thì thật là một chuyện quái dị!

Đàm Dược Sư nói:

- Đúng thế! Chẳng những cô nương cho và kỳ dị, mà chính lão phu cũng cảm thấy là một chuyện cực kỳ quái đản.

Lão đưa tay lên vuốt râu, ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Người đời tán tụng lão phu y thuật thần kỳ, bất luận là kẻ bị trọng thương hay người mắc chứng bệnh kỳ dị đến đâu, lão phu chỉ cầm mạch một cái, coi qua thương thế là lập tức quyết đoán ngay có chửa được hay không? Lão phu chưa từng coi trật một ai bao giờ. Nhưng bệnh tình của lệnh tổ biến đổi thất thường khiến lão phu khó mà nói quyết.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì lão phu cầm mạch, có lúc thấy tựa hồ hư nhược quá rồi, đến trình độ khôn bề cứu vãn, nhưng cho thuốc uống thì đột nhiên thuyên giảm rất nhiều, nhưng chỉ bề ngoài thôi, khi coi mạch kỹ lại thì chẳng thấy tiến bộ chút nào. Có khi lão phu ở đây cả tháng nghe bệnh tình biến hóa mà thủy chung vẫn không được như ý. Vì thế nên lão phu không đem bệnh thế của lệnh tổ nói kỹ cho cô nương hay.

Lôi Phi đột nhiên nói xen vào:

- Tại hạ có mấy lời chướng tai, nói ra xin Dược Sư miễn trách.

Đàm Dược Sư đáp:

- Không hề chi! Các hạ có điều chi cứ nói!

Lôi Phi hỏi:

- Quyên cô nương mấy lần hạ sơn, vào làm tỳ nữ ở Quân phủ và Phương phủ, phải chăng những vụ đó có liên quan đến bệnh thế của tổ phụ cô?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi hỏi:

- Bao nhiêu vấn đề Dược Sư giao cho vãn bối phải giải quyết, may mà vãn bối đều làm được chu đáo, không đến nỗi nhục mệnh. Vãn bối lấy được ba vật trân quý của Phương gia cùng cây nhân sâm ngàn năm giống hình người. Chẳng lẽ cả những thứ đó cũng không có cách chữa cho gia tổ khỏi được ư?

Đàm Dược Sư đưa cặp mắt lấp loáng đáp:

- Có một điều hẳn cô nương chưa quên là tuy cô nương tuy tài hoa tuyệt thế, cơ trí hơn đời đi lấy về được những vật quý báu đó do lão phu chỉ định, nhưng mỗi một lần cô nương hành động là một lần lão phu phải đem toàn lực ra mà giúp đỡ mới thành công được.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Những cái đó vãn bối nhớ luôn trong dạ và chẳng bao giờ quên ơn đức của Dược Sư.

Đàm Dược Sư lại nói:

- Vậy cô nương nên biết lão phu không có chuyện mưu đồ gì cả.

Lôi Phi đằng hắng một tiếng, dường như y có điều chi muốn nói, nhưng không hiểu y nghĩ sao lại kín tiếng không thốt ra lời nữa.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Lôi Phi nói:

- Lôi huynh có điều chi cao kiến xin cứ nói cho nghe.

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ không thông y thuật, nếu bụng nghĩ sao miệng cứ thế mà nói, lại sợ quý vị cười cho.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiếng thần y của lão phu đối với các vị không còn nguyên vẹn nữa. Ít ra là phải trừ đi một nửa. Vậy các hạ còn sợ ai cười nữa?

Lôi Phi đáp:

- Dược Sư đã dạy thế, vậy tại hạ cứ nói cho sướng miệng.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu rửa tai để nghe đây.

Lôi Phi hỏi:

- Dường như Dược Sư vừa nói vì không tìm ra được căn bệnh của tổ phụ Quyên cô nương, nên Dược Sư chưa có biện pháp nào chữa được.

Đàm Dược Sư đáp:

- Nói ra càng thêm xấu hổ. Cho tới nay lão phu vẫn chưa tìm ra nguyên nhân bệnh tình của lão gia.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có lúc lão phu nhận định không còn cách nào cứu trị được nữa rồi hai tháng sau trở lại vẫn thấy lão gia còn sống ở thế gian. Song lúc lão phu xem ra có cơ cứu vãn được, cho uống thuốc mạnh vào thì bệnh thế của lão gia lại trầm trọng thêm. Vì bệnh tình chợt thăng, chợt giảm khiến cho y thuật của lão phu mất hết linh nghiệm.

Lôi Phi nói:

- Bệnh tình đã kéo dài hàng mấy năm mà tăng giảm thất thường dưới bàn tay bậc danh y đệ nhất thiên hạ thì là một chuyện kỳ dị khó có người tin được.

Đàm Dược Sư từ từ đứng lên nói:

- Quyên cô nương! Lão phu đã để thuốc lại đó, cô nương cứ chiếu theo phương pháp mà lão phu chỉ thị sắc cho lão gia uống.

Quyên Nhi giựt mình kinh hãi hỏi:

- Dược Sư lại muốn bỏ đi hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Lão phu có việc đã ước hẹn với người. Chậm là bảy ngày, chóng là ba ngày, lão phu sẽ trở lại.

Lão nói xong không chờ Quyên Nhi trả lời đã trở gót ra khỏi nhà khách dông tuốt.

Lôi Phi nhìn bóng sau lưng xa dần rồi mất hút. Y mới thở phào một cái nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ có đôi lời chướng tai muốn nói, xin cô nương miễn trách.

Quyên Nhi đáp:

- Xin Lôi tiền bối cứ nói thẳng, bất tất phải rào đón.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương quen biết Đàm Dược Sư trong trường hợp nào?

Quyên Nhi đáp:

- Lão là bạn với gia gia tiện thiếp.

Lôi Phi ồ lên một tiếng rồi tiếp:

- Với y thuật của Đàm Dược Sư mà mấy năm trời lão không tìm ra được bệnh căn của lệnh tổ thì thật là một điều quái dị quá sức tưởng tượng.

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cũng có ý rất hoài nghi, nhưng hiện nay trên thế gian này, ngoài lão ra còn ai là người chữa được bịnh cho gia gia tiện thiếp?

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Nếu quả lệnh tổ phụ mà mắc chứng bịnh bất trị thì chính Đàm Dược Sư cũng chẳng thể kéo dài được mạng sống cho lão gia. Vì thế nên có câu "Thuốc chỉ trị được bịnh cho người chưa tới số, Đức Phật chỉ độ cho người hữu duyên".

Quyên Nhi nói:

- Lôi tiền bối nói chí lý.

Lôi Phi khẽ nói:

- Tại hạ muốn nói là Đàm Dược Sư có thừa tài năng cứu xét bịnh tình để đưa kết quả mau lẹ. Nếu lão không chữa cho lệnh tổ bình phục được thì bịnh thế đã thành vô phương cứu chữa.

Y đưa mắt nhìn Quyên Nhi, ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng Đàm Dược Sư còn có thể kéo dài bệnh thế của lệnh tổ phụ đưa vào tình trạng không chết mà cũng không sống.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Cử động của Đàm Dược Sư cũng có chỗ khiến cho người ta phải sinh lòng ngờ vực. Điệu bộ của lão dường như còn có chuyện mưu đồ gì khác. Trước nhất chúng ta phải tìm ra chỗ dụng tâm của lão mới được.

Lôi Phi nói:

- Hai vị tuy thông minh tuyệt thế, nhưng về phần kinh nghiệm giang hồ, từng trải những phen nguy hiểm thì hãy còn chưa đủ. Tại hạ lớn hơn các vị mấy tuổi, tuy tài hoa và võ công không thể bì kịp các vị, nhưng về phần lịch duyệt, tại hạ tự tin còn hơn các vị một chút.

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh có điều chi dậy bảo xin nói thẳng ra, hà tất phải quanh co.

Lôi Phi đáp:

- Vụ này ta phải bắt đầu từ chỗ căn bản.

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Quyên cô nương có thể cho tại hạ hay danh hiệu của lệnh tổ được chăng?

Quyên Nhi ngần ngại nói:

- Cái đó... cái đó...

Lôi Phi hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Nếu Quyên cô nương nhận thấy có chỗ không tiện nói thì thôi. Có điều tại hạ đã nhận thấy lệnh tổ phụ là một nhân vật rất có danh vọng.

Quyên Nhi nói:

- Hỡi ôi! Tên họ tổ phụ tiện thiếp chẳng phải là không thể nói cho người ngoài biết, có điều tiện thiếp không nỡ nhắc tới mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao thế?

Quyên Nhi đáp:

- Gia gia nguyên là một bậc anh hùng, nay người bị con ma bịnh hành hạ, dày vò, nên tiện thiếp không nỡ nói đến.

Lôi Phi hỏi:

- Bệnh não là chuyện tầm thường, trên đời hồ dễ mấy người thoát khỏi chẳng có chi là xấu xa. Tội gì cô nương phải đa tâm như vậy?

Quyên Nhi ngửng mặt lên thở phào một cái rồi đáp:

- Nhưng còn một nguyên nhân khác nữa.

Lôi Phi hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư đã căn dặn tiện thiếp, hay hơn hết là đừng có đem danh tánh tổ phụ thổ lộ với người ngoài.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh hỏi:

- Nếu thế thì lại càng kỳ nữa! Sao lại thế được?

Quyên Nhi đáp:

- Lão bảo gia gia tiện thiếp đắc tội với rất nhiều người, nếu để tên họ lão gia đồn đại ra ngoài, sẽ có nhiều người tìm đến báo thù, mà lão gia hiện đang mang bịnh trong mình, dĩ nhiên không có sức chống chọi.

Lôi Phi nói:

- Té ra là thế!

Quyên Nhi lại nói:

- Nhưng hiện giờ tiện thiếp đã mất lòng tin cậy ở nơi lão, vả hai vị đều không phải người ngoài, thí dụ tiện thiếp có nói tên họ gia gia ra cũng chẳng ngại gì, chỉ mong hai vị giữ bí mật là được.

Lôi Phi nói:

- Nếu cô nương có lòng tín nhiệm bọn tại hạ thì dĩ nhiên bọn tại hạ phải giữ bí mật, khi nào lại môi hở răng lạnh với ai. Bằng cô nương không đủ tín nhiệm bọn tại hạ thì bất tất phải nói ra nữa.

Quyên Nhi khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tổ phụ tiện thiếp tên gọi Du Bạch Phong.

Lôi Phi lại hỏi:

- Có phải người ta thường kêu bằng Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong không?

Quyên Nhi đáp:

- Chính là tổ phụ của tiện thiếp đó.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ được nghe danh lão nhân gia từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu chưa hiểu Du Bạch Phong là nhân vật thế nào, nhưng không tiện hỏi, chàng ngồi lẳng lặng không nói gì.

Lôi Phi dường như đã nhìn thấy ý nghĩ của Lý Hàn Thu, liền mỉm cười nói:

- Gần trăm năm nay trong võ lâm có ba đại kỳ nhân là: Nhất Công, Nhất Tuyệt, Nhất Phong Kiếm. Nhất Tuyệt tức là sư phụ Lý đệ về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm, Nhất Công là Du Bạch Phong tổ phụ cô nương đây, còn Phong Kiếm tuy võ công tuyệt thế, song lão hành động như kẻ điên khùng mà thời gian xuất hiện giang hồ không được bao lâu nên ít người biết đến.

Y nói tới đây rồi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu. Hiển nhiên trong lòng y còn nhiều điều muốn nói, nhưng y ngừng lại không nói nữa.

Lý Hàn Thu cũng hiểu thế, nhưng chàng không hỏi.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Song thân tiện thiếp mất sớm, ở với tổ phụ từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn. Vòm trời bát ngát mà tiện thiếp chỉ còn có một người thân. Vì cố ý muốn chữa bệnh cho lão nhân gia tiện thiếp đã hao phí không biết bao nhiêu tâm huyết. Từ thuở nhỏ, tiện thiếp đã phải suy nghĩ nhiều cũng lo mưu thiết kế mới hoàn thành được những điều yêu cầu của Đàm Dược Sư, thế mà vẫn khó lòng vãn hồi được sinh mạng cho gia gia.

Đây là nàng mới nói ra mấy câu thưa thớt, chứ chưa phải nàng đã đem hết nỗi lòng ra trình bày song cũng đủ bao quát biết bao nhiêu nỗi gian truân khổ sở và tấm lòng chí hiếu chân thật của nàng.

Lôi Phi đưa mắt nhìn ra ngoài hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Quyên cô nương! Tại hạ chợt nghĩ tới mấy việc chẳng hiểu có đúng không? Tại hạ xin đưa ra trình bày để cô nương nghĩ kỹ xem. Nhưng tại hạ muốn xin cô một việc.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi lão tiền bối yêu cầu điều chi?

Lôi Phi đáp:

- Lời yêu cầu của tại hạ nói ra đây, nếu cô nương không tin, thì xin cô coi như là không có.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Nếu tiện thiếp tin thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta hãy phân tích từng điểm một để tìm ra đáp án. Nhưng tại hạ yêu cầu cô nương đã biết điều gì xin nói rõ cho nghe mới được. Bằng cô nương không tín nhiệm thì bỏ quách, đừng thảo luận nữa.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Vãn bối xin rửa tai mà nghe đây!

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Đàm Dược Sư y thuật thông thần, mấy năm trời lão không chữa cho khỏi hẳn mà cũng không làm cho lão gia chết ngay, cứ để lão gia ở tình trạng sống dở, chết dở.

Đột nhiên y giương cặp mắt lên nhìn thẳng vào mặt Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Mấy năm nay, có lúc nào thần trí lệnh tổ phụ trở lại minh mẫn không?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không nhớ rõ, dường như không có lúc nào gia tổ tỉnh táo thì phải.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì đúng rồi! Nếu lệnh tổ phụ có lúc tỉnh táo, tất lão gia có nhiều điều muốn nói với cô nương. Nội lực lệnh tổ phụ thâm hậu đến thế mà hôn mê hàng mấy năm trời không hề tỉnh lại thì thật là một điều quái dị. Đó là điểm đáng ngờ thứ nhất.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Đúng thế! Tiện thiếp cũng lấy làm kỳ. Không ngờ Lôi lão tiền bối lại nghĩ ngợi sâu xa đến thế!

Lôi Phi nói:

- Tại hạ cùng Lý Hàn Thu ngang hàng với nhau, nếu cô nương có lòng tin cậy thì cứ kêu tại hạ bằng Lôi huynh hay gọi rõ tên họ tại hạ tiện hơn, nếu cô nương cứ kêu bằng tiền bối thật phiền cho tại hạ ngượng ngùng quá.

- Lôi huynh đã nói vậy, tiện thiếp muốn tỏ lòng cung kính không gì bằng tuân mệnh. Xin Lôi huynh nói cho nghe điểm khả nghi thứ hai.

Lôi Phi hỏi:

- Đàm Dược Sư phái cô nương hạ sơn và đem toàn lực ra giúp đỡ để lấy báu vật có phải đem về trị bệnh cho lệnh tổ không? Tại hạ e rằng câu này cô nương không biết rõ.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Cái đó tiện thiếp quả không biết thật.

Lôi Phi lại hỏi:

- Đó là điểm đáng ngờ thứ hai. Còn điểm thứ ba đáng ngờ là lão phái cô nương xuống núi có khi đi hàng mấy tháng mới trở về. Chẳng lẽ lão không sợ bệnh tình tổ phụ đột nhiên biến thành nguy kịch ư?

Quyên Nhi đột nhiên nhảy lên chồm chồm hỏi:

- Phải rồi! Tại sao tiện thiếp lại không nghĩ tới điều này, như vậy thật là ngu muội.

Lôi Phi nói:

- Cái đó kêu bằng "đương cục giả mê, bàng quang giả tỉnh" người ở trong cuộc tâm thần mê loạn, người đứng ngoài coi mới tỉnh táo. Còn những việc khác cô nhận xét rất tinh tế, chẳng phải tại hạ tán dương cô nương, mà thật tình tại hạ còn kém cô nhiều lắm.

Quyên Nhi nở một nụ cười thê lương ngẩng đầu lên trông nóc nhà, từ nói để mình nghe:

- Ừ nhỉ! Mình đi có lần mấy tháng mới về chẳng lẽ lão không sợ gia gia bệnh thế biến thành trầm trọng nguy kịch có thể chết người ư?

Lôi Phi lại nói:

- Tại hạ sinh lòng ngờ vực Đàm Dược Sư, trong lòng lão đã nắm vững bệnh thế của lệnh tổ mà lão cố ý kiềm chế.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Đúng rồi! Vụ này tựa hồ có một sợi dây vô hình ràng buộc Quyên cô nương để sai khiến cô đó.

Quyên Nhi thở phào một cái hỏi:

- Còn điểm gì đáng ngờ nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Hãy còn.

Quyên Nhi nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe.

Lôi Phi nói:

- Bữa nay lão tới đây để coi bệnh cho lệnh tổ có hẹn trước không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Lão có ước hẹn dặn tiện thiếp sai Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt xuống núi đón lão.

Lôi Phi nói:

- Thế thì phải rồi! Đàm Dược Sư biết rõ có người đến đón mình sao lại cố ý trốn tránh lẻn tới đây một mình. Đó là bốn điều đáng ngờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn điều chi khả nghi nữa không?

Lôi Phi đáp:

- Lão đến đây né tránh không cho Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt gặp mình để cùng về, vụ này cũng có thể là một cuộc mưu đồ. Nhưng lão trù tính thế nào thì trù tính, chứ không tính được chúng ta tới đây. Lão đến đã hốt hoảng lại lật đật ra đi. Nếu lão không dự định như thế thì chả cần phải ra về hấp tấp như vậy. Đó là điều đáng nghi ngờ thứ năm.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Lôi huynh nói rất có lý.

Lôi Phi nói:

- Đã có năm điều đáng ngờ như vậy thì chúng ta có thể xác định Đàm Dược Sư là một nhân vật rất khả nghi.

Quyên Nhi lại buông tiếng thở dài hỏi:

- Trước tình hình này chúng ta nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta hãy tìm một bậc danh y coi cẩn thận bệnh thế của lệnh tổ xem có tìm ra được manh mối gì không .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Một bậc thần y như Đàm Dược Sư mà đã thi triển thủ thuật thì hạng y sư thông thường khó bề tìm thấy được chỗ ngoắt ngoéo. Vụ này chúng ta đành trông vào khí vận may rủi mà thôi.

Quyên Nhi trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Đàm Dược Sư để thuốc lại, bây giờ có nên cho gia gia tiện thiếp uống không?

Lôi Phi đáp:

- Chuyện này ta phải cẩn thận mới được. Nếu không cho uống lúc nào thì có thể bệnh tình của lệnh tổ biến chuyển đến chỗ ngặt nghèo. Theo ý tại hạ thì hãy cho lệnh tổ uống một ít, còn một phần để lại cho một danh y nào điều tra kỹ lại xem thứ thuốc đó có tác dụng gì không?

Quyên Nhi đáp:

- Cách đó hay lắm.

Lôi Phi nói:

- Đàm Dược Sư lúc ra đi đã hẹn ít nhất là ba ngày, nhiều nhất là bảy ngày lão sẽ trở lại vì vậy chúng ta phải hoàn thành việc này trong vòng ba ngày.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chúng ta phải chia nhau công việc ra mà hành động để hoàn thành ý nguyện.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ đi kiếm danh y còn Lý đệ ở lại giúp Quyên cô nương một tay.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Ở đây Quyên cô nương có việc gì mà giúp đỡ?

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Việc gì có phòng bị cũng không không. Không chừng Đàm Dược Sư còn ở quanh đây chứ chưa xuống núi.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Hay là Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt đều bị Đàm Dược Sư ám toán rồi?

Lôi Phi nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì chưa đến nỗi như vậy. Hiện giờ Đàm Dược Sư mưu đồ chuyện gì, ta

không thể quyết đoán được. Có điều bản lãnh của Đàm Dược Sư mà muốn ám toán hai người kia thì một việc rất dễ dàng. Song tại hạ nhận xét thì Đàm Dược Sư không phải là muốn sát hại Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt.

Quyên Nhi nói:

- Đinh Bội và Tiểu Nguyệt võ công không phải tầm thường, nếu Đàm Dược Sư muốn ám hại chúng thì ngoài cách dùng dược vật, võ công lão không thể giết được hai người đó.

Lôi Phi đứng dậy nói:

- Hai vị hãy đề phòng cẩn thận. Tại hạ đi đây!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh đi đến bao giờ về?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó khó mà biết trước được. Tiểu huynh đi kiếm một danh y. người đó chưa chắc đã hiểu võ công. Vì thế mà tiểu huynh không thể nào dự định ngày về được. Nhưng chậm nhất cũng chỉ đến canh hai đêm mai là cùng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh định đi ngay đêm nay ư?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh hy vọng về sớm chừng nào hay chừng nấy.

Y đảo mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Trừ đèo núi phía trước còn có đường nào khác không?

Quyên Nhi đáp:

- Còn một lối tắt đi xuống nhưng vách núi dựng đứng rất nguy hiểm!

Chương 79: Đàm Dược Sư Cải Dạng Đoạt Linh Chi

Lôi Phi đằng hắng một tiếng rồi khẽ nói:

- Không cần đâu! Cô nương cứ dặn rõ cách đi là được.

Quyên Nhi dạ một tiếng rồi đem hình thể nẻo đường tắt nói rõ cho Lôi Phi nghe.

Lôi Phi nói:

- Hai vị ở nhà coi chừng. Tại hạ đi đây.

Rồi y rảo bước ra khỏi nhà khách đi luôn.

Quyên Nhi nhìn bóng sau lưng Lôi Phi cho đến khi mất hút mới thở dài nói:

- Lôi huynh thật là con người rất nhiệt tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ thấy y can trường nghĩa hiệp tính tình ngay thẳng mà không hiểu tại sao trên chốn giang hồ lại kêu y bằng "Thần Thâu" ?

Quyên Nhi nói:

- Thần thâu thì có chi là xấu, bất quá nghe không được thanh nhã mà thôi.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ ở trong nhà này điều hòa hơi thở, còn cô nương đi chiếu cố bệnh tình cho lệnh tổ phụ.

Quyên Nhi nói:

- Trong nhà này trừ Đinh Bội và Tiểu Nguyệt, ngoài ra chỉ có Đàm Dược Sư và hai vị mới đến là khách.

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn tại hạ được cô nương mời đến trong lòng cảm kích muôn phần!

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh hãy ngồi nghỉ ở đây, tiểu muội vào coi gia gia.

Nàng từ từ ra khỏi nhà khách rồi xoay tay đóng cửa lại.

Thấm thoát đã hết ngày. Bức màn đêm từ từ buông xuống, vẫn chưa thấy Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt trở về.

Quyên Nhi muốn giấu nổi nóng ruột mà không sao giấu nổi. Nàng tự đem chăn đệm đến cho Lý Hàn Thu và mỉm cười nói:

- Ở chốn hoang dã này không có chăn bông nệm gấm để chiêu đãi tân khách. Lý huynh dùng tạm vậy.

Lý Hàn Thu đáp:

- Thế này là hay lắm rồi. Đa tạ cô nương hết lòng khoản đãi.

Quyên Nhi nói:

- Ban đêm trời lạnh, tiểu huynh nên bảo trọng thân thể, đắp chăn cho kín mà ngủ.

Lý Hàn Thu cười thầm trong bụng tự nhủ:

- Mình nào phải con nít mà cần cô dặn kỷ đến thế!

Nhưng miệng chàng đáp:

- Đa tạ cô nương hết dạ quan hoài.

Quyên Nhi lại nói:

- Lý huynh hãy nằm nghỉ đi. Tiện thiếp lại coi gia tổ.

Lý Hàn Thu hắng giọng rồi cất tiếng gọi:

- Quyên cô nương!

Quyên Nhi đã đi ra đến cửa, nàng vẫn không ngừng bước chỉ quay lại hỏi:

- Lý huynh có chuyện gì vậy?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Tối rồi mà Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt chưa về chắc cô nương không khỏi băn khoăn trong dạ?

Quyên Nhi đáp:

- Lý huynh đã hỏi vậy, tiện thiếp không lẽ dối trá. Thực tình, lòng tiện thiếp rất xao xuyến. Bất luận chúng có gặp Đàm Dược Sư hay không thì trước khi trời tối cũng về tới nơi rồi mới phải.

Lý Hàn Thu nói:

- Một mình cô nương vừa trông bệnh thế cho gia gia lại vừa thổi nấu cơm canh cho bọn tại hạ, chắc cô nương mệt lắm rồi.

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp chật vật đã quen, có vậy đã lấy chi làm mỏi mệt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lệnh tổ uống thuốc rồi chắc cần nghỉ một lúc. Vậy tại hạ thay cô nương canh gác bên ngoài để cô nương nằm nghỉ được chăng?

Quyên Nhi cảm kích mỉm cười đáp:

- Đa tạ Lý huynh. Thực tình tiện thiếp cảm thấy có hơi mỏi mệt.

Lý Hàn Thu nói:

- Lời nói của tại hạ tự nguyện đáy lòng, cô nương bất tất phải từ khước.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh! Có sợ Đàm Dược Sư quay lại gia hại không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó khó mà biết được. Nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Nếu tiện thiếp còn khước từ tất Lý huynh lại trách là mình không có dạ thật thà. Vậy tiện thiếp xin tuân lệnh.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy là hay lắm! Chúng ta đã quyết định, vậy nên thực hành lập tức.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ Lý huynh hãy đi theo tiện thiếp để coi lại nơi cư trú của gia tổ đã.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi đứng dậy.

Quyên Nhi dẫn Lý Hàn Thu dời khỏi phòng ngủ ra đến gian giữa bên ngoài rồi nói:

- Gia tổ nằm trong căn phòng này.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt, nghĩ thầm:

- Nơi đây bốn mặt không gần núi. Thật là một khu rất dễ phòng thủ.

Chàng nghĩ vậy rồi nói:

- Cô nương đóng hết cửa vào cùng cửa sổ lại rồi yên tâm nghỉ ngơi một lúc để tại hạ canh gác bên ngoài cho. Nếu xảy chuyện gì bất trắc tại hạ sẽ thông báo cho cô nương hay.

Quyên Nhi nói:

- Thật phiền cho Lý huynh!

Rồi nàng từ từ đi vào phòng.

Lý Hàn Thu ở bên ngoài đi quanh nhà một lúc rồi tìm một chỗ tối ngồi mai phục.

Vào khoảng canh hai, đột nhiên có bóng người thấp thoáng. Người này cao và lớn xuất hiện ở trong sân.

Dưới bóng sao lờ mờ, Lý Hàn Thu nhìn thấy mặt hắn bịt bằng một tấm sa đen để che dấu bản tướng. Mình hắn mặc bộ áo sắc đen.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm một mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Không ngờ quả có người đến thật.

Trong lòng nghĩ như vậy, người chàng vẫn không chuyển động. Chàng thấy người che mặt đứng trong sân hồi lâu đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi đi thẳng đến cửa phòng bệnh nhân nằm.

Lý Hàn Thu thò tay ra nắm chuôi kiếm, bụng bảo dạ:

- Người này mười phần có đến tám chắc là Đàm Dược Sư. Bây giờ hắn đổi mặc võ phục lại che mặt. Hiển nhiên hắn sợ người ta nhìn rõ bản tướng.

Người che mặt đi đến trước cửa liền dừng bước lại, chưa đẩy cửa ngay. Hắn định thần lắng tai nghe động tĩnh một lúc rồi cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương có đấy không?

Lý Hàn Thu kinh hãi nghĩ thầm:

- Hay quá! Té ra là bạn hữu của cô. Chắc y đến vấn an cô ta.

Bỗng nghe Quyên Nhi trong nhà cất tiếng hỏi lại:

- Ai đó?

Người che mặt đứng bên ngoài đáp:

- Ta đây mà!

Lý Hàn Thu buông chuôi kiếm ra thầm nghĩ:

- Chà! Chắc cô này biết ta đang canh giữ bên ngoài nên cố ý cất tiếng hỏi để tỏ ra chưa từng quen biết người này. Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng có tiếng "kẹt", cánh cửa mở ra.

Quyên Nhi xuất hiện quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Người che mặt cười hỏi lại:

- Đến ta mà cô nương cũng không nhận ra ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đừng nói nhảm nữa ngươi là ai hãy xưng danh đi!

Lý Hàn Thu lẩm bẩm:

- Hay lắm! Cô này khéo giả vờ!

Quyên Nhi bỗng cười lạt hỏi lại:

- Ngươi đã nhận biết ta sao không lột tấm khăn che mặt ra.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Đúng rồi! Nếu thằng cha này quen Quyên cô nương thật thì dĩ nhiên hắn bất tất đeo tạm khăn đen làm chi.

Bỗng nghe Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá có phải là Đàm Dược Sư không?

Người che mặt đột nhiên dừng lại đáp:

- Không phải, nhưng tại hạ quen biết cô nương.

Quyên Nhi nói:

- Được lắm! Để tại hạ coi chân tướng tôn giá đã.

Tay phải nàng ra chiêu mau lẹ tuyệt luân toan kéo tấm khăn che mặt ngược lên đầu. Nàng hy vọng lột được tấm khăn để biết ngay hắn là ai.

Bỗng thấy đại hán né mình đi rồi đánh ra một chiêu.

Quyên Nhi đột nhiên lùi lại vào trong phòng. Người che mặt né mình và cũng xông vào nội thất.

Lý Hàn Thu tay nắm đốc kiếm toan xông vào phòng cứu viện.

Đột nhiên chàng động tâm liền dừng bước nghĩ thầm:

- Quyên cô nương bản lĩnh phi thường mà đã kịp phòng bị nghiêm mật thì dễ gì người kia ám toán được cô.

Bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng. Trong nhà đã thấp ngọn đèn dầu.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy Quyên Nhi bị người che mặt nắm lấy uyển mạch, dường như không kháng cự được nữa. Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Người này là nhân vật thế nào mà võ công cao cường như vậy? Bản lãnh của Quyên Nhi không phải tầm thường mà sao bị hắn nắm được uyển mạch một cách dễ dàng như vậy?

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng nói:

- Quyên cô nương! Lão phu không muốn gia hại cô nương, nhưng cô phải hợp tác với lão phu.

Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Lão đột nhiên dùng thuốc độc để ám toán ta. Như vậy đâu phải bậc anh hùng hào kiệt.

Câu này cô nói rất lớn, dĩ nhiên đã báo cho Lý Hàn Thu ẩn ở bên ngoài nhà được biết mà coi chừng kẻo bị ám toán.

Lý Hàn Thu động tâm tự nhủ:

- Té ra là thế! Suýt nữa mình hiểu lầm bọn họ muốn diễn kịch với mình.

Bỗng nghe người che mặt cười lạt đáp:

- Cách dùng độc của lão phu khác hẳn với người thường. Nếu trong vòng bốn giờ mà không có thuốc giải thì vĩnh viễn không bao giờ cứu trị được nữa.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Trong thiên hạ những tay cao thủ dùng thuốc không ai hơn được lão ư? Đàm Dược Sư, nếu ngươi không đúng là Đàm Dược Sư thì cũng là kẻ do Đàm Dược Sư phái đến.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ thân hình người che mặt thấy hắn rất giống Đàm Dược Sư có điều khẩu âm lại khác hẳn. Nhưng chàng lại nghĩ tới Lôi Phi có thể nói được thanh âm mười mấy địa phương thì cái tài thay đổi khẩu âm của Đàm Dược Sư cũng không phải là việc khó.

Bỗng nghe người che mặt cười lạt khẽ hỏi:

- Có phải cô nương nhất định muốn nhìn chân tướng lão phu không?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế!

Người che mặt nói:

- Nhưng lão phu cần nói rõ trước.

Quyên Nhi hỏi:

- Lão muốn nói điều chi?

Người che mặt đáp:

- Nếu cô nương nhìn rõ chân tướng rồi thì lão phu không để cô nương sống được nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Ngươi cứ động thủ đi coi. Ta cũng có bố trí mai phục đủ chuyển bại thành thắng.

Người che mặt hắng giọng một tiếng, đưa mắt nhìn bốn phía rồi nói:

- Lão chột mắt cùng con Tiểu Nguyệt chưa về. Đàm Dược Sư cũng rời khỏi nơi đây rồi. Hiện chỉ còn ngươi cùng tổ phụ ngươi mà thôi chứ còn ai nữa đâu?

Nghe giọng nói thì dường như hắn không biết còn có Lý Hàn Thu ở đây.

Quyên Nhi nói:

- Ngươi thám thính rõ ràng nhỉ.

Người che mặt nói:

- Nếu lão phu không thám thính cẩn thận thì khi nào dám mạo hiểm tới đây.

Quyên Nhi nói:

- Ta muốn chết rồi đây, ngươi bỏ tấm khăn che mặt ra để ta coi bộ mặt thực xem ngươi là ai?

Người che mặt hỏi lại:

- Ngươi muốn vậy cũng được, nhưng ngươi nói cho ta biết trước cây linh chi mà ngươi lấy ở Kim Lăng về, hiện để ở đâu?

Quyên Nhi hỏi:

- Té ra ngươi muốn lấy cây linh chi.

Người che mặt đáp:

- Đúng thế! Thực ra ta chẳng phải xử sự tử tế với ngươi như vậy. Ta có thể bắt buộc ngươi xưng ra.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Cây linh chi đó không ở nơi ta.

Người che mặt hỏi:

- Tại sao vậy?

- Ngươi đã điều tra được tình hình gia sư nhà ta, dĩ nhiên ngươi biết Đàm Dược Sư chữa bệnh cho gia gia ta rồi chứ?

Người che mặt đáp:

- Cái đó dĩ nhiên lão phu biết rồi.

Quyên Nhi nói:

- Cây linh chi đã giao cho Đàm Dược Sư để người chữa bệnh cho gia gia ta.

Người che mặt nói:

- Ngươi đừng có nói nhăng.

Quyên Nhi nói:

- Thật vậy! Ngươi không tin thì cứ việc lục soát khắp mọi chỗ trong nhà này.

Bỗng người che mặt quay lại lớn tiếng:

- Đêm khuya sương lạnh, mà các hạ đứng ngoài cửa sổ không sợ rét cóng ư?

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Té ra hắn biết mình đứng ở ngoài này rồi.

Người che mặt đã la lên như vậy, dĩ nhiên Lý Hàn Thu không tiện ẩn mình nữa. Chàng liền từ từ bước đi, khi còn cách người che mặt chừng bảy thước thì dừng lại.

Người che mặt cười lạt hỏi:

- Sao các hạ không chịu vào trong này nói chuyện?

Nguyên Lý Hàn Thu vẫn còn đứng ngoài cửa chứ chưa chịu vào nhà.

Quyên Nhi lớn tiếng la:

- Đừng mắc bẫy hắn, hắn chỉ chuyên nghề dùng độc dược hại người.

Lý Hàn Thu liền hít một hơi chân khí rồi phong tỏa đường hô hấp.

Đoạn chàng rút kiếm ra đánh soạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Các hạ hãy rút khí giới ra đi!

Người che mặt cười lạt hỏi lại:

- Ngươi muốn cùng lão phu động thủ chăng?

Lý Hàn Thu vung trường kiếm một cái tiến về phía trước lạnh lùng đáp:

- Ta đã cảnh cáo rồi. Vậy bất luận ngươi có tuốt binh khí ra hay không, ta cũng phóng kiếm tới đó.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên nhảy xổ lại. Thanh trường kiếm lóe lên một cái, nhằm đâm vào ngực lão che mặt.

Người che mặt đột nhiên lùi lại một bước, tay phải dùng sức nắm lấy Quyên Nhi giơ lên để làm binh khí, xoay người này ra để đón lấy chiêu kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi vội thu kiếm về lạnh lùng hỏi:

- Phép đánh đó kêu bằng gì?

Người che mặt nói:

- Lúc này, và ở nơi đây không phải là thời cơ lão phu tỷ võ với các hạ.

Bỗng nghe Quyên Nhi cất tiếng thỏ thẻ nói:

- Lý huynh! Đừng lo gì đến tiện thiếp nữa! Cứ việc động thủ đi!

Lý Hàn Thu hai mắt nhìn chằm chặp vào người che mặt. Chàng căm tức mắt dường tóe lửa, nhưng chàng sợ chém phải Quyên Nhi, nên không dám ra chiêu một cách khinh xuất.

Người che mặt dường như đã nhìn thấy nhược điểm của Lý Hàn Thu, liền cười lạt nói:

- Nếu các hạ khuyên được y lấy linh chi cho ta, thì ta có thể tha mạng cho y , đồng thời ta còng cấp thuốc giải cho y nữa. Nếu các hạ miễn cưỡng ra tay, thì ta sẽ giết Du cô nương trước.

Quyên Nhi vội nói:

- Lý huynh cứ ra tay đi! Đừng lo gì đến tiện thiếp nữa.

Lý Hàn Thu thờ dài buôn rũ thanh kiếm xuống nói:

- Quyên cô nương ơi! Cô cứ lấy cho hắn đi. Cây linh chi tuy quý thật, nhưng nó là thân ngoại chi vật, hà tất phải liều mạng.

Người che mặt nói:

- Nam tử hán, đại trượng phu quả nhiên có khác bọn đàn bà con gái.

Quyên Nhi nói:

- Cây linh chi đó tiện thiếp đã giao cho Đàm Dược Sư, làm gì còn có ở đây.

Người che mặt nói:

- Lão phu biết rõ cây linh chi không ở nơi Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao lão biết cây linh chi không ở nơi Đàm Dược Sư?

Người che mặt lạnh lùng đáp:

- Vì lão phu đã lục soát trong người Đàm Dược Sư, mà không thấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Chẳng hiểu cây linh chi ơ nơi Quyên cô nương hay là ở trong mình Đàm Dược Sư? Sự thực khó mà biết được. Đàm Dược Sư dĩ nhiên là con người mưu thâm, nhưng Quyên cô nương cũng chẳng phải tay vừa, chắc gì cô đã chịu đưa linh chi cho lão.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng nói:

- Quyên cô nương đã ở vào tình thế bị uy thiếp một sống một chết. Cô đã bảo cây linh chi không ở đây, chắc là sự thật.

Người che mặt hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ lại không tin lời lão phu ư?

Lý Hàn Thu đáp:

- Các hạ là ai, chúng ta không thể biết được, trừ phi các hạ bỏ tấm khăn che mặt ra để ta biết rõ chân tướng thì ta mới có thể tin được.

Người che mặt cười khanh khách nói:

- Lão phu đã hứa lời với các vị. Trừ phi các vị đưa linh chi ra không thì chẳng khi nào lão phu mắc lừa đâu.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Các hạ chỉ có việc kéo tấm mặt nạ xuống để chúng ta biết rõ chân tướng có chi mà bảo mắc lừa?

Người che mặt lấy giọng rồi nói:

- Xem chừng lão phu không thể lấy lời tử tế nói với hai vị, mà phải dùng đến thủ đoạn phi thường mới mong hai vị đưa linh chi ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thủ đoạn gì?

Người che mặt lớn tiếng đáp:

- Lão phu phải giết ông già họ Du bị bịnh liên miên kia trước để chặt đứt ý niệm dùng linh chi cứu lão đã. Rồi sau sẽ dùng biện pháp buộc các vị phải giao linh chi ra.

Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ nên nghĩ kỹ rồi hãy làm. Cây linh chi không ở trong tay chúng ta thì dù các hạ có giết cả Quyên cô nương cùng tại hạ cũng bằng vô ích, chẳng lấy đâu được linh chi.

Người che mặt buông một tiếng thở dài nói:

- Lão phu đã chắc cây linh chi ở trong tay con nha đầu này rồi.

Quyên Nhi dường như đã quyết ý liều chết, nàng nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Lý Hàn Thu tức giận dương cặp long mày thanh kiếm lên lớn tiếng quát:

- Các hạ dám nói quyết cây linh chi ở trong tay Quyên cô nương, thế là đã tự bộc lộ thân thế rồi đó.

Người che mặt nói:

- Dù các hạ có đoán trúng thân thế lão phu, cái đó cũng chẳng có gì quan hệ. Lão phu đã đến đây quyết lấy cho bằng được cây linh chi, mà không thành công thì nhất định không chịu ngừng tay.

Lý Hàn Thu nói:

- Có điều ta cần nói trước cho lão hay, dù sao lão cũng chỉ có một cơ hội. Lão giết Du lão gia hay Quyên cô nương là ta lập tức liều mạng với lão đó... tức là một mạng phải đổi cho bằng một mạng mới nghe.

Người che mặt nói:

- Nghe giọng lưỡi các hạ thì dường như là các hạ đã nắm chắc phần thắng lão phu rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ tự tin rằng thanh trường kiếm này vung lên là lão mất mạng lập tức.

Người che mặt cười lạt nói:

- Các hạ đã tự tin như vậy thì cứ thử đi coi!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nói:

- Hai lắm! Lão đã bức bách thì thất nhiên lão cũng ỷ mình bản lãnh cao thâm.

Chưa dứt lời, chàng đã vung trường kiếm chém tới.

Thất Tuyệt Ma Kiếm chỉ tuyệt diệu ở chỗ ra chiêu cực kỳ thần tốc. Nhưng Lý Hàn Thu lần này phóng kiếm chậm quá.

Người che mặt liền nhắc tấm thân mềm mại của Quyên Nhi lên đưa về phía Lý Hàn Thu để đón đỡ chiêu kiếm.

Lý Hàn Thu dường như đã liệu trước, hạ thấp tay kiếm xuống rồi biến thế phóng kiếm rất nhanh nhằm đâm vào đùi người che mặt.

Người che mặt buông tiếng cười lạt, lùi lại hai bước. Hắn chuyển động người Quyên Nhi để gạt kiếm.

Lý Hàn Thu vội đề khí nhảy vọt lên không đồng thời thu kiếm về để đâm vào cổ họng đối phương.

Người che mặt lại ngả lưng ra, giơ người Quyên Nhi lên để đỡ kiếm.

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về, hạ mình xuống đất, cầm ngang lưỡi kiếm, đứng nghiêm trang. Cặp mắt chàng nhìn chằm chặp vào người che mặt. Mặt chàng tiết ra một làn bạch khí mờ mịt.

Lão che mặt biết Lý Hàn Thu đang hết sức đề tụ chân khí, chuẩn bị đem toàn lực ra đánh một chiêu thí mạng, hắn liền lên tiếng:

- Quyên cô nương đây bất quá chỉ có một sinh mạng, nếu các hạ liều lĩnh phóng kiếm đâm trúng ắt cô phải chết uổng, đó là tự các hạ, các hạ đừng trách lão phu nhé!

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt đáp:

- Chỉ cần lão để lộ một chút sơ hở, hoặc lão cùng ta quyết chiến. Bất luận lão giết Quyên cô nương hoặc Du tiền bối, ta đều có thể thừa cơ.

Người che mặt buông tiếng cười rộ đáp:

- Chà chà! Các hạ khẩu khí lớn quá. Lão phu muốn cùng các hạ quyết đấu một phen để dẹp bớt nhuệ khí của các hạ mới vừa.

Lý Hàn Thu nói:

- Ta hạ từ ngày bước chân vào chốn giang hồ, chưa gặp được đối thủ. Nếu các hạ cao hứng cùng tại hạ quyết đấu một phen thì còn gì hay bằng.

Người che mặt nói:

- Giả tỷ các hạ khuyên được Quyên cô nương đưa linh chi ra thì lão phu sẽ bồi tiếp các hạ một trận.

Miệng hắn nói vậy, nhưng người hắn lại lùi vào trong nhà.

Quyên Nhi đã không nghĩ gì đến sống chết nữa, nàng vẫn nhắm mắt, không nói nửa lời.

Lý Hàn Thu tuy chưa vào gian phòng này bao giờ, nhưng chàng đã biết bệnh nhân nằm ở chỗ nào rồi. Chàng lại hiểu rõ người che mặt không thể uy hiếp được Quyên Nhi, nên hắn vào nhà bức bách Quyên Nhi phải nghe lời, lòng chàng nóng nảy vô cùng. Song người che mặt đã biết tuy chàng lòng dạ bồn chồn, nhưng Quyên Nhi sống chết ở trong tay hắn, nên hắn chắc chàng không dám ra tay một cách khinh xuất.

Người che mặt đi tới phòng trong phóng chân đá vào cánh cửa.

Bỗng nghe đánh "rắc" một tiếng. Then cửa gãy, cánh cửa mở ra.

Người che mặt cắp Quyên Nhi vào trong phòng, đột nhiên lớn tiếng quát:

- Đứng lại! Nếu các hạ mà tiến thêm một bước là lão phu hạ sát bịnh nhân ngay lập tức.

Lý Hàn Thu quả nhiên theo lời dừng bước lại, không dám tiến nữa.

Bỗng thấy ánh lửa lập lòe. Trong phòng đã có ngọn đuốc thắp lên sáng rực.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì thấy người che mặt một tay nắm Quyên Nhi, một tay nắm lấy trước ngực bệnh nhân nằm trên giường, lạnh lùng nói tiếp:

- Quyên cô nương! Lệnh tổ bệnh thế trầm trọng, e rằng không chống nổi một chưởng của lão phu đâu.

Quyên Nhi đang nhắm chặt hai mắt, đột nhiên mở bừng ra, nói:

- Đừng gia hại gia gia ta!

Người che mặt đáp:

- Nếu cô nương muốn cứu mạng cho lệnh tổ thì chỉ có một đường là trao lại cây linh chi cho lão phu.

Quyên Nhi cất giọng buồn rầu đáp:

- Lão buông ta ra để ta đi lấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Quyên cô nương quả nhiên đáo để thật! Cô đã thu linh chi cất đi rồi.

Bỗng nghe người che mặt chậm rãi hỏi:

- Cô nương muốn lão phu buông tay ra ư?

Quyên Nhi đáp:

- Nếu lão không buông ta thì ta đi lấy linh chi làm sao được?

Người che mặt thủng thẳng đáp:

- Lão phu dắt cô đi lấy không được hay sao?

Quyên Nhi khẽ buông tiếng thở dài đáp:

- Lão có giải khai huyệt đạo thì tay ta mới cử động được chứ.

Người che mặt "ừ" một tiếng rồi giải khai huyệt đạo cho Quyên Nhi.

Quyên Nhi nói:

- Ta có thể trao linh chi cho lão được, nhưng lão phải ưng chịu một điều kiện.

Người che mặt hỏi:

- Được lắm! Xin cô nương cho biết là điều kiện gì?

Quyên Nhi nói:

- Lão phải cho thuốc giải, buông tha ta và không được sát hại đến gia gia ta.

Người che mặt đáp:

- Cái đó dễ lắm! Lão phu ưng lời cô nương! Vậy bây giờ xin dắt cô nương đi lấy linh chi.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Nhưng ta tin lão thế nào được?

Người che mặt đáp:

- Cô nương đang ở vào cảnh ngộ nào chắc cô đã biết rồi, nếu cô không tin thì lão phu cũng không còn cách nào khác.

Quyên Nhi nói:

- Ta muốn rằng lão phải lập lời trọng thệ.

Người che mặt nói:

- Được lắm! Nhưng lão phu cũng có một điều kiện.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều kiện gì lão cứ nói.

Người che mặt nói:

- Lão phu buông tha các vị rồi, các vị cũng đừng làm khó dễ gì cho lão phu.

Quyên Nhi hỏi:

- Lời ước của chúng ta yêu cầu lão bỏ tấm sa che mặt, lão có chịu tuân theo không.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đại khái ta cũng đoán ra lão là ai rồi, nhưng ta muốn lão bỏ khăn che mặt để biết rõ chân tướng và chứng thực lời phỏng đoán của mình.

Người che mặt đáp:

- Được lắm! Lão phu chịu lời của các vị.

Quyên Nhi nói:

- Vậy lão hãy lập lời trọng thệ rồi dẫn ta đi lấy linh chi.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi tuyên thệ:

- Lão phu thu linh chi rồi quyết không hại người. Nếu sai lời xin chịu chết đâm chết chém!

Quyên Nhi hỏi:

- Được rồi! Chúng ta cũng không cần làm khó dễ gì lão. Lão có cần chúng ta tuyên thệ không?

Người che mặt đáp:

- Không cần đâu! Lão phu tín nhiệm các vị là đủ.

Quyên Nhi thò tay trái xuống gầm giường gia gia nàng và lấy ra một cái hộp nhỏ rất xinh xắn, nói:

- Cây linh chi ở trong này. Lão lấy đem đi!

Người che mặt vẫn nắm giữ mạch huyệt Quyên Nhi không chịu buông tha. Lão nói:

- Cô nương hãy mở hộp cho lão phu xem đã.

Quyên Nhi theo lời mở hộp ra nói:

- Trừ Đàm Dược Sư ra, trong thiên hạ e rằng không còn người thứ hai nào coi cây linh chi mà biết được chân giả.

Người che mặt đưa mắt nhìn cây linh chi trong hộp rồi đậy nắp lại cất vào bọc nói:

- Lão phu xin cáo biệt.

Rồi hắn cất bước ra ngoài dong tuốt.

Lý Hàn Thu đứng chắn lại hỏi:

- Khoan! Hãy cho thuốc giải Quyên cô nương đã!

Người che mặt thò tay phải vào bọc móc ra một cái bình ngọc liệng lên giường nói:

- Chỉ uống một viên là giải độc được rồi. Trong bình này có những ba viên, vậy các vị cất đi phòng khi dùng đến.

Chương 80: Uống Linh Chi Mắc Bệnh Ly Kỳ

Quyên Nhi đưa mắt nhìn qua bình ngọc một cái rồi từ từ đi lại gần giường thò tay ra sờ vào ngực gia gia thấy hơi thở vẫn còn thoi thóp liền quay lại hỏi:

- Bây giờ lão chỉ còn việc hạ tấm khăn che mặt xuống là ra đi được ngay.

Người che mặt cười lạt hỏi:

- Thực ra các vị đã đoán không lầm, sao còn bắt lão phu bỏ khăn làm chi?

Miệng lão nói vậy nhưng tay phải lão đưa lên bỏ tấm sa xuống rất mau lẹ.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Quả nhiên là Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Lão phu cùng các vị đã ước hẹn trước, vậy đêm nay lão phu buông tha các vị.

Quyên Nhi xua tay nói:

- Lão đi đi! Món nợ này ngày sau chúng ta sẽ tính.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu tuyệt không có ý gia hại các vị. Nay lão phu có linh chi thì cũng chỉ là phần đền đáp về công tình mà lão đã giúp các vị.

Quyên Nhi nói:

- Lão đi mau đi! Ta không muốn nhìn thêm lão cho bẩn mắt.

Đàm Dược Sư cười ha hả rồi trở gót đi ngay.

Lý Hàn Thu cất bước từ từ ra ngoài cửa thì thấy Đàm Dược Sư chỉ nhảy vọt đi mấy cái là mất hút vào trong bóng đêm.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy Quyên Nhi nằm ghé vào giường bệnh nhân. Nét mặt nàng chẳng có vẻ chi đau khổ mà cũng không ra chiều thương xót thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương buông tha lão một cách dễ dàng như vậy ư?

Quyên Nhi đáp:

- Chúng ta đã hứa hẹn rồi thì dĩ nhiên không thể tranh cãi được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng hắn lấy mất linh chi đem đi thì còn đâu để trị quái tật cho lệnh tổ nữa.

Quyên Nhi cười mát đáp

- Nếu hắn là tay biết nhiều hiểu rộng như Lôi đại ca của Lý huynh thì phen này cây linh chi tất bị lão lấy mất.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cây linh chi đó là giả hay sao?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không phải. Nếu là giả thì làm sao qua được tai mắt Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Cô nương nói vậy chẳng hóa ra hồ đồ lắm ư? Không giả mà cũng không thực là nghĩa làm sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đem cây linh chi chia làm hai chậu. Cái chậu mà lão Đàm Dược Sư vừa lấy đem đi toàn cành và lá, còn gốc rễ, chồi lớn và trái cây thì tiện thiếp lại đựng trong một chậu khác.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương suy nghĩ sâu xa, khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng!

Quyên Nhi thở dài nói:

- Lòng người nham hiểm thực là đáng sợ! Đàm Dược Sư nào phải ai xa lạ, lão là bạn hữu với gia gia tiện thiếp, thì ai dám ngờ lão lợi dụng tiện thiếp đem hết khả năng cùng sức lực đặng ăn cắp báu

vật của người khác đem về cho mình bao giờ?

Lý Hàn Thu nhìn cái bình ngọc nói:

- Quyên cô nương! Thứ thuốc giải mà Đàm Dược Sư để lại đó không dùng được đâu.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Hỡi ôi! Uống cũng dở mà không uống cũng dở. Tiện thiếp chỉ sống được mấy giờ. Tình trạng hiện nay không cho tiện thiếp chết ngay.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Nếu là thuốc độc thì làm thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đành phó thác cho số mạng vậy, chứ biết sao bây giờ.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ nghĩ ra một biện pháp.

Quyên Nhi hỏi:

- Biện pháp gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ đi bắt một con khỉ đem về cho nó uống thử xem sao đã. Nếu không phải thuốc độc, bấy giờ cô nương hãy uống cũng không muộn.

Quyên Nhi thấp giọng xuống nói:

- Đa tạ Lý huynh hết dạ quan tâm đến tiện thiếp. Nhưng bây giờ canh khuya trời tối thế này, đi đâu bắt được khỉ?

Lý Hàn Thu chỉ tính đến việc bắt khỉ về cho nó uống thuốc thử, chàng không kịp nghĩ tới lúc này đang đêm tối, chàng thấy Quyên Nhi nhắc tới bất giác đứng thộn mặt ra.

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Cô nương nói phải lắm. Nhưng dược tính lúc này phát tác cũng còn phải mấy giờ nữa. Tại hạ cứ đi liều đành trông vào sự may rủi vậy.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Lý huynh quan tâm như vậy khiến cho tiện thiếp cảm kích vô cùng.

Nàng thở dài nói tiếp:

- Nhưng tiểu muội nghĩ rằng Đàm Dược Sư chưa đến nỗi có ý định hạ sát tiện thiếp mới phải.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương không nên mạo hiểm. Vạn nhất đó là thuốc độc mà cô uống vào thì sau này cô có hối cũng không kịp nữa.

Quyên Nhi nói:

- Không sao đâu! Lý huynh đã không muốn cho tiểu muội chết thì tiểu muội quyết không thể chết được.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Nếu uống phải thuốc độc thì còn cách nào kiềm chế được nữa.

Quyên Nhi cười đáp:

- Có chứ! Nếu tiện thiếp mà uống thuốc độc thì đã có linh chi giải cứu.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Linh chi tuy là kỳ vật trên thế gian, nhưng nó không phối hợp được với dược vật khác, chẳng hiểu có giải độc được không.

Quyên Nhi đáp:

- Được chứ! Xin Lý huynh cứ yên lòng.

Nàng nói rồi mở nút bình ngọc lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Lý Hàn Thu giương mắt lên nhìn chiếc bình ngọc tỏ ra rất lo âu.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nhắm mắt lại rồi ngồi xếp bằng xuống chiếc giường gỗ điều hòa hơi thở.

Lý Hàn Thu lùi đến ra cửa phòng, nhưng mắt chàng vẫn đăm đăm nhìn thần sắc Quyên Nhi.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Quyên Nhi đột nhiên trố mắt nhìn Lý Hàn Thu cười nói:

- Lý huynh! Lý huynh bất tất phải băn khoăn. Thuốc này không có chất độc đâu.

Lý Hàn Thu cả mừng hỏi:

- Vậy nó đúng là thuốc giải ư?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng là thuốc giải.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Vậy thì may lắm! Cô nương hãy đi chiếu cố lệnh tổ, tại hạ ra ngoài coi xem có động tĩnh gì không.

Chàng nói xong trở gót bước đi.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh coi gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ sợ lão Đàm Dược Sư lấy linh chi đem đi rồi lại sinh lòng ngờ vực mà trở lại chăng? Phòng ốc nhỏ hẹp rất dễ bị ám toán. Vậy tại hạ nên ngồi trên nóc nhà để trông ra xa, đồng thời lại tránh được đối phương dùng thuốc độc ám toán.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Lý huynh nổi tiếng lạnh nhạt với mọi người mà đối với tiểu muội lại hết lòng che chở.

Lý Hàn Thu nở một nụ cười bẽn lẽn. Chàng muốn nói gì lại thôi, trở gót bước ra khỏi phòng.

Lý Hàn Thu nhảy lên nóc nhà vận hết mục lực nhìn ra bốn phía hồi lâu không thấy có chỗ nào khả nghi liền ngồi xuống đó, trong bụng nghĩ thầm:

- Một đời danh y như Đàm Dược Sư làm càn chẳng cần lựa chọn thủ đoạn, đã lòng tham không đáy chỉ muốn lấy tài vật của người ta lại còn làm ra kẻ quân tử chân chính. Người đời nham hiểm thật khó mà đề phòng cho xiết được. Ngày sau mình có dịp gặp lão phải cho hắn nếm mùi Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Chàng lại nghĩ tới chuyến này tìm đến Quyên Nhi để hỏi cho biết rõ về Hàn công tử và hiểu thêm

nội tình Giang Nam Song Hiệp. Ngờ đâu lên đây lại phải giúp nàng trong lúc hoang mang. Nếu chàng và Lôi Phi không đến kịp thời, ra ngoài sự tiên liệu của Đàm Dược Sư thì kế hoạch tinh vi của lão sẽ đưa đến kết quả khó mà lường được. Thấm thoát đã hết một đêm không có biến cố gì xảy ra.

Sau khi trời sáng.

Lý Hàn Thu lại đưa mắt tuần thị bốn phía vẫn không thấy hình ảnh Quyên Nhi đâu hết, chàng tự hỏi:

- Ta đã thay nàng phòng thủ quá nửa đêm. Bây giờ sáng rồi, chẳng lẽ nàng còn muốn mình phòng thủ nữa chăng.

Nhưng chàng biết Quyên Nhi là người lão luyện giang hồ, không đến nỗi chẳng hiểu việc đời như vậy.

Lý Hàn Thu nghĩ vậy rồi nẩy dạ nghi ngờ, hấp tấp chạy vào phòng bệnh. Chàng ngờ rằng Quyên Nhi từ lúc vào phòng gia gia chưa trở ra lần nào. Chàng cúi đầu nhìn thấy nàng nằm thẳng cẳng trên giường tựa hồ đang ngủ say.

Lý Hàn Thu kinh ngạc vô cùng, chàng không thể tỵ hiềm câu "nam nữ thọ thọ bất thân", hấp tấp chạy vào để ngón tay lên mũi nàng thì thấy hơi thở chỉ còn thoi thóp, dường như này bị cấp bệnh.

Chàng vội đỡ Quyên Nhi ngồi dậy, đặt bàn tay vào sau lưng nàng rồi ngấm ngầm vận chân khí cho một luồng nhiệt lưu trút vào trong người nàng.

Hồi lâu chàng cất tiếng hỏi:

- Quyên cô nương! Vụ này là thế nào đây?

Lý Hàn Thu nội công thâm hậu. Luồng nhiệt lưu trút vào người Quyên Nhi liên miên không ngớt.

Quyên Nhi hé mở cặp mắt ngó Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Đa tạ Lý huynh. Lý huynh lại cứu tiện thiếp một lần nữa.

Dứt lời nàng nhắm mắt lại.

Lý Hàn Thu nói:

- Lúc này cô nương không nên nói nhiều. Tại hạ truyền chân khí vào cho cô nương phải điều tức để dẫn đạo chân khí lưu tản ra khắp nơi. Khi nào khí lực cô khôi phục lại được, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều cũng không muộn.

Quyên Nhi sẽ gật đầu để đáp lại.

Lý Hàn Thu ngồi xếp bằng xuống phía sau Quyên Nhi. Tay mặt chàng đặt vào huyệt mạch môn sau lưng nàng, thúc đẩy nội lực cuồn cuộn trút sang người nàng.

Quyên Nhi được nội lực hùng hậu của Lý Hàn Thu giúp sức, nàng điều động chân khí, và thân thể này dần dần hồi phục.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Quyên Nhi đột nhiên đứng lên quay đầu nhìn lại thì thấy trán Lý Hàn Thu ướt đẫm mồ hôi và đang nhỏ giọt.

Bất giác nàng buông tiếng thở dài nói:

- Tiện thiếp làm cho Lý huynh phải lao lực thái quá.

Nàng với tay xuống gầm giường lấy ra một cái hộp gỗ ôm vào lòng. Tay trái nàng lấy ra một tấm khăn mặt lau mồ hôi cho Lý Hàn Thu rồi khẽ hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh còn hành động được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là được...

Chàng đứng dậy hỏi tiếp:

- Có việc gì vậy?

Quyên Nhi đưa cánh tay ra nói:

- Lý huynh đỡ cho tiện thiếp trở về phòng mình.

Lý Hàn Thu do dự một chút rồi dìu Quyên Nhi ra ngoài.

Phòng ngủ của Quyên Nhi ở gần phòng bệnh của tổ phụ nàng. Lý Hàn Thu nâng đỡ Quyên Nhi đẩy cửa tiến vào.

Trong cửa là một phòng khách nhỏ bé có đặt hai cái ghế mây và một chiếc bàn nhỏ.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh! Lý huynh đưa tiện thiếp vào phòng ngủ.

Lý Hàn Thu sửng sốt một chút nhưng chàng cũng theo lời đưa Quyên Nhi vào phòng ngủ.

Phòng ngủ của Quyên Nhi nhỏ hẹp nhưng cách bài trí rất thanh nhã. Trong phòng toàn một màu lam nhạt. Cả nóc rèm cửa cũng đều căng bằng thứ vải màu này.

Quyên Nhi yếu lắm rồi phải ngồi tựa vào người Lý Hàn Thu.

Nàng nói rất khẽ:

- Lý huynh đặt tiểu muội lên giường.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng thương thế nàng rất trầm trọng không thể tự ý hành động được nữa rồi.

Chàng liền ẵm Quyên Nhi đặt lên giường, mở chăn ra đắp lên cho nàng.

Trong tay Quyên Nhi vẫn ôm cái hộp gỗ. Nàng từ từ đặt hộp xuống bên gối rồi chăm chú nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Tạ ơn Lý huynh! Trong một đêm Lý huynh đã hai phen cứu tiểu muội.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hiện giờ cô nương thấy thế nào?

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Thứ thuốc mà lão để lại...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Thuốc độc phải không?

Quyên Nhi đáp:

- So với chất độc khác thuốc này còn độc hơn nhiều. Uống vào rồi người dần dần thiếp đi, mê man bất tỉnh. Sau một giấc ngủ li bì khá lâu thân thể biến hóa, dần dần mất cả võ công.

Lý Hàn Thu chấn động tâm thần hỏi:

- Có hạng thuốc ghê gớm đến thế ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư chế ra những thứ kỳ dược bí mật độc môn. Đã có lần lão nói chuyện với tiểu

muội.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi:

- Nhưng cô nương đã uống thuốc đó vào rồi bây giờ biết làm thế nào?

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Chà! Lão Đàm Dược Sư không thủ tín. Dĩ nhiên chúng ta không cần giữ tín nghĩa với hắn nữa.

Quyên Nhi thấy Lý Hàn Thu ra chiều xao xuyến, nàng liền mỉm cười nói:

- Lý huynh bất tất phải hoang mang. Tiểu muội đã có linh chi trị được.

Lý Hàn Thu nói:

- Linh chi tuy là vật hy hữu, ngàn năm khó thấy một lần. Nhưng chỉ có một thứ đó thì e rằng không đủ vị cho hữu hiệu.

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhưng trong hộp của tiểu muội không phải chỉ có một thứ linh chi mà thôi.

Lý Hàn Thu nghe nàng nói có vẻ chắc chắn, cũng yên tâm được một phần, liền hỏi:

- Xem chừng cô nương cũng có hiểu được ít nhiều về y đạo?

Quyên Nhi đáp:

- Người ta thường nói "Cửu bệnh thành lương y". tiểu muội tuy chẳng mắc bệnh lâu ngày, nhưng gia tổ bị bệnh mấy năm, thường được nghe Đàm Dược Sư bàn tới y đạo, tiểu muội quên mất nhiều rồi, nhưng cũng còn nhớ được một ít.

Lý Hàn Thu nói:

- Đã vậy thì cô nương hãy uống dược vật này đi rồi sẽ nói. Cô nương không thể chết mà cũng không thể để mất võ công được.

Quyên Nhi gật đầu mở hộp ra.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thì chỉ thấy một trái đỏ tươi coi rất kỳ dị lớn bằng mắt mèo, đặt ở trong góc hộp. Ngoài ra còn mấy thứ cành xanh dài độ hai tấc. Chàng chắc đây là những cành cây linh chi.

Quyên Nhi thò những ngón tay nhỏ nhắn cầm lấy trái đỏ tươi ở trong hộp nắm bóp một lát rồi lại đặt xuống.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao cô nương không uống đi?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm Dược Sư nói cho hay cây Linh chi phải sống lâu ngàn năm trở lên mới sinh ra mật. Lại một nghìn năm nữa mật mới biến thành trái đỏ tươi. Trái linh chi đỏ như vậy thì ít ra cây linh chi đó sống đã trên hai ngàn năm. Đây là một phần tinh túy của Linh Chi, nếu tiểu muội uống vào thì thật là tiếc.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương định giữ nó làm chi?

Quyên Nhi đáp:

- Để chữa bệnh cho lệnh tổ phụ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm:

- Cô này thật là một người chí hiếu. Cô đã nói vậy, ta không nên chen vào nữa.

Đột nhiên "binh" một tiếng. Cái hộp gỗ mà Quyên Nhi đang cầm trong tay rớt xuống đất.

Lý Hàn Thu thò tay ra nắm lấy tay nàng thì thấy ngón tay nàng lạnh toát khiến chàng kinh hãi vô cùng.

Trong lúc hoang mang chàng không kịp nghĩ gì nữa, thò tay ra lấy ngay trái hồng tươi bỏ vào miệng Quyên Nhi cho nàng nuốt xuống.

Trong hộp còn mấy thứ thuốc hoàn , nhưng chàng không hiểu về y dược nên không dám cho nàng uống. Chàng liền đậy nắp hộp lại rồi đứng lên đi quanh trong nhà. Trong bụng nghĩ thầm:

- Nếu Lôi huynh về sớm thì thật hay!

Lý Hàn Thu đang nghĩ vơ vẩn, bỗng nghe Quyên Nhi nói ú ớ như người trong mộng. Sau chàng nghe rõ:

- Nóng quá! Nóng quá! Lại khát nước nữa!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì trong khuê phòng không thấy có bình nước nào hết.

Chàng vội chạy xuống bếp bưng một bát nước lên. Mắt chàng nhìn vào Quyên Nhi bỗng giật nảy mình lên.

Quyên Nhi đầu óc tán loạn, hai tay ôm ngực, nàng lăn lộn trên giường, miệng vẫn kêu la.

- Nóng! Nóng quá! Nóng quá! Trời ơi! Khát nước đến chết!

Lý Hàn Thu nghĩ thầm kinh hãi tự nhủ:

- Té ra đều tại mình cho nàng uống trái linh chi. Nếu nàng không dừng lại được hay đi đến chỗ nguy hiểm thì tội mình thật là trầm trọng.

Bỗng nghe đánh "soạt" một tiếng! Quyên Nhi xé rách một mảnh áo để lộ màu da trắng như tuyết trước ngực nổi màu hồng.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài, hốt hoảng chạy lại nâng Quyên Nhi dậy cầm bát nước ghé vào môi nàng.

Quyên Nhi khác nào ngựa ký đến bên dòng nước uống ừng ực một hơi hết cả bát lớn.

Quyên Nhi uống một bát nước lạnh vào rồi tâm thần mê loạn dường như có giảm đi một phần.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, Quyên Nhi lại bắt đầu lăn lộn trên giường miệng la không ngớt:

- Khát nước! Khát nước!

Lý Hàn Thu lấy ba bát nước lạnh thật lớn, Quyên Nhi đều uống một hơi cạn sạch. Nhưng mỗi bát nước lạnh chỉ khiến cho nàng trấn tĩnh được một khoảnh khắc rồi lại bắt đầu lăn lộn kêu la.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta không thể nào hạn chế được sự khát nước cho nàng, nếu nàng uống nước mãi vào thì bụng chướng lên rất nguy hiểm.

Chàng đưa mắt nhìn Quyên Nhi lăn lộn trên giường, đâm ra chân tay luống cuống. Chàng đành thò tay phải ra điểm hai huyệt đạo Quyên Nhi.

Cử động này tuy khiến cho nàng yên tĩnh lại, nhưng Lý Hàn Thu cũng nhìn rõ nội tâm nàng đau khổ vô cùng! Chàng đành ngồi xuống cạnh giường để xem biến hóa.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Quyên Nhi dần dần ngủ thiếp đi.

Lý Hàn Thu nghe tiếng nàng ngáy pho pho tựa hồ như một giấc ngủ ngon lành. Chàng mới hơi yên tâm thở phào một cái nhẹ nhõm rồi từ từ bước ra ngoài nhà đi tuần sát một vòng. Chàng vào cả giường bệnh ngó lão già một cái rồi mới trở về phòng.

Đến lúc mặt trời lặn, Lôi Phi cõng về một lão già râu bạc chạy thẳng lên nhà.

Lý Hàn Thu ra đón hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh đã về đấy ư?

Lôi Phi đặt lão già xuống lau mồ hôi trán rồi đáp:

- Ký đại phu đây y đạo tinh thâm chỉ vì tuổi già mà không muốn ra ngoài chữa bệnh. Tiểu huynh phải miễn cưỡng mãi mới mời được đại phu tới đây. Tiểu huynh mướn một cỗ kiệu nhỏ, nhưng đường lên núi càng lên cao càng hiểm trở, kiệu đi chậm quá nên tiểu huynh phải cõng đại phu.

Lý Hàn Thu nói:

- Trời ơi! Lôi huynh mà không trở về một lúc nữa Quyên cô nương tỉnh lại, thì tiểu đệ không biết xử trí làm sao.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Dường như đã xảy ra khá nhiều vấn đề hệ trọng phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Mới trong một đêm mà tiểu đệ tưởng chừng như lâu bằng mười năm.

Lôi Phi hỏi:

- Chuyện gì vậy? Lý đệ thủng thẳng nói cho tiểu huynh nghe.

Lý Hàn Thu chờ Ký đại phu và Lôi Phi vào ngồi trong nhà khách rồi mới đem việc Đàm Dược Sư ra đi rồi trở lại. Lão tặng thuốc giải mà ra thuốc độc. Quyên Nhi ăn trái linh chi rồi như người điên, thuật lại một lượt.

Lôi Phi nghe chàng kể chuyện cũng chấn động tâm thần, thở dài nói:

- Xảy ra cục diện này bây giờ chỉ còn trôn vào sự cầu may. Chúng ta hãy đi coi Quyên cô nương rồi sẽ nói chuyện.

Y quay lại nhìn Ký đại phu hỏi:

- Lão trượng có mệt lắm không?

Ký đại phu lắc đầu đáp:

- Lão hán ư? Lão hán chưa được nghỉ một chút nào, thở không ra hơi vì mệt quá.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu thường đi đường có nghỉ lúc nào không?

Ký đại phu đáp:

- Lão hán tuổi già sức yếu. Nay phải một phen đi xa không ngừng bây giờ mệt quá rồi, phải nghỉ một giờ cũng chưa lại sức.

Lôi Phi nói:

- Ký đại phu! Ký đại phu có phải đi bước nào đâu?

Ký đại phu đáp:

- Lão hán tuy không phải đi bộ nhưng dầm nắng dãi gió một ngày với nửa đêm mà còn sống được đến bây giờ cũng là may đấy.

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Vậy xin để đại phu hãy nằm nghỉ một thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Ký đại phu ngồi tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Hàn Thu hắng giọng khẽ nói:

- Lôi huynh! Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện.

Lôi Phi "ừ" một tiếng rồi từ từ bước ra ngoài nói:

- Lý đệ! Chúng ta tưởng lên đây nghỉ ngơi mấy bữa, nào ngờ lại gặp phải cơ sự này.

Lý Hàn Thu nói:

- Hỡi ơi! Trên chốn giang hồ lòng người nham hiểm thực không biết đâu để mà đề phòng. Tiểu đệ không bao giờ ngờ tới một vị danh y như Đàm Dược Sư lại là một nhân vật hiểm sâu đến thế.

Lôi Phi hạ thấp giọng xuống nói:

- Coi tình hình trước mắt, tiểu huynh e rằng còn có biến nữa. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn có biến gì nữa?

Lôi Phi đáp:

- Biến cố gì thì tiểu huynh không thể nói một cách cụ thể được. Có điều tiểu huynh đã tiên cảm như vậy mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chẳng lẽ lại không thấy một chút đầu mối gì ư?

Lôi Phi đáp:

- Kể ra thì trong lòng tiểu huynh cũng đã có chút manh mối, nhưng không dám quyết định.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là được. Có điều tiểu huynh chưa nắm vững nội tình nên không muốn nói vội.

Lý Hàn Thu nói:

- Được lắm! Tiểu huynh cứ nói đi. Tiểu đệ xin giữ bí mật là xong.

Lôi Phi nói:

- Nếu tiểu huynh suy tính không lầm thì biến cố này là ở trên mình tổ phụ của Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Có phải Lôi huynh muốn nói về thân thế Du Bạch Phong lão tiền bối kia không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh mới đem lòng hoài nghi mà thôi, hay hơn hết là Lý đệ khi gặp cơ hội thuận tiện nên nhắc Quyên cô nương một câu. Lý đệ hỏi nàng xem còn nhớ được ám ký trong mình tổ phụ nàng

không?

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên, cặp mắt sáng rực hỏi:

- Đúng rồi! Du Bạch Phong tiền bối chắc không phải là nhân vật để Đàm Dược Sư an bài một cách dễ dàng như vậy.

Lôi Phi nói:

- Có nhiều việc người đương cuộc thường mê muội mà kẻ bàng quan sáng suốt. Nhưng việc này trọng đại quá, chúng ta không nên hấp tấp, phải tìm thời cơ đích đáng hãy thức tỉnh Quyên cô nương. Hay hơn hết là đừng để nàng nhìn thấy dấu vết mình có ý nhắc nhở cô.

Lý Hàn Thu thở dài nói:

- Hiện giờ Quyên cô nương có được bình yên vô sự hay không cũng khó lòng biết trước.

Lôi Phi nhăn nhó cười nói:

- Nếu Quyên cô nương không thể tỉnh táo lại thì lại càng rắc rối cho chúng ta lắm đó.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Việc gì mà rắc rối?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Quyên cô nương không tỉnh táo lại thì lão Đinh Bội và Tiểu Nguyệt về đây sẽ sinh lòng ngờ vực chúng ta. Khi đó có giải thích họ cũng không tin mình được.

Lý Hàn Thu ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Đúng thế! Dù chúng ta có nói rõ những việc xảy ra e rằng bọn họ cũng không cho là thật...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Đó là một vụ không còn cách nào giải thích được. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Thời giờ đã đến rồi. Chúng ta hãy mời Ký đại phu đi coi bệnh tình Quyên cô nương rồi sẽ tính.

Hai người lại vào nhà khách thấy Ký đại phu vẫn tựa lưng vào ghế mà ngủ.

Lý Hàn Thu lại gần lay gọi:

- Đại phu tỉnh chưa?

Ký đại phu giương cặp mắt lên nhìn, khẽ hắng giọng một tiếng rồi khẽ hỏi:

- Đi coi bệnh phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Tại hạ mời đại phu hãy đi coi bệnh cho một vị cô nương trước.

Ký đại phu đứng dậy nói:

- Lão hán trong bụng đói lắm rồi!

Lôi Phi hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Đại phu đi coi bệnh xong, bọn tại hạ sẽ xuống bếp làm cơm cho đại phu xơi.

Lý Hàn Thu đi trước dẫn đường cho Ký đại phu cùng Lôi Phi.

Ba người vào thẳng khuê phòng Quyên Nhi.

Quyên Nhi nằm trên một cái giường gỗ, đắp chăn bông.

Ký đại phu thò tay ra mở chăn lên khẽ hỏi:

- Cô này bị bệnh bao lâu rồi.

Lý Hàn Thu đáp:

- Y mới mắc bệnh bữa này, dường như trúng độc thì phải.

Ký đại phu ồ lên một tiếng rồi không hỏi gì nữa. Lão thò tay ra đặt ba ngón. Ngón trỏ, ngón giữa và ngón mô gianh lên cổ tay Quyên Nhi để coi mạch. Hai mắt lão nhắm lại và lắc đầu hoài. Miệng lẩm bẩm những gì nghe không rõ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Ký đại phu đột nhiên đặt tay Quyên Nhi xuống nói:

- Lạ quá!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu thấy thế nào?

Ký đại phu đáp:

- Người thường mắc bệnh thì hiển nhiên ra mạch lạc. Mạch lạc hư nhược bất lực. Nhưng vị Quyên cô nương này lại khác hẳn, tựa hồ nguyên khí sung túc, không dung nạp một thứ bệnh nào vào trong người.

Chương 81: Con Bệnh Cũng Có Người Đánh Tráo

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bệnh này cách chữa thế nào?

Ký đại phu đáp:

- Dẫn nguyên thần tản ra để mình dùng.

Lão trầm ngâm một chút rồi tiếp:

- Dường như ngoài cách dùng thuốc. Còn biện pháp khác nữa, nhưng lão phu chỉ biết bốc thuốc mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đại phu! Chuẩn bị dùng thuốc gì bây giờ?

Ký đại phu đáp:

- Dùng thang "Tiêu Nguyên Giảm Nhiệt" khiến cho luồng nguyên thần trong bụng y không lưu hành phải tiêu tan ra kinh mạch mới được. Rồi sau sẽ châm chước dùng thuốc.

Lôi Phi lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi! Tại hạ hiểu rồi!

Ký đại phu chau mày hỏi:

- Các hạ hiểu cái gì?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ hiểu bệnh thế có liên quan đến vị cô nương này...

Ký đại phu hỏi:

- Thế thì làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nên dẫn đạo cho luồng chân khí chứa chất trong nội phủ cô lưu hành ra chỗ khác.

Ký đại phu vỗ đùi đánh đét một cái rồi nói:

- Phải rồi! Có điều lão phu không làm được như vậy.

Lôi Phi khẽ bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ! Tiểu huynh cùng Ký đại phu đây hãy lui ra trước. Còn Lý đệ ở lại đây thi triển phương pháp đạo cho cô thử xem phần nguyên khí bế tắc ở trong nội phủ vì quá dư dật có thể đưa ra kinh mạch được không?

Lý Hàn Thu ngần ngừ đáp:

- Cái đó... Tiểu đệ e rằng có điều không tiện.

Lôi Phi hỏi:

- Bây giờ công cuộc cứu người là khẩn yếu. Sao Lý đệ còn nghĩ đếm mối hiềm nam nữ?

Lý Hàn Thu nói:

- Được rồi! Để tiểu đệ thử coi. Bất luận có thành công hay không thì cũng chỉ trong thời gian chừng ăn xong bữa cơm là tiểu đệ sẽ ra báo cáo với hai vị.

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ nên cẩn thận và phải nhẫn nại, đừng có nóng nảy mới được.

Lý Hàn Thu gật đầu. Chàng đi tới trước giường Quyên Nhi nâng nàng ngồi dậy. Chàng ngồi xếp bằng phía sau nàng rồi ngấm ngầm để vận sinh khí từ từ đưa tay mặt ra đặt vào huyệt mạch môn Quyên Nhi.

Lôi Phi khẽ gật đầu rồi từ từ lui ra. Y khẽ hỏi Ký đại phu:

- Đại phu! Quyên cô nương đây mắc phải chứng bệnh gì?

Ký đại phu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Nhà có tiền nhiều xài lắm đồ bổ nên mới có triệu chứng này, nhưng phần nhiều là người lớn tuổi mới mắc chứng trầm trệ này!

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Quyên cô nương đây hãy còn nhỏ tuổi, chắc không phải vì ăn uống nhiều đồ bổ.

Lôi Phi hỏi:

- Thế thì vì lẽ gì cô ta lại mắc chứng đó?

Ký đại phu đáp:

- Lão phu cũng lấy làm kỳ. Có thể là cô đi vào chốn sơn dã ăn lầm phải thứ trái cây kỳ dị.

Lôi Phi nghĩ thầm:

- Xem chừng vị Ký đại phu này quả là một tay học rộng.

Hai người bên ngoài chờ đợi một lúc thì thấy Lý Hàn Thu mồ hôi nhễ nhại ở trong phòng đi ra.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ thấy thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Xem chừng cũng có chút tiến triển. Trong nội phủ y tựa hồ có luồng nguyên khí quá mạnh chạy như thiên mã hành không, khó lòng kiềm chế lại được.

Ký đại phu nói:

- Không sao đâu! Chỉ cốt làm sao cho cô chuyển khí vào kinh mạch từ từ là được.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nghĩ một lúc rồi lại làm phen nữa thử coi.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Bây giờ chúng ta hãy đi coi bệnh tình ông già xem sao.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi chàng đi trước.

Ba người vào phòng bệnh. Ký đại phu đưa tay ra bắt mạch ở tay mặt Du Bạch Phong.

Hồi lâu lão vẫn không nói nửa lời.

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Đại phu! Đại phu coi bệnh tình lão thế nào?

Ký đại phu lắc đầu đáp:

- Lão phu chưa coi ra được, bệnh thế ông này rất lạ.

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu thấy thế nào?

Ký đại phu hỏi lại:

- Có phải y mắc bệnh lâu rồi không?

Lôi Phi đáp:

- Ông bị bệnh đã mấy năm nay.

Ký đại phu hỏi:

- Trong khoảng thời gian đó có mời ai đến coi chưa?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là có. Hơn nữa lại là một vị danh y.

Ký đại phu "ồ" lên một tiếng rồi hỏi lại:

- Vị đại phu nổi danh đó nói thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Y cũng nói như đại phu là không hiểu bệnh tình thế nào.

Ký đại phu tức mình nói lại:

- Ai bảo lão phu không biết bệnh tình y.

Lôi Phi nghĩ bụng:

- Hay lắm! Vị Ký đại phu này tuy tuổi đã già mà vẫn còn tính hiếu thắng. Vậy ta phải nói khích lão mấy câu mới được.

Y nghĩ vậy rồi hỏi:

- Đại phu nói vậy thì đã hiểu bệnh tình rồi ư?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Coi mạch thì xem ra rồi nhưng lại là một điều không thể thế được.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi khẽ nói:

- Xin đại phu cứ xem theo đạo mà nói! Bọn tại hạ xin rửa tai mà nghe đây.

Ký đại phu nói:

- Cô nương kia thực mà hóa hư còn ông già này thì hư mà hóa thực...

Rồi lão nhắm mắt lắc đầu một hồi, nói tiếp:

- Cứ theo y đạo mà nói thì bệnh này cái không đủ nhiều hơn cái có thừa. Cô nương kia cần phải theo phương pháp đại tả còn ông già này lại phải đại bổ mới xong. Vì thế mà lão phu có điều nghĩ không ra.

Lôi Phi nói:

- Đại phu nói rất đúng đạo lý. Ông già này mấy mươi năm nay nằm liệt giường ăn uống rất ít thì dĩ nhiên cần phải đại bổ.

Ký đại phu nói:

- Nó khó là ở chỗ phải trị khỏi bệnh rồi mới bổ được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Như vậy là lão mắc bệnh gì?

Ký đại phu đáp:

- Dường như lão trúng độc.

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi lại:

- Trúng độc ư?

Ký đại phu đáp:

- Đúng thế! Một thứ chất độc rất kỳ quái khiến cho lão mê man bất tỉnh suốt ngày.

Lôi Phi ngấm ngầm gật đầu nghĩ bụng:

- Xem chừng vị đại phu này về y đạo thật có chỗ hơn người.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu nói:

- Đại phu! Đã coi ra là lão trúng độc thì có nên giải độc cho lão không?

Ký đại phu nói:

- Cái đó lão phu không làm được?

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Ký đại phu đáp:

- Trừ phi các vị tìm ra chút cặn bã về chất độc, bằng không thì lão phu chẳng có cách nào biết lão trúng chất độc gì? Làm sao mà bốc thuốc được?

Lôi Phi thở dài nói:

- Bệnh này thế nào cũng phải chữa cho xong. Nếu đại phu không thể chữa xong trong một thời gian ngắn thì đành phải lưu đại phu ở lại mấy ngày.

Ký đại phu kinh hãi hỏi:

- Các hạ bảo sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ đại phu cần một tháng mới chữa khỏi thì lưu đại phu lại một tháng. Trường hợp cần phải hàng năm cũng khuất giá hàng năm.

Ký đại phu lại hỏi:

- Nếu lão phu không chữa khỏi được bệnh nhân thì làm thế nào.

Lôi Phi cười đáp:

- Trường hợp này chẳng thể nào có được mà có ra chăng nữa cũng đành vĩnh viễn lưu đại phu ở đây.

Ký đại phu biến sắc nói:

- Lão phu chỉ thấy người ta cưỡng ép trong việc mua bán chứ chưa từng thấy ai cưỡng ép thầy lang phải chữa bệnh bao giờ.

Lôi Phi đứng dậy nói:

- Đại phu thử nghĩ coi. Nơi đây là chốn sơn lâm cùng cốc ít có dấu vết chân người...

Y chưa dứt lời đã trở gót quay đi ra.

Ký đại phu trông bóng sau lưng Lôi Phi thở phào một cái.

Lão lại đưa mắt nhìn bệnh nhân nằm trên giường mà ngơ ngẩn xuất thần.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Đại phu bất tất phải quan tâm. Xin cứ hết lòng cứu trị. Bọn tại hạ xin đối đãi với đại phu một cách rất trung hậu.

Chàng nói xong cũng đứng dậy bỏ đi.

Lôi Phi đã đứng chờ ở ngoài nhà. Y vẫy tay vời Lý Hàn Thu lại nói:

- Lý đệ! Ký đại phu là một ông lang giỏi đấy! Thực ra lão rất tinh thâm y đạo. Chúng ta phải dùng phương pháp bức bách lão để lão tìm ra phương pháp. Bây giờ Lý đệ hãy vào coi Quyên cô nương xem ngoài nầy để mặc tiểu huynh trông coi.

Lý Hàn Thu gật đầu rồi chạy vào phòng Quyên cô nương. Chàng thấy nàng ngồi trên giường đang giương cặp mắt lên mà nhìn.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương tỉnh rồi ư?

Quyên Nhi khẽ gật đầu, muốn nói lại thôi.

Lý Hàn Thu coi nàng có vẻ đau đớn rất khó chịu, thì chàng chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Phải rồi! Bây giờ nàng vẫn chưa có cách nào làm cho linh quả thần diệu kia biến hóa thành nguyên khí, để dẫn vào kinh mạch. Vậy ta phải giúp nàng một tay.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi nói:

- Để tại hạ giúp cô nương một tay.

Rồi chàng đỡ Quyên Nhi dậy, ngồi xếp bằng ở phía sau, đưa ta mặt đặt lên lưng nàng, ngấm ngầm đề tựu chân khí. Một luồng khí nóng từ từ trút vào huyệt mạch môn trong người nàng.

Không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu.

Lý Hàn Thu mệt nhoài trán toát mồ hôi. Chàng mới nghe thấy Quyên Nhi thở phào một cái nói:

- Đa tạ Lý huynh.

Lý Hàn Thu dừng tay lại hỏi:

- Đã được chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Xong rồi! Chân khí đã đi vào kinh mạch. Tiểu muội có thể ngồi xếp bằng điều dưỡng bất tất Lý huynh phải lao thần nữa.

Lý Hàn Thu cất tay ra lau những giọt mồ hôi trên trán rồi bước xuống giường nói:

- Xin cô nương hãy ngồi điều dưỡng...

Quyên Nhi đột nhiên nhớ tới Lôi Phi liền hỏi:

- Còn vị Lôi huynh đã về chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Y về rồi.

Quyên Nhi lại hỏi:

- Có mời được thầy lang nào về không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Y có dẫn theo một vị Ký đại phu đưa về.

Quyên Nhi hỏi:

- Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt đã thấy đâu chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chưa thấy họ về.

Quyên Nhi nói:

- Nếu vậy thì nhất định họ bị mắc vào cạm bẫy của Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu nói:

- Kể ra hãy còn nhiều chuyện, nhưng cần chờ cô nương tỉnh táo tâm thần rồi mới quyết định được. Vậy cô nương hãy ngồi điều dưỡng để lát sau mạnh hẳn sẽ nói chuyện.

Quyên Nhi tuy trong lòng nóng biết nội tình nhưng nàng cũng tự hiểu lúc này chưa nên nói nhiều, nên cố nhẫn nại, tươi cười gật đầu rồi nhắm mắt lại.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống nói:

- Cô nương hãy ngoan ngoãn ngồi nghỉ nghe.

Rồi chàng len lén rút lui.

Lôi Phi đón chàng khẽ hỏi:

- Thương thế Quyên cô nương ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Dường như đã khá nhiều.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Nếu vậy thì may quá. Bây giờ chúng ta có một việc rất khẩn yếu là phải bảo vệ cho họ được an toàn.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp:

- Lão Đàm Dược Sư đi rồi rất có thể còn trở lại.

Lôi Phi nói:

- Có khi hắn không trở lại nữa. Dù sao chúng ta cũng phải chuẩn bị...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trong lòng tiểu huynh vẫn băn khoăn về chuyện này nhưng không dám nói ra sợ Lý đệ không yên tâm mà còn có ảnh hưởng đến Ký đại phu. Nếu lão mà sinh lòng khiếp sợ thì y thuật kém bề chuẩn đích. Đó là một sự rất phiền. Nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Sao lại không cần?

Lôi Phi tủm tỉm cười đáp:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của Lý đệ đủ để đối phó với Đàm Dược Sư lúc này chúng ta còn phải chiếu cố cho Quyên cô nương, một mặt phải trông mong cho Du Bạch Phong thì khó lòng tránh khỏi tình trạng được chỗ nọ bỏ chỗ kia. Vì vậy mà tiểu huynh rất lo âu. Bây giờ Quyên cô nương đã tỉnh táo lại có rất hy vọng phục hồi nguyên lực, thì dĩ nhiên chúng ta không cần phải băn khoăn nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bây giờ chúng ta nên làm gì?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ ư? Chúng ta ngồi xuống đây nghĩ một lúc đừng đến quấy nhiễu Ký đại phu để lão trông coi bệnh cho kỹ càng, lẳng lặng suy nghĩ. Mình hãy chờ thần trí Quyên cô nương phục hồi như cũ để cô chứng thực những mối nghi ngờ trong lòng chúng ta.

Lý Hàn Thu ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Nếu mọi việc đều thuận lợi thì chỉ trong vòng hai giờ là cô có thể phục hồi như cũ.

Lôi Phi cười nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ nhẫn nại mà chờ. Bất luận Quyên cô nương bao giờ tỉnh lại được cũng không sao.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Xem chừng Lôi huynh đã vững tâm lắm rồi thì phải?

Lôi Phi cười khanh khách đáp:

- Thời khắc khẩn trương đã qua rồi thì làm gì mà chẳng vững tâm.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chờ đợi.

Không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu.

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại làm kinh động hai người.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thấy Ký đại phu tay đang vịn tường vách chân bước chệnh choạng tiến lại.

Lý Hàn Thu vội chạy đến đỡ lão hỏi:

- Đại phu làm sao thế?

Ký đại phu đáp:

- Lão phu đói quá rồi!

Lý Hàn Thu nói:

- Xin đại phu hãy ráng nhẫn nại một lúc, tại hạ lập tức xuống bếp tìm đồ nấu nướng cho đại phu dùng.

Ký đại phu đưa tay lên nói:

- Lão phu... Lão phu đã nghĩ ra cách giải độc rồi.

Lôi Phi cũng lật đật chạy lại hỏi:

- Đại phu nghĩ ra được biện pháp gì?

Ký đại phu đáp:

- Nếu có linh chi thảo dược thì chỉ thêm hai vị thuốc là có thể giải trừ được chất độc.

Lão thở hồng hộc nói tiếp:

- Bằng không tìm được cỏ linh chi thì chỉ còn cách "dĩ độc công độc"

Lôi Phi nói:

- Lý đệ! Lý đệ hãy nâng đỡ đại phu để tiểu huynh tìm làm thức ăn.

Bỗng nghe Ký đại phu nói tiếp:

- Phép "dĩ độc công độc" tuy lão phu hiểu nhưng chưa dùng tới bao giờ. Lão phu chỉ có thể lấy miệng nói thì được chứ không thể ra tay điều chế.

Lý Hàn Thu nói:

- Xin đại phu hãy nghỉ ngơi một lúc. Chúng ta ăn uống xong rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn.

Ký đại phu nói:

- Đúng thế! Lão phu thấy đói bụng quá rồi.

Chỉ trong khoảng khắc Lôi Phi bưng lên một bát canh miến.

Ký đại phu ăn xong bát miến rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, sau lão mở bừng mắt ra nói:

- Về biện pháp "Dĩ độc công độc" là điều chế mấy thứ độc vật để cho lão uống.

Lôi Phi hỏi:

- Không hiểu những chất độc đó có làm chết người không?

Ký đại phu đáp:

- Dĩ nhiên là có thể. Nhưng trừ biện pháp đó, lão phu không còn cách nào khác.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Đại phu bất tất phải hoang mang. Thuốc chỉ chữa được cho người không chết. Đại phu cứ yên tâm và hết lòng điều trị cho. Bọn tại hạ có con mắt hiểu biết, quyết chẳng làm gì khó dễ cho đại phu.

Ký đại phu hỏi:

- Có thật thế không?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Ký đại phu hỏi:

- Hay lắm! Các hạ còn hỏi gì nữa?

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu có xác định là ông già đó có bị trúng độc không?

Ký đại phu đáp:

- Nhất định không lầm.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng có kẻ cho ông uống một thứ thuốc độc mãn tính khiến ông suốt ngày mê man trên giường không tỉnh lại được?

Ký đại phu đáp:

- Cái đó các vị thử tự hỏi lại mình coi. Đã là người chữa bệnh vì lẽ gì lại cho người ta uống thuốc độc?

Lôi Phi nói:

- Bất quá tại hạ hỏi vậy mà thôi...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu bọn tại hạ tìm được bã thuốc, đại phu có thể coi ra lão uống phải thuốc độc gì không?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Nếu các vị tìm được bã thuốc thì dĩ nhiên lão phu phải coi ra.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Đại phu hãy nhắm mắt nghỉ một lúc nữa.

Y nói rồi đi ra ngoài vẫy tay một cái. Lý Hàn Thu cũng theo ra hỏi:

- Lôi huynh có điều chi sai khiến?

Lôi Phi đáp:

- Bây giờ chúng ta chẳng làm gì được, cần phải chờ Quyên cô nương tỉnh táo lại rồi sẽ thương nghị. Vậy Lý đệ đi chiếu cố cho Quyên cô nương còn tiểu huynh ở ngoài này coi chừng.

Lý Hàn Thu gật đầu trở gót đi vào trong phòng Quyên cô nương.

Quyên Nhi đang vận khí điều dưỡng. Nàng ngó thấy Lý Hàn Thu nở một nụ cười e lệ nói:

- Đa tạ Lý huynh!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương đã tỉnh táo chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tỉnh táo rồi. Toàn là nhờ ân Lý huynh trợ giúp.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy thì hay lắm. Bọn tại hạ đang rất lấy làm lo lắng.

Quyên Nhi hỏi:

- Có việc chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cô nương hãy coi kỹ xem ông già nằm giường bệnh kia có đúng là lệnh tổ không?

Quyên Nhi sửng sốt. Nàng ở trên giường bước ngay xuống chạy đến phòng bệnh của gia gia. Đến hơn năm nay tựa hồ không bao giờ cô nghĩ đến chuyện này. Chợt nghe Lý Hàn Thu nhắc tới trong lòng cô không khỏi kinh hãi vô cùng!

Lý Hàn Thu đi đến ngoài phòng, chàng e có điều bất tiện, nên không theo vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, Quyên Nhi chạy ra sắt mặt đã biến đổi:

- Chúng ta bị gạt hết rồi.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Cô nương hãy trấn tĩnh lại một chút chuyện này thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Người này diện mạo, tầm vóc đều giống gia gia nhưng lại không phải.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lúc mới mắc bệnh thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng là lão nhân gia. Nhưng không biết họ đem đi bao giờ và đổi người khác vào.

Lý Hàn Thu nói:

- Đối với một người bệnh liệt giường mấy năm thì ai còn nghĩ đến chuyện này...

Chương 82: Cuộc Điều Tra Lai Lịch Bệnh Nhân

Lý Hàn Thu ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Bây giờ có một việc trọng yếu nhất là chúng ta trước hết hãy chứng minh lệnh tổ sống chết thế nào? Hiện tại ở đâu?

Quyên Nhi khẽ đáp:

- Trừ Đàm Dược Sư chỉ còn một người duy nhất có thể đánh tráo gia tổ phụ được là Tiểu Nguyệt mà thôi.

Lôi Phi từ từ bước tới ngó Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Cô nương đã phát hiện ra điều chi?

Quyên Nhi đáp:

- Bệnh nhân không phải là gia gia (ông) của tiện thiếp.

Lôi Phi khẽ nói:

- Bây giờ tạm thời chúng ta không nên tiết lộ việc này ra ngoài mà phải đối phó một cách kín đáo.

Quyên Nhi hỏi:

- Đối phó bằng cách nào?

Lôi Phi đáp:

- Việc thứ nhất là phải điều tra cho biết rõ lệnh tổ có còn sống ở nhân gian không...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn ở nhân gian thì ở đâu? Nếu lão nhân gia đã gặp điều bất hạnh thì phải kiếm ra hung thủ đã hại lão nhân gia là ai?

Quyên Nhi đáp:

- Hung thủ nhất định là Đàm Dược Sư, bất tất phải điều tra nữa.

Lôi Phi đáp:

- Hoặc giả bên trong còn có điều ngoắt ngoéo, cô nương phải cố gắng bình tĩnh lại mới được.

Quyên Nhi sa lệ buồn rầu nói:

- Mấy năm nay tiện thiếp đã bị ma chiết cơ hồ thành trơ như gỗ có điều hiện giờ tiện thiếp đã hiểu rõ việc đời.

Lôi Phi nói:

- Vậy thì hay lắm! Trước hết cô nương hãy nghĩ lại từ khi lệnh tổ mắc bệnh đã trải qua những chỗ nào khả nghi, rồi chúng ta căn cứ vào đó mà mở cuộc điều tra.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lúc gia tổ mới mắc bệnh thì tiện thiếp hãy còn nhỏ tuổi. Chính tiện thiếp đã trông nom thuốc thang. Khi đó thì đúng là tổ phụ tiện thiếp không còn ai nữa. Về sau bệnh thế ngày một trầm trọng, nằm liệt giường không dậy được nên nhiều phen thay đổi người phục vụ.

Lôi Phi đưa tay ra nói:

- Vậy là đủ rồi. Đó là một mấu chốt rất trọng yếu.

Quyên Nhi lau nước mắt phấn khởi tinh thần hỏi:

- Mấu chốt gì?

Lôi Phi nói:

- Cô nương thử nghĩ kỹ xem lần thứ nhất lệnh tổ lúc ngất đi có những ai ở hiện trường.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Lúc đó có Đàm Dược Sư, Đinh Bội. Còn tiện thiếp và Tiểu Nguyệt ở bên ngoài. Vừa nghe Đinh Bội hô hoán lên tiệp thiếp chạy vào ngay.

Lôi Phi hỏi:

- Từ lần ấy lệnh tổ mê đi rồi không tỉnh lại nữa phải không?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Chính thế!

Lý Hàn Thu nói:

- Đàm Dược Sư là người đáng ngờ hơn hết.

Lôi Phi nói:

- Có một điều tại hạ nghĩ mãi mà không sao hiểu được.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Người kia tại sao lại đổi lệnh tổ trong khi người đang mắc bệnh triền miên mà không hại lão nhân đi cho rồi? Họ thay đổi cách này có mục đích gì?

Y thở phào một cái rồi tiếp:

- Họ đổi lão gia đem đi đâu? Với dụng ý gì?

Quyên Nhi đột nhiên nghiến răng đáp:

- Lần này tiện thiếp đi lấy linh chi cho hắn, trong lòng đã sinh mối hoài nghi. Vì thế mà lúc nào tiện thiếp cũng lưu ý để bảo tồn những cái tinh túy của linh chi. Gia tổ bị người thay đổi e rằng đã mấy năm rồi. Nếu tra xét từ đầu thì e rằng không biết bắt tay từ đâu. Chỉ còn một biện pháp duy nhất là lấy đào đổi mận.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lấy đào đổi mận là một việc rất đúng, không hiểu cô nương đã có đối tượng chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Dĩ nhiên là có.

Lôi Phi hỏi:

- Là Đàm Dược Sư phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Chính hắn.

Lôi Phi nói:

- Nhưng chúng ta không có một chứng cứ gì.

Quyên Nhi đáp:

- Đêm qua hắn đến tập kích. Đó là chứng cứ.

Lôi Phi lấy ngón tay vạch xuống đất, trầm ngâm không nói gì nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi huynh có đồng ý không?

Lôi huynh đáp:

- Tại hạ nhận thấy chúng ta trước hết phải tìm cách dò xét trước xem lệnh tổ có còn sống không đã. Rồi sau đó quyết định chủ ý. Lão gia mà còn sống thì chúng ta tìm kế cứu lão gia. Vạn nhất lão gia đã chết rồi thì việc báo thù mới là quan trọng.

Quyên Nhi hỏi:

- Làm thế nào để điều tra cho biết được.

Lôi Phi đáp:

- Chỉ có hai biện pháp.

Quyên Nhi hỏi:

- Hai biện pháp đó thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Một là hỏi người bệnh giả mạo làm lệnh tổ may cũng có thể tìm ra được chút manh mối nào chăng. Cách thứ hai là trực tiếp đàm phán với Đàm Dược Sư. Lúc đàm phán dĩ nhiên chúng ta phải có chút tâm cơ và kỹ xảo mới được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Theo lời Lôi huynh thì Lôi huynh cũng tin chắc Đàm Dược Sư là hung thủ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Việc Đàm Dược Sư tham dự vào vụ này đã rõ ràng lắm rồi. Quan điểm của tiểu huynh chỉ có chỗ bất đồng với hai vị là không muốn trỏ mặt ngay Đàm Dược Sư là hung thủ.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý thuyết của Lôi huynh mỗi lúc một phức tạp hơn. Phải chăng Lôi huynh muốn nói Đàm Dược Sư cùng nhiều người khác liên hiệp với nhau để gia hại tổ phụ của tiện thiếp phải không?

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ của nhận xét của tại hạ chính là thế đó.

Lý Hà Thu nói:

- Nhận xét của tiểu đệ cùng Lôi huynh có chỗ bất đồng là trường đại họa này gây ra bởi Đàm Dược Sư nhân lúc hắn nỗi lòng tham.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Dĩ nhiên Lý đệ cũng cao kiến. Có điều tiểu huynh muốn đưa nhận xét của mình ra trước cho hai vị nghe. Nếu hai vị thấy có chỗ nào không ổn thì chúng ta nghiên cứu lại.

Quyên Nhi nói:

- Được rồi! Lôi huynh hãy nói đi!

Lôi Phi nói:

- Nếu giả tỷ cá nhân Đàm Dược Sư nổi tham tâm trong lúc nhất thời dĩ nhiên hắn càng bí mật càng hay và hắn đã thi độc kế sớm hơn để đánh thuốc độc hạ sát tổ phụ của Quyên cô nương. Sao hắn còn kéo dài đến ngày hôm nay?

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lôi huynh nói vậy cũng có lý.

Lôi Phi nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ rằng Đàm Dược Sư cũng biết rõ vụ bí mật này chẳng thể nào bịt kín vĩnh viễn được, tất có một ngày kia bị Quyên cô nương phát giác. Như vậy, lão có nhất thời nảy lòng tham đã hạ độc thủ sớm đi có phải là thần không hay quỷ không biết?

Lý Hàn Thu và Quyên Nhi đưa mắt nhìn nhau lẩm nhẩm gật đầu.

Lôi Phi nói:

- Nhân thế mà chúng ta phải thí một phen tâm lực tìm cho ra chân tướng mới được. Công việc đầu tiên hiện giờ xin cô nương hãy tìm cách điều tra những cặn bã chất thuốc đưa cho Ký đại phu coi. Nếu tìm ra được chất giải độc cho bệnh nhân tinh thần tỉnh táo lại một lúc, chúng ta chỉ cần lão tỉnh một khắc để nói rõ những điều bí mật trong lòng là đủ rồi.

Quyên Nhi nói:

- Được rồi! Tiểu muội xin đi kiếm.

Đoạn nàng lẹ gót bước đi.

Lôi Phi chú ý nhìn Quyên Nhi cho đến khi nàng ra khỏi rồi mới khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý đệ, Quyên cô nương đã phục nguyên hoàn toàn chưa?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó tiểu huynh cũng không rõ.

Lôi Phi nói:

- Lý đệ hãy theo sau để ngấm ngầm bảo vệ cho cô.

Lý Hàn Thu vâng lời hấp tấp đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lý Hàn Thu và Quyên Nhi đã quay về sảnh đường, Quyên Nhi dùng một tấm khăn gói khá nhiều bã thuốc để lên bàn nói:

- Đây là dược vậy mà bệnh nhân uống những ngày sau cùng.

Lôi Phi mời Ký đại phu lại coi, nói:

- Đại phu thử nghiệm xem. Về mặt thuốc thang bọn tại hạ không hiểu chi hết.

Ký đại phu thắp nến soi vào chỗ bã thuốc tra xét rất kỹ.

Lão tra xét đến một giờ vẫn chưa tìm ra vật gì khả nghi.

Lý Hàn Thu không nhịn được nữa cất tiếng hỏi:

- Đại phu! Đại phu có thấy gì khả nghi không?

Ký đại phu lắc đầu đáp:

- Chưa thể xác định được. Có thể lão phu đã nhìn thấy hai vật khả nghi.

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu bảo sao?

Ký đại phu đáp:

- Còn phải kiếm thêm một vị nữa mới đủ chứng minh, vì phải ba thứ hiệp một phối hợp với nhau khiến cho người ta trúng độc.

Lôi Phi nói:

- Ba thứ mà tìm được hai như thế là thành công khá rồi.

Ký đại phu nói:

- Nhưng lão phu cần tìm ra vị chính. Nếu không tìm ra được vị chính đó thì hai vị này có một tác dụng khác. Và như vậy không thể chứng minh họ có ý dùng độc.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi Lôi Phi:

- Lôi huynh! Đàm Dược Sư là tay đáo để, e rằng hắn dùng độc một cách khác chứ không cần cho vào thuốc uống thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Hắn không ở đây suốt ngày được, vì hắn còn sai Quyên cô nương đi làm việc khác nên không thể dùng thuốc quá nặng để làm cho lão nhân gia chết. Như vậy, hắn hòa vào thuốc một ít dược vật mê hồn làm cho lão suốt ngày hôn mê bất tỉnh. Ký đại phu đã kiếm ra được hai vị phụ chỉ còn thiếu một vị chính khác chắc tìm ra cũng không khó.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên Ký đại phu lắc đầu lên tiếng:

- Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!

Lôi Phi khẽ đằn hắng một tiếng rồi hỏi:

- Đại phu! Đại phu có thể nói kỹ cho bọn tại hạ nghe được chăng?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là được. Các vị chưa đọc sách thuốc lão phu bất tất phải nói đến dược vật này xuất xứ ở đâu chỉ cần nói rõ tác dụng của nó. Ba thứ dược vật này, để riêng rẽ thì mỗi thứ có một tác dụng khác nhau nhưng cả ba kết hợp lại thì thành một chất độc rất kỳ quái. Cứ uống vào là hôn mê bất tỉnh.

Lôi Phi hỏi:

- Một tễ thuốc có hiệu lực với thời gian bao lâu?

Ký đại phu đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Nó còn tùy thuộc vào chỗ dùng nhiều hay ít, lại còn theo thể lực của từng bệnh nhân mới quyết định được. Theo thông thường thì có thể khiến cho người ta hôn mê trong khoảng ba ngày.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi tiếp:

- Đại Phu! Đại phu có thể giải trừ dược vật cho bệnh nhân tỉnh táo lại được không?

Ký đại phu gật đầu đáp:

- Có thể được! Nhưng vừa rồi lão phu coi bệnh nhân này thì không dám chắc.

Lôi Phi hỏi:

- Tại sao vậy?

Ký đại phu đáp:

- Lão mắc bệnh lâu ngày kinh mạch đã tán, nên lão phu thực không dám chắc được phần thành công.

Lôi Phi nói:

- Vậy xin đại phu cứ hết sức mà làm.

Ký đại phu nói:

- Lão phu hốt thuốc để các vị làm một tể xem có hiệu quả gì không!

Quyên Nhi liền vào phòng lấy tứ bảo cho Ký đại phu kê toa thuốc.

Lôi Phi cầm lấy toa thuốc hỏi:

- Bây giờ hai vị ngồi đây để tại hạ đi tìm dược vật.

Quyên Nhi nói:

- Không dám phiền Lôi huynh, nơi đây tiểu muội thuộc hình thể đi được lẹ hơn.

Lôi Phi nói:

- Ngọc thể cô nương dường như chưa được phục hồi. Cô nương ở nhà an toàn hơn. Vả lại nếu xảy ra chuyện gì thì nơi đây quan trọng lắm.

Rồi y không chờ Quyên Nhi trả lời, lật đật xuống núi ngay.

Lôi Phi chạy một mạch chỉ trong vòng bốn năm giờ đã trở về núi.

Quyên Nhi thấy Lôi Phi mồ hôi nhễ nhại thì nét mặt rầu rầu nói:

- Bèo nước mới gặp nhau mà nhờ Lôi huynh hết lòng giúp đỡ. Tiểu muội cảm kích vô cùng!

Lôi Phi cười ha hả:

- Cô nương bất tất phải khách sáo. Ngày sau bọn tại hạ còn có nhiều chỗ phải nhờ cô nương tương trợ.

Lúc này Lý Hàn Thu đã đánh thức Ký đại phu dậy.

Lão chứng nghiệm thuốc rồi đem đi nấu.

Nguyên Lôi Phi sau khi xuống núi, Ký đại phu thân thể mệt mỏi nằm ngủ một giấc.

Thuốc sắc xong rồi, do Ký đại phu ra tay trông nom cho bệnh nhân uống thuốc.

Lôi Phi, Quyên Nhi và Lý Hàn Thu đều đứng ở bên giường, ai cũng hy vọng bệnh nhân nói được một vài câu bí ẩn.

Ngờ đâu chừng nửa giờ sau, lão không động tĩnh gì nữa.

Quyên Nhi thở dài nói:

- Xem chừng chúng ta chỉ còn cách đi kiếm Đàm Dược Sư mà thôi.

Ký đại phu đang ngồi trên ghế gỗ đột nhiên đứng dậy nói:

- Cô nương thử kiểm tra cho lão phu một mũi ngân châm để thử coi.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc lấy ra một mũi ngân châm đưa cho lão.

Ký đại phu cầm lấy ngân châm nói:

- Lão phu đâm vào hai chỗ huyệt đạo của bệnh nhân, nếu lão ta không hồi tỉnh thì chẳng còn cách nào nữa.

Lôi Phi nâng bệnh nhân dậy.

Ký đại phu cầm mũi kim bạc đâm vào khuỷu tay chỗ huyệt quan tiết bên tả.

Lý Hàn Thu đưa tay phải đặt tay vào lưng bệnh nhân. Chàng ngấm ngầm vận kinh để luồng khí nóng thấu vào nội phủ.

Cả hai người đều dùng thủ thuật quả nhiên thấy hiệu nghiệm, lão già khô đét, cặp mắt động đậy một lúc, rồi mở miệng hỏi:

- Các vị là ai?

Quyên Nhi vội hỏi lại:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối ở đâu mà lại đến chốn này?

Lôi Phi nói tiếp:

- Cô nương hỏi cấp bách quá e rằng lão nghe không rõ. Cô để tại hạ hỏi cho.

Quyên Nhi nói:

- Vậy càng hay! Xin Lôi huynh tác chủ.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lão huynh họ gì?

Lão bệnh nhân lắp bắp một lúc rồi đáp:

- Lão hán họ Lâm.

Lôi Phi hỏi:

- Nhà lão huynh ở đâu?

Lão bệnh nhân đáp:

- Ở thành Kim Lăng.

Lôi Phi sửng sốt hỏi:

- Từ đây tới Kim Lăng xa hàng mấy trăm dặm, lão huynh làm sao tới đây được?

Lão bệnh nhân đáp:

- Cái đó lão phu cũng không rõ.

Lôi Phi hỏi:

- Lão huynh còn nhớ kỹ ở chỗ nào không?

Lão bệnh nhân đáp:

- Lão phu ở trong ngõ Lâm gia hạnh, ngoài là đường lớn mé Đông.

Lão nói xong đột nhiên nhắm mắt lại. Rõ ràng lão mệt quá rồi không nói được nữa.

Ký đại phu nhổ ngân trâm ra nói:

- Người này hư nhược quá rồi phải uống đại bổ trong một năm mới hồi phục được.

Lôi Phi từ từ đặt bệnh nhân xuống khẽ nói:

- Quyên cô nương! Chúng ta có thể chứng minh một điều.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Lão này thường ở Kim Lăng. Xem tướng mạo lão cũng giống như lệnh tổ, nên họ mới dùng cách đánh tráo được.

Quyên Nhi nói:

- Đinh Bội cùng Tiểu Nguyệt sao mãi không trở về. Nếu họ ở đây thì có thể hỏi thêm được mấy chỗ nghi ngờ nữa.

Lôi Phi nói:

- Cô nương đừng nên hy vọng họ trở về nữa. Bây giờ chỉ còn ba chúng ta mưu tính với nhau mà thôi.

Quyên Nhi nói:

- Chúng ta vất vả biết bao mà chỉ hỏi ra được lão họ Lâm ngụ ở thành Kim Lăng, còn đối với việc tìm kiếm gia gia tiểu muội chưa được giúp bổ ích gì.

Lôi Phi nói:

- Tự nhiên có bổ ích chứ. Hiện giờ đã quyết định được lão họ Lâm do bọn chúng di chuyển từ thành Kim Lăng tới đây. Cái đó có giá trị chứng minh lệnh tổ hãy còn sống ở thế gian.

Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta quên chưa hỏi một điều trọng yếu.

Quyên Nhi hỏi:

- Điều gì?

Lý Hàn Thu đáp:

- Họ bị đưa tới đây từ bao giờ?

Quyên Nhi nói:

- Phải rồi! Nếu biết rõ thời gian thì dĩ nhiên còn có thể biết thêm được gia gia tiểu muội đã rời khỏi nơi đây từ hồi ấy.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi! Nhưng chúng ta chưa kịp hỏi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Ký đại phu hỏi:

- Đại phu! Bọn tại hạ còn muốn hỏi lão một câu, liệu đại phu có thể làm cho lão tỉnh lại một lần nữa được không?

Ký đại phu chậm rãi đáp:

- Điều đó bất tất phải hỏi lão. Lão phu có thể trả lời.

Lý Hà Thu hỏi:

- Sao đại phu lại biết?

Ký đại phu đáp:

- Lão đã bệnh lâu hàng mấy năm thì còn làm sao nhớ được thời gian có người di chuyển đến đây. Nếu các vị muốn biết điều đó thì chỉ có một cách là đến Lâm gia ở thành Kim Lăng mà hỏi.

Quyên Nhi nói:

- Đại phu nói đúng lắm. Chỉ có cách đó mà thôi.

Đột nhiên nàng đưa mắt nhìn Lôi Phi hỏi:

- Vừa rồi Lôi huynh nói Tiểu Nguyệt cùng Đinh Bội đầu ngộ hại cả rồi phải không?

Lôi Phi chú ý nhìn ra thấy nét mặt của Quyên Nhi như bông hoa đào xinh đẹp vô cùng, y gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Một mặt ra tay điểm vào huyệt đạo của Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu vội hỏi:

- Sao Lôi huynh lại...?

Lôi Phi ngắt lời:

- Trong thân thể cô có chân nguyên của linh quả chưa tán hết vào kinh mạch. Nếu bề ngoài bị kích thích quá mạnh mình mà không mau tay điểm huyệt tất xảy ra biến cố lập tức. Bây giờ phải tìm cách làm cho Quyên Nhi điều dưỡng khỏi hẳn rồi mình mới có thể rời khỏi nơi đây được.

Lý Hàn Thu động tâm nói:

- Linh quả có thể giải độc, sao không để cho lão kia uống một chút? Hỡi ơi! Hiện giờ ngoài lão này không còn ai có thể nói được nội tình đã qua. Dù chúng ta có đến tận Kim Lăng tìm vào Lâm gia, e rằng cũng khó mà hỏi cho biết rõ những chuyện đã xảy ra.

Lôi Phi nói:

- Đúng thế! Tiểu huynh cũng nghĩ rằng mình chạy đến Kim Lăng cũng chẳng có cách nào hỏi rõ được nội tình.

Y đưa mắt nhìn Ký đại phu nói tiếp:

- Đại phu! Bất luận thế nào cũng cần làm cho lão bệnh nhân tỉnh lại một lần nữa. Với y thuật hiện thời của đại phu tưởng tất có lương sách.

Ký đại phu trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Các vị không muốn cho bệnh nhân sống nữa hay sao?

Lôi Phi ngơ ngác hỏi:

- Đại phu nói vậy là có ý gì?

Ký đại phu đáp:

- Nếu các vị muốn y còn sống thì đừng sử dụng phương pháp kích thích để lão tỉnh dậy nữa. Bằng các vị không cần chuyện sống chết của lão thì lão phu cũng có biện pháp.

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu có thể cho tại hạ nghe trước được không?

Ký đại phu gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là được. Nếu hai vị không quan tâm đến sự sống chết của lão thì lão phu cho uống thang thuốc kích thích hết tiềm lực về sinh mạng để y tỉnh lại một lúc. Nhưng như vậy có thể đưa đến chỗ khí tàn người chết không còn cách nào để điều trị được nữa. Bằng các vị muốn giữ lão toàn mạng thì cứ tuần tự cho lão uống thuốc bổ mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Nếu để lão tỉnh lại một chút thì nhất định phải chết ư?

Ký đại phu nói:

- Dĩ nhiên là phần chết sẽ nhiều hơn phần sống.

Lôi Phi nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý đệ! Hiện giờ chúng ta đang ở vào một tình trạng rất hiểm ác. Hình thế địch nhân hoàn toàn không biết. Theo lời Ký đại phu thì cũng chưa nhất định là lão phải chết, vậy chúng ta lại thử làm coi.

Lý Hàn Thu nói:

- Lời Lôi huynh nói phải lắm.

Chương 83: Trong Bí Động Quyên Nhi Điều Dưỡng

Lôi Phi hỏi:

- Đại phu đã nghe bọn tại hạ đàm luận hồi lâu, chắc đã hiểu rõ chút nội tình rồi chứ?

Ký đại phu đáp:

- Lão phu không hiểu rõ tường tình, nhưng cũng nghe được một phần.

Lôi Phi nói:

- Hay lắm! Vậy lại phiền đại phu nghĩ cách cho bệnh nhân tỉnh lại lúc nữa, vì bọn tại hạ muốn hiểu thêm một phần về tình thế bên địch. Nếu bọn tại hạ còn hy vọng bệnh nhân mà sống được thì đại phu có thể về sớm hơn.

Câu nói sau cùng trúng vào ý muốn của Ký đại phu.

Lão đáp:

- Lão phu xin hết lòng. Hai vị hãy ra ngoài kia một chút, chờ cho bệnh nhân tỉnh lại, lão phu sẽ mời các vị vào nói chuyện.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão cứu tỉnh bệnh nhân còn có điều chi bí mật sợ người ta trông thấy rồi tiết lộ ra ngoài chăng?

Lòng chàng nghĩ vậy, mà người chàng đã đứng lên sắp sửa đi ra.

Bỗng nghe Lôi Phi cất tiếng hỏi:

- Đại khái trong khoảng thời gian bao lâu?

Ký đại phu đáp:

- Lẽ ra thì chỉ hút xong một điếu thuốc mà chậm là nửa tuần hương. Nhưng chắc chắn bệnh nhân có thể tỉnh lại được. Vậy hai vị cứ yên lòng.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Lý đệ! Lý đệ hãy ôm Quyên cô nương dậy.

Lý Hàn Thu ngần ngừ một chút rồi ôm Quyên nhi dậy theo sau Lôi Phi đi ra.

Ra khỏi sảnh đường, chàng đặt Quyên nhi xuống nói:

- Lôi huynh! Bây giờ đã chứng thực lão bệnh nhân này không phải là Du Bạch Phong. Tiểu đệ theo tình lý mà nói thì trước hết nên cứu Quyên cô nương đã.

Lôi Phi đáp:

- Vị đại phu này không làm được việc đó. Việc cứu Quyên cô nương là ở nơi Lý đệ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Có phải trợ lực để chân khí của cô tán vào kinh mạch không?

- Đúng thế! Nhưng bây giờ chưa nên động thủ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Lần này ráng làm một chuyến mà khỏi có được lâu dài. Tiểu huynh hy vọng chữa khỏi thương thế cho cô rồi là không bao giờ tái phát nữa. Như vậy cần phải đợi một thời gian khá lâu mới được. Vì vậy chúng ta nên thay đổi chỗ khác. Nơi đây bốn mặt đều có kẻ rình mò, không thể lưu lại lâu được. Vì vậy mà trước hết chúng ta hãy nghe xem lão bệnh nhân kia biện bạch đã.

Lý Hàn Thu nói:

- Như vậy chúng ta hãy chờ Ký đại phu làm cho lão bệnh nhân hồi tỉnh để hỏi lão xong hãy đi cũng vừa.

Lôi Phi nói:

- Bây giờ chỉ còn chờ hỏi xong lão bệnh nhân là đi ngay.

Hai người ở ngoài nhà trong một quãng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì đột nhiên nghe Ký đại phu cất tiếng gọi:

- Xin mời hai vị vào đây.

Lôi Phi nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Chúng ta thử vào coi.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi đi vào nhà.

Lôi Phi khẽ bảo chàng:

- Bồng cả Quyên cô nương vào.

Lý Hàn Thu nói:

- Phải lắm! Chúng ta nên cẩn thận một chút mới được.

Rồi chàng bồng Quyên cô nương đi vào trong nhà. Chàng chú ý nhìn vào thì thấy lão bệnh nhân mở to hai mắt, dường như lão đã hoàn toàn tỉnh táo.

Lôi Phi khẽ đằng hắng rồi nói:

- Bọn tại hạ biết là lão trượng bị người hãm hại.

Lão bệnh nhân buông tiếng thở dài sườn sượt hỏi:

- Đây là đâu? Tại sao lão phu lại đến chốn này?

Lôi Phi đáp:

- Đây là chốn thâm sơn quạnh quẽ. Lão trượng bị bệnh đã mấy năm rồi?

Lão bệnh nhân đáp:

- Lão phu rất lấy làm kỳ, là sao mình lại đến ở với các vị chưa từng quen biết.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ biết lão trượng bị người hãm hại. Vì thế mà hy vọng lão trượng đem những tình hình đã qua nói cho bọn tại hạ hay. Lão trượng bất tất phải hoang mang, cứ suy nghĩ kỹ càng, chớ có lầm lẫn mà ảnh hưởng lớn đến việc của mình.

Lão bệnh nhân ngó Lôi Phi một cái rồi nói:

- Lão phu nhà ở Kim Lăng, có con gái đã lớn khôn, thường đi lại quán trà.

Lý Hàn Thu hỏi tiếp:

- Sao lão trượng lại đến đây?

Lão bệnh nhân ngưng thần ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Lão nhớ rồi! Một hôm về buổi chiều, lão phu về đến giữa đường thì dường như bị một người đánh một chưởng sau không biết gì nữa.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Lão trượng cứ từ từ nghĩ coi. Hôm ấy lão trượng có nhìn thấy người nào khả nghi không?

Lão bệnh nhân hỏi lại:

- Người khả nghi ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Ngày thường ít khi lão trượng gặp họ mà hôm ấy mới chạm trán là một.

Lão bệnh nhân trầm tư hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

- Cái đó lão phu không nhớ được rồi.

Lôi Phi hỏi:

- Có phải hôm ấy lão trượng gặp một người văn nho mình mặc áo xanh không?

Tiếp theo Lôi Phi đem hình mạo Đàm Dược Sư tả kỹ lại một lượt.

Lão bệnh nhân lắc đầu đáp:

- Lão phu không thấy qua.

Lôi Phi thất vọng hỏi:

- Thực tình lão trượng chưa gặp bao giờ ư?

Lão bệnh nhân đáp:

- Lão phu chưa từng thấy qua, có điều lão phu chỉ nhớ hôm ấy dường như gặp một người lạ mặt.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Hình thù người đó như thế nào?

Lão bệnh nhân đáp:

- Dường như là một đại bán thân thể cao lớn.

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Lão trượng có nhớ được một chút gì về tướng mạo hắn không?

Lão bệnh nhân trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Hôm ấy hai người kia ngồi một bàn, cách bàn lão phu rất gần.

Lôi Phi hỏi:

- Lão trượng có nhớ được hình thù bọn họ không?

Lão bệnh nhân đáp:

- Một người là đại hán, còn một người nữa gầy nhom và bé nhỏ.

Lôi Phi hỏi:

- Lão trượng có nhớ hình dung người gầy không? Tỷ như mặt họ hay thân hình họ có chỗ nào đặc biệt?

Lão bệnh nhân trầm ngâm một chút, đáp:

- Người gầy nhom và bé nhỏ nói bằng một thứ tiếng rất kỳ quái.

Lôi Phi hỏi:

- Giọng nói của hắn có gì đặc biệt?

Lão bệnh nhân đáp:

- Thanh âm hắn lạnh như băng mà lão phu chẳng hiểu được câu nào.

Lôi Phi nói:

- Đó là tiếng lóng của người giang hồ.

Rồi y lắc đầu thở dài tiếp:

- Lão trượng có nhớ thêm một chút gì không?

Lão bệnh nhân đáp:

- Phải rồi! Lão phu chỉ nhớ được có bấy nhiêu.

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ hy vọng điều tra lai lịch kẻ thù đã gia hại lão trượng nên hỏi rõ tình hình. Nhưng lão trượng không đưa ra được manh mối gì thì bọn tại hạ cũng không còn cách nào nữa.

Lão bệnh nhân ho lên một tiếng rồi nói:

- Lão phu tự biết bệnh này khó lòng phục hồi như cũ được, nhưng hy vọng các vị tìm cách đưa lão phu về chết tại nhà mình ở Kim Lăng thì ơn đức ấy lão phu xin ghi lòng tạc dạ, chết cũng không quên.

Lôi Phi đáp:

- Bọn tại hạ đưa lão trương về Kim Lăng là phải nhưng bên mình còn có việc gấp phải làm ngay, e rằng chẳng thể thân hành đưa lão trương về được.

Lão bệnh nhân buồn rầu nói:

- Nếu vậy thì các vị bỏ mặc lão phu ư?

Lôi Phi đáp:

- Dĩ nhiên là bọn tại hạ muốn chiếu cố cho lão trương. Có điều chẳng thể tự mình đưa lão trương đi được mà thôi. Nhưng bọn tại hạ sẽ ủy thác cho hai người đưa lão phu về nguyên quán.

Lão bệnh nhân nói:

- Nếu được như vậy lão phu cảm kích vô cùng!

Lôi Phi nhìn Ký đại phu nói:

- Bọn tại hạ thật làm phiền đại phu nhiều quá. Bây giờ hãy để bệnh nhân nghỉ ngơi một lúc.

Chiều hôm nay tại hạ sẽ phái người đưa hai vị xuống núi.

Y nói xong nắm tay áo Lý Hàn Thu song song lui ra khỏi phòng bệnh.

Lý Hàn Thu khẽ hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh có tìm ra chỗ nào khả nghi không?

Lôi Phi đáp:

- Chưa nhìn thấy chỗ nào cả. Hiện giờ chỉ có một phương pháp.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Phương pháp gì?

Lôi Phi đáp:

- Tìm cách đưa lão bệnh nhân đi nơi khác. Còn tiểu huynh giả trang làm bệnh nhân. Lý đệ cùng Quyên cô nương ẩn vào trong bóng tối. Tiểu huynh đoán chắc chỉ trong năm ba ngày tất có người đến đây hành động. Chúng ta sẽ tìm cách bắt lấy một vài tên để tra hỏi nội tình.

Lý Hàn Thu khẽ nói:

- Kế này tuy tuyệt diệu. Nhưng còn vấn đề Quyên cô nương chẳng biết bao giờ cô mới phục hồi như cũ.

Lôi Phi đáp:

- Theo chỗ tiểu huynh nhận xét chỉ trong vòng vài ba ngày nữa là Quyên cô nương có thể đưa chân khí vào kinh mạch và đồng thời bản lãnh cô nương còn tiến bộ hơn trước nhiều. Điều trọng yếu là chúng ta hành động cục kỳ bí mật. Vì thế mà chúng ta không thể để Ký đại phu và lão bệnh nhân kia dời khỏi hẳn nơi đây.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Không thể buông tha cho họ đi ư?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Nếu tiểu huynh đoán không lầm thì ở dưới chân núi bên địch đã bố trí rất nhiều tai mắt. Nếu chúng ta để bệnh nhân cùng Ký đại phu dời khỏi đây thì quyết chẳng tài nào lọt ra ngoài con mắt giám thị của bọn chúng. Hai vị này không có võ công để tự vệ thì chẳng khác gì đuổi dê vào miệng cọp.

Lý Hàn Thu nói:

- Vậy Lôi huynh đã an bài hai lão này bằng cách nào.

Lôi Phi đáp:

- Theo tình thế hiện giờ mà nói thì chúng ta ở vào tình trạng tuyệt đối nguy hiểm, vậy tạm thời không xung đột với họ là hơn.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tình thực mà nói lão bệnh nhân kia sống hay chết chẳng liên quan gì đến đại cuộc, nhưng chẳng lẽ chúng ta lại làm hại lão bệnh nhân. Muốn cho lão an toàn thì hãy đem giữ lão vào một nhà nông dân gần đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Tình thế lúc này chúng ta chỉ có sắp đặt vậy thôi ư?

Lôi Phi đột nhiên đứng dậy nói:

- Có người tới đó. Chúng ta ẩn mình trước đi.

Lý Hàn Thu bồng Quyên Nhi dậy, chú ý lắng tai nghe. Quả nhiên có tiếng bước chân đang chạy tới rất cấp bách.

Hai người vừa ẩn thân xong thì một bóng người đã chạy vào nhà đại sảnh. Người này là một thiếu nữ mình mặc áo xanh. Đầu tóc bơ phờ. Áo xiêm rách toạc mấy chỗ. Dường như y vừa trải qua một cuộc ác đấu.

Bỗng nghe thị lớn tiếng hô:

- Cô nương! Cô nương! Tiểu tỳ có việc khẩn cấp báo cáo.

Thị gọi luôn mấy lần không thấy tiếng người hưởng ứng, dường như thị đã hiểu tình hình có điều chi khác lạ. Vẻ hoang mang của thị đột nhiên trấn tĩnh lại. Thị chuyển động mục quang nhìn ra bốn phía rồi đột nhiên chạy vào phòng bệnh.

Lôi Phi sợ thị đả thương Ký đại phu đành phải xuất hiện chặn đường hỏi:

- Có phải cô nương là Tiểu Nguyệt không?

Miệng y nói vậy, tay phải y giơ lên đón lấy phát chưởng của thiếu nữ đánh tới.

Nguyên thiếu nữ áo xanh kia đột nhiên thấy người lạ mặt chặn đường liền lập tức phóng chưởng

đánh ra.

Lôi Phi đón tiếp thiếu nữ một chưởng chứ không phản kích, rồi y vừa tung mình né tránh vừa nói:

- Tiểu Nguyệt cô nương! Xin cô nương hãy nghe tại hạ nói một lời.

Thiếu nữ áo xanh dừng tay lại hỏi:

- Các hạ là ai? Sao lại biết tên tuổi của tiểu tỳ?

Lôi Phi thủng thẳng đáp:

- Tại hạ là Lôi Phi. Không hiểu Quyên cô nương đã nói đến tại hạ cho cô nghe bao giờ chưa? Còn tên tuổi của cô nương thì tại hạ đã được nghe Quyên cô nương nói cho biết.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Quyên cô nương bây giờ ở đâu? Tiểu tỳ có gặp cô mới tin lời các hạ được.

Lôi Phi nói:

- Quyên cô nương bị người ta ám toán.

Thiếu nữ áo xanh giật mình kinh hãi hỏi:

- Cô có chết không?

Lôi Phi đáp:

- Quyên cô nương vẫn còn sống và không việc gì. Xin cô hãy bình tĩnh một chút.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Hiện giờ y ở đâu, tiểu tỳ cần gặp y lắm.

Lôi Phi đáp:

- Được rồi! Có điều việc Quyên cô nương bị thương trải qua nhiều chuyện rất ngoắt ngoéo. Cô nương cần phải bình tĩnh, trầm lặng nghe bọn tại hạ nói.

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ bất tất phải nghe điều chi của quý vị mà chỉ cần gặp Quyên cô nương ngay, rồi sau đó sẽ nghe quý vị giải thích cũng chưa muộn.

Lôi huynh gật đầu quay lại bảo Lý Hàn Thu:

- Lý đệ đưa Quyên cô nương ra đây.

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi bồng Quyên nhi thong thả bước ra.

Thiếu nữ áo xanh thấy Quyên Nhi phải có người bồng ra thì giật mình kinh hãi nhẩy xổ lại.

Lý Hàn Thu vội lùi lại hai bước nói:

- Cô nương hãy coi chừng đừng đụng vào, Quyên cô nương đã bị thương rồi đó.

Thiếu nữ áo xanh trấn tĩnh tinh thần từ từ bước tới trước mặt Quyên Nhi đưa tay ra đặt lên ngực nàng thì thấy tâm tạng chỉ còn đập rất khẽ. Thị liền hỏi:

- Y bị điểm huyệt phải không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế!

Tiểu Nguyệt đột nhiên lùi ba bước nói:

- Tại sao các vị không giải khai huyệt đạo cho y?

Lý Hàn Thu thở dài đáp:

- Quyên cô nương trúng phải thuốc độc của Đàm Dược Sư. Tại hạ phải điểm huyệt mới giữ cho cô trấn tĩnh được.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Đàm Dược Sư với lão chủ nhân của tiểu tỳ đã có mối thâm giao, vì lẽ gì y còn hạ độc thủ đối với Quyên cô nương?

Lý Hàn Thu đáp:

- Quyên cô nương cũng nghĩ như cô nên mới bị thương vào tay Đàm Dược Sư. Nếu Quyên cô nương chịu lưu tâm một chút thì đã không đến nỗi bị thương về tay hắn.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Cô nương vâng lệnh xuống núi đón Đàm Dược Sư, chắc cô chưa gặp hắn?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Đàm Dược Sư thất ước chưa đến đây ư?

Lôi Phi đáp:

- Hắn đến đây trước rồi.

Lý Hàn Thu máy môi như muốn nói gì, không hiểu sao chàng lại im tiếng.

Lý Hàn Thu muốn thuật rõ tình hình đã qua cho Tiểu Nguyệt nghe, xong chàng nghĩ lại trong nội vụ có nhiều điều phức tạp, chàng e nói ra chẳng những mất thời giờ mà lại khó lòng giải thích rõ được. Chi bằng để chờ Quyên cô nương tỉnh lại rồi nàng sẽ nói cho thị nghe. Vì thế mà chàng không nói nữa.

Tiểu Nguyệt hết nhìn Lôi Phi lại ngó Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương của tiểu tỳ không nói năng được gì thì làm sao chứng minh hai vị là bạn hay là thù với bọn tiểu tỳ, nên tiểu tỳ không thể tin được.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Bọn tại hạ cùng cô nương vốn không quen biết, dĩ nhiên không thể cưỡng bách cô nương tin lòng được. Nhưng Đinh Bội cùng đi với cô nương là người rất thân quen với tại hạ. Không hiểu sao y lại không về cùng với cô nương?

Tiểu Nguyệt vành mắt đỏ hoe, nhưng thị cố nhẫn nại không muốn để nước mắt trào ra, thị đáp:

- Đinh Bội không về nữa đâu.

Lôi Phi nói:

- Trước tình trạng này, cô nương không tin tại hạ không được.

Tiểu Nguyệt nói:

- Nam nữ thọ thọ bất thân. Các hạ là một anh chàng trai tơ, sao lại bồng cô nương của tiểu tỳ. Các hạ giao trả cô nương lại cho tiểu tỳ bồng cho mới phải.

Lý Hàn Thu ngần ngừ một chút rồi đưa Quyên Nhi cho Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt đón lấy Quyên Nhi rồi dường như đã yên tâm được một phần, liền nhìn hai người hỏi:

- Bây giờ nên làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Sắp có biến cố trọng đại. Cô nương phải ráng trấn tĩnh mới được, y ngưng một chút rồi tiếp. Ông già bệnh nằm liệt giường liên miên mấy năm nay đã do Quyên cô nương chứng thực không phải là Du Bạch Phong tiền bối.

Tiểu Nguyệt giật bắn người lên hỏi:

- Thật thế ư?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó là sự thật một trăm phần trăm. Tại hạ đi mời một vị đại phu tới đây. Y cũng chứng minh là bệnh tình của lão nhân gia do một thứ thuốc độc làm cho mê loạn thần trí.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Như vậy thì làm thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lúc gặp đại biến, điều cần nhất là phải trấn tĩnh tâm thần. Nội tình còn lắm điều ngoắt ngoéo, bọn tại hạ đều không thể hiểu được, cần phải chờ Quyên cô nương tỉnh táo lại để cô tác chủ.

Tiểu Nguyệt nói:

- Các hạ nói đúng lắm. Tiểu tỳ cũng có nhiều tâm sự không thể trình bày với hai vị, chúng ta đành chờ cô nương tỉnh lại mới xong.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương ở đây lâu ngày chắc là thuộc hết hình thế quanh đây?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ biết hết, hai vị có việc gì?

Lôi Phi hỏi lại:

- Cô nương có thể kiếm được chỗ nào rất tịch mịch quạnh quẽ chẳng một ai hay không? Nhất là đừng để Đàm Dược Sư biết chỗ đó.

Tiểu Nguyệt trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Có một nơi rất bí ẩn, trừ tiểu tỳ ra, không một người thứ hai nào biết tới.

Lôi Phi nói:

- Vậy càng hay! Chúng ta tới đó ngay lập tức.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Thế còn Ký đại phu và lão bệnh nhân thì sao?

Lôi Phi đáp:

- Đành lưu hai vị đó ở lại đây và dặn Ký đại phu đóng chặt cửa ngõ mà ngủ. Chờ cho Quyên cô nương phục hồi nguyên lực như cũ rồi sẽ đưa họ về.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cái đó không ổn rồi.

Lôi Phi khẽ bảo chàng:

- Nếu chúng ta đưa bệnh nhân đi thì e rằng làm cho Tiểu Nguyệt đem lòng ngờ vực.

Y ngừng một chút rồi tiếp:

- Hai vị hãy chờ đây một lát, để tại hạ vào dặn Ký đại phu một tiếng rồi chúng ra sẽ động thân.

Y nói xong chạy vào nhà. Chỉ trong khoảnh khắc y đã trở ra nói:

- Chúng ta đi thôi!

Tiểu Nguyệt dẫn đường đi quanh co qua hai trái núi đến một nơi sơn cốc bí ẩn.

Trong hang núi này, cỏ dại mọc ngập đầu người.

Tiểu Nguyệt rẽ cỏ đi vào, đến gần một tòa sơn động.

Lôi Phi liếc mắt nhìn quanh bốn mặt rồi nói:

- Chỗ này quả nhiên rất kín đáo!

Tiểu Nguyệt đặt Quyên Nhi xuống nói:

- Bây giờ có thể giải khai huyệt đạo cho Quyên cô nương rồi chứ?

Lý Hàn Thu gật đầu rồi giải khai huyệt đạo cho Quyên Nhi.

Tiểu Nguyệt dương cặp mắt thao láo hơn nhìn Quyên nhi ra vẻ rất quan thiết.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, Quyên Nhi từ từ mở mắt ra.

Tiểu Nguyệt lớn tiếng gọi:

- Cô nương...!

Lôi Phi xua tay ngăn Tiểu Nguyệt đừng nói nữa rồi y cất tiếng gọi:

- Quyên cô nương! Hiện giờ có một việc rất khẩn yếu, phải chờ cô nương mau mau bình phục. Bọn tại hạ dù muốn hành động thêm một bước cũng phải chờ cô nương.

Quyên Nhi từ từ gật đầu. Nàng đưa mắt nhìn Tiểu Nguyệt một cái, xong nhắm mắt lại.

Chương 84: Chờ Địch Nhân Toàn Bộ Trá Hình

Lôi Phi khẽ đằng hắng rồi nói tiếp:

- Vì muốn cho Quyên cô nương mau bình phục, hay hơn hết là Lý đệ trợ lực cho cô để thôi thúc chân khí tan vào kinh mạch. Chắc cô nương không phản đối.

Quyên Nhi hai má ửng hồng, lẳng lặng không nói gì nữa.

Lôi Phi không thấy Quyên Nhi trả lời liền nói tiếp:

- Nếu chân khí của cô nương mà không cho tan vào kinh mạch là một điều tối kỵ cho người luyện võ, rất dễ sinh chứng tẩu hỏa nhập ma. Nếu để xảy ra trường hợp này thì không phải trong năm ba tháng mà cứu vãn trở lại như cũ được.

Quyên Nhi lẩm nhẩm gật đầu đáp:

- Được rồi! Nếu vậy thì phải phiền Lý huynh trợ giúp cho một tay.

Lôi Phi khẽ bảo Tiểu Nguyệt:

- Tiểu Nguyệt cô nương! Chúng ta ra ngoài xem xét tình thế bốn mặt, vạn nhất có biến thì chúng ta phải chuẩn bị nghinh địch.

Tiểu Nguyệt nhìn Quyên Nhi một lần nữa rồi cất bước đi ra ngoài.

Lôi Phi đi theo sau Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt ra khỏi động rồi cười mát hỏi:

- Ông bạn của các hạ dường như quen biết cô nương của tiểu tỳ đã lâu rồi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đại khái là như vậy. Tình hình hai người quen biết nhau thế nào tại hạ cũng không biết rõ. Cô nương có ý kiến gì không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ cũng chẳng có ý kiến chi hết.

Lôi Phi đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nơi đây thì kín đáo thật rồi, nhưng cũng có chỗ nguy hiểm.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Nguy hiểm ở điểm nào?

Lôi Phi đáp:

- Nếu địch nhân phát hiện ra hành tung của chúng ta mà bọn họ đánh hỏa công thì biết phòng bị bằng cách nào?

Tiểu Nguyệt nói:

- Vì thế mà chúng ta đừng để họ phát giác.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này linh lợi mà quậy cường tương tự như chủ nhân. Những người như vậy đa số là kẻ sĩ trung nghĩa.

Chàng liền chắp tay nói:

- Cô nương! Xin cô nương hãy hộ vệ cho họ. Tại hạ đi một chút rồi trở về ngay.

Tiểu Nguyệt chau mày hỏi:

- Các hạ định đi đâu?

Lôi Phi đáp:

- Chúng ta bỏ Ký đại phu cùng bệnh nhân ở lại trong nhà trên đỉnh núi, chẳng lẽ không hỏi han gì đến họ nữa ư?

Tiểu Nguyệt lại hỏi:

- Các hạ định đem họ cả về đây sao?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Chỗ này là nơi dưỡng thương của Quyên cô nương, dĩ nhiên là không thể để người khác đến

quấy nhiễu.

Y sợ Tiểu Nguyệt ngăn trở vội nói tiếp:

- Nơi đây có thể xảy ra rất nhiều biến cố ngoài sức tưởng tượng của con người. Tuy cô nương là người thông minh tuyệt thế, song cũng không thể nghĩ xiết được. Quyên cô nương sắp tỉnh táo lại đó, nhất định y sẽ nói rõ nhiều chuyện cho cô hay.

Lôi Phi nói rồi không chờ Tiểu Nguyệt trả lời đã hấp tấp trở gót đi ngay.

Tiểu Nguyệt nhìn phía sau lưng Lôi Phi mất hút vào trong vùng cỏ đậm rồi bụng bảo dạ:

- Cô nương hiện đang dưỡng thương ở trong động, ta không nên vào quấy nhiễu. Chi bằng ta cứ ngồi ngoài cửa động vừa có thể giám thị được người ngoài, vừa trông nom cho họ được.

Nửa ngày trôi qua rất mau lẹ, trời lại sập tối.

Bỗng thấy Lôi Phi lật đật trở về đem theo một ít đồ thực dụng đưa cho Tiểu Nguyệt và căn dặn thị:

- Nếu hai vị đói bụng thì lấy thực vật cho họ ăn.

Y không chờ Tiểu Nguyệt trả lời đã hấp tấp trở gót đi luôn.

Lại hai ngày trôi qua.

Lý Hàn Thu đem toàn lực ra giúp đỡ cho chân khí của Quyên Nhi tản vào kinh mạch để nàng thu lấy mà dùng.

Đến ngày thứ ba vào khoảng giờ ngọ, Quyên Nhi sau khi điều dưỡng tỉnh táo lại rồi. Nàng cảm thấy chân khí lưu thông như thường bao nhiêu nỗi khó chịu tiêu tan hết, tinh thần phấn khởi rất nhiều. Nàng quay lại ngó Lý Hàn Thu thì thất chàng ra chiều cực kì mệt mỏi. Trong lòng rất áy náy, nàng cất giọng ôn hòa nói:

- Mấy bữa nay tiểu muội đã khiến cho Lý huynh vất vả nhiều!

Lý Hàn Thu lắc đầu cười đáp:

- Không sao đâu! Trong người cô nương thấy thế nào?

Quyên Nhi hớn hở nói:

- Tiểu muội đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu vậy thì hay lắm! Còn bao nhiêu việc phải nhờ cô nương tỉnh táo lại quyết định.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh hãy ngồi nghỉ một lúc, Lý huynh đã giúp sức chữa thương cho tiểu muội , bị hao tổn tâm lực nhiều. Mối ân tình này...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Chút công nhỏ mọn có chi đáng kể. Cô nương đừng nhắc tới nữa.

Chàng nói xong, nhắm mắt lại điều dưỡng.

Quyên Nhi rón rén đứng dậy, từ từ bước ra ngoài.

Tiểu Nguyệt đang ngồi gần cửa động dưỡng thần, bỗng nghe có tiếng bước chân, liền ngoảnh đầu nhìn lại thì ra Quyên Nhi đang từ từ bước tới. Thị thấy vậy trong lòng bi thảm vừa vui mừng, lật đật đứng dậy nghinh tiếp, lớn tiếng gọi:

- Cô nương!

Quyên Nhi đưa ngón tay lên môi hạ thấp giọng xuống bảo:

- Nói khẽ chứ!

Tiểu Nguyệt nhấp nháy con mắt nói:

- Tiểu tỳ có nhiều việc bẩm báo cô nương.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Ta cũng biết thế. Bây giờ hãy ra ngoài kia nói chuyện.

Rồi nàng cất bước đi trước.

Tiểu Nguyệt theo sau Quyên Nhi ra ngoài cửa động.

Quyên Nhi ngồi xuống đống cỏ nói:

- Tiểu Nguyệt! Ta cũng biết đã xảy ra nhiều biến động trọng đại. Nhưng biến động càng trọng đại bao nhiêu, chúng ta cần phải trấn tĩnh bấy nhiêu. Hiểu chưa?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Chính thế!

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ ngươi nói những vụ đã qua cho ta hay. Ngươi nghĩ cho kỹ và từ từ kể lại đầu đuôi càng rõ ràng càng hay.

Tiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Tiểu tỳ vâng lệnh đi đón Đàm Dược Sư, chờ suốt một ngày một đêm vẫn không thấy lão tới. Tiểu tỳ cùng Đinh Bội biết là có chuyện quái lạ liền dời khách sạn đã toan trở về báo cáo với cô nương. Sau khi bàn định liền chờ thêm ngày nữa. Đang gặp lúc rất lấy làm khó nghĩ thì thấy một tên dược đồng lật đật đi tới.

Quyên Nhi hỏi:

- Ngươi có nhìn rõ gã không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ nhìn rõ lắm.

Quyên Nhi hỏi:

- Có đúng là tên dược đồng của Đàm Dược Sư không?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Đúng gã. Gã vẫn cùng Đàm Dược Sư đến chỗ ở của chúng ta, nên tiểu tỳ quen gã lắm.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Được rồi! Ngươi nói nữa đi!

Tiểu Nguyệt nói:

- Gã dược đồng cho bọn tiểu tỳ hay là Đàm Dược Sư vì có việc gấp mà lỡ hẹn. Gã bảo bọn tiểu tỳ cùng đi đến một nơi để chờ lão. Lúc ấy tiểu tỳ cùng Đinh Bội không nghi ngờ chi hết, liền theo gã đi ngay.

Quyên Nhi hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Tiểu Nguyệt kể tiếp:

- Gã dược đồng đưa bọn tiểu tỳ đến một nhà khách sạn khác để chờ Đàm Dược Sư. Chờ một ngày nữa vẫn chẳng thấy Đàm Dược Sư tới. Đinh Bội không nhẫn nại được nữa, liền chất vấn tên dược đồng. Gã làm bộ không biết trả lời sao. Gã bảo để gã đi coi xem, rồi bảo bọn tiểu tỳ ở lại. Gã đi hồi lâu không thấy trở về. Bọn tiểu tỳ rất đỗi bồn chồn trong dạ, mà miệng lại khát nước, trên tay cầm bình trà rót ra chén. Đinh Bôi khát quá vừa hớp vào một ngụm đã cảnh giác bảo tiểu tỳ trong trà có chất độc. Y nói được một câu rồi ngã lăn ra vì chất độc quá mạnh.

Quyên Nhi hỏi:

- Ngươi có cùng tên dược đồng động thủ không?

Tiểu Nguyệt gật đầu đáp:

- Nguyên tên dược đồng chưa bỏ đi. Gã nấp vào trong bóng tối để theo dõi, vừa thấy Đinh Bội trúng độc té nhào gã liền nhảy xổ ra. Nhưng gã không biết là tiểu tỳ chưa trúng độc. Tiểu tỳ liền trong tay cầm chén trà rồi vờ ngã lăn ra. Nhằm lúc vô tình, tiểu tỳ điểm huyệt tên dược đồng. Lúc ấy tiểu tỳ đã biết xảy ra biến cố rồi, liền mướn một cỗ xe bỏ cả tên dược đồng và Đinh Bội lên xe đưa về. Tiểu tỳ hy vọng đem về giao gã cho cô nương xử lý. Chẳng ngờ ở dọc đường lại gặp mai phục nên bị chúng cướp mất cả tên dược đồng lẫn Đinh Bội.

Quyên Nhi gật đầu hỏi:

- Ngươi có nhận biết những người đến đánh tháo kia không?

Tiểu Nguyệt lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ không biết.

Quyên Nhi hỏi:

- Ngươi bị thương thế nào?

Tiểu Nguyệt đáp:

- Thương thế của tiểu tỳ không nặng, nhưng Đinh Bội bị chúng cướp đi thì không biết ra sao.

Quyên Nhi nói:

- Cái đó không thể trách ngươi được. Như vậy là ngươi đã tận tâm rồi.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Tiểu tỳ nghe nói lão gia không phải là...

Quyên Nhi gật đầu đáp lời:

- Đúng thế!

Tiểu Nguyệt nói:

- Không ngờ Đàm Dược Sư đã cùng lão gia là chỗ bạn thân...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Việc đã xảy ra thế này, nóng nảy cũng bằng vô dụng. Bây giờ ngươi phải điều trị thương thế là việc cần cấp.

Tiểu Nguyệt đáp:

- Tiểu tỳ chỉ bị thương chút ngoài da, hiện đã khỏi rồi.

Quyên Nhi nói:

- Thế thì hay lắm.

Nàng trầm ngâm một chút rồi rồi hỏi:

- Lôi huynh đi đâu rồi?

Quyên Nhi đáp:

- Y nói là đi trông nom tòa viện trong nhà chúng ta để điều tra tình thế bên địch.

Quyên Nhi đứng dậy nói:

- Ngươi trông nom chỗ này cho cẩn thận. Ta cũng trở về nhà xem sao.

Tiểu Nguyệt nói:

- Tiểu tỳ cùng đi với cô nương nên chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Không cần. Ngươi coi giữ cho tướng công đây. Y đối với ta có ơn cứu mạng hai lần.

Tiểu Nguyệt nói:

- Xin cô nương cẩn thận.

Quyên Nhi gật đầu. Cô chỉ vọt đi hai cái đã mất hút.

Tiểu Nguyệt đứng tựa cửa động, nhìn theo bóng sau lưng Quyên Nhi đi xa rồi buông tiếng thở dài, lẩm bẩm:

- Mấy năm nay cô bôn tẩu bên ngoài, gởi thân nơi đất khách, hạ mình làm kẻ nô tỳ, cũng chỉ vì muốn cứu mạng cho lão chủ nhân, mà nay không biết lão chủ nhân đi đâu. Thế là mấy năm trời vất vả đã thành công cốc...

Thị còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại liền ngoảnh đầu trông ra thì thấy Lôi Phi đang lẹ bước tới.

Tiểu Nguyệt trong lòng vẫn thấp thỏm nhớ tới Quyên Nhi, thị vừa trông thấy Lôi Phi vội hỏi ngay:

- Tướng công có gặp cô nương của tiểu tỳ không.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Tại hạ đã gặp cô nương rồi.

Tiểu Nguyệt hỏi:

- Tướng công ở lại đây chiếu cố cho Lý tướng công để tiểu tỳ đi theo Quyên cô nương được chăng?

Lôi Phi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Được! Cô dặn Quyên cô nương vạn nhất có phát giác điều gì khả nghi xin cô nương hãy tạm thời nhẫn nại chớ nóng nảy.

Tiểu Nguyệt nói:

- Tiểu tỳ xin ghi nhớ.

Miệng thì nói, chân thị đã bước lẹ tiến về phía trước.

Lôi Phi nhìn theo Tiểu Nguyệt cho đến khi mất hút mới thủng thỉnh đi vào trong động, đứng coi giữ bên mình Lý Hàn Thu.

Sau chừng một giờ, Lý Hàn Thu đã điều dưỡng xong vừa hồi tỉnh lại, chàng mở mắt ra nhìn thấy Lôi Phi liền hỏi:

- Lôi huynh! Có xảy ra biến cố gì không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Không có chi hết. Nhưng...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh có một điều nghĩ mãi không ra.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Điều gì?

Lôi Phi đáp:

- Về điều có quan hệ đến Du Bạch Phong.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Quan hệ thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Lão là một ông già mắc bệnh từ lâu thì còn có giá trị gì nữa. Đàm Dược Sư phải phí bao nhiêu tâm lực, bất quá chỉ ở trong kế hoạch lợi dụng Quyên Nhi để cô lấy những vật cần thiết cho, thế thì tại sao hắn lại còn tốn lắm công phu như vậy.

Lý Hàn Thu dường như không hiểu rõ, chàng ngẩng đầu nhìn Lôi Phi nói:

- Tiểu đệ còn có chỗ chưa hiểu được rõ ràng.

Quyên Nhi nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh cũng vì việc này mà suy nghĩ mãi, mấy lần phân tích cũng vẫn còn chỗ khả nghi. Nếu Đàm Dược Sư chỉ muốn lấy vật cần thiết thì hà tất phải bày ra lắm chuyện. Vụ này tất còn có việc mưu đồ gì khác nữa, tựa hồ chỗ nào hắn cũng trông cậy vào Quyên Nhi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh có biết Quyên cô nương là người thông minh tuyệt thế không?

Lôi Phi đáp:

- Tiểu huynh cũng công nhận như vậy, nhưng đem hai việc mà cân nhắc thì Đàm Dược Sư mạo hiểm thế này vì Du Bạch Phong không phải hạng tầm thường, bản lãnh lão đã đến trình độ siêu quần xuất chúng mà về tài trí thiên hạ cũng ít người bì kịp. Đàm Dược Sư chỉ muốn lợi dụng Quyên Nhi mà hạ độc thủ đối với Du Bạch Phong là một chuyện mạo hiểm phi thường. Nên tiểu huynh đặt vào địa vị Đàm Dược Sư thì nhất định không làm thế.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng đó là sự thật hiển nhiên, không tin thì cũng phải tin.

Lôi Phi nói:

- Vì vậy mà tiểu huynh biết trong vụ này còn có chuyện mưu đồ khác. Nếu chúng ta không tìm rõ được nguyên nhân chính thì không thể nhìn rõ được hoàn toàn nội vụ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh! Trong thời gian tiểu đệ ngồi điều dưỡng, Lôi huynh đã đi quan sát những khu lân cận quanh tòa nhà ngói đó rồi phải không?

Lôi Phi đáp:

- Đúng thế! Vì vậy mà khiến cho tiểu huynh càng thêm mối nghi ngờ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lôi huynh nói vậy nghĩa làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Nếu Đàm Dược Sư ra mặt xung đột cùng chúng ta thì có lý đâu hắn lại không nghĩ tới chúng ta có thể phát giác ra chỗ khả nghi về Du Bạch Phong? Nếu vậy thì hắn giết lão đi để bịt miệng có phải dễ dàng hơn không. Chính chỗ đó làm cho tiểu huynh suy nghĩ cử động của Đàm Dược Sư còn có mục đích gì ra ngoài dự tiên liệu của chúng ta. Mặt khác, sao đến bây giờ mình vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Tiểu đệ nghĩ không ra chỗ khả nghi của Lôi huynh.

Lôi Phi đáp:

- Đàm Dược Sư đã không e dè chúng ta phát giác ra Du Bạch Phong là người giả mạo, thì hắn không còn sợ chi hết. Vậy hắn sợ điều gì? Còn một điểm nữa khiến tiểu huynh nghĩ không thông là Đàm Dược Sư và Du Bạch Phong là bằng hữu giao du với nhau lâu ngày...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Lôi huynh nói rất phải nhưng những chuyện này chúng ta không bắt được đầu mối thì làm sao nghĩ ra được?

Lôi Phi kết luận:

- Vì thế mà tiểu huynh muốn cùng Lý đệ thương nghị, rồi đem kế hoạch bàn cả với Quyên cô nương nữa...

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh nghĩ tới Đinh Bội nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Đinh Bội làm sao?

Lôi Phi đáp:

- Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt đều nhỏ tuổi, Đinh Bội là người đã lớn tuổi, vậy lão còn hiểu sự tình hơn Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt nữa.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cũng vì thế mà chúng cướp Đinh Bội đem đi phải không?

Lôi Phi nói:

- Chính là thế đó.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo lời phân tích của Lôi huynh thì quả nhiên còn nhiều chỗ rất khả nghi. Vậy chúng ta phải tìm cơ hội cùng Quyên Nhi bàn định mới xong.

Lôi Phi hỏi:

- Lý đệ thấy trong mình thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Sau một lúc ngồi điều dưỡng, nguyên khí đệ đã phục hồi như cũ.

Lôi Phi nói:

- Nếu vậy thì hay lắm. Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu đứng dậy cùng Lôi Phi dời khỏi sơn động trở về tòa nhà ngói.

Hai người thấy Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt đang ngồi trong sảnh đường nói chuyện với Ký đại phu.

Ký đại phu vừa ngó thấy Lôi Phi đi vào vội đứng dậy nghinh tiếp lớn tiếng hỏi:

- Các hạ bỏ lão phu ở đây rồi buông tay chẳng hỏi gì đến nữa ư?

Thực tình Ký đại phu trong lòng nóng nảy vô cùng. Thanh âm lão đầy nỗi tức giận.

Lôi Phi xua tay đáp:

- Đại phu! Đại phu hãy ngồi xuống nói chuyện đã!

Ký đại phu vẫn chưa nguôi giận đáp:

- Bệnh nhân không còn chút hy vọng nào sống được nữa rồi. Các hạ có lưu lão lại đây cũng bằng vô dụng.

Lôi Phi khẽ hắng giọng một tiếng hỏi:

- Đại phu coi bệnh nhân liệu còn chống chọi được bao lâu nữa?

Ký đại phu đáp:

- Chậm là ngày mai, chóng là bữa nay, lão sẽ tắt thở.

Lôi Phi hỏi:

- Mấy bữa nay đại phu không cho lão uống thuốc ư?

Ký đại phu đáp:

- Không ăn thua rồi! Lão phu nào phải thần tiên mà bảo rằng có thể vãn hồi bệnh của lão được?

Lôi Phi nói:

- Trước khi lão chưa chết, chúng ta còn nước còn tát hãy cố gắng điều trị đến cùng cho lão. Sau khi lão chết rồi, bọn tại hạ hãy tìm cách đưa lão phu xuống núi.

Ký đại phu đằng hắng một tiếng chứ không trả lời.

Lôi Phi khẽ thở dài nói:

- Đại phu ơi! Nghề làm thuốc có đức vị y đạo, trước khi lão chưa chết, mong rằng đại phu tận lực cứu chữa.

Lôi Phi đảo mắt nhìn Quyên Nhi khẽ hỏi:

- Cô nương bị thương về chất độc, hiện tình trạng thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp đã hoàn toàn bình phục.

Lôi Phi hỏi:

- Thế thì hay lắm! Bây giờ cô nương chuẩn bị làm gì?

Quyên Nhi đáp:

- Theo tình thế trước mắt thì chúng ta hãy đi tìm Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương biết hắn ở đâu không?

Quyên Nhi đáp:

- Lão đã dọn nhà đi nơi khác, tiện thiếp bây giờ không biết lão ở đâu?

Lý Hàn Thu khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Thế thì chúng ta biết đi đâu kiếm hắn bây giờ?

Quyên Nhi ngửng đầu lên nét mặt đầy vẻ quan trọng, khẽ hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Nếu hai vị còn có việc riêng thì chẳng nên hao tổn cân não về việc này nữa. Tiện thiếp tự mình tìm cách đối phó. Hai vị đã một phen hết lòng giúp đỡ. Món ân tình này tiện thiếp xin ghi lòng tạc dạ. Mai sau nếu có cơ duyên, tiện thiếp hết sức báo đền.

Lôi Phi tủm tỉm cười nói:

- Việc này bọn tại hạ đã nhúng tay vào thì dù có rút lui không hỏi han gì nữa thì Đàm Dược Sư cũng coi bọn tại hạ là kẻ thù rồi.

Lý Hàn Thu nói theo:

- Bọn tại hạ đã can thiệp vào thì phải làm ra rõ trắng đen mới chịu buông tay.

Lôi Phi hỏi tiếp:

- Hiện giờ chưa có tông tích Đàm Dược Sư mà chúng ta muốn đi kiếm hắn thì chẳng khác gì mò kim đáy biển. Tại hạ nghĩ ra một kế chẳng biết có dùng được không?

Quyên Nhi nói:

- Xin Lôi huynh cho nghe lời cao luận.

Lôi Phi nói:

- Nếu tại hạ tính không lầm thì Đàm Dược Sư đã đặt tai mắt khắp các ngã quanh vùng này để giám thị hành động của chúng ta.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lôi Phi lại nói:

- Nếu bọn chúng đã dự liệu thời gian mà không thấy bọn ta xuống núi, tất chúng sẽ lên đây mở cuộc điều tra.

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có thể như vậy!

Lôi Phi nói:

- Chắc chắn là như vậy! Giả tỷ Đàm Dược Sư còn mắc việc ở nơi khác thì bọn thuộc hạ hắn không dám tự tiện hành động, phải chờ hắn về mới ra tay.

Quyên Nhi nói:

- Có lý lắm!

Lôi Phi nói:

- Nếu chúng ta xuống núi kiếm hắn thì sao bằng cứ giữ ở nơi đây để bọn chúng tự dẫn xác đến.

Quyên Nhi hỏi:

- Lôi huynh thử đoán coi bọn chúng chừng nào sẽ hành động.

Lôi Phi đáp:

- Cái đó tại hạ không dám nói quyết, nhưng cứ theo tính nhẫn nại của mọi người thì không lâu quá bảy ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy chúng ta mai phục ở chung quanh tòa nhà ngói này để chờ bọn họ hay sao?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta cải trang để chờ họ.

Quyên Nhi hỏi:

- Cải trang thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Chuyện này giản dị lắm. Lý đệ cải trang làm bệnh nhân, tại hạ giả làm Ký đại phu. Cô nương và Tiểu Nguyệt thì tìm cách ẩn mình ở trong nhà. Chúng ta chưa biết tình thế địch thế nào thì hay hơn hết là không nên phân tán.

Quyên Nhi hỏi:

- Còn Ký đại phu và bệnh nhân đem để đâu?

Lôi Phi đáp:

- Chỗ sơn động mà cô nương trị thương rất bí ẩn hãy đem họ tạm để vào đó và trữ những đồ thực vật cho họ dùng.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý huynh nghĩ thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ nhận thấy cách này rất hợp lý!

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Vậy chúng ta theo kế hoạch của Lôi huynh mà làm.

Mấy người liền lập tức động thủ, di chuyển bệnh nhân và Ký đại phu.

Tiểu Nguyệt cải trang nam trang, giả làm gã tiều phu ngồi giữ trên đỉnh núi đồng thời để chiếu cố Ký đại phu.

Quyên Nhi mặc bộ võ phục áo đen nấp trên xà nhà.

Năm ngày lặng lẽ trôi, vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Chẳng những Lý Hàn Thu không nhẫn nại được mà Quyên Nhi cũng nóng ruột vô cùng.

Chương 85: Vì Sơ Hở Gian Hùng Mắc Bẫy

Lôi Phi bảo mọi người hãy kiên gan chờ hai ngày nữa tức là quá bảy ngày mà không thấy địch nhân đến thì sẽ tính kế hoạch khác.

Đến ngày thứ sáu, vào lúc mặt trời lặn, Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu ngồi đối diện trên giường, nghĩ tới sau khi cải trang chờ sáu ngày chẳng được việc gì thành ra công cốc đều có vẻ buồn thêm.

Đột nhiên một thanh âm dõng dạc từ ngoài cất lên hỏi:

- Dược Sư tính xem bọn họ còn lưu lại đây không?

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi, hấp tấp nằm xuống, kéo chăn bông đắp lên người.

Bỗng nghe Đàm Dược Sư cất tiếng đáp lại:

- Ta coi chừng bọn chúng có dời chỗ này cũng chưa lâu.

Diễn biến xảy ra đột ngột khiến cho Lôi Phi cũng phải luống cuống chân tay. May trong nhà tối om, nên đối phương tuy đã vào tới nơi nhưng chưa nhìn rõ cảnh vật trong ngọa thất.

Lôi Phi ngồi dậy, bỗng thấy hỏa quang lóe lên.

Đàm Dược Sư đã bật lửa đi vào phòng.

Lôi Phi vội đứng lên, giả bộ vô cùng khiếp sợ.

Đàm Dược Sư đưa mắt ngó Lôi Phi, thắp lửa vào cây nến đặt trên bàn bên cạnh giường nằm. Hắn dập tắt mồi lửa trong tay rồi thủng thẳng hỏi:

- Các hạ là ai?

Lôi Phi tập nói được tiếng nói mười mấy địa phương. Y liền mô phỏng thanh âm Ký đại phu, đáp:

- Lão phu là thầy lang chữa bệnh.

Đàm Dược Sư lại hỏi:

- Ai đón đại phu về đây?

Lôi Phi đáp:

- Một người trung niên ốm nhách.

Trong nhà đèn nến sáng rực, Lôi Phi nhìn rõ người đứng trước Đàm Dược Sư là Hàn công tử, suýt nữa chàng bật tiếng la thất thanh.

Lý Hàn Thu nằm nghiêng mình không nhìn rõ mặt gã.

Quyên Nhi nằm ẩn mình trên xà nhà sau khi nhìn rõ hai người, nàng càng chấn động tâm thần hơn cả Lôi Phi. Nhưng từ thuở nhỏ nàng đã trải qua quá nhiều bước gian nan nên công phu trấn tĩnh có chỗ hơn người. Nàng hít một hơi chân khí để trấn tĩnh tâm thần.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Ngoài gã trung niên ốm nhách còn ai nữa?

Hiển nhiên hắn vẫn hoài nghi Lôi Phi, nên cố ý tìm câu dò hỏi.

Lôi Phi ngó Hàn công tử rồi đáp:

- Còn một người nữa cũng trạc tuổi công tử đây.

Đàm Dược Sư gật đầu đáp:

- Gã là Lý Hàn Thu...

Hàn công tử đột nhiên xen vào hỏi:

- Ngoài ra còn ai nữa không?

Bây giờ tinh thần Lôi Phi đã hoàn toàn trấn tĩnh, y đáp:

- Còn hai vị cô nương thì một cô tựa hồ là một tên nha đầu...

Đàm Dược Sư ngắt lời:

- Đó là Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt.

Hàn công tử vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Mấy vị cô nương kia đâu rồi?

Lôi Phi đáp:

- Bọn họ bốn người đã xuống núi từ hai hôm trước.

Hàn công tử chau mày hỏi:

- Dược Sư! Chúng ta đã bố trí tai mắt khắp bốn mặt rồi mà sao lại không thấy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Quyên Nhi rất thông minh, y lại ở đây đã lâu nên thuộc rõ địa thế. Có thể họ theo lối tắt mà đi.

Hắn đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi:

- Còn bệnh nhân này thế nào?

Lôi Phi đáp:

- Cô nương đó bảo bệnh nhân đây không phải...

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Chúng đã phát giác ra rồi.

Hàn công tử hỏi:

- Vì bọn họ phát giác bệnh nhân không phải là lão họ Du nên để mặc kệ không trông nom gì đến, bỏ xuống núi rồi phải không?

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Lúc bọn họ ra đi còn bảo lão phu ráng mà chiếu cố cho bệnh nhân. Nhiều là bảy ngày, ít là ba ngày bọn họ sẽ trở về đây.

Đàm Dược Sư quay lại ngó Hàn công tử:

- Quyên Nhi tuy là người thông tuệ khác thường nhưng y còn non tuổi, kiến thức chưa được rộng rãi. Kẻ khó đối phó là tên Thần Thâu Lôi Phi.

Hàn công tử khẽ gật đầu chưa kịp nói gì thì Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn vào mặt Lôi Phi hỏi:

- Đại phu liệu có tin bọn họ không?

Lôi Phi thở dài đáp:

- Lão phu không tin thì cũng phải tin.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi nói:

- Lão phu ở cách đây rất xa, đường đi diệu vợi, núi cao hiểm trở, thì làm sao mà bạt thiệp trường đề cho được? Bọn họ nói thế, lão phu đành phải chờ họ trở lại để đưa lão phu về nhà. Lão phu chỉ biết tin vào nơi họ, đành ở đây đợi chứ còn cách nào khác?

Đàm Dược Sư khẽ buông tiếng thở dài:

- Đại phu coi người bệnh trên giường kia còn cứu được không?

Lôi Phi đáp:

- Bệnh đã vào tới mạng mỡ, thuốc thang cũng bằng vô hiệu. Theo nhận xét của lão phu thì không còn hy vọng gì nữa.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười hỏi:

- Lão mà sống được cho đến ngày nay chưa tắt thở cũng đã thấy rằng lão phu rất cao minh.

Hắn từ từ đưa tay ra đặt vào mũi Lý Hàn Thu.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Xem chừng Đàm Dược Sư chưa khám phá chân tướng của bọn mình. Nhưng hắn là người xảo quyệt, ta phải đề phòng mới khỏi bị thương về tay hắn.

Lý Hàn Thu tuy nằm quay mặt vào tường, nhưng chàng đã nghe rõ hết những lời đối thoại giữa Đàm Dược Sư và Lôi Phi. Chàng tài cao mật lớn, một mặt ngấm ngầm đề phòng, một mặt phong tỏa đường hô hấp để hơi thở rất yếu ớt.

Đàm Dược Sư tay mặt sờ lên mũi Lý Hàn Thu, hối hả rụt tay về hỏi:

- Đại phu cho lão uống thuốc gì?

Lôi Phi động tâm thầm nghĩ:

- Hắn tra khảo mình dùng thuốc gì, thật là một chuyện rắc rối gì đây.

Lòng y xoay chuyện ý nghĩ, miệng hỏi lại:

- Sao? Có điều gì không đúng chăng?

Đàm Dược Sư cười mát đáp:

- Bệnh nhân đã ốm liệt giường mấy năm trời, thân thể rất là hư nhược.Thế mà cho uống thuốc bệnh của lão đã biến chuyển khá nhiều, vậy y đạo của đại phu thật là cao minh. Tại hạ muốn coi mạch lão xem sao.

Hắn vừa nói vừa thò tay vào trong chăn.

Lý Hàn Thu lắng tai nghe biết sự tình đã đến lúc khó bề cứu vãn được. Chàng xoay tay phải năm ngón tay nhằm nắm lấy cổ tay Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng liền bị Lý Hàn Thu chụp lấy uyển mạch.

Hàn công tử là người cảnh giác rất cao. Gã giơ tay phải lên đánh véo một tiếng nhằm vào huyệt khúc chì ở khuỷu tay Lý Hàn Thu.

Tay mặt Lôi Phi vung ra đón lấy thế chưởng của Hàn công tử.

Lý Hàn Thu đứng phắt dậy lạnh lùng hỏi:

- Đàm Dược Sư! Dược Sư đã nhận ra bọn tại hạ chưa?

Đàm Dược Sư tuy bị nắm huyệt mạch, nhưng hắn vẫn trấn tĩnh như thường, cười lạt đáp:

- Các hạ là Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu nói:

- Chính là tại hạ.

Hàn công tử đấu với Lôi Phi một chưởng rồi lùi lại hai bước, không phát động thế công nữa.

Lôi Phi chưa phản kích mà chỉ vận khí ngấm ngầm đề phòng.

Hàn công tử bình tĩnh có khi còn hơn cả Đàm Dược Sư. Gã đứng nghiêm trang, lạnh lùng cất tiếng gọi:

- Quyên Nhi! Cô cũng ra đi thôi!

Quyên Nhi núp trên xà nhà tung mình nhảy xuống, thủng thẳng nói:

- Công tử không nên kêu tiện thiếp như vậy!

Hàn công tử chuyển mục quang nhìn Lý Hàn Thu rồi lại ngó Quyên Nhi nói:

- Tại hạ cũng đã nghĩ đến các vị tất bố trí đâu vào đấy rồi nhưng Đàm Dược Sư tự tin mình quá, không chịu nghe lời tại hạ.

Quyên Nhi hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tiện thiếp cũng nhận ra công tử, ngoài mặt là người thẳng thắn mà trong dạ cũng chứa đầy gian kế.

Nàng đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp:

- Dược Sư cùng gia gia tiểu nữ đã là bạn hữu lâu năm, không ngờ Dược Sư lại hại lão nhân gia.

Đàm Dược Sư tuy bị nắm giữ cổ tay mặt, nhưng hắn vẫn cười nói tự nhiên, lạnh lùng đáp:

- Quyên cô nương! Các vị chưa thắng được đâu!

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Có phải hai vị đã bố trí mai phục cả bốn mặt rồi phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Bất luận các vị đã đặt mai phục đến đâu cũng bằng vô dụng, vị các vị sẽ chết trước tại hạ.

Hàn công tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Quyên Nhi! Quyên Nhi hãy nghe tại hạ có một lời được không?

Lúc này Quyên Nhi đã lùi đến đứng phía sau Hàn công tử để chặn đường rút lui của gã.

Nàng nói:

- Công tử hãy nói đi để tiện thiếp nghe xem thế nào đã.

Hàn công tử cười mát hỏi:

- Có phải cô nương tưởng tại hạ đã họp mưu cùng với Đàm Dược Sư để gia hại lệnh tổ?

Quyên Nhi nói:

- Gia gia tiện thiếp bị bệnh từ mấy năm trước đây thì dù công tử có muốn mưu hại lão nhân gia cũng chưa có cơ hội, vì công tử khi đó hãy còn nhỏ tuổi quá.

Hàn công tử hỏi:

- Như vậy cô nương tin là tại hạ không có liên quan gì đến công việc của lệnh tổ chứ?

Mấy câu hỏi đột ngột này khiến cho Quyên Nhi ngẩn người ra.

Nàng đáp:

- Có liên quan hay không cũng chẳng hề gì. Tiện thiếp e rằng gia gia đã bị hại rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Tại hạ cũng cảm thấy cô nương liệu việc đó có vẽ võ đoán quá.

Hàn công tử đưa mắt nhìn quanh trong nhà khắp một lượt, muốn nói lại thôi.

Gã vẫn ung dung bình tĩnh và trong lòng yên trí lúc nào muốn thoát khỏi nơi đây cũng dễ như trở bàn tay. Bất giác gã nở một nụ cười đắc ý.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Hàn công tử! Công tử cười gì vậy?

Hàn công tử đáp:

- Tại hạ không muốn giải thích, vì mình có nói ra người khác cũng chẳng chịu tin vào.

Quyên Nhi nói:

- Công tử thử nói nghe.

Hàn công tử đáp:

- Đàm Dược Sư cho tại hạ hay là cô nương ở đây, tại hạ chỉ có việc đến viếng cô mà thôi. Cô nương có tin không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp không tin.

Hàn công tử nói:

- Vì thế tại hạ tưởng chẳng nên nói nữa là xong.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Gia gia tiện nữ còn sống ở nhân gian không?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Cô nương có tin là lão gia đã chết rồi không?

Quyên Nhi rút thanh trường kiếm đánh soạt một tiếng nói:

- Đàm Dược Sư! Tiểu nữ muốn nói với Đàm Dược Sư một lời...

Đàm Dược Sư hỏi ngay:

- Cô nương có điều chi? Lão phu lắng tai để nghe đây!

Quyên Nhi đáp:

- Bất luận gia gia tiểu nữ còn sống ở đời hay không, tiểu nữ cũng uất hận lắm rồi. Dược Sư còn khiêu khích tiểu nữ thì bọn tiểu nữ phải giết Dược Sư hay ít ra cũng khiến cho Dược Sư thành người tàn phế.

Đàm Dược Sư đột nhiên đánh mất vẻ ung dung nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Lão phu cũng muốn nói rõ một điều là cô nương mà đâm lão phu một kiếm thì vĩnh viễn không còn cách nào thấy gia gia cô nữa.

Lý Hàn Thu bấm mạnh năm ngón tay sắc như dao vào cổ tay Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư không khỏi chau mày nói tiếp:

- Lão phu chết rồi thì ba vị sẽ phải thường mạng, mà còn thêm cả lão Du Bạch Phong nữa.

Quyên Nhi và Lôi Phi đã hiểu tài Đàm Dược Sư, biết là không phải hắn hăm dọa.

Lý Hàn Thu ra vẻ không tin hỏi:

- Một người đã bị nắm giữ huyệt mạch mà còn bảo có thể hại người khác thì ai mà nghe được?

Đàm Dược Sư đáp:

- Các hạ đã bị trúng độc rồi đó! Chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm là chất độc phát tán.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói:

- Nếu lời của Dược Sư đúng sự thật thì tại hạ e rằng Dược Sư đã chết trước tại hạ mất rồi.

Quyên Nhi bỗng vung trường kiếm đánh véo một tiếng, đâm rách một tay áo bên hữu của Đàm Dược Sư rồi lạnh lùng nói:

- Dược Sư dùng thuốc mê làm cho tiểu nữ mê té nhào, nhưng tiểu nữ cũng chưa cần đến Dược Sư cứu chữa mà đã tỉnh táo lại rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô cất giữ một chút linh chi đã thành hình để giải trừ chất độc trong người chứ gì?

Quyên Nhi thầm nghĩ:

- Quả nhiên thằng cha này liệu việc như thần.

Rồi nàng cất tiếng đáp:

- Tiểu nữ còn thu cất nhiều thứ dược vật. Dược Sư có dùng độc cũng đừng hòng hăm dọa được ai.

Nàng lại vung trường kiếm lên, ánh hào quang láp loáng nhằm chụp xuống đỉnh đầu và trước ngực Đàm Dược Sư, cô nói tiếp:

- Dược Sư! Gia gia tiểu nữ ở đâu xin nói ra đi. Đừng bức bách tiểu nữ phải mất công mổ ruột Dược Sư ra.

Đàm Dược Sư thoáng lộ vẻ kinh hãi nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn khôi phục lại vẻ bình tĩnh, cười mát nói:

- Cô nương! Cô nương không nên kích động. Dù cô có hạ sát được lão phu thì cũng phải ôm hận suốt đời.

Quyên Nhi vẻ mặt kiên quyết đáp:

- Cứ theo tình hình đã chứng minh rõ rệt thì giữa Dược Sư và gia gia tiểu nữ là chỗ bạn thâm giao lâu ngày mà Dược Sư còn hạ độc thủ đủ chứng tỏ là một tay vô cùng hiểm độc. Nếu lấy tâm cơ mà tỷ đấu thì tuyệt nhiên tiểu nữ chẳng phải là địch thủ, nên tiểu nữ không muốn tỷ thí mưu mẹo với Dược Sư nữa.

Đàm Dược Sư nói:

- Nhưng tin tức về lệnh tổ thì ngoại trừ lão phu ra chẳng còn một ai có cách gì biết được.

Quyên Nhi nói:

- Nếu tiểu nữ giết Dược Sư để thường mạng thì gia gia có chết cũng nhắm mắt được.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô nương vốn là người lạnh lùng trấn tĩnh mà dường như bữa nay cô biến đổi tính tình.

Quyên Nhi nói:

- Phải rồi! Tiểu nữ biến đổi tính tình chỉ vì trong dạ đầy mối oán hờn.

Nàng vung trường kiếm lên, lại đâm toạc một vạt áo của Đàm Dược Sư.

Hàn công tử đột nhiên nói xen vào:

- Cô nương không nên hạ sát Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Tại sao vậy?

Hàn công tử cười hỏi lại:

- Cô nương thấy tại hạ cùng Đàm Dược Sư xuất hiện ở đây, chắc có hiểu lầm tại hạ cùng Đàm Dược Sư liên thủ hợp tác?

Quyên Nhi nói:

- Dù tiện thiếp có ngu muội đến đâu cũng phải nhận ra điều đó!

Hàn công tử cười nói:

- Sự thật không phải là như vậy.

Quyên Nhi tức giận:

- Công tử còn muốn chối quanh nữa chăng?

Hàn công tử lắc đầu:

- Cô nương! Những câu tại hạ nói đây đều là sự thật.

Lôi Phi xen vào:

- Quyên cô nương! Nghe lời Hàn công tử nói rõ chuyện đã trải qua, mà Đàm Dược Sư lại lọt vào tay chúng ta rồi, nếu lão lớn mật dám dùng độc dược thì tại hạ phải chém lão mấy nhát cho chết đi.

Y nói rồi đột nhiên ra tay điểm vào hai huyệt đạo trong người Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi từ từ thu trường kiếm về, đảo mắt nhìn Hàn công tử và giục giã:

- Hàn công tử còn điều chi nữa xin nói nốt đi!

Hàn công tử nói:

- Tại hạ gặp Đàm Dược Sư mới biết là cô nương trú ngụ tại chốn này nên đến viếng thăm.

Quyên Nhi cười lạt:

- Xin đa tạ!

Hàn công tử lại nói:

- Trong vụ này có nhiều chuyện trùng hợp, trách nào cô nương chẳng chịu tin lời. Nhưng nếu cô nương biết rõ tại hạ là con người thế nào thì chắc là cô nương có thể tin được.

Quyên Nhi giục:

- Công tử nói nữa đi.

Hàn công tử đáp:

- Bọn tại hạ kết bạn đồng hành. Dọc đường Đàm Dược Sư đã mấy lần muốn đánh thuốc mê cho tại hạ té nhào, nhưng đều bị tại hạ biết trước khiến cho lão không hạ thủ được.

Mấy câu nói bình thản chẳng có chi kỳ lạ này khiến cho Lôi Phi biến sắc tự nghĩ:

- Nếu gã nói đúng sự thật thì gã này quả là một tay sách lược, tài trí mà bọn mình không ai bì kịp.

Lôi Phi đưa mắt ngó Đàm Dược Sư hỏi:

- Gã nói vậy có thiệt không?

Đàm Dược Sư chỉ gật chứ không nói gì.

Hiển nhiên lời nói của Hàn công tử đã làm cho Đàm Dược Sư phải mất mặt.

Hàn công tử khẽ hắng giọng một tiếng rồi tiếp:

- Bọn tại hạ lên núi gần tới chỗ cô nương ở, lão mới nói rõ sự thật là Lôi Phi cùng Lý huynh cũng ở cả đây.

Lý Hàn Thu nói:

- Hàn công tử! Công tử xưng hô như vậy tiểu đệ không dám đâu.

Hàn công tử mỉm cười, không nói gì nữa.

Quyên Nhi nói:

- Thế thì các vị vừa nói bên ngoài đã bố trí mai phục cũng là lời giả dối ư?

Hàn công tử đáp:

- Cái đó thì có thực. Tại hạ cùng Đàm Dược Sư đều đem người đến mai phục ở ngoài kia, nhưng mỗi người có một chỗ dụng tâm khác nhau, mà ai cũng chẳng hiểu được mục đích của ai thế nào?

Lôi Phi hỏi:

- Vậy hai vị tạm thời kết bạn và vừa mới liên thủ với nhau hay sao?

Hàn công tử đáp:

- Đàm Dược Sư tự tin nơi mình quá. Lão bảo các vị quyết không thể nhẫn nại chờ mãi ở trên núi. Còn Quyên cô nương thì vẫn hôn mê chưa tỉnh lại được.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Thế là hai vị cùng thất vọng phải không?

Hàn công tử đáp:

- Tại hạ vẫn chưa thất vọng.

Quyên Nhi hỏi:

- Công tử nói vậy thì ra đã tiên liệu được bọn tiện thiếp đang chờ các vị ở đây sao?

Hàn công tử đáp:

- Tại hạ đã nhận xét biết cô nương không phải là nhân vật tầm thường. Vì thế mình phải dè dặt không dám khinh thường. Nếu Đàm Dược Sư theo biện pháp của tại hạ thì dù các vị có chuẩn bị cũng chẳng thể cướp được tiên cơ mà nắm được mạch huyệt của Đàm Dược Sư.

Lôi Phi hỏi:

- Tại hạ xin thỉnh giáo công tử. Theo công tử thì làm thế nào.

Hàn công tử đáp:

- Chuyện này giản dị lắm! Nguyên tại hạ muốn cải trang làm hai tên thuộc hạ của các vị vào trước thám thính. Như vậy thì dù các vị có chuẩn bị trước cũng chẳng ăn thua gì.

Lôi Phi cười lạt nói:

- Tại hạ tưởng Hàn công tử có mưu chước gì kỳ diệu, té ta chỉ có vậy mà thôi!

Hàn công tử nói:

- Còn một biện pháp nữa nhưng nó thảm khốc quá, nên tại hạ không muốn sử dụng hay nói cho đúng là không thèm sử dụng.

Đàm Dược Sư khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lão phu quên mất Lôi Phi. Y là người biết nhiều hiểu rộng lại giàu kinh nghiệm.

Hàn công tử nói:

- Vì vậy mình mới mắc bẫy y.

Đàm Dược Sư nói:

- Còn nhiều chuyện ra ngoài sự tiên liệu của mình. Tỷ như lão phu không ngờ tới Quyên cô nương còn lưu lại được một ít linh chi mới hồi tỉnh được.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ Dược Sư biết rồi cũng chưa muộn kia mà.

Quyên Nhi đảo mắt:

- Hàn công tử! Công tử đã không cùng một phe với Đàm Dược Sư thì chắc công tử đến đây không phải là để giúp đỡ cho lão.

Chương 86: Yếu Bị Kiếm Thương , Mạnh Thì Trúng Độc

Lý Hàn Thu thò tay trái điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Đàm Dược Sư rồi nói:

- Hàn công tử! Bữa nay chúng ta nhất định đấu cho kỳ đến lúc phân thắng bại mới thôi.

Chàng từ từ tiến đến trước mặt Hàn công tử.

Hàn công tử nói:

- Lý huynh cố ý cưỡng bách tiểu đệ phải tỷ đấu thì chắc là đã nắm vững được phần thắng.

Lý Hàn Thu nói:

- Đàm Dược Sư và Quyên cô nương tự giải quyết với nhau. Còn đôi ta ra ngoài kia để quyết đấu sinh tử.

Hàn công tử không trả lời Lý Hàn Thu. Gã đưa mắt nhìn Quyên Nhi nói:

- Quyên cô nương! Lý huynh bức bách tại hạ đến thế thì tại hạ khó lòng rút lui được.

Quyên Nhi sửng sốt nói:

- Lý huynh! Lý huynh không nên bức bách y ứng chiến. Chúng ta nên bàn kế hoạch lâu dài là hơn...

Lý Hàn Thu ngắt lời:

- Đàm Dược Sư đã không còn sức phản kháng nữa. Vậy câu chuyện giữa Hàn công tử và tại hạ, cô nương bất tất phải quan tâm.

Chưa dứt lời chàng đã rảo bước ra khỏi sảnh đường.

Hàn công tử cũng đi theo sau.

Quyên Nhi thấy hai người ra khỏi nhà rồi, liền khẻ bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh nên nhắc Lý huynh phải coi chừng Hàn công tử sử dụng ám khí.

Lôi Phi gật đầu đi ra cửa.

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư nói:

- Bây giờ bất luận tiểu nữ đối phó với Dược Sư như thế nào, Dược Sư cũng chẳng thể phản kháng được nữa.

Đàm Dược Sư bề ngoài vẫn giữ được vẻ bình tĩnh mà thực ra trong lòng kinh hãi vô cùng. Hắn sợ Quyên Nhi hạ độc thủ.

Quyên Nhi giơ kiếm lên nói:

- Đàm Dược Sư! Dược Sư chẳng còn cách nào nữa, ngoại trừ trả lời những câu hỏi của tiểu nữ nếu Dược Sư muốn cho da thịt khỏi phải đau khổ.

Đàm Dược Sư ngập ngừng:

- Cô nương!...

Quyên Nhi lạnh lùng ngắt lời:

- Dược Sư đừng hòng thuyết phục tiểu nữ. Nếu Dược Sư không chịu trả lời những câu hỏi của tiểu nữ thì bước đầu tiên là tiểu nữ hãy cắt mũi của Dược Sư.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Gia gia tiểu nữ còn sống ở thế gian không?

Đàm Dược Sư quả nhiên sợ hãi đáp ngay:

- Lệnh tổ còn sống ở thế gian.

Quyên Nhi hỏi:

- Bây giờ lão gia hiện ở đâu?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão cũng ở gần quanh đây.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Ở quanh đây ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Quyên Nhi hỏi:

- Ở chỗ nào? Cách đây chừng bao xa?

Đàm Dược Sư đáp:

- Chỗ này không có tên. Lão phu gọi nó là "Vô Ưu Thạch Thất", cách đây không đầy mười dặm.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư nói thật đấy chứ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nhất định là thật.

Quyên Nhi nói:

- Nếu lão nói dối một câu là tiểu nữ móc một con mắt. Tiểu nữ phải điều tra cho biết hư thực thế nào đã.

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Cô nương biết chỗ nào mà tìm tới nơi được?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu phải dẫn cô nương đi mới được.

Quyên Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Bao giờ đi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Cái đó là tùy ý cô nương.

Quyên Nhi xoay tay lại thu kiếm về hỏi:

- Có việc mà tiểu nữ không hiểu là giữa Dược Sư và gia gia đã là chỗ bạn thân, sao Dược Sư còn hãm hại?

Đàm Dược Sư lạnh lùng đáp:

- Nếu lão phu mà có hại lão thì lão đã chết lâu rồi, chứ sống sao được đến bây giờ?

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư không hại gia gia thì làm sao lại kiếm người giả mạo để bịt mắt bọn để bịt mắt bọn tiểu nữ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lệnh tổ hãy còn sống. Cô nương gặp mặt lão cứ hỏi lão sẽ biết.

Quyên Nhi nghe lão nói vậy biết là gia gia chưa chết, nàng cũng yên tâm được một phần, nhưng nàng lại lo rằng Lý Hàn Thu và Hàn công tử có thể xảy ra cuộc ác đấu kẻ sống người chết. Nàng liền nói:

- Tiểu nữ có chuyện cần dời khỏi nơi đây một khắc, vậy phải điểm vào vận huyệt của lão mới được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Có phải cô nương ra coi cuộc ác đấu giữa Lý Hàn Thu và Hàn công tử không?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Dược Sư hỏi làm gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hàn công tử tuy rất thông minh, nhưng e rằng y không phải là địch thủ của Lý Hàn Thu.

Quyên Nhi giơ tay lên điểm vào hai chỗ huyệt đạo Đàm Dược Sư, rồi nói:

- Công phu của Dược Sư rất thâm hậu, nhất định có thể tự giải khai được huyệt đạo. Vì thế mà tiểu nữ chẳng thể không đề phòng được. Tiểu nữ đi rồi sẽ trở lại ngay để cùng đi với Dược Sư tìm kiếm gia gia. Nếu Dược Sư dối trá sẽ phải chịu sự đau khổ không vừa đâu.

Dứt lời nàng trở gót ra ngoài.

Lý Hàn Thu và Hàn công tử đang đứng đối lập và binh khí đều cầm ở tay rồi.

Lý Hàn Thu sử thanh trường kiếm.

Hàn công tử dùng một cây kim bút và một cặp đoản kiếm sáng loáng.

Lôi Phi đứng một bên theo dõi.

Quyên Nhi từ từ bước tới đứng bên Lôi Phi khẽ hỏi:

- Hàn công tử bản lãnh không phải tầm thường. Cuộc chiến này khó mà liệu trước được ai thắng ai bại. Không hiểu tại sao Lý huynh lại kiên trì đòi mở cuộc đấu?

Lôi Phi đáp:

- Lý đệ nóng lòng báo mối đại cừu cho song thân, nhưng mọi người đều nói là Hàn công tử đây võ công xuất chúng, nên y coi gã là một chướng ngại vật rất lớn trong công cuộc báo thù của y. Nay y gặp cơ hội, dĩ nhiên y muốn trừ cho bằng được gã.

Quyên Nhi nói:

- Lý huynh vị tất đã thắng được Hàn công tử.

Lôi Phi khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Nếu hai người chỉ trông vào võ công mà động thủ thì nhất định Lý đệ sẽ nắm chắc phần thắng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhưng hai người cùng liều mạng mà Lôi huynh muốn họ chỉ dùng võ công được ư?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiện thiếp đã nhờ Lôi huynh nhắc y phải đề phòng Hàn công tử dùng ám khí. Chẳng hiểu Lôi huynh đã cho y biết chưa?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ đã dùng thuật truyền âm cảnh cáo y rồi. Trước khi đối địch tưởng không nên bảo y là Hàn công tử bản lãnh ghê gớm.

Quyên Nhi không nói gì nữa. Nàng tạt ngang ra hai bước đứng cùng hàng Lôi Phi để coi diễn biến.

Lúc này Lý Hàn Thu đã từ từ giơ thanh trường kiếm lên.

Hàn công tử cũng cầm cây kim bút đặt trước ngực như thế sử kiếm.

Lôi Phi đột nhiên quay lại ngó Quyên Nhi một cái, thấy nàng đứng cách xa những hai thước nên y muốn nói lại thôi.

Nguyên Hàn công tử dường như lấy kim bút làm khí giới chính nên dùng tay phải cầm bút đặt trước ngực. Tay trái gã cầm đoản kiếm trỏ chênh chếch xuống đất.

Thật là một chiêu thức khai môn rất kỳ lạ. Lôi Phi kiến văn quảng bát mà cũng không nhìn ra là chiêu thức gì. Nhưng y phán đoán theo kinh nghiệm thì đây là một thủ thức nửa chính nửa tà.

Bỗng nghe Lý Hàn Thu cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã chuẩn bị xong chưa?

Hàn công tử đáp:

- Xong rồi! Tại hạ nghe danh Thất Tuyệt Ma Kiếm đã lâu...

Lý Hàn Thu gạt đi:

- Xin các hạ đừng quá khen! Mời các hạ ra tay đi.

Hàn công tử đáp:

- Xin mời Lý huynh động thủ trước.

Lý Hàn Thu đáp:

- Thời giờ là vàng ngọc. Tại hạ không dám khách sáo nữa.

Chàng vung trường kiếm đâm tới.

Hàn công tử đưa đoản kiếm lên che kín môn hộ, gạt được thế kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu hạ thấp trường kiếm. Kiếm quang vừa lóe lên, thanh trường kiếm đã đâm xéo, nhằm phóng vào cổ tay Hàn công tử.

Hàn công tử phóng cây kim bút ở trước ngực điểm ra rất mau lẹ.

Choang một tiếng! Cây bút đã đâm trúng vào thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thấy thanh kiếm bị chấn động tự nhiên tay chàng đưa thấp xuống một chút.

Nguyên Hàn công tử sử cặp đoản kiếm khiến cho Lý Hàn Thu phải biến thế để cây kim bút kịp thời phản kích.

Mới một phen giao thủ Hàn công tử đang thế bị động đoạt lại được tiên cơ. Nhưng gã không mượn cơ hội này để phản kích mà lại lùi về phía sau một bước.

Lý Hàn Thu cũng lùi lại một bước, thu thế kiếm về, chuẩn bị đỡ gạt thế công của đối phương. Chàng không ngờ Hàn công tử không tiến đánh mà lại rút lui.

Lý Hàn Thu do dự một chút rồi đột nhiên vung kiếm xông lên. Thanh trường kiếm rung động vọt xéo ra hai bông kiếm hoa đánh vào hai chỗ yếu huyệt của Hàn công tử.

Hàn công tử tay trái cầm đoản kiếm cũng vung lên, kiếm quang lấp loáng gạt thế kiếm của Lý Hàn Thu. Nhưng lần này cây kim bút trong tay phải gã lại không phóng ra một cách khinh xuất.

Gã cự địch bằng đoản kiếm và tựa hồ coi cây kim bút rất trân quí không chịu di chuyển một cách bừa bãi.

Lý Hàn Thu tấn công gã mười mấy chiêu, mà chiêu nào chàng củng cố ý để sơ hở mong đối phương phản kích vào. Ngờ đâu Hàn công tử thủy chung vẫn giữ thế thủ không chịu phản công.

Lý Hàn Thu dần dần nóng ruột, lớn tiếng quát:

- Coi chừng!

Chàng đột nhiên biến thế, thi triển kiếm pháp Thất Tuyệt Ma Kiếm, chiêu nào cũng nhằm vào chỗ nguy hại của Hàn công tử.

Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp ghê gớm nhất thiên hạ. Quả nhiên lúc sử dụng đến nó, uy lực ghê hồn.

Hàn công tử biến hóa binh khí trong tay rất mau lẹ, đột nhiên phóng bút, đột nhiên hươi kiếm. Thủ pháp của gã rất phức tạp, chiêu nào cũng phát huy võ công đường lối khác nhau.

Kiếm, bút của Hàn công tử liên tiếp di chuyển chỉ trong nháy mắt đã đón được hơn hai chục chiêu của Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thấy thủ pháp của đối phương phong tỏa được ngoài hai chục chiêu kiếm của mình bằng những chiêu thức khác nhau thì trong lòng rất là kính phục. Chàng nghĩ thầm:

- Gã còn nhỏ tuổi mà võ công đã tinh thông quảng bát như vậy. Nếu để lâu ngày thì còn làm gì được gã nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ra chiêu tới tấp đánh rất gấp.

Hàn công tử tiếp đón được ngoài hai chục chiêu liền cảm thấy thế cùng lực kiệt mà Lý Hàn Thu lại phát huy thế kiếm khủng khiếp hơn liền biết ngay là khó lòng chống đỡ được lâu nữa.

Bỗng Lý Hàn Thu quát lên một tiếng "mau!"

Rồi thanh trường kiếm quất ngang đánh roạt một tiếng trúng vào cánh tay trái Hàn công tử. Gã bị rách áo vào đến da thịt, máu chảy đầm đìa.

Chiêu kiếm này thế rất trầm trọng khiến cho đoản kiếm ở trong tay Hàn công tử cũng bị rơi xuống đất.

Hàn công tử trấn tĩnh phi thường. Gã nhịn đau, tay phải phóng kim bút tới. Một tia sáng vàng từ ngọn bút vọt ra.

Hai người đứng cách nhau không đầy mấy thước. Đầu bút có đặt ám khí bắn ra một cách đột ngột.

Lý Hàn Thu cảm thấy chồn tay, thanh trường kiếm đưa chậm lại một chút.

Hàn công tử hít mạnh một hơi chân khí, đột nhiên lùi lại tám thước.

Lý Hàn Thu cảm thấy chỗ bị thương bỗng trơ ra như gỗ. Cả cánh tay mặt không tài nào giơ lên được nữa thì trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hàn công tử cũng bị thương khá nặng. Trong lúc này cả cánh tay trái gã đều bị máu tươi chảy ra ướt đẫm.

Lý Hàn Thu đã bị thương ở cánh tay mặt thì dù có kiếm pháp tuyệt thế cũng không tài nào xuất chiêu được nữa. Trong lòng phẫn khích, chàng ngửng đầu lên nhìn Hàn công tử lạnh lùng nói móc:

- Lệnh tôn rất giỏi về nghề dùng ám khí để hại người. Nay các hạ thừa kế nghề đó đã gần được đến trình độ lệnh tôn.

Hàn công tử cười mát nói:

- Binh bất yếm trá, càng trá càng hay! Lý huynh đã không chịu nhận lời cuộc đấu quân tử và đòi đem tính mạng ra để tỷ thí. Cuộc sinh tử chỉ trong hơi thở là xong. Nếu tại hạ không thi triển ám khí thì cái mạng này đã mất về tay Lý huynh từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu không còn sức để ra tay giết gã, chàng toan thóa mạ gã một phen cho hả lòng căm tức. Nhưng Hàn công tử nói mấy câu như vậy khiến cho chàng muốn thóa mạ cũng không tiện thốt ra lời.

Bỗng thấy Hàn công tử giơ cây kim bút lên lắc một cái.

Hai gã thiếu niên võ phục chừng mười tám mười chín tuổi song song chạy tới.

Hai gã này đều đeo hai thứ binh khí. Trên lưng cài một thanh trường kiếm. Cạnh sườn lại đeo cái túi đựng một thứ binh khí hình vuông.

Hai người đi gần tới phía sau lưng Hàn công tử, lập tức chia nhau hành động. Một tên buộc vết thương cho Hàn công tử, còn một tên lượm đoản kiếm của gã bị rớt dưới đất.

Quyên Nhi chạy đến bên Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý huynh! Lý huynh bị thương nặng lắm không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ trúng ám khí của đối phương.

Quyên Nhi hỏi:

- Bị thương ở chỗ nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Ở đầu vai bên phải.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh thấy thế nào?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chỗ thương bị tê như gỗ. Tay phải không cất lên được.

Quyên Nhi nói:

- Đó là thứ ám khí có chất độc.

Nàng chẳng tỵ hiềm nam nữ lúc bao con mắt trông vào, giơ tay phải lên xé rách tay áo bên phải Lý Hàn Thu. Nàng thấy một mũi kim nhỏ sắc vàng cắm vào đầu cánh tay Lý Hàn Thu ngập hết vào thịt chỉ lộ ra một chấm vàng.

Quyên Nhi thò mấy ngón tay nhỏ nhắn toan rút mũi kim châm ở trên vai Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu vội lùi lại hai bước nói:

- Cô nương không nên tùy tiện động thủ. Mũi châm đó có chất kịch độc.

Quyên Nhi nói:

- Tiểu muội biết rồi, nhưng ngón tay tiểu muội chưa đứt thì mũi kim dù có chất độc cũng không thể làm cho tiểu muội bị thương được.

Lý Hàn Thu nói:

- Nhưng cô nương phải cẩn thận một chút mới được. Bây giờ tại hạ đã bị thương, nếu cô nương cũng bị thương nữa thì thật là khốn đốn.

Quyên Nhi đáp:

- Được rồi! Xin Lý huynh vận khí tạm thời phong tỏa những huyệt đạo ở trên vai đừng để chất kịch độc chạy vào trong. Tiểu muội đi tìm cách lấy thuốc giải đem đến cho.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài khẽ nói:

- Cô nương hãy coi chừng Hàn công tử là người rất xảo trá. Gã dấu độc châm ở trong bút là một chuyện chưa từng nghe thấy.

Quyên Nhi gật đầu đi thẳng đến chỗ Hàn công tử.

Lúc này thương thế Hàn công tử đã buộc xong rồi.

Hai gã thiếu niên đi theo Hàn công tử đột nhiên lạng người ra đứng chắn đường trước mặt Hàn công tử, tay cầm đốc kiếm.

Hàn công tử hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Các ngươi hãy tránh ra!

Hai gã thiếu niên dạ một tiếng rồi đứng tránh sang bên.

Hàn công tử ngửng đầu lên ngó Quyên Nhi rồi hỏi:

- Chắc cô nương đến xin thuốc giải cho Lý Hàn Thu?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Hàn công tử hỏi lại:

- Sao cô nương biết chắc là tại hạ cho thuốc giải?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp không biết. Nhưng nếu công tử không cho thì tiện thiếp cũng cướp lấy, trừ khi công tử bị chết hoặc là thắng tiện thiếp.

Hàn công tử nói:

- Xem chừng cô nương tự tin là sẽ thắng được tại hạ.

Quyên Nhi nói:

- Tiện thiếp chỉ biết rằng công tử bị thương rất nặng.

Hàn công tử hỏi:

- Thế ra cô nương nhân lúc người ta đang nguy cấp mà hạ thủ hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Tiện thiếp cần lấy thuốc giải, chứ không có ý sát hại công tử, vì trước nay công tử đối với tiện thiếp rất tử tế.

Hàn công tử lại hỏi:

- Còn bây giờ thì sao?

Quyên Nhi đáp:

- Bây giờ chúng ta không cùng đi một đường, khó mà mưu sự được.

Hàn công tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Cái đó tại hạ cũng biết rồi.

Gã thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc liệng về phía Quyên Nhi nói:

- Đây, cô đón lấy!

Quyên Nhi giơ tay ra đón bình thuốc rồi nói:

- Đa tạ Hàn huynh! Bây giờ Hàn huynh có thể đi được rồi!

Hàn công tử nói:

- Trong bình có ba viên. Cô nương bảo y giữ lấy mà sử dụng, nó còn có thể cứu mạng cho y hai lần nữa.

Quyên Nhi đáp:

- Đa tạ Hàn huynh có dạ quan hoài.

Hàn công tử quay đầu đi hai bước. Gã còn nói thêm một câu:

- Quyên cô nương! Bây giờ cô nương đã tin là giữa tại hạ và Đàm Dược Sư không hẹn mà gặp chưa?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiện thiếp vẫn không tin.

Hàn công tử nhăn nhó cười nói:

- Thong thả rồi cô nương sẽ biết.

Quyên Nhi hững hờ đáp:

- Tiện thiếp bỏ qua việc này không tra xét nữa.

Hàn công tử nói:

- Cô nương nên điều tra cho biết rõ.

Quyên Nhi nói:

- Tiện thiếp có nhiều việc quá, mà việc nào cũng khẩn yếu, không còn lòng dạ nào để tra xét việc này. Xin Hàn huynh bảo trọng tấm thân. Chúc Hàn huynh xuống núi bình yên.

Hàn công tử buồn rầu hỏi:

- Sau này chúng ta còn dịp nào gặp nhau nữa không?

Quyên Nhi lạnh lùng đáp:

- Hay hơn hết là đừng gặp nhau nữa.

Hàn công tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Gặp mặt cũng như không, phỏng được ích gì?

Hàn công tử không nói nữa, uể oải đi về phía trước. Chân gã trầm trọng như đeo khối nặng ngàn cân.

Hai gã thiếu niên võ phục đi sau hộ vệ Hàn công tử. Chúng quay mặt lại đi lùi từng bước.

Quyên Nhi thấy bọn kia đã đi xa rồi mới bước tới bên cạnh Lý Hàn Thu cất giọng dịu dàng nói:

- Lý huynh! Hãy uống thuốc hoàn trong bình này đi.

Nàng vừa nói vừa mở nắp bình. Lý Hàn Thu cũng không hỏi gì nữa, giơ tay trái ra móc lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Quyên Nhi đậy nắp bình lại nói:

- Chẳng hiểu thuốc này có hiệu nghiệm không? Lý huynh hãy ngồi nghỉ một lúc.

Lý Hàn Thu nhìn chỗ bị thương cánh tay mặt đã thấy sưng vù lên và tím bầm lại thì nghĩ thầm:

- Ám khí này quả nhiên độc địa ghê gớm!

Quyên Nhi đi theo Lý Hàn Thu vào trong nhà nói:

- Lý huynh hãy ngồi điều dưỡng một lúc. Nếu thuốc không linh nghiệm thì phải tìm phương pháp khác.

Lôi Phi khẻ thở dài nói:

- Hàn công tử quả nhiên là tay thông minh hơn đời. Gã dấu ám khí ở trong binh khí thì còn ai biết mà đề phòng cho xiết được.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- AÙm khí mà độc địa thế này thì không phải là người quân tử. Lòng người thật khó mà lường được.

Nàng nói câu này tựa hồ có lòng ác cảm sâu xa với Hàn công tử.

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu vì mũi độc châm mà Quyên cô nương tiêu tan hết tấm lòng ngưỡng mộ Hàn công tử thì Lý đệ trúng mũi độc châm này kể ra cũng không uổng.

Bổng nghe Quyên Nhi nói:

- Lôi huynh! Xin Lôi huynh chiếu cố cho Lý huynh. Bây giờ Đàm Dược Sư hãy còn đây, nếu mà Hàn công tử đem lòng xảo quyệt để thuốc không hợp thì chúng ta sẽ bức bách lão phải trị độc thương cho Lý huynh.

Nàng nói xong trở gót đi ngay.

Lôi Phi nói:

- Cô nương buông tha Hàn công tử một cách dễ dàng, chắc là trong lòng đã có định kiến.

Y đưa mắt nhìn vết thương trên vai Lý Hàn Thu xưng và đỏ ửng dường như đã lui dần. Nhưng mũi độc châm vẫn còn nguyên đó. Y liền lấy đôi đũa tre cặp lấy, rút ra.

Lý Hàn Thu thở phào một cái nói:

- Thuốc này đúng rồi. Tiểu đệ đã cảm thấy chất độc tiêu dần.

Chương 87: Tìm Gia Gia Khám Phá Mật Động

Lôi Phi khẽ nói:

- Lý đệ! Lý đệ bị mũi độc châm này kể ra cũng không uổng.

Lý Hàn Thu ngơ ngẩn hỏi:

- Lôi huynh! Lôi huynh nói vậy là có ý gì?

Lôi Phi đáp:

- Hàn công tử phóng mũi châm đó liền lòi bộ mặt ác độc của gã mà trước nay gã vẩn che kín được. Gã đánh vào giữa tấm lòng ái mộ của Quyên cô nương đã dành cho gã từ trước đến nay.

Lý Hàn Thu nói:

- Lôi huynh! Tiểu đệ...

Lôi Phi lắc đầu ngắt lời:

- Lý đệ hãy nghe tiểu huynh nói đã. Phàm làm việc gì đều nên thuận theo tự nhiên, chẳng nên cưỡng cầu. Nhưng Lý đệ đã ở trong cái tự nhiên mà chiếm được thượng phong.

Nhắc lại Quyên Nhi quay về chỗ Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

- Hàn công tử thua chạy rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Dù gã có thắng, vị tất gã đả ra tay giải cứu lão phu. Vậy gã thắng hay bại cũng chẳng liên can gì tới lão phu.

Quyên Nhi nói:

- Lão nói vậy là đúng sự thực.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô nương tin được là hay.

Quyên Nhi hỏi:

- Phải chăng bên ngoài hàn xá Dược Sư đã bố trí mai phục?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hai tên dược đồng của lão phu phỏng đã làm được việc gì.

Quyên Nhi nói:

- Tiểu nữ hy vọng Dược Sư nên bảo họ thôi đi để tiểu nữ khỏi gia hại đến Dược Sư.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dược Sư thử nghĩ coi chúng ta đi về phương nào bây giờ?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Cô nương bảo đi đâu?

Quyên Nhi đáp:

- Đến gặp gia gia tiểu nữ.

Đàm Dược Sư nói:

- Hay lắm! Trước tình trạng này chỉ còn cách đi gặp lão mới xong.

Quyên Nhi nói:

- Trong lòng tiểu nữ đã đầy mối bi phẫn. Tiểu nữ hy vọng Dược Sư đừng làm cho tiểu nữ phải nổi giận nữa. Có như thế thì tiểu nữ mới không ra tay làm cho Dược Sư phải thành người tàn phế.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Lão phu suốt đời chưa bị ai uy hiếp như thế này. Hỡi ơi! Ngươi là một cô gái...

Quyên Nhi tức giận ngắt lời:

- Tiểu nữ không muốn Dược Sư nói vậy.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Được rồi! Bao giờ chúng ta lên đường?

Quyên Nhi đáp:

- Không nên cấp bách. Khi nào đi, tiểu nữ sẽ bảo Dược Sư.

Nàng lại điểm vào hai chỗ huyệt đạo Đàm Dược Sư rồi đi ra.

Đàm Dược Sư khẽ buông tiếng thở dài, nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Nguyên Đàm Dược Sư võ công cao cường. Nếu không phải là thủ pháp đặc biệt điểm huyệt lão, thì chỉ trong một thời gian là lão có thể vận khí để tự giải khai được huyệt đạo. Nhưng Quyên Nhi đã đề phòng chuyện này nên lão không còn có cơ hội nào nữa.

Quyên Nhi ra ngoài khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Thương thế Lý huynh ra sao?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đã bớt nhiều rồi!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Liệu có cử động được không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không hề gì.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh có tin lời Đàm Dược Sư không?

???

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội không quan tâm mấy, nhưng tin rằng lão không dám lừa gạt mình. Lão tự biết nếu lão lừa gạt tiểu muội thì sẽ bị trừng trị rất thảm khốc.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu chúng ta cùng đi thì có thể đề phòng được, không cho lão thi hành quỷ kế.

Quyên Nhi nói:

- Chỗ này tiểu muội không muốn ở nữa. Tiểu muội đi thu thập một ít quần áo rồi phóng hỏa đốt cả phòng ốc đi.

Lôi Phi hỏi:

- Cô nương cứ bỏ lại mà đi, hà tất phải đốt nhà?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội muốn cho Đàm Dược Sư thấy rõ chỗ quyết tâm của mình. Làm như vậy tiểu muội tưởng còn có thể khiến cho lòng lão nao núng mà không dám giở trò.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn vị Ký đại phu kia thì sao?

Quyên Nhi nói:

- Tiểu muội bảo Tiểu Nguyệt đi kiếm hai bác tiều phu và cho họ ít tiền để họ đưa lão về là xong.

Lý Hàn Thu nói:

- Bây giờ chỉ có cách đó là gọn.

Quyên Nhi dùng tín hiệu để liên lạc gọi Tiểu Nguyệt về. Nàng dặn thị đi kiếm tiều phu, còn nàng tự mình thu thập những thứ cần dùng, rồi giải khai huyệt đạo ở hai chân cho Đàm Dược Sư, nhưng lại điểm bốn huyệt đạo trên cánh tay. Nàng đưa lão ra khỏi nhà rồi phóng hỏa đốt hết cả phòng xá.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Sao cô nương lại đốt nhà đi?

Quyên Nhi nói:

- Nếu tiểu nữ không tìm thấy gia gia thì xử trí Dược Sư xong rồi cũng không trở về chỗ này nữa. Bằng kiếm thấy gia gia thì rồi cũng tìm một nơi bí ẩn khác để cư trú.

Đàm Dược Sư ngấm ngầm thở phào một cái muốn nói lại thôi.

Bỗng thấy Quyên Nhi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi bảo Đàm Dược Sư:

- Dược Sư gọi hai tên dược đồng ra đi!

Nguyên Quyên Nhi phóng hỏa đốt nhà rồi nàng vẫn chưa thấy hai tên dược đồng chạy ra.

Đàm Dược Sư cười ruồi hỏi:

- Bọn chúng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng khá trầm tĩnh phải không?

Hắn ngửng mặt lên huýt hai tiếng còi. Quả nhiên hai gã dược đồng chừng mười lăm, mười sáu tuổi từ trong bụi cỏ cách đó vài chục trượng chạy tới.

Lúc chúng còn cách mọi người chừng hai trượng, Quyên Nhi lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Đàm Dược Sư đã bị kiềm chế, sống chết ở tay người dĩ nhiên hai gã dược đồng không dám trái lời dừng bước lại ngay.

Quyên Nhi cười lạt nói:

- Đàm Dược Sư! Bọn chúng theo Dược Sư đã lâu, chắc chúng đã học được cách dùng thuốc của Dược Sư. Bây giờ cho gã đi cũng được, nhưng tiểu nữ cần phải đề phòng.

Đàm Dược Sư cười hỏi:

- Cô nương quả là người rất tinh tế. Cô định đề phòng bằng cách nào?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu nữ điểm vào huyệt đạo trên vai chúng để chúng vẫn đi đứng được, nhưng không thể đột kích.

Đàm Dược Sư nói:

- Được lắm!

Quyên Nhi chú ý nhìn hai gã dược đồng nói:

- Nếu các ngươi còn có lòng phản kháng thì ta hãy giết Đàm Dược Sư trước.

Hai gã đồng tử đứng thõng tay nói:

- Xin cô nương động thủ đi!

Lôi Phi rảo bước đi tới nói:

- Để tại hạ ra tay cũng vậy.

Y vừa nói vừa co tay điểm vào huyệt đạo hai cánh tay gã dược đồng.

Giữa lúc ấy Tiểu Nguyệt hối hả chạy về, nghiêng mình nhìn Quyên Nhi nói:

- Tiểu tỳ đã theo lời cô nương thu xếp đâu vào đấy rồi.

Quyên Nhi nói:

- Vậy chúng ta đi thôi!

Nàng đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư nói:

- Phiền Dược Sư dẫn đường cho!

Đàm Dược Sư quay lại ngó hai tên dược đồng bảo chúng:

- Các ngươi đi theo cho ngoan ngoãn, đừng có tự động làm việc gì. Nhất thiết đều phải theo lời chỉ giáo của Quyên cô nương.

Hai tên dược đồng này theo hầu Đàm Dược Sư đã lâu ngày, chúng quen biết Quyên Nhi, vừa nghe chủ nói vậy liền nhìn nàng khẻ gật đầu thi lễ.

Quyên Nhi chỉ hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Đàm Dược Sư quay lại ngó Quyên Nhi khẽ nói:

- Quyên cô nương! Trong mình lão phu bị điểm huyệt mấy chỗ thành ảnh hưởng đến việc cử động rất nhiều. Cả việc đi đường cũng cảm thấy có điều bất tiện. Vậy xin cô nương để cho hai tên dược đồng nâng đỡ lão phu được không?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Phải chăng Dược Sư muốn cho chúng dùng thủ pháp ngấm ngầm giải khai huyệt đạo cho Dược Sư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu không nghĩ tới chuyện đó.

Lôi Phi khẻ bảo Quyên Nhi:

- Con người bị điểm huyệt mấy chỗ quả có điều bất tiện cho sự hành động, nhất là chúng ta lại đi ở

trên đường núi, thì lại khó bề hành động.

Quyên Nhi nói:

- Hai tên dược đồng này đều được huấn luyện kỹ càng. Tuy chúng nhỏ tuổi mà võ công khá lắm đấy. Làm như vậy...

Lôi Phi ngắt lời:

- Tại hạ có một biện pháp chẳng hiểu cô nương có đồng ý chăng?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp:

- Bảo hai tên dược đồng này làm cái giá gỗ để khiêng Đàm Dược Sư đi.

Đàm Dược Sư ngồi trên giá gỗ trỏ đường.

Vượt qua mấy dãy trường sơn thì đến bên một chỗ hang sâu.

Quyên Nhi và Tiểu Nguyệt dọc đường tay không lúc nào dời kiếm đi theo sau Đàm Dược Sư.

Gần đến hang núi, Đàm Dược Sư khẽ nói:

- Đến nơi rồi! Bây giờ đi vào hang núi.

Quyên Nhi cúi đầu nhìn xuống thì thấy hang sâu trăm trượng. Sườn núi đứng dựng. Dù người có khinh công tuyệt diệu đến đâu cũng không tài nào nhảy xuống vực thẳm được.

Nàng chau mày hỏi:

- Bây giờ làm sao mà xuống được?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đi quanh sang sườn núi đối diện sẽ có đường tắt xuống đáy hang được.

Quyên Nhi cười lạt hỏi:

- Dược Sư giam cầm gia gia tiểu nữ vào trong hang thẳm này, nhất định lão gia phải chịu nhiều nổi thống khổ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lúc cô nương gặp lệnh tổ sẽ phán đoán cũng chưa muộn. Bây giờ nói ra hãy còn sớm quá.

Quyên Nhi nói:

- Chỉ lát nữa là chứng minh sự thực.

Đàm Dược Sư nói:

- Chúng ta hãy qua sườn núi bên kia!

Quả nhiên trên sườn núi đối diện có một con đường thoai thoải đi xuống hang núi, nhưng cỏ rậm mọc đầy che kín hết. Nếu không phải là người thuộc đường thì khó lòng tìm thấy được.

Mấy người theo thứ tự xuống hang sâu. Đáy hang toàn đá mọc tai mèo, cảnh tượng rất là hiểm trở.

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Gia gia tiểu nữ ở trong đó ư?

Đàm Dược Sư đã dời khói giá cây, vừa rảo bước đi trước vừa đáp:

- Địa phương này lão phu cũng không thuộc hết. Nếu không được lệnh tổ chỉ dẫn thì khó lòng tìm được đến chốn này.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư nói vậy thì gia gia tiểu nữ đã nhờ Dược Sư đưa vào giam cầm ở trong này hay sao?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Lão phu đã thừa nhận điều đó mà cô nương không tin phải chăng?

Quyên Nhi đáp:

- Chỉ lát nữa là có lời đáp phúc chính xác.

Đàm Dược Sư không nói gì, cất bước tiến vào.

Hang núi cực kỳ hiểm trở. Trừ những mũi đá mọc lởm chởm không còn thấy một gốc cây hay một ngọn cỏ nào cả.

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Tại sao chỗ này cây cỏ không mọc được? Chắc là có nguyên nhân gì khác.

Đàm Dược Sư dừng chân, lão chuyển động mục quang nhìn ra bốn phía.

Quyên Nhi lạnh lùng hỏi:

- Dược Sư ngó gì vậy?

Đàm Dược Sư thủng thẳng đáp:

- Lão phu coi xem lệnh tổ ở chỗ nào.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư không biết chỗ ở của lão gia là nghĩa làm sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Biết thì biết rồi! Nhưng chỗ này hiểm hóc lắm, vậy lúc hành động phải cẩn thận lắm mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Sao? Trong hang còn có cơ quan ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Có một thứ trận đồ rất kỳ dị, bên trong đặt chất kịch độc nếu không cẩn thận một chút là sa vào cạm bẫy ngay.

Lôi Phi hỏi:

- Có phải những phiến đá này là ở nơi khác đem đến đây?

Đàm Dược Sư nói:

- Những mỏm đá này đều có ở hang núi từ lâu. Chỉ có việc di động đặt vào vị trí để bày thành kỳ trận mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Kỳ trận đó có phải là kiệt tác của Dược Sư không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão phu cũng đã nghĩ đến, nhưng đáng tiếc là mình không đủ nhẫn nại để làm xong vụ này.

Quyên Nhi hỏi:

- Vậy ai đã bày ra trận đó?

Đàm Dược Sư thấy Quyên Nhi vẫn còn có lòng úy kỵ. Lão sợ nàng lúc nổi lên cơn tức giận sẽ ra tay hại người. Lão liền đáp:

- Ai bày trận này lão phu không hiểu, hoặc giả lệnh tổ biết rõ cũng nên.

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư có nhìn ra được đường lối trong trận này không?

Đàm Dược Sư nhìn Quyên Nhi trong lòng khiếp sợ. Lão đáp:

- Xin các vị đừng hỏi gì lão phu nữa, để lão phu tĩnh tâm suy nghĩ.

Quyên Nhi nói:

- Hay lắm! Tiểu nữ mong rằng Dược Sư tính toán lẹ lên.

Đàm Dược Sư cúi đầu xuống, miệng lẩm bẩm:

- Xin các vị theo sát bước chân của lão phu mà đi.

Rồi lão cất bước đi trước.

Quyên Nhi đi theo sát sau lưng Đàm Dược Sư.

Còn bọn Lý Hàn Thu, Lôi Phi và hai tên dược đồng theo thứ tự mà đi sau cùng.

Bỗng thấy Đàm Dược Sư đứng trên một mỏm đá cao nhất rồi hết xoay tả lại quanh hữu, vòng đi vòng lại lâu tới nửa giờ rồi mới chui qua mỏm đá này đi tới một chỗ dốc núi.

Quyên Nhi chuyển động mục quang nhìn vách núi đứng dựng, không có chỗ nào khả nghi liền hỏi:

- Chẳng lẽ ở đây hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Gần đến rồi.

Rồi lão cất bước đi trước. Mọi người cất bước theo sau.

Đoàn người lại đi chừng hơn hai chục trượng thì đến trước một khối đá lớn mọc thẳng lên .

Đàm Dược Sư nói:

- Tới rồi đây!

Quyên Nhi thò đầu nhìn vào thì chỉ thấy sau tảng đá lớn đó quả nhiên có một cửa động thì trong lòng không khỏi hồi hộp:

- Gia gia tiểu nữ ở trong thạch động này chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Lão phu đã lưu lại một tên dược đồng để trông nom cho lão.

Đoạn hắn lớn tiếng gọi:

- Du huynh! Thương thế của Du huynh đã khỏi chưa? Mau ra đây để giải vây cho tiểu đệ.

Trước tình cảnh này, chân tướng lập tức được chứng minh. Đàm Dược Sư la lối như vậy cũng không phải là trá ngụy.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Gia gia tiểu nữ dưỡng thương ở chốn này ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Chút nữa lão xuất hiện, cô nương nghe lão thuyết minh nội vụ.

Bổng thấy bóng người chuyển động. Một gã đồng tử mắc áo đen chừng 17,18 tuổi ở phía trong đi ra.

Đồng tử thấy Đàm Dược Sư vội nghiêng mình thi lễ, cất tiếng gọi:

- Sư phụ!

Đàm Dược Sư gật đầu hỏi:

- Du tiền bối thế nào?

Đồng tử áo đen đáp:

- Lão gia đang vận khí điều dưỡng.

Đàm Dược Sư nói:

- Hay lắm! Chúng ta hãy ngồi chờ ở ngoài này. Ngươi đợi lão tiền bối tỉnh lại rồi sẽ nói cho lão gia biết là có ta cùng Du cô nương đến bái phỏng.

Đồng tử áo đen dạ một tiếng rồi trở gót đi vào.

Đàm Dược Sư nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên cô nương! Bây giờ cô nương đã yên lòng chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Lần trước bị đau, lần sau phải rái. Trước khi tiểu nữ chưa được gặp mặt gia gia, tiểu nữ vẫn chưa thể tin chắc...

Nàng ngừng lại một chút, rồi tiếp:

- Khi gặp gia gia rồi, nếu vãn bối quả có lầm sẽ xin dập đầu bái tạ.

Đàm Dược Sư nhăn nhó cười nói:

- Suốt đời lão phu chưa bị ai kiềm chế khuất nhục. Không ngờ này đã tuổi ngoại sáu mươi còn phải nếm mùi vị này.

Quyên Nhi cười ruồi không trả lời.

Nàng biết Đàm Dược Sư là tay cơ trí hơn đời. Trước khi chưa thấy gia gia, nàng chẳng thể nào tin lời Đàm Dược Sư được.

Mọi người đợi chừng nửa giờ mới nghe có tiếng bước chân vọng ra.

Quyên Nhi thấy trong lòng cực kỳ hồi hộp. Nàng chú ý nhìn vào thì thấy một lão già cao lớn ở trong thạch động từ từ đi ra.

Lão này mặc một bộ áo xanh. Một chòm râu bạc trắng như tuyết chùng xuống trước ngực.

Quyên Nhi vội cất tiếng gọi:

- Gia gia!

Rồi nàng nhảy vọt vào lòng lão già.

Lão già cười khanh khách, đưa tay ra ôm lấy Quyên Nhi nói:

- Hài tử! Đừng nhỏng nhẻo nữa. Có việc gì cứ từ từ mà nói.

Tuy miệng lão nói vậy mà hai dòng nhiệt lệ không khỏi tuôn rơi.

Đàm Dược Sư lớn tiếng nói:

- Du huynh! Mau mau bảo Quyên Nhi giải khai huyệt đạo cho tiểu đệ.

Lão già kia chính là Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong nhìn Đàm Dược Sư rồi cười nói:

- Hiền đệ! Tiểu huynh làm cho hiền đệ phải trải qua bao nhiêu cơn đau khổ nhọc nhằn.

Lão đưa mắt nhìn Quyên Nhi nói tiếp:

- Hài tử! Ngươi mau mau giải khai huyệt đạo cho nhị gia đi!

Quyên Nhi quay lại đến bên Đàm Dược Sư vỗ tay vào huyệt đạo lão rồi loanh quanh quỳ xuống nói:

- Đàm nhị gia! Quyên Nhi xin khấu đầu tại tội lão gia.

Đàm Dược Sư không thò tay ra đỡ Quyên Nhi dậy.

Lão để nàng khấu đầu rồi mới nói:

- Ngươi bất tất phải đa lễ! Từ đây trở đi, bất luận ngươi làm việc gì cũng phải nghĩ kỷ rồi hãy làm.

Quyên Nhi cất giọng dịu dàng đáp:

- Đàm nhị gia bất tất phải sinh lòng tức giận. Tiểu nữ biết tội rồi.

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu, ngập ngừng hỏi:

- Hai vị này là...

Lôi Phi chắp tay ngắt lời:

- Tại hạ là Lôi Phi.

Lý Hàn Thu cũng nghiêng mình thi lễ đáp:

- Vãn bối là Lý Hàn Thu.

Du Bạch Phong lẩm bẩm gật đầu. Lão lại nhìn Lôi Phi nói:

- Các hạ có phải là người trên chốn giang hồ đều xưng tụng là Thần Thâu đó chăng?

Lôi Phi đáp:

- Chính là vãn bối. Tước hiệu này nghe rất là bất nhã, khiến cho lão tiền bối phải bật cười.

Du Bạch Phong nói:

- Trước khi lão phu vào trong hang này đã từng được nghe tiếng lớn của các hạ.

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Các hạ còn nhỏ tuổi, khi lão phu vào ẩn nơi đây chắc các hạ chưa đi vào chốn giang hồ.

Lý Hàn Thu đáp:

- Đúng thế! Từ lúc vãn bối ra đời đến nay bất quá chưa đầy một năm.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Vụ này là thế nào đây? Thật khiến cho hài nhi sinh dạ hồ nghi không sao hiểu được.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười đáp:

- Chúng ta hãy vào trong động rồi sẽ nói rõ nội tình.

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu nói:

- Mời hai vị vào cả trong này.

Lôi Phi đối với Du Bạch Phong dường như trong lòng nẩy ra một mối sùng kính khôn lường, y nghiêng mình đáp:

- Tại hạ không dám, xin lão tiền bối...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Được rồi! Lão phu xin dẫn đường cho các vị.

Đoạn lão rảo bước đi trước, tiến vào trong động. Quyên Nhi đi theo Du Bạch Phong.

Còn Lôi Phi, Lý Hàn Thu, Đàm Dược Sư và hai tên dược đồng theo thứ tự tiến vào.

Tòa sơn động này rộng không đầy bốn thước. Nhưng bề sâu có đến hai trượng, càng vào trong càng rộng lớn.

Chương 88: Lục Chỉ Dật Số Một Nhân Vật Thần Bí

Du Bạch Phong dẫn mấy người tiến vào trong thạch thất rồi nói:

- Mời các vị ngồi chơi!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó quanh một lượt thấy tòa thạch thất này rộng hơn một gian phòng.

Bên trong có một cái bàn đá và dưới đất có trải da thú.

Tuy phòng nhỏ hẹp nhưng mọi người ngồi lên da thú cũng không cảm thấy chật chội và vẫn được thoải mái.

Du Bạch Phong nhìn lên đồng tử áo đen đứng ở ngoài cửa đá vẫy tay nói:

- Ngươi đi nấu bình trà và chuẩn bị chút thức ăn.

Đồng tử áo đen dạ một tiếng rồi cùng hai tên dược đồng đi theo hầu Đàm Dược Sư cùng lui ra ngoài.

Quyên Nhi ngồi xuống rồi đảo cặp mắt linh hoạt nhìn vào mặt Du Bạch Phong. Nàng thấy gia gia sắc mặt hồng hào, tinh thần tráng kiện so với mấy năm trước còn có phần hơn thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Nàng không nhịn được cất tiếng gọi:

- Gia gia ơi! Dạo này khí sắc gia gia hồng hào lắm! Hơn cả hồi gia gia chưa mắc bệnh.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Hài tử! Bốn năm nanh hùng gia gia không thấy mặt ngươi. Còn ngươi cũng không nhìn mặt gia gia từ hai năm nay rồi. Hỡi ơi! Nếu không có Đàm nhị gia y thuật nghiêng trời thì cái mạng già này khi nào còn sống được ở nhân gian?...

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh mắc chứng bất trị đã chống cự với tử thần để sống lại được là hoàn toàn trông vào nội lực tinh thâm. Nếu ý chí của Du huynh không mạnh mẽ thì tiểu đệ cũng chẳng làm gì được. Đây có phải là công trạng của tiểu đệ đâu.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Hiền đệ hà tất phải khách sáo. Ba năm trước hiền đệ sử dụng y thuật châm cứu. Trong 24 giờ tiểu huynh không uống một giọt nước mà cũng không ra khỏi nhà thạch thất. Ngày đó hiền đệ khai thông huyệt đạo cho ta, đưa thuốc kịch độc vào trong mình ta, chính là lúc ta lầm vào tình trạng thập tử nhất sinh đó.

Đàm Dược Sư nói:

- Khi đó thực tình tiểu đệ thật chẳng nắm vững phần nào chữa được thương thế cho Du huynh.

Hắn nhìn Quyên Nhi nói tiếp:

- May mà Du huynh thoát được kiếp nạn, nếu không thì vị tôn điệt nữ này chẳng tài nào cởi mở được mối nghi ngờ đối với tiểu đệ.

Quyên Nhi đỏ mặt lên đáp:

- Nhị gia! Tiểu nữ đã khấu đầu bái tạ nhị gia rồi mà nhị gia còn chưa lượng thứ cho ư?

Đàm Dược Sư cười ha hả đáp:

- Cha ngươi khi còn tại thế đã nhận ta là nghĩa phụ. Sau khi sinh hạ ngươi rồi, chính lão phu đã dùng dược vật để tẩy luyện gân cốt cho ngươi hai năm. Hài tử ơi! Mối liên quan giữa chúng ta như tình ông cháu, thật là thâm trọng. Gia thân ngươi tạ thế rồi, những người trên thế gian quan tâm đến ngươi thứ nhất là gia gia ngươi, thứ nhì là lão phu.

Quyên Nhi buồn rầu thở dài nói:

- Quyên Nhi không biết rõ nội tình nên vừa rồi ở trên đỉnh núi đã có lời xúc phạm đến nhị gia...

Lúc này Quyên Nhi cảm thấy trong đầu óc nổi lên bao nhiêu luồng tư tưởng. Nàng không biết nên hỏi câu nào trước.

Đàm Dược Sư vẫy tay ngắt lời:

- Lão phu chỉ nói rỏ cho ngươi biết sự tình. Có lý đâu lại đem lòng tức giận ngươi.

Nàng giơ tay lên vuột lại mái tóc mây, đồng thời nàng xếp đặt những ý niệm cho có thứ tự rồi cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Gia gia bị nội thương gì? Tại sao gia gia lại bỏ hài nhi một mình ở trên đỉnh núi để hài nhi phải tận tâm kiệt lực mà chiếu cố cho một lão già chẳng biết là ai trong mấy năm trời?

Du Bạch Phong đưa tay ra khẻ vỗ vai Quyên Nhi nói:

- Hài tử! Ta cũng biết làm như vậy là khuất tất ngươi. Từ thủa nhỏ ngươi đã mất cả song thân. Gia gia cần chiếu cố cho ngươi mới phải, mà lại để cho ngươi, một đứa con gái nhỏ bé, phải len lỏi vào tranh đấu trên chốn giang hồ, tự lực cầu toàn. Hỡi ơi! Cái đó tuy là một lối rèn luyện cho ngươi. Nhưng gia gia không phụ trách việc chiếu cố cho ngươi được toàn thiện, thì trong lòng xiết nỗi băn khoăn lo lắng.

Lão thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Mấy năm nay ta ở đây trị thương là một thời gian yên tĩnh nhất trong đời ta. Ta mà còn sống được chỉ là nhờ y đạo tinh thâm của Đàm nhị gia, rồi đến lực lượng thứ hai tức là ngươi đó.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Hài nhi có năng lực gì giúp vào việc trị bệnh của gia gia đâu?

Du Bạch Phong đáp:

- Vì lòng ta lúc nào cũng nhớ đến ngươi, nên không thể chết được.

Quyên Nhi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Hài tử! Hiện tại mọi việc đều thành quá khứ, gia gia chẳng những thương thế đã lành và sức vóc còn có phần mạnh khỏe hơn xưa. Đại khái ta còn có thể sống thêm vài chục năm nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia bị thương về tay ai? Bị thương ở chỗ nào sao mà hài nhi chẳng biết chi hết?

Du Bạch Phong mỉm cười đáp:

- Câu chuyện này rất dài. Để sau này ta sẽ nói cho hài nhi biết.

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai vị này đều kết bạn với ngươi phải không?

Lôi Phi chắp tay đáp:

- Tại hạ là Lôi Phi, vẫn có lòng ngưỡng mộ lão tiền bối từ lâu, bữa nay được bái kiến thật là vạn hạnh.

Du Bạch Phong tươi cười nói:

- Các hạ từng nổi danh là hiệp thâu, lão phu cũng rất lấy làm mến phục.

Lôi Phi cười nói:

- Lão tiền bối thực là rộng lượng! Con người đã mang tiếng ăn trộm thì bất luận thần thâu hay hiệp thâu cũng chẳng vẻ vang gì.

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu đáp lời:

- Vãn bối là Lý Hàn Thu.

Đàm Dược Sư tiếp:

- Đây là công tử của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần, và là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Du Bạch Phong gật đầu cười nói:

- Té ra công tử là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm, vậy lão phu thất kính mất rồi!

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối không dám! Mong lão tiền bối chỉ giáo thêm cho.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Lôi huynh và Lý huynh đã giúp cho hài nhi rất nhiều trong cơn hoạn nạn.

Đàm Dược Sư cười nói:

- Hai vị đã giúp cho ngươi để chống đối với lão phu.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao nhị gia không nói rõ chân tướng với hài nhi từ trước?

Đàm Dược Sư đáp:

- Gia gia ngươi ở đây dưỡng thương là một việc phải giữ tuyệt đối bí mật. Nếu ngươi mà sớm biết vụ này thì khó lòng giữ kín được. Vạn nhất ngươi để lộ cơ quan thì thật là tổn hại rất lớn cho gia gia ngươi. Vì vậy bất đắc dĩ ta phải dối ngươi.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ gia gia tiểu nữ thương thế đã lành, nhị gia bất tất phải giấu giếm nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Hay hơn hết là ngươi đừng tiết lộ ra ngoài.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Chúng ta không còn chỗ ở nữa rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi đã phóng hỏa đốt hết phòng ốc rồi.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Đàm huynh đệ! Huynh đệ ở vào tình trạng nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Bọn họ dường như đã sinh lòng ngờ vực tiểu đệ, nhưng họ còn nhẫn nại, chưa tiện trở mặt với tiểu đệ.

Du Bạch Phong nói:

- Hỡi ơi! Mấy năm nay tiểu huynh làm cho hiền đệ đau khổ biết chừng nào.

Đàm Dược Sư cười xòa nói:

- Không cần đâu! Bọn họ tuy trong lòng ngờ vực nhưng trong lúc nhất thời họ chưa đến nỗi hạ thủ gia hại. Có điều lão huynh ẩn cư tại đây mà họ phát giác ra thì tình trạng lại khác hẳn.

Du Bạch Phong thở phào một cái nói:

- Hiện giờ tiểu huynh tự tin mình có thể đối phó với họ được rồi.

Đàm Dược Sư lắc đầu ngắt lời:

- Không được đâu! Dù võ công của lão huynh có cao cường đến mực nào cũng chẳng có cách gì kháng cự nổi bọn họ.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng còn có hiền đệ nữa.

Đàm Dược Sư nhăn nhó cười đáp:

- Hiện giờ tiểu đệ chưa thể ra mặt chống đối với họ được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì tính mệnh của nội nhân tiểu đệ bị họ nắm giữ trong tay...

Du Bạch Phong động tâm ngắt lời:

- Có việc ấy ư? Sao lão đệ bấy lâu nay không nói cho tiểu huynh biết?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão huynh đang ở thời kỳ dưỡng thương, tiểu đệ đề cập tới việc này chỉ sợ ảnh hưởng đến thời gian khôi phục nguyên lực cho lão huynh. Có điều tiểu đệ không hành động gì thì hai bên ở vào thế giằng co. Dĩ nhiên bọn họ không dám hạ sát nội nhân của tiểu đệ. Nhưng trong vòng nửa năm nếu tiểu đệ không đưa thuốc giải độc cho mụ thì mụ không thể sống được. Vì vậy cứ trong một năm tiểu đệ lại phải gặp mụ hai lần và ở với nhau chừng nửa tháng...

Quyên Nhi nói:

- Cứ cách nửa năm nhị gia lại gặp nhị nhưng nhưng một lần thì sao nhị gia không tìm cách cứu lão nhân gia ra khỏi vòng cương tỏa của chúng?

Đàm Dược Sư mỉm cười đáp:

- Hài tử! Ngươi nói nghe có vẻ dễ dàng lắm. Cứu được mụ ta há phải chuyện tầm thường. Nơi đó cực kỳ hiểm trở mà lại có những tay cao thủ hạng nhất canh giữ thì ta làm gì đủ lực lượng để mà hành động.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Người nào mà ghê gớm đến thế?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hắn chính là Lục Chỉ Dật Sĩ ở núi Bắc Giáp.

Đàm Dược Sư khẻ thở dài nói:

- Phải rồi! Rất ít người trên thế gian biết hắn. Hắn trước nay lại ít qua lại giang hồ, nhưng thế cục toàn thể võ lâm đều ở trong mắt hắn và bị hắn kềm chế một phần lớn. Hắn chỉ sợ có một người tức là gia gia ngươi. Sau khi gia gia ngươi bị ám toán, hắn không còn úy kỵ ai nữa. Dần dần bộ mặt hung ác của hắn đã chường ra ngoài.

Du Bạch Phong cười hỏi:

- Huynh đệ lại khách sáo rồi! Nếu hắn mà úy kỵ tiểu huynh thì mấy năm nay ta bị trọng bệnh sao hắn không ra mặt hành động?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Mấy năm nay tiểu đệ đã nhiều lần nói chuyện lâu dài với Lục Chỉ Dật Sĩ nên tiểu đệ lại càng sợ hắn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hắn là một người tâm địa thâm trầm, trí mưu quán thế. Hắn khiến cho mọi người khắp nơi đều phải kinh sợ. Hai mươi năm trước hắn đã an bài những tay nội ứng vào trong các phái võ lâm và bồi dưỡng cho địa vị chúng thành những người có địa vị quan trọng. Một điều đáng sợ hơn nữa là những người được hắn bồi dưỡng lại không hiểu thân thế hắn.

Quyên Nhi hỏi:

- Những người kia đã không biết hắn có ơn bồi đắp cho họ thì sau này làm sao hắn sử dụng họ

được?

Đàm Dược Sư nói:

- Đó là một điều khiến cho người ta khó hiểu, nhưng chắc hắn không chịu hao phí tâm huyết một cách vô ích, tất hắn đã có kế hoạch để kềm chế bọn họ. Hởi ơi! Tỷ như người bị hắn lợi dụng mà chính họ cũng không tự biết. Thì dù có những nhân vật rất tinh tế cũng khó lòng điều tra được hắn là một quân gian tế.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng những chuyện này do chính miệng hắn nói cho lão đệ nghe?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ biết chỗ dụng tâm của hắn là hắn hy vọng tiểu đệ sinh lòng quyến luyến và hợp tác với hắn, nên hắn cố ý tiết lộ một chút nội tình để dẫn dụ. Trước tình thế này, tiểu đệ chỉ giả vờ hàm hồ như người không biết rõ chỗ dụng tâm của hắn cứ vâng dạ cho xong chuyện.

Du Bạch Phong nói:

- Theo lời lão đệ thì dường như chỗ dụng tâm của Lục Chỉ Dật Sĩ vẫn chưa bộc lộ hành vi trên giang hồ.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhị gia đã biết vụ này sao không đem nội tình công bố ra ngoài võ lâm?

Đàm Dược Sư đáp:

- Điều thứ nhất là mình không có chứng cớ, nói ra vị tất có ai chịu tin lời. Hai là nhị nhưng nhưng của ngươi bị nắm giữ ở trong tay Lục Chỉ Dật Sĩ. Nếu để hắn sinh lòng ngờ vực, hắn sẽ gia tâm dò xét bệnh tình của gia gia ngươi. Điệt tôn nữ! Giả tỷ ngươi có biết ra chỗ khả nghi của Lục Chỉ Dật Sĩ thì tự nhiên ngươi cũng phải ráng mà nhẫn nại.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng mấy năm nay điệt tôn nữ đều ở vào trong tình trạng hồ đồ.

Đàm Dược Sư nói:

- Đó là vì ngươi rất tín nhiệm ta nên mới không biết bệnh nhân kia là giả mạo.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Nhị gia nói phải lắm! Điệt tôn nữ chẳng bao giờ sanh lòng ngờ vực nên không khi nào nghĩ tới bệnh nhân lại là người ngụy trang.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Thỉnh thoảng ta lại đưa ra cho ngươi những vấn đề khó giải quyết để ngươi chịu đựng vất vả rèn luyện tâm tính cũng là có chỗ dụng tâm không để ngươi thường ở trên núi mới khỏi phát giác là gia gia ngươi đã có người thế thân rồi.

Quyên Nhi hỏi:

- Chẳng lẽ điệt nữ đánh cắp những thứ đó về đều là vật vô dụng ư?

Đàm Dược Sư nói:

- Hữu dụng chứ! Mỗi thứ đều có chỗ đại dụng.

Lão nhìn Du Bạch Phong nói tiếp:

- Ngươi đã hao phí rất nhiều tâm lực để đánh cắp đồ vật về thì phần lớn đều dùng vào công việc của gia gia ngươi. Nên lão gia mới phục hồi nguyên lực sớm hơn thời gian đã dự liệu.

Quyên Nhi tựa hồ chợt nhớ ra điều gì hệ trọng, vội la hoảng:

- Hỏng rồi! Hỏng bét rồi!

Người trong nhà nghe nàng là hoảng không biết sự gì đều giật mình kinh hãi.

Mấy cặp mắt đổ dồn vào nhìn nàng chằm chập.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười hỏi:

- Quyên Nhi! Có chuyện chi mà ngươi hốt hoảng như vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi đốt phòng ốc há chẳng làm tiết lộ gia gia đã thay đổi nơi bí mật để trị bệnh ư?

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nay gia gia đã hoàn toàn khỏi bệnh thì dù bọn chúng có phát giác ra cũng không cần lắm. Có điều Đàm nhị nhưng lọt vào tay Lục Chỉ Dật Sĩ...

Đàm Dược Sư ngắt lời:

- Theo chỗ nhận xét của tiểu đệ thì Lục Chỉ Dật Sĩ không nghĩ đến chuyện này đâu. Bệnh tình của Du huynh kéo dài đến mấy năm, hắn tin là thuốc thánh cũng không chữa được.

Du Bạch Phong nói:

- Lục Chỉ Dật Sĩ sao lại tin lão đệ đến thế? Thật tiểu huynh không tài nào hiểu được.

Đàm Dược Sư nói:

- Lúc ban đầu hắn đã khiến người cùng đi với tiểu đệ đến coi chất độc của Du huynh thì hoàn toàn giống như lời hắn đã đàm luận. Sau hắn còn ngấm ngầm sai người giám thị. May ở chỗ lúc đó đã thay người khác nên tiểu đệ dụng tâm ít đi nhiều, thì dù có kẻ ngấm ngầm theo dõi cũng không nhìn thấy chỗ sơ hở được.

Quyên Nhi nói:

- Đàm nhị gia! Tôn điệt nữ muốn thỉnh giáo nhị gia một việc.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Việc gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Đinh Bội đâu rồi? Có phải nhị gia bắt hắn đem đi không?

Đàm Dược Sư sửng sốt hỏi:

- Đinh Bội bị ta bắt đem đi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Chính Tiểu Nguyệt đã nói vậy thì dĩ nhiên không thể sai được.

Đàm Dược Sư vốn là người trầm tĩnh mà lúc này lão cũng đột nhiên biến sắc hỏi:

- Tiểu Nguyệt ư?

Quyên Nhi đáp:

- Thị cùng đến đây với chúng ta!

Nàng sực nhớ đến từ lúc xuống hang núi này chưa nhìn thấy Tiểu Nguyệt đâu.

Lý Hàn Thu hiểu ý nàng, cau mày nói:

- Thị lưu lại ở trên sườn núi chứ không xuống hang.

Quyên Nhi giậm chân nói:

- Thôi! Thế là con tiểu nha đầu đã lừa gạt mình rồi.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Hỡi ơi! Thật là hổ thẹn! Chúng ta bao nhiêu người lớn mà để cho con tiểu nha đầu chơi mình một vố cay.

Quyên Nhi nói:

- Vụ này không thể đổ lỗi cho Lôi huynh cùng Lý huynh được. Thị là một vị tiểu cô nương thì dĩ nhiên hai vị không lưu tâm đến thị nên cũng chẳng cần hỏi tiểu muội.

Du Bạch Phong biết vụ này rất nghiêm trọng, liền quay lại hỏi Đàm Dược Sư:

- Đàm lão đệ! Con Tiểu Nguyệt đã bị Lục Chỉ Dật Sĩ mua chuộc rồi chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hiện giờ chưa xác định được. Có điều thị ở lại trên sườn núi không xuống tất có tình ý gì đây.

Quyên Nhi đột nhiên đứng dậy nói:

- Hài nhi phải đi kiếm thị. Nếu thị quả có ý đến đây làm nội ứng cho địch thì hài nhi phải giết thị.

Đoạn nàng cất bước tiến về phía trước.

Du Bạch Phong vội la lên:

- Quyên Nhi! Hãy đứng lại đã!

Quyên Nhi dừng bước quay lại hỏi:

- Gia gia! Hài nhi đối đãi với thị như tình chị em. Ai ngờ thị lại đem lòng phản trắc như vậy. Để thị sống thế nào được?

Đàm Dược Sư nói:

- Bây giờ thị bộc lộ thân thế, mối hại còn nhỏ. Âu cũng là một cái may lớn trong những cái không may. Nếu thị vẫn ở bên mình chúng ta thì vĩnh viễn là mối họa tâm phúc. Như thế kể ra không phải là chuyện dỡ. Phàm gặp việc gì trọng đại, ngươi cần phải bình tĩnh một chút mới được.

Quả nhiên mấy câu này có lực lượng rất lớn. Bao nhiêu lửa giận trong lòng Quyên Nhi liền tiêu tan ngay.

Đàm Dược Sư vẫy tay nói:

- Quyên Nhi! Kỳ trận trong hang này rất là độc địa. Dù bọn chúng có biết mình ở đây cũng chưa dễ gì mà vào được.

Quyên Nhi như hiển nhiên đã bị Đàm Dược Sư thuyết phục, từ từ quay lại ngồi bên cạnh Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong khẻ vuốt mớ tóc dài của Quyên Nhi, cười mát nói:

- Hài tử! Bây giờ người đã hiểu rõ vì lẽ gì Đàm nhị gia không chịu cư trú ở chốn này rồi chứ?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Hài nhi hiểu rồi.

Du Bạch Phong thở phào nói:

- Lục Chỉ Dật Sĩ không thể nhổ cỏ để rễ, lúc ta đang ở thời kỳ dưỡng thương may mà hắn bỏ lỡ mất cơ hội hạ sát ta rồi. Bây giờ ta có thể hành động theo đường khác là tìm cách liên lạc với các đồng đạo võ lâm để tiêu trừ kiếp nạn một cách vô hình.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Nhưng cái đó không phải là chuyện dễ dàng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ là nhân vật thế nào, bạn hữu võ lâm rất ít người biết, mà ta bảo là hắn có ý mưu đồ làm bá chủ giang hồ, gây nên kiếp nạn lớn lao, há chẳng để cho mọi người võ lâm cười chê ư?

Lôi Phi khẻ đằng hắng một cái rồi nói:

- Lời nói của Dược Sư khiên cho tại hạ phải suy nghĩ. Tại hạ tự tin đã hiểu biết nhiều nhân vật võ lâm. Song Lục Chỉ Dật Sĩ thì tại hạ chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu mình không thể liên lạc được với các lực lượng trong võ lâm thì mấy người chúng ta định đối phó với hắn không phải là chuyện dễ dàng.

Đàm Dược Sư nói:

- Mấy năm nay tiểu đệ thường tiếp xúc với hắn nhiều hơn, nên cũng hiểu hắn được phần nào. Thế lực của hắn dĩ nhiên đã bố trí khắp giang hồ, nhưng trừ một số rất ít là hắn, còn phần đông chỉ nghe mệnh lệnh của bọn thuộc hạ của hắn mà thôi.

Du Bạch Phong lại hỏi:

- Cung chủ Tử Vi Cung ở Mao Sơn phải chăng đã bị Lục Chỉ Dật Sĩ thu phục rồi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Theo chỗ tiểu đệ quan sát thì Tử Vi Cung đã vì Lục Chỉ Dật Sĩ mà ra sức rồi.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đàm lão đệ! Nếu có thể đánh thuốc độc cho hắn chết được là tránh cho giang hồ qua khỏi một tai nạn lớn lao.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng Đàm nhị nhưng nhưng lại mắc vào tay Lục Chỉ Dật Sĩ nắm giữ thì làm thế nào?

Du Bạch Phong vuốt râu nói:

- Đó là công việc của gia gia.

Quyên Nhi hỏi:

- Công việc của gia gia ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Chúng ta sẽ tìm cách cứu Đàm nhị nhưng nhưng thoát khỏi chốn lao lung.

Đàm Dược Sư lắc đầu cười nói:

- Việc này không phải chuyện dễ đâu.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ! Lão đệ cho là tiểu huynh đã già nua, không làm gì được nữa rồi chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tiểu đệ cũng biết lão huynh thần khí sung túc, chẳng những thân thể đã lành mạnh mà thần công cũng khôi phục lại như thường, nhưng...

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lực lượng của một mình lão huynh thì làm sao chống nổi với những tay cao thủ của Lục Chỉ Dật Sĩ nhiều không biết đến đâu mà kể. Cả bề ngoài chỗ hắn ở tưởng chừng như chẳng có gì phòng bị mà thực ra cách phòng thủ cực kỳ thâm nghiêm. Vào chỗ hắn chẳng khác chi vào đầm rồng hang cọp, nguy hiểm vô cùng.

Du Bạch Phong chau mày hỏi:

- Theo lời lão đệ thì chúng ta cứ ngồi yên mà nhìn để mặc hắn phát triển thế lực hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì Lục Chỉ Dật Sĩ trong lòng chỉ úy kỵ một mình Du huynh mà thôi. Nếu hắn tưởng là Du huynh chết rồi, thì không còn e dè gì nữa. Khi đó hắn sẽ huy động những lực lượng ngấm ngầm chuyển ra chỗ sáng. Thế là trên chốn giang hồ sẽ nổi cuộc phong ba khủng khiếp.

Du Bạch Phong đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Đàm lão đệ nói vậy thì tiểu huynh lại càng không hiểu ý kiến lão đệ ra sao.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tại sao lại không hiểu?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh mắc bệnh liệt giường mấy năm, thân mòn trí cạn, như thế thì Lục Chỉ Dật Sĩ coi tiểu huynh chẳng khác như kẻ đã chết rồi.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mấy năm qua tiểu đệ thường lo lắng về việc đó, nhưng hắn vẫn kéo dài thời gian chưa phát động, tiểu đệ rất lấy làm kỳ và cho là một sự may mắn. Nhưng hiện nay tiểu đệ đã hoàn toàn hiểu rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hiểu rõ thế nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Từ khi xảy chuyện con nha đầu Tiểu Nguyệt, tiểu đệ mới nghỉ đến Lục Chỉ Dật Sĩ đã hiểu rõ người bệnh nằm liệt giường kia là kẻ khác đã thay thế cho lão huynh, nên hắn chần chờ chưa dám hạ thủ. Mục đích của hắn là điều tra cho ra chỗ ẩn thân của lão huynh. May mà chúng ta hành động kín đáo, đến cả Quyên Nhi cũng không cho biết chỗ lão huynh ẩn thân. Bọn chúng vẩn ngấm ngầm điều tra không được nên trùng trình đến nay chưa dám hành động.

Chương 89: Du Bạch Phong Thử Tài Hào Kiệt

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ chắc bọn họ biết rồi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nhưng họ chỉ biết chỗ mình ẩn thân chứ không thể hiểu là gia gia ngươi đã bình phục chưa.

Lão ngửng mặt trông chiều trời, lẳng lặng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói với Du Bạch Phong:

- Nếu tiểu đệ không lầm thì trong vòng hai ba ngày bọn chúng sẽ tìm tới đây. Thời gian này ngắn ngủi lắm đấy.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Bọn chúng tìm đến đây càng hay. Tiểu huynh mượn cơ hội này để cùng Lục Chỉ Dật Sĩ quyết một trận tử chiến.

Đàm Dược Sư lắc đầu rồi nói:

- Biện pháp này không ổn đâu.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ cho là ý kiến của tiểu huynh không ổn, vậy Đàm lão đệ nghĩ ra được lương sách gì chưa?

Đàm Dược Sư đáp:

- Điều thứ nhất là chưa chắc Lục Chỉ Dật Sĩ đã tự mình dấn thân tới đây mà hắn chỉ phái những tay cao thủ đến xâm phạm. Dĩ nhiên chúng phải chuẩn bị. Cuộc chiến này nếu Du huynh thắng được bọn thuộc hạ của hắn là khiến cho hắn đề cao cảnh giác, còn thua họ là hết chuyện.

Lão đảo mắt nhìn Du Bạch Phong nói tiếp:

- Nếu bọn chúng chỉ trông vào bản lãnh lấy đao kiếm để phân thắng phụ thì ngay Lục Chỉ Dật Sĩ

thân hành tới đây, vị tất đã địch nổi du huynh. Nhưng bọn chúng quyết không ra mặt chiến đấu với Du huynh. Vậy sao chúng ta lại không tương kế tựu kế khiến cho hắn chẳng biết đâu mà lường.

Quyên Nhi hỏi:

- Mình làm thế nào để bọn chúng không biết đâu mà lường?

Đàm Dược Sư đáp:

- Bất luận Lục Chỉ Dật Sĩ hành động thần tốc đến đâu, ta cũng đoán rằng phải trong vòng ba ngày hắn mới phái những tay cao thủ tới đây được. Trong thời gian ba ngày này, chúng ta lại tìm một người thay thế gia gia ngươi.

Quyên Nhi hỏi:

- Bọn chúng đã bị lừa một chuyến, khi nào còn chịu mắc bẫy lần nữa? Tôn diệt nữ nghĩ rằng họ sẽ tra xét cẩn thận. Hừ! Con tiểu nha đầu Tiểu Nguyệt mà để Tôn điệt nữ gặp mặt thì phải giết chết mới được.

Đàm Dược Sư nói:

- Vụ này mình không nên trách Tiểu Nguyệt nhiều. Đinh Bội và ngươi đều không ở trên núi, thị là một cô gái nhỏ bé thì làm sao đương nổi sự uy hiếp cùng dẫn dụ của Lục Chỉ Dật Sĩ, thị khó mà giữ cho khỏi bị người lợi dụng.

Quyên Nhi nói:

- Tôn điệt nữ đối với thị tình thâm nghĩa trọng, không ngờ thị đem lòng bội phản.

Đàm Dược Sư nói:

- Sự việc đã đến thế này, ta phải lo việc sắp tới đã. Trước khi Lục Chỉ Dật Sĩ chưa đến, hắn còn bán tín bán nghi là gia gia ngươi không hiểu còn sống hay chết rồi.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu biết lão đệ đem toàn lực ra để trị thương cho tiểu huynh mà y đạo của lão đệ tuyệt thế vô song thì chắc hắn đoán là có thể chữa khỏi cho ta.

Đàm Dược Sư lắc đầu nói:

- Lục Chỉ Dật Sĩ một mặt úy kỵ y đạo của tiểu đệ, một mặt hắn đem chất kịch độc để đối phó với lão huynh. Hắn vẫn đầy lòng tự tin, và cho rằng dù tiểu đệ có hết sức chữa chạy cũng chẳng tài nào trị

khỏi độc thương cho lão huynh được. Có khi hắn cũng biết tiểu đệ đã dấu linh dược hoặc giả chữa khỏi thương thế cho lão huynh. Thực ra hắn tính lui tính tới mà vẫn còn thiếu một điều.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hắn tính thiết điều chi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hắn không nghĩ đến nội công của Du huynh cực kỳ thâm hậu có thể vận khí chống chất độc trong vòng mười hai giờ không xâm nhập vào nội phủ được.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười nói:

- Nếu không có Đàm lão đệ tới nơi kịp thời thì tiểu huynh cũng chẳng còn cách nào chống chọi được nữa.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Nhưng Lục Chỉ Dật Sĩ chưa nghĩ tới chỗ đó, vì thế mà hắn không thể khẳng định lão huynh sống chết thế nào. Hắn là con người đầy tự tin, trước nay không chịu nghe lời kẻ khác bao giờ.

Lão đứng dậy nói tiếp:

- Chư vị hãy ngồi đây một chút. Tại hạ ra ngoài kia rồi trở lại ngay.

Lão không chờ bọn Du Bạch Phong trả lời, đã rảo bước đi ra ngoài.

Lôi Phi hỏi:

- Đàm Dược Sư muốn đi đâu?

Đàm Dược Sư cười đáp:

- Tại hạ chỉ đi một chút rồi trở về ngay.

Rồi lão tiếp tục ra khỏi động không ngoảnh cổ lại.

Du Bạch Phong đã biết rõ tính tình Đàm Dược Sư. Trước khi lão chưa làm xong việc là chẳng bao giờ lão chịu nói với ai.

Du Bạch Phong yên trí như vậy, nên chỉ mỉm cười nói:

- Trước nay Đàm Dược Sư đi làm việc gì cũng tự ý. Các vị hãy ngồi chờ y trở về tất có báo cáo.

Lý Hàn Thu là người ít nói trong đám này. Chàng khẽ bảo Lôi Phi:

- Lôi huynh! công việc chúng ta thế là xong rồi. Quyên cô nương đã về bên tổ phụ nàng. Vậy chúng ta đi thôi chứ.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Được rồi!

Rồi y từ từ đứng dậy.

Quyên Nhi giật mình kinh hãi hỏi:

- Hai vị định đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Mừng cho cô nương đã được cùng lệnh tổ phụ đoàn tụ. Từ nay bọn tại hạ không thể giúp đỡ cô nương được nữa vì còn nhiều việc phải làm. Vậy xin cáo biệt.

Quyên Nhi nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Trong lúc tiểu muội gặp tình trạng nguy ngập được nhờ hai vị giúp đỡ cho rất nhiều. Nay hai vị có việc, đáng lý tiểu muội cùng đi giúp hai vị một tay mới phải...

Du Bạch Long đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Xin hai vị lưu lại đây mấy bữa. Lão phu chuẩn bị truyền thụ thêm cho Quyên Nhi một chút võ công. Hai vị hãy chờ y học xong rồi sẽ cùng nhau xuống núi một thể được chăng?

Lão là người lịch duyệt đã nhiều nên vừa ngó vẻ mặt Quyên Nhi đã biết nội tâm nàng ngay. Nàng đối với Lý Hàn Thu đã đem lòng quyến luyến không nở phân ly.

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó Lôi Phi. Chàng cũng có cảm giác bâng khuâng.

Lôi Phi khẽ nói:

- Du lão tiền bối đã dạy thế, vậy chúng ta phải tuân mệnh.

Lý Hàn Thu gật đầu rồi ngồi xuống.

Quyên Nhi mỉm cười nói:

- Gia gia ơi! Nếu không được hai vị này giúp đỡ cho hài nhi...

Du Bạch Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Ta biết rồi. Hãy chờ Đàm gia trở lại để ta cùng y thương lượng một việc rất cần. Gia gia đã già nua không làm gì được nữa. Các ngươi hãy còn trẻ tuổi nên gánh vác lấy đạo nghĩa võ lâm.

Quyên Nhi và Lý Hàn Thu nghe lão nói câu này liền hiểu trong lòng lão có thâm ý gì không tiện hỏi lại.

Du Bạch Phong tựa hồ có vẻ chú ý đến Lý Hàn Thu. Hai mắt nhìn chàng chầm chập rồi hỏi:

- Cận trạng lệnh sư thế nào?

Lý Hàn Thu ra chiều khó nghĩ. Chàng trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Gia sư vẫn bình yên, có điều lão nhân gia đã quyết chí rút lui khỏi chốn giang hồ, không hỏi đến chuyện thị phi ngoài võ lâm. Vì thế mà lão nhân gia cũng không muốn gặp khách võ lâm nữa.

Du Bạch Phong cười xòa đáp:

- Té ra là thế.

Lão hắng giọng hỏi tiếp:

- Lệnh sư có nhắc tới lão phu bao giờ không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Không. Gia sư rất ít nói chuyện nhân sự trong võ lâm với vãn bối.

Du Bạch Phong lẩm nhẩm gật đầu nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm là môn kiếm pháp kỳ tuyệt trong võ lâm. Lệnh sư là một nhân vật kỳ tài thông minh tuyệt thế nghĩ lập ra kiếm pháp này. Ngoại trừ nó có điều tàn độc một chút, nhưng cũng là kiệt tác gần trăm năm nay mới có một.

Lý Hàn Thu nói:

- Lão tiền bối quá khen!

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu muốn nói về phương diện thành tựu của lệnh sư. Còn công tử đã học được kiếm pháp này đến chỗ thần diệu hay chưa thì lão phu không hiểu. Lão phu hy vọng công tử luyện tập hết một lượt cho coi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Lão Du Bạch Phong này miệng lưỡi có vẻ tự cao tự đại.

Chàng liền đáp:

- Nếu gặp cơ duyên vãn bối mong được tiền bối chỉ giáo thêm.

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Cơ duyên ư? Lão phu vẫn còn sống đây mà hiện giờ công tử được gặp mặt là chẳng là cơ duyên hay sao?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Lão tiền bối nói vậy là...

Du Bạch Phong mỉm cười ngắt lời:

- Lý công tử! Xem chừng trong bụng công tử có điều không phục lão phu chăng?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối không dám.

Du Bạch Phong chuyển động mục quang liếc nhìn bốn phía rồi hỏi:

- Lý công tử! Công tử nhận thấy gian thạch thất này lớn hay nhỏ?

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi lại:

- Lão tiền bối hỏi vậy nghĩa là làm sao?

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại đây công tử có đủ chỗ thi triển Thất Tuyệt kiếm pháp không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó... cái đó...

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu biết chừng công tử có điều không phục. Bây giờ chúng ta lấy số 3 lần 7 là 21 chiêu để

hạn định. Lão phu tỷ thí bằng hai bàn tay không, còn công tử cứ việc sử môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lý Hàn Thu ngập ngừng:

- Thưa lão tiền bối!... Binh khí không có mắt...

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó lão phu cũng biết rồi. Công tử cứ việc phát huy toàn lực để động thủ. Nếu lão phu không nắm chắc được phần nào thì có lý đâu dám khoác lác.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão tiền bối đã nhất định đòi tỷ thí mà vãn bối không tuân thì phạm tội thất kính.

Quyên Nhi vội la lên:

- Gia gia! ...

Du Bạch Phong mỉm cười chặn lời:

- Gia gia biết rồi mà. Ta chỉ muốn thử coi Thất Tuyệt Ma Kiếm của công tử đây đã được mấy thành hỏa hầu, quyết chẳng thương hại y đâu, ngươi cứ yên tâm.

Lão ngừng lại một chút, đảo mắt nhìn Lôi Phi và Quyên Nhi nói tiếp:

- Các vị hãy lui ra ngoài một lúc.

Lôi Phi thấy vụ này không ổn. Trong nhà đã chật hẹp mà kiếm chiêu của Lý Hàn Thu lại cực kỳ ác độc. Nếu Du Bạch Phong trong tay cầm binh khí thì còn chống chọi được. Lão lại để hai bàn tay không thì thật nguy hiểm quá chừng. Vạn nhất là Lý Hàn Thu rút chiêu về không kịp đã thương lão thì thật là một việc hối hận vô cùng.

Tuy trong lòng y rất đỗi băn khoăn, mà không tiện đưa lời ngăn cản. Y đành đứng lên cất bước lùi ra ngoài, gọi Lý Hàn Thu dặn:

- Lý đệ! Du lão tiền bối có lòng tỷ thí kiếm chiêu với Lý đệ là có ích cho Lý đệ đó. Nhưng Lý đệ...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Lý công tử! Công tử cứ đem toàn lực ra mà phát chiêu. Lão phu tự tin có thể đối phó được.

Lý Hàn Thu vốn không có ý so tài cao thấp với Du Bạch Phong, nhưng lão hai ba lần khiêu khích, khiến chàng bất giác nổi lòng hiếu thắng. Chàng thủng thẳng đáp:

- Lão tiền bối đã quyết ý như vậy thì vãn bối chẳng thể không tuân lệnh được.

Quyên Nhi liếc mắt nhìn thấy hai người đã thành thế cưỡi hổ, không còn cách nào vãn hồi lại. Nàng đành đứng dậy nói:

- Gia gia! Cuộc tỷ thí này cứ điểm tới là thôi, không thể đả thương được.

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Lão phu bất quá muốn đo lường y một chút, ngươi đừng quan tâm chi hết.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói:

- Lý công tử! Rút kiếm ra đi!

Lý Hàn Thu từ từ rút kiếm ra nói:

- Lão tiền bối...

Du Bạch Phong vẫy tay giục:

- Công tử phát chiêu ra đi!

Lý Hàn Thu run tay một cái phóng kiếm đâm tới.

Du Bạch Phong phất tay áo một cái, lập tức một luồng tiềm lực ào ạt xô ra ngăn chặn thế kiếm lại rồi cười nói:

- Lý công tử! Chúng ta ước hẹn 21 chiêu mà công tử mới ra 1 chiêu, còn 20 chiêu nữa mà lão phu không bị đâm trúng, tức là lão phu thắng đấy nhé.

Lý Hàn Thu đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Miệng chàng nói vậy tay chàng biến đổi thế kiếm cực kỳ thần tốc, hết chiêu này đến chiêu khác đâm tới tấp vào Du Bạch Phong.

Quyên Nhi và Lôi Phi đứng ở ngoài cửa thấy hai bên chiến đấu cực kỳ khốc liệt thì trong lòng xao xuyến vô cùng.

Lại thấy Lý Hàn Thu phóng kiếm mỗi lúc một thần tốc nhằm đâm vào Du Bạch Phong.

Bóng người Du Bạch Phong chuyển động như bay, lưu động khắt trong gian nhà. Bao nhiêu chiêu kiếm của Lý Hàn Thu đều bị đâm vào quãng không.

Đột nhiên kiếm quang thu lại, bóng người đứng yên.

Lôi Phi cùng Quyên Nhi thở phào nhẹ nhõm, đồng thanh hỏi:

- Cuộc tỷ đấu xong rồi ư?

Lý Hàn Thu vẻ mặt rất thành kính tra kiếm vào võ đáp:

- Võ công của lão tiền bối quả nhiên cao thâm khôn lường. Vãn bối xin bái phục.

Du Bạch Phong vuốt râu cả cười nói:

- Lý thế huynh đã được chân truyền về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư được tám thành hỏa hầu.

Lôi Phi từ từ bước vào trong nhà nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm nổi danh về chỗ ác độc. Thế mà lão tiền bối chỉ bằng hai bàn tay trắng ở trong căn nhà nhỏ hẹp tránh được 21 chiêu thì bản lãnh này vãn bối e rằng trên thế gian này ngoài lão tiền bối không còn người thứ hai nào nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Còn một người võ công cũng chẳng kém gì lão phu.

Lôi Phi hỏi:

- Người ấy là ai?

Du Bạch Phong đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ.

Lôi Phi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Thưa lão tiền bối! Vãn bối tự tin là biết rất nhiều nhân vật cùng sự việc trên chốn giang hồ mà sao không hiểu Lục Chỉ Dật Sĩ là ai?

Du Bạch Phong đáp:

- Chính thế! Lão phu cũng lấy làm lạ là một nhân vật ghê gớm như Lục Chỉ Dật Sĩ mà sao lại mai

danh ẩn tánh trên chốn giang hồ. Đã mấy chục năm không để ai biết đến. Trong vụ này nhất định có điều chi ngoắt ngoéo.

Lôi Phi hỏi:

- Phải chăng Lục Chỉ Dật Sĩ nhân vì dư một ngón tay mà mang ngoại hiệu đó?

Du Bạch Phong đáp:

- Đúng thế! Bàn tay trái hắn dư một ngón.

Lôi Phi nói:

- Đã mấy chục năm vãn bối chưa từng nghe ai nói tới nhân vật nào có sáu ngón tay mà bản lãnh cao minh như vậy.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu cũng cảm nghĩ như vậy, mà không thể nào tra ra vụ bí mật này.

Lão đảo mắt thẳng vào mặt Lý Hàn Thu hỏi:

- Lý công tử! Khi lệnh sư truyền kiếm thuật cho công tử. Y có bàn luận đến hiện nay kiếm pháp nào cao minh nhất đời không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Gia sư chưa từng đề cập tới.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười nói:

- Lệnh sư nên nói chuyện cho công tử hay mới phải.

Lão đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Vậy chắc lệnh sư có chỗ dụng tâm. Lão phu không thể nào hiểu được.

Lúc này Quyên Nhi đã theo sau Lôi Phi vào tới trong nhà. Nàng hỏi:

- Gia gia ơi! Kiếm pháp Lý huynh thế nào?

Du Bạch Phong nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu đáp:

- Y còn nhỏ mà đã thành tựu đến trình độ này thật là hiếm có.

Quyên Nhi tủm tỉm cười nói:

- Môn Thất Tuyệt Ma Kiếm lấy chỗ kỳ bí hiểm độc là điều sở trường. Thế mà y tấn công gia gia liên tiếp 21 chiêu đều không trúng. Như vậy đủ chứng minh trong Thất Tuyệt Ma Kiếm còn có nhiều khuyết điểm.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Ừ! Có thế thật!

Quyên Nhi hỏi:

- Nếu gia gia đem những chỗ khuyết về Thất Tuyệt Ma Kiếm chỉ điểm cho y để y chấn chỉnh lại thì tự nhiên không còn chỗ sơ hở nữa.

Nàng tìm lời nói quanh co, té ra chỉ muốn Du Bạch Phong truyền thụ kiếm chiêu cho Lý Hàn Thu.

Du Bạch Phong nói:

- Lý công tử và ngươi đều là những người có thể xây dựng thành tài. Trong lòng gia gia đã sắp đặt một bài toán. Nhưng chưa hiểu có thực hành được không. Chúng ta hãy chờ Đàm nhị gia trở về rồi sẽ cùng y thương lượng.

Câu này lão nói bằng một vẻ trịnh trọng. Quyên Nhi tuy được gia gia sủng ái mà cũng không dám nói nữa.

Lý Hàn Thu sau cuộc tỷ kiếm đem lòng kính phục Du Bạch Phong hết chỗ nói.

Bây giờ chàng mới biết Thất Tuyệt Ma Kiếm chưa phải là một kiếm thuật cao nhất thiên hạ.

Lôi Phi đã nhiều kinh nghiệm, chàng nghe giọng lưỡi Du Bạch Phong liền hiểu nội tình, bụng bảo dạ:

- Nghe khẩu khí lão này dường như cố ý duy trì chính nghĩa võ lâm và muốn đặc trọng trách lên vai Lý đệ cùng Quyên cô nương.

Trong nhà mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng, nên ai cũng lặng lẽ không nói câu gì.

Đột nhiên có tiếng chấn động vọng vào phá tan bầu không khí trầm lặng.

Du Bạch Phong sắc mặt biến đổi, lão đứng phắt dậy.

Quyên Nhi, Lý Hàn Thu và Lôi Phi cũng lục tục đứng lên.

Du Bạch Phong vẫy tay nói:

- Các vị hãy ngồi xuống, để lão phu ra coi chuyện gì.

Đoạn lão rảo bước đi ra ngoài.

Quyên Nhi nhìn bóng gia gia mất hút rồi khẽ hỏi Lý Hàn Thu:

- Lý huynh! Lý huynh đã nhìn thấy chuyện gì chưa?

Lý Hàn Thu hỏi lại:

- Chuyện gì vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Gia gia tiểu muội xem chừng rất ưa kiếm pháp của Lý huynh vì nó đã thành tựu đến một trình độ cao minh.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ từ lúc tỷ đấu kiếm pháp với lênh tổ mới biết mình chẳng qua như ánh lửa đom đóm so với đời chưa vào đâu mà cô nương còn tán tụng ư?

Quyên Nhi vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Lý huynh! Nếu gia gia tiểu muội mà truyền võ công cho Lý huynh thì Lý huynh có chịu tiếp thụ không?

Lý Hàn Thu đáp:

- Cái đó còn phải xem vì lẽ gì đã.

Chàng thở phào một cái nói tiếp:

- Quyên cô nương! Cái tội phản sư diệt tổ trong võ lâm ai cũng có thể trừ diệt được. Nếu tại hạ chưa bẩm rõ với sư trưởng mà đi học võ công của lệnh tổ, há chẳng phạm vào tội phản sư ư?

Quyên Nhi chau mày đáp:

- Đó thật là một chuyện rất phiền phức.

Bỗng nghe thanh âm Du Bạch Phong ở bên ngoài cất lên hỏi:

- Các hạ là ai?

Quyên Nhi đứng phắt dậy chạy ra ngoài.

Lôi Phi cũng nói:

- Chúng ta thử ra coi xem chuyện gì.

Mấy người từ trong động vừa ra đến cửa đã nhìn thấy Du Bạch Phong ẩn mình sau một tảng đá lớn, lão chưa đối diện với người mới đến.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Lạ thiệt! Lão đã ẩn mình sau tảng đá là không muốn cho người ta ngó thấy thì sao lại lên tiếng hỏi người kia là ai?

Bụng nghĩ vậy, chàng nghiêng đầu ngó ra ngoài thì thấy ở dưới chân sườn phía đối diện có ba người sóng vai đứng đó.

Người đứng giữa mình mặc áo đạo bào, lưng đeo trường kiếm tay cầm phất trần. Bộ râu dài chúng xuống ngực bay phất phơ.

Những người mé tả mặc quần áo vải thổ sản, đầu đội mũ chiên màu vàng, trong tay cầm một cái tẩu hút thuốc lào rất dài.

Người mé hữu là một thiếu phị trung niên mình mặc áo vàng.

Lý Hàn Thu ít khi quan lại giang hồ nên chẳng biết một ai trong ba người đó.

Du Bạch Phong khẽ hỏi:

- Lý thế huynh! Những người ấy là ai vậy?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Vãn bối không biết.

Du Bạch Phong nói:

- Có nhìn rõ bọn họ mặc quần áo màu gì và tuổi tác vào khoảng bao nhiêu không?

Lý Hàn Thu gật đầu, tả hình dáng ba người cho lão nghe.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ muốn đi coi may ra có thể nhận được bọn họ là những ai?

Chương 90: Những Chuyện Khả Nghi Khủng Khiếp

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu đã hiểu thân thế bọn họ rồi, bất tất dòm ngó làm chi nữa.

Bỗng nghe thanh âm oang oang cất lên hỏi:

- Du Bạch Phong! Chỗ ở ngươi đã bị bọn ta phát giác rồi. Sao không xuất hiện để tương kiến, còn đợi đến bao giờ?

Quyên Nhi né mình đi toan chuồn ra coi nhưng bị Du Bạch Phong nắm lại lắc đầu cười nói:

- Bất tất phải ra mặt.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối! Trong ba người đó có Lục Chỉ Dật Sĩ không?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Không có đâu.

Tiếng oang oang lại cất lên:

- Du Bạch Phong! Lão là một nhân vật võ lâm ai cũng ngưỡng mộ. Thế là tại hạ nói ra mấy câu khiếm nhã thì thật là một việc đáng ân hận suốt đời. Nếu lão còn không xuất hiện, thì tại hạ đến phải buông lời thóa mạ.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia bọn chúng khiêu chiến rồi!

Du Bạch Phong khẽ bão nàng:

- Nếu không nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn. Hiện giờ chúng ta chưa biết rõ thực hư bọn chúng mà chường mặt ra cho họ thấy tức là trúng với tâm nguyện của họ vậy ta phải nhẫn nại một chút.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Du Bạch Phong vốn là người hào khí ngất trời. Vậy mà bây giờ lão cẩn thận đến thế thì chắc lão đã được nếm mùi đau khổ của đối phương nên biến thành người cẩn thận. Bọn địch thủ đều là những tay ghê gớm khiến lão phải dè dặt.

Du Bạch Phong dắt Quyên Nhi quay vào thạch động. Lão lại nhìn Lý hàn Thu và Lôi Phi nói:

- Hai vị hãy quay vào. Lão phu có việc cần bàn luận với hai vị.

Lý hàn Thu và Lôi Phi đưa mắt nhìn nhau, theo sau Du Bạch Phong vào nhà.

Du Bạch Phong ngồi trước vào chủ nghi rồi vẫy tay giục:

- Các vị ngồi xuống đi.

Quyên Nhi thấy vẻ mặt gia gia nghiêm trọng, nàng không nhịn được hỏi ngay:

- Gia gia có việc trọng đại phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Để thủng thẳng các vị sẽ hay. Trong khi chờ đợi Đàm Dược Sư trở về để bày ra một kế hoạch, nhưng hiện tình bây giờ khác hẳn. Bọn thủ hạ của Lục Chỉ Dật Sĩ đến sớm hơn sự tiên liệu của mình...

Lão đưa mắt nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Hài tử! Ngươi coi tinh thần gia gia thế nào?

Đột nhiên lão hỏi câu này khiến cho Lôi Phi và Lý hàn Thu không khỏi chấn động tâm thần.

Lôi Phí ngấm ngầm chau mày muốn nói lại thôi.

Quyên Nhi nói:

- Tinh thần gia gia khỏe lắm ạ! Vừa rồi hài nhi coi gia gia né tránh thế kiếm của Lý huynh thì biết thần công gia gia đã khôi phục lại như cũ.

Du Bạch Phong lắc đầu nói:

- Nếu gia gia không tỷ thí cùng Lý huynh đây mấy chiêu thì cũng không biết...

Quyên Nhi nghe trong lời nói của lão có ý khác nàng với nhắc lời:

- Gia gia! Chuyện gì vậy? Chẳng lẻ thương thế của gia gia chưa hoàn toàn khỏi hẳn hay sao?

Du Bạch Phong nhắn nhó cười đáp:

- Phải rồi! Vụ này khó nói lắm.

Lôi Phi giật mình kinh hãi hỏi:

- Coi chừng lão tiền bối không có vẻ gì là bệnh chưa hết mà sao lại...

Du Bạch Phong tủm tỉm cười thở dài ngắt lời:

- Vụ này lão phu tự mình phát giác ra...

Lão đưa mắt nhìn Lý hàn Thu, Lôi Phi và Quyên Nhi nói tiếp:

- May là các vị đều có mặt ở đây. Trước cảnh ngộ này chúng ta kể ra thật có cơ duyên với nhau.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Chẳng lẻ gia gia...

Du Bạch Phong vội xua tay ngăn cản Quyên Nhi không để nàng nói tiếp, rồi lão lên tiếng:

- Lúc này thì giờ quí như vàng ngọc. Lão phu muốn đem mấy môn võ công của mình ra truyền thụ cho ba vị. Lão phu còn đủ thời gian chóng chỏi, nhưng e rằng chẳng được bao lâu nữa. Vậy các vị phải đem hết tài trí tận tâm học tập cho đến trình độ tối đa.

Lôi Phi, Lý Hàn Thu và Quyên Nhi nghe giọng nói của Du Bạch Phong dường như có triệu chứng bất tường. Vẽ mặt ba người trở nên nghiêm trọng.

Quyên Nhi trịnh trọng nói:

- Gia gia! Mấy năm nay gia gia lánh đời trị thương, hài nhi vẫn thấy gia gia vẻ mặt từ hòa, mà bữa nay ông cháu mới được trùng phùng sao gia gia lại thốt ra những lời bất tường khiến hài nhi rất lấy làm lo lắng. Hài nhi coi vẽ mặt của gia gia thấy là người tráng kiện không có triệu chứng bị thương hay bị bệnh hoạn. Quyên Nhi thật không sao hiểu được.

Du Bạch Phong khẽ thở dài nói:

- Hài tử! Sự biến chuyển này ngươi không thể nghĩ tới được. Chính gia gia đây cũng cảm thấy rất kỳ lạ ra ngoài ý nghĩ của mình. Nếu gia gia không nhân lúc hào hứng nhất thời bức bách Lý công tử thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm thì chính gia gia cũng không phát giác ra được là thương thế của mình

đã lâm vào tình cảnh ghê gớm nhất.

Lôi Phi hỏi:

- Lão tiền bối! Lúc nãy dường như có điều khó có điều chi rất kỳ quái. Công lực của tiền bối đã đến trình độ khôn lường mà sao không điều tra ra thương thế của mình chửa khỏi là nghĩa làm sao?

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Chính thế! Biến diễn này cực kỳ đột ngột, nên lão phu rất đỗi ngạc nhiên.

Lôi Phi giơ tay trái lên bóp trán không ngớt. Hiển nhiên y nghĩ ngợi rất nhiều.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu mà phát giác ra được lúc này kể cũng còn là một cái may trong những điều bất hạnh.

Lôi Phi nói:

- Tại hạ có điều muốn hỏi, chẳng biết có tiện không?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Điều gì?

Lôi Phi khẽ hỏi:

- Đàm Dược Sư là tay y đạo tinh thâm, chắc lão gia phải biết mới đúng.

Du Bạch Phong cười mát đáp:

- Đến chính lão phu còn không phát giác ra thì y biết thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Việc khẩn yếu trước mắt là lão phu cần đem võ công truyền thụ cho các vị. Mấy năm nay lão phu dưỡng thương ở trong thạch động, có nghĩ ra rất nhiều môn võ. Nhưng việc này cần phải giữ kín lắm mới được. Trừ bốn người chúng ta đây, không để cho một người thứ năm nào biết.

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Lão tiền bối dạy rất phải.

Du Bạch Phong khẽ nói:

- Lão phu muốn đem võ công toàn thân của mình chia làm ba bộ phận. Mỗi người trong ba vị chuyên thủ một phần. Vị nào trí tuệ cao minh, trí nhớ cường kiện thì học nhiều hơn một ít.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Truyền dạy võ công không thể gấp rút trong một lúc được. Gia gia hãy đem việc bị thương nói cho hài nhi hay, để ngày sau hài nhi sẽ tìm cách trả thù cho gia gia.

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó ta sẽ bảo ngươi sau cũng chưa muộn. Bây giờ ngươi hãy tịnh tâm lại để học võ công đã.

Lão đảo mắt ngó Lôi Phi nói:

- Ông bạn học môn "Hàng Ma Thập Nhị Chưởng" của lão phu.

Lôi Phi nói:

- Lão tiền bối nổi tiếng giang hồ về kiếm và chưởng. Hàng Ma Thập Nhị Chưởng là môn tuyệt kỹ của lão tiền bối thì khi nào vãn bối dám thọ lãnh. Xin lão tiền bối truyền cho...

Du Bạch Phong vuốt râu cười khà ngắc lời:

- Cái đó ông bạn bất tất phải quan tâm. Lão phu khi nào quên được. Hỡi ơi! Thường tình của con người, lão phu vẫn nhớ tới người thân nhân duy nhất ư?

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc lão này muốn truyền thụ cho Quyên cô nương một môn võ công đặt biệt nào đó mà không tiện nói ra trước mặt bọn mình.

Bỗng nghe Du Bạch Phong nói:

- Bây giờ lão phu bắt đầu khai giảng về cách biến hóa môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lập tức tập trung tinh thần chú ý lắng tai nghe.

Du Bạch Phong dùng bàn tay làm chiêu thức từ từ đem môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng ra thi triển. Đồng thời miệng lão giải thích.

Lôi Phi và Lý hàn Thu cùng Quyên Nhi để hết tinh thần lắng tai nghe, bất giác chưởng pháp này mọi người đã lĩnh hội vào tâm thần được khá nhiều.

Du Bạch Phong giảng luôn một hồi về những biến hóa môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng vừa mất

nửa giờ.

Nguyên môn Hàng Ma Thập Nhị Chưởng tiếng rằng chỉ có ra chưởng, mà thực ra trong mỗi chưởng lại chia làm bốn thức. Bốn thức còn thiên biến vạn hóa để tùy tâm vận dụng trong lúc lâm địch, uy lực mãnh liệt vô cùng.

Kể cả chính, phản, hợp, biến cộng lại 128 chiêu.

Du Bạch Phong diễn xong mọi thế biến hóa về Hàng Ma Thập Nhị Chưởng. Lão thở phào một cái nói:

- Các vị nhớ cả rồi chứ?

Lôi Phi trầm ngâm một lâu rồi đáp:

- Vãn bối bất tất là chỉ nhớ được có 41 thức biến hóa mà thôi.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Như thế cũng là hiếm có rồi

Lão lại đưa mắt ngó Lý hàn Thu hỏi:

- Lý thế huynh nhớ được bao nhiêu biến thức?

Lý hàn Thu đáp:

- Vãn bối kể cả chính, phản, biến, hóa mỗi cách được 36 lần biến.

Du Bạch Phong nói:

- Thề là 72 lần biến. Thật ít người bì kịp!

Du Bạch Phong ngó Quyên Nhi hỏi:

- Hài tử! ngươi nhớ được mấy chiêu?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi cũng nhớ được cả chính lẩn phản 72 lần.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Hay lắm! Cứ thế này mà tiến thì trong vòng ba ngày lão phu có thể hoàn thành tâm nguyện.

Quyên Nhi ngập ngừng:

- Dường như gia gia...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Bây giờ lão phu bắt đầu truyền thụ kiếm pháp.

Quyên Nhi thấy gia gia muốn tránh không trả lời mình, nàng chẳng hiểu vì lẽ gì mà lão muốn dấu nội tình.

Bỗng nghe Du Bạch Phong khẽ hắng giọng một tiếng rồi tiếp:

- Lão phu suốt đời nghiên cứu kiếm thuật phối hợp những chỗ sở trường của mọi nhà, sáng lập ra 28 chiêu. Tuy chỉ có 28 chiêu song mỗi chiêu đều kiêm cả thủ lẫn công. Lão phu tự tin 28 chiêu kiếm pháp này bao quát rất nhiều chỉ cần các vị dụng tâm học tập thì sau đây vài ba năm nhất định có thể lý hội được những chỗ ảo diệu bên trong.

Lão lại đưa mắt nhìn Lý hàn Thu nói:

- Thất Tuyệt Ma Kiếm của lệnh sư là một cây cột lớn trên chốn giang hồ. Vừa rồi lão phu xem kiếm pháp của công tử biết rằng đã được chân truyền của lệnh sư. Nếu công tử đem kiếm pháp của lão phu phối hợp với Thất Tuyệt Ma Kiếm để mà sử dụng thì có thể thành môn kỳ học.

Lý hàn Thu nói:

- Vãn bối cảm kích vô cùng!

Du Bạch Phong lại ngó Quyên Nhi nói:

- Ngươi cũng lắng tai mà nghe cho kỹ. Kiếm pháp này tuy truyền cho Lý công tử làm chủ, song lão phu huy động cả ba người cùng học được ít nhiều. Hay ở mỗi chiêu kiếm pháp này đều sử dụng một cách độc lập. Nếu nhớ loáng thoáng được mấy chiêu cũng có thể dùng để khắc địch chế thắng.

Lôi Phi cùng Quyên Nhi gật đầu.

Du Bạch Phong bắt đầu giảng về kiếm pháp, mỗi chiêu biến hóa ra sao lão đều giải thích tường tận.

Du Bạch Phong vừa giảng xong về môn kiếm pháp thì có tiếng bước chân người vọng lại.

Đàm Dược Sư rảo bước tiến vào thạch thất.

Quyên Nhi trong lòng đang xao xuyến về kẻ địch ở ngoài thạch động. Nàng vừa ngó thấy Đàm Dược Sư vội hỏi ngay:

- Đàm nhị gia! Nhị gia có thấy địch nhân ở ngoài thạch động không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Ta thấy rồi! Bọn chúng suýt nữa bị khốn ở trong thạch trận. Sau chúng thấy khó liền rút lui ngay.

Lão đưa mắt nhìn Du Bạch Phong rồi hỏi:

- Du huynh! Du huynh có thấy trong người đã hoàn toàn bình phục chưa?

Quyên Nhi toan lên tiếng nói cho lão biết là gia gia vừa cảm thấy có điều không ổn, nhưng Du Bạch Phong đã cướp lời:

- Khá lắm! Tiểu huynh tưởng dưỡng bịnh chỉ trong vòng một tháng nữa là hoàn toàn bình phục.

Đàm Dược Sư nói:

- Con Tiểu Nguyệt nha đầu kia phản bội khiến cho toàn cục lâm vào tình trạng nguy ngập. Có điều trong hang đá này, thạch trận rất lợi hại. Du huynh chưa hoàn toàn khỏi hẳn thì hay hơn hết là cứ ở lại đây.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy

Đàm Dược Sư khẽ hắng giọng một tiếng đưa mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý hàn Thu hỏi:

- Cả hai vị có thể lưu lại đây trong thời gian này không?

Lôi Phi là nhân vật từng trải hơn người. Chàng nghe giọng lưỡi lão hiểu ý ngay, liền đáp:

- Phải rồi! Bọn tại hạ vẫn ở đây trong thời gian này để chờ cho Du Bạch Phong thân thể khang cường rồi mới ra đi một thể.

Đàm Dược Sư nói:

- Nếu vậy càng hay! Nơi bí mật này đã bị tiết lộ. Có hai vị ở đây chiếu cố cho thì trong lòng tại hạ cũng yên tâm được một chút trong khi phải đi nơi khác.

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Sao! Lão đệ muốn đi ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Chính thế! Tiểu đệ cần đi hội diện với nội nhân nếu để lở kỳ hẹn thì e rằng Lục Chỉ Dật Sĩ khiến cho mụ phải đau khổ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đó là một điều trọng yếu. Nhưng không hiểu bao giờ lão đệ sẽ thượng lộ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão đệ cần phải đi ngay bây giờ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đi ngay ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ đi sớm thì cũng về sớm. Chỉ trong vòng nửa tháng sẽ trở lại đây.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh muốn nói chuyện nhiều với lão đệ. Nhưng việc này có quan hệ đế sự an nguy của đệ tức vậy tiểu huynh không tiện lưu lão đệ ở lại.

Đàm Dược Sư thở phào một cái rồi nói:

- Đại ca bảo trọng tấm thân, tiểu huynh xin cáo từ.

Du Bạch Phong nói:

- Hiền đệ đi cho bình yên. Miễn cho tiểu huynh khỏi tiễn chân.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ không dám phiền.

Rồi lão trở gót rời khỏi thạch động đi ngay.

Du Bạch Phong quay lại bảo Quyên Nhi và Lôi Phi:

- Hai vị thay lão phu tiễn chân giùm.

Lôi Phi dường như đã hiểu ra điều gì. Y không chờ Quyên Nhi trả lời liền đứng dậy theo sát phía sau Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi thấy Lôi Phi không nói câu gì đã dứng dậy nàng liền cũng không nói gì, đi theo Lôi Phi.

Hai người đưa Đàm Dược Sư ra khỏi thạch động rồi .

Quyên Nhi vẫy tay nói:

- Đàm nhị gia! Xin nhị gia thận trọng. Tôn điệt nữ xin gửi lời nhị gia vấn an nhị nương nương.

Đàm Dược Sư mỉm cười vẫy tay rồi vượt qua thạch động mà đi.

Lôi Phi chú ý nhìn Đàm Dược Sư ra khỏi thạch trận rồi mới trở gót quay về thạch động.

Du Bạch Phong ngồi trong thạch thất dường như đang chờ đợi hồi âm.

Lôi Phi bước bào khom lưng nói:

- Vãn bối đã nhìn theo Đàm Dược Sư cho tới khi lão đi qua thạch trận rồi mới trở về.

Du Bạch Phong nói:

- Vậy thì hay lắm!

Quyên Nhi nói theo:

- Gia gia ơi! Dường như gia gia có tâm sự gì mà không chịu nói cho hài nhi nghe.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười đáp:

- Ta cũng nói cho các vị hay chứ...

Lão đảo mắt nhìn Lý hàn Thu nói:

- Lý công tử! Công tử hãy ra ngoài kia.

Lý hàn Thu khom lưng thi lễ rồi rảo bước đi ra.

Quyên Nhi trong lòng nóng nảy hỏi:

- Gia gia! Gia gia bảo y đi đâu thế?

Du Bạch Phong đáp:

- Y đi trong khoảnh khắc rồi trở về ngay.

Quyên Nhi tuy trong lòng phập phồng hồ nghi, nhưng đành nhẫn không tiện hỏi nhiều.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, quả nhiên Lý Hàn Thu trở về nghiêng mình trước Du Bạch Phong thi lễ nói:

- May mà vãn bối không đến nỗi nhục mệnh.

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Ba người kia đâu?

Lý hàn Thu đáp:

- Ba người đó đều bị vãn bối điểm huyệt lăn ra.

Quyên Nhi hỏi:

- Người nào vậy?

Lý hàn Thu không tiện lừa dối Quyên Nhi liền đáp:

- Tại hạ vâng lệnh Du lão tiền bối ra điểm huyệt ba tên dược đồng.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Điểm huyệt dược đồng ư? Tại sao thế?

Lý hàn Thu đáp:

- Tại hạ chỉ biết vâng lệnh mà làm, chứ không hiểu rõ nội tình.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia! Tại sao gia gia lại phái Lý huynh đi điểm huyệt mấy tên dược đồng?

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Phải rồi! Y đã vâng lệnh ta.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Hài tử! Thời gian của chúng ta chẳng còn mấy nữa, không nên phân tâm nghĩ việc khác mà phải mau mau chia nhau học tập võ công trong một thời gian nhất định. Rồi gia gia sẽ bảo rõ nội tình cho các ngươi hay.

Quyên Nhi đột nhiên nhớ ra điều gì liền nói:

- Gia gia ơi! Hài nhi có một điều quên chưa bẩm gia gia biết.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi đáp:

- Đàm nhị gia trỏ đường cho hài nhi lấy cấp linh chi, nhưng hài nhi còn giữ lại bộ phận trọng yếu. Lúc hài nhi trúng độc đã dùng mất một ít, còn phần lớn chưa dùng tới.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hiện giờ ngươi để đâu?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi để trong người.

Du Bạch Phong nói:

- Ngươi lấy mau cho gia gia coi.

Quyên Nhi thò tay vào bọc lấy linh chi hai tay cầm đưa lên gia gia.

Du Bạch Phong đón lấy linh chi nhìn kỹ một lúc rồi đột nhiên nổi lên một tràng cười rộ.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Gia gia cười chi vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Phần linh chi mà ngươi giữ đây là bộ phận tố nhiệt. Đã còn vật này thì tình thế giang hồ chúng ta còn có lắm chuyện.

Quyên Nhi chớp mắt nói:

- Gia gia ơi! Gia gia càng nói hài nhi càng hồ đồ chẳng hiểu ra sao. Xin gia gia nói rõ hơn một chút.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Được rồi! Để ta nói cho các ngươi hay. Nhưng trước khi thuyết minh ta xin nói trước là lúc này ta không thể chứng thực được. Vì thế mà ta không muốn nói rõ.

Lôi Phi nói tiếp:

- Thực ra lão tiền bối không nói thì Đàm Dược Sư cũng biết rồi.

Quyên Nhi ngơ ngác hỏi:

- Các vị nói chuyện gì vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Sau khi ta cùng Lý công tử thử kiếm pháp, mới biết là mấy năm nay tịnh dưỡng bệnh đã hoàn toàn vô dụng.

Quyên Nhi ngơ ngác hỏi:

- Sao? Thương thế của gia gia chưa khỏi ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Trừ phi ta cam tâm làm một ông lão ở chốn điền viên thì mới sống thêm được ít ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu ta còn động thủ với ai sẽ bị hao tán chân khí, thế thì không có khác gì người thường. Chính gia gia cũng không tự biết là mình đã bị trọng thương đến thế.

Lão đưa mắt nhìn Lý hàn Thu nói tiếp:

- Dường như trong cõi mênh mang có một thứ gì khiến cho lực lượng lão phu phát triển mới cao hứng động thủ tỉ kiếm cùng Lý công tử. May nhờ cuộc tỉ thí đó mà lão tự biết trong người ngấm ngầm bị thương. Nếu động thủ với người khác thì thương thế phát tác và gia gia lão phu đã bị hại về tay địch thủ rồi.

Quyên Nhi gật đầu:

- Hài nhi hiểu rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Ngươi hiểu thế nào?

Quyên Nhi đáp:

- Đây lại là trò hí lộng quỉ thần của Đàm Dược Sư.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hiện giờ chưa có chứng cớ gì xác thực, chớ nên làm rùm.

Quyên Nhi tự hiểu vụ này Du Bạch Phong đã xếp đặt đại sự đâu vào đấy rồi, nên nàng cũng không nói gì nữa.

Du Bạch Phong lại nói:

- Bất luận là ai ở trong bóng tối ngấm ngầm mưu hại ta, cái đó càng chứng tỏ bọn chúng vẫn có phần còn úy kỵ ta. Mục đích của chúng đều là khiến cho ta không thể dùng đến võ công được nữa. May ở chỗ ta phát giác ra kịp thời, đem võ công truyền thụ lại cho các ngươi. Thế là cuộc âm mưu của chúng đã hao phí bao nhiêu công lực cũng bằng uổng mà thôi.

Lão thở phào một cái nói tiếp:

- Sự tình biến diễn một cách quá đột ngột, khiến cho chúng ta không khỏi hoang mang. Con người dù thông tuệ đến đâu cũng không thể trong một thời gian ngắn mà học được hết võ công của lão phu. Nhưng ba người trong các vị chia ra từng phần mà luyện tập thì tình thế lại khác hẳn. Lão phu chắc rằng các vị gắng công rèn luyện trong vòng một tháng. Lão phu cũng hết lòng truyền thụ thì các vị có thể thành tựu đến một trình độ đáng kể. Ít ra là các vị đã thuộc lòng hết những yếu huyệt về võ công của lão phu để ngày sau tự mình có thể luyện tập lấy được.

Lý hàn Thu cùng Lôi Phi đồng thanh nói:

- Bọn vãn bối xin tận tâm kiệt lực trong công cuộc rèn luyện.

Quyên Nhi khẻ thở dài nói:

- Gia gia định trong vòng một tháng...

Du Bạch Phong xua tay ngắt lời:

- Những cuộc biến hóa sau này gia gia cũng khó lòng kiềm chế được. Dĩ nhiên thời gian yên tĩnh kéo dài được chừng nào hay chừng ấy. Nếu kéo dài được chừng nửa năm thì ba vị đã tài trí hơn người lại có sẵn võ công từ trước, thì cuộc thành tựu nhất định đã đến trình độ khả quan.

Lôi Phi nói:

- Dĩ nhiên bọn tại hạ đã hiểu rõ chỗ dụng tâm của lão tiền bối, có điều tại hạ vẫn hy vọng lão tiền bối còn có thể mượn sức mầu nhiệm của linh chi để chửa cho khỏi bệnh.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu cũng biết thế khi nào lão phu chịu cam tâm khuất phục để kẻ khác dùng kế ám toán. Dù sao chúng ta cũng chẳng khi thể không đề phòng được.

Lão trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trong các vị có ba người thì một người phải phụ trách các việc vặt, cùng phòng thủ sơn động. Còn hai vị mỗi người ở riêng một nhà rèn luyện võ công. Các vị tự chia công tác với nhau...

Lôi Phi nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này nổi tiếng giang hồ về môn kiếm và chưởng. Lão truyền thụ kiếm pháp cho Lý đệ, còn chưởng pháp lại truyền cho mình, không hiểu lão truyền môn gì cho Quyên cô nương?

Du Bạch Phong lại nói:

- Hài nhi! Hay là ngươi phụ trách thường trực ba ngay liền.

Quyên Nhi dạ một tiếng rồi đứng dậy ra khỏi nhà thạch thất.

Lôi Phi hỏi:

- Bắt Quyên Nhi trực luôn ba ngày thời gian há chẳng dài quá ư?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Tuy các vị đã có căn bản về võ công từ trước, nhưng muốn học cho đến chỗ tinh diệu biến ảo thì thời gian mỗi vị trực ba ngày đối với phương diện luyện võ không có ảnh hưởng gì mấy.

Thế rồi Du Bạch Phong đưa Lôi Phi cùng Lý hàn Thu vào trong hai căn thạch thất và truyền thụ cho mỗi người một môn võ công riêng biệt.

Lôi Phi chuyên chú về chưởng pháp, còn Lý hàn Thu chuyên chú về kiếm pháp...

Trừ những lúc ăn uống, ngoài ra ai về phòng nấy đóng cửa thạch thất lại chăm chú rèn luyện nghiên cứu võ công.

Mỗi người ở một nhà, lại không phải phân tâm về việc khác, nên sự học tập của hai người tiến bộ rất mau chóng.

Thời gian lặng lẽ trôi, bất giác mỗi người đã trực ba phiên.

Một hôm Lý Hàn Thu vừa hết phiên trực, chàng giao lại cho Quyên Nhi phụ trách.

Trong ba ngày thường trực Lý Hàn Thu khổ tâm suy nghĩ về mấy chiêu kỳ học trong kiếm pháp mà Du Bạch Phong mới truyền thụ cho chàng. Lòng chàng rất đỗi nghi hoặc, chỉ mong cho chóng được trở về thạch thất để xin Du Bạch Phong giải thích cho. Chàng giao công việc thường trực cho Quyên Nhi rồi hối hả trở gót chạy về...

Chương 91: Vẽ Họa Đồ Quyên Nhi Tủi Phận

Bỗng Quyên Nhi lớn tiếng gọi:

- Lý huynh!

Lý Hàn Thu dừng bước quay lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Chúng ta ở trong thạch động đã bao nhiêu ngày rồi nhỉ?

Lý Hàn Thu đáp:

- Tại hạ trực phiên cuối cùng mà nay đã hết lần thứ ba. Thế là mỗi người trực cả thảy chín ngày rồi. Vậy 3 lần 9 là 27 ngày.

Quyên Nhi hỏi:

- Lý huynh học kiếm thuật của gia gia tiểu muội đã thành tựu được mấy thành rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Kiếm pháp của lệnh tổ lúc mới học cũng bình thường thôi chẳng có chi kỳ lạ, nhưng càng vào sâu càng thấy nó kỳ ảo bát ngát biến hóa khôn lường.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Quyên Nhi, chàng không hiểu nàng học môn võ công gì, nhưng đoán rằng nàng đã là người thân duy nhất của Du Bạch Phong thì dĩ nhiên lão truyền thụ cho nàng môn nào lợi hại nhất.

Chàng liền hỏi:

- Cô nương học võ công gì?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu muội chưa học võ công.

Lý Hàn Thu kinh ngạc hỏi lại:

- Sao? Lệnh tổ không truyền dạy võ công cho cô nương ư?

Quyên Nhi gật đầu:

- Không!

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương chưa học võ công thế thì ngồi trong thạch thất mà ngơ ngẩn xuất thần hay sao?

Quyên Nhi đáp:

- Không phải thế! Gia gia đưa cho tiểu muội một bức họa để tiểu muội học vẽ. Hỡi ơi! Đứng trước hoàn cảnh nguy biến này thì còn học vẽ thế nào được?

Lý Hàn Thu lại hỏi:

- Vẽ cái gì?

Quyên Nhi đáp:

- Những bức vẽ rất cổ quái dường như là tranh Bách Phật Đồ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Chắc lệnh tổ phải nói rõ đầu đuôi cho cô nương nghe chứ?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không có! Gia gia lấy ra một bức họa rồi bảo tiểu muội coi đó mà vẽ. Vẽ càng giống càng hay. Gia gia lại đốc thúc tiểu muội rất nghiêm ngặt không được chểnh mảng.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương có vẽ được không?

Quyên Nhi đáp:

- Vẽ khó quá! Tiểu muội vẽ muội vẽ mười mấy ngày mà chưa được một nửa.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Có phải bức họa kia không?

Quyên Nhi đáp:

- Phải đó! Tiểu muội coi mười mấy ngày mà không ra được chỗ nào khác nhau.

Lý Hàn Thu nói:

- Tại hạ nghĩ không ra. Theo lẽ thì lúc này chắc lệnh tổ không thể cao hứng mà bảo cô họa đồ chơi.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng tiểu muội ngày nào cũng ngồi vẽ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Cô nương đã hỏi qua lệnh tổ bao giờ chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tiểu muội hỏi qua rồi.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Vậy lệnh tổ bảo sao?

Quyên Nhi khẽ thở dài đáp:

- Gia gia chỉ giục tiểu muội vẽ đi mà không chịu nói rõ là vẽ để làm gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Chỗ dụng tâm của lão tiền bối quá sâu xa, chúng ta không biết đâu mà lường được.

Quyên Nhi hỏi:

- Học hội họa có liên quan gì đế võ công đâu?

Nàng cười mát rồi nói tiếp:

- Gia gia lại là người thân duy nhất trên trần đời của tiểu muội. Tiểu muội nghĩ rằng dĩ nhiên gia gia không có ý làm hại tiểu muội, lão nhân gia bảo mình vẽ tất là có chỗ dụng tâm.

Lý Hàn Thu nói:

- Cô nương nói đúng đó!

Quyên Nhi vẫy tay nói:

- Công tử nên về luyện kiếm đi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Mình có lưu lại đây cũng chẳng tài nào giải quyết mối nghi ngờ cho nàng. Chàng liền chắp tay nói:

- Phải rồi! Du lão tiền bối bảo tại hạ phải luyện kiếm gấp rút.

Đoạn chàng trở gót vào trong thạch thất.

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt lại qua nửa tháng nữa.

Dưới sự đốc thúc nghiêm ngặt của Du Bạch Phong, chưởng pháp của Lôi Phi và kiếm pháp Lý Hàn Thu tiến bộ rất khả quan.

Một hôm Lý Hàn Thu vừa luyện kiếm xong, đột nhiên nghe tiếng Quyên Nhi gọi vọng vào:

- Lý huynh! Gia tổ mời Lý huynh ra đó.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Kiếm pháp này ta chưa thuộc làu, mấy chiêu tinh diệu biến hóa chưa hoàn toàn nhập tâm.

Nếu được chừng bảy ngày nữa...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Lôi Phi đã lên tiếng:

- Lý huynh đệ! Du lão tiền bối kêu chúng ta đó!

Lý Hàn Thu hỏi Quyên Nhi:

- Quyên cô nương biết có việc gì không?

Quyên Nhi vẻ mặt nghiêm trang đáp:

- Tiểu muội không biết. Gia gia chỉ bảo tiểu muội đi mời hai vị.

Lý Hàn Thu có tiên cảm là một việc nghiêm trọng. Chàng gật đầu cất bước đi trước.

Ba người ra đến căn thạch thất của Du Bạch Phong thì thấy lão đang ngồi xếp bằng, vận khí điều dưỡng.

Ba người không dám kinh động, ngồi cả xuống phía trước lão.

Trong khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, Du Bạch Phong từ từ mở mắt ra thấy ba người ngồi đó liền gật đầu nói:

- Các vị học võ công thế nào?

Lý Hàn Thu chú ý kỹ thì thấy Du Bạch Phong ra chiều mỏi mệt tựa hồ vừa trải qua một trận ác đấu, thể lực chưa hoàn toàn hồi phục.

Lôi Phi đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi đáp:

- Chưởng pháp của lão tiền bối cực kỳ cao thâm huyền diệu mà vãn bối tư chất ngu muội nên tuy được lão tiền bối ra công chỉ giáo mà chưa học được hoàn toàn.

Du Bạch Phong khẽ gật đầu rồi đưa mục quang ngó qua Lý Hàn Thu hỏi:

- Còn Lý công tử! Kiếm pháp công tử luyện đến đâu rồi?

Lý Hàn Thu đáp:

- Vãn bối chưa thể lý hội được đến chỗ tinh yếu.

Du Bạch Phong nói:

- Những môn chưởng pháp và kiếm pháp của lão phu không phải học trong năm ba tháng đã đến chỗ thành tựu hoàn toàn được. Công tử khổ luyện một tháng thì sự thành tựu tạm đủ khiến cho lão phu thỏa mãn. Công tử cứ tiếp tục luyện đi rồi sẽ hiểu thấu được chỗ biến hóa kỳ diệu của nó. Chỉ sau một năm là các vị có thể đi tới chỗ tinh túy về những môn này. Hỡi ơi! Đã được người thừa kế, dù lão phu có chết cũng chẳng còn chi đáng tiếc.

Lôi Phi nói:

- Lão tiền bối...

Du Bạch Phong lắc đầu không để Lôi Phi nói hết đã ngắt lời:

- Có câu chuyện này các vị phải nhớ cho kỹ.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đồng thanh đáp:

- Bọn vãn bối xin kính cẩn tuân lời chỉ dạy của tiền bối.

Du Bạch Phong nói:

- Những môn chưởng kiếm mà lão phu truyền dạy là mong các vị kéo dài sinh mạng cho lão phu...

Lôi Phi gật đầu đáp:

- Bọn vãn bối cũng tự biết trách nhiệm nặng nề mà đạo nghĩa cao xa.

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Lão phu sắp đi rồi nên đem tâm sự nói cho các vị hay.

Câu nói này nghe có vẻ bất tường, khiến ba người ngơ ngác nhìn nhau.

Quyên Nhi xao xuyến trong lòng vội hỏi:

- Gia gia định đi đâu?

Du Bạch Phong không trả lời, lão nói tiếp:

- Lão phu đã nghĩ lâu rồi mà không nghĩ ra Lục Chỉ Dật Sĩ là người thế nào.

Lôi Phi đáp:

- Trong võ lâm ít nghe ai nói đến Lục Chỉ Dật Sĩ, hoặc giả có người mạo danh.

Du Bạch Phong trầm một lúc rồi nói:

- Lão phu hoài nghi một người

Lôi Phi hỏi ngay:

- Có phải Đàm Dược Sư không?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu trên thế gian quả có người này tất cũng một loạt với lão phu và Đàm Dược Sư thì dù chưa thấy mặt cũng phải nghe tên, nhưng lão phu chưa từng nghe ai nói tới.

Lôi Phi nói:

- Vụ này thật có nhiều chỗ khả nghi!

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu suy tính lại thì chỉ có thể là Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Tôn nữ đã có chỗ hiểu lầm Đàm nhị gia mà thành xích mích. Gia gia không nên gia hại, hay hoài nghi lão...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Hài tử! Ngươi phải để tâm nhiều hơn...

Lão thở dài một tiếng rồi tiếp:

- Gia gia quan sát đã lâu thì tầm thước Lục Chỉ Dật Sĩ cũng tương đương như Đàm nhị gia của ngươi.

Quyên Nhi hỏi:

- Đàm nhị gia tầm thước trung bình. Trong thiên hạ có hàng ngàn hàng vạn người tầm vóc như y, sao gia gia lại khẳng định người đó là Đàm nhị gia?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta còn lưu tâm đến nét mặt Lục Chỉ Dật Sĩ. Tuy hắn không đeo mặt nạ nhưng da dẻ tỏ ra cứng ngắc. Đó là vì lẽ dùng thuốc dịch dung.

Quyên Nhi đưa mắt nhìn gia gia ra chiều muốn nói lại thôi.

Du Bạch Phong thở dài nói:

- Ta cùng Đàm Dược Sư là bạn kết giao đã lâu năm. Bề ngoài tình ý rất thâm hậu chẳng khác chân tay, nhưng ta nghĩ kỹ lại thì đối với y có chỗ vẫn chưa hiểu. Phải chăng cái đó đã chứng minh tâm cơ thâm trầm không thể lường được.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia! Gia gia bị bệnh đã lâu năm, nếu Đàm Dược Sư muốn sát hại gia gia thì sao không hạ thủ từ trước rồi.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Trong mấy chục năm thâm giao giữa chúng ta, y có rất nhiều cơ hội hại ta...

Quyên Nhi ngắt lời:

- Thế mà Đàm nhị gia vẫn chưa hạ thủ là nghĩa làm sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Gia gia cũng nghĩ rất nhiều về chuyện này, sau mới tìm ra một nguyên nhân...

Lý Hàn Thu hỏi ngay:

- Nguyên nhân gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Võ công Đàm Dược Sư rất cao thâm nhưng y không muốn tiết lộ ra ngoài. Lão phu ở cùng y mấy chục năm và đã cùng người động thủ, y thủy chung vẫn không chịu ra tay, nhưng lão phu biết y võ công tương đương với mình vì một lần hai người cùng đi dòng nước ngược chảy xiết phải thi triển thân pháp "Đăng Bình Độ Thủy" để cùng vượt lên. Y và lão chỉ sai nhau nửa tất. Hỡi ơi! Chuyện đó đã xảy ra sau một trận mưa lũ rừng, nước chẩy mạnh quá nếu không vận động toàn lực thì khó lòng vượt qua được. Khi đó lão phu không hề lưu tâm, sau nghĩ ra mới biết ngoại trừ y đạo thông thần, võ công y không phải hạng tầm thường.

Lôi Phi gật đầu hỏi:

- Còn chỗ nào khả nghi nữa không?

Du Bạch Phong đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ và Đàm Dược Sư chưa từng có ngày nào đồng thời xuất hiện.

Lý Hàn Thu nói:

- Đó cũng là một điều đáng ngờ.

Du Bạch Phong thở dài nói:

- Đàm Dược Sư không gia hại lão phu là vì y muốn dùng lão phu để đối phó với hai người.

Quyên Nhi hỏi:

- Là những ai vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Một là ân sư của Lý công tử về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm và một người nữa là Phong Kiếm với kiếm pháp Cuồng Phong Loạn Vũ.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Lão tiền bối đã từng động thủ với gia sư lần nào chưa?

Du Bạch Phong nói:

- Đã trao đổi mấy chiêu kiếm. Lệnh sư nhường lão phu một chiêu.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia đã động thủ với Phong Kiếm chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Kiếm thế của Phong Kiếm tuy mạnh như điên, so với lão phu còn kém một bậc.

Quyên Nhi hỏi:

- Những cái đó có liên quan gì với Đàm Dược Sư?

Du Bạch Phong đáp:

- Phong Kiếm và Thất Tuyệt Ma Kiếm là những người mà y rất úy kỵ.

Quyên Nhi khẽ thở dài nói:

- Nghe lời lẽ của gia gia thì dường như gia gia đã khẳng định Đàm nhị gia là Lục Chỉ Dật Sĩ rồi chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Ngoài Đàm Dược Sư gia gia không nghĩ ra người nào khả nghi nữa.

Lão chuyển động mục quang ngó Quyên Nhi, Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

- Bất luận Đàm Dược Sư có phải là Lục Chỉ Dật Sĩ hay không, thì hiện giờ việc khẩn yếu trước mắt là ba vị phải thừa kế toàn bộ võ công của lão phu.

Quyên Nhi nhăn nhó cười hỏi:

- Không hiểu hai vị này luyện tập thế nào?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Cô này chỉ ngồi học vẽ một bức họa thì cái đó có liên quan gì đến võ công?

Lôi Phi đáp:

- Tại hạ tự ước lượng thì nhiều lắm mới học được tới năm thành về môn chưởng pháp của lão tiền bối.

Du Bạch Phong nói:

- Thế là khá lắm rồi! Lôi thế huynh chỉ cần nhớ lấy những biến hóa toàn bộ rồi ngày sau tiếp tục khổ luyện là tự nhiên có thể đi đến chỗ hoàn toàn.

Quyên Nhi nói:

- Còn có điều tôn nữ chưa hiểu muốn đưa ra hỏi gia gia.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Dường như tư chất của tôn nữ kém quá phải không?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp:

- Không phải đâu! Tư chất của ngươi khá lắm chứ!

Quyên Nhi lại hỏi:

- Thế thì sao gia gia lại không truyền thụ võ công?

Du Bạch Phong tủm tỉm cười hỏi lại:

- Ta chẳng truyền cho ngươi là gì?

Quyên Nhi đáp:

- Lôi huynh tập chưởng, Lý huynh luyện kiếm. Còn tôn nữ mấy chục ngày trời ngồi mà học vẽ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Ngươi không nhắc thì ta quên khuấy đi mất. Bức họa đó ngươi vẽ xong chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ vẽ xong rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Ngươi có cảm giác gì không?

Quyên Nhi lắc đầu đáp:

- Không! Bức vẽ đó Tôn nữ đã đem hết tâm lực, nhưng chưa rõ có đúng hay không?

Du Bạch Phong vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

- Quyên Nhi! Ngươi nghĩ kỹ lại coi. Bức họa đó có chỗ nào không đúng?

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tôn nữ không hiểu được.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Ngươi đem cả bản chánh và bản ngươi vẽ ra đây cho ta coi xem có chỗ nào bất đồng không.

Quyên Nhi đứng lên đi ra một lúc, nàng trở lại với hai tấm họa đồ.

Du Bạch Phong đón lấy, trải ra mặt đất nhìn kỹ hồi lâu rồi khen:

- Ngươi vẽ giống lắm!

Quyên Nhi chau mày hỏi:

- Giống lắm ư?

Du Bạch Phong cười xòa đáp:

- Nói như vậy thì ta có vẻ thiên tư nhiều quá!

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu nghe hai người nói bâng khuâng chẳng hiểu gì đưa mắt nhìn Du Bạch

Phong ngơ ngẩn xuất thần.

Du Bạch Phong nhìn Quyên Nhi hỏi:

- Quyên Nhi! Ngươi có nhận ra chỗ nào không giống chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ thật không nhận ra được.

Du Bạch Phong khẽ thở phào nói:

- Bức họa này không phải do tay danh thủ vẽ ra. Chính nó chẳng có gì là trân quí, chỉ có những điều bí ẩn trong bức vẽ là đáng kể mà thôi.

Quyên Nhi hỏi:

- Có điều chi bí ẩn?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta bảo ngươi vẽ bức đồ này, ngươi đã ghi nhớ được chưa?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ nhớ rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Bây giờ nếu ta đốt bức họa đi ngươi có thể tự ý vẽ lại được không?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ có thể vẽ được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Thế tức là ngươi đã thuộc lòng bức họa rồi phải không?

Quyên Nhi đáp:

- Tôn nữ đã vẽ được thì dĩ nhiên là thuộc lòng rồi.

Du Bạch Phong vẻ mặt nghiêm trang hỏi:

- Có chắc không?

Quyên Nhi đáp:

- Chắc lắm! Tôn nữ đã nhớ hoàn toàn.

Du Bạch Phong ra vẻ vừa lòng tươi cười nói:

- Ngươi thử nghĩ kỹ lại một lần nữa coi.

Quyên Nhi đón lấy hai bức họa đồ, coi kỹ lại một lượt rồi đáp:

- Tôn nữ coi rõ lắm rồi.

Giữa lúc ấy đột nhiên có tiếng bước chân nhộn nhịp.

Du Bạch Phong chụp lấy hai bức họa đồ bật lửa lên đốt.

Bóng người thấp thoáng. Đàm Dược Sư xuất hiện trước cửa nhà thạch thất một cách đột ngột.

Lão vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nhưng vừa thấy bức họa đồ cháy rụi rồi, lão biến sắc toan tiến vào thò tay ra chụp lấy bức họa đồ đã thành than.

Ánh hào quang lóe lên. Lý Hàn Thu đã vung kiếm cực kỳ thần tốc nhắm chém vào cổ tay Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu phóng kiếm rất mau, mau hơn cả thế chưởng của Lôi Phi.

Nguyên lúc Lý Hàn Thu phóng kiếm ra, Lôi Phi cũng nhảy lại đánh ra một chưởng.

Đàm Dược Sư hốt hoảng lùi lại hai bước, nhẩy ra ngoài cửa.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Đàm huynh đệ! Lão đệ đến chậm một bước rồi.

Đàm Dược Sư mặt lạnh như tiền nhưng chỉ thoáng qua, lại tươi cười hỏi:

- Du huynh đốt bức họa gì vậy?

Du Bạch Phong đáp:

- Đó là bức Bách Phật Đồ.

Đàm Dược Sư đưa mục quang sắt bén ngó đóng tro tàn hỏi:

- Bách Phật Đồ chỉ có một bức mà sao du huynh lại đốt những hai bức?

Du Bạch Phong đáp:

- Còn một bức nữa là phó bản do tiểu huynh vẽ ra.

Đàm Dược Sư đăm đăm nhìn bức họa đồ cháy thành than ra chiều đau xót. Lão thở dài nói:

- Vụ này Du huynh có điều không phải.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều chi không phải?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tấm Bách Phật Đồ này do tiểu đệ cùng Du huynh lấy được. Vậy nó thuộc quyền sở hữu của cả hai người. Du huynh muốn đốt họa đồ tưởng nên có sự đồng ý của tiểu đệ mới phải.

Du Bạch Phong nói:

- Bức đồ đó bất lợi đốt đi là hơn.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Có điều chi bất lợi?

Du Bạch Phong đáp:

- Từ ngày tiểu huynh lấy được bức họa đồ rồi liền bị Lục Chỉ Dật Sĩ ám toán đến bị trọng thương, chẳng khác gì kẻ tù tội giam trong thạch động này, không tài nào ra khỏi một bước. Giả tỷ không lấy được Bách Phật Đồ về thì tiểu huynh đã không bị Lục Chỉ Dật Sĩ ám hại.

Đàm Dược Sư thở dài hỏi:

- Du huynh! Du huynh đã coi kỹ bức Bách Phật Đồ chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh coi kỹ rồi, nhưng chẳng thấy có chỗ nào quí báu cả.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh không coi ra thật ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Có lẽ vì tiểu huynh không sành về thư họa.

Đàm Dược Sư đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Du huynh ơi! Du huynh nói thế mà cho là tiểu đệ tin được ư?

Du Bạch Phong hỏi:

- Làm sao mà không tin?

Đàm Dược Sư lại cười khanh khách đáp:

- Chẳng phải là Du huynh kém trí khôn mà là coi tiểu đệ một cách quá tầm thường.

Du Bạch Phong lạnh lùng hỏi:

- Đàm lão đệ chẳng nghĩ tới mối giao tình mấy chục năm giữa đôi ta, lại coi bức đồ hơn tình huynh đệ chăng?

Đàm Dược Sư ngẩn người ra một chút rồi hỏi lại:

- Du huynh bảo sao?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Đàm lão đệ phải vì tấm Bách Phật Đồ mà ra tay ám toán tiểu huynh không?

Đàm Dược Sư thở dài đáp:

- Chúng ta đưa câu chuyện đi quá xa rồi.

Chương 92: Tranh Bách Phật Gây Sóng Gió

Du Bạch Phong thủng thẳng nói:

- Tiểu huynh e rằng có một điều ra ngoài sự tiên liệu của lão đệ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Điều chi? Tiểu đệ càng nghe càng lờ mờ.

Du Bạch Phong nói:

- Bệnh thế của tiểu huynh coi tựa hồ khỏi đến nơi mà thực ra nội thương cực kỳ trầm trọng.

Nếu tiểu huynh không cùng người động thủ thì vĩnh viễn không bao giờ phát giác ra được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Có chuyện đó ư? Chẳng hay Du huynh động thủ cùng ai?

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu đáp:

- Tiểu huynh động thủ cùng Lý công tử đây.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Hiển nhiên Du huynh bị thương dưới bàn tay Lục Chỉ Dật Sĩ không hiểu lại liên quan đến tiểu đệ?

Hắn thở dài nói tiếp:

- Du huynh đối với tiểu đệ đa nghi như vậy, khiến tiểu đệ rất đỗi ngạc nhiên.

Du Bạch Phong chậm rãi hỏi:

- Mấy chục năm trời bao nhiêu nhân vật làm mưa làm gió trên chốn giang hồ tiểu huynh đều nghĩ ra được hết, nhưng Lục Chỉ Dật Sĩ là nhân vật thế nào?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Vì thế mà Du huynh đem lòng nghi ngờ tiểu đệ chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh sinh lòng nghi hoặc chẳng phải là không có nguyên nhân.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Nguyên nhân thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Mỗi lần tiểu huynh cùng Lục Chỉ Dật Sĩ hội diện đều không có mặt đàm lão đệ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vì thế mà Du huynh trút mối nghi ngờ lên đầu tiểu đệ hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Tình hình như vậy tiểu huynh khó nỗi không sinh lòng ngờ vực trừ khi nào lão đệ đưa ra giải thích hợp lý.

Đàm Dược Sư thủng thẳng nói:

- Ngày chúng ta ở với nhau nếu tiểu đệ có lòng gia hại Du huynh thì chẳng cần chờ đến bây giờ mới hạ thủ.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng có một điều kiện ràng buộc khiến lão đệ không thể hạ thủ được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Việc gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ còn muốn tấm Bách Phật Đồ này.

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói:

- Nếu quả Du huynh nhận xét tiểu đệ là người định gia hại Du huynh thì dù tiểu đệ có trăm miệng cũng không bằng giải thích.

Du Bạch Phong lạnh lùng nói:

- Lại còn một chứng cớ nữa khiến cho tiểu huynh rất đáng nghi ngờ.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Đáng nghi ở điểm nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh đã phát giác ra không phải bị thương về võ công mà là bị thương về một thứ được vật quái lạ, tai hại phủ tạng.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Theo lời Du huynh thì mối hiềm nghi đối với tiểu đệ càng ngày càng thêm trọng đại phải không?

Du Bạch Phong cười lạt đáp:

- Đúng hay không trong bụng Đàm lão đệ đã biết rồi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bất luận những việc đã qua sự tình ra sao thì nó cũng đã qua rồi. Hiện giờ Bách Phật Đồ đã cháy thành than, Đàm lão đệ định đối phó cách nào với tiểu huynh?

Đàm Dược Sư đáp:

- Giọng lưỡi Du huynh tựa hồ buộc chặt tiểu đệ là huynh thủ toan mưu hại Du huynh rồi...

Hắn không chờ cho Du Bạch Phong trả lời, khẽ thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ có điều chưa hiểu là vì lẽ gì Du huynh lại đem bức họa Bách Phật Đồ đốt đi?

Du Bạch Phong cười khanh khách đáp:

- Tiểu huynh cảm thấy từ ngày tấm Bách Phật Đồ vào nhà liền mở đầu cho những điều bất hạnh. Tình nghĩa anh em ta cũng bắt đầu bị ảnh hưởng. Đồng thời tiểu huynh bị lão Lục Chỉ Dật Sĩ ám toán.

Đàm Dược Sư vẻ mặt nghiêm nghị. Hắn trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên hớn hở tươi cười nói:

- Du huynh! Tiểu đệ có một thứ cảm giác rất kỳ lạ, chẳng hiểu có đúng không?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Lão đệ có cảm giác thế nào?

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiểu đệ chưa được coi tấm Bách Phật Đồ nên rất hoài nghi cái mà Du huynh đốt có đúng thật không?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu tiểu huynh còn quí báu tấm Bách Phật Đồ đó cất giấu đi thì Đàm lão đệ định làm gì?

Đàm Dược Sư chậm rãi đáp:

- Nếu Du huynh vui lòng đưa Bách Phật Đồ ra thì anh em có thể tiếp tục đàm phán.

Du Bạch Phong cười khanh khách hỏi:

- Đàm phán điều chi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tấm Bách Phật Đồ đó Du huynh giữ đã lâu nên để cho tiểu đệ giữ một thời gian.

Du Bạch Phong nói:

- Có thể được. Nhưng tiểu huynh giao Bách Phật Đồ ra thì lão đệ đối đãi với tiểu huynh bằng cách nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ sẽ đem hết khả năng để điều trị thương thế cho Du huynh.

Du Bạch Phong hỏi:

- Liệu lão đệ có nhất định chữa khỏi cho tiểu huynh được không?

Đàm Dược Sư ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Dĩ nhiên là rất tốn công phu. Có điều tiểu đệ xin gắng sức hết lòng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lào đệ nói vậy thì ra bấy lâu nay không gắng sức hết lòng chữa bệnh cho tiểu huynh ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Không phải thế!

Du Bạch Long nói:

- Thế thì y thuật của lão đệ không thể chửa khỏi cho tiểu huynh được rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiểu đệ mà không chửa được thì trong thiên hạ cũng chẳng còn ai chữa được.

Du Bạch Long nói:

- Hỡi ơi! Thế là tiểu huynh có đưa Bách Phật Đồ ra lão đệ mới chịu chữa bệnh, chứ không phải vì tình nghĩa anh em giữa đôi ta. Cái đó kêu bằng điều kiện trao đổi.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh đã bảo vậy mà tiểu đệ không thừa nhận cũng không được.

Du Bạch Long nói:

- Nhưng hiện giờ hãy còn một vấn đề khó giải quyết.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vấn đề gì?

Du Bạch Long đáp:

- Mối giao tình giữa đôi ta mấy chục năm nay đã thành mây khói. Cái đó chứng tỏ giữa chúng ta không thể tín nhiệm nhau được.

Đàm Dược Sư gật đầu nói:

- Du huynh nói thế nào thì tiểu đệ đành thừa nhận như thế.

Du Bạch Long hỏi:

- Tiểu huynh giao Bách Phật Đồ ra rồi mà lão đệ nuốt lời không chịu điều trị thương thế cho tiểu huynh, chẳng hóa ra tiểu huynh thua cuộc ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Nhưng tiểu đệ chữa khỏi thương thế cho Du huynh trước rồi Du huynh không chịu giao Bách Phật Đồ ra thì tiểu đệ lại mắc hợm Du huynh!

Du Bạch Long đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Quyên Nhi cười nói:

- Đàm lão đệ dường như đã thừa nhận là hung thủ gia hại tiểu huynh rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh có bị tiểu đệ gia hại hay không thì hiện giờ nó không phải là vấn đề trọng yếu. Cái trọng yếu là tấm Bách Phật Đồ.

Lúc này Lý Hàn Thu, Lôi Phi, và Quyên Nhi đã nghe ra tấm Bách Phật Đồ gây thành cuộc tranh chấp kịch liệt giữa Đàm Dược Sư và Du Bạch Phong.

Đàm Dược Sư tựa hồ ngấm ngầm thừa nhận hắn là hung thủ gia hại Du Bạch Long bất quá hắn không nói huỵch toẹt ra mà thôi.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Nhưng giao họa đồ và trị thương thế là hai việc có trước sau, chứ không thể cùng một lúc...

Đàm Dược Sư ngắt lời:

- Trao họa đồ thì chỉ cất tay một cái là xong còn tiểu đệ trị thương thì tình thế lại khác hẳn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Thương thế Du huynh ra sao đại khái Du huynh đã hiểu rồi. Nếu chỉ trông vào dược vật thì chẳng thế nào chữa khỏi được mà cần phải có thủ thuật của lão đệ giúp cho mới xong.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh mắc bẩy rồi, không muốn để mắc hợm lần nữa.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ cũng không muốn bị gạt.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu thế giữa chúng ta không thành chuyện nữa rồi.

Đàm Dược Sư ngó đăm đăm đống tro tàn cười lạt nói:

- Chỉ cốt sao Du huynh đốt đây không phải là Bách Phật Đồ. Tiểu đệ tự tin có thể tìm ra được. Bằng Du huynh đốt thật rồi thì tiểu đệ có chửa khỏi thương thế cho Du huynh phỏng được ích gì?

Lão đưa mắt nhìn bọn Quyên Nhi, Lý Hàn Thu rồi hững hờ nói tiếp:

- Ba vị này chắc cho là đắc sách lắm rồi! Nhưng ta nói rõ cho biết là lúc vào thạch động ta đã bố trí chất kỳ độc khắp nơi. Ngoại trừ thạch thất các vị ngồi đây, chỗ nào cũng đều có thuốc độc.

Ra khỏi thạch thất một bước là lập tức bị độc thương và chỉ đi trong vòng trăm bước, chất độc phát tác làm cho chết liền.

Du Bạch Phong vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Đàm Dược Sư không nói gì.

Đàm Dược Sư lại cười mát nói:

- Còn một điều tiểu đệ tự tin mình không đoán sai là Du huynh đã đem bản lãnh toàn thân truyền cho ba người để chia nhau thừa kế nghiệp cũ. Nhưng đáng tiếc là bọn họ không thể dời khỏi thạch động được một bước. Kiếp này họ đành chết già ở đây. Võ công của Du huynh vĩnh viễn không còn cách nào dương oai trên chốn giang hồ được nữa.

Lôi Phi nghĩ thầm:

- Bậc cao cấp đấu trí nhất thiết đều biến hóa ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Lý Hàn Thu đột nhiên đứng phắt dậy rút trường kiếm ra.

Du Bạch Phong xua tay ngăn lại nói:

- Không nên kích động. Công tử hãy ngồi xuống.

Lý Hàn Thu lửa giận bừng bừng, ngó Đàm Dược Sư một cái rồi từ từ ngồi xuống.

Du Bạch Phong chuyển quang nhìn Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói:

- Lão đệ! Lão đệ đoán đúng đó, nhưng đã liệu trật một điều.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Tiểu đệ biết rõ ngọn ngành, không hiểu còn trật ở chỗ nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Chưa hiểu rõ trí năng của tiểu huynh.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Sau khi Du huynh cùng Lý Hàn Thu tỷ võ rồi mới biết là nội phủ mình bị trúng độc ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Nhưng tiểu huynh đã sinh lòng ngờ vực lão đệ nên cất giấu tấm Bách Phật Đồ đi rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Cái đó lại đưa vào tay Quyên Nhi chứ gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu lão phu mà đưa vào tay Quyên Nhi thì lão đệ cho là lão huynh ngu ngốc quá.

Đàm Dược Sư biến sắc nói:

- Du huynh nghĩ kỹ đi. Tấm họa đồ quan trọng hay là sinh mạng của bốn người quan trọng?

Du Bạch Phong đáp:

- Cứ tư cách của lão đệ mà nói dù tiểu huynh có gia Bách Phật Đồ e rằng cũng không còn cách nào để bảo toàn được sinh mạng cho bốn người.

Đàm Dược Sư nói:

- Không có chuyện đó đâu.

Du Bạch Phong nói:

- Lời nói ngoài cửa miệng lấy chi làm bằng cứ. Nếu tiểu huynh đưa họa đồ ra rồi mà lão đệ biến đổi chủ ý thì khi đó biết làm thế nào?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Còn một điều chắc Du huynh đã hiểu rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh đừng quên rằng bọn chúng vẫn theo đuổi Du huynh.

Du Bạch Phong gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh nhớ bọn họ rồi.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có biết thời vụ mới là trang tuấn kiệt. Đã không có cách nào vẹn cả hai bề thì Du huynh nên chịu khuất tất một chút.

Du Bạch Phong hỏi:

- Khuất tất thế nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu không còn có cơ hội cứu vãn được Du huynh, thì cả bốn vị nên nghĩ kỹ đi. Tại hạ đi trước một bước. Nếu bữa nay bốn vị chưa nghĩ kỹ được thì sáng mai chúng ta lại gặp nhau để nói chuyên.

Dứt lời, hắn trở gót đi ngay. Sau lưng hắn còn vang lên mấy lời dặn:

- Bốn vị nên nhớ cho kỹ là đừng ra khỏi cửa thạch thất này một bước là bị thương về chất kỳ độc ngay đấy!

Thanh âm xa dần, tựa hồ Đàm Dược Sư đã đi khỏi.

Lý Hàn Thu thấy Đàm Dược Sư đi rồi, khẽ nói:

- Lão tiền bối!

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp:

- Đàm Dược Sư vừa mới tới, vãn bối không tin là lão đã đủ thời giờ bố trí chất độc quanh đây.

Dứt lời chàng đứng phắc dậy.

Du Bạch Phong lắc đầu nói:

- Công tử hãy ngồi xuống! Không nên hành động lỗ mãng. Đàm Dược Sư có biệt tài đi tới đâu gieo rắc chất kỳ độc tới đó một cách chẳng khó khăn gì.

Lý Hàn Thu nói:

- Dù quanh đây có chất kỳ độc chăng nữa thì chúng ta cũng chẳng thể ngồi mà đợi chết.

Du Bạch Phong nói:

- Vì thế mà chúng ta phải nghĩ ra một giải pháp;

Lý Hàn Thu nói:

- Ngoại trừ một phen mạo hiểm, vãn bối tưởng chẳng còn biện pháp nào khác.

Du Bạch Phong hỏi:

- Việc này chúng ta phải tính kế lâu dài. Lý công tử thử nghĩ coi những kiếm chiêu mới học đã nhớ hết chưa?

Lão nói xong nhắm mắt lại không hỏi gì đến Lý Hàn Thu nữa.

Quyên Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Có mấy bức họa Bách Phật Đồ?

Du Bạch Phong đáp:

- Một bức.

Quyên Nhi hạ thấp giọng xuống nói:

- Có phải là bức đốt vừa rồi phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Đúng đó!

Quyên Nhi hỏi:

- Tranh Bách Phật Đồ đã thành than, sao gia gia còn hứa hẹn với Đàm Dược Sư?

Du Bạch Phong đáp:

- Binh bất yếm trá. Hiện giờ chúng ta ở vào thế kém, phải kiếm cách kéo dài thời gian đặng tìm kế hoạch đối phó.

Lôi Phi hỏi xen vào:

- Lão tiền bối! Tranh Bách Phật Đồ đó là vật gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Đó là một bậc kỳ họa có chứa những thế võ.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia! Tôn nữ theo bản chính vẽ hết một lượt rồi mà sao không nhìn thấy võ công ở chỗ nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Hiện giờ ngươi chưa thể lĩnh hội được. Nhưng ngươi ghi nhớ trong lòng tư thức về trăm ông Phật đó.

Quyên Nhi hỏi lại:

- Phải nhớ hết cả hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Nhớ hết được dĩ nhiên là tốt lắm.

Lão lắc đầu nói tiếp:

- Nhưng đó là một việc không thể được. Ngươi chỉ cần nhớ lấy một nửa đã là khá lắm.

Quyên Nhi nói:

- Tôn nữ tự tin là nếu chỉ cần nhớ một nửa thì chắc chắn lắm rồi. Song tôn nữ không nghĩ ra được Bách Phật sao lại có liên quan đến võ công. Tư thức Bách Phật đã in sâu vào óc tôn nữ mà dường như cảm thấy trống rỗng, chẳng có chỗ nào liên quan tới võ công hết.

Du Bạch Phong nói:

- Đó là cách ghi chép cực kỳ xảo diệu. Tư thức Bách Phật tự nhiên chứa đựng những môn võ công rất cao thâm. Có điều bất cứ là ai lấy được tranh Bách Phật Đồ này cũng không phát giác ra được võ công chi hết. Cần phải theo tranh vẽ mà ngồi sau một thời gian rất lâu mới giác ngộ được võ công trong đó.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Té ra là thế.

Lôi Phi hỏi:

- Theo lời lão tiền bối thì phải ngồi theo tư thức trong tranh một thời gian khá lâu mới lãnh hội được tư thức cao thâm ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Chính là thế đó! Bất luận người nào thông minh tài cán đến đâu cũng chẳng thể vừa ngó vào tranh vẽ đã nhìn nhận ngay được.

Lôi Phi nói:

- Nhưng Đàm Dược Sư đã bố trí chất kỳ độc chung quanh thạch thất theo như lời lão thì chúng ta chỉ rời khỏi căn nhà này một bước là lập tức trúng độc cực kỳ nguy hiểm.

Du Bạch Phong nói:

- Đó là Đàm Dược Sư nói thật chứ không phải hăm dọa.

Lôi Phi nói:

- Nếu chúng ta đã không cách nào dời khỏi thạch thất mà trong nhà lại không trữ lương thì nhiều lắm chúng ta chỉ chống chọi được hai ba ngày. Hai ba ngày không ăn uống là thể lực đã bị giảm sút.

Du Bạch Phong nói:

- Chỗ dụng tâm của Đàm Dược Sư là đó. Hắn hy vọng chúng ta tự nhiên mất sức kháng cự để tùy hắn muốn làm gì thì làm.

Lý Hàn Thu nói:

- Nếu ngồi mà đợi chết thì chẳng thà quyết liều một trận với lão.

Du Bạch Phong nói:

- Hắn đã nắm vững phần thắng thì khi nào chịu động thủ để liều một cuộc đấu?

Lý Hàn Thu đáp:

- Chúng ta đi tìm hắn để quyết đấu hay chúng ta ngồi trong nhà đều đi đến một kết quả. Ngồi đây chịu chết đói để hắn đến bắt, vãn bối nghĩ rằng đi kiếm hắn có bị trúng độc mà chết còn hơn.

Du Bạch Phong nói:

- Lão phu muốn kéo dài thời gian với hắn là có dụng tâm còn thì giờ tính kế lâu dài, tìm biện pháp dời khỏi căn thạch thất này.

Lão trầm ngâm một chút rồi cười nói:

- Con người ta lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm cho tiềm lực nảy nở và lúc cấp bách càng khiến cho trí năng minh mẫn. Đây là một phen khảo nghiệm rất trọng đại đối với chúng ta. Trước khi thế lực chưa bị tiêu giảm tìm biện pháp thoát thân.

Lôi Phi hỏi:

- Vãn bối cũng có một kế hoạch, chẳng hiểu có dùng được không?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Lôi thế huynh có cao kiến gì?

Lôi Phi đáp:

- Nếu trông vào võ công quyết thắng bại thì chúng ta có thể tỷ đấu với Đàm Dược Sư một trận. Còn nói về phương diện dùng độc thì chúng ta nhất định không bằng hắn. Vậy muốn cởi nhạc phải do tay người buộc nhạc.

Y hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Theo kế hoạch của vãn bối thì lấy tranh Bách Phật Đồ ra làm mồi dụ hắn vào nhà mà vây đánh đặng kiềm chế lão, bức bách lão đưa chúng ta dời khỏi nơi tuyệt địa này.

Du Bạch Phong chậm rãi nói:

- Vì thế mà chúng ta phải dụng tâm suy nghĩ ra một biện pháp hoàn toàn hữu hiệu.

Đột nhiên vẻ mặt lão chuyển sang nghiêm trọng, lão thủng thẳng nói:

- Các vị chưa hiểu Đàm Dược Sư là hạng người thế nào. Tuy hắn tha thiết dụng tâm mưu đồ bức

tranh Bách Phật, nhưng hắn cũng biết rằng chẳng có cách nào lấy được, nên hắn đặt chúng ta vào tử địa để cho cả chúng ta lẫn tranh Bách Phật Đồng thời tiêu diệt ở nhân gian. Tuy hắn không thể dùng võ công để hại ta, song hắn có thể dùng thuốc bắt chúng ta phải chết.

Lý Hàn Thu nói:

- Theo lời lão tiền bối thì sinh cơ của chúng ta rất mong manh. Nếu chúng ta tất nhiên phải chết thì sao không phóng tay cùng Đàm Dược Sư quyết đấu một trận.

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu mà có biện pháp lừa hắn vào thạch thất rồi vít lại thì lão phu đã phát động một cuộc chiến đấu liều mạng. Sau nữa nhờ lực lượng ba vị có thể chế phục hắn. Nhưng lão phu nhận thấy đó là hạ sách.

Chương 93: Cuộc Đấu Trí Giữa Hai Tay Lão Thành

Lôi Phi hỏi:

- Thế nào mới là thượng sách?

Du Bạch Phong đáp:

- Lừa bịp hay nói khác đi là tỷ đấu tâm cơ.

Lôi Phi hỏi:

- Làm thế nào để lừa gạt lão?

Du Bạch Phong đáp:

- Lừa gạt có hai cách. Một là thuyết phục kẻ khác, hai là dụ người để mình sử dụng.

Lôi Phi gật đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi.

Du Bạch Phong nói:

- Hiện giờ chúng ta không thể bỏ phí một phân một khắc nào. Thời giờ là châu báu. Các vị lại bắt đầu luyện võ công đi!

Tuy lão nói ngắn ngủi mấy lời mà nghe ra đau đớn vô cùng.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu lập tức lại mở đầu cuộc luyện võ.

Thời gian nửa ngày thấp thoáng trôi qua. Trong thạch thất tối om. Hiển nhiên trời đã tối rồi.

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng tới.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi để cao cảnh giác, hít mạnh một làn chân khí rồi đứng phắt dậy.

Hai người chú ý nhìn ra thì Đàm Dược Sư ta xác đèn lồng từ từ bước tới.

Đàm Dược Sư bỗng giơ cao chiến đèn lồng soi vào trong nhà một lượt rồi hỏi:

- Chắc bốn vị đói lòng rồi phải không?

Du Bạch Phong đáp:

- Chúng ta còn muốn sống thêm mấy ngày, thà rằng chết đói hơn là trúng độc mà chết.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh đã biết rõ là nhất định phải chết rồi ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Ít ra chúng còn có thể lựa chọn cách chết chậm lại một chút.

Đàm Dược Sư nói:

- Chết đó còn khổ hơn còn trúng độc mà chết.

Du Bạch Phong nói:

- Chúng ta còn sống ngày nào là thêm được cơ hội tẩu thoát ngày ấy.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ e rằng Du huynh còn có một điều chưa rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh trúng phải chất độc, trừ tiểu đệ ra trên thế gian không còn người thứ hai nào chửa được.

Du Bạch Phong đáp:

- Cái đó tiểu huynh đã hiểu rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Du huynh nói vậy thì ra đã biết rõ nhất định phải chết hay sao?

Du Bạch Phong đáp:

- Nhưng tiểu huynh chẳng quan tâm chút nào.

Đàm Dược Sư nói:

- Dũng khí của Du huynh thật khiến cho tiểu để phải khâm phụ.

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Có điều Du huynh mà chịu giao Bách Phật Đồàà ra thì tiểu đệ có thể ráng chửa cho Du huynh được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Nhất định chửa khỏi được chứ?

Đàm Dược Sư đáp:

- Chẳng lẽ Du huynh còn chưa tin được y phục của tiểu đệ.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh chỉ không tin tư cách của lão đệ vì tâm cơ thâm trầm, ít giữ tín nghĩa.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh mắng hay quá, nhưng không lượng tình cho tiểu đệ lâm vào hoàn cảnh bất đắc dĩ.

Vậy việc này xin miễn bàn.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiểu huynh tĩnh tọa mấy năm ở đây. Đáng tiếc là ta chưa khám phá được quan niệm sinh tử.

Lão đệ đưa ra biện pháp này đủ khiến cho ta tin cậy và chúng ta có thể thảo luận.

Đàm Dược Sư nhắc lại:

- Du huynh đưa Bách Phật Đồ ra để tiểu đệ trị nội thương cho.

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Được rồi! Nhưng, phải có biện pháp công bằng, hai bên mới tin nhau được.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Bách Phật Đồ hiển nhiên đã đốt đi rồi, không hiểu Du lão gia còn lấy đâu ra được bức khác giao cho hắn?

Bỗng nghe Đàm Dược Sư hỏi:

- Vừa nãy Du huynh đốt đó không phải là Bách Phật Đồ hay sao?

Du Bạch Phong cười đáp:

- Tiểu huynh coi Bách Phật Đồ như bùa hộ mệnh, có lý đâu lại đốt đi một cách khinh dị như vậy?

Đàm Dược Sư nói:

- Thế ra Du huynh cũng dùng đến biện phát gian trá.

Du Bạch Phong bỗng tủm tỉm cười đáp:

- Gặp hoàn cảnh bức bách tiểu huynh bất đắc dĩ phải trá ngụy một phen.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn quanh nói:

- Du huynh nói vậy thì ra Bách Phật Đồ vẫn để trong thạch thất này ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh không tin là lão đệ dám tiến vào thạch thất để sục tìm.

Đàm Dược Sư liếc mắt nhìn bọn Lôi Phi rồi cười nói:

- Tiểu đệ trước nay không để ai nói khích mà mắc bợm. Chúng ta thảo luận về điều kiện đi thôi.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh lấy Bách Phật Đồàà ra bất quá chỉ hấy tay một cái là xong nhưng lão đệ chữa thương cho tiểu huynh thì không mau lẹ thế được.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Vậy Du huynh có cao kiến gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ hãy trị độc thương cho tiểu huynh trước.

Đàm Dược Sư lắc đầu cười nói:

- Như vậy không ổn đâu! Tiểu đệ trị khỏi thương thế cho Du huynh rồi Du huynh không chịu giao Bách Phật Đồ thì làm thế nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Vấn đề khó khăn là chỗ đó. Đàm lão đệ muốn chóng lấy được Bách Phật Đồ mà tiểu huynh nóng ruột mong lão đệ chữa thương. Giữa đôi ta thật khó mà thương lượng được.

Đàm Dược Sư đột nhiên cười khanh khách nói:

- Điều kiện giữa chúng tôi khó thật. Tiểu để dành nhượng bộ một chút. Du huynh hãy lấy Bách Phật Đồ ra cho tiểu đệ trông thấy trước ...

Du Bạch Phong cười lạt ngắt lời:

- Lão đệ chỉ muốn biết Bách Phật Đồ có thật hay không chứ gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh thật là cao minh, nhưng biết làm thế nào mới có thể được coi Bách Phật Đồ trước?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu vậy mời Đàm lão đệ vào đây.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Được rồi! Tiểu đệ xin theo ý Du huynh. Nhưng tiểu đệ giải độc cho Du huynh bằng cách nào đây?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ chịu giải độc cho tiểu huynh thì con gì hay bằng. Nếu lão đệ không tự mình ra tay thì cứ nói cho hay cách giải độc cũng được.

Đàm Dược Sư nói:

- Được rồi! Du huynh lại đây để tiểu đệ coi kỹ độc thương xem sao.

Du Bạch Phong đứng dậy từ từ cất bước tiến lại.

Quyên Nhi la lên:

- Gia gia! Gia gia không thể ra khỏi cửa được đâu...

Du Bạch Phong quay lại hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Bên ngoài có độc.

Du Bạch Phong tủm tỉm cười nói:

- Đã có Đàm nhị gia thì còn sợ gì chất độc.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Gia gia nói đúng đó.

Du Bạch Phong chậm chạp tiến về phía trước lại gần Đàm Dược Sư. Hai người đứng đối diện, sóng mũi cơ hồ đụng vào nhau. Bốn luồng mục quang nhìn vào nhau chằm chặp tựa hồ muốn ngó thấu vào cả ruột gan đối phương.

Lúc này Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu và Quyên Nhi đã vận khi đề phòng hễ thấy Đàm Dược Sư hành động gì bất lợi cho Du Bạch Phong là ba người sẽ xô lại tấn công đối phương một cách chớp nhoáng.

Đàm Dược Sư ngó vào mặt Du Bạch Phong hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Du huynh bị thương nặng lắm, chất độc đã xông vào nội phủ rồi. Dù cho tiểu đệ có đem toàn lực cứu trị cho Du huynh vị tất đã lành được thương thế. Thần chết và thần sống ngang nhau.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tiểu huynh cũng biết độc dược xâm nhập vào nội phủ và thương thế nặng lắm. Có điều tiểu huynh mong rằng lão đệ chứng minh cho một điều.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Du huynh hoài nghi điều chi?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh hoài nghi Lục Chỉ Dật Sĩ có thể là lão đệ đã hóa trang.

Đàm Dược Sư cười khanh khách nói:

- Bây giờ Du huynh còn nghĩ tới chuyện đó. Nếu tiểu đệ là Lục Chỉ Dật Sĩ thì Du huynh còn sống được lâu đến thế ư?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Nếu lão đệ không phải là Lục Chỉ Dật Sĩ thì sao lại hạ độc vào mình tiểu huynh?

Đàm Dược Sư đưa mắt ngó bọn Lôi Phi đáp:

- Cái đó chỉ đáng trách Du huynh mà thôi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tiểu huynh nghĩ không ra lầm lỗi ở chỗ nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Anh em chúng ta nguyên là đôi bạn sống chết có nhau. Nhưng từ khi Du huynh lấy được Bách Phật Đồ rồi dường như đã biến đổi thành người khác.

Du Bạch Phong hỏi:

- Vì tiểu huynh chưa lấy Bách Phật Đồ giao cho lão đệ phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu tấm Bách Phật Đồ đó không dính dáng gì đến tiểu đệ thì dĩ nhiên tiểu đệ không tiện cưỡng ép Du huynh vào chỗ khó khăn. Nhưng tấm Bách Phật Đồ đó là một vật mà cả hai chúng ta hợp lực mới lấy được, sao Du huynh lại có ý muốn chiếm một mình?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Vì việc này mà lão đệ hạ độc dược vào mình tiểu huynh ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là nguyên nhân bên trong.

Du Bạch Phong hỏi:

- Thế còn nguyên nhân bên ngoài nữa ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế!

Du Bạch Phong cười mát hỏi:

- Nếu tiểu huynh nhất định phải chết thì lại càng cần hỏi cho biết rõ. Vậy nguyên nhân bên ngoài là nguyên nhân gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ là nắm giữ quyền sinh tử của nội nhân tiểu đệ. Tiểu đệ chẳng thể không vâng lệnh hắn được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hắn bảo lão đệ hạ độc vào mình tiểu huynh hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Du huynh là nhân vật mà hắn úy kỵ nhất. Hắn nín nhịn mấy chục năm không dám hành động gì trên chốn giang hồ cũng chỉ vì e ngại Du huynh.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Lôi Phi, Lý Hàn Thu, Quyên Nhi nói:

- Lão phu hãy hỏi trước với ba vị một điều.

Lôi Phi hỏi:

- Dược Sư có điều chi dạy bảo?

Đàm Dược Sư hỏi lại:

- Ba vị đã vận khí thủ thế chuẩn bị hiệp lực đánh lão phu phải không?

Lôi Phi đáp:

- Cái đó còn tùy theo hành vi của các hạ. Nếu các hạ gia hại Du lão tiền bối thì dĩ nhiên bọn tại hạ phải ra tay liều mạng.

Du Bạch Phong đột nhiên quay lại ngó bọn Lôi Phi thủng thẳng nói:

- Lão phu cùng Đàm Dược Sư nói chuyện không có dính gì đến việc ba người. Nếu không có lệnh của lão phu thì các người không được vọng động.

Câu nói của lão có ngụ ý cảnh cáo Đàm Dược Sư. Nếu hắn mà hạ độc thủ thì bọn kia tự nhiên hiệp sức ra tay.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Tiểu đệ hạ độc vào người Du huynh song phát tác rất chậm để Du huynh có đủ thời giờ suy nghĩ. Tiểu đệ có điều chi không hiểu là trong mấy năm nay mà Du huynh không nghĩ tới vì tấm Bách Phật Đồ kia...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Bây giờ tiểu huynh nghĩ tới rồi. Không hiểu còn kịp hay chậm mất rồi?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Tình nghĩa anh em giữa chúng ta có đã lâu năm. Bây giờ đã khám phá ra chỉ vì tấm Bách Phật Đồ mà có điều xích mích. Tiểu đệ hy vọng chúng ta đem lời phế phủ nói thật ra để cùng nhau thương nghị thì có thể vãn hồi tình nghĩa kết giao giữa chúng ta từ mấy chục năm trước.

Du Bạch Phong nói:

- Được rồi! Bây giờ tiểu huynh nói trước hay là lão đệ nói trước.

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh là anh dĩ nhiên có quyền nói trước!

Du Bạch Phong nói:

- Lão đệ đã bảo tiểu huynh phần sống phần chết ngang nhau tức là việc trị thương không nắm vững chữa khỏi được phải chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì thương thế quá lâu ngày, thêm vào đó Du huynh lại cùng người động thủ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Nếu tiểu huynh không động thủ thì lại không phát giác ra được là mình đã trúng phải chất kịch độc.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu Du huynh không chịu đưa Bách Phật Đồ ra thì không thể sống được quá bảy ngày. Chỉ trong

vòng bảy ngày chất độc sẽ phát tác là nhất định phải chết ...

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Theo ý nghĩ của tiểu huynh thì chẳng thể nào sống đến ngày thứ bảy, chắc tiểu huynh không qua được ngày thứ ba đâu.

Đàm Dược Sư nói:

- Đây là tiểu đệ nói theo lối thông thường. Giả tỷ Du huynh không cùng người động thủ thì toàn lực có thể chống chọi với chất độc sống trong bảy ngày, nhưng Du huynh động thủ rồi thì e rằng vị tất đã qua được một vài ngày.

Du Bạch Phong nói:

- Đa tạ lão đệ có lòng chỉ điểm.

Đoạn lão trở gót đi vào trong nhà.

Đàm Dược Sư lấy làm kỳ vội gọi:

- Du huynh hãy dừng bước!

Du Bạch Phong quay lại hỏi:

- Việc chi vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Việc của Du huynh đã hỏi xong, song còn việc của tiểu đệ chưa bàn tới.

Du Bạch Phong biết rồi còn giả vờ hỏi:

- Việc chi vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Về chuyện liên quan đến Bách Phật Đồ , Du huynh đã giữ hàng mấy năm rồi bây giờ nên giao cho tiểu đệ giữ mấy năm mới phải.

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Đàm lão đệ thật quá dụng tâm. Giả tỷ lão đệ hỏi một cách bình thản thì tiểu huynh tự nhiên vì tình mà giao lại cho rồi. Nhưng lão đệ lại ám toán gieo chất kỳ độc vào người tiểu huynh, thì còn tình

nghĩa anh em gì nữa?

Đàm Dược Sư nói:

- Ít ra Du huynh đã biết rõ...

Du Bạch Phong ngắt lời:

- Chất độc đã xâm nhập vào nội phủ thì biết rõ cũng chẳng có thuốc nào chữa được.

Đàm Dược Sư nói:

- Nếu Du huynh chịu giao Bách Phật Đồ ra thì một chút sinh cơ cũng không còn nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh biết rồi! Vụ đánh cuộc này rất nguy hiểm, tiểu huynh đành chịu bỏ.

Đàm Dược Sư từ từ lùi lại ba bước rồi nói:

- Còn một điều nữa Du huynh chưa tính đến.

Du Bạch Phong hỏi:

- Điều gì?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đó là cuộc sinh tử của Quyên Nhi. Y là người thân nhân duy nhất của Du huynh. Chắc Du huynh không muốn để y trúng độc mà chết.

Du Bạch Phong đáp:

- Lão đệ cũng còn một điều chưa nghĩ tới.

Đàm Dược Sư nói:

- Tiểu đệ tự tin là đã trù tính rất chu mật, không hiểu còn chỗ nào sơ sót. Mong Du huynh chỉ giáo cho.

Du Bạch Phong nói:

- Lúc lão đệ gieo chất độc vào người tiểu huynh. Tiểu huynh hoàn toàn không đề phòng. Còn đây là bọn chúng đã úy kỵ lão đệ mà đề cao cảnh giác rồi. Lão đệ có muốn gia hai bọn chúng, e rằng

không phải chuyện dễ dàng.

Đàm Dược Sư nói:

- Trong tòa sơn động này, ngoại trừ căn thạch thất mà Du huynh trú ngụ, đâu đấy đều có thuốc độc. Bất cứ ai hễ rời khỏi cửa một bước là bị độc thương tức khắc. Vậy có cố thủ trong nhà thạch thất rồi cũng đến chết đói.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ không sợ chất kỳ độc ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tiểu đệ đã uống thuốc ngừa chất độc rồi nên không sự chất kỳ độc làm cho bị thương.

Du Bạch Phong nói:

- Tiểu huynh là chịu chết rồi, chẳng tiếc gì đời nữa, vậy tiểu huynh đem tấm thân sắp chết này mở đường cho bọn chúng. Tiểu huynh định lau hết những chất kỳ độc để bọn chúng rời khỏi nơi đây.

Đàm Dược Sư cười mát nói:

- Té ra Du huynh còn có định kiến này, thảo nào không chịu giao Bách Phật Đồ ra. Có điều tiểu đệ nói trước cho Du huynh hay là cách đó không được đâu. Chất độc mà tiểu đệ bố trí ngoài thạch động mãnh liệt phi thường, hễ nó dính vào người là chết chứ không tầm thường như chất độc trong người Du huynh đâu.

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Theo như ý nghĩa của Đàm lão đệ thì tiểu huynh đành chịu thua hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Sự thực là như vậy, chẳng còn cách nào làm hơn được.

Du Bạch Phong cười lạt nói:

- Lão đệ có điều kiện đó thì tiểu huynh cũng có chủ ý của mình. Tiểu huynh và Quyên Nhi nếu không còn cách nào rời khỏi nơi đây thì cũng an phận không lo gì nữa. Lão đệ đừng hòng tiểu huynh đưa Bách Phật Đồ ra.

Đàm Dược Sư nói:

- Tình nghĩa anh em đã tuyệt rồi, tiểu đệ đành chờ các vì chết hết sau sẽ trở lại lục tìm.

Du Bạch Phong nói:

- Bách Phật Đồ sẽ cùng tiểu huynh bị hủy diệt ở căn nhà này. Khi nào còn lưu lại để giúp lão đệ làm ác?

Đàm Dược Sư ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Du huynh muốn sao mới chịu giao Bách Phật Đồ ra?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh có biết được đích xác chẳng còn điều gì đáng lo nữa hay ít ra là Quyên Nhi cũng hai vị Lôi, Lý không bị tử thần uy hiếp thì mới giao Bách Phật Đồ ra.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Bây giờ tiểu đệ buông tha cho các vị kia ra ngoài thạch động được chăng?

Du Bạch Phong đáp:

- Nếu vậy thì còn có thể nghiên cứu lại. Lão đệ hãy lui ra, để chúng ta thương nghị rồi hãy quyết định.

Đàm Dược Sư chau mày nói:

- Tiểu đệ cần nhắc nhở Du huynh một điều là các vị nghiên cứu kỹ đi xem nên sống chết thế nào?

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó tiểu huynh đã biết rồi. Không dám phiền lão đệ lo thay.

Đàm Dược Sư không nói gì nữa, trở gót rảo bước đi luôn.

Du Bạch Phong chờ cho Đàm Dược Sư đi rồi khẽ hỏi Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu:

- Ý kiến hai vị thế nào?

Lôi Phi hỏi lại:

- Về việc gì?

Du Bạch Phong đáp:

- Ta có nên rời khỏi nơi đây không?

Lôi Phi đáp:

- Nếu chúng ta có thể ra được thì dĩ nhiên rời khỏi nơi đây hay hơn. Nếu khỏi chết thì còn gì bằng.

Du Bạch Phong nói:

- Hiện giờ chỉ có một biện pháp khiến cho hai vị thoát kiếp nạn, nhưng hai vị phải nghe lời lão phu mới được.

Lôi Phi hỏi:

- Biện pháp nào?

Du Bạch Phong đáp:

- Lão phu ở lại trong nhà này để Đàm Dược Sư đưa hai vị ra đi. Lão phu dùng Bách Phật Đồ để đổi lấy đời sống cho các vị.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia lấy đâu ra Bách Phật Đồ bây giờ?

Du Bạch Phong đáp:

- Các đó ta đã chuẩn bị rồi.

Chương 94: Tham Họa Đồ Gian Manh Mắc Bẫy

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Quyên Nhi khẽ nói:

- Gia gia đã theo bức họa đồ vẽ ra một tấm nhưng cũng đủ để đối phó với Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia ơi! Sao gia gia không đi cùng bọn tôn nữ?

Du Bạch Phong hỏi lại:

- Khi nào Đàm Dược Sư chịu buông tha ta?

Quyên Nhi đáp:

- Thế thì để hai vị đi thôi. Còn tôn nữ ở lại với gia gia.

Du Bạch Phong nói:

- Hài tử! Ngươi đừng quên rằng trên thế gian này ngoài gia gia chỉ còn mình ngươi là người duy nhất hiểu biết Bách Phật Đồ.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng tôn nữ không thuộc được toàn bộ.

Du Bạch Phong nói:

- Mười phần người chỉ nhớ được ba bốn cũng dùng không hết rồi.

Lão ngừng lại một chút rồi đổi giọng nghiêm nghị nói:

- Quyên Nhi! Ngươi lãnh trách nhiệm nặng nề mà bước đường còn xa thẳm, không được nói đến các chết một cách khinh xuất. Người hãy nghe lời ta, theo hai vị rời đi nơi khác.

Quyên Nhi hỏi:

- Chẳng lẻ gia gia ngồi lại đây để chờ chết ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Bọn người đi rồi ta sẽ tìm lấy sinh cơ ở trong cái chết.

Quyên Nhi gật đầu nói:

- Nếu vậy tôn nữ xin tuân mệnh.

Du Bạch Phong nói:

- Các người rời khỏi nơi đây đến chỗ an toàn rồi thì bảo hắn hai một bông hoa rừng màu hồng đem đến, ta sẽ đổi Bách Phật Đồ cho.

Lôi Phi nói:

- Vãn bối xin ghi nhớ!

Lý Hàn Thu nói:

- Bọn vãn bối đi rồi nếu Đàm Dược Sư phát giác ra lão tiền bối cố ý lừa gạt thì tất hắn chẳng chịu bỏ ra mà sẽ trả thù một cách rất thảm khốc.

Du Bạch Phong cười mát đáp:

- Lão phu chắc bị thuốc độc xâm nhập nội phủ là chắc chết rồi, có điều sớm muộn gì mà thôi. Chết sớm mấy ngày cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Quyên Nhi buồn rầu sa lệ hỏi:

- Gia gia! Gia gia nhẫn tâm bỏ tôn nữ một mình ư?

Du Bạch Phong cười khà khà đáp:

- Hài tử! Trong thiên hạ chẳng có bữa tiệc vui nào là không có lúc giải tán. Gia gia đã bấy nhiêu tuổi đầu tất phải có ngày chia lìa ngươi.

Tuy lão miễn cưỡng ra chiều hớn hở, song trong tiếng cười không khỏi đượm vẻ thê lương.

Lôi Phi vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Tuy lão tiền bối không luyến tiếc sinh mạng của chính mình, nhưng e rằng vẫn khó lòng cứu được sinh mạng cho bọn vãn bối.

Du Bạch Phong sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Lôi Phi đáp:

- Đàm Dược Sư giảo quyệt chẳng kém hồ ly thì lão tiền bối đưa họa đồ giả ra vị tất đã gạt được hắn. Như vậy khi hắn nhìn ra của giả sẽ phản lại kế hoạch lừa cho bọn vãn bối rao ngoài rồi hoặc bắt sống hoặc giết chết. Sau hắn sẽ trở lại đối phó với lão tiền bối, có phải là chúng ta thua hắn không?

Du Bạch Phong nhíu cặp lông mày đáp:

- Lôi thế huynh nói vậy cũng có lý .

Lôi Phi nói:

- Theo nhận xét của vãn bối thì kế này không được chắc chắn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lôi thế huynh có cao kiến gì không?

Lôi Phi đáp:

- Theo ý vãn bối...

Y hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Lão tiền bối dùng tranh giả dụ hắn vào nhà để bọn vãn bối ba người thử hợp lục thì may ra có thể kiềm chế được hắn.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu hắn vào thạch thất, tất là hắn đã chuẩn bị rất chu đáo. Ta nên biết tài dùng độc của hắn đã tuyệt thế vô song mà võ công cũng vào hạng rất cao cường.

Lý Hàn Thu nói:

- Chẳng thà chết liều mạng hai bên cùng chết còn hơn riêng bên mình chịu khốn mà chết ở đây.

Lôi Phi nói:

- Cứ hiện tình mà nói thì chúng ta ở vào thế bí, thực không có kế gì toàn thiện để mà thoát khỏi cơn nguy hiểm ghê gớm này. Vãn bối nghĩ rằng ta dùng tâm cơ mà đấu với hắn không bằng tỷ thí võ công.

Lý Hàn Thu cũng theo hùa:

- Bọn vãn bối được lão tiền bối truyền thụ võ công đã luyện được đến chỗ thành tựu ít nhiều.

Hắn dùng thủ đoạn độc ác, hành động đê hèn, ta chẳng cần nói chuyện đạo nghĩa giang hồ với hắn. Ba người hợp lực xông vào thì mười phần ít ra nắm được sáu phần thắng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Không hiểu hắn có mắc bẫy mình chăng?

Lôi Phi đáp:

- Trong thạch thất đã tối om, lão tiền bôi lại thêm vào chút thủ pháp thì dù mục lực Đàm Dược Sư có minh mẫn đến đâu đứng bên ngoài cũng khó mà phân biệt được họa đồ thật hay giả. Lão tiền bối đem họa đồ làm mồi may có thể nhử được hắn vào nhà.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Phải rồi! Có điều các vị đừng tỏ ra chuẩn bị thế hợp kích để hắn sinh lòng ngờ vực.

Mấy người thương nghị xong xuôi rồi quyết dùng kế hoạch của Lôi Phi.

Sau khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, quả nhiên Đàm Dược Sư lại xuất hiện ở trước cửa thạch thất.

Lần này vẻ mặt hắn lạnh lùng, mí mắt chứa đầy sát khí, cất tiếng hỏi:

- Các vị đã bàn định xong chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Bàn định xong rồi.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Các vị chọn con đường tử vong hay là nguyện ý đưa Bách Phật Đồ ra.

Du Bạch Phong từ từ lấy trong bọc ra bức họa đồ giả mở coi qua một lượt rồi gấp lại đáp:

- Bách Phật Đồ đây rồi. Có điều Đàm lão đệ làm thế nào cho tiểu huynh tin được để bọn chúng rời khỏi nơi đây một cách an toàn. Có thế thì tiểu huynh mới giao Bách Phật Đồ cho.

Trong nhà đã tối om, Đàm Dược Sư chẳng tài nào liếc nhìn sơ qua một chút mà phân biệt được thật

hay giả.

Hắn cười lạt hỏi:

- Tấm Bách Phật Đồ này thật hay giả?

Du Bạch Phong làm bộ tức giận đáp:

- Dĩ nhiên là của thật. Nếu lão đệ không tin thì bãi cuộc đàm phán.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh đừng quên rằng chúng ta hiện giờ ở vào hoàn cảnh đối nghịch. Cả hai đều có thể sử dụng trá thuật.

Du Bạch Phong hỏi:

- Làm thế nào lão đệ mới tín nhiệm?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải coi kỹ mới được.

Du Bạch Phong hừ một tiếng rồi xé một góc họa đồ liệng xuống đất nói:

- Đây ngươi hãy coi một góc này.

Đàm Dược Sư thấy góc tấm họa đồ bị xé ra thì trong lòng rất đau xót vội hỏi:

- Du huynh! Sao lại xé Bách Phật Đồ ra?

Lôi Phi cũng làm bộ luyến tiếc nghĩ thầm:

- Nếu hắn mà biết là họa đồ đã bị đốt rồi thì không hiểu hắn còn đau xót đến đâu?

Du Bạch Phong liệng góc tấm họa đồ một cách vừa khéo.

Đàm Dược Sư đứng ngoài nhà không thể thò tay với tới nơi, mà phải tiến vào mới lượm được. Mặt khác nếu mặt phải họa đồ

hướng lên trên hết thì con người tinh tế như Đàm Dược Sư tất nhìn kỹ rồi mới quyết định có nên mạo hiểm lượm lấy không. Nhưng góc họa đồ lại úp xuống mà chỉ hở lên một chút, chỉ có thể nhìn thấy một bàn tay phật.

Đàm Dược Sư ngó góc tấm họa đồ trầm ngâm không nói gì. Hắn ngấm ngầm điều tra thì thấy bọn Lý Hàn Thu đều ngồi yên nhắm mắt, tựa hồ không để ý đến diễn biến đã xảy ra.

Hắn xoay chuyển ý nghĩ rồi đột nhiên rảo bước tiến vào thạch thất, đưa tay ra với lấy góc tấm họa đồ rớt dưới đất.

Phật đồ vào tay rồi, lập tức hắn lật lên coi ...

Đáng lý hắn phải hiểu ngay là chẳng đời nào Du Bạch Phong lại đem bức chân đồ xé ra một góc, nhưng vì lòng tham quá độ che lấp lương tri, hắn không nhịn được mới chạy vào lượm lấy coi.

Giữa lúc Đàm Dược Sư lật Phật đồ lên, Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi nhân lúc chớp nhoáng này , đồng thời thi triển thân pháp cực kỳ thần tốc vọt tới cửa thạch thất để cản đường rút lui của Đàm Dược Sư.

Đồng thời, hai người rút khí giới ra khỏi vỏ.

Một tên dược đồng đi theo Đàm Dược Sư chờ ở ngoài dường như biết là có biến vội xong đến trước cửa thạch thất.

Lý Hàn Thu hươi kiếm đâm hai nhát đả thương hai cánh tay chúng.

Lúc này Đàm Dược Sư đã xoay mình chạy ra cửa.

Lôi Phi vận chân lực đến độ chót phóng ra hai chưởng.

Hai luồng chưởng lực này mãnh liệt phi thường xô tới Đàm Dược Sư.

Đàm Dược Sư vung chưởng đón tiếp chưởng lực của Lôi Phi, nhưng người hắn không tự chủ được lùi lại một bước.

Lôi Phi tuy cũng bị chấn động nội phủ, khí huyết nhộn nhạo, nhưng ngăn được thế xung kích của Đàm Dược Sư.

Lý Hàn Thu đã đả tử thương hai tên dược đồng rồi liền quay vào trợ chiến. Chàng vung kiếm phóng luôn ba nhát. Kiếm phong rít lên veo véo.

Đàm Dược Sư lùi lại hai bước tránh khỏi thế kiếm của Lý Hàn Thu. Hắn toan phản kích thì đột nhiên thấy kiếm phong rít lên phóng sau lưng.

Nguyên Quyên Nhi đã nhảy tới tập kích phóng kiếm ra.

Đàm Dược Sư lạng người sang một bên hai bước để tránh né kiếm của Quyên Nhi.

Bỗng nghe Du Bạch Phong lên tiếng:

- Các vị hãy dừng tay!

Bọn Lý Hàn Thu , Lôi Phi, và Quyên Nhi y lời lùi lại một bước.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ! Võ công của lão đệ so với tiểu huynh thế nào?

Đàm Dược Sư cất giọng lạnh lùng mà nghiêm nghị đáp:

- Trong võ lâm hiện nay, Du huynh là người duy nhất mà tiểu đệ kính phục.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Thế ra bản lãnh của tiểu huynh cao cường hơn Đàm lão đệ ư?

Đàm Dược Sư đáp:

- Dù cho Du huynh có cao cường hơn tiểu đệ một chút, nhưng lúc này độc thương phát tác, Du huynh chẳng thể nào động thủ với tiểu đệ được.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng tiểu huynh đã có người thừa kế và đã được tiểu huynh chia võ công làm ba phần truyền thụ cho mỗi tên một phần.

Đàm Dược Sư cười lạt:

- Dù bọn họ là những người thông minh tài trí hạng nhất cũng chẳng thể rèn luyện trong một thời gian quá ngắn ngủi mà hấp thụ được toàn bộ võ công của Du huynh.

Du Bạch Phong nói:

- Quả có thế thật. Nhưng tiểu huynh chia ra để truyền thu cho mỗi tên tập một môn thì cuộc thành tựu khác hẳn.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Du huynh đã truyền thụ cho bọn chúng chưa?

Du Bạch Phong đáp:

- Dĩ nhiên tiểu huynh truyền cho chúng rồi nên mới khuyên nhủ lão đệ nên tạm ẩn nhẫn vì cả tên hợp lực cũng chẳng kém gì chính tiểu huynh động thủ.

Đàm Dược Sư đưa mắt nhìn góc bức Phật đồ trong tay hỏi:

- Đây là của giả phải không?

Nguyên trong lòng hắn vẫn đăm đăm nghĩ tới Bách Phật Đồ.

Du Bạch Phong đáp:

- Dù tiểu huynh không thừa nhận thì lão đệ cũng nhìn thấy rõ rồi phải không?

Đàm Dược Sư buông tiếng cười lạt đáp:

- Tiểu đệ đã nghĩ tới chẳng khi nào Du huynh lại chịu xé tấm chân đô mà vẫn bị lừa.

Du Bạch Phong nói:

- Cái đó là tại tham tâm của lão đệ quá nặng!

Rồi lão cất cao giọng hỏi tiếp:

- Lão đệ tính sao?

Đàm Dược Sư từ từ cất góc tấm giả đồ vào bọc rồi hỏi lại:

- Chuyện gì?

Du Bạch Phong lạnh lùng nói:

- Bất luận lão đệ giả bộ trầm tĩnh thế nào thì tiểu huynh cũng biết rõ là trong lòng tiểu đệ lúc này hoang mang vô cùng!

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi lại:

- Thạch động này là giang sơn của tiểu đệ, các vị có vây hãm tiểu đệ ở đây thì đã làm gì được?

Du Bạch Phong đáp:

- Chúng ta phải chết hết. Bên ta bốn mạng cả già lẫn trẻ quyết đem đánh đổi với tính mạng của Đàm lão đệ...

Đàm Dược Sư lại cười lạt nói:

- Thương thế của Du huynh cực kỳ trầm trọng, không thể động thủ được. Còn ba vị này ư? Lão phu e rằng chưa chắc đã giam giữ nổi lão phu ở trong thạch thất.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Lão đệ cứ thử đi coi. Tiểu huynh tự tin còn có thể đánh ra một đòn tối hậu.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dĩ nhiên đòn tối hậu này sẽ làm cho tiểu huynh chết ngay. Nhưng tiểu huynh cũng không cần vì mình tự tin nhất định có thể thêm vào mấy phần giết được Đàm lão đệ.

Lý Hàn Thu nói xen vào:

- Lão tiền bối bất tất phải động thủ. Hãy để cho vãn bối cùng Dược Sư quần nhau một lúc, nếu không thắng được khi đó lão tiền bối hãy ra tay cũng chưa muộn.

Du Bạch Phong cười ruồi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Đàm lão đệ! Trước nay lão đệ không chịu dấn thân vào nơi nguy hiểm. Cục diện bữa nay lão đệ tính sao?

Vẻ mặt Đàm Dược Sư lúc xanh lè lúc trắng bợt. Hiển nhiên trong lòng hắn đang có nhiều ý nghĩ xung đột. Dường như hắn không chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của kẻ khác, nhưng lại không nắm vững phần thắng trong khi phải tỷ đấu với mấy người hiệp lực.

Du Bạch Phong cùng Lôi Phi luôn luôn chú ý đến sự thay đổi sắc của Đàm Dược Sư đều biết rằng trong lòng đối phương rất đỗi hoang mang không quyết định.

Bỗng nghe Đàm Dược Sư buông một tiếng thở dài. Trong khóe mắt lão thoáng một tia nham hiểm kỵ bí.

Hắn cười lạt hỏi:

- Nếu tiểu đệ không muốn động thủ thì còn có biện pháp nào khác không?

Lôi Phi đáp:

- Giản dị lắm! Chỉ cần Dược Sư lấy thuốc giải chất độc cho Du tiền bối và đưa bọn tại hạ rời khỏi chốn này thì bất tất không phải động thủ nữa.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười hỏi:

- Tiểu đệ không được điều kiện gì ư?

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ muốn điều chi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Du huynh đã biết rồi sao còn hỏi nữa? Ngoài tấm Bách Phật Đồ, tiểu đệ chẳng yêu sách vật gì khác của Du huynh cả.

Du Bạch Phong ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, nhưng Đàm lão đệ phải có thành ý mới được.

Đàm Dược Sư nói:

- Cái đó đã hẳn. Tiểu đệ hãy thiết pháp chữa lành thương thế cho Du huynh trước để thủ tín với các vị.

Hắn từ từ cất bước tiến về phía Du Bạch Phong.

Quyên Nhi vội thét lên:

- Khoan đã!

Đàm Dược Sư dừng bước lại hỏi:

- Chuyện gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Dược Sư có nắm chắc chữa được không?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Lão phu đã nói rồi. Gia gia người bị độc thương nặng quá. Lão phu không nắm chắc có chửa lành được không. Trong mười phần thì năm phần sống, năm phần chết.

Quyên Nhi nghiêm trang nói:

- Đàm nhi gia! Trước nay tiểu nữ vẫn kính trọng nhị gia, không ngờ một vị thần y vang danh bốn bể lại là một nhân vật nham hiểm làm toàn điều ác.

Đàm Dược Sư nói:

- Cô nương khéo nặng lời. Nếu lệnh tổ không định nuốt riêng tấm Bách Phật Đồ kia thì làm gì có chuyện bữa nay?

Du Bạch Phong cười mát nói:

- Tiểu huynh đã biết rõ nếu giao Phật đồ sớm hơn thì e rằng ngày nay hài cốt tiểu huynh cũng mục rồi.

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh nên biết rằng nếu tiểu đệ định giết Du huynh thì đã chẳng đợi đến ngày nay.

Hắn từ từ đưa tay ra, nâng tay trái Du Bạch Phong lên. Còn tay phải đặt lên kinh mạch của Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong cười nói:

- Cái đó là vì lẽ lão đệ chưa lấy được Bách Phật Đồ mà thôi. Lão đệ chỉ sợ giết chết tiểu huynh thì tấm Bách Phật Đồ kia sẽ theo các chết của tiểu huynh, vĩnh viễn không còn xuất hiện trên chốn giang hồ.

Đàm Dược Sư cười lạt nói:

- Bất luận giữa chúng ta có mối cừu hận sâu cay đến đâu thì hiện giờ tiểu đệ cũng là thầy lang chữa bệnh cho Du huynh. Lúc tiểu đệ coi mạch xin đừng nói nhiều.

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư một cái rồi không nói gì nữa.

Đàm Dược Sư nhắm mắt lại trầm tư hồi lâu rồi cầm mạch qua tay phải Du Bạch Phong. Hắn nói:

- Có thể chữa được nhưng hao tổn rất nhiều công phu.

Du Bạch Phong cười ruồi hỏi:

- Lão đệ cho rằng chất độc phát tác tiểu huynh chết ngay được là không đủ đau khổ, nên muốn hành hạ thêm phải không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu Du huynh e ngại như vậy thì tiểu đệ chẳng còn cách nào nữa.

Du Bạch Phong lạnh lùng hỏi:

- Muốn trị độc thương cho tiểu huynh thì làm thế nào? Lão đệ thử nói nghe.

Đàm Dược Sư đáp:

- Chất kỳ độc đã thấm vào nội phủ thì bất luận là tay cao thủ đến đâu cũng không thể giúp Du huynh để trục xuất ra được. Vì thế nên cần phải trong uống thuốc trừ độc, ngoài hấp nước dấm kinh niên giải độc. Có điều trước hết tiểu đệ dùng phép "Kim châm quá độc" chích mấy đường huyệt đạo mới xong.

Quyên Nhi đột nhiên hỏi xen vào:

- Đàm nhị gia hành động như vậy liệu có nắm chắn phần nào không?

Đàm Dược Sư đáp:

- Nếu không nắm vững phần nào thì đâu dám nói khoe.

Quyên Nhi thủng thẳng hỏi:

- Chất độc trong người gia gia tiểu nữ do chính tay Đàm nhị gia đưa vào thì đó là chất độc gì dĩ nhiên Đàm nhị gia đã biết rõ. Vậy nhị gia chỉ việc đối chứng lập phương mà chữa, hà tất phải làm lắm chuyện rắc rối như vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Phải rồi! Chất độc do tay lão phu đưa vào, nhưng trải qua một thời gian quá lâu, dù có đối chứng bốc thuốc cũng chẳng thể nào tẩy hết được chất độc trong nội phủ.

Du Bạch Phong xua tay nói:

- Quyên Nhi! Ngươi bất tất phải nhiều lời. Việc của gia gia, tự nhiên gia gia đã có chủ ý.

Quyên Nhi nói:

- Trước khi gia gia tiểu nữ lành thương thế thì Đàm nhị gia đừng rời khỏi nhà này một bước.

Lão đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư rồi nói:

- Đàm lão đệ! Lão đệ xoi xem cần điều trị bằng cách nào xin cứ việc tùy tiện.

Đàm Dược Sư nói:

- Trước hết tiểu đệ dùng mũi kim chích mấy đường huyệt đạo rồi sẽ cho Du huynh phục thuốc. Có

điều sau khi phục thuốc rồi, Du huynh lấy tấm Bách Phật Đồ cho tiểu đệ coi một chút.

Du Bạch Phong hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Đàm Dược Sư đáp:

- Về sau ư? Sau sẽ đem Du huynh đặt lên miệng một cái vạc lớn. Trên vạc đặt một tấm ván gỗ cho Du huynh ngồi lên. Làm thế là dùng hơi dấm bốc lên để trục xuất chất độc trong nội phủ tiết ra ngoài.

Du Bạch Phong gật đầu hỏi:

- Lão đệ có biết phải trong thời gian bao lâu mới chữa lành được thương thế cho tiểu huynh?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đại khái trong vòng hai ba ngày là Du huynh sẽ trở lại như người thường không khác chi hết.

Du Bạch Phong hỏi:

- Lão đệ định bao giờ sẽ ra tay.

Đàm Dược Sư đáp:

- Dĩ nhiên càng sớm càng hay, vì để càng lâu càng thêm nguy hiểm.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm tự hỏi:

- Tấm Bách Phật Đồ hiển nhiên đã đốt đi rồi còn lấy đâu ra cho Đàm Dược Sư coi?

Bỗng nghe Đàm Dược Sư nói:

- Bây giờ tiểu đệ sai phái bọn chúng đi chuẩn bị những đồ ứng dụng.

Đàm Dược Sư cười lạt hỏi:

- Cô nương muốn hạn chế cả hành động của lão phu ư?

Quyên Nhi đáp:

- Đúng thế! Nhị gia là người xảo quyệt không thể tín nhiệm được.

Đàm Dược Sư nói:

- Lão phu có tài hạ độc không ai phát giác ra được. Cô nương lưu lão phu lại đây mà không sợ ư?

Quyên Nhi đáp:

- Bọn tiểu nữ mà phát giác ra bị trúng độc là cả ba người lập tức hợp thủ tấn công Nhị gia.

Vậy những ngày Nhị gia ở đây hay hơn hết là đừng đem lòng hạ độc. Nhi gia nên biết mọi người theo dõi Nhị gia một cách thân mật, hễ phát giác một chút khả nghi là bớt lông tìm vết dò xét cho ra nguyên nhân.

Đàm Dược Sư cười rồi lẳng lặng không nói gì nữa.

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Kể ra với tài Dược Sư dĩ nhiên không bị bọn tại hạ lừa vào nhà được, chỉ vì dược quá tham tâm nên đã biết rõ là nguy hiểm mà cứ dấn thân vào. Bây giờ Dược Sư đã vào đây chẳng khác gì đã xuống thuyền giặc. Quyên cô nương đã nói tại đây chúng ta không cần kể đến đạo nghĩa võ lâm để đối phó với Dược Sư, nghĩa là cả ba người cùng xông vào. Trừ khi Dược Sư tự tin là độc lực có thể thắng được bọn tại hạ, không thì đừng mạo hiểm nữa là hay hơn hết.

Chương 95: Đàm Dược Sư Trị Thương Mắc Hợm

Đàm Dược Sư vẻ mặt bình tĩnh , cười lạt nói :

- Những lời của các vị , lão phu đã nghe đủ rồi .

Lý Hàn Thu cũng vất giọng lạnh như băng nói :

- Hay lắm ! tại hạ hy vọng Dược Sư tự mình ước thúc .

Đàm Dược Sư đột nhiên lớn tiếng hỏi :

- Có ai đó không ?

Bỗng thấy một tên dược đồng đi tới , bước vào thạch thất .

Lý Hàn Thu hươi kiếm mau lẹ phi thường, hớt một mảng tóc trên đầu gã dược đồng .

Gã dược đồng sợ quá lùi lại hai bước .

Lý Hàn Thu đua mắt nhìn Đàm Dược Sư nói :

- Từ giờ Dược Sư có kêu gọi bọn thuộc hạ thì hay hơn hết là báo cho chúng biết, đừng để họ thiện tiện bước vô thạch thất . Có như thế thì mới tránh khỏi kiếp nạn làm con quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của tại hạ .

Đàm Dược Sư không lý gì đến lời nói của Lý Hàn Thu , hắn nhìn tên dước đồng nói :

- Ngươi bảo chúng sắp lấy một cái vạc lớn và hai chục cân giấm kinh niên .

Tên dược đồng dạ một tiếng , khom lưng rút lui .

Đàm Dược Sư từ từ đưa tay phải thò vào trong bọc. Mục quang chuyển động hắn thấy bọn Lý Hàn Thu , Quyên Nhi và Lôi Phi nhìn chòng chọc vào tay mình . Người nào cũng vận khí phòng bị , nếu hắn có cử động gì khác lạ là lập tức ba người xông lại tấn công , nên trong lòng cực kỳ kinh hãi , nghĩ thầm :

- Ba người này không rời mắt khỏi ta một giây nào , thật là một điều rất phiền cho mình.

Hắn hắng giặng một tiếng rồi nói :

- Lão phu lấy kim châm đây.

Rồi từ từ rút tay ra .

Quyên Nhi chú ý nhìn thì quả thấy Đàm Dược Sư móc trong bọc ra một cái bao da . Trên mặt bao có cắm sáu mũi kim châm .

Đàm Dược Sư đưa tay mặt rút một mũi rồi nói :

- Du huynh hãy coi chừng !

Hắn hạ thấp tay xuống . Một mũi kim chích vào huyệt Thiên trì của Du Bạch Phong một cách mau lẹ phi thường .

Đàm Dược Sư huy động hai tay rất nhanh nhẹn . Sáu mũi kim châm phân biệt cắm vào những huyệt đạo Thành trung , Thần tàng , Thần phong , Vi lang .

Hắn hạ châm rất thần tốc mà không sai một ly .

Quyên Nhi thấy gia gia bị sáu mũi kim đâm vào thì trong lòng rất áy náy , nàng không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Dược Sư đâm sáu mũi kim vào huyệt đạo gia gia , chắc gia gia phải đau đớn lắm ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Nếu mà y đau đớn thì khi nào thiên hạ lại kêu lão phu là danh y bậc nhất . Cô nương không tin thì cứ nhìn vào mặt lão sẽ biết .

Quyên Nhi chú ý ngó vào mặt gia gia thì quả nhiên thấy lão rất bình tĩnh , tuyệt không có vẻ đau đớn chi hết .

Đàm Dược Sư khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Du huynh nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút để cho tinh thần được thư thái .

Hắn nói rồi chính mình cũng nhắm mắt lại .

Bọn Lý Hàn Thu , Quyên Nhi và Lôi Phi lại lộ vẽ khẩn trương chăm chú nhìn Du Bạch Phong .

Du Bạch Phong hào khí ngất trời , lão tủm tỉm cười rồi nhắm mắt lại .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà nóng , Đàm Dược Sư mở bừng mắt ra . Hắn đưa tay mặt duỗi ra co vào rút những mũi kim cắm trên người Du Bạch Phong rất mau lẹ rồi cắm vào túi da thu cất vào trong bọc . Tiện tay hắn lấy một cái bình ngọc , móc hai viên thuốc đưa ra nói :

- Du huynh hãy uống hai viên thuốc này đi !

Du Bạch Phong đón lấy thuốc bỏ vào miệng nuốt .

Đàm Dược Sư lại nói :

- Du huynh hãy vận khí điều dưỡng chừng một khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm rồi hãy nói chuyện .

Du Bạch Phong theo lời vận khí điều dưỡng .

Đàm Dược Sư chờ một lúc lâu rồi khẽ hỏi :

- Du huynh thấy thế nào ?

Du Bạch Phong đáp :

- Dường như khá nhiều rồi .

Đàm Dược Sư nói :

- Cái đó chứng minh tiểu đệ không gạt Du huynh . Bây giờ Du huynh hãy lấy tấm Bách phật đồ cho tiểu đệ coi một chút .

Quyên Nhi biết Bách phật đồ đã bị đốt rồi thì gia gia dĩ nhiên chẳng lấy đâu mà đưa ra được , liền nói :

- Nhị gia làm gì mà vội thế ? Cứ chữa khỏi độc thương cho gia gia tiểu nữ rồi sẽ lấy Bách phật đồ cũng chưa muộn .

Đàm Dược Sư nói :

-Trong lòng lão phu vẫn hoài nghi tấm Bách phật đồ đó hiện có ở đây không ? Lão phu chỉ cần coi qua một chút cho được yên lòng .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Cha này quả nhiên thâm mưu già dặn , khó mà đối phó với hắn được .

Du Bạch Phong nói :

- Được rồi ! Lão thò tay mặt vào bọc chuẩn bị lấy hoạ đồ .

Lôi Phi khen thầm :

- Du lão tiền bối quả là tay kinh nghiệm có thừa . Lão làm bộ giống quá .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , miệng cất tiếng đáp :

- Khoan đã !

Đàm Dược Sư chau mày hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ?

Lôi Phi đáp :

- Trước khi Du lão tiền bối chưa hết thương thế thì không thể cho Dược sư coi hoạ đồ được.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Tại sao vậy ? Chúng ta đã có lời ước từ trước, chẳng lẽ các vị không thủ tín chăng ?

Lôi Phi chậm rãi hỏi lại :

- Dược sư thử nghĩ kỹ lại coi, bọn tại hạ đã chịu lời chưa ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Nhận lời rồi.

Lôi Phi cãi :

- Không có! Tại hạ nhớ rõ : Dược Sư đề nghị , nhưng Du lão tiền bối chưa tỏ lời ưng thuận .

Đàm Dược Sư nghĩ kỹ lại thì Du Bạch Phong chưa trả lời thật. Bất giác hắn chau mày nói :

- Tuy y chưa chính thức trả lời nhưng trong giọng nói đã tỏ ra ưng chịu .

Lôi Phi nói :

- Đó là Dược Sư nghĩ vậy thôi . Nhưng ý nghĩ của bọn tại hạ không giống thế.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Các vị nghĩ thế nào ?

Lôi Phi đáp :

- Bọn tại hạ nghĩ rằng , Dược Sư hãy trị lành độc thương cho Du lão tiền bối rồi sẽ nói tới chuyện Bách Phật đồ.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Bây giờ các vị nói còn chưa đủ tin thì sau này lão phu tin thể nào được .

Lôi Phi đáp :

- Một lời nói ra đáng giá ngàn vàng , có lý nào lại chẳng nhìn nhận ? Nhưng bọn tại hạ không ưng thuận thì Dược Sư không thể bắt buộc bọn tại hạ phải thừa nhận.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Các vị đừng quên rằng chứng độc thương của Du Bạch Phong chưa hoàn toàn khỏi hẳn đâu nhé .

Lôi Phi nói :

- Dược Sư cũng nên nhớ hiện giờ đang bị bọn tại hạ bốn người bao vây . Con người đứng trên thềm mái nhà thấp thì nên cúi xuống cho khỏi đụng đầu .

Lý Hàn Thu nói :

- Dược sư đã nói ra cách trị thương thì dù có buông tay, bọn lại hạ cũng nhớ được rõ ràng rồi .

Quyên Nhi hỏi :

- Nhị gia gieo chất độc vào mình gia gia tiểu nữ để gia gia phải đau khổ mấy năm, chẳng lẽ gia gia tiểu nữ để Nhị gia hành hạ một cách oan uổng ư ?

Đàm Dược Sư hắng giọng nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Du huynh ! Du huynh tính sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bách phật đồ hiện ở trong mình tiểu huynh, nhưng tiểu huynh không hứa với lão đệ thì dĩ nhiên chưa thể giao cho lão đệ được.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi cười ruồi nói :

- Thôi được ! Bây giờ chúng ta đàm phán lại và nói cho rõ ràng.

Du Bạch Phong hỏi :

- Đàm lão đệ có cao kiến gì ?

Đàm Dược Sư hỏi lại :

- Tiểu đệ sau khi chữa khỏi độc thương cho Du huynh rồi, Du huynh định thế nào ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão đệ vô tình nhưng tiểu huynh chẳng thể bất nghĩa . Lão đệ chửa độc thương cho tiểu huynh xong là tiểu huynh buông tha cho lão đệ ra đi một cách an toàn.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Còn tấm Bách Phật đồ thì sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Tiểu huynh sẽ đưa cho lão đệ .

Đàm Dược Sư nói :

- Lần này Du huynh đã rõ ràng lắm rồi .

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Có điều lần sau còn lầm lỗi thì rồi đây có gặp nhau lại thành chuyện khác .

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười nói :

- Tiểu đệ biết trong lòng Du huynh chưa hết nỗi bất bình muốn dốc ra cho hả .

Du Bạch Phong chậm rãi hỏi :

- Chúng ta ở vào tình trạng nầy , chẳng hiểu Đàm lão đệ có cảm giác ra sao ?

Đàm Dược Sư trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ tin rằng nếu sau lại gặp cảnh ngộ này thì thi thể tiểu đệ đã giá lạnh lâu rồi.

Du Bạch Phong hỏi :

- Lão đệ nói thế là nghĩa là sao ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Vì Du huynh quyết chẳng để cho tiểu đệ sống lâu như vậy.

Du Bạch Phong nói :

- Lão đệ nói vậy thì ra khí độ tiểu huynh kém lão đệ nhiều lắm hay sao ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Cứ xét theo một phương diện , Du huynh là người cương trực nghĩa liệt, nếu không vì tinh thế bất đắc dĩ thì vị tất đã hạ thủ gia hại tiểu đệ. Song khi đã hạ thủ thì quyết chẳng để sống trong khoảng thời gian lâu đến thế này .

Du Bạch Phong hỏi :

- Đàm lão đệ nói vậy thì ra đối với tiểu huynh nhân từ lắm nhỉ ?

Đàm Dược Sư hỏi lại :

- Nếu tiểu đệ không còn chút tình anh em thì sao Du huynh sống được đến ngày nay .

Lôi Phi lạnh lùng xen vào :

- Theo tại hạ nhận xét thì Dược Sư có lẽ vì tấm Bạch Phật đồ chớ không phải vì tình nghĩa anh em.

Đàm Dược Sư chậm rãi đáp :

- Anh em chúng ta giao kết mấy chục năm trời không để người ngoài gây chuyện ly gián .

Du Bạch Phong chỉ cười lạt chứ không nói gì .

Lôi Phi thấy lão không đưa lời bài bác nên cũng không tiện nói nhiều.

Trong thạch thất bỗng trở lại yên tỉnh tưởng chừng nghe rõ hơi thở của từng người.

Đột nhiên có tiếng bước chân phá bầu không khí tịch mịch .

Một tên dược đồng bưng một cái mâm gỗ lớn đi tới cửa thạch thất .

Lý Hàn Thu ngó tên dược đồng tự hỏi :

- Đàm Dược Sư đã rải chất độc xung quanh thạch thất mà sao tên dược đồng này vẫn đi tự do không bị tổn thương về chất độc đó ?

Nguyên chàng vốn lo xa, nghĩ tới một ngày kia Du Bạch Phong khỏi độc thương rồi tất phải kiếm chỗ rời khỏi nơi đây .

Bỗng nghe gã dược đồng nghiêng mình cất tiếng hỏi :

- Cơm canh đã chuẩn bị đầy đủ , các vị dùng bữa chứ ?

Đàm được sư đáp :

- Ngươi đem vào đây !

Tên dược đồng bưng mâm cơm vào đặt xuống rồi đi ngay.

Cơm canh bày ra mà chẳng ai ăn cả.

Thực ra bọn Lôi Phi và Lý Hàn Thu bụng đã đói meo muốn ăn lắm, nhưng nghĩ Đàm Dược Sư là con người nham hiểm khôn lường . Ai cũng sợ trong cơm canh có chất độc nên không dám ăn uống một cách khinh xuất .

Đàm Được Sư chuyển động mục quang đảo mắt nhìn mọi người rồi hỏi:

- Phải các vị sợ trong cơm canh có chất độc .

Lôi Phi đáp :

- Đúng thế ! Bọn tại hạ không như Dược Sư , bụng nghĩ một đàng miệng nói một nẻo, mà trong lòng nghĩ sao nói thế.

Đàm Dược Sư thủng thẳng nói :

- Giả tỉ lão phu bảo là trong cơm canh này không có độc, e rằng các vị cũng chẳng tin nào.

Lão cầm đũa lên mỗi thứ gắp một miếng đưa vào miệng ăn .

Du Bạch Phong nói :

- Lão phu xem chừng trong cơm canh đây không có chất độc. Các ngươi cứ yên tâm mà ăn.

Quyên Nhi , Lôi Phi và Lý Hàn Thu giữ gìn cẩn thận, ăn mỗi thứ một chút . Khi đã lưng lửng rồi liền thôi không ăn nữa .

Đàm Dược Sư nói :

- Các vị đa nghi như vậy chỉ tổ đói bụng mà thôi .

Hắn tiếp tục cầm đũa gắp ăn thật nhiều.

Lôi Phi nói :

- Bọn tại hạ đã mắc bẫy một lần , dĩ nhiên phải coi chừng.

Đàm Dược Sư ăn lấy ăn để một hồi rồi kêu dược đồng vào cất dọn .

Hắn lại đưa mắt nhìn Du Bạch Phong nói :

- Bây giờ chúng ta đi thôi.

Du Bạch Phong ngạc nhiên hỏi :

- Đi đâu bây giờ ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Tiểu đệ đã bảo người chuẩn bị nồi gang và giấm trong một căn thạch thất khác . Chúng ta tới đó để thanh trừng những dư độc ở trong mình Du huynh .

Du Bạch Phong hỏi :

- Chỉ có hai chúng ta đi thôi ư ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Ngoài căn thạch thất này tiểu đệ đã rắc chất kịch độc, nếu họ không sợ thì cũng đi cả.

Quyên Nhi lạnh lùng nói :

- Đàm nhị gia ! Trước khi nhị gia ra khỏi thạch thất, vẫn còn phải chịu sự kiềm chế của bọn tiểu nữ.

Đàm Dược Sư đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Ba vị tưởng nhất định thắng được Đàm mổ chăng .

Lý Hàn Thu rút kiếm ra lạnh lùng đáp :

- Dược Sư không tin thì hãy thử .

Du Bạch Phong khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Đàm lão đệ ! Chúng ta hãy thương lượng cùng nhau xem sao đã được chăng ?

Đàm Dược Sư dục :

- Du huynh thử nói nghe.

Du Bạch Phong nói :

- Tiểu huynh đồng ý việc trị độc . Có điều lão đệ hãy đưa bọn này rời khỏi nơi đây trước đã.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Ba người họ đi rồi Du huynh không sợ tiểu đệ sát hại ư ?

Quyên Nhi thét lên :

- Tiểu nữ không đi , nguyện ở lại bầu bạn với gia gia .

Du Bạch Phong đưa mắt ngó Quyên Nhi rồi hửng hờ đáp :

- Nếu ngươi không nghe lời ta thì từ đây đừng kêu ta là gia gia nữa .

Quyên Nhi đứng thộn mặt ra không giám nói gì .

Du Bạch Phong nói tiếp :

- Đàm lão đệ tuy đã bố trí chất kỳ độc bên ngoài, bọn họ không có cách nào rời khỏi căn nhà này, nhưng bọn chúng cũng không để lão đệ dời xa . Nếu cứ giằng co hoài thì biết bao giờ cho kết liễu vụ nầy ?

Đàm Dược sư nói :

- Nếu Du huynh không đánh một đòn liều mạng để giúp bọn chúng một tay thì chẳng lẽ lão đệ sợ chúng hay sao ?

Nguyên trong lòng hắn chỉ huý kỵ một mình Du Bạch Phong , dù trong người lão còn mang chất kịch độc.

Du Bạch Phong nói :

- Tiểu huynh không ra tay, lão đệ cũng không địch lại bọn chúng đâu .

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp :

- Lý công tử đây là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma kiếm. Hơn nữa tiểu huynh đã đem võ công của mình chia ra truyền thụ riêng biệt cho mỗi người một phần . Tuy thời gian quá ngắn ngủi, bọn họ chưa chắc đã luyện được thuần thục, song trong mình họ đều có nội lực thâm hậu thì việc phát huy võ công chẳng khó khăn gì . Lão đệ có dám tự tin là thắng được bọn họ không . Vả lại ...

Đột nhiên lão không nói nữa .

- Vả lại làm sao ?

Du Bạch Phong đáp:

- Thôi được ! Tiểu huynh nói rõ cho lão đệ hay là Quyên Nhi đã luyện võ công trong Bách phật đồ .

Đàm Dược Sư nói :

- Tiểu đệ không tin y có thể hiểu được .

Du Bạch Phong nói :

- Đã có tiểu huynh ngồi bên chỉ điểm .

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Coi chừng cách hoà giải của Du huynh có vẻ thành thực .

Du Bạch Phong nói :

- Chúng ta là anh em lâu ngày thì dù có mối ân oán khó bề cởi mở, cũng nên kết toán giữa một đời chúng ta mà thôi , đừng nên để dây đến đời sau.

Đàm Dược Sư trầm ngâm không nói gì .

Du Bạch Phong lại nói :

- Đàm lão đệ . Chúng ta đều nhiều tuổi rồi, chẳng còn sống được bao lâu , dù lão đệ có làm đến minh chủ võ lâm xưng hùng thiên hạ , Phỏng còn được mấy năm . Vậy anh em chúng ta có điều chi bất mãn cũng bất tất phải gây cuộc kẻ chết người còn.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Sao Du huynh không nói câu này từ mấy năm trước ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đôi ta còn sống cả, bây giờ nói cũng chưa muộn .

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Tiểu đệ muốn hỏi Du huyth mấy điều, nếu Du huynh chịu nói thực thì tiểu đệ buông tha cho chúng rời khỏi nơi đấy .

Du Bạch Phong đáp :

- Được rồi ! Lão đệ hỏi đi .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Có phải chính Du huynh đã ra tay giết chết mẫu thân Quyên Nhi không ?

Du Bạch Phong lắc đầu đáp :

- Không phải.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Vậy ai đã làm việc đó ?

Tình thế đột nhiên biến chuyển khiến cho bọn Lý Hàn Thu , Lôi Phi và Quyên Nhi đều đứng thộn mặt ra đương trường.

Nhất là Quyên Nhi lòng càng xúc động.

Nàng chẳng hiểu ra sao ngó Du Bạch Phong hỏi :

- Gia gia ơi ! Việc ấy là thế nào đây ?

Đàm Dược Sư chậm rãi nói :

- Vụ này lão phu vẫn để lòng mười mấy năm trời chưa từng nói với ai . Tình thế bữa nay khiến cho lão phu chẳng thể không thuyết minh được .

Quyên Nhi hỏi :

- Nhị gia cùng gia gia là chỗ bằng hữu , sao bỗng nhiên lại đưa đến câu chuyện quá khứ của mẫu thân tiểu nữ ?

Đàm Dược Sư lạnh lùng đáp :

- Gia gia ngươi đã không nói cho ngươi hay thì ngươi nên đứng bên mà nghe .

Quyên Nhi sững sờ , quả nhiên nàng không hỏi gì nữa .

Lúc này chẳng những Lý Hàn Thu và Quyên Nhi trong lòng chồng chất mối hoài nghi mà cả Lôi Phi , con người biết nhiều hiểu rộng , cũng đầy lòng ngờ vực chẳng hiểu ra sao .

Nguyên Lôi Phi đã ngấm ngầm để ý dò xét sắc diện Du Bạch Phong , thấy lão lộ vẽ trầm trọng dường như có điều chi bí ẩn khó nói .

Hiển nhiên lời nói của Đàm Dược Sư không phải là câu châm chọc .

Bỗng nghe Đàm Dược Sư lạnh lùng hỏi :

- Sao Du huynh lại không trả lời ?

Du Bạch Phong khẽ buông tiếng thở dài đáp :

- Tiểu huynh đã báo thù cho y .

Đàm Dược Sư nói :

- Du huynh nói vậy thì đã biết kẻ giết y rồi chăng ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư hỏi :

- Người ấy là ai ? Sao Du huynh không nói rõ ra ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đó là việc riêng của nhà họ Du chúng ta , không liên can gì đến lão đệ .

Quyên Nhi đột nhiên xen vào :

- Tại sao gia gia không nói ? chẳng lẽ cái chết của mẫu thân tôn nữ có điều chi bí ẩn ?

Du Bạch Phong sắc mặt lợt lạt thở dài nói :

- Quyên Nhi ! Đó là việc riêng của nhà ta . Không liên quan tới người ngoài .

Lão nói câu này càng khiến cho Quyên Nhi nỗi lòng ngờ vực . Nàng không nhịn được hỏi tiếp :

- Gia gia . Dường như gia gia có chỗ khổ tâm không nói ra được .

Du Bạch Phong đáp :

- Hỡi ơi ! Đáng lý ta nên nói cho ngươi biết sớm.

Quyên Nhi ngắt lời :

- Nhưng gia gia chưa từng nói cho tôn nữ hay .

Du Bạch Phong nói :

- Vì ta không muốn để tâm linh ngươi bị đau thương . Ta đã suy đi nghĩ lại rồi nhận thấy không cho ngươi biết hay hơn.

Chương 96: Chung Quanh Cái Chết Của Điền Tú Trân

Quyên Nhi hỏi :

- Vì lẽ gì gia gia lại không dám nói ?

Du Bạch Phong hỏi lại :

- Quyên Nhi ! Ngươi dám hỏi ta như vậy ư ?

Quyên Nhi trước nay đối với gia gia vẫn ôn hoà kinh thuận, bây giờ đột nhiên nàng biến thành con người rất quật cường, lạnh lùng đáp :

- Gia gia mà không nói rõ thì trong lòng tôn nữ đối với gia gia...

Đột nhiên nàng im bặt , che mặt khẽ rên lên .

Đàm Dược Sư liền buông tiếng cười rộ, tiếng cười vang động chói tai.

Quyên Nhi đang tức giận bỗng biến thành đau thương.

Nàng nghe Đàm Dược Sư cười rộ, tâm tình càng khích động liền nhẩy vọt lại quát lên một tiếng, phóng chưởng đánh Đàm Dược Sư .

Tay mặt Đàm Dược Sư tung lên đỡ đòn. Hắn nói :

- Ngươi không dám hỏi gia gia cho rõ sự tình, đem mối hận trút lên đầu lão phu là nghĩa làm sao ?

Quyên Nhi hỏi lại :

- Nhị gia có biết mẫu thân tiểu nữ chết trong trường hợp nào không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Dĩ nhiên là lão phu đã biết rõ.

Quyên Nhi hỏi :

- Nhị gia có thể cho tiểu nữ hay được không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Nhưng lão phu không biết rõ mà chỉ biết là y chết một cách rất thảm khốc. Còn về đầu đuôi câu chuyện ra sao thì ngươi phải hỏi gia gia .

Lôi Phi bỗng xen vào :

- Du lão tiền bối ! Đây là việc nhà lão tiền bối, tại hạ là người ngoại cuộc, đáng lý không nên chõ miệng vào, nhưng tình hình hiện giờ đang rắc rối , sao lão tiền bối không chịu nói rõ nội tình cho Quyên cô nương nghe .

Du Bạch Phong đáp :

- Hỡi ơi ! Lão phu chưa từng nói dối ai một câu nào, đã nói là phải nói thực hết .

Lôi Phi nói :

- Du tiền bồi cứ theo sự thật mà nói . Trước tình hình nầy, không nên dấu diếm một chút gì.

Du Bạch Phong nói :

- Được rồi !

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi và Lý Hàn Thu rồi nói tiếp :

- Các vị hãy coi chừng Đàm Dược Sư , đừng để y hạ thủ một cách đột ngột , hoặc nhân lúc chúng ta phân tán tâm thần vào chuyện khác mà xông ra khỏi nhà thạch thất .

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu đưa mắt cho nhau rồi hai người đồng thời chuyển động thân hình chia khu phòng thủ có thể hô ứng với nhau .

Du Bạch Phong đưa mắt nhìn Quyên Nhi khẽ thở dài nói :

- Ta không muốn đem vết thương của người đời trước để gieo thương tâm vào lòng ngươi . Ta muốn ngươi vui vẻ luôn luôn nên mới bịt kín chuyện này không cho ngươi hay. Nhưng ta bình sinh không biết nói dối là gì . Đàm Dược Sư biết rõ tư cách ta nên dùng lời nói khiêu khích ta để ngươi sanh dạ hoài nghi .

Quyên Nhi lau nước mắt đáp :

- Tôn nữ biết thế . Xin gia gia đem rõ chân tình nói ra. Tôn nữ rất tin lời gia gia.

Du Bạch Phong nói :

- Mẫu thân ngươi chết về tay phụ thân ngươi .

Câu này ra ngoài sức tưởng tượng của Quyên Nhi.

Nàng vừa kinh ngạc vừa đau thương , đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi hỏi :

- Tại sao phụ thân lại giết mẫu thân của tôn nữ ?

Du Bạch Phong vẻ mặt trầm trọng đáp :

- Vì mẫu thân ngươi đẹp quá . Sắc đẹp gây nên tai hoạ là một chuyện không thể nào tránh được .

Quyên Nhi hỏi :

- Nếu vậy thì đó là lỗi của phụ thân tôn nữ , sắc đẹp của mẫu thân là trời ban cho , đâu phải lỗi tại người ? Vì lẽ gì phụ thân lại giết người ?

Du Bạch Phong đáp :

- Hài tử ! Mẫu thân ngươi đã tuyệt sắc lại thích qua lại giang hồ , vì thế mà trong võ lâm đặt đầy cạm bẫy hoặc phao đồn đến tai phụ thân ngươi , nên y nhịn không nỗi .

Quyên Nhi dường như đã hơi hiểu một chút tựa hồ có nhiều chỗ chưa hay . Nàng chìm đắm vào trong cõi trầm tư .

Du Bạch Phong để cho Quyên Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp :

- Phụ thân ngươi bản tính cực kỳ nhẫn nại , rồi cũng đi đến ngày lửa hận cháy bừng . Đêm hôm ấy bầu trời thảm đạm không ánh trăng sao , mẫu thân và phụ thân ngươi sau một hồi cãi lộn gây thành cuộc xung đột rồi đi đến chỗ động thủ . Ta không biết rõ là phụ thân ngươi vô tình hay hữu ý giết chết mẫu thân ngươi trong lúc kịch đấu .

Quyên Nhi thét lên :

- Trời ơi ! Phụ thân tàn ác đến thế ư ?

Du Bạch Phong lại nói :

- Hai vợ chồng y gây lộn là một điều thường xảy ra , nên lúc chúng đấu khẩu , ta không hỏi đến . Sau ta biết có điều khác lạ , vội chạy đến thì đã muộn rồi .

Quyên Nhi hỏi :

- Khi gia gia tới nơi thì mẫu thân của tôn nữ đã tắt thở rồi ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Còn thoi thóp thở .

Quyên Nhi hỏi :

- Lúc đó phụ thân tôn nữ bỏ đi hay sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Hắn cầm kiếm đứng bên thộn mặt ra mà nhìn mẫu thân ngươi .

Quyên Nhi hỏi :

- Sao y không ra tay cứu cấp ?

Du Bạch Phong đáp :

- Một là mẫu thân ngươi bị thương nặng quá , muốn cứu cấp cũng khó lòng vãn hồi được. Hai là phụ thân ngươi đã lỡ tay đã thương con người mà hắn rất yêu dấu , nên hắn hoang mang quá đỗi , cơ hồ như người mất trí .

Quyên Nhi lại hỏi :

- Mẫu thân tôn nữ có di ngôn điều gì với gia gia không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Y có nói một câu nhưng chưa hết lời , song gia gia đã hiểu ý rồi .

Quyên Nhi hỏi :

- Gia gia có thể nói cho Quyên Nhi hay được không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Y nói là y lỗi lầm, không oán hận gì phụ thân ngươi cả .

Quyên Nhi buồn rầu sa lệ nói :

- Tôn nữ tin lời gia gia đều là sự thực .

Đàm Dược Sư lại lạnh lùng nói xen vào :

- Hôm sau lão phu tới nơi thì thấy mẫu thân ngươi đã chết cứng rồi , mà hai mắt còn mở trừng trừng , dường như trong lòng cực kỳ bi phẫn .

Quyên Nhi sững sốt hỏi :

- Gia gia ! Nhị gia nói vậy có đúng không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Mẫu thân ngươi nói dở câu đã tắt hơi chết rồi , mắt hãy còn mở là đúng sự thực . Lúc đó ta cũng tức giận phi thường, vì phụ thân ngươi ra độc ác nên ta phóng chưởng đánh hắn một chưởng rất mạnh , khiến cho hắn lộn đi mấy vòng rồi té xuống bên ngoài cửa.

Lôi Phi và Lý Hàn Thu nghe người nói chuyện chỉ lẵng lặng đứng nghe không tiện xen vào .

Quyên Nhi lau nước mắt , cố nhịn đau thương, cất giọng bình tĩnh hỏi :

- Rồi sau , sao nữa ?

Du Bạch Phong đáp :

- Phụ thân ngươi bị ta tát rụng hai cái răng . Hắn lồm cồm bò đến bên mẫu thân ngươi thì y đã tắt hơi rồi, hắn không ngăn được hai hàng lệ .

Quyên Nhi hỏi :

- Thế thì phụ thân cùng mẫu thân tôn nữ vẫn còn mối tình tha thiết ư ?

Du Bạch Phong nhăn nhó cười đáp :

- Mẫu thân ngươi đẹp quá. Lúc phụ thân ngươi quyết tâm lấy y , ta đã cảm thấy có điều không hợp . Phụ thân ngươi say mê con người sắc nước hương trời đến điên đảo thần hồn , thì dù ta có ngăn trở cũng bằng vô dụng, nên chỉ cảnh cáo hắn một câu là nếu nhất định lấy y thì sau này phải để mặc y muốn làm gì thì làm. Hắn say mê quá độ chẳng cần nghĩ ngợi gì đã vâng lời gia gia . Không ngờ sau khi kết hôn chưa được ba năm, ngươi chưa đầy hai tuổi thì xảy ra cơ cục thảm khốc .

Quyên Nhi nói :

- Gia gia ơi ! Đáng lý kẻ làm con không nên nói đến lỗi lầm của song thân , nhưng lúc này tình thế khác hẳn , tôn nữ muốn biết rõ nội tình .

Du Bạch Phong đáp :

- Những điều đáng nói gia gia nói hết rồi. Ngươi còn nghi ngờ điều chi thì ta sẽ trả lời .

Quyên Nhi hỏi :

- Vì lẽ gì phụ thân cùng mẫu thân tôn nữ lại gây ra tấn bi kịch thảm sát này ?

Du Bạch Phong buông tiếng thở dài sườn sượt, trầm ngâm không nói gì .

Quyên Nhi lại hỏi tiếp :

- Theo lời gia gia thì phụ thân đã yêu đương mẫu thân đến cực điểm , nếu chẳng gặp trường hợp hết đường nhẫn nại , chắc người không rút kiếm để hạ sát .

Du Bạch Phong đáp :

- Hài tử . Về tình hình tỷ mĩ thì gia gia thì không biết rõ lắm. Có điều mẫu thân ngươi đã xinh đẹp phi thường lại hay ra ngoài rồi không về nhà nên thường xảy ra những cuộc tranh chấp .

Quyên Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Mẫu thân tôn nữ bỏ đi luôn thì ai là người trông nom tôn nữ.

Du Bạch Phong đáp :

- Trước kia mẫu thân ngươi chưa chết, ngươi vẫn do phụ thân ngươi trông nom . Nhưng sau khi mẫu thân ngươi chết đi một tháng, hắn cũng tự tử chết theo . Từ đó gia gia phải chiếu cố cho ngươi.

Quyên Nhi hỏi :

- Tại sao phụ thân lại tự tử ?

Đàm Dược Sư lạnh lùng chen vào :

- Vì y phát giác ra đã giết lầm mẫu thân ngươi nên y hối hận phải tìm cái chết để tự giải thoát .

Quyên Nhi đảo mắt nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Dược Sư nói vậy có đúng không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Theo chỗ gia gia biết thì không phải thế.

Quyên Nhi hỏi :

- Vậy nguyên nhân vụ nầy ra sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Sau khi an táng mẫu thân ngươi , phụ thân người thần trí thất thường . Hắn vừa bi thương vừa uất hận rồi trong vòng một tháng tự tuyệt mà chết .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Quyên Nhi ! Ngươi có tin lời gia gia ngươi không ?

Quyên Nhi đáp :

- Dĩ nhiên tiểu nữ rất tin lời gia gia .

Đàm Dược Sư nói :

- Hừ ! Rõ ràng lão gạt ngươi mà ngươi cũng tin được ư ? Ta thấy ngươi rất thông minh là có nhiều phong độ của mẫu thân ngươi còn để lại , không ngờ ngươi dễ bị lừa gạt đến thế .

Du Bạch Phong tựa hồ muốn để cho Đàm Dược Sư cứ việc mà nói bậy , nên lão không cản trở chi hết .

Quả nhiên Quyên Nhi nhe lời Đàm Dược sư lại sinh lòng nghi hoặc , nàng không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Vì sao phụ thân tiểu nữ tự tử mà chết ?

Đàm Dược Sư lạnh lùng đáp :

- Mẫu thân ngươi chết rồi, hôm sau ta tới nơi thì hỡi ơi ! Nói ra thật là đáng hận . Giả tỷ lão phu đến trước được bốn giờ thì mẫu thân ngươi tuy thương thế trầm trọng cũng không đến nỗi uổng mạng .

Quyên Nhi tự hỏi :

- Lạ thiệt ! Đàm Dược Sư đối với cái chết mẫu thân ta đặc biệt quan tâm là vì lẽ gì ?

Bỗng nghe Đàm Dược Sư nói tiếp :

- Lão phu tuy y đạo đã đến trình độ tự trước thủ hồi xuân , nhưng không thể chửa cho người chết sống lại được. Dường như hắn có điều cảnh giác, dương mắt lên nhìn Quyên Nhi nói tiếp :

- Còn cái chết của phụ thân ngươi thì hoàn toàn do sự bẽ bàng gây ra .

Quyên Nhi hỏi :

- Lúc phụ thân tiểu nữ tự tuyệt , Dược Sư có ở trên núi không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Khi đó lão phu đi rồi.

Quyên Nhi hỏi :

- Dược Sư đã đi rồi , sao lại biết phụ thân tiểu nữ vì bẽ bàng đả tự tử .

Đàm Dược sư đáp :

- Lão phu nghe người giang hồ nói chuyện .

Quyên Nhi hỏi:

- Dược Sư nghe thấy thế nào ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Mẫu thân ngươi tài hoa và thông minh hơn đời nên được người võ lâm rất kính trọng , phụ thân ngươi lại bị người ta khinh rẽ .

Quyên Nhi hỏi :

- Mẫu thân tiểu nữ đã được người kính trọng, đáng lý phụ thân tiểu nữ cao hứng mới phải, sao lại đi giết mẫu thân .

Đàm Dược Sư đáp :

- Những chỗ phụ thân ngươi đi tới đều bị vẽ huy hoàng của mẫu thân ngươi che lấp, dĩ nhiên phụ thân ngươi đem lòng đố kỵ .

Quyên Nhi nhíu cặp mày liễu, vẻ mặt thay đổi thất thường. Hiển nhiên những lời nói của Đàm Dược Sư làm cho rung động.

Lôi Phi trong lòng rất lấy làm kỳ , nghĩ thầm :

- Hiển nhiên Đàm Dược Sư cố ý gây mâu thuẫn giữa ông cháu Quyên Nhi mà không hiểu tại sao Du Bạch Phong không ngỏ lời giải đáp. Quyên cô nương trong lòng đang xúc động, rất dễ bị kẻ khác mớn lời . Nếu cứ lẵng lặng không giải thích thì thật là thất sách.

Y nghĩ tới chỗ khẩn cấp bất giác ngửng đầu lên đưa mắt nhìn Du Bạch Phong thì thấy lão vẫn ngồi thản nhiên tựa hồ đã có định kiến.

Quyên Nhi trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi hỏi :

- Dược sư có quen biết mẫu thân tiểu nữ ư ?

Đàm Dược sư đáp :

- Y là nghĩa nữ của lão phu có lý nào mà lại không quen biết .

Quyên Nhi ồ lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế !

Lôi Phi hỏi xen vào :

- Tại hạ có lời muốn thỉnh giáo Dược Sư .

Đàm Dược sư quay lại ngó Lôi Phi hỏi :

- Việc gì ?

Lôi Phi đáp :

- Dĩ nhiên là việc đó liên quan đến Quyên cô nương .

Đàm Dược Sư gạt đi :

- Đây là việc nhà người ta , các hạ là người ngoài tưởng không nên dính vào .

Lôi Phi hỏi :

- Nhưng Dược Sư cũng không phải họ Du sao lại thò miệng vào việc nhà của người ta ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Lão phu có chỗ bất đồng .

Lôi phi hỏi :

- Chỗ nào bất đồng .

Đàm Dược Sư đáp :

- Vụ nầy lúc xảy ra lão phu có được mắt thấy . Huống chi Điền Tú Trân tức mẹ Quyên Nhi lại là nghĩa nữ của lão phu .

Lôi Phi nghe đến tên Điền Tú Trân , xuýt nữa y bật la lên thất thanh , song y lại nhịn được .

Đàm Dược Sư dường như đã thất ngôn với tên Điền Tú Trân ra . Nhưng hắn thấy Lôi Phi không lộ vẽ gì khác lạ mới yên lòng, khác nào cởi được khối đá treo trước ngực .

Bỗng nghe Quyên Nhi hỏi :

- Dược Sư ! Có phải Điền Tú Trân là họ tên mẫu thân của tiểu nữ không ?

Đàm Dược Sư hắn giọng hai tiếng rồi hỏi lại :

- Sao ? Cái đó gia gia ngươi cũng không cho biết ư ?

Quyên Nhi đáp :

- Không ! Cả tên phụ thân của tiểu nữ , gia gia cũng không cho hay .

Lôi Phi hỏi xen vào :

- Dược Sư thu Điền Tú Trân làm nghĩa nữ trước hay sau cuộc hôn nhân ?

Đàm Dược Sư sững sốt đáp :

- Trước cuộc hôn nhân này , y đã quen biết lão phu, còn việc thu nhận y làm nghĩa nữ thì diễn ra sau cuộc kết hôn .

Lôi Phi hỏi :

- Dược Sư nhận bà ta làm nghĩa nữ có sự hiện diện của Du tiền bối không ?

Bây giờ Du Bạch Phong mới lên tiếng :

- Có sự hiện diện của lão phu.

Lôi Phi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi :

- Bà ta đã xuất giá rồi , sao Dược Sư còn thu nhận con dâu nhà người ta làm nghĩa nữ được ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Việc nhận y làm nghĩa nữ không phải là bản tâm của lão phu .

Quyên Nhi hỏi :

- Thế thì mẫu thân tiểu nữ tự ý muốn nhận Dược Sư làm nghĩa phụ chăng ?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Thế cũng không đúng.

Quyên Nhi hỏi :

- Vậy thì là ai ?

Đàm Dược Sư nhìn Du Bạch Phong đáp :

- Đó là chủ ý của gia gia ngươi.

Quyên Nhi đảo mắt nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Dược sư nói vậy có đúng không ?

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Đúng thế . Đó là chủ ý của gia gia.

Quyên Nhi chau mày hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ! Tiểu nữ càng nghe càng điên đầu .

Du Bạch Phong lộ vẽ cực kỳ đau khổ. Lão ngập ngừng :

- Gia gia . Gia gia ...

Quyên Nhi hỏi :

- Gia gia ơi ! Việc đã đến thế nầy , gia gia còn điều chi không thể nói được ?

Du Bạch Phong lại ngập ngừng :

- Cái đó ... Cái đó ...

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Lão tiền bối ! Nếu tại hạ đoán không lầm thì lão tiền bối có chỗ khổ tâm không tiện nói ra.

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu không nỡ nói .

Lôi Phi nói :

- Nếu lão tiền bối không nói thì trong lòng lệnh tôn nữ tất nhiên chứa chất mối hoài nghi rồi hiểu lầm lão tiền bối mất , vãn bối e rằng sẽ đi tới chỗ khó mà giải thích được.

Du Bạch Phong thở dài nói :

- Lão phu tự vấn tâm không có điều chi hổ thẹn là đủ .

Lôi Phi nói :

- Vãn bối đã nhắc nhở lão tiền bối những bề khinh trọng , lợi hại , mong rằng lão tiền bối hãy nghĩ kỹ .

Du Bạch Phong trầm ngâm hồi lâu rồi nhìn Quyên Nhi hỏi :

- Gia gia có chỗ khổ tâm, ngươi có lượng giải cho ta không ?

Quyên Nhi lắc đầu đáp :

- Gia gia không nói thì tôn nữ oán hận cả gia gia nữa .

Du Bạch Phong sững sốt nói :

- Cái đó chỉ vì gia gia đã nhìn thấy tình thế có chỗ khác thường .

Quyên nhi hỏi :

- Tình thế lám sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Giữa mẫu thân ngươi và Đàm Dược Sư ...

Quyên Nhi dường như tỉnh ngộ "ủa" lên một tiếng rồi ngập ngừng :

- Mẫu thân tôn nữ...

Du Bạch Phong nói :

- Y thường cùng Đàm Dược Sư song song cưỡi ngựa vào chốn giang hồ hoặc vào thâm sơn hái thuốc .

Đàm Dược Sư quát lên :

- Nói bậy !

Du Bạch Phong ngắt lời :

- Nếu là người khác nói ta đã không tin , nhưng chính mắt ta trông thấy thì chẳng thể không tin được .

Lão lại thở dài nói tiếp :

- Ta phát giác ra Tú Trân thường thường một mình ra ngoài , nhiều khi đến mười ngày hay nữa tháng không về thì trong lòng chẳng khỏi sinh mối hoài nghi.

Đàm Dược Sư nói :

- Từ ngày tiểu đệ học y đạo , muốn làm gì mà không được. Sao Du huynh lại lấy gan ruột kẻ tiểu nhân đo bụng người quân tử .

Du Bạch Phong đáp :

- Ta đã nhìn rõ hết , một lần các vị vào núi hái thuốc và một lần ngồi trên khách sạn uống rượu .

Đàm Dược Sư ngửa mặt lên trời cười ha hả hỏi :

- Mắt lão đã nhìn thấy , lòng lại có mối hoài nghi sao không ra mặt can thiệp ngay bấy giờ , mà để cho đến ngày nay mới nói ra ?

Du Bạch Phong đáp :

- Ta với ngươi là tình huynh nghĩa đệ, nên tin rằng ngươi chẳng có lòng bất chính đối với cháu dâu .

Đàm Dược Sư nói :

- Có thế mới phải !

Du Bạch Phong nói :

- Như cử động của các ngươi thân mật quá chừng, ta chẳng thể không phòng bị , vì thế mà ta để y nhận ngươi làm nghĩa phụ .

Lão buồn rầu thở dài nói tiếp :

- Chẳng ngờ ta khéo quá hoá vụng , lại để cho các ngươi mượn cớ tiếp cận nhau hơn .

Đàm Dược Sư lớn tiếng :

- Quyên Nhi ! Đừng nghe lời gia gia ngươi .

Quyên Nhi gặp lúc kinh khủng trọng đại lại biến thành rất trấn tỉnh .

Nàng cười rồi hỏi :

- Có lý nào gia gia lại gạt tiểu nữ được.

Đàm Dược Sư đáp :

- Gia gia cùng phụ thân ngươi về hùa với nhau bức tử mẫu thân ngươi. Một mình phụ thân ngươi mà động thủ thì không thể địch lại mẫu thân ngươi được.

Lôi Phi lạnh lùng nói :

- Dược sư đối với công việc họ Du dường như biết rõ quá nhỉ ?

Đàm Dược Sư chưng hửng một chút , rồi ngập ngừng đáp :

- Cái đó...Cái đó...

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư rồi lại chuyển mục quang ngó Du Bạch Phong hỏi :

- Võ công của phụ thân không bằng của mẫu thân tôn nữ ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đúng thế theo thường tình mà nói thì võ công của phụ thân ngươi còn kém mẫu thân ngươi một chút .

Chương 97: Dời Thạch Thất Dược Sư Bị Kiềm Chế

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Khi những tay cao thủ đã động võ thì không thể cao thấp hơn nhau một chút . Phụ thân Quyên Nhi đã không phải là địch thủ của mẫu thân thì hạ làm sao được, trừ nguyên nhân duy nhất là có người tiếp tay cho hắn .

Quyên Nhi bình tĩnh một cách rất kỳ , tựa hồ nàng gác mối thâm tình sang một bên để giữ cho lý trí được sáng suốt ngỏ hầu tìm hiểu chân tướng sự thực . Nàng ngó Du Bạch Phong chậm rải hỏi :

- Gia gia ! Đàm Dược Sư nói vậy là đúng . Bình nhật phụ thân tôn nữ đã không phải là địch thủ của mẫu thân thì sao lại giết chết được .

Du Bạch Phong không lấy quyền tổ phụ trách mắng Quyên Nhi về tội hỏi bậc tôn trưởng câu này , lão tỏ thái độ rất hoà ái , gật đầu đáp :

- Dù ngươi không hỏi , ta cũng muốn giải thích cho rõ ràng . Lúc mẫu thân ngươi bị hạ sát, chính mắt ta không trông thấy . Theo tình hình hiện trường mà suy luận thì chắc là phụ thân ngươi bị mẫu thân tấn công. Trong lúc vội vàng hấp tấp , hắn đã hạ độc thủ phản kích khiến cho mẫu thân ngươi bị tử thương . Trường hợp này có thể chứng minh võ công của phụ thân ngươi cao cường hơn mẫu thân ngươi rất nhiều . Ta tin ngày thường hắn chỉ thuận theo mẫu thân ngươi , nên không giở chân bản lảnh ra mà thôi .

Đàm Dược Sư nói :

- Thuyết nầy thật là hồ đồ vô lý.

Quyên Nhi đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Đàm Dược Sư nói :

- Nhị gia đừng gây chuyện ly gián . Trong bụng Nhị gia suy nghĩ thế nào thì cứ thế mà nói, tiểu nữ tự biết phân biệt chân giả.

Đàm Dược Sư không ngờ Quyên Nhi nhỏ tuổi mà lại trấn tỉnh đến trình độ kinh người như vậy, khiến lão chưng hửng không nói gì .

Quyên Nhi lại đảo mắt nhìn Du Bạch Phong nói :

- Gia gia ơi ! Xin gia gia tha thứ cho tôn nữ có điều vô lễ.

Tôn nữ được gia gia nuôi dưỡng từ nhỏ cho tới khi khôn lớn . Gia gia lại thêm cả trách nhiệm của bậc nghiêm phụ, từ mẫu , đáng lý lời nói của gia gia tôn nữ không được hoài nghi một chữ nào. Nhưng vụ này khiến cho tôn nữ bị xúc động rất mạnh . Tôn nữ cũng hiểu rõ nội tình , cũng chẳng còn cách nào minh oan cho người đã khuất, có điều tôn nữ cần hỏi cho biết gốc ngọn.

Du Bạch Phong nói :

- Bản tâm gia gia không muốn nói cho ngươi biết để tránh cho ngươi vết thương lòng vĩnh viễn không bao giơ hàn gắn được, nhưng nay ngươi đã biết rồi thì gia gia lại mong ngươi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện .

Quyên Nhi hỏi :

- Nếu vậy gia gia không giận tôn nữ về những câu hỏi vô lễ chớ .

Du Bạch Phong lắc đầu :

- Ta không giận điều chi hết . Trong lòng ngươi nghĩ thế nào thì hỏi hết đi , gia gia sẽ trả lời ngươi một cách thành thật.

Quyên Nhi nói :

- Gia gia có giúp cho phụ thân giết mẫu thân không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Không có đâu. Lúc gia gia chạy tới nơi thì mẫu thân ngươi đã nằm trên vũng máu. Hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Đột nhiên Quyên Nhi đưa mắt qua nhìn Đàm Dược Sư hỏi :

- Nhị gia y đạo tuyệt thế sao lại không cứu sống mẫu thân tiểu nữ ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Khi lão phu tới nơi thì thi thể mẫu thân ngươi đã quá lạnh .

Song lão phu vẫn hết sức cứu chửa mà không được.

Quyên Nhi lại hỏi :

- Mẫu thân tiểu nữ trúng phải mấy nhát kiếm ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Một nhát trí mạng .

Hắn vụt nhớ ra mình đã lỡ lời , nhưng muốn đổi lại cũng không kịp nữa.

Quyên Nhi hỏi dồn :

- Bị kiếm thương ở chỗ nào ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Kiếm đâm vào tâm tạng.

Quyên Nhi lại hỏi :

- Nhị gia vừa trông thấy thi thể mẫu thân tiểu nữ đã biết ngay không thể cứu vãn được rồi hay sao ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Đúng thế !

Quyên Nhi hỏi :

- Nhị gia ngày thường làm thuốc khi trông thấy người thây lạnh hơi tắt thì biết rõ là không thể cứu được thì có cứu chữa nữa không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Nếu lão phu đã xác định là họ tắt hơi rồi thì dĩ nhiên không cứu chữa nữa.

Quyên Nhi hỏi vặn :

- Vậy mà sao Nhị gia đối với mẫu thân tiểu nữ lại đặc biệt như vậy ?

Đàm Dược Sư chưng hửng một chút rồi đáp :

- Y là nghĩa nữ của ta thì không thể đem so với người khác được.

Quyên Nhi nói :

- Tiểu nữ e rằng còn có nguyên nhân khác.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Nguyên nhân gì ?

Quyên Nhi đáp :

- Nhị gia không bỏ được dù mẫu thân của tiểu nữ đã chết rồi .

Đàm Dược Sư cười khanh khách hỏi lại :

- Lão phu vì thần mà nể ra cây đa. Nếu không vì mẫu thân ngươi thì liệu ngươi còn sống đến giờ được chăng ?

Quyên Nhi trong lòng đã hiểu gốc ngọn . Nàng chỉ đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư mà không hỏi gì thêm nữa.

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Nếu chúng ta cứ giằng co thế nầy hoài thì chẳng bao giờ kết liễu được vụ nào . Vậy cần có một bên phải nhượng bộ mới được.

Du Bạch Phong nói :

- Người nhượng bộ dĩ nhiên là Đàm lão đệ.

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Thôi được ! Tiểu đệ định nhượng bộ vậy.

Du Bạch Phong nói :

- Chung quanh thạch thất này lão đệ đều bố trí chất kỳ độc. Hiện giờ chúng ta lâm vào hoàn cảnh bị giam cầm trong thạch thất thì chỉ có cách giữ lão đệ cùng ở lại đây.

Đàm Dược Sư nói :

- Để tiểu đệ nghĩ kỹ lại coi.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Lôi Phi nói :

- Lão phu muốn đưa Du huynh đi chỗ khác chửa thương, hai vị tính sao ?

Lôi Phi hết ngó Lý Hàn Thu lại nhìn Du Bạch Phong hỏi :

- Lão tiền bối ! Chúng ta nên thế nào ?

Du Bạch Phong đáp :

- Các vị cứ theo y hành động là hơn .

Lý Hàn Thu ngửng đầu lên thở phào một cái rồi hỏi :

- Dược Sư có thể đưa bọn tại hạ dời khỏi thạch thất không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Được ! Nhưng các vị theo thứ tự kẻ trước người sau mà đi để lão phu biết rõ vị trí từng người .

Hắn nói rồi đứng dậy đưa tay ta dắt Du Bạch Phong chậm chạp tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu rung thanh trường kiếm trong tay, chàng không hiểu có nên ngăn lại hay không.

Trong khoảnh khắc này Đàm Dược Sư đã đỡ Du Bạch Phong ra khỏi thạch thất.

Lý Hàn Thu và Lôi Phi song song theo sát Đàm Dược Sư. Cử động của hai người rất trân trọng , chỉ đặt chân vào chỗ Đàm Dược Sư vừa bước qua.

Đàm Dược Sư đến trước một căn thạch thất khác thì đỡ Du Bạch Phong tiến vào.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối ! Bọn vãn bối có theo vào không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu tưởng chả cần .

Đàm Dược Sư cười nói :

- Nhị vị hãy tạm thời khuất tất một chút .

Lý Hàn Thu bước vào thạch thất đồng thời vung trường kiếm đánh vèo một tiếng nhằm đâm vào sau lưng Đàm Dược Sư .

Đàm Dược Sư tránh người hỏi :

- Chuyện gì vậy !

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về lạnh lùng đáp :

- Trước khi Dược Sư bắt bọn tại hạ phải khuất phục nên phải coi chừng . Nếu bọn tại hạ phát giác ra bị trúng độc thì nhất định liều mạng .

Lôi Phi cũng giơ chưởng lên nói :

- Nếu Dược Sư tự tin là chỉ cất tay một cái là chế phục được bọn tại hạ thì cứ thử đi !

Đàm Dược Sư nhìn chầm chặp vào mặt hai người một lúc rồi cười nói :

- Hào khí của hai vị khiến cho lão phu phải kính phục. Có điều trước tình hình này chúng ta không nên động thủ .

Lôi Phi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Đàm Dược Sư nhìn Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu muốn trị thương cho Du huynh .

Du Bạch Phong ngắt lời :

- Đàm lão đệ ! Tiểu huynh có mấy điều muốn nói chẳng hiểu lão đệ có chịu nghe không ?

Đàm Dược Sư giục :

- Du huynh thử nói nghe !

Du Bạch Phong nói :

- Những mối ân oán giữa đôi ta như băng động dầy ba thước chớ chẳng phải là khí lạnh thoảng qua qua một ngày. Song hai vị Lôi, Lý không có dính liếu gì đến lão đệ mà còn giam hãm họ ở đây , tiểu huynh tưởng không nên.

Đàm Dược Sư tủm tỉm cười hỏi lại :

- Thế ý Du huynh thì sao ?

Du Bạch Phong hỏi lại :

- Theo ý tiểu huynh thì nên nhân lúc này để cho họ dời khỏi nơi đây , chưa hiểu lão đệ nghĩ thế nào ?

Đàm Dược Sư hỏi lại :

- Chẳng biết họ có chịu đi không ?

Du Bạch Phong cười đáp :

- Tiểu huynh hãy hỏi lão đệ trước có ưng cho họ đi không đã ?

Đàm Dược Sư cười nói :

- Nếu họ muốn đi thì dĩ nhiên tiểu đệ y theo lời Du huynh .

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu rồi nói :

- Hai vị ở lại đây cũng chẳng giúp gì được cho lão phu ! Chờ gì nữa mà không dời khỏi sớm đi .

Lý Hàn Thu toan đáp thì Lôi Phi đã cướp lời :

- Lão tiến bối đã nói vậy thì vãn bối phải kính cẩn vâng mệnh .

Du Bạch Phong mừng rỡ nói :

- Đàm lão đệ ! Họ chịu rồi đó ! Lão đệ đưa bọn họ đi .

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi ! Du huynh hãy ngồi nghĩ đây để tiểu đệ đưa bọn họ đi .

Du Bạch Phong nói :

- Họ chiếu cố cho Quyên Nhi rất nhiều tiểu huynh muốn tiễn chân họ một quảng.

Lôi Phi biết lão sợ Đàm Dược Sư dùng thuốc độc giữa đường nên có ý đi theo để giám thị .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Du huynh chưa tin lòng tiểu đệ chăng ?

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Đàm lão đệ đã nhận lời để họ bình yên đi khỏi nơi đây, có lý nào tiểu huynh lại không tin, nhưng tiểu huynh có lòng cảm kích, muốn đưa chân họ ra khỏi động .

Đàm Dược Sư bật lên hai tiếng cười khô khan đáp :

- Tiểu đệ nhận lời đưa họ dời khỏi nơi đây chứ không nói đến chuyện giữ cho họ bình yên .

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Nếu bọn tại hạ không bình yên thì rằng Dược Sư cũng chẳng bình yên được nào .

Đàm Dược Sư cười ruồi , vừa đỡ Du Bạch Phong đi vừa nói :

- Du huynh muốn đưa bọn họ thì chúng ta cùng đi cũng được .

Du Bạch Phong tựa nữa người vào cánh tay hữu Đàm Dược Sư , dường như không còn đủ sức để đi được nữa .

Lôi Phi và Lý Hàn Thu vẫn theo sát Đàm Dược Sư .

Đàm Dược Sư ra tới cửa động đứng tránh sang bên nói :

- Hai vị đi được rồi đấy .

Lý Hàn Thu , Lôi Phi né người ra khỏi động.

Du Bạch Phong khẻ nói :

- Hai vị hãy dừng bước.

Thực ra lão không cần nói Lý Hàn Thu và Lôi Phi cũng đã dừng bước lại.

Lôi Phi hỏi :

- Du lão tiền bối có điều chi dặn bảo :

Du Bạch Phong nói :

- Hai vị thử vận khí xem có trúng độc không ?

Lôi Phi lắc đầu đáp :

- Không thấy chi hết .

Đàm Dược Sư cười mát nói :

- Du huynh yên tâm rồi chớ ? Chúng ta trở về thôi .

Hắn chưa dứt lời đột nhiên phải dừng lại, nét mặt lộ vẽ vừa tức vừa kinh hải .

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng , tay trái rút lưỡi đao truỷ thủ ra nói :

- Dược Sư thường dùng tay để hạ độc kẻ khác. Bây giờ tại hạ chặt đứt tay phải Dược Sư thì Dược Sư chẳng còn cách nào hạ độc để hại người nữa .

Đàm Dược Sư hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thấy Du Bạch Phong một tay nắm chặt lấy sau lưng Dàm Dược Sư . Đồng thời Lôi Phi đã cầm lưỡi truỷ thủ chí vào uyển mạch Đàm Dược Sư .

Nguyên Du Bạch Phong giả vờ như người bất lực rồi nhân lúc Đàm Dược Sư không phòng bị đưa tay nắm lấy sau lưng lão .

Lý Hàn Thu thử vận động chân khí , bất giác chàng giơ trường kiếm lên chỉ vào cổ họng Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Thủ pháp hạ độc của Dược Sư thật cao minh vô cùng . Nếu tại hạ không thử lần thứ hai thì tất đã bị Dược Sư lừa gạt .

Du Bạch Phong nói :

- Đàm lão đệ ! Thuốc giải ở đâu ! Lão đệ nên nghe lời khuyên của tiểu huynh lấy đưa ra đi .

Đàm Dược Sư bị ba người kiềm chế , kiếm kề cổ , đao chí vào uyển mạch , tay giữ huyệt mệnh môn hắn từ từ thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc ra nói :

- Thuốc giải ở trong bình này .

Lôi Phi di chuyển lưỡi đao truỷ thủ đưa vào trước ngực Đàm Dược Sư rồi nói :

- Lý đệ ! Lý đệ hãy thử uống một viên coi .

Lý Hàn Thu thu trường kiếm về , đón lấy bình thuốc, mở nắp móc một viên uống .

Lôi Phi nói :

- Lý đệ hãy nhắm mắt điều dưỡng một lúc thử xem có đúng là thuốc giải không ?

Lý Hàn Thu theo lời nhắm mắt một lúc rồi từ từ mở mắt ra nói :

- Đúng thuốc giải rồi ! Lôi huynh cũng uống một viên đi .

Lôi Phi đón lấy một viên nuốt vào rồi nói :

- Bất luận tiểu huynh có trúng độc hay không cũng uống một viên rồi sẽ liệu .

Đàm Dược Sư nói :

- Dĩ nhiên là trúng độc rồi. Lão phu đã bố trí chất kịch độc trong khắp động chỉ chừa một gian thạch thất . Bất luận là ai ra khỏi nhà cũng chẳng tài nào tránh được.

Lôi Phi cười lạt nói :

- Một đời Dược Sư đã ám toán biết bao nhiêu người. Vậy bây giờ có chết về bị kẻ khác ám toán cũng chỉ là cơ báo ứng mà thôi .

Du Bạch Phong thở dài nói :

- Lôi thế huynh ! Thế huynh không nên ...

Mũi đao truỷ thủ của Lôi Phi xuyên thủng vạt áo trước ngực của Đàm Dược Sư chạm đến da thịt.

Y nghe Du Bạch Phong nói vậy thu đao về hỏi :

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo ?

Du Bạch Phong đáp :

- Chúng ta là anh em lâu năm , khi nào lão phu lại nhẫn tâm giết y được ?

Lão đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp :

- Lão đệ ! Kêu Quyên Nhi ra đây !

Đàm Dược Sư hỏi :

- Để làm gì ?

Du Bạch Phong đáp :

- Chúng ta dời khỏi nơi đây .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Sau khi giết tiểu đệ phải không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bọn ta không đụng đến một mảnh lông của lão đệ, nhưng với điều kiện là bọn ta đều không trúng độc.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Nếu tiểu đệ không chịu thì sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Tiểu huynh không ngăn trở là hai người sẽ giết chết lão đệ đó.

Lôi Phi nói :

- Vãn bối muốn đâm hắn một trăm đao mà không để hắn chết .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Du Bạch Phong ! Lời Du huynh có thể tin được chăng ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bậc đại trượng phu đã nói ra một lời xem nặng bằng non. Nếu ở chẳng như lời sẽ bị thiên tru địa lục .

Đàm Dược Sư lớn tiếng gọi :

- Mời Du cô nương ra đây .

Một tên đạo đồng đáp lại :

- Đệ tử xin tuân lệnh.

Đàm Dược Sư nói :

- Du huynh ! Còn một việc tiểu đệ xin nói rõ .

Du Bạch Phong hỏi :

- Tiểu huynh biết rồi ! Phải chăng chứng độc thương của tiểu huynh không thể nào giải cứu được ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Trừ phi Du huynh lưu lại đây.

Du Bạch Phong nói :

- Cái đó tiểu huynh cần nghĩ kỷ rồi mới quyết định được.

Đàm Dược Sư nói :

- Nếu Du huynh tin lời tiểu đệ thì tiểu đệ có thể trị hết độc thương cho Du huynh được.

Đang lúc nói chuyện thì một tên dược đồng dẫn Quyên Nhi tới nơi.

Quyên Nhi nhìn Đàm Dược Sư hỏi :

- Bây giờ tiểu nữ nên xưng hô thế nào cho phải ?

Đàm Dược Sư cười đáp :

- Cái đó là tuỳ ở ngươi , lão phu không miễn cưỡng .

Du Bạch Phong chỉ sợ Quyên Nhi động thủ để đối phó với Đàm Dược Sư , lão vội hỏi :

- Quyên Nhi ! Ngươi thử xem có bị trúng độc không ?

Đàm Dược Sư gạt đi :

- Bất tất thử thách làm chi . Cứ cho y uống thuốc giải là được.

Chẳng cứ một ai hễ ra khỏi cửa thạch thất đều bị trúng độc hết .

Lý Hàn Thu đưa thuốc ra.

Quyên Nhi đón lấy uống vào rồi nhắm mắt vận khí.

Sau một lúc nàng mở mắt nói :

- Không bị trúng độc.

Tay trái Du Bạch Phong đè lên tâm mạch Đàm Dược Sư vẫn chưa di động thì tay phải lão đã chuyển qua nắm lấy uyển mạch tay phải đối phương , lão thủng thẳng hỏi :

- Lão đệ ! Lão đệ đã là người tốt thì nên làm cho đến nơi đưa chúng ta ra khỏi thạch trận được không ?

Đàm Dược Sư không nói gì nữa , cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu tay chỉ trường kiếm đi sát bên cạnh Đàm Dược Sư để phòng hắn có thể gặp cơ hội phản kích .

Mấy người ra khỏi thạch trận rồi , Du Bạch Phong mới buông uyển mạch Đàm Dược Sư ra , chậm rải nói :

- Tiểu huynh đã nghĩ kỹ thì mình sống hay chết là do số mệnh , không muốn phiền lảo đệ cứu trị nữa .

Đàm Dược Sư cười lạt nói :

- Tiểu đệ đã bảo từ trước , độc tính trong nội phủ Du huynh đã phác tác , nếu Du huynh không tiếp thụ sự cứu trị của tiểu đệ thì chết mau lắm.

Du Bạch Phong nói :

- Thế là tiểu huynh nhất định phải chết không muốn phiền đến lão đệ nữa .

Đàm Dược Sư nói :

- Du huynh không tin lời tiểu đệ thì thôi .

Du Bạch Phong nói :

- Dĩ nhiên tiểu huynh phải giảy dụa để giữ mạng sống. Nếu không có cách nào sống được mà chỉ buồn cho số mạng của mình mà thôi .

Đàm Dược Sư đáp :

- Thôi được . Các vị đi cho bình yên, miễn cho lo phu khỏi đưa chân .

Hắn đưa tay ra nói tiếp :

- Đưa đây ?

Du Bạch Phong cười lạt hỏi :

- Bách Phật đồ phải không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Phải rồi ! Tấm Bách Phật đồ đó là vật chung của chúng ta . Du huynh đã giử lâu nay , bây giờ nên đưa cho tiểu đệ coi chứ .

Du Bạch Phong lắc đầu đáp :

- Tấm Bách Phật đồ đã đốt đi rồi . Từ đây trở đi trên thế gian không còn tấm Bách Phật đồ hại người đó nữa .

Đàm Dược Sư thộn mặt ra hỏi :

- Du huynh đốt thật rồi ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bất luận một người nào dù trí nhớ giỏi đến đâu cũng chẳng thể

hoàn toàn nhớ hết những tư thức trong Bách Phật đồ . Tiểu đệ không tin là Du huynh lại đem đốt đi.

Du Bạch Phong hỏi :

- Lão đệ tham tâm nhiều quá ! Một người chỉ ghi nhớ vài chục

tư thức trong Bách Phật đồ là suốt đời hưỡng dụng không hết. Chẳng lẻ còn đòi học hết toàn bộ tư thức trong Bách Phật đồ chăng ?

Đàm Dược Sư hỏi :

- Nếu vậy thì Du huynh đã nhớ được hai chục tư thức rồi ư ?

Du Bạch Phong đáp .

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Như vậy thì tiểu đệ so với Du huynh vẫn kém một bậc ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Ngày trước lão đệ cứu mạng cho tiểu huynh khiến tiểu huynh cảm kích vô cùng nên mới chịu nhịn mọi điều. Không ngờ lão đệ lại hạ độc thủ hại tiểu huynh mấy lần. Nay tiểu huynh có trả đũa một lần thì từ đây ân oán giữa đôi ta coi như xong hết và tiểu huynh không nhường nhịn lão đệ nữa .

Đàm Dược Sư nói :

- Cứ công bằng mà nói thì Du huynh phải chia cho tiểu đệ nữa tấm Bách Phật đồ.

Du Bạch Phong nói :

- Lão đệ đã ngấm ngầm hạ độc vào người tiểu huynh, bội phản tình nghĩa đệ huynh không biết bao nhiêu lần rồi thì tấm Bách Phật đồ kia còn trao tay cho hạng ác nhân như lão đệ thế nào được ?

Đàm Dược Sư không nói gì nữa , trở gót quay về lối cũ.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu toan cản trở , nhưng bị Du Bạch Phong ngăn cản .

Chương 98: Chung Quanh Cái Chết Của Điền Tú Trân

Đàm Dược Sư đi vào trong thạch trận đến nữa chừng đột nhiên quay đầu lại, lớn tiếng gọi :

- Du huynh ! Chúng ta đã một phen kết nghĩa anh em, bất luận ai phải ai quấy nhưng đã ở cùng nhau mấy chục năm trời chẳng nhiều thì ít cũng còn một chút tình nghĩa. Vậy tiểu đệ khuyên Du huynh nên kiếm một nơi thanh tịnh trong chốn rừng sâu , đặng di dưỡng tuổi già . Trên chốn giang hồ đầy nguy hiểm cùng giả dối , không thể tuyệt đối ỷ vào võ công để giải quyết mọi việc. Du huynh tuổi đã ngoài sáu mươi thì tội gì mà quyến luyến chốn giang hồ nhiểu nhương này nữa.

Du Bạch Phong cười ha hả đáp :

- Đa tạ hảo ý của Đàm lão đệ. Nếu tiểu huynh còn sống được nữa sẽ thận trọng về việc ấy. Tiểu huynh cũng có một điều thĩnh giáo lão đệ . Nếu giữa đôi ta có chút tình nghĩa thì mong rằng lão đệ sẽ trả lời thành thực.

Đàm Dược Sư hỏi :

- Điều chi ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lục Chỉ Dật Sĩ phải là lão đệ đã cải trang không ?

Đàm Dược Sư lớn tiếng hỏi lại :

- Sao ? Du huynh vẫn tưởng là tiểu đệ hóa trang ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Đúng thế !

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ xin nhắc lại : Lục Chỉ Dật Sĩ quyết không phải là tiểu đệ .

Du Bạch Phong hỏi :

- Dù hắn không phải là lão đệ thì chắc lão đệ cũng biết rõ họ tên thật của hắn phải không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Tiểu đệ có biết .

Du Bạch Phong hỏi :

- Lão đệ có thể nói cho tiểu huynh biết được không ?

Đàm Dược Sư đáp :

- Xin tha thứ cho tiểu đệ không thể trình bày được .

Du Bạch Phong hắng giọng một tiếng nói :

- Tiểu huynh muốn hỏi mà thôi chứ không dám mong lão đệ trả lời chân thực .

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Xem chừng Du huynh không muốn nghe lời khuyến cáo của tiểu đệ .

Du Bạch Phong nói :

- Đó là việc riêng của tiểu huynh , lão đệ bất tất phải quan tâm .

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tình nghĩa anh em ta từ nay đoạn tuyệt . Sau này lão đệ còn muốn hạ thủ thì cứ việc thẳng tay , đừng nể nang gì nữa .

Đàm Dược Sư nói :

- Tiểu đệ cũng mong Du huynh sống thêm mấy năm nữa .

Hắn nói xong trở gót đi luôn .

Du Bạch Phong nhìn Đàm Dược Sư đi vào sơn động , đột nhiên lão ngửa mặt lên ngả ngửa về phía sau .

Quyên Nhi giật mình kinh hải , lật đật tiến lại đỡ lão dậy .

Du Bạch Phong khẻ nói :

- Mau cõng ta chạy đi !

Quyên Nhi cõng Du Bạch Phong lên lưng ra sức chạy về phía trước .

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu chạy theo sau nàng .

Mấy người chạy liền một hơi được đến hơn mười dặm đường rồi dừng lại trong một khu rừng .

Quyên Nhi đặt Du Bạch Phong xuống hỏi :

- Gia gia ! Dừng lại chỗ nầy có được không ?

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn bốn phía rồi đáp :

- Được ! Nơi này khá tĩnh mịch đây !

Lôi Phi tiến lại trước Du Bạch Phong khẻ nói :

- Mưu trí của lão tiền bối thật là hơn người khiến cho bốn người chúng ta dời khỏi được toà thạch động kia , thật là một sự không ngờ .

Du Bạch Phong nói :

- Lão phu đánh vào nhược điểm của Đàm Dược Sư may mà thành công , nhưng thực ra là một việc không nên làm .

Lôi Phi hỏi :

- Lão tiền bối nói vậy là nghĩa làm sao ?

Du Bạch Phong đáp :

- Chất độc trong nội phủ lão phu đã phát tác không còn sức chống cự , nhưng lão phu lợi dụng chỗ đa nghi của hắn , nắm huyệt tâm mạch khiến hắn phải khuất phục .

Lão tủm tỉm cười nói tiếp :

- Bàn tay lão phu đã bất lực phải cố chống chọi cho khỏi ngã . Nếu hắn đẩy một cái là lão phu té nhào .

Lôi Phi nói :

- Đàm Dược Sư không biết nội tình , khi nào hắn nghĩ ra là mình đã mạo hiểm .

Du Bạch Phong nói :

- Đàm Dược Sư đã hạ độc vào mình lão phu có lý đâu lại không biết , nhưng hắn mê tín Bách Phật đồ quá , tưởng lão phu đã luyện võ công trong hoạ đồ nên thân thể khác với người thường , dù chất kịch độc có phát tác cũng còn đủ sức chống cự .

Lôi Phi khẻ hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế !

Lý Hàn Thu nói :

- Lão tiền bối ! Vãn bối có điều hỏi , mong rằng lão tiền bối đừng trách vãn bối là kẻ thóc mách .

Du Bạch Phong hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tranh Bách Phật đồ là thế nào ? Chẳng lẻ mỗi cách ngồi là một môn võ công ư ?

Du Bạch Phong thở dài đáp :

- Nói ra thực đáng tức cười. Đúng như lời Đàm Dược Sư, tranh Bách Phật đồ là của hai người. Nhưng lão phu ngại với tư cách hắn nên đề cao cảnh giác không đưa Bách Phật đồ cho hắn...

Lão đằng hắng một tiếng rồi tiếp :

- Lão phu nói vậy e rằng các vị nghe chưa rõ.

Lôi Phi nói :

- Xin lão tiền bối nói cho hay về lai lịch tấm Bách Phật đồ.

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Đây là một vật của chuà Thiếu Lâm, tương truyền do tay Đạt Ma tổ sư vẽ ra, tranh này có trăm thế, mỗi thế đều có chỗ tác dụng của nó. Nhưng bề ngoài chỉ là tấm Bách Phật đồ, chẳng có võ công gì hết nên không mấy người chú ý tới. Bảy mươi hai môn tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm đều bao quát trong bức tranh này, nên cũng cất vào Tàng Kinh Các tại chùa thiếu Lâm như các loại kinh văn.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối lấy được ở trong chùa Thiếu Lâm ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu mua bức đồ này do tay một nhà sư chùa Thiếu Lâm.

Lôi Phi sửng sốt hỏi :

- Chùa Thiếu Lâm thanh quy rất nghiêm mật mà Tàng Kinh Các lại là nơi trọng điạ trong chùa, người ngoài đừng hòng vào tới đó, thì lão tiền bối sao lại mua được ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bất luận là nơi sâm nghiêm đến bậc nào cũng có kẻ lưu manh. Chùa Thiếu Lâm tuy thanh quy nghiêm ngặt cũng chẳng thể tránh khỏi có một vài tên ác đồ trà trộn vào .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chắc lão tiền bối cùng nhà sư nào đó phải hẹn hò với nhau trước rồi y mới lấy trộm Bách Phật đồ đưa ra phải không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Nguyên Bách Phật đồ không tính vào cả mớ , mà mua với giá ngoại ngạch.

Lôi Phi hỏi :

- Vãn bối có điều không hiểu là lão tiền bối đã lừng danh võ lâm sao lại còn vào chùa Thiếu Lâm tư thông với bọn tăng lữ để mua kinh văn cùng Phật đồ ?

Du Bạch Phong đáp :

- Nói ra lại xấu hổ . Những hành động của lão phu ngày trước phần lớn là do Đàm Dược Sư thao túng.

Quyên Nhi hỏi :

- Gia gia ! Đàm Dược Sư chỉ có ý mua tranh Bách Phật đồ này hay còn định mua thứ gì nữa?

Du Bạch Phong đáp :

- Đối với các vị, lão phu chẳng cần giấu diếm làm chi . Nguyên chúng ta định vào đánh cắp, nhưng nghĩ tới chùa Thiếu Lâm phòng bị nghiêm mật, e rằng khó lòng tránh khỏi gây ra chuyện náo loạn liền thay đổi chủ ý , tư thông cùng tăng lữ chùa Thiếu Lâm. Lão phu cũng không hiểu Đàm Dược Sư

đã dùng phương pháp gì kiếm được một nhà sư muốn bán đồ lấy tiền. Nhà sư này lại làm quản lý trong Tàng Kinh Các , nên y mới lấy được hai vật trân quý trong chùa đưa cho mình .

Lôi Phi hỏi :

- Ngoài tấm Bách Phật đồ còn thứ gì nữa?

Du Bạch Phong đáp :

- Còn một bảng kinh văn ngoài bìa viết bằng chữ Phạn nên lão phu chẳng hiểu gì hết.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đàm Dược Sư có hiểu không ?

Du Bạch Phong đáp :

- Chẳng những hắn hiểu mà còn tinh thông nữa là khác.

Lôi Phi hỏi :

- Nếu vậy Đàm Dược Sư cũng là một nhân tài cực kỳ thông tuệ hay sao?

Du Bạch Phong đáp :

- Trong bọn cao nhân mà lão phu quen biết thật ít người tài trí bằng Đàm Dược Sư .

Quyên Nhi hỏi :

- Đã vậy thì vừa rồi sao ta không giết hắn đi . Để hắn sống chẳng là một mối đại hoạ cho mọi người ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Lúc còn ở trong thạch động thì thực lực của chúng ta quả đủ để giết lão . Nhưng ta biết rằng mình giết lão rồi cũng bị chất độc mà hắn gieo rắc làm cho phải chết. Thế là bốn mạng đổi một cũng chẳng bỏ gì .

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có một điều lão phu chưa rõ.

Lôi Phi nói :

- Lão tiền bối dưỡng thương trong thạch thất nên cách biệt giang hồ đã lâu thì dĩ nhiên ít hiểu việc bên ngoài. Vậy lão tiền bối thử nói ra hoặc giả vãn bối có cung cấp được chút tài liệu nào đặng cùng nhau nghiên cứu.

Du Bạch Phong cười đáp :

- Chuyện này chỉ liên quan đến Đàm Dược Sư.

Quyên Nhi hỏi :

- Liên quan như thế nào?

Du Bạch Phong đáp :

- Ta đã quan sát kỹ càng thì phát giác ra Đàm Dược Sư không phải là Lục Chỉ Dật Sĩ.

Lôi Phi sửng sốt hỏi :

- Nếu vậy Lục Chỉ Dật Sĩ quả là một nhân vật khác hay sao?

Du Bạch Phong đáp :

- Cái tên Lục Chỉ Dật Sĩ e là một tên giả do người nào đó mượn dùng mà thôi. Những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ thì mười phần lão phu hiểu được tám chín. Nếu theo tuổi mà tính, Lục Chỉ Dật Sĩ chẳng có lý nào lão phu không biết được, song lão phu đã gặp hắn hai lượt mà không nhận ra chân tướng.

Lôi Phi hỏi :

- Trước lão tiền bối đã hoài nghi Đàm Dược Sư trá hình Lục Chỉ Dật Sĩ nghe rất có lý, sao bây giờ lão tiền bối lại biến đổi chủ ý lật ngược ý kiến trước ?

Du Bạch Phong đáp :

- Bất luận thuật dịch dung nào cao minh đến đâu thì cũng chẳng thể che đậy được luồng thần quang trong khoé mắt. Lão phu cùng Đàm Dược Sư ở với nhau mười mấy năm, từ nhãn quang đến cử động chẳng một cái gì là không in sâu vào đầu óc lão phu, nhưng vừa rồi lão phu quan sát kỹ càng lại liền phát giác ra có nhiều chỗ bất đồng, Lục Chỉ Dật Sĩ quyết không phải là Đàm Dược Sư hoá trang.

Quyên Nhi từ lúc ở trong thạch động nghe câu chuyện song thân bị thảm tử, dường như đột nhiên biến tính rất nhiều, ngoài mặt tỏ ra càng thêm trì trọng.

Bỗng nàng thở dài cất tiếng hỏi :

- Gia gia ! Thương thế gia gia ra sao?

Du Bạch Phong đáp :

- Rất nghiêm trọng ! Nhưng không phải nghiêm trọng như kiểu Đàm Dược Sư đã nói. Vì hắn không nghĩ tới gia gia đã theo cách ngồi trong Bách Phật đồ và đã thấy thành tựu được ít nhiều.

Lôi Phi nói :

- Hiện giờ mầm loạn trên chốn giang hồ đã bắt đầu nãy nở, chưa thể biết trước được trường kiếp hoạ này sẽ đi tới đâu. Vãn bối hy vọng lão tiền bối có thể duy trì tấm thân hữu dụng để cứu vớt lê dân trong thiên hạ .

Quyên Nhi nói :

- Đàm Dược Sư đã nói cách trị độc, vậy chúng ta cứ theo đó mà làm chắc không đến nỗi nhầm lẫn.

Du Bạch Phong nói :

- Lão phu rất cần một nơi thanh tĩnh để điều dưỡng rồi mượn sức linh chi mà Quyên Nhi đã lấy được, may ra có thể phục hồi nguyên lực. Nhưng vụ này đòi hỏi một quãng thời gian khá lâu.

Quyên Nhi nói :

- Tôn nữ theo lời Đàm Dược Sư chạy chọt mấy năm, đi tới đâu là ăn cắp đồ vật của người ta tới đó, chỉ vì mục đích duy nhất là trị khỏi bệnh thế cho gia giạ Bất luận gia gia cần điều dưỡng bao lâu, tôn nữ cũng xin thị phụng luôn luôn bên mình.

Du Bạch Phong lắc đầu đáp :

- Không được ! Ngươi bất tất phải chầu chực bên mình ta mà cũng không thể chầu chực được.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Du Bạch Phong đáp :

- Nếu ngươi không xuất hiện trên chốn giang hồ thì Đàm Dược Sư nhất định biết ngay là ngươi đang trị thương cho ta . Đồng thời Lục Chỉ Dật Sĩ sẽ hạ lệnh cho bọn thuộc hạ truy tầm tông tích ta . Thời gian trị bệnh của ta khá lâu dài khó lòng tránh khỏi bọn họ phát giác.

Quyên Nhi nói :

- Dù tôn nữ có xuất hiện trên chốn giang hồ mà gia gia không đi liền thì Đàm Dược Sư vẫn nghĩ ra được.

Du Bạch Phong nói :

- Nếu ngươi mặc hiếu phục thì sẽ giải được mối nghi ngờ của bọn chúng.

Lôi Phi nói :

- Đúng thế ! Quyên cô nương mặc hiếu phục lại đi cùng bọn vãn bối thì Lục Chi Dật Sĩ tất nhiên cho là tiền bối đã qua đời vì chất độc phát tác.

Du Bạch Phong nói :

- Đàm Dược Sư rất thông minh, khó mà đối phó với hắn. Ngoài cách này, thời gian và địa điểm cũng cần phải phối hợp cho tuyệt diệu, không để sơ hở chút nào mới có thể gạt được hắn.

Lý Hàn Thu nói :

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta cần kiếm địa phương khác hay hơn.

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Đúng thế !

Rồi lão gắng gượng đứng lên đi.

Quyên Nhi nói :

- Gia gia hành động không tiện để tôn nữ cõng đi.

Lôi Phi nói :

- Bất tất phải thế, tại hạ cùng Lý Hàn Thu đã nghĩ ra được một biện pháp hay hơn .

Quyên Nhi hỏi :

- Biện pháp gì?

Lôi Phi đáp :

- Tại hạ cùng Lý Hàn Thu làm một cái võng để khiêng lão tiền bối thượng lộ thì bất luận hành trình xa đến đâu cũng không cần.

Quyên Nhi nói :

- Làm phiền hai vị như vậy thì tiện thiếp yên tâm thế nào được ?

Lôi Phi đáp :

- Không hề gì ! Du lão tiền bối đã truyền thụ võ công cho bọn tại hạ . Bọn tại hạ chưa lấy chi báo đáp chỉ có phải đem chút sức mọn hầu hạ tiền bối cũng chỉ là việc bổn phận.

Y nói đoạn chặt dây song kết thành cái võng .

Quyên Nhi khẻ thở dài nói :

- Thật làm nhục lòng cho hai vị .

Rồi nàng ôm Du Bạch Phong đặt lên võng .

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu mỗi người khiêng một đầu cất bước ra đi.

Quyên Nhi lẽo đẽo theo sau.

Ra khỏi khu rừng rậm, Lôi Phi dừng bước lại hỏi :

- Lão tiền bối ! Chúng ta nên đi về phương nào?

Du Bạch Phong đáp :

- Lão phu cần đến một nơi bí ẩn để trị thương .

Lôi Phi hỏi :

- Cái đó vãn bối đã biết rồi, nhưng theo ý nghĩ của lão tiền bối thì đã có nơi nào chưa?

Du Bạch Phong đáp :

- Có thì có rồi, nhưng lão phu không thể nói tên chỗ đó ra được . Đó chỉ là một khe núi nhỏ rất hoang lương, song đủ điều kiện cho người ta có thể sinh tồn được .

Lôi Phi hỏi :

- Làm thế nào để tìm tới chỗ đó ?

Du Bach Phong đáp :

- Lão phu trỏ đường cho các vị .

Lôi Phi không hỏi nữa, cất bước tiến về phía trước.

Theo chỉ thị của Du Bạch Phong mấy người đi thẳng tới một nơi thâm sơn.

Một hôm vào khoảng giờ ngọ thì tới cửa hang.

Du Bạch Phong nói :

- Tới nơi rồi ! Chính là chỗ này !

Lôi Phi nói :

- Để bọn vãn bối đưa lão tiền bối vào hang.

Du Bạch Phong đáp :

- Không cần đâu ! Các vị hạ lão phu xuống.

Hai người liền hạ võng. Lôi Phi ngoảnh đầu ngó vào cửa hang rồi hỏi :

- Ở trong hang này ư ?

Du Bạch Phong gật đầu đáp :

- Hai vị nhớ kỹ đường đi và ghi lấy địa hình. Sau đây một năm, xin trở lại cùng nhau tương kiến .

Lôi Phi ngẩn người ra hỏi :

- Bọn vãn bối không tiến vào được ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Không phải không được mà là không cần tiến vào . Hai môn kiếm chưởng lão phu truyền lại hai vị đủ để đối phó với những tay cao thủ vào hạng nhất trong võ lâm. Chỉ cần hai vị cẩn thận thêm một chút đừng để người ám toán thì có thể trông cậy vào võ công bản thân mà tự giữ mình .

Quyên Nhi hỏi :

- Còn tôn nữ ? Ở lại đây thị phụng gia gia hay là đi theo hai vị vào chốn giang hồ ?

Du Bạch Phong đáp :

- Ngươi hãy lưu lại đây ít ngày để giúp cho gia gia trị thương thế . Đồng thời gia gia còn có nhiều việc muốn cho ngươi biết .

Quyên Nhi từ lúc nghe hung tin của song thân, trở nên trầm lặng, nàng quay lại nhìn Lý Hàn Thu cùng Lôi Phi chắp tay nói :

- Xin đa tạ hai vị .

Rồi nàng nâng đỡ cho Du Bạch Phong từ từ đi vào trong hang.

Du Bạch Phong đi được mấy bước, đột nhiên lão quay dặn :

- Xin hai vị ghi nhớ. Đúng một năm sau sẽ trở lại đây, không nên sớm quá cũng không thể muộn quá, các vị đúng ngày nghe!

Lôi Phi hỏi lại :

- Nhất định cũng là ngày hôm nay sang năm ư ?

Du Bạch Phong đáp :

- Không hẳn như vậy, xê xích dăm ba hôm cũng được .

Lôi Phi gật đầu đáp :

- Được rồi ! Bọn vãn bối xin ghi nhớ .

Du Bạch Phong vẫy tay nói :

- Thôi các vị đi đi.

Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu thấy lão vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích tỏ ra có ý chờ mình cùng Lý Hàn Thu đi rồi mới vào hang .

Lý Hàn Thu hiểu ý liền trở gót tiến về phía trước .

Lôi Phi nói :

- Lý đệ ! Tiểu huynh coi tình hình khác lạ .

Lý Hàn Thu nói :

- Đúng thế ! Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy. Nhưng...

Lôi Phi hỏi :

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ thấy Du lão tiền bối có vẻ thất thường dường như biến tính một cách đột ngột. Chẳng hiểu có phải vì ảnh hưởng của chất độc phát tác không ? Do đó mà tiểu đệ ...không khỏi lấy làm lo ngại...

Lôi Phi ngắt lời :

- Lý đệ lo ngại cho Quyên cô nương phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chính thế !

Lôi Phi nói :

- Tiểu huynh cũng vậy.

Rồi y hạ thấp giọng xuống nói :

- Chúng ta bò lên đỉnh núi để ngó xuống xem sao không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ đang có dụng ý như vậy.

Hai người liền tìm chỗ sườn núi dễ trèo để bò lên đỉnh.

Hai người nhìn xuống thì thấy vách núi như tổ ong không biết bao nhiêu là huyệt động .

Trong hang núi có một khe nước suối chảy và nhiều cây trái trôi nổi. Du Bạch Phong cùng Quyên Nhi không thấy bóng đâu nữa .

Lôi Phi khẽ nói :

- Xem chừng không có cách nào tìm thấy được. Chúng ta đi thôi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao không đi vào hang coi?

Lôi Phi đáp :

- Làm như vậy là quá mạo hiểm . Chúng ta đã ngõ lời ước hẹn ngày tái hội, vậy tới ngày đó sẽ trở lại.

Chương 99: Dời Thạch Thất Dược Sư Bị Kiềm Chế

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phải đợi những một năm nữa kia ư ?

Lôi Phi đáp :

- Phải rồi ! Ngoài điều đó không còn cách nào

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Lôi huynh ! Lôi huynh liệu Du Bạch Phong có đi tới chỗ sát hại Quyên Nhi không ?

Lôi Phi đáp :

- Cái đó khó mà biết được. Nhưng lão dặn chúng ta sau một năm mới trở lại. Hiển nhiên quảng thời gian quá dài này đã khiến chúng ta sinh lòng nghi ngại.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì Du Bạch Phong dẫn Quyên Nhi vào ẩn cư nơi đây có liên quan tới việc rèn luyện võ công trong Bách Phật đồ .

Lý Hàn Thu nói :

- Tiểu đệ chỉ mong lời phỏng đoán của Lôi huynh đừng sai trật .

Hai người xuống núi rồi, tuy Lý Hàn Thu vẫn không yên lòng muốn tiến vào hang coi, nhưng Lôi Phi nhất định phản đối. Chàng không thấy không sao được đành phải chịu thôi.

Hai người vưà dời khỏi núi rừng vừa ngấm ngầm ghi nhớ đường đi. Khi gặp tình thế phức tạp thì để ám ký lại.

Ra hết dãy núi đã mất một ngày một đêm .

Lôi Phi ngẩng mặt trông trời chiều hỏi :

- Lý đệ ! Chúng ta đi đâu bây giờ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Bản ý của tiểu đệ chỉ mong trả thù cho song thân. Hễ hạ sát được Giang Nam Song Hiệp là thôi. Những mối ân oán giang hồ không liên quan gì đến mình.

Lôi Phi hỏi lại :

- Đó là ý kiến ban đầu của Lý đệ, còn bây giờ thì sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Những diễn biến phức tạp dường như đã lôi cuốn tiểu đệ vào chỗ ân oán thị phi trên chốn giang hồ.

Lôi Phi nói:

- Phải rồi ! Nhưng bây giờ chúng ta muốn rút chân hãy còn kịp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lôi huynh nói vậy là có ý gì ?

Lôi Phi đáp :

- Chúng ta tự sửa lấy mình. Bây giờ hãy chia tay, ai nấy tìm một nơi thanh tĩnh lánh thân, không can thiệp đến việc giang hồ nữạ Dĩ nhiên sau một năm cũng không cần thực hành lời hứa với Du Bạch Phong .

Lý Hàn Thu cảm thấy vấn đề này rất khó trả lời. Chàng thở phào một cái rồi trầm ngâm không nói gì nữạ

Lôi Phi lại nói :

- Lý đệ thử nghĩ kỹ đi ! Đây là cơ hội sau cùng để chúng ta giải thoát. Nếu bữa nay còn không chịu buông tay là rồi đây sẽ đem hết tâm não vào việc thị phi trên chốn giang hồ, hết đấu lực rồi lại đấu trí, đến chết cũng không hết được .

Y phóng hai luồng mục quang lấp loáng nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thụ

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn Lôi Phi rồi hỏi :

- Lôi huynh ! Lôi huynh thử nghĩ nên thế nào?

Lôi Phi đáp :

- Kiếp người trong vòng trăm năm chẳng ai tránh khỏi một lần chết, nếu chúng ta muốn để tên tuổi truyền lại hậu thế thì đừng kể gì đến những chuyện cực nhọc sống chết mà chỉ hiến thân cho chánh nghĩa võ lâm . Dù đổ máu rơi đầu cũng không quản ngại.

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ . Chàng đưa mắt nhìn Lôi Phi trở lại câu hỏi trước :

- Theo ý Lôi huynh thì nên thế nào?

Lôi Phi đáp :

- Cứ hiện tình mà quan sát thì trong võ lâm gió mưa biến ảo mỗi ngày, một thêm hiểm ác. Nếu sớm thuyết phục được những nhân vật chưởng môn các phái để họ gia tâm phòng phạm, chuẩn bị sẵn sàng thì hoặc giả có thể làm tiêu tan được cuộc tao loạn này. Nhưng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nhưng làm sao?

Lôi Phi đáp :

- Đáng tiếc là chúng ta người ít nên lời nói không đủ tín nhiệm thì chẳng thể nào khiến cho người ta tin mình được mà thành ra hạng người ăn nói vu vơ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo lời Lôi huynh thì chúng ta không còn cách nào can thiệp được ư ?

Lôi Phi đáp :

- Trừ khi chúng ta tìm ra được chứng cớ khiến bọn họ không thể không tin.

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói :

- Hiện giờ chúng ta lâm vào tình trạng cực nhọc vô cùng. Bên ngoài có cường địch dòm dỏ. Bên trong không quân tiếp viện. Chỉ trông vào sức hai người để rong ruỗi một đoạn đường trường gian truân vất vả , có thể ngày sau còn gặp nhiều khốn khổ ra ngoài sức tưởng tượng quá. Vậy chúng ta hãy tính toán trước để sau này khỏi phải hối hận .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Những chuyện thị phi trên chốn giang hồ thực khiến cho tiểu đệ chán ngán . Nếu trong võ lâm có đủ chính nghĩa thì việc gia phụ bị giết ngày trước sao lại không ai báo thù cho người? Thậm chí

không một ai đứng ra nói lấy một lời công bằng .

Lôi Phi hỏi :

- Lệnh tôn bị giết, hung thủ hãy còn ở trong vòng bí mật không ai điều tra cho biết rõ nội tình để nói mấy câu công đạo, Lý huynh có biết vì lẽ gì không ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vì lẽ gì ?

Lôi Phi đáp :

- Lực lượng chính nghĩa dần dầm suy giảm trong võ lâm để thay vào bằng một võ lực của bọn gian tà độc ác .

Lý Hàn Thu nói :

- Đời người mấy chục năm thực ra cũng nên lưu lại một cái gì để người sau nhắc nhở đến .

Lôi Phi nói :

- Đúng thế ! Đem thân hy sinh cho đạo nghĩa là những tấm bi kịch của đấng anh hùng . Nếu chúng ta muốn được người sau kính mộ thì phải xây dựng sự nghiệp bằng huyết lệ và gian khổ .

Lý Hàn Thu đột nhiên thoáng lộ vẻ kiên quyết, chàng hỏi :

- Giả tỷ tiểu đệ muốn hiến thân vì chính nghĩa võ lâm thì Lôi huynh quyết định thế nào?

Lôi Phi cười khanh khách đáp :

- Nếu vậy thì tiểu huynh đi theo Lý đệ .

Hai người dương mắt nhìn nhau vẻ mặt nghiêm nghị đồng thời thoáng lộ một nụ cười bi thời mẫu thế.

Lý Hàn Thu dương cặp lông mày thanh kiếm lên hỏi :

- Lôi huynh ! Bây giờ chúng ta nên đi về phía nào?

Lôi Phi đáp :

- Chúng ta hãy đi về Kim Lăng tìm cách điều tra một việc .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì ?

Lôi Phi đáp :

- Điều tra cho biết rõ Lục Chi Dật Sĩ có cấu kết với Song Hiệp ở Giang Nam và Tử Vi Cung ở Mao Sơn không.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu bọn chúng đi riêng từng đường thì cách hành động của chúng ta dễ dàng hơn nhiều.

Lôi Phi nói :

- Nếu họ chưa cấu kết với nhau thì chẳng những các hành động của chúng ta dễ dàng hơn mà còn có thể xúi giục cho hai bên động thủ liều mạng với nhau.

Lý Hàn Thu gật đầu lẳng lặng không nói gì nữạ

Lôi Phi khẽ đằng hắng một tiếng rồi tiếp:

- Lý đệ ! Lục Chi Dật Sĩ là cái tên chúng ta mới nghe thấy chưa được bao lâu thì trên chốn giang hồ càng ít người hiểu biết hắn . Dù chúng ta đem tình thức cáo tố với đồng đạo võ lâm, người ta cũng chẳng chịu tin mình .

Lý Hàn Thu nói :

- Lôi huynh nói phải đó .

Lôi Phi nói :

- Vì thế mà chúng ta không thể dùng thủ đoạn bình thường để đối phó với họ được.

Lý Hàn Thu nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Lôi Phi nói :

- Được rồi ! Vậy chúng ta lập tức khởi hành . Khi đến gần thành Kim Lăng chúng ta sẽ chia đường, cải trang, trà trộn vào thành .

Lý Hàn Thu gật đầu cười đáp :

- Tiểu đệ nhất nhất nghe lời Lôi huynh chỉ điểm .

Lôi Phi vừa cất bước vừa nói :

- Một mặt chúng ta tra xét địch tình, một mặt kết giao với những người đồng đạo để bồi dưỡng thực lực phòng khi cần đến sẽ cùng bọn chúng chiến đấu.

Hai người ngày đi đêm nghỉ, cùng nhau trò chuyện và thương nghị kế sách đối địch .

Một hôm vào khoảng giờ ngọ, hai người đến ngoài thành Kim Lăng .

Lôi Phi khẻ bảo Lý Hàn Thu :

- Lý đệ ! Chúng ta sẽ gặp nhau trong Hội Võ Quán .

Về thuật cải trang, Lôi Phi cao minh vô cùng. Lý Hàn Thu được y hoá trang cho làm một đại hán vào trạc tứ tuần, diện mạo bình thường, không có đặc điểm gì khả nghi .

Lý Hàn Thu tiến vào thành Kim Lăng đến thẳng Hội Võ Quán .

Hội Võ Quán vẫn náo nhiệt như ngày trước , người ngồi khắp mọi chỗ. Nhiều tân khách tay nâng tách trà, miệng cao đàm hùng biện. Có người ngồi đối ẩm thầm thì chuyện nhỏ to .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt để tìm một chỗ vắng vẻ mà ngồi. Vẻ mặt chàng tầm thường chẳng có điểm nào khiến người ta phải chú ý nên trong quán tuy đông người mà chẳng một ai buồn để mắt đến chàng .

Lý Hàn Thu không muốn nói nhiều, tự mình xuống bếp lấy bình trà rồi quay về chỗ cũ ngồi.

Chiêu đãi viên tuy biết rõ chàng tự tìm lấy bình trà mà uống, nhưng họ giả vờ không nhìn thấy mà cũng không buồn nói một câu.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Thuật dịch dung của Lôi Phi quả nhiên cao minh phi thường. Y đã cải trang cho mình thành một nhân vật không ai để ý tới.

Bỗng nghe có tiếng vó ngựa lộp cộp. Một người kỵ mã đi thẳng vào Hội Võ Quán.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ra thấy một thiếu niên mình mặc áo xanh, lỏng buông tay khấu dừng lại bên chiếc bàn chàng ngồi.

Hội Võ Quán đang xào xạc tiếng người bỗng dưng dừng lại, yên lặng như tờ .

Lý Hàn Thu ngó gã thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa thấy gã vào trạc 22, 23 tuổi. Yên ngựa có treo một thanh trường kiếm . Chàng nghĩ thầm :

- Thằng cha này cưỡi ngựa vào Hội Võ Quán dường như có ý muốn kiếm chuyện rắc rối.

Bỗng nghe gã cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Có người nào ở đây không ?

Một thanh âm oang oang đáp lại :

- Có !

Một gã đại hán vào trạc ba mươi lật đật chạy rạ Đại Hán này vận quần dài áo ngắn . Chính là Hội Võ Quán chủ tên gọi Thường Vạn Kỳ .

Thường Vạn Kỳ chắp tay tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Thường Vạn Kỳ, Quán Hội Võ Quán. Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Thiếu niên áo xanh cười lạt hỏi lại :

- Các hạ là người chủ trương trong Hội Võ Quán ư ?

Thường Vạn Kỳ đáp:

- Chính là tiểu đệ .

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Tại hạ nghe nói Hội Võ Quán chuyên tiếp đãi các bạn đồng đạo võ lâm, cung cấp chỗ ăn chỗ trọ . Người ở xa tới lại được giúp đỡ trong việc tìm kiếm bạn bè, không hiểu chân hay giả ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Đúng là thế đó ! Nhưng .

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Nhưng làm sao?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Tiểu đệ xin nói rõ trước là trong Hội Võ Quán đối với bạn đồng đạo võ lâm ở phương xa có

cung cấp ăn uống, nhưng không cung cấp chỗ trọ . Quý khách tự tìm nơi mà ngủ .

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Theo lời các hạ thì lễ luật trong Hội Võ Quán có nhiều chỗ khác với những điều mà tại hạ mới nghe được .

Thường Vạn Kỳ ngắt lời :

- Lời đồn khó tránh khỏi những tin thất thiệt . Không hiểu ông bạn nghe người ta nói thế nào?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Tại hạ còn nghe nói trong quý quán có liên lạc với quyền chức trong nha . Bất luận ai phạm trọng án gì gì , đã vào Hội Võ Quán rồi thì quan nha không đến bắt nữa .

Thường Vạn Kỳ tủm tỉm cười nói :

- Ông bạn dạy quá lời. Tiểu đệ có quen với mấy người trong nha thật, nhưng không đáng gọi là liên lạc gì hết. Có điều họ cũng nể mặt một chút .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vì vậy bọn tiểu đệ chỉ để khách nghỉ chân chứ trong Hội Quán không lưu khách trọ .

Thiếu niên áo xanh chậm rãi nói :

- Các hạ nói vậy thì trong Hội Võ Quán này chỉ bảo vệ cho người lúc ban ngày mà thôi.

Thường Vạn Kỳ chau mày hỏi :

- Như vậy còn chưa đủ hay sao?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Trong thiên hạ thiếu gì núi sâu chàm lớn, chả cần đến Hội Võ Quán lánh nạn .

Thường Vạn Kỳ tuy biết nhiều hiểu rộng nhưng thiếu niên áo xanh nói năng loạc choạc chẳng biết đường nào mà mò . Hắn không sao hiểu được gã này vào Hội Võ Quán có dụng ý gì, liền hỏi :

- Có phải ông bạn ở phương xa tới đây không ?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Đúng thế !

Thường Vạn Kỳ nói :

- Nếu ông bạn có chỗ nào cần bản quán trợ lực thì xin nói huỵch toẹt ra, bất tất phải quanh co như vậy.

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Trước hết tại hạ muốn biết rõ quy củ của quý quán rồi sẽ nói cũng chưa muộn .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Được rồi ! Ông bạn muốn điều chi xin cứ hỏi.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Tại hạ nghe nói ở trong Hội Võ Quán không được động thủ . Chẳng hiểu có thật chăngTừ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Có thế !

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Nếu trong quý quán có người động thủ thì làm thế nào?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Làm như vậy là cố ý phạm đến quy củ của bản quán, tiểu đệ không thể nhẫn nại được .

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Tỉ như người trong nha môn vào Hội Quán bắt người thì làm thế nào?

Thường Vạn Kỳ sửng sốt , ngập ngừng hỏi lại :

- Các hạ là .

Thiếu niên áo xanh ngắt lời :

- Quán chủ bất tất phải quan tâm đến thân thế của tại hạ mà chỉ cần trả lời câu hỏi đó .

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Từ ngày thành lập Hội Võ Quán đến nay chưa từng xảy ra chuyện này bao giờ, nên tiểu đệ cũng không biết xử trí bằng cách nào cho phải.

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Hẳn trong lòng quý quán chủ đã có kế hoạch ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Nếu xảy ra vụ đó thì phải thương lượng để tìm ra quyết định.

Thiếu niên áo xanh đột nhiên đảo mắt nhìn vào đại hán ngồi ở phía sau Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ muốn thương lượng cùng quán chủ được dẫn một người đi.

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Ai vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Ông bạn ngồi đây.

Thường Vạn Kỳ ngó theo tay trỏ của thiếu niên áo xanh thì thấy đại hán này mặc áo trường bào màu lam vào trạc bốn mươi tuổi.

Thường Vạn Kỳ khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Vị này ư ? Y là một bạn mới tới Hội Võ Quán, tại hạ chưa từng quen biết .

Thiếu niên áo xanh tủm tỉm cười hỏi :

- Tại hạ cũng không bảo giữa quán chủ và y đã quen biết nhau, mà chỉ thỉnh giáo quán chủ là tại hạ có thể đem y đi được không ?

Thường Vạn Kỳ mỉm cười đáp :

- Chắc các hạ cùng ông bạn này có điều xích mích. Nhưng quy củ Hội Võ Quán không để người động thủ tại đây.

Thiếu niên áo xanh nói tiếp :

- Dường như quán chủ nghe lầm . Tại hạ chỉ nói là đưa y đi khỏi nơi đây.

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng nói :

- Tại hạ nghe rõ lắm . Nếu ông bạn này bằng lòng đi với các hạ thì tại hạ chẳng có điều chi mà nói. Song trường hợp y không chịu thì sao?

Thiếu niên áo xanh nói :

- Chỉ cần quán chủ đừng bảo vệ y là y không đi cũng không được .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Đáng tiếc là tại hạ không thể nói như các hạ được .

Thiếu niên áo xanh hỏi :

- Tại sao vậy?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Theo quy củ trong Hội Võ Quán thì bất luận là ai đã vào quán rồi, tiểu đệ đều có trách nhiệm giữ cho họ được an toàn .

Thiếu niên áo xanh chau mày hỏi :

- Nếu y là người tồi bại thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Cái đó tại hạ không thể biết được . Bất luận y làm việc gì tệ hại đến đâu trên chốn giang hồ, nhưng một khi y đã bước chân vào quán là bọn tại hạ phải bảo vệ y không để người khác gia hại được .

Thiếu niên áo xanh cười lạt nói :

- Chắc quán chủ còn có biện pháp khác để tại hạ đem người đi.

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Tại hạ đã nói rõ ràng lắm rồi. Có thật ông bạn chưa hiểu không ?

Gã áo xanh hỏi lại :

- Thật tình không có biện pháp nào khác ư ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Không có .

Người áo xanh hỏi vặn :

- Nếu tại hạ không tuân theo quy củ của Hội Võ Quán thì sao?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Đó là phạm đến chiêu bài của Hội Võ Quán . Tiểu đệ đã là người trông coi ở đây, dĩ nhiên chẳng thể điềm nhiên toạ thị .

Người áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Qyán chủ định nhúng tay vào chăng ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Gặp trường hợp bất đắc dĩ thì tại hạ đành phải ra tay

Người áo xanh từ trên lưng ngựa nhảy xuống, xăm xăm thẳng tiến về phía đại hán áo lam .

Thường Vạn Kỳ lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Rồi hắn lạng người ra cản lãoi.

Người áo xanh cười gằn hỏi :

- Các hạ có thể cùng người động thủ chăng ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Tại hạ bất đắc dĩ mà phải dàn xếp những chuyện rắc rối.

Người áo xanh né người đi lướt qua Thường Vạn Kỳ để tiếp tục xông về phía đại hán .

Thường Vạn Kỳ vung tay mặt ra chụp nhanh vào uyển mạch của người áo xanh .

Người áo xanh hạ thấp tay xuống đồng thời xoay ngón trỏ và ngón giữa nhằm chụp vào mạch huyệt Thường Vạn Kỳ .

Lý Hàn Thu coi tình hình hai người vừa động thủ đã biết ngay thiếu niên áo xanh là tay cao thủ, mình mang tuyệt kỹ . Gã biến chiêu cực kỳ thần tốc để phản kích đối phương khiến cho Thường Vạn Kỳ phải lùi lại hai bước để né tránh .

Thiếu niên áo xanh cùng Thường Vạn Kỳ động thủ ở ngay bên cạnh bàn Lý Hàn Thu . Nhưng chàng vẫn không ra tay can thiệp mà cũng chẳng lãng tránh cứ ngồi yên chỗ không nhúc nhích .

Thiếu niên áo xanh bức bách Thường Vạn Kỳ phải lùi lại rồi vượt qua đầu Lý Hàn Thu nhảy tới. Gã thò tay phải ra nắm lấy cổ tay mặt đại hán áo lam .

Lý Hàn Thu trông thấy rõ ràng, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Người này không dám phản kích đã đành chẳng lẽ lại không dám né tránh nữa ư ?

Bỗng nghe thiếu niên áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Theo quy củ Hội Võ Quán , chúng ta chẳng thể động thủ ở đây. Vậy ông bạn trong lòng không phục thì chúng ta kiếm nơi khác để quyết một phen thắng bại.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn ra thấy đại hán áo lam sắc mặt lợt lạt . Y đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh hỏi :

- Tại hạ phải đi ngay bây giờ ư ?

Thiếu niên áo xanh hỏi lại :

- Nếu ông bạn không chịu đi chẳng lẽ tại hạ cắt lấy thủ cấp đem về phúc trình chăng ?

Đại hán áo lam không nói gì nữa, từ từ đứng dậy.

Thiếu niên áo xanh nắm lấy cổ tay mặt đại hán áo lam dắt quanh qua chỗ ngồi của Lý Hàn Thu để đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu thấy đại hán cúi đầu đi, dường như không phản kháng chi hết thì nghĩ thầm :

- Chắc đại hán áo lam đã làm việc gì tội lỗi.

Bỗng thấy thiếu niên áo xanh vung tay một cái rồi đột nhiên cắp đại hán vào nách nhảy lên ngựa

Tuy biến diễn xãy ra trong khoảnh khắc nhưng Thường Vạn Kỳ đã gọi hai tên thuộc hạ đóng cổng lại rồi chúng đứng bên cổng canh giữ .

Chương 100: Ai Ngờ Đại Hán Lại Là Lôi Phi

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng:

- Dưới bao nhiêu cặp mắt của toàn trường, Thường Vạn Kỳ biết rõ thiếu niên áo xanh võ công cao cường, nhưng vì hắn muốn giữ thể diện nên không để cho gã đi.

Thường Vạn Kỳ tiến lẹ ra hai bước cản đường thiếu niên áo xanh hỏi :

- Các hạ muốn đi ư ?

Người áo xanh đáp :

- Phải rồi ! May mà chúng ta không động thủ tức là chưa phạm vào quy củ của quý quán .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Nhưng các hạ bắt người đem đi cũng là phạm vào nguyên tắc của bản quán .

Người áo xanh hỏi :

- Y vui lòng theo tại hạ đi, sao lại không được ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Các hạ hãy thả y xuống để tại hạ hỏi cho minh bạch . Nếu y nguyện ý ra đi thì bọn tại hạ quyết không giữ lại.

Người áo xanh tay trái cầm dây cương nói :

- Các hạ mà không nhường lãoi thì tại hạ cũng phóng ngựa xông rạ

Thường Vạn Kỳ cười ruồi đáp :

- Con tuấn mã của các hạ hay như vậy mà phải chết thì thật là uổng .

Người áo xanh đột nhiên giựt dây cương phóng ngựa vọt đi.

Thường Vạn Kỳ giơ tay mặt lên đập vào đầu ngựạ

Người áo xanh tay mặt cắp đại hán, tay trái vung lên đón thế chưởng của Thường Vạn Kỳ .

Hai chưởng đụng nhau phát ra một tiếng sầm rùng rợn .

Nội lực trong lòng bàn tay người áo xanh xô ra, hất Thường Vạn Kỳ lùi lại hai thước . Đồng thời con tuấn mã nhảy vọt ra phía cổng lớn .

Hai đại hán gác cổng vừa vung tay lên, hai lưỡi trủy thủ sáng loáng đã vọt ra đồng thời tấn công người áo xanh .

Thường Vạn Kỳ cũng xông lại giúp công . Hắn vung tay phải lên chụp được khấu đuôi con tuấn mã .

Người áo xanh vội dời khỏi yên ngựa nhảy xuống . Gã đảo mắt nhìn ra thì thấy trong sảnh đường lại thêm hai đại hán chạy tới đứng thành thế bao vây người áo xanh vào giữa

Thường Vạn Kỳ lạnh lùng nói :

- Võ công của các hạ rất cao cường, nhưng hiện giờ trong Hội Võ Quán có tới trăm vị đồng đạo võ lâm đều bảo vệ quy củ bản quán, không để cho ai khinh miệt .

Rồi hắn cất cao giọng nói tiếp :

- Tại hạ đã nói rõ rồi, mong rằng ông bạn nghĩ kỹ .

Người áo xanh thủng thẳng đáp :

- Kẻ bần cùng chẳng thể địch lại người giàu sang, người dân không thể chống với quan trưởng . Trong Hội Võ Quán tuy có nhiều đồng bọn võ lâm bênh vực nhưng không hăm doạ được tại hạ đâu.

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Các hạ giữ điạ vị gì có thể nói rõ cho nghe được không ?

Lý Hàn Thu nghe giọng lưỡi Thường Vạn Kỳ bỗng biến thành mềm dẻo thì nghĩ thầm :

- Đại khái Hội Võ Quán này không dám cả gan chống với quan binh của triều đình .

Người áo xanh hững hờ hỏi lại :

- Các hạ nhất định muốn hỏi ư ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ cần biết rõ để trình bày với các anh hùng thiên hạ .

Người áo xanh nói :

- Tại hạ là Tả Lương Bình, làm giá tiền tổng hộ vệ của quan Khâm Sai Chu đại nhân đi tuần tra bảy tỉnh .

Thường Vạn Kỳ ngẩn người ra hỏi :

- Khâm Sai Chu đại nhân đã đến Kim Lăng rồi ư ?

Tả Lương Bình đáp :

- Ngài đã tới đây tự ba ngày rồi.

Thường Vạn Kỳ nói :

- Cái đó tại hạ chưa nghe thấy ai nói đến .

Tả Lương Bình nói :

- Chu đại nhân vâng lệnh triều đình đi điều tra các quan lại cho biết rõ những hành vi tham nhũng tàn ác, nên ngài không phô trương cho ai biết .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Hiện giờ Chu đại nhân ở đâu?

Tả Lương Bình biến sắc lại hỏi :

- Các hạ hỏi làm chi ?

Thường Vạn Kỳ vội đáp :

- Xin Tả huynh đừng hiểu lầm . Bất quá tại hạ buột miệng hỏi ra mà thôi.

Hắn đưa mắt nhìn đại hán áo lam hỏi :

- Còn ông bạn này thân thế ra sao?

Tả Lương Bình đáp :

- Hắn là một tên yếu phạm mà Khâm Sai đại nhân đã ra nghiêm lệnh tróc nã . Như vậy đã đủ chưa?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Đủ rồi ! Nhưng ...

Tả Lương Bình hỏi :

- Nhưng làm sao?

Thường Vạn Kỳ cười mát đáp :

- Nhưng tại hạ hy vọng Tả huynh theo quy củ của bản quán . Hiện thời tuy Tả huynh làm chức hộ vệ cho Khâm Sai đại nhân, song cũng là người xuất thân ở trong võ lâm, vậy Tả huynh chờ cho đến lúc lên đèn bắt y ở ngoài hội quán thì chẳng những phục mạng được với bề trên mà còn giữ được đạo bằng hữu với anh em .

Tả Lương Bình nổi giận nói :

- Nếu các hạ không nghe lời nói phải của Tả mỗ thì Tả mỗ cũng chẳng còn cách nào nữa .

Gã chưa dứt lời đã tung mình nhảy lên vọt về phía tường vây.

Bóng người thấp thoáng từ trong Hội Võ Quán nhanh như sao sa điện chớp vọt ra ngăn chặn Tả Lương Bình .

Hai bóng người đụng vào nhau và đồng thời hạ xuống đất .

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thì người từ trong quán vọt ra là một lão gia vào trạc ngũ tuần, thân hình bé nhỏ gầy nhom, để râu mép .

Tả Lương Bình quay lại ngó một cái , gã từ từ buông đại hán áo lam ở trong tay ra rồi ngữa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Xem chừng tại hạ đến phải xông ra mới được !

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Chẳng hiểu gã Tả Lương Bình này có đúng là người ở chốn công môn không ?

Lão để râu mép không nói gì lạnh lùng nhìn Tả Lương Bình .

Tả Lương Bình đã cùng lão chọi nhau một chưởng, biết lão võ công cao cường, không dám coi thường . Gã ngấm ngầm đề tụ chân khí, từ từ giơ tay phải lên .

Lão để râu mép thủy chung không nói nửa lời, nhưng vẫn thủ thế chờ đợi.

Tả Lương Bình hô :

- Hãy coi chừng !

Gã phóng chưởng ra mau lẹ tuyệt luân .

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng rùng rợn . Lão để râu mép đã thẳng thắn đón tiếp thế chưởng của Tả Lương Bình .

Bóng người chuyển động, bóng chưởng giao nhau nổ lên những tiếng ầm ầm không ngớt .

Hiển nhiên hai người đã đi vào cuộc đấu chưởng lực rất gay gọ

Hai bên qua lại mười mấy chiêu.

Đột nhiên Tả Lương Bình tung mình nhảy vọt trên mặt tường . Gã lại vọt đi cái nữa rồi mất hút .

Lão để râu mép cũng không đuổi theo, trở gót bước rảo về quán .

Đại hán áo lam dường như đã bị người áo xanh điểm huyệt yên lặng nằm thẳng cẳng dưới đất .

Thường Vạn Kỳ vẻ mặt nghiêm nghị từ từ bước tới trước mặt đại hán . Hắn đập tay một cái. Đại hán áo lam co ruỗi hai tay rồi đứng dậy.

Lúc này trong Hội Võ Quán yên lặng như tờ tuyệt không có một tiếng động .

Thường Vạn Kỳ đưa mắt nhìn đại hán áo lam hỏi :

- Quý tính ông bạn là gì ?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ họ Điền .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Điền huynh có biết vị mặc áo xanh đó không ?

Đại hán áo lam gật đầu đáp :

- Tại hạ có biết .

Thường Vạn Kỳ lại hỏi :

- Dường như Điền huynh sợ y lắm thì phải.

Đại hán áo lam đáp :

- Tại hạ không địch nổi hắn, dù có động thủ với hắn cũng chẳng ăn thua gì .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Y tự xưng là người chốn công môn, chẳng hiểu có đúng không ?

Người áo lam đáp :

- Đúng thế !

Thường Vạn Kỳ nói :

- Bọn tại hạ cứu Điền huynh là gây thù oán với cửa công, mong Điền huynh giúp cho một chút .

Đại hán áo lam hỏi :

- Quán chủ muốn tại hạ giúp điều chi ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Điền huynh tự đi đầu thú .

Đại hán áo lam trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng đáp :

- Tại hạ định đến đây lánh nạn, quán chủ ...

Thường Vạn Kỳ ngắt lời :

- Tại hạ biết rồi ! Điền huynh đã nói rõ với công đạo võ lâm thì bất luận người kia có điạ vị gì bọn tại hạ cũng bảo vệ cho . Nhưng đối với cửa công .

Đại hán áo lam hỏi ngay :

- Có điều sợ hãi phải không ?

Thường Vạn Kỳ cười khanh khách đáp :

- Nếu bọn tại hạ mà sợ sệt thì vừa rồi đã chẳng bảo vệ có Điền huynh, nhưng tại nơi đây mỗi ngày đều có thời gian nghỉ ngơi. Trong thời gian đó không có cách nào lưu Điền huynh lại trong quán được . Tính ra hội chỉ bảo vệ Điền huynh được mấy giờ rồi Điền huynh vẫn không tránh khỏi cái nạn

bị bắt .

Đại hán áo lam ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Tại hạ ra đầu thú là việc nhỏ, nhưng cái chiêu bài của Hội Võ Quán há chẳng để cho anh hùng trong thiên hạ cười cho ư ?

Thường Vạn Kỳ ngẩn người ra một chút rồi nói :

- Từ ngày thành lập Hội Võ Quán đến nay , chưa từng đối nghịch với cửa công bao giờ .

Đại hán áo lam đứng dậy nói :

- Đã vậy tại hạ xin cáo từ .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Để tại hạ đưa ông bạn đi.

Đại hán áo lam hỏi :

- Quán chủ sợ tại hạ trốn mất phải không ?

Thường Vạn Kỳ đáp :

- Rất có thể Tả Lương Bình hãy còn chờ ông bạn ở ngoài kia . Nếu ông bạn đi một mình e rằng xẩy chuyện nguy hiểm .

Đại hán áo lam thở dài nói :

- Không ngờ Hội Võ Quán tiếng tăm lừng lẫy chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi.

Thường Vạn Kỳ nói :

- Bản quán vì các hạ là một người chưa từng quen biết đã gây nên thù oán với mệnh quan triều đình mà bảo là chỉ có hư danh thôi ư ?

Đại hán áo lam cười ha hả nói :

- Nhưng các vị trong lòng sợ sệt muốn đưa tại hạ nộp vào cửa công .

Hàng trăm nhân vật võ lâm ở trong Hội Võ Quán lập tức vang lên những lời bàn tán . Ai cũng cho là đại hán nói rất có lý .

Thường Vạn Kỳ cất cao giọng tuyên bố :

- Hội Võ Quán này đến đêm là đóng cửa . Vậy các hạ không thể ở lại đây được . Các hạ bản lãnh đã kém Tả Lương Bình thì chẳng thế nào thoát khỏi tay y bắt sống .

Đại hán áo lam hỏi :

- Các hạ có biết sau khi tại hạ bị bắt rồi , họ sẽ khép vào tội gì không ?

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Tội gì ?

Đại hán áo lam đáp :

- Tử tội ! Chu ngự sử lại đeo Thượng Phương Bảo Kiếm có thể lập tức trảm huyết .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Vậy ông bạn tính sao?

Đại hán áo lam đáp :

- Các vị cứ theo quy củ trong quán mà làm việc .

Thường Vạn Kỳ hỏi :

- Như vậy thì làm thế nào?

Người áo lam đáp :

- Hãy để cho tại hạ nghỉ ngơi ở đây nửa ngày. Khi quý quán lên đèn tại hãy ra đi. Hoặc giả nhờ bóng đêm yểm hộ, tại hạ còn cơ hội thoát chết .

Thường Vạn Kỳ bẽn lẽn gượng cười nói :

- Ông bạn nói phải đó . Mời ông bạn cứ ngồi.

Hắn đảo mắt nhìn quanh rồi lớn tiếng hô :

- Các vị hãy chuẩn bị kháng cự quan binh . Bạn đồng đạo mà muốn ở lại đây thì xin giúp tại hạ một tay . Tại hạ rất hoan nghênh . Còn vị nào không muốn ở lại đây xin cứ tuỳ tiện . Tại hạ không dám miễn cưỡng .

Bọn người này toàn là nhân vật võ lâm, nhưng bảo họ chống đối với quan binh thì đa số không thích liền đứng dậy bỏ đi đến quá nửa .

Thường Vạn Kỳ đảo mắt nhìn đại hán áo lam nói :

- Này ông bạn ! Phen này chắc là Hội Võ Quán sẽ bị phá hủy về tay ông bạn mất .

Đại hán áo lam ra chiều bẽn lẽn cúi đầu xuống không nói gì .

Lý Hàn Thu nóng ruột tự hỏi :

- Lôi huynh đã ước hẹn với ta tương hội ở đây mà sao mãi chẳng thấy tin tức gì ?

Lúc này người trong Hội Võ Quán đều buông đũa chén để chờ đợi chống cự với quan binh .

Đại hán áo lam dường như rất hổ thẹn . Y ngồi đối diện với Lý Hàn Thu chỉ gục đầu xuống chứ không nói gì .

Lý Hàn Thu coi phong cảnh Hội Võ Quán không khỏi cười thầm trong bụng . Chàng chờ lâu chưa thấy Lôi Phi đến không khỏi bồn chồn , liền uể oải đứng dậy toan ra ngoài quán để coi xem thì nghe có thanh âm rất nhỏ lọt vào lỗ tai nói :

- Lý đệ ! Lý đệ hãy ngồi xuống . Nếu chúng ta hên vận thì có thể mượn cơ hội này để trừ khử Giang Nam Song Hiệp được đây.

Thanh âm này tuy rất nhỏ, nhưng vừa lọt vào tai Lý Hàn Thu đã biết ngay là do Lôi Phi đã phát ra .

Cứ theo thanh âm mà phân biệt phương hướng thì dường như ở ngay bàn đối diện . Bất giác chàng động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ đại hán áo lam kia lại là Lôi huynh cải trang . Nhưng còn gã Tả Lương Bình là ai?

Bao nhiêu nghi vấn nổi lên đầu óc chàng . Chàng lại từ từ ngồi xuống .

Thường Vạn Kỳ chậm chạp tiến lại hỏi :

- Này ông bạn ! Nếu ông bạn có việc thì cứ tùy tiện ra đi.

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không có việc chi hết .

Lôi Phi quả nhiên nói đúng không sai. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, Phương Tú dẫn hai người hấp tấp tiến vào hội quán .

Thường Vạn Kỳ vội ra nghinh tiếp . Hắn khom lưng thi lễ rồi nói nhỏ mấy câu :

Phương Tú trong lòng dường như rất nóng nảy. Hắn đứng trong cửa nghe Thường Vạn Kỳ báo cáo .

Lý Hàn Thu vừa thấy Phương Tú thì lửa cừu hận trong lòng lại bốc lên . Chàng chỉ chờ cơ hội để ra tay đâm kể thù , bất giác tay sờ vào đốc kiếm, đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy trong Hội Võ Quán còn lại hơn ba chục người.

Lý Hàn Thu hiểu ngay những người còn ở lại đều có liên quan với Giang Nam Song Hiệp . Giả tỷ Lôi Phi giúp mình một tay ngăn trở bọn chúng thì chàng có cơ hội đâm chết Phương Tú .

Bỗng nghe thanh âm nhỏ bé lại lọt vào tai :

- Lý đệ ơi ! Sau khi tiểu huynh nghĩ kỹ thì nhận thấy hiện giờ chưa thể ra tay được . Mình giết Phương Tú e rằng tình thế Giang Nam hoàn toàn phát sinh biến động . Tiểu huynh mong rằng Lý đệ vì đại cuộc võ lâm hãy tạm dằn lòng nhẫn nại.

Lý Hàn Thu đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đại hán áo lam ngồi đối diện, lẳng lặng không nói gì để ngẫm nghĩ về những lời mà Lôi Phi đã truyền âm cho mình .

Phương Tú sau khi nghe Thường Vạn Kỳ báo cáo rồi, hắn khẻ gật đầu cất bước tiến thẳng về phiá đại hán áo lam .

Lý Hàn Thu tâm tình xúc động, trống ngực đánh thình thình . Chàng phân vân chẳng hiểu có nên rút kiếm ra công kết hay không .

Đại hán áo lam tựa hồ hổ thẹn vô cùng, ngồi cúi gầm mặt xuống không dám ngửng nhìn Phương Tú .

Phương Tú chuyển động mục quang ngó Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Ông bạn từ đâu tới đây?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ từ Yên Triệu tới đây.

Phương Tú lại hỏi :

- Ông bạn họ gì ?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ họ Điền .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Hay lắm ! Chữ Lôi bỏ chữ Vũ đi thì còn lại chữ Điền .

Phương Tú lại hỏi :

- Ông bạn đi lại theo đường lối nào?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ đi về phe Hắc Đạo .

Phương Tú hỏi :

- Hái hoa phải không ?

Người áo lam đáp :

- Tại hạ có điều cấm giới thứ nhất là chữ Dâm .

Phương Tú mỉm cười hỏi :

- Ngoài chữ Dâm thì sao?

Người áo lam đáp :

- Chẳng việc gì là không dám làm .

Phương Tú cười rồi nói :

- Ông bạn khá thành thực đấy ! Cứ yên tâm mà nghỉ tại đây.

Người áo lam nói :

- Tả Lương Bình bãn lãnh hơn người. Tại hạ tự biết khó lòng qua khỏi giờ tý đêm nay .

Phương Tú mỉm cười nói :

- Không sao đâu. Ông bạn cứ yên tâm ở lại đây.

Rồi hắn cất bước đi vào nội thất .

Thường Vạn Kỳ khẻ nói :

- Điền huynh thật có phước ! Phương viện chúa đã nhận lời thì chẳng khác gì trong mình đeo bùa hộ mệnh .

Người áo lam nói :

- Cái ơn của quán chủ cứu giúp, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời.

Thường Vạn Kỳ cười nói :

- Không dám ! Điền huynh hãy ngồi đây một chút . Phương viện chúa đã nhận lời thì sẽ có cách an bài cho Điền huynh .

Người áo lam khẻ thở dài nói :

- Hoàn toàn trông vào lời nói hay ho của quán chủ .

Thường Vạn Kỳ nói :

- Sức tiểu đệ làm được đến đâu xin hết sức tới đó .

Rồi hắn rảo bước chạy theo Phương Tú .

Lý Hàn Thu cố nhẫn nại dẹp mối xúc động trong lòng . Chàng ngồi yên không nhúc nhích .

Người áo lam chờ cho Thường Vạn Kỳ đi khỏi rồi ngửng đầu lên nhìn Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Lý đệ ráng nhẫn nại trong lúc nhất thời để giành lấy tiếng thơm muôn thuở .

Lý Hàn Thu ngửa mặt trông trời làm như không hiểu lời nói của Lôi Phi .

Lôi Phi lại nói tiếp :

- Nơi đây không tiện chuyện trò. Chúng ta đến khách sạn họ Tân ở phía Tây thành để gặp nhau.

Y dùng phép truyền âm, người ngoài có trông thấy máy môi cũng chẳng hiểu là y nói gì .

Lý Hàn Thu cố nén mọi xúc động trong lòng, chàng đứng dậy rảo bước đi ra ngoài.

Tướng mạo chàng rất tầm thường nên không khiến cho người ta chú ý .

Lý Hàn Thu ra khỏi Hội Võ Quán đi thẳng tới Tân Thi khách sạn . Chàng bước vào khách sạn đi thẳng tới toà viện phía Đông .

Những người qua lại trong khách sạn cũng chẳng một ai để ý đến chàng .

Toà viện phiá Đông đóng chặt cửa . Hiển nhiên đã có người trọ rồi.

Lý Hàn Thu xoay cái vòng cửa . Một lúc sau cánh cửa mở ra .

Một lão già mình mặc áo xanh ngó Lý Hàn Thu một cái rồi hỏi :

- Các hạ muốn kiếm ai?

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Tại hạ tìm một vị họ Lôi.

Lão áo xanh lại hỏi :

- Các hạ họ gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ họ Lý .

Lão áo xanh nói :

- Mời các hạ vào đi.

Lý Hàn Thu vào rồi, lão áo xanh đóng cửa lại. Chàng đi theo lối nhỏ lát gạch đỏ vào thẳng tới thượng phòng chẳng thấy ai ngăn trở .

Lão áo xanh theo sau chàng hỏi :

- Có phải huynh đài là Lý Hàn Thủ

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Lão áo xanh đáp :

- Chúng ta vừa mới gặp nhau rồi. Tiểu đệ là Tả Lương Bình .

Lý Hàn Thu nói :

- Té ra là Tả huynh . Tiểu đệ cam bề thất kính .

Tả Lương Bình nói :

- Không dám ! Công việc của Lý huynh tại hạ đã được nghe Lôi huynh nói qua rồi.

Lý Hàn Thu nhớ tới gã đã tự xưng thân thế thì không nhịn được hỏi lại :

- Tả huynh là đương sai ở cửa công thật ư ?

Tả Lương Bình tủm tỉm cười đáp :

- Đó là Lôi huynh bày ra cuộc này, nhưng việc quan khâm sai ngự sử đi tuần sát bảy tỉnh đã đến Kim Lăng là chuyện thực .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- May mà y nghĩ ra được kế ấy khiến Hội Võ Quán chủ tinh tế như vậy cũng bị một phen bở vía .

Tả Lương Bình cười nói :

- Lúc Lôi huynh bày ra trò này là có ý dụ Phương Tú đến để giết đi.

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng y dụ Phương Tú đến rồi thay đổi chủ ý .

Tả Lương Bình cười nói :

- Sau khi thay đổi chủ ý, tiểu đệ đành phải dời khỏi Hội Võ Quán .

Chương 101: Giữa Canh Khuya Thị Nữ Đưa Tin

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao Lôi huynh lại biến đổi chủ ý ? Giữa tiểu đệ và Giang Nam Song Hiệp có mối thù không đội trời chung .

Tả Lương Bình đáp :

- Tiểu đệ cũng không hiểu vì lẽ gì, nhưng biết chắc là tất nhiên y có lý do chính đáng .

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Tả huynh và Lôi huynh quen biết nhau đã lâu chưa?

Tả Lương Bình đáp :

- Ba năm trước đây tiểu đệ cùng Lôi huynh đã quen biết nhau không ngờ nay lại gặp ở Kim Lăng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hội Võ Quán rất nhiều tai mắt, lúc Tả huynh ra về có bị người theo dõi không ?

Tả Lương Bình đáp :

- Tiểu đệ rất thận trọng . Chắc không có người theo rõi.

Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tuy võ công Lôi huynh rất cao thâm, song tiểu đệ khâm phục y hơn về chỗ y lắm mưu nhiều trí, lại giỏi tuỳ cơ ứng biến, người thường không thể bì kịp . Chúng ta bất tất phải quan tâm, có thể nhân quảng thời gian này nghỉ ngơi một lúc . Nếu đêm y không trở về, chúng ta sẽ đi kiếm .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tả huynh cùng Lôi huynh ngẫu nhiên gặp nhau ở đây hay đã ước hẹn từ trước ?

Tả Lương Bình đáp :

- Y cho tiểu đệ hay sẽ đến Giang Nam nên tiểu đệ có ý tìm kiếm y, nhưng khi tới Kim Lăng không hẹn mà gặp . Y cùng tiểu đệ chưa kịp hàn ôn những chuyện sau khi tương biệt thì y đã bảo tiểu đệ trá hình làm thị vệ của quan khâm sai đại thần vào đại náo Hội Võ Quán rồi sẽ về đây tương hội. Y có nói sơ về thân thế Lý huynh và lúc ở Hội Võ Quán y đã ngấm ngầm trỏ cho tiểu đệ biết .

Lý Hàn Thu nói :

- Té ra là thế !

Tả Lương Bình khẻ hỏi :

- Phải chăng Giang Nam Song Hiệp có thế lực rất lớn ở Kim Lăng này không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Đại khái khắp miệt Giang Nam đều thuộc phạm vi thế lực của họ .

Hai người đang trò chuyện thì đột nhiên có tiếng gõ cửa rất cấp bách vọng vào .

Nguyên trước khi hai người vào nhà, Tả Lương Bình đã đóng chặt cổng viện .

Lý Hàn Thu khẻ dặn Tả Lương Bình :

- Giang Nam Song Hiệp đặt tai mắt khắp nơi, Tả huynh nên cẩn thận một chút .

Tả Lương Bình nói :

- Lý huynh ở trong bóng tối ngấm ngầm theo rõi, tiểu đệ ra tiếp họ vào . Nếu là người khả nghi thì chúng ta thu thập họ trước .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Tả huynh ra coi đi !

Tả Lương Bình chậm chạp tiến ra cổng viện mở cửa . Gã thấy một đại hán vào trạc hai mươi đứng ngay trước cửa liền thủng thẳng hỏi :

- Các hạ muốn kiếm ai?

Đại hán giương mắt lên ngó Tả Lương Bình một lúc rồi thủng thẳng đáp :

- Tại hạ lầm rồi !

Người mới đến không chờ Tả Lương Bình trả lời, vừa nói xong đã trở gót đi luôn .

Tả Lương Bình nhìn bóng sau lưng đại hán cho đến khi mất hút rồi từ từ đóng cửa lại rảo bước về phòng, khẻ bảo Lý Hàn Thu :

- Người tới đây là một nhân vật võ lâm . Chắc Giang Nam Song Hiệp đã bắt đầu mở cuộc điều tra những khách sạn trong thành Kim Lăng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vị Khâm Sai đại nhân kia tới thành Kim Lăng hiện trú ở đâu?

Tả Lương Bình đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không biết nữa .

Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Quan Khâm Sai đại thần cũng có một tên thị vệ võ công cao cường lắm phải không ?

Tả Lương Bình đáp :

- Dưới trướng quan Cửu môn Đề đốc trong triều thiếu gì võ lâm cao thủ . Tiểu đệ chắc Ngự Sử đại nhân quyết chẳng đi tuần tra một mình .

Hai người ở trong điếm vừa nói chuyện vừa chờ Lôi Phi . Đã hết canh hai vẫn chưa thấy y về . Bất giác hai người đều nóng ruột vì bề nào cũng phải chờ Lôi Phi về rồi mới quyết định chương trình hành động .

Lý Hàn Thu không còn nhẫn nại được nữa cất tiếng hỏi :

- Tả huynh ! Lôi huynh hẹn với Tả huynh sẽ trở về vào hồi nào?

Tả Lương Bình đáp :

- Y hẹn chậm lắm là không quá canh hai.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Bây giờ canh mấy rồi?

Tả Lương Bình đáp :

- Canh hai đã hết canh hai.

Lý Hàn Thu nói :

- Không khéo xảy ra chuyện gì rồi. Chúng ta chẳng thể ngồi đây mà chờ mãi được .

Tả Lương Bình nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Tiểu đệ không thuộc địa thế Kim Lăng . Lý huynh có biết nên xử trí cách nào không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trước hết là phải dò cho biết hành tung y ở đâu. Hỡi ôi ! Nếu Phương Tú đem y vào Phương gia đại điện thì thật rắc rối to .

Tả Lương Bình hỏi :

- Sao? Phương gia đại điện đáng sợ lắm ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đó là một toà điện mà cách kiến trúc đã hao phí tâm cơ rất nhiều để đặt cạm bẫy khắp mọi chỗ .

Tả Lương Bình lại hỏi :

- Lôi huynh là người lúc nào cũng đề cao cảnh giác, chắc không đến nỗi bị người ta ám toán . Chúng ta hãy chờ lại một chút nữa được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đêm nay đành chịu rồi. Nếu sáng mai y không về thì tiểu đệ lại đến Hội Võ Quán để dò la tin tức .

Tả Lương Bình hỏi :

- Liệu có dò được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Hội Võ Quán tuy là nơi mà Giang Nam Song Hiệp ngấm ngầm nắm mấu chốt, trong quán chẳng thiếu gì tay cao thủ ẩn nấp, nhưng số đông người vào quán ăn uống là khách qua đường nghe danh tìm đến nên ở đó nói chuyện khá tự do . Có điều Giang Nam Song Hiệp dự định bày trò gì là chúng lại lợi dụng Hội Võ Quán làm nơi truyền tin đi.

Tả Lương Bình bỗng thổi tắt phụt đèn, khẻ nói :

- Có người tới đó !

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý lắng tai nghe, quả nhiên có tiếng bước chân rất nhẹ nhàng lọt vào tai thì nghĩ bụng :

- Anh chàng này tai mắt tinh mẫn như vậy thì nhất định nội công phải cực kỳ thâm hậu.

Bỗng nghe Tả Lương Bình khẻ nói :

- Phía trước và phía sau đều có cửa sổ . Lý huynh lưu tâm cửa sổ mặt trước còn tiểu đệ chú ý cửa sổ mặt sau.

Lý Hàn Thu gật đầu, ngưng thần nhìn ra cửa sổ phía trước .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn một tuần trà, đột nhiên giấy dán cửa sổ bị chọc ra một lỗ thủng nhỏ . Chắc người đứng bên ngoài đắp nước bọt vào giấy cho giản ra, nên trong lúc chọc thủng tuyệt nhiên không nghe một tiếng động nào hết .

Lý Hàn Thu mục lực hơn người mà lại để hết tâm thần chú ý chàng nhìn rõ một con mắt đặt vào lổ thủng nhìn vào trong nhà . Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Người tới đây nhất định là thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp . Đại khái lúc mình tới đây đã bị chúng theo dõi.

Chàng toan bấm Tả Lương Bình, nhưng vừa quay lại thì thấy gã đang nhìn chầm chọc vào cửa sổ phía sau. Hiển nhiên bên ngoài cửa sổ này cũng có nhiều biến hóa .

Chàng liền chú ý nhìn lên thì quả nhiên cũng có con mắt đang nhìn qua lổ thủng vào trong nhà .

Tả Lương Bình đang ngồi cạnh giường, bây giờ cũng từ từ nằm ngã xuống .

Lý Hàn Thu cũng hạ mình xuống theo . Tuy hai người chưa nói ra miệng song đều hiểu tâm lý nhau là hãy chờ coi đối phương hành động thế nào rồi sẽ tuỳ cơ ứng biến .

Quả nhiên người đứng bên ngoài cửa sổ mặt trước nhòm một lúc không thấy trong nhà phản ứng, dường như không nhẫn nại được nữa , đẩy cửa đánh kẹt một tiếng . Cánh cửa mở ra . Một bóng người thấp thoáng đã lạng vào trong nhà .

Lý Hàn Thu lẩm bẩm :

- Thân pháp người này mau lẹ thiệt ! Họ lại cả gan hành động tựa hồ dưới mắt không người.

Tả Lương Bình rất trầm tĩnh , vẫn nằm duỗi dài trên giường không nhúc nhích .

Người vừa nhảy vào nhà thật là lớn mật . Y quẹt lửa thắp đèn lên .

Lý Hàn Thu không thể trầm tĩnh được nữa ngồi nhõm dậy.

Người mới đến mình mặc áo đen, lưng đeo trường kiếm .

Y không quay đầu lại đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ .

Mũi kiếm sáng loáng trỏ vào trước ngực Lý Hàn Thu , cất tiếng lạnh lùng nói :

- Không được vọng động !

Tuy cố lên giọng ồm ồm nhưng vẫn không kềm chế được thanh âm trong trẻo nhẹ nhàng . Hiển nhiên người này là một cô gái.

Lý Hàn Thu xoay chuyển ý nghĩ trong lòng tự hỏi :

- Người này là ai? Chẳng lẽ Giang Nam Song Hiệp lại phái một vị cô nương đến đối phó với bọn mình ?

Người áo đen từ từ xoay mình lại. Cặp mắt trong suốt chăm chú nhìn vào mặt Lý Hàn Thu một hồi rồi đột nhiên cất tiếng gọi :

- Lý Hàn Thu !

Lý Hàn Thu chấn động tâm thần, song chàng cố trấn tĩnh, lẳng lặng không trả lời.

Người áo đen chuyển động cặp mắt nhưng vẫn nhìn chằm chặp vào mặt Tả Lương Bình và Lý Hàn Thụ Hiển nhiên thị muốn coi tướng mạo xem có ra được một chút manh mối gì không ? Nhưng hai người vẫn ngồi yên không nhúc nhích .

Bỗng người áo đen tặc lưỡi tự nói để mình nghe :

- Chà ! Y dám gạt ta . Về ta phải thanh toán y mới được .

Mấy câu này thanh âm rất nhỏ nhẹ . Đúng là khẩu âm của thiếu nữ .

Lý Hàn Thu đột nhiên nhìn ánh mắt của người áo đen phát giác ra là người mà chàng đã quen biết . Chàng không nhịn được khẻ hỏi :

- Ai đã gạt cô ?

Người áo đen bỗng giương to cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngươi muốn biết ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương thử nói nghe !

Người áo đen nói :

- Được lắm ! Ta cho ngươi hay . Kẻ gặp ta đó tên gọi Lôi Phi .

Thị nói câu này khiến cho Lý Hàn Thu càng chấn động tâm thần .

Tả Lương Bình cũng không nhịn được nữa, ngồi bật dậy hỏi :

- Lôi Phi ư ?

Người áo đen tủm tỉm cười đáp :

- Phải rồi ! Chính Lôi Phi !

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Cô nương đeo mặt nạ phải không ?

Người áo đen hỏi lại :

- Còn ngươi thì sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đồ thuốc dịch dung .

Người áo đen hỏi :

- Có phải ngươi là Lý Hàn Thu không ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Cô nương là ai?

Người áo đen đáp :

- Ngươi hãy xưng tên trước đi rồi ta hãy cho ngươi hay cũng chưa muộn .

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ chính là Lý Hàn Thu , còn cách xưng hô cô nương thế nào?

Người áo đen hỏi lại :

- Ngươi quên ta rồi hay sao?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có phải là Tần tiểu thư ở trong Phương gia đại viện không ?

Người áo đen cười đáp :

- Kêu bằng tiểu thư thì nịnh quá ! Tiện tì là nha đầu Tần Nhi .

Lý Hàn Thu một mặt ngấm ngầm vận khí phòng bị , một mặt hỏi :

- Đêm khuya cô nương đến đây .

Tần Nhi ngắt lời :

- Dĩ nhiên là để kiếm công tử .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lôi huynh bảo cho cô biết nơi trú ngụ của bọn tại hạ hay sao?

Tần Nhi mĩm cười đáp :

- Nếu y không bảo thì tiểu tì làm sao mà kiếm tới đây một cách dễ dàng thế được ?

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Lôi huynh hiện giờ ở đâu?

Tần Nhi đáp :

- Ở trong Phương gia đại viện .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Y bị Phương Tú bắt ư ?

- Y vào để bổ sung một tên hộ viện . Các vị đóng kịch khéo quá , che được cả mắt Phương Tú .

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng chẳng thể nào giấu cô nương được .

Tần Nhi cười nói :

- Nếu y không bảo cho biết thì tiểu tì khó mà phát giác ra được .

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Té ra là thế !

Tần Nhi nói :

- Lôi Phi muốn truyền tin cho hai vị hay là y đã trà trộn vào Phương Gia Đại Viện . Từ đây y hành động khó bề tự do , e rằng không thể cùng hai vị thường thường gặp mặt được .

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tả Lương Bình rồi hỏi :

- Rồi sau sao nữa?

Tần Nhi đáp :

- Y vội lắm chỉ dặn tiểu tì được đôi câu rồi lật đật đi ngay . Về sau ra sao thì hai vị tự nghĩ lấy.

Lý Hàn Thu đột nhiên chắp tay xá dài :

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Công tử làm chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ có một việc muốn ủy thác cho cô nương .

Tần Nhi hỏi :

- Việc chỉ Công tử thử nói nghe !

Lý Hàn Thu đáp :

- Y trà trộn vào Phương Gia Đại Viện thật khó nỗi an toàn . Bất cứ lúc nào cũng có thể bại lộ hành tung, Phương Tú lại là người thâm hiểm tất không buông tha y một cách dễ dàng . Cô nương ra vào tự do vạn nhất có điều chi bất trắc, mong rằng cô nương thông báo cho y hay .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tì hiểu rồi. Nếu tiểu tì biết thì nhất định báo cho y biết . Còn điều mình không hay thì cũng

chẳng làm thế nào được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương là người thông tuệ khác thường, chỉ lưu tâm một chút thì có lý nào lại không hay biết ?

Tả Lương Bình nói :

- Còn một vị đi với cô nương .

Tần Nhi ngắt lời :

- Không sao đâu ! Y cũng là một người chị em rất thân tín .

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói :

- Lần trước tại hạ điểm huyệt cô nương mà cô nương không để lòng oán hận nay lại còn đến đưa tin, tại hạ rất lấy làm cảm kích .

Tần Nhi cười mát nói :

- Công tử bất tất phải khách sáo .

Thị ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tiểu tì có điều muốn thỉnh giáo công tử .

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Điều chi vậy?

Tần Nhi hỏi :

- Quyên cô nương đó hiện giờ ở đâu?

Lý Hàn thu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Tại hạ không muốn lừa dối cô nương , nhưng không thể nói rõ được .

Tần Nhi hỏi :

- Công tử cùng cô ta thân nhau lắm phải không ?

Lý Hàn Thu cười đáp :

- Quyên cô nương là người rất thông tuệ bất luận là ai cũng chẳng thể làm cho cô ta chịu ảnh hưởng .

Tần Nhi nói :

- Nếu ngày sau công tử có gặp Quyên cô nương xin nói cho cô hay là phải gia tâm đề phòng . Phương Viện Chúa hận y thấu xương . Lão muốn bắt cho bằng được cô ta mới cam lòng .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ e rằng trong vòng một năm không có cách nào gặp Quyên cô nương được .

Tần Nhi nói :

- Nếu vậy tiểu tì cũng đành chịu, bằng có cơ hội thì nhờ công tử chuyển lời cảnh cáo này cho cô hay . Mình tuy hết lòng nhưng không thể nào làm cách nào hơn được .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Lúc tại hạ gặp được Quyên cô nương thế nào cũng chuyển lời của cô cho y hay .

Tần Nhi nói :

- Thế là câu chuyện của bọn tiểu tì làm xong rồi , bây giờ xin cáo từ .

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói :

- Đa tạ cô nương !

Tần Nhi trở gót vừa đi vừa nói :

- Các vị ở đây hay lắm , vì nó là một khách sạn duy nhất không có tai mắt của Phương Viện Chúa .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đã ra đến cửa liền dừng bước quay lại đáp :

- Vì chủ nhân khách sạn này không muốn gây sự với ai. Đêm nay tiểu tì đến đây cũng là mạo hiểm lắm .

Lý Hàn Thu nổi tính hiếu kỳ, chàng không nhịn được hỏi :

- Cô nương có thể lưu lại trong khoảnh khắc để nói cho bọn tại hạ biết câu chuyện về khách sạn này không ?

Tần Nhi khẻ đáp :

- Tân Thị khách sạn của hai anh em họ Tân . Họ là một đôi quái nhân . Võ công tinh thâm nhưng không qua lại với bạn hữu giang hồ , họ chỉ mong đừng ai khinh miệt họ . Trái lại họ cũng không làm khó dễ với ai. Hễ rời khỏi Tân Thị khách sạn ngoài ba thước rồi giết người là họ cũng không hỏi đến nữa . Song đối với những khách trọ trong nhà thì họ bảo vệ rất nghiêm mật, quyết không để ai khinh mạn khách hàng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Họ dám đối đầu với Giang Nam Song Hiệp ư ?

Tần Nhi đáp :

- Cả hai anh em đều mang tuyệt kỷ trong người, nhưng chỉ trông vào khách sạn làm kế sinh nhai, an bần lạc đạo . Phương Tú biết họ không có dã tâm gì dĩ nhiên cũng nhường nhịn họ một chút .

Lý Hàn Thu nói :

- Té ra là thế !

Tần Nhi nói :

- Tiểu tì phải về thôi. Khi có việc gì sẽ lại tới đây tìm các vị .

Lý Hàn thu nói :

- Bất cứ cô nương tới lúc nào bọn tại hạ cũng hoan nghênh .

Tần Nhi tung mình nhảy lên nóc nhà rồi chạy đi như bay .

Lý Hàn Thu trông bóng sau lưng Tần Nhi đi xa rồi mới khép cửa phòng lại hỏi :

- Tả huynh ! Lôi huynh đã trà trộn vào Phương Gia Đại Viện . Còn chúng ta hành động thế nào?

Tả Lương Bình hỏi lại :

- Theo ý Lý huynh thì sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Bất luận chúng ta hành động gì cũng nên thông tri cho Lôi huynh biết trước mới được .

Tả Lương Bình nói :

- Khách sạn này đã là nơi an toàn . Vậy chúng ta ở đây để chờ tin tức Lôi huynh . Gã ngừng lại rồi nói tiếp :

- Có một điều mà tại hạ nghĩ mãi không ra .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Điều gì ?

Tả Lương Bình đáp :

- Đông chủ khách sạn này đã không cho người nào phạm tới một cách dễ dàng, vậy mà sao Tần cô nương lại ra vào tự do như vậy?

Lý Hàn Thu nói :

- Chắc mấy cô chẳng có ác ý gì nên chủ nhân không muốn can thiệp .

Tả Lương Bình thở phào một cái rồi hỏi :

- Lý huynh ! Lý huynh có xác định người áo đen vừa rồi là Tần cô nương không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cứ nghe khẩu âm và cách đối thoại thì chắc là đúng rồi.

Tả Lương Bình hỏi :

- Lý huynh biết chắc đây là tin của Lôi huynh đưa ra chứ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cái đó khó nói lắm . Tả huynh có thấy chỗ nào sơ hở khả nghi không ?

Tả Lương Bình đáp :

- Sơ hở thì không có, nhưng tiểu đệ thấy bọn họ hành động tự do thái quá nào ra vào giữa lúc canh khuya, nào nữ cải làm nam . Chẳng lẽ trong Phương Gia Đại Viện không có người quản cô hay sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tả huynh nói có lý . Chúng ta phải đề phòng mới được . Theo ý Tả huynh thì nên làm thế nào?

Tả Lương Bình nói :

- Kể ra vừa rồi chúng ta nên lưu thị lại bảo y cởi bỏ khăn bịt mặt để xem có đúng Tần cô nương không . Nếu không phải thì chúng ta hoá trang làm hai cô đó vào Phương Gia Đại Viện tìm cách cứu Lôi huynh ra .

Chương 102: Thành Kim Lăng Xảy Chuyện Động Trời

Lý Hàn Thu nói :

- Kế ấy rất diệu.

Tả Lương Bình nhăn nhó cười nói :

- Nhưng bây giờ đã muộn mất rồi.

Nữa đêm lặng lẽ trôi. Sáng hôm sau Tả Lương Bình cùng Lý Hàn Thu rời khỏi Tân Thị khách sạn . Hai người muốn đi dạo phố một vòng rồi đến nhà Hội Võ Quán để nghe tin tức .

Ngờ đâu vừa ra khỏi khách sạn đi chưa tới đầu đường đã bị bốn tên quân sĩ đeo đao cản lại.

Hai người đưa mắt nhìn ra thì thấy hai bên đường đều có quân sĩ đeo đao canh gác .

Hiển nhiên trong thành Kim Lăng đã xảy ra chuyện gì ghê gớm .

Tả Lương Bình khẻ nói :

- Coi tình hình có điều khác lạ . Chúng ta quay về khách sạn quách .

Lý Hàn Thu trở gót vừa đi được hai bước bỗng nghe có tiếng quát :

- Đứng lại !

Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy hai tên quân cầm đao hối hả chạy tới hỏi :

- Hai vị có phải là người ở đây không ?

Tả Lương Bình lắc đầu đáp :

- Lão hán trú ở ngoài thành vào đây kiếm một người bạn .

Tên quân ngó hai người một cái rồi nói :

- Phiền hai vị hãy lên Đốc Phủ với bọn tại hạ .

Tả Lương Bình hỏi :

- Bọn lão hán không làm điều gian tà thì quân gia đưa lên Đốc phủ làm chi ?

Tên quân sĩ lắc đầu đáp :

- Hai vị cứ lên Đốc phủ sẽ rõ .

Tả Lương Bình cùng Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn nhau ra chiều khó nghĩ .

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Chúng ta có đi hay không ?

Tả Lương Bình đáp :

- Cứ đi xem sao .

Lý Hàn Thu gật đầu, rồi để cho hai tên quân sĩ đưa lên Đốc Phủ .

Ngoài cửa Đốc phủ quân binh canh gác rất nghiêm mật . Trong cổng phủ chỗ không trường đã bắt về đến mấy trăm người.

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang phát giác ra trong đám bị bắt có một nhà sư mặc áo xám và hai đạo nhân .

Nhà sư áo xám ngồi xếp bằng nhắm mắt, không để ý gì đến tình trạng náo loạn trước mặt .

Ngoài nhà sư và hai đạo nhân còn có một lão già trạc ngoài 50, mặt đỏ tía, mày rậm mắt hổ, khoác một tấm áo choàng màu đen . Hai đại hán võ phục đứng canh hai bên .

Tả Lương Bình khẻ nói :

- Lý huynh ! Nhà sư và hai đạo sĩ kia dường như là đệ tử phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương .

Lý Hàn Thu nói :

- Coi bộ họ trấn tĩnh như vậy chắc là những nhân vật mình mang tuyệt kỷ .

Tả Lương Bình hỏi :

- Chắc Lý huynh nhận ra người mặt tía khoác áo choàng đen kia ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không biết .

Tả Lương Bình dường như không tin quay lại ngó Lý Hàn Thụ

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Chẳng giấu gì Tả huynh . Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ chưa được bao lâu nên biết rất ít nhân vật võ lâm .

Tả Lương Bình ồ lên một tiếng rồi nói :

- Người mặt tía đó là Thôi Trọng Sơn tức Thôi Nhị Gia là một tay rất có danh vọng tại vùng Sơn Đông . Không ngờ y cũng bị người ta bắt tới đây.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người đó thế nào?

Tả Lương Bình đáp :

- Tiểu đệ hồi còn ở nhà đã được gặp mặt một lần nhưng chửa thâm giao nên y là người thế nào tiểu đệ cũng không biết rõ . Cứ bề ngoài mà xét thì y tính tình rộng rãi thích kết bạn bè, danh vọng rất cao . Những nhân vật như vậy mà sao cũng bị bắt vào đây?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tả huynh muốn nói là y cam tâm để người ta bắt và rất lấy làm kỳ phải không ?

Tả Lương Bình đáp :

- Đúng thế ! Lý huynh có trông thấy những người tùy tùng của y không ? Nếu mà bọn chúng ra tay thì đám quân binh tất phải chạy hết, nhưng bọn họ lại cam chịu khuất phục như vậy.

Lý Hàn Thu nói :

- Cái đó đủ chứng minh một điều.

Tả Lương Bình hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Thôi Trọng Sơn là một lương dân an phận, tuân giữ phép nước .

Tả Lương Bình nói :

- Nếu bọn họ không mưu đồ chuyện gì thì đúng là một lương dân tuân giữ phép nước .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Y còn có tác dụng khác ư ?

Tả Lương Bình đáp :

- Hiện giờ khó nói lắm ! Chúng ta chờ coi biến diễn hoặc giả có tìm ra được chút manh mối nào chăng ?

Lúc này bỗng thấy mấy tên quân sĩ khiêng ra bốn chiếc bàn nhỏ . Lát sau lại thấy hai cửa Đốc phủ mở rộng, rồi bốn nhân vật ăn mặc như kiểu sư gia ngồi xuống bốn chỗ có kê bàn .

Mấy tên quân sĩ dẫn người và đến trước bốn vị sư gia để thẩm vấn .

Bốn vị sư gia động tác rất mau lẹ .

Đáng tha là tha, đáng giữ là giữ .

Chẳng bao lâu đã xử trí xong hơn 100 người.

Tả Lương Bình nói :

- Lý huynh ! Chúng ta phải cẩn thận một chút . Đừng nói tên họ thực ra .

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì đã có hai tên quân sĩ đi tới gọi tên .

Mấy vị sư gia vào trạc 40 rất tinh vi, y ngửng đầu lên trông hai người rồi nói :

- Ta hỏi điều gì thì nói điều đó chớ không nên nhiều lời.

Y vẫy Lý Hàn Thu lại nói :

- Ngươi lại đây !

Lý Hàn Thu đi đến trước án thì dừng lại.

Vị sư gia này nhìn kỹ Lý Hàn Thu một lần nữa rồi hỏi :

- Ngươi có phải người ở Kim Lăng không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không phải !

Sư gia hỏi :

- Có bạn bè thân thích gì ở Kim Lăng không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không có !

Sư gia lại hỏi :

- Ngươi đã không có thân bằng cố hữu thì tới đây làm chi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu nhân làm nghề bán thuốc để sinh sống .

Sư gia lắc đầu hỏi :

- Ta nghe nói những người chạy dược liệu đều biết võ công đi như lướt sóng một ngày được mấy trăm dặm, có đúng thế không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Biết chút quyền cước thì có, còn bảo đi như lướt sóng thì không có đâu.

Vị sư gia kia cầm bút son lên hỏi :

- Cao tính đại danh là gì ?

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Tiểu nhân là Lý Nhị Hổ .

Vị sư gia viết rất lẹ tên Lý Nhị Hổ rồi lại khuyên bút son vào chữ Lý . Y ra lệnh :

- Đưa vào trong kia !

Hai tên quân sĩ đi tới nói :

- Lý Nhị Ca ! Mời nhị ca vào ngồi phía sau rồi bọn tại hạ dọn rượu nhắm để nhị ca giải laọ

Giọng nói rất lịch sự, vẻ mặt lại vui tươi. Dù muốn trở mặt cũng không bề mở miệng .

Lý Hàn Thu không sao được đưa mắt ngó Tả Lương Bình một cái rồi theo hai tên quân sĩ đi vào tầng cửa thứ hai.

Phía trong tầng cửa thứ hai hình thế lại biến đổi. Hai bên phòng xá liên tiếp . Một lối đi lát gạch đỏ thông vào bên trong .

Tên quân sĩ kia đưa Lý Hàn Thu vào tới một toà sương phòng . Trong phòng này một lão già nét mặt đầy vẻ sầu khổ mặc áo trường bào đang đi đi lại lại.

Lão già thấy tên quân dẫn Lý Hàn Thu vào liền dừng bước lại ngó chàng ngập ngừng hỏi :

- Ngươi .

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Tại hạ bán dược liệu.

Lão già vuốt chòm râu dê cất tiếng mắng :

- Ta bảo các ngươi đi mời những vị đại sư phụ ở những tiêu cục thì ngươi lại dẫn tên bán dược liệu vào đây làm chi ?

Tên quân đứng mé tả khom lưng đáp :

- Trình đại gia ! Đây là ý của Trương sư gia . Chắc người bán dược liệu này am hiểu võ công .

Lão già hừ một tiếng rồi nói :

- Các ngươi hãy lui ra !

Hai tên quân sĩ dạ một tiếng rồi nghiêng mình trở gót .

Lão già ngắm nghía Lý Hàn Thu rồi hỏi :

- Ngươi hiểu võ công ư ?

Lý Hàn thu tuy chưa hiểu vụ này ra sao, nhưng chàng nhận thấy dường như người biết võ công đều được hoan nghênh, liền đáp :

- Tại hạ có biết .

Lão già lại ngó Lý Hàn Thu lần nữa rồi lại hỏi :

- Võ công ngươi giỏi hay kém ?

Lý Hàn Thu nghe lão hỏi ra chiều ngớ ngẩn tựa hồ như người không biết võ công, chàng không nhịn được tủm tỉm cười đáp :

- Các hạ muốn nói về phương diện võ công nào?

Lão già lấy làm kỳ hỏi lại :

- Sao? Võ công cũng có nhiều loại ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phải rồi ! Nhiều loại lắm .

Lão già trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Đi lại trên cao, trèo tường vượt nóc ngươi có hiểu không ?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì một tên mũ nỉ áo xanh lật đật chạy vao . Người này lật mũ ra ngó Lý Hàn Thu một cái rồi ngập ngừng :

- Thưa đại gia ! Vị này là .

Lão già đáp :

- Y là một tên bán dược liệu. Các ngươi nói chuyện với nhau đi để ta ra gặp Đốc phủ đại nhân .

Rồi lão lật đật đi ra ngoài. Ra tới cửa lão quay lại nói :

- Thụy Sơn ! Có tin gì báo cho ta biết ngay.

Người áo xanh gật đầu đáp :

- Xin đại gia cứ an tâm . Thụy Sơn xin hết sức .

Lý Hàn Thu ngó người áo xanh thấy cặp mắt hắn hàn quang lấp loáng . Hai huyệt thái dương nhô lên một chút . Hiển nhiên hắn có võ công . Tuổi hắn vào cỡ 36, 37 , hắn đầy vẽ tinh lanh mẫn cán .

Người áo xanh ngồi xuống hỏi :

- Tiểu đệ là Hầu Thụy Sơn . Quý tính đại danh ông bạn là gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ là Lý Nhị Hổ .

Hầu Thụy Sơn cười hỏi :

- Lý huynh bán dược liệu gì ? Trọ ở khách sạn nào?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ bán dược liệu sản xuất ở đất Xuyên, bán hết hàng rồi, tạm trú ở Tân Thị khách sạn .

Hầu Thụy Sơn hỏi :

- Chỗ đó tốt lắm . Ông bạn bán dược liệu cho tiệm nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Điều đó có quan trọng không ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ muốn hỏi chơi thôi. Chẳng lẽ Lý huynh không tiện nói chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không phải thế ! Nhưng tiểu đệ không bán dược liệu ở thành Kim Lăng này.

Hầu Thụy Sơn vẻ mặt âm trầm nói :

- Lý huynh ! Ở thành Kim Lăng vừa xảy chuyện rất phiền phức . Tiểu đệ không bỏ qua được, vì nó làm liên lụy đến tiểu đệ rất nhiều có khi phải nhà tan người chết mà còn rắc rối cả đến Đốc phủ đại nhân nữa .

Lý Hàn Thu động tâm . Chàng đã đoán được vài phần, nhưng lờ đi như không biết gì liền hỏi :

- Tiểu đệ không hiểu về luật nhà quan và không biết có chỗ nào đắc tội với Hầu gia, mong Hầu gia cho hay .

Hầu Thụy Sơn đột nhiên nhảy xổ lại phóng chỉ điểm vào huyệt trì trước ngực Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu được Du Bạch Phong chỉ điểm, công lực càng cao thâm hơn . Chàng đưa tay phải xoay năm ngón chụp rất mau và rất chuẩn xác vào uyển mạch Hầu Thụy Sơn .

Hầu Thụy Sơn sửng sốt nói :

- Các hạ là chân nhân không lộ bản tướng . Nay Hầu mỗ mới gặp tay cao thủ đệ nhất .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Các hạ định làm gì ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Hầu mỗ muốn thử võ công của các hạ mà thôi.

Lý Hàn Thu mỉm cười hỏi :

- Nếu bản lãnh của tại hạ mà không đón tiếp được chiêu đó của các hạ thì chắc phải chết về tay các hạ rồi còn gì ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Cái đó các hạ bất tất phải quan tâm . Nếu các hạ thật tình không đón được chiêu này thì tại hạ cũng chỉ điểm tới mà thôi, quyết không gia hại các hạ đâu.

Lý Hàn Thu nói :

- Kẻ làm dân không được đấu với quan . Tại hạ không tin thì cũng phải tin .

Rồi từ từ buông uyển mạch Hầu Thụy Sơn ra .

Hầu Thụy Sơn cử động cánh tay rồi ngó Lý Hàn Thu lẩm bẩm như nói để một mình nghe :

- Trông không ra ! Trông không ra cái gì cả !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Trông cái gì ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Coi các hạ thì chẳng thấy chỗ nào lộ ra bản lãnh cao thâm như vậy.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chẳng lẽ võ công của con người đều lộ ra cả ngoài mặt nữa hay sao?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Dù sao chăng nữa tiểu đệ đã coi lầm người.

Nguyên Lý Hàn Thu đã hóa trang rất khéo, che lấp hết những chỗ tinh anh đi, thật khiến cho người ta không thể nào nhận ra được bản lãnh của chàng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Các hạ đã nói hết chưa?

Hầu Thụy Sơn sửng sốt :

- Sao? Các hạ muốn đi ư ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Tại sao không đi được ? Tiểu đệ không tin trong Đốc phủ lại ỷ vào mấy tên đầu mục mà ngăn cản được tại hạ .

Hầu Thụy Sơn chắp tay xá dài.

Lý Hàn Thu lẫn tránh không nhận hỏi :

- Vì lẽ gì các hạ đột nhiên giở trò khách sáo?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ yêu cầu Lý huynh một việc .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Yêu cầu Lý huynh giúp cho tiểu đệ một việc khó khăn .

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng việc đó là việc gì ? Các hạ có nói rõ thì tại hạ mới tính toán được .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Việc này rất trọng đại. Lý huynh mà không ưng thuận thì tiểu đệ không thể nói được .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu Lý huynh muốn đường công danh thì khi làm xong việc này tiểu đệ sẽ làm cho bằng được Lý huynh có mũ thất phẩm đội trên đầu. Bằng Lý huynh không thích làm quan thì lúc chia tay bất luận Lý huynh muốn điều chi mà tiểu đệ làm được là ưng chịu liền .

Lý Hàn Thu nói :

- Nghe lời các hạ thì dường như là một việc rất nghiêm trọng .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Chẳng giấu gì Lý huynh ! Tiểu đệ là người đứng đầu ban tuần kiểm trong Đốc phủ . Nếu Lý huynh chưa tin được tiểu đệ thì chúng ta ra yết kiến Đốc phủ đại nhân .

Lý Hàn Thu nói :

- Bất tất phải thế ! Nhưng tiểu đệ cầu biết là việc gì trước ?

Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một lát rồi khẻ nói :

- Khâm Sai đại nhân đến Kim Lăng rồi bị trói bắt đem đi. Vụ mà đến tai Hoàng Thượng thì không khéo bao nhiêu đại tiểu quan viên ở Giang Nam đều bị mất đầu hay ít ra là bị cách chức đưa về hình bộ thẩm cứu.

Lý Hàn Thu nói :

- Té ra là thế !

Hầu Thụy Sơn nói :

- Vụ này chưa có đồn đại ra ngoài.

Lý Hàn Thu nói :

- Chúng ta đều là hạng bách tính khi nào dám lớn mật để rước lấy tai vạ vào mình . Dù các hạ không dặn, tại hạ cũng bưng kín miệng bình .

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Hầu huynh đã có manh mối gì chưa?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Kể ra cũng có chút manh mối nhưng chưa đủ chứng cớ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hầu huynh nói là ai vậy?

Hầu Thụy Sơn ngập ngừng :

- Cái đó . Cái đó .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Dường như Hầu huynh có chỗ khó nói phải không ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Đúng thế ! Tiểu đệ hoài nghi một người danh vọng khắp cõi Giang Nam . Vì thế mà không đủ chứng cớ xác thực là không dám nói rạ

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hầu huynh bảo người đó danh vọng khắp miệt Giang Nam ư ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Phải rồi !

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Xem chừng gã này sợ sệt không dám nói ra . Chi bằng ta nói huỵch toẹt ra là xong .

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi thủng thẳng hỏi :

- Có phải Hầu huynh muốn nói Phương Tú ở Phương Gia Đại Viện không ?

Hầu Thụy Sơn sửng sốt hỏi lại :

- Các hạ có quen biết Phương Tú ư ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Phương Tú là hạng người nào mà bảo tại hạ được giao du với y ?

Hầu Thụy Sơn nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Các hạ đã đoán trúng thì tại hạ cũng chẳng dối trá làm chi nữa .

Lý Hàn Thu sực nhớ tới Tả Lương Bình, chàng khẻ nói :

- Tại hạ còn có một ông bạn tuy lớn tuổi hơn, nhưng về kinh nghiệm giang hồ tiểu đệ không thể nào bì kịp .

Hầu Thụy Sơn đứng dậy hỏi :

- Sao Lý huynh không bảo sớm để tiểu đệ đắc tội với y . Ông bạn Lý huynh hiện giờ ở đâu?

Lý Hàn Thu đáp :

- Hiện y đang chờ thẩm vấn ở ngoài kia .

Hầu Thụy Sơn lật đật đi ngay. Lát sau hắn dẫn Tả Lương Bình vào .

Lý Hàn Thu sợ Tả Lương Bình nói lộ hành tung, vội giới thiệu :

- Vị này là Hầu đại nhân hiện làm trưởng ban tuần bộ trong Đốc phủ ở Kim Lăng .

Tả Lương Bình chắp tay nói :

- Xin tham kiến Hầu đại nhân .

Hầu Thụy Sơn vội gạt đi :

- Hai vị đừng kêu tiểu đệ như vậy. Chén cơm của Hầu mỗ mà giữ được là nhờ các bạn hữu giang hồ có lòng ái đời. Hỡi ơi ! Lý huynh ! Cứu người như chửa lửa . Huống chi người này không thể để tổn thương đến một sợi tóc . Vậy Lý huynh nói rõ cho ông bạn hay đi.

Lý Hàn Thu nói :

- Hầu đại nhân có cho tiểu đệ hay là một vị quan lớn bị trói bắt đi. Y hoài nghi đó là hành động của Phương Tú, muốn nhờ chúng ta giúp việc .

Hầu Thụy Sơn nhắc lại :

- Đây không phải là một mệnh lệnh mà chỉ xin hai vị trợ lực trong lúc hoang mang .

Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- Không ngờ thằng cha ngớ ngẩn này mà lại tâm cơ đến thế . Hắn chỉ nói là một vị quan lớn chứ không nhắc tới Khâm Sai đại thần .

Tả Lương Bình làm bộ ngẫm nghĩ vuốt râu nói :

- Hầu đại nhân hoài nghi Phương Tú thì hắn đã tìm được chứng cớ .

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ không dám nói vu vơ . Ở trong thành Kim Lăng này tai mắt của Phương Tú nhiều gấp mười quan nha . Vậy thì từ cơn gió lay động ngọn cỏ ở trong thành Kim Lăng người khác không biết, song quyết không qua mắt Phương Tú được .

Tả Lương Bình nói :

- Chứng cớ này không lấy chi làm xác đáng .

Lý Hàn Thu đỡ lời :

- Ý Hầu đại nhân muốn nói là Phương Tú tất biết vụ này. Nếu y không hành động thì chẳng thể nào xảy ra được .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Chẳng giấu gì hai vị , Phương Tú võ công rất cao cường . Ngày thường tiểu đệ đối với lão cũng phải nhún nhường . Lão cũng có tính tự ái, không muốn xung đột với Quan Nha . Vì vậy mà tiểu đệ mắt lấp tai ngơ để lão muốn làm gì thì làm .

Lý Hàn Thu thấy hắn sợ Phương Tú quá đỗi, bất giác tủm tỉm cười hỏi :

- Hầu đại nhân ! Có phải thực lực của Phương Tú ở thành Kim Lăng rất lớn không ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Đúng thế ! Nếu Phương Tú mà định hất chân thì cả Đốc phủ cũng dao động .

Lý Hàn Thu nói :

- Tiểu đệ coi chừng vụ án này khó làm xong được .

Hầu Thụy Sơn hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Thực lực của Phương Tú ghê gớm như vậy. Lão đã dám bắt trói quan đại thần thì Hầu gia khi nào

dám gây sự với hắn, còn nói chi đến chuyện điều tra ?

Chương 103: Quần Hùng Nghĩ Kế Cứu Khâm Sai

Hầu Thụy Sơn nói :

- Tình thế lần này rất đặc biệt . Đừng nói tiểu đệ không làm gì được mà cả đến Đốc phủ đại nhân cũng gánh không nổi trách nhiệm . Lão Phương Tú kia đã không muốn cho tiểu đệ sống còn thì tiểu đệ cũng chẳng nể mặt hắn nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hầu huynh nói vậy là ý định thế nào?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ muốn nói là Phương Tú đã không nể mặt tiểu đệ thì tiểu đệ cũng chẳng để yên hắn . Dù sao Phương Gia Đại Viện cũng chỉ bằng một viên đạn dễ gì chống được quan binh ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phải chăng Hầu đại nhân muốn điều động quan binh đến tiêu trừ Phương Gia Đại Viện ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ không muốn vậy. Công việc trên chốn giang hồ thì phải theo quy củ của giang hồ mà hành động .

Tả Lương Bình hỏi :

- Nhưng hiện giờ Hầu đại nhân chưa tìm ra chứng cớ để chứng minh đó là hành động của Phương Tú thì làm thế nào?

Hầu Thụy sơn nói :

- Phương Tú đã võ công cao cường lại rất nhiều thuộc hạ . Muốn tìm ra chứng cớ thực tại, e rằng không phải chuyện dễ .

Tả Lương Bình hỏi :

- Hầu đại nhân không đủ chứng cớ thì khi nào Phương Tú lại chịu thừa nhận ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Đó là một điều mà tiểu đệ muốn trông vào sự giúp đỡ của các vị .

Hắn đảo mắt nhìn Lý Hàn thu nói tiếp :

- Vừa rồi tiểu đệ đã lãnh giáo võ công của Lý huynh đây nhận thấy cao minh vô cùng . Tả huynh đã là bạn đồng hành với Lý huynh thì dĩ nhiên cũng không phải tầm thường .

Hắn nói đoạn chắp tay xá dài.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hầu đại nhân muốn bọn tại hạ giúp việc bằng cách nào?

Hầu Thụy Sơn khẻ đáp :

- Hai vị không phải là người trong nhà, lại ít khi lộ diện ở Kim Lăng thì Phương Tú tuy nhiều tai mắt cũng không nhận biết hai vị . Hai vị chỉ cần...

Đột nhiên hắn hạ thấp giọng xuống chỉ vừa đủ cho Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình nghe thấy :

Lý Hàn Thu nghe xong gật đầu cười đáp :

- Được rồi ! Bọn tại hạ xin tận lực .

Giữa lúc ấy bỗng một tên quân vào bẩm :

- Đại nhân mời trưởng ban ra đại sảnh nói chuyện .

Hầu Thụy Sơn đứng dậy nói :

- Hai vị hãy ngồi chơi một chút . Tại hạ ra rồi trở lại ngay .

Dứt lời, Hầu Thụy Sơn theo tên quân sĩ đi ra .

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà , Hầu Thụy Sơn hấp tấp chạy vào .

Tả Lương Bình thấy vẻ mặt hắn hốt hoảng thì biết ngay là y đã bị quan trên khiển trách, liền bụng bảo dạ :

- Trưởng ban tuần bộ trong đốc phủ ngày thường oai vệ như thế mà lúc gặp việc đã hoảng hốt

chẳng khác kiến bò trong nồi rang .

Bụng y nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói :

- Hầu đại nhân ! .

Hầu Thụy Sơn "ủa" lên một tiếng ngắt lời.

- Xin hai vị tận lực cho . Tiểu đệ cảm kích vô cùng !

Tả Lương Bình mỉm cười nói :

- Bọn tại hạ đã chịu nhận lời Hầu đại nhân dĩ nhiên phải ra sức . Nhưng bọn tại hạ chỉ có ba người e rằng lực lượng quá bạc nhược .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Tiểu đệ đã sai người đi mời mấy tay trợ thủ nhưng chưa về tới.

Tả Lương Bình hỏi :

- Hiện giờ trong Đốc phủ đã có mấy tay cao thủ . Sao Hầu đại nhân không mời họ giúp cho một tay?

Hầu Thụy Sơn hỏi ngay :

- Ai vậy? Hiện giờ họ ở đâu?

Tả Lương Bình đáp :

- Thôi Nhị Gia tức Thôi Trọng Sơn ở Sơn Đông là một nhân vật lừng danh mà Hầu đại nhân không biết ư ?

Hầu Thụy Sơn hỏi lại :

- Thôi Trọng Sơn , Thôi Nhị Gia hiện ở chỗ nào?

Tả Lương Bình đáp :

- Y cũng như bọn tại hạ bị quan binh bắt tới, nhưng chưa được sư gia thẩm vấn .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Vậy tiểu đệ ra mời y vào đây.

Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Hầu đại nhân ! Theo chỗ tại hạ biết thì ngoài Thôi Nhị Gia còn mấy vị cao nhân thuộc phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương cũng bị quan binh bắt tới đây. Hầu đại nhân nên trọng đãi họ .

Tả Lương Bình nói tiếp :

- Tại hạ còn biết những tay cao thủ nổi danh trong võ lâm phần lớn không muốn chống đối quan binh nên để bắt vào với mọi người.

Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Có điều tại hạ rất lấy làm kỳ .

Tả Lương Bình hỏi :

- Điều chi ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Những cao nhân vào bậc Thôi Trọng Sơn, Thôi Nhị Gia sao lại chịu để quan binh bắt ?

Tả Lương Bình đáp :

- Tại hạ đã nói rồi, những người có tên tuổi thì bất luận võ công cao cường đến đâu đều không muốn chống đối quan binh . Tỷ như hai người tại hạ đây mà định phản kháng thì cả ngàn quan binh cũng khó lòng mà bắt được .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Tả huynh nói phải lắm . Mời hai vị hãy vào nhà sau dùng trà . Tiểu đệ đi đón Thôi nhị gia rồi chúng ta sẽ thương nghị kế hoạch .

Hắn cất cao giọng gọi :

- Có ai đấy không ?

Một đại hán áo xanh hấp tấp chạy vào hỏi :

- Trưởng ban có điều chi sai khiến ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Ngươi dẫn hai vị quý khách đây vào hoa sảnh ngồi chơi và phải bày tiệc rượu cho cẩn thận .

Đại hán áo xanh dạ một tiếng rồi dẫn Tả Lương Bình và Lý Hàn Thi đi vào hoa sảnh ở viện sau.

Chỉ trong khoảnh khắc Hầu Thụy Sơn lại dẫn một vị hoà thượng mặc áo tăng bào màu xám cùng hai vị đạo sĩ trung niên đi vào hoa sảnh .

Hầu Thụy Sơn mời mấy người ngồi, đoạn nghiêng mình thi lễ nói :

- Bọn quân sĩ không biết cao nhân võ lâm đưa cả các vị vào Đốc phủ, như thế là khuất tất các vị . Tiểu đệ trước hết có lời tạ tội.

Bọn Lý Hàn Thu nghiêng mình đáp lễ .

Thôi Trọng Sơn cũng khẻ hắng giọng, nói :

- Bọn quân sĩ chỉ biết làm việc công, Hầu huynh bất tất phải để tâm . Không hiểu Hầu huynh triệu tập bọn tại hạ tới đây có điều chi dạy bảo?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ chuẩn bị một tiệc rượu trước là để tạ tội cùng các vị, hai là để xin đại sư, đạo gia cùng ba vị huynh đài giúp cho một tay trong lúc hoang mang .

Thôi Trọng Sơn đáp :

- Công việc ở chốn quan nha , tiểu đệ chẳng hiểu chi hết . Hầu huynh có việc gì xin cứ nói ra tiểu đệ sẽ hết sức, quyết chẳng từ chối.

Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vụ này tiểu đệ không dám lấy danh nghĩa là trưởng ban tuần bộ trong Đốc phủ mà chỉ xin các vị vui lòng giúp đỡ .

Thôi Trọng Sơn hỏi :

- Vậy càng hay ! Nhưng là việc gì Hầu huynh hãy nói cho biết ?

Hầu Thụy Sơn khẻ đáp :

- Việc này trọng đại, nếu có chỗ sai lầm sẽ vạ lây đến ba đời tiểu đệ, nhưng đối với các bạn hữu võ lâm miệt Giang Nam thì lại có điều không ổn .

Thôi Trọng Sơn ngắt lời :

- Theo lời Hầu huynh thì việc này nghiêm trọng phi thường !

Hầu Thụy Sơn thở dài nói :

- Nguyên Khâm Sai đại nhân vâng lệnh tuần hành đến Kim Lăng bị bắt đem đi .

Thôi Trọng Sơn ngẩn người ra hỏi :

- Có việc đó ư ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Đúng thế ! Đại nhân cũng dòng thánh quyền nếu xảy chuyện bất trắc thì Đốc phủ đại nhân vạ lây cả họ . Bất đắc dĩ tiểu đệ phải mời các vị dúng tay vào giúp tiểu đệ trong cơn hoang mang này.

Thôi Trọng Sơn vẻ mặt trầm trọng đáp :

- Người Giang Nam làm thế thì quá tệ thật ! Sao họ dám lớn mật trói cả Khâm Sai đại nhân làm liên lụy đến toàn thể võ lâm . Hầu huynh đã tìm được chút manh mối gì chưa?

Đang lúc nói chuyện thì tiệc rượu đã bưng lên .

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Chúng ta vừa ăn uống vừa nói chuyện .

Nhà sư áo xám và hai đạo nhân từ lúc vào hoa sảnh, thủy chung chưa nói câu gì . Rượu thịt bày ra, ba người không đụng đũa .

Hầu Thụy Sơn nâng chung lên mời :

- Thưa đại sư cùng đạo gia ! Xin mời các vị một chung rượu lạt .

Nhà sư lạnh lùng nói :

- Bần tăng đã thụ giới không uống rượu. Xin đa tạ mỹ ý của thí chủ .

Hầu Thụy Sơn lại hỏi :

- Còn hai vị đạo gia ?

Đạo nhân mé tả đáp :

- Bần đạo mới ăn cơm chưa đói.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Ba nhà sư cùng đạo sĩ đã xa hồng trần, nên không sợ uy quyền quan nha .

Bỗng thấy Thôi Trọng Sơn nhìn Hòa Thượng chắp tay hỏi :

- Đại sư tu ở chùa nào?

Nhà sư áo xám đáp :

- Bần tăng tu lối hành cước . Chùa chiền khắp thiên hạ đều đã tạm trú .

Tả Lương Bình nghĩ thầm :

- Nhà sư này là tay lão luyện, không chịu nói nơi xuất gia . Làm nên hoà thượng mà lại không nói đến chùa thì còn ai biết đâu mà kiếm ?

Thôi Trọng Sơn hỏi :

- Dường như đại hòa thượng có vẻ bất mãn ?

Nhà sư áo xám đáp :

- Lão tăng là người xuất gia đã bị quan binh làm cho nhọc mệt nửa đêm mà đến nay vẫn chưa chịu buông tha thì sao cho khỏi ngọn lửa vô hình bốc lên ?

Hầu Thụy Sơn nói :

- Đại sư bất tất phải bực mình . Lát nữa tại hạ sẽ trách phạt bọn chúng để đại sư nguôi giận .

Nhà sư nói :

- Bất tất phải thế ! Vả quan binh rất nhiều mà hai tên giải lão tăng về đây, lão tăng cũng không nhớ mặt nữa .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Đại sư là bậc cao nhân ngoài đời nên không muốn chấp trách với ai dù sao tại hạ cũng phải cảnh cáo bọn chúng .

Nhà sư áo xám vẻ mặt đang lạnh lùng nghe Hầu Thụy Sơn nói mấy câu liền tỏ ra hoà dịu nói :

- Thí chủ quá khen mà thôi !

Hầu Thụy Sơn lại nói :

- Mời đại sư cùng hai vị đại gia dùng cơm chay . Tại hạ còn có một việc muốn thỉnh giáo .

Nhà Sư áo xám nói :

- Lão tăng ít hiểu biết chuyện giang hồ, e rằng chẳng giúp được gì cho thí chủ .

Thôi Trọng Sơn khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng đại sư xuất thân ở chùa Thiếu Lâm ?

Nhà sư áo xám trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Đúng thế !

Thôi Trọng Sơn lại hỏi :

- Xin đại sư cho biết pháp hiệu?

Nhà sư áo xám đáp :

- Lão tăng pháp danh là Trí Thiền .

Thôi Trọng Sơn trỏ vào Hầu Thụy Sơn nói :

- Hầu huynh đệ đây làm việc ở chốn công môn, nhưng đối với bạn hữu võ lâm chúng ta rất có thiện cảm .

Nhà sư áo xám nói :

- Lão tăng đã nói là rất ít len lỏi vào chốn giang hồ .

Thôi Trọng Sơn cười mát ngắt lời :

- Ý tại hạ muốn nói : Hầu huynh hiện đang gặp việc khó khăn muốn mượn lực lượng của đại sư giúp cho .

Tri Thiền đại sư trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Phải chăng để giúp Hầu thí chủ truy tra kẻ bắt Khâm Sai đại nhân ?

Hầu Thụy Sơn vội đỡ lời :

- Vụ này mời các vị tác chủ cho Hầu mỗ .

Trí Thiền đại sư lại hỏi :

- Thế là cùng người động thủ hay sao?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Hầu mỗ hy vọng không đến nỗi thế .

Bây giờ Trí Thiền đại sư dường như hiểu rõ nội vụ, không hỏi gì nữa .

Thôi Trọng Sơn đảo mắt nhìn hai đạo nhân hỏi :

- Hai vị đạo gia ! Phải chăng hai vị là môn hạ phái Võ Đương ?

Hai đạo nhân đưa mắt nhìn nhau gật đầu.

Hầu Thụy Sơn lại nói :

- Hai vị đã bị quan binh quấy nhiễu. Tiểu đệ xin có lời tạ lỗi.

Rồi hắn đứng dậy chắp tay xá dài.

Đạo sĩ ngồi mé tả nghiêng mình nói :

- Bọn bần đạo không dám nhận lễ của thí chủ . Lần này bần đạo tới Kim Lăng còn có việc gấp khác , nên tuy muốn giúp mà e rằng không được rảnh . Mong rằng Hầu thí chủ lượng thứ cho .

Hầu Thụy Sơn trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu quả như vậy thì tại hạ không dám miễn cưỡng . Xin hai vị dùng cơm rượu rồi tại hạ sẽ đưa ra ngoài.

Hai người thì thầm một lúc rồi đứng dậy nói :

- Nếu Hầu thí chủ tin được bọn bần đạo thì ngày mai vào lúc huỳnh hôn, bọn bần đạo nhất định trở lại ra sức . Bây giờ xin cho đi trước .

Hầu Thụy Sơn nâng chung rượu lên nói :

- Bây giờ tại hạ xin đa tạ trước một chung .

Hắn nói xong uống một hơi cạn chén .

Hai đạo nhân cũng bồi tiếp một chung rồi trở gót đi ra ngoài.

Hầu Thụy Sơn vội nói :

- Tại hạ xin tiễn chân hai vị đạo gia .

Hắn đứng dậy cất bước đi trước .

Tả Lương Bình đưa mắt nhìn ba người đi khỏi rồi khẻ đằng hắng một tiếng, nói :

- Thôi huynh biết nhiều hiểu rộng có thấy manh mối gì không ?

Thôi Trọng Sơn đáp :

- Tại hạ nhận thấy chuyện này thật rắc rối. Hầu Thụy Sơn tuy trong lòng nóng nảy mà không rối loạn . Như vậy tỏ ra y đã có định kiến .

Tả Lương Bình ra chiều không hiểu hỏi lại :

- Phải chăng Lôi huynh cho là Hầu trưởng ban đã biết chỗ Khâm Sai đại nhân rồi?

Thôi Trọng Sơn vuốt râu nói :

- Tiểu đệ muốn nói y đã biết người nào hành động .

Tả Lương Bình nói :

- Tại hạ chỉ mong không phải Giang Nam Song Hiệp .

Thôi Trọng Sơn nói :

- Hỡi ôi ! Thật là khó nói ! Ở đất Kim Lăng này người khác ai còn dám gây nên việc tày đình như vậy?

Tả Lương Bình tự hỏi :

- Không hiểu Thôi Trọng Sơn coi Giang Nam Song Hiệp là người thế nào?

Gã chau mày nói tiếp :

- Nếu quả là hành vi của Giang Nam Song Hiệp thì thật rắc rối lắm . Trong võ lâm hiện nay chẳng có mấy ai dám chống đối Giang Nam Song Hiệp .

Thôi Trọng Sơn nói :

- Vụ này cần hỏi Hầu Thụy Sơn xem có thể tìm ra bằng chứng gì không . Nếu đã đủ bằng chứng thì Giang Nam Song Hiệp dù ghê gớm đến đâu cũng không dám ra mặt chống đối với quan binh .

Tả Lương Bình khẻ hỏi :

- Nếu đi kiếm Giang Nam Song Hiệp chất vấn vụ này thì là gây thù với họ . Dĩ nhiên bọn họ không dám kiếm quan binh để gây chuyện nhưng đối với bọn ta e rằng họ không chịu bỏ qua .

Thôi Trọng Sơn gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Nếu chúng ta ra mặt thì nhất định gây thành cừu hận .

Hai người đang nghị luận đã thấy Hầu Thụy Sơn rảo bước đi vào .

Thôi Trọng Sơn hỏi :

- Hầu đại nhân ! Tiểu đệ trước nay vốn ưa nói thẳng . Vậy Hầu huynh bất tất phải giấu giếm . Vụ này Hầu huynh hoài nghi là hành động của ai?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Ở thành Kim Lăng này, ngoài bọn thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp thì còn ai dám gây chuyện tày đình ?

Thôi Trọng Sơn hỏi :

- Hầu huynh định đối phó thế nào?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Trước hết tiểu đệ hãy đến thương thuyết với họ nếu họ chịu giao người ra là hay nhất .

Thôi Trọng Sơn hỏi lại :

- Hầu huynh không có chứng cớ thì khi tìm họ thương thuyết làm thế nào mà đòi người được ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ sẽ có biện pháp . Vấn đề là ở chỗ nếu họ cự tuyệt thì khó lòng tránh khỏi chuyện động thủ .

Thôi Trọng Sơn nói :

- Trong bọn thuộc hạ của Giang Nam Song Hiệp có rất nhiều cao thủ . Nếu chúng ta động thủ với

họ là hành động bất trí .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Tiểu đệ nghĩ rằng Giang Nam Song Hiệp không dám ra mặt chống đối với Đốc phủ .

Thôi Trọng Sơn hỏi :

- Vậy Hầu huynh kéo bọn tiểu đệ đi là có tác dụng gì ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ muốn cho Giang Nam Song Hiệp hay rằng Hầu mỗ cũng có bạn tri kỷ đều là cao thủ võ lâm .

Thôi Trọng Sơn trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Ngoài bốn người chúng ta đây, Hầu huynh có thỉnh ai nữa không ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Còn ! Nhưng bọn họ tối nay mới tới nơi.

Thôi Trọng Sơn hỏi :

- Hầu huynh định bao giờ đi gặp Phương Tú ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ định ăn cơm xong là đi ngay .

Thôi Trọng Sơn nói :

- Bọn tại hạ bất tất phải đi theo .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Được các vị cùng đi là hay hơn cả .

Thôi Trọng Sơn nói :

- Hiện giờ chúng ta lèo tèo chỉ có mấy người. Nhất quyết bọn Giang Nam Song Hiệp chẳng coi vào đâu.

Hầu Thụy Sơn nhăn nhó cười nói :

- Tiểu đệ không dám tin tưởng mấy người bọn ta thắng được Phương Tú . Có điều tiểu đệ biết rõ tư cách hắn, nhất quyết hắn không trở mặt động thủ đâu. Tuy hắn thế lớn sức mạnh nhưng chưa ngông cuồng đến độ chính thức chống cự quan binh .

Thôi Trọng Sơn quay lại nhìn Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình hỏi :

- Ý kiến của hai vị thế nào?

Tả Lương Bình đáp :

- Trên chốn giang hồ trước hết phải nói đến đạo nghĩa . Chúng ta đã chịu lời giúp đỡ Hầu huynh trong bước gian nan này thì hãy đi một chuyến với y đến Phương Gia Đại Viện tưởng cũng không sao .

Thôi Trọng Sơn gật đầu đáp :

- Tả huynh nói có lý .

Hắn lại đưa mắt nhìn Trí Thiền đại sư hỏi :

- Theo ý đại sư thì sao?

Trí Thiền đại sư đáp :

- Các vị đi cả thì bần tăng cũng đi.

Hầu Thụy Sơn xá dài nói :

- Thịnh tình của các vị khiến cho tiểu đệ cảm kích vô cùng ! Bây giờ tiểu đệ hãy phái người đến thông báo cho Phương Tú biết trước .

Thôi Trọng Sơn tuy trong lòng không thích, song không tiện nói ra .

Mọi người ăn hối hả cho xong bửa, Hầu Thụy Sơn đã chuẩn bị đủ ngựa cỡi để chờ . Mấy người nghỉ ngơi một lát rồi lên ngựa chạy thẳng đến Phương Gia Đại Viện .

Phương Tú đã được báo tin trước, thân hành ra cổng ngoài đón tiếp . Hắn tươi cười nói :

- Hầu gia đã có lời đưa tin đến, đáng lý tại hạ phải đến Đốc phủ không dám nhọc lòng đại gia hạ cố .

Hầu Thụy Sơn tung mình xuống ngựa chắp tay nói :

- Phương viện chúa dạy quá lời. Mấy năm nay tiểu đệ được bình yên ăn chén cơm cũng là nhờ của Phương gia ban cho . Trong lòng tiểu đệ cảm kích vô cùng .

Phương Tú nói :

- Hầu gia khéo nói nặng tình !

Hắn cùng Hầu Thụy Sơn đối đáp ra chiều thân mật, không để mắt ngó đến bọn Thôi Trọng Sơn lần nào .

Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình đã có dụng tâm dĩ nhiên chẳng để lòng . Nhưng Trí Thiền đại sư ít qua lại giang hồ thấy người không đủ lể số liền khó chịu. Nhất là Thôi Trọng Sơn tức giận ra mặt , lão hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Tiểu đệ là Thôi Trọng Sơn, may được gặp Phương viện chúa .

Phương Tú cười lạt đáp :

- Té ra là Thôi nhị gia ở Sơn Đông . Tiểu đệ ngưỡng mộ oai danh từ lâu.

Hắn vừa nói vừa miễn cưỡng chắp tay chào .

Hầu Thụy Sơn trong lòng áy náy vội nói :

- Tiểu đệ xin giới thiệu cùng Phương viện chúa .

Phương Tú mỉm cười gạt đi :

- Hầu huynh bất tất phải giới thiệu. Những vị tại hạ đã gặp cả rồi, xong không nhớ ra được gặp ở đâu mà thôi.

Trí Thiền đại sư không hiểu những nỗi nguy hiểm trên chốn gian hồ, liền nói :

- Bần tăng chưa được gặp Phương thí chủ, nhưng đã văn danh từ lâu.

Phương Tú cười mát nói :

- Tại hạ quen biết quá nhiều người, thành ra có khi nhận lầm .

Chương 104: Lý Hàn Thu Đặt Bày Kế Hoạch

Trí Thiền đại sư gật đầu cười nói :

- Té ra là thế !

Phương Tú chuyển động mục quang ngó Trí Thiền một cái rồi hỏi :

- Đại sư trú ở chùa nào?

Trí Thiền đại sư đáp :

- Bần tăng tự chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn tới đây .

Oai danh chùa Thiếu Lâm rất lớn, Phương Tú không dám khinh mạn , tủm tỉm cười nói :

- Tại hạ trong lòng vẫn hâm mộ chùa Thiếu Lâm từ lâu, nhưng chưa có người tiến dẫn . Bửa nay may gặp đại sư, mong đại sư mai đây sẽ tiến dẫn cho tại hạ .

Trí Thiền đại sư đáp :

- Phương thí chủ đã có ý như vậy, dĩ nhiên bần tăng phải ra sức .

Phương Tú nói :

- Tại hạ xin cám ơn trước .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ đã chuẩn bị trà thơm trong sảnh đường . Vậy chúng ta vào đó ngồi chơi.

Hầu Thụy Sơn chấp tay nói :

- Phiền viện chúa dẫn đường .

Phương Tú cất bước đi trước dẫn mấy người vào khách sảnh .

Bốn ả nữ tỳ xinh đẹp bưng trà mời bốn vị xong rón rén đi ra .

Hầu Thụy Sơn bưng chén trà lên nhắp một ngụm rồi nói :

- Tiểu đệ vì có việc mới dám tới đây quấy nhiễu.

Phương Tú đáp :

- Hầu đại nhân có điều chi sai bảo? Phương Tú này mà làm được dĩ nhiên xin tuân lệnh .

Hầu Thụy sơn nói :

- Hãy gác thành Kim Lăng ra một bên mà nói đến toàn thể giang hồ, đại danh của Phương huynh chẳng một ai là không biết .

Phương Tú mỉm cười ngắt lời :

- Không dám ! Tiểu đệ bất quá chỉ có chút hư danh mà thôi.

Hầu Thụy Sơn nghiêm sắc mặt nói :

- Vụ Khâm Sai đại nhân mất tích ở Kim Lăng, tiểu đệ dò la ra thì người bị bắt trói đem đi. Người đó dám làm càn làm bậy ở đất Kim Lăng là coi thường Hầu mỗ không vào đâu đã đành, hiển nhiên họ coi thường cả Phương huynh nữa .

Phương Tú ra chiều kinh ngạc hỏi :

- Có việc đó ư ?

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Đúng thế ! Việc này có liên quan đến tính mạng cả nhà tiểu đệ, lại liên lụy đến cả Đốc phủ đại nhân . Câu chuyện đó mà vỡ lỡ ra thì chẳng những cả nhà tiểu đệ khó lòng toàn mạng mà cả anh em đồng đạo võ lâm ở Kim Lăng cũng mất mặt . Vì vậy tiểu đệ đến xin Phương huynh đứng ra điều tra nội tình . Tiểu đệ chỉ mong cứu được Khâm Sai đại nhân chứ không muốn truy cứu cho ra hung thủ . Việc thuyết phục Khâm Sai đại nhân sẽ do Đốc phủ đại nhân đảm nhận không để ngài tâu lên Thánh Thượng . Thế là mọi sự êm ru .

Phương Tú nói :

- Hầu đại nhân nói phải đó . Ở đất Kim Lăng mà có kẻ làm càn làm bậy thì ra chúng coi Hầu đại nhân và tiểu đệ không vào đâu. Tiểu đệ không biết thì thôi, đã biết dĩ nhiên chẳng thể điềm nhiên tọa thị .

Hầu Thụy Sơn không ngờ Phương Tú lại nhận lời một cách mau lẹ như vậy, trong lòng rất lấy làm

kỳ, hắn tủm tỉm cười hỏi :

- Phương huynh sẽ hành động cách nào?

Phương Tú đáp :

- Tiểu đệ lập tức phái người đi điều tra thử xem mấy bửa nay có nhân vật lợi hại nào đến Kim Lăng rồi để tiểu đệ thân hành tiếp xúc với họ, nếu họ chịu giao Khâm Sai đại nhân ra là êm .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Tiểu đệ tin rằng tài năng và danh vọng của Phương huynh ở võ lâm sẽ tra ra vụ này chẳng khó khăn gì, nhưng không hiểu bao giờ sẽ có hồi âm ?

Phương Tú đáp :

- Cứu người như chửa lửa . Tiểu đệ lập tức mở cuộc điều tra . Trước giờ ngọ ngày mai tiểu đệ nhất định sẽ có báo cáo .

Hầu Thụy Sơn nói :

- Vậy trăm sự trông cậy ở nơi Phương huynh . Tiểu đệ xin cáo từ .

Phương Tú đứng dậy nói :

- Tiểu đệ cũng phải hành động gấp . Xin miễn cho khỏi phải tiễn chân Hầu huynh về phủ .

Hầu Thụy Sơn đáp :

- Tiểu đệ không dám .

Đoạn chấp tay thi lễ rồi trở gót đi ra .

Thôi Trọng Sơn, Tri Thiền đại sư, Tả Lương Bình đi theo, Lý Hàn Thu đi sau rốt .

Phương Tú đưa chân mấy người đến cửa nhà khách sảnh nói :

- Các vị thủng thẳng mà đi !

Hầu Thụy sơn đáp :

- Bọn tại hạ không dám !

Rồi hắn cất bước tiến về phía trước .

Ra đến cổng đã có gia nhân dắt ngựa đứng chờ sẵn tại đó .

Mấy người đón lấy dây cương nhảy lên lưng ngựa cho chạy về thành Kim Lăng .

Lý Hàn Thu đi sau rốt khi tới một khu rừng nhỏ đột nhiên chàng dựt cương dừng ngựa gọi :

- Hầu đại nhân !

Hầu Thụy Sơn quay đầu ngựa lại hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hầu đại nhân có tin là Phương Tú sẽ đưa tin tức cho mình không ?

Hầu Thụy Sơn ngơ ngẫn một chút rồi đáp :

- Đã có mấy vị chứng kiến, chẳng lẽ hắn còn chối cãi được ư ?

Lý Hàn Thu cười mát hỏi :

- Nếu ngày mai Phương Tú bảo cho Hầu đại nhân là y đã hỏi mấy vị bạn hữu giang hồ mà không tìm ra manh mối vụ này thì làm thế nào?

Hầy Thịy Sơn ngập ngừng đáp :

- Cái đó . Cái đó tại hạ bắt buộc phải dùng độc thủ giữ hắn lại trong Đốc phủ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hầu đại nhân đã biết đâu là chính Phương Tú dẫn thân tới?

Hầu Thụy Sơn đáp :

Nếu hắn không thân hành tới nơi thì tại hạ đành sai người mời hắn đến Đốc phủ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nhưng mình không có bằng cớ thì đại nhân làm gì được hắn ?

Hầu Thụy Sơn hỏi lại :

- Lý huynh có cao kiến gì không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Theo ý tại hạ thì chúng phải phòng bị .

Hầu Thụy Sơn lại hỏi :

- Phòng bị bằng cách nào?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi cười hỏi :

- Có phải Hầu đại nhân đã đặt mai phục trong khu rừng nhỏ này không ?

Hầu Thụy Sơn biến sắc đáp :

- Đúng thế ! Tai mắt Lý huynh thật là linh mẫn .

Nguyên Hầu Thụy Sơn có đặt trạm canh ngầm để tiếp đón quan binh, nhưng hành động rất bí mật, không ngờ Lý Hàn Thu lại nói huỵch toẹt ra nên trong lòng y vừa kinh hãi vừa khâm phục, nghĩ thầm :

- Thằng cha này mặt mũi tầm thường không ngờ y lại là tay cao thủ tài nghệ siêu quần .

Lý Hàn Thu dằng hắng một tiếng rồi nói :

- Xin kêu bọn họ ra để thay đổi mấy người trong bọn ta vào đấy.

Lúc này Hầu Thụy Sơn đã đem lòng rất kính phục Lý Hàn Thu .

Hắn dạ một tiếng rồi kêu mấy người ẩn trong rừng cây đi ra .

- Phương Tú bố trí trạm ngầm rất nhiều, hành tung của chúng ta đã lọt vào vòng giám thị của hắn . Hầu đại nhân, Thôi huynh và Trí Thiền đại sư xin đi theo hai vị ở trạm gác này về Đốc phủ trước, để bọn tại hạ ở lại trong rừng .

Hầu Thụy Sơn hỏi :

- Hai vị không về Đốc phủ ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Bọn tại hạ ở đây đặng ngấm ngầm điều tra những diễm biến trong Phương Gia Đại Viện . Hầu đại nhân có cao hứng thì đến canh hai đêm nay xin cải trang tới đây để gặp nhau. Có điều cần phải hành động cực kỳ thận mật mới được . Tại hạ đoán rằng Phương Tú đã bố trí tai mắt chung quanh Đốc phủ rồi đó . Nếu đại nhân hành động để bọn họ phát giác thì cuộc an bài của tại hạ chẳng những

không được việc gì cho mình mà còn bị đối phương lợi dụng .

Hầu Thụy Sơn gật đầu nói :

- Vậy tại hạ đến đây từ trước canh một là xong .

Lý Hàn Thu cười mát nói :

- Nếu cần thì Hầu đại nhân lưu lại Đốc phủ, bất tất miễn cưỡng đến đây làm gì . Sáng sớm mai tại hạ sẽ vào Đốc phủ để báo các công cuộc điều tra .

Thôi Trọng Sơn đột nhiên xen vào :

- Tại hạ có thể ở lại đây không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nếu Thôi huynh ở lại đây thì bọn tại hạ rất hoan nghênh . Nhưng tại hạ đoán rằng Giang Nam Song Hiệp tất đã bố trí tai mắt ở trong thành Kim Lăng, nếu chung ta ở cả lại đây e rằng sẽ khiến cho Phương Tú sinh lòng ngờ vực . Vậy Thôi huynh muốn tới đây thì xin hãy bề Đốc phủ đi rồi canh hai hãy tới. Một người trong hai tại hạ chờ ở đây. Các vị đến đúng thời khắc thì chúng ta có thể tụ hội với nhau được .

Thôi Trọng Sơn nói :

- Lời Lý huynh rất có lý, Hầu đại nhân ! Chúng ta hãy về Đốc phủ đã .

Lý Hàn Thu cùng Tả Lương Bình thay đổi quần áo hai tên quân gác rồi ở lại để bọn kia kéo về Đốc phủ .

Tả Lương Bình thấy mấy người đi xa rồi liền cùng Lý Hàn Thu đi vào rừng . Hai người tìm một cây lớn tung mình lên ngồi ẩn vào chỗ cành lá rậm rạp để trông ra đường cái.

Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Phương Tú là tay thông minh tuyệt thế, hắn chỉ nhân lúc hồ đồ nhất thời mà phen này mắc bẫy là bắt trói Khâm Sai đại nhân .

Tả Lương Bình hỏi :

- Hắn nhiều mưu thần chước quỷ, tất sẽ dùng kế đổ vào cho người khác . Có phải Lý huynh chuẩn bị mượn lực lượng của quan phủ để đối phó với Phương Tú không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ không có ý như vậy. Ỷ vào quan nha chỉ có hại chứ không có lợi.

Tả Lương Bình nói :

- Xin Lý huynh cho nghe lời cao kiến .

Lý Hàn Thu nói :

- Phương Tú cùng Hàn Đào tuy nham hiểm độc ác, nhưng còn có thể tìm được bọn chúng . Nếu quan phủ lại đi lục soát Phương Gia Đại Viện cùng Hàn Gia Bảo thì không lo ngại gì nữa, cứ việc làm càn làm bậy, khó mà đến lục soát lần thứ hai.

Tả Lương Bình hỏi :

- Đúng thế ! Còn điều gì nữa không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Quan binh tuy đông người, nhưng đối phó với những tay cao thủ võ lâm xuất quỷ nhập thần thì chỉ tổ gây nhiều thương vong mà thôi.

Tả Lương Bình gật đầu đáp :

- Lý huynh ! Tiểu đệ xem chừng Hầu Thụy Sơn dường như không phải hợp tác với chúng ta một cách chân thành . Hắn chỉ mong sao cứu được Khâm Sai đại nhân chứ chẳng quan tâm gì đến công việc của chúng ta .

Lý Hàn Thu nói :

- Mình tin bọn quan trưởng thế nào được ? May mà chúng ta không ỷ vào bọn họ làm áp lực khiến cho Phương Tú phân tâm để bọn mình có cơ hội giúp Lôi huynh một tay .

Tả Lương Bình tủm tỉm cười nói :

- Lý huynh nói đúng đó ! Khí thế của Phương Tú đang thịnh, nhưng hắn đối với quan nha có nhiều điều uý kỵ, vậy áp lực này không phải là nhỏ .

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên thấy hai con ngựa chạy vào rừng .

Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Đây là người trong Phương Gia Đại Viện .

Khéo ở chỗ hai người này lại đi trúng vào chỗ Lý Hàn Thu và Tả Lương Bình ẩn thân . Chúng dừng lại ở dưới gốc cây.

Bỗng nghe tên đi trước nói :

- Tiểu Hắc Tử ! Ngươi gác tại đây để cho ta vào thành .

Gã đi sau cười đáp :

- Tiểu đệ tưởng Trương đại ca tuổi cao đức trọng đi lại vất vả không tiện, để cho tiểu đệ đi cho một chuyến .

Gã họ Trương cười lạt nói :

- Ta nhận thấy ngươi ở lại đây hay hơn .

Rồi hắn trở gót chạy ra khỏi khu rừng .

Tiểu Hắc Tử không làm sao được, dắt đôi ngựa buộc vào gốc cây rồi ngồi xuống đất.

Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Tả huynh ! Tả huynh hãy coi chừng người đi đường, để tiểu đệ thu thập gã này.

Tả Lương Bình gật đầu đáp :

- Đừng để cho gã kịp la lên một tiếng nào .

Lý Hàn Thu hạ mình xuống trước mặt Tiểu Hắc Tử .

Tiểu Hắc Tử đứng phắt dậy. Gã chưa kịp bật tiếng la thì đã bị Lý Hàn Thu điểm huyệt .

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Ngươi hãy lắng tai nghe. Nếu ta giết ngươi bất quá chỉ cất tay một cái là xong . Nhưng ta muốn hỏi ngươi mấy câu. Nếu ngươi nói thật thì ta tha mạng cho . Bây giờ ta hãy giải khai huyệt đạo cho ngươi. Nếu ngươi muốn chết thì cứ la lên một tiếng thử coi.

Đoạn chàng vỗ tay giải khai huyệt đạo cho Tiểu Hắc Tử .

Tiểu Hắc Tử tuy võ công kém cỏi nhưng khá lịch duyệt . Gã biết gặp phải cao nhân quả nhiên không dám kêu la, sẽ cất tiếng hỏi :

- Ông bạn có biết lai lịch tại hạ không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Ta biết rồi ! Ngươi ở Phương Gia Đại Viện tới đây.

Tiểu Hắc Tử hỏi :

- Đúng thế ! Giữa ông cùng Phương viện chúa có điểm xích mích phải không ?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp :

- Ta muốn hỏi ngươi chứ không cần ngươi hỏi ta .

Chàng đưa một ngón tay mặt chí vào trước ngực Tiểu Hắc Tử . Gã cảm thấy luồng chỉ lực xuyên qua làn da mà vào thì trong lòng rất kinh hãi vội hỏi :

- Ông bạn muốn hỏi gì ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Các ngươi đến đây làm chi ?

Tiểu Hắc Tử đáp :

- Đây là một trạm gác để dòm ngó những người qua lại.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn một tên mà ngươi kêu bằng Trương đại ca đến Kim Lăng làm chi ?

Tiểu Hắc Tử đáp :

- Trong thành Kim Lăng, bọn tại hạ đặt rất nhiều trạm ngầm . Bất luận ở chỗ nào cũng có liên lạc . Còn y vào thành làm gì thì tại hạ không biết .

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Phương Tú hiện có ở nhà không ?

Tiểu Hắc Tử đáp :

- Lúc tiểu đệ ra đi thì Phương viện chúa hãy còn ở nhà .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải Khâm Sai đại nhân bị viện chúa các ngươi bắt giam không ?

Tiểu Hắc Tử đáp :

- Việc này trọng đại lắm, tiểu đệ biết thế nào được ?

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu ngươi muốn sống thì nói thực đi.

Tiểu Hắc Tử đáp :

- Những việc như vậy tiểu đệ không biết thật .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Trong Phương Gia Đại Viện gần đây có những cử động gì ?

Tiểu Hắc Tử đáp :

- Tiểu đệ chỉ thấy rất nhiều khách võ lâm đến chơi, có đủ hòa thượng, đạo sĩ, nhưng lai lịch họ thế nào thì tiểu đệ không biết được .

Lý Hàn Thu biết là khó lòng hỏi dò thêm được gì nữa, chàng liền hỏi sang những ám hiệu để liên lạc giữa bọn chúng . Đoạn chàng điểm huyệt Tiểu Hắc Tử lột quần áo gã ra rồi bỏ gã vào một chỗ kín .

Lý Hàn Thu lại nhảy vọt lên cây khẻ bảo Tả Lương Bình :

- Tả huynh ! Tiểu đệ đoán là đêm nay trong Phương Gia Đại Viện tất có chuyện hành động . Vậy tiểu đệ hoá trang làm người của bọn họ trà trộn vào trong viện . Tả huynh hãy chờ ở đây. Hầu Thụy Sơn tất đã đến, nhưng Thôi nhị gia bửa nay tức mình với Phương Tú chắc lão không nhịn được sẽ lần mò đến đây.

Tả Lương Bình nói :

- Lý huynh hoá trang làm Tiểu Hắc Tử tuy là phương pháp rất hay, nhưng bọn họ ở với nhau lâu năm dĩ nhiên chúng quen nhau rồi. Bây giờ Lý đệ mới đến là một há chẳng lộ bản tướng ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trong thiên hạ chẳng có việc gì là an toàn hết mọi bề được . Tiểu đệ trà trộn vào rồi sẽ tùy cơ

ứng biến .

Tả Lương Bình cười mát nói :

- Lý huynh đã quyết tâm thì hãy thử đi một chuyến coi. Có điều không nên mạo hiểm thái quá .

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Đa tạ Tả huynh có dạ quan hoà .

Chàng dứt lời đã tung mình nhảy xuống từ từ đi ra khỏi rừng ẩn vào sau một gốc cây bên đường để theo dõi cử động của những người từ Phương Gia Đại Viện .

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, bỗng thấy hai con ngựa khoái mã chạy nhanh tới.

Lý Hàn Thu đã biết ám hiệu liên lạc liền vẫy tay một cái. Hai con ngựa chạy bon bon về phía thành Kim Lăng .

Nguyên đó là dấu hiệu báo cho đồng bạn hay trong rừng không có địch quân mai phục, để bọn kia yên tâm mà đi.

Lý Hàn Thu nhìn hai người đi rồi, chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Trong thành Kim Lăng, Phương Tú đã có nhiều ổ mai phục, sao hắn còn phái nhiều người đến Kim Lăng làm chi ? Trong vụ này e rằng có điều chi ngoắt ngoéo .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì lại thấy hai con ngựa khoái mã khác chạy tới nơi.

Lý Hàn Thu nhìn kỹ thì trong hai người cưỡi ngựa này, một người là Phương Tú . Chàng vội lạng người ra vẫy tay một cái.

Phương Tú dường như trong lòng rất nóng nảy. Hắn thấy trong rừng có ám hiệu rồi, lập tức giục ngựa chạy nhanh về phía trước, hắn không lưu tâm ngó xem người ra hiệu là ai.

Lý Hàn Thu khẻ thở phào một cái. Chàng lật đật chạy vào rừng nhảy vọt lên cây nói :

- Tả huynh ! Tiểu đệ xem chừng có điều khác lạ .

Tả Lương Bình hỏi :

- Điều chi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương Tú dẫn một tên tùy tùng thân hành Kim Lăng .

Tả Lương Bình khẻ hỏi :

- Sao ? Lý huynh lại hoài nghi bọn họ vào Kim Lăng để hành động việc gì ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Giữa lúc tình trạng này mà Phương Tú vào thành Kim Lăng tất là có việc quan trọng đặc biệt .

Tả Lương Bình hỏi :

- Nghe khẩu khí Lý huynh thì dường như Lý huynh đã có chủ ý .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ xem chừng kế hoạch của chúng ta đã định trước cần phải thay đổi lại một chút .

Tả Lương Bình hỏi :

- Thay đổi như thế nào?

Lý Hàn Thu đáp :

- Xin Tả huynh chạy về thành Kim Lăng thông tri cho Hầu Thụy Sơn hay là Phương Tú đã đến thành Kim Lăng để lo liệu. Hay hơn hết là ngấm ngầm mách y đem hết cán bộ ra bắt lấy Phương Tú giữ hắn trong Đốc phủ .

Tả Lương Bình hỏi :

- Lý huynh tưởng bọn mã khoái trong Đốc phủ mà bắt được Phương Tú ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nếu ỷ vào võ công thì mười tên Hầu Thụy Sơn cũng khó lòng địch nổi Phương Tú . Nhưng xem chừng Phương Tú chưa dám ra mặt chống đối quan binh.

Tả Lương Bình nói :

- Nhưng tiểu đệ e rằng bọn thuộc hạ chưa chắc đã nghe theo lời y cắt đặt.

Lý Hàn Thu nói :

- Đã có Tả huynh và Thôi Trọng Sơn lại thêm Trí Thiền Hoà Thượng là đủ đối phó với hắn rồi.

Tả Lương Bình hỏi :

- Còn Lý huynh thì sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ chuẩn bị trà trộn vào Phương Gia Đại Viện thử xem có hội diện với Lôi huynh được chăng . Nếu gặp cơ hội thuận tiện sẽ cứu luôn cả Khâm Sai đại nhân .

Tả Lương Bình gật đầu nói :

- Hay lắm ! Nhưng Lý huynh cũng nên cẩn thận một chút, đừng mạo hiểm thái quá .

Lý Hàn Thu nói :

- Đa tạ Tả huynh, tiểu đệ đi đây.

Đoạn chàng nhảy xuống nhằm chạy thẳng về phía Phương Gia Đại Viện .

Dọc đường gặp hai trạm ngầm vặn hỏi, chàng liền theo ám hiệu trả lời nên trót lọt được thẳng đến Phương Gia Đại Viện .

Người giữ cửa lại hỏi bằng một ám hiệu, Lý Hàn Thu dùng ám ký đáp lại nên chàng vào trong viện được dễ dàng . Lòng chàng hồi hộp nghĩ thầm :

- Cuộc phòng thủ trong Phương Gia Đại Viện cực kỳ nghiêm mật . Nếu mình không hỏi biết kỹ toàn bộ ám ký để liên lạc thì e rằng khó lòng qua được mấy cửa ải.

Lúc này trời đã huỳnh hôn, trong Phương Gia Đại Viện lác đác có mấy chỗ thắp đèn .

Phía trong cổng là một không trường yên lặng như tờ, chưa thấy người nào đến canh gác .

Lý Hàn Thu ngoảnh lại nhìn phía sau một cái rồi từ từ tiến về phía trước .

Chương 105: Lẻn Vào Phương Viện Dò Tin Tức

Lý Hàn Thu tuy đã vào Phương Gia Đại Viện một lần nhưng chàng chưa thuộc hết cảnh vật . Chàng cứ cất bước đi về phía phòng ốc kiểu cổ và tính thầm trong bụng :

- Theo lời Tiểu Hắc Tử thì hiện trong Phương Gia Đại Viện có rất nhiều cao nhân giang hồ trú ngụ mà sao mình chưa trông thấy một bóng người nào? Xem chừng mình phải tìm cách trà trộn vào toà viện kiểu cổ kia để dòm ngó .

Tại một góc không trường có rất nhiều phòng ốc dựa vào bức tường vây cao ngất . Lý Hàn Thu biết rõ đó là chổ ở của bọn nô bộc .

Cách kiến trúc Phương Gia rất kỳ lạ . Cả một toà viện tựa hồ là một thạch bảo liên hoàn tường bằng đá xanh có vẻ kiên cố vô cùng !

Lý Hàn Thu tuy biết trong bảo có đặt rất nhiều cơ quan nhưng chàng cũng phải liều lĩnh tiến vào . Trong một khuôn cửa lớn có treo cao một ngọn đèn sáng, chung quanh có tua buông rủ, chiếu sáng cả một vùng .

Đột nhiên một gã đồng tử áo xanh vào trạc mười bốn, mười lăm tuổi từ cửa sau vọt ra cản đường Lý Hàn Thu , lạnh lùng thốt :

- Đứng lại !

Lý Hàn Thu dừng bước chấp tay nói :

- Tiểu quản gia !

Đồng tử áo xanh vẻ mặt kiêu ngạo . Gã không đáp lễ mà hỏi ngay :

- Ngươi đến đây lâu rồi phải không ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Gã nhận lầm ta là một giáo sư hộ viện .

Chàng liền đáp :

- Tiểu đệ đến đây đã hơn nữa năm .

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Vậy ngươi biết rõ thể lệ ở đây chứ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ biết rồi.

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Ngươi đã biết sao còn sấn vào nội viện ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ tìm một người.

Đồng tử lấy làm kỳ hỏi :

- Ngươi muốn kiếm ai?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ kiếm Tần cô nương .

Tiểu đồng áo xanh ngắm nghía Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi :

- Ngươi kiếm Tần cô nương có việc chi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tần cô nương bảo tại hạ làm cho y một việc . Đây là tại hạ muốn vào trả lời Tần cô nương .

Đồng tử áo xanh chau mày hỏi :

- Tên họ ngươi là chi ? Để ta thông báo cho Tần cô nương xem cô muốn tiếp ngươi không đã .

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ , bụng bảo dạ :

- Trước tình trạng này ta không thể báo tên họ thật được, mà ta bịa ra tên khác thì e rằng Tần cô nương không hiểu được .

Bỗng nghe đồng tử áo xanh tức giận hỏi :

- Ngươi bị bệnh gì rồi mà có cái tên cũng không nhớ nữa?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu đệ là Lý Lãnh . Cái tên nghe chẳng nhã nhặn chút nào .

Đồng tử áo xanh nói :

- Được rồi ! Ngươi hãy đứng chờ ở đây để ta vào thông báo .

Lý Hàn Thu nói :

- Xin đa tạ tiểu quản gia .

Đồng tử áo xanh trở gót đi vào trong . Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã rảo bước đi ra .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Con đường thông vào đại sảnh phòng thủ rất nghiêm mật . Nếu ta tự tiện xông vào tất bị họ phát giác, đành phải nhẫn nại chờ ở đây.

Đồng tử áo xanh đi gần tới chỗ Lý Hàn Thu, vẫy tay nói :

- Bây giờ Tần cô nương mắc bận , không rảnh để tiếp ngươi. Vậy ngươi hãy về đi, sáng mai sẽ nói cũng được .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Lối giao thông này tuy có người ngăn trở nhưng chưa chắc đã cản nổi ta, mình chỉ sợ cơ quan trùng điệp khó nỗi đề phòng .

Đồng tử áo xanh thấy Lý Hàn Thu cứ đứng ỳ ra chưa rút lui thì tức giận hỏi:

- Ngươi ngớ ngẩn gì vậy? Chưa nghe rõ lời ta nói hay sao?

Kể ra bản lãnh Lý Hàn Thu chủ cất tay một cái là hạ được gã đồng tử, nhưng chàng nghĩ tới đại cuộc nên phải nín nhịn, cười mát đáp :

- Phiền quản gia thông báo cho một lần nữa là tại hạ có việc cần ?

Đồng tử áo xanh xua tay nói :

- Thôi đi đi ! Ta giúp ngươi một lần là quá rồi. Ngươi đừng được đàng chân lâng đàng đầu nữa !

Bỗng có âm thanh trong trẻo vang lên hỏi :

- Ai muốn kiếm ta đó ?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Cha này đây !

Tần Nhi mình mặc áo màu lục từ từ đi tới. Cặp mắt nàng nhìn chằm chặp vào mặt Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngươi muốn kiếm ta ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương sai tại hạ làm việc đó, hiện đã làm xong rồi vậy xin báo để cô nương hay .

Tần Nhi nghe thanh âm Lý Hàn Thu không khỏi biến sắc hỏi lại :

- Xong cả rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Xong cả rồi.

Tần Nhi đưa mắt nhìn đồng tử áo xanh nói :

- Đúng rồi ! Người này đã làm giúp ta một việc . Ta đưa hắn vào trong hỏi lại cho tường tận rồi sẽ đưa hắn ra .

Đồng tử áo xanh cười nói :

- Tần cô nương đã dặn bảo thì còn có điều chi không ổn . Cô nương đưa hắn đi !

Tần Nhi nói :

- Ngươi hãy theo ta mà phải cẩn thận đừng có bước ẩu đụng vào cơ quan mà chết .

Đoạn nàng cất bước đi trước .

Lý Hàn Thu chắp tay chào đồng tử áo xanh rồi theo sát Tần Nhi .

Tần Nhi đi trong đường hành lang chuyển mấy khúc quanh rồi xuyên qua một cái sân rộng tiến đến một toà phòng ốc .

Lý Hàn Thu theo Tần Nhi vào .

Tần Nhi quay lại đóng cửa, khẻ nói :

- Ngươi thật là lớn mật .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nhưng Phương Tú hiện thời không có ở trong viện .

Tần Nhi nói :

- Sao ngươi biết y không ở trong viện .

Chắc nàng cảm thấy mình hỏi như vậy là ngu xuẩn, liền đổi giọng :

- Ngươi gặp y ở ngoài đường rồi ư ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Tại hạ giả trang làm nững tên quân canh ra ám hiệu cho hắn .

Tần Nhi hỏi :

- Ngươi giết gã đó rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không có đâu. Tại hạ chỉ điểm huyệt gã mà thôi.

Tần Nhi nói :

- Mỗi đêm ở các trạm ngầm đều đổi phiên gác hai lần . Ngươi phải xong việc trước canh hai mà dời khỏi nơi đây mới được .

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp bằng một giọng thành thực :

- Công tử cho gã đồng tử giữ cửa vào kiếm ta là để lại dấu vết cho người theo dõi tiểu tỳ rồi đó .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ đã nghĩ tới điều đó nên rất băn khoăn trong dạ . Chỉ còn cách nghĩ kế giết gã đi để bịt miệng .

Tần Nhi hỏi sang chuyện khác :

- Công tử có việc gì ? Đã mạo hiểm như vậy tất là có việc trọng yếu phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương ba việc .

Tần Nhi hỏi :

- Dường như công tử đã chắc mẩm là tiện thiếp sẽ giúp công tử chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ chỉ trông vào khí vận mà thôi.

Tần Nhi bỗng chúm chím cười nói :

- Cứ kể là công tử hên vận đi. Việc gì xin công tử nói mau !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương đưa tại hạ vào đây mà không sợ người ta phát giác ra ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đây là nội viện ở nhà sau, trước nay không có một địch nhân nào vào được . Công tử có việc gì cứ nói.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương đã gặp Lôi Phi chưa?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Cho đến bây giờ tiểu tỳ chưa gặp y . Tiểu tỳ mắc bận không ra phía trước được mà y cũng không cách nào tiến vào nội viện .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc thứ hai là quan Khâm Sai có phải bị Phương Tú bắt vào đây không ?

Tần Nhi chau mày hỏi lại :

- Sao? Công tử cấu kết với quan phủ ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ bị bắt vào nha bất đắc dĩ mà phải ậm ừ với họ . Cô nương cứ yên tâm, tại hạ quyết không mượn thế lực quan nha để đối phó với Phương Tú đâu.

Tần Nhi gật đầu không nói gì .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương không trả lời tức là mặc nhiên thừa nhận có chuyện này rồi chăng ?

Tần Nhi vẫn không lên tiếng .

Lý Hàn Thu biết Tần Nhi còn nghĩ đến ân tình của Phương Tú đối với nàng, chàng cũng không hỏi chuyện đó nữa, chuyển sang vấn đề khác, chàng hỏi :

- Hiện thời trong Phương Gia Đại Viện rất nhiều cao thủ võ lâm trú ngụ phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Một mình công tử thì dù võ công cao thâm đến đâu cũng chẳng thể làm gian tế mà cũng không có cách nào rời khỏi Phương Gia Đại Viện được .

Lý Hàn Thu nói :

- Đa tạ cô nương có lòng chỉ điểm .

Tần Nhi thở dài nói :

- Hành vi của Phương viện chúa tiểu tỳ rất phản đối , nhưng vì địa vị cách xa không có cách nào khuyên y được . Mặc khác y đối với tiểu tỳ vẫn một lòng thương yêu, vậy tiểu tỳ hy vọng công tử đừng đưa ra vấn đề nan giải cho tiểu tỳ .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ hiểu rồi ! Quyết không để khó đến cô nương , chỉ mong cô ngấm ngầm viện trợ cho đã lấy làm cảm kích lắm rồi !

Tần Nhi hỏi :

- Công tử còn muốn điều chi nữa?

Lý Hàn Thu đáp :

- Giữa tại hạ và Phương Tú tuy có mối thù riêng, hai người cùng đấu trí với nhau, nhưng không vì thù riêng mà lãng quên chính nghĩa cùng sự an nguy của võ lâm .

Tần Nhi hỏi :

- Lôi Phi cũng vậy phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Nếu tại hạ chỉ vì việc báo thù riêng thì vừa rồi hắn đi một mình tại hạ đã ra quyết đấu với hắn rồi.

Tần Nhi hỏi :

- Công tử biết chắc sẽ thắng được y chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ tự tin là không thể thua về tay hắn được .

Tần Nhi nói :

- Công tử tự phụ quá nhỉ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nếu tại hạ không có chút hào khí thì đã chẳng dám mạo hiểm tới đây.

Tần Nhi thở dài hỏi :

- Tiểu tỳ nghe rồi. Bây giờ công tử cho hay tiểu tỳ giúp công tử thế nào?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Phương Tú tuy diệu võ dương oai nhưng hắn không phải nhân vật chủ chốt. Tại hạ muốn biết nhân vật đứng sau lưng hắn là ai?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu tỳ lưu tâm ngấm ngầm điều tra quả có thấy tình hình như vậy. Ban đầu tiểu tỳ tưởng là bọn Tử Vi Cung, nhưng về sau lại phát giác ra không đúng hoàn toàn mà dường như còn có một lực lượng khác nữa làm chủ tể Phương Tú .

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Cô nương có biết nhân vật đó là ai không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ không biết vì họ đi lại với nhau rất thầm kín .

Lý Hàn Thu biết nàng nói thực . Có hỏi nữa cũng chẳng thể biết thêm được điều gì, liền chuyển sang chuyện khác :

- Vụ Trương Tam công tử liên minh với Phương Tú ra thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Nội vụ ra sao họ dấu kín lắm , tiểu tỳ không biết được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Trương Tam công tử còn ở Kim Lăng không ?

Tần Nhi đáp :

- Gã về rồi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Xem chừng nội tình ở đây phức tạp lắm phải không ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Cử động của Phương Tú có điều không được tự chủ . Dường như y bị một lực lượng nào ở trong bóng tối giật dây mà tiểu tỳ không nhận ra được . Gã tiểu đồng đó không phải ở Cung Tử Vi tới đây.

Lý Hàn Thu nói :

- Theo lời cô nương thì hành động của Phương Tú nhất nhất đều bị người kiềm chế chi phối?

Tần Nhi Trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Không hẳn như vậy. Phương Tú hết sức dẫy dụa, y cũng hy vọng mình được tự chủ, nhưng áp lực bên ngoài lớn quá khiến y không thể kháng cự được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có biết con người tài hoa tuyệt thế là Hàn công tử còn ở Kim Lăng này không ?

Tần Nhi đáp :

- Gã về Từ Châu rồi. Trước đây mấy bửa gã nói chuyện bí mật với Phương Tú rất lâu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có biết họ bàn chuyện gì không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ không biết . Nhưng sau cuộc đàm luận vẻ mặt hai người rất nghiêm trọng . Nhất là Hàn công tử dường như ngấm ngầm phẫn nộ . Các cuộc hội đàm bí mật đó chẳng vui vẻ gì nên Hàn công tử rời khỏi Kim Lăng ngay đêm để trở về Từ Châu.

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Chẳng lẽ hai người này đã xảy chuyện tranh chấp gì chăng ?

Tần Nhi lại nói tiếp :

- Phương Tú cùng Hàn Đào hành động gì trên chốn giang hồ nhất thiết đều giấu Hàn công tử nhưng lần này Hàn công tử tới Kim Lăng tựa hồ đã hiểu rõ nội tình . Phương Tú lại rất cần tài hoa của chàng điệt nhi đó giúp sức . Vì thế mà dĩ nhiên phải để Hàn công tử tham dự vào việc cơ mật .

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Còn có một việc, tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương .

Tần Nhi nói :

- Phương Tú là người rất tâm cơ . Y không để những việc trọng yếu tiết lộ ra ngoài một cách dễ dàng . Vậy công tử đừng hy vọng quá xạ Tiểu tỳ cũng chẳng biết được mấy nỗi về tin tức trong Phương Gia Đại Viện .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ vào đây thu lượm được như vậy đã là nhiều rồi , trong lòng rất thỏa mãn .

Tần Nhi cười mát nói :

- Tiểu tỳ nói vậy cũng không sai mấy đâu, nhưng công tử còn điều gì muốn hỏi thì hỏi đi !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hiện nay trong Phương Gia Đại Viện có nhiều cao thủ, họ là những nhân vật thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Những nhân vật này rất phức tạp . Đại khái là môn hạ các môn phái.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chẳng lẽ các môn phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đương cũng có người nữa ư ?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tiểu tỳ thấy có cả hoà thượng đạo sĩ, chẳng hiểu họ có phải là người phái Thiếu Lâm cùng phái Võ Đương hay không ?

Lý Hàn Thu nói :

- Còn một điều mà tại hạ chưa hiểu rõ .

Tần Nhi hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao những người đó phải ở cùng Phương Tú một chỗ ?

Tần Nhi đáp :

- Dĩ nhiên ở đây có nhiều chỗ hay .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hay ở chỗ nào? Tại hạ không sao hiểu được .

Tần Nhi nói :

- Khi công tử nhận ra rồi thì chẳng có chi là lạ nữa .

Lý Hàn Thu nói :

- Vì vậy mà tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương .

Tần Nhi cười mát nói :

- Người nào thích nữ sắc thì Phương Tú đã nuôi vô số mỹ nữ để cống hiến cho họ . Người thích cờ bạc, Phương Tú cũng có rất nhiều con bạc để bồi tiếp . Kẻ nào thích ăn hút ca nhạc thì trong Phương Gia Đại Viện cũng đầy đủ, làm gì họ chẳng lưu luyến ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không tin chỉ vì thủ đoạn đó mà khiến cho bao nhiêu nhân vật võ lâm phải tận tâm với hắn .

Tần Nhi hỏi :

- Dĩ nhiên y còn có thủ đoạn khác . Tỷ như làm cho người thỏa mãn cả đôi đường danh lợi, thì làm gì người ta chẳng nghe y ?

Lý Hàn Thu nói :

- Úi chà ! Thế ra Phương Tú là một nhân vật nhiều mưu thâm độc .

Tần Nhi nói :

- Dĩ nhiên y là một nhân vật phi thường !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có nghe nói đến Đàm Dược Sư bao giờ chưa?

Tần Nhi đáp :

- Đàm Dược Sư ? Cái tên đó tiểu tỳ đã nghe thấy rồi.

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi tiếp :

- À phải ! Tiểu tỳ đã nghe Phương Tú nói tới.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hắn nói thế nào?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Y nói thế nào tiểu tỳ quên mất rồi , chỉ còn nhớ có cái tên mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Từ nay tại hạ hy vọng cô nương để ý người này cho .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Công tử muốn tiểu tỳ làm quân gian tế ngấm ngầm do thám mọi việc trong Phương Gia Đại Viện để rồi báo cáo với công tử chăng ?

Lý Hàn Thu biết mình lỡ lời , tủm tỉm cười nói :

- Đây là tại hạ xin cô nương giúp dùm cho .

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Đáng tiếc tiểu tỳ không vâng lời được .

Lý Hàn Thu không tiện nhắc lại, liền chắp tay nói :

- Tại hạ xin cáo từ .

Tần Nhi nói :

- Để tiểu tỳ đưa ra cho tên tiểu đồn chủ gác cửa khỏi nghi ngờ .

Lý Hàn Thu trở gót toan bước ra khỏi cửa phòng thì đột nhiên Tần Nhi khẻ bảo :

- Công tử hãy chờ một chút .

Lý Hàn Thu quay lại hỏi :

- Việc gì ?

Tần Nhi hỏi :

- Công tử đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ đi kiếm Lôi Phi, nếu không gặp y thì cũng dời khỏi Phương Gia Đại Viện .

Tần Nhi hỏi :

- Công tử còn nhớ chỗ đã điểm huyệt tiểu tỳ không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ còn nhớ .

Tần Nhi hỏi :

- Thế thì hay lắm ! Ngày mai vào huỳnh hôn chúng ta sẽ gặp nhau ở đó . Tiểu tỳ sẽ tìm cách gặp Lôi Phi, nhưng không hiểu sẽ phải nói gì với y ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Tại hạ cũng không biết nữa . Cô nương hỏi y có việc gì nên cho tại hạ biết không ?

Tần Nhi cười mát nói :

- Té ra công tử chỉ muốn hỏi ư ?

Lý Hàn Thu nói :

- Phải rồi ! Tại hạ không biết y có điều gì cho tại hạ hay .

Tần Nhi nói :

- Được rồi ! Tiểu tỳ kiếm y rồi mai gặp công tử sẽ nói chuyện .

Lý Hàn Thu đáp :

- Vậy chúng ta cứ thế . Tại hạ đi đây.

Tần Nhi chợt nhớ tới chuyện gì trọng đại, ngăn Lý Hàn Thu lại đổi giọng thân mật hỏi :

- Lý huynh ! Tiểu muội muốn hỏi Lý huynh một việc .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì ?

Tần Nhi hỏi :

- Lý huynh định đi ngay ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trà trộn được vào Phương Gia Đại Viện không phải chuyện dễ dàng, tại hạ muốn nhân cơ hội này để điều tra tình thế .

Tần Nhi vội đưa tay đặt lên môi ra hiệu cho Lý Hàn Thu đừng nói nữa . Thực ra chàng đã đề cao cảnh giác ngậm miệng lại rồi.

Bỗng nghe có tiếng bước chân vọng lại. Tần Nhi kéo Lý Hàn Thu vào nhà mở tủ áo ra khẻ nói :

- Mau ẩn vào đi !

Lý Hàn Thu do dự một chút rồi lạng người y ẩn vào trong tủ áọ

Tần Nhi đóng cửa tủ lại rồi lên giường nằm .

Nguyên đây là phòng ngủ của Tần Nhi .

Bỗng nghe phía ngoài có thanh âm chàng trai cất lên hỏi :

- Tần cô nương có đấy không ?

Chương 106: Ép Tần Nhi Uống Thuốc Mê Hồn

Tần Nhi hỏi :

- Ai đó ?

Người ngoài cửa đáp :

- Tại hạ là Phương Thọ . Viện chúa có việc kêu cô nương .

Tần Nhi nói :

- Ngươi hãy đi trước rồi ta hãy tới ngay .

Người ngoài cửa dường như rất tin tưởng vào lời Tần Nhi . Gã nghe nàng nói vậy trở gót đi liền .

Tần Nhi bước xuống giường thấy Phương Thọ vừa đi khỏi rồi liền mở tủ áo ra hỏi :

- Công tử nghe rõ rồi chứ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ nghe thấy rồi.

Tần Nhi nói :

- Phương viện chúa có việc đi Kim Lăng mà lại lật đật trở về Phương Gia Đại Viện thì tất là có biến cố gì đặc biệt .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ cũng không biết . Có điều công tử nên tạm thời ở lại đây.

Lý Hàn Thu chau mày ra chiều khó nghĩ ngập ngừng nói :

- Cái này...cái này...

Tần Nhi ngắt lời :

- Đừng cái này cái kia gì nữa . Cứ ở lại là yên . Đây là phòng ngủ của tiểu tỳ, rất ít người tới. Công tử hãy chờ tiểu tỳ trở về hãy đi cũng chưa muộn .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Cô nương trở về cho lẹ .

Tần Nhi ừ một tiếng đoạn lật đật ra cửa .

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi đi mất hút rồi, miệng lẩm bẩm :

- Không ngờ Lý Hàn Thu này lại ẩn nấp trong phòng một thiếu nữ .

Lý Hàn Thu ngồi trong phòng một mình rất tịch mịch .

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm chàng thấy Tần Nhi hấp tấp chạy về .

Lý Hàn Thu khẻ hỏi ngay :

- Chuyện gì vậy?

Tần Nhi đáp :

- Vì có quý khách tới nên Phương viện chúa phải về đón tiếp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ai vậy?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ không biết, song nhất định là một nhân vật trọng yếu nên Phương viện chúa mới hỏa tốc quay về .

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy cô nương ngấm ngầm dò la xem họ nói chuyện gì . Bây giờ tại hạ xin cáo từ . Ngày mai chúng ta gặp nhau sẽ nói chuyện .

Tần Nhi nói :

- Bây giờ công tử không đi được nữa rồi.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp :

- Cả tòa Phương Gia Đại Viện đều phòng bị rất nghiêm mật . Công tử không có đường lối nào thuận tiện dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi :

- Vậy đến bao giờ mới đi được ?

Tần Nhi đáp :

- Hiện giờ tiểu tỳ cũng không tài nào biết trước được . Có điều tiểu tỳ vừa điều tra chỗ gác cửa thì gã đồng tử kia đã thay phiên . Nếu gã không nói ra thì người khác quyết không vào phòng của tiểu tỳ .

Lý Hàn Thu bồn chồn trong dạ nói :

- Tại hạ không thể ở trong phòng cô nương lâu được .

Tần Nhi nói :

- Cứ tình hình phòng vệ nghiêm mật lúc này thì bản lãnh công tử có cao thâm đến đâu cũng chẳng thể dời khỏi nơi đây. Công tử đã không thể biến hình để trốn ra thì làm sao thoát được tai mắt của bọn cao thủ canh gác ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo ý cô nương thì sao?

Tần Nhi đáp :

- Đành phải khuất tất công tử ở đây.

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng đây lại là khuê phòng của cô nương, tại hạ cảm thấy không tiện chút nào .

Tần Nhi nói :

- Trước tình trạng này công tử phải quyền biết . Tiểu tỳ là một đứa con gái còn chả sợ gì, chẳng lẽ công tử lại uý kỵ ư ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Nhưng để phiền cho cô nương, tại hạ rất đổi băn khoăn .

Tần Nhi nói :

- Dù có phiền lụy thì do tiểu tỳ tự mình chuốc lấy, trách công tử thế nào được ? Tiểu tỳ đã chẳng tỵ hiềm thì công tử cứ yên tâm lưu lại chốn này. Tiểu tỳ đi đây !

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương hãy chờ một chút .

Tần Nhi chau mày hỏi :

- Còn chuyện gì nữa?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Nhỡ có người tới thì tại hạ .

Tần Nhi ngắt lời :

- Công tử lại chuồn vào tủ áo . Đã gặp tình trạng này, mong rằng công tử ráng nhẫn nại một chút .

Nàng nói đoạn trở gót đi ra ngoài.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Phương Tú đã đón tiếp trịnh trọng như vậy thì người tới đây có lẽ là nhân vật đứng sau bức màn để giật dây. Đáng tiếc trong Phương Gia Đại Viện họ bố trí mai phục khắp chỗ, hành động cực kỳ nguy hiểm, mình không thể đi dò thám được .

Lúc này chàng chỉ còn có cách là ráng nhẫn nại để chờ đợi. Chàng lo thầm cả đến chỗ rất nguy ngập là vạn nhất Tần Nhi đem chàng bán rẻ cho Phương Tú thì chàng chỉ còn cách đem toàn lực ra mà chiến đấu. Nếu chàng giết được Phương Tú thì chàng có chết cũng không đáng tiếc .

Trong lòng đã có kế hoạch, Lý Hàn Thu bình tĩnh trở lại. Chàng ngồi xếp bằng nhắm mắt điều hòa hơi thở để tinh thần được cường kiện hầu đối phó với mọi biến cố có thể xảy ra .

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

Lúc này đêm đã khuya . Trong nhà cũng như bên ngoài chỉ thấy toàn một màu tối đen như mực .

Lý Hàn Thu rón rén đứng dậy đi tới bên tủ áo mở cửa tủ sẵn sàng chờ đợi.

Nguyên chàng nghe tiếng bước chân không phải chỉ có một người. Chợt lại thấy Tần Nhi lên tiếng :

- Tiểu tỳ đã tới cửa phòng rồi, mời công tử trở gót !

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ người đi với nàng là Hàn công tử ?

Bỗng nghe tiếng chàng trai hỏi lại :

- Tại hạ có thể vào ngồi trong phòng cô nương được không ?

Tần Nhi đáp :

- Phòng tiểu tỳ chật hẹp và hủ lậu, công tử không ngại khuất tất ư ?

Lại thấy gã trai thở dài đáp :

- Không sao đâu ! Tại hạ còn có việc muốn nói chuyện với cô nương .

Tần Nhi nói :

- Vậy thì được ! Tiểu tỳ hãy vào phòng trước thu dọn rồi hãy ra đón Đại công tử .

Nàng nói đoạn đẩy cửa bước vào

Lý Hàn Thu nhân tiếng kẹt cửa yểm hộ liền lạng người chuồn vào trong tủ áo, đồng thời khép cửa tủ lại.

Tần Nhi quẹt lửa thắp vào đèn rồi vuốt đệm giường cho thẳng thắn . Nàng nói :

- Mời công tử vào đây !

Tiếp theo là tiếng bước chân vào phòng .

Lý Hàn Thu ngồi co ro trong tủ áo, vừa điều hoà hơi thở vừa chú ý lắng tai nghe .

Bỗng thấy Tần Nhi hỏi :

- Có phải trong lòng công tử vẫn còn tư tưởng đến Quyên cô nương không ?

Người mới đến đúng là Hàn công tử . Gã cất tiếng đáp :

- Quyên cô nương không lý gì đến tại hạ nữa . Cô ta ra chiều thân thiết với Lý Hàn Thu lắm .

Tần Nhi hỏi :

- Chắc công tử muốn nói chuyện với tiểu tỳ chỉ có vụ này mà thôi chứ gì ?

Hàn công tử đáp :

- Không phải đâu. Tại hạ còn có điều muốn hỏi , song e rằng cô nương không chịu trả lời.

Tần Nhi nói :

- Công tử là điệt thiếu gia mà tiểu tỳ bất quá là một tên nha đầu. Thiếu gia đã hỏi , có lý nào tiểu tỳ dám không trả lời?

Hàn công tử cười hỏi :

- Nếu vậy hay ! Tại hạ muốn cô nương nói thật : Cách hành động của Phương bá phụ tại hạ như thế nào?

Tần Nhi nghiêm sắc mặt đáp :

- Thưa công tử ! Tiểu tỳ chẳng dám phê bình Hàn viện chúa và cũng chẳng thể phê bình Phương viện chúa được . Bất luận lão gia là nhân vật thế nào nhưng đối với tiểu tỳ vẫn một lòng thương yêu. Hơn nữa lão gia là chủ nhân cả tòa viện này mà tiểu tỳ là một tên nha đầu hầu hạ người. Công tử hỏi câu này thật khiến cho tiểu tỳ khó nghĩ .

Hàn công tử cười nói :

- Cô nương nói đúng lý, nhưng tại hạ biết rõ là bá phụ không coi cô nương như một tên nha đầu .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Từ ngày xảy vụ Quyên Nhi, bá phụ tại hạ đã đề cao cảnh giác nên đối với cô nương có phần dè dặt hơn trước .

Tần Nhi ngắt lời :

- Quyên cô nương khác, tiểu tỳ đây lại khác . Mỗi người một cảnh ngộ có phải ai cũng như ai đâu?

Hàn công tử hỏi :

- Khác ở chỗ nào?

Tần Nhi đáp :

- Quyên cô nương tới đây một cách đột ngột . Còn tiểu tỳ là một tên nha đầu ở Phương Gia Đại Viện từ lâu rồi.

Hàn công tử cười nói :

- Xem chừng cô nương hiểu lầm tại hạ mất rồi?

Tần Nhi nói :

- Thân thế và địa vị công tử như vậy thì khi nào tiểu tỳ lại dám hiểu lầm.

Hàn công tử bỗng thở dài nói :

- Nếu thế thì tại hạ hiểu lầm cô nương . Thôi cô ngủ cho ngon giấc . Tại hạ xin cáo từ .

Tần Nhi vội nói :

- Xin công tử hãy lưu bộ .

Hàn công tử hỏi :

- Cô nương còn hỏi điều chi nữa?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ nói năng khi nặng lời một chút . Xin Hàn công tử cũng đừng trách tiểu tỳ mới được .

Hàn công tử nói :

- Bất luận thế nào thì Phương viện chúa cũng là bá phụ của tại hạ . Hành vi của lão gia cùng phụ thân tại hạ đã có điều khiến cho tại hạ bất mãn thì tại hạ chẳng thể điềm nhiên tọa thị mà phải đem hết tâm lực để ngăn trở các người đừng tiếp tục làm như trước nữa .

Tần Nhi nói :

- Vấn đề này trọng đại quá ! Thân phận tiểu tỳ thực không thể dúng miệng vào được .

Hàn công tử nói :

- Cô nương nói thế cũng phải. Tại hạ đành hành động một mình vậy.

Rồi gã không chờ Tần Nhi trả lời trở gót đi ra ngoài.

Tần Nhi đưa ra đến cửa nói :

- Xin công tử thong thả trở gót . Miễn cho tiểu tỳ khỏi tiễn chân .

Hàn công tử nói :

- Cô nên ngủ sớm đi vì đã uống khá nhiều rượu rồi.

Tần Nhi nói :

- Đa tạ công tử có dạ quan hoài.

Nàng tiện tay đóng cửa lại rồi tắt đèn đi.

Nhưng nàng không nằm ngủ ngay, đứng bên cửa sổ ngó theo Hàn công tử . Nàng thấy gã đi xa rồi mới rón rén lại bên cửa tủ áo mở ra, khẻ nói :

- Công tử hãy ra đây !

Lý Hàn Thu từ từ bước ra khẻ nói :

- Hừ ! Anh chàng Hàn công tử này chỉ chuyên để ý đến các cô nữ tỳ xinh đẹp trong nhà .

Chàng nói tới đây mới biết là không ổn, nhưng muốn đổi giọng thì đã không kịp nữa rồi.

Tần Nhi lắc đầu ngắt lời :

- Y không phải là người hư đốn đâu.

May trong nhà tối tăm nên bộ mặt Lý Hàn Thu có bẽn lẽn thì đối phương cũng không nhìn thấy rõ .

Tần Nhi khẽ nói tiếp :

- Lý huynh ! Đêm nay e rằng Lý huynh không thể ra đi được nữa rồi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp :

- Đêm nay Phương Gia Đại Viện phòng vệ rất nghiêm mật . Bao nhiêu trang đinh cùng giáo sư ai nấy đều vâng lệnh canh giữ trong cương vị của mình .

Lý Hàn Thu nói :

- Không được ! Dù gặp cảnh nguy hiểm tới đâu, tại hạ cũng phải dời khỏi nơi đây.

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nam nữ thọ thọ bất thân . Tại hạ ở suốt đêm trong phòng cô nương thế nào được .

Tần Nhi hỏi lại :

- Miễn sao lòng dạ chúng ta quang minh lỗi lạc thì dù có ở một phòng chẳng quan hệ gì .

Lý Hàn Thu nói :

- Tuy cô nói đúng lý, nhưng miệng người thật đáng sợ .

Tần Nhi đáp :

- Hiện giờ chúng ta lầm vào tình thế đặc biệt, ngoài cách đó không còn kế nào khác .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi ngập ngừng nói :

- Cái đó... Tại hạ cảm thấy có điều không ổn .

Tần Nhi khẻ thở dài nói :

- Còn cái đó cái kia gì nữa? Đã định làm nên việc lớn thì đừng câu nệ tiểu tiết .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ ở lại đây chỉ e có điều không tiện cho cô nương .

Tần Nhi nói :

- Nếu xảy ra chuyện vỡ lỡ thì dù công tử có ra đi cũng thế mà thôi.

Lý Hàn Thu thở dài hỏi :

- Tần cô nương ! Ngoài cách đó không còn biện pháp nào hay hơn ư ?

Tần Nhi đáp :

- Chẳng có biện pháp nào khác . Thôi đừng đo đắn làm chi nữa . Công tử nghĩ trong phòng này, tiểu tỳ sang nhà khách ngồi cũng được .

Lý Hàn Thu nói :

- Như thế sao tiện ? Xin cô nương ở lại trong phòng để tại hạ ra ngoài cho .

Tần Nhi nói :

- Công tử bất tất phải khách sáo . Hãy điều dưỡng tinh thần để chờ ngày mai cuộc phòng vệ nới lỏng ra một chút, tiểu tỳ sẽ kiếm cách đưa công tử dời khỏi nơi đây.

Lý Hàn Thu nói :

- Thôi được ! Nhất thiết tại hạ theo lời chỉ dẫn của cô nương .

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Có thế mới phải ! Tuy công tử bãn lãnh và cơ trí đều cao thâm hơn tiểu tỳ, nhưng tiểu tỳ ở đây lâu năm thì nhân sự và cảnh vật công tử đâu có quen thuộc bằng tiểu tỳ ! Vậy công tử chịu khuất tất mà nghe lời tiểu tỳ là phải.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Cô ả này đầy lòng hiếu thắng . Nhưng đối với ta không có chỗ nào lầm lỗi.

Chàng liền mỉm cười nói :

- Cô nương thật gan lỳ ! Cô lưu tại hạ ở lại đây mà bị người ta phát giác thì nhất định phải chết không còn nghi ngờ gì nữa .

Tần Nhi nói :

- Công tử đừng hăm dọa tiểu tỳ . Chúng ta đang ở vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, nếu tên tiểu đồng giữ cửa mà tiết lộ vụ này thì võ công của công tử có mạnh đến đâu cũng chẳng thể nào dời khỏi nơi đây được nữa, chúng ta chỉ hy vọng gã quên vụ này thì thật là may .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Trong lòng cô nương sợ hãi lắm ư ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu tiểu tỳ mà sợ hãi thì đã chẳng lưu công tử ở lại đây.

Bất thình lình có âm thanh lạnh lẽo cất lên hỏi :

- Tần Nhi ! Ngươi nói chuyện với ai đó ?

Tần Nhi giật mình kinh hãi đáp :

- Không có ai cả ! Chỉ một mình tiểu nữ ở trong phòng mà thôi.

Nàng vừa nói vừa nắm lấy cổ tay Lý Hàn Thu ra hiệu cho chàng ẩn vào trong tủ áo .

Bỗng nghe cánh cửa kẹt mở . Một bóng người như ma quỷ hiện hình đứng lù lù trước cửa .

Tần Nhi vội cởi áo ra rồi cất bước tiến đến bên cửa .

Bỗng lại ngeh người đứng ngoài cửa lạnh lùng lên tiếng :

- Tần Nhi ! Ngươi hãy thắp đèn lên !

Tần Nhi nói :

- Để tiểu tỳ mặc áo đã !

Người kia nói ngay :

- Ngươi hãy thắp đèn lên trước đi !

Tần Nhi dạ một tiếng rồi đến bên cái bàn gỗ quẹt lửa thắp vào cây nến .

Người mới đến đầu đội phương cân, mình mặc áo xanh . Chính là Phương gia đại viện chúa Phương Tú .

Phương Tú từ từ tiến vào phòng . Hắn ngó Tần Nhi bằng cặp mắt lạnh lùng từ đầu xuống đến gót chân, hỏi vặn :

- Tần Nhi ! Ngươi chỉ có một mình ở trong phòng này thôi chứ ?

Tần Nhi tỏ ra rất trầm tĩnh, lạnh lùng đáp :

- Viện chúa hỏi thế là có ý gì ? Trong phòng ngủ của tiểu tỳ chẳng có một mình thì còn có người nào khác vào đây được nữa?

Phương Tú nói :

- Nhưng ta nghe có người nói .

Tần Nhi chặn lời :

- Người nào mà lớn mật thế ? Tiểu tỳ muốn đối chất với hắn .

Phương Tú nở một nụ cười mát . Vẻ mặt tức giận từ từ mất dần .

Hắn hỏi :

- Bất luận vụ này chân hay giả, nhưng lão phu nghe ngươi cùng người khác nói chuyện . Chẳng lẽ còn lầm được ư ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ ở trong phòng chả nói chuyện cùng ai cả . Viện chúa không tin thì cứ việc điều tra cho kỹ .

Lý Hàn Thu ngồi núp trong tủ áo nghe hai người đối thoại không khỏi trống ngực đánh thình thình, bụng bảo dạ :

- Nếu Phương Tú mà mở tủ áo này ra thì hắn bắt được cô ả nói dối ngay đương trường .

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, đồng thời chàng ngấm ngầm vận động chân khí, chuẩn bị sẵn sàng . Hễ thấy Phương Tú mở cửa tủ là lập tức chàng ra tay liều mạng .

Ngờ đâu Phương Tú chẳng cử động gì, cất tiếng hỏi :

- Tần Nhi ! Ta đối đãi với ngươi thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Viện chúa hết lòng thương yêu tiểu tỳ .

Phương Tú lại hỏi :

- Vậy thì lão phu sai ngươi làm một việc cực kỳ nguy hiểm, ngươi có chịu làm không ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu tiểu tỳ có thể làm được sẽ xin hết sức .

Phương Tú hỏi :

- Nếu ngươi phải hy sinh thì sao?

Tần Nhi sửng sốt hỏi lại :

- Viện chúa muốn tiểu tỳ hy sinh cách nào?

Phương Tú nói :

- Ta hãy hỏi ngươi, ngươi có vui lòng nhận lời không đã ?

Tần Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu đáp :

- Viện chúa đã đem lòng thương yêu tiểu tỳ, chắc không đưa tiểu tỳ vào bước đường khó khăn .

Phương Tú từ từ thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc, mở nút míc ra một viên thuốc nói :

- Ngươi hãy uống viên thuốc này đi !

Tần Nhi lãng sang chuyện khác :

- Có một điều tiểu tỳ quên chưa trình viện chúa .

Phương Tú hỏi :

- Điều gì ?

Tần Nhi đáp :

- Hàn công tử vừa mới tới đây .

Phương Tú gật đầu ngắt lời :

- Cái đó lão phu biết rồi .

Hắn cầm viên thuốc đưa cho Tần Nhi giục :

- Ngươi hãy nuốt viên thuốc này đi đã !

Tần Nhi đón lấy viên thuốc để vào lòng bàn tay . Dưới ánh đèn sáng, nàng nhìn rõ viên thuốc này màu tía thẫm mà có mùi thơm phảng phất . Nàng đã biết dĩ nhiên là viên thuốc tai hại cho mình, trong

lòng rất lấy làm khó nghĩ, không biết làm thế nào cho được .

Phương Tú tủm tỉm cười, ôn tồn nói :

- Tần Nhi ! Ngươi hãy uống vào đi.

Tần Nhi thủng thẳng hỏi :

- Uống vào có chết người không ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Có bao giờ lão phu lại dùng thuốc giết chết thuộc hạ ?

Tần Nhi nói :

- Nếu vậy xin viện chúa cho tiểu tỳ hay về tác dụng của viên thuốc này.

Phương Tú hỏi :

- Lão phu bảo ngươi rồi ngươi có chịu uống không ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Nếu viện chúa nhất định bắt tiểu tỳ uống thì dù là thuốc độc uống vào bị đứt ruột, tiểu tỳ cũng xin vâng mệnh .

Phương Tú nói :

- Nếu quả hay ! Đây là một thứ kỳ dược ai uống vào sẽ mê man như người say rượu.

Tần Nhi hỏi :

- Rồi không kiềm chế được mình nữa để người ta muốn làm gì thì làm phải không ?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp :

- Con lỏi này quả là thông minh thật !

Chương 107: Gái Ngoan Thà Chết Chẳng Nhơ Danh

Tần Nhi khẻ thở dài hỏi :

- Thưa viện chúa tiểu tỳ có điều gì không phải hay sao? Tiểu tỳ trộm xét nhìn chưa từng đắc tội với ai. Hơn nữa trong phủ thiếu gì ca sĩ mỹ nhân mà viện chúa lại nhất định hy sinh tiểu tỳ ?

Phương Tú thở dài đáp :

- Lão phu chẳng có con cái gì . Bấy nhiêu năm vẫn coi ngươi như con gái, nhưng ngày nay gặp phải tình thế bất đắc dĩ . Số là nhân vật đầu não của chúng ta lại coi ngươi lọt vào mắt xanh . Giả tỷ là người khác thì ta còn có thể chống đỡ cho ngươi, nhưng nhân vật này coi ngươi vừa mắt thì chẳng còn cách nào phản kháng được .

Tần Nhi hỏi :

- Ai vậy?

Phương Tú đáp :

- Chính là vị mặc áo đen che mặt bằng tấm sa xanh đó .

Hắn thở dài sườn sượt nói tiếp :

- Đây tuy là việc ngươi phải hy sinh nhưng thực ra là một điều phúc phận cho ngươi. Nếu y vừa lòng ngươi cũng là một sự đáng mừng .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Phương Tú đáp :

- Vì y võ công tuyệt thế lại tài trí hơn người. Hiện giờ biết bao nhiêu nhân vật võ lâm xưng hùng xưng bá một phương đều chịu dưới quyền thống lĩnh của y . Y mà thương yêu ngươi thì từ đây lão phu cũng phải chờ ngươi nói tốt cho một đôi điều. Y vốn là người không ưa nữ sắc . Bửa nay lão phu không hiểu vì lẽ gì y lại có tình ý với ngươi.

Tần Nhi chau mày nói :

- Thưa viện chúa ! Tiểu tỳ không ham quyền thế chỉ mong giữ được tấm thân trong trắng, vĩnh viễn làm tiểu tỳ tại Phương Gia Đại Viện .

Phương Tú nói :

- Gái lớn phải gả chồng . Ngươi nói vậy là trẻ con quá ! Có lẽ nào vĩnh viễn không lấy ai được ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu phải xuất gia thì tiểu tỳ mong kết bạn với người điền dã chồng cày cấy, vợ thêu dệt để hưởng những ngày tháng an nhàn .

Phương Tú chặn họng :

- Ngươi nói vậy là hoang đường . Con người đã quen mùi sơn hào hải vị thì khi nào chịu được cơm hẩm áo thô ? Đó bất quá là lúc ngươi phấn khích mà nghĩ vậy thôi, chẳng đời nào làm đúng thế được .

Tần Nhi cãi :

- Lời tiểu tỳ hoàn toàn là sự thực .

Phương Tú xua tay ngắt lời :

- Ta định để qua đêm nay, bửa mai sẽ nhận ngươi làm nghĩa nữ .

Tần Nhi nói bằng một giọng cay đắng :

- Chỉ vì viện chúa muốn cho tiểu tỳ làm đồ chơi của người ta mới nảy ra ý nghĩ thu tiểu tỳ làm nghĩa nữ .

Lý Hàn Thu ngồi trong tủ áo nghe câu chuyện giữa hai bên ngoài thì nghĩ thầm :

- Tần Nhi tuy là thân phận tôi đòi mà khẳng khái không chịu khuất phục dưới uy võ, thật có phong độ một người hào kiệt .

Bỗng lại nghe Phương Tú thở dài nói :

- Tần Nhi ! Năm trước ta cứu ngươi về đây. Ngươi mới là đứa con nít sáu bảy tuổi. Ta nuôi dưỡng ngươi mười mấy năm, lại truyền thụ võ công cho ngươi .

Tần Nhi ngắt lời :

- Tiểu tỳ biết rồi, nên trong lòng lúc nào cũng cảm kích muôn vàn . Nhất là mấy năm gần đây, tiểu tỳ hết lòng thị phụng viện chúạ Có lần viện chúa đóng cửa luyện võ, tiểu tỳ thức suốt bảy ngày đêm không nhắm mắt để bảo vệ cho viện chúa .

Phương Tú cười ruồi nói :

- Nói qua nói lại thì ngươi cũng phải uống viên thuốc này.

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Phương Tú đáp :

- Ngươi uống thuốc vào rồi sẽ không còn ý niệm phản kháng .

Tần Nhi hỏi :

- Thưa viện chúa ! Tiểu tỳ không muốn uống thì sao?

Phương Tú cười gằn nói :

- Xem chừng mật ngươi mỗi lúc một lớn thêm !

Tần Nhi nói :

- Không phải tiểu tỳ lớn mật, thực ra việc này quan hệ trọng đại. Nếu viện chúa bức bách tiểu tỳ chỉ có một đường .

Phương Tú hỏi :

- Ngươi định làm sao?

Tần Nhi đáp :

- Chỉ có cái chết mà thôi.

Phương Tú hỏi :

- Mỗi người chỉ chết có một lần . Ngươi còn nhỏ tuổi như vậy mà chết đi há chẳng đáng tiếc ư ?

Tần Nhi nói :

- Nếu viện chúa bức bách tiểu tỳ phải hy sinh lòng trinh bạch thì thà chết đi còn hơn .

Phương Tú đột nhiên dơ tay ra nắm lấy uyển mạch Tần Nhi .

Lão cười nói :

- Tần Nhi ! Khi nào lão phu lại hại ngươi. Uống thuốc mau đi !

Tuy miệng lão nói dịu dàng nhưng năm ngón tay vận thêm kinh lực .

Tần Nhi đột nhiên cảm thấy nữa người tê chồn, nàng bỗng thét lên :

- Viện chúa ! Viện chuá giết tiểu tỳ còn hơn là ép buộc tiểu tỳ uống viên thuốc này.

Lý Hàn Thu ẩn trong tủ áo chấn động tâm thần tự hỏi :

- Nàng thét lên lanh lãnh phải chăng là để kêu ta ra mặt viện trợ ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên Tần Nhi rên lên một tiếng rồi im bặt .

Nguyên Phương Tú bất thình lình điểm huyệt Tần Nhị Hắn bỏ thuốc vào miệng nàng và bức bách nàng phải nuốt xuống .

Qua một thời gian khá lâu, không thấy động tĩnh gì nữa .

Lý Hàn Thu không tài nào nhẫn nại thêm được, chàng khẻ đẩy cánh cửa tủ ra coi thì thấy đèn nến sáng choang . Phương Tú đã bỏ đi rồi chỉ còn một mình Tần Nhi nằm sóng sượt trên giường .

Lý Hàn Thu vội bước tới gần bên giường cúi đầu xuống ngó Tần Nhi một lúc rồi đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho nàng .

Tần Nhi đứng phắt dậy nói :

- Phương viện chúa bức bách tiểu muội phải uống một viên thuốc .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thuốc gì ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội không biết thuốc đó tên gì, nhưng đúng là một loại dược vật rất lợi hại, người uống vào không thể tự chủ được nữa đành chịu để khẻ khác muốn làm gì thì làm .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hiện giờ cô nương thấy thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Hiện giờ thuốc chưa phát tác thì không sao , nhưng thuốc này phát tác rất mau lẹ .

Lý Hàn Thu kinh hãi hỏi :

- Vậy phải xử trí bằng cách nào?

Tần Nhi đáp :

- tiểu muội không muốn đem tấm thân trong trắng phải ô uế vào tay một kẻ mà mình không quen biết . Hiện giờ chỉ có hai đường .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hai đường là những đường nào?

Tần Nhi đáp :

- Một đường là chịu chết .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn đường nữa thì sao?

Tần Nhi ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Nhưng đường này không thông rồi.

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương thử nói nghe .

Tần Nhi đáp :

- Nhờ Lý huynh đưa tiểu muội dời khỏi nơi đây, nhưng trong Phương Gia Đại Viện, cách phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, lại bố trí cơ quan trùng điệp thì còn chạy thoát làm sao được ?

Lý Hàn Thu nói :

- Dù sao chạy đi vẫn còn hơn chịu chết . Chúng ta đi thôi !

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Nếu đi là mất thêm một mạng nữa .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ tin rằng hai ta hợp sức thì dù có chết cũng được trả bằng một giá phải chăng .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Không được đâu. Nếu chúng ta động thủ cùng người thì dược tính trong mình tiểu muội lại phát tác ngay . Thế là chỉ còn một mình Lý huynh .

Lý Hàn Thu nói :

- Dù sao cũng còn hơn là ngồi đây để chờ chết .

Tần Nhi nói :

- Lý huynh lại ẩn mình đi ! Tiểu muội là một cô gái số mệnh côi cút khổ sở, có chết cũng chẳng để mối xót thương cho ai mà mình cũng được yên tâm . Song Lý huynh hãy còn cơ hội thoát thân, nếu chúng ta ra tay chiến đấu thì không còn cơ hội nào nữa .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương bất tất phải lo nghĩ nhiều như vậy. Tại hạ tin rằng chúng ta rất hy vọng xông ra được . Huống chi lại có Lôi Phi ngấm ngầm tiếp ứng .

Tần Nhi lắc đầu giục :

- Lý huynh mau ẩn vào tủ áo đi , để tiểu muội thử xem còn vận khí chống chọi được không , hay ít ra cũng khiến chất thuốc phát tác chậm lại.

Lý Hàn Thu chú ý lắng tai nghe quả nhiên thấy có bước chân vọng vào Chàng vội dùng phép truyền âm nói :

- Cô nương ! Nếu có việc gì, cô kêu tại hạ một tiếng .

Rồi lạng người đi ẩn vào trong tủ áọ

Tần Nhi lật đật nằm xuống giường . Nàng đặt mình theo như kiểu mà Phương Tú đã an bài lúc trước .

Sau những bước chân nhộn nhịp, Phương Tú dẫn một người che mặt mặc áo bào xanh từ từ tiến vào trong phòng .

Phương Tú bước đến bên giường nhìn Tần Nhi một cái rồi hỏi :

- Có phải con nha đầu này không ?

Người che mặt từ từ đứng trước giường ngó Tần Nhi rồi đáp :

- Đúng rồi ! Chính là cô nương đây.

Phương Tú nói :

- Tính thị quật cường lắm ! Thà thị chịu chết chứ không muốn để tấm thân trinh bạch bị nhơ nhuốc .

Người che mặt hỏi :

- Viên thuốc kia đâu?

Phương tú đáp :

- Thị đã nuốt xuống rồi.

Người che mặt nói :

- Thế là không cần gì nữa . Đã uống thuốc vào, thì dù có là đại La Kim Tiên cũng không thể tự kiềm chế được .

Phương Tú ồ lên một tiếng hỏi :

- Thật thế không ?

Người che mặt gật đầu đáp :

- Đúng thế !

Phương Tú hỏi :

- Không hiểu thuốc đó uống vào bao lâu tính dược mới phát tác ?

Người che mặt đáp :

- Dược lực này rất mãnh liệt, lúc mới phát tác thì rất nhẹ nhàng, song chỉ sau một khoảnh khắc là chất thuốc biến thành kịch liệt .

Phương Tú tủm tỉm cười nói :

- Đông chủ nói phải lắm .

Hắn đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi hỏi :

- Có cần đưa thị đến một phòng khác trang nhã không ?

Người che mặt đáp :

- Không cần đâu.

Phương Tú khẻ dằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Tại hạ đi được chưa?

Người che mặt đáp :

- Xin Phương viện chúa tùy tiện .

Phương Tú nói :

- Đông chủ hãy thận trọng !

Người che mặt khẻ hắng giọng nói :

- Được rồi ! Phương viện chúa đi đi !

Phương Tú nghiêng mình thi lễ rồi quay đầu cất bước . Lúc hắn ra đến cửa, đột nhiên ngoảnh lại hỏi :

- Có cần giải khai huyệt đạo cho thị không ?

Người che mặt đáp :

- Viện chúa bất tất phải ra tay .

Đoạn lão từ từ tiến đến trước giường Tần Nhị

Phương Tú trong khóe mắt đột nhiên lộ ra những tia sáng hung dữ, lạnh lùng ngó lại người che mặt một lần nữa rồi trở gót hối hả đi ra .

Người che mặt chú ý nhìn Tần Nhi , hỏi :

- Cô nương đã tỉnh chưa?

Tần Nhi tuy đã được Lý Hàn Thu giải khai huyệt đạo rồi nhưng nàng giả vờ như huyệt đạo vẫn còn bị phong tỏa, ngồi bật dậy hỏi :

- Tại sao tướng công lại che mặt ?

Người che mặt đáp :

- Vì lão phu không muốn để người ta ngó thấy chân tướng một cách dễ dàng .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp :

- Vì ở đời hiện nay ít người đáng giao kết với lão phu .

Tần Nhi nói :

- Tướng công kiêu ngạo quá nhỉ !

Người che mặt cười ha hả nói :

- Thật thế ! Trên đời không được mấy người đàn bà con gái lọt vào mắt ta .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công nói vậy đây là một cái vinh hạnh cho tiểu tỳ ?

Người che mặt nói :

- Cái đó còn tuỳ ý nghĩ của cô nương .

Lão đưa tay ra nắm lấy bàn tay Tần Nhi .

Tần Nhi tự biết mình đã uống thứ thuốc cực kỳ mãnh liệt, nàng vận dụng toàn lực để giữ cho tâm tình được bình tĩnh, và khiến dược lực phát tác hết sức chậm chạp .

Người che mặt giương cặp mắt sắc bén nhìn thấu tấm sa che mặt . Nhờ ánh sáng đèn lửa, hắn chăm chú nhìn vào mặt Tần Nhi để coi thần sắc biến hoá theo trình độ phát tác của dược lực .

Nhưng Tần Nhi đã chuẩn bị từ trước . Nàng than thầm trong bụng :

- Tay ta bị ma chưởng nắm lấy rồi.

Một nỗi oán hận từ đáy lòng phát ra đè hẳn dược lực khiến nàng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh .

Người che mặt lấp loáng cặp mắt nhìn Tần Nhi một hồi rồi hỏi :

- Phương Tú đã cho cô nương uống thuốc gì chưa?

Tần Nhi trong lòng chán ghét lão đến cực điểm nhưng chẳng thể không trả lời lão được . Nàng gượng gạo gật đầu đáp :

- Tiểu nữ uống rồi !

Người che mặt vuốt ve bàn tay ngọc của Tần Nhi, lão nói :

- Định lực của cô nương thật là mãnh liệt . Cô còn nhỏ tuổi đã thành tựu như vậy khiến cho lão phu khâm phục vô cùng !

Tần Nhi đã vận lực lượng toàn thân để chống dược lực, nhưng sức thuốc mạnh quá, người che mặt lại có ý mơn trớn khiến cho nàng có cảm giác rạo rực từ đáy lòng nỗi lên . Hai má nàng đỏ hồng . Đó là triệu chứng dược lực bắt đầu phát tác .

Người che mặt tủm tỉm cười :

- Cô nương là Tần Nhi phải không ?

Tần Nhi lại vận chân khí để chống dược lực, nàng gật đầu đáp :

- Tiểu nữ tên gọi Tần Nhi .

Người che mặt hỏi bằng một giọng rất êm dịu :

- Cô nương đã mơ mộng bao giờ chưa?

Tần Nhi hỏi lại :

- Mơ mộng thế nào?

Người che mặt đáp :

- Mơ mộng mình được làm đệ nhất phu nhân trong võ lâm, gọi một tiếng có trăm người dạ và bao nhiêu thị tỳ đi theo hầu hạ, tiền hô hậu ủng . Trong chẳng thiếu chi đồ cổ ngoạn, cùng châu báu có khi

hơn cả hoàng cung, cùng là vô số cao thủ giang hồ vâng lệnh cô răm rắp .

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu nữ không mơ mộng như thế bao giờ .

Người che mặt nói :

- Nhưng bây giờ cô có cơ hội đó rồi, thật là một việc cô chưa từng nghĩ tới.

Tần Nhi ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Có thật thế không ?

Nàng làm như đã bị những lời ngon ngọt của người che mặt cám dỗ khiến nàng phải động tâm .

Người che mặt đáp :

- Dĩ nhiên là thật ! Cô chỉ cần ưng thuận với ta một điều là sẽ thành vợ ta .

Sức thuốc mãnh liệt dần dần khiến cho Tần Nhi mất hết sức tự chủ . Thần trí mê loạn, nàng không nhịn được, bất giác cất tiếng hỏi :

- Tướng công là ai? Tiểu nữ chưa từng quen biết .

Người che mặt đáp :

- Ta là chúa tể cầm vận mệnh võ lâm hiện nay . Ta sẽ khiến cho một đời cô nương được vinh hạnh .

Tần Nhi hỏi :

- Phương viện chúa là người thế nào của tướng công ?

Người che mặt đáp :

- Phương viện chuá chỉ là một tên thuộc hạ của lão phu để nghe lệnh sai khiến .

Tần Nhi hỏi :

- Có thật thế không ?

Người che mặt đáp :

- Đúng thế ! Chúng ta qua đêm nay rồi sáng sớm mai cô nương sẽ là chủ nhân chính thức của Phương Gia Đại Viện . Từ Phương Tú, Hàn Đào cho đến trăm ngàn cao thủ võ lâm đều phải nghe mệnh lệnh của cô nương .

Tần Nhi hỏi :

- Thân thế tướng công thế nào? Chẳng lẽ tướng công không có tên họ ư ?

Người che mặt đáp :

- Dĩ nhiên lão phu cũng có họ và tên .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công có thể cho tiểu nữ biết được chăng ?

Người che mặt cười đáp :

- Được ! Nhưng để sáng mai sẽ hay .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao lại phải chờ đến sáng mai?

Người che mặt mỉm cười hỏi lại :

- Cô nương không thật hay biết rồi mà còn giả vờ ?

Tần Nhi đáp :

- Dĩ nhiên tiểu nữ không biết thật .

Người che mặt nói :

- Sáng sớm mai cô nương sẽ biến thành vợ ta .

Lão lại giơ tay ra vuốt ve mặt Tần Nhi .

Tần Nhi hai má ửng hồng, song nàng còn miễn cưỡng đè dục vọng xuống, nàng lạnh lùng hỏi :

- Tại sao tiểu nữ lại phải ưng chịu tướng công ?

Người che mặt nói :

- Bất luận trong lòng cô nương có đồng ý hay không, nhưng cô nương vẫn phải nghe lời lão phu .

Tần Nhi hỏi :

- Tiểu nữ sẽ chết cho tướng công coi. Có lý nào lại phải ưng lời tướng công ?

Người che mặt cười đáp :

- Khi dược lực đã phát tác chẳng một ai là có thể chống lại được dục vọng . Cũng không ai tìm được cái chết trong lúc dược lực đã lên cơn .

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bây giờ dược lực bắt đầu phát tác . Bất luận định lực của cô nương thâm hậu đến đâu cũng chẳng tài nào chống cự được với dược lực .

Tần Nhi khẻ thở dài hỏi :

- Mỹ nữ trong thiên hạ có cả hàng ngàn hàng vạn , tại sao tướng công lại cố tình ép uổng một đứa con gái lênh đênh cô quạnh như tiểu nữ ?

Người che mặt đáp :

- Thiên hạ tuy nhiều mỹ nữ nhưng vừa mắt lão phu thật không có mấy. Lão phu thích nữ sắc nhưng phải là người tuyệt sắc . Đã mấy chục năm nay mà đến cô nương mới là người thứ tư vừa ý ta . Tuy lão phu cũng là người háo sắc nhưng so với kẻ khác còn đáng kể là một bậc quý nhân quân tử .

Tần Nhi bị dược lực khích động , tưởng chừng lửa dục đốt cháy lông mày, song nàng gắng gượng duy trì thần trí chưa đến nỗi hoàn toàn mê loạn .

Nàng từ từ ngửng đầu lên hỏi :

- Ba người kia lọt vào mắt xanh của tướng công cũng bị uy hiếp cả hay sao?

Người che mặt đáp :

- Không có đâu ! Bốn người còn hai, cả cô nương nữa là ba .

Tần Nhi hỏi :

- Những người kia đều chết cả rồi ư ?

Người che mặt dường như cố nhẫn nại, đã không cưỡng ép lại không nỗi nóng, vẫn ung dung đáp lại những câu hỏi của Tần Nhi . Lão nói :

- Một người chết rồi, một người tuy còn sống ở thế gian mà chẳng khác gì đã chết .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp :

- Vì y cùng lão phu chí hướng và mưu sự đều không giống nhau.

Tần Nhi hỏi :

- Còn một người nữa thì sao?

Người che mặt tủm tỉm cười đáp :

- Còn người nữa ư ? Lão phu không nỡ hạ thủ .

Tần Nhi lại hỏi :

- Tại sao tướng công không nỡ hạ thủ y mà lại nỡ tàn hại tiểu nữ ?

Người che mặt cười đáp :

- Vì lão phu đem lòng yêu cô nương một cách thắm thiết . Hơn nữa cô là người xử nữ . Sau này lão phu nhất định không đối xử phủ phàng và phụ bạc với cô nương . Lão phu muốn nâng cô nương lên địa vị đệ nhất phu nhân trong võ lâm . Quyền thế và giàu sang của cô nương trước nay chưa ai bằng mà đời sau cũng không người bì kịp .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao tướng công lại không đưa câu chuyện ra nói một cách thành thực để tiểu nữ tự nguyện vâng lời mà phải dùng đến dược vật ?

Người che mặt cười đáp :

- Một là vì lão phu không có thời giờ, hai là nghe nói cô nương tính tình cương liệt nên lão phu đành phải dùng dược vật .

Tần Nhi cảm thấy mặt nóng như lửa, một ý niệm rạo rực trong lòng dần dần bành trướng . Dược lực đã xúc động dục vọng làm cho nàng quên hết mình, quên cả Lý Hàn Thu đang ngồi ẩn trong tủ áo .

Nàng không dằn lòng được nữa nắm lấy tay người che mặt .

Chương 108: Quăng Trả Người, Hàn Thu Đoạt Kiếm

Người che mặt cười mát đáp :

- Cô nương nên tự quên mình đi để hưởng thú đêm xuân đầm ấm rồi sáng mai thức dậy lão phu sẽ nói về những cuộc biến đổi lớn lao trong mình cô .

Tần Nhi miệng ú ớ :

- Tướng công tự xưng là lão phu thì chắc nhiều tuổi lắm rồi.

Người che mặt cười đáp :

- Lão phu tuy nhiều tuổi nhưng tự tin còn có thể sống được mấy chục năm nữa .

Lý Hàn Thu nghe thanh âm Tần Nhi có vẻ khác lạ, chàng không tài nào nhẫn nại được nữa, toan mở cửa tủ bước ra thì đột nhiên người che mặt lớn tiếng quát hỏi :

- Ai đó ?

Bỗng bên ngoài nhà có tiếng dõng dạc đáp lại :

- Ta là Hàn công tử đây.

Tiếp theo một thiếu niên nai nịt gọn gàng, lưng đeo trường kiếm lấy vai đẩy cửa rồi từ từ tiến vào .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Anh chàng Hàn công tử này đêm nay hai lần tới đây chắc là vì không muốn để cô nữ tỳ gã đã yêu thương bị người khác cướp mất .

Người che mặt xẳng giọng quát hỏi :

- Ngươi tới đây làm chi ?

Hàn công tử đáp :

- Tại hạ đến cứu Tần Nhi . Các hạ mau buông tha nàng ra .

Người che mặt cười gằn hỏi :

- Ngươi thật là lớn mật ! Phương Tú đâu rồi?

Hàn công tử thủng thẳng đáp :

- Y đi nghỉ rồi.

Người che mặt nói :

- Lão phu nể mặt Phương Tú không muốn giết ngươi. Ngươi hãy kêu y đến đây để gặp ta .

Hàn công tử hững hờ đáp :

- Các hạ buông tha Tần cô nương rồi muốn kiếm ai thì đi, bằng các hạ không buông tha Tần cô nương thì đừng hòng ra khỏi căn nhà này một bước .

Người che mặt dằn giọng hỏi :

- Ngươi dám động thủ với lão phu chăng ?

Hàn công tử xẳng giọng :

- Sao lại không dám ?

Người che mặt từ từ đứng dậy. Hai luồng mục quang sắc bén thấu qua tấm sa che mặt bắn ra ngoài nhìn chằm chặp vào mặt Hàn công tử lạnh lùng nói :

- Ngươi khích lão phu giết ngươi thì lão phu cũng đành phải động thủ .

Hàn công tử tay phải rút trường kiếm ra khỏi vỏ ngạo nghễ đáp :

- Tại hạ đã dám tới đây, dĩ nhiên là không sợ đâu.

Người che mặt hỏi :

- Ngươi ỷ có người trợ lực chăng ?

Hàn công tử lắc đầu đáp :

- Không có đâu !

Người che mặt hình như úy kỵ Hàn công tử, mà lão lại có tính nhẫn nại vô cùng vẫn ra vẻ ung dung nói :

- Ngươi mà không đem viện thủ đến thì quyết không địch nỗi lão phu đâu.

Hàn công tử lạnh lùng đáp :

- Dù các hạ có che mặt thì tại hạ cũng nhìn rõ thân thế rồi.

Người che mặt cười khẩy hỏi :

- Thật thế ư ?

Hàn công tử thách thức :

- Các hạ có muốn tại hạ nói huỵch toẹt ra không ?

Người che mặt nói :

- Được lắm ! Ngươi hãy dùng phép truyền âm nói một mình lão phu nghe. Nếu ngươi nói đúng, lão phu sẽ buông tha con nha đầu này.

Hàn công tử nói :

- Tại hạ mong rằng các hạ .

Đoạn gã dùng phép truyền âm kêu rõ thân thế đối phương .

Tần Nhi chỉ thấy Hàn công tử máy môi mà không biết gã nói gì .

Lý Hàn Thu ẩn trong tủ áo dĩ nhiên càng không nghe thấy.

Bỗng người che mặt cười lạt nói :

- Ngươi quả là thông minh thật .

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Ngươi hãy tránh lối cho ta ra .

Hàn công tử né sang một bên, ôm kiếm hộ vệ trước ngực .

Người che mặt từ từ cất bước tiến về phía trước . Lúc lão đi tới bên Hàn công tử, đột nhiên vung tay một cái.

Hàn công tử tức giận quát :

- Lão dám ám toán ta ư ?

Rồi vung trường kiếm quét ngang một cái.

Người che mặt lạng người tránh khỏi rồi lại lui về trước giường .

Hàn công tử xiêu người đi một cái. Gã đã phóng ra chiêu thứ hai đâm tới rất mau lẹ .

Người che mặt đề khí nhảy lên giường .

Hàn công tử phóng kiếm vào quãng không, người xô về phía trước . Mũi trường kiếm đâm vào tủ áo .

Lý Hàn Thu nghiêng người đi vừa tránh khỏi nhát kiếm .

Người che mặt vung tay áo một cái. Một luồng kình phong quét tới. Hàn công tử lớn tiếng la :

- Lão muốn ...

Người gã xiêu đi rồi ngã lăn xuống đất .

Người che mặt cúi lượm thanh trường kiếm giơ lên toan chén Hàn công tử thì Tần Nhi vội thét lên :

- Đừng sát hại y !

Người che mặt mỉm cười thu bảo kiếm về hỏi :

- Cô nương bảo sao?

Tần Nhi đáp :

- Y là con trai Hàn Đào . Nếu tướng công giết y thì rồi trả lời Phương Tú ra sao?

Người che mặt đáp :

- Nếu Phương Tú cùng Hàn Đào đem lòng bất phục thì lão phu sẽ giết cả bọn chúng .

Tần Nhi hỏi :

- Trong Phương Gia Đại Viện có rất nhiều cao thủ tụ tập một mình tướng công địch lại họ thế nào được ?

Người che mặt cười ha hả đáp :

- Đừng nói một cái Phương Gia Đại Viện này, mà cho thêm cả những tay cao thủ ở Hàn phủ, lão phu cũng không sợ .

Tần Nhi nói :

- Không được ! Vô luận thế nào cũng không nên giết y .

Người che mặt nói :

- Xem chừng cô đối với vị tiểu chủ nhân này có vẻ quan tâm lắm .

Tần Nhi bị dược vật xúc động dục tình . Lửa dục tuy đốt tâm thần nhưng trong lòng nàng vẫn còn một điềm linh tính chưa tiêu tan, nàng lớn tiếng la :

- Không nên giết y !

Lý Hàn Thu ẩn trong tủ áo muốn nhẫn nại thêm cũng không được nữa . Chàng đẩy cửa nhảy ra . Đồng thời vung tay mặt nhắm điểm vào sau lưng người che mặt .

Người che mặt vừa nghe tiếng kẹt cửa, lập tức nhảy vọt mình đi tránh khỏi.

Lý Hàn Thu đánh sểnh một chiêu liền lập tức phóng chiêu thứ hai đánh tới.

Người che mặt tuy tay cầm trường kiếm mà không tài nào xoay mình kịp để tấn công .

Lý Hàn Thu phóng chưởng theo lối liên hoàn đánh ra tới tấp .

Lúc ở với Nam Thiên thất công Du Bạch Phong đã học được phép Kiếm chưởng, nay chàng gặp tình thế bức bách liền phát huy toàn lực đưa ra tấn công khiến cho người che mặt không còn cơ hội để phản kích .

Người che mặt thấy mình không sao xử dụng trường kiếm được lại bị đối phương tấn công rất gắt, lão phải lui luôn mấy bước .

Lý Hàn Thu dồn đối phương đến góc nhà . Nhưng chàng tự biết rõ mình chỉ sở trường về kiếm thuật . Còn dùng quyền chưởng thì chẳng thể nào đả thương đối phương được .

Chàng còn nghĩ rằng :

- Nếu mình tấn công một hồi không làm gì được lão thì đến lúc lão bắt đầu phản kích mình không còn đủ sức để chống chọi.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy đầu giường Tần Nhi có treo một thanh trường kiếm .

Nguyên Lý Hàn Thu lúc trà trộn vào nội thành chàng đã cởi trường kiếm ra rồi. Hiện thời chàng chỉ có hai cách lấy được kiếm, một là lấy thanh kiếm đeo trên đầu giường Tần Nhi, hai là nghĩ cách đoạt thanh trường kiếm ở trong tay người che mặt .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chưởng thế chậm lại một chút . Người che mặt lập tức mở thế phản công .

Chỉ trong khoảnh khắc kiếm quang lấp loáng phản kích tới nơi.

Lý Hàn Thu tuy cực lực phấn khởi tâm thần, nhưng thế kiếm của đối phương tấn công rất gắt gao .

Tần Nhi hai mắt đỏ như lửa nhìn hai bến chiến đấu rất ác liệt . Bỗng nàng quát lớn :

- Dừng tay !

Lý Hàn Thu quay đầu lại nhìn thấy Phương Tú tay cầm trường kiếm đứng trước cửa .

Người che mặt lạnh lùng hô :

- Phương Tú ! Bắt lấy tên này.

Nguyên Lý Hàn Thu mặt đã đồ thuốc dịch dung nên Phương Tú không nhận ra được .

Phương Tú tỏ vẻ rất sợ hãi người che mặt . Hắn dạ một tiếng rồi cầm kiếm bước vào

Lý Hàn Thu đột nhiên cúi xuống ôm Hàn công tử lên .

Phương Tú vung tay mặt phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu ôm Hàn công tử trong tay liền dùng gã làm mộc đối kiếm rất tốt . Chàng giơ người Hàn công tử lên, Phương Tú lập tức phải thu kiếm về né sang một bên .

Lý Hàn Thu chạy lẹ hai bước đến bên cửa lớn .

Phương Tú cười lạt nói :

- Khắp Phương Gia Đại Viện đã bố trí phòng thủ . Trong nhà lại cơ quan trùng điệp . Ta không tin là ngươi có thể trốn thoát được khỏi chốn này.

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp :

- Tại hạ đã lẻn vào được thì tất có thể trốn thoát khỏi nơi đây.

Phương Tú hỏi :

- Ngươi là ai?

Lý Hàn Thu rung hai tay một cái quật Hàn công tử vào Phương Tú nói :

- Viện chúa hãy đón lấy tên điệt nhi này.

Phương Tú không con nên rất cưng Hàn công tử . Hắn dang hai tay ra để đón lấy gã .

Ngờ đâu Lý Hàn Thu nhân cơ hội này dùng thân pháp rất mau lẹ đoạt được thanh trường kiếm ở trong tay Phương Tú . Đây là phép "Không Thủ Đoạt Đao", một tuyệt kỹ mà Du Bạch Phong đã truyền thụ cho chàng . Kể ra chàng chưa đủ nội lực nhưng may nhân lúc Phương Tú phân tâm đón Hàn công tử, nên chàng đã thành công .

Lý Hàn Thu có kiếm rồi, đàm khí tăng lên bội phần, nên chàng không tính đường trốn chạy nữa .

Phương Tú bị đoạt mất kiếm, bất giác ngẩn người ra lùi lại hai bước .

Nhưng Lý Hàn Thu không nhân cơ hội này để tập kích mà chàng cũng lùi lại hai bước .

Phương Tú ngó lại thấy Hàn công tử không thấy có thương tích gì mới hơi yên lòng . Hắn trợn mắt nhìn Lý Hàn Thu quát hỏi :

- Sao ngươi lại đả thương gã, làm cho gã mê man bất tỉnh ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cái đó viện chúa hỏi lại lệnh chủ nhân sẽ biết .

Câu này chàng thật khích Phương Tú ra mặt . Tuy Phương Tú trong lòng tức giận nhưng không sao được , hắn đưa mắt nhìn người che mặt hỏi :

- Thằng nhỏ này bị thương về tay Động chủ ư ?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Cái đó chỉ đáng trách ngươi gia pháp bất nghiêm . Giữa lúc canh khuya sao còn để gã lẻn vào đây?

Phương Tú khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Gã lớn mật làm càn bị thương là đáng tội. Nhưng thuộc hạ không hiểu gã bị thương vì thứ thủ pháp gì ?

Mối tình tha thiết của Phương Tú đã lộ ra trong lời nói.

Người che mặt đáp :

- Gã bị thương về một thứ thuốc mê hồn, cứ uống thuốc giải là tỉnh lại ngay

Đột nhiên Lý Hàn Thu bật lên tràng cười rồ . Tiếng cười vang động cả gian phòng .

Tràng cười này chẳng những khiến cho Phương Tú phải sửng sốt mà cả người che mặt cũng không khỏi ngơ ngác . Nhưng mặt lão đã che bằng tấm khăn sa nên không trông rõ vẻ kinh ngạc .

Tần Nhi nằm trên giường đang bị lửa dục đốt lòng, tâm thần mê loạn cũng bị tiếng cười chấn động mà tai làm cho nàng tỉnh táo lại một chút .

Phương Tú bỗng đặt Hàn công tử xuống, hắn tức giận lớn tiếng quát hỏi :

- Ngươi cười gì vậy?

Đồng thời hắn vươn tay mặt với lấy thanh kiếm treo ở đầu giường Tần Nhi .

Soạt một tiếng ! Hắn đã rút kiếm ra khỏi vỏ .

Lý Hàn Thu dừng tiếng cười lạnh lùng đáp :

- Ngày thường Phương viện chúa oai phong là thế mà bửa nay tại hạ coi vẻ mặt của viện chúa như một tên nô bộc đáng thương thì trách gì tại hạ chẳng bật cười.

Người che mặt hỏi :

- Phương Tú ! Gã là ai vậy?

Phương Tú lắc đầu liếc mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Tên họ ngươi là chi ?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp :

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể trình bày được .

Người che mặt ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Gã này thanh âm nghe rất quen tai, dường như đã gặp hắn ở đâu rồi thì phải.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Ta chưa nhận ra thân thế lão mà đã bị lão nghe thanh âm biết ta là ai rồi. Thế này thì ra chỗ mình được không đủ đắp vào chỗ thua thật .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngấm ngầm vận chân khí điều chỉnh thanh âm . Chàng không muốn nói thêm để dấu lai lịch mình không cho hai người bên đối phương biết .

Phương Tú nói :

- Thuộc hạ không nhận được ra gã là ai.

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Bất luận gã là ai thì đêm nay cũng quyết không để gã trốn thoát .

Phương Tú nói :

- Cái đó thuộc hạ đã biết rồi. Nguyên những cơ quan bố trí trong đại viện cũng đủ khiến cho gã không đường trốn thoát .

Hắn ngó Hàn công tử nằm trên giường nói tiếp :

- Thuộc hạ muốn thỉnh cầu Động chủ một việc .

Người che mặt hỏi :

- Việc gì ?

Phương Tú nói :

- Thằng nhỏ này hãy còn là con nít chưa biết gì, thuộc hạ hy vọng Động chủ buông tha gã .

Người che mặt cười lạt hỏi :

- Đêm khuya hắn sấn vào chỗ lão phu ngủ là có dụng tâm gì ? Tưởng không cần nói cũng biết gã định ám toán lão phu .

Phương Tú nói :

- Gã chưa hiểu việc đời, không ngăn nỗi tính thóc mách mà thôi. Quyết không phải gã dám đối phó với Động chủ .

Người che mặt nói :

- Giả tỷ Hàn Đào ở đây thì lão phu đã yêu cầu hắn giết thằng lỏi này để thanh minh tác dạ trung

thành . Nhưng Hàn Đào không có mặt, lão phu không tiện ép ngươi hạ sát gã . Tội chết có thể miễn cho, nhưng tội sống chẳng thể tha thứ, mà phải trừng phạt gã mới được .

Phương Tú nói :

- Đa tạ Động chủ có lượng khoan hồng .

Giữa lúc hai người đang nói chuyện , kể ra Lý Hàn Thu có cơ hội chạy trốn, nhưng chàng biết trong Phương Gia Đại Viện bố trí cơ quan trùng điệp, phức tạp dị thường . Nếu dời khỏi phòng này càng bị cái chết đe doạ . Chàng quyết định :

- Âu là ta ở lại đây để quyết một trận sống mái với chúng . Phòng này chật hẹp thì dù trong Phương Gia Đại Viện có nhiều cao thủ cũng chẳng thế nào bao vây ta được .

Lúc này Tần Nhi đã bị sức thuốc mãnh liệt làm cho lửa dục bốc lên ngùn ngụt đốt cháy tâm can . Miệng nàng không ngớt ú ớ như người câm ngọng .

Phương Tú thò tay ra điểm huyệt Tần Nhi . Hắn lại đưa mắt ngó Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngươi muốn thử sức với ta chăng ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Tại hạ muốn thế thì sao?

Phương Tú đáp :

- Trong phòng này chật hẹp quá . Chúng ta ra sân tỷ thí có hay hơn không ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ nhận xét trong phòng này cũng đủ phát huy kiếm thuật vậy cứ ở lại đây động thủ cũng thế .

Chàng đã vận khí biến cải giọng nói thành một thứ thanh âm quái lạ .

Phương Tú chau mày hỏi :

- Ngươi đã dám một mình lần vào đây mà sao không dám chìa bộ mặt thật để cùng nhau tương kiến ?

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp :

- Cái đó không cần . Nếu Phương viện chuá thắng được bảo kiếm trong tay tại hạ thì tại hạ sống hay chết là ở nơi viện chuá rồi. Khi đó chân tướng của tại hạ sẽ tuỳ ý viện chuá khám phá ra .

Phương Tú khẻ bảo người che mặt :

- Thằng lỏi này giọng lưỡi lớn lắm . Vậy thuộc hạ ra tay trước nếu không chống nỗi gã, Động chủ hãy tiếp viện cũng chưa muộn .

Hắn nói xong tiến lên hai bước phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu vung kiếm lên đỡ . Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choáng kinh hồn .

Phương Tú trầm giọng thét :

- Nội lực các hạ không phải tầm thường .

Đoạn hắn biến đổi thế kiếm, bắt đầu cuộc tấn công rất mau lẹ .

Lý Hàn Thu khoa kiếm chống đỡ chàng đổi thế tấn công thành thế thủ .

Nguyên trong lòng chàng đã định sẵn, trừ phi chàng nắm vững đánh một chiêu mà đả bại được Phương Tú và người che mặt thì mới bắt buộc bọn chúng buông tha mình ra được . Bằng không làm được thế thì phải kéo dài thời gian chờ cho Tần Nhi và Hàn công tử hồi tỉnh để cục diện biến loạn thì mới mong có cơ hội trốn thoát . Vì thế chàn giữ thế thủ cố nín không sử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm để khỏi bộc lộ thân thế .

Phương Tú đánh liền ngoài hai chục chiêu đều bị thế kiếm của Lý Hàn Thu đỡ gạt được hết .

Người che mặt lưu tâm theo dõi cuộc tỷ đấu. Luồng mục quang sắc bén của lão nhìn chằm chặp vào kiếm chiêu của hai bên .

Thế kiếm của Phương Tú bao la và phức tạp . Hắn xử dụng những chiêu số của các môn phái. Còn Lý Hàn Thu chỉ dùng kiếm thuật về che đỡ thế công của Du Bạch Phong truyền cho . Chàng đối phó một cách rất ung dung chẳng có chi tỏ ra khó nhọc .

Người che mặt dụng tâm nhận xét thế kiếm của Lý Hàn Thu . Hắn hy vọng những chiêu thức biến hoá của chàng sẽ bộc lộ lai lịch chàng, nhưng Lý Hàn Thu lại cực lực tránh những chiêu tuyệt mỹ để đối phương không hiểu đường lối kiếm thuật của mình .

Chỉ trong khoảnh khắc, hai bên đã tỷ đấu bốn trăm năm chục chiêu và vẫn giữ thế quân bình, bất phân thắng bại.

Phương Tú đánh lẹ hai kiếm bức bách Lý Hàn Thu phải ra sức đỡ gạt rồi quát :

- Dừng tay !

Lý Hàn Thu cố ý kéo dài cuộc đấu là hy vọng Tần Nhi và Hàn công tử tỉnh lại. Nhân cơ hội này, chàng liền theo lời đối phương dừng tay

Đột nhiên người che mặt tiến lên một bước sấn gần lại trước mặt Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu vung tay mặt một cái đánh ra hai kiếm mau lẹ tuyệt luân . Hai thế kiếm cực kỳ hiểm độc . Kiếm phong rít lên veo véo .

Người che mặt bị thế kiếm lợi hại bức bách phải lùi lại.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi :

- Có phải các hạ lại muốn thi tuyệt kỷ vừa rồi là tung thuốc mê ra không ?

Người che mặt không trả lời, hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Ta không tin rằng bửa nay ngươi có thể trốn thoát Phương Gia Đại Viện .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ vẫn chưa có ý định bỏ trốn, nhưng cũng tin rằng nếu mình có phải chôn xác trong căn nhà này thì ít ra là có một vài tên phải theo .

Người che mặt nói :

- Dường như ngươi có vẻ tự phụ quá !

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ đã chuẩn bị trước nên các hạ dùng thuốc mê hại người thì e khó lòng được như nguyện . Tại hạ còn tin rằng người bị thuốc mê đả thương là Phương viện chúa .

Người che mặt hỏi :

- Ngươi là nhân vật thế nào mà dường như cố ý đối nghịch với lão phu .

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp :

- Cái đó các hạ nên tự trách mình là hành động nhiều việc thương thiên hại lý .

Người che mặt đột nhiên bật lên tràng cười ha hả nói :

- Ngươi thoá mạ hay quá ! Hiện nay ở đời những kẻ dám mở miệng thoá mạ lão phu thiệt không có mấy.

Lão đảo mắt nhìn Phương Tú hỏi :

- Phương viện chúa thử liệu xem có thể hạ sát được gã này không ?

Phương Tú ngập ngừng đáp :

- Cái đó . Cái đó thuộc hạ không dám nói chắc .

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Thôi được ! Nếu viện chúa không nắm vững phần thắng thì đưa bảo kiếm cho lão phu .

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi từ từ dâng bảo kiếm lên .

Người che mặt đón lấy thanh kiếm cầm tay rồi thủng thẳng nói :

- Vừa rồi lão phu đã thấy rõ kiếm pháp của ngươi .

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Các hạ thấy thế nào?

Người che mặt ngập ngừng đáp :

- Thế kiếm của ngươi người thường nhất định khó lòng phá giải được .

Lý Hàn Thu hỏi ngay :

- Còn các hạ thì sao?

Người che mặt không trả lời hỏi lại :

- Người có quen biết Thiên Nam Nhất Công Du Bạch Phong không ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu ta nói là quen biết Du Bạch Phong thì chẳng khác gì tự xưng lai lịch với hắn .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng hỏi lại :

- Còn các hạ thì sao?

Người che mặt đáp :

- Lão phu đã hỏi ngươi thì dĩ nhiên là lão phu có quen biết Du Bạch Phong .

Lý Hàn Thu nói :

- Thế ra các hạ muốn biết thân thế tại hạ chăng ?

Người che mặt đổi giọng đáp :

- Nhưng lão phu đã nhận ra thân thế các hạ rồi.

Chương 109: Cuộc Tỷ Đấu Dằng Co Trong Căn Phòng Chật Hẹp

Người che mặt lạnh lùng hỏi :

- Ngươi bảo lão phu là ai?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đàm Dược Sư !

Người che mặt lẳng lặng không nói gì . Sau một lúc, lão mới cười lạt lên tiếng :

- Mặt ngươi đã đồ thuốc dịch dung .

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ tin rằng các hạ cũng đoán ra được tại hạ là ai rồi.

Người che mặt hững hờ nói :

- Ngươi đã biết rõ thân thế lão phu vậy nên bỏ lần thuốc đồ mặt ra .

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Các hạ đã thừa nhận là Đàm Dược Sư sao còn chưa cởi bỏ tấm khăn sa che mặt ?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Nếu lão phu bỏ tấm khăn che mặt thì ngươi có chịu quẹt thuốc dịch dung đi không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhưng các hạ phải bỏ khăn trước .

Người che mặt nói :

- Được !

Hắn liền đưa tay lên mở tấm khăn ra .

Phương Tú chưa từng được coi chân tướng người che mặt nên hắn đưa mục quang nhìn chằm chặp vào lão .

Lý Hàn Thu liếc mắt ngó lại, chàng không khỏi ngẩn người ra vì đây là một bộ mặt quái gở, mũi cao mắt tròn, xấu xa khôn tả, nó còn có vẻ nham hiểm thêm khiến ai nhìn vào cũng ớn da gà .

Bộ mặt này không phải là Đàm Dược Sư .

Phương Tú vừa ngó thấy bộ mặt quái gở dường như phát khiếp vội nhìn ra chỗ khác .

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Bây giờ ngươi hãy quệt hết thuốc đồ trên mặt đi.

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Nếu hắn biết rõ thân thế mình sao không hô tên gọi họ ? Và bộ mặt quái gỡ của hắn mình chưa từng trông thấy bao giờ thì chắc đâu hắn đã biết mình .

Sau một lúc Lý Hàn Thu xoay chuyển ý nghĩ chưa quyết định có nên trừ bỏ lần thuốc dịch dung đi hay không thì lão quái từ từ che mặt lại nói :

- Lão phu để khăn ra khá lâu rồi. Các vị đã trông rõ chân tướng .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không tin đó là chân tướng của các hạ .

Người che mặt hỏi :

- Lão phu đã che mặt thì cần gì phải đeo mặt nạ nữa?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhưng đây không phải là chân tướng của Đàm Dược Sư .

Người che mặt nói :

- Lão phu không phải là Đàm Dược Sư, mà chỉ quen biết y .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Trước tình trạng này ta phải nói quyết hắn là Đàm Dược Sư mới được .

Nguyên từ lúc chàng ngó thấy bộ mặt quái gỡ của đối phương, lòng chàng đâm ra hoài nghi không dám chắc chắn phần nào . Vì bộ mặt quái gỡ này đã nhìn qua một lần là vĩnh viễn không quên nữa .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp :

- Tại hạ quệt một cái là lớp thuốc dịch dung rớt xuống ngay lộ chân tướng . Nhưng bộ mặt các hạ chìa ra đây cũng không phải là mặt thật .

Người che mặt tức giận quát hỏi :

- Lão phu mà bắt được ngươi thì chẳng lo gì không coi rõ được chân tướng ngươi.

Hắn ngừng giọng một chút rồi tiếp :

- Phương Tú ! Bất tất phải theo quy củ võ lâm trong cuộc đấu này. Viện chuá hãy kêu thêm mấy tay cao thủ hợp lực vây đánh bắt sống lấy gã là hay hơn hết .

Phương Tú đáp :

- Đông chủ nói rất phải. Nhưng...

Người che mặt hỏi :

-Nhưng làm sao?

Phương Tú đáp :

- Nếu chúng ta hợp lực bức bách gã phải ra ngoài nhà thì khó hy vọng bắt sống gã được .

Lời nói của hắn đã thuyết minh sức một mình hắn chẳng thể nào thắng nỗi Lý Hàn Thu .

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Nếu chúng ta liên thủ hiệp lực liệu có bức bách gã ra khỏi căn phòng này không ?

Phương Tú đáp :

- Nếu Đông chủ ra tay thì việc bức bách gã dời khỏi nhà này như trở bàn tay .

Phương Tú vung trường kiếm lên tấn công trước .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Mình mà bị bức bách ra khỏi phòng này thì bất luận đối phương có bắt sống dược hay không, nhưng Tần Nhi tất phải bị nhơ nhuốc . Bằng ta cố thủ ở đây thì ít ra nàng tránh khỏi cái nguy bị gian dâm . Vả lại bọn chúng không ra khỏi căn nhà này thì bất cứ thủ đoạn độc ác nào cũng khó bề thi triển .

Lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau lẹ . Quyết định rồi chàng không chờ Phương Tú mở cuộc tấn công đã vung kiếm đánh liền .

Lần này Lý Hàn Thu vì cần ngăn cản hai người đối phương không để họ liên thủ hợp công, chàng chẳng thể dấu lai lịch được nữa, dùng ngay Thất Tuyệt kiếm pháp để khởi thế công thay vào thế thủ .

Chỉ trong chớp mắt, kiếm quang lấp loáng như gió thổi sao bay chia ra tập kích vào Phương Tú và người che mặt .

Người che mặt phóng ra hai chưởng liền bị thế kiếm lợi hại của Lý Hàn Thu ngăn cản không tiến thêm được bước nào

Phương Tú đánh ra hai kiếm rồi kinh hãi la thất thanh :

- Thất Tuyệt Ma Kiếm !

Người che mặt nói :

- Đúng rồi ! Ngươi hãy coi chừng !

Lý Hàn Thu phóng liền ra mười mấy kỳ chiêu bức bách người che mặt và Phương Tú phải lùi lại đến bên giường . Chàng hơi dừng kiếm lại lạnh lùng hỏi :

- Hai vị liên thủ hợp lực bất quá cũng đến thế mà thôi chứ gì ?

Phương Tú đáp :

- Nếu các hạ không sử dụng tới Thất Tuyệt Ma Kiếm thì Phương mỗ khó mà đoán ra thân thế các hạ . Đáng tiếc là các hạ không nhịn được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Viện chúa biết tại hạ là ai thì đã sao? Trước khi tại hạ giết chết viện chúa, tưởng cũng nên cho viện chuá biết rõ đã bị hạ sát vào tay ai. Có như thế chết mới nhắm mắt được .

Phương Tú nói :

- Các hạ đúng là Lý Hàn Thu rồi !

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ là con Thái Cực Lý Thanh Trần quyết báo thù cho phụ thân .

Người che mặt đột nhiên hỏi xen vào :

- Ngươi tưởng Thất Tuyệt Ma Kiếm là môn kiếm pháp vô địch chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đàm Dược Sư ! Bất luận các hạ cải trang thế nào thì tại hạ cũng có thể nhận ra được .

Người che mặt buông kiếm cả cười hỏi :

- Thế ra ngươi vẫn tưởng lão phu là Đàm Dược Sư ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ không hiểu sao các hạ không dám đưa bộ mặt thật ra để gặp Phương Tú ?

Người che mặt nói :

- Ngươi mà muốn chứng thực lão phu là ai thì chỉ có một cách .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cách gì ?

Người che mặt đáp :

- Ngươi dùng Thất Tuyệt Ma Kiếm để thắng được kiếm của lão phu .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Được lắm ! Tại hạ thắng được các hạ thì sao?

Người che mặt đáp :

- Lão phu sẽ buông tha ngươi ra khỏi chốn này.

Lý Hàn Thu nói :

- Không được ! Tại hạ còn muốn đem theo hai người cùng đi.

Người che mặt hỏi :

- Có phải Tần Nhi và Hàn công tử không ?

Phương Tú xen vào :

- Các hạ đem Tần Nhi đi thì còn có thể chứ đem Hàn công tử thế nào được ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đó là một điều kiện tiên quyết nếu Phương viện chúa không ưng thuận, thì tại hạ cũng chẳng cần nói rõ nội tình .

Phương Tú nhìn người che mặt ngập ngừng nói :

- Ý kiến Động chủ ..thế nào?

Người che mặt ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại :

- Nếu lão phu thắng ngươi thì sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Hãy khoan ! Tại hạ chưa nói hết điều kiện .

Người che mặt hỏi :

- Còn điều kiện gì nữa?

Lý Hàn Thu đáp :

- Các hạ cũng phải nói rõ thân thế .

Người che mặt cười lạt hỏi :

- Được rồi ! Nhưng ngươi bị bại thì sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ mà thua thì bó tay chịu trói tuỳ các hạ xử trí thế nào cũng được .

Người che mặt nói :

- Quân tử nhất ngôn !

Lý Hàn Thu nói theo :

- Tứ mã nan truy . Nhưng chính ngươi các hạ phải thắng tại hạ mới được còn các vị hợp lực với nhau để thủ thắng thì không kể .

Người che mặt nói :

- Được rồi !

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu mình thắng được người che mặt này thì quay lại đối phó với Phương Tú dĩ nhiên là dễ hơn nhiều. Khi ta kiềm chế được hai lão rồi thì việc ra khỏi Phương Gia Đại Viện chẳng khó khăn gì nữa .

Bỗng nghe người che mặt trầm giọng quát :

- Hãy coi chừng !

Đột nhiên lão rung tay phóng kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu đưa kiếm lên đỡ rồi thuận đà phản kích liền .

Chỉ trong khoảnh khắc, hào quang lấp loáng, bóng kiếm tung hoành . Hai người chỉ bắt đầu khai diễn một trường ác đấu vô cùng kịch liệt .

Trong nhà địa thế chật hẹp . Hai người đều không thi triển được thân pháp mau lẹ để né tránh thế kiếm của đối phương mà chỉ trông vào cách biến chiêu để kiềm chế đối phương . Hai bên đều qua lại những chiêu thức cực kỳ nguy hiểm cơ hồ trí mạng .

Lý Hàn Thu thi triển Thất Tuyệt Ma Kiếm một kiếm pháp hiểm ác nhất thiên hạ mà người che mặt vẫn ra chiêu đỡ gạt được .

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã đấu hơn năm mươi hiệp .

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ :

- Từ ngày gia nhập giang hồ ít khi ta gặp người đón đỡ được mười chiêu của ta thế mà lão che mặt này cầm cự mấy chục chiêu vẫn không nạp mạng thì ít ra hắn đã hiểu rõ Thất Tuyệt Ma Kiếm . Cuộc chiến này e rằng khó lòng thắng được .

Bỗng thấy người che mặt chuyển vận trường kiếm phong toa? hai ba chiêu kiếm chớp nhoáng của Lý Hàn Thu rồi quát lên :

- Hãy dừng tay !

Lý Hàn Thu dừng thế kiếm hỏi lại :

- Chuyện gì vậy?

Người che mặt đáp :

- Cục diện bửa nay đã rõ lắm rồi, nếu chúng ta tiếp tục tỷ võ trong nhà thì khó lòng phân thắng bại được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy các hạ tính sao?

Người che mặt đáp :

- Chúng ta ra ngoài động thủ . Ngoại trừ kiếm thuật, ai nấy có thể thi triển môn võ công khác, hoặc giả có phân thắng bại chăng .

Lý Hàn Thu hỏi móc :

- Các hạ muốn gói ghém cả cách xử dụng thuốc mê nữa chứ ?

Người che mặt mỉm cười hỏi lại :

- Sao? Sử dụng thuốc mê thì cũng chỉ kể như là một thứ ám khí phỏng có khác gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Thật là một lối giải thích rất tân kỳ ! Bửa nay tại hạ mới thấy là một .

Người che mặt nói :

- Nếu chúng ta không tiếp tục tỷ đấu thì lão phu cũng không để ngươi sống thêm được ba ngày nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp :

- Vì ngươi là tay kình địch của lão phu . Trên cõi đời này hễ ai đã được lão phu xếp vào hàng địch thủ thì nhất định phải chết .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu vậy tại hạ đã được phần vinh dự thì có chết cũng chẳng ân hận gì nữa

Người che mặt hỏi :

- Ngươi chưa trả lời câu lão phu hỏi có chịu thay đổi chiến địa không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không được đâu ! Tại hạ thấy lòng người thâm độc ác quá nhiều rồi, không muốn mắc bẫy nữa .

Người che mặt lạnh lùng hỏi :

- Lúc chúng ta ước hẹn cuộc tỷ đấu dường như quên bẳng đi không hẹn rõ là đánh nhau trong bao nhiêu hồi hợp . Bây giờ đã đấu ngoài trăm chiêu vẫn giữ nguyên cục diện bất phân thắng bại mà các hạ lại không chịu thay đổi chiến trường thì chẳng biết đến bao giờ mới có kẻ được người thua!

Lý Hàn Thu đáp :

- Hai mà không có cách nào đưa ra khỏi căn phòng nhỏ này thì chúng ta cứ tiếp tục dằng co ở đây mãi cũng không sao .

Người che mặt hỏi :

- Ngươi bị hãm thân vào chốn trùng vi, chẳng khác nào lâm vào tuyệt địa mà cứ dằng co thì được lợi gì ?

Lý Hàn Thu cười mát đáp :

- Tại hạ đã coi hình thể bốn mặt thì chỉ có cách giữ ở trong nhà này hai vị mới khó xoay xở để mà liên thủ hợp công .

Phương Tú nói :

- Phương mỗ mà hô một tiếng là lập tức có bao nhiêu cao thủ đến giáp công tứ phía .

Lý Hàn Thu nói :

- Bọn họ nhiều lắm là chỉ thêm một người vào đây giáp công thì tại hạ tự tin là có thể đối phó được .

Chàng cười lạt hai tiếng rồi nói tiếp :

- Tại hạ cũng muốn cho bọn thuộc hạ của viện chuá tới đây để họ trông rõ cái kém cỏi hèn hạ của viện chúa .

Phương Tú ngẩn người ra không biết nói thế nào .

Nguyên Lý Hàn Thu nói câu sau cùng đã nhằm trúng vào nhược điểm của đối phương .

Chàng đưa mắt nhìn người che mặt nói tiếp :

- Trường hợp mà chúng ta không thể dùng võ công để phân thắng bại thì tại hạ tin rằng cuối cùng nó cũng phải đi đến kết quả kẻ sống người chết .

Người che mặt nói :

- Ở trong căn nhà nhỏ hẹp, Thất Tuyệt Ma Kiếm của ngươi chẳng thể nào đả thương được lão phu . Lão phu cũng chẳng có cách nào kiềm chế ngươi hoặc phá thế Thất Tuyệt Ma Kiếm . Lão phu không tin là mình chết mà ngươi lại sống được .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ lại tự tin là chúng ta nhất định sẽ phân thắng bại .

Người che mặt ngắt lời :

- Lão phu muốn thỉnh giáo ngươi điều đó .

Lý Hàn Thu đáp :

- Giản dị lắm ! Chúng ta cầm cự trong nhà này không được ăn uống thì rồi đến lúc đói quá hóa mệt, thể lực suy giảm . Ai duy trì sức lực được lâu là người ấy có hy vọng thủ thắng .

Người che mặt giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao? Ngươi muốn cùng lão phu dằng co trong căn nhà này đến mấy ngày chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đó là cách để giải quyết sinh tử, và để kết thúc cuộc đấu. Chúng ta cùng nhịn ăn nhịn uống mà phải duy trì thể lực lâu hơn để mà thủ thắng .

Phương Tú nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng lỏi này đã quyết tâm trả thù cha thì e rằng mình dùng phương pháp gì cũng không thuyết phục được gã .

Đột nhiên người che mặt lạnh lùng nói :

- Ngươi tính thế càng hay, ta chắc rằng ngươi khó lòng được như nguyện ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp :

- Ta cùng Phương Tú sẽ xử dụng phép xa luân chiến khiến cho ngươi không được nghỉ ngơi phút nào, thể lực không ngừng thì hao tổn .

Lý Hàn Thu chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Mình chưa nghĩ đến trường hợp này. Thật là một nguy cơ lớn .

Bỗng nghe người che mặt nói :

- Phương viện chuá hãy chuẩn bị đi ! Lão phu hãy động thủ với gã trước . Hễ hết trăm chiêu thì viện chuá vào thay thế .

Dứt lời, hắn vung trường kiếm đâm tới.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Ta phải hết sức duy trì nội lực mới có thể chống đỡ được lâu bền .

Chàng liền biến đổi thế kiếm chiêu thủ thế để chờ cơ hội tấn công .

Người che mặt thấy Lý Hàn Thu không xử dụng Thất Tuyệt Ma Kiếm đối địch, lập tức lão phóng tay tấn công .

Kiếm khí tung hoành, kiếm hoa nhảy múa . Chiêu nào cũng nhằm đâm vào chổ trí mạng của Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu vận kiếm chống đỡ . Chàng toan dùng những chiêu số của Du Bạch Phong truyền thụ cho .

Người che mặt đánh ra những thế kiếm rất lợi hại. Sau năm chục chiêu, Lý Hàn Thu đối phó không kịp, lâm vào tình trạng nguy hiểm .

Lý Hàn Thu nhận thấy nếu không mở cuộc phản kích thì e rằng chẳng thể cầm cự được ngoài hai

chục chiêu nữa .

Nguyên người che mặt khỏi thế công rất ác độc, khó mà phòng thủ được mãi.

Lý Hàn Thu vừa vận kiếm phản kích vừa tính thầm trong bụng :

- Thằng cha này phóng ra những chiêu kiếm cực kỳ ác độc mà lại có chiêu giống như Thất Tuyệt Ma Kiếm . Ta không thể khinh địch được .

Trong lòng nghĩ vậy, tay chàng phóng kiếm chiêu thần tốc hơn để phản kích .

Mới trong khoảnh khắc hai bên đã khai diễn một trường ác đấu rất kịch liệt .

Vì cả hai người cũng nóng lòng tranh đoạt tiên cơ, nên hai thanh kiếm thường đụng vào nhau bật lên những tiếng rùng rợn .

Phương Tú thấy hai bên mở cuộc tỷ đấu khốc liệt ít có trong võ lâm, bất giác hắn đứng ngẩn người ra mà nhìn .

Trước cuộc ác đấu hy hữu này, Phương Tú dù muốn viện trợ cũng chẳng có cách nào xen vào được .

Song kiếm qua lại ngoài hai chục chiêu, Lý Hàn Thu mới đoạt được tiên cơ . Hai bên vừa thủ vừa công giữ tình thế quân bình .

Lý Hàn Thu không mong được còn người che mặt ra chiều nóng nảy cũng không thể thủ thắng trong chốc lát .

Hai người lại đấu hơn mười chiêu nữa . Đột nhiên người che mặt rút kiếm về, lắc đầu hỏi :

- Không được ! Chúng ta cứ đánh thế này thì khó lòng phân thắng bại được .

Lý Hàn Thu nói :

- Ý tại hạ không cầu thắng .

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Lão phu có tánh quái gở .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Quái gở thế nào?

Người che mặt đáp :

- Bất luận là ai về võ công cũng như về tài trí mà cao hơn lão phu thì chỉ có hai đường .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Là những đường nào?

Người che mặt đáp :

- Một là được lão phu sử dụng, hai là bị lão phu sát hại.

Lý hàn Thu hỏi :

- Các hạ nói vậy thì ra đã giết nhiều người rồi phải không ?

Người che mặt đáp :

- Không nhiều đâu. Vì họ đều là những hào sĩ tài trí vào bậc nhất trong võ lâm, thì phỏng được mấy.

Lý Hàn Thu nói :

- Dù sao các hạ cũng đã gây nên tội nghiệt không ít .

Người che mặt nói :

- Điều khiến cho lão phu ngạc nhiên là trong hạng thanh niên có người cũng là địch thủ của lão phu .

Lý Hàn Thu hững hờ đáp :

- Các hạ quá khen rồi !

Người che mặt đột nhiên cười khanh khách nói :

- Lão phu muốn đưa ra điều kiện với ngươi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Điều kiện thế nào?

Người che mặt đáp :

- Chúng ta bàn về sự hợp tác .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hợp tác như thế nào?

Người che mặt đáp :

- Lão phu luyến tiếc nhân tài. Người nào có tài mà không phải thuộc hạ của lão phu thì kẻ thù .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nghe giọng lưỡi của các hạ thì rõ ràng là Đàm Dược Sư rồi. Không hiểu các hạ đã chịu thừa nhận chưa?

Người che mặt dáp :

- Người nào được lão phu thưởng thức sẽ đươc đối đãi đặc biệt . Ngươi muốn điều gì chỉ cần nói ra miệng là lão phu tự tin có thể làm được . Còn lão phu là ai thì ngươi cứ gia nhập tổ chức của lão phu rồi sẽ biết .

Lý Hàn Thu đã toan bài bác, chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Ta thử đưa ra một vấn đề nan giải đồng thời động đến tâm bệnh giữa lão và Phương Tú, xem lão tỏ thái độ thế nào?

Chương 110: Lý Hàn Thu Ra Khỏi Hang Hầm

Lý Hàn Thu nghĩ vậy rồi nói :

- Tại hạ có một điều nan giải e rằng các hạ không chịu ưng thuận .

Người che mặt hỏi :

- Điều gì ? Ngươi thử nói nghe !

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ chỉ có một tâm nguyện lớn là làm sao trả được mối thù cho song thân .

Người che mặt hỏi :

- Kẻ thù của ngươi là ai?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương Tú ở Kim Lăng và Hàn Đào ở Từ Châu. E rằng các hạ không chịu thoả mãn điều này.

Người che mặt ngập ngừng hỏi :

- Lệnh tôn là ..

Lý Hàn Thu nói ngay :

- Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần .

Người che mặt đảo mắt nhìn Phương Tú hỏi :

- Phương viện chúa ! Gã nói vậy có đúng không ?

Phương Tú nghiêng mình đáp :

- Đúng thế ! Lý Thanh Trần quả nhiên bị chết về kế hoạch thuộc hạ, nhưng thuộc hạ không phải hung thủ đã hạ sát y .

Người che mặt hỏi :

- Vậy hung thủ là ai?

Phương Tú khẻ thở dài đáp :

- Giữa lúc thuộc hạ và Lý công tử đây đã gây nên mối thù sâu cay thì dù thuộc hạ có nói tên hung thủ đã giết Lý Thanh Trần cũng chẳng thể cởi mở được mối thù giữa thuộc hạ và Lý công tử .

Người che mặt cười lạt hỏi :

- Viện chúa thử nói họ tên y để lão phu coi có nhận biết y không ?

Phương Tú ngập ngừng :

- Việc này đã xảy ra trước đây hai chục năm .

Người che mặt nói :

- Lão phu biết rồi mà chỉ muốn hỏi viện chúa tên họ hung thủ còn những vụ phát sinh gần đây thì hỏi làm chi ?

Phương Tú không biết làm sao được liền đáp :

- Theo chổ thuộc hạ biết thì người đó đã thoát ly giang hồ từ lâu rồi.

Lý Hàn Thu đã toan nói xen vào nhưng rồi chàng lại nhẫn nại im tiếng để chờ xem người che mặt phản ứng thế nào

Người che mặt đột nhiên cất giọng cực kỳ lạnh lẻo hỏi :

- Phương viện chúa ! Vụ này thế nào? Chẳng lẽ viện chúa còn muốn dối cả lão phu nữa chăng ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Thuộc hạ không dám .

Người che mặt hỏi :

- Sao viện chúa không chịu nói rõ họ tên người đó ra .

Phương Tú đáp :

- Thuộc hạ có chổ nghi ngờ chưa hiểu , chẳng biết có nên hỏi lại Động chủ không ?

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi ! Ngươi hỏi đi !

Phương Tú hỏi :

- Thuộc hạ theo hầu Động chủ hơn mười năm trời kể ra đã hết dạ trung thành, không hiểu tại sao Động chủ coi thuộc hạ không bằng người ngoài?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Chẳng lẽ ngươi bất mãn với lão phu ư ?

Phương Tú đáp :

- Bất mãn thì không dám, nhưng trong lòng thuộc hạ hoài nghi như vậy mà chẳng dám dấu kín trong lòng .

Người che mặt cười hỏi :

- Theo ý ngươi thì nên thế nào?

Phương Tú đáp :

- Nếu Động chủ có lòng bênh vực cho thuộc hạ thì nên giúp thuộc hạ một tay để giết chết Lý Hàn Thu đặng tuyệt mối lo âu về sau.

Người che mặt hỏi :

- Ngươi đã hao phí không biết bao nhiêu tiền bạc để bố trí nhiều cơ quan trong Phương Gia Đại Viện và coi như một bức thành đồng vách sắt, con chim cũng khó lòng chui lọt, mà sao người ta trà trộn vào đây được ?

Phương Tú đưa mắt nhìn Tần Nhi nằm trên giường đáp :

- Nhất định vì con tiện tỳ này làm nội ứng, đã đón tiếp gã . Sáng mai thuộc hạ điều tra cho biết rõ vụ này rồi quyết nghiêm trị không tha .

Người che mặt cười lạt đáp :

- Trừ phi chúng ta rời khỏi căn nhà này mới biết rõ được .

Phương Tú ngơ ngác nghĩ thầm :

- Nghe giọng lưỡi lão này thì không còn cách nào mà chiến thắng được Lý Hàn Thu nữa .

Hắn xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi cất tiếng hỏi :

- Nếu thuộc hạ cùng Động chủ hiệp lực liệu có giết chết được y không ?

Người che mặt đáp :

- Gã đã trà trộn được vào đây đủ tỏ tài trí cùng đởm lược đều có chỗ hơn người. Gã chiến đấu cùng lão phu kẻ tám lượng người nửa cân vẫn giữ thế quân bình thì võ công gã có thể bao trùm võ lâm khó mà kiếm được tay cao thủ tuổi trẻ lại xuất sắc đến thế .

Phương Tú vội hỏi :

- Phải chăng Động Chủ có ý thu nạp gã để mình sử dụng ?

Người che mặt đáp :

- Nhân tài như vậy thì trong võ lâm phỏng được là bao? Làm sao lão phu không luyến tiếc .

Phương Tú khẻ thở dài hỏi :

- Nhưng gã là kẻ kiêu ngạo bất thuần mà thu để bên mình há chẳng là việc nuôi ong tay aó, nuôi cọp gầm giường ?

Người che mặt đáp :

- Đó chẳng qua là ngươi sợ gã trả món phụ cừu mà thôi !

Lý Hàn Thu nghe hai người tranh luận không khỏi mừng thầm trong dạ tự nhủ :

- Phương Tú đã có dạ phản kháng . Cuộc tranh chấp bửa nay càng khiến cho ý kiến đó thêm phần kiên quyết . Còn lão che mặt này lại là người thâm trầm nham hiểm có lý nào lão chẳng nhìn rõ đối phương ? Dù bửa nay hai người còn nhường nhịn nhau nhưng rồi tất có ngày bộc phát, trở mặt thành thù . Ngày đó chắc chẳng còn bao xa .

Bỗng nghe Phương Tú chậm rãi nói :

- Động chủ vì lòng luyến tiếc kẻ có tài một cách thiết tha, thuộc hạ không tiện nói nữa .

Người che mặt hỏi :

- Được rồi ! Ngươi hãy cho ta biết trước người nào đã động thủ sát hại phụ thân gã ?

Phương Tú không làm sao được, dặng hắng một tiếng rồi nói :

- Người động thủ giết chết Lý Thanh Trần là Cung chủ cung Tử Vi ở Mao Sơn .

Lý Hàn Thu nghe Phương Tú nói vậy thì chấn động tâm thần cơ hồ la thất thanh . Chàng ngấm ngầm thở phào một cái, gắng gượng kìm hãm mối xúc động trong lòng .

Người che mặt trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Có thật thế không ?

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là chuyện thật .

Lý Hàn Thu nghĩ bụng :

- Chắc Phương Tú không dám lừa gạt động chủ hắn, có thể lời hắn nói đây là đúng sự thực .

Bỗng thấy người che mặt rung động tấm sa ngó Lý Hàn Thu hỏi :

- Các hạ nghe rõ rồi chứ .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ nghe rõ rồi , nhưng ...

Người che mặt hỏi :

- Nhưng làm sao?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Nhưng Tử Vi cung chủ ở Mao Sơn không có thù oán gì với gia phụ thì làm sao họ lại ra tay hạ sát ?

Người che mặt cười đáp :

- Trên chốn giang hồ nhiều việc cơ trá phi thường , lão phu từng nghe danh Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần . Lẽ thường cây cao phải chịu đựng cả , thịnh danh làm lụy cho người. Rất có thể y chết vì thịnh danh .

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên thủng thẳng nói :

- Dù có sự thực như vậy thì Phương Tú cũng là kẻ lo mưu thiết kế .

Phương Tú nói :

- Tại hạ đã nói rõ từ trước : Việc sát hại lệnh tôn là do tại hạ sắp bày kế hoạch .

Lý Hàn Thu nói :

- Như vậy thì luận đến kẻ đầu tội, Phương viện chúa nên gánh lấy mới không hổ thẹn .

Phương Tú lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Nếu Lý công tử tự tin bản lãnh mình có thể báo thù cho lệnh tiên tôn thì cứ việc động thủ đi.

Người che mặt đột nhiên xen vào :

- Khoan đã !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải hai vị muốn liên thủ để chiến đấu không ?

Người che mặt nói :

- Trong nhà chật hẹp . Mới hai người chúng ta động thủ còn chẳng đủ phát huy nội lực thì còn nói chuyện liên thủ giáp công thế nào được .

Lão ngừng lại một chút rồi cất giọng ôn tồn nói tiếp :

- Lão phu đã nhường nhịn mấy lần, bây giờ lại để thêm cho công tử một cơ hội tối hậu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cơ hội gì ?

Người che mặt đáp :

- Cơ hội để công tử nghĩ kỹ .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ muốn trả mối thù giết cha thì bửa nay là một cơ hội khó kiếm . Trừ phi các hạ ưng thuận cho tại hạ báo thù, không thì chúng ta chẳng còn chuyện gì mà nói.

Giữa lúc ấy bỗng thấy ánh lửa thấp thoáng . Bên cửa dựng lên hai bó đuốc sáng rực .

Nguyên trước khi Phương Tú tới đây đã an bài hơn mười tay cao thủ đến tiếp viện .

Lý Hàn Thu vung cước lên đá trúng vào cửa gỗ đánh binh một tiếng . Cánh cửa đóng lại. Đồng thời chàng đưa trường kiếm dập tắt đèn đi. Trong nhà tối đen như mực .

Giữa lúc Lý Hàn Thu đập kiếm tắt đèn thì đột nhiên hàn quan nhấp nhoáng, hai làn ánh bạc vọt tới nhanh như bay .

Lý Hàn Thu muá tít thanh trường kiếm . Một làn kiếm quang bao quanh thân thể chàng .

Nguyên Phương Tú thấy đèn lửa tắt rồi lập tức vung tay liệng ra một nắm ngân thoa . Hắn hy vọng giữa lúc Lý Hàn Thu phân tâm, may ra liệng trúng vào người chàng .

Ngờ đâu Lý Hàn Thu mắt coi khắp bốn mặt, tai nghe đủ tám phương . Chàng vung kiếm kịp thời gạt rớt ám khí .

Người che mặt lớn tiếng quát :

- Phương Tú ! Bảo chúng chạy đi rồi thắp đèn sáng căn phòng này lên . Lão phu quyết đấu sinh tử với gã này.

Tiếng lão chưa dứt, đột nhiên lão huy động trường kiếm .

Luồng kiếm quang lấp loáng trong bóng tối pha với tiếng khí giới chạm nhau chát chúa !

Bỗng nghe người che mặt tức giận lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi con miệng còn hơi sửa không biết sống chết là gì kia ! Lão phu lấy mạng ngươi đây.

Lại một trận sắt thép đụng nhau choang choảng, lấn át cả tiếng quát tháo om sòm của người che mặt .

Nguyên Phương Tú bắn ra hai mũi ngân thoa đồng thời hắn khiến cho Lý Hàn Thu nổi sát khí chàng gạt rớt ngân thoa, vung kiếm tấn công Phương Tú .

Phương Tú thật là con người xảo quyệt . Hắn phóng hai mũi ngân thoa ra rồi lén lén cất bước nấp về phía sau người che mặt .

Lý Hàn Thu nhảy vọt lên đánh hắn . Người che mặt lại tưởng chàng tấn công mình liền vung kiếm lên phản kích .

Hai người ở trong căn nhà tối tăm mở cuộc ác đấu khích động vô cùng !

Lý Hàn Thu phấn khởi tinh thần tấn công ráo riết phóng ra tới tấp những chiêu thức mãnh liệt phi thường .

Cuộc chiến đấu trong bóng tối lại càng nguy hiểm gấp mười lần ban ngày. Hai bên đều chẳng thấy gì mà chỉ nghe tiếng gió để phân biệt phương vị đối thủ để ra chiêu nghinh địch .

Cuộc ác đấu hiếm có trong võ lâm này hai bên càng đưa ra nhiều thế kiếm cực kỳ mau lẹ .

Bỗng nghe đánh binh một tiếng ! Cánh cửa lại mở ra ! Một giây đuốc sáng soi vào trong nhà sáng rực cả lên .

Bây giờ hai bên mới nhìn rõ sự vật mới cảm thấy cuộc chiến trong bóng tối là nguy hiểm phi thường .

Tấm khăn che mặt của lão quái bị mũi kiếm của Lý Hàn Thu đâm phải rách mấy chổ thủng . Hai bên cạnh sường Lý Hàn Thu cũng bị mũi kiếm của đối phương đâm toạc vạt áo . Hiển nhiên hai bên đã gặp những kiếm chiêu cực kỳ nguy hiểm mà không tự biết !

Hai người chiến đấu đương hăng lại có ánh lửa soi vào nên càng phát huy toàn lực tấn công .

Ánh hàn quang chuyển động, kiếm khí mờ mịt đầy nhà .

Phương Tú một nhân vật đã từng trãi những trận chiến đấu với đại địch cũng phải kinh hồn .

Ngoài nhà gươm đao sáng loà . Ba bốn tên đại hán cầm đao chực xông vào nhưng bị làn kiếm khí lạnh buốt ngăn cản .

Đột nhiên người che mặt đâm tới tấp ba kiếm bức bách Lý Hàn Thu phải rút kiếm về, rồi lão quát lên :

- Dừng tay !

Lý Hàn Thu thu kiếm về, hỏi :

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp :

- Từ ngày lão phu ra đời đến nay . Đây là lần đầu được gặp đối thủ, chiến đấu rất thích thú . Nhưng trong nhà chật hẹp quá nên lão phu còn rất nhiều môn võ công trác tuyệt mà không khi nào thi triển được . Vậy bây giờ chúng ta ra ngoài kia kiếm chỗ rộng rãi để quyết phân thắng phụ nên chăng ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Cuộc chiến dằng dai thế này bất luận thắng phụ ra sao thì cục diện đối với ta cũng rất là bất lợi. Tần Nhi và Hàn công tử đến bây giờ vẫn chưa hồi tỉnh . Nếu Phương Tú không dám phản bội người che mặt thì cuộc sinh tử của hai người kia đều ở trong tay lão Lão che mặt dường như thương yêu Tần Nhi lắm, chắc lão không hại mạng nàng. Còn Phương Tú tất đem toàn lực ra để bảo vệ cho Hàn công tử khỏi bị sát hại. Hai lão đang động thủ với ta tức là chung một kẻ thù, họ chưa đến nỗi xãy chuyện tranh chấp . Nhưng ta mà bình yên rời khỏi nơi đây được thì có thể Tần Nhi và Hàn công tử là người gây ra cuộc tranh chấp giữa bọn chúng . Dù Phương Tú không dám lộ ra ngoài mặt nhưng trong lòng hắn đã bất mãn thì chẳng thể nào bưng mắt người che mặt được . Hai tên hoạt đầu này đều là những tay cực kỳ nham hiểm .

Người che mặt hồi lâu không thấy Lý Hàn Thu trả lời, lão không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi :

- Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

Lý Han` Thu hỏi lại :

- Các hạ liệu có nắm chắc được phần thắng không ?

Người che mặt đáp :

- Lão phu tự tin rằng nếu chiến trường rộng rãi hơn, phát huy được toàn lực thì hạ sát ngươi không phải việc khó khăn .

Lý Hàn Thu nói :

- Cái đó chưa chắc .

Người che mặt nói :

- Nếu thay đổi chiến trường thì chỉ trong vòng ba mươi sáu chiêu là ngươi tất phải mất mạng .

Lý Hàn Thu nghe đối phương nói đến ba mươi sáu chiêu, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- Lão đã nói ra con số này thì chắc là có điều căn cứ gì đây.

Chàng lạnh lùng hỏi lại :

- Nếu trong ba mươi sáu chiêu mà các hạ không bắt sống hoặc đả thương được tại hạ thì sao?

Người che mặt đáp :

- Ta để cho ngươi được tùy ý đưa ra điều kiện .

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi nằm trên giường nói :

- Các hạ đưa thuốc giải và giao Tần Nhi cho tại hạ đem đi.

Người che mặt cười khanh khách đáp :

- Được rồi ! Chúng ta cứ thế .

Lý Hàn Thu nói :

- Lời nói của các hạ sao mà tin được ? Lúc đó các hạ lại hạ lệnh cho biết bao nhiêu cao thủ hiện đã tụ tập ở Phương Gia Đại Viện vây đánh bốn mặt thì tại hạ chẳng mắc lừa ư ?

Người che mặt tức giận đáp :

- Lão phu đứng trước mặt bao nhiêu thuộc hạ mà lời nói không đủ tin ư ?

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu các hạ quả có thành ý thì trước hết hãy cho Tần Nhi uống thuốc giải đi đã !

Người che mặt cười khanh khách nói :

- Té ra các hạ cũng là một nhân vật thương hoa tiếc ngọc .

Quả nhiên lão móc trong bọc ra một viên thuốc giải cho Tần Nhi uống .

Lý Hàn Thu được đằng chân lẫn đằng đầu lạnh lùng nói :

- Hãy giải khai huyệt đạo cho y để tại hạ hỏi y mấy lời.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi quay lại bảo Phương Tú :

- Viện chúa giải khai huyệt đạo cho y đi !

Phương Tú không sao được phải giải khai huyệt đạo cho Tần Nhị

Tần Nhi thở phào một cái đưa tay lên lau mồ hôi trán .

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Tần Nhi ! Lý công tử đây muốn cứu ngươi. Y cùng lão phu ước định tỷ võ .

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Động chủ của các vị đây võ công cao cường . Tại hạ không nắm vững phần nào . Chỉ còn mong chống đỡ được ba mươi sáu chiêu tức là đắc thắng .

Tần Nhi gật đầu nói :

- Tiểu tỳ đều nghe rõ rồi.

Dược lực vừa thuyên giảm, má nàng hãy còn đỏ hồng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy càng hay ! Việc này cần cô nương tác chủ mới xong . Không hiểu ý cô nương thế nào?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi lại :

- Công tử định đưa tiểu tỳ đi đâu?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương đừng hiểu lầm ! Tại hạ mà thắng được sẽ đưa cô nương ra khỏi nơi đây rồi thì trời cao bể rộng, cô muốn đi đâu thì đi.

Tần Nhi hỏi :

- Để tiểu tỳ tự ý lựa chọn, công tử có ưng chịu không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Được lắm ! Tại hạ đối với cô nương không có chút tạp niệm nào cả .

Tần Nhi nói :

- Thế thì hay lắm ! Chúng ta hãy quyết định như vậy.

Người che mặt nói :

- Tần Nhi ! Nếu ta bị bại về tay Lý công tử thì e rằng cô nương khó lòng tránh khỏi sự trừng phạt nặng nề của Phương viện chúa .

Tần Nhi nói :

- Tấm thân bạc mệnh khác nào bông hoa đoạn trường . Khi đó tiểu tỳ đành chịu làm nha đầu hầu

hạ người vậy.

Người che mặt cười ha hả nói :

- Lão phu xem ra ngươi có tư cách đại quý, đáng vị mẫu nghi của võ lâm .

Tần Nhi nói :

- Chỉ sợ Tần Nhi này không có phước khí lớn như vậy mà thôi.

Người che mặt hướng về phía Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn có điều gì nữa không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ muốn ra ngoài Phương Gia Đại Viện hãy tỷ thí. Trừ các hạ và Tần Nhi, không còn một ai được theo đi.

Người che mặt trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Ta theo ý công tử hết .

Lý Hàn Thu giơ tay lên hỏi :

- Mời Phương viện chúa dạy qua một chút được chăng ?

Phương Tú hỏi :

- Chuyện chi vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương Gia Đại Viện của các hạ bố trí mai phục lợi hại vô cùng . Nếu bọn tại hạ đang đi giữa đường mà các hạ đột nhiên phát động cơ quan thì chẳng những tại hạ lọt vào cạm bẫy mà e rằng quý Động chủ cũng không tránh thoát, thì làm thế nào?

Người che mặt gật đầu nói :

- Lời nói của công tử rất có lý .

Lý Hàn Thu lại nói :

- Các hạ tuy có tiếng là Động chủ nhưng tại hạ cảm thấy trong lòng Phương Tú cũng thù nghịch

các chẳng kém gì Lý mỗ .

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Các hạ còn điều kiện gì ? Cứ nói nốt ra . Lão phu là hạng người nào mà để kẻ khác khiêu khích .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ cùng Phương Tú đi với nhau để y đưa chúng ta ra khỏi Phương Gia Đại Viện .

Người che mặt nói :

- Được rồi ! Lão phu cũng nghe theo đúng như lời công tử .

Phương Tú toan kháng cự thì người che mặt đã lên tiếng trước :

- Ngươi cứ qua đi ! Lý công tử nói không phải là hoàn toàn vô lý .

Lý Hàn Thu nói :

- Xin các hạ đi với Tần Nhi .

Người che mặt quay lại bồng Tần Nhi lên hỏi :

- Bây giờ đi được chưa?

Lý Hàn Thu đột nhiên cất bước tiến đến gần giường . Tay chàng cắp Hàn công tử lên, tay phải cầm kiếm quát :

- Mời Phương viện chúa đi trước dẫn đường .

Phương Tú không sao được đành cất bước ra đi.

Lý Hàn Thu đi giữa . Người che mặt đi sau cùng .

Ba người ra khỏi Phương Gia Đại Viện, Phương Tú không dám đụng động cơ mai phục .

Nguyên hắn đã tính toán . Một là hắn sợ tổn thương Hàn công tử . Hai là hắn thấy hai người sắp mở cuộc rồng tranh hổ đấu, bất luận ai chết cũng đều có lợi cho hắn . Vì thế mà bao nhiêu cao thủ mai phục hắn đều không cho ai ra tay

Đoàn người đi một mạch ra khỏi Phương Gia Đại Viện .

Sang qua cầu rồi Lý Hàn Thu đặt Hàn công tử xuống hú lên một tiếng dài rồi nói :

- Phía trước mặt có một khu quảng rừng vắng vẻ . Chỗ đó rất rộng rãi và bằng phẳng . Bất luận các hạ có võ công gì đều có thể thi triển tự do được .

Người che mặt nói :

- Vậy công tử hãy dẫn đường .

Chương 111: Bởi Mến Tài Buông Tha Hào Kiệt

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Phương Tú nói :

- Phương viện chúa cần trông nom cho Hàn công tử ...

Phương Tú giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao? Công tử đã động tay động chân vào người y rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ không có lòng dạ đen tối hạ cấp như Phương viện chúa đâu.

Rồi chàng trở gót chạy về phía trước .

Người che mặt chạy theo sau chàng . Bóng hai người chỉ trong chớp mắt đã biến vào trong bóng đêm .

Phương Tú trông bóng sau lưng hai người mất hút rồi mới ngậm răng bồng Hàn công tử lên quay về trong viện .

Lý Hàn Thu chạy một mạch chừng sáu bảy dặm đường, tới nơi hoang dã thì dừng bước lại, hỏi :

- Chổ này có được không ?

Người che mặt đảo nhìn bốn phía rồi từ từ đặt Tần Nhi xuống nói :

- Nếu trong ba mươi sáu chiêu, lão phu mà không thắng được thì để công tử tuỳ ý rời khỏi nơi đây, cả vị Tần cô nương này cũng giao cho công tử . Nhưng trong ba mươi sáu chiêu mà lão phu thắng công tử thì sao?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Đột nhiên hắn lại đưa điều kiện ra, không hiểu vì nguyên nhân gì ?

Chàng liền đáp :

- Nếu trong vòng ba mươi sáu chiêu mà các hạ bắt được tại hạ thì tuỳ ý các hạ muốn làm gì thì làm

. Trường hợp tại hạ bị đả thương không còn dức phản kháng cũng do các hạ xử trí bằng cách nào cũng được .

Người che mặt thủng thẳng nói :

- Nếu lão phu chỉ đả bại công tử thì sao?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ý các hạ muốn thế nào?

Người che mặt đáp :

- Công tử mà thắng thì chẳng những rời khỏi nơi đây một cách yên ổn mà còn được mang theo cả Tần Nhi đi nữa . Còn lão phu thắng mà công tử không làm cho lão phu mãn nguyện được một điều, há chẳng bất công lắm ư ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lát rồi hỏi lại :

- Các hạ muốn tại hạ hứa điều chi ?

Người che mặt đáp :

- Một là công tử quy đầu làm môn hạ lão phu . Hai là làm cho lão phu một việc .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Quy đầu dưới tướng các hạ là một điều ảo tưởng . Chúng ta đừng bàn tới. Còn làm việc gì thì tại hạ muốn biết rõ trước để cần suy nghĩ .

Người che mặt cười lạt ngắt lời :

- Đây là một phen đánh cuộc, đáng lý công tử không có quyền lựa chọn . Lão phu đã nhường cho công tử được hai điều chọn một là đặc biệt rồi đấy.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão nói thế là đúng . Những điều ước hẹn về tỷ võ hai bên phải nhường nhịn nhau mới hợp lý . Điều kiện mà lão đưa ra quả là khiêm nhượng lắm rồi.

Đoạn chàng lạnh lùng đáp :

- Nếu các hạ bảo tại hạ làm một việc thương luân bại lý thì tại hạ thà chết chứ không chịu làm .

Người che mặt cười lạt nói :

- Xem chừng chúng ta khó mà đi tới kết quả cuộc đàm phán . Vậy công tử động thủ đi thôi !

Lý Hàn Thu từ từ giơ chưởng tiến lên nói :

- Nếu các hạ có người trợ quyền là tại hạ bỏ đi ngay đấy, và cuộc tỷ võ này không cần phân thắng bại nữa .

Người che mặt nói :

- Lão phu tin là không cần đến ai viện trợ mà cũng không tin người nào trái mệnh lệnh của lão phu dám đến đây giúp sức .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ chỉ mong lời nói của các hạ đi đôi việc làm .

chàng rung tay một cái. Hàn quang lóe lên, kiếm chiêu đâm tới về phía trước .

Người che mặt vung kiếm gạt .

Lý Hàn Thu định đánh ác liệt . Chàng nghĩ thầm :

- Hắn đã hứa trong vòng ba mươi sáu chiêu là phải thủ thắng thì chắc là lão đã nắm vững mấy phần . Nếu ta làm rối loạn kế hoạch của lão thì chống đỡ mười sáu chiêu là đủ khiến cho lão cảm thấy mất tán lực thì phần thắng sẽ về ta không phải chuyện khó .

Thế kiếm của chàng vừa bị người che mặt hất ra, chàng lại tấn công lập tức không để đối phương có thì giờ phản kích .

Hai bên trao đổi kiếm chiêu đi ngay vào cuộc diện ác liệt .

Chỉ trong nháy mắt Lý Hàn Thu đã phóng ra tám chiêu.

Người che mặt dường như nhìn rõ chổ dụng tâm của Lý Hàn Thu . Đột nhiên lão tung mình nhảy lên vọt lên cao đến hơn trượng, cười lạt nói :

- Công tử đừng tính toán nữa . Lão phu nói ba mươi sáu chiêu là chỉ tính những chiêu số mà lão phu tấn công cả trăm chiêu cũng bằng vô dụng .

Lý Hàn Thu dừng kiếm lại lạnh lùng nói :

- Phép động thủ tỷ võ phải có công có thủ . Tại hạ tấn công không kể thì ra các hạ muốn tại hạ bó

tay chịu trói chăng ?

Người che mặt thủng thẳng đáp :

- Công tử có thể vừa công vừa thủ, nhưng cách tính là phải tính những chiêu số của lão phu tấn công làm chuẩn đích . Hạn định chiêu thức để thủ thắng là việc tối kỵ trong võ lâm . Phép tính của lão phu chẳng phải không công bằng .

Lý Hàn Thu nói :

- Phải rồi ! Dù theo chiêu số của các hạ làm chuẩn đích, nhưng các hạ cũng phải đánh cho lẹ . Nếu bằng giờ các hạ mới tấn công một chiêu thì ba mươi sáu chiêu phải là ba ngày ba đêm mới xong hay sao?

Người che mặt hô :

- Coi chừng !

Đột nhiên lão tung mình tiến đánh tới tấp như gió táp mưa sa . Thanh trường kiếm trong tay lão tóe ra một đám lân tinh .

Lý Hàn Thu lớn tiếng quát hỏi :

- Chiêu này có kể không ?

Chàng giơ vung kiếm một cái thật mạnh . Kiếm ảnh trùng trùng .

Bỗng nghe những tiếng choang choảng rít lên rồi hai người đột nhiên xa ra .

Người che mặt nói :

- Thật là một chiêu "Thiếu Tụ Khai Hoa" tuyệt diệu !

Tiếng quát chưa dứt, lão nhảy lên cao hai trượng . Người còn lơ lửng trên không, lão vung kiếm chém xuống, như con chim đại bàng chụp tới. Thanh thế mãnh liệt khiến người ta phải kinh hãi.

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Thanh thế chiêu này không phải tầm thường, không hiểu là chiêu gì ?

Chàng bản tính quật cường, tuy thấy kiếm thế lợi hại khó bề đón đỡ mà chàng cũng nhảy vọt lên vung kiếm đón tiếp .

Hai thanh kiếm đụng nhau lại bật lên một tiếng chát chuá rùng rợn .

Lý Hàn Thu đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ nách thổi vào bụng . Chàng cúi xuống nhìn thì nách áo đã bị thủng một miếng dài ba tấc, trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Chiêu kiếm này thật là ác độc, nó chỉ đưa chềnh chịch vào gần chừng hai tấc nữa thì ta đã uổng mạng rồi.

Người che mặt đánh một chiêu chưa trúng lập tức quay đầu nhảy lùi về . Tiếp theo lão lại vọt lên không chụp xuống .

Lý Hàn Thu đã bị một lần hụt chết, chàng không dám coi thường . Thanh trường kiếm vung lên thành những làn kiếm hoa trùng điệp hộ vệ thân thể .

Bỗng thấy người che mặt khởi thế công như con chim ưng xà xuống thần tốc phi thường, khó bề kháng cự . Thanh trường kiếm của chàng vọt ra những luồng kiếm hoa hộ thân đột nhiên cảm thấy một luồng áp lực đè lên rất mạnh chẳng khác gì núi Thái Sơn chụp xuống .

Làn kiếm hoa liền bị kiếm khí mãnh liệt đẩy ra .

Lý Hàn Thu tự cảnh giác nếu mình tính cương đón gạt đòn thì tất bị thương về lưỡi kiếm của đối phương .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đột nhiên đổi chiêu pháp chuyển mình nhảy vọt ra khỏi thế kiếm của người che mặt .

Người che mặt cả cười hỏi :

- Lý Hàn Thu ! Công tử đã chịu phục chưa?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ hãy còn sức tái chiến không kể là thất bại được .

Người che mặt thủng thẳng nói :

- Ba mươi sáu chiêu Thiên Bằng Kiếm Pháp của lão phu hiện thời đời nay không ai chống cự được . Uy lực mỗi chiêu một nặng thêm . Công tử đã qua mấy chiêu hẳn biết rõ không phải lão phu hăm doạ .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Té ra kiếm pháp mà lão sử dụng đây là Thiên Bằng Kiếm Pháp . Thảo nào mỗi chiêu lão đều nhảy vọt lên như chim bằng xà xuống, uy lực trầm trọng vô cùng .

Người che mặt thấy Lý Hàn Thu lẳng lặng không nói gì liền nói tiếp :

- Nếu công tử bị thương dưới lưỡi kiếm của lão phu thì bất quá trên thế gian mọc thêm ngôi mã mới. Còn công tử chịu quy đầu làm môn hạ lão phu thì thông minh tài trí của công tử đáng là truyền nhân của "Thiên Bằng Tam Thập Lục Chiêu" .

Đột nhiên thanh âm lão biến thành trầm trọng nói tiếp :

- Đây là một việc rất lớn về thừa kế kỳ kỹ tuyệt học . Trên đời không biết bao nhiêu người chỉ mong học được một chiêu nửa thức của Thiên Bằng Kiếm pháp để khoa trương với võ lâm mà lão phu không chịu vì loại kiếm pháp kỳ tuyệt của võ lâm chẳng phải bất cứ ai cũng luyện được . Công tử là nhân vật thứ hai mà bình sinh lão phu nhận thấy có thể truyền thụ Thiên Bằng Kiếm Pháp .

Lý Hàn Thu động tính hiếu kỳ không nhịn được nữa hỏi ngay :

- Trước tại hạ còn ai có thể thừa kế môn tuyệt học này?

Người che mặt đáp :

- Đúng thế ! Bọn hậu bối võ lâm những bậc kỳ tài có cả hàng ngàn mà lão phu mới thấy được hai người.

Lý Hàn Thu nhắc lại :

- Người kia là ai?

Người che mặt đáp :

- Hàn công tử vừa rồi đó .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Tài trí của Hàn công tử quả nhiên phi thường .

Người che mặt thấy Lý Hàn Thu không trả lời đã tưởng mình làm cho chàng động tâm, liền lớn tiếng hỏi :

- Công tử ưng chịu rồi chứ ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không chịu.

Người che mặt rất đỗi ngạc nhiên hứ một tiếng rồi hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chúng ta không đi cùng một đường nên khó bề hợp tác .

Người che mặt đáp :

- Lão phu tham tài ái sắc mà không nỡ giết hại công tử, đó là yêu người có tài. Nếu công tử cự tuyệt không quy hàng dưới trướng thì cái tài hoa tuyệt thế của công tử biến thành cái vạ làm chết công tử đó .

Lý Hàn Thu thở phào một cái nói :

- Các hạ đã ưng ý Hàn công tử thì đem Thiên Bằng Kiếm Pháp mà truyền cho y . Tấm thịnh tình của các hạ, tại hạ chỉ xin tâm lãnh mà thôi.

Người che mặt từ từ giơ trường kiếm lên nói :

- Công tử đã quyết định chọn đường chết thì lão phu đành thành toàn cho công tử vậy.

Lý Hàn Thu để thanh kiếm ngang trước ngực thủ thế và vận công lực toàn thân vào kiếm rồi nói :

- Bất luận các hạ giỏi thuật dịch dung đến đâu thì tại hạ vẫn nhận ra các hạ chính là Đàm Dược Sư .

Người che mặt ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Trừ khi công tử chịu quy đầu vào làm môn hạ lão phu, còn ngoài ra chẳng có cách nào khác để biết rõ chân tướng của lão phu được .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Hắn bịt mặt bằng tấm khăn khiến mình không thể nào nhìn chân tướng . Xem chừng hắn nhất định giữ thân thế bí mật .

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi cất tiếng hỏi :

- Phương Tú hô các hạ là "Động Chủ" thì ra hắn làm việc ác đều dựa vào uy thế của các hạ phải không ?

Người che mặt lạnh lùng hỏi lại :

- Công tử sắp bị đổ máu dưới lưỡi kiếm của lão phu thì cần làm chi nhiều chuyện thế ?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp :

- May mà tại hạ không chết thì ngày sau muốn báo thù đã có lai lịch .

Người che mặt cười khanh khách hỏi :

- Công tử tưởng Phương Tú chân tâm quy đầu lão phu ư ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Sao? Chẳng lẽ giữa Động chủ và hạng nô bộc lại cả điều manh tâm .

Người che mặt đáp :

- Phương Tú phải quy đầu lão phu có chỗ tâm, bất đắc dĩ hắn phải theo mệnh lệnh . Nhưng thực ra lúc nào hắn cũng nghĩ tới việc kháng cự lão phu .

Lý Hàn Thu nói :

- Thế ra các hạ cũng biết rồi?

- Lão phu không chịu thu nạp Hàn công tử làm môn hạ để truyền "Thiên Bằng Tam Thập Lục Chiêu" cho gã cũng vì lòng bất trung của Phương Tú đối với lão phu .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ hỏi xong rồi ! Các hạ động thủ đi thôi.

Người che mặt lạnh lùng nói :

- Xem chừng công tử muốn chết lắm rồi !

Lão từ từ giơ kiếm lên thủ thế muốn tấn công .

Lý Hàn Thu biết là để hắn nhảy lên tập kích thì nguy hiểm vô cùng . Muốn đối phó với thế công của đối phương tựa hồ chỉ có một biện pháp duy nhất là mình tranh tiên đánh trước, khiến chờ hắn phải đỡ, không rảnh để mà tập kích .

Tuy lòng chàng tính vậy nhưng người che mặt đã thủ thế sẵn sàng bất cứ lúc nào nhảy lên cũng được . Tình trạng này bắt buộc Lý Hàn Thi không thể tuỳ tiện ra tay mà phải thủ thế chờ đợi.

Ngờ đâu người che mặt giơ kiếm lên nhưng vẫn không chịu tấn công ngay.

Hai bên lâm vào cục diện dằng co .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Lý Hàn Thu không nhịn được nữa rung động trường kiếm nhảy xổ tới.

Giữa lúc Lý Hàn Thu ra tay thì người che mặt cũng nhảy vọt lên cao vung kiếm đánh xuống .

Lý Hàn Thu thấy vậy thì trong lòng kinh hãi vô cùng . Nhưng thế chiến đã thành, Lý Hàn Thu muốn dừng lại cũng không được nữa . Chàng không kiềm chế nổi mình đành phát huy toàn lực ra chiêu.

Trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một tia sáng .

Đột nhiên chàng biến đổi thế đánh . Cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phiá người che mặt .

Cách đánh liều mạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của người che mặt khiến cho thế kiếm của lão không khỏi đờ đẫn lại một chút .

Trong khoảng thời gian chớp mắt này, kiếm hai bên đụng nhau bật lên một tiếng choảng rùng rợn .

Lý Hàn Thu đột nhiên cảm thấy cạnh sường đau buốt, nhưng may chàng đã thoát chết dưới lưỡi kiếm của đối phương hạ mình xuống đất .

Chàng nhìn xuống cạnh sường thấy máu tươi chảy ra ướt đẫm nửa vạt áo .

Lý Hàn Thu ngấm ngầm nghiến răng chịu đau.

Người che mặt đặt chân xuống đất xoay lưng về phía Lý Hàn Thu .

Lúc này Lý Hàn Thu có thể vọt lại tập kích, song thương thế chàng khá nặng không còn lực lượng phản công .

Người che mặt từ từ xoay mình lại hỏi :

- Công tử có bị thương không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Có ! Nhưng không nặng lắm . Tại hạ tự tin còn có thể tái chiến . Vết thương không làm cho tại hạ chịu thua được .

Người che mặt cười ha hả nói :

- Lão phu cần phải giết công tử . Công tử đã muốn tái chiến thì còn gì hay bằng !

Dứt lời lão từ từ giơ kiếm lên .

Lý Hàn Thu tự biết mình khó lòng tiếp nổi chiêu này, chàng ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng :

- Kiếm pháp "Thiên Bằng Tam Thập Lục Chiêu" đã làm cho Thất Tuyệt kiếm pháp của ta bị lu mờ . Lão ra chiêu này e rằng mình khó lòng tránh khỏi.

Bỗng thấy người che mặt vung trường kiếm lên cao .

Lý Hàn Thu cũng ngấm ngầm vận chân lực, chuẩn bị đánh một chiêu tối hậu. Song chàng cũng tính trước rằng mình không còn cơ hội nào tránh thoát . Vì tình thế bắt buộc, chàng không còn cách nào hơn là liều lĩnh một lần nữa .

Ngờ đâu người che mặt toan phát chiêu thì đột nhiên tay kiếm mềm rũ xuống .

Lý Hàn Thu đã vận dư lực toàn thân để chuẩn bị đón tiếp đòn đánh của người che mặt, chàng thấy người che mặt đột nhiên hạ kiếm xuống thì trong lòng rất lấy làm kỳ, cứ ngẫn người ra không biết làm thế nào .

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng nói :

- Lão phu không nở giết công tử . Công tử hãy đem con nha đầu này chạy đi.

Lý Hàn Thu tưởng hai tai mình nghễnh ngảng, sửng sốt hỏi lại :

- Các hạ bảo sao?

Người che mặt đáp :

- Lão phu bảo công tử đưa con nha đầu này rời khỏi nơi đây cho lẹ .

Lần này Lý Hàn Thu nghe rất rõ nhưng vẫn không tin hỏi lại :

- Các hạ nói thật chăng ?

Người che mặt đáp :

- Lão phu nói dối công tử làm chi ?

Đột nhiên lão lùi vào bức tường giơ kiếm lên trỏ vào Tần Nhi nói :

- Đem thị chạy mau đi ! Nếu còn chần chờ thì Phương Tú dẫn người tới khi đó muốn chạy thì không phải dễ dàng .

Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày từ từ cất bước tiến về phía trước . Chàng lại tới gần Tần Nhi mà

người che mặt vẫn không để tâm tình gì .

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Hắn có thể giết mình được mà sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý ?

Lòng chàng nghi hoặc khôn xiết mà không sao nghĩ được nguyên nhân .

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng thúc giục :

- Không chạy mau đi còn chờ gì nữa?

Lý Hàn Thu tra kiếm vào vỏ, bồng Tần Nhi lên .

Người che mặt thủng thẳng nói :

- Thị uống thuốc giải rồi nhưng còn bị điểm huyệt . Công tử chỉ giải khai huyệt đạo cho thị là xong .

Lý Hàn Thu dạ một tiếng rồi rời cắp Tần Nhi lên xoay mình chạy về phía trước . Nhưng lòng chàng vẫn thắc mắc e sợ người che mặt rượt theo, nên thỉnh thoảng ngoảnh đầu nhìn lại.

Người che mặt vẫn không chạy theo .

Lý Hàn Thu chạy một mạch được chừng tám chín dặm thì đến trước một toà tiểu miếu.

Nhân chổ bị thương ra máu nhiều, chàng cảm thấy mệt nhoài. Huống chi chàng phải ôm Tần Nhi mà chạy nên rất tổn hơi sức . Chàng đưa mắt nhìn ngôi cổ miếu nhủ thầm :

- Ta nghỉ một chút đồng thời giải khai huyệt đạo cho Tần Nhi rồi sẽ tính .

Đoạn chàng từ từ vào trong miếu.

Đây là một ngôi miếu thổ địa nhỏ bé chỉ bằng một gian phòng .

Lý Hàn Thu đặt Tần Nhi xuống giải khai huyệt đạo cho nàng .

Tần Nhi ngồi nhỏm dậy nói :

- Công tử ngồi xuống mau để tiểu tỳ buộc vết thương cho .

Nguyên thần trí nàng đã khôi phục, chỉ vì bị điểm huyệt nên không cử động được mà thôi.

Nàng không chờ Lý Hàn Thu trả lời, thò tay vào bọc rút chiếc khăn tay ra lau huyết tích miệng vết

thương cho chàng . Nàng lại dùng ngón tay nhỏ nhắn xé bỏ những miếng áo rách trên người Lý Hàn Thu .

Trên trời ánh sao lấp loáng có thể nhìn rõ cảnh vật một cách lờ mờ .

Tần Nhi chăm chú ngó vết thương Lý Hàn Thu , lắc đầu nói :

- Công tử bị thương khá trầm trọng !

Lý Hàn Thu thở phào một cái , nói để mình nghe :

- Lạ thật ! Lạ thật !

Tần Nhi long lanh cặp mắt hỏi :

- Công tử nói gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Bản tâm lão định giết tại hạ mà không hiểu tại sao đột nhiên lại tha cho đỉ

Tần Nhi hỏi lại :

- Người che mặt ấy ư ?

- Phải rồi ! Lão chỉ đánh một chiêu nữa là tại hạ sẽ mất mạng dưới lưỡi kiếm của lão . Thế mà lão bảo tại hạ chạy đi, đồng thời giao đem cả cô nương chạy theo .

Tần Nhi đáp :

- Trong vụ này tất có nguyên nhân gì đây.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ đã nghĩ đến bể đầu mà không hiểu vì nguyên nhân gì ?

Tần Nhi nói :

- Thương thế công tử khá trầm trọng, chảy máu ướt đến nửa người, bây giờ vẫn chưa ngừng . Hãy buộc vết thương rồi nói chuyện .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đáng lý tại hạ chết rồi mà hãy còn sống . Vậy chút thương đó có chi đáng kể .

Tần Nhi đáp :

- Người quân tử lấy việc giữ mình làm trọng . Sao công tử lại đày đoạ tấm thân như vậy? Hãy mau lấy thuốc đưa cho tiểu tỳ .

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không đem theo .

Tần Nhi đưa tay sờ soạn vào người mình nói :

- Tiểu tỳ bị điểm huyệt, thành ra binh khí, ám khí chẳng đem được gì đi, dĩ nhiên là dược vật cũng không có .

Lý Hàn Thu nói :

- Không cần ! Chút thương ngoài da này, tại hạ ráng chịu được .

Tần Nhi nói :

- Thương thế công tử đã không nhẹ mà lại mất máu quá nhiều, cần phải nghỉ ngơi một thời gian mới được .

Lý Hàn Thu gượng cười hỏi :

- Phải nghỉ ngơi một thời gian ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nhưng hiện giờ tại hạ làm gì có thời giờ nghỉ ngơi.

Tần Nhi xé vai áo rách buộc vết thương cho Lý Hàn Thu rồi nghiêm nghị nói :

- Công tử phải lưu lại tấm thân hữu dụng thì sau mới có thể trả thù cho song thân và chấn chỉnh chính nghĩa võ lâm . Chúng ta hãy tìm vào một nhà nông đặng dưỡng sức hai ngày.

Lý Hàn Thu còn muốn tranh biện thì Tần Nhi đứng lên hỏi :

- Công tử nghe tiểu tỳ một phen được không ?

Vẻ mặt ôn nhu, khóe mắt ra chiều tha thiết khiến cho Lý Hàn Thu không nỡ cự tuyệt . Chàng đáp :

- Phương Tú cố giết cho bằng được tại hạ mới cam lòng . Chúng ta ẩn tránh nơi đâu cũng chẳng an toàn vì hắn phái hết bao nhiêu người đi lùng khắp nơi.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Nếu công tử đi một mình thì thực chẳng có cách nào lọt qua được tai mắt Phương Tú, nhưng còn tiểu tỳ đi kèm thì tình thế lại khác hẳn .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp :

- Vì tiểu tỳ đã hiểu rõ Phương Gia Đại Viện . Tiểu tỳ ở đó từ thuở nhỏ nên thông tỏ ngọn ngành hành động của bọn họ, tự nhiên có cách đối phó .

Chương 112: Trong Rừng Lau Hào Kiệt Lánh Mình

Lý Hàn Thu không nói gì nữa .

Đột nhiên có tiếng người ở xa hỏi vọng lại :

- Đây là địa phương nào?

Tần Nhi đoạt lấy thanh kiếm của Lý Hàn Thu . Nàng lượm rất mau những mãnh áo rách dưới đất và lau sạch vết máu loang lỗ cất giọng ôn nhu hỏi :

- Công tử để tiểu tỳ sắp đặt được chăng ?

Lý Hàn Thu mỉm cười gật đầu.

Tần Nhi dắt Lý Hàn Thu đi rất lẹ ra khỏi cổ miếu chạy về phía sau , khẻ hỏi :

- Công tử trèo lên cây được không ?

Đoạn nàng đưa tay ra đỡ cho Lý Hàn Thu trèo lên một cây cao .

Cây này tuy không lớn , nhưng cành lá rậm rạp, người nấp trên đó khó ai nhìn thấy.

Tần Nhi thấy Lý Hàn Thu trèo lên cây rồi, nàng tự mình ẩn vào trong đám cỏ rậm bên cạnh miếu.

Lý Hàn Thu rẽ cành lá chú ý nhìn ra thì thấy bốn người đang chạy lẹ tới gần tiểu miếu.

Hai người đứng ngoài còn hai tên chạy vào miếu xục tìm một lát rồi trở ra nói:

- Không có !

Một đại hán đứng canh giữ mé tả ngoài cổng miếu nhìn người áo đen mé hữu nói :

- Ngươi sơ tâm như vậy, miệng nói oang oang thì dù bọn chúng ẩn ở đây cũng vẫn phòng bị chạy trốn rồi.

Gã áo đen mé hữu dường như rất kính sợ người áo đen mé tả, khom lưng vâng dạ luôn miệng .

Lý Hàn Thu ẩn mình trên cây nhìn xuống cử động của cả bốn người rất rõ ràng, chàng nghĩ thầm

trong bụng :

- Người áo đen mé hữu vừa rồi quả nhiên lớn tiếng hô hoán, ta mới phát giác mà chuồn ra đây. Chắc hẳn có ý giúp ta .

Đột nhiên chàng động tâm tự hỏi :

- Người đó có phải là Lôi huynh đã cải trang ?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi vận hết mục lực ra mà nhìn .

Tuy mục chàng vượt hẳn người thường song dưới ánh sao lờ mờ, chỉ nhìn thấy thấp thoáng bóng người chứ không rõ tướng mạo .

Bỗng thấy đại hán mé hữu lại vào trong miếu.

Lập tức có ánh sáng bật lên.

Hiển nhiên người áo đen vào miếu rồi đốt mồi lửa để kiểm tra khắp một lượt .

Tần Nhi ẩn gần đó lượm một hòn đá ngấm ngầm vận chân lực rồi liệng ra phía xa xa .

Giữa lúc đêm khuya thanh vắng có rào rào vang lên làm cho chim chóc kinh hãi xào xạc bay ra .

Bóng người áo đen đột nhiên co giò chạy về phía có tiếng động chim bay . Ánh lửa trong miếu lập tức tắt phụt .

Tần Nhi dẫn dụ cho bốn người áo đen ra xa rồi, lập tức nàng xoay mình chạy đến dưới gốc cây vẫy tay .

Lý Hàn Thu ở trên cây nhảy xuống khẻ hỏi :

- Chạy hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Đại khái người áo đen đã phát hiện ra dấu vết trong miếu. Mình không thể ở đây lâu được, vậy ta phải chạy đi thôi ! Công tử đừng sinh cường chiến đấu với họ mà để tiểu tỳ nâng đỡ công tử lên đường .

Nàng đưa bàn tay mềm mại ra đỡ Lý Hàn Thu chạy nhanh về phía chính bắc nhỏ, nước chảy lao xao, ban đêm tĩnh mịch càng nghe rất tỏ .

Tần Nhi dừng bước lại ngửng đầu trong chiều trời nói :

- Nhiều lắm là chỉ nửa giờ nữa là trời sáng bạch . Chỗ này chưa ra khỏi phạm vi tai mắt của Phương Tú . Chúng ta không thể hành động lúc ban ngày. Vậy trước khi trời sáng, chúng ta phải tìm thấy một nơi ẩn mình mới xong .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Hay hơn hết là chúng ta tìm đến một nơi hoang dã đầy cỏ rậm không người qua lại thì Phương Tú đoán sao được hành tung mình .

Tần Nhi cười đáp :

- Cách này tuy hay nhưng công tử cần dưỡng thương thì phải tìm chỗ nghỉ ngơi được . Tiểu tỳ còn muốn kiếm thuốc đấp vết thương công tử .

Lý Hàn Thu gạt đi :

- Không cần đâu ! Thương thế của tại hạ chẳng lấy chi làm nặng, chỉ cần tạm nghỉ ngơi chốc lát là khôi phục nguyên lực được ngay .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ đã coi vết thương của công tử tuy không phạm đến xương cốt thế là may lắm, nhưng nếu không rịt thuốc thì e rằng mất năm sáu ngày mới khỏi được .

Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Tiểu tỳ nhớ rằng gần khe suối này có một rừng lau rậm rạp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ẩn vào trong bụi lau hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Ở đó mới an toàn .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không biết bơi lội. Nếu mình ở dưới nước mà lỡ bị họ tìm thấy thì đành bó tay chịu trói.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Công tử hãy yên tâm ! Tiểu tỳ không để công tử ngồi dưới nước đâu. Giữa đám lau này có một

bãi cát .

Lý Hàn Thu nói :

- Không được ! Không được !

Tần Nhi hỏi :

- Sao mà không được ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chỗ đó dường như có điểm đặc biệt . Cô nương còn biết có lẽ nào người khác lại không hay?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Chỗ này Quyên Nhi cũng biết còn Phương Tú chẳng hiểu biết không ? Nhưng tiểu tỳ chắc đến tám phần là y không biết vì Quyên Nhi chưa nói với ai.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Đó là một bãi cát hoang vu phải không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không phải ! Đó là một địa phương rất tốt cho người dưỡng thương .

Nàng nhìn nhận một lúc rồi tiếp :

- Bãi lau đó ở hạ lưu dòng suối này , không ai cắt xén bao giờ, nó tự sinh tự diệt nên rậm rạp phi thường . Nếu không biết nội tình thì chẳng ai cho là nơi có người ẩn nấp hay người ở .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao? Chổ đó có người ở ư ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Ở đó có một bà già rất hiền lành và hai vị tiểu cô nương diêm dúa . Công tử thử nghĩ coi, một chàng trai bảnh mà vào dưỡng thương tại đó có phải là một nơi rất tốt không ?

Lý Hàn Thu khẻ hắng giọng một tiếng, muốn nói lại thôi.

Tần Nhi nói tiếp :

- Nếu tiểu tỳ thuyết phục được họ chiếu cố cho công tử thì sẽ trở về Phương Gia Đại Viện một chuyến .

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Cô nương định cải trang để trở về hay sao?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không cần ! Tiểu tỳ cứ để nguyên chân tướng trở về .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bọn họ đã biết cô nương đi với tại hạ mà bây giờ cô trở về Phương Gia Đại Viện há chẳng khiến cho bọn họ sinh lòng ngờ vực .

Tần Nhi mỉm cười đáp :

- Tiểu tỳ sẽ có cách để bọn họ tin mình .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có thể nói cách đó cho tại hạ nghe được không ?

Tần Nhi cười đáp :

- Dĩ nhiên là phải khoa trương công tử . Tiểu tỳ sẽ nói công tử là người rất quân tử . Sau khi công tử giải khai huyệt đạo cho tiểu tỳ thì để cho tiểu tỳ tự ý muốn đi đâu thì đi.

Lý Hàn Thu mỉm cười ngắt lời :

- Liệu bọn họ có tin không ?

Tần Nhi đáp :

- Dĩ nhiên là bọn họ phải tin .

Lý Hàn Thu đột nhiên khẻ thở dài nói :

- Tần cô nương ! Dù cô nương thuyết phục được họ trong nhất thời nhưng cô sẽ lâm vào tình trạng rất nguy hiểm .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu nói :

- Người che mặt có mối tình tha thiết với cô . Cô trở về Phương Gia Đại Viện thì có khác gì thân dê chui vào miệng cọp ? Dù Phương Tú có lòng bảo vệ cô nhưng hắn rất sợ người che mặt khi nào hắn dám binh vực cô ?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Công tử thật lòng quan tâm đến tiểu tỳ như thế ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chúng ta đã cùng nhau trãi qua một phen hoạn nạn thì sống chết có nhau mới vừa . Có lý nào mà lại chẳng quan tâm được ?

Tần Nhi khẻ thở dài nói :

- Vậy để tiểu tỳ nghĩ lại coi nên thế nào? Bây giờ tiểu tỳ đưa công tử vào rừng lau đã .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nhất định vào đó ư ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Phương Tú tất nhiên dốc toàn lực để truy tầm hành tung công tử . Trong vòng mấy chục dặm vuông y đều bố trí trạm gác, chúng ta quyết chẳng thể nào lọt khỏi tai mắt họ .

Lý Hàn Thu hãy còn ngần ngừ thì Tần Nhi đã đứng dậy nói :

- Chúng ta đi thôi ! Công tử cứ nghe lời tiểu tỳ, quyết không lầm lẫn .

Nàng cất bước đi trước .

Lý Hàn Thu theo sau. Tần Nhi cứ dọc bờ suối mà đi.

Quả nhiên đi chưa được mấy dặm thấy khe suối rộng mát và toàn lau sậy dầy đặc .

Lúc này trời đã sáng tỏ . Cảnh vật đều nhìn rõ .

Tần Nhi dịu dàng hỏi :

- Vết thương của công tử ra sao? Chúng ta dấn mình xuống nước đi vào rừng lau được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không hề chi ! Chỉ cốt sao cô nương đi được thì tại hạ tự tin là mình cũng đi được .

Tần Nhi mỉm cười đi trước dẫn đường .

Hai người vạch lau rẽ sậy đi sâu mãi vào .

Nước suối mỗi lúc một sâu rồi ngập đến thắt lưng .

Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu, nói bằng một giọng tha thiết :

- Công tử hãy coi chừng chỗ vết thương .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Dưới nước bùn cát rất sâu, cất bước khó khăn . Giả tỷ sâu hơn chút nữa thì con người đến bị hãm vào trong bùn không lên được .

Tần Nhi hỏi :

- Công tử sợ rồi chăng ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Dù cho bửa nay có bị chìm sâu xuống bùn mà chết cũng chẳng thể để nàng khinh thường được .

Tuy Lý Hàn Thu là tay cao thủ bậc nhất nhưng không biết bơi lội, nên chàng đi trong bùn nước không khỏi có chút kinh hãi.

Chàng lại chẳng hiểu Tần Nhi có dụng tâm gì, vẫn phải tiếp tục cất bước tiến về phía trước .

Người nàng thấp hơn Lý Hàn Thu khá nhiều. Nước mới ngập đến thắt lưng Lý Hàn Thu mà đã lên tới ngực nàng . Nhưng nàng không sợ hãi gì hết, vẫn quả quyết tiến bước .

Về sau bùn cát nông dần rồi đi đến chỗ một khu bãi cát nổi cao lên . Khu đất này khô ráp bốn mặt đầy lau sậy vây quanh .

Trên bãi cát rộng chừng năm trượng vuông này có một căn nhà tranh thấp tè .

Tần Nhi rảo bước tiến về phía nhà tranh . Nàng rùng mình mấy cái cho bùn đất dính vào người rớt xuống rồi đưa mắt hướng về phía nhà tranh chắp tay nói :

- Tiểu Tần Nhi lên thềm bái phỏng, mong lão tiền bối cho vào bái kiến .

Thái độ nàng rất cung kính chẳng khác gì kẻ đi cầu sư phụ .

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang đảo mắt nhìn quanh một lượt thì thấy lau sậy trùng điệp bao vây. Cảnh vật ngoài một trượng khó lòng nhìn thấy. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Nơi đây quả là bí ẩn , nhưng hiu quạnh vô cùng ! Con người không đủ định lực mà quanh năm ở đây thì tưởng buồn đến phát bệnh .

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở . Một người đàn bà đứng tuổi mình mặc áo màu lam đứng tựa cửa mỉm cười nói :

- Quý hoá quá ! Tần cô nương còn nhớ mẹ con ta ư ?

Bà ngửng đầu thấy Lý Hàn Thu đứng bên cạnh liền hỏi tiếp :

- Vị này là ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Đây là Lý công tử tên gọi Lý Hàn Thu . Vãn bối đến đây một cách đột ngột, trong lòng lấy làm áy náy, huống chi lại dẫn một người khách lạ .

Phu nhân trung niên nói :

- Không hề chi ! Mời hai vị vào trong này.

Lý Hàn Thu vừa cất bước vừa mượn cô hội liếc mắt nhìn phu nhân thì thấy bà mặc quần sồi áo vải, vào trạc tứ tuần, mặt tròn vành vạnh, có dáng một vị phu nhân trong quý tộc . Chàng không hiểu tại sao nhân vật thế này lại vào cư trú trong một địa phương quái lạ ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã đi vào tới trong nhà .

Cả căn nhà chỉ làm hai gian . Giữa nhà buông một tấm màn bằng vải màu lam ngăn ra làm đôi, thành phòng trong phòng ngoài.

Phòng ngoài là nơi tiếp khách, chỉ bày có ba cái ghế tre và một bàn gỗ . Đại khái phòng này còn dùng làm phòng ăn .

Phu nhân trung niên tủm tỉm cười nói :

- Mời hai vị ngồi chơi.

Lý Hàn Thu nghiêng mình từ từ ngồi xuống nói :

- Tại hạ quấy nhiểu phu nhân !

Phu nhân đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi :

- Phải chăng công tử đã đổ thuốc dịch dung ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhãn quang của phu nhân thật là sắc bén !

Tần Nhi đối với thiếu phụ này ra chiều rất kính sợ . Nàng khép nép đứng một bên không dám trả lời.

Bỗng nghe phu nhân thủng thẳng nói :

- Ở trong hàn xá hay hơn hết là đem chân tướng để gặp nhau.

Tần Nhi khẻ nói :

- Công tử mau đi rửa mặt cho hết lớp thuốc dịch dung .

Phu nhân đột nhiên lớn tiếng nói :

- Du Nhi ! Lấy thau nước lên đây !

Bỗng thấy tấm rèm lay động . Một vị tiểu cô nương chừng mười lăm tuổi mình mặc áo xanh đầu chải thành hai bím tóc, hai tay bưng một thau nước . Trên miệng thau đặt một tấm khăn mặt .

Gót sen thoăn thoắt, cô bé đi tới trước mặt Lý Hàn Thu, nhẹ nhàng đặt thau nước xuống .

Lý Hàn Thu rửa hết lớp thuốc đồ, để lộ bộ mặt anh tuấn ra .

Phu nhân cười ruồi hỏi :

- Lý công tử ! Phải chăng công tử ít qua lại giang hồ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Vãn bối ra đời chưa được bao lâu.

Phu nhân khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Lệnh tôn ..

Lý Hàn Thu nói ngay :

- Tiên phụ là Lý Thanh Trần .

Phu nhân vội hỏi :

- Có phải là Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đó chính là tiên phụ .

Phu nhân biến đổi sắc mặt, nhưng chỉ thoáng qua bà trở lại thản nhiên cười mát nói :

- Ngày trước lão thân có quen biết lệnh tôn .

Lý Hàn Thu rất lưu tâm đến thần sắc phu nhân, chàng nhìn rõ nét mặt đối phương biến đổi dù chỉ là trong nháy mắt, thì không khỏi động tâm . Nhưng chàng đã trải qua mấy phen nguy hiểm nên học được tính trấn thủ giữ cho bình tĩnh, vẻ ngạc nhiên không lộ ra ngoài mặt .

Tần Nhi nói xen vào :

- Bọn vãn bối bị người truy sát đến đây tỵ nạn . Mong rằng lão tiền bối chuẩn cho ở đây mấy ngày.

Phu nhân cười hỏi :

- Cô nương đã được Phương Tú bảo vệ thì còn ai dám truy sát ?

Tần Nhi đáp :

- Người này là Động chủ của Phương Tú, nên Phương Tú sợ lão lắm, dù có lòng che chở vãn bối cũng không dám .

Phu nhân vẻ mặt nghiêm nghị, chậm rãi hỏi :

- Cô nương đã thấy người đó chưa?

Tần Nhi đáp :

- Vãn bối thấy rồi.

Phu nhân hỏi :

- Cô nương có thể tường thuật dung mạo cùng những đặc điểm của lão không ?

Tần Nhi đáp :

- Lão che mặt bằng tấm khăn, không bao giờ chịu bỏ ra, ngoài hai bàn tay toàn thân chổ nào cũng che kín .

Phu nhân ngó Lý Hàn Thu nói :

- Công tử đây bị thương về tay Phương Tú phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Không phải ! Y bị thương về lưỡi kiếm của người che mặt .

Phu nhân dường như có vẻ hứng thú, quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão dùng kiếm pháp gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Kiếm pháp của lão rất ghê gớm . Mỗi chiêu công kích đều như chim Bằng xà xuống . Lão kêu bằng "Thiên Bằng Kiếm Pháp" .

Phu nhân hỏi :

- Thiên Bằng Kiếm Pháp ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế !

Phu nhân trung niên trầm ngâm một lúc rồi hỏi sang chuyện khác :

- Công tử bị thương có nặng lắm không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tuy vết thương khá nặng, nhưng vãn bối tự tin là còn có thể chống chọi được .

Phu nhân gật đầu cười nói :

- Coi nét mặt của công tử thì đại khái là mất máu nhiều quá . Hay hơn hết là công tử phải nghỉ ngơi mấy ngày.

Tần Nhi nói :

- Phương Tú đặt tai mắt khắp nơi. Ngoài chỗ tiền bối đây thì trong vòng mấy chục dặm vuông chẳng còn nơi nào có thể lánh mình được nữa .

Phu nhân nở nụ cười hiền hoà nói :

- Nếu các vị không hiềm chật chội thì lưu lại đây mấy ngày cũng chẳng hề gì .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tự hỏi :

- Nơi đây chỉ có h ai gian phòng nhỏ, mình mà ở lại dưỡng thương thì mẹ con bà ngủ ở đâu?

Phu nhân đã nhìn rõ tâm sự của Lý Hàn Thu liền tủm tỉm cười nói :

- Công tử bất tất phải quan tâm . Ở trong đám lau rậm kia lão thân còn một con thuyền nhỏ có thể trú chân được . Công tử mà ở lại trong căn nhà tranh này thì mẹ con lão thân xuống thuyền ngủ cũng được .

Lý Hàn Thu nói :

- Như thế sao tiện ? Xin cho vãn bối ngủ dưới thuyền cũng được .

Phu nhân gật đầu đáp :

- Cách bố trí ở trong thuyền so với chỗ này tương đối gọn ghẽ hơn .

Bà quay lại ngó Du Nhi nói tiếp :

- Ngươi đi lấy thuốc dấu để rịt vết thương cho Lý công tử rồi dẫn y xuống thuyền để y thay quần áo nghỉ ngơi.

Bà dặn bảo xong xoay mình đi vào phòng trong .

Du Nhi dạ một tiếng rồi vào nhà lấy thuốc ra gói thuốc bột bọc vải trắng . Cô cởi vải buộc chổ vết thương của Lý Hàn Thu ra bỗng chau mày nói :

- Thương thế rất nặng ! Không rịt thuốc thì e rằng sẽ thành mủ mất .

Động tác của cô bé có vẻ thành thạo Cô lấy nước nóng rửa vết thương rịt thuốc vào rồi buộc lại. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, cô đã làm xong .

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương !

Du Nhi mỉm cười đáp :

- Tướng công bất tất phải khách sáo . Bây giờ tiểu muội dẫn tướng công xuống thuyền yên nghỉ .

Tần Nhi khẻ nói :

- Công tử hãy xuống thuyền trước đi ! Tiểu tỳ thay đổi áo quần rồi sẽ xuống sau.

Lý Hàn Thu ngó lại áo quần mình ướt đẫm, chàng toan lên tiếng thì Du Nhi đã nói ngay :

- Dưới thuyền đã có quần áo đàn ông . Tướng công xuống thuyền mà thay đổi.

Rồi cô cất bước đi trước .

Lý Hàn Thu theo sau rảo bước tiến vào trong bụi lau rậm rạp .

Du Nhi đi tới bên rừng lau ở sau nhà, chủm môi huýt lên tiếng còi.

Bỗng thấy ngọn lau lay động, một con thuyền nhỏ mũi nhọn ở trong rừng lau từ từ tiến rạ Một thiếu nữ áo xanh chừng mười tám, mười chín tuổi mình mặc áo vải, tay cầm con sào tre, đứng ở đằng mũi thuyền ra .

Du Nhi nghiêng mình nói :

- Tỷ tỷ ! Má má bảo tiểu muội đưa Lý tướng công đây ra thuyền nghỉ .

Thiếu nữ áo vải dòm ngó Lý Hàn Thu hai lượt rồi dùng sức chống đầu sào xuống đẩy con thuyền gổ áp mạn .

Thiếu nữ áo vải tung mình nhảy lên bờ .

Du Nhi nói :

- Mời tướng công xuống thuyền .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Ba mẹ con nhà này dường như không phải là những người bình thường mà sao lại tìm đến ở chổ không có vết chân người này?

Lý Hàn Thu cất bước xuống thuyền đi vào trong khoang .

Trong thuyền có kê một cái giường gõ đủ cả chăn gấm gối thêu. Hai bên cửa sổ mở ra . Cửa sổ buông rủ hai tấm sa trắng .

Thiếu ni*~ áo vải lên tiếng :

- Xin khép cửa khoang thuyền lại vì trong rừng lau này có muỗi lắm đấy !

Lý Hàn Thu vừa khép cửa khoang thuyền vừa nói :

- Xin đa tạ cô nương !

Du Nhi nói tiếp :

- Xin tướng công yên trí nghỉ ngơi. Bên giường có cái tủ gỗ . Trong tủ đựng quần áo đàn ông . Tướng công cứ tuỳ tiện lấy ra mà thay đổi. Lát nữa tiểu muội sẽ đưa cơm xuống .

Lý Hàn Thu nói :

- Đa tạ hai vị !

Du Nhi và thiếu nữ áo vải trở gót về căn nhà tranh .

Lý Hàn Thu mở tủ áo quả nhiên thấy mấy bộ y phục đàn ông . Chàng lấy một bộ quần áo màu lam ra thay đổi. Còn quần áo mình dính đầy bùn cát thì bỏ ra ngoài khoang thuyền . Chàng ngồi xếp bằng trên giường gỗ vận khí đều hoà hơi thở .

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm, đột nhiên nghe tiếng Tần Nhi vọng ra hỏi :

- Lý tướng công đã nghỉ ngơi chưa?

Lý Hàn Thu mở cửa khoang thuyền ra cười đáp :

- Tần cô nương !

Tần Nhi đã đổi mặc bộ quần áo vải xanh tung mình nhảy xuống thuyền đi thẳng vào khoang cười hỏi :

- Nơi đây có tốt không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Kể ra thì hay lắm ! Có điều tại hạ chưa quen . Vậy chúng ta sớm dời khỏi nơi đây.

Tần Nhi nói :

- Sa đâu ấm đấy ! Tướng công hãy mượn cơ hội này dưỡng thương cho lành rồi sẽ tính .

Lý Hàn Thu nói :

- Thương thế của tại hạ tuy không có gì nặng lắm nhưng muốn chờ cho khỏi hẳn e rằng cũng phải mất một quảng thời gian khá lâu.

Chương 113: Tần Cô Nương Thổ Lộ Tâm Tình

Tần Nhi cười hỏi :

- Dường như Lý tướng công nóng lòng dời khỏi nơi đây?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Nhà này ba mẹ con toàn là đàn bà, tại hạ ở đây chẳng yên lòng chút nào .

Tần Nhi mỉm cười hỏi :

- Người ra còn chẳng e dè mà sao tướng công là nam nhi lại ngại ngùng ?

Lý Hàn Thu chợt nhớ ra điều gì khẻ hỏi :

- Tần cô nương ! Tại hạ xem chừng ba mẹ con nhà này đều không phải hạng tầm thường . Phải chăng họ cũng là nhân vật võ lâm ?

Tần Nhi đáp :

- Cái đó đã hẳn ! Nếu là hạng người không hiểu võ công thì khi nào dám cư trú tại nơi đây?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người ta đã mình mang tuyệt kỷ, chẳng ngại núi thẳm đường xa thì sao lại tìm vào địa phương như thế này?

Tần Nhi đáp :

- Dĩ nhiên người ta cũng có chỗ dụng tâm .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương biết rõ họ lắm phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Cũng không rõ lắm, nhưng họ đều là hảo nhân, tướng công có thể yên tâm ở đây được .

Nàng ngập ngừng một chút rồi tiếp :

- Nếu chủ nhân chốn này mà vừa ý tướng công, thì tướng công được họ trợ lực rất nhiều.

Lý Hàn Thu chau mày ra chiều nghĩ ngợi hỏi :

- Cô nương nói về phương diện gì ?

Tần Nhi chưng hửng một chút rồi tủm tỉm cười hỏi lại :

- Tướng công định đi đâu?

Lý Hàn Thu nhấp nháy cặp mắt đáp :

- Tại hạ đã nương nhờ người ta lấy chỗ dưỡng thương thì tất nhiên đem lòng cảm kích . Hà tất phải biết người ta có vừa lòng hay không ?

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ biết tướng công đi đâu rồi. Tiểu tỳ nói vừa lòng tức là chủ nhân nơi đây coi tướng công có một ấn tượng hay, tỷ như hiện tướng công là người quý phái sẽ được biệt đãi.

Lý Hàn Thu nói :

- Cái đó không cần ! Tại hạ đã chịu ơn ai là mong đáp đền . Sau này nếu mẹ con bà có chổ dùng đến tại hạ sẽ hết lòng để đền đáp mối thịnh tình bửa nay là xong chứ gì ?

Tần Nhi cười hỏi :

- Hay lắm ! Chúng ta đừng nói chuyện vu vơ nữạ Đêm nay tiểu tỳ muốn rời khỏi nơi đây trở về Phương Gia Đại Viện một chuyến, tướng công tính sao ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Nếu cô nương quyết tâm trở về Phương Gia Đại Viện dĩ nhiên tại hạ không tiện ngăn trở . Có điều một mình tại hạ ở lại đây thật là bất tiện. Vậy đêm nay chúng ta cùng đi .

Tần Nhi nói :

- Như vậy không được . Thương thế tướng công chưa lành mạnh đâu.

Lý Hàn Thu nói :

- Hôm nay được nghỉ ngơi một ngày thì dù chưa khỏi hẳn nhưng cũng đỡ nhiều. Ra đi còn hơn ở

lại một mình .

Tần Nhi mỉm cười hỏi lại :

- Nếu tiểu tỳ ở lại hầu bạn với tướng công thì sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương mà ở lại thì tại hạ lưu lại đây mấy ngày cũng được .

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tiểu tỳ đã tính rồi : Trở về Phương Gia Đại Viện kể ra nguy hiểm thật, song tiểu tỳ tự tin là mình có thể đối phó được . Công tử biết chuyến đi này quan trọng lắm không ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Việc chi mà quan trọng thế ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ muốn nghe ngóng xem người che mặt kia là nhân vật thế nào Đồng thời nói cho Lôi Phi hay về hành tung của tướng công . Vả lại, vả lại ..

Đột nhiên nàng dừng lại không nói nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Quả cô nương còn muốn nghe ngóng tin tức Hàn công tử chứ gì ?

Tần Nhi đáp :

- Y là người tốt . Công tử đừng nghĩ y có ý thiên lệch .

Lý Hàn Thu cười khanh khách nói :

- Cô nương cùng Hàn công tử thật là một đôi người ngọc . Nhân phẩm và tài ba của y tại hạ cũng ngưỡng mộ . Đáng tiếc y là con Hàn Đào và là cháu Phương Tú . Nếu không thì tại hạ tất tìm cách giao du với y .

Tần Nhi nói :

- Cái đó kêu bằng anh hùng mới biết anh hùng .

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Cô nương bảo sao?

Tần Nhi đáp :

Hàn công tử cũng bảo tiện thiếp là rất ngưỡng mộ Lý tướng công . Đáng tiếc ở chổ đời trên có mối oán thù thành ra hai bên không thể kết bạn được .

Lý Hàn Thu thở phào một cái rồi nói :

- Tần cô nương ! Tại hạ có một mối cảm giác rất kỳ dị.

Tần Nhi hỏi :

- Cảm giác thế nào?

Lý Hàn Thu đáp :

- Giữa tại hạ và Hàn công tử sau này không khỏi xảy ra một huyết chiến . Nếu y không chết thì tại hạ không thể sống được .

Chàng ngưng thần nhìn ra rừng lau ngoài cửa sổ, thủng thẳng nói tiếp :

- Mỗi khi tại hạ gặp y là không khỏi nổi lên ý niệm này.

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ cũng nghe Hàn công tử bảo là y sẽ cố gắng làm tiêu tan mối thù hận ở trong lòng tướng công đối với y. Y đã biết tướng công là ai và biết cả vụ phụ thân y hạ sát cả nhà tướng công. Y chỉ mong tướng công lưu tâm đến y một chút là hai người có thể đổi thù ra bạn , hay ít ra không đến nỗi quyết đấu liều mạng .

Lý Hàn Thu nở một nụ cười thê lương nói :

- Hay lắm ! Cô nương trở về Phương Gia Đại Viện có gặp Hàn công tử tại hạ xin gởi lời hỏi thăm y .

Tần Nhi sực nhớ ra điều gì quan trọng vội nói :

- Có điều tiểu tỳ muốn hỏi tướng công mà lần nào gặp cũng quên mất .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Điều chỉ

Tần Nhi đáp :

- Vấn đề có liên quan đến Quyên cô nương !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Quyên cô nương làm sao?

Tần Nhi hỏi lại :

- Hiện giờ Quyên cô nương ở đâu?

Nàng trầm ngâm một lúc, không thấy Lý Hàn Thu trả lời, nói tiếp :

- Y cùng tiểu tỳ ở với nhau chưa được bao lâu nhưng tính tình rất hợp . Quyên cô nương rất quyến luyến tiểu tỳ và coi như một đứa em gái. Chắc trong lòng y đã hiểu rõ tiểu tỳ đã hết lòng hoặc ngấm ngầm hoặc ra mặt giúp y. Hồi y ở với tiểu tỳ, tiểu tỳ rất kính trọng và hy vọng ngày sau còn được gặp y một lần .

Lý Hàn Thu ngẩm nghĩ một chút rồi đáp :

- Quyên cô nương cũng ở một nơi rất bí ẩn . Tại hạ gắng công cố tìm ra được, nhưng gọi tên địa phương đó thì tại hạ lại không biết .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ chỉ biết rằng hiện giờ y không còn ở chổ cũ nữa rồi.

Lý Hàn Thu nói :

- Đúng đó ! Thân thế cùng những cuộc tao ngộ của Quyên Nhi thật là đáng thương ! Trong mấy năm liền y bị bức bách vào làm nô lệ cho người.

Tần Nhi nói :

- Thanh kiếm càng mài càng sắc, con người càng bị ma chiếc càng cứng rắn . Nếu Quyên cô nương mà không bị đày đọa vào cuộc sinh hoạn gian lao thì cỡ tuổi y làm gì nên người tài trí như vậy?

Nàng thở phào một cái rồi hỏi :

- Tướng công có biết không ? Quyên cô nương mới chính là người mà Hàn công tử đem lòng

quyến luyến ?

Lý Hàn Thu giương hai mắt lên ngó chằm chặp vào mặt Tần Nhi không nói câu gì .

Tần Nhi hỏi bằng một giọng không được tự nhiên :

- Công tử ngó gì vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ biết rồi ! Hàn công tử là một vị thiếu gia rất quyến luyến Quyên Nhi, nhưng y nhớ cô nương cũng không phải ít .

Tần Nhi khẻ thở dài nói :

- Tiểu tỳ không phải muốn giải thích cho Hàn công tử mà chỉ thuyết minh sự việc . Trong Phương Gia Đại Viện không được mấy người tử tế như y cả .

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Chỉ có Tần cô nương .

Tần Nhi đáp :

- Hồi Quyên cô nương còn ở đây Hàn công tử nói chuyện rất hợp với cô tạ Quyên Nhi đi rồi y lại gặp mặt tiểu tỳ nhiều lần nhưng chỉ nói chuyện thiên hạ đại sự, võ lâm kỳ quan chứ không đề cập đến chuyện trăng gió bao giờ .

Lý Hàn Thu vẫn cười ruồi nhưng không nói gì nữạ

Tần Nhi nói tiếp :

- Tiểu tỳ biết là tướng công không tin nhưng đó là sự thực cả trăm phần trăm . Tiểu tỳ đối với y ngấm ngầm đề phòng chỉ sợ y có chổ dụng tâm nào khác, nhưng không có gì cả . Một hôm tiểu tỳ cùng y thắp đèn nói chuyện thâu đêm cho tới lúc trời sáng, mà y không có chút lòng bại hoại nào hết .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ tin lời cô nương .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ hy vọng tướng công đừng để tâm hạ sát y. Đó là một hy vọng duy nhất của tiểu tỳ .

Lý Hàn Thu nghiêm nét mặt hỏi :

- Vậy tỷ dụ như tại hạ giết thân phụ y, y có tìm tại hạ để báo thù không ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu tướng công tìm một phương pháp nào đó khiến cho Hàn Đào chết đi mà không phải là tướng công đã ra tay hạ sát . Tiểu tỳ chắc Hàn công tử cũng hiểu lòng cho tướng công .

Lý Hàn Thu chậm rãi hỏi :

- Tần cô nương ! Phải chăng cô nương làm thuyết khách cho Hàn công tử?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ không vì Hàn công tử đâu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy cô nương vì ai?

Tần Nhi đáp :

- Vì tướng công .

Lý Hàn Thu sửng sốt :

- Vì tại hạ ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế ! Vì công tử mà cũng là vì toàn thể võ lâm nữa .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương nói thế nghĩa là làm sao? Tại hạ thật không hiểu được .

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ không muốn Hàn công tử bị đẩy vào cực đoan vì như vậy chỉ có hại cho tướng công cùng đồng đạo chứ không có ích gì .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi bụng bảo dạ :

- Ta còn nhớ Quyên Nhi đã nhiều lần khuyên ta không nên đối đầu Hàn công tử, nay Tần Nhi lại khuyên ta như vậy. Nhưng ta đã hai lần giao thủ với gã thìngoài trường hợp gã ngồi trên một cổ xe quái gỡ thì võ công gã cũng chẳng lấy gì cao cường . Không hiểu vì sao Quyên Nhi và Tần Nhi lại kính phục gã đến thế ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng đáp :

- Tại hạ đã động thủ cùng Hàn công tử .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ có biết vụ đó . Hàn công tử đã nói cho tiểu tỳ nghe.

Lý Hàn Thu nói :

- Cứ như lần tại hạ đã động thủ với y mà nói thì bản lãnh y cũng chẳng lấy gì làm cao cường cho lắm .

Tần Nhi hỏi :

- Y không địch nổi tướng công ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ tự tin có đủ năng lực hạ sát y .

Tần Nhi nói :

- Võ công y tuy không cao cường lắm nhưng về tài năng thì ít ai bì kịp .

Lý Hàn Thu không ngờ mình lại tranh luận với Tần Nhi . Nhưng trong lòng ngấm ngầm quyết định chủ ý là say này có dịp gặp lại Hàn công tử dù không giết gã cũng đánh cho bị trọng thương .

Tần Nhi thấy Lý Hàn Thu không trả lời , liền nói tiếp :

- Dường như Lý tướng công không tin lời tiểu tỳ .

Lý Hàn Thu chuyển sang chuyện khác :

- Chúng ta không nói chuyện này nữa . Cô nương có dời khỏi đây không và bao giờ sẽ động thân ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ không trở về Phương Gia Đại Viện nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ mà trở về Phương Gia Đại Viện thì tướng công cũng dời khỏi nơi đây, vậy phải chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế !

Tần Nhi nói :

- Vì muốn cho tướng công trị khỏi vết thương tiểu tỳ đành ở lại đây bầu bạn với tướng công .

Sau một lúc ngẫm nghĩ, Lý Hàn Thu cười nói :

- Chỉ nghỉ thêm một đêm nữa là thương thế của tại hạ có thể khá nhiều. Sáng mai chúng ta dời khỏi nơi đây . Tại hạ đi Kim Lăng . Còn cô nương trở về Phương Gia Đại Viện .

Tần Nhi nói :

- Bửa nay mà không về thì từ mai trở đi tiểu tỳ vĩnh viễn không tái hồi Phương Gia Đại Viện nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Tần Nhi đáp :

- Vì nếu tiểu tỳ không đưa ra được một lý do thích đáng là tự chui đầu vào chong như dê chui vào miệng cọp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu cô nương không trở về Phương Gia Đại Viện thì rồi đi đâu ?

Tần Nhi giương mắt lên nhìn chằm chặp vào Lý Hàn Thu một hồi rồi đáp :

- Tiểu tỳ cũng không biết nữa .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Sao lại không biết ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ không biết thật, vì từ thuở nhỏ đã không cha không mẹ, bao nhiêu năm sinh trưởng ở Phương Gia Đại Viện thì bây giờ biết đi về đâu ?

Lý Hàn Thu ngập ngừng :

- Cái đó ...Cái đó ...

Tần Nhi nói :

- Nếu tướng công bằng lòng cho tiểu tỳ đi theo thì tiểu tỳ trá hình làm một tên tiểu đồng . Bằng tướng công không chịu thì tiểu tỳ đành mang tấm thân lưu lạc góc biển chân trời.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Cô nương đã biết tại hạ đang lâm vào cảnh ngộ nguy hiểm sống chết lúc nào không hay cô nương đi theo tại hạ chẳng tự rước lấy những điều phiền não?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ không sợ chi hết , miễn sao công tử ưng cho là được .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu cô nương không sợ nguy hiểm lại chẳng hiềm nghi chúng ta đi với nhau là xong .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công ưng thuận rồi ư ?

Lý Hàn Thu gật đầu.

Tần Nhi nhảy lên nói :

- Tiểu tỳ không ngờ được tướng công ưng chịu một cách dễ dàng như vậy.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương hối hận rồi chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Không phải đâu ! Trong lòng tiểu tỳ rất cao hứng .

Nàng chưa dứt lời đã nhảy lên và quay lại cười nói tiếp :

- Tiểu tỳ lên bờ làm mấy món ăn để tướng công thử xem tài nghệ của con nha đầu thế nào?

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Tần Nhi đi xa rồi bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này ra vẽ sung sướng, dường như thị đã dụng tâm muốn đi theo mình từ trước .

Tần Nhi chịu lưu lại đây mục đích là để cho Lý Hàn Thu yên lòng . Vì chàng ở lại một mình mà cứ phải chạm trán với ba người đàn bà lạ mặt thì trong lòng rất e thẹn .

Lý Hàn Thu tuy không muốn ở lại, nhưng chàng động tánh hiếu kỳ muốn khám phá ra chân tướng ba người đàn bà kỳ bí . Chàng nghĩ thầm :

- Ba mụ này thật là quái lạ. Trong thiên hạ thiếu gì danh sơn kỳ cảnh mà sao họ lại lựa chọn nơi đây. Địa phương này còn thuộc quyền thống chế của Phương Tú, ba mẹ con mụ trú nơi đây không hiểu có dụng ý gì .

Một ý niệm mới mẻ bỗng thoáng qua trong đầu óc, chàng lẫm bẩm :

- Ba mẹ con bà này ở đây tất có dụng tâm, mà chổ dụng tâm của họ hẳn có liên quan tới Phương Tú .

Trong lúc nhất thời, chàng cảm thấy bao nhiêu chuyện đáng nghi nổi lên. Tính hiếu kỳ của chàng lại càng mãnh liệt .

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, đột nhiên bước chân người vang lên rồi dường như có người bước xuống thuyền .

Lý Hàn Thu ngẩng đầu nhìn thi ra Du Nhi .

Cô gái hai bím tóc đang từ từ bước xuống thuyền .

Chàng đứng dậy nghiêng mình nói :

- Thật làm phiền cô nương quá !

Du Nhi mỉm cười nói :

- Má má tiểu muội sắp xuống thăm tướng công đó .

Lý Hàn Thu hỏi ngay :

- Phu nhân muốn hỏi gì ? Cô nương nói cho nghe được không ?

Du Nhi đáp :

- Gia mẫu có mấy lời muốn nói chuyện với tướng công, nhưng e gặp lúc tướng công dưỡng thần nên cho tiểu muội xuống trước coi .

Lý Hàn Thu nói :

- Hay lắm ! Tại hạ đi theo cô lên ra mắt lệnh đường .

Du Nhi nói :

- Bất tất phải thế ! Gia mẫu tới đây thăm tướng công. Để tiểu muội về trình gia mẫu.

Đoạn cô trở gót nhảy lên lật đật đi ngay.

Chỉ trong khoảnh khắc Du Nhi đã dẫn mẫu thân xuống thuyền .

Lý Hàn Thu chắp tay thi lễ nói :

- Xin mời tiền bối ngồi xuống đây .

Phu nhân gật đầu thi lễ nói :

- Lý tướng công bất tất phải đa lễ . Lão thân là Chu Thị lấy chồng họ Vương. Tiên phụ qua đời, để lại hai đứa con gái.

Bà tả thân thế bằng mấy câu nói giản dị.

Lý Hàn Thu nghiêng mình thi lễ nói :

- Té ra là Vương phu nhân !

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân không dám .

Vương phu nhân ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Lão thân muốn thỉnh giáo tướng công một điều, chẳng biết có nên không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Xin phu nhân cho hay.

Vương phu nhân vẫy tay với Du Nhi đứng ở cửa khoang thuyền bảo cô :

- Ngươi về giúp Thư Thư làm cơm đi .

Du Nhi là cô gái ngoan ngoãn, dạ một tiếng xong trở gót đi ngay .

Vương phu nhân chờ cho Du Nhi đi rồi mới nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Con nhỏ này theo lão thân ở trong rừng lau ngay từ thuở tấm bé, ít khi tiếp xúc cùng người nên chẳng hiểu chi hết, khó lòng giữ nó động tính hiếu kỳ .

Lý Hàn Thu tự nghĩ :

- Nghe giọng lưỡi bà này thì dường như hai cô con bà từ nhỏ đến giờ rất ít khi rời khỏi rừng lau .

Miệng chàng đáp :

- Phu nhân dạy chí phải.

Vương phu nhân cười mát hỏi :

- Tướng công tuy không nói ra miệng nhưng nhất định trong lòng cũng lấy làm kỳ là tại sao mẹ con lão thân lại trú ngụ ở chốn này?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ quả lấy làm lạ.

Vương phu nhân nói :

- Nhưng nếu tướng công hiểu là bọn lão thân ở đây để giữ những thứ kỷ vật thì chẳng có chi lạ nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tiền bối giữ vật gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Một con quái vật rất giảo quyệt và ác độc, nhưng nó lại rất thích làm việc cho mẹ con lão thân .

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối kiến thức hẹp hòi, không hiểu là vật gì ?

Vương phu nhân mỉm cười đáp :

- Đêm nay tướng công có thể trông thấy nó .

Lý Hàn Thu thấy đối phương không chịu nói ra, chàng cũng không tiện hỏi , gắng gượng để nén tính hiếu kỳ .

Vương phu nhân nói tiếp :

- Thương thế tướng công chưa lành, lão thân không dám quấy nhiễu ..

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Không sao đâu ! Thương thế vãn bối không lấy chi làm nặng lắm, vãn bối tự tin là có thể chống chọi được . Phu nhân có điều chi xin cứ dạy bảo .

Vương phu nhân nói :

- Đêm nay phiền tướng công coi giữ dùm một phương vị, ngăn cản con quái vật đó chạy trốn . Lão thân xin nhắc lại : Chỉ cần tướng công ngăn cản là đủ, lão thân tự có cách đối phó .

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ, trong lòng nghĩ thầm :

- Vương phu nhân đã kêu bằng quái vật thì dĩ nhiên nó không phải là người. Chẳng lẽ trên đời lại có sơn tinh thủy quái gì hay sao ?

Tính hiếu kỳ của chàng thêm phần mãnh liệt từ đáy lòng nổi lên. Chàng gật đầu đáp :

- Được rồi ! Vãn bối xin hết sức . Phu nhân muốn tại hạ ra sức bằng cách nào xin cứ dạy bảo .

Vương phu nhân mỉm cười đáp :

- Nếu vậy càng hay ! Để lão thân nghĩ cách rồi sẽ cho tướng công hay . Bây giờ tướng công hãy nghĩ cho khỏe sức . Quái vật kia dù có xuất hiện cũng là việc ban đêm .

Phu nhân nói xong đứng dậy lên bờ .

Lý Hàn Thu trông bóng sau lưng phu nhân muốn hỏi thêm nhưng ráng nhẫn nại không nói gì nữa .

Vương phu nhân lên một lúc rồi Tần Nhi bưng xuống một cái khay gỗ . Trên khay đặt bốn món rau, một món canh và một bát cơm lớn .

Lý Hàn Thu đang đói bụng thấy mùi cơm canh lại càng muốn ăn .

Tần Nhi đặt khay xong nói :

- Chắc tướng công đói lắm rồi. Mời tướng công dùng đi .

Lý Hàn Thu cầm ngay lấy đủa gắn ăn lấy ăn để .

Tần Nhi đứng ngoài khoang thuyền nhìn quanh bốn mặt một lượt rồi lại trở vào .

Chương 114: Ngờ Phu Nhân Tính Chuyện Đề Phòng

Tần Nhi khẻ hỏi Lý Hàn Thu :

- Lý tướng công ! Vương phu nhân đã xuống thăm tướng công rồi phải không ?

Lý Hàn Thu gật đầu.

Tần Nhi lại hỏi :

- Phu nhân có bàn chuyện gì không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phu nhân bảo tại hạ giúp mẹ con bà một việc .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công có ưng không?

Lý Hàn Thu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải vâng lời. Liệu có điều chi trở ngại không ?

Tần Nhi cúi đầu ngẫm nghĩ . Hồi lâu nàng ngẩng mặt lên hỏi :

- Phu nhân yêu cầu tướng công giúp điều chi?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phu nhân bảo trong đêm nay có thể quái vật đến xâm phạm nên yêu cầu tại hạ giúp bà coi giữ một phương vị.

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công trả lời thế nào?

Lý Hàn Thu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải vâng lời.

Tần Nhi khẻ thở dài nói :

- Du Nhi chất phát ngây thơ, nếu gặp cơ hội, tướng công nên hỏi dò cho biết rõ nội tình .

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Nơi đây có điều gì khả nghi chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ không biết rõ . Lần trước tiểu tỳ cùng Quyên cô nương tới đây, không thấy điều chi khác lạ. Nhưng lần này cảm thấy có chổ khả nghi. Vương phu nhân nếu trở lại thăm tướng công thì tướng công lưu tâm coi con mắt bà ta xem có điều chi khác lạ ? Lát nữa tiểu tỳ giữ Đại cô nương cho Du Nhi nói chuyện với tướng công .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương biết y sắp xuống đây?

Tần Nhi đáp :

- Vừa rồi tiểu tỳ làm bếp nghe cô nói sẽ đưa trà đến cho tướng công .

Lý Hàn Thu đặt bát đủa xuống nói :

- Tần cô nương ! Nếu sự tình có điều bất trắc, cô nương xuống đây cho lẹ. Chúng ta hiệp lực thì đối phó với mẹ con họ không phải là việc khó .

Tần Nhi gật đầu thu thập bát đĩa rồi lật đật đi ngay .

Quả nhiên Tần Nhi vừa đi khỏi, Du Nhi đã bưng trà đi vào khoang thuyền . Cô cười nói :

- Má má bảo tiểu muội đem trà đến cho tướng công uống .

Lý Hàn Thu lần này trong lòng đã có chuyện mưu đồ liền mỉm cười hỏi :

- Du cô nương ! Cô có việc gì vội không ?

Du Nhi đáp :

- Không có chuyện gì vội cả .

Lý Hàn Thu nói :

- Chỗ cánh tay tại hạ bị thương thấy hơi đau. Phiền cô nương cởi ra coi dùm .

Du Nhi hỏi :

- Đau ư ? Sao lạ thế được ?

Lý Hàn Thu hơi ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Chổ bị thương đau đớn là có gì không đúng ?

Du Nhi đáp :

- Lúc tiểu muội rịt vết thương đã cho thêm thuốc chỉ thống sao còn đau được ?

Thực ra thương thế Lý Hàn Thu chẳng đau đớn chi hết . Nhưng chàng mượn cớ này để giữ cô bé lại hỏi chuyện . Không ngờ chàng bị Du Nhi nói huỵch toẹt ra .

Lý Hàn Thu bẻn lẻn đáp :

- Có lẽ vì tại hạ đụng vào vết thương .

Du Nhi đặt bình trà xuống nói :

- Được rồi ! Để tiểu muội cởi ra coi xem .

Cô liền thò tay cởi vết thương của Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu nhân cơ hội này lân la chuyện trò . Chàng tủm tỉm cười hỏi :

- Cô nương từ hồi nào tới giờ cứ ở trong rừng lau này thôi ư ?

Du Nhi đáp :

- Đúng thế ! Bọn tiểu muội ở đây lâu lắm rồi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có ra ngoài chơi bao giờ không?

Du Nhi đáp :

- Có đi cùng mẫu thân một lần .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô có thấy gì đẹp không?

Du Nhi đáp :

- Hôm ấy đi về ban đêm nên vắng vẻ ít người, chỉ thấy nhiều nhà .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao không đi ban ngày mới rõ nhiều cảnh đẹp ?

Du Nhi lắc đầu đáp :

- Không được ! Gia mẫu không cho tiểu muội đi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Du Nhi đáp :

- Gia mẫu bảo người giang hồ nham hiểm vô cùng, chúng ta không nên tiếp xúc với người ngoài.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi :

- Chẳng lẽ cứ ở đây suốt đời hay sao ?

Du Nhi mỉm cười đáp :

- Tiểu muội không biết được . Gia mẫu bảo có thể dọn nhà đi một ngày gần đây.

Lý Hàn Thu "ồ" một tiếng rồi hỏi :

- Gia đình cô nương ở đây bao lâu rồi?

Du Nhi đáp :

- Chừng ba bốn năm.

Lý Hàn Thu nghe cô nói quả nhiên thấy cô là người chất phát liền mỉm cười hỏi :

- Cô nương có thấy yêu quái bao giờ không?

Du Nhi hỏi lại :

- Sao tướng công lại biết ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lệnh đường nói cho tại hạ hay .

Du Nhi hỏi :

- Gia mẫu bảo tướng công thế ư?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phải rồi ! Lệnh đường vừa mới nói đây.

Du Nhi hỏi :

- Thế thì lạ thật ! Gia mẫu nghiêm lệnh cho bọn tiểu muội không nói chuyện này với ai mà sao người lại cho công tử hay?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vì lệnh đường muốn tại hạ giúp sức bắt yêu quái nên nói trước cho tại hạ biết .

Chàng ngừng một lát rồi tiếp :

- Vì thế tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một điều.

Du Nhi hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương có thể đem nội vụ yêu quái nói cho tại hạ biết trước một chút để kịp chuẩn bị được chăng?

Du Nhi hỏi :

- Gia mẫu không nói rõ với tướng công hay sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không ! Phu nhân chỉ bảo tại hạ giúp sức mà không nói rõ tình hình .

Du Nhi mỉm cười hỏi :

- Chắc tướng công sợ rồi phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phải rồi ! Người động thủ với yêu quái thì làm sao mà địch nổi.

Du Nhi đáp :

- Không phải yêu quái đâu . Đó là .

Đột nhiên cô cảnh giác im bặt không nói nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Là cái gì ?

Du Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không thể nói được .

Lúc này trong lòng Lý Hàn Thu nổi lên rất nhiều nghi vấn, nghĩ thầm :

- Nếu ba mẹ con nhà này vì ẩn lánh kẻ thù, biết nơi đây bí ẩn nên vào luyện tập môn tuyệt kỷ gì thì không đúng chỗ .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng cất giọng rất do dự hỏi :

- Cô nương mà không chịu bảo cho một chút thì đêm nay đến tập tróc yêu quái, tại hạ chân tay luống cuống biết làm thế nào mà đối phó ?

Du Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu muội chỉ có thể cho tướng công hay đó chẳng phải là yêu quái gì đâu , tướng công không cần sợ hãi.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Con nhỏ này quả là thành thật không có cơ mưu . Ta chỉ cần dụ y nói hở một chút là có thể đoán ra một phần trong vụ bí mật này.

Chàng liền hỏi :

- Nếu không phải là quái vật thì là người hay sao ?

Du Nhi đáp :

- Tiểu muội không thể nói gì hơn được vì gia mẫu đã dặn dò không được hở môi mách lẻo vụ này với ai.

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng đối với tại hạ thì khác .

Du Nhi nói :

- Đối với ai cũng vậy.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Trừ mẹ con cô nương ba người, lệnh đường có tìm người khác đến giúp đỡ bao giờ không ?

Du Nhi đáp :

- Không có đâu.

Lý Hàn Thu nói :

- Thế thì phải rồi ! Lệnh đường đã chịu ngỏ lời yêu cầu tại hạ giúp đỡ đủ chứng tỏ bà coi tại hạ khác người.

Du Nhi nhấp nháy mắt nói :

- Tướng công nói cũng có lý, nhưng tướng công cứ hỏi gia mẫu là biết . Người đã cầu tướng công giúp đỡ, tất nhiên sẽ nói rõ cho tướng công biết rõ nội tình .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không cân biết tường tận mà chỉ cần biết nó là vật gì để kịp chuẩn bị thế thôi .

Du Nhi ngoảnh đầu trông ra ngoài khoang thuyền, hạ thấp giọng xuống nói :

- Tiểu muội cho tướng công hay, nhưng tướng công đừng nói với ai nhé .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ quyết giữ kín .

Du Nhi nói :

- Đó không phải là yêu quái cũng chẳng phải người. Gia mẫu tuy không nói cho tiểu muội hay, song tiểu muội cũng biết người ở đây muốn nói là ..

Bỗng nghe có tiếng người từ đàng xa vọng lại :

- Du Nhi ! Lý tướng công đang nghỉ, không được đến quấy nhiểu.

Du Nhi biến sắc ra chiều sợ hãi nói :

- Má má kêu hài nhi ?

Cô lật đật đứng lên trở gót bước ra .

Lý Hàn Thu cũng hồi hộp trong lòng, nghĩ thầm :

- Xem chừng Vương phu nhân phòng phạm rất nghiêm mật .

Đột nhiên chàng nhớ tới Tần Nhi tự nhủ :

- Tần Nhi bảo lưu tâm đến con mắt Vương phu nhân, không hiểu có mục đích gì ? Nếu Tần Nhi cùng Vương phu nhân không có liên quan gì mà chỉ ngẩu nhiên gặp nhau một lần, thì vì lẽ gì nàng lại tới đây và sao Vương phu nhân chịu thu lưu?

Lúc này trong lòng Lý Hàn Thu chồng chất bao mối hoài nghi, chàng ngờ vực luôn cả Tần Nhi. Đột nhiên chàng cảm thấy mình đang ở một nơi đầy nguy hiểm . Từ giờ khắc này chàng gia tâm đề phòng . Chàng nhìn bốn mặt để điều tra và kiểm điểm lại mọi vật trong thuyền một cách rất kỷ càng .

Khi chàng biết rõ trong thuyền không có chổ nào khả nghi liền lấy kiếm để bên mình mà ngồi xếp bằng . Chàng nghi ngờ cả đến nước trong bình nên không dám uống nữa .

Trong lúc tịnh toạ, đột nhiên nghe thấy bước chân người vọng lại . Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí phòng bị, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên . Chàng liếc mắt nhìn trộm ra ngoài thì thấy Tần Nhi hấp tấp đi vào. Nàng vào ngay khoang thuyền .

Lý Hàn Thu vẫn ngồi tỉnh toạ.

Tần Nhi vừa vào đã hấp tấp gọi :

- Lý tướng công ! Lý tướng công !

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đề phòng, nhưng ngoài mặt vờ như đang nhập định chưa tỉnh lại không lý

gì đến tiếng hô hoán của Tần Nhi .

Tần Nhi đi thẳng tới trước mặt Lý Hàn Thu mà chàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích .

Tần Nhi chú ý nhìn thẳng vào mặt chàng một hồi rồi khẻ thở dài nói :

- Tướng công bị thương rồi ư?

Lý Hàn Thu từ từ mở mắt ra hỏi lại :

- Cô nương lật đật tới đây có chuyện gì vậy?

Tần Nhi nói :

- Tướng công có việc gì không?

Lý Hàn Thu thấy vẻ thiết tha lộ ra lời nói chứ không phải nàng giả vờ, liền mỉm cười đáp :

- Tại hạ bình yên lắm .

Tần Nhi ban đầu sửng sốt nhưng nàng cười mát nói :

- Có phải tướng công sinh lòng ngờ vực cả tiểu tỳ không?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ thực có ý ngờ vực cô nương.

Tần Nhi nói :

- Hỡi ôi ! Cái đó không thể trách tướng công được . Dịch lại tiểu tỳ là tướng công cũng không khỏi sinh lòng ngờ vực .

Lý Hàn Thu ngó ra ngoài khoang thuyền một cái rồi hỏi :

- Cô nương có hiểu gì hơn về mẹ con họ không ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ biết ít lắm ! Lần trước tiểu tỳ cùng Quyên Nhi tới đây thấy Vương phu nhân rất hiền hoà và dặn đi dặn lại tiểu tỳ đừng tiết lộ nơi này với ai cả, cả Phương Tú cũng đừng cho lão biết . Vì thế mà tiểu tỳ nghĩ tới chỗ này.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bây giờ cô nương xem thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Lần này tình hình hoàn toàn khác hẳn .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có tìm thấy sự vật gì khả nghi không?

Tần Nhi đáp :

- Tuy chưa thấy sự vật gì rõ rệt nhưng biết là Vương phu nhân có thái độ đáng ngờ . Cặp mắt bà nhìn lấm lét mà cử chỉ ra chiều kỳ bí không có vẻ tự nhiên thành thật .

Lý Hàn Thu gật đầu cười nói :

- Vương phu nhân bảo tại hạ giúp bà tróc nã yêu quái làm tại hạ lo sốt vó, nhưng sau Du Nhi nói là không phải yêu quái. Cô còn đang nói chuyện thì Vương phu nhân gọi về . Giả tỷ cô ngồi lại chút nữa thì tại hạ chắc có thể hỏi cho biết rõ nội tình .

Tần Nhi nói :

- Du Nhi rất thành thật vừa trông đã biết ngay nhưng còn cô chị thì không vừa đâu. Ngoài mặt coi cô ta có vẻ êm ả mà trong lòng rất nhiều cơ trí . Nơi đây chẳng phải thiện địa . Chúng ta liệu mà đi cho sớm .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nếu chúng ta hai người liên thủ hiệp lực thì tại hạ tin rằng ba mẹ con họ không ăn đứt được . Có điều chúng ta phải gia tâm đề phòng đừng để bị họ ám toán . Cứ ỷ vào võ công thì ta chẳng sợ gì cả .

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi :

- Sao? Tướng công định ở lại thêm một ngày nữa ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Loài yêu quái mà Vương phu nhân nói đó khiến cho tại hạ rất lấy làm hứng thú, muốn coi cho biết nó là quái vật gì . Theo lời phu nhân thì đêm nay quái vật sẽ xuất hiện . Vậy chúng ta ở lại coi rồi sáng mai đi, được không?

Tần Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Cũng được ! Có điều từ lúc này trở đi chúng ta phải cẩn thận lắm mới được .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương tìm cách xuống thuyền cho sớm . Chúng ta ở liền nhau để có xảy biến cố gì dễ bề liên thủ đối phó .

Tần Nhi mỉm cười hỏi :

- Công tử không sợ rồi đây có tiếng đồn đại trên chốn giang hồ . Người ta sẽ phao tin Lý tướng công cùng con nha đầu ở nhà Phương Tú ở với nhau một chỗ sẽ làm tổn thương đến danh dự thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cốt sao chúng ta giữ lòng trong sạch còn người ngoài nói gì tại hạ cũng chẳng để tâm. Sợ là sợ mang tiếng đến danh tiết của cô nương .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Tiểu thư nhà khuê các thì mới nói đến chuyện danh tiết . Còn Tần Nhi này bất quá là một con nha đầu. Tuy thân phận tiểu tỳ hèn mọn nhưng cảm thấy mình được tự do . Ghét cái gì là ghét, thích cái gì thì thích, không ràng buộc . Tiểu tỳ chỉ sợ tướng công bị thương tổn danh dự. Còn tiểu tỳ thì chả lo gì hết .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Cốt sao chúng ta trong sạch còn người ngoài nói gì thì nói, bất tất phải quan tâm.

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Lý tướng công không hiềm tỵ tiện đánh bạn với tiểu tỳ làm cho Tần Nhi khoan khoái vô cùng .

Đột nhiên nàng hạ thấp giọng chậm rãi hỏi :

- Có một điều tướng công đã nghĩ tới chưa ?

Lý Hàn Thu thấy nàng có vẻ thần bí thì không khỏi sửng sốt :

- Chuyện gì vậy?

Tần Nhi đáp :

- Chúng ta kề cận nhau thế này mà bị Quyên cô nương phát giác ra thì e rằng xảy chuyện hiểu lầm .

Lý Hàn Thu nói :

- Giữa Quyên cô nương và tại hạ cũng chỉ có chuyện giao du mà thôi . Ngày nay tại hạ cùng cô nương cũng vậy, chúng ta vẫn thanh bạch chẳng có gì đáng dị nghị.

Tần Nhi nói :

- Cái đó tiểu tỳ đã biết rồi, nhưng Quyên cô nương đối với tướng côgn quả có một mối tình sâu đậm .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương biết thế ?

Tần Nhi đáp :

- Y thường nói chuyện với tiểu tỳ về tướng công . Ở trong Phương Gia Đại Viện, thì Quyên cô nương và tiểu tỳ thân cận nhau, nên có bàn đến chuyện tâm tình .

Lý Hàn Thu nói :

- Còn Hàn công tử cũng giao du thân mật thiết với cô ta lắm .

Tần Nhi cười ruồi đáp :

- Hàn công tử khắng khít với cô thật nhưng tiểu tỳ đã là kẻ bàng quan nên nhìn rõ coi Quyên cô nương coi Hàn công tử và Lý tướng công khác nhau nhiều lắm .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ cùng Quyên cô nương vừa mới chia tay không được bao lâu đã phát giác cô là người côi cút khổ sở . Tuy cô còn nội tổ nhưng thân cô trãi qua nhiều chổ chua cay, cô chẳng khác gì con người không nơi nương tựa mà chịu đọa đày khá nhiều.

Chàng tính nói rõ nội tình những cuộc tao ngộ của Quyên Nhi, chàng cảm thấy có điều không ổn nên dừng lại không nói nữa .

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Con người bị ma chiết thường từng trãi xa hơn mưuc tuổi. Quyên cô nương và tiểu tỳ cùng một trường hợp, nên Hàn công tử tìm đến nói chuyện, cũng vì nguyên nhân đã hiểu biết hơn người nhỏ tuổi. Hỡi ôi ! Nói cho cùng thì đạo trời chí công . Con người đã bị ma chiết dường như được trời phú

tính lanh lợi và có mưu trí để bảo vệ thân mình .

Nàng khẻ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Tướng công không biết Quyên cô nương đối với mình tha thiết như thế nào ư? Tiểu tỳ tuy chưa được nghe y bàn đến tâm sự giữa y và tướng công, nhưng theo chổ quan sát thì đủ biết . Lúc nào mặt y cũng bao phủ làn không khí ưu tư, chỉ khi nào thấy mặt tướng công mới hé một tia vui mừng, tỏ ra trong lòng hớn hở . Mối khoan khoái ở một tâm hồn xoá sạch những nét sầu bi ngoài mặt . Cái đó tướng công chưa nhìn ra được ư ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì Quyên cô nương lúc nào cũng không lộ vẻ mừng giận chi hết .

Tần Nhi nói :

- Tâm sự của cô rất thầm kín nếu chẳng lưu tâm từ trước thì không khi nào bắt gặp .

Lý Hàn Thu toan trả lời thì đột nhiên có tiếng bước chân đi xuống thuyền . Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy Du Nhi tay bưng cái khay gỗ . Trên đặt một cái bát sứ . Cô đi vào khoang thuyền nghiêng mình cười nói :

- Gia mẫu bảo trong bát thang yến xào này có thêm dược vật vào rất bổ tinh thần và thanh lọc huyết dịch . Người sai tiểu muội đặc biệt đưa tới mời tướng công thực dụng .

Lý Hàn Thu thò tay ra đỡ lấy bát thang nói :

- Xin cô nương về thưa lệnh đường là tại hạ cảm kích vô cùng .

Du Nhi mỉm cười nói :

- Gia mẫu bảo tướng công nên ăn ngay cho nóng .

Lý Hàn Thu ậm ừ một tiếng rồi đặt bát xuống nói :

- Tại hạ cũng biết thế . Cô nương về trước đi .

Du Nhi đáp :

- Tiểu muội còn chờ để lấy bát về .

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Con nha đầu này thúc giục mình ăn bát thang yến xào không hiểu có dụng ý gì ?

Bỗng nghe Tần Nhi nói :

- Du muội muội ! Muội muội hãy về trước đi để tỷ tỷ thu bát cho .

Du Nhi mỉm cười nói :

- Như vậy làm phiền cho tỷ tỷ .

Rồi cô trở gót ra khỏi khoang thuyền . Miệng cô cười một vẻ ngây thơ, không ra chiều kinh ngạc mà cũng không có ý soi mói.

Lý Hàn Thu chờ cho Du Nhi đi xa rồi mới thủng thẳng nói :

- Xem chừng cô bé giục tại hạ ăn bát yến xào thì chắc là có điều chi ngoắt ngoéo, nhưng nhìn thần sắc cô lại chẳng thấy gì khác lạ.

Tần Nhi nói :

- Có khi cô bé này không biết . Trong ba mẹ con họ thì cô là người chẳng có cơ tâm chi hết .

Nàng nói rồi cầm bát yến xào mở cửa sổ đổ ra ngoài, nàng nói tiếp :

- Bất luận thế nào mình cũng không ăn là thượng sách .

Lý Hàn Thu nói :

- Cẩn thận như thế là phải.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tần cô nương ! Vương phu nhân bảo tại hạ giúp bà ta canh giữ một phương vị để ngăn cản yêu quái, không hiểu bà có dụng ý gì ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Tướng công tính có yêu quái thật không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ không tin, nhưng cũng muốn dò la cho biết . Xuýt nữa Du cô nương sắp tiết lộ nhưng bị má má cô gọi về .

Chương 115: Vương Phu Nhân Bố Trí Tróc Yêu

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ đã nghĩ rồi. Trừ khi bọn họ có người viện trợ không thì hai chúng ta đủ đối phó với ba mẹ con họ khi xảy ra cuộc chiến đấu.

Nàng đảo mắt nhìn khắp khoang thuyền một lượt rồi tiếp :

- Còn con thuyền này chắc là cũng có tác dụng vào việc gì đây.

Lý Hàn Thu nói :

- Đúng thế ! Giòng suối này lau sậy dầy đặc, bơi thuyền khó khăn thì con thuyền này để làm gì ?

Tần Nhi để ý nhìn kỹ từng lau, khẻ hỏi :

- Tướng công có nhìn thấy không ? Trong rừng lau có lối thuyền đi nhưng vòng vèọ Nếu trông qua thì không thấy được .

Lý Hàn Thu nhìn kỷ hồi lâu rồi hỏi :

- Đúng rồi ! Chúng ta thử bơi thuyền đi coi xem, có nên không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không được ! Làm như vậy là rút dây động rừng . Hơn nữa chúng ta không giỏi nghề đẩy thuyền thì làm sao mà đi vòng vèo một cách dễ dàng được . Chúng ta đã đến đây thì hãy chờ xem mẹ con họ sẽ giở những trò gì ?

Lý Hàn Thu gật đầu hỏi :

- Phải đấy ! Chúng ta dùng bất biến để ứng phó với vạn biến, chờ xem yêu quái là vật gì ?

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Tiểu tỳ mà đoán không lầm thì Vương Phu nhân đã đem lòng ngờ vực chúng ta rồi.

Nàng cầm cái bát sứ đi lên .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương định đi đâu ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ đem bát sứ về nhà tranh .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương bất tất phải đi làm chi. Chúng ta chia tay tức là giảm mất một phần lực lượng .

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi ! Chúng ta chia phiên ra mà giám thị căn nhà tranh, thử xem bọn họ có cử động gì ?

Nữa ngày đi vun vút . Ba mẹ con Vương phu nhân chỉ ở trong nhà không đến thăm hai người lần nào nữa .

Mãi đến lúc trời tối mới thấy Vương phu nhân cầm đèn lồng xuống thuyền .

Lý Hàn Thu chắp tay nói :

- Mời phu nhân ngồi chơi.

Vương phu nhân tủm tỉm cười nói :

- Không ngờ Du Nhi đem bát thang xuống đây lại khiến cho hai vị sinh lòng ngờ vực .

Lý Hàn Thu bị phu nhân đoán trúng tâm sự, chỉ cười mát chứ không nói gì .

Vương phu nhân khẻ hắng giọng một tiếng rồi hỏi Lý Hàn Thu :

- Không hiểu tướng công còn nhớ việc đã nhận lời giúp bọn lão thân chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ đã chịu lời dĩ nhiên phải tuân giữ .

Vương phu nhân nói :

- Thế thì hay lắm ! Mời Lý tướng công theo lão thân lên bờ để lão thân trỏ chỗ canh giữ , giúp lão thân trừ loài yêu quái. Xong việc, tiểu nữ sẽ bơi thuyền đưa các vị rời khỏi nơi đây .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu không bắt được yêu quái thì sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Bất luận yêu quái có tới hay không, sáng sớm mai lão thân cũng cho đưa hai vị lên đường .

Lý Hàn Thu nói :

- Chúng ta nhất định như vậy !

Vương phu nhân gật đầu nói :

- Để lão thân dẫn đường .

Đoạn mụ lên bờ đi trước .

Lý Hàn Thu và Tần Nhi theo sau.

Vương phu nhân dẫn hai người đi về phía Đông căn nhà tranh rồi thủng thẳng nói :

- Lão thân ở trong nhà nhử mồi, dụ cho yêu quái tiến vào . Hai tên tiểu nữ của lão thân sẽ chia nhau giữ hai ngã Nam và ngã Tây . Còn lão thân vừa đối phó với yêu quái vừa canh giữ mặt Bắc . Có điều trong bốn mặt thì hướng chính Đông rộng nhất . Vậy các hạ và Tần cô nương phòng thủ giùm mặt chính Đông, chận đường rút lui của yêu quái.

Lý Hàn Thu nói :

- Xem chừng loài yêu quái đó phu nhân đã hiểu rõ, vậy phu nhân có thể cho bọn tại hạ biết sơ qua tình hình, để lúc đối phó được bình tĩnh hơn chăng ?

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Giống yêu quái này không ghê gớm lắm đâu . Lý tướng công chỉ cần thi triển thân pháp mau lẹ là ngăn trở không cho nó trốn thoát được ngay , chẳng khó khăn gì .

Mụ chìa tay ra chậm rãi hỏi :

- Lý tướng công ! Tướng công có thể đưa thanh trường kiếm cho lão thân được không ?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi lại :

- Phu nhân lấy binh khí làm chi ?

Vương phu nhân đáp :

- Loài yêu quái này không phải là vật hung ác . Lý tướng công hai bàn tay trắng cũng đủ đối phó .

Lý Hàn Thu ngẩn người ra nói :

- Làm như vậy thì thành ra tại hạ xích thủ không quyền . Đối phó với yêu quái mà không binh khí thì hạ nó thế nào được ?

Tần Nhi cũng nói tiếp :

- Lý tướng công chuyên dùng kiếm thuật nếu phu nhân lấy mất bảo kiếm thì anh hùng làm gì còn đất dụng võ ?

Vương phu nhân thủng thẳng đáp :

- Lý tướng công ! Lão thân trước nay không nói dối ai bao giờ . Quái vật đó ít có cơ hội hại người. Vậy tướng công chỉ cần ngăn trở đường rút lui của nó là đã giúp cho lão thân nhiều lắm rồi.

Lý Hàn Thu nói :

- Hay lắm ! Tại hạ xin vâng lời phu nhân, nếu không gặp trường hợp nguy hiểm thì quyết không dùng đến kiếm .

Vương phu nhân hiểu rõ không có cách nào lấy binh khí của Lý Hàn Thu, đành đáp :

- Hai tiểu nữ của lão thân võ công quyết chẳng thể nào bằng được Lý tướng công mà chúng không dùng kiếm còn được , thì tướng công tay không cũng dư lực đừng dùng tới binh khí . Mong rằng tướng công tin lời lão thân.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ xin ghi nhớ .

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Lão thân ở trong nhà đặt mồi nhử quái vật vào Trước khi nó chưa vào nhà, xin Lý tướng công đừng ra tay vội .

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Xin phu nhân yên lòng. Nhất thiết tại hạ đều tuân theo lời dặn bảo của phu nhân.

Vương phu nhân lại đưa mắt nhìn Tần Nhi hỏi :

- Tần cô nương muốn ở chổ này hay cùng vài nhà với lão thân?

Tần Nhi chuyển động cặp mắt rồi đáp :

- Tiểu nữ ở lại đây để giúp Lý tướng công.

Vương phu nhân nói :

- Vậy cũng hay ! Xin nhớ cho : Yêu quái chưa vào nhà thì đừng làm kinh động đến nó .

Tần Nhi đáp :

- Tiểu nữ nhớ kỹ rồi, phu nhân bất tất phải băn khoăn .

Vương phu nhân không nói gì nữa, xoay mình đi vào nhà tranh.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Trên thế gian sao lại có loài yêu quái ôn hoà mới thật là kỳ?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp :

- Bây giờ tiểu tỳ biết rõ rồi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Biết rõ thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Về câu chuyện yêu quái mà Vương phu nhân nói đó.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bọn họ chờ yêu quái đến để làm gì ?

Tần Nhi hạ thấp giọng xuống đáp :

- Dường như tiểu tỳ đã nghe Phương Tú nói đến ở ngoài thành Kim Lăng có ẩn nấp một kỳ vật có tự ngàn xưa . Đã bao nhiêu cao thủ võ lâm đến ẩn cư khu này để đợi kỳ vật đó xuất hiện .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nói lui nói tới mà tại hạ chưa rõ vật đó là cái gì ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Nó là cái gì thì tiểu tỳ cũng không biết .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương không nghe thấy Phương Tú nói hay sao ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ chỉ nhớ đại khái có chuyện này chứ không rõ là vật gì .

Nàng ngần ngại nói tiếp :

- Chúng ta cứ thấy nó thì nhận ra vật gì ngay tức khắc.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương biết kỳ vật do mẹ con nhà này nói ra tức là quái vật mà Phương Tú đã đề cập đến ?

Tần Nhi mỉm cười đáp :

- Tiểu tỳ cũng đoán vậy mà thôi, nhưng tin rằng cách phỏng đoán này không sai được .

Lý Hàn Thu muốn hỏi nữa thì đột nhiên Vương phu nhân lớn tiếng nói vọng ra .

- Các vị hãy coi chừng ! Yêu vật sắp tới rồi đó . Hay hơn hết là các vị đừng tới gần chổ nó ẩn thân để nó chạy loạn lên .

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông vào nhà thì thấy Vương phu nhân đứng ở cửa nhà tranh đang ngó ra chỗ hai người.

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Phu nhân cứ yên lòng, bọn vãn bối ẩn lánh là xong .

Nàng chuyển động mục quang nhìn thấy một bụi cỏ rậm, cách đó chừng vài thước liền bảo Lý Hàn Thu :

- Chúng ta hãy ẩn vào chổ kia .

Lý Hàn Thu gật đầu, hai người rời bước đến bên bụi cỏ ẩn mình tại đó .

Lúc này ánh sao đầy trời, có thể thoáng nhìn thấy cảnh vật cách xa chừng một trượng .

Tần Nhi hỏi :

- Tiểu tỳ trông coi cho Lý tướng công. Tướng công nhân lúc này điều dưỡng được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Như vậy tại hạ sẽ bỏ mất cơ hội nhìn yêu vật, há chẳng là một sự đáng tiếc lắm ư ?

Tần Nhi đáp :

- Không sao đâu ! Tiểu tỳ sẽ kêu công tử khi thấy nó .

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy thì hay lắm ! Tại hạ cảm phiền cô nương để ý cho .

Rồi chàng ngồi xếp bằng nhắm mắt vận khí điều sức .

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu. Đột nhiên có tiếng sột soạt vọng lại.

Lý Hàn Thu không chờ Tần Nhi gọi đã mở mắt ra hỏi :

- Tiếng động gì vậy?

Tần Nhi đáp :

- Dường như có người tới .

Tiếng sột doạt mỗi lúc mỗi gần, dần dần vào tới phía sau hai người.

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thấy những khóm lau ở bên mình lay động tựa hồ có người đang lách qua đám lau sậy đi tới .

Tần Nhi không khỏi hoang mang, căng mắt lên nhìn vào bụi lau.

Sau một lát, quả nhiên con quái vật hình dạng giống người mình mặc áo trắng từ từ ra khỏi rừng lau đi thẳng về phiá hai người .

Lý Hàn Thu vừa kinh hãi vừa lấy làm tự hỏi :

- Chẳng lẽ trên thế gian có yêu quái thật chăng ?

Tuy trong lòng chàng chồng chất bao mối nghi ngờ nhưng không tiện cất tiếng hỏi Tần Nhi . Chàng đành nhẫn nại không nói gì .

Lý Hàn Thu ngưng thần chú ý nhìn quái vật giống người mặc áo trắng kia chỉ thấy lờ mờ chứ không thấy rõ .

Quái vật áo trắng lướt qua bụi cỏ rậm rồi đi thẳng về phía nhà tranh .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Bóng đêm lờ mờ không nhìn rõ được mặt mũi quái vật, nhưng xa trông thì rõ ràng là người, chứ có quái vật gì đâu ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bóng trắng đã bước vào trong nhà tranh .

Lý Hàn Thu và Tần Nhi ngưng thần nhìn vào trong nhà . Bỗng thấy ánh lửa chập chờn . Trong căn nhà tranh tối tăm đã thắp đèn sáng .

Từng làn khói đen bốc qua nóc nhà tan vào bóng tối trên không gian .

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ cũng không rõ .

Lý Hàn Thu nói :

- Chúng ta đã chịu lời Vương phu nhân thì hãy chờ lại đây lúc nữa xem sao ?

Hai người ở trong bụi cỏ chờ chừng nữa giờ vẫn chưa thấy bóng trắng rời khỏi căn nhà .

Tần Nhi đột nhiên đứng dậy nói :

- Thôi không chờ nữa, chúng ta thử tiến vào trong nhà xem sao .

Lý Hàn Thu cũng đứng dậy đáp :

- Phải đấy ! Chắc Vương phu nhân kiềm chế được yêu quái rồi, dĩ nhiên bà không cần chúng ta chờ ở đây nữa . Chúng ta vào cáo biệt để lên đường .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Chẳng cần nói đến chuyện từ biệt vội .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Để chúng ta hãy coi xong yêu vật rồi sẽ tính .

Thật ra trong lòng Lý Hàn Thu cũng động tính hiếu kỳ rất mãnh liệt, có điều chàng không nói ra mà thôi .

Đang lúc bàn tán, bỗng thấy Vương phu nhân tay xách đèn lồng từ trong nhà chậm chạp đi ra, cất tiếng gọi :

- Lý tướng công !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phu nhân kêu tại hạ ư ?

Tần Nhi khẽ nói :

- Vương phu nhân có vẻ thập thò ra chiều e ngại . Vậy chúng ta hãy coi chừng .

Lý Hàn Thu gật đầu rồi cất bước tiến về phía trước .

Vương phu nhân tiến ra nghênh tiếp . Mặt bà hớn hở cười nói :

- Lý tướng công ! Lão thân đã thu phục yêu vật rồi, không ngờ công việc lại thuận lợi như vậy. Hai vị khỏi bận tâm gì nữa .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu vậy bọn tại hạ xin có lời cung hỉ phu nhân .

Vương phu nhân cười nói :

- Tuy hai vị không phải ra tay giúp đỡ, nhưng lão thân cũng rất cảm ơn .

Tần Nhi hỏi :

- Cái đó không cần . Phu nhân đã thu lưu bọn vãn bối cùng là trị thương cho Lý tướng công, khiến bọn vãn bối cảm ơn vô cùng ! Bọn vẫn bối còn có lời thỉnh cầu, chẳng hiểu phu nhân có ưng cho không ?

Vương phu nhân hỏi lại :

- Điều chi vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Bọn vãn bối muốn coi yêu vật một chút xem nó hình thù thế nào ?

Vương phu nhân nói :

- Vừa rồi hai vị chẳng đã thấy rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Vương phu nhân nói :

- Đã thấy rồi thì coi lại cũng vậy thôi .

Tần Nhi nói :

- Nhưng vãn bối chưa được nhìn thấy .

Vương phu nhân nói :

- Lý tướng công đã coi rõ, vậy cô nương cứ hỏi y là biết .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Yêu vật đó quý lắm hay sao ?

Vương phu nhân cười ruồi đáp :

- Đã là yêu vật thì chỉ hại cho nhân quần chứ còn có gì trân quý nữa ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Nếu quả là yêu vật hại người thì phu nhân tiếc gì mà không để vãn bối coi cho biết ?

Vương phu nhân mỉm cười đáp :

- Hình dáng con yêu vật có gì tốt đẹp mà coi ?

Tần Nhi nói :

- Bọn vãn bối muốn mở rộng tầm mắt, thêm kiến văn mà thôi . Ở đời vãn bối được thấy đủ cả rồi, chỉ không hiểu yêu quái ra sao mà thôi .

Miệng nàng nói, chân nàng cất bước đi về phía nhà tranh .

Vương phu nhân lạng người ra chặn đường nói :

- Tần cô nương ! Chỗ lão thân ăn ngủ, trước nay không cho người lạ nào vào, sao cô nương cứ làm ẩu ?

Tần Nhi chau mày hỏi lại :

- Phu nhân ! Yêu quái còn vào được, chẳng lẽ vãn bối không bằng yêu quái hay sao ?

Vương phu nhân lắc đầu đáp :

- Câu chuyện không phải như vậy, lão thân đã bố trí trong nhà tranh rất nhiều cạm bẫy, mục đích để thu phục yêu vật . Ngoài ra còn có chất độc nữa . Nếu cô nương tiến vào bị trúng độc mà chết thì lão thân phải mang tội lỗi .

- Có thật thế không ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân không nói dối ai bao giờ .

Lý Hàn Thu bỗng xen vào :

- Tần Nhi ! Vương phu nhân đã không muốn cho chúng ta coi thì còn ép uổng làm chi ?

Tần Nhi nói :

- Lẽ ra tiểu tỳ không muốn coi, nhưng phu nhân cứ làm ra vẻ bí mật nên phải coi cho biết .

Lý Hàn Thu nói :

- Hiếu kỳ là một tính chung loài người, nhưng người ta không muốn cho mình coi, chẳng lẽ lại đi đến chỗ động thủ hay sao ?

Tần Nhi đưa mắt nhìn Vương phu nhân, ngập ngừng :

- Phu nhân ơi ! Vãn bối chỉ muốn coi cho biết qua chứ không có mục đích nào khác .

Vương phu nhân cười lạt hỏi :

- Lão thân đã nói rõ rồi chẳng lẽ các vị còn chưa hiểu hay sao ?

Tần Nhi vẫn giữ tính cố chấp hỏi lại :

- Nếu vãn bối nhất định coi cho bằng được thì sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên lão thân phải ra tay cản trở .

Tần Nhi ngoài miệng nói, mà bên trong ngấm ngầm đề khí né mình đi xong về phía nhà tranh .

Vương phu nhân vung tay lên đánh véo một cái nhằm đập vào vai bên hữu Tần Nhi .

Chưởng lực này rất mạnh nên chưởng phong rít lên rùng rợn .

Tần Nhi né người tránh khỏi, khẻ bảo Lý Hàn Thu :

- Tiểu tỳ động thủ với mụ để Lý tướng công tìm cách xông vào nội thất mà coi xem sao .

Lý Hàn Thu vui vẻ đáp :

- Để tại hạ đối phó với mụ, cô nương tiến vào thì hơn .

Tần Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Được rồi ! Tướng công chỉ cần bức bách mụ lùi ra một bên nhường lối cho tiểu tỳ vào là được .

Lý Hàn Thu gật đầu ngẩng lên nhìn Vương phu nhân hỏi :

- Phu nhân ! Phu nhân tử tiếp mấy chiêu của tại hạ xem sao ?

Chàng vừa hô vừa phóng chưởng đánh ra . Chưởng thế cực kỳ lợi hại .

Vương phu nhân lùi lại bên cửa, không ngớt thi triển thủ pháp vừa đỡ gạt vừa điểm huyệt để chống lại thế công của Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu đánh liên tiếp mười bảy mười tám chiêu mà vẫn ở tình thế bất phân thắng bại .

Vương phu nhân vẫn kiên thủ một chỗ không rời đi nửa bước .

Lý Hàn Thu thấy đánh mười mấy chiêu mà không đẩy được Vương phu nhân ra, chàng huy động hai tay đánh rát hơn .

Về môn chưởng chỉ của Vương phu nhân có chỗ hơn người . Dù Lý Hàn Thu đánh ác liệt đến đâu mà bà vẫn đối phó được một cách rất ung dung và giữ vững cửa phòng .

Tần Nhi chờ cơ hội lách vào, song Vương phu nhân phong tỏa rất cấm nghiêm, thủy chung không có cơ hội nào xông vào được .

Lý Hàn Thu liên công ngoài hai chục chiêu mà vẫn chưa chiếm được chút thắng thế nào thì trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

- Võ công mụ này quả nhiên không phải tầm thường, nếu mình không hạ độc thủ thì khó lòng đẩy mụ ra khỏi cửa phòng được .

Thực ra Vương phu nhân đã cảm thấy áp lực rất mạnh. Lý Hàn Thu đưa ra những thế công ghê gớm bức bách mụ phải đem toàn lực ra mà chống chọi .

Hai bên lại động thủ mấy chiêu nữa vẫn ở vào tình thế giằng co .

Bỗng Vương phu nhân lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Lý Hàn Thu dừng lại hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Vương phu nhân đáp :

- Nếu chúng ta cứ đánh hoài thì e rằng khó lòng phân thắng bại được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phu nhân có ý kiến gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Giữa lão thân và hai vị đã không có tình bạn bè lại không quen biết, thế mà vẫn thu lưu hai vị, trị thương cho tướng công . Cái đó không đáng kể là có mối ân tình với hai vị hay sao ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Dĩ nhiên là có .

Vương phu nhân nói :

- Nếu chúng ta đánh nhau đến kẻ sống người chết tất gây ra cuộc lưu huyết .

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Ý kiến của phu nhân tại hạ đã hiểu rồi . Chàng quay lại nhìn Tần Nhi nói :

- Tần cô nương ! Chúng ta đi thôi .

Tần Nhi hỏi :

- Không coi quái vật nữa ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Thôi không coi nữa .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Con quái vật đó là sở hữu của phu nhân mà phu nhân không muốn cho mình coi, thì không nên ép buộc .

Chương 116: Bị Uy Hiếp, Du Nhi Đành Nói Thực

Vương phu nhân nói :

- Lý tướng công thật là người hiểu tình lý . Thế mới biết nam tử hán, đại trượng phu quả nhiên kiến thức hơn bọn đàn bà .

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi nói :

- Chúng ta đi thôi !

Tần Nhi hỏi :

- Bây giờ đi đâu ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chủ nhân đã không hoan nghinh mình ở lại đây, mà cứ miễn cưỡng lưu lại thì thật là vô vị .

Vương phu nhân nói :

- Hai vị đã muốn đi thì lão thân cho Du Nhi đưa các vị rời khỏi nơi đây .

Lý Hàn Thu nói :

- Hay lắm ! Vậy phiền Du cô nương một phen nữa .

Vương phu nhân lớn tiếng gọi :

- Du Nhi ! Du Nhi !

Bỗng nghe thanh âm êm đềm của một cô gái cất lên :

- Má má có điều chi dạy bảo ?

Tiếp theo thấy Du cô nương mình mặc áo ngắn chạy lại .

Vương phu nhân nói :

- Ngươi lấy thuyền đưa hai vị quý khách này ra khỏi nơi đây . Hễ hai vị lên bờ rồi phải lập tức trở về ngay .

Du Nhi dạ rồi quay lại nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Chúng ta đi chứ !

Rồi cô cất bước đi trước .

Ba người xuống thuyền .

Du Nhi kéo leo lên rồi cầm sào đẩy thuyền ra .

Con thuyền từ từ tiến về phía trước .

Trong khu rừng lau này có lối thuyền đi nhưng vòng vèo và nhỏ hẹp chỉ vừa lọt con thuyền . Nếu không phải là tay trở thuyền thông thạo thì chẳng thể nào đi được .

Du cô nương đẩy thuyền rất giỏi . Con thuyền nhỏ lách vào khe lau theo đường vòng vèo thì trong khoảnh khắc đã ra xa được mười mấy trượng .

Tần Nhi hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Du cô nương ! Các cô trú ngụ ở đây đã bao lâu rồi ?

Du Nhi mỉm cười đáp :

- Úi chà ! Bọn tiểu muội ở đây đã lâu lắm rồi .

Tần Nhi nói :

- Chỗ này là một khu từng lau tịch mịch quạnh quẽ !

Du Nhi nói :

- Gia mẫu đã bảo một ngày kia sẽ dọn nhà đi nơi khác .

Tần Nhi hỏi :

- Cô có biết bao giờ dọn đi không ?

Du Nhi lắc đầu đáp:

- Tiểu muội không biết .

Tần Nhi nói :

- Chắc là sắp đến nơi rồi . Có lẽ chỉ trong ba ngày là mẹ con cô dọn nhà đi .

Du Nhi giương cặp mắt tròn xoe lên hỏi :

- Sao tỷ tỷ lại biết .

Tần Nhi cười đáp :

- Lệnh đường ở đây cốt để chờ con quái vật . Nay quái vật đã bắt được rồi thì dĩ nhiên chẳng ở lại khu rừng lau quạnh quẽ này làm chi nữa .

Du Nhi cười mát nói :

- Chà chà ! Tỷ tỷ thông minh quá ! Gia mẫu đem bọn tiểu muội đến ở đâu lâu lắm mà năm nào cũng mấy lần bắt sểnh quái vật để nó tẩu thoát . Không ngờ đêm nay lại được mãn nguyện .

Tần Nhi hỏi :

- Chắc Du cô nương thích lắm nhỉ ?

Du Nhi đáp :

- Tiểu muội ở đây đã chán ngấy rồi, nếu dọn nhà đi thì còn gì hay bằng .

Tần Nhi hỏi :

- Cô nương đã nhìn thấy quái vật chưa ?

Du Nhi cười đáp :

- Dĩ nhiên tiểu muội nhìn thấy rồi, vì mỗi năm nó xuất hiện đến mấy lần .

Lý Hàn Thu nói :

- Kể ra cô cũng lớn mật, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã không sợ yêu quái .

Du Nhi cười đáp :

- Nó không phải là yêu quái thì việc gì mà sợ ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nó không phải yêu vật thì là người sao ?

Du Nhi đáp :

- Nó cũng không phải người . Nếu nó là người thì khi nào ngu dại thế ? Nó đã biết người ta muốn bắt nó mà thỉnh thoảng cứ về đây .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nó không phải người lại không phải yêu quái thì nó là cái gì ?

Du Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không thể nói cho tướng công biết được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi nói :

- Ta chắc cô không biết đâu .

Du Nhi nói :

- Tỷ tỷ đừng dùng lời khích tiểu muội, hay bất cứ dùng cách gì tiểu muội cũng không thể nói rõ với các vị được .

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Cô không nói chúng ta cũng biết rồi .

Du Nhi nói :

- Tiểu muội không tin .

Tần Nhi nhấp nháy cặp mắt đột nhiên phóng chỉ ra điểm trúng vào huyệt đạo Du Nhi .

Du Nhi không ngờ nàng ra tay đột ngột nên không tránh kịp liền bị điểm trúng . Du Nhi rời tay ra, con sào rớt xuống sông .

Lối đi rất chật hẹp . Con sào rời khỏi tay Du Nhi liền dừng lại ngay .

Tần Nhi lượm được sào tre muốn đẩy thuyền đi, nhưng rừng lau rậm rạp lối đi quanh co . Tần Nhi

điểm mạnh con sào, chiếc thuyền nhỏ đâm vào bụi lau .

Du Nhi lạnh lùng nói :

- Các vị không thể nào đẩy thuyền ra khỏi rừng được đâu .

Tần Nhi nói :

- Trong khu rừng lau này nước không sâu lắm, chúng ta có thể lội nước mà đi . Mực nước nông cạn này chẳng thể uy hiếp được chúng ta .

Du Nhi nói :

- Lúc tỷ tỷ đi vào mặt đó nước không sâu nhưng chỗ này lại khác hẳn . Các vị mà không biết bơi lội tất sẽ bị chết đuối . Hơn nữa má má và tỷ tỷ của tiểu muội chờ lâu không thấy tiểu muội về tất nhiên đến đây kiếm .

Tần Nhi nói :

- Ta đã nhìn kỹ rồi : Trong bãi cát chỉ có một con thuyền này thì lấy gì mà ra đây ?

Du Nhi đáp :

- Cả nhà tiểu muội ai cũng biết lội nước mà đi .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Má má cô không ra đây đâu ?

Du Nhi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Vì coi sự sinh tử của cô chẳng lấy gì làm quan trọng .

Du Nhi thở dài đáp :

- Không ngờ hai vị lấy ơn trả oán . Hai vị định làm gì tiểu muội ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu cô nương chịu hợp tác thì chúng ta nhứt định không gia hại cô .

Du Nhi hỏi :

- Cô nương muốn tiểu muội hợp tác bằng cách nào?

Tần Nhi hỏi :

- Trước hết cô hãy cho chúng ta hay yêu vật mà lệnh đường vừa bắt được đó là cái gì ?

Du Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không dám nói mà cũng không thể nói rõ hơn được .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao không thể nói rõ được ?

Du Nhi lắc đầu đáp :

- Cô nương đừng hỏi nữa . Tiểu muội đã không nói là không nói đâu, đừng bắt buộc nữa vô ích .

Tần Nhi lạnh lùng nói :

- Du cô nương ơi ! Cô nên biết cuộc sinh tử của cô lúc này là ở trong tay chúng ta, chỉ cần cất tay một cái là cô hết sống nổi .

Du Nhi láo liêng cặp mắt hỏi :

- Cô nương giết tiểu muội thật ư ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Cô tưởng ta không dám hay sao ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Trước kia ta thấy Tần Nhi hiền lành mà mới cách mặt trong một thời gian ngắn, nàng đã trở nên mưu cơ thâm trầm, thủ đoạn ác độc, thật ta còn thua nàng nhiều .

Bỗng thấy Du Nhi khẻ thở dài hỏi :

- Yêu vật mà gia mẫu bắt được không liên quan gì đến hai vị, sao hai vị lại ép buộc tiểu muội phải nói rõ nội tình ?

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Tần Nhi ! Du cô nương nói thế là phải . Con vật người ta bắt được chả liên quan gì đến với chúng ta thì sao mình lại tra hỏi nội tình làm chi ?

Tần Nhi chưng hửng đáp :

- Tiểu tỳ cảm thấy vật này không phải tầm thường . Có khi nó ảnh hưởng đến toàn thể võ lâm .

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Theo lời cô nương thì nhất định cần phải biết rõ hay sao ?

Tần Nhi đáp :

- Chúng ta nên hỏi cho biết rõ thực tình . Nếu nó không liên quan gì đến chúng ta thì dĩ nhiên chẳng cần vặn hỏi làm chi .

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Cô nương nói thế cũng phải !

Chàng đưa mắt nhìn Du Nhi chậm rãi nói :

- Du cô nương ! Chỗ dụng tâm của bọn ta, Tần cô nương đã nói rõ rồi . Vậy cô nên nói ra vật đó là vật gì, nếu nó không liên quan đến đại cuộc võ lâm thì chúng ta không hỏi nữa .

Du Nhi nói :

- Hỡi ơi ! Nếu tiểu muội nói cho các vị hay mà gia mẫu biết thì người quyết chẳng buông tha .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ xin bảo đảm quyết không cáo tố với Lệnh đường .

Tần Nhi nói theo :

- Lý tướng công lời nói coi mạng bằng non . Vậy cô nương cứ yên tâm .

Du Nhi đáp :

- Thực tình tiểu muội không biết rõ lắm chỉ nghe mẫu thân bảo nó là con Tiên Chi gì đó .

Tần Nhi giật mình kinh hãi hỏi lại :

- Tiên Chi ư ?

Du Nhi gật đầu đáp :

- Có lẽ đúng đó .

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Lý tướng công có hiểu vụ này chăng ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Chuyện gì ?

Tần Nhi đáp :

- Chuyện lời đồn có liên quan đến Tiên Chi .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không biết.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi giải khai huyệt đạo cho Du Nhi và bảo y :

- Cô nương đưa chúng ta đi . Du Nhi cầm lấy con sao tre, mặt đầy vẻ hờn tủi, ấm ức nói :

- Tiểu muội có lòng tốt đưa các vị lên bờ, mà các vị lại nỡ ra tay điểm huyệt tiểu muội .

Cô chống con sào xuống đất đẩy chiếc thuyền nhỏ quanh co theo đúng đường lối tiến về phía trước . Kỹ thuật đẩy thuyền của cô rất tinh thục . Chỉ trong khoảnh khắc, thuyền đã rời khỏi rừng lau áp mạn vào bờ .

Lý Hàn Thu nhảy lên trước . Tần Nhi quay lại nhìn Du Nhi nói :

- Du cô nương ! Nếu cô nương cho Lệnh đường hay là ta đã điểm huyệt thì lệnh đường tất cho là cô đã xưng chuyện bí mật về Tiên Chi . Vậy cô chớ nói nghe !

Du Nhi gật đầu đáp :

- Tiểu muội biết rồi ! Các vị đi đi thôi !

Tần cô nương nhảy lên bờ xong vẫy tay nói :

- Du cô nương ! Bửa nay ta đối với cô nương có điều không phải . Sau này nếu còn cơ hội ta xin đền đáp .

Du Nhi nói :

- Tiểu muội chẳng có tình gì với cô nương mà cũng không thù oán . Cô nương điểm huyệt tiểu muội cũng chẳng để tâm . Sau này nếu chúng ta còn có cơ hội gặp mặt .

Tần Nhi tủm tỉm cười ngắt lời :

- Khi đó ta sẽ cho cô điểm huyệt trả nợ để cô hả giận .

Du Nhi lắc đầu nói :

- Việc đã qua rồi còn nhắc lại làm chi nữa .

Rồi cô cắm sào đẩy thuyền quay về .

Tần Nhi nhìn bóng sau lưng Du Nhi mất hút, mới lên tiếng :

- Trừ đường thủy đạo này chắc không còn con đường nào khác thông vào .

Lý Hàn Thu nói :

- Nơi đây bốn mặt rừng lau, nước không sâu lắm . Bọn họ có thể lội nước mà đi thì bất cứ chỗ nào cũng được .

Tần Nhi nói :

- Ba người đàn bà đó định rút lui êm thấm không phải chạy trốn thì chắc họ chẳng lội nước mà ra ngoài đâu .

Lý Hàn Thu nghe giọng nói của Tần Nhi có vẻ khác lạ, chàng không nhịn được hỏi lại :

- Cô nương định làm gì ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ muốn ẩn ở đây để coi xem ba mẹ con họ chuồn đi phương nào ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Sao cô nương biết đêm nay bọn họ rời khỏi nơi đây ?

Tần Nhi đáp :

- Vương phu nhân ở đây chỉ vì một mục đích mà nay bà ta đã đạt được rồi thì còn ở lại đây làm chi

?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nhưng việc gì họ phải gấp rút bỏ đi ?

Tần Nhi nói :

- Nếu đêm nay họ không đi thì phải chờ tối đêm mai mới đi được . Họ ở lại trong rừng lau thêm ngày nào là không yên tâm ngày ấy .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Nơi đây rất bí ẩn . Sao họ lại chẳng yên tâm ?

Tần Nhi đáp :

- Ít ra là đã có Lý tướng công và tiểu tỳ biết vụ bí ẩn này rồi . Cái đó khiến cho mụ đêm ngày lo lắng .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Có lẽ trong lòng mụ hồi hộp về chuyện Tiên Chi mà không yên lòng thật .

Tần Nhi nói :

- Vì thế mà tiểu tỳ tiên liệu bọn họ sẽ hành động ngay đêm nay .

Lý Hàn Thu nói :

- Bất luận bọn họ làm gì thì chúng ta cũng chẳng nên đoạt lấy vật kiện của mẹ con họ .

Tần Nhi nói :

- Dù sao chúng ta phải ngấm ngầm theo dõi hành động của mẹ con họ mới được .

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Tần cô nương ! Cô định cướp đoạt Tiên Chi chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Ồ ! Đó là một thần vật ngàn năm hiếm có, ai mà không muốn ?

Lý Hàn Thu nói :

- Người ta khổ công chờ đợi mấy năm trời mới bắt được vào tay mà mình cướp đoạt thì không hợp tình hợp lý chút nào .

Tần Nhi nói :

- Vậy chúng ta không cướp đoạt của họ là xong .

Lý Hàn Thu nói :

- Ngoài chúng ta ra còn ai muốn cướp lấy vật đó ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Tiểu tỳ nhớ ra Phương Tú đã nhắc tới Tiên Chi . Có khi lão biết rồi nhưng làm ngơ vờ để cho mẹ con Vương phu nhân lấy được rồi mới đến cướp .

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu Du Nhi nói đúng, trên đời quả có thần vật Tiên Chi và đã lọt vào tay ba mẹ con nhà kia rồi thì sẽ bị Phương Tú cướp đi . Thế là thiên hạ đại loạn đến nơi rồi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thứ Tiên Chi đó trọng yếu lắm hay sao ?

Tần Nhi đáp :

- Theo lời Phương Tú nói lão mà lấy được vật đó thì cái mộng làm bá chủ võ lâm chẳng khó khăn gì nữa, dường như cái vật mà lão nói đó trỏ vào thứ Tiên Chi này .

Lý Hàn Thu nói :

- Dù Tiên Chi có hiệu năng cải tử hoàn sinh thì nó cũng chỉ là một dược vật mà thôi, đối với người có võ công tài trí chẳng ảnh hưởng gì đến.

Phương Tú dù cướp được Tiên Chi cũng chẳng thể nào toại nguyện làm bá chủ giang hồ được . Huống chi nơi cư trú của ba mẹ con nhà kia lại rất bí ẩn, Phương Tú làm sao mà biết được ?

Tần Nhi cười mát nói :

- Trước kia tiểu tỳ cũng nghĩ thế nhưng bây giờ lại nghĩ khác .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Vì Du Nhi nói ra hai chữ Tiên Chi .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Cô nương là người rất thông minh ! Vì lẽ gì Du Nhi nói ra hai chữ "Tiên Chi" khiến cô đoán là chỗ ở ẩn bí kia đã bị Phương Tú phát giác ?

Tần Nhi đáp :

- Tướng công đừng nói giỡn tiểu tỳ . Những lời tiểu tỳ đều là chân thực . Khi mới nghe tựa hồn không hợp lý . Nhưng khi đã thuyết minh nội vụ thì tình hình lại khác hẳn .

Lý Hàn Thu nói :

- Xin cô nương cho nghe lời cao luận .

Tần Nhi nói :

- Trước khi Du Nhi chưa nói đến chuyện Tiên Chi, tiểu tỳ thật hãy còn chút hồ đồ, không hiểu nội tình . Nhưng từ lúc Du Nhi nói đến hai chữ "Tiên Chi" khiến cho tiểu tỳ nhớ tới câu chuyện Tiên Chi của Phương Tú . Đem hai câu chuyện này ra mà đối chứng thì tiểu tỳ nghĩ ngay đến Phương Tú có thể biết rõ mẹ con Vương phu nhân cư trú ở đây mưu đồ chuyện gì, nhưng lão lờ đi mà thôi .

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Cô nương nói thế cũng có lý .

Tần Nhi nói :

- Như vậy thì tiểu tỳ không nghĩ lầm . Phương Tú mà biết thì chắc lão ngấm ngầm phái người giám thị mẹ con nhà kia . Bọn họ ở đây đến mấy năm rồi, tất nhiên lão đến điều tra đường ra khỏi rừng lau khắp bốn mặt . Nay lão thấy mẹ con nhà kia thiên đi nơi khác hắn sinh lòng ngờ vực và tình trạng sẽ ra sao tiểu tỳ không cần nói Lý tướng công cũng biết rồi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hắn dẫn bọn cao thủ đi truy sát chứ gì ?

Tần Nhi nói :

- Phương Tú đã bố trí mai phục rất nghiêm mật thì có lý nào còn để cho mẹ con Vương thị có cơ hội trốn thoát được .

Lý Hàn Thu nói :

- Bản lãnh Vương phu nhân không phải tầm thường . Không chừng ba ta có tài tự vệ .

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không thể được ! Phương Tú là nhân vật thâm trầm như vậy khi nào để mẹ con nhà kia sống sót được .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu Phương Tú dẫn bọn cao thủ kéo đến thì mình Vương phu nhân dĩ nhiên không địch nổi .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng hỏi :

- Chúng ta nên làm thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Phải một phen mạo hiểm .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Mạo hiểm thế nào ?

Tần Nhi đáp :

- Chúng ta thay hình đổi dạng ngấm ngầm theo dõi ba mẹ con nhà kia .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Để bảo vệ cho họ hay sao ?

Tần Nhi đáp :

- Hãy chờ họ lúc đến nơi coi rõ tình hình ra sao đã . Giả tỷ chúng ta mà lấy được Tiên Chi càng tốt .

Lý Hàn Thu không nhịn được phải phì cười .

Tần Nhi chau mày hỏi :

- Tướng công cười gì vậy ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương thật là tham tâm !

Tần Nhi nói :

- Không phải tiểu tỳ tham tâm, thực ra Tiên Chi là vật rất quan trọng . Tuy tiểu tỳ không hiểu hữu dụng của nó ra sao, nhưng đã biết Phương Tú lúc nào cũng mơ mộng thì dĩ nhiên không phải chuyện tầm thường .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Nhất thiết tại hạ xin theo sự điều động của cô nương .

Hai người lập tức tìm cách thay đổi dong mạo không để lộ bản tướng .

Tần Nhi đưa mắt nhìn chung quanh một lượt rồi nói :

- Trước hết chúng ta hãy tìm nơi ẩn nấp .

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống nói :

- Nếu Phương Tú đã phái người ngấm ngầm giám thị các thủy đạo thì nhất cử nhất động của chúng ta dĩ nhiên đã lọt vào tai mắt của họ rồi .

Tần Nhi nói :

- Chúng ta hãy điều tra bốn mặt rồi quay về một cây lớn ở phía Đông để gặp nhau .

Lý Hàn Thu gật đầu .

Hai người liền chia nhau đi vòng quanh mỗi người điều tra kỹ lưỡng một khu vực trong phạm vi mười trượng . Hễ chỗ nào có thể ẩn nấp là hai người lại nghe ngóng rất kỹ lưỡng, nhưng không phát giác ra có người nào ẩn nấp cả . Hai người liền quay về gốc cây bạch dương để tụ hội .

Lý Hàn Thu vừa thấy Tần Nhi đi tới đã hỏi ngay :

- Tần cô nương ! Cô nương có phát hiện ra điều gì khả nghi không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không thấy chi hết .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu Phương Tú phái người giám thị các đường thủy đạo thì đáng lý chỉ ở trong phạm vi này mới phải, mà sao không thấy bóng người nào của bọn chúng ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ nghĩ rằng nhất định có người giám thị, chúng ta chưa phát hiện ra được chỗ ẩn thân của bọn họ mà thôi .

Đột nhiên, một mãnh lá phất phơ rơi xuống .

Tần Nhi đảo mắt nhìn quanh khẻ nói :

- Anh hùng thiên hạ kiến thức đại khái giống nhau . Họ cũng nhận ra cây bạch dương này là nơi giám thị đường thủy tốt nhất .

Lý Hàn Thu đã nghe thấy tiếng khác lạ, khẻ gật đầu nói :

- Cô nương hãy canh giữ ở dưới gốc .

Đột nhiên chàng đề khí thi triển thân pháp "Tiềm Long Thăng Thiên" . Người chàng vọt lên trên không . Chàng nhảy lên chừng được hơn trượng liền dang tay ôm lấy thân cây, ngẩng đầu trông lên rồi vịn cành mà trèo .

Động tác của Lý Hàn Thu rất mau lẹ . Chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã trèo đến gần một cành cao . Chàng liền vươn tay ra ôm lấy cành này, lộn người đi một vòng đoạn vọt mình lên cao . Lúc chàng vừa hạ xuống cành cây thì bỗng một ánh hào quang loé lên đâm tới .

Chương 117: Giết Cường Địch Giải Vây Cho Vương Thị

Động tác của Lý Hàn Thu thần tốc phi thường . Tay phải vừa xoay lại phía sau đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ .

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng . Đó là tiếng kim thiết đụng nhau phát ra . Quả nhiên trên cây này đã có người ẩn mình từ trước .

Lý Hàn Thu gạt được kiếm chiêu của đối phương, liền lập tức phản công . Chàng huy động trường kiếm, hết sức chém tới .

Người kia ẩn quá nữa mình vào trong cành lá rập rạp . Tay hắn cầm trường kiếm từ trên bổ xuống chém Lý Hàn Thu .

Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu tuy rất kỳ ảo nhưng không phát huy được đến độ chót mà hai bên đứng cách nhau một quãng không chừng hai ba thước .

Đột nhiên thanh trường kiếm kia chém tới lại thu về .

Tiếp theo ba điểm hàn tinh lấp loáng phóng về phía Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu vung lẹ trường kiếm thành một luồng kiếm hoa vây bọc phía trước gạt được ba mũi ngân tiêu . Đồng thơi chàng đề khí nhảy xổ về phía đối phương .

Bỗng kiếm quang loé lên ! Tiếp theo là một tiếng rú rùng rợn .

Máu tươi phun ra như suối . Một bóng người từ trên cây cao té nhào đánh "huỵch" một tiếng . Bóng người giáng xuống đất thành một đống máu thịt bầy nhầy nát bét .

Lý Hàn Thu cũng nhảy xuống theo . Chàng nói :

- Quả nhiên trên cây này đã có người ẩn nấp trước mình .

Tần Nhi ngoảnh đầu nhìn bốn phía rồi nói :

- Không hiểu hắn đã phát tín hiệu ra chưa ? Có điều chỗ này ngồi trên cao trông xuống cửa là một nơi giám thị đường thủy đạo rất tốt .

Nàng nói rồi rút trường kiếm ra khoét đất thành một cái huyệt, bỏ thi thể đại hán đã nát nhừ xuống lấp đi .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ chỉ muốn đả thương y để hỏi rõ nội tình . Nhưng động thủ ở trên cây không tài nào kìm hãm được thế kiếm thành ra chém chết hắn .

Tần Nhi nói :

- Bây giờ có thể ẩn nấp ở trên cây được rồi ..

Nàng trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tướng công còn nhớ được chỗ hắn ngồi không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lẽ dĩ nhiên là nhớ được .

Tần Nhi hỏi :

- Vậy tướng công thử lên tìm lại coi chỗ đó có vật gì để truyền tin không ?

Hai người liền trèo lên cây . Lý Hàn Thu lên tới chỗ đại hán vừa ẩn thân thì quả nhiên trên cây bạch dương còn treo chiếc đèn ló và một tấm gương đồng .

Chỗ này là một cành cây lớn, bốn mặt đều dùng dây màu xanh kết lại thành một cái võng . Cứ coi cách bố trí trên cây bạch dương thì rõ ra họ đã dụng tâm ẩn ở trên cây này một thời gian khá lâu .

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi ngỏ lời khen ngợi :

- Cô nương đoán việc như thần, tại hạ rất lấy làm bội phục .

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Phương Tú giám thị cử động của mẹ con nhà kia đã lâu ngày . Vậy lúc chúng ta đi vào rừng lau e rằng họ cũng ngó thấy rồi .

Tần Nhi nói :

- Cái đó khó mà biết được . Con mắt giám thị của Phương Tú tuy nghiêm mật nhưng chỗ chúng ta vào không phải là một lối đi, có kho họ không để ý .

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi :

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào ?

Tần Nhi đáp :

- Vụ này xin để tướng công quyết định .

Lý Hàn Thu cười đáp :

- Cô nương cứ chủ trương đi . Tại hạ xem ra tâm cơ của cô nương còn hơn Lý mỗ nhiều lắm .

Tần Nhi nói :

- Cái đó là vì tướng công tốt quá, không chuyên dùng mưu kế gian trá, nên việc gì cũng chỉ nhìn về khía cạnh tốt đẹp .

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương quá khen rồi !

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hiện giờ chúng ta đã trừ được một trạm ngầm của Phương Tú mà lại là một trạm rất quan trọng thì chẳng khác gì đã móc được con mắt của lão Phương Tú còn có tai mắt nào linh mẫn nữa không, chúng ta khó mà biết được . Kế hoạch bây giờ chỉ có việc theo dõi cử động của ba mẹ con Vương Thị làm chuẩn đích .

Lý Hàn Thu nói :

- Bất luận thế nào, chúng ta cũng không nên sang đoạt đồ vật của mẹ con họ .

Tần Nhi nói :

- Được rồi ! Nếu Phương Tú không còn người mai phục động thủ thì chúng ta sẽ coi mình như những người bảo vệ cho mẹ con họ .

Nàng nhìn Lý Hàn Thu nói tiếp :

- Coi bề ngoài tướng công ra chiều lạnh nhạt mà tâm địa thực tốt .

Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Tại hạ tưởng con người cần như thế mới phải .

Đột nhiên một chấm ánh sáng đỏ chiếu vào chỗ hai người ẩn nấp .

Tần Nhi khẻ nói :

- Hỏng bét !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì vậy?

Tần Nhi đáp :

- Hiệu đèn ! Chúng ta không biết phúc đáp bằng hiệu đèn thì tất bị phát giác .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ra thấy hiệu đèn nhấp nháy không ngớt dường như đang chờ đợi phúc đáp . Bất giác chàng chau mày hỏi :

- Tần cô nương ! Hiệu đèn kia cách xa chừng bao nhiêu ?

Tần Nhi đáp :

- Đại khái ngoài hai trăm trượng .

Lý Hàn Thu nói :

- Bây giờ tại hạ thử qua bên đó coi .

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Bất tất phải thế !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Họ đã sử dụng hiệu đèn từ lâu . Chúng ta mà không phúc đáp, tất nhiên họ sinh lòng ngờ vực . Tướng công bây giờ qua đó, dĩ nhiên họ chuẩn bị rồi .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp :

- Cô nương nói phải đó ! Họ không thấy mình phản ứng, tất nhiên sẽ tìm tới đây . Chúng ta nghỉ cho khỏe để chờ họ .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ e rằng sự tình biến diễn nhanh quá, khiến chúng ta không còn cơ hội để đối phó với bọn họ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu tiểu tỳ đoán không lầm thì bây giờ mẹ con Vương Thị sắp ra đây rồi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy chúng ta ứng phó bằng cách nào ?

Tần Nhi đáp :

- Bỏ mặc cho hiệu đèn nhấp nháy, chúng ta chỉ chú ý vào hành động của mẹ con Vương phu nhân .

Hai người đang nói chuyện, bỗng nghe tiếng con thuyền rẽ nước vọng lại .

Tần Nhi nói :

- Họ đến lẹ quá ! Chúng ta xuống đi thôi .

Hai người liền từ trên cây nhảy xuống rồi cất bước tiến về phía trước chừng hai trượng, ẩn thân vào sau một bụi cỏ rậm .

Lý Hàn Thu và Tần Nhi chú ý nhìn ra thấy Vương phu nhân cùng hai cô gái nhảy lên bờ .

Vương phu nhân lưng đeo một bọc hình dài . Tay phải mụ cầm tranh trường kiếm .

Cả ba mẹ con cùng nai nịt gọn gàng lưng cài binh khí .

Vương phu nhân lên bờ, cặp mắt nhớn nhác nhìn bốn phía một lượt rồi lật đật đi về phía chính Đông, tức là thẳng tới chỗ Lý Hàn Thu và Tần Nhi ẩn thân .

Ba người chạy rất nhanh lướt qua mặt hai người rồi vẫn hấp tấp chạy về phiá trước .

Lý Hàn Thu khẻ kéo áo Tần Nhi . Hai người lật đật đứng lên rượt theo hút ba người kia . Hai bên vẫn giữ một khoảng cách bốn năm trượng .

Chạy được chừng ba dặm thì đến một chỗ ngã ba đường .

Vương phu nhân dừng bước đưa mắt nhìn tứ phía rồi chuyển về hướng Bắc mà chạy . Nhưng lúc bà vừa cất bước bỗng có tiếng quát :

- Đứng lại !

Tiếp theo tiếng quát quá đột nhiên từ trong bóng tối có sáu người nhảy ra .

Nguyên ba ngã đường mỗi ngã đều có hai người mai phục .

Sáu người kia bày thành thế trận rất mau chóng vây ba mẹ con phu nhân vào giữa .

Lý Hàn Thu và Tần Nhi dừng bước kịp thời ẩn vào sau một gốc cây lớn |.

Tần Nhi ghé sát vào tai Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Đại khái đây là bọn người nhà của Phương Tú .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười gật đầu đáp :

- Cô nương đoán việc như thần .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Lại nịnh rồi !

Bỗng thấy Vương phu nhân vung thanh trường kiếm đánh véo một tiếng lạnh lùng hỏi :

- Các ngươi định làm gì ?

Sáu người kia cười rộ hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là Vương phu nhân ?

Vương phu nhân không trả lời, quay lại hai chị em Du Nhi nói nhỏ mấy câu .

Sáu đại hán bao vây Vương phu nhân đều võ phục áo đen, tay cầm quỷ đầu đao sống dầy . Vừa trông đã biết sáu người này liên thủ bày thành đao trận .

Vương phu nhân khẻ dặn hai cô gái một lúc rồi từ từ cởi cái bọc dài trên lưng xuống đưa cho Du Nhi . Đoạn bà giơ trường kiếm lên hỏi :

- Phải chăng sáu vị đều là thủ hạ của Phương Tú ?

Lúc này sáu người kia đã giữ phương vị bày thành thế hợp kích .

Vương phu nhân vung trường kiếm một cái, hững hờ hỏi :

- Phương Tú đã phái các vị tới đây, tại sao các vị không dám thừa nhận ?

Một người đứng giữa lạnh lùng đáp :

- Phu nhân đoán trúng rồi, thì cần gì chúng ta phải nói nhiều .

Vương phu nhân hỏi :

- Các vị là những đại hán định động thủ bằng cách nào để đối phó với ba người chúng ta đều là đàn bà con gái ?

Đại hán vừa rồi đáp :

- Phu nhân bất tất phải nói khích bọn ta . Bọn ta có việc mới đến đây không phải để tỷ võ hay tranh hơi với phu nhân . Nếu phu nhân muốn sống thì chỉ có một biện pháp .

Vương phu nhân hỏi :

- Biện pháp gì ?

Đại hán kia đáp :

- Để cái đó lại .

Vương phu nhân hỏi :

- Để cái gì lại ?

Đại hán chuyển động mục quang ngó Du Nhi đáp :

- Để cái bọc trên người vị tiểu cô nương kia .

Vương phu nhân cười lạt nói :

- Các hạ nói nghe có vẻ dễ dàng lắm nhỉ ?

Đại hán lạnh lùng đáp :

- Phu nhân mà không chịu đưa cái đó ra thì chỉ còn đường động thủ .

Gã vung thanh quỷ đầu đao một cái . Cả sáu đại hán đồng thời xông vào .

Vương phu nhân quát lên một tiếng rồi hươi kiếm chia ra ba phía nghinh địch .

Du Nhi cùng tỷ tỷ cũng vũ động thanh trường kiếm phản kích .

Thế kiếm của phu nhân như cầu vồng . Bà hết sức tấn công định mở lấy một con đường mà chạy . Nhưng sáu đại hán huy động quỷ đầu đao, đồng thời biến hoá trận thế rất mau lẹ . Ánh đao trùng điệp luôn luôn thay đổi phương vị ngăn chặn thế công mãnh liệt của Vương phu nhân .

Lý Hàn Thu khẻ bảo Tần Nhi :

- Quỷ đầu đao trận của bọn chúng biến hoá cực kỳ mau lẹ . Kiếm pháp của Vương phu nhân tuy ghê gớm nhưng khó lòng mở được lối ra .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công nhìn thấy không ? Dường như Vương phu nhân đã có định kiến . Bà ta chuẩn bị cùng cô gái lớn liều mình chiến đấu với sáu người, để Du Nhi vác Tiên Chi chạy trốn .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ biết rồi . Có điều mẹ con họ khó lòng phá được vòng vây mà chạy .

Tần Nhi nói :

- Vả lại Phương Tú không phải chỉ đặt mai phục ở chổ này .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy chúng ta làm sao bây giờ ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu trong lòng tướng công không có điều chi uý kỵ thì nên ra tay cứu mạng cho mẹ con họ rồi sẽ đoạt lấy Tiên Chi ở tay Du Nhi . Như vậy vừa trả được mối ân tình cho mẹ con Vương Thị lại vừa lấy được Tiên Chi .

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp :

- Việc cướp Tiên Chi ở trong tay Du cô nương thì tại hạ khó mà làm được.

Tần Nhi nói :

- Tướng công không lấy thì cũng lọt vào tay Phương Tú .

Lý Hàn Thu vẫn lắc đầu . Chàng ngưng thần nhìn thấy mẹ con Vương phu nhân bị vây hãm, phải chiến đấu cực kỳ chật vật .

Nguyên đao trận của sáu người phối hợp lại thành một bức màn dầy đặc . Đứng xa trông chỉ thấy bóng đao trùng điệp mà chẳng thấy thân hình ba mẹ con Vương phu nhân đâu .

Tần Nhi khẻ nói :

- Xem chừng ba mẹ con Vương phu nhân không thể hy vọng phá được đao trận để xông ra . Nếu thời gian còn kéo dài thì càng bất lợi cho chúng ta . Nếu tướng công quyết định cứu người thì nên động thủ đi thôi !

Lý Hàn Thu nói :

- Khi tại hạ rời khỏi sư môn, đầy lòng cứuu hận, chỉ nhất tâm giết người báo thù, nhưng bây giờ không thấy hăm hở như trước, chẳng nỡ giết người bừa bãi .

Tần Nhi nói :

- Cái đó đủ chứng minh thiên tính của tướng công rất lương thiện . Có điều tình thế đêm nay khác với mọi khi . Nếu tướng công không lấy Tiên Chi thì Phương Tú sẽ cướp mất .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bây giờ đành thế này vậy . Chúng ta hãy cứu mẹ con Vương phu nhân một lần và nói rõ cho biết là mẹ con họ chẳng thể nào giữ được vật đó . Nếu bọn họ chịu tự động tặng Tiên Chi cho mình là hay hơn hết . Bằng họ không chịu thì chúng ta cứu họ lần thứ hai nữa rồi sẽ cướp lấy .

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Nói trắng ra thì tâm địa tướng công thật tốt quá ! Vậy theo tôn ý mà hành động .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương hãy chờ đây . Tại hạ ra giúp mẹ con họ thoát khỏi trùng vi .

Chàng rút trường kiếm nhảy ra xông lẹ vào đao trận .

Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp kỳ bí ác độc nhất thiên hạ . Một khi đã đánh ra thì uy thế không phải tầm thường .

Bỗng nghe tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng . Thế kiếm ghê gớm của Lý Hàn Thu đã phá vỡ đao trận của sáu người để xông vào giữa .

Mẹ con Vương phu nhân đang bị đao trận bao vây, áp lực khủng khiếp chống đỡ cực kỳ vất vả thì đột nhiên áp lực mất hết . Lý Hàn Thu đã xông vào trong trận .

Lúc này Lý Hàn Thu hoá trang rồi nên mẹ con Vương phu nhân thì không nhận ra là ai .

Lý Hàn Thu khẻ bảo Vương phu nhân :

- Các vị tự tìm lấy cách phòng vệ . Tại hạ mãi tấn công bên địch không rảnh để chiếu cố sự an toàn cho các vị được .

Chàng không chờ mẹ con Vương Thị trả lời đã vung kiếm chuyển mình rất mau lẹ mở một trận tấn công tới tấp .

Ánh hàn quang lưu động chia ra ba mặt mà đánh .

Lý Hàn Thu đã phát huy thế kiếm đánh vào đao trận . Chỉ trong nháy mắt đao kiếm khai diễn thành một luồng ác đấu kịch liệt .

Mẹ con Vương Thị lúc trước ở vào tình thế chịu đòn, nhưng từ lúc Lý Hàn Thu xông vào, tình thế liền biến đổi .

Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu lấy việc công địch làm cốt . Kiếm khí ngất trời đàn áp được đao trận của sáu người .

Mẹ con Vương Thị được Lý Hàn Thu giúp đỡ liền phấn khởi tinh thần . Ba người cũng thi triễn thế kiếm để phản kích .

Cuộc chiến đấu đang kịch liệt, bỗng nghe có tiếng rú thê thảm !

Một đại hán tay cầm quỷ đầu đao bị Lý Hàn Thu đâm trúng bụng dưới, thủng bụng lòi ruột, loạng choạng lùi lại .

Lý Hàn Thu đâm trúng một tên . Lập tức liên hoàn đao trận uy lực giảm đi rất nhiều .

Lý Hàn Thu biến đổi thế kiếm luôn luôn . Tiếng kêu gào liên tiếp vang lên . Lại hai đại hán nữa bị thương .

Sáu đại hán bị thương mất một nửa . Liên hoàn đao trận hoàn toàn bị tiêu tan . Còn lại ba đại hán chia ra đánh nhau với ba mẹ con Vương Thị lấy một chọi một .

Lý Hàn Thu cầm ngang thanh kiếm theo dõi cuộc chiến thì thấy Vương phu nhân chiếm được uy thế một chút, còn hai vị cô nương phải cố gắng mới giữ được thế quân bình, chưa phân thắng bại .

Chàng định tâm nghĩ thầm :

- Còn kéo dài thời gian là bất lợi cho mình . Chi bằng ta giúp bọn họ một tay .

Chàng liền vung kiếm lên đâm vào sau lưng đại hán đang đánh nhau với Du Nhi . Mũi kiếm đâm sâu vào đến nội phủ đối phương . Gã chỉ kịp rên lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất .

Lý Hàn Thu vừa ra chiêu đã hạ được một tên liền xoay tay kiếm đâm vào đại hán động thủ với Vương phu nhân .

Kiếm chiêu của chàng kỳ ảo khôn lường . Ánh hào quang vừa loé lên, lại một tiếng rú thê thảm phát ra . Đại hán bị tử thương rồi !

Lý Hàn Thu phóng ra ba chiêu kiếm, hạ luôn ba đại hán động thủ với ba mẹ con Vương Thị .

Thế là cả sáu đại hán đều bị tử thương nằm lăn dưới đất .

Vương phu nhân ngó Lý Hàn Thu rồi chẩm rãi nói :

- Đa tạ tráng sĩ đã cứu viện cho .

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp :

- Phu nhân bất tất phải tạ ơn .

Vương phu nhân khẻ buông tiếng thở dài nói :

- Tráng sĩ giàu lòng nghĩa hiệp . Mẹ con lão thân xiết bao cảm kích . Mong rằng tráng sĩ lưu danh lại để sau này bọn lão thân có dịp đền đáp .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Báo đáp thì không dám . Nhưng tại hạ có mấy lời khuyên phu nhân .

Vương phu nhân hỏi :

- Tráng sĩ có điều chi dạy bảo ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đeo ngọc để lụy vào thân . Ba mẹ con phu nhân đã bị người giám thị bố trí mấy vòng vây, muốn

phá trùng vi ra ngoài thật là một việc khó khăn vô cùng !

Vương phu nhân thủng thẳng nói :

- Sao tráng sĩ biết vậy ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nếu tại hạ không biết trước thì sao lại đuổi tới đây ?

Du Nhi đột nhiên xen vào :

- Má má ! Thanh âm vị này nghe quen quá !

Phu nhân gật đầu hỏi :

- Phải chăng các hạ là Lý tướng công ?

Lý Hàn Thu nghe bà nói rõ họ mình liền đáp :

- Phải rồi ! Chính là Lý mỗ .

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Lý tướng công có mưu đồ chuyện gì ?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn cái bọc dài trên vai Du Nhi hỏi :

- Có phải bọc này đựng Tiên Chi không ?

Vương phu nhân biến sắc hỏi lại :

- Lý tướng công cũng biết rồi ư ?

Lý Hàn Thu cười ruồi đáp :

- Hiện giờ trên chốn giang hồ không phải chỉ có một mình tại hạ biết rõ vụ này .

Vương phu nhân nói theo :

- Ít ra là trong đó có các hạ ..

Bà ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các hạ đã cứu mẹ con lão thân, dĩ nhiên được quyền ưu tiên . Các hạ có mưu đồ chuyện gì xin cứ

thẳng thắn nói ra .

Lý Hàn Thu đáp :

- Việc cứu viện vừa rồi là để trả ơn mẹ con phu nhân đã thu lưu và chữa thương cho tại hạ . Thế là mối ơn oán giữa chúng ta thanh toán xong .

Vương phu nhân hỏi :

- Nói như thế phải chăng là từ đây sắp tới, Lý tướng công có thể hạ thủ đối với mẹ con lão thân ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không phải thế đâu .

Vương phu nhân nói :

- Vậy lão thân không hiểu ý tứ câu nói của các hạ .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ quyết không có ý cướp đoạt Tiên Chi ở trong tay mẹ con phu nhân . Nhưng trường hợp vật đó ở trong tay các vị bị người cướp đoạt thì tại hạ có thể lấy lại ở tay người khác .

Vương phu nhân ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Nếu không có người cướp đoạt thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trường hợp này tại hạ quyết không động thủ .

Vương phu nhân hỏi :

- Nghe lời tướng công thì dường như đã biết chắc sẽ có người cướp đoạt Tiên Chi ở trong tay mẹ con lão thân ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cái đó còn tuỳ ở vận khí của mẹ con phu nhân .

Vương phu nhân xá dài nói :

- Lão thân muốn hủy thác tướng công một việc . .

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi, vội vàng lùi lại hai bước hỏi :

- Phân nhân có việc gì xin cứ nói, bất tất phải đa lễ như vậy .

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân không làm gì khó khăn cho tướng công cả, mà chỉ xin một việc mà tướng công cất tay một cái là xong .

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Xin phu nhân cho biết việc gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân đã từng này tuổi mà thây phơi ngoài nội cũng chẳng sao . Nhưng còn hai đứa nhỏ chưa đầy hai mươi tuổi . Con gái phòng the bộc lộ thi hài thì thật khó coi . Sau khi mẹ con lão thân chết rồi, mong rằng tướng công sẽ vùi lấp cho một nấm mồ . Được vậy thì mẹ con lão thân ở dưới suối vàng cũng cảm tạ đại đức .

Lý Hàn Thu nói :

- Chưa chắc mẹ con phu nhân đã phải chết .

Vương phu nhân nói :

- Trừ phi không mất Tiên Chi thì mẹ con lão thân mới sống được . Vậy bất luận là ai trước khi cướp đoạt Tiên Chi tất nhiên phải hạ sát mẹ con lão thân trước .

Lý Hàn Thu buồn rầu cúi đầu xuống, không trả lời .

Chương 118: Cáo Già Dụ Dỗ Đứa Thơ Ngây

Vương phu nhân hỏi lại :

- Việc lão thân ủy thác chẳng hiểu tướng công có nhận lời không ?

Đột nhiên có tiếng khóc thút thít lọt vào tai .

Nguyên Du Nhi xúc động tâm tình, cô không nhịn được cõi lòng đau đớn mà bật lên tiếng khóc .

Vương phu nhân lạnh lùng bảo cô :

- Im miệng đi ! Không được khóc lóc !

Du Nhi phải cố nhịn cho khóc không thành tiếng .

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Du Nhi rồi khẻ nói với Vương phu nhân :

- Tại hạ không phải là đã nẩy lòng tham, mưu đồ Tiên Chi của phu nhân .

Vương phu nhân nói :

- Lời nói của tướng công nghe có vẻ quang minh chính đại lắm .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Chắc phu nhân không tin lòng, nhưng tại hạ chẳng có cách nào chứng minh mà cũng không muốn giải thích . Tại hạ chỉ có ý ngăn trở Tiên Chi không thể để lọt vào tay Phương Tú . Nếu mẹ con phu nhân phá vòng vây đi thoát một cách bình yên thì tại hạ quyết không động thủ với mẹ con phu nhân .

Du Nhi đột nhiên xen vào :

- Bản lãnh tướng công so với mẹ con tiểu muội cao cường hơn nhiều . Nếu tướng công không có ý tranh dành Tiên Chi thì sao không giúp bọn tiểu muội phá vòng vây của họ ?

Lý Hàn Thu ngẩn mặt ra đáp :

- Cái đó ... Cái đó ...

Du Nhi ngắt lời :

- Hứ ! Tướng công không giúp cho bọn tiểu muội là có ý dòm ngó Tiên Chi . Dù tướng công giải thích thế nào tiểu muội cũng không tin .

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Làm thế nào cho cô ta tin được ?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng chưa kịp nói ra vì chàng e làm cho Du Nhi phải thương tâm .

Bỗng nghe phu nhân thở dài nói :

- Du Nhi ! Không nên miễn cưỡng người ta vào chỗ khó khăn . Lý tướng công và mẹ con ta chưa có mối giao tình đến trình độ này .

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ, khẻ thở dài nói :

- Sao ? Để tại hạ suy nghĩ kỹ lại rồi mới trả lời được .

Du Nhi hỏi :

- Còn nghĩ ngợi gì nữa ? Không ưng chịu là không ưng chịu, hà tất phải lừa gạt mẹ con tiểu muội ?

Lý Hàn Thu rất lấy làm khó nghĩ thở dài hỏi lại :

- Tại hạ biết giải thích cách nào đây ?

Vương phu nhân vừa được coi Lý Hàn Thu ra tay, bà biết chàng là một cao thủ, kiếm thuật tinh thông hơn đời . Nếu chàng chịu giúp sức thì việc phá vòng vây để trốn thoát sẽ có nhiều hy vọng .

Bà liền nhẫn nại đứng yên không nhúc nhích .

Vương phu nhân là người mưu kế sâu xa . Mụ nhận thấy Lý Hàn Thu không có ý trợ lực cho mình, nhưng Du Nhi nói mấy câu này khiến chàng khó mà giãy ra được vì chàng còn trẻ người non mặt .

Trong lòng bà cũng biết rõ Lý Hàn Thu bị đưa vào tình thế khó khăn . Nếu chàng ưng thuận bảo hộ cho bà thì bất luận trong nội tâm chàng có vui trong lòng hay không, nhưng một khi chàng đã hứa lời là chàng phải thực hành và đem toàn lực ra làm cho nên việc .

Tần Nhi ẩn ở sau gốc cây đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa mấy người bên ngoài, nàng lại cảm thấy

Lý Hàn Thu trầm ngâm không nói gì thì biết là trong lòng chàng đang lấy làm khó nghĩ . Nàng chỉ sợ chàng lỡ lời mà hư việc lớn, đành vội vã tiến ra .

Lý Hàn Thu đang lúc bối rối bỗng nghe phía sau có tiếng bước chân liền quay lại ngó Tần Nhi hỏi :

- Tần cô nương ! Vụ này biết xử trí thế nào cho phải ?

Tần Nhi thủng thẳng đáp :

- Đại cuộc ở Giang Nam đã bắt đầu biến động . Nếu mình hành động lầm lỡ và lập tức giúp cho ngọn lửa hung dữ bùng lên to . Khi đó biết bao nhiêu cao thủ chính nghĩa phải đổ máu mà khó lòng bồi bổ lại chổ lầm lẫn .

Lý Hàn Thu giương mắt lên hỏi :

- Món Tiên Chi này quan trọng đến thế thật ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế ! Vì vậy mà chúng ta chẳng thể để cho Tiên Chi lọt vào tay Phương Tú được .

Vương phu nhân đột nhiên đưa mắt ngó chằm chặp vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi :

- Cô nương ở nhà Phương Tú từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn mà cô nói vậy thì ai tin được ?

Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu đáp :

- Tin hay không là việc của Lý công tử đây, phu nhân bất tất phải bận tâm .

Vương phu nhân chậm rãi nói :

- Công hiệu của Tiên Chi thật không phải tầm thường, song vận dụng không khéo thì nó mất hết thần diệu .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nghe khẩu khí phu nhân thì dường như phu nhân thông tỏ về món Tiên Chi này lắm phải không ?

Vương phu nhân đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Đúng thế ! Chẳng những lão thân hiểu cách diệu dụng của nó, mà còn biết cả cách bắt nó không để nó bị tổn hại .

Bà ngừng một chút rồi tiếp :

- Muốn hiểu biết Tiên Chi không phải là công việc một sớm một chiều mà được . Lão thân đã tổn rất nhiều công phu và mất một thời gian khá lâu về vụ này .

Lý Hàn Thu nói :

- Phu nhân bất tất phải giải thích, tại hạ thực tình không có ý cướp Tiên Chi . Nhưng để nó lọt vào tay người khác thì tại hạ phải đoạt lấy . Khi đó không liên quan gì tới phu nhân nữa, vậy xin ba vị hãy thượng lộ đi .

Vương phu nhân biến sắc, muốn nói lại thôi . Bà quay lại nhìn hai cô gái hô :

- Chúng ta đi thôi !

Rồi bà cất bước đi trước .

Tần Nhi lườm Lý Hàn Thu một cái rồi nói :

- Tướng công thật quá thiện lương, chẳng những tin lời bạn hữu mà tin cả địch nhân .

Lý Hàn Thu không hiểu ý câu nói của nàng liền chau mày hỏi :

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Sao tướng công biết Phương Tú nhất định còn chận đường mẹ con Vương phu nhân ?

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Cái đó há chẳng phải chính cô nương đã nói ra ?

Tần Nhi đáp :

- Tướng công đừng quên rằng chúng ta phá hoại được tín hiệu về sự liên lạc của bọn chúng tức là đã khiến cho tai mắt họ hết linh mẫn rồi . Vạn nhất mà Phương Tú không kịp điều động thuộc hạ để mẹ con Vương Thị lọt lưới thì sẽ ra sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trên căn bản chúng ta không có ý tranh giành Tiên Chi của Vương phu nhân.

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công đối với Tiên Chi không động tâm chút nào thật ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Thần vật ngàn năm một thủa, đời người hiếm thấy, thì ai mà chẳng động tâm ? .

Tần Nhi giương cặp mày liễu lên ngắt lời :

- Đã thế thì sao tướng công không động thủ cướp lấy ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Bậc đại trượng phu có điều muốn mà không làm . Tiên Chi là một vật sỡ hữu của mẹ con Vương phu nhân thì sao chúng ta lại tranh đoạt ?

Tần Nhi ngó vài mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi khẻ thở dài đáp :

- Tướng công nói hợp lý Nghĩa Hiệp và đạo kiếp không giống nhau là ở chổ này . Tiểu tỳ coi người quả đã không lầm . Chúng ta đi thôi !

Đoạn nàng cất bước đi trước .

Lý Hàn Thu thấy Tần Nhi đi về phương hướng rượt theo mẹ con Vương Thị. Chàng đành cất bước theo sau .

Nói về mẹ con Vương Thị đi một mạch chừng bảy tám dặm đường . Lúc ba người sắp lên đường quan đạo thì đột nhiên thấy ba hán tử sánh vai đứng ngay ở đầu lối đi . Hán tử đứng giữa đầu đội nho càn, mình mặc trường bào chính là Phương Tú .

Vương phu nhân sửng sốt hỏi :

- Lão đấy ư ?

Phương Tú tủm tỉm cười đáp :

- Chính phải ! Chắc phu nhân lấy làm ngạc nhiên lắm nhỉ ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân chẳng ngạc nhiên chút nào .

Phương Tú cười ruồi nói :

- Vậy càng hay ! Phu nhân đã phá hủy được tấn hiệu liên lạc của bọn ta kể cũng là giỏi lắm .

Lý Hàn Thu và Tần Nhi đuổi theo mẹ con Vương phu nhân còn cách chừng ba bốn trượng thì thấy mẹ con bà dừng bước . Hai người liền ẩn vào bên bụi cỏ rậm .

Lúc này vừng đông sáng tỏ . Cảnh vật trong vòng một trượng đã nhìn thấy rõ .

Bỗng nghe Vương phu nhân lạnh lùng hỏi :

- Lão muốn điều chi ?

Phương Tú vẻ mặt lạnh như băng hững hờ đáp :

- Phu nhân đã hại sáu tên thuộc hạ của lão phu ?

Vương phu nhân nghĩ thầm trong bụng :

- Tuy không phải mình đã giết chúng, nhưng trước tình trạng này mình chẳng thể không nhìn nhận được .

Bà đành hàm hồ hỏi lại :

- Sáu người đó có phải do Phương viện chúa phái đến không ?

Phương Tú đáp :

- Phải rồi !

Vương phu nhân hỏi :

- Mẹ con lão thân cùng viện chúa vốn không thù oán, chẳng hiểu vì sao viện chuá lại sai người đón đường đánh giết ?

Phương Tú tuyệt không nhắc đến vấn đề Tiên Chi mà chỉ nói về sáu gã đại hán . Hắn cười lạt hỏi :

- Bọn sáu người chúng ...

Vương phu nhân ngắt lời :

- Chúng chết là lẽ tự nhiên vì đã xảy ra cuộc ẩu đả phải có kẻ sống người chết .

Phương Tú nói :

- Nợ bạc thì phải trả tiền . Giết người thì phải thường mạng . Ba mẹ con phu nhân đã sát hại sáu người bạn của lão phu . Món nợ này lão phu trả lời thế nào đây ?

Vương phu nhân nghĩ thầm trong bụng :

- Tâm địa thằng cha này quả là ác độc . Miệng hắn tuyệt không nhắc đến vấn đề Tiên Chi mà chỉ mồm năm miệng mười đòi báo thù cho bạn, tức là hắn chủ ý giết mẹ con mình .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng phu nhân đáp :

- Phương viện chuá ! Nơi đây trừ ba mẹ con lão thân là đàn bà yếu ớt còn toàn thị là thuộc hạ của viện chúa . Viện chúa bất tất phải mượng lời quan ngoại che dấu nội tâm . Nếu viện chúa thực tình muốn báo thù cho thuộc hạ thì sao không đường đường chính chính quyết một trận sinh tử mà lại cho người ẩn nấp ở bên đường để ngăn chặn mẹ con lão thân ?

Phương Tú cười ha hả nói :

- Phu nhân ! Các vị đã giết sáu người thì bây giờ dẫu bị lão phu hạ sát, kể ra mẹ con phu nhân cũng được lãi rồi, có chết cũng đừng oán hận mới phải .

Lão đưa mắt cho hai tên đại hán võ phục, hô :

- Các vị động thủ đi !

Hai đại hán đồng thời rút trường kiếm ra đánh soạt một tiếng .

Vương phu nhân biết là cơ cực bửa nay khó lòng an toàn được, bất giác bà ngấm ngầm buông tiếng thở dài, khẻ bảo hai cô con :

- Phương Tú võ công cao cường, e rằng mẹ con ta khó lòng thoát khỏi tay độc thủ, nhưng chúng ta chẳng thể để cho hắn toạ hưởng kỳ thành .

Du Nhi hỏi :

- Món Tiên Chi nên xử trí thế nào ?

Vương phu nhân đáp :

- Hãy bỏ nó xuống .

Du Nhi gật đầu cởi cái bọc trên lưng xuống .

Vương phu nhân nói :

- Ngươi hãy lùi lại phía sau, để cho ta cùng tỷ tỷ đối địch .

Du Nhi dạ một tiếng, vội cất bước lùi lại .

Lúc này hai đại hán đã sấn tới trước mặt Vương phu nhân . Bỗng chúng quát lên một tiếng thật to rồi cùng nhau xông vào .

Vương phu nhân vung kiếm lên đánh đỡ .

Vương đại cô nương theo liền sau lưng mẫu thân tiếp đón thế kiếm của đại hán mé hữu .

Bỗng nghe tiếng gió thổi vạt áo lất phất .

Phương Tú đột nhiên vọt người lên cao theo thế Thiên Mã Hành Không vượt qua đầu Vương phu nhân để rượt theo Du Nhi .

Vương phu nhân và Vương đại cô nương đã khai diễn cuộc chiến với hai tên đại hán, không rảnh tay để quay lại cứu Du Nhi được .

Lúc này Lý Hàn Thu và Tần Nhi đang ẩn mình trong bụi cỏ rậm đã nhìn rõ Du Nhi lâm vào tình trạng nguy cấp .

Lý Hàn Thu toan đứng dậy viện trợ cho cô, nhưng Tần Nhi níu chàng lại, khẻ nói :

- Bất tất phải hoang mang .

Bỗng thấy người Phương Tú vọt lên như sao vượt qua đầu Du Nhi rồi xoay mình hạ xuống đứng trước mặt cô . Hắn thủng thẳng nói :

- Tiểu cô nương ! Nếu cô nương muốn cái mạng nhỏ xíu của cô được an toàn thì đưa Tiên Chi ra .

Du Nhi tay cầm bảo kiếm giơ lên, lạnh lùng đáp :

- Dù lão có giết ta, ta cũng không đưa cho đâu .

Phương Tú cười lạt hỏi :

- Cô sắp chết rồi thì còn giữ Tiên Chi làm chi ?

Du Nhi đáp :

- Nếu ta không đánh lại lão thì cũng hủy Tiên Chi trước khi bỏ mạng .

Phương Tú chau mày hỏi :

- Có phải má má cô bảo cô thế không ?

Du Nhi đáp :

- Cái đó không can gì đến lão .

Đột nhiên dường như cô nhớ ra điều gì trọng yếu, vội nói :

- Còn một điều nữa ta quên chưa nói cho lão hay ..

Cô nói bằng một giọng ngây thơ chất phác, hiển nhiên chưa hiểu những sự nham hiểm man trá trên chốn giang hồ .

Con người quỷ quyệt gian trá như Phương Tú không nhịn được phải bật cười hỏi :

- Điều chi vậy ?

Du Nhi đáp :

- Mẫu thân ta đã đụng chân tay vào Tiên Chi rồi thì lão có cướp được cũng bằng vô dụng .

Phương Tú liền hỏi :

- Cô nương có biết lệnh đường đã làm gì vào món Tiên Chi đó không ?

Du Nhi đáp :

- Dĩ nhiên ta biết rồi nhưng ta không bảo lão đâu .

Phương Tú nghểnh cổ lên nhìn cuộc chiến đấu giữa mẹ con Vương phu nhân và hai đại hán thấy hai tên này đã chiếm được thượng phong . Hắn liền quay lại nhìn Du Nhi khẻ cười nói :

- Ta không tin rằng cô nương lại có thể biết được .

Nhưng hắn thấy Du Nhi ngây thơ chất phác liền tin ngay là cô nói thật .

Du Nhi đáp :

- Ta đã nói biết là biết thật, chứ dối lão làm chi ?

Phương Tú nói :

- Cô biết thì thử nói cho lão phu nghe xem chân hay giả .

Du Nhi trầm ngâm một chút rồi lắc đầu đáp :

- Ta không thể nói cho lão hay được .

Phương Tú cười nói :

- Cô không nói thì lão phu cũng có thể làm ra nguyên nhân .

Du Nhi nói :

- Bất luận lão dùng phương pháp gì cũng đừng hòng ra nói ra đâu .

Phương Tú thủng thẳng đáp :

- Được rồi ! Để cô coi thấy mẫu thân cùng tỷ tỷ chết rồi, lão phu sẽ thủng thẳng hỏi lại .

Du Nhi nghe Phương Tú nói vậy không khỏi động tâm, quay đầu nhìn ra .

Giữa lúc cô xoay mình thì Phương Tú đã nhân cơ hội chớp nhoáng này ra tay nhanh như điện nắm lấy cổ tay mặt Du Nhi .

Lúc Du Nhi cảnh giác toan né tránh thì đã không kịp nữa .

Phương Tú vận thêm nội lực vào năm ngón tay . Du Nhi liền cảm thấy nửa người tê dại .

Phương Tú nhẹ nhàng rút lấy thanh trường kiếm ở trong tay Du Nhi, cười nói :

- Bây giờ cô hãy ngoan ngoãn đứng chờ đây . Bao giờ mẫu thân cùng tỷ tỷ cô chết rồi, chúng ta lại nói chuyện .

Du Nhi muốn giãy giụa nhưng năm ngón tay của Phương Tú xiết lại chẳng khác gì một cái đai sắt khiến cho cô chẳng thể nào cựa quậy được .

Lúc này Du Nhi rất quan tâm đến sự sinh tử của mẫu thân và tỷ tỷ cô, nên cô chú ý theo rõi cuộc chiến .

Vương phu nhân cùng cô gái lớn liên thủ cự địch nhưng hai mẹ con vẫn ở thế kém . Kiếm chiêu của hai đại hán áo đen mỗi lúc một mau lẹ, thế công mỗi lúc một thần tốc dồn hai mẹ con Vương Thị vào thế thủ, hoàn toàn không còn sức phản kích .

Du Nhi trong lòng nóng nẩy quay lại nhìn Phương Tú hỏi :

- Các người nhất định giết chết mẫu thân cùng tỷ tỷ ta chăng ?

Phương Tú đáp :

- Đao kiếm không có mắt nó đụng vào ai thì người đó chẳng chết cũng bị thương .

Du Nhi đột nhiên buông kiếm thở dài hỏi :

- Nếu ta đưa Tiên Chi cho lão thì lão có buông tha mẫu thân cùng tỷ tỷ ta không ?

Phương Tú cười đáp :

- Lão phu muốn lấy bọc Tiên Chi thì chỉ cất tay một cái là xong, chẳng cần gì phải vội vã ..

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thực ra lão phu mà không lấy Tiên Chi thì mẹ con cô cũng chẳng tài nào giữ được . Trên đời biết bao nhiêu người đang nhòm ngó Tiên Chi, đồng thời họ định hạ sát cả ba người nhà cô để lấy cho bằng được .

Du Nhi nói :

- Lão cũng vậy chứ có khác gì ? Vừa muốn lấy Tiên Chi lại vừa định sát hại bọn ta nữa .

Phương Tú cười ha hả nói :

- Cái đó ..có chỗ không giống nhau .

Du Nhi hỏi :

- Mỗi người chỉ có một mạng, lão giết hay người khác giết ta cũng vậy còn khác gì nữa ?

Phương Tú cười đáp :

- Có khi lão phu không giết cô nương .

Du Nhi hỏi :

- Còn mẫu thân và tỷ tỷ ta thì sao ?

Phương Tú đáp :

- Lão phu cũng có thể tha cả họ nữa .

Du Nhi hỏi ngay :

- Lão nói thật không ?

Phương Tú đáp :

- Thật chứ ! Lời nói của lão phu coi nặng bằng non có bao giờ man trá . Nhưng cô nương phải thuyết phục mẫu thân và tỷ tỷ quy thuận lão phu .

Du Nhi thủng thẳng đáp :

- Để ta coi thử coi . Có điều mẫu thân ra tính tình cương liệt, người quyết định thế nào ta không thể hiểu được .

Phương Tú thủng thẳng nói :

- Mẫu thân và tỷ tỷ cô đều không thể chống chọi được trăm chiêu nữa . Vậy cô phải quyết định cho lẹ mới được .

Du Nhi lại liếc mắt nhìn ra thì quả nhiên thấy tỷ tỷ cùng mẫu thân chỉ còn sức chống đỡ, đã hết thế phản kích .

Cô liền nói :

- Lão hãy bảo họ dừng tay thì ta mới nói với mẫu thân ta được .

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi lớn tiếng hô :

- Các vị hãy dừng tay !

Hai đại hán thu kiếm về vọt mình đi lùi lại .

Phương Tú dắt Du Nhi từ từ tiến về phía trước . Hắn đi chừng bốn năm bước liền trầm giọng nói :

- Vương phu nhân ! Lệnh ái muốn nói chuyện với phu nhân đó .

Vương phu nhân mãi miết chiến đấu với hai đại hán nên bà không biết việc Du Nhi đã bị bắt . Bà quay lại thấy Du Nhi bị Phương Tú nắm cổ tay thì không khỏi ngẩn người .

Du Nhi chưa kịp lên tiếng hai hàng lệ đã trào ra, cô chậm chạp gọi :

- Má má ! Chúng ta không địch nổi họ . Nếu còn đánh nữa tất phải chết hết .

Vương phu nhân hắng giọng một tiếng rồi gay gắt hỏi :

- Ngươi chỉ có vậy để nói với ta ư ?

Du Nhi đáp :

- Theo ý hài nhi thì chúng ta nhất định phải chết . Vậy có để Tiên Chi cũng chẳng ích gì . Chi bằng cho quách chúng là xong .

Phương Tú lắc đầu nói :

- Phu nhân ! Lệnh ái nói chưa đủ rõ lòng, tại hạ cần bổ sung mấy câu .

Vương phu nhân nói :

- Viện chúa thử nói nghe !

Phương Tú nói :

- Nếu tại hạ muốn lấy Tiên Chi thì bây giờ lấy được rất dễ dàng, chẳng cần phải nhiều lời với phu nhân .

Vương phu nhân hỏi :

- Viện chúa còn muốn gì ?

Phương Tú đáp :

- Ba mẹ con phu nhân mà quy thuận về Phương Gia Đại Viện với lão phu thì lão phu còn được nhờ tài lớn của phu nhân .

Vương phu nhân nói :

- Bản lãnh lão thân kém cỏi thì dù có quy đầu Phương Gia Đại Viện cũng chẳng được ích gì cho viện chúa .

Phương Tú cười mát nói :

- Đúng thế ! Võ công của phu nhân chưa phải là hạng cao minh, so với bọn thủ hạ của Phương mỗ chỉ đứng vào hạng ba hạng tư . Nhưng phu nhân còn có tài hoa khác và giúp lão phu rất được việc .

Vương phu nhân hỏi :

- Lão thân quy đầu với điều kiện gì ?

Phương Tú mỉm cười đáp :

- Lão phu dùng người bao giờ cũng hậu đãi, dĩ nhiên là không bội bạc với phu nhân .

Vương phu nhân ngó hai cô con, cất giọng buồn thảm nói :

- Lão thân quy đầu Phương phủ thì được nhưng còn hai đứa nhỏ này ..

Phương Tú nói :

- Tại hạ hy vọng các cô cũng đến Phương phủ .

Vương phu nhân nói :

- Bọn chúng võ công không có gì mà lại ít kinh nghiệm giang hồ, chẳng giúp được gì cho viện chúa thì sao viện chúa không buông tha cho chúng đi ?

Phương Tú đáp :

- Phu nhân có hai cô con gái ở bên mình mới đỡ buồn trong khi tịch mịch để mà yên tâm làm việc cho tại hạ .

Vương phu nhân lắc đầu đáp :

- Tiên phu trước kia trà trộn vào chốn giang hồ rồi đi đến kết quả đầu một nơi mình một nẻo, khiến đời lão thân nửa chừng nữa đoạn . Lão thân không muốn cho tiểu nữ lại bước vào bến xe cũ của phụ thân chúng . Vì thế lão thân chỉ mong chúng là hạng người thường, lấy chồng ngư phủ nông phu để tiêu dao ngày tháng .

Phương Tú cười khanh khách hỏi :

- Phu nhân đã có tư tưởng như vậy sao còn khổ tâm để mưu lấy Tiên Chi ?

Phu nhân đáp :

- Lão thân muốn dùng hiệu năng của Tiên Chi để tạo cho chị em nó thành những bông hoa lạ trong võ lâm . Nhưng nay tâm nguyện đó thất bại thì lại để chúng quay về đời sống đồng ruộng, cùng thế nguyệt phôi phai .

Chương 119: Biển Báo Quân Tri Lại Xuất Hiện

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì hai vị lệnh ái đều là những người tài hoa thông tuệ. Nếu phu nhân chân tâm quy thuận tại hạ thì tại hạ xin mời một vị danh sư gây dựng cho hai vị lệnh ái thành danh trong võ lâm .

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Lão thân xem chừng Phương viện chúa mà không lưu được hai đứa tiện nữ của lão thân thì không được yên tâm .

Phương Tú nói :

- Tại hạ cũng nghĩ rằng nếu hai vị lệnh ái không ở bên mình phu nhân thì e rằng phu nhân cũng chẳng yên tâm để làm việc cho tại hạ .

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi hỏi rất khẻ :

- Không hiểu Vương phu nhân có tài năng gì mà Phương Tú lại coi trọng bà ta đến thế ?

Tần Nhi đáp :

- Phương Tú đối với Vương phu nhân như vậy thì tất nhiên bà có tài gì đặc biệt .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ nghĩ mãi không ra : Nếu quả phu nhân là tay bản lãnh phi thường thì sao lại không tìm được cách gì để trốn thoát ?

Tần Nhi đáp :

- Có thể bản lãnh của phu nhân không liên quan tới võ công .

Lý Hàn Thu gật đầu rồi lại giương mắt nhìn ra ngoài .

Bỗng nghe Vương phu nhân nói :

- Lão thân mình mang một mối thù lớn, chẳng thể nào yên tâm để làm công tác cho viện chúa được .

Phương Tú nói :

- Tại hạ sẽ phái người báo thù thay cho phu nhân .

Vương phu nhân nói :

- Lão thân lại muốn chính tay mình đâm chết kẻ thù .

Phương Tú nói :

- Được rồi ! Vậy để tại hạ sai người đi bắt sống bọn chúng về Phương Gia Đại Viện, giao lại cho phu nhân xử trí .

Vương phu nhân chau mày hỏi :

- Viện chúa biết kẻ thù của lão thân là ai không ?

Phương Tú đáp :

- Là Quan Thị Song Đao : Tả Đao Quan Tây và Hữu Đao Quan Trung .

Vương phu nhân ngẩn người ra hỏi :

- Sao viện chúa lại biết rõ thế ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ đã để tâm từ lâu đến những việc có liên quan tới phu nhân .

Vương phu nhân hỏi :

- Viện chúa nói vậy thì ra mẹ con lão thân mấy năm nay đều ở trong phạm vi giám thị của viện chúa hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Từ khi mẹ con phu nhân dọn đến ở trong rừng lau, tại hạ đã theo rõi .

Vương phu nhân nói :

- Viện chúa nhẫn nại mấy năm không động thủ thì thật cơ mưu kinh người .

Phương Tú nói :

- Nếu phu nhân mà biết rõ Phương mỗ ngấm ngầm giám thị thì đã chẳng tìm cách bắt được Tiên Chi .

Vương phu nhân thở dài nói :

- Nếu lão thân thả cho Tiên Chi đi thì trên thế gian chẳng ai bắt được nó .

Phương Tú cười nói :

- Vì vậy bọn tại hạ chẳng bao giờ dám kinh động đến phu nhân ...

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Trong Phương Gia Đại Viện đã chuẩn bị sẵn một toà viện rất yên tĩnh và được phòng vệ thâm nghiêm để dành sẵn cho phu nhân . Chỉ cần phu nhân gật đầu một cái là lập tức sẽ thành một vị quý khách trong Phương Gia Đại Viện của tại hạ .

Vương phu nhân nói :

- Được rồi ! Lão thân chịu lời viện chúa .

Phương Tú giải khai huyệt đạo cho Du Nhi rồi cười nói :

- Tiên Chi vẫn là của mẹ con cô nương vậy cô giữ lấy .

Vương phu nhân đột nhiên nhớ tới việc Lý Hàn Thu hạ sát Lục Hung vội nói:

- Viện chúa có sáu tên thuộc hạ bị lão thân giết chết ...

Phương Tú mỉm cười ngắt lời :

- Các vị không giết nổi bọn họ .

Vương phu nhân chấn động tâm thần nói :

- Nhưng bọn chúng đều bị thương về lưỡi kiếm của lão thân .

Phương Tú mỉm cười nói :

- Tại hạ biết võ công của Giang Châu Lục Quỷ thì ba mẹ con phu nhân liên thủ hiệp lực cũng chẳng thể nào địch nổi bọn chúng . Nhất quyết bọn chúng không bị phu nhân hạ sát .

Vương phu nhân hỏi :

- Nếu chúng không bị mẹ con lão thân giết chết thì ai là người đã hạ sát chúng ?

Phương Tú mỉm cười đáp :

- Cái đó phu nhân bất tất phải nhọc lòng . Sớm muộn gì bọn tại hạ cũng tìm ra manh mối .

Vương phu nhân nghĩ thầm trong bụng :

- Coi tình hình này thì hiện giờ hắn chưa biết ai đã hạ sát Giang Châu Lục Quỷ . Nếu ta còn hỏi thêm chỉ tổ lòi đuôi .

Phu nhân nghĩ vậy không hỏi nữa, cười mát nói :

- Tin hay không còn tùy ở viện chúa .

Bà ngó hai cô con hỏi :

- Bây giờ chúng ta đã cần về Phương Gia Đại Viện chưa ?

Phương Tú đáp :

- Nếu phu nhân không có việc gì khác thì cùng về Phương Gia Đại Viện với tại hạ .

Vương phu nhân đưa mắt nhìn Du Nhi hỏi :

- Lão thân còn có chút việc riêng cùng tiểu nữ phải đi ngay chẳng hiểu ý Phương Viện Chúa thế nào ?

Phương Tú hỏi lại :

- Việc gì vậy ?

Vương phu nhân đáp :

- Đây là việc tư không tiện nói ra .

Phương Tú hỏi :

- Ngày mai còn dài . Phu nhân có việc gì hãy về Phương Gia Đại Viện rồi sai người người đi làm cho phỏng có khác gì ?

Vương phu nhân nói :

- Nghe khẩu khí đủ biết Phương viện chúa không chịu ưng thuận .

Phương Tú hỏi :

- Phu nhân có nhất định cần phải đi không ?

Vương phu nhân đáp :

- Đi được là hơn hết .

Phương Tú nói :

- Nếu vậy phu nhân sai một cô đi là xong .

Vương phu nhân biết là cơ hội hiếm có . Bà hạ thấp giọng xuống dặn Du Nhi mấy câu rồi vác bọc lên nói tiếp :

- Ngươi đi được rồi .

Du Nhi buồn rầu sa lệ nói :

- Mẫu thân ! Tỷ Tỷ ! Xin bảo trọng tấm thân !

Phương Tú sửng sốt hỏi :

- Phu nhân ! Lệnh ái không đến Phương Gia Đại Viện ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Y đến hay không cũng chẳng quan hệ gì .

Hai người còn đang đối đáp thì Du Nhi chạy xa đến năm sáu trượng .

Phương Tú nhìn bóng sau lưng Du Nhi ra chiều tức giận, nhưng hắn cố nhịn nói :

- Chúng ta đi thôi !

Rồi hắn cất bước đi trước .

Vương phu nhân dắt cô gái lớn theo sau Phương Tú .

Hai đại hán áo đen đi sau cùng .

Bóng sau lưng mấy người dần dần mất hút .

Lý Hàn Thu nhìn Tần Nhi hỏi :

- Làm thế nào bây giờ ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Làm việc gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô còn giả vờ ngơ ngẩn ư ? Còn Tiên Chi mà bị đem đến Phương Gia Đại Viện thì khó mà lấy ra được .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công định cướp Tiên Chi trước khi họ về tới Phương Gia Đại Viện chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trừ phi chúng ta phế bỏ ý niệm đoạt lại Tiên Chi, không thì phải tìm cách sang đoạt trước khi họ tiến vào Phương Gia Đại Viện .

Tần Nhi nguyên vì việc mưu đồ Tiên Chi mà nàng đã tích cực hành động nhưng lúc này đột nhiên nàng thay đổi thái độ, ra vẻ lừng chừng, lắc đầu nói :

- Tiểu tỳ nghĩ rằng Phương Tú đã biết tướng công giết sáu tên thuộc hạ của lão . E rằng dọc đường lão đặt rất nhiều mai phục .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Nguyên trước nàng khuyến khích cho mình cướp đoạt Tiên Chi, thậm chí có phải giết chết mẹ con Vương Thị cũng cam lòng . Thế mà bây giờ nàng cam tâm chịu bỏ Tiên Chi lại khuyên ta đừng rượt theo . Mới trong khoảnh khắc mà sao nàng đã có hai thái độ trái ngược ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngó lại Tần Nhi cười hỏi :

- Có phải cô nương sợ gặp Phương Tú không ?

Tần Nhi bị Lý Hàn Thu đoán trúng tâm sự, nhưng không phủ nhận . Nàng nở nụ cười bẻn lẻn đáp :

- Không phải tiểu tỳ sợ lão mà không muốn gặp lão nữa .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Lúc này mẹ con Vương Thị chưa cam tâm để cho Phương Tú an bài, vậy ta rượt theo mẹ con bà . Cô nương đứng đây chờ một lát để tại hạ đi cướp Tiên Chi .

Tần Nhi kéo Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Một mình tướng công mà đối phó với bọn thuộc hạ Phương Tú rất đông thể nào được ?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười ngắt lời :

- Vừa rồi cô nương chẳng đã trông thấy tại hạ giết liền một lúc sáu tên thuộc hạ của Phương Tú đấy ư ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu tướng công nhứt định đòi đi thì nên tìm kế dùng trí để thủ thắng . Bọn chúng nhiều người, trước khi ra tay hay hơn hết là tướng công phải giết một tên cho chúng nhụt nhuệ khí .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi !

Đoạn chàng vọt mình chạy về phía trước .

Vương phu nhân quả nhiên chẳng cam tâm đem Tiên Chi vào Phương Gia Đại Viện . Bà đi rất chậm chạp và nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu Lý Hàn Thu còn trở lại cướp Tiên Chi thì mình đưa cho gã còn hơn .

Phương Tú cố làm ra mặt kẻ cả . Hắn cũng không thúc giục Vương phu nhân .

Lý Hàn Thu rượt theo chừng vài chục trượng đã trông thấy bóng sau lưng bọn Phương Tú và Vương phu nhân .

Lúc này trời đã sáng tỏ . Cảnh vật trông rõ mồn một .

Phương Tú chỉ ngoảnh lại một lần là nhìn thấy Lý Hàn Thu . Nhưng hắn cứ thủng thẳng đi trước không quay lại lần nào .

Đột nhiên có tiếng lắc nhạc "Báo Quân Tri" loảng xoảng phá tan cảnh yên lặng lúc ban mai .

Phương Tú đột nhiên dừng bước, vẫy tay một cái.

Hai đại hán đao kiếm đi bên cạnh, đột nhiên tuốt kiếm ra thủ thế chờ đợi .

Vương phu nhân lớn tiếng hỏi :

- Phương viện chúa ! Chuyện chi vậy ?

Phương Tú đáp :

- Một nhân vật rất khó chịu lại đến quấy nhiễu . Phu nhân đưa Tiên Chi cho tại hạ quách !

Vương phu nhân hỏi :

- Lão thân giữ cũng vậy chứ sao ?

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là khác hẳn .

Lão vươn tay ra cầm lấy Tiên Chi .

Vương phu nhân do dự một chút rồi cũng đưa Tiên Chi cho Phương Tú .

Giữa lúc ấy bỗng nhìn thấy một đại hán mình khoác trường bào, tay mặt cầm gậy trúc, tay trái cầm tấm điện "Báo Quân Tri " .

Đại hán này đã đứng tuổi từ từ bước tới .

Hai đại hán võ phục chống kiếm, sóng vai đứng ngăn chặn đường đi của người khoác trường bào .

Người khoác trường bào chống gậy trúc dường như đui mắt, nhưng cũng dừng bước kịp lúc tới trước mặt hai đại hán .

Bỗng y đưa tay trái lên tại biển "Báo Quân Tri" rít lên xoảng xoảng, y nói :

- Kẻ đui mù này đêm qua nằm mơ, sáng sớm nay đã gặp Phương Đại Viện chủ nhân ...

Phương Tú cười lạt nói :

- Thôi huynh đừng giở trò đó với tiểu đệ nữa . Có việc gì cứ nói huỵch toẹt ra .

Người khoác trường bào chống gậy cười khanh khách đáp :

- Phương viện chúa ! Nếu vậy tiểu đệ không giở trò nữa ...

Lão đảo cặp mắt toàn lòng trắng nói tiếp :

- Chắc Phương viện chúa còn có việc gấp mà tiểu đệ nói qua nói lại cũng chỉ là câu "Hễ thấy là có phần " của cố nhân . Tiểu đệ đã tới đây vậy Phương huynh tính thế nào ?

Phương Tú hỏi lại :

- Chuyện chi vậy ?

Người khoác trường bào nói ngay :

- Phương huynh lại giả vờ rồi ! Trong tay cầm vật gì vậy ?

Phương Tú xẳng giọng :

- Lòng đen cặp mắt của Thôi huynh không lộn ra mà cũng trông rõ vật gì rồi ?

Người khoác trường bào hỏi :

- Đó không là vật của Phương huynh thì sao không thảo lòng một chút chia cho tiểu đệ với .

Phương viện chúa lạnh lùng hỏi :

- Thôi huynh muốn sao ?

Hắn chưa tin là người chống gậy đã biết rõ nội tình nên mới hỏi thêm câu này .

Người khoác trường bào bật cười khanh khách hỏi lại :

- Phải chăng Phương viện chúa muốn khảo tiểu đệ ?

Phương Tú thủng thẳng đáp :

- Các hạ giả đui giả điếc mà muốn ăn hết của thiên hạ ...

Người khoác trường bào cười nói :

- Phương huynh dạy quá lời ! Sao lại đề cao tiểu đệ đến thế ?

Y ngừng lại rồi tiếp :

- Trong tay Phương viện chúa cầm con Tiên Chi .

Phương viện chúa chau mày hỏi :

- Sao Thôi huynh lại biết rõ vụ này ?

Lý Hàn Thu đã gần tới chỗ hai người nên họ đối thoại với nhau chàng đều nghe rõ hết, không khỏi cười thầm miệng lẩm bẩm :

- Vụ này kêu bằng "của thiên trả địa" .

Bỗng nghe người khoác trường bào đáp :

- Nói ra chẳng qua là có cơ duyên mà gặp . Tiểu đệ vốn không biết chuyện này, nhưng ngẫu nhiên được nghe bọn thuộc hạ của Phương huynh nhắc tới .

Phương Tú hỏi :

- Thuộc hạ của Phương mỗ nói tới ư ?

Người khoác trường bào hỏi lại :

- Đúng thế ! Phương huynh không chịu tin ư ?

Phương Tú vẫy tay một cái, hai tên đại hán cầm kiếm đột nhiên xông lại đánh người khoác trường bào .

Phương Tú cả cười nói :

- Các hạ đã biết vụ này thì tiểu đệ phải giết đi để bịt miệng .

Người khoác trường bào vùng cây gậy trúc rít lên vù vù để đón tiếp thế công của hai đại hán . Miệng y lạnh lùng nói :

- Con bồng ngựa sắt bắt con ve sầu, ngờ đâu chim sẻ rình đàng sau . Phương huynh quay lại ngó xem ai ?

Phương Tú và Vương phu nhân quả nhiên ngoảnh đầu lại thì thấy Lý Hàn Thu chống kiếm đứng ngoài một trượng .

Vương phu nhân động tâm tự nhủ :

- Hay lắm ! Thế ra y vẫn theo sau . Kiếm thuật của anh chàng này tuyệt thế vô song . Nếu y cùng Phương Tú khai diễn cuộc ác đấu thì mẹ con mình còn có cơ hội cướp lại Tiên Chi rồi trốn khỏi nơi đây .

Phương Tú nhận ra là Lý Hàn Thu thì không khỏi chấn động tâm thần tự trách :

- Đáng lý mình phải biết sớm có gã dính vào vụ này mới phải .

Tuy trong lòng hắn kinh hãi vô cùng mà ngoài mặt vẫn làm bộ trấn tĩnh . Hắn lạnh lùng nói :

- Bây giờ Phương mỗ mới hiểu .

Lý Hàn Thu rút trường kiếm khỏi võ đánh soạt một tiếng từ từ tiến lại hỏi :

- Viện chúa bảo hiểu rõ cái gì ?

Phương Tú đáp :

- Giang Châu Lục Quỹ đã chết về lưỡi kiếm của các hạ.

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Mời viện chúa lấy binh khí ra !

Phương Tú quả nhiên trong lòng úy kỵ Lý Hàn Thu, không dám làm phách chút nào, từ từ rút kiếm ra .

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Phương Tú ! Tại hạ định trong vòng trăm hiệp phải lấy được sinh mạng của các hạ .

Phương Tú nói :

- Khẩu khí các hạ lớn lắm .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu viện chúa ưng thuận tỷ đấu trong một trăm hiệp, mà tại hạ không hạ sát được viện chúa thì từ nay trở đi, quyết bỏ kiếm không dùng đến nữa mà cũng không đi kiếm viện chúa để báo thù .

Phương Tú ngập ngừng hỏi :

- Cái đó ư ? Tại hạ ....

Lý Hàn Thu lạnh lùng ngắt lời :

- Các hạ không dám nhận lời phải không ?

Phương Tú cười lạt nói :

- Lý Hàn Thu ! Bậc đại trượng phu không vì phẩn nộ trong lúc nhất thời mà liều mạng . Tại hạ đã có biện pháp đối phó với các hạ thì dĩ nhiên không muốn tranh hơi một cách vô vị như thế .

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Dù cho các hạ không ưng thuận tỷ đấu thì bửa nay cũng chẳng còn cơ hội nào tẩu thoát mà nhất định phải cùng tại hạ quyết một trận tử chiến .

Phương Tú ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm là tại hạ có viện thủ tới nơi .

Hắn đưa mắt nhìn mẹ con Vương Thị nói :

- Hai mẹ con phu nhân nếu chân tâm quy thuận Phương Gia Đại Viện thì xin giúp tại hạ một tay .

Vương phu nhân hỏi :

- Lão thân trợ lực viện chúa bằng cách nào ?

Phương Tú đáp :

- Hai mẹ con phu nhân hãy liên thủ cùng tại hạ kháng cự người này một trận .

Vương phu nhân khẻ buông tiếng thở dài hỏi lại :

- Mẹ con lão thân làm sao địch nổi y được ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ biết rồi ! Bọn chúng ta ba người chia làm hai phương vị để tấn công y . Mẹ con phu nhân liên thủ đánh vào sau lưng . Còn tại hạ tấn công mặt trước, khiến cho y không thể chiếu cố được hai mặt .

Vương phu nhân hỏi :

- Phương viện chúa nổi tiếng anh hùng một đời, chẳng lẽ lại không thể lấy một chọi một mà đấu với y được ư ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ tin là mình có thể chống chọi được mấy chục hiệp, nhưng Thất Tuyệt Ma Kiếm của y sở trường về lối biến hóa kỳ bí không thuộc vào loại kiếm thuật chính phái . Y ra tay tàn độc phi thường .

Đột nhiên Lý Hàn Thu lớn tiếng quát :

- Phương Tú ! Hãy coi chừng !

Tiếng quát chưa dứt . Ánh bật quang lấp lánh !

Lý Hàn Thu cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía Phương Tú .

Phương Tú tay trái giữ con Tiên Chi, tay phải vung kiếm đón đỡ thế công của Lý Hàn Thu .

Mẹ con Vương Thị đưa mắt nhìn nhau, vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích .

Hai đại hán áo đen bị người khoác áo trường bào, tay cầm trượng trúc vung lên, bóng trượng vây chúng vào giữa, chỉ còn có thể đỡ gạt chứ không đủ sức phản kích . Chúng tự lo cho mình còn chưa xong thì lực lượng đâu mà cứu Phương Tú ?

Lý Hàn Thu biến đổi thế kiếm đánh ra mười mấy chiêu sát thủ mà chiêu nào cũng nhằm vào giữa đại huyệt hiểm yếu của Phương Tú .

Phương Tú né tránh mười mấy kiếm mà chưa phản kích được chiêu nào . Còn Lý Hàn Thu liên công mười mấy chiêu vẫn chưa hạ được Phương Tú, thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm bội phục, chàng lẩm bẩm :

- Thằng cha này không phải chỉ có hư danh mà thôi .

Bỗng nghe Vương phu nhân nói :

- Phương viện chúa ! Viện chúa động thủ với người mà còn cầm Tiên Chi trong tay thì không tiện chút nào . Chi bằng viện chúa để lão thân giữ Tiên Chi cho .

Phương Tú cười lạt nói :

- Mẹ con Vương phu nhân mà còn đứng đó không ra tay thì đủ tỏ không có lòng thành thực quy thuận Phương mỗ .

Vương phu nhân nói :

- Chẳng phải mẹ con lão thân không chịu trợ lực mà thực tình vì bãn lãnh tầm thương chẳng thể nào đón tiếp được Thất Tuyệt Ma Kiếm . Nếu cứ liều lĩnh động thủ thì không chừng sẽ bị người ta đâm cho bị tử thương mất .

Phương Tú tuy biết rõ Vương phu nhân cố ý kéo dài thời gian nhưng cũng không làm thế nào được .

Thế công của Lý Hàn Thu mỗi lúc một cấp bách và ráo riết hơn . Kiếm chiêu phóng ra tới tấp như mưa sa gió táp làm cho Phương Tú không đủ sức đón đỡ lâm vào tình trạng nguy hiểm .

Mẹ con Vương Thị thỏng tay đứng nhìn, phát giác ra kiếm chiêu của Lý Hàn Thu quả nhiên hiểm độc phi thường . Cứ tình trạng này thì Phương Tú chẳng thể nào chống chọi được lâu .

Phu nhân tính thầm trong bụng :

- Lý Hàn Thu đã ước hẹn giết hắn trong vòng một trăm chiêu tất không phải là lời khoe khoang hăm doạ .

Hai người lại đấu thêm mười mấy chiêu, Phương Tú càng bị vào chỗ nguy hiểm . Hắn bị Thất Tuyệt Ma Kiếm phát uy lực ghê gớm bao vây bốn mặt .

Lúc này Phương Tú có muốn kêu Vương phu nhân ra tay giúp đỡ thì cũng chẳng có chút nào rảnh mà lên tiếng được .

Vương phu nhân đột nhiên lo thầm trong bụng :

- Kiếm thuật của Lý công tử còn cao minh hơn Phương Tú rất nhiều . Nếu chàng đoạt được con Tiên Chi thì mình muốn cướp lại so với nó còn ở trong tay Phương Tú càng khó khăn hơn . Trong mấy mẹ con mình có Du Nhi tiếp cận với gã nhiều hơn . Phải nhân lúc gã không để ý và ngấm ngầm hạ độc thủ thì may ra mới kiềm chế được . Nhưng hiện giờ Du Nhi không có ở đây, mình đến gần gã tất nhiên gã phòng bị ngay .

Con người đã có ý nghĩ tham lam, trong lòng lo ngược lo xuôi thường đâm ra trì trọng . Vừa rồi Vương phu nhân cho Du Nhi đi đã tưởng là đắc kế bây giờ mụ lại hối hận .

Trong lúc hai bên đang chiến đấu kịch liệt, đột nhiên nghe có tiếng bánh xe chạy lọc cọc ra chiều rất cấp bách .

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông ra thì là cổ xe hình thù quái lạ đang rong đuổi đi tới .

Lúc xe chạy gần đến chỗ Phương Tú cùng Lý Hàn Thu động thủ, đột nhiên người trong xe, lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Chương 120: Lý Hàn Thu Đả Bại Thôi Thông

Lý Hàn Thu tay phải phóng mạnh thế kiếm ra veo véo hai tiếng . Chàng đã đâm trúng vào cánh tay trái của Phương Tú một kiếm .

Phương Tú tay trái bị thương, con Tiên Chi cầm không chắc đánh rớt xuống đất .

Lý Hàn Thu đưa tay trái ra, cúi mình xuống lượm con Tiên Chi .

Phương Tú nhân lúc Lý Hàn Thu cúi xuống tung mình lùi lại .

Lúc này cổ xe quái dị đã đuổi lẹ tới cách hai người chỉ còn mấy thước .

Lý Hàn Thu nghe tiếng bánh xe chạy gần đến nơi đột nhiên chàng nhảy vọt về phía trước ra xa chừng một trượng .

Lý Hàn Thu nghểnh cổ nhìn lại thì thấy Hàn công tử đứng trong xe thò đầu ra ngoài .

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Hàn công tử đấy ư ?

Hàn công tử đáp :

- Các hạ không chịu nghe lời cảnh cáo của tại hạ đả thương bá phụ .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ định chém đứt cánh tay trái lão mới vừa .

Hàn công tử tức giận quát hỏi :

- Chỉ vì con Tiên Chi ở trong tay người phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ còn muốn trả mối thù lão đã sát hại song thân .

Hàn công tử hỏi :

- Lão gia là bá phụ của tại hạ . Các hạ mà giết người thì tại hạ nên làm thế nào ?

Lý Hàn Thu hững hờ đáp :

- Nếu công tử có năng lực thì sẽ báo thù cho lão .

Hàn công tử cười lạt nói :

- Trước kia tại hạ không muốn giết các hạ, nhưng tình thế hiện nay khác rồi .

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Phương Tú thấy hắn đứng xa ngoài hai trượng đang nhắm mắt điều dưỡng, dường như thương thế khá nặng . Đại khái trong thời gian ngắn không thể động thủ chiến đấu ngay được . Chàng không còn lo gì nữa liền cất tiếng lạnh lùng hỏi lại :

- Bây giờ thì làm sao ?

Hàn công tử xẳng giọng :

- Bây giờ tại hạ phát giác ra các hạ là người đáng khinh bỉ .

Lý Hàn Thu tức quá ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi :

- Các hạ thóa mạ hay quá ! Có điều tại hạ không hiểu là đáng khinh bỉ ở chổ nào .

Hàn công tử cất giọng lạnh lùng như băng đáp :

- Lần trước các hạ đến Kim Lăng đã đem Quyên cô nương đi, lần này lại đem theo Tần Nhi .

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Cái đó khó mà nói cho rõ được .

Hàn công tử cười lạt nói :

- Các hạ đừng nói nữa, tại hạ không nghe đâu . Cả hai lần đều trùng hợp .

Đột nhiên thanh âm biến thành gay gắt, gã nói tiếp :

- Bất luận các hạ giải thích thế nào tại hạ cũng không tin được nữa .

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Tại hạ cũng không cần giải thích .

Lại nghe Phương Tú la lên :

- Hài tử ! Đừng nể nang gì gã nữa . Gã chỉ là con quỷ háo sắc .

Bỗng nghe hai tiếng binh binh !

Hai đại hán động thủ cùng người khoác trường bào tay cầm gậy trúc đều bị đối phương điểm trúng huyệt đạo ngã quay ra .

Hàn công tử trầm giọng nói :

- Bá phụ ! Mời bá phụ lên xe cho mau .

Phương Tú ừ một tiếng rồi chạy lẹ đến gần cổ xe .

Lý Hàn Thu toan vọt lại ngăn trở thì đột nhiên thấy hào quang loé lên .

Hàn công tử ở trong xe đột nhiên liệng ra mấy lưỡi phi đao bắn tới Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu múa tít thanh trường kiếm thành một bức màn hàn quang để hộ vệ thân thể .

Mấy tiếng leng keng vang lên. Những lưỡi phi đao bắn tới đều bị thế kiếm của Lý Hàn Thu đánh rớt .

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Phương Tú đã nhảy lên cổ xe của Hàn công tử .

Cổ xe mui hình thù cổ quái kia tự động mở cửa ra cho Phương Tú nhảy vào rồi đóng lại .

Lý Hàn Thu trong lúc gạt những lưỡi phi đao đã lỡ mất cơ hội chặn cổ xe lại .

Bỗng thấy Hàn công tử giật cương, con tuấn mã kéo xe đột nhiên vọt đi .

Lý Hàn Thu đã biết cổ quái xe này rất nhiều cơ quan phóng ám khí nên không đuổi nữa .

Mẹ con Vương Thị và hán tử khoác áo trường bào tay cầm gậy trúc vẫn đứng nguyên chỗ chưa nhúc nhích .

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang đảo mắt nhìn ba người rồi đột nhiên cất bước tiến về phía trước .

Vương phu nhân khẻ cất tiếng gọi :

- Lý tướng công !

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì đột nhiên nghe tiếng gió thổi tà áo bay phất phất .

Người khoác áo trường bào tay cầm gậy trúc nhảy vọt tới vượt lên trước Lý Hàn Thu đứng chắn đường .

Lý Hàn Thu ngó người khoác áo trường bào rồi chậm rãi hỏi :

- Phu nhân kêu tại hạ có điều chi dạy bảo ?

- Lý tướng công tuy lấy được Tiên Chi, song nếu không biết cách xử dụng cũng uổng mà thôi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo ý phu nhân thì sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Nếu tướng công tin lời mẹ con lão thân thì lão thân tự nguyện truyền thụ phép xử dụng cho tướng công .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Điều kiện trao đổi thế nào ?

Vương phu nhân đáp :

- Chúng ta chia nhau mỗi người một nữa .

Người khoác trường bào tay cầm gậy trúc đột nhiên lắc tấm biển "Báo Quân Tri" mấy tiếng lạch cạch vang lên rồi nói :

- Kiến giả hữu phần ! Tại hạ đã gặp đây dĩ nhiên cũng được chia phần mới phải .

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi :

- Các hạ lấy được Tiên Chi có chia cho tại hạ một phần không ?

Người khoác trường bào đáp :

- Cái đó khó nói lắm .

Lý Hàn Thu nói :

- Chúng ta chưa từng quen biết thì dĩ nhiên chưa có giao tình gì với nhau . Ai cũng trông bài thủ

đoạn để lấy vật . Các hạ ở đâu tự nhiên nhảy vào đòi chia phần thì không khỏi có chút hoang đường đó .

Người khoác trường bào cười lạt hỏi lại :

- Nếu lão phu không động thủ tỷ đấu với Phương Tú trước thì liệu các hạ có đoạt được Tiên Chi một cách dễ dàng không ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm không trả lời . Hiển nhiên chàng đang ngẫm nghĩ về vụ này .

Vương phu nhân dường như sợ Lý Hàn Thu chia phần cho người kia, bà vội lên tiếng :

- Lý tướng công ! Không thể nhận lời y được .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Vương phu nhân mỉm cười chứ không nói gì .

Người khoác trường bào lạnh lùng hỏi :

- Tại sao vậy ?

Vương phu nhân đáp :

- Vì không cần các hạ giúp đỡ y cũng cướp được Tiên Chi .

Người khoác trường bào lại hỏi :

- Chắc phu nhân cho hai tên võ sư tuỳ tùng Phương Tú này bản lãnh hèn kém lắm phải không ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân chỉ biết võ công chúng chẳng thể hơn Phương Tú được .

Người khoác trường bào hững hờ nói :

- Nếu hai gã liên thủ với nhau thì đừng tưởng chúng kém Phương Tú đâu .

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Chúng ta bất tất phải tranh chấp vụ này . Lão phu tự biết mình có xuất lực một phần thì các vị mới được Tiên Chi một cách dễ dàng . Nếu không chia cho lão phu một phần thì lão phu lại phải động thủ cướp lấy .

Lý Hàn Thu đột nhiên buông tiếng cả cười nói :

- Tại hạ không muốn vì món Tiên Chi này mà lại động thủ với các vị nữa.

Vương phu nhân lộ vẻ khẩn trương hỏi :

- Vậy thì làm thế nào ?

Người mặc trường bào trợn mắt chiếu ra những tia hàn quang, vẻ mặt nghiêm nghị, đứng chờ Lý Hàn Thu trả lời .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn ba người rồi nói :

- Nếu các vị có lòng tự tin mà đoạt được Tiên Chi ở trong bàn tay tại hạ thì xin mời ra tay . Bằng không tự tin là mình sẽ cướp được thì hay hơn hết là đừng có vọng động . Còn ý kiến của hai vị đưa ra thì hãy để cho tại hạ ngẫm nghĩ rồi sẽ quyết định .

Dứt lời, chàng cất bước đi về phía trước .

Người khoác trường bào vọt mình lên trước cản đường Lý Hàn Thu, nói :

- Tin tức các hạ mang con Tiên Chi trong mình sẽ đồn đại rất mau chóng trên chốn giang hồ . Khi đó các hạ sẽ bị bao vây và có hối hận sẽ không kịp nữa .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Các hạ định uy hiếp tại hạ chăng ?

Người khoác trường bào đáp :

- Lão phu nói mấy câu đó toàn là sự thực . Các hạ mà không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo khẩu khó các hạ thì dường như có ý muốn động thủ để tranh cướp .

Người mặc trường bào đáp :

- Lão phu không muốn tranh đua với truyền nhân của Thất Tuyệt Ma Kiếm .

Lão hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp :

- Từ ngày các hạ ra đời, thế kiếm ác độc đã sát hại nhiều người . Thất Tuyệt Ma Kiếm xuất hiện lần thứ hai trên chốn giang hồ đã làm chấn động võ lâm . Kế hoạch bao vây tiêu trừ các hạ đã có ở trong lòng mọi người nhưng nó chưa thực hiện vì có mộ thời gian đột nhiên các hạ ẩn tích không thấy đâu

nữa . Mặt khác các hạ tuy giết nhiều người nhưng chưa từng hạ sát một hảo nhân nào, nên kế hoạch kia chưa phát động .

Lý Hàn Thu tức giận nói :

- Phương Tú cùng Hàn Đào bề ngoài giả đạo đức mà bề trong man trá . Những hạng người chủ chương chính nghĩa võ lâm sao không tìm bọn này mà trừ diệt ?

Người khoác trường bào đáp :

- Vì Giang Nam Song Hiệp tuy có hành động tàn ác nhưng chỉ ở trong bóng tối, nhiều nhân vật giang hồ chưa nhìn rõ ác tích của họ nhất là những cao nhân chủ trương đại cuộc toàn ẩn lánh ở cao sơn, thiền viện nên không tin chuyện này .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế ra bọn họ không phái người đi các nơi làm tai mắt cho mình ư ?

Người khoác trường bào đáp :

- Dĩ nhiên là có . Nhưng những người này phần thì bị Giang Nam Song Hiệp ám hại, phần thì bị họ lung lạc nên mới thành cục diện như ngày nay . Những nhân vật thường qua lại giang hồ phần lớn đã hiểu hành vi tàn ác của họ, nhưng bọn đầu não chủ trương đại cuộc lại không tin có những chuyện đó .

Lý Hàn Thu nói :

- Chà ! Chờ cho giang hồ phát sinh thảm biến, mấy ông cụ đó mới tin thì đã chậm mất rồi !

Người mặc trường bào nói :

- Những chuyện này kể ra có đến nghìn lần mà vẫn không làm cho bọn chúa tể giang hồ thức tỉnh được .

Vương phu nhân đột nhiên xen vào :

- Những chuyện đó có liên quan gì đến Tiên Chi . Lý tướng công chả cần phải dây dưa với lão nữa . Chúng ta đi thôi !

Người mặc trường bào đưa ngang cây trượng trúc ra nói :

- Nếu cứ để thế này cho các vị đi thì lão phu thật chẳng cam tâm .

Lý Hàn Thu cũng cầm ngang lưỡi kiếm, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ chuẩn bị làm gì đây ?

Người khoác trường bào cười đáp :

- Lão phu mà không được chia phần Tiên Chi thì đành phải lãnh giáo mấy chiêu Thất Tuyệt Ma Kiếm, mặc dù nó lợi hại phi thường .

Lý Hàn Thu đáp :

- Nếu các hạ thắng được lưỡi kiếm trong tay tại hạ thì dĩ nhiên con Tiên Chi này sẽ thuộc quyền sỡ hữu của các hạ .

Người khoác trường bào nói :

- Lão phu cũng tự biết mình khó lòng nắm vững phần thắng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế thì sao các hạ lại đòi động thủ tranh cướp ?

Người khoác trường bào đáp :

- Tiên Chi là của báu hiếm có ai thấy cũng mê . Lão phu khi biết mình khó bề địch nổi Thất Tuyệt Ma Kiếm mà cũng không ngăn được lòng tham .

Lý Hàn Thu nói :

- Các hạ nói huỵch toẹt chỗ sở dục của mình như vậy thì tựa hồ không phải hạng người cùng hung cực ác .

Người khoác trường bào nói :

- Tại hạ tuy không phải cùng hung cực ác, nhưng cũng không phải là hảo nhân . Nếu tại hạ là hảo nhân thì đã không có lòng tham như vậy .

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi :

- Quý tính đại danh các hạ là gì ?

Người khoác trường bào đáp :

- Tại hạ là Thôi Thông .

Vương phu nhân đột nhiên xen vào :

- Có phải người ta thường kêu bằng Hạt Tiên Thôi đại hiệp ?

Thôi Thông cười đáp :

- Không dám ! Người giang hồ đều kêu tại hạ bằng Thôi Hạt Tử (Người Mù họ Thôi) .

Lý Hàn Thu nói :

- Người võ lâm đã kêu bằng Tiên thì tất nhiên được đồng đạo giang hồ tôn trọng lắm .

Thôi Thông nói :

- Họ muốn nghĩ thế nào tuỳ họ . Kể ra cũng có một số người tôn trọng Thôi Hạt Tử này, nhưng lại một số người khác căm hận Thôi mỗ thấu xương .

Lý Hàn Thu thủng thẳng hỏi :

- Những người hận Thôi đại hiệp là ai ?

Thôi Thông đáp :

- Kẻ hận Thôi Hạt Tử mà là người tồi thì Thôi Hạt Tử mới là người hay . Còn người hay mà oán hận Thôi Hạt Tử thì Thôi mỗ lại là người dỡ . Hay hay dỡ dỡ là tự lòng người ta lựa chọn .

Vương phu nhân nói :

- Thôi đại hiệp là hảo nhân !

Thôi Thông nói :

- Dù Thôi mỗ có là hảo nhân thì cũng không phải là người tốt lắm được . Giả tỷ Thôi mỗ là người tốt lắm thì đã không có ý niệm tham lam muốn chia phần Tiên Chi .

Vương phu nhân nói :

- Thôi đại hiệp đường đường một đấng anh hùng mà đi đoạt đồ vật của kẻ khác để tiếng đồn xa khắp giang hồ há chẳng tổn thương đến hiệp danh ư ?

Thôi Thông cười đáp :

- Nhưng cũng chẳng có cách nào khác được .

Lão đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Nếu Thôi mỗ mà bị bại dưới lưỡi Thất Tuyệt Ma Kiếm thì mới chịu bỏ ý nghĩ này .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Thôi đại hiệp đã nhất định đòi tại hạ phải động thủ thì mời đại hiệp ra tay đi .

Thôi Thông vung trúc trượng lên điểm lẹ vào trước ngực Lý Hàn Thu, miệng lão nói :

- Nếu bảo các hạ ra tay trước thì dĩ nhiên các hạ chẳng chịu nào .

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên đánh véo một tiếng vừa gạt cây trượgn trúc của Thôi Thông vừa nói :

- Thôi đại hiệp hãy coi chừng ! Tại hạ phản kích đây !

Thôi Thông đáp :

- Thất Tuyệt Kiếm pháp sở trường về thế công, Lý công tử cứ việc ra tay .

Lý Hàn Thu không nói gì nữa, huy động trường kiếm như gió táp mưa sa tấn công rất rát .

Thôi Thông tay mặt cầm trượng trúc, tay trái cầm biển "Báo Quân Tri" nhất tề thi triển . Những tiếng choang choảng vang lên rùng rợn .

Lý Hàn Thu tấn công ba chiêu rất mau lẹ đều bị biển "Báo Quân Tri" của Thôi Thông gạt được .

Thôi Thông gạt ba chiêu kiếm của Lý Hàn Thu rồi liền mở thế phản kích, vung cây trượng trúc lên đánh tới . Một làn bóng trượng chụp xuống .

Lý Hàn Thu cùng thi triển thế kiếm rất mau lẹ tuyệt luân . Bóng trượng ánh kiếm tỏa ra mịt trời . Thỉnh thoảng kiếm thiếc chạm nhau rít lên những tiếng choang choảng .

Nguyên cái biển "Báo Quân Tri" ở trong tay Thôi Thông cũng là một món binh khí . Mỗi lần kiếm chiêu của Lý Hàn Thu tấn công rất lợi hại, lão không kịp xoay chuyển cây trượng trúc thì lại dùng biển báo quân tri để ra chiêu . Kiếm đụng vào biển rít lên những tiếng chát chúa .

Hai mẹ con Vương Thị đứng bên theo dõi cuộc ác đấu phải ở xa ngoài năm thước không dám vào gần .

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã tỷ thí ngoài trăm chiêu .

Lý Hàn Thu từ ngày ra đời tuy đã gặp rất nhiều cao thủ, nhưng ít khi có cuộc chiến hào hứng như

bửa nay . Chàng phấn khởi tinh thần, hú lên một tiếng . Thanh trường kiếm của chàng phóng những chiêu thần tốc và thế công mỗi lúc một ác liệt .

Hai bên lại đánh thêm mấy chục chiêu .

Đột nhiên Thôi Thông phát ra một tiếng rên . Bóng trượng ánh kiếm bỗng nhiên dừng lại .

Lý Hàn Thu định thần nhìn ra thì vai bên trái Thôi Thông đã bị mũi kiếm đâm thủng dài đến mấy tấc . Máu tươi từ miệng vết thương ứa ra đỏ lòm .

Thôi Thông ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng rồi nói :

- Thất Tuyệt Kiếm Pháp quả là tuyệt diệu !

Đột nhiên lão xoay mình cất bước chạy đi xa rồi tự nói một mình :

- Quả nhiên là một nhân vật anh hùng !

Rồi chàng cũng cất bước tiến về phía trước .

Vương phu nhân cùng con gái lẽo đẽo chạy theo sau Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu nghe phía sau có tiếng bước chân, liền dừng bước quay lại hỏi :

- Mẹ con phu nhân còn chưa chịu ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Tuy Lý tướng công đã lấy được Tiên Chi nhưng không biết cách sử dụng há chẳng làm uổng mất linh vật ngàn năm hiếm có ?

Lý Hàn Thu nói :

- Cái đó hà tất phu nhân phải nhọc lòng .

Vương phu nhân nói :

- Lão thân có một điều tưởng cần phải nói rõ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phu nhân không thể lấy sức tranh đoạt, bây giờ muốn dùng trí để lấy lại chăng ?

Vương phu nhân lắc đầu đáp :

- Lão thân chỉ nói rõ nội tình . Còn tin hay không là tuỳ ở tướng công .

Lý Hàn Thu giục :

- Xin phu nhân nói đi !

Vương phu nhân nói :

- Lão thân đã bỏ chất kỳ độc vào trong Tiên Chi . Nếu không biết cách lấy chất độc ra thì nó sẽ tán vào mình Tiên Chi . Khi đó thần vật quý báu này chẳng những mất hết hiệu dụng mà còn làm hại người nữa .

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Phu nhân nói thật chăng ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân nói câu nào cũng thật hết .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế thì chúng ta phải hợp tác mới được hay sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Hợp tác thì lợi cho hai bên . Bằng Lý tướng công tham tâm độc hưởng thì e rằng làm hư của báu mà còn hại mình nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo phu nhân . Con Tiên Chi này trân quý ở chổ nào? Nó dùng để chửa bệnh hay để trị thương ?

Vương phu nhân đáp :

- Nó có công hiệu cải tử hồi sinh, làm cho thêm công lực, nếu dùng trường kỳ thì có thể đổi lông tẩy tủy, thoát thai hoán cốt .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Phu nhân bất tất thúc bách tại hạ . Để tại hạ ngẫm nghĩ rồi sẽ tính.

Lúc này Tần Nhi ở trong bụi cỏ tiến ra chạy nhanh tới đón chàng . Nàng nói :

- Chúng ta đi lẹ lên !

Nàng chìa tay ra kéo Lý Hàn Thu rảo bước chạy về phía trước .

Hai người chạy một mạch chừng hơn mười dặm thì đến một chỗ rừng rậm đầy mồ mả .

Tần Nhi khẻ hỏi :

- Chúng ta hãy vào trong mộ viên kia nghỉ ngơi một lúc nên chăng ? Vạn nhất bọn họ mà đuổi tới thì chúng ta có thể lợi dụng những mồ mả này để lẫn tránh và cự địch .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Chỗ mộ địa quanh co này ít ra cũng có thể ngăn cản được cổ quái xa của Hàn công tử không chạy vào được . Lòng chàng nghĩ vậy song miệng chưa trả lời . Hai người đi vào trong rừng ngồi xuống trước một ngôi mả lớn .

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại đã thấy mẹ con Vương phu nhân đuổi tới nơi .

Chàng đứng dậy thủng thẳng hỏi :

- Hai mẹ con phu nhân sao cứ theo rõi tại hạ hoài như những âm hồn ám ảnh, chẳng hiểu có dụng tâm gì ?

Vương phu nhân chậm rãi đáp :

- Lão thân vì con Tiên Chi mà phải vất vả ở trong rừng lau mấy năm trời mới lấy được nó chứ không phải chuyện dễ dàng, thì khi nào lại bỏ nó cách dễ dàng được ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Giả tỷ Tiên Chi lọt vào tay Phương Tú rồi thì sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân đã ưng thuận theo hắn về Phương Gia Đại Viện cũng chỉ vì Tiên Chi mà thôi .

Tần Nhi ngắt lời :

- Đi theo thì có ăn thua gì ? Phương Tú chẳng những chỉ muốn lấy Tiên Chi, mà còn kiềm chế mẹ con phu nhân ở trong tay để nghe lệnh lão sai khiến .

Vương phu nhân nói :

- Lão thân không phải là hạng người dễ khuất phục đâu, dù có lưu lại trong Phương Gia Đại Viện thì cũng có ngày hạ thủ bọn chúng .

Tần Nhi cười lạt đáp :

- Phu nhân nghĩ thế chẳng là ngây thơ lắm ư ? Phương Tú há phải người dễ đối phó ? Huống chi trong Phương Gia Đại Viện quá nữa cao thủ bị cưỡng bách phải đầu hàng . Bọn họ cũng có ý nghĩ như phu nhân mà vĩnh viễn không tìm được dịp hạ thủ .

Vương phu nhân nói :

- Đầu chữ nhẫn là chữ đao . Lão thân tự tin có đủ sức hàm dưỡng để nhịn nhục .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phu nhân chuẩn bị phương pháp nào để đối phó với tại hạ ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân định thành thực hợp tác với hai vị để hai bên cùng có lợi .

Lý Hàn Thu nói :

- Con Tiên Chi này.....

Vương phu nhân ngắt lời :

- Con Tiên Chi này đủ cung cấp cho mười người sử dụng . Nếu chỉ năm ba người chia phần thì cũng là hỏng .

Lý Hàn Thu quay lại nhìn Tần Nhi rồi lại đưa mắt ngó Vương phu nhân nói :

- Mẹ con phu nhân đã mệt rồi xin hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi một lúc .

Chương 121: Ngờ Vương Thị Đem Lòng Phản Trắc

Vương phu nhân tủm tỉm cười ngồi xuống đất nói :

- Lý tướng công ! Tướng công lấy được Tiên Chi rồi nhưng có biết thần vật đó diệu dụng thế nào không ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Thực tình tại hạ không hiểu gì về cách diệu dụng của Tiên Chi . Có điều tại hạ tin rằng trong võ lâm chẳng thiếu gì người hiểu rõ .

Vương phu nhân nói :

- Nếu tướng công phải kiếm người hợp tác thì sao bằng hợp tác với lão thân có phải hay hơn không ?

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ bất tài song cũng biết chỗ diệu dụng của nó .

Vương phu nhân sửng sốt hỏi :

- Cô nương cũng biết ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế ! Vậy phu nhân không nên ỷ vào tài mình .

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi cười hỏi :

- Cô nương có thể nói cho lão thân nghe được không ? ....

Vẻ mặt bà trở nên nghiêm trọng, bà thủng thẳng nói tiếp :

- Nếu cô nương biết chỗ diệu dụng của Tiên Chi thật thì lão thân đi ngay lập tức .

Tần Nhi đáp :

- Nghe giọng lưỡi phu nhân thì dường như tiểu tỳ nhất định không thể biết được .

Vương phu nhân nói :

- Tình thực mà nói thì số người biết lợi dụng Tiên Chi ở trên đời này thực chẳng có mấy . Ngoài lão thân chỉ còn hai ba người mà thôi .

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Tại hạ không có ý độc chiếm con Tiên Chi này đâu, huống chi mẹ con phu nhân lại săn được nó . Nếu không để cho phu nhân một phần thì tại hạ cũng không đành lòng .

Vương phu nhân nói :

- Lý tướng công xử sự như vậy khiến lão thân kính phục vô cùng .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu mẹ con phu nhân vui lòng cùng đi với bọn tại hạ thì cần phải ưng thuận hai điều kiện .

Vương phu nhân hỏi :

- Điều kiện gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Một là không được sinh lòng gian tà mưu đoạt Tiên Chi để hưởng thụ một mình .

Vương phu nhân gật đầu đáp :

- Cái đó là lẽ tự nhiên .

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Điều thứ hai là chúng ta đã ở vơ"i nhau thì phải hết lòng thành thực đứng ra dạ riêng tây .

Vương phu nhân nói :

-_ Cái đó đã hẳn .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Phu nhân đã chân tâm hợp tác cùng tại hạ, thì dĩ nhiên tại hạ phải để phu nhân cùng hưởng thụ Tiên Chi .

Tần Nhi hỏi :

- Phu nhân nói như vậy nhưng bọn vãn bối tin thế nào được ?

Vương phu nhân hỏi lại :

- Cô nương mà không chịu tin thì muốn lão thân phải làm gì ?

Tần Nhi đáp :

- Nếu phu nhân có lập lời trọng thệ thì bọn vãn bối mới tin được .

Vương phu nhân nhìn Lý Hàn Thu, trịnh trọng nói :

- Lý tướng công là một nhân vật đáng tin cậy, lão thân không nghi ngờ gì nữa .

Bà mỉm cười cất tiếng tuyên thệ :

- Lão thân mà có nhị tâm sẽ bị thiên tru địa lục .

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Phu nhân đã tuyên lời trọng thệ, dù bọn vãn bối không tin thì cũng phải tin .

Lý Hàn Thu cầm con Tiên Chi giao cho Vương phu nhân nói :

- Cái này giao lại do phu nhân giữ lấy .

Vương phu nhân đón lấy con Tiên Chi nghiêm nghị nói :

- Tướng công tin cậy lão thân như vậy, thật là một điều hân hạnh cho lão thân .

Lý Hàn Thu nói :

- Bây giờ chúng ta đã hợp tác thì dĩ nhiên đều là người chân thật .

Vương phu nhân ôm chặt con Tiên Chi thở phào một cái nói :

- Nguy hiểm quá ! Nguy hiểm quá !

Bà nói mấy câu này khiến cho Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi bâng khuâng không hiểu gì cả . Hai người cùng nhìn chằm chặp vào mặt Vương phu nhân, ngơ ngẩn xuất thần .

Vương phu nhân cười mát nói :

- Nếu lúc này Tiên Chi còn ở trong tay Phương Tú thì chỉ đêm nay của quý muôn thủa sẽ bị chất kịch độc thấm vào .

Tần Nhi hỏi :

- Phu nhân đã hạ độc vào bụng con Tiên Chi rồi thật ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Cô nương không tin thì để lão thân lấy ra cho mà coi .

Bà thò tay vào bọc Tiên Chi lấy một cái bình ngọc nhỏ . Bà mở nắp bình lấy một ít phấn trắng, rồi bốc đất lấp lên .

Vương phu nhân thủng thẳng nói :

- Chất độc này rất ghê gớm nhưng phát tác rất chậm chạp . Chỉ thò tay sờ vào con Tiên Chi rồi ngấm ngầm vận chưởng lực là bóp nó nát dừ . Nếu không có đủ cơ hội để sờ vào Tiên Chi thì chỉ liệng mạnh một cái cho vỡ bình ngọc là chất độc sẽ tán vào toàn thân con Tiên Chi rất mau chóng .

Tần Nhi la lên :

- Trời ơi ! Thần vật muôn đời mà phu nhân nỡ hạ độc ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân chịu cay đắng mấy năm trời mới bắt được vật này thì khi nào cam tâm để kẻ khác cướp lấy hưởng thụ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phu nhân đã có chỗ nào nhất định để tìm đến chưa ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân đã chuẩn bị chỗ ẩn mình từ trước rồi .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu vậy hay ! Phu nhân dẫn Tần Nhi cùng đi !

Tần Nhi hỏi :

- Còn tướng công thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ trở lại Phương Gia Đại Viện một chuyến .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Tướng công đi không được đâu !

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ biết rồi ! Phương Tú đã bố trí cơ quan trùng điệp để chờ tại hạ . Nhưng tại hạ không đi không được .

Tần Nhi thở dài nói :

- Tiểu tỳ biết là tướng công có thể kể ra đến mười cái lý do không đi không được, nhưng tiểu tỳ chỉ có một lý do để khuyên ngăn tướng công . Tướng công không nên ỷ vào vận hên mà liều lĩnh . Tướng công nhất định đi thì e rằng dữ nhiều lành ít .

Lý Hàn Thu nói :

- Dù tại hạ biết rõ dấn thân vào nơi rừng kiếm núi đao cũng không lùi bước .

Vương phu nhân hỏi :

- Vì lẽ gì tướng công nhất định phải mạo hiểm như vậy ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ đã nhận lời người ta yêu cầu đến giúp đỡ mà người ta chưa làm xong việc thì tại hạ không đi thế nào được ?

Vương phu nhân nói :

- Nhưng hiện tình đã khác rồi . Lão thân cảm thấy Lý tướng công thật không nên trở lại Phương Gia Đại Viện nữa .

Tần Nhi hỏi :

- Phải chăng tướng công quan tâm đến sự an nguy của Lôi Phi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế !

Tần Nhi nói :

- Lôi Phi là người cơ cảnh, e rằng y đã rời khỏi Phương Gia Đại Viện . Sao tướng công còn liều lĩnh dấn thân vào nơi nguy hiểm .

Vương phu nhân nói :

- Lý tướng công hãy cùng đi với lão thân đến chỗ ẩn bí đã dự định để lão thân dùng Tiên Chi tăng gia công lực cho tướng công rồi hãy trở lại Phương Gia Đại Viện cũng chưa muộn .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Như vậy mất bao nhiêu thời gian ?

Vương phu nhân đáp :

- Thời gian co giãn, lâu cũng được mà chóng cũng được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngắn nhất là bao lâu ?

Vương phu nhân đáp :

- Ngắn nhất là ba tháng .

Lý Hàn Thu nói :

- Ba tháng cũng lâu quá .

Tần Nhi nghiêm nghị nói :

- Dù tướng công có thể tăng gia công lực trong khoảnh khắc cũng không nên trở lại Phương Gia Đại Viện ngay .

Lý Hàn Thu giương cặp lông mày thanh kiếm lên chưa kịp trả lời thì Tần Nhi đã nói tiếp :

- Tiện thiếp ở trong Phương Gia Đại Viện đã lâu năm nên hiểu rõ tình trạng trong đó . Phương Tú quyết không dám chính thức đối nghịch với quan nha . Lão cướp Ngự Sử đại nhân đưa đi nhưng đã phóng thích rồi . Còn Lôi Phi ư ? Tài trí và kinh nghiệm giang hồ của y đủ để tự bảo vệ . Khi y thấy tình hình khó bề an toàn là chuồn ngay . Bằng y ẩn nấp khôn khéo được thì tướng công tới đó có bổ ích gì hay chỉ làm bộc lộ hành tung của y mà thôi ?

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Tần cô nương nói vậy là chí lý . Lý tướng công đừng trở lại Phương Gia Đại Viện nữa .

Tần Nhi nói :

- Tiện thiếp cùng Vương phu nhân và tỷ tỷ đây kể ra đối phó với nhân vật võ lâm khác thì có thừa, nhưng đối phó với những tay cao thủ quyết chí sang đoạt Tiên Chi thì lại không đủ . Tướng công nên cùng đi để bảo vệ Tiên Chi .

Vương phu nhân nói tiếp :

- Tần cô nương nói phải lắm ! Lý tướng công đừng đắn đo gì nữa .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc, rồi nói :

- Thôi được ! Tại hạ đành đi theo các vị ...

Chàng đảo mắt nhìn Vương phu nhân hỏi :

- Chỗ đó cách đây bao xa ?

Vương phu nhân đáp :

- Chỗ bí ẩn này không có tên . Mời tướng công đi theo lão thân là được .

Rồi bà cất bước tiến về phía trước .

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi một cái rồi đi theo Vương phu nhân .

Bốn người lật đật cắm đầu mà chạy . Dọc đường chẳng ai nói câu gì .

Nơi đây vẫn ở trong phạm vi tai mắt của Phương Tú nên mấy người không muốn nói chuyện .

Vương phu nhân tăng gia cước lực đến tột độ mà chạy . Đoàn người đi một mạch được chừng hai ba chục dặm mới dừng bước .

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thì thấy chỗ dừng chân là một khu hoang dã bát ngát . Xa xa có một toà nhà tranh cách đó chừng bốn năm chục trượng .

Vương phu nhân hạ thấp giọng xuống nói :

- Các vị chú ý nhìn bốn mặt . Nếu đích xác không có người theo dõi thì chúng ta chạy lẹ vào trong căn nhà tranh kia .

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng :

- Không hiểu mụ này muốn giở trò gì đây ? Mình phải đặc biệt lưu tâm mới được .

Trong lòng nàng ngấm ngầm quyết định chủ ý, nhưng ngoài miệng không nói gì .

Dường như Vương phu nhân cũng biết Lý Hàn Thu và Tần Nhi chưa tín nhiệm mình . Bà nhìn Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Xin tướng công đi cùng lão thân !

Đoạn bà cất bước đi trước Lý Hàn Thu theo sau chạy tới trước căn nhà tranh .

Hai cửa căn nhà này đều đóng chặt, Vương phu nhân không lên tiếng gọi , phóng chưởng đánh ra . Cánh cửa kẹt mở, bà chạy ngay vào trong nhà .

Lý Hàn Thu thò đầu ngó vào thì thấy phòng khách đầy cát bụi . Màng nhện chằng chịt trong góc nhà .

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Phu nhân biết trước căn nhà tranh này trống rỗng rồi ư ?

Vương phu nhân gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Ngày trước mẹ con lão thân từng trú ở căn nhà tranh này lâu lắm .

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng rồi nói :

- Phu nhân dẫn bọn tại hạ tới đây để ôn lại giấc mộng ngày trước, hay còn có dụng tâm gì khác ?

Lúc này Tần Nhi và Vương đại cô nương đã chạy vào sảnh đường tới bên cạnh Vương phu nhân .

Vương phu nhân đáp :

- Hỡi ôi ! Phương Tú có tai mắt khắp nơi . Bất luận chúng ta náu hình ở đâu cũng khó mà tránh khỏi con mắt giám thị của chúng .

Tần Nhi hỏi :

- Vậy ẩn ở trong nhà tranh này cũng không được an toàn thì sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Tần cô nương không nên hiểu lầm . Lão thân không có ý lưu lại chốn này ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Lúc này chúng ta cần phải đi khỏi tai mắt của Phương Tú mà phu nhân còn về đây cho mất thì giờ, không hiểu có dụng ý gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân biết là hành động của chúng ta chưa thoát khỏi tai mắt giám thị của Phương Tú .

Tần Nhi hỏi :

- Đúng rồi ! Vậy mà phu nhân tưởng ẩn ở trong nhà tranh này để Phương Tú khỏi theo rõi hành tung được ư ?

Vương phu nhân lắc đầu cười đáp :

- Ngày trước lão thân tự biết kỹ thuật của mình không bằng người, khó lòng bảo vệ cho mình và hai đứa con gái được an toàn .

Tần Nhi hỏi :

- Thế thì làm sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Vì vậy mới bố trí trong căn nhà này một chút cơ quan .

Tần Nhi hừ một tiếng rồi hỏi :

- Phu nhân định dẫn bọn tại hạ vào bẫy chăng ?

Vương phu nhân đáp :

- Mai phục ở đây không giống chỗ khác . Bất luận người võ công cao cường đến đâu cũng không tài nào còn sống mà rời khỏi chốn này .

Tần Nhi hỏi :

- Mai phục ra sao ? Lợi hại thế nào ?

Vương phu nhân đáp :

- Hỏa dược đông vào mười mấy thùng dầu, rồi đem một cái ngòi lớn bằng đầu ngón tay út xuyên qua những thùng hỏa dược . Trong khoảnh khắc có thể biến cho căn nhà tranh thành tro bụi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế thì người ở trong phạm vu này cũng bị chất nổ làm cho tan xác hay sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Đúng thế !

Bà ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Để tiện việc đốt lên, lão thân đã bố trí rất nhiều ngòi thuốc . Trong phòng ngủ hay ngoài đại sảnh cũng đều có đặt đầu ngòi .

Tần Nhi nói :

- Bọn tại hạ hiểu rõ rồi . Chỉ cần biết chỗ dụng tâm của phu nhân mà thôi .

Vương phu nhân cười mát nói :

- Trừ cách bố trí này còn khá nhiều vật tại đây .

Tần Nhi hỏi :

- Những vật gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Y phục, mặt nạ, cùng những di vật của tiên phu .

Tần Nhi hỏi :

- Phu nhân chuẩn bị lấy những thứ đó đem đi hay sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Không phải ! Lão thân muốn ở lại đây .

Lý Hàn Thu ngẩn người ra hỏi :

- Ở lại đây ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Vì chỗ này bố trí thuốc nổ có thể làm tan bia vỡ đá . Người biết nội tình không dám lần mò vào, mà người không biết cũng không dám bén mảng tới .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chỉ một lý do này thì không đủ cho tại hạ lưu lại đây .

Vương phu nhân nói :

- Còn một nguyên nhân nữa là chỉ ở đây mới không bị người quấy nhiễu mình được yên ổn mà phát huy chỗ thần diệu của Tiên Chi ...

Tần Nhi lại hỏi :

- Nếu muốn chỗ bí mật thì chúng ta có thể tìm nơi khác . Theo chỗ vãn bối biết thì trong vòng trăm dặm đất Kim Lăng này đều có tai mắt của Phương Tú . Chúng ta còn có nhiều cơ hội tìm ra thiếu gì chỗ ẩn bí ở thế gian, việc gì phải ở đây để chịu đựng những sự mạo hiểm ghê gớm ?

Vương phu nhân nói :

- Không kịp đâu . Chúng ta chỉ còn ngày mai nữa ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Làm sao không kịp ?

Vương phu nhân đáp :

- Con Tiên Chi đã thành hình này chỉ còn sống được đến giờ ngọ ngày mai . Nếu chúng ta không ổn định lại được thì sau giờ ngọ thần vật ngàn năm mới thành hình này sẽ mất hết linh khí . Khi đó công năng thần diệu giảm đi rất nhiều .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Phu nhân bảo Tiên Chi có sinh mạng thật ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Lão thân nói sinh mạng là nó chịu linh khí trời đất, hút tinh hoa của nhật nguyệt mà thành hình thể . Nó như ảo ảnh lại là thực thể . Nếu không biết vận dụng cho khéo thì chỗ ảo diệu của nó cũng thành vô dụng . Ở trong còn có nhiều điều bí ẩn mà lão thân nói không xiết .

Tần Nhi hỏi :

- Nói đi nói lại chẳng qua là phu nhân phải ở lại đây mới được chứ gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Nếu hai vị mà tin được lão thân thì sáng sớm mai sẽ thấy lão thân sử dụng Tiên Chi ...

Bà thở dài nói tiếp :

- Lão thân hao phí mấy năm trời và hy vọng nữa đời người đều ký thác vào con Linh Chi này . Có lý đâu lại làm hư hại nó . Hai vị thử tin lão thân một chuyến xem .

Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Nếu có người châm ngòi thuốc nổ thì cả bốn chúng ta lẫn con Linh Chi sẽ bị nổ thành tro bụi .

Vương phu nhân nói :

- Đầu ngòi thuốc nổ đều ở trong đại sảnh và trong phòng ngủ . Người không rõ chổ bí ẩn thì dĩ nhiên chẳng biết đường mà châm lửa . Còn người biết cũng phải vào trong nhà mới đốt cháy được .

Lý Hàn Thu vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Tại hạ đã tin ở lời trọng thệ của phu nhân .

Tần Nhi đột nhiên xen vào :

- Ngoài căn nhà tranh này không xa mấy có một cây lớn, cành lá rậm rạp . Ở trên cây có thể nhìn rõ cảnh vật trong vòng trăm trượng ...

Vương phu nhân ngắt lời :

- Cô nương muốn đến trú ở trên cây đó chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Không phải tại hạ .

Vương phu nhân hỏi :

- Thế thì là ai ?

Tần Nhi đáp :

- Lý tướng công . Vạn nhất phu nhân không cẩn thận để thuốc nổ tung thì chúng ta cũng còn một người để thu lượm thi hài chứ !

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Cái đó cần hỏi ý kiến Lý tướng công có yên tâm rời khỏi nơi đây chăng ?

Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu nói :

- Tướng công đi đi ! Tiểu tỳ coi trong nhà này cũng được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương lại không đi ?

Tần Nhi đáp :

- Vì tiện thiếp coi cuộc sinh tử của tướng công rất quan trọng . Tướng công nên ra ngoài là hơn . Cây lớn có cách đây ngoài mười trượng thì dù hỏa dược có nổ tung cũng không ảnh hưởng tới cây đó được .

Vương phu nhân cười nói :

- Tần cô nương lo xa cũng phải , nhưng lão thân biết chắc ở trong nhà tranh này rất an toàn . Nếu địch yếu mà ta mạnh thì họ không dám xâm phạm chốn này . Bằng địch mạnh ta yếu, họ có đến đây xâm phạm thì cả ta lẫn họ đều phải chết hết .

Tần Nhi nói :

- Dù cho phu nhân tính không lầm thì bên ngoài nhà tranh mình đặt thêm trạm ngầm cũng chẳng hại gì .

Vương phu nhân nói :

- Cô nương không nên hiểu lầm . Lão thân có phản đối ý kiến này đâu .

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Tướng công nghe lời thỉnh cầu của tiểu tỳ một lần được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Được rồi ! Tại hạ ở bên ngoài coi thế địch cho các vị .

Đoạn chàng trở gót ra khỏi nhà tranh .

Vương phu nhân ngó bóng sau lưng Lý Hàn Thu mất hút rồi chậm rãi nói :

- Bây giờ chắc Tần cô nương yên tâm rồi .

Tần Nhi đáp :

- Cái mạng của tiểu tỳ có phải đánh đổi lấy hai mạng của mẹ con phu nhân dĩ nhiên cũng cam lòng .

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lời hứa của Lý tướng công trọng hơn ngàn vàng . Hai bên hợp tác đều có lợi mà vãn bối không hiểu tại sao phu nhân còn giở trò ?

Vương phu nhân cười lạt :

- Phải chăng cô nương muốn nói là lão thân có mưu kế giảo quyệt .

Tần Nhi đáp :

- Trong căn nhà tranh hoang lương mà phu nhân còn chôn thuốc nổ thì thật khiến cho người ta khó mà tin được . Vãn bối tưởng không nên mạo hiểm đến thế .

Vương phu nhân nói :

- Té ra cô nương sợ chết .

Tần Nhi nói :

- Vãn bối mà sợ chết thì đã ra khỏi căn nhà tranh . Nhưng vãn bối dám ở lại đây thì không sợ chết đâu .

Vương phu nhân nói :

- Hỡi ôi ! Thế thì cô nương tưởng lão thân đem lời hăm dọa chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Chân hay giả thì chỉ có phu nhân biết rõ mà thôi . Nhưng điều đó không quan hệ, vãn bối chỉ muốn biết bây giờ phu nhân tính thế nào ?

Vương phu nhân mơ màng đáp :

- Chẳng có tính toán chi hết . Lão thân nói là toàn sự thực . Chúng ta ở lại đây để mượn sức Tiên Chi mà thành đại nguyện ...

Chương 122: Ngăn Hào Kiệt Trở Lại Hang Hầm

Tần Nhi hỏi :

- Ở trên đống thuốc súng này ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Nếu chúng ta chưa thành đại công mà có người đến xâm phạm thì mới đốt ngòi lửa để thí mạng với họ .

Tần Nhi hỏi :

- Còn Tiên Chi thì sao ?

Vương phu nhân đáp :

- Người đã chết rồi còn tưởng đến Tiên Chi làm chi ! Dĩ nhiên Tiên Chi cũng theo chúng ta mà nát ra như cám, chứ không để nó lọt vào tay kẻ khác .

Tần Nhi thộn mặt ra nói :

- Té ra phu nhân muốn ngồi trên đống hỏa dược mượn sức Tiên Chi mà luyện võ . Nếu thành sự thì dương danh thiên hạ . Bằng thất bại thì cho nỗ tan xác .

Phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Cái đó kêu bằng đặt mình vào đất chết để mà sống .

Tần Nhi nói :

- Ba chúng ta đây luyện võ, vạn nhất có bị phu nhân châm lửa cho tan xác thì còn được . Nhưng Lý tướng công thì không được đâu .

Vương phu nhân hỏi :

- Tại sao vậy ? Y cũng có một mạng như chúng ta ...

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Phu nhân đừng tưởng vãn bối vì mối tình nhi nữ mà là vì cuộc sinh tử của Lý tướng công rất quan trọng cho võ lâm .

Vương phu nhân hỏi :

- Làm gì mà quan trọng thế ?

Tần Nhi đáp :

- Chính nghĩa võ lâm phải trông cậy vào y mà duy trì . Sao lại để y cũng mạo hiểm như chúng ta được .

Vương phu nhân hỏi :

- Theo ý cô nương thì sao ?

Tần Nhi đáp :

- Vãn bối tưởng nên đổi một nơi khác, vào chốn hang sâu chàm lớn . Ít có vết chân người vừa tỉnh mịch vừa không nguy hiểm thì chúng ta mới an tâm mà tu luyện được .

Vương phu nhân lắc đầu đáp :

- Chúng ta chẳng thể nào thoát khỏi tai mắt Phương Tú . Biện pháp này không thông rồi.

Tần Nhi nói :

- Dù cho tai mắt của Phương Tú linh mẫn đến đâu đi nữa thì chúng ta vẫn còn có cơ hội trốn thoát khỏi tay bọn chúng . Như vậy chẳng hơn là suốt ngày ngồi trên đống hỏa dược để lúc nào cũng lo âu về nạn tan xác .

Vương phu nhân lắc đầu nói :

- Cô nương còn có chỗ chưa hiểu : Lão thân không muốn mạo hiểm để mất Tiên Chi lần nữa . Cái đau ấy còn trầm trọng hơn là cái đau vì bịnh tan xương nát thịt .

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng :

- Té ra mụ này rất thâm tình với con Tiên Chi, thà chịu họa nát thân chứ không chịu để mất nó . Như vậy thật khó mà khuyên mụ rời khỏi nơi đây .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng nàng nói :

- Phu nhân đã có quan niệm như vậy thì dĩ nhiên có thể yên tâm ngồi trên đống hỏa dược mà luyện

thần công . Nhưng còn Lý tướng công thì lúc này cũng tán đởm kinh hồn .

Vương phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Đó là việc riêng của hai vị . Nếu hai vị không muốn ở đây thì xin cứ tùy tiện .

Tần Nhi trợn cặp mắt tròn xoe nói :

- Phu nhân còn quên một điều ...

Phu nhân hỏi :

- Điều chi ?

Tần Nhi đáp :

- Con Tiên Chi không phải là vật sỡ hữu của phu nhân . Lý tướng công đã đoạt nó ở trong tay Phương Tú .

Vương phu nhân cười nói :

- Lão thân biết rồi ! Bản lãnh của Lý tướng công muốn đoạt Tiên Chi lại lúc nào cũng được . Vì thế mà lão thân kiên quyết ở lại đây để bảo vệ Tiên Chi .

Tần Nhi nói :

- Té ra phu nhân đã đồ mưu đoạt Tiên Chi làm của riêng mình .

Vương phu nhân nói :

- Con Tiên Chi này vốn là vật sỡ hữu của lão thân thì nay lão thân phải lấy nó về . Sao cô nương lại bảo là đoạt ở trong tay người khác ?

Tần Nhi nói :

- Vãn bối còn nhớ lời trọng thệ của phu nhân ...

Vương phu nhân ngắt lời :

- Lão thân cũng ngờ nhưng thà rằng ngày sau lão thân bị chết đúng như lời thề thì được, chứ quyết không để mất Tiên Chi .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Nếu phu nhân thành ý hợp tác với bọn vãn bối thì nhất định không sao . Nhưng phu nhân lại ỷ mình thông minh tuyệt thế thì e rằng chơi lửa để đốt bàn tay, có hối cũng không kịp nữa .

Vương phu nhân nói :

- Lão thân cũng biết thế . Nhưng việc tay mình nắm được Tiên Chi mới là việc quan trọng hơn hết .

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi :

- Bây giờ phu nhân cho là mình đã nắm vững Tiên Chi rồi chăng ?

Vương phu nhân đáp :

- Ít ra là lão thân đang giữ bảo vật của mình ở trong tay .

Tần Nhi hỏi :

- Chẳng lẽ vãn bối không cướp được ư ?

Vương phu nhân cười đáp :

- Cô nương không còn có cơ hội nào cướp lại được nữa . Mẹ con lão thân hai người tự tin là đủ đối phó với cô nương . Cô nương mà không đoạt được Tiên Chi thì tất bị thương về tay mẹ con lão thân hoặc chết uổng một đời . Bằng cô nương cướp được Tiên Chi thì lão thân châm ngòi thuốc nổ, cô cũng phải tan xương nát thịt .

Tần Nhi thản nhiên nói :

- Hai mẹ con phu nhân thêm vào con Tiên Chi thì cái mạng của Tần Nhi này kể cũng đáng rồi .

Vương phu nhân biến sắc lạnh lùng nói :

- Lão thân đó nói rõ, không muốn lôi thôi nữa . Cô nương muốn đi thì mẹ con lão thân cũng không giữ, bằng lưu lại đây thì nhất thiết phải nghe lệnh của lão thân .

Tần Nhi trong lòng căm hận vô cùng, nhưng nàng cân nhắc tình thế trước mắt thì phía mình rất bất lợi . Nàng bèn nhẫn nại lạnh lùng hỏi :

- Phu nhân đã kiên quyết thà cùng Tiên Chi mà chết chứ không muốn hợp tác với bọn vãn bối rồi chăng ?

Vương phu nhân đáp :

- Hợp tác phải có điều kiện .

Tần Nhi hỏi :

- Điều kiện thế nào ?

Vương phu nhân đáp :

- Trừ khi hai vị ở lại đây nghe theo mệnh lệnh của lão thân . Lão thân nói sao làm vậy thì chúng ta cùng thụ hưởng Tiên Chi .

Tần Nhi hỏi :

- Ở lại đây còn phải theo mệnh lệnh của phu nhân mà kêu bằng hợp tác ư ?

Vương phu nhân cười nói :

- Quân không tướng hổ không đầu thì làm gì được . Mấy người chúng ta ở đây cũng cần một người đầu não .

Tần Nhi nói :

- Muốn cần người đầu não thì phu nhân lại không đáng vì võ công và đạo đức của phu nhân không đủ để người ta khâm phục .

Vương phu nhân nói :

- Nếu vậy thì cô nương cầm đầu chăng ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Vẫn bối cũng không đáng .

Vương phu nhân hỏi :

- Thế thì Lý Hàn Thu hay sao ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Y là nam tử hán là đại trượng phu . Khí độ cùng võ công đều hơn bọn ta . Ba chúng ta đều là đàn bà nghe lệnh y mới hợp lý .

Vương phu nhân đột nhiên buông tiếng cả cười nói :

- Nếu để y đứng đầu thì lão thân đã chẳng kiên trì ở lại chốn này .

Tần Nhi hỏi :

- Thế ra phu nhân đã định trước rồi ư ?

Vương phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Trên chốn giang hồ biết bao là sự hiểm trá . Cô nương đã theo hầu Phương Tú bấy lâu còn chưa hiểu hay sao ?

Tần Nhi lạnh lùng hỏi lại :

- Phu nhân tự tin là có thể giữ được Tiên Chi chăng ?

Vương phu nhân đáp :

- Kể về võ công thì Lý Hàn Thu cướp đoạt Tiên Chi chẳng phải là chuyện khó, nhưng y không dám mạo hiểm .

Tần Nhi vẻ mặt xúc động dường như muốn nổi nóng toan làm dữ cho hả giận , nhưng nàng cố nhẫn nại tủm tỉm cười nói :

- Vậy phu nhân ráng mà giữ lấy Tiên Chi . Vãn bối xin từ biệt !

Tần Nhi thay đổi thái độ hoà hoãn một cách đột ngột ra ngoài sự tiên liệu của Vương phu nhân . Bà sửng sốt nói :

- Cô nương hãy đứng lại đã !

Tần Nhi dừng bước quay lại hỏi :

- Phu nhân còn điều chi dạy bảo ?

Vương phu nhân đáp :

- Bây giờ cô nương định đi đâu ?

Tần Nhi đáp :

- Vãn bối khuyên Lý tướng công rời khỏi chốn này .

Vương phu nhân lại hỏi :

- Các vị sẽ đi đâu ?

Tần Nhi đáp :

- Cái đó cũng chưa nhất định . Vòm trời bát ngát, vãn bối đi đâu mà chẳng được . Bất luận nơi nào cũng còn an toàn hơn ngồi trên đống thuốc súng .

Vương phu nhân nói :

- Các vị đừng quên rằng cũng được chia phần nữa con Tiên Chi này .

Tần Nhi nói :

- Vãn bối không có hào khí coi chết như phu nhân . Thôi đành chịu bỏ vậy .

Vương phu nhân hỏi :

- Như thế Lý Hàn Thu có chịu không ?

Tần Nhi đáp :

- Phu nhân đã không có thành ý hợp tác thì hai bên ở với nhau khó lòng tránh khỏi xẩy cuộc xung đột rồi đôi bên sẽ sinh nhiều chuyện gia hại lẫn nhau . Như vậy thì có Thiên Chi cũng chẳng làm gì ....

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vãn bối tin rằng có thể thuyết phục được Lý tướng công rời khỏi nơi đây và vĩnh viễn không bao giờ trở lại . Kẻ mưu đoạt Tiên Chi có Phương Tú . Phu nhân nên gia tâm đề phòng .

Vương phu nhân hỏi :

- Cô nương đi tố cáo Phương Tú chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Cái đó cũng không cần . Nơi đây có kín đáo gì mà bọn họ chẳng điều tra ra .

Nàng không lý gì đến Vương phu nhân nữa, cất bước đi thẳng về phía cây lớn . Nàng toan cất tiếng gọi Lý Hàn Thu thì chàng đã nhảy xuống hỏi ngay :

- Chuyện gì vậy?

Tần Nhi nói :

- Chúng ta đi thôi !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bây giờ đi đâu ?

Tần Nhi đáp :

- Vương phu nhân không có lòng thành thực hợp tác . Hai bên hết đấu trí rồi lại đấu lực chắc đi đến chỗ cùng chết hết .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Mụ trị thương cho mình thì mình trả lại Tiên Chi cho họ . Thế là hết tình hết nghĩa . Chúng ta chả cần phải ở lại bảo vệ cho họ nữa . Nhưng ...

Tần Nhi hỏi :

- Nhưng làm sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vừa rồi ở mé chính đông thấy hai lần ánh đèn loé lên . Chắc là có người tới nơi . Chúng ta nên bảo họ một tiếng .

Tần Nhi nói :

- Chúng ta đi thôi, mặc kệ họ !

Đột nhiên thanh âm của Vương phu nhân cất lên :

- Thế mới biết nam tử hán đại trượng phu quả nhiên khí độ hơn bọn đàn bà .

Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy Vương phu nhân đứng sững cách đó chừng một trượng .

Tần Nhi cười lạt nói :

- Phu nhân thật là lớn mật .

Vương phu nhân cất bước tiến lại hỏi :

- Sao ?

Tần Nhi đáp :

- Phu nhân rời khỏi nhà tranh mà không sợ bọn vãn bối giết ư ?

Vương phu nhân cười đáp :

- Các vị giết lão thân làm chi ? Lão thân đã dặn tiểu nữ bất luận các vị dùng phương pháp gì cũng đừng đưa Tiên Chi ra .

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Tại hạ hy vọng mẹ con phu nhân ăn Tiên Chi vào rồi sống lâu muôn tuổi !...

Tần Nhi nói :

- Bất tất nói nhiều với hạng người không biết điều làm gì nữa ? Chúng ta đi thôi .

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vương phu nhân một lần nữa . Chàng nói :

- Mé chính Đông có ánh lửa lấp loáng . Không chừng có người rượt theo các vị đấy .

Rồi không chờ Vương phu nhân trả lời đã trở gót chạy thật lẹ .

Vương phu nhân lớn tiếng gọi :

- Hai vị hãy khoan ! Lão thân còn có điều muốn nói :

Tần Nhi dừng bước quay đầu lại hỏi :

- Còn chuyện quỷ quái gì nữa mà nói ?

Vương phu nhân đáp :

- Lúc này trong lòng lão thân đã biết rõ hai vị là người tốt, nhưng ngoài nơi đây lão thân thực chẳng yên tâm ở một chỗ nào khác .

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy là được rồi ! Phu nhân đã yên tâm thì cứ ở lại đây .

Tần Nhi hững hờ nói tiếp :

- Việc của mẹ con phu nhân nói cho bọn vãn bối nghe làm chi .

Vương phu nhân đột nhiên biến thành vẻ mặt rất hoà hoãn cười nói :

- Lão thân biết là trong lòng hai vị có điều bất mãn nhưng lão thân chẳng còn cách nào khác . Mẹ con lão thân phải ở đây mới yên được . Vì cuộc sinh tử mình đã nắm vững trong tay .

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Bọn tại hạ biết rồi . Vả lại không truy cứu những lời hứa của phu nhân nữa . Nhưng có một điều tại hạ cần nói rõ trước .

Vương phu nhân hỏi :

- Điều gì ? Lão thân xin rửa tai để nghe đây !

Lý Hàn Thu nói :

- Phu nhân liệu mà giữ lấy Tiên Chi cho chắc . Nếu nó bị người khác cướp đoạt rồi lại lọt vào tay tại hạ lần thứ hai thì đừng hòng lấy về nữa .

Vương phu nhân cười lạt nói :

- Lão thân tin rằng không có người cướp đoạt nổi Tiên Chi ở trong tay mình nữa mà chỉ có kết quả là Tiên Chi cùng mẹ con lão thân và địch nhân phải tan xương nát thịt .

Tần Nhi gắt lên :

- Câu đó tại hạ nghe mãi rồi !

Vương phu nhân nói :

- Còn một điều nữa khiến cho lão thân mạo hiểm tới đây gặp hai vị .

Tần Nhi giục :

- Có điều gì phu nhân nói mau đi !

Vương phu nhân nói :

- Sau đây ba tháng lão thân mong rằng hai vị trở lại chốn này một chuyến.

Tần Nhi hỏi :

- Để làm gì ?

Vương phu nhân đáp :

- Có thể là căn nhà tranh cùng mẹ con lão thân đều đã hoá ra tro nhưng cũng có thể còn tồn tại ở thế gian .

Tần Nhi nói :

- Mối giao du của chúng ta đã chặt đứt rồi thì mẹ con phu nhân sống hay chết có liên quan gì đến bọn tại hạ ?

Vương phu nhân nói :

- Nếu lão thân may mà không chết , tất có kỳ vật kính tặng hai vị .

Tần Nhi chau mày nói :

- Hừ ! Tại hạ không tin như vậy .

Vương phu nhân nói :

- Tin hay không là tùy ở các vị . Lão thân chỉ biết hết lòng hết ý .

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Sau đây ba tháng mà có tiện dịp thì tại hạ sẽ trở lại thăm hai vị .

Vương phu nhân cười mát nói :

- Xin hai vị bảo trọng, lão thân không tiễn đưa được .

Rồi mụ trở gót quay về nhà tranh .

Tần Nhi cười lạt nói :

- Tiểu tỳ phần lớn chắc là mụ phải chết, quyết chẳng thể giữ được Tiên Chi .

Lý Hàn Thu cười mát nói :

- Cái đó cũng chưa nhất định .

Tần Nhi nói :

- Mẹ con mụ võ công tầm thường, tâm địa không tốt đã lập lời trọng thệ lại không tuân theo . Những hạng người ấy còn gặp hậu quả hay thế nào được ?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Không kể gì đến bọn họ nữa . Ba tháng sau chúng ta trở lại đây coi xem mẹ con mụ làm được trò gì ?

Chàng vừa nói vừa cất bước chạy trước .

Tần Nhi chạy theo chàng hỏi :

- Chúng ta định đi đâu bây giờ .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ tính trở lại Kim Lăng coi .

Tần Nhi hỏi :

- Không đi được đâu . Tướng công có chỗ nào không hiểu sao không hỏi tiểu tỳ ?

Lý Hàn Thu cười mát hỏi lại :

- Tại hạ chỉ lo đến sự yên nguy của Lôi Phi thì cô nương hiểu thế nào được ?

Tần Nhi mỉm cười đáp :

- Tiểu tỳ biết y vẫn bình yên lắm .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương khéo an ủi tại hạ . Nhưng cô có nói ra được một chút lý do thì tại hạ mới chịu phục .

Tần Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Không phải tiểu tỳ nói bừa bãi . Lôi Phi là người tài hoa mưu trí đủ biết cách tự bảo vệ . Y đã trà trộn vào trong bọn giáo sư phòng hộ là một nơi rất phức tạp ở Phương Gia Đại Viện . Mới đây Phương Tú lại thu nạp một sớ người mới, Lôi Phi hoà mình với họ thì thật là an toàn .

Lý Hàn Thu nói :

- Đây chỉ là những lời cô nương phỏng đoán, tại hạ tin thế nào được ?

Tần Nhi khẽ thở dài nhắc lại :

- Tiểu tỳ đã bảo không đi được mà tướng công cứ đi thì chỉ có hại chứ chẳng lợi gì . Sao tướng công cứ nằng nặc đòi đi ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Chúng ta không đến Kim Lăng thì bây giờ đi đâu ?

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công đi theo tiểu tỳ được chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Được, nhưng cô nương phải cho tại hạ hay là đi đâu ?

Tần Nhi đáp :

- Đến một nơi mà Phương Tú thường lui tới .

Lý Hàn Thu động tâm hỏi :

- Phương Tú thường lui tới nơi nào ?

Tần Nhi đáp :

- Phương Tú có một người mà lão rất tôn kính . Mỗi khi gặp việc nguy nan thì lão lại tìm tới người đó để thỉnh giáo .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có chuyện đó ư ? Người đó hiện giờ ở đâu ?

Tần Nhi đáp :

- Để tiểu tỳ đưa tướng công đi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nơi đó cách đây có xa không ?

Tần Nhi đáp :

- Không xa mấy . Tướng công có thể gặp Phương Tú được vì nơi đây rất an toàn .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người đó đã gặp mặt Phương Tú luôn chẳng lẽ lại không có tình nghĩa gì với hắn .

Tần Nhi đáp :

- Mối quan hệ giữa đôi bên thế nào, tiểu tỳ cũng không hiểu rõ, nhưng biết rằng Phương Tú kính

trọng y lắm ...

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Cô nương có nhận biết người kia không ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ thường đi với Phương Tú . Một lần Phương Tú có việc phải đi ngay, nên lưu tiểu tỳ ở lại đó . Người kia nói chuyện rất lâu với tiểu tỳ .

Chương 123: Lão Hắc Bào Phê Bình Kiếm Thuật

Lý Hàn Thu hỏi :

- Y nói chuyện với cô nương ?

Tần Nhi đáp :

- Từ việc lớn thiên hạ cho đến võ công từng người, y cũng đề cập đến ....

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Y bảo Phương Tú là người thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Y cho rằng Phương Tú là người thâm trầm quá, khó lòng làm nên đại sự.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Tần Nhi bất quá là một tên nha đầu của Phương Tú mà sao người kia bàn đến chuyện hắn ?

Tần Nhi như đã nhìn rõ mối hoài nghi trong lòng Lý Hàn Thu nàng vội hỏi :

- Phải chăng tướng công không tin tiểu tỳ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Không phải là không tin . Có điều trong lòng tại hạ không khỏi nghi ngờ .

Tần Nhi hỏi :

- Nghi ngờ điều chi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô nương theo Phương Tú với danh phận một tên nữ tỳ thì sao người kia lại bình luận đến hắn ?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tướng công có nhận thấy tuy tiện thiếp là thân phận nữ tỳ trong Phương phủ nhưng không giống kẻ khác ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Có thế ! Cô nương ở Phương phủ quả là vượt hẳn lên trên đia. vị một nữ tiểu tỳ .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ lớn mật như vậy, dĩ nhiên phải có nguyên nhân .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hay là cô nương có mối liên quan gì đến người kia ?

Tần Nhi đưa tay lên gỡ mái tóc dài cười đáp :

- Đúng thế ! Người đó bảo Tần Nhi tuy là thân phận tôi đòi, nhưng chẳng phải cá mè một lứa, vì thế ... Y thu tiểu tỳ làm đồ đệ .

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Y thu cô nương làm đệ tử ư ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Tướng công không tin chăng ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ tin rồi, nhưng cảm thấy vụ này có điều chi ngoắc ngoéo .

Tần Nhi cười nói :

- Tướng công quả là thông minh, soi rõ cả đến chỗ vi tế . Đã thế thì tiểu tỳ phải nói rõ cho tướng công hay .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Con nha đầu này không phải tầm thường . Trong thâm tâm thì dường như có nhiều chuyện bí ẩn .

Chàng liền đáp :

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây .

Tần Nhi nói :

- Người kia bảo tiểu tỳ có giống tôn nữ của lão lắm, nên lão phá lệ thu vào làm môn hạ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vụ này Phương Tú có biết không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Lão không hay . Người kia thu tiểu tỳ vào làm đệ tử rồi dặn đi dặn lại không được cáo tố vụ này với bất cứ một ai .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phương Tú là con người thâm trầm như vậy, chẳng lẽ hắn không nhìn nhận ra ?

Tần Nhi đáp :

- Hắn không ngờ tới lão kia lại thu tiểu tỳ vào làm môn hạ . Hắn lại tôn kính lão nên không dám hỏi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu vậy thì lão nói gì Phương Tú cũng nghe ư ?

Tần Nhi đáp :

- Tại hạ đã nói mỗi lần Phương Tú gặp chuyện nguy nan là lại tới thỉnh giáo lão.

Lý Hàn Thu ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Người đó tên hiệu là gì ?

Tần Nhi đáp :

- Lão ta quy ẩn từ lâu, không qua lại giang hồ, dù tiểu tỳ có nói tướng công cũng không biết được .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương cứ cho tại hạ nghe, dù tại hạ biết hay không cũng chẳng hề chi.

Tần Nhi hỏi :

- Lý tướng công muốn hỏi tên lão hay sao ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Đúng thế !

Tần Nhi nhìn chằm chặp vào Lý Hàn Thu một lúc rồi ngập ngừng :

- Tiểu tỳ không dám ....

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi nói :

- Lão bảo tiểu tỳ không được nói tên họ lão ra, người ta thường kêu lão bằng Tiên Giác Lão Nhân .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tiên Giác Lão Nhân ? Thế thì y có tài biết trước hay sao ?

Tần Nhi đáp :

- Lão có tài tiên tri tiên giác hay không, tiểu tỳ chẳng dám nói quyết nhưng thuật bói toán của lão thì thật linh nghiệm vô cùng .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu lão đã có tài như vậy thì thật đáng kính .

Tần Nhi nói :

- Cuồng ngạo là Phương Tú mỗi khi gặp việc nguy nan hắn còn đến thỉnh giáo . Nguyên một điểm này lão đã có chỗ khả kính rồi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu lão đã có tài như vậy sao lại không chịu khuyên can Phương Tú buông lưỡi dao đồ tể ?

Bất giác chàng động tâm nghĩ tới Đàm Dược Sư, bụng bảo dạ :

- Ban đầu ta gặp Đàm Dược Sư cũng lòng kính mộ, nhưng sau thấy hắn là tay âm thầm giảo quyệt

mình đâm ra ghét cay ghét đắng . Nếu con nha đầu này nói trúng thì bất luận lão là ai mình cũng nên đến coi cho biết .

Từ ngày Lý Hàn Thu trãi qua những biến diễn mà Đàm Dược Sư gây ra chàng cảm thấy giang hồ nguy hiểm vô cùng khó mà đề phòng cho xiết được . Con người trông đạo mạo cực kỳ khả kính chưa chắc đã là người tốt .

Bây giờ chàng lại nghe Tần Nhi đột nhiên nói tới một kỳ nhân chàng không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Không biết nhân vật này có phải là cao sĩ hay cùng một loại với Đàm Dược Sư ? Tuy danh hắn là Đàm Dược Sư mà thực ra là một tên đầu đảng cướp đứng sau bức màn để thao túng những đại cuộc giang hồ . Bửa nay Tần Nhi lại nói đến một cao nhân thường tiếp xúc với Phương Tú thì không chừng là một nhân vật ghê gớm lắm !

Bỗng thấy Tần Nhi mỉm cười nói :

- Tiểu tỳ tin rằng lão là người rất tốt, không ngấm ngầm dùng kỳ độc . Vậy tướng công cứ yên lòng .

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Tần cô nương ! Nếu quả lão là bạn với Phương Tú mà biết cô nương phản bạn hắn và tại hạ là kẻ thù của hắn thì liệu lão có nhiêu dung bọn mình không ?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Chúng ta cứ tới đó rồi sẽ tùy cơ ứng biến . Nếu mình nhận thấy có điều khác lạ thì mình hạ thủ trước tìm cách kiềm chế lão để lão đối phó với Phương Tú .

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Liệu chúng ta có đủ đối phó với lão không ?

Tần Nhi khẻ đáp :

- Chúng ta ngấm ngầm phòng bị thì lão biết thế nào được ?

Lý Hàn Thu ngẫm nghỉ hồi lâu không tìm ra được phương sách nào khác liền gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Chúng ta đi chuyến này, tại hạ nhất thiết nghe cô nương sắp đặt .

Tần Nhi cười nói :

- Nếu tướng công nhận thấy tại hạ không làm hại tướng công thì nên tin tiểu tỳ một phen . Tiểu tỳ dám chắc lão không gia hại chúng ta .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp :

- Chúng ta đi thôi ! Nhưng tại hạ còn một điểm chưa rõ .

Tần Nhi hỏi :

- Điểm nào ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Tại sao chúng ta lại đến chỗ lão?

Tần Nhi thở dài nói :

- Tướng công nhận thấy có nguyên nhân gì ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ biết rằng cô nương tất có nguyên nhân nhưng hy vọng cô nương nói cho nghẹ

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Lão đã nói với tiểu tỳ một câu là thu tiểu tỳ vào làm môn hạ . Vụ này tuy hữu danh nhưng vô thực . Nhưng lão đã nhận tiểu tỳ làm đệ tử thì khi gặp điều gì khó giải quyết mình cứ đến kiếm lão xem sao?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn gì nữa không ?

Tần Nhi đáp :

- Phương Tú có đặt trạm ngầm khắp nơi chỉ trừ chỗ lão ở trong vòng năm dặm vuông là không có tai mắt của hắn .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chúng ta tới đó tỵ nạn hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Quyết Phương Tú không ngờ chúng ta lại đến đó . Vả lại chúng ta có thể nghe ở miệng lão về nội tình của hắn .

Lý Hàn Thu nói :

- Dường như cô nương đã nắm chắc được kết quả .

Tần Nhi nói :

- Tướng công hãy nghe tiểu tỳ một phen . Tiểu tỳ theo tướng công thoát khỏi Phương gia đại viện chẳng lẽ còn có lòng làm hại tướng công hay sao?

Lý Hàn Thu mỉm cười không nói gì nữa. Chàng đi theo sau Tần Nhị

Hai người chạy một mạch cho đến lúc trời sáng thì tới khu rừng trúc bao quanh một trang viện .

Tần Nhi vào toà nhà lâu đài nổi lên cao hơn cả các ngọn cây nói :

- Tới nơi rồi. Đúng là chỗ này đây !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu tai mắt Phương Tú theo dõi bọn ta tới đây há chẳng làm tiết lộ nội tình ư ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ đã lưu tâm quan sát thì chúng ta không bị theo rõi hành tung đâu.

Dứt lời nàng lạng người đi tiến vào trong rừng .

Lý Hàn Thu chạy theo sau Tần Nhi đến trước toà trang viện lớn .

Tần Nhi thò tay ra với lấy chiếc vòng buộc trước cổng giựt mấy cái. Lát sau cánh cổng kẹt mở . Một gã đồng tử áo xanh đứng ngay giữa cổng chặn lối hai người gã thủng thẳng hỏi :

- Các vị muốn kiếm ai?

Tần Nhi thủng thẳng đáp :

- Ta muốn gặp lão chủ nhân toà nhà này.

Gã đồng tử áo xanh hỏi lại :

- Tên họ cô nương là chỉ

Tần Nhi thủng thẳng đáp :

- Ta là Tần Nhi . Phiền ngươi vào thông báo cho .

Đồng tử áo xanh nhắc lại :

- Tần Nhi ư ?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp :

- Đúng thế ! Ngươi cứ nói vậy là đủ .

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Sao? Cứ nói vậy là chủ nhân nhất định phải tiếp kiến cô nương ư ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Chỉ cần người báo cho rõ ràng là lão chủ nhân của ngươi sẽ kêu ta vào.

Gã đồng tử áo xanh này mới mười bốn, mười lăm tuổi ngơ ngác ngó Tần Nhi rồi lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn vị này là nhân vật thế nào?

Tần Nhi cười đáp :

- Khi bái kiến lão chủ nhân ta sẽ giới thiệu y .

Đồng tử áo xanh không sao được đành gật đầu đáp :

- Được rồi để tiểu đệ vào thông báo cho . Nhưng hai vị phải chờ đây đừng có tự tiện tiến vào.

Tần Nhi cười đáp :

- Cái đó ta đã biết rồi !

Đồng tử áo xanh thủng thẳng nói :

- Các vị đứng ở đây hãy coi chừng ! Trong viện này nhiều chó dữ lắm đấy.

Tần Nhi nói :

- Ta đã biết rồi ngươi cứ yên tâm vào đi.

Đồng tử áo xanh từ từ trở gót đi vào.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Cô nương cũng ít khi tới đây hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao gã đồng tử áo xanh kia lại không nhận ra được cô nương ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ chưa thấy gã bao giờ .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu vậy thì gã này mới đến đây.

Tần Nhi đáp :

- Chắc thế !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Trong nhà này có nhiều người không ?

Tần Nhi đáp :

- Cái đó tiểu tỳ cũng không biết rõ . Nhưng thường chỉ có hai người. Dường như gã này là người thứ ba .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngoài lão già và gã đồng tử áo xanh này còn có ai nữa đây.

Tần Nhi đáp :

- Không còn ai cả, ngoài tên đồng tử nữa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chỉ còn có mấy tên đồng tử nữa và một lão già nữa thôi ư ?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Còn một người bếp và hai lão già quét trước đình viện . Những người này ít khi vào chỗ lão ngồi.

Lý Hàn Thu muốn nói nữa thì đột nhiên gã đồng tử áo xanh lật đật chạy ra nói :

- Tần cô nương ! Cô nói đúng thật ! Lão chủ nhân mời cô vào nhà .

Tần Nhi tủm tỉm cười cất bước tiến về phía trước .

Lý Hàn Thu đi theo Tần Nhi qua hai toà viện sảnh vào tới toà lầu cao ngất, cao hơn cả rừng trúc .

Tần Nhi quay đi quay lại đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Tướng công hãy chịu khó chờ đây một lát để tiểu tỳ vào nói trước rồi sẽ ra đón tướng công .

Lý Hàn Thu gật đầu.

Cửa gỗ từng dưới toà nhà nửa khép nửa mở . Tần Nhi lách người tiến vào sảnh đường .

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn quanh thì thấy phòng ốc đầy những bát úp thì nghĩ thầm trong bụng :

- Tần Nhi bảo những nhân vật trong trang viện rất ít ỏi. Ngoài lão già chỉ còn mấy tên đồng tử, một người đầu bếp và mấy lão già quét tước đình viện . Nhưng toà trang viện này rộng rãi thế này thì đến năm chục người ở cũng chưa hết chỗ .

Chàng còn đang ngẫm nghỉ thì Tần Nhi đã lách mình ra khỏi cửa khẻ gọi :

- Lão chủ nhân mời tướng công vào.

Lý Hàn Thu khe khẻ gật đầu rồi cất bước tiến thẳng đi vào nhà .

Nhà khách tầng dưới cách trần thiết rất giản dị . Chỉ có một cái bàn và bốn cái ghế, ngoài ra chẳng có chi nữa. Trên tường cũng không treo thứ hoa chi hết . Chính giữa là một cỗ ghế bành có lão già mặc áo bào đen ngồi đó .

Một tên đồng tử áo xanh thỏng tay đứng một bên .

Tần Nhi rảo bước tiến lại nghiêng mình giới thiệu :

- Vị này là Lý tướng công .

Lão già râu tóc bạc phơ nhưng da dẻ hồng hào, không có vẻ già nua cho lắm . Lão chuyển động cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi khẻ bảo tên đồng tử đứng bên cạnh :

- Ngươi đi lấy hai chén trà nóng .

Đồng tử áo xanh nghiêng mình dạ một tiếng rồi lui ra ngoài đại sảnh . Lát sau gã bưng hai chén trà thơm vào.

Hắc bào lão nhân lại khẻ dặn đồng tử áo xanh :

- Ngươi truyền dụ xuống nói là ta đóng cửa tỉnh toạ. trong vòng bảy ngày không tiếp khách . Bất luận là ai cũng không được đưa vào quấy nhiễu, nghe !

Đồng tử áo xanh nghiêng mình hỏi :

- Nếu Phương viện chuá đến thì sao?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Cũng không cho vào.

Đồng tử áo xanh dạ một tiếng đoạn trở gót đi ra.

Hắc bào lão nhân hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Mời các vị ngồi chơi !

Lý Hàn Thu nghiêng mình thi lễ ngồi xuống ghế .

Tần Nhi cũng thi lễ rồi ngồi xuống phía dưới Lý Hàn Thụ

Hắc bào lão nhân vuốt hàm râu dài chùng xuống trước ngực nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Công tử là con Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lý Thanh Trần chính là tiên phụ .

Hắc bào lão nhân thở dài nói :

- Trước đây chừng ba chục năm lão phu có được gặp lệnh tôn trên núi Hoa Sơn trong vùng Ngũ Nhạc và y có đánh cờ với lão phu hai bàn . Khi đó lệnh tôn là một vị thiếu niên anh hùng . Ngờ đâu sau ba chục năm, lão phu già nua thì lại còn sống ở đời mà lệnh tôn lại gặp biến cố bất hạnh .

Lý Hàn Thu nói :

- Gia phụ chết vì cuộc âm mưu ám toán của Giang Nam Song Hiệp .

Hắc bào lão nhân nói :

- Lão phu biết rồi !

Lão ngừng một chút rồi hỏi :

- Mối liên quan giữa lão phu và Phương Tú chắc Tần Nhi đã nói cho công tử nghe rồi.

Lý Hàn Thu đáp :

- Tần cô nương có cho vãn bối hiểu một chút nhưng chỉ đề cập đến tình hình đi lại giữa lão tiền bối và Phương Tú mà thôi.

Hắc bào lão nhân bỗng buông tiếng thở dài, hỏi sang chuyện khác :

- Công tử học Thất Tuyệt Ma Kiếm rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Vãn bối gặp cơn gia biến từ thuở nhỏ, may được hai vị bạn cũ của tiên phụ cứu thoát giữa vòng nguy hiểm đưa đến nhà một vị ân sư rèn luyện Thất Tuyệt Ma Kiếm .

Hắc bào lão nhân nói :

- Phương Tú có cho lão phu hay và lão phu cũng đã được coi người bị thương vong dưới lưỡi kiếm của công tử . Kiếm pháp tuy ác độc nhưng không thích hợp với công tử . Vì thế mà môn Ma kiếm tuyệt thế vô song e rằng không thể ở nơi công tử mà phát dương rộng lớn được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phải chăng vì tư chất vãn bối ngu muội?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Không phải. Vì tâm địa công tử không đủ tàn ác nên kiếm pháp kỳ bí hiểm độc này không thích hợp .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nhưng vãn bối cũng xử dụng kiếm pháp theo ý muốn được .

Hắc bào lão nhân cười rồi đáp :

- Nhưng công tử hãy còn thua sư phụ .

Lý Hàn Thu nói :

- Khi nào vãn bối dám bì với ân sư . Lão nhân gia là thủy tổ mở ra kiếm pháp này.

Hắc bào lão nhân nói :

- Công tử nói vậy cũng phải. Nhưng kiếm pháp nào đã kỳ ảo thì phần lớn đều phải truyền tới ba đời sau mới phát huy đến chỗ tuyệt diệu được . Có điều về môn kiếm đạo rất sâu rộng . Bất luận cá nhân nào dù tư chất đặc biệt cũng phải chuyên tâm nhất trí mới có thể thành công đến mức tối đạ Người luyện võ tính tình cũng phải hợp với môn võ mới đạt được tuyệt đích . Tính tình của công tử không hợp với môn Thất Tuyệt Ma Kiếm thì kiếm đạo kỳ tuyệt luân này chẳng thể nào mở rộng đến tột độ được .

Lão đưa hai luồng mục quang sắc bén nhìn chòng chọc vào mặt Tần Nhi một lúc rồi thủng thẳng hỏi :

- Tần Nhi ! Ngươi phản bội Phương Tú rồi chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử ở vào trường hợp bất đắc dĩ .

Hắc bào lão nhân nói :

- Với tư chất thông minh tài trí của ngươi lão phu đã đoán trước sẽ xảy ra cục diện ngày nay .

Tần Nhi nói :

- Đệ tử mong rằng sư phụ trợ giúp cho trong tình trạng này .

Hắc bào lão nhân chậm rãi đáp :

- Lúc lão phu thu ngươi làm đệ tử đã có tình giúp ngươi rồi.

Tần Nhi nói :

- Vì thế mà đệ tử gặp lúc nguy biến phải tìm tới sư phụ .

Hắc bào lão nhân gật đầu hỏi :

- Ngươi tưởng Phương Tú không biết là ngươi lần vào chỗ lão phu ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử chỉ biết rằng xung quanh chổ sư phụ đây ngoài mấy dặm Phương Tú không đặt trạm ngầm và bố trí mai phục .

Hắc bào lão nhân cười mát nói :

- Đúng thế ! Trong phạm vi năm dặm chổ lão phu đây quả Phương Tú không đặt mai phục, nhưng ngay trong trang viện này cũng có tai mắt của hắn .

Tần Nhi giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao? Phương Tú đặt cả tai mắt ngay trong trang viện này ư ?

Hắc bào lão nhân tủm tỉm cười đáp :

- Có khi hắn tưởng lão phu không biết là hắn đã đặt tai mắt trong trang viện .

Tần Nhi hỏi :

- Sư phụ đã khám phá ra sao không trừ khử tên người nhà của hắn đi ?

Hắc bào lão nhân lại mỉm cười đáp :

- Ta mà trừ khử được một người, thì Phương Tú phái thêm nhiều người khác nữa đến . Khi ấy chẳng những cuộc thanh tịnh của lão phu bị quấy nhiễu mà cả bọn hậu sinh vãn bối cũng phải đấu trí với hắn .

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối nghĩ rằng còn để người đó thì những chuyện gì trong trang viện này đều bị Phương Tú nhìn rõ hết .

Hắc bào lão nhân cười đáp :

- Đúng thế ! Có điều hai vị tới đây thì tin tức chưa truyền ra ngoài được .

Lý Hàn Thu thắc mắc hỏi :

- Sao lão tiền bối lại biết rõ thế ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Lão phu đã phái một tên đồng tử ở chung với hắn một chổ để ngấm ngầm giám thị hắn .

Lý Hàn Thu nói :

- Lão tiền bối suy nghĩ sâu xa kín đáo như vậy thật khiến vãn bối khâm phục vô cùng !

Hắc bào lão nhân mỉm cười nói :

- Phương Tú bề ngoài tôn trọng lão phu mà thực ra trong lòng hắn vẫn e sợ .

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối còn có điều chưa rõ không biết , đưa ra hỏi lão tiền bối có tiện chăng ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Công tử cứ hỏi đi không ngại gì cả .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Giữa lão tiền bối và Phương Tú có mối liên quan như thế nào?

Hắc bào lão nhân cười ruồi đáp :

- Giữa lão phu và Phương Tú chẳng có mối liên quan chi hết . Nhưng lão phu đã chịu ơn lớn của hắn một phen .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy lão tiền bối giúp Phương Tú phải chăng là để trả ơn cho hắn ?

Hắc bào lão nhân nói :

- Có thể nói như vậy nhưng thực ra lão phu chưa cụ thể giúp hắn được điều chi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối trỏ đừng mê muội há chẳng là đã giúp đỡ hắn rất nhiều ư ?

Hắc bào lão nhân vuốt râu cười đáp :

- Lão phu cực lực khuyên hắn, trở về điều thiện để mong hắn sửa đổi tâm tính .

Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Chắc lão tiền bối không thành công được .

Hắc bào lão nhân thở dài đáp :

- Vì thế mà gần đây lão phu sinh lòng chán nản, tưởng chừng con người đã có căn cớ tàn ác thì khó mà quay về điều thiện được .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão già này cao thâm khôn lường . Sao mình không nhân cơ hội này thúc đẩy lão đừng có giúp cho Phương Tú nữa. Dù mình không khiến quay lại giúp cho mình được thì ít ra cũng giảm được một địch nhân .

Trong lòng xoay chuyển theo ý nghĩ, miệng chàng thủng thẳng nói :

- Lão tiền bối đã đem hết tâm lực kêu gọi hắn hồi tỉnh trong cơn ác mộng mà không được thì cũng đành chịu chứ biết làm sao hơn !

Hắc bào lão nhân đưa cặp mắt mục quang nhìn Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Phải chăng công tử chuẩn bị bảo lão phu đừng lý luận gì về việc của Phương Tú nữa?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời thì Tần Nhi đã lên tiếng :

- Sư phụ hiệp trợ hữu đã nhiều. Nếu chỉ vì chuyện báo ơn thì ân tình như thế cũng là xong rồi.

Hắc bào lão nhân cười, rồi đáp :

- Tần Nhi ! Để lão phu cùng Lý tướng công nói chuyện, ngươi không nên xen vào.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi tiếp :

- Chuyến này công tử đến đây chắc ra mắt lão phu phải chăng là để thuyết phục lão phu đừng nên can thiệp vào việc gì của Phương Tú ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Ngoài chuyện đó ra, vãn bối còn có một công việc muốn thỉnh giáo.

Hắc bào lão nhân nói :

- Được rồi ! Vậy thì chúng ta hãy nên bàn đến công chuyện khác đã !

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối thường được nghe lão tiền bối có tài vị bốc tiên chi .

Hắc bào lão nhân cười hỏi :

- Phải chăng công tử muốn hỏi chuyện kiết hung về sau này?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vãn bối mình mang thù sâu tựa bể . Còn sống ngày nào quyết phải báo mối thù này. Kẻ thù của vãn bối chính là Phương Tú . Mong rằng lão tiền bối coi dùm cho kiếp này có thể trả hận được không ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Công tử hỏi hay quá ! Lão phu mà giúp Phương Tú thì khó lòng trả lời được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phương Tú là kẻ ác tính rõ rệt, chẳng lẽ lão tiền bối còn giúp hắn ư ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Phương Tú tuy là kẻ bất chính nhưng hắn đối với lão phu đã quá tận tình .

Tần Nhi xen vào :

- Nếu hắn chân tâm với sư phụ thì sao lại đặt cả tai mắt trong trang viện này để dò xét sư phụ ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Hắn đã là con người như vậy thì bất cứ đối với ai cũng chẳng hết dạ hoài nghi đó là một điều không thể tránh được .

Chương 124: Lý Hàn Thu Tái Ngộ Quân Trung Phụng

Tần Nhi hỏi :

- Đệ tử có chỗ không hiểu là sư phụ đã biết rõ Phương Tú không thiện nhân mà sao còn giúp đỡ hắn .

Hắc bào lão nhân thở dài đáp :

- Con người ta không thể nào mà tránh được việc lầm lỗi, nên mới có câu "Lỡ một bước gây thành mối hận ngàn thu" . Lão phu đã chịu ân của hắn muốn báo đền mà không đường lối. Vì vậy lão phu phải chịu sự ràng buộc của hắn .

Tần Nhi thở dài nói :

- Sư phụ đã giúp cho Phương Tú rất nhiều thì dù có chịu chút ân tình của hắn cũng báo đền đã quá đủ rồi.

Hắc bào lão nhân nhăn nhó cười nói :

- Phương Tú ác ở chổ hắn không chịu sai lão phu làm việc gì .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế thì lão tiền bối vĩnh viễn phải thiếu món nợ ân tình với hắn hay sao?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Chính là thế đó !

Lão thở dài thườn thượt nói tiếp :

- Lão phu đã khám phá ra thế tình . Con người bằng xương bằng thịt mà muốn thành tiên thì chẳng kể thành bại, chẳng kể hậu quả, ít ra phải tìm đến một nơi thanh tĩnh nghiên cứu thuật bói toán khiến cho nó thành môn học thuật có hệ thống . Sau khi lão phu chết rồi cũng để lại cho đời được một chút thành tựu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối ở đây rất thanh tĩnh há chẳng là một nơi tiện việc nghiên cứu bói toán ư ?

Hắc bào lão nhân chau mày đáp :

- Lão phu ở đây chẳng khác thân cá chậu chim lồng, trong lòng vướng víu rất nhiều thì làm sao mà học được môn thần toán cho đến nơi. Gần đây lão phu đã bói mấy quẻ chẳng những không thấy linh nghiệm mà còn trăm chỗ sơ hở .

Tần Nhi hỏi :

- Thế là làm sao?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Môn học thần toán phải trút bỏ hết tâm niệm đem hết tinh thần chuyên chú vào đấy. Cái đó kêu bằng có chí thành mới linh .

Tần Nhi lại hỏi :

- Đã vậy sao sư phụ không rời khỏi nơi đây mà cứ giữ lấy chỗ này.

Hắc bào lão nhân cười ruồi đáp :

- Lão phu không đi được .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu cũng hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối bị Phương Tú dòm ngó khó mà cất nhắc chân tay được ?

Hắc bào lão nhân nghiêm nghị gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Có điều Phương Tú không động đến mình lão phu mà cũng phát sinh được tác dụng vào người lão phu rồi. Vì thế ...

Tần Nhi nói theo :

- Vì thế thủy chung không bao giờ hắn dám tỏ vẻ bất kính đối với sư phụ .

Hắc bào lão nhân đáp :

- Đại khái là như vậy. Phương Tú đối với lão phu rất mềm mỏng tưởng chừng vượt khỏi tầm mức trí tuệ của hắn . Đó cũng là một nguyên nhân lưu lão phu lại đây.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Lão tiền bối có biết nhân vật đứng sau lưng Phương Tú để giật dây không ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Có thế thật ! Lão phu cũng hy vọng biết nhân vật đứng sau bức màn là ai .

Tần Nhi nói :

- Đệ tử biết rồi !

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Ai vậy?

Tần Nhi đáp :

- Tử Vi cung chủ ở Mao Sơn .

Hắc bào lão nhân lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Lão phu biết Tử Vi cung chủ không hiểu dùng độc mà Phương Tú đối với lão phu lại dùng chất độc khủng khiếp vô cùng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối có biết Đàm Dược Sư không ?

Hắc bào lão nhân sửng sốt hỏi lại :

- Những người dùng độc đời nay e rằng không ai bằng Đàm Dược Sư . Nhưng Đàm Dược Sư bụng dạ nhân từ, khi nào lại dùng độc với ai?

Lý Hàn Thu đáp :

- Úi chà ! Vãn bối đã bị đau khổ về Đàm Dược Sư rồi ...

Hắc bào lão n hân chau mày hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lần thứ nhất vãn bối gặp Đàm Dược Sư liền bị lão dùng thuốc mê .

Hắc bào lão nhân dường như phát sinh hứng thú một cách đột ngột . Lão sáng mắt lên hỏi :

- Công tử có thể nói rõ thêm một chút nữa được không ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đem việc lần đầu gặp Đàm Dược Sư bị lão đánh thuốc mê trong trường hợp nào tường thuật lại một lượt .

Hắc bào lão nhân chau mày hỏi :

- Có chuyện ấy ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Những câu vãn bối nói toàn là sự thật .

Đột nhiên chàng nhớ lại Lục Chỉ Dật Sĩ, vội hỏi :

- Lão tiền bối ! Trong võ lâm hiện nay những nhân vật vào hàng thượng lão, lão tiền bối có biết hết không ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Lão phu tự tin là mười phần có thể quen biết đến tám chín .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối có nhận biết Thiên Nam Nhất Công Du Bạch Phong lão tiền bối không ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Lão là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm khi nào lão phu lại không quen biết ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Du lão tiền bối là người thế nào?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Tính lão cương cường, tự phụ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cương cường tự phụ ư ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Đúng thế ! Vì vậy tuy võ công lão cao cường mà không nhiều bạn bè .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vãn bối muốn hỏi về nhân phẩm đạo đức của Du lão tiền bối.

Hắc bào lão nhân đáp :

- Cái đó khó mà phê bình được . Theo lời đồn trên chốn giang hồ thì lão có tác phong hiệp sĩ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo nhận xét của lão tiền bối thì sao?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Lão phu có cảm nghĩ Du Bạch Phong là người tâm cơ thâm trầm .

Lý Hàn Thu không tiện hỏi nữa liền chuyển sang chuyện khác :

- Có một điều mà vãn bối thủy chung không hiểu rõ .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Một người làm toàn những việc bại hoại mà sao ở trong võ lâm y lại nổi tiếng là người hào hiệp . Thực ra y bôi nhọ chữ "hiệp" thì đúng hơn .

Hắc bào lão nhân cười mát hỏi :

- Phải chăng công tử muốn trỏ vào Phương Tú ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương Tú, Hàn Đào đâu có được người võ lâm khen là hào hiệp .

Hắc bào lão nhân đáp :

- Hỡi ôi ! Trước kia trong võ lâm đại khái trí tài rõ rệt, không có lẫn lộn . Từ trăm năm trở về đây không hiểu ai đã bắt đầu ngụy trang là người nghĩa hiệp . Họ bồi dưỡng chữ "hiệp" lúc ban đầu, rồi sau lại mượn chữ "hiệp" để che lấp hành động tàn ác .

Lý Hàn Thu thở phào một cái nói :

- Theo lời lão tiền bối thì trong võ lâm khó mà tìm thấy được một hảo nhân chân chính .

Hắc bào lão nhân tủm tỉm cười nói :

- Con người đã để hãm mình vào vòng danh lợi thì khó lòng thoát ra được . Vì thế mà khó kiếm được một hảo nhân chân chính .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Lão tiền bối có thể cho biết cao tính đại danh được chăng ?

Hắc bào lão nhân hỏi lại :

- Lý công tử hỏi đến danh tính lão phu làm chỉ

Lý Hàn Thu đáp :

- Vãn bối nghe Tần cô nương nói lão tiền bối chuyên về kỳ môn thần bốc, đã tưởng đến đây lãnh giáo. Nhưng bây giờ vãn bối lại thay đổi ý kiến .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Lý công tử định làm gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vãn bối muốn cáo biệt .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Công tử thất vọng rồi phải không ? Chẳng lẽ cuộc gặp mặt giữa chúng ta có vậy thôi sao?

Rồi lão cười ha hả nói tiếp :

- Lão đệ ơi ! Ta hy vọng lão đệ lưu lại đây một đêm để lão phu ngồi nghĩ một lúc rồi sẽ đốt đuốc nói chuyện suốt đêm nay .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nói chuyện gì ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Lão đệ cứ yên tâm . Việc này có ích cho lão đệ chứ không hại gì .

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Đã thế thì vãn bối xin tuân lịnh .

Hắc bào lão nhân nói :

- Hay lắm . Lão đệ hãy nhẫn nại chờ ta nghỉ ngơi một chút .

Dứt lời lão ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần .

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó Tần Nhi khẻ hỏi :

- Chúng ta hãy ra ngoài dạo chơi chốc lát được chăng ?

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được lắm ! Viện sau đầy hoa cỏ tốt tươi, phong cảnh xinh đẹp . Chúng ta đi coi một lúc cũng không sao.

Nàng đứng dậy từ từ cất bước ra ngoài.

Lý Hàn Thu theo sau Tần Nhi ra khỏi đại sảnh .

Tần Nhi dường như đã quen thuộc cảnh vật trong trang viện này. Nàng xuyên qua một cái cửa ngách nhỏ đi vào vườn hoạ

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn bốn phía rồi nói :

- Những cây hoa này phần lớn không phải sản vật nơi đây.

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ cũng không biết trước . Vừa rồi nghe lão nói mới tỉnh ngộ .

Hai người vừa nói chuyện vừa đi vào vườn hoạ

Đột nhiên để mắt đến một tấm biển gỗ cắm xuống đất viết bốn chữ :

"Nhàn Nhân Chỉ Bộ " (Người Lạ Dừng Bước) .

Mặt sau tấm biển gỗ là một căn nhà gỗ có giậu tre vây bọc .

Lý Hàn Thu ngó căn nhà gỗ hỏi :

- Đây là địa phương nào?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ cũng không biết vì chưa tới đây bao giờ .

Lý Hàn Thu động tâm hỏi :

- Chúng ta vào coi được không ?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tấm biển đã viết rõ người ngoài dừng bước thì chúng ta vào coi thế nào được ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không vào được thì thôi nhưng cô nương thử vào coi.

Tần Nhi nói :

- Không được ! Tiểu tỳ cũng không tiện vào.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương sợ rồi chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Lão nhân gia gia là sư phụ tiểu tỳ mà đã đề biển cấm như vậy thì tiểu tỳ khi nào dám tiến vào.

Lý Hàn Thu nói :

- Thôi được ! Vậy bất tất vào coi nữa.

Tần Nhi nói :

- Trong căn nhà này chắc có nhiều điều bí ẩn .

Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Nhưng cô nương không dám tiến vào thì chẳng có cách nào mà biết được .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ không thể vào được, nhưng tướng công xem thì không sao.

Lý Hàn Thu ngập ngừng :

- Cái đó ... Cái đó ....

Tần Nhi gạt đi :

- Không cái đó cái kia gì nữa. Tiểu tỳ ở ngoài chờ đợi, tướng công cứ vào coi đi !

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Được rồi ! Có thể Phương Tú đã đặt những điều bí ẩn trong này.

- Tướng công hãy cẩn thận một chút không chừng trong căn nhà gỗ có bố trí cạm bẫy.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Đa tạ cô nương có dạ quan hoài.

Đoạn chàng tung mình vọt lên lướt qua giậu tre nhảy vào sân sau.

Chàng chú ý nhìn căn nhà gỗ thì thấy cửa sổ mở rộng . Hiển nhiên trong nhà có người ở .

Lý Hàn Thu tiến lại gần trước cửa vào. Chàng giơ tay khẻ đẩy một cái. Đồng thời chàng ngấm ngầm vận chân lực phòng bị . Miệng cất tiếng gọi :

- Có ai trong nhà không ?

Bỗng có âm thanh một thiếu nữ đáp vọng ra :

- Then cửa không cài xin cứ tiến vào.

Lý Hàn Thu đẩy mạnh thêm một chút . Cánh cửa kẹt mở .

Chàng để ý nhìn thì thấy một thiếu nữ mặc quần áo đen ngồi ngay ngắn trên giường . Mục quang chàng vừa tiếp xúc với thiếu nữ, chàng đã giật nảy mình lên .

Người ngồi trên giường chính là Quân Trung Phụng, con gái Quân Thiên Phụng . Phụ thân của nàng đã bị chết dưới lưỡi kiếm của chàng .

Quân Trung Phụng vừa trông thấy người mới đến cũng bật tiếng la hoảng:

- Người lại đến đây ư ?

Lý Hàn Thu ngẩn người ra hồi lâu rồi đáp :

- Quân cô nương ...

Quân Trung Phụng hỏi :

- Phải rồi ! Chính ta đây. Ngươi là Lý Hàn Thu phải không ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Chính là tại hạ .

Quân Trung Phụng mắt chiếu ra những tia kỳ quang ngó thẳng vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi nói :

- Song thân cùng huynh trưởng ta đều bị hại về tay ngươi. Cả nhà họ Quân, chỉ còn mình ta lọt lưới. Bây giờ ngươi hãy động thủ giết nốt ta đi là xong .

Lý Hàn Thu ngần ngừ đáp :

- Chúng ta lâu nay chưa gặp nhau. Bản lãnh cô nương chắc là tiến bộ nhiều rồi. Nếu cô nương muốn báo thù cho lịnh tôn thì tại hạ xin bồi tiếp .

Quân Trung Phụng đáp :

- Ngươi báo thù cho song thân thì dĩ nhiên ta cũng có thể báo thù cho song thân ta .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đó là việc danh chính ngôn thuận . Tại hạ xin lãnh giáo cô nương bất cứ lúc nào.

Quân Trung Phụng nói :

- Nhưng bây giờ ta chưa thể làm được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy?

Quân Trung Phụng đáp :

- Hiện thời thương thế ta chưa lành không thể cùng ngươi động thủ . Dù ta có hết thương cũng không địch nổi ngươi.

Lý Hàn Thu nói :

- Thôi được ! Tại hạ chỉ mong sống thêm chờ đợi cô nương đến khiêu chiến .

- Nếu ngươi sợ ta sau này sẽ kiếm ngươi để báo thù thì bây giờ ngươi chỉ cất tay một cái là giết chết ta được ngay.

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ cũng biết thế nhưng quyết chẳng khi nào gia hại cô nương .

Quân Trung Phụng nói :

- Nay ngươi không giết ta nhưng ngày sau ta quyết chẳng tha ngươi.

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Tại hạ cũng biết vậy.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Ngươi đã biết vậy mà sao bây giờ không giết ta đi

Lý Hàn Thu đáp :

- Trong tay cô nương không có một tấc sắt mà trong mình lại bị thương . Tại hạ dù là kẻ bất tài cũng chẳng thể hạ thủ gia hại cô nương .

Quân Trung Phụng nói :

- Nếu vậy thì ngươi đi đi, chờ ta có một ngày luyện thành tuyệt kỹ sẽ tìm đến lấy đầu ngươi.

Lý Hàn Thu chắp tay nói :

- Tại hạ vì nóng chuyện báo thù mà gia hại lệnh tôn . Sau tại hạ đi thám thính mới biết lệnh tôn không phải là thủ phạm gây nên tội ác .

Quân Trung Phụng hỏi :

- Sao? Ngươi hối hận rồi ư ?

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp :

- Vì thế mà tại hạ nhẫn nại chờ đợi để cô nương luyện thành tuyệt kỹ đặng báo thù cho lệnh tôn .

Quân Trung Phụng nói :

- Hỡi ôi ! Chắc ngươi biết đời ta khó có cơ hội thắng nỗi ngươi nên ngươi mới làm bộ đại lượng phải không ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không nghĩ thế mà chỉ mong cô nương để hết tinh thần tất có ngày luyện nên tuyệt kỹ . Mười năm hay tám năm bản lãnh cô nương sẽ có ngày vượt qua tại hạ .

Quân Trung Phụng cười lạt nói :

- Nếu chỉ trông vào võ công thì ta ít hy vọng lắm . Nhưng ta còn có đường lối khác và cuộc mưu đồ tất có ngày thành tựu.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ xin kính cẩn chờ đợi. Mong cô nương bảo trọng .

Chàng quay gót trở ra vừa đến cửa phòng bỗng nghe Quân Trung Phụng lớn tiếng gọi :

- Đứng lại đã !

Lý Hàn Thu quay lại hỏi :

- Cô nương còn điều chi dạy bảo?

Quân Trung Phụng hỏi lại :

- Có phải ngươi giết chủ nhân chốn này rồi không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trái hẳn với ý nghĩ của cô nương, tại hạ là tân khách của chủ nhân đây.

Quân Trung Phụng ra chiều tức giận nói :

- Nói bậy !

Lý Hàn Thu nói :

- Trước nay tại hạ không nói dối bao giờ . Cô nương mà không tin thì tại hạ cũng chẳng làm thế nào được .

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Ngươi có biết ai là chủ nhân chính toà trang viện này không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ biết rồi !

Quân Trung Phụng hỏi :

- Ngươi có thể nói ra được không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Là Phương Tú, tên thủ phạm chân chính đã sát hại song thân tại hạ .

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi :

- Ngươi vào trang viện này, Phương Tú có biết không ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Phương Tú giận tại hạ thấu xương . Hắn mà biết tại hạ vào đây tất dẫn những tay cao thủ tìm đến ngay.

Quân Trung Phụng nháy mắt nháy môi dường như muốn nói gì rồi nàng lại im bặt không lên tiếng nữa.

Lý Hàn Thu chắp tay nói :

- Cô nương hãy bảo trọng . Tại hạ xin cáo biệt .

Quân Trung Phụng cúi đầu nhắm mắt không nói gì với Lý Hàn Thu nữa. Nhưng chàng cùng nhận ra nàng cố gắng kiềm chế mối khích động trong lòng . Tuy nàng ngồi cúi đầu nhắm mắt mà người nàng run bần bật .

Lý Hàn Thu bước lẹ ra khỏi nhà . Tiện tay chàng khép cửa lại rồi tung mình nhảy vọt ra ngoài

giậu tre .

Tần Nhi lại đón khẻ hỏi :

- Trong căn nhà gỗ đó có người không ?

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Chúng ta đi thôi.

Đoạn chàng lẹ tiến bước về phía trước .

Tần Nhi rảo bước theo sau nói :

- Tiểu tỳ đã lưu tâm tra xét tình thế bốn mặt cùng khu phụ cận căn nhà gỗ đó nhưng tuyệt không thấy dấu vết trạm ngầm hay mai phục chi hết .

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy càng hay . Chúng ta quay về ra mắt lệnh sư phụ đã .

Tần Nhi hỏi :

- Vội gì tướng công chẳng đã nhận lời ở lại đây một đêm ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhưng bây giờ tại hạ thay đổi chủ ý . Chúng ta vào cáo từ lão gia để lập tức lên đường .

Tần Nhi giương cặp lông mày lá liễu lên hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vì Phương Tú có thể hay tin chúng ta ở đây một cách mau lẹ .

Tần Nhi hỏi :

- Những tai mắt của Phương Tú phái đến đây đều bị sư phụ của tiểu tỳ giám thị . Dĩ nhiên chúng chẳng có cách nào đưa tin ra ngoài. Có điều lão nhân gia cũng không vững bụng thì chắc không dám lưu tướng công lại đây?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Nếu chúng ta không tiến vào trong căn nhà gỗ thì có thể ở lại đây một lúc .

Tần Nhi hỏi :

- Trong nhà gỗ có ai ở ? Sao tướng công lại cầm chắc họ ngấm ngầm báo Phương Tú ?

Lý Hàn Thu thở phào một cái đáp :

- Người ở trong căn nhà đó căm hận tại hạ vì tại hạ đã hạ sát song thân và huynh trưởng y .

Tần Nhi ồ một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế ! Vậy chúng ta hãy đến gặp sư phụ của tiểu nữ rồi sẽ tính .

Chương 125: Cuộc Chuẩn Bị Đương Đầu Đại Địch

Nàng liền trở gót quay về đường cũ .

Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Tần cô nương ...

Chàng rảo bước theo kịp nói tiếp :

- Không nên nói rõ nội tình với lệnh sư mà chỉ ngỏ lời cáo biệt là đủ .

Tần Nhi mỉm cười hỏi :

- Phải chăng tướng công vẫn không yên tâm về sư phụ của tiểu tỳ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lão nhân gia ở vào tình trạng không yên ổn như cô nương nghĩ đâu. Tuy tiếng lão gia ẩn cư mà thực ra bị Phương Tú giam lỏng tại đây. Vả lại trong mình lão gia đã trúng chất kỳ độc của Phương Tú rồi. Trong vòng mười hai giờ tất phải ngồi điều dưỡng một lúc mới có thể giữ cho chất kỳ độc khỏi phác tác . Tại hạ nghĩ rằng bất luận lão gia bói toán thần kỳ võ công thâm hậu đến đâu vẫn không thể thoát ly được sự kiềm chế của Phương Tú . Chúng ta ở lại đây lâu chừng nào chỉ làm phiền thêm cho lão gia ấy mà thôi.

Tần Nhi khẻ thở dài nói :

- Tiểu tỳ tới đây rất nhiều lần mà không rõ nội tình . Nay tướng công mới đến có một chuyến đã nhìn thấy ngay. Đủ biết tướng công thông minh hơn tiểu tỳ rất nhiều.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã về đến trước cửa nhà đại sảnh .

Bỗng thấy một đồng tử áo xanh giữa cửa lạng người ra ngăn cản .

Tần Nhi khẻ hỏi :

- Sư phụ tỉnh lại chưa?

Đồng tử áo xanh lắc đầu đáp :

- Chưa ! Hai vị có việc gì ?

Tần Nhi nói :

- Chúng ta có việc gấp cần ra mắt ngay, phiền huynh đệ các hạ vào thông báo được không ?

Đồng tử áo xanh ngập ngừng :

- Bây giờ ...

Gã ngửng đầu trông trời chiều rồi tiếp :

- Chừng sau một giờ nữa các vị sẽ vào.

Lý Hàn Thu nói :

- Trong vòng một giờ rất có thể xảy nhiều biến diễn .

Đồng tử áo xanh nói :

- Hiện bây giờ lão nhân gia đang ngồi điều sức chưa tỉnh lại thì dù tiểu đệ có mời hai vị vào sảnh đường, lão nhân gia cũng không thể nào nói chuyện được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ở đây có bút mực không ?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Có !

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công muốn lấy bút mực làm gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Để biên thơ nói rõ nội tình rồi lập tức thượng lộ . Chúng ta bất tất phải chờ lão nhân gia tỉnh lại nữa.

Đồng tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi nói :

- Một giờ đồng hồ chẳng có là bao . Các vị hãy chờ lão nhân gia tỉnh lại. Hoặc giả người có cách an bài hai vị .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tiểu ca nói vậy là nghĩa làm sao?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Tại hạ vừa thay hình đổi dạng ngoài trang thám thính thì phát giác có nhiều nhân vật võ lâm quanh đây .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thật thế ư ?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Dĩ nhiên là thật . Tại hạ nói dối công tử làm chi ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tiểu ca có biết bọn đó không ?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Tuy tại hạ không nhận biết nhưng cũng hiểu địa vị bọn họ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thân thế họ ra sao?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Chúng là thuộc hạ của Phương Tú .

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi :

- Phương Tú có đến không ?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Không thấy Phương Tú đâu . Nhưng thấy thuộc hạ của hắn đến đông lắm . Hiện giờ chung quanh trang viện đều bị bọn này phong toả cả rồi khó mà tiến ra được .

Lý Hàn Thu nói :

- Hỡi ôi, không khéo chúng rượt theo bọn mình tới đây .

Tần Nhi nói :

- Tai mắt của Phương Tú hành động mau lẹ đến thế khiến cho tiểu tỳ rất lấy làm ngạc nhiên .

Đồng tử áo xanh cười lạt nói :

- Bọn tại hạ hai người đã bắt đầu cuộc tuần hành trong trang viện thì đến giờ phút này chưa nghe thấy tin tức gì bọn kia định sấn vào trang viện .

Tần Nhi hỏi :

- Thế còn người làm tai mắt cho Phương Tú đến ở đây đi đâu rồi?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Gã đã bị điểm huyệt .

Tần Nhi nói :

- Vậy là hay lắm ! Có thế bọn chúng mới không trong ngoài liên lạc với nhau được .

Nàng quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ muốn dời khỏi nơi đây nhưng lại sợ để phiền cho lệnh sư . Bây giờ bọn chúng đã tìm đến nơi e rằng không đi được . Coi tình thế này thì chúng ta đành phải ở lại.

Đồng tử áo xanh trỏ vào gian thiên phòng mé tả nói :

- Hai vị hãy vào trong đó nghỉ ngơi . Hễ lão chủ nhân tỉnh lại thì tại hạ kêu các vị vào hội kiến ngay .

Lý Hàn Thu chắp tay đáp :

- Như vậy làm phiền cho các hạ .

Rồi chàng rảo bước đi vào thiên phòng mé tả .

Tần Nhi theo vào. Nàng nói :

- Tiểu tỳ xem chừng không phải bọn chúng bước theo ta đến đây mà chỉ là một chuyện trùng hợp đó thôi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương lại tính thế ?

Tần Nhi đáp :

- Bọn chúng chẳng tài nào điều động mau đến thế được .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Cô nương nói vậy cũng có lý . Thế thì bọn chúng tới đây là để đối phó với lệnh sư hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Cái đó tiểu tỳ cũng không dám nói quyết .

Nàng lại đứng lên hỏi :

- Tiểu tỳ muốn ra coi xem thế nào nên chăng ?

Lý Hàn Thu cười đáp :

- Cô nương vừa vào chưa ngồi yên chổ sao lại muốn đi ngay?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu tỳ quên mất một việc muốn ra hỏi gã .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương định hỏi ai?

Tần Nhi đáp :

- Hỏi gã đồng tử giữ cửa. Tiểu tỳ nhớ ra thì dường như sư phụ chỉ có hai tiên cầm đồng (hầu đàn) . Nhưng lúc chúng ta đến đây hôn nay lại thấy có một tên mới.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cái đó có quan hệ gì không ?

Tần Nhi đáp :

- Quan hệ rất lớn . Tiểu tỳ muốn hỏi cho rõ xem tên đồng tử kia có phải là người của Phương Tú đưa đến không ?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Hiện giờ trang viện này đã bị bọn người của Phương Tú bao vây . Cục diện có thể tuỳ người phát sinh biến cải. Mình phải phân biệt người trong trang viện ai là bạn ai là thù . Đó là một điều rất trọng yếu.

Trong lòng nghĩ vậy, chàng liền chậm rãi nói :

- Cô nương quả là người rất tinh tế . Trước khi cùng người của Phương Tú phái đến xẩy cuộc động thủ, chúng ta cần phải biết rõ tình hình thù bạn .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Đa tạ tướng công có lời quá khen .

Đoạn nàng rảo bước ra ngoài.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi cũng cất bước theo sau Tần Nhi .

Hai người ra khỏi thiên phòng chú ý nhìn xem thì thấy gã đồng tử áo xanh đang đi lại ở ngoài sảnh đường .

Tần Nhi khẻ hắng giọng một tiếng rồi gọi :

- Tiểu huynh đệ !

Đồng tử áo xanh quay lại nhìn Tần Nhi hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tần Nhi mỉm cười hỏi :

- Sư phụ đã tỉnh dậy chưa?

Đồng tử áo xanh lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ chẳng đã nói phải một giờ nữa lão nhân gia mới tỉnh lại.

Tần Nhi nói :

- Nhưng thời gian cấp bách, chúng ta không thể chờ lâu được .

Đồng tử áo xanh đáp :

- Tiểu đệ cũng chẳng có cách nào làm khác được . Sư phụ chưa tỉnh thì không ai dám vài kêu lão gia .

Tần Nhi cất giọng thành thật nói :

- Ta là một tên nô tỳ ở Phương phủ trốn đi . Nếu bị người trong Phủ bắt được thì tất họ đem xử tử .

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Tỷ tỷ sợ lắm hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Sợ thì không sợ, nhưng chẳng thà chết đi còn hơn để bọn họ bắt sống .

Đồng tử áo xanh ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Té ra bọn người kia vì rượt theo tỷ tỷ mà tới đây ?

Tần Nhi đáp :

- Đại khái là như vậy. Mong rằng tiểu huynh đệ giúp cho .

Đồng tử áo xanh đỏ mặt lên nói :

- Chẳng những bọn chúng giết một mình tỷ tỷ mà còn muốn giết luôn tiểu đệ nữa .

Tần Nhi hỏi :

- Nhưng sư phụ rất thân với Phương Tú kia mà ?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Đó chỉ là bề ngoài. Tình thực lệnh nhân gia bị Phương Tú cầm tù ở đây .

Tần Nhi đã gặp gã đồng tử áo xanh này nhiều lần hai bên quen biết nhau. Có điều mỗi khi nàng theo Phương Tú đến đây ở vào địa vị tân khách nên ít khi chuyện trò với gã .

Lý Hàn Thu chăm chú nhìn đồng tử một hồi rồi nói :

- Tiểu huynh đệ ! Các vị chuẩn bị làm thế nào?

Đồng tử áo xanh tủm tỉm cười, vẻ mặt trịnh trọng đáp :

- Nước đến thì lấy đất lấp, quân đến phải có tướng ngăn cản . Nếu bọn họ muốn giết mình thì mình đành phải liều mạng quyết một trận tử chiến .

Lý Hàn Thu nhủ thầm trong bụng :

- Gã này tuy còn nhỏ tuổi mà đã có khí khái.

Bụng chàng nghĩ thế, miệng cất tiếng hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ chuẩn bị động thủ với họ bằng cách nào?

Đồng tử áo xanh ngơ ngẩn một chút rồi đáp :

- Bọn tiểu đệ có ba người thì một chú nhỏ mới đến đây ít lâu lại chưa từng học võ công . Vậy chỉ còn hai người cũng phải cùng họ quyết đấu một trận .

Lý Hàn Thu ủa lên một tiếng rồi hỏi :

- Sư phụ của các vị ...

Đồng tử áo xanh đưa mắt nhìn Tần Nhi ngắt lời :

- Tiểu đệ đã nói là sư phụ ngấm ngầm thu bọn tiểu đệ làm đệ tử và bí mật truyền thụ võ công .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Sư phụ đã cho bọn tiểu đệ hay việc thu tỷ tỷ làm đệ tử . Tỷ tỷ lớn tuổi hơn vậy là sư tỷ của bọn tiểu đệ .

Gã vừa nói vừa nghiêng mình thi lễ .

Tần Nhi vội đáp lễ nói :

- Không dám !

Nàng thở phào một cái rồi hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Chúng ta cả thảy có năm người sao có thể cự địch với bọn gia nhân Phương Tú ?

Đồng tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Ngoài sư phụ chỉ có tiểu đệ và lão nhị là cầm cự được .

Tần Nhi nói :

- Bây giờ có thêm ta cùng Lý tướng công đây cũng chỉ được bốn người mà vừa bảo vệ cho sư phụ vừa chống đối với những tay cao thủ của Phương Tú thì cuộc chiến này dĩ nhiên là mệt lắm .

Đồng tử áo xanh nói :

- Sư tỷ nói đúng đó ! Nhưng chúng ta không đánh không được . Nếu xảy ra cuộc động thủ mình chỉ biết hết sức mà thôi .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Tiểu sư đệ ! Đấu lực không bằng đấu trí ! Ta coi chừng Phương Tú tuy cầm tù sư phụ ở đây nhưng đối với lão nhân gia trong lòng hắn vẫn còn mấy phần uý kỵ . Vậy chúng ta phải nghĩ một kế hoạch khác, hết sức né tránh cuộc xung đột với chúng là hơn .

Đồng tử áo xanh khẻ thở dài nói :

- Tuy sư tỷ nói đúng ý, nhưng trước khi sư phụ tỉnh lại thì chúng ta khó lòng nghĩ ra được diệu kế .

Tần Nhi khẻ thở dài hỏi :

- Bây giờ những người Phương Tú phái lại đã đánh vào trang viện chưa?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Hiện giờ thì chưa . Nhưng bao nhiêu nẻo đường ngoài trang trại đều bị người nhà Phương Tú canh giữ . Bất cứ lúc nào bọn chúng cũng có thể từ bốn mặt tám phương xông vào trang viện .

Gã trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ đã ước hẹn với hai tên sư đệ hễ thấy bọn chúng xông vào là phải tìm cách phóng tín hiệu ra rồi tập trung cả ở ngoài nhà đại sảnh để bảo vệ cho sư phụ .

Lý Hàn Thu sực nhớ tới Quân Trung Phụng, không nhịn được hỏi xen vào :

- Trong trang viện này ngoài ba vị sư huynh sư đệ còn có ai không ?

Đồng tử áo xanh đáp :

- Chỉ còn một người đầu bếp và mấy người làm công để quét tước dọn dẹp mà thôi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn trong vườn sau thì sao?

Đồng tử áo xanh hỏi lại :

- Có phải Lý đại ca hỏi đến trong căn nhà gỗ có giậu trúc vây bọc chung quanh không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phải rồi !

Đồng tử áo xanh biến sắc hỏi :

- Lý huynh đã vào coi rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ ở tình trạng bất đắc dĩ đã phải vào đó .

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Các vị không trông đến ai cả, biển gỗ đề chử "Nhàn Nhân Chi Bộ" ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ thấy rồi !

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Lý huynh đã thấy sao còn tiến vào?

Lý Hàn Thu đành phải thành thật đáp :

- Chỉ vì tính hiếu kỳ .

Tần Nhi cũng nói theo :

- Việc coi thì đã coi rồi. Sư đệ đừng trách nữa. Trong lúc chờ sư phụ tỉnh lại sẽ bàn tới vụ này, bây giờ chúng ta phải tìm kế hoạch cự địch là việc cần kíp .

Đồng tử áo xanh nhìn chằm chặp vào mặt Lý Hàn Thu lên tiếng trách móc :

- Lý huynh mới đến đây lần đầu mà đã xông xới bừa bãi chẳng theo quy cũ chút nào.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Tiểu huynh đệ trách tại hạ như vậy thì phải lắm .

Gã đồng tử áo xanh toan phác tác, nhưng nghe Lý Hàn Thu nói vậy lại không tiện nổi nóng liền mỉm cười hỏi :

- Lý huynh có nhình thấy người trong căn nhà gỗ không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhìn thấy rồi !

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Phải chăng người đó là một vị cô nương ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Tại hạ có quen biết y .

Đồng tử áo xanh hỏi :

- Lý huynh biết nhiều đàn bà lắm phải không ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Nhưng đàn bà hạng nào chứ ?

Đồng tử áo xanh nọ cười đáp :

- Y chính là một vị cô nương nhỏ tuổi dường như cô ta ở Quân gì đó .

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi sang chuyện khác :

- Người mà không lo xa tất gặp những mối nguy hiểm gần kề . Hiện giờ chúng ta ở vào tình trạng rất nguy hiểm . Sư đệ có biết nên làm thế nào cho phải không ?

Lý Hàn Thu xen vào :

- Theo ý kiến của tại hạ thì chưa gặp tình trạng bất đắc dĩ, chúng ta không nên động thủ với họ .

Đồng tử áo xanh trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Phương Tú căm hận các vị lắm phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế ! Vì vậy ta mới nghĩ rằng họ rượt theo chúng ta tới đây .

Ba người đang nói chuyện, bỗng thấy một tên đồng tử áo xanh khác hấp tấp chạy lại nói :

- Đại ca ơi ! Bọn chúng đang tiến vào !

Gã đồng tử được kêu bằng đại ca chau mày hỏi :

- Họ vào tới đâu rồi?

Đoạn gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi giới thiệu :

- Đây là lão nhị tên gọi Vu Tiểu Khang .

Tần Nhi nói :

- Chúng ta gặp nhau nhiều lần mà chưa từng thỉnh giáo đại danh .

Đồng tử áo xanh gượng cười :

- Tiểu đệ là Vu Tiểu Kiện .

Gã đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Lão nhị ! Bọn người kia đã tiến vào trang rồi ư ?

Vu Tiểu Khang lắc đầu đáp :

- Chúng còn bị lão tam ngăn lại ở ngoài cổng lớn . Nhưng hiện giờ chúng đã xông vào chưa thì tiểu đệ cũng không hay .

Vu Tiểu Kiện nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Các vị không nên lộ diện, xin hãy tạm ẩn vào trong đại sảnh . Gia sư bây giờ chắc sắp tỉnh dậy rồi. Hãy chờ lão gia tỉnh lại mới quyết định được .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Thằng nhỏ này tuổi còn non nớt mà hành động đã có chủ kiến . Người ta thường nói : "Khách không nên lấn chủ " bây giờ ta hãy nghe theo sự điều động của gã mới phải.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp :

- Được rồi ! Bọn tại hạ vào trong sảnh đường đồng thời có thể bảo vệ cho lệnh sư . Nếu xảy ra cuộc động thủ với họ, tiểu huynh đệ cứ kêu tại hạ .

Vu Tiểu Kiện gật đầu đáp :

- Trước khi gia sư tỉnh lại, tiểu đệ hy vọng đừng xảy ra cuộc động thủ . Nếu tiểu đệ chưa lên tiếng hô hoán thì các vị đừng ra tay là hay hơn hết .

Gã đưa mắt nhìn Vu Tiểu Khang nói tiếp :

- Lão nhị đi giúp lão tam ngăn cản bọn họ đừng để họ tiến vào . Nếu ngăn trở không được thì lão đệ cùng lão tam lùi đến đây .

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi lạng người vào sảnh đường .

Vu Tiểu Khang cũng trở gót đi luôn .

Vu Tiểu Kiện đứng giữa hai cánh cửa gỗ .

Lý Hàn thu đưa mắt nhìn thấy Hắc bào lão nhân vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt, tựa hồ không hay biết những chuyện gì đã xảy ra bên ngoài. Chàng khẻ buông tiếng thở dài hỏi :

- Phương Tú phái bọn cao thủ tới đây không hiểu có phải để truy tung bọn mình ?

Tần Nhi đáp :

- Lúc tới đây tiểu tỳ đã lưu tâm quan sát tình thế mặt sau thì không thấy dấu vết bọn họ theo dõi .

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu bọn chúng ẩn trong bóng tối để dòm ngó hành động của chúng ta thì khó mà phát giác ra được .

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Cái đó khó mà biết được . Phương Tú đã bố trí tai mắt cực kỳ nghiêm mật thì có thể họ ở trong bóng tối giám thị hành động của chúng tạ Nhưng việc đã đến thế này, dĩ nhiên không thể trốn tránh được . Nếu bị bọn Phương Tú bức bách gắt gao thì cũng đành phải quyết một trận sống mái. Có điều ...

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có điều làm sao?

Tần Nhi đáp :

- Có điều mình không nên ham đánh . Tỷ như mình phát giác ra điều gì khác lạ hoặc thế địch lớn quá thì nên phá vòng vây mà ra .

Lý Hàn Thu quay lại nhìn lão già mà hỏi :

- Thế thì bỏ mặc lệnh sư hay sao?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu tỳ nghĩ rằng Phương Tú chắc chưa đến nỗi gia hại lão nhân gia đâu .

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài :

- Cái đó khó nói lắm . Ta chỉ mong trước khi Phương Tú tới thì lão nhân gia hồi tỉnh rồi để tự lão quyết định nên làm thế nào?

Tần Nhi chậm rãi :

- Tiểu tỳ lại quan tâm cho ba vị tiểu sư đệ . Rất có thể chúng bị Phương Tú tàn sát .

Lý Hàn Thu nói :

- Trừ phi Phương Tú đem hết những tay cao thủ hạng nhất trong Phương Gia Đại Viện tới đây thì tại hạ khó lòng địch nổi. Bằng hắn chỉ cho một số võ sư tại hạ tin tưởng rằng một mình cũng có thể đối phó được ...

Chàng thở phào một cái tiếp :

- Có điều trong Phương Gia Đại Viện tại hạ còn nhận thấy một nhân vật đáng sợ .

Tần Nhi hỏi :

- Nhân vật nào?

Lý Hàn Thu đáp :

- Hàn Công Tử .

Tần Nhi khẻ thở dài nói :

- Tiểu tỳ cũng nhận thấy thế và chắc rằng mười năm sau trên chốn giang hồ còn lại y và tướng công lập thành hai cục diện tranh đấu.

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Nếu chỉ lấy võ công mà nói thì tại hạ không sợ y . Tại hạ cảm thấy y còn kém một bậc nhưng y học nhiều hiểu rộng, tại hạ không thể bì kịp . Thời gian đối phó y rất có lợi. Càng lâu ngày y càng thành tựu lớn lao . Sau mười năm nữa tại hạ quyết không phải là địch thủ của y nữa.

Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Trước kia tiểu tỳ cũng nghĩ thế .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn bây giờ thì sao?

Tần Nhi đáp :

- Bây giờ tiểu tỳ lại nghĩ khác .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Khác thế nào?

Tần Nhi đáp :

- Hàn công tử dù có đủ thông minh hơn tướng công, nhưng tiểu tỳ cảm thấy y không vững vàng bằng . Y phiến diện quá đáng, còn tướng công thì chuyên tâm về những điểm cần nhớ . Y trên hiểu thiên văn dưới đặt đia. lý . Cả bói toán chiêm tinh chẳng nghề gì không biết . Còn tướng công thì đem hết tinh lực nghiên cứu võ công, nên y vĩnh viễn không kịp tướng công .

Chương 126: Vi Hoa Vâng Lệnh Bắt Tần Nhi

Lý Hàn Thu nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Con người ta không thể hoàn toàn trông vào võ công để thủ thắng . Vị Hàn Công Tử kia ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Tiểu tỳ tin rằng trung gian số có vấn đề thay đổi.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ thấy cô nương thật là kiến thức quảng bác, người thường không thể bì kịp được .

Tần Nhi nói :

- Tướng công quá khen như vậy, tiểu tỳ không dám nhận đâu . Có điều tiểu tỳ rút kinh nghiệm về sự bảo vệ cho mình và quan sát đến các nhân sinh, lưu tâm đến mọi sự vật chung quanh, nên bàn tới chuyện gì cũng biết được một hai .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Bây giờ mình ở trong tình trạng chờ đợi, rỗi rãi chẳng có chuyện gì . Chi bằng nói chuyện với nàng chơi một lúc cũng hay . Nàng nói đúng hay không tưởng cũng chẳng quan hệ gì .

Chàng nghĩ vậy liền thủng thẳng hỏi :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo trung gian có cuộc thay đổi thế nào?

Tần Nhi cười đáp :

- Tiểu tỳ đoán càn, công tử cũng nghe chơi đừng để bận lòng . Nếu như Hàn công tử đề cao cảnh giác thấy mình không địch nổi tướng công . Chắc y lập tức bỏ bề phiến diện đi vào đường chuyên chú, để hết tâm ý luyện tập võ công . Sau mấy năm rèn luyện thì hai vị , ai hơn ai kém một chút cũng khó mà liệu trước được .

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Cô nương nói vậy cũng có lý .

Tần Nhi mỉm cười nói tiếp :

- Còn như Phương Tú theo chỗ tiểu tỳ biết thì hắn thu nạp được rất dồi dào . Trên chốn giang hồ e rằng ít người bì kịp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương nói vậy là hắn giàu có hơn người. Cái đó đã đành, nhưng nó có liên quan gì đến cuộc thành tựu về võ công của Hàn Công Tử ?

Tần Nhi đáp :

- Quan hệ rất lớn . Tiểu tỳ nói hắn thu nạp dồi dào không phải chỉ riêng về của cải mà nó bao la đến cả những thứ thuốc kỳ lạ trên thế gian cùng là những huyền lục, kiếm phổ các môn phái trong thiên hạ, lại còn rất nhiều những nhân vật tài năng xuất chúng . Đó là Hàn công tử chiếm được rất nhiều ưu thế .

Lý Hàn Thu gật đầu mỉm cười khen :

- Rất có lý !

Tần Nhi nói :

- Y có hoàn cảnh luyện võ tốt đẹp hơn tướng công mà lại có nhiều cao nhân chỉ điểm . Huống chi y đủ thông minh tài trí thì cuộc thành tựu của y tất phải cao thâm .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Nếu vậy thì tại hạ không có cách nào thắng được Hàn Công Tử .

Tần Nhi nói :

- Cả hai vị cùng có cơ hội chiếm được phần ưu thế . Hiện giờ tướng công mạnh hơn y ... Nhưng dăm ba năm nữa y có nhiều lý lẽ mạnh hơn tướng công . Dĩ nhiên đó là việc không phải nhất định còn phải coi cơ hội các vị thế nào đã ...

Nàng ngó Lý Hàn Thu một cái rồi cười nói :

- Lời tiểu tỳ nói chưa chắc đã đúng nhưng là lời nói thốt ra tự đáy lòng, mong rằng tướng công đừng lấy thế làm khó chịu .

Lý Hàn Thu nói :

- Giả tỷ tại hạ chưa cùng Hàn Công Tử hai lần giao thủ thì dĩ nhiên câu này khiến cho tại hạ phải tức giận thật . Nhưng tại hạ đã hai phen giao thủ với Hàn Công Tử rồi mới nghe lý luận này của cô nương thì mối cảm thụ khác hẳn trước .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công cảm thấy thế nào?

Lý Hàn Thu đáp :

- Những lời của cô nương toàn là sự thực và là những lời bàn luận xác đáng .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Tướng công không nổi nóng khiến cho tiểu tỳ rất yên tâm .

Lý Hàn Thu chậm rãi nói :

- Vì thế mà vụ này cứ luôn quẩn trong đầu óc tại hạ, khó lòng đi tới quyết định .

Tần Nhi hỏi :

- Chuyện gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chuyện liên quan đến Hàn công tử .

Tần Nhi hỏi :

- Tướng công nghĩ gì về Hàn Công Tử ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ băn khoăn không hiểu có nên giết y hay không ?

Tần Nhi hỏi :

- Giết y ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Nếu cứ kể về võ công thì hiện giờ tại hạ muốn hạ y không phải là việc khó lắm đâu .

Tần Nhi nói :

- Giết được y là ngày sau bớt được một tay kình địch .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tần cô nương ! Hàn công tử có chỗ nào đáng giết không ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Tướng công muốn tiểu tỳ nói thật hay nói dối?

Lý Hàn Thu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ muốn cô nương nói thật .

Tần Nhi nói :

- Hàn Công Tử ở với Hàn Đào cùng Phương Tú thật là bông sen trắng không nhuộm bùn nhơ . Gạt bỏ phần trí tuệ y đối với Hàn Đào có tình phụ tử, đối với Phương Tú y có ơn nuôi dưỡng . Ngoài ra còn có một lý do nữa để giết y .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lý do gì ?

Tần Nhi đáp :

- Vì y sẽ là một tay kình địch của tướng công .

Lý Hàn Thu cúi đầu xuống lẳng lặng không nói gì nữa .

Hai luồng mục quang của Tần Nhi nhìn thẳng vào mặt Lý Hàn Thu một lúc rồi hỏi :

- Tướng công bực mình rồi chăng ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Không có đâu .

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ nói vô lễ thế mà tướng công không nóng giận chút nào ư ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Sao lại nóng giận được ? Cô nương nói rất đúng lý .

Bỗng nghe tiếng Vu Tiểu Kiện lớn tiếng la :

- Mau lui về ! Không nên động thủ với họ .

Lý Hàn Thu đứng dậy nhòm qua khe cửa ra ngoài thì thấy Vu Tiểu Khang cùng một tên đồng tử áo xanh nữa tay cầm trường kiếm sóng vai mà đứng . Chúng từ từ lùi lại đến trước Vu Tiểu Kiện mới dừng bước .

Hai đại hán trung niên đuổi sát Vu Tiểu Khang . Ngoài ra còn một thiếu phụ đứng tuổi đầu đội mũ phượng quan .

Hai bên thiếu phụ trung niên đều có một tên nữ tỳ tay cầm trường kiếm .

Lý Hàn Thu vẫy tay khẽ nói :

- Tần cô nương ! Cô thử lại mà coi xem người nào kia .

Tần Nhi nghe lời chạy lại gần thò đầu nhìn ra ngoài rồi khẽ đáp :

- Đó là Nhị Công Chúa ở Cung Tử Vi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cung Tử Vi cấu kết với Phương Tú ư ?

Tần Nhi gật đầu khẻ đáp :

- Vạn nhất mà xảy ra cuộc động thủ thì phải đề phòng ám khí của mụ . Ngoại hiệu của Nhị Công Chúa Tử Vi Cung là Thiên Thủ Tiên Cô . Toàn thân mụ từ trên xuống dưới chỗ nào cũng có ám khí và đều tẩm chất kịch độc . Người nào trúng phải cũng chết .

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương có lời chỉ điểm .

Tần Nhi ngơ ngác nói :

- Tướng công coi tiểu tỳ như người lạ ư ?

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời bỗng nghe Vu Tiểu Kiện lớn tiếng hô :

- Đứng lại ! Nếu còn tiến thêm một bước thì bọn ta phải động thủ .

Hai tên đại hán cười hô hố nói :

- Thằng lõi con miệng còn hôi sửa cũng dám ngông cuồng ư ?

Chúng vừa nói vừa tiến lên hai bước phóng chưởng đánh ra .

Bỗng thấy thiếu phụ đầu đội mũ phượng quan hé môi lên tiếng :

- Vu lão đầu mạnh giỏi chứ ?

Vu Tiểu Kiện đáp :

- Lão nhân gia vẫn bình yên .

Thiếu phụ trung niên hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi vào nói cho lão hay là có người quen biết cũ là Vi Hoa phu nhân đến bái phỏng .

Vu Tiểu Kiện hỏi :

- Vi Hoa phu nhân ư ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Phải rồi ! Ngươi vào thông báo lẹ lên !

Vu Tiểu Kiện lắc đầu đáp :

- Không được .

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Tiểu Kiện đáp :

- Y đang điều dưỡng chưa tỉnh lại .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Thế thì y đang ở trong đại sảnh này .

Mụ cất bước toan đi về phía đại sảnh .

Vu Tiểu Kiện vung tay phải lên, thanh trường kiếm rút ra khỏi vỏ . Ánh hàn quang lấp loáng vạch thành luồng sáng bạc cản đường tiến của Vi Hoa phu nhân .

Vi Hoa phu nhân cười mát hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Ngươi dám động thủ với ta chăng ?

Vu Tiểu Kiện đáp :

- Nếu phu nhân nhất định xông vào thì tiểu tử đành phải động thủ .

Vi Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Ngươi khá trung thành đấy ...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đối với Vu lão đầu chúng ta không thể vô lễ quá được . Chừng nào lão sẽ tỉnh dậy?

Vu Tiểu Kiện đáp :

- Vào khoảng một giờ .

Vi Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi nói :

- Thôi được ! Chúng ta chờ ở ngoài này trong vòng một giờ rồi sẽ tính .

Mụ vẫy tay một cái . Mấy tên đại hán cùng tỳ nữ đi theo mụ đều rút lui đến mái hiên đối diện với nhà đại sảnh .

Lý Hàn Thu thấy tình trạng này thì nghĩ thầm :

- Xem chừng Vu Lão Nhị là một nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm .

Chàng khẻ hỏi Tần Nhi :

- Tần cô nương ! Xem chừng chúng ta lưu lại trong nhà đại sảnh thật có nhiều điều bất tiện .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vi Hoa phu nhân dường như rất kính sợ Vu lão tiền bối . Nếu chúng ta không ở đây, chắc mụ không động thủ cùng Vu lão tiền bối . Bằng chúng ta ở lại trong sảnh đường e rằng có nhiều điều bất tiện .

Bỗng nghe có thanh âm rất nhỏ lọt vào tai :

- Các ngươi hãy vào đây !

Lý Hàn Thu quay đầu nhìn lại thì thấy lão già áo đen đang giương mắt lên nhìn chàng . Không hiểu lão đã tỉnh dậy từ lúc nào .

Tần Nhi cất bước tiến vào trước .

Lý Hàn Thu theo sau nàng khẻ hỏi :

- Lão tiền bối tỉnh lại rồi ư ?

Hắc bào lão nhân gật đầu nói :

- Các ngươi không đi được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bọn vãn bối không đi há chẳng làm phiền lụy cho lão tiền bối ư ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Không can gì .

Lão ngẩng đầu lên nhìn tường nhà rồi nói :

- Các ngươi hãy lên trên kia ẩn mình . Nếu không thấy tiếng lão hô hoán thì bất luận xảy ra chuyện gì cũng đừng dúng tay vào .

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đưa mắt nhìn nhau nhảy vọt lên ẩn ở sau cây rường lớn .

Hắc bào lão nhân thấy hai người ẩn mình rồi mới từ từ đứng lên vươn hai tay mấy cái . Lão hít một hơi thở rồi lại ngồi xếp bằng cất tiếng hỏi :

- Tiểu Kiện ! Có người kiếm ta phải không ?

Thanh âm lão rất lớn, Vi Hoa phu nhân ngồi phía ngoài cũng nghe rõ . Mụ không chờ Vu Tiểu

Kiện vào báo đã cất tiếng hỏi :

- Vu huynh còn nhớ được tiểu muội là Vi Hoa không ?

Miệng mụ nói, chân mụ đã chạy tới trước nhà đại sảnh .

Vu Tiểu Kiện đưa ngang thanh trường kiếm ra nói :

- Hãy khoan !

Vi Hoa phu nhân chau mày, mắt lộ sát khí, nhưng chỉ thoáng qua mụ lại tươi cười :

- Tiểu huynh đệ ! Nếu ta mà giết ngươi thì chỉ cất tay một cái là xong . Nhưng ngươi còn nhỏ tuổi quá nên ta không chấp . Vậy ngươi vào thông báo có Vi Hoa phu nhân tới ra mắt .

Vu Tiểu Kiện ngẩng đầu lên nhìn Vi Hoa phu nhân chưa trả lời, gã toan đẩy cửa đi vào, bỗng nghe thanh âm sư phụ vọng ra :

- Tiểu Kiện ! Bất tất phải thông báo . Mời phu nhân vào đây .

Vu Tiểu Kiện né mình nhường lối . Trong lòng gã không khỏi băn khoăn tự hỏi :

- Lý Hàn Thu và Tần Nhi vào cả trong nhà rồi . Bây giờ mụ này cũng vào sảnh đường há chẳng để mụ phát giác .

Vi Hoa phu nhân đưa tay đẩy cửa thong thả bước vào.

Hắc bào lão nhân gật đầu cười nói :

- Chúng ta xa cách đã hai chục năm bây giờ mới được thấy mặt .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Mười chín năm bảy tháng .

Hắc bào lão nhân mỉm cười hỏi :

- Vi muội còn nhớ lão phu ư ?

Vi Hoa phu nhân cười đáp :

- Đối với Vu huynh, tiểu muội lúc nào cũng nhớ đến . Nhưng Vu huynh như đá chìm đáy biển, tiểu muội bấy lâu nay không được tin tức gì .

Hắc bào lão nhân nói :

- Bửa nay Vi muội tới đây là nghe ai cho địa chỉ ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Phương Tú !

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Vi muội vâng mệnh đến đây tất có việc gì ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Đối với Vu huynh, tiểu muội không tiện nói dối . Tiểu muội chịu lời ủy thác của Phương Tú theo rõi một tên tỳ tử trốn chạy tới đây .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Tại sao Phương Tú không thân hành đến hỏi lão phu ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Y đang tiếp đãi mấy vị cao nhân giang hồ, không được rảnh, nên y ủy thác cho tiểu muội đi giúp .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Y có nhất quyết là ả thị tỳ trốn chạy tới đây không ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Phương Tú còn cho tiểu muội hay tên thị tỳ đó được Vu huynh rất thương yêu .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Dù thị có được tiểu huynh thương yêu, chưa chắc thị đã đến chỗ lão phu . Huống chi lão phu ở vào cảnh ngộ nào thị đã hiểu rõ . Nếu thị trốn vào đây há chẳng tự đi vào con đường tuyệt lộ .

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Vu huynh nói vậy thì ra thị chưa tới đây hay sao ?

Hắc bào lão nhân hỏi lại :

- Nếu thị trốn vào đây thật thì Vi muội định làm gì ?

Vi phu nhân đáp :

- Tiểu muội yêu cầu Vu huynh giao thị cho tiểu muội dẫn về Phương phủ trả lại Phương Tú ...

Mụ ngưng một chút rồi tiếp :

- Nếu Vu huynh mà thương yêu thị thì chỉ cần dặn tiểu muội một tiếng, tiểu muội sẽ bảo đảm đời sống của thị .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Nếu để thị thành con người tàn phế, há chẳng đáng sợ hơn là chết ư ?

Vi Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Theo ý Vu huynh thì sao ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Tiểu huynh nói ra e rằng Vi muội không chịu nghe theo .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Vu huynh cứ nói nghe không hề chi .

Hắc bào lão nhân nói :

- Vi muội quay về Kim Lăng báo cáo Phương Tú là không thấy thị ở đây . Vi muội không phải là thuộc hạ của hắn, chắc hắn chẳng làm gì được .

Vi Hoa phu nhân nhìn chằm chặp vào mặt Hắc bào lão nhân, chậm rãi hỏi :

- Thế ra tên tiểu tỳ đó quả đã tới đây . Vu huynh muốn cứu thị và yêu cầu tiểu muội buông tha thị phải không ?

Hắc bào lão nhân cười lạt hỏi lại :

- Nếu Vi muội đoán không lầm thì có ưng chịu chăng ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Hỡi ôi ! Dù tiểu muội có ưng chịu thì cũng không xong .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Tại sao vậy?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Ngoài trang viện này, những đường thông lộ bốn mặt đều bị phong toả . Tiểu muội chẳng thể đem y trốn thoát được .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Tiểu huynh xin hỏi một câu , liệu Vi muội có nể mặt tiểu huynh một chút chăng ?

Vi Hoa phu nhân ngập ngừng hỏi lại :

- Theo ý Vu huynh ...

Hắc bào lão nhân nói :

- Lão phu chỉ mong Vi muội buông tay đừng dính líu đến vụ này .

Vi Hoa phu nhân ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi hỏi :

- Vu huynh ! Vị cô nương kia cô ở trong toà sảnh đường phải không ?

Hắc bào lão nhân hỏi lại :

- Cô nương nào ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Tức là cô nữ tỳ ở Phương phủ đã trốn tới đây .

Hắc bào lão nhân hỏi lại :

- Vi muội định làm gì ?

Vi Hoa phu nhân hỏi lại :

- Về việc gì ?

Hắc bào lão nhân cười mát đáp :

- Vi Hoa, chút việc nhỏ xíu này mà Vi muội cũng muốn đấu trí với tiểu huynh hay sao ?

Vi Hoa phu nhân mỉm cười đáp :

- Tình thật mà nói thì tiểu muội đã vâng nghiêm lệnh không đưa ả thị tỳ đó về Phương phủ không xong .

Hắc bào lão nhân nói :

- Thế là Vi muội không nể mặt Vu huynh chút nào rồi .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Tiểu muội nể mặt Vu huynh lắm . Nhưng ...

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Nhưng làm sao ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Tiểu muội không tự chủ được .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Vi muội nói vậy thì ra đã vâng lệnh kẻ khác hay sao ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Vu huynh đoán trúng đó .

Hắc bào lão nhân cặp mắt chiếu ra những tia thần quang lấp loáng nhìn thẳng vào mặt Vi Hoa phu nhân nói :

- Vi Hoa ! Tiểu huynh không ngờ mấy năm nay Vi muội cũng ở trong vòng cương tỏa và chịu mệnh lệnh của kẻ khác .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Đúng thế ! Tiểu muội vâng lệnh của người .

Hắc bào lão nhân cười khanh khách nói :

- Thế thì mối giao tình mấy chục năm nay chúng ta đành buông theo dòng nước .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Tiểu muội ở vào tình trạng bất đắc dĩ . Mong rằng Vu huynh thông cảm cho ...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Phương Tú cho tiểu muội hay thế nào cũng bắt tên nữ tỳ đó về vì thị biết rất nhiều chuyện bí mật . Vả lại ... Vả lại ...

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Vả lại làm sao ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Vả lại Phương Tú muốn rút ngắn thời gian . Tiểu muội đoán là hắn cũng theo sau tới đây .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Hỡi ôi ! Có phải Phương Tú bảo Vi muội thế không ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Hắn còn bảo trong mình Vu huynh đã trúng chất kỳ độc không thể cùng người động thủ được nữa .

Hắc bào lão nhân hỏi :

- Vì vậy mà Vi muội mới dám vô lễ với tiểu huynh như thế phải không ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Không phải thế đâu .

Hắc bào lão nhân bỗng nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm khắc cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Vi Hoa ! Lão phu tuy bị trúng độc, nhưng chưa hoàn toàn mất hết võ công .

Vi Hoa phu nhân sửng sốt nhưng chỉ thoáng cái mụ đã cười lạt nói :

- Có phải Vu huynh muốn hăm tiểu muội chăng ?

Hắc bào lão nhân đáp :

- Vu Trường Thanh này chẳng bao giờ lại hăm dọa ai .

Vi Hoa phu nhân chuyển động cặp mắt tròn xoe hỏi :

- Vu huynh ! Chẳng lẽ Vu huynh vì một con nữ tỳ mà trở mặt với Phương Tú mà thành ra cừu địch ?

Vu Trường Thanh cười lạt hỏi lại :

- Chúng ta đã quen biết nhau mấy chục năm phu nhân có biết lão phu sở trường về điều gì không ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Tiểu muội nghe nói nghề thần bốc của Vu huynh linh nghiệm có một không hai .

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu còn biết nghề coi tướng nữa .

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Vậy nhờ Vu huynh coi khí sắc tiểu muội gần đây sẽ ra sao ?

Vu Trường Thanh đáp liền :

- Khí sắc phu nhân xấu lắm !

Vi Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi :

- Liệu có chết không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Có thành tâm mới thấy linh nghiệm . Nếu phu nhân hết lòng tin lão phu thì lão phu có thể trỏ rõ một nẻo đường cho phu nhân đi .

Vi Hoa phu nhân cười hỏi :

- Nếu tiểu muội tin thần quái, tướng thuật của Vu huynh chắc là tiểu muội sống lâu trăm tuổi !

Vu Trường Thanh cười lạt đáp :

- Phu nhân mà không tin lời lão phu thì chỉ trong khoảnh khắc là bị hoạ sát thân !

Chương 127: Ai Ngờ Người Đó Lại Là Phu Nhân

Câu nói đột ngột này từ miệng Vu Trường Thanh thốt ra khiến cho Vi Hoa phu nhân không khỏi ngẩn người hỏi lại :

- Chỉ trong khoảnh khắc thôi ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Phải chăng phu nhân vẫn chưa tin hắn ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Câu chuyện huyền hư này thật khiến cho tiểu muội không khỏi nghi ngờ .

Vu Trường Thanh nói :

- Phu nhân tin hay không cũng vậy thôi . Chỉ trong khoảnh khắc là sự thực sẽ chứng minh lời tiên đoán của lão phu chân hay giả .

Vi Hoa phu nhân thấy lão nói bằng một giọng quả quyết thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Thằng cha Vu Trường Thanh này đã tinh thông nghề bói toán, võ công lại cao cường . Ta phải cẩn thận không thì mắc bẩy hắn .

Mụ nghĩ vậy rồi mỉm cười đáp :

- Mấy năm liền tiểu muội đã dụng tâm nghiên cứu võ công, tự biết chưa thành tựu được mấy . Song phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm ngày nay thì những người sát thương tiểu muội trong khoảnh khắc thực không có mấy .

Vu Trường Thanh hỏi :

- Chốn giang hồ hiểm ác, võ công không phải là yếu tố tuyệt đối để thủ thắng . Phu nhân thử vận chân khí xem đã trúng độc chưa ?

Mấy câu này, mỗi chữ là một tiếng sét nổ khiến cho Vi Hoa phu nhân kinh hãi vô cùng . Mụ tự hỏi :

- Chưa thấy hắn động thủ động cước, không hiểu hắn phóng chất kịch độc lúc nào .

Tâm lý mụ đã bị Vu Trường Thanh chinh phục . Bất giác mụ vận chân khí thử coi .

Bỗng nghe Vu Trường Thanh cười ha hả nói :

- Vi Hoa ! Nếu phu nhân bị trúng độc thật thì Phương Tú chẳng giúp gì cho phu nhân được đâu .

Vi Hoa phu nhân vận khí thấy quả nhiên có điều khác lạ . Mụ không khỏi nổi giận cất giọng the thé nói :

- Giỏi lắm ! Không ngờ thân thế của ngươi như vậy mà cũng dùng trá thuật .

Mụ vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy mùi vị khác lạ xông vào mũi .

Vi Hoa phu nhân ngẩn người ra một chút rồi đứng phắt dậy toan hô hoán bọn tuỳ tùng thì thấy Vu Trường Thanh xua tay lia lịa nói :

- Phu nhân hãy ngồi xuống để lão phu kiếm cách giải độc cho .

Biến diễn liên miên này khiến cho Vi Hoa chẳng còn cơ hội nào để nghĩ ngợi nhiều . Mụ đành theo lời ngồi xuống .

Vu Trường Thanh không chờ Vi Hoa cất tiếng hỏi đã nói trước :

- Phu nhân bản tính khiếp nhược, chịu khuất phục dưới quyền Phương Tú đã xong, nhưng còn vị nghĩa tỷ kia là chúa tể một cung lại bản tính quật cường và không hiểu tại sao cũng chịu để Phương Tú sai khiến .

Vi Hoa phu nhân không trả lời hỏi lại :

- Ngươi đã dùng chất độc gì ? Cách giải cứu ra sao ? Hãy lấy thuốc giải độc cho ta trước rồi sẽ nói chuyện sau .

Vu Trường Thanh nói :

- Dù sao cũng phải sau một lúc chất kỳ độc mới phát tác . Vậy phu nhân hãy trả lời câu hỏi của lão phu trước .

Vi Hoa phu nhân tức giận nhắc lại :

- Ngươi hãy giải chất độc trong mình ta rồi hãy nói chuyện .

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Xem chừng Vi phu nhân vẫn còn có ý sợ chết .

Lão thò tay vào trong bọc lấy một cái bình ngọc mở nắp ra . Lão cẩn thận móc lấy một viên thuốc nói tiếp :

- Phu nhân hãy nuốt đi rồi vận khí điều tức . Chỉ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà là thấy hiệu nghiệm .

Vi Hoa phu nhân đón lấy viên thuốc hỏi :

- Đây có đúng là thuốc giải không ?

Vu Trường Thanh hững hờ đáp :

- Phu nhân đã đa nghi như vậy thì đừng uống nữa .

Lão nói rồi nhắm mắt lại, không lý gì đến Vi Hoa phu nhân .

Vi Hoa phu nhân liếc mắt chăm chú nhìn Vu Trường Thanh một lúc rồi bỏ viên thuốc vào miệng nuốt .

Vu Trường thanh đột nhiên mở bừng mắt ra cười hỏi :

- Phu nhân đã uống thuốc giải chưa ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Uống rồi !

Vu Trường Thanh hỏi :

- Phu nhân đã cảm thấy thế nào ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Thấy hơi ngon ngọt .

Vu Trường Thanh nói :

- Hỏng bét rồi ! Thuốc giải của lão phu đều có vị đắng ...

Vi Hoa phu nhân ngắt lời :

- Rõ ràng là ngọt . Vừa mới uống xong có lý nào tiểu muội nhớ lộn được .

Vu Trường Thanh đáp :

- Thuốc đắng dã tật . Nếu thuốc ngọt thì lại là vấn đề khác .

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Vấn đề khác là thế nào?

Vu Trường Thanh đáp :

- Thuốc độc có bọc đường . Nếu thuốc mà ngọt thì nhất định là thuốc độc không còn sai nữa .

Vi Hoa phu nhân hắng giọng một tiếng . Đột nhiên mụ vung tay lên . Ba chấm hàn quang bay vọt ra .

Mụ ngồi rất gần mà phóng ám khí thì chẳng có lý nào không trúng được . Nhưng Vu Trường Thanh đã đề phòng từ trước .

Đột nhiên có tiếng sắt thép chạm nhau đánh "keng" một cái . Ba mũi ngân thoa nhỏ bé của Vi Hoa phu nhân đều bị Vu Trường Thanh gạt rớt xuống đất .

Mụ chú ý nhìn qua thì thấy trong tay Vu Trường Thanh cầm tấm thiết bài vuông vắn chừng bốn tấc .

Trên tấm thiết bài này có vẽ bức thái cực đồ .

Vi Hoa phu nhân cười lạt hỏi :

- Thứ thuốc giải mà ngươi cho ta quả là thuốc độc .

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Đáng tiếc là phu nhân biết ra thì đã chậm mất rồi .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Phương Tú đã biết trước ngươi cùng tên thị nữ phản bạn kia ngấm ngầm cấu kết với nhau nên hắn thống lãnh cao thủ sắp tới nơi .

Vu Trường Thanh ngắt lời :

- Nhưng hắn chẳng có cách gì cứu được phu nhân .

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Tại sao vậy ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Hắn đến cũng không kịp nữa . Thuốc độc mà phu nhân uống đó chỉ trong vòng nửa giờ là phát tác . Một khi nó phát tác rồi chẳng còn cách nào vãn hồi được .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Nhưng trong vòng nửa giờ, ta còn có thể chiến đấu được và cùng ngươi quyết một trận sống mái .

Vu Trường Thanh nói :

- Phu nhân há phải là địch thủ của lão phu .

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Phương Tú bảo ngươi uống phải chất kỳ độc, hai chân mềm nhũn . Đi đứng còn không nổi thì động thủ với người thế nào được ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Vì thế mà phu nhân mới dám vô lễ với lão phu như vậy .

Vi Hoa phu nhân đột nhiên rút ở lưng ra một sợi dây ngủ sắc hỏi :

- Thuốc giải hiện ở đâu?

Vu Trường Thanh đột nhiên thở dài đáp :

- Không ngờ lão phu nói một câu mà thành lời sấm, phải lo tang sự cho phu nhân thật !

Vi Hoa phu nhân sửng sốt hỏi :

- Ngươi nói nhăng gì thế ?

Vu Trường Thanh lạnh lùng đáp :

- Vi Hoa phu nhân ước lượng lão phu quá thấp .

Vi Hoa phu nhân nói :

- Phương Tú đã tính tất không sai trật . Ta cho lời y đáng tin cậy hơn ngươi nhiều .

Vu Trường Thanh đột nhiên đứng phắt dậy chạy quanh trong phòng một vòng rồi hỏi :

- Vi Hoa phu nhân tai nghe đúng hay là mắt trông thấy thật hơn ?

Vi Hoa phu nhân ngẩn người ra hỏi :

- Ngươi chưa bị độc thương hay sao ?

Vu Trường Thanh lạnh lùng đáp :

- Lão phu có bị độc thật nhưng đã khỏi rồi .

Vi Hoa phu nhân ngấm ngầm vận công lực . Đột nhiên mụ rung tay một cái . Sợi dây lưng ngủ sắc của mụ khác nào con linh xà tung ngang ra cuốn lấy Vu Trường Thanh .

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu nghĩ đến chỗ tình bạn ngày trước để cho phu nhân còn một cơ hội tối hậu .

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Cơ hội gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Phu nhân dẫn bọn thuộc hạ ra đi .

Vi Hoa phu nhân cười lạt hỏi :

- Trong vòng nửa giờ chất độc đã phát tác . Bây giờ ta đi thì chết ở giữa đường chăng ?

Lý Hàn Thu ẩn trên nhà nghe nói trong lòng nóng nảy, tự hỏi :

- Đằng nào cũng chết thì sao lúc này lại không ra tay trừ khử Vi Hoa phu nhân đi . Như vậy có phải Phương Tú đến đây bên mình giảm được một tay kình địch . Tần Nhi bảo lão có tài thần cơ diệu toán mà sao không nghĩ đến điều đó .

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng đã mấy lần toan nhảy xuống để đối phó với Vi Hoa phu nhân . Nhưng chàng lại cố nhẫn nại .

Đột nhiên Vi Hoa phu nhân cười run bần bật, ngồi xếp bằng xuống .

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Mụ này làm trò gì đây ?

Chàng không nhịn được nghiêng đầu nhìn xuống thì thấy Vi Hoa phu nhân đầu rướm mồ hôi . Mụ ngồi vận công dường như để chống lại với cơn khổ ghê gớm .

Chàng nghĩ bụng :

- Xem chừng dược vật Vu Trường Thanh cho mụ uống độc ghê gớm khiến mụ đau quá chịu không nổi .

Bỗng nghe Vu Trường Thanh khẻ nói :

- Lúc nào mà lão phu muốn giết phu nhân thì chỉ cất tay một cái là xong .

Vi Hoa phu nhân trợn mắt nhìn Vu Trường Thanh một cái rồi nhắm lại .

Vu Trường Thanh giơ tay lên vẫy . Lý Hàn Thu và Tần Nhi phi thân nhảy xuống .

Tần Nhi khẻ hỏi :

- Sư phụ có điều chi dạy bảo ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ngươi mau cải trang cho ta làm Vi Hoa phu nhân và ngược lại .

Bây giờ Lý Hàn Thu mới hiểu chỗ dụng tâm của Vu Trường Thanh, chàng lẩm bẩm :

- Người ta thường nói : gừng càng già lại càng cay ! Lão này ghê gớm thật !

Tần Nhi theo lời sư phụ, lập tức lột lấy mũ Phượng Quan và áo xiêm sặc sỡ mặc vào mình Vu Trường Thanh .

Vu Trường Thanh dường như đã chuẩn bị từ trước, cả râu giả mặt nạ đều đã sắp đặt sẳn sàng cả .

Tần Nhi lại đeo mặt nạ cùng râu giả vào cho Vi Hoa phu nhân . Nàng còn đang sửa sang cho mụ một hồi rồi để mụ ngồi xếp bằng cẩn thận lại .

Đoạn nàng ghé tai hỏi Vu Trường Thanh :

- Bây giờ đệ tử cùng Lý tướng công nên làm thế nào?

Vu Trường Thanh đáp :

- Các nẻo đường giao thông bốn mặt đều bị Phương Tú phong toả cả rồi . Chúng ta chẳng có cách nào trốn thoát được tai mắt bọn họ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Không muốn trốn đi thì chẳng lẽ ở lại đây cùng bọn Phương Tú quyết đấu một trận hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đúng thế ! Ta muốn thử tài trí của Phương Tú xem đến đâu .

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối có một ý kiến riêng, không hiểu lão tiền bối có muốn nghe chăng ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Công tử thử nói nghe .

Lý Hàn Thu nói :

- Lão tiền bối đã chẳng có cách nào đi đôi với Phương Tú được thì sao không động thủ quyết liệt với họ . Bây giờ nhân lúc Phương Tú chưa dẫn bọn cao thủ tới, chúng ta phóng bọn phá vòng vây xông ra còn có hy vọng thoát được nhiều hơn .

Vu Trường Thanh nói :

- Tai mắt của Phương Tú rất minh mẫn . Nếu đã lọt vào nhãn tuyến của hắn mà hòng đi thoát thật không phải chuyện dễ dàng .

Lý Hàn Thu nói :

- Phải chăng lão tiền bối muốn vĩnh viễn phòng thủ ở trong phòng viện này ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Không được ! Chúng ta phải chạy chứ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bao giờ mới chạy ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Vào khoảng đêm nay .

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới Quân Trung Phụng liền khẻ hỏi :

- Trong toà trang viện của tiền bối đây còn những ai nữa ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Còn một vị cô nương, chắc ngươi đã thấy mặt rồi .

Lý Hàn Thu chắp tay nói :

- Tại hạ thiện tiện đi vào cấm địa . Mong lão tiền bối tha cho .

Vu Trường Thanh hỏi :

- Hai bên là chỗ quen biết cũ phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cô ta cùng vãn bối có mối thâm thù .

Vu Trường Thanh đột nhiên xoay tay điểm vào chỗ huyệt đạo của Vi Hoa phu nhân . Đoạn lão thở nhẹ hỏi :

- Mối cừu hận giữa các ngươi sâu cay đến nỗi không còn cách hoá giải được ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Dù vãn bối nguyện ý hoà giải, nhưng vị tất Quân cô nương ưng chịu .

Vu Trường Thanh nói :

- Công tử đã có lòng như vậy thì rồi chúng ta sẽ tìm cách cởi mở dần dần .

Lão quay lại đưa mắt nhìn ra cửa sảnh đường nói tiếp :

- Không hiểu Vi Hoa phu nhân đem theo mấy người tùy tùng ?

Lý Hàn Thu khẻ đáp :

- Để vãn bối ra thu thập bọn chúng .

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Bất tất phải thế . Để chúng tự đâm đầu vào trong .

Lão cất bước đi về phía góc nhà đại sảnh .

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong nhà đại sảnh còn có cơ quan ?

Bỗng thấy Vu Trường Thanh đi tới một góc sảnh đường . Đột nhiên lão giơ tay ra ấn vào tường vách . Một khuôn cửa liền tự động mở ra .

Vu Trường Thanh né mình bước vào . Đồng thời khẻ dặn :

- Các ngươi cẩn thận một chút .

Rồi cất bước qua cửa .

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi cũng theo vào luôn .

Nguyên vách sau nhà đại sảnh có hai lần ván ghép lại .

Vu Trường Thanh vào trong rồi khẻ nói :

- Trong này chỉ có một đường thông lộ chứ không bố trí cơ quan cự địch nào hết .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Liệu có thể nhìn rõ cảnh vật ngoài sảnh đường không ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Phía sau lão phu có một bức vẽ hình người . Cặp mắt hình người đó là để nhìn ra đại sảnh . Nhưng cách bố trí đơn sơ này không thể lừa gạt được Phương Tú .

Lão đưa hay người đi quanh sang mé hữu .

Khe vách hai tầng này rất chật hẹp, một người phải cố lách mới đi được .

Đi chừng được hơn trượng thì đến chỗ treo bức vẽ .

Vu Trường Thanh thò tay vào bọc ra cái bình ngọc . Lão đổ lấy bốn viên thuốc rồi bảo hai người :

- Các ngươi nhét vài mỗi lỗ mũi một viên .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Để làm gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Phương Tú vẫn để tâm giết lão phu, lão phu không muốn khoanh tay chờ chết nên mới nghĩ cách này để bảo toàn tính mạng . Trong khe vách hai tầng nay có cắm độc hương và có cơ quan thông đến chỗ lão phu ngồi . Chỉ ấn vào cơ quan một cái là làn khói độc không mùi không sắc tản ra đến chỗ Vi Hoa phu nhân ngồi . Bọn chúng ngửi phải là ngất đi ba bốn canh giờ mới tỉnh lại .

Lý Hàn Thu và Tần Nhi đón lấy thuốc giải nhét vào mũi .

Vu Trường Thanh tủm tỉm cười nói :

- Bây giờ lão phu thử cho hai người coi thứ hương mê này có linh nghiệm không ?

Lão thò tay ấn vào vách . Lập tức hai lỗ mắt hiện ra . Lão liền bảo Lý Hàn Thu :

- Công tử thử coi tình hình trong sảnh đường hễ thấy gì lạ thì cho lão phu hay .

Lý Hàn Thu dán mắt vào hai lỗ hổng trên tranh vẽ trông ra thấy trong nhà đại sảnh có một mình Vi Hoa phu nhân ngồi . Cánh cửa nhà đại sảnh vẫn đóng chặt không có ai tiến vào . Chàng nói rất khẻ :

- Không thấy động tĩnh chi hết .

Vu Trường Thanh gật đầu . Lão lại đưa tay ấn vào bức vách .

Bỗng nghe một tiếng "kẹt" vang lên . Chắc đó là cơ quan để mở cửa .

Quả nhiên cửa gỗ đột nhiên mở ra . Hai ả thị tì của Vi Hoa phu nhân hối hả xông vào .

Vu Tiểu Kiện cũng theo hai tên thị tỳ tiến vào .

Hai ả thị tỳ xông vào đại sảnh, rồi đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi :

- Lạ thật ! Phu nhân chúng ta đi đâu rồi ?

Vu Tiểu Kiện lắc đầu đáp :

- Ai mà biết được ?

Hai ả thị tỳ ngó thấy Vi Hoa phu nhân đã bị cải trang thành lão áo đen liền hỏi :

- Lão già ngồi kia là ai ?

Vu Tiểu Kiện đáp :

- Đó là Trang Chúa .

Ả nữ tỳ đứng mé hữu hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Nếu trong sảnh đường chỉ có hai người thì nhất định lão mưu hại phu nhân nhà ta rồi ...

Vu Tiểu Kiện nói ngay :

- Nếu phu nhân các ngươi chết rồi thì thi thể phải còn đó mà sao chẳng thấy đâu ? Lại cũng không thấy huyết tích chi hết là nghĩa gì ?

Ả nữ tỳ mé tả nói :

- Cái đó có chi là lạ ? Trong sảnh đường này tất có cửa ngầm thông vào đường bí đạo . Thị đưa mắt nhìn Vu Tiểu Kiện hỏi :

- Ngươi có biết cửa ngầm đó ở chỗ nào không ?

Vu Tiểu Kiện đáp :

- Dù ta có biết cũng chẳng khi nào nói cho ngươi hay .

Hai ả thị tỳ không lý gì đến Vu Tiểu Kiện, thì thầm bàn soạn với nhau mấy câu rồi đột nhiên cất bước tiến lại bao vây lão già áo đen .

Vu Tiểu Kiện đã được Vu Trường Thanh cho hay . Gã hiểu sư phụ đã đi ẩn rồi . Người ngồi đó không phải là Vu Trường Thanh nên gã chẳng cần lên tiếng can thiệp .

Hai ả nữ tỳ một trước một sau vây Hắc bào lão nhân giả rồi, ả đứng phía sau đột nhiên thò tay ra nắm lấy sau lưng mụ xẳng giọng nói :

- Lão đầu tử ! Lão mà muốn sống thì phải trả lời mấy câu hỏi của bọn ta .

Vi Hoa phu nhân trong lòng biết rõ hết nhưng không có cách nào lên tiếng được liền ngoảnh đầu nhìn tên thị tỳ phía trước .

Tên thị tỳ này lạnh lùng nói :

- Muốn sống thì trả lời những câu hỏi của bọn ta .

Vi Hoa phu nhân chuyển động cặp mắt . Mụ hy vọng ả nữ tỳ nhìn mục quang mụ mà biết rõ thân thế mụ . Nhưng ả nữ tỳ không để ý . Thị đưa tay ra nắm lấy cổ tay mụ :

Vu Tiểu Kiện lớn tiếng la :

- Ô hay ! Các ngươi định làm gì vậy ?

Gã vừa quát vừa rút đoản kiếm sau lưng ra .

Tên nữ tỳ đứng ở phía sau cười lạt nói :

- Ngươi mà động thủ thì trước hết ta chấn động cho đứt tâm mạch chủ nhân nhà ngươi .

Vu Tiểu Kiện cười thầm trong bụng :

- Các ngươi mà giết mụ thì dù có hối cũng không kịp .

Gã cầm ngang thanh kiếm dừng bước lại quát :

- Lão chủ nhân nhà ta đã bị chất kỳ độc của Phương Tú làm cho bị thương . Mỗi ngày cần phải tĩnh toạ một thời gian . Trong lúc tỉnh toạ không thể nói được mà cũng không cử động được . Các ngươi giết chết lão nhân gia cũng không mở miệng đâu . Ngươi có việc gì sao không hỏi ta ?

Hai ả nữ tỳ chưa kịp trả lời, bỗng nghe ngoài sảnh đường cất lên một tràng cười hô hố hỏi :

- Có chuyện này ư ?

Tiếng nói chưa dứt một người đẩy cửa bước vào .

Người mới đến mình mặc áo lam, đầu đội khăn nho sĩ . Chính là Kim Lăng Phương Tú .

Lý Hàn Thu dùng phép truyền âm nói :

- Lão tiền bối, Phương Tú đã đến .

Vu Trường Thanh cau mày khẻ đáp :

- Công tử hãy coi chừng chớ có chuyển động cặp mắt để Phương Tú khám phá ra hành tung .

Phương Tú cất bước tiến vào trong sảnh đường , đưa mắt nhìn quanh một lượt . Bỗng hắn ngó thấy hai tên thị tỳ liền hỏi :

- Phu nhân các ngươi đâu ?

Hai tên nữ tỳ đồng thanh đáp :

- Phu nhân vào đại sảnh rồi mất biến không thấy đâu nữa .

Phương Tú ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Hắn đưa mắt nhìn Vu Tiểu Kiện cười hỏi :

- Trong đại sảnh này có đặt cơ quan và các cửa ngầm phải không ?

Vu Tiểu Kiện đáp :

- Cái đó tiểu nhân cũng không rõ .

Phương Tú nói :

- Vi Hoa phu nhân đã vào sảnh đường, chẳng lẽ y độn thổ hay sao mà không thấy người . Dù chết cũng phải còn thi thể chứ .

Chương 128: Bởi Sơ Tâm Cáo Già Bị Bắt

Mấy năm nay nhất thiết các nhu dụng trong trang viện đều do Phương Tú cung cấp thành ra vô hình chung lão có cái quyền đối với mọi người trong nhà này.

Vu Tiểu Kiện là một tay lanh lợi giảo hoạt, nhưng không dám vô lễ với Phương Tú. Gã nhìn hắn đáp :

- Thực tình tiểu nhân không biết.

Phương Tú đột nhiên đưa mắt nhìn Vu Trường Thanh giả chỉ tay nói :

- Vu huynh ! Chúng ta lâu nay chưa gặp nhau.

Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Hỏng bét ! Không khéo bị hắn khám phá ra mất.

- Lúc hắn chưa chú ý công tử nên lùi ra, để mặc lão phu đối phó với hắn.

Bỗng nghe Phương Tú hỏi tiếp :

- Vu huynh ! Tại sao Vu huynh lại không lên tiếng ?

Hắn đảo mắt nhìn hai tên nữ tỳ hỏi :

- Các ngươi điểm vào á huyệt của lão rồi phải không ?

Hai ả nữ tỳ đồng thanh đáp :

- Không có đâu.

Phương Tú nói :

- Thế này thì thật là kỳ !

Hắn vừa cất bước tiến về phía Vu Trường Thanh giả, vừa xoa tay nói :

- Các ngươi hãy lui ra !

Hai tên tiểu tỳ đi theo Vi Hoa phu nhân dường như cũng kinh sợ Phương Tú vô cùng. Chúng dạ một tiếng rồi lùi ra một bên.

Phương Tú đứng nghiêm trang chấp tay thi lễ nói :

- Vu huynh ! Tiểu đệ là Phương Tú tham kiến Vu huynh !

Vi Hoa phu nhân có miệng mà không nói được. Mụ trong lòng sóng nẫy mà không biết làm thế nào.

Phương Tú chau mày nói :

- Vu Trường Thanh ! Tại hạ là Phương Tú muốn nói chuyện với lão.

Chỉ thấy Vi Hoa phu nhân mắt trợn tròn xoe không nói câu gì.

Phương Tú vẫn không thấy đối phương trả lời liền đùng đùng nổi giận quát to :

- Vu Trường Thanh, các hạ đối với Phương mỗ thế này thì đừng trách Phương mỗ vô tình.

Phương Tú nói gì Vi Hoa phu nhân cũng nghe rõ, nhưng không có cách nào trả lời được.

Phương Tú giơ tay lên đập đánh bốp một cái vào bả vai bên hữu Vi Hoa phu nhân.

Vi Hoa phu nhân bị Phương Tú đánh chưởng liền ngã ngửa ra.

Phương Tú nhìn thấy nước da trắng bạch và nhỏ nhắn thì không khỏi kinh ngạc.

Hắn toan đưa tay ra đỡ Vi Hoa phu nhân dậy thì đột nhiên ngửi thấy mùi hương khác lạ xông vào mũi.

Hắn cảnh giác tình thế bất điệu thì đã chậm mất rồi. Bõng hắn la lên một tiếng rồi té xĩu.

Hai tên nữ tỳ hoảng hốt la gọi :

- Phương Viện Chúa ! Phương Viện Chúa !

Rồi nhảy lại chỗ Phương Tú.

Nhưng hai tên nữ tỳ cũng bật lên tiếng la hoảng rồi ngã nhào.

Vu Tiểu Kiện cầm ngang thanh kiếm đứng chắn trước cửa sảnh đường khẻ gọi :

- Lão Nhị ! Lão Tam ! Mau vào đây !

Vu Tiểu Khang và một tên đồng tử áo xanh nữa vội vàng chạy đến.

Ba người ba thanh trường kiếm đứng chắn ngoài cửa sảnh đường.

Lúc này Vu Trường Thanh ẩn ở trong bức vách khẻ bảo Lý Hàn Thu và Tần Nhi :

- Các ngươi đi ra. Chỉ cần sao kiềm chế được Phương Tú là chúng ta không còn lo gì nữa.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi hai người chạy ra.

Lúc này ba anh em họ Vu đã cùng bọn tùy tùng Phương Tú xảy cuộc động thủ.

Phương Tú tuy đem đông người đi theo, nhưng ba gã họ Vu đứng chặn trước cửa. Ba thanh kiếm của chúng khác nào một bức màn kiếm vẫn ngăn trở được thế công của đối phương.

Lý Hàn Thu nắm lấy Phương Tú nhắc bổng lên nói :

- Dừng tay ! Kẻ nào tiến vào trong sảnh đường là ta giết Phương Tú trước !

Tiếng quát của chàng quả nhiên phát sinh hiệu lực. Quần hào đang muốn xông vào đều dừng cả lại.

Lý Hàn Thu cười lạt ôm Phương Tú ra tới trước cửa nhà đại sảnh lớn tiếng :

- Các vị hãy nhìn cho rõ đây chính là Phương Tú thật.

Tần Nhi nhấc bổng Vi Hoa phu nhân lên nói :

- Đây là Vi Hoa phu nhân thực sự.

Nàng vừa nói vừa quệt hết râu ria trên mặt Vi Hoa phu nhân.

Vi Hoa phu nhân được trút bỏ hết những đồ hoá trang trên mặt liền để lộ chân tướng.

Ngoài sảnh đường có tiếng người quát lớn :

- Té ra mi là con nha đầu phản bạn gây nên sóng gió, ăn cây táo rào cây thầu dầu.

Tần Nhi chú ý nhìn ra thì người nói đó chính là nội ngoại tổng quản Vương Sĩ Quý ở Phương Gia Đại Viện.

Người này lắm mưu nhiều trí và được Phương Tú rất tin yêu. Quanh năm hắn mặc bộ áo màu lam. Tần Nhi biết hắn là người sở trường về nghề kinh doanh tính toán. Không ngờ hắn cũng đến đây.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, nàng cười nói :

- Té ra là Vương tổng quản.

Vương Sĩ Quý cười lạt nói :

- Ta đã biết trước là con nha đầu này không thể tin cậy được và đã mấy lần nhắc nhở Viện Chúa. Không ngờ ngươi lại dùng lời đường mật lừa gạt Viện Chúa. Viện Chúa tin dùng mi nên mới rước lấy cái vạ ngày nay.

Lý Hàn Thu cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Tần cô nương ! Hắn làm gì ở Phương Gia Đại Viện ?

Tần Nhi đáp :

- Hắn là nội ngoại tổng quản trông nom hết mọi việc trong ngoài của Phương Gia Đại Viện.

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Cha này mũi chim ưng, mắt diều hâu, chỉ coi qua đã biết không phải thiện nhân.

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Nhưng Phương Tú tin dùng hắn lắm. Nàng đưa mắt nhìn Vương Sĩ Quý nói :

- Vương tổng quản ! Phương Tú và Vi Hoa phu nhân đã lọt vào tay bọn ta thì bất luận các vị đem bao nhiêu cao thủ đến cũng không dám động thủ.

Vương Sĩ Quý thủng thẳng đáp :

- Nhưng các ngươi cũng đừng hòng dời khỏi nơi đây một bước...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Phương viện chuá dẫn tới đây bốn mươi tám tay cao thủ của Nhị Gia và Hàn công tủ cũng dẫn nhiều cao thủ sẽ đến sau.

Lý Hàn Thu động tâm tự hỏi :

- Không hiểu trong bọn cao thủ mà Phương Tú dẫn tới có Lôi Phi không ?

Bỗng nghe Tần Nhi lên tiếng :

- Bất luận các vị dẫn tới đây bao nhiêu cao thủ, nhưng Phương Tú đã lọt vào tay chúng ta rồi, chắc không dám động thủ.

Lúc này Vu Trường Thanh cũng đã từ từ tiến ra.

Tần Nhi quay lại ngó Vu Trường Thanh hỏi :

- Lão tiền bối ! Có nên cho Phương Tú tỉnh lại không ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Cần cho y tỉnh lại. Hiện giờ bọn họ bao vây bốn mặt, tất nhiên ta mượn thế Phương Tú mới giải tán được.

Tần Nhi nói :

- Làm thế nào cho Phương Tú tỉnh lại ?

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu đã có thuốc giải đây.

Lão cho tay vào bọc lấy bình thuốc giải đưa cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đón lấy một viên rồi hỏi :

- Cứ để thế này cho y uống hay sao ?

Vu Trường Thanh gật đầu khẻ đáp :

- Cho hắn uống thuốc giải rồi đừng quên điểm huyệt hắn.

Lý Hàn Thu gật đầu cầm viên thuốc bỏ vào miệng Phương Tú.

Thuốc giải rất linh nghiệm, Phương Tú uống vào trong khoảnh khắc đã tỉnh lại.

Đồng thời Tần Nhi cũng cứu tỉnh Vi Hoa phu nhân.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Phương Tú ! Lão nghe đây ! Nếu lão tin rằng tại hạ sẽ giết lão thì đừng có giở trò.

Phương Tú đã bị điểm huyệt chân tay, nhưng miệng vẫn nói được. Hắn cất tiếng hỏi :

- Các hạ định làm gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhất thiết phải nghe theo lời chỉ thị của tại hạ.

Phương Tú đáp :

- Được rồi ! Tại hạ chỉ có một điều kiện.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Điều kiện gì ?

Phương Tú đáp :

- Nhất thiết tại hạ nghe theo lời các hạ. Nhưng các hạ định xử trí với tại hạ thế nào ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão muốn ta buông tha phải không ?

Phương Tú đáp :

- Thế thì tại hạ nhất định phải chết rồi, chết sớm hay chết chậm một lúc cũng chẳng khác gì nhau.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Tại hạ có thể không giết Viện chuá.

Phương Tú hỏi :

- Vậy các hạ định làm sao ? Hãy nói cho lão phu biết rõ.

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Viện chúa có sợ tại hạ nói không thật lời chăng ?

Phương Tú đáp :

- Lý thế huynh nói ra một lời ngàn vàng không chuộc. Có lý nào tại hạ không tin.

Lý Hàn Thu nói :

- Chà ! Tại hạ e rằng Viện Chúa sau khi nghe tại hạ nói sẽ khó chịu hơn là bị giết.

Phương Tú nói :

- Các hạ thử nói nghe ! Nếu tại hạ làm được quyết chẳng khước từ. Bằng tại hạ tự lượng không làm

được thì các hạ có giết cũng không sao.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vụ này Viện Chúa bất tất phải nhọc lòng. Những điều mà tại hạ muốn hỏi đã nghĩ trước cả rồi. Nhưng Viện Chúa nói câu gì có liệu có mọi người có chịu nghe không ?

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là họ phải nghe lời tại hạ.

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy viện chúa hãy bảo bọn họ rút lui đi.

Phương Tú dạ một tiếng rồi hô lên :

- Các vị hãy rút lui.

Quần hào ở sảnh đường nghe lệnh của Phương Tú chẳng khác nghe chiếu chỉ của nhà vua. Chúng tới tấp lùi ra.

Chỉ trong khoảnh khắc, ngoài sảnh đường trước chật ních quần hào, đã rút đi quá nửa.

Phương Tú hỏi :

- Lý thế huynh đã nhìn thấy chưa ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhìn thấy rồi !

Phương Tú nói :

- Lý thế huynh nhìn thấy là may. Như vậy chứng minh tại hạ quyết không nói dối.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ nói tới đây là hết lời. Lý thế huynh xử trí bằng cách nào xin tùy ý.

Hắn dứt lời nhắm mắt lại tựa hồ vị lão tăng nhậm định.

Lý Hàn Thu tay trái nắm sau lưng Phương Tú tăng gia thêm công lực rồi nói :

- Phương Tú ! Tại hạ có thể tha Viện Chúa không giết, nhưng bản lảnh viện chúa rất ghê gớm không để nguyên như vậy được.

Phương Tú khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Lý thế huynh định phế bỏ công lực tại hạ chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế !

Phương Tú lạnh lùng nói :

- Như vậy thì cũng chẳng khác chi là chết.

Lý Hàn Thu nói :

- Còn sống thì còn có ngày kiếm tại hạ để báo thù. Nếu chết đi thì chẳng còn chuyện gì mà nói.

Phương Tú hắng giọng một tiếng rồi hô :

- Vương Sĩ Quý ! Ngươi nói với Hàn Nhị và Hàn công tử : Trước khi ta chưa phóng thích thì bọn họ đừng để một ai chạy thoát.

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Phương Tú ! Xem chừng các hạ còn nhiều dũng khí.

Phương Tú đáp :

- Nếu tại hạ phải chết thì tại sao lại không chết cho oanh liệt ?

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Dù cho Hàn Đào và cả bọn võ sư trong Phương Gia Đại Viện có đến đây cũng chưa chắc đã ngăn trở được tại hạ.

Phương Tú nói :

- Lý thế huynh ỷ vào Thất Tuyệt Ma Kiếm có thể phá vòng vây mà ra được nhưng còn Tần Nhi và Vu lão đầu thì quyết chẳng thể nào lọt lưới của Phương Tú này.

Vu Trường Thanh đột nhiên tiến lên một bước chắp tay nói :

- Phương Viện Chúa !

Phương Tú cười lạt hỏi :

- Vu Trường Thanh ! Mấy năm nay tại hạ cung cấp cho lão đủ nơi ăn chốn ở. Dè đâu lão đối đãi với Phương mỗ như thế này ?

Vu Trường Thanh cười mát đáp :

- Phương Viện Chúa tuy đối đãi với lão phu rất hậu, nhưng lại gieo chất độc vào mình lão phu để lão phu phải trọn đời làm tôi mọi cho Phương viện chúa.

Phương Tú hỏi :

- Lão đã biết bị trúng độc thì tất hiểu võ công của lão cũng đồng thời mất hết , không thể cùng người động thủ nếu xảy cuộc chiến đấu ?

Vu Trường Thanh lại cười lạt đáp :

- Phương Tú ! Lão quá tin ở dược vật của mình.

Phương Tú ngẩn người ra hỏi :

- Không phải hay sao ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Viện Chúa đã biết lão phu tinh thông bói toán thì sao lại không hiểu lão phu rất tinh thông y thuật ? Lão phu nhẫn nại bấy nhiêu năm trù mưu dịch kế cho Viện chúa làm điều tàn ác, Viện Chúa tưởng lão phu chịu khuất phục dưới độc thủ của mình chăng ?

Phương Tú nghi ngờ hỏi :

- Mấy năm nay Phương mỗ giám thị lão rất nghiêm ngặt mà lão chưa rời khỏi trang viện một bước thì lấy đâu ra dược vật để chế thuốc giải ?

Vu Trường Thanh cười lạt đáp :

- Lão phu tin rằng Phương Viện Chúa không còn cơ hội thứ hai nào để hạ độc vào lão phu nữa, vậy lão phu có nói cho Viện Chúa nghe cũng chẳng hề gì...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chắc Viện Chúa còn nhớ mười năm trước đây lão phu đã đề nghị với Viện Chúa một việc ?

Phương Tú hỏi :

- Việc gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu đã yêu cầu Viện Chúa đem những kỳ hoa dị thảo trồng ở trang viện này.

Phương Tú hỏi :

- Quả có thế thật, nhưng cái đó có liên quan gì đến chất độc trong người lão ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Liên quan rất lớn. Những kỳ hoa dị thảo kia là nguyên liệu chế thuốc giải đó.

Phương Tú ồ lên một tiếng rồi nói :

- Các hạ quả là lão đa mưu kế.

Vu Trường Thanh nói :

- Vì lão phu muốn sống mà phải dùng đến cái thủ đoạn này.

Phương Tú cười lạt nói :

- Dù lão có khôi phục được võ công thì cũng chỉ có lão và Lý Hàn Thu là hai người phá được vòng vây mà ra. Còn ba tên đệ tử và Tần Nhi tất phải đền mạng.

Vu Trường Thanh cười nói :

- Lão đã từng này tuổi đầu, không muốn nhìn thấy thảm cảnh máu chảy thây phơi. Vì vậy mà lão phu muốn thương lượng với Viện Chúa một việc.

Phương Tú hỏi ngay :

- Việc gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Viện chúa để cho bọn lão phu bình yên rời khỏi nơi đây. Trong vòng ba ngày không được rượt theo bọn lão phu.

Phương Tú hỏi :

- Còn tại hạ thì sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu sẽ yêu cầu Lý thế huynh tha cho Viện Chúa mà không giết chết.

Phương Tú hỏi :

- Có phế bỏ võ công của tại hạ không ?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Buông tha không chứ chẳng lẽ làm tổn thương gì đến Viện Chúa.

Phương Tú cười mát nói :

- Lý Hàn Thu muốn báo thù giết cha, e rằng các hạ khó mà khuyên y được.

Vu Trường Thanh nói :

- Để lão phu thử coi.

Phương Tú nói :

- Được rồi ! Tại hạ ưng chịu như vậy. Các hạ hãy thuyết phục Lý Hàn Thu đi. Thế là cuộc giao dịch với chúng ta coi như xong rồi.

Vu Trường Thanh đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu cất tiếng nói :

- Thế huynh !...

Lý Hàn Thu nói ngay :

- Phương Tú đã do lão tiền bối bắt được vậy việc xử trí với hắn là do lão tiền bối định đoạt.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Bất luận ai bắt được Phương Tú thì cũng thế, chúng ta đều dùng hắn vào chỗ công hiệu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối muốn tha hắn ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đúng thế ! Có điều chúng ta không thể buông tha một cách khinh xuất.

Lý Hàn Thu toan mở miệng thì đột nhiên thấy Vu Trường Thanh nhìn Vương Sĩ Quý chắp tay hỏi :

- Bọn lão phu định phóng thích Phương Tú. Vậy Quý tổng quản định đền bồi bằng cách nào?

Vương Sĩ Quý đáp :

- Tệ Đông chủ hiện gần trong gan tấc, Vu lão huynh tất phải hỏi tại hạ. Tệ đông chủ bảo sao, tại hạ sẽ tuân theo như vậy.

Vu Trường Thanh quay lại nhìn Phương Tú giục :

- Vậy Viện chúa tuyên bố đi !

Phương Tú nói :

- Trước khi Phương mỗ chết, nhất thiết mọi việc đều do Phương mỗ làm chủ.

Đột nhiên trong đám đông có tiếng thì thào :

- Tiểu viện chúa đã đến.

Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Phương Tú không có con. Tiểu viện chúa đây chắc là Hàn công tử.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Hàn công tử đã vượt đám đông tiến vào.

Lý Hàn Thu nói :

- Không ngờ bửa nay chúng ta lại gặp mặt nhau !

Gã thấy Lý Hàn Thu ôm Phương Tú trong lòng liền hỏi tiếp :

- Các hạ đắc ý lắm phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đây cũng là dư phước của công tử.

Hàn công tử nói :

- Lần này chúng ta lại chạm trán với nhau, Lý huynh nghĩ thế nào ?

Gã đưa mắt chăm chú nhìn Tần Nhi lạnh lùng hỏi :

- Ngươi dám bội phản Viện Chúa ư ?

Tần Nhi nghiêng mình đáp :

- Tiểu tỳ ở vào tình thế bất đắc dĩ.

Hàn công tử lại nói :

- Ta biết ngươi nhất định có lý do chính đáng.

Bỗng nghe Phương Tú lên tiếng :

- Hiền điệt ! Hiền điệt nói chuyện với Vu Trường Thanh đi ! Ta bị lão bắt. Hàn công tử đưa mắt nhìn Vu Trường Thanh nói :

- Lão tiền bối chơi trò này thật kỷ quá ! Phương bá phụ của vãn bối nuôi lão tiền bối lâu năm cung cấp đủ thứ mà nay lại bị lão tiền bối ám toán bắt sống...

Vu Trường Thanh ngắt lời :

- Hàn công tử ! Vụ này lão phu đã nói chuyện với Phương Tú. Bây giờ không phải là lúc tranh luận phải trái nữa. Chúng ta nên thương lượng cách nào để cho Phương Tú được an toàn. Bọn lão phu đã đề phòng cẩn thận không để công tử cứu thoát đâu.

Phương Tú khẻ nói :

- Hài tử ! Bọn họ đã chịu lời tha ta, nhưng chưa biết điều kiện gì. Vậy hiền điệt thương lượng với Vu Trường Thanh đi.

Vu Trường Thanh nói ngay :

- Chỉ có một điều là lão phu bình yên rời khỏi nơi đây.

Phương Tú cướp lời :

- Được rồi ! Tại hạ còn muốn chúng chuẩn bị một phần quà lễ.

Vu Trường Thanh nói :

- Chỉ cần Phương Viện Chúa đi theo bọn lão phu trong ba ngày rồi sẽ tha về. Trong thời gian này

bọn thuộc hạ của Viện chúa không được vọng động hay theo dõi.

Phương Tú hỏi :

- Phương mỗ bị các vị bắt đưa đi thì làm sao ước thúc được bọn thuộc hạ ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đã có Vương tổng quản và Hàn công tử thay thế cho viện chúa.

Phương Tú hỏi :

- Sau ba ngày rồi làm sao ?

vu Trường Thanh đáp :

- Bọn lão phu sẽ tha viện chúa trở về.

Phương Tú hỏi :

- Vu huynh còn điều kiện gì nữa không xin nói nốt đi.

Vu Trường Thanh đáp :

- Cho Tần Nhi chính thức làm môn hạ của lão phu và thoát ly khỏi Phương Gia Đại Viện.

Chương 129: Hàn Sinh Diệu Kế Thua Vu Lão

Phương Tú gật đầu nói :

- Được rồi ! Ngoài ra còn điều kiện gì nữa không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Chỉ có vậy thôi.

Lão thở phào một cái nói tiếp :

- Bấy lâu nay Phương Viện chúa đối với lão phu thật đã hậu tình. Nếu Viện Chúa không hạ độc vào mình lão phu thì đoạn thời gian này là một kỷ niệm sâu xa của chúng ta.

Phương Tú cười lạt nói :

- Nếu tiểu đệ không hạ chất độc vào mình Vu huynh thì e rằng toà sơn trang này khó mà lưu được Vu huynh.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Nếu đối đãi với nhau bằng tấm lòng thành thật chỉ ở một ngày còn hơn chung đụng mười năm giả trá.

Phương Tú khẻ thở dài hỏi :

- Việc đã qua rồi nhắc lại cũng bằng vô ích. Vu huynh còn muốn đưa ra điều kiện gì nữa không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Điều kiện của lão phu đã nói rồi, chỉ còn chờ lời phúc đáp của Viện Chúa.

Phương Tú nhìn thẳng vào mặt Tần Nhi hỏi :

- Ngươi có điều kiện gì không ?

Tần Nhi đáp :

- Viện Chúa khách sáo quá ! Tiểu tỳ dù có điều kiện cũng không dám đưa ra trước mặt Viện Chúa.

Phương Tú gật đầu. Lão lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn Lý công tử thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Viện chúa là hung thủ chủ mưu sát hại song thân tại hạ. Tại hạ muốn giết Viện chúa để báo thù.

Hàn công tử nói ngay :

- Lý huynh mà giết Phương bá phụ của tiểu đệ, thì tiểu đệ không tin rằng các vị có thể rời khỏi nơi đây một cách bình yên.

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Đáng tiếc là lệnh bá phụ không phải chính tại hạ bắt được.

Hàn công tử hỏi :

- Nếu Lý huynh bắt được thì làm sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nếu Lý mỗ bắt được thì thử giết lão xem công tử có cách gì giết được Lý mỗ không ?

Hàn công tử hắng giọng một tiếng tựa hồ muốn nổi nóng. Nhưng đột nhiên gã nhẫn nại không nói gì.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vu Trường Thanh hỏi :

- Lão tiền bối ! Bây giờ chúng ta xử lý thế nào xin lão tiền bối quyết định.

Vu Trường Thanh đáp :

- Quyết định rồi ! Còn chờ Phương Tú trả lời.

Phương Tú nói :

- Tại hạ còn rất nhiều việc dỡ dang không thể chết được.

Rồi hắn tự cười mình nói tiếp :

- Điều kiện của Vu huynh đưa ra, Phương mỗ hoàn toàn ưng chịu. Chỉ còn một điểm không hiểu Vu huynh có chịu thương lượng chăng ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Phải chăng Viện chúa không muốn đi theo bọn lão phu dời khỏi nơi đây?

Phương Tú nói :

- Nếu các vị cho là phải có tại hạ đi kèm các vị mới được an toàn thì tại hạ đưa các vị đi cũng không sao. Có điều tưởng chả cần đến ba ngày.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Theo Phương viện chúa thì thời gian nên rút lại bao nhiêu ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ nghĩ rằng chỉ một ngày một đêm là đủ.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Một ngày một đêm liệu chúng ta đi được bao xa ?

Phương Tú đáp :

- Ít ra là các vị đã ra đây ngoài trăm dặm.

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Chúng ta đi bằng cách gì ?

Phương Tú đáp :

- Ngoài trang có sẵn tuấn mã, xe bồng. Các vị muốn đi thứ gì cũng được.

Vu Trường Thanh nói :

- Viện chúa chuẩn bị châu đáo lắm.

Phương Tú cười lạt hỏi lại :

- Vu huynh quyết định đi bằng cách nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Bọn lão phu định đi bằng xe.

Phương Tú hỏi :

- Bao giờ khởi hành ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đi ngay bây giờ được không ?

Phương Tú đưa mắt nhìn sang Vương Sĩ Quý và Hàn công tử nói :

- Các ngươi thông tri cho quần hào mai phục ở bốn mặt bảo họ giải tán lập tức.

Vương Sĩ Quý hỏi :

- Rút đi đâu ?

Phương Tú đáp :

- Rút về Phương Gia Đại Viện.

Vương Sĩ Quý nhìn Lý Hàn Thu mấp máy môi muốn nói gì lại thôi.

Lý Hàn Thu ngó thấy nghĩ bụng :

- Coi chừng anh chàng Hàn công tử này đã nắm giữ quyền lớn. Đến chức tổng quản trong Phương Gia Đại Viện còn phải hỏi chỉ thị của gã.

Bỗng thấy Hàn công tử khẻ đáp :

- Xin tuân theo ý Viện Chúa. Chúng ta kéo hết về Phương Gia Đại Viện.

Vương Sĩ Quý dạ một tiếng rồi quay lại vẫy tay hô :

- Truyền cho các vị võ sư ở bốn nẻo đường rút cả về Phương Gia Đại Viện.

Bốn gã đại hán võ phục dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Phương Tú lại dặn :

- Tổng quản nhớ để lại cho con tuấn mã và hai cổ xe bồng.

Vương Sĩ Quý đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Phương Tú nói :

- Được rồi ! Các ngươi đi đi !

Vương Sĩ Quý và Hàn công tử không sao được đành trở gót ra đi.

Phương Tú bỗng trầm giọng quát :

- Quay lại đã !

Hàn công tử và Vương Sĩ Quý quay lại hỏi :

- Viện Chúa còn điều chi dặn bảo :

Phương Tú đáp :

- Các ngươi không được phái người theo dõi. Vu Trường Thanh và Lý Hàn Thu đều là người anh hùng. Các vị đã nói ra miệng điều gì dĩ nhiên chẳng khi nào lừa gạt ta.

Vương Sĩ Quý nói :

- Thuộc hạ nhớ cả rồi.

Phương Tú cười lạt nói :

- Hay lắm ! Còn Quân cô nương, các ngươi cũng đưa luôn về Phương Gia Đại Viện.

Vu Trường Thanh nói :

- Khoan đã !

Phương Tú hỏi :

- Sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Giữa Quân Trung Phụng và lão phu đà có danh phận thầy trò. Lão phu muốn đưa y đi.

Phương Tú chau mày hỏi :

- Cái đó không ổn. Y là con gái người bái đệ của Phương mỗ mà lại là kẻ thù của Lý Hàn Thu, Vu huynh đưa y đi há chẳng tự chuốc lấy những chuyện phiền não vào mình.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Đó là việc riêng của lão phu. Phương Viện Chúa bất tất phải quan tâm.

Phương Tú nghiêm nét mặt hỏi :

- Vu huynh ! Phương mỗ thật không hiểu. Tại sao Vu huynh lại nhất định đòi đưa y đi ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu chẳng đã nói là giữa chúng ta đã có danh phận thầy trò.

Phương Tú hỏi :

- Vu huynh chưa biết đó là một chuyện rắc rối hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu đã bảo Phương Viện Chúa bất tất phải quan tâm đến vụ này.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi nói :

- Thôi được, Vu huynh đã nhất định đòi đưa y đi thì Phương mỗ cũng chẳng biết làm thế nào ?

Vu Trường Thanh đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu chậm rãi nói :

- Lý thế huynh hãy đem Phương Viện Chúa ra ngoài trang trước đi và lên cái xe bồng thứ nhất.

Tần Nhi hỏi :

- Còn đệ tử thì sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ngươi cùng đi với Lý Hàn Thu và cùng lên cổ xe thứ nhất. Lão phu đi đón Quân Trung Phụng.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Phương Tú ! Tại hạ hy vọng các hạ thành thực một chút đừng có giở trò gì.

Phương Tú đáp :

- Phương mỗ tin rằng Lý công tử có đủ khả năng để giết Phương mỗ.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Các hạ nói đúng đó ! Vậy chúng ta đi thôi !

Phương Tú cất bước đi trước.

Lý Hàn Thu theo sát Phương Tú. Tay trái chàng nắm lấy cổ tay mặt hắn. Chân phải chàng vẫn đặt lên lưng hắn.

Tần Nhi áp giải Vi Hoa phu nhân theo ra ngoài.

Đồng thời Hàn công tử và Vương Sĩ Quý cũng lui ra.

Lý Hàn Thu ra đến cổng lớn quả nhiên thấy hai cổ xe bồng đã đứng chờ sẵn. Ngoài ra còn bảy con tuấn mã.

Phương Tú cười lạt hỏi :

- Lý thế huynh định đi xe hay đi ngựa ?

Lý Hàn Thu làm bộ trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Đi xe quách !

Đoạn chàng cắp Phương Tú nhảy lên cổ xe trước.

Tần Nhi ôm Vi Hoa phu nhân nhảy lên theo.

Lý Hàn Thu điểm vào mấy chổ huyệt đạo Phương Tú rồi nói :

- Phương Tú ! Tại hạ hy vọng trước khi buông tha các hạ thì hay hơn hết là các hạ giữ mồm miệng một chút, đừng có chọc giận tại hạ.

Phương Tú nói :

- Lý thế huynh nên nhớ là Vu Trường Thanh đã bắt được Phương mỗ và lão đã nhận lời tha Phương mỗ rồi.

Lý Hàn Thu nói :

- Đúng thế ! Vu lão tiền bối ưng thuận tha các hạ, nhưng tại hạ có thể phế bỏ võ công của các hạ rồi mới tha cũng được.

Phương Tú sửng sốt nghĩ thầm :

- Thằng lõi này nói sao là làm được như vậy. Ta không nên chọc giận gã.

Hắn nghĩ vậy liền cười khanh khách đáp :

- Lý thế huynh ! Thế huynh hãy yên tâm. Tại hạ đã nhận lời quyết không vọng động.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ chỉ mong lời nói của Viện chúa đúng như ý nghĩ.

Rồi chàng quay đầu nhìn lại phía sau thì thấy Vu Trường Thanh dẫn ba anh em Vu Tiểu Kiện cùng Quân Trung Phụng thong thả đi ra. Bọn này trèo lên cổ xe thứ hai.

Trên xe bồng, Phương Tú đã sai người dong xe, nhưng Vu Trường Thanh xua tay đuổi họ đi rồi lão vung cây trường tiên đánh véo một cái, cổ xe lập tức bon von chạy lên trước.

Lý Hàn Thu toan hỏi Tần Nhi có người rượt theo không thì đột nhiên thấy xe bồng chạy về phía trước.

Chàng mở rèm lên coi thì thấy một đại hán đầu đội mũ chiên, mình mặc áo đen ngồi ở trước xe huy động cây trường tiên cho xe chạy.

Lý Hàn Thu thấy chiếc xe mình theo sát xe của Vu Trường Thanh thì nghĩ thầm :

- Bây giờ bên địch chỉ còn một tên dong xe chắc gã không cứu Phương Tú. Vậy ta cứ để cho gã dong xe cũng không sao.

Vu Trường Thanh như đã có định kiến từ trước. Lão cho xe chạy như bay lao về phía trước.

Hai cổ xe chạy một mạch mười mấy dặm đường mới dừng lại.

Phương Tú nhắm mắt ngồi tựa thành xe lẳng lặng dưỡng thần.

Tần Nhi tuy có nhiều điều tâm sự muốn nói với Lý Hàn Thu, nhưng nàng ngại có Phương Tú ngồi đó, đành im miệng không thốt ra lời.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập. Bốn con tuấn mã đang đuổi tới nơi.

Lý Hàn Thu vội xách Phương Tú lên nói :

- Tại hạ vẫn không chắc các hạ là người thủ tín. Quả nhiên có người rượt theo đó.

Phương Tú chau mày nói :

- Tần cô nương ! Cô thử coi xem người nào rượt theo.

Khẩu khí của hắn vẫn giữ địa vị chủ nhân.

Tần Nhi đang ngạc nhiên, nghe nói vậy vội mở rèm xe nhìn ra ngoài.

Người cỡi ngựa đi trước là Hàn công tử. Ngoài ra còn ba đại hán áo đen lưng đeo trường kiếm theo sát gã.

Tần Nhi rút đầu vào trong xe khẻ đáp :

- Chính là lệnh điệt Hàn công tử.

Phương Tú cười lạt nói :

- Thằng lõi này càng ngày càng lớn mật. Đến lời nói của ta hắn cũng không nghe.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Gã rượt theo hắn có việc gì trọng đại.

Tần Nhi hỏi :

- Việc gì ?

Phương Tú đáp :

- Trước khi chưa gặp gã thì ta không thể dự đoán là việc gì được. Có điều mạng sống của ta đã ở trong tay người thì quyết nhiên nó không dám vô lễ.

Lý Hàn Thu nói :

- Dù gã có vô lễ thì chúng ta cũng không sợ đâu.

Lúc này cỗ xe trước dường như cũng đã cảnh giác đột nhiên dừng lại.

Lý Hàn Thu đưa tay ra hất rèm xe lên lạnh lùng nói :

- Dừng lại !

Đại hán dong xe dạ một tiếng rồi dừng xe ngay tức khắc.

Hàn công tử dẫn ba đại hán lướt nhanh như sao sa tới nơi.

Phương Tú xẳng giọng hỏi :

- Bọn ngươi rượt theo làm chi vậy ?

Hàn công tử giật cương lên trước. Rồi cả bốn con ngựa bày thành hàng chữ nhất cản trở mối đi.

Phương Tú lạnh lùng hỏi lại :

- Việc gì ?

Hàn công tử đáp :

- Xin tham kiến bá phụ.

Phương Tú gạt đi :

- Bất tất phải đa lễ. Ta đã dặn các ngươi không được rượt theo. Sao hiền điệt lại coi lời nói của lão phu như cơn gió thổi ngoài tai ?

Hàn công tử nghiêng mình đáp :

- Chẳng phải tiểu điệt cố ý trái mệnh lệnh bá phụ mà thực ra tiểu điệt có việc gấp không rượt theo không được.

Phương Tú hỏi :

- Việc gì ?

Hàn công tử đáp :

- Cái đó rồi tiểu điệt sẽ trình bày cho bá phụ.

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Lý Hàn Thu ! Tại hạ có điều muốn bàn với Lý huynh.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Việc gì ?

Hàn công tử đáp :

- Tại hạ muốn đem một vật rất quý trọng trên thế gian để đổi lấy sự tự do cho Phương bá phụ.

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Vật gì ?

Hàn công tử cười mát đáp :

- Một người.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Người nào ?

Hàn công tử đáp :

- Lôi Phi !

Lý Hàn Thu giật bắn người lên hỏi :

- Lôi Phi hiện giờ ở đâu ?

Hàn công tử đáp :

- Tại hạ muốn thương lượng với Lý huynh trước được Lý huynh đồng ý sẽ làm việc trao đổi và lập tức tại hạ đưa Lôi Phi đến.

Lý Hàn Thu trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Trong lúc thảng thốt chàng không biết trả lời sao. Chàng trầm ngâm hồi lâu vẫn lẳng lặng không phúc đáp.

Hàn công tử cười mát hỏi :

- Lý huynh có ưng thuận không thì ngõ lời quyết đoán.

Lý Hàn Thu ngần ngừ một lúc rồi nói :

- Tại hạ muốn nhìn thấy Lôi Phi trước rồi sẽ quyết định.

Hàn công tử đáp :

- Được lắm.

Đột nhiên gã giơ tay lên vẫy một cái. Từ đàng xa một con tuấn mã vọt chạy tới nơi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi. Tần Nhi muốn nói lại thôi. Con ngựa kia chạy như bay chỉ trong nháy mắt đã tới trước cổ xe bồng.

Một hán tử áo đen ngồi trên lưng ngựa hai tay ôm Lôi Phi.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn qua thì thấy Lôi Phi hai mắt nhắm nghiền tựa hồ đã ngất đi. Chàng không khỏi chau mày hỏi :

- Y bị thương hay là trúng độc ?

Hàn công tử lạnh lùng đáp :

- Y bị tại hạ điểm huyệt đồng thời tại hạ đã lau hết những điểm trang trên mặt.

Lý Hàn Thu nói :

- Công tử hãy vỗ cho y tỉnh lại để y nói chuyện với tại hạ.

Hàn công tử hỏi :

- Tại hạ muốn được nghe lời quyết định của Lý huynh trước. Lý huynh có chịu đổi Phương bá phụ lấy người quý hữu này lại không đã ?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Nếu đúng là Lôi Phi thì tại hạ ưng thuận cuộc trao đổi với Hàn huynh.

Bỗng nghe Vu Trường Thanh nổi lên tràng cười rộ nói :

- Hàn thế huynh ! Thật là diệu kế lấy rường đổi cột.

Vu Trường Thanh nói vậy rồi nhảy xuống xe từ từ tiến lại.

Hàn công tử lạnh lùng hỏi :

- Tiền bối có nhận biết Lôi Phi không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Bất luận lão phu có nhận biết Lôi Phi hay không, nhưng lão phu nói quyết là người này không phải là Lôi Phi.

Hàn công tử ngó Vu Trường Thanh một cái, gã ngửa mặt lên trời bật cười ha hả rồi bắt đầu ngựa cho chạy vọt đi.

Ba hán tử áo đen cũng chạy theo sau Hàn công tử và giục ngựa lao đi rất mau.

Lý Hàn Thu ngó về phía Hàn công tử vừa chạy đi. Đồng thời chàng lên tiếng hỏi Vu Trường Thanh :

- Sao lão tiền bối vừa ngó vào người đó đã biết hắn là giả dạng Lôi Phi.

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu vốn không quen biết Lôi Phi, thì làm sao biết kẻ khác giả trang được ? Đáng trách là Hàn công tử thiếu bình tĩnh để lộ mưu gian.

Phương Tú đột nhiên xen vào :

- Gừng già vẫn cay hơn gừng non. Hàn hiền điệt dù thông minh đến đâu cũng chẳng thể bì với Vu huynh được.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Phương viện chúa dạy quá lời !

Phương Tú hỏi :

- Vu huynh định đối phó với Phương mỗ bằng cách nào? Bây giờ có thể nói rõ cho Phương mỗ nghe được rồi đấy.

Vu Trường Thanh đáp :

- Chỉ cần viện chúa thủ tín lời hứa là lão phu phải nghĩ đến mối thâm tình ở với nhau đã mấy năm trời, không làm thương hại đến viện chúa. Nhưng Phương viện chúa mà còn cậy tài cho người theo rõi thì lão phu chẳng thể nào kìm hãm được Lý công tử, đành để mặc chàng hạ sát viện chúa.

Lý Hàn Thu nói :

- Các hạ có Hàn hiền điệt rất thông minh. Tại hạ e rằng cái thông minh của y sẽ đem lại cái vạ cho các hạ phải mau chết.

Phương Tú không nói gì nữa nhắm mắt lại ngồi tựa vào thành xe.

Vu Trường Thanh và Lý Hàn Thu lại lên xe bồng tiếp tục cho xe chạy đi.

Xe đi đến chừng nửa đêm, đột nhiên có tiếng sóng nước ngoài sông vỗ bì bõm lọt vào tai. Vu Trường Thanh cho xe chạy thẳng ra ngoài sông rồi dừng lại.

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Chẳng lẽ lão muốn đổi đi đường thủy.

Chàng nhẩy xuống xe hỏi :

- Lão tiền bối ! Chúng ta bỏ xe đi thuyền hay sao ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Thế huynh kêu Phương Tú tỉnh dậy đi !

Phương Tú mở bừng mắt ra nói :

- Tại hạ vẫn không ngủ đâu.

Vu Trường Thanh nói :

- Phương viện chúa lâu ngày ở Kim Lăng chắc biết rõ đây là phương nào?

Phương Tú chuyển động mục quang nhìn bốn mặt một lát rồi đáp :

- Chẳng nhìn thấy bờ thấy bến thì tại hạ biết làm sao được ?

Vu Trường Thanh nói :

- Đúng thế ! Bờ sông dài hàng ngàn dặm thì dù Phương viện chúa tai mắt linh mẫn đến đâu cũng chẳng thể biết chốn hoang lương này là địa phương nào.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Đáng tiếc chỗ này không có thuyền bè thì các vị bỏ xe đi đường thủy làm sao được ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cái đó là việc của lão phu. Phương viện chúa bất tất phải nhọc lòng.

Lão đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Lý thế huynh ! Thế huynh định đối phó với Phương Tú bằng cách nào xin nói ra !

Chương 130: Lý Hàn Thu Ra Dạ Băn Khoăn

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Mối thù giết cha là chẳng đội trời chung. Tại hạ muốn giết Phương Tú, nhưng vì lý do lão tiền bối bắt được nên vãn bối không tiện làm chủ.

Phương Tú đột nhiên phân trần :

- Thái Cực Kiếm Pháp của lệnh tôn đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần thì anh em tại hạ giết lão nhân gia thế nào được ?

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Vậy ra còn cao nhân khác tham dự vào vụ đó hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Đúng thế !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người ấy là ai ?

Phương Tú đáp :

- Lần sau Lý thế huynh còn có cơ hội bắt được Phương Tú thì Phương mỗ sẽ nói rõ sực thực.

Lý Hàn Thu hững hờ nói :

- Quân tử nhất ngôn.

Phương Tú nói theo :

- Tứ mã nan truy. Lý thế huynh mà tin được thì lần sau tại hạ nhất định nói rõ.

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Vu Trường Thanh hỏi :

- Lão tiền bối định xử trí với Phương Tú bằng cách nào xin tùy ý.

Vu Trường Thanh nói :

- Phương Tú ! Ngươi là người cực kỳ gian trá. Lời nói của ngươi khó mà tin được.

Phương Tú hỏi :

- Biết làm thế nào cho Vu huynh tin lời Phương mỗ được ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Ngươi có thể đưa ra một bảo chứng gì đáng tin cậy không ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ nghĩ không ra. Vu huynh nên nói rõ hơn.

Vu Trường Thanh tủm tỉm cười nói :

- Lão phu nói ra rồi mà ngươi không chịu ưng thuận há chẳng uổng lời ư ?

Phương Tú nói :

- Mạng sống của tại hạ đã ở trong tay các vị thì dù muốn không chịu cũng không được.

Vu Trường Thanh nói :

- Thế là hay lắm ! Phương viện chúa có cái thông minh biết người biết mình.

Phương Tú nói :

- Tại hạ trước nay vẫn biết hiểu đường lui tới.

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu muốn dùng cách gậy ông đập lưng ông.

Phương Tú trầm ngâm hỏi :

- Tại hạ mới hiểu đại khái chưa được tường tận. Các hạ có thể nói rõ được không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Được lắm ! Lão phu muốn ngươi uống một thứ thuốc độc mãn tính. Sau một tháng chất độc mới xâm nhập nội phủ rồi lên cơn mà chết.

Ban đầu Phương Tú ngẩn người ra, sau lão ta mới cười mát nói :

- Được rồi ! Sống thêm một tháng còn hay hơn là chết ngay bây giờ nhưng...

Vu Trường Thanh hỏi :

- Nhưng làm sao ?

Phương Tú hỏi lại :

- Các hạ có yên tâm được không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu không muốn ngươi nhất định phải chết nhưng cứ tới hạn một tháng phải uống thuốc giải độc một lần.

Phương Tú hỏi :

- Mãn kỳ rồi làm sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cứ liên tục uống thuốc giải trước kỳ hạn phác tác là vĩnh viễn sống hoài.

Phương Tú hỏi :

- Các hạ không sợ tại hạ tìm được danh y để giải trừ chất độc trong mình ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu tin rằng trong thiên hạ hiếm có người chế được thuốc giải này.

Phương Tú nói :

- Hiếm có chẳng phải là hổng có. Được rồi ! Các hạ lấy thuốc cho tại hạ đi ! Tại hạ ưng chịu rồi.

Lý Hàn Thu toan nói đến thứ thuốc của Đàm Dược Sư nhưng chàng lại nín nhịn không thốt ra lời.

Vu Trường Thanh từ từ lấy trong bọc ra một chiếc bình ngọc rồi móc một viên thuốc hoàn màu đen nói :

- Mời viện chúa uống đi !

Phương Tú cũng là tay đởm lược phi thường. Hắn đón lấy viên thuốc không thèm nhìn qua bỏ ngay vào miệng nuốt rồi hỏi :

- Thuốc giải đâu ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Thuốc giải ư ? Trước khi mãn hạn lão phu sẽ phái người đưa tới.

Đoạn lão vỗ vào huyệt đạo trên mình Phương Tú để giải khai cho hắn.

Phương Tú cười ha hả hỏi :

- Hay lắm ! Bây giờ tại hạ đi được rồi chứ ?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Chưa được.

Phương Tú hỏi :

- Tại sao vậy ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu còn mấy lời muốn nói.

Phương Tú nói :

- Tại hạ xin rửa tai nghe đây !

Vu Trường Thanh nói :

- Nếu trong khoảng thời gian này mà Phương viện chúa có cử động theo dõi hành tung bọn lão phu thì đừng trách lão phu là không giữ lời ước là đến kỳ hạn không chịu đưa thuốc giải cho.

Phương Tú nói :

- Cái đó lúc tại hạ chịu nhận lời uống thuốc đã nghĩ tới đó rồi.

Vu Trường Thanh nói :

- Phương viện chúa quả nhiên là người đại trượng phu thức thời. Hỡi ôi ! Con người ở trên thế gian mà làm nên đại sự thật có chỗ hơn người.

Phương Tú nói :

- Vu huynh quá khen rồi !

Vu Trường Thanh nói :

- Thôi viện chúa đi đi ! Nếu dọc đường có gặp bọn người đuổi theo thì bảo họ quay về.

Phương Tú nói :

- Cái đó Vu huynh cứ yên lòng. Tại hạ hy vọng đến kỳ hạn được lấy thuốc giải thì dĩ nhiên phải hết sức ngăn cản bọn họ không cho theo dõi.

Vu Trường Thanh vẫy tay nói :

- Được rồi ! Phương viện chúa về đi !

Phương Tú trở gót đi được mấy bước rồi quay ngược lại nói :

- Vu huynh ! Phương mỗ có điều này rất muốn yêu cầu Vu huynh.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Điều gì ?

Phương Tú hỏi lại :

- Đối với Vi Hoa phu nhân Vu huynh có thể phóng thích không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Các hạ được sống sót là may lại còn muốn xin cho kẻ khác hay chăng?

Phương Tú cười hỏi :

- Vi Hoa phu nhân bị các hạ bắt được hay sao ?

Vu Trường Thanh sợ hai người xẩy chuyện xích mích, vội nói ngay :

- Phương Tú ! Bửa nay lão phu buông tha các hạ phần lớn là muốn báo đền ân tình mấy năm trước. Còn Vi Hoa phu nhân thì bọn lão đây sẽ có cách xử trí. Viện chúa bất tất phải quan tâm.

Phương Tú không dám nói gì nữa, xoay mình đi luôn.

Lần này Phương Tú đi rất mau. Chỉ trong khoảnh khắc đã không thấy bóng đâu nữa.

Tần Nhi khẻ hỏi Vu Trường Thanh :

- Sư phụ ! Bây giờ chúng ta phải làm thế nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Trước hết chúng ta hãy lên chiếc thuyền buồm rời khỏi nơi đây.

Tần Nhi đảo mắt nhìn quanh hỏi :

- Thuyền ở chổ nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu có bao giờ nói dối ai. Chúng ta cứ ra bờ sông sẽ tính !

Mấy người ra tới bãi sông quả thấy một chiếc thuyền buồm lớn bơi lại.

Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm :

- Trừ khi Vu Trường Thanh quen biết chủ thuyền, không thì làm sao con thuyền này đang đêm lại chèo tới đây ?

Bỗng Vu Trường Thanh đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Trên thuyền có ai không ?

Dưới thuyền có thanh âm ồm ồm cất lên hỏi lại :

- Tại hạ ở đây. Các hạ là ai ?

Lý Hàn Thu chưa kịp lên tiếng thì Vu Trường Thanh đã đáp ngay :

- Lão phu là Vu Trường Thanh.

Người dưới thuyền nhẹ buông tiếng thở dài rồi hỏi :

- Vu huynh đấy ư ?

Vu Trường Thanh cả mừng đáp ngay :

- Phải rồi ! Chính là lão phu. Ông bạn là ai ?

Người dưới thuyền vừa cười vừa hỏi lại :

- Vu huynh quên cả khẩu âm của tiểu đệ không nhận ra được ư?

Lý Hàn Thu nghĩ thầm :

- Nghe giọng lưỡi hai người đối thoại thì hiển nhiên họ đã ước hẹn với nhau. Không hiểu sao Vu Trường Thanh lại không nhận được thanh âm người dưới thuyền.

Bỗng nghe thanh âm dưới thuyền lại ồm ồm cất lên :

- Bửa trước gia huynh mình bị trọng thương không thể y ước tới đây nên tiểu đệ phải thay y.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Lão nhị đấy ư ?

Người dưới thuyền đáp :

- Chính thị ! Tiểu đệ là Thái Hồ.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Khúc sông này bãi rất nông, thuyền lớn không áp mạn vô được. Nhưng tiểu đệ đã chuẩn bị một chiếc thuyền nhỏ. Để tiểu đệ ra đón các vị xuống thuyền lớn.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Lệnh huynh bị ai đả thương. Thương thế ra sao ?

Thái Hồ đáp :

- Câu chuyện khá dài. Vu huynh hãy xuống thuyền rồi tiểu đệ thuật đầu đuôi.

Thái Hồ vừa dứt lời quả nhiên một chiếc thuyền nhỏ rẻ sóng tiến tới.

Tần Nhi ngó Vi Hoa phu nhân khẻ hỏi :

- Sư phụ ! Còn mụ này bây giờ xử trí thế nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đem cả mụ xuống thuyền.

Hai người còn đang nói chuyện, chiếc mưng nhỏ đã áp mạn vào bờ.

Lý Hàn Thu ngửng đầu lên thì thấy cái mưng này dài không quá tám thước rộng độ hai thước rưỡi. Một chuyến không chở được chục người, phải chia làm hai chuyến mới lên thuyền lớn được.

Một đại hán thân thể cao lớn, mình mặc quần áo ngắn đứng đầu khoang thuyền chờ đợi.

Vu Trường Thanh chắp tay nói :

- Thật làm phiền đại gia !

Người áo đen này là Thái Lượng. Hắn chắp tay đáp :

- Anh em tiểu đệ chịu ơn lớn của Vu huynh, chẳng có chi báo đáp. Chuyến này được vì Vu huynh mà ra chút sức mọn. Đúng là ước nguyện của bọn tiểu đệ. Sao Vu huynh lại khách sáo như vậy ?

Hắn nghiêng mình nói tiếp :

- Mời các vị vào khoang thuyền ngồi.

Ba anh em Vu Tiểu Kiện vào khoang thuyền trước. Tần Nhi đưa Vi Hoa phu nhân theo sau ba gã chui vài khoang thuyền. Nhưng Quân Trung Phụng không chịu vào. Nàng ra đứng ở đầu thuyền.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Quân cô nương ! Sao cô nương lại không vào khoang thuyền mà ngồi ?

Quân Trung Phụng dừng bước đáp :

- Tiện nữ muốn ngắm phong cảnh ban đêm.

Lý Hàn Thu khẻ nói :

- Quân cô nương ngại có vãn bối.

Vu Trường Thanh vẫy tay nói :

- Công tử hãy vào khoang thuyền ngồi trước đi. Để lão phu khuyên cô mấy câu.

Lý Hàn Thu gật đầu, cất bước đi vào khoang thuyền.

Vu Trường Thanh từ từ bước tới bên Quân Trung Phụng khẻ hỏi nàng:

- Phải chăng cô nương ngại có Lý Hàn Thu ở đây ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Vì y muốn báo mối thù cho song thân nên chổ nào cũng coi Phương Tú là cừu địch. Y còn là kẻ thù đã bức bách song thân tiểu nữ phải thảm tử. Thảm cảnh này lúc nào cũng hiện lên trong đầu tiểu nữ.

Vu Trường Thanh nói :

- Hài tử ! Tình hình của ngươi có chỗ bất đồng. Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần là con người nhân hiệp...

Quân Trung Phụng ngắt lời :

- Tiểu nữ cũng biết vậy. Gia phụ làm nhiều điều ác đức, để vạ lây đến con cái, khiến tiểu nữ lâm vào tình trạng thê thảm như ngày nay. Tiểu nữ không muốn tìm gã để báo thù, nhưng cũng không muốn nhìn thấy cảnh đau lòng nên tìm nơi tĩnh mịch.

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Hài tử ! Ngươi nói cũng có lý. Lão phu hy vọng ngươi đừng nẩy ra ý niệm kỳ quái.

Quân Trung Phụng nở một nụ cười thê lương hỏi :

- Phải chăng tiền bối sợ tiểu nữ gieo mình xuống sông tự tử ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Hài tử ! Lão phu sợ ngươi dại dột có ý tưởng chán sống.

Quân Trung Phụng thở dài đáp :

- Tiền bối cứ yên tâm. Dù tiểu nữ gặp cảnh đau khổ gấp mấy cũng nhẫn nại chớ không tự tử đâu. Tiểu nữ còn sống để nhìn thế sự.

Vu Trường Thanh nói :

- Hỡi ôi ! Hài tử ! Lão phu có một việc trước nay chưa nói cho ngươi hay, nhưng bây giờ chẳng thể không nói rõ được.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Việc gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu tuy thu ba đứa cô nhi nhận làm đệ tử. Nhưng trí tuệ của chúng không đủ để tiếp thụ những điều sở học của lão phu. Hôm nay ta thấy ngươi là một thiếu nữ có đủ thông tuệ. Lão phu hy vọng đem hết bản lãnh truyền thụ cho ngươi.

Quân Trung Phụng rất đỗi ngạc nhiên. Nàng ngẩn người ra hỏi :

- Tiền bối muốn truyền thụ tuyệt kỹ cho tiểu nữ ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đúng thế ! Chỉ có ngươi mới đủ tư cách học được huyền thuật của lão phu.

Quân Trung Phụng thấy mình được sủng ái liền chậm rãi hỏi :

- Tiểu nữ bất quá là một đứa con gái khổ sở tầm thường thì sao mà có thể thừa kế được đạo học của tiền bối ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Vụ này không phải nói đến chuyện tao ngộ hay vận mệnh khổ sở, mà cần phải có đủ thông minh tài trí mới nên được...

Lão thở phào nói tiếp :

- Từ nay trở đi chúng ta ở trên con thuyền lớn này một thời gian. Lão phu truyền võ công cho ngươi ngay ở trong thuyền.

Quân Trung Phụng sửng sốt hỏi :

- Từ nay chúng ta cứ ở lì dưới thuyền này một thời gian lâu dài hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đúng thế ! Từ nay chúng ta cứ ở dưới thuyền cho nó bồng bềnh trên sông Trường Giang.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Tiền bối muốn vãn bối phải có thái độ thế nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu muốn ngươi tạm thời ẩn nhẫn chớ để xẩy chuyện xung đột cùng Lý Hàn Thu.

Quân Trung Phụng đáp :

- Cái đó lão tiền bối bất tất phải quan tâm. Không khi nào vãn bối xung đột với y đâu. Vả lại có muốn xung đột cũng không được vì bản lãnh y có thể giết vãn bối dễ như trở bàn tay.

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu coi Lý Hàn Thu không phải là hạng cùng hung cực ác quyết không có cử động gì bất lợi cho ngươi.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Y bức bách song thân vãn bối, vãn bối không thù y thì thôi chứ y thù hận vãn bối nỗi gì ?

Vu Trường Thanh nói :

- Vì thế lão phu khuyên ngươi nên nhẫn nại một chút.

Quân Trung Phụng nói :

- Xin lão tiền bối cứ yên lòng, vãn bối quyết không làm cho lão tiền bối phải thêm phiền muộn.

Vu Trường Thanh nói :

- Vậy thì hay lắm !

Lão quay lại thấy Lý Hàn Thu đứng ngay trước cửa khoang thuyền. Hiển nhiên chàng đã nghe rõ hai người nói chuyện với nhau những gì.

Vu Trường Thanh khẻ hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Lý Hàn Thu ! Công tử hãy lại đây !

Lý Hàn Thu vâng lời tiến lại, nghiêng mình thi lễ hỏi :

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Công tử có quen biết Quân cô nương ư ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Vãn bối có biết !

Quân Trung Phụng nở một nụ cười thê lương, muốn nói lại thôi.

Lý Hàn Thu khẻ thở dài nói :

- Tại hạ có điều rất hối hận với Quân cô nương.

Quân Trung Phụng nói :

- Việc đã qua còn nhắc đến làm chi nữa. Song thân tiện thiếp làm điều ác đức, chết cũng là đáng có điều tiện thiếp nhớ đến hai người bị thảm tử thì trong lòng không quên được ấn tượng đó.

Lý Hàn Thu nói :

- Trước kia tại hạ chứa chất cừu hận trong lòng nên ra tay không phải, có phần tàn nhẫn...

Quân Trung Phụng hỏi :

- Bây giờ thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Hiện giờ tại hạ cảm thấy mình lớn tuổi hơn có thêm phần nhận thức.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Chỉ có bấy nhiêu ư ? Những câu này tiện thiếp đã nghe rồi.

Lý Hàn Thu ngập ngừng muốn nói lại thôi. Chàng nhẹ buông tiếng thở dài rồi trở gót đi vào khoang thuyền.

Vu Trường Thanh nhìn bóng sau lưng Lý Hàn Thu khẻ bảo Quân Trung Phụng :

- Quân cô nương ! Dường như Lý Hàn Thu có ý muốn cô nương hoà giải ?

Quân Trung Phụng nói :

- Hoà giải ư ? Lão tiền bối nói vậy khí quá. Y xót thương vãn bối là đủ. Vãn bối đã chẳng thể giết y để trả thù thì ít ra cũng không muốn tiếp thụ lòng lân tuất thí xã của y.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài hỏi :

- Cô nương nói thực chăng ?

Quân Trung Phụng nói :

- Lão tiền bối mà lượng giải cho vãn bối thì trong lòng vãn bối đã cảm kích lắm rồi.

Vu Trường Thanh gật đầu nói :

- Hài tử ! Ta biết trước tình cảnh này có thể khiến cho cô sinh lòng cảm khái muôn vàn. Nhưng cô nên nhẫn nại nhiều mới được.

Quân Trung Phụng đáp :

- Vãn bối thân thế long đong, tao ngộ bất thường, tự tin đủ sức nhẫn nại. Xin tiền bối cứ yên tâm.

Vu Trường Thanh thở dài nói :

- Hỡi ôi !... Lão phu làm thế này kể ra cũng khuất tất cô nhiều quá.

Quân Trung Phụng nở nụ cười thê lương đáp :

- Vãn bối tự tin nhẫn nại được. Lão tiền bối bất tất phải nghĩ nhiều.

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu sẽ bảo họ sắp cho cô một căn phòng tĩnh mịch.

Quân Trung Phụng nói :

- Đa tạ lão tiền bối.

Lúc này con thuyền lớn đã giương buồm cho chạy. Ngọn gió sông thổi vù vù khiến cho người ta cảm thấy giá lạnh.

Vu Trường Thanh khẻ nói :

- Hài tử ! Ngồi ngoài này gió lạnh quá ! Cô vào trong thuyền mà nghĩ.

Quân Trung Phụng nghiêng mình đáp :

- Đa tạ lão tiền bối.

Rồi nàng từ từ tiến vào khoang thuyền.

Tần Nhi và Lý Hàn Thu vẫn đứng trước cửa khoang thuyền thấy Quân Trung Phụng tiến vào liền nghiêng đầu thi lễ.

Quân Trung Phụng nhìn hai người gật đầu mỉm cười rồi đi thẳng vào khoang sau.

Vu Trường Thanh rảo bước đi sau Quân Trung Phụng cũng vào khoang sau.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm mới thấy lão chậm chạp bước ra.

Tần Nhi lại đón tiếp hỏi :

- Bọn đệ tử đi về đâu ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Chúng ta cưỡi thuyền và cứ đi hoài trên sông Trường Giang.

Chương 131: Vu Trường Thanh Nghị Luận Hào Kiệt

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng làm như thế là Phương Tú không biết bọn ta trú chân ở đâu mà kiếm ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Tai mắt của Phương Tú rất tinh thông. Nhiều là nửa năm, ít là ba tháng hắn sẽ biết chúng ta nương thân ở trong thuyền này.

Tần Nhi đưa mắt nhìn Vi Hoa phu nhân còn bị điểm huyệt nằm trên ghế gỗ hỏi :

- Đệ tử nghĩ rằng phải xử trí mụ này bằng cách nào không nên để mụ ở đây nữa.

Vu Trường Thanh đáp :

- Hãy tạm thời lưu mụ lại đó. Ngày sau sẽ có chỗ dùng đến. Có điều...

Tần Nhi hỏi :

- Có điều làm sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Võ công mụ cao cường, mình mang đầy ám khí. Thật là một điều đáng sợ.

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử cũng biết bọn họ vẫn thông tin tức cho Phương Tú nhưng trên thực tế nội tình bọn họ thế nào, ngoài Phương Tú ra chẳng một ai hay.

Vu Trường Thanh nói :

- Vi Hoa phu nhân cũng biết rõ.

Tần Nhi hỏi :

- Liệu mụ có chịu nói ra không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Chúng ta thường trú ở trên thuyền, để rồi hỏi mụ dần dần.

Tần Nhi nói :

- Sư phụ nói phải đó.

Nàng liền giải khai các huyệt cho Vi Hoa phu nhân và điểm vào những huyệt đạo tứ chi rồi cất tiếng hỏi :

- Phu nhân chưa mất thần trí chắc đã biết hiện giờ ở vào trường hợp nào ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Ở trên một chiếc thuyền buồm phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Nếu phu nhân vận động thì bọn tại hạ buông xuống sông để nuôi cá.

Vi Hoa phu nhân nói :

- Ngươi đã cẩn thận điểm vào sáu chỗ huyệt đạo trong mình ta thì ta còn cử động thế nào được.

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Có biết thời vụ như vậy mới là tay tuấn kiệt. Phu nhân bản tính thông tuệ, quyết chẳng làm việc ngu ngốc.

Vi Hoa phu nhân nói :

- Đừng tâng bốc ta nữa. Ngươi có điều chi muốn hỏi thì cứ nói huỵch tẹt ra đi !

Tần Nhi nói :

- Phu nhân mau mồm lẹ miệng.

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Việc gì ?

Tần Nhi nói :

- Phu nhân cấu kết với Phương Tú phải chăng là có việc mưu đồ trọng đại ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Nghe giọng lưỡi ngươi như vậy thì tựa hồ ngươi chẳng biết một chút nội tình chi hết.

Tần Nhi nói :

- Nếu tại hạ biết rồi thì đã chẳng hỏi phu nhân làm chi.

Vi Hoa phu nhân nói :

- Bọn ta có việc mưu đồ cực kỳ trọng đại, nhưng ngươi muốn hỏi điều chi ?

Tần Nhi nói :

- Điều chi tại hạ cũng muốn hỏi. Chúng ta sẽ bàn từng việc một có được không ?

Vi Hoa phu nhân đã biết Tần Nhi không phải là con người dễ đối phó, liền gật đầu hỏi :

- Tốt lắm ! Trước hết hãy bàn điều chi ?

Tần Nhi hỏi :

- Tại hạ muốn biết giữa Tử Vi Cung và Phương Tú có mối liên quan như thế nào ?

Vi Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Có thể nói là họ coi nhau như bạn hữu, giúp đỡ lẫn nhau.

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng :

- Ta phải nhân cơ hội này hỏi mụ cho biết nội tình một chút, đặng thông tri đi các môn phái lớn để chuẩn bị ứng biến.

Bụng nàng nghỉ vậy, miệng thủng thẳng hỏi :

- Phương Tú ngoài sự cấu kết với Tử Vi Cung dường như còn giao thiệp với nhiều tay cự phách võ lâm để mở mang cơ nghiệp phải không ?

Vi Hoa phu nhân gật đầu :

- Chúng ta quả đã có một kế hoạch.

Tần Nhi hỏi :

- Kế hoạch thế nào ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Chúng ta chuẩn bị sáng lập ra cục diện để làm khó giang hồ.

Tần Nhi "ồ" lên một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ ở Phương Gia Đại Viện từ nhỏ đến lớn, nên những chỗ bí mật của đối phương đã biết khá nhiều. Nếu phu nhân định lừa bịp thì nên cẩn thận một chút đừng để tại hạ khám phá ra chỗ gì.

Vi Hoa phu nhân nói :

- Ta có thể đem hết tình hình nói cho các ngươi hay. Nhưng nghe xong rồi các ngươi vẫn giết ta. Vậy thì nói hay không cũng thế mà thôi.

Tần Nhi hỏi :

- Phu nhân muốn đòi điều kiện chăng ?

Vi Hoa phu nhân cười đáp :

- Ồ ! Nếu ta mà nhất định chết thì dĩ nhiên chẳng cần nói đến chi nữa.

Tần Nhi nói :

- Có một điều tại hạ muốn nói rõ cho phu nhân hay là những gì mà tại hạ muốn hỏi cũng chẳng quan hệ gì. Phu nhân nói cho tại hạ chỉ là biết mà chơi.

Vi Hoa phu nhân cười lạt, cố ý cất cao giọng nói :

- Ta chắc còn nhiều điều bí mật lắm ngươi chưa thể biết được đâu. Nếu ta nói ra rất có thể bổ ích cho tất cả đại thể võ lâm.

Hiển nhiên mụ nói câu này lớn tiếng là để cho Vu Trường Thanh cùng Lý Hàn Thu cũng nghe thấy.

Tần Nhi hỏi :

- Phải chăng phu nhân có ý nhắc nhở bọn tại hạ là việc này quan trọng lắm ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Các ngươi không nghe cũng được mà ta chẳng nói cũng chẳng sao.

Thực ra Lý Hàn Thu và Vu Trường Thanh đã tiến vào rồi.

Vu Trường Thanh đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Vi Hoa ! Sư muội không nói thì lão phu cũng hiểu đại khái nội tình rồi.

Vi Hoa phu nhân cười lạt hỏi :

- Các vị có biết sau nửa năm nửa thì toàn thể võ lâm sẽ biến đổi cục diện không ?

Lý Hàn Thu không nhịn được hỏi lại :

- Biến đổi thế nào?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Trên toàn thể võ lâm, Phương Tú có thể không cần dùng đến máu và sát mà khống chế được đại cuộc võ lâm một cách dễ dàng.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thật thế ư ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Các ngươi không tin thì mặc.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Vu Trường Thanh rồi chuyển mục quang nhìn Vi Hoa phu nhân hỏi tiếp :

- Phu nhân có thể nói rõ hơn được chăng ?

Vi Hoa phu nhân lắc đầu đáp :

- Sao ta lại phải nói tường tận thêm một chút ?

Vu Trường Thanh chau mày hỏi :

- Vi Hoa ! Ngươi có biết hiện giờ ngươi ở vào hoàn cảnh nào không?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Ta biết rồi ! Các ngươi bất cứ lúc nào muốn giết ta cũng được.

Vu Trường Thanh nói :

- Vì thế mà lão phu hy vọng lúc ngươi nói nên nghĩ kỹ một chút.

Vi Hoa phu nhân cười nói :

- Ta biết rồi ! Trong lòng ta giữ bí mật thêm phần nào là mối sinh cơ thêm được phần ấy.

Vu Trường Thanh nói :

- Ngươi đối với người khác thế nào thì ta không biết, nhưng đối với ta thì cách này khó xuôi lắm.

Vi Hoa phu nhân biến sắc hỏi :

- Vu lão đầu ! Chẳng lẽ ngươi muốn giết ta thật ư ?

Vu Trường Thanh đổi giọng đáp :

- Cái đó còn tuỳ ở phu nhân.

Vi Hoa phu nhân cũng đổi giọng hỏi :

- Tuỳ ở tiểu muội thế nào?

Vu Trường Thanh đáp :

- Tức là còn phải xem coi phu nhân có chịu hợp tác hay không ?

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Hợp tác bằng cách nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Nếu phu nhân ngoan ngoãn ở lại đây thì ngày sau chúng ta bỏ thuyền lên bộ sẽ để phu nhân ra đi tự do. Bằng phu nhân không chịu hợp tác thì khó nói lắm. Lão phu không giết phu nhân nhưng cũng không bảo đảm được sự an toàn cho phu nhân đâu.

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Các vị ở dưới thuyền hằng nửa năm, chẳng lẽ cũng cầm giữ lão thân cả nửa năm ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ngoài cách đó không hiểu phu nhân còn biện pháp nào hay hơn không ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Được rồi ! Ở dưới hiên thấp, con người đành phải cúi đầu.

Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Lão tiền bối ! Chúng ta có nên hỏi những âm mưu của Phương Tú không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Phương Tú là con người thâm hiểm khôn lường, khi nào hắn chịu để Vi Hoa phu nhân tham dự vào việc cơ mật, bất tất nghe bà ta nói quanh nói quẩn.

Vi Hoa phu nhân ra vẻ tức mình hỏi ngay :

- Lão bảo sao ?

Tần Nhi đỡ lời :

- Sư phụ tại hạ nói là phu nhân có ý lừa bịp bọn tại hạ.

Vi Hoa phu nhân cười lạt nói :

- Các ngươi cứ yên tâm mà ở dưới thuyền này. Phương Tú quyết không thể kiếm thấy các người đâu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Hắn bận lắm không rảnh để đi kiếm các ngươi.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Phải chăng hắn bận liên lạc với những tay kiêu hùng các nơi trong thiên hạ để chuẩn bị tạo nên bộ mặt mới trên chốn giang hồ ?

Vi Hoa phu nhân sửng sốt hỏi :

- Lão cũng biết ư ?

Vu Trường Thanh cười hỏi lại :

- Phu nhân tưởng việc này cơ mật lắm hay sao ?

Vi Hoa phu nhân ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Lão quên mất Vu huynh là một tay thần bốc nổi tiếng giang hồ. Phương Tú lưu Vu huynh lại để thỉnh giáo nên hắn đã đem những việc cơ mật nói với Vu huynh biết.

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Hắn có kế hoạch rất lớn, nhưng lão phu dám nói quả quyết hắn chẳng thể nào thành công được.

Vi Hoa phu nhân hỏi :

- Tại sao vậy?

Vu Trường Thanh mỉm cười hỏi :

- Vi Hoa ! Võ công, tài trí phu nhân người thường không thể bì kịp được. Thế mà thủy chung phu nhân vẫn không tài nào trở về đường chính được, phu nhân có biết vì lẽ gì không ?

Vi Hoa phu nhân đáp :

- Đó là điều mà tiểu muội muốn thỉnh giáo Vu huynh.

Vu Trường Thanh đáp :

- Vi Hoa phu nhân có tính thiên không thể ở vào nghịch cảnh. Nhưng đã là con người thì dù hạng tài trí đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi gặp phải việc bất như ý. Trường hợp này khiến cho người không tránh được nữa phải bước vào con đường khác. Thế là bị một kẻ kém thế hơn mình làm hại.

Vi Hoa phu nhân cười nói :

- Vu huynh nói thật có lý, nhưng tiểu muội cảm thấy mình đã bày một đường lối rất hay.

Vu Trường Thanh cười mát hỏi :

- Đó là con người thông minh lại bị cái thông minh làm cho lầm lỡ. Tỷ như vì nỗi bực tức nhất thời mà phu nhân bội phản trượng phu.

Vi Hoa phu nhân lớn tiếng :

- Đó là việc riêng của tiểu muội, có can dự gì đến Vu huynh ?

Tần Nhi cười lạt đáp :

- Vi Hoa phu nhân ! Phu nhân hãy nghĩ lại hiện thời đang ở cảnh ngộ nào rồi hãy nổi nóng.

Vi Hoa phu nhân toan phát cáu, nhưng mụ lại nín, lạnh lùng ngó Tần Nhi không nói nữa.

Vu Trường Thanh nói :

- Tâm trí phu nhân bị rung chuyển nhiều quá thành ra bất định. Lão phu giữ phu nhân sáu tháng mới có thể khiến cho phu nhân sáng suốt lại được mà cải tà quy chánh.

Lão quay lại bảo Vu Tiểu Kiện :

- Đem phu nhân giam vài củi ở khoang sau !

Vu Tiểu Kiện "dạ" một tiếng đỡ Vi Hoa phu nhân dậy đưa ra khoang sau.

Vu Trường Thanh chuyển động cặp mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi một cái rồi đột nhiên vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Trên chốn giang hồ sắp xảy ra cuộc đại chiến. Đây là một trường huyết kiếm rất bi thảm. Lão phu không muốn dính vào nên mới nghĩ ra cách ở dưới thuyền ngao du bồng bềnh trên mặt nước.

Lý Hàn Thu thoáng lộ vẻ kinh dị hỏi :

- Sắp xẩy cuộc biến động thế nào ? Lão tiền bối có thể nói rõ hơn một chút được không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Phương Tú là một nhân vật thâm trầm. Tâm cơ của hắn ít người bì kịp. Mấy chục năm nay, bề ngoài hắn khoác áo hiệp sĩ mà bề trong làm toàn điều ác đức. Chẳng những hắn được rất nhiều nhân vật bạch đạo kính trọng, mà chưởng môn các phái lớn cũng coi hắn bằng con mắt đặc biệt. Nhưng hành vi tàn ác của hắn mỗi ngày một nhiều thành ra không thể che dấu được tâm địa tàn độc. Ác tính hắn mỗi ngày một thêm bộc lộ ra ngoài khiến người bạch đạo xa hắn dần dần.

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối thực lấy làm kỳ.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Kỳ quái ở điểm nào ?

Lý Hàn Thu nói :

- Hắn một ngày một bộc lộ ác tính mà sao anh hùng thiên hạ còn nhiêu dung hắn ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Phương Tú lợi hại chính là ở điểm đó. Hắn phát giác ra rồi, lập tức thu lại. Nhưng hắn ngấm ngầm tiến hành âm mưu bá chủ giang hồ.

Lão trầm tư một chút rồi tiếp :

- Phương Tú hợp tác cùng với mấy nữ ma đầu trong Cung Tử Vi ở Mong Sơn. Muốn cho mau thành công, hắn còn dùng tiền tài, rượu ngon gái đẹp để nhữ cao thủ võ lâm vào cạm bẩy. Có người không chịu để Phương Tú sử dụng thì những nếp sống của mình đã bị Phương Tú nắm rồi, chẳng dám làm gì nữa.

Lý Hàn Thu nói :

- Vì thế nên có nhiều người biết rõ ác tính của hắn mà không dám coi hắn là cừu địch phải không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đúng thế ! Đó là nguyên nhân mà Phương Tú coi như tạm thời giữ được tiếng nghĩa hiệp nhưng hắn lại không chịu dừng tay.

Lý Hàn Thu nói :

- Cái đó chỉ vì trong thâm tâm hắn đã biết rõ sớm muộn gì rồi cũng có một ngày hắn bị bại lộ chân tướng.

Vu Trường Thanh gật đầu nói :

- Vì thế mà Phương Tú lợi dụng quảng thời gian bình tĩnh mà đem toàn lực ra tiến hành âm mưu. Hắn đã phát giác ra những nhân vật hào hiệp có đởm dược tuy sẩy chân trong lúc nhất thời nhưng cũng không cam tâm làm mọi cho hắn. Vì thế hắn quay sang giao kết với bọn ma đầu trong võ lâm và hắn đã thành công lớn. Nhiều hạng ma đầu muốn rút lui khỏi giang hồ bị Phương Tú dụ hoặc liền trở lại võ lâm sức làm việc cho hắn.

Lý Hàn Thu trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi :

- Còn một vị Lục Chỉ Dật Sĩ nào đó, lão tiền bối có biết không ?

Vu Trường Thanh trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Lão phu chưa từng nghe ai nói tới tên này bao giờ...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bốn chục năm trước trên chốn giang hồ chỉ có một vị Lục Chỉ Kỳ Nhân, tự xưng là Lục Chỉ Thần Ông. Nhưng người này đã lâu năm rồi không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ nữa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn Đàm Dược Sư, lão tiền bối nhận thấy thế nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đàm Dược Sư thì mờ mịt chẳng khác nào mây mù trong dẫy trùng sơn. Đứng ngoài chỉ thấy hình thể chót vót mà không thể nào nhìn rõ được chân tướng. Lão phu tự nhận thấy mình không hiểu nổi lão.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối có quen biết lão không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu có biết và đã từng có một thời kỳ đi lại với nhau.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối có tài quan sát người, chẳng lẽ lại không nhìn Đàm Dược Sư là một nhân vật thế nào ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Trước kia lão phu đi lại với lão, hai bên nói chuyện ý hiệp tâm đầu. Lão phu tưởng mình hiểu được lão chút ít. Nhưng từ khi đánh với lão ba bàn cờ rồi, đột nhiên thấy lão là một nhân vật mờ mịt bí hiểm. Rồi sau rất ít đi lại với nhau.

Lý Hàn Thu hỏi sang vấn đề khác :

- Lão tiền bối có quen biết Thiên Nam Nhất Công không ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Phải chăng công tử muốn nói về Du Bạch Phong ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế !

Vu Trường Thanh nói :

- Nhất Tuyệt, Nhất Công, Nhất Phong Kiếm đều vào cỡ tuổi lão phu đại khái lão phu đều biết cả. Lão Phong Kiếm chỉ như hoa đàm hé nở trên chốn giang hồn rồi lập tức quy ẩn. Chẳng bàn đến lão nữa. Nhất Tuyệt tức là lệnh sư. Còn Du Bạch Phong làm Nam Thiên Nhất Công đó thì lão phu chỉ gặp mặt mấy lần.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vãn bối muốn hỏi lão là nhân vật thế nào ?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Lão không phải là người xấu. Có điều bản tính cương cường mà tự phụ. Hồi trẻ tuổi lão muốn gì là làm, hạ thủ tàn độc nên gây thù với nhiều người. Khi tuổi già tuy lão hối cải, nhưng kết oán đà nhiều. Rồi lâu nay không được tin tức gì về hoạt động của lão trong võ lâm nữa.

Lý Hàn Thu xuýt buột miệng nói ra câu chuyện Du Bạch Phong bị thương về chất độc và phải nằm trên giường bệnh mấy năm. Nhưng rồi chàng nhẫn nại kín tiếng.

Vu Trường Thanh đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao đột nhiên công tử lại nhớ tới Du Bạch Phong ?

Lý Hàn Thu ngần ngừ đáp :

- Vãn bối có được nghe gia sư đề cập tới lão, bây giờ chợt nhớ tới buột miệng hỏi chơi mà thôi.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Lệnh sư có nhắc tới điều gì nữa không ?

Lý Hàn Thu không muốn nói rõ nội tình Du Bạch Phong. Gặp trường hợp bất đắc dĩ chàng phải nói dối mấy câu nhưng trong lòng rất áy náy. Chàng thấy Vu Trường Thanh hỏi câu này đột nhiên động tâm đáp :

- Gia sư có nhắc tới một việc, nhưng khi đó vãn bối không được hỏi nhiều. Đến bây giờ vẫn chưa sao hiểu được.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Việc gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Gia sư có đề cập tới bức tranh Bách Phật.

Vu Trường Thanh ngẩn người ra hỏi :

- Tranh Bách Phật ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phải rồi ! Lão tiền bối có nghe ai nói tới bức tranh Bách Phật bao giờ chưa ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Đó là một vật chi bảo võ lâm do một vị cao tăng là Siêu Phàm Đại Sư lưu lại ở nhân gian.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Siêu Phàm Đại Sư hiện giờ ở đâu ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão viên tịch rồi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bức tranh Bách Phật đó lọt vào tay ai ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Tin tức mịt mờ ! Hỡi ơi ! Nếu bức tranh này lọt vào tay của hảo nhân thì không sao, nhưng nó lọt vào tay kẻ tồi bại thì hậu quả thật đáng sợ.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bức tranh Bách Phật đồ có dùng được việc gì không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu chỉ nghe lời đồn tranh Bách Phật tức là pho Đạt Ma Chân Kinh do Siêu Phàm Đại Sư

diễn dịch thành một môn võ học cao thâm.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Bức tranh Bách Phật đồ là một thứ tượng Phật thì sao võ công lại ở trong đó được ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Theo lời đồn thì trong tranh này có đến hàng trăm kiểu ngồi của Phật tượng nên một số đông không sao hiểu được. Nhưng cứ theo cách ngồi trong tranh mà ngồi thì phát giác ra chỗ diệu dụng của nó và bao hàm những môn võ công cao thâm.

Lý Hàn Thu nói :

- Té ra là thế !

Chương 132: Người Giật Dây Phương Tú Là Ai ?

Vu Trường Thanh đột nhiên hỏi lại :

- Lệnh sư có bàn tới bức tranh Bách Phật lạc lõng nơi đâu không ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Không !

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói :

- Lão phu chỉ muốn tranh Bách Phật lọt vào tay một người không biết gì, họ cho vào lửa đốt đi là xong.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối đã nói tranh Bách Phật là một vật chi bảo võ lâm. Nếu cháy mất há chẳng đáng tiếc ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Nhưng nếu lọt vào tay người bại hoại lưu độc cho võ lâm thì mối hại không biết đến đâu mà nói.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Tranh đã đốt rồi, nhưng trăm kiểu ngồi của tượng Phật đã in sâu vào trong đầu óc Du Bạch Phong cùng Quyên Nhi. Ta chỉ hy vọng Quyên cô nương sau này sẽ nhờ nó mà giữ vững được chính nghĩa võ lâm.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng chớ không nói ra miệng, nên Vu Trường Thanh dĩ nhiên không hiểu được là chàng nghĩ gì.

Bỗng lão hỏi tiếp :

- Gần đây lệnh sư có mạnh giỏi không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Ngày trước gia sư bị thương, bệnh cũ lại phát tác, không thể hành động nhiều, nên người đã quyết tâm gói kiếm quy sơn, không hỏi đến chuyện giang hồ nữa. Lão tiền bối có quen biết gia sư không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Sao lại không biết. Ngày trước lão phu đã cùng lệnh sư tranh luận một việc, cãi nhau suốt ba ngày ba đêm. Lệnh sư có nhắc tới chuyện đó với công tử không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vụ này không thấy gia sư nói tới.

Vu Trường Thanh đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Lão phu có hai việc muốn bàn với công tử, chẳng hiểu có nên chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiền bối có điều chi xin cứ cho hay.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Việc thứ nhất có liên quan đến Quân cô nương. Lý thế huynh chuẩn bị đối phó với y bằng cách nào ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Về vụ Quân cô nương, vãn bối rất lấy làm hối hận. Ngày trước vãn bối hay tin là song thân vãn bối bị phụ thân Quân cô nương hạ sát. Sau mới nghe việc này do Giang Nam Song Hiệp chủ mưu, nhưng trước đó vãn bối đã trót lỡ lầm mà bức tử song thân Quân cô nương rồi.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Người đã chết rồi. Việc đã qua trôi vào dĩ vãng. Lão phu muốn biết từ nay trở đi công tử định đối đãi với y ra sao mà thôi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Việc đó vãn bối đã nghĩ rồi và quyết không bao giờ cùng Quân cô nương động thủ nữa.

Vu Trường Thanh gật đầu nói :

- Thế là hay lắm ! Công tử nên biết mình đường đường là nam tử hán đại trượng phu không thể so

bì với đàn bà con gái được. Lão phu hy vọng Lý công tử nhẹ nhàng với Quân cô nương.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối có muốn hỏi điều gì nữa không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Có ! Đó là thủ pháp luyện kiếm của công tử.

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi :

- Sao ? Vãn bối có chỗ lầm lẫn ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm thuật tuyệt đối lừng lẫy trong võ lâm. Trên chốn giang hồ khó mà kiếm được một người thứ hai đủ tài như công tử.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Cái đó với thủ pháp của vãn bối có liên quan gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Theo chỗ lão phu biết thì người sử dụng nhiều Thất Tuyệt Ma Kiếm rất ảnh hưởng đến nhân tính. Về điểm này tưởng Lý thế huynh cũng biết rồi.

Lý Hàn Thu nói :

- Cái đó... Cái đó. Vãn bối chưa từng nghe gia sư cháu đề cập đến.

Vu Trường Thanh nói :

- Ngày trước lão phu đây đàm luận với lệnh sư có nhắc tới vấn đề này.

Lý Hàn Thu nói :

- Đã vậy thì vãn bối từ đây phải coi chừng mới được.

Vu Trường Thanh nói :

- Kiếm chiêu của lệnh sư tuy nhiên lợi hại nhưng vẫn không phải là kiếm pháp chính tông. Lão phu khuyên thế huynh một câu nên luyện thêm thứ kiếm thuật khác.

Lý Hàn Thu đáp :

- Cái đó vãn bối cần thỉnh giáp lão tiền bối.

Vu Trường Thanh nói :

- Được rồi ! Sáng mai lão phu sẽ truyền cho Lý thế huynh một ít kiếm pháp.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối định truyền kiếm pháp gì cho vãn bối ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Võ lâm thiên hạ nhiều ngành nhưng cùng một gốc. Kiếm pháp đại khái giống nhau. Dù nó không dùng để thắng địch chế thắng thì cũng luyện cho thân thể cường mạnh. Nếu đem võ công phân thành môn phái thì thứ kiếm pháp của lão phu đây là kiếm pháp theo phái Võ Đương.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi :

- Lão tiền bối ! Vãn bối muốn thỉnh giáo lão tiền bối một điều được chăng ?

Vu Trường Thanh cười đáp :

- Thế là rất công bằng ! Lão phu hỏi thế huynh đã nhiều rồi. Bây giờ dĩ nhiên thế huynh có quyền hỏi lại lão phu.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối tinh thông toán thuật có thể biết trước việc thành bại. Không hiểu có thật vậy chăng ?

Vu Trường Thanh mỉm cười hỏi lại :

- Thế huynh có tin thuyết bói toán không đã ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trước nay vãn bối vẫn không tin thuyết này, nhưng Tần cô nương cực lực chủ trương toán thuật của lão tiền bối xuất quỷ nhập thần. Mấy năm nay Phương Tú làm việc gì cũng được cái lợi là vì hắn nhờ lão tiền bối bói toán cho.

Vu Trường Thanh nói :

- Thuật bói toán rấ huyền diệu, nhưng lão phu không nhẫn nại được. Mấy năm nay Phương Tú bị

thuyết bói toán của lão phu mê hoặc. Đó cũng là vì hành vi của hắn không theo đường chính đạo, trong lòng đâm ra lo lắng, nên mới bói toán để mong tránh nạn.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phương Tú mỗi lần gặp chuyện nguy nan lại đến thỉnh giáp lão tiền bối trù tính kế hoạch giùm. Chắc không phải lão tiền bối gặp đâu nói đấy.

Vu Trường Thanh cười đáp :

- Phương Tú là kẻ tâm cơ thâm trầm. Bất cứ hành động gì cũng sắp đặt kế hoạch rất tinh vi từ trước. Lúc hắn đến tìm lão phu để hỏi về thành bại là lão phu lại mượn tiếng toán thuật, suy tính rồi nói ra sự thành bại. Úi cha ! Lão phu nhờ cách này mà cứu được khi người đồng thời dò được những chổ bí ẩn của Phương Tú không phải ít.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế là những âm mưu tác ác của Phương Tú lão tiền bối đã thuộc lòng rồi phải không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đáng tiếc là trong Phương phủ có cao nhân ẩn tàng. Tâm kế người này còn độc địa gấp mười Phương Tú. Thủ pháp y đã tuyệt diệu, hành vi lại thâm độc. Phương Tú còn kém y xa lắm.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối có biết người đó là ai không ?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Nói ra thật xấu hổ. Lão phu đã mấy lần muốn gieo giọng lưỡi hắn để dò hỏi danh tánh người kia mà đều không được mãn nguyện.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải Phương Tú cố ý né tránh không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Theo nhận xét của lão phu thì dường như Phương Tú có chổ khó nói. Có thể là hắn không muốn hay không dám nói tên họ người kia.

Lý Hàn Thu nói :

- Lão tiền bối quen biết nhiều người. Tiền bối thử nghĩ kỹ xem may ra có thấy dấu vết gì chăng.

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Trong lòng lão phu đã gia định mấy nhân vật nhưng không tài nào xác định được là ai.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối coi chừng có thể là Đàm Dược Sư được chăng ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Rất có thể là người này.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo chỗ vãn bối biết thì Đàm Dược Sư đúng là có cấu kết với Phương Tú. Có điều vãn bối chưa dò la được rành mạch giữa Đàm Dược Sư và Phương Tú có mối quan hệ thế nào ?

Vu Trường Thanh nói :

- Nếu Đàm Dược Sư quả hợp tác với Phương Tú thì tài trí Phương Tú còn kém Đàm Dược Sư xa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Có phải Đàm Dược Sư rất giỏi nghề thay hình đổi dạng ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu nghĩ rằng Đàm Dược Sư dù xuất hiện bằng chân tướng ở trên chốn giang hồ cũng không sao. Lão đã tinh thâm y đạo thì việc trá hình đối với lão là một việc rất tầm thường.

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Lão tiền bối coi Hàn công tử là hạng người nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Gã là một thiếu niên thông minh tài trí hơn đời, sau này đáng là một nhân vật lãnh tụ võ lâm. Chỉ đáng tiếc ở chổ gã sinh lầm cửa mà thôi.

Lý Hàn Thu buông tiếng thở dài hỏi :

- Lão tiền bối chuẩn bị đối phó với kiếp nạn giang hồ bằng cách nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Việc này trọng đại quá ! Sức lão phu không đủ đối phó. Kế hoạch ngày nay là tìm cách đưa tin này vào chùa Thiếu Lâm để chưởng môn phái đó hiệu triệu võ lâm hợp lực giải trừ kiếp nạn.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối chuẩn bị đi Thiếu Lâm một chuyến chăng ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Phải rồi ! Chuyến này không đi không được. Chúng ta đi thuyền trên sông là để tránh tai mắt của Phương Tú. Đồng thời mượn cơ hội này để lên chùa Thiếu Lâm.

Lý Hàn Thu nói :

- Té ra là thế.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão tiền bối ! Tại hạ còn thỉnh giáo một điều.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Trong mình Phương Tú hiện có năm chất kỳ độc, không hiểu là chân hay giả ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đó là sự thực.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đàm Dược Sư không thể giải trừ được chất độc trong mình hắn ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đàm Dược Sư chỉ tinh thâm về y đạo, không chuyên trị về độc thương. Lão phu e rằng trên thế gian này không ai trị được.

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu Đàm Dược Sư mà ở Phương Gia Đại Viện lại chữa khỏi độc thương cho Phương Tú thì e rằng hắn không giữ lời ước nữa.

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu không tính đến chuyện hắn giữ lời ước hay không, mà chỉ mong hắn không theo rõi tông tích, kiếm không ra được chúng ta đã đi về ngã nào.

Lý Hàn Thu chắp tay nói :

- Cao kiến của lão tiền bối khiến cho vãn bối khâm phục vô cùng.

Chàng chắp tay hỏi tiếp :

- Lão tiền bối có cần nghỉ ngơi không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Chúng ta đều mệt mỏi từ lâu nên nghỉ ngơi một lúc là phải.

Đoạn lão cất bước đi vài khoang thuyền.

Lý Hàn Thu cũng về phòng mình thì thấy chăn đệm chỉnh tề. Tần Nhi đang ngồi trên ghế gỗ nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng bước chân chàng làm cho nàng tỉnh dậy. Nàng ngó Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Tướng công mệt rồi phải không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cũng thường thôi. Tần cô nương ! Chúng ta đều là bạn hữu, bình đẳng như nhau. Từ mai cô nương bất tất phải buông màn trải đệm cho tại hạ nữa.

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu tỳ làm nha đầu đã quen, tự nhiên muốn giúp việc sắp đặt chăn màn cho bất cứ ai.

Lý Hàn Thu nhắc lại :

- Từ nay cô nương bất tất phải sửa soạn cho tại hạ nữa.

Tần Nhi nói :

- Không sao đâu. Cái đó bất quá tỳ nữ cất tay một cái là xong. Có gì mà Lý tướng công đáng để tâm ?

Nàng vừa nói vừa từ từ bước ra khỏi cửa phòng.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Tần cô nương ! Cô có mệt lắm không ?

Tần Nhi đã ra đến cửa khoang thuyền, nghe tiếng chàng liền ngoảnh cổ hỏi lại :

- Có việc gì không ?

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu cô nương không mỏi mệt thì hãy ngồi xuống đây nói chuyện lúc nữa được chăng ?

Tần Nhi gật đầu cười nói :

- Có gì mà chả được ?

Nàng trở gót từ từ đi vài ngồi xuống nguyên chỗ.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương đã thấy Quân cô nương chưa ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội thấy rồi. Cô ta đẹp lắm mà người trần tình dường như chẳng bận tâm đến nhân tình thế cô.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ bức tử song thân y. Chính mắt y trông thấy nên y căm hờn tại hạ rất sâu cay.

Tần Nhi nói :

- Cái đó không thể trách y được. Bất luận là ai cũng chẳng tài nào quên được mối thù máu chảy ruột mềm.

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Vì thế mà chúng ta ở cùng thuyền với y, tại hạ cảm thấy không yên ổn lắm.

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội muốn thay mặt công tử đến đả thông cùng cô ta được chăng ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Không cần đâu ! Trong lòng cô căm hận tại hạ mà Tần cô nương đi khuyên y chỉ tổ gây thêm mối nghi ngờ.

Tần Nhi đột nhiên động tâm hỏi :

- Công tử hỏi chuyện này là có dụng ý gì ?

Lý Hàn Thu ngó Tần Nhi hỏi :

- Trong lòng cô nương nghĩ gì vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Công tử còn có lòng muốn giết y nên hy vọng nói cho tiểu muội động tâm chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Hỡi ôi ! Nửa năm trước tại hạ quả có ý ấy, nhưng bây giờ thì thôi rồi.

Tần Nhi tưởng chừng cởi được khối đá nặng trĩu đeo trong lòng, nàng mỉm cười hỏi :

- Tiểu muội đi hỏi sư phụ xem lão nhân gia chuẩn bị an bài Quân cô nương cách nào ?

Lý Hàn Thu cười nói :

- Cô nương bất tất phải nóng nẩy. Sáng mai hãy hỏi cũng chưa muộn. Tại hạ muốn bàn định với cô nương, mong cô nương lượng hiểu cho một việc.

Tần Nhi cười hỏi :

- Quả nhiên ngoài cung đàn còn có âm điệu khác, việc gì công tử thử nói nghe ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ muốn rời khỏi nơi đây. Có thế mới tiện cho Quân cô nương cùng tại hạ.

Tần Nhi bỗng lộ vẻ buồn rầu hỏi :

- Công tử định đi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Vì tại hạ còn ở đây là một điều bất tiện cho Quân cô nương.

Đột nhiên Tần Nhi cúi đầu xuống hỏi :

- Còn tiểu muội thì sao ? Ở lại đây hay đi theo công tử ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Ý cô nghĩ thế nào ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội muốn đi theo công tử nhưng e rằng công tử không chịu.

Lý Hàn Thu nói :

- Tần cô nương ! Tại hạ nghĩ rằng cô nên thương lượng cùng lệnh sư rồi sẽ quyết định. Cô nương đi theo hay ở lại đều được cả. Tại hạ dời khỏi đây rồi cũng chưa nhất định đi đâu. Có điều tại hạ cảm thấy nên tránh Quân cô nương là hơn. Cô ta nghĩ đến tại hạ mà còn ở trên thuyền này thì ăn không ngon ngủ không yên.

Đột nhiên Tần Nhi cảm thấy mối đồng tình. Nàng từ từ tiến đến trước mặt Lý Hàn Thu, nói bằng một giọng rất ôn nhu :

- Cái này không thể trách công tử được. Công tử cũng không nên hối hận quá nhiều. Lúc đó công tử chứa chất mối cừu hận trong lòng thì dĩ nhiên khó mà tránh khỏi chuyện giết người. Công tử không giết Quân cô nương cũng có dạ nhân từ rồi đó.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói :

- Cô nương bất tất phải an ủi tại hạ. Vừa rồi tại hạ đã nói chuyện với Vu lão tiền bối khá lâu. Lão nhân gia trong lòng đã tính kỹ mới đưa Quân cô nương về thuyền, chắc là lão nhân gia có chổ dụng tâm nào đó. Tại hạ Ở lại đây có điều không ổn.

Tần Nhi dịu dàng gật đầu nói :

- Được rồi ! Tiểu muội đi hỏi sư phụ, sáng mai chúng ta sẽ quyết định nên chăng ?

Lý Hàn Thu đứng dậy đáp :

- Đêm đã khuya rồi. Cô nương nên đi nghỉ thôi.

Tần Nhi nói :

- Công tử cũng nên nằm duỗi mình nghỉ ngơi một lúc.

Lý Hàn Thu gật đầu cười nói :

- Phải đó ! Tại hạ cũng cần nghỉ cho lại sức.

Tần Nhi từ từ trở gót cất bước đi ra.

Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Tần Nhi ra khỏi phòng rồi mới nhẹ buông tiếng thở dài rồi để nguyên quần áo nằm nghỉ.

Mấy bửa nay thân thể cùng tâm trí đều mệt nhọc, chàng ngả lưng xuống giường ngủ say lúc nào không biết.

Chẳng hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu. Lý Hàn Thu tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ.

Chàng mở mắt ra thấy mình đắp chăn bông, không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Ta để nguyên áo nằm rồi nằm ngủ say. Ta nhớ mình không đắp chăn mà ai lấy chăn đắp cho ta, ta cũng chẳng hay biết gì hết.

Nghĩ vậy chàng đứng phắt dậy miệng lẩm bẩm :

- Người nào vào khoang thuyền đắp chăn cho mà ta không biết. Giả tỷ họ giết ta thật dễ như chơi.

Trong lúc nhất thời, lòng chàng nổi lên bao mối nghi ngờ. Chàng nhìn ra cánh cửa khép hờ ngơ ngẩn xuất thần.

Đột nhiên cửa khoang thuyền mở ra. Tần Nhi vừa cười vừa bước vào hỏi :

- Công tử thức rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ vừa mới thức dậy.

Chàng ngừng một chút rồi hỏi :

- Tần cô nương ! Có phải lúc nãy cô vừa qua đây không ?

Tần Nhi tủm tỉm cười đáp :

- Công tử ngủ bỏ quên cả đóng cửa khoang thuyền. Tiểu muội thấy mở cửa tiến vào coi. Ngờ đâu trong lúc còn đang ngần ngừ...

Bỗng nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Quân cô nương đột nhiên xuất hiện ở ngoài lối đi.

Lý Hàn Thu giật mình kinh hãi hỏi :

- Quân Trung Phụng ư ?

Tần Nhi đáp :

- Phải rồi ! Chính là Quân Trung Phụng.

Lý Hàn Thu hồi hộp hỏi :

- Y định giết tại hạ phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Không hiểu y có dụng ý gì ? Chỉ thấy y đứng ở cửa khoang thuyền tần ngần hồi lâu không chịu bỏ đi. Sau y nghe tiếng tiểu muội hắng giọng mới hấp tấp trở gót.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Y có tiến vào không ?

Tần Nhi đáp :

- Y đứng ngoài rồi sau bỏ đi. Tiểu muội vào phòng thấy ngọn gió sông thổi lạnh buốt mà công tử ngủ say chẳng đắp chăn đệm chi hết.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế rồi cô nương lấy chăn đắp cho tại hạ phải không ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế ! Tiểu muội đắp chăn cho công tử rồi khép cửa khoang thuyền lại.

Lý Hàn Thu nhìn Tần Nhi hỏi :

- Tần cô nương ! Thế đêm qua cô nương không ngủ ư ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội muốn đến nói cho công tử hay, nhưng công tử ngủ say nên không tiện đánh thức.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế là cô ngồi không suốt đêm.

Chương 133: Phải Chăng Phương Phủ Nhiều Nơi Rùng Rợn

Tần Nhi mỉm cười hỏi :

- Sao công tử biết ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ đoán thôi chẳng hiểu có đúng hay không ?

Tần Nhi nói :

- Công tử đoán trúng đó. Tiểu muội cũng muốn ngủ nhưng sợ Quân cô nương đi rồi trở lại nên không dám ngủ.

Lý Hàn Thu đứng dậy chắp tay vái dài nói :

- Không những cô nương cứu tại hạ mà còn chịu nhọc mệt một đêm coi giữ tại hạ nữa. Vụ này khiến cho tại hạ cảm kích vô cùng.

Tần Nhi cười mát nói :

- Công tử bất tất phải cảm ơn tiểu muội. Tiểu muội chỉ mong rằng từ nay trở đi...

Bỗng mặt nàng nóng bừng im miệng không nói nữa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Từ nay trở đi làm sao ?

Tần Nhi thở phào một cái đáp :

- Từ nay Lý công tử đừng bỏ rơi tiểu muội như thế là được rồi.

Lý Hàn Thu sửng sốt. Chàng cảm thấy trong câu này bao hàm nhiều ý nghĩa. Trong lúc nhất thời chàng không biết trả lời thế nào được.

Tần Nhi hít mạnh một hơi vừa đưa tay lên vuốt lại mái tóc dài vừa hỏi :

- Sao công tử sợ rồi chăng ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Sợ cái gì ?

Tần Nhi hỏi :

- Công tử không sợ mà sao lại không nói ?

Lý Hàn Thu khẻ thở dài đáp :

- Tại hạ bức tử song thân Quân Trung Phụng. Dĩ nhiên trong lòng nàng phải ôm mối huyết hải thâm cừu. Thế mà hai người cùng ở một thuyền thường chạm trán nhau, khiến y khó mà quên được cừu hận.

Tần Nhi nghe Lý Hàn Thu không trả lời thẳng vào câu hỏi của mình và có ý lẩn tránh nhưng nàng không tiện căn vặn, liền hỏi sang chuyện khác :

- Công tử chuẩn bị dời khỏi nơi đây ư ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Tại hạ tưởng mình ra đời chỉ có một việc trả thù cho song thân. Không ngờ lại gây vào bao nhiêu chuyện ân oán trên chốn giang hồ. Hiện nay đang bị lôi cuốn vào giữa hai ngã chính tà và rồi đây còn dính líu đến bao nhiêu chuyện thị phi cùng những cuộc đấu tranh thảm khốc. Tại hạ không nỡ sát hại Quân cô nương. Nhưng cũng không muốn cô giết mình vì còn bao nhiêu việc chưa làm xong. Nếu ở cùng thuyền với nhau mà cô vẫn để dạ báo thù thì biết đâu mà đề phòng cho xiết được. Chỉ còn cách dời khỏi nơi đây là may có thể tránh được trường kiếp sau này.

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội nghĩ rằng Phương Tú để tâm mưu hại công tử còn gớm hơn là Quân cô nương. Nếu công tử dời khỏi thuyền này thì hắn cứ việc phái người tập kích đường hoàng. Hai bên xẩy cuộc động thủ tiểu muội cũng tin rằng công tử không đến nỗi thất bại hay ít ra là có thể công tử cũng phá vòng vây chạy thoát. Có điều bọn họ ngấm ngầm bày kế ám toán thì công tử khó mà đề phòng cho xiết được.

Lý Hàn Thu chậm rãi nói :

- Dù sao lên bờ tương đối vẫn an toàn hơn là ở trên thuyền này.

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Công tử biết Phương Tú nhiều hơn tiểu muội thật. Quân cô nương bất quá là một thiếu nữ mới mười tám mười chín tuổi đầu võ công đã thua công tử mà mưu cơ cũng chẳng thâm hiểm được hai chúng ta. Chỉ coi chừng một chút, phòng bị cô hạ thủ đánh lén là xong chứ chẳng khó gì. Còn đối với Phương Tú thì đâu phải chuyện dễ dàng. Nếu chỉ vì sự an toàn mà nói thì tiểu muội nghĩ rằng công tử ở dưới thuyền còn an ninh hơn lên bờ nhiều lắm.

Lý Hàn Thu khẻ hỏi :

- Tần cô nương ! Còn có một việc e rằng cô nương chưa rõ.

Tần Nhi hỏi :

- Việc gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Việc liên quan đến Vu lão tiền bối...

Tần Nhi hỏi :

- Sư phụ tiểu muội làm sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lệnh sư mượn con thuyền này làm chổ ẩn thân chắc lão gia còn có chổ dụng tâm khác.

Tần Nhi hỏi :

- Dụng tâm gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lão nhân gia muốn cho Phương Tú không tài nào lần ra hành tung để bí mật lên chùa Thiếu Lâm.

Tần Nhi "ủa" lên một tiếng rồi hỏi :

- Có chuyện đó ư ? Tiểu muội chưa từng nghe sư phụ nói tới.

Lý Hàn Thu nói :

- Công cuộc sắp đặt của Phương Tú gần thành tựu đến nơi. Nếu không giác ngộ đồng đạo võ lâm kịp thời để tập trung lực lượng mà tiêu trừ, lại chờ đến lúc Phương Tú chuẩn bị xong mới cử động thì khi đó chẳng những quyền chủ động bị Phương Tú thao túng, mà lực lượng hắn càng mạnh nữa. Dù

phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương có lãnh đạo bạn hữu võ lâm khắp thiên hạ để chống chọi với hắn thì biết bao người bị nạn huyết kiếp.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Sư phụ hoài bão tấm lòng tế thế, nhưng lão nhân gia đã quên một điều.

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Điều gì ?

Tần Nhi đáp :

- Phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương đều có người bị cầm tù trong Phương Gia Đại Viện. Tiểu muội chẳng thể tin là chưởng môn phái này không biết đến.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Nếu chưởng môn hai phái mà biết rõ nội tình thì sao lại không đến chất vấn.

Tần Nhi đột nhiên nhớ đến một chuyện gì trọng đại khủng khiếp. Bỗng nàng tái mặt nói :

- Trong Phương Gia Đại Viện có một nơi phòng bị rất nghiêm mật và nhiều chuyện rất thần bí, bất cứ ai cũng không thể tới nơi được. Chỉ có mình Phương Tú ra vào, mà chính hắn cũng hạn chế thời khắc...

Cặp mắt trợn tròn xoe nàng nói tiếp :

- Một bửa tiểu muội đi lầm vào cấm địa, suýt chút nữa bị chết uổng mạng.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phương Tú muốn sát hại cô nương ư ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không phải ! Phương Tú đã cứu tiểu muội.

Lý Hàn Thu "ồ" lên một tiếng rồi hỏi :

- Cô nương đã trông thấy gì ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội chẳng trông thấy gì hết, nhưng biết là một địa phương có nhiều chuyện thần bí rùng rợn. Xung quanh chổ cấm địa này đầy khói độc khiến cho người lạc vào phải ngất đi. Tiểu muội cũng vì bị trúng phải khói mà hôn mê bất tỉnh.

Lý Hàn Thu thở dài hỏi :

- Cô nương chưa trông thấy gì mà sao đã biết mà phải rùng rợn ?

Tần Nhi thở phào một cái, nét mặt chưa hết vẻ kinh hãi, nàng đáp :

- Sau tiểu muội để ý mới phát giác ra địa phương này ngoài Phương Tú chỉ mấy người mặc quần áo đặc biệt mới xuyên qua được. Vả lại thường thường khiêng một cái võng nào đi vào…

Lý Hàn Thu lấy làm lạ ngắt lời :

- Khiêng một cái võng đi vào ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng thế ! Tiểu muội rất lấy làm kỳ. Mỗi lần có kẻ tiến vào khu bí mật là dường như lại khiêng một người đem theo, nhưng không thấy khiêng người ra bao giờ.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thế thì lạ thật ! Nhưng trên võng có đúng là đặt người nào không ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội không xác định võng đó nhất định khiêng người nhưng tiểu muội coi hình dạng thì ngoài người ra không thể là vật gì khác được.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Bọn họ khiêng người vào khu phòng vệ nghiêm mật là có dụng tâm gì ?

Tần Nhi đáp :

- Khi đó tiểu muội chỉ cảm thấy là một chuyện kỳ quái. Sau nghĩ kỹ lại thì việc này còn thần bí rùng rợn hơn nữa.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Chuyện này đúng không phải là giản dị. Nhất định bên trong có điều bí hiểm khả nghi.

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Vụ kỳ quái này cô nương đã nói với ai chưa ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Chưa ! Tiểu muội nhận thấy việc này hầu như quái đản, nói cho người khác nghe, chắc họ cũng chẳng tin nào.

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ tin rằng đây không những là một việc kỳ quái mà còn là việc rất trọng đại nữa. Hay hơn hết là cô nương kín chuyện. Vụ này đến tay Phương Tú, tại hạ e rằng hắn còn thay đổi nhiều trò biến ảo.

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Bửa nay tiểu muội mới nói với công tử đây là người thứ nhất.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Anh chàng Hàn công tử có vào khu đó bao giờ chưa ?

Tần Nhi đáp :

- Không.

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương thử nghĩ coi. Việc này trọng đại vô cùng !

Tần Nhi nói :

- Ít ra là tiểu muội chưa thấy Hàn công tử tiến vào khu bí mật lần nào.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Trong Phương Gia Đại Viện đã có khu thần bí như vậy, Hàn công tử có biết hay không ?

Tần Nhi đáp :

- Y biết hay không, tiểu muội cũng không hiểu, nhưng y chưa từng đề cập đến chuyện này với tiểu muội bao giờ.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại hạ cảm thấy việc này kỳ bí trọng đại mà không sao đoán ra được bọn họ làm gì.

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội còn cảm thấy có điều rùng rợn nữa.

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên thở phào một cái rồi hỏi :

- Sao cô nương không thỉnh giáo lão coi ?

Tần Nhi hỏi :

- Thỉnh giáo ai ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Thỉnh giáo lệnh sư. Lão nhân gia kiến văn quảng bác, may thì tìm ra được đáp án. Dù sao lão nhân gia còn cụ thể hơn chúng ta.

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội nhận thấy vụ này có điều quái dị nên không hề mở miệng. Mình nói ra thật chẳng tin ai.

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng tại hạ tin rồi.

Tần Nhi nói :

- Dĩ nhiên công tử khác người.

Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Giữa tại hạ và người ngoài có chỗ nào khác nhau ?

Tần Nhi đáp :

- Chúng ta ở với nhau đã lâu ngày. Công tử biết tiểu muội không nói dối và lừa gạt công tử.

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Tần cô nương ! Tại hạ đã nghĩ đi nghĩ lại thì vụ này thật là đáng sợ.

Tần Nhi nói :

- Hễ không nghĩ tới thì thôi, hễ mỗi khi nghĩ tới lại cảm thấy đấy không phải là chuyện tầm thường.

Lý Hàn Thu nói :

- Đúng thế ! Phương Tú đã đáo để lại thêm Đàm Dược Sư là tay y đạo tuyệt luân khiến cho vụ này biến thành cực kỳ phức tạp.

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu muội đi kiếm sư phụ. Nếu lão nhân gia lên chùa Thiếu Lâm ra mắt chương môn phương trượng thì nên đề cập đến chuyện này.

Đoạn nàng dắt tay Lý Hàn Thu đi vào khoang thuyền đến phòng Vu Trường Thanh nghỉ.

Cửa phòng hé mở. Vu Trường Thanh hiển nhiên đã dậy rồi.

- Vào đây !

Tần Nhi ngó vào thấy Vu Trường Thanh đang ngồi xếp bằng trên giường. Quân Trung Phụng cũng ngồi bên cạnh.

Lý Hàn Thu toan trở ra thì Vu Trường Thanh gật đầu cười nói :

- Mời Lý thế huynh vào đây.

Quân Trung Phụng từ từ đứng dậy nói :

- Đệ tử xin đi trước.

Nàng nghiêng mình thi lễ rồi cất bước đi ra ngoài. Nàng lật đật lướt qua bên mình Lý Hàn Thu mà không ngó chàng cùng Tần Nhi một cái nào.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói :

- Lý thế huynh ! Y thật là đau khổ, chịu đựng biết bao nhiêu chuyện khinh khi lấn át. Thế huynh nên lượng thứ cho y về thái độ lạnh lùng.

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối rất hối hận với Quân cô nương thì khi nào còn dám phiền trách cô về thái độ thất thường.

Vu Trường Thanh khen rằng :

- Lý thế huynh quả là con người có cặp mắt khoan hoà mà thông tuệ. Thất Tuyệt Ma Kiếm dường như không nuôi tính cách thích giết người đối với thế huynh.

Lý Hàn Thu cười mát nói :

- Lão tiền bối quá khen rồi !

Vu Trường Thanh ngó Tần Nhi hỏi :

- Ngươi kiếm ta có việc gì ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử nhớ tới một việc đã cùng Lý tướng công đàm đạo mãi mà không sao hiểu rõ được nội vụ, nên lại trình bày cùng sư phụ.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Việc gì ?

Tần Nhi đáp :

- Trong Phương Gia Đại Viện có một chỗ phòng bị rất nghiêm mật. Nơi đó cực kỳ thần bí !

Vu Trường Thanh hỏi :

- Thần bí như thế nào ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử ngấm ngầm dòm ngó thì thấy những người ăn mặc một cách đặc biệt khiêng võng đi vào chỗ bí mật đó ?

Vu Trường Thanh chau mày hỏi :

- Trên võng để cái gì ?

Tần Nhi đáp :

- Dường như là người.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Người ư ? Ngươi không trông lầm chứ ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử không nhìn rõ lắm. Nhưng cái võng kia ngoài việc dùng để khiêng người thì không dùng làm gì nữa.

Vu Trường Thanh thủng thẳng hỏi :

- Ngươi nhìn thấy mấy lần ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử đã ngó thấy đến bốn, năm lần. Lúc đó chỉ cảm thấy là một việc kỳ bí nhưng nay nghĩ lại thì vụ này còn đáng khủng khiếp nữa.

Vu Trường Thanh ngửa mặt lên thở ồ ồ nói :

- Đây đúng là một việc trọng đại kinh người...

Lý Hàn Thu khẻ thở dài hỏi :

- Lão tiền bối biết nhiều hiểu rộng có thể suy đoán Phương Tú hành động kỳ bí này để làm gì không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Vụ này trong lúc nhất thời lão phu cũng không thể quyết đoán được. Nhưng chắc chắn đây là một âm mưu rất trọng đại không còn sai nữa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Chúng ta làm thế nào để dọ thám cho ra nội tình ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Trừ phi tìm cách trà trộn vào nơi đó mới có thể biết rõ được, ngoài ra không còn có phương pháp nào khác.

Lý Hàn Thu động tâm hỏi :

- Lão tiền bối có biện pháp nào để trà trộn vào được không ?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Vụ này đã xảy ra rồi, vội vàng cũng không làm gì được. Còn việc lão phu lên chùa Thiếu Lâm thì không thể trì hoãn được.

Lý Hàn Thu chợt nhớ tới lời Tần Nhi liền nói :

- Trong Phương Gia Đại Viện có cầm tù khá nhiều cao nhân phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương. Chưởng môn hai phái này chắc đã biết rồi.

Vu Trường Thanh nói :

- Hỡi ơi ! Họ có biết qua một chút nội tình chăng chứ không thể hiểu tường tận được.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Dường như lão tiền bối có định kiến như vậy rồi chăng ?

Vu Trường Thanh cười lạt hỏi lại :

- Lý thế huynh ! Lão phu muốn ủy thác một việc, chẳng hiểu Lý thế huynh có ưng chịu không ?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Lão phu đã định sau đây nửa tháng mới khởi hành lên chùa Thiếu Lâm, nhưng bây giờ lão phu lại muốn đi sớm hơn.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối định bao giờ khởi hành ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu muốn đi ngay tối nay.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối muốn giao cho vãn bối việc gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu muốn mời Lý thế huynh ở lại trên thuyền thêm mấy bửa. Lão phu tuy hành động rất cẩn thận, nhưng tai mắt của Phương Tú bố trí khắp nơi, chưa chắc mình đã trốn khỏi tai mắt giám thị của bọn chúng. Vì thế mà lão phu muốn lưu Lý thế huynh ở lại trong thuyền. Kiếm thuật của thế huynh có

thể bảo vệ được cho hai thiếu nữ yếu ớt nếu gặp gia nhân của Phương Tú phái đến lập tức.

Lý Hàn Thu tưởng đến từ biệt, không ngờ Vu Trường Thanh lại nói trước việc lưu chàng lại. Chàng trợn mắt há miệng không biết nói sao.

Vu Trường Thanh nói :

- Hỡi ơi ! Lão phu cũng biết trong lòng Lý thế huynh rất khó xử nhưng hy vọng thế huynh ráng giúp cho. Còn như Quân cô nương...

Tần Nhi hỏi ngay :

- Sư phụ sẽ đem y đi phải không ?

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Coi bề ngoài thì dường như Phương Tú mưu hại ta rất gấp, mà thực ra hắn dụng tâm hạ sát Quân cô nương còn gắt hơn đối với ta...

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Một là Phương Tú muốn giết người để bịt miệng. Hai là vì hắn tưởng trong tay Quân cô nương đã lấy được vật gì đó.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vật gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Dường như là một bức họa.

Lý Hàn Thu nghe Vu Trường Thanh nói một cách hàm hồ, chàng không tiện hỏi vặn.

Vu Trường Thanh lại nói :

- Lý thế huynh ở lại đây bảo vệ cho Quân cô nương thì vừa giải trừ được mối ân oán giữa hai bên vừa bảo vệ được một vật trọng yếu trong võ lâm không để lọt vào tay Phương Tú.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Dĩ nhiên lão phu sẽ có chỗ đền đáp Lý thế huynh.

Lý Hàn Thu nói :

- Lão tiền bối dạy quá lời.

Vu Trường Thanh thò tay vào bọc lấy ra một cuốn sách mỏng. Lão ngó Tần Nhi nói :

- Đây là bút lục về mấy chiêu kiếm pháp ta đã chép ra để giao cho ngươi. Trong thời gian ngươi ở lại trên thuyền gắng mà luyện võ. Đại khái luyện trong thời gian chừng hơn một tháng là có thể thành thuộc.

Tần Nhi ngập ngừng hỏi :

- Còn bọn Tiểu Kiện...

Vu Trường Thanh ngắt lời :

- Bọn chúng tư chất kém lắm, luyện kiếm không thể thành công lớn lao được. Ta đã an bài cho chúng bằng cách khác.

Tần Nhi hỏi :

- Còn Quân cô nương thì sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Kể về tài hoa và trí tuệ thì các ngươi khó lòng bằng y.

Lão nói câu này tựa hồ kể cả Lý Hàn Thu vào đấy.

Tần Nhi sửng sốt ngập ngừng đáp :

- Đệ tử tư chất ngu muội khó lòng bì kịp Quân cô nương đã đành, nhưng Lý tướng công...

Vu Trường Thanh ngắt lời :

- Về thể chất luyện võ thì Lý thế huynh dĩ nhiên là hay hơn Quân cô nương rồi. Nhưng tài năng và thông tuệ của y quyết không kém Lý thế huynh.

Tần Nhi hỏi :

- Vì thế mà sư phụ thu y vài môn trường phải không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cái đó chưa có đâu. Dù ta có truyền cho y thì cũng chỉ được phần nào mà thôi.

Tần Nhi nói :

- Sư phụ ! Sư phụ đã lưu Lý tướng công ở lại đây thì câu chuyện từ đáy lòng chẳng thể không nói ra được.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Chuyện gì ?

Tần Nhi đáp :

- Đêm qua Quân cô nương muốn đâm chết Lý tướng công.

Vu Trường Thanh sửng sốt hỏi :

- Có chuyện ấy ư ?

Tần Nhi đáp :

- Đúng cả trăm phần trăm. Chính mắt đệ tử trông thấy.

Vu Trường Thanh nói :

- Nếu vậy thật là kỳ.

Chương 134: Bí Ẩn Của Quân Trung Phụng Bị Khám Phá

Tần Nhi hỏi :

- Có điều chi kỳ lạ ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu đã nói chuyện với y thì thấy giọng lưỡi y dường như không có dụng tâm sát hại Lý thế huynh. Ta e rằng trong vụ này có chỗ hiểu lầm.

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói :

- Vãn bối đã bức tử song thân y chính mắt y trông thấy. Bình nhật có thể y không nghĩ đến chuyện báo thù, nhưng y nhìn thấy vãn bối tất nhớ tới tình trạng song thân bị thảm tử nên lửa giận lại bốc lên khó lòng ngăn trở được.

Vu Trường Thanh nói :

- Lý thế huynh nói vậy cũng có lý, nhưng Quân cô nương là con người sáng suốt rất hiểu cảnh ngộ. Gần một năm nay y thành người từng trãi , tựa hồ đã sống thêm mấy chục năm, vì y đã gặp biết bao nhiêu người tồi bại. Đồng thời y đã hiểu rõ hành vi của song thân y ngày trước, chính y cũng lấy làm bất mãn. Lão phu tin là có thể thuyết phục được y.

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Lão tiền bối định đi trong thời gian bao lâu ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cả đi lẫn về ước chừng ngoài hai mươi hôm.

Lý Hàn Thu nói :

- Được rồi ! Vãn bối ở lại trong thuyền để bảo vệ cho mọi người. Cứ hết thời hạn một tháng, mà lão tiền bối chưa về thì vãn bối cũng không thể chờ được nữa.

Vu Trường Thanh mỉm cười nói :

- Vậy chúng ta nhất định cứ thế.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão phu có mấy lời nói ra mong rằng Lý thế huynh đừng giận.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Điều chi ?

Vu Trường Thanh đáp:

- Chúng ta là nam tử đại trượng phu không nên cố chấp với đàn bà con gái bất cứ trong trường hợp nào.

Lý Hàn Thu cười đáp :

- Vãn bối hiểu rồi. Trừ phi Quân cô nương muốn giết chết vãn bối, còn ngoài ra bất cứ điều gì vãn bối cũng nhẫn nại được.

Vu Trường Thanh nói :

- Những bật đại anh hùng hào kiệt cần phải có khí độ như vậy.

Tần Nhi đột nhiên hỏi xen vào :

- Sư phụ ! Sư phụ truyền cho Quân cô nương thứ gì ?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Lão phu truyền cho y một chút về toán thuật.

Tần Nhi hỏi :

- Toán thuật đã chắc gì là linh nghiệm ? Sư phụ truyền cho y môn đó há chẳng khiến y lạc đường ư ?

Vu Trường Thanh cười mát đáp :

- Toán thuật có khi không chuẩn đích phần lớn vì hoàn cảnh của người coi.

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Người coi toán thuật cần phải công chính, tỉnh táo. Nếu bụng dạ thiên lệch thì toán thuật mất linh nghiệm.

Tần Nhi nói :

- Té ra là thế !

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Nếu một người luyện đến chỗ thuần nhất, thân tình cũng không làm cho ảnh hưởng thì lại khác hẳn.

Tần Nhi cảm thấy mình hỏi quá nhiều, nàng nở một nụ cười bẽn lẽn hỏi :

- Sư phụ ! Đệ tử muốn hỏi điều nữa được không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Dĩ nhiên là được. Trong lòng ngươi có chỗ nào hoài nghi thì cứ nói hết ra đừng để trong lòng cho khó chịu. Ta hy vọng khi ta vắng nhà các ngươi ở với nhau một cách hoà hảo.

Tần Nhi nói :

- Lý tướng công đã chịu lời thì không còn gì thay đổi nữa. Vấn đề là ở Quân cô nương. Nếu cô không tài nào lượng giải thì chỉ trong vòng một tháng cũng khó ở với nhau được.

Vu Trường Thanh đáp :

- Ta sẽ thuyết phục y.

Tần Nhi hỏi :

- Sư phụ có nên đưa đệ tử đến gặp Quân cô nương không ?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được ! Bây giờ chúng ta đi gặp y.

Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Công tử chịu khó chờ đây một chút.

Lý Hàn Thu gật đầu cười nói :

- Tại hạ xin kính cẩn chờ đợi.

Vu Trường Thanh dẫn Tần Nhi đi thẳng vào phòng Quân Trung Phụng.

Dường như Quân Trung Phụng đã dự biết có người vào, nàng ngồi chờ từ trước rồi.

Nàng đã thấy hai người vào phòng liền đứng dậy vái chào và nói :

- Mời sư phụ ngồi đây.

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Cô đừng kêu ta bằng sư phụ vì chúng chưa thành sư đệ.

Quân Trung Phụng nói :

- Sớm muộn gì cũng đến thế.

Vu Trường Thanh nói :

- Không được đâu. Chắc cô phải đi kiếm lấy một vị danh sư khác.

Lão sợ Quân Trung Phụng hỏi nhiều liền nói tiếp :

- Đây là Tần cô nương. Y cũng mới là ký danh đệ tử của lão phu.

Quân Trung Phụng nghiêng mình chúc cầu vạn phúc rồi nói tiếp :

- Mời Tần thư thư ngồi.

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội không dám tiếp nhận đại lễ này của Quân cô nương.

Vu Trường Thanh khẻ đằng hắng một tiếng rồi tiếp :

- Các ngươi bất tất phải khách sáo nữa. Chúng ta đi ngay vào chính đề là chuyện khẩn yếu.

Lão đưa mắt nhìn Quân Trung Phụng nói :

- Phụng nhi ! Ta phải rời khỏi nơi đây ít bửa.

Quân Trung Phụng gật đầu đáp :

- Vãn bối biết rồi.

Vu Trường Thanh nói :

- Trong thời gian đó lão phu e rằng không chiếu cố cho cô được.

Quân Trung Phụng nói :

- Vãn bối đành tự giữ mình.

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu đi rồi cô ở lại trong thuyền với Lý Hàn Thu trong chừng một tháng.

Quân Trung Phụng thở dài nói :

- Đệ tử biết rồi.

Tần Nhi khẻ nói :

- Quân cô nương ! Lý Hàn Thu rất hối hận với cô nương. Chỉ cần sao cô nương dung thứ cho y là chúng ta có thể cùng nhau vui vẻ ở trong thuyền này.

Quân Trung Phụng nói :

- Võ công tiểu muội không địch nổi y. Y muốn ra tay giết tiểu muội lúc nào nên lúc ấy. Nếu không ở với y tử tế thì chỉ có một đường chết.

Tần Nhi nói :

- Nghe giọng lưỡi Quân cô nương thì dường như hãy còn căm hận Lý Hàn Thu rất sâu cay.

Quân Trung Phụng hỏi :

- Dịch địa thư thư chính mắt nhìn thấy một người bức tử song thân liệu thư thư đối với người đó không xúc động được chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Cô nương hãy nghĩ đến trước kia lệnh tôn đã hạ sát toàn gia Lý Hàn Thu thì chắc cô cũng nguôi giận một phần.

Quân Trung Phụng nói :

- Chính vì thế mà tiểu muội chưa nghĩ tới chuyện báo thù.

Tần Nhi "ồ" lên một tiếng. Nàng toan nói về chuyện hôm qua nàng hồi hộp ở trong khoang thuyền Lý Hàn Thu, nhưng rồi nàng lại nhịn không thốt ra.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói :

- Lão phu hy vọng các người lấy đại cuộc làm trọng mà ráng nhẫn nại thì mới nên việc được.

Quân Trung Phụng nói :

- Xin sư phụ cứ yên lòng. Sư phụ đã để lại cho một cuốn sách đệ tử phải nghiên cứu cả tháng trời cũng chưa hết. Sư phụ đi khỏi rồi, đệ tử cứ ở trong khoang thuyền suốt tháng với cuốn sách đó không bước chân ra cửa, để chờ sư phụ trở về.

Vu Trường Thanh nói :

- Không cần phải thế. Lý thế huynh đã hứa lời với lão phu quyết không có hành động gì bất lợi cho Quân cô nương cả. Chỉ cần cô nhẫn nại là yên.

Quân Trung Phụng nói :

- Đệ tử xin ghi nhớ !

Vu Trường Thanh quay lại ngó Tần Nhi nói :

- Về mặt Lý công tử ngươi nên để tâm một chút.

Tần Nhi nói ngay :

- Chỉ cần Quân tỷ tỷ quên lãng thù xưa. Còn về phía Lý công tử thì đệ tử xin bảo đảm.

Vu Trường Thanh nói :

- Vậy thì tốt lắm. Công việc cứ quyết định như vậy.

Tần Nhi đứng lên nghiêng mình thi lễ với Quân Trung Phụng rồi hỏi:

- Tỷ tỷ ! Sư phụ đi rồi, thỉnh thoảng tiểu muội có thể vào phòng tỷ tỷ ngồi chơi được chăng ?

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Hay lắm ! Nếu tỷ tỷ không rẽ bỏ, thì tiểu muội rất hoan nghênh.

Tần Nhi nói :

- Tỷ tỷ hãy nghĩ đi ! Tiểu muội sẽ vào thăm tỷ tỷ luôn.

Quân Trung Phụng đứng lên nói :

- Sư phụ cùng tỷ tỷ thủng thẳng đi. Xin tha thứ cho đệ tử khỏi đưa chân.

Vu Trường Thanh gật đầu rảo bước ra khỏi khoang thuyền.

Tần Nhi chạy theo khẻ gọi :

- Sư phụ !

Vu Trường Thanh không nói gì rảo bước về phòng mình.

Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ, theo sát Vu Trường Thanh cũng tiến vào.

Vu Trường Thanh xoay tay khép cửa ngó Tần Nhi hỏi :

- Ngươi có nhìn thấy gì không ?

Tần Nhi sửng sốt hỏi lại :

- Nhìn thấy gì đâu ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Hỡi ơi ! Nếu lão phu không vào phòng Quân cô nương ngồi một lúc thì không thể ngờ được.

Tần Nhi trầm tư một lúc rồi nói :

- Đệ tử chỉ thấy y lạnh nhạt. Sự lạnh nhạt này xa hẳn với tuổi của y.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Ngoài ra ngươi còn thấy gì nữa không ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử không trông thấy chỗ đặc biệt nào khác.

Vu Trường Thanh nói :

- Chính mắt y nhìn thấy cảnh thảm tử của song thân và huynh trưởng. Y phải chịu hết mọi sự đau

đớn cực nhục. Thế thì người y có lạnh lùng cũng là chuyện thường.

Tần Nhi nói :

- Đệ tử còn cảm thấy y là người thâm trầm.

Vu Trường Thanh nói :

- Những cái đó không thể gọi là đặc biệt được.

Tần Nhi nói :

- Vậy thì đệ tử không nhận ra được.

Vu Trường Thanh chậm rãi nói :

- Ta phát giác ra y luyện tập một thứ... một thứ...

Dường như lão có chỗ khó nói lắm, lão ấp úng mãi rồi ngừng lại.

Tần Nhi chau mày hỏi :

- Y luyện tập thứ gì ? Trong khoang thuyền này chỉ có hai thầy trò ta, dù sư phụ có nói trật cũng chẳng can gì.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Ngươi có nghe ai nói tới Thất Độc Giáo bao giờ chưa ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Đệ tử không hay.

Vu Trường Thanh nói :

- Ngươi còn nhỏ tuổi dĩ nhiên không thể biết được. Vụ này đã xảy ra trước đây mấy chục năm...

Lão thở dài nói tiếp :

- Thất Độc Giáo đã một phen làm cho giang hồ xuýt chút nữa đảo điên nhưng bọn chúng liền bị những tay cao thủ khắp thiên hạ hợp lực tiêu diệt. Chỉ trong vòng nửa năm là hết sạch. Vì thế những người không tham dự vào cuộc tiêu trừ này đều không hiểu sự tích mà cũng không hiểu Thất Độc Giáo tàn độc như thế nào.

Tần Nhi hỏi :

- Thất Độc Giáo đã biệt tích giang hồ mấy chục năm nay thì Quân cô nương tuổi cũng xấp xỉ như đệ tử làm sao lại bị lôi cuốn vào Thất Độc Giáo được ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ngày trước chúng ta một phen cử động mà tiêu diệt được Thất Độc Giáo kể cũng là may. Chỉ trong một đêm trong ngoài đều phát động khiến bọn chúng trở tay không kịp. Vả lại những nhân vật tham dự vào vụ này toàn là những tay cao thủ hạng nhất đương thời, thủ cước cực kỳ mau lẹ không để cho họ có cơ hội động thủ, nên mới bị bọn ta tiêu diệt hoàn toàn.

Tần Nhi hỏi :

- Nếu để họ có cơ hội kháng cự thì sẽ ra sao ?

Vu Trường Thanh nói :

- Cái đó khó mà đoán được phần thắng về ai.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thất Độc Giáo là một tổ chức đầy sự kỳ bí huyền diệu. Họ không lấy võ công làm chủ.

Tần Nhi có vẻ không thích nghe chuyện Thất Độc Giáo. Nàng uể oải hỏi :

- Việc này cách đây đã mấy chục năm mà sao sư phụ đột nhiên lại nghĩ đến Quân cô nương có mối liên quan đến họ ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu nhìn thấy cổ tay y có nhiều vết kim châm.

Tần Nhi hỏi :

- Có nhiều vết kim châm ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đúng thế ! Ngày trước lão phu tiêu diệt Thất Độc Giáo rồi, nhận kiểm tra lại thi thể ba tên giáo đồ mà phát giác ra cổ tay chúng cũng đều có vết kim châm như thế.

Tần Nhi mỉm cười hỏi :

- Sư phụ trông thấy vết kim châm ở cổ tay Quân cô nương mà đoán chắc y là người của Thất Độc Giáo ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ngoài ra Thất Độc Giáo lão phu nghĩ không ra trong thiên hạ còn môn võ công gì khi luyện tập lại phải lấy kim đâm vào cổ tay.

Tần Nhi hỏi :

- Sư phụ có biết vì lẽ gì mà bọn Thất Độc Giáo lại lấy kim châm cổ tay không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đại khái họ lấy máu trong người để nuôi một thứ gì đó.

Tần Nhi đột nhiên cảm thấy hứng chí, nàng sửng sốt hỏi :

- Nuôi thứ gì ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Vấn đề này lão phu không thể giải thích được.

Tần Nhi nói :

- Sư phụ ! Đệ tử đã nghe qua về việc nuôi trùng độc.

Vu Trường Thanh nói :

- Thất Độc Giáo cùng việc nuôi trùng độc lại không giống nhau.

Tần Nhi hỏi :

- Nếu Quân cô nương là người trong Thất Độc Giáo thì y chuẩn bị làm gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cái đó... không thể dung tha y được.

Tần Nhi hỏi :

- Giết y hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ta coi những lỗ kim châm trên cổ tay y thành hình mai hoa cũng như mấy người đầu não Thất Độc Giáo mà chúng ta đã giết chết ngày trước.

Đột nhiên lão hạ giọng xuống hỏi :

- Tần Nhi ! Ngươi có muốn coi cứu cạnh vụ này không ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử muốn coi cho biết rõ ngọn ngành, nhưng không hiểu mình có làm nổi chăng ?

Vu Trường Thanh nói :

- Được rồi ! Ta đi an bài cho ngươi.

Đoạn lão từ từ bước ra ngoài khoang thuyền.

Tần Nhi nhìn Vu Trường Thanh cất bước chậm chạp, trong lòng đột nhiên không khỏi chấn động, nghĩ thầm :

- Sư phụ trước nay vốn trầm tĩnh mà chuyến này tựa hồ thái độ thất thường. Xem chừng Thất Độc Giáo nhất định là một giáo phái ghê gớm lắm.

Vu Trường Thanh đi khỏi khoảng một thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi lật đật trở về khép cửa khoang thuyền lại nói :

- Trước khi chưa biết rõ chân tướng vụ này, ngươi chớ khinh xuất tiết lộ cùng ai.

Tần Nhi biết sư phụ có ý dặn mình đừng nói cho Lý Hàn Thu hay. Nàng liền gật đầu đáp :

- Đệ tử biết rồi.

Vu Trường Thanh khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Ta đã an bài cho ngươi xong rồi. Sau khi mặt trời lặn sẽ có người kêu ngươi theo một đường mật đạo đến gần phòng Quân Trung Phụng để dò la.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đồng thời ta đã phái ba anh em Tiểu Kiện giám thị hành động của y.

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Sư phụ ! Dường như tình hình rất nghiêm trọng phải không ?

Vu Trường Thanh gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Nghiêm trọng lắm ! Nếu quả y bị chìm đắm vào dị thuật của Thất Độc Giáo thì lão phu phải biến thành Lý Hàn Thu để giết thị đi.

Tần Nhi hỏi :

- Giết thị ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ồ ! Có giết thị thì mới tránh cho võ lâm khỏi bị một phen đại huyết kiếp.

Tần Nhi lại hỏi :

- Thất Độc Giáo tàn độc đến thế ư ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Phải rồi ! Hài tử ! Đêm nay ngươi nhìn thấy rồi sẽ phải đồng ý với lão phu.

Tần Nhi tuy trong lòng chưa hết nghi ngờ nhưng không dám hỏi nhiều nữa. Nàng cố nén mối xúc động trong lòng chưa dám đem vụ này nói cho Lý Hàn Thu hay.

Mặt trời vừa lặn quả nhiên có một thằng nhỏ đến dẫn Tần Nhi vào một khoang thuyền. Gã lật một tấm ván vách thuyền lên nói :

- Lối này có thể thông đến phòng ngủ của Quân cô nương. Đường mật đạo dẫn tới gầm giường y.

Tần Nhi động tâm nghĩ bụng :

- Bọn chúng không chịu đi là vì đường hầm thông vào gầm giường của Quân Trung Phụng.

Đường mật đạo rất chật hẹp chỉ một người lách mình mới đi được.

Tần Nhi cảm thấy dường như mình đi qua phòng ngủ của Lý Hàn Thu thì bụng bảo dạ :

- Té ra đường bí đạo này thông đi các ngã trong thuyền. Vậy con thuyền này nhất định là thuyền của bọn đạo cướp.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ đã đi đến tận đầu.

Tần Nhi dừng bước. Nàng ngấm ngầm tính hành trình thì đại khái đã vào đến phòng ngủ của Quân Trung Phụng. Nàng đưa tay khẻ đẩy một cái thì quả nhiên tấm ván trên đầu cử động nhưng không đưa bỗng lên được.

Tần Nhi là người thông minh. Nàng ngẫm nghĩ một chút rồi đẩy tấm ván sang một bên. Quả nhiên tấm ván trịch để hở ra một huyệt động vuông vắn hai thước.

Tần Nhi thò đầu lên thì thấy Quân Trung Phụng ngồi ở cửa khoang thuyền. Cửa này nửa khép nửa mở. Nàng đang trông mây bay lơ lửng lưng trời mà ngơ ngẩn xuất thần.

Quân Trung Phụng thật là người nhẫn nại ghê gớm. Nàng ngồi cả một khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm mà vẫn không nhúc nhích.

Tần Nhi ẩn thân dưới gầm giường chời lâu nóng ruột đã muốn về phòng nằm nghỉ.

Bỗng nghe tiếng Quân Trung Phụng thở dài rồi nàng khép cửa khoang thuyền lại.

Lúc này trời đã tối hẳn cửa thuyền đóng lại trong phòng chỉ thấy tối đen.

Bỗng nghe tiếng quẹt lửa. Ánh sáng loé lên thắp vào một cây đèn cầy. Trong phòng lập tức sáng rực.

Tần Nhi thò đầu lên nhìn rõ mọi cảnh vật trong phòng. Nàng thấy Quân Trung Phụng vén rèm cửa lên cài then cửa lại rồi lắng tai nghe.

Tần Nhi nghĩ thầm :

- Con nha đầu này cẩn thận tinh tế lắm !

Nàng nín hơi không dám thở mạnh.

Quân Trung Phụng nghe ngóng một lúc khá lâu không thấy động tĩnh gì đột nhiên y thò tay vào trong quần lấy ra một cái túi lụa sắc vàng, y mở ra lấy chiếc hộp ngọc lớn bằng nắm tay.

Tần Nhi ngó thấy bất giác chau mày tự hỏi :

- Không hiểu trong hộp đựng gì mà thị coi có vẻ quí báu thế ?

Bỗng thấy Quân Trung Phụng thò tay mặt lên rút mũi kim bạc trong mái tóc đâm vào cổ tay trái. Đoạn y mở nắp hộp rút mũi kim ra cho giòng máu tươi chảy vào trong hộp ngọc.

Tần Nhi không trông rõ trong hộp đựng quái vật gì, nhưng nàng cảm thấy ớn lạnh xương sống.

Đến lúc máu tươi đứng lại, Quân Trung Phụng đậy nắp hộp vào rồi lên ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng.

Tần Nhi từ từ hạ thấp mình xuống rồi theo đường cũ lui ra.

Nàng sợ làm kinh động Quân Trung Phụng nên tấm ván dưới gầm giường cũng không dám đậy lại.

Tần Nhi nín hơi thở, cử động rất cẩn thận ra khỏi đường ngầm chạy thẳng đến phòng Vu Trường Thanh.

Lúc này Lý Hàn Thu cũng ở trong phòng lão.

Vu Trường Thanh khép cửa khẻ nói :

- Ngươi bất tất phải hoang mang. Hãy nghĩ ngơi một lúc đã.

Chương 135: Vu Trường Thanh Mở Cuộc Điều Tra

Tần Nhi vừa lấy tay lau mồ hôi trán vừa nói :

- Đệ tử coi thấy rồi !

Vu Trường Thanh hỏi :

- Tình hình thế nào ?

Tần Nhi đáp :

- Đệ tử thấy Quân Trung Phụng lấy ra một cái hộp ngọc nhưng không hiểu trong hộp đựng gì ?

Vu Trường Thanh gật đầu hỏi :

- Hình dạng cái hộp đó thế nào ? Ngươi có nhớ được không ?

Tần Nhi đáp :

- Dường như là cái hộp hình vuông mà dài.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Một cái hộp ngọc có chi là lạ ?

Tần Nhi đáp :

- Không hiểu trong hộp đựng gì ? Đệ tử lại thấy Quân cô nương dùng mũi kim bạc chích vào cổ tay trái cho máu tươi nhỏ vào hộp.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Y làm gì kỳ vậy ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Thất Độc Giáo là trỏ vào bảy thứ độc vật. Những tay cao thủ trong giáo phái mỗi người nuôi được một thứ độc vật bằng máu của mình. Người nào nuôi trùng độc và có thể thả ra cho nó cắn

người bị thương.

Lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp :

- Đại khái là như vậy, còn tường tình ra sao lão phu cũng không rõ.

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối ra đời muộn quá, nên đối với vụ này chưa từng nghe ai nói tới. Lão tiền bối nhận thấy là một vụ nghiêm trọng thì xin sớm có chủ trương đi.

Vu Trường Thanh chăm chú nhìn Lý Hàn Thu, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nếu quả y lỡ bước gia nhập vào Thất Độc Giáo mà để y sống thì tai hại vô cùng, phải trừ khử y đi mới được.

Lý Hàn Thu nghe nói động tâm tự nhủ :

- Vu Trường Thanh vốn hết lòng hộ vệ cho Quân Trung Phụng mà lúc này lão lại động tâm muốn giết y thì thật là một việc bất ngờ.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh thở dài nói :

- Lý thế huynh ! Phải chăng thế huynh có chỗ hoài nghi lão phu ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Vãn bối có điều chưa rõ.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Điều gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Lão tiền bối nói Thất Độc Giáo là một ban hội tà ác kỳ bí mà mấy năm trước đã bị những tay cao thủ thiên hạ trừ diệt thì sao lại còn người dẫn dụ Quân Trung Phụng gia nhập Thất Độc Giáo ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cái đó lão phu cũng không hiểu.

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu Thất Độc Giáo quả như đám tro tàn lại cháy lên thì có giết một Quân Trung Phụng cũng không ngăn cản được họ mà còn làm mất manh mối để điều tra.

Vu Trường Thanh gật đầu mỉm cười nói :

- Thế huynh nói cũng có lý.

Lý Hàn Thu lại nói :

- Vãn bối nghĩ rằng giết y đi không bằng tìm cách thuyết phục để y bỏ chổ tối ra chổ sáng.

Vu Trường Thanh nói :

- Lời nghị luận của thế huynh thật hơn người một bậc. Nhưng đối với Thất Độc Giáo thì không được đâu.

Lý Hàn Thu nói :

- Xin lão tiền bối cho nghe lời cao kiến.

Vu Trường Thanh nói :

- Thất Độc Giáo nuôi độc vật để làm điều tàn ác khác với nhân vật võ lâm chúng ta. Hơn nữa tâm trí và hành động người giáo phái này của họ không thể theo thường tình...

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Theo ý lão tiền bối thì nhất định phải giết Quân Trung Phụng hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Xem chừng Lý thế huynh chưa tin lời lão phu lắm. Thử hỏi con người hàng ngày phải lấy máu tươi để nuôi độc vật thì tâm trí người đó còn theo thường tình được sao ?

Lý Hàn Thu sửng sốt đáp :

- Cái đó thực là đáng sợ.

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu tự tin định lực của mình đã đến một trình độ nào rồi nhưng cứ mỗi ngày lấy mũi kim đâm vào cổ tay để lấy máu tươi nuôi độc vật thì lão phu không làm được.

Lý Hàn Thu thở dài nói :

- Đúng là khó có người nhẫn nại được đến thế.

Vu Trường Thanh nói :

- Chỉ có hai hạng người là làm được chuyện đó.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hai hạng người nào ?

Vu Trường Thanh nói :

- Hạng người thứ nhất là để chịu hết mọi nỗi cay đắng hành hạ, trong lòng chứa đầy cừu hận. Hạng người thứ hai là quân đại gian đại ác, trong lòng có cuộc mưu đồ ghê gớm thì mới đủ sức nhẫn nại để làm việc này.

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối có điều chưa rõ là giống độc vật kia bỏ vào trong cái hộp bằng nắm tay mà nuôi được thì thân hình nó nhỏ bé nhưng nọc độc vô cùng. Hễ cắn vào ai một cái là người đó phải chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa. Có điều nó cắn vào tay cao thủ võ lâm đâu phải chuyện dễ dàng được ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu đã gặp người Thất Độc Giáo rồi, nhưng chưa được thấy chúng thả độc vật ra bằng cách nào ? Có điều theo trí tưởng tượng suy xét thì độc vật kia mau lẹ phi thường.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vãn bối nghĩ rằng dù có mau lẹ đến đâu cũng chỉ như ám khí bay đi là cùng chứ gì ?

Vu Trường Thanh khó nỗi trả lời. Lão trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Nhất định bên trong còn có điều ảo diệu, nhưng bọn ta không biết được mà thôi.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao lão tiền bối không hỏi thử Quân cô nương coi ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Hỏi y ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phải rồi ! Chúng ta mời y tới nói rõ nội tình. Nếu y định xử dụng độc vật hại người thì chúng ta phải nghiêm mật phòng bị hay muốn chế phục y cũng chẳng khó gì. Khi đó mình có giết y, y cũng đã hiểu rõ lý do, dầu chết cũng không oán hận.

Vu Trường Thanh lắc đầu nói :

- Cái đó... nguy hiểm vô cùng !

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Lão tiền bối đối với độc vật kia dường như úy kỵ lắm thì phải ?

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu tuy tham dự vào việc tiêu diệt Thất Độc Giáo, mà chưa được thấy người giáo phái này xử dụng độc vật hại người thế nào. Lão phu từng nghe một ông bạn cố tri nói chuyện thì giống độc vật linh thông hại người kia dường như không cần phải người phóng ra...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu chúng ta dùng lời nói bức bách y phải ra tay, thì lão tự tin trong bọn ba người chúng ta đây y chưa gia hại lão phu ngay.

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối cũng biết rằng trong ba người chúng ta đây dĩ nhiên Quân cô nương sẽ gia hại vãn bối trước tiên. Có điều vãn bối không tin rằng con trùng độc lại mau lẹ hơn ám khí được.

Tần Nhi nói :

- Sư phụ ! Lý tướng công nói thế cũng phải. Nếu trước khi sư phụ rời khỏi nơi đây, chúng ta không tìm cách hạ sát Quân Trung Phụng thì sau khi sư phụ đi rồi bọn đệ tử sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm hơn. Người ta thường nói " Đao thương dễ tránh, ám tiến khó phòng". Nếu quả Quân cô nương nuôi độc vật thông linh chờ sư phụ đi rồi mới ngấm ngầm xử dụng há chẳng đáng sợ ư ?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi nhìn Lý Hàn Thu bằng vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Tình trạng Quân Trung Phụng thật là đáng thương, y bơ vơ đau khổ lại không nơi nương tựa. Đáng tiếc cho cái tài trí y vào hạng thượng thặng, nên lão phu đã tưởng gây dựng cho y thành một nhân vật nổi danh và hữu ích để khỏi mai một con người tài hoa tuyệt thế. Nhưng y chìm đắm vào Thất Độc Giáo, lão phu không thể hộ vệ y được nữa. Lý thế huynh nếu cần thì giết y đi ! Tuy đó là một việc đáng tiếc, nhưng so với chuyện để Thất Độc Giáo ngóc đầu dậy tìm hại võ lâm thì còn nguy

hiểm hơn nhiều. Khi cần lão phu sẽ giúp thế huynh để hạ thủ.

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng Thất Độc Giáo rất là tàn ác nên Vu Trường Thanh thương Quân Trung Phụng đến thế mà lúc này lão nhất định phải giết nàng.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh đứng dậy ra khoang thuyền.

Sau một lát lão trở gót quay vào, đồng thời ngó thấy Lý Hàn Thu và Tần Nhi nói :

- Các vị chuẩn bị đi !

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Bọn đệ tử dĩ nhiên lúc nào cũng sẵn sàng. Sư phụ bất tất phải nhọc lòng.

Bỗng thấy Vu Trường Thanh mở rương gỗ ra lấy một vật thủ vào tay áo rồi đậy nắp lại.

Lý Hàn Thu thấy Vu Trường Thanh ra chiều thận trọng, chàng cũng không dám khinh địch liền cầm thanh trường kiếm để vào chỗ thuận tiện đặng lúc cần đến lấy cho mau chóng.

Sau một lúc bỗng nghe thanh âm của Quân Trung Phụng cất lên hỏi :

- Phải chăng sư phụ muốn kiếm đệ tử.

Vu Trường Thanh ừ một tiếng đáp :

- Ngươi hãy vào đây !

Quân Trung Phụng đẩy cửa bước vào. Nàng thi lễ cùng Vu Trường Thanh trước rồi đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi thủng thẳng hỏi :

- Sư phụ vời đệ tử đến có điều chi dạy bảo ?

Vu Trường Thanh nói :

- Ngươi hãy đưa cổ tay trái cho ta coi !

Quân Trung Phụng biến sắc, muốn nói lại thôi. Y từ từ đưa cổ tay trái ra.

Vu Trường Thanh nói :

- Ngươi hãy vén tay áo lên.

Quân Trung Phụng theo lời kéo tay áo lên. Quả nhiên nước da trắng như tuyết có nhiều kim châm.

Vu Trường Thanh nói :

- Cô nương hãy ngồi xuống đây. Lão phu có điều muốn thỉnh giáo.

Quân Trung Phụng kéo tay áo xuống rồi từ từ ngồi vào chiếc ghế gổ bên cạnh nói :

- Sư phụ có điều chi xin cứ dạy bảo.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Cổ tay cô nương có rất nhiều vết kim châm như vậy là vì lẽ gì?

Quân Trung Phụng đáp :

- Đệ tử châm mạch lấy huyết.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Lấy huyết làm chi ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Đệ tử nuôi một giống độc vật nhỏ bé bằng huyết của đệ tử. Vì thế mà mỗi ngày phải cho nó ăn một chút mới được.

Ba người không ngờ Quân Trung Phụng lại thản nhiên thừa nhận ai nấy đều ngẩn mặt ra.

Vu Trường Thanh khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Cô nương nuôi thứ động vật gì vậy ?

Quân Trung Phụng trầm ngâm đáp :

- Xem chừng sư phụ đã biết chuyện bí mật của đệ tử rồi.

Vu Trường Thanh nói :

- Vì vậy mà lão phu hy vọng cô nương thực kể rõ nội tình.

Quân Trung Phụng đáp :

- Đệ tử không dám lừa gạt sư phụ.

Vu Trường Thanh vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Hay lắm ! Cô nương thử nói nghe.

Quân Trung Phụng đáp :

- Đó là một con nhện độc.

Vu Trường Thanh ủa lên một tiếng rồi hỏi :

- Nhện độc ư ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Đúng thế ! Chính là con nhện độc.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Cô nuôi con nhện độc này để làm gì ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Đệ tử dùng nó làm phương tiện tự vệ.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Sao cô nương lại phải lấy máu tươi của mình để nuôi nó ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Để cho nó có linh tính.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Cô nương là đệ tử dưới trướng Thất Độc Giáo phải không ?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp :

- Nếu đệ tử đã có sư môn thì đâu đến nỗi lâm vào cảnh ngộ lênh đênh thê thảm thế này.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Nếu cô nương không phải là đệ tử Thất Độc Giáo thì ai dạy cách nuôi vật kỳ độc này ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Đệ tử không phải là môn hạ Thất Độc Giáo mà cũng không biết trên thế gian có giáo phái này. Đệ tử nuôi độc vật theo phương pháp trong một cuốn sách...

Vu Trường Thanh ngắt lời :

- Sách gì ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Cuốn sách này đã rách mất bìa, vì thế mà đệ tử không hiểu là sách gì. Trong sách ghi chép rất nhiều phương pháp kiềm chế độc vật. Nguyên đệ tử rất sợ độc vật không dám thí nghiệm. Sau đệ tử lớn lên mới có gan dạ liền thử chơi một lần. Ngờ đâu trăm lần thí nghiệm trúng cả trăm. Từ đó trở đi thành ra mạnh dạn...

Nàng giơ tay vuốt mớ tóc xinh đẹp, thở dài nói tiếp :

- Đệ tử thấy những điều trong sách chép rất linh nghiệm rồi dần dần đi đến chỗ tin sách. Sau cùng đệ tử bắt được một con nhện kỳ độc liền nuôi nó theo phương pháp trong sách.

Vu Trường Thanh vẻ mặt hoà hoãn lại đôi chút, chậm rãi nói :

- Cuốn sách đó đâu rồi ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Hiện đệ tử cất ở trong phòng.

Vu Trường Thanh gật đầu nói :

- Con nhện độc này cô nương nuôi được bao lâu ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Hơn ba tháng nay.

Vu Trường Thanh nói :

- Dù cô nương có nuôi độc vật hộ thân cũng chẳng nên lấy máu mình cho nó ăn.

Quân Trung Phụng ngẫm nghĩ rồi nói :

- Theo sách chép thì nếu nuôi nó bằng máu tươi của mình hơn với vật khác dần dần khiến cho nó biến thành linh tính và thành một vật độc nhất trong các chất độc.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Thế ra ban đầu phải trãi qua một thủ tục rất phức tạp phải không?

Quân Trung Phụng đáp :

- Đúng thế ! Muốn cho nó thành một vật cực độc thì trước hết là phải cho nó ăn bảy chất độc. Nhưng đây không phải là chuyện dễ. Chỉ một thứ chất độc làm cho nó bị thương là bao nhiêu công phu lúc trước đều hủy hết.

Vu Trường Thanh ngẩn người ra hỏi :

- Con nhện độc cô nuôi đó đã ăn mấy thứ độc rồi ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Mới được bốn thứ, còn phải ba thứ nữa mới thành công hoàn toàn.

Vu Trường Thanh nói :

- Đáng tiếc là trên thuyền này không tìm được độc vật mà có lẽ chúng ta còn phải ở đây một thời gian khá lâu.

Quân Trung Phụng nói :

- Cái đó cũng không nhất định. Ở dưới nước thường cũng có nhiều độc vật.

Vu Trường Thanh hỏi :

- Sau khi con nhện ăn đủ bảy thứ chất độc rồi hình thù nó ra làm sao ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Nó vẫn giữ nguyên hình thể con nhện. Có điều trong mình đã tác hợp bảy chất độc nên nó phình to ra hay thu nhỏ lại cũng được.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Con nhện ăn bảy chất độc có tránh được đao kiếm không ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Trong sách không thấy nói tới chuyện này, nhưng tại hạ chắc là không được.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu nó không tránh được đao kiếm thì người ta chỉ việc vung kiếm tới chém nó chết. Vậy cô nương nuôi nó khó nhọc có được ích gì ?

Quân Trung Phụng ngẫm nghỉ rồi đáp :

- Nếu nó đã thành linh tính thì chắc giết nó không phải là chuyện dễ.

Lý Hàn Thu lắc đầu cười nói :

- Cái đó khó tin lắm.

Quân Trung Phụng nói :

- Trong sách nói vậy. Còn việc có linh nghiệm hay không tại hạ cũng chẳng rõ.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Con nhện cô nương nuôi dưỡng bây giờ đã thành linh tính chưa?

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi lại :

- Lý tướng công cảm thấy chuyện này rất trọng yếu đối với tướng công phải không ?

Lý Hàn Thu chưng hửng đáp :

- Tại hạ không quan niệm gì đến chỗ trọng yếu của độc vật hết.

Vu Trường Thanh khẻ thở dài nói :

- Trọng yếu lắm chứ ! Sở dĩ Thất Độc Giáo chưa gây thành sóng gió trên chốn giang hồ vì bị bọn lão phu phát giác sớm quá. Mới một phen cử động đã tiêu diệt bọn họ. Đó là cái may cho đồng đạo võ lâm. Lão phu biết rõ vụ này lợi hại lắm.

Quân Trung Phụng thở dài nói :

- Đệ tử nuôi độc vật này chỉ vì tính hiếu kỳ. Vả lại tự biết mình võ công kém cõi, chẳng có cách nào tự bảo vệ nên mấy năm qua bao lần lâm vào tình trạng hiểm nghèo. Đệ tử chắc rằng mình nuôi độc vật này ít ra cũng tự vệ thêm vững vàng một chút.

Vu Trường Thanh nói :

- Ban đầu lão phu tưởng cô nương ở Thất Độc Giáo nên rất lo. Bang hội này ngóc đầu dậy thì thật

là mối nguy lớn trên chốn giang hồ. Bây giờ nghe cô nương nói lão phu mới yên lòng. Có điều bọn tà ác vẫn có một lực lượng để dẫn dụ người chìm đắm vào vũng nước xoáy. Ý định nuôi độc vật đầu tiên chỉ là đệ bảo vệ bản thân mình, nhưng rồi sau đi đến chỗ dùng nó để hại người và bất giác thành truyền nhân của Thất Độc Giáo.

Quân Trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Theo ý sư phụ thì nên thế nào ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu có một biện pháp nói ra không hiểu cô nương có ưng chăng ?

Quân Trung Phụng nói :

- Sư phụ thử nói cho đệ tử nghe.

Vu Trường Thanh nói :

- Liệng hộp ngọc xuống sông và đốt độc kinh đi.

Quân Trung Phụng nói :

- Sư phụ ! Sư phụ có thể dành cho đệ tử một thời gian là một ngày một đêm để đệ tử nghĩ kỹ lại được chăng ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Hài tử ! Nếu ngươi nhận thấy lời ta nói không lầm thì nên phế bỏ việc nuôi độc vật.

Quân Trung Phụng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Việc quá khứ đệ tử đã trình bày với sư phụ rồi. Nhưng còn việc sau này đệ tử có vĩnh viễn đi theo sư phụ được chăng ?

Vu Trường Thanh ngập ngừng đáp :

- Cái đó...

Quân Trung Phụng nói :

- Chắc không được phải không ? Nếu thế thì đệ tử phải tìm lấy phương pháp tự vệ. Khi nào không thể cùng người kháng cự, ít ra đệ tử còn dùng độc vật cho nó cắn lại mình chết quách đi cho rồi...

Nàng giơ tay lên vuốt mái tóc. Hai hàng châu lệ từ từ nhỏ xuống.

Nàng nói tiếp :

- Song thân đệ tử làm ác đã nhiều để tội cho con. Anh hùng thiên hạ chẳng có ai đồng tình. Thường khi họ còn lấy việc hành hạ tấm thân bồ liễu làm khoan khoái nữa. Có đúng là thế không?

Vu Trường Thanh nói :

- Hỡi ơi ! Hài tử ! Ngươi suy nghĩ quá nhiều.

Quân Trung Phụng nói :

- Đó đều là những việc mà đệ tử đã trãi qua. Đệ tử tưởng khắp thiên hạ khó tìm được người thứ hai trong vòng một năm đã gặp bấy nhiêu chuyện bi thảm...

Vu Trường Thanh nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Hài tử ! Ít ra còn có lão phu tận lực giúp đỡ ngươi.

Quân Trung Phụng nói :

- Vì thế mà đệ tử cảm kích sư phụ vô cùng !

Vu Trường Thanh nói :

- Cảm kích hay không cũng chẳng ích gì. Lão phu chỉ muốn khuyên nhủ ngươi đừng để sa chân vào vũng nước xoáy là hơn...

Quân Trung Phụng nói :

- Đệ tử biết rồi. Đây chỉ vì lòng tốt mà sư phụ lo cho đệ tử. Có điều đệ tử xin sư phụ rộng cho một ngày để suy nghĩ.

Vu Trường Thanh biến sắc hỏi :

- Ngươi có biết vì lẽ gì mà thu lưu ngươi không ?

Quân Trung Phụng trầm ngâm một chút rồi lắc đầu đáp :

- Chính ra đệ tử đã biết, nhưng sư phụ hỏi nhiều thành rối trí.

Chương 136: Quân Trung Phụng Đốt Bỏ Tà Thư

Vu Trường Thanh nói :

- Vì lão phu thấy cô nương là một người có đủ tư cách nên chỉ mong đem hết những điều sở học của mình truyền thụ cho cô .

Quân trung Phụng nói :

- Nếu đệ tử không chịu bỏ độc vật thì sư phụ cũng không thu lưu đệ tử nữa hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Chính là thế đó .

Quân trung Phụng đứng dậy từ từ nói :

- Sư phụ ! Sư phụ đừng bức bách đệ tử thái quá , xin để nửa ngày cho đệ tử có đủ thì giờ suy xét lại . Con nhện độc kia đã ăn rất nhiều máu của đệ tử và đã được gìn giữ đến chỗ có linh tính , đệ tử muốn coi lại cuốn sách thật kỹ để xem có cách nào thả nó đi để khỏi phải giét hại nó .

Vu Trường Thanh thủng thẳng nói :

- Nếu nó đã có linh tính thì mối hại hoạ càng lớn , sao cô không liệng nó xuống sông ?

Quân trung Phụng chậm rãi đáp :

- Tâm ý của sư phụ đệ tử đã hiểu rõ rồi . Đệ tử xin đề phòng .

Nàng trở gót đi ra ngoài khoang thuyền , Vu Trường Thanh trầm giọng nói :

- Cô hãy dừng bước .

Quân trung Phụng quay đầu lại hỏi :

- Sư phụ còn điều chi dạy bảo ?

Vu Trường Thanh gạt đi :

- Cô nương đừng kêu lão phu là sư phụ nữa .

Quân trung Phụng đáp rằng :

- Nạn nữ xin tuân lệnh .

Vu Trường Thanh đưa mắt ngó Lý Hàn Thu rồi lạnh lùng nói :

- Quân cô nương ! Trên đời ít ai biết Thất Độc Giáo ác độc như thế nào , nhưng mà lão phu đã hiểu nội tình . Cô mà không chịu phế bỏ độc vật phá huỷ tà thư thì e rằng bị hoạ sát thân ngay tức khắc .

Quân Trung Phụng nói :

- Vu lão tiền bối muốn hạ sát nạn nữ hay sao ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Ít ra là lão phu không ngăn trở người khác giết cô .

Quân trung Phụng thủng thẳng hỏi :

- Ai muốn giết nạn nữ ?

Nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu rồi hỏi tiếp :

- Lý tướng công phải không ?

Lý Hàn Thu chau mày khó nổi trả lời , Quân trung Phụng cười lạt nói :

- Tướng công đã bức tử song thân nạn nữ , bậy giờ tướng công muốn hạ sát một đứa con gái yếu ớt thì chẳng qua cất tay một cái là xong .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Quân cô nương ! Tại hạ đã nói gì đến chuyện hạ sát cô đâu ?

Quân trung Phụng nói :

- Vậy là hay lắm , bây giờ tướng công nói rõ ra đi .

Lý Hàn Thu uể oải đứng dậy nói :

- Đối với cô nương tại hạ có điều hối hận .

Quân trung Phụng nói :

- Tướng công bất tất phải nói vậy , theo lời Vu lão tiền bối rõ ràng , lão nhân gia muốn trỏ vào tướng công đó .

Vu Trường Thanh cười lạt nói :

- Quân cô nương ! Phải chăng cô nương muốn đưa chuyện này vào chỗ không đâu .

Quân trung Phụng đáp :

- Nạn nữ không nghĩ thế , mà chỉ muốn hỏi cho biết rõ ...

Vu Trường Thanh hỏi :

- Chẳng lẽ ngoài Lý Hàn Thu , lão phu không thể giết cô được hay sao ?

Quân trung Phụng cười lạt hỏi :

- Lão tiền bối không nên bức bách tiểu nữ đi vào chỗ cực đoan được hay chăng ?

Vu Trường Thanh ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương đi vào chỗ cực đoan là thế nào ?

Quân trung Phụng đáp :

- Tức là nạn nữ sẽ tự tử .

Vu Trường Thanh sắc mặt trầm trọng nói :

- Hài tử ! Theo chỗ lão phu biết thì Thất Độc Giáo là một bang hội tàn ác nhất võ lâm . Họ có một thứ ma lực làm cho người ta phải say mê , nếu cô nương đã đi đến chỗ không thể rút chân ra được thì cũng còn biện pháp giải quyết .

Quân trung Phụng hỏi :

- Biện pháp gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Tự mình giải thoát ! Cô không bỏ luyện tập những kỳ thuật của Thất Độc Giáo thì trên cõi đời này chẳng ai muốn gần gũi cô kể cả lão phu nữa , trừ những người cùng luyện độc vật như cô .

Quân trung Phụng nói :

- Khi cần đến , nạn nữ đành chịu chết .

Vu Trường Thanh nói :

- Càng sớm càng hay , nhiều lắm là lão phu chỉ chờ cô nương trong mấy giờ .

Quân trung Phụng nói :

- Trước giờ Ngọ sáng mai , nạn nữ xin trả lời minh bạch cho lão tiền bối .

Vu Trường Thanh nói :

- Được rồi ! Lão phu chờ quyết định của cô rồi sẽ khởi hành .

Quân trung Phụng nói :

- Đa tạ lượng khoan hồng của lão tiền bối .

Rồi nàng nghiêng mình thong thả bước đi . Vu Trường Thanh nhìn bóng sau lưng Quân trung Phụng cho tới khi khuất bóng , lão không nhịn được nữa buồn rầu thở dài nói :

- Đáng tiếc ơi là đáng tiếc !

Tần Nhi hỏi :

- Đáng tiếc điều chi ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đáng tiếc , y là con người thông minh tài trí !

Tần Nhi nói :

- Nếu y không thông minh thì đã không hiểu cách luyện độc thuật của Thấ Độc Giáo .

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Sư phụ ! Đệ tử vẫn băn khoăn về chuyện liệu Quân cô nương có vui lòng bó tay chịu trói không ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Cái đó lão phu đã nghĩ rồi , cứ tình thế trước mắt mà bàn thì độc vật của y hình như chưa thành hình , chắc chưa từng được việc . Nếu y cương quyết không chịu nghe theo thì chỉ còn đường bức bách y phải tự tử .

Tần Nhi nói :

- Từ giờ đến trưa mai là một thời gian rất nghiêm trọng , nếu Quân cô nương không y theo một phép thì tất nhiên có cử động gì đó .

Vu Trường Thanh nói :

- Vì thế chúng ta cần phải đề phòng nghiêm mật .

Tần Nhi nói :

- Nếu Quân cô nương không động thủ thì thôi , bằng cô động thủ nhất định sẽ nhằm vào Lý tướng công trước nhất .

Vu Trường Thanh gật đầu nói :

- Đúng thế !

Hai người rất đổi hoang mang nhưng Lý Hàn Thu vẫn chẳng bận tâm , chàng cười nói :

- Vãn bối không tin một con nhện nhỏ xíu kia lại có thể giết người được .

Vu Trường Thanh nói :

- Lý thế huynh ! Thế huynh không nên coi thường Thất Độc Giáo .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo ý của tiền bối thì chúng ta nên chuẩn bị bằng cách nào ?

- Từ giờ đến trước giờ Ngọ ngày mai , ba người chúng ta phải ở một chỗ để tiện chiếu cố cho nhau .

- Được rồi ! Vãn bối xin nghe theo lời dạy của lão tiền bối .

Tần Nhi nói :

- Sư phụ ! Chúng ta ở cả trong phòng sư phụ được chăng ?

- Được lắm ! Hai người hãy chờ đây một chút lão phu sắp đặt đâu đấy rồi sẽ trở lại .

Lão đứng dậy đi ngay , Tần Nhi đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Sư phụ của tiểu muội đã thận trọng đến thế thì độc vật này không phải tầm thường đâu , Lý tướng công không nên chễnh mãng .

Lý Hàn Thu nói :

- Bất luận thế nào tại hạ nghe vẫn khó tin .

- Biết làm thế nào cho tướng công tin được ?

- Trừ phi tại hạ được thấy vật đó .

- Rồi tướng công sẽ được thấy ngay .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương biết Quân trung Phụng nhất định dùng độc vật hại người ?

- Vì cô ta hiện giờ chỉ có hai đường , một là bó tay chịu trói hai là cố sức phản kháng .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Còn đường thứ ba nữa .

- Xin tướng công cho nghe cao luận .

- Quân cô nương suy đi nghĩ lại rồi có khi biến đổi tâm lý liệng độc vật xuống sông đốt bỏ tà thư .

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Theo nhận xét của tiểu muội thì chẳng thể nào như thế được .

Bỗng thấy Vu Trường Thanh rảo bước tiến vào , lão xoay tay đóng cửa phòng rồi cài then cả các cửa sổ lại ra chiều đề phòng rất cẩn thận . Lý Hàn Thu hỏi :

- Lão tiền bối đã thông tri cho mọi người rồi ư ?

- Lão phu chỉ bảo bọn chúng đóng chặt cửa phòng lại , chứ không nói rõ trường tình cho họ hay .

Tần Nhi hỏi :

- Còn Quân cô nương ...

Vu Trường Thanh gật đầu ngắt lời :

- Ta đã phái người ngấm ngầm theo dõi hành động của y .

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối chỉ lo Quân cô nương bị cô lập , không ai giúp đỡ sẽ buồn tủi cho số phận rồi tự tử mà chết .

Vu Trường Thanh hỏi :

- Nếu y không chịu quay đầu lại thì chết đi còn hay hơn là sống ?

Lý Hàn Thu muốn nói nữa nhưng Vu Trường Thanh xua tay ngăn lại bảo :

- Lý thế huynh hãy ngồi vận công điều tức đi , chúng ta sẽ luân lưu đề phòng .

Lý Hàn Thu tự hỏi :

- Một con nhện hỏ xíu kia chỉ cất tay là có thể đập chết mà Vu Trường Thanh lại tỏ vẻ rất hoang mang , không hiểu lão có dụng ý gì ?

Tuy lòng chàng chồng chất mối hoài nghi nhưng không tiện hỏi , chàng liền nhắm mắt vận động chân khí điều hoà hơi thở .

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu , đột nhiên chàng cảm thấy có người đụng vào mình liền mở mắt ra coi thì thấy Tần Nhi lộ vẻ khiếp so95 vô cùng , mắt nàng trợn lên ngó ra ngoài cửa ngơ ngẩn xuất thần chàng liền khẽ cất tiếng hỏi :

- Tần cô nương ! Có phải độc vật xuất hiện rồi không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Chưa thấy nó hiện thân , nhưng tướng công thử để ý mà coi .

Nàng nói vậy khiến cho Lý Hàn Thu cũng nổi tính hiếu kỳ mãnh liệt , chàng ngưng thần nhìn và lắng tai nghe ngóng . Lý Hàn Thu và Tần Nhi ngồi rất gần nhau có thể vương tay ra mà sờ vào đối phương . Lúc này thì một thanh âm rất nhỏ bé lại lọt vào tai Tần Nhi vương tay ra chụp lấy thanh kiếm bên mình chú ý nhìn xung quanh . Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Con nhện kia nếu nó xuất hiện thì mình phải trừ khử đi mới được .

Bỗng thấy Vu Trường Thanh đứng phắt dậy tiện tay lão chụp lấy thanh trường côn ở bên mình ,

thanh âm nhỏ bé kia đột nhiên dừng lại , Vu Trường Thanh nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Hy vọng Quân cô nương đến trước vực thẳm biết dừng ngựa lại .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thanh âm nhỏ bé vừa rồi do vật gì phát ra ?

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi hỏi lại :

- Lý thế huynh cũng nghe thấy thanh âm nhỏ bé vừa rồi ư ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Vãn bối đã nghe thấy rồi , có điều chưa chắc đã phải là độc vật của Quân cô nương phát ra thanh âm đó .

Vu Trường Thanh nói :

- Đúng rồi ! Bọn Thất Độc Giáo phóng độc vật ra đa số là phát ra thanh âm nhỏ bé như vậy .

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Theo nhận xét của tiền bối thì nó là tiếng kêu của con nhện độc hay sao

- Sao Lý thế huynh biết Quân trung Phụng chỉ nuôi một con nhện độc mà thôi ?

Lý Hàn Thu sửng sốt đáp :

- Chính Quân cô nương vừa nói vậy chẳng lẽ nàng không thật hay sao ?

- Thất độc giáo là một giáo phái tàn ác nhất trong võ lâm ai đi chìm đắm vào là khó lòng rút chân ra được .

Đột nhiên thanh âm lúc nãy lại nổi lên tựa hồ như tiếng mọt đục gỗ . Lý Hàn Thu , Vu Trường Thanh , Tần Nhi ngưng thần chú ý lắng nghe xem thanh âm đó phát ra từ phương nào . Tần Nhi đột nhiên giơ trường kiếm lên khẽ nói :

- Ở chỗ kia !

Lý Hàn Thu nhìn theo mũi kiếm trỏ của Tần Nhi chỗ đó chính là một góc bức vách bằng ván ép chàng phân biệt rõ phương hướng rồi khẽ gật đầu nói :

- Phải rồi ! Đúng là chỗ đó .

Lý Hàn Thu vươn tay chụp lấy cây đèn trên bàn cất bước khẽ đi về phía vách . Tần Nhi giơ tay cản lại hỏi :

- Tướng công định làm gì ?

- Tại hạ thử lại coi xem .

- Tướng công không sợ ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Taị hạ không sợ .

Vu Trường Thanh nói :

- Cứ để Lý thế huynh lại xem sao .

Tần Nhi chau mày muốn nói lại thôi , Lý Hàn Thu nguyên trước chẳng sợ chút nào , nhưng nghe Vu Trường Thanh nói vậy lòng chàng đột nhiên run lên bất giác chàng bước chậm lại . Vu Trường Thanh tay cầm côn gỗ từ từ đi theo sau Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu gần đến chỗ phát ra thanh âm , dưới ánh đèn sáng chàng nhìn rõ bức vách ván vẫn y nguyên như cũ chẳng có gì khác lạ , bất giác chàng chau mày thò tay ra sau lưng rút thanh trường kiếm . Vu Trường Thanh khẽ nói :

- Coi chừng !

Lý Hàn Thu phóng kiếm đâm vào chỗ phát ra thanh âm . Bỗng nghe đánh sột một tiếng thanh trường kiếm của chàng đã đâm vào vách ván , nội lực của chàng rất thâm hậu chàng phóng kiếm đâm một nhát , mũi kiếm ngập sâu vào ván gỗ đến ba tấc . Thanh âm kia đột nhiên im bặt , Lý Hàn Thu vội rút kiếm ra coi thì thấy chẳng có chi khác lạ . Bất giác chàng nổi nóng giật mạnh thanh kiếm ra mặt gỗ bay lên , bức vách thủng một vệt dài đến nửa thước mà lạ thay chẳng thấy một vật gì . Lý Hàn Thu quay lại hỏi Vu Trường Thanh :

- Lão tiền bối , vãn bối phóng kiếm có trúng vào chỗ đó không ?

- Trúng rồi !

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu đã đâm trúng thì sao chẳng thấy một vật gì khả nghi ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Đối với con vật đó đã có linh tính thì đâu có thể đâm chết nó một cách dễ dàng ?

Lý Hàn Thu khẽ hỏi :

- Chẳng lẽ nó chạy trốn rồi ư ?

- Theo chỗ lão phu biết , thì võ công cũng như tính tình bọn giáo chúng Thất độc giáo rất là kỳ bí , chúng thường dùng độc vật làm ám khí .

Lý Hàn Thu cầm đèn đặt lên bàn rồi nói :

- Lão tiền bối chắc là con thuyền này đã cũ rồi gỗ bị mọt đục , tại hạ nghĩ rằng bất cứ độc vật gì cũng không phát ra thanh âm như vậy .

Đột nhiên tiếng bước chân nhộn nhịp vọng lại chăn đứt lời nói của Lý Hàn Thu . Tần Nhi trầm giọng quát hỏi :

- Ai đó ?

Người bên ngoài nhà đáp :

- Tiểu muội đây mà !

Ba người nghe thanh âm trong trẻo ấy biết ngay là Quân trung Phụng , Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Quân cô nương đấy ư ?

Người bên ngoài đáp :

- Chính là tiểu muội , Tần cô nương mau mở cửa cho .

Tần Nhi quay lại ngó Vu Trường Thanh , lão khẽ gật đầu . Tần Nhi hạ thanh kiếm xuống từ từ mở cửa khoang thuyền . Lý Hàn Thu , Vu Trường Thanh nhân cơ hội này đều hạ côn kiếm xuống . Tần Nhi mở cửa ra thấy Quân trung Phụng tóc bỏ xoả xuống vai tay cầm một cuốn sách bằng lụa đã rách nát từ từ tiến vào . Dưới ánh đèn ai cũng nhìn rõ hai mắt nàng đỏ hoe , dường như nàng đã khóc hồi lâu . Vu Trường Thanh khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Hài tử ! Tay ngươi cầm vật gì vậy ?

Quân trung Phụng đáp :

- Đây là cuốn bí lục của Thất độc giáo .

Vu Trường Thanh ồ một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi định xử lý cuốn kỳ thư ấy ra sao ?

- Đệ tử đã suy đi nghĩ lại cảm thấy nên bàn với sư phụ một việc .

Vu Trường Thanh nói :

- Ta đã nói rồi ! Chúng ta không phải là nghĩa thầy trò , không nên xưng hô như vậy . Ngươi có điều chi thì cứ nói ra .

- Vãn bối đã coi xong cuốn sách này , bây giờ định phá huỷ nó đi để khỏi di hoạ cho thế gian .

Nàng từ từ tiến lại gần bên ngọn đèn châm cuốn sách vào lửa đốt , chỉ trong khoảnh khắc nó đã biến thành than , nàng vỗ hai tay lại nói :

- Sư phụ ! Bây giờ sư phụ để cho đệ tử lên bờ được chăng ?

Vu Trường Thanh hỏi lại :

- Ngươi định đi về phương nào ?

Quân trung Phụng đáp :

- Đệ tử cũng không biết , có điều trời đất bao la đệ tử tin rằng thế nào cũng tìm được chốn an thân .

Vu Trường Thanh nói :

- Nếu ta không ưng thuận thì sao ?

Quân trung Phụng nói :

- Đệ tử đành nhảy xuống sông .

- Chỗ này nước sông chảy xiết dù ngươi bơi lội giỏi đến đâu cũng ít cơ hội sống sót .

- Dù sao cũng còn hơm ở trong thuyền này .

Tần Nhi hỏi xen vào :

- Quân cô nương ! Có phải vừa rồi cô nương phóng độc vật đó ra không ?

Quân trung Phụng lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không hề ...

Nàng trông thấy lỗ thủng trên vách , hỏi tiếp :

- Các vị vừa nghe thấy thanh âm gì ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Một tiếng thanh âm rất nhỏ tựa hồ tiếng mọt đục gỗ .

Quân trung Phụng nói :

- Không phải tiếng mọt gỗ đâu .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Không phải tiếng mọt gỗ thì là tiếng gì ?

Quân trung Phụng đáp :

- Tiếng nhện kêu đấy .

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Phài chăng đó là con nhện ở trong hộp ngọc của Quân cô nương ?

Quân trung Phụng đáp :

- Không phải đâu .

- Vậy con nhện phát ra âm thanh này không có liên quan gì đến Quân cô nương hay sao ?

- Ai bảo nó không liên quan ? Tại hạ chỉ nói nó không phải là con nhện do tại hạ nuôi mà thôi .

Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Có phải cô nương chuẩn bị cho con nhện của cô vào khoang thuyền để gia hại bọn tại hạ ?

Quân trung Phụng đáp :

- Tại hạ thực tình không có ý đấy mà chỉ muốn chứng minh một việc thôi .

Tần Nhi lẳng lặng đứng bên nghe hai người nói chuyện lúc này nàng không nhịn được hỏi xen vào :

- Bữa nay cô nương đã chứng minh được chưa ?

- Chứng minh xong rồi !

- Cô nương có thể nói rõ nội tình cho mọi người nghe được hay chăng ?

Quân trung Phụng đáp :

- Dĩ nhiên là được . Tiểu muội có thể bỏ chúng vào trong khoang thuyền để chúng ẩn mình một nơi rồi ngấm ngầm cắn mỗi người một miếng .

Chương 137: Liều Thân Gái Giữa Làn Sóng Gió

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Bị nó cắn thì hậu quả ra sao ?

Quân trung Phụng đáp :

- Người bị nó cắn chất độc phát tác ra là chết ngay .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao cô nương không để nó cắn chết bọn tại hạ đi ?

Quân trung Phụng đáp :

- Vì tại hạ không có ý sát hại các vị mà chỉ muốn chứng minh những điều trong cuốn sách nát kia có đúng hay không mà thôi . Nay tại hạ đã chứng minh được rồi thì cuốn sách đó đúng là sự thực cả trăm phần trăm , nên tại hạ phá huỷ nó đi .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Cô nương đã chứng thực cuốn sách đó rất đắc dụng thì sao lại đốt đi

- Trong sách đó còn ghi chép những điều kỳ quái nếu để lọt vào tay người khác tất thiên hạ phải đại loạn .

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Lý tướng có nhận thấy là hỏi nhiều quá rồi không ?

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng đáp :

- Cô nương nói đúng đó . Tại hạ không dám hỏi nhiều nữa .

Quân trung Phụng đưa mục quang nhìn Vu Trường Thanh nói :

- Sư phụ cho cuốn Thất Tiến thần thư đệ tử đã cất trong khoang thuyền , đệ tử rất lấy làm hổ thẹn là khi phụ tấm lòng thương yêu của ân sư . Mong rằng ân sư mở cho đệ tử một đường sinh lộ .

Vu Trường Thanh nói :

- Ngươi muốn ta áp con thuyền lớn này vào bờ chăng ?

- Đệ tử không dám nghĩ vậy nhưng thấy sau con thuyền lớn này có một đôi mủng nhỏ , chỉ xin hạ mủng xuống là đệ tử có thể vào được rồi . Hỡi ơi ! Đệ tử đã đốt sách của Thất độc giáo không để độc hại trong giang hồ nữa .

Vu Trường Thanh ngẫm nghĩ một chút rồi ngập ngừng :

- Cái đó ... cái đó ...

Quân trung Phụng nói ngay :

- Nếu sư phụ thấy có điều gì khó khăn thì đệ tử xin cáo biệt ngay cũng được ...

Đoạn nàng trở gót từ từ bước đi , Lý Hàn Thu không nhịn được vội nói :

- Vu lão tiền bối ! Xin tiền bối nể mặt vãn bối mà cho Quân cô nương một cái mủng nhỏ .

Vu Trường Thanh thở dài nói :

- Ngươi hãy đứng lại .

Quân trung Phụng quay lại hỏi :

- Sư phụ kêu đệ tử phải không ?

Vu Trường Thanh gật đầu nói :

- Ngươi đã đốt cuốn pháp điển của Thất độc giáo đủ chứng tỏ ngươi đã dời bỏ giáo phái này rồi thì cần phải đi đâu nữa ?

Quân trung Phụng đáp :

- Sư phụ còn muốn giữ đệ tử ở đây làm chi , nhất là sư phụ cũng sắp rời khỏi con thuyền này .

- Lý thế huynh và Tần Nhi không ai gia hại ngươi cả , vậy ngươi cứ ở lại cũng không sao đâu .

- Ở với nhau lâu ngày đệ tử e rằng không kềm chế được mình rồi đi đến chỗ gia hại kẻ thù đã giết song thân cùng huynh trưởng mất .

Vu Trường Thanh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Ngươi có thể kể ra hàng trăm lý do ...

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Vu tiền bối , để Quân cô nương đi quách .

Vu Trường Thanh gật đầu quay lại nhìn Quân trung Phụng nói :

- Hài tử ! Lão phu ưng thuận cho ngươi đi .

Quân trung Phụng nói :

- Đa tạ lão tiền bối .

- Ngươi bất tất phải tạ ơn , nhưng lão phu có mấy điều muốn nói cho ngươi hay .

- Vãn bối xin rửa tai để nghe đây .

- Theo chỗ lão phu biết thì Thất độc giáo có một thứ ma lực thu hút người vào phe đảng , người nào gia nhập Thất độc thì khó mà thoát đi được .

Quân trung Phụng nói :

- Đệ tử nhớ rồi .

Vu Trường Thanh vẫy tay nói :

- Để lão phu đưa ngươi xuống thuyền .

Đoạn lão rảo bước đi ra ngoài , Lý Hàn Thu đối với Quân trung Phụng trong lòng rất là hối hận liền nói :

- Tại hạ cũng tiễn chân cô nương xuống thuyền .

Quân trung Phụng quay lại ngó Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không dám phiền Lý tướng công .

Lý Hàn Thu cười mát nói :

- Tiễn chân cô nương mấy bước thì có làm gì .

Quân trung Phụng không khước từ nữa nàng cất bước đi luôn . Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi cũng theo sau ra khỏi khoang thuyền . Mấy người ra đến đàng lái thì trời nổi gió to mưa lớn , sóng nước

gầm lên như sóng dậy gió thổi bay tạt tà áo khiến cho mọi người se lạnh , bên ngoài trời mưa như trút nước . Lý Hàn Thu khẽ nói :

- Quân cô nương ! Trời tối đen như mực sóng sông cao như núi , cái mủng nhỏ này mong manh như tàu lá mà đi vào giữa làn sóng đó thì thực là nguy hiểm quá .

Quân trung Phụng lắc đầu nói :

- Tại hạ không sợ đâu , đa tạ Lý tướng công có lòng quan hoài .

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài toan nói lại thôi . Vu Trường Thanh hỏi :

- Ngươi nhất định đi ngay đêm nay ư ?

- Đúng thế ! Vãn bối định đi thì dù mưa đao gió kiếm cũng không thay đổi .

Lúc này hai người nhà đò đã hạ cái mủng nhỏ xuống nước , một người cất tiếng :

- Trời mưa như trút nước mà sóng lại dữ quá , nếu không giỏi chèo thuyền thì khó giữ được bình yên .

Quân trung Phụng nói :

- Ngươi sợ thuyền lật hay sao ?

Nhà đò cúi đầu hạ thấp giọng xuống đáp :

- Cái mủng dài không đầy tám thước rộng chừng hai thước rưỡi thì ngay đến người giỏi bơi thuyền thì cũng khó mà lướt sóng giữa lúc đêm tối này . Huống chi cô nương lại chưa quen bơi thuyền .

Quân trung Phụng lạnh lùng hỏi :

- Sao ngươi biết ta chưa quen bơi thuyền ?

Nhà đò ấp úng nói :

- Cái đó ...cái đó ..

Mưa gió mỗi lúc một lớn người đứng ở đầu thuyền mới trong khoảnh khắc quần áo đã bị ướt hết .

Quân trung Phụng vẫy tay nói :

- Xin các vị về thuyền nghỉ ngơi , tiện thiếp xin cáo biệt .

Nàng đưa mắt nhìn nhà đò nói :

- Ông bạn đưa tại hạ xuống thuyền đi !

Nhà đò dạ một tiếng tay vịn lan can lùi lại tận cuối con thuyền , Quân trung Phụng đi theo hắn . Trên không sấm giựt nhoàng nhoàng soi rõ chiếc mủng nhỏ buộc sau thuyền lớn . Nó tròng trành dâng lên hụp xuống tuỳ theo cơn sóng , nhà đò quay lại ngó Quân trung Phụng nói :

- Cô nương ! Thật là sóng to gió cả ...

Quân trung Phụng ngắt lời nói :

- Ta biết rồi , ông bạn cho ta hay làm thế nào mà xuống thuyền ?

Nhà đò chau mày đáp :

- Bám vào khúc cây mà xuống , giữa lúc sóng to gió cả này dù là tay khinh công tuyệt đỉnh cũng chẳng tài nào hạ chân xuống chỗ mình muốn được .

Quân trung Phụng nói :

- Đa tạ ông bạn !

Đoạn nàng tung mình nhảy ra nắm lấy sợi dây buộc thuyền hạ mình xuống mủng , nhà đò rút cây thanh bội đao chặt đứt dây neo rồi lớn tiếng hô :

- Cô nương hãy coi chừng !

Dây buộc đứt rồi chiếc mủng lập tức mất kìm hãm liền theo đợt sóng nhô lên hụp xuống trôi đi rồi mất hút vào trong bóng đêm không còn thấy đâu nữa . Bọn Vu Trường Thanh , Lý Hàn Thu thấy Quân trung Phụng xuống chiếc mủng nhỏ chập chờn trên mặt sóng dữ dội thì không khỏi thương tâm . Vu Trường Thanh nhìn theo bóng nàng cho đến khi mất hút rồi mới khẽ cất tiếng hỏi :

- Liệu y có sống được chăng ?

Nhà đò khẽ hắng giọng đáp :

- Nếu cô ta giỏi nghề bơi thuyền thì còn có mấy phần sống được , bằng chưa bơi thuyền thì bất luận võ công cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi nạn thuyền đắm .

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy nhất định y phải chết rồi còn gì ?

Nhà đò đáp :

- Quân cô nương nói sao biết vậy , bọn tại hạ làm thế nào mà hiểu được cô có lành nghề bơi thuyền hay không ?

Vu Trường Thanh nhìn làn sóng dữ dội thở dài nói :

- Lão phu mong rằng nước sông sẽ rửa sạch linh hồn cho y .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Sư phụ ! Theo nhận xét của đệ tử thì Quân cô nương chắc không chết đâu .

Vu Trường Thanh nói :

- Hỡi ơi ! Tướng y cũng không đến nỗi chết yểu nhưng ta mong rằng y táng thân trong dòng nước sông để giữ lấy tấm thân trong sáng .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Sao Tần cô nương quyết đoán là Quân cô nương có thể sống được ?

- Nước sông tuy sóng lớn nhưng không phải là biển cả mênh mông , nếu thuyền lật úp y sẽ ôm lấy một tấm ván cho trôi đi rồi cũng sẽ giạt vào bờ . Quân cô nương còn thông minh hơn tiểu muội nhiều có lý nào nàng không nghĩ ra kế đó , vì thế nàng mới kiên quyết ra đi .

Vu Trường Thanh thở phào một cái rồi nói :

- Chúng ta vào khoang thuyền ngồi đi .

Một đêm mưa gió tơi bời , đến trưa hôm sau mới mưa tạnh gió tan . Lý Hàn Thu đứng đầu thuyền nhìn ra thấy cánh buồm thấp thoáng thuyền bè qua lại trên sông như mắc cửi . Đột nhiên hai con thuyền hình thoi chạy rất mau rẽ nước lại gần , Lý Hàn Thu động tâm ngồi sụp xuống chỗ kín để quan sát . Hai chiếc khoái thuyền này đi đến bên thuyền lớn đột nhiên dừng lại . Bỗng nghe thanh âm ồm ồm cất lên :

- Hàn nhị gia ở Từ Châu mời Vu lão tiên sinh ra nói chuyện .

Lý Hàn Thu khẽ giật mình bụng bảo dạ :

- Tai mắt của Giang Nam Song Hiệp quả là linh mẫn vô cùng , bọn mình đã ẩn dưới thuyền mà vẫn không thoát khỏi vòng giám thị của chúng .

Bỗng thấy Vu Trường Thanh từ từ bước ra bảo hai tên thuỷ thủ :

- Các ngươi buông thang dây xuống để mời họ lên thuyền .

Lý Hàn Thu khẽ hỏi :

- Lão tiền bối có quen biết Hàn Đào không ?

- Lão phu có biết nhưng trên hai chiếc khoái thuyền kia không có lão ta .

- Đã không có Hàn Đào thì lão tiền bối cho bọn chúng lên tàu làm chi ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Chúng đã trông thấy rồi mình không thể nào trốn lánh được nữa .

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy cần nói chuyện gì với họ ?

Hai người đang nói chuyện thì một đại hán võ phục đã trèo lên thuyền lớn .

Chương 138: Thương Hào Kiệt Tần Nhi Mạo Hiểm

Lý Hàn Thu nhìn ra thấy người này trạc vào bốn mươi tuổi đầy vẻ kiêu dũng hai tay hắn không mang binh khí . Vu Trường Thanh vẫy tay hỏi :

- Lão phu là Vu Trường Thanh đây Hàn Đào hiện ở đâu .

Đại hán trung niên chắp tay nói :

- Nguyên Hàn nhị gia muốn thân hành tới đây bái phỏng tiên sinh nhưng chưa hiểu Vu tiên sinh có chịu tiếp kiến hay không , nên phái tiểu đệ đến nói chuyện với Vu tiên sinh .

- Trước nay lão phu vốn không câu nệ tiểu tiết Hàn nhị gia đến hay các hạ đến cũng vậy mà thôi .

Điêu Thanh mỉm cười nói :

- Vu đại hiệp đã đại lượng như vậy thì Điêu mỗ cũng bất tất phải khách sáo nữa . Điêu mỗ muốn thỉnh giáo một việc .

Vu Trường Thanh hỏi :

- Việc gì ?

- Hàn nhị gia hy vọng Vu tiên sinh đưa thuốc giải cho ..

- Lão phu đã dặn kỹ Phương đại hiệp cứ đúng kỳ hạn là đưa thuốc giải tới , chẳng hiểu Hàn nhị gia đã biết chưa ?

- Hàn nhị gia đã biết chuyện đó rồi và hiện giờ Phương đại hiệp đang ngồi với Hàn nhị gia .

Vu Trường Thanh ngẩng đầu nhìn bốn phía rồi nói :

- Về phía chính Đông ở xa xa có con thuyền lớn , phải chăng Phương đại hiệp và Hàn nhị hiệp ở trong con thuyền đó ?

Điêu Thanh đáp :

- Phải rồi ! Tài đoán việc của Vu tiên sinh thật khiến cho Điêu mỗ thán phục vô cùng .

Vu Trường Thanh cười nói :

- Nếu lão phu đoán không lầm thì e rằng con thuyền lớn của bọn lão phu đây cũng bị vây chặt rồi .

Điêu Thanh tủm tỉm cười đáp :

- Vây chặt thì không dám , có điều Hàn nhị gia đã đem rất nhiều tay bơi lặn giỏi chia ra làm bốn thuyền lớn và mười hai thuyền hình thoi từ bốn mặt tám hướng kéo tới .

Vu Trường Thanh hỏi :

- Nếu vậy thì lão phu mà không chịu đưa thuốc giải sẽ đi đến kết quả nào ?

- Cái đó khó nói lắm !

- Nhưng có một điều lão phu chắc Hàn nhị hiệp đã hiểu rõ .

Điêu Thanh hỏi :

- Điều gì ?

- Nếu Hàn nhị hiệp đánh đắm thuyền của lão phu thì cũng chưa có cách nào lấy được thuốc giải .

- Điều đó nhị gia chắc đã biết rồi , nhưng lão nhân gia lại đoán Vu tiên sinh chẳng khi nào có quyết định như vậy .

Vu Trường Thanh đáp :

- Hàn nhị gía hay tự tin ở mình quá .

- Hàn nhị gia nghĩ vậy cũng có lý . Một là ở dưới thuyền này rất đông người ngoài Vu tiên sinh còn có Lý Hàn Thu , Quân cô nương . Vu tiên sinh dù có ý để mình chìm trong sóng nhưng không nỡ để kẻ khác chịu chung kiếp nạn .

Vu Trường Thanh nói :

- Hàn nhị gia đã tính toán công việc của lão phu một cách quá rõ ràng

- Vì vậy Điêu mỗ mong rằng Vu tiên sinh hãy nghĩ kỹ .

Lý Hàn Thu xen vào hỏi :

- Sao các hạ biết chắc rằng bọn tại hạ sẽ bị vùi thân dưới làn sóng bạc này ?

Điêu Thanh đáp :

- Mười hai chiếc thuyền hình thoi và bốn chiếc mành lớn đã dự bị cuộc thuỷ chiến mà vây đánh một con thuyền lớn các vị thì các vị trăm phần chưa chắc được một phần sống . Trừ phi người nào có thể lặn được dưới nước bốn năm giờ thì mới có thể bơi ngầm để thoát được .

Hai người đang nói thì bỗng thấy một con thuyền vọt nhanh lại như tên bắn , thuyền tới gần nhìn đã rõ cả người ngồi trong . Quả nhiên đây là mười hai chiếc khoái thuyền hình thoi , mỗi thuyền ngoài hai đại hán giữ lại còn ba người tay cầm cường cung lưng đeo túi tên . Những khoái thuyền chia làm bốn mặt tám hướng bao vây chiếc thuyền lớn .

Điêu Thanh đảo mắt nhìn bốn phía rồi trầm giọng nói :

- Trên những khoái thuyền kia đều chứa đựng tên nỏ có chất lưu hoàng , mỗi khi bắn ra là cháy lên bùng bùng . Bản lảnh các vị dù cao thâm những mũi tên đặc biệt kia chưa chắc bắn trúng nhưng họ không dụng tâm bắn người mà chỉ cốt bắn thuyền . Con thuyền gỗ lớn thế này dĩ nhiên họ có thể bắn trúng dễ dàng , thuyền gỗ giữa dòng sông mà phát hoả thì các vị ngoài cách nhảy xuống nước e rằng không còn cách nào trốn thoát được .

Lý Hàn Thu nói :

- Có một điều chắc Điêu quản gia chưa nghĩ tới .

Điêu Thanh ngập ngừng hỏi :

- Vị này là ...

Lý Hàn Thu đáp ngay :

- Tiểu đệ là Lý Hàn Thu .

Điêu Thanh hỏi :

- Nếu vậy tại hạ thất kính mất rồi ! Không hiểu kế hoạch của Hàn nhị gia có chỗ nào sơ sót ?

- Điểm đó có liên quan đến cả Điêu quản gia .

- Liên quan đến cả Điêu mỗ ư ? Nếu vậy thật là kỳ !

Lý Hàn Thu nói :

- Trước khi con thuyền bị cháy chính Điêu quản gia đã chết rồi .

Điêu Thanh tủm tỉm cười nói :

- Cái mạng nhỏ xíu của tại hạ mà đổi lấy sinh mạng của mấy vị là quá đáng . Tại hạ có chết cũng nhắm mắt được .

Vu Trường Thanh nói :

- Lại còn Phương Tú cũng chẳng thể nào thoát chết .

Điêu Thanh nói :

- Dù bên tại hạ hai người thì cũng là đáng lắm đâu có phải thua trận .

Vu Trường Thanh đảo mắt nhìn bốn phía thấy mười hai chiếc thuyền thoi đã bố trí thành thế bao vây , mọi người trên thuyền đều đã lắp tên dương cung chuẩn bị sẵn sàng . Điêu Thanh khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Vu lão tiên sinh ! Tình thế trước mắt đã rõ ràng lắm rồi . Vu lão tiên sinh không chịu đưa thuốc giải thì tất nhiên xảy ra cuộc động thủ .

Vu Trường Thanh trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Điêu tổng quản hãy xuống thuyền đi để lão phu nghĩ kỹ lại đã .

- Tình thế trước mắt đã hiển nhiên Vu lão tiên sinh tài trí hơn người chắc không để mình hãm vào tuyệt địa .

Hắn dứt lời trở gót xuống thuyền , Vu Trường Thanh nhìn Điêu Thanh đi ra rồi bất giác buông tiếng thở dài nói :

- Ai ngờ Phương Tú lại thông minh như thế , hắn biết lão phu ngồi thuyền để đi nơi khác .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phương Tú mà không chịu nghĩ ra thì còn ai nghĩ ra được ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu nhận thấy sau lưng Phương Tú còn có nhân vật khác chủ trương .

- Ai vậy ?

- Lão phu chưa nghĩ ra được .

Tần Nhi hỏi xen vào :

- Không biết có phải Hàn công tử không ?

Lý Hàn Thu nói :

- Chúng ta hãy mưu tính giải quyết tình thế trước mắt đã , còn nhân vật nào có tài như vậy thì sau này sẽ điều tra .

Vu Trường Thanh quay lại nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Để sau này khỏi có chuyện vì ân oán giang hồ dính líu đến người ngoài lão phu đã cho hai vị thuyền chủ chạy đi . Hiện giờ trên thuyền lớn này chỉ còn mười hai người thuỷ thủ nhưng bọn họ đều là những tay qua lại giang hồ lâu ngày , Lý thế huynh thử nghĩ xem nên đối phó với họ bằng cách nào ?

- Theo vãn bối nghĩ thì không nên để họ bị uy hiếp nhưng lúc cần thiết sẽ phải phóng tay đối phó với họ .

Vu Trường Thanh nói :

- Bọn chúng đã chuẩn bị , nếu xảy cuộc động thủ với họ ở giữa dòng sông thì e rằng có nhiều chỗ không ổn .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Không ổn chỗ nào ?

- Bọn họ đều là những nhân vật bơi lội rất thông thạo , nếu xảy cuộc động thủ tất họ sẽ đánh đắm thuyền ngay , không hiểu tài lội nước của Lý thế huynh ra sao ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết một tí gì về bơi lội cả .

Vu Trường Thanh cười mát nói :

- Nếu như vậy cuộc chiến đấu này với họ bọn ta tất nhiên bị thất bại .

Tần Nhi nói :

- Sư phụ có vẻ bình tĩnh tất là trong bụng sư phụ đã tính kế rồi .

Vu Trường Thanh nói :

- Theo ý lão phu thì trong tình trạng này chúng ta phải đấu trí hơn là đấu sức .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn quanh , đột nhiên chàng quay đầu nhìn một tên thủy thủ đứng ở phía sau hỏi :

- Nếu chúng ta cho thuyền lao vào bờ thì phải mất chừng bao lâu ?

Gã thuỷ thủ ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Đại khái chừng ăn xong bữa cơm .

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Anh bạn thử nghĩ coi , giả sử những khoái thuyền kia dùng tên lửa tập kích liệu chúng ta có thể phá vòng vây mà ra được không ?

Gã thuỷ thủ lắc đầu đáp :

- Cái đó tại hạ không thể nào tính trước bọn họ bắn có trúng không , đồng thời họ có thể khiến cho cháy một vài nơi mình có thứ gì để chữa cháy mới có thể đoán trước được ...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Hiện giờ sóng yên gió lặng , cứ thực lực ở trên thuyền thì có thể chia ra sáu người để cứu hoả , nhưng trên thuyền phát hoả bảy chỗ thì không thể cứu được .

Lúc bấy giờ hai chiếc thuyền thoi đã tiến lại vây quanh chiếc thuyền lớn , đại hán trên khoái thuyền đều đã dương cung lắp tên chuẩn bị phát xạ , Lý Hàn Thu cười lạt rồi nhìn gã thuỷ thủ hỏi :

- Trên thuyền có cung tên không ?

- Có bốn cây cường cung và dư bốn trăm mũi tên có tra lông .

- Anh bạn lấy ra đi .

Gã thuỷ thủ dạ một tiếng rồi gã trở gót đi vào , Lý Hàn Thu chuyển mục quang nhìn Vu Trường Thanh nói :

- Vãn bối có chỗ không hiểu muốn thỉnh giáo lão tiền bối .

Vu Trường Thanh nói :

- Lý thế huynh có điều chi muốn hỏi ?

- Dường như người võ lâm thấy Giang Nam song hiệp là đem lòng uý kỵ mới nuôi cho họ thành tính kiêu ngạo , vãn bối tưởng chúng ta cứ thẳng tay quyết chiến với họ một trận . Vị tất đã thắng được nhưng may có thể thoát vòng vây mà lên bờ được , khi đã lên bờ chúng ta yên trí quyết cùng họ một trận tử chiến .

Vu Trường Thanh trầm ngâm một chút rồi nhìn Tần Nhi hỏi :

- Ý ngươi nghĩ thế nào ?

- Ý nghĩ của Lý tướng công nghe giản dị quá , nhưng Phương Tú đã tới đây thì nhất định hắn chuẩn bị rất nghiêm mật . Hắn lại là người không thể tin cậy được , vậy có nói điều kiện với hắn thì tất chúng ta thế nào cũng thua thiệt .

Vu Trường Thanh cười ha hả nói :

- Theo ý ngươi thì mình phải chuẩn bị cuộc chiến đấu hay sao ?

- Dù xương táng lòng sông hồn vùi bụng cá còn hơn lọt vào tay Phương Tú .

Vu Trường Thanh vuốt chòm râu cười khanh khách nói :

- Lão phu đã từng này tuổi đầu chết cũng chẳng có gì đáng tiếc , nhưng các ngươi hãy ưng thuận cùng lão phu một điều kiện .

Lý Hàn Thu nói :

- Vãn bối trẻ tuổi lời nói hời hợt e rằng tiền bối không thể tin được .

Vu Thanh lấy trong bọc ra một phong thơ nói :

- Lý thế huynh cầm thơ này đưa đến chùa Thiếu Lâm trao cho phương trượng đại sư , thế là lão phu đã hết tâm lực rồi .

Tần Nhi nói :

- Sư phụ ! Dường như sư phụ đã chuẩn bị sẵn sàng .

Vu Trường Thanh nói :

- Nếu lão phu thân hành lên được chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên phong thơ này không cần đến , nhưng nếu chẳng thể sống sót mà ra khỏi đây thì đành phiền Lý thế huynh vậy .

Tần Nhi vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Sư phụ ! Đệ tử không muốn để Phương Tú bắt sống nếu lâm tình thế hiểm ác đệ tử sẽ tự đoạn tâm mạch chết .

Vu Trường Thanh nói :

- Lão phu đã dặn ba anh em Tiểu Kiện về cách đối phó còn thoát được kiếp này hay không là trông vào tạo hoá của chúng .

Tần Nhi thủng thẳng hỏi :

- Thế là sư phụ cũng tán thành biện pháp của Lý công tử ra tay ứng chiến phải không ?

Vu Trường Thanh mỉm cười đáp :

- Ta đã không đưa thuốc giải cho họ thì chẳng có cách nào lánh được cuộc xung đột này . Nhưng lão phu còn biện pháp nếu thành công thì chúng ta có thể yên ổn vào bờ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Biện pháp gì ?

Vu Trường Thanh đáp :

- Dụ mấy người bọn chúng lên thuyền may ra để đồng bọn có đôi phần uý kỵ các ngươi chuẩn bị động thủ đi còn ta ra đàm phán với họ .

Lý Hàn Thu khẽ nói :

- Lão tiền bối phải coi chừng Phương Tú nhiều gian mưu lắm đó .

Vu Trường Thanh đáp :

- Lão phu tự biết cách đối phó .

Lão chậm chạp cất bước ra mạn thuyền cất tiếng gọi :

- Tại hạ mời Điêu tổng quản ra nói chuyện .

Điêu Thanh đang chờ tin tức liền đáp ngay :

- Có phải Vu lão tiền bối muốn kiếm tại hạ ?

- Phải rồi ! Lão phu muốn cùng Điêu tổng quản thương lượng .

Điêu Thanh tủm tỉm cười hỏi :

- Chắc Vu lão tiền bối đã nghĩ kỹ rồi ?

- Phiền Điêu tổng quản báo Hàn nhị hiệp là thuốc giải đã ở trong mình Vu mỗ rồi , Vu mỗ yêu cầu Hàn nhị hiệp thân hành qua thuyền lão phu mà lấy .

Điêu Thanh ngập ngừng nói :

- Cái đó ...cái đó ..

Vu Trường Thanh nói :

- Điêu tổng quản nói rõ cho Hàn nhị hiệp hay rằng Phương Tú đã không thủ tín rồi , còn Hàn nhị hiệp có phải là nhân vật thủ tín hay không thì lão phu chưa rõ ...

Điêu Thanh ngắt lời :

- Bọn tại hạ chỉ cốt lấy được thuốc giải mà thôi , Vu tiền bối có chuyện gì cứ nói với tại hạ cũng được .

- Đến Phương Tú còn chưa giữ đúng điều ước thì lời hứa của Điêu tổng quản làm sao khiến cho lão phu đủ tín nhiệm ?

Điêu Thanh trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Lão tiền bối nói vậy cũng có lý .

- Vì vậy tại hạ cần được gặp mặt Hàn nhị hiệp mới xong .

- Được rồi ! Tại hạ về phúc trình Hàn nhị hiệp xem người có chịu qua không ?

Rồi hắn bảo hai tên thuỷ thủ cho thuyền quanh qua phía thuyền lớn đậu ở hướng chính Đông . Lúc này nhà đò đã lấy cung tên ra Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi mỗi người cầm lấy cây trường cung chuẩn bị phát xạ .

Vu Trường Thanh nói :

- Địch nhiều mà ta ít . Nếu động thủ thì ta phải xạ thủ trước đi , nhưng đối phương những mười hai chiếc thuyền hình thoi , mỗi thuyền đều có ba người cộng là ba mươi sáu gười . Giả tỷ chúng ta động thủ trước thì đả thương được mấy tên của bọn chúng .

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Cái đó vãn bối cũng không thể tính trước được , còn tuỳ ở bọn phóng tên có trúng hay không . Nếu tranh tiên phát động thì bắn thương được mấy người ?

Tần Nhi nói :

- Đệ tử không chắc phần nào . Chẳng biết có bắn trúng được hay không ?

Lý Hàn Thu khẽ noí :

- Tại hạ cũng ít khi dùng đến thứ tên dài này , vậy kêu cả đò cùng ra bắn . Tuy chưa bết đả thương được mấy gười bọn họ nhưng mình cũng đoạt được tiên cơ .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Thôi đành thế vậy .

Lý Hàn Thu nói :

- Bọn vãn bối chuẩn bị trước , để xem Vu tiền bối cùng Điêu Thanh đàm phán ra sao đã .

Tần Nhi gọi mấy tên thuỷ thủ đến , mọi người đều cầm cung thủ thế chẩn bị sẵn sàng . Vu Trường Thanh ngó quanh một lượt thì thấy những thuyền thoi đậu ra bốn mặt bao vây thuyền lớn . Mặt nào cũng cách chừng ba trượng lão chợt động tâm quay lại bảo thuỷ thủ cầm lái thuyền :

- Chúng ta cứ xông ra và tìm cách vào bờ cho thiệt lẹ .

Tên thuỷ thủ dạ một tiếng rồi cho chèo thuyền về phía chính Bắc , những thuyền thoi vây quanh không gở chiếc thuyền buồm này đột nhiên vùn vụt chạy đi , chúng luống cuống không biết làm thế nào . Lú Điêu Thanh ra đi lại dặn bọn chúng bất luận xảy ra sự gì cũng phải chờ hắn trở lại định kế đối phó . Vì thế mà những tay cung tên trên thuyền cũng không biết có nên phát xạ hay không ?

Bốn chiếc thuyền thoi canh giữ mặt Bắc thấy thuyền lớn xông lại đành tới tấp dạt ra hai bên . Những tay thuỷ thủ trên thuyền đều là những tay thiện nghệ bơi thuyền đi rất lẹ , lúc này Điêu Thanh mới về gần tới chiếc thuyền lớn trên có Giang Nam song hiệp . Mắt trông thấy thuyền địch chạy đi mà hắn không tài nào ngăn trở được .

Đột nhiên trên chiếc thuyền lớn ở mé chính Đông cầm cây cờ đỏ lớn mà phất loạn lên , đứng goài mấy dặm cũng nhìn thấy . Bỗng nghe đánh " véo " một mũi hoả tiễn bay vọt đến buồm thuyền của Lý Hàn Thu . Tiếp theo những tiếng veo véo vang khói trắng ngang trời từ bốn mặt tám phương bắn tới . Nguyên trên thuyền có ngọn cờ đỏ kia là thuyền chỉ huy đã có ám hiệu .

Lý Hàn Thu tưởng chuẩn bị tranh cướp tiên cơ giết mấy tên địch trước dè đâu đối phương tranh

tiên mất . Vu Trường Thanh thấy tình thế biến đổi liền nói :

- Trên thuyền đã có mấy chỗ phát hoả , chúng ta khộng thể để lửa cháy được . Tần Nhi ! Ngươi hãy dẫn bọn tiểu sư đệ và mấy tên thuỷ thủ đi cứu hoả , ta cùng Lý thế huynh đối phó với bọn tập công .

Tần Nhi dạ một tiếng buông cung xuống . Nàng dẫn mấy tên thuỷ thủ và ba tên sư đệ lấy nước tưới vào lửa miệng nàng nói :

- Bên mình đừng rời binh khí , chúng ta vừa cứu hoả vừa chuẩn bị đối địch .

Mấy người động tác rất mau lẹ Vu tiểu Kiện lại dũng mãnh phi thường , gã vừa xách thùng nước vừa trèo lên cột buồm để chữa lửa cháy trên cao . Tuy gã dập được lửa khỏi cháy mất buồm thuyền nhưng chính bản thân gã lại bị tên lửa bắn trúng , áo gã cháy bùng lên . May là Tần Nhi hai tay xách hai thùng nước đều hắt lên mới dập được lửa cháy áo Vu tiểu Kiện .

Hoả tiển tuy lợi hại mới trong khoảnh khắc đã cháy mười mấy chỗ nhưng Tần Nhi vẫn cứu hoả mau lẹ vô cùng , lửa cháy đến đâu thì bị dập tắt đến đó không lan ra dược .

Tần Nhi và ba vị sư đệ cùng bốn thuỷ thủ cứu hoả rất hay . Tuy không ngăn trở được tên lửa bắn trúng buồm thuyền nhưng cũng không lửa cháy bùng lên được . Lý Hàn Thu và Vu Trường Thanh đồng thời bắn ra một phát , tiếng dây cung vừa bật hai đại hán bắn tên lửa đã liên tiếp té nhào xuống , một tên trúng bụng một tên trúng vào trước ngực . Lý Hàn Thu vừa bắn một phát đã trúng đích lòng tự tin tăng lên rất nhiều .

Tách tách tách , chàng ắn luôn ba phát thì một mũi bị người tránh được còn hai mũi bắn trúng hai tên địch . Vu Trường Thanh bắn hai phát nữa cũng trúng được một tên . Mới trong khoảnh khắc bốn mặt địch nhân bao vây đã bắn thương được năm tên , cũng làm cho bọn chúng nao núng không dám cho thuyền nhỏ tiến lại gần . Nhưng những thuyền ở hai mặt chính Đông và Đông Nam không dám tiến vào thì những thuyền nhỏ ở mé chính Nam đã sấn lại gần thuyền lớn . Bỗng thấy bóng người lấp loáng , hai đại hán vọt lên thuyền lớn như hái con chim khổng lồ . Tần Nhi đang xách nước cứu hoả thấy hai đại hán nhảy lên thuyền nàng liền dùng hai thùng làm ám khí liệng vào bọn chúng . Hai đại hán nhảy lên thuyền bản lãnh không phải tầm thường , gã mé hữu tiến lên một bước vung chưởng tay trái hất thùng nước tay mặt rút đon đao nhảy về phía Tần Nhi miệng hắn thết lên :

- Tần cô nương ! Sao dám phản bội viện chúa ?

Đại hán này là võ sư trong Phương gia đại viện nên nhận biết Tần Nhi . Tần Nhi rút kiếm nghinh địch cùng hai người khai diễn một trận ác đấu . Lại thấy bóng người thấp thoáng , mới trong khoảnh khắc đã có đến bảy tám đại hán nhảy lên thuyền lớn . Trường hợp này khiến cho thế lửa mỗi lúc mỗi lan rộng cháy lên ầm ầm .

Lý Hàn Thu trầm giọng quát :

- Vì tình thế bức bách tại hạ phải khai sát giới .

Chàng buông cung tên xuống nhảy một cái đến sau lưng Tần Nhi .

- Cô nương hãy tránh ra .

Chàng chưa dứt lời đã phóng trường kiếm đâm tới hai tiếng choang choảng vang lên gạt hai thanh đơn đao . Tần Nhi biết kiếm thuật của Lý Hàn Thu tinh thông tuyệt vời liền tránh sang một bên nói :

- Tướng công cự địch bọn tiểu muội đi cứu hoả

Lý Hàn Thu nói :

- Phải ráng mà chữa cháy đồng thời tìm cách cho thuyền vào bờ thật lẹ .

Chàng vừa nói vừa rung tay kiếm , lập tức hai tiếng rú thê thảm vang lên , hai tên đại hán nhảy lên trước tiên đều bị hạ dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu phóng hai cước liên hoàn đá vào hai đại hán bị thương người chúng bị tung lên cao đến bảy tám thước rồi rơi tỏm xuống sông .

Ba anh em Vu tiểu Kiện hiệp lực liều mạng chống với bảy tám đại hán đang lâm vào tình trạng nguy cấp . Lý Hàn Thu đến nơi kịp thời chàng quét thanh kiếm một nhát đã thương hai tên , đồng thời chàng trầm giọng quát :

- Các vị mau đi cứu hoả ! Mấy tên để một mình tại hạ đối phó cũng đủ .

Người chàng xoay chuyển rất mau , kiếm vung như điện chớp loáng cái chàng đả thương hai đại hán nữa . Từ lúc Lý Hàn Thu tiếp tay lưỡi kiếm của chàng đã chém thương sáu người còn hai đại hán chưa bị thương sợ quá xoay người bỏ chạy .

Hai gã định nhảy về thuyền hỏ chẳng ngờ trong lòng kinh hãi luống cuống không nhảy trúng thuyền rớt tỏm xuống sông . Mọi người mãi chiến đấu chậm lại một chút mà năm chỗ trên thuyền đã phát hoả dữ dội .

Tần Nhi tuy hết sức cứu chữa nhưng thế lửa mạnh quá khó lòng cứu nổi , may mà bọn thuỷ thủ đều là những tay trải qua sóng gió đã nhiều . Trên thuyền tuy đã phát hoả mà họ vẫn trầm tĩnh không rối loạn vẫn nguyên cương vị họ gắng cho chóng vào bờ .

Giữa lúc ấy một chiếc thuyền lớn dương buồm chạy lại tựa hồ muốn đâm sầm vào thuyền này . Tần Nhi thấy thuyền lớn kia xô lại khủng khiếp mà trong thuyền không thấy một ai thì trong lòng kinh hãi vô cùng nàng hốt hoảng la lên :

- Mau lái thuyền tránh ra kẻo đụng thuyền kia !

Thực ra chẳng cần nàng la thì người bẻ lái cũng đã nhìn thấy rồi liền lái đầu thuyền quẹo qua một bên . Con thuyền kia lướt tới rất mau muốn tránh không phải là chuyện dễ dàng , nhưng người bẻ lái đó là tay từng trải già dặn giang hồ , y lái thuyền nước sóng tung toé . Con thuyền lớn kia lướt qua chỉ khẽ chạm vào đuôi thuyền mà cũng vang lên một tiếng " sầm " rất lớn , những mảnh gỗ vỡ vụn bay tứ tung hai con thuyền đều bị thủng một lỗ lớn , một chiếc thủng lái một chiêc1 thủng mũi . Lý Hàn Thu đề khí nhảy vọt qua thuyền kia , ngờ đâu đối phương đã phòng bị rồi Lý Hàn Thu vừa nhảy lên cửa thuyền lay động một mũi tên nhỏ bắn ra . Lý Hàn Thu chân chưa chấm thuyền thì tên đã bắn tới trước ngực , Tần Nhi trong lòng hồi hộp bật tiếng la hoảng :

- Coi chừng !

Lý Hàn Thu người còn lơ lửng trên không đột nhiên co hai chân lộn nhào mình đi thanh trường kiếm trên tay chàng vung lên một luồng kiếm quang hộ thân . Mấy tiếng " lách cách " vang lên những mũi tên bắn tới hầu hết bị rớt , nhưng cũng có hai mũi sượt qua bên mình xuyên thủng áo chàng . Lý Hàn Thu đặt chân xuống thuyền lập tức vung kiếm bảo vệ thân thể đồng thời xông vào khoang thuyền . Lúc này hai con thuyền đã rời nhau lao đi rất gấp cách nhau gần bốn năm trượng , Tần Nhi lớn tiếng gọi :

- Lý công tử ! Hãy mau mau trở lại thuyền .

Vu Trường Thanh nhẹ buông tiếng thở dài bảo bọn thuỷ thủ :

- Phải rượt theo !

Lý Hàn Thu xông đến khoang thuyền thì lại một loạt tên nỏ bắn tới , lần này hai bên cách hau rất gần nên tên bắn ra càng mạnh nhưng Lý Hàn Thu chân đã đứng vững , thanh trường kiếm để trước ngực chuẩn bị sẵn sàng gạt thành một đường kiếm hoa . Một hồi lách cách vang lên bao nhiêu tên đều bị rớt hết , Lý Hàn Thu né mình xông vào trong khoang , bốn tay cung nỏ trong khoang thuyền thấy Lý Hàn Thu xông vào lập tức rút yêu đao ra nhảy xổ lại . Lý Hàn Thu sát khí đằng đằng mặt chàng tựa hồ bao phủ một làn sương lạnh , chàng quát lên một tiếng vung trường kiếm đánh liền ba chiêu , thế kiếm của chàng độc ác kỳ bí khôn lường khiến đối phương khó nổi đề phòng . Hai tiếng rú vang lên , hai gã đại hán trúng kiếm ngã quay xuống thuyền . Còn hai tên kia thấy Lý Hàn Thu huy động thanh trường kiếm như bão táp thì trong lòng sợ run không dám nghinh địch , chúng vung đao chém về cửa sổ nhảy xuống sông . Lý Hàn Thu đá vào cửa hậu khoang thuyền cho bật tung ra rồi chạy thẳng vào chỗ người giữ bánh lái , hai đại hán cầm lái thuyền thấy tình hình nguy ngập vội rút đao chuẩn bị nghinh chiến , Lý Hàn Thu phóng kiếm nhanh như chớp chém tới một tên ngồi lái , tên này chưa kịp đứng dậy đã bị trúng kiếm ở trước ngực ngã ngay xuống thuyền . Tên kia đứng xa hơn thấy kiếm pháp của Lý Hàn Thu ghê gớm gã sợ quá đứng thộn mặt ra , chàng hươi kiếm chặt đứt cánh tay mặt cầm

đao của gã .

Bỗng thấy hai bên nước bắn tung toé , mười mấy gã đại hán đã nhảy xuống sông . Hiển nhiên thế kiếm khủng khiếp của Lý Hàn Thu khiến cho bao nhiêu người ở trong thuyền phải chấn động tâm thần tranh nhau nhảy xuống sông để tránh . Lý Hàn Thu không biết lái thuyền lập tức con thuyền quay ngang giữa dòng sông , Lý Hàn Thu là gười gan dạ dù chàng bị hãm vào vòng thiên binh vạn mã chàng cũng không sợ , nhưng lúc này chàng cầm thanh trường kiếm đứng trong thuyền mà không biết xoay sở thế nào . Tần Nhi trông thấy sợ quá la lên :

- Sư phụ ! Chúng ta mau phái người qua để giữ lại thuyền cho y .

Lúc này con thuyền buồm do những tay thuỷ thủ lành nghề lèo lái vẫn ra sức chèo cho xông vào bờ , mấy chỗ cháy không tài nào dập tắt được mà thế lửa mỗi lúc mỗi lớn , hai con thuyền lại cách nhau mỗi lúc một xa Vu Trường Thanh đưa mắt nhìn tình thế hai con thuyền nói :

- Hài tử ! E rằng khó còn cơ hội nào nữa .

Tần Nhi trong dạ bồn chồn nói :

- Sư phụ ơi ! Nếu vậy đệ tử phải nhảy sang .

Đột nhiên nàng nhằm về phía Lý Hàn Thu nhảy tới nhưng hai thuyền cách xa nhau đến bảy trượng thì khinh công của nàng làm sao bay qua được . Nàng vận dụng tận lực cũng chỉ nhảy ra được ba trượng thì người đã rớt xuống sông . Lý Hàn Thu thấy Tần Nhi mạo hiểm quá chừng , chàng nín hơi đá vào cán neo cho rớt xuống sông , tay kiếm chàng vung lên chặt một tấm ván lớn cầm tay trái lớn tiếng la :

- Tần cô nương ! Bám vào tấm ván này .

Rồi chàng vung tay liệng tấm ván ra , chàng nhắm rất đúng phương vị tấm ván rớt đúng ngay chỗ Tần Nhi , Tần Nhi nhoài ra bám vào tấm ván bỗng nghe đánh bõm một tiếng , cả người lẫn ván chìm xuống nước . Một cơn sóng đánh lại lấp hẳn người Tần Nhi , nhưng chỉ trong chớp mắt nàng lại nổi lên mặt nước , neo thuyền đã chìm xuống lòng sông con thuyền có Lý Hàn Thu từ từ dừng lại . Tần Nhi lúc chìm lúc nổi tuỳ theo cơn sóng đưa lên hụp xuống , Lý Hàn Thu chuyển động cặp mắt vội chụp lấy sợi dây buộc buồm chặt đứt , chàng lại phá rách cả buồm thuyền và la gọi :

- Tần cô nương ! Hãy nắm lấy sợi dây này .

Đoạn chàng ngấm ngầm vận nội lực liệng sợi dây xuống , Tần Nhi tuy còn nhỏ tuổi hưng gặp nguy hiểm đã nhiều nên nàng trấn tĩnh khác hẳn người thường , tay mặt nàng nắm tấm gỗ tay trái nàng đón lấy sợi dây Lý Hàn Thu liệng tới .

Chương 139: Tần , Lý Hai Người Đều Bị Bắt

Lý Hàn Thu nói :

- Tần cô nương ! Cô nương hãy nín hơi để tại hạ kéo cô nương lên thuyền .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Tiểu muội nhắm mắt lại là được .

Lý Hàn Thu miệng ngậm kiếm , hai tay chàng gắng sức kéo dây lên . Chỉ trong nháy mắt Lý Hàn Thu đã kéo Tần Nhi lại tới đầu thuyền , lúc này đột nhiên có hai hán tử tay cầm Nga my thích mình mặc áo lội nước sấn đến gần Tần Nhi . Lý Hàn Thu hốt hoảng la lên :

- Tần cô nương hãy coi chừng .

Tay trái nắm dây chàng ngầm vận nội lực vào tay phải rồi liệng kiếm ra , một luồng hàn quang vừa lấp loáng tiếng rú thê tảm đã vang lên . Mặt nước bỗng đỏ hồng , gã đại hán mé tả đã bị thanh trường kiếm xuyên từ ngực ra tới sau lưng chìm xuống lòng sông theo dòng nước cuốn đi . Tần Nhi vừa mở bừng mắt ra thì gã đại hán mé hữu lại vung Nga my thích điểm tới , Lý Hàn Thu lớn tiếng la :

- Hãy coi chừng có người đánh lén đó .

Thực ra chẳng cần Lý Hàn Thu kêu gọi thì Tần Nhi cũng đã cảnh giác ra rồi , nàng hạ chân khí ở huyệt Đan điền cho người chìm xuống nước . Đại hán này không đâm trúng được Tần Nhi lại trúng vào tấm ván gỗ , Tần Nhi tránh được nhát đâm rồi lập tức nàng vận hết sức vào hai tay nhảy lên cao đến tám thước Lý Hàn Thu vội kéo dây vào .

Tên đại hán lúc rút ra được Nga my thích ra khỏi tấm ván thì Tần Nhi đã lên thuyền rồi , Lý Hàn Thu thở phào một cái nói :

- Tần cô nương ! Cô mạo hiểm quá !

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi :

- Còn tướng công không mạo hiểm hay sao ?

- Bữa nay mà thoát nạn , từ đây trở đi cô chớ mạo hiểm như vậy nữa .

- Tiểu muội mới thấy một mình tướng công ở trên chiếc thuyền này trong lòng nóng nảy quên cả bản lãnh của mình cứ nhảy bừa vào .

Nàng còn đang nói bỗng nhiên nhìn thấy dưới dòng nước lập lờ mấy đầu người , Tần Nhi ngoảnh đầu ra thấy con thuyền kia đã vào gần tới bờ bất giác nàng buồn rầu nói :

- Nếu chúng ta tập hợp ở một nơi thì phần hy vọng thoát chết còn tăng hơn nhiều . Bây giờ chỉ còn hai chúng ta lực lượng bạc nhược hy vọng sống sót rất mong manh .

Lý Hàn Thu an ủi nàng nói :

- Tần cô nương ! Cô bất tất phải nản trí , hể chúng ta lên bờ trước thì tại hạ tin rằng với sức mình có thể phá được vòng vây trốn thoát .

- Chỉ sợ chúng ta không có cơ hội lên bờ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Hiện giờ gần con thuyền của chúng ta đã có rất nhiều quỷ sứ tụ tập , bọn chúng quyết chẳng để cho chúng ta rời khỏi được nơi đây .

- Bọn chúng làm thế nào mà ngăn trở được chúng ta ?

Tần Nhi đáp :

- Chúng đã biết chúng ta không bơi lội được sẽ đục đáy thuyền cho chìm xuống thì một là chúng ta sẽ bị bắt sống , hai là bị nước cuốn đi cho xương táng lòng sông .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy chúng ta đối phó bằng cách nào ?

- Chẳng còn cách nào nữa , chỉ mong sao nước chưa vào đầy mình tìm cách cho thuyền tựa vào bờ .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ chẳng biết chút gì về nghề lái thuyền ...

- Mấy bữa nay tiểu muội đã lưu tâm đến việc đi thuyền , chúng ta thử hợp tác xem sao nếu không

được thì đành là ngồi đây chờ chết .

- Xem chừng cũng chỉ còn cách ấy .

Hai người đang lo tính thì thấy rất nhiều tay thuỷ thủ ở sông ló ra Tần Nhi lắc đầu nói :

- Bọn chúng này động tác mau quá mà mình đã chậm một nước rồi .

Lý Hàn Thu với lấy cây sào tre đáp :

- Nếu bọn ta phải chôn xác lòng sông thì cũng phải quyết chiến với bọn chúng một trận .

Chàng thò đầu ra quả thấy có đầu người nổi lên mặt nước liền cầm sào phóng xuống thật nhanh . Bỗng nghe đánh " binh " một tiếng máu tươi chảy ra nước sông nhuộm màu hồng . Lý Hàn Thu nói :

- Tần cô nương ! Tại hạ giết một tên nữa là đủ vốn rồi .

Lúc này nước sông chảy ùa vào con thuyền đã bắt đầu chìm xuống Tần Nhi đột nhiên sấn gần lại nói :

- Lý công tử ! Chúng ta cứ thế mà chết quách .

- Nếu thuyền mà chìm xuống lòng sông thì chẳng chết cũng bị bắt sống .

Tần Nhi nòi :

- Chúng ta cứ hết sức tìm cách , công tử phá lấy tấm gỗ thật lớn để chúng ta ngồi bồng bềnh trên mặt nước .

Lý Hàn Thu nói :

- Phải đấy ! Làm như vậy ít ra tại hạ còn sát thương được mấy tên của bọn chúng .

Tần Nhi rút kiếm ra đưa cho Lý Hàn Thu , Lý Hàn Thu phá lấy một gỗ lớn rồi trao trả kiếm cho Tần Nhi nói :

- Cô nương chuẩn bị đi tại hạ phóng tấm ván này xuống thì cô hãy liệu cách mà nhảy lên theo và phải tính thời gian cho thật đúng .

Tần Nhi hỏi :

- Còn công tử thì sao ?

- Cô nương bất tất phải lo cho tại hạ mà chỉ cần coi chừng chúng tập kích .

Tần Nhi khẽ nói :

- Hãy khoan !

Đột nhiên nàng cầm trường kiếm đâm thủng tấm ván thành hai lỗ , nàng cởi dây lưng sỏ vào ván gỗ rồi nói :

- Bây giờ công tử liệng tấm ván xuống nước đi .

Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Cô nương thật là cẩn thận .

Chàng rung hai tay một cái bỏ tấm ván xuống sông , Tần Nhi tung mình lên rồi nhảy xuống , người nàng hạ trúng vào trên tấm ván gỗ . Tay trái nàng nắm chặt đầu dây còn tay phải nàng cầm kiếm đề phòng . Lý Hàn Thu chụp lấy cây sào thuyền rồi tung mình nhảy xuống mặt tấm ván . Những làn sóng nhô lên hụp xuống Lý Hàn Thu tay cầm cây sào rất khó giữ tấm ván cho thăng bằng để khỏi rớt xuống dòng sông . Tần Nhi đưa tay chụp Lý Hàn Thu miệng ngậm thanh trường kiếm tay cuốn dây vào lưng chàng , nàng nói :

- Chúng ta không biết lội , tấm ván này là vật cứu mạng đừng để trôi đi mất huống chi còn phải đề phòng địch nhân tập kích .

Tấm ván gỗ thuận giòng trôi xuôi đồng thời nhô lên hụp xuống . quần áo Lý Hàn Thu đều bị ướt đẫm . Nước sông chảy cuồn cuộn bỗng hiện ra một chỗ nước xoáy rất lớn trước mà bọn Lý Hàn Thu ngồi chìm vào chỗ nước xoáy . Lúc này con thuyền của bọn Vu Trường Thanh bị lửa cháy rất lớn và đã tựa vào bờ , nước sông chảy xiết Lý Hàn Thu thấy tình hình biến diễn rất rõ mảnh ván chàng đã trôi xa mấy chục trượng . Lý Hàn Thu và Tần Nhi hết sức giữ tấm ván cho thăng bằng không để những cơn sóng lật nhào . Tần Nhi một mặt rút chặt dây lại vừa nói :

- Xem chừng bọn quỷ sứ bị chúng ta đánh đã chạy xa rồi , bây giờ chỉ còn tìm cách đưa tấm ván này vào bờ .

Lý Hàn Thu lắc đầu nói :

- Tại hạ xem chừng đây không phải là chuyện dễ , uy lực của tạo hoá so với sức người còn khó chống đỡ hơn nhiều .

Chàng chưa dứt lời thì đã nhìn thấy mấy bóng thuyền vun vút chạy tới , Tần Nhi la hoảng :

- Những khoái thuyền hình thoi !

Lý Hàn Thu nói :

- Đây là bọn thuộc hạ của Phương Tú .

Bốn chiếc khoái thuyền theo dòng trôi xuống lại thêm sức người lèo lái nên nó chạy càng mau . Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Bọn ta nhờ vào tấm ván này mà sống nhưng e rằng khó lòng đối địch với chúng được .

Bỗng nghe tiếng dây cung bật vang , một mũi tên bắn tới Tần Nhi vung thanh trường kiếm đánh " cách " một tiếng , mũi trường tiêu lệch đi rớt xuống lòng sông . Bỗng thấy chiếc khoái thuyền lao vào tấm gỗ rất mau lẹ , chắc bọn ngồi trên thuyền này đều đã vâng nghiêm lệnh của chủ liền sống chết với Lý Hàn Thu nên chúng định xô thuyền vào ván gỗ . Lý Hàn Thu không biết bơi lội chàng ngồi trên tấm ván gỗ một lúc rồi thấy đầu nhức mắt hoa , dù là người theo nghề bơi lội thì ngồi trên tấm ván gỗ này cũng khó bề xoay sở chứ đừng nói Lý Hàn Thu nữa . Nhưng chí phấn đấu kiên cường khiến chàng hăng hái vô cùng chàng giơ cây sào thuyền lên nhằm đâm vào khoái thuyền , thủ thế của Lý Hàn Thu cực kỳ mau lẹ bỗng nghe đánh binh một tiếng dường như đâm vào vật gì , chàng chú ý nhìn ra thì thấy con thuyền vượt qua mà đi còn hai con thuyền nữa thấy Lý Hàn Thu tay cầm sào thuyền đâm rất trúng vào những con thuyền này liền tới tấp xoay bánh lái lánh xa ra . Lý Hàn Thu động tâm nghĩ thầm :

- Nếu mình bức bách bọn chúng phải chạy ra xa không để quấy nhiễu thì dù ngồi trên tấm ván này cũng còn thêm chút hy vọng .

Quyết định chủ ý rồi hai tay chàng đột nhiên múa tít cây sào ở trong tay , lúc này mấy con thuyền kia đã vượt qua mặt chàng lao về phía trước còn hai con thuyền ở mặt sau cũng đuổi gần tới nơi , bỗng nghe có tiếng ồm ồm cất lên :

- Hãy phóng tên bắn trúng bị thương rồi hãy bắt sống .

Lý Hàn Thu ngấm ngầm thở dài bụng bảo dạ :

- Bọn chúng mà bắn tên không ngớt là mình hết cách đối phó , cây sào dài này có chống được khoái thuyền nhưng không tài nào ngăn trở tên bắn .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ bất giác tay phải nới ra cây sào trôi đi mất , bỗng nghe veo véo hai tiếng hai mũi trường tiêu chia bắn vào hai người , Tần Nhi vung kiếm lên gạt được một mũi còn một mũi sướt qua vai Lý Hàn Thu . Tần Nhi đưa kiếm cho Lý Hàn Thu nói :

- Công tử múa kiếm nhanh như chớp nên cầm mũi kiếm này để gạt tên , còn tiểu muội giữ vững tấm ván gỗ này mới được .

Cả hai người không biết bơi lội chỉ trông vào tấm ván và một khúc dây uộc chặt vào người để bồng bềnh trên mặt nước . Những khoái thuyền bao vây bốn mặt cung tên bắn tới tấp . Thật là một tình trạng nguy hiểm phi thường sống chết chỉ khe chừng sợi tóc . Lý Hàn Thu đón lấy trường kiếm quay lại nhìn Tần Nhi hỏi :

- Cô nương có sợ không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu muội không sợ .

Lý Hàn Thu huy động thanh trường kiếm gạt rơi mấy mũi tên rồi nói :

- Nếu chúng ta không vào bờ được thì hy vọng về sinh cơ rất mong manh .

Tần Nhi mỉm cười đáp :

- Chúng ta khó mà vào bờ được trừ khi có một cơn gió lớn hất tung lên bờ .

Lý Hàn Thu thở dài nói :

- Hỡi ôi ! Cô nương chẳng có tội tình gì vì theo tại hạ mà bị thảm cảnh .

- Cái đó không can hệ . Vả lại lúc này tiểu muội không thấy một chút cảm giác gì sợ hãi thần chết .

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp :

- Trước tình trạng này chúng ta mười phần chết chín mà cô nương vẫn bình thản khiến tại hạ được an ủi rất nhiều .

Tần Nhi cười mát nói :

- Bây giờ mà tiểu muội chết đi thì e rằng công tử cũng khó lòng sống được .

- Dĩ nhiên là thế ! Chúng ta chết thì cùng chết cả .

- Công tử đã không sợ chết thì tiểu muội còn sợ gì ? Vả lại tiểu muội có chết thì cũng chết chung với công tử một chỗ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương cùng chết với tại hạ một chỗ thì có thú gì ?

Tần Nhi cười đáp :

- Tính mạng của công tử so với tính mạng của một tên nha đầu còn quan trọng hơn nhiều .

Lý Hàn Thu lắc đầu nói :

- Nói thế là không đúng , cô nương cũng là một mạng người tại hạ cũng chỉ là mộtmạng người , giá trị về tính mạng của con người như nhau hết .

Đột nhiên chàng buông tiếng thở dài rồi không nói nữa . Tần Nhi hỏi :

- Sao công tử lại thở dài ?

- Chúng ta tuy không sợ chết , nhưng tại hạ cảm thấy cái chết này không đáng chút nào .

Tần Nhi nói :

- Không phải là chuyện đáng hay không đáng mà là tình thế bắt buộc chẳng chết cũng không còn cách nào khác .

- Dù chúng ta phải chết thì cũng phải tìm cách chết cho có giá trị một chút .

Hai người cười nói tự nhiên dường như gạt bỏ hẳn sự sống chết ngoài tư tưởng . Tần Nhi mỉm cười nói :

- Tiểu tỳ có một ý nghĩ kỳ lạ chẳng biết có nên nói ra không ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Ý tưởng gì mà kỳ lạ ?

- Nếu chúng ta cùng bị trọng thương thì nhất định phải chết chung một chỗ . Đúng vậy không ?

Lý Hàn Thu cười đáp :

- Kể như vậy thì đại khái không sai lầm nữa . Sau khi chúng ta chết rồi vẫn còn sợi dây này buộc liền vào nhau .

Tần Nhi nói :

- Người ta có câu " Đồng mệnh uyên ương " phải chăng là thế này ?

Lý Hàn Thu sửng sốt ngập ngừng đáp :

- Cái đó ...cái đó ..

Tần Nhi lại cười hỏi :

- Công tử cảm thấy khó nghe lắm phải không ?

Bỗng nghe tiếng gió véo như xé bầu không khí vang lên , bốn mũi trường tiêu đã bắn tới nơi . Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên gạt , ánh hàn quang lấp lánh vọt ra những tiếng " lách cah1 " mấy mũi tên đều bị gạt rớt . Vì chàng chỉ để ý gạt tên nên người nghiêng đi rồi té nhào xuống nước . Tần Nhi giật mình kinh hãi vươn tay ra chụp lấy chàng miệng nói :

- Lý đại ca ! Đại ca phải ngừng thở đừng uống nước vào .

Nàng hốt hoảng quá nên thốt ra lời tự đáy lòng , Lý Hàn Thu rớt xuống sông đã uống mấy ngụm nước vào rồi . Nhưng chàng cũng là người trầm tĩnh gặp nguy cấp mà không rối loạn , chàng uống hai miếng nước sông vào rồi mới ngừng thở . Dòng nước chảy xiết làm cho Lý Hàn Thu lúc nổi lúc chìm Tần Nhi chụp hai cái mà không nắm được . Tấm ván gỗ nhấp nhô theo làn sóng mất thế quân bình khiến cho Tần Nhi lúc chìm xuống nước rồi lại nổi lên , đầu tóc Tần Nhi cũng ướt sũng cả nàng lo cho mình còn chưa xong , mà vẫn cố cựa quậy nắm lấy Lý Hàn Thu . May ở chỗ sợi dây buộc rất chặt nên Lý Hàn Thu tuy bị rớt ra bảy tám thước mà người vẫn buộc vào tấm ván .

Tần Nhi chẳng để ý gì đến tên nỏ nữa nàng đem toàn lực để giúp Lý Hàn Thu . Đột nhiên tấm ván gỗ đang trôi đi rất mau bỗng bị một luồng đại lực giữ lại bên tai Tần Nhi bỗng nghe tiếng lạnh lùng cất lên :

- Con nha đầu thối tha này ! Mình đã hãm vào tuyệt địa mà còn dở trò khốn thú , ta đập tan mảnh ván này để các ngươi chìm xuống lòng sông nuôi tôm cá .

Tần Nhi quay lại nhìn thấy tấm ván đã bị một lưỡi câu rất lớn móc lấy , bốn tên đại hán cầm trường mâu đứng ở đầu thuyền . Con thuyền bọn chúng đứng khá lớn có cột buồm ngoài ra còn sáu chiếc thuyền thoi vây quanh . Tần Nhi nhìn sợi dây buộc Lý Hàn Thu lấp ló trong làn sóng khẽ thở dài nói :

- Các vị cứu y đã !

Trên con thuyền một cột buồm này có một đại hán trung niên mình mặc áo xanh hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Tấm ván gỗ đã bị móc câu giữ lại rồi , mời cô nương hãy lên thuyền trước rồi bọn ta cứu y cũng chưa muộn .

Tần Nhi nói :

- Phương Tú bảo các vị bắt sống chúng ta thì y còn trọng yếu hơn ta nhiều .

Đại hán áo xanh cười lạt đáp :

- Cái đó bọn ta tự biết bất tất cô nương phải lo dùm .

Tần Nhi ngẩng đầu lên nói :

- Mình ta đây buộc dây không thể nhảy lên thuyền được .

Đại hán trung niên lạnh lùng nói :

- Bây giờ chặt đứt dây cho cô nương nhảy lên thuyền rồi bọn ta có cách cứu y lên .

Tần Nhi không sao được liền lấy lưỡi truỷ thủ chặt đứt dây nhảy lên thuyền , đại hán áo xanh thủng thẳng hỏi :

- Bây giờ cô nương chuẩn bị động thủ với ta hay là bó tay chịu trói ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Động thủ thì sao bó tay chịu trói thì sao ?

- Bó tay chịu trói thì miễn cho ta khỏi động thủ động cước và cũng vớt gã lên được .

Tần Nhi giơ hai tay lên hỏi :

- Vậy thì đành bó tay chịu trói hay hơn .

Đại hán áo xanh giơ tay lên điểm huyệt Tần Nhi rồi bảo đồng bọn :

- Trông coi lấy thị .

Một đại hán dạ một tiếng chạy lai tay trái nắm lấy Tần Nhi tay phải cầm thanh cương đao kề vào cổ nàng , đại hán áo xanh trầm giọng ra lệnh :

- Cứu gã lên đây .

Một đại hán áo đen đứng ở góc thuyền kéo sợi dây , chỉ trong khoảnh khắc cả tấm ván lẫn Lý Hàn Thu cũng lôi lên mặt thuyền . Lý Hàn Thu đã bị sóng đánh ngất đi đột nhiên đại hán áo xanh tiến lại hai bước giơ tay điểm huyệt Lý Hàn Thu , rồi quay lại nhìn Tần Nhi cười nói :

- Nếu sớm biết bắt được gã dễ dàng thế này chẳng tội gì tốn hơi sức .

Tần Nhi nhìn Lý Hàn Thu thì thấy quần áo ướt hết coi thảm hại thì lòng buồn rười rượi bất giác buông tiếng thở dài nói :

- Y đã uống một ít nước sông vào bụng vậy các vị tìm cách cho y tỉnh lại .

Đại hán áo xanh cười lạt nói :

- Xem chừng Tần cô nương quan tâm tới gã lắm .

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng :

- Lúc này mà mình không thuyết phục được mấy người để chàng tỉnh lại thì e rằng thân thể chàng sẽ bị tổn thương nhiều .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng lạnh lùng nói :

- Nếu các hạ là người thông minh thì nên đối đãi tử tế với y một chút .

Đại hán áo xanh hỏi :

- Tại sao vậy ? Hai bên đã là kình địch với nhau chẳng lẽ cô muốn bọn ta đối đãi với y như một thượng tân chăng ?

- Các hạ sớm biết nếu Phương Tú mà thuyết phục được Lý Hàn Thu để y đầu hàng Phương gia đại viện thì y sẽ có một địa vị cao hơn các hạ nữa .

Đại hán áo xanh chau mày hỏi :

- Vậy thì làm thế nào ?

- Khi y gia hập Phương gia đại viện rồi nhớ đến mối thù xưa này sẽ không lợi cho các hạ đâu . Bằng y không chịu gia nhập thì Phương viện chúa tất chẳng chịu nhiêu dung , tội gì các hạ lại gây thêm oán thù với y .

Đại hán áo xanh trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Cô nương nói cũng có lý .

Gã vẫy tay nói tiếp :

- Các ngươi hãy tìm cách trục nước trong bụng y ra .

Hai tên đại hán liền đến xoay mình Lý Hàn Thu nắn vào lưng vào bụng chàng . Lý Hàn Thu thổ nước ra rất nhiều rồi chàng tỉnh lại , chàng dương mắt nhìn Tần Nhi thở dài nói :

- Chúng ta nên vào bờ đi thôi .

- Lý tướng công ! Bậc đại trượng phu phải biết tuỳ cơ lúc thân lúc khuất , tiểu tỳ hy vọng tướng công liệu đấy mà xử trí .

Chương 140: Lý Hàn Thu Chạm Trán Oan Gia

Mấy câu nói này ý tứ thâm trầm Lý Hàn Thu ngẩng đầu lên nhìn Tần Nhi hỏi :

- Tại hạ bị điểm huyệt rồi chăng ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Con người sau khi chết đi rồi thì bất luận có bản thông thần tới đâu cũng chẳng còn cách gì báo thù được phải không ?

Lý Hàn Thu gật đầu tỏ ý lãnh hội , lúc này con thuyền lớn bơi nhanh đến gần con thuyền nhỏ . Lý Hàn Thu ngoảnh đầu trông ra thì thấy trên sạp thuyền đặt chiếc bàn vuông Phương Tú cùng Hàn Đào ngồi đối diện . Trên bàn đặt rượu và thức nhắm , điều khiến cho Lý Hàn Thu kinh ngạc hơn là cả Vu Trường Thanh cũng có ở trên thuyền đó . Lão hai tay chắp để sau lưng bước lui rồi lại bước tới . Bỗng nghe Hàn Đào lớn tiếng hỏi :

- Tần huynh ! Bắt cả được bọn họ rồi chứ ?

Đại hán áo xanh nghiêng mình đáp :

- My mà không đến nỗi nhục mạng , thuộc hạ đã bắt sống được cả hai tên .

Hàn Đào nói :

- Vậy là hay lắm ! Đem chúng lên thuyền lớn để lão phu tra hỏi .

Đại hán áo xanh dạ một tiếng rồi áp mạn thuyền nhỏ vào thuyền lớn , thuỷ thủ cột thuyền vào nhau rồi đem Lý Hàn Thu và Tần Nhi lên thuyền lớn , Phương Tú dường như vẫn sợ hãi Lý Hàn Thu hắn nói ngay :

- Đối với gã này phải cẩn thận đó .

Đại hán áo xanh nghiêng mình đáp :

- Thuộc hạ đã điểm hai chỗ huyệt đạo trên mình hắn rồi .

Phương Tú hừ một tiếng rồi nói :

- Hay lắm ! Ngươi hãy đi đi .

Đại hán dạ một tiếng rồi dẫn sáu con thuyền thoi chạy đi . Phương Tú nhìn bóng sau lưng đại hán rồi hỏi :

- Lão nhị ! Tên họ là gì ?

Hàn Đào đáp :

- Y là Tần Bằng tổng đà chúa về thuỷ quân của tiểu đệ .

Phương Tú hỏi :

- Bây giờ giết y được chưa ?

Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tiểu đệ hiểu rồi xin đại ca cứ yên lòng .

Phương Tú đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu cười lạt hỏi :

- Mùi vị nước sông thế nào ?

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Nhưng bây giờ tại hạ không còn ở dưới nước nữa rồi .

Hàn Đào đáp :

- Lý Hàn Thu là bậc hảo hán thì đừng vì những cái bại trước mắt làm cho thối chí , tại hạ hy vọng các hạ nói thật ra một chút .

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Tại hạ bị bắt thì chuyện sinh tử đã gác ra ngoài , các hạ muốn uy hiếp tại hạ là ngủ mơ giữa ban ngày đó .

Phương Tú đột hiên đưa mắt nhìn Vu Trường Thanh hỏi :

- Vu huynh ! Hiện giờ Lý Hàn Thu đã ở đây Vu huynh hỏi y xem .

Hàn Đào nói :

- Vu huynh đừng quên còn có hai người nghĩa tử , tính mạng chúng là ở trong tay bọn tại hạ chỉ ra

lệnh một tiếng là lập tức sẽ chết liền .

Vu Trường Thanh vẻ mặt vẫn nghiêm ghị từ từ quay đầu dương mắt nhìn mặt Hàn Đào nói :

- Lão phu đã biết bây giờ mình ở vào cảnh ngộ nào rồi ...

Phương Tú nói ngay :

- Nếu Vu huynh chịu giao thuốc giải thì bọn tại hạ quyết không hại hai tên nghĩa tử đó .

Hàn Đào nói theo :

- Vừa rồi Vu huynh bảo thuốc giải để trong mình Lý Hàn Thu , hiện giờ gã cũng ở nơi đây không hiểu Vu huynh còn muốn chối cãi thế nào ?

Lý Hàn Thu đã nghe rõ nội tình liền đáp ngay :

- Thuốc giải quả ở trong mình tại hạ .

Phương Tú sửng sốt nói :

- Nếu Lý huynh chịu giao thuốc giải thì bữa nay chúng ta huề cả làng . Tại hạ tha cho các vị ngay rồi và hẹn trong vòng mười ngày quyết không cho người theo dõi , sau mười ngày chúng ta mới phân thắng phụ .

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Biện pháp này rất công bình nhưng có điều đáng tiếc ...

Hàn Đào hỏi :

- Điều chi đáng tiếc ?

- Tại hạ rớt xuống sông rồi yên trí là không sống được nữa thuốc giải cũng chẳng làm gì nên liệng đi rồi .

Hàn Đào nói :

- Các hạ liệng thuốc giải đi thì đồng thời liệng cả sinh mạng những người này theo . Hàn nhị lão sẽ để cho mỗi người chết một cách mà coi .

Lý Hàn Thu ỡm ờ hỏi :

- Tại hạ nghĩ không ra đã chết sao lại còn có chỗ khác với nhau ?

Hàn Dào đáp :

- Tại hạ sẽ khiến cho các vị sống không được mà chẳng chết cho , các hạ mà không tin thì bọn tại hạ làm cho mà coi .

Phương Tú ngửa mặt lên cười rộ nói :

- Suýt nữa thì tiểu đệ bị Vu huynh lừa gạt .

Vu trường thanh lạnh lùng nói :

- May mà viện chúa tỉnh ngộ kịp thời .

- Những trò của Vu huynh đã đến sơn cùng thuỷ tận rồi , Vu huynh nên lấy thuốc giải ra đi thôi .

- Thuốc giải có đây lão phu sẽ đưa ra ...

Hàn Đào nói :

- Vu huynh quả là người thông minh .

Vu Trường Thanh nói :

- Nhưng phải có điều kiện .

- Tiểu đệ đây cũng nghĩ như thế , Vu huynh cho hay là điều kiện gì ?

- Buông tha Lý Hàn Thu và Tấn cô nương lão phu có tận mắt nhìn thấy họ đi xa rồi sẽ đưa thuốc giải ra .

- Nếu Vu huynh thực tình chịu đưa thuốc giải thì bất luận điều kiện gì tại hạ cũng ưng thuận ngay . Nhưng Vu huynh nguỵ kế đa đoan khiến cho tiểu đệ khó lòng tin được .

Vu Trường Thanh nói :

- Phương viện chúa chỉ biết nói lão phu , nhưng chính viện chúa có những cử động hàng ngày dù đã hứa lời cũng không khiến cho người ta tin được .

Phương Tú nói :

- Mấy năm nay tại hạ phụng dưỡng lão huynh thế mà Vu huynh lại hạ độc vào người tại hạ để trả ơn .

Vu Trường Thanh lạnh lùng đáp :

- Vu mỗ nhất sinh làm việc gì trên không hổ với trời dưới không thẹn với người , dù Phương huynh có chút ơn nhỏ mọn cũng không thể mạt sát lão phu hoặc bắt lão phu trợ lực làm điều tàn ác .

Phương Tú cười lạt nói :

- Vu huynh không chịu giúp tại hạ thì thôi , nhưng Vu huynh lại hạ độc để báo đền mấy năm phụng dưỡng thì thủ đoạn so với Phương mỗ còn hèn hạ hơn .

Vu Trường Thanh hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Nếu lão phu không hạ độc vào mình viện chúa thì e rằng bây giờ lão phu đã thành một tên tù ở dưới Phương gia đại viện rồi .

Hàn Đào vội gạt đi nói :

- Việc đã qua chẳng nói làm chi nữa , bây giờ chúng ta hãy liệu việc về sau .

Vu Trường Thanh hỏi :

- Việc về sau nên thế nào xin Hàn nhị hiệp nói cho nghe ?

Phương Tú xen vào :

- Cứ tình thế trước mắt Vu huynh ở vào thế hạ phong chịu khuất mình một chút nghe lời tại hạ mới phải .

Vu Trường Thanh nói :

- Nếu bọn lão phu không tín nhiệm được Phương viện chúa thì đành ngọc đá đều ra tro hết .

Hàn Đào nói :

- Tại hạ còn một ý niệm rất công bình chẳng hiểu Vu huynh nghĩ thế nào ?

- Xin cho nghe cao luận .

- Vu huynh đưa thuốc giải ra cho tại hạ coi thử , bọn tại hạ không tin Vu huynh chịu đưa thuốc giải thật .

Vu Trường thanh hỏi :

- Rồi sau sao nữa ?

Hàn Đào đáp :

- Bọn tại hạ nhìn thấy thuốc giải rồi sẽ bàn đến điều kiện cũng chưa muộn .

Vu Trường Thanh lắc đầu đáp :

- Không được ! Phải bàn đến điều kiện trước đã rồi lão phu sẽ giơ thuốc giải ra cho hai vị ngó thấy .

Hàn Đào lại nhìn Phương Tú nói :

- Được rồi ! Xin Vu huynh đưa điều kiện ra , có điều phải tính toán cho công bằng hai bên mới có thể dung hoà hợp tác được .

Vu Trường Thanh đáp :

- Dĩ nhiên là thế ...

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Trước hết hai vị hãy hã lệnh giải khai huyệt đạo của Lý Hàn Thu và Tần Nhi rồi lão phu lấy thuốc giải ra .

Hàn Đào gật đầu đáp :

- Xin theo ý kiến của Vu huynh .

Hắn quay lại ngó đại hán áo đen ngồi ở cửa khoang thuyền bảo gã :

- Hãy giải khai huyệt đạo cho hai người đó đi .

Hai đại hán vâng lời lại giải khai huyệt đạo cho Lý Hàn Thu và Tần Nhi . Vu Trường Thanh cũng móc trong bọc ra một cái bình ngọc giơ lên nói :

- Thuốc giải đây này .

Hàn Đào hỏi :

- Vu huynh bây giờ đến việc gì ?

- Tìm cách cho thuyền vào bờ .

Hàn Đào cau mày ngập ngừng :

- Thuốc giải của Vu huynh ...

Vu Trường Thanh ngắt lời :

- Áp mạn vào bờ và tha hai người lên bộ rồi lão phu sẽ đưa thuốc cho .

Hàn Đào cười mát nói :

- Vu huynh ! Bọn tại hạ mong rằng cuộc trao đổi này công bằng thành thực đừng bên nào đem lòng gian trá .

Vu Trường Thanh nói :

- Chỉ cần hai vị đừng dở trò gì lão phu cam tâm chịu thua rồi .

Phương Tú nói :

- Mưu trí của Vu huynh bọn tại hạ khó lòng theo kịp , chuyến này Vu huynh đi thuyền cách bố trí kể ra rất chu đáo , có điều Vu huynh không nghĩ tới một việc là bọn tiểu đệ đã bố trí tai mắt khắp thành theo dõi hành tung của Vu huynh bất cứ lúc nào .

Vu Trường Thanh nói :

- Bọn lão phu bị hãm vào trùng vi nên phải cố giữ lấy thế quân bình .

Phuơng Tú cùng Hàn Đào nói nhỏ mấy câu với nhau rồi quả nhiên thuyền lớn chạy vào bờ . Lý Hàn Thu toan mở miệng nhưng Tần Nhi đưa mắt ngăn chàng , trên chiếc thuyền buồm đột nhiên yên lặng trở lại sau một lúc thuyền đậu vào bờ . Phương Tú nhìn mặt Vu Trường Thanh nói :

- Thuyền đã áp mạn rồi đó .

Vu Trường Thanh đưa mắt ngó Lý Hàn Thu và Tần Nhi nói :

- Đã tha họ lên thuyền được chưa .

Phương Tú gật đầu hỏi lại :

- Được rồi ! Nhưng còn Vu huynh thì sao ?

- Lão phu dĩ nhiên ở lại đây .

Lý Hàn Thu không nhịn được nữa chắp tay nói:

- Lão tiền bối ...

Vu Trường Thanh ngắt lời :

- Lý thế huynh , thế huynh hãy nghe lão phu vài lời .

Lý Hàn Thu liền nói :

- Lão tiền bối nói trước đi .

Vu Trường Thanh vẻ mặt nghiêm nghị nói :

- Lão phu yêu cầu Lý thế huynh một việc .

- Việc gì ?

- Dẫn Tần cô nương lên bờ .

Lý Hàn Thu ngập ngừng :

- Còn lão tiền bối ..

Vu Trường Thanh vội giục :

- Lên ngay đi ! Lên ngay đi .

Tần Nhi từ từ bước đến bên chàng khẽ nói :

- Chúng ta đi thôi .

Lý Hàn Thu buồn rầu buông tiếng thở dài rồi trở gót lên bờ Tần Nhi đột nhiên nhìn Phương Tú lạy xuống nói :

- Lão chủ nhân ...

Phương Tú hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Ngươi còn nhận ta làm lão chủ nhân ư ?

Tần Nhi đáp :

- Ơn đức dưỡng dục khi nào tiểu nử dám quên ?

- Nhưng ngươi trả ơn lão phu bằng cách câu kết với cường địch ra mặt coi lão phu là cừu địch .

- Không cùng đường lối thì khó mà mưu dự với nhau . Lão chủ nhân muốn giết tiểu nử nhưng được người cứu . Tần Nhi lạy một lạy này là để đền ơn dưỡng dục , mai đây lão chủ nhân còn hạ thủ gia hại tiểu nữ ...

Phương Tú lạnh lùng hỏi :

- Thì ngươi làm gì ?

- Tiểu nữ sẽ xoay tay phản kích .

Phương Tú cười khẩy nói :

- Ngươi đã nói xong chưa ?

- Xong rồi .

Phương Tú vẫy tay nói :

- Vậy ngươi hãy đi đi .

Tần Nhi nghiêng mình nói :

- Từ giờ phút này chúng ta đã ơn tận nghĩa tuyệt , tiểu nữ xin cáo biệt .

Rồi nàng theo sau Lý Hàn Thu ở thuyền bước lên . Phương Tú cùng Hàn Đào nhìn chòng chọc Lý Hàn Thu và Tần Nhi cho đến khi bóng sau lưng hai gười mỗi lúc mỗi xa . Tần Nhi đi lẹ mấy bước đuổi kịp Lý Hàn Thu hỏi :

- Lý đại ca ! Đại ca có biết chỗ dụng tâm của sư phụ thế nào không ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không biết , nhưng chúng ta chẳng nên bỏ lão tiền bối mà đi .

- Lão nhân gia muốn chúng ta thay lão hoàn thành tâm nguyện , vậy chúng ta phải đi chùa Thiếu Lâm ngay .

Lý Hàn Thu không trả lời Tần Nhi nữa chàng gia tăng cước bộ chạy về phía trước , hai người đi qua một khu rừng rậm rồi Lý Hàn Thu dừng lại quay ngó Tần Nhi hỏi :

- Tần cô nương ! Cô đi chùa Thiếu Lâm được không ?

Tần Nhi ngạc nhiên hỏi :

- Còn đại ca thì sao ?

- Tại hạ phải quay trở lại giúp Vu tiền bối một tay .

Chàng chưa dứt lời thì đột nhiên có thanh âm lạnh lùng cất lên :

- Hai vị định đi thật chăng ?

Lý Hàn Thu quay lại thì thấy Hàn công tử lưng đeo trường kiếm đứng cách đó chừng một trượng . Tần Nhi khép nép nói :

- Thiếu gia ..

Hàn công tử nghiêng mình đáp :

- Cô nương bất tất phải đa lễ .

Giọng nói gã rất bình tĩnh vẻ mặt bình thản khiến người ngoài không hiểu trong lòng gã vui mừng hay tức giận .

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Té ra Phương Tú đã bầy cạm bẫy ...

Hàn công tử cười lạt đáp :

- Trên bờ sông đã bố trí mai phục bốn chỗ mà Lý huynh lại gặp tại hạ tức là oan gia đối đầu .

Gã ngừng một chút rồi hỏi :

- Lý huynh muốn cùng tiểu đệ một chọi một hay là tiểu đệ hạ lệnh vây đánh .

Lý Hàn Thu thản nhiên hỏi lại :

- Hàn huynh đem nhiều người đến phải không ?

- Đúng thế ngoài tiểu đệ còn mười hai tay cao thủ võ lâm đều mang tuyệt kỷ trong mình , bọn họ ở rải rác sau các mô đất hay bụi cỏ quanh đây chừng mười trượng , tiểu đệ mà hạ lệnh là lập tức bọn họ từ bốn phương tám hướng xông vào vây đánh .

Lý Hàn Thu cười lạt đáp :

- Hai cách đánh đó tại hạ không biệt được có chỗ nào khác nhau .

- Khác nhau rất nhiều .

Lý Hàn Thu đáp :

- Xin cho nghe lời cao luận .

- Nếu hạ lệnh tập công thì họ dùng ám khí hay ngoại công thủ đoạn gì cũng mặc , chỉ cần sao Lý huynh phá vòng vây mà ra được .

- Còn đơn đả độc đấu với Hàn huynh thì sao ?

- Chúng ta ước định bao nhiêu hồi hợp Lý huynh đấu với tại hạ đủ số rồi thì có thể đi được .

Lý Hàn Thu đáp :

- Nghe Hàn huynh nói thế dường như trường hợp thứ hai có phần giản dị hơn .

Hàn công tử nói :

- Thế là Lý huynh muốn lựa trường hợp thứ hai rồi .

- Có điều tại hạ muốn nói rõ trước .

- Điều gì ?

- Hai bên động thủ khó lòng tránh khỏi sự thương vong , tại hạ bị thương hay bị chết là số mạng phải như vậy . Bất hạnh Hàn huynh bị thương thì làm thế nào ?

Hàn công tử đáp :

- Tiểu đệ cũng biết rõ lắm nói về kiếm thuật thì Lý huynh hơn một bậc , nếu Lý huynh thắng được tại hạ thì bọn kia dối với các hạ ra sao , trừ khi tại hạ chẳng còn cách nào kìm hãm được họ chẳng nói làm chi nếu tại hạ còn có thể cựa quậy được thốt ra lời thì tất ra lệnh cho họ không được rượt theo để mặc cho hai vị ra đi .

Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi rồi lại nhìn Hàn công tử nói :

- Hàn huynh ước hẹn chiến đấu với tiểu đệ là ở một mình tiểu đệ không liên quan gì đến người khác .

- Lý huynh muốn tiểu đệ tha Tần Nhi phải không ?

- Đúng thế ! Vụ này không liên quan gì đến y để y ở lại bằng vô dụng .

Hàn công tử nói :

- Nếu tiểu đệ ưng lời Lý huynh tức là làm hại y đó .

- Hàn huynh nói vậy nghĩa là làm sao ?

- Đại bá phụ của tiểu đệ trước nay vẫn chủ trương nhổ cỏ trừ gốc không để mối lo về sau , lời giáo huấn của lão gia đã in sâu vào óc tiểu đệ . Võ công của Tần Nhi quyết không thể tự vệ nếu để y đi một mình tất bị truy sát không còn nghi ngờ gì nữa .

Tần Nhi đột nhiên hỏi xen vào :

- Hàn công tử ! Những hành vi của Phương viện chúa chắc công tử đã hiểu hết ?

Hàn công tử đáp :

- Tại hạ biết rồi ! Quyên Nhi chạy đi , cô nương lại bỏ trốn . Tuy không phải vì tư tình nhưng gia phụ cùng Phương viện chúa làm đó là những hành vi trọng đại . Còn cá nhân tại hạ đối với các vị không có thù oán gì .

Tần Nhi nói :

- Công tử thực là một nhân vật đại trí dũng ...

Hàn công tử giơ tay lên nói :

- Cô nương bất tất phải khoe trương tại hạ . Cô dừng quên các vị đó là bậc tôn trưởng tại hạ mà còn có ơn dưỡng dục tại hạ nữa .

Gã đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Tiểu đệ giải thích như vậy đã rõ ràng chưa ?

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Rõ ràng lắm rồi ! Nhưng tại hạ còn có điểm chưa rõ .

- Vậy Lý huynh hỏi đi !

- Tần Nhi và tiểu đệ không có liên quan gì với nhau tại sao , tại sao cuộc sinh tử của y lại dính liền với tại hạ ?

Hàn công tử đáp :

- Gia phụ cùng Phương bá phụ ghĩ ngợi thế nào thì tại hạ không dám phê bình , nhưng theo ý kiến của tại hạ trừ phi Tần Nhi muốn chết theo Lý huynh còn không nên kéo hai vị vào một chỗ .

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy là hay lắm ! Không ngờ Hàn công tử lại nghĩ đúng lý đến thế .

Chương 141: Lý Hàn Thu Đả Bại Hàn Công Tử

Hàn công tử nói :

- Đa tạ Lý huynh về những lời quá khen ...

Gã ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Bây giờ Lý huynh chuẩn bị ra tay đi .

- Xin công tử hãy tha cho Tần Nhi đi trước đi đã .

- Nếu Lý huynh cho là một mình y có thề trốn thoát được thì y cứ việc ra đi .

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Lý công tử ! Tiểu tỳ chẳng thể đi được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Tiểu tỳ biết rằng ở trong Phương gia đại viện chẳng thể nào có được người thứ hai như Hàn công tử , bất cứ gặp ai tiểu tỳ cũng chẳng thể nào thoát khỏi tay họ bỏ trốn đi được .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút ra chiều suy nghĩ rồi chàng nhìn Hàn công tử vẫy tay nói :

- Trường hợp tại hạ không may bị chết trong cuộc chiến đấu này , tại hạ mong rằng công tử đừng đem bao nhiêu mối oán hận trút lên đầu Tần Nhi thì tại hạ mới yên tâm được .

- Lý huynh bất tất phải quan tâm đến điều đó , trừ phi Tần Nhi muốn chết theo để tuỳ tùng Lý huynh dưới suối vàng thì chẳng nói làm chi , bằng y muốn sống tiểu đệ xin bảo đảm y không bị thương tích chi hết .

Lý Hàn Thu cất giọng thành thật nói ;

- Tấm thịnh tình của Hàn huynh tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ vĩnh viễn không bao giờ quên được .

Hàn công tử cười lạt nói :

- Lý huynh bất tất phải khách sáo , thực ra tiểu đệ có giúp gì cho Lý huynh đâu .

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Vậy xin Hàn huynh ra tay đi .

Hàn công tử đột nhiên giơ thanh bảo kiếm trong tay lên nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Hiện thời tay Lý huynh không có binh khí , vậy xin Lý huynh dùng tạm thanh kiếm này .

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Hàn huynh trao kiếm cho tiểu đệ thì lấy gì mà động thủ ?

Hàn công tử rung tay phải một cái thanh trường kiếm bay về Lý Hàn Thu , Lý Hàn Thu vươn tay đón thanh trường kiếm nói :

- Đa tạ Hàn huynh .

Hàn công tử khẽ vỗ hai tay một cái hô :

- Lấy kiếm cho ta !

Bỗng đại hán từ trong bụi cỏ rậm cách đó chừng một trượng chống kiếm đứng lên , hắn tiến lại gần Hàn công tử hai tay đưa thanh kiếm lên dâng cho gã . Hàn công tử vừa đón lấy thanh trường kiếm vừa dặn đại hán :

- Ngươi báo tin cho mọi người hay là ta cùng Lý Hàn Thu tỷ thủ tỷ kiếm . Hai bên chỉ trông vào võ công để quyết tử bất luận là ta thắng hay bại , sống hay chết các ngươi cũng không được ra tay . Đó là mệnh lệnh của ta kẻ nào không tuân sẽ bị trừng phạt .

Lý Hàn Thu thấy Hàn công tử ra nghiêm lệnh cho thuộc hạ không được vào đánh hôi dù gã có thất bại , chàng rất hài lòng về thái độ hào kiệt của gã . Đại hán dạ một tiếng rồi kính cẩn nói :

- Thưa Hàn công tử ! Theo ý của viện chúa thì chúng phải bắt sống chúng chẳng hiểu công tử đã nhận được chỉ dụ chưa ?

- Các ngươi cứ yên lòng ta hoàn toàn chịu trách nhiệm trước Phương viện chúa , còn các ngươi đã theo ta thì nhất nhất phải vâng lệnh ta .

Đại hán nghiêng mình thi lễ :

- Thuộc hạ xin vâng lệnh !

Hàn công tử cười lạt nói :

- Các ngươi nên nhớ rằng nếu ta còn bị chết bời tay Lý Hàn Thu thì bọn ngươi có động thủ cũng không tài nào địch nổi y đâu . Vậy ta dặn các ngươi trước để nếu xảy việc ra thì cứ liệu đấy mà làm .

Đại hán đáp :

- Công tử dậy rất phải .

Hàn công tử vẫy tay nói ;

- Thôi ngươi đi đi .

Gã đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Lý huynh động thủ đi .

Lý Hàn Thu đối với Hàn công tử có mối oán hận không tài nào cởi mở được , nhưng vừa rồi chàng nghe những lời của gã đối với Tần Nhi và lời dặn dò những tay cao thủ tuỳ tùng , gã đã tỏ ra là con người quang minh lỗi lạc thì chàng kh6ng khỏi nẩy ra mối hảo cảm đối với gã . Chàng liếc mắt nhìn Hàn công tử nói :

- Người ta thường nói đao kiếm không có mắt Hàn huynh nên coi chừng .

Hàn công tử đáp :

- Lý huynh bất tất phải nhọc lòng xin động thủ đi thôi .

Tần Nhi ngó Lý Hàn Thu cùng Hàn công tử tựa hồ muốn đến gần lại để nói mấy câu , nhưng nàng lại thở dài đứng nguyên một chỗ mà nhìn hai người cặp mắt lộ vẻ quan hoài .

Lý Hàn Thu ngẩng mặt lên nhìn Hàn công tử nói :

- Đã đành cuộc chiến hôm nay là cuộc chiến sinh tử , dĩ hiên chúng ta nên đem toàn lực ra để đối phó . Tiểu đệ muốn hỏi Hàn huynh chúng ta có nên ước hẹn cuộc đấu này hạn định trong mấy chiêu không ?

- Tiểu đệ rất hoan nghinh ý kiến của Lý huynh còn sự ước hẹn mấy chiêu thì tuỳ Lý huynh ước định .

- Hay lắm ! Đã vậy tiểu đệ xin hạn định trong vòng mười chiêu bất luận ai thắng ai bại cũng bãi chiến .

Hàn công tử nói :

- Nhất ngôn vi định , mời Lý huynh ra chiêu .

Lý Hàn Thu không khách sáo nữa chàng rung thanh trường kiếm một cái , kiếm quang loá mắt vọt ra nhằm đâm lẹ tới Hàn công tử . Chiêu Thất tuyệt ma kiếm của Lý Hàn Thu phóng ra hung mãnh phi thường , thế kiếm tựa hồ sấm dậy chớp nhoáng . Hàn công tử đã biết kiếm pháp của Lý Hàn Thu cực kỳ lợi hại bước chân phải chênh chếch đi một chút đồng thời lún thấp người xuống vung thanh kiếm lên một cái thành một bông hoa kiếm vọt ra đón lấy thế kiếm của đối phương .

Bỗng nghe tiếng sắt thép chạm nhau rít lên kinh khủng , hai thanh trường kiếm đụng nhau rồi lại xa ra . Lý Hàn Thu rút kiếm về rồi người nhảy vọt lên vạt áo chàng bay phất phới , bóng người theo ánh kiếm lướt đi như con thần long nhằm chụp xuống Hàn công tử . Hàn công tử thấy thế kiếm của đối phương cực kỳ hung hiểm liền vội nhảy vọt mình về phía trước rồi đột nhiên xoay người tay vung kiếm ra để phản kích . Người và kiếm lướt tới tưởng chừng vỡ đá tan bia , bỗng nghe đánh " roạt " một tiếng tay áo Hàn công tử bị thủng một miếng ở đầu vai dài chừng ba tấc . Hàn công tử vội bước tạt ngang hai bước tay phải cầm trường kiếm đổi thành thế thủ che kín môn hộ , còn tay trái gã giơ lên phóng chưởng đánh ra . Phát chưởng của gã mau lẹ nhẹ nhàng coi hời hợt như không song cũng làm cho Lý Hàn Thu trông thấy cũng ngẩn người . Nguyên Lý Hàn Thu không nhìn ra được là phát chưởng của đối phương định đánh vào bộ vị nào , tựa hồ bao nhiêu huyệt đạo một nửa người chàng đều bị thế chưởng bao vây . Lý Hàn Thu còn đang ngơ ngác thì phát chưởng của đối phương đã đánh trúng vào vai bên tả chàng . Lý Hàn Thu lún thấp vai bên tả xuống thanh trường kiếm ở tay mặt phóng ra chiêu " Tinh hà đảo quái " ánh hào quang vọt ra từng chấm huyền ảo đâm tới .

Hàn công tử nhả kình lực ở lòng bàn tay xô đến Lý Hàn Thu phải chấn động lùi lại hai bước . Trường hợp này khiến cho chiêu kiếm của Lý Hàn Thu giảm sức mạnh rất nhiều , tuy nhiên thanh trường kiếm của chàng vừa lấp loáng đã đâm rách được mấy chỗ áo của Hàn công tử , đồng thời máu tươi theo những chỗ áo rách thấm ra ngoài . Nhưng Lý Hàn Thu bị phát chưởng của Hàn công tử làm chấn động nửa mình , chàng thấy trong người ngâm ngẩm đau cơ hồ đứng không vững . Còn Hàn công tử chân phải và tay mặt dường như cũng bị thương khá nặng máu tươi chảy ra mỗi lúc một nhiều , cả một bên ống quần và một bên tay áo đã thấm máu ướt đẫm . Tần Nhi thấy tình trạng hai bên không khỏi kinh hãi nàng bật tiếng la thất thanh :

- Nếu hai vị còn đấu nữa thì e rằng đi đến chỗ lưỡng bại câu thương mất , huống chi bây giờ hai vị đã bị thương khá trầm trọng rồi .

Hàn công tử cũng chống trường kiếm xuống đất thủng thẳng nói :

- Lý Hàn Thu ! Lý huynh đã thắng rồi , chiêu kiếm vừa rồi kể ra Lý huynh đã có thể chặt đứt cả tay mặt lẫn chân phải tiểu đệ .

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Không phải đâu , dù tại hạ có hơn công tử một trận cái thắng đó cũng rất là bi thảm .

Hàn công tử nói :

- Nếu Lý huynh mà không tiến bộ thì lần sau chúng ta còn gặp nhau , Lý huynh nắm được phần thắng ít hơn lần này .

Lý Hàn Thu biến sắc nói :

- Công tử nói vậy thì ra tại hạ phải giết công tử mới mong giang hồ trở lại bình tĩnh được ư ? Nếu vậy thì lần sau nếu có cơ hội tại hạ quyết chẳng lưu tình nữa .

Hàn công tử cười mát nói :

- Bây giờ thì Lý huynh có thể đưa Tần Nhi đi được rồi đó .

Lt1 Hàn Thu gật đầu thở dài nói :

- Tính tình của Hàn huynh đáng mặt anh hùng buồn thay một minh châu bị lạt vào trong xó tối , tiểu đệ trong lòng thán kích vô cùng .

Hàn công tử lạnh lùng đáp :

- Giữa lúc này ở nơi đây tiểu đệ không muốn cùng Lý huynh bàn chuyện thị phi .

Lý Hàn Thu ngỏ lời cáo từ :

- Được rồi ! Vậy Hàn huynh hãy bảo trọng .

Chàng quay lại nhìn Tần Nhi nói :

- Chúng ta đi thôi .

Tần Nhi từ từ bước tới trước mặt Hàn công tử hỏi :

- Thưa công tử , thương thế khá nặng . Công tử có cần tiểu tỳ buộc thuốc không ?

Hàn công tử đáp :

- Không cần đâu , các vị nên đi thôi .

Tần Nhi chúc câu vạn phúc rồi nói :

- Đa tạ công tử ! Mối ân tình của công tử bữa nay tiểu tỳ vĩnh viễn ghi vào tâm khảm .

Hàn công tử đáp :

- Hà tất phải thế ! Lý huynh chỉ trông vào bản lãnh mà tới đây , dĩ nhiên Tần cô nương không cần phải tạ ơn ta .

Tần Nhi còn muốn nói nữa nhưng Lý Hàn Thu đã rảo bước tiến về phía trước , Hàn công tử lạnh lùng nói :

- Tần cô nương đi lẹ lên , sức của cô nuơng khó lòng tránh khỏi cái chết trong vòng năm dặm .

Tần Nhi kinh hãi nói :

- Công tử nói vậy thì ra qua cửa quan của công tử còn có kẻ khác chặn đường hay sao ?

- Bọn chúng không ngăn cản nổi Lý Hàn Thu , họ có cản trở thì chỉ gây thêm một số người uổng mạng mà thôi .

Lúc này Lý Hàn Thu đã đi ra xa ngoài năm trượng Tần Nhi nét mặt buồn rười rượi thở dài nói :

- Tiểu tỳ xem ra giữa tướng công và Lý công tử đều luyến tiếc nhau ở chỗ anh hùng tương ngộ , tiểu tỳ nghĩ rằng ...

Hàn công tử hờ hững ngắt lời :

- Chúng ta ở vào tình thế khó lòng sống chung trong võ lâm Tần cô nương bất tất nhọc lòng vô ích .

Tần Nhi thấy Lý Hàn Thu đã đi xa rồi nàng không thể nói thêm được nữa bèn vái chào Hàn công tử rồi trở gót chạy theo Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu ngoảnh đầu nhìn Tần Nhi nói :

- Chúng ta phải chạy mau một chút để kiếm nơi nào có thể nghỉ ngơi được .

Tần Nhi vẻ mặt đăm chiêu hỏi :

- Công tử thấy thế nào ?

- Tại hạ bị trúng thương khá nặng cần được điều dưỡng sớm chừng nào hay chừng nấy .

- Tiểu tỳ nâng đỡ cho Lý công tử được chăng ?

Lý Hàn Thu lắc đầu nói :

- Làm thế không tiện vì chúng ta không nên để bọn chúng ngó thấy mình ở vào trong thế nguy , tức là không cho họ biết tại hạ đã bị thương .

- Tiểu tỳ hiểu rồi .

Hai người đi lẹ thêm mấy bước nàng đuổi sát sau lưng Lý Hàn Thu khẽ hỏi :

- Hàn công tử có biết Lý tướng công bị thương không ?

- Y biết rồi ! Có điều y không ngờ tại hạ bị thương khá trầm trọng .

Tần Nhi khẽ nói :

- Nếu vậy thì tướng công nên nghỉ ngơi một lúc ngay bây giờ , tiểu tỳ nghe giọng lưỡi của Hàn công tử thì phía trước còn có mai phục chặn chúng ta .

- Tại hạ cũng nghĩ vậy , vì thế mà mình cần được nghỉ ngơi tức thời . Bất cứ lúc nào cũng có thể tái diễn một trường ác đấu .

Tần Nhi ngẩng đầu trông ra phía trước chừng hơn một trượng có một gò đất khá cao cỏ mọc đầy và những cây thấp rậm rạp liền nói :

- Gò đất trước mặt kia cỏ mọc um tùm có thể làm chỗ náu thân tạm thời để điều dưỡng nhưng không hiểu tướng công còn gắng gượng đi được tới đó không ?

Lý Hàn Thu dừng bước lắc đầu đáp :

- Đó là nơi phục binh rất tốt , tại hạ e rằng trong đó có địch nhân mai phục .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Tướng công nói rất có lý , vậy chúng ta rẽ qua phía khác hay sao ?

Lý Hàn Thu cười mát đáp :

- Không kịp nữa rồi !

- Tại sao thế ?

- Nếu trên gò đất có người mai phục thì họ đã nhìn thấy bọn ta rồi .

Tần Nhi nói :

- Hàn công tử đã nói là buông tha chúng ta , vậy tiểu tỳ chắc y cho người đến báo tin với chúng rồi

.

Lý Hàn Thu nói :

- Hàn công tử quả là một hạt minh châu bị liệng vào trong xó tối , tuy y cũng biết hành động của y không phải chính đạo nhưng y không thể tránh khỏi mối ràng buộc về tình thân . Hơn nữa những người trong đây số lớn là thuộc quyền Phương Tú tất nhiên họ phải coi mệnh lệnh của Phương Tú trọng hơn mệnh lệnh của Hàn công tử , chỉ sự hiện diện của y may ra mới có thể đàn áp được họ còn trường hợp y phái người đưa chỉ dụ tới thì không chắc họ có chịu nghe theo hay không . Tại hạ e rằng dù y có mặt tại trường cxũng chưa chắc đã bắt buộc họ nghe theo mệnh lệnh được .

- Nếu bọn này không phải là cao thủ tuyệt đỉnh thì tiểu tỳ cũng có thể chống đỡ được một hồi .

Lý Hàn Thu đột nhiên nhắm mắt lại nói :

- Chúng ta hãy đứng đây nghỉ một chút .

Tần Nhi trong lòng đã hiểu rõ nếu chàng không lâm vào tình trạng không chống đỡ nổi thì chàng quyết không nói câu này , lòng nàng ngấm ngầm lo sợ nhưng ngoài miệng nàng gượng cười nói :

- Đã vậy sao tướng công không ngồi xuống mà nghỉ ?

- Có thể chúng ta đang bị bao vây bốn mặt và bao nhiêu con mắt ngấm ngầm theo dõi , nếu tại hạ ngồi xuống nghỉ tức là thúc đẩy bọn chúng từ bốn mặt xô vào vây đánh .

Tần Nhi lại hỏi :

- Nhưng tướng công đứng thì điều dưỡng thế nào được ?

- Tại hạ chỉ cần nghỉ trong khoảnh khắc để thương thế ở cánh tay bớt đi một chút ...

Chàng nói giở câu rồi dừng lại . Tần Nhi biết là Lý Hàn Thu đã bắt đầu vận khí . Dưới ánh sáng mặt trời nàng thấy cặp chân mày chàng không ngớt lay động và trên đỉnh đầu mờ hôi toát ra rất nhiều thành từng giọt nhỏ xuống y ráng chịu đựng những cơn đau đớn đến cùng cực .

Đột nhiên Tần Nhi cảm thấy mình có trách nhiệm trọng đại là phải đem hết khả năng ra bảo vệ sự an toàn cho Lý Hàn Thu . Về tâm tình nàng bảo vệ một người mà nàng hằng kính trọng , hằng luyến ái . Về công nghĩa nàng cần bảo vệ cho một người bản lãnh phi thường có chàng còn chống chọi với bọn dũng sĩ ác bá trên chốn giang hồ .

Tần Nhi liền nhẹ nhàng cầm lấy thanh trường kiếm ở trong tay Lý Hàn Thu , nàng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi miệng lâm râm khấn vái :

- Đức Bồ Tát có linh thiêng xin che chở cho Lý Hàn Thu trong lúc điều dưỡng đừng để bọn địch nhân đến tập kích .

Lời cầu đảo của nàng chưa thấy linh nghiệm thì bọn địch nhân đã tới vây đánh , bỗng một hồi tù và nổi lên inh ỏi từ một gốc cây lớn cách đó chừng mười trượng và cả trong cánh đồng bát ngát đột nhiên có bóng người xuất hiện . Trong bụi cỏ trên gò đất đều là chỗ ẩn thân của chúng . Lý Hàn Thu từ từ mở mắt ra chàng liền phát giác cả bốn mặt tám phương đều có người nhìn về chỗ chàng đứng , hiền nhiên hai người đã bị hãm vào chốn trùng vi . Lý Hàn Thu thở phào một cái ngồi xếp bằng xuống đất .

Tần Nhi tuy là con người thông tuệ nhưng nàng chưa từng trải qua chiến trận thế này nên vừa thấy bốn mặt tám phương đều có địch nhân kéo tới nàng không khỏi chấn động tâm thần tự nghĩ :

- Lý công tử hiện bị trọng thương cuộc điều dưỡng chưa xong nếu bọn họ kéo ùa tới dù ta có chiến đấu với chúng nhưng một mình không địch nổi số đông , thật chẳng còn cách nào vừa kháng cự cường địch vừa bảo toàn cho Lý công tử .

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì đại hán ở bốn mặt đã xuất hiện chạy lẹ tới gần , Tần Nhi quay lại ngó Lý Hàn Thu thì thấy chàng vẫn nhắm mắt ngồi , vẻ mặt chàng rất bình tĩnh tựa hồ không biết gì đến tình trạng nguy hiểm đe doạ . Lúc đó bốn mặt đều có những người đến bao vây và những tên gần nhất chỉ cách chỗ hai người hơn trượng và chúng đã rút kiếm ra rồi .

Dưới ánh mặt trời ánh kiếm lập loè sáng loáng . Tần Nhi thở mạnh một tiếng cầm ngang thanh kiếm lạnh lùng lên tiếng :

- Các ngươi hãy đứng lại !

Thưc ra không cần Tần Nhi hô hoán thì bọn đại hán đến gần đã tự động dừng bước . Tần Nhi chuyển động mục quang liếc nhìn bốn phía thì thấy bọn người bao vây có tới hai chục mà nàng không quen biết một ai , nàng muốn gạ chuyện cũng không được . Nàng nghĩ thầm :

- Chắc bọn người này đều là thủ hạ của Hàn Đào ở Từ Châu .

Bỗng nghe đại hán mặc hoàng bào ở phía Đông cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Hai vị đã bị hãm trong trùng vi thì dù không bị thương cũng chẳng thể nào mà phá vòng vây chạy thoát được . Huống chi hắn đã bị trọng thương thì còn nói gì nữa ?

Sự tình đã đến thế này Tần Nhi phải trấn tĩnh tâm thần lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ chỉ còn mình ta là đứa con gái yếu ớt là động thủ được với các hạ mà thôi . Không hiểu các hạ có dám lấy một chọi một đấu với ta không ?

Đại hán mặc hoàng bào tay cầm một thanh đại phá đao sóng vàng y phục cũng đặc biệt , vì bao nhiêu người võ phục áo đen riêng mình hắn mặc hoàng bào , cứ coi bề ngoài thì cũng đủ biết hắn là tay cầm đầu trong bọn . Tần Nhi trong lòng đã quyết chủ ý nàng nghĩ thầm :

- Bữa nay mà không phá được vòng vây chạy thoát thì đành là cùng Lý Hàn Thu uổng mạng ở đây . Nhưng trước khi động thủ ta hãy kéo dài thời gian được chừng nào hay chừng nấy , để Lý Hàn Thu nghỉ ngơi thêm được một khắc hay ít ra bọn mình chết chậm lại nửa giờ .

Đại hán mặc hoàng bào không trả lời câu hỏi của Tần Nhi , nàng liền cười lạt hỏi lại :

- Phải chăng các hạ không dám ưng lời tiểu nữ ?

Đại hán mặc hoàng bào cười mát hỏi :

- Phải chăng ngươi là Tần Nhi , một tên nha đầu ở trong nhà Phương viện chúa ?

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Phải rồi ! Sao các hạ lại biết rõ thế ?

Đại hán mặc hoàng bào tủm tỉm cười đáp :

- Tại hạ nghe danh đã lâu , nay được thấy mặt quả đã không lầm ...

Hắn nói tới đây bỗng thét lên một tiếng ngã lăn xuống đất , Tần Nhi thấy biến diễn đột ngột này bất giác ngẩn người nàng tự hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ?

Bỗng thấy tiếng người huyên náo số đông cất tiếng la :

- Con nha đầu này rất nhiều tà khí không thể nói chuyện với thị được .

Tiếp theo những tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt lại bốn năm đại hán ngã lăn ra , biến diễn đột ngột này khiến cho bao nhiêu đại hán ở bốn mặt đều chấn động tâm thần không tự chủ được tới tấp lùi lại . Bỗng nghe tiếng rú khủng khiếp vang lên lại một đại hán áo đen té nhào , lần này bao nhiêu đại hán áo đen đều nhìn thấy rằng Tần Nhi vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích khiến chúng kinh ngạc . Bọn này tuy đều là nhửng kiêu dũng không biết sợ hãi gì nhưng chúng thấy đồng bọn lăn đùng ra chết một cách đột ngột thì không khỏi chấn động tâm thần . Chúng không tự chủ được xoay mình chạy trốn chỉ trong khoảnh khắc bao nhiêu người tan đi hết không còn thấy tung tích đâu nữa . Tần Nhi cũng cực kỳ kinh hãi trong lòng ngờ vực không biết nguyên nhân vì đâu mà phát sinh biến diễn lạ lùng này . Bọn địch bị chết một cách thần bí mà tình trạng khủng khiếp này không biết đâu mà lường ,

nàng còn lo cái chết đột ngột đến với bọn đại hán thì cũng có thể đến với mình , và bên nàng chỉ có hai người mà Lý Hàn Thu bị thương ngồi đó chứ còn ai đâu mà bảo ngấm ngầm hạ độc thủ .

Chương 142: Quân Trung Phụng Ước Hẹn Thời Gian

Lý Hàn Thu từ từ mở mắt ra chàng nhìn thấy mấy xác chết nằm lăn lóc dưới đất liền cất tiếng hỏi :

- Tần cô nương ! Ai đã hạ sát những người này ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ cũng không biết .

Lý Hàn Thu lại nhìn kỹ những xác chết rồi thủng thẳng nói :

- Bọn chúng vẻ mặt xám xanh dường như bị trúng ám khí có chất độc .

- Tiểu tỳ nghĩ rằng không phải thế vì quanh đây nhìn không thấy người nào , nếu bọn họ bị trúng ám khí mà chết thì cũng phải là m65t thứ ám khí rất nhỏ bé và chẳng thể từ nơi xa bắn tới được .

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Cô nương nói vậy thì ra cái chết này thực kỳ dị lắm hay sao ?

Tần Nhi đáp :

- Chính thế , tiểu tỳ cũng đang ngẫm nghĩ mà không sao tìm được đáp án về nghi vấn này .

Bất thình lình có nhiều tiếng vang lên như những tiếng muỗi vàng :

- Chẳng có chi kỳ lạ hết cái chết của bọn chúng nhất định không phải là vô cớ .

Hai người đều đưa mắt nhìn ra ở trong một bụi cỏ rậm cách đó hơn ba trượng , một thiếu nữ mình mặc áo xanh từ từ đứng dậy . Lý Hàn Thu vừa nhìn rõ người đó là ai chàng cũng không khỏi sửng sốt . Nguyên thiếu nữ này là Quân trung Phụng , Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Té ra Quân cô nương đã cứu bọn tiểu muội .

Quân trung Phụng cất bước từ từ tiến lại vẻ mặt vẫn lạnh như tiền , nàng thủng thẳng đáp :

- Không phải ta cứu các vị đâu , nhưng ta căm hận bọn họ nên mới ra tay đối phó với chúng .

Tần Nhi nói :

- Cô nương muốn nói thế nào thì nói , tiểu muội chỉ biết rằng nhờ cô nương mà thóat chết nên vẫn coi cô nương là một ân nhân cứu mạng . Bọn tiểu muội thật cảm kích vô cùng !

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Thủ pháp phóng ám khí của cô nương cực kỳ lợi hại ! Tiểu muội cũng không nhìn thấy gì , vậy cô nương đã phóng ám khí ra hồi nào ?

Quân trung Phụng hững hờ đáp :

- Bọn chúng không phải chết vì ám khí .

- Thảo nào tiểu muội không nhìn thấy cô nương động thủ , có điều tiểu muội lại càng không hiểu cô nương không phóng ám khí thì làm cách nào để sát hại bọn chúng được ?

Quân trung Phụng đáp :

- Chúng bị hại về một thứ độc vật mà các vị chẳng thể nào trông thấy được .

Lý Hàn Thu và Tần Nhi cùng la lên một tiếng :

- Úi chào !

Hai người cùng lộ vẻ kinh hải không bút nào tả xiết , Quân trung Phụng cười lạt cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chặp vào Lý Hàn Thu nàng nói :

- Công tử đã sát hại song thân ta , ta đã ngấm ngầm tự thề với mình là trước hết cho công tử chết vì độc vật .

Lý Hàn Thu cười mát lẳng lặng không nói gì , Tần Nhi nói xen vào :

- Nhưng cô nương đã cứu bọn tiểu muội .

Quân trung Phụng lạnh lùng đáp :

- Cái đó chẳng qua là ta không muốn để các vị bị chết về tay người khác chứ có phải ta cứu các vị đâu ?

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế !

Quân trung Phụng giơ những ngón tay trắng như bạch ngọc phủi bụi trên người nói :

- Nếu ta học võ công thì chẳng thể nào trả thù được nên ta phải theo một đường lối khác .

Nàng thở phào một cái rồi nói :

- Lý công tử ! Công tử hãy thong thả mà dưỡng thương cho khoẻ mạnh rồi ta sẽ giết công tử .

Nàng nói xong từ từ cất bước bỏ đi .

Tần Nhi biết lúc này nên im tiếng nếu nói lỡ một câu chỉ rước vạ vào mình , nàng liền lẳng lặng để mắt nhìn Quân trung Phụng ra đi mỗi lúc một xa . Lý Hàn Thu nhìn bóng sau lưng Quân trung Phụng cho tới khi nàng mất hút mới khẽ buông tiếng thở dài hỏi :

- Tần cô nương ! Cô nương có nhìn thấy y dùng phương pháp gì để giết người không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ không nhìn thấy gì chỉ nghe những người này rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra còn không trông rõ bọn chúng bị thương trong hoàn cảnh nào .

- Hỡi ơi ! Vu lão tiền bối nói quả không sai Thất độc giáo hiển nhiên là một giáo phái rất tàn ác . Xem chừng ngoài Phương Tú , Quân trung Phụng cũng sắp biến thành một mối hoạ lớn trong võ lâm .

- Trời ơi ! Cách giết người này thực là độc địa bí hiểm . Nhưng bất cứ Quân trung Phụng dùng độc vật gì thì nó phải cắn vào người cho chất độc phát tác mới làm chết người được , song tiểu tỳ lại chưa trông rõ là một vật gì .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ đã nói độc vật của Quân cô nương thật là đáng sợ ở chỗ đó , y có thể ngấm ngầm thả độc vật ra làm cho người bị trúng thương mà không hiểu bị thương về vật gì . Y dùng độc đến trình độ này thật là kinh thế hãi tục .

- Có một điều là tiểu tỳ không sao hiểu được ...

Lý Hàn Thu hỏi ngay :

- Điều chi vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Tại sao y lại cứu mạng chúng ta , tiểu tỳ xem chừng trong bụng y rất căm giận công tử , căm hận đến trình độ muốn ăn sống nuốt tươi vậy mà y theo dõi công tử ngồi trong bóng tối ngấm ngầm ra tay giải cứu mới thật là kỳ .

- Lúc Quân trung Phụng ra đi cô nương không nghe y đã nói gì ư ? Y bảo không cho chúng ta chết về tay kẻ khác để cho y thân hành ra tay hạ sát để rửa mối thù tại hạ đã giết song thân cô .

Tần Nhi hỏi :

- Công tử tin lời y chăng ?

- Tại hạ chỉ nghe miệng y nói vậy không muốn tin cũng phải tin .

- Theo ý tiểu tỳ y có thể làm được như vậy đã đành nhưng biết đâu đó cũng là lời hăm doạ .

Lý Hàn Thu gục gặc cái đầu đáp :

- Y phải chịu biết bao nhiêu cay đắng , mối oán hận chứa đầy trong lòng thì còn hăm doạ làm chi ?

Tần Nhi khẽ thở dài hỏi lại :

- Nếu gã chân tâm muốn giết công tử thì bữa nay giết cũng vậy ngày mai giết cũng thế chứ có khác gì ?

Lý Hàn Thu cười mát đáp :

- Bất luận y dùng phương pháp gì để giết chết người ngay thì đau khổ đó có chi đáng kể , xem chừng gã còn muốn cho tại hạ phải đau khổ ê chề rồi mới chết dược , nếu mình chết ngay thì y không hài lòng .

- Tiểu tỳ nghĩ rằng đã đưa người ta đến chỗ chết bằng cách này hay cách nọ cũng chẳng có gì khác nhau . Sao y lại tính toán những điều phức tạp cho mệt trí lại mất công và mất thì giờ ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Có thề y tạo cho tinh thần chúng ta chịu nổi đau khổ vì uy hiếp sau mới trừng trị dần , tỷ dụ bữa nay y cứu mạng chúng ta tức là gieo thêm vào lòng chúng ta phải chịu thêm một món nợ ân tình , vì vậy thì việc tại hạ bức tử song thân y khiến cho lòng mình nẩy ra mối ân hận .

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Lý luận của công tử thực là đích đáng .

Nàng thở dài nói tiếp :

- Có điều tiểu tỳ vẫn chưa hết mối hoài nghi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tần cô nương còn hoài nghi điều gì nữa ?

- Tiểu tỳ đang hoài nghi trong lòng y chưa chắc đã căm hận công tử một cách thực sự , hay ít ra là y có nhiều mâu thuẫn trong tâm tư .

Lý Hàn Thu từ từ đứng dậy nói :

- Y thật có dũng khí hơn người và tính chịu đựng cùng sự nhẫn nại cũng ít người bì kịp . Chúng ta khó mà đoán được trong lòng y nghĩ ngợi thế nào , vậy chúng ta bất tất hao phí tâm cơ suy nghĩ về điều này nữa cần thượng lộ đi thôi .

- Bọn cường địch đã rút lui sao công tử không nhân cơ hội này nghỉ ngơi thêm lúc nữa ?

- Thế nào bọn chúng cũng kéo trở lại . Phương Tú và Hàn Đào nhất định chẳng chịu buông tha cho chúng ta đâu .

Tần Nhi bỗng đổi giọng :

- Lý đại ca ! Chúng ta ngày đêm hoạn nạn có nhau , vậy xin đại ca đừng khách khí với tiểu muội nữa .

- Không có đâu , tiểu huynh có điều chi mà tiểu muội bảo là khách khí ?

Tần Nhi đáp :

- Sức lực đại ca chưa hồi phục , vậy đại ca không nên chạy cho mệt sức để tiểu muội cõng đại ca thượng được không ?

Lý Hàn Thu mỉm cười đáp :

- Bất tất phải thế , tiểu huynh có thể đi được rồi nếu tiểu muội không yên lòng thì nâng đỡ tiểu huynh thượng lộ .

Tần Nhi gật đầu mỉm cười nàng dắt tay trái Lý Hàn Thu tiến về phía trước , dường như chỗ mai phục vừa rồi là cuối cùng hai người đi được hơn mười dặm không gặp bọn nào đến bao vây tập kích . Tần Nhi ngoảnh lại phóng tầm mắt nhìn ra xa không thấy có truy binh liền đỡ Lý Hàn Thu đến một nhà nông dân gần đó nàng khẽ nói :

- Đại ca ! Bây giờ nghỉ một lúc nên chăng ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Tiểu muội mệt rồi ư ?

- Tiểu muội chưa mệt nhưng nhận thấy cuộc điều tức của đại ca chưa xong thì có hại cho thân thể tưởng đại ca nên nghỉ điều dưỡng một hồi , phía sau tiểu muội không thấy có truy binh ..

Lý Hàn Thu cười nói :

- Bây giờ họ chưa đuổi tới nơi nhưng biết đâu rồi họ cũng đến .- Đại ca điều dưỡng cho nội lực khôi phục thì bọn chúng có mò tới cũng không đáng ngại nữa .

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Tiểu muội nói vậy cũng có lý .

Hai người đi gần tới nông trại liền tiến vào một phòng chứa rơm Tần Nhi quay lại nhìn Lý Hàn Thu mỉm cười nói :

- Đại ca ngồi ẩn trong nhà này mà điều dưỡng tiểu muội ra ngoài coi chừng , nếu có người tìm đến thì tiểu muội sẽ có cách thông báo để đại ca kịp phòng bị .

Lý Hàn Thu gật đầu cười đáp :

- Tiểu muội cũng nên thận trọng một chút phát chưởng của Hàn công tử không đả thương đến gân cốt của tiểu huynh , tiểu huynh chỉ cần điều dưỡng trong vòng một giờ là đỡ nhiều rồi .

Tần Nhi dịu dàng cười nói :

- Trong một giờ điều dưỡng nếu không thấy truy binh chúng ta nên kế hoạch đi về phương nào ?

Lý Hàn Thu gật đầu mỉm cười rồi từ từ nhắm mắt lại . Tần Nhi trở gót ra khòi nông trại nàng trèo lên một cây lớn ẩn mình trong chỗ cành lá rậm rạp . Thời gian lặng lẽ trôi thấm thoát đã được hơn nửa giờ . Lý Hàn Thu chuyển vận chân khí khắp trong người dần dần đi đến chỗ quên hết mọi sự bên ngoài . Lúc chàng tình lại thì thần trí sắp phục hồi nhưnh chưa hoàn toàn lại sức , đột nhiên có thanh âm the thé từ phía sau chàng cất lên :

- Lý Hàn Thu ! Cấm ngươi được vận động ngươi nhúc nhích một chút là mất mạng đó .

Lý Hàn Thu nghe tiếng rất quen tai chàng nhận ngay ra được là Quân trung Phụng . Chàng khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Cô nương muốn sao bây giờ ?

Quân trung Phụng lạnh lùng đáp :

- Vừa rồi tình trạng mấy người kia bị chết cách nào chính mắt ngươi đã nhìn thấy , chắc ngươi có thể tin là ta không hăm doạ ngươi thì phải .

- Tại hà biết rồi ! Cô nương ngấm ngầm phóng độc vật ra để giết tại hạ thật dễ như trở bàn tay , thế mà cô chưa hạ sát thì tất là có điểu kiện gì khác ?

- Đúng thế ! Ta khen cho ngươi là người khá thông minh đấy .

- Cô nương bất tất phải quá khen , cô nuơng có điều kiện gì xin cứ nói để tại hạ nghĩ xem có thể tiếp thụ được không ?

- Ngươi bất tất phải ngẫm nghĩ cho thừa vì không tiếp thụ không được .

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp :

- Cái đó chưa chắc , nếu tại hạ bị nhục nhã thì thà rằng chịu chết đi còn hơn là sống .

- Ý ngươi muốn chẳng thà làm viên ngọc vỡ chứ không chịu làm hòn gạch nguyên vẹn . Nhưng cái đó cũng chỉ là vọng tưởng mà thôi , ngươi nên biết rằng đã không còn sức phản kích là phải hết đời .

- Nhưng ít ra là tại hạ cũng quyết định được là mình nên sống hay nên chết .

Quân trung Phụng đáp :

- Điều kiện của ta rất giản dị ta chỉ cần ngươi uống một viên thuốc mà thôi .

Bỗng nghe đánh " tạch " một tiếng một viên thuốc màu hồng được liệng tới trước mặt Lý Hàn Thu , Lý Hàn Thu lượm viên thuốc lên đặt trong lòng bàn tay thấy viên thuốc này lớn hơn hạt đậu đỏ màu sắc rất tươi đẹp . Quân trung Phụng lạnh lùng nói tiếp :

- Ngươi là một tay kiếm thủ kiệt xuất , trong hàng ngàn hàng vạn người khó mà lường được một nhân tài như ngươi . Vì thế ta không nỡ giết , viên thuốc màu hồng này không phải là thứ thuốc độc trí mạng ngươi cứ yên tâm mà uống đi .

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Viên thuốc này tuy không làm chết người đi , nhưng tại hạ cũng biết nó không phải là thứ linh đơn cho kẻ uống vào được tăng thêm công lực .

- Đúng thế , viên linh đan này cho ngươi uống vào để quên hết thù hận lại khỏi cả phiền não .

- Tại hạ nghĩ rằng chẳng những nó làm cho mình quên hết cả thù hận cùng phiền não , mà nó làm cho mất hết cả trí nhớ quên cả tương lai nữa .

- Như vậy có chi là không tốt ? Con người đã không cần tương lai quên hết thù hận thì cuộc sống ở đời không biết đau khổ gì , há chẳng hay lắm ư ?

Lý Hàn Thu hỏi ngay :

- Phải chăng con người biến thành si ngốc ?

Quân trung Phụng nhắc lại :

- Ta muốn ngươi uống thuốc này chắc là ngươi đã nghe kỹ rồi .

Lý Hàn Thu nói :

- Tuy tại hạ không hạ sát song thân cô nương nhưng đã bức bách các vị phải uổng mạng thì mối thù đó dĩ nhiên cô nương chẳng thể nào quên được .

- Vậy ngươi có thể bồi thường , ngươi uống viên thuốc này tức là để bồi thường vào chỗ ngươi hối hận trong lòng .

Lý Hàn Thu tức giận hỏi :

- Phải chăng cô nương cho rằng tại hạ dợ chết ?

Quân trung Phụng lạnh lùng đáp :

- Ta biết nhà ngươi không sợ nên ta tin rằng nhà ngươi sẽ uống viên thuốc này .

Lý Hàn Thu lấy ngón tay trỏ khẽ gảy một cái cho viên thuốc trong tay bắn ra ngoài cửa rớt xuống đám cỏ rậm không thấy đâu nữa , chàng lạnh lùng nói :

- Tại hạ hy vọng cô nương cho độc vật ra cắn một cái để tại hạ chết được ngay .

- Nếu ngươi không chết thì sao ?

- Trường hợp tại hạ biết mình tất phải chết thì tại hạ cũng tin rằng cô nương khó mà chịu nổi một đòn .

Quân trung Phụng nói :

- Ta nghĩ rằng cơ hội của ngươi ít hy vọng lắm .

- Những gì tại hạ muốn nói đã nói hết rồi còn tin hay không là quyền của cô nương .

- Xem chừng giữa chúng ta không còn cách nào thương lượng với nhau được nữa . Đáng tiếc ơi là đáng tiếc !

Lý Hàn Thu ngấm ngầm đề tụ chân khí để bảo vệ mấy chỗ đại huyệt về tâm mạch . Chàng chuẩn bị sẵn sàng để chờ khi độc vật cắn mình là phản kích ngay một đòn rồi mới chịu chết , miệng chàng cất tiếng hỏi :

- Có điều chi đáng tiếc ?

Quân trung Phụng nói :

- Đáng tiếc là nhà họ Lý bị giết vĩnh viễn không bao giờ trả thù được .

- Vì tại hạ đã chết về độc vật cô nương hay sao ?

Quân trung Phụng đáp :

- Đúng thế , nhưng hãy còn cách cứu vãn .

- Xin cô nương nói ra , tại hạ rửa tai để nghe đây .

- Trừ khi ngươi thay đổi tâm ý nuốt viên thuốc kia vào , vì khi uống viên thuốc đó võ công ngươi không bị tổn thương chi hết ta còn trả thù giúp ngươi .

Lý Hàn Thu nói :

- Ngày trước toàn gia tại hạ bị tàn sát , lệnh tôn cũng là một cao thủ quan trọng trong những người tham dự . Tuy nhiên không phải là người chủ mưu nhưng tại hạ bức tử y cũng không phải là sai lầm .

Quân trung Phụng nói :

- Ngươi biết trả thù cho song thân ngươi chẳng lẽ ta không có quyền trả thù cho song thân ta hay sao ?

- Nếu cô nương muốn trả thù thì tại hạ để cô nương có cơ hội trả thù mà không làm gì cô cả .

Quân trung Phụng hỏi :

- Sau khi tại hạ giết được Giang Nam song hiệp để báo thù trừ hại cho võ lâm , tại hạ xin bó tay chịu trói để cô nương muốn làm gì thì làm .

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Ngươi nói thật chăng ?

- Dĩ nhiên là thật .

- Ngươi có thể hạn định thời gian là bao lâu được không ?

- Cái đó khó nói lắm , có khi chỉ trong vòng năm ba tháng có khi đến mấy năm không chừng .

Quân trung Phụng hỏi :

- Ngươi thử ấn định một thời gian xem sao ?

- Được lắm ! Tối đa là ba năm . Nếu trong ba năm tại hạ vẫn chưa trả thù được cũng xin hạ mình tuỳ ý cô nương xử trị .

- Ba năm cũng được , vậy nhất định cứ thế ngươi giữ gìn thân thể cho thận trọng ta đi đây .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có muốn tại hạ tiễn chân không ?

- Không cần ! Ngươi cũng đừng nhìn mặt ta làm gì nữa .

Quả Lý Hàn Thu có ý muốn quay đầu nhìn lại nhưng Quân trung Phụng đã rời khỏi nông trại rồi .Những chuyện xảy ra khiến Lý Hàn Thu trong òng tự hiểu trước tình hình này chàng chẳng thề lo lắng đến cuộc sinh tử của mình nữa , chàng liền đánh bạo nhắm mắt vận khí tiếp tục điều hoà hơi thở . Sau một giờ điều dưỡng Lý Hàn Thu cảm thấy tinh thần hoàn toàn hồi phục , chàng mở mắt ra thấy Tần Nhi đứng trước mặt nhìn chàng mỉm cười . Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương có phát giác ra tông tích địch không ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Không thấy chi hết , chắc vụ Quân trung Phụng thi triển độc vật đã làm cho địch nhân sợ vỡ mật , bọn chúng không thấy rượt theo nữa .

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng , chàng toan thuật lại câu chuyện Quân trung Phụng ẩn nấp trong nông trại này , nhưng chàng lại nghĩ nếu nói cho Tần Nhi hay tất nàng không yên dạ nên chàng im đi không kể ra .

Bỗng nghe Tần Nhi thở dài nói :

- Xem chừng Quân cô nương đã vận dụng độc theo như ý muốn của mình . Từ ay trở đi chúng ta một mặt lo đối phó với Giang Nam song hiệp còn một mặt phải phòng gừa Quân trung Phụng .

- Đúng thế ! Cứ tình hình hiện ay mà bàn thì Phương Tú đã thành một mặt trận , nếu mình không chặt bỏ lông cánh của hắn kịp thời thì chỉ trong vòng một thời gian ngắn là hắn sắp đặt đâu vào đấy rồi , khuấy động trước và tất nhiên sẽ gây một trướng huyết kiếp trên võ lâm .

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hỡi ơi ! tại hạ tưởng mình ra đời chỉ cốt trả thù gia tộc mà vô tình đã ra sức vì chính nghĩa giang hồ .

Chương 143: Chùa Thiếu Lâm Hào Kiệt Đưa Thơ

Lý Hàn Thu lại nói tiếp :

- Từ ngày tại hạ gặp Vu lão tiền bối là người có khí tiết lại hành vi nghĩa hiệp đáng là làm gương cho kẻ hậu sing thành ra tại hạ cũng bị cảm hoá .

Tần Nhi nói :

- Hiện nay đại ca là một nhân vật có bản lĩnh vào hàng tuyệt đỉnh trên chốn giang hồ , tiểu muội nghĩ rằng bậc đại trượng phu đương nhiên phải như vậy để tiếng thơm lại cho muôn đời .

Lý Hàn Thu gật đầu đáp :

- Tần muội nói thế cũng phải , có điều tiểu huynh đã nặng tư thù lại mang công nghĩa đương nhiên phải dấn thân vào cuộc gian lao nguy hiểm và tự mình chịu đựng . Thế mà Tần muội đi theo cũng phải chia sẻ bao cuộc hãi hùng nguy hiểm khiến tiểu huynh chẳng được yên tâm .

Tần Nhi mỉm cười đáp :

- Đại ca đừng nói vậy , tiểu muội tuy hàng nữ lưu cũng mong góp phần vào chính nghĩa võ lâm . Tiểu muội chỉ mong được vĩnh viễn theo chân đại ca là trong lòng lấy làm thoả mãn lắm rồi .

- Hỡi ơi ! Tiểu huynh thấy làm như vậy thực khiến Tần muội cực thân thái quá .

- Trước kia tiểu muội còn chút hối hận đối với Phương Tú nhưng hiện nay tiểu muội đã thấy rõ chỗ dụng tâm của hắn . Hắn nuôi dưỡng bọn tiểu muội chỉ vì mục đích làm công cụ cho hắn , thực tế lấy thân thể mỉnh làm vật cung cấp nhu dụng cho bọn gian đồ mà hắn kết bạn .

- Tần muội hiểu được như vậy là rất hay .

- Vì thế từ đây tiểu muội coi hắn là cừu địch trong lòng không còn chút ân hận nào nữa , có điều võ công tiểu muội kém nên chẳng ích gì cho đại ca .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Phạm vi giúp đỡ rất rộng và có nhiều phương diện , Tần muội tuy chỉ là một cô gái nhưng cơ chí hơn người . Nay lại thấy Tần muội thêm phần khí khái thật chẳng kém chi bọn mày râu .

- Lòng người thiếu nữ như kim chìm đáy bể thật khó mà lường được .

Lý Hàn Thu nói :

- Nhưng tại hạ có thể đoán được .

- Hay lắm ! Đại ca thử đoán coi bây giờ trong lòng tiểu muội đang nghĩ gì ? Định làm gì ? Tại sao tiểu muội lại cam tâm tình nguyện theo đại ca đến tận chân trời góc bể để chịu đựng những cuộc gian lao nguy hiểm ?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp :

- Vì Tần muội muốn chứng minh một điều .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Tiểu muội muốn chứng minh điều chi ?

- Muốn làm một vì cân quắc anh hùng không chịu kém bọn mày râu .

Chàng đứng dậy nói :

- Mấy ngày nay tiểu huynh thường nghĩ đến kiếm pháp mà mình đã rèn luyện quả là một thứ kiếm pháp tàn độc , nó có thể làm biến đổi cả nhân tính nữa .

Tần Nhi " ồ " lên một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng đại ca không muốn rèn luyện Thất tuyệt ma kiếm nữa ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Thất tuyệt ma kiếm tuy tàn độc ảnh hưởng đến nhân tính nhưng nó cũng là một môn đại kỳ học trong võ lâm . Nếu có người nào trừ khử được sát khí trong kiếm pháp thì nó sẽ biến thành vương đạo và có thể lưu truyền muôn thuở , quyết chẳng kém gì Võ Đương kiếm thuật .

- Đại ca là truyền nhân duy nhất của môn Thất tuyệt ma kiếm vậy đại ca có trách nhiệm tu chỉnh kiếm pháp .

- Công việc lớn lao này đòi hỏi một thời gian bốn , năm năm mà phải tĩnh tâm khổ luyện mới mong thành công . Nhưng tiểu huynh chẳng bao giờ có được một thời gian rỗi rãi và lâu dài như vậy .

Tần Nhi nói :

- Người lành có hoàng thiên ủng hộ , chúng ta đã trải biết bao phen hiểm trở mà đều gặp dữ hoá

lành .

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp :

- Dù Giang Nam song hiệp không giết nổi tiểu huynh thì tiểu huynh cũng chẳng thể sống qua ba năm nữa .

- Tại sao vậy ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Vì tiểu huynh đã ước hẹn sanh tử với người ta , sau khi trả được mối đại cừu phải để cho người tuỳ ý mổ xẻ . Dù tiểu huynh không trả được thù cũng chẳng thể nào kéo dài đời sống qua ba năm .

Tần Nhi gượng cười hỏi :

- Đại ca hứa hẹn với ai như vậy ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tiểu huynh đã hứa lời với họ là không có thể nào nói cho muội biết .

Chàng lại đưa mắt nhìn chằm chặp vào mặt Tần Nhi rồi nói tiếp :

- Vì thế mà tiểu huynh chẳng thể hứa hẹn việc gì khác nữa với bất cứ ai .

- Tiều muội hiểu rồi ! Hởi ơi ! Tiểu muội theo đôi bên mình đại ca tuy gặp bao nhiêu nguy hiểm nhưng trong lòng rất khoan khoái . Đại ca cũng không cần hứa hẹn điều chi với tiểu muội hết , cái đó tầm thường quá .

- Nhưng có một ngày kia tiểu huynh sẽ bị giết chết một cách thầm lặng không tiếng tăm gì .

Tần Nhi hỏi :

- Nếu quả đến ngày đó đại ca chết đi thì tiểu muội cũng tự chọn cách sắp đặt cho mình . Trong thiên hạ chẳng có yến tiệc nào mà không giải tán trên đời chẳng ai vĩnh viễn không chết , được cùng nhau sống thú ba năm thì có chết cũng chẳng tiếc gì hết .

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Tiểu muội đã an bài bằng cách nào ?

- Tiểu muội không biết nói mà nói ra cũng chẳng được , song trong lòng tiểu muội đã tính toán rồi nên bất chấp bước đường trước mắt tàn khổ thế nào , vất vả tới đâu tiểu muội cũng chẳng xiêu

lòng .

Lý Hàn Thu cũng cất bước đến gần về phía trước vừa nói :

- Cứ tình hình hiện nay thì chúng ta phải một phen đến chùa Thiếu Lâm mới được .

- Nhất thiết đều do đại ca chủ trương tiểu muội chỉ biết vâng lệnh mà làm .

Hai người vừa đi ra khỏi nông trại rồi Lý Hàn Thu vừa đi lại vừa nói :

- Có một điều mà trong lòng tiểu huynh chưa nghĩ ra .

Tần Nhi bước vội lên hai bước sóng vai cùng Lý Hàn Thu rồi nàng hỏi :

- Đại ca có điều chi thắc mắc ?

- Phái Thiếu Lâm cả tăng lẫn tục rất nhiều người khắp thiên hạ chỗ nào cũng có . Thế mà Giang Nam song hiệp hành động càn rỡ tiếng tăm chấn động trong giang hồ chẳng lẽ họ cũng không hay biết gì ?

- Tiểu muội nghĩ rằng họ đã biết lâu rồi , huống chi trong Phương gia đại viện đã giam cầm khá nhiều đệ tử của phái Thiếu Lâm .

- Nếu họ biết rồi thật sao chẳng hành động gì ? Hiện nay phái Thiếu Lâm đang gặp hồi hưng vượng , trong đám đệ tử rất nhiều nhân tài .

- Tiểu muội chắc rằng trong vụ này phải có nguyên nhân , trong lòng tiểu muội đã có một ý niệm nhưng không tiện nói ra .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Quan niệm của Tần muội thế nào ?

- Dĩ nhiên ý niệm của tiểu muội có liên quan đến chuyến đi chùa Thiếu Lâm này , dù chúng ta có đến được chùa Thiếu Lâm trên núi Tung Sơn một cách bình yên vị tất đã gặp được chưởng môn phương trượng của phái này . Hay là được gặp chưởng môn phương trượng vị tất đã thuyết phục được lão phái những tay cao thủ đến đối phó với Phương Tú .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Vì lão đã biết trước rồi chúng ta có lên núi bái yết chăng cũng chỉ là những điều mà họ đã được báo tin cho từ trước . Có chăng chúng ta chỉ nói kỹ hơn những điều mà họ đã được nghe .

- Tần muội nghĩ vậy thì chuyến đi của Vu lão tiền bối có thu được kết quả nào không ?

- Vu lão tiền bối mà thân hành đến chùa Thiếu Lâm thì dĩ nhiên có chỗ bất đồng với chúng ta .

Lý Hàn Thu dương cặp chân mày lên hỏi :

- Bất đồng ở chỗ nào ?

Tần Nhi nói :

- Một là Vu lão tiền bối nói lâu hơn chúng ta , hai là lão có biện pháp tiểu trừ cường địch đem ra trình bày và có thể làm cho chưởng môn Thiếu Lâm động tâm .

- Theo ý Tần muội thì chúng ta lên chùa Thiếu Lâm không được ích gì phải không ?

Tần Nhi dè dặt đáp :

- Tiểu muội không dám bàn luận môt cách càn rỡ , nhất tuân đều theo sự điều động của đại ca . Nhưng đại ca đã hỏi tiểu muội chẳng thể không trình bày được .

- Cơ mưu của tiểu muội chẳng kém gì tiểu huynh , nhất định đường hiểu biết của Tần muội có phần lớn hơn sao tiểu muội lại còn dè dặt không chịu nói ra .

- Đại ca quá khen mà thôi !

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Theo chỗ tiểu muội biết thì chẳng những khá nhiều đệ tử của Thiếu Lâm bị cầm tù trong Phương gia đại viện mà còn có một số đệ tử của phái Võ Đương cũng bị giam hãm tại đó .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu vậy Phương Tú thù nghịch võ lâm thiên hạ bạn hữu giang hồ biết cả rồi ư ?

- Trong vòng nửa năm nay tình thế đã rõ rệt , những người quan tâm đến cục diện giang hồ dĩ nhiên đều hiểu biết . Thiếu Lâm và Võ Đương là những môn phái lớn mà chưa dám hành động há phải là không có nguyên nhân ?

Lý Hàn Thu dừng bước lại hỏi :

- Đúng thế ! Hồi xẩy việc tranh thủ cây Linh Chi những người các môn phái lớn đều tham dự .

Nhưng khi ấy tiểu huynh xem ra thì hình như các môn phái lớn muốn tự động lui ra khỏi miền Giang Nam .

- Nếu bảo là Phương Tú có kiêng nể một vài nhân vật thì nhân vật ấy là đại ca đó . Những người chính đại quang minh coi Thất tuyệt ma kiếm nhận ra nó là thứ kiếm pháp chẳng có chi là ác độc mà còn là một lực lượng để trừ diệt ma quỷ bảo vệ đại pháp . Sự thực hiện nó là một lực lượng trấn áp trong lòng địch nhân , tiểu muội nhận thấy Phương gia đại viện khi có những cuộc động thủ với địch nhân thì họ chưa từng bị thất bại với ai như đã b5 thất bại với đại ca . Trận nào họ cũng bị thương vong rất ít chưa khi nào toàn quân tan rã .

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói :

- Vừa rồi tiểu huynh bị thương về phát chưởng của Hàn công tử chỉ vì tâm trí không phối hợp chặt chẽ với Thất tuyệt ma kiếm để gã thừa cơ đánh tới .

Tần Nhi hỏi :

- Đại ca nói vậy là nghĩa làm sao ?

- Vì mối cừu hận trong lòng tiểu huynh đối với gã đã phai lạt rất nhiều , hơn nữa tiểu huynh có mối hảo cảm đặc biệt với gã . Do đó mà lúc hạ thủ kém phần lợi hại tàn độc . Như vậy là tâm trí không phối hợp với sự biến hoá của Thất tuyệt ma kiếm , vì thế mà gã có cơ hội phản kích .

- Hỡi ơi ! Tiểu muội nghe giọng lưỡi của Hàn công tử thì dường như giữa y và đại ca không còn hy vọng gì đi đến chỗ hoà giải được .

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười nói :

- Những điều sở học của Hàn công tử phức tạp hơn tiểu huynh , về tài ba và thông tuệ gã cũng có phần hơn . Chắc một ngày võ công gã sẽ vượt qua tiểu huynh và ngày đó gã tất giết chết tiểu huynh .

Chàng mỉm cười nói tiếp :

- Có điều trong khoảng thời gian ngắn gã chưa thể tìm được một môn võ nào để phá giải Thất tuyệt ma kiếm của tiểu huynh , trong vòng một năm thì tiểu huynh còn có thể giết gã được .

- Nếu vậy thì đại ca nên hạ thủ giết gã quách đi là hơn . Nếu gã không biết tỉnh ngộ tự ý thoát ly khỏi Phương gia đại viện mà võ công mỗi ngày một cao thâm thì lại càng đáng sợ .

- Có một điều rất quái lạ là tiểu huynh đối với Hàn công tử thế nào cũng có cảm giác không nỡ hạ độc thủ .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Tiểu huynh cũng không biết . Có thể vì Tần muội mà có thể vì Quyên Nhi , hoặc giả còn có diều gì khác mà tiểu huynh không nghĩ ra được .

- Có thể anh hùng thương tiếc anh hùng .

Nàng ngẩng đầu trông chiều trời hỏi :

- Chúng ta lên chùa Thiếu Lâm nữa hay thôi ?

- Vu tiền bối bị Phương Tú bắt chưa hiểu sống chết thế nào , chúng ta lên chùa Thiếu Lâm chuyến này theo tâm nguyện của lão tiền bối . Bất luận tất cả chuyến đi này ra sao thì cũng phải tới đó một phen .

Tần Nhi nói :

- Đại ca nói phải đó !

Hai người liền nhằm phía Bắc mà tiến . Dọc đường ngày đi đêm nghỉ không xảy ra chuyện gì đáng thuật .

Một hôm hai người tới ngoài chùa Thiếu Lâm vào lúc giữa trưa , chùa Thiếu Lâm là một thánh địa của võ lâm khắp thiên hạ đều biết tiếng nhưng nơi đây chẳng phải chỗ phòng vệ nghiêm mật , hai người đi thẳng tới chỗ cổng chùa cũng chẳng một ai ngăn trở . Khi gần tới cổng một nhà sư mặc áo bào xám rảo bước tiến ra nghinh tiếp chắp tay nói :

- Bạch hai vị thí chủ ! Bữa nay không mở cửa chùa thành ra hai vị phải một phen bặt thiệp uổng công .

Tần Nhi đáp :

- Bọn tiểu nữ không phải vì việc dâng hương mà đến bái sơn .

Nhà sư áo xám dường như đã biết trước có việc rồi nên không lộ vẻ kinh ngạc cười mát ngập ngừng :

- Hai vị thí chủ có ý tới đây để ...

Lý Hàn Thu nói ngay :

- Bọn tại hạ xin bái kiến phương trượng quý tự .

Nhà sư áo xám hỏi :

- Đại hiệu hai vị thí chủ xưng hô thế nào ? Hai vị muốn gặp phương trượng tệ tự có việc gì ?

- Tại hạ là Lý Hàn Thu , vị này là Tần cô nương bọn tại hạ có mật thơ muốn vào diện yết phương trượng quý tự để trình lên .

Nhà sư áo xám chau mày nói :

- Nếu vậy hai vị thật là không may .

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Tại sao vậy ?

Nhà sư áo xám đáp :

- Tệ phương trượng đóng cửa toạ thiền , dù là người trong bản môn cũng không thể tiếp kiến được . Nay hai vị mang mật thơ muốn gặp mặt phương trượng há chẳng là một việc rất phiền ư ?

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Phương trượng tệ tự tuy đóng cửa toạ thiền nhưng hội trưởng lão có thể thay quyền phương trượng , nếu thí chủ vui lòng thì giao mật thơ cho bần tăng chuyển trình lên hội trưởng lão để các vị giải quyết cũng vậy .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng nói :

- Cái đó ... cái đó ...

- Dường như Lý thí chủ có điều ngần ngại .

- Tại hạ vâng lệnh người trên phải xông pha muôn dặm đem thơ tới đây , người giao thơ dặn đi dặn lại phải trình lên chính phương trượng quý tự mới được .

- Thí chủ có thể cho bần đạo biết địa vị người giao thơ đó không ?

- Tại hạ vâng lệnh Vu Trường Thanh lão tiền bối , chẳng hiểu đại sư có biết vị này không ?

Nhà sư ngẫm nghĩ một chút rồi chắp tay hỏi lại :

- Bần tăng mời hai vị vào chùa dùng trà , bần tăng chuyển thơ lên hội trưởng lão để các người định đoạt được chăng ?

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi cất bước đi trước , chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Chùa Thiếu Lâm nổi tiếng khắp thiên hạ mà chẳng phải là nơi cao xa khó lòng với tới như người ta thường đồn đại thế mới là nghe danh không bằng thấy mặt .

Hai người đi theo nhà sư áo xám vào ngồi trong phòng khách . Phòng khách này đại khái chuyên để tiếp đãi những người khách bên ngoài tới chùa , cách bài trí trong nhà rất nhã nhặn tinh khiết . Một chú tiểu sa đi bưng trà thơm vào rồi đứng sang một bên , nhà sư áo xám chắp tay nói :

- Thí chủ có thể lấy bao thơ giao cho bần tăng để chuyển lên trưởng lão tệ tự được không ?

Lý Hàn Thu từ từ móc thơ ra cầm hai tay đưa cho nhà sư nói :

- Người viết thư này là bạn thân của Phương trượng quý tự , không hiểu các vị trưởng lão đây có nhận biết lão chăng ?

Nhà sư áo xám nói :

- Bần tăng xin thận trọng xử lý vụ này .

Nhà sư đón lấy phong thơ nói tiếp :

- Xin hai vị hãy chờ một chút để bần tăng vào trình rồi sẽ hồi âm ngay .

- Xin đại sư tuỳ tiện .

Nhà sư áo xám trở gót đi ngay , sau chừng nửa giờ mới thấy nhà sư trở ra , Lý Hàn Thu hỏi ngay :

- Trưởng lão quý tự dạy thế nào ?

Nhà sư áo xám đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu và Tần Nhi đáp :

- Tam trưởng lão trong tệ tự đã đọc kỹ phong thơ . Trưởng lão sai bần tăng chuyển lời cho thí chủ hay là các vị đã biết chuyện này rồi .

Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Trưởng lão chỉ trả lời có vậy thôi ư

Nhà sư áo xám nói :

- Đúng thế ! Trưởng lão tệ tự còn dặn bần tăng chuyển lời cho thí chủ là gần đây trong tệ tự có rất nhiều việc không tiện lưu thí chủ ở lại chơi .

Lý Hàn Thu nói :

- Phải chăng đại sư hạ lệnh trục khách ?

- Thí chủ quá nặng lời , bần tăng chỉ biết chuyển lời của trưởng lão mà thôi .

Lý Hàn Thu lấy làm khó nghĩ quay lại nhìn Tần Nhi khẽ hỏi :

- Chúng ta đi thôi ?

Tần Nhi đứng dậy đáp :

- Không nên đi .

Nhà sư áo xám không ngờ Tần Nhi lại muốn nổi nóng liền chau mày hỏi :

- Nữ thí chủ muốn sao bây giờ ?

- Bọn tại hạ lặn lội đường xa ngàn dặm mới lên được tới đây , xin đại sư tìm cách cho tại hạ vào bái kiến Phương trượng tệ tự .

- Bần tăng chẳng đã nói phương trượng hiện ở trong thời kỳ đóng cửa toạ thiền ...

Tần Nhi hỏi ngay :

- Chẳng lẽ chùa Thiếu Lâm to lớn thế này mà lại không có vị đại diện cho aPhương trượng ư ?

- Mọi việc trong chùa đều do hội trưởng lão thay quyền chưởng môn .

Tần Nhi hỏi :

- Hay lắm ! Vậy bọn tại hạ muốn vào bái kiến các vị trưởng lão được chăng ?

Nhà sư áo xám đáp :

- Việc này bần tăng không thể quyết định được ?

Lý Hàn Thu nói :

- Vậy xin đại sư chuyển bẩm cho một tiếng là kẻ đưa thư muốn yết kiến trưởng lão .

Nhà sư áo xám ngập ngừng :

- Vụ này ...

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Tại hạ chỉ yêu cầu đại sư chuyển bẩm giúp mà dường như đại sư cũng ngại ngùng ?

Nhà sư áo xám khẽ thở dài nói :

- Vì trong tệ tự có việc các vị trưởng lão đều mắc bận không muốn can thiệp đến việc người ngoài thí chủ đến vào dịp không may .

- Phải chăng đại sư không muốn thông báo ?

- Hai vị thí chủ chịu lời uỷ thác của người ta đến đưa thơ , bây giờ thơ đã đưa vào rồi . Như vậy nhiệm vụ của hai vị đã hoàn thành tưởng không nên đa sự làm chi nữa .

Tần Nhi đứng dậy lạnh lùng nói :

- Trong vụ này còn có chỗ bất đồng .

Nhà sư hỏi :

- Bất đồng ở chỗ nào ?

- Gia sư sai bọn tại hạ đưa mật thơ đến diện trình phương trượng quý tự , nhưng đại sư không chịu đưa bọn tại hạ vào bái kiến quý phương trượng .

Nhà sư áo xám nói :

- Bần tăng đã bảo trước là chưởng môn tệ tự hiện đang ở thời kỳ đóng cửa toạ thiền .

Tần Nhi nói :

- Như vậy cũng phải có người đại biểu chứ ?

Chương 144: Lý , Tần Đại Náo Thiếu Lâm Tự

Nhà sư áo xám hỏi lại :

- Trong tệ tự có hội trưởng lão do các vị trưởng lão họp lại mà thành chứ không phải chỉ có một vị , bần tăng biết đưa thí chủ vào yết kiến vị nào ?

Tần Nhi xẳng giọng :

- Chà ! Đại sư chỉ tìm lời thoái thác không có người tiến dẫn dễ thường tại hạ không biết vào hay sao ?

Nàng nói rồi đứng lên rảo bước tiến về phía trước , nhà sư áo xám hấp tấp chạy ra cản đường nói :

- Quy củ của tệ tự rất nghiêm mật , trước đây không để nữ thí chủ nào tiến vào tầng điện thứ hai .

- Cái đó không hề gì tại hạ vào đại điện xem cũng được .

Nhà sư áo xám nói :

- Trong đại điện chỉ có người tiếp nhận hươnh hoa cúng phật chứ không ai đón tiếp liệt vị .

- Nếu đại sư không muốn cho tại hạ tiến vào trọng địa sợ xâm phạm đến thanh quy thì chỉ có một cách .

Nhà sư áo xám hỏi :

- Cách gì ?

Tần Nhi đáp :

- Đại sư mời vị trưởng lão đại diện quý phương trượng ra ngoài để bọn tại hạ được yết kiến .

Nhà sư áo xám lắc đầu nói :

- Nữ thí chủ ! Trưởng lão chùa Thiếu Lâm đâu có thể tuỳ tiệu tiếp kiến cả mọi người ?

Lý Hàn Thu biến sắc lạnh lùng đáp :

- Xem chừng đại sư hiển nhiên không muốn cho bọn tại hạ được gặp nhân vật phụ trách công việc quý tự .

- Bạch hai vị thí chủ ! Quan có quan pháp nhà có gia pháp chùa Thiếu Lâm cũng có giới luật nhà chùa , hai vị sao lại miễn cưỡng đưa người ta vào bước đường khó khăn ?

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp :

- Giới luật của chùa Thiếu Lâm chỉ để ước thúc người trong quý tự , bọn tại hạ là người ngoài cuộc tưởng không phải chịu những điều trói buộc đó .

Nhà sư áo xám lộ vẻ giận dữ dương mắt lên nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Hai vị thí chủ ! Nếu hai vị cứ nằng nặc đòi tiến vào thì e rằng có điều không ổn .

Lý Hàn Thu cũng xẳng giọng :

- Tại hạ tưởng chẳng có điều chi không ổn .

Rồi chàng né mình xông vào phía trước , nhà sư áo xám cản Lý Hàn Thu lại nói :

- Thí chủ nên nghe lời bần tăng khuyên giải không thể sấn vào được đâu . Thí chủ nên biết chùa Thiếu Lâm là chỗ thế nào .

Lý Hàn Thu vươn tay phải ra năm ngón tay nhằm chụp vào tay mặt nhà sư áo xám chàng lạnh lùng nói :

- Đại sư muốn thế nào thì nói cũng chẳng thể nào ngăn trở được bọn tại hạ quyết tâm cầu kiến phương trượng quý tự .

Hai người miệng vẫn nói chuyện mà tay luôn luôn biến đổi chiêu số toan hạ nhau . Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Bây giờ đã xảy cuộc động thủ thì ta phải hạ nhà sư này ngay là hơn , bất tất tỷ đấu dằng dai với lão nữa .

Trong lòng thay đổi ý nghĩ chàng biến đổi chiêu số tấn công ráo riết , nhà sư áo xám võ công không đến nổi kém cỏi lão đở gạt tránh được hơn ba chục chiêu của Lý Hàn Thu mới bị một chưởng của chàng đánh vào vai bên tả . Nhà sư áo xám không tự chủ được phải lùi lại phía sau năm bước liền Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi nói :

- Chúng ta vào đi thôi .

Rồi chàng rảo bước xông vào trước , nhà sư áo xám tự biết mình không phải là địch thủ của Lý Hàn Thu , lão không cản trở nữa liền chắp hai tay lại để trước ngực cất giọng tuyên hai câu phật hiệu .

Có lẽ nhà sư áo xám dùng cách này để báo động , lão vừa dứt tiếng niệm Phật đã thấy bóng người chuyển động , hai bên bồn hoa đột nhiên có bốn nhà sư lướt mình đi ra đứng chắn đường Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Té ra trong chùa Thiếu Lâm đã ngấm ngầm đề phòng .

Bốn nhà sư này tuy đều mặc áo tăng bào màu xám nhưng đều đeo giới đao trong mình , Lý Hàn Thu tuy bãn lãnh cao thâm nhưng về quyền cước chẳng có chi đặc biệt , chàng thấy đối phương đều mang khí giới lập tức xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra . Tần Nhi không khỏi hoang mang nàng bước lẹ tới Lý Hàn Thu hạ thấp giọng xuống bảo chàng :

- Đại ca ! Đại ca nên nhớ đừng có giết người .

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp :

- Tiểu huynh hiểu rồi sẽ ráng kiềm chế cho khỏi xảy ra án mạng .

Nguyên môn Thất tuyệt ma kiếm của chàng cực kỳ tàn độc , chiêu số nào cũng đánh vào chỗ trí mạng đối phương . Một khi đã sử dụng đến kiếm pháp này thì người cầm kiếm khó mà kiềm chế được . Bốn nhà sư đứng ra cản đường thấy Lý Hàn Thu tay cầm bảo kiếm cũng rút giới đao ra khỏi vỏ đánh " soạt " một tiếng . Bốn thanh giới đao có ánh mặt trời chiếu vào hàn quang loá mắt , Lý Hàn Thu cầm trường kiếm để ngang trước ngực thủ thế chàng lên tiếng :

- Tại hạ là Lý Hàn Thu chỉ mong được diện kiến phương trượng quý tự tuyệt không có ý khác .

Nhà sư đứng đầu mé tả dường như là trưởng toán lạnh lùng đáp :

- Nếu thí chủ muốn tham kiến phương trượng tệ tự thì cần phải hành động theo giới luật của chùa Thiếu Lâm , đâu có thể tay cầm binh khí sùng sục tiến vào được ?

Lý Hàn Thu lạnh lùng đáp :

- Đáng giận cho tri khách tăng của quý tự không chịu thông báo tại hạ không thể tuân theo quý tự mà hành động được , nên bất đắc dĩ phải trông vào sức mạnh để thoả mãn nguyện vọng .

- Bây giờ thì thí chủ hãy hạ khí giới cũng hãy còn kịp , nếu thí chủ ỷ mình võ công cao cường thì không được đâu . Thí chủ nên nhớ là đao thương không mắt dù bọn bần tăng muốn nhân nhượng cũng khó lòng giữ cho khỏi lỡ tay .

Lý Hàn Thu nổi lên tràng cười khanh khách đáp :

- Lời đại sư dạy chính phải ! Đao thương không mắt vậy tại hạ có lỡ tay đả thương cũng mong quý vị đại sư lượng thứ cho .

Chàng vừa dứt lời thì đã né mình xông về phía trước , bốn nhà sư dồng thời vung giới đao lên , đao quang lấp lánh vọt ra cản trở không để Lý Hàn Thu xông vào .

Lý Hàn Thu xoay tay kiếm nhanh như chớp gạt một cái , một tiếng " cảng " vang lên , một thanh giới đao bị hất ra người theo kiếm Lý Hàn Thu bước qua kẽ hở giữa bốn nhà sư sấn vào . Ánh hào quang lại lấp loáng bốn thanh giới đao đồng thời phóng ra ngăn cản đường đi , Lý Hàn Thu quét ngang thanh trường kiếm những bóng kiếm hoa vừa loé lên đã nghe hai tiếng choang rùng rợn , hai thanh giới đao bị hất ra , thanh trường kiếm của chàng vạch thành một đường hào quang . Bỗng nghe đánh " soạt " một tiếng tay áo bào của một nhà sư bị trúng một đường , một nhà sư khác tuột mất giới đao văng đi , tay phải nhà sư này bị trúng kiếm vết thương dài chừng ba tấc . Lý Hàn Thu múa kiếm nhanh như gió sau khi đã thương được hai nhà sư chàng xoay tay một cái thanh trường kiếm nhằm đâm hai nhà sư kia . Hàn quang lấp loáng lướt tới rất mau bức bách hai nhà sư kia phải lùi lại phía sau . Lý Hàn Thu dừng kiếm lại nói :

- Thưa bốn vị đại sư ! Tại hạ xin lỗi bốn vị .

Chàng quay lại giục Tần Nhi :

- Chúng ta đi thôi .

Dứt lời chàng tiến về phía trước .

Thiếu Lâm là một môn phái lớn trong võ lâm , kể ra bốn nhà sư này có thể chiến đấu được nữa nhưng vì muốn giữ thể diện sau khi thất bại không dám đánh ẩu nữa . Huống chi kiếm chiêu của đối phương lại xuất quỷ nhập thần kỳ ảo vô cùng . Bốn nhà sư đành đứng yên không nhúc nhích thộn mặt ra mà nhìn Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi sấn sổ tiến vào . Lý Hàn Thu dẫn Tần Nhi vượt qua bốn nhà sư rồi rảo bước nhằm thẳng toà đại điện tiến lại . Khi gần tới toà đại điện đột nhiên có tiếng người niệm Phật hiệu rồi năm nhà sư từ trong đại điện thong thả bước ra , nhà sư chính giữa tay cầm cây thiền trượng còn bốn nhà sư đi hai bên thì vị nào cũng đeo một thanh giới đao .

Nhà sư đi giữa dường như là người đứng đầu trong bọn dương cặp mắt lạnh lùng lên ngó Lý Hàn Thu và Tần Nhi nói :

- Hai vị thí chủ thiện tiện sấn vào bản tự như vậy là trái với quy luật của nhà chùa .

Lý Hàn Thu cười mát đáp :

- Bọn tại hạ đã theo đúng quy củ của võ lâm đến bái sơn , nhưng quý tự không chịu tiếp kiến nên buộc tại hạ phải dùng kiếm để tiến vào .

Nhà sư cầm thiền trượng nói :

- Chùa Thiếu Lâm há phải là nơi ai muốn sấn vào cũng được ?

- Tại hạ biết quý tự đây là núi Thái sơn là sao Bắc Đẩu trong võ lâm bao giờ cũng hành động quang minh lỗi lạc chẳng khi nào đánh loạn xà ngầu .

- Thí chủ biết vậy là hay , nhưng thí chủ biết rằng bản tự tuy không quần công để hạ sát hai vị song cũng không để hai vị thiện tiện sấn vào .

Nhà sư ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Dù hai vị đã đả thương người trong bản tự nhưng bây giờ có muốn rút lui cũng hãy còn kịp . Bản tự chỉ coi như là một chuyện bất hạnh đã xảy ra không trách cứ gì các vị đâu .

Lý Hàn Thu lắc đầu nói :

- Bọn tại hạ bất đắc dĩ mà phải động thủ , thế nào tại hạ cũng xin được gặp phương trượng quý tự mới nghe .

Nhà sư cầm thiền trượng nói :

- Đại khái hai vị thí chủ đã biết rõ cách phòng thủ trong chùa Thiếu Lâm mỗi chặng đều có chuẩn bị đối phó , càng vào sâu lại càng nguy hiểm tưởng hai vị nên rút lui là hơn đừng dấn thân vào nơi trọng địa . Bọn bần tăng là người xuất gia không có ý muốn cho ai phải đau khổ .

- Những chỗ mai phục trong quý tự tại hạ tưởng rằng cũng đến một mức độ nào thôi chứ ?

Nhà sư cầm thiền trượng hỏi lại :

- Phải chăng thí chủ muốn hỏi trong chùa có mấy chặng canh gác ?

- Tại hạ bản tâm không hề nghĩ đến chuyện gây thù với quý tự , nhất là không muốn người trong quý tự bị đả thương mà chỉ mong tiến vào không bị ngăn cản là lấy làm mãn nguyện rồi .

Nhà sư cầm thiền trượng ngập ngừng hỏi :

- Tâm nguyện của thí chủ là ...

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Được bái kiến phương trượng của quý tự .

- Tại sao thí chủ nhất định ỷ mình võ công cao cường để sấn vào , đây là một trường hợp xúc phạm đến giới luật của bản tự mà cũng là một phương pháp tệ hại nhất .

Lý Hàn Thu thủng thẳng đáp :

- Tại hạ cũng biết vậy nhưng một đằng tại hạ lâm vào tình thế bất đắc dĩ , mặt khác tri khách hoà thượng lại kiên trì tuyệt không cho tại hạ vào yết kiến quý phương trượng , ngoài biện pháp động võ tại hạ không nghĩ ra được cách nào khác .

Nhà sư cầm thiền trượng thở dài nói :

- Thí chủ có nghĩ về hậu quả của chuyện đó không ?

- Vì tình thế bắt buộc tại hạ chẳng thể suy nghĩ quá lâu được .

- Bần tăng hy vọng hai vị đừng vượt qua cửa ải này thì tình thế còn có thể vãn hồi được .

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Đại sư dạy thế là có ý gì ?

- Sau khi qua toà điện này thì tình thế sẽ khác hẳn , nghĩa là thí chủ sẽ vấp phải sự cản trở mãnh liệt hơn . Huống chi thí chủ lại có bạn gái đi theo , bần tăng cũng tưởng không cần phải nhắc lại là trong nội quy cấm đàn bà con gái không được bước vào .

Tần Nhi hỏi :

- Đàn bà con gái thì làm sao ?

Nhà sư cầm thiền trượng dường như thực tình không muốn động thủ với hai người lão trả lời hết mọi câu hỏi hiển nhiên lão chỉ muốn khuyên hai người trở về , liền đáp :

- Trong bản tự có điều giới luật là đàn bà con gái nhất thiết không được tiến vào tầng điện thứ hai .

Tần Nhi nói :

- Hừ ! Tiểu nữ phải vào coi một chút mới được .

Nhà sư cầm thiền trượng cười lạt nói :

- Hai vị vẫn u mê chưa tỉnh xem chừng khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ .

Lão dứt lời vung cây thiền trượng lên đánh xuống , Lý Hàn Thu tiến lên một bước vung kiếm lên gạt thiền trượng rồi đè mạnh xuống . Nếu nhà sư cầm thiền trượng không buông tay ra thì hai cổ tay lão tất bị thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu bổ xuống phải đứt rời . Vì tình thế bức bách nhà sư bất đắc dĩ phải buông tay bỏ rớt thiền trượng . Lý Hàn Thu thu kiếm về chắp tay nói :

- Xin lỗi đại sư .

Nhà sư cầm thiền trượng mới giao thủ một chiêu đã bắt buộc phải buông khí giới tuy trong lòng không phục còn muốn đánh nữa nhưng nghĩ đến thân thế mình lại thôi chắp tay đáp :

- Thí chủ kiếm thuật tinh kỳ bần tăng rất bội phục .

- Đại sư dạy quá lời .

Chàng đưa mắt nhìn bốn nhà sư kia thấy rút giới đao ra chuẩn bị động thủ Lý Hàn Thu nhíu cặp lông mày tự hỏi :

- Hiển nhiên nhà sư cầm thiền trượng này là thủ lãnh trong bọn , mà sao lão không chịu hạ lệnh cho bốn vị hoà thượng kia phải dừng tay ?

Lý Hàn Thu chưa biết nói sao thì Tần Nhi đã lớn tiếng :

- Nếu các vị còn dằng co mãi không chịu hạ khí giới thì đừng trách lưỡi kiếm của tiểu nữ vô tình .

Nhà sư cầm thiền trượng đột nhiên khua tay gạt bốn nhà sư cầm giới đao nói :

- Để cho họ đi thôi !

Bốn nhà sư cầm giới đao lặp tức tra đao vào vỏ lùi lại một bước đứng sang một bên . Lý Hàn Thu chắp tay nói :

- Đa tạ các vị đại sư !

Chàng rảo bước tiến vào . Lý Hàn Thu và Tần Nhi chưa thuộc đường lối trong chùa Thiếu Lâm cất bước lên bảy bậc đá tiến thẳng vào đại điện , bỗng thấy một chú tiểu sa di lật đật bước ra nói :

- Xin hai vị thí chủ hãy dừng bước .

Lý Hàn Thu thấy chú tiểu này môi hồng răng trắng vào khoảng 14 , 15 tuổi tay không binh khí chàng liền tra kiếm vào vỏ nói :

- Xin hỏi tiểu sư phụ , tại hạ muốn bái yết Phương trượng quý tự thì làm thế nào ?

Chú tiểu đáp :

- Đây là toà đại điện thứ nhất , hai vị quanh qua mé tả tiến thẳng vào sân tầng đại điện thứ hai . Còn việc hai vị có đặng bái kiến phương trượng tệ tự hay không thì tiểu tăng không thể biết được .

- Tiểu sư phụ là ...

- Tiểu tăng phụ trách việc quét tước trong toà đại điện này .

Lý Hàn Thu nói :

- Đa tạ tiểu sư phụ .

Rồi chàng dẫn Tần Nhi đi quanh qua mé tả đi thẳng vào tầng đại điện thứ hai , sau tầng điện thứ nhất là một khu đất trống tại đây có tám nhà sư tay cầm binh khí sóng vai mà đứng Lý Hàn Thu chau mày thở dài nói :

- Tần muội ! Xem chừng bữa nay không xảy thảm kịch đổ máu thì khó lòng gặp được phương trượng .

Nhà sư đứng đầu bọn này chừng 60 tuổi râu bạc chùng xuống trước ngực mình mặc áo bào xám hai tay cầm hai lưỡi giới đao , những người sử đao thường dùng một đao mà nhà sư già này lại sử hai đao hiển nhiên lão có nhiều chiêu số đặc biệt . Bỗng nghe vị lão tăng sư song đao lạnh lùng nói :

- Lão tăng dẫn bảy tên đệ tử giữ cửa ải này , các hạ muốn vào yết kiến phương trượng bản tự thì còn phải qua năm chặng nữa .

- Tại hạ đã qua được ba cửa ài rồi thì dù có gặp cản trở mấy nơi cũng đành phải ráng chớ làm sao ?

- Chùa Thiếu Lâm cả thảy tám đường mai phục để ngăn cản những người tự tiện sấn vào bản tự , lão tăng thật không sao hiểu được vì lẽ gì hai vị lại mạo hiểm đến thế ?

- Quý tự đây nổi tiếng là một môn phái chính đại trong võ lâm , tại hạ cũng nghĩ không ra tại sao các vị không chịu thông cảm cho ?

Nhà sư già lấy làm kỳ hỏi :

- Thí chủ nói vậy là nghĩa làm sao ?

- Bọn tại hạ chịu lời uỷ thác của người ta nên phải hết lòng . Người ta đã giao hẹn với bọn tại hạ là phải gắng sức tìm vào bái yết phương trượng quý tự , thế mà quý tự lại cản trở hết chặng này đến chặng khác . Các vị ỷ vào nhiều người thế mạnh như vậy chẳng là làm tổn thương đến thanh danh

cùng độ lượng của một môn phái chính đại ?

- Lề luật của chùa Thiếu Lâm từ các vị tổ sư truyền lại đã bao đời người võ lâm trong thiên hạ còn ai không biết ? Thay đổi môn quy há phải việc dễ dàng ?

Lý Hàn Thu nghiêm nét mật nói :

- Tại hạ trình bày như vậy chẳng phải là e ngại những sự cản trở trùng trùng điệp điệp mà thực ra trong lòng có mối lo âu .

Nhà sư già hỏi :

- Mối lo âu gì ?

- Tại hạ bất quá muốn giữ lòng trung với lời hứa cùng mấy vị tiền bối là ráng bái yết phương trượng quý tự chứ chẳng muốn gây thù chuốc oán nên rất lo âu là thanh trường kiếm trong tay tại hạ sẽ làm tổn thương đến các nhà sư trong quý tự . Việc đó đã xảy ra rồi dù bị thương nhẹ trong lòng tại hạ cũng rất lấy làm áy náy .

Nhà sư già đằng hắng một tiếng rồi lạnh lùng nói :

- Giọng lưỡi thí chủ có vẻ hách lắm ...

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Đó là những lời gan ruột của tại hạ .

- Nếu vậy các hạ cứ tự ý mà hành động , dù bọn đệ tử trong chùa có bị thương là tự chúng học nghệ không tinh chẳng trách ai được .

- Hay lắm ! Xin các vị đại sư hãy coi chừng .

Chàng vừa quát vừa vung kiếm xông vào giữa quần tăng .

Thanh trường kiếm trong tay Lý Hàn Thu vọt ra những bông kiếm hoa hư hư thực thực biến ảo khôn lường , quần tăng không thể nào phân biệt được thế công chân chính của đối phương hằm vào ai nên toàn thể đều huy động binh khí đỡ gạt . Trong một lúc ánh đao xô ra ào ạt coi chẳng khác một tòa nhà đao vậy . Nguyên tám nhà sư này đều dùng giới đao , nhà sư già lại sử dụng hai thanh thế là tám người cộng chín thanh giai đao , Lý Hàn Thu đằng hắng môt tiếng nghiêng thanh trường kiếm đâm chênh chếch vào giữa vùng đao quang . Bỗng nghe một tiếng rên " ư ử " , một nhà sư bị kiếm đâm trúng vào đùi bên phải máu chảy lênh láng . May nhà sư già tay cầm giới đao kịp thời gạt được thanh kiếm nên chưa bị thương tới gân cốt . Nhà sư già cứu được một đệ tử phái Thiếu Lâm rối quát lên :

- Các ngươi hãy lùi ra để bần tăng một mình đấu với y một trận .

Quần tăng thấy Lý Hàn Thu phóng ra những chiêu kiếm cực ký lợi hại chẳng những hiểm độc lại còn biến hoá khôn lường . Kiếm quang toả ra như một làn thuỷ ngân dày đặc không chỗ nào sơ hở để đánh vào .

Họ tự biết là không địch nổi , nếu còn tiếp tục đánh nữa tất khó lòng tránh khỏi bị thương dưới mũi trường kiếm của đối phương . Mọi người nghe nhà sư quát lên lập tức lạng người lui lại . Nhà sư giơ song đao lên lạnh lùng nói :

- Kiếm chiêu của các hạ quả nhiên cao thâm khôn lường , sở dĩ bần tăng muốn độc đấu với các hạ một phen là để lĩnh giáo những cao chiêu .

- Kiếm thế của tại hạ không kể gì nhiều người hay ít , đại sư không tin thì xin động thủ đi . Nhưng ...

Nhà sư già hỏi :

- Nhưng làm sao ?

- Nếu đại sư đả bại tại hạ thì bọn tại hạ quay đầu chạy đi không dám nói gì , nhưng vạn nhất tại hạ thắng được đại sư có kể cho là đã qua được cửa ải này chưa ?

- Dĩ nhiên là được .

Lý Hàn Thu thủng thẳng ói :

- Hay lắm ! Mời đại sư động thủ đi .

Nhà sư già tuy bề ngoài tỏ ra trầm tĩnh nhưng bề trong cũng biết khó lòng địch lại đối phương , nếu để quần tăng cùng vây đánh thì tất sẽ xảy ra chuyện chết người . Nhà sư già giơ song đao lên tay trái cầm đao để trước ngực hộ vệ thân thể còn thanh giới ở đao ở tay phải ra chiêu " Liên đai bái Phật " đâm tới . Lý Hàn Thu phóng trường kiếm ra nhanh như điện chớp đánh lại , chàng không đâm thanh gi8ói đao của lão hoà thượng nhưng chàng tấn công để bức bách đối phương phải thu đao về . Lý Hàn Thu có thể nhân cơ hội này phản kích đoạt lấy tiên cơ nhưng chàng lại không tấn công lùi lại một bước lạnh lùng nói :

- Bch5 đại sư ! Chắc trong lòng đại sư đã hiểu rõ rồi liệu đại sư có thắng được tại hạ không ? Tại hạ mong rằng đại sư cho tại hạ qua cửa ải này .

Nhà sư già ngập ngừng đáp :

- Trừ phi lão tăng bị thương vì lưỡi kiếm của các hạ ...

Chương 145: Trước Cao Tăng Thuật Rõ Tình Hình

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đại sư nhất định phải thấy máu mới được hay sao ?

Chàng rung thanh trường kiếm đâm liền năm chiêu . Năm chiêu kiếm này nhanh như điện chớp khiến mắt người không thể nhìn được , nhà sư già gạt được bốn chiêu nhưng không tài nào tránh khỏi chiêu thứ năm . Lão bị mũi kiếm của Lý Hàn Thu đâm trúng cánh tay trái thanh giới đao rớt xuống đất máu tươi chảy ra đầm đìa . Lý Hàn Thu thu kiếm về nói :

- Đại sư ...

Nhà sư vẫy tay ngắt lời :

- Các hạ có thể qua được cửa ải này , thôi đi đi .

Lý Hàn Thu giơ trường kiếm lên nói :

- Tần muội chúng ta đi thôi .

Mấy nhà sư lùi ra hai bên nhường lối , Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đi được vài trượng thì đến môt chỗ ngã tư ở đây có hai vị lão tăng mặc áo cà sa đỏ sánh vai mà đứng . Nhà sư mé tả hai tay đều cầm một lá đồng bạt , nhà sư mé hữu cầm một thanh giới đao . Mục quang của Lý Hàn Thu vừa tiếp xúc với hai nhà sư đã biết ngay gặp phải kình địch . Nguyên hai vị hoà thượng này tuy nhiều tuổi mà vị nào sắc mặt cũng hồng hào thần khí ung dung khiến ai đứng trước mặt cũng sinh lòng kính trọng . Lý Hàn Thu khẽ bảo Tần Nhi :

- Trận chiến đấu này nhất định nguy hiểm vô cùng Tần muội đứng ra xa một chút .

Chàng liếc mắt nhìn hai vị lão tăng nói :

- Tại hạ là Lý Hàn Thu đến cầu kiến chưởng môn quý tự nhưng không được , đành phải đâm liều tiến vào .

Nhà sư mé tả cầm song bạt nói :

- Thí chủ đừng nói nhiều nữa , động thủ đi thôi .

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Té ra các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm chỉ nói chuyện đánh nhau chứ không muốn hiểu tình lý .

Nhà sư mé hữu cầm giới đao đáp :

- Thí chủ đã vào qua được bốn chặng há chẳng đánh nhau rồi ư ?

- Tại hạ vì tình thế bắt buộc chẳng thể làm khác được .

Nhà sư cầm song bạt nói :

- Thí chủ đã phạm vào giới luật chùa Thiếu Lâm bọn bần tăng cũng chẳng thể làm khác được .

Nhà sư xử đao nói tiếp :

- Nếu bây giờ thí chủ nguyện ý trở về cũng hãy còn kịp , nếu thí chủ nhất định vào qua chặng này thì sau có muốn rút lui cũng không được nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Nhà sư cầm đao nói :

- Dây là chặng thứ năm thí chủ mà qua đây rồi tức là đã vào trọng địa của chùa Thiếu Lâm , bắt đầu từ chặng thứ sáu thì không phải là chuyện chiến đấu thông thường nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Từ chặng sau cách chiến đấu thế nào ?

- Đó là cuộc chiến đấu một sống một chết hơn nữa dù thí chủ có hối hận cũng không thể nào rút lui khỏi chùa Thiếu Lâm được .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tình thực mà nói thì dù cuộc chiến đấu có thể chết người tại hạ cũng không sợ gì . Nhưng đó là trường hợp tại hạ được phóng tay chiến đấu không kể gì đến sự thương vong của đối phương và đó mới là sự chiến đấu thích hợp với thanh trường kiếm của tại hạ . Nhưng tại hạ không muốn vì cầu kiến phương trượng quý tự mà phải đi đến chỗ máu đổ thịt rơi .

Lý Hàn Thu nói mấy câu này ra ngoài sự tiên liệu của hai nhà sư , hai nhà sư đưa mắt nhìn nhau đồng thanh nói :

- Theo ý thí chủ thì phải chăng bây giờ thí chủ muốn rút lui khỏi chùa Thiếu Lâm ?

- Tại hạ đến đây chẳng phải vì việc riêng , thế mà quý tự kiên trì không cho bái kiến quý chưởng môn . Nếu tại hạ dùng phương pháp cứng rắn để tiến vào thì khó lòng tránh khỏi tấn thảm kịch đổ máu khi đó dù tại hạ có được yết kiến chưởng môn quý tự hoặc một vị trưởng lão nào cũng thành ra vô vị .

Nhà sư cầm đao cười mát nói :

- Thí chủ biết hối đầu kịp thời thì có thể tránh khỏi một trường kiếp nạn .

Lý Hàn Thu đột nhiên tra kiếm vào vỏ quay lại nhìn Tần Nhi nói :

- Chúng ta đã tỏ ý hết lòng mà không được bái kiến chưởng môn phái Thiếu Lâm tưởng chúng ta nên rút lui để khỏi gây thảm cảnh máu đổ người chết .

Tần Nhi đáp :

- Đúng ! Chúng ta đã gắng sức hết lòng không hổ thẹn với lương tâm , vậy việc sau này của võ lâm chỉ còn trông vào lòng trời .

- Phải rồi ! Chúng ta về thôi .

Hai người trở gót đi ra , dọc đường gặp rất nhiều tăng lữ nhưng chẳng một ai ngăn cản . Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đi rất mau chỉ trong khoảnh khắc ra khỏi cởng lớn chùa Thiéu Lâm . Lý Hàn Thu quay lại nhìn cổng chùa một lần nữa rồi khẽ nói :

- Tiểu huynh đối với chùa Thiếu Lâm vẫn một lòng sùng kính , bây giờ mới hiểu tai nghe không bằng mắt thấy . Lời đồn của võ lâm quả là không thể tin được .

Bỗng nghe có tiếng niệm phật hiệu rồi nói :

- Hai vị thí chủ hãy dừng bước .

Lý Hàn Thu cau mày nhìn lại thì thấy có một vị lão tăng mày bạc mặc áo cà sa vàng từ cổng chùa khoan thai bước ra . Vị lão tăng này pháp tướng trang nghiêm mày trắng như tuyết , mới trông đã biết ngay là một vị lão tăng đắc đạo . Lý Hàn Thu vừa ngó thấy vị lão tăng này đã sinh lòng kính uý , lão tăng từ từ bước tới trước mặt Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu khom lưng hỏi :

- Tiền bối có điều chi dạy bảo ?

Lão tăng mày trắng thủng thẳng đáp :

- Bần tăng biết là hai vị bị khuất tất rất nhiều .

Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi :

- Đại sư là ...

Lão tăng mày bạc đáp :

- Bần tăng là giám viện chùa Thiếu Lâm .

Tần Nhi biết giám viện là một chức khá cao trong chùa Thiếu Lâm lập tức nói ngay :

- Té ra đại sư là giám viện .

Nhà sư mày bạc đáp :

- Bần tăng pháp danh Phổ Độ .

Lý Hàn Thu chắp tay hỏi :

- Đại sư kêu bọn tại hạ không hiểu có điều chi dạy bảo ?

Phổ Độ đại sư đáp :

- Sở dĩ bần tăng làm lỡ một chút cuộc hành trình của hai vị thí chủ là có ý muốn thỉnh giáo một điều .

- Xin đại sư cho nghe .

- Nơi đây không phải là chỗ nói chuyện mời nhị vị quá bộ theo bần tăng vào trong này .

Đoạn lão trở gót đi trước , Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi đưa mắt nhìn nhau rồi đi theo Phổ Độ đại sư . Ba người xuyên qua một khu rừng tùng đến một chỗ có phiến đá lớn thì dừng lại , Phổ Độ đại sư chắp tay nói :

- Đây là chốn hoang dã không có trà tiếp khách xin hai vị thí chủ lượng thứ cho .

- Đại sư bất tất phải khách sáo , đại sư có diều chi dạy bảo xin cứ nói ra .

- Lão tăng đã coi bức thư của Vu Trường Thanh thí chủ .

Lý Hàn Thu " ồ " lên một tiếng tự hỏi :

- Đại sư đã coi thư của Vu Trường Thanh sao lại không mời mình vào chùa ?

Phổ Độ đại sư dường như nhìn thấy mối hoài nghi trong lòng Lý Hàn Thu liền nói ngay :

- Bần tăng toạ thiền tỉnh lại mới nhìn thấy phong thư thì hai vị đã ra khỏi chùa , nên bần tăng phải lật đật rượt theo .

- Té ra là thế !

Tần Nhi đột nhiên xen vào :

- Dĩ nhiên đại sư đã đọc thư của gia sư và nhất định hiểu rõ nội tình rồi .

Phổ Độ đại sư đáp :

- Trong thư có mấy điều khả nghi bần tăng không thể nào hiểu được cần phải thỉnh giáo hai vị .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đại sư có điểm nào nghi hoặc ?

- Theo lời Vu huynh nói trong thư thì trong vòng nửa năm gần đây Phương Tú thâu nạp rất nhiều thủ hạ , song về thời gian thư này đã hơn ba tháng rồi , như vậy tính thời gian thư đến quá trễ .

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vãn bối lớn mật có điều muốn hỏi đại sư .

- Điều gì ?

- Phương Tú giả danh hiệp nghĩa mà hành động tàn ác đã lâu như vậy chẳng lẽ tromg quý tự lại không hay biết gì ?

- Tệ chưởng môn đã phái một số đệ tử đến miền Kim Lăng Châu nhưng những người này được phái đi phần lớn chưa trở về .

Luý Hàn Thu ngắt lời nói :

- Theo lời đại sư nói phần lớn chưa về tức là cũng có một số người đã trở về rồi phải không ?

- Chính thế ! Kể ra có một số người về rồi nhưng bọn này lại cực kỳ tôn sùng Phương Tú . Chúng nói là y đầy đủ tác phong của nghĩa hiệp không có dấu hoen ố . Sự thực Phương Tú đã gây thù hận nhiều người , nhưng những người hành động nghĩa hiệp chắc phải là trừ cường hào , ác bá cùng những phần tử trong phe Hắc đạo thì làm thế nào mà tránh khỏi những chuyện thù oán .

Lý Hàn Thu chưa kịp bình luận gì về những tin tức mà Phổ Độ đại sư thu lượm được thì nhà sư đã nói tiếp :

- Trong thủ thư của Vu huynh nói là trong vòng nửa năm Phương Tú đã thu nạp rất nhiều vũ dực , bần tăng so với lời báo cáo của bọn đệ tử bản phái thì chúng cũng nói rằng trong Phương gia đại viện chứa nhiều cao nhân lui tới và một số đông ở hẳn trong đó . Nhưng đây chỉ là biện pháp phòng vệ kẻ thù đến ám toán chứ không phải y chiêu tập hào kiệt để hành động tàn ác .

Lý Hàn Thu sửng sốt nói :

- Té ra là thế ! Thảo nào bọn vãn bối không thấy phái Thiếu Lâm có hành động nào đối phó với Phương Tú .

- Tuy bần tăng nhận được những tin tức kia mà trong lòng lúc nào cũng ôm mối hoài nghi . Hỡi ơi ! Chưởng môn tệ tự đối với vụ này lại bất đồng ý kiến đối với bần tăng về chỗ nhận xét giống nhau . Tệ chưởng môn cùng bần tăng đã nghị sự rất lâu trong Tàng Kinh Cốc về việc này .

Lý Hàn Thu thở dài nói :

- Bọn vãn bối không dám phiền trách gì phái Thiếu Lâm , từ đây tới thành Kim Lăng cách nhau hàng muôn dặm thì sự thực khó mà truyền tới nơi được .

Phổ Độ đại sư nói :

- Sở dĩ bần tăng ôm mối hoài nghi vì trong vòng hơn tháng nay chùa Thiếu Lâm xảy ra nhiều biến cố trọng đại , ngoài mấy vị trưởng lão bị uổng mạng một cách kỳ dị tệ chưởng môn cũng bị trọng thương ..

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Thưa đại sư ! Thế là chưởng môn quý tự không phải ở trong thời kỳ đóng cửa toạ thiền như lời tri khách tăng đã nói với vãn bối ư ?

- Cái đó tưởng thí chủ không nên trách tri khách tăng ở tệ tự vì vụ đó chưởng môn và bần tăng đã ra lệnh cho y không được tiết lộ với người ngoài . Thực tình thì chưởng môn đang điều dưỡng thương thế không tiện tiếp khách .

Lão thở dài nói tiếp :

- Bần tăng xin nhắc lại đây là vụ bí mật của bản tự không nên tiết lộ ra ngoài , chắc hai vị thí chủ cũng hiểu cho chuyện này mà để cho người ngoài hay biết chẳng tốt đẹp gì . Mong rằng hai vị kín

tiếng cho .

- Cái đó vãn bối hiểu rõ lắm đại sư bất tất phải quan tâm .

- Hai vị thí chủ tới đây ngoài việc đưa thư còn điều chi muốn bảo nữa chăng ?

- Thưa đại sư ! Bọn vãn bối vâng lệnh Vu lão tiền bối tới đây trình thủ thư và rất mong được bái kiến chưởng môn quý tự để trình bày cho người hay Phương Tú là người thế nào .

Phổ Độ đại sư hỏi :

- Bầ tăng không hiểu hai vị thí chủ có đem nội tình nói cho bần tăng nghe được chăng ?

Lý Hàn Thu nói :

- Dĩ nhiên là được ...

Đoạn chàng đem những điều trãi qua mà chàng đã tai nghe mắt thấy trong Phương gia đại viện nói cho Phổ Độ đại sư nghe một cách tường tận . Nhưng đối với nhà chùa chàng dấu nhẹm những chuyện xảy ra về tư tình nhi nữ trong Phương gia đại viện .

Phổ Độ đại sư gật đầu thở dài hỏi :

- Lý thí chủ đã trà trộn vào Phương gia đại viện có phát hiện được người của tệ tự còn ở trong đó không ?

- Vụ này vãn bối không được mắt thấy không dám trình bày một cách hàm hồ , nhưng Tần cô nương đây ở Phương gia đại viện đã lâu nên biết khá nhiều nội tình ở trong đó .

Phổ Độ đại sư quay sang ngó thẳng vào mặt Tần Nhi hỏi :

- Nữ thí chủ ! Chẳng phải bần tăng muốn hỏi vẩn vơ mà muốn trong những chi tiết nhỏ nhặt có thể giúp mình tìm ra được những điều trọng yếu . Bần tăng hy vọng nữ thí chủ tường thuật một cách tỷ mỷ cho bần tăng nghe được chăng ?

Tần Nhi nói :

- Vãn bối xin trình bày thẳng vào chính đề , theo chỗ vãn bối biết thì trong Phương gia đại viện chẳng những có người của quý tự mà còn phái Võ Đương cùng các môn phái khác , dường như cũng có rất nhiều nhân vật bị cầm tù trong Phương gia đại viện .

Phổ Độ đại sư trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Trong tệ tự quả là đã có rất nhiều đệ tử bị mất tích không hiểu sống chết ra sao ?

Tần Nhi đáp ngay :

- Nếu vậy thì nhất định họ bị giam hãm trong Phương gia đại viện rồi .

Phổ Độ đại sư thở dài nói :

- Mấy năm gần đây Phương Tú cả gan hành động càn rỡ , chắc hắn cho là đã chuẩn bị đầy đủ không còn uý kỵ gì nữa .

Tần Nhi đáp :

- Vãn bối cũng nhận thấy thực lực của Phương Tú hiện nay rất là hùng hậu , vãn bối còn nghe nói hắn liên minh với những cao thủ võ lâm ở miệt Tây Bắc .

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước kia Phương Tú chỉ uý ky hai môn phái lớn nhất là Thiếu Lâm và Võ Đương . Nếu hắn tự biết chưa thể nào chống cự được với hai phái này thì quyết nhiên chẳng khi nào hắn dám vọng động một cách khinh suất .

- Có thể hắn dùng thủ đoạn khống chế bắt người để bản tự phải lo tự giữ lấy mình ..

Lý Hàn Thu hỏi ngay :

- Chùa Thiếu Lâm đã xảy ra việc gì rồi chăng ?

Phổ Độ đại sư ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Kể ra những điều bí mật ở trong tệ tự không tiện nói với người goài , nhưng bần tăng đã đem lòng tín nhiệm hai vị tất giữ bí mật dùm cho thì nói ra cũng không hề gì .

- Nếu là việc cơ mật của quý tự thì hay hơn hết là đại sư không nên nói ra .

Phổ Độ đại sư nói :

- Kỳ thực những điều rắc rối trong tệ tự thì bần tăng vừa rồi đã nói cho hai vị .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vụ quý chưởng môn bị thương thế nào ?

- Ngoài việc tệ chưởng môn bị thương lại còn mấy vị trưởng lão bị uổng mạng một cách thần bí .

- Những vị trưởng lão đó bản lĩnh đến trình độ nào ?

- Các vị đó đều là cao thủ hạng nhất trong bản tự .

- Quý tự đã tìm ra được manh mối của vụ này chưa ? Đã biết ai là hung thủ chưa ?

Phổ Độ đại sư đáp :

- Theo sự điều tra của bần tăng thì dường như các vị đó trúng phải thứ ám khí có chất kịch độc .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Còn quý chưởng môn thì sao ?

- Tệ chưởng môn dường như cũng bị thương về ám khí , có điều công lực của ngài rất thâm hậu nên không đến nổi phải bỏ mạng .

- Phải chăng đó là hành vi của người ngoài tới đây ?

Phổ Độ đại sư lắc đầu đáp :

- Kỳ quái là ở chỗ đó ! Công cuộc phòng vệ tại chùa Thiếu Lâm rất nghiêm mật người ngoài khó lòng mà vào được .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Nếu vậy chẳng lẽ đó lại là hành vi của chính người trong bản tự hay sao ?

Phổ Dộ đại sư đáp :

- Vụ này thực khó mà tìm ra đáp án vì bần tăng nghĩ rằng những hộ pháp kề cận tệ chưởng môn toàn là những người vào chùa từ thuở nhỏ chưa từng tiếp xúc với ngoại giới , như vậy thì sao những nhân vật đó biết đường sử dụng ám khí ? Huống chi việc sử dụng ám khí là một điều tối kỵ trong bản môn .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vụ này nếu điều tra được hiện tình một cách tường tận thì việc tìm ra kẻ khả nghi cũng không lấy gì làm khó lắm .

Phổ Độ đại sư gạt đi :

- Đây là việc riêng của tệ tự bần tăng không dám phiền đến thí chủ phải ra tay .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Vãn bối đã hiểu rõ thâm ý của đại sư . Một môn phái lớn được cả võ lâm thiên hạ tôn sùng như phái Thiếu Lâm thì khi nào lại những chuyện bí mật trong quý tự tiết lộ cho người ngoài biết ?

Phổ Độ đại sư khẽ thở dài nói :

- Thương thế của tệ chưởng môn hiện nay tiến triển rất khả quan chỉ trong vòng năm ba ngày nữa là có thể bình phục . Khi đó tất nhiên ngài sẽ có biện pháp để ứng phó với đại cuộc trong võ lâm , nhất là về chính sách đối nội .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phải chăng đại sư kêu bọn vãn bối lại chỉ để hỏi về mấy câu này ?

- Bần tăng muốn biết tường tận hơn về Phương Tú để chờ thương thế tệ chưởng môn trở lại bình phục sẽ có thêm tài liệu để trình bày với ngài . Bần tăng mong rằng những tài liệu của nhị vị thí chủ sẽ giúp ích rất nhiều cho cuộc tham khảo của tệ chưởng môn .

- Những điều mà bọn vãn bối hiểu về Phương Tú đều đã trình bày với đại sư .

- Hai vị đã nhiệt thành tới đây chắc cũng hy vọng tệ tự sẽ nhúng tay vào công cuộc chung trong võ lâm . Vì thế mà bần tăng mong rằng hai vị vui lòng cho biết hết tất cả những gì cần biết .

Tần Nhi lẳng lặng hồi lâu nghe Phổ Độ thiền sư cùng Lý Hàn Thu đối đáp bỗng nàng hỏi xen vào :

- CVòn có một việc đầy vẻ thần bí kỳ lạ , vãn bối chẳng hiểu có nên đưa ra không ?

Phổ Độ đại sư đáp :

- Bần tăng đã nói rõ muốn hiểu cặn kẽ nội tình thì hai vị cho biết nhiều chừng nào hay chừng nấy .

Tần Nhi quay lại đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Lý đại ca ! Đại sư nói vậy đại ca tính sao ? Liệu có thể trình bày cùng đại sư được chăng ?

- Được lắm ! Cô nương nói cho đại sư nghe .

- Trong Phương gia đại viện có một nơi cực kỳ thần bí , ngoài Phương Tú không một ai trong hà được bước vào .

Phổ Độ đại sư hỏi :

- Nơi đó tình hình thế nào ? Cô nương có thể cho biết thêm điều gì nữa chăng ?

- Khi còn trong Phương gia đại viện vãn bối không được tiến vào bao giờ nên chẳng thể nào biết rõ tường tận . Có điều mỗi lần vãn bối thấy nhân vật nào ra vào chỗ đó đều toàn thân mặc đồ trắng lại dùng một chiếc cáng khiêng ra vào .

Phổ Độ đại sư ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Những người ra vào đó nữ thí chủ không quen biết một người nào ư ?

- Vãn bối không quen biết vì họ không phải là người trong viện .

- Có phải nữ thí chủ đã trú ngụ trong Phương gia đại viện một thời gian khá lâu không ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Từ ngày vãn bối bắt đầu hiểu việc và ghi nhớ được chuyện này kể ra đã được mười năm có lẻ .

Chương 146: Ước Hẹn Ba Năm Tần Nhi Lo Âu

Phổ Độ đại sư lại hỏi :

- Nữ thí chủ từ ngày phát giác ra chỗ bí mật đó tới nay đã ra vào chỗ đó chưa ?

- Vãn bối không quen biết , ngoài Phương Tú ra vãn bối không nhận được ai ...

Nàng khẽ thở dài nói tiếp :

- Nơi bí mật đó đối với Phương gia đại viện là một thế giới độc lập hay là một nơi tường đồng vách sắt hoàn toàn cách biệt với Phương gia đại viện .

- Nếu những lời cùa thí chủ mà không lầm thì trong khu vực đó tất có nhiều chuyện bí ẩn .

- Vãn bối đã trình bày là chưa từng được dòm nom vào khu vực đó nên chẳng có cách nào mà tường trình . Nhưng ...

Phổ Độ đại sư lại hỏi :

- Nhưng làm sao ?

- Vãn bối nghĩ rằng Phương Tú có cấu kết với nhiều người nơi chốn giang hồ mới dám sinh sự cả đến đồng đạo võ lâm .

Phổ Độ đại sư lại hỏi :

- Những chỗ mà nữ thí chủ hiểu biết thì Phương Tú cấu kết với ai ?

- Vãn bối biết rõ được một nơi mà Phương Tú có mối liên quan rất mật thiết là Tử Vi Cung ở Mao Sơn .

- Mấy vị phu nhân ở cung Tử Vi đã ẩn cư hơn hai chục năm trời không qua lại trên chốn giang hồ , bần tăng không ngờ mấy vị đó lại không nhịn được nữa mà xuất hiện làm rối võ lâm .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Đại sư có quen biết với những nhân vật ở cung Tử Vi hay sao ?

- Mười lăm năm trước đây bọn họ có quấy rối trên chốn giang hồ rất ghê gớm . Lão tăng cùng mấy vị đồng đạo võ lâm đã bức bách bọn họ phải gác kiếm đóng cửa và tuyên thệ không sinh sự trên chốn giang hồ nữa .

Nhà sư ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Ngoài Tử Vi cung nữ thí chủ có hiểu Phương Tú còn cấu kết hay giao du thân mật với ai nữa không ?

- Đại sư có quen biết Trương đạo Sơn ở Quý Châu không ?

- Trương đạo Sơn ư ? Nhân vậy này đã quá nửa đời người theo đường chính đạo , bây giờ tuổi đã khá nhiều không hiểu sao đi câu kết với Phương Tú ?

- Hai người thư từ đi lại đúng là có chuyện câu kết , nhưng vãn bối chưa từng gặp qua Trương đạo Sơn bao giờ .

- Hỡi ơi ! Mười mấy năm trước bần tăng có qua lại giang hồ mà thấy những biến cố này thật phải lấy làm kinh dị .

Tần Nhi hỏi :

- Còn một vị nữa là Trương Bách Tường đại sư có biết không ?

- Trương Bách Tường mà nữ thí chủ nói có phải chăng là người ở Trường An ?

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Phải Rồi ! Chính là Trương Bách Tường ở Trường An .

Phổ Độ đại sư lắc đầu nói như để mình nghe :

- Thật là không ngờ ! Thât là không ngờ .

Tần Nhi hỏi lại :

- Chuyện gì vậy ?

- Trương Bách Tường đã làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc thanh danh rất lớn , sao y lại câu kết với Phương Tú ?

Lý Hàn Thu hỏi xen vào :

- Đại sư có biết Đàm Dược Sư không ?

- Đàm Dược Sư là một tay thần y hiện nay , đúng là một nhân tài tuyệt đại bần tăng đã có cơ duyên được gặp mặt y một lần .

Lý Hàn Thu khẽ thở dài đáp :

- Đại sư có biết việc Đàm Dược Sư cấu kết cùng Phương Tú không ?

Phổ Độ đại sư ngẩn người ra hỏi :

- Chuyện đó có thật không ?

- Theo nhận xét của vãn bối thì Đàm Dược Sư là một nhân vật rất quan ỷọng , dường như lão đứng sau màn kịch để giựt dây tất cả .

Phổ Độ đại sư sửng sốt hỏi :

- Đàm Dược Sư mà ghê gớm đến thế ư ?

- Đúng thế , dường như đại sư cho là một chuyện lạ phải không ?

- Nếu thế thì lạ quá thật ít người dám tin là như vậy .

- Nhưng đó là sự thực cả trăm phần trăm vãn bối đã động thủ với lão .

Nhưng Lý Hàn Thu không nói tới chuyện Đàm Dược Sư đã mưu hại Du Bạch Phong . Phổ Độ đại sư thở phào một cái rồi hỏi :

- Bần tăng chưa hiểu võ công của Đàm Dược Sư ra sao ? Có điều bần tăng nhận thấy lão là một người tính tình trầm lặng khó hiểu .

- Chẳng những lão âm thầm mà còn cực kỳ hiểm ác . Hỡi ơi ! Nhưng trong võ lâm ít người hiểu được chỗ tệ hại của lão , võ công của lão rất cao cường , tài hạ độc của lão cũng như tài trị bệnh rất đỗi cao minh .

- Dường như thí chủ đã bị lão làm cho điêu đứng phải không ?

- Đúng thế .

Phổ Độ đại sư khẽ thở dài nói :

- Đa tạ hai vị thế là bần tăng đã hiểu đại khái vụ này rồi .

- Chuyến này bọn vãn bối tới đây mục đích để quý tự hiểu rõ , còn cách hành động thế nào là việc

của quý tự vãn bối không dám hỏi tới .

- Nếu những lời của nhị vị đều là sự thực thì trong tệ tự đã có nội gian trà trộn vào rồi , sở dĩ bần tăng mời hai vị ra đây nói chuyện là để giữ cho được kín đáo .

Lý Hàn Thu nói :

- Hay lắm ! Vãn bối hy vọng việc đầu tiên của đại sư là trừ khử được nội gian , bọn vãn bối xin cáo từ .

- Xin hai vị thí chủ miễn cho bần tăng khỏi tiễn chân .

Lý Hàn Thu đáp :

- Không dám phiền tới đại sư .

Rồi trở gót rảo bước đi ngay , Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi rời khỏi chùa Thiếu Lâm chạy một mạch xuống dưới chân núi Tung Sơn , chàng dừng bước quay lại ngẩng đầu lên nhìn núi Tung Sơn thấy đỉnh núi ẩn hiện trong làn mây bạc . Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Mắy thấy không bằng tai nghe không ngờ chùa Thiếu Lâm lừng lẫy được võ lâm tôn làm núi Thái Sơn sao Bắc Đẩu cũng chỉ có vậy mà thôi .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Tần muội không nên nói vậy .

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi lại :

- Tại sao thế ?

- Chúng ta chưa vào sâu trong nội điện chùa Thiếu Lâm cũng chưa động thủ cùng những nhân vật cao tăng như Phổ Độ đại sư thì không thể coi thường thực lực của họ được .

Tần Nhi cười đáp :

- Không phải tiểu muội chê thực lực chùa Thiếu Lâm tầm thường mà chỉ nghĩ rằng mỗi hai chúng ta đến đã làm cho họ luống cuống thì e rằng họ không rảnh để can thiệp những công việc trên chốn giang hồ .

- Hỡi ơi ! Cái đó cũng thể trách người ta được , chùa Thiếu Lâm đã trải qua diễn biến hàng ngàn năm nhất quyết đều thành quy luật . Có hai phe chính tà trong võ lâm dần dần lớn mạnh chứ không phải hết thảy đều coi phái Thiếu Lâm làm chủ nhưng ít ra cũng có được quan hệ với phái này . Còn

những môn phái khác phần lớn có lúc cực thịnh mà cũng có khi chìm đắm trên chốn giang hồ . Chính phái Thiếu Lâm bao giờ cũng vững vàng vậy người ta ví phái này như sao Bắc Đẩu như núi Thái Sơn cũng là phải lắm .

Tần Nhi nói :

- Chưởng môn phái Thiếu Lâm bị ám toán nếu câu chuyện đó đồn đại trên chốn giang hồ há chẳng phải là một trò cười ?

- Tai vạ tự trong nhà gây ra thì bất cứ một ai cũng khó lòng phòng bị cho xiết được . Ngoại lực khó mà xâm phạm đến chùa Thiếu Lâm nhưng phái này rất nhiều đệ tử muốn giữ cho hết thảy mọi người đều một dạ trung thành không phải là chuyện dễ dàng .

- Có lẽ tiểu muội là đàn bà con gái kiến thức thiển cận nên nhận thấy những bậc lão đại trong phái Thiếu Lâm chỉ đi theo luật lệ môn phái nên lúc xử sự ít người tuỳ cơ ứng biến .

- Nhận xét của Tần muội cũng có lý nhưng đã là một môn phái lớn thì giới luật nghiêm minh lại là một điều tối cần thiết để kìm hãm bọn môn đồ đặng tránh khỏi những hành vi càn rỡ . Bọn họ bị khoá chặt vào vòng khuôn phép nên hành động không khỏi câu nệ chậm chạp . Vả quyền vị của chưởng môn quá lớn nên cần những cao tăng hộ vệ , nếu để chưởng môn mà xảy ra chuyện bất trắc là một điều nhục nhã cho môn phái . Đồng thời chưởng môn nhận được phụng sự một cách rất đặc biệt mà suốt đời ít khi len lỏi vào chốn giang hồ , nên không hiểu những nổi hiểm nghèo khủng khiếp trong võ lâm ...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Những khi chưởng môn ra ngoài tuần sát đều được hộ vệ rất nghiêm , chưởng môn nhân không thể tiếp xúc thẳng với mọi nhân vật giang hồ . Lề luật truyền hết đời nọ đến đời kia làm cho chưởng môn phái Thiếu Lâm càng ngày càng cách xa bạn hữu võ lâm . Thành thử một khi giang hồ có biến phái Thiếu Lâm càng tỏ ra hành động chậm chạp bỏ lỡ cơ hội là thường .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Không ngờ đại ca lại am hiểu phái Thiếu Lâm một cách sâu xa như vậy .

- Hỡi ơi ! Mấy năm nay tiểu huynh đã trải qua rất nhiều nguy hiểm khác nào người bị rớt xuống vực sâu nên rút được ít nhiều kinh nghiệm

đồng thời tăng thêm chút kiến thức .

- Theo nhận xét của đại ca thì chùa Thiếu Lâm chắc không thể ngồi yên mà nhìn kiếp nạn giang hồ xảy ra trong lúc này .

Lý Hàn Thu vừa trở gót vừa đáp :

- Phương Tú là tay rất khôn ngoan trước hết hắn hạ thủ ngay chưởng môn phái Thiếu Lâm khiến cho phái này phải hoang mang lúng túng không rảnh để hỏi những việc trong võ lâm .

Tần Nhi theo sát Lý Hàn Thu nàng ngắt lời :

- Thế thì Phương Tú chắc là thành công rồi .

- Nhưng Phương Tú cũng có thể vụng về , hắn chỉ làm cho chưởng môn phái Thiếu Lâm bị thương một chút tức là gây nên một vụ trọng đại trong phái này . Trường hợp đó khiến cho những vị trưởng lão trong chùa Thiếu Lâm thường hỏi gì đến thế sự lúc này mới phải ra tay , chính những người này mới là những nhân vật đáng kể của chùa Thiếu Lâm . Chẳng những họ địa vị tôn trọng võ công cao cường mà đều là những tay lịch duyệt giang hồ rất nhiều kinh nghiệm , sở dĩ ngày thường họ không nhìn đến việc gì là để tránh sự xâm phạm vào uy quyền của chưởng môn . Nay chính chùa Thiếu Lâm phát sinh đại biến thì những người này chẳng thể ngồi yên được .

- Phải chăng đại ca muốn nói về Phổ Độ đại sư ?

- Ngoài Phổ Độ đại sư tiểu huynh nghĩ rằng có nhiều nhân vật khác và dường như những người đó đều đã bắt đầu hoạt động .

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi :

- Theo lời đại ca thì ra Phương Tú phóng hoả đốt mình ư ?

- Không hắn như vậy nhưng dù sao hắn cũng đã tự rước lấy những điều phiền não đó là cái chắc .

Lý Hàn Thu đột nhiên thở dài nói tiếp :

- Nhưng có điều đáng tiếc là lúc này một nhân vật nào đủ danh nghiã để hiệu triệu mọi người trên chốn giang hồ kết hợp những đồng đạo võ lâm để ngăn cản làn sóng dữ dội là Hàn Đào và Phương Tú .

Tần Nhi hỏi :

- Đại ca đứng lên hô hào không được hay sao ?

- Không được , vì trong võ lâm có mấy ai biết đến Lý Hàn Thu .

Tần Nhi dường như đột nhiên nghĩ tới chuyện gì rất trọng đại nàng nói :

- Đại ca ! Tiểu muội còn nhớ đại ca đã nói một câu .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Câu gì ?

- Dường như đại ca bảo rằng không thể sống hơn ba năm nữa phải vậy chăng ?

- Đúng thế , tiểu huynh đã nói vậy .

- Tiểu muội chưa từng nghe một người trên thế gian biết trước chuyện sinh tử của mình , tại sao đại ca lại tự biết không thể sống quá ba năm nữa ?

- Vì ... vì tiểu huynh đã hứa lời với một người .

- Đại ca hứa lời với người ta là mình chịu chết hay sao ?

- Đúng thế , chính ra họ có thể giết tiểu huynh ngay tức khắc , nhưng tiểu huynh yêu cầu cho sống thêm vài năm để lo xong mấy việc còn dở dang mới yên tâm được .

Tần Nhi ngơ ngác hỏi :

- Tiểu muội vẫn kề cận đại ca không rời nửa bước , vậy mà có kẻ định giết chết đại ca sao tiểu muội lại không hay tí gì ?

- Cũng có lúc Tần muội dời xa tiểu huynh .

- Có phải lúc đại ca dưỡng thương không ? Lúc đó tiểu muội chỉ ra ngoài coi chừng trong khoảnh khắc mà sao đã có người tới nơi được ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Chỉ bấy nhiêu cũng đủ rồi .

Tần Nhi lại hỏi :

- Đại ca ! Đại ca có thể nói cho tiểu muội hay người đó là ai không ?

- Ngày tháng còn dài tiểu huynh ước hẹn ba năm để hoàn thành mối tâm niệm duy nhất là trừ diệt Phương Tú cùng Hàn Đào để trả mối thù toàn gia bị chúng sát hại .

- Đại ca ! Chúng ta sống chết có nhau mà đại ca không tin được tiểu muội ư ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Không tin điều gì ?

- Nếu đại ca hết lòng tin tiểu muội thì xin cho tiểu muội hay người đó là ai ?

Lý Hàn Thu lắc đầu gạt đi :

- Không được , chúng ta nói chuyện khác thôi .

Tần Nhi thở dài nói :

- Thực ra đại ca không nói tiểu muội cũng biết người ấy là ai rồi .

Lý Hàn Thu lắc đầu cười đáp :

- Tần muội biết thế nào được ?

- Đại ca cho là tiểu muội không biết thật chăng ?

- Tiểu huynh không tin được .

- Người đó là Quân trung Phụng có đúng thế không ?

Nàng nói câu này khiến cho Lý Hàn Thu không khỏi chấn động tâm thần , hồi lâu chàng không thốt lên lời . Tần Nhi đắc ý mỉm cười hỏi :

- Tiểu muội đoán trúng rồi phải không ?

Lý Hàn Thu khẽ thở dài hỏi :

- Sao Tần muội lại biết được ?

- Thực ra chuyện này chẳng khó gì , một là tiểu muội đã biết bản lãnh của Quân trung Phụng hai là những người muốn hạ sát Lý đại ca ngoài bọn Phương Tú chỉ còn một mình Quân cô nương mà thôi .

- Quân trung Phụng so với bọn Phương Tú còn đáng sợ hơn , vì y muốn giết ai thì dù là người bản lãnh cao thâm đến đâu cũng khó có thể đề phòng cho xiết được .

Tần Nhi trầm ngâm một lúc tủm tỉm cười nói :

- Đại ca nói đúng đó . Quân cô nương ưng chịu chờ ba năm nữa mới hạ thủ gia hại Lý đại ca , vậy chúng ta còn được ít ra ba năm để kề cận hau , sau ba năm thường khi chúng ta sẽ tìm ra biện pháp đối phó với y .

- Sau ba năm dù tiểu huynh có cách kiềm chế được độc vật của Quân trung Phụng nhưng tiểu huynh cũng không động thủ với y .

Tần Nhi hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Vì tiểu huynh đã ước hẹn sau ba năm còn gặp thì tiểu huynh sẽ bó tay chịu chết chừ không trả đòn .

Tần Nhi cười nói :

- Quãng thời gian ba năm tuy chẳng có bao lâu nhưng không phải là ngắn ngủi , nhất là ở giữa thời võ lâm loạn lạc này đã chắc gì Quân cô nương sống qua được trong thời gian đó .

- Tần muội căn cứ vào điều chi mà nói vậy ?

- Y đã sát hại rất nhiều người của Phương Tú chẳng khi nào hắn chịu bỏ qua và dĩ nhiên hắn sẽ kiếm y để trả thù .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Quân trung Phụng ẩn mình trong bóng tối cũng có thể phóng độc hại người Phương Tú chưa chắc làm gì được .

- Hoàn cảnh của Phương Tú khác hắn với hoàn cảnh của chúng ta , hắn có rất nhiều môn hạ tuỳ tùng cách phòng thủ cực kỳ nghiêm mật nên Quân trung Phụng khó lòng lần mò tới gần hắn được . Nếu tiểu muội không lầm thì hiện giờ Phương Tú đang lo việc thanh toán Quân trung Phụng cũng nóng nảy chẳng kém gì lo thanh toán bọn ta .

Lý Hàn Thu nghẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Tần muội nói rất có lý . Hỡi ơi ! Tiểu huynh mong Quân trung Phụng lo tới điều này và trong những ngày gần đây y kiếm được một nơi ẩn mình cho chắc chắn .

Tần Nhi nghe Lý Hàn Thu nói ra chiều o bế Quân trung Phụng nàng rất đổi gạc nhiên hỏi :

- Lý đại ca nói vậy nghĩa là làm sao ?

Lý Hàn Thu đưa mắt ngó Tần Nhi cười đáp :

- Tiểu huynh hy vọng rằng Quân cô nương tìm một nơi nào tránh mình sớm đi cho qua giai đoạn hiểm nghèo này .

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi :

- Đại ca làm như là sau ba năm không có ai giết chết thì đại ca không vừa lòng hay sao ?

Lý Hàn Thu lắc đầu cười đáp :

- Không phải thế , tiểu huynh e rằng Phương Tú sẽ tìm cách thu phục Quân cô nương mới là mối lo rất lớn cho tiểu huynh .

Tần Nhi sửng sốt nói :

- Đó cũng là điều đáng sợ thật .

- Vì thế mà tiểu huynh chỉ mong y ẩn lánh cho thật lẹ .

Chàng tjở phào một tiếng nói tiếp :

- Pho bí lục nói về việc sai khiến độc vật đã bị Quân trung Phụng huỷ rồi , bây giờ người biết sử dụng độc vật chỉ còn mình y . Nếu y không đem cách đó truyền cho ai thì trong thiên hạ chẳng một người nào biết sử dụng nữa .

- Bây giờ chỉ có cách bắt Quân trung Phụng giết đi cho lẹ thì chốn giang hồ mới vĩnh viễn không còn mối lo này nữa .

- Chúng ta không đủ năng lực giết y hơn nữa dù tiểu huynh có thể làm được cũng không thể hạ sát y .

Tần Nhi bụng bảo dạ :

- Không diệt Quân trung Phụng là một mối lo lớn vĩnh viễn còn lai chốn giang hồ . Lý đại ca là bậc anh hùng lời nói của chàng coi nặng bằng non , vậy việc hạ sát Quân trung Phụng chỉ có mình ta gánh lấy mà thôi .

Nàng ngấm ngầm quyết định chủ ý nhưng không nói ra , miệng tủm tỉm cười nàng nói lảng sang chuyện khác :

- Đại ca ! Việc chúng ta đi chùa Thiếu Lâm đưa tin đã xong rồi , từ nay nên hành động cách nào ?

- Lúc này tiểu huynh ở trong tình trạng phân vân không biết làm gì , có thể là chùa Thiếu Lâm đã bắt đầu hành động nhưng lại không muốn cho mình hợp tác . Còn hai chúng ta thì dù bản lãnh có cao thâm đến đâu cũng khó lòng đối phó với bọn cao thủ đông như kiến ở dưới trướng Phương Tú .

Tần Nhi nghẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Vậy chúng ta tĩnh mịch để chờ xem diễn biến không nên hoạt động hấp tấp .

- Biết nơi nào là tĩnh mịch ?

- Trong thiên hạ thiếu gì nơi tĩnh mịch , nhưng đại ca còn phải giám thị hành động của Phương Tú , Hàn Đào thì dĩ nhiên phải ở trong vùng Kim Lăng , Từ Châu là hay hơn cả .

Chương 147: Bắt Gian Nhân Hàn Thu Tính Kế

Lý Hàn Thu hỏi :

- Mình trong vùng Kim Lăng , Từ Châu mà không sợ Phương Tú , Hàn Đào phát giác ư ?

Tần Nhi cười nói :

- Tuy nhãn tuyến của Phương Tú , Hàn Đào rất rộng chỗ nào bọn chúng cũng có tai mắt , nhưng bọn chúng vẫn còn có một chỗ khuyết điểm trọng đại . Vậy chúng ta nắm lấy khuyết điểm của chúng mà trà trộn vào thành Kim Lăng , Từ Châu thì không bị bọn chúng phát giác .

- Đã đành công cuộc bố trí của Hàn Đào , Phương Tú rất nghiêm mật nhưng tránh sao khỏi có chỗ khuyết điểm , có điều tiểu huynh muốn biết chỗ khuyết điểm mà Tần muội đã nhận ra để thương nghị cách hành động . Sao Tần muội lại chưa nói cho tiểu huynh nghe ?

- Những hân vật đi lại với Phương Tú rất phức tạp thì dù tai mắt của chúng có xa rộng bao nhiêu cũng quyết không thể nhìn nhận được rõ . Chỉ cần chúng ta tinh tế một chút thay đổi hình dạng rồi chia nhau trà trộn với bọn lữ khách là được , miễn là chúng ta đừng làm gì cho bọn họ ngờ vực thì bọn họ chẳng có cách nào phát giác ra hành tung của mình .

- Hay lắm ! Chuyến này tiểu huynh nghe theo Tần muội , bất luận việc gì cũng do Tần muội chủ trương , tiểu huynh sẽ làm đúng như lời Tần muội .

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Không phải là tiểu muội cậy tài mạo hiểm nhưng chúng ta không đến Kim Lăng , Từ Châu không xong . Nếu người Thiếu Lâm hoạt động chúng ta ngấm ngầm điều tra để giúp họ một tay .

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên trời thở phào một cái nói :

- Tần muội ! Việc chúng ta đối phó với Phương Tú , Hàn Đào không phải chỉ vì việc báo thù riêng mà thôi .

- Tuy vụ này bắt đầu nảy nở từ mối thù riêng nhưng tình thế hiện giờ nó đã hoàn toàn biến đổi thành một vụ tranh chấp giữa hai phe chính tà .

- Không hiểu chúng ta đáng kể vào phe chính hay thuộc phe tà ?

- Chúng ta không mưu cầu một điều gì trong lòng vẫn giữ nhân đạo , dĩ nhiên phải là hạng quang minh chính đại .

- Tiểu huynh cũng đồng ý với Tần muội điểm này , có điều chúng ta đã vì chính nghĩa võ lâm mà sao không có người tương trợ ?

Tần Nhi khẽ thở dài đáp :

- Vì thế mới có câu " chi đạo không đầy một thước mà tà lên cao cả trượng " . Hơn nữa Lý đại ca còn có những người như Quyên cô và tiểu muội đều hết lòng gắng sức giúp đỡ cho đại ca .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Không ngờ Lý Hàn Thu này toàn nương tựa vào ...

Chàng định nói toàn nương tựa vào sự viện trợ của mấy cô gái nhưng lời nói vừa rồi tới cửa miệng chàng chợt phát giác ra là không tiện hở môi liền dừng lại .

Tần Nhi cười hóm hỉnh hỏi :

- Toàn nương tựa vào đàn bà phải không ?

Lý Hàn Thu không tiện nói dối cười hề hề ngập ngừng :

- Cái đó ... cái đó ..

Tần Nhi cười nói :

- Thực ra đại ca nói cũng không sao , bọn đàn bà con gái như tiểu muội chỉ đúng làm một nửa người .

- Không phải tiểu huynh có ý như vậy , mong rằng Tần muội đừng trách .

- Dường như đại ca đối với tiểu muội càng ngày càng khách sáo .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Nghĩ cho kỹ thì đúng thế thật , nếu không có Tần tiểu muội cùng Quân cô nương giúp đỡ thì tiểu huynh đã bị Phương Tú thanh toán rồi .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Bây giờ tiểu muội chợt nghĩ ra một người có thể giúp Lý đại ca ...

- Người ấy là ai ?

- Cũng là một cô gái đại ca thử đoán coi ?

Lý Hàn Thu ra chiều suy nghĩ rồi lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh không nghĩ ra là ai ?

- Người đó là Quân cô nương .

- Phải chăng Tần muội muốn nói giỡn ? Quân cô nương đối với tiểu huynh có mối thù giết cả cha anh , y đã liệt mình vào hạng không đội trời chung . Y chưa giết ngay còn để trả thù xong mới hạ thủ đã là tử tế lắm rồi khi nào y lại chịu giúp đỡ cho tiểu huynh ?

- Tiểu muội không thể trình bày cho rõ lý lẽ về vụ này , nhưng tiểu muội cảm thấy rằng nếu đại ca cần nói một câu là y nhất định viện trợ đại ca . Hỡi ơi ! Nhưng tiểu muội cũng biết rằng chẳng khi nào đại ca chịu mở miệng cầu y .

Lý Hàn Thu cười mát hỏi :

- Tiểu huynh rất lấy làm kỳ lạ là tại sao Tần muội lại có cảm giác như vậy được ?

- Vì lẽ Quân cô nương căm hận đại ca và cũng căm hận luôn Phương Tú , nếu Phương Tú không chỉ điểm thì chưa chắc phụ thân cô đã sát hại toàn gia đại ca . Như thế thì dĩ nhiên cả đôi bên cùng không có chuyện báo thù tuyệt hận .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Tần muội nói vậy rất có lý .

Tần Nhi mỉm cười đáp :

- Ý kiến của đàn bà phải chăng không đến nổi hoàn toàn vô lý ?

- Đáng tiếc Quân cô nương hành tung bất định khó lòng tìm thấy , không thì tiểu huynh thử ngỏ lời coi .

- Tiểu muội đoán không lầm thì Quân cô nương ngấm ngầm theo dõi chúng ta .

Lý Hàn Thu ngơ ngác hỏi :

- Y theo dõi chúng ta ư ?

- Tiểu muội cũng đoán vậy mà thôi nhưng có lẽ đúng thế .

Hai người vừa đi vừa nói chuyện mà tựu chung chưa tìm ra được kế hoạch hoàn thiện . Khi gần đến Từ Châu , Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi muốn giữ hành tung bí ẩn liền thay hình đổi dạng trà trộn vào trong lữ quán . Từ Châu là mấu chốt giao thông rất thuận tiện nên các nhà dùng binh trải qua bao triều đại đều tranh đoạt thành này . Từ Châu chẳng những là quan ải trọng yếu mà cũng là nơi khách thương tụ tập , thị trấn rất phồn hoa đô hội . Từ Châu cũng là một chỗ hẹn hò của bạn hữu võ lâm trên chốn giang hồ đầy sát khí âm ỷ mà coi bề ngoài vẫn thấy một cảnh thanh bình .

Lý Hàn Thu hoá trang làm một khách thương đứng tuổi , cằm đeo râu giả mạc áo trường bào lại mướn một cổ xe mui để đi . Tần Nhi giả làm tên tiểu đồng theo hầu . Hai người đến trú ngụ trong một toà khách sạn lớn mang hiệu Tam Phú , bề ngoài Từ Châu là một nơi bình tĩnh coi chẳng thấy chi khác lạ . Lý Hàn Thu và Tần Nhi tuy là những nhân vật thông minh tuyệt đỉnh nhưng hãy còn thiếu kinh nghiệm giang hồ . Hai người vào quán đóng cửa phòng lại bàn khẽ với nhau về cách thám thính hành động của Hàn Đào . Tần Nhi ngẫm nghĩ một lúc nói :

- Tiểu muội chưa từng đến Hàn gia bảo chỉ được nghe lời đồn đại về tình hình trong Hàn phủ .

- Chắc hiện nay Hàn gia bảo bố trí nghiêm mật chúng ta không nên thâm nhập hiểm địa trong bảo ..

Đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại đến trước gian phòng của hai người , Lý Hàn Thu vội vẫy tay cho Tần Nhi lui ra một bên còn chàng tự rút một chung trà cầm trên tay ; người mới đến cả gan đưa tay ra gõ cửa phòng Lý Hàn Thu vẫy tay ra hiệu cho Tần Nhi mở cửa đồng thời chàng cất tiếng hỏi :

- Ai đó ?

Người ngoài cửa lớn tiếng đáp :

- Tại hạ !

Tần Nhi mở cửa ra thì thấy một người ăn mặc như điếm tiểu nhị đứng đó . Tần Nhi sợ đối phương nghe rõ khẩu âm đàn bà nên đã cùng Lý Hàn Thu thương nghị nếu không gặp trường hợp cần thiết thì nàng không mở miệng , may ở chỗ nàng cải trang thành một tên tiểu đồng nên chẳng cần phải nói nhiều . Lý Hàn Thu chau mày hỏi :

- Ta không kêu mà sao ngươi ...

Điếm tiểu nhị lạnh lùng ngắt lời :

- Giữa ban ngày mà quan khách tiến vào phòng rồi đóng cửa lại là có ý gì ?

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp :

- Hai vị từ đâu tới đây ?

Nghe giọng lưỡi gã rất hách tuyệt không phải là điếm tiểu nhị , Lý Hàn Thu động tâm hỏi :

- Các hạ là ...

Tên điếm tiểu nhị kia ngắt lời :

- Các hạ đừng hỏi lai lịch của tại hạ vội hãy trả lời câu hỏi của tại hạ ..

Gã ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Hai vị từ đâu tới đây ?

Lý Hàn Thu chột dạ nghĩ thầm :

- Tên điếm tiểu nhị này chắc là tai mắt của Hàn Đào ở Từ Châu tuy không bố trí những trạm bí mật như Phương Tú ở Kim Lăng nhưng trong khách sạn lớn này nhất định hắn có để tai mắt .

Chàng liền đáp :

- Tại hạ ở phủ Khai Phong tới đây .

Điếm tiểu nhị từ từ bước vào trong phòng hỏi :

- Các hạ đến đây làm chi ?

- Tại hạ lên vùng Bắc bán gạo .

Điếm tiểu nhị hắng dặng một tiếng hỏi :

- Các hạ làm nghề thương mãi lớn lắm nhỉ ?

Miệng gã nói mà mắt không ngớt liếc nhìn xung quanh . Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ ở phủ Khai Phong làm nghề bán gạo từ tổ tiên truyền lại đã mấy đời .

Điếm tiểu nhị đột nhiên vươn tay ra nắm lấy cổ tay Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy ông chủ tên họ là gì ?

Lý Hàn Thu làm ra vẻ hoang mang hỏi :

- Các hạ làm gì thế này ?

Người kia không thấy chàng phản kích không tỏ vẻ kháng cự liền từ từ buông tay Lý Hàn Thu ra cười nói :

- Hai vị cứ yên nghỉ .

Đoạn trở gót đi ra , Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra điểm huyệt đối phương cười hỏi :

- Các hạ làm gì mà vô lễ thề ?

Điếm tiểu nhị tuy võ công không cao thâm nhưng là người biết nhiều hiểu rộng , gã biết người nào vừa ra tay điểm huyệt tất nhiên võ công cao cường lắm liền đáp :

- Tại hạ coi lầm người mong rằng các hạ tha thứ cho .

Lý Hàn Thu đóng cửa phòng lại cười nói :

- Muốn ta tha thứ cũng chẳng khó gì , nhưng ngươi cần phải nói rõ lai lịch cho ta biết đã ...

Đột nhiên chàng biến đổi thanh âm thành lạnh lùng nghiêm mặt lại nói :

- Nếu ngươi mà nói dối ta một câu là ta điểm vào tử huyệt của ngươi đó .

Điếm tiểu nhị đáp :

- Tiểu nhân chỉ là một tên hầu trong quán này , nếu các hạ không tin thì cứ kêu chưởng quỹ vào hỏi là biết rõ ngay .

- Ta biết rồi ngươi chưa thấy quan tài thì chưa nhỏ nước mắt , ta phải móc hai mắt ngươi ra để từ nay ngươi khỏi coi lầm người .

Chàng thò hai ngón tay điểm vào hai mắt gã , điếm tiểu nhị hốt hoảng la lên :

- Tiểu nhân xin ! Tiểu nhân xin nói ! Xin các hạ thương tình .

- Nếu ngươi nói dối một câu là mất mạng đó .

- Tiểu nhân không phải là người hầu trong quán này .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ồ ! Vậy ngươi từ đâu đến đây ?

- Tiểu nhân từ Hàn phủ đến coi thấy các hạ không phải là một bạn hữu thường qua lại giang hồ , chẳng hiểu các hạ có nghe tiếng Hàn nhị gia của tiểu nhân không ?

- Hàn nhị gia của ngươi tên gì ?

- Hàn nhị gia tức là Hàn Đào ! Cả hai mặt Nam Bắc sông Đại Giang những nhân vật thường qua lại giang hồ chẳng một ai không biết Hàn nhị gia .

Lý Hàn Thu hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Nhưng tại hạ chưa quen biết y .

Điếm tiểu nhị sửng sốt hỏi :

- Các hạ không biết nhị gia thật ư ?

Lý Hàn Thu không trả lời hỏi lại :

- Phải chăng các hạ được Hàn phủ phái tới đây để làm tai mắt ?

- Tiểu nhân là Hàn nhân một tên gia nhân trong Hàn phủ .

- Trong quán này bọn các hạ có mấy người ?

- Trong gia điếm này Hàn phủ gởi tới hai người kể cả tiểu nhân nữa .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy người đồng bạn của các hạ ở đâu ?

Hàn Nhân đáp :

- Y có vợ con nên về nhà rồi , hiện giờ chỉ có một mình tiểu nhân .

- Đến bao giờ các hạ mới về ?

- Tiểu nhân còn phải ở đây đến tối mới về được .

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Các hạ hãy đem tình hình trong Hàn phủ nói cho bọn ta hay , các hạ có chịu không ?

- Cái đo ... cái đó tiểu nhân không biết rõ được .

- Nếu các hạ không sợ chết thì mới không nói được .

Hàn Nhân biết là gặp phải tay kình địch nếu không chịu nói tất chết về tay đối phương chứ không phải chuyện đùa . Gã liền đem hình thế trong Hàn phủ cùng mấy chỗ mai phục nói sơ qua cho Lý Hàn Thu nghe .

Lý Hàn Thu giải khai huyệt đạo cho Hàn Nhân rồi cười nói :

- Các hạ không còn cơ hội trốn thoát được đâu .

Hàn Nhân đứng dậy năn nỉ :

- Tiểu nhân có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn nên mới mạo phạm cho , xin các hạ tha tội cho .

Lý Hàn Thu cười nói :

- Trong quán này chỉ có một mình các hạ là người trong Hàn phủ nên tại hạ hy vọng được kết bạn để hợp tác với các hạ .

Hàn Nhân run sợ hỏi :

- Các hạ muốn tiểu nhân hợp tác bằng cách nào xin nói cho biết để tiểu nhân liệu xem có thể giúp các hạ điều gì được chăng ?

- Các hạ đưa tại hạ về Hàn gia bảo .

Hàn Nhân ngập ngừng :

- Cái đó ... cái đó ..

Đột nhiên gã giơ tay lên phóng quyền định đánh vào trước ngực Lý Hàn Thu , chàng giơ tay nắm lấy thế quyền của Hàn Nhân rồi xoay tay nắm lấy cổ tay gã . Chàng cười lạt nói :

- Tại hạ đã bảo là các hạ không còn cơ hội nào để trốn thoát nữa , đáng tiếc là các hạ không chịu nghe lời .

Đồng thời chàng gấm ngầm gia tăng nội lực nắm chặt năm ngón tay lại , lập tức Hàn Nhân tưởng chừng như bị một cái kềm sắt bóp chặt vào , hắn đau quá không thể nhịn được tưởng chừng xương tay bị gãy nát buột miệng cất tiếng la . Lý Hàn Thu giơ tay điểm vào á huyệt Hàn Nhân hỏi :

- Ông bạn đã chịu phục chưa ?

Hàn Nhân bị điểm huyệt không nói được chỉ gật đầu tỏ ý đồng ý Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Nếu các hạ chịu hợp tác với tại hạ thì sau khi xong việc các hạ bất tất phải ở lại trong Hàn phủ nữa . Tại hạ sẽ tặng cho một ít tiền để các hạ sinh cơ lập nghiệp khỏi lăn lộn trên chốn giang hồ đầy nguy hiểm .

Hàn Nhân lại gật đầu lia lịa , Lý Hàn Thu vừa nói vừa nhả kình lực ở tay phải khiến cho Hàn Nhân đau đến méo miệng mồ hôi toát ra nhỏ giọt , nhưng hắn chỉ chịu đựng mà không la lên được . Sau khoàng thời gian chừng uống cạn tuần trà Lý Hàn Thu mới buông năm ngón tay ra giải khai huyệt đạo cho Hàn Nhân rồi cười nói :

- Các hạ có quyết định dẫn tại hạ cùng đi về Hàn gia bảo không ?

Hàn Nhân đưa tay lên lau mồ hôi trán thở phào một cái rồi hỏi :

- Hay lắm ! Có điều trong bảo cách đề phòng rất nghiêm mật các hạ làm sao mà trà trộn vào được ?

- Cái đó nhờ các hạ nghĩ dùm một biện pháp .

Hàn Nhân ngơ ngác hỏi :

- Tiểu nhân nghĩ biện pháp ư ?

- Tại hạ chắc rằng lão huynh đã có biện pháp rồi .

Hàn Nhân lắc đầu nói :

- Cái đó thực tại hạ không thể làm được .

- Các hạ đã tiết lộ những điều bí ẩn trong lòng nếu bây giờ lại không chịu làm thì tại hạ đành giết các hạ đi để bịt miệng .

Hàn Nhân nghĩ đến vừa rồi Lý Hàn Thu bóp tay đau đớn không thể chịu được , gã biết là đối phương nói sao làm thế và mình có thể bị giết thật nên trong lòng sợ hãi vội hỏi lại :

- Tại hạ có một biện pháp nhưng không hiểu các hạ có vui lòng nghe không ?

- Chỉ cốt sao giữ được bí mật đừng để người ta trông thấy chỗ sơ hở là tại hạ ưng liền .

Chàng ngừng lại một chút rồi nói :

- Nếu tại hạ tiến vào Hàn phủ được là nhất định thành công vậy lão huynh cứ chờ tiểu đệ .

Hàn Nhân lấy làm kỳ hỏi :

- Chờ cái gì ?

- Chờ chia của .

- Các hạ muốn lấy trộm đồ vật gì hay sao ?

- Đúng thế ! Vào Hàn phủ làm một chuyến lão huynh có thể được chia tới một vạn hai ngàn lạng bạc .

- Tại hạ tưởng các hạ đến báo thù không ngờ lại muốn đi ăn trộm đồ , việc này dễ lắm trong thành Từ Châu thiếu chi nhà giàu có sao các hạ lại đòi vào Hàn gia bảo mới được ?

Lý Hàn Thu cười đáp :

- Tại hạ nghe nói trong Hàn phủ có thu cất rất nhiều châu báu phú xưng địch quốc .

- Cái đó thì đúng rồi , nhưng nơi đây rất nhiều cao thủ các hạ vào thì được nhưng e rằng ra không thoát .

- Người chết vì của chim chết vì mồi , tiểu đệ định đi ăn trộm một lần này nữa rồi rửa tay gác kiếm . Lấy được của sẽ chia cho lão huynh một nửa tưởng lão huynh xài suốt đời cũng không hết .

Lý Hàn Thu ban đầu dùng uy lực để hà hiếp sau lại lấy lợi nhử khiến Hàn Nhân phải động tâm , chàng coi diện mạo của đối phương thấy gã có vẻ xiêu lòng liền nói tiếp :

- Tiểu đệ chỉ cần lão huynh dẫn vào tới Hàn gia bảo còn ngoài ra không phải làm gì nữa chỉ việc chờ tại hạ thành công là lấy tiền xài . Nếu tiểu đệ chẳng may thất bại thì tự mình gánh lấy quyết không liên luỵ tới lão huynh .

- Làm thế nào cho tại hạ tin rằng sau khi các hạ thành công chịu chia tiền ?

- Nếu lão huynh không tin thì có ý kiến gì cứ nêu ra để chúng ta thương lượng .

- Trừ phi các hạ có một vật trân quý để bảo đảm thì tại hạ mới tin được .

- Đáng tiếc là hiện giờ trong mình tại hạ không đem theo một vật trân quý thì làm thế nào ?

- Nếu các hạ không chịu giao một vật gì để làm tin thì cuộc hợp tác của chúng ta khó thành công được .

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Nếu không mượn sức của thằng cha này thì khó lòng trà trộn vào Hàn phủ được .

Mấy tháng nay chàng qua lại giang hồ ngoài võ công còn trông vào cơ trí . Chàng tin rằng với bản lãnh mình chỉ cần sao gặp được Hàn Đào còn việc kềm chế hắn chẳng khó khăn gì . Chàng sẽ bắt buộc hắn xưng ra những kế hoạch cùng âm mưu liên kết với Phương Tú rồi đem ra công bố ngoài võ lâm hoặc ngấm ngầm phá hoại kế hoạch của chúng . Chàng cũng biết rõ nếu ỷ vào võ công thẳng thắn sấn vào Hàn phủ thì chẳng những vấn đề có bao nhiêu cuộc cản trở chưa nói tới chuyện thắng bại , mà Hàn Đào thấy động tất chuồn ngay khó mà tìm được . Vậy chỉ có cách vào mà họ không ngờ vực mới gặp được Hàn Đào .

Chương 148: Trong Khách Điếm Cừu Gia Xuất Hiện

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng nói :

- Trước hết lão huynh hãy nói cho tiểu đệ biết biện pháp để tiến vào Hàn phủ .

Hàn Nhân đáp :

- Ngoài Hàn gia bảo có một lão già họ Vương hằng ngày vào Hàn phủ để lấy những đồ thừa trong nhà bếp đem về nuôi lợn , lão thường đến vào lúc hoàng hôn . Nếu các hạ hoá trang làm lão già họ Vương để trà trộn vào Hàn phủ thì có thể che mắt được mọi người , nhưng nếu các hạ không người tiếp ứng thì khó mà trà trộn vào được .

- Tại sao vậy ?

- Vì người giữ cổng là bạn thân với tại hạ , tại hạ có thể tìm cách tiếp ứng cho các hạ vào ..

Gã ngừng lại một chút rồi nói :

- Tại hạ nói thế là rõ ràng lắm rồi còn tin hay không là quyền của các hạ .

Lý Hàn Thu cười hỏi :

- Hiện giờ sự sinh tử cả lão huynh ở trong tay tiểu đệ , lão huynh không sợ tiểu đệ hạ sát ư ?

- Đúng thế ! Nhưng Hàn bảo chúa cũng giết tại hạ mà thủ đoạn của lão còn thảm khốc hơn , thì thà rằng chết về tay các hạ còn đỡ khổ .

- Nếu tiểu đệ lấy châu báu ra trọng thưởng cho lão huynh , chẳng lẽ lão huynh không sợ Hàn Đào giết chết hay sao ?

- Cái đó tại hạ cũng nghĩ tới rồi , các hạ vừa nói rất đúng người chết về của chim chết về mồi . Nếu tại hạ được của thì mới bỏ công trăm điều còn tuỳ ở vận mạng . Tại hạ mà trốn thoát là hay bằng không trốn thoát cũng phải thuận theo số phận .

Lúc này Tần Nhi ẫn đứng gác ngoài cửa đột nhiên nàng thò tay vào bọc lấy một vật đưa cho Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu đón lấy coi thì đó là một hạt minh châu , chàng cười hỏi Hàn Nhân :

- Lão huynh có hiểu biết châu báu không ?

- Cũng biết được ít nhiều .

- Lão huynh thử coi hạt châu này xem đáng bao nhiêu lạng bạc ?

Hàn Nhân xoè tay ra đáp :

- Các hạ cho tại hạ coi kỹ xem mới có thể định giá được .

Lý Hàn Thu từ từ đưa hạt minh châu vào tay Hàn Nhân cười nói :

- Lão huynh thử coi đi .

Hàn Nhân cầm hạt minh châu ngắm nghía một lúc rồi đáp :

- Hạt minh châu này trong suốt không có tạp sắc giá trị của nó phải đến bốn năm ngàn lạng bạc .

- Bốn năm ngàn lạng bạc đã đủ cho các hạ ăn xài suốt đời rồi .

Hàn Nhân nghĩ thầm trong bụng :

- Ta mà nhận hạt minh châu này thì cũng khó nói đấy .

Gã cầm hạt minh châu giơ lên cười hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn dùng hạt minh châu này để làm tin ?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ :

- Vẻ mặt cùng cử động của thằng cha này dường như không phải hạng thiện lương , nếu mình để hắn ăn không hạt minh châu thì thật là chuyện đáng cười .

Tròng lòng nghĩ vậy chàng liền hỏi :

- Các hạ đã đòi lấy hạt minh châu để bảo đảm thì các hạ có để gì lại cho tại hạ không ?

- Đáng tiếc là cả người tại hạ trị giá không đáng một lạng bạc .

Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra nắm lấy uyển huyệt của Hàn Nhân nói :

- Trong mình các hạ không có vật gì đáng tiền thì các hạ để cái mạng sống ở đây vậy .

Hàn Nhân ngơ ngác hỏi :

- Để cái mạng sống ư ?

- Đúng thế !

Hàn Nhân hỏi :

- Các hạ giết tại hạ đi phải chăng vì muốn tìm người thứ hai để hợp tác ?

- Các hạ đã tham của lại sợ chết , đúng là người hợp tác rất tốt thì còn kiếm ai nữa ?

Chàng vừa nói vừa móc trong bọc ra một viên thuốc rồi nói tiếp :

- Các hạ nuốt viên thuốc này đi .

Chàng vừa nói vừa ngấm ngầm tăng gia kình lực ở bàn tay Hàn Nhân không sao được đành theo lời há miệng ra . Lý Hàn Thu bỏ viên thuốc vào trong miệng Hàn Nhân , Hàn Nhân bị xiết tay quá phải ngậm miệng mà nuốt viên thuốc xuống . Lý Hàn Thu buông cổ tay Hàn Nhân ra nói :

- Các hạ uống viên thuốc này vào thì sau mười hai giờ mới phát tác và trong vòng hai mươi bốn giờ bị chất độc làm cho mất mạng .

- Không có thuốc giải ư ?

- Có ! Thuốc giải ở trong mình tại hạ . Sáng mai các hạ dẫn tại hạ vào Hàn gia bảo rồi tại hạ sẽ đưa thuốc giải cho . Khi đó chúng ta cùng nhau chia của xong là các hạ có thể chuồn ngay .

- Hay lắm ! Vậy chúng ta cứ thế .

Gã đứng dậy mở cửa phòng lui ra , Tần Nhi đóng cửa lại cười hỏi :

- Lý đại ca học cách dùng độc từ hồi nào ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp :

- Tiểu huynh có biết dùng độc gì đâu , trong người cũng không có thuốc độc .

Tần Nhi nói :

- Vậy đại ca đã lừa gạt gã hay sao ?

- Đối với hạng tiểu nhân như gã đã tham tài mà lại sợ chết nên hăm doạ gã chẳng có chi là khó ...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều hạng người như gã bất cứ việc gì cũng dám làm kể cả việc lừa thầy phản bạn . Vậy chúng ta dùng gã đề phòng một chút mới được .

- Tỷ dụ sáng mai gã đến đón đại ca thật thì đại ca cứ trà trộn vào Hàn gia bảo hay sao ?

- Cái đó đã hẳn .

- Đại ca đã trù liệu kế hoạch trà trộn vào bảo rồi làm gì chưa ?

- Nếu gặp cơ hội kềm chế được Hàn Đào thì hay hơn hết , tiểu huynh sẽ bức bách gã đưa ra một món tiền để giúp đỡ kẻ nghèo . Lúc chúng ta từ núi Tung Sơn xuống đây tiểu huynh nhận thấy trong vùng tỉnh Hà Nam nhiều nơi mất mùa đói kém , nếu mình làm việc cứu thế thì có thể khiến cho một số người khỏi vì hoàn cảnh cơ cận mà phải rời bỏ quê hương .

Tần Nhi gật đầu nói :

- Hàng động này công đức cao cả không biết đến đâu mà lường , so với việc giết Hàn Đào còn có giá trị hơn .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười nói :

- Bấy nhiêu năm mình bôn tẩu giang hồ toàn nghĩ đến việc riêng mình chẳng được ích gì cho lê dân .Từ ngày Quân trung Phụng ước hẹn với tiểu huynh trong ba năm là phải chết , tiểu huynh lúc nào cũng nghĩ đến giá trị cuộc sống con người và coi sự ân oán cừu hận phai lạt đi nhiều . Hỡi ơi! Nếu Giang Nam song hiệp quả là nghĩa sĩ khẳng khái hào hiệp thì dù có mối thù giết cha với tiểu huynh , tiểu huynh cũng không cần trả oán .

Tần Nhi chớp mắt cười nói :

- Tiểu muội xin cung hỉ đại ca .

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Cung hỉ điều gì ?

- Tiểu muội kính mừng đại ca vì đại ca đã thoát ra khỏi vòng ân oán tư nhân và từ đây trong lòng đại ca sẽ thảnh thơi và trở nên một người hiệp sĩ tinh thần khoáng đãng .

- Cái đó đều do Quân cô nương giúp cho . Hỡi ơi ! Từ khi tiểu huynh gặp Quân cô nuơng trong đầu óc lúc nào cũng nổi lên những hình ảnh thê lương . Giả tỷ tiểu huynh đặt địa vị mình vào chỗ đó thì tiểu huynh tin rằng mình chẳng có độ lượng để cho cô ấy sống thêm ba năm nữa .

- Đại ca nói đúng đó , có điều đáng tiếc là Quân cô nương đã chìm đắm vào con đường ma đạo .

Dù cô đối với đại ca có lòng nhân nghĩa song cô chẳng thể nào trở thành người đường đường chính chính được .

Lý Hàn Thu nói :

- Giang Nam song hiệp hành động rất cấp bách để mưu cuộc phản loạn giang hồ , chúng ta có chút lực lượng nào cần đem hết ra để đối phó với họ . Vì vậy mà tiểu huynh quyết định trà trộn vào Hàn phủ nếu gặp may kềm chế được Hàn Đào chẳng nói làm chi bằng không làm được thế thì ít ra cũng thám thính cho biết những hành động gần đây của chúng ngấm ngầm thông báo cho đồng đạo võ lâm để họ kịp đề phòng .

- Đại ca đã đem lòng sốt sắng vì chính nghĩa có lý đâu tiểu muội lại cản trở . Nhưng tiểu muội nghĩ rằng mình hành động không có kế hoạch chu đáo thì sao phải là người trí ? Như đại ca nói Hàn Nhân là tiểu nhân tham tài vụ lợi , gã bán rẻ Hàn Đào thì mặt khác gã cũng có thể bán rẻ đại ca , đại ca nên thận trọng lắm mới được .

- Tiểu huynh cũng ghĩ thế , có điều Tần muội ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Đại ca bất tất phải quan tâm đến tiểu muội , tiểu muội ở trong Phương phủ từ nhỏ đến lớn nên nhìn rõ lòng người nguy hiểm gian trá không biết đến đâu mà lường . Tiểu muội tự tin có cách giữ thân mà chỉ lo cho đại ca trà trộn vào Hàn phủ một mình thì không khỏi thực lực đơn bạc .

- Tần muội nói vậy cũng phải , nhưng tiểu huynh đi một mình cũng có cái lợi là lỡ ra phải động thủ thì cứ việc phóng tay đối địch . Địch không nổi thì bỏ chạy cũng dễ hơn là vướng víu hai người .

Hai người sau một hồi thương nghị kêu tiểu nhị dọn cơm cho ăn , Lý Hàn Thu nhìn chiều trời đã tối rồi chàng chợt nhớ tới vụ Hàn Nhân khẽ hòi Tần Nhi :

- Tần muội ! Tần muội thử nghĩ coi liệu Hàn Nhân có giữ lời hứa hay không ?

- Cái đó khó nói lắm , trường hợp mà gã không phát giác ra chuyện đại ca hạ độc chỉ là lừa gạt thì có thể gã sợ chết mà giữ đúng lời ước , trái lại nếu gã phát giác ra thuốc độc của đại ca chỉ là giả hiệu thì nhất định gã sẽ bán rẻ đại ca .

- May mà tiểu huynh bịa ra chuyện mục đích vào Hàn phủ để cướp của chia phần khiến gã khó mà đoán biết lai lịch của chúng ta .

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Tiểu muội lại nghĩ rằng , dù Hàn Nhân có bán rẻ đại ca thì vụ này cũng không đến tai Hàn đào

được đâu ..

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Lúc này Hàn Đào đang bận bịu rất nhiều những chuyện trọng đại thì những chuyện cậy cửa vượt tường thì dĩ hiên Hàn Đào không để tâm đến . Nếu tiểu muội đoán không lầm thì vụ này chỉ đến chỗ văn án tổng quản hoặc hý viện tổng giáo sư là hết .

- Liệu bọn họ có đến kiếm chúng ta không ?

- Tiểu muội nghĩ rằng Hàn Nhân không dám đem việc này trình báo một cách tỷ mỉ và dĩ nhiên gã có trình báo thì chỉ mong lấp liếm vụ này một cách êm thấm , vì gã đã có lòng tham muốn nuốt trôi hạt minh châu . Nếu họ mở cuộc điều tra đến nói gã sợ đại ca sẽ nói huỵch toẹt vụ hạt minh châu ra thì gã vừa mất của vừa bị trừng phạt , khi nào gã dại thế ?

- Theo Tần muội thì gã chỉ muốn trốn lánh ước hẹn ngày mai không đến đón và vĩnh viễn không chạm trán chúng ta nữa hay sao ?

- Hàn Nhân không nói chỗ chúng ta tạm trú ra thì Văn án tổng quản và giáo đầu võ sư cũng khó mà hỏi cho ra được .

- Theo ý Tần uội thì ...

Tần Nhi nói ngay :

- Chắc là bọn họ không tìm đến , có điều chúng ta chẳng thể không đề phòng , đại ca nghĩ sao ?

- Cái đó đã hẳn , tiểu huynh ngẫm nghĩ đã lâu mà chưa ra được chỗ dụng ý của Tần muội .

- Đêm nay chúng ta phải bố trí cho cẩn thận là không lo gì nữa bất luận bọn họ có đến hay không .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp :

- Cái đó tuỳ Tần muội sắp đặt .

Tần Nhi từ từ bước ra ngoài phòng nàng quan sát hình thế căn phòng rồi quay trở lại . Lý Hàn Thu hỏi :

- Tần muội thấy thế nào ?

- Bọn họ chỉ có hai ngã vào đây , chúng ta phải chú ý tới cái cửa sổ đừng để họ xông thuốc mê là

không sợ gì .

Hai người không nói chuyện nữa lo ngay đến chuyện đêm nay có kẻ vào tập kích liền ngồi xuống vận khí luyện công , sau một lúc tiểu nhị đem cơm vào Tần Nhi liền bảo gã :

- Bữa nay chúng chúng ta đi đường suốt ngày nên bây giờ rất nhọc mệt , vậy ngươi cứ để mâm bát lại đây sáng mai hãy cất dọn . Nếu chúng ta không kêu gọi thì ngươi bất tất phải vào phòng nữa .

Tiểu nhị đặt mâm cơm xuống bàn rồi lui ra , Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi ngồi vào ăn cơm . Chừng giữa canh một Tần Nhi lấy một thùng nước trong vào rửa mâm bát rồi đổ đầy nước trong vào mấy cái bát lớn đem ra ngoài phòng . Lý Hàn Thu biết nàng dùng những cái đó chuẩn bị đùa cợt bên địch nên chàng cũng không nói gì . Tần Nhi đi ra rồi lại trở vào , chỉ một lúc là phần lớn mâm bàn bát đĩa đã đưa ra ngoài chỉ còn lại bên mình bốn cái khay nhỏ . Sau cùng cả thùng nước rửa bát nàng cũng đem ra ngoài phòng . Lần này nàng ra ngoài khá lâu chừng một khắc đồng hồ mới trở lại phòng Lý Hàn Thu cởi bọc lấy trường kiếm để một bên rồi hỏi :

- Tần muội đã bố trí xong chưa ?

- Cuộc bố trí của tiểu muội chỉ đủ để đối phó với địch nhân vào khoảng hạng ba , nếu có tay cao thủ chân chính tới nơi thì những cái này sẽ trở thành vô dụng .

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười khẽ nói :

- Chúng ta phí bao nhiêu tâm cơ lại thay hình đổi dạng trà trộn vào Từ Châu đã tưởng để ngấm ngầm theo dõi hành động của Hàn Đào mà rồi vẫn không nhẫn nại được để bại lộ hành tung .

- Đại ca là một nhân vật lỗi lạc quang minh thì không hợp với chuyện nấp lánh trong bóng tối để dòm ngó cử động của bên địch .

- Theo lẽ thì bậc đại trượng phu đi lại phải đường hoàng .

Tần Nhi gật đầu nói :

- Địch nhân có đến thì ít ra cũng phải sang canh hai , vậy chúng ta hãy ngồi điều dưỡng một lúc .

Bỗng nghe đánh " binh " một tiếng tiếp theo dường như là tiếng nước đổ ra mặt đất , hiển nhiên thùng nước lớn kia đã bị đá lộn đi , Lý Hàn Thu vươn tay lấy thanh trường kiếm chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Không ngờ cách bố trí của Tần Nhi thế mà hiệu nghiệm .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe ngoài phòng có thanh âm trong trẻo và lanh lùng lập lại lời

chàng vừa nói :

- Bậc đại trượng phu đi lại phải cho đường hoàng ...

Lý Hàn Thu nghe giọng nói rất quen tai mà chưa nhớ ra được ai liền cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai ?

Tần Nhi khẽ đáp :

- Hàn công tử đó !

Lý Hàn Thu đứng dậy từ từ mở cửa phòng tay trái cầm kiếm tay phải giơ lên vẫy chàng hỏi :

- Có phải Hàn công tử đấy không ?

Tiếng người bên ngoài đáp lại :

- Phải rồi ! Đúng là oan gia chạm trán , vũ trụ bao la mà chúng ta cứ gặp nhau hoài .

Lý Hàn Thu chậm chạp bước ra khỏi phòng . Chàng chú ý nhìn thì thấy Hàn công tử mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm đứng trong bóng đêm , đứng bên gã là hai quái nhân mặc bào xám tóc bỏ xoả xuống vai .

Chẳng hiểu quái nhân cùng Hàn công tử vô tình hay hữu ý để một món tóc dài xoả xuống trán che khuất nửa mặt đi khiến cho người ta khó mà nhìn ra được chân tướng chúng trong bóng tối . Cứ coi thái độ kỳ bí của hai quái nhân cũng biết chúng là cao thủ kỳ môn . Lý Hàn Thu cười lạt hỏi :

- Hàn huynh ! Hàn huynh đã đem theo cả trợ thủ đến đấy ư ?

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp :

- Lúc bọn tại hạ tới đây đã tưởng ngấm ngầm hạ thủ không ngờ nghe Lý huynh đọc câu : " Bậc đại trượng phu đi lại phải cho đàng hoàng " khiến tại hạ phải thay đổi chủ ý .

Lý Hàn Thu thủng thẳng nói :

- Hàn huynh tam phen tứ thứ đi tìm tiểu đệ , xem chúng ta tất đi đến chỗ phân thành kẻ sống người chết .

Hàn công tử hững hờ đáp :

- Tiểu đệ cũng nhận thấy hai chúng ta phải một mất một còn .

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Nếu Hàn công tử đã quyết định là chúng ta ở vào tình thế chẳng đội trời chung thì hay hơn hết là đi tới chỗ quyết liệt .

Hàn công tử lại cười lạt đáp :

- Người đường hoàng không làm việc mờ ám , vậy tiểu đệ có mấy lời xin thuyết minh trước .

- Dù chúng ta ở vào thế đối nghịch nhưng tiểu đệ nhìn đến tính cách của Hàn huynh vẫn đem lòng kính trọng .

- Tiểu đệ cũng rất làm tiếc nếu đời trước chúng ta không có chuyện ơn oán thì tiểu đệ nhất định hết sức hết lòng kết bạn với Lý huynh .

Gã chuyển động mục quang đảo mắt nhìn hai lão già tóc dài nói :

- Hai vị này ngày trước đã bị thương vì Thất tuyệt ma kiếm của lệnh sư đã hao phí hằng mấy chục năm trời để nghiên cứu ra một lối võ công có thể kiềm chế được Thất tuyệt ma kiếm .

Lý Hàn Thu nghe Hàn công tử nói vậy không khỏi chấn động tâm thần , nhưng bề ngoài chàng phải ráng làm vẻ trấn tĩnh đáp :

- Nếu trên đời này có người tìm ra được môn võ kềm chế được Thất tuyệt ma kiếm thì tài năng người đó nhất định là ...

Quái nhân mé tả lạnh lùng ngắt lời :

- Dường như các hạ không tin thì phải ?

- Tin hay không là điều chẳng quan hệ gì , dù hai vị đã nghiên cứu được môn võ kềm chế được Thất tuyệt ma kiếm thì tại hạ cũng không trốn lánh .

Quái nhân mé tả cười khẩy nói :

- Lão phu muốn kiếm lệnh sư còn đối với công tử ...

Đối với tại hạ thì sao ?

- Đại khái không cần đến chính bọn lão phu phải ra tay .

- Té ra hai vị muốn đề cao giá trị của mình và không muốn động thủ với tại hạ , có đúng thế không ?

- Ngày trước bọn lão phu đều bị thương một cánh tay ở dưới lưỡi kiếm của lệnh sư , vì vậy mà bọn lão phu cùng nghiên cứu chung một môn võ đễ kiềm chế kiếm pháp của lệnh sư , dĩ nhiên cả hai đều đồng thời động thủ .

- Hai vị phối hợp lại để đánh một người thì dĩ nhiên không tránh được tiếng ỷ nhiều hiếp ít .

Quái nhân mé tả cười đáp :

- Bọn lão phu đã truyền môn võ khắc chế Thất tuyệt ma kiếmm cho Hàn công tử rồi .

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Hàn công tử hỏi :

- Vì thế mà Hàn công tử chẳng có điều gì e dè nữa phải không ?

- Nếu Lý huynh đã có lòng khiếp sợ thì Lý huynh cứ rời khỏi Từ Châu lập tức là xong . Tiểu đệ quyết chẳng rượt theo .

Lý Hàn Thu hững hờ đáp :

- Đáng tiếc là hiện giờ tiểu đệ chưa tin rằng trong thiên hạ quả có môn võ kềm chế được Thất tuyệt ma kiếm ...

Hàn công tử ngắt lời :

- Nếu Lý huynh muốn tỷ đấu một phen thì mời Lý huynh thượng lộ .

- Chúng ta đi đâu ?

- Nếu chúng ta động thủ tại đấy thì khó lòng tránh khỏi làm kinh động đến lữ khách , Tiểu đệ đã tìm được một nơi mà người bại trận nhất định phải chết để chuẩn bị cùng Lý huynh quyết một phen tử chiến .

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

- Nếu vậy càng hay ! Đã là một trận quyết đấu sinh tử thì chúng ta chẳng ai nhường ai nữa .

- Chính là thế đó ! Nếu Lý huynh còn đồ vật hay quần áo gì thì thu thập hết đi , tiểu đệ đứng chờ đây .

Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi nói :

- Cô nương ở lại đây không nên theo tại hạ .

Tần Nhi lắc đầu cất giọng dịu dàng đáp :

- Tiểu tỳ muốn đi theo công tử .

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói :

- Tội gì mà cô nương dấn thân vào nơi nguy hiểm ? Hàn huynh đã nói có ý nắm chắc phần thắng không phải là lời khoác lác đâu .

Chương 149: Thất Tuyệt Ma Kiếm Từ Nay Bị Kiềm Chế

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội cũng biết thế .

- Cô nương đã biết vậy sao còn đòi đi ?

- Tiểu tỳ không đi thì nếu may mà công tử thủ thắng chẳng lẽ tiểu tỳ ở đây hay sao ?

- Tại hạ khó òng thủ thắng được .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Nếu Lý đại ca tử trận thì liệu tiểu muội còn sống được chăng ?

- Tại hạ tin rằng Hàn công tử là người quân tử quyết y chẳng hại đến cô nương đâu .

Hàn công tử xen vào :

- Tần cô nương giữ mối tình độc nhất với Lý huynh , cô muốn cùng Lý huynh cộng đồng sinh tử .

Lý Hàn Thu nhăn hó cười nói :

- Được rồi vậy chúng ta cùng đi .

Hàn công tử nói :

- Tại hạ xin đi trước dẫn đường .

Rồi gã trở gót tiến về phía trước , hai quái nhân tóc dài đi sau nửa bước hộ vệ cho Hàn công tử , Lý Hàn Thu và Tần MNhi đi sau rốt .

Hàn công tử dường như trong lòng đã có định kiến , gã chạy một mạch hơn mười dặm đến trước một căn nhà tranh mới dừng lại . Gã quay lại cười hỏi :

- Lý huynh đã nhìn thấy căn nhà tranh kia chưa ?

- Tại hạ nhìn thấy rồi , Hàn huynh có bố trí mai phục ở trong căn nhà đó không ?

Hàn công tử lắc đầu đáp :

- Tại hạ không bố trí mai phục chi hết mà chỉ dự bị sẵn một cỗ quan tài , nếu tại hạ chết về tay Lý huynh là có người bỏ vào quan tài đem mai táng . Trái lại nếu Lý huynh chết về tay tại hạ thì tại hạ sẽ thu lượm thi thể Lý huynh để mai táng .

Lý Hàn Thu cười đáp :

- Trường hợp mà tại hạ không may bị chết trận cũng chẳng dám phiền đến Hàn huynh thu lượm chôn cất .

Hàn công tử ngập ngừng :

- Thế thì Lý huynh ...

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Hàn huynh chỉ việc giao thi thể tiểu đệ cho Tần cô nương là xong .

- Được rồi ! Tại hạ sẽ hộ tống Tần cô nương ra ngoài trăm dặm quyết chẳng để y bị tổn thương .

Lý Hàn Thu khoanh tay nói :

- Xin đa tạ Hàn huynh .

Hàn công tử rút thanh kiếm đánh " soạt " một cái nói :

- Lý huynh bất tất phải khách sáo .

Lý Hàn Thu cũng từ từ rút kiếm ra hai người đứng chống kiếm đối lập , Hàn công tử quay lại ngó hai quái nhân tóc dài nói :

- Mong rằng hai vị đừng dúng tay vào khi bọn tại hạ chiến đấu .

Hai người tóc dài " dạ " một tiếng rồi lùi lại phía sau . Hàn công tử khẽ hỏi :

- Lý huynh còn điều chi muốn nói nữa không ?

- Tại hạ không may mà bị chết về tay Hàn huynh , tại hạ mong rằng Hàn huynh sẽ ngăn trở đừng để xảy ra những vụ huyết kiếp trên chốn giang hồ .

- Được rồi , tại hạ xin hết sức .

- Hay lắm , mời Hàn huynh động thủ đi .

Hàn công tử ôm kiếm trước mặt thủng thẳng nói :

- Mời Lý huynh .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Thất tuyệt ma kiếm của ta sở trường ở chỗ mau lẹ và hiểm độc , trong thiên hạ sao mà tìm ra được một thứ kiếm pháp mau lẹ hơn Thất tuyệt ma kiếm . Nếu bọn họ quả có biện pháp khắc chế Thất tuyệt ma kiếm thì tất họ dùng tĩnh khắc động .

Trong lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ , tay phải liền vung kiếm đâm tới . Vì trong lòng đã chuẩn bị nên chiêu kiếm này chàng phóng ra rất dè dặt chàng không phóng chiêu thức đến tột độ để muốn biến hoá lúc nào cũng được . Hàn công tử tay phải giơ trường kiếm lên đâm chênh chếch tới , chiêu kiếm này không có uy lực gì để ngăn cản chiêu kiếm của Lý Hàn Thu nhưng nó khởi thế công để tự cứu .

Nên biết kiếm pháp trong thiên hạ dù tuyệt diệu đến đâu cũng có chỗ sơ hở , vì thế mà bất cứ môn võ nào cũng có biện pháp khắc chế nghĩa là tìm ra chỗ sơ hở hoặc khuyết điểm của đối phương để đánh vào .

Hàn công tử đánh ra chiêu này tức là một thế kiếm đã nghiên cứu để khắc chế Thất tuyệt ma kiếm về phương vị cũng như về thể thức . Giả tỷ Lý Hàn Thu rụt kiếm về tất cổ tay chàng sẽ bị đụng vào lưỡi kiếm của Hàn công tử , may mà Lý Hàn Thu đã phòng bị từ trước lúc chàng phóng kiếm ra đã tính đến chuyện phải biến thế , chàng thấy kiếm thức của Hàn công tử khắc chế mình về phương vị liền ngừng kiếm lại lùi về phía sau hai bước .

Hàn công tử tủm tỉm cười đột nhiên gã tiến lên hai bước phóng kiếm đâm tới , Lý Hàn Thu cũng vung kiếm lên ánh hàn quang lấp loáng quét ngang để gạt thế kiềm của Hàn công tử . Ngờ đâu Hàn công tử biến đổi thế kiếm thật mau lẹ . Thực ra chiêu kiếm của Hàn công tử không đợi đến lúc Lý Hàn Thu đâm tới đã biến đổi đưa kiếm vòng sang một bên rồi đâm ngang vào trước ngực Lý Hàn Thu .

Lúc này thế kiếm của Lý Hàn Thu đã bị phong toả mặt ngoài mà thế kiếm của Hàn công tử lại đánh tới một cách đột ngột Lý Hàn Thu vội hít một hơi chân khí ngửa người về phía sau . Dù chàng ứng biến rất mau lẹ mà cũng đã chậm một chút , lưỡi kiếm của Hàn công tử lướt qua trước ngực xẻo rách một vệt đường áo , máu tươi do chỗ áo rách chảy ra ngoài . Hiển nhiên chàng đã bị thương khá nặng . Lý Hàn Thu xoay mình bước tạt ngang năm bước , chàng cúi đầu nhìn xuống trước ngực thì áo đã bị máu tươi thấm ướt đẫm , bất giác chàng ngẩn người ra . Hàn công tử cười mát nói :

- Mọi thứ võ công trong thiên hạ dù là môn võ công tối thượng cũng có biện pháp khắc chế . Môn Thất tuyệt ma kiếm từ nay trở đi không thể xưng hùng trên chốn giang hồ được nữa .

Lý Hàn Thu mặt buồn rười rượi chàng ngấm ngầm nghiến răng bụng bảo dạ :

- Nếu Hàn công tử đem những kỳ chiêu khắc chế Thất tuyệt ma kiếm này mà truyền thụ cho người khác thì chẳng những Lý Hàn Thu này chẳng thể báo thù cho song thân mà cả thanh danh một đời của sư phụ cũng bị trôi theo dòng nước .

Chàng ngửa mặt lên trời nở một nụ cười thê thảm nói :

- Đúng thế , Hàn huynh đã học được những kiếm chiêu rất kỳ diệu có thể khắc phục được Thất tuyệt ma kiếm . Nhưng ..

- Nhưng làm sao ?

Lý Hàn Thu nghiêm nghị đáp :

- Nhưng Hàn huynh học được kiếm pjháp kỳ tuyệt này cũng là một điều nguy hiểm vì nó đem lại cho Hàn huynh cái vạ sát thân .

- Tiểu đệ không hiểu được ý tứ của câu nói Lý Huynh , Lý huynh có thể nói rõ hơn được nữa chăng ?

- Tiểu đệ nói thế nghĩa là đôi ta không còn cách chi chung sống trên chốn giang hồ và sẽ đi đến chỗ hai bên cùng chết .

Hàn công tử cất giọng thành thực nói :

- Kiếm pháp của Lý huynh đã bị kiềm chế thì dù nó là một thứ kiếm pháp rất tinh diệu cũng không thể phát huy được nữa . Vậy Lý huynh nên nghe theo lời khuyên của tại hạ mà đình chỉ ngay cuộc chiến đấu .

Lý Hàn Thu lấy làm kỳ hỏi :

- Trước khi chúng ta tới đây đã có một lời giao ước mở một cuộc quyết đấu cho tới khi có kẻ sống người chết , thế mà sao bây giờ Hàn huynh lại thay đổi ý kiến ?

- Trường hợp mà chúng ta ở vào thế quân bình hai bên cùng thủ đều phải trổ hết tài lực để phân thắng bại và quyết sinh tử . Đó là lẽ tự nhiên nhưng hiện tình lại không thế nữa .

- Tại sao vậy ?

- Kiếm chiêu của tại hạ đã kiềm chế được kiếm pháp của Lý huynh thì dù nó có tinh thâm đến đâu cũng chẳng thể thi triển được . Cuộc chiến này mà còn tiếp tục khai diễn thì nhất định Lý huynh sẽ bị thất bại , vậy Lý huynh còn tỷ đấu làm gì nữa ?

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi :

- Theo lời Hàn huynh thì tiểu đệ phải tự tử chăng ?

Hàn công tử lắc đầu đáp :

- Không phải ý kiến của tiểu đệ là như vậy .

- Vậy theo ý Hàn huynh thì bây giờ tiểu đệ phải làm thế nào ?

- Giản dị ! Tiểu đệ chỉ mong rằng Lý huynh hứa một lời là từ nay tạm rời khỏi giang hồ trong hạn năm năm . Trong thời gian này Lý huynh tìm vào một nơi rừng sâu núi thẳm ẩn mình không qua lại giang hồ nữa , sau thời gian năm năm Lý huynh lại tự do muốn làm gì thì làm .

Lý Hàn Thu khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Kể ra điều kiện của Hàn huynh thật dễ dàng , đáng tiếc là tiểu đệ không thể hận lời đ8ợc .

Hàn công tử lạnh lùng hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Một là toàn gia tiểu đệ bị Giang Nam song hiệp sát hại , kẻ làm con không trả thù cha há chẳng mang tiếng bất hiếu . Hai là tiểu đệ không nỡ ngồi nhìn võ lâm gặp một trường huyết kiếp mà không hỏi gì đến . Lý Hàn Thu này từ ngày ra đời kể ra giết người cũng khá nhiều , trong vòng hơn năm nay lúc nào cũng ân hận chỉ mong cứu vãn kiếp nạn võ lâm để bồi bổ vào chỗ ân hận trong lòng .

- Lý huynh nghĩ vậy là sai , nếu Lý huynh có thể báo thù cho song thân thì dĩ nhiên phải làm , nhưng hiện giờ Lý huynh không thể làm được việc đó . Mối thù của song thân Lý huynh còn chưa giải quyết xong mà còn nói tới cứu vãn kiếp nạn cho võ lâm há chẳng phải là chuyện hoang đường ư ?

- Quả như tiểu đệ lâm vào tình trạng như vậy nên chỉ còn một cách tử chiến mà thôi .

- Lý huynh đã biết rõ là mình tất phải chết sao lại còn nằng nặc đòi chiến đấu , tưởng Lý huynh đi ẩn áu một thời gian là năm năm cũng chẳng bao lâu để chờ hậu hội . Tiểu đệ nghĩ rằng bậc trí dũng nên biết đường tiến thoái , mong rằng Lý huynh nghĩ lại . Dù sao đôi ta cũng là những kẻ sĩ hiểu biết nhau .

- Tiểu đệ cũng biết vậy nhưng hoàn cảnh của tiểu đệ không cho phép làm thế nên tiểu đệ phải đành tìm cách cho mình yên thân không kể gì đến sống chết nữa .

Hàn công tử trầm ngâm một chút rồi nói :

- Đành vậy ! Lý huynh đã cố chấp đòi tử chiến thì tiểu đệ dĩ nhiên phải bồi tiếp .

Lý Hàn Thu rung trường kiếm một cái rồi nói :

- Tiểu đệ xin ra chiêu .

Chàng phóng kiếm đâm tới , Hàn công tử giơ kiếm lên gạt người gã chuyển động theo kiếm quang sang mé phải Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu phóng chiêu kiếm này cực kỳ cẩn thận , mười mấy năm nay chàng chỉ chú ý đến những chiêu tối thượng của Thất tuyệt ma kiếm . Chàng để hết tinh thần vào việc rèn luyện môn kiếm pháp rất kỳ diệu và cực kỳ ác độc . Nhưng chàng chỉ tinh thục về môn Tịch Tà kiếm pháp ngoài ra chàng chẳng hiểu một thứ võ công nào của phái khác . Chàng nguyên là một con người thông minh rất mực vừa cảm thấy kiếm pháp của mình bị kiềm chế chàng liền xoay sở biến hoá thế kiếm để mình sử dụng . Đồng thời lúc ra chiêu cho thế kiếm đi thật chậm cho đối phương nhìn vào không giống Thất tuyệt ma kiếm nữa . Vì kiếm pháp này chủ trương mau lẹ và tàn độc . Quả nhiên phương pháp đó rất hiệu quả Hàn công tử tuy học được phương pháp khắc chế Thất tuyệt ma kiếm mà không hiểu lai lịch của chiêu kiếm này , gã xoay mình đi rồi phản kích một chiêu . Lý Hàn Thu tiến lên một bước không để ý đến chỗ sơ hở một bên cứ phóng kiếm về phía trước nhằm đâm vào khuỷu tay Hàn công tử , đây là cách đánh hai bên cùng chết . Giả tỷ Hàn công tử không biến đổi chiêu thức thì dĩ nhiên nhát kiếm của gã đâm trúng được Lý Hàn Thu nhưng đồng thời chiêu kiếm của Lý Hàn Thu cũng đâm trúng gã kết quả là cả hai đều bị trọng thương . Tần Nhi đứng ngoài theo dõi cuộc chiến bất giác nàng la lên :

- Làm thế không được rồi !...

Bỗng thấy Hàn công tử ngửa người về phía sau ngửa người ra như một cây cầu bằng sắt , người gã dán xuống mặt đất tránh khỏi chiêu kiếm của Lý Hàn Thu .

Hàn công tử tránh được thế kiếm của đối phương đồng thời gã cũng thu kiếm về , Lý Hàn Thu cũng thoát khỏi chiêu kiếm nguy hiểm của đối phương chàng ngấm ngầm thở dài :

- Kiếm pháp của mình kiềm chế thì chẳng khác chi người ta bị cột chân tay không còn cách nào phát huy được .

Bỗng thấy Hàn công tử nhảy vọt lên lạnh lùng nói :

- Phép đánh của Lý huynh lần này tiểu đệ mới thấy là lần thứ nhất , thật là cao minh !

Câu này của gã có ngụ ý mỉa mai làm cho Lý Hàn Thu mặt mũi nóng bừng lên , chàng thủng thẳng đáp :

- Kiếm chiêu của Hàn huynh biến hoá khôn lường , tiểu đệ không thể nào kiềm chế được đành sử dụng cách này làm viên ngọc vỡ .

Hàn công tử cười lạt nói :

- Tiểu đệ đã hết lời khuyên nhủ Lý huynh , tiếc rằng Lý huynh không chịu nghe theo .

Gã liền phóng kiếm đâm tới , Lý Hàn Thu cũng phóng kiếm đâm tới . Chàng múa tít thanh bảo kiếm trong tay hết sức chống cự , nhưng thanh kiếm trong tay Hàn công tử chỗ nào cũng đoạt được tiên cơ vì thế mà Lý Hàn Thu dùng hết cách để phản kích cũng không được như nguyên . Đang lúc chiến đấu , bỗng nghe đánh " soạt " một tiếng vai bên tả của Lý Hàn Thu đã bị trúng kiếm rồi , nhát kiếm này luồng lực đạo khá nặng máu tươi chảy ra khá nhiều ướt hết cả bên áo . Tần Nhi đột nhiên tiến lại gần nàng giơ kiếm lên hất thanh kiếm của Hàn công tử đánh choang một tiếng đoạn nàng điểm huyệt Lý Hàn Thu . Hàn công tử chau mày hỏi :

- Sao ? Cô nuơmng muốn cứu y chăng ?

- Chỗ nào nới tay được thì nên nới tay . Kiếm thế của công tử đã kiềm chế làm y không trả đòn được , nếu còn đánh nữa thì chỉ việc đâm y thêm mấy nhát mà thôi .

- Tại hạ đã đem lời tử tế khuyên bảo y nên rời khỏi nơi đây , nhưng y không chịu nghe lời ...

Tần Nhi ngắt lời nói :

- Hàn công tử có định tha y thực không ?

Hàn công tử hỏi lại :

- Cô nương hỏi vậy làm chi ?

- Nếu công tử có lòng tha y thật thì giao y cho tiểu tỳ đem đi ...

- Cô nương định đem y đi đâu ?

- Tiểu tỳ đem y rời khỏi Từ châu .

Hàn công tử trầm ngâm một lúc hỏi lại :

- Cô nương có bảo đảm lời hứa đó chăng ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Phải chăng công tử muốn tiểu tỳ bảo đảm điều đó ?

- Lý Hàn Thu cũng là người quân tử mà cô nương là người cứu mạng cho y thì ngày sau tất cô sẽ khuyên cản y được .

- Tiểu tỳ xin chịu lời công tử hết sức không để y đối nghịch với công tử nữa .

Bỗng nghe hai quái nhân tóc dài cất tiếng :

- Thưa công tử , nhổ cỏ không nhổ tận gốc thì nó lại mọc lên , sao công tử không nhân cơ hội này hạ sát Lý Hàn Thu cho rồi .

Hai người vừa nói vừa sấn lại gần đứng hai bên để cản đường Tần Nhi quay lại nhìn Hàn công tử hỏi :

- Công tử có thật tình buông tha Lý công tử không ?

Hàn công tử đảo mắt nhìn hai lão tóc dài nói :

- Xin hai vị hãy lùi lại một bước , công việc này là của tại hạ vậy để tại hạ chủ trương .

Hai quái nhân tóc dài như dẫm phải gai lùi lại hai bước Hàn công tử nghiêm nghị nét mặt hỏi lại lần nữa :

- Tần cô nương ! Cô nương thật tình muốn cứu y ư ?

Tần Nhi gật đầu buồn rầu đáp :

- Những ngày gần đây tiểu tỳ đã theo y tới tận bên trời nương tựa vào nhau mà sống thì cứu y là bổn phận , công tử hỏi vậy là có điều chi muốn dạy bảo ?

- Cô nương có biết là làm thế nào mới được cùng y hưởng những ngày hạnh phúc đó không ?

- Cái đó tiểu tỳ chưa từng nghĩ đến .

- Bây giờ chỉ có cách tước bỏ võ công trong người y mới có thể giữ y không trở lại giang hồ tranh bá đồ vương được .

Tần Nhi nhăn nhó cười hỏi :

- Công tử cho là thủ đoạn đó hay lắm chăng ?

- Tuy đó là một thủ đoạn tàn nhẫn nhưng đồng thời nó cũng là thủ đoạn hữu hiệu nhất .

- Thà tiểu tỳ để cho công tử giết chết y đi thì còn hay hơn chứ chẳng khi nào tiểu tỳ nở ra tay phế bỏ công lực y .

Hàn công tử hỏi :

- Tại sao cô nương không dám làm thế ?

- Vì công tử giết y thì tiểu tỳ có thể theo y xuống suối vàng , bằng tiểu tỳ phế bỏ võ công y tất y ôm mối hận suốt đời với tiểu tỳ .

- Tần cô nuơng , trong thiên hạ không có việc chi toàn hảo vả lại cô nương đã cứu y mà y là một bậc đại trượng phu thì khi nào y lại oán hận cô được .

Tần Nhi nói :

- Thưa công tử ! Nếu công tử đã không giết Lý Hàn Thu thì để tiểu tỳ đem y đi , công tử bất tất để tâm đến việc tiểu tỳ có phế bỏ võ công y đi không . Bằng công tử không muốn tha y ...

Hàn công tử ngắt lời :

- Tại hạ không muốn tha y thì làm thế nào ?

- Giản dị lắm , nếu công tử không tha y thì xin tuỳ tiện hạ sát y ngay chỗ này .

Nàng ngừng lại một chút rồi lạnh lùng tiếp :

- Trước nay tiểu tỳ vẫn nhìn nhận công tử là một trang hào kiệt và thường khuyên Lý Hàn Thu là khi động thủ với công tử cũng nên lưu tình không ngờ ...

Lý Hàn Thu tuy bị điểm huyệt hưng chàng vẫn nghe rõ cuộc đối thoại giữa Hàn công tử và Tần Nhi , chàng có trăm ngàn điều muốn nói nhưng bị điểm huyệt chẳng tài nào thốt lên lời được .Hàn công tử vẫy tay ngăn Tần Nhi lại nói :

- Ả nha đầu này thật là lớn mật ..

Tần Nhi ngắt lời :

- Tiểu tỳ là nha đầu còn công tử là môt vị thiếu gia , nhưng dù làm nha đầu tiểu tỳ cũng chẳng dám làm những việc vô sỉ .

Hàn công tử biến sắc ngập ngừng :

- Thế ra cô mắng ta ..

Đột nhiên một quái nhân tóc dài rú lên một tiếng rồi té lăn xuống đất Hàn công tử quay lại hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Gã chưa dứt lời thì quái nhân tóc dài thứ hai cũng kêu thét lên một tiếng rồi ngã lăn ra , Hàn công tử ngơ ngác nhìn hai quái nhân tóc dài , gã tự hỏi :

- Hai người này coi chừng không phải bị trúng ám khí đánh lén , và quanh đây chẳng thấy một bóng người nào thì tại sao chúng lại ngã lăn ra một cách bất thình lình ?

Bỗng Tần Nhi lên tiếng :

- Y đã tới nơi rồi , thế là mấy người sẽ chết sạch nhưng như vậy cũng xong ...

Hàn công tử lấy làm kỳ hỏi :

- Cô nương nói gì vậy ?

- Tiểu tỳ nói là chúng ta đây bao nhiêu người sẽ bị chết sạch , thôi thế cũng xong !

Hàn công tử vận mục lực tìm quanh một lượt rồi lớn tiếng hỏi :

- Ai đó ! Sao lại nấp nánh trong bóng tối để ngấm ngầm hại người , như vậy đâu phải là hành vi của nam tử hán , của đại trượng phu ?

Gã gọi luôn mấy câu mà không nghe thấy tiếng người đáp lại Tần Nhi ngấm ngầm tự hỏi :

- Chẳng lẽ lại là Quân cô nương đã tìm tới nơi ?

Nàng còn đang phỏng đoán thì đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo vọng lại :

- Công tử hãy ngó lại xem hai ông bạn ra sao đã .

Thanh âm này từ trong căn nhà tranh cách đó không xa vọng lại nên nghe rất rõ ràng . Hàn công tử xoay mình vọt đi lao về phía căn nhà tranh . Lại nghe thanh âm lạnh lẽo vọng tới :

- Đứng lại ngay ! Không được tiến lại gần căn nhà tranh này !

Hàn công tử dừng bước nói :

- Trong căn nhà tranh đó ta đã bố trí mai phục .

Thanh âm kia hững hờ đáp :

- Bọn họ cũng giống như tình trạng hai ông bạn tóc dài của công tử , công tử hãy ngó lại hai ông bạn đó hoặc giả chúng ta còn có thể thương lượng ...

Chương 150: Quân Trung Phụng Lại Cứu Lý Hàn

Thanh âm kia ngừng lại một chút nhưng không chờ Hàn công tử lên tiếng đã cướp lời :

- Thực ra ta muốn ám toán cả công tử chẳng cần thương lượng làm chi nữa ...

Hàn công tử hỏi ngay :

- Phải chăng các hạ là bạn của Lý Hàn Thu ?

Thanh âm lạnh lùng kia đáp lại :

- Các hạ không cần hỏi ta là ai , hãy ngó lại mấy ông bạn rồi hãy nói chuyện .

Hàn công tử liếc mắt nhìn Tần Nhi rồi từ từ tiến bước trở lại gần hai quái nhân tóc dài , gã cúi xuống thò tay sờ thì tâm tạng vẫn hãy còn đập khẽ , chàng liền nói :

- Tại hạ coi rồi .

Thanh âm kia hỏi lại :

- Bọn họ chưa chết phải không ?

- Đúng thế , còn cứu vãn được nếu có thuốc giải .

Thanh âm kia lại hỏi :

- Được lắm , công tử có muốn cứu bọn họ không ?

Hàn công tử hỏi lại :

- Các hạ đòi điều kiện gì mới ra tay cứu bọn họ ?

- Ta chỉ yêu cầu công tử buông tha Lý Hàn Thu .

- Nhưng ...

Thanh âm kia ngắt lời :

- Ta muốn làm cho công tử bị thương như bọn họ cũng chẳng có khó gì .

Hàn công tử nghĩ thầm trong bụng :

- Hai lão này võ công cao cường mà bị ám toán cũng hay biết , thì e rằng đối phương nói vậy cũng phải là lời hăm doạ hay lừa bịp .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng gã đáp :

- Cô nương đừng hiểu lầm , tại hạ muốn xin cô nương cho hay cao tánh đại danh .

Tuy thanh âm kia đã hết sức biến cải cho thành giọng ồm ồm song Hàn công tử cũng nghe rõ được là thanh âm của thiếu nữ . Bỗng thanh âm kia đáp lại :

- Nếu ta muốn cho công tử biết họ tên thì dĩ nhiên đã nói ra rồi không để công tử phải hỏi đến .

- Tại hạ để cho Tần cô nương đem Lý Hàn Thu đi .

- Ta đã bỏ thuốc giải vào trong quan tài của công tử , công tử hãy chờ một lúc rồi vào lấy ra mà dùng , mỗi người trong bọn họ chỉ uống một viên rồi cho họ uống một chút rượu mạnh . Họ chỉ cần nghỉ trong hai ba ngày là thương thế khỏi hẳn .

Đầu tiên thanh âm kia cất cao lên nói :

- Tần cô nương ! Phiền cô hãy đem Lý Hàn Thu đi về phía chình Bắc , bản nhân sẽ rượt theo các vị để cùng nhau hội diện .

Tần Nhi ngập ngừng hỏi :

- Cô nương ...

Thiếu nữ kia gạt đi :

- Cô nương đừng kêu rõ danh hiệu của bản nhân ra .

Tần Nhi dạ một tiếng rồi ôm Lý Hàn Thu đi phía Bắc , Hàn công tử đồng thời đi về phía căn nhà tranh thanh âm thiếu nữ lại cất lên ra chiều tức giận :

- Đứng lại !

Hàn công tử không sao được đành dành bước , bỗng nghe thiếu nữ nói tiếp :

- Công tử hãy chờ lại một khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi hãu tiến vào căn nhà tranh , ta mong rằng công tử hành động theo lời ta dặn đừng có chọc giận ta .

- Cô nương không chịu xưng danh tại hạ muốn gặp mặt được chăng ?

Thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Những lời yêu cầu của công tử hơi nhiều quá đấy .

Thiếu nữ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tuy công tử ít qua lại giang hồ nhưng danh hiệu của công tử đã được đồn đại khắp võ lâm . Người ta bảo công tử là một nhân vật trí tuệ hơn đời vậy giờ công tử đã vào tình trạng nào chắc công tử đã hiểu rõ rồi .

- Đúng thế , hiển nhiên tại hạ biết hiện tình của mình .

- Vậy công tử đừng hỏi nhiều nữa .

- Tại hạ chỉ muốn thỉnh cầu cô nương mà thôi .

- Nếu đã lời thỉnh cầu thì ta có thể chuẩn cho được , ta hy vọng sau khi công tử cứu khỏi thương thế cho bọn họ đừng vọng động ngọn lửa vô danh mà sai cao thủ rượt theo .

- Tại hạ cũng tự biết mình , trừ hai vị lão tiền bối cùng tại hạ còn người khác có đông đến đâu cũng chẳng thể địch nổi Lý Hàn Thu .

- Biết thời vụ mới là tay tuấn kiệt , công tử nói đúng lắm ! Rồi có phen ta sẽ cùng công tử hội diện .

Hàn công tử vẫy tay nói :

- Tại hạ cũng hy vọng được chiêm ngưỡng dung nhan cô nương .

- Để lúc nào thuận tiện ta sẽ mời công tử hội kiến .

- Cô nương đã nói vậy thì cứ thế , vậy mời cô nương thượng lộ nếu còn trùng trình thì e rằng bọn họ đi xa cô nương rượt theo không kịp nữa .

- Công tử hay lo cho người khác quá .

Hàn công tử cười mát :

- Tại hạ nghe cô nương phân tích nhận thấy cô nương là một mngười có đầy lý trí , tại hạ tưởng nên khuyên cô nương mấy câu .

Thiếu nữ hỏi :

- Về việc gì ? Bản nhân rửa tai để nghe đây .

- Dường như Lý Hàn Thu là một tay cao thủ trong tình trường . Y đã có hai người hồng nhan tri kỷ , cô vừa rồi thì cô nương đã biết , y còn thâm giao với Quyên cô nương nữa .

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi :

- Công tử hiểu lầm rồi , công tử tưởng bản nhân là bạn của Lý Hàn Thu chăng ?

- Cô nương đã cứu mạng y thì dù y không phải là tri kỷ thì dĩ nhiên cũng là bạn hữu .

- Trái hẳn với lời đoán của công tử chẳng những y không phải là bạn mà còn là kẻ đại thù chẳng đội trời chung với bản nhân nữa .

- Y đã là kẻ thù thì sao cô nương lại cứu mạng y ?

- Bản nhân muốn bảo vệ không để y chết về tay kẻ khác đặng chính mình ra tay hạ thủ .

- Nếu vậy thì đây là một cơ hội rất tốt cho cô nương , y đã bị thương rồi mà cô nương muốn giết y thật dễ như trở bàn tay .

- Đó là việc riêng của bản nhân bất tất công tử phải nhọc lòng , bây giờ bản nhân xin cáo từ sau này sẽ có ngày tái ngộ .

Hàn công tử chờ một lúc không nghe thấy trong nhà tranh có tiếng nói vọng ra nữa mới cất bước vào nhà . Hàn công tử quan sát trong nhà hết một lượt thì thấy đúng như lời thiếu nữ kia đã nói . Bao nhiêu người mà gã bố trí đều nằm thẳng cẳng dưới đất tựa hồ chúng đều bị trúng ám khí . Trên nắp quan tài có để lại một gói thuốc giải , Hàn công tử theo lời mở gói lấy thuốc chữa thương cho mọi người rồi trở về Hàn phủ .

Nhắc lại Tần Nhi ôm Lý Hàn Thu chạy thẳng về phía chính Bắc . Những luồng tư tưởng trong lòng nàng nổi lên như sóng cồn nàng muốn được gặp Quân trung Phụng nên đi rất thong thả để chờ cô . Tần Nhi đi gần được hai dặm bỗng nghe phía sau một thanh âm thiếu nữ cất lên hỏi :

- Có phải là Tần tỷ tỷ đấy không ?

Tần Nhi dừng bước quay đầu nhìn lại thì thấy một người mình mặc áo đen tóc xoã xuống hai vai hiển hiên là một thiếu nữ . Thiếu nữ đã mặc áo đen tóc dài xoã xuống nên cô bước nhanh trong bóng đêm coi rất kỳ bí . Tần Nhi nhìn kỹ lại bóng người áo đen thì quả nhiên là Quân trung Phụng nhưng cô đã biến thành con người mau lẹ không tiều tụy như trước nữa .

Quân trung Phụng nhình Tần Nhi thấy nàng bồng Lý Hàn Thu liền thủng thẳng hỏi :

- Y bị thương thế nào ?

- Y bị thương khá nặng .

Quân trung Phụng hừ một tiếng rồi nói :

- Liệu có nguy đến tính mạng không ?

- Cái đó khó mà biết được , cần phải nghỉ một lúc mới hiểu .

- Các vị hãy đi theo ta đến một nơi để ta buộc thuốc cho .

Tần Nhi đối với Quân trung Phụng trước kia vẫn có lòng khinh thị nhưng sau hai lần cô cứu mạng Lý Hàn Thu nàng thay đổi hẳn thái độ đối với cô . Tần Nhi chạy theo Quân trung Phụng khẽ nói :

- Quân cô nương ! Nếu đêm nay không được cô nương cứu viện thì Lý Hàn Thu và tiểu muội khó lòng sống sót mà rời khỏi nơi đấy .

Quân trung Phụng " ồ " một tiếng trồi đáp :

- Không phải bản nhân cứu các vị đâu , vậy các vị bất tất phải cám ơn bản nhân .

- Nhưng sự thực bọn tiểu muội nhờ bàn tay cứu viện của cô nương .

WQuân trung Phụn cười ruồi nói :

- Vì bản nhân không muốn Lý Hàn Thu chết về tay kẻ khác , bản nhân muốn y sống để mình ra tay xử trị đặng báo thù cho song thân .

Tần Nhi khẽ thở dài hỏi :

- Bất luận chỗ dụng ý của cô nương thế nào tiểu muội chỉ biết rằng bây giờ được cô nuơng cứu thoát thì phải đem lòng cảm tạ cô nương . Có đúng thế không ?

- Tuỳ tỷ tỷ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ , bản nhân chỉ biết rằng mình không có ý cứu viện các hạ mà thôi .

Thanh âm cô lạnh lẽo tuyệt không có chút cảm tình , Tần Nhi không dám nói nữa lẳng lặng đi theo Quân trung Phụng .

Quân trung Phụng đi được vài dặm ra đến ngoại thành , nàng đi thẳng tới một tòa phá miếu . Tần Nhi muốn lên tiếng hỏi nhưng hễ nàng nói câu nào đều bị Quân trung Phụng chẹn họng câu ấy nên

nàng không nói nữa . Quân trung Phụng đưa hai người đi thẳng ra phía sau miếu vào thẳng gian nhà chứa củi cô nói :

- Trong góc kia là chỗ ngủ của bản nhân tỷ tỷ đưa y đặt vào đó .

Dưới ánh sao lờ mờ xuyên qua nóc nhà thủng chiếu vào căn nhà rách nát tồi tàn . Tần Nhi dương mắt lên nhìn quanh một lượt thấy trong góc nhà có chứa cỏ khô . Trên đệm cỏ trải một tấm đệm bông khá dầy nàng cất`bước tiến vào đặt Lý Hàn Thu lên trên đệm bông , Quân trung Phụng bật lửa thắp nến cô từ từ bước gần lại nói :

- Để bản nhân coi thương thế y .

Tần Nhi liền cởi áo Lý Hàn Thu ra thấy vết kiếm rạch trước ngực máu tươi đã chảy ra áo ướt đẫm . Quân trung Phụng khẽ thở dài hỏi :

- Y bị thương khá nặng , tỷ tỷ có thuốc không ?

- Không có .

Quân trung Phụng thò tay vào bọc móc ra một túi vải , cô mở gói lấy một thứ thuốc tán rắc vào miệng vết thương ở trước ngực của Lý Hàn Thu rồi bảo Tần Nhi :

- Tần tỷ tỷ hãy giải khai huyệt đạo cho y .

Tần Nhi theo lời rờ vào những huyệt đạo trong người của Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu thở phào một cái hỏi :

- Cô nương lại cứu tại hạ ư ?

Quân trung Phụng không trả lời lại hỏi lại :

- Vết thương của các hạ có vào đến nội phủ không ?

- Tại hạ chỉ bị thương ngoài da . Đa tạ cô nương đã quan tâm đến tại hạ .

- Vậy là may , các hạ ráng mà dưỡng thương cho lành đi .

Rồi cô đi qua một bên ngồi xuống vận khí điều tức , Tần Nhi khẽ hỏi Lý Hàn Thu :

- Quân cô nương đã cứu Lý đại ca mà tại sao đại ca không ngỏ một lời cảm tạ .

Quân trung Phụng nghe thấy gạt đi :

-= Hai vị không nên cám ơn bản nhân mà nên cảm ơn Hàn công tử .

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi :

- Sao lại cám ơn Hàn công tử ?

- Giả tỷ thế kiếm này của Hàn công tử mà đâm sâu thêm một chút nữa thì mũi kiếm thấu vào nội phủ thì Lý công tử khó lòng thoát chết . Mặt khác bản nhân cứu y chỉ để y không bị chết về tay Hàn công tử mà thôi .

Lý Hàn Thu nghe rất rõ những lời Quân trung Phụng nhưng chàng từ từ đứng dậy đáp :

- Bất luận cô nương cứu tại hạ với mục đích gì thì trong lòng tại hạ cũng vô cùng cảm kích vì đây là cái ơn cứu mạng .

Quân trung Phụng lạnh lùng nói :

- Bản nhân đã bảo các hạ bất tất phải cám ơn chi hết .

Lý Hàn Thu nở nụ cười nhăn nhó nói :

- Bây giờ tại hạ xin cáo biệt .

Quân trung Phụng lấy làm kỳ đáp :

- Tuy nhiên thương thế của các hạ không phải là nhẹ , hay hơn hết là các hạ hãy ngồi nghỉ thêm lúc nữa . Bây giờ miệng vết thương chưa đóng lại các hạ không nên cử động .

- Mối thịnh tình của cô nương tại hạ xin tâm lĩnh , có diều tại hạ lòng nóng như lửa đốt chẳng thế nào trùng trình được nữa .

- Bây giờ các hạ định đi đâu ?

- Lý Hàn Thu sống hay chết chẳng có chi đáng kể nhưng kiếm pháp của gia sư bị kiềm chế là một việc lớn vì thế mà tại hạ nóng nảy chẳng thể ngồi yên được .

- Trên đời chẳng có việc gì tận thiện tận mỹ nhất là những môn võ công càng tàn độc bao nhiêu thì bị kiềm chế càng gắt gao bấy nhiêu . Thất tuyệt ma kiếm của các hạ là một môn kiếm pháp cực kỳ tàn độc nên một khi người bị kiềm chế nó hoàn toàn không thi triển được là một đạo lý rất vi diệu .

- Da tạ cô nương có lòng chỉ giáo .

Chàng trở gót đi ngay Quân trung Phụng lờn tiếng :

- Bản nhân hy vọng các hạ đừng quên những lời đã hứa .

- Xin cô nương cứ yên tâm quãng thời gian ba năm còn dài , khi đến hạn tại hạ tự nhiên đến bó tay chịu tội .

- Kể ra thì ba năm chẳng đáng là bao nhưng bản nhân nghĩ lại cục diện võ lâm ngày nay cực kỳ rối reng , quần hùng thi nhau tranh bá dồ vương chúng ta đã là người võ lâm tất bị lôi cuốn vào chuyện thị phi khó mà sống nổi trong vòng ba năm . Việc xảy ra vừa rồi là một bằng chứng rõ rệt , thiếu chút nữa các hạ đã chết về tay Hàn công tử trường hợp mà các hạ bị chết mà bản nhân ở xa không kịp đến nơi thì ...

Lý Hàn Thu trong lòng nóng nảy không muốn nghe cô thuyết dài dòng liền ngắt lời :

- Theo ý cô nương thì sao ?

- Nếu việc cứu mạng cho các hạ vừa rồi mà các hạ lại coi là một ơn huệ thì bản nhân lại mong báo đáp .

Lý Hàn Thu thấy Quân trung Phụng đổi giọng liền hỏi :

- Quân cô nương muốn tại hạ đền đáp bằng cách nào ?

- Bản nhân yêu cầu các hạ sửa đổi điều ước ba năm , vì bản nhân nhận thấy thời gian này đối với hiện tình rất lâu và bản nhân tin chắc các hạ không thể sống nổi trong vòng ba năm để bản nhân kịp trả oán .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Theo ý cô nương thì nên rút ngắn thời gian lại bao lâu ?

- Bản nhân muốn rút lại trong vòng một năm mà thôi .

- Một năm cấp bách quá tại hạ e rằng mình chưa thể hoàn thành tâm nguyện được .

- Tâm nguyện của các hạ là gì ?

- Là giết chết Phương Tú , Hàn Đào . Bọn này không những là kẻ thù của Lý Hàn Thu mà còn là mầm hoạ hoạn cho võ lâm , tiêu diệt được hai tên này rồi thì tại hạ mới yên tâm mà chết .

- Các hạ nói vậy có phải chăng là trước khi chết muốn giết cho được Phương Tú , Hàn Đào ?

- Chính là thế đó !

- Các hạ nói thế nếu hai người kia không chết các hạ không chịu thi hành lời hứa hay sao ? Bây giờ

bản nhân để cho các hạ một thời gian hai năm thì các hạ tính sao ?

- Chẳng phải tại hạ không muốn thi hành lời hứa với cô nuơng , vả lại cô nương cũng chẳng cần phải quan tâm vì tại hạ không ưng lời cô nương vẫn có thể hạ thủ được . Tại hạ chết về tay cô nương là điều không thể tránh được mà cũng chẳng còn diều chi hối hận .

- Kể ra bản nhân muốn hạ sát các hạ lúc nào nên lúc ấy nhưng bản nhân không làm thế .

- Việc báo thù kẻ hạ sát song thân là một việc danh chính ngôn thuận , cô nương bất tất phải nhân nhượng .

- Các hạ không hiểu rồi bản nhân muốn cho các hạ chết theo tâm nguyện .

Lý Hàn Thu cười khanh khách hỏi :

- Cô nương nói vậy thì cái mạng của Lý mỗ này hãy còn một chút giá trị . Không hiểu cô nương muốn cho tại hạ chết như thế nào ?

- Bản nhân muốn cho các hạ đến trước mộ phần đặng tế sống trước vong hồn của song thân .

Lý Hàn Thu bật lên tràng cười sang sảng đáp :

- Đó cũng là một ý kiến rất hay ! Tại hạ có thể ưng lời cô nương để thành toàn hiếu niệm cho cô . Có diều tại hạ cũng hy vọng được một thời gian ít nhất là không quá ba năm , tại hạ chỉ chờ Giang Nam song hiệp nộp đầu là tại hạ cùng cô nương đến tế mộ lệnh tôn , khi đó cô nương muốn moi tim móc ruột thế nào cũng được .

Quân rung Phụng khẽ thở dài nói :

- Lý tướng công quả không mất phong độ kẻ sĩ khẳng khái . Nhưng các hạ có muốn chính tay mình giết được Giang Nam song hiệp hay không ?

- Cái đó khó mà nói quyết , cốt sao bọn chúng chết đi để võ lâm tránh khỏi một trường hoạ hoạn là được .

- Nếu vậy bản nhân muồn giúp các hạ để hạ sát Giang Nam song hiệp có được kể là thoã mãn tâm nguyện của các hạ không ?

Tần Nhi vội xen vào :

- Việc hạ sát Giang Nam song hiệp phải chính tay Lý tướng công hạ thủ mới được kể là y rửa hờn cho cả nhà . Nếu cô nương giết chết Giang Nam song hiệp thì dĩ nhiên là y không thoả mãn .

Ngờ đâu Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói :

- Nếu cô nương thật tình muốn giúp tại hạ giết chết Giang Nam song hiệp thì tại hạ cũng vui lòng và kể như là được thoả mãn rồi .

Quân trung Phụng nói :

- Hay lắm ! Đã vậy bản nhân hoặc giả có thể tiếp tay với các hạ đặng trừ khử Phương Tú , Hàn Đào .

Tần Nhi vôi nói :

- Bọn họ đã bố trí cuộc phòng thủ rất nghiêm mật Quân cô nương làm thế nào mà giết được bọn họ ?

- Cái đó bản nhân sẽ có biện pháp làm được tới đâu hay tới đó Tần tỷ tỷ bất tất phải nhọc lòng .

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Tình thế Hàn gia bảo ra sao , cô nương có hiểu không ? Tiểu muội chưa đến đó bao gờ nên chẳng biết chút gì , còn hình thế Phương gia đại viện thì tiểu muội ở đó đã lâu nên hiểu rõ lắm . Trong Phương phủ họ bố trí cơ quan trùng điệp bất luận nhân vật nào võ công quán thế cơ trí hơn đời cũng khó lòng trà trộn vào được . Chứ chưa nói tới chuyện đến gần Phương Tú để hạ sát hắn .

- Tần cô nương nói vậy phải chăng để bản nhân đành chịu phế bỏ ý định hạ sát Giang Nam song hiệp ?

Lý Hàn Thu nói :

- Tần cô nương nếu có ý vậy cũng vì tại hạ , cô cho rằng Phương Tú chết chậm một ngày thì tại hạ cũng sống thêm được một ngày .

Quân trung Phụng nói :

- Thế ra Tần cô nương đối với các hạ có một mối tình tha thiết lắm nhỉ ?

Lý Hàn Thu cười mát đáp :

- Bọn tại hạ đào vong với nhau lâu ngày dĩ nhiên có lòng thương nhau .

Quân trung Phụng cười lạt nói :

- Đáng tiếc các hạ đã chịu lời bản nhân mau quá , một lời nói của bậc đại trượng phu xem nặng

bằng non . Các hạ đã ưng cho bản nhân viện trở trừ khử Giang Nam song hiệp lại hứa lời sau khi chúng bị hạ sát là bó tay chịu chết . Lời hứa của các hạ không canh cải được tức là cô phụ tấm lòng tốt của Tần cô nương .

Lý Hàn Thu nói :

- Quân cô nương bất tất phải quan tâm điều đó , tại hạ đã chịu rồi quyết không trốn lánh công việc của chúng ta không liên quan tới Tần cô nương .

Chương 151: Nữ Hào Kiệt Đả Thương Đại Hán

Quân trung Phụng cười lạt nói :

- Hay lắm ! Nếu bản nhân không giết được Giang Nam song hiệp thì theo điều ước ba năm , còn may mà giết được Giang Nam song hiệp sớm hơn thì mong các hạ thủ tín .

- Được rồi ! Chúng ta cứ nhất định như thế bây giờ tại hạ xin cáo t72 được chưa ?

Quân trung Phụng hỏi lại :

- Các hạ chưa khỏi thương thế đã định đi đâu ?

- Tại hạ còn nhiều việc gấp không còn thì giờ nghĩ đến chuyện dưỡng thương nữa .

Quân trung Phụng dịu dàng đổi giọng nói :

- Hay lắm ! Vậy Lý huynh hãy tuỳ tiện , tiểu muội momg rằng Lý huynh đi chuyến này đừng chạm trán Hàn công tử và tiểu muội khỏi phải cứu viện .

- Tại hạ không dám phiền đến cô nương .

Rồi chàng rảo bước ra ngoài , Tần Nhi đi theo Lý Hàn Thu . Hai người chsỵ liền một mạch tám dặm mới đi thong thả lại Tần Nhi cùng Lý Hàn Thu sóng vai mà đi nàng nói :

- Không ngờ Quân cô nương mới trong một thời gian ngắn ngủi mà đã thành công đến trình độ này . Hỡi ơi ! Đến bây giờ tiểu muội vẫn không hiểu được cô làm thế nào khiến cho người ta bị thương một cách đột ngột thần không hay quỷ không biết . Kỳ hơn nữa hễ người bị thương là ngất xỉu .

- Đại khái Quân cô nương thả độc vật ra , lúc cô vẫn ở cách một quãng xa ẩn mình để điều động .

- Dù đúng thế thì những nhân vật võ công cao cường tai mắt minh mẫn , họ có thể nghe tiếng lá rụng ở cách mấy trượng mà sao độc vật lao đến bên mình họ vẫn không hay biết ?

- Về chuyện đó ư ? Tiểu huynh cũng khó mà phỏng đoán được nguyên nhân , nhưng tiểu huynh nghĩ rằng thứ độc vật kia qua lại không một tiếng động mới có thể cắn người bị thương mà chẳng ai hay , nếu độc vật chưa đến nơi mà đã phát ra thanh âm thì còn hại người thế nào được ?

- Bây giờ chúng ta đi đâu ?

- Tiểu huynh phải quay về núi để bái kiến sư phụ .

- Phải chăng Lý đại ca vì vụ có người phá giải được Thất tuyệt ma kiếm mà muốn trở về ra mắt lệnh sư để xin chỉ thị hoặc tìm cách đối phó ?

- Đúng thế ! Mấy chục năm trời môn Thất tuyệt ma kiếm đã lừng danh trên chốn giang hồ mà nay bỗng nhiên bị người phá giải một cách dễ dàng . Đối phương mới động thủ hai chiêu mình đã bị thương dưới lưỡi kiếm của họ thì việc này há chẳng tầm thường ? Tiểu huynh phải về báo với gia sư để người tính kế không thì tiếng tăm lừng lẫy một thời phải trôi theo dòng nước .

- Tiểu muội muốn đi cùng Lý đại ca có được không ?

- Gia sư đã ẩn cư từ lâu không thấy qua lại trong võ lâm . Ngày trước tay kiếm qua lại giang hồ gia hại nhiều người gây nên biết bao thù oán nên chỗ lão gia ẩn cư rất bí mật ít ai biết tới . Tiểu huynh mà đưa Tần muội đi thực ra có điều bất tiện , vậy chúng ta ước hẹn nơi tái ngộ , sau khi tiểu huynh gặp gia sư nói rõ nội tình rồi lúc trở về hãy cùng Tần muội tương hội như vậy có ổn không ?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Được rồi ! Tiểu muội xin tuân theo ý kiến đại ca có điều chúng ta phải xa nhau một thời gian khá lâu mà thôi .

- Gia sư bản tính cô độc lạnh lùng , không muốn gặp ai cả tiểu huynh lão gia sư cũng không thích thấy mặt luôn . Tiểu huynh tuy ở với gia sư đã mười mấy năm nhưng ngoài việc luyện võ lão gia ít nói chuyện giang hồ , nên tiểu huynh cũng không hiểu lão gia coi tiểu huynh là người thế nào ? Có điều tiểu huynh lúc nào cũng quyến luyến kính mến ân sư . Hỡi ơi ! Cuộc đời của tiểu huynh chẳng ai quan tâm đến sư phụ nhất với ân sư từ hồi còn nhỏ nhưng lão nhân gia vẫn lạnh lùng . Dù sao lão nhân gia cũng là người thân nhất của tiểu huynh .

Tần Nhi cười nói :

- Những người bôn tẩu giang hồ dường như ít khi lượm được kết quả hay ho . Bất luận là ai võ công cao cường , hiệp danh lừng lẫy không cũng không bỏ qua được mối ân oán trên chốn giang hồ . Chúng ta hãy lấy nhà Quyên cô nương làm tỷ dụ , nội tổ y là một tay đại hiệp rất nổi danh trong võ lâm nhưng lão nhân gia cũng bị Đàm Dược Sư ám toán rồi những năm cuối cũng nằm dài trên giường bệnh . Quyên cô nương dòng dõi thế gia trong võ lâm mà cách sinh hoạt của cô cũng chẳng thú vị gì cô đem tấm thân ngàn vàng trà trộn làm nô tỳ nhà người ta . Cô cũng chịu những điều đau khổ hành hạ cũng đã kêu người ta bằng cha bằng mẹ cũng chẳng hơn gì tiểu muội . Rồi đến Quân cô nương thân thế cũng cực kỳ bi thảm .

- Sở dĩ Quân cô nương vào bước đường lưu lạc trên chốn giang hồ là do tiểu huynh gây nên , nếu tiểu huynh không bức bách song thân nàng phải tự tử thì cô đã không lâm vào bước đường này .

- Nói cho phải thì Lý đại ca không hạ thủ thì người khấc cũng chẳng chịu buông tha họ , có điều đại ca ra tay lẹ hơn người một bước mà thôi .

- Vì thế mà món nợ đó tiểu huynh luôn luôn ghi nhớ trong đầu óc , cô ta đã muốn giết tiểu huynh thì tiểu huynh đành chịu chết trong lòng không chút ân hận .

Chàng đưa mắt nhìn Tần Nhi rồi nói tiếp :

- Tiểu huynh về núi tham kiến sư phụ để một mình tiểu muội qua lại giang hồ thật chẳng yên tâm chút nào .

- Lý đại ca bất tất phải quan tâm tiểu muội đã nghĩ ra một biện pháp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Biện pháp gì ?

- Tiểu muội tìm một tjôn trang nhỏ bé tạm thời trú ngụ , hàng ngày ra bờ sông giặt áo hay xuống ruộng nhặt rau sống như một cô thôn nữ quê mùa để chờ đại ca là được .

- Thế cũng hay , có điều Tần muội phải coi chừng đừng để cho người ta phát giác ra thân thế mình .

- Tiểu muội sẽ tìm đến một thôn vắng vẻ để ẩn tích mai danh thì người ngoài biết thế nào được ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Tần muội đã nghĩ ra một nơi nào chưa ?

- Chưa ! Tiểu muội còn theo đại ca để đưa chân một đoạn đường đồng thời sẽ tìm nơi trú ngụ .

Lý Hàn Thu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Gia sư ở núi Mang Sơn thuộc miền Lỗ Nam .

- Trước khi đại ca lên núi hãy kiếm cho tiểu muội một chỗ an thân .

Lý Hàn Thu đã biết đường đời nguy hiểm chàng tự nghĩ :

- Tần Nhi vì ta mà trốn khỏi Phương gia đại viện , Phương Tú căm hận nàng rất sâu cay , nếu để một mình nàng bôn tẩu giang hồ thì mình yên tâm thế nào được . Vậy mình tìm một nơi thôn trang để

nàng trú chân mới được an toàn .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng tủm tỉm cười gật đầu nói :

- Tần muội trước ở trong Phương phủ ăn toàn cao lương mỹ vị mặc toàn gấm vóc lụa là cuộc sinh hoạt quen mùi phú quý . Bây giờ vào thôn trang phải ăn cơm rau mặc áo vải liệu Tần muội có chịu được cảnh bần hàn không .

Tần Nhi cũng cười nói :

- Tiểu muội há phải là một vị thiên kim tiểu thư , cơm miễn sao đủ no áo cốt sao đủ ấm . Những công việc dệt thêu may vá hay vào bếp nấu nướng tiểu muội tin rằng có thể làm được .

Lý Hàn Thu không nhịn được bật cười nói :

- Việc đời nói ra thì dễ nhưng làm được mới khó ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Đại ca không tin chúng ta thì làm thử coi .

Khi Lý Hàn Thu lên núi Tần Nhi tìm vào ở một nơi thôn xóm dưới chân núi .

Nói là một thôn xóm kể hơi quá đáng , đây chỉ là một tốp bốn năm nhà tụ tập dưới chân núi hai mặt là rừng trúc một mặt có khe suối phong cảnh coi cũng đẹp mắt song chỉ là một sơn thôn quạnh quẽ . Trong thôn này chỉ có bốn năm nhà mà nhà nào đàn ông cũng làm nghề cày cấy , săn bắn . Còn đàn bà dệt cửi trong nhà ít khi gặp người ngoài đến .

Căn nhà Tần Nhi ở ngay cửa núi tựa vào rừng trúc nó là một căn nhà gianh trước không có người ở . Lý Hàn Thu giúp Tần Nhi dọn dẹp sạch sẽ chàng lại ra thị trấn cách đó chừng hơn mười dặm mua chăn màn bát đĩa cùng mọi vật cần dùng . Tần Nhi sắp đủ vật dụng rồi tiễn chân Lý Hàn Thu một đoạn đường , lúc tạm biệt hai người cùng vẻ mặt rầu rầu không nỡ rời tay . Tần Nhi nói :

- Lý đại ca ! Sau khi đại ca tham kiến lệnh sư nếu lão nhân gia không có cách nào để đối phó những người đã kiềm chế được Thất tuyệt ma kiếm thì đại ca tính thế nào ?

- Sư phụ của tiểu huynh tính tình lạnh nhạ , tuy tiểu huynh là tên đệ tử duy nhất của lão nhân gia nhưng lão nhân gia cũng không thích thấy mặt luôn luôn . Tiểu huynh có gặp lão nhân gia cũng chỉ trong chốc lát rồi trở ra ngay .

- Đại ca đừng quên rằng tiểu muội vẫn tựa cửa trong khu rừng này để chở đại ca .

Lý Hàn Thu gật đầu rồi trở gót bước đi , Tần Nhi quay về túp lều tranh đóng phên cổng lại . Nàng

cầm thanh kiếm gối xuống đầu giường đổi bộ áo vải mặc vào mình hết sức giả trang làm cô thôn nữ . Thời gian thấm thoát Lý Hàn Thu lên núi đã ba tháng , Tần Nhi tính lộ trình thì chỉ trong một tháng là Lý Hàn Thu có thể trở về thế mà đã qua ba tháng chẳng thấy âm hao chi hết .

Tiết trời vào buổi cuối năm gió Tây rít lên từng hồi , tuyết xuống tới tấp khiến cảnh sơn dã đã hiu quạnh càng thêm thê lương .

Một đêm tiết đông cực kỳ giá lạnh ngoài nhà gió thét tuyết bay Tần Nhi thắp ngọn đèn dầu ngồi một mình trong nhà nhìn ánh đèn ngơ ngẩn xuất thần , cảnh đêm khuya lạnh lùng tịch mịch khiến Tần Nhi càng nóng ruột trông chờ ...

Bất thình lình có tiếng ngựa hí vọng lại Tần Nhi động tâm tự hỏi :

- Ở chốn hoang sơn giá lạnh này xa đường quan đạo sao lại có tiếng ngựa thét ?

Mấy tháng nay nàng sinh hoạt một cách thầm lặng ở nơi sơn dã lòng nàng khác nào làn nước giếng im lặng khiến nỗi lo âu cảnh giác đã bớt đi nhiều . Tần Nhi toan tắt đèn nhưng lại nghĩ không chừng là Lý Hàn Thu trở về nên nàng ngần ngừ không biết quyết định ra sao , chỉ trong khoảnh khắc bên ngoài đã có tiếng người oang oang cất lên hỏi :

- Đêm khuya giá lạnh lại mưa tuyết tơi bời , tại hạ mạo muội xin vào trọ một đêm được chăng ?

Tần Nhi nghe thanh âm biết là không phải Lý Hàn Thu liền tắt đèn len lén vào nhà rút thanh trường kiếm cầm tay . Ngoài nhà tranh có tiếng cười lạt vọng lên nói :

- Này ông bạn , thế là không tiện . Dù ông bạn không muốn cho bọn tại hạ ngủ trọ thì thôi hà tất phải tắt đèn lửa đi ?

Tần Nhi chậm chạp bước đến bên cửa nhìn ra ngoài thì thấy dưới ánh tuyết lờ mờ có hai con tuấn mã đứng đó . Trên lưng ngựa người cưỡi mình mặc đồ đen đầy tuyết bám . Vì đêm tối không nhìn rõ tướng mạo hai người Tần Nhi đành đáp :

- Phía trước còn có nhà ở , trong hàn xá không có đàn ông mà lưu hai vị ngủ lại thực có điều không tiện xin hai vị lượng thứ cho .

Một đái hán nhẩy xuống ngựa trước rung mình cho rụng tuyết rồi phóng cước đá vào tấm phên cổng nói :

- Cô nương không chịu mở cổng thì bọn ta đành cứ tiến vào .

Miệng hắn nói người hắn đã xông vào đến trước cửa căn nhà , hắn đưa tay ra đẩy cửa . Tần Nhi tuy trong tay đã cầm ám khí nhưng nàng cố nhịn chưa phóng ra , nàng lùi lại hai bước chống kiếm đứng

yên . Đại hán đi vào trong nhà bật lửa lên thấy Tần Nhi chống kiếm đứng đó liền lạnh lùng nói :

- Cô nương cũng là con nhà võ ư ?

Lúc này tên đại hán thứ hai cũng theo vào nhà rồi Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi thắp đèn lên nói :

- Trong nhà tiểu nữ không có đàn ông không tiện để hai vị ngủ trọ , nhưng hai vị đã tiến vào tiểu muội không tiện mời ra . Vậy đành khuất tất hai vị ngồi trong tiểu sảnh qua tạm một đêm .

Nàng vừa nói vừa nhìn hai đại hán thì thấy cả hai người đều vào trạc 34 , 35 tuổi lưng cài đơn đao . Người đi sau ngắm nghía Tần Nhi một lúc rồi đột nhiên bật lên tràng cười ha hả nói :

- Chúng ta muốn có thức ăn cho ngựa mà người cũng bụng đói , phiền cô nương tìm thức ăn cho người ngựa được không ?

Tần Nhi lạnh lùng nói :

- Tiểu nữ đã nói rồi , trong hàn xá hiếm người vậy xin miễn thứ cho không thể giúp đỡ hai người được .

Đại hán kia liền cười lạt hỏi :

- Cô nương ! Vì cô nương cũng biết võ công nên bướng bỉnh chẳng coi anh em chúng ta vào đâu phải không ?

Đại hán đi trước tự nói một mình :

- Lạ thật ! Lạ thật .

Tần Nhi hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Đại ján hỏi lại :

- Cô nuơng đã là một người biết võ công thì sao lại đến ở chốn này ?

Tần Nhi cười lạt đáp :

- Tiểu nữ tưởng cái đó chẳng có chi mà lạ người có võ công hay người thường cũng vậy đó ở đâu chẳng được . Sau căn nhà nhỏ này là nhà bếp nếu hai vị muốn ăn uống thì xin tự động làm lấy ...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu nữ hy vọng hai vị nên tự trọng để khỏi rước lấy cái hoạ sát thân .

Dứt lời nàng trở gót đi vào phòng đóng cửa lại .

Lú này trong căn nhà khách nhỏ bé lại đốt đèn sáng Tần Nhi ở trong phòng nhìn ra rất rõ cử động của hai người . Nàng thấy hai đại hán thì thầm một lúc rồi người sau ra ngoài cổng dắt đôi ngựa vào cởi yên cương và lấy lương khô xuống yên ngựa mà ăn . Tần Nhi không sao nhìn rõ lai lịch của hai người này nên nàng không dám nằm ngủ nàng sợ họ xông thuốc mê như bọn giang hồ thường làm . Sau chừng nửa trống canh đại hán đi trước đột nhiên đứng dậy đi về phía cửa phòng Tần Nhi lẫm bẫm :

- Quả nhiên không phải hạng người đứng đắn .

Nàng từ từ đứng dậy thủ thế đề phòng , đại hán kia đến gần cửa phòng vươn tay đẩy cửa Tần Nhi cười lạt lên tiếng :

- Động thủ đi !

Thanh trường kiếm của nàng rít lên nghe đánh véo một tiếng chém xuống , dường như đại hán không ngờ Tần Nhi lại ra chiêu nhanh như gió hắn vội hít mạnh một hơi chân khí vào huyệt đan điền rồi nhảy lùi lãi . Tuy đại hán ứng biến rất mau lẹ nhưng cũng chậm mất một chút thanh trường kiếm của Tần Nhi đã chém rách vai bên tả của đối phương , đại hán bị thương da thịt máu tươi chảy ra đầm đìa . Đại hán xoay tay toan rút đao nghinh địch nhưng bị thế kiếm của Tần Nhi uy hiếp phải dừng tay lại không dám nhúc nhích . Tần Nhi lạnh lùng nói :

- Nếu ngươi cử động thì ta đâm một kiếm này suốt từ trước ngực ra tới sau lưng .

Đại hán đã bị kiềm chế hoàn toàn không còn sức phản kháng hắn liền đổi giọng :

- Anh em tại hạ không biết cô nương là một tay cao thủ võ lâm thành ra có điều đắc tội , mong rằng cô nương tha thứ cho .

Tần Nhi hững hờ nói :

- Ta mà không biết võ công hay không địch nổi các ngươi thì đêm nay tất bị chết về tay các ngươi rồi .

Đại hán cười mát nói :

- Cô nương khéo nói nặng tình , anh em tại hạ trước nay chưa từng làm việc thương luân bại lý .

Tần Nhi cười lạt nói :

- Ta tin bọn ngươi thế nào được ?

Đại hán sợ run nghĩ thầm :

- Nếu y không chịu tin mình thì chỉ khẽ đâm thêm một chút nữa thì ta sẽ uổng mạng ngay tức khắc .

Tuy trong bụng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn tủm tỉm cười hắn hỏi :

- Cô nương muốn thế nào mới tin tại hạ ?

Tần Nhi lạnh lùng đáp :

- Các ngươi phải chứng minh bằng hành động thì ta mới có thể tin được .

Đại hán thủng thẳng hỏi :

- Cô nương muốn bọn tại hạ chứng minh bằng cách nào thì xin chỉ thị cho .

- Giản dị lắm , trước hết là các ngươi phải cởi bỏ binh khí .

Đại hán kia tuy đã rút binh khí chuẩn bị động thủ nhưng thấy đồng bạn bị thương rồi nên không dám vọng động , gã đứng ngẩn người ra mà nhìn chân tay luống cuống không biết làm thế nào ? Đại hán đã bị kiềm chế đưa mắt nhìn đồng bạn rồi buông thỏng tay xuống , đại hán kia không sao được cũng hạ đơn đao , mũi kiếm của Tần Nhi rung động cắt đứt dây thao trên lưng của đại hán , thanh đơn đao rớt xuống đất đánh " cạch " một tiếng Tần Nhi cười thu kiếm cười lạt nói :

- Bây giờ các ngươi có thể ra đi .

Hai tên đại hán dạ một tiếng rồi trở gót ra ngoài , Tần Nhi là người rất cẩn thận nàng theo sát hai đại hán tiện tay nàng lượm lấy khí giới của chúng .

Hai đại hán dắt ngựa từ từ đi ra , lúc đến trước phên dậu đại hán đi sau đột nhiên xoay lại hai điểm hàn quang từ trong tay gã vọt ra nhằm bắn vào trước ngực và bụng dưới Tần Nhi . Tần Nhi tuy đã ngấm ngầm đề phòng nhưng vì hai bên cách nhau quá gần , hai lưỡi phi đao rít lên bay tới nàng không kịp vung kiếm lên gạt đành lạng người sang mé tả năm thước để tránh né . Đại hán vừa ra tay đã chiếm được tiên cơ lập tức xông vào . Gã vung chân trái đá vào cổ tay mặt Tần Nhi , đồng thời gã vươn tay trái ra cướp lấy đơn đao ở trong tay trái nàng . Đại hán đi đằng trước cũng quay lại tấn công một cách đột ngột . Tần Nhi vì phải tránh hai mũi phi đao để mất tiên cơ , trong tay nàng tuy có cầm binh khí nhưng đã ở vào thế bị động . Tay mặt nàng vung lên tránh khỏi đòn cước nhưng hai thanh đơn đao trong tay trái bị đại hán đoạt mất . Nguyên Tần Nhi tay trái nắm hai thanh đơn đao nhưng nàng động thủ với hai người thì lại bị vướng víu rất là trở ngại , đơn đao mất rồi nàng múa kiếm cực linh hoạt thanh trường kiếm rít lên veo véo đâm tới , đại hán cướp được đơn đao rồi nhưng chưa kịp

rút ra khỏi vỏ thì thanh trường kiếm của Tần Nhi đã đâm tới . Chiêu kiếm của Tần Nhi mau lẹ khôn lường bức bách đại hán phải hít mạnh một hơi chân khí rồi hấp tấp nhảy lùi lại , gã né tránh trong lúc hoảng hốt bỗng nghe đánh binh một tiếng lưng gã đập vào cửa gỗ . Gian nhà tranh này chỉ trông vào hai cây cột gỗ để chống đỡ , đại hán đập lưng vào cửa làm cho cả căn nhà phải rung động bụi cát rụng xuống tới tấp . Đại hán mượn thế liền chia hai thanh đơn đao vừa cướp lại được đưa cho đồng bạn một thanh hai gười liền lăn một vòng ra đến sân , Tần Nhi rảo bước tiến lại đứng giữ trước cửa . Đại hán đi sau sợ đồng bọn bị thương hắn vung tay lên lại liệng ra hai ngọn phi xoa Tần Nhi chấn động thanh trường kiếm ánh hàn quang vừa loé lên đã nghe tiếng sắt thép đụng nhau " choang choảng " hai ngọn phi xoa đúc bằng thép nguyên chất đều bị gạt rớt . Biến diện này làm chậm lại một chút khiến cho đại hán nằm lăn dưới đất đứng phắt dậy rút được đơn đaora khỏi vỏ . Gã mấy lần bị nhục nhã nên trong lòng cực kỳ phẫn nộ gã rút được đao ra rồi quát lên một tiếng thật to múa đao nhảy lại tấn công .

Thế đao cực kỳ mãnh liệt đao phong rít lên véo véo .

Tần Nhi vội lui lại một bước tránh khỏi thế đao hung dữ đồng thời thanh trường kiếm của nàng phóng ra chiêu " Khởi phụng đằng giao " nhanh như chớp đâm chênh chếch ra , đại hán nóng giận mà ra tay là phạm vào điều tối kỵ của con nhà võ . Gã phóng đao ra mạnh quá không về được nữa mà chiêu kiếm của Tần Nhi cực kỳ mau lẹ đâm tới thành ra né tránh không kịp , ánh hàn quang vừa loé lên thanh trường kiếm đã quét ngang bụng dưới của đại hán . Tuy chiêu kiếm này chưa làm cho đại hán bể bụng lòi ruột nhưng gã cũng bị rách áo sướt da máu tươi chảy đầm đìa . Tần Nhi đả thương được một tên đởm khí tăng lên rất nhiều nàng lại khoa chân bước tới giữ ở trước cửa . Đại hán sử phi xoa thấy đồng bọn bị thương trong lòng nóng nảy xông vào tấn công , gã khẽ bảo đồng bọn :

- Lão đệ hãy lui ra buộc vết thương cho lẹ , khí trời lạnh quá không chịu nổi đâu .

Miệng gã nói mà tay đao múa tít không ngừng , gã này tương đối bình tĩnh hơn dường như gã không mong thủ thắng mà chỉ cần giữ được bình yên , tay gã múa tít thanh đơn đao nhưng thế thủ nhiều hơn thế công . Hai bên chiến đấu chừng hơn mười hiệp Tần Nhi đột nhiên múa tít thanh trường kiếm khởi thế công như bão táp chỉ trong chớp nhoáng kiếm quang loé mắt nàng phóng ra toàn những chiêu tấn công . Đại hán vừa vung đao cự địch vừa khẽ hỏi ông bạn :

- Lão đệ đứng dậy được chưa ?

Đại hán trúng kiếm đáp :

- Tiểu đệ còn có thể chịu được .

Đại hán đang động thủ với Tần Nhi lại nói tiếp :

- Kiếm pháp con nha đầu này ghê gớm quá , tiểu huynh khó lòng thủ thắng được . Lão đệ nên rút

lui cho mau và lên ngựa chạy trước đi là hơn .

Tần Nhi đánh rát hai chiêu kiếm gạt đơn đao của đối phương ra , đột nhiên nàng thu kiếm lùi lại quát :

- Dừng tay !

Chương 152: Ngó Tuyết Phủ Điều Tra Vết Địch

(mất mấy trang)

Sau khi bao tử của hai người được thoả mãn tinh thần cũng phấn khởi hơn nhiều , đại hán chưa bị thương đứng lên chấp tay nói :

- Anh em tiểu nhân vô cùng cảm ơn cô nương đã cho ngủ trọ lại cho ăn uống . Bây giờ trời đã sáng lâu rồi anh em tại hạ không dám quấy quả nữa xin cáo biệt cô nương .

Tần Nhi nhìn kỹ tướng mạo hai người thấy họ đều mắt to mày rậm mặt đen mà sáng sủa không ra vẻ là người dâm ác liền mỉm cười hỏi :

- Cách xưng hô hai vị thế nào có thể cho bản nhân nghe được không ?

Đại hán không bị thương đáp :

- Tại hạ là Phi Xoa Triệu Vượng còn người anh em đây là Phi Đao Đoàn Bình .

- Giữa khi trời mưa tuyết mà hai vị phải mạo hiểm nơi hoang dã này tất có nguyên nhân phải không ?

Phi Xoa Triệu Vượng nhìn Đoàn Bình nói :

- Đoàn lão đệ ! Cô nương đây dường như là một cao nhân ẩn dật chúng ta nói cho cô hay liệu có điều gì trở ngại không ?

Đoàn Bình ngó vào vết kiếm thương trên vai rồi đáp :

- Nếu đêm qua mà cô mạnh tay thêm chút nữa thì tiểu đệ chẳng chết cũng bị trọng thương , cô đã có ý không gia hại chúng ta tưởng đại ca cứ nói thẳng cũng không sao .

Triệu Vượng khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Chẳng dám dấu gì cô nương bọn tại hạ đến đây để kiếm một người .

Tần Nhi trong lòng hồi hộp nhưng ngoài mặt làm bộ rất trấn tĩnh hỏi :

- Hai vị muốn kiếm ai ?

Triệu Vượng ngước mắt nhìn Tần Nhi đáp :

- Bọn tại hạ đi kiếm một vị cô nương .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Vị cô nương đó tên là gì ?

- Cái đó ... Xin cô nương miễn thứ cho tại hạ không thể trình bày được .

Tần Nhi khẽ nói :

- Các vị tìm ai ? Có khi người mà các vị tìm là bản nhân cũng chưa biết chừng ? Vì bản nhân cũng có người hẹn là sẽ tới đây tìm kiếm .

Triệu Vượng ngơ ngác đáp :

- Cái đó chắc là không phải , cô nương hiển nhiên là người sinh sống ở đây chứ không phải là một nhân vật thường qua lại giang hồ .

- Cái đó lấy gì làm chắc chắn ?

- Bọn tại hạ muốn kiếm vị cô nương họ Quân .

Tần Nhi giật mình hỏi :

- Có phải là Quân trung Phụng không ?

Triệu Vượng quay lại ngó Đoàn Bình lắc đầu đáp :

- Cái đó tại hạ cũng không rõ vì tại hạ chỉ biết cô họ Quân chứ không hiểu tên cô là gì .

Tần Nhi khẽ nhíu cặp chân mày hỏi :

- Chẳng lẽ ở trên thế gian này lại có tới hai vị tên Quân cô nương ?

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Phải chăng vị cô nương đó có sở trường về nghề dụng độc vật ?

- Bọn tại hạ cũng không rõ về điểm này , chỉ biết Quân cô nương là một nhân vật thần thông quảng đại .

Tần Nhi hỏi ngay :

- Quân cô nương hẹn chờ các vị ở đâu ?

Triệu Vượng ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Quân cô nương vẽ một bức địa đồ đã hẹn ngày và địa điểm cho bọn tại hạ gặp mặt .

- Địa điểm đó cách xa đây không ?

- Trời ơi cô nương hỏi nhiều quá .

Tần Nhi tủm tỉm cười hỏi :

- Phải chăng các hạ không muốn nói ?

- Quân cô nương đã dặn bọn tại hạ không được đem vụ này nói với ai một cách khinh xuất , nhưng cô nương đã cho bọn tại hạ ngủ trọ lại cho ăn uống . Để tỏ lòng tri âm tại hạ nói thế đã là nhiều rồi bây giờ không tiện nói thêm nữa .

Tần Nhi nghĩ thầm :

- Nơi đây là đường lối khi Lý huynh trở về tất phải đi qua mà Quân trung Phụng lại điều động thủ hạ tới vùng này chẳng hiểu thị có dụng ý gì ? Việc này ta phải điều tra cho ra gốc ngọn mới được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Xem chừng hai vị dốc dạ trung thành với Quân cô nương thì phải ?

- Cô nương đó đã cứu mạng tại hạ , còn tại hạ dĩ nhiên phải giữ lòng trung với cô .

- Thế thì quý quá ! Hiện nay trên chốn giang hồ lòng người hiểm độc gian trá , thế mà hai vị vẫn giữ được lòng trung hậu thất khiến cho người ta phải kính trọng .

Nàng cất giọng lạnh lùng tiếp :

- Bản nhân đã gia ơn không giết hai vị lại thân hành làm bếp cho các vị dùng bữa như vậy há chẳng hết lòng tử tế ư ?

Triệu Vượng đáp :

- Cô nương đối với bọn tại hạ rất tử tế nên bọn tại hạ đã nói cho cô hay khá nhiều rồi .

Gã đứng dậy chắp tay nói :

- Ân tình một bữa ăn tại hạ ghi nhớ trong lòng , ngày sau nếu có cơ duyên tại hạ xin báo đáp . Trời sáng lâu rồi bọn tại hạ không dám ở lại quấy nhiễu nữa vậy xin cáo biệt cô nương .

- Hai vị không đi được .

Triệu Vượng tay nắm chặt thanh đơn đao nói bằng giọng cương quyết :

- Nếu cô nương nhất định ngăn trở thì bọn tại hạ bắt buộc phải đi đến chỗ liều mạng .

Tần Nhi tủm tỉm cười nói :

- Bản nhân không có ý bức bách hai vị phải liều mạng mà chỉ mong hai vị nói rõ một điều .

Triệu Vượng hỏi ngay :

- Cô nương muốn hỏi điều gì ?

- Bản nhân có một người chị em tên gọi Quân trung Phụng lâu nay chưa được gặp nhau nên trong lòng rất mong nhớ . Bản nhân hy vọng hai vị nói cho hay Quân cô nương mà hai vị muốn tìm kiếm phải chăng là người chị em rất thân của bản nhân .

Triệu Vượng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Có thật cô nương là bạn thân của Quân cô nương không ?

- Dĩ nhiên là bản nhân nói thật , bản nhân muốn hỏi hai vị đã gặp Quân cô nương đó bao giờ chưa ?

- Dĩ nhiên bọn tại hạ đã được gặp y rồi .

- Bây giờ bản nhân kể hình dáng người chị em để hai vị nghe có đúng không chẳng cần phải trả lời bản nhân cũng được .

Triệu Vượng gật đầu nói :

- Hay lắm , xin cô nương thử nói nghe .

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi tả hình dạng Quân trung Phụng một cách rất tỷ mỷ . Triệu Vượng quay lại ngó Đoàn Bình nói :

- Đoàn lão đệ , cô nương nói đúng rồi .

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách nổi lên từ bên ngoài vọng vào tiếp theo là tiếng người hỏi :

- Tần Nhi , quả nhiên ngươi ở đây thật , chẳng hiểu chúng ta là oan gia chạm trán hay duyên phận sâu xa ?

Rồi một thiếu nữ mình mặc áo đen từ từ tiến vào nàng chính là Quân trung Phụng . Bữa nay Quân trung Phụng ăn mặc ra vẻ phong lưu nhàn nhã mà cũng ra chiều kỳ bí khôn lường . Tấm trường bào của cô màu đen chùng xuống dưới gót chân mái tóc dài phất phơ rủ xuống sau lưng , đai lưng thắt một giải lụa vàng tay cô cầm phất trần . Nhác trông chẳng khác một vị đạo cô nhưng nhìn kỹ lại không giống hệt , mặt cô điểm màu hồng mày cô xinh như vẽ cô còn giống một khóm mai côi màu đen đầy hoa nở ở lưng chừng sườn núi . Tần Nhi sửng sốt hô :

- Quả nhiên Quân tỷ tỷ đã đến .

Triệu Vượng cùng Đoàn Bình nghiêng mình chào Quân trung Phụng . Quân trung Phụng xoa tay cười nói :

- Tần cô nương , cô nương không đi theo Lý Hàn Thu bái kiến sư phụ hay sao mà còn ở đây ?

- Tiểu muội không đi , Lý Hàn Thu cho hay sư phụ y tính tình cổ quái không muốn gặp người ngoài ...

Quân trung Phụng hỏi ngay :

- Vì vậy mà cô nương ở lại đây ?

- Đúng thế đó , có nhiều việc coi bề ngoài rất phức tạp khó hiểu nhưng thật ra rất giản dị .

Quân trung Phụng ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Lý Hàn Thu để cô nương môt mình ở đây mà yên tâm được nhỉ ?

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng :

- Ta không thể để cho cô này tập trung câu chuyện vào một mình ta được .

Nàng liền cười đáp :

- Tai mắt của Quân tỷ tỷ thực là mimh mẫn , tiểu muội ở nơi hẻo lánh này mà tỷ tỷ cũng tìm được tới nơi .

Quân trung Phụng cười mát đáp :

- Lân này bản nhân cùng cô nương hội diện chỉ là chuyện ngẫu nhiên chứ không phải bản nhân có ý theo dõi hành tung các vị .

- Nếu Quân cô nương ngẫu nhiên tới đây cũng khiến cho tiểu muội rất khâm phục .

- Dĩ nhiên sự ngẫu nhiên này cũng không phải là chẳng có nguyên nhân .

Tần Nhi ngắt lời :

- Nguyên nhân gì ?

- Vì bản nhân biết chỗ ẩn thân của sư phụ Lý Hàn Thu .

Tần Nhi iật mình kinh hãi nói :

- Quân cô nương , cô nương quả là một nhân vật thần thông quảng đại .

- Người thần thông quảng đại chẳng phải là bản nhân mà là Phương Tú . Hiện Giang Nam song hiệp đã thống lĩnh mấy chục tay cao thủ tìm đến chỗ ẩn cư của sư phụ Lý Hàn Thu .

- Bọn họ định làm gì ?

- Sự tình đã rõ ràng lắm rồi ! Bọn họ đã tìm ra được biện pháp để đối phó với môn Thất tuyệt ma kiếm thì còn cần gì phải kiếm Lý Hàn Thu nữa .

- Phải chăng bọn họ có ý muốn sát hại cả hai thầy trò Lý Hàn Thu ?

- Đúng thế !

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Phải chăng vì thế mà Quân tỷ tỷ muốn tới coi một trường nhiệt náo ?

Quân trung Phụng mỉm cười đáp :

- Bản nhân muốn giữ Lý Hàn Thu để tế điện linh hồn song thân thì khi nào muốn gã chết về tay kẻ khác ?

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Vậy Quân tỷ tỷ chuẩn bị đi cứu bọn họ chăng ?

- Hiện giờ bản nhân không hiểu mình là bạn hay thù của Lý Hàn Thu ?

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Quân tỷ tỷ , Triệu Vượng và Đoàn Bình đây đều là thuộc hạ của tỷ tỷ ư ?

- Có thể nói như vậy , bản nhân chẳng thể vĩnh viễn đi đâu chỉ có một mình mà cần phải tìm mấy tên giúp việc .

- Tỷ tỷ cho tiểu muội là người thế nào ?

- Cô nương là người rất tốt đối với bản nhân không có điều chi lầm lỗi .

- Chẳng hiểu tiểu muội có thể vào làm môn hạ của tỷ tỷ được không ?

Quân trung Phụng cười khanh khách hỏi lại :

- Tần cô nương , phải chăng cô nương muốn nói giỡn ?

- Tiểu muội nói bằng dạ chí thành .

Quân trung Pụng lắc đầu đáp :

- Không được , bản nhân học được môn đại tà đại ác của võ lâm nên mọi người trên chốn giang hồ đều căm hận bản nhân thấu xương . Họ chỉ rình cơ hội để giết bản nhân bất chấp bằng cách nào , bản nhân đã lâm vào bước đường mà hết thảy mọi người đều có quyền tru diệt ...

Tần Nhi ngắt lời :

- Dù tỷ tỷ nói thế là có thực nhưng ít ra bản lãnh của tỷ tỷ cũng rất đắc dụng .

- Đắc dụng ở chỗ nào ?

- Nó giúp tỷ tỷ để kháng cự cường địch , tiểu muội rất hâm mộ thủ đoạn giết người của tỷ tỷ mà chẳng một ai hay hết .

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Dù bây giờ bản nhân có muốn truyền bản lãnh cho cô nương thì cũng không kịp được nữa . Vì nó đòi hỏi một thời gian khá lâu mới học được cách thu phóng độc vật , việc luyện cho độc vật thành hình cũng phải một quãng thời gian tương đương , vì vậy mà bản nhân có tận tâm truyền thụ thì cô nương cũng không kịp đem ra ứng dụng .

- Muốn học đến trình độ của Quân cô nương phải mất thời gian chừng bao lâu ?

Quân trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Lẹ lắm cũng mất hai năm .

- Phải những hai năm kia ư ?

- Phải rồi , cần hai năm mới đủ nếu gặp cơ duyên may mắn có thể rút ngắn lại một ít . Dù sao cũng phải trên một năm ...

Cô cười mát nói tiếp :

- Hơn nữa cô nương cũng không chịu được những nỗi đau khổ .

- Tiểu muội biết rồi , chuyện này cần phải có sức chịu đựng sự cay cực , nhưng nếu Quân tỷ tỷ chịu truyền thụ học nghệ cho thì tiểu muội xin nhập môn làm đệ tử .

Quân trung Phụng lắc đầu nói :

- Dù bản nhân có chịu thu nạp cô nương thì cô nương cũng không thể học được vì trong lòng chúng ta đã mâu thuẫn rất lớn . Tỷ như ta muốn giết Lý Hàn Thu mà cô nương muốn cứu gã vậy thì đến lúc đó chúng ta là thù hay bạn ?

Tần Nhi lẳng lặng không nói gì , Quân trung Phung ngẩng đầu trông trời nói :

- Thôi cô nương cứ yên tâm mà ở lại đây , gã là con người thủ tín nếu gã không chết nhất định sẽ đến tìm cô , bây giờ sáng đã lâu rồi bọn ta xin cáo từ .

Cô nói rồi trở gót đi ra Triệu Vượng cùng Đoàn Bình theo sau lưng Quân trung Phụng . Tần Nhi trầm giọng nói :

- Quân tỷ tỷ , tỷ tỷ hãy chờ tiểu muội một chút .

Quân trung Phụng quay lại hỏi :

- Cô nương còn chuyện gì nữa ?

- Tiểu muội muốn đi coi được chăng ?

Quân trung Phụng trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Bản nhân nghĩ rằng cô nương không nên đi là hơn , chuyến này ở đó rất nhiều cao thủ tụ hội cả Phương Tú , Hàn Đào cũng tới . Nếu nói về võ công thì cô nương và bản nhân đều không thể viện trợ gã được .

Tần Nhi nhăn nhó cười nói :

- Tiểu muội cũng biết , tiểu muội sẽ thay hình đổi dạng không để bọn họ nhận ra .

Quân trung Phụng trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài đáp :

- Được rồi ! Cô thu thập hành lý đi rồi chúng ta khởi hành .

Tần Nhi dạ một tiếng rồi nàng đi thu xếp quần áo bốn người cùng lên đường . Lúc này tuy mưa tuyết đã ngừng nhưng trên mặt đất tuyết phủ dày đặc hết thảy mọi vật đều có tuyết đọng vũ trụ mênh mang một màu trắng xoá . Quân trung Phụng trèo lên sườn núi đứng ngắm hình thế bốn mặt , cô lấy trong túi ra một tấm bản đồ coi địa hình một lúc rồi nói :

- Chỗ thầy trò gã ẩn cư bất quá cách đây chừng trăm dặm .

Tần Nhi ngó đầu vào bức địa đồ thấy một đường sơn đạo quanh co vào trong mấy dãy núi nàng không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Phải chăng bọn họ ngụ trong vùng sơn cốc này ?

- Đúng thế ! Cứ theo đường sơn cốc mà đi vào chuyển qua mấy vùng núi lớn cho đến tận đầu là chỗ ẩn cư của thầy trò Lý Hàn Thu .

Tần Nhi ngẩng đầu lên hỏi Quân trung Phụng :

- Quân tỷ tỷ , liệu có thể tìm tới chỗ sơn cốc không ?

- Vùng phụ cận cửa hang đó trong vòng ba mươi dặm đầy tuyết phủ , muốn tìm cho đến nơi phải mất khá nhiều thì giờ .

Đột nhiên Triệu Vượng khẽ lên tiếng :

- Thưa cô nương , trước đây hai giờ đã có người đến vùng này .

Quân trung Phụng chuyển động mục quang nàng nhình không thấy dấu vết gì thì trong lòng rất lấy làm kỳ nàng thủng thẳng hỏi :

- Sao ngươi lại biết thế ?

- Tiểu nhân coi màu tuyết thấy nhiều chỗ không giống nhau .

- Chỗ nào không giống nhau ?

- Cái này phải nhờ vào đường lịch duyệt mới hiểu , tiểu nhân tra xét thấy nhiều chỗ vì có vết chân người dẫm vào nên màu tuyết mới phủ lên có vẻ nhạt hơn .

Gã cúi xuống khẽ hớt bớt lớp tuyết mỏng bên trên thì quả nhiên bên dưới hãy còn lờ mờ có vết chân người Quân trung Phụng tra xét một lúc kỹ càng rồi hỏi :

- Ngươi hãy gạt tuyết thêm mấy chỗ để chỉ xem họ đi về hướng nào ?

Triệu Vượng y lời gạt tuyết tra xét một lúc rồi khẽ nói :

- Bọn họ đi về mé đông bắc .

- Liệu có thể tra ra được mấy người không ?

Triệu Vượng đáp ngay :

- Đại khái bảy tám người .

Quân trung Phụng liền nói :

- Vậy chúng ta rượt theo về mé đông bắc mà tiến .

Lúc này bốn gười đã đi vào khu vực núi non Triệu Vượng cùng Đoàn Bình đành bỏ ngựa đi bộ .

Triệu Vượng dẫn đường nhằm ngã đông bắc mà tiến , đi chứng bảy tám dặm giữa một vùng tuyết phủ bao la đột nhiên phát hiện một mái nhà tranh Triệu Vượng bước chậm lại khẽ nói :

- Bọn họ ẩn mình trong nhà tranh kia .

Quân trung Phụng chuyển động mục quang quả nhiên cô phát giác ra xung quanh nhà có vết chân người rất rõ .

Chương 153: Tần Nhi Đả Bại Triệu Phi Bằng

Quân trung Phụng liền hỏi :

- Bọn họ đã tụ tập ở đây , các ngươi thử coi xem quanh vùng này có chỗ nào ẩn mình được không ?

Đoàn Bình đáp :

- Cách đây chừng trăm trượng có một khu rừng tạp , không hiểu trong đó có thể ẩn mình được chăng ?

Quân trung Phụng vẫy tay nói :

- Ngươi qua đó coi mà phải cẩn thận lắm mới được chúng ta ở đây chờ .

Đoàn Bình dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay , Quân trung Phụng nói :

- Triệu Vượng , chúng ta hãy tạm lánh mình đi .

- Khu này đầy tuyết phủ phiền cô nương rời gót ngọc lui về phía sau trái núi này mới có chỗ ẩn mình , còn tiểu nhân gạt tuyết làm một cái đài thấp để tìm cách giám thị căn nhà tranh kia .

Tần Nhi nói :

- Ta giúp ngươi chồng tuyết chúng ta cùng ở đây dòm ngó nếu có biến cố gì xảy ra mới phản ứng mau lẹ được .

Nàng đưa mắt nhìn Quân trung Phụng hỏi :

- Quân tỷ tỷ nghĩ sao ?

- Bản nhân cũng đồng ý với cô nương .

Tần Nhi mỉm cười rồi cùng Triệu Vượng xếp tuyết thành một cái nhà nhỏ . Mọi người ẩn vào căn nhà tuyết để theo dõi động tĩnh ở căn nhà tranh . Chỉ trong khoảnh khắc đột nhiên trong nhà tranh có người đi ra người này đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi lại trở gót đi vào . Tần Nhi hỏi :

- Quân tỷ tỷ , người đó ra ngoài coi một cái rồi lại trở vào không hiểu họ có dụng ý gì ?

Quân trung Phụn lắc đầu cười nói :

- Hiện giờ bản nhân cũng không dám nói chắc , có điều coi tình hình đủ biết bọn họ không phải là nhân vật luôn luôn canh giữ căn nhà này thì nhất định họ là bọn người đến trước .

- Tỷ tỷ nói vậy thì Hàn Đào , Phương Tú chưa đến đây ư ?

- Nếu Hàn Đào , Phương Tú đến đây rồi tất nhiên cuộc phòng vệ phải nghiêm mật hơn .

Mấy người còn đang nói chuyện trước mắt bỗng thấy mấy bóng người đang nối đuôi nhau chạy tới . Người đi trước mặc áo màu lam đầu đội phong mão đúng là Phương Tú ở Kim Lăng . Phía sau Phương Tú có sáu đại hán võ phục đều đeo binh khí bọn chúng chạy thẳng vào căn nhà tranh . Chỗ Phương Tú đi qua chỉ cách nơi ọn Quân trung Phụng ẩn thân chừng một tầm tên , nhưng bọn Phương Tú không để ý nên chưa phát giác ra căn nhà tuyết . Mọi người thấy Phương Tú dẫn đồng bọn đi thẳng một mạch vào căn nhà tranh , cả một thế giới bao la tuyết phủ trắng xoá căn nhà tranh nổi lên rất rõ .

Tần Nhi để ý nhìn căn nhà tranh rất kỹ bất quá chỉ có hai phòng và chứa được hai chục người là cùng nàng ghé tai bảo Quân trung Phụng :

- Quân tỷ tỷ , dường như bọn họ dùng căn nhà tranh kia làm nơi phát hiệu lệnh .

- Chỗ nào cũng đầy tuyết phủ làm ngăn trở công việc của chúng ta , vì ánh tuyết phản chiếu thì bất luận là đêm tối hay giữa ban ngày chúng ta cũng chẳng có cách nào đến gần họ được .

- Theo ý tỷ tỷ thì chúng ta không nên ở cách xa họ nhiều phải không ?

- Phải rồi , càng xa càng có hại cho chúng ta chứ chẳng có ích gì .

Tần Nhi toan hỏi nữa thì thấy một toán người chạy rất gấp về phía căn hà tranh , nàng chú ý thì nhìn thấy trong bọn này có cả Hàn công tử và hai quái hân tóc dài đi theo sát gã . Ngoài hai quái nhân còn sáu bảy đại hán đều mặc võ phục và đeo binh khí đi sau cùng . Hàn công từ cũng không để ý tới căn nhà tuyết nhỏ bé hắn lật đật chạy tới căn nhà tranh . Tần Nhi chau mày hỏi :

- Quân tỷ tỷ , thanh thế bên địch rất lớn tưởng chúng ta nên nghĩ cách hạ thủ trước đi là hơn .

Quân trung Phụng vẻ mặt nghiêm nghị đáp :

- Mưa tuyết thật bất lợi cho mình , nếu trong vòng hai ngày mà trời không tạnh thì ta khó lòng đối phó được với bọn họ .

Tần Nhi tự hỏi :

- Chẳng lẽ độc vật của tỷ tỷ lại sợ tuyết ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng nói tiếp :

- Quân tỷ tỷ nếu chúng ta không hạ thủ trước để kiềm chế Hàn công tử và Phương Tú được thì e rằng hành tung chúng ta sẽ bị họ phát giác . Khi ấy chẳng những chúng ta không tài nào cứu giúp được Lý Hàn Thu mà ngay tính mạng mình cũng khó nổi bảo toàn .

- Bản nhân cũng biết vậy nhưng bây giờ chúng ta ngoài cách ẩn mình không còn hành động được gì nữa . Mình mà cử động thì lập tức bị bại lộ hành tung .

Tần Nhi hỏi gặng :

- Ai hạ trước là chiếm được tiên cơ , sao tỷ tỷ không ra tay sớm đi ?

Quân trung Phụng lắc đầu nói :

- Nếu bản nhân mà động thủ được thì chẳng chờ cô nương giục giã .

Quân trung Phụng toan nói nữa thì đột nhiên phát giác ra có tiếng kim đao rít lên ở phía sau đánh tới , Tần Nhi liền phóng kiếm đâm ra rất lẹ , bỗng nghe đánh choang một tiếng một mũi tên sắt ba cạnh đã bị Tần Nhi gạt xuống . Quân trung Phụng ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy ba đại hán mình mặc võ phục tay cầm Nhạn linh đao đứng cách chỗ mình chừng sáu bảy thước . Gã đứng giữa lớn tuổi hơn cười hỏi :

- Tần cô nương vẫn mạnh giỏi chớ ?

Tần Nhi ngó người mới đến nàng nhận ra là một tên hộ viện giáo sư trong Phương gia đại viện , ba người này là Nhạn Đảng Tam Sát đại hán đi giữa là người đứng đầu tên gọi là Triệu Phi Bằng . Triệu Phi Bằng làm hộ viện giáo sư trong Phương gia đại viện và kiêm nhiệm chức phó tổng giáo tập . Hắn sử dụng Nhạn linh đao rất thuần thục mà cũng là một nhân vật lắm mưu nhiều trí khó ăn thua với hắn được .

Nàng liền cười lạt đáp :

- Tường là ai ? Hoá ra là phó tổng giáo tập .

- Tại hạ không dám , Tần cô nương vẫn bình yên chứ ?

Miệng hắn nói mà cặp mắt vẫn láo liêng nhìn Quân trung Phụng . Quân Trung Phụng dung nhan xinh đẹp nhưng quần áo cô mặc trong mình khiến người nhìn vào cảm thấy có vẻ kỳ bí khôn lường .

Tần Nhi quay lại ngó Quân trung Phụng nói :

- Vị này là phó tổng giáo tập ở Phương gia đại viện , y sử thanh Nhạn linh đao đã đến trình độ xuất quỷ nhập thần .

Tuy nàng biết Quân trung Phụng thiện nhệ dùng độc nhưng nàng chưa hiểu võ công cô thế nào ? Nàng giới thiệu một cách khéo léo để cô biết chừng mà đề phòng . Triệu Phi Bằng dừng bước đứng cách xa Quân trung Phụng chừng sáu bảy thước không dám lại gần , hiển nhiên hắn biết cô chuyên nghề dùng độc vật . Quân trung Phụng đưa mắt nhìn bọn Nhạn Đảng Tam Sát hỏi :

- Các vị đều ở Phương viện chúa tới đây phải không ?

- Chẳng những đại gia quả ở Phương viện chúa đã tới mà Hàn nhị hiệp cũng thống lãnh nhiều cao thủ tới đây .

Quân trung Phụng hỏi :

- Phải chăng có cả một nhân vật túc trí đa mưu là Hàn công tử ?

- Đúng thế ! Hiện giờ năm dặm quanh đây đều đã bố trí những tay danh thủ tất cả mấy chục vị .

Quân trung Phụng cười lạt hỏi :

- Số người đông thật nhưng làm gì được ?

Triệu Phi Bằng cười khanh khách đáp :

- Giọng lưỡi cô nương khoác lác lắm nhỉ !

- Các hạ không phục thì hãy thử coi !

Tần Nhi nghĩ thầm trong bụng :

- Không hiểu cô phóng độc vật hại người thế nào ? Chi bằng bây giờ ta nhìn kỹ thử coi .

Triệu Phi Bằng nói :

- Hay lắm , tại hạ muốn lãnh giáo những cao chiêu của cô nương .

Hắn đảo mắt khẽ bảo hai đồng bạn :

- Hai vị lão đệ lược trận giúp ta .

Hắn cầm đao để trước gực rồi rảo bước tiến lại Phi Xoa Triệu Vượng lạng người ra đứng chắn

trước mặt Quân trung Phụng chuẩn bị đối địch . Quân trung Phụng khẽ bảo gã :

- Ngươi hãy tránh ra .

Triệu Vượng vừa di chuyển thân hình đột nhiên gã bước sang mé bên hai bước Tần Nhi ngấm ngầm hít một hơi chân khí tay cầm đốc kiếm chuẩn bị đối địch , Quân trung Phụng tay cầm phất trần khoan thai tiến lên .

Triệu Phi Bằng nói :

- Cô nương hãy lấy binh khí ra !

Quân trung Phụng vung phất trần lên đáp :

- Bản nhân dùng cái này cũng được rồi .

Triệu Phi Bằng né mình tiến lên hắn vung thanh Nhạn linh đao quét ngang một cái để ra chiêu " Lạng giang triệt đẩu " Quân trung Phụng đột nhiên lùi lại phía sau Tần Nhi , hiển nhiên cô cố ý bức bách Tần Nhi phải động thủ . Triệu Phi Bằng cười ha hả nói :

- Khẩu khí cô nương lớn lắm mà sao bây giờ lại không dám nghênh địch ?

Đồng thời hắn tiến lại tấn công Tần Nhi vì tình thế bức bách phải vung kiếm nghênh địch nàng tấn công liền ba chiêu . Triệu Phi Bằng giơ đao lên đỡ gạt ba chiêu kiếm của Tần Nhi rồi nói :

- Tần cô nương , xin cô nương hãy lui ra .

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Nếu phó tổng giáo tập mà thắng được trường kiếm ở trong tay tiện thiếp thì tự nhiên tiện thiếp phải rút lui .

Triệu Phi Bằng đằng hắng một tiếng rồi đột nhiên hắn múa tít thanh Nhạn linh đao tấn công ráo riết , đao quang lấp loáng ào ạt xô tới , Tần Nhi cũng vung kiếm lên nghinh địch hai bên diễn ra một trường ác đấu . Hai đại hán đứng bên ôm Nhạn linh đao đảo mắt nhìn quanh rồi chú ý nhìn chằm chặp vào Quân trung Phụng tựa hồ để coi chừng từng cử động của cô .

Tần Nhi và Lý Hàn Thu lúc cùng nhau qua lại giang hồ , nàng đã được chàng truyền thụ cho khá nhiều kiếm chiêu trong đó có cả kiếm chiêu về Thất tuyệt ma kiếm nữa . Lý Hàn Thu bị môn quy hạn chế chàng không dám đem toàn bộ kiếm pháp về Thất tuyệt ma kiếm truyền cho Tần Nhi nhưng chàng cũng chia ra nhiều phần để dạy nàng , nhiều kiếm chiêu rất tinh kỳ có thể sử dụng độc lập nàng đều học được . Mấy tháng nay Tần Nhi tĩnh tâm nghiên cứu và đã hiểu ra những chỗ ảo diệu về kiếm

chiêu , vì thế kiếm pháp của nàng hiện nay đã tiến bộ rất nhiều .

Võ công của Triệu Phi Bằng nguyên trước cao thâm hơn Tần Nhi nhiều . Hắn tưởng nhiều lắm là bốn năm chục chiêu mà ít ra thì chỉ trong vòng mười chiêu là có thể kiềm chế được Tần Nhi . Ngờ đâu sự thực không đúng thế , hai bên qua lại đã dư trăm chiêu mà vẫn không thắng bại . Triệu Phi Bằng trong lòng nóng nảy thanh Nhạn linh đao trong tay hắn càng khởi thế công cực kỳ mãnh liệt , nhưng mỗi khi Tần Nhi gặp bước hiểm nghèo thì nàng lại có những chiêu kỳ tuyệt để chuyển nguy thành yên . Có điều Tần Nhi lấy làm kỳ là qua một thời gian khá lâu mà sao chưa thấy Quân trung Phụng thả độc vật để đả thương địch . Nàng còn đang chiến đấu kịch liệt bỗng nghe thanh âm Quân trung Phụng lọt vào tai :

- Tần cô nương ! Bất tất phải đánh nhau với chúng nữa ta lui vào trong khu rừng kia quách .

Cô dứt lời rồi trở gót đi ngay chẳng buồn để ý xem Tần Nhi có thể rút lui được hay không ? Triệu Phi Bằng cười lạt nói :

- Tần cô nương , cô nương nên buông kiếm chịu thua đi thôi , đồng bạn của cô đã bỏ mặc cô chạy lấy mình rồi .

Tần Nhi đưa mắt nhìn lại thì thấy Quân trung Phụng và Triệu Vượng đã đi xa đến bốn năm trượng , Triệu Phi Bằng liền nhân lúc nàng phân tâm phóng đao đánh mạnh tới . Roạt một tiếng ! Mũi đao của hắn đã quét rách tay áo ở bên vai trái Tần Nhi , mũi đao đã sướt qua vai làm cho máu chảy ướt áo . Tần Nhi trong lòng kinh hãi vung kiếm véo véo đánh hai chiêu liền , hai chiêu kiếm này trong Thất tuyệt ma kiếm nàng đã học được ở Lý Hàn Thu , thật là những chiêu kỳ bí cao thâm khôn lường . Triệu Phi Bằng chém một đao đắc thủ đã mừng thầm nghĩ bụng :

- Nếu mình bắt được Tần Nhi cũng là một công lớn .

Hắn không ngờ đột nhiên Tần Nhi phóng ra những chiêu kỳ tuyệt hắn chỉ tránh được một kiếm còn chiêu thứ hai không né kịp . Ánh hào quang loé lên bụng dưới Triệu Phi Bằng bị kiếm quét trúng chẳng những rách áo mà ruột cũng lòi ra ngoài . Tần Nhi thi triển hai chiêu kiếm rồi không kịp ngó tình hình bên địch quay mình lập tức rượt theo Quân trung Phụng . Hai đại hán ôm Nhạn linh đao thấy Triệu Phi Bằng bị thương trầm trọng không dám đuổi theo chúng vội chạy đến bên hắn khẽ nói :

- Đại ca ! Đại ca bị thương có nặng lắm không ?

Triệu Phi Bằng tay trái nâng đỡ vết thương cho ruột khòi lòi ra , tay phải tra đao vào vỏ nói :

- Lão nhị hãy rượt theo coi xem bọn chúng đi đâu , lão tam hãy nâng đỡ cho ta vào căn nhà gianh .

Nhắc lại Tần Nhi phản công hai kiếm rồi quay đầu chạy đi liền nàng không biết mình đã đả thương Triệu Phi Bằng . Quân trung Phụng và Triệu Vượng chạy rất lẹ Tần Nhi đuổi rất gấp mãi đến khu

rừng cây khô mới kịp hai người . Quân trung Phụng đảo mắt nhìn bốn phía thấy khu rừng tạp này rất rộng cô tủm tỉm cười nói :

- Kiếm pháp của Tần cô nương thật là tuyệt diệu .

Tần Nhi hững hờ nói :

- Tiểu muội đang cùng người đối địch mà Quân tỷ tỷ lại xoay mình bỏ đi không hiểu có dụng ý gì ?

- Vì tiểu muội không động thủ được còn bản lĩnh Triệu Vượng rất tầm thường , dù bọn tiểu muội có động thủ cũng chẳng giúp gì được cho Tần cô nương .

Tần Nhi bụng bảo dạ :

- Cả hai gã Triệu Vượng cùng Đoàn Bình liên thủ hợp lực còn không địch nổi ta thì bản lãnh chúng quả là kém cỏi . Câu này Quân trung Phụng nói thực nhưng chưa hiểu bản lãnh của cô ra sao ?

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì Quân trung Phụng ní tiếp :

- Bây giờ chúng ta hãy ẩn vào trong khu rừng khô này dù Phương Tú có dẫn bao nhiêu cao thủ đến đây để gây sự cũng không sợ bọn họ nữa .

Tần Nhi nghe cô nói vẫn không sao hiểu được liền hỏi lại :

- Tại sao thế ? Chẳng lẽ khu rừng này giúp chúng ta được như vậy ?

Quân trung Phụng tủm tỉm cười đáp :

- Khu rừng cây khô này đối với bọn người luyện võ thực chẳn có ích gì nhưng đối với tiểu muội nó lại rất được việc .

Tần Nhi nhấp nháy cặp mắt đáp :

- Nó được việc cho Quân tỷ tỷ ở chỗ nào ?

- Nếu nói về võ công thì tiểu muội tự biết chẳng thể địch lại võ sư hạng nhất dưới trướng Phương Tú . Nhưng tiểu muội thả độc vật thì khu rừng cây này giúp đỡ tiểu muội rất đắc lực ...

Quân trung Phụng chưa nói dứt lời thì nghe có tiếng tên nỏ bay veo véo trên không . Hai tiếng cách cách vang lên hai mũi trường tiễn đã cắm vào hai cành cây khô . Quân trung Phụng khẽ nói :

- Bọn chúng đã đến đó .

Mọi người chú ý nhìn ra thì thấy hơn mười người đang chạy gần đến rừng cây . Người đi đầu chính là Hàn công tử . Dường như Hàn công tử có ý khiếp sợ , gã không dám tiến vào rừng mà chỉ đứng bên ngoài lớn tiếng hô :

- Tần cô nương , xin cô nương ra đây nói chuyện tại hạ bảo đảm quyết không làm tổn thương đến các vị .

Quân trung Phụng khẽ nói :

- Tần cô nương cứ mặc kệ đừng lý gì đến gã .

Đoạn cô trở gót tiến sâu thêm vào trong rừng bỗng thấy Đoàn Bình chạy đến khẽ nói :

- Tiểu nhân đã kiếm được một chỗ ẩn thân .

- Để ta đi coi .

Bỗng nghe ngoài rừng có tiếng người lớn tiếng nói vọng vào :

- Nếu các vị không chịu ra khỏi khu rừng này để cùng nhau tương kiến thì tại hạ đành phóng hoả đốt rừng .

Câu này tỏ ra có ý uy hiếp Quân trung Phụng đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ hỏi Triệu Vượng :

- Triệu Vượng , khắp nơi chỗ nào cũng đầy tuyết liệu họ có phóng hoả đốt rừng được chăng ?

- Rừng cây đã thưa thớt lại tuyết đọng rất nhiều khó bề phóng hoả . Nhưng nếu họ vào sâu trong rừng cây cối rậm rạp lại thêm có đồ dẫn hoả thì việc phóng hoả cũng chẳng khó gì .

Quân trung Phụng gật đầu hỏi :

- Tần cô nương , cô nương có mang theo ám khí không ?

- Tiểu muội có đem theo nhưng không được nhiều mà thôi .

- Nếu vậy các vị hãy tìm chỗ ẩn hoặc lượm đá xếp lên che mình đi cũng được . Mỗi người tìm một chỗ kín đáo nếu thấy địch đến thì đừng hô hoán mà cũng không ra mặt giao chiến với họ . Nếu ba vị tìm được chỗ ẩn lại có thể viện trợ cho nhau thì hay lắm .

Triệu Vượng , Đoàn Bình và Tần Nhi đều vâng dạ rồi chia nhau ra ẩn mỗi người sau một gốc cây . Quân trung Phụng cất cao giọng hô :

- Hàn công tử , lần trước bản nhân đã để thuốc giải lại cứu mạng cho bọn thuộc hạ của Hàn công

tử . Nếu lần này cho bọn họ lại bị thương công tử miễn thứ cho bản nhân không cứu họ được nữa .

Lúc này Hàn công tử đã vào gần tới ven rừng chỉ còn cách rừng chừng ba thước và cách chỗ Quân trung Phụng chừng sáu bảy trượng nhưng cây rừng rậm rạp hai bên chỉ nghe tiếng chứ không nhìn thấy mặt nhau . Tần Nhi vội trèo lên cành cây để giám thị cử động của đối phương , bỗng thấy Hàn công tử giơ tay lên vẫy ngăn cản bọn tuỳ tùng không để chúng xông vào rừng , đoạn gã lớn tiếng hỏi :

- Quân cô nương cũng ở đấy ư ?

- Phải rồi , bản nhân không muốn đả thương công tử mong rằng công tử không tiến vào rừng .

Hàn công tử mỉm cười hỏi :

- Bọn tại hạ có đến hơn trăm vị thì cô nương ngăn cản thế nào được ?

Quân rung Phụng lạnh lùng nói :

- Nếu các vị mà bị thương về độc vật của bản nhân phóng ra thì một người hay trăm người cũng vậy mà thôi .

Hàn công tử trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Quân cô nương , tại hạ có điều chưa hiểu rõ .

- Điều gì ?

- Giữa cô nương và Lý Hàn Thu đã có một mối thù chẳng đội trời chung , không hiểu tại sao chỗ nào cô cũng bảo vệ cho y ?

- Sở dĩ bản nhân muốn lưu tính mạng y là để dùng vào việc tế điện trước vong linh của song thân .

Hàn công tử cười khanh khách nói :

- Nếu cô nương thật lòng muốn báo thù Lý Hàn Thu thì nên hợp tác với bọn tại hạ mới phải , tại hạ có thể bảo đảm bắt sống Lý Hàn Thu để đưa cho cô nương xử trí .

- Lý Hàn Thu cố nhiên là kẻ thù của bản nhân song Phương Tú cùng lệnh tôn cũng chẳng phải là người tử tế gì . Về những chuyện ơn oán ngày trước bản nhân điều tra ra nội tình thì vụ sát hại toàn gia Lý Hàn Thu là do lệnh tôn cùng Phương Tú chủ mưu , còn gia phụ bất quá chỉ là người tòng phạm mà thôi .

Hàn công tử trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Những hành vi của gia phụ cùng Phương bá phụ tại hạ thân phận con cháu không tiện phê bình , có điều nói thẳng vào việc thì Lý Hàn Thu là kẻ thù của cô nương . Tại hạ hy vọng cô nương nên rút lui khỏi chuyện này để mặc bọn tại hạ với y , tại hạ xin hứa chắc sẽ bắt sống Lý Hàn Thu giao cho cô nương .

- Cái đó Hàn công tử bất tất phải nhọc lòng bản nhân tự có biện pháp đối phó với y .

Hàn công tử cười khanh khách hỏi :

- Cô nương nói vậy thì ra không nể mặt tại hạ chút nào ư ?

- Bản nhân cũng hy vọng công tử nể mặt bản nhân mà khuyên can lệnh tôn cùng Phương bá phụ hãy rút người ngựa về đi .

- Bọn tại hạ đã một phen huy động nhân vật tới đây mà bây giờ cô nương bảo phải rút lui thì tại hạ e rằng vụ này khó mà thoả mãn cô nương được .

- Bản nhân đã nói trước , các vị muốn đối phó với thầy trò Lý Hàn Thu thì tuỳ ý có điều bản nhân muốn bảo vệ cho họ khỏi bị tổn thương . Hai bên mà xảy chuyện xung đột thì chỉ còn cách trông vào thủ đoạn để phân thắng bại mà thôi .

Hàn công tử khẽ thở dài nói :

- Cô nương đã quyết ý như vậy thì tại hạ tự biết khó mà hoà giải được . Nhưng tại hạ muốn nói hết những lời chung cáo tối hậu với cô nương .

Quân trung Phụng hỏi :

- Công tử còn muốn nói gì nữa ?

- Việc cô nương phóng độc vật để đả thương người bọn tại hạ đều đã biết hết , đồng thời bọn tại hạ đã nghĩ ra biện pháp đối phó với cô rồi .

Chương 154: Quân Trung Phụng Truyền Thụ Phép Màu

Mấy câu này quả khiến cho Quân trung Phụn chấn động tâm thần nhưng ngoài mặt cô vẫn bình tĩnh cười lạt đáp :

- Các vị có biện pháp đối phó thì chúng ta bất tất phải nói chuyện nữa .

Tần Nhi ẩn mình trên cây nhìn xuống bốn mặt nhìn thấy bóng đen chuyển động hàng mấy chục người , bọn chúng chia bốn mặt tám phương tiến gần vào rừng . Nàng lật đật từ trên cây nhảy xuống chạy lại khẽ bảo Quân trung Phụng :

- Quân tỷ tỷ , tiểu muội coi thấy có điều khác lạ .

- Chuyện gì vậy ?

- Hàn công tử mượn cơ hội nói chuyện với tỷ tỷ để huy động đồng bọn tản ra bao vây khu rừng .

Quân trung Phụng chau mày nói :

- Tiểu muội tưởng Hàn công tử là người tốt ... Không gờ gã cũng chỉ là quân gian trá .

Bỗng nghe Hàn công tử lớn tiếng :

- Quân cô nương , ngoài khu rừng khô này đã bố trí đâu vào đấy rối , tại hạ hy vọng cô nương nên nghĩ kỹ lại những lời nói của tại hạ .

- Bản nhân đã nghĩ kỹ rồi các vị đã bố trí xong đâu đấy vậy cứ việc tiến vào gần thử coi .

Hàn công tử lại lớn tiếng :

- Cô nương , Lý Hàn Thu là kẻ thù của cô tại hạ lại hứa là sẽ bắt sống hắn giao cho cô xử trí , thế mà không hiểu tại sao cô chẳng chịu nhận lời ?

- Miệng ngươi thốt lời đường mật mà trong lòng chứa đầy đao kiếm , , ngươi mượn cơ hội nói chuyện với ta để rải người bao vây bốn mặt dễ thường ta không biết hay sao ?

- Cô nương có phóng độc vật chẳng qua là trông vào bóng đêm yểm hộ để cho bọn tại hạ không thấy rõ . Hiện giờ giữa thanh thiên bạch nhật lại có ánh tuyết thì trừ khi những độc vật của cô có phép

ẩn thân bay tới thì bọn tại hạ mới không nhìn thấy được .

Quân trung Phụng vẫy tay khẽ bảo bọn Tần Nhi , Triệu Vượng , Đòan Bình ai nấy giữ phương vị của mình còn cô đứng vào địa vị chủ nhân ra mặt cự địch . Cô lớn tiếng nói :

- Các hạ không tin là bản nhân có thể hại người giữa ban ngày thì cứ tiến vào thử coi .

- Được rồi , cô nương đã cố chấp không chịu nghe lời thì tại hạ cũng không còn cách nào nữa .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các ngươi cứ ba người họp lại thành một tổ và chú ý nhìn độc vật trên cây và phóng ám khí .

Quân trung Phụn khẽ bảo Tần Nhi cùng Triệu Vượng :

- Nếu chúng ta bị bắt thì tất là phải chết không còn sai nữa , nếu chịu nhục mà chết thì tự tử đi còn hơn . Nếu ai thấy mình không còn sức chiến đấu nên dành lại một chút khí lực để mà tự tử .

Tần Nhi , Triệu Vượng , Đoàn Bình đều vâng lời .

Bốn người đã nhất định phán đấu đến chết đều trầm tĩnh lại ai giữ phương vị người ấy để quan sát địch tình . Tần Nhi ở gần Quân trung Phụng hơn nàng khẽ hỏi :

- Quân tỷ tỷ , sao tỷ tỷ không thả độc vật ra để hại người ?

- Vì bên trên cao có ánh sáng ban ngày dưới đất lại có tuyết đọng bên địch trông rất rõ mình mà thả độc vật ra tất bị họ nhìn thấy . Nhất là đối phương lại đông người thì độc vật chẳng thể nào đả thương hết được ...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội học thả độc vật chưa tinh thâm được đến chỗ tuỳ theo ý muốn .

Tuy cô giải thích không được rõ ràng lắm song Tần Nhi cũng không hỏi nữa . Đột nhiên tiếng veo véo rít lên hai mũi tên ở khoảng trống giữa hai hàng cây bay tới cắm vào hai cành cây . Hai phát tên này bắn ra bằng một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt tựa hồ do cung tên phát ra chứ không phải ám khí liệng tới . Quân trung Phụng nói :

- Bọn chún mang theo cả cung cứng tên dài , chúng ta phải cẩn thận mới được .

Lúc này Đoàn Bình đã phát giác ra tung tích bên địch , gã vung tay mặt lên liệng hai mũi phi đao đánh véo môt tiếng . Tần Nhi cũng cử động bàn tay ngọc liệng ra hai viên đá . Hành động này khiến cho đối phương biết đường phản kích , bỗng nghe tiếng gió rít lên vù vù hai mũi cương tiêu một mũi

tụ tiễn bắn tới rất lẹ . Triệu Vượng vung tay một cái hai ngọn phi xoa bay vọt đi . Bỗng nghe tiếng rú vang lên đối phương đã có người trúng ám khí . Nhưng thế phản kích của đối phương rất là mãnh liệt mười mấy tiếng veo véo rít lên , ám khí tới tấp bay ra tập trung vào cả Triệu Vượng . Triệu Vượng nghiêng mình né tránh toàn thân gã ẩn vào sau một gốc cây lớn . Một hồi lách cách vang lên mười mấy mũi ám khí đều cắm vào cây này .

Đoàn Bình lãi vung tay mặt liệng ra hai ngọn phi đao , Tần Nhi cũng ném ra hai viên đá ; hai bên đều phóng ám khí trúng vào thân cây vang lên một hồi lách cách đột nhiên có tiếng người rên ư ử tựa hồ bị thương té xuống . Tần Nhi t75 hỏi :

- Không hiểu người này bị thương về tay Quân trung Phụng hay vì những ám khí của ba chúng ta ?

Lúc ấy hai bên đều phóng ám khí bắn nhau đối phương tuy đông người nhưng bọn Tần Nhi , Triệu Vượng chiếm được địa lợi hại có thể viện trợ cho nhau nên bên địch đứng ngoài ba trượng không thể lại gần được . Sau một hồi đánh nhau kịch liệt đối phương bị ba người bên này phóng ám khí ngăn trở , chiến trường bỗng yên lại hai bên đều dừng tay . Triệu Vượng bị một mũi cương tiêu bắn trúng tay trái , may ở chỗ mũi cương tiêu này không có chất độc nên thương thế không lấy gì làm nặng lắm . Đoàn Bình cũng bị thương ở cánh tay trái vì một mũi tụ tiễn . Tần Nhi tuy không bị thương tới da thịt nhưng nàng cũng bị một mũi trường tiễn bắn sớt qua đầu làm rớt một mớ tóc . Đoàn Bình và Triệu Vượng xé áo buộc vết thương rồi gọi :

- Quân cô nương ! Quân cô nương !

Chúng gọi mấy tiếng liền vẫn không thấy Quân trung Phụng đáp lại , hai người liền ngoảnh đầu nhìn qua thì thấy Quân trung Phụng đã mất hút không hiểu cô đi đâu từ lúc nào ? Triệu Vượng khẽ hỏi :

- Tần cô nương ! Quân cô nương đi đâu rồi ?

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Bản nhân cũng không biết y ở phía sau bản nhân . Vừa rồi diễn ra cuộc ác đấu nên bản nhân không để ý y bỏ đi từ hồi nào .

Bỗng nghe mấy tiếng rên ư ử và mấy tiếng rú thê thảm liên tục vọng lại , sau mấy tiếng rú một lúc Quân trung Phụng chậm chạp đi tới . Tần Nhi khẽ hỏi :

- Quân cô nương , tình hình bên địch thế nào ?

Quân trung Phụng đưa tay lên vuốt mái tóc rồi cười đáp :

- Chúng rút lui hết rồi !

Tần Nhi lấy làm kỳ hỏi :

- Còn Hàn công tử đâu ?

- Gã cũng chạy nốt .

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Quân tỷ tỷ đả thương gã rồi phải không ?

Quân trung Phụng trố mắt ra nhìn Tần Nhi một hồi rồi đáp :

- Gã Hàn công tử đó thật là xảo quyệt tiểu muội chưa kịp hạ thủ mà gã đã thừa cơ trốn mất .

- Tỷ tỷ đả thương được mấy tên của bọn chúng ?

- Tiểu muội làm cho chúng bị thương bảy tên , ngoài ra còn bốn tên bị thương về ám khí của các vị .

Cô ngó Đoàn Bình và Triệu Vượng hỏi :

- Vết thương của các ngươi thế nào ?

Trệiu Vượng , Đoàn Bình đồng thanh đáp :

- Tại hạ bị thương không lấy gì làm nặng lắm .

Quân trung Phụng nói :

- Vậy là may rồi ! Các ngươi hãy nghỉ một chút chờ đến đêm chúng ta sẽ tấn công vào căn nhà gianh .

Đoạn cô kéo tay áo Tần Nhi nói :

- Đi , chúng ta qua bên này nghỉ ngơi .

Hai người đi chừng ba trượng ngồi xuống một tảng đá lớn Tần Nhi thấy cử động của Quân trung Phụng rất kỳ bí tự hỏi :

- Không hiểu cô lại sắp làm trò gì đây ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng cất tiếng hỏi :

- Quân tỷ tỷ ! Tỷ tỷ có điều chi dạy bảo chăng ?

- Dạy bảo thì không dám , tiểu muội có điều muốn thương lượng với cô nương .

- Điều gì ?

- Những người bị thương về độc vật của tiểu muội tất bị chất độc phát tác rất mau mà phải bỏ mạng . Như vậy khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào tất sinh lòng uý kỵ ..

Tần Nhi dịu dàng hỏi lại :

- Cái đó có liên quan gì đến tiểu muội ?

- Coi bề ngoài không liên quan gì nhưng thực ra bề trong có chỗ phải nhờ tới cô nương mới được .

- Vậy tỷ tỷ cứ sai bảo .

- Trước khi vào việc tiểu muội muốn biết rõ một điều , phải chăng Tần cô nương có dạ thương mến Lý Hàn Thu ?

Tần Nhi không ngờ Quân trung Phụng lại hỏi thẳng vào mặt mình câu này một cách đột ngột , nàng sửng sốt đáp :

- Về chuyện này ư ? Tiểu muội thực khó mà trình bày được .

Quân trung Phụn ôn tồn nói :

- Cô nương nên nói thật cho tiểu muội hay chúng ta đều là bạn gái hà tất cô nương phải mắc cở .

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu muội cùng y gần gũi với nhau lâu ngày lại trải qua nhiều cơn hoạn nạn , tính tình tương hợp ở chỗ chia buồn chia vui . Nhưng thực ra chưa bao giờ đề cập tới mối tình nam nữ , nói cho đúng thì y cùng tiểu muội chỉ là đôi bạn thân .

Cô ngừng lại một chút rồi nói bằng giọng kiên quyết :

- Có điều nếu vì Lý Hàn Thu mà tiểu muội phải nhảy vào đống lửa cũng chẳng tiếc thân . Tỷ tỷ có điều chi sai bảo xin cứ nói ra .

Quân trug Phụng cười mát nói :

- Tiểu muội nhờ cô nuơng đi gặp Phương Tú .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Chuyện này có liên quan gì tớ Lý Hàn Thu không ?

- Dĩ nhiên phải có liên quan .

- Nếu là việc có liên quan đến Lý Hàn Thu thì dù tiểu muội muôn thác cũng chẳng dám từ nan .

- Tiểu muội tới gặp Phương Tú không được vì hắn sợ tiểu muội phóng độc tất không chịu ra mặt , nhưng hắn đối với cô nương không đến nỗi thế vì họ không sợ cô nương thả độc vật ra .

Tần Nhi ngơ ngẩn hỏi :

- Tiểu muội có biết phóng độc vật gì đâu ?

- Cái đó để tiểu muội dạy cho cô nương cái đó chỉ trong khoảnh khắc là cô nương hiểu ngay . Cô nương gặp Phương Tú rồi liệu ngấm ngầm thả độc vật ra kiềm chế hắn . Bọn thuộc hạ lo cho sự sống chết của chủ tất không dám gia hại cô đâu vì ném chuột sợ bể đồ ...

Quân trung Phụng thở dài nói :

- Bọn thủ hạ của Phương Tú rất đông tiểu muội chẳng thể nào đả thương được nhiều người như vậy , bây giờ chỉ có đường đánh rắn là phải đánh đầu . Nếu chúng ta cứ ra mặt đối lập với bọn họ thì chẳng những không có cách nào cứu được Lý Hàn Thu mà chính chúng ta cũng không thể giữ mình an toàn được .

Tần Nhi gật đầu đáp :

- Tiểu muội xin đi vậy tỷ tỷ truyền thụ cách phóng độc vật cho tiểu muội .

Quân trung Phụng nói :

- Cô nương hãy nhắm mắt lại .

Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng cũng theo lời nhắm mắt lại . Nàng cảm thấy dường như Quân trumg Phụng bỏ một vật gì trơn tuột vào trong tay áo của nàng , vật đó tựa hồ một con rắn quằn quại trong tay áo . Tần Nhi tuy không sợ chết nhưng nàng nghĩ đến con rắn bò trong người mình cũng không khỏi bở vía . Nàng không nhìn thấy mà lòng hồi hộp trán toát mồ hôi Quân trung Phụng khẽ nói :

- Được rồi , bây giờ cô nương hãy mở mắt ra .

Tần Nhi mở mắt rồi đưa tay trái lên lau mồ hôi trán nàng hỏi :

- Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ đã bỏ vật gì vào trong tay áo tiểu muội ?

- Đó là độc vật , cô nương cứ yên lòng độc vật do tiểu muội nuôi dưỡng rất thuần thục và rất tinh khôn chẳng khi nào gia hại cô nương .

Tần Nhi khẽ la lên một tiếng :

- Úi chà !

Rồi hỏi tiếp :

- Phải chăng nó là một con rắn ?

- Bất luận nó là con rắn hay vật gì cô nương cũng chẳng cần biết miễn sao nó không làm tổn thương đến cô là được .

- Tiểu muội chưa hiểu cách huy động thì làm thế nào cho nó bay ra cắn người được ?

QWuân trung Phụng mỉm cười nói :

- Cái đó dễ lắm có kh1 gì đâu ? Cô nương chỉ cần khi đứng đối diện với Phương Tú hất tay một cái như phóng ám khí ra là xong . Dĩ nhiên nếu Phương Tú không biết gì lại bị độc vật cắn bất ngờ lại càng hay lắm !

- Chỉ có vậy thôi ư ?

- Nói là giản dị thì thật giản dị , có điều cô nương cần đủ dũng khí giữ cho mình trầm tĩnh mới được .

- Thế là nghĩa làm sao ?

- Cô nương cần đến gần Phương Tú thì lúc liệng độc vật ra thì hắn mới không còn cách gì trốn thoát được .

- Đến gần Phương Tú chừng cở nào ?

- Kể ra trong vòng năm thước là đủ nhưng càng gần hơn nữa càng tốt , nếu đứng xa quá thì e rằng chưa chắc đả thương được hắn ...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cô nương nên mạnh dạn hơn chút nữa giả vờ như không có chuyện gì rồi nhân lúc hắn không biết mà phóng độc vật ra là cách hay nhất .

Tần Nhi hỏi :

- Trong tay áo tiểu muội đã trang bị con rắn , nếu tiểu muội muốn không sợ thì làm thế nào ?

- Tiểu muội tưởng cô nương không nhìn rõ mà chỉ cảm giác thấy nó cử động , đã không hiểu nó là con rắn hay vật gì thì làm sao còn sợ sệt ?

Tần Nhi nhăn nhó cười đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi , vậy bây giờ tiểu muội xin đi .

Đoạn nàng đứng dậy cất bước , nàng đi được hai bước còn quay đầu lại dặn :

- Quân tỷ tỷ , nếu chẳng may tiểu muội bị chết về tay Phương Tú , tiểu muội mong rằng tỷ tỷ báo tin cho Lý Hàn Thu biết .

- Chỉ cần cô nương mạnh bạo lên và coi chừng một chút thì hy vọng thành công rất lớn . Bằng vạn nhất cô nương gặp điều bất hạnh phải bỏ mạng về tay Phương Tú thì chính tiểu muội sẽ có bổn phận báo thù cho tỷ tỷ . Vậy tỷ tỷ cứ yên tâm mà đi .

Tần Nhi đưa mắt nhì Quân trung Phụng muốn nói lại thôi , nàng trở gót đi ra khỏi khu rừng tạp . Tần Nhi liền vung trường kiếm lên để gạt ám khí rồi lớn tiếng hô :

- Nhờ ông bạn làm ơn bẩm với Hàn công tử là có Tần Nhi đến cầu kiến .

Bỗng thấy một lão già mình mặc trường bào đứng ở phía sau đống tuyết cất tiếng đáp :

- Hàn công tử không ở đây , cô nương có điều chi cứ nói với tại hạ cũng vậy .

- Các hạ có chủ trương được không ?

- Nếu lão phu không chủ trương được thì dĩ nhiên lão phu chẳng nói với cô nương làm chi .

- Các hạ có nhận ta tiểu nữ không ?

Lão già mặc áo trường bào nói :

- Lão phu không nhận ra cô .

Tần Nhi nói :

- Tiểu nữ là Tần Nhi một tên nha đầu trong Phương gia đại viện .

Lão già mặc trường bào nói :

- Lão phu là Từ Đại Hưng vâng lệnh Hàn công tử ở lại đây để giám thị các vị , xung quanh khu

rừng tạp này đều đã bố trí mai phục dày đặc nếu cô nương định phá vòng vây mà chạy ra thì chỉ là chuyện mơ mộng .

Tần Nhi lạnh lùng nói :

- Các hạ không nhận biết tiểu nữ thì xin thông báo cho Phương viện chúa hay Hàn công tử là có Tần Nhi muốn đến yết kiến .

Nàng vừa nói vừa cất bước tiến về phía trước . Từ Đại Hưng là con người rất trầm tĩnh lão không lên tiếng ngăn trở chờ cho Tần Nhi tới gần chừng cách gần một trượng mới trầm giọng quát :

- Cô nương hãy đứng lại .

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Hiện giờ ít ra là có mười thứ ám khí kia đang nhằm vào cô nương , nếu cô nương cất bước đi là lập tức bao nhiêu cung nỏ bắn tới .

- Các hạ đã không chủ trương được thì xin thông báo lẹ cho .

Từ Đại Hưng nói :

- Lão phu đã sai người đi bẩm Hàn công tử rồi , vậy cô nương buông kiếm xuống .

Tần Nhi nghe lời hạ kiếm , chỉ trong khoảnh khắc Hàn công tử hối hả chạy tới gã vẫy tay vừa cười vừa hỏi :

- Có phải Tần cô nương muốn gặp tại hạ chăng ?

- Hàn thiếu gia dạy quá lời .

Hàn công tử tủm tỉm cười hỏi :

- Trong rừng tuyết đọng nhiều quá khó kiếm gì ăn phải chăng cô nương ra ngoài tìm thực vật ?

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Tiểu tỳ muốn gặp Phương viện chúa .

Hàn công tử chuyển động cặp mắt ngó Tần Nhi nói :

- Người khác có thể không biết còn cô nương chắc đã hiểu rồi , tại hạ có thể tác chủ được một phần lớn bất cứ công việc gì , vậy cô nương có điều chi xin nói với tại hạ cũng thế .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Không được ! Đây là câu chuyện giữa chủ bộc tiểu tỳ có nói với công tử cũng bằng vô dụng .

Hàn công tử trầm ngâm một chút rồi nói :

- Phương bá bá cùng gia phụ đều không ở đây .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Vậy các vị đi đâu ?

- Các vị đi kiếm thầy trò Lý Hàn Thu .

Tần Nhi ồ lên một tiếng rồi hỏi :

- Các vị đi đã lâu chưa ?

- Các vị khởi hành trước đây chừng ba bốn giờ .

Tần Nhi nói móc :

- Chà ! Tiểu tỳ tưởng công tử là người có lòng dạ nghĩa hiệp vì chỗ tình thâm mà phải theo những người kia , không ngờ công tử cũng chỉ là một nhân vật nham hiểm độc ác .

Hàn công tử cười lạt nói :

- Trước nay cô nương vốn là người ôn nhu . Nay cô nói câu này lại mắng tại hạ một cách tàn nhẫn thì chắc trong lòng cô có điều gì uất hận lắm ?

Tần Nhi lạnh lùng đáp :

- Nếu các vị cố ý giết thầy trò Lý Hàn Thu thì nhất định có nhiều người chẳng chịu bỏ qua .

Hàn công tử hừ một tiếng rồi móc họng :

- Những người cô nói đó là ai ? Ngoài Tần cô nương , Quân cô nương và Quyên cô nương nữa chứ gì ?

Tần Nhi hỏi lại :

- Nếu đúng vậy thì đã sao ?

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười khanh khách đáp :

- Nếu thế thì tại hạ chịu phục Lý Hàn Thu sát đất , gã đối với đàn bà có ma lực thu hút . Người như gã trước nay không có ai mà kẻ hậu bối cũng chẳng bì kịp .

- Công tử lầm rồi , Lý Hàn Thu là một người quân tử phẩm hạnh đoan chính .

- Cô cùng y ở với nhau đã lâu thì dĩ nhiên cô hiểu y hơn là tại hạ .

Tàn Nhi nói :

- Tiểu tỳ tuy có ở với y đã lâu nhưng y chưa từng lần mò vào trong nhà tối , lúc nào y cũng giữ tác phong một người quân tử đoan chính .

Hàn công tử nói :

- Vì thế mà cô nương phải xiêu lòng ?

Chương 155: Hàn Công Tử Trúng Độc Bị Thương

Tần Nhi nói :

- Tiểu tỳ trước nay đối với công tử vẫn cực kỳ tôn trọng , nhưng hiện giờ xem công tử không giống trước nữa .

Hàn công tử thở dài nói :

- Bất luận trong lòng cô nương nghĩ thế nào thì tại hạ cũng không thể buông tha cho các vị rời khỏi nơi đây .

Đoạn gã vẫy tay nói :

- Cô nương về báo cho Quân cô nương hay là muốn rời khỏi chốn này thì chỉ có cách trông vào võ công mà phá vòng vây mà đi mới được .

Tần Nhi bụng bảo dạ :

- Bây giờ Phương Tú không ở đây thì Hàn công tử nhất định là nhân vật đầu não trong bọn chúng , ta chỉ cần hạ thủ gã là đủ .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng từ từ cất bước tiến lại gần Hàn công tử . Hàn công tử hít mạnh một hơi đột nhiên gã lùi lại đến bảy tám bước rồi cười nói :

- Tần Nhi ! Cô nương hãy quay về rừng đi .

Tần Nhi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng :

- Thằng cha này quả là cơ cách phi thường .

Nàng cười lạt hỏi :

- Công tử sợ tiểu tỳ rồi chăng ?

- Tại hạ không muốn gia hại cô nhưng cũng không muốn để cô ám toán .

Tần Nhi lạnh lùng hỏi :

- Công tử võ công cao cường tiểu tỳ làm gì mà gia hại được công tử ?

- Đao thương dễ tránh ám tiễn khó phòng , tại hạ đối với tài dùng độc của Quân cô nương đã phục sát đất ...

Tần Nhi nghe nói tới đây nàng đã hiểu rõ về tài trí cũng như về võ công nàng không thể nào địch lại được Hàn công tử , nàng đành quay về rừng . Hàn công tử ngăn cản không cho bọn thuộc hạ rượt theo gã cười nói :

- Các vị giữ nguyên đường yếu đạo không để bọn họ xông ra là được .

Nhắc lại Tần Nhi trở về rừng Quân trung Phụng ra đón hỏi :

- Cô nương hãy ngồi nghỉ một chút rồi chúng ta nghĩ cách khác .

- Quân tỷ tỷ hiểu cả rồi ư ?

- Tiểu muội đã nghe rõ cuộc đối thoại giữa cô nương và Hàn công tử .

- Vậy Quân tỷ tỷ nghĩ cách lẹ đi .

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu muội đã nghĩ cách đây cô nương hãy nhắm mắt lại .

Tần Nhi theo lời nhắm mắt , Quân trung Phụng thò tay vào trong áo nàng lấy độc vật rồi nói tiếp :

- Các vị ai giữ đâu cứ về đấy đừng để địch nhân xông vào trong rừng .

Rồi cô trở gót bỏ đi , bỗng thấy Triệu Vượng chạy lại khẽ bảo Đoàn Bình :

- Quân cô nương đi một mình vạn nhất bị địch nhân vây đánh thì e rằng cô chẳng thể nào ra tay phóng độc vật được , vậy chúng ta phải đi giúp cô để đề phòng sự bất trắc .

Tần Nhi nói :

- Y chưa bảo chúng ta đi viện trợ mà chúng ta tự ý tiến theo thì e rằng hư việc .

- Tính tình Quân cô nương thế nào tại hạ đã hiểu lắm , bề ngoài cô có vẻ ôn nhu nhưng bề trong cô rất cương quyết . Tuy cô biết rõ mình không địch nổi mà vẫn chẳng chịu bảo người giúp sức . Nếu không may mà Quân cô nương bị chết tại trận thì mấy người chúng ta đây khó mà rời khỏi chốn này .

Đoàn Bình cũng nói :

- Thủ đoạn của Phương Tú cực kỳ tàn nhẫn nếu mình để hắn bắt sống thì thà chết đi còn hơn .

Tần Nhi nói :

- Đã vậy thì chúng ta ngấm ngầm theo dõi để giám thị , có điều Quân cô nương không động thủ với bên địch thì chúng ta cũng đừng xuất hiện .

Triệu Vượng gật đầu nói :

- Dĩ nhiên là thế .

Ba người liền đi về phía Quân trung Phụng nhưng ra đến ven rừng chẳng thấy cô đâu . Mọi người ngoảnh đầu nhìn bốn mặt thì chỉ thấy một màu tuyết phủ trắn phau chẳng hiểu Quân trung Phụng đi đằng nào ?

Bọn thủ hạ của Hàn công tử đều xếp tuyết lên thành đống ẩn phía sau để giám thị những cử động trong rừng cây . Tuy bị rừng cây che kín nhưng Quân trung Phụng ra đi chẳng thể nào không để dấu vết , mọi người nhìn kỹ trên mặt đất tuyết phủ mà cũng chẳng thấy vết chân cô đâu . Triệu Vượng trong lòng nóng nảy liền thò đầu ra ngoài , gã vừa thò đầu ra thì đối phương liền phản ứng hai tiếng veo véo rít lên , hai mũi trường tiễn bắn tới rất mau . Triệu Vượng liền rụt đầu lại hai mũi tên dài đồng thời cắm vào cành cây gần chỗ gã ẩn núp . Tần Nhi khẽ nói :

- Bên địch phòng thủ rất nghiêm mật vậy hai vị vào đây ẩn mình .

Nguyên Tần Nhi ẩn mình sau gốc cây lớn mặt trước lại có rất nhiều cây cài răng lược nên rất an toàn . Triệu Vượng , Đoàn Bình chạy lại khẽ hỏi Tần Nhi :

- Cô nương có điều chi dạy bảo không ?

- Quân cô nương vừa đi chúng ta đã rượt theo ngay tưởng cô chẳng thể nào đi mau thế được mà cũng không thấy vết chân cô để lại . Vì vậy ta nghĩ rằng cô vẫn còn ở trong khu rừng này .

Triệu Vượng hỏi :

- Nếu cô vẫn ở lại trong rừng thì việc gì phải bảo bọn chúng ta tránh đi chỗ khác ?

- Có thể cô không muốn cho chúng ta nhìn thấy bản lĩnh phóng độc của cô , chúng ta giữ chỗ này chẳng ích gì cho cô nên trở về chỗ cũ là hơn .

Triệu Vượng thở dài hỏi :

- Không hiểu bọn chúng có chừng bao nhiêu người mai phục quanh khu rừng này ?

- Ít ra là bốn năm chục người , có điều bọn họ tuy đông nhưng chỗ dụng ý chỉ là vây hãm không để bọn mình ra khỏi khu rừng .

- Họ định vây hãm cho chúng ta chết đói ở trong này hay sao ?

Đoàn Bình đáp :

- Nhất định Quân cô nương sẽ có biện pháp giải quyết vấn đề cho chúng ta .

Triệu Vượng chưa kịp lên tiếng thì đột nhiên có thanh âm cực kỳ thê thảm vọng vào tai . Thanh âm này không cao lắm nhưng nó khiến cho người nghe có cảm giác buồn tẻ và chán nản mọi điều , nó lại giống như hết thảy mọi việc trong dương gian đang đi vào chỗ huỷ diệt hoàn toàn Triệu Vượng dường như biết thanh âm này rất lợi hại liền nói ngay :

- Tần cô nương , chúng ta phải đút nút tai lại cho mau .

Tần Nhi thở dài nói :

- Thanh âm gì mà nghe thê lương vậy ?

Đoàn Bình nói :

- D8ây là một khúc nhạc kêu bàng Cửu u quỷ khốc để làm tín hiệu điều khiển độc vật nhưng đồng thời nó làm trấn áp tinh thần người nghe , ai để khúc này lọt vào tai là không tự chủ được .

Tần Nhi ồ lên một tiếng nói :

- Kể ra thanh âm cũng không đến nỗi chói tai lắm có điều rất đỗi thê lương .

Triệu Vượng khẽ thở dài nói :

- Tại hạ thường nghe Quân cô nương nói thì việc trỗi khúc Cửu u quỷ khốc này rất hao tổn nội lực ôn nhu ...

Ba người còn đang nói chuyện thì bỗng thấy rất nhiều bóng người đứng trên đất tuyết . Nguyên những người này đang ẩn mình sau những đống tuyết nên không nhìn thấy bây giờ họ đứng cả lên mới trông rõ có đến hơn hai chục người . Tần Nhi để ý chỗ họ đứng thì đều theo phương vị nhất định . Quả nhiên bao nhiêu lối ra khỏi khu rừng rậm đều bị bọn họ phong toả . Nàng còn đang ngẫm nghĩ chưa biết thế nào để đối phó thì đột nhiên những người đứng bên ngoài rừng đều lục tục té xuống . Chỉ trong khoảnh khắc mười mấy người đều ngã lăn ra hết , dường như họ bị thương về một chất độc kịch liệt chưa kịp hú lên một tiếng đã ngã lăn ra .

Lúc này tiếng khóc thê lương đột nhiên dừng lại , bỗng nghe Triệu Vượng lớn tiếng hô :

- Quân cô nương !

Tần Nhi đảo mắt nhìn lại thì thấy Quân trung Phụng hai tay ôm ngực chân bước lảo đảo đi tới nàng vội chạy ra ôm lấy nàng hỏi :

- Quân tỷ tỷ ! Tỷ tỷ bị thương nặng lắm không ?

Quân trung Phụng lắc đầu đáp :

- Không can gì , tiểu muội chỉ mệt thôi ngồi nghỉ một lúc là hết .

Cô mỉm cười hỏi :

- Cô nương trông thấy rồi chứ , nhiều người bọn chúng đều đã bị thương .

- Tiểu muội nhìn thấy rồi .

- Dường như công lực của cô nương cũng tinh tiến rất nhiều , bọn người mà Hàn công tử lưu lại đây đã bị thương đến quá nửa bọn chúng không dám cản đường chúng ta nữa .

- Tỷ tỷ dùng biện pháp gì để đả thương bọn chúng ?

- Dĩ hiên là phải sử dụng độc vật . Nếu trông vào võ công thì mấy Quân trung Phụng cũng chẳng thể nào địch lại một mình Hàn công tử ấy là chưa kể đến bọn thủ hạ của hắn .

Cô thở phào một cái đẩy Tần Nhi ra nói tiếp :

- Tiểu muội đi gặp Hàn công tử đây .

- Tỷ tỷ cho tiểu muội cùng đi được chăng ?

Quân trung Phụng gật đầu đáp :

- Có điều Tần cô nương không được nhiều lời , nhất thiết để tiểu muội đối phó .

- Tiểu muội xin tuân mệnh .

Quân trung Phụng quay lại ngó Triệu Vượng và Đoàn Bình bảo chúng :

- Các ngươi giữ nơi đây cho cẩn thận vì bọn ta vẫn phải dùng khu rừng này làm nơi căn cứ , nếu chúng ta không rút lui được thì trở về giữ nơi đây vậy .

Triệu Vượng và Đoàn Bình nghiêng mình thi lễ đáp :

- Xin cô nương cứ yên lòng .

Quân trung Phụng phấn khởi tinh thần tiến về phía trước Tần Nhi theo sát phía sau cô để ngấm ngầm bảo vệ . Quân trung Phụng đi chừng được sáu bảy trượng bỗng cô dừng lại cất tiếng hỏi :

- Hàn công tử có đấy không ?

Hàn công tử ở phía sau một đống tuyết từ từ đứng lên lạnh lùng hỏi lại :

- Cô nương lại thi triển độc vật đả thương nhiều người của tại hạ rồi phải không .

- Ồ , đại khái mới bị thương chừng một nửa .

Hàn công tử cười lạt nói :

- Đáng tiếc là tại hạ vẫn chưa bị thương .

- Bản nhân tưởng bây giờ vẫn chưa muộn công tử có muốn thử một chút coi không ?

Hàn công tử chưng hửng một lát rồi cười hỏi :

- Nếu cô nương phóng độc vật cho tại hạ trông thấy thì dù tại hạ có bị thương cũng bội phục vô cùng mà chẳng dám oán hận chi hết .

- Tuy công tử là con Hàn Đào nhưng được nhiều người võ lâm ca tụng là nhân vật có tư cách trong võ lâm lại nhiều tài ba lỗi lạc vì thế mà bản nhân thực tình không nỡ gia hại .

- Nhưng cô nương đã liền một lúc đả thương hai mươi bảy tên thuộc hạ của tại hạ thì cô bảo sao ?

Quân trung Phụng dịu dàng đáp :

- Công tử dùng tuyết trắng xếp thành đồn luỹ chuẩn bị hãm chết bọn tiểu muội trong khu rừng này , tiểu muội vì muốn sống nên bất đắc dĩ phải thi hành biện pháp đó .

Hàn công tử nói :

- Tại hạ nghĩ rằng chuyến này cô nương ra đây gặp tại hạ nhất định có chỗ dụng tâm , phải vậy không ?

- Vì tiểu muội không muốn giết sạch bọn thuộc hạ của công tử nên mới ra đây để cùng nhau thương lượng .

- Cô nương định thương lượng bằng những điều kiện gì xin thành thực nói ra , tại hạ đã rửa tai để kính cẩn nghe lời vàng ngọc của cô nương dạy bảo .

- Sự thực tiểu muội chẳng có chi kêu bằng điều kiện mà chỉ thỉnh cầu công tử hạ lệnh cho bọn thuộc hạ để bọn tiểu muội được tự do rời khỏi nơi đây đừng có rượt theo .

Hàn công tử ồ lên một tiếng rồi nói :

- Cô nương muốn đi cũng được , nhưng còn mấy chục tên thuộc hạ của tại hạ trúng thương vì độc vật của cô nương thì cô nương tính sao ?

- Dĩ nhiên tại hạ phải đưa thuốc giải để công tử cứu trị cho bọn họ .

Hàn công tử thở dài nói :

- Tại hạ vì việc cứu tính mạng cho hai mươi bảy người mà phải ưng chịu điều kiện của cô nương , nhưng tại hạ hy vọng sau khi cô nương rời khỏi nơi đây là xuống núi liền .

Quân trung Phụng hỏi :

- Tại sao vậy ?

- Tại hạ vừa tiếp được truyền thơ do chim đưa đến nói là Lý Hàn Thu cùng sư phụ y đều bị bắt rồi và đã đưa về Phương gia đại viện ở Kim Lăng .

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Công tử nói dối tiểu muội .

- Tại sao cô nương lại bảo thế ?

- Thầy trò y ở cách đây một đoạn đường khá xa tiểu muội tính thời gian thì chẳng thể kịp .

Hàn công tử mỉm cười ói :

- Cô nương là người rất tinh tế , tại hạ xem chừng khó mà lừa gạt được .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tại hạ đã nói thật chứ không lừa gạt cô nương đâu . Số là thày trò gã dường như đã biết trước bọn tại hạ đến vây hãm nên chuẩn bị rời đi nơi khác xa xôi hơn , ngờ đâu dọc đường thày trò gã đã chạm trán bọn tại hạ hai bên đã xảy ra cuộc chiến ngắn ngủi rồi thày trò gã bị bắt .

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Tiểu tỳ không tin được . Lý Hàn Thu là người thế nào tiểu tỳ đã hiểu rõ rồi . Y bản tính cương

cường dù là bị chết trận còn có lý y quyết chẳng chịu để cho người ta bắt sống .

Hàn công tử hỏi :

- Nếu gã không còn cơ hội tự tử thì sao ?

Tần Nhi ngẩn người ra không biết nói thế nào Hàn công tử lại nói tiếp :

- Tại hạ nói đến đây là đã dứt lời tin hay không là quyền ở các cô . Nếu Quân cô nương chịu giao thuốc giải ra thì có thể thượng lộ được ngay .

Quân trung Phụng ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Bọn tiểu muội có bốn người cả thảy .

Hàn công tử ngắt lời :

- Tại hạ biết rồi và bằng lòng buông tha hết .

- Công tử có buông tha cả bốn người thì tiểu muội vẫn không thể giao thuốc giải được .

- Nếu chúng ta tính đền cuộc trao đổi thì cuộc trao đổi này há chẳng công bình lắm rồi ư ?

Quân trung Phụng nói :

- Tiểu muội còn có điều kiện khác nữa .

Hàn công tử giục :

- Cô nương thử nói nghe .

- Tiểu muội yêu cầu một mình công tử đưa chân một đoạn đường .

Hàn công tử trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Vụ này tại hạ còn phải tính toán xem sao đã , có điều tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một việc .

Quân trug Phụng hỏi :

- Việc gì ?

- Tại hạ yêu cầu cô nương hãy lấy độc vật mà cô nương đã sử dụng để đả thương bọn thuộc hạ đưa cho tại hạ coi . Như vậy là tại hạ có thể tuân theo lời dạy của cô nương được , tức là một mình tại hạ sẽ tiễn chân các vị một đoạn đường .

- Điều kiện của công tử thật là khắc nghiệt chẳng những làm khó cho tiểu muội mà công tử nên suy nghĩ lại cho kỹ kẻo rồi lại hối hận .

- Tại hạ trước nay không biết hối hận là gì , vậy cô nương cứ yên lòng đừng ngại chi hết .

Quân trung Phụng lạnh lùng nói :

- Thế thì được lắm , tiểu muội tin rằng công tử chẳng phải là con người không thủ tín .

Tần Nhi giật mih2 kinh hãi nghĩ thầm :

- Hàn công tử là tay cơ trí hơn người , nếu để gã biết độc vật không chừng gã tự nghĩ ra cách đối phó .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng vội lên tiếng :

- Không được đâu ! Quân tỷ tỷ làm như vậy là chúng ta phải thua lực Hàn công tử đó .

Quân trung Phụng đáp :

- Không hề chi .

Cô vung tay mặt lên một cái thì một con rắn nhỏ sắc vàng đã liệng xuống đất trên mặt tuyết . Hàn công tử chú ý nhìn thì thấy con rắn này chỉ dài chừng tám tấc toàn thân một màu vàng rực nó bị liệng xuống đống tuyết rồi nằm yên không cử động . Gã chau mày nghĩ thầm :

- Hiện nay trong buổi trọng đông tiết trời cực kỳ giá lạnh , chih1 là một mùa mà mọi loại rắn đều ẩn mình ngủ kỹ thì sao nó lại cắn người bị thương được ? Chuyện này thật trái với tự nhiên ...

Quân trung Phụng cúi xuống lượm con rắn cất vào trong tay áo nàng nói :

- Tiểu muội đã để công tử coi cho biết còn tin hay không là tuỳ ở công tử .

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

- Quân cô nương ! Chúng ta đứng cách nhau không đầy năm thước , tại hạ muốn thử xem con rắn nhỏ đó có đả thương người thật không ?

Quân trung Phụng đáp :

- Được rồi , vậy công tử hãy coi chừng .

Nàng lại vung tay mặt cho con rắn vàng từ trong tay áo mình bay vọt ra . Hàn công tử thấy Quân trung Phụng dấu con rắn vàng ở trong tay áo dùng làm ám khí để liệng ra thì nghĩ thầm ở trong bụng

:

- Nay trong buổi trọng đông mà con rắn này vẫn hoạt động được ta không nên thò tay ra đón lấy .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay phải gã vung lên đánh ra một chưởng rất mau , đồng thời gã lạng sang một bên để né tránh . Gã đã ngầm vận công lực để đánh ra phát chưởng này chưởng thế chưa tới nơi mà luồng âm kình đã đụng đến con rắn . Bỗng nghe đánh " cạch " một tiếng con rắn vàng bị chưởng phong của Hàn công tử đánh rớt xuống đất , Hàn công tử cười khanh khách nói :

- Thế này mà cô nương bảo là dùng con rắn vàng để hại người thì tại hạ không thể tin được ...

Đột nhiên gã chau mày ngừng tiếng cười đứng ngẩn mặt ra đương trường Quân trung Phụng từ từ cất bước tiến đến gần con rắn và lượm lên bỏ nó vào tay áo và cười nói :

- Hàn công tử ! Chúng ta đi thôi .

Hàn công tử đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi :

- Cô nương làm thế nào mà khiến cho tại hạ bị thương được ?

- Công tử đã hứa lời đưa bọn tiểu muội đi một quãng đường vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện .

Hàn công tử không sao được gã đảo mắt nhìn quanh lớn tiếng hô :

- Các người về cả đi !

Rồi gã chắp tay nhìn Quân trung Phụng nói :

- Tại hạ xin dẫn đường cho cô nương .

Đoạn gã cất bước đi trước , Quân trung Phụng theo sau Hàn công tử nàng vừa đi vừa nhìn bốn phía thì quả nhiên thấy bọn tuỳ tùng của Hàn công tử đều ở lại hết chứ không rượt theo , nàng khẽ cất tiếng khen ngợi :

- Mệnh lệnh của công tử quả là nghiêm minh .

Hàn công tử hỏi :

- Chẳng lẽ trước nay cô nương vẫn cho bọn tại hạ là một đám ô hợp hay sao ?

- Theo chỗ tiểu muội biết thì bọn thuộc hạ của Giang Nam song hiệp tuy không phải là một đám ô hợp , song cũng chẳng phải là một đoàn quân tinh nhuệ .

- Tại hạ muốn hỏi cô nương một câu : Theo nhận xét của cô nương thì hiện nay môn phái nào còn

lực lượng mạnh nhất ?

- Cái đó tuỳ công tử muốn hỏi về khía cạnh nào ? Tỷ như bọn thuộc hạ của công tử thì tuy số người rất đông nhưng chỉ vì đường lợi hại nhất thời mà kết hợp lại . Nếu gặp cuộc ác nhà Phương và Hàn đâu .

Hàn công tử thủng thẳng nói :

- Tại hạ chỉ cần thời gian ba năm là có thể đám vong mạng trên chốn giang hồ để biến thành cánh quân chủ lực trong võ lâm và họ sẽ được huấn luyện đến nơi đến chốn .

Chương 156: Bị Trúng Độc Hàn Công Tử Phải Đi Theo

Quân trung Phụng cười khẩy nói :

- Giọng lưỡi của công tử dường như có vẻ khoác lác .

Tần Nhi đột nhiên xen vào :

- Hàn công tử chúng ta biết nhau đã lâu , nhưng tiểu tỳ lúc trước ở thân phận nha đầu mà công tử ở địa vị thiếu gia nên không tiện thỉnh giáo đại danh .

Hàn công tử hỏi lại :

- Bây giờ thì thế nào ?

- Bây giờ chúng ta ở vào thế đối lập do đó mà địa vị của tiểu tỳ đã nâng cao lên nên lớn mật muốn thỉnh giáo đại danh .

- Bình sinh tại hạ rất tín ngưỡng một đại anh hùng cũng người họ Hàn ...

Quân trung Phụng hòi ngay :

- Phải chăng vị đại tướng quân đã diệt Sở gây nên cơ nghiệp cho nhà Hán ?

- Phải rồi , vì thế mà tại hạ lấy tên là Hàn kế Tín .

Quân trung Phụng nói :

- Hàn Tín ngày trước gây nên cơ nghiệp trùm đời tên ghi vào kinh sử , tài ba của công tử cũng có thể theo gót Hàn Tín nhưng đáng tiếc công tử bị trôi theo giòng nước đục nên vĩnh viễn chẳng thể nào trở nên một nhân vật lưu danh muôn thuở .

Hàn kế Tín nói :

- Vì thế mà tại hạ chỉ hy vọng lùi xuống một bước nghĩa là tranh giành lấy đất đứng trong võ lâm ...

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước kia tại hạ vẫn đem lòng kính mộ Lý Hàn Thu .

Quân trung Phụng hỏi :

- Bây giờ thì sao ?

- Phần kính mộ đó càng ngày càng phai lạt .

- Cứ công bằng mà bàn thì công tử và Lý Hàn Thu đều là những viên ngọc sáng trong võ lâm hiện nay .

- Nhưng hiện nay trên đời lại xuất hiện một vị nữ Gia Cát khiến cho tại hạ giảm lòng kính mộ Lý Hàn Thu .

Quân trung Phụng hỏi :

- Nữ Gia Cát mà công tử nói đó là nhân vật thế nào ?

- Trong con mắt tại hạ thì nữ Gia Cát tức là Quân cô nương .

Quân trung Phụng tủm tỉm cười nói :

- Dù lời công tử chỉ là chuyện hoang đường nhưng cũng khiến cho gười nghe phải khoái tai .

Đoạn cô nghiêm nghị nói tiếp :

- Có điều đáng tiếc là bản nhân lại không phải là con người ưa chuộng hư danh .

Hàn kế Tín nói :

- Đó là câu nói tự đáy lòng tại hạ thốt ra , sao cô nương lại cho là câu riễu cợt không chịu tin lời ?

Quân trung Phụng tủm tỉm cười đáp :

- Bản nhân tin hay không là một chuyện chẳng quan hệ gì , còn việc quan hệ thì Hàn công tử lại cố ý lãng tránh không muốn nói đến .

- Nhị vị cô nương ! Phải chăng điều mà hai vị muốn nhắc tới là Lý Hàn Thu ?

Quân trung Phụng hỏi lại :

- Phải rồi , công tử nói bắt được Lý Hàn Thu đó là chuyện thật hay giả ?

- Dĩ nhiên là chuyện thật cả trăm phần trăm .

- Các vị định xử trí với Lý Hàn Thu ra sao ?

- Cái đó tại hạ cũng chưa hiểu rõ .

Quân trung Phụng hỏi :

- Hàn công tử là một nhân vật trọng yếu của Giang Nam song hiệp . Bản hân tin rằng chẳng khi nào Phương Tú giấu diếm việc xử trí Lý Hàn Thu không cho công tử hay . Phải chăng công tử không muốn nói với bản nhân ?

Hàn kế Tín hỏi vặn :

- Chẳng lẽ Lý Hàn Thu lại không phải là kẻ thù giết chết lệnh tôn . Tại hạ nghĩ rằng Lý Hàn Thu bị bắt không đến nỗi làm cho cô nương xúc động và chẳng cần phải hỏi đến cách xử trí với gã .

- Phải rồi ! Y là kẻ thù sát hại song thân của bản nhân ...

Hàn kế Tín ngắt lời :

- Cô nương đã thừa nhận gã là kẻ thù chẳng đội trời chung thì hà tất phải quan tâm đến gã làm chi ?

Quân trung Phụng chịu buông xuôi câu chuyện nhưng cô làm ra vẻ hững hờ đáp :

- Quan tâm đến y hay không là việc riêng của bản nhân tưởng rằng công tử chẳng nên gạn hỏi ?

Hàn kế Tín trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Cô nương muốn hỏi điều chi ?

- Bản nhân chỉ muốn biết hiện giờ Lý Hàn Thu ở đâu vì bản nhân muốn gặp y .

Hàn kế Tín lạnh lùng đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì Lý Hàn Thu đã bị đưa về Kim Lăng và tại hạ đã nói với cô nương rồi .

Quân trung Phụng hỏi :

- Bọn họ đi đường nào ?

- Cái đó tại hạ thực tình không biết , nếu cô nương muốn được gặp Lý Hàn Thu thì cứ đến Phương gia đại viện là được gặp ngay .

Quân trung Phụng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nếu đến Phương gia đại viện thì còn phải bàn làm chi , bản nhân muốn biết họ đi ngả nào để tiện đón đường cho khỏi mất công tới Kim Lăng .

Hàn kế Tín nhắc lại :

- Cái đó quả là tại hạ không hay .

Quân trung Phụng nghiêm nghị nói :

- Nếu vậy bản nhân đành khuất tất công tử ...

Hàn kế Tín sửng sốt ngắt lời :

- Phải chăng cô nương toan chuyện bội tín ?

- Công tử không chịu cho hay bọn họ đi đường nào thì còn trách bản nhân sao được ?

Hàn kế Tín cười nói :

- Tại hạ mà biết thì đã nói cho cô nương hay rồi , nếu cô nương không tin lời bức bách tại hạ phải nói ra thì tại hạ đành phải nói dối .

Quân trung Phụng đột nhiên dừng bước quay đầu lại nhìn Hàn kế Tín lạnh lùng hỏi :

- Công tử không biết thật hay là công tử muốn dấu ?

- Tại hạ không biết thật .

- Đã vậy thì bản nhân bắt buộc phải mời công tử đi theo .

- Tại hạ đi theo cũng được nhưng còn tính mạng mấy chục tên thuộc hạ , chẳng lẽ cô nương đã hứa lời cứu chữa mà bây giờ bỏ mặc chúng hay sao ?

- Công tử có thiếu gì thuộc hạ thì dù có chết mất vài ba chục tên phỏng có chi đáng kể ?

Hàn kế Tín đã hơi bực mình nhưng gã vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp :

- Nghe lời cô nương thì vụ này tựa hồ buông trôi một cách dễ dàng .

- Bản nhân nói đúng sự thực , công tử nên biết rằng bản nhân là đàn bà . Chỉ có những lời của bậc đại trượng phu nam tử hán mới được coi nặng bằng non còn lời nói của bọn phụ nữ thì không cần đếm xỉa đến .

Hàn kế Tín khẽ thở dài nói :

- Theo ý cô nương thì dường như không muốn buông tha cả tại hạ nữa chăng ?

- Nếu bọn bản nhân không cách nào cứu thoát Lý Hàn Thu về thì đành mượn công tử để tính chuyện trao đổi .

Hàn kế Tín lạnh lùng hỏi :

- Cô nương tính vậy liệu có được như ý chăng ?

- Việc đã xảy ra thế này bản nhân không nghĩ ra cách nào hay hơn được .

- Cứ hiện tình mà bàn thì việc cô nương đem tại hạ ra trao đổi với Lý Hàn Thu là thượng sách , có diều cô nương quên mất một điều ...

Quân trung Phụng ngắt lời :

- Xin công tử cho nghe lời cao luận .

- Tại hạ e rằng các vị chẳng thể nào đón đường để trao đổi Lý Hàn Thu được nữa .

Quân trung Phụng đổi giọng ôn tồn hỏi :

- Tại sao vậy ? Tiện thiếp nghĩ rằng có Hàn công tử dẫn đường thì tất nhiên tìm đến bọn họ được .

- Tính thời gian thì bọn họ đã vượt chúng ta quá xa rồi trừ phi đến tận Kim Lăng thì không còn cách nào đuổi kịp .

Quân trung Phụng hỏi lại :

- Có phải Phương Tú đưa Lý Hàn Thu về Phương gia đại viện thật không ?

- Đúng thế !

Quân trung Phụng hỏi :

- Thôi đành thế này vậy sau khi chúng ta đến Kim Lăng phiền Hàn công tử viết một phong thơ sai người đưa tới lệnh Phương bá phụ về việc trao đổi giữa công tử và Lý Hàn Thu , tiện thiếp chắc rằng họ không từ chối được .

Hàn kế Tín chau mày hỏi :

- Cô nương chắc rằng tại hạ sẽ viết phong thơ đó sao ?

- Tiện thiếp nghĩ rằng mạng sống của Hàn huynh còn quý trọng hơn mạng sống của Lý Hàn Thu

thì chắc là Hàn huynh không lẽ từ chối .

Hàn kế Tín cười lạt đáp :

- Từ đây về tới Kim Lăng đường xa diệu vợi , tại hạ nghĩ rằng còn nhiều cơ hội trốn thoát .

- Thuốc giải còn ở trong mình tiện thiếp mà công tử trốn chạy tất là phải chết .

Hàn công tử cười lạt hai tiếng không nói gì nữa . Quân trung Phụng vừa nói vừa móc trong bọc ra một viên thuốc trao cho Hàn kế Tín nói :

- Chất độc trong mình công tử lên cơn rất lẹ vậy công tử uống ngay viên thuốc này đi .

Hàn kế Tín đón lấy viên thuốc lạnh lùng hỏi :

- Thuốc này có thể kiềm chế trong vòng bao lâu ?

- Trong vòng hai mươi giờ .

Hàn kế Tín nắn viên thuốc trong lòng bàn tay rồi bỏ vào miệng nuốt . Quân trung Phụng nói tiếp :

- Chug1 ta tới thẳng Kim Lăng tiện thiếp hy vọng công tử đừng kiếm đường trốn lánh .

Hàn kế Tín hắm mắt lại ngồi tựa vào vách không hỏi gì đến Quân trung Phụng nữa . Quân trung Phụng cho bọn Triệu Vượng , Đoàn Bình ngủ chung một gían phòng với Hàn kế Tín để tiện việc giám thị gã . Còn cô với Tần Nhi ở chung một gian phòng . Tần Nhi ngủ chung giường với Quân trung Phụng nàng biết trong người cô đầy những độc vật nên nàng chẳng yên tâm chút nào , nàng nằm co ro vào tận góc giường không dám nhúc nhích . Tuy nàng nhắm mắt nhưng không dám ngủ nàng nghe Quân trung Phụng ngáy pho pho dường như cô đang ngủ say , Tần Nhi không ngủ mà phải giả vờ là đã ngủ rồi nàng không dám cử động chân tay , thực tình nàng nằm trên giường kiểu này nhận thấy còn vất vả hơn đi trên một quãng đường xa . Vào khoảng canh ba Quân trung Phụng đột nhiên ngồi nhỏm dậy rồi rón rén bước xuống giường ra mở cửa . Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Đêm hôm khuya khoắt y còn đi đâu ?

Tuy nàng muốn theo dõi nhưng sợ Quân trung Phụng phát giác nên cứ nằm yên không dám trở mình , Quân trung Phụng đi chừng nửa giờ lại trở về phòng cô đóng cửa lại nhưng chưa lên giường ngay còn ngồi xuống một chiếc ghế gỗ bên cạnh cửa sổ . Tần Nhi cũng lấy làm nghi hoặc bụng bảo dạ :

- Y đã quay về sao lại chưa lên giường nghỉ ngay mà còn ngồi lại một mình ngoài đó , chẳng hiểu có dụng ý gì ?

Nàng không dằn nổi tính hiếu kỳ liền khẽ hé mắt ra nhìn thì thấy trong tay Quân trung Phụng ôm một vật gì đó không hiểu , cặp mắt xanh biếc của nó có ánh sáng lấo loáng trong đêm tối . Tần Nhi chưa nhìn rõ Quân trung Phụng ôm vật gì thì tai nàng đã nghe Quân trung Phụng cất tiếng lên hỏi :

- Cô nương không ngủ ư ?

- Tiểu muội vừa mới thức giấc .

- Thế thì hay lắm , tiểu muội đang muốn nói chuyện với cô nương .

- Tỷ tỷ có chuyện gì xin cứ nói ra tiểu muội rửa tai để nghe đây .

Quân trung Phụng hỏi :

- Có phải cô nương thực lòng muốn cứu Lý Hàn Thu không ?

Tần Nhi hơi sửng sốt đáp ngay :

- Dĩ nhiên là tiểu muội muốn cứ y thật .

- Chúng ta chỉ có hai người mà bọn Phương Tú đông lắm thì làm sao địch lại họ ?

Tần Nhi cũng là một tay thông tuệ phi thường thế mà nàng ngẫm nghĩ hồi lâu vẫn không tìm ra được nguyên nhân về câu nói của Quân trung Phụng , nàng chậm rãi hỏi lại :

- Tiểu muội chưa hiểu rõ ý câu hỏi của tỷ tỷ , tỷ tỷ có thể nói rõ hơn cho tiểu muội nghe được chăng ?

- Tiểu muội muốn chúng ta đưa kỳ binh ra một cách đột ngột để có thể một phen cử động là kiềm chế được Phương Tú . Có thế thì mới nắm vững được đại cục phải không ?

- Tỷ tỷ nghĩ thế là chí lý , có điều tiểu muội chưa hiểu cao kiến của tỷ tỷ ra sao ?

- Muốn kiềm chế được Phương Tú thì việc đầu tiên chúng ta phải tìm cách tiếp cận được bọn họ , phải không ?

- Đúng rồi , nhưng tỷ tỷ có cách gì tiếp cận được Phương Tú ?

- Cô nương đến gần được Phương Tú mà không chế phục được hắn thì cũng chẳng ích gì .

Tần Nhi hỏi :

- Vậy tỷ tỷ tính sao ?

- Theo ý của tiểu muội thì cô nương phải học cách thi độc để đối phó với Phương Tú .

- Nếu tỷ tỷ chịu truyền thụ phép màu thì tiểu muội cảm kích vô cùng .

- Hiện nay tiểu muội là người thừa kế duy nhất của Thất độc giáo . Theo lề luật của bản môn nếu cô nương không gia nhập vào làm môn hạ Thất độc môn tiểu muội chẳng thể nào dám truyền thụ nghệ thuật sai khiến độc vật . Đồng thời tiểu muội cũng không tiện đem những điều bí ẩn của bản môn nói cho cô nương nghe .

Tần Nhi hỏi :

- Tỷ tỷ nói vậy thì ra trong mình tỷ tỷ cũng có nhiều điều bí ẩn phải không ?

- Tiểu muội làm chủ một môn phái lẽ nào không nghĩ tới những người trong bản môn ?

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tỷ như cô nương không phải là người Thất độc môn thì tiểu muội không thể điều động người trong môn phái để giúp đỡ cô nương được .

Tần Nhi sửng sốt hỏi :

- Thế ra tỷ tỷ đã thu được nhiều đệ tử rồi phải không ?

Quân trung Phụng đáp :

- Tiểu muội còn nhỏ tuổi như thế này thì thế nào thu được đệ tử nhưng vì theo quy luật của bản môn những người dưới trướng phải mang danh thầy trò .

Tần Nhi hỏi :

- Những đệ tử dưới trướng của tỷ tỷ toàn là phụ nữ phải không ?

- Tiểu muội xét cho cùng thì nguyên nhân của những bậc tiền bối trong bản môn bị tru diệt chỉ vì không giữ được bí mật .

- Có phải vì các vị quá ngông cuồng gây thành công phẫn với võ lâm thiên hạ ?

- Đó mới chỉ là một nguyên nhân . Vấn đề chủ yếu là bọn họ đều là đàn ông , bọn đàn ông chỉ thích hợp về việc luyện đao thương ám khí họ trông vào võ công cùng khí công để thủ thắng . Còn sai khiến độc vật để đả thương bên địch thì họ không bằng bọn đàn bà con gái chúng ta , vì thế tiểu muội chỉ thu nạp toàn bọn phụ nữ .

- Bọn họ hiện giờ ở đâu ?

- Họ ở một nơi rất kín đáo để luyện nghề thi triển độc vật .

- Nếu tiểu muội quy đầu làm môn hạ Thất độc môn thì chắc là cứu được Lý Hàn Thu phải không ?

- Đúng thế ! Tiểu muội tin rằng nhất định có thể cứu y ra .

- Sau khi tiểu muội gia nhập quý môn rồi thì chúng ta không thể xưng hô nhau bằng tỷ muội được nữa phải không ?

Quân trung Phụng đáp :

- Nhà có thói nhà , nước có phép nước . Sau khi cô nương vào làm môn hạ bản môn rồi thì dĩ nhiên chúng ta không thể xưng hô nhau bằng tỷ muội được nữa .

Tần Nhi khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Nếu nhất định cứu được Lý Hàn Thu thì tiểu muội quy đầu vào làm môn hạ Thất độc giáo .

Quân trung Phụng mỉm cười nói :

- Con người muốn luyện thành một môn võ công tuyệt thế tất phải vất vả hàng mấy chục năm , nhưng học phép sử dụng độc vật thì chỉ trong vòng bốn năm tháng là có thể khá cao minh rồi . Chỉ cần lại gần địch nhân trong vòng một dặm hoặc biết chỗ trú ngụ của họ là có thể phóng độc vật tới để giết họ .

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Như vậy chẳng là giản dị lắm ư ?

- Cũng không phải giản dị đâu , giả tỷ cô muốn luyện thuật sử dụng độc vật tới chỗ tinh vi thì so với việc luyện môn võ công cao thâm còn khó khăn hơn nhiều .

- Tỷ tỷ có thể nói cho tiểu muội sơ qua về cách sử độc vật được không ?

Quân trung Phụng lắc đầu đáp :

- Thuật sử dụng độc vật là một bí thuật tối cao của Thất độc môn . Trừ phi cô gia nhập môn rồi thì không còn cách nào nói cho cô nghe được vì đó là cấm điều rất nghiêm mật không thể tiết lộ với người ngoài .

Tần Nhi chú ý nhìn xem Quân trung Phụng ôm trong lòng vật gì có hai luồng ánh sáng xanh lè

nhưng bây giờ không hiểu nó biến đâu mất , nàng không hiểu vật đó cô cất đi đâu từ lúc nào ? Trong lòng rất hiếu kỳ nàng không nhịn được liền hỏi :

- Tỷ tỷ , vừa rồi tỷ tỷ ôm vật gì trong lòng :

- Quân trung Phụng tủm tỉm cười hỏi :

- Cô nương đã nhìn thấy rồi ư ?

- Tiểu muội đã nhìn thấy một cách vô tình .

- Cô nưương để ý ngó thấy cũng chẳng sao . Tiểu muội đã là một người sử dụng độc vật thì dĩ nhiên nó chỉ là một độc vật .

Tần Nhi chấn động tâm thần hỏi :

- Độc vật đó là thứ gì ?

- Đó là một thứ Phong xà hiếm có ở đời . Chẳng những nó là một thứ kỳ độc mà hành động cũng mau lẹ phi thường , tiểu muội mới kiếm được chưa lâu . Theo chỗ tiểu muội biết thì nó là một thứ rắn quý nhất thiên hạ , sau này nếu tiểu muội muốn sử dụng nó theo ý muốn được thì có thể đả thương được người ngoài xa mấy dặm . Khi đó tiểu muội không phải tới gần địch nhân cũng có thể đả thương họ được , đó là một thành tựu rất lớn của Thất độc môn việc tranh ngôi bá chủ trên chốn giang hồ Thất độc môn nhờ nó mà trang giành được một phần .

- Dường như trong mình tỷ tỷ có đem theo độc vật thì phải ?

Quân trung Phụng đáp :

- Phải rồi , lúc nào ít nhất cũng phải có ba thứ .

Tần Nhi liền hỏi :

- Vậy tỷ tỷ dấu vật đó ở đâu ?

- Dấu trong tay áo , vậy cô nương có sợ không ?

- Chẳn lẽ những thứ đó không cắn tỷ tỷ sao ?

- Không bao giờ , nếu nó làm cho tiểu muội bị thương thì khi nào lại dám để trong mình .

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Nếu tiểu muội để độc vật đó trong mình quanh năm thì không có gan chịu nổi .

- Cái đó chỉ thành thói quen mà thôi , ngày trước tiểu muội ở nhà thì đừng nói chuyện thò tay ra nắm lấy con rắn mà ngay cả bắt con chim sẻ cũng không dám ...

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu muội đã huấn luyện cho nhiều đệ tử trong Thất độc môn , chúng đa số là những thiếu nữ xinh đẹp tướng mạo đoan trang chẳn tên nào dám nắm trùng độc . Nhưng sau khi nghe tiểu muội dạy cách bắt rắn thì tên nào cũng bạo dạn bắt lấy độc vật dễ như trở bàn tay chẳng có gì khó khăn .

Chương 157: Hai Bên Đều Muốn Bắt Hàn Công Tử

Tần Nhi nói :

- Nếu vậy thì tiểu muội muốn thử coi .

Quân trung Phụng đáp :

- Không thể thử được vì cô nương chưa gia nhập Thất độc môn nếu cô nhận lời thì phải làm theo môn quy . Trước hết lập lời trọng thệ sau làm lễ bái sư từ đó sẽ trở thành đệ tử Thất độc môn .

- Ngoài cách tiểu muội gia nhập Thất độc môn chẳng còn biện pháp nào cứu Lý Hàn Thu phải không ?

- Đúng thế , ngoài cách này tiểu muội không nghĩ ra được cách nào khác .

Tần Nhi thở phào một cái nói :

- Tỷ tỷ đã tính kỹ chưa liệu thời gian còn kịp nữa không ?

- Hàn kế Tín đã lọt vào tay bọn ta , chắc Hàn Đào và Phương Tú chưa dám gia hại Lỳ Hàn Thu .

- Được rồi tiểu muội tình nguyện gia nhập Thất độc môn , bây giờ phải làm thế nào xin tỷ tỷ nói cho hay .

- Trước hết là hành lễ trước tượng sư tổ ...

Tần Nhi hỏi ngay :

- Thần tượng tổ sư hiện ở chỗ nào ?

- Thần tượng tổ sư hiện ở trong mình tiểu muội có điều cô nương hãy suy nghĩ kỹ đi , khi đã gia nhập Thất độc môn là suốt đời phải trung thành không được sinh lòng phản bạn .

- Miễn sao cứu được Lý Hàn Thu thì bất luận điều gì cũng ưng chịu ...

Dường như nàng chợt nhớ ra điều gì quan trọng nàng liền hỏi ngay :

- Cô nương cùng Lý Hàn Thu đã có hẹn tử vong , phen này mà chúng ta cứu được Lý Hàn Thu

trong tay Phương Tú ra ngày sau cũng không thoát khỏi tỷ tỷ giết chết y phải không ?

Quân trung Phụng đáp :

- Nếu chúng ta không cứu y thì lập tức y phải chết ngay trong tay Phương Tú , Hàn Đào ..

Hai người còn đang nói chuyện đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi :

- Ai đó ?

Quân trung Phụng nói :

- Đó là tiếng Triệu Vượng .

Tần Nhi thò tay rút trường kiếm ở đầu giường lẹ làng đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài . Dưới ánh sao nàng thấy một lũ người áo đen tay cầm binh khí bao vây căn phòng có Hàn kế Tín nằm trong đó . Triệu Vượng tay phải cầm đao tay trái cầm hai ngọn phi xoa đứng chắn ngoài cửa . Tần Nhi đẩy cửa sổ ra rồi toan vọt mình đi liền bị Quân trung Phụng nắm lại khẽ nói :

- Hãy khoan , để coi cho rõ bọn họ đến đây với mục đích gì rồi sẽ tính .

Bọn người áo đen tay cầm binh khí bao vây căn phòng Hàn kế Tín nhưng không tấn công mà cũng không nói gì dường như chúng còn chờ đợi ai . Triệu Vượng hỏi không thấy người đáp , gã không nhịn được lại lên tiếng :

- Các vị là bằng hữu nơi đâu , tới đây với việc gì ?

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng đáp :

- Giao trả Hàn công tử thì bọn ta không làm khó dễ gì đến các hạ , bằng các hạ không nghe lời thì đừng trách bọn ta thủ đoạn tàn ác .

Tần Nhi lẩm bẩm :

- Té ra người cầm đầu còn ẩn mình trong bóng tối .

Bỗng nghe tiếng Hàn kế Tín vọng ra :

- Các vị vâng lệnh ai tới đây ?

Người trong bóng tối lại lên tiếng đáp :

- Tại hạ tự mình tới đây , nếu Hàn công tử còn cử động được thì xin mời ra đây tương hội .

Quân trung Phụng khẽ nói :

- Lai lịch bọn này rất quái lạ , dường như không phải là bọn thủ hạ của Phương Tú , Hàn Đào .

Bỗng nghe Hàn kế Tín nói :

- Tấm thịnh tình của các hạ tại hạ xin tâm lãnh . Hàn mỗ tự có cách đối phó không phiền đến các hạ phải nhọc lòng , mời các hạ tuỳ tiện đi cho .

Thanh âm kia lạnh lùng đáp :

- Bọn tại hạ tới đây công tử còn sống thì lấy người bằng chết rồi thì lấy xác ...

Bỗng nghe đánh choang một tiếng cánh của gỗ đã bị phá vỡ Hàn kế Tín vọt qua cửa sổ ra ngoài . Gã vừa hạ chân xuống đất liền cười khẩy nói :

- Giọng lưỡi các hạ khoác lác lắm nhỉ ! Hàn mỗ muốn chạm trán các hạ một phen .

Cặp mắt gã loang loáng nhìn vào bóng tối , Tần Nhi trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Xem cách ăn mặc thì dường như bọn này là thủ hạ của Phương Tú , Hàn Đào song coi cách hành động thì dường như không phải tới đây viện trợ Hàn kế Tín .

Bỗng thấy từ trong bóng tối một người chột mắt tóc dài bỏ xoả xuống mình mặc áo đen lưng đeo trường kiếm thủng thẳng bước ra . Lúc này Phi Đao Đoàn Bình ở trong nhà lật đật chạy ra , gã thấy Hàn kế Tín vẫn đứng nguyên chỗ không cử động mới yên tâm , gã thở phào một cái rồi đứng một bên theo dõi tình hình . Nguyên Đoàn Bình phụ trách việc coi giữ Hàn kế Tín gã thấy hắn phóng chưởng đánh vỡ cửa sổ liền phóng mình theo . Hàn kế Tín quay lại nhìn Đoàn Bình khẽ nói :

- Các hạ cho mượn khí giới một chút .

Rồi không đợi Đoàn Bình trả lời đã thò tay rút lấy thanh đao ở sau lưng gã một cách mau lẹ phi thường . Đoàn Bình toan né tránh thì đã bị Hàn kế Tín đoạt mất đao rồi bất giác gã chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Bãn lãnh thằng cha này cao thâm hơn ta nhiều nếu gã định bụng trốn chạy thật dễ như trở bàn tay .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ gã đã lui lại sau hai bước Hàn kế Tín đưa tay búng vào thanh đao nói :

- Các hạ cùng Hàn mỗ chưa quen biết ...

Gã chột mắt lạnh lùng ngắt lời :

- Bây giờ gặp mặt cũng còn chưa muộn .

Hàn kế Tín cười lạt nói :

- Gặp mặt thì các hạ định làm gì ?

Người bịt mặt hững hờ đáp :

- Tại hạ từng nghe danh công tử tài trí hơn đời , có biết thời vụ mới là tuấn kiệt . Tưởng công tử không nên bức bách tại hạ phải động thủ ...

Hàn kế Tín chuyển động cặp mắt cười nói :

- Các hạ đến đây chắc là đã chuẩn bị .

Người chột mắt đáp :

- Hàn công tử quả nhiên thông minh khác thường !

Hàn kế Tín cười mát hỏi :

- Tại hạ muốn biết các vị định đem tại hạ đi với mục đích gì ?

- Tại hạ cho công tử hay cũng không sao ..

Hàn kế Tín ngắt lời :

- Các hạ nói đi tại hạ rửa tai nghe đây .

Người chột mắt nói :

- Nghe nói sing mạng của công tử rất quý báu đáng để trao đổi lấy sinh mạng của Lý Hàn Thu . Vì thế mà tại hạ lật đật tới đây mượn con người của công tử để tiện dụng một phen .

- Các hạ muốn dùng Hàn mỗ đổi lấy Lý Hàn Thu ư ?

- Phải rồi , vì thế mà tại hạ không muốn gia hại công tử .

Hàn kế Tín ngửa mặt lên trời cười ha hả :

- Không ngờ ! Thật là không ngờ con người của Hàn mỗ giá trị mỗi ngày một cao như vậy ...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Có điều tại hạ muốn biết cao tính đại danh của các hạ , vậy xin các hạ nói cho nghe . Hơn nữa giữa các hạ và Lý Hàn Thu có mối liên quan thế nào ? Tại hạ cũng mong các hạ cho biết rõ .

Người chột mắt cười lạt đáp :

- Các hạ đã muốn biết thì tại hạ nói cho nghe cũng chẳng có chi . Tại hạ tên gọi là Đinh Bội kết nghĩa chi lan với Lý Hàn Thu .

- Phải chăng các hạ là Độc Mục Diêm La ?

- Chính là tại hạ .

Hàn kế Tín cười ha hả nói :

- Tại hạ đã nghe danh từ lâu .

Đinh Bội rút trường kiếm ra khỏi vỏ lạnh lùng nói :

- Nếu các hạ muốn động thủ thì không nên chần chờ cho mất thời gian .

Hàn kế Tín đảo mắt nhìn quanh một vòng thấy toàn người áo đen , gã nổi giận nói :

- Các hạ mang theo bọn tuỳ tùng lại ăn mâc theo võ sĩ trong Phương gia đại viện , phải chăng có ý muốn đánh lận sòng ?

Đinh Bội đáp :

- Bọn họ chính là người trong Phương gia đại viện đó .

Hàn kế Tín sửng sốt hỏi :

- Có đúng thế không ?

- Tại hạ lừa gạt công tử làm chi ?

Hàn kế Tín vung chưởng lên nhằm đánh vào đại hán mé tả , bỗng nghe đánh " binh " một tiếng người kia cả người lẫn khí giới đều té xuống đất . Đinh Bội cười lạt hỏi :

- Bọn họ đều bị điểm huyệt , nếu công tử muốn giết bọn họ thì chỉ cần phất tay một cái là xong .

Hàn kế Tín bẻn lẻn nói :

- Thủ đoạn các hạ thật là cao minh , các hạ điểm huyệt bấy nhiêu người đưa cả tới đây ...

Gã đảo mắt nhìn Triệu Vượng nói tiếp :

- Ông bạn này muốn đem tại hạ chạy đi chẳng hiểu quý giáo chủ có chịu hay không ?

Triệu Vượng đáp :

- Tệ giáo chủ cũng muốn dùng công tử để đổi Lý Hàn Thu , tại hạ không biết vụ này nên đối phó thế nào . Nếu Đinh lão tiền bối đây mà là bạn của tệ giáo chủ thì vụ này dễ dàng quá .

Đinh Bội hỏi :

- Quý giáo chủ hiện giờ ở đâu ?

- Tệ giáo chủ hiện giờ ở phòng khách bên kia .

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở Quân trung Phụng từ từ bước ra hỏi :

- Hàn công tử do bọn tiện thiếp bắt được , nếu các hạ có lòng cưỡng đoạt chẳng hoá ra là bá đạo lắm ư ?

Đinh Bội nói :

- Hàn công tử chưa mất võ công , y còn có lòng muốn chạy trốn tại hạ e rằng mấy vị không đủ lực lượng đối phó .

- Hàn công tử đã trúng chất kịch độc nếu y có lòng muốn chạy trốn chỉ có một đường chết nên y không dám trốn đâu mà ngại .

- Giữa tại hạ và cô nương đã không thù oán dĩ nhiên tại hạ không muốn gây chuyện đổ vỡ . Nhưng chẳng thể không đem gã này đi được mong rằng cô nương thuận tình cho .

Quân trung Phụng hỏi :

- Nghe giọng lưỡi các hạ ra chiều kiên quyết lắm , nhưng bản nhân không chịu thì sao ?

Đinh Bội một mắt chiếu ra những tia hàn quang đáp :

- Nếu không được thì tại hạ đành phải đi đến chỗ động võ .

Quân trung Phụng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Dù bản nhân muốn ưng thuận chưa chắc Hàn công tử đã chịu đi theo các hạ ?

Đinh Bội nói :

- Tại hạ chỉ cần cô nương ưng thuận là đủ còn việc Hàn công tử có chịu đi hay không đó là chuyện của tại hạ . Nếu gã không đi thì tại hạ bắt sống gã đem đi .

- Vậy các hạ hãy bắt Hàn công tử trước đi rồi chúng ta sẽ thương lượng .

Đinh Bội lấy làm kỳ hỏi :

- Còn thương lượng gì nữa ?

Hàn kế Tín tủm tỉm cười nói :

- Đây là Quân cô nương có ý muốn đo lường chân tài thực học của các hạ , vậy tại hạ tưởng cung kính không gì bằng tuân mệnh .

Gã vừa dứt lời đã vung đơn đao chém tới Đinh Bội , Đinh Bội vội giơ trường kiếm lên gạt đao của Hàn kế Tín rồi xoay tay vung kiếm phản kích . Hàn kế Tín vội ra chiêu " Giang hà phong đống " để đón đỡ . Choang một tiếng , đơn đao đã gạt trường kiếm ra . Chỉ trong khoảnh khắc đao kiếm qua lại gây nên một trướng ác đấu kịch liệt vô cùng . Hai người phần tỉ đấu chiêu thuật phần tỉ đấu nội lực , đao kiếm giao nhau thỉnh thoảng lại bật lên những tiếng chát chúa rùng rợn .

Kiếm chiêu của Đinh Bội cực kỳ lợi hại lão đánh rất rát . Nhưng Hàn kế Tín cũng không phải là một tay vừa , bằng một thanh đơn đao có lúc gã lại sử dụng đao pháp Thiếu Lâm chiêu dài thước lớn tấn công ồ ạt , có lúc gã lại sử dụng Huỳnh gia dao pháp ở Quan Đông sở trường về chiêu thức kỳ bí mau lẹ . Hàn kế Tín là một tay võ học rất rộng hiểu nhiều đao pháp trong thiên hạ , thanh đao của gã biến hoá khôn lường mới tỷ đấu chưa được trăm chiêu mà gã đã thay đổi đao pháp đến mấy chục lần để cự địch .

Kiếm chiêu của Đinh Bội là một thứ kiếm pháp chuyên nhất nhưng cũng lợi hại phi thường , mặc dù Hàn kế Tín thay đổi đao pháp thiên hình vạn trạng thuỷ chung lão vẫn dùng cách bất biến để đối phó với vạn biến và tuyệt không lộ vẻ gì kém thế có khi phảng phất chiếm được ưu thế là đằng khác .

Triệu Vượng , Đoàn Bình theo dõi cuộc tỷ đấu của hai người không khỏi ngấm ngầm khing hãi bụng bảo dạ :

- Bất luận là ai thì hai người bên mình có liên thủ hiệp lực cũng không địch nổi . Thế mà Hàn công tử không bị đeo hình cụ cũng không chạy trốn trong khi đi đường mới thật là kỳ ?

Hai gã còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe những tiếng sắt thép đụng nhau bật lên những tiếng chát chúa rùng rợn . Nguyên Đinh Bội thấy đánh lâu không hạ được đối phương bất giác lửa giận bốc lên , lão liền múa kiếm rồi cả người lẫn kiếm xông vào . Cuộc ác đấu cực kỳ ác liệt bắt buộc Hàn kế Tín phải vận toàn lực để cự địch , đao kiếm đua nhau đánh mạnh liên tiếp . Hai bên cùng tấn công ráo riết hơn năm chục chiêu nữa mà vẫn ở vào thế quân bình bất phân thắng bại . Lúc này Tần Nhi ở trong nhà

ghé tai Quân trung Phụng khẽ nói :

- Dường như hai người này đi đến chỗ quyết sống mái thật là nguy hiểm , nếu cứ để hai bên tiếp tục tỷ đấu tất phải có một người bị chết .

Quân trung Phụng mỉm cười hỏi :

- Theo nhận xét của cô nương thì trong hai người này ai nắm được phần thắng nhiều hơn ?

- Tiểu muội nhận thấy nội lực của Đinh Bội có phần hơn đối phương một chút , nhưng võ công của Hàn công tử lại rất phức tạp có nhiều kỳ chiêu để giải nguy . Hiện giờ tiểu muội chưa biết phần thắng sẽ thuộc về ai ?

- Cô nương chưa nhận ra được chỗ hơn kém thì chúng ta cứ để họ tỷ đấu một lúc nữa xem sao ?

Tần Nhi khẽ thở dài hỏi :

- Chẳng lẽ tỷ tỷ muốn để họ tiếp tục đánh nhau cho đến lúc máu chảy đầm đìa , có người trọng thương rồi mới lên tiếng bảo họ dừng tay ?

Quân trung Phụng từ từ quay đầu lại cặp mắt cô ngó chằm chặp vào mặt Tần Nhi mỉm cười hỏi :

- Cô nương quan tâm đến người nào hơn ? Dù cho hai người đánh nhau đến chỗ thương vong thì có liên can gì đến cô ?

- Tiểu muội nghĩ rằng nếu vạn nhất Hàn công tử bị Đinh Bội chém chết thì rồi chúng ta lấy gì trao đổi để cứu Lý Hàn Thu ?

- Chỗ dụng tâm của Đinh Bội là định bắt sống Hàn kế Tín để trao đổi lấy Lý Hàn Thu về , như vậy thì khi nào hắn lại giết Hàn kế Tín ?

Quân trung Phụng và Tần Nhi còn đang đàm thoại thì ngoài chiến trường đã biến đổi khốc liệt , Đinh Bội vung trường kiếm để gạt đơn đao của Hàn kế Tín rồi quát lên một tiếng thật to :

- Này !

Thanh kiếm của lão đã đâm trúng vào tay trái của Hàn kế Tín , Hàn kế Tín tuy tay trái bị trúng kiếm nhưng cũng kiêu hãnh phi thường . Tay phải vung đơn đao gạt chiêu kiếm của Đinh Bội đồng thời gã vừa quát lên một tiếng vừa đánh ra một chiêu . Đinh Bội liền sử dụng chiêu " Khổng tước địch linh " để phong toả thế đao của đối phương , ngờ đâu Hàn kế Tín đột nhiên biến thế xoay đao lại đập sống đao vào tay của đối phương . Chiêu này biền hoá thật là kỳ ảo Đinh Bội né tránh không kịp vì chậm một chút mà bị sống đao của Hàn kế Tín đánh trúng bả vai bên trái . Đinh Bội đau quá rên lên

một tiếng lùi lại hai bước . Hàn kế Tín bị thương ở cánh tay máu chảy đầm đìa tay áo ướt sũng . Kiếm thương gã khá nặng , chiêu đao phản kích của gã cũng khá trầm trọng quả nhiên hai người lâm vào cục diện lưỡng bại câu thương .

Quân trung Phụng lớn tiếng hô :

- Dừng tay !

Đing Bội quay lại nhìn cô hỏi :

- Sao ? Cô nương định trợ trận chăng ?

- Hai vị cùng không có mối giao du gì với bản nhân thì dù bản nhân có muốn trợ chiến cũng không biết nên giúp bên nào ?

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bản nhân có vài điều muốn nói mong rằng hai vị hãy nghe xong rồi lại mở cuộc tái đấu cũng chưa muộn .

Đinh Bội hỏi :

- Cô nương có điều chi muốn nói ?

Quân trung Phụng lấy trong bọc ra một tấm khăn lụa nói :

- Để cho bản nhân buộc vết thương cho Hàn công tử rồi sẽ nói .

Cử động của Quân trung Phụng coi bộ rất ung dung nhàn nhã nhưng Đinh Bội cũng không dám thừa cơ tập kích . Hàn kế Tín khẽ gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương .

- Công tử bất tất phải trả ơn bản nhân , sở dĩ bản nhân phải buộc vết thương cho công tử vì sợ máu ra nhiều quá có thể làm chết người .

- Té ra là thế !

Quân trung Phụng quay lại ngó Đinh Bội nói :

- Võ công của các hạ rất cao cường song vị tất đã thắng được Hàn công tử thì còn nói chi đến chuyện bắt sống gã nữa ? Đó chỉ là chuyện mơ hồ .

Quân trung Phụng thấy Đinh Bội không trả lời cô biết lão mặc nhiên đã thừa nhận câu nói của

mình . Cô lại đảo mắt nhìn Hàn kế Tín nói :

- Chắc trong lòng công tử đã hiểu rõ là dù công tử có muốn phá vòng vây để chạy đi cũng không được .

Cô lại đưa mắt nhìn Đinh Bội nói :

- Các hạ có đem theo xác chết thì cũng chẳng thể nào đổi lấy Lý Hàn Thu được .

Đinh Bội hỏi :

- Theo ý cô nương thì sao ?

- Bản nhân hy vọng các hạ bình tâm tĩnh trí ngồi xuống bàn luận .

Hàn kế Tín nói :

- Xem chừng cô nương cũng muốn dùng tại hạ để đổi lấy Lý Hàn Thu .

- Chỗ dụng ý của tiểu muội cùng Đinh huynh đây tuy không mưu sự với nhau mà lại cùng đi đến một kết quả .

Hàn kế Tín nói :

- Cô nương là người kín đáo mà thật ra trong lòng rất nhiều mưu kế , bây giờ tại hạ mới biết là trước kia mình đánh giá cô nương quá thấp .

Quân trung Phụng tủm tỉm cười nói :

- Vậy Hàn huynh cứ ung dung mà đi theo tiểu muội ..

Cô dừng lại một chút rồi hỏi :

- Bây giờ Hàn huynh mới giác ngộ thì dường như đã chậm một chút , có đúng thế không ?

Hàn kế Tín lạnh lùng đáp :

- Cô nương định thế nào xin nói ra đi , trường hợp mà tại hạ có thể ưng thuận xin phúc đáp liền .

- Vậy là hay lắm ! Như Hàn huynh đã biết bọn tiểu muội có ý lấy Hàn huynh để đổi lấy Lý Hàn Thu . Hàn huynh liệu việc này có hy vọng gì không ?

- Cái đó còn tuỳ ở thời vận của các vị .

- Công tử nói vậy là nghĩa làm sao ?

Hàn kế Tín nói :

- Nếu Phương bá phụ của tại hạ mà biết chuyện này thì lão nhân gia quyết đem Lý Hàn Thu xử tử một cách bí mật .

Quân trung Phụng sửng sốt hỏi :

- Phương Tú rất thương yêu Hàn huynh kia mà ? Dĩ nhiên lão để Lý Hàn Thu sống để đổi lấy Hàn huynh về sao lại xử tử gã được ?

- Quả là có thể thật , nhưng lão nhân gia bị đưa vào cục diện sinh tử lợi hại cho chính bản thân mình thì còn nghĩ tới mối tình thân thế nào được ?

Quân trung Phụng khẽ thở dài nói :

- Hàn huynh trông rõ sự việc như vậy thật là có cặp mắt sáng suốt và trí tuệ hơn đời ...

Chương 158: Đến Kim Lăng Kế Tín Bày Mưu

Hàn kế Tín nói :

- Hỡi ơi ! Lúc các vị đến Kim Lăng thì kiếp nạn võ lâm đã thành , đại cuộc võ lâm đã hoàn toàn do người ta thống lãnh và chỉ huy rồi .

Tần Nhi hỏi :

- Tiểu tỳ chưa hiểu rõ những lời của công tử , mong rằng công tử giải thích thêm cho được chăng ?

- Trước một tháng khi bọn tại hạ đến bắt thầy trò Lý Hàn Thu thì ở Kim Lăng cũng phân phái thuộc hạ đến những môn phái lớn ...

Quân trung Phụng ngắt lời :

- Các môn phái trong thiên hạ có đến hàng mấy trăm , thủ hạ của Phương Tú được bao nhiêu người mà đủ để chia đi hành động khắp nơi ?

- Việc thâu nhập các môn phái chỉ cần nhằm vào các môn phái lớn . Theo chỗ tại hạ biết thì số người đối phó với hai môn phái lớn là Thiếu Lâm và Võ Đương chiếm đến hơn nửa . Ngoài bọn người đến phái Thiếu Lâm và Võ Đương còn một nửa chia làm 16 đường đi các ngả , có diều tại hạ không biết rõ lắm .

Quân trung Phụng nói :

- Hùng tâm tráng trí của các vị quả nhiên ghê gớm thật .

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Theo nhận xét của công tử thì kế hoạch này của Phương Tú có thể thành công được không ?

- Họ theo kế hoạch hành động không cần cấp bách cứ mưu đồ từ từ thì theo nhận xét của tại hạ có thể thành công được .

- Họ định đến bao giờ mới động thủ ?

- Cái đó tại hạ cũng không biết rõ nếu tại hạ đoán không lầm thì sau khi bắt được thầy trò Lý Hàn Thu mới bắt đầu cư xử .

- Nếu đúng như lời các hạ thì bây giờ bọn tiểu muội tới nơi liệu còn kịp không ?

Hàn kế Tín hỏi lại :

- Cô nương muốn hỏi kịp làm việc gì ?

- Bọn tiểu muội muốn cứu vãn một trường huyết kiếp cho võ lâm thiên hạ .

Hàn kế Tín cười mát nói :

- Theo quan niệm của tại hạ thì không kịp mất rồi , dù cho các vị còn thời giờ rộng rãi cũng đành thúc thủ vô sách .

- Có bao giờ Hàn huynh nghĩ tới kế hoạch để đối phó với vụ này không ?

Hàn kế Tín dương mắt lên đăm đăm nhìn vào mặt Quân trung Phụng thủng thẳng đáp :

- Cô nương hỏi câu này không khỏi khiến cho tại hạ lấy làm kỳ , dù trong bụng tại hạ đã có phương sách cũng chẳng thể trình bày với cô nương được .

- Nếu Hàn huynh hoài bão chính nghĩa trong lòng mà mắt thấy võ lâm thiên hạ sắp lâm vào trường kiếp cũng nhẫn tâm thỏng tay đứng nhìn được ư ?

Hàn kế Tín hơi lộ vẻ ngạc nhiên gã chậm rãi hỏi :

- Chẳng lẽ cô nương muốn cho tại hạ vạch đường phản ứng vụ này ? Hẳn cô nương cũng biết rõ là tại hạ chẳng khi nào đối nghịch với phụ thân cùng bá phụ ?

- Nếu Hàn huynh có năng lực và ôm bầu máu nóng muốn cứu vãn đại kiếp võ lâm thì chẳng lẽ lại không theo gót các vị anh hùng tiền bối đã vì đại nghĩa mà phải trừ diệt thân tình ...

Hàn kế Tín sửng sốt hỏi :

- Cô nương bảo sao ? Đại nghĩa diệt thân ư ?

- Ý tiểu muội chính là thế đó , Hàn huynh thử nghĩ kỹ mà coi con người ta vỏn vẹn sống ở đời có mấy chục năm , vậy gặp cơ hội có thể lưu danh muôn thuở sao không nắm lấy ?

Hàn kế Tín vẻ mặt cực kỳ đau khổ , gã trầm ngâm hồi lâu rồi thở dài nói :

- Cô nương chẳng nên hỏi tại hạ nhiều điều làm chi . Công việc trước mắt của các vị là dẫn tại hạ

đến Phương gia đại viện để trao đổi lấy Lý Hàn Thu , mục đích của các vị là như vậy thì cứ theo đuổi nó . Tại hạ đã nói các vị thành công hay không là còn trông vào sự may rủi , tại hạ chỉ có thể hứa với các vị là dọc đường quyết không có ý trốn chạy .

- Tiểu muội cũng bết Hàn huynh nhất định giúp bọn tiểu muội về chuyện này rồi .

Quân trung Phụng nhìn thẳng vào mặt Hàn công tử nói tiếp :

- Nhưng tiểu muội còn muốn đi xa hơn nữa . Giả tỷ mọi việc đều thuận lợi nghĩa là có thể đổi Hàn huynh với Lý Hàn Thu như vậy , liệu đã đủ vãn hồi trường huyết kiếp cho võ lâm thiên hạ chưa ?

Hàn kế tín nói :

- Cái này khó mà có thể nói quyết được . Có điều theo cảm giác của tại hạ thì e rằng sau khi cứu được Lý Hàn Thu cũng chưa đủ vãn hồi kiếp nạn .

- Nếu thế thì bọn tiểu muội lấy Lý Hàn Thu ra phỏng được ích gì ?

- Dù sao vụ này cũng có thể thành toàn mối tư tình cho các vị .

Quân trung Phụng lạnh lùng nói :

- Hàn huynh muốn nói về mối tư tình gì ?

Hàn kế Tín hỏi móc :

- Các vị bất cứ trường hợp nào dù phải dấn thân vào nơi gian lao nguy hiểm cũng tận tâm kiệt lực giải cứu Lý Hàn Thu . Chẳng lẽ đó đều là vị nổi an nguy của võ lâm thiên hạ ?

Quân trung Phụng tức giận đáp :

- Công tử đừng nói nhăng nói càn , tiểu muội cứu Lý Hàn Thu để tự tay mình giết gã để báo thù cho song thân , vụ này tiểu muội đã nói nhiều lần rồi .

Hàn kế Tín cười lạt đáp :

- Muốn báo thù mà nhất định chính mình ra tay hạ sát mời được sao ?

- Song thân tiểu muội bị thảm tử mấy năm nay mà tấn thảm kịch lúc nào cũng hiện ra trước mắt . Nếu tiểu muội không chính mình hạ sát Lý Hàn Thu thì cam tâm thế nào được ?

- Tại hạ tưởng cô nương đã gặp nhiều cơ hội để chính cô nương ra tay hạ sát Lý Hàn Thu mà sao cô nương lại không chịu động thủ ?

- Lý Hàn Thu còn nhiều việc chưa thu xếp xong nên tiểu muội đã ước hẹn với gã một kỳ hẹn gọi là tử vong ước .

Hàn kế Tín cười rồi hỏi :

- Nếu cô nương dùng tại hạ để đổi Lý Hàn Thu mà thành công thì cô nương phải đợi khi hết kỳ hạn mới động thủ giết gã hay là ra tay ngay ?

- Cái đó ... tiểu muội cũng chưa quyết định phải chờ sau khi gặp gã mới tính toán được .

Đinh Bội đột nhiên nói xen vào :

- Tại hạ xin nói rõ trước , bất luận là ai muốn giết Lý Hàn Thu thì tại hạ cũng phải can thiệp chứ không thể toạ thị điềm nhiên .

Quân trung Phụng hỏi :

- Các hạ muốn cứu gã chăng ?

Đinh Bội đáp :

- Chính thế !

- Xem chừng giữa hai người chúng ta cần phải đem vụ này phân biệt rõ ràng mới xong .

Đinh Bội hỏi :

- Cô nương muốn phân biệt bằng cách nào ?

- Bây giờ trong Phương gia đại viện tất nhiên cuộc phòng vệ rất nghiêm mật , chúng ta phải hợp lực tận tâm đối phó chưa chắc đã thành công . Nếu ai lại theo ý kiến người nấy mà làm hoặc xảy chuyện xích mích thì tất phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa .

Đinh Bội gật đầu đáp :

- Cô nương nói rất có lý .

- Vì thế giữa hai chúng ta hãy biết việc cứu Lý Hàn Thu là mục đích . Muốn thống nhất hành động cần phải có nhân vật đầu não để chỉ huy .

- Miễn sao cứu được Lý Hàn Thu là tại hạ vui lòng tôn cô nương lên làm thủ lãnh .

- Nếu các hạ đã suy cử tiện thiếp lên làm thủ lãnh thì nhất thiết mọi hành động của các hạ phải tuân theo mệnh lệnh của tiện thiếp .

Đinh Bội đáp :

- Được rồi , có diều sau khi cứu được Lý Hàn Thu thì xin cô nương giao gã cho tại hạ .

Quân trug Phụng tủm tỉm cười đáp :

- Biện pháp này không được công bằng .

- Một đằng cô nương định giết y mặt khác tại hạ muốn bảo toàn sinh mạng cho y . Cứu cánh của hai chúng ta trái ngược nhau tại hạ không biết làm thế nào cho công bằng .

- Dĩ nhiên chúng ta phải tìm ra giải pháp cho công bằng .

- Tại hạ nghĩ không ra được biện pháp nào xin cô nương cho chỉ thị .

- Khi chúng ta bắt tay vào việc cứu Lý Hàn Thu , tiện thiếp đã làm thủ lãnh dĩ nhiên mọi cử động của các hạ đều phải nghe mệnh lệnh của tiện thiếp . Như vậy không phải là tiện thiếp coi thường các hạ vì nếu chỉ trông cậy vào võ công để tiến vào Phương gia đại viện thì đừng hòng sống yên lành mà ra thoát . Việc này không thể hành động liều lĩnh ngoài chuyện đấu trí còn phải đấu phép nữa ..

Đinh Bội ngơ ngác hỏi :

- Cô nương có tà pháp chăng ?

- Nếu tại hạ không có chút bản lãnh kỳ dị thì Hàn công tử khi chưa đeo hình cụ khi nào chịu lẽo đẽo đi theo mà không trốn chạy ?

Đinh Bội gật đầu đáp :

- Tại hạ ẫn công nhận là cô nương nói có lý , và nguyện ý tuân theo lệnh cô trong mọi hành động . Điều mà tại hạ muốn hỏi cô nương là sau khi cứu được Lý Hàn Thu thì làm thế nào ?

- Lý Hàn Thu sẽ ở vào trường hợp sở hữu chung của hai người chúng ta . Khi đó chúng ta lại tìm một nơi vắng vẻ để tỷ đấu cho phân thắng bại , người thắng dĩ nhiên là sở hữu chủ của Lý Hàn Thu .

Đinh Bội gật đầu nói :

- Phải rồi , biện pháp này thật là công bằng .

Quân trung Phụng hỏi :

- Các hạ đồng ý rồi chứ ?

- Theo tình hình lúc này thì dường như chỉ có biện pháp đó là dùng được .

Quân trung Phụng đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Hàn kế Tín nói :

- Hàn huynh , ít ra trong lúc này chúng ta kết thành một đoàn . Nhưng việc cứu Lý Hàn Thu cũng phải nhờ Hàn huynh giúp đỡ , vậy chờ khi nào Lý Hàn Thu trở về với bọn tiện thiếp , tiểu muội sẽ kính dâng thuốc giải .

Hàn kế Tín hỏi lại :

- Cô nương đã lừa gạt tại hạ một lần rồi thì lần này tại hạ tin cô nương thế nào được ?

- Lần này tiểu muội xin lập lời trọng thệ :" Nếu tiểu muội còn lừa gạt Hàn huynh nguyện cho đao kiếm phanh thây " .

- Lời thề của cô nương rất độc đủ tỏ cô nương rất quan tâm đến Lý Hàn Thu . Có điều tại hạ chỉ hứa chắc là không phá hoại kế hoạch của các cô , còn việc các vị có cứu được Lý Hàn Thu hay không phải trông vào vận khí may rủi .

- Hàn huynh , từ thuở nhỏ Hàn huynh đã được Phương Tú chăm lo coi sóc . Phương Tú mà thành bá nghiệp võ lâm thì Hàn huynh là người thừa kế duy nhất , mạng sống của Hàn huynh trân quý phi thường . Tiểu muội chắc rằng đến mười mạng Lý Hàn Thu đem đánh đổi lấy một mình Hàn huynh mới vừa vậy việc trao đổi tưởng không gặp điều gì trở ngại .

- Dù Phương bá phụ có may mắn kiềm chế được các môn phái lớn , nhưng chưa chắc lão nhân gia đã được lên ngôi bá chủ ..

Quân trung Phụng đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách cắt đứt lời nói của Hàn công tử , Đinh Bội nghe cô cười chẳng hiểu ra sao lão ngơ ngác nhìn cô rồi hỏi :

- Tại sao cô nương lại bật cười ?

Quân trung Phụng nói :

- Tiện thiếp nói cho các hạ hay là việc giải cứu Lý Hàn Thu có thể thành công rồi .

Hàn kế Tín tủm tỉm cười đáp :

- Cô nương quả nhiên là người thông tuệ phi thường .

Đinh Bội hỏi :

- Sao cô nương lại dám chắc như vậy tại sao vẫn chưa sao hiểu được .

Quân trung Phụng cười đáp :

- Nếu vậy các hạ suy cử tại hạ lên làm thủ lãnh là đúng lắm .

Đinh Bội ngơ ngác hỏi :

- Chuyện này có liên quan gì tới việc cứu Lý Hàn Thu ?

- Sự việc đã rõ lắm rồi dù Phương Tú có chế ngự được các môn phái lớn thì giữa bọn họ với nhau còn xảy ra vụ tranh đấu kịch liệt . Chẳng những chỉ tỷ đấu lực lượng mà còn là cuộc đấu trí rất gay go , xem chừng muốn lên ngôi bá chủ võ lâm còn nhiều trở ngại nên Phương Tú phải cần đến Hàn công tử giúp dùm lo mưu tính kế .

Đinh Bội ồ lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế , quả nhiên các cô thiếu nữ lòng dạ rất tinh tế Quyên cô nương đã thông minh hơn tại hạ rất nhiều nay lại thấy Quân cô nương thặt sáng suốt phi thường , tại hạ thật không bì kịp .

Hàn kế Tín nói :

- Các vị đã bàn luận xong chưa ? Chúng ta đăng trình thôi chứ ?

Quân trung Phụng hỏi :

- Đi ngay đêm nay sao ?

- Hiện giờ thời khắc quý báu hơn cả vàng ngọc , chúng ta phải đi suốt ngày đêm mới được .

- Đã thế để tiểu muội thu xếp rồi thượng lộ ngay .

Mọi người hối hả sắp sửa hành trang để lại một ít tiền để trả khách điếm rồi đang đêm lục tục kéo đi . Khách điếm tuy bị kinh động phải thức giấc nhưng họ thấy bọn này dữ như hung thần nên không dám nói gì . Mấy người rời khỏi khách điếm đi liền một mạch chừng bốn mươi dặm trời mới sáng rõ Hàn kế Tín đột nhiên dừng bước hỏi :

- Các vị định cứ để thế này đến thẳng Kim Lăng hay sao ?

Đinh Bội lạnh lùng đáp :

- Quả nhiên Hàn công tử đã là một vị đại thiếu gia đã quen sung sướng nên mới đi được một quãng đã mệt nhoài rồi .

Quân trung Phụng hiểu ngay là Hàn kế Tín có việc quan trọng chứ không phải vì gã mệt nhọc mà

hỏi vậy , cô liền thủng thẳng hỏi lại :

- Công tử có điều chi chỉ bảo ?

Hàn kế Tín đưa cặp mắt lạnh lùng ngó Đinh Bội rồi đáp :

- Nếu cứ để thế này mà đi thì đừng nói chuyện đến Kim Lăng mà chỉ trưa nay đã bị bọn tai mắt Phương Tú phát giác ra rồi .

- Đã có Hàn huynh cùng đi theo thì dù bọn họ có phát giác ra cũng chẳng dám bạo động .

Hàn kế Tín lắc đầu đáp :

- Bọn chúng không ra mặt nhưng cũng ngấm ngầm ngăn cản , và cho chim bồ câu báo tin . Chúng ta chưa tới Kim Lăng mà Phương gia đại viện đã phát giác thì họ tất giăng lưới sẵn để chờ tóm một mẻ .

Quân trung Phụng cười mát nói :

- Theo ý kiến Hàn huynh thì chúng ta nên làm thế nào , xin Hàn huynh nói cho nghe .

Hàn kế Tín trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Các vị nên cẩn thận một chút , theo ý tại hạ thì chúng ta nên kín đáo nghĩa là cần thay đổi hình dạng khi tới Kim Lăng . Hiện giờ trong Phương gia đại viện trong lúc khẩn trương chuẩn bị đại sự , chúng ta nên nhân lúc họ đang bối rối mà đến thì dù có sơ hở một chút thì họ cũng khó lòng khám phá ra được . Bây giờ nên mướn một cỗ xe mui để tại hạ , cô nương cùng Đinh huynh đây tướng mạo dị dạng ngồi ẩn trong xe đi là khỏi bị người ngoài chú ý .

Quân trung Phụng hỏi :

- Hàn huynh tính như vậy đã được chưa ?

Hàn kế Tín cười lạt đáp :

- Tại hạ nói như vậy tưởng là nói rõ lắm rồi , còn nên làm thế nào thì tuỳ Quân cô nương giải quyết .

Quân trung Phụng quay lại ngó Triệu Vượng , Đoàn Bình nói :

- Các người đi kiếm một cỗ xe mui , chỉ cần muớn một cỗ xe tấm thường để người ta khỏi chú ý .

Hai gã dạ một tiếng rồi trở gót đi ngay , chỉ trong khoảnh khắc Triệu Vượng và Đoàn Bình đã

mướn được một cỗ xe mui đưa về , cỗ xe này quả nhiên bình thường chẳng có chi khác lạ . Quân trung Phụng lại gọi Đoàn Bình tới ghé tai dặn nhỏ một câu , Đoàn Bình vâng lệnh đi ngay :

Hàn kế Tín cất bước lên xe trước , bọn Quân trung Phụng , Đinh Bội , Tần Nhi lục tục bước lên theo . Triệu Vượng buông rèm xe xuống rồi vung roi ruổi xe , cỗ xe mui chạy nhanh về phía trước .

Hàn kế Tín thủng thẳng nói :

- Quân cô nương , các vị chỉ có bấy nhiêu người đi thôi ư ?

Quân trung Phụng hỏi lại :

- Phải chăng Hàn huynh nhận thấy lực lượng của bọn tiểu muội quá bạc nhược ?

- Chắc cô nương còn có người viện trợ .

- Mỗi người trong bọn ta đều lưu lại một chút lực lượng , nếu không phải là lúc khẩn trương tối hậu thì đừng dốc toàn lực ra .

Hàn kế Tín tủm tỉm cười hỏi :

- Quân cô nương , phải chăng bên trên còn có nhân vật cầm đầu ?

- Hàn huynh , phải chăng Hàn huynh cho rằng tiểu muội không đủ tư cách lãnh đạo Thất độc môn ?

- Cô nương nói vậy thì ra bọn người kia đều là thủ hạ phải không .

- Đúng thế , chúng đều là thủ hạ của tiểu muội .

- Bọn họ cũng có tài sử dụng độc vật phải không ?

- Phải rồi , Hàn huynh chẳng lạ gì Thất độc môn của tiểu muội ngoài việc sử dụng độc vật chẳng còn tài năng nào khác .

Hàn kế Tín lại hỏi :

- Cái đó khó nói lắm , tại hạ xem chừng những bọn thuộc hạ của cô nương đều là những nhân vật thành danh trên chốn giang hồ rồi mới được tuyển lựa thu thập vào môn phái . Chính mình họ đã có bản lãnh thủ thân từ trước , có đúng thế không ?

- Hàn huynh , chắc Hàn huynh trông vào hai gã tuỳ tùng bên mình tiểu muội mà đoán vậy .

Hàn kế Tín cười khanh khách nói :

- Sao , tại hạ đoán trật rồi sao ?

- Đúng thế , chắc Hàn huynh hỏi vậy chắc muốn biết rõ tình hình của bọn tiểu muội .

Hàn kế Tín cười mát đáp :

- Cô nương đã có ý đa nghi thì tại hạ không dám hỏi nữa .

Quân trung Phụng cười nói :

- Tiểu muội ư ? Trái lại tiểu muội muốn được nói chuyện với Hàn huynh thật lâu để tiêu diệt thời gian tịch mịch trên quãng đường dài .

- Như vậy cô nương không ngại tại hạ hỏi nhiều quá ư ?

Quân trung Phụng cười mát nói :

- Tiểu muội tin rằng dù mình không nói thì Hàn huynh cũng đã nhìn rõ . Hàn huynh bất tất phải giả vờ ?

- Đã thế thì tại hạ không tiện hỏi nữa .

Gã đảo mắt nhìn Tần Nhi hỏi :

- Tần cô nương , tại hạ có mấy điều chưa rõ muốn thỉnh giáo cô nương được chăng ?

Tần Nhi đáp :

- Công tử cứ kêu tiểu tỳ bằng Tần Nhi là được .

- Tình thế ngày nay không giống như trước nữa , Tần cô nương hiện đứng về phe đối nghịch ngang hàng với tại hạ . Hơn nữa tại hạ còn là tù binh ở dưới thềm dĩ nhiên tại hạ phải giữ lễ mới được .

Tần Nhi thở dài nói :

- Công tử dạy quá lời !

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước sao sau vậy tiểu tỳ vẫn kính phục công tử . Công tử hỏi điều gì tiểu tỳ mà hiểu biết là trả lời điều đó . Vậy công tử muốn hỏi gì xin cứ nói ra .

- Tại hạ muốn hỏi cô nương về chuyện Lý Hàn Thu , không hiểu gã có ma lực gì mà tiếp xúc được

với nhiều thiếu nữ như vậy ? Tại sao cô nào cũng xiêu lòng với gã liều thân cứu gã trong cơn hoạn nạn ?

- Công tử hỏi câu này tiểu tỳ khó mà trả lời được ? Riêng phần tiểu tỳ không thấy có cảm giác gì khác lạ . Vì lẽ Lý tướng công đã cùng tiểu tỳ trải qua nhiều cơn hoạn nạn nên lòng thương cảm nhau và giúp đỡ lẫn nhau là việc bổn phận .

- Hoạn nạn đẻ ra chân tình cái đó cũng có lý , nhưng riêng cô nương đã cùng gã chia sẽ hoạn nạn tại hạ đã biết rồi . Còn các vị như Quyên cô nương và nhất là Quân cô nương thì tình hình lại khác hẳn , nhất định bên trong phải có biệt tình .

Chương 159: Quyên Nhi Lại Xuất Hiện

Quân trung Phụng nói :

- Tiểu muội đã trình bày với Hàn huynh hơn một lần là muốn cứu Hàn Thu để tự tay mình trả thù , nhưng Hàn huynh vẫn không chịu tin lời thì tiểu muội không biết làm cách nào .

Hàn kế Tín tủm tỉm cười nói :

- Tại hạ nghĩ rằng chính cô nương cũng khó lòng tự tin mình được .

Quân trung Phụng ra chiều ngơ ngác cô toan giải thích nhưng đột nhiên ngừng lại không nói nữa . Hàn kế Tín lại đưa mắt nhìn Tần Nhi hỏi :

- Phải chăng cô nương có quan niệm đồng sinh cộng tử với Hàn thu ?

Tần Nhi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp :

- Có thế thật , tiểu muội không biết có một luồng tiềm lực vô hình nào khiến cho mình cảm thấy cần Lý Hàn Thu sống trên thế gian thì tiểu tỳ mới hy vọng tồn tại được .

Hàn kế Tín ngửa mặt lên trời cười nói :

- Thế là phải rồi , lẽ thường hễ mình yêu ai thì muốn cho người ta sống còn thù hận ai thì muốn cho người ta chết . Đạo lý là như vậy .

Quân trung Phụng cất tiếng lạnh lùng đáp :

- Hàn huynh , bọn tiểu muội hy vọng Hàn huynh từ giờ trở đi không nhắc tới chuyện Lý Hàn Thu nữa có phải hay hơn không ?

- Từ đây tới Kim Lăng phải mất một thời gian khá lâu , cô nương tự tin là đủ nhẫn nại ngồi yên không trò chuyện được chăng ?

- Có phải tiểu muội muốn cho Hàn huynh giả câm đâu mà chỉ yêu cầu Hàn huynh đừng nhắc tới chuyện Lý Hàn Thu .

- Theo ý cô nương thì chúng ta nói chuyện gì bây giờ ?

- Ngoại trừ việc Lý Hàn Thu còn chuyện trên trời hay dưới đất hay vạn vật khắp thiên hạ Hàn huynh muốn nói chuyện gì cũng được .

Hàn kế Tín đảo mắt nhìn Đinh Bội hỏi :

- Đinh huynh ! Đinh huynh là sư thúc hay sư huynh Quyên cô nương ?

Đinh Bội hỏi :

- Các hạ muốn hỏi rõ chuyện này không hiểu có dụng ý gì ?

Hàn kế Tín tủm tỉm cười đáp :

- Tại hạ muốn hỏi cho biết chơi mà thôi .

- Nếu thế thì tại hạ cũng chẳng cần nói gì nữa .

Hàn kế Tín lạnh lùng đáp :

- Đó là quyền của các hạ .

Từ thuở nhỏ gã đã được tỳ bộc hầu hạ cho tới ngày khôn lớn . Gã lên tiếng là có trăm người dạ cho từng bị ai khủng khỉnh với mình . Bây giờ vừa mở miệng hỏi Đinh Bội đã bị lão trả lời như bị đấm vào mặt , gã đành nhẫn khí thôn thanh không tiện nổi nóng .

Đinh Bội nhắm mắt lại nói :

- Tại hạ bản tính cũng không thích nói chuyện . Nếu Hàn công tử không muốn đụng vào đanh thì hay hớn hết là có nói với tại hạ .

Hàn kế Tín đáp :

- Được rồi , từ giờ trở đi tại hạ đối với Đinh huynh đành bưng kín miệng bình .

Bánh xe chạy lọc cọc trên đường suốt ngày đêm mọi người đều sợ lỡ hành trình nên chỉ khi nào qua thị trấn mới vào đổi ngựa lại lên đường . Một hôm xe đến Kim Lăng vào buổi giữa trưa Triệu Vượng khẽ hỏi Quân trung Phụng :

- - Thưa cô nương chúng ta đến Kim Lăng rồi có vào khách sạn ngủ trọ không ?

Quân trung Phụng khẽ hỏi Hàn kế Tín :

- Hàn huynh , bây giờ chúng ta vào đâu tạm trú ?

Hàn kế Tín nghĩ đến dọc đường bị bực mình mấy lần không nhịn được cười lạt đáp :

- Đó là việc của các vị tại hạ không tiện chủ trương .

- Hàn huynh đã nhận lời chịu giúp bọn tiểu muội sao bây giờ lại muốn giở quẻ ?

Hàn kế Tín lắc đầu đáp :

- Mấy tên quân sư quạt mo bì sao được với một mình Gia Cát Lượng . Huống chi các vị đều là những nhân vật có thừa mưu trí tại hạ chỉ hứa lời không phá hoại công cuộc của các vị thì dĩ nhiên tại hạ phải nhớ ...

Đinh Bội ngắt lời :

- Hàn công tử ! Nếu bọn tại hạ không có cách gì đem công tử đổi lấy Lý Hàn Thu ra thì các hạ cũng nên biết rằng là hậu quả sẽ ra sao ?

- Tại hạ biết lắm chứ , các vị sẽ giết chết tại hạ .

Đinh Bội lạnh lùng nói :

- Nhưng trước khi chết các hạ còn phải chịu rất nhiều thảm hình .

Hàn kế Tín cười lạt đáp :

- Nếu tại hạ có lòng phản kháng thì hoặc giả các vị còn cơ hội giết tại hạ bằng muốn hành hạ thì e rằng các vị chẳng còn cơ hội nào đâu . Nếu các vị không tin thì cứ thử coi ...

Quân trung Phụng lên tiếng :

- Hà tất phải thử nữa ? Tiểu muội biết Hàn huynh thừa sức nhẫn nại . Có điều Hàn huynh đã hứa lời không phải hoài công cuộc của bọn tiểu muội chẳng lẽ Hàn huynh lại bội tín ư ?

- Dường như Đinh huynh đây không tin được tại hạ .

- Tiểu muội là thủ lĩnh thì nhất định mọi hành động của họ đều phải tuân theo lệnh của tiểu muội , dĩ nhiên câu gì của tiểu muội nói ra mới đáng kể .

Hàn kế Tín cười lạt nói :

- Hai vị đều lấy địa vị chủ nhân ra mà đối đãi với tại hạ , nên tại hạ chẳng biết nghe ai bây giờ .

- Lúc bọn tiểu muội quyết định ai là thủ lĩnh Hàn huynh cũng có mặt tại trường và đã nghe rõ rồi kia mà ?

Cô quay lại ngó Đinh Bội nói :

- Đinh huynh , chúng ta đã có lời đính ước rồi . Đinh huynh có chịu tuân giữ chăng ?

- Dĩ nhiên tại hạ phải tuân giữ .

- Nếu Đinh huynh đã tuân giữ lời ước thì hay hơn hết là đừng nói nữa , nhất thiết phải nghe lời tiện thiếp .

- Được rồi , mọi việc đều do cô nương chủ trương .

Quân trung Phụng hỏi Hàn kế Tín :

- Hàn hynh đã nghe rõ chưa ?

- Tại hạ đã nghe rõ rồi .

- Hàn huynh có chịu giữ lời hứa không ?

Hàn kế Tín ngưng thần một lúc rồi hỏi lại :

- Bây giờ các vị định đến đâu ?

- Cái đó tiểu muội phải hỏi ý kiến Hàn huynh .

Hàn kế Tín lại hỏi lại :

- Cái đó cô nương chủ trương hay tại hạ chủ trương ?

- Dĩ nhiên tiểu muội làm chủ .

- Vì thế tại hạ muốn nghe những lời cao luận của cô nương trước .

- Tiểu muội tưởng nên tìm vào một khách sạn ở nơi vắng vẻ để tạm trú ..

Hàn kế Tín ngắt lời :

- Còn tạm trú làm gì nữa ?

- Tiểu muội tưởng nên tìm vào để nghiên cứu kế hoạch tiến vào Phương gia đại viện .

- Tại hạ e rằng các vị chưa tìm ra được kế hoạch thì những tay cao thủ trong Phương gia đại viện đã đến bao vây khách sạn của các vị rồi ...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta nên biết hững tai mắt của Phương gia đại viện trong thành Kim Lăng không giống như những nơi khác . Các vị vừa dừng xe là lập tức bị theo dõi liền , nhất là tại hạ và Tần cô nương thì rất nhiều người có thể nhận ra .

- Vậy tiểu muội xin thỉnh giáo Hàn huynh .

- Theo ý tại hạ thì không nên dừng ở khách sạn mà nên xông thẳng vào Phương gia đại viện .

Quân trung Phụng hỏi lại :

- Nên xông thẳng vào Phương gia đại viện ư ?

- Đúng thế , cái đó kêu rằng sấm nổ không kịp bưng tai khiến họ không đủ thời giờ để chuẩn bị thì may ra các vị mới có thể thành công được .

Đột nhiên tiếng reo " Báo quân tri " lọt vào tai Tần Nhi động tâm nghĩ thầm :

- Lão giả đui lại xuất hiện .

Bỗng thấy Đinh Bội vén rèm xe vọt ra ngoài , Quân trung Phụng toan đưa tay ngăn trở đã không kịp nữa Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Trong thành Kim Lăng chỗ nào cũng có tai mắt của Phương gia đại viện chẳng hiểu Đinh lão gia chạy ra ngoài làm chi ?

Hàn kế Tín nói :

- Y có mối liên quan với người vừa rao mấy tiếng " báo quân tri " .

Quân trung Phụng trầm giọng nói :

- Triệu Vượng cho xe đi chậm lại để y quay về còn kịp nhảy lên .

Chỉ trong khoảnh khắc quả nhiên Đinh Bội quay lại nhảy tọt lên cỗ xe mui Quân trung Phụng hằn học nói :

- Các hạ đi đâu vậy ? Nếu không muốn tuân mệnh lệnh của bản nhân thì lúc này bỏ đi vẫn còn kịp .

Đinh Bội nói :

- Tại hạ muốn thăm mấy người bạn , bây giờ có việc muốn trình với cô nương .

Quân trung Phụng hỏi :

- Việc gì ?

- Tại hạ có mấy tay viện thủ đã đến Kim Lăng rồi .

- Những ai vậy ?

- Cô nương có nghe tiếng một người vừa đi vừa lắc nhạc đó không ? Vị này cũng là một trong những người đến giúp chúng ta ...

Hàn kế Tín hỏi xen vào :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì Quyên cô nương cũng đã đến Kim Lăng rồi phải không ?

Đinh Bội sửng sốt hỏi lại :

- Sao công tử lại biết thế ?

Hàn kế Tín cười khanh khách nói :

- Hay quá rồi , mọi người đều đã tới đây thì công việc của chúng ta có cơ thành tựu .

- Những mối ân oán của các vị dường như cùng vận mạng giang hồ dính liền vào một mối .

Qân trung Phụng hỏi :

- Công tử nói vậy nghĩa là làm sao ?

- Giản dị lắm , giữa các vị với nhau đã có những ý kiến trái ngược . Cô nương muốn giết Lý Hàn Thu mặt khác Đinh huynh và Tần cô nương lại muốn cứu gã cho bằng được . Giữa các vị xem chừng khó nổi dung hoà ...

Quân trung Phụng ngắt lời :

- Cái đó Hàn huynh bất tất phải quan tâm bọn tiểu muội tự biết có đường giải quyết .

- Thế rồi giữa các vị và tại hạ rõ ràng là thù nghịch nhau mà bây giờ tại hạ lại giúp việc cho các vị . Có đúng thế không ?

- Cái đó là vì tính mạng của các hạ hiện ở trong tay bọn tại hạ , nếu các hạ không muốn chết thì dường như ngoài cách giúp bọn tại hạ không còn đường lối nào khác , huống chi việc các hạ trợ lực chưa hiểu chân hay giả ?

- Tại hạ xem chừng thì dường như các vị chưa tin tưởng tại hạ thì phải ?

Đinh Bội đáp :

- Cái đó là chuyện dĩ nhiên , một khi chúng ta ở vào thế đối nghịch thì chẳng bên nào tin bên nào có dạ thật tình .

- Nhưng nhất cử nhất động của các vị lại phải theo kế hoạch của tại hạ .

Tần Nhi khẽ thở dài nói :

- Đinh lão gia ! Chúng ta bất tất phải nghi ngờ Hàn công tử , y thực lòng giúp đỡ chúng ta đó . Ngay đến chuyện vừa rồi nếu y không thực lòng bảo chúng ta cưỡi thẳng xe đến Phương gia đại viện thì chúng ta tạm trú ở ngoài khách sạn thì dĩ nhiên bị bọn Phương Tú phát giác rồi .

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi nói :

- Nhưng nếu Hàn công tử không bị thần chết uy hiếp thì tại hạ chẳng thể tin là y chịu giúp chúng ta .

Hàn công tử biến đổi sắc mặt lạnh lùng hỏi :

- Đinh huynh tưởng tử thần có thể uy hiếp được tại hạ thật chăng ?

- Cái đó tại hạ cũng không biết . Nhưng tại hạ không sao nghĩ ra được nguyên nhân đã khiến cho các hạ lại viện trợ kẻ thù ...

Hàn kế Tín nói :

- Đinh huynh không hiểu rồi . Như vậy tài trí của Đinh huynh tỏ ra hãy còn chưa đủ , nếu có Quyên cô nương ở đây thì cô biết rõ ngay .

Tần Nhi đột nhiên hỏi xen vào :

- Hàn công tử , công tử còn nhớ đến Quyên cô nương chăng ?

Hàn kế Tín khẽ thở dài nói :

- Hỡi ơi ! Câu chuyện đã qua còn nhắc lại làm chi nữa ...

Gã đưa mắt nhìn Quân trung Phụng hỏi :

- Khi đến Phương gia đại viện cô nương bảo họ hạ cầu xuống rồi đi thẳng vào đại viện . Đồng thời cô đem cuộc sống chết của tại hạ mà uy hiếp họ phải cho diện kiến gia phụ cùng Phương bá phụ .

Quân trung Phụng ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi :

- Đa tạ Hàn huynh có lòng chỉ giáo , nhưng tiểu muội còn mấy chỗ không hiểu muốn đưa ra thỉnh giáo công tử được chăng ?

- Quân cô nương còn chỗ nào chưa hiểu ?

- Trong hai người lệnh tôn và Phương Tú nên cầu kiền một người hay là nên gặp cả hai .

- Nếu gặp được cả hai thì tốt , bằng chỉ gặp được một người thì nên cầu kiến Phương bá phụ hay hơn .

- Nếu qua cầu có người ngăn trở thì chúng ta nên đối phó bằng cách nào ?

- Nếu có thể dùng lời nói thuyết phục đối phương mà họ để các vị qua cầu được là thượng sách . Bằng gặp trường hợp bất đắc dĩ cô nương không nên để lộ chân tướng , nhưng việc vận dụng kỹ xảo này là trông vào tài trí của cô nương .

- Tiểu muội hiểu rồi , đa tạ Hàn huynh .

Cỗ xe mui chuyển hướng nhằm Phương gia đại viện trực chỉ , lúc cỗ xe đi qua một khu rừng rồi đột nhiên dừng lại Bỗng nghe Triệu Vượng cất tiếng quát hỏi :

- Cô nương đứng giữa đường không sợ đụng xe ư ?

Bên ngoài có một thanh âm thiếu nữ vang lên :

- Ta biết rằng ngươi không dám nên mới an tâm đứng đây .

Hàn kế Tín biến sắc khẽ nói :

- Đúng là thanh âm của Quyên cô nương .

Tần Nhi cả mừng :

- Phải rồi , tiểu tỳ cũng nghe rõ là thanh âm của Quyên tỷ tỷ .

Nàng vừa dứt lời bỗng thấy rèm xe lay động một bóng người vọt vào trong xe . Thân pháp của người này cực kỳ mau lẹ , mau lẹ đến nỗi Triệu Vượng chưa kịp ra tay ngăn trở thì người kia đã chuồn được vào trong xe rồi . Quân trung Phụng đảo mắt nhìn ra thì thấy người mới đến mình mặc áo xanh đầu quấn khăn xanh . Cô này mày liễu mắt phượng vai nhỏ lưng thon , dung nhan cực kỳ diễm lệ nhưng vẻ đẹp kiêu hùng chứ không tha thướt . Cô chính là Quyên Nhi . Bỗng cô đưa mắt nhìn Hàn kế

Tín nói :

- Hàn huynh , đã lâu nay chúng ta không được gặp nhau .

- Quyên cô nương thấy tại hạ ở trong tình trạng này chắc lấy làm ngạc nhiên lắm phải không ?

Quyên Nhi mỉm cười nói :

- Hàn huynh , tiểu muội có điều không phải với Hàn huynh .

- Điều chi ?

- Phương gia đại viện đã bố trí mai phục cùng trạm ngầm trên quãng đường này mà tiện thiếp đã ra tay phá huỷ hết rồi .

- Cô nương đã giết nhiều người rồi phải không ?

- Cái đó chúng còn trông vào số phận , phần lớn tiện thiếp chỉ điểm vào ma huyệt của họ mà thôi .

Nàng đảo mắt nhìn Quân trung Phụng hỏi :

- Phải chăng tôn giá là Quân cô nương ?

Quân trung Phụng không trả lời câu hỏi , cô nói :

- Những người trên xe này đều mong cô nương lắm .

- Họ đều là bạn hữu của tiểu muội , bây giờ Quân cô nương bảo họ tiếp tục đánh xe đến Phương gia đại viện .

Quân trung Phụng ồ một tiếng rồi hô :

- Triệu Vượng , chúng ta tiếp tục thượng lộ đi .

Triệu Vượng lại vung roi cho ngựa lại kéo xe đến thẳng Phương gia đại viện . Quyên Nhi nắm tay Tần Nhi ra chiều âu yếm nói :

- Muội muội ! Muội muội chịu bao nhiêu tâm khổ rồi .

Tần Nhi thở phào một cái nói :

- Bây giờ có tỷ tỷ tiểu muội mới vững dạ . Thật tình thì những nổi khổ cực tiểu muội rất coi thường chỉ những nổi lo âu mới làm cho tiểu muội mệt trí .

- Vững dạ điều chi ?

- Tiểu muội chắc rằng có thể cứu được Lý Hàn Thu . Tỷ tỷ tính sao .

- Cái đó khó nói lắm . Hỡi ơi ! Chúng ta đã chịu ơn của y ít nhiều thì phải hết mình tới đâu hay tới đó .

Mấy bữa nay trong bụng Tần Nhi tựa hồ chứa chấp nhiều nỗi lo âu buồn phiền , bây giờ đột nhiên tinh thần nàng được cởi mở nàng long lanh cặp mắt hai hàng lệ tuôn ra . Quyên Nhi nói :

- Muội muội bất tất phải khóc , chỉ cần sao Lý Hàn Thu chưa chết thì mười phần chắc chín là cứu được y . Gia gia cũng đến rồi mà lão nhân gia còn ước hẹn với nhiều người nữa ...

Bỗng Hàn kế Tín cất tiếng ngắt lời :

- Còn ước hẹn với ai nữa ? Bao nhiêu hào kiệt ở hai mặt bắc nam bên sông Đại Giang đều bị Phương bá phụ của tại hạ thu phục hết rồi mà ?

- Đó chẳng qua là những nhân vật tầm thường qua lại giang hồ để tranh danh đoạt lợi , còn những cao nhân chân chính thì chẳng ai muốn chìm đắm vào cuộc tranh danh đoạt lợi trên chốn giang hồ .

- Bọn họ đã không muốn dính líu vào cuộc phân tranh võ lâm mà sao lại tiếp nhận lời mời của nội tổ cô nương ?

- Cái đó có nguyên nhân những người này tuy không ham danh lợi nhưng biết phân biệt phải trái , họ thấy võ lâm sắp sa vào cơn nguy biến không nỡ điềm nhiên toạ thị ngoài ra còn có mấy vị là bạn thân của gia gia tiện thiếp . Gia gia đứng lên thỉnh cầu dĩ nhiên họ chẳng thể từ chối mà không viện trợ .

Hàn kế Tín lại hỏi :

- Nếu vậy thì lệnh tổ đã mời những cao nhân mà võ lâm ít khi được gặp phải không ?

- Đúng thế , bọn họ ít khi qua lại trên chốn giang hồ .

Hàn kế Tín máy môi dường như muốn nói gì nhưng không hiểu tại sao gã không nói nữa . Quyên Nhi khẽ thở dài nói tiếp :

- Tiểu muội ở Phương phủ một thời gian nên hiểu được một ít về hành động của Phương viện chúa . Kể từ tài trí võ công cứ thực tình mà nói thì lão chẳng lấy gì làm cao minh cho lắm , nhưng về thủ đoạn thu phục lòng người lão quả là một tay đánh sợ , không biết đến bao nhiêu cao thủ võ lâm cam tâm để lão sử dụng .

Hàn kế Tín nhăn nhó cười nói :

- Tại hạ tưởng cô nương cũng biết rõ cuộc đại biến trong giang hồ này ngoài gia phụ và Phương bá phụ còn một nhân vật đứng sau màn để giật dây .

Quyên Nhi đáp :

- Tiểu muội biết rồi , nhưng nếu nhân vật đó không được Giang Nam song hiệp tận tâm giúp đỡ thì khó mà nổi thanh thế được như ngày nay .

Hàn kế Tín đưa mắt ngó Quân trung Phụng nói ?

- Xin cô nương điểm vào á huyệt của tại hạ đi .

- Để làm gì ?

- Các vị có nhiều viện thủ tới nơi rồi , dường như không còn vấn đề gì cần hỏi tại hạ nữa .

- Có phải Hàn huynh rất bất mãn về hành vi của lệnh tôn cùng lệnh Phương bá phụ nhưng không muốn mang tiếng là người bất hiếu ?

- Bất luận cô nương hiểu thế nào cũng được , tại hạ chỉ mong cô nương điểm vào á huyệt của tại hạ mà thôi

Quân trung Phụng nói :

- Tiểu muội xin thành toàn điều đó cho Hàn huynh .

Đoạn cô giơ tay điểm lẹ vào á huyệt của Hàn kế Tín . Quyên Nhi nói :

- Khoan đã !

Nàng vươn tay ra ngăn Quân trung Phụng lại .

Chương 160: Cỗ Xe Mui Vào Lọt Phương Gia

Hàn kế Tín biến sắc hỏi :

- Quyên cô nương còn có ý gì nữa ?

Quyên Nhi mỉm cười hỏi Quân trung Phụng :

- Quân cô nương ! Cô nương giao Hàn công tử cho tiểu muội được không ?

Quân trung Phụng nhớ tới ơn cứu viện của Quyên Nhi ngày trước liền đáp :

- Được lắm ! Nhưng tiểu muội mong rằng Quyên cô nương nhớ kỹ một điều .

- Điều gì ?

- Ngày trước tiểu muội nhờ ơn cô nương cứu trợ . Vậy nay tiểu muội giao Hàn công tử lại cho cô là giữa chúng ta xong nợ rồi không còn ơn oán gì nữa .

- Hay lắm ! Quân cô nương đã thanh minh như vậy tiểu muội cũng rất lấy làm cảm ơn .

Hàn kế Tín đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn Quyên Nhi hỏi :

- Cô nương đối với tại hạ vậy có ý gì ?

Quyên Nhi thở dài đáp :

- Công tử đi đi thôi , bây giờ đi ngay vẫn hãy còn kịp đó .

Hàn kế Tín cười khanh khách hỏi :

- Cô nương muốn tại hạ đi đâu bây giờ ?

- Thiên hạ bao la bát ngát thiếu gì chỗ cho công tử yên thân ? Vậy công tử còn dấn mình vào biển trầm luân đầy tội ác làm chi ?

Quân trung Phụng nói :

- Người y trúng chất kịch độc chưa uống thuốc giải mà đã rời khỏi nơi đây thì nhất định phải chết .

Quyên Nhi hỏi :

- Quân cô nương có đem thuốc giải trong người không ?

- Tiểu muội có đem theo trong người .

- Chẳng hiểu Quân cô nương có thể cho tiểu muội một viên được chăng ?

- Nếu cô nương muốn giải cứu Hàn công tử thì tiểu muội e rằng một viên không đủ .

- Vậy phải cần mấy viên ?

- Phải hai viên mới được .

- Nếu vậy xin Quân cô nương rộng cho hai viên .

Quân trung Phụng lấy hai viên thuốc giải gíao cho Quyên Nhi , Quyên Nhi đón lấy thuốc rồi cười nói :

- Hàn huynh ! Hàn huynh không thể phế bỏ chính nghĩa mặt khác Hàn huynh cũng không nên mang tiếng bất hiếu vì vậy mà tiểu muội nhận thấy nếu để Hàn huynh ngồi lại trong xe thì có điều bất tiện .

Hàn kế Tín đón lấy thuốc giải khẽ nói :

- Có phải cô nương là Du Quyên không ?

Quyên Nhi cười nói :

- Ở giữa còn thêm chữ Tiểu , xin công tử bảo trọng tiểu muội không đưa chân nữa .

- Không dám phiền cô nương tại hạ đi đây .

Rồi gã tung mình nhảy xuống xe dông tuốt , Đinh Bội thấy Hàn kế Tín nhảy xuống xe rồi liền chau mày hỏi :

- Ai cũng nói Hàn công tử là một nhân vật lỗi lạc tài ba hơn người . Vậy mà cô nương thả gã chạy đi thì có khác nào thả hổ về rừng ?

Quyên Nhi nói :

- Gã chẳng may sinh vào cửa Hàn Đào . Nếu chúng ta vào Phương gia đại viện may mà chiếm được ưu thế thì khi nào gã chịu thõng tay đứng nhìn người thân bị tru lục . Như vậy há chẳng khiến cho bọn ta phải hứng chịu thêm một cường địch ?

Đinh Bội nói :

- Chữ rằng gần mực thì đen . Gã là người bản tính thiện lương nhưng chịu ảnh hưởng của Hàn Đào , Phương Tú cũng biến thành người tồi bại .

Tần Nhi nói :

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì quả thực Hàn công tử đã biến tính rồi , có điều gã chưa biết đến một trình độ như Phương Tú mà thôi .

Quyên Nhi cười nói :

- Bất luận gã là người thế nào nhưng cứ để gã lánh xa trường chiến đấu này là có lợi cho chúng ta chứ không có hại .

Quân trung Phụng lạnh lùng nói :

- Tiểu muội e rằng Quyên cô nương còn quên một điều .

Quyên Nhi hỏi :

- Điều chi ?

- Chúng ta đem Hàn công tử đi vì mục đích để trao đổi lấy Lý Hàn Thu , bây giờ cô nương thả gã rồi tiểu muội nghĩ không ra còn có người nào để tính cuộc trao đổi .

- Bây giờ chúng ta không tính cuộc trao đổi mà tìm biện pháp khác để cứu Lý Hàn Thu .

Tần Nhi hỏi :

- Dường như trong lòng Du cô nương đã có kế hoạch sẵng sàng rồi thì phải ?

- Chúng ta hãy hết sức mà làm .

Mấy người còn đang nói chuyện thì cỗ xe mui đã chạy tới Phương gia đại viện . Trên mặt bức tường vây bóng người lố nhố dường như rất đông . Quyên Nhi ra lệnh :

- Kêu họ bỏ cầu xuống !

Triệu Vượng dạ một tiếng rồi hô to :

- Thả cầu xuống cho mau !

Người trên tường hỏi lại :

- Ai ?

Quyên Nhi khẽ bảo :

- Ngươi bảo họ có đại giá ba vị phu nhân ở Tử Vi cung giáng lâm .

Triệu Vượng quát mắng :

- Những tên nô tỳ đui mắt kia ! Đại giá của ba vị phu nhân ở Tử Vi cung tới nơi mà các người không trông thấy sao ?

Quyên Nhi khẽ nói :

- Quân cô nương , vị thủ hạ này của cô nương hay lắm .

Bỗng nghe thanh âm phía đối diện lạnh lùng đáp lại :

- Dù là ba vị phu nhân cũng phải mở rèm xe cho kiểm tra rồi mới tiến vào được .

Quyên Nhi khẽ nói :

- Bảo họ hạ cầu xuống cho chúng ta qua rồi sẽ kiểm tra cũng chưa muộn .

Triệu Vượng lớn tiếng quát :

- Dù các ngươi có muốn kiểm tra hay làm gì thì cũng phải hạ cầu cho bọn ta qua rồi hãy kiểm tra .

Tiếng gã dõng dạc làm cho bọn người trên tường như có vẻ sợ hãi , chúng ngẫm nghĩ một chút rồi hạ cầu xuống . Quyên Nhi khẽ nói :

- Qua cầu rồi thì đừng để chúng ngăn trở mà cứ xông thẳng vào Phương gia đại viện , khu viện có một khu quảng trường rất rộng . Mé hữu quảng trường này có một khu nhà ngói các ngươi cho xe dừng lại trước khu nhà đó .

Triệu Vượng một mặt ruỗi xe lên cầu một mặt khẽ hỏi :

- Bọn chúng đông lắm e rằng chúng ta khó mà xông vào được .

Quyên Nhi khẽ bảo :

- Ngươi cứ việc ruỗi xe tiến về phía trước còn ngoài ra đã có người khác lo .

Triệu Vượng nghe nói phấn khởi tinh thần ruổi xe qua cầu , xe từ từ tới đầu cầu bên kia thì hai cánh cổng lớn cũng từ từ mở ra . Phía trong cổng là bốn đại hán thân thể to lớn tay cầm trường thương đứng sắp hàng để chặn đường cỗ xe đi , hiển nhiên đối phương đã có đề phòng sợ cỗ xe xông thẳng vào trong .

Một người khác vào hạng trung niên mình mặc áo trường bào tay cầm trường kiếm đầu đội phương quân ở mé hữu từ từ tiến ra . Hắn chính là quản sự trong Phương gia phủ , hắn nhìn Triệu Vượng nói :

- Này ông bạn , hãy mở rèm xe cho tại hạ coi .

Triệu Vượng chuyển động mục quang phát gíac ra ngoài tên quản sự mặc áo trường bào và bốn tên đại hán đứng ở trước mặt , hai bên còn có tám đại hán ôm quỷ đầu đao sống dày . Tám người này thân mặc võ phục màu đen hai mắt chiếu ra những tia sáng lấp loáng hiển nhiên chúng đều là những nhân vật nội lực cao thâm .

Bỗng nghe phía trong rèm xe có một thanh âm trong trẻo của phụ nữ vang lên :

- Kẻ nào vô lễ thế ? Các ngươi vào bảo Phương viện chúa ra hội kiến với ta .

Tên quản sự mặc trường bào nghe thanh âm phụ nữ không khỏi nửa tin nửa ngờ , hắn nghiêng mình thi lễ nói :

- Tại hạ là nhị quản sự ở Phương gia đại viện , hiện viện chúa đang bận tiếp khách trong sảnh đường không thể thân hành ra ngoài nghênh tiếp phu nhân , mong phu nhân rộng lòng tha thứ .

Triệu Vượng vung cây xà đầu tiên lớn tiếng quát :

- Các ngươi còn muốn kiểm tra nữa hay thôi ? Nếu không kiểm tra thì tránh đường cho xe đi .

Quản sự đáp :

- Tệ viện chúa đã có lệnh bất luận là ai muốn vào Phương gia đại viện cũng phải tra xét .

Quyên Nhi tay nắm đốc kiếm chuẩn bị sẵn sàng nàng trầm giọng nói :

- Gã này vô lễ quất cho gã một roi đi .

Triệu Vượng vung cây trường tiên quất xuống gã quản sự mặc trường bào , quản sự giơ tay lên nắm lấy đầu roi lớn tiếng :

- Phương gia đại viện há phải nơi để ngươi đến lộng hành .

Đồng thời gã quét ngang thanh trường kiếm chém tới , thanh trường kiếm của tên quản sự chưa quét tới Triệu Vượng thì trong xe đã có ánh sáng loé lên một cái rồi xe chạy lướt đi ngay . Bỗng nghe tiếng rú thê thảm , tên quản sự mặc trường bào đột nhiên té lăn xuống đất chết liền , tay cầm trường kiếm của hắn đã bị chặt cụt . Kiếm chiêu này cực kỳ mau lẹ , mau đến nỗi bọn đại hán cầm quỷ đầu đao đứng hai bên mà không nhìn rõ tên quản sự này bị giết cách nào ?

Triệu Vượng vung cây trường tiên lách cách quét vào trước mặt bốn tên đại hán cản đường . Thực ra cử động của gã chậm mất một chút trong cỗ xe mui đã có mấy tia sáng vọt ra trước , bốn tên đại hán cầm trường thương cản đường đều ngã lăn ra đất . Lúc này hai đại hán trong bọn cầm quỷ đầu đao đã cảnh giác vung binh khí chém tới cỗ xe .Hai bên đều có kiếm quang lấp loáng đưa ra gạt những binh khí , Triệu Vượng dùng trường kiếm hất hai xác chết ở giữa đường sang một bên , cỗ xe mui lướt đi chạy thẳng vào Phương gia đại viện . Mấy bữa liền Triệu Vượng ruổi xe đã thành thuộc , chỉ trong chớp mắt cỗ xe lướt về mé khu đất trống để đến trước dãy nhà ngói Triệu Vượng liền cho xe xông thẳng vào . Tần Nhi mở góc rèm xe lên ngó một lát rồi nói :

- Quyên thư thư , dãy nhà ngói là chỗ ở của bọn giáo sư trong Phương gia đại viện ...

Quyên Nhi nói :

- Ta đã biết rồi , bây giờ chúng mình vào đây để tiếp ứng bọn họ .

Tần Nhi hỏi :

- Sao ? Bọn họ là thuôc hạ của sư thư hay sao ?

- Chúng ta đã thuyết phục được phần lớn mà để cho Lôi Phi lãnh đạo , nhưng trong bọn này còn có mấy tay cao thủ chưa chịu quy thuận , cần phải trừ khử bọn chúng mới xong .

Quân trung Phụng nói :

- Té ra Du cô nương đã bố trí phục binh trong Phương gia đại viện rồi ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiểu muội làm gì có đủ tài như vậy , đây là nhờ cao nhân giúp đỡ .

Mấy gười còn đang nói chuyện thì cỗ xe đã vào tới mấy chỗ hà ngói ở góc bên phải khu đất rộng . Trong quảng trường tuy có nhiều người , nhưng cỗ xe đi lẹ quá mà quảng trường lại rất rộng bọn họ đứng cách xa chưa kịp ra tay ngăn trở thì cỗ xe đã tới trước dãy nhà ngói .Du Tiểu Quyên bước xuống xe lớn tiếng hô :

- Bát Phương Vũ hội Kim Lăng .

Nghĩa là : gió mưa tám mặt hội Kim Lăng . Trong nhà có tiếng gười đáp lại :

- Nhất luân minh nguyệt chiếu cửu châu .

Nghĩa là : vầng trăng soi tỏ khắp chín châu . Tiếp theo tiếng gươm đao đụng nhau chát chúa , hai cánh cửa gỗ đột nhiên mở rộng Lôi Phi tay cầm đơn đao nhảy vọt ra . Du Tiểu Quyên khẽ hỏi :

- Lôi huynh , hiện tình ra sao ?

Lôi Phi đáp :

- Phần lớn các võ sĩ đều hiểu nghĩa lớn , bọn họ được cô nương cho uống rồi linh đan khôi phục thần trí lại bỏ chỗ tối theo chỗ sáng . Nhưng trong bọn này có bốn năm người chưa quên được cái ơn nhỏ nhặt của Phương Tú , chúng cam tâm làm chó săn cho hắn nhưng bọn chúng đều bị vây đánh . Cứ tình hình trước mắt mà đoán thì chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà nữa là bình định xong .

- Có cần bọn tiểu muội ra tay trợ giúp nữa không ?

- Cái đó không cần nữa .

Y liếc mắt nhìn cỗ xe hỏi :

- Có bao nhiêu người đi với cô nương ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Trong xe này mới có ba bốn người .

Lôi Phi sửng sốt hỏi :

- Du tiền bối chưa đến hay sao ?

- Gia gia tiểu muội đã đến trước rồi nhưng lão nhân gia không nói rõ cách trà trộn bằng cách nào ?

Nàng tủm tỉm cười nói tiếp :

- Tiểu muội nghĩ rằng thế nào lão nhân gia cũng xuất hiện kịp thời .

Rèm xe lay động Quân trung Phụng và Tần Nhi theo nhau nhảy xuống . Tần Nhi vừa thấy Lôi Phi liền hỏi :

- Lôi đại ca , đại ca có thấy Lý Hàn Thu không ?

Tấm lòng tha thiết của nàng đối với chàng đã lộ ra lời nói . Lôi Phi nói :

- Y bị giam trong nội viện , ngoài Phương Tú ít người biết tới .

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói :

- Gia gia tiểu muội bảo đã sắp đặt đủ nhân sự về việc kháng địch , tiểu muội chỉ cần phụ trách công cuộc cứu người ...

Lôi Phi hỏi :

- Có phải cứu Lý Hàn Thu không ?

- Y đã có ơn cứu gia gia tiểu muội lẽ náo lại không báo đáp .

Bỗng nghe có mấy tiếng rú vang lên ! Hiển nhiên đã có người bị thương về cuộc chiến đấu kịch liệt ở trong nhà . Lôi Phi liếc mắt vào trong nhà khẽ nói :

- Trong nội viện họ bố trí cơ quan trùng điệp , chúng ta khó mà tiến vào được .

Du Tiểu Quyên nói :

- Tiểu muội cũng biết công cuộc này rất nguy hiểm gian lao nhưng chúng ta không mạo hiểm không xong . Lôi huynh ở đây có khá nhiều người rồi vậy Lôi huynh tìm cách khống chế khu quãng trường này và khu cổng viện không cần phải nhiều người chỉ năm ba tên là đủ .

Tần Nhi nói :

- Những cơ quan trong nội viện tiểu muội biết được ít nhiều , dĩ nhiên tiểu muội cần đi để dẫn đường .

Quân trung Phụng nói theo :

- Mục đích tiểu muội vào đây là để cứu Lý Hàn Thu vậy tiểu muội cần vào lắm .

Đinh Bội nói :

- Lý Hàn Thu cùng tại hạ đã kết nghĩa chi lan thế nào tại hạ cũng phải theo y .

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bọn tiểu muội ba người đều là đàn bà đi với nhau cũng đủ , xin Đinh huynh ở lại đây để giúp Lôi huynh một tay .

Đinh Bội gập gừng :

- Cái đó ... cái đó ..

Du Tiểu Quyên mỉm cười nói :

- Nếu nói về phải chiến đấu kịch liệt và nguy hiểm thì ở ngoài viện e rằng còn gay go hơn trong nội viện nhiều ..

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Hơn nữa bọn tiểu muội ba người đều là đàn bà cả mà thêm một người đàn ông vào thì hành động có điều bất tiện .

Đinh Bội nói :

- Tại hạ ở ngoại viện cũng được nhưng xin cô nương ưng cho một điều kiện .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Điều kiện gì ?

- Cô nương phải bảo vệ cho Lý Hàn Thu được an toàn đừng để y bị tổn thương .

- Cái đó Đinh huynh bất tất phải dặn dò , tiện thiếp dĩ nhiên hết sức giữ cho y được an toàn .

Đinh Bội vẫy tay nói :

- Vậy là được , xin các vị đi đi .

Du Tiểu Quyên bảo Tần Nhi :

- Tiểu muội muội ! Muội muội đã quen thuộc hình thế cùng đường lối trong Phương gia viện , vậy xin muội muội đi trước để dẫn đường .

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội xin tuân lệnh .

Đoạn nàng trở gót đi trước . Đinh Bội thấy ba nàng đã đi xa rồi mới quay lại bảo Lôi Phi :

- Trong nhà còn mấy tên không chịu nghe lời Lôi huynh vậy để tiểu đệ vào thu thập chúng .

- Đinh huynh bất tất phải động thủ nữa bọn chúng đã không còn đủ sức để phản kháng .

Hai người còn đang nói chuyện lại nghe một tiếng rú thê thảm vọng ra , tiếp theo tiếng binh khí đụng nhau cũng ngưng bặt . Lôi Phi nói :

- Thế là bọn chúng đã hoàn toàn bị hạ sát rồi .

Đinh Bội đảo mắt nhìn không trường một lượt rồi nói :

- Lôi huynh đã kéo bọn họ trở về chính nghĩa được khá nhiều người rồi nhỉ ?

- Đại khái hơn hai chục vị .

- Bây giờ còn thêm Triệu Vượng và tiểu đệ nữa , vậy chúng ta có đủ lực lượng khả dĩ dộng thủ được với họ một trận .

- Vì cuộc biến xảy ra từ trong tay áo nên tin này chưa lọt đến tai Phương Tú . Nhưng chỉ trong khoảnh khắc là có thể xảy ra một trường chiến đấu khốc liệt , vậy chúng ta hãy tìm một nơi hiểm yếu để chống cự ngõ hầu giảm bớt số thương vong .

Đinh Bội lại đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Tiểu đệ thiết tưởng chúng ta nên chia làm hai toán . Lôi huynh cùng tiểu đệ mỗi người cầm đầu một toán để gây thành thế ỷ dốc viện trợ lẫn nhau trong khi gặp nguy cấp . Chẳng hiểu Lôi huynh có đồng ý không ?

- Kế ấy rất thần diệu tiểu đệ xin theo lời Đinh huynh .

Hai người bàn định mưu kế xong đâu đấy rồi lập tức phân chia lực lượng .

Nhắc lại Tần Nhi dẫn bọn Quân trung Phụng tiến vào nội thất thì thấy cổng đóng chặt mà không thấy một bóng người nào canh giữ . Phương Tú kiến trúc toà viện này rất kỳ dị , ngoài dãy nhà mà bọn hộ viện giáo sư trú ngụ mà bọn Lôi Phi vừa chiếm giữ , còn ngoài ra là nhiều phòng xá liên tiếp nhau chẳng khác gì một toà cổ thành .

Tần Nhi đưa mắt nhìn cánh cổng khẽ nói :

- Trong nội trạch đã được tin rồi , dĩ nhiên bọn họ đề phòng nghiêm mật .

Tần Nhi lại nói tiếp :

- Cánh cổng này rất kiên cố e rằng khó mà phá được để tiến vào .

Quân trung Phụng nói :

- Vậy bây giờ chúng ta phải phóng hoả đốt cổng hay sao ?

- Cánh cổng này dày lắm có đốt lửa thì cũng lâu lắm mới cháy được .

- Ngoài cách đó tiểu muội không hiểu cô nương còn cách nào để làm nữa không ?

Du Tiểu Quyên đột nhiên tiến lại xoay tay rút trường kiếm nói :

- Để tiểu muội thử coi có chém bể được hai cánh cổng gỗ này không ?

Tần Nhi nói :

- Cánh cửa này dày lắm , tiểu muội e rằng bảo kiếm của tỷ tỷ sẽ mẻ mà không phá được .

- Thì cứ thử xem sao .

Nàng liền cắm thanh kiếm vào khe hai cah1 cổng ngấm ngầm vận nội lực ra cánh tay rồi bổ mạnh xuống . Hiện nay nội lực nàng tinh tiến rất nhiều , thanh kiếm vừa loé ánh hào quang then cổng bị chặt đứt và hai cánh cổng hé mở . Tần Nhi phóng cước đá vào cánh cổng để mở rộng thêm ra rồi khẽ nói :

- Thư thư ! Mới ít ngày không được gặp mà nay nội công của thư thư đã tiến tới trình độ kinh người .

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười nói :

- Cái đó chẳng qua là tiểu muội gặp may mà được chứ có chi đáng kể .

Tần Nhi nghiêng mình bước vào nói :

- Trong đường hẻm này họ bố trí cơ quan trùng điệp , chúng ta nên đi cách quãng chứ đừng đi sát liền vào nhau để đề phòng bất trắc .

Rồi nàng tiến về phía trước Du Tiểu Quyên đi giữa Quân trung Phụng đi sau cùng . Tần Nhi bước qua cửa gỗ rồi nàng chú ý nhìn vào thì thấy đường hẻm rất dài không có một bóng người . Du Tiểu Quyên khẽ hỏi :

- Tần muội muội ! Muội muội có biết trong đường hẻm này cơ quan mai phục đặt ở chỗ nào không ?

- Tiểu muội đang coi đây , chỗ đặt cơ quan phát động trong đường hẻm này khó mà tìm ra được .

Chương 161: Chân Tướng Giang Nam Song Hiệp Bị Bại Lộ

Du Tiểu Quyên nói :

- Bây giờ ta đi trước coi cơ quan phát động còn tiểu muội đi sau kiểm tra .

- Biện pháp này tuy rất hay nhưng như vậy thì tỷ tỷ mạo hiểm quá .

- Dù mạo hiểm cũng đành phải làm chứ không còn cách nào khác được .

Nàng ngấm ngầm đề khí rất nhẹ cẩn thận tiến về phía trước , nàng trông lên vách thì thấy màu sắc chỗ nào cũng giống nhau không tìm ra được chỗ nào khác lạ . Du Tiểu Quyên đi chừng được năm bước bỗng nghe đánh sầm một tiếng cánh cổng vừa đang mở rộng đột nhiên đóng lại đường hẻm biến thành tối đen như mực . Quyên Nhi dừng bước khẽ nói :

- Chúng ta vẫn phải giữ cách khoảng chứ đừng đi sát nhau .

Nàng vừa dứt lời đột nhiên hai tiếng véo véo rít lên đột nhiên vọt tới Du Tiểu Quyên vội vung kiếm lên gạt . Ánh hàn quang loé lên thì đã nghe những tiếng leng keng vang lên một hồi , mấy mũi trường tiêu bắn tới đều bị bảo kiếm của Du Tiểu Quyên gạt rớt . Tần Nhi kh4 la lên :

- Tỷ tỷ có việc gì không ?

- Ta không sao hết .

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Sau loạt tên này không hiểu còn ám khí bắn tới nữa không ?

- Theo chỗ tiểu muội biết thì sau loạt tên này còn có một loạt độc châm rất là nguy hiểm !

Du Tiểu Quyên ủa lên một tiếng rồi hỏi :

- Loạt độc châm này phát ra cùng một lúc hay là bắn tới không liên tục .

- Dường như chia làm ba đợt , mỗi đợt đều có đến hàng trăm mũi

. Sau đợt thứ nhất ngừng lại một chút rồi đợt thứ hai mới được bắn ra ..

- Muội muội có biết thời gian dừng lại phỏng độ bao lâu không ?

- Thời gian này không lâu lắm đó là nói đến tên tự động , nhưng nếu có người điều động hay khống chế thì tình hình này lại khác đi .

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Muội muội ! Muội muội có đem theo bật lửa không ?

Quân trung Phụng đáp ngay :

- Tiểu muội có đây .

- Phiền cô nương đốt mồi lên coi .

Du Tiểu Quyên vừa dứt lời ánh lửa đã sáng loà Quân trung Phụng giơ cao mồi lửa lên hỏi :

- Dùng lửa để làm gì ?

Du Tiểu Quyên đón lấy mồi lửa đáp :

- Tiểu muội nghĩ rằng tại đường hẻm này tất có người ẩn nấp trong bóng tối để điều động cơ quan , nếu chúng ta đem tấm thân bằng da bằng thịt mà đối phó với cơ quan của họ thì tất bị thất bại .

Tần Nhi nói :

- Du tỷ tỷ nói vậy chẳng lẽ chúng ta phải rút lui hay sao ?

- Trước khi tới đây đã chuẩn bị mang theo nhiều hoả dược để phòng khi cần đến có thể phóng hoả đốt viện ..

Tần Nhi ngắt lời :

- Toà nhà này kiến trúc rất kiên cố xây bằng gạch đá tiểu muội e rằng dùng hoả công khó có hiệu quả được .

- Ta đã nghĩ tới điều đó , vì vậy chúng ta phải tiến vào nữa mới được , hai vị hãy lùi lại để ta tung hoả dược ra .

Bỗng nghe trong bóng tối có thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Dừng tay !

Du Tiểu Quyên tay trái cầm mồi lửa tay phải cầm kiếm để trước ngực thủ thế rồi nói :

- Ai đó ?

Trong bóng tối có người đáp lại :

- Lão phu là Phương Tú .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Té ra là Phương viện chúa , thế thì hay lắm ! Không hiểu Phương chúa có thể xuất hiện cho tiểu nữ tham kiến được chăng ?

Bỗng nghe một hồi lách cách vang lên trong vách nứt ra một cửa kín , Phương Tú từ từ bước ra cặp mắt chiếu ra những tia sáng lạnh lẽo nhìn Quyên Nhi và Tần Nhi nói :

- Không ngờ ta đây lại bị mấy tên nha đầu trong Phương phủ làm khó dễ với mình .

Du Tiểu Quyên cười nói :

- Những người cùng ở trong Phương phủ cộng sự với Phương viện chúa bất luận là nam hay nữ đều chia làm hai phe , một là những kẻ trung thành với viện chúa thì theo hùa làm chuyện tàn ác còn một phe là đối nghịch với viện chúa đó .

Phương Tí đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Tại sao họ lại biến thành kẻ thù nghịch ?

- Vì họ có ở trong Phương gia đại viện mới nhìn rõ được hành động tàn ác của viện chúa .

- Con nha đầu lớn mật kia ! Ngươi dám sỉ mạ vào mặt lão phu ư ?

Du Tiểu Quyên vẻ mặt nghiêm trang xẳng giọng nói :

- Đã muốn trừ hoạ cho võ lâm thì dù giết viện chúa cũng được . Há phải xỉ mạ mà thôi ?

Quân trung Phụng đã hỏi xen vào :

- Phương Tú ! Lão có biết ta là ai không ?

- Ta biết rồi , ngươi là con gái của Quân thiên Phụng .

- Giang Nam song hiệp các ngươi nguyên là hung thủ sát hại Lý Thanh Trần , vậy mà không tự nhận lỗi lại gieo vạ cho tiên phụ ta là nghĩa làm sao ?

Phương Tú mỉm cười đáp :

- Con Lý Thanh Trần là Lý Hàn Thu đã bị giam cầm trong mật thất , ta muốn hạ sát gã lúc nào là nên lúc ấy . Bây giờ cô nương mới hạch lão phu về chuyện Lý Thanh Trần bị sát hại há chẳng quá muộn rồi ư ?

- Bất luận là Lý Hàn Thu còn sống hay chết ta cũng phải hỏi chuyện này cho rõ .

Phương Tú nói :

- Dù bây giờ ta có nói thật với cô nương cũng không sao . Lệnh tôn cùng bọn Trương Tử Thanh , Huỳnh Thiếu Đường gọi chung là Giang Hồ Ngũ Ác đều vâng mệnh lệnh lão phu mà hành động . Những người bị gia hại nào phải một mình Lý Thanh Trần ngoài ra còn biết bao người khác . Nhưng bọn Giang Hồ Ngũ Ác lại bội tín với ta nuốt trửng bao nhiêu vàng bạc châu báu , dù cho Lý Hàn Thu không giết lệnh tôn thì chính lão phu cũng không chịu buông tha cho họ .

- Bọn họ đều bị giết hết rồi ư ?

- Trừ cô ra toàn gia họ đều bị tiêu diệt .

Quân trung Phụng nghiến răng ken két lặng thinh không nói gì nữa . Phương Tú đảo mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Nội tổ của cô nương đã rút lui khỏi võ lâm nay không hiểu tại sao lại len lỏi vào giòng nước đục trên chốn giang hồ ?

- Các vị bề ngoài nổi tiếng nghĩa hiệp mà bề trong lại ăn cướp tiền tài của thiên hạ về làm giàu , như vậy còn chưa đủ thoả mãn lòng ham muốn mà rửa tay gác kiếm nay lại mưu đồ làm bá chủ võ lâm ..

Phương Tú cười lạt đáp :

- Hiện nay thế lớn đã ổn định dù cho lệnh tổ là Nam Thiên Nhất Công có thân hành tới đây cũng chẳng thể vãn hồi đại cục được nữa .

- Bất luận tình hình thế nào thì bọn tiểu nữ cũng tận tâm kiệt lực xả thân không kể đến chuyện thành hay bại .

Phương Tú cười lạt nói :

- Liệu mình Du cô nương có làm gì được chăng ?

Du Tiểu Quyên cười lạt đáp :

- Trong võ lâm thiếu gì người ôm bầu nhiệt huyết phát huy chính nghĩa võ lâm , đâu phải riêng gì

ông cháu tiểu nữ ?

- Có thức thời mới là tuấn kiệt , biết rõ đại cuộc mà còn miễn cưỡng chống lại thì sao phải là người trí ? Nay lão phu đã gặp cô nương đây . mong rằng cô nương sớm tỉnh ngộ về hợp tác với lão phu thì lão phu vẫn mở rộng cửa đón tiếp .

- Phương viện chúa bất tất nhiều lời cho tổn hơi sức , tiểu nữ nghĩ đến tình xưa đã ở trong Phương gia đại viện một thời gian . Vậy bây giờ tiểu nữ để viện chúa ra đi để báo đáp ân tình cũ đó .

Phương Tú lạnh lùng hỏi :

- Cô nương có muốn cứu Lý Hàn Thu không ?

Du Tiểu Quyên ngần ngừ hỏi lại :

- Lý Hàn Thu có liên quan gì tới tiểu nữ ?

- Tất cả những chuyện gì có liên quan đến cô nương lão phu đều hiểu cả ..

Hắn chưa dứt lời đột nhiên la lên :

- Úi chao !

Người hắn lảo đảo muốn té , hắn phải chống tay vào vách để đứng vững rồi ấp úng hỏi :

- Các ngươi đã dùng thứ gì ...

Quân trung Phụng lạnh lùng ngắt lời :

- Đó là một con rết cực kỳ độc .

- Ủa ! Lão phu quên khuấy đi mất cô ương là người trong Thất độc môn .

Quân trung Phụng nói :

- Tên Thất độc môn tuy khó nghe dường như là một tà phái nhưng không hẳn thế đâu . Hiện giờ phái này chuyên điều dụng độc vật để khống chế kẻ bạo tàn , vậy nó đã thay đổi bộ mặt mới trong võ lâm .

Phương Tú nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Cô nương có thuốc giải không ?

- Có , nếu lão không muốn chết thì phải nghe ta mà đi theo một đường .

Phương Tú thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc vàng toan bỏ vào miệng , nhưng Du Tiểu Quyên đã lạng người tới nhanh như chớp phóng chưởng đánh ra , viên thuốc ở trong tay Phương Tú bèn bị rớt xuống . Viên thuốc này màu trắng lớn bằng hạt đậu đỏ Du Tiểu Quyên lượm ngay lên cất vào bọc . Đồng thời nàng nắm lấy cổ tay Phương Tú rồi quay lại bảo Quân trung Phụng :

- Cô nương hãy lấy thuốc giải cho hắn .

Quân trung Phụng liền tiến lại , cô lấy một viên thuốc bỏ vào miệng Phương Tú . Phương Tú nếm mùi thuốc rồi nuốt xuống bụng . Hắn hỏi :

- Các vị định đối phó với tại hạ ra sao bây giờ ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Yêu cầu viện chúa đóng hết các cơ quan trong đường hẻm để ngưng không phóng ám khí ra .

- Được lắm , lão phu lập tức ra lệnh cho bọn họ làm theo lời cô nương .

Du Tiểu Quyên thấy Phương Tú chịu lời một cách mau lẹ trong lòng không khỏi sinh nghi , nàng lạnh lùng hỏi :

- Phương Tú , lão sợ chết lắm hay sao ?

Phương Tú thản nhiên đáp :

- Chỉ cần lão phu không chết ngay là lập tức có cơ sống được .

- Coi tình hình này thì dường như lão tiên liệu sẽ có ngày bị hạ sát .

- Cái đó lão phu chưa từng nghĩ đến .

Du Tiểu Quyên vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Phương viện chúa . Tiểu nữ mong rằng viện chúa không giở trò nữa . Viện chúa biết rằng đao kiếm không mắt có điều tiểu nữ mong rằng không phải hạ sát viện chúa mà thôi .

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm . Lão phu bất quá cũng như người khác nghĩa là vẫn coi quý mạng sống của mình .

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Quân trung Phụng và Tần Nhi nói :

- Xin hai vị đứng cách xa tiểu muội một chút .

Phương Tú cười nói :

- Cô nương bất tất phải đem lòng ngờ vực lão phu chẳng lẽ đem mạng sống mình ra làm trò đùa .

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Tiểu nữ cũng hy vọng như vậy .

Phương Tú không nói gì nữa cất bước tiến về phía trước . Du Tiểu Quyên tay trái nắm uyển mạch Phương Tú tay phải cầm kiếm cùng Phương Tú sánh vai mà đi . Xuyên qua đường hầm tới trước nhà đại sảnh , trong đại sảnh đèn lửa sáng trưng kiếm khí dàn dụa . Du Tiểu Quyên ngẩng đầu trông vào thì thấy một người diện mạo quái dị toàn thân mặc đồ đen ngồi chính giữa căn nhà đại sảnh , ngoài cặp mắt loáng loáng còn da mặt lão trơ như xác chết . Xung quanh người áo đen toàn là đại hán mặc võ phục tay cầm binh khí mỗi người một loại không giống nhau . Du Tiểu Quyên nhẩm đếm thì số đại hán võ phục này có đến hai mươi người , bỗng nghe người áo đen ở địa vị cao nhất cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Phương viện chúa ! Dường như viện chúa không còn kháng cự được nữa phải chăng đã bị họ bắt sống ?

Phương Tú đáp :

- Trong ba con nhỏ này một ả chuyên sử dụng độc vật tại hạ chưa kịp hành động đã bị thương rồi .

Người áo đen hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Nếu bây giờ mà tại hạ ra lệnh vây đánh bọn chúng thì tất Phương viện chúa sẽ người bị hại trước tiên biết thế nào làm cho trọn được ?

- Hay hơn hết là các hạ tìm cách cứu tại hạ rồi sẽ hạ lệnh quần công cũng chưa muộn .

- Làm thế nào mà cứu viện chúa được ? Phải chăng Phương viện chúa đã có định kiến ?

Phương Tú đột nhiên hết sức giật mạnh một cái hắn tưởng có thể hất được tay Du Tiểu Quyên . Ngờ đâu những ngón tay Du Tiểu Quyên nắm lấy cổ tay Phương Tú chẳng khác gì một vòng đai sắt , hắn chẳng thể nào thoát ra được . Du Tiểu Quyên lại xoay trường kiếm chí vào sau lưng Phương Tú nói :

- Nếu Phương viện chúa còn dẫy dụa thì tiểu nữ chẳng ngần ngại gì khẽ đâm mũi kiếm vào là viện chúa mất mạng ngay .

Quả nhiên Phương Tú sợ run không dám vọng động nữa . Du Tiểu Quyên nhìn người áo đen hỏi :

- Các hạ tưởng đeo mặt nạ vào là dấu được chân tướng chăng ?

Người áo đen cười lạt đáp :

- Ngươi muốn biết lai lịch lão phu chăng ? Nhưng ngươi nên nhớ rằng là một khi đã nhận được lai lịch lão phu thì các ngươi phải chết ngay lập tức .

Du Tiểu Quyên hững hờ đáp :

- Cái đó chưa chắc đâu .

Người áo đen nói :

- Nếu vậy ngươi cứ thử coi .

- Các hạ muốn che dấu thế nào cũng bằng vô dụng vì tiểu nữ đã biết rõ các hạ là ai rồi .

- Ngươi bảo ta là ai ?

- Các hạ là Đàm Dược Sư .

Người áo đen giơ tay lên vẫy một cái , bọn người áo đen đứng xung quanh đứng xung quanh lão liền huy động binh khí bao vây ba cô vào giữa . Phương Tú giật mình kinh hãi thét lên :

- Dược Sư ! Dược Sư không thể hạ lệnh vây đánh họ được .

Người áo đen da mặt trơ như gỗ bây giờ cũng hơi nhúc nhích lão hỏi lại :

- Nếu không hạ lệnh vây đánh thì còn biện pháp nào khác để cứu viện chúa nữa ?

- Khi Dược Sư sai khiến tại hạ là chỉ cần dụ họ vào khách sạn là Được Sư phóng thuốc mê hồn ra để hạ bọn chúng . Lời nói đó hãy còn ...

Người áo đen lạnh lùng ngắt lời :

- Bây giờ tại hạ dùng cách này để cứu các hạ cũng vậy chứ sao ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Đàm Dược Sư ! Dù Dược Sư không thú nhận thì Phương Tú đã chẳng kêu rõ thân thế của Dược Sư ra rồi , tưởng dược sư chẳng nên đeo mặt nạ làm gì vô ích , có đúng thế không ?

Người áo đen cười lạt đáp :

- Ngươi đã nhận ra lai lịch của ta thì ta có bỏ mặt nạ hay không cũng chẳng quan hệ gì nữa .

Du Tiểu Quyên chí mũi kiếm vào lưng Phương Tú thêm chút nữa rồi nói :

- Nếu Dược Sư mà hạ lệnh vây đánh thì tiểu nữ giết Phương Tú ngay .

- Dù các ngươi có giết chết được Phương Tú thì ta đây sẽ báo thù cho y .

Phương Tú cười lạt nói :

- Tại hạ mà chết về mũi kiếm của Du cô nương thì hợp ý Đàm Dược Sư lắm ..

Hắn quay lại nhìn Du Tiểu Quyên nói tiếp :

- Đáng tiếc là Du cô nương đây lại thông tuệ khác thường , cô không mắc bẫy Dược Sư đâu .

Du Tiểu Quyên quả nhiên động tâm nhưng nàng vẫn lạnh lùng nói :

- Phương viện chúa đừng tự tin thái quá . Nếu bọn thuộc hạ của viện chúa mà xúm vào vây đánh thì bọn tiểu muội không rảnh để hạ cố Phương viện chúa được nữa mà bắt buộc phải hạ sát ngay .

Phương Tú cười mát nói :

- Đàm Dược Sư rất mong muốn cô nương giết lão phu , cứ tình thế hiện thời mà nói là giết lão phu là bất lợi cho cô nương đó .

Du Tiểu Quyên lùi lại hai bước nắm Phương Tú giao cho Quân trung Phụng rồi thở phào một cái nói :

- Nếu Phương viện chúa giải thích được rõ ràng hoặc giả bọn tiểu nữ có thể cứu giúp Phương chúa .

Phương Tú nói :

- Các cô cứu lão phu tức là tự cứu mình vậy .

Quân trung Phụng nói :

- Phương viện chúa nói mỗi lúc một hàm hồ , tiểu nữ chẳng hiểu gì hết . Sao viện chúa không chịu nói huỵch toẹt ra ?

- Câu chuyên đã khá rõ ràng . Cô nương có biết Đàm Dược Sư hạ lệnh bao vây xung quanh mình mà không hạ thủ tấn công các cô ngay không ? Nguyên những người này đã uống một thứ thuốc của lão biến thành hung hãn phi thường chẳng biết sợ chết là gì nữa , bản lãnh của họ nguyên chỉ có mười thành mà bây giờ có thể phát huy nội lực đến mười hai thành . Nhưng lão ngần ngừ không dám hạ

lệnh là vì lẽ gì ?

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Vì lẽ gì vậy ?

- Vì lão hiểu rằng lão phu có thể khống chế những người này và bảo họ trở giáo phản kích .

Du Tiểu Quyên nói :

- Té ra là thế !

Phương Tú nói :

- Nếu cô nương lại chém lão phu một nhát cho chết ngay đi thì tình hình lại khác hẳn . Chẳng những người này theo mệnh lệnh của lão mà toàn thể Phương gia đại viện đều bị lão khống chế .

- Về phía bọn tiểu nữ thì bất luận là viện chúa hay Đàm Dược Sư khống chế những người trong Phương gia đại viện cũng vậy mà thôi . Phương viện chúa khống chế được bọn họ thì cũng chẳng lợi ích gì cho bọn tiểu nữ .

Phương Tú ngắt lời :

- Người ta không nghĩ sâu xa tất gặp phải mối lo trước mắt , ít ra lúc này các vị cần phải hợp tác với lão phu để cầu sinh tồn .

- Nói về hợp tác thì dường như viện chúa ở vào thế kém , vậy viện chúa phải ưng chịu với bọn tiểu nữ một điều kiện mới hợp tác được .

- Điều kiện gì , cô nương hãy nói ra đi .

- Bọn tiểu nữ mong rằng viện chúa buông tha Lý Hàn Thu .

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Cái đó có thể được , hiện giờ Lý Hàn Thu không đáng là cường địch của lão phu thì giết đi hay tha ra tưởng cũng không quan hệ gì .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Lý Hàn Thu bị cầm tù ở đâu ?

Phương tú đột nhiên vẫy tay mặt miệng hắn lẩm bẩm tự nói một mình , bọn d8ại hán trong sảnh đường quả nhiên trở mặt quay lại bao vây người áo đen . Người áo đen bỏ mặt nạ xuống để lộ chân

tướng quả nhiên lão là Đàm Dược Sư .

Đàm Dược Sư giơ tay áo bên phải lên hai đái hán đứng gần nhất té xuống , lão lạnh lùng nói :

- Phương Tú ! Bọn chúng tuy kiêu dũng nhưng thần trí không tỉnh táo thì chẳng thể nào tránh được thuốc mê hồn của ta .

Phương Tú vội nói :

- Nhị vị cô nương ! Thứ phần mê hồn của lão tuy không có mùi vị gì nhưng hít vào trong bụng mới sinh tác dụng . Vậy khi các vị đi qua lão chỉ cần phong toả đường hô hấp là chẳng sợ gì nữa .

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn những đại hán đứng xung quanh cầm binh khí thủng thẳng nói :

- Phương Tú ! Những người này đã chịu nghe lệnh của lão mà sao lại không sai họ chia bốn mặt đánh vào , Đàm Dược Sư phải đỡ bốn phương tám hướng là tự nhiên không rảnh tay để tung thuốc mê ra được .

Chương 162: Đàm Dược Sư Đến Ngày Mạt Vận

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đàm Dược Sư đã có ý muốn giết lão phu từ lâu nhưng vì lão phát giác ra là đại cục do lão phu khống chế nên chưa dám bạo động , bữa nay miệng lão đã thốt ra những lời tự đáy lòng lão .

Du Tiểu Quyên nói :

- Đúng thế ! Các vị ở vào tình thế chẳng đội trời chung , bây giờ viện chúa muốn đề phòng khỏi bị lão ta hại thì chỉ cách viện chúa giết lão trước đi .

- Đáng tiếc là bây giờ trong nhà đại sảnh này những người muốn giết lão phu không phải chỉ có Đàm Dược Sư mà thôi .

- Giả tỷ bọn tiểu nữ ưng lời không hạ sát viện chúa thì sao ?

- Nếu vậy lão phu không còn lo gì nữa .

Du tiểu Quyên tủm tỉm cười nói :

- Được rồi ! Tiểu nữ ưng lời không hạ sát viện chúa mà cả Quân cô nương cùng Tần Nhi cũng ưng chịu như vậy .

Phương Tú căn vặn :

- Lời nói của tôn nữ Nam Thiên Nhất Công chắc là có thể tin được .

Đoạn hắn lẩm bẩm nói gì một lúc thì bọn đại hán đột nhiên trở giáo tấn công vào Đàm Dược Sư . Du Tiểu Quyên lắng tai nghe ngóng mới phát giác ra miệng Phương Tú lẩm nhẩm dường như đọc thứ kinh văn gì để điều khiển bọn thuộc hạ . Bỗng thấy Đàm Dược Sư hai tay vung loạn lên phóng ra một làn phấn bụi như sương mù , bốn đại hán từ bốn mặt tám hướng nhảy xổ vào nhưng không biết phong toả hô hấp nên bị trúng độc tới tấp ngã lăn ra , mười mấy tên không một ai đến gần được Đàm Dược Sư để phóng chiêu đánh ra . Phương Tú biến sắc lẳng lặng không nói gì Đàm Dược Sư cười hô hố nói :

- Phương Tú ! Chắc bây giờ ngươi không còn nghi ngờ gì nữa chứ , bản nhân đã nói sao là làm đúng như vậy .

Du Tiểu Quyên lạnh lùng nói :

- Đàm Dược Sư ! Bọn họ thần trí không được tỉnh táo thì dù võ công có cao thâm đến đâu cũng không biết đường phong toả hô hấp .

Đàm Dược Sư hỏi tiếp :

- Tiểu nha đầu ! Ngươi muốn làm khó dễ với bản nhân chăng ?

Du Tiểu Quyên hừ một tiếng đáp :

- Một ngày kia lão xưng hùng xưng bá trên võ lâm được thì ông cháu ta là một cái đinh trước mắt tất lão muốn nhổ bỏ cho yên thân .

Nàng cầm ngang thanh kiếm để trước ngực nói tiếp :

- Ta đã trông thấy độc phấn của lão rồi , thứ phấn đó rớt xuống lẹ lắm chỉ cần nín thở một thời gian ngắn là độc phấn của lão trở thành vô dụng . Khi đó lão muốn dùng đến binh khí thì đã chậm mất rồi .

Đàm Dược Sư hỏi :

- Nghe giọng lưỡi ngươi thì dường như ngươi muốn lấy một chọi một để tỷ đấu với bản nhân quyết thắng bại phải không ?

- Đúng thế !...

Đàm Dược Sư cười ha hả ngắt lời :

- Ngươi làm sao mà địch nổi bản nhân được ? Bản nhân chờ gia gia ngươi xuất hiện để quyết thắng bại với lão cho các ngươi mở rộng tầm mắt .

Du Tiểu Quyên lắc đầu đáp :

- Kẻ sĩ chỉ cách ba ngày là đã khác rồi , huống chi lão đã chia tay với bọn ta hàng nửa năm rồi .

- Bản nhân không tin trong vòng nửa năm võ công ngươi đã tăng tiến đến trình độ vượt xa hơn bản nhân .

- Lão đừng quên là ta đã thuộc làu bức tranh bách Phật .

Đàm Dược Sư đứng dậy nói :

- Phải rồi ! Nếu bản nhân bắt sống được ngươi thì ngươi có thể vẽ đồ ám đó ra được .

- Bây giờ ta muốn coi thủ đoạn của lão .

Nàng vung kiếm lên một cái đâm tới trước mặt Đàm Dược Sư .

Đàm Dược Sư tài cao lớn mật lão thấy thế kiếm đánh tới chẳng có chút gì đặc biệt liền vung tay phóng chưởng đánh tới một luồng tiềm lực xô ra đẩy thanh trường kiếm . Đồng thời người lão vẫn đứng trước mặt Du Tiểu Quyên , ngờ đâu thế kiếm của Du Tiểu Quyên đột nhiên chuyển hướng khiến cho tiềm lực của Đàm Dược Sư tiêu hết . Đàm Dược Sư giật mình kinh hãi hốt hoảng lùi lại phía sau , tuy lão cảnh giác đã mau lẹ mà thanh trường kiếm của Du Tiểu Quyên cũng rạch tay áo lão rách một đường . Đàm Dược Sư sửng sốt hỏi :

- Phải chăng đó là một kiếm chiêu tân kỳ của gia gia ngươi sáng chế ra .

Du Tiểu Quyên không trả lời lại tiến thêm hai bước phóng kiếm đánh ra Đàm Dược Sư lần này không dám lơ là lão xoay mình để tránh thế kiếm của Quyên Nhi , đồng thời lão vươn tay chụp lấy thanh trường kiếm để trên bàn .

Nguyên lão ỷ mình bản lãnh cao thâm mà coi Du Tiểu Quyên vào hàng hậu bối nên lúc trước lão đưa tay không để đối địch với Du Tiểu Quyên Du Tiểu Quyên thấy lão chụp lấy thanh trường kiếm liền lui hai bước về phía sau rất mau lẹ , nàng hỏi :

- Đàm Dược Sư , chúng ta tỷ đấu một lúc được không ?

- Nếu chúng ta khởi cuộc động thủ thì chết sống chỉ trong nháy mắt đã xảy ra , mà xem chừng không động thủ cũng không được nữa rồi .

- Nếu lão hứa đừng dùng độc thì ta cũng không dùng ám khí , chúng ta chỉ lấy kiếm thuật mà tỷ đấu để phân thắng bại .

Đàm Dược Sư cười hỏi :

- Như vậy thì ngươi địch nổi lão phu thế nào được ?

- Nếu bữa nay lão giết được ta thì cục diện trong nhà đại sảnh này đã được lão khống chế hoàn toàn .

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Bản nhân không tin là bức tranh Bách Phật kia chỉ vỏn vẹn trong vòng nửa năm đã khiến cho ngươi luyện thành võ công cao thâm hơn cả lão phu .

- Phải chăng lão không đồng ý ?

- Được rồi , ngươi muốn vậy thì bản nhân cho ngươi được toại nguyện .

Tần Nhi lớn tiếng la :

- Quyên tỷ tỷ ơi ! Tỷ tỷ không thể tin Đàm Dược Sư được đâu miệng lão nói ra câu gì cũng coi như là không có .

Đàm Dược Sư cười lạt nói :

- Lão phu hãy giết con nha đầu này trước rồi sẽ thu thập ả kia .

Lão vung trường kiếm đâm Quyên Nhi , nàng vung kiếm lên gạt rồi xoay kiếm phản kích . Đàm Dược Sư mở ngay cuộc tấn công ráo riết thế kiếm của lão như sấm nổ chớp giật , lão đã vận nội lực vào thanh kiếm . Đàm Dược Sư hy vọng dùng nội lực cường mạnh để hất bay thanh trường kiếm ở trong tay Quyên Nhi , nhưng Du Tiểu Quyên nhờ có những kiếm chiêu biến hoá tuyệt diệu mà tránh khỏi những thế kiếm của Đàm Dược Sư . Hai người tỷ đấu đến bốn năm chục chiêu mà vẫn giữ nguyên tình thế dằng co bất phân thắng bại . Trong lúc hai người tỷ đấu Du Tiểu Quyên thủ nhiều mà công ít dường như để dò xét đường kiếm của đối phương . Sau năm chục chiêu Du Tiểu Quyên đột nhiên bắt đầu cuộc phản công kịch liệt , thanh trường kiếm của nàng chẳng khác con rồng đang vùng vẫy thế đánh mãnh liệt dị thường . Đàm Dược Sư đang ở thế công bây giờ đi vào thế thủ vẻ mặt lão dần dần trở nên nghiêm trọng . Hiển nhiên kiếm pháp của Du Tiểu Quyên

Hiển nhiên kiếm pháp của Du Tiểu Quyên rất ghê gớm khiến cho lão phải khiếp sợ . Nguyên luồng lực đạo ở thanh kiếm của Đàm Dược Sư mỗi khi đánh ra dường như bị một lực lượng âm nhu hoá tán mất , cả thế kiếm biến hoá của lão cũng bị ảnh hưởng trầm trọng . Người ngoài không nhận ra được nội tình cũng hiểu được chỗ ảo diệu của kiếm pháp Du Tiểu Quyên , Đàm Dược Sư tuy trong lòng đã khiếp sợ nhưng không hề mở miệng . Hai bên lại đấu thêm chừng chiêu nữa thì thế kiếm của Đàm Dược Sư dần dần sơ hở rất nhiều . Phương Tú theo dõi cuộc đấu của hai người hắn rất lấy làm kỳ khẽ nói :

- Võ công của Đàm Dược Sư dường như bữa nay bị giảm sút quá nửa một cách đột ngột .

Quân trung Phụng đáp :

- Không phải thế đâu ! Bản lãnh của Đàm Dược Sư vẫn nguyên như trước nhưng võ công của Du cô nương ngày nay rất đổi cao cường .

- Nếu bảo là kiếm thuật của Du cô nương đến chỗ tuyệt diệu thì lão phu vẫn không chịu vì thấy nó chẳng có chi là kỳ lạ . Mặt khác lại bảo nội lực của cô thâm hậu hơn Đàm Dược Sư lại càng khó tin lắm .

Phương Tú cùng Quân trung Phụng đang nghị luận về võ công hai người thì đột nhiên Đàm Dược

Sư rú lên một tiếng thê thảm , tay trái của lão bị trúng kiếm máu tươi chảy đầm đìa ướt hết nửa tay áo . Phương Tú ra chiều kinh ngạc hắn chau mày nói như thể nói với mình :

- Thật là kỳ quá !

Hắn vừa dứt lời thì Đàm Dược Sư lại trúng một kiếm nữa . Chỉ trong khoảnh khắc Đàm Dược Sư bị trúng liền năm kiếm toàn vào những chỗ khẩn yếu , tuy lão vẫn còn sức kháng cự nhưng toàn thân máu tươi ướt đẫm nên không còn dũng khí để tiếp tục chiến đấu .

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta sẽ đâm lão hàng trăm nhát kiếm để lão chảy hết máu mà chết ..

Nàng nói câu này khiến cho tinh thần của Đàm Dược Sư bị uy hiếp đến cùng cực , đột nhiên lão thấy tay nhủn ra không cầm trường liếm nổi nữa Du Tiểu Quyên vung kiếm chém rất mau , chát một tiếng nàng đã đâm trúng vào cỗ tay mặt cũa Đàm Dược Sư , lão phải buông tay cho trường kiếm rớt xuống . Du Tiểu Quyên nói :

- Lão lượm binh khí lên để tái đấu trận quyết liệt .

Đàm Dược Sư mặt lộ vẻ khủng khiếp lắc đầu đáp :

- Lão phu không địch nổi ngươi rồi còn đánh làm gì nữa ?

Hiển nhiên lão bị uy thế của Quyên Nhi làm cho khiếp vía Du Tiểu Quyên lạnh lùng hỏi :

- Không đánh nữa thì thôi cũng được nhưng lão còn muốn sống nữa không ?

Đàm Dược Sư mình đầy những máu tình trạng coi rất thê thảm , nếu lão chỉ bị thương không thì còn ráng chống đỡ được nhưng tinh thần bị khủng khiếp nên không sao chịu nổi . Đàm Dược Sư thở dài hỏi :

- Muốn sống thì sao , muốn chết thì sao ?

- Nếu lão muốn sống thì phải vâng lệnh ta và hết dạ trung thành không được sinh lòng phản bạn , bằng lão muốn chết thì kiếm đấy lượm lên mà mổ bụng móc ruột gan ra .

Đàm Dược Sư lắc đầu nhìn Quyên Nhi lão trầm ngâm không nói gì nữa .

Du Tiểu Quyên cười lạt nói :

- Còn một biện pháp nữa .

Đàm Dược Sư vội hỏi :

- Biện pháp gì ?

- Ta đâm lão đủ một trăm kiếm để máu trong người lão chảy hết ra mà chết .

Đàm Dược Sư uể oải đáp :

- Lão phu cùng gia gia ngươi là chỗ giao tình mấy chục năm ..

Du Tiểu Quyên gắt lời :

- Vậy mà lão gia hại gia gia ta thảm thương đến thế đó .

Đàm Dược Sư đảo mắt nhìn quah một lượt , lão toan nhân lúc mọi người không để ý thì liệng dược vật ở rong tay áo ra , nhưng Du Tiểu Quyên đột nhiên giơ kiếm lên phóng ra một nhát . Chiêu kiếm này mau lẹ tuyệt luân đâm trúng vào cổ tay trái Đàm Dược Sư . Du Tiểu Quyên cười lạt nói :

- Lão còn giở trò thì chỉ rước lấy cái khổ vào thân chứ chẳng ích gì .

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hai tay lão tuy bị thương cả rồi nhưng chưa đến nỗi thành tàn phế , nếu ta lại hạ thủ thì không lưu tình nữa đâu .

Đàm Dược Sư nói :

- Con tiểu nha đầu kia ! Ngươi giết quách lão phu đi cho rồi .

- Lão làm hại gia gia ta phải nằm liệt giường mấy năm trời , nhất định ta phải thấy gan ruột lão xem nó thế nào mà lại thâm hiểm như vậy ...

Đàm Dược Sư lúc này bao nhiêu hào khí đã tiêu tan hết lão thở dài nói :

- Người ta đã đến lúc phải chui qua mái nhà thấp thì đành chịu cúi thôi , ngươi muốn chuyện gì thì nói ra đi . Lão phu làm xong cho ngươi rồi rời khỏi chốn hồng trần vào hang sâu núi thẳm hái thuốc .

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương Tú hiện ở trog tay ta rồi thì lão sống hay chết cũng không quan hệ gì . Ta không ưng chịu với lão bất cứ điều gì mà lão cũng đừng hòng ta nể mặt nữa . Nếu lão còn hào khí thì lượm kiến lên mổ bụng móc ruột ra , bằng lão không có gan dạ thì đành thân sống trên đời mà phải nghe lệnh ta .

Đàm Dược Sư nóng mặt lên hỏi :

- Nếu lão phu bề ngoài nghe lệnh ngươi nhưng bề trong không phục thì ngươi làm thế nào mà biết được ?

- Con người đã ham sống sợ chết như lão mà còn có ý chạy trốn thì ta thực khó mà tin được .

Đàm Dược Sư thở dài nói :

- Ngươi muốn ta làm gì hãy nói mau đi .

- Ta muốn nhờ lão đưa bọn ta vào nhà trong ..

Đàm Dược Sư hỏi lại :

- Vào trong nhà ư ?

- Phải rồi ngươi chỉ biết nghe lời chứ không được hỏi lại .

Đàm Dược Sư gật đầu nói :

- Lão phu chịu như thế .

- Cái đó có quan hệ đến sự sống chết của lão . vậy lão nghĩ kỹ đi .

- Lão phu nghĩ kỹ rồi .

- Dược lắm , lão hãy nhắm mắt rồi lại đây .

Đàm Dược Sư không biết Du Tiểu Quyên muốn làm trò gì lão đành rảo bước tiến lại . Du Tiểu Quyên nói :

- Ta bảo lão nhắm mắt lại đã .

Đàm Dược Sư đành nhắm mắt lại , Du Tiểu Quyên vung ngón tay điểm nhanh như gió ba chỗ huyệt đạo của Đàm Dược Sư . Phương Tú thấy Đàm Dược Sư một đời oanh liệt là thế mà bây giờ phải để Du Tiểu Quyên an bài như một đứa con nít như vậy thì trong lòng kinh hãi tự hỏi :

- Đàm Dược Sư mà còn bị ả trừng trị như vậy thì có lý nào ả chịu nhiêu dung cho mình một cách dễ dàng .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tai lại nghe tiềng Quyên Nhi vang lên :

- Phương viện chúa ! Ta cũng cho lão một cơ hội như thế vậy lão hãy lựa lấy binh khí rồi cùng ta

chiến đấu một phen .

Phương Tú bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này lúc ở trong phủ ta , bản lãnh ả có gì đáng kể . Thế mà ả bỏ đi mấy tháng dường như bản lãnh ả tiến bộ một cách kinh khủng , võ công của Đàm Dược Sư còn cao thâm hơn ta nhiều mà còn bị thương về tay ả thì ta có động thủ thì cũng chỉ rước lấy khổ vào mình . Ta đã lâm vào tình trạng này thì ngoài cách dùng mưu thủ thắng không còn biện pháp nào khác .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lão nói :

- Lão phu đã bị trúng chất kịch độc thì còn địch lại cô nương thế nào được ?

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Lão đã không muốn chiến đấu thì tính sao đây ?

Phương Tú ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại :

- Ý cô nương thế nào ?

- Ta yêu cầu lão trước hết hãy buông tha Lý Hàn Thu và sư phụ y .

- Có thể được , nhưng cô nương ...

Du Tiểu Quyên lạnh lùng ngắt lời :

- Lão đừng đưa điều kiện gì ra hết , hiện giờ lão chỉ có hai cách . Một là cầm khí giới quyết một phen thắng phụ , hai là vâng lệnh đừng hòng giở trò với ta nữa .

Phương Tú than thầm :

- Giả tỉ mà Đàm Dược Sư cùng ta thành thật hợp tác thì đâu đến nổi đưa đến cục diện thảm bại như ngày nay .

Lòng oán độc của lão lộ ra cặp mắt lão nhìn Đàm Dược Sư một lúc rồi đáp :

- Du cô nương ! Tại hạ muốn nói rõ một việc rồi sẽ đưa cô nương gặp Lý Hàn Thu ngay tức khắc .

- Lão muốn thuyết minh điều chi ?

- Bao nhiêu hành vi tại hạ đều nghe lệnh Đàm Dược Sư , tại hạ bị dược vật của lão kiềm chế nên không sao được đành phải chịu ..

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Ta biết Phương viện chúa còn nhiều lý do lắm nhưng ta không phải là người bàn chuyện phải trái . Vậy những cái đó lão hãy để lại sau này hãy nói , bây giờ ta chỉ yêu cầu lão buông tha Lý Hàn Thu lập tức .

Phương Tú không sao nhịn được gật đầu đáp :

- Dược rồi , tại hạ xin dẫn các vị đi .

Du Tiểu Quyên đột nhiên phóng kiếm đâm rách toạt mấy chỗ vạt áo trước ngực Phương Tú nói :

- Phương Tú ! Nếu lão còn trông vào những cơ quan mai phục để gia hại bọn ta thì chính lão sẽ là người sẽ bị khổ sở nhất .

- Trong mình tại hạ còn chất kịch độc chưa được giải cứu thì khi nào lại có ý cuồng vọng .

- Ta chỉ mong thế thôi ! Vậy lão dẫn đường đi .

Phương Tú cất bước đi trước Du Tiểu Quyên quay lại ngó Tần Nhi nói :

- Tần muội muội ! Muội muội hãy coi chừng Đàm Dược Sư , muội muội đi sau hắn nếu thấy hắn có cử dộng gì khác lạ là vung kiếm chém liền .

Tần Nhi nói :

- Xin vâng lời tỷ tỷ .

Quân trung Phụng lạnh lùng hỏi :

- Du cô nương bây giờ chúng ta đi đâu .

- Đi cứu Lý Hàn Thu .

- Theo ý kiến của tiểu muội thì tưởng chúng ta bắt Phương Tú sai thuộc hạ đưa Lý Hàn Thu ra đây . Chúng ta cứ chờ ở trong sảnh này là hơn , hà tất phải dấn thân vào những nơi nguy hiểm để cho cơ quan gia hại .

Phương Tú nói :

- Thầy trò của Lý Hàn Thu bị cầm tù ở một nơi ngoài ta ra chẳng một ai biế cách mở nhà lao .

Tần Nhi hỏi :

- Lão cầm tù y ở đâu ?

- Ở phía dưới hòn núi giả tại vườn sau .

Tần Nhi nói :

- Tiểu nữ thường thấy bọn thuộc hạ tâm phúc của viện chúa đem nhiều xác chết vào trong nhà mật thất ở đằng sau ..

Phương Tú ngắt lời :

- Những người đó không chết đâu họ được Đàm Dược Sư cho uống Hoán tâm thất .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Hoán tâm thất là gì ?

- Cái đó phải hỏi Đàm Dược Sư mới biết .

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi :

- Ta không tin là y thuật của lão lại có thể thay đổi được trái tim cho người .

Đàm Dược Sư nói :

- Sự thực muốn đổi trái tim cho một người thì y thuật của lão phu coi không khó gì cả , nhưng đây là lão chữa bệnh cho họ Hoán tâm thuật là dùng thứ thuốc kỳ diệu để khống chế họ mà thôi .

Tần Nhi đảo mắt nhìn những người nằm sóng sượt dưới đất một lúc rồi nói :

- Những người này lão đã cho uống thuốc kiềm chế chưa ?

Du Tiểu Quyên hỏi theo :

- Những người này đã bị lão cho uống thuốc kiềm chế mà sao họ vẫn không chịu nghe theo mệnh lệnh của lão ? Trái lại họ vẫn nghe theo mệnh lệnh của Phương Tú là nghĩa làm sao ?

Đàm Dược Sư thở dài nói :

- Phương Tú đã có dự mưu từ trước , không hiểu hắn được cao nhân nào chỉ giáo dùng một thứ ám khí để kiềm chế họ .

Du Tiểu Quyên cười lạt nói :

- Thế là hai lão tuy có tiếng là hợp tác với nhau mà thực ra vẫn âm mưu chống lại nhau .

Phương Tú nói :

- Đàm Dược Sư là con người nham hiểm , nếu tại hạ không cẩn thận từng tí thì cũng bị lão cho uống thuốc thay lòng đổi dạ rồi .

Đàm Dược Sư hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Bữa nay mà lão phu thoát nạn thì những kẻ cần giết đầu tiên là bọn Giang Nam song hiệp các ngươi .

- Lão cứ nói cho sướng miệng đi , vụ này còn phải chờ thời gian giải quyết .

Du Tiểu Quyên thấy mối tranh chấp giữa hai tên ác ôn đã đến hồi kịch liệt thì nghĩ thầm trong bụng :

- Chúng tranh chấp càng kịch liệt bao hiêu thì càng có lợi cho mình bấy nhiêu , vậy mình để mặc chúng chẳng ngăn cản làm chi .

Doạn nàng khẽ bảo Phương Tú :

- Viện chúa tiến về phía trước đi !

Chương 163: Lý Hàn Thu Thoát Khỏi Lao Lung

Phương Tú vừa cất bước vừa hỏi :

- Dọc đường tại hạ có nhiều thuộc hạ ..

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Ta hy vọng lão kiềm chế được bọn họ , nếu họ không chịu tuân lệnh mà cứ động thủ càn rở là khi một tên ra tay thì ta sẽ chặt cụt một cánh tay lão , hai tên động thủ ta chặt hai tay lão , bốn tên động thủ ta chặt hết tứ chi của lão , từ năm tên trở lên thì ta sẽ hạ sát lão ngay .

Phương Tú nghe Quyên Nhi bảo vậy không khỏi chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này miệng nói sao là làm như vậy ta phải coi chừng mới xong .

Đoàn người đi qua mấy toà đình viện mới đến bên hòn núi giả phía sau , dọc đường gặp rất hiều thủ hạ của Phương Tú nhưng chúng bị Phương Tú cản trở không để họ ra tay .

Phương Tú đi quanh hòn núi giả tới mặt tây mới dừng bước lại nói , Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phải chăng toà núi giả này có bố trí cơ quan và cửa ngầm ?

- Đúng thế !

- Vậy lão còn chờ gì nữa ?

Phương Tú đưa tay lên gõ vào vách núi ba cái , vách núi có tiếng vang lên đáp lại . Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phải chăng đó là ám hiệu của lão ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ báo cho bọn chúng biết là chính tại hạ tới đây , có như thế thì lúc cửa đá mở ám khí mới không phóng ra .

- Hay lắm , vậy lão mở cửa ra đi .

Phương Tú lại gõ vào vách đá một lúc rồi dừng tay lại , Du Tiểu Quyên ngấm ngầm đếm xem Phương Tú gõ bao nhiêu tiếng , nàng nghe hắn gõ đến tiếng thứ ba mới dừng tay lại , bỗng nghe một hồi lách cách vang lên vách núi đột nhiên mở ra thành một cánh cửa Du Tiểu Quyên lại giơ trường kiếm lên chí vào sau lưng Phương Tú nói :

- Ta mà thấy hơi một chút biến hoá khác lạ bất lợi cho chúng ta thì người mất mạng đầu tiên chih1 là lão đó .

- Cô nương cứ yên lòng .

Hắn cất bước tiến vào , Đàm Dược Sư , Tần Nhi , Quân Trung Phụng theo thứ tự đi sau . Ở đây cũng vậy bao nhiêu người dọc đường không ai tập kích hiển nhiên Phương Tú còn ham sống lắm . Mấy người đi vào một cách êm thấm không xảy ra chuyện gì , vào tới cùng đường ai nấy ngẩng đầu trông ra thì thấy một cái củi xắp đặt ở giữa một căn thạch thất trong củi có hai người ngồi xếp bằng .

Trong gian thạch thất này có sắp đèn cày nên nhìn rõ lắm , hai người ngồi trong củi là một lão già đã thành tàn phế và một thanh niên . Haoi người vẫn ngồi trơ như gỗ dù thấy mấy nhân vật tới gần họ vẫn thản nhiên thậm chí không buồn dương mắt lên nhìn . Ba thiếu nữ đều ngưng thần chú ý nhìn chàng thanh niên trong thạch thất . Chàng thanh niên đó chẳng cần nói cũng hiểu là Lý Hàn Thu con người mà các cô muốn tìm kiếm . Cả ba cô Du Tiểu Quyên , Tần Nhi , Quân Trung Phụng nhìn thấy Lý Hàn Thu rồi nhưng nhẫn nại không lên tiếng hô hoán .

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Phương Tú nói :

- Lão mở củi tha họ ra đi !

Trong địa lao này ít khi nghe tiếng đàn bà con gái , vì thế mà thanh âm của Quyên Nhi vừa cất lên đã khiến cho Lý Hàn Thu và lão già tàn phế ngạc nhiên dương to cặp mắt . Lão già ngó mấy người một cái rồi nhắm mắt lại ngay . Mục quang của Lý Hàn Thu đụng phải ánh mắt ba cô chàng không khỏi bẻn lẽn vừa kinh ngạc ngẩn người ra mà nhìn các cô . Tần Nhi cố kìm hãm mối xúc động trong lòng chực dâng lên .

Một đại hán tay cầm chìa khoá sắt toan mở nhưng Phương Tú gạt hắn ra , hắn cầm lấy chìa khoá để tự tay mình mở cửa lao . Du Tiểu Quyên khẽ nói :

- Lý huynh ! Xin Lý huynh ra đi !

Lý Hàn Thu ồ lên một tiếng rồi nói :

- Đa tạ các vị đã đến giải cứu .

Chàng từ từ đưa tay ra đỡ lão già tàn phế , lão già giơ mắt lên nhìn Du Tiểu Quyên một cái rồi hỏi

:

- Trên đời đã có người phá được Thất tuyệt ma kiếm thì lão phu sống ở trên đời há chẳng vô vị lắm ư ?

Lý Hàn Thu vội nói :

- Cái đó là lỗi tại đệ tử trách sư phụ thế nào được ?

Lão già xua tay ra hiệu cho Lý Hàn Thu đừng nói nữa lão uể oải cất tiếng :

- Dù ta không phải gặp cơn khủng hoảng này thì cái ma bệnh hành hạ ta cũng mệt rồi ta chẳng còn gì là sinh thú nữa ...

Cặp mắt lão đột nhiên chiếu ra những tia hào quang ngước lên nhìn Đàm Dược Sư cùng Phương Tú nói tiếp :

- Những chỗ sơ hở về Thất tuyệt ma kiếm ta đã bồi bổ cho ngươi rồi , từ nay bọn chúng chẳng thể nào thắng ngươi được nữa .

Lý Hàn Thu nói :

- Đệ tử mà ra khỏi chốn thạch lao này sẽ đem kiếm pháp của ân sư đã truyền thụ cho quyết cùng bọn họ một trận sống mái để khôi phục lại oai danh của sư phụ .

Lão già lắc đầu đáp :

- Ta đã già nua lại mười mấy năm bệnh hoạn , thể năng cùng nội lực đã bị tiêu diệt sống ở đời cũng khó cùng người động thủ . Hỡi ơi ! Nếu không thế thì thày trò mình làm gì đến nỗi bị bắt sống , một đời ta giết người đã nhiều nên lúc về già bị bệnh hoạn này cũng là cơn báo ứng . Ta chẳng có gì đáng phàn nàn nữa mà cũng không muốn để luỵ cho ngươi .

Lão dứt lời đột nhiên nhắm mắt lại không nói gì nữa Lý Hàn Thu gọi luôn mấy tiếng :

- Sư phụ ! Sư phụ !

Nhưng lão không đáp lại chàng liền đưa tay lên sờ mũi nhưng lão đã tắt hơi rồi . Đàm Dược Sư đưa mắt nhìn lão già nói :

- Bệnh lão đã về phía trên mạng mỡ phía dưới trái tim thì dù lão chẳng vận khí chấn động cho đứt tâm mạch cũng chẳng thể sống được bao lâu nữa .

Lý Hàn Thu ôm lấy thi thể sư phụ khóc lóc một hồi rất thảm thiết , sau một lúc lâu chàng từ từ

đứng lên đưa cặp mắt hung dữ nhìn Phương Tú hỏi :

- Hôm ấy bọn các ngươi đến bao vây thầy trò ta có bao nhiêu người ?

Phương Tú nói :

- Tại hạ không nhớ đích xác nhân số là bao nhiêu , nhưng đại khái có khoảng bốn chục người .

- Những người ấy đâu rồi ?

- Một nửa đã được phái đi các nơi , còn phân nửa ở trong Phương gia đại viện .

Lý Hàn Thu lại hỏi :

- Trong bọn chúng có nhiều người đã học được phép phá giải Thất tuyệt ma kiếm rồi phải không ?

Phương Tú gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Thất tuyệt ma kiếm là một kiếm pháp rất kỳ diệu trên thiên hạ , nếu không biết cách phá giải thì chẳng ai là người chịu đựng được ba chiêu .

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Để rồi ta sẽ cho bọn chúng biết là Thất tuyệt ma kiếm chân chình đã tới đâu .

- Tại hạ hiện đang bị kiềm chế không biết trả lời thế nào về điều kiện của các hạ .

Lý Hàn Thu đảo mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Nhờ ơn cô nương đến giải cứu , tại hạ ..

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Lý huynh bất tất phải nói tới lời cảm ơn , vì không gặp Lý huynh thì ông cháu tiểu muội đều đã uổng mạng cả rồi còn đâu đến ngày nay ...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tuy bọn tiểu muội đã kiềm chế Đàm Dược Sư nhưng chưa nắm vững đại cục e rằng còn xẩy ra cuộc ác chiến khi đó tất phải nhờ đến đại lực của Lý huynh .

Quân Trung Phụng đột nhiên xen vào :

- Lý Hàn Thu ! Không phải ta đến cứu các hạ , có điều ta không muốn để các hạ bị chết về tay kẻ

khác .

Lý Hàn Thu nói :

- Cô nương cứ yên tâm , chẳng bao giờ tại hạ quên được những lời hứa hẹn với cô nương .

Quân Trung Phụng nói :

- Các hạ nhớ được là hay .

Lý Hàn Thu lại đảo mắt nhìn Tần Nhi nói :

- Không ngờ chúng ta còn được gặp nhau đây .

Tần Nhi buồn rầu nói :

- Tiểu muội ở trong rừng chờ đại ca , nếu không được gặp Quân cô nương thì cũng chẳng biết những chuyện đã xảy ra . Hỡi ơi ! Tiểu muội cùng Quân cô nương phải rượt theo tới tận Kim Lăng rồi lại được gặp Quyên cô nương ...

Du Tiểu Quyên ngắt ời :

- Hảo muội muội ! Bây giờ không phải là lúc nói chuyện hàn huyên , hiện còn bao nhiêu việc cần kíp phải làm gay .

Đoạn nàng nhìn Phương Tú nói :

- Bọn ta sắp đi đây , mong rằng lão phái thuộc hạ báo cho bọn chúng biết mà hạ khí giới nghe lệnh ta làm việc .

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Đáng tiếc là chúng ta không còn cách nào sống sót mà rời khỏi đây .

Du Tiểu Quyên sửng sốt hỏi lại :

- Lão bảo sao ?

- Toà thạch lao này có bảy từng cửa mà từng cửa nào cũng đều đóng chặt không thể mở ra được nữa .

Du Tiểu Quyên đảo mắt hìn Tần Nhi hỏi :

- Lão nói vậy có thật không ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội chưa đến thạch lao này bao giờ nên không hiểu rõ .

- Lão còn ở trong tay chúng ta nếu không mở được cửa lao thì ai là người chết trước chắc lão đã hiểu rồi .

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là tại hạ phải chết trước .

Quân Trung Phụng hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Lão vốn là con người ham sống sợ chết , thế mà lúc này lão đột nhiên biến đổi thái độ ra vẻ oai phong lắm , lão tưởng làm thế là ta ra tay chém cho một đao cho lão chết ngay phải không ? Không phải thế đâu , như vậy là phước cho lão quá ta sẽ xẻo từng miếng thịt để trong bảy ngày lão mới chết đứt .

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Không đến bảy ngày đâu . Trong thạch lao này có hai vòi nước thông ra ao sen , cơ quan kềm chế do bên ngoài điều động họ mở ra lập tức nước ùa vào , chỉ trong vòng hai giờ là toà thạch thất này ngập tràn hết khi ấy dù người tài bơi lội đến đâu cũng phải chết thôi .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Lão không sợ chết ư ?

Phương Tú đáp :

- Nhưng việc đã đến thế này có sợ cũng chẳng làm gì được .

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn bốn phía rồi hỏi :

- Có ai nhớ tình thế hòn núi giả không ? Chúng ta động thủ từ bây giờ thì có thể trong vài giờ là khoét được được một đường để đi ra .

Phương Tú nói :

- Toà thạch lao này kiên cố vô cùng khó lòng khoét được .

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi :

- Lão có biết cách ra khỏi thạch lao này không ?

- Ngoài Phương Tú e rằng chẳng có một ai hay .

Du Tiểu Quyên cười mát hỏi :

- Phương Tú ! Phải chăng lão muốn đòi điều kiện với bọn ta ?

- Bọn cô nương sáu bảy người mà đổi lấy một mạng tại hạ thì thật là đáng tiếc !

Du Tiểu Quyên giục :

- Lão muốn sao thì nói ngay đi .

- Điều thứ nhất là hãy giải chất độc trong mình tại hạ trước ...

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Còn điều thứ hai ?

- Không phải chỉ có hai điều mà thôi .

Du Tiểu Quyên lại giục :

- Có mấy điều thì lão nói hết đi .

- Điều kiện thứ hai là sau khi các vị thoát hiểm thì lấy gì bảo chứng là các vị sẽ buông tha tại hạ ...

Đàm Dược Sư lạnh lùng ngắt lời :

- Lão phu bị Quyên Nhi điểm huyệt không chuyển động được vậy ngươi yêu cầu các vị giải khai huyệt đạo cho ta trước đã .

Phương Tú cười ha hả nói :

- Đàm Dược Sư hỡi Đàm Dược Sư ! Bây giờ lão mới nghĩ tới anh em ư ?

- Mấy chục năm nay chúng ta đã hợp tác thân mật với nhau , nhưng trung gian khó mà giữ được những điều xích mích nhỏ nhặt lão phu tưởng không nên để những cái đó làm hư hại đến đại cuộc hay tổn thương đến hoà khí giữa anh em chúng ta .

- Bấy lâu nay lão giữ địa vị thủ lãnh , không ngờ bây giờ lại cùng Phương Tú kêu gọi anh em .

Đàm Dược Sư lạnh lùng hỏi :

- Lão có ưng hay không ?

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi đưa mắt nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Xin cô nương giải khai huyệt đạo cho Đàm Dược Sư .

Đàm Dược Sư lại cười nói :

- Một cây cột khó chống nổi một toà nhà đồ sộ , chúng ta có hợp tác với nhau mới mong hoàn thành công việc lớn trên chốn giang hồ .

Du Tiểu Quyên cười hỏi :

- Nếu ta không chịu thì sao ?

- Nếu không thì bốn năm mạng các vị ...

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Bốn năm mạng bọn ta đổi lấy mạng hai lão cũng vừa .

Đàm Dược Sư nói :

- Đem bốn mà đổi lấy hai thì thua thiệt nhiều quá ...

- Đây là một việc lớn mình ta không thể chủ trương được , để ta cùng mấy vị này thương lượng xem sao cả .

Nàn ngó Quân Trung Phụng nói :

- Quân cô nương tính thế nào ?

- Lý Hàn Thu chịu giữ lời ước là đủ ngoài ra tiểu muội không đòi hỏi điều gì .

Du Tiểu uyên gật đầu quay lại nhìn Tần Nhi hỏi :

- Tần muội muội ! Muội muội nghĩ thế nào ?

- Nhất thiết tiểu muội đều theo chủ trương của tỷ tỷ chẳng có điều gì dị nghị .

Du Tiểu Quyên lại hỏi Lý Hàn Thu :

- Lý huynh có cao kiến gì không ?

- Tại hạ đáng lý đã là người đã chết rồi còn được các vị giải cứu là may mắn lắm . Bây giờ các vị quyết định ra sao tại hạ xin tuân theo hết .

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười nói :

- Hết thẩy các vị đều trao quyền cho tiểu muội , vậy tiểu muội thi hành một cách độc đoán .

Nàng đưa mắt nhìn Phương Tú đáp :

- Trong ba điều kiện của lão ta chỉ chịu hai .

Phương Tú hỏi :

- Hai điều gì ?

- Ta bằng lòng giải độc và để lão an toàn trở về , sau đó lão tập hợp bọn thuộc hạ để cùng chúng ta quyết một trận sống mái .

- Được rồi ! Như vậy nếu tại hạ có bại trận vẫn không trốn chạy .

Lý Hàn Thu nói :

- Dù lão có trốn đến bên trời góc biển ta cũng quyết tìm đến nơi để hạ thủ .

Phương Tú quay lại nhìn Đàm Dược Sư nói :

- Đàm huynh , tiểu đệ đã hết sức rồi .

Du Tiểu Quyên nghiêm trang nói :

- Nhưng chúng ta cũng có một điều kiện .

- Điều kiện gì ?

- Lão phải giết chết Đàm Dược Sư trước đã .

Phương Tú ngập ngừng nói :

- Cái đó ... cái đó ..

- Đàm Dược Sư hận lão rất sâu cay có khi còn sâu cay hơn mối thù giữa chúng ta . Nếu lão cho hắn rời khỏi nơi đây là thêm một kẻ thù , nếu thế thì làm sao không nhân cơ hội này giết chết hắn đi ?

Đàm Dược Sư biến sắc nói :

- Phương Tú là con người gian trá phi thường các vị tin lời hắn thế nào được ?

Phương Tú nhìn Đàm Dược Sư nói :

- E rằng tại hạ không phải là địch thủ của Đàm Dược Sư .

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta đã điểm huyệt hắn rồi , người hắn không chuyển động mau lẹ được vậy lão cứ yên tâm mà động thủ với hắn .

Nàng từ từ cầm thanh trường kiếm của mình đưa cho Phương Tú . Phương Tú đón lấy trường kiếm nói :

- Đàm huynh ! Đàm huynh đành nào cũng chết rồi thì còn tiếc gì mà không thành toàn cho tiểu đệ .

Đàm Dược Sư mắt chiếu ra những tia lửa phẫn nộ hỏi :

- Phương Tú ! Sao ngươi ngu dại thế ngươi tưởng giết ta rồi bọn chúng sẽ tha ngươi chăng ?

- Tiểu đệ nếu không được bọn họ buông tha còn là chuyện về sau , nhưng Đàm huynh tiểu đệ có giết hay không cũng nhất định phải chết rồi .

Đàm Dược Sư lạnh lùng nói :

- Lão phu tuy bị điểm huyệt mấy chỗ nhưng võ công chưa mất hết đâu .

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta đã đem hế mọi điều lợi hại nói cho lão nghe rồi , còn lão có giết Đàm Dược Sư hay không đó là chuyện của lão .

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi vung kiếm đâm vào trước ngực Đàm Dược Sư miệng nói :

- Tiểu đệ mà ra khỏi nơi đây được thì còn có ngày trả thù cho Đàm huynh , vậy Đàm huynh có chết cũng nhắm mắt được .

Đàm Dược Sư tuy bị điểm huyệt mấy chỗ chuyển mình không được mau lẹ nhưng chỉ người đứng sau lưng tập kích thì mới khó tránh . Bây giờ đứng trước mặt đâm chém hắn không thể né tránh được mau lẹ nhưng vẫn có thể đối phó . Hắn nghiêng người tránh khỏi chiêu kiếm của Phương Tú rồi vung chưởng phản kích .

Thế là hai người khai diễn một trường ác đấu .

Đàm Dược Sư tuy võ công cao cường hơn nhưng mấy chỗ huyệt dạo bị kiềm chế thành ra chưởng lực cũng bị giảm sút rất nhiều . Người hắn chuyển động một lúc lại khó khăn trong tay lại không có binh khí hắn lâm vào tình trạng không thể chống đỡ được với trường kiếm của Phương Tú . Trong khi đang chiến đấu đột nhiên Phương Tú quát lên một tiếng thật to , thanh trường kiếm đột nhiên biến đổi thế công phóng ra một chiêu kỳ bí . Đàm Dược Sư không ứng phó kịp thời bị nhát kiếm của Phương Tú chém đứt bàn tay trái . Phương Tú thắng thế rồi phóng chân đá Đàm Dược Sư một cái khiến người gã lăn long lóc Phương Tú lại vung kiếm chém lẹ vào chân phải Đàm Dược Sư . Đàm Dược Sư bị trọng thương lại bị kiềm chế mấy nơi kinh mạch không biết chống làm sao được ? Hắn vội lên tiếng :

- Du cô nương ! Bảo Phương Tú dừng tay .

Du Tiểu Quyên phóng tay điểm lẹ vào cổ tay mặt Phương Tú khiến hắn dừng kiếm lại . Nàng quát :

- Dừng tay !

Phương Tú thu kiếm về hỏi :

- Cô nương đã bảo tại hạ giết Đàm Dược Sư kia mà ?

- Hắn bị trọng thương đến thế thì cũng không sống được nữa đâu .

Nàng đảo mắt nhìn Đàm Dược Sư nói tiếp :

- Lão còn điều gì thì nói mau đi .

- Cô nương không thể tín nhiệm Phương Tú được .

- Cái đó bọn ta cũng đã biết rồi .

- Trong Phương gia đại viện có bao nhiêu tay cao thủ hạng nhất đều được phái ra ngoài để chia nhau tâp kích các môn phái . Hiện giờ Phương Tú còn lại ở đây lực lượng rất bạc nhược .

Du Tiểu Quyên gật đầu nói :

- Đa tạ các hạ đã có lòng chỉ giáo , các hạ còn điều gì muốn nói nữa không ?

Đàm Dược Sư nói :

- Bên toà núi giả là nhà Hoán tâm mật thất , trong mật thất còn hơn bốn chục tay cao thủ chúng đều bị dược vật làm cho mê man , chỉ có Phương Tú là hiểu được thứ thuốc giải này . Vậy các vị hãy coi chừng hắn đừng để hắn tiến vào gian mật thất đó ...

Phương Tú đột nhiên bước lên hai bước vung kiếm chém đứt đầu Đàm Dược Sư , Du Tiểu Quyên cười lạt nói :

- Phương viện chúa ! Viện chúa đã hạ thủ chậm một bước rồi !

Phương Tú đưa thanh trường kiếm cho Du Tiểu Quyên nói :

- Tại hạ đã theo đúng lời cô nương giết chết Đàm Dược Sư rồi vậy xin trả thanh kiếm này lại cho cô nương .

Lý Hàn Thu tiến lên một bước nói :

- Trả lại cho ta !

Phương Tú nhìn đăm đăm vào mặt Lý Hàn Thu và từ từ đưa thanh kiếm vào tay chàng .

Chương 164: Thử Kiếm Pháp Hàn Thu Đả Phương Tú

Du Tiểu Quyên giục :

- Phương Tú ! Bây giờ lão bảo bọn họ mở cửa đi !

Phương Tú hỏi :

- Nhưng chất độc trong người tại hạ chưa giải trừ thì sao ?

Quân Trung Phụng móc một viên thuốc giải đưa cho Phương tú rồi nói :

- Đây! Lão uống thuốc này đi.

Phương Tú đón lấy thuốc giải nhưng chưa uống ngay . Hắn giơ thuốc lên nói :

- Có một điều tại hạ cần thuyết minh trước là trong vòng mà tại hạ chưa liên lạc được với bên ngoài thì họ phóng hoa? đốt nhà đó.

Quân Trung Phụng lạnh lùng ngắt lời :

- Lão cứ yên tâm mà uống , thuốc giải thực sự chớ không phải thuốc giả đâu mà ngại.

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa phải cái bệnh cứ lấy lòng dạ kẻ tiểu nhân để đo lòng người quân tử.

Phương Tú không nói gì nữa bõ viên thuốc vào miệng nuốt.

Quân Trung Phụng nói :

- Thuốc này kiến hiệu lắm ! Nó giải trừ rất mau những chất độc trong người . Lão thử vận khí coi là biết ngay.

Phương Tú theo lời ngấm ngầm vận khí thì quả nhiên cảm thấy chất độc dần dần giảm bớt . Hắn liền nói :

- Tại hạ đưa mấy vị ra khỏi thạch lao , chúng ta sẽ chia tay bên toà núi giả . Tại hạ chỉ yêu cầu các vị chờ một khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm để chuẩn bị , rồi các vị cứ tùy tiện động thủ .

Lần sau chúng ta gặp nhau , các vị dùng bất cứ thủ đoạn gì để đối phó Phương mỗ cũng không ân hận.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Trong khoảng thời gian chờ đợi , chúng ta không được công kích bọn thuộc hạ của Phương viện chúa phải không ?

Phương Tú đáp :

- Chỉ mong các vị đừng vượt qua giới hạn trong hiệp định của chúng ta . Quyết chẳng khi nào có người đến đánh lén các vị.

Du Tiểu Quyên nói :

- Quảng thời gian ăn xong bửa cơm , nếu viện chúa muốn dài lâu thì cũng có thể ngoài hai chục dặm rồi.

Phương Tú đáp :

- Phương mỗ tin là Du cô nương đã sắp đặt đâu đấy rồi , chẳng còn cách nào ra khỏi Phương gia đại viện được . Vã lại rời khỏi nơi đây thì trong thiên hạ chẳng còn nơi nào cho Phương mỗ dung thân.

Du Tiểu Quyên nói :

- Trước nay lão thường không thủ tín , lần nầy mong rằng lão gia giữ đúng lời hứa.

Phương Tú nói :

- Cô nương cứ yên lòng . Chuyến này tại hạ mà không thoát nạn thì chẳng còn cách nào sống ở trên thế gian được nữa.

Dứt lời hắn cất bước tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu nói :

- Hãy chờ một chút !

Chàng quay vào thạch lao ôm thi thể sư phụ ra nói :

- Tại hạ muốn nhờ Phương viện chúa giúp cho một vật.

Phương Tú hỏi :

- Các hạ cần điều gì ?

Tại hạ cần một cổ quan tài để thu liệm di hài cho ân sư.

Phương Tú nói :

- Cái đó tại hạ xin dâng một cổ.

Rồi hắn lại cất bước.

Bỗng thấy Phương Tú không ngớt đưa tay gõ vào vách đá . Bao nhiêu từng cửa tự nhiên mở ra . Hiển nhiên đó là một thứ ám hiệu.

Mấy người theo sau Phương Tú ra khỏi thạch lao.

Phương Tú quay lại nhìn Du Tiểu Quyên cười hỏi :

- Các vị muốn giữ nơi đây hay là muốn tại hạ đưa đến quảng trường

Du Tiểu Quyên không trả lời hỏi lại :

- Phương viện chúa ! Đàm Dược Sư trước khi lâm tử đã nói gì viện chúa còn nhớ không ?

Phương Tú cười nói :

- Lúc hắn sắp chết tình hình hoang mang , ăn nói hỗn loạn , thế mà cô nương cũng tin được ư ?

Du Tiểu Quyên cất giọng lạnh như băng đáp :

Những người đó đã bị chất thuốc làm cho tâm trí hôn mê , nếu không có thánh dược cũng là bất võ . Bọn ta không muốn động thủ với họ.

Phương Tú nói :

- Được rồi ! Tại hạ không dùng tới bọn họ là xong.

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta tin rằng lão sẽ đem những người đó làm chủ lực để cự địch trong Phương gia đại viện.

Phương Tú ngẩm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Phải chăng vị muốn hủy bỏ lời ước ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Bọn ta muốn vào hoán tâm mật thất để coi kiệt tác của Đàm Dược Sư mà Viện chúa cũng muốn phản đối hay sao ?

Quân Trung Phụng cười lạt nói theo :

- Dù lão muốn phản đối cũng không được đâu !

Phương Tú hỏi :

- Trong những điều ước của chúng ta, dường như không có khoản này sao bây giờ các vị lại đòi hỏi ?

Du Tiểu Quyên :

- Những lời ước không hạn định thì vẫn có thể tăng gia được.

Phương Tú đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng , Tần Nhi đã đứng thành thế bao vây , dù muốn chạy trốn cũng không thoát được.

Hắn liền ngữa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Nếu các vị nhất định đòi vào coi nhà mật thất thì tại hạ tất nhiên phải dẫn đường. Nhưng tại hạ có điều cần nói rõ trước là trong mật thất cơ quan trùng điệp. Nếu lở xẩy chuyện gì thì không khỏi bị giam hảm trong đó cũng như bị chôn ở thạch lao vừa rồi.

Quân Trung Phụng nói :

- Phương viện chúa đã cùng bọn ta ở một chỗ mà bị cơ quan phát động thì lão sẽ cũng cùng chung một số phận với chúng ta.

Phương Tú nói :

- Bên các vị bốn người mà Phương mổ chỉ có một mình thì các vị thua thiệt hơn.

Du Tiểu Quyên :

- Đa tạ Viện chúa có lòng nhắc nhở . Lần này chúng ta hết sức cẩn thận chắc không xảy ra chuyện gì.

Phương Tú tuy là người xảo quyệt mà lúc nầy cũng đành chịu bó tay không làm gì được. Hắn nói :

- Vậy tại hạ xin dẫn đường.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Khoan đã.

Phương Tú hỏi :

- Hay là cô nương lại thay đổi chủ ý ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Viện chúa hãy kêu một tên thủ hạ đến đây , bảo chúng đưa quan tài lại trước đặng thu lượm thi hài của Thất Tuyệt kiếm Cảnh lão tiền bối rồi đem ra đặt ở chính giữa khoảng trường , thắp hương nến lên.

Chúng ta vào coi hoán tâm mật thất rồi sẽ để Viện chúa đũ thì giờ triệu tập thuộc hạ , cùng khai diễn một cuộc quyết đấu công bằng. Nếu Viện chúa vọng động , âm mưu tính chuyện ám toán thì bọn ta cũng vui lòng . Bọn ta sẽ giết Viện chúa trước rồi phóng hoa? đốt Phương gia đại viện. Đàm Dược Sư đã chết về tay Viện chúa rồi, bây giờ giết thêm Viện chúa nữa thì chỉ còn một mình Hàn Đào, chắc hắn không làm nên đại sự được.

Phương Tú cười lạt. Hắn vẫy tay một cái.

Một tên đại hán võ phục áo đen , từ trong một bụi cây trên toà núi giả chạy tới nghiêng mình thi lễ hỏi :

- Viện chúa có điều chi dạy bảo ?

Phương Tú liền theo lời Quyên Nhi nhắc lại cho thuộc hạ nghe.

Đại hán vâng lời trở gót đi ngày.

Chỉ trong khoảnh khắc , bốn tên gia nhân khiêng một cổ quan tài gỗ đến . Mọi người liệm thi thể của Thất Tuyệt ma kiếm rồi khiêng quan tài đi.

Lý Hàn Thu nhìn cổ quan tài đi xa rồi, chàng bần thần sa đôi hàng lệ ra chiều đau đớn.

Du Tiểu Quyên khẻ nói :

- Lý huynh ! Lý huynh phải phấn khởi tinh thần . Trong Phương gia đại viện hãy còn rất nhiều cao thủ , tiểu muội e rằng co thể xảy ra một trường ác đấu khốc liệt.

Lý Hàn Thu lau nước mắt nói :

- Cô nương cứ yên lòng . Nếu xảy cuộc chiến đấu thì tại hạ xin làm tiên phong.

Dư Tiểu Quyên đảo mắt Phương Tú nói :

- Chúng ta đi thôi !

Phương Tú không nói gì nữa , cất bước tiến về phía trước.

Trong khu vườn sau này , dường như có rất nhiều người ẩn núp nhưng không thấy xuất hiện để ngăn cản.

Đi quanh hết toà núi giả thì đến gần một bức tường cao bằng gạch đỏ che lấp thị tuyến. Bên ngoài tường gạch vào khoảng ba trượng, không một cây cỏ nào mọc được. Trên mặt đất bao phủ lớp sương dày.

Du Tiểu Quyên chau mày khẽ nói :

- Chổ này tình hình rất lạ.

Phương Tú cười nói :

- Phải chăng cô nương hoài nghi làn sương trắng kia có chất độc ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Ta chắc rằng cái đó hắn có tác dụng.

Phương Tú đáp :

- Để tại hạ đi trước thì các vị khỏi lo gì nữa.

Hắn nói rồi cất bước đi trước. Hắn đi rất chậm chạp , chừng sáu bước thì dừng lại nói :

- Bây giờ các vị có thể yên tâm được rồi.

Du Tiểu Quyên ngửng đầu trông lên thấy hai cánh cổng đen xì đóng chặt liền nói :

- Lão kêu mở cửa đi ! Nhưng lùi lại đã !

Phương Tú lùi về chỗ cũ , hú lên mấy tiếng dài.

Hai cánh cổng lớn từ từ mở ra.

Phương Tú cười nói :

- Hoán tâm thất là khu cấm địa trong Phương gia đại viện. Làn sương trắng này chỉ là tiêu chí để người ta khỏi đi lầm vào.

Du Tiểu Quyên nói :

- Được rồi ! Ta theo lão tiến vào trước.

Phương Tú muốn nói lại thôi. Hắn cất bước đi ngay.

Du Tiểu Quyên toan cất bước theo liền thì Lý Hàn Thu đưa tay ra ngăn lại nói :

- Du cô nương ! Để tại hạ đi cho.

Tần Nhi nói :

- Lý đại ca không thể đi được. Phương Tú đã hiểu cách phá giải Thất Tuyệt Ma Kiếm thì đại ca không nên mạo hiểm.

Lý Hàn Thu nói :

- Không sao đâu. Bây giờ Thất Tuyệt Ma Kiếm đã được cải tiến rất nhiều.

Chàng vừa đáp vừa nhãy vọt đi theo Phương Tú.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi :

- Lý huynh đón lấy thanh kiếm này !

Nàng rung tay trái, quăng trường kiếm ra.

Nàng tính rất vừa vặn.

Lý Hàn Thu đặt chân xuống đất xoay mình thì thanh trường kiếm đã liệng tới nơi.

Lý Hàn Thu vươn tay ra bắt lấy đốc kiếm.

Lúc ấy Phương Tú đã chuẩn bị sẵn sàng có thể tập kích được, nhưng hắn chưa động thủ.

Nguyên hắn là con người thâm hiểm xảo quyệt. Hắn biết rõ rằng nếu hắn cử động là Quyên Nhi và Quân Trung Phụng sẽ đuổi tới ngay . Chưa chắc hắn đã kiềm chế được Lý hàn Thu mà hắn tất bị hoa. sát thân.

Hắn quay đầu nhìn lại rồi đành nhẫn nại không dám ra tay.

Lý Hàn Thu theo sát sau lưng Phương Tú , từ từ bước vào cánh cổng sơn đen.

Lý Hàn Thu nhìn thấy trên cổng có ánh hàn quang lấp loáng , chàng vung kiếm khẻ đập một cái thì thấy tiếng sắt thép đụng lên.

Nguyên hai cánh cửa đá ấy bằng thép đúc.

Lý Hàn Thu lại ngửng đầu trông lên thì thấy những cây sắt lớn bằng ngón tay cái , đan dầy như lưới. Phía dưới lưới sắt là mấy căn phòng bằng đá xanh xếp lên rất kiên cố.

Vì bức tường rất cao nên ở ngoài không trông rõ cảnh vật ở trong.

Lý Hàn Thu quay lại nói cho bọn Quyên Nhi hay tính hình trong bức tường vây , thì bất thình lình nghe đánh "sầm" một tiếng !

Cánh cổng bằng thép tự động đóng lại. Hiển nhiên cánh cổng này có người điều động.

Lý Hàn Thu hít một hơi chân khí, lạnh lùng nói :

- Phải chăng Phương viện chúa bố trí mai phục bên trong ?

Phương viện chúa tủm tỉm cười đáp :

- Tại hạ đã nói trước mà vị không tin , nên chẳng làm thế nào được.

Hắn vừa nói vừa giơ tay lên vẫy một cái.

Cánh cửa sổ ở căn phòng mé tả bỗng mở rộng. Một nam một nữ và hai gã đồng tử rảo bước chạy ra.

Cả hai đều mặc áo trắng , tay cầm trường kiếm.

Phương Tú chắp tay nói :

- Lý Hàn Thu ! tình thế đã rõ rệt lắm rồi . Tại hạ biết cách giải Thất Tuyệt Ma Kiếm thì các hạ chẳng còn hy vọng nào sống được.

Lý Hàn Thu nói :

- Phương viện chúa có điều chi cứ nói huỵch tẹt ra đi !

Phương Tú cười khanh khách đáp :

- Bây giờ các hạ hợp tác cùng tại hạ. Chúng ta không kể gì đến thù vừa qua , bắt tay hành động thì

hai bên cùng có lợi.

Lý Hàn Thu nói :

- Hợp tác cũng được , nhưng tại hạ muốn biết qua những điều kỳ dị trong hoán tâm thất. Nếu quả Viện chúa có đũ thực lực xưng hùng xưng bá trên chốn giang hồ thì tại hạ tự nhiên đi theo Viện chúa.

Phương Tú cười mát nói :

- Các vị muốn thế cũng được, nhưng hãy đưa thanh trường kiếm trong tay giao cho tại hạ trước đã.

Đột nhiên có tiếng Tần Nhi nói vọng vào :

- Đại ca ! Đại ca không việc gì chớ ?

Lý Hàn Thu lớn tiếng đáp vọng ra :

- Trên tấm lưới sắt có tẩm chất kỳ độc, chớ đặt chân vào.

Phương Tú sửng sốt nói :

- Sao các hạ biết lưới sắt có chất độc ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ đoán chắc như vậy.

Chàng từ từ giơ kiếm lên hỏi :

- Một nam một nữ đó kiếm thuật như thế nào ?

Phương Tú lạnh lùng hỏi lại :

- Sao ! Các hạ muốn tỷ kiếm với bọn họ chăng ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Đúng thế ! Vì Phương viện chúa bức bách mà tại hạ phải đưa Thất tuyệt Ma Kiếm vào một lảnh vực khác.

Phương Tú ngữa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Thực ra Thất Tuyệt ma kiếm đã một thời khiến cho người giang hồ nghe thấy phải vỡ mật. Đồng thời đưa các hạ vào hạng đối đầu lợi hại thứ nhất của tại hạ. Nhưng hiện nay trong Phương gia đại

viện của tại hạ ít ra cũng có trên mười vị khiến cho các hạ không còn đất dụng võ mặc dầu các hạ đã nỗi tiếng anh hùng.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy Phương viện chúa hãy ra tay thử coi được không ?

Phương Tú thấy Lý Hàn Thu kêu đích danh mình ra khiêu chiến thì nghĩ thầm :

- Nếu gã không chắc phần nào nắm được phần thắng mà sao lại có ý bức bách mình phải động thủ ?

Bản tính đa nghi , hắn xoay chuyển ý nghĩ rồi khẽ rỉ tai cho hai thi đồng , một nam một nữ cách phá giải Thất Tuyệt Ma kiếm.

Lý Hàn Thu tuy đã hiểu rồi, nhưng chàng vẫn để mặc chúng giải thích chứ không ngăn trở.

Nguyên chàng cũng muốn chứng thực một phen xem những sơ hở về Thất Tuyệt Ma Kiếm mới được sư phụ bổ khuyết có công hiệu thật không và kiếm pháp này uy lực so với trước thế nào ?

Hai bên ngần ngừ một lúc rồi hai tên đồng tử một nam một nữ đột nhiên rung động thanh trường kiếm chia hai bên đánh vào Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu thấy thế kiếm bọn chúng nhằm trúng chỗ biến ẩn của Thất Tuyệt Ma Kiếm thì không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Hai đứa nhỏ nầy thật là thông minh . Chúng vừa nghe Phương Tú , đã biết cách xử dụng phá giải.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng vung trường kiếm đánh tới.

Phương Tú thấy Lý Hàn Thu vẫn theo đường kiếm như cũ bất giác nỗi lên tràng cười ha hả.

Bỗng nghe hai tiếng chát chát vang lên , sắt thép đụng nhau . Tiếp theo là hai tiếng rú thê thảm hoà với tiếng cười rộ của Phương Tú.

Phương Tú đang đắc ý bỗng giật mình kinh hải ngưng thần ra . Nét mặt lão đang tươi cười bỗng biến thành mếu máo.

Nguyên hai đồng nam đồng nữ đều trúng kiếm ngã lăn dưới đất.

Cả hai tên mình đầy những máu, thanh kiếm văng xa ra hơn trượng.

Bọn chúng đau đớn cơ hồ không chịu nỗi.

Phương Tú nhìn hai tên đồng nam đồng nữ, vẽ mặt ngùi ngùi nói :

- Kiếm pháp của chúng đã vào hạng khá, mà kiếm chiêu đánh ra cũng không sai trật.

Lý Hàn Thu ngắt lời :

- Kiếm chiêu của chúng không sai trật, nhưng kiếm pháp của tại hạ biến thể rồi.

Phương Tú hỏi :

- Kiếm pháp của các đã biến thể rồi ư ?

Lý Hàn Thu bước ngang ra năm bước , nhặt lấy thanh trường kiếm của tên nam đồng lại trước mặt Phương Tú nói :

- Mời các hạ đón lấy kiếm.

Chàng vừa nói thanh trường kiếm đã bay đến trước mặt Phương Tú.

Phương Tú vươn tay trái ra chụp lấy trường kiếm.

Lý Hàn Thu từ từ tiến tới Phương Tú. Chàng nói :

- Hoặc giả bọn chúng kiếm pháp chưa được tinh thâm . Mời Phương viện chúa thử đi coi.

Chàng vung kiếm lên nhằm vai bên phải Phương Tú đâm tới.

Phương Tú giơ kiếm chênh chếch lên . Chân trái hắn tiến lại nữa bước . Người hắn chuyển theo thế kiếm. Tay kiếm nhằm tấn công vào cạnh sườn bên tả Lý Hàn Thu . Đây là một thế kiếm phá giải Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Lý Hàn Thu đột nhiên biến thế hạ thấp thanh kiếm xuống rồi lạng người đi tránh khỏi thế chiêu của đối phương.

Tiếp theo nghe đánh chát môt tiếng ! Ánh hàn quang ở đùi bên trái Phương Tú loé lên. Ống quần hắn bị rách một miếng. Máu tươi chảy ra như suối.

Phương Tú ngẩn người ra hỏi :

- Kiếm pháp của các hạ biến thể rồi ư ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ đã bảo là nó biến thể rồi.

Thanh trường kiếm của chàng lại xoay đi đâm lươn hai nhát.

Phương Tú vừa thấy kiếm quang chuyển động, nếu không tránh thì cả hai cẳng sẽ đều bị trúng kiếm.

Lý Hàn Thu thu kiếm về hỏi :

- Phương viện chúa ! Viện chúa còn muốn thử nữa không ?

Phương Tú ngưng thần nhìn chàng chầm chập vào mặt Lý Hàn Thu , hạ thanh trường kiếm xuống đáp :

- Thất Tuyệt Ma kiếm của các hạ dường như lại tiến bộ rất nhiều.

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương viện chúa bỏ trường kiếm tức là phải nghe tại hạ sắp đặt.

Phương Tú thủng thẳng đáp:

- Có hiểu thời vụ mới là tay tuấn kiệt . Các hạ có điều gì cứ nói ra.

Người hắn bị trúng ba chiêu kiếm, nữa mình máu tươi chầm dầm. May mà những chổ bị thương không trúng yếu huyệt, nên hắn gắng gượng chống đở được.

Lý Hàn Thu lạnh lùng nói :

- Trước hết tại hạ phiền viện chúa mở cổng sắt ra.

Phương Tú vẫy tay lớn tiếng hô:

- Mở cổng !

Hai cánh cổng sắt lập tức mở ra.

Nguyên có người ở trong bóng tối đều động cơ quan cổng nầy.

Du Tiểu Quyên , Tần Nhi và Quân Trung Phung đứng chờ nãy giờ , thây cổng mở liền kéo vào.

Du Tiểu Quyên dương mắt nhìn Phương Tú nói :

- Phương viện chúa đã tự rước lấy cái khổ vào mình.

Phương Tú khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ đã bị trúng ba chiêu kiếm đành phải theo các vị sai khiến.

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa mà là người biết điều thì chúng ta có thể giảm bớt được chuyện phiền phức.

Tần Nhi thở phào một cái nói :

- Quyên tỷ tỷ ! Tại sao tỷ tỷ biết là Lý Hàn Thu thắng được Phương Tú ?

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười đáp:

- Cái đó dễ hiểu lắm . Thất Tuyệt Ma Kiếm là một kiếm pháp ghê gớm nhất thiên hạ . Kiếm pháp nầy ra đời khiến cho giang hồ phải khiếp phục. Cảnh lão tiền bối chưa nghiên cứu đến chổ sơ hở của nó nên mới bị phá giải. Bây giờ đã được bổ khuyết thì dĩ nhiên kiếm pháp này vẫn tàn độc nhất thiên hạ.

Nàng đảo mắt nhìn Phương Tú nói tiếp :

- Các vị đã nghiên cứu được cách phá giải Thất Tuyệt Ma Kiếm mà còn sơ sót một điều là tiềm năng kiếm pháp nầy chưa phát huy được hết . Cảnh lão tiền bối từng phen thảm bại , đã biết kiếm pháp hãy còn chổ khuyết điểm. Phương viện chúa là bậc trí giả song chưa hết điều sơ sót.

Phương Tú nói :

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Đáng lý viện chúa không nên cầm tù hai thầy trò Lý Hàn Thu vào một chỗ. Nếu họ không ở liền với nhau thì khi nào Cảnh lão tiền bối mách bảo Lý Hàn Thu những chổ sơ hở về kiếm pháp được.

Phương Tú giậm chân nói :

- Chết thật ! Điểm nầy đáng lý tại hạ phải nghĩ tới trước mới phải.

Hắn dùng sức mạnh quá làm chấn động vết thương thành đau người.

Lý Hàn Thu nói :

- Bây giờ các hạ mới biết thì đã chậm mất rồi.

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Lý huynh không trách tiểu muội về chổ đã nói ra bí mật chứ ?

Lý Hàn Thu tủm tỉm cười đáp :

- Du cô nương không nói thì tại hạ cũng cho lão biết.

Du Tiểu Quyên mỉm cười nói :

- Phương viện chúa ! Hiện giờ Viện chúa ở vào tình thế rất nguy hiểm mà bọn ta đều là hạng tuổi trẻ thiếu tính nhẫn nại. Mong rằng Viện chúa cẩn thận một chút, đừng chọc giận bọn ta mà tự rước lấy đau khổ vào mình.

Chương 165: Du Tiểu Quyên Điều Tra Bí Thất

Phương Tú hỏi:

- Các vị muốn sao bây giờ ?

Du Tiều Quyên đáp :

- Viện chúa đã thu cất rất nhiều đồ cổ ngoạn cùng châu báu, nhưng đáng tiếc là bọn ta không tham tâm những thứ đó mà chỉ muốn coi nhà hoán tâm bí mật của các vị.

Phương Tú ngập ngừng đáp :

- Đàm Dược Sư chết rồi, trong thiên hạ chẳng còn ai...

Du Tiểu Quyên xua tay ngắt lời :

- Bọn ta chắc rằng trong bí thất đó còn nhiều người bị cầm tù.

Vậy Phương viện chúa dẫn bọn ta đi coi.

Phương Tú không nói gì nữa , trở gót tiến về phía trước.

Lý Hàn Thu đi sau Phương Tú.

Phương Tú đi tới cửa ra ám hiệu thì cửa nhà mở ra ngay.

Lý Hàn Thu chú ý nhìn vào thấy trong nhà nấy rất nhiều giường gỗ bày la liệt. Trên giường giải hai thứ đệm khác nhau . Cả chăn cũng vậy.

Dường như trên mỗi giường là một người nằm, trên đắp chăn đơn phủ kín.

Tường vách mầu trắng quét rất sạch sẽ. Trong nhà toàn những giường , ngoài ra không trần thiết một thứ gì khác. Những tấm chăn đơn màu hồng và màu trắng gây nên một cảnh chết chóc.

Bọn Lý Hàn Thu , Du Tiểu Quyên tuy là những người đã từng bôn tẩu giang hồ và từng trải rất nhiều cuộc chém giết , thế mà tình trạng căn bí thất nầy cũng khiến cho mấy người không khỏi ớn lạnh xương sống.

Du Tiểu Quyên thở phào một cái tiếng nói :

- Phương viện chúa có phải trên những giường nầy đều có người nằm ?

Phương Tú đáp :

- Đã dùng chăn đắp thì dĩ nhiên phải có người.

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi :

- Đó là người sống hay người chết ?

Phương Tú đáp :

- Bảo họ là người sống cũng phải mà cho là ngươi chết cũng phải, họ Ở vào tình trạng sống không ra sống chết không ra chết . Ai muốn hạ sát , họ vẫn nằm yên không dậy kháng cự được. Nhưng họ chết rồi cũng không đúng vì mũi miệng họ còn hơi thở phập phòng.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Tại sao lại dùng hai thứ chăn khác nhau để phủ kín người họ ?

Phương Tú đáp :

- Những người phủ chăn hồng là chưa thay đổi trái tim , có thể để lâu được.

Dường như hắn biết là đã tiết lộ nhiều bí mật nên đột nhiên ngừng lại không nói tiếp nữa.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy những người phủ chăn trắng chắc đa được thay đổi tim ?

Phương Tú đáp :

- Đúng thế.

Du Tiểu Quyên tiến lại một bước hỏi :

- Bọn người thay đổi trái tim chắc là Phương viện chúa sai khiến được rồi ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Bọn họ còn phải trải qua một thủ tục mới tỉnh lại được.

Lý Hàn Thu chỉ mũi kiếm vào sau lưng Phương Tú hỏi :

- Phương viện chúa ! Viện chúa nên trả lời cho thành thật. Hễ còn dấu diếm hay man trá là tự rước lấy cái đau khổ vào mình . Bây giờ Viện chúa hãy cho bọn tại hạ hay những người này còn phải qua thủ tục gì mới hành động được ?

Phương Tú đáp :

- Giản dị lắm ! Chỉ cho họ uống một viên thuốc là xong.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Thứ thuốc đó hiện giờ ở đâu ?

Phương Tú đáp :

- Hiện giờ còn để ở trong nhà này.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Những người đây là nhân vật thế nào ?

Phương Tú đáp :

- Họ đều là những tay cao thủ võ lâm.

Tần Nhi đột nhiên nói xen vào :

- Mà họ toàn là những nhân vật cứng cỏi nghĩa hiệp.

Phương Tú đưa mắt nhìn Tần Nhi nói :

- Con nha đầu kia ! Từ thuở nhỏ ngươi được ta nuôi dưỡng , ta lại cư xử với ngươi rất tử tế. Thế mà nay ngươi phản ta.

Tần Nhi khẻ buông tiếng thở dài ngắt lời :

- Viện chúa nuôi tiểu nữ tất nhiên là để dùng vào công việc tàn ác của Viện chúa . Một ngày kia mà tiểu nữ không chịu vâng lệnh của viện chúa tất cũng bị thay đổi trái tim như bọn ấy.

Lý Hàn Thu nói.

- Viện chúa đã mấy phen phái người rượt theo Tần Cô nương để hạ sát . Thế là có vay có trả rồi. Trước kia hai bên dù có chút tình thì mối tình đó cũng đã cắt đứt rồi.

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa ! Ngày trước khác, bây giờ khác. Viện chúa là người hiểu thời vụ , tưởng không đến nổi rước lấy cái đau khổ vô mình.

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Trong nhà này còn có người sống nào nghe lời chỉ huy của viện chúa không ?

Phương Tú đáp :

- Dĩ nhiên là có.

Du tiểu Quyên nói :

- Viện chúa kêu chúng ra đây bảo mở chăn để bọn tại hạ coi cho biết.

Phương Tú không trả lời vào điều yêu cầu của Du Tiểu Quyên mà nói :

- Tại hạ ra máu nhiều quá e rằng khó lòng chống nỗi được nữa.

Lý Hàn Thu nói :

- Viện chúa bị thương ở ngoài da mà nội công lại thâm hậu cho dù chẳng cần rịt thuốc cũng không chết được.

Phương Tú không biết làm thế nào đành cất tiếng hô :

- Hai gã dược đồng Phong, Vân đâu ?

Bỗng khuôn cửa ngầm ở trong góc nhà chuyển động. Hai gã đồng tử áo xanh từ từ bước ra.

Lý Hàn Thu liếc mắt nhìn hai gã đồng tử áo xanh rồi lạnh lùng nói :

- Căn nhà này còn có cửa ngầm , xem chừng bên trong có đặt mai phục phải không ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Không có mai phục chi hết. Hai tên dược đồng nầy ở luôn đây để chiếu cố bệnh nhơn.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Bọn họ đã kêu bằng dược đồng thì chúng hiểu y lý phải không ?

Phương Tú đáp :

. Chúng đều là thuộc hạ của Đàm Dược Sư.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Bọn chúng chịu vưng lệnh viện chúa sai bảo không ?

Phương Tú đáp :

- Nơi đây chỉ có Đàm Dược sư và tại hạ lui tới.

Hắn quay đầu lại khẻ dặn hai tên đồng tử mấy câu.

Hai tên dược đồng liền thò tay mở tấm khăn trắng lên.

Bọn Lý Hàn Thu chú ý nhìn xem thì thấy người này hai mắt hé mở, ngực còn thoi thóp thở. Đầu cạo trọc lóc chẳng khác nhà sư.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Y là người xuất gia ư ?

Phương Tú đáp :

- Y là đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Du Tiểu Quyên nói :

- Thế thì bọn Viện chúa thật là lớn mật, dám gia hại đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Phương Tú đáp :

- Bọn họ đến đây đã thay hình đổi dạng nên không nhận ra được.

Lý Hàn Thu nói :

- Hãy mở tấm chăn hồng cho mọi người coi.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi mở chiếc chăn hồng ra.

Mọi người lại chú ý nhìn thì người nầy sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Người nầy chưa đổi trái tim ư ?

Phương Tú đáp :

- Tuy gọi là thay đổi trái tim mà thực ra Đàm Dược Sư chỉ cho uống một thứ thuốc đặc biệt và dùng thủ thuật để họ biến cải tâm.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Dược vật đó thể nào và thủ thuật ra sao ?

Phương Tú đáp :

- Cái đó ư . Đàm Dược Sư dấu kỹ, tại hạ không hiểu hắn dùng thủ pháp gì.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thế thì những người nầy không còn cách gì cứu chửa được hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Đàm Dược Sư chết rồi , trên đời không còn người thứ hai khiến cho họ hồi tỉnh được.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Các vị làm việc thương luân bại lý này bằng những thủ thuật tàn nhẫn đó , bao lâu rồi ?

Phương Tú nhìn Du Tiểu Quyên đáp :

- Kể ra đã lâu lắm . Ngày ấy cô nương chưa ra đời, có điều từ đầu Đàm Dược Sư còn ở trong vòng thí nghiệm . Từ ngày thành công đến nay mới gần được ba năm.

Tần Nhi nói :

- Thật là đáng sợ ! Trong thời kỳ Đàm Dược Sư thí nghiệm , nhất định lão đã làm chết nhiều người.

Phương Tú thở dài đáp :

- Nếu không gặp Đàm Dược Sư thì tại hạ cũng không có ý đồ cuồng loạn mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ.

Du Tiểu Quyên cười lạt hỏi :

- Phương viện chúa . Phải chăng viện chúa có ý hối hận.

Phương Tú thở dài đáp :

- Hởi ơi ! Những người này chẳng có oán thù chi với tại hạ , lại mất bao nhiêu năm trời luyện võ cực nhọc. Lòng họ mong có ngày nỗi tiếng giang hồ. Thế mà sau khi Đàm Dược Sư dùng hoán tâm thuật là họ quên hết, sống cuộc đời hàm hồ, không còn biết mình là ai nữa.

Tần Nhi nói :

- Bây giờ Đàm Dược Sư chết rồi thì viện chúa là chúa tể nơi đây , nên tha cả bọn chúng ra.

Phương Tú nói :

- Những người đắp chăn trắng đã trải qua thủ thuật hoán tâm và mất hết cảm giác. Bọn chúng hành động theo khẩu hiệu và thủ thế của người chỉ huy . Bây giờ tha họ ra chỉ có hại cho đời chứ chẳng ích gì . Còn những người đắp chăn đỏ chưa trải qua thủ thuật của Đàm Dược Sư thì bọn họ vỉnh viển ở trong tình trạng mê man bất tỉnh cho đến lúc chết.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Không có thuốc giải để cứu họ ư ?

Phương Tú đáp :

- Không có ! Dù có thuốc giải cho những người đắp chăn đỏ kia cũng không thể cứu họ được, vì thần trí họ chưa bị tiêu diệt. Lòng họ vẫn căm hận Đàm Dược Sư cùng tại hạ đến cực điểm.

Du Tiểu Quyên nói :

- Vì vậy mà Phương viện chúa không muốn cứu họ ư !

Phương Tú đáp :

- Thứ thuốc giải đó thực không ở trong tay lão phu . Chỉ mình Đàm Dược Sư là biết chỗ để mà thôi.

Quân Trung Phụng lạnh lùng nói :

- Bây giờ Đàm Dược Sư chết rồi , nên bao nhiêu tội lỗi Viện chúa đem đổ hết lên đầu lão chớ gì !

Phương Tú đáp :

- Không phải thế ! Đó là sự thực.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phương viện chúa đã không có cách nào cứu được bọn người đắp chăn đó thì có thể cứu được những người đắp chăn trắng không ?

Phương Tú đáp :

- Cũng không cứu được. Nhưng người này chỉ nghe lệnh của tại hạ . Nếu cứu họ tỉnh lại, họ sẽ thành những kẻ giúp sức cho tại hạ.

Tiểu Quyên cười lạt nói :

- Con người đã mất thần trí mà còn võ công cao cường thì khó tin lắm.

Nàng ngừng một chút rồi hỏi :

- Viện chúa đưa bọn ta coi hai dãy nhà bên kia xem đựng gì ?

Phương Tú đáp :

- Trong hai căn nhà đó thì một căn cũng giống như căn chúng ta đang đứng đây . Còn một căn nữa là nơi Đàm Dược Sư thi hành thủ thuật hoán tâm.

Du Tiểu Quyên nói :

- Thế thì chổ đó cũng tân kỳ, bọn ta muốn qua coi.

Phương Tú nói :

- Nói ra chắc cô nương chẳng chịu tin lời , sự thực thì căn phòng nơi Đàm Dược Sư thi hành thủ thuật, tại hạ cũng chưa đặt chân vào bao giờ.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thật thế ư ?

Phương Tú đáp :

- Dù nương không tin, tại hạ cũng phải nói. Bây giờ tại hạ dẫn đường, như có cơ quan phát động thì tại hạ cũng bị thương.

Du Tiểu Quyên gật đầu nói :

- Cách hợp tác của Phương viện chúa thật ra ngoài sự tiên liệu của chúng ta.

Phương Tú ngó hai tên dược đồng nói :

- Các ngươi vào đi !

Rồi hắn cũng xoay mình đi ra ngoài.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phương viện chúa ! Khoan rồi hãy đi ! Hai gã dược đồng kia võ công thế nào ?

Phương Tú dừng chân đáp :

- Hai tên dược đồng đó tuy cũng hiểu võ công nhưng e rằng không địch nổi cô nương.

Du Tiểu Quyên đột nhiên bước ngang ra đứng chận đường hai tên dược đồng , hỏi :

- Hai vị có thể cứu tỉnh một người cho bản nhân coi được không ?

Hai tên được đồng đưa mắt nhìn nhau, rồi bốn luồng mục quang nhìn chầm chập vào Du Tiểu Quyên chớ không trả lời nàng.

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Bọn chúng không thể trả lời cô nương được.

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy ?

Phương Tú nói :

- Đàm Dược Sư đã thi hành thủ thuật vào đầu lưỡi chúng nên chúng không thể trả lời được.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Phải chăng Đàm Dược Sư sợ chúng tiết lộ phương pháp chế thuốc.

Phương Tú đáp :

- Cái đó tại hạ cũng không hiểu rõ.

Du Tiểu Quyên bật tiếng cười lạt rồi đưa mũi kiếm chí vào ngực một tên dược đồng hỏi :

- Ngươi cứu tỉnh một người cho ta được không ?

Tên dược đồng lắc đầu đáp :

- Không có thuốc giải.

Du Tiểu Quyên nghe gã nói một cách rất khó nhọc thì trong lòng đã tin lời Phương Tú , nhưng nàng vẫn vặn hỏi :

- Dược vật đâu ?

Phương Tú đở lời :

- Gã nói khó khăn lắm và mất rất nhiều hơi sức mới thốt ra được một câu . Vậy cô nương hỏi tại hạ thế.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng :

- Lão có nghe thấy không ? Ta muốn lấy thuốc giải !

Phương Tú kinh hải buột miệng đáp :

- Tại hạ có đem theo đây.

Hắn lấy trong bọc một cái bình ngọc mở nắp ra , móc một viên thuốc màu xanh giao cho tên dược đồng.

Du Tiểu Quyên nhìn kỹ thì trong bình có nhiều dược vật liền đưa tay ra nói :

- Phương viện chúa . Viện chúa đưa cái bình ngọc cho ta.

Phương Tú ngập ngừng :

- Cái nầy...

Du Tiểu Quyên nói ngay :

- Bản nhân đưa một nhát kiếm giết chết viện chúa vẫn lấy được dược vật. Vậy viện chúa hãy nghĩ kỹ.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi cầm bình thuốc đưa cho Quyên Nhi.

Du Tiểu Quyên đón lấy bình thuốc.

Lúc ấy tên dược đồng đã bõ viên thuốc vào miệng một người rồi.

Lý Hàn Thu dương mắt lên nhìn thấy người này vào trạc 50 . Mày rậm mắt vuông . Dưới cằm rầu đâm tua tủa. Vừa trông đã biết là một tay kiêu dũng.

Lại thấy tên dược đồng nắn bóp vào trước ngực người ấy , một lúc thì thấy y từ từ cử động chân tay.

Du Tiểu Quyên khẻ nói :

- Các vị hãy coi chừng.

Người kia cử động chân tay một lúc rồi đột nhiên đứng phắt dậy.

Người đó chuyển động mục quang nhìn mọi người trong ánh mắt lộ vẽ buâng khuâng.

Phương Tú nói :

- Bây giờ động tác của người này đã thành vô ý thức. Nếu tại hạ không dẫn dụ thì y quyết chẳng động thủ đâu.

Du Tiểu Quyên cùng mọi người thấy thế đều lấy làm kinh dị , nghĩ thầm :

- Nếu không có cách gì khôi phục lại thần trí cho những người này

Mà để họ sống ở nhân gian thật là một tai hại lớn.

Quân Trung Phụng đột nhiên tiến về phía trước một bước. Cô vung

quyền lên đập vào sau lưng đại hán đánh "binh" một cái.

Đại hán không tự chủ được chúi về phía trước một bước , đụng đổ hai cái giường gỗ mà người gã chưa té.

Quân Trung Phụng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Thoi quyền của ta luồng lực đạo không phải nhẹ nhàng . Những

tay võ sư thông thường trên chốn giang hồ khó mà chịu nỗi . Thế mà người này vẫn bình yên vô sự.

Bỗng thấy đại hán đảo mắt bốn phía đường như để kiếm người đã

đánh mình

Du Tiểu Quyên bụng bảo dạ :

- Người này võ công không phải tầm thường . Nếu bao nhiêu người đắp chăn trắng nằm đây mà bản lãnh họ đều như vậy thì thật là một đám đại kình địch.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay phải nàng vung trường kiếm chi?

vào trước ngực đại hán.

Đại hán đã đến lúc sinh tử hiểm nghèo mà nét mặt vẫn lạnh lùng trơ như gỗ , tựa hồ y chẳng quan tâm gì đến chuyện sống chết

Du Tiểu Quyên thở dài nói :

- Phương viện chúa ! Xưa nay ngoài võ lâm chẳng thiếu gì người

đại ác , nhưng thủ pháp tàn nhẫn của các vị thật hiếm thấy trong thiên hạ . Bọn này phần nhiều là những nhân vật đầy lòng nghĩa hiệp trên chốn giang hồ , nhưng bọn họ bị dược vật làm cho mê man đến chết . Giết đi là không nỡ , mà để sống là gây thành mối hoa. rất lớn.

Phương Tú khẻ thở nói :

- Nếu cô nương không muốn hạ thủ thì để tại hạ ra tay cho.

Hắn cất bước tiến về phía đại hán.

Lý Hàn Thu vung trường kiếm lên . Ánh hàn quang loé ra cản đường Phương Tú. Chàng lạnh lùng nói :

- Hay hơn hết là Phương viện chua đừng có vọng động.

Du Tiểu Quyên bảo Tần Nhi :

- Tiểu muội ! Phiền Tần muội động thủ phóng chưởng đánh mạnh vào chỗ trọng yếu trên lưng người này để y bị đứt tâm mạch chết cho được toàn thây.

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội thực không thể nào hạ thủ giết người trong lúc thần trí họ mê man.

Đột nhiên đại hán gầm lên một tiếng. Tay trái gạt trường kiếm của Quyên Nhi, tay phải phóng chưởng tấn công nàng.

Quyên Nhi biến thế quét ngang trường kiếm . Hàn quang lấp loáng chém xuống chân trái đại hán.

Người nàng lướt sang một bên để tránh phát chưởng của đối phương.

Lý Hàn Thu tiến lên một bước, phóng chưởng bên trái đánh sau lưng đại hán.

Binh một tiếng ! Phát chưởng của Lý Hàn Thu đã đánh trúng đại hán.

Đại hán không tự chủ được xô về phía trước ba bước.

Du Tiểu Quyên vọt tới quanh ra phía sau đại hán xoay tay phóng chưởng đánh xuống đầu gã.

Đại hán trúng mấy phát chưởng nặng nề không chịu nổi , lảo đảo người đi rồi ngã lăn ra chết liền.

Du Tiểu Quyên nhăn nhó thở dài nói :

- Gã chết một cách oan uổng , nhưng không giết gã cũng không được mới thật là rầu !

Nàng đảo mắt nhìn hai tên dược đồng hỏi :

- Phương viện chúa . Hai tên dược đồng này là người tốt hay

người xấu ?

Phương Tú đáp :

- Bản thân chúng không có ác tích gì. Chúng chỉ giúp việc cho Đàm

Dược Sư chế thuốc và thi hành thũ thuật.

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Coi thái độ của chúng thi dường như chúng bị Đàm Dược Sư

làm cho biến tính. Vậy đành phải giam chúng lại.

Phương Tú vẫy tay một cái. Hai tên được đồng đều lùi vào ngay.

Du Tiểu Quyên nói :

- Chúng ta đi thôi . Không chừng ngoài quảng trường đang xảy ra

cuộc chiến đấu ác liệt.

Phương Tú nói :

- Cô nương không sang thăm hai căn nhà kia nữa ư !

Du Tiểu Quyên đáp :

- Bọn ta không coi nữa hay hơn . Vì mình đã không cứu được ho.

thì cũng không nên giết chết họ.

Phương Tú ngập ngừng :

- Theo ý cô nương thì...

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Bản nhân nghĩ rằng trên thế gian này ngoài Đàm Dược Sư tất

cũng còn có người tinh thông y thuật . Sao không mời người ta tìm cách cứu họ.

Phương Tú nhăn nhó cười đáp :

- Đáng tiếc là tại hạ đã phái một phần lớn cao thủ đi rồi.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Viện chúa đã mất hết tín tâm rồi phải không ?

Phương Tú đáp :

- Hiện giờ khó nói lắm vì hạ đã lọt vào tay các vị nên bọn chúng có lòng úy kỵ.

Du Tiểu Quyên nói :

- Viện chúa cứ yên tâm . Bọn ta không đả bại được những thuộc hạ của viện chúa là không giết lão đâu.

Lý Hàn Thu nói :

- Phương viện chúa nên tự trọng.

Phương Tú nghe Du Tiểu Quyên nói vậy cũng bớt lo được một phần. Hắn ngấm ngầm tính bề tẩu thoát , liền cười mát nói :

- Cô nương đã có lòng đại từ đại bi thì tại hạ cũng phải hạ lệnh cho bọn thủ hạ không được sấn vào khu nầy.

Chương 166: Thất Tuyệt Kiếm Đả Thương Cường Địch

Du Tiểu Quyên nói :

- Bọn ta cũng hy vọng bụng lão nghĩ sao miệng lão nói vậy , chúng ta đi thôi .

Phương tú vừa cất bước vừa hỏi thử :

- Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo chẳng hiểu cô nương có vui lòng trả lời hay không ?

- Cứ hỏi đi .

- Nghe lời cô nương nói lúc nãy thì dường như về bên cô cũng có nhiều đến phải không ?

- Chúng ta sắp phải dùng võ công để thủ thắng , vậy Phương viện chúa không nên hỏi đến tình hình bên ta .

Phương Tú lại hỏi :

- Tại hạ chỉ muốn biết các vị sẽ phát lạc tại hạ như thế nào ?

- Phương viện chúa hãy theo bọn ta , khi nào ta đả bại được những tay cao thủ trong Phương gia đại viện rồi mới yêu cầu viện chúa kể những ác tích trên nửa đời của viện chúa . Có như thế thì những mối ơn oán trên chốn giang hồ mới hoá giải được .

Phương Tú cười ha hả nói :

- Theo ý cô nương thì tại hạ phải ra trước mặt đồng đạo võ lâm cung xưng tội ác hay sao ?

- Như vậy thì có chi là trái lẽ ? Trong nửa đời viện chúa đã hành động bao nhiêu tội ác , chỉ một tội cũng đủ để chết rồi huống chi là nhiều tội . Đằng nào cũng nắm vững cái chết thì sao không nói hết ra dấu giếm làm chi ?

Phương Tú ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Nếu tại hạ ưng thuận lời yêu cầu của cô nương thì tại hạ có thể trao đổi điều kiện gì không ?

Lý Hàn Thu lạnh lùng hỏi lại :

- Viện chúa còn muốn trao đổi điều chi ?

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Dĩ nhiên bọn ta không phải là Phương viện chúa , vậy hành động chẳng có gì giống viện chúa hết .

Phương Tú nói :

- Xin nói rõ cho nghe .

- Khi giữa chúng ta và Phương viện chúa chưa phân thắng bại thì chúng ta quyết không sát hại viện chúa .

- Phương gia đại viện tuy đã phái phần lớn cao thủ ra ngoài nhưng tại hạ tự tin rằng còn có thể đánh được một trận . Nhưng quân vô tướng vô đầu thì làm thế nào ? Đàm Dược Sư chết rồi , tại hạ lại bị khống chế không có người chỉ huy thì e rằng khó lòng chống nổi các vị .

Du Tiểu Quyên nói :

- Bên viện chúa còn Hàn Đào nữa .

Phương Tú nói :

- Hàn Đào không có ở đây .

Du Tiểu Quyên cười nói :

- Bọn tại hạ đã điều tra minh bạch là Hàn Đào đã tới đây rồi .

- Cô nương đã là người có phong độ nhân hiệp mà sao không buông tha tại hạ để tại hạ chỉ huy bọn thuộc hạ cùng các vị quyết một phen thắng phụ , tại hạ mà thua trận thì mới tâm phục được .

- Bọn ta chỉ e rằng viện chúa bỏ chạy .

- Cơ nghiệp của tại hạ là ở đây , nếu không giữ được thì chạy đâu cho thoát ?

- Cái đó khó mà biết được , bản nhân chỉ biết viện chúa nhiều mưu kế giả dối thường không giữ lời hứa mà thôi .

Phương Tú cất bước tiến về phía trước nghĩ thầm trong bụng :

- Con nha đầu này bề ngoài thật mềm mỏng mà lòng dạ rắn như sắt đá .

Hắn còn đang ngẫm nghĩ thì bị người túm lấy cổ áo nhấc bổng lên , tai hắn nghe thanh âm của Lý Hàn Thu vang lên bảo :

- Trong các đường hẻm và phòng xá của viện chúa đều có cơ quan mai phục , tại hạ hy vọng Phương viện chúa đừng để cho bọn họ phát động .

Phương Tú hỏi :

- Cái đó ư ?

Bỗng thấy cạnh sườn tê chồn , hắn bị điểm hai chỗ huyệt đạo hoàn toàn mất hết năng lực phản kháng . Du Tiểu Quyên nói :

- Cơ quan hay ám khí khó lòng đả thương được bọn ta nhưng trận đại chiến ngoài quảng trường khiến ta nóng ruột không thể chần chờ cho mất thời gian .

Lý Hàn Thu nói :

- Du cô nương đã hứa lời thì tại hạ không sát hại viện chúa sau khi chế phục được những nhân vật trong Phương gia đại viện . Nếu viện chúa muốn để bọn thuộc hạ cùng chúng ta quyết một trận thắng thua thì đừng giở nguỵ kế gì nữa .

Phương Tú nhăn nhó cười nói :

- Được rồi , tại hạ xin theo lời hai vị .

Thực ra hắn không còn sức kháng cự , ngoài cách cúi đầu tuân lệnh hắn chẳng còn biện pháp nào nữa .

Phương Tú dẫn mọi người xuyên qua ngõ ngách cùng hành lang vòng vèo có bố trí cơ quan mai phục , vừa ra tới cửa lớn thì nghe tiếng binh khí đụng nhau chát chúa một trường chiến đấu ác liệt đã diễn ra ở góc quãng trường .

Đinh Bội hướng dẫn bọn võ sư trong Phương gia đại viện đã cải tà quy chính , họ dùng những phòng ốc có tường gạch để chống lại đối phương từ bốn phương tám mặt đánh vào . Trước toà nhà đã có hơn chục xác chết nằm lăn ra đó . Hiển nhiên Đinh Bội và Lôi Phi đã kém thế phải lui vào trong nhà để cự địch , Đinh Bội cầm trường kiếm một mình đứng giữ cửa một mình phải địch với bốn người , thanh trường kiếm của lão múa tít như bay toả ra những bông kiếm hoa bức bách bốn người không thể tiến thêm được bước nào . Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên vừa nhìn thấy bốn người vây đánh Đinh Bội đều giật mình kinh hãi .

Nguyên ngoài bốn người này còn có những đại hán võ phục cỡ sáu , bảy chục tên vây xung quanh

phòng . Vì địa thế chật hẹp bọn họ không thể đồng thời động thủ được số lớn đứng bên cạnh theo dõi cuộc chiến . Trên mái nhà có mấy viên ngói rớt xuống vỡ tan tành , nơi cửa sổ đao quang và kiếm quang rít lên veo véo thỉnh thoảng lại có tiếng khí giới chạm nhau choang choảng .

Cuộc chiến đấu hỗn loạn rất kịch liệt , giữa đám đao quang loang loáng mà còn có những ám khí đụng nhau rít lên khủng khiếp . Lý Hàn Thu chuyển động mục quang nhìn chẳng thấy Lôi Phi đâu thì trong lòng cực kỳ nóng nảy chàng trầm giọng hô :

- Du cô nương hãy chủ trương đại cuộc để tại hạ đi giúp Đinh huynh một tay .

Du Tiểu Quyên toan thét chàng đứng lại thì chàng đã vọt người đi , chỉ hai cái nhô lên hụp xuống là đã đến chỗ xảy cuộc ác đấu chàng vung cây trường kiếm lên lạnh lùng quát :

- Kẻ nào ngăn cản ta là chết !

Tiếng quát chưa dứt thanh trường kiếm đã phóng tới nơi , hai tên địch nghe tiếng chàng cảnh báo liền xoay mình rút đao ra chuẩn bị ngăn cản , nhưng chúng chưa kịp nghinh địch đã bị trúng kiếm ngã lăn ra . Kiếm chiêu của Lý Hàn Thu nhanh lẹ phi thường , hai địch nhân nữa chưa kịp nhảy ra ngăn cản đã bị chàng chém chết , chàng đến trước cửa sổ toà nhà bỗng thấy mũi kiếm của Lý Hàn Thu xoay chuyển rồi hai tiếng rú thê thảm vang lên . Ba đại hán võ phục vây ngoài cửa sổ thì hai tên đã bị kiếm thương còn một tên phải lùi lại ba bước , Lý Hàn Thu lớn tiếng hô :

- Tại hạ đến đánh giúp đây .

Chàng cầm kiếm hộ thân vọt qua cửa sổ vào trong nhà , Phương Tú thấy kiếm pháp của Lý Hàn Thu cực kỳ lợi hại kẻ nào ngăn trở chẳng chết cũng bị trọng thương thì trong lòng cực kỳ kinh hãi hắn buông tiếng thở dài nói :

- Thất tuyệt ma kiếm quả là một thứ kiếm pháp tàn độc nhất thiên hạ , nếu kiếm pháp này còn lưu truyền trong võ lâm thì mối hoạ lớn chẳng kém gì Đàm Dược Sư cùng Phương mỗ .

Tần Nhi nói :

- Thất tuyệt ma kiếm này tuy tàn độc thiệt nhưng còn phải coi người dùng kiếm . Nếu người thi triển Thất tuyệt ma kiếm có lòng hoài bão khí khái của kẻ nhân hiệp chuyên tru diệt những kẻ ác trên chốn giang hồ thì kiếm pháp tuy độc nhưng không tổn thương đến nhân nghĩa .

Phương Tú liếc mắt nhìn Tần Nhi hắn máy môi tựa hồ muốn nói gì với nàng nhưng không hiểu sao lão lại không lên tiếng .

Nhắc lại Lý Hàn Thu vọt qua cửa sổ vào nhà rồi , chân vừa chấm đất chàng đã nhì thấy Lôi Phi máu chảy đầm đìa ở nơi tay trái , tay phải y vẫn cầm đơn đao chống cự kịch liệt với bọn cường địch

vây đánh tại một chỗ cửa sổ khác . Hơn chục người ở trong nhà hầu hết đều đã bị thương , trong bọn người này có bốn người thương thế quá nặng phải nằm phục xuống trong góc nhà . Những người chưa bị thương chia nhau ra bốn mặt để cự địch , nhiều người nhảy lên xà nhà để cầm cự với bọn địch nhân trên nóc nhà đánh xuống . Lý Hàn Thu quan sát tình thế trong nhà rồi chàng hít một hơi chân khí nhảy vọt đến bên Lôi Phi , chàng khẽ bảo bạn :

- Lôi huynh hãy lùi lại .

Lôi Phi sau khi bị thương vẫn ráng nhịn đau hết sức cự địch , y mất máu nhiều lại không được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thành ra người mệt nhọc quá đổi . Sở dĩ y không té xuống là nhờ ở luồng chân khí hào hùng đầu óc căng thẳng đến nỗi Lý Hàn Thu vào y cũng không phát giác . Lôi Phi nghe Lý Hàn Thu hô hoán như người trong mộng choàng tỉnh giấc quay đầu nhìn lại , giữa lúc thế đao đờ đẫn một chút y bị hai lưỡi đơn đao đồng thời chém tới . Một đại hán cầm đơn đao hộ thân chân đã bước lên cửa sổ Lý Hàn Thu nhoài người hươi thanh trường kiếm cho vọt ra một bông kiếm hoa để ngăn chặn hai lưỡi đơn đao kia miệng chàng giục :

- Lôi huynh hãy lùi lại nghỉ ngơi chỗ này để tiểu đệ lo liệu .

Lôi Phi lúc trước chưa thấy Lý Hàn Thu tập trung hết tinh thần để cự địch y bị thương mà không thất bại . Bây giờ Lý Hàn Thu tiến vào tinh thần cởi mở liền không chống được nữa ngã ngửa về phía sau . Lý Hàn Thu tay mặt cầm trường kiếm chống cự với hai thanh đơn đao đánh tới , tay trái chàng đỡ lấy Lôi Phi lùi lại bốn bước đặt xuống nhà . Chàng đặt bạn xuống nói :

- Xin Lôi huynh mau mau điều dưỡng đi .

Chàng mới dừng lại một chút mà ngoài cửa sổ đã có ba đại hán mặc võ phục đang bay vọt vào . Lý Hàn Thu đặt Lôi Phi xuống rồi vung kiếm tấn công , kiếm phong rít lên veo véo vọt ra những bông kiếm hoa đẩy dạt thế đao của ba đại hán sang một bên . Lúc này trong nhà không còn mấy người ứng chiến được , nên khi ba đại hán kia xông vào nhà được thì bất cứ lúc nào họ vung đao đến đâu là đả thương người đến đó . Mười mấy người đã bị thương nên khó lòng thoát chết . Ba đại hán này võ công không phải tầm thường , chúng mặc võ phục cùng một màu sắc . Tên đi đầu vừa thấy thế kiếm khủng khiếp của Lý Hàn Thu lập tức hô đồng bạn rút lui chứ không dám tiến , gã cũng xoay lưng vào vách để động thủ hai tên kia đồng thời cử động đơn đao chia hai mặt giáp công Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu ra chiêu Tinh hoả liệu nguyên thanh trường kiếm lấp loáng phong toả hai bên tả hữu ngờ đâu ba tên đại hán đã có dự mưu từ trước một tên lùi lại phía sau nhân cơ hội hai đồng bạn đang tấn công Lý Hàn Thu , gã quay lại tấn công Đinh Bội ở phía sau . Nguyên gã định tiền hậu giáp kích đả thương Đinh Bội để đồng bạn thừa cơ nhảy vào . Lý Hàn Thu đằng hắng một tiếng ra chiêu Lôi điểu phog tác hai đại hán phải thu đao lùi lại một tên bị lưỡi kiếm quét trúng phải nhảy vọt ra ngoài cửa sổ còn một tên nữa lạng người vào góc tường . Lý Hàn Thu ra một chiêu mà đã đẩy lui được hai đại hán chàng lạng mình người chuyển theo kiếm đến sau lưng đại hán kia . Đại hán này đã vọt tới sau lưng Đinh Bội

toan vung đao tập kích thì đột nhiên phía sau có tiếng gió rít lên , trong lúc hoang mang đại hán xoay mình lại tay đao quét ngang một cái bỗng nghe choảng một tiếng đao kiếm đụng nhau . Lý Hàn Thu hạ thấp kiếm xuống đâm chênh chếch lên , đại hán đã tưởng thế kiếm của Lý Hàn Thu bị hất đi không ngờ chàng chỉ biến chiêu rồi lướt tới như bóng theo hình , đây chính là một chiêu trong Thất tuyệt ma kiếm cực kỳ hung dữ .

Đại hán hoang mang chậm lại nháy mắt thế kiếm của đối phương đã phóng tới gã né tránh không kịp bị chém sả bả vai . Lý Hàn Thu chém chết bên địch rồi lại quay mình về bên cửa sổ . Hán tử ẩn mình trong góc tường lúc trước bây giờ ra đứng bên cửa sổ hô hoán đồng bọn , Lý Hàn Thu kịp thời hươi kiếm chém đứt làm hai đoạn , lúc này ở cửa sổ đã có ba đại hán toan nhảy ùa vào lý Hàn Thu huy động thanh trường kiếm veo véo vọt ra những bông kiếm hoa phong toả cửa sổ , mấy đại hán kia đang nhảy vào phải lùi lại . Lý Hàn Thu đánh lui địch nhân ở cửa sổ toan nhảy vọt lại giúp Đinh Bội một tay .

Đinh Bội thấy cường địch ở cửa sổ đã lùi ra rồi , lão ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà bọ chúng cũng đã rút lui hết . Lão liền nhảy vào nhà một con mắt lấp loáng ánh hào quang lão trầm giọng hỏi :

- Lý huynh đệ ! Huynh đệ không việc gì chứ ?

- Tiểu đệ không sao , Đinh huynh bị Đàm Dược Sư bắt được tiểu đệ lấy làm hổ thẹn mà không sao viện trợ được .

- Tiểu huynh ba ngày mới thoát hiểm làm cho Lý đệ phải nóng ruột .

Lý Hàn Thu bước lẹ tới bên Lôi Phi đỡ y dậy hỏi :

- Lôi huynh ! Lôi huynh bị thương có nặng lắm không ?

Chàng vừa hỏi vừa đặt bàn tay lên lưng y thúc đẩy nội lực vào trong phủ tạng y . Lôi Phi thở phào đáp :

- Thương thế của tiểu huynh không lấy gì làm nặng lắm chỉ tại mệt nhọc quá đổi mà thôi .

Lý Hàn Thu nói :

- Bây giờ Lôi huynh có thể yên tâm nghỉ ngơi được vì Phương Tú đã lâm vào bước đường cùng ...

Lôi Phi ngắt lời :

- Lý đệ không nên lơ là , con cuốn chiếu chết mà không một ai hay vì nó nhiều chân , Lý đệ nên cẩn thận ...

Rồi y hạ thấp giọng xuống nói :

- Lý đệ đã gặp Quyên cô nương chưa ?

Lý Hàn Thu gật đầu nói :

- Gặp rồi !

- Còn Tần Nhi và Quân cô nương ?

- Cũng đã gặp cả rồi .

- Hỡi ơi ! Tiểu huynh lo thay cho Lý đệ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Lôi huynh lo điều chi ?

- Lý đệ bị bao nhiêu ân oán cùng tình ái bao vây xử trí cách nào cho ổn ? Lý đệ nên biết chỉ một điều không hay là khó lòng tránh khỏi một màn bi kịch để lại trên nhân gian .

Lý Hàn Thu nhăn nhó cười đáp :

- Cái đó ư ? Lôi huynh bất tất phải quan tâm dù có xảy ra tấn bi kịch thì nhân vật chủ yếu của tấn bi kịch này cũng là tiểu đệ .

Lôi Phi sửng sốt hỏi :

- Lý đệ nói vậy nghĩa là làm sao ?

- Quân Trung Phụng mấy lần giải cứu cho tiểu đệ nhưng chỗ dụng tâm của nàng chẳng phải là để cứu tiểu đệ mà là để lưu mạng sống lại , đặng ngày sau nàng đem tiểu đệ tế điện trước linh vị phụ thân nàng .

Lôi Phi hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

- Vụ này Tần cô nương cũng đã thấy rõ .

- Còn Quyên cô nương thì sao ?

- Quyên cô nương có biết hay không tiểu đệ cũng chưa rõ .

Bỗng nghe thanh âm của Quyên Nhi vọng lại hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Lôi Phi mỉm cười đáp :

- Tại hạ cùng Lý đệ nói chuyện đời .

Du Tiểu Quyên quay lại gó Phương Tú một cái :

- Xin viện chúa ra lệnh thu lượm những thi thể chết đi rồi tập hợp mọi người để khai diễn một trận quyết chiến .

Phương Tú hỏi :

- Liệu cô nương có tin lòng mà thả tại hạ về không ?

Du Tiểu Quyên cười nói :

- Phương viện chúa ! Hay hơn hết là viện chúa đừng hỏi gì nữa , vụ này đã có Hàn Đào chủ trương thì có khác gì Phương viện chúa .

Phương Tú khẽ thở dài nói :

- Du cô nương ! Võ công của tại hạ không thể bì kịp các vị , vậy có tha tại hạ cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thực lực .

- Phương viện chúa cứ bảo bọn thuộc hạ đem toàn lực ra động thủ , nếu bọn họ thắng được bọn tiện thiếp thì tự nhiên viện chúa được thoát hiểm một cách bình yên .

Phương Tú cười lạt nói :

- Các vị đã có ý không dám thả tại hạ tức là đã sợ sệt .

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp :

- Viện chúa đừng dùng cách khích tướng nữa , dù viện chúa có hoa ngôn xảo ngữ đến đâu thì tiện thiếp cũng chẳng buông tha .

- Tại hạ kêu một tên thuộc hạ đến để dặn hắn mấy câu được chăng ?

- Viện chúa cứ tuỳ tiện .

Phương Tú vẫy tay một cái một đại hán ở trong đám cỏ cách ngoài ba trượng chạy lại nghiêng

mình hỏi :

- Viện chúa có điều chi dạy bảo !

Phương Tú nói :

- Ngươi đến phúc trình Hàn nhị trang chúa để lão gia huy động hết tất cả phần tử tinh nhuệ để cùng đối phương quyết một trận tử chiến .

- Hàn nhị hiệp lo về vấn đề viện chúa bị giữ trong tay đối phương , nếu chúng mà thất bại tất đưa viện chúa ra để uy hiếp .

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Không cần lo đến sự an nguy của bản toà

, chỉ cần Hàn nhị hiệp dốc hết lực lượng ra mà đánh một trận . Vạn nhất mà bản toà bị giết thì Hàn nhị chúa sẽ lên thay bản toà .

Đại hán dạ một tiếng chắp tay thi lễ cáo từ rồi trở gót đi ngay . Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó bên đối phương thì thấy gần chục người nhưng không có Hàn Đào ở đó , liền hỏi :

- Hàn Đào bây giờ ở đâu ? Sao y còn chưa lộ diện ?

Phương Tú đáp :

- Cái đó chỉ đáng trách các hạ mắt kém mà thôi .

Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Tần cô nương , cô có nhìn thấy Hàn Đào không ? Bắt giặc phải bắt chủ tướng , chỉ cần kiềm chế Hàn Đào là tránh khỏi một trường đổ máu rùng rợn .

Tần Nhi lắc đầu đáp :

- Tiện thiếp cũng không ngó thấy Hàn Đào đâu cả .

Du Tiểu Quyên nói :

- Hàn Đào đã thay hình đổi dạng trà trộn vào trong đám võ sư để ngấm ngầm chỉ huy .

Phương Tú đằng hắng một tiếng rồi nhắm mắt lại , Du Tiểu Quyên hỏi :

- Sao ? Tiện thiếp nói vậy có đúng không ?

Phương Tú đáp :

- Cô nói đúng , nhưng đáng tiếc là cô không có cách nào tìm thấy ai là Hàn Đào .

- Tiện thiếp bất tất phải tìm kiếm thủng thẳng rồi sẽ nhận ra .

Phương Tú cười khanh khách nói :

- Cô nương quả là người trầm tĩnh .

Du Tiểu Quyên nói :

- Cái đó kêu bằng tin tưởng là mình sẽ thắng chứ không sợ bị thua .

Nàng đảo mắt nhìn Tần Nhi và Quân Trung Phụng nói tiếp :

- Phiền hai vị muội muội buộc vết thương cho những người trong nhà , nếu các vị có đem theo thuốc trị thương thì cho bọn họ uống . Ta e rằng những người trong nhà sẽ làm mất thì giờ của chúng ta .

Phương Tú lấy làm kỳ hỏi :

- Theo ý cô nương phải chăng muốn thành thế đối lập với tại hạ ở ngay đây ?

- Nếu bọn tiện thiếp muốn phá vòng vây mà ra thì chẳng khó gì , nhưng hành động hấp tấp hư vậy e rằng khó lòng trông rõ thực lực của Phương gia đại viện .

- Bọn cô nương chỉ có mấy người đánh mau là có lợi cho mình .

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Sao viện chúa biết bọn tại hạ chỉ có mấy người , thôi cần mấy gười cũng đủ rồi .

Phương Tú nghĩ thầm trong bụng :

- Con nha đầu Du Tiểu Quyên này thông minh tuyệt thế thị đã ngấm ngầm để ý , nếu ta ra hiệu không chừng thị theo ám hiệu ta mà nhận ra được Hàn Đào hoá trang làm võ sư . Vụ này ta phải cẩn thận mới được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ đột nhiên hắn nhắm mắt lại lớn tiếng :

- Ta đã bị bọn họ điểm huyệt rồi và mất hết năng lực kháng cự Du cô nương và Lý Hàn Thu đều đã hứa lời là trong khi chiến đấu quyết không sát hại ta . Vậy các ngươi cứ yên tâm mà động thủ nếu bên ta thắng thì ta sẽ được tự do ngay .

Giữa lúc hắn nói mấy câu này Du Tiểu Quyên ngấm ngầm để ý đến mục quang của hắn hy vọng tìm ra Hàn Đào ở trong đám võ sư . Nàng không nghĩ Phương Tú đã lo tới điểm này , hắn nhắm mắt lại rồi mới lên tiếng .

Chương 167: Lý Hàn Thu Một Mình Xông Trận

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Du cô nương ! Phương Tú là một con người xảo quyệt tâm địa ghê gớm . Chúng ta khó mà địch lại bọn chúng nhưng tại hạ có cách tìm ra được Hàn Đào .

Du Tiểu Quyên nói :

- Xin cho nghe lời cao luận .

- Tại hạ ra mặt khiêu chiến , cô nương đứng bên theo dõi hễ người nào ngấm ngầm điều khiển đại cục thì đúng là Hàn Đào không sai nữa .

Du Tiểu Quyên nói :

- Lý huynh đã thử sức với bọn họ rồi chuyến này nên nhường để tiểu muội ra tay .

- Muốn đối phó với bọn hung thần ác ma này không thể nể nang gì được . Bàn tay tại hạ đã nhuộm máu tanh gây nên sát nghiệp thì giết thêm mấy người cũng chẳng hề chi .

Chàng không chờ Du Tiểu Quyên trả lời d0ã rảo bước tiến ra , Tần Nhi đảo mắt ngó sang đối phương thì thấy bên địch có đến sáu , bảy chục người thì nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu bên địch liên thủ hợp lực chiến đấu thì việc thắng bại đã rõ rồi .

Lúc này Lôi Phi đã đứng lên tựa cửa để theo dõi tình thế Du Tiểu Quyên khẽ bảo Quân Trung Phụng :

- Xin cô nương hãy chủ trương đại cục cho , tiểu muội đứng lược trận giúp Lý huynh .

Tần Nhi khẽ nói :

- Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ cần để ý bọn chúng vây đánh y .

- Ta đã có chú ý , muội muội cứ yên tâm .

Nàng mỉm cười cất bước tiến ra , Lý Hàn Thu còn cách đối phương chừng tám thước thì dừng lại ,

chàng giơ trường kiếm lên hỏi :

- Vị nào muốn thử trận đầu ?

Bỗng thấy một đại hán thân thể cao lớn tay cầm cây mai hoa trương rảo bước ra đáp :

- Tại hạ xin lĩnh giáo .

Người này đứng với đồng đội cao hơn hẳn một cái đầu , lúc này một mình gã xuất trận càng nhìn rõ người gã như pho tượng hô pháp , vai lớn lưng rộng . Vừa trông đã biết ngay một nhân vật sức mạnh như thần .

Lý Hàn Thu nghĩ thầm trong bụng :

- Thanh trường kiếm của ta là loại vũ khí nhẹ mà gã kia lại sử dụng cây Mai hoa trượng là một thứ khí giới ngoại môn , ta cần phải coi chừng cây Mai hoa trượng của gã không để đụng vào mới được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng vung kiếm lên nói :

- Nào mời các hạ .

Đại hán không nói câu khách sáo giang hồ vung cây Mai hoa trượng lên hô :

- Các hạ hãy coi chừng .

Vèo một tiếng , gã quét ngang cây Mai hoa trượng , Lý Hàn Thu sửng sốt miệng lẩm bẩm :

- Gã này sử dụng cây Mai hoa trượng làm thiết côn .

Nội lực của đại hán rất mãnh liệt cây Mai hoa trượng rít lên veo véo , Lý Hàn Thu không dám coi thường vội hít một hơi chân khí lùi lại ba bước . Đại hán nổi lên tràng cười ha hả gã lại ra chiêu Ngũ đĩnh lạc sơn cây Mai hoa trượng nhằm đầu đối phương bổ xuống . Lý Hàn Thu thấy thế trượng của đối phương như núi Thái sơn ập xuống chàng không dám vung kiếm lên gạt tung mình nhảy sang một bên để né tránh . Đại hán lại thi triển cây Mai hoa trượng trượng phong rít lên vù vù và rượt theo Lý Hàn Thu đánh tới . Chàng không dám dùng trường kiếm trong tay để đón lấy thế trượng nặng nề của đại hán chàng lại lùi thêm mấy bước . Đinh Bội chau mày nói :

- Khí giới của Lý đệ nhẹ quá nên y mới không dám đón tiếp thế công của đối phương , tại hạ phải ra giúp y một tay .

Rồi lão cất bước tiến ra , Du Tiểu Quyên hô :

- Đứng lại !

Đinh Bội quay lại nhìn Du Tiều Quyên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

- Y không cần đến Đinh huynh giúp đỡ đâu , chắc y đã có kế kiềm chế bên địch .

Đinh Bội đối với Quyên Nhi vẫn có lòng kính sợ quả nhiên lão không dám tiến ra trợ lực nữa . Lý Hàn Thu sau khi đã tránh mấy chiêu và nhìn ra chỗ sơ hở của đối phương , đột nhiên chàng tiến lại giấu kiếm ở dưới khuỷu tay cúi xuống tránh khỏi cây Mai hoa trượng rồi mới vung kiếm đâm tới nhanh như chớp . Ánh hàn quang vừa lấp loáng tiếng rú rùng rợn đã vang lên . Tiếp theo nghe đánh binh một tiếng cây Mai hoa trượng đẫm máu tứ cánh tay đại hán chảy xuống bay ra xa hơn trượng rớt xuống đất . Lý Hàn Thu ra chiêu mau lẹ quá chừng chặt đứt cánh tay mặt cũa đại hán , cây Mai hoa trượng trong tay chưa kịp buông ra . Đến khi cây Mai hoa trượng rớt xuống đất cánh tay đại hán mới rời ra khỏi khí giới . Lý Hàn Thu đánh một kiếm đã thủ thắng tiếp theo chàng phóng cước đá vào đại hán .

Bỗng thấy một võ sư mình mặc áo đen khẽ giơ hai tay lên , tám đại hán áo đen đứng bên hắn xô ra bao vây Lý Hàn Thu , hiển nhiên đối phương toan ỷ vào số đông để thủ thắng . Võ sư áo đen vừa cử động hai tay tuy rất khẽ nhưng cũng không qua mắt Du Tiểu Quyên được . Nàng để ý nhìn đại hán kia một hồi ghi nhớ những đặc điểm trong người hắn , bụng bảo dạ :

- Người này đúng là Hàn Đào không còn nghi ngờ gì nữa .

Nhưng nàng không nói ra miệng . Đột nhiên Lý Hàn Thu quát lên một tiếng thật to chàng huy động thanh trường kiếm trong tay quay lại nghinh địch tám đại hán , chàng huy động Thất tuyệt ma kiếm thành một bức màn lạnh lẽo xung quanh mình mà lăn xả vào đối phương đang bao vây chàng . Tám đại hán bốn tên dùng đao bốn tên dùng kiếm cả tám thứ binh khí toan động thủ lập thành thế bao vây , nhưng kiếm phong của Lý Hàn Thu ào ạt vung ra tứ phía khiến cho đối phương chân tay cuống quít , tám đại hán không tài nào tạo thành trận thế bao vây chàng được . Bỗng nghe Lý Hàn Thu thét lên một tiếng :

- Coi đây !

Tiếng quát chưa dứt một đại hán trúng kiếm ngã lăn ra Đinh Bội khẽ hỏi Du Tiểu Quyên :

- Quyên cô nương ! Tại hạ nhận thấy bọn chúng hiệp lực công mà Lý đệ chỉ có một mình thì e rằng con mãnh hổ khôn địch bầy cáo . Lỡ để nguy hiểm đến y thì chúng ta có hối hận cũng không kịp vậy tại hạ muốn ra giúp y một tay , vậy cô nương tính thế nào ?

Du Tiểu Quyên mắt vẫn theo dõi cuộc chiến giữa Lý Hàn Thu và bọn đại hán nàng bình tĩnh lắc đầu đáp :

- Theo nhận xét của tiện thiếp thì bây giờ Đinh huynh chưa cần phải ra tay , chúng ta hãy ráng chờ thêm một lúc nữa xem sao vì Lý Hàn Thu không muốn cho ai trợ trận .

Giữa lúc hai nười còn đang nói chuyện thì hai đại hán nữa đã trúng kiếm té xuống , Đinh Bội lẩm bẩm để nói mình nghe :

- Thất tuyệt ma kiếm quả nhiên lợi hại phi thường !

Những tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt , chỉ trong khoảnh khắc cả tám đại hán đều bị tử thương dưới lưỡi kiếm Lý Hàn Thu . Lúc này chẳng những bên địch bị kiếm pháp tàn độc của Lý Hàn Thu làm cho bở vía mà cả Quân Trung Phụng và Tần Nhi cũng phải chấn động tâm thần . Lý Hàn Thu liếc mắt ngó thi thể địch nhân nằm ngổn ngang bên cạnh mình một cái rồi đột nhiên cất bước tiến về phía trước .

Tần Nhi vẻ mặt vẫn âu lo ngập ngừng hỏi Du Tiểu Quyên :

- Quyên tỷ tỷ ! Một mình y xông vào bên địch ...

Du Tiểu Quyên gắt lời :

- Cô nương bất tất phải quan tâm bọn này không cản trở được y đâu .

Nàng chưa dứt lời thì Lý Hàn Thu đã tới gần mấy đội giới bị . Phương Tú thấy Thất tuyệt ma kiếm của Lý Hàn Thu lợi hại vô cùng trong lòng cũng kinh hãi , nhưng hắn biết trong Phương gia đại viện còn mấy đội cao thủ làm hậu bị quân mà Hàn Đào đã sai người đi mời rồi , bọn chúng cũng sắp tới nơi . Hắn chỉ mong bọn Du Tiểu Quyên không có người đến tiếp viện thì cuộc chiến bữa nay chưa chắc đã thất bại .

Lý Hàn Thu còn cách bên kia chừng ba thước chàng dừng bước lại cầm ngang thanh trường kiếm để trước ngực hô :

- Các vị muốn lấy một chọi một hay nhiều người vây đánh cũng được , có bao nhiêu thủ đoạn ác độc hãy trổ ra hết đi .

Bên địch có ngót dến năm chục người , hàng trăm con mắt nhìn chằm chặp vào Lý Hàn Thu nhưng chẳng một ai lên tiếng đáp lại .

Lý Hàn Thu cười lạt nói tiếp :

- Tại hạ biết rằng các vị ở vào tình trạng đáng thương hơn là đáng trách . Trong các vị đây người nào không bị dược vật cảu Phương Tú , Hàn Đào kiềm chế cũng chịu khuất phục dưới sự uy hiếp của chúng .

Nhưng trăm con mắt lấp loáng chiếu ra những tia thần quang trợn lên nhìn Lý Hàn Thu dường như chú ý nghe lời chàng nói , song vẫn khpông có một ai đáp lại . Lý Hàn Thu tay nắm lấy kiếm quyết nói :

- Môn Thất tuyệt ma kiếm của tại hạ sát khí nặng nề ma khí đầy rẫy . Nếu các vị không muốn bị tử thương về lưỡi kiếm của tại hạ thì xin rút lui trước đi để khỏi bị đổ máu . Vị nào đã bị trúng kiếm thì không chết cũng thành tàn phế , tại hạ nói đến đây là đã hết lời còn nghe hay không tuỳ các vị liệu định .

Trường kiếm vẫn để trước ngực chàng né người đi xông vào trận địa , ánh hàn quang loé mắt mười mấy thanh vừa đao vừa kiếm đồng thời rút ra khỏi vỏ để chống cự thế kiếm của Lý Hàn Thu . Ngoài ra còn một số phản kích vào những đại huyệt trọng yếu trong người chàng . Lý Hàn Thu dựng trường kiếm lên xoay mình hai cái những tiếng choang choang vang lên ! Trường kiếm của chàng đã đụng vào khí giới của đối phương , chàng tiếp tục xông vào đám đông . Lý Hàn Thu xoay mình với một tốc độ rất mau lẹ , thanh trường kiếm của chàng biến thành một bức màn ánh sáng bao quanh mình gạt binh khí của đối phương hất ngược lại . Du Tiểu Quyên lắc đầu khẽ nói :

- Y ra chiêu này thật là lớn mật , dù có phá được trận thế của địch nhưng cũng chẳng nên lấy đó làm gương .

Thanh trường kiếm của chàng lưu động không ngớt , những điểm hàn quang lấp loáng xuyên qua quần địch , kiếm quang tới đâu tiếng rú thê thảm vang lên tới đó và nhiều người bị trúng kiếm té xuống .

Du Tiểu Quyên khẽ thở dài nói :

- Quả là một kiếm pháp cực kỳ tàn độc gây nên những thảm trạng tuyệt nhân hoàn .

Phương Tú đột nhiên nói xen vào :

- Vì thế mà quyết không thể để thứ kiếm pháp này lưu truyền ở trên đời .

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp :

- Nhưng cũng may phải có thứ kiếm pháp này mới đối phó được với bọn Giang Nam song hiệp và Đàm Dược Sư . Nếu không thì dù có những kiếm chiêu rất cao thâm mà không giấu được sát khí là chẳng thể nào khiến cho các vị và những quân tàn ác kia phải kinh tâm động phách .

Phương Tú tuy bị nàng mạt sát nhưng cũng đành câm họng không dám nói gì . Du Tiểu Quyên vừa dứt lời thì lại có bảy tám người bị trúng kiếm ngã lăn ra , bên địch bị trúng kiếm đến gần một nửa những người còn lại trong lòng xao xuyến thế trận nao núng bọn chúng tới tấp lùi lại phía sau Lý Hàn Thu dừng tay kiếm quát :

- Đứng lại ! Chỉ cần nói ra trong bọn các vị ai là Hàn Đào liền được tự do rời khỏi nơi đây tại hạ quyết không làm khó dễ và không muốn sát hại thêm nhiều người nữa .

Bỗng thấy một đại hán tay cầm đơn đao trỏ vào một võ sĩ mình mặc áo đen tay cầm trường kiếm đáp :

- Y là Hàn Đào đó !

Lý Hàn Thu nhảy xổ lại vung trường kiếm đâm lẹ tới trước ngực người đó , người này vung kiếm lên gạt thế kiếm của Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ không phải là Hàn Đào .

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi :

- Các hạ không phải thì ai là Hàn Đào ?

Người cầm trường kiếm nói :

- Kẻ nào trỏ bừa bãi là con người man trá , tại hạ không biết ai là Hàn Đào vậy các hạ hỏi anh bạn dùng đao kia .

Lý Hàn Thu hươi trường kiếm cản đường đại hán cầm đao nói :

- Ông bạn hãy đứng im !

Đại hán cầm đao đã nhìn thấy thế kiếm cực kỳ tàn độc của Lý Hàn Thu gã biết rằng nếu xoay mình chạy trốn tất phải chết dưới lưỡi kiếm của chàng , gã từ từ tiến lại trước mặt Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu giữ hai đại hán lại bọn kia thừa cơ lùi ra ngoài bốn trượng , chàng giơ trường kiếm lên nói :

- Trong hai vị đây ai là Hàn Đào xin nói mau đi ? Trò lừa gạt để mình trốn lánh thì đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu .

Đại hán cầm đao quay lại nhìn đồng bọn thấy chúng đã lùi ra ngoài ba trượng rồi liền đáp :

- Giả tỷ tại hạ tự nhận là Hàn Đào cũng vậy mà thôi , đáng tiếc tại hạ lại không phải là Hàn Đào .

Người cầm kiếm nói theo :

- Nếu các hạ bảo tại hạ là Nhị trang chúa thì còn vinh dự gì bằng ?

Lý Hàn Thu nói :

- Nghe giọng lưỡi của hai vị thì dường như đều không phải là Hàn Đào ?

Đại hán cầm đao và đại hán cầm kiếm nhìn nhau bật cười , hiển nhiên chúng lấy việc lừa gạt được Lý Hàn Thu là một việc rất thoả mãn . Lý Hàn Thu hắng dặng một tiếng rồi vung trường kiếm quét qua hai bên , bỗng hai tiếng rú thê thảm vang lên cả hai đại hán đều trúng kiếm té xuống . Du Tiểu Quyên bước lẹ tới nơi khẽ bảo Lý Hàn Thu :

- Hàn Đào đã lui vào trong nội viện rồi .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương đã trông thấy hắn rồi hay sao ?

- Tiểu muội đã nhìn thấy rồi nhưng chưa kịp nói cho Lý tướng công hay ...

Lý Hàn Thu ngắt lời nói :

- Nếu cô nương cho tại hạ biết trước thì hắn đã không trốn vào nội viện được .

Giọng nói của chàng có vẻ trách móc Du Tiểu Quyên mỉm cười khẽ nói :

- Nếu bọn ta mà ngăn cản Hàn Đào thì trong Phương gia đại viện còn ẩn nấp rất nhiều cao thủ võ lâm e rằng chúng ta không có cách nào ngăn cản bọn chúng được .

- Theo lời cô nương thì chúng ta còn phải trải qua một trận ác chiến nữa hay sao ?

- Tiểu muội nghĩ rằng không phải một trận mà thôi có khi còn nhiều trận nữa . Vậy Lý huynh cần phải nghỉ ngơi một chút để còn sức chiến đấu và trừ diệt dư đảng trong Phương gia đại viện .

Lý Hàn Thu chậm rãi nói :

- Té ra là vậy , nếu thế thì tại hạ trách lầm cô nương .

- Lý huynh bất tất phải khách sáo , tiểu muội chỉ hy vọng làm sao trừ được hết cường địch ở trong Phương gia đại viện .

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Theo lời cô nương nói thì dường như ngoài Phương gia đại viện dư đảng của Phương Tú cũng còn nhiều .

Du Tiểu Quyên gật đầu đáp :

- Nhiều lắm ! Gia gia tiểu muội cùng mấy vị tiền bối võ lâm đã đi xục tìm nhưng chưa thể giết hết

được ...

Hai người còn đang nói chuyện đột nhiên có tiếng hú vang lên bên lỗ tai , tiếng hú này dường như ở một nơi rất xa vọng lại Du Tiểu Quyên biến sắc nói :

- Lý huynh ! Chúng ta lui vào trong nhà quách !

Lý Hàn Thu thấy nàng lộ vẻ hốt hoảng nên không hỏi gì nữa lập tức đi theo Quyên Nhi lui vào căn nhà lúc trước . Hiện giờ những thi thể ở trong phòng cũng như ngoài cửa đều đã được dọn đi hết sạch rồi . Những võ sư bị thương đều đã được Tần Nhi và Quân Trung Phụng băng bó xong đâu đấy , còn mấy người chưa bị thương thì ngồi nhắm mắt dưỡng thần , Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Phương Tú nói :

- Phương viện chúa ! Tại hạ e rằng Hàn Đào không đoái hoài gì đến viện chúa nữa đâu .

Phương Tú cười mát nói :

- Tại hạ nghĩ rằng y không dám thế .

Lý Hàn Thu nói :

- Viện chúa trông vào điều chi mà nói vậy .

Phương Tú hăn nhó cười đáp :

- Con người đã lâm vào tình trạng này , y phải khám phá ra những nổi bí ẩn về sống còn .

- Phương viện chúa nghĩ thế là hay , có khám phá ra được lý lẽ về sinh tử con người mới thảnh thơi .

Phương Tú mỉm cười nói :

- Lý thế huynh ! Thế huynh chớ vội mừng hiện giờ chúng ta hãy còn ở vào tình trạng dằng co chưa phân thắng bại .

Du Tiểu Quyên đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Phương Tú nói :

- Dường như cứu tinh viện chúa đã tới rồi phải không ?

- Sao ? Cô nương cũng nghe thấy ư ?

- Chưa chắc y đã thật lòng giúp viện chúa đâu .

- Nếu y không vì tại hạ thì chẳng khi nào lại tới chốn này được , hoặc giả y đi qua đường Kim Lăng chứ không phải tới Phương gia đại viện .

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói :

- Có thể gia gia của bản nhân cũng tới nơi kịp thời .

Lý Hàn Thu nghe hai người nói chuyện chẳng hiểu chi hết chàng không nhịn được hỏi xen vào :

- Du cô nương ! Cô cùng Phương viện chúa nói gì vậy ?

Phương Tú hỏi :

- Sao ? Lý thế huynh không hiểu ư ?

Lý Hàn Thu cười lạt đáp :

- Bất luận người sắp tới là ai , y có đả bại được bọn tại hạ nhưng chưa chắc đã cứu được viện chúa đâu .

Phương Tú chưng hững không nói gì nữa , hắn đã nhìn thấy kiếm pháp ghê gớm của Lý Hàn Thu nếu còn chọc giận chàng thì lập tức tai hoạ sẽ đến với mình . Bỗng thấy Du Tiểu Quyên chuyển động mục quang nhìn Lý Hàn Thu hỏi :

- Các vị anh em , chị em . Các vị hãy trả lời tiểu muội mấy câu được không ?

Nàng hỏi mấy câu này bằng một giọng tha thiết đầy vẻ đau đớn Lý Hàn Thu và Quân Trung Phụng nghe nàng hỏi câu này không khỏi sửng sốt . Quân Trung Phụng khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Du cô nương có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra .

Du Tiểu Quyên đáp :

- Lát nữa chắc có một lão già tới đây ...

Quân Trung Phụng ngắt lời :

- Người đó là bạn hay thù ?

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Dĩ nhiên họ là thù .

- Người đó có quen biết Du cô nương hay sao ?

- Y quen biết gia gia của tiểu muội ..

Nàng ngó Lý Hàn Thu và Quân Trung Phụng nói tiếp :

- Kể ra lão có thù với gia gia tiểu muội nhưng lão tới đây để cầu lợi , vậy lão có khiêu chiến các vị bất tất phải động thủ .

Lý Hàn Thu chau mày nói :

- Lão đến đây để giúp Phương Tú hay để làm gì ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Có thể nói lão đến vì cả công tư hai bề , nếu gia gia tiểu muội mà không hạ sơn thì tiểu muội tin rằng Phương Tú không mời được vị kia tái xuất giang hồ .

Phương Tú chỉ tủm tỉm cười chứ không nói gì , Du Tiểu Quyên lại nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Nhất là Lý huynh không nên động thủ trước với lão .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại sao vậy ?

- Tiểu muội đã nói rồi , lão là kẻ thù của nội tổ vậy lão tới đối phó với tiểu muội . Nếu lão thắng là một là lão sẽ bắt tiểu muội đi hay giết tiểu muội ngay đương trường nhưng lão nhất định không tìm các vị để động thủ ...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói :

- Nếu các vị động thủ mà bị lão hạ rồi nhưng tiểu muội còn ở đây lão vẫn không chịu dừng tay . Vì thế mà các vị đừng động thủ với lão là hay hơn .

Phương Tú cười khanh khách nói :

- Du cô nương !...

Du Tiểu Quyên lạnh lùng ngắt lời :

- Im miệng đi ! Công việc của chúng ta Phương viện chúa đừng nhúng miệng vào .

Phương Tú khẽ đằng hắng một tiếng hắn yên lặng không nói gì nữa Du Tiểu Quyên nghiêm nghị nói tiếp :

- Xin Lý huynh nghe lời yêu cầu của tiểu muội không nên hấp tấp động thủ .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Theo lời Du cô nương thì dường như võ công lão này rất cao thâm phải không ?

- Tiểu muội yêu cầu Lý huynh đừng ra tay , tiểu muội hy vọng Lý huynh nể lời tiểu muội mà y theo . Bằng không tiểu muội xin cáo từ rút lui trước .

Lý Hàn Thu ngẩn người ra đáp :

- Được rồi ! Tại hạ sẽ theo lời cô nương nói .

Du Tiểu Quyên lại đảo mắt nhìn Tần Nhi và Quân Trung Phụng nói :

- Hai vị nghe rõ rồi chứ ?

Tần Nhi và Quân Trung Phụng gật đầu nói :

- Bọn tiểu muội nghe rõ cả rồi .

Du Tiểu Quyên lại nói nhỏ bảo Tần Nhi :

- Bất hạnh mà tiểu muội bị thương về tay lão thì các vị không nên tham chiến , đem tính mạng của Phương Tú ra mà uy hiếp lão mở đường cho đi . Các vị hãy tạm thời rời khỏi nơi đây để chờ tiểu muội tới nơi .

Chương 168: Du Tiểu Quyên Đại Chiến Ma Quân

Tần Nhi hỏi :

- Du lão tiến bối đã hẹn chắc với tỷ tỷ chờ ở đây hay sao ?

Du Tiểu Quyên gật đầu nói :

- Hẹn chắc rồi .

- Nếu vậy thì lão nhân gia thế nào cũng tới .

- Tiểu muội e rằng tới nơi không kịp .

- Vậy tỷ tỷ hết sức kéo dài thời gian dằng co với lão .

Du Tiểu Quyên nói :

- Vì có Phương Tú ở giữa thúc bách chỉ sợ không kéo dài được bao lâu .

Quân Trung Phụng lẳng lặng đứng một bên nghe mọi người nói chuyện cô không lên tiếng nhưng rất chú ý đến cuộc đàm thoại giữa hai người . Lý Hàn Thu , Đinh Bội và Lôi Phi hiểu vụ này rất nghiêm trọng nhưng không biết người tới đây là nhân vật thế nào .

Đột nhiên trong nội trạch nổi lên mấy tiếng thanh la một bọn áo đen hộ vệ Hàn Đào đi ra . Nguyên Hàn Đào lúc trước vào trong nội viện là thay đổi áo quần khôi phục lại chân tướng , theo sau Hàn Đào là bốn đại hán mặc áo trường bào đeo trống và thanh la . Lôi Phi khẽ nói :

- Lý đệ ! Dường như bọn người trong Phương gia đại viện lấy màu áo để biểu lộ đặc tính của họ . Những người mặc áo đen đều là võ sư bảo vệ Phương phủ .

Hàn Đào không tiến thẳng lại chỗ mấy người đứng mà lại đứng chắn ở ngoài cửa lớn , bốn đại hán đeo trống cùng thanh la hợp lại thành một điệu nhạc có tiết tấu . Lý Hàn Thu rất lấy làm kỳ khẽ hỏi :

- Họ khua thanh la gõ trống làm chi vậy ?

Lôi Phi nói :

- Tiểu huynh thường nghe tiếng trống và tiếng thanh la nhưng ở đây cảm thấy ở đây có tiết tấu khác thường .

- Nó khác lạ ở chỗ nào ?

- Đây dường như là một khúc hạc rất thê lương gay gắt làm cho người nghe cảm thấy buồn bã và khủng khiếp .

Lý Hàn Thu toan hỏi nữa thì đột nhiên ngó thấy trên tường có một bóng người nhảy vọt xuống rất lẹ rồi chạy đến chỗ mấy người đứng . Tiếng trống và thanh la càng thêm cấp bách tựa hồ như bão táp mưa sa , đột nhiên tiếng trống và tiếng đồng la im bặt . Một lão già mặc áo trắng tay cầm một món binh khí dài đến bảy thước rộng chừng nửa thước . Cây binh khí này rất cổ quái nó giống như thanh đao mà không phải là đao , lại giống thanh kiếm mà hông phải kiếm . Vì nó vừa dài vừa lớn quá cở nên nó có khí thế uy hiếp bên địch . Du Tiểu Quyên rút trường kiếm ra đánh soạt một tiếng nàng từ từ bước ra nghiêng mình tự giới thiệu :

- Vãn bối là Du Tiểu Quyên ...

Lão già kia râu bạc chùng xuống bụng thân thể cao lớn nhìn Du Tiểu Quyên bằng cặp mắt lạnh lùng ngắt lời :

- Cô nương là ai ? Lão phu không nhận ra được .

- Lão tiền bối không nhận ra được tiểu nữ là phải vì tiểu nữ thuộc hạng vãn bối nhưng chắc tiền bối có quen biết Nam Thiên Nhất Công Du Bạch Phong .

Lão già hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Du Bạch Phong còn chưa chết ư ?

- Lão nhân gia vẫn còn sống và vẫn mạnh khoẻ như thường .

Lão già cười lạt hỏi :

- Giữa cô và Du Bạch Phong có mối liên quan thế nào ?

- Vãn bối là tôn nữ của Du lão gia .

Lão già râu bạc cười khanh khách hỏi :

- Du Bạch Phong muốn xuất đầu lộ diện động thủ với lão phu phải không ?

Du Tiểu Quyên không trả lời câu hỏi của lão già nàng nói :

- Nội tổ của vãn bối không ngờ lão tiền bối chịu lời mời của Phương Tú , nếu lão nhân gia mà biết thế ...

Lão già râu bạc cười lạt ngắt lời :

- Biết thế thì làm sao ?

- Lão nhân gia mà biết vậy thì đã chẳng yên lòng để một mình vãn bối ở lại đây .

Lão già râu bạc ồ một tiếng rồi cười nói :

- Nhưng Du Bạch Phong lại lưu ngươi ở đây ..

Lão biến sắc nói tiếp :

- Lão phu nể mặt Du Bạch Phong không giết ngươi đâu vậy ngươi cứ việc lùi ra một bên là xong .

Du Tiểu Quyên khi nào chịu rút lui , nàng cầm ngang thanh kiếm cản đường lão già nói :

- Lão tiền bối ! Vãn bối còn có điều muốn bẩm .

Miệng nàng nói tay kiếm nàng đã vung lên thành một bông hoa kiếm để cản đường lão già . Lão già râu bạc rung động thanh trường kiếm ở trong tay mặt , thế kiếm loé ra ánh hàn quang như một cây cầu vồng . Du Tiểu Quyên người nhỏ mà kiếm ngắn so với đối phương khác nào châu chấu đá xe . Bỗng thấy thanh kiếm của Du Tiểu Quyên vọt ra những bông hoa kiếm xuyên vào giữa làn kiếm của đối phương mà chém lia chém lịa . Lão già râu bạc hất trường kiếm đánh véo một cái gạt thanh kiếm trong tay Du Tiểu Quyên . Hai người giao thủ chiêu đầu thành thế quân bình lão già chưa tiến vào được .

Phương Tú đang hớn hở tươi cười bây giờ đột nhiên sắc mặt biến thành nghiêm trọng . Lão già râu bạc cũng lộ vẻ kinh dị lão hỏi :

- Phải chăng đây là một kiếm chiêu tân kỳ do Du Bạch Phong tự sáng chế ra ?

- Vãn bối cũng không hiểu kiếm pháp này có phải tự nội tổ sáng chế ra hay không mà chỉ biết rằng đây là kiếm pháp đã được nội tổ truyền cho .

Lão già râu bạc hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Nam Thiên Nhất công là ột nhân vật tài học sinh thường , nhưng tuổi ngươi còn nhỏ quá thì dù lão có truyền kiếm pháp kỳ tuyệt cho cũng khó lòng địch lại lão phu . Lão phu chỉ còn chờ coi cho hết đường kiếm pháp của ngươi là giết ngươi được ngay .

- Vãn bối không có ý muốn động thủ với lão tiền bối .

Lão già râu bạc cười lạt hỏi :

- Nếu vậy ngươi ngăn cản đường lão phu là có dụng ý gì ?

- Vãn bối có điều muốn trình bày .

- Ngươi hãy chờ một chút để lão phu cứu cho Phương Tú thoát khỏi cơn nguy hiểm trước đã .

- Nhưng lão tiền bối không nên cứu y .

- Tại sao vậy ?

- Vì gia gia tiểu muội cùng mấy vị tiền bối Phong Kiếm , Thất Tuyệt Kiếm đều bị Phương Tú và Đàm Dược Sư chọc giận . Y còn làm mấy điều càn rỡ khiến cho mấy vị lão nhân gia phải hạ sơn , nay lão tiền bối lại đi giúp Phương Tú há chẳng là ...

Lão ìa râu bạc tức giận ngắt lời :

- Ngươi uy hiếp lão phu chăng ?

- Chẳng phải vãn bối có ý muốn uy hiếp lão tiền bối nhưng Phương Tú hành động rất tàn nhẫn Thất Tuyệt Kiếm lão tiền bối cũng hại cho uổng mạng .

Lão già râu bạc hơi lộ vẻ ngạc hỏi :

- Chuyện đó có thật không ?

- Khi nào vãn bối dám nói dối lão tiền bối , hiện có đệ tử của Cảnh lão tiền bối ở đây nếu lão tiền bối không tin cứ hỏi y .

Lão già râu bạc không hỏi Lý Hàn Thu lại liếc mắt nhìn Phương Tú hỏi :

- Con nha đầu này nói vậy có đúng sự thực không ?

Phương Tú ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Thật thế , Thất Tuyệt Kiếm bị trúng độc chết rồi .

Lão già râu bạc lẳng lặng không nói gì nữa ra chiều đăm chiêu suy nghĩ tựa hồ lão nghĩ đến một việc gì rất quan trọng .

Lý Hàn Thu tuy không biết tên họ lão già râu bạc nhưng chàng thấy Quyên Nhi đói với lão già râu

bạc ra chiều tôn kính thì dường như lão là một nhân vật võ công cao thâm và địa vị rất tôn kính . Chàng không hiểu tại sao lão lại có mối liên quan với Phương Tú và con đến để cứu hắn . Lúc này cả bọn Lý Hàn Thu đang chăm chú nhìn vào lão để xem lão phản ứng ra sao . Lão già râu bạc vẫn lộ vẻ bình tĩnh không có điều chi khác lạ , hồi lâu lão chuyển động cặp mắt nhìn Phương Tú chận rãi nói :

- Phương Tú ! Bây giờ lão phu nên làm thế nào ?

Lão già râu bạc hỏi Phương Tú câu này tựa hồ để chờ hắn ra lệnh , bọn Du Tiểu Quyên cùng Lý Hàn Thu thấy vậy không khỏi ngẩn người ra .

Phương Tú cười mát đáp :

- Tại hạ đã bị bọn chúng bắt sống lại bị uy hiếp cực kỳ khổ nhục vậy lão nhân gia trước hết là giải toả mối nguy cho tại hạ .

Lão già râu bạc lại hỏi :

- Lão muốn chúng buông tha lão ư ?

- Phải rồi ! Bất luận lão nhân gia dùng cách gì cũng được miễn sao tại hạ thoát khỏi vòng ức hiếp của chúng là xong .

Lão già râu bạc gật đầu quay lại hỏi Du Tiểu Quyên :

- Cô nương nghe rõ rồi chứ ?

- Vãn bối nghe rõ hết rồi .

- Cô nương tha y hay muốn lão phu phải động thủ ?

Du Tiểu Quyên nhăn nhó cười đáp :

- Vãn bối cũng muốn tha y nhưng bây giờ chưa phải lúc .

- Chẳng lẽ muốn tha một người cũng phải chờ thời gian nhất định sao ?

- Đúng thế ! Phương Tú không phải là người quân tử vãn bối mà buông tha y là y trốn biệt tích .

- Lão phu hỏi chơi mà thôi , tha hay không tha có phải là quyền của cô nương đâu ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Nếu lão tiền bối cố tình bức bách thì vãn bối chẳng con đường nào khác mà phải liều mạng để chu toàn công việc của mình .

Lão già râu bạc cười khẩy nói :

- Ngươi muốn động thủ cùng lão phu chăng ?

- Tình thế đã xẩy ra như vậy thì vãn bối cũng không còn cách nào khác .

Lão già râu bạc hắng dặng một tiếng rồi vung thanh kiếm to lớn chém ngang một phát , trường kiếm vừa vung lên kiếm phog vù vù tựa hồ sấm rền khí thế cực kỳ khủng khiếp . Người lão đã cao lớn mà thanh kiếm trong tay lão lại dài rộng quá cỡ mà đối thủ với Du Tiểu Quyên một cô gái bé nhỏ mềm mại chẳng cân xứng chút nào .

Những người đứng ngoài theo dõi cuộc đấu ai nấy đều lo cho Du Tiểu Quyên , họ nhận thấy lão mà chém trúng một nhát thì người nàng lẫn kiếm cũng bị đứt thành hai đoạn . Bỗng thấy Du Tiểu Quyên lưng liễu uốn dẻo trường kiếm đột nhiên phóng ra , thế kiếm của nàng không phải để đón tiếp thanh kiếm khổng lồ của lão già râu bạc mà cũng không đánh vào những nơi trọng yếu trong người lão , mũi kiếm đâm vào chỗ không . Thân hình Du Tiểu Quyên chuyển động theo thế kiếm một cách tuyệt hảo né tránh được những kiếm chiêu lay non dốc biển của lão già . Chiêu kiếm của Du Tiểu Quyên phóng vào không gian rồi nàng chuyển động thân hình coi bề goài như chẳng có ích lợi gì . Lão già tay cầm kiếm lớn tự động muốn đập vào thanh kiếm của Du Tiểu Quyên . Nhưng lão già dù là người bản lãnh phi thường thì lúc gặp phải tuyệt chiêu của đối phương cũng phải thu kiếm về lão kinh hãi lùi lại ba bước . Du Tiểu Quyên cũng thu kiếm về nghiêng mình nói :

- Lão tiền bối ! Vãn bối cam bề đắc tội .

Lão già thộn mặt ra nhìn Du Tiểu Quyên hỏi :

- Con nha đầu kia , ngươi sử dụng kiếm pháp gì vậy ?

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười đáp :

- Kiếm pháp của vãn bối quá tầm thường lão tiền bối đã có ý nhường nhịn .

Lão già râu bạc hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Chẳng lẽ Nam Thiên Nhất Công lại sáng chế ra một thứ kiếm pháp quỉ quái gì đây ? Lão phu cần coi cho biết rõ .

Đoạn lão giơ kiếm lên hằm bổ xuống đầu Du Tiểu Quyên .

Du Tiểu Quyên vừa phóng thanh trường kiếm chênh chếch ra vừa chuyển động thân hình trah1 sang một bên , nàng đã hiểu rõ lão này nội công thâm hậu sức khoẻ phi thường nếu để lão đánh trúng

vào trường kiếm tất phải tuột tay văng đi . Vì thế nàng không dám đỡ gạt thế kiếm của lão . Thanh kiếm lớn của lão già râu bạc chém vào khoảng không lão cười lạt nói :

- Lão phu không thể tin rằng Du Bạch Phong đã sáng chế được kiếm pháp để khuất phục thế kiếm của lão phu .

Lão dứt lời vung kiếm lên chém xéo tới Du Tiểu Quyên lúc này đã chiếm được tiên cơ nàng xoay bảo kiếm nhằm đâm vào khuỷu tay của lão già râu bạc . Chiêu kiếm này đánh ra đúng lúc nếu lão già râu bạc không thu kịp thời thì tất khuỷu tay lão sẽ đụng vào mũi kiếm của Du Tiểu Quyên nên lão đành rút kiếm về . Lý Hàn Thu đứng bên thấy Du Tiểu Quyên hai lần hoá giải được thế kiếm của đối phương mà lần nào nàng cũng phóng kiếm đâm vào khoảng không để cho đối phương tự đưa tay đụng vào mũi kiếm của nàng . Khiến địch nhân mới ra chiêu được nửa vời lại phải rụt về . Thân pháp nàng phối hợp với kiếm pháp mà chuyển động thành một vòng coi rất ngoạn mục . Trong lòng rất lấy làm kỳ chàng tự hỏi :

- Kiếm pháp này là kiếm pháp gì mà lại biết trước để khắc phục kiếm địch ? Địch nhân dù thần lực vô biên kiếm pháp ghê gớm cũng khó lòng thi triển được .

Đột nhiên trong óc chàng chợt loé lên một tia sáng suýt nữa chàng buột tiếng la :

- Bách Phật tử .

Nhưng lời nói vừa ra tới cửa miệng chàng dừng lại không nói nữa . Lão già râu bạc trong lòng rất khâm phục lão tấn công liền lúc mười chiêu mà đều bị Du Tiểu Quyên chiếm được tiên cơ buộc lão ra chiêu được nửa vời phải rút về ngay . Lão già râu bạc đánh mười chiêu liền không thủ thắng được lần nào liền thu kiếm về nhảy lui lại , vẻ mặt ra chiều suy tư lão lại hỏi :

- Lão phu cũng không thể tin được đây là kiếm pháp của Nam Thiên Nhất Công sáng chế ra .

Cứ bề ngoài mà xét thì Du Tiểu Quyên phá giải những thế kiếm của đối phương coi hời hợt như không , nhưng thật ra sau khi chống đỡ mười chiêu nàng đã mệt mỏi mồ hôi toát ra ướt áo .

Nàng giơ tay lên mặt lau mồ hôi rồi nói :

- Lão tiền bối ! Gia gia của vãn bối cùng lã tiến bối hai lần trao đổi chiêu thức chẳng ai thắng ai . Vậy kiếm pháp này quả nhiên không phải là của gia gia vãn bối sáng chế ra ...

Lão già sẵng giọng nói :

- Con nha đầu kia ! Người tưởng lão phu không có cách nào phá giải được kiếm pháp đó chăng ?

Du Tiểu Quyên thở phào một cái đáp :

- Lão tiền bối ít khi hỏi tới chuyện giang hồ lại là một vị lão hữu ba năm với nội tổ , vãn bối thực ra chẳng khi nào dám vô lễ với lão tiền bối , nhưng ...

Lão già râu bạc hỏi :

- Nhưng làm sao ?

- Vãn bối cũng không vận động toàn lực để đối phó với lão tiền bối , nếu lão tiền bối nhất quyết đưa vãn bối vào đất chết thì vãn bối chẳng còn cách nào phải vận dụng toàn lực để phản kích .

Lão già râu bạc biến sắc cười khẩy nói :

- Ngươi dám uy hiếp cả lão phu chăng ?

Lão chưa dứt lời đã vung trường kiếm từ từ quét ngang , lão ra chiêu này thế công cực kỳ chậm chạp . Nội lực vẫn chưa nhả ra bỗng lão dưa từ từ mũi kiếm đâm vào trước ngực Quyên Nhi . Du Tiểu Quyên ngấm ngầm hít một hơi chân khí , nàng chờ cho mũi kiếm đối phương sắp đụng vào người , bỗng nhiên nàng đề khí lùi lại phía sau ba bước . Lão già râu bạc thế kiếm đang cho đi từ từ đột nhiên biến thành mau lẹ xoay lại đâm sau lưng Du Tiểu Quyên , Du Tiểu Quyên xoay mình rồi phóng kiếm lướt trên thanh kiếm lớn của lão già .

Lão già râu bạc cười lạt hô :

- Buông tay !

Chân lực lão dồn vào thanh kiếm đột nhiên nhả ra , lão toan thừa thế vất thanh bảo kiếm ở trong tay Du Tiểu Quyên đi . Ngờ đâu thanh kiếm trong tay Du Tiểu Quyên như bóng theo hình , nàng nhả luống kình lực âm nhu để đè mạnh thanh trường kiếm của lão râu bạc . Thanh bảo kiếm của Du Tiểu Quyên bám chặt vào thanh kiếm đối phương rồi trượt thẳng tới đâm vào cổ tay lão già râu bạc . Nội lực của lão ở trong thanh kiếm nhả ra nhưng không hất văng được thanh bảo kiếm trong tay Du Tiểu Quyên thì trong lòng lấy làm kinh hãi nghĩ thầm :

- Kiếm pháp của con nha đầu này quả nhiên tinh diệu phi thường .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lão kinh hãi lùi lại hai bước Du Tiểu Quyên cũng thu kiếm về chậm rãi nói :

- Lão tiền bối ! Vãn bối ...

Lão râu bạc thẹn quá hoá giận quát to :

- Con tiểu nha đầu này quả nhiên có bản lãnh .

Lão vung thanh trường kiếm phóng luôn ra ba chiêu veo véo , ba chiêu kiếm này như gió bão ào ào xô tới . Kiếm ẩn chập chùng tấn công ráo riết . Du Tiểu Quyên cũng múa kiếm phản kích , hai bên diễn ra một trường ác đấu khốc liệt . Lão rân bạc huy động thanh kiếm như vũ bão , trong vòng hai trượng kiếm khí ngất trời . Du Tiểu Quyên cả người lẫn kiếm bị lôi cuốn vào giữa vùng kiếm quang . Bọn Lý Hàn Thu đã nhìn thấy Du Tiểu Quyên tuy lâm vào hiện diện khủng khiếp nhưng không có gì nguy hiểm . .

Kiếm thế của nàng rất kỳ ảo những chiêu kiếm của nàng nhằm điểm tới và đâm vào những huyệt trọng yếu thuỷ chung vẫn khống chế được đối phương . Thanh kiếm lớn của lão già rân bạc không có cách nào gần tới người nàng mà cũng không thể địch nổi thanh bảo kiếm của nàng .

Trong những người theo dõi cuộc chiến đấu , Phương Tú khiếp sợ hơn hết , không bao giờ hắn ngờ tới Du Tiểu Quyên lại giữ được thế quân bình với tay đệ nhất võ lâm . Cuộc chiến đang lúc khốc liệt đột nhiên có tiếng ấm ớ vọng lại :

- Dừng tay !

Lão già râu bạc vừa nghe thanh âm cổ quái này đã biết người mới đến là ai , lão hấp tấp thu kiếm về lùi lại . Du Tiểu Quyên tuy cjống được mấy chục chiêu không đến nỗi thất bại nhưng thực ra nàng quá mệt mỏi cơ hồ không chịu được nổi , nếu cuộc chiến đấu còn kéo dài thì nàng khó lòng chống được tới hai chục chiêu nữa . Nàng chỉ sểnh một chút là thanh trường kiếm tất bị đụng vào thanh kiếm của lão râu bạc mà bị văng đi . Hai người quay đầu nhìn lại thì thấy một đại hán tóc bạc xoả xuống hai vai , quần áo lam lũ chân đi giày cỏ râu bạc đầy mặt lông lá dài đến nửa tấc , tay cầm trường kiếm . Lão đứng cách xa chừng hai trượng , lão già râu bạc ngẩn người ra một lúc rồi nói :

- Phong Kiếm Mã Tương !

Quái đại hán buông tiếng cả cười đáp :

- Đúng rồi , ta chính là lão Phong Tử .

Lão râu bạc nói :

- Trên chốn giang hồ đồn đại người ta nói lão chết đã mấy chục năm không ngờ lão vẫn còn sống ở thế gian .

Mã Tương lạnh lùng nói :

- Lão là Bạch Y Ma Quân hãy cùng lão Phong Tử đấu một trận rồi sẽ nói chuyện .

Quái đại hán quả nhiên như kẻ điên khùng nói đánh là đánh liền , tay mặt lão vung kiếm lên chém ngang một nhát , Bạch Y Ma Quân vung thanh kiếm lớn lên đón tiếp . Hai binh khí đụng nhau bật lên

tiếng choang choảng rùng rợn , Mã Tương cùng Bạch Y Ma Quân qua lại một chiêu rồi cười rộ nói :

- Giỏi lắm !

Dứt lời lão lại phóng kiếm tấn công , Bạch Y Ma Quân đã hiểu bản lĩnh của Phong Kiếm Mã Tương không dám khinh địch , lão gạt được hai chiêu rồi lập tức ra chiêu phản kích . Trong khoảnh khắc kiếm phong rít lên vù vù ánh hàn quang lấp loáng . Phong Kiếm Mã Tương chẳng sợ hãi gì thanh kiềm khổng lồ của Bạch Y Ma Quân lão ngang nhiên vung kiếm đón tiếp . Lúc này trong lòng Lý Hàn Thu đã hiểu rõ người áo trắng là Bạch Y Ma Quân . Trước kia lão đã cùng sư phụ chàng tỷ đấu kiếm pháp nhưng lão đã bị thất bại , nên những binh khí thông thường họ không dùng nữa mà đặc biệt chế ra thanh kiếm to tướng này . Chàng không ngờ lão lại làm tay sai cho Phương Tú .

Trong trường đấu những tiếng choang choảng vang lên không ngớt cuộc chiến đã đến lúc hăng say náo nhiệt . Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn ra thấy thanh trường kiếm của Phong Kiếm Mã Tương chuyên nhằm đánh vào thanh kiếm lớn của đối phương , và lão không ngớt nổi lên tràng cười hô hố . Tiếng cười hoà lẫn tiếng khí giới chạm nhau chát chúa hợp lại thành một thanh âm rất chói tai . Thanh kiếm của Mã Tương nỏ bé hơn thanh kiếm của Bạch Y Ma Quân nhiều nên sau mấy phen đụng nhau nó bị gãy làm hai . Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô :

- Mã lão tiền bối ! Binh khí của lão tiền bối nhẹ quá không địch nổi thanh kiếm khổng lồ của bên địch .

Mã Tương đáp :

- Ngươi kiếm cho ta một khí giới khá nặng .

Thanh kiếm của Bạch Y Ma Quân dài rộng ngoài khổ mà thanh kiếm của Mã Tương lại gãy mất một đoạn nên khí giới của hai bên thành ra quá chênh lệch .

Chương 169: Thương Hào Kiệt Quyên Nhi Khuyên Bạn

Mã Tương giở điên giở khùng tựa hồ không biết cái đó là gì . Lão cầm thanh kiếm gãy cùng người động thủ mà vẫn đưa ra đỡ trường kiếm của đối phương để nghinh địch . Bạch Y Ma Quân bụng bảo dạ :

- Nếu ta không nhân lúc này mà hạ sát hoặc đả thương Mã Tương thì rồi Nam Thiên Nhất Công tới nơi e rằng không còn cơ hội nào khác .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay kiếm lão đột nhiên vung ra tấn công ào ạt bằng những chiêu rất ác độc . Thanh kiếm lớn của lão nặng đến mấy chục cân lại múa tít rít lên veo véo , kiếm phong ào ạt xô ra khiến mọi người đứng ngoài cũng cảm thấy giá lạnh . Bây giờ Phong Kiếm lâm vào tình thế chỉ còn sức phòng thủ không phản công được , Lý Hàn Thu từ từ bước đến gần Du Tiểu Quyên khẽ nói :

- Cần phải có thứ binh khí khác cho Mã lão tiền bối .

- Nhưng trong chúng ta đây không một ai sử dụng binh khí trầm trọng , biết tìm đâu ra thứ khí giới cho lão ?

Lý Hàn Thu ngẩng đầu trông ra thì thấy trong đám bên địch đứng ngoài theo dõi cuộc chiến đấu có một đái hán sử dụng cây Thanh đồng côn nặng đến mấy chục cân chàng nói :

- Để tại hạ đi giật cây đồng côn cho Mã lão tiền bối .

Đoạn chàng không chờ Du Tiểu Quyên trả lời chạy vọt về phía đại hán kia , bao nhiêu người trong trường đang để hết tinh thần vào cuộc chiến đấu nên Lý Hàn Thu tiến lại chẳng ai hay . Khi có người phát giác thì Lý Hàn Thu đã chạy lại trước mặt , chàng ngắm phương vị đại hán mà muốn hoạt động cho lẹ cần phải chém chết một người đứng trước , chàng liền vung kiếm lên chém người đó . Tiếp theo chàng xoay mình một cái , kiếm quang loé lên chàng lại đả thương hai đại hán nữa xông sát vào bên đại hán tay cầm cây thanh đồng côn . Thủ pháp của Lý Hàn Thu cực kỳ mau lẹ , đại hán vừa giơ cây thanh đồng côn lên đã bị Lý Hàn Thu đâm trúng khuỷu tay , chàng liền vươn tay trái chụp lấy thanh đồng côn . Lý Hàn Thu xông lại đã mau lui lại càng lẹ , hai toán cường địch chuyển động chuẩn bị bao vây Lý Hàn Thu nhưng chưa kịp thì chàng đã cầm côn chạy về chỗ cũ . Lý Hàn Thu chạy đến bên Du Tiểu Quyên khẽ nói :

- Du cô nương ! Cây thanh đồng côn này liệu có đưa được tới tay Mã lão tiền bối không ?

- Có thể được lắm , chỉ cần sao thứ khí giới này đủ sức nặng để chống chọi với địch .

Lý Hàn Thu đưa cây thanh đồng côn cho Du Tiểu Quyên nói :

- Phiền cô nương chuyển cho lão .

Du Tiểu Quyên đón lấy cây thanh đồng côn tủm tỉm cười nói :

- Thất tuyệt ma kiếm có chỗ sở trường của nó , nếu so về mau lẹ thì trong thiên hạ không có thứ kiếm pháp nào hơn được .

- Cô nương quá khen mà thôi vừa rồi tại hạ được xem kiếm pháp của cô nương đấu với Bạch Y Ma Quân thì quả là một môn kiếm pháp tới thượng đời nay .

- Nếu bàn về kiếm pháp cao thấp thì quả kiếm pháp đó có phần cao minh hơn Thất tuyệt ma kiếm nhưng phải là tay cao thủ tuyệt đỉnh mới dám nói vậy . Còn những tay cao thủ đệ nhất giang hồ đời nay quả không có người so bì được với Thất tuyệt ma kiếm .

Đột nhiên tiếng sắt thép đụng hau rít lên rùng rợn , thanh kiếm của Phong Kiếm Mã Tương lại bị gãy thêm một đoạn nữa . Trong tay Mã Tương chỉ còn lại chuôi kiếm như vậy đối thanh kiếm lớn của Bạch Y Ma Quân , Mã Tương khác nào chỉ còn tay không . Mã Tương vẫn điên điên khùng khùng không để ý đến sụ an nguy của bản thân , tuy lão chỉ còn chuôi kiếm mà vẫn đánh hăng hái chứ không chịu rút lui . Du Tiểu Quyên thấy tình hình nguy cấp đến nơi , nếu vẫn còn tiếp tục chiến đấu thì nhất định Mã Tương sẽ bị hại lập tức nàng liền nói :

- Lý huynh ! Lý huynh chuẩn bị đưa binh khí cho Mã lão tiền bối để tiểu muội ngăn chặn Bạch Y Ma Quân .

Dứt lời nàng đưa cây thanh đồng côn cho Lý Hàn Thu rồi một mình xông vào giữa làn kiếm quang miệng quát lớn :

- Mã lão tiền bối ! Bọn vãn bối đã kiếm được binh khí cho lão tiền bối rồi , vậy tiền bối hãy cầm lấy binh khí rồi sẽ tiếp tục chiến đấu .

Miệng nàng nói tay nàng phóng ra mấy kỳ chiêu bức bách Bạch Y Ma Quân phải chậm tay lại , Phong Kiếm Mã Tương cúi mình xuống lùi lại năm thước . Lý Hàn Thu đưa cây thanh đồng côn cho Mã Tương nói :

- Lão tiền bối thử dùng binh khí này xem có hợp không ?

Bỗng nghe một tiếng tù và rất dài vọng lại , đột nhiên hai đội người ngựa từ trong Phương trạch chạy ra Mã Tương đón lấy cây thanh đồng côn rồi quát lên :

- Con tiểu nha đầu kia , mau mau tránh ra !

Tiếng quát chưa dứt lão đã giơ cây thanh đồng côn quét ngang một cái , thanh đồng côn đụng vào thanh kiếm lớn của Bạch Y Ma Quân bật lên một tiếng choảng rùng rợn . Du Tiểu Quyên nhân lúc hai thứ khí giới đụng nhau liền thu kiếm về lùi lại , Mã Tương vung côn phản kích thế là hai bên lại khai diễn một trường ác đấu .

Lần này hai người cùng dùng khí giới nặng đánh nhau , uy thế lại càng mãnh liệt côn kiếm đụng nhau chát chúa vang tai không ngớt thỉnh thoảng có những tia lửa tung toé .

Lúc này hai đội võ sĩ ở Phương trạch đã chạy tới nơi , bọn võ sĩ này đều ăn mặc diêm dúa . Một đội mình mặc áo đỏ lưng đeo trường kiếm , còn đội áo xanh đều giắt đơn đao . Lý Hàn Thu nhẩm đếm thì đội áo đỏ và đội áo xanh đều có mười hai người , hai đội nhân mã này còn có điều kỳ lạ nữa là người nào cũng đội mũ đen che kín cả mặt và hai tai chỉ chừa hai mắt . Lý Hàn Thu hỏi :

- Du cô nương ! Phong Kiếm Mã lão tiền bối chiến đấu với Bạch Y Ma Quân cô tiên đoán ai được nhiều phần thắng ?

- Hai nhân vật này về thinh danh cũng như về võ công tương đương ngang nhau , phải chờ đến lúc tối hậu mới biết chứ bây giờ chưa thể đoán được ai thắng ai bại .

- Cứ tình hình này thì hai bên phải chiến đấu một thời gian nữa mới phân thắng bại . Nhưng trong Phương trạch lại kéo ra hai đội nhân mã đỏ và xanh dường như bọn này không phải là nhân vật tầm thường vậy chúng ta phải ngăn cản đừng để họ quấy rối đến cuộc chiến đấu giữa Mã lão tiền bối và Bạch Y Ma Quân .

- Lý huynh nói phải đó , bọn chúng ỷ đông người thế mạnh vậy chúng ta cũng phải tìm cách chiếm lấy ưu điểm về địa lợi .

Náng quay lại nhìn Quân Trung Phụng và Tần Nhi nói :

- Xin hai vị tiếp ứng cho bọn tiểu muội . Tiểu muội cùng Lý huynh nếu không ngăn trở được thế công của bọn họ thì hai vị phải lập tức ra tay ngăn cản .

Quân Trung Phụng cùng Tần Nhi đồng thanh đáp :

- Tiểu muội xin tuân mệnh .

Lý Hàn Thu khẽ bảo Lôi Phi :

- Lôi huynh cũng nên chuẩn bị đi nếu bọn tiểu đệ không chống cự nổi bên địch thì xin Lôi huynh lui vào trong nhà để giữ căn nhà .

Lôi Phi gật đầu cười đáp :

- Lý đệ cứ yên lòng , tiểu huynh sau một lúc nghỉ ngơi hiện giờ đã khá nhiều rồi .

Lý Hàn Thu nhẹ bước theo sát Du Tiểu Quyên , hai người tìm một nơi địa thế chật hẹp hơn dừng chân ở vào thế chờ đợi . Hai đội võ sĩ gần tới nơi đột nhiên đi chậm lại và tới tấp rút binh khí ra .

Lý Hàn Thu trầm giọng bảo Du Tiẻu Quyên :

- Du cô nương ! Cuộc chiến bữa nay khó lòng tránh khỏi gây nên tấn thảm kịch , địch nhiều mà ta ít vậy phải hết sức mà đánh đừng nể nang gì hết .

Chàng chưa dứt lời đã nhảy vọt về phía trận địch , Du Tiểu Quyên không chạy theo Lý Hàn Thu nàng đứng lại chống kiếm theo dõi cuộc chiến đấu . Lý Hàn Thu múa tít thanh trường kiếm xông vào phía sau trận địch , chàng lập tức thi triển thế công mạnh mẽ .

Kiếm pháp của chàng nguyên là một kiếm thuật rất tàn độc mà bây giờ chàng lại phóng tay hoạt động , chỉ thấy ánh hàn quang lấp lóáng xuyên vào giữa núi đao rừng kiếm , chớp mắt ba tên võ sĩ đã bị đả thương . Ba tên này tuy bị đâm trúng vào yếu huyệt tuy không thể chiến đấu được nữa nhưng cũng chưa bật lên tiếng rên la Lý Hàn Thu ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng :

- Đại khái những người này đều bị dược vật của Đàm Dược Sư làm cho mất trí không biết đau đớn nữa , vậy đối với chúng mình chẳng nên ra tay quá tàn nhẫn .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay kiếm chàng cũng chậm lại , ngờ đâu vì chút lòng nhân từ mà tình thế trong trường lập tức biến đổi , bao nhiêu đao kiếm từ bốn mặt tám phương đánh tới . Lý Hàn Thu chỉ đỡ gạt được ba mặt là phía trước và hai bên còn những đao kiếm đánh tới phía sau chàng chẳng thể nào ngăn chặn được . Bỗng thấy sau lưng mát rượi chàng đã bị trúng kiếm . Một ý nghĩ sai lầm làm cho Lý Hàn Thu bị mất tiên cơ , quần kiếm loạn đao tới tấp vây đánh trong lúc nhất thời chàng không thể khôi phục được nhuệ khí kiếm pháp của chàng đã bắt đầu rối loạn không thành chương pháp nào hết .

Du Tiểu Quyên thấy Lý Hàn Thu lâm vào tình trạnh nguy hiểm nàng vội giơ kiếm lên hô lớn :

- Lý huynh bất tất dung tình bọn chúng , những người này phần đông là phạm tội đại ác không thể tha thứ được , Lý huynh giết chết họ cũng không có gì đáng hối hận .

Nàng vừa quát vừa vung kiếm đánh tới . Hai đội võ sư xanh đỏ này bản lãnh họ không phải tầm thường nhất là họ hợp thủ liên công khí thế lại càng mãnh liệt . Du Tiểu Quyên toan xông vào giữa

trận để giải nguy cho Lý Hàn Thu chẳng ngờ hai đội võ sĩ này lập tức chia ra một phần ngăn cản Du Tiểu Quyên để nàng không thể họp lại được với Lý Hàn Thu . Kiếm pháp của Du Tiểu Quyên màu nhiệm khôn lường thế công mạnh mẽ , nàng phóng ra những chiêu kỳ diệu nhằm đâm vào trọng huyệt những người vây đánh khiến đao kiếm của chúng phóng ra nửa vời lại phải thu về . Kiếm pháp của nàng tuy là một kiếm thuật đại thừa nhưng có vẻ hoà bình , phần ác độc thì không đủ nhưng phần huyền diệu thì có thừa . Bọn người vây đánh bị nàng dồn vào thế không thi triển thế công được nhưng nó không thể nào ác độc như thế của Lý Hàn Thu . Kiếm pháp của hai người khác hẳn nhau nên đồng thời cách đối địch cũng khác nhau dù là hai người ở cách nhau rất gần . Du Tiểu Quyên lúc nào cũng ung dung nàng ở giữa đám hỗn kiếm loạn đao mà địch nhân không sao tới gần được .

Lý Hàn Thu ở vào tình thế hết sức nguy hiểm phải chiến đấu hết sức mà lưng chàng bị trúng hai kiếm máu tươi chảy ra ướt áo . Quạn Trung Phụng và Tần Nhi đã nhìn rõ Lý Hàn Thu ở vào tình thế nguy hiểm hai cô cùng lên tiếng :

- Chúng ta phải ra giúp y một tay !

Hai người cùng nói một câu cùng đưa mắt nhìn nhau và thấy mặt nóng bừng . Quân Trung Phụng và Tần Nhi tuy miệng nói vậy nhưng không hiểu hai cô nghĩ thế nào lại vẫn đứng yên chưa nhúc nhích . Trong lúc đó thì tình thế ngoài trường đấu đã thay đổi rất gấp .

Bỗng thấy Du Tiểu Quyên phấn khởi tinh thần đột nhiên nàng ra chiêu Pháp luân cửu chuyển thanh kiếm nàng lấp loáng ánh chớp và hoá thành mười đạo hào quang như đàn rắn bạc bức bách bọn vây đánh phải lùi lại . Mỗi lần tấn công chớp nhoáng nàng đã xích lại gần thêm và giải toả được một phần áp lực cho Lý Hàn Thu . Lý Hàn Thu nếu không được nàng trợ lực thì chẳng thể nào giải được mối nguy cho bản thân mà cũng không thể nào giảm bớt áp lực của đối phương được phần nào . Bây giờ áp lực đã giảm xuống chàng khôi phục lại được thế phản kích , chàng biến đổi kiếm pháp đoạt lại được thế chủ động thi triển môn Thất tuyệt ma kiếm đằng đằng sát khí . Kiếm quang của chàng chẳng khác nào rồng thiêng uốn khúc mãnh hổ vồ mồi , kiếm quang tới đâu máu chảy thịt rơi tới đó . Lòng chàng đã trút bỏ mối nhân từ ra tay không còn uý kỵ chỉ trong khoảnh khắc hai mươi bốn tên võ sĩ đã bị sát thương đến quá nửa nằm ngổn ngang dưới đất . Du Tiểu Quyên thấy những kiếm chiêu của chàng cực kỳ tàn khốc không khỏi đứng ngẩn ra giữa đương trường .

Quân Trung Phụng và Tần Nhi thấy cục diện đã biến dĩ nhiên hai cô rút lui ý nghĩ trợ chiến , hai cô thấy kiếm pháp của Lý Hàn Thu giết người the thảm thì không khỏi kinh hãi . Tần Nhi thở dài nói :

- Quân tỷ tỷ ! Thất tuyệt ma kiếm tàn độc như vậy không trách bạn hữu giang hồ thù ghét kiếm pháp này , thật là kiếm pháp khủng khiếp .

Quân Trung Phụng đáp :

- Thất tuyệt lão nhân đã chết rồi , hiện giờ chỉ còn mình Lý Hàn Thu là biết sử dụng thứ kiếm pháp

đó , tiểu muội chỉ còn chờ trả thù cho song thân để kết thúc vụ này . Sau khi tiểu muội giết y rồi thì Thất tuyệt ma kiếm không còn tồn tại trên chốn giang hồ nữa .

- Sao ? Quân tỷ tỷ định giết y thực ư ?

- Dĩ nhiên đó là chuyện thực , và y đã ưng chịu rồi chẳng lẽ còn giả được sao ?

- Tiểu muội biết rõ y lắm , đã chịu lời Quân tỷ tỷ rồi thì chẳng khi nào y thay đổi lời hứa ...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Quân tỷ tỷ ! Kiếm pháp của Lý Hàn Thu tuy đã tàn độc nhưng cách dùng độc vật của tỷ tỷ quyết chẳng thua kém gì Thất tuyệt ma kiếm .

- Tiểu muội là đứa con gái yếu ớt nhà gặp đại biến phải chịu oan khiên , võ công đã chẳng bằng người lại không có danh sư tầm đồ . Nếu không tập luyện cách dùng độc thì làm sao trả được thù nhà ?

Tần Nhi nói :

- Thất tuyệt ma kiếm cũng như phép sử độc vật của tỷ tỷ đều là những thứ độc ác nhất thiên hạ , nhưng dùng độc công độc lại là những lợi khí để diệt trừ tà ác rất có hiệu quả .

Giữa lúc hai người còn đang nói chuyện thì Lý Hàn Thu đã đả thương hết hai mươi bốn tên võ sĩ . Quân Trung Phụng khẽ thở dài nói :

- Nếu không có môn Thất tuyệt ma kiếm của Lý Hàn Thu e rằng cuộc chiến ở Phương gia đại viện bữa nay còn kéo dài .

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hai mươi bốn tên võ sĩ đã bị Lý Hàn Thu đả tử thương chưa hiểu còn bọn cao thủ nào ra ứng chiến nữa không ? Nếu không còn thì chỉ còn chờ cho Bạch Y Ma Quân thất bại nữa là thu thập xong cường địch .

Tần Nhi nói :

- Mưu mô của Phương Tú quyết không phải chỉ có thế này là hết , huống chi Hàn Đào lại lúc ẩn lúc hiện tiểu muội e rằng còn nhiều biến diễn .

- Tiểu muội có điều chưa rõ muốn hỏi cô n7ơng ?

- Tỷ tỷ có điều chi thắc mắc xin cứ nói ra tiểu muội biết là trả lời hết .

- Võ công của Phương Tú và Hàn Đào không lấy gì làm cao thâm cho lắm vậy sao chúng thu thập được nhiều bạn hữu võ lâm để gây được cuộc phong ba trên chốn giang hồ ? Đó là điều tiểu muội không sao hiểu được .

- Vụ này tiểu muội hiểu rõ lắm , tiểu muội ở Phương gia đại viện từ thuở nhỏ đến khi khôn lớn , đã thấy Phương Tú có rất nhiều thủ đoạn lung lạc òng người . Những ai không hiểu chúng là những tên đại gian ác đều có lòng cảm phục và muốn đền ơn , vì thế mà võ công chúng tuy tầm thường vẫn có thể gây sóng gió cho giang hồ .

Bỗng thấy Lý Hàn Thu lau thanh kiếm đẫm máu vào mình một võ sĩ bị tử thương rồi từ từ trở về , mặt chàng không lộ vẻ mừng vui như một bậc anh hùng thắng trận mà cặp lông mày hăn tít lại ra dáng đăm chiêu lo nghĩ . Tần Nhi khẽ hỏi :

- Lý huynh trong khoảnh khắc hạ hai mươi bốn tên võ sĩ mà sao không lấy thế làm vui mừng lại ra chiều đau khổ ?

- Thất tuyệt ma kiếm thật là cổ quái , nếu có dạ nhân từ thì nó hoàn toàn bất lực .

Quân Trung Phụng nói :

- Vì thế mới kêu bằng Thất tuyệt .

- Kiếm pháp này quả không nên để lại trên đời .

Quân Trung Phụng tủm tỉm cười nói :

- Nếu Lý công tử mà không truyền kiếm pháp cho người khác thì khi công tử chết rồi kiếm pháp đó sẽ vĩnh viễn theo công tử nằm dưới cửu tuyền . Trên thế gian không còn ai hiểu kiếm pháp đó nữa .

Lý Hàn Thu nghe nói sửng sốt nhưng rồi chàng cười mát nói :

- Tại hạ hiểu ý cô nương .

- Vì thế công tử cứ việc đại khai sát giới bất tất phải uý kỵ điều gì nữa .

Lý Hàn Thu chăm chú nhìn Quân Trung Phụng một lúc rồi trở gót đi vào Phương gia trạch viện .

Nguyên ở cửa viện trước có mấy người đứng chúng thấy Lý Hàn Thu kiếm pháp ghê người trong khoành khắc đã giết hết và trọng thương toàn bộ hai đội võ sĩ nên rút lui vào trong viện . Du Tiểu Quyên thấy Lý Hàn Thu đi thẳng vào đại viện thì trong bụng rất lấy làm kỳ nàng cất tiếng gọi :

- Lý huynh hãy dừng bước .

Miệng hô hoán nàng bước lẹ tới nơi Lý Hàn Thu dừng bước quay lại nhìn mỉm cười hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

- Lý huynh định đi đâu ?

- Tại hạ định đi vào Phương gia đại viện .

- Trong nội viện cơ quan trùng điệp chúng ta ra được ngoài này không phải chuyện dễ dàng , sao bây giờ Lý huynh lại một mình tiến vào ?

- Bọn chúng cậy có cơ quan trùng điệp hộ thân nên còn ẩn lánh trong đó không chịu chường mặt ra .

- Dù Lý huynh có tiến vào nội viện cũng chẳng có cách nào kiếm thấy được bọn họ .

- Tại hạ không cần kiếm họ làm chi mà chỉ phóng hoả đốt cháy rụi cả ngọn cỏ không còn là xong việc .

Du Tiểu Quyên lắc đầu đáp :

- Như vậy là nguy hiểm lắm ! Hiện giờ chúng ta đã nắm được thượng phong tưởng không cần mạo hiểm , toà viện này tuy cách cấu trúc cực kỳ phức tạp nhưng không có thông lộ nào khác vậy chẳng o gì họ chạy trốn .

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Huống chi theo chỗ nhận xét của tiểu muội thì trong trạch viện còn rất nhiều người . Vì chúng ta tới nơi một cách đột ngột nên bọn họ không kịp trở tay .

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói :

- Du cô nương nói phải lắm .

Bỗng thấy Tần Nhi rảo bước tiến lại nàng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu vẻ mặt buồn rầu nhưng nàng lẳng lặng không nói gì . Du Tiểu Quyên vốn là người thông minh nàng vừa trông thần sắc hai người liền động tâm hỏi :

- Tần muội muội ! Có chuyện gì vậy ?

Tần Nhi ngập ngừng nói :

- Quân cô nương ...Quân cô nương ..

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn quanh thì thấy trong nhà có một cái đầu ló ra ngó rồi lại thụt vào , lập tức nàng hai tay kéo hai người đi ra chừng hai trượng rồi hỏi :

- Quân cô nương làm sao ?

Tần Nhi nói :

- Quân cô nương muốn giết Lý huynh để trả thù ..

Du Tiểu Quyên nghiêm trang ngắt lời :

- Ta biết rõ nội tình vụ này , khi hai người gây án ta cũng có mặt tại trường , nhưng Quân cô nương làm sao địch lại nổi Lý Hàn Thu ?

- Lý Hàn Thu đã hứa lời để tuỳ cô hạ sát .

Du Tiểu Quyên nhấp nháy cặp mắt tròn xoe hỏi :

- Vì thế mà Lý Hàn Thu liều mạng xông vào trong nội viện Phương gia ...

Nàng đảo mắt nhìn không trường một lượt thì chỉ còn Bạch Y Ma Quân đấu với Mã Tương ngoài ra đều dừng lại cả rồi . Nàng nói tiếp :

- Địch nhân đang chuẩn bị để chờ đợi cuộc diễn chiến giữa Mãn lão tiền bối và Bạch Y Ma Quân có khi kéo dài tới hàng ngàn giờ cũng khó phân thắng bại . Vậy chúng ta nhân lúc này hãy nghỉ ngơi một chút hay nói chuyện cũng được ...

Nàng ngó Tần Nhi nói :

- Muội muội đi mời Quân cô nương tới đây .

Tần Nhi vâng lời đi ngay chỉ trong khoảnh khắc nàng đã dẫn Quân Trung Phụng đến . Quân Trung Phụng đối với Du Tiểu Quyên lúc nào cũng rất kính trọng cô chúc câu vạn phúc rồi hỏi :

- Phải chăng tỷ tỷ muốn kêu tiểu muội ?

Du Tiểu Quyên tủm tỉm cười nói :

- Ta muốn yêu cầu Quân muội muội một điều , chẳng hiểu muội muội có chịu nghe không ?

Quân Trung Phụng đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Phải chăng về việc Lý tướng công ?

- Phải rồi ! Ngày trước ta cũng ở trong quý phủ nên tội tình việc này ta hiểu rõ lắm ...

Quân Trung Phụng ngắt lời :

- Y bức bách song thân muội muội phải tự sát , chính mắt tỷ tỷ cũng đã nhìn thấy .

- Nhưng lệnh tôn đã qua đời rồi , dù muội muội có hạ sát Lý Hàn Thu thì hai vị lão nhân gia cũng không sống lại được nữa . Phải vậy không ?

Quân Trung Phụng ngẩng đầu lên hỏi :

- Theo ý tỷ tỷ thì ...

Chương 170: Thuỷ Hoả Tương Tế Tàn Độc Kinh Người

Du Tiểu Quyên nói ngay :

- Ta nghĩ rằng muội muội có giết Lý Hàn Thu cũng chẳng ích gì, sao không tha y quách đi cho rồi.

Quân Trung Phụng sửng suốt hỏi :

- Tha y ư ! Giang Nam Song Hiệp hạ sát song thân y, sao y không tha chúng ! Vã lại tỷ tỷ vẫn không khuyên y điều đó mà ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Đây là chỉ yêu cầu muội muội nể mặt ta, chớ ta không có ý bức bách gì muội muội cả .

Quân Trung Phụng nói :

- Thế là tỷ tỷ đã để quyền quyết định cho tiểu muội và tiểu muội đã quyết định rồi .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Muội muội quyết định thế nào ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Điều đó tỷ tỷ lại còn phải hỏi . Tiểu muội phải giết y để trả mối thù chẳng đội trời chung .

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Ta vì chút hảo tâm mà khuyên muội muội buông tha Lý Hàn Thu , muội muội không chịu nghe lời thì ta cũng không nói nữa .

Nàng nói xong đưa mắt nhìn bên địch chớ không nhìn Quân Trung Phụng lần nào nửa .

Quân Trung Phụng chú ý nhìn ra thì thấy Lý Hàn Thu cầm ngang thanh kiếm đứng ở phía trước mấy người chừng hơn trượng, và đang chú ý nhìn cử động trong Phương trạch, cô nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng Du cô nương và Tần Nhi đối với ta có một ấn tượng rất tốt đẹp . Ta mà kiên quyết giết y tất gây ra mối oán hận cho hai cô . Nguyên một Tần Nhi vô công đã chẳng kém gì ta, còn Du Tiểu Quyên bản lãnh cao thâm hơn ta rất nhiều. Khi bọn họ đã trở mặt thì ta địch nổi họ thế nào được .

Cô xoay chuyển ý nghĩ bất giác trong lòng nảy ra nhiều mối lo ngại.

Đột nhiên thấy Lý Hàn Thu đến trước cửa lớn trong Phương trạch

Chàng cất giọng lên gọi :

- Hàn Đào ! Phương Tú đã bị bắt rồi. Còn lão cũng bị hãm vào bước đường cùng. Bọn tuỳ tùng của lão đều là những người vô tội mà để chúng bị chết oan thì được lợi ích gì . Ta còn có việc khác không chờ lão được . Nếu lão mà ra mặt chiến đấu thì ta để lão cùng Phương Tú liên thủ hiệp lực quyết một trận sống mái . Bên này ta chỉ một mình...

Trong nội trạch có thanh âm ngắt lời :

- Có thật thế không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Nhất định là thật .

Trong nhà lại có tiếng hỏi vọng ra :

- Nếu còn người khác không theo đúng lời ước của các hạ thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Các hạ cứ yên tâm. Tại hạ đã nói sao thì phải giữ lấy lời hứa của mình . Trừ trường hợp tại hạ chết rồi mới có biến diễn khác.

Bỗng nghe một tràng cười ha hả nổi lên ngắt lời Lý Hàn Thu , một hàng đại hán mặc áo hồng bào từ trong nội trạch thủng thỉnh bước ra .

Lý Hàn Thu chú ý nhìn thấy bọn đại hán áo đỏ này tay mặt cầm đao , tay trái cầm một cái ống tròn sắc vàng dài chừng hai thước

, đội người này có tám đại hán.

Tần Nhi kinh hải la lên :

- Lý tướng công ! Lùi lại cho mau !

Lý Hàn Thu quay lại ngó Tần Nhi hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tần Nhi đáp :

- Những người đó là Thuỷ hoả kim đồng .

Lý Hàn Thu ngó những ống vàng đã có ý hoài nghi. Chàng nghe Tẩn Nhi la, lập tức nhãy lùi lại tám thước.

Bọn đại hán áo đỏ không rượt theo Lý Hàn Thu. Chúng bày hàng chữ nhất sóng vai mà đứng.

- Thuỷ hoả tương tế !

Du Tiểu Quyên khẻ hỏi :

- Tại sao những ống đó lại kêu bằng Thuỷ hoả kim đồng ?

Tần Nhi đáp :

- Đó là một thứ ám khí tuyệt độc do Hàn công tử chế ra . Những ống nầy vừa phun lửa độc vừa phun thuốc độc. Người nào bị dính một giọt vào da lập tức da thịt bắt đầu rửa nát.

Du Tiểu Quyên sững sốt hỏi lại :

- Nước độc và lửa độc đó phun ra xa được bao nhiêu trượng ?

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội không biết. Chỉ được nghe Hàn công tử nói những ống đó nước và lửa phối hợp với nhau chuyên để đối phó cùng những nhân vật võ công cao cường. Còn lửa độc nước độc phun xa gần thế nào y không nói tới.

Du Tiểu Quyên nói :

- Nước lửa mà phối hợp với nhau chuyên để tấn công thì tất mối hại càng ghê gớm. Trước khi chúng ta chưa hiểu uy lực của nó thế nào thì khó mà nghĩ ra được cách phá giải .

Bỗng thấy hàng đại hán áo đỏ đột nhiên tiến về phía trước. Tay chúng đưa chiếc ống vàng lên.

Du Tiểu Quyên hô :

- Lùi lại . Kiếm một nơi nào có thể yểm hộ được để thử coi sức

mạnh cùa nước độc , lửa độc lợi hại đến đâu rồi tính .

Nói đoạn nàng cúi xuống lượm lấy một thanh đao lớn cầm tay .

Lý Hàn Thu lùi lại tám thước rồi tay trái nắm lấy một xác chết

tay mặt cầm kiếm đứng lại. Hiển nhiên chàng chuẩn bị dùng xác chết kia để yểm hộ thân thể và đồng thời sẽ ra tay phản kích.

Lúc này Du Tiểu Quyên, Quân Trung Phụng , Tần Nhi đều đã lùi lại đến bốn, năm trượng. Chỉ có Lý Hàn Thu là vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Tần Nhi khẻ hỏi :

- Quyên tỷ ! Kêu y quay về đi !

Du Tiểu Quyên ngoảnh đầu nhìn ra thấy bọn đại hán tiến gần

về phía Lý Hàn Thu chỉ còn cách chừng năm thước. Nàng lắc đầu nói :

- Bây giờ không thể kêu y được nữa. Nay mà hô hoán càng khiến cho y phân tán tâm thần .

Tần Nhi nói :

- Vậy tiểu muội phải ra giúp y một tay .

Nàng bảo xong không chờ Du Tiểu Quyên trả lời đã vọt người ra .

Nhưng Du Tiểu Quyên động tác còn mau lẹ hơn. Nàng lao đến trước Tần Nhi một bước, giơ tay trái ngăn cản và nói :

- Đừng có vọng động ! Chúng ta cũng đùng ám khí giúp hắn .

Quân Trung Phụng quay lại nhìn Tần Nhi hỏi :

- Tần cô nương đối với sự yên nguy của Lý Hàn Thu càng lúc càng quan tâm hơn .

Tần Nhi nở nụ cười thê lương đáp :

- Đáng tiếc ! Bọn tiểu muội chẳng thể nào thuyết phục được Quân tỷ tỷ buông tha y .

Quân Trung Phụng nói :

- Hởi ơi ! Nếu cô nương ở vào địa vị của tiểu muội thì sẽ biết nỗi thống khổ về vụ nầy đến thế nào

!

Hai người đang nói chuyện thì tình thế trong trường đã biến chuyển .

Trong bọn tám tên đại hán áo đỏ, đột nhiên một tên vung ống đồng .

Một luồng khói lửa xanh lè phun ra rất mau .

May mà Lý Hàn Thu đã chuẩn bị sẵn sàng. Chàng đưa xác chết giơ trước mình để đón lấy.

Làn khói lửa này không những có luồng lực đạo rất mạnh mà cháy cũng mãnh liệt phi thường .

Lý Hàn Thu giơ xác chết lên che mình thì lập tức xác chết bị lửa đốt cháy . Chỉ trong nháy mắt phần lớn đã dính lửa.

Lý Hàn Thu coi biến diễn nầy ở biết môn thuỷ hoả tương tế quả là một thứ ám khí tuyệt độc . Nhưng bọn đại hán áo hồng đã biến thành thế bao vây quanh người chàng, khó mà tránh khỏi uy lực của môn thuỷ hoả tương tế .

Xác chết còn cầm trong tay mỗi lúc một cháy lớn dần dần đến cả sau lưng . Nếu Lý Hàn Thu không buông xác chết ra thì tay cháng sẽ bị lửa lém tới .

May mà mới có một đại hán phóng độc hoả ra, nếu bảy người đồng thời bắn tới thì Lý Hàn Thu tất bị thương rồi .

Du Tiểu Quyên Iớn tiếng hô :

- Phải xông ra cho mau !

Thanh đơn đao trong tay Du Tiểu Quyên để bằng bản phóng ra phía trước rít lên veo véo .

Tay trái chàng rung động một cái. Xác chết trong tay đã bị lửa

cháy liệng mạnh ra . Đồng thời chàng múa tít trường kiếm bảo vệ thân thể rồi xoay mình một cái đã lạng ra xa hơn trượng .

Bỗng nghe đánh binh một tiếng ! Thanh đơn đao của Du Tiểu Quyên đã phóng trúng vào tay đại hán tay cầm ống phun lửa . Chiếc ống này bị chấn động đột nhiên phun ra mười mấy tia nước . Nước phun đi rất xa đến gần hai trượng.

Ống vàng bị chấn động phun nước độc ra mà gã cầm ống lại không nắm chắc . Khi gã cảnh giác bịt ống lại thấy hai đồng bạn đã bị thương rồi .

Một tên bị nước độc làm cho da thịt nữa mặt bên trái rửa nát . Còn một tên bị nước độc phun trúng vai bên tả làm cho rách áo để hở da thịt .

Người bị thương vì thứ nước này còn khổ sở hơn bị thương về

đao kiếm .

Lý Hàn Thu động tâm bụng bảo dạ :

- Chắc bọn người này đã bị dược vật kiềm chế tâm thần, nên chúng bị thương mà không biết đau .

Du Tiểu Quyên thấy tình trạng này nói nhỏ bảo Tần Nhi :

- Hàn công tử đặt ra thứ ám khí thuỷ hoả tương tế này quả là ác độc. Nhưng đáng tiếc là Phương Tủ và Hàn Đào không dám giao

ám khí đó cho bọn người còn sáng suốt, vì thế mà uy lực của ám khí không phát huy được đến tột độ . Nhất cử nhất động bọn nầy đều phải nghe mệnh lệnh chỉ huy của kẻ trong bóng tối .

Tần Nhi hỏi :

- Tỷ tỷ đã trông thấy kẻ cầm đầu tám đại hán này chưa ?

Du Tiểu Quyên lắc dầu đáp :

- Kẻ cầm đầu không ở trong bọn tám người này. Đại khái là Hàn Đào , Phương Tú không dám đem thứ ám khí tuyệt độc đó giao cho người khác chỉ huy . Hởi ơi ! Nếu trong tám đại hán mà có người chỉ huy thì Lý Hàn Thu đã bị thương rồi .

Tần Nhi hỏi :

- Theo sự tính toán của tỷ tỷ thì dường như bọn này do Hàn Đào trực tiếp chỉ huy phải không ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Đúng thế !

Tần Nhi nói :

- Vậy mà Hàn Đào lại không ở trong bọn này ư !

Du Tiểu Quyên đáp :

- Lão ẩn ở trong viện trạch không dám chường mặt ra, tám đại hán này chẳng khác người cưỡi

ngựa đui ra trận không phát hết được uy lực .

Tần Nhi hỏi :

- Tỷ tỷ nói vậy thì ra đã tìm được cách phá giải môn thuỷ hoả tương tế rồi hay sao ?

Du Tiểu Quyên nói :

- Nhưng phải có muội muội giúp đở mới được.

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội mà làm được đến đâu xin hết sức đến đó .

Du Tiểu Quyên nói :

- Phần lớn thần trí của những người này đã mất nhưng vẫn còn bản năng con người. Vậy chúng ta phải tìm một nơi ẩn xá liên tiếp yểm hộ khiến cho ám khí trong tay chúng giảm bớt phần uy lực rồi mới hạ thủ đối phương .

Tần Nhi hỏi :

- Tiểu muội cùng đi với tỷ tỷ hay sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Hiền muội đi thông tri cho Lý Hàn Thu, bảo y giữ trước cửa nội viện đừng để Hàn Đào ở trong đó nhìn rõ tình thế bên ngoài .

Tần Nhi hỏi :

- Còn gì nữa không ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Hiền muội lại nói cho Lôi Phi biết , phải đem Phương Tú vào phòng. Hay hơn nữa là dùng tấm khăn sa bịt mắt hắn lại, đừng để lão nhìn thấy gì hết .

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn đại hán này một khi không còn ai đứng trong bóng tối chỉ huy, chúng đành tự trông vào bản năng cá nhân để hành động, mà trí sáng của chúng hiện giờ rất thấp kém, chẳng khác gì bầy con nít, khó lòng tránh khỏi bị ta nhử mồi.

Tần Nhi hỏi :

- Tỷ tỷ đi một mình há chẳng là quá mạo hiểm ư ? Tiểu muội đi thông tin cho Lý Hàn Thu và Lôi Phi rồi trở lại giúp tỷ tỷ nên chăng ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Bất tất phải thế ! Hiền muội đến giúp Lý Hàn Thu cần hơn . Hàn Đào phát giác ngoài này có biến , chắc hẳn đem toàn lực để xông

ra , vậy Lý Hàn Thu cần trợ lực hơn ta .

Tần Nhi nói :

- Tiểu muội xin tuân mệnh.

Dứt lời nàng chạy về phía Lý Hàn Thu

Lúc này mấy đại hán áo đỏ đang di động muốn bày thành một trận thế .

Tần Nhi chạy đến bên Lý Hàn Thu chuyễn lời của Du Tiểu Quyên cho chàng nghe .

Lý Hàn Thu gật đầu đi vòng đến cửa nội điện.

Tần Nhi lại trở gót chạy về phía Lôi Phi.

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cúi xuống nhặt một thanh đơn đao . Nàng ngấm ngầm vận nội lực liệng đơn đao ra .

Thanh đơn đao vọt ra như điện chớp phóng trúng vào một dại hán áo đỏ.

Quả như lời Du Tiểu Quyên đã tiên liệu . Sau khi Hàn Đào bị bít trong nội trạch. Phương Tú bị bịt mắt , bọn áo đỏ không còn người ngấm ngầm chỉ huy mà trong người chúng lại bị thuốc độc kiềm chế . Bọn chúng đành trông vào bản năng của mình để ứng phó với mọi điều.

Du Tiểu Quyên phóng đơn đao đả thương được một đại hán áo đỏ xong, bọn chúng liền chú ý đến nàng, chạy xông lại.

Hành động mau lẹ của chúng đã ra ngoài sự tiên liệu của Du Tiểu Quyên. Nàng bước thật lẹ tránh sang một bên rồi lùi lại .

Tám gã áo đỏ sau khi đã nhận định được Du Tiểu Quyên, dường như chúng không nhìn gì đến ai nữa, cứ ngó nàng rượt theo .

Du Tiểu Quyên đã có kế hoạch đối phó với bọn chúng từ trước ,

nàng lạng người đi tránh vào đến bên góc nhà, thủ thế chờ đợi .

Bọn áo đỏ rượt theo , lúc chuyền qua nóc nhà Du Tiểu Quyên

vọt ra chém một kiếm.

Đại hán đi đầu trúng kiếm ngã quỵ ra . Nàng bồi thêm nhát nữa chặt gã đứt làm hai đoạn.

Du Tiểu Quyên mới ra một chiêu đã thắng lợi. Nàng liền đề tụ chân khí , vọt mình lên nóc nhà.

Nhưng bọn đại hán áo đỏ tựa hồ như trí năng không quá kém như Du Tiểu Quyên tưởng tượng. Lúc nàng xoay mình nhảy lên nóc nhà thì một tên đại hán đã vung ống kim đồng cho vọt ra một luồng

khói lửa xanh lè .

Luồng khói lửa đánh trúng vào tường vách rồi lập tức dính vào đó và cháy lên bùng bùng.

May mà luồng khói lửa còn cách Du Tiểu Quyên chỉ có mấy tấc, nên nàng thoát nạn .

Du Tiểu Quyên lên nóc nhà rồi lại xoay mình nhãy xuống đất ẩn vào một góc khác .

Nàng theo phương pháp này mới trong khoảnh khắc đã giết được

bốn đại hán áo đỏ.

Hiện thời Du Tiểu Quyên đang ẩn ở phía sau cửa phòng , chuẩn bị nhãy xuống thì tình trạng đột nhiên biến đỗi.

Hai đại hán áo đỏ bỗng phá cửa sổ nhãy vào, tay chúng giơ ống kim đồng lên nhằm trúng vào người Du Tiểu Quyên .

Một trong ba tên lạnh lùng quát :

- Buông bảo kiếm xuống !

Thanh âm tuy nghe có vẻ quái dị, song tiếng nói rất rõ ràng .

Du Tiểu Quyên nghĩ thầm trong bụng :

- Quảng cách thế này thì người có võ công cao cường đến đâu cũng không tài nào tránh khỏi môn thuỷ hoả tương tế kia tập kích.

Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì hai đại hán mặc áo đỏ kẻ trước người sau đã phả cửa vào rồi .

Du Tiểu Quyên lâm vào tình trạng không còn phản kháng được nữa , nàng từ từ buông trường kiếm xuống .

Lòng nàng rất đỗi hoài nghi . Nàng thấy là bốn gã này chẳng thể

nào khôi phục thần trí mau lẹ đến thế.

Nàng còn đang suy tính thì thấy một tên võ sĩ áo đen từ từ bước vào nhà.

Du Tiểu Quyên dòm ngó võ sĩ này thì gã là một người lạ mặt chưa

từng quen biết, Nàng không khỏi chau mày.

Bỗng nghe võ sĩ áo đen từ từ cất tiếng :

- Quyên cô nương ! Cô hạ thủ thật là tàn nhẫn ...

Du Tiểu Quyên nghe thanh âm, nàng nhận ra ngay võ sĩ áo đen là ai , nàng ngắt lời :

- Hàn công tử !

- Võ sĩ áo đen đáp :

- Phải rồi ! Chính là tại hạ.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Hàn công tử không lánh đi mà còn trở lại Phương gia làm chi ?

Hàn công tử thở dài đáp :

- Nghe giọng lưỡi của cô nương thì dường như có vẻ tha cho tại hạ, và tựa hồ cô đã nắm chắc phần thắng.

Du Tiểu Quyên không đáp , nàng lại hỏi :

- Công tử giả trang làm võ sĩ áo đen trà trộn vào đây phải không ?

Hàn Kế Tín lắc đầu đáp :

- Tại hạ vừa mới tới nơi...

Gã ngừng lại môt chút rồi tiếp :

- Tuy tại hạ mới liếc qua nhưng đa rõ tình hình trong Phương gia đại viện . Bọn tại hạ chưa thất bại đâu . Tạm thời bị khống chế chẳng qua là vì cách điều động không được chu đáo mà thôi .

Du Tiểu Quyển trầm ngâm, nghĩ bụng :

- Gã nói câu này rất đúng . Trong Phương gia đại viện tiềm lực rất lớn . Nếu được người trí dũng song toàn chỉ huy điều động thì cuộc chiến nầy khó biết trước bên nào thắng bên nào .

Hàn Kế Tín thấy Du Tiểu Quyên không trả lời, liền chậm rải tiếp :

- Có một việc khiến tại hạ lấy làm thương tiếc cho cô nương .

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi :

- Việc gì !

Hàn Kể Tin đáp :

- Môn thuỷ hoả tương tế nầy nó quý ở tám chiếc ống kim đồng chớ không phải ở người. Cô nương giết được bốn tên mà lại không nhặt lấy kim đồng trong tay chúng .

Du Tiểu Quyên nói :

- Đúng thế ! Tiện thiếp thật là hồ đồ.

Hàn Kế Tín tủm tỉm cười nói :

- Cô nương bất tất phải tự trách mình .

Du Tiểu Quyên giật mình kinh hải hỏi :

- Tiện thiếp có tự trách bao giờ đâu .

Hàn Kế Tín đáp :

- Cô nương tự trách có điều không nói ra miệng mà thôi. Tại hạ nhìn thần sắc cũng biết rằng cô đang hối tiếc .

Du Tiểu Quyên lạnh lùng hắng dặng một tiếng rồi không hỏi nữa.

Hàn Kế Tín lại nói :

- Gia phụ cùng Phương bá phụ nhận thấy thứ thủy hoả tương tế

này rất độc không dám giao cho những người chưa bị dược vật kiềm chế đem ra xử dụng. Nhưng các vị lâm vào tình trạng này, nhận thấy rất nguy hiểm nên phải cho xử dụng một cách bừa bãi.

Du Tiểu Quyên cười khanh khách hói :

- Hàn Kế Tín ! Công tứ thật là thông minh .

Hàn Kế Tín đáp :

- Tại hạ không dám.

Du Tiểu Quyên nói :

- Công tử hãy lượm những ống kim đồng của bốn đại hán rồi vây hảm tiện thiếp cũng chưa muộn. Nếu tiện thiếp đoán không lầm

thì e rằng lúc này bọn họ đã lấy mất những thuỷ hoả kim đồng

của công tử rồi.

Hàn Kế Tín lắc đầu đáp :

- Không sao đâu ! Trước khi tại hạ tới đây đã lấy hết lại các ống kim đồng rồi ...

Đột nhiên gã nghiêm trang nói tiếp :

- Và tại hạ đã giao cho bốn tên thủ hạ tâm phúc. Bọn chúng theo tại hạ lâu năm nên võ công đã khá , trí lực vẹn toàn. Tại hạ tin rằng

chúng dốc dạ trung thành, chúng lại biết xử dụng ống thuỷ đồng đã khá lắm . Nếu chẳng phát uy lực đến tột độ thì e rằng chẳng ngăn cản các vị được.

Du Tiểu Quyên nói :

- Tiện thiếp không tin.

Hàn Kế Tín đáp :

- Cô nương không tin thì ngó ra ngoài coi .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Coi cái gì ?

Tuy nàng nói vậy nhưng cũng ngoảnh đầu nhìn ra . Nàng thấy võ sĩ áo đỏ tay cầm ống kim đồng giữ những nơi hiểm yếu.

Lý Hàn Thu , Tần Nhi đều bị cầm giữ ở ngoài mấy trượng.

Hàn Kế Tín lại nói :

- Cô nương đã thấy rõ là tại hạ không chế được đại cuộc rồi . Bây giờ chúng ta thương lượng với nhau .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thương lượng thế nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Nếu chúng ta đi vào chỗ chiến đấu thì cô nương là người chết trước tiên về môn thủy hoả tương tế .

Du Tiểu Quyên nghĩ tới môn ám khí tuyệt độc này không khỏi ớn

lạnh xương sống.

Hàn Kế Tín nói tiếp :

- Bây giờ các vị chịu buông tha Phương bá phụ thì có thể ra khỏi Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thế rồi sao nữa ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Còn về sau thì hai bên sẽ trông vào lực lượng thần thông của mình để quyết một trận sống mái .

Du Tiểu Quyên nói :

- Tiện thiếp đồng ý , nhưng...

Hàn Kế Tín ngắt lời :

- Không còn nhưng gì nữa. Cô nương đã đồng ý là làm được rồi. Ai không đồng ý thì để họ thử

nếm mùi thuỷ hoả tương tế của tại hạ .

Du Tiểu Quyên đã biết rõ uy lực cuả môn thuỷ hoả tương tế .

Nàng còn hiểu rõ hai bên cách nhau trong vòng một trượng thì bất luận là người võ công cao cường đến đâu cũng không tài nào né tránh.

Môn độc vật nầy mà lọt vào tay xảo quyệt thì chẳng khác gì hổ thêm cánh. Vậy ta phải tìm cách phá huỷ đi mới được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng lạnh lùng đáp :

- Nếu Hàn huynh tưởng ỷ vào tám ống kim đồng này mà khôi phục lại được uy thế cho Phương gia đại viện thì thật đáng tức cười.

Hàn Kế Tín nói :

- Du cô nương ! Cô nương đừng bức bách tại hạ đi vào cho cực

đoan . Tai hạ cũng không muốn gia hại Tần Nhi ...

Gã thở phào một cái rồi nói tiếp :

- Tại hạ nghĩ rằng kẻ làm con gặp lúc cứu nguy cho cha mẹ là một việc phải làm. Nếu các vị mở lối thoát cho gia phụ và Phương Tủ bá phụ thì tại hạ nguyện từ đây bảo đảm hai lão nhân gia vỉnh viễn không trở lại giang hồ gây chuyện thị phi nữa .

Chương 171: Hàn Kế Tín Chỉ Huy Phóng Độc

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Phương Tú và Hàn Đào đã làm nên tội nghiệt trong võ lâm , thù oán với biết bao nhiêu người. Tiểu muội có ưng lời của Hàn công tử cũng bằng vô ích . Tiểu muội đã không có thể ra hiệu lệnh cho bạn hữu giang hồ tuân theo thì ngăn trở họ tìm đến Phương Tú , Hàn Đào báo thù thế nào được.

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương cứ nhận lời riêng phần mình không dúng tay nữa là xong .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Nếu tiểu muội không chịu thì sao ?

Hàn Kế Tín hỏi lại :

- Quyên cô nương ! Chẳng lẻ cô nương lại thật tình bắt tại hạ ra lệnh phóng độc thủ chăng ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Hàn công tử ! Môn ám khí ác độc quyết không thể đứng trên chốn giang hồ . Tiểu muội đã buông tha Hàn huynh là có ý muốn Hàn huynh lánh khỏi trường thị phi này . Không ngờ Hàn huynh còn trở lại . Hàn huynh đừng mong tiểu muội vâng lời nữa, môn thủy hoả tương tế không phải là môn ám khí không có cách phá giải được. Tiểu muội hy vọng Hàn huynh tin lời. Tiểu muội muốn đi đây .

Nàng chưa dứt lời đã tung mình lên vung kiếm phá vỡ cửa chuồn ra .

Một là vì động tác của Quyên Nhi mau lẹ quá chừng, hai là đại hán đã bị dược vật kiềm chế, phản ứng chậm chạp. Mọi việc đều phải nghe lệnh mới dám thi hành. Vì thế mà Du Tiểu Quyên trốn ra được một cách dễ dàng.

Du Tiểu Quyên nhãy được lên nóc nhà rồi, lớn tiếng hô :

- Các vị mau mau lui vào trong nhà rồi sẽ nghĩ cách khác để phá

địch .

Miệng hô người nàng đã chạy nhanh về phía căn nhà có bọn Lôi

Phi trong đó .

Lý Hàn Thu, Quân Trung Phụng, Tần Nhi đều trở gót chạy mau .

Lúc này Lôi Phi và năm tên võ sư đã được nghỉ ngơi điều dưỡng

một lúc, khí lực khôi phục khá nhiều. Còn sáu bảy người thương thế nhẹ hơn và đã được Tần Nhi băng bó đều có thể hành động.

Du Tiểu Quyên chạy vào trong nhà, lập tức hạ lệnh :

- Các vị mau mau chuẩn bị ám khí hoặc kiểm điểm lại khí giới , ít ra là phải lượm lấy một đống gạch ngói.

Đinh Bội hỏi :

- Để làm gì vậy ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Con Hàn Đào là Kế Tín đã trở về Phương gia đại viện. Tuy gã võ công cao cường , chúng ta có thể cự địch được, nhưng âm mưu

Nguỵ kế của gã chúng ta khó nỗi đề phòng cho xiết được. Hiện giờ ám khí thuỷ hoả tương tế đã vào tay gã điều động. Môn ám khí này cực kỳ ác độc không thể chống cự được. Vì vậy chũng ta phài đỗi sang thế thủ trong căn nhà nầy. Chúng ta phải giữ Phương Tú làm con tin thì gã mới đem lòng uý kỵ . Trước hết hãy tìm cách cứu nguy trong lúc khẩn cấp, rồi tính đến chuyện phá giải . Lúc giao chiến , tiện thiếp hy vọng vào đống gạch ngói bắt bược chúng phải đứng ra ngoài một trượng thì uy lực của môn thuỷ hoả tương tế mới giảm bớt được phần lớn .

Đinh Bội hỏi :

- Món ám khí đó lợi hại đến thế ư !

Du Tiểu Quyên đáp :

- Môn đó quả là ghê gớm . Các vị không nên coi thường .

Nàng ngừng một chút rồi tiếp :

- Bây giờ chúng ta phân phối công việc canh giữ . Gặp lúc nguy cấp , ai ở phương vị nấy để viện

trợ cho nhau .

Lôi Phi nói :

- Xin cô nương đừng từ chối , cứ việc hạ lệnh phân phối đi .

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Đã vậy , tiểu muội xin vượt quyền .

Rồi nàng tuyên bố :

- Xin Lý huynh canh giữ trên nóc nhà . Tần muội cùng Quân cô nương trợ thủ cho Lý huynh và nên nhớ kỹ đừng có mạo hiểm đỡ gạt ám khí .

Ba người đồng thanh dạ một tiếng rồi tung mình nhãy vọt lên nóc nhà .

Nóc nhà nầy đã bị phá mấy chỗ . Lý Hàn Thu lại khoét thêm mấy chỗ và lợi dụng kèo cột có thể làm chỗ đở chân để nhãy lên nhãy xuống .

Du Tiểu Quyên nói :

- Xin Lôi tiền bối canh chừng Phương Tú.

Lôi Phi gật đầu nói :

- Việc này tại hạ có thể làm được .

Du Tiểu Quyên lại nói :

- Ngoài ra còn ai thì chia nhau mà giữ các cửa sổ và cửa chính . Các vị cần nên nhớ viện trợ cho nhau và đừng bộc lộ thân hình. Các vị bị thương nhẹ cũng nên chuẩn bị đề phòng , gặp lúc nguy cấp có thể ra tay trợ chiến được.

Sau khi điều động xong, mọi người trong nhà lập tức mở cuộc bố

trí rất khẩn trương. Mấy người bị thương nặng được chuyễn vào

góc nhà cho cuộc phòng vệ được nghiêm mật .

Du Tiểu Quyên đưa mắt ngó cách bố trí trong nhà rồi nhìn Đinh

Bội khẽ nói :

- Đinh huynh cùng tiểu muội cứu ứng bốn mặt. Bọn chúng có tám

ống kim đồng. Hai ống là một tổ. Vạy chúng ta chia nhau giữ bốn

phương vị . Tiểu muội nghĩ rằng độc thuỷ hoả chứa trong kim đồng

cũng có lúc phóng ra hết.

Đinh Bội nói :

- Chúng ta nhân cơ hội chớp nhoáng đó giết chết bọn chúng hay sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Mục đích chủ yếu của chúng ta là đoạt lấy những ống kim đồng .

Đại khái môn thuỷ hoả tương tế là phương pháp cuối cùng để chống chọi trong Phương gia đại viện.

Dinh Bội hỏi :

- Mã tiền bối cùng Bạch Y Ma Quân đang chiến chiến đấu chưa phân thắng bại. Làm thế nào để kêu tiền bối về được.

Du Tiểu Quyển ngẫng đầu đưa mắt ra ngó tình hình chiến đấu

giữa hai lão. rồi lắc đầu đáp :

- Hiện giờ hai người đương chiến đấu gay go . Những cao nhân

này bây giờ mà phân tâm một chút là có thể thất bại tức khắc . Chúng ta không thể phân tán tâm thần của Mã tiền bối được.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Dù tiền bối có nghe tiếng kêu gọi của chúng ta mà thoát thân

được chưa chắc lão đã chịu vào đây .

Đinh Bội nói :

- Mã lão tiền bối tuy bản lãnh cao cường nhưng lão lại điên điên khùng khùng, e rằng khó lòng đề phòng được môn thuỷ hoả khi bị chúng ám toán.

Du Tiểu Quyên đáp :

- Hai lão đang đánh nhau đến lúc khẩn trương mà lại dùng đao vừa lớn vừa dài . Trong vòng hai trượng người ngoài khó tới được . Môn thuỷ hoả tương tế phóng ra xa tới ngoài hai trượng khó lòng trúng đích. Trừ phi bọn chúng muốn ám toán cả Bạch Y Ma Quân thì không kể .

Hai người đang nói chuyện thì Hàn công tử dẫn tám tên từ từ tiến gần lại .

Du Tiểu Quyên thấy Hàn Kế Tín đã thay đổi bốn tên cầm ống kim đồng thì trong lòng nàng cũng hơi kinh hải , bụng bảo dạ :

- Những tên bị thuốc mê mình có thể thừa cơ được đều bị thay đỗi rồi. Xem chừng gã muốn quyết tâm chiến đấu .

Đinh Bội nói :

- Trong bọn chúng ai là Hàn công tử ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tên võ sĩ mặc áo đen tay không cầm ống kim đồng mà cầm trường kiếm là gã đó...

Đột nhiên nàng ngưng lại rồi lẩm bẩm :

- Lạ thiệt ! Lạ thiệt !

Dinh Bội hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Vừa rồi tiểu muội không thấy gã đeo túi da mà bây giờ gã đeo một cái túi da rất lớn , tất là có duyên cớ .

Lôi Phi nói :

- Hàn công tử là tay trong bụng chứa nhiều độc kế chúng ta cần

phải gia tâm đề phòng . Có điều gã này tại hạ coi không giống Hàn công tử .

Du Tiểu Quyên nói :

- Chính gã đó , có điều gã đã bôi thuốc địch dung và trà trộn vào trong đám võ sĩ .

Mấy người còn đang đàm luận thì bọn võ sĩ áo đen tay cầm kim đồng tiến gần chỉ còn cách căn nhà chừng ba trượng.

Du Tiểu Quyên thấy đại hán áo đen này chẳng những tinh thần rất tĩnh táo mà mục quang cực kỳ linh hoạt. Chừng như chúng không bị dược vật kìm chế mà chúng còn là những nhân vật rất sáng suốt .

Đột nhiên một hồi tiếng hú như xé bầu không khí vang lên .

Tiếp theo mảnh ngói từ trên nóc nhà liệng ra như mưa.

Hàn Kế Tín chưa hạ thủ đánh vào Phong Kiếm Mã Tương, gã

vượt qua chỗ hai lão đánh nhau đến thẳng về phía căn nhà ngói.

Lý Hàn Thu, Tần Nhi và Quân Trung Phụng ở trên nóc nhà đã

khuân ngói xếp thành đống, vừa thấy bọn võ sĩ áo đen tới gần , liền lập tức hợp lực liệng ngói xuống .

Ba người dùng toàn lực liệng ngói như mưa khiến bọn võ sĩ áo

đen không kịp đề phòng phần lớn đã bị thương.

Hai gã bị thương ở đầu, máu chảy đầy mặt . Hai gã nữa bị thương

ở cánh tay.

Hàn Kế Tín rút kiếm ra gạt những làn ngói liệng tới . Đồng thời gã lớn tiếng quát :

- Các ngươi hãy phân tán ra .

Tám tên võ sĩ áo đen tuy bị ngói liệng xuống tới tấp, vẫn không

rối loạn . Bây giờ chúng nghe Hàn Kế Tín bảo vậy liền phân tán chạy đi mỗi người một ngã .

Bọn chúng tuy phân tán vẫn không chạy loạn lên mà phương vị nhất định . Cứ hai tên một tổ , tay mặt rút yêu đao ra hộ thân mình , tay trái cầm ống kim đồng tiến gần vào .

Du Tiểu Quyên hô :

- Phóng ám khí .

Nàng vừa ra lệnh, lập tức ngói gạch và phi dao tụ tiễn tới tấp bay ra .

Dưới nhà liệng ám khí , trên nóc bọn Lý Hàn Thu ba người hợp lực ném ngói xuống.

Tám tên võ sĩ không tiến về gần được và còn bị thương .

Hàn công tử vung kiếm che mình , trầm giọng bảo :

- Lùi lại ba trượng !

Du Tiểu Quyên cũng hô đồng bọn :

- Dừng tay !

Nàng thấy đống gạch ngói đã hao mất gần một nữa thì không khỏi chau mày , nàng nói :

- Chúng ta không thể nào chống cự được với ám khí Thuỷ hoả tương tế chỉ trông vào đống gạch ngói nầy để cầm cự . Vậy các vị nên xử dụng một cách dè dụm đừng có hao phí khi liệng ra .

Lôi Phi nói :

- Để tại hạ hỏi Phương Tú xem có cách nào phá giải được môn Thuỷ hoả tương tế hay không ?

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Tiểu muội tưởng hắn không chịu nói cách phá giải ám khí cho mình nghe đâu .

Lôi Phi nói :

- Hắn đã gây lên rất nhiều tội ác thì bây giờ hắn có phải chịu khổ cũng là xứng đáng .

Y nói rồi túm lấy Phương Tú lạnh lùng hỏi :

- Lão đã nhìn thấy chưa !

Phương Tú đã bị kiềm chế mấy nơi huyệt dạo, không thể kháng cự

được đành để cho Lôi Phi muốn làm gì thì làm. Hắn nghe Lôi Phi hỏi vậy liền đáp :

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Lôi Phi lại hỏi :

- Có cách nào phá giải được môn ám khí tàn ác Thuỷ hoả tương

tế hay không ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Không có.

Lôi Phi cười lạt nói :

- Nếu Hàn công tử còn dùng môn độc kỹ đó để công kích căn nhà nầy thì lão có biết người đầu tiên bị thương về độc khí đó là ai không ? Nếu không phải là Phương viện chúa thì còn ai vào đây .

Phương Tú nhăn nhó cười đáp :

- Tại hạ lâm vào tình trạng nầy thì thực sự không còn tự chủ

được sự sinh tử nữa .

Lôi Phi vung tay lên tát mạnh vào mặt Phương Tú rồi nói :

- Phương viện chúa là người thông minh tất biết thân phận mình, đừng chối cải nữa để khỏi chịu đau khổ.

Phương Tú thở mạnh một hơi đáp :

- Trừ phi các vị tha Phương mỗ ra thì Phương mỗ mới bảo gã ra

lệnh cho bọn xử dụng ám khí kia rút lui .

Lôi Phi cười nói :

- Phương viện chúa miệng nói có vẻ dễ dàng. nhưng đáng tiếc

viện chúa là eon người không thủ tín, thì lời nói khiến cho người ta khó lòng tin được.

Phương Tú chưa trả lời thì thanh âm của Hàn Kế Tín lại vọng vào :

- Du cô nương ! Cô nương đã làm chủ tình thế đuợc chưa ?

Du Tiểu Quyên hỏi lại :

- Làm chủ việc gì ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Nếu cô nương làm chủ được phe cô , thì tại hạ với cô nương thảo luận.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Thảo luận cách nào ? Công tử thử nói nghe .

Hàn Kế Tín đáp :

- Tại hạ nguyện phế bõ ám khí Thuỷ hoả tương tế để đỗi Phương bá phụ ra . Cô nương tính sao ?

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Công tử phế bõ ám khi ở chỗ nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Nơi nào để tùy ý cô nương chỉ định .

Du Tiểu Quyên nói :

- Công tử để tiểu muội nghĩ coi rồi sẽ trả lời...

Đoạn nàng khẽ nói với Lôi Phi :

- Lôi huynh ! Tiểu muội nghĩ rằng tám ống kim đồng kia tàn độc và ghê gớm hơn Phương Tú nhiều.

Đinh Bội xen vào :

- Giả tỷ gã thực tình chịu phế bõ tám ống kim đồng thì có thể tha Phương Tú được. Tại hạ tự tin là khi mình muốn bắt lão lại cũng không phải chuyện khó khăn lắm .

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hàn Kế Tỉn là tay mưu trí hơn người . Chúng ta không thể coi

thường nữa được. Hắn đã tính kỹ rồi mới đưa ra vụ trao đỗi này . Vậy ta phải cẩn thận không nên nóng nãy .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng lớn tiếng đáp vọng ra :

- Bọn tiểu muội lưu Phương Tú ở đây thì dù công tử có độc khí

Thuỷ hoả tương tế cũng không dám tấn công căn nhà nầy, phải vậy chăng ?

Hàn Kế Tín hững hờ đáp:

- Cô nương quyết định thà làm viên ngọc vỡ chớ không làm hòn

ngọc lành cô bức bách tại hạ hết đường lựa chọn, vậy thì . . . .

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Phải chăng công tử muốn hy sinh cả Phương Tú nữa ?

Nàng nói câu này thanh âm rất lớn tựa hồ muốn để Phương Tú

nghe rõ.

Hàn Kế Tín lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ không còn cách nào cứu Phương bá phụ thoát khỏi

cơn hiểm nghèo thì để các vị chết theo lão nhân gia chắc lão nhân gia chết như vậy cũng nhắm mắt được.

Phương Tú đột nhiên lớn tiếng :

- Hài tử ! Ngươi cứ việc hạ thủ đi . Bất tất phải nghĩ đến ta nữa .

Du Tiểu Quyên lạnh lùng nói :

- Hàn công tử ! Bọn tiểu muội trước nay vẫn tưởng công tử là

con người nghĩa khí nên đối với công tử lúc nào cũng kính trọng và nể nang , mấy lần không gia hại, và buông tha cho công tử đi một cách dễ dàng, không ngờ...

Hàn Kế Tín ngắt lời :

- Cái đó có chi là lạ . Giả tỷ tại hạ muốn giết Lý Hàn Thu thì có

đến mười gã Lý Hàn Thu cũng chết hết rồi.

Du Tiểu Quyên nói :

- Đúng thế ! Công tử quả là đã có cơ hội giết được Lý Hàn Thu , nhưng ngược lại Lý Hàn Thu cũng đã buông tha công tử nhiều lần .

Phương Tú lại xen vô :

- Hài tử ! Ta là bá phụ ngươi , tưởng cần nói rõ cho ngươi hay . Người ta đã có câu : không độc

sao thành đấng trượng phu . Nếu ngươi giết Lý Hàn Thu trước thì đến nỗi bị thảm bại ngày nay .

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa ! Nếu Hàn hiền điệt của viện chúa mà tàn độc bất nhân như viện chúa thì y đã thành con quỷ không đầu dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu từ lâu rồi . Bây giờ Hàn công tử không còn cách nào để thương lượng với tiện thiếp về tính mạng của viện chúa nữa .

Hàn Kế Tín xua tay nói :

- Du cô nương ! Những việc đã qua tưởng chúng ta không nên nhắc tới nữa. Hiện giờ cô định thế nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Trong Phương gia đại viện, công tử là người nhẹ tội hơn hết . Biển khổ mênh mang , nhưng biết quay đầu lại là đến bờ . Bây giờ công tử nên bỏ di và từ đây ẩn tính mai danh, đừng qua lại giang hồ

nữa . Tài trí của công tử. chỉ mười năm hay hai chục năm nữa sẽ thành tựu .

Hàn Kế Tín hỏi :

- Khi đó sẽ tìm bọn cô nương để báo thù phải không ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiểu muội tin rằng khi ấy công tử không tính đến chuyện báo thù nữa.

Hàn Kế Tín thở dài nói :

- Du cô nương ! Xem chừng tại hạ không còn cách nào thuyết

phục cô nương được nữa.

Du Tiểu Quyên nói :

- Giữa hai người chúng ta không hiểu ai ngoan cố, nhưng phải có

một người.

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương bức bách tại hạ hoài . Tại hạ đành hạ lệnh vậy .

Rồi gã vung tay lên hô :

- Các ngươi động thủ đi .

Tám tên võ sĩ nghe gã hô liền từ từ tản ra .

Du Tiểu Quyên tức giận quát :

- Hàn Kế Tín ! Ngươi đã hạ lệnh cho thủ hạ phóng độc khí thì

đừng trách bọn ta ăn miếng trả miếng.

Hàn Kế Tín hững hờ đáp :

- Cô nương cứ việc ra tay . Cục diện bửa nay dường như đã đưa đến chỗ kẻ chết người sống mới thôi .

Lôi Phi đột nhiên nắm lấy Phương Tú chạy ra ngoài nhà hỏi :

- Hàn công tử ! Tại hạ nghe nói độc khí Thuỷ hỏa tương tế là

do công tử chế tạo để làm bảo bối trấn trạch trong Phương gia đại viện . Liệu nó có giết được Phương viện chúa không ?

Lúc này tám tên võ sĩ áo đen, tay cầm đoản đao , tay cầm kim đồng , thủ thế chuẩn bị để bất cứ lúc nào có lệnh là xông vào ngay .

Đột nhiên, hai võ sĩ áo đen nhãy vọt về phía nhà ngói . Chân vừa

chậm đất chúng liền quay mình một cái tiến gần lại , chỉ còn cách căn nhà chừng một trượng .

Lý Hàn Thu hai tay vung lên . Những viên ngói rít veo véo bay xuống .

Hai tên áo đen vung đao lên che truớc mặt. Một tên xoay mình chạy tới giáp vách căn nhà.

Tuy hai gã tiến sát đến nơi được nhưng cũng bị gạch đá đả thương

ở da sứt thịt máu chảy máu đầm đìa. Chúng xông lại gần nhà ngói

đứng tựa lưng vào tường vách.

Hàn Kế Tín cất cao giọng nói :

- Du cô nương ! Hai tên thuộc hạ của tại hạ đã xông đến sát vách .

Độc khí trong tay chúng có thể khống chế được một mặt rồi . Cô đã biết môn ám khí nầy lợi hại thế nào, vậy cô nương tính ngọn

ra tro hết hay sao ?

Du Tiểu Quyên đã biết ám khí đó cực kỳ lợi hại ! Bất luận độc khí hay độc hoả chỉ dính vô người một chút là lập tức da thịt bắt lửa , đau đớn không chịu nỗi và có thể mất sức chiến đấu ngay lập tức .

Nàng ngấm ngầm dặn mọi người trong nhà gia tâm đối phó .

Nàng lên tiếng đáp :

- Uy lực của Phương gia đại viện sắp tan vỡ đến nơi mà còn vọng tưởng đem sức một người vãn hồi thế bí thì không biết tự lượng. Huống chi độc khí Thuỷ hoả tương tế chẳng phải là không có cách nào phá được. Hiện giờ bọn ta đã nghĩ ra biện pháp đối phó .

Hàn Kế Tín nói :

- Với tài của Du cô nương tại hạ tin là có thể làm được. Nhưng trước tình cảnh hiện thì, dù cô nương có nghĩ ra được cách phá giải , nhưng cô nương không còn cơ hội nào để chế tạo vật phòng thủ .

Du Tiểu Quyên nói :

- Ta dám chắc nếu công tử chỉ ỷ vào mấy ống đựng ám khí Thủy hoả tương tế mà nắm vững phần thắng cuộc bửa nay là không được đâu . Các vị chẳng có cách nào tiến vào căn nhà nầy được.

Nếu công tử không tin thì cứ thử hạ lệnh cho chúng vào đi .

Lôi Phi cất cao giọng nói :

- Bọn ta ở trong nhà này quyết lòng tử chiến thì môn Thuỷ hoả dù tàn độc đến đâu cũng không thể khiến cho bọn ta phải sờn gan .

Hàn Kế Tín nói :

- Đã vậy thì đành động thù đi thôi .

Gã vung tay phải một cái. Hai tên võ sĩ áo đen khác lại xông về phía căn nhà ngói .

Bọn Lý Hàn Thu , Quân Trung Phụng , Tần Nhi ở trên mái liệng ngói gạch đá xuống công kích.

Hai tên vô sĩ áo đen tuy múa tít đơn đao đở gạt mà cũng bị trúng

mấy viên đá, vở đầu chảy máu không tiến vào được.

Lúc này một vị võ sư giữ ở cửa sổ chụp lấy thanh đơn đao liệng

mạnh ra .

Thanh đơn đao rít lên vù vù đâm trúng vào đùi bên trái một tên

võ sĩ áo đen .

Đồng thời tay mặt võ sư lộ ra ngoài cửa sổ.

Hai tên võ sĩ đứng tựa vào tường liền giơ kim đồng lên thụt độc thuỷ hoả ra .

Võ sư vừa liệng đao bỗng thấy tay đau rát. Một làn khí xanh từ

tay y cháy lên. Võ sư bị đau quá la thất thanh cơ hồ không chịu nổi .

Du Tiểu Quyên trầm giọng nói :

- Ráng mà chịu dau một chút !

Nàng vung trường kiếm lên chặt đứt cánh tay võ sư .

Võ sư tuy bị chặt đứt nữa cánh tay nhưng cố nhẫn nại không rên

la . Dường như cái đau khổ bị chặt tay còn nhẹ hơn cái đau khổ của lữa độc đốt cháy.

Du Tiểu Quyên lại phóng tay điểm lẹ vào mấy chỗ huyệt đạo cánh

tay mặt đại hán để cầm máu. Đoạn nàng móc tấm khăn trong bọc ra

buộc vết thương cho võ sư .

Võ sư trong lòng cảm kích, quên cả đau đớn. Y khẻ nói :

- Đa tạ cô nương .

Du Tiểu Quyên đáp :

- Ông bạn bất tất phải tạ ơn . Xin vào trong nhà nghỉ ngơi một lát .

Võ sư nói :

- Tại hạ không cần nghỉ ngơi . Đã được cô nương giúp đỡ , có thể tái chiến ngay bây giờ .

Chương 172: Ám Khí Thuỷ Hoả Tương Tế

Du Tiểu Quyên lắc đầu khẻ nói :

- Võ sư hãy nghỉ ngơi một lát . Nếu không cần lắm thì võ sư bất

tất phải ra tay .

Viên võ sư dạ một tiếng lui vào góc nhà . Y để ý nhìn nữa cánh

tay rớt xuống, ánh lửa lập loè vẫn cháy không ngớt.

Du Tiểu Quyên cầm trường kiếm khều đoạn cánh tay đang cháy

hất ra ngoài nhà. Nàng nghĩ thầm trong bụng :

- Thứ độc hoả nầy ghê gớm quá ! Thật đáng sợ !

Tám tên thuộc hạ của Hàn Kế Tín đã có bốn tên xông vào tới dưới

hiên căn nhà ngói . Hai tên đã bị trọng thương , không hành động được.

Còn hai tên bị thương nhẹ vẫn chờ cơ hội định xông vào .

Bọn Lý Hàn Thu , Quân Trung Phụng , Tần Nhi ba người ở trên nóc nhà liệng ngói tập kích uy hiếp bọn Hàn Kế Tín . Ba vị này đứng vào một chỗ có mái yểm hộ , lại tương đối cao xa hơn , độc khí Thuỷ hoả tương tế không thụt lên tới nơi được.

Nhưng những người giử trong cửa sổ mắt thấy đồng bạn bị hoả

thương cực kỳ thống khổ trong lòng không khỏi sợ hải nên không dám thò đầu nhìn ra ngoài .

Đột nhiên, một làn khói lửa xanh lè bắn vào đúng chỗ Du Tiểu

Quyên phòng thủ.

Du Tiểu Quyên thấy khói lửa bay tới vội cúi người xuống cho

lướt qua.

Cả khối lửa xuyên qua cửa sổ vào trong nhà. Cánh cửa sổ bị cháy ngay. Tia lửa rớt xuống đâu gặp bất luận gạch đá hay gỗ cũng cháy bừng bừng .

Luồng khói lửa bay vào trong nhà , nước độc chảy loang ra nhiều thước .

Lúc khói lửa dừng lại thì tình trạng căn nhà đã biến mấy chỗ tường vách và cột gỗ đêứ bị lửa cháy bùng không ngớt.

Căn nhà nầy tuy kiến trúc bằng gạch đá nhưng cũng có xà gỗ. Những nơi bị khói làm dính vào liền cháy lên , độc hoả đốt cháy, da thịt đau khổ không bút nào tả xiết , ai cũng sợ không dám xông lại dập lửa .

Mọi người còn đang do dự, thì độc hoả đã bắt đầu thiêu huỷ xà nhà bằng gỗ .

Du Tiểu Quyên đột nhiên nhãy lên vung kiếm chém vào rường nhà .

Quần hào ở trong nhà thấy Du Tiểu Quyên vung kiếm cũng lập tức rút binh khí ra chém vào cột gỗ.

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe đánh "uỳnh" một cái. Một cánh cửa gỗ đã bị người chém đổ xuống. Ai nấy liếc mắt nhìn ra thấy người chém cửa gỗ chính là Đinh Bội.

Đinh Bội chém đổ cánh cửa rồi , chụp lấy một miếng hoành trong tay trái , còn tay mặt lão chống kiếm xông thẳng ra ngoài .

Du Tiểu Quyên hốt hoảng la lên :

- Coi chừng !

Bỗng nghe Lôi Phi nói tiếp :

- Nếu chúng ta bị hảm trong nhà và không tránh được cái chết thì thà rằng xông liều ra quyết một trận tử chiến còn hơn .

Y quát lớn một tiếng thật to , chụp lấy Phương Tú giơ lên rồi xông ra .

Hào khí của Lôi Phi làm khích động lòng người , ai cũng hăm hở

liều mạng không còn sợ hải chi nữa, tới tấp động thủ mạo hiểm tiến lại cứu hoả .

Du Tiểu Quyên nhẹ buông tiếng thở dài rồi xoay mình đi đến bên

cửa . Nàng vung trường kiếm chém nốt cánh cửa . Tay trái chụp lấy tấm khung cửa gỗ , tay phải

chống kiếm tiến ra ngoài .

Nàng chú ý nhìn ra thấy Đinh Bội dùng ván gỗ che mình xông thẳng về phía Hàn Kế Tín .

Lúc ấy một tên đại hán đứng tựa tường vách , tay cầm ống kim

đồng giơ lên toan phóng độc bắn Đinh Bội thì Lôi Phi sùng sục chạy đến . Tay trái y nắm người Phương Tú đưa lên trước ngực để che mình. Tay mặt cất đao ra chiêu "Thiện ngoại lai vân" chém tới .

Tên võ áo đen đã toan phóng thuỷ hoả tương tế, nhưng gã nhìn thấy Phương Tú thì không khỏi sửng sốt .

Gã còn đang do dự thì thanh đơn đao của Lôi Phi đã chém tới nơi .

Tên võ sĩ áo đen đành vung yêu đao lên để đón tiếp thế đao của

Lôi Phi.

Hiển nhiên gã không địch lại đối phương . Hai bên mới trao đổi

bốn năm chiêu võ sĩ đã bị kiềm chế . Nhưng tay trái lão lại còn nắm

Phương Tú nên vận chuyển khó khăn và đao pháp cũng giảm phần

mãnh liệt. Trong lúc nhất thời, y chưa có cách nào đả thương được

tên võ sĩ áo đen .

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn tình thế bốn phía rồi nghĩ thầm trong

bụng :

- Cái đáng sợ nhất là độc khí Thuỷ hoả. Nếu phá huỷ được món

độc khí đó thì còn gì hay hơn nữa .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ tay trái cầm ván gỗ che mình , nàng xông thẳng về phía võ sĩ áo đen .

Biến diễn này xảy ra trong nháy mắt, nhưng tên võ sĩ áo đen rất

minh mẫn. Gã vung tay mặt lên một cái, một luồng khói xanh bắn ra .

Nên biết rằng độc thuỷ độc hoả nầy không phải là môn độc khí thông thường . Dù người khinh

công trác tuyệt cũng khó lòng tránh khỏi .

Du Tiểu Quyên vung ván gỗ lên che mình. Một tia khói dính vào ván gỗ cháy lên bừng bừng .

Du Tiểu Quyên đã chuẩn bị từ trước , nhằm trúng chỗ võ sĩ áo đen đứng. Gã vừa phóng độc hoả xong, nàng liền đề khí cả người lẫn ván gỗ xông vào đại hán.

Tên võ sĩ áo đen thấy luồng độc hoả chụp tới nên sợ hết hồn , rướn người lên chạy về phía trước.

Du Tiểu Quyên trong lòng đã nỗi sát khí, khi nào còn để gã chạy . Nàng vung trường kiếm lia ngang một cái .

Ánh hàn quang loé lên. Người đại hán bị chặt đứt thành hai khúc .

Giữa lúc ấy , tên võ sĩ kia lại phóng ra một làn nước độc .

Du Tiểu Quyên không kịp né tránh, liền vận lực liệng kiếm trong tay vào làn độc thủy.

Trong lúc nóng giận nàng vận dụng toàn lực phản kích khiến làn nước độc bị vắn gỗ hất ngược trở lại.

Tên võ sĩ áo đen đứng cách Du Tiểu Quyên không đầy bảy thước. Gã thấy nước độc hất ngược trớ lại về phía mình thì bở vía , muốn trốn tránh nhưng không kịp nữa rồi . Hai trước ngực mấy chỗ bị nước độc bắn trúng đau không chịu nổi . Rên một tiếng. Gã quăng đoản đao cùng ống kim đồng vứt xuống , hai tay bưng mặt rồi rảo bước chạy trốn.

Du Tiểu Quyên liệng ván gỗ ra rồi quay lại lượm lấy thanh đoản đao.

Lúc nầy bọn Lý Hàn Thu ba người ẩn trên nóc nhà cũng vung tay liệng xuống một xấp ngói chia ra đánh tới mấy tên võ sĩ .

Gạch nầy liệng xuống như mưa . Mấy tiếng lách cách vang lên . Phần lớn ngói gạch bị võ sĩ áo đen gạt bắn đi nhưng cũng còn một

phần đánh trúng người gã .

Tuy những miếng ngói này không đũ giết người, những gã bị trúng

phải cũng đau đớn vô cùng.

Đu Tiểu Quyên được làn mưa ngói yểm trợ cho, nàng sấn đến gần

một tên võ sĩ áo đen .

Những tên võ sĩ này không bị dược vật kiềm chế thần trí rất minh mẫn . Chúng thấy Du Tiểu Quyên sấn đến gần, không nghĩ gì tới chỗ đau đớn vì ngói đánh trúng. Chúng giơ tay mặt lên bảo vệ cái đầu còn tay trái vung ống kim đồng .

Bất luận nước độc hay lửa độc trong ống kim đồng chỉ cần sao bắn trúng được một chút là khiến cho Du Tiểu Quyên bị thương tức khắc .

Giữa lúc ấy, bỗng nghe đánh vù một tiếng !

Một khối gạch từ trên nóc nhà liệng xuồng giáng trúng vào cánh tay võ sĩ áo đen đang giơ tay che đầu .

Khối gạch này rất nặng làm cho cánh tay mặt của võ sĩ bị đập nát.

Gã đau quá tay giữ ống kim đồng không được phải buông ra cho

rớt xuống đất đánh cạch một tiếng.

Cơ quan kiềm chế nước lửa trong ống đồng bị bật ra . Một

luồng khói xanh vọt lên .

Ống kim đồng rớt xuống đồng thời chuyễn phương hướng bắn về phía hai gã võ sĩ áo đen.

Du Tiểu Quyên reo thầm :

- May quá !

Nàng vung trường kiếm hộ vệ thân thể mình xoay mình vọt vào trong nhà.

Lúc người nàng rời khỏi mặt đất, tiện tay cầm đoản đao liệng vào

tên võ sỉ áo đen đang chiến đấu với Lôi Phi.

Nhát đao này nàng phóng ra bằng luồng lực đạo rất mạnh, đoản đao bắn tới nhanh như tên .

Võ sĩ áo đen đang cầm cự với Lôi Phi một cách rất gắt gao, đâu còn phân tâm để ý đến diển biến bên ngoài được . Thanh đoản đao đâm trúng sau lưng gã suốt ra tới trước ngực .

Du Tiểu Quyên phóng phi đao đâm chết võ sĩ, đồng thời nàng đã vọt vào tới trong nhà . Nàng gọi to :

- Lôi tiền bối ! Mau trở về đi .

Lôi Phi chụp lấy Phương Tú giơ lên làm mộc để yểm hộ, hai người vào trong nhà .

Thế lửa trong nhà đã bị mọi người hợp lực dập tắt .

Du Tiểu Quyên nhãy vào nhà rồi, nàng đưa mắt nhìn ra thấy ống kim đồng rớt xuống đất vẫn tiếp tục phun khói độc khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mới hết .

Nàng ngoãnh đầu nhìn lại thì không thấy Hàn Kế Tín đâu . Chắc gã đã nhân cơ hội khói độc vọt ra, mọi người nhốn nháo đi rồi .

Làn khói xanh dưới mặt đất vẫn chưa tắt, cháy len lén bùng .

Lôi Phi nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Du cô nương ! Chúng ta mà không trừ khử được hắn thì e rằng cuộc phân tranh trong võ lâm khó mà bình tĩnh lại . Hắn chẳng những là người trí tuệ hơn đời mà còn chế được những ám khí cực kỳ lợi hại . Trước kia gã còn lòng dạ nhân từ, cách hắn có phần trung hậu, nhưng từ nay trong lòng phẫn nộ phóng ám khí càn . Tại hạ e rằng ...

Du Tiểu Quyên ngắt lời :

- Lôi huynh lo lắng về chuyện này, chắc là gã có định kiến phải không ?

Lôi Phi gật đầu đáp :

- Tại hạ nghe nói Hàn Kế Tín đã chế tạo mấy món lợi khí mà gã tích trử, không để cho Phương Tú, Hàn Đào xử dụng ...

Du Tiểu Quyên hỏi ngay :

- Việc đó có thật không ?

Lôi Phi đáp :

- Đây là tại hạ nghe người nói vậy, còn thật hay không chẳng dám quyết đoán .

Du Tiểu Quyên nói :

- Một ám khí Thuỷ hoả Tương tế của gã do tám tên võ sĩ điều động thì sáu tên đã bị loại . Còn hai tên bị thương nhẹ theo gã trốn đi . Tiểu muội nghĩ rằng món lợi khí này bị thất bại rồi . Nếu gã không chế được thứ gì khác chỉ ỷ vào nhân lực thì dường như gã khó mà chống cự được với bọn ta .

Lôi Phi nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì những tay cao thủ trong Phương gia đại viện , một số lớn đã được phái ra ngoài rồi . Nhưng Hàn Kế Tín và Hàn Đào mà trốn thoát thì mối hậu hoạn hãy còn rất nghiêm trọng ...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Hàn công tử vốn là người tốt . Tuy gã trí tuệ hơn người, mà trong lòng còn chút nhân hậu . Nếu gã lâm vào thảm cảnh bị tru diệt cả nhà tất nổi lòng thù hận và mong có ngày báo oán . Nếu một ngày gã nghĩ tới chuyện trả thù thì còn đáng sợ gấp trăm nghìn lần Hàn Đào, Phương Tú .

Du Tiểu Quyên nói :

- Theo ý Lôi huynh thì ...

Lôi Phi lời :

- Theo ý tại hạ thì tuyệt đối không thể tha Hàn Kế Tín được .

Du Tiểu Quyên gật đầu đáp :

- Tiểu muội hiểu rồi .

Phương Tú đột nhiên xen vào :

- Đáng tiếc là đã muộn mất rồi .

Lúc nầy bọn Lý Hàn Thu, Tần Nhi, Quân Trung Phụng trên nóc nhà nhãy xuống thu lại năm ống kim đồng .

Tất cả có tám ống thì một ống độc hoả đã cháy hết . Còn ba cái thì do hai tên thuộc hạ của Hàn Kế Tín mới bị thương nhẹ đem đi , còn lại năm ống bọn Lý Hàn Thu lượm lấy hết .

Du Tiểu Quyên đưa mắt nhìn năm ống kim đồng hỏi Phương Tú :

- Phương viện chúa ! Độc khí Thủy hỏa tương tế này phải là do Hàn công tử đã chế ra ?

Phương Tú đáp :

- Phải rồi .

Du Tiểu Quyên nói :

- Hiện giờ khí độc này đã bị bọn thiếp xử dụng . Dù hắn chế được món ám khí nào khác, nhưng chưa chắc lợi hại hơn Thủy hỏa tương tế .

Phương Tú cười lạt đáp :

- Nếu Hàn hiền điệt mà chịu giúp ta từ trước thì hiện giờ là võ lâm đã vào tay Phương mỗ rồi .

Đột nhiên hắn ngữa mặt lên cả cười .

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa đừng hòng hăm dọa, dù Hàn Kế Tín tài đến đâu cũng chẳng thế nào chống lại với số đông cao thủ .

Phương Tú nói :

- Mấy năm nay Phương mỗ muốn làm cho gã động nộ chưa được như nguyện . Hiện nay Phương mỗ đã đạt mục đích rồi .

Ly Hàn Thu sẳn giọng nói :

- Phương viện chúa ! Nếu lão không muốn đau khổ thì đừng nói nhăng nữa . Du cô nương hỏi câu gì, lão phải nói cho thực .

Phương Tú vốn có lòng úy kỵ Lý Hàn Thu . Lão thấy chàng nói vậy quả nhiên im tiếng .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Hàn công tử nỗi giận thì làm sao ?

Phương Tú đáp :

- Các vị đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu gã không lo đến chuyện sinh tử của Phương mỗ thì máu của các vị đã tung bay rồi .

Đinh Bội vung tay mặt tát Phương Tú đánh bốp một cái . Má sưng vù và đỏ bừng lên, khoé miệng máu

Phương Tú trợn mắt nhìn Đinh Bội hỏi :

- Phải chăng các hạ không tin lời Phương mỗ ?

Đinh Bội đáp :

- Ta đã gặp rất nhiều nhân vật tàn ác, lợi hại, nhưng chưa thấy ai lại nói khoác không biết thẹn như lão .

Phương Tú hắng dặng một tiếng, muốn nói lại thôi .

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa có điều chi cao luận, tiện thiếp xin rửa tai để nghe đây .

Phương Tú nhắm mắt lại lờ đi như không nghe tiếng .

Lý Hàn Thu quát :

- Phương Tú ! Lão gây ra biết bao nhiêu tội ác, dù phải chết dưới ngàn nhát đao cũng không quá đáng . Nếu lão còn thi gan giả điếc thì ta bầm lão hằng trăm nhát kiếm .

Chàng vung tay đâm vèo vèo năm kiếm .

Phương Tú thấy khí lạnh ghê người lướt qua thân mình thì không khỏi bở vía .

Lý Hàn Thu thu kiếm về chậm rải nói :

- Tại hạ tự tin dù đâm trăm kiếm mà vẫn không để viện chúa chết ngay . Nếu viện chúa không tin thì chúng ta hãy thử coi .

Phương Tú vội gạt đi :

- Thôi thôi ! Tại hạ tin rồi . Bất tất phải thử thách làm chi .

Lý Hàn Thu nói :

- Trước tình thế này và hiện giờ Phương viện chúa không tự chủ được đâu ...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trừ phi Phương viện chúa trả lời những câu hỏi của tại hạ .

Phương Tú chịu khuất phục dưới kiếm pháp ghê hồn của Lý Hàn Thu . Hắn thộn mặt ra hỏi :

- Các hạ muốn hỏi điều chi ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Phương viện chúa nên nói rõ những chỗ nào lợi hại nhất của Kế Tín . Vì lẻ gì mà cử động của gã

có thể làm cho máu thịt của tại hạ phải tung bay ?

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì căn nhà mà các vị chiếm cứ đã ngầm có đặt chất nổ . Chỉ cần đốt ngòi lên là phát nổ rùng rợn , như vậy liệu máu thịt của các vị có tung bay không ?

Lý Hàn Thu hỏi :

- Ngòi thuốc nào dẫn tới ?

Phương Tú đáp :

- Nói ra chắc các vị không tin . Thực tình tại hạ cũng không tin . Ngoài Hàn hiền điệt chẳng một ai hay . Gã rất tinh thông về môn ám khí và kiến trúc nên đã biết đường phối hợp vùng vận dụng .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Chỉ có dãy nhà nầy là chôn thuốc nổ , hay cả các dãy nhà khác cũng vậy ?

Phương Tú đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì dường như không phải chỉ có một dãy nhà . Thuốc nổ dẫn đi tới đâu đã hoàn toàn bị bàn tay của Hàn hiền điệt nắm vững rồi .

Lý Hàn Thu quay lại ngó Du Tiểu Quyên khẻ nói :

- Phương Tú là tay giảo quyệt , lão nói vậy chưa chắc đã tin được .

Du Tiểu Quyên đáp :

- Chẳng thà ta tin là có còn hơn bảo là không . Vậy chúng ta nên rời khỏi căn nhà này .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Rời khỏi Phương gia đại viện ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Gia gia của tiểu muội đáng lý tới nơi rồi mới phải mà bây giờ chưa thấy đâu thì e rằng tình hình có điều chi biến đổi . Chúng ta hãy tạm thời rời khỏi Phương gia đại viện coi lại tình thế rồi sẽ quyết định .

Lôi Phi nói :

- Mã lão tiền bối đang chiến đấu với Bạch Y Ma Quân chưa phân thắng bại . Sao chúng ta lại bõ đi không để ý đến Mã tiền bối ?

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn Đinh Bội hỏi :

- Vừa rồi Đinh huynh theo dỏi Hàn Kế Tín , có nhìn thấy gã trốn về phía nào không ?

Đinh Bội đáp :

- Không hiểu gã đã dùng thứ ám khí gì đánh vào cửa gỗ , lập tức khói bốc lên mù mịt chẳng nhìn thấy gì . Từ đó không thấy bóng gã đâu nữa .

Du Tiểu Quyên chau mày hỏi :

- Không hiểu có phải gã trốn vào Phương gia đại viện chăng ?

Đinh Bội trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Chắc là thế đó . Nếu gã trốn ra ngoài Phương gia đại viện nhất định tại hạ phải nhìn thấy tông tích .

Du Tiểu Quyên quay lại ngó Phương Tú hỏi :

- Tiện thiếp tin rằng Phương viện chúa biết rõ Hàn Kế Tín hiện giờ ở đâu ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không hay .

Du Tiểu Quyên thủng thẳng nói :

- Trong Phương gia đại viện nhiều chỗ rất cổ quái , bọn tiện thiếp không muốn mạo hiểm tiến vào điều tra và đã nghĩ ra được một biện pháp "Cháy nhà ra mặt chuột"2

Phương Tú hỏi :

- Biện pháp đó thế nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Đó cũng là phép dỉ độc công độc . Tiện thiếp cầm mồi lửa đốt Phương gia đại viện đi là xong hết .

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Trừ phi cô nương ở trong đốt ra ngoài thì còn được . Nay cô nương ở ngoài thì chẳng có cách nào vào được . Khi tại hạ kiến thiết toà viện đã nghĩ tới điểm này .

Du Tiễu Quyên lạnh lùng nói :

- Tiện thiếp bắn hỏa tiễn thì chắc đốt cháy được Phương đại viện ...

Nàng chưa dứt lời , đột nhiên nghe tiếng tù và như xé bầu không khí vọng lại .

Mấy chục đại hán nhãy vào Phương gia đại viện nhanh như cắt .

Phương Tú vừa kinh hải vừa mừng thầm . Hắn nói :

- Bọn họ đã trở về .

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thấy lão đi đầu râu bạc dài xuống trước ngực . Tay lão cầm thanh đại phá đao , ánh kim quang lấp loáng . Theo sau lão có đến mấy chục võ sĩ áo đen , những binh khí của họ lại rất phức tạp . Đao có , kiếm có . Cả những thứ khí giới kỳ hình của ngoại môn .

Nàng nhác trông đã biết ngay bọn người này đều là cao thủ nhiều nơi trên chốn giang hồ , chứ không phải ở một môn phái nào .

Lôi Phi đưa mắt nhìn ra vừa thấy lão già đi trước đã cất tiếng hô .

- Trương Bách Tường .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Có phải Trương Bách Tường làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc không ?

Lôi Phi đáp :

- Chính là lão ta !

Hai người đang nói chuyện thì lão kia đã tiến đến chỗ Mã Tương và Bạch Y Ma Quân đang quyết đấu .

Lúc nầy Phong Kiếm Mã Tương cùng Bạch Y Ma Quân đang chiến đấu đến giai đoạn trọng yếu . Cự kiếm và thiết côn múa tít , kình phong rít lên veo véo .

Trương Bách Tường dừng chân . Lão vung thanh kim đao trong tay lên một cái . Lập tức bọn người đi theo tản ra bốn mặt bày thành một phương trận để cự địch .

Phương Tú lạnh lùng nói :

- Lão đã ngó thấy các vị rồi đó .

Du Tiểu Quyên cười hỏi :

- Phương viện chúa ! Viện chúa tưởng bọn tiện thiếp sợ lão chăng ?

Nàng cất bước ra khỏi căn nhà đã bị tàn phá và tiến về phía trước .

Lý Hàn Thu vừa cất bước vừa hỏi :

- Phương Tú ! Lão còn nhiều thuộc hạ chưa trở về phải không ?

Phương Tú vẫn khiếp sợ Lý Hàn Thu , đáp ngay :

- Ngoài bọn Trương Bách Tường còn hai bọn người ngựa đang trở về .

Lý Hàn Thu buông tiếng cười lạt không hỏi nữa . Chàng bước cho kịp Du Tiểu Quyên .

Hai bên con cách nhau chừng năm bước thì dừng lại .

Lúc nầy Đinh Bội , Lôi Phi , Tần Nhi , Quân Trung Phụng và mấy vị đều giữ ở trong căn nhà ngói .

Tần Nhi ngước mắt nhìn Quân Trung Phung hỏi :

- Quân tỷ tỷ ! Tỷ tỷ có thuật phóng độc vật hại người mà từ lúc vào Phương gia đại viện đến giờ chưa dùng qua . Sao tỷ tỷ không ló mặt cho chúng biết mùi ?

Quân Trung Phụng hỏi lại :

- Tần muội bảo để cho ai biết mùi ?

Tần Nhi đáp :

- Cả bên ta và bên địch ...

Nàng ngừng lại một chút rồi hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Từ lúc vào Phương gia đại viện đến giờ , chỗ nào Quyên cô nương cũng chiếm thượng phong ...

Quân Trung Phụng mĩm cười khẻ hỏi :

- Sao ? Tần muội đố kỵ với y ư ?

Tần Nhi cũng cười hỏi lại :

- Chẳng lẻ Quân tỷ tỷ không ghen tức ư ?

Quân Trung Phụng cười đáp :

- Võ công của Du cô nương thật là cao cường . Nếu trông vào bản lãnh thật sự thì cả hai ta hợp lại cũng không thể bằng y được .

Chương 173: Quần Hùng Đả Bại Trương Bách Tường

Bỗng nghe thanh âm Trương Bách Tường cất lên hỏi :

- Hai vị là nhân vật thế nào ? Bây giờ Phương giáo chủ ở đâu ?

Du Tiểu Quyên nhẹ nhàng cười đáp :

- Phương viện chúa ư ? Lão bị bọn tiểu nữ bắt sống rồi ...

Trương Bách Tường lạnh lùng ngắt lời :

- Tiểu cô nương ! Cô nương khoác lác như vậy không sợ rước lấy cái vạ diệt thân ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Các hạ không tin thì rồi sẽ được nhìn thấy .

Trương Bách Tường nói :

- Lão phu có mắt thấy mới tin được .

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô :

- Các vị hãy đem Phương Tú ra đây cho bọn họ coi .

Lôi Phi dạ một tiếng rồi đẩy Phương Tú ra ngoài căn nhà .

Trương Bách Tường như chưa tin là sự thực . Lão lớn tiếng hỏi :

- Có phải Phương huynh đấy không ?

Phương Tú đáp :

- Chính là tại hạ .

Trương Bách Tường nhìn mặt nhận tiếng thấy đúng là Phương Tú liền nói :

- Phương huynh cứ yên lòng . Tiểu đệ sẽ cứu Phương huynh thoát hiểm lập tức .

Du Tiểu Quyên nói :

- Nghe khẩu khí các hạ có vẻ hách lắm !

Trương Bách Tường cười ha hả nói :

- Bọn tùy tùng của lão phu tuy chỉ có mấy chục ngươi nhưng đều là những tay cao thủ rất tinh nhuệ ở Tây Bắc đạo . Cô nương vào nhiều người cứ kêu họ ra đây cùng nhau quyết một trận tử chiến .

Du Tiểu Quyên đảo mắt nhìn bốn phía vẫn chưa thấy bóng người đâu thì bụng bảo dạ :

- Cục diện bửa nay chỉ có cách kéo dài thời gian để chờ gia gia . Gia gia đã nói sẽ đến thì dĩ nhiên không sai được . Nếu bây giờ mình rời khỏi nơi đây thì một là không người tiếp ứng cho Phong Mã Tương . Bất luận lão thắng hay bại cũng không thể rời khỏi Phương gia đại viện được.

Nguyên Phong Kiếm Mã Tương tuy võ công cao cường nhưng người lão điên điên , khùng khùng , dù lão có thắng được Bạch Trung Quân cũng không tài nào trốn thoát được ám khí của đối phương , điều thứ hai nữa là sau khi nàng rời khỏi nơi đây , gia gia nàng đến thành lỡ cơ hội .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , nàng thủng thẳng nói :

- Sóng trường giang đợt sau xô đợt trước , lớp người mới ào vào lớp cũ . Trương lão anh hùng tuy lừng lẫy tiếng tăm miền Tây Bắc , nhưng đó chẳng qua là việc ngày trước mà thôi ...

Trương Bách Tường tức giận ngắt lời :

- Hiện giờ lão phu vẫn là lãnh tụ các bạn đồng đạo võ lâm Tây Bắc .

Du Tiểu Quyên cười mát nói :

- Lão tiền bối tuổi đã già nua . Tiểu nữ tưởng nên để người khác thay thế tiền bối là hơn .

Trương Bách Tường tức giận quá chừng , nhưng lão lại ngữa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Con nha đầu nầy thật bẻm mép . Ngươi đã vô lễ với lão phu như vậy thì lão phu giết ngươi trước rồi sẽ tìm Nam Thiên Nhất Công để chất vấn lão về tội trị gia bất nghiêm .

Du Tiểu Quyên vẫn muốn chọc giận lão , liền cười ruồi hỏi :

- Nếu Trương lão tiền bối nhất định đòi đánh thì dĩ nhiên bọn tiểu nữ phải bồi tiếp . Nhưng tiểu nữ chưa hiểu lão tiền bối muốn đánh theo cách nào ?

Trương Bách Tường vung kim đao lên đáp :

- Lão phu đã bôn tẩu từ Nam chí Bắc , trải biết bao nhiêu sóng to gió cả . Có lý đâu còn mắc kế hoãn binh của bọn ngươi ?

Rồi lão họ thuộc hạ :

- Hãy bao vây bọn chúng lại .

Bỗng thấy Phương trận chuyển động từ hai bên quay lại .

Chỉ trong chớp mắt , bọn tuỳ tùng của Trương Bách Tường đã bao vây bọn Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu vào giữa .

Lý Hàn Thu cầm ngang thanh kiếm nói :

- Quyên cô nương ! Bàn tay tại hạ đã nhuộm máu tanh , khó lòng tránh khỏi hoàng thiên trách phạt . Vậy có giết thêm ít người nữa cũng thế mà thôi . Xin cô nương đứng ngoài lược trận cho tại hạ tiến ra ứng chiến .

Miệng chàng nói , chân chàng đã từ từ cất bước tiến về phía trước .

Trương Bách Tường hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi là ai mà ăn nói khoác lác thế ?

Lý Hàn Thu cầm trường kiếm để ngang trước ngực đáp :

- Tại hạ là Lý Hàn Thu .

Trương Bách Tường cười khẩy nói :

- Lý Hàn Thu ư ? Lão phu chưa nghe ai nói đến bao giờ .

Du Tiểu Quyên hỏi móc :

- Vậy môn Thất Tuyệt Ma Kiếm chắc Trương lão tiền bối đã nghe người ta nói tới rồi thì phải ?

Trương Bách Tường sửng sốt hỏi lại :

- Thất Tuyệt Ma Kiếm ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Phải rồi ! Lý Hàn Thu đây là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm .

Trương Bách Tường trầm ngâm một chút rồi nói :

- Trước nay lão phu không để cho cái hư danh lừa bịp .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Vậy lão tiên bối muốn coi cho biết phải không ?

Trương Bách Tường đáp :

- Đúng thế !

Lý Hàn Thu nói :

- Hay lắm ! Tiền bối hãy coi chừng !

Tiếng hô chưa dứt , chàng đã rung tay một cái . Thanh trường kiếm rít lên veo véo nhằm Trương Bách Tường chém tới .

Trương Bách Tường thấy kiếm chiêu của đối phương nhanh như điện chớp hiếm có ở đời . Lão không khỏi giật mình kinh hải , vội vung kim đao lên thành một làn đao quang để chống cự .

Đao kiếm đụng nhau rít lên những tiếng choang choảng .

Trương Bách Tường mới tiếp hai chiêu đã phải lùi lại hai bước .

Lý Hàn Thu cũng cảm thấy cánh tay mặt hơi tê chồn thì bụng bão dạ :

- Lão này quả nhiên chẳng phải tay chỉ có hư danh .

Chàng lại vung kiếm tấn công .

Trương Bách Tường cũng múa đao phản kích .

Đao qua kiếm lại , hai người đã diễn nên một trường ác đấu .

Lý Hàn Thu thi triển kiếm chiêu mỗi lúc một mau lẹ hơn . Thế công mỗi lúc một kịch liệt . Những chiêu kiếm của chàng toàn trỏ vào huyệt đạo trọng yếu của Trương Bách Tường .

Trương Bách Tường huy động đơn đao hòng chận thế kiếm của Lý Hàn Thu . Nhưng Lý Hàn Thu ra chiêu lẹ quá , thanh kim đao trong tay Trương Bách Tường thủy chung vẫn không kiềm chế được thế kiếm của chàng .

Đột nhiên Trương Bách Tường hắng giọng một cái . Lão múa kim đao rất mau , đao quang vọt lên

như đoá hoa để tấn công Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu lùi lại hai bước tránh khỏi thế đao .

Trương Bách Tường chẳng những không thừa thế tấn công mà còn lui lại hai bước .

Mọi người chú ý nhìn ra thấy tay áo Trương Bách Tường đẫm máu mới biết lão đã bị trúng kiếm nơi tay trái .

Lúc nầy bọn người bày phương trận tới tấp rút binh khí ra . Phương trận rút vòng nhỏ lại dần dần . Hiển nhiên chúng phát động thế công từ bốn mặt đánh vào .

Du Tiểu Quyên liền nghiêng mình đi , xây lưng về phía lưng Lý Hàn Thu .

Trương Bách Tường thấy phương trận chuyển động rồi liền lui ra ngoài . Lão móc một viên thuốc bỏ vào miệng nuốt rồi lấy tấm khăn là buộc vết thương .

Lão vung kim đao lên một cái . Bốn người trong phương trận liền chia ra để xông vào căn nhà ngói .

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang thấy mình cùng Du Tiểu Quyên bị mười sáu người vây lại . Đó là không kể Trương Bách Tường và bốn người đã rời đến để tấn công căn nhà ngói . Chàng bảo Du Tiễu Quyên :

- Du cô nương ! Cô nương để chỗ nầy cho tại hạ đối phó , xin vào tiếp viện căn nhà kia , đừng để bọn chúng cứu thoát Phương Tú .

Chàng vừa nói xong mấy câu này thì phương trận đã bắt đầu di động thế công . Mười mấy thứ khí giới khác nhau chia ra bốn mặt phương tấn công hai người .

Cách bố trí phương trận nầy tuy không giống La Hán trận của Thiếu Lâm hay Ngũ Hành kiếm trận của phái Võ Đương và không hại bằng , nhưng những người này toàn là nhân vật từng trải giang hồ , họ còn là những tay cao thủ hạng nhất ở miền Tây Bắc . Mọi người một môn sở trường , bây giờ họ phối hợp với nhau để tấn công , thế công đã lợi hại mà họ còn tương trợ nhau thành ra uy thế không tầm thường .

Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên hai người đánh rất hăng, nhưng coi chừng cục diện này không thể trong lúc nhất thời phá vòng vây ra được .

Nhắc lại Đinh Bội và Lôi Phi đều đã rời khỏi căn nhà ngói , trông thấy Trương Bách Tường dẫn người lại tấn công , Lôi Phi theo Phương Tú lui lại vào trong nhà .

Y biết rằng nếu để Trương Bách Tường cướp được Phương Tú đem đi thì Hàn Kế Tín chẳng còn úy kỵ gì nữa sẽ phóng tay vào thành .

Đinh Bội rút trường kiếm đứng chận trước cửa .

Quân Trung Phụng và Tần Nhi đứng hai bên Đinh Bội .

Mấy vị giáo sư thì kẻ giữ cửa , số người này nhãy lên nóc nhà và phòng thủ rất nghiêm mật .

Trương Bách Tường xông gần vào nhà ngói , chẳng nói câu gì dơ đao chém Đinh Bội .

Đinh Bội khoa kiếm lên đở rồi phản công liền hai chiêu .

Thanh kim đao trong tay Trương Bách Tường vừa đón đường kiếm của đối phương , vừa tấn công mãnh liệt phi thường .

Lão lớn tiếng quát bốn thuộc hạ :

- Các ngươi xông vào nhà cứu Phương viện chúa đi !

Lão làm lãnh tụ võ lâm miền Tây Bắc đã mấy chục năm . Đao pháp của lão rất tinh thâm và độc đáo . Thế công liên miên không ngot .

Đinh Bội cũng là tay kiếm thủ thiện chiến . Trong lúc nhất thời tuy không sao đoạt được thượng phong , nhưng cũng bức bách Trương Bách Tường phải lui sang một bên .

Bốn tên bộ hạ của lão thừa cơ xông vào trong nhà .

Quân Trung Phụng và Tần Nhi đứng hai bên vọt ra vung kiếm lên cự địch với bốn đại hán .

Bốn đại hán này đều là những tay cao thủ hạng nhất mà lại xảo quyệt vô cùng !

Quân Trung Phụng và Tần Nhi chọi với bốn người , lập tức bị kém thế .

Lôi Phi thấy tình thế bất lợi cho mình , liền cười lạt bảo Phương Tú :

- Phương Tú ! Nếu bọn chúng mà tấn công vào trong nhà thì tại hạ phải giết Phương viện chúa trước rồi mới tính đến việc cự địch sau.

Phương Tú cười lạt đáp :

-Thực ra Phương mỗ cũng ham sống , nhưng gặp trường hợp nhất định phải chết thì cũng chẳng làm sao được ?

Lôi Phi lại khoa tay điểm vào hai chổ huyệt đạo của Phương Tú . Y ngững đầu trông ra thấy bốn đại hán liên thủ tấn công ráo riết . Tần Nhi và Quân Trung Phụng dần dần đi vào chỗ thất bại thì bụng bảo dạ :

- Nếu để bọn chúng xông vào nhà được thì cách chống cự càng khó khăn hơn .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , y lập tức giao Phương Tú cho một tên võ sư rồi vung đao trợ chiến .

Võ công của Lôi Phi mạnh hơn hai cô rất nhiều . Y vừa tham vào cuộc chiến , tình thế ổn định lại ngay .

Đinh Bội một mình chọi với Trương Bách Tường . Hai bên đều tay cự phách vẫn giữ được thế quân bình .

Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên hợp lực đối phó với mười hai tay cao thủ đang vây đánh . Cuộc chiến này rất kịch liệt . Hai người thi triển kiếm pháp mỗi lúc một dữ dội .

Đột nhiên Du Tiểu Quyên phòng ra kỳ chiêu . Thanh kiếm của nàng lấp loáng như điện chớp rồi vọt thành đường cầu vòng , cũng như làn sóng cả dồn đập phá vở vòng vây của bên địch cắt đứt thành hai đoạn .

Lỳ Hàn Thu vung trường kiếm phóng luôn hai chiêu đâm hai đại hán bị thương .

Kiếm chiêu của chàng rất ác độc , nhằm đâm vào chỗ trọng yếu của đối phương .

Hai đại hán bị trúng kiếm cố nén sự đau đớn mà vẫn không được phải rú lên .

Du Tiểu Quyên vung kiếm ráo riết hơn cho toé ra những tia quang . Nàng bảo Lý Hàn Thu :

- Lý huynh ! Lý huynh ra tay đừng nễ nang gì nữa vì chúng ta không có nhiều thì giờ .

Lý Hàn Thu chỉ lo Du Tiểu Quyên trách mình giết người không nới tay , bây giờ chàng nghe nàng bảo vậy thì trong lòng khoan khoái . Chàng ra chiêu veo véo lại đã thương một đại hán rồi nói :

- Tại hạ cùng các vị vốn không thù oán nên không muốn đả thương ai . Nếu các vị không chịu dừng tay rút lui thì đừng trách tại hạ ra tay .

Bọn người này đều là những tay bôn tẩu giang hồ lâu năm . Người nào cũng vô cùng xảo quyệt . Chúng nghe đồng bạn rú lên thê thảm thì chí phấn đấu đã giảm đi phân nữa . Bây giờ chúng nghe Lý Hàn Thu nói vậy liển đỗi thế công thành thế thủ .

Du Tiểu Quyên thấy áp lực bốn mặt giảm đi rất nhiều liền nói :

- Phương Tú đã bị bọn ta bắt rồi . Còn Hàn Đào toan giở lối liều lĩnh như con thú dử đến bước đường cùng . Giữa các vị và Giang Nam Song Hiệp dường như chẳng có mối giao tình gì đáng kể thì liều mạng cho họ làm chi ?

Bọn đại hán bao vây hai người tuy thủ nhiều công ít , nhưng vẫn không chịu rút lui .

Lý Hàn Thu cười lạt nói :

- Du cô nương đã dùng lời tử tế khuyên nhủ các vị mà các vị không chịu nghe theo , tức là tự rước lấy vạ vào mình đó .

Dứt lời chàng biến đổi kiếm chiêu . Chỉ trong khoảnh khắc lại đả thương ba người nữa .

Lúc này bọn đại hán bao vây đã bị thương gần một nữa , chí phấn đấu hầu như tiêu tan , lục tục lùi lại phía sau .

Một đại hán thân thể cao lớn dường như là trưởng toán lớn tiếng gọi Trương Bách Tường :

- Trương bảo chúa ! Hai người này kiếm pháp cực kỳ lợi hại . Bên ta bị tử thương gần một nữa rồi , không còn khả năng để tái chiến nữa .

Trương Bách Tường và Đinh Bội đang đánh nhau đến giai đoạn quyết liệt mà không phân thắng bại . Lão nghe tiếng la gọi của thuộc hạ nên bị phân tâm , xuýt nữa trúng kiếm của Đinh Bội . Lão đánh gấp hai đao để ngăn chận thế kiếm của đối phương rồi lùi lại .

Lão ngoảnh đầu nhìn ra thấy bọn người mình đem theo đã có năm tên bị ngã , miệng không ngớt rên la . Bất giác lão nga46n người nghĩ thầm :

- Cặp nam nữ thiếu niên này võ công rất cao cường . Nếu còn đánh nữa e rằng cũng khó lòng thắng nỗi .

Lão đâm ra thoái chí .

Phương Tú tuy bị điểm huyệt mấy chỗ , cử động không được linh hoạt nhưng mắt còn nhìn thấy , miệng vẫn nói được . Hắn thấy Trương Bách Tường giơ đao lên ra vẻ trầm tư liền hiểu ý lão , liền lớn tiếng nói :

- Trương huynh ! Ráng cầm cự một lúc nữa đi ! Viện lực cho chúng ta sắp tới nơi rồi đó .

Trương Bách Tường ngẫng đầu lên trông thấy Đinh Bội đưa ngang thanh kiếm đứng yên chứ chưa rượt theo mình , dường như đang ngấm ngầm vận khí điều dưỡng . Y cho là trong cuộc ác đấu vừa rồi đối phương đã phát huy toàn lực , nên thành kiệt quệ .

Trương Bách Tường ngấm ngầm đếm đại bọn thuộc hạ chưa được mười hai người . Nếu hết sức chiến đấu có thể chống chọi một lúc nữa .

Lại nghe Phương Tú nói tiếp :

- Trương huynh ! Nếu tiểu đệ mà thoát hiểm sẽ lấy thuốc trường sinh để tặng Trương huynh ...

Trương Bách Tường ngữa mặt lên trời thở phào một cái , trả lời :

- Phương viện chúa nói thật chăng ?

Phương Tú đáp :

- Tiểu đệ không nói dối ai bao giờ ?

Trương Bách Tường nói :

- Cứ tình thế hiện giờ , tại hạ e rằng hy vọng cứu thoát viện chúa rất mong manh .

Phương Tú nói :

- Cái đó không sao . Chỉ cần Trương huynh hết lòng là được .

Trương Bách Tường nói :

- Tiểu đệ ráng cầm cự thêm một thời gian chừng ăn xong bửa cơm , nếu viện thủ vẫn chưa tới nơi thì tiểu đệ cũng đành ngưng mà thôi .

Phương Tú nói :

- Đại khái chỉ trong khoảng thời gian như vậy chứ không lâu đâu .

Trương Bách Tường giơ cao thanh kim đao lên lớn tiếng :

- Các anh em ! Chúng ta đừng mong thành công , cốt sao không có lỗi là được .

Tiếng hô vừa dứt , quần hào lại bao vây Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên . Lập tức họ giữ thế thủ để chờ viện binh chứ không mong thắng nên không sấn vào tấn công hai người .

Du Tiểu Quyên khẻ nói :

- Bắt giặc trước hết là bắt chủ tướng . Vậy để tiểu muội đối phó với Trương Bách Tường .

Nàng vung kiếm veo véo hai tiếng , phá vòng vây vọt đi hai cái đã xông đến trước mặt lão .

Trương Bách Tường cầm thanh kim đao để trước ngực , thủ thế chờ đợi .

Du Tiểu Quyên lạnh lùng hỏi :

- Trương Bách Tường ! Bấy lâu nay các hạ hùng cứ mặt Tây Bắc mà chưa đủ thoả mản ư ? Lại còn tham vọng chia vác với Trung Nguyên . Bọn tuỳ hành của các hạ đã thương vong gần một nữa . Nếu các hạ không quay đầu lại kịp thời thì e rằng cái mạng già của các hạ đến phải để lại trong Phương gia đại viện mất .

Sau một lúc chiến đấu nữa , Trương Bách Tường mất hết nhuệ khí . Lão biết bọn thiếu niên này đều là những nhân vật mang tuyệt kỹ trong mình . Nhưng lão đã nhận lời với Phương Tú cầm cự thêm trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm , liền đáp :

- Lão phu có chỗ khổ tâm khó nói ra .

Du Tiểu Quyên lấy làm kỳ hỏi :

- Trương tiền bối có điều chi khó nói ?

Trương Bách Tường động tâm nghĩ thầm :

- Giả tỷ con tiểu nha đầu này mà bắt buộc Phương Tú đưa thuốc giải cho ta thì đó cũng là một lương sách .

Lão nghĩ vậy liền đáp :

- Cả nhà lão phu mấy người đều bị Phương Tú dùng độc để kiềm chế nên chẳng thể không tuân theo mệnh lệnh của hắn được .

Du Tiểu Quyên dương cặp mày liễu lên nói :

- Té ra là thế !

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Nếu tiểu nữ đòi hắn lấy được thuốc giải cho tiền bối thì sao ?

Trương Bách Tường đáp :

- Nếu được vậy thì lão phu lập tức dẫn thuộc hạ rời khỏi đây trở về Tây Bắc không hỏi gì đến việc võ lâm Trung Nguyên nữa .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Tiền bối có biết thứ thuốc giải đó do ai cất giữ không ?

Trương Bách Tường đáp :

- Phương Tú và Hàn Đào .

Du Tiểu Quyên nói :

- Được rồi ! Để tiểu nữ thử hỏi lấy thuốc giải cho tiền bối xem có được không ?

Nàng quuay lại tiến gần đến Phương Tú nói :

- Phương viện chúa ! Té ra bao nhiêu người phải liều mạng cho viện chúa đều bị viện chúa ngấm ngầm dùng dược vật kềm chế , vậy họ chẳng thể không tuân theo mệnh lệnh của viện chúa ...

Phương Tú cười mát , lẵng lặng không nói gì .

Du Tiểu Quyên cười lạt nói tiếp :

- Viện chúa nên lấy thuốc giải đưa cho tiện thiếp thì hơn , đừng bắt tiện thiếp phải hành hạ viện chúa .

Phương Tú đáp :

- Thuốc giải thì có đấy , nhưng không ở trong mình tại hạ .

Du Tiểu Quyên nói :

- Vậy thì ở đâu ?

Phương Tú đáp :

- Hiện cất trong nội viện .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Viện chúa nối vậy thì phải đưa viện chúa về nội viện mới lấy được hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Còn có một biện pháp khác .

Du Tiểu Quyên hừ một tiếng rồi hỏi :

- Còn biện pháp nào khác ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ nói chỗ cất dược vật để các vị sai người đi lấy .

Du tiểu Quyên mĩm cười nói :

- Trong nội trạch của viện chúa đã bố trí cơ quan trùng điệp thì sai người vào đó để họ chịu chết hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Hởi ơi ! Ngoài cách nầy tại hạ chưa nghĩ ra được biện pháp nào khác .

Du Tiểu Quyên cười khẩy nói :

- Viện chúa không có biện pháp , nhưng tiện thiếp biết người khác có biện pháp khiến cho viện chúa phải đưa thuốc giải ra .

Phương Tú hỏi :

- Người ấy là ai ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Lý Hàn Thu .

Phương Tú nói :

- Trước tình thế nầy dù có giết tại hạ , tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào nữa .

Du Tiểu Quyên nói :

- Chúng ta hãy thử coi .

Đoạn nàng lớn tiếng gọi :

- Lý huynh ! Mời Lý huynh vào đây .

Lúc nầy hai bên đã dừng tay không chiến đấu nữa .

Lý Hàn Thu nghe tiếng Du Tiểu Quyên gọi liền trở gót đi vào .

Bọn thuộc hạ của Trương Bách Tường cũng không ai cản trở .

Lý Hàn Thu lật đật vào nhà hỏi :

- Quyên cô nương có điều chi dạy bảo ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Trương Bách Tường đã nguyện ý dẫn thuộc hạ rút lui , nhưng họ cũng bị Phương Tú kềm chế bằng độc dược . Chỉ cần sao bắt Phương Tú đưa thuốc giải ra là lập tức lão Trương kéo về Tây Bắc ngay .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Phương Tú bảo sao ?

Du Tiểu Quyên mĩm cười đáp :

- Phương Tú không muốn giao thuốc , hắn nói là không có thuốc trong mình .

Lý Hàn Thu nói :

- Hắn là tay điêu ngoa xảo quyệt , rất nhiều mưu kế . Hắn chưa thấy quan tài là không chảy nước mắt .

Dứt lời chàng tiến lại gần Phương Tú khoa kiếm lên một cái .

Ánh hàn quang vừa loé lên đã hớt một mảng da ở má bên trái của Phương Tú . Nhưng hắn chỉ mất một làn da rất mỏng và rớm máu .

Phương Tú chấn động tâm thần , đưa tay lên sờ mặt .

Lý Hàn Thu lạnh lùng quát lớn :

- Phương Tú ! Chỉ lên hai má mà có thể hớt được năm chục chiêu mà vẫn không khiến cho lão bị trọng thương hay khoét thịt đến xương .

Chàng lại vung trường kiếm toan hớt chiêu nữa .

Phương Tú lớn tiếng la :

- Dừng tay !

Chương 174: Trên Chiến Trường Quái Xa Xuất Hiện

Lý Hàn Thu dừng kiếm lại hỏi :

- Lão có điều chi muốn nói :

Phương Tú đáp :

- Thứ thuốc giải đó để trong nội viện . Bây giờ các hạ có giết chết đi , tại hạ làm gì có thuốc giải mà đưa ra .

Lý Hàn Thu nói :

- Không có thuốc giải thì lão phải đền mạng người .

Thanh trường kiếm rít lên veo véo , lại hớt hai mảng da mõng trên má bên phải Phương Tú.

Kể về đau khổ thì Phương Tú còn có thể chịu đựng được, nhưng lão bị uy hiếp mãnh liệt về mặt tinh thần, tưởng chừng chí khí bị tan vỡ.

Lý Hàn Thu chưa hớt đến chiêu thứ ba, Phương Tú lại lớn tiếng la :

- Dừng tay !

Lý Hàn Thu nói :

Phương viện chúa còn nói gì nữa ?

- Tại hạ kêu bọn chúng lấy thuốc giải đưa ra , nhưng các hạ phải đưa lão phu đến trước cửa nội viện mới được .

Lý Hàn Thu lắc đầu nói :

- Tai hạ tin rằng trong mình viện chúa cũng có thuốc giải.

Câu nầy không phải chàng đặt ra để hăm doạ đối phương . Chàng đoán chắc như vậy, vì Phương Tú đã kêu chàng dừng tay hai lần. Giả tỷ trong mình hắn quả không có thuốc giải thì hắn đã cam tâm chịu đòn .

Bỗng nghe Phương Tú đáp :

- Trong người lão phu nếu có đem thuốc giải thì tội gì mà không đưa ra để chịu đau khổ nhục nhã thế này ?

Lý Hàn Thu nói :

- Một đời viện chúa đã sát hại không biết bao nhiêu đồng đạo võ lâm, làm đau khổ không biết bao nhiêu người lương thiện thì bây giờ có phải hành hạ hay bị nhục nhã vì mấy chiêu kiếm cũng đáng lắm , chẳng có gì đáng kêu ca mới phải.

Phương Tú nói :

- Các hạ muốn trả thù cho song thân thì sao không chém lão phu một nhát để chết đi cho rồi .

Lý Hàn Thu đáp :

- Lý mỗ thay mặt giang hồ tìm cho ra chính nghĩa để phúc đáp với võ lâm đồng đạo .

Nói tới đây lửa giận bốc lên bừng bừng , chàng vung kiếm veo véo hớt liền ba kiếm.

Phương Tú rú lên :

- Dừng tay ! Dừng tay !

Lý Hàn Thu đổi giọng hỏi :

- Phương viện chúa có điều chi dạy bảo ?

Phương Tú đáp :

- Trong mình tại hạ chỉ có một bình thuốc giải . Tại hạ nguyện ý đưa ra, nhưng các hạ...

Lý Hàn Thu tay kiếm lướt qua đỉnh đầu Phương Tú hớt một mảng da đầu và một mảng tóc . Miệng chàng nạt lớn :

- Phương viện chúa ! Viện chúa hiện đã bị bắt rồi thì quyền sanh sát hoặc cầm tù hay không thì đều ở nơi bọn tại hạ . Viện chúa không thể đưa điều kiện nào ra hết...

Rồi chàng cất cao giọng hỏi :

- Thuốc giải ở đâu ?

Phương Tú không sao được bèn móc bình thuốc giải đưa !

- Thuốc giải đây .

Lý Hàn Thu đón lấy bình thuốc nói :

- Trương lão anh hùng ! Lão anh hùng hãy giữ lấy thuốc nầy .

Chàng rung tay một cái. Bình thuốc giải vọt lên không bay tới .

Trương Bách Tường thấy Lý Hàn Thu hành hạ sĩ nhục Phương Tú trong lòng không khỏi băn khoăn , bụng bảo dạ :

- Giả tỷ gã hành hạ mình như vậy thì thà rằng chịu chết còn hơn . Mấy người tuổi trẻ này khó mà đối phó với chúng được. Ta liệu bề rút lui là hơn .

Lão ngấm ngầm quyết định chủ ý rồi, mở nắp bình thuốc lấy ra hai viên thuốc giải.

Lý Hàn Thu liếc mắt để ý nhìn kỹ thấy viên thuốc nầy màu hồng thẩm chỉ lớn bằng hạt đậu đỏ. Chàng cất tiếng hỏi :

- Trương lão anh hùng ! Lão anh hùng có nhìn nhận đó đúng là thuốc giải không ?

Trương Bách Tường đáp :

- Coi màu sắc thì đúng rồi.

Lý Hàn Thu nói :

- Nếu Trương lão anh hùng mà xác định được đúng là thuốc giải thì có thể dẫn dắt thuộc hạ thượng lộ ngay , trở về Tây Bắc để tránh đi những chuyện rắc rối có thể xảy ra trong khoảnh khắc.

Trương Bách Tường đáp :

-Để tại hạ thử coi .

Lão đưa mắt nhìn vào Phương Tú nói :

- Phương viện chúa ! Bình thuốc giải này là của thật đấy chứ ?

Phương Tú lạnh lùng đáp :

- Trong mình tại hạ có rất nhiều thuốc giải. Dược vật đó có hợp với tính mệnh của Trương huynh hay không thì lão phu chẳng thể nhớ được .

Trương Bách Tường bật lên trời cười ha hả. Lão bỏ viên thuốc vô miệng nuốt xuống bụng rồi nói

:

- Dược vật nầy có thể hoá giải được chất độc trong mình lão phu hay không thì chỉ trong khoảnh khắc là biết rõ.

Dứt lời lão nhắm mắt điều dưỡng .

Du Tiểu Quyên quay lại đưa mắt nhìn Phương Tú hỏi :

- Phương viện chúa ! Dược vật nầy có đúng là thuốc giải hay không lẽ đâu viện chúa lại chẳng biết rõ ?

Phương Tú lắc đầu đáp :

- Thật tình lão phu không nhớ được.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Trương Bách Tường đột nhiên mở bừng mắt, chắp tay nhìn Lý Hàn Thu thi lễ nói :

- Đa tạ Lý đại hiệp đã lấy thuốc giải cho .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ chưa từng lên miền Tây Bắc không hiểu Trương lão anh hùng hành động gì ở Tây Bắc đạo ? Tại Trung Nguyên đường như cũng ít người nói đến những ác tích của các hạ thì tội gì các hạ dấn thân vào những trường thị phi này ? Xin các hạ tuỳ tiện.

Trương Bách Tường nói :

- Khi nào các vị có thời giờ nhàn rỗi, qua chơi miền hoang vắng , Trương mỗ sẽ đón tiếp một cách nồng nhiệt . Bây giờ tại hạ xin cáo biệt .

Lão trở gót, đột nhiên quay lại nói tiếp :

- Các vị cứ tin lời Trương mỗ đi ! Trương mỗ cũng mong mau rời khỏi nơi đây .

Du Tiểu Quyên vẫy tay đáp :

- Mỹ ý của Trương lão anh hùng bọn tiện thiếp xin tâm lãnh . Mời lão anh hùng thượng lộ .

Trương Bách Tường không nói gì nữa , lão kêu gọi thuộc hạ khiêng những người bị thương rồi trở gót đi ngay .

Lý Hàn Thu nói :

- Phương Tú ! Lão còn mấy lộ nhân mã ?

Phương Tú đáp :

- Còn bốn đường nữa . Nếu tại hạ tính không lầm thì chỉ trong vòng một giờ là bọn chúng cũng lục tục về đến Phương gia đại viện .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Nếu bọn chúng cũng chỉ vào cở Trương Bách Tường thì tiện thiếp nghĩ rằng họ cũng không giúp gì được cho viện chúa cả. Có phải thế không ?

Phương Tú đáp :

- Trong năm lộ nhân mã thì Trương Bách Tường là một lộ mạnh nhất.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Bọn nữ yêu trong Tử Vi cung ở Mao Sơn phải chăng cũng ở dưới quyền khống chế của viện chúa ?

Phương Tú cười mát đáp :

- Nếu cô nương muốn tại hạ phân đẳng cấp về năm lộ nhân mã thì mấy vị Phu nhân cùng bọn Hoa nữ ở Tử Vi cung và cả những kẻ đã lựa chọn trong thời kỳ mở hội liên hoa cũng chỉ hơn bọn Trương Bách Tường một chút mà thôi.

Du Tiểu Quyên cười ruồi hỏi :

- Hay lắm ! Vậy lộ nhân mã nào cao cường nhất ? Viện chúa có thể kể cho nghe. Họ là những nhân vật thế nào ?

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi lắc đầu đáp :

- Tại hạ nghĩ rằng không nên nói nữa hay hơn .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ có nói các vị cũng không tin mà có khi còn trách mắng là tại hạ nói nhăng nói càng . Nhất

là tính nết của Lý thế huynh đây tại hạ đã hiểu được đôi phần , không chừng tại hạ sẽ vì quá thật thà mà chịu khổ nhục.

Du Tiểu Quyên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Không hề chi. Tiện thiếp bảo đảm không để y làm gì đau khổ

đến viện chúa. Vậy viện chúa cứ nói thực đi .

Phương Tú đáp :

- Một lộ mạnh nhất do lảnh đội Thần Ma thống lãnh . Đội này còn có Hắc Bạch Song Sát , mười vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, bảy đệ tử của phái Võ Đương và mười tám tay cao thủ khác để theo đều theo mệnh lệnh của đội đó điều động. Lộ nhân mã này mạnh nhất trong ngũ lộ. Còn tin hay không là quyền của các vị .

Du Tiểu Quyên lại cười mát hỏi :

- Cứ kể như lời nói của viện chúa là thành thật đi , nhưng bọn họ trong vòng một giờ nữa sao đã trở về tới đây được ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ đã dùng linh điểu đưa lệnh cấp bách triệu tập bọn họ đi suốt ngày đêm trở về cho kịp . Cứ coi bọn Trương Bách Tường về tới đây mà tính thì giờ thì bọn họ trong vòng một giờ có thể lục tục về đến...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ vì sơ ý quá , để các vị phái bọn gian tế trà trộn vào Phương gia đại viện do thám biết rõ lúc Phương gia đại viện không người sấn vào tập kích , nên tại hạ không điều động kịp binh tướng,

Lý Hàn Thu lạnh lùng xen vô :

- Đó là ý trời. Vì lão gây nên tội ác đã nhiều nên phải chịu quả báo .

Du Tiểu Quyên nói :

- Phương viện chúa quên rằng bọn tiện thiếp cũng có bố trí cản đường, dù mấy lộ nhân mã kia trở về hết cũng chẳng làm gì được .

Phương Tú nói :

- Cô nương tưởng vậy ư ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Đúng thế !

Phương Tú cười mát nói :

- Phương Tú này đã làm nên nhiều tội lỗi , chẳng lẻ lại không chuẩn bị chút nào ư ? Có điều chưa đến chỗ tuyệt vọng thì tại hạ không muốn chết.

Du Tiểu Quyên nói :

- Viện chúa kể ra cũng thành thật đấy ! Vậy tiện thiếp cho viện chúa hay là bọn tiện thiếp cũng chuẩn bị cả rồi .

Phương Tú nói :

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Du Tiểu Quyên nói :

- Nội tổ của tiện thiệp cũng mời những cao nhân võ lâm đã lui về quy ẩn chốn lâm tuyền trở lại giúp đỡ , tỷ như Phong Kiếm Mã Tương đây là một nhân vật trong những vị đó...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vì thế bọn tiện thiếp đã bố trí mấy đường mai phục để ngăn chặn những cao thủ của viện chúa . Những cánh mai phục đã ước hẹn nội ở quanh vùng nầy . Bốn lộ nhân mã kia của viện chúa có trở về hết cũng chưa chắc đã kháng cự nỗi.

Phương Tú nói :

- Đây đúng là một điều mà tại hạ chưa từng để ý đến . Đàm Dược Sư làm hại tại hạ một cách trầm trọng.

Lý Hàn Thu nói :

- Đàm Dược Sư mới là nhân vật đầu nảo , còn viện chúa chỉ là một tên thuộc hạ nghe mệnh lệnh của hắn mà thôi phải không ?

Phương Tú nói :

- Đàm Dược Sư bức bách tại hạ làm điều tàn ác. Chính cơ nghiệp này tại hạ cũng gây dựng cho

hắn. Nhưng thực ra tại hạ đã biết cách trừ khử hắn. Dù hắn không chết về tay các vị thì cũng chẳng thể sống thêm được ba ngày nữa .

Du Tiểu Quyên liếc mắt nhìn Lôi Phi nói :

- Lôi huynh phải để hết tâm thần trông nom Phương viện chúa , chớ để y liều chết.

Lôi Phi đáp :

- Tại hạ xin thận trọng.

Du Tiểu Quyên thở phào một cái nói :

- Xin các vị hãy ra khỏi căn nhà này trước đi. Tiểu muội đến giúp Mã lão tiền bối một tay để trừ khử Bạch Y Ma Quân rồi sẽ tính.

Những người có mặt tại trường đã coi tình hình nàng động thủ chiến đấu với Bạch Y Ma Quân lúc trước, họ biết lời nàng nói đây chẳng phải là quá khoa trương tài nghệ.

Du Tiểu Quyên từ từ tiến ra một bước lớn tiếng hỏi :

- Mã lão tiền bồi ! Chúng ta cần đánh mau rút lẹ , không thể chần chờ được . Vậy vản bối muốn trợ lực cho tiền bối trừ khữ Bạch Y Ma Quân, nên chăng ?

Lúc này hai người dùng kiếm lớn, thiết côn đang chiến đấu đến giai đoạn rất gay go không phân thắng bại. Thỉnh thoảng côn kiếm đụng nhau rít lên những tiếng khủng khiếp cơ hồ thũng cả lỗ nhĩ .

Du Tiểu Quyên hô luôn mấy tiếng mà vẫn không thấy Phong Kiếm Mã Tương trả lời .

Đột nhiên, Phương Tú la lên một tiếng :

- Úi chà !

Tiếp theo bức tường kiên cố trong Phương gia đại viện đột nhiên đổ xuống.

Một đống lù lù đen sì giống như cổ kiệu mà không phải kiệu , giống xe mà không phải xe , từ phía trong bức tường đổ tiến ra .

Du Tiểu Quyên đã vung kiếm lên chuẩn bị xông vào vòng chiến .

Tiếng tường đổ ầm ầm khiến nàng giật mình quay phắt lại .

Lý Hàn Thu cười lạt lên tiếng :

- Đấy là một cổ Thiết bồng xa, nhưng đáng tiếc nó không có ngựa mặc giáp thành ra không chuyển động được.

Tần Nhi lắc đầu nói :

- Không phải Thiết bồng xa đâu. Cỗ xe bồng kia vốn bỏ ở vườn sau .

Du Tiểu Quyên cũng đã ở trong Phương gia đại viện và đã biết thiết bồng xa của Hàn Kế Tín có đóng ngựa mặc giáp. Nàng nghe Tần Nhi nhắc tới vụ này bất giác động tâm lên tiếng :

- Trước kia Hàn Kế Tín đã nói cho tiểu muội hay là gã khổ công nghiên cứu đoàn xe mộc ngưu lưu mã của Gia Cát Khổng Minh , và đã hiểu rõ, gã muốn chế ra một cổ lưu tinh xa căn cứ vào phương pháp của mộc ngưu lưu mã. Cổ xe kỳ quái nầy chắc là cổ Lưu tinh xa đó.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cổ lưu tinh xa lợi hại ở chỗ nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiểu muội mới nghe gã nói sơ qua thì trong lưu tinh xa có rất nhiều ám khí .

Lý Hàn Thu nói :

- Tại hạ coi cổ xe nãy cũng không khác Thiết bồng xa mấy. Tại hạ đã rút kinh nghiệm ở Thiết bồng Xa , vậy bây giờ xin ra đối phó .

Chàng đưa mắt ngó Du Tiểu Quyên và Tần Nhi rồi nói tiếp :

- Có điều lần nầy mà tại hạ động thủ với gã thì không nể nang gì nữa.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Lý Huynh muốn giết gã ư ?

Lý Hàn Thu hỏi lại :

- Tại hạ đã quyết tâm như vậy nhưng chẳng hiểu chuyến này có được như nguyện chăng ?

Chàng ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ đã mấy lần gặp cơ hội mà không giết Hàn Kế Tín. Gã cũng mấy phen buông tha tại hạ . Vậy là tại hạ và gã không còn nợ nần gì nhau nữa.

Chàng không chờ Du Tiểu Quyên trả lời đã băng mình vọt về phía cổ Lưu tinh xa .

Cổ quái xa đen sì xông ra khỏi Trạch viện rồi đứng yên không tiếp tục tiến về phía trước.

Cỗ quái xa bao phủ bằng một tấm màn đen, không để nhìn rõ người ngồi.

Lý Hàn Thu nhãy vọt tới trước cổ xe chỉ còn cách chừng bốn, năm thước , chàng liền dừng lại coi , vẫn không thấy động tĩnh gì.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô :

- Lý huynh ! Trở về cho mau !

Lý Hàn Thu quay lại hỏi :

- Tại sao vậy ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Cổ Lưu tinh xa dừng lại không chuyển động tất có nguyên nhân. Tiểu muội chắc rằng Hàn Kế Tín đã sắp đặt mưu mô gì đây .

Lý Hàn Thu chưa kịp trả lời bỗng thấy mấy con quái vật cao lớn lắc lư như quỷ nhập tràng từ chỗ trống tường đổ tiến ra .

Chàng nhìn kỷ lại thì thấy người xuất hiện đây không phải quái vật mà đúng là người cao lớn quá cở. Trên mình người ấy khoác một tấm thiết giáp rất nặng nề nên bước đi chệnh choạng không vững, dường như họ phải đeo một vật quá nặng nề .

Lý Hàn Thu thấy đám đại hán ấy nối đuôi nhau tiến ra , chàng ngấm ngầm đếm được tám người.

Đối với bọn đại hán mặc giáp nặng nề , Lý Hàn Thu tuy trong lòng cảm thấy có đôi chút kinh dị, nhưng coi bọn chúng cử động vụng về chậm chạp nên chàng cũng cũng chẳng quan tâm .

Hai bên cách nhau rất gần. Chỉ trong chớp mắt là đại hán mặc thiết giáp đi đầu đi tới gần Lý Hàn Thu .

Gã vung tay mặt lên đột nhiên phóng quyền nhằm Lý Hàn Thu đánh tới.

Lý Hàn Thu nhìn thấy cánh tay mặt gã giơ lên cũng đeo thiết giáp rất dày . Nhưng chỗ khuỷu tay còn có thể co lại được thì bụng bảo dạ :

- Khuỷu tay gã dù có thiết giáp bảo vệ thì chỗ đó rất mỏng hơn nhiều mới cử động được.

Chàng liền vung trường kiếm nhằm đâm vào khuỷu tay đại hán . Đồng thời chàng né người đi để tránh khỏi thoi quyền của đối phương .

Thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu lúc phóng tới gần khuỷu tay đại hán thì đột nhiên cảm thấy mũi kiếm lệch sang một bên . Đồng thời thân kiếm bị bàn tay trái đại hán nắm lấy.

Lý Hàn Thu ngấm ngầm kinh hải nghĩ thầm :

- Không hiểu đây là môn võ công gì của gã mà có thể hút trường kiếm của ta lệch sang một bên .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩa , cánh tay mặt chàng giựt mạnh một cái rút được trường kiếm trong năm ngón tay của đối phương .

Hiện giờ lại thêm hai đại hán mặc thiết giáp từ phía sau đại hán thứ nhất tiến ra bao vây Lý Hàn Thu .

Lý Hàn Thu giật được trường kiếm ra rồi vung lên tấn công ba chiêu rất mau lẹ .

Tiếng kim thiết đụng nhau choang choảng. Cả ba chiêu kiếm của Hàn Thu đều đánh trúng người mặc áo giáp.

Ba đại bên mặc thiếp giáp rất dầy nên mũi kiếm đâm trúng mà không ăn thua gì.

Lý Hàn Thu đã cảnh giác thấy tình thế có điều khác lạ, vì thế kiếm của chàng đánh ra thường bị một áp lực rất mạnh khiến cho đường kiếm bị chệch đi .

Nguyên thanh thanh trường kiếm của Lý Hàn Thu nhằm đâm vào khuỷu tay của đối phương là chổ thiết giáp mõng nhất , nhưng khi phóng tới nơi bị hấp lực hút mũi kiếm lệch ra chỗ khác .

Biết mình lâm vào tình trạng nguy cấp dị thường, chàng tự nhủ :

- Nếu ba tên nầy bao vây thành thế trận thì ta có muốn thoát thân được không phải chuyện dễ dàng .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nảy ra ý định mau thoát khỏi thế nguy khốn vì bị bao vây .

Chàng liền vung trường kiếm ra chiêu "pháp luân cửu điểm" .

Một làn kiếm quang quét ngang bốn mặt. Đồng thời người chàng nhẫy vọt lên .

Bỗng thấy đại hán ở mé chính Đông đưa ngang cánh tay trái ra để ngăn chận thế kiếm của Lý hàn Thu . Tay mặt gã chụp lấy trường kiếm.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng hô :

- Lý huynh buông trường kiếm ra thôi !

Lý Hàn Thu theo lời buông trường kiếm liền cảm thấy người mình nhẹ đi . Chàng lướt qua trên đầu đại hán mặc thiết giáp .

Lúc người còn lơ lửng trên không, chàng xoay người lướt về phía Du Tiểu Quyên .

Chàng hạ mình xuống khẻ nói :

- Thật là lợi hại !

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thấy ba đại hán mặc thiết giáp đang bao vây Lý Hàn Thu đi vòng quanh cùng năm đại hán kia kéo về phía Lý Hàn Thu, nàng vội nói :

- Bọn người mặc thiết giáp động tác chậm chạp, chúng ta phải nghĩ cách đối phó.

Lý Hàn Thu đáp :

- Chúng ta tìm cách dẫn dụ chúng vào hang sâu hoặc đưa xuống nước.

Du Tiểu Quyên dùng thủ thế cho mọi người đứng sau chú ý. Đồng thời nàng khẻ hỏi :

- Lý huynh động thủ cùng bọn họ có thấy điều gì khả nghi không ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Cánh tay trái và bàn tay mặt bọn họ dường như có luồng hấp lực rất mãnh liệt .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Còn những chỗ khác thì sao ?

Lý Hàn Thu đáp :

- Dường như nhiều chỗ trong người họ cũng có hấp lực khiến cho thế kiếm của tại hạ không được chuẩn đích. Nhưng chỉ có cánh tay trái và bàn tay mặt là mạnh hơn mà thôi .

Du Tiểu Quyên nói :

- Trong người họ ngoài áo thiết giáp rất dầy còn có đá nam châm hút sắt. Vì thế nó làm cho thế kiếm phải trệch đi không trúng đích .

Lý Hàn Thu ồ một tiếng rồi nói :

- Phải rồi ! Phải rồi ! Đao khí là những thứ binh khí nhẹ nhàng , đối với bọn họ không thể phát huy được tác dụng .

Du Tiểu Quyên nói :

- Nhưng trong Phương gia đại viện đã không có lạch sâu lại không có ao vũng , thì chẳng có cách nào dẫn dụ bọn chúng mà đưa vào được .

Lý Hàn Thu nói :

- Bọn chúng còn một khuyết điểm trọng đại là vận chuyển không được tinh hoạt . Chúng ta chỉ xoay chuyển mấy khúc quanh là bọn chúng không làm gì được.

Du Tiểu Quyên nói :

- Chúng ta thử cách đó coi , có điều Hàn công tử ngồi bên chỉ huy thì uy lực của bọn người mặc thiết giáp sẽ tăng gia gấp bội.

Lý Hàn Thu hỏi :

- Hàn Kế Tín ngồi ở chỗ nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiểu muội chắc gã ngồi trong Lưu tinh xa, nhưng chúng ta chẳng có cách nào nhìn rõ gã mà thôi...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cổ Lưu tinh xa kia nhứt định có uy lực ghê gớm. Song Hàn Kế Tín chưa phát động đó.

Lý Hàn Thu nói :

- Trong cổ quái xa đó ngoài môn ám khí chắc không còn có vật gì khác. Và cổ xe không chuyển động được thì dù có ám khí độc dử đến đâu cũng khó lòng uy hiếp được bọn ta .

Chương 175: Hàn Công Tử Điều Động Quái Xa

Đinh Bội chuyển động một mắt. Lão lượm hai khối gạch đỏ ở trong tay nói :

- Cô nương hãy lui lại nghĩ ngơi để tại hạ ngăn trở bọn chúng một lúc cho .

Du Tiểu Quyên gật đầu lùi lại . Nàng nói với bọn Lôi Phi :

- Tình thế đang chuyển biến. Chúng ta lui vào góc tường. Bọn hán tử mặc thiết giáp tuy rất lợi hại nhưng chúng không thể trèo cao được . Đến lúc cần bọn ta lên cả nóc nhà .

Nàng vừa nói vừa tiến vào trong nhà ngói. Ở đây không có quần áo đàn bà.

Du Tiểu Quyên đành lột một tấm áo ngắn trên mình một xác chết mặc vào .

Bỗng nghe những tiếng "binh binh" vang lên không ngớt.

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thấy Lý Hàn Thu huy động khúc gỗ đánh nhau kịch liệt với hai đại hán mặc thiết giáp . Khúc cây không phải là kim khí nên đá nam châm trong người đại hán không còn tác dụng nữa .

Chúng bị Lý Hàn Thu đập trúng bật lên những tiếng vang không ngớt.

Lúc nầy hai đại hán rượt theo Du tiểu Quyên đã cất bước tiến mau về phía trước.

Đinh Bội vận nội lực vào hai cánh tay liệng hai khối gạch đỏ ra.

Hai tiếng chát chát vang lên . Hai tảng đá liệng trúng vào trước ngực hai người mặc thiết giáp.

Đinh Bội dùng sức mạnh quá. Hai khối gạch đụng vào thiết giáp nát nhừ ra .

Hai đại hán xiêu người đi nhưng vẫn còn đứng được chân xuống .

Đinh Bội chau mày nghĩ thầm :

- Con người mặc thiết giáp này chẳng những áo giáp kiên cố , công lực cũng không phải tầm thường. Hai tảng gạch liệng tới với luồng lực đạo mạnh thế mà không đánh ngã chúng được.

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì hai đại hán đã xông tới trước mặt .

Bốn cánh tay sắt vươn ra muốn ôm choàng lấy Đinh Bội .

Đinh Bội vội hít một hơi chân khí rồi tung mình nhãy vọt về phía sau tám thước. Lão cúi xuống lượm hai viên gạch đỏ .

Bọn đại hán mặc thiết giáp cử chỉ chậm chạp khiến cho Đinh Bội đảm khí tăng lên rất nhiều . Lão giơ hai tay chia ra liệng vào trước ngực hai đại hán .

Đinh Bội là người giầu kinh nghiệm chiến đấu . Lão vừa trông đã nhận ra chỗ yếu của đối phương là cặp mắt , còn những chỗ khác thì sức kháng cự rất hùng hậu . Chỉ cốt giữ sao đừng để cánh tay bọn chúng ôm được mình là không đến nỗi bị thương vì họ.

Đinh Bội còn đang ngẩm nghĩ , bỗng nghe hai tiếng chấn động .

Đại hán đi trước bị trúng gạch vô ngực khiến gã phải dừng lại một chút. Viên gạch thứ hai lại tới ngay, nhưng đường đi hơi trệch sang bên trúng vào má bên trái người mặc thiết giáp.

Quả nhiên áo giáp chỗ nầy mỏng hơn. Dường như đại hán đã cảm thấy đau đớn. Gã lắc đầu không ngớt, miệng hú lên những tiếng quái gở.

Đinh Bội tự hỏi :

- Cách phản ứng nấy là thế nào đây ?

Lão vừa phân tâm một chút thì đại hán kia đã tiến đến trước mặt giơ hai tay ra định ôm lấy lão .

Đinh Bội giật mình kinh hải vội vung cước đá một phát rồi mượn đà xoay mình lướt ngang ra bảy , tám thước.

Động tác của Đinh Bội tuy mau lẹ, nhưng cũng bị thế chưởng của người mặc giáp quạt ngang trước ngực đánh roạt một tiếng làm rách vạt áo .

Đinh Bội đứng thẳng người lên, la thầm :

- Cũng hãy còn may !

Lão quay đầu nhìn nhìn lại thì châm phải luồng mục quang đầy vẻ căm hờn khiến lão không khỏi sửng sốt.

Nguyên đại hán bị trúng gạch vào mặt. Mắt bên trái gã chảy máu ra . Gã chỉ còn một mắt bên phải chứa đầy cừu hận , trợn lên nhìn Đinh Bội .

Đột nhiên đại hán kia giơ hai tay xông vào chụp đối phương .

Đinh Bội đã bị một vố khi nào còn dám lơ là hấp tấp né tránh sang một bên để tránh.

Đinh Bội vừa đứng lại chưa kịp chuyển động thì mấy chục ánh sáng xanh lè bắn tới.

Lúc lão biết ra thì không tránh kịp . Đầu vai và cạnh sườn bị trúng mười mấy mũi ám khí , đau đớn vô cùng.

Đinh Bội đã giàu kinh nghiệm. Lão biết mình trúng phải ám khí

kịch độc đến hơn mười mấy chỗ thì dù có thuốc giải cũng khó lòng cứu được mạng sống.

Đột nhiên lão nảy ra ý chí quyết tâm liều mạng. Lão liền ngầm đề tụ chân khí không né tránh nữa và xông vào đại hán mặc áo giáp .

Lão vung tay lên . Ngón tay trỏ và ngón tay giữa nhằm đâm vào mắt bên phải đại hán .

Đại hán kia bị thương nặng quá. Thị tuyến đã lờ mờ không thấy rõ .

Ngón tay của Đinh Bội đâm tới mau lẹ phi thường trúng vào mắt bên phải đối phương.

Đang cơn tức giận đến cực điểm, Đinh Bội dùng sức quá mạnh .

Hai ngón tay lao đâm sâu vào mắt đối phương rồi móc ra.

Đại hán mặc thiết giáp đồng thời vung quyền đánh trúng vào ngực Đinh Bội.

Thôi quyền phản kích của kẻ sắp chết đánh thục mạng muôn cân khiến cho Đinh Bội miệng hộc máu tươi .

Cả hai bên đều bị nội thương cực kỳ trầm trọng, lảo đảo người mấy bước rồi té xuống.

Du Tiểu Quyên đứng xa trông thấy trong lòng nóng nảy vô cùng .

Nàng thuận tay lượm được một cây côn gỗ chạy vội ra. Người vọt đi ba cái đã đến trước chỗ Đinh Bội .

Lúc nầy đại hán kia đã đuổi đến bên Đinh Bội. Gã vung cước đá trúng vào cạnh sườn lão .

Phát đá này cực kỳ trầm trọng khiến Đinh Bội gảy mất ba rẻ xương sườn và người lão lăn đi long lóc.

Du Tiểu Quyên vung côn gỗ lên dáng xuống đầu đại hán .

Bỗng nghe đánh choang một tiếng . Đại hán mặc thiết giáp bị côn đánh trúng đầu .

Du Tiểu Quyên đập mạnh quá. Cây côn gỗ bị đứt làm hai đoạn.

Đinh Bội tuy công lực thâm hậu , nhưng bị mấy đòn rất nặng mà người lão lại trúng ám khí kịch độc. Lão gắng gượng đề tụ chân khí nói :

- Cô nương phải để ý hai tay họ phóng ám khí.

Du Tiểu Quyên nói :

- Đinh huynh cần nín hơi đừng nói nữa.

Hai tay nàng ôm khúc côn gỗ vận toàn lực quất vào trước ngực đại hán.

Bình một tiếng rùng rợn .

Đại hán không chống nỗi nữa. Người lảo đảo rồi té huỵch xuống đất.

Du Tiểu Quyên xoay mình vọt tới bên Đinh Bội hỏi :

- Thương thế Đinh huynh nặng lắm phải không ?

Đinh Bội thở hồng bộc đáp :

- Tại hạ nguy đến nơi rồi ! Xét mình một đời đã sát hại nhiều người thì gặp báo ứng , bữa nay cũng là đích đáng nên trong lòng rất bình tỉnh .

Du Tiểu Quyên nói :

- Đinh huynh ráng mà chịu đựng. Gia gia tiểu muội có mang theo thuốc hồi sinh.

Đinh Bội lắc đầu ngắt lời :

- Hảo cô nương ! Cô nương đừng nhọc lòng vì tại hạ nữa . Tại hạ thấy chất độc xông vào nội phủ, khó bề chống đỡ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ có một câu giấu tận đáy lòng từ lâu . Đến nay chẳng thể không nối rõ với cô nương được.

Du Tiểu Quyên giục :

- Đinh huynh nói đi ! Tiểu muội đang dụng tâm để nghe đây .

Đinh Bội nói :

- Lý Hàn Thu là hảo nhân mà lại kết nghĩa chi lan với tại hạ , chỉ cầu cô nương hết lòng với y.

Du Tiểu Quyên dật đầu đáp :

- Tiểu muội chịu lời Đinh huynh.

Đinh Bội trên môi thoáng một nụ cười nói :

- Nhờ cô nương bảo với Lý Hàn Thu là tại hạ không giúp y được nữa .

Dứt lời lão nhắm mắt lại và đã tắt hơi rồi.

Du Tiểu Quyên cố nén lòng nhịn nỗi đau thương đứng dậy .

Nàng đảo mắt nhìn ra thì tình thế trong trường đã biến đổi .

Lý Hàn Thu dùng khúc cây bỗ dọc quét ngang ngăn cản đám

đại hán mặc thiết giáp và đánh chúng chết lăn dưới đất rồi .

Những tên còn lại đã chạy đến sát ngôi nhà ngói.

Lôi Phi lui vào trong nhà, dựa vào chỗ hiểm để kháng cự .

Hai cây côn gỗ chuyển động từ trong cửa sổ đánh ra ngăn cản các

đại hán mặc thiết giáp không xông vào nhà được.

Du Tiểu Quyên đã chiến đấu với bọn mặc thiết giáp và biết chúng không phải hạng tầm thường. Tên nào công lực cũng thâm hậu . Nếu chúng xông vô nhà được thì bọn Lôi Phi ít ra là đến phần tử thương.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng lượm nữa khúc côn chạy

về phía nhà ngói.

Khi gần tới nơi, đột nhiên nàng rẽ sang phía của Lý Hàn Thu bảo chàng :

- Lý huynh ! Trên đầu bọn chúng là chổ yếu. Trong tay chúng dấu ám khí, Lý huynh cần phải coi chừng.

Nàng dặn xong không chờ Lý Hàn Thu trả lời, hối hả xông đi ngay .

Lý Hàn Thu nghe lời dặn của Du Tiểu Quyên lập tức vung côn đánh xuống đầu hai đại hán mặc

thiết giáp.

Hai đại hán kia dường như nghe tiếng Du Tiểu Quyên. Chúng

vung hai tay thco thế liên hoàn để ngăn cản cây côn khỏi đánh trúng đầu .

Cổ lưu tinh xa đang đứng yên từ nảy tới giờ đột nhiên từ từ chuyển động tiến về phía trước, nhắm cửa nhà ngói xông tới.

Lôi Phi dương mắt lên nhìn thấy quái xe đó không người đẩy đi , không người kéo mà tự chuyển động thì trong lòng kinh hải vô cùng .

Y hốt hoảng lớn tiếng la :

- Quyên cô nương ! Cỗ xe kia đã chuyển động !

Du Tiểu Quyên đang xông về phía nhà ngói . Nàng hy vọng nhân

lúc bất ngờ đả thương hai đại hán mặc thiết giáp để giảm bớt áp lực

.

Bỗng nàng nghe tiếng Lôi Phi hô hoán liền quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên cổ lưu tinh đang từ từ tiến về phía trước. Nàng chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Trong cổ quái xa này tất có điều kỳ dị , không thể coi thường

được .

Tuy nàng là bậc nữ lưu nhưng có ý chí cương nghị quyết đoán .

Nàng trầm ngâm một chút rồi lớn tiếng hô :

- Chúng ta hãy rời khỏi Phương gia đại viện đã .

Lôi Phi hỏi :

- Chúng ta dùng biện pháp nào để rút lui được ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Lôi huynh đem Phương Tú và bọn võ sư bị thương chạy trước

. Còn Quân cô nương và Tần cô nương cùng mọi người hãy tạm thời canh giữ căn nhà.

Miệng nàng hô , tay nàng quét ngang cây côn gỗ đẩy hai đại hán ra để xông vào trong vào trong nhà .

Bọn đại hán mặc thiết giáp tuy ghê gớm không sợ khí giới đả thương , nhưng chúng cũng có chổ khuyết điểm rất lớn là cử chỉ chậm chạp vụng về . Hễ gặp chỗ cao một chút là chúng cất bước khó khăn . Bởi lẻ đó bọn Lôi Phi cùng Tần Nhi mới chống chọi được trong thời gian khá lâu không đến nỗi bị thất bại.

Bọn đại hán bị bọn Lôi Phi ngăn cản một chút nữa là chúng không thể vượt qua cửa để xông vào nhà.

Du Tiểu Quyên vừa vào trong nhà thì đồng thời cỗ lưu tinh xa kia cũng tăng gia tốc độ xông về phía cửa nhà ngói .

Lúc ấy bọn người mặc thiết giáp đột nhiên đình chỉ cuộc tấn công , lùi lại bên cổ quái xa.

Thanh âm Hàn Kế Tín từ trong quái xa nói vọng ra :

- Du cô nương ! Các vị không đi thoát đâu !

Du Tiểu Quyên không hiểu trong cỗ quái xa có những trò gì , lòng nàng rất băn khoăn, cất tiếng đáp :

- Tiện thiếp không tin cổ xe bồng và bọn người mặc thiết giáp của công tử có thể vượt cửa qua tường mà rượt theo được.

Hàn Kế Tín nói :

- Cái đó quả không thể được nhưng trong vòng năm, ba trượng các vị đã không còn cơ hội để trốn thoát được nữa.

Du Tiểu Quyên nói :

- Tại hạ không tin như vậy.

Hàn Kế Tín đáp :

- Không phải tại hạ bịa chuyện để hăm doạ đâu . Nếu cô không tin thì đoán thử coi .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Cô nương bảo những người trong nhà ngói rời khỏi căn nhà về phía Bắc để họ được mở rộng tầm mắt.

Du Tiểu Quyên biết là không phải gã nói ngoa liền ngấm ngầm

ra hiệu cho họ người dừng lại ở góc phía Bắc căn nhà. Nàng lại dặn nếu gặp tình thế bất đắc dĩ thì dẫn mọi người rút lui trước .

Cuộc sắp đặt trong nhà vừa tạm yên thì cỗ xe Lưu tinh xa từ từ

xông vào .

Bỗng nghe đánh "đùng" một tiếng !

Một mãng tường của căn nhà bị đổ sập để hở một khoảng trống rất lớn.

Du Tiểu Quyên chú ý nhìn ra thì chân tường đổ do một ngọn truỳ

khổng lồ nặng hàng ngàn cân đập vở .

Mặt sau ngọn truỳ có buộc giây lòi tói hất ra rồi thu lại .

Du Tiểu Quyên nói :

- Trên cổ lưu tinh xa của các hạ có cây truỳ khổng lồ phóng ra đủ tỏ các hạ chế tạo rất cao minh. Có điều thứ ám khí nặng nề này đánh tường vách thì được, nhưng muốn dùng nó để đánh người e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Thanh âm Hàn Kế Tín ở trong xe lại vang lên ?

- Cô nương hãy bình tỉnh đừng nóng nảy để tiếp tục nhận xét

nữa đi.

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp hiện đang chú ý coi đây.

Hàn Kế Tín nói :

- Hay lắm. Cô nương hãy coi cho kỹ !

Thanh âm vừa dứt thì ánh hàn quang lấp loáng . Một làn sáng bạc

bay vọt lại .

Bỗng nghe những tiếng veo véo rít lên . Một làn ngân quang theo chỗ tường thủng bắn vào trong nhà.

Chớp mắt, trong nhà cát bụi tung bay.

Du Tiểu Quyên chú ý theo dõi thì thấy có sáu bảy thứ ám khí khác

nhau bắn vào . Nào phi đao, nào tụ tiễn , nào cương tiêu, cùng mai hoa châm rất nhỏ bé. Tất cả có đến hơn bốn mươi mũi.

Bao nhiêu ám khí phóng ra cùng một lúc nên luồng lực đạo mãnh

Liệt bắn thẳng vào vách.

Thanh âm Hàn Kế Tín ở trong xe lại cất lên hỏi :

- Cô nương đã thấy chưa ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp nhìn thấy rồi. Thật là ghê gớm vô cùng !

Hàn Kế Tín nói :

- Ngoại trừ Thiết truỳ , ám khí trong cổ xe này còn có lửa , nước độc phun ra xa đến ngoại hai trượng. Tại hạ tin rằng bất luận võ công lệch đất nghiêng trời cũng chẳng thể nào tránh được ám khí bắn ra tập kích.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Các hạ đừng tự phụ thái quá . Bây giờ các hạ muốn sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Tại hạ hy vọng cô nương giao trả Phương bá phụ.

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Rồi sau sao nữa ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Như vậy là cô nương có thể đến thuộc hạ cùng bạn hữu rời khỏi nơi đây. Tại hạ quyết không cản trở.

Du Tiểu Quyên nghĩ thầm trong bụng :

- Đến bây giờ mà gia gia vẫn chưa tới nơi, ắt có chuyện gì xảy ra , xem chừng ta không thể kháng cự được với cỗ xe lưu tinh cùng bọn người mặc thiết giáp. Nếu gã từ từ hạ độc thủ thì thật là điều đáng lo . Ta mà chọc giận gã , tình thế tất sinh đại biến . Khi đó muốn rời khỏi một cách yên lành cũng không được nữa .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ.

Du Tiểu Quyên chậm rải nói :

- Hàn Kế Tín ! Bọn tiện thiếp bằng lòng giao trả Phương Tú nhưng với điều kiện là toàn thể bọn tiện thiếp phải được rút lui một cách bình yên không thương tổn ai mới được.

Hàn Kế Tín đáp :

- Cô nương quả là người thông minh , chắc cô đã cân nhắc khinh trọng nên hiểu đường tiến thoái . Nếu tại hạ có ý giết người thì cục diện lúc này đã khác hẳn.

Du Tiểu Quyên nói :

- Đồng bọn mà tiện thiếp nói đây bao quát cả Phong kiếm Mã Tương.

Hàn Kế Tín đáp :

- Hiện lão đang chiến đấu với Bạch Y Ma Quân đến giai đoạn quyết liệt . Bản lãnh hai lão như vậy e rằng không thể phân khai họ ra được . Chắc cô nương cũng không lạ gì những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong khi tỷ đấu đến chổ một còn một mất, họ không thể phân tâm được.

Du Tiểu Quyên nói :

- Cái đó tuỳ ở nơi Hàn công tử tìm ra biện pháp để ly khai hai vị đó .

Hàn Kế Tín trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Hoặc giả Phương bá phụ có biện pháp nào để phân khai họ. Vậy

để tại hạ hỏi bá phụ coi.

Du Tiểu Quyên nói ngay :

- Tiện thiếp đã hiểu tâm ý công tử rồi. Nhưng thôi cũng được !

Rồi nàng quay lại khẽ bảo Lôi Phi :

- Lôi huynh đem Phương Tú ra đây .

Lôi Phi dạ một tiếng rồi kéo Phương Tú đi ra cửa căn nhà ngói .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Hàn công tử ! Công tử nhìn rõ Phương viện chúa chưa ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Gã hỏi Phương Tú :

- Bá phụ có bị thương không ?

Phương Tú đáp :

- Một chút thương nhẹ chẳng có chi đáng kể.

Chương 176: Giử Lời Hứa Quyên Nhi Hạ Chiến Thư

Hàn Kế Tín hỏi :

- Tiểu điệt yêu cầu bọn họ giao trả bá phụ và tha họ ra khỏi Phương gia đại viện thì bá phụ tính sao ?

Phương Tú trầm ngâm một lát rồi hỏi lại :

- Ý bọn họ thể nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Dĩ nhiên thương lượng ổn thoả .

Phương Tú hỏi :

- Hay lắm ! Nhưng Du cô nương là tay nhiều mưu kế , nên ngươi phải cẩn thận mới được

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu điệt hiểu rồi .

Gã quay ra hỏi Du Tiểu Quyên :

- Cô nương có thể tha Phương bá phụ được chưa ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp muốn rằng đồng bạn yên ổn ra khỏi Phương viện rồi mới tha Phương Tú .

Nàng vươn tay ra nắm lấy Phương Tú hỏi tiếp :

- Ý Hàn huynh thế nào ?

Hàn Kế Tín hỏi lại :

- Cô nương không tín nhiệm tại hạ hay sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Chẳng phải tiện thiếp không tin Hàn huynh, nhưng lịnh tôn và Phương bá phụ thì chẳng ai tin được.

Hàn Kế Tín trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Cô nương định sắp đặt thế nào ?

Dư Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp yêu cầu cho đồng bọn rời khỏi Phương gia đại viện trước đã . Đồng thời mong công tử hạ lệnh cho bọn người mặc thiết giáp đình chỉ cuộc ác đấu với Lý Hàn Thu .

Hàn Kế Tín không trả lời , nhưng trong xe có tiếng rú lanh lảnh vang lên .

Hai đại hán mặc thiết giáp đột nhiên dừng tay lại.

Lý Hàn Thu toan rượt theo thì Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi :

- Lý huynh mau mau lùi lại !

Lý Hàn Thu nghe vậy lùi lại hỏi :

- Cô nương đã nghị hoà với họ rồi sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Phương Tú và Hàn Đào mà không giết được bọn ta thì ăn không ngon , ngủ không yên, tính đến chuyện hoà thể nào được ?

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương tuỳ ý hẹn ngày và hẹn địa điểm quyết chiến , sai người đưa tin đến là tại hạ y hẹn đến ngay .

Du Tiểu Quyên nói :

- Cuộc chiến này không thể tránh được, mong rằng công tử thủ tín .

Hàn Kế Tín nói :

- Tai hạ đã chịu lời khi nào còn thất ước . Thời gian và địa điểm đều do cô nương quyết định. Tại hạ chỉ có một điều kiện .

Du Tiểu Quyên hỏi :

- Điều kiện gì ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Kỳ hẹn quyết chiến phải sau đây ba ngày và không quá mười bửa. Nếu trước ba ngày hay sau mười bửa thì tại hạ không lưu lại

Phương gia đại viện để chờ cô nương được.

Du Tiểu Quyên nói :

- Tiện thiếp không tin rằng trong vòng ba ngày công tử đã có đũ thì giờ để vản hồi đại cục và sắp đặt cuộc chiến thắng được.

Hàn Kế Tín đáp :

- Chỉ trong khoảnh khắc cũng có thể làm cho cuộc thắng phụ phát sinh đại biến, huống chi khoảng thời gian ba ngày .

Du Tiểu Quyên nói :

- Sau ba ngày mà địa điểm chiến trường lại thay đổi chổ không ở Phương gia đại viện thì e rằng cổ xe lưu tinh cùng mọi người mặc thiết giáp của công tử khó lòng vận dụng tới nơi .

Hàn Kế Tín cười nữa miệng đáp :

- Tại hạ hiểu rồi ! Phải chăng cô nương muốn cho tại hạ nói rõ nội tình cùng chuyện cơ mật nên mới hỏi dò , nhưng tại hạ e rằng cô nương không thể mản nguyện được .

Du Tiểu Quyên bụng bảo dạ :

- Xem chừng y đã có định kiến, mình khó mà lung lay được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , nàng lớn tiếng gọi :

- Lý huynh ! Xin Lý huynh hãy dẫn Quân cô nương , Tần cô nương và các vị võ sư bị thương nhẹ rời khỏi Phương gia đại viện trước đi .

Lôi Phi băn khoăn hỏi :

- Cô nương chỉ ở lại một mình thôi ư ?

Lý Han Thu đáp :

- Tiểu đệ cũng lưu lại đây với Quyên cô nương để hộ vệ cho cô .

Du Tiểu Quyên nói ngay :

- Lý huynh đi với bọn họ hay hơn .

Đột nhiên nàng hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Lý huynh cùng các bạn đợi tiểu muội ở trong toà Thiên Tân miếu , cách đây chừng mười dặm về phía Đông .

Lý Hàn Thu hỏi :

- Cô nương....

Dư Tiểu Quyên ngắt lời :

- Lý huynh đi lẹ đi . Nhất thiết có việc gì xin hỏi Quân cô nương .

Lý Hàn Thu khẻ buông tiếng thở dài , dắt bốn tên võ sư bị thương nhẹ và ba bốn tên võ sư chưa bị thương, cả đoàn gồm mười một người rời khỏi Phương gia đại viện.

Du Tiểu Quyên tay trái nắm Phương Tú tay phải nắm đốc kiếm đưa mắt ngó bọn Lý Hàn Thu rời khỏi Phương gia đại viện.

Sau một lúc lâu, Hàn Kế Tín thủng thẳng lên tiếng :

- Bọn bọ đi xa rồi . Vậy cô nương buông tha Phương viện chúa ra !

Du Tiểu Quyên đáp :

- Phong kiếm Mã Tương còn đang ác đấu với Bạch Y Ma Quân . Tiện thiếp mà rời khỏi nơi đây tất Mã lão tiền bối phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Phương Tú cười lạt nói :

- Cô nương được đằng chân dâng đàng đầu.

Hàn Kế Tín ngắt lời :

- Theo ý cô nương phải làm sao bây giờ ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp hy vọng dẫn lão rời khỏi nơi đây .

Han Kế Tín hỏi :

- Tại hạ đã nói , Phong kiếm Mã Tương và Bạch Y Ma Quân là những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm . Lúc này hai vị đang quyết sống mái thì ai khuyên được hai vị bải chiến ?

Dư Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp nghĩ rằng nhất định công tử đã có diệu kế .

Han Kế Tín nói :

- Nếu vậy tai hạ xin thỉnh giáo cô nương phải làm thế nào ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Công tử chỉ việc phun thuốc mê cho họ ngã lăn rồi tiện thiếp đem Mã Tương đi .

Phương Tú xen vào :

- Cô nương thật lòng tham không đáy. Cuộc trao đổi nầy bọn tại hạ đã chịu thiệt nhiều rồi.

Hàn Kế Tín không lý gì đến Phương Tú, gã nhìn Du Tiểu Quyên nói :

- Mã Tương chỉ biết cầm kiếm cự địch chứ không hiểu mưu lược . Vậy Mã Tương chẳng có ảnh hưởng rất lớn đến trận quyết đấu sinh tử tới đây . Ý kiến của cô nương tại hạ có thể thi hành được, nhưng nếu cô nương có thuốc mê hồn thì cứ việc phóng ra .

Du Tiểu Quyên lạnh lùng đáp :

- Nếu tiện thiếp trong mình có mang thuốc ứng dụng thì đã chẳng phiền đến Hàn công tử làm chi !

Hàn Kế Tín không nói nữa.

Cổ xe lưu tinh từ từ chuyển động tiến về phía Mã Tương và Bạch Y Ma Quân đang động thủ.

Du Tiểu Quyên chú ý theo dõi thì thấy cổ xe lưu tinh đi gần đến chỗ hai người, đột nhiên trong xe phun ra một luồng khói trắng .

Chỉ trong khoảnh khắc , cả hai lão đồng thời bõ rớt binh khi ngã lăn xuống đất .

Hàn Kế Tín nói :

- Cô nương thấy rõ rồi chớ . Trong xe lưu tinh của Hàn mỗ có dược vật để ứng dụng.

Du Tiểu Quyên nói :

- Công tử lấy thuốc giải cho y để tiện thiếp đem Phong Kiếm Mã Tương rời khỏi nơi đây .

Nàng vừa dứt lời thì trong xe bắn ra một cái bình ngọc. Đồng thời thanh âm của Hàn Kế Tín lại cất lên :

- Trong bình có ba viên thuốc. Chỉ cho lão uống một viên là đủ hồi tỉnh. Còn hai viên cô nương giữ lấy đề phòng , cần khi dùng đến.

Du Tiểu Quyên nói :

- Công tử thật là người rộng rãi .

Nàng lượm bình ngọc cất vào bọc rồi một tay dắt Phương Tú , một tay nâng Phong Kiếm Mã Tương dậy. Nàng nói :

- Phiền Phương viện chúa đưa chân bọn tiện thiếp ra khỏi quý viện.

Hàn Kế Tín nói :

- Xem chừng cô nương đối với Kế Tín này không có một chút tín nhiệm nào hay sao ?

Du Tiểu Quyên đáp :

- Tiện thiếp đã nói là Hàn công tử thì có thể tin được lắm . Nhưng những người mà tiện thiếp không tín nhiệm là lệnh tôn và lệnh Phương bá phụ . Tiện thiếp e rằng Hàn huynh không chủ trương được.

Nàng vừa nói vừa dắt Phương Tú tiến về phía trước .

Hàn Kế Tín nói :

- Xin cô nương hãy dừng bước .

Du Tiểu Quyên dừng lại hỏi :

- Công tử còn điều chi dạy dỗ ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Cô nương ghi nhớ lời ước sau ba ngày và trước mười ngày phải hạ chiến thư . Nếu chưa đũ ba ngày thì xin miễn thứ cho tại hạ không thể ứng chiến. Mặt khác nếu quá mười ngày thì cô nương có đến Phương gia đại viện cũng không gặp ai nữa.

Du Tiểu Quyên động tâm hỏi :

- Hàn huynh định đi ư ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm mà chỉ cần ghi nhớ lời tại hạ đã nói là đủ.

Du Tiểu Quyên biết rằng có hỏi nữa cũng bằng vô ích, nàng dắt Phương Tú ra cỗng Phương gia đại viện .

Du Tiểu Quyên giữ đúng lời ước. Nàng vừa ra khỏi Phương gia đại viện liền buông tha Phương Tú và tăng gia cước lực chạy thật nhanh .

Lúc Phương Tú trở về Phương gia đại viện thì Hàn Kế Tín rời khỏi cổ xe lưu tinh, đứng bên đường nghinh tiếp.

Phuong Tú nói ngay :

- Hiền điệt ! Hiền điệt mau mau phái người rượt theo con nha đầu kia mà giết đi . Thị là người gan dạ , lại nhiều mưu trí võ công cũng cao thâm khôn lường. Để thị sống là mối lo chung thân đó .

Hàn Kế Tín đáp :

- Khinh công của Du cô nương đã đến trình độ tuyệt vời không thể đuổi kịp được.

Phương Tú nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Nếu không có hiền điệt thì chắc mạng già này đã bị chết về tay con nha đầu kia rồi.

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu điệt không đến sớm để cứu bá phụ thoát hiểm, trong lòng rất lấy làm áy náy.

Phương Tú thở dài nói :

- Còn Bạch y Ma Quân đâu ?

Hàn Tín đáp :

- Tiểu điệt đã sai người khiêng y vào hậu viện .

Phương Tú gật đầu nói :

- Giả tỷ Đàm Dược Sư còn sống thì chúng ta có thêm người hữu dụng. Đáng tiếc là y lại chết rồi.

Hàn Kế Tín nói :

-Nếu Đàm Dược Sư còn sống thì hiện giờ bá phụ đã thành nô lệ cho lão rồi.

Phương Tú hỏi :

- Hai chục năm khổ tâm nghiên cứu kế hoạch không ngờ trong mấy ngày trời , phần lớn căn bản đã bị huỷ diệt. Hiền điệt có kế hoạch gì hoản hồi cơ nghiệp được chăng ? Ta hy vọng hiền điệt vì phụ thân và ta mà sắp đặt một kế hoạch hoàn bị .

Hắn Kế Tín ngữa mặt lên trời thở phào một cái nói :

- Những hành vi của bá phụ và gia gia từ trước đến nay khiến cho tiểu điệt rất lấy làm bất mản. Tiểu điệt đã mấy lần hiến kế với hy vọng bá phụ cùng gia gia quay về chính đạo, nhưng bá phụ cùng gia gia chẳng chịu thi hành.

Phương Tú còn mấy chỗ huyệt đạo chưa giải khai, nên cử động có điều bất tiện . Hắn ngồi phệch huống nói :

- Chúng ta ngồi đây nói chuyện cũng được. Hiền điệt có cao kiến gì từ nay bá phụ làm theo như vậy.

Hàn Kế Tín đáp :

- Hiện nay đã lâm vào cục diện khó bề hoá giải. Tiểu điệt chắc bọn họ sau đây ba ngày sẽ hạ chiến thư .

Phương Tú thở dài nói :

- Bất luận hoà hay chiến thì cũng do hiền điệt chủ trương các việc .

Phương Tú quả là con người giảo quyệt. Mới trong khoảnh khắc hắn đã khoác trọng trách nặng hàng ngàn cân vào cổ Hàn Kế Tín .

Hàn Kế Tín lộ vẻ nghiêm trọng hỏi :

- Tiểu điệt đã nói hiện giờ không tính đến chuyện hoà giải được nữa rồi , chỉ còn hai đường , xin

bá phụ chọn lấy một. Bá phụ định nghinh chiến hay là bỏ đi trốn lánh ?

Phương Tú hỏi lại :

- Nghinh chiến thì sao ? Chạy trốn thì làm thế nào ?

Hàn Kế Tín buồn rầu đáp :

- Nếu nghinh chiến thì tiểu điệt đành đem hết khả năng để cùng bọn họ quyết một trận hơn thua . Tiểu điệt có chết trong trận chiến cũng được tiếng là trọn hiếu đạo với gia gia cùng bá phụ . Bằng ngược tiểu điệt may mà còn sống cũng kẻ là đã báo đền ơn dưỡng dục của hai vị nhân gia rồi . Vậy sau cuộc chiến, tiểu điệt tìm chốn mai danh ẩn tích . Bá phụ cùng gia gia coi như không có đứa con cháu bất hiếu này là xong .

Phương Tú sửng sốt hỏi :

- Hiền điệt muốn bõ đi đâu ?

Hàn Kế Tín :

- Bầu trời bát ngát há lại không có một chổ cho tiểu điệt ẩn thân ?

Phương Tú hỏi :

- Nếu vậy thì cốt nhục lìa tan , không còn ngày nào đoàn viên hay sao ?

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp :

- Nếu tiểu điệt bị chết trận thì cũng không còn ngày nào đoàn viên nữa . Vậy tiểu điệt chết trận hay đi ẩn cũng vậy mà thôi.

Phương Tú thấy gã ra chiều khích động thì biết rằng nếu còn hỏi nữa cũng chỉ được nghe những câu khó chịu mà thôi . Hắn liền lảng sang chuyện khác :

- Còn chuyện chạy trốn thì sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Nếu bá phụ cùng gia gia chân tâm hối hận về những hành vi ngày trước thì tìm nơi mai danh ẩn tích, xa lánh hoạ hoạn cũng là phải . Từ đây trở đi không bước chân vào chốn giang hồ nữa .

Phương Tú hỏi :

- Thì còn công việc ở đây thì sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Để một mình tiểu điệt gánh vác.

Phương Tú nói :

- Ta e rằng Du Tiểu Quyên và Hàn Thu không chịu buông tha hiền điệt .

Hàn Kế Tín nói :

- Nếu tiểu điệt có bị họ giết chết thì cũng là để chuộc lại những lầm lỗi của gia gia cùng bá phụ khi trước đến nay . Vậy cái chết đó sẽ không có gì là đáng tiếc .

Phương Tú trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền điệt ! Có nên đem việc hày thương lượng với gia gia không .

Hàn Kế Tín đáp :

- Bá phụ quyết định trước đi rồi nói chuyện với gia phụ sau cũng được. Tiểu điệt biết rõ việc gì bá phụ quyết định, tất gia gia cũng không phản đối .

Phương Tú hỏi :

- Còn mấy lộ nhân mã ta đã cho phi sát truyền thư triệu về thì nghe lời hay sắp đặt họ bằng cách nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Cấp thuốc giải cho họ rồi giải tán để họ tìm lấy đường sống là hơn .

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Hiền điệt đã nhận lời với Du cô nương sau đây ba ngày , trong vòng mười bửa tìm nơi quyết chiến. Vậy hiền diệt có chuẩn bị giữ đúng lời hứa không ?

Hàn Kế Tín thủng thẳng đáp :

- Dĩ nhiên tiểu điệt phải giử đúng .

Phương Tú hỏi :

- Theo lời hiền điệt vừa nói thì có bao nhiêu tay chân giải tán hết , hiền điệt nghinh chiến bằng

cách nào ?

Hàn Kế Tín thủng thẳng đáp :

- Tiểu điệt tự có cách nghinh địch .

Phương Tú ngẩm nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Bá phụ biết rằng dù chúng ta có lòng thoái nhượn nhưng Lý Hàn Thu chẳng chịu buông tha . Vậy sao không chờ cuộc ác chiến rồi mới tính .

Hàn Kế Tín thở dài đáp :

- Cơ sự đã đến thế nầy mà dường như bá phụ vẫn không chịu phế bõ tấm lòng tham danh ham lợi . Tiểu điệt chỉ có ý báo đền ơn sinh dưỡng nên dù sao cũng phải thay hai vị lão nhân gia để cũng họ quyết chiến một phen . Sau cuộc chiến nầy , bất luận thắng hay bại , tiểu điệt cũng rút lui khỏi giang hồ .

Dứt lời gã không chờ Phương Tú phúc đáp , trở gót đi ngay .

Phương Tú nhìn đằng sau lưng Hàn Kế Tín buông tiếng thở dài rồi cũng không gọi gã trở lại nữa.

Hàn Kế Tín thẳng tiến vào nội viện, một mình đi ra phía khác .

Phương Tú đảo mắt ngó thây chết ngổn ngang một lượt rồi cất bước tiến vào nội viện .

Trong Phương gia đại viện sau khi trải qua một trường ác đấu, xác chết la liệt , quang cánh thê lương so với ngày trước phòng bị sâm nghiêm thật khác nhau xa .

Phương Tú đi vào nội điện rồi kêu bọn võ sư thu thập xác chết

trong trường cùng quét dọn cho sạch những vết máu loang lổ khắp nơi .

Thời gian ba ngày vùn vụt trôi qua .

Suốt ba ngày trời, Phương Tú cũng Hàn Đào tìm kiếm khắp mọi xó xỉnh trong Phương gia đại viện mà chẳng thấy Hàn Kế Tín đâu cả, tựa hồ gã bỏ đi một cách đột ngột mà không biết đi về phương nào .

Mấy lộ nhân mã , trừ bọn Trương Bách Tường sau khi bị Du Tiểu Quyên thuyết phục trở về mặt Tây Bắc, ngoài ra chưa có lộ nào trở về Phương gia đại viện . Đây là một điều khiến cho Phương Tú cùng Hàn Đào rất đổi lo âu .

Trong Phương gia đại viện , hiện giờ trừ bọn mười hai người của Đàm Dược Sư để lại , không còn một ai để điều khiển.

Nhưng mười hai tay độc thủ đó, Phương Tú lại không biết cách điều động .Bọn chúng bị giam trong thạch thất, hàng ngày có người đưa cơm rượu vào. Phương Tú cùng Hàn Đào không dám bước chân tới đó bao giờ.

Phương Tú đã định sau khi thu xếp công việc võ lâm là tìm cách xử tử mười hai độc nhân này. Bấy giờ đại cục biến triển thành ra mười hai độc nhân này sẽ dùng vào việc cự địch cho hắn. Đáng tiếc là Phương Tú chưa được Đàm Dược Sư truyền cho cách điều động họ .

Cả toà Phương gia đại viện, cả từ hạng nô bộc cho đến người canh giữ các cơ quan chỉ còn lại hơn ba chục.

Nguyên mấy trăm vị võ sư hộ viện đã bị chết rất nhiều còn để lại xác chết , tường đổ, những mồ chôn tựa hồ như nơi đây là trường đồ khác. Quang cảnh cực kỳ thê lương ảm đạm.

Vì số người trong Phương gia đại viện còn lại rất ít, nên Phương Tú không dám phái họ ra khỏi Phương gia đại viện . Vì e họ bị giết chết nên bao nhiêu xác chết đều chôn táng ngay trong viện.

Phương Tú, Hàn Đào hoàn toàn lâm vào tình trạng thất vọng .

Mấy lộ nhân mã đã có truyền thư triệu hưởng mà không thấy trở về . Hai lão chỉ còn trông mong vào Hàn Kế Tín . Nhưng gã đã ba ngày trời chẳng thấy tông tích đâu, khiến cho hai lão rất bồn chồn trong dạ .

Đến ngày thứ tư , vào khoảng giờ ngọ .

Hàn Kế Tín đột nhiên trở về Phương gia đại viện .

Phương Tú cùng Hàn Đào khác nào bắt được của báu , liền vỗ về gã :

Hàn Đào hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Hài tử ! Mấy bữa nay hài nhi đi đâu mất . Ta cùng Phương bá phụ tìm khắp nơi trong Phương gia đại viện cũng chẳng thấy .

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp :

- Hài nhi ra ngoài điều tra tình hình bọn người đến viện trợ Du Tiểu Quyên cùng Lý Hàn Thu .

Phương Tú hỏi :

- Ủa ! Bọn người đến giúp họ là ai ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Bọn họ phòng bị rất nghiêm mật . Tiểu điệt đã phái người điều tra mà không sao trà trộn vào được.

Hàn Đào nói :

- Chỉ có công việc điều tra mà mất những ba ngày ư !

Hàn Kế Tín đáp :

- Hài nhi , còn bố trí cuộc nghinh chiến. Xem chừng bọn Lý Hàn Thu không chịu bõ cuộc chiến nầy.

Phương Tú mừng thầm hỏi :

- Hiền điệt bố trí bằng cách nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Lúc đến việc hai vị lão nhân gia sẽ rõ .

Gã nói xong , bỏ mặc Hàn Đào và Phương Tú , trở vào ngồi trên một chiếc ghế thái sư trong nhà đại sảnh.

Dường như Hàn Kế Tín nhọc mệt quá độ, gã vừa ngồi xuống ghế một lát đã ngủ thiếp đi .

Lúc vầng thái dương vừa ngậm non đoài thì Du Tiểu Quyên sai người đưa chiến thư tới .

Hàn Kế Tín coi thư rồi cầm bút đề ngay vào bức thư mấy câu .

Gã lại thưởng cho người đưa thư năm lạng vàng và bảo y cầm thư về .

Hàn Kế Tín hành động một cách độc đoán. Bất luận việc gì, gã cũng không thương lượng với Phương Tú, Hàn Đào .

Người đưa thư về rồi, Phương Tú không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Trong thư đó họ nói gì vậy ?

Hãn Kế Tín đáp :

- Đó là thư hẹn ba ngày khai chiến .

Phương Tú hỏi :

- Hiền điệt có nhận lời bọn họ không ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Tiểu điệt đã lời hứa với họ từ bốn bửa trước, dĩ nhiên không thể thất ý được.

Phương Tú băn khoăn nói :

- Chúng ta không còn người ứng chiến. Bọn người độc nhân rất khó điều động .

Chương 177: Giang Nam Song Hiệp Bại Lộ Hành Tung

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu điệt đã đứng ra phụ trách cuộc ứng chiến thì xin để tiểu điệt lo liệu . Vậy hai lão nhân gia bất tất phải quan tâm cho mệt trí .

Hàn Đào hỏi :

- Hài nhi chuẩn bị cự địch bằng cách nào ? Sao không chịu thương nghị với chúng ta .

Hàn Kế Tín đáp :

- Hài nhi nghĩ rằng cuộc kháng chiến nầy phải dùng trí hơn là dùng sức . Vậy kế hoạch cần giữ tuyệt đối bí mật không thể để lộ ra ngoài được . Nếu mưu kế để sơ hở e rằng có điều không ổn .

Hàn Đào ra chiều buồn bực thở dài hỏi :

- Sao ! Đến ta là phụ thân mà hài nhi cũng không tín nhiệm được hay sao !

Hàn Kế Tín đáp :

- Hài nhi nhận thấy không nên nói ra là hơn , khi nào kẻ làm con không tín nhiệm phụ thân .

Phương Tú xen vào :

- Hiền điệt đã không tiện nôi, thì Hàn đệ không nên căn vặn , nhưng..

Hàn Kế Tín hỏi :

- Bá phụ có điều chi dạy bảo ?

Phương Tú đáp :

- Hiền điệt không muốn cho chúng ta hay cách bố trí kháng địch thì thôi không nói cũng được. Nhưng ta tưởng hiền điệt phối hợp chúng ta vào công cuộc cự địch trong bộ phận nào cũng nên cho chúng ta biết trước để chúng ta còn đủ thì giờ chuẩn bị .

Hàn Kế Tín nói :

- Khi tiểu điệt cùng địch nhân động thủ hay hơn hết là gia gia cùng bá phụ không nên có mặt tại trường đấu.

Hàn Đào biến sắc, tức giận hỏi :

- Nay ngươi không coi bậc tôn trưởng vào đâu nữa. Ngươi đã không trả lời về cách cự địch lại không cho bọn ta ở trường theo dõi cuộc chiến đấu nghĩa làm sao ?

Hàn Kế Tín vội lạy phục xuống đất nói :

- Xin gia gia đẹp trận lôi đình. Chẳng phải hài nhi có như vậy đâu .

Phương Tú xua tay cản ngăn Hàn Đào không để hắn nỗi nóng. Lão dắt Hàn Kế Tín dậy nói :

- Hiền điệt ơi . Hiền điệt có điều chi cứ đứng dậy mà nói cũng được.

Hàn Kế Tín đứng dậy cúi đầu xuống đáp :

- Bá phụ đã cho chim đưa thư triệu mấy lộ nhân mã trở về , thế mà đến nay chưa thấy họ đâu, đủ chứng minh một điều mấy lộ nhân mã đó nếu không bị đối phương hạ sát thì cũng bị bắt rồi ! Dù họ không bị dược vật kềm chế cũng không thể tuân theo mệnh lệnh của bá phụ như trước được nữa đâu .

Phương Tú ừ một tiếng rồi nói :

- Vì thế mà chúng ta phải trông cậy vào hiền điệt để đánh lại quân địch.

Hàn Kế Tín nói :

- Tiểu điệt không dám chối từ , nhưng...

Phương Tú thấy Hàn Kế Tín đột nhiên dừng lại, khẻ đằng hắng một tiếng rồi giục :

- Hiền điệt ! Trong lòng hiền điệt có điều chi thắc mắc cứ nói hết ra.

Hàn Đào xen vào :

- Ngươi lớn rồi ! Đến ta ngươi cũng chẳng coi vào đâu ...

Phương Tú lắc đầu ngắt lời :

- Nhị đệ ! Nhị đệ chẳng nên nóng nảy, để Kế Tín từ từ đưa ý kiến của y ra.

Hàn Đào vốn có lòng kính sợ Phương Tú, Hiện giờ tuy hắn ở trường hợp nguy ngập , vẫn giử lòng kính quý , lặng yên không nói gì nữa .

Hàn Kế Tín ngó Hàn Đào một cái rồi thủng thẳng hỏi :

- Mẫu thân của hài nhi không may sớm đã lìa trần. Dường như gia gia không còn điều gì vương vấn nữa thì phải ?

Hàn Đào "ồ" một tiếng rồi giục :

- Vậy thì làm sao ? Ngươi nói nốt đi !

Hàn Kế Tín đáp :

- Nếu gia gia cùng bá phụ tin được ở nơi hài nhi thì đừng quan tâm đến việc ở đây nữa .

Phương Tú sững sốt hỏi :

- Sao ! Ngươi muốn chúng ta bõ đi chăng ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Đúng thế ! Các vị muốn đi thì dễ lắm . Tiểu điệt đã sắp sẵn dược vật thay đổi sắc mặt để hoá trang cho gia gia cùng bá phụ. Hai vị chỉ cưỡi hai con tuấn mã là lên đường ngay được.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Hiền điệt bảo bọn ta đi đâu bây giờ ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Bá phụ cùng gia gia từng bôn tẩu giang hồ thì kiếm một chỗ ẩn thân tưởng chẳng khó khăn gì.

Hàn Đào hỏi :

- Còn ngươi thì sao ?

Hn Kế Tín đáp :

- Hài nhi ở lại đây cự địch.

Phương Tú hỏi :

- Nếu vậy thì chắc hiền điệt đã tiên liệu cuộc chiến này tất bị thất bại nên bảo chúng ta chạy trốn trước đi . Có đúng thế không ?

Hàn Kế Tín nhăn nhó cười đáp :

- Thực tình tiểu điệt không nắm chắc được phần thắng. Bất luận tiểu điệt có cố gắng đến mấy thì sau cùng cũng không tránh khỏi cuộc thất bại.

Phương Tú lại hỏi :

- Nếu hiền điệt nắm chắc phần thất bại thì còn nghinh địch làm chi ?

Hàn Kế Tín cười lạt đáp :

- Nếu chỉ đánh một trận thì tiểu điệt vị tất đã thua, nhưng chống lâu chầu mỏi, đến lúc cuối cùng tất bị thất bại.

Hàn Đào hỏi :

- Tại sao vậy ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Vì cổ lai tà không bao giờ thắng chính. Dù hài nhi có bản lảnh nghiêng trời lệch đất như Khổng Minh thần cơ diệu toán cũng không thể chống lại mệnh trời .

Hàn Đào tức giận vô cùng :

- Ngươi nói thúi lắm.

Phương Tú xua tay ngăn Hàn Đào lại hỏi :

- Hiền điệt . Chúng ta rời khỏi nơi đây rồi thì hiền điệt chẳng cô đơn quá ư ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Bá phụ cùng gia gia đi khỏi rồi hài nhi tuy mất hai tay trợ thủ , nhưng trong lòng vững chãi hơn nhiều , không còn lo lắng gì nữa, mới phòng thủ cùng họ quyết chiến được.

Phương Tú hỏi :

- Hiền điệt nói vậy thì chúng ta nhứt định phải bõ đi ư ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hai vị đi là hay hơn hết.

Phương Tú nói :

- Được rồi ! Vậy chúng ta thay áo, hoá trang.

Hàn Đào nói :

- Đại ca ! Thằng nhỏ này...

Phương Tú dắt tay Hàn Đào nói :

- Nhị đệ ! Chúng ta đi thay áo thôi.

Hàn Đào còn quay lại nhìn Hàn Kế Tín , mắng gã một câu :

- Ngươi là thằng con bất hiếu .

Nhưng hắn bị Phương Tú lôi tuột vào hậu viện .

Chỉ trong khoảnh khắc Phương Tú cùng Hàn Đào hoá thành hai người nông dân đi ra .

Hàn Kế Tín nhìn hai người nói :

- Hài Nhi xin đưa bá phụ cùng gia gia lên đường .

Phương Tú hỏi :

- Bây giờ đi ngay ư ?

Hàn Đào đáp :

- Phải !

Hàn Đào trong lòng tức giận, mấy lần muốn nỗi doá, đều bị Phương Tú ngăn chặn .

Hàn Kế Tín dẫn hai người đi tới cửa sau hậu viện trỏ vào một cỗ xe chứa đầy rơm nói :

- Hài nhi đã dự bị cho bá phụ cùng gia gia ứng dụng để cải trang. Hoá trang làm nông dân là hay hơn hết. Vậy hai vị ngồi trên đống rơm trong xe để lên đường.

Phương Tú hỏi :

- Liệu chúng ta có đi thoát không ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Gia gia cùng bá phụ cứ vững tâm mà đi.

Phương Tú trầm ngâm một chút. Hắn máy môi muốn nói lại thôi, rồi dắt Hàn Đào bước lên xe .

Hàn Kế Tín nói :

- Nếu dọc đường gặp biến, bá phụ cùng gia gia cũng nên nhường nhịn một chút.

Hàn Đào nói :

- Nếu không nhịn được thì sao ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Gặp trường hợp cần phải động thủ thì xin bá phụ rung động mớ cỏ tươi buộc ở trước xe là tự nhiên có chỗ diệu dụng . Nhưng cái đó chỉ được một lần mà thôi . Mong rằng hai vị đè đặt , bất đắc dĩ hãy dùng đến.

Phương Tú ừ một tiếng rồi hỏi :

- Hiền điệt sẽ gặp chúng ta ở đâu ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hai vị lão nhân gia chỉ cần trốn cho thoát nạn. Bất tất phải kiếm hài nhi.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Điều quan trọng nhất là bá phụ cùng gia gia phế bỏ tấm lòng tham danh ham lợi , không thể trở lại Phương gia đại viện được nữa .

Hàn Đào chau mày hỏi :

- Ngươi nói vậy thì ra ta cùng bá phụ suốt đời phiêu bạt, không bao giờ trở về nhà được nữa ư ?

Hàn Kế Tín dáp :

- Đúng thế ! Hài nhi rất hy vọng gia gia cùng bá phụ sau khi đi khỏi chổ nầy rồi quên hẳn đi, quên luôn cả Kim Lăng , Từ Châu cho chí khắp miền Giang Nam.

Hàn Đào hỏi :

- Theo ý ngươi thì ta cùng bá phụ nên đến địa phương nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hài nhi mong rằng hai vị lão nhân gia vào qui y cửa Phật .

Hàn Đào ngắt lời :

- Ngươi muốn ta làm sư chăng ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Đạo Phật mầu nhiệm vô cùng, có thể khiến cho hai vị lão nhân gia coi đời người một cách khắc hẳn.

Hàn Đào

- Coi đời người như thế nào ?

Hàn Kế Tín đáp :

- Hài nhi không thể lường trước được mà chỉ xin gia gia cùng bá phụ thương lượng với nhau để quyết định. Những điều dĩ vãng cho nó qua luôn đi. Gia gia cùng bá phụ hãy bảo trọng tấm thân. Hài nhi không thể tiễn chân xa hơn được nữa.

Hàn Đào đột nhiên cười khanh khách nói :

- Ta xem chừng ngươi không phải là con ta nữa mà tựa hồ một kẻ chiến thắng , bức bách chúng ta phải bỏ đi xa ngàn dặm.

Hàn Kế Tín lạy phục xuống đất nói :

- Gia gia nói vậy thật quá nặng lời. Đây chính là lòng hiếu thảo của hài nhi .

Phương Tú quay đầu nhìn lại nhà cao viện lớn một lần nữa rồi nói :

- Hiền điệt ơi ! Chốn phồn hoa quả là đường mộng ảo . Đến mối tình thâm cũng phải quyết tuyệt . Đời người đã lâm vào tình trạng nầy thì dù còn sống cũng chẳng khác chết chút nào .

Giây cương vừa dựt, cỗ xe bon bon chạy về phía trước.

Hàn Kế Tín đứng ngây người ra nhìn cỗ xe đi khuất rồi mới thẩn thờ quay về nội trạch.

Phương Tú cùng Hàn Đào ruổi xe đi liền một mách chừng bảy , tám dặm đường.

Phương Tú bỗng buông cương cho dừng ngựa lại rồi hỏi Hàn Đào :

- Hàn nhị đệ ! Chúng ta đi đâu bây giờ ?

Hàn Đào hỏi lại :

- Theo ý đại ca thì sao ?

Phương Tú đáp :

- Kế Tín bảo chúng ta đi xa để lánh địch, đúng là chỗ hảo tâm của y. Nhưng còn một điều là không sao hiểu được.

Hàn Đào hỏi :

- Điều gì ?

Phương Tú đáp :

- Hàn hiền điệt không để người nào lại thì lấy ai mà chiến đấu ?

Hàn Đào đáp :

- Theo chổ tiểu đệ biết thì gã còn một toán thân binh cận tướng .

Phương Tú hỏi :

- Binh tướng của y chừng độ bao nhiêu ?

Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ cũng không biết rõ nhân số.

Phương Tú trầm ngâm rồi thở dài nói :

- Nếu vậy thì y chẳng thể nào chống chọi được với bọn Du Tiểu Quên rất đông người ..

Hàn Đào nói :

- Hiện giờ chúng ta chẳng giúp gì cho gã được, đánh để mặc y muốn làm gì thì làm.

Phương Tú hỏi :

- Phải chăng hiền đệ thực tình muốn chạy trốn cho thoát nạn .

Hàn Đào ngập ngừng hỏi lại :

- Còn chỗ dụng tâm của đại ca thì...

Phương Tú ngắt lời :

- Chúng ta nên trở lại theo dõi tình hình. Giả tỷ Kế Tín mà thắng địch thì chúng ta có thể trung hưng cơ nghiệp. Bọn địch thua trận là võ lâm mất hết nhuệ khí và chết nhiều người. Từ đây trở đi không dám đối địch với bọn ta nữa.

Hắn vừa dứt lời bỗng thấy mấy con khoái mã chạy nhanh tới.

Phương Tú hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Nhị đệ ! Nhị đệ có đeo binh khí không ?

Hàn Đào đáp :

- Tiểu đệ có mang theo cã binh khí lẩn ám khí.

Phương Tú lại nói :

- Nhị đệ cứ coi ta mà hành động. Nếu không cần thì đừng động thủ một cách khinh xuất.

Hai người đang nói chuyện thì bốn con ngựa chạy tới trước xe.

Bốn người nầy địa vị không giống nhau,

Người đi đầu mặc áo đạo bào, lưng đeo trường kiếm. Chòm râu dài màu trắng phất phơ trước ngực.

Người thứ hai mặc áo tăng bào màu lam, lưng đeo giới đao . Coi cách ăn mặc đúng là một nhà sư.

Người thứ ba và người thứ tư là đại hán nai nịt gọn gàng. Một người sau lưng cài cặp phán quan bút, còn một người quấn trên lưng một cây lượng ngân nhuyễn tiên.

Phương Tú quen thuộc hầu hết mọi người trên chốn giang hồ . Hắn nhận ra đạo nhân đeo kiếm là Thiết Kiếm đạo trưởng ở phái Võ Đương.

Nhà sư đi sau tuy Phương Tú không gọi tên ra được , nhưng cũng biết là tăng lữ ở chùa Thiếu Lâm.

Còn hai người nữa thì Phương Tú chỉ nhận được một đại hán lưng quấn nhuyễn tiên là Phi Tiên Tử Dư Dương.

Thiết Kiếm đạo trưởng dường như là nhân vật đầu nảo trong bọn.

Lão đứng ngang ra chận đường hỏi :

- Phải chăng hai vị là người ở gần đây ?

Phương Tú làm bộ kinh hải hỏi lại :

- Phải rồi ! Đạo gia có điều chi dạy bảo ?

Thiết Kiếm đạo trưởng chưa kịp đáp thì Phi Thiên Tử Dư Dương cướp lời :

- Cổ xe hai vị thì dường như đã từ Phương gia đại viện tới đây .

Phương Tú giật mình kinh hải nhưng ngoài mặt vẫn trấn tỉnh đáp :

- Phương gia đại viện đó...

Đột nhiên hắn dừng lại không nói nữa .

Hán tử lưng cài phán quan bút nhỏ tuổi hơn hết mà tính nết lại nóng nãy . Gã vung tay trái một cái rút phán quan bút ra giục :

- Phương gia đại viện làm sao ? Nói mau đi !

Phương Tú hỏi :

- Phải chăng các vị là người ở trong Phương gia đại viện ?

Dư Dương lạnh lùng đáp :

- Bọn ta muốn lấy đầu người trong Phương gia đại viện.

Phương Tú nói :

- Thế thì hay lắm ! Người trong Phương gia đại viện hung dữ vô cùng.

Gã tuổi nhỏ "ồ" lên một tiếng thu phán quan bút về hỏi :

- Có phải hai vị đã bị chúng đầu độc rồi không ?

Phương Tú đáp :

- Đúng thế ! Lão hán có một mình đất đã bị Phương viện chúa đoạt chiếm mất rồi .

Hắn tử cầm phán quan bút vẫy tay nói :

- Các vị đi đi !

Phương Tú lại giật cương cho cổ xe chạy về phía trước .

Dư Dương vung cây nhuyễn tiên 13 đốt một cài.

Bỗng nghe chát một tiếng. Cây tiên đã quấn lấy thành xe .

Phương Tú thu giây cương.

Cổ xe đột nhiên dừng lại.

Dư Dương phóng ngựa lên đứng cản đường Phương Tú nói :

- Phương viện chúa lâu nay không được gặp.

Phương Tú chấn động tâm thần hỏi :

- Các hạ là ai ?

Dư Dương cười khanh khách đáp :

- Phương viện chúa thật khéo giả vờ.

Thiết Kiếm đạo trưởng nhà sư đứng tuổi, và hán tử nhỏ tuổi lưng cài Phán quan bút không khỏi sững sờ .

Phương Tú nói :

- Thôn phu không hiểu ...

Dư Dương lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu Phương viện chúa không chịu thừa nhận thì tại hạ phải ra tay.

Phương Tú mĩm cười nói :

- Phi tiên thủ ! Các hạ đã nhận ra thân thế lão phu thì cũng chẳng hay gì cho các vị đâu .

Dư Dương nói :

- Cần đó là mệnh số xui nên.

Phương Tú thũng thẳng hỏi :

- Lão thu thật không hiểu tại sao các hạ nhận ra .

Dư Dương đáp :

- Chuyện này giản dị lắm ! Đại khái những xe chở rơm cỏ chỉ có một người, chưa từng thấy xe nào hai người như xe của các hạ .

Phương Tú nói :

- Lão phu có chỗ sơ hở là không để y nằm kín trong rơm cỏ .

Dư Dương nói :

- Vì vậy mà có câu : Đi trật một nước cờ là thua cả bàn.

Phương Tú nói :

- Kể ra thì thế đấy nhưng chưa chắc đâu .

Hán tử trẻ tuổi lưng cài phán quan bút tức giận :

- Té ra là Phương Tú , Xuýt nữa ngươi gạt được tiểu gia .

Gã vung cặp bút lên điểm vào trước ngực và cổ họng Phương Tú .

Phương Tú đề khí , vẫn giử nguyên tư thế vọt mình lên rồi lại hạ xướng đống rơm .

Thiết Kiếm đạo trưởng rút trường kiếm ra khỏi võ lạnh lùng nói :

- Phương Tú ! Xuýt nữa bọn ta bị ngươi lừa gạt.

Dư Dương đưa mắt nhìn đại hán kia nói :

- Được ngồi xe với Phương viện chúa là có phúc phận lắm.

Dư mỗ đoán không lầm thì các hạ đúng là Hàn nhị gia - Hàn Đào .

Hàn Đào thấy hình tích đã bị bại lộ , muốn dấu diếm cũng không được nữa , liền cười lạt đáp :

- Chính thị .

Thiếu niên tay cầm phán quan bút tức giận quát lên :

- Bọn Giang Nam nhị hiệp các ngươi té ra chỉ là phường ham sống sợ chết . Chưa tới kỳ hạn quyết chiến đã chạy trốn trước rồi.

Gã vừa quát vừa phóng phán quan bút ra chiêu : Hoạ long điểm tỉnh.

Hàn Đào vẩy tay một cái.

Một thanh đoản kiếm bằng thép nguyên chất vọt ra đón lấy phán quan bút. Đồng thời hắn vung chưởng phản kích.

Thiếu niên nhỏ tuổi bị bức bách phải lùi lại hai bước.

Hàn Đào thừa cơ vọt lên trên đống rơm.

Dư Dương vun tay một cái , cây lượng ngân nhuyễn tiên 13 đốt đột nhiên vọt thẳng lên đâm tới Hàn Đào .

Hàn Đào nghe tiếng gió ở phía sau liền quay tay lại . Thanh cương kiếm gạt được cây lượng ngân nhuyễn tiên .

Cây lượng ngân nhuyễn tiên bị thanh đoản kiếm gạt ra rồi .

Hàn Đào thừa cơ nhãy lên nóc xe .

Phương Tú đập tay vào vào đống rơm cười nói :

- Nhị đệ ngồi xuống đây không nên đả thương bọn họ.

Hàn Đào hỏi :

- Sao lại không đả thương bọn chúng ?

Phương Tú mĩm cười đáp :

- Bọn này tuy bản lảnh cũng khá, nhưng nếu chúng ta đả thương hai tên nầy sẽ có rất nhiều tay cao thủ đến trợ chiến.

Hàn Đào hỏi :

- Theo ý đại ca thì ...

Phương Tú hạ thấp giọng xuống nói :

- Chỉ cần giử thế quân bình không thua mà cũng không được với chúng.

Hàn Đào hỏi :

- Chẳng sớm thì muộn cũng xảy ra một trường quyết đấu sanh tử . Sao không hạ thủ hai tên nầy đi cho nhẹ gánh ?

Phương Tú đáp :

- Giết chúng cũng được, nhưng chúng ta phải chọn địa phương cùng thời cơ.

Hàn Đào nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Rơm cỏ là vật mềm nhũn nên chỗ hai người ngồi lõm xuống rồi , sau không trông thấy người nữa .

Cỗ xe đang đi đột nhiên dừng lại .

Bên tai vang lên thanh âm của Thiết Kiếm đạo trưởng :

- Hai vị mà không chịu xuống xe thì bọn ta phóng hoả đốt xe .

Phương Tú hơi giật mình khẻ hỏi Hàn Đào :

- Biện pháp nầy của chúng thật lợi hại ! Tiểu huynh xuống xe đối phó với bọn chúng mấy chiêu . Nhị đệ xem xét lại cách bố trí trên xe của Kế Tín xem sao .

Hàn Đào hỏi :

- Chúng ta cứ kéo mớ cỏ tươi buộc ở trước xe là thấy ngay , còn phải tìm kiếm gì nữa .

Phương Tú đáp :

- Cái đó chỉ dùng được một lần . Tiểu huynh muốn tìm ra nguyên nhân , hoặc dùng được ba bốn lần cũng nên. Nhị đệ tìm kiếm cho cẩn thận tiểu huynh xuống đấu với bọn chúng mấy chiêu .

Chương 178: Trúng Thuốc Mê Quần Hùng Bị Bắt

Phương Tú dứt lời liền xoay mình nhẩy xuống xe.

Hắn đưa mắt nhìn ra thì thấy Thiết kiếm đạo trưởng cầm ngang thanh kiếm đứng đó.

Nhà sư đứng tuổi cũng đã rút giới đao ở sau lưng ra.

Dư Dương tay cầm nhuyễn tiên.

Ba người đứng thành hình bán nguyệt chắn đường cổ xe.

Phương Tú thấy trong bọn chúng bốn người đây chỉ còn ba . Hắn chắc gã thiếu niên đã quay về báo tin và chỉ trong khoảnh khắc cường địch sẽ đuổi tới nơi . Hắn liền cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Viện thủ của các vị còn chưa tới ư ?

Thiết kiếm đạo trưởng ngắt lời :

- Phương viện chúa hãy thắng bọn bần đạo đi rồi hãy khoe khoang lổ miệng cũng chưa muộn.

Đạo trưởng nói rồi vừa vung kiếm đâm ra vừa hỏi :

- Mười mấy tên đệ tử dưới trướng phái Võ Đương đều lọt vào tay Viện chúa . Hiện giờ bọn chúng ở đâu ?

Phương Tú vừa né tránh vừa phản kích hai chiêu rồi hỏi lại :

- Đạo trưởng muốn gặp bọn chúng ư ?

Thiết kiếm đạo trưởng vừa biến chiêu mau lẹ tấn công ba chiêu vừa hỏi :

- Bần đạo chỉ muốn biết bọn họ còn sống hay đã chết rồi ?

Phương Tú đáp :

- Tại hạ chắc thế nào cũng còn vài người sống . Hiện giờ bọn chúng đang ở trong Phương gia đại viện. Nếu đạo trưởng muốn gặp thì cứ tới Phương giá đại viện là thấy ngay .

Thiết kiếm đạo trưởng hỏi :

- Nghe nói Phương viện chúa dùng dược vật khiến cho thần trí người ta mê man liều mạng cho mình. Chăng hiểu chuyện ấy có thật không ?

Phương Tú đáp :

- Nếu đạo trưởng không tin thì thử coi cho biết .

Thiết kiếm đạo trưởng không nói gì nữa , vận toàn lực tấn công ráo riết hơn .

Nguyên Phương Tú định kéo dài thời gian để Hàn Đào tìm ra xem trong cổ xe rơm có điều chi bí ẩn, nhưng Thiết kiếm đạo trưởng đánh rát quá , bức bách hắn phải dùng toàn lực đối phó.

Nhà sư đứng tuổi cùng Dư Dương thấy Thiết kiếm đạo trưởng tấn công một cách ráo riết, chẳng có chỗ nào kém thế nên không ra tay viện trợ mà chỉ đứng ngoài theo rõi cuộc chiến đấu .

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã qua lại ngoài bốn chục chiêu .

Thiết kiếm đạo trưởng bỗng nỗi lên tràng cười ha hả nói :

- Phương viện chúa tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, bần đạo đã tưởng bản lảnh cao cường đến thế nào !

Lão vừa cười vừa đánh liền ba tuyệt chiêu .

Phương Tú tuy gắng gượng đón đở được ba chiêu kiếm này , nhưng đã phát giác ra Thiết kiếm đạo trưởng võ công không phải tầm thường. Nếu còn đánh nữa vị tất địch nỗi đối phương .

Dư Dương là một nhân vật bôn tẩu giang hồ lâu năm. Thấy xe rơm chuyển động, trong lòng rất lấy làm kỳ , liền lớn tiếng quát hỏi :

- Hàn nhị gia ! Các hạ không chịu xuống còn ở lại trong xe là có dụng ý gì ?

Hắn vừa quát vừa vung roi lên đập vào cỗ xe .

Trong xe chất đầy rơm chằng chịt rất kỷ, chuyển động khó khăn .

Hàn Đào chưa kiếm được vật gì cất dấu trong đó đã bị Dư Dương vung roi quất tới xuýt nữa trúng đầu.

Hắn vừa kinh hải vừa tức giận tung mình nhãy xuống.

Nhà sư đứng tuổi không chờ Dư Dương ra tay đã nhãy vọt lại trước , vung giới đao đánh với Hàn

Đào .

Một tăng, một đạo là những nhân vật Thiếu Lâm cùng Võ Đương , võ công không phải tầm thường, phát huy những chiêu đao kiếm rất trầm trọng.

Hàn Đào cùng Phương Tú dần dần cảm thấy kém thế .

Lúc nầy Dư Dương đã chặt đứt giây cương trước cổ xe . Mấy con ngựa kéo xe liền chạy vọt đi .

Thiết kiếm đạo trưởng vừa ra chiêu cấp bách vừa lạnh lùng nói :

- Phái Vỏ Đương có rất nhiều người bị Giang Nam Song Hiệp bắt cầm tù. Bần đạo vẫn tưởng các vị là những nhân vật ba đầu sáu tay . Ngờ đâu chỉ có thế nầy.

Bỗng thấy mấy con tuấn mã chạy nhanh tới.

Phương Tú khẻ nói :

- Chúng ta lùi trở lại lên xe .

Hàn Đào gật đầu. Hai người đồng thời vung mạnh binh khí trong tay đánh ra bức bách cường địch phải lùi lại để nhãy vọt lên xe rơm .

Chúng chú ý nhìn ra thì hai con ngựa chạy tới đều có một nữ lang ngồi . Hai cô nầy là Quân Trung Phụng và Tần Nhi .

Hai con ngựa chạy tới gần cỗ xe rơm thì dừng lại.

Tần Nhi chuyển động cặp mắt ngó hai người nói :

Hai vị cải trang thành lão nông , thật không khỏi có điều khuất tất hai vị quá .

Phương Tú cười lạt nói :

- Lão phu nuôi ngươi từ nhỏ tới lớn, không ngờ thành ra nuôi ong tay áo .

Tần Nhi mỉm cười nói :

- Viện chủ nuôi đến mấy chục cô rồi lại đưa họ vào miệng cọp hết . Bao nhiêu người trong Phương gia đại viện, tiểu tỳ không nghĩ ra được ai là người cảm kích Viện chúa.

Phương Tú chuyển động mục quang nhìn thấy bốn mặt cổ xe đều có người bao vây cả rồi .

Hàn Đào vừa vươn tay rung động bó cỏ phía trước xe và nói :

- Đại ca ! Bọn chúng đến đông rồi, chúng ta đừng liều mạng với họ nữa .

Phương Tú đứng trên nóc xe rơm, thấy Hàn Đào muốn rung động bó cỏ tươi , liền tung mình nhãy xuống đứng trước xe .

Nguyên hắn đã vận dụng hết tâm lực để suy nghĩ về vụ này mà không sao nghĩ ra được. Hàn Kế Tín đã mai phục thần cơ gì trong cổ xe rơm để lui quân địch ?

Hàn Đào tay mặt hết sức kéo mạnh một cái. Mớ cỏ kết ở trước mở ra .

Nguyên mớ cỏ nầy có giây buộc liền với rơm . Sau khi Hàn Đào giựt mạnh mớ cỏ lên. Rơm rạ trên xe tung xuống như mưa . Bao nhiêu người vây quanh thấy vậy không khỏi ngạc nhiên cười thầm trong bụng , tự hỏi :

- Nếu Giang Nam Song Hiệp không địch nổi, chẳng lẻ tung hết rơm cỏ trên xe xuống là kháng cự được hay sao ?

Tần Nhi lộ vẻ nghiêm trọng khẻ bảo Quân Trung Phụng :

- Dưới đám rơm cỏ nầy nhất định có điều cổ quái .

Quân Trung Phụng hỏi :

- Phải chăng Tần cô nương bảo duối đống rơm cỏ có người mai phục .

Tần Nhi đáp :

- Tiểu muội không rỏ, nhưng nhất định có sự gì quỷ quái ở phía dưới .

Cô ngừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi :

- Cỗ xe của hai vị phải chăng do Hàn công tử an bài ?

Phần lớn rơm cỏ trên xe đã tung xuống rồi vẫn chưa thấy gì khác lạ .

Giang Nam Song Hiệp đang hồi hộp trong lòng, nghe Tần Nhi hỏi vậy .

Hàn Đào liền đáp :

- Đúng thế !

Hắn nói bằng một giọng hùng hồn tựa hồ mượn cơ hội nầy làm cho mạnh dạn thêm lên .

Tần Nhi vội lớn tiêng hô :

- Xin các vị hãy lùi lại 8 thước.

Thiết kiếm đạo trưởng cùng bọn Phi tiên thủ Dư Dương tuy không hiểu nàng hô lùi lại là có dụng ý gì, nhưng cũng theo lời lùi lại 8 thước .

Phương Tú khẻ hỏi :

- Nhị đệ ! Không hiểu dưới rơm cỏ có gì mai phục ?

Hắn vừa dứt lời , đột nhiên nghe đánh đùng một tiếng như pháo ống lệnh.

Dưới đáy xe , một làn sáng bạc bay lên vọt ra tứ phía.

Lập tức mọi người ngửi thấy mùi u hương phảng phất.

Hàn Đào tức giận nói :

- Mình tưởng dưới đáy xe mai phục giáp binh thiết kỵ gì gì, té ra chỉ là một trái pháo ống lệnh . Chắc gã chuẩn bị như vậy để nghe tiếng nổ long trời lở đất rồi chạy tới tiếp ứng .

Phương Tú lắc đầu nói :

- Không phải đâu ! Nơi đây cách xa chổ Kế Tín hàng chục dặm đường thì y có muốn cứu viện cũng không kịp được. Hởi ơi ! Thằng nhỏ nầy dùng thủ đoạn cả với cha bác chăng ?

Phương Tú vừa dứt lời, bỗng nghe bốn mặt nỗi lên những tiếng huỵch . Cường địch tới tấp ngã ngựa .

Hàn Đào sửng sốt nói :

- Đây là thnôc mê rồi.

Phương Tú nói :

- Đúng là thứ thuốc mê này chế tạo đặc biệt , chẳng những dược lực mảnh liệt mà lại phát tác mau lẹ. Thằng nhỏ đó quả là một nhân vật bụng chứa huyền cơ, thông kim bác cổ , không thì làm sao chế tạo được cả thuốc mê .

Hàn Đào chuyển động nhục quang ngó nhìn bốn phía thấy cường địch trong đó có cả Quân Trung Phụng và Tần Nhi đều ngã ngựa , Nằm lăn dưới đất và tựa hồ hôn mê bất tỉnh. Trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Phương huynh ! Chúng ta cũng chưa uống thuốc giải mà sao không bị hôn mê té xỉu ?

Phương Tú cười đáp :

- Nếu y mà cho nhị đệ uống một cách công khai thuốc giải thì dĩ nhiên chúng ta đã biết trước thùng xe chứa thuốc mê rồi và không thấy chuyện bất ngờ nữa.

Hàn Đào lại hỏi :

- Chẳng hiểu gã dùng phương pháp gì mà khiến cho pháo nổ được ?

Phương Tú đáp :

- Hỡi ôi ! Tài ba của Tín nhi thật ra ngoài sức tưởng tượng của con người . Giả tỷ chúng ta uỷ thác đại sự cho y từ trước thì đâu đến nổi bị thất bại xiểng liểng và gây nên thảm cuộc như ngày nay .

Hàn Đào lắc đầu nói :

- Hởi ơi ! Tuy gã bụng chứa huyền cơ , nhưng tư tưởng của gã lại khác hẳn chúng ta .

Phương Tú trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Để rồi chúng ta tìm cách từ từ đưa y vào khuôn phép.

Hắn nói xong từ trên xe nhãy xuống, chạy tới vung tay lẹ điểm vào huyệt đạo bọn Quân Trung Phụng, Thiết kiếm đạo nhân .

Hàn Đào hỏi :

- Nhị đệ điểm huyệt bọn chúng làm chi ?

Phương Tú đáp :

- Để bắt chúng bỏ lên xe .

Hàn Đào hỏi :

- Sao không vung kiếm giết phức bọn chúng đi cho rồi . Chúng ta đã chạy vong mạng bên trời góc biển mà còn đem cả địch nhân đi trốn chung với họ hay sao ?

Phương Tú đáp :

- Bọn này nên lưu lại. Chúng sẽ có chỗ đắc dụng cho ta .

Hàn Đảo hỏi :

- Đắc dụng ở chổ nào ?

Phương Tú đáp :

- Có thể dùng chúng để uy hiếp. Vạn nhất mà bị bọn Lý Hàn Thu rượt tới nơi , chúng ta nhờ món này để đưa điều kiện ra .

Hắn ngừng lại một lúc rồi hỏi :

- Hàn nhị đệ ! Nhị đệ chuẩn bị đi trốn lánh tận bên trời góc biển thật chăng ?

Hàn Đào đáp :

- Hiện giờ đại thế hõng rồi . Tín nhi lại không chịu đồng tâm hiệp lực với bọn ta . Tiểu đệ nghĩ rằng non xanh còn đó không lo hết củi đun . Chúng ta hãy tạm thời ẫn lánh cuộc phong ba rồi hãy từ từ mưu mà dựng lại cơ đồ .

Phương Tú lắc đầu nói :

- Nếu chúng ta buông tay bõ đi thì e rằng sau này vĩnh viển chẳng còn cơ hội nào ngóc đầu lên được nữa.

Hàn Đào hỏi :

- Ý đại ca muốn sao ?

Phương Tú đáp :

- Chúng ta nên ở lại để coi cứu cánh. Nếu trong một trận mà Kế Tín chế phục được quần hào thì mượn cơ hội trở lại mở cờ gióng trống .

Hàn Đào hỏi :

- Gặp trường hợp Kế Tín không địch nổi đối phương thì sao ?

Phương Tú đáp :

- Chúng ta ẩn vào một nơi kín đáo để quan sát. Nếu tình thế bất lợi thì phải đi lánh nạn. Vạn nhất bị bên địch phát giác ra thì mình đem bọn Quân Trung Phụng, Tần Nhi làm con tin cũng có thể bắt họ thương lượng .

Hàn Đào trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Được rồi ! Tiểu đệ xin theo ý của đại ca. Bây giờ chúng ta nên làm thế nào ?

Phương Tú đáp :

- Bây giờ chúng ta lại lên xe đi . Trước hết chúng ta tìm một nơi kín đáo dấu bọn Quân Trung Phụng rồi sẽ tính.

Nguyên Hàn Kế Tín đã tính toán rất chu đáo, chẳng những ngấm ngầm cho Phương Tú , Hàn Đào uống thuốc giải, mà còn cho những ngựa kéo xe ăn thuốc ngừa độc, nên chúng vẫn bình yên không té xỉu , những con ngựa kéo xe chạy đi ăn cỏ bây giờ đã trở lại.

Hàn Đào cũng động thủ giúp Phương Tú khuân bọn tăng lương cùng Dư Dương lên xe .

Nhưng hắn căm giận thiếu niên dùng phán quan bút liền vung kiếm chém chết gã .

Phương Tú thấy vậy không khỏi chau mày, song hắn nhẫn nại không lên tiếng trách cứ Hàn Đào .

Giang Nam Song Hiệp khuân mọi người bỏ hết lên xe rồi.

Phương Tú buộc lại giây cương rồi gia roi cho ngựa chạy. Bánh xe lọc cọc lao về phía trước.

Hai người nầy đã quen thuộc địa hình nên tìm được một nơi kín đáo ngay .

Phương Tú xuống xe cắp Quân Trung Phụng , Tần Nhi xuống theo . Còn Hàn Đào thì cắp nhà sư Thiếu Lâm là Thiết kiếm đạo trưởng nhãy xuống xe.

Phương Tú đặt hai cô gái xuống rồi cột giây cương thả ngựa chạy .

Hắn lại châm lửa đốt xe rồi cười nói :

- Nhi đệ ! Chúng ta có bốn con tin này , không chừng có thể cứu mạng được cả cho Tín nhi.

Đoạn hắn cắp hai cô gái rảo bước chạy về phía trước.

Hàn Đào cắp Thiết kiếm đạo trưởng cùng nhà sư Thiếu Lâm vừa chạy theo Phương Tú vừa nói :

- Đại ca ! Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu không thấy bọn Tần Nhi, Quân Trung Phụng tất cho rất nhiều chân tay đi truy tầm. Tiểu đệ e rằng trong vòng mười dặm , chúng ta không có chổ nào ẩn thân được.

Phương Tú đáp :

- Tiểu huynh cũng nghĩ vậy , nên chúng ta phải tính đến chuyện bất ngờ. Cứ tình trước mà nói thì mưu trí quan trọng hơn cả võ công .

Hàn Đào nói :

- Nhất thiết mọi việc đều do đại ca xếp đặt.

Phương Tú không nói gì nữa, cắp hai cô gái phóng chân chạy về phía trước thật mau .

Hắn chợt nhớ ra điều gì , liền nói :

- Chúng ta vừa phóng hoả đốt xe khiến cho bên địch chú ý , cũng là cách để mình có thời cơ chạy trốn, vậy chúng ta phải đi thật mau .

Hàn Đào liền cắm cổ chạy theo Phương Tú .

Hai người chạy một mạch chừng bốn năm dặm đường thì đến một khu mồ mã ngổn ngang .

Phương Tú dừng bước liếc mắt nhìn bốn phía một lượt rồi tiến vào trong khu mồ mã .

Hàn Đào chau mẫy nói :

- Chổ này kể ra cũng hoang vu nhưng chưa thể gọi là kín đáo .

Tiểu đệ nghĩ rằng Du Tiểu Quyên và Lý Hàn Thu có thể tìm tới đây được .

Phương Tú không trả lời, đi thẳng đến trước một ngôi mộ lớn .

Đặt hai cô xuống . Hắn đẩy một tấm bia đá bị cỏ dại mọc đầy che lấp .

Bia đá vừa mở ra liền nhìn thấy một huyệt đạo .

Hàn Đạo lấy làm kỳ hỏi :

- Sạo đại ca biết tấm bia đá nầy có thể chuyển động ?

phương Tú cắp hai cô lên vừa chạy vào vừa nói :

- Nơi đây tiểu huynh đã dự bị làm một chỗ ẩn thân . Cả ngôi mả lớn nầy cũng là mả giả. Phía trong khá rộng lại chứa đũ những đồ dùng .

Nếu chúng ta không muốn ra thì ở lại trong nầy mười bửa nữa tháng cũng không thiếu thốn.

Hàn Đạo theo Phương Tú tiến vào huyệt động.

Phương Tú lại chuyển động cơ quan trong mộ cho tấm bia trở về chổ cũ. Đoạn hắn quẹt lửa thắp mồi. Lập tức trong nhà hầm sáng sủa .

Phía trong ngôi mộ nầy không có quan tài chi hết , lại đặt hai chiếc giường gỗ, có chổ thông hơi ngầm . Vì vậy trong nhà không cảm khó thở.

Phương Tú đặt Quân Trung Phụng và Tần Nhi xuống. Hắn điểm vô huyệt đạo tứ chi của hai cô trước rồi mới giải khai huyệt đạo cho hai cô .

Bây giờ hơi thuốc đã tan .

Quân Trung Phụng tỉnh lại liếc mắt nhìn quanh rồi hỏi :

- Đây là địa phương nào ?

Phương Tú đáp :

- Đây là một ngôi mộ cổ không nhìn thấy ánh mặt trời .

Quân Trung Phụng cười lạt nói :

- Ta nhớ là trúng phải thuốc mê chưa bao lâu thì phải.

Phương Tú cười đáp :

- Cô nương yên phận đi là hơn . Ta cùng Hàn hiền đệ là những người dày công hàm dưởng thật, nhưng vào hoàn cảnh nầy khó có thể giữ cho khỏi nỗi nóng. Nếu cô làm náo loạn là rước lấy sự khổ nhục mà thôi.

Tần Nhi khẽ bảo Quân Trung Phụng :

- Bất cứ thủ đoạn gì bọn họ cùng làm được, Quân cô nương chẳng nên tranh luận làm chi, nàng đảo mắt nhìn Phương Tú, Hàn Đào rồi hỏi :

- Hai vị cầm tù bọn tiện nữ ở đây là có dụng ý gì ?

Phương Tú cười lạt đáp :

- Con nha đầu kia . Ngươi ăn cây táo rào cây thầu đâu . Ai ngờ bửa nay lại lọt tay ta . Ta muốn phanh thây ngươi làm muôn đoạn mới hả giận.

Tần Nhi hững hờ đáp :

- Môt tên tiện nha đầu chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng Phương viện chúa không nên vì tức giận tiểu nữ mà huỷ hoại thân mình.

Hàn Đào khẻ khuyên giải :

- Trước tình trạng này, mọi việc đều do đại ca xếp đặt lo toan để mưu đồ thắng địch . Vậy đại ca không nên nỗi nóng vì một ả nha đầu .

Phương Tú gật đầu ngó Tần Nhi nói :

- Hiện giờ ngươi còn có cơ hội để chuộc tội .

Tần Nhi dường như đã hiểu sâu xa lòng dạ Phương Tú. Nên mỉm cười nói :

- Cơ hội gì ?

Phương Tú đáp :

- Hễ ngươi nói thực cho ta hay hiện giờ Du Tiểu Quyên ở đâu ? Thị có bao nhiêu cao thủ viện trợ , và quyết chiến ở chỗ nào ? Nếu ngươi khai thực thì ta tha chết cho .

Tần Nhi trầm ngâm một chút rồi cười đáp :

- Nhân lực khá nhiều, già có trẻ có. Nhưng là những người ít qua lại giang hồ nên tiểu nữ không quen biết mấy.

Phương Tú cười khẩy hỏi :

- Tần Nhi ! Phải chăng ngươi muốn nếm mùi đau khổ ?

Hắn vừa hỏi vừa cất bước sấn sổ đến trước mặt Tần Nhi rồi nói tiếp :

- Thủ đoạn của lão phu ngươi đã biết rõ . Lão phu không có dạ nhân từ với ai đâu .

Tần Nhi nói :

- Tiểu nữ biết lắm. Những lời tiểu nữ nói đó toàn là sự thực.

Phương Tú thò tay vào bọc móc lưỡi đao trủy thủ ra nói :

- Trước hết ta hãy đâm ngươi mấy đao.

Hắn từ từ giơ đao truỷ thủ lên.

Tần Nhi vẫn bình tỉnh tuyệt không lộ vẻ gì sợ hải.

Hàn Đào vội nắm Phương Tú lại cười nói :

- Đại ca ơi ! Dường như bọn chẳng sợ biện pháp này.

Phương Tú hỏi :

- Vậy bây giờ làm thế nào !

Hàn Đào cười nói :

- Chúng ta đã bị thua xiểng liểng, chưa thể biết trước có thể gây dựng lại cơ đồ được hay không ? Hiện giờ có hai thiếu nữ xinh đẹp ở bên mình, sao không hưởng thụ cho thoả mản lòng già ?

Phương Tú thu đao truỷ thủ về ngập ngừng hỏi :

- Theo ý nhị đệ thì...

Hàn Đào ngắt lời :

- Tiểu đệ muốn ta chia nhau mỗi người một cô , Phương huynh là đại ca có quyền lựa chọn trước.

Tần Nhi nghe Hàn Đào nới vậy không khỏi kinh hải .Cô đưa mắt nhìn Quân Trung Phụng nói :

- Quân cô nương ! Chẳng thà chúng ta liều chết chứ không để tấm thân trong trắng bị ô nhục.

Quân Trung Phụng vẻ mặt lạnh lùng bình tỉnh, dường như trước cơn gió dữ , chẳng khiến cho cô sờn lòng . Cô từ từ quay lại nhìn Tần Nhi , đáp :

- Nếu họ thục lòng cưởng hiếp bọn ta, tưởng chẳng cần phải chờ Lý Hàn Thu đến ra tay hạ sát.

Phương Tú, Hàn Đào nghe Quân Trung Phụng nói vậy không khỏi sửng sốt hỏi :

- Cô nương bảo sao ?

Quân Trung Phụng hỏi lại :

- Các có biết tiểu nữ là con gái Quân Thiên Phụng không ?

Phương Tú hỏi lại :

- Biết thì làm sao ?

Quân Trung Phụng đáp :

- Gia gia tiểu nữ bị chết dưới lưỡi kiếm của Lý Hàn Thu . Mẫu thân tiểu nữ căm hận cũng tự tử mà chết. Huynh trưởng thành người tàn phế . Tiểu nữ cũng chịu hết mọi sự đày đoạ khinh nhờn. Mối thù

sâu tựa bể ấy...

Phương Tú ngắt lời :

- Đúng thế ! Cô nương với gã có mối thâm thù mà lại đi giúp gã đối nghịch với bọn lão phu ư ?

Quân Trung Phụng đáp:

-Gã có thế lực lớn mà bản lảnh cao cường. Tiểu nữ không địch nổi gã, nhưng cũng không muốn mượn tay người khác giết gã.

Phương Tú trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Theo ý cô nương thì...

Quân Trung Phụng nói ngay:

-Tiểu nữ muốn chính tay mình đâm chết gã.

Hàn Đào hỏi móc:

-Vì thế mà cô giúp gã?

Quân Trung Phụng đáp:

-Tiểu nữ hiện đang giám thị gã. Gã đã có lời ước hẹn sau thời hạn ba tháng sẽ để mặc ý cho tiểu nữ tùng xẻo. Tiểu nữ muốn bắt sống gã để tế vong linh song thân.

Phương Tú hỏi:

-Cô nương tin được lời gã chăng?

Quân Trung Phụng đáp:

-Gã là người hào kiệt, nói sao đúng vậy. Tiểu nữ có thể tin được Phương Tú cười nói:

-Hãy cứ kể Lý Hàn Thu theo đúng lời hứa, nhưng chắc đâu Du Tiểu Quyên sẽ để cho cô làm như vậy?

Quân Trung Phụng hỏi:

-Lý Hàn Thu đã chịu chết mà tiểu nữ muốn giết gã. Việc này có liên quan gì đến Du Tiểu Quyên?

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

-Nếu các vị bị Lý Hàn Thu giết rồi thì các vị đã có tiểu nữ báo thù cho. Bằng các vị giết tiểu nữ đi rồi các vị cũng chết thì chẳng ai trả thù cho nữa, vì tiểu nữ chết rồi, dĩ nhiên Lý Hàn Thu khỏi phải thực hiện lời hứa.

Chương 179: Nhờ Độc Vật Hai Cô Thoát Hiểm

Phương Tú chau mày trầm ngâm hồi lâu rồi ngập ngừng hỏi:

-Vụ này...

Hàn Đào cười khanh khách ngắt lời:

-Đại ca đừng nghe con nha đầu nay nói xạo. Bất quá thị giả vờ bịa chuyện để giử thân mình mà thôi.

Quân Trung Phụng nói:

-Nếu các vị không tin thì tiểu nữ cũng chẳng làm thế nào được .

Đột nhiên nàng nhắm mắt lại không lý gì đến hai lão nữa.

Tần Nhi đưa mắt ngó Quân Trung Phụng thấy vẽ mặt cô rất bình tỉnh thực không coi cái chết vào đâu?

Tần Nhi thấy Quân Trung Phụng bình tỉnh , cô cũng ráng giử vẻ thản nhiên, muốn cho mình cũng như cô .

Tuy nhiên nàng không thể xua đuổi mối phiền nảo trong lòng vì nàng đã hiểu rõ Phương Tú cùng Hàn Đào có thể làm bất cứ việc gì.

Bỗng thấy Hàn Đào giơ tay lên. Roạc một tiếng! Hắn đã xé rách áo Quân Trung Phụng đệ hở cánh tay trắng như tuyết.

Quả nhiên Quân Trung Phụng trấn tỉnh phi thường, cô bị xé rách áo mà hoàn toàn chẳng quan tâm chút nào. Cả cặp mắt cũng không thấy động tỉnh gì.

Phương Tú đứng bàng quan. Bỗng hắn sửng sốt lên tiếng:

-Nhị đệ hãy dừng tay!

Hàn Đào nói:

-Nếu chúng ta nhất định phải chết thì nên hưởng thụ gái đẹp như hoa một lần nữa...

Hắn cười rộ nói tiếp:

-Tần Nhi để phần đại ca, Tiểu đệ nhận Quân cô nương.

Tần Nhi liếc mắt ngó trộm thấy Hàn Đào trán nổi gân xanh, cặp mắt đỏ ngầu dường như thèm khát nước da trắng mịn của Quân Trung Phụng đến cùng cực.

Hắn tiến lên một bước rồi lại xé áo Quân Trung Phụng đánh roạt một tiếng.

-Lần nầy Quân Trung Phụng bị rách nữa vạc áo, hở ngực ra va nhìn thấy rõ tấm yếm hồng che ngực.

Quân Trung Phụng thật trấn tỉnh hơn người. Cô vẫn nhắm mắt như cũ, mặt không đỏ lên.

Hàn Đào cười rộ nói:

-Đại ca ơi! Con nha đầu nầy có lẻ cũng rạo rực xuân tình như tiểu đệ rồi. Thị không nhịn được nữa.

Hắn dang hai tay ra nhãy xổ vào Quân Trung Phụng.

Phương Tú vội kéo Hàn Đào lại nói:

-Nhị đệ !....

Ngày thường Hàn Đào rất kính trọng Phương Tú, chẳng bao giờ làm trái ý. Nhưng lúc nầy lửa dục đốt lòng, khiến hắn không sợ nữa . Hắn vung tay gạt Phương Tú ra rồi sấn vào ôm lấy Quân Trung Phụng. Hắn giơ tay phải sờ vào ngực cô.

Tần Nhi nhắm mắt lại nghĩ thầm:

-Quân tỷ tỷ quả là người trầm tỉnh khác thường!

Bỗng nghe một tiếng rú rùng rợn vang lên.

Hàn Đào ôm lấy Quân Trung Phụng chẳng khác gì ôm lò lửa .

Đột nhiên hắn lui lại 7, 8 bước.

Tần Nhi dương mắt nhìn ra thì thấy Hàn Đào đang ôm lấy tay mặt và lộ vẽ khủng khiếp thì trong lòng rất lấy làm kỳ.

Bỗng nghe Quân Trung Phụng lạnh lùng nói:

-Phương Tú! Nếu lão muốn Hàn Đào khỏi uỗng mạng. Thì mau mau giải khai huyệt đạo cho bọn tiểu nữ.

Phương Tú vẽ mặt bâng khuâng, không biết trả lời thế nào, hết nhìn Quân Trung Phụng lại nhìn Hàn Đào, hỏi:

-Nhị đệ! Chuyện gì vậy?

Hàn Đào hãy còn khiếp sợ đáp:

-Trong áo thị có quái vật.....

Phương Tú hỏi:

-Quái vật gì?

Hàn Đào đáp:

-Quái vật này giống con rắn nhưng không phải rắn. Răng nó sắc như dao.

Phương Tú hừ, một tiếng rồi nói:

-Để tiểu huynh coi tay Nhị đệ xem sao?

Hàn Đào giơ tay ra, Phương Tú vừa nhìn thấy đã giật mình kinh hải . Hắn thấy năm ngón tay của Hàn Đào lớn lên gấp đôi mà bàn tay cũng sưng vù.

Phương Tú hỏi:

-Đây là độc vật gì cắn cho bị thương? Sao thị lại dấu ở trong áo được?

Hắn đảo mắt nhìn Quân Trung Phụng nói tiếp:

-Nhất định trong mình cô nương có thuốc giải.

Quân Trung Phụng nữa người hở hang, hững hờ đáp:

-Thuốc giải có đây, viện chúa tự tiện móc lấy.

Phương Tú hỏi:

-Thuốc giải để chổ nào?

Quân Trung Phụng đáp:

-Ở trong cái yếm hồng trước ngực.

Phương Tú khi nào dám thò tay vào lấy. Hắn cầm trường kiếm khêu tấm yếm hồng trước ngực lên. Miệng hắn cười lạt hỏi:

-Trong mình cô nương giấu vật kỳ độc, nhưng lão phu tin rằng nó chẳng thế nào bay ra cắn người được. Vậy mong rằng cô nương đưa thuốc giải cho ta để khỏi phải chịu cái đau đớn về da thịt.

Anh hàn quang loé lên. Tấm yếm hồng lại bị mũi kiếm của Phương Tú khều đứt một nữa. Lưỡi kiếm sắc bén còn rạch một đường nhỏ ở dưới ngực Quân Trung Phụng. Mấy dây máu tươi ứa ra trên làn da trắng.

Tần Nhi lớn tiếng:

-Phương Tú! Lão làm điều tàn ác như vậy còn chưa đũ ư?

Phương Tú bước tạt ngang hai bước, vung tay mặt lên tát Tần Nhi một cái khiến người cô phải làn di. Miệng óc máu tươi ra.

Quân Trung Phụng nghiêm nghị nói:

-Tần tỷ tỷ! Tỷ tỷ bất tất phải lo âu. Lão mà giết tiểu muội rồi thì cả hai lão cũng không sống được đâu. Một mình tiểu muội đổi lấy hai mạng cũng là đúng rồi.

Phương Tú nói:

-Ta giết ngươi vẫn có thể sục tìm trong người ngươi để lấy thuốc giải.

Quân Trung Phụng cười lạt hỏi:

-Trong mình tiểu nữ có nhiều loại thuốc, phần lớn đều là thuốc độc, liệu Viện chúa phân biệt được chăng?

Phương Tú đáp:

-Ta không để ngươi chết một cách dễ dàng đâu, chỉ dùng bảo kiếm khều rách hết y phục để coi ngươi đã dùng những độc vật gì.

Bỗng nghe đánh "huych" một tiếng. Chất độc trong mình Hàn Đào đã phát tác làm cho gã ngã lăn xuống đất.

Phương Tú giật mình kinh hải ấp úng hỏi:

-Nhị đệ! Nhị đệ....

Hàn Đào nói ngay:

-Tiểu đệ nguy đến nơi rồi.

Phương Tú chú ý nhìn vào mặt Hàn Đào thấy ẩn hiện nhiều màu tím. Hắn không khỏi chấn động tâm thần tự hỏi:

-Không hiểu đây là vật gì mà ghê gớm đến thế?

Quân Trung Phụng lớn tiếng:

-Chỉ trong một khắc nữa là chất độc xông vào trái tim mà chết .

Bỗng nghe Hàn Đào rên la:

-Đại ca ơi ! Đại ca cứu tiểu đệ với. Tiểu đệ khó chịu lắm rồi.

Phương Tú khẻ buông tiếng thở dài, đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho Quân Trung Phụng rồi đổi giọng nói:

-Quân cô nương lấy thuốc giải cho y mau đi!

Quân Trung Phụng ruổi tay hai cái. Cô thủng thẳng rồi đáp:

-Viên chúa hãy giải khai huyệt đạo cho cả Tần cô nương nữa.

Phương Tú sửng sốt nói:

-Cô nương hãy lấy thuốc giải ra cho lão phu trước rồi lão phu sẽ để các cô rời khỏi nơi đây.

Quân Trung Phụng vừa buộc lại những chổ áo rách vừa đáp:

-Viện chúa nói không đũ tin được. Hãy giải khai huyệt đạo cho Tần cô nương rồi sẽ tính.

Phương Tú hỏi:

-Lão phu giải khai huyệt đạo cho Tần Nhi mà cô nương không chịu thuốc giải cho thì sao?

Quân Trung Phụng cười khanh khách đáp:

-Viện chúa tưởng tiểu nữ không có cách gì đối phó với các vị nữa hay sao? Thực ra nếu tiểu nữ muốn làm tổn thương các vị hay hạ sát các vị cũng được. Nhưng tiểu nữ không giết các vị là để cho Lý Hàn Thu ra tay hạ sát đặng trả thù cho song thân của gã.

Phương Tú tiến đến gần bên Tần Nhi, vừa giải khai huyệt đạo cho nàng vừa nói:

-Ngày lệnh tôn còn tại thế đã có mối giao tình thâm hậu với lão phu.

Quân Trung Phụng nói:

-Tiểu nữ không phải là đứa nhỏ lên 3 dể viện chúa muốn lừa bịp thế nào cũng được....

Phương Tú giải khai huyệt đạo cho Tần Nhi rồi hỏi:

-Cô nương đã muốn lưu Lý Hàn Thu lại để báo thù cho lệnh tôn thì ít ra cũng là người đồng chí với lão phu. Phải vậy chăng?

Quân Trung Phụng lắc đầu đáp:

-Tiểu nữ không muốn giết Lý Hàn Thu ngay còn chờ sau khi giết các vị đã , nhưng.....

Phương Tú vội hỏi:

-Nhưng làm sao?

Quân Trung Phụng mĩm cười đáp:

-Nhưng các vị có thể tin ở tiểu nữ là sau khi Lý Hàn Thu giết các vị rồi, có người sẽ giết gã và như vậy cũng được kể là trả thù cho các vị.

Cô quay lại hoi Tần Nhi:

-Tần tỷ tỷ! Tỷ tỷ đã trở lại như thường chưa?

Tần Nhi đáp :

-Cám ơn Quân cô nương đã cứu giúp. Tiểu muội hành động được như thường rồi.

Quân Trung Phụng thò tay vào bọc móc một viên thuốc đưa ra nói:

-Phương viện chúa! Viện chúa hay cởi áo ngoài ra .

Phương Tú hỏi:

-Để làm gì?

Quân Trung Phụng đáp:

-Áo ngoài của tiểu nữ bị xé rách hết thì còn ra ngoài thế nào được. Tiểu nữ đành mặc áo của viện chúa để đi vậy.

Phương Tú liền cởi áo ngoài đưa cho cô.

Quân Trung Phụng đón lấy áo rồi giao viên thuốc cho Phương Tú . Cô nói:

-Uống thuốc này . Uống xong ngồi nghĩ một lúc là khỏi ngay.

Phương Tú bỏ viên thuốc vào miệng Hàn Đào xong , vung kiếm lên nói:

-Hai vị khoan rồi hãy đi!

Tần Nhi đã biết Phương Tú là con người thế nào rồi. Nàng lập tức tay nắm đốc kiếm chuẩn bị cự địch.

Bỗng thấy hàn quang loé lên. Hai kiếm đụng nhau bật lên một tiếng "choang" vang dội.

Quân Trung Phụng nói:

-Cọp không có ý hại người mà người lại muốn giết cọp. Nếu viện chúa còn bức bách thì tiểu nữ phải chặc thủ cấp hai vị đưa cho Lý Hàn Thu.

Phương Tú nói:

-Lão phu không có ý động thủ cùng cô nương.

Quân Trung Phụng hỏi:

- Thế thì sao viện chúa lại chẹn đường bọn tiểu nữ?

Phương Tú đáp:

-Lão phu chi yêu cầu hai vị chờ cho Hàn hiền đệ tỉnh lại rồi hãy ra đi cũng chưa muộn.

Quân Trung Phụng lạnh lùng hỏi:

-Tại sao vậy?

Tần Nhi nói:

-Lão sợ chúng ta rời khỏi nơi đây sẽ tiết lộ chổ họ ẩn nấp mà họ chưa kịp tránh đi.

Phương Tú nói:

-Lòng ngươi như bể khôn dò . Lão phu chẳng thể không đề phòng được.

Quân Trung Phụng nói:

-Được rồi! Bọn tiểu nữ vào trong kia ngồi để chờ đợi.

Tay dắt Tần Nhi , cô tiến vào trong góc căn nhà cỏ.

Tần Nhi đảo mắt nhìn Phương Tú, miệng hỏi Quân Trung Phụng :

-Liệu tỷ tỷ có thể đối phó được với bọn lão không?

Quân Trung Phụng đáp:

-Cái đó là chuyện dĩ nhiên. Nếu tiểu muội không thể đối phó với họ thì chúng ta đã bị Phương Tú hạ sát rồi.

Tần Nhi gật đầu nói:

-Tỷ tỷ là người trầm tỉnh khiến tiểu muội khâm phục vô cùng!

Quân Trung Phụng cười mát hỏi:

-Hảo muội muội! Phải chăng muội muội thoá mạ tỷ tỷ là không biết thẹn?

Tần Nhi đáp:

-Khi nào tiểu muội dám thế?

Quân Trung Phụng nhẹ buông tiếng thở dài nói:

-Ta đã từng trải nguy hiểm nhiều lần. Vụ này có đáng kể vào đâu.

Hai cô đang nói chuyện thì Hàn Đào đã tỉnh lại đứng ngay người lên.

Tần Nhi nói:

-Phương Tú là người nham hiểm, chẳng thể không đề phòng. Chúng ta nên đi ngay là hơn.

Quân Trung Phụng nói:

-Tần muội bất tất phải sợ hải. Ta trải nhiều nguy hiểm gian nan nên đã có chút kinh nghiệm.

Tần Nhi hỏi:

-Kinh nghiệm thế nào?

Quân Trung Phụng đáp:

-Mình không sợ địch thủ hung ác thì bọn chúng phải e dè mình.

Bỗng nghe Phương Tú hỏi:

-Hàn Nhị đệ! Thương thế của Nhị đệ ra sao?

Hàn Đào đứng vững lại đáp:

-Không có gì đáng ngại nữa.

Hắn đảo mắt ngó Quân Trung Phụng nói tiếp:

-Đại ca! Không thể để con nha đầu kia rời khỏi nơi đây được?

Tần Nhi khẻ hỏi:

-Sao? Tỷ tỷ ơi! Chúng ta phải xông ra mới được.

Quân Trung Phụng ung dung cười nói:

-Ta đã bảo Tần muội đừng sợ chi hết....

Đoạn cô cất bước tiến về phía Phương Tú , cất giọng lạnh lùng hỏi:

-Thế nào? Hai vị có muốn thử lần nữa không?

Phương Tú đưa tay ra ngăn Hàn Đào, đồng thời nhìn Quân Trung Phụng đáp:

-Lão phu nói sao là đúng thế. Mời hai vị cô nương tùy tiện.

Quân Trung Phụng đẩy Tần Nhi nói:

-Tần muội ra trước đi!

Tần Nhi lạng người vội ra khỏi cửa, nhưng nàng không thấy Quân Trung Phụng ra theo, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền ẩn sang một bên để ngó vào thì thấy Quân Trung Phụng cùng Phương Tú

đang nói chuyện khẻ với nhau , dường như thương lượng việc gì.

Thanh âm hai người nhỏ quá nghe không rõ mà nàng cũng không dám đứng lâu, hấp tấp chạy ra ngoài mộ .

Chỉ trong khoảnh khắc Quân Trung Phụng mình mặc trường bào rộng thùng thình của Phương Tú đi ra.

Tần Nhi liếc mắt nhìn Quân Trung Phụng muốn hỏi xem cô đã nói chuyện gì với Phương Tú nhưng lại đổi ý kiến , hỏi sang chuyện khác:

-Chúng ta đi về hay sao?

Quân Trung Phụng đáp:

-Dĩ nhiên là trở về.

Tần Nhi ờ một tiếng rồi trở gót đi ngay.

Quân Trung Phụng tăng gia cước bộ rượt theo Tần Nhi nói:

-Tần muội ! Ta muốn hỏi Tần muội một điều.

-Quân tỷ tỷ cứ hỏi đi! Hễ tiểu muội mà biết là xin nói hết.

Quân Trung Phụng hỏi:

-Tần muội đã sinh trưởng ở Phương gia đại viện và đã giao du với Hàn Kế Tín chắc là hiểu rõ gã phải không?

Tần Nhi hỏi lại:

-Quân tỷ tỷ muốn nói về phương diện gì?

Quân Trung Phụng nói:

-Gã là con người thế nào? Võ công ra sao?

Tần Nhi trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Về võ công gã biết nhiều nhưng không thuần thục lắm. Và gã phân tâm về kỷ thuật ngủ hành và về phương diện kiến trúc nên võ bị ảnh huởng rất nhiều.

Quân Trung Phụng hỏi:

-Tài trí gã thế nào?

Tần Nhi đáp:

-Về tài trí ư? Cái đó tiểu muội khó mà lường được. Dường như gã biết nhiều hiểu rộng và cái gì đã qua mắt là không quên nữa.

Quân Trung Phụng hỏi:

-Phải chăng gã là một nhân vật nhiều tâm cơ mà thâm trầm?

Tần Nhi đáp:

-Theo nhận xét của tiểu muội thì gã không đến nỗi là người tồi bại mà là một kỳ tài hiếm có ở nhân gian. Nhưng bất hạnh gã sinh vào làm con Hàn Đào. Vì giử đạo hiếu mà gã thành một nhân vật rất đáng sợ cho võ lâm.

Quân Trung Phụng nói:

-Cha nợ thì con phải trả, Đó là một việc không thể tránh được.

Tần Nhi thở phào một cái nói:

-Hàn Kế Tín đã sắp đặt cho Phương Tú cùng Hàn Đào có cơ hội trốn thoát. Đáng tiếc là hai lão không biết chụp lấy cơ hội này...

Nàng vừa nói vừa ngấm ngầm điều tra xem Quân Trung Phụng có phản ứng gì, nhưng thần sắc Quân Trung Phụng vẫn trấn tỉnh như không.

Tần Nhi lại nói tiếp:

-Giả tỷ Phương Tú , Hàn Đào không nảy lòng tham thì bọn họ có thể trốn đi xa rồi.

Quân Trung Phụng mĩm cười nói:

-Hai lão khó mà bỏ được danh lợi, vẫn muốn mình ho một tiếng trăm kẻ dạ và ai ai cũng phải kính trọng.

Đột nhiên cô dừng bước lại nói:

-Tần muội! Tần muội hãy đi trước.

Tần Nhi sửng sốt hỏi:

-Sao Quân tỷ tỷ lại không về cùng tiểu muội?

Quân Trung Phụng cười đáp:

-Quần áo ta thế nầy khó coi lắm.

Tần Nhi nói:

-Cái đó không ngại. Tiểu muội cùng tỷ tỷ vào nhà dân gian tìm bộ áo khác thay đổi rồi hãy về cũng được

Tần Nhi hỏi:

-Vậy tỷ tỷ đi đâu bây giờ?

Quân Trung Phụng đáp:

- Lúc nào cần gặp các vị tự nhiên ta sẽ đến hội ngộ. Tần muội về đi thôi.

Tần Nhi ngơ ngác nói:

-Tỷ tỷ đã nhất định như vậy, tiểu muội không tiện lo khuyên giải nữa. Vậy tiểu muội xin cáo từ.

Rồi nàng cất bước tiến về phía trước.

Tần Nhi đi rất mau. Nàng đi chừng được mấy dặm mới lạng mình ẩn thân vào sau gốc cây lớn. Nàng quay đầu nhìn lại không thấy bóng Quân Trung Phụng đâu nữa.

Tần Nhi bất giác chau may lẩm bẩm:

-Không hiểu con nha đầu đó làm trò gì? Vụ này không phải tầm thuờng, ta chạy về báo cáo ngay với Quyên cô nương mới được.

Nàng liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi trở gót ra đi.

Quân Trung Phụng cũng không rời xa .

Tần Nhi ẩn thân vào trong bụi cỏ rậm. Cô đã nghĩ tới tất Tần Nhi quay đầu nhìn lại xem mình hành động gì. Đó là cô biết liêu tiên cơ, cao hơn Tần Nhi một nước cờ, nên những cử động gì của nàng đều lọt vào mắt cô.

Tần Nhi đi rồi Quân Trung Phụng lại ra khỏi bụi cỏ rậm phủi bụi bậm cùng cỏ khô , đoạn nhắm hướng chính Nam mà đi.

Nhắc lại Tần Nhi tăng gia cước trình chạy thật lẹ về báo cáo vụ này cùng Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên để bọn họ mau mau đến cứu Thiết kiếm đạo trưởng và nhà sư Thiếu Lâm.

Nguyên Phương Tú cùng Hàn Đào xuống xe rồi, trước khi đốt xe, hai lão đã bảo bọn Quân Trung Phụng là có ý bầy kế nghi binh.

Sau khi Tần Nhi tỉnh lại không thấy Thiết kiếm đạo trưởng cùng nhà sư chùa Thiếu Lâm đâu nửa.

Tần Nhi quay trở về Thiên Vương miếu kể lại nội tình cho bọn Lý Hàn Thu nghe.

Lý Hàn Thu toan dẫn mọi ngươi đến khu mồ mả, nhưng Du Tiểu Quyên cản lại nói:

-Phương Tú và Hàn Đào sẽ trở lại đây. Ngày mai cùng Hàn Kế Tín quyết sống mái, chúng ta mà thắng trận nầy thì Phương Tú, Hàn Đào chẳng khác gì cá chui vào lưới, hà tất phải đi kiếm họ , chỉ có hành động của Quân cô nương là quái lạ.

Lý Hàn Thu nói:

-Tại hạ bức tử song thân y, tàn hủy thân thể huynh trưởng y nhưng y đã mấy lần cứu mạng cho tại hạ. Tại hạ lại hứa lời sau khi giết Hàn Đào, Phương Tú sẽ để mặc y xử trí. Mọi ân oán của y cùng tại hạ thật là rắc rối khó bề thanh toán được.

Tần Nhi nói:

-Tiểu muội thấy y ghé tai thì thầm với Phương Tú, chị sợ họ có chuyện cấu kết với nhau.

Du Tiểu Quyên nói:

-Võ công của Quân Trung Phụng tầm thường không có gì đáng ngại, nhưng độc vật y ngấm ngầm để trong mình thật khiến cho người ta phải điên đầu. Còn một điều rất khó hiểu là y bảo tiểu muội đã bố trí bao vây bốn mặt Phương gia đại viện mà bọn ta chưa thấy một người nào. Không hiểu y muốn giở trò gì?

Tần Nhi nói:

-Chúng ta đã một phen bị hảm vào tình cảnh hiểm ác Phương gia đại viện giả tỷ khi đó Quân cô nương mà phóng độc vật thì có thể vản hồi đại cuộc rất dễ dàng, nhưng y một mực không chịu thi hành.

Du Tiểu Quyên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Quân cô nương đi đâu thật là khả nghi. May ở chổ gia gia muội đêm nay sẽ tới nơi. Tiểu muội nghe nói lão nhân gia còn mời nhiều nhân vật. Trong đó có một kỳ nhân khắc chế được mọi thứ độc

vật. Vậy ngày mai khi đối cân phải chia ra một bọn để đề phòng Quân cô nương mới được.

Hôm sau trời mới bình minh, Lý Hàn Thu và Du Tiểu Quyên đã dẫn bọn Lôi Phi, Tần Nhi cùng những tay cao thủ các phái Thiếu Lâm, Võ Đương cả thảy đến mấy chục người ra chiến trường.

Chiến trường do Hàn Kế Tín chỉ định, cách Phương gia đại viện chừng 5, 6 dặm.

Phía trước chiến trường là một vùng hoang dã hoang vu. Phía sau là khu rừng trúc khá lớn.

Cỏ dại trên mặt đất đã cắt đi chỉ còn cao chừng một tấc.

Bỗng thấy Hàn Kế Tín đầu đội phương can mình mặc áo bào màu lam ngồi trên chiếc ghế Thái sư đặt ở giữa khoảng trường.

Phía sau gã đặt một hàng cổ quan tài bằng gỗ màu trắng.

Bọn họ yên lặng như tờ. Ngoài Hàn Kế Tín ra, chưa thấy một người nào khác xuất hiện.

Du Tiểu Quyên ra hiệu cho quần hào dừng bước lại khi còn cách đối phương chừng năm trượng.

Còn nàng và Lý Hàn Thu thong thả tiến vào.

Chương 180: Hết Oán Thù Biến Thành Giai Ngẫu

Hai người vừa đi đường vừa tra xét cỏ cây cùng cát vụn trên mặt đất.

Bỗng nghe Hàn Kế Tín lớn tiếng:

-Các vị hãy khoan tâm. Tại hạ không bố trí hoả dược hay lôi pháo trên mặt đất đâu.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

-Các hạ đừng nói chuyện dông dài nữa, nếu chân tay của các hạ đã đến đũ thì kêu bọn họ ra động thủ đi!

Hàn Kế Tín đáp:

-Tại hạ đã ước hẹn cuộc chiến này thì dĩ nhiên không trốn lánh đâu.

Lý Hàn Thu nói:

-Hay lắm! Các hạ đã có ý động thủ, tưởng đôi ta hãy cùng quyết đấu sinh tử một phen trước đi. Thực ra người ngoài đa số không có tội lỗi gì. Các hạ vì bảo vệ cha bác mà tại hạ phải báo thù cho thân nhân. Chúng ta mới là những vai chính trong cuộc chiến này. Cuộc quyết đấu sinh tử giữa chúng ta kết liễu là có thể bớt được bao nhiêu người bị chết uổng.

Hàn Kế Tín gật đầu đáp:

-Được lắm! Nhưng tại hạ có lời yêu cầu, các hạ thử nghe xem có thể ưng thuận được , đồng thời tại hạ có thể tin cậy thì tại hạ nguyện thay cho bá phụ cùng phụ thân để kết liễu công cuộc bửa nay.

Lý Hàn Thu hỏi:

-Việc tại hạ ưng thuận chẳng có gì khó khăn, nhưng Hàn huynh làm thế nào cho tại hạ tin được?

Hàn Kế Tín vẫy tay hô:

-Mời Du cô nương ra đây.

Du Tiểu Quyên đã ở với Hàn Kế Tín một thời gian. Hai người thường dong cương sóng vai đi du

ngoạn hưởng hoa nên đối với chàng thiếu niên tài trí này, lòng riêng nàng đã kính yêu. Nhưng cuộc mưu đồ của nàng dấu tận đáy lòng mà mối tình sâu xa cũng bí ẩn đến nỗi chính nàng cũng không biết tới.

Lúc nay gặp cuộc đối đầu quyết đấu sinh tử, mối tình ái ẩn nấp trong thâm tâm bấy lâu nay đột nhiên phá vòng vây nhãy vọt ra ngoài.

Đột nhiên nàng biến thành con người mất hết khí lực, uể oải tiến ra hai bước nét mặt bâng khuâng hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Hàn Kế Tín đáp:

-Tại hạ phiền cô nương làm bảo chứng cho vụ này.

Ga chăm chú đưa mắt nhìn Lý Hàn Thu hỏi:

-Lý huynh! Gặp trường hợp mà tiểu đệ bị chết dưới lưỡi kiếm của Lý huynh trong cuộc chiến này. Lý huynh có thể buông tha gia phụ được chăng?

Lý Hàn Thu trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Tiểu đệ không buông tha được. Nhưng Hàn huynh không chết đâu.

Hàn Kế Tín hỏi:

-Nếu vậy thì Lý Huynh chịu thua hay sao?

Lý Hàn Thu đáp:

-Tiểu đệ sẽ bõ kiếm chịu chết để tùy người xử trí.

Hàn Kế Tín đột nhiên dương mắt lên nhìn Du Tiểu Quyên hỏi:

-Du cô nương có cao kiến gì không?

Du Tiểu Quyên ngơ ngác hỏi lại:

-Tiện thiếp...biết nói sao đây?

Hàn Kế Tín đáp:

-Nếu Lý Hàn Thu chịu buông tha đừng truy sát gia phụ mà được Du cô nương bảo đảm sau cuộc

chiến này, những điều ân oán trong võ lâm đều tiêu tan hết , tại hạ xin cùng Lý Hàn Thu quyết đấu sinh tử mà tại hạ chết về lưỡi kiếm của y cũng được kể như đã trả nợ thay cho phụ thân rồi.

Du Tiểu Quyên buồn rầu ngắt lời:

-Hàn huynh không phải là đối thủ của Lý huynh đâu .

Hàn Kế Tín nói:

-Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Du Tiểu Quyên hỏi:

-Nội tổ cùng những nhân vật đầu nảo các môn phái lớn đều đã tới đây. Tiện thiếp không chủ trương được. Hởi ơi! Tiện thiếp là một đứa con gái nhỏ tuổi thì ai chịu nghe lời?

Hàn Kế Tín ngữa mặt lên trời cười rộ ba tiếng rồi nói:

-Nếu bọn họ nhất định bức bách tại hạ phải chiến đấu thì chưa biết ai chết về tay ai . Vụ này thật khó tính quá.

Du Tiểu Quyên nghe buông tiếng thở dài nói:

-Tiện thiếp biết Hàn huynh là người tốt, nhưng vì phụ thân mà bị liên luỵ. Các vị đã bõ đi rồi, hiếu tâm của Hàn huynh đến thế là hết. Trong lòng không có điều gì đáng ân hận. Vậy Hàn huynh cũng nên bõ đi thôi.

Mục quang của Hàn Kế Tín lúc nầy lạnh lẻo khác thường. Gã liếc nhìn bốn phía một lượt rồi cúi đầu xuống nói:

-Nợ máu phải trả bằng máu. Điều thiện điều ác có quả báo. Dù tại hạ có phải vùi xương nơi đây cũng là đáng tội. Nhưng cô nương có thể lui ra ngoài cuộc chiến này được không?

Du Tiểu Quyên đáp:

-Không thể được , nhưng tiện thiếp có thể buông tha cho Hàn huynh rời khỏi nơi đây.

Hàn Kế Tín mắt lo sát khí thủng thẳng nói:

-Vậy mời cô nương lui lại mấy bước.

Lần nầy Du Tiểu Quyên ngoan ngoản nghe theo, từ từ lui lại năm bước.

Hàn Kế Tín từ từ vươn tay mặt với lấy thanh trường kiếm để dưới gầm chiếc ghế Thai Sư đứng lên

nói:

-Lý Hàn Thu! Gia phụ tuy làm nên nhiều tội ác nhưng môn Thất Tuyết Ma Kiếm cũng không nên lưu truyền lại trên đời. Người nào đã luyện môn kiếm tà ác này rất bị ảnh huởng làm cho tính nết hung bạo.

Lý Hàn Thu dung yên nghiêm trang đáp:

-Cái đó các hạ có thể yên tâm. Vì tại hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa....

Đột nhiên một tiếng gầm vang dội. Phong kiếm Mã Tương chống kiếm xông thẳng về phía Hàn Kế Tín.

Du Tiểu Quyên vội nói:

-Lão tiền bối . Bọn vãn bối còn có chuyện đang nói.

Đột nhiên mối ái tình trong lòng nàng nỗi lên chớp chứa tràn trề. Nàng hy vọng thuyết phục Hàn Kế Tín rời khỏi chốn này cho lẹ. Nếu Nam Thiên Nhất Công cùng hùng chúa mọi người đều đến nơi thì nàng không làm chủ được nửa.

Bỗng nghe Phong kiếm Ma Tương cười rộ nói:

- Lão phu giết phức gã đi cho rồi.

Soát một tiếng! Lão vung kiếm nhằm chém vào Du Tiểu Quyên. Lão có ngoại hiệu là Phong Kiếm, hành động chẳng suy nghĩ gì hết. Lão thấy Du Tiểu Quyên chận đường là vung kiếm chém liền.

Du Tiểu Quyên thấy thế kiếm của lão ghê gớm. Bắt buộc nàng phải tránh sang một bên.

Hàn Kế Tín nói:

-Dù lão có là hảo nhân đi nữa, nhưng lão cử động điên khùng như thế nầy thì để lão sống cũng chẳng ích gì.

Gã nói rồi đưa trường kiếm đẩy mạnh cho nấp quan tài bật ra. Trong quan tài bỗng có một người dậy.

Hàn Kế Tín lại cầm trường kiếm trỏ vào Mã Tương miệng khẻ cất tiếng hú lên mấy câu quái dị.

Quái nhân trong quan tài nhãy vọt ra nhanh như điện chớp xông thẳng vào Phong Kiếm Mã Tương.

Phong Kiếm Mã Tương phóng kiếm lẹ ra. Ánh kiếm vọt lên ngăn cản quái nhân.

Quái nhân kia tựa hồ không nghĩ gì đến sinh tử, dù thấy kiếm ca xông tới trước mắt vẫn nhãy xổ lại.

Bỗng nghe một tiếng. Thế kiếm của Mã Tương đã xuyên vào trước ngực quái nhân.

Quái nhân tuy bị trúng kiếm, năm ngón tay vẫn xoè ra chụp tới Mã Tương.

Kể ra trên chốn giang hồ chẳng thiếu gì ngươi hung hăng dùng phép đánh hai bên cùng chết, nhưng chưa từng thấy ai đánh bừa bải không kể gì đến tính mạng của mình.

Quái nhân đã bị mũi kiếm của Ma Tương xuyên vào trước ngực mà hai bàn tay hắn cứ nắm lấy cạnh sườn mé tả và trước ngực Mã Tương.

Mã Tương quát lên một tiếng rung thanh trường kiếm hất quái nhân trúng kiếm ra xa ngoài một trượng. Nhưng lão cũng đột nhiên quăng trường kiếm đi ngã lăn xuống đất.

Du Tiểu Quyên bồn chồn trong dạ chạy lại cúi xuống la gọi:

-Lão tiền bối! Lão tiền bối.....

Mã Tương hai mắt trợn tròn xoe nhin Du Tiểu Quyên nhưng không thốt nên lời.

Bỗng thấy người lão dẫy đành đạch một hồi rồi từ từ nhắm mắt lại.

Du Tiểu Quyên đưa tay ra đở Mã Tương thì Hàn Kế Tín lạnh lùng quát:

-Đừng có đụng vào lão.

Đồng thời gã phóng chưởng đánh ra vèo một tiếng.

Du Tiểu Quyên vọt mình đi tránh khỏi phát chưởng. Nàng quay lại hỏi:

-Công tử muốn động thủ với tiện thiếp chăng?

Hàn Kế Tín lạnh lùng đáp:

- Mã Tương đã trúng phải chất kịch độc, cô nương mà đụng tay vào người lão cũng trúng độc chết liền.

Du Tiểu Quyên nghĩ tới công lực của Mã Tương thâm hậu là thế mà còn bị chết trong giây lát thì biết Hàn Kế Tín nói đúng sự thực Nàng không khỏi ngẫn người ra.

Hàn Kế Tín lại nói:

-Trong 12 cổ quan tài này có 12 độc nhân. Toàn thân họ đều bị chất kịch độc tiêm nhiểm rồi. Cứ đụng vào họ một chút là chất độc phát tác chết liền. Cuộc chiến bửa nay còn tiếp tục diễn ra cách này thì những người động thủ sẽ bị chết hết.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

-Giả tỷ Mã lão tiền bối mả biết đề phòng thỉ đâu đến nỗi bị độc nhân làm cho uỗng mạng.

Hàn Kế Tín nói;

-Tại hạ hy vọng các vị đừng sơ sót một điều là những độc nhân nầy, ngoài chất độc trong toàn thân, võ công họ không phải tầm thường , thân pháp họ cũng ít người bì kịp.

Du Tiểu Quyên hỏi:

-Hàn công tử ỷ vào bọn độc nhân trong 12 cổ quan tài kia để quyết thắng bại cùng bọn ta chăng?

Hàn Kế Tín đáp:

-Đúng thế! Cả hai bên đều không có ý nghĩ hòa , tất phải đi đến một cuộc sống mái.

Du Tiểu Quyên đưa mắt ngó Lý Hàn Thu nói:

-Lý huynh hãy lược trận để tiểu muội thử xem thân pháp bay nhãy của độc nhân thế nào?

Lý Hàn Thu lạng người ra chận đường Du Tiểu Quyên đáp:

-Để tại hạ thử cho . Xin cô nương lược trận dùm tại hạ.

Hàn Kế Tín nét mặt cực kỳ lạnh lẻo , lên tiếng:

-Cả hai vị cùng ra thử coi càng hay chứ sao?

Gã nói rồi huy động trường kiếm mở hai nấp quan tài ra.

Bỗng trong quan tài có bóng ngươi thấp thoáng . Hai quái nhân ngồi dậy.

-Xin cô nương hãy lui lại, để tại hạ cự địch trước đã.

Lý Hàn Thu thấy Phong Kiếm Mã Tương bản lảnh phi thường mà còn bị chết về tay độc nhân, khi nào chàng dám coi thường. Chàng đề tụ chân khí chuẩn bị đối địch.

Hàn Kế Tín chưa giục mấy độc nhân vừa ngồi dậy ra khỏi quan đã công kích bên địch ngay, gã huy động trường kiếm mở hết những nắp quan tài còn lại ra.

Bóng người thấp thoáng. Những người trong quan tài đều ngồi nhỏm dậy hết.

Lý Hàn Thu trầm giọng nói:

-Cô nương mau lùi lại kêu bọn họ dùng ám khí để đối phó.

Đột nhiên có tiếng niệm Phật hiệu vang lên. Mười hai vị tăng lữ khoác áo cà sa mau vàng từ trong rừng trúc đi ra.

Mươi hai nhà sư đồng sắc phục nầy lộ vẻ đặc biệt trang nghiêm.

Trong tay mỗi người cầm một thanh giới đao.

Tiếp theo trong rừng có bóng người thấp thoáng. Tam đạo nhân râu dài mặc áo thanh bào. Cầm kiếm tiến lại.

Những vị tăng đạo nầy đều là nhân vật phái Thiếu Lâm và phái Võ Đương từng được bạn hữu võ lâm tôn kính.

Bỗng nghe nhà sư đi đầu lên tiếng.

-A Di Đà Phật! Những cơ quan mai phục trong rừng trúc của thí chủ đều bị Nam Thiên nhất công Du lão thí chủ thống lỉnh kỳ nhân vào hàng tiền bối hạ thủ phá huỷ hết rồi.....

Hàn Kế Tín sửng sốt hỏi:

-Có chuyện dó ư?

Nhà sư dẫn đầu đáp:

- Nếu chưa giải trừ được những mai phục bố trí trong rừng thì bọn lão tăng cùng các vị đạo nhân làm sao mà tới đây được?

Hàn Kế Tín biến sắc hỏi:

-Du Bạch Phong hiện giờ ở đâu?

Nhà sư dẫn đầu cười đáp:

-Du lão thí chủ cùng hai trưởng lão bản môn và mấy vị tiền bối phái Võ Đương đều bõ đi rồi.

Lại nghe người đúng đầu mé hữu là một đạo nhân trung niên lên tiếng:

-Bao nhiêu người mà Phương Tú phái đi tập kích các môn phái lớn phần thì bị giết, phần thì bị bắt. Những thứ mai phục của thí chủ trong rừng cũng bị phá hết. Thí chủ không còn trông cậy nữa rồi.

Hàn Kế Tín ra chiều tức giận lạnh lùng nói:

-Lao thất phu Du Bạch Phong....

Du Tiểu Quyên lớn tiếng ngắt lời:

-Ngươi thoá mạ nội tổ ta . Ta phải đánh gảy răng ngươi mới được.

Hàn Kế Tín buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Nhà sư dẫn đầu lại lên tiếng:

-Thí chủ chưa ác đức gì rõ rệt, nếu chịu buông kiếm đầu hàng thì bần tăng có thể bảo vệ cho thí chủ khỏi bị tử thương.

Hàn Kế Tín nét mặt rầu rầu đáp:

-Nếu ta mà đốt một mớ lửa độc ở trong rừng trúc thì các vị chẳng còn một ai sống sót. Không ngờ vì chút từ tâm mà gây nên cuộc thảm bại.

Du Tiểu Quyên hỏi:

-Võ công của gia gia ta còn cao thâm gấp mười ngươi. Thế mà ngươi bị thất bại vẫn chưa chịu phục hay sao?

Hàn Kế Tín đáp:

-Dù võ công của lệnh gia gia cô cao cường hơn tại hạ nhưng nếu đấu trí với tại hạ thì....

Đột nhiên một tràng cười sang sảng từ trong rừng vọng ra rồi có tiếng người nói :

-Khẩu khí ngươi cũng lớn đó.

Hàn Kế Tín quay đầu nhìn ra thì thấy một lão già đầu tóc bạc phơ , mình mặc áo thanh bào từ từ bước tới.

Du Tiểu Quyên lớn tiếng gọi:

-Gia gia!.....

Du Bạch Phong lắc đầu, đưa mắt nhìn Hàn Kế Tín nói:

-Lão phu muốn cho ngươi hay một điều.

Hàn Kế Tín hỏi:

-Điều chi?

Du Bách Phong đáp:

-Đàm Dược Sư khổ tâm bao nhiêu năm trời nghiên cứu chế ra độc dược, thì hiện nay ta đã có cách giải cứu được rồi. Mấy lộ nhân mã ở Phương gia đại viện phái đi phần lớn bị ta bắt sống. Ta đã cho uống thuốc giải. Trừ mấy tên hung tạp tiếng ác rõ rệt, còn thì ta cho áp giải về cầm tù ở chùa Thiếu Lâm, chắc rồi họ được phóng thích cho trở về nhà.

Hàn Kế Tín hỏi:

-Lời nói của lão có đúng sự thực chăng?

Du Bách Phong đáp:

-Lão phu gạt ngươi làm chi . Ta nghe Quyên nhi nói thì hành vi của ngươi cũng không có gì là hung ác, nên ta không muốn ngươi phải chết ở chốn này.

Hàn Kế Tín nói:

-Tại hạ còn những độc nhân đây có thể đánh một trận tối hậu.

Du Bách Phong nói:

-Ngươi không thể trông cậy vào chúng được đâu?

Hàn Kế Tín nói:

-Phong kiếm Mã Tương là một trong Tam đại kỳ nhân đã bị chết về tay độc nhân la một bằng chứng hùng hồn.

Du Bách Phong nghiêm nghị nói:

-Đó là vì y coi thường nên mới bị uỗng mạng. Nếu ngươi không tin thì cứ sai bọn độc nhân ra cùng lão phu chiến đấu thử coi.

Hàn Kế Tín nói:

-Động tác của chúng nhanh nhu điện chớp, không thể lường được. Lão tiền bối...

Du Bách Phong ngắt lời:

-Ngươi cứ việc chỉ huy bọn chúng động thủ di!

Hàn Kế Tín tính thầm trong bụng:

-Nếu lão này bị chết về tay độc nhân thì oai danh ta chấn động toàn trường và bọn chúng mất hết nhuệ khí chiến đấu.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã cầm trường kiếm trỏ vào Du Bạch Phong. Miệng gã thoát ra những tiếng hú rùng rợn...

Bóng người thấp thoáng , hai độc nhân đồng thời vọt ra, nhãy xổ đến trước mặt Du Bạch phong.

Du Tiểu Quyên rất đổi bồn chồn, bụng bảo dạ:

-Gã Hàn Kế Tín thâm hiểm vô cùng! Gã đã ra lệnh cho hai độc nhân hợp công nội tổ ta.

Mối ái tinh còn lại trong lòng nàng bây giờ đã tiêu tan hết.

Bỗng thay Du Bạch Phong vung song chưởng đánh ra. Hai độc nhân nhãy xổ lại chưa tới gần đã bị chưởng lực của lão hất ngã lăn xuống đất.

Du Bạch Phong vừa đánh một đòn đã thắng, lão không để Hàn Kế Tín chỉ thị cho bọn độc nhân kia động thủ, nhãy vọt đến gần đám quan tài. Song chưởng của lão đánh ra theo thế liên hoàn.

Chín độc nhân còn ngồi trong quan tài đều phóng chưởng ra.

Hàn Kế Tín vung trường kiếm luôn mấy cái, miệng hú những tiếng quái dị.

Nhưng những độc nhân trong quan tài thảy đều bị chưởng lực trong Bách Phật đồ mà Du Bạch Phong đã luyện được làm chấn động chết ngày đương trường , còn đâu nữa mà nghe lệnh Hàn Kế Tín .

Hàn Kế Tín đứng bần thần người ra .

Du Bạch Phong đã tiến lên đến bên gã phóng ngón tay điểm tới .

Hàn Kế Tín vung kiếm ngăn chặn . Kiếm thế của gã vừa phóng ra nữa vời , gã đã bị một luồng ám kình của đối phương điểm tới ám ám khiến gã không tự chủ được phải buông kiếm xuống .

Du Bạch Phong quay lại nhìn mười hai nhà sư nói :

- Các vị hãy áp giải hắn về chùa Thiếu Lâm . Gã chưa có ác tích gì rõ rệt , lão phu mong rằng phương trượng quí tự phát lạc một cách khoan hồng .

Mười hai nhà sư dạ một tiếng rồi đem Hàn Kế Tín về núi Tung Sơn .

Du Bạch Phong lại hạ lệnh cho quần hào phóng hoả đốt xác mười hai độc nhân , rồi ai ở đâu về đó .

Du Bạch Phong nhìn Lý Hàn Thu nói :

- Lệnh sư là người tốt nhưng kiếm pháp độc địa . Y bị chết cũng là quả báo , hoặc là ý trời .

Lý Hàn Thu đáp :

- Vãn bối cũng hiểu như vậy .

Du Bạch Phong lại nói :

- Vậy là hay lắm ! Còn Phương Tú . Hàn Đào thuộc pham vi ân oán của các vị với nhau , lão phu không tiện can thiệp .

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Quyên Nhi ! sau đây ba ngày , ngươi hay trở về nhà để gặp ta .

Rồi không chờ Quyên Nhi trả lời , lão đã xoay mình vọt đi mấy trượng , biến vào trong rừng trúc mất hút .

Du Bạch Phong vừa đi khỏi thì Quân Trung Phụng tay phải cầm kiếm áp giải Phương Tú , Hàn Đào từ trong rừng đi ra . Tay trái cô ôm bài vị song thân .

Giang Nam song hiệp bị còng tay . Khắp mình chúng đầy những vết thương tựa hồ đã nếm rất nhiều đau khổ .

Quân Trung Phụng mình mặc hiếu phục chậm chạp bước tới trước mặt Lý Hàn Thu nói :

- Lý huynh , tiểu muội đã thay Lý huynh bắt sống Phương Tú và Hàn Đào về đây . Tiểu muội hy vọng Lý huynh tuân giữ lời hứa .

Lý Hàn Thu đáp :

- Tại hạ hiêu rồi ....

Chàng từ từ vung trường kiếm lên một cái . Thủ cấp Hàn Đào và Phương Tú bắn ra xa hơn trượng . Máu vọt lên cao ba thước . Thi thể ngã lăn ra .

Lôi Phi hắn giọng một tiếng rồi nói :

- Quân cô nương ! cô nương....

Quân Trung Phụng ngắt lời :

- Lôi huynh đừng thuyết nữa . Y đã báo thù cho song thân , chẳng lẻ để gia nương tiểu nữ chết uổng hay sao ?

Lý Hàn Thu nói ngày :

- Quân cô nương nói phải đó , chẳng những thế , tại hạ còn thiếu nợ cô nương mấy lần cứu mạng , xin đem mạng này để bồi thường .

Du Tiểu Quyên chuyển động cặp mắt . Đột nhiên nàng rút kiếm đâm Quân Trung Phụng , miệng nói :

- Nếu cô nương chết rồi thì còn ai giết Lý Hàn Thu !

Lý Hàn Thu giật mình kinh hải la lên :

- Du cô nương !

Chàng đưa tay mặt ra ngăn chặn thế kiếm của nàng .

Ánh kiếm lấp loáng . Cánh tay mặt Lý Hàn Thu bị chặt đứt nơi khuỷu tay .

Miệng nàng la thất thanh :

- Y muốn giết Lý huynh mà Lý huynh lại bênh y ư ?

Đoạn nàng tra kiếm vào võ cắm đầu chạy đi .

Ai nấy ngó theo bóng sau lưng Du Tiểu Quyên ngơ ngẩn xuất thần .

Lý Hàn Thu tay trái ôm cánh tay cụt , ngồi xuống vận khí chỉ huyết .

Tần Nhi cúi lượm khúc tay bị chặt đứt của Lý Hàn Thu lên . Nét mặt nàng rất đổi thê lương . Hai hàng châu lệ đầm đìa .

Lôi Phi trầm ngâm một lúc , chợt tỉnh ngộ dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Tần cô nương ! Nếu cô không muốn Lý Hàn Thu phải chết thì đi theo tại hạ .

Tần Nhi trong lòng vẫn còn thắc mắc .

Lôi Phi lại lớn tiếng:

-Lý Hàn Thu bức tử cha mẹ người, chúng ta đừng dúng vào nữa. Rồi y kéo Tần Nhi rảo bước đi nháy mất hút.

Quân Trung Phụng thấy ba người đi cả rồi, từ từ cúi xuống hỏi:

-Ly huynh có đau lắm không?

Ly Hàn Thu nhăn nhó cười đáp:

-Cô nương cứ yên lòng . Tại hạ hãy còn sống đây, xin để cô nương tùng xẻo.

Quân Trung Phụng nói:

-Hởi ơi! Thế là xong rồi. Tay mặt Lý huynh cầm kiếm bức tử song thân tiểu muội thì cánh tay đó nay đã mất rồi. Như vậy mối thù của tiểu muội đã trả xong. Huống chi tiên phụ tội ác đã nhiều phải chịu quả báo cũng là đích đáng.

Nàng lấy tấm khăn lụa và thuôc bột rịt buộc vết thương cho Lý Hàn Thu rồi nói tiếp:

-Ta trúng kế mất rồi...

Lý Hàn Thu bâng khuâng hỏi:

- Trúng kế gì?

Quân Trung Phụng đáp:

-Du Tiểu Quyên đã có nhiều nợ nần với Lý huynh. Nhát kiếm này để trả lại mối tình của Lý huynh đó.

Trên mặt nàng nở một nụ cười thẹn thùng rồi nàng đở Lý Hàn Thu tiếp tục cất bước...

Ngọc
Long
Sinh

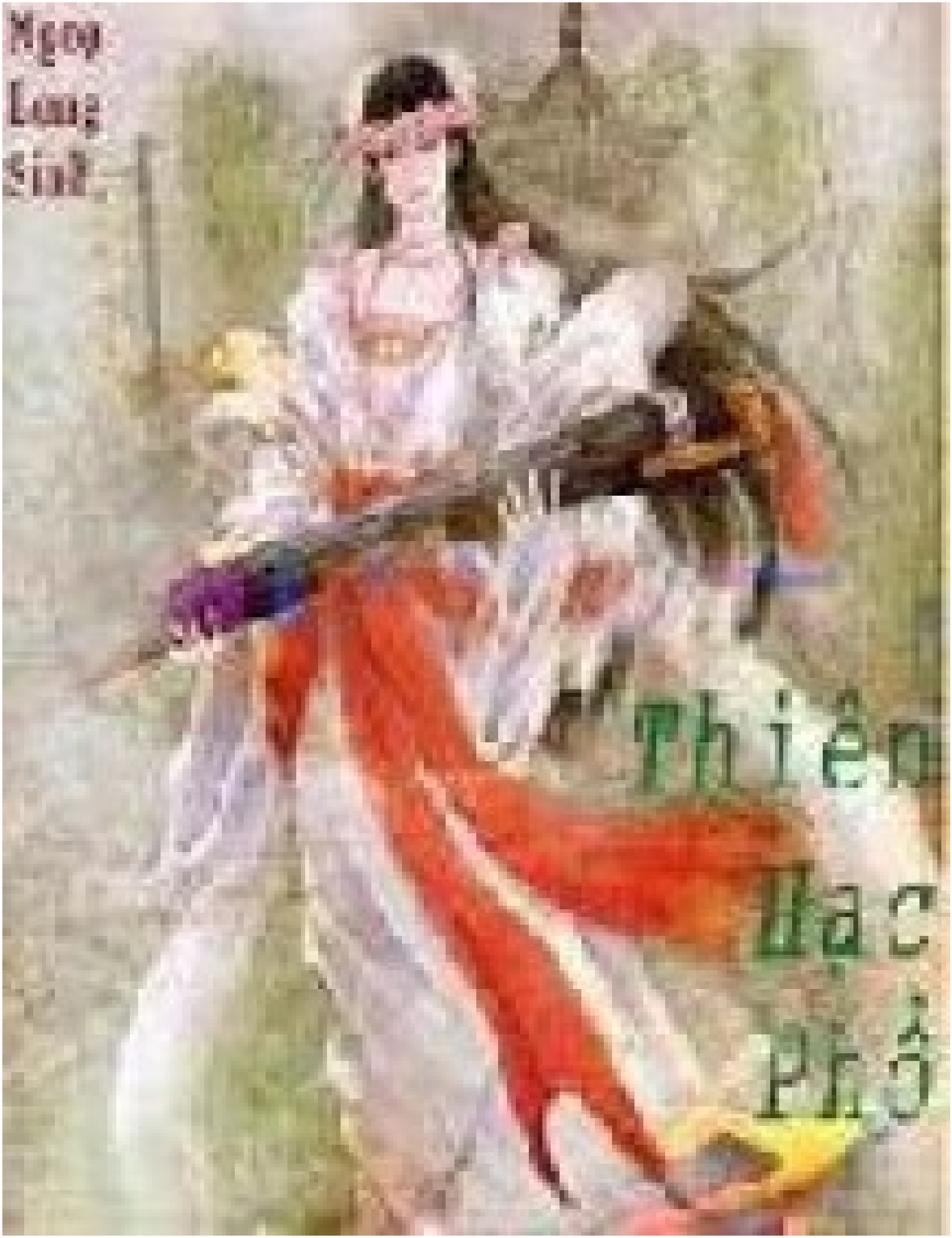

THIÊN HẠC PHỔ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lão Nhân Sắp Chết

Tịch dương vừa khuất non Tây, trong bóng hoàng hôn bằng lặng có bốn con tuấn mã đang phi như bay trên đường quan đạo từ Nga My đi Gia Định.

Trên con tuấn mã thứ nhất là một nam tử ngoài tứ tuần, đầu đội khăn vuông màu xanh, râu dài phơ phất, trên yên ngựa có treo một thanh trường kiếm. Trên ngựa thứ hai là một vị trung niên phu nhân, my mục thanh tú, nghi thái đoan trang. Trên ngựa thứ ba là một đồng tử chừng mười bốn , mười lăm tuổi, thân mặc bạch y, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo khôi ngô tuấn tú, sau lưng có dắt trường kiếm, trên ngựa thứ tư cũng là một vị đồng tử, thân mặc lam y nhưng trông có vẻ ốm yếu, diện mạo như một thư sinh.

Lúc nầy bốn con tuấn mã đang phi qua một ngôi miếu nhỏ bên vệ đường.

Đột nhiên nghe có tiếng thở dài từ trong ngôi miếu truyền ra, một thanh bào lão nhân loạng choạng bước ra vệ đường rồi ngã nhào xuống đất.

Hai con tuấn mã đi trước đã vượt qua ngôi miếu, con tuấn mã thứ ba đang phi đến đúng vào chổ thanh bào lão nhân vừa ngã.

Bạch y đồng tử thấy vậy thì lập tức giật giây cương khiến con tuấn mã đang xông tới trước bỗng nhiên rẻ vó qua phải rồi lướt qua khỏi thanh bào lão nhân.

Lam y đồng tử ngồi trên ngựa thứ tư đã kịp thời gò cương dừng ngựa , rồi chạy đến đở thanh bào lão nhân lên và hỏi :

- Lão bá bá sao thế nầy?

Thanh bào lão nhân liếc nhìn lam bào đồng tử rồi trả lời một cách thiếu khí lực :

- Lão khiếu thọ trọng bệnh...

Lam y đồng tử đưa tay sờ lên trán lão nhân thì cảm thấy rất nóng, bất giác chàng cau mày nói:

- Bệnh tình của lão bá bá không nhẹ!

Thanh bào lão nhân gượng cười, nói :

- Ôi! Lão khiếu có chết cũng không đáng tiếc, chỉ đáng tiếc là thiên hạ...

Nói đến đây thì thần trí của lão bỗng nhiên thanh tỉnh nên lão lập tức im lặng.

Lúc nầy trung niên mặc hoàng y cùng phu nhân và bạch y đồng tử cũng đã vây lại.

Lam y đồng tử hỏi :

- Lão bá bá có tâm nguyện gì chưa thực hiện được chăng?

Song mục của thanh bào lão nhân đã mất thần quang, lão chậm rải nhìn qua hoàng y trung niên và phu nhân rồi nói :

- Đúng vậy, lão khiếu vẫn chưa thực hiện được tâm nguyện cứu thế.

Hoàng y trung niên xuống ngựa, rảo bước tới sờ lên trán lão nhân rồi nói :

- Các hạ sốt rất cao, thảo nào nói năng không rỏ ràng như vậy.

Trung niên phu nhân tiếp lời :

- Đại ca, lão ta đã cao niên, thân lại mang trọng bệnh, nếu không được cứu chửa kịp thời thì sợ rằng khó vượt qua được. Trời đất đã cho lão gặp chúng ta thì làm sao chúng ta tự thủ bàng quang được?

Hoàng y trung niên trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói :

- Được rồi! Để ta thử xem.

Trung niên phu nhân vui mừng kêu lên :

- Tuyệt lắm!

Bà trầm ngâm suy tính một lát rồi nói :

- Thiếp nhẩm tính thời gian phó hội của chúng ta còn đến ba ngày nữa, dù có vất vả một chút nhưng đến lúc chúng ta đi nhanh hơn là được. Vả lại, chúng ta vì cứu người mà đến muộn thì có lẻ bọn họ cũng thông cảm thôi.

Hoàng y trung niên thở dài, nói :

- Không giấu gì hiền thê, bệnh tình của người này quá nặng, ta thật không nắm chắc là sẽ trị cho lão bình phục.

Trung niên phu nhân nói :

- Ồ, chỉ cần chúng ta tận tâm tận lực là được, nếu trị không khỏi thì âu cũng là thiên mệnh vậy.

Hoàng y trung niên đở lão nhân lên và nói :

- Bây giờ chúng ta tìm một thị trấn có bán dược liệu, ta thử bốc cho lão mấy thang thuốc hạ nhiệt trước rồi hãy tính.

Trung niên phu nhân nhìn xuống thì thấy song mục của thanh bào lão nhân đã khép chặt, dường như đã đến độ không thể cầm cự được lâu, bất giác bà cau mày, nói :

- Chỉ còn hơi thở tàn, bất cứ lúc nào cũng có thể tuyệt mệnh.

Trung niên phu nhân nói :

- Phu quân có thể cho lão ta uống một viên Bát Bảo Kim đan mà phu quân đã luyện thành không?

Hoàng y trung niên cau mày, nói :

- Ta thu thập linh dược trong mười năm và chỉ luyện thành mười viên Bát Bảo kim đan.

Phu nhân khẻ thở dài rồi hỏi :

- Phu quân, Bát Bảo kim đan của chàng có tác dụng thế nào?

- Dùng để bảo mệnh cường thân.

- Vị lão nhân này cũng là một mạng người vậy! Tại sao lão ta không thể dùng kim đan đó?

- Ôi, kim đan này rất quý hiếm.

Phu nhân không nói thêm nữa, bà chậm rải bước đến trước mặt thanh bào lão nhân và buồn bả nói:

- Lẻ ra lão có thể không chết.

Đột nhiên hoàng y trung niên đặt lão nhân xuống rồi lấy trong người ra một bình ngọc, lão đổ ra tay một viên hoàn đan màu hồng và nói :

- Cho lão ta uống đi !

Phu nhân tiếp nhận hoàn đan và vui mừng nói :

- Đại ca, chàng không hối tiếc chứ?

Hoàng y trung niên mĩm cười, nói :

- Có hối tiếc cũng không được! Ta không thể để cho nàng vì chuyện này mà trong lòng kém vui.

Trung niên phu nhân tuy đã ngoài tam tuần nhưng vẻ ngây thơ vẫn còn trên mặt, thần thái cũng rất thuần khiết, bà chậm rải nói :

- Phu quân thật tốt !

- Đời này ta sẽ đối xử tốt với nàng, quyết không để cho nàng có chuyện không vui.

Phu nhân liền quỳ xuống đưa tay ngọc định cạy miệng lão nhân, nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên thanh bào lão nhân mở mắt ra nhìn bà ta khẻ gật đầu rồi tự há miệng.

Phu nhân bỏ hoàn đan vào miệng thanh bào lão nhân rồi nói :

- Lão bá bá, viên Bát Bảo kim đan là do phu quân tiểu nữ thu thập các loại kỳ dược mà luyện thành, công năng cơ nguyên bảo mệnh. Lão uống đi, rồi lão sẽ được kê thang chửa trị tiếp.

Thanh bào lão nhân nhìn qua hoàng y trung niên bằng mục quang thất thần, lão khẻ gật đầu tỏ ý đa tạ.

Dường như hoàng y trung niên vẫn còn tiếc viên Bát Bảo kim đan cho nên lạnh lùng nói :

- Không cần cám ơn tại hạ, nếu không có phu nhân của tại hạ thì quả thực tại hạ không nỡ cho lão uống viên kim đan đó.

Thanh bào lão nhân gượng cười rồi nhắm mắt lại.

Chợt nghe phu nhân thở dài rồi nói :

- Đại ca. Chàng đã cứu lão thì hà tất phải làm cho lão thương tâm?

Hoàng y trung niên thản nhiên nói :

- Ta nói là sự thực, ta luyện Bát Bảo kim đan này là sớm có an bày, bây giờ thiếu một viên thì đành phải nghĩ ra cách khác bỗ khuyết thôi.

Phu nhân nói:

- Ôi, đại ca chớ tức giận, thiếp không biết là chàng đã có sự an bày.

Hoàng y trung niên nói :

- Đã cho lão ta uống một viên Bát Bảo kim đan thì bất luận thế nào ta cũng tìm cách trị lành bệnh cho lão.

Nói đoạn đở thanh bào lão nhân lên ngựa, đoạn tuấn mã lại tiếp tục hành trình về phía trước.

Đến lúc đỏ đèn thì đoàn người đã đến một tiểu trấn.

Hoàng y trung niên tìm một khách điếm ở trọ rồi an bày thanh bào lão nhân ở trong một phòng riêng.

Bát Bảo kim đan quả nhiên có thần hiệu kinh người, sau khi thanh bào lão nhân uống vào thì thần trí hoàn toàn thanh tỉnh nhưng tình thế buộc lão phải tiếp tục nhắm mắt giả vờ hôn mê chưa tỉnh.

Hoàng y trung niên bắt mạch cho lão xong thì bất giác cau mày nhưng không nói gì, vội vàng bõ ra khỏi phòng. Việc phu nhân kiên trì đòi dùng Bát Bảo Kim đan cứu mạng lão nhân đã khiến cho phu quân không vui nên bà ta cũng không dám nói gì thêm. Chờ phu quân ra ngoài rồi bà mới gọi lam y đồng tử, nói :

- Ngươi ở đây chăm sóc vị lão bá bá này nhe!

Lam y đồng tử dạ một tiếng rồi nói :

- Bá mẫu yên tâm, tiểu điệt sẽ cố gắng.

Trung niên phu nhân khẻ thở dài rồi cũng quay người ra khỏi phòng.

Sau khi phu nhân đi rồi thì bỗng nhiên thanh bào lão nhân mở mắt ra.

Lam y đồng tử mừng rỡ reo lên :

- Lão bá bá tỉnh lại rồi a?

Thanh bào lão nhân quan sát lam y đồng tử một lúc lâu rồi nói :

- Tỉnh rồi!

Lam y đồng tử nói :

- Để vản bối đi nói cho bá mẫu biết.

Thanh bào lão nhân vội nói :

- Tiểu huynh đệ, không cần phải đi.

Lam y đồng tử ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Thanh bào lão nhân gượng cười, nói :

- Chúng ta nói chuyện với nhau một lát đã, thế nào?

Lam y đồng tử trầm ngâm rồi nói :

- Cũng được!

Thanh bào lão nhân lại nhìn kỹ lam y đồng tử hồi lâu rồi mới nói :

- Ta muốn hỏi ngươi vài chuyện, chẳng hay ngươi có sẵn lòng trả lời không?

Lam y đồng tử nói :

- Điều đó cần phải xem lão hỏi những gì đã? Nếu chuyện vản bối không biết thì tự nhiên không thể trả lời rồi.

- Đương nhiên ta chỉ hỏi những chuyện ngươi biết.

- Được, lão bá hỏi đi!

- Vị bá phụ của ngươi có phải là Phương Nhị Hiệp - Phương Thiên Thành trong Trung Châu Tam Hiệp không?

- Đúng vậy, lão bá biết bá phụ của vản bối a?

- Ta không quen biết, nhưng Phương Nhị Hiệp đại danh đỉnh đỉnh nên lão khiếu có nghe nói qua tướng mạo.

- Thì ra là như vậy.

Thanh bào lão nhân liếc nhìn ra cửa phòng rồi hỏi tiếp :

- Vi trung niên phu nhân mỹ lệ kia có lẻ là phu nhân của Phương Nhị Hiệp?

Lam y đồng tử gật đầu đáp : :

- Đúng vậy! Chính là bá mẫu của vản bối.

- Lão khiếu nghe thiện danh của bà ta đã lâu, hôm nay kiến diện quả nhiên không sai.

- Phương bá mẫu của vản bối rất lương thiện, từ tâm, một con chim thọ thương cũng khiến cho bà ta đau lòng.

- Thiện danh của bà ta, võ lâm đều nghe, quả thực danh khí không kém Phương Nhị Hiệp... Này, vị đồng tử mặc bạch y có phải là công tử của Phương Nhị Hiệp không?

- Đúng vậy, đó cũng là huynh đệ của vản bối.

- Ngươi là lão đại?

Lam y đồng tử buồn bả nói :

- Bọn vản bối tuy la huynh đệ nhưng không phải cùng một mẹ, vản bối là người sống nhờ nhà bá phụ.

Thanh bào lão nhân hỏi tiếp :

- Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Lam y đồng tử đáp :

- Vản bối mười lăm, người huynh đệ của vản bối cũng là mười lăm nhưng nhỏ hơn vản bối ba tháng rưỡi.

Thanh bào lão nhân gật đầu, hỏi tiếp :

- Thế lệnh tôn đâu?

- Gia phụ đã khứ thế lâu rồi.

- Lệnh tôn là thân huynh đệ của Phương Nhị Hiệp?

- Đúng vậy, gia phụ nhỏ hơn bá phụ năm tuổi, bọn họ là huynh đệ cùng một mẹ sanh ra.

- Vậy còn lệnh đường?

- Gia mẫu vì quá bi thương, không muốn ở nơi trần thế nữa nên định đem thân tương tuân, nhưng người sợ vản bối tứ cố vô thân nên năm năm trước đã mang vản bối đến nhờ bá phụ thu dưỡng rồi bản thân người xuống tóc quy y, siêu nhân thế ngoại.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Lệnh tôn đang ở độ tráng niên mà tại sao khứ thế đột ngột vậy?

Lam y đồng tử lắc đầu, nói :

- Chuyện này vản bối cũng không rõ, vản bối cũng từng hỏi bá mẫu nhưng bá mẫu trả lời cũng không rỏ ràng lắm.

Thanh bào lão nhân gật đầu, nói :

- Ngươi có học võ công không?

- Vản bối có học, nhưng vản bối thích đọc sách hơn, vì vậy về phương diện võ công học rất ít.

- Ngươi không thích học võ công chăng?

- Bá phụ nói căn cơ thể chất của vản bối rất yếu, nếu luyện võ cũng khó đạt được tuyệt đỉnh, vì vậy ngươi không chủ trương cho vản bối học võ công mà lại mua cho vản bối rất nhiều thư tịch. Ngoài ra còn mời hai vị thông nho về chỉ dẫn cho vản bối.

Thanh bào lão nhân mĩm cười, nói:

- Điều nầy cũng khó trách lão ta...

Lam y đồng tử rất thông minh, chàng nghe vậy thì sửng người hỏi lại :

- Lão bá bá nói vậy là thế nào?

Thanh bào lão nhân khẻ ho mấy tiếng rồi nói tiếp :

- Hài tử, ngươi đọc những sách gì vậy?

Lam y đồng tử nói :

- Vản bối đọc rất nhiều loại, tinh bốc, y đạo đều có cả.

Thanh bào lão nhân nói :

- Nói vậy là vô ý bá phụ ngươi khiến ngươi đi vào con đường sĩ hoạn rồi.

Lam y đồng tử nói :

- Vản bối cũng không rõ.

Thanh bào lão nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Hài tử, ngươi thấy lão khiếu thế nào?

- Hình như lão bá là một nhân vật biết rất nhiều chuyện.

- Ngươi đã cảm thấy lão khiếu không đến nỗi nào nhưng ngươi có muốn nghe những lời lão khiếu nói không?

- Vản bối rất muốn nghe.

- Được lắm, trước tiên ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi phải thành thực trả lời nhé.

- Chuyện gì vậy?

- Ngươi rất muốn học võ công phải không?

Lam y đồng tử tròn xoe mắt nhìn thanh bào lão nhân, hồi lâu sau chàng mới chậm rải nói :

- Học cũng được, không học cũng được.

Trong lúc lam y đồng tử tỏ vẻ ngạc nhiên thì thanh bào lão nhân chợt phát hiện trong mục quang của lam y đồng tử này ẩn chứa sự buồn bả đau thương, lão ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao?

Lam y đồng tử nói :

-Nếu vản bối học võ công thì vỉnh viển cũng không thể bằng người anh em của vản bối, chi bằng bõ võ theo văn, mỗi người tự tìm thanh tú của mình.

Thanh y lão nhân thản nhiên mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi ngoại mạo nhu hoà nhưng trong lòng rất kiên cường.

Lam y đồng tử gượng cười một cách thê lương, chàng muốn nói nhưng lại thôi.

Thanh bào lão nhân thở dài rồi tiếp lời :

- Hài tử, nếu có một người có thể giúp ngươi trở thành đệ nhất cao nhân trong võ lâm đương thế thì ngươi có muốn học võ công không?

Lam y đồng tử trả lời ngày:

- Đương nhiên là muốn rồi, nhưng đó là chuyện không thể!

Thanh bào lão nhân mĩm cười, nói :

- Lão khiếu có một vị hão hữu được võ lâm đương thế xưng là đệ nhất cao nhân, ngày sau lão khiếu sẽ giới thiệu ngươi đến đó và nhất định hão hữu của lão khiếu sẽ thu ngươi làm đồ đệ. Nhưng trước tiên ta phải truyền cho ngươi thuật thổ nạp căn bản, chẳng hay ngươi có muốn học không?

Lam y đồng tử tỏ ra vừa mừng vừa kinh, những điều này nhanh chóng biến mất ngay, chàng nói :

- Tại sao lão bá không tìm người anh em của vản bối? Hắn mạnh hơn vản bối nhiều, bất luận thể năng hay tư chất đều hợp với người luyện võ.

Thanh bào lão nhân mĩm cười, nói :

- Đó là cách nhìn của bọn họ, cách nhìn của lão khiếu tất phải khác.

- Tại sao cách nhìn của lão bá và người khác không giống nhau ?

-Vì lão khiếu nhìn linh trí bẩm sinh và khí độ , điều đó người khác không thể thấy được , bọn họ chỉ nhìn được cốt cách và thể chất .

- Thì ra là như vậy... A, chúng ta nói chuyện đã nữa ngày mà vản bối vẫn chưa thỉnh giáo quý tính của lão bá.

- Lão khiếu họ Trần, nhưng ngươi cứ gọi lão khiếu là Đông Nhĩ lão nhân là được rồi.

- Đông Nhĩ lão nhân?

- Không sai, hài tử, ngươi không nên nói tính danh của lão khiếu cho bá phụ và bá mẫu ngươi biết.

Lam y đồng tử ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Vì lão khiếu lâm nạn nơi này nên không muốn cho người khác biết tên họ của mình.

Lam y đồng tử hỏi tiếp :

- Nếu bọn họ hỏi tính danh của lão bá thì lão bá trả lời thế nào?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ngươi cứ nói lão khiếu họ Đông là được rồi!

Lao thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Hài tử, có thể cho lão khiếu biết danh tánh của ngươi không?

- Đương nhiên là có thể rồi, vản bối kêu bằng Phương Tuyết Nghi, học danh là Phương Du.

- Ai đặt tên cho ngươi?

- Mẫu thân của vản bối, phụ thân là Phương Thiên Nghi, khuê danh của mẫu thân là Tuyết Liên nên mới đặt tên cho vản bối như vậy để tưởng nhớ gia phụ.

- Thì ra là như vậy.

Vừa nói lời này thì bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền vào, Đông Nhĩ lão nhân vội bế mục giả vờ hôn mê.

Cửa phòng chợt mở, hoàng y trung niên bước vào.

Phương Tuyết Nghi gập người, nói :

- Tham kiến bá phụ.

Phương Thiên Thành cầm bọc thuốc trong tay, lão nhìn qua thanh bào lão nhân rồi nói :

- Hài tử ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện với lão một lát.

Phương Tuyết Nghi dạ một tiếng rồi lập tức lui bước.

Phương Thiên Thành khẻ vỗ lên ngực Đông Nhĩ lão nhân rồi nói :

- Lão nên tỉnh dậy đi.

Đông Nhĩ lão nhân mở mắt ra, nói :

- Đa tạ ân cứu mạng

Phương Thiên Thành nói :

- Mạch của lão rất loạn khiến người ta không thể đoán được bệnh từ đâu mà ra, tại hạ đã bốc về cho lão mấy thang thuốc, nhưng hy vọng là lão có thể thanh tỉnh để rõ bệnh tình của lão rồi nói quyết định là dùng loại thuốc nào.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Bệnh của lão khiếu là do tuổi già mà ra, chi sợ rằng rất khó trị khỏi.

- Hình như lão rất xem thường chuyện sống chết của mình.

- Loài giun dế còn tham sinh, huống hồ tại hạ là con người!

- Vậy lão hãy nói rõ xem, bệnh tình từ đâu mà ra?

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Khỏi sự hình như là trúng hàn phong nhập thể.

Phương Thiên Thành nói :

- Đũ rồi...

Lão lấy một trong ba bọc thuốc và tiếp :

- Trong bọc thuốc này có ghi rõ cách dùng, lão cứ chiếu theo đó mà uống hai lần thì có thể khỏi thôi. Tại hạ còn có việc, không thể lưu lại đây để xem mạch cho lão.

Đông Nhĩ lão nhân thở dài, nói :

- Ôi, các hạ để lão khiếu ở đây một mình thì sợ rằng lão khiếu không thể nào sống tiếp được.

- Tại sao?

- Lão khiếu đã rơi vào cảnh như ngọn đèn tàn trước gió, đã không có nhà để về lại không có ngân lượng, bệnh tình có thể phát bất cứ lúc nào, há chẳng phải là khó sống tiếp được sao?

- Được rồi, tại hạ sẽ giúp lão mười ngàn lượng, đũ để lão mua một phòng mà tiêu thời đoạn tháng qua buổi tàn niên.

Đông Nhĩ lão nhân lắc đầu, nói :

- Như vậy cũng không ổn.

Phương Thiên Thành cau mày, lao không nhẫn nại được nên lớn tiếng hỏi :

- Vậy lão muốn thế nào mới được?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Lão khiếu tuy thương bệnh, nhưng lúc không bệnh thì thân thể vẫn rất tráng kiện, nếu có thể cho lão khiếu theo hầu, giử ngựa hoặc...

Phương Thiên Thành lắc đầu, nói :

- Không được, tại hạ bôn tẩu giang hồ, ăn ở vô định, có khi đi liền mấy đêm không ngủ, người già yếu như lão há có thể chịu đựng được sao?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Các hạ bôn tẩu giang hồ, lẻ nào phu nhân và lệnh lang cũng phải bôn tẩu giang hồ? Lão khiếu xin lưu lại quý phủ làm một bộc nhân kiếm cơm qua ngày, lẻ nào các hạ không đồng ý?

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Vã lại lão khiếu từng đọc không ít thi thư, lúc nhàn rỗi có thể giảng giải kinh văn cho lệnh lang.

Phương Thiên Thành động lòng, nói :

- Thì ra các hạ còn la một vị thông nho kiêm sử.

- Không dám.

- Các hạ đọc những thư tịch gì?

- Lão khiếu thuộc hạng bàng môn tạp học, ngoài tứ thư ngũ kinh ra còn đọc y đạo, tinh bốc, kinh văn phật môn v.v...

- Nói vậy là lão cũng thông y đạo?

- Chỉ biết đôi chút thôi.

- Được, chờ tại hạ thương lượng với phu nhân một lát rồi quay lại trả lời lão tiền bối.

Phương Thiên Thành đi không lâu thì lam y đồng tử lại vào phòng, chàng chạy đến cạnh Đông Nhĩ lão nhân và nói :

- Đông lão bá, lão muốn đi chăng?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Chỉ cần bá mẫu ngươi đồng ý thì lão khiếu có thể lưu lại không đi.

Lam y đồng tử nói :

- Được, để vản bối đi nói cho bá mẫu biết.

- Không cần, bá mẫu của ngươi là một vị thiên hạ chí thiện chí nhân, lẻ nào bà ta không đồng ý? Nhưng có một chuyện quan trọng, ta không thể không nói rõ với ngươi.

- Chuyện gì?

- Không được tiết lộ chuyện ngươi học võ công.

- Ngay cả bá mẫu, bá phụ cũng không được biết sao?

- Tốt nhất là đừng cho bọn họ biết, vì nếu bá phụ ngươi biết chuyện này thì không chừng lão ta sẽ lấy mạng lão khiếu đấy. Chí ít thì cũng trục xuất lão khiếu khỏi nơi này, khi đó tất nhiên võ công của ngươi cũng học không thành.

Lam y đồng tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu võ công của lão không bằng bá phụ thì vản bối không cần phải học.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Tất nhiên là cao minh hơn bá phụ ngươi nhiều.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Tục ngữ có câu : Chỉ có trạng nguyên học sinh mà không có trạng nguyên thầy giáo.

Nói đoạn lão ngắm nhìn lam y đồng tử rất lâu rồi mới nói tiếp :

- Hài tử ngươi cần phải tin tưởng lão khiếu thì mới có thể học được võ công đệ nhất!

Lam y đồng tử gật đầu, nói :

- Được, vản bối tin tưởng lão bá.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Tốt lắm, ngươi ra ngoài trước đi! Bá phụ của ngươi có lưu lão khiếu lại hay không, có lẻ sắp có quyết định rồi đấy.

Lam y đồng tử mĩm cười lui bước ra ngoài.

Một lát sau quả nhiên Phương Thiên Thành đưa phu nhân cùng đến.

Phương Thiên Thành khẻ hắng giọng rồi nói :

- Tại hạ đã thương lượng với phu nhân, phu nhân rất mong lão ở lại...

Đông Nhĩ lão nhân nhìn qua Phương phu nhân rồi nói :

- Ân cứu mạng của phu nhân, lão khiếu chưa báo đáp được, bây giờ lại được thu dùng thì quả thật là nghĩa trọng tình thâm, lão khiếu sẽ tận lực để mong báo đáp đôi chút.

Phu nhân mĩm cười, nói :

- Phu quân của tiểu nữ là kẻ có hiệp danh trên giang hồ, giữa đường thấy chuyện bất bình, bạt đao tương trợ cũng là chuyện thường. Huống hồ lão bá niên hạc đã cao thế nầy, dù không mang trọng bịnh thì bọn tiểu nữ cũng nên chiếu cố thôi.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Phu nhân nặng lời rồi.

Phương phu nhân nói :

- Hiện giờ bệnh tình của lão bá thế nào?

- Đã thấy chuyển biến tốt rồi.

- Bọn tiểu nữ cũng muốn đưa lão bá đồng hành, nhưng vì bệnh tình của lão chưa hoàn toàn bình phục nên đành lưu lão lại nơi này.

- Lưu lão khiếu lại đây?

- Đúng vậy, đợi lúc bọn tiểu nữ quay về thì sẽ đón lão cùng đi.

- Lão khiếu to gan dám hỏi phu nhân một câu.

- Lão bá cứ hỏi.

- Có phải nhị vị đi phó hội không?

Phương Thiên Thành lên tiếng :

- Không sai, làm sao lão biết?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Lão khiếu theo tình hình mà suy đoán thôi.

Đột nhiên Phương Thiên Thành cau mày ra vẻ khó chịu, lão khẻ nói với Phương phu nhân :

- Chúng ta đi thôi.

Nói đoạn lão nắm tay Phương phu nhân vội vàng ra khỏi phòng.

Một lát sau lam y đồng tử vội vàng chạy vào phòng Đông Nhĩ lão nhân, chàng thấp giọng hỏi :

- Sao lão bá lại đắc tội với bá phụ của vản bối?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Không đắc tội cũng không được.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Hài tử, ngươi có nghe bá phụ nói gì về lão khiếu không?

Lam y đồng tử mĩm cười, nói :

- Vản bối chỉ nghe bá phụ nói về bá mẫu.

Đông Nhĩ lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Lão ta nói Phương phu nhân thế nào?

Lam y đồng tử :

- Xưa nay bá phụ rất kính trọng bá mẫu, dù có chuyện gì cũng không thể lớn tiếng với bà ta, nhưng...

Đông Nhĩ lão nhân thở dài rồi nói :

- Nếu vì lão khiếu mà Phương phu nhân bị Phương Nhị Hiệp trách mắng thì đó không phải là tâm nguyện của lão khiếu.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Nhưng bá phụ, bá mẫu ngươi đã quyết định lưu lão khiếu ở nơi này thì ngươi cũng phải tìm cách ở lại mới được.

Lam y đồng tử nói :

- Bây giờ không cần lưu lão bá lại rồi, bá phụ nói với bá mẫu cũng vì chuyện này đây. Bá mẫu rất

nhân từ nên cảm thấy để lão lại rất nguy hiểm, vạn nhất bệnh của lão tái phát thì không có ai chiếu cố, hoá ra chẳng khác gì không cứu lão bá. Vì thế mà bá mẫu chủ trương đưa lão bá cùng đi.

Đông Nhĩ lão nhân hỏi :

- Nhưng bá phụ của ngươi không đồng ý phải không?

- Vì chuyện này mà bá phụ trách bá mẫu quá bao đồng, tuy nhiên người cũng đồng ý với thỉnh cầu của bá mẫu.

- Kỳ thực chỉ cần ngươi ở lại thì chúng ta không đi vẫn tốt hơn.

- Thế nào, lão lại không muốn đi chăng?

- Chúng ta cùng đi với bọn họ thì lão khiếu làm sao truyền thụ võ công cho ngươi?

- Nói vậy có nghĩa là vản bối không thể không học võ công của lão bá?

-Ngươi hối hận rồi chăng?

- Không, vản bối đã đồng ý với lão bá thì quyết không hối hận, nếu trên đường đi không thể truyền thụ thì chờ lúc quay về nhà của bá phụ lão bá truyền thụ cho vản bối cũng không muộn.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Không được, lão khiếu đã muốn truyền võ công cho ngươi thì tất nhiên truyền càng sớm càng tốt.

Ngừng một lát lão hỏi :

- Ngươi biết khi nào chúng ta khởi hành không?

Lam y đồng tử nói :

- Hình như là sáng sớm ngày mai .

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Được, sau canh ba đêm nay, ngươi hãy đến phòng lão khiếu, nhưng phải hành động bí mật, không được cho bá phụ ngươi biết đấy.

Lam y đồng tử gật đầu, nói :

- Được thôi! Canh ba đêm nay vản bối sẽ đến.

Nói đoạn chàng cáo biệt lui ra ngoài phòng.

Vào lúc canh ba nữa đêm, quả nhiên lam y đồng tử y hẹn mà đến. Đông Nhĩ lão nhân bắt đầu dạy cho chàng phép tỉnh toạ , thổ nạp. Lam y đồng tử rất thông minh, thuật thổ nạp do Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ là một loại công phu căn bản của phép luyện nội công thượng thừa, giữa lúc hô hấp thì động tác ở phần bụng vô cùng phức tạp, nhưng lam y đồng tử đều lảnh hội toàn bộ trước canh năm.

Đông Nhĩ lão nhân thấy vậy thì trong lòng rất vui mừng, lão nói :

- Hài tử, hãy nhớ là từ nay trở đi, mỗi ngày cần phải dành một canh giờ ngồi vận công, nếu ta có thể đồng hành với ngươi thì ta sẽ tự tìm cách chỉ điểm cho ngươi. Còn vạn nhất không thể đồng hành thì ngươi cũng phải dụng công tâm luyện, bất lượng ngươi ở nơi nào thì ta cũng sẽ tìm ra ngươi. Nhưng chuyện này cần phải giử bí mật tuyệt đối, ngay cả bá phụ bá mẫu và người anh em của ngươi cũng không được biết.

Lam y đồng tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trong lòng vản bối có điều không lý giải được nhưng không biết có nên hỏi hay không?

- Có thể hỏi, ngươi nói ra xem!

Việc lão bá truyền thụ võ công cho vản bối rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu?

- Đương nhiên không phải là chuyện xấu.

- Nhưng đã là chuyện tốt thì tại sao không thể cho người khác biết?

- Vì võ công ngươi học là thiên hạ đệ nhất đẳng, bất luận người nào, đặc biệt là người luyện võ lại càng không muốn ngươi hơn bọn họ, đúng không?

- Không sai! Đa tạ lão bá, vản bối hiểu ra rồi!

Đông Nhĩ lão nhân vỗ vào vai chàng tỏ vẻ thân mật và nói :

- Nghe lời lão khiếu mà trở về phòng ngủ di.

Tuy trong lòng còn nhiều nghi vấn nhưng lam y đồng tử không dám hỏi nhiều chàng theo lời quay về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, quả nhiên Phương Thiên Thành đã thay đổi chủ ý đưa Đông Nhĩ lão nhân cùng đi theo.

Ngoài những lúc tương kiến nói chuyện riêng với lam y đồng tử ra thì bình thường Đông Nhĩ lão

nhân luôn giử vẻ trầm mặc.

Đoàn người ngày đi đêm trọ, ba ngày sau thì đã đến Gia Định rồi.

Gia Định nằm gần bến cảng trên sông Mân Giang nên thương nhân mua bán tấp nập, phố thị phồn hoa thịnh vượng.

Phương Thiên Thành đưa đoàn người vào trọ ở một khách điếm khá sang trọng, sau khi an bày mọi sự thì lão nói với bạch y đồng tử :

- Hôm nay các ngươi hãy nghỉ ngơi một đêm, trưa mai sau khi vi phu hội diện với đại sư bá và tam sư thúc xong, nếu không có việc gì khác thì sẽ đưa các ngươi di du ngoạn Gia Định một ngày.

Bách y đồng tử nói :

- Phụ thân và đại sư bá gặp nhau ở đâu?

Phương Thiên Thành nói :

- Tại lăng Vân Sơn bên ngoài thành.

Bách y đồng tử nói :

- Phụ thân không đưa hài nhi cùng đi sao?

- Vi phụ và đại sư bá có chuyện thương lượng, ngươi và mẫu thân cùng đệ đệ ở lại khách điếm, không cần phải đi.

- Khi nào phụ thân trở về?

- Trước khi mặt trời lặn.

Bạch y đồng tử bỗng nhiên chuyển mục quang nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân và nói :

- Lão Đông này! Lão từng đến Gia Định lần nào chưa?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Lão khiếu lưu lạc chân trời góc bể nên có qua đây một lần.

Phương Thiên Thành trừng mắt nhìn nhi tử và nói :

- Lạc nhi, hãy ngoan ở trong khách điếm, không được chạy lung tung đấy!

Phương Lạc khẻ gật đầu, Phương Thiên Thành liền cất bước rời khách điếm.

Sau khi Phương Thiên Thành đi rồi thì Phương Lạc dịch mục quang nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân và nói :

- Lão thông thuộc Gia Định, vậy có thể đưa ta đi du ngoạn một lát không?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Không phải lão khiếu không muốn, nhưng vì lệnh đường và lệnh tôn chưa cho phép thì lão khiếu không thể tự chủ trương.

Lam y đồng tử khẻ thở dài rồi nói :

- Lạc huynh, Đông Nhĩ lão bá nói cũng phải đấy, lão đã không thể tự chủ trương thì hãy đợi bá phụ bá mẫu trở về rồi chúng ta cùng đi.

Phương Lạc cau mày, nói :

- Tại sao phải đợi phụ mẫu trở về mới đi?

Lam y đồng tử nói :

- Lúc nầy Đông Nhĩ lão bá không dám tự chủ trương, nếu Lạc huynh nhất định vì lão cùng đi thì chẳng phải là gây khó dễ cho lão sao?

Phương Lạc nói :

- Ôi, tiểu đệ, không phải ta nói ngươi chứ lão Đông này là người làm của chúng ta sao ngươi có thể gọi lão là Đông lão bá?

Lam y đồng tử khẻ thở dài, nói :

- Đại ca không nên nói thế, Đông lão bá là người cao niên thì làm sao có thể gọi là lão Đông cộc lốc như vậy?

Phương Lạc cười nhạt, nói :

- Được rồi! Ngươi cứ gọi Đông lão bá, ta gọi lão Đông theo cách của ta.

Lam y đồng tử định nói tiếp nhưng Đông Nhĩ lão nhân đã lên tiếng :

- Các ngươi không cần tranh cải nữa, gọi ta là lão Đông cũng tốt thôi.

Phương Lạc quay người và nói :

- Các ngươi cứ nói chuyện với nhau, ta phải đi đây!

Đông Nhĩ lão nhân kinh ngạc kêu lên :

- Làm sao được, bất luận thế nào thì thiếu chủ nhân cũng không thể làm khó lão khiếu!

Lão vừa nói vừa dịch bước cản đường.

Phương Lạc cười nhạt, nói :

- Lão định quản thúc ta chăng?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Điều đó lão khiếu không dám.

Phương Lạc nói :

- Lắc đầu thì mau tránh ra!

Nói đoạn chàng vung tay đẩy Đông Nhĩ lão nhân qua một bên rồi vọt đi nhanh như chớp.

Đông Nhĩ lão nhân ngẫn người nhìn theo bóng Phương Lạc, lòng cảm khái muôn phần, một hồi lâu vẫn không nói được câu nào.

Lam y đồng tử chậm rải bước lại và nói :

- Lão bá bá, không cần tức giận, vị đại ca này của vản bối tính tình nóng nảy, đối với vản bối cũng vậy thôi. Lão bá không nên tức giận mới được.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi ở đây chờ ta, ta đi ngó chừng hắn mới được.

Lam y đồng tử nói :

- Đại bá phu rất yêu thương hắn.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Ta biết, hài tử ngươi cứ yên tâm vận công đi! Việc này lão khiếu tự biết cách đối phó.

Lam y đồng tử khẻ thở ra, tuy trong lòng chàng muốn nói mấy câu an ủi nhưng không biết phải khai khẩu thế nào. Chàng nhìn theo bóng Đông Nhĩ lão nhân từ từ ra khỏi khách điếm rồi mất hút tung tích.

Phải nói rằng cước trình của Phương Lạc khá nhanh, phần vì tức , khi nên vừa ra khỏi khách điếm là chàng chạy như bay vào khu náo thị.

Đông Nhĩ lão nhân phần vì bệnh tình chưa hoàn toàn bình phục, phần vì không dám thi triển khinh công thượng thừa giữa thanh thiên bạch nhật nên bị Phương Lạc bõ lại khá xa phía sau. Thậm chí lão cũng không biết Phương Lạc đi về hướng nào.

Sau một hồi tìm kiếm thì lão phát hiện có một đám đông đang quay quần xem náo nhiệt cạnh bờ sông Mân Giang.

Đông Nhĩ lão nhân dò hỏi thì biết hai thiếu niên một bạch y, một mặc hoàng y vì ganh nhau trong việc cho tiền bọn Sơn Đông mải nghệ mà dẫn đến động thủ với nhau.

Lão vội vàng chen vào trong thì quả nhiên thấy Phương Lạc mình mẩy đầy bụi đất, mặt mũi sưng vù, rõ ràng là trúng đòn khá nặng. Ngoài ra còn có một hoàng y thiếu niên mặt bừng bừng nộ khí, đứng sau hắn là hai đại hán to khoẽ, diện mạo hung hãn.

Hoàng y thiếu niên nhìn Phương Lạc rồi cười nhạt, nói :

- Ngươi rất quật cường, nhưng ta không tin ngươi là la hán mình đồng da sắt!

Phương Lạc cũng lạnh lùng nhìn đối phương, khí phách chàng hề kém cạnh, nhưng vì có lẻ trúng đòn khá nặng nên trên sắc diện thoáng lộ vẻ đau đớn.

Hoàng y thiếu niên ngữa mặt cười ha ha một trận rồi nói :

- Ngươi sợ rồi chăng?

Phương Lạc nói :

- Ai sợ các ngươi chứ?

Hoàng y thiếu niên nộ khí quát :

- Khá khen cho tiểu tử cứng đầu, nếu hôm nay không buộc ngươi cầu xin tha mạng thì ta quyết không đến nơi này lần thứ hai.

Đang lúc định xuất thủ điểm vào Ngũ âm tuyệt huyệt của Phương Lạc thì đột nhiên có một giọng lạnh lùng cất lên :

- Ngừng tay!

Hoàng y thiếu niên quét mục quang nhìn qua thì thấy một lão nhân mặc thanh bào, râu dài tới ngực đứng cách hắn chừng ngoài ba thước.

Phương Lạc cũng nhận ra người này là Đông Nhĩ lão nhân nên vội kêu lên :

- Lão Đông, lão mau đi nói cho phụ thân ta biết, bọn này võ công cao cường, lão không phải là địch thủ của chúng đâu.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói :

- Lão khiếu đã đến đây thì dù phải liều mạng già cũng phải cứu thiếu gia trở về.

Hoàng y thiếu niên cười nhạt, nói :

- Lão đã già như vậy thì có chết cũng không gọi là yểu mệnh!

Lời vừa dứt thì đột nhiên hắn xuất một chưởng đánh thẳng vào giữa ngực Đông Nhĩ lão nhân.

Những người hiếu kỳ xem náo nhiệt đều bất giác lo lắng thay cho lão nhân , ai cũng nghỉ một chưởng của thiếu niên kia tất phải đánh gảy vai chiếc xương sườn của lão nhân.

Thế nhưng Đông Nhĩ lão nhân không tránh né mà có ý như lảnh chịu chưởng lực của hoàng y thiếu niên.

Chợt nghe "hự" một tiếng, tiếp theo là mấy tiếng cảm thán của những người xung quanh, vừa tỏ ý thương hại Đông Nhĩ lão nhân vừa tán dương hành động hào tráng xả mệnh cứu chủ của lão.

Phương Lạc cũng không dám nhìn nên nhắm nghiền song mục. Nhưng bỗng nhiên chàng nghe giọng của Đông Nhĩ lão nhân nói bên tai :

- Nhị vị còn chưa chịu buông tay sao?

Phương Lạc cảm thấy nhẹ người, chàng mở mắt ra nhìn thì thấy Đông Nhĩ lão nhân vẫn đứng nguyên tại chỗ , còn hoàng y thiếu niên thì ôm ngực quỵ dưới đất, dường như bị nội thương khá nặng. Hai đại hán đứng ngẫn người như trời trồng, tựa như chúng gặp ma giữa ban ngày vậy.

Đông Nhĩ lão nhân đưa tay ra hiệu cho Phương Lạc và nói :

- Thiếu gia, chúng ta trở về thôi!

Phương Lạc nhìn hai đại hán và hoàng y thiếu niên bằng ánh mắt đầy kinh ngạc không kém đối

phương, nhưng chàng vẫn đứng yên bất động.

Đông Nhĩ lão nhân vội sải bước đến ôm lấy Phương Lạc, xuyên qua đám đông để trở về khách điếm.

Lão rửa những vết máu trên mặt cho chàng rồi đặt chàng lên giường và nói :

- Lão khiếu đến chậm một bước khiến thiếu gia phải thọ thương.

Phương Tuyết Nghi nghe tin cũng vội chạy vào, khi mục kích cảnh Phương Lạc thọ thương thì bất giác ứa lệ và nói :

- Đại ca, người nào đánh đại ca thọ thương thế nầy?

- Ta cũng không biết bọn ngươi đó.

Chàng dịch mục quang nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân và nói tiếp :

- Lão đừng sợ, chuyện này không can hệ đến lão, khi gia phụ về hỏi thì một mình ta nhận là được.

Đông Nhĩ lão nhân khẻ vỗ lên ngươi Phương Lạc và nói :

- Thiếu gia yên tâm ngủ đi, lệnh tôn trở về có trách lão khiếu vài câu thì cũng là chuyện bình thường thôi.

Lúc nầy Phương Lạc tỏ ra rất biết nghe lời, chàng nhắm mắt rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Phong Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Lão bá bá, xưa nay được bá phụ nương chiều nên tính khí của Lạc ca ca rất thất thường, nếu có chổ nào đắc tội thì xin lão bá chớ chấp nhất nhé.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Tuy lệnh huynh nói những lời khó nghe nhưng trong lòng rất thiện lương.

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp :

- Ta như thế nào, có lẻ ngươi đã biết khá nhiều rồi, sau chuyện này có thể ta không lưu lại đây nữa, hài tử, nếu ta không thể ở đây lâu thì ngươi có muốn đi với ta không?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Chúng ta đi đến đâu?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Chân trời góc bể, đến nói càng bí mật càng tốt.

Phương Tuyết Nghi lại do dự rồi mới nói :

- Bá mẫu rất tốt với vản bối, người coi vản bối như hài tử thân sinh, nếu lén đi chơi với lão thì nhất định bá mẫu sẽ rất đau lòng.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Lão phu cũng không muốn như vậy, nhưng tình thế trói buộc nên chẳng còn cách nào khác.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu không còn cách nào khác thì tự nhiên vản bối sẽ theo lão tiền bối thôi.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Bá mẫu nhận ký thác từ mẫu thân lánh thế của vản bối nên đối đải với vản bối rất tốt, nếu vản bối đi mà không nói thì đương nhiên bà ta sẽ vô cùng bi thương. Quả thực vản bối không muốn bà ta phải chịu đựng như thế, nếu như chúng ta có thể không đi thì chẳng có gì tốt bằng.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói :

- Ngươi có hiếu tâm tri ân tất phải báo , như vậy là lão khiếu yên tâm rồi. Thôi, ngươi đi nghĩ đi, để lão khiếu canh chừng hắn cho.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hôm nay lão bá vất vả nhiều rồi, nên đi nghĩ một chút thì hơn. Vản bối canh chừng ở đây cũng được.

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên, Phương Thiên Thành đẩy của bước thẳng vào phòng. Dung diện của lão vốn đang vui vẻ , nhưng vừa bước vào phòng thì thần sắc chợt lạnh lùng. Lão nhìn Phương Lạc một lúc rồi hỏi :

- Xảy ra chuyện gì thế nầy?

Đông Nhĩ lão nhân khẻ nói :

- Thiếu gia ấu đả với người ta và bị thọ thương.

Phương Thiên Thành là nhân vật lịch duyệt giang hồ tuy trong lòng lo lắng và xót xa nhưng vẫn

giử được vẻ trầm tỉnh, lão hỏi tiếp :

- Thương thế nặng lắm không?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Thương thế tuy không nhẹ nhưng cũng không đến nỗi nào.

Phương Thiên Thành bước lại gần giường xem qua thương thế của ái tử rồi khẻ nói với Đông Nhĩ lão nhân :

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi!

Phương Tuyết Nghi nhìn ra thì thấy Phương phu nhân và hai đại hán mặc kinh trang đã đứng nơi cửa phòng.

Đại hán bên trái chừng ngoài ngũ tuần, thân mặc kinh trang màu xám đậm, tướng mạo phong trần. Mày rậm mắt tròn, thần thái rất uy mãnh.

Đại hán bên phải khoảng trên tam tuần, mặt trắng không râu, xem ra có phần thanh tú như một văn sĩ.

Phương phu nhân nhìn ái tử với vẻ mặt thương cảm , bà muốn nói nhưng lại thôi .

Phương Thiên Thành bước ra cửa và nói với đại hán mặc lam y :

- Đại ca , Phương nhi thọ thương một chút , hiện đang ngủ rất say , chúng ta ra bên ngoài nói chuyện nhé !

Lam y đại hán chậm rải nói :

- Thương thế có nặng không ?

Phương Thiên thành mĩm cười , nói :

- Theo tiểu đệ quan sát thì thấy , thương thế không nhẹ nhưng hơi thở rất điều hoà .

Trung niên bạch diện khẻ nói :

- Xem ra công lực của Lạc điệt đã tiến bộ khá nhiều rồi .

Phương Thiên Thành nói :

- Theo công lực của Lạc nhi mà luận, thọ trọng thương thế nầy thì quyết không thể ngủ yên như

vậy. Xem ra tất phải có người trợ giúp.

Thì ra trong lúc cắp Phương Lạc trở về, Đông Nhĩ lão nhân đã ngầm truyền cho chàng một chút chân khí. Bản thân Phương Lạc chưa đũ trình độ để nhận biết, còn Phương Thiên Thành chỉ mới quan sát chứ chưa bắt mạch nên không nhận ra việc này.

Lão chỉ quan sát tình hình mà phán đoán là có người giúp Phương Lạc thôi.

Lam y đại hán nói :

- Phải chăng có ai đó có ý gây tổn thương cho Lạc điệt?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Theo đệ suy đoán thì không đến nỗi như vậy, nhưng nội tình như thế nào thì vẫn chưa hiểu được.

Nói đoạn lão đưa mọi người ra ngoài đại sãnh ngồi, Phương phu nhân cố nén bi thương, bà tận tay mang ra ba tách trà hương.

Phương Thiên Thành uống một ngụm trà rồi nói :

- Nghi nhi , tại sao huynh đệ của ngươi bị người ta đả thương vậy?

Phương Tuyết Nghi cung kính đáp :

- Lạc huynh muốn ra ngoài du ngoạn, Đông lão bá khuyên ngăn không được nên Lạc huynh tự chạy ra ngoài một mình.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp :

- Sau đó thì sao?

Đông Nhĩ lão nhân tiếp lời :

- Lão khiếu khuyên thiếu gia không được nên đành ra ngoài tìm, khi tìm đến nơi thì thấy thiếu gia đã thọ trọng thương rồi.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp :

- Lão đã cứu hắn về?

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Lão khiếu đã ôm thiếu gia trở về.

- Bọn người nào đã thương hắn?

- Lão khiếu không biết bọn họ là ai.

- Bọn chúng mặc y phục thế nào?

- Một thiếu niên mặc hoàng y, và hai đại hán mặt rỗ , mặc hắc y.

Đông Nhĩ lão nhân nhớ lại một lúc rồi thuật lại những điều lão đã mục kiến.

Lam y đại hán nghe đoạn liền nói :

- Lão ôm Phương Lạc đi mà bọn hoàng y thiếu niên cũng để cho lão đi sao ?

Đông Nhĩ lão nhân lại trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lão khiếu thấy thiếu gia thương thế rất nặng, trong lòng vô cùng khẩn trương nên vội vàng xông bừa vào ôm chạy. Tuy hai hắc y đại hán có ngăn cản nhưng lão khiếu liều mạng xông đi, khiến bọn chúng phải nhường đường.

Lam y đại hán mĩm cười, nói :

- Đông lão trượng vất vả quá!

Phương Thiên Thành đưa tay, nói :

- Lão có thể đi nghĩ rồi đấy.

Đông Nhĩ lão nhân cúi ngươi hành lễ rồi lui bước ra ngoài.

Lam y đại hán nhìn theo bóng Đông Nhĩ lão nhân dần khuất rồi mới chậm rải hỏi:

- Nhị đệ, Đông lão trượng đây là nhân vật thế nào vậy?

Phương Thiên Thành nói :

- Là người mà tiểu đệ cứu được giữa đường thôi.

Lam y đại hán hỏi tiếp :

- Ngươi biết danh tính của lão ta không?

Phương Thiên Thành nói :

- Lão tự xưng là Đông Nhĩ lão nhân.

Lam y đại hán trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sợ rằng đó không phải là danh tính thật của lão ta.

Bạch diện trung niên tiếp lời :

- Phương hiền điệt bị đánh trọng thương, lẻ nào chúng ta bõ qua chuyện này?

Lam y đại hán nói :

- Tất nhiên là không thể bõ qua, tiểu huynh lập tức đi bái kiến Trình Tử Vọng để hỏi về lai lịch của hoàng y thiếu niên kia.

Phương Thiên Thành khẻ thở dài rồi nói :

- Đệ thấy nên bõ qua thôi!

Lam y đại hán nói :

- Lạc nhi thọ thương nặng như thế, nếu chúng ta bõ qua thì ngày sau truyền ra giang hồ, há chẳng phải thiên hạ sẽ cười nhạo chúng ta sao?

Phương Thiên Thành nói :

- Lạc nhi chừng ấy tuổi thì tất nhiên không thể kết thù hằn với người khác, đệ rất ít khi đưa hắn hành tẩu trên giang hồ nên tuyệt đối không có ai nhận biết hắn. Lần nầy hắn bị đả thương là chuyện ngẫu nhiên phát sinh mà thôi. Vã lại, sau khi nghe kỹ tình hình thì trước mắt vẫn chưa biết...

Lão ngừng lại một lát rồi chậm rải nói tiếp :

- Thương thế của Lạc nhi cũng không trầm trọng lắm, tiểu đệ nghĩ nếu truy cứu chuyện này thì không biết kết quả sẽ như thế nào? Hiện tại chúng ta lại có nhiều chuyện quan trọng, không nên vì tiểu sự mà làm hỏng đại sự của chúng ta.

Lam y đại hán trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tính thời gian lộ trình thì chúng ta vẫn có thể lưu lại Gia Định ba ngày nữa, trong ba ngày đó, bất luận là chuyện gì cũng phải giải quyết cho xong.

Thực ra không phải Phương Thiên Thành không có ý báo thù cho ái tử, nhưng vì tình thế phải, làm ra vẻ hình thức như vậy, bây giờ nghe lam y đại hán hạ quyết tâm thì lão cũng thuận tình, tiếp lời :

- Đại ca, tam đệ đã quyết tâm điều tra rõ sự tình thì chúng ta đành phải lưu lại đây vài ngày thôi.

Chợt nghe bạch diện trung niên nói :

- Tiểu đệ có một cảm giác rất kỳ quái, không biết nhị ca nghĩ thế nào?

Phương Thiên Thành lời :

-Chuyện gì ?

Bạch diện trung niên nói :

- Tiểu đệ cảm thấy hình như Đông Nhĩ lão nhân còn điều gì chưa nói ra hết.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Tiểu huynh cũng có cảm giác này, nhưng lão ta đã không muốn nói ra thì tiểu huynh cũng không muốn truy vấn lão.

Lam y đại hán nói :

- Không cần phải truy vấn lão ta, tiểu huynh và Trình Tử Vọng giao tình đã lâu, lão ta từng nói với tiểu huynh rằng, bất luận chuyện gì xảy ra trên địa diện Gia Định thì cứ việc tìm lão ta mà hỏi .

Ngừng một lát, lam y đại hán nói tiếp :

- Hiện tại muốn điều tra chuyện này cũng rất dễ, chỉ cần tìm đến hiện trường hỏi vài người là biết ngay. Nhưng chúng ta muốn điều tra rõ lai lịch của hoàng y thiếu niên, sợ rằng người thường khó có thể trả lời được.

Bạch diện trung niên nói :

- Đại ca nói cũng phải.

Lam y đại hán nói tiếp :

- Dù sao thì tiểu huynh cũng phải ghé thăm Trình Tử Vọng lão ta lại rất thông thuộc địa diện Gia Định, sự việc này cho tiểu huynh đi hỏi lão ta rồi hãy tính tiếp.

Phương Thiên Thành nói :

- Đại ca uống vài tách trà, nghỉ ngơi một lát rồi hay đi?

Lam y đại hán nói :

- Tiểu huynh phải đi ngay, việc gì đã quyết làm thì không nên để chậm trể.

Lời vừa dứt thì người cũng đã ở ngoài xa mấy trượng rồi.

Phương Thiên Thành dịch mục quang nhìn qua bạch diện trung niên và nói :

- Tuấn đệ, theo tiểu huynh quan sát thì đại ca bên ngoài tuy bình tỉnh, nhưng thực ra trong lòng rất lo lắng khẩn trương. Tiểu huynh không muốn vì chuyên nhỏ của Lạc nhi mà khiến cho đại ca thêm phiền phức.

Bạch diện trung niên trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu đệ rất hiểu tâm ý của nhị ca, nhưng chuyện gì ra chuyện đó, không thể nói rằng chúng ta có chuyện quan trọng mà giả vờ không nghe không thấy chuyện Lạc điệt bị đả thương.

Phương Thiên Thành cau mày suy nghĩ hồi lâu rồi mới chậm rải nói :

- Chuyện này quá quan trọng, tiểu huynh không muốn phát sinh thêm tiểu tiết khiến đại ca thêm lo nghĩ.

Lúc nầy Phương phu nhân đã lặng lẻ trở về phong trông nom ái tử, trong đại sãnh chỉ còn Phương Thiên Thành và bạch diện trung niên.

Bạch diện trung niên đảo mắt nhìn quanh rồi khẻ nói :

- Nhị ca, tiểu đệ có mấy lời lo xa, nói ra mong nhị ca chớ đa nghi nhé.

Phương Thiên Thành nói :

- Chúng ta đã kết nghĩa kim lan, tình đồng sinh tử, sao Tuấn đệ nói những lời như vậy?

Bạch diện trung niên nói :

- Lần này sự tình thay đổi quả thật là ngoài tiên liệu của chúng ta, nhưng đệ đã quyết định thì không thể vì sợ mà bõ cuộc giữa chừng. Danh tính Trung Châu Tam Hiệp không thể vì chuyện này mà hoen ố, đệ thấy ý của đại ca là : Thà danh tồn mà thân bất tại.

Ngừng một lát bạch diện trung niên hạ thấp giọng nói tiếp :

- Đệ và đại ca đều chưa thành thân lập thất, tương lai sau khi chúng ta trăm tuổi rồi thì duy chỉ có Lạc nhi đến trước mộ chúng ta lo hương khói nhan đèn thôi. Do vậy, đệ thấy không cần thiết để cho nhị tẩu và Lạc nhi phải mạo hiểm.

Phương Thiên Thành gượng cười, nói :

- Tiểu huynh đã rõ ý của tam đệ, nhưng nếu huynh đệ chúng ta chết đi thì đối phương quyết không tha cho Lạc nhi và tẩu tẩu của ngươi.

Bạch diện trung niên nói :

- Vì vậy chúng ta cần phải có an bày trước khi trường phong ba bảo vũ xảy ra.

- Thiên hạ rộng lớn thế nầy thì nơi nào lại chẳng có thể ẩn thân lập mệnh, nhị ca cũng có thể nghĩ ra một nơi bí mật để an bày cho tẩu tẩu và Lac nhi .

Phương Thiên Thành nói :

- Tẩu tẩu của ngươi đã thường cùng ta hành tẩu trên giang hồ nên rất nhiều người biết, trong lúc nhất thời ta thấy chuyện này không dễ an bày.

Bạch y trung niên nói :

- Nếu nhị ca nghĩ không ra thật thì tiểu đệ có một nơi...

- Nơi nào?

- Tiểu đệ có một vị thúc phụ làm nghề y , mải tận Giang Nam, lão không phải là người trong giang hồ nên có thể đưa tẩu tẩu và Lạc nhi đến đó.

- Việc này không ổn.

- Tại sao?

- Nếu chúng ta ngộ đại biến thì tất nhiên đối phương cũng có tâm trảm thảo trừ căn (nhổ cỏ tận gốc), Lạc nhi và tẩu tẩu của ngươi rất khó thoát khỏi tai mắt của đối phương. Lệnh thúc không phải là người trong võ lâm, thì làm sao có thể đối phó với quỷ kế của những nhân vật trên giang hồ? Một khi bị đối phương điều tra ra thì sợ rằng việc sẽ liên luỵ đến lệnh thúc thôi.

Bạch diện trung niên suy nghĩ một lát rồi nói :

- Nhị ca nói cũng phải.

Hai ngươi trầm lặng nhìn nhau mà không ai nói thêm gì.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên bên ngoài đại sãnh có tiếng chân truyền vào.

Hai người vừa ngẫng đầu nhìn ra thì thấy lam y đại hán đã đến trước cửa, lão nói :

- Nhị vị hiền điệt, tiểu huynh giới thiệu với nhị vị một vị bằng hữu...

Lão quay lại nhìn thanh y nhân phía sau và nói tiếp :

- Vị này là Trình Tử Vọng một nhân vật đứng đầu cả hai đường thuỷ bộ ở địa diện Gia Định này.

Phương Thiên Thành và bạch y trung niên với cung thủ hành lễ và nói :

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!

Trình Tử Vọng nói :

- Không dám, không dám, nhị vị đây là Phương đại hiệp và Thạch đại hiệp.

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ là Phương Thiên Thành.

Bạch diện trung niên tiếp lời :

- Tại hạ là Thạch Tuấn.

Trình Tử Vọng nói :

- Ngưỡng mộ nhị vị đã lâu! Hôm nay mới có vinh hạnh hội diện.

Lão nhìn qua lam y đại hán rồi nói tiếp :

- Tại hạ và Trịnh đại hiệp từng gặp nhau mấy lần.

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cùng nói :

- Bọn tại hạ thường nghe đại ca nhắc đến Trình huynh nên biết Trình huynh rất có uy danh ở địa diện Gia Định này.

Trình Tử Vọng cười ha hả rồi nói :

- Một chút hư danh thôi, trước mắt ba vị mà nói đến uy danh thì quả thật tại hạ vô cùng hổ thẹn.

Lão hơi ngừng một lát rồi tiếp :

- Vừa rồi tại hạ được Trịnh đại hiệp cho biết sự tình là ái tử của Phương đại hiệp bị đánh trọng

thương ngay ở đất Gia Định này nên tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn.

Thạch Tuấn nói :

- Chuyện này có lẻ phải nhờ đến Trình huynh rồi.

Trình Tử Vọng nói :

- Tại hạ đã phải nhân thủ đi điều tra nội tình, tin rằng trước khi trời tối sẽ có tin tức cho ba vị.

Phương Thiên Thành nói :

- Ý của tại hạ là chỉ muốn điều tra rõ nội tình mà thôi, có thể lỗi thuộc về nhi tử của tại hạ.

Trình Tử Vọng nói :

- Bất luận thế nào đi nữa thì lệnh công tử cũng đã thọ thương, dù viện lý do thế nào thì đối phương cũng không thể xuất thủ đánh người, huống hồ là đánh một vị đồng tử.

Phương Thiên Thành nói :

- Không thể nói vậy, song phương xuất thủ đánh nhau thì tất nhiên là khó lưu tình.

Trình Tử Vọng khẻ thở ra một hồi rồi nói :

- Phong độ của Phương đại hiệp thật khiến Trình mổ khâm phục.

Ngay lúc nầy đột nhiên có một giọng oang oang từ ngoài truyền vào :

- Khoái Thoái Trương Tam cầu kiến chủ nhân.

Trình Tử Vọng lớn tiếng nói :

- Vào đi!

Lão nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp rồi tiếp :

- Trương Tam là thuộc hạ rất có năng lực của tại hạ, tại hạ phái hắn đi điều tra chuyện này, có lẻ là hắn đã có tin tức hồi báo.

Lời chưa dứt thì đã thấy một đại hán cao to , mặc kinh trang bước vào, cước bộ cực kỳ nhanh.

Hắn hành lễ với Trình Tử Vọng và nói :

- Tham kiến trang chủ.

Trình Tử Vọng nói :

- Ba vị này là đỉnh đỉnh đại danh trong Trung Châu Tam Hiệp, hôm nay ngươi có vinh hạnh lắm mới được tương kiến đấy.

Trương Tam cúi người thi lễ và nói :

- Tiểu nhân được nghe đại danh ba vị đại hiệp đã lâu, hôm nay được diện kiến thật là tam sinh hữu hạnh.

Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và lam y đại hán cùng khẻ nghiêng người hoàn lễ.

Trình Tử Vọng hắng giọng rồi hỏi :

- Trương Tam, ngươi dò hỏi sự việc như thế nào?

Khoái Thoái Trương Tam nói :

- Bọn chúng là người trên chiếc thuyền hoa neo ở bến nước trên sông Mân Giang.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói :

- Được, ngươi đưa thiếp đến cho bọn chúng, lão phu muốn xem bọn chúng là những nhân vật như thế nào.

Phương Thiên Thành vội nói :

- Chuyện này đâu dám phiền Trình huynh?

Trình Tử Vọng nói :

- Địa diện Gia Định hơn trăm dặm vuông nhưng bất luận là người nào, một khi nhắc đến Trịnh mổ thì đều phải cúi chào. Bọn này đã không xem Trình mỗ ra gì, khách đi không bái khách ngồi nên tại hạ đành phải đi hỏi thăm bọn chúng vậy!

Phương Thiên Thành hỏi :

- Trình huynh đi một mình sao?

Trình Tử Vọng nói :

- Tại hạ sẽ đưa hai trợ thủ cùng đi.

Thạch Tuấn lên tiếng :

- Tại hạ muốn bồi tiếp Trình huynh cùng đi, được chứ?

Trinh Tử Vọng cười ha hả rồi nói :

- Thạch huynh đệ muốn đi thì không còn gì tốt hơn.

Phương Thiên Thành nhìn qua lam y đại hán và nói :

- Đại ca, tiểu đệ có nên đi một chuyến không ?

Lam y đại hán gật đầu, nói :

- Ngươi đi một chuyến cũng tốt, tiểu huynh lưu lại trong khách điếm chờ tin tức của các ngươi.

Trình Tử Vọng, Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn theo sự dẫn đường của Khoái Thoái Trương Tam mà đi ra bến nước Mân Giang.

Khi đến nơi thì đêm đã sang canh hai nhưng không khí quanh bến nước vẫn náo nhiệt.

Trương Tam chỉ tay về phía chiếc thuyền hoa neo ở giữa sông và nói :

- Là chiếc thuyền hoa đó.

Trình Tử Vọng khẻ nói :

- Ngươi bảo bọn nhà đò đưa tới đây một chiếc khoái thuyền! (thuyền nhỏ nhẹ lướt đi nhanh)

Trương Tam nói :

- Đã chuẩn bị sẳn sàng rồi ạ.

Thạch Tuấn nhìn xuống mé sông thì thấy quả nhiên có một chiếc thuyền nhỏ đang chờ sẳn.

Trình Tử Vọng đưa Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn xuống thuyền rồi quay lại dặn Trương Tam :

- Ngươi gọi các huynh đệ chuẩn bị mấy chiếc thuyền lớn, nếu thuyền hoa kia bõ chạy thì lập tức ngăn chận lại!

Nói đoạn lão phát tay ra hiệu, chiếc thuyền nhỏ từ từ rồi bờ và tiến về chiếc thuyền hoa neo giữa dòng.

Chương 2: Gia Định Phong Vân

Gia Định phong vân

Khoảng cách không đầy mười trượng nên chớp mắt chiếc thuyền nhỏ đã tiếp cận chiếc thuyền hoa.

Trình Tử Vọng đứng trước mũi thuyền và cao giọng nói :

- Xin hỏi vị nào là quản sự trên thuyền?

Trên thuyền hoa đóng chặt cửa khoang, bên ngoài buông rèm dây, tuy bên trong có ánh đèn nhưng từ ngoài nhìn vào không thấy được gì.

Sau khi Trình Tử Vọng gọi một lần nữa thì khoang thuyền chợt mở, nhờ ánh đèn hắt ra nên thấy một đại hán mặt rỗ , mặc hắc y bước ra và hỏi :

- Là những ai dưới đó?

Trình Tử Vọng nói :

- Gia Định - Trình Tử Vọng, các hạ từng nghe bao giờ chưa?

Hắc y đại hán nói :

- Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới có cơ hội hạnh ngộ, nhưng chẳng hay các hạ đến có điều chi chỉ giáo?

Trình Tử Vọng cười nhạt, nói :

- Các hạ có phải là chủ nhân của chiếc thuyền hoa này không?

Hác y đại hán nói :

- Không dám, tại hạ là Vương Hợp, chẳng qua là kẻ tùy tùng thôi.

Trình Tử Vọng nén giận, nói tiếp :

- Các hạ đã không thể tác chủ thì xin thông báo một tiếng là có Trình mổ cầu kiến.

Vương Hợp chau mày nói :

- Tệ chủ nhân không được khoẽ nên không tiện tiếp khách, vã lại sáng hôm sau thì bọn tại hạ sẽ rời nơi này, tại hạ xin thay chủ nhân đa tạ Trình trang chủ đã có ý thăm viếng.

Trình Tử Vọng nộ khí quát lớn :

- Tại hạ da đến thi quyết không thể trở về như thế nay, xin báo với quý chủ nhân một tiếng.

Vương Hợp nói :

- Đã vậy thì tại hạ sẽ thông báo ngay.

Nói đoạn hắn quay người chui vào khoang, một lát sau Vương Hợp quay trở ra, nói :

- Tệ chủ nhân xin mời Trình trang chủ.

Trình Tử Vọng đề khí một hồi và tung người lên chiếc thuyền hoa, Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cũng nối bước theo sau.

Vương Hợp đứng chận ngay cửa khoang, hắn nhìn Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn một lúc rồi hỏi :

- Hai vị này là ai?

Trình Tử Vọng chậm rải nói :

- Hai vị này đều là bằng hữu của Trình mổ.

Từ trong khoang thuyền có giọng lạnh lùng truyền ra :

- Vương Hợp, mời khách vào!

Vương Hợp lập tức tuân mệnh đưa bọn Trình Tử Vọng vào khoang thuyền. Thì ra bên trong bày biện rất hoa mỹ, bốn bên đều treo gấm tía, giữa khoang có một chiếc bàn gỗ rất trang trọng, trên bàn gỗ là một ngọn đuốc sáng rực. Một hoàng y thiếu niên ngồi ở chủ vị bên cạnh hắn là một hắc y nhân mặt nhợt nhạt, niên kỷ trên tứ tuần. Ngoài ra còn có một đại hán mặt rỗ giống như Vương Hợp đứng sau hoàng y thiếu niên.

Song phương nhìn nhau một lúc nhưng chưa bên nào lên tiếng, riêng Phương Thiên Thành khi lướt nhìn qua hắc y nhân thì bất giác chau mày.

Một không khí yên lặng, khẩn trương đến đáng sợ bao trùm toàn bộ khoang thuyền.

Hồi lâu sau, hoàng y thiếu niên cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Trình trang chủ đang đêm đến thăm chắc là có điều chi chỉ giáo?

Trình Tử Vọng hắng giọng rồi nói :

- Các hạ tiếp khách quá hẹp lượng đấy, ngay cả việc ngồi cũng không muốn mời sao?

Hoàng y thiếu niên thản nhiên nói :

- Được, các vị cứ tự nhiên ngồi!

Trình Tử Vọng ngồi xuống trước, Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cũng lần lượt ngồi hai bên.

Ba người vừa ngồi ngay ngắn thì hoàng y thiếu niên lạnh lùng tiếp lời :

- Bây giờ thì có thể nói rồi đấy.

Trình Tử Vọng chợt biến sắc, lão nói :

- Tại địa diện Gia Định này chưa có ai dám vô lễ với lão phu như thế.

Hoàng y thiếu niên nói :

- Trình trang chủ đang đêm thăm viếng chỉ để nói câu này thôi sao?

Trình Tử Vọng nói :

- Đang đêm mà lão phu đến đây thì tất phải có nguyên nhân.

Bỗng nhiên lão đổi giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Hôm nay các hạ đả thương một đồng tử, phải không?

- Không sai, thế thì sao nào?

- Các hạ có biết vị đồng tử đó là ai không?

- Tại hạ không biết và cũng không cần biết.

- Tạm thời lão phu không nói đến thân phận của vị đồng tử đó, nhưng các hạ đã là người trưởng thành, bất luận thế nào thì cũng không thể xuất thủ đánh một đồng tử như vậy.

- Trình trang chủ và đồng tử đó có quan hệ gì? Lão nhân ôm hắn chạy đi là ai?

Trình Tử Vọng chậm rải nói :

- Lão phu đến đây không phải để trả lời các hạ.

Hoàng y thiếu niên cười nhạt, nói :

- Thế Trình trang chủ đến vấn tội chăng?

Trình Tử Vọng nói :

- Các hạ mới chừng đó tuổi mà nói năng vô lễ như vậy, xem ra nhất định là có thế lực rất lớn? Lão phu mong rằng các hạ có thể nói ra lại lịch sư môn để tranh gây ra thảm cuộc.

Hoàng y thiếu niên chợt phá lên cười ha hả một trận, thanh âm át cả giọng nói của Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng vốn là nhân vật già mưu thâm toán, lão thấy thiếu niên cương ngạo như vậy thì chợt nghi ngờ nên thầm nhủ :

- Thiếu niên này cương ngạo như thế là tất có thế lực phía sau, xem ra việc này ta không thể hành xử lỗ mảng được.

Nghĩ đoạn lão cố nén tức khí và chậm rải hỏi :

- Các hạ cười cái gì?

Hoàng y thiếu niên lạnh lùng nói :

- Trình trang chủ, tại hạ chẳng qua là khách qua đường chứ đâu phải người đến gây sự tại đất Gia Định.

Ngừng một lát hắn nói tiếp :

- Nếu các hạ tự cho mình là nhân vật đứng đầu ở Gia Định thì nên đứng giữa để điều giải, lấy thái độ công chính mà nói chuyện.

Trình Tử Vọng hắng giọng rồi nói :

- Các hạ nói cũng có lý, nhưng nếu nghĩ kỹ thì sợ rằng có vài điểm mà các hạ chưa thông đấy.

Hoàng y thiếu niên nói :

- Nếu tại hạ bị đả thương tại địa diện Gia Định thì Trình Tử Vọng hành xử thế nào?

Trình Tử Vọng nghiêm giọng nói :

- Sự thực là các hạ đã đả thương người khác, mà đó là một đồng tử!

Hoàng y thiếu niên trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trình trang chủ đã xuất diện lo việc người khác như vậy, xem ra tất phải có lý do?

Chợt nghe Phương Thiên Thành lên tiếng :

- Trình huynh. Điều quan trọng là chúng ta nên hỏi rõ sự tình trước đã.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói :

- Không sai!

Lão nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói tiếp :

- Các hạ không phủ nhận việc đả thương người khác thì cũng có chút khí khái của nam tử hán đấy, nhưng chẳng hay các hạ có thể cho lão phu biết qua sự tình không?

Hoàng y thiếu niên liếc nhìn qua Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi nói :

- Hai vị nay là ai?

Trình Tử Vọng nói :

- Là bằng hữu của Trình mổ.

Hoàng y thiếu niên cười nhạt, nói :

- Trình trang chủ bảo tại hạ đả thương người thì tại hạ cũng thừa nhận rồi, nếu Trình trang chủ xuất diện lo việc này cho người khác thì xin cho biết ý kiến. Nhược bằng không có việc gì khác thì tại hạ cần phải nghỉ ngơi, xin mời Trình trang chủ và quý hữu ra về.

Một câu đuổi khách chẳng có chút khách khí, đừng nói là Trình Tử Vọng ngày cả Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cũng bất giác nỗi khí xung thiên.

Trình Tử Vọng nộ khí đáp :

- Nếu các hạ muốn làm chuyện xằng bậy trên địa diện Gia Định thì Trịnh mổ là người đầu tiên không dung tha các hạ!

Hoàng y thiếu niên cũng bật đứng lên, hắn định xông về phía Trình Tử Vọng nhưng Hắc y nhân ngồi bên cạnh đã kịp xuất thủ ngăn lại và nói :

- Công tử chớ nóng giận, xin mời ngồi.

Nói đoạn hắn chậm rải đứng lên và bước tới trước. Người này mặt không chút huyết sắc, thái độ thâm trầm khó hiểu, nếu như không muốn nói là đáng sợ.

Hắc y nhân chậm rải nói :

- Các hạ không dung công tử của tại hạ thì định đối phó như thế nào?

Trình Tử Vọng nhiều năm bôn tẩu giang hồ nên kinh nghiệm phong phú, vừa thấy hắc y nhân thì lão đã biết võ công của người này thuộc loại âm nhu, thâm trầm vạn độc, chỉ cần bị hắn đánh một chưởng, nếu không chết thì tất cũng trọng thương. Do vậy lão rất cẩn thận đề phòng bằng cách ngầm vận chân khí chuẩn bị và lạnh lùng hỏi :

- Các hạ xưng hô như thế nào?

Hắc y nhân cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Dù sao thì Trình trang chủ cũng không thể trở thành bằng hữu của tại hạ, do vậy tại hạ thấy chuyện báo danh tánh cũng chẳng cần thiết.

Hắn ngừng lại một lát rồi chợt đổi giọng nói :

- Rốt cuộc là các hạ lo việc này cho ai?

Trình Tử Vọng thản nhiên nói :

- Với thân phận của Trình mổ trên địa diện Gia Định này, lẻ nào vẫn chưa đũ phân lượng?

Hắc y nhân nói :

- Tại hạ còn nhớ Trình trang chủ vừa nói một câu, nếu tạo ra sự hiểu lầm giữa song phương thì khó tránh gây ra thảm cuộc.

Hắn liếc nhìn qua Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi tiếp lời :

- Tại hạ hy vọng là các vị có thể nói ra thân phận thật của đồng tử kia.

Trình Tử Vọng thầm nghĩ :

- Gã này trông thâm trầm đáng sợ nhưng xem ra chẳng có bao nhiêu kinh nghiệm giang hồ, hai nhân vật đỉnh đỉnh đại danh trong Trung Châu Tam Hiệp đang đứng trước mặt gã mà cũng không nhận ra.

Nghĩ đoạn lão buột miệng phá lên cười một tràng.

Hắc y nhân chợt biến sắc, hắn hỏi :

- Trình trang chủ cười cái gì?

Trình Tử Vọng chậm rải nói :

- Hình như các hạ rất ít khi hành tẩu giang hồ?

Hắc y nhân lạnh lùng nói :

- Xưa nay tại hạ không muốn lai vảng với người khác.

Lời chưa dứt, hắn vung tay đánh vào giữa ngực Trình Tử Vọng một chưởng.

Thủ pháp xuất chưởng cực kỳ nhanh, Trình Tử Vọng định vung hữu thủ lên phản kích nhưng bỗng thấy bóng chưởng lướt ngang qua bên tai lão, thì ra Thạch Tuấn đã tranh tiên cơ xuất thủ tiếp chưởng của Hắc y nhân. Song chưởng vừa tương tiếp thì nghe "ầm" một tiếng .

Thạch Tuấn và Hắc y nhân đều lui ra sau một bước.

Song phương đều không ngờ võ công của đối phương lại cao cường như vậy.

Nhất thời cả hai đều sửng sờ nhìn nhau từ chân tới đầu.

Hắc y nhân khẻ hắng giọng rồi khai khẩu trước :

- Tại hạ không tin các hạ là võ sư trong Trình phủ.

Thạch Tuấn cười nhạt, nói :

- Không tin thì cũng phải tin thôi.

Hắc y nhân nói :

- Các hạ cũng khá ngông cuồng đấy!

Lời vừa dứt thì bất ngờ hắn vung tay tung chân tấn công liền bốn chiêu.

Thạch Tuấn vung song chưởng lên chống đở và hóa giải được bốn chiêu của đối phương nhưng người vẫn đứng nguyên tại chổ.

Lúc nầy hắc y nhân đã biết là gặp phải kình địch nên vẻ ngạo mạn cũng chợt biến mất .

Trình Tử Vọng nhìn tình thế động thủ của hai người thì ngầm kêu xấu hổ trong lòng và nghĩ :

- Nếu không đưa huynh đệ bọn họ đi cùng thì sợ rằng mọi chuyện sẽ hỏng bét! Chỉ bằng bốn chiêu quyền cước thần tốc vừa rồi của Hắc y nhân thì xem ra ta không phải là đối thủ của hắn rồi .

Thạch Tuấn nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói :

- Thảo nào ngươi cương ngạo như vậy, thì ra có cao thủ đở lưng.

Hoàng y thiếu niên cũng không ngờ người do Trình Tử Vọng đưa đến lại có võ công cao cường như thế, nhất thời hắn ngẫn người như pho tượng, chẳng biết phải nói gì.

Phương Thiên Thành quét hai đạo mục quang đầy uy lực nhìn qua hắc y nhân rồi nói :

- Các hạ và Kiếm Môn Ngũ Quỷ xưng hô như thế nào?

Đến lượt Hắc y nhân ngạc nhiên, hắn nhìn Phương Thiên Thành bằng ánh mắt sửng sờ, hồi lâu sau mới chậm rải nói :

- Tại hạ là Ngũ Quỷ Đổng Phương.

Phương Thiên Thành nói :

- Đại sư huynh Bạch Y Điếu Khách - Thành Huyền Thông của các hạ không đến sao?

Dong Phuong nói :

- Trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ có mỗi mình tại hạ đến đây.

Hắn hơi ngừng lại rồi tiếp :

- Nhưng có lẻ bốn vị sư huynh sắp đến đây rồi.

Trình Tử Vọng kinh ngạc thầm nghĩ :

- Ngũ Quỷ cùng đến tất phải có đại sự phát sinh, không biết bọn chúng định đến Gia Định này để giở trò gì?

Phương Thiên Thành nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói :

- Vị trẻ tuổi nay cơ quan hệ gì với Kiếm Môn Ngũ Quỷ?

Tuy Đổng Phương có chút úy kỵ đối với việc Phương Thiên Thành nói ra lai lịch Kiếm Môn Ngũ Quỷ và danh tính của đại sư huynh hắn, nhưng một khi đối phương đã biết danh hiệu thì hắn không thể

không tự giử thân phận vì vậy hắn không trả lời mà hỏi lại :

- Các hạ có thể cho biết quý tính đại danh không?

Phương Thiên Thành thản nhiên nói :

- Tại hạ họ Phương, đồng tử bị đả thương chính là nhi tử của Phương mỗ.

Trình Tử Vọng đã bị ác danh Kiếm Môn Ngũ Quỷ làm cho kinh khiếp nên không dám khai khẩu nữa.

Đổng Phương nhìn qua hoàng y thiếu niên rồi nói :

- Vị công tử này là người họ Tống.

Phương Thiên Thành truy vấn :

- Tống gì?

Đổng Phương nói :

- Các hạ vẫn chưa nói ra đại danh.

Thì ra hắn nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa nghĩ ra thân phận của Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành thản nhiên nói :

- Tại hạ là Phương Thiên Thành!

Đổng Phương buột miệng kêu lên một tiếng và nói :

- Phương Nhị Hiệp trong Trung Châu Tam Hiệp?

Phương Thiên Thành gật đầu, nói :

- Không dám!

Đổng Phương liền cung thủ hành lễ, nói :

- Tại hạ thất kính rồi.

- Thực ra tại hạ không có ý đến vấn tội vì chuyện xú tử bị đả thương, tại hạ chỉ muốn hỏi rõ thị phi khúc mắc, nếu phần sai thuộc về xú tử thì tại hạ sẽ giáo huấn cho hắn một trận.

Hoàng y thiếu niên lên tiếng :

- Chuyện tại hạ và lệnh lang xung đột với nhau, nói ra thì cả hai bên đều có chổ sai.

Thạch Tuấn cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nhìn cách cương ngạo của các hạ đối với bọn tại hạ thì chẳng khó để hình dung cảnh một đồng tử bị các hạ bắt nạt.

Dường như hoàng y thiếu niên bị đại danh Trung Châu Tam Hiệp làm cho kinh sợ nên lập tức thay đổi thái độ.

Tuy nhiên hắn vẫn không thể nhịn được trước những lời mỉa mai của Thạch Tuấn nên vội nói :

- Chuyện tại hạ và lệnh lang của Phương đại hiệp xung đột như thế nào đã có không dưới trăm người mục kiến, nếu các hạ không tin thì cứ đi hỏi những người chứng kiến đó là ắt biết.

Phương Thiên Thành nói :

- Tống công tử có thể cho biết danh hiệu của lệnh tôn không?

Hoàng y thiếu niên nói :

- Gia phụ là Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa, chẳng hay Phương đại hiệp có quen biết không?

Phương Thiên Thành gật đầu, nói :

- Nghe danh đã lâu nhưng chưa có duyên tương ngộ.

Đổng Phương tiếp lời :

- Chẳng phải trong thuyền hoa của Tống hiền điệt có bốn bình Hạnh hoa tửu đó sao?

Hoàng y thiếu niên mĩm cười, nói :

- Vản bối có ý dâng tửu nhưng chẳng hay Phương đại hiệp có muốn thưởng thức không?

Phương Thiên Thành nói :

- Danh tửu thật là đáng quý nhưng thịnh tình càng cao quý hơn, song đáng tiếc Phương mỗ không phải là người thích ẩm tửu, vì vậy đành tâm lảnh thịnh tình của nhị vị thôi.

Hoàng y thiếu niên nói :

- Vản bối lở tay đả thương lệnh lang, quả thật là không có ý gây thương tích, tục ngử có câu : "Kẻ không biết không có tội", thiết nghĩ Phương đại hiệp là người rộng lượng nên cũng dễ dàng bõ qua chuyện này.

Phương Thiên Thành nói :

- Việc này song phương đều có chổ sai nên không thể trách tội một mình Tống công tử .

Lão ngừng lại rồi nhìn qua Đổng Phương, nói tiếp :

- Đổng huynh, Phương mỗ có một chuyện muốn thỉnh giáo, chẳng hay Đổng huynh có sẳn lòng cho biết không?

Đổng Phương nói :

- Xin Phương đại hiệp cứ hỏi, không điều gì tại hạ biết mà không nói.

Phương Thiên Thành hỏi :

- Vừa rồi Đổng huynh nói là Kiếm Môn Ngũ Quỷ muốn tập hội ở Gia Định này phải không?

- Không sai, ngoài Kiếm Môn Ngũ Quỷ ra còn có lệnh tôn của Tống công tử là Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa.

- Chư vị vượt thiên lý đến tập hội ở nơi này, thiết nghĩ tất phải có nguyên nhân?

- Chỉ là một chút tiểu sự, không dám phiền Phương đại hiệp quan tâm lo lắng.

- Võ công của huynh đệ các vị cao cường, vị Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa - Tống bảo chủ kia cũng là nhân vật hữu danh nên đương nhiên là không cần Phương mỗ quan tâm lo lắng, nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Vị Trình huynh này là hảo hữu của tại hạ, xưa nay địa diện Gia Định luôn yên tỉnh vô sự, tại hạ không muốn có sự náo động phiền phức ở Gia Định này.

Đổng Phương trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chỉ có sư huynh của tại hạ biết là tại sao phải tập hội ở đây thôi, còn tại hạ thì quả thực không được biết nội tình.

Phương Thiên Thành cười nhạt, nói :

- Đổng huynh tránh né trả lời thật là tài tình. Nếu đêm nay Phương mỗ nhất định truy cứu việc xú

tử bị đả thương thì Đổng huynh tính thế nào ?

Song mục của Đổng Phương chợt hiện hung quang, hắn nói :

- Chuyện Tống công tử đả thương lệnh lang thì Phương đại hiệp đã biết rồi, tại hạ là người ngoài cuộc nên xin nói một câu công bằng. Lỗi không phải chỉ một mình Tống công tử, huống hồ lệnh lang là người xuất thủ trước, sau đó khi một lão võ sư của quý phủ đến cứu lệnh lang thì đả thương Tống công tử và hai vị tuỳ tùng, nếu tại hạ không đến kịp thời trị thương thế cho thì sợ rằng bọn họ vẫn chưa thể đi lại được.

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ cũng không muốn vì chuyện xú tử mà gây náo nhiệt... Nhưng hy vọng là Đổng huynh có thể nể mặt tại hạ.

Đổng Phương hỏi lại :

- Phương Nhị Hiệp muốn nói điều gì?

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ chỉ mong các vị bõ qua Gia Định, Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống bảo chủ tìm một nơi khác tập hội được chăng?

Đổng Phương nói :

- Việc này trọng đại, tại hạ không thể tác chủ được rồi.

Phương Thiên Thành nói :

- Như vậy là Đổng huynh không muốn nể mặt tại hạ chăng?

- Tại hạ rất tôn kính Phương Nhị Hiệp, tuy chúng ta không thường gặp nhau nhưng chuyện gì ra chuyện đó, không thể góp lại mà nói. Chuyên lệnh lang và Tống công tử đúng sai thế nào sẽ có công luận, nếu Phương Nhị Hiệp không thoả mản với công luận thì đi tìm Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa mà tranh biện. Nếu nhập chuyện này vào chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội ở Gia Định mà luận thì chẳng phải là quá khiên cường sao?

Trình Tử Vọng ngầm kêu xấu hổ và nghĩ :

- Ta đến đây vốn là giúp người nhưng bây giờ lại phải nhờ Trung Châu Tam Hiệp giúp ta.

Ác danh của Kiêm Môn Ngũ Quỷ từng gây chấn động giang hồ, Trình Tử Vọng tự biết không phải

là địch thủ nên không dám xen vào.

Chợt nghe Phương Thiên Thành cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lời của Đông huynh nghe ra cũng rất hữu lý nhưng thực ra là giảo biện phù phiếm mà thôi.

Đổng Phương biến sắc, hắn nói :

- Xin được nghe cao luận của Phương Nhị Hiệp.

Phương Thiên Thành nói :

- Tống công tử đả thương xú tử, hung nhân thực phạm đang ở trên thuyền này, tại sao Phương mỗ phải bõ gần cầu xa mà đi tìm Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa?

Đổng Phương hỏi tiếp :

- Ý của Phương Nhị Hiệp thế nào?

Phương Thiên Thành nói :

- Nếu Đổng huynh không nể mặt thì buộc lòng Phương mỗ phải lưu giử Tống công tử, xin Đổng huynh nhắc với Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa đến tìm Phương mỗ nhận lại người.

Đổng Phương ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Vì một Trình Tử Vọng, danh không vượt ra ngoài Gia Định mà Phương Nhị Hiệp muốn đối đầu với Kiếm Môn Ngũ Quỷ bọn tại hạ thật sao?

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ lưu giử Tống công tử thì có can hệ gì đến Đổng huynh?

Đổng Phương nói :

- Tống Sĩ Nghĩa và năm huynh đệ bọn tại hạ có giao tình rất thâm sâu, nghĩa tựa kim lan, Đổng Phương này đã thấy chuyện bất bình lẻ nào không quan tâm ?

Phương Thiên Thành chậm rải nói :

- Rất khéo, Trung Châu Tam Hiệp bọn tại hạ và Trình Tử Vọng cũng giao tình rất thân thiết, Đổng huynh nhất định gây ra trường phong ba ở Gia Định thì Phương mỗ cũng không thể toạ thị bàng quan.

Đổng Phương lạnh lùng nói :

- Đã vậy thì Phương Nhị Hiệp cứ cho ước hẹn, Kiếm Môn Ngũ Quỷ tất sẽ y hẹn đến thỉnh giáo.

Phương Thiên Thành nói :

- Đúng ngọ ngày mai mời Kiếm Môn Ngũ Quỷ đến Trình phủ nhận lại người.

- Có nghĩa đêm nay Phương Nhị Hiệp nhất định phải đưa Tống công tử đi?

- Không sai, trừ phi Đổng huynh có thể ngăn cản được tại hạ.

- Xưa nay Kiếm Môn Ngũ Quỷ luôn thủ tín trên giang hồ, thiết nghĩ Phương Nhị Hiệp nên tin tưởng tại hạ mới phải. Đã định ước thì bọn tại hạ nhất định sẽ đến, việc bắt ngươi làm con tin là quá xem thường Kiếm Môn Ngũ Quỷ rồi đấy.

- Tại hạ biết Đổng huynh không thể thất tín, nhưng vấn đề là tại hạ không thể lưu lại Gia Định lâu ngày, vì thế hạn kỳ không thể vượt quá trưa mai.

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp :

- Tại hạ biết Kiếm Môn Ngũ Quỷ có một phương pháp truyền tin cực kỳ thần tốc, trong một đêm có thể đi xa ngàn dậm, nếu tại hạ lưu giử Tống công tử thì bằng phương pháp truyền tin này nhất định bốn vị sư huynh của Đổng huynh cũng sẽ nhanh chóng đến đây thôi.

Đổng Phương nói :

- Không sai, phương pháp Quỷ Hoả Truyền tin của tại hạ có thể đi ngàn dậm trong một đêm, nhưng nếu sau giờ ngọ ngày mai mà bọn tại hạ không thể đến được thì sao?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Tại hạ đành phải đưa Tống công tử đi thôi, nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa gây sóng gió ở Gia Định thì tại hạ sẽ tiến hành khai tội Tống công tử trước vậy.

Đổng Phương nộ khí quát lớn :

- Cách bắt người làm con tin của các hạ như thế mà cũng gọi là phong độ hiệp nghĩa sao?

Phương Thiên Thành bình thản nói :

- Điều đó cần phải xem là chuyện gì, là nhân vật nào mới áp dụng! Tại hạ đã quyết định rồi, ngoài cách động thủ ra thì Đổng huynh không thể nào thuyết phục được tại hạ nữa.

Thần sắc của Đổng Phương liên tục biến chuyển, rõ ràng trong nội tâm của hắn bị kích động vô

cùng. Nhưng cuối cùng hắn cũng kiềm chế được, hắn lạnh lùng nói :

- Trung Châu Tam Hiệp các ngươi đều có mặt tại Gia Định này chăng?

Phương Thiên Thành cười nhạt, nói :

- Không sai, nhưng so với Kiếm Môn Ngũ Quỷ thì bọn ta còn ít hơn hai người.

Đổng Phương hỏi tiếp :

- Các hạ đưa Tống công tử đi rồi định đối phó với hắn thế nào?

- Trước giờ ngọ ngày mai, bọn ta đối đải với hắn như thượng khách.

- Sau giờ ngọ thì sao?

- Điều đó rất khó nói.

Phương Thiên Thành liếc nhìn qua hoàng y thiếu niên và nói tiếp :

- Tống công tử tự đi theo hay phải cần Phương mỗ xuất thủ tương thỉnh?

Hoàng y thiếu niên liếc nhìn Đổng Phương rồi khẻ nói :

- Đổng ngu thúc, tiểu điệt...

Chỉ có năm chữ nhưng mỗi chữ tựa như thiết quyền nện vào mặt Đổng Phương khiến hắn bất giác đỏ bừng sắc diện.

Không cho hoàng y thiếu niên nói hết câu, Đổng Phương đã nghiêm giọng nói :

- Tống hiền điệt, đại trượng phu co được thì duỗi được, Phương Nhị Hiệp là nhân vật hữu danh nên tự nhiên là không thể ám hại ngươi, việc đưa ngươi đi chẳng qua là bức bọn ta phó ước đúng hẹn mà thôi.

Hắn dừng lại rồi cung thủ nói với Phương Thiên Thành :

- Phương Nhị Hiệp, Đổng mỗ còn có mấy câu muốn nói.

Phương Thiên Thành nói :

- Phương mỗ xin rửa tai lắng nghe.

Đổng Phương nói :

- Vì chưa có sự chuẩn bị trước nên dù thi triển thuật quỷ hoả truyền tin thì cũng chưa chắc bốn vị sư huynh của tại hạ có thể phó hội đúng hẹn, vạn nhất vượt quá thời gian...

Phương Thiên Thành tiếp lời :

- Bon tại hạ có thể cho đến trước lúc mặt trời lặn, sáng sớm hôm sau thì nhất định phải lên đường rời Gia Định rồi.

Thạch Tuấn lên tiếng :

- Tốt nhất là phó hội đúng giờ ngọ ngày mai, bọn tại hạ đi đây!

Đổng Phương khẻ nói với hoàng y thiếu niên :

- Hiền điệt, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, đi theo bọn họ đi!

Hoàng y thiếu niên chẳng còn cách nào khác nên chậm rải đứng lên, hắn quay lại nói với hai đại hán mặt rỗ :

- Vương Hợp, Vương Bảo, các ngươi hãy khá canh giử thuyền chờ phụ thân của ta đến nhé!

Vương Hợp, Vương Bảo đưa mắt nhìn nhau rồi bỗng nhiên dịch bước cản đường Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành lạnh lùng nhìn hai gã và hỏi :

- Hai vị la người thế nào?

Vương Hợp lên tiếng :

- Huynh đệ tại hạ là tuỳ tùng phụng mệnh Tống bảo chủ theo bảo vệ thiếu bảo chủ.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói :

- Niệm tình hai vị có nghĩa bảo vệ chủ nhân, tại hạ không truy cứu các vị, xin các vị nhường đường cho.

Vương Hợp lắc đầu, nói :

- Phương Nhị Hiệp võ công cao cường, huynh đệ tại hạ nghe danh đã lâu nên tự biết không phải là đối thủ.

Phương Thiên Thành lạnh lùng hỏi :

- Nhị vị đã biết rõ như vậy mà tại sao không chịu nhường đường?

Vương Hợp nói :

- Bon tại hạ tự biết không phải là đối thủ nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn Phương Nhị Hiệp đưa thiếu trang chủ đi, vì vậy bọn tại hạ đành phải liều mạng thôi.

Phương Thiên Thành chỉ cười nhạt một tiếng mà không nói gì.

Vương Hợp nói tiếp :

- Còn có một cách khác, không biết Phương Nhị Hiệp có đồng ý hay không?

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ luôn kính trọng kẻ trung nghĩa, vì vậy không nhẫn tâm đả thương nhị vị, còn có cách gì khác, xin cứ nói!

Vương Hợp nói :

- Phương Nhị Hiệp đưa bon tại hạ cùng đi, như vậy bọn tại hạ cũng dễ bề hầu hạ thiếu bảo chủ.

Phương Thiên Thành chau mày, nói :

- Được, tại hạ đồng ý. Nhưng nhị vị phải tuân thủ mấy điều kiện.

Vương Hợp liền hỏi :

- Điều kiện gì?

Phương Thiên Thành nói :

- Lập tức bõ ám khí và binh khí trên người các vị ra.

Vương Bảo lên tiếng :

- Việc này...việc này...

Vương Hợp tiếp lời :

- Còn không mau tuân theo sự chỉ bảo của Phương Nhị Hiệp?

Nói đoạn hắn lập tức tháo bõ ám khí và binh khí quăng ra sàn thuyền

Vương Bảo thấy vậy thì cũng vội vàng làm theo.

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ tin rằng trên ngươi nhị vị đã không còn một tấc sắt.

Vương Hợp tiếp lời :

- Phương Nhị Hiệp còn gì chỉ giáo nữa?

Phương Thiên Thành nói :

- Điều kiện thứ hai là nhị vị phải tuân thủ quy định trong Trình phủ, nếu có vi phạm thì quyết không khoan dung, khi đó đừng bảo là tại hạ không nói rõ từ đầu.

Vương Hợp nói :

- Nhập gia tùy tục, bọn tại hạ đã không phải đi gây chuyện thị phi thì tất nhiên sẽ tuân thủ quy định của các vị thôi.

Phương Thiên Thành gật đầu, nói :

- Được, chúng ta đi thôi!

Nói đoạn lão cất bước đi trước. Vương Hợp, Vương Bảo, hoàng y thiếu niên, Trình Tử Vọng, Thạch Tuấn lần lượt ra khỏi khoang thuyền.

Lúc nầy Trương Tam đã điều động thêm một chiếc thuyền nhỏ đến đón Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn, còn Trình Tử Vọng, hoàng y thiếu niên, Vương Hợp, Vương Bảo cùng ngồi một thuyền.

Chớp mắt thì hai chiếc thuyền nhỏ đã cặp vào bờ.

Phương Thiên Thành bất ngờ vung tay điểm huyệt Vương Hợp, Vương Bảo rồi nói :

- Trình huynh đưa bọn chúng về trước rồi triệu tập gia đinh chuẩn bị cho cẩn thận, Kiếm Môn Ngũ Quỷ không phải là những nhân vật tầm thường, nếu không sớm an bày chu đáo thì sợ rằng sẽ có nhiều oan mạng đấy.

Trình Tử Vọng cung thủ nói :

- Đại ân không thể cảm ta bằng lời, tại hạ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Trình huynh chớ tự hạ thấp mình, chuyện này xem ra khá phức tạp đây, trước giờ ngọ ngày mai bọn tại hạ sẽ đến quý phủ để bản kỹ hon.

Trình Tử Vọng cung thủ, nói :

- Trịnh mổ kính chào ba vị.

Nói đoạn lão ra hiệu cho Trương Tam áp giải chủ bộc hoàng y thiếu niên về thẳng Trình phủ.

Phương Thiên Thành nhìn bọn Trình Tử Vọng đi xa rồi mới quay sang nói với Thạch Tuấn :

- Tam đệ, chúng ta cũng mau trở về hội diện với đại sư huynh thôi.

Nói đoạn hai người lập tức thi triển thuật phi hành lướt di, chẳng mấy chốc thì đã về đến khách điếm.

Lam y đại hán vẫn ngồi nới đại sảnh, lão nhìn hai người và nói :

- Nhị vị hiền đệ về rồi à?

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cúi người hành lễ và hỏi :

- Đại ca vẫn chưa đi nghĩ sao?

Lam y đại hán hỏi lại :

- Các ngươi có gặp kẻ đả thương Lạc điệt không?

Phương Thiên Thành nói :

- Đã gặp rồi, đó là nhi tử của Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa.

Lam y đại hán ngạc nhiên hỏi lại :

- Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa?

Thạch Tuấn tiếp lời :

- Đúng vậy, còn có Kiếm Môn Ngũ Quỷ đở lưng cho bọn chúng, do vậy thiếu niên kia mới cương ngạo như thế.

Phương Thiên Thành nói :

- Tiểu đệ gặp Kiếm Môn Ngũ Quỷ Đổng Phương, theo hắn nói thì trong vài ngày nữa Ngũ Quỷ và

Tống Sĩ Nghĩa sẽ tập hội ở Gia Định. Tiểu đệ cũng đã thay Trình Tử Vọng ước hẹn hội diện với Ngũ Quỷ.

Lam y đại hán nói :

- Nhung chúng ta không thể ở lại Gia Định nhiều ngày.

Phương Thiên Thành nói :

- Tiểu đệ biết điều đó nên kỳ hạn cho bọn chúng phải hội diện vào giờ ngọ trưa mai. Nếu quá thời hạn thì chúng ta không thể đợi.

Lam y đại hán nói :

- Ngũ Quỷ không phải là kẻ tín nghĩa, sau khi chúng ta đi rồi bọn chúng mới đến thì nhất định Trình Tử Vọng sẽ ngộ đại kiếp mất.

Phương Thiên Thành nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ đến điều nầy nên đã đưa nhi tử của Tống Sĩ Nghĩa về để làm con tin.

- Thế Tống công tử đang ở đâu?

- Đã giao cho Trình Tử Vọng đưa về Trình phủ, tiểu đệ cũng bức Đổng Phương thi triển quỷ hoả truyền tin nên hy vọng bọn chúng có thể phó ước đúng hẹn.

Lam y đại hán mĩm cười, nói :

- Ác danh Ngũ Quỷ đã sớm gây chấn động giang hồ, chỉ có điều xưa nay bọn chúng hành động rất bí mật, người trên giang hồ tuy biết bọn chúng hành ác nhưng không nắm được bằng chứng. Tiểu huynh cũng từng có ý ngầm điều tra ác tính của bọn chúng nhưng vì có quá nhiều chuyện khác can tro nên đến giờ này vẫn chưa thực hiện được. Lần nầy dù phải ở lại Gia Định thêm một hai ngày nữa nhưng chỉ cần chúng ta giúp Trình Tử Vọng giải quyết ổn thoả với Kiếm Môn Ngũ Quỷ thì cũng là một chuyện tốt.

Phương Thiên Thành không thấy đại ca trách quái thì cảm thấy lòng nhẹ tênh.

Chợt nghe lam y đại hán nói tiếp :

- Ngũ Quỷ tập hội tất phải có đại sự, hoặc giả trên địa diện Gia Định có sự vật gì đó đáng để Ngũ Quỷ tề tập. Có lẻ Trình Tử Vọng phải biết rõ điểm này.

Phương Thiên Thành nói :

- Tiểu đệ đã hẹn với Trình Tử Vọng là trước giờ ngọ ngày mai bọn ta sẽ đến Trình phủ.

Lam y đại hán gật đầu, nói :

- Được rồi, ngày mai chúng ta đi sớm một chút là được. Nhị vị hiền điệt đã vất vả nhiều rồi, cũng nên đi nghỉ sớm một chút.

Phương Thiên Thành định nói nữa nhưng lại thôi, lão cáo biệt hai người huynh đệ rồi về phòng nghỉ ngơi.

Một đêm lặng lẻ trôi qua, gần trưa hôm sau Phương Thiên Thành thanh toán tiền trọ rồi cùng gia quyến và hai vị huynh đệ rời khách điếm đến Trình phủ.

Trình gia trang nằm cách Gia Định chừng ba dặm nhưng là một trang viện cô độc, tứ bề không có thôn trang, xung quanh trang đến có trúc xanh bao bọc, bên trong còn có chắn lưới sắt cẩn thận. Từ ngoài nhìn vào chỉ thấy một màu xanh của trúc uốn mình trước gió, quả nhiên là một trang viện được phòng bị cẩn mật. Bên trong cổng chính là hai hàng tùng thẳng tắp chia sân viện thành hai khu vực, một bên làm thao trường luyện võ, một bên dùng làm nơi nuôi ngựa.

Trình gia trang trên dưới gần một trăm người, ngoài Trinh Tu Vong , Trình phủ nhân và một vị tiểu thư ra thì còn lại là võ sư, bộc nhân và những kẻ giúp việc khác.

Xuyên qua sân viện thì đến một dẩy lầu các nguy nga bề thế, toạ lạc ở giữa là một toà đại sãnh rộng lớn được bài trí rất trang trọng.

Trình Tử Vọng ra tận cửa nghênh tiếp rồi đưa Trung Châu Tam Hiệp vào đại sãnh.

Trình phủ nhân cũng đón Phương phu nhân, Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi đưa vào hậu viện.

Riêng Đông Nhĩ lão nhân thì được một lão quản gia của Trình gia trang đưa đến một phòng khác.

Sau khi hai thanh y tiểu đồng dâng trà lui bước ra ngoài thì lam y đại hán lên tiếng :

- Tại hạ đã nghe nhị đệ nói về chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Trình Tử Vọng tiếp lời :

- Trịnh mổ thật hổ thẹn, những tưởng vì thiếu gia mà ra sức khuyễn mã, nào ngờ lại phải nhờ ba vị tương trợ Trình mổ.

Phương Thiên Thành nói :

- Việc nay do tại hạ chủ trương nên không can hệ đến Trình huynh.

Trình Tử Vọng nói :

- Phương Nhị Hiệp không cần dát vàng lên mặt Trịnh mổ, nếu không có Phương Nhị Hiệp và Thạch tam hiệp tại đương trường thì Ngũ Quỷ Đổng Phương đã không dễ dàng bõ qua cho tại hạ.

Lam y đại hán nói :

- Sự tình đã phát sinh, điều quan trọng bây giờ là nghĩ cách đối phó với cường địch.

Trình Tử Vọng nói :

- Trịnh đại hiệp nói chí phải, trước mặt ba vị, Trịnh mổ cũng không khách khí, chuyện nghênh địch thế nào mong Trịnh đại hiệp đứng ra chủ trương giúp.

Lam y đại hán nói :

- Chúng ta cứ thương lượng rồi đưa ra quyết định là được. Trước tiên tại hạ muốn biết về tình hình nhân sự của Trình huynh, ba huynh đệ tại hạ không thể lưu lại lâu nên cần phải giải quyết nhanh chuyện Ngũ Quỷ mới được.

Trình Tử Vọng nói :

- Ba vị cũng đã biết là võ công của tại hạ rất tầm thường nhưng trong tệ phủ còn có mấy vị võ sư giang hồ. Nhưng chuyện bình thường thi có thể đối phó dễ dàng. Nhung đối với nhung cao thủ nhu Kiếm Môn Ngũ Quỷ thi qua thật là không thể nào đối phó được.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Ngoài ra còn có mười mấy nhân thủ có thể động thủ với người khác được, thêm vào đó là hai mươi tay cung thủ thi triển loại liên hoàn, nỏ mỗi phát có thể bắn ra bốn mũi tên.

Lam y đại hán gật đầu, nói :

- Phòng thủ một gia trang bằng thực lực như vậy là đã quá mạnh rồi, nhưng cần phải an bày ổn thoả mới tránh được sự hy sinh đáng tiếc. Bởi lẻ Kiếm Môn Ngũ Quỷ đều là những nhân vật thiên nghệ về ám khí, đặc biệt là Truy Mệnh Xà Vũ Tiễn của Bạch Y Điếu Khách - Thành Huyền Thông. Do vậy hai mươi tay cung thủ kia cần phải được mai phục kín đáo mới được.

Phương Thiên Thành xen vào :

- Đại ca rất quen Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông, vậy có biết võ công của hắn thế nào không?

Lam y đại hán mĩm cười, nói :

- Rất cao cường, ngoài ra tứ quỷ kia cũng không phải là hạng tầm thường.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp :

- Huynh đệ chúng ta có cần phải chuẩn bị trước không?

Lam y đại hán nói :

- Muốn chuẩn bị cũng không biết chuẩn bị như thế nào, bởi lẻ chúng ta chưa biết Kiếm Môn Ngũ Quỷ đến một cách minh bạch hay mờ ám? Nếu bọn chúng đường đường chính chính đưa thiếp cầu kiến thì sự bày bố của chúng ta sẽ trở nên vô dụng. Chúng ta đành phải tuỳ cơ hành sự thôi.

Lão nhìn qua Trình Tử Vọng và nói tiếp :

- Trình huynh, tại hạ có mấy lời muốn thỉnh giáo, hy vọng Trình huynh có thể theo sự thật mà trả lời.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói :

- Trịnh đại hiệp cứ hỏi, không chuyện gì tại hạ biết mà không sẳn lòng trả lời.

Lam y đại hán nói :

- Tất phải có chuyện đại sự phát sinh nên Kiếm Môn Ngũ Quỷ mới tập hội tại Gia Định này, vậy xin hỏi Trình huynh, ở Gia Định này có sự vật gì hấp dẫn bọn chúng không?

Trình Tử Vọng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Mười năm qua trên địa diện Gia Định luôn yên tỉnh, tuy cũng có vài thảm sự do các nhân vật trên giang hồ gây ra nhưng không đáng kể. Ngoài ra còn có vài vụ xung đột nhưng khi Trình mổ đứng ra hòa giải thì mọi người đều nể mặt mà hoá can qua thành bạn hữu.

Lam y đại hán chau mày, hỏi :

- Y tại hạ muốn hỏi là ở Gia Định có sự vật gì đũ để hấp dẫn Ngũ Quỷ không, ví như bảo vật quý giá, hoặc võ lâm bí lục, hay danh kiếm thiên cổ v.v...

Trình Tử Vọng trầm ngâm hồi lâu mới nói :

- Có một truyền thuyết phát sinh cách đây một năm.

Lam y đại hán liền hỏi :

- Truyền thuyết thế nào?

Trình Tử Vọng chậm rải nói :

- Cách Gia Định chừng mười dặm có một toà Trương gia trang, vào giờ tý mỗi đêm thường xuất hiện bảo khí, lúc ẩn lúc hiện kéo dài gần ba tháng. Nhưng sau đó được chứng minh thì chẳng qua chỉ là một giếng nước mà thôi.

Phương Thiên Thành hỏi :

- Trình huynh có từng mục kiến bảo khí xông lên từ giếng nước đó không?

Trình Tử Vọng nói :

- Khi đó tại hạ có chút việc phải rời Gia Định, khi về thì việc này đã qua rồi.

Lam y đại hán hỏi tiếp :

- Sau do Trình huynh có đến hiện trường dò hỏi sự tình không?

Trình Tử Vọng gật đầu, nói :

- Tại hạ có đến xem và thấy đó chỉ là một giếng nước bình thường như mọi giếng nước khác, không có gì đặc biệt. Theo Trương trang chủ cho biết thì một đêm nọ bỗng nhiên thấy hỏa khí từ giếng nước bốc lên cao tới mấy trượng, nhìn từ xa như một cột lửa. Tình hình này thường xuất hiện vào lúc nữa đêm và kéo dài suốt mấy tháng, sau đó Trương trang chủ sai thuộc hạ khai quật , nhưng chẳng tìm thấy gì cả. Sự tình chỉ có vậy nhưng chuyện Trương gia trang xuất hiện bảo khí vẫn cứ lưu truyền mãi.

Lam y đại hán hỏi tiếp :

- Trình huynh nghĩ thế nào về chuyện này?

Trình Tử Vọng nói :

- Tuy những lời đồn đải có thêu dệt nhưng không phải tự nhiên mà thiên hạ dựng lên chuyện được, chỉ đáng tiếc là tại hạ chưa có thời gian để điều tra nội tình.

Lam y đại hán hỏi tiếp :

- Ngoài chuyện này ra, còn có chuyện gì khác đáng giá khiến cho Kiếm Môn Ngũ Quỷ bị thu hút không?

Trình Tử Vọng nói :

- Gia Định rất phồn thịnh, nhà nhà giàu có, liệu có phải Kiếm Môn Ngũ Quỷ định cướp bóc tài vật chăng?

Lam y đại hán lắc đầu, nói :

- Nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ muốn cướp bóc tài vật thì không cần đến Gia Định, bọn chúng có thể tuỳ thời chận cướp một chuyến tiêu ngân, như thế há chẳng đơn giản hơn sao?

Lao hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Việc nay rất trọng đại, Trình huynh thử nghĩ kỹ xem?

Trình Tử Vọng lắc đầu, nói :

- Nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ không phải vì tài vật mà đến thì quả thật tại hạ không nghĩ ra nguyên nhân khiến bọn chúng tập hội tại Gia Định này.

Lam y đại hán bế mục trầm ngâm, không hỏi thêm nữa.

Chợt nghe Phương Thiên Thành nói :

- Chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội đã khó tìm ra nguyên nhân, bây giờ chúng ta lại gây thêm chuyện sợ rằng bọn chúng sẽ thay đổi chú ý, trước tiên là tập trung toàn lực đối phó với chúng ta.

Lam y đại hán bỗng nhiên hỏi sang chuyện khác :

- Tống công tử hiện đang ở đâu?

Trình Tử Vọng nói :

- Hiện đang ở dưới mật thất trong hậu viện.

Lam y đại hán nói :

- Đưa hắn ra hỏi thử, may ra có thể tìm được một chút manh mối.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói :

- Ý kiến hay! Tại hạ sẽ đưa hắn đến ngay.

Nói đoạn lão lập tức rời đại sãnh.

Chừng một khắc sau thì Trình Tử Vọng đã đưa Tống công tử đến. Trong thần thái của hắn khá tiều tụy, rõ ràng là suốt đêm qua hắn không thế nào ngủ ngon giấc.

Lam y đại hán ngắm nhìn Tống công tử một lúc rồi hỏi :

- Các hạ xưng hô thế nào?

Tống công tử thản nhiên đáp : :

- Tại hạ la Tống Quy.

Lam y đại hán chậm rải hỏi tiếp :

- Ngươi và Kiếm Môn Ngũ Quỷ rất thân quen nhau phải không?

- Kiếm Môn Ngũ Quỷ đều là bằng hữu của gia phụ.

- Chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ và lệnh tôn tập hội ở nơi này, thiết nghĩ là ngươi rất rõ, phải không?

- Tại hạ có nghe gia phụ nói qua.

- Mục đích là gì?

- Tại hạ còn nhỏ tuổi nên không tham gia bàn chuyện cơ yếu.

Thạch Tuấn cười nhạt, nói :

- Thật là một câu trả lời khôn khéo.

Tống Quy nói :

- Tại hạ nói hoàn toàn thật, chư vị không tin thì đó cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác.

Lam y đại hán nói :

- Bọn tại hạ không có ý hại ngươi, do vậy rất mong sự thành tâm hợp tác của ngươi.

Tống Quy thản nhiên nói :

- Tại hạ đã nói hết những gì được biết.

Lam y đại hán lạnh lùng nói :

- Nếu bọn ta hỏi nội tình từ người khác thì ngươi nghĩ thế nào?

Tống Quy ngạc nhiên hỏi lại :

- Các hạ muốn nói đến Vương Hợp, Vương Bảo chăng?

Lam y đại hán gật đầu nói :

- Không sai!

Tống Quy cười nhạt, nói :

- Chuyên mà tại hạ đã không biết thì nhất định bọn chúng cũng không thể biết.

Lam y đại hán phát tay, nói :

- Trình huynh hay đưa hắn đi rồi lần lượt đưa Vương Hợp, Vương Bảo vào nhé.

Trình Tử Vọng ra lệnh cho thuộc hạ mang Tống Quy đi và một lát sau thì bọn chúng đã đưa Vương Hợp đến.

Lam y đại hán thấy Vương Hợp mặt tròn mày rậm, tướng mạo hung hãn thì lập tức trầm sắc diện, hỏi :

- Ngươi là Vương Hợp?

Vương Hợp quét mục quang nhìn lam y đại hán và bọn Phương Thiên Thành rồi lạnh lùng nói :

- Không sai!

Lam y đại hán nói :

- Tống Quy đã nói rõ nội tình, ta hy vọng là ngươi cũng trả lời đầy đũ những câu hỏi của ta.

Vương Hợp hỏi lại :

- Nội tình chuyện gì?

Lam y đại hán nói :

- Chuyện Tống Sĩ Nghĩa va Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội tại Gia Định.

Vương Hợp nói :

- Loại chuyện đại sư thế nầy thì Vương mỗ không có tư cách tham dự rồi.

Lam y đại hán nói :

- Tống Quy đã nói sơ lược rồi, nếu ngươi cố tình che đậy là tự chước lấy đau khổ thôi.

Vương Hợp bán tín bán nghi hỏi lại :

- Công tử của tại hạ đã nói những gì?

Lam y đại hán nói :

- Hắn nói Kiếm Môn Ngũ Quỷ tập hội ở Gia Định là muốn cướp một báu vật.

Vương Hợp cười ha hả rồi hỏi tiếp :

- Báu vật gì?

Lam y đại hán nói :

- Điều đó thì hắn chưa nói rõ.

Vương Hợp cười nhạt, nói :

- Kha khen cho thuật lừa dối, nhưng Vương mỗ không dễ bị lừa đâu.

Thạch Tuấn đứng bật lên quát hỏi :

- Vậy là ngươi muốn nếm mùi đau khổ phải không? Ngươi đã thưởng thức mùi vị hành huyết hội tập chưa?

Vương Hợp biến sắc, hắn vội kêu lên :

- Tại hạ còn nhớ Phương Nhị Hiệp đã hứa với Đông ngũ gia là không hại bọn tại hạ mà.

Thạch Tuấn nói :

- Điều đó còn phải xem thái độ của các ngươi, các ngươi phải hợp tác với bọn ta mới được!

Những thớ thịt trên khuôn mặt tổ ong của Vương Hợp rung lên bần bật, quả nhiên trong lòng hắn đang vô cùng kinh động.

Thạch Tuấn chậm rải nói tiếp :

- Ta không tin ngươi có mình đồng da sắt.

Lời vừa dứt thì hữu thủ cũng từ từ đẩy vào giữa ngực Vương Hợp.

Phương Thiên Thành vội kêu lên :

- Tam đệ, dừng tay.

Thạch Tuấn dừng tay và hỏi :

- Nhị ca có điều gì chỉ giáo chăng?

Phương Thiên Thành nói :

- Chúng ta không thể thất tín, bất luận Ngũ Quỷ đến đây với dụng ý như thế nào thì chúng ta cũng đã có ước hẹn với bọn chúng. Nếu bọn chúng muốn tác oai tác quái thì trước tiên phải đối phó với chúng ta. Lỡ như chúng ta bại dưới tay Ngũ Quỷ thì dù bọn chúng làm gì chúng ta cũng không thể ngăn cản, nếu Ngũ Quỷ bại dưới tay chúng ta thì dù bọn chúng muốn làm gì cũng không thể thực hiện.

Lam y đại hán trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Được rồi, đưa hắn ra ngoài di!

Thuộc hạ của Trình Tử Vọng lập tức giải Vương Hợp ra ngoài.

Thạch Tuấn nhìn qua Phương Thiên Thành và hỏi :

- Thứ nhất là chưa chắc hắn biết nội tình, thứ hai là tiểu huynh đã hứa với Đổng Phương, không làm hại bọn chúng.

Lão dịch mục quang nhìn qua lam y đại hán và nói tiếp :

- Đại ca, tính cách của Ngũ Quỷ như thế nào?

Lam y đại hán nói :

- Lòng dạ thâm độc, thủ đoạn tàn nhẫn!

Phương Thiên Thành nói :

- Trận chiến này chúng ta chấn động giang hồ, giết được bọn chúng chính là trừ hoạ cho võ lâm.

Lam y đại hán chậm rải nói :

- Xin Trình huynh phái vài nhân thủ tinh minh theo dỏi động tịnh của chiếc thuyền Hoa, nếu Kiếm

Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa đến thì nhất định bọn chúng sẽ hội họp với Đổng Phương trước.

Trình Tử Vọng nói :

- Chuyện này tại hạ đã phái thuộc hạ đi rồi.

Lam y đại hán mĩm cười, nói :

- Tốt lắm.

Lão nhìn qua Phương Thiên Thành và nói tiếp :

- Nhị đệ, chúng ta nên xem qua hình thế của Trình gia trang và tìm nơi bố trí cung thủ, Kiếm Môn Ngũ Quỷ đã quen ám kích nên không thể khinh suất.

Chương 3: Ngũ Quỷ Ám Kích

Trình Tử Vọng đi trước dẫn đường, sau khi dạo một vòng quanh Trình gia trang thì lão nói:

-Trịnh đại hiệp thông thạo huyền cơ, việc bố trí như thế nào xin đại hiệp chỉ giáo cho.

Lam y đại hán hỏi:

- Trong trang viện có nơi nào bí mật khả dĩ tàng thân không?

Trình Tử Vọng nói:

- Trong hậu viện còn có một bí thất, tại hạ đã dọn sạch sẽ, Phương phu nhân và công tử đang nghỉ ngơi ở đó.

Lam y đại hán nói:

- Được, thủ đoạn của Ngủ Quỷ rất ác độc, chúng ta không thể không phòng, tốt nhất là Trình phu nhân và lệnh tiểu thư cũng nên vào đó, tập trung lại một nơi thì khi cần thiết sẽ dễ bảo vệ hơn.

Trình Tử Vọng nói:

-Tai hạ cung kính bất như tuân mệnh.

Lam y đại hán nói tiếp:

- Hai mươi cung thủ nên bố trí trước sãnh đường, nếu bọn chúng giở thủ đoạn ám kích thì chúng ta sẽ quyết đấu với chúng tại thao trường luyện võ.

Trình Tử Vọng nói:

- Mọi việc xin tuân theo sự điều động của Trịnh đại hiệp.

Lam y đại hán có trí nhớ rất tốt, sau khi xem qua một lượt thì lão đã thông thuộc hình thế của Trình gia trang. Lão dùng một cành cây vừa vẽ xuống đất vừa thuyết minh các vị trí cần mai phục cho Trình Tử Vọng nghe.

Nghe xong thì Trình Tử Vọng đứng lên nói:

-Tại hạ lập tức đi an bày nhân thủ đây. Mời ba vị đại hiệp vào đại sãnh nghỉ ngơi tịnh dưỡng một lát.

Nói đoạn lão cáo biệt rồi đi điều động nhân thủ theo sự chỉ dẫn của lam y đại hán mà mai phục.

Thời gian lặng lẻ trôi qua.

Vào lúc đúng ngọ, Trung Châu Tam Hiệp và Trình Tử Vọng đang ngồi trong đại sãnh uống trà đàm đạo thì Khoái Thoái Trương Tam vội vàng chạy vào.

Trình Tử Vọng trầm giọng hỏi:

- Có tin tức gì chưa?

Trương Tam lau mồ hôi trán và nói:

- Chiếc thuyền Hoa đã cặp vào bờ, một mình Ngũ Quỷ Đổng Phương lên bờ, không biết hắn có ý đồ gì?

Trình Tử Vọng hỏi:

- Tại sao không phái người bám theo hắn?

Trương Tam nói:

- Thuộc hạ phái người theo dỏi thì thấy hắn vào một tửu lầu, nhưng sau đó khi thuộc hạ lên tửu lầu thì không thấy tung tích của Đổng Phương đâu cả.

Trình Tử Vọng cười nhạt một tiếng rồi nói:

-Thật là đồ vô dụng!

Lam y đại hán mĩm cười tiếp lời:

- Sau khi ngươi lên tửu lầu thì có thấy nhân vật nào khả nghi không?

Trương Tam nói:

- Ngoài một lão râu tóc bạc phơ, thân hình gầy còm nhưng sắc diện hồng hào ra thì không còn ai khác.

Lam y đại hán gật đầu, nói:

- Ngươi mau đi thông báo cho các huynh đệ theo dỏi ở các yếu đạo phải giải tán và quay về ngay,

Ngũ Quỷ đã đến Gia Định rồi.

Trương Tam ngẫn người một lát rồi cúi mình lui bước.

Trình Tử Vọng khẻ hỏi:

-Bọn chúng đến có minh bạch hay không?

Lam y đại hán nói:

- Xem tình thế nầy thì rất có khả năng bọn chúng sẽ đưa thiếp cầu kiến, xin Trình huynh báo thuộc hạ chuẩn bị cho hai mâm rượu.

Trình Tử Vọng nói:

- Việc này cũng đã chuẩn bị xong.

Lam y đại hán nói:

-Truyền lệnh cho thuộc hạ canh ngoài cỗng trang viện hay cởi bõ binh khí và chỉ giấu chuỷ thủ trong người, bên ngoài mặc trường bào.

Trình Tử Vọng khẻ gật đầu rồi gọi thuộc hạ dặn dò.

Lam y đại hán nói tiếp:

-Nếu bọn chúng đưa thiếp cầu kiến thì trên phương diện khi đó, chúng ta không thể đánh lén bọn chúng.

Vua nói đến đây thì chợt thấy một đại hán vội vàng chạy vào, hai tay dâng tấm thiếp và nói.

- Kiếm Môn Ngũ Quỷ va Tống bảo chủ cầu kiến Trình trang chủ.

Phương Thiên Thành nghĩ thầm:

- Quả nhiên là đến rất nhanh!

Trình Tử Vọng khẻ hỏi:

- Trịnh đại hiệp, chúng ta nên làm thế nào?

Lam y đại hán nói:

-Xuất môn nghênh tiếp.

Trình Tử Vọng quay nói với thuộc hạ:

- Lão phu đích thân nghênh khách, ngươi đi trước mở cổng và mời bọn họ vào.

Đại hán "dạ" một tiếng rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Lam y đại hán nói:

-Trình huynh là chủ nhân nên mọi việc đều do Trình huynh chủ trì, bọn tại hạ sẽ ở bên cạnh tương trợ. Nào, chúng ta cũng nên đi thôi!

Nói đoạn, Trình Tử Vọng đi trước dẫn đường, Trung Châu Tam Hiệp theo sau, quần hùng đồng xua môn nghênh khách, cổng trang viện vừa mở thì thấy một người đi đầu toàn thân mặc bạch y, hai hàng chân mày chữ bát, mặt dài như mặt ngựa và trắng bạch không một chút huyết sắc. Thân hình vừa cao vừa ốm, quả nhiên trông rất giống một điếu khách.

Lam y đại hán trầm giọng nói:

- Ngươi đi đầu chính là lão đại của Ngũ Quỷ-Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông.

Theo sau Thành Huyền Thông là một nhân vật khôi ngô tuấn tú, tướng mạo oai phong, mày rậm mắt to, thần thái nghiêm nghị. Ngoài ra còn có cả Ngũ Quỷ Đổng Phương.

Trình Tử Vọng bước lên trước cung thủ hành lễ và nói:

- Gia Định -Trình Tử Vọng xin chào chư vị.

Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông nhìn Trình Tử Vọng một lúc lâu rồi hoàn lễ, nói:

- Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới được hạnh ngộ.

Trình Tử Vọng thản nhiên mĩm cười, nói:

- Không dám, không dám, được đại gia của chư vị quang lâm là vinh hạnh cho tệ trang lắm rồi, trong nội sãnh đã bày sẳn tiệc rượu, xin mời chư vị cùng vào uống vài chén tẩy trần.

Thành Huyền Thông chẳng để ý đến lời nói của Trình Tử Vọng, lão cất bước tiến về phía lam y đại hán và nói:

- Đại Cương huynh, đã lâu không gặp!

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

-Không ngờ chúng ta lại hội ngộ ở địa diện Gia Định này.

Thành Huyền Thông nói:

- Trịnh huynh đã cho gọi thì tiểu đệ đâu dám không đến!

Trịnh Đại Cương nói:

-Chủ nhân ở đây là Trình huynh đã chuẩn bị tiệc rượu, vậy chúng ta vào trong sãnh đường ngồi nói chuyện nhé!

Thành Huyền Thông phá lên cười ha hả một tráng rồi nói:

-Không ngờ Trịnh huynh lại kết giao bằng hữu với Trình Tử Vọng - Một kẻ có máu mặt ở phường chợ búa .

Trình Tử Vọng khẻ hắng giọng tiếng rồi nhẫn nhục, không nói gì.

Trịnh Đại Cương nói:

- Nếu nói Trình huynh là phường chợ búa thì vị nào trong chúng ta có thể gọi là xuất thân từ chốn thanh cao?

Thành Huyền Thông cười ha hả rồi nói:

- Không ngờ Trịnh huynh và Trình trang chủ giao tình thâm hậu như thế, xem ra tại hạ đã lỡ lời rồi.

Chọt nghe đại hán đứng sau Thành Huyền Thông lên tiếng:

-Vị nào là Phương Nhị Hiệp?

Phương Thiên Thành liên bước ra đáp :

-Chính là tại hạ, có lẻ các hạ là Kim Thương - Tống bảo chủ?

Đại hán nói:

-Tống Sĩ Nghĩa chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, đâu đáng để Phương Nhị Hiệp quan tâm.

Phương Thiên Thành cười ha hả rồi nói:

-Tống bảo chủ tự hạ mình như thế là quá khiêm nhường rồi.

Tống Sĩ Nghĩa chợt biến sắc, nói:

-Xú tử nằm trong tay Phương Nhị Hiệp, chắc là đã nếm không ít đau khổ?

Phương Thiên Thành nói:

-Lệnh lang không bị tổn hại một sợi lông, xin Tống bảo chủ hãy yên tâm.

Tống Sĩ Nghĩa hói:

-Hiện xú tử đang ở đâu?

Phương Thiên Thành thản nhiên đáp :

-Đang ở trong Trình gia trang này.

Tống Sĩ Nghĩa lại hỏi:

-Có thể cho xú tử gặp tại hạ chăng?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

-Chuyện này.... Tại hạ không thể tự định đoạt, xin Tống bảo chủ hỏi chủ nhân nơi này.

Tống Sĩ Nghĩa lạnh lùng quét mục quang nhìn qua Trình Tử Vọng rồi hỏi:

-Trình trang chủ, xú tử không tổn hại như lời Phương Nhị Hiệp nói chứ?

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

-Đương nhiên, Tống bảo chủ không cần khẩn trương, lệnh lang đang ở chổ Trình mổ, sống thì các hạ gặp người, chết thì các hạ cũng sẽ thấy thi thể. Còn Trình mổ đối đải lệnh lang như thế nào thì sau khi hỏi lệnh lang sẽ nói rõ cho các hạ biết.

Tống Sĩ Nghĩa chợt biến sắc, lão lạnh lùng nói:

-Nếu xú tử có chút hao tổn nào thì Trình trang chủ phải bồi thường đấy!

Nói đoạn lão quay sang nháy mát với Thành Huyền Thông rồi cả bọn cất bước vào đại sãnh.

Trong sãnh đường đã bày biện sẳn hai bàn rượu thịt, Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa ngồi một bàn, Trung Châu Tam Hiệp và Trình Tử Vọng ngồi một bàn.

Sau khi mọi người an toạ thì Thành Huyền Thông nhìn qua bàn rượu trước mặt rồi nói:

-Trình huynh, xưa nay trên giang hồ Kiếm Môn Ngũ Quỷ và quý huynh đệ luôn đối xử hoà bình

với nhau, không ngờ chỉ vì một Trình Tử Vọng -Danh bất truyền trên giang hồ mà Trịnh huynh lại đối địch với năm huynh đệ bọn tại hạ.

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

-Xưa nay Trung Châu Tam Hiệp có phạm vào địa bàn của Kiếm Môn Ngũ Quỷ trên giang hồ không?

Thành Huyền Thông thản nhiên nói

-Không hề.

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

-Như vậy có nghĩa là chúng ta nước sông không phạm nước giếng?

Thành Huyền Thông nói:

-Đúng vậy, nhưng Thành mỗ nghĩ không thông là tại sao lần nầy quý huynh đệ lại đở lưng cho Trình Tử Vọng?

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

-Muốn buộc thêm tội thì không thiếu gì tội, nếu gọi sự quen biết giữa Trịnh mổ và Trình huynh đây là sự đở lưng thì tại hạ phải hỏi ngược lại một câu, tại sao quý huynh đệ phải đở lưng cho Tống bảo chủ?

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Điều dó không giống nhau, Tống huynh và năm huynh đệ bọn tại hạ đã giao tình nhiều năm, tình như cốt nhục tương thân.

Trịnh Đại Cương cười ha hả, rồi nói:

-Trung Châu Tam Hiệp bọn tại hạ và Trình trang chủ cũng đã qua lại lâu năm, nghĩa dõng sinh công tử.

Phương Thiên Thành khẻ hắng giọng rồi nói:

-Việc gì cũng có căn nguyên, chuyện này vốn không liên quan gì đến năm huynh đệ Kiếm Môn các vị và Trình trang chủ.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

-Nếu nói rõ hơn thì đại ca và tam đệ của tại hạ cũng không liên quan, đây chỉ là chuyện giữa tại hạ và Tống bảo chủ mà thôi.

Tống Sĩ Nghĩa nói:

-Xưa nay tại hạ và Phương Nhị Hiệp vốn nước sông không phạm nước giếng, vậy tại sao Phương Nhị Hiệp lại bát giử xú tử?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

-Tống bảo chủ nói chơi đây chăng, lẻ nào Tống bảo chủ không biết một tý gì về chuyện quý lệnh lang và hai vị tuỳ tùng đả thương xú tử?

Chợt nghe Thành Huyền Thông xen vào:

-Phương Nhị Hiệp có thể nghe tại hạ nói một câu không?

Phương Thiên Thành bình thản nói:

-Xin nghe cao luận!

Thành Huyền Thông nói:

-Xung đột của bọn tiểu bối chưa hiểu chuyện thì không thể gọi là thù hận gì, bất luận là lỗi ở bên nào thì thiết nghĩ cũng chẳng nên truy cứu. Phương Nhị Hiệp và Tống bảo chủ đều là nhân vật anh hùng nên thiết nghĩ không cần câu nệ thái quá, tại hạ cho rằng việc nay đã qua rồi thì mọi người nên nâng chén uống với nhau và nói những chuyện vui để từ nay có thêm một vị bằng hữu. Như vậy chẳng phải là tốt hơn sao?

Tống Sĩ Nghĩa phá lên cười ha hả rồi nàng chen, nói:

-Thành huynh nói không sai, vì hai tiểu tử thì làm sao hai nhà có thể xung đột với nhau được? Tại hạ xin kính Phương Nhị Hiệp một chén vậy.

Trong trường hợp này Phương Thiên Thành muốn từ chối cũng không được, lão đành nâng chén và nói:

-Đa tạ Tống bảo chủ.

Nói đoạn hai ngươi cùng ngữa cổ uống cạn hai chén rượu.

Tống Sĩ Nghĩa mĩm cười, nói:

-Phương Nhị Hiệp, chuyện xú tử và lệnh lang xem như hòa giải tại đây, từ nay về sau chúng ta không nên nhắc đến nữa. Tại hạ có sưu tầm một ít mỹ tửu, khi nào có dịp xin mời Phương Nhị Hiệp ghé qua tệ bảo để cùng tại hạ thưởng thức.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói:

-Ngày sau có cơ hội thì tại hạ nhất định sẽ đến quý bảo bái phỏng.

Tống Sĩ Nghĩa nói:

-Bái phỏng thì không dám, nhưng nếu được quang lâm hàn xá thì đó là vinh hạnh của tại hạ.

Trịnh Đại Cương quay sang nói với Trình Tử Vọng:

-Trình huynh, Trịnh mổ có một thỉnh cầu, chẳng hay Trình huynh có sẳn lòng chấp thuận không?

Trịnh Đại Cương có ý mở miệng gọi Trình huynh là để bày tỏ sự thân thiện đồng thời cũng có ý đề cao thân phận Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng nói:

-Có chuyện gì, xin Trình huynh cứ chỉ giáo.

Trịnh Đại Cương hỏi:

-Tống công tử hiện đang ở chổ quý phủ phải không?

Trình Tử Vọng gật đầu, đáp :

-Đúng vậy.

Trịnh Đại Cương nói:

-Hiện Tống bảo chủ đã đại giá quang lâm, đũ thấy Tống bảo chủ rất xem trọng Trình huynh, tại hạ muốn nhờ Trình huynh đệ cho phụ tử Tống bảo chủ gặp mặt nhau.

Trình Tử Vọng nói:

-Trình huynh nói chí phải.

Lão quay ra ngoài sảnh và lớn tiếng nói tiếp:

-Mời Tống công tử vào!

Một lát sau Tống công tử đã được đưa vào đại sãnh, vừa thấy Tống Sĩ Nghĩa thì hắn vội vàng sụp bái lạy và nói:

-Hài nhi tham kiến phụ thân!

Tống Sĩ Nghĩa trầm sắc diện và lạnh lùng nói:

-Thật là đồ vô dụng!

Thành Huyền Thông mĩm cười, nói:

-Hài nhi đã chịu nhiều thiệt thòi, Tống huymh là phụ thân lẻ nào lại con trách phạt hắn, vã lại hắn chừng đó tuổi thì làm sao có thể là địch thủ của Phương Nhị Hiệp.

Tống Sĩ Nghĩa nói:

-Nếu không có nghĩa phụ của ngươi cầu xin thì hôm nay vi phụ ta đã giáo huấn cho ngươi một trận rồi, còn không mau bái tạ nghĩa phụ của ngươi!

Tống Quy vội bái Thành Huyền Thông và nói:

-Đa tạ nghĩa phụ.

Thành Huyền Thông mĩm cười, nói:

-Hài tử, mau đứng lên và ngồi vào bàn ăn uống chút gì đi.

Tống Quy đứng lên và bước lại ngồi cạnh Thành Huyền Thông.

Trình Tử Vọng khẻ hắng giọng và nói:

-Thành huynh, Trình mổ có một chuyện không rõ nên muốn thỉnh giáo Thành huynh.

Thành Huyền Thông trầm sắc diện lạnh lùng hỏi lại:

-Chuyện gì?

Trình Tử Vọng nói:

-Uy danh của Kiêm Môn Ngũ Nghĩa được tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Thành Huyền Thông lạnh lùng tiếp lời:

-Trình trang chủ không cần khách khí, trên giang hồ đều gọi bọn tại hạ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Trình Tử Vọng thản nhiên nói tiếp:

-Ngũ Nghĩa hay Ngũ Quỷ cũng được, nhưng xưa nay năm vị thường đơn thân độc mã hành tẩu giang hồ...

Thành Huyền Thông nói:

-Không sai, vậy thì sao?

Trình Tử Vọng nói:

-Đôi khi năm vị cũng tự hỏi lại với nhau, nhưng khi đó tất phải có đại sự kinh thiên động địa.

-Xem ra Trình trang chủ khá am tường về tình hình của năm huynh đệ bọn tại hạ đây.

-Uy danh của năm vị chấn động tứ hải, thiên hạ có ai là không biết.

-Có chuyện gì xin Trình trang chủ cứ nói thẳng ra đi! Không cần phải úp úp mở mở làm mất khí độ đại trượng phu.

-Gia Định là một tiểu thành, may nhờ bằng hữu giang hồ thương yêu nâng đở nên ban cho Trình mổ một chổ lập thân. Nhưng nghe vị Đổng huynh nói hiện nay các vị đã chọn Gia Định để tập hội, như vậy tất phải có đại sự kinh thiên động địa?

Thành Huyền Thông cười nhạt hỏi:

-Trình trang chủ là mệnh quan triều đình chăng?

Trình Tử Vọng lắc đầu, nói:

-Tại hạ không dám.

Thành Huyền Thông nói tiếp:

-Trình trang chủ và huynh đệ tại hạ đều như nhau, chẳng qua là một giới thảo dân, chẳng hay vì cớ gì mà Trình huynh tra vấn chuyện của huynh đệ tại hạ? Hơn nữa, chân trời góc bể không nơi nào là Kiếm Môn Ngũ Quỷ không thể đến, với thân phận của Trình trang chủ mà muốn can thiệp vào chuyện của huynh đệ tại hạ thì không tránh khỏi chuyện chẳng biết tự lượng sức rồi đấy.

Trình Tử Vọng bình thản nói:

-Can thiệp thì không dám, chẳng qua là tại hạ không muốn trông thấy máu chảy như sông, thây phơi như núi ở cố hương thôi.

Thành Huyền Thông phá lên cười một tràng rồi nói:

-Trình Tử Vọng! Nếu Kiếm Môn Ngũ Quỷ muốn dong chấn động tay trên địa diện Gia Định thì các hạ có thể làm gì được nào? Những lời của các hạ là tự đề cao mình quá đấy!

Trình Tử Vọng Chậm rải nói:

-Quả thật là Trình mổ không dám có tham vọng tự đề cao mình, nhưng trong võ lâm lại có người đứng ra chủ trì công đạo.

Thành Huyền Thông ngước nhìn rồi hỏi:

-Là ai?

Trình Tử Vọng thản nhiên nói:

-Xa thì không nói, nhưng trước mặt năm vị đã có ba vị đại hiệp là nhân vật đại nghĩa trừ bạo yên dân.

Thành Huyền Thông hỏi lại:

-Các hạ định chỉ Trung Châu Tam Hiệp chăng?

Trình Tử Vọng nói:

-Không sai, sự nghiệp bình sinh của Trung Châu Tam Hiệp là trừ gian diệt ác, tiêu trừ lục lâm thảo khấu, bọn tà ma nghe danh là khiếp đởm tận mặt, điều đó có lẻ năm vị đã sớm được nghe.

Thành Huyền Thông chau mày, lạnh lùng nói:

-Trình trang chủ tự dát vàng lên mặt mình rồi, bằng vào một chút danh vọng của các hạ mà cũng đòi Trung Châu tam hiệp liều mạng vì các hạ sao?

Trịnh Đại Cương mĩm cười, tiếp lời:

-Xưa nay Trung Châu Tam Hiệp không hề liều mạng vì ai cả và cũng không thể chịu để thiên hạ dùng xảo ngôn lừa gạt, bọn tại hạ hành sự chỉ cần cho tâm được an, thành bại không là vấn đề.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Những lời đối thoại của tại hạ và Trình trang chủ đã được Trình huynh nghe cả rồi chứ?

Trịnh Đại Cương nói:

-Tại hạ đều đã nghe rõ.

Thành Huyền Thông trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

-Chẳng hay việc huynh đệ tại hạ tập hội tại Gia Định có can hệ gì đến Trình trang chủ? Xin hỏi Trình huynh có cao kiến gì về việc Trình trang chủ xen ngang vào chuyện của huynh đệ tại hạ?

Trịnh Đại Cương nói:

-Ý của tại hạ là song phương nên nhượng bộ một bước, không nên gây náo động ở nơi nầy.

Thành Huyền Thông nói:

-Sợ rằng việc nay rất khó lưỡng toàn, huynh đệ tại hạ đã chọn Gia Định thì không có lý gì phải thay đổi, nếu Trình trang chủ cố tình chọc gậy bánh xe thì e rằng song phương phải dùng vũ lực để phân thắng bại thôi!

Ngừng một lát , lão nói tiếp:

-Không giấu gì Trình huynh, dù Trình Tử Vọng và võ lâm đồng đạo ở Xuyên Nam có bao nhiêu cao thủ thì huynh đệ tại hạ cũng chẳng coi ra gì. Nhưng huynh đệ tại hạ chỉ mong Trung Châu Tam Hiệp các vị không nên để bị cuốn vào vòng thị phi này. Xưa nay Thành Huyền Thông này đối với bằng hữu luôn thẳng thắn, có một câu là nói một câu, nếu Trình huynh nể tình thì nên sớm rời địa diện Gia Định. Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống bảo chủ sẽ ghi nhận phần ân tình đó, ngày sau tất có báo đáp .

Trịnh Đại Cương khẻ hắng giọng rồi nói:

-Nếu Thành huynh chỉ muốn địa diện Gia Định để tập hội các huynh đệ của mình thi tại hạ hy vọng rằng Trình huynh sẽ không dám can thiệp, trừ phi...

Thành Huyền Thông tiếp lời:

-Dù huynh đệ tại hạ có mưu đồ gì thì Trình Tử Vọng cũng không thể can thiệp, ha hả ha...trừ phi Trịnh huynh đồng ý đở lưng cho Trình Tử Vọng.

Trịnh Đại Cương hơi biến sắc, lão chậm rải nói:

-Thành huynh nặng lời rồi, trên giang hồ luôn có quy định của nó, cũng giống như địa bàn của Ngũ Nghĩa các vị thì không thể cho người khác xâm phạm vậy.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Xem ra việc quý huynh đệ nhúng tay vào chuyện này là không thể thay đổi phải không?

Trịnh Đại Cương nói:

-Nếu Thành huynh chỉ du sơn ngoạn thuỷ thì tại hạ nghĩ là Trình Tử Vọng sẽ không dám can thiệp, ngược lại còn thiết tiệc khoản đãi chư vị cũng không chừng.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Tại hạ không hiểu nguyên nhân vì sao mà Kiếm Môn Ngũ Quỷ này chẳng bằng Trình Tử Vọng trong mắt Trung Châu Tam Hiệp?

Trịnh Đại Cương nghiêm túc nói:

-Có một điểm mà sợ rằng Thành huynh chưa nghĩ đến đó thôi!

-Xin được nghe cao luận.

-Đó là nghĩa khí võ lâm.

-Nói vậy có nghĩa là Kiếm Môn Ngũ Quỷ là đồ tà ác trong võ lâm?

-Tại hạ chỉ theo việc mà luận việc, những chuyện mà quý huynh đệ đã làm trên giang hồ thì quả thật là khó bảo cho thiên hạ kính phục.

Thành Huyền Thông lại cười ha hả một tràng rồi nói:

-Có một chuyện mà sợ rằng Trình huynh đã phán đoán sai lầm, đó là Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ không muốn động thủ với Trung Châu Tam Hiệp các vị.

Trịnh Đại Cương nói:

-Đại hiệp nặng lời rồi, xưa nay chúng ta ít qua lại nên không thể nói bên nào sợ bên nào, Kiếm Môn Ngũ Quỷ không sợ Trung Châu Tam Hiệp thì Trung Châu Tam Hiệp vị tất đã sợ Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Thành Huyền Thông chợt vỗ bàn đứng lên, lão quét mục quang nhìn qua ngũ quỷ và Tống Sĩ Nghĩa rồi nói:

-Chúng ta đi thôi!

Nói đoạn lão phóng bước ra khỏi đại sảnh .

Tứ quỷ và Tống Sĩ Nghĩa vội vàng theo sau.

Trung Châu Tam Hiệp vẫn ngồi yên tại chổ, bọn họ không ngăn cản và cũng không tống tiễn.

Sau khi ra khỏi đại sãnh thì bỗng nhiên Thành Huyền Thông quay lại và lạnh lùng nói:

-Trung Châu Tam Hiệp còn ở lại Gia Định mấy ngày nữa?

Trịnh Đại Cương thản nhiên đáp :

-Ngày mai trước khi mặt trời lặn là bọn tại hạ nhất định rời khỏi nơi này.

Thành Huyền Thông nói:

-Bọn tại hạ cũng không muốn làm mất thời gian của quý huynh đệ, trước canh ba đêm nay bọn tại hạ sẽ đến bái phỏng.

Trịnh Đại Cương nói:

-Bon tại hạ kính chờ đại giá.

Phương Thiên Thành tiếp lời:

-Nếu chư vị không tuân thủ lời hứa thì ngay mai khi rời khỏi nơi này, bọn tại hạ đành mang theo Tống công tử đi thôi.

Tống Sĩ Nghĩa cười nhạt, nói:

-Đêm nay khi tái hội tại hạ sẽ thỉnh giáo Phương Nhị Hiệp.

Phương Thiên Thành nói:

-Được! Tại hạ cũng muốn biết chiêu số Kim Thương của Tống bảo chủ để mở rộng kiến thức.

Thành Huyền Thông cung thủ nói:

-Trình trang chủ, xin đa tạ thịnh tình khoản đải, xin cáo biệt tại đây vậy.

Trình Tử Vọng cũng cung thủ, nói:

-Chư vị di dương bình an, Trịnh mổ không tiện nhe.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Đêm nay khi tái hội, hy vọng Trình trang chủ cũng giử được thái độ an nhiên tự tại như vậy.

Trình Tử Vọng nói:

-Trình mổ sẽ không cam tâm thúc thủ, còn như có lấy được tính mạng của Trình mỗ hay không là tuỳ vào thủ đoạn của chư vị.

Thành Huyền Thông quét mục quang nhìn qua Tống Quy đang ngồi một mình, lão chau mày rồi nói:

-Tiểu tử ngươi sao còn không đi?

Thì ra trong lúc tức giận Thành Huyền Thông đùng đùng bõ ra khỏi đại sảnh mà quên cả Tống Quy, khi nghe Phương Thiên Thành nói thì lão mới sực nhớ lại.

Nhưng thấy Tống Quy vẫn ngồi nghiêm chỉnh bên bàn thì lão không nén được nộ khí, song vì không thể phát tác nên lão đành gượng cười, kỳ dư tứ quỷ và Tống Sĩ Nghĩa cũng không ngờ Tống Quy lại không muốn đi theo nên nhất thời cũng tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Tống Sĩ Nghĩa vừa lo vừa tức nên quát lớn:

-Tiểu tử ngươi càng lớn càng ngốc nghếch, ta vô đức nên mới sinh ra một nhi tử vô dụng như ngươi.

Phương Thiên Thành cười nhạt một tiếng rồi nói:

-Lệnh lang không muốn cùng đi với các vị, đó chính là điểm thông minh của hắn đấy.

Tống Sĩ Nghĩa kinh ngạc hỏi lại:

-Như thế nghĩa là sao?

Tống Quy chậm rải đứng lên rồi mới nói:

-Hài nhi đã uống phải độc dược, trong một canh giờ độc tính sẽ phát tác, nếu hài nhi đi theo phụ thân và các vị thúc thúc thì sợ rằng khó bảo toàn được sinh mạng.

Thành Huyền Thông chợt biến sắc, lão quát hỏi:

-Có chuyện này sao?

Lão quét mục quang nhìn qua Trịnh Đại Cương và nói tiếp:

-Đây là thủ đoạn của Trung Châu Tam Hiệp các vị chăng?

Trịnh Đại Cương chậm rải nói:

-Thành huynh có tin như thế không?

Thành Huyền Thông nói:

-Sự thực đã sờ sờ trước mặt thì không tin thế nào được?

Trịnh Đại Cương nói:

-Xưa nay Trung Châu Tam Hiệp không hề dùng độc, Thành huynh đã sớm biết điều đó mà.

Thành Huyền Thông liền hỏi:

-Như vậy là độc dược của Trình trang chủ chăng?

Trình Tử Vọng nói:

-Chuyện dùng độc thì quả thật Trịnh mổ không muốn làm và cũng không nỡ làm như thế.

Thành Huyền Thông nộ khí quát hỏi:

-Quy nhi, rốt cuộc là thế nào?

Tống Quy nói:

-Kẻ đưa hài nhi vào đây đã bức hài nhi uống một chung trà độc, sau khi uống xong thì trong người nóng như lửa đốt. Ngoài thuốc giải trên người hắn ra thì không còn ai có thể giải được, và lại loại độc dược này phát tác rất nhanh, trước khi được giải thì không thể rời Trình gia trang nữa bước, nếu không tất phải bỏ mạng dọc đường.

Thành Huyền Thông khẻ gật đầu rồi lạnh lùng nói:

-Trịnh Đại Cương, Trình Tử Vọng, các vị đều nghe cả rồi đấy, lẻ nào hắn bịa chuyện nói dối?

Trình Tử Vọng nói:

-Đúng vậy, lệnh lang vừa nói đều là sự thật...

Thành Huyền Thông tiếp lời:

-Vậy là Trình Tử Vọng ngươi hạ độc?

Trình Tử Vọng nói:

-Nhưng đó chỉ là một tách trà nóng, trong trà không hề có độc dược, nếu Tống công tử can đảm một chút thì lúc nảy có thể cùng đi với chư vị rồi.

Tống Sĩ Nghĩa nghiến răng, nói:

-Trình Tử Vọng, Tống Sĩ Nghĩa ta không bầm ngươi ra làm trăm mảnh thì thề không làm người!

Phương Thiên Thành mĩm cười tiếp lời:

-Tống bảo chủ không nên trách Trình trang chủ, cách này là do tại hạ nghĩ ra để thử can đảm của lệnh lang mà thôi, không ngờ hắn chỉ là hạng người nói gì nghe nấy.

Mấy lời mai mỉa này chẳng khác gì đao kiếm đâm vào bụng Tống Sĩ Nghĩa, lão vô cùng tức giận nhưng không thể nào phát tác được.

Chỉ thấy Tống Quy dột nhiên tung người phóng ra ngoài đại sãnh.

Thạch Tuấn chống tay xuống bàn rồi búng chân một cái, bóng người vừa thấp thoáng thì đã ngăn đường Tống Quy. Lão nói:

-Nếu ngươi muốn sống thêm một thời gian nữa thì chớ tính đến chuyện chuồn khỏi nơi này.

Tống Quy biết võ công của đối phương cao cường và tự biết mình không phải là đối thủ nên đành dừng bước.

Tống Sĩ Nghĩa tuy ngoài mặt trách mắng Tống Quy nhưng kỳ thực là phụ tử liền tâm, lòng của lão đau như cắt, bây giờ thấy Thạch Tuấn ngăn đường sống Tống Quy thì lão cười khẩy một tiếng rồi xông vào đại sãnh.

Phương Thiên Thành tung người cản ngay cửa sảnh và nói:

-Tống bảo chủ vội vàng gì thế? Chỉ cần các hạ thắng tại hạ trong cuộc hẹn đêm nay thì sinh mạng của Trung Châu Tam Hiệp cũng nằm trong tay các hạ rồi, việc cứu mạng lệnh lang đâu còn là chuyện khó khăn gì.

Tống Sĩ Nghĩa nộ khí quát:

-Canh ba đêm nay bọn ta nhất định sẽ đến, quyết không thất hứa, bây giờ có thể tha xú tử được chăng?

Phương Thiên Thành nói:

-Không nên có tâm phóng ngươi, vạn nhất các vị thất hứa không đến thì bọn tại hạ còn có ngươi để làm tin chứ!

Tống Sĩ Nghĩa miễn cưởng nén tức giận và bi thương vào lòng, lão nhìn qua Tống Quy lần nữa

rồi mới quay người bõ đi.

Phương Thiên Thành chờ Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa đi khuất rồi mới quay vào đại sãnh.

Lúc nầy Thạch Tuấn xuất thủ điểm hai huyệt đạo trên người Tống Quy rồi nói:

-Tống công tử tạm thời chịu vất vả một chút, canh ba đêm nay nghĩa phụ và lệnh tôn sẽ đến cứu ngươi, hy vọng là ngươi tự biết thân phận mình mà chớ chạy lung tung. Nếu không thì chớ trách tại hạ ra tay hạ độc thủ đấy nhé!

Tống Quy tuy nghe nhưng không nói lại một lời nào.

Trình Tử Vọng liên vỗ tay ra hiệu, một vị võ sư lập tức bước vào đưa Tống Quy đi.

Trịnh Đại Cương nhìn qua Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi nói:

-Thành Huyền Thông ôm hận mà đi thì thể nào trường quyết đấu đêm nay cũng vô cùng hung hiểm, chúng ta tuyệt đối không thể khinh suất. Từ lúc nầy cho đến tối sẽ vô cùng yên tỉnh, chúng ta nên tận dụng thời giờ vàng ngọc này mà tịnh dưỡng một chút.

Trình Tử Vọng nói:

-Phương phu nhân và các vị công tử đang ở trong tệ phủ sợ rằng khó tránh bị kinh động, tại hạ đã chuẩn bị một chiếc thuyền lớn và định đem bọn họ lên thuyền.

Phương Thiên Thành mĩm cười tiếp lời:

-Việc này không dám phiền Trình trang chủ, tiện nội đã luyện qua võ công nên khi cần thiết cũng có thể giúp chúng ta một tay.

Trịnh Đại Cương nói:

-Phiền Trình huynh truyền lời giúp, bảo bọn họ cố gắng tận dụng thời gian mà nghỉ ngơi, đặc biệt khi trời tối thì phải cẩn thận đề phòng.

Trình Tử Vọng nói:

-Được! Tại hạ đi ngay đây!

Nói đoạn lão đứng lên và nhanh chóng rời khỏi đại sãnh.

Nữa ngày vô sự lặng lẻ trôi qua, khi màn đêm buông xuống thì Trình gia trang chợt khẩn trương

hẳn lên, mười võ sư và hai mươi cung thủ đều sẵn sàng ở các vị trí mai phục.

Trịnh Đại Cương chuẩn bị một thanh tử kim đao, Phương Thiên Thành mang trường kiếm, ngoài chiếc lương ngân tiêu ba đốt quấn quanh người thì còn mang đoản đao sáu bảy tấc, hai ống tay áo cũng giấu không ít ám khí.

Trình Tử Vọng cũng thay trường bào bằng một bộ kinh trang , trong tay là một chiếc xà đầu côn dài tám thước, lưng dắt một thanh đơn đao.

Lão bước vào đại sãnh, nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp rồi nói:

-Hiện tại đã qua canh hai, theo ước định thì còn một canh giờ nữa Ngũ Quỷ mới đến, ba vị cứ ngồi trong sảnh nghỉ ngơi, tại hạ ra ngoài trang xem thử.

Trịnh Đại Cương liền nói:

-Không nên đi lúc nầy.

Trình Tử Vọng nói:

-Tại hạ đã chừng này tuổi, dù có chết cũng không ân hận gì.

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

-Không nên nói như thế, đã biết là có hung hiểm thì tại sao phải nhất định mạo hiểm?

Vừa nói đến đây thì đột nhiên có tiếng chó sủa từ bên ngoài vọng vào.

Trịnh Đại Cương nói:

-Nếu bọn chúng phó ước thì nhất định sẽ đến trước giờ.

Lời vừa dứt thì lão thổi "phù" một tiếng, ngọn đuốc duy nhất trong sãnh đường vụt tắt.

Trịnh Đại Cương nói tiếp:

-Trình huynh không nên vội vàng, cứ chờ động tỉnh thể nào rồi hãy quyết định, chúng ta không thể hy sinh vô ích.

Trình Tử Vọng nói:

-Mọi việc xin nghe theo sự điều động của Trịnh huynh.

Trịnh Đại Cương lắng nghe động tỉnh một lát rồi nói:

-Chúng ta tập trung trước thao trường rồi tùy theo tình thế mà chia ra để đối địch.

Trịnh Đại Cương đã bố trí mai phục trước thao trường nên rất hy vọng là Kiếm Môn Ngũ Quỷ sẽ đến đó để quyết chiến một trận.

Thế nhưng quần hùng vừa ra đến thao trường thì đột nhiên có tiếng chó kêu lên một cách dị thường. Rõ ràng là một con mảnh cẩu của Trình gia trang đã bị ám toán.

Trịnh Đại Cương liền nói:

-Bọn chúng đã đến rồi! Theo tình hình này thì bọn chúng đã chọn phương ẩn ám kích.

Trình Tử Vọng tiếp lời:

-Để tại hạ ra ngoài xem thử.

Trịnh Đại Cương suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Cũng được, nhưng Phương Nhị đệ sẽ đi cùng Trình huynh.

Phương Thiên Thành võ công cao cường, danh chấn giang hồ, do vậy sự an bài của Trịnh Đại Cương là ngầm có bảo vệ cho Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng thừa biết điều đó nên trong lòng vô cùng cảm kích, lão đi trước dẫn đường.

Phương Thiên Thành theo sát phía sau.

Khi cả hai gần đến tường rào thì Phương Thiên Thành nói:

-Tử Vọng huynh, đề phòng ám khí của Ngũ Quỷ có tẩm độc đấy.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói:

-Đa tạ Phương Nhị Hiệp nhắc nhở.

Hai người men theo tường rào Trình gia trang đi một vòng nhưng vẫn không thấy động tỉnh gì, Phương Thiên Thành thừa biết Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Tống Sĩ Nghĩa đã tề tựu bên ngoài trang viện, nhưng kỳ quái lạ tại sao đối phương không chịu vào trong?

Vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên trong bóng đêm có người quát hỏi:

-Là kẻ nào?

Trình Tử Vọng khẻ đáp :

-Là ta...

Lời vừa phát thì hàng loạt ám khí đã "veo véo" bay đến.

Phương Thiên Thành phản ứng cực kỳ nhanh, lão vội kéo Trình Tử Vọng nằm rạp người xuống, những mũi ám khí bay vượt qua đầu rồi ghim vào tường rào.

Thì ra đối phương đã vượt qua tường rào và nằm mai phục bên trong chờ cơ hội thi triển ám khí.

Giữa lúc Phương Thiên Thành và Trình Tử Vọng vừa đứng lên thì bỗng nhiên thấy một đạo hàn quang loé sáng giữa không trung.

Trình Tử Vọng liền nói:

-Trịnh đại hiệp đã phát ám khí rồi.

Phương Thiên Thành nói:

-Đại ca rất ít khi dùng ám khí, đó là lương ngân thoa của Thạch tam đệ đấy!

Lão ngừng lại một lát rồi tự lẩm bẩm:

-Kỳ quái! Thật là kỳ quái!

Trình Tử Vọng ngạc nhiên hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Phương Thiên Thành nói:

-Đã đến canh ba mà tại sao không thấy Kiếm Môn Ngũ Quỷ hiện thân?

Trình Tử Vọng nói:

-Có thể bọn chúng cho thuộc hạ đến trước thám thính thực hư của chúng ta chăng?

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

-Sự tình có vẻ không đúng rồi.

Nói đoạn, lão tung người phóng thẳng vào đại sãnh, Trình Tử Vọng cũng phi bước theo sau.

Nhưng lúc lướt qua nội viện thì hai người chợt thấy Trịnh Đại Cương và Thạch Tuấn đang đứng đợi, thì ra bọn họ cũng cảm thấy tình hình có vẻ khả nghi.

Trong lúc quần hùng đưa mắt nhìn nhau thì Khoái Thoái Trương Tam đưa đến một đại hán mặc hắc y đã bị thọ thương.

Trương Tam nói:

-Tên này mai phục ở mé Tây và bị trúng tên của chúng ta, thương thế khá nặng, trang chủ xem thử có hỏi han được gì không?

Phương Thiên Thành thử sờ vào kinh mạch của đại hán rồi lập tức vận lực đẩy chân khí vào giữa lưng hắn, tuy thương thế khá trầm trọng nhưng nhờ nội lực của Phương Thiên Thành thâm hậu nên một lát sau hắc y đại hán đã tỉnh lại.

Phương Thiên Thành liền hỏi:

-Ngươi là người của Tống gia bảo hay là tuỳ tùng của Kiếm Môn Ngũ Quỷ?

Hác y đại hán khẻ nói:

-Người của Tống gia bảo.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp:

-Tống Sĩ Nghĩa và Kiếm Môn Ngũ Quỷ đi đâu? Tại sao bọn chúng không thủ ước mà đưa các ngươi đến nạp mạng?

Hác y đại hán nói:

-Nghe nói bọn họ đến Trương gia trang.

Trịnh Đại Cương giậm chân, nói:

-Chúng ta đã trúng kế dương Đông kích Tây của chúng rồi, còn chúng đưa thiếp cầu kiến và ước hẹn với chúng ta là canh ba sẽ đến là để cầm chân chúng ta. Sau đó bọn chúng đột kích Trương gia trang trước, bấy nhiêu mà chúng ta nghĩ không ra. Ôi! Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông quả nhiên là quỷ kế đa đoan, thật xứng với danh hiệu!

Phương Thiên Thành nói:

-Bây giờ chúng ta đến Trương gia trang kịp không?

Trịnh Đại Cương nói:

-Sợ rằng không kịp nữa rồi.

Lão ngừng lại rồi nhìn qua Trình Tử Vọng, nói tiếp:

-Trình huynh, nếu Trương gia trang thật sự không có kỳ vật xuất hiện thì cuộc thăm ngó bởi tay Ngũ Quỷ quả là vô cùng oan uỗng.

Lời vừa thì đột nhiên có tiếng chó sủa từ trong nội viện truyền ra, rõ ràng là cường địch đã tìm cách đột nhập vào nội viện.

Trịnh Đại Cương khẻ nói:

-Nhị đệ và Trình huynh vào nội viện xem thử thể nào.

Phương Thiên Thành vừa định cất bước thì đột nhiên có một đạo hồng quang từ trong nội viện bắn ra.

Dưới ánh sáng của đạo hồng quang này thì toàn bộ tung tích của quần hùng đều bại lộ.

Trịnh Đại Cương vội kêu lên:

-Coi chừng ám khí, mau tản ra!

Lời chưa dứt thì đã có hai tiểu hàn quang bay thẳng về phía Trịnh Đại Cương .

Đại Cương vung Tử Kim đao phòng hờ trước ngực và không mấy khó khăn để gạt hai điểm hàn quang rơi xuống đất.

Nhờ ánh sáng của đạo hồng quang nên quần hùng đều nhận rõ vật vừa bị đánh rơi là ám khí, loại này gọi là Phụng Vỹ Phiêu, đầu phiêu có màu lam nhạt, quả nhiên nó đã được tẩm độc dược cực mạnh.

Hai mũi Phụng Vỹ Phiêu được chế tạo khá tinh xảo, khi đánh rơi thì Trịnh Đại Cương cảm thấy lực đạo khá trầm mạnh nên ngầm biết là Ngũ Quỷ đã đến.

Cùng lúc Trịnh Đại Cương đánh rơi hai mũi Phụng Vỹ Phiêu thì một mũi ám khí cực lớn cũng bay thẳng về phía Phương Thiên Thành.

Nhờ ánh hồng quang nên dễ dàng thấy mũi ám khí này dài hơn thước, kim quang lấp lánh, Phương Thiên Thành thầm nghĩ:

-Đây nhất định là Kim Thương của Tống Sĩ Nghĩa, hắn muốn thử lực đạo của ta như thế nào chắc?

Một ý nghĩ chợt loé lên, Phương Thiên Thành không tránh né, mà vung trường kiếm đánh thẳng về phía Kim Thương.

"Choang" một tiếng vang lên, Phương Thiên Thành cảm thấy hổ khẩu tay bị chấn động, lão kinh hải thầm nghĩ:

-Kinh lực quả nhiên rất lợi hại!

Tuy nhiên mũi Kim Thương vẫn bi trường kiếm đánh văng sang một bên.

Phương Thiên Thành hoành ngang kiếm hộ thân rồi quát lớn:

-Đi!

Lời vừa dứt thì người cũng tung lên không trung lướt xông vào nội viện.

Trình Tử Vọng lập tức theo sát phía sau, khi vào tới nội viện thì lão thầm nghĩ:

-Kiếm Môn Ngũ Quỷ quả nhiên là quỷ kế đa đoan, bọn ta đã bầy bố nghiêm mật mà vẫn không thể ngăn cản sự đột nhập của chúng .

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên thấy Phương Thiên Thành vũ lộng trường kiếm như phong ba bảo vũ, ánh bạch quang không ngừng chớp động, theo đó là hàng loạt tiếng "lác rác" vang lên và ám khí rơi rụng như mưa.

Trình Tử Vọng đề khí rồi chống Xà Đầu Côn xuống đất mượn lực, thân hình đột nhiên vút lên cao hơn trượng, sau đó lão nhẹ nhàng hạ thân xuống nóc nhà. Lão vận mục lực nhìn ra thì thấy trên nóc nhà đối diện có hai bóng đen đang đứng, khoảng cách không đầy hai trượng. Tuy không phán đoán được đối phương là ai nhưng Trình Tử Vọng thầm nghĩ, nếu không phải người trong Ngũ Quỷ thì tất phải là cao thủ hàng đệ nhất của Ngũ Quỷ.

Lão đang định vung Xà Đầu Côn tấn công thì chợt thấy hàn quang lấp lánh trước mặt, Phương Thiên Thành đã hoành ngang kiếm trước ngực và quát hỏi hai bóng đen:

-Tại hạ Phương Thiên Thành, nhị vị có thể báo danh tính rồi đấy!

Hắc y nhân bên phải nói:

-Tam Quỷ Bao Chính.

Hắc y bên trái nói:

-Tứ Quỷ Vương Thanh.

Phương Thiên Thành cười ha hả một tràng rồi nói:

-Chư vị đến trể gần một canh giờ đấy.

Tam Quỷ Bao Chính nói:

-Như thế là để cho các ngươi sống thêm một canh giờ nữa.

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói:

-Nhị Quỷ các ngươi cùng lên đi.

Lời vừa phát ra thì thân hình lão cũng đột nhiên vút lên không rồi xông thẳng về phía Bao Chính.

Chợt nghe Bao Chính hừ lên một tiếng ghê rợn , tả thủ vung lên và năm đạo ngân quang bắn ra như chớp.

Phương Thiên Thành đã sớm đề phòng nên trường kiếm luôn phòng hờ trước ngực. Khi thấy đối phương phát ám khí thì lão lập tức vũ lộng trường kiếm tạo thành một bức tường kiếm quang bao bọc toàn thân.

Lại một loạt thanh âm "lác rác" vang lên, theo đó năm mũi ám khí do Tam Quỷ Bao Chính phát ra đều bị đánh rơi. Thế xông tới của Phương Thiên Thành cực kỳ nhanh.

Bao Chính chua kịp phát loạt ám khí thứ hai thì đã bị đối phương tiếp cận, Phương Thiên Thành huy động trường kiếm xuất một chiêu Thần Long Xuất Tải đâm thẳng vào mắt Bao Chính.

Bao Chính vội vàng đề khí tung người ra sau ba thước, hữu thủ vừa trầm xuống thì đơn đao đã xuất võ, hắn vung đao gạt trường kiếm của Phương Thiên Thành và nói:

-Trung Châu Tam Hiệp quả nhiên danh bất hư truyền.

Phương Thiên Thành hạ chân xuống mái ngói và nói:

-Quá khen!

Rồi vung kiếm tấn công tiếp.

Bao Chính cũng huy động đơn đao chống đở, song phương bắt đầu khai triển trường ác đấu.

Kiếm chiêu của Phương Thiên Thành vô cùng lợi hại, thế công uy mãnh cực kỳ.

Bao Chính rất muốn chiếm tiên cơ nhưng trước thế công như sấm sét của đối phương thi nhất thời hắn chỉ biết thối lui từng bước và chống đở mà thôi.

Mười chiêu đã trôi qua nhưng thủy chung Bao Chính vẫn không tài nào cướp được tiên cơ, đao thế

của hắn cũng đã chậm lại.

Phương Thiên Thành biết là thời cơ đã đến, lão lập tức trầm hữu thủ xuống, theo đó là hai đoá hoa kiếm chợt loé lên đâm vào hữu thủ cầm đao của Bao Chính . Kiếm thế như cường long xuất hải phong toả không cho thế đao của đối phương biến hóa, nhất thời Bao Chính không thể chống đở và cũng không thể phản kích, hắn chỉ còn một cách duy nhất là thối lui ra sau.

Tình thế bức người khiến Bao Chính không thể không quăng đao tránh né, hắn buông tay cho đồn dao văng đi và cùng lúc tung người ra sau ba thước.

Phương Thiên Thành không để đơn đao rơi xuống mái ngói, lão dùng mũi kiếm hất thân đao lên rồi vận lực từ tả chưởng đẩy cho đao bay về phía Tứ Quỷ Vương Thanh, mười mấy chiêu chẳng qua chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Trình Tử Vọng và Vương Thanh đều đứng yên tại chổ quan chiến, cả hai không ngờ song phương đã phân thắng bại rồi.

Trình Tử Vọng mục kiến Phương Thiên Thành bức Bao Chính buông đao trong vòng mười mấy chiêu thì lòng vô cùng khâm phục, lão thầm nghĩ:

-Xem qua võ công của Phương Nhị Hiệp thì Trình Tử Vọng ta cũng nên thoái ẩn thôi .

Chợt thấy Tứ Quỷ Vương Thanh vung đơn đao lên, "Choang" một tiếng, đơn đao của Bao Chính bị Phương Thiên Thành đẩy qua lại được đơn đao của Vương Thanh hất về phía Bao Chính. Cùng lúc đó hắn lớn tiếng gọi:

-Tam ca, tiếp đao.

Lời vừa phát thì đao cũng đã bay tới trước mặt Bao Chính, hắn chỉ có việc xuất thủ chợp lấy mà thôi. Hắn tiếp đao xong thì lớn tiếng nói:

-Lão tứ, cẩn thận một chút, kiếm pháp của người này cao cường hơn chúng ta trong vòng ba mươi chiêu. Hãy bình tỉnh, tiên thủ hậu công, nếu vội vàng cầu thắng như ta thì sẽ tạo cơ hội cho hắn đấy.

Thực ra khi hắn nói thì Vương Thanh đã cùng Phương Thiên Thành động thủ thế đấu đã khó phân giải rồi.

Vừa đấu với Vương Thanh nhưng Phương Thiên Thành vẫn có thể nói với Bao Chính:

-Sau khi bại thủ thì kẻ bại trận lập tức nhận ra nguyên nhân thất bại ngay sao? Thật là tài trí phi phàm!

Tứ Quỷ Vương Thanh vốn cũng nôn nóng muốn cướp tiên cơ nhưng sau khi nghe Bảo Chinh nói thì đột nhiên giảm thế công chậm lại, có thể nói là thủ nhiều công ít.

Đơn đao chỉ vũ lộng tao thanh một luồng đạo quang phòng hờ trước ngực.

Kiếm pháp của Phương Thiên Thành tuy cao siêu hơn nhị quỷ cũng là hàng cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không có tâm cầu thắng mà kéo dài thời gian động thủ thì quả thật trong hai thôi Phương Thiên Thành muốn thắng bọn chúng cũng không dễ.

Bao Chính lạnh lùng quan chiến, khi thấy Vương Thanh thay đổi thế trận thủ nhiều công ít thì hắn quát một tiếng rồi vung đao tấn công Trình Tử Vọng.

Trình Tử Vọng cũng lập tức bạt đao cướp tiên cơ xuất thủ. Lão tự biết võ công của mình quyết không phải là đối thủ của Ngũ Quỷ nên mới tranh tiên xuất thủ hầu mong chiếm được thế thượng phong, nhưng thế công của Bao Chính cực kỳ hùng mạnh, nhất thời không dễ đối phó nên Trình Tử Vọng đành phải huy động đơn đao chống đở, vô tình lão lại rơi vào thế thủ.

Cũng may võ công của lão tuy không cao nhưng kinh nghiệm giang hồ rất phong phú nên lão thừa biết nếu cứ để tam quỷ liên tục công kích thì nhất định sẽ bại thủ ngay tức khắc, duy chỉ có một biện pháp là dĩ công chế công thì mới mong cầm cự được lâu dài.

Vì vậy mà đao thế của lão xuất thủ cực kỳ hiểm độc, mỗi chiêu đều công vào yếu huyệt của Bao Chính, thậm chí còn có ý quyết lưỡng bại câu thương với đối phương.

Quả nhiên đấu pháp lưỡng bại câu thương này đã phát huy tác dụng, nhất thời tam quỷ Bao Chính không thể nào chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

Chương 4: Cao Nhân Trợ Giúp

Cùng lúc với trường ác đấu tại nội viện thì Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông cùng soái lảnh Nhị Quỷ, Ngũ Quỷ và Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa đột nhập vào cổng chính Trình gia trang.

Trịnh Đại Cương hoành ngang Tử Kim Đao và cao giọng nói:

-Thành Huyền Thông, Trịnh mỗ đã chờ ở đây lâu rồi.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Bây giờ đến cùng không muộn mà.

Trịnh Đại Cương nói tiếp:

-Bốn vị cùng lên hay Thành huynh và tại hạ phân thắng bại trước?

Thành Huyền Thông thản nhiên hỏi:

-Trịnh huynh khiêu chiến với tại hạ đó chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

-Hôm nay động thủ không phải là tỷ võ định danh, Kiếm Môn Ngũ Quỷ cùng lên cũng được hoặc đơn đả độc đấu cũng được.

Tống Sĩ Nghĩa đùng đùng nộ khí bước lên trước, nói:

-Tại hạ tiếp Trịnh đại hiệp mấy chiêu được chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

-Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp.

Vừa nói lão vừa dịch mục quang nhìn qua Tống Sĩ Nghĩa, người nay đã thay đổi trang phục, tay cầm một cây Kim Thương dài chừng một thước hai tấc, trên đầu thương có nhiều lỗ rất kỳ quái.

Trịnh Đại Cương thầm nghĩ:

- Kim Thương nầy là ám khí hay là binh khí?

Tống Sĩ Nghĩa hai tay hoành ngang Kim Thương và nói:

-Trịnh đại hiệp, xin mời xuất thủ!

Trịnh Đại Cương nói:

-Thì ra Kim Thương của Tống bảo chủ vừa có thể làm ám khí vừa có thể làm binh khí, tại hạ lần nầy được khai nhãn giới.

Tống Sĩ Nghĩa cười nhạt, nói:

-Trịnh đại hiệp qua khen rồi!

Nói đoạn lão vung Kim Thương đâm thẳng tới, tả thủ phòng hờ giữa ngực. Trịnh Đại Cương lập tức xuất đao nghênh tiếp , "choang" một tiếng, Kim Thương bị đở bật ra nhưng lực đạo cực kỳ trầm mạnh.

Tuy nhiên, Tống Sĩ Nghĩa cũng không khỏi kinh ngạc bởi lực đạo trên Tử Kim Đao của đối phương, lão vội vàng thối mã hoành đao, nói:

-Tống bảo chủ vẫn chưa thi triển chiêu số trên Kim Thương, Trịnh mổ đang chờ đây.

Tống Sĩ Nghĩa nghe vậy thì bất giác hai má nóng ran, lão buột miệng nói:

-Đao pháp của Trịnh đại hiệp quả nhiên rất tinh kỳ.

Vua nói Kim Thương vừa xuất ra theo thế liên hoàn.

Vừa tiếp một chiêu của Trịnh Đại Cương nên Tống Sĩ Nghĩa đã biết sự lợi hại, do vậy lần nầy thế đao xuất ra cực kỳ hùng mạnh và trong mỗi chiêu đều giử lại đũ kình để chuẩn bị đối phó bởi sự phản công của đối phương.

Trịnh Đại Cương ngầm suy đoán địch thủ đáng sợ sẽ là Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông, không ngờ Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa cũng có võ công cao cường như vậy, do đó lão kinh hải thầm nghĩ:

-Ngoài Ngũ Quỷ ra con thêm Tống Sĩ Nghĩa thì đối phương có tổng cộng sáu cao thủ, bên phía ta ngoài nhị đệ, tam đệ thì Trình Tử Vọng chỉ có thể tính là nữa người thôi. Kỳ dư các Ngũ Quỷ, nếu song phương kéo dài trường quyết đấu thì e rằng điều bất lợi thuộc về bên ta rồi .

Ý nghĩ vừa dứt thì đao pháp cũng chợt biến, Trịnh Đại Cương bắt đầu khai triển thế công nhanh

hơn, chỉ thấy đao quang xoay chuyển như bánh xe, hàn quang toả sáng một vùng, đao thế cương cương như trường giang, trong chớp mắt da áp chế toan bộ thế đao của Tống Sĩ Nghĩa.

Tống Sĩ Nghĩa không ngờ đao pháp của đối phương lợi hại như thế, Kim Thương trong tay lão hoàn toàn không thể nào khai triển được, do vậy chỉ còn đương chống đở chứ không sao phản công được. Song phương đang đấu kịch liệt thì bỗng nhiên nghe Tống Sĩ Nghĩa "hự" một tiếng rồi lui ra sau hai bước.

Thì ra vai trai của lão đã trúng một đao, máu tươi và da thịt trời ra khỏi y phục.

Trịnh Đại Cương không nhân cơ hội này mà lấy mạng đối phương, lao da hạ thủ lưu tình nên kịp thời thu đao lại.

Thành Huyền Thông tung người lên cản trước mặt Tống Sĩ Nghĩa và nói:

-Đao pháp của Trịnh đại hiệp quả nhiên cao minh, tại hạ xin lảnh giáo đây!

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói:

-Trường quyết chiến nay nếu Ngũ Quỷ các vị không vong thì Trung Châu Tam Hiệp tất sẽ bại, Thành huynh có bản lảnh gì cứ tự nhiên thi triển.

Thành Huyền Thông nói:

-Trịnh đại hiệp đã quyết tâm sống mái với huynh đệ tại hạ, tại hạ cũng đành xả mạng bồi tiếp thôi.

Trịnh Đại Cương nói:

-Tốt nhất là các hạ hãy thi triển toàn lực, không cần phải hạ thủ lưu tình.

Lão quay sang Thạch Tuấn và nói tiếp:

-Tam đệ, ta và Thành huynh động thủ quyết đấu, bất luận thắng bại thế nào thì ngươi cũng không được xuất thủ trợ giúp đấy nhé.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Kiếm Môn Ngũ Quỷ kết nghĩa thâm tình, thề đồng sinh đồng tử, nếu tại hạ phải vong mạng dưới đao của Trịnh đại hiệp thì sợ rằng bọn họ không thể khoành tay đứng nhìn.

Trịnh Đại Cương nói:

-Nếu Thành huynh không muốn đơn đả độc đấu với tại hạ thì hãy bảo hai vị huynh đệ cùng liên thủ

cũng được.

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Không cần, hãy thắng ta trước rồi hãy nói.

Nói đoạn lão lấy trong người ra một loại binh khí có kỳ hình dị trạng . Binh khí này có hình dạng như một cánh tay, phía sau cùng có chuôi cầm và được gắn chặt vào tay. Năm ngón tay trên đầu nữa co nữa duỗi như một bàn tay thật.

Trịnh Đại Cương cười nhạt, nói:

-Nghe danh thiết quỷ thủ đã lâu, hôm nay mới được may mắn mục kiến.

Thành Huyền Thông lặng lẻ vung hữu thủ lên , thiết quỷ thủ đột nhiên điểm thẳng vào giữa ngực Trịnh Đại Cương.

Tử kim đao của Trịnh Đại Cương cũng lập tức xuất thủ, đao quang hoa lên một vòng trước mặt , ngăn cản thế công của Thành Huyền Thông.

Thành Huyền Thông vừa huy động thiết quỷ thủ cướp thiên cơ vừa cao giọng nói:

-Trịnh đại hiệp đã quyết sống mái với huynh đệ tại hạ thì bọn tại hạ đành thi triển các thủ đoạn thôi.

Trịnh Đại Cương chống đở thiết quỷ thủ của Thành Huyền Thông và phản kích hai chiêu rồi nói:

-Thành huynh cứ tận lực thi triển.

Thành Huyền Thông nói:

-Trịnh đại hiệp đã nhận ra binh khí trong tay tại hạ, như vậy tất phải biết trọng bịnh khí này còn có cơ quan chứ?

Trịnh Đại Cương nói:

-Điều này tại hạ chỉ nghe nói và từng nghe rất nhiều cao thủ võ lâm chết dưới ám khí trong thiết quỷ thủ.

Thành Huyền Thông nói:

-Không sai, nhưng chưa biết là có thể đả thương được Trịnh đại hiệp hay không.

Hai người vừa động thủ vừa nói, chớp mắt đã qua mươi chiêu rồi. Chợt nghe Trịnh Đại Cương nói:

-Sao Thành huynh không thử xem .

Thành Huyền Thông cười nhạt , nói:

-Tại hạ đang chờ cơ hội đây, hy vọng là đao pháp của Trịnh huynh không để lộ sơ hở .

Trịnh Dai Cương huy động đao pháp nhanh hơn và trong chớp mắt lão phản kích liền ba chiêu. Thế đao cực nhanh và trầm hùng .

Thành Huyền Thông không kịp thu về chống đở nên bị bức lui ba bước.

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

-Nếu các vị không liên thủ cùng lên thì sợ rằng cơ hội thủ thắng của Thành huynh không lớn đâu.

Vừa nói Tử kim đao vừa vung lên, kỳ chiêu dị thưc liên miên xuất ra.

Lúc vừa động thủ thì thiết quỷ thủ trong tay Thành Huyền Thông có công có thủ nhưng lúc này lão đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, do vậy chỉ thấy đao quang của Trịnh Đại Cương tung hoành, thế công càng lúc càng uy mãnh.

Ngũ quỷ Đông Phương thấy vậy thì khẻ nói:

-Lão nhị, tình thế có vẻ không xong rồi, nếu chúng ta không liên thủ thì sợ rằng đại ca khó lòng cầm cự được lâu.

Nhị quỷ gật đầu rồi rút Quỷ đầu đao sóng dày từ sau lưng ra, kế đó hắn chậm rải tiến lên trước.

Đông Phương cũng lập tức bạt đao tham chiến.

Tam quỷ liên thủ, uy lực dĩ nhiên tăng lên rõ rệt, thế công mảnh liệt của Trịnh Đại Cương lập tức bị ngăn chận.

Thạch Tuấn cười ha hả một tràng rồi nói:

-Các ngươi đã liên thủ thì việc tại hạ xuất thủ không có gì là bội ước cả.

Tống Sĩ nghĩa cũng hoành ngang Kim thương và lạnh lùng nói:

-Tại hạ tuy đã thọ thương nhưng cảm thấy vẫn có thể tiếp Thạch tam hiệp vài chiêu.

Thạch Tuấn trầm hữu thủ xuống, lương ngân tiên đột nhiên vung lên quật ngang vào ngươi Tống Sĩ nghĩa.

Do vai trái đã thọ thương nên Tống Sĩ Nghĩa chỉ có thể huy động Kim thương bằng hữu thủ để chống đở. Lão cắn răng chịu đau mà tiếp chiến với hy vọng bằng sự liên thủ của tam quỷ thì trong một thời gian ngắn có thể hạ được Trịnh Đại Cương, như vậy là cục diện tất sẽ được phân định.

Thế nhưng sự tình không như tính toán của Tống Sĩ Nghĩa, lão vừa tiếp được hai chiêu thì đột nhiên nghe tiếng hú thê thảm từ sau hậu viện truyền ra.

Do hành tẩu giang hồ lâu ngày với Ngũ Quỷ nên Tống Sĩ Nghĩa biết rất rõ tính tình cũng nhủ cách liên lạc của Ngũ Quỷ, tiếng hú vừa rồi chính là tiếng kêu cầu cứu của tứ quỷ Vương Thanh.

Điều tối kỵ trong lúc động thủ là không được phân tâm nhưng tiếng hú vừa rồi đã khiến cho Tống Sĩ Nghĩa bất giác ngẫn người.

Thạch Tuấn chợp cơ hội công liền hai chiêu, hữu thủ xuất lương ngân tiên, tả thủ xuất chưởng .

Tống Sĩ Nghĩa không kịp chống đở nên lảnh nguyên một chưởng giữa ngực, lão lui ra sau bốn năm bước rồi mới trụ thân hình lại và vội vàng tập trung tinh thần tiếp chiến.

Thành Huyền Thông cũng nghe tiếng kêu cứu của tứ quỷ, nhưng lão cũng không thể nào phân thân đi ứng cứu được, do vậy lão vừa gia tăng chiêu số tiếp Trịnh Đại Cương hai đao, vừa nói:

-Lão nhị, nơi này để ta ứng phó, ngươi đi tiếp ứng cho tứ đệ đi.

Nhị quỷ công liền mười chiêu nhưng đều bị Trịnh Đại Cương hóa giải một cách dễ dàng nên thầm biết là thắng không dễ, do vậy, khi vừa nghe lệnh của đại ca thì hắn lập tức thoát ra khỏi vòng chiến.

Kiếm Môn Ngũ Quỷ nổi tiếng trên giang hồ là gian trá đa đoan nên trong lúc thối lui, nhị quỷ mượn thế chuyển đơn đao qua tả thủ, cùng lúc hữu thủ móc ra ba mũi Tý ngọ Truy Hồn đinh rồi xuất thủ phóng về phía Trịnh Đại Cương.

Ngũ Quỷ từng nhiều năm hợp tác nên tâm ý tương thông, vừa thấy nhị quỷ đỗi tay đao thì Thành Huyền Thông và Đổng Phương đã biết hắn muốn thi triển ám khí, do vậy cả hai không hẹn mà lập tức lui bước tránh sang một bên.

Khi ám khí vừa phát ra thì cả hai lại vung Thiết Quỷ Thủ và đơn đao tấn công đối phương ngay. Sự phối hợp nhịp nhàng khiến cho Trịnh Đại Cương nhất thời phải phân thân.

Tử Kim Đao thì triển chiêu Hải Đệ Lao Nguyệt chống đở Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông nhưng không thể nào đở được ba mũi Tý Ngọ Truy Hồn Đinh của Nhị quỷ.

Trịnh Đại Cương cảm thấy giữa mạng sườn chợt tê nhức, thì ra lão đã trúng hai mũi Tý Ngọ Truy Hồn Đinh rồi.

Nhờ có kinh nghiệm giang hồ phong phú nên Trịnh Đại Cương nhận biết ngay ám khí mình trúng phải có tẩm độc dược . Lão nộ khí quát lên một tiếng như sấm sét, Tử Kim Đao phát ra ba chiêu khai sơn phá thạch bức Thành Huyền Thông phải lui năm bước, cùng lúc đó thân hình của Trịnh Đại Cương đột nhiên xoay chuyển, cả người lẫn đao bỗ nhào về phía Nhị quỷ.

Nhị quỷ không ngờ đối phương sau khi trúng ám khí mà thế công còn hung hiểm như vậy nên bất giác không lạnh mà run.

Thế đao của Trịnh Đại Cương nhanh cực kỳ, trong lúc Nhị quỷ ngẫn người thì Tử Kim Đao đã chém phập vào thắt lưng của hắn rồi.

Một tiếng kêu thảm vang lên, thân hình Nhị quỷ bị tiện làm hai đoạn, máu tươi phun ra như suối.

Tát ca chỉ diễn ra trong chớp mắt, Thành Huyền Thông và Đổng Phương có muốn tiếp cứu cũng không kịp.

Sau khi thì triển thế đao sấm sét giết Nhị quỷ xong thì Trịnh Đại Cương chợt thấy chỗ trúng ám khí phát đau dữ dội, lão tự biết là khó có thể cầm cự lâu nên định bụng là phải tốc chiến tốc thắng hạ Thành Huyền Thông trong vòng mười chiêu, lão cũng thừa hiểu nếu không đánh bại Thành Huyền Thông trong vòng mười chiêu mà một khi độc chất phát tác thì cục diện hôm nay khó có thể tưởng tượng. Không những Trung Châu Tam Hiệp vong mạng mà Trình gia trang tất cũng bị phá tan tành mây khói.

Nghĩ vậy nên Trịnh Đại Cương lớn tiếng nói:

-Thành Huyền Thông, có dám tiếp ta ba đao không ?

Không chờ đợi phương trả lời, Trịnh Đại Cương nói xong thì lập tức tung ngươi lên, theo đó là vầng đao quang rực sáng công thẳng tới .

Thành Huyền Thông thấy Trịnh Đại Cương sau khi trúng ám khí tẩm độc mà còn có thể hạ sát thủ thì bất giác kinh hải không thôi, do vậy lão chỉ tung người tránh né chứ không dám tiếp chiêu. Trịnh Đại Cương vừa đánh hụt một chiêu thì cảm thấy mắt hoa đi, lão kinh hải thầm nghĩ:

-Không biết ám khí của Ngũ Quỷ tẩm độc dược gì mà độc tính lợi hại như vậy ?

Lão cũng thừa biết nếu mình ngã xuống lúc nầy thì Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn khó lòng cầm cự được.

Do vậy lão đề khí trấn định tinh thần rồi lạnh lùng nói:

-Thành Huyền Thông, tại sao không tiếp đao của Trịnh mổ ?

Thành Huyền Thông cười nhạt, nói:

-Trịnh huynh đã trúng Tý Ngọ Truy Hồn Đinh rồi, đúng không ?

Trịnh Đại Cương nói:

-Không sai nhưng Trịnh mổ vẫn còn khả năng tái chiến.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói:

-Đũ rồi, ám khí do năm huynh đệ bọn ta sử dụng đều tẩm qua độc dược, đó là loại độc tổng hợp từ các loại kỳ độc trên thế gian. Ngoài thuốc giải trên người năm huynh đệ bọn ta ra thì thiên hạ đệ nhất danh y cũng vô phương cứu chửa.

Lúc nầy Thạch Tuấn và Tống Sĩ Nghĩa đang đấu kịch liệt, Kim Thương và nhuyễn tiên phi vũ như cương long xuất động, Ngũ Quỷ Đổng Phương thì tranh thủ thời gian vận khí điều tức.

Thành Huyền Thông lạnh lùng nói tiếp:

- Tại hạ muốn trông Trịnh đại hiệp bị độc tính phát tác mà đau khổ rồi chết, nếu hiện tại dùng đao giết chết đại hiệp thì quá lời cho đại hiệp rồi.

Trịnh Đại Cương thầm nghĩ:

- Với tình hình hiện tại thì ta khó lòng khống chế được độc tính phát tác, do vậy cần phải hạ Thành Huyền Thông trong vòng ba đến năm chiêu, nếu hắn cố tình tránh né không tiếp chiêu thì buộc lòng ta phải dùng thủ đoạn thôi .

Nghĩ đoạn lão cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thành huynh không muốn báo thù cho lệnh đệ sao ?

Thành Huyền Thông nói:

- Tất nhiên là phải báo thù cho hắn rồi, do vậy ta mới để cho ngươi nếm chút đau khổ,

Trịnh Đại Cương cười ha hả một tràng rồi nói:

- Xem ra Thành huynh không dám tiếp chiêu của Trịnh mổ, đúng không ?

Thành Huyền Thông nói :

- Độc thương đang phát tác trên thân thể ngươi, có lẻ ngươi cũng tự biết là khó có thể cầm cự được nữa.

Trịnh Đại Cương bị đối phương đi guốc trong bụng nên ngầm thở dài và nghĩ:

- Xem ra hắn không thể cắn câu, nếu hắn cố tình không tiếp chiêu thì chẳng còn hy vọng đả thương được hắn. Võ công của Ngũ Quỷ Đổng Phương kém xa hắn, tại sao ta không nhân cơ hội này giết Đỗng Phương trước ?

Tâm ý đã định, Trịnh Đại Cương cười nhạt, nói :

- Các hạ đã không dám tiếp đao của Trịnh mổ thì Trịnh mổ đành giết Ngũ Quỷ Đổng Phương trước vậy,

Lời vừa phát thì người cũng tung lên, cả thân hình Trịnh Đại Cương vả Tử Kim Đao như một tia chớp lướt về phía Đổng Phương.

Xuất thủ đã bất ngờ, chiêu số lại cực nhanh nên Đổng Phương không kịp tránh né, hắn đành vung đao chống đở.

Chọt nghe Thành Huyền Thông quát lớn:

- Lão Ngũ, không được liều mạng với hắn !

Nhưng đáng tiếc là Đổng Phương đã rơi vào thế không thể tránh né, "choang" một tiếng, binh khí của song phương vừa giao nhau thì Đổng Phương bất giác thối lui năm bước, hổ khẫu tay bị rách toác, đơn đao thoát khỏi tay bay ra.

Thành Huyền Thông quát một tiếng rồi tung người lên, Thiết Quỷ Thủ xuất chiêu Kim Kê Trác Mễ điểm vào giữa lưng Trịnh Đại Cương.

Thế đao vừa rồi của Trịnh Đại Cương rất uy mãnh, tuy Đổng Phương không chịu nổi nhưng sau khi thì triển thì Đại Cương cảm thấy đầu óc nặng như đeo chì, trước mắt đầy bóng đen lan lon, cước bộ loạng choạng, không thể trụ vững được nữa,

Vì vậy, khi Thành Huyền Thông điểm Thiết Quỷ Thủ tới thì lão đã vô phương tránh né, tưởng chừng như Trịnh Đại Cương sắp vong mạng bởi Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông, nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó thì đột nhiên có bóng người thấp thoáng từ xa bay lại và vung tay chụp lấy Thiết Quỷ Thủ hất sang một bên.

Thành Huyền Thông quá bất ngờ nên không tự chủ được, cả thân hình của lão cũng nhào tới trước.

Bóng người kia toàn thân mặc trường bào, đầu và mắt đều bít kín chỉ để lộ song mục lấp lánh.

Sau khi chụp Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông thì bóng đen lập tức xuất chưởng đánh thẳng

vào giữa ngực đối phương .

Thành Huyền Thông đang ở thế ngã nhào tới trước mà lại bị trúng một chưởng vô ngực nên lực đạo vô cùng uy mãnh.

Tất cả những diễn biến đều xảy ra trong chớp mắt khiến quần hùng tại trường đều bất giác ngẫn người.

Sau khi bị trúng chưởng thì Thanh Huyền Thông loạng choạng mấy bước rồi ngã ra đất, miệng thổ đầy huyết tươi.

Bóng đen đoạt Thiết Quỷ Thủ của Thành Huyền Thông rồi tung người qua đở lấy Kim Thương của Tống Sĩ Nghĩa, thuận thế người này tung một cước đá vào đùi trái của đối phương .

Tống Sĩ Nghĩa không làm chủ được thân thể nên lùi ra sau năm bước rồi ngã ngồi xuống đất.

Thạch Tuấn thấy ân nhân võ công cao cường ngoài sức tưởng tượng nên bất giác ngẫn người đến độ xuất thần. Hồi lâu sau lão mới lên tiếng hỏi :

- Xin hỏi ân nhân là người thế nào ?

Hắc bào nhân lên tiếng :

- Mau đi cứu người, thương thế của Trịnh đại hiệp rất nặng, nếu chậm là không kịp đấy !

Thạch Tuấn nhìn qua thấy Trịnh Đại Cương sắp ngã nên vội chạy lại đở và hỏi :

- Thương thế của đại ca có nặng không ?

Cùng lúc đó Ngũ Quỷ Đổng Phương cũng chạy lại ôm Thành Huyền Thông lên, thì ra Thành Huyền Thông trúng một chưởng rất trầm trọng, huyết khí đỗ ngược lên đỉnh đầu, nhất thời bị hôn mê bất tỉnh.

Lúc nầy Tống Sĩ Nghĩa cũng lồm cồm bò dậy, lão nén đau hỏi :

- Thành huynh thế nào rồi ?

Đổng Phương nói :

- Thương thế rất trầm trọng,

Tống Sĩ Nghĩa nói :

- Chúng ta rút lui thôi !

Nói đoạn lão quay người bõ chạy ra ngoài trang viện.

Đổng Phương cũng ôm Thành Huyền Thông theo sát phía sau.

Vì thương thế Trịnh Đại Cương quá nặng nên Thạch Tuấn không còn lưu tâm đến tình hình của đối phương nữa, Hắc bào nhân cũng không xuất thủ ngăn cản , nên chớp mắt Đổng Phương và Tống Sĩ Nghĩa đã khuất dạng.

Hắc bào nhân chậm rải bước đến cạnh Trịnh Đại Cương, lão cúi xuống xem xét một lúc rồi lặng lẻ bõ đi.

Thạch Tuấn mải lo vận chân khí đẩy vào nội tạng của Trịnh Đại Cương để giúp cho duy trì khi huyết lưu chuyển nên cũng chẳng biết Ngũ Quỷ và Hắc bào nhân bõ đi từ khi nào.

Trịnh Đại Cương vì xuất toàn lực đối địch nên hao tổn khá nhiều nguyên khí, do vậy một khi độc chất phát tác thì lan truyền rất nhanh .

Thạch Tuấn đã thì triển hết khả năng để cứu chửa nhưng Trịnh Đại Cương vẫn hôn mê bất tỉnh, vì thế lão buông một tiếng thở dài rồi chậm rải đứng lên, lão quét mục quang nhìn quanh thì thấy cường địch và Hắc bào nhân đã bõ đi, trong sân viên rộng lớn bao trùm một màu thê lương cùng với thì thể của Nhị quỷ.

Tiếng giao đấu cũng không còn nghe nữa, Thạch Tuấn hắng giọng rồi lớn tiếng gọi :

- Trình trang chủ !

Lời vừa dứt thì thấy Trình Tử Vọng xách đèn lồng chạy ra. Tuy nhiên cước bộ của lão không bình thường, thì ra Trình Tử Vọng cũng bị thọ thương .

Thạch Tuấn vốn đầy bụng oán khí nhưng thấy Trình Tử Vọng thân mang thương thế cầm đèn chạy ra thì dằn lòng lại, chau mày hỏi :

- Trình trang chủ cũng thọ thương ư ?

Trình Tử Vọng nói :

- Tại hạ thọ thương nhẹ thôi, thương thế của Trịnh đại hiệp có trầm trọng không ?

Thạch Tuấn nói :

- Thương thế rất nặng.

Chợt nhớ đến Phương Thiên Thành nên Thạch Tuấn liền hỏi :

- Phương nhị ca sao rồi ?

Trình Tử Vọng nói giọng buồn rầu :

- Phương Nhị Hiệp cũng thọ thương, hiện đang vận chân khí điều tức.

Thạch Tuấn hỏi tiếp :

- Địch nhân đâu ? Chay cả rồi sao ?

Trình Tử Vọng nói :

- Hai gã đều thọ thương dưới kiếm của Phương Nhị Hiệp, một gã thương thế qua nặng nên đã chết, một gã bị giam trong mật thất.

Thạch Tuấn rất sốt ruột nhưng chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hồi rồi nói :

- Nhị ca vốn tinh thông y đạo nhưng không ngờ cũng thọ thương rồi.

Trình Tử Vọng nói :

- Việc đã đến nước này, Thạch tam hiệp có nôn nóng cũng vô ích thôi, hay là đưa Trịnh đại hiệp vào trong rồi hãy tính.

Thạch Tuấn đành ôm Trịnh Đại Cương theo Trình Tử Vọng vào đại sãnh.

Sau khi an bày cho đại ca nằm xuống một chiếc trường kỹ thì Thạch Tuấn khẻ nói :

- Trình huynh đưa tại hạ đi xem thương thế của nhị ca thử.

Trình Tử Vọng đưa Thạch Tuấn vào hậu viện thì thấy Phương Thiên Thành đang ngồi vận khí điều tức trong một gian nha thất.

Thạch Tuấn không dám làm kinh động nên trở ra ngoài, lão nhìn thương thế trầm trọng của Trịnh Đai Cương thì bất giác hai mắt rướm lệ.

Trình Tử Vọng thay Trịnh Đại Cương nhắm nghiền hai mắt, tình thế nguy cấp thì cũng buột miệng thở dài.

Hồi lâu sau Phương Thiên Thành điều tức xong quay ra thấy Thạch Tuấn thì liền hỏi :

- Lão tam, Đại ca thọ thương phải không ?

Thạch Tuấn gật đầu, nói :

- Đúng vậy, thương thế rất trầm trọng.

Phương Thiên Thành hỏi :

- Tại sao không gọi ta một tiếng ?

Thạch Tuấn nói :

- Nhi ca đang vận khí điều tức nên đệ không dám làm kinh động.

Phương Thiên Thành lạnh lùng "hừ" một tiếng rồi bước tới xem qua thương thế của Trịnh Đại Cương.

Một lát sau lão quay sang nói với Trình Tử Vọng :

- Phiền Trình huynh bảo thuộc hạ thắp hết tất cả đèn đuốc lên, càng sớm càng tốt,

Trình Tử Vọng đáp một tiếng rồi vội vàng bõ ra ngoài.

Một lát sau có tám tỳ nữ mang vào mười sáu ngon đuốc khiến gian đại sãnh sáng rực như ban ngày.

Phương Thiên Thành cẩn thận rút hai mũi Tý Ngọ Truy Hồn đinh ra rồi xem xét tỉ mỉ và nói :

- Ám khí có tẩm độc được cực mạnh.

Lão lấy trong người ra một bình ngọc và đổ ra một viên hoàn đan, Phương Thiên Thành cẩn thận bõ hoàn đan vào miệng Trịnh Đại Cương rồi hỏi :

- Có nước sôi không ?

Trình Tử Vọng đưa ra một bình nước và nói :

- Đã chuẩn bị sẵn.

Phương Thiên Thành dùng nước xôi rửa qua hai vết thương trên người Trinh Dai Cương, sau đó lão dùng đan dược nghiền nhỏ đắp vào miệng vết thương,

Thạch Tuấn chỉ đứng nhìn nhưng rất sốt ruột nên hỏi :

- Nhị ca, thương thế của đại ca có trị được không ?

Phương Thiên Thành nói :

- Hiện tai ta không dám nói chắc...

Lão khẻ hắng giọng rồi hỏi :

- Thành Huyền Thông đâu ?

Thạch Tuấn nói :

- Đã rút lui cả rồi.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp :

- Sau khi đại ca thọ thương thì vẫn chịu đau để đẩy lui cường địch phải không ?

Thạch Tuấn nói :

- Có một vi ân nhân bịt mặt đột nhiên xuất hiện đánh trọng thương Thành Huyền Thông. Tống Sĩ Nghĩa và Đỗng Phương khiếp sợ nên ôm Thành Huyền Thông bõ chạy.

Trình Tử Vọng tiếp lời :

- Tại hạ thấy có một thì thể, hình như là lão nhị trong Ngũ Quỷ.

Phương Thiên Thanh nói :

- Thế thì rất tốt, mau đưa thì thể đó vào đây.

Thạch Tuấn liền phi bước ra khỏi đại sảnh, một lát sau thì thì thể Nhị quỷ được mang vào.

Phương Thiên Thành lục soát trên người Nhị quỷ một hồi thì tìm ra được một bình ngọc và mười mũi Tý Ngọ Truy Hồn Đinh, lão gật đầu, nói :

- Truy Hồn Đinh trên người đại ca và ám khí của Nhị quỷ giống y nhau, rõ ràng là tên này đã thì triển ám khí đả thương đại ca.

Trinh Tử Vọng tiếp lời :

- Hắn sử dụng loại ám khí này tất phải mang theo thuốc giải trên người.

Phương Thiên Thành mở bình ngọc đổ ra tay hai viên dược hoàn, lão xem kỹ thì thấy một viên màu hồng nhạt, một viên trắng như tuyết nên buột miệng nói :

- Hai viên dược hoàn này có màu sắc khác nhau, kích cở cũng bất đồng, không biết viên nào là độc hoàn, viên nào là giải dược, nhất thời khó có thể phân biệt. Nếu cho dùng nhầm thì quả thật là ân hận cả đời.

Thạch Tuấn nói :

- Nhưng thương thế của đại ca rất trầm trọng, sợ rằng không còn nhiều thời gian...

Trình Tử Vọng tiếp lời :

- Để cứu sinh mang Trịnh đại hiệp, tại hạ vừa nghĩ ra một cách, nhưng sợ rằng cách này qua sức tàn nhẫn.

Thạch Tuấn liền hỏi :

- Cách gì ? Mau nói ra xem,

Trình Tử Vọng nói :

- Ý của tại hạ là muốn nhờ Tống công tử phân biệt hai viên dược hoàn này, đâu là độc dược, đâu là giải dược. Nhưng làm như vậy thì sợ rằng hắn cũng bị nhiểm độc mất.

Thạch Tuấn gật đầu, nói :

- Cách này rất hay, mau đưa hắn ra đi.

Trình Tử Vọng vội vàng đi vào hậu viện, không đầy một khắc sau thì lão đã đưa Tống Quy ra.

Bị giam cầm trong mật thất dưới đất nên Tống Quy hoàn toàn không hay biết gì về trường ác chiến vừa rồi, nhưng khi vừa nhìn thấy thì thể Nhị quỷ và Trịnh Đại Cương đang nằm dài trên trường kỹ thì hắn cảm thấy tình hình bất ổn nên vội hỏi :

- Gia phụ có đến không ?

Thạch Tuấn lạnh lùng nói :

- Có đến nhưng bại trận thối lui rồi !

Trình Tử Vọng nói :

- Trịnh đại hiệp bị trúng ám khí tẩm độc của Ngũ Quỷ, bọn ta muốn nhờ Tống công tử giúp cho một việc.

Phương Thiên Thanh nói :

- Nhị, Tam, Tứ quỷ đều đã chết tại đây, chì có Thành Huyền Thông, Đổng Phương và lệnh tôn chạy thoát được, nếu Tống công tử không tin thì hiện tại có thì thể làm chứng.

Tống Quy trông thấy thì thể của Nhị quỷ thì đã lạnh người hắn vội nói :

- Chẳng hay các vị muốn tại hạ giúp việc gì ?

Phương Thiên Thành nói :

- Dược hoàn này tìm được trên người Nhị quỷ, ta muốn biết loại nào là độc dược, loại nào là giải dược ? Tống công tử thường đi lại với Ngũ Quỷ nên nhất định có thể phân biệt được ?

Thạch Tuấn tiếp lời :

- Có một chuyện ta phải nói rõ trước, nếu ngươi tự chước lấy đau khổ đấy. Bởi lẻ sau khi chỉ rõ loại nào là thuốc giải thì bọn ta buộc ngươi phải thử trước.

Tống Quy xem xét hai viên dược hoàn một hồi lâu rồi nói :

- Theo tại hạ biết thì viên màu hồng là dược vật giải độc.

Phương Thiên Thành nói :

- Theo lẻ thướng thí màu trắng mới là thuốc giải nhưng tính cách của Ngũ Quỷ âm hiểm thật khiến người ta không thể nào lường được.

Thạch Tuấn nhặt viên dược hoàn màu trắng lên và nói :

- Tống công tử đã cho rằng dược hoàn màu hồng là thuốc giải thì xin uống thử một viên nhé ?

Tống Quy nói :

- Tại hạ không uống cũng không được rồi.

Nói đoạn hắn há miệng chờ đợi.

Thạch Tuấn nói :

- Nếu dược hoàn màu hồng là độc dược thì ngươi hãy đi tìm quý vị thúc phụ của ngươi mà thanh toán.

Nói đoạn lão búng tay một cái, viên dược hoàn chui tọt vào miệng Tống Quy.

Có lẻ Tống Quy biết được hoàn màu hồng không phải là độc nên lập tức nuốt xuống rồi nhắm mắt lại.

Thạch Tuấn nói :

- Ngươi không được vận khí đề kháng, nếu là độc dược thì để nó tự nhiên phát tác !

- Thời gian chừng can tuần trà trôi qua, Thạch Tuấn không nhịn được nên buột miệng hỏi :

- Ngươi cảm thấy thế nào ?

Tống Quy mở mắt ra và nói :

- Tại hạ cảm thấy bình thường.

Phương Thiên Thành lên tiếng :

-Có lẻ là không sai rồi, bây giờ ta cho đại ca uống thử nhe ?

Nói đoạn lão lấy ra một viên dược hoàn màu hồng bõ vào miệng Trịnh Đại Cương.

Thạch Tuấn nóng lòng hỏi :

- Nhị ca, bây giờ nên làm thế nào ?

Phương Thiên Thành nói :

- Chờ thử xem, nếu dược hoàn đại ca uống là thuốc giải thì với công lực thâm hậu của đại ca, có lẻ sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi, còn như dược hoàn là độc dược thì tất sẽ có phản ứng kịch liệt.

Nguyên Phương Thiên Thành sau khi xem qua thương thế của Trịnh Đại Cương thì nhận thấy tuy hơi thở yếu ớt nhưng tâm mạch vẫn đều đặn, sở dĩ có được như vậy là sau khi thọ thương Trịnh Đại Cương luôn dùng chân nguyên bảo vệ nội tạng, không cho độc tính xâm nhập, bây giờ chỉ cần đùng dùng thuốc giải thì sẽ tỉnh lại rất nhanh.

Lúc nầy Thạch Tuấn, Phương Thiên Thành, Trình Tử Vọng đều dong sầu , đảo mục quang chờ xem phản ứng trên người Trịnh Đại Cương nên không hay biết bên ngoài của sảnh có một vị mặc hắc bào, đầu và mặt trùm kín cũng đang đứng nhìn Trịnh Đại Cương.

Hồi lâu sau thì thấy khoé miệng Trịnh Đại Cương máy động, hô hấp cũng mạnh dần lên và cuối là hai mắt từ từ mở ra.

Thạch Tuấn không kiềm chế được xúc động nên kêu lên :

- Đại ca đã tỉnh lại rồi.

Trịnh Đại Cương khẻ động đậy và mĩm cười.

Phương Thiên Thành đưa tay ra hiệu cho Thạch Tuấn và nói :

- Không nên làm cho đại ca kinh động.

Hắc bào nhân đứng ngoài cửa sảnh thấy tình thế đã có biến chuyển thì vội vàng bõ đi một cách lặng lẻ như lúc đến, cước bộ của người này không hề gây một tiếng động nên Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn đều là hạng cao thủ võ lâm nhưng không hề cảm nhận được gì.

Phương Thiên Thành nói :

- Đại ca có cần tiểu đệ giúp hành công vận khí không ?

Trịnh Đại Cương khẻ lắc đầu, hai môi máy động như muốn nói điều gì nhưng vẫn chưa khai khẩu được.

Phương Thiên Thành vội tiếp lời :

- Đại ca không cần phải nói, tiểu đệ đã biết đại ca không cần ngoại lực giúp đở rồi.

Trịnh Đại Cương khẻ thở dài rồi nhắm mắt lại.

Phương Thiên Thành quay sang hỏi Tống Quy :

- Tống công tử cảm thấy thế nào ?

Tống Quy đáp :

- Rất tốt !

Phương Thiên Thanh tiếp lời :

- Xem ra ngươi đã nắm chắc đâu là thuốc giải đâu là độc dược, chứ không phải thuận miệng nói đại.

Tống Quy nói :

- Chỉ có thể nói là Trịnh đại hiệp mạng lớn và tại hạ cũng không đáng chết nên tại hạ mới phán đoán đúng.

Phương Thiên Thanh mĩm cười, nói :

- Ngoài ra cũng nhờ ngươi hiểu rõ tính cách của Ngũ Quỷ.

Tống Quy nói :

- Cũng không phải, đương kim thế gian không có ai phán đoán được cách xử thế của Kiếm Môn Ngũ Nghĩa.

Thạch Tuấn nói :

- Kiếm Môn Ngũ Quỷ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ, ngươi gọi ngũ nghĩa là để cao bọn chúng quá đấy ! Bây giờ Ngũ Quỷ chỉ còn lại nhị quỷ nên từ nay về sau nên gọi chúng là Kiêm Môn Nhị Quỷ,

Tống Quy biết Trung Châu Tam Hiệp không nói đùa nên trong lòng vô cùng hoang mang, tuy nhiên hắn cố giử vẻ bình tỉnh bằng cách chậm rải hỏi :

- Gia phụ đâu rồi ?

Thạch Tuấn nói :

- Lệnh tôn cũng thọ thương và bõ chạy rồi.

Tống Quy sửng người một lát rồi hỏi tiếp :

- Chư vị định xử trí tại hạ thế nào đây ?

Thạch Tuấn nói :

-Hiện tại chưa thể nói được.

Chợt nghe Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói :

- Vị cao nhân trợ giúp chúng ta đâu rồi ?

Thạch Tuấn hỏi lại :

- Vị cao nhân đó là nhân vật nào vậy ?

Nội công của Trịnh Đại Cương rất thâm hậu, trước tiên được uống hoàn đan của Phương Thiên Thành nên đã tập hội được nguyên khí, sau lại uống thuốc giải của nhị quỷ nên độc tính được trục ra toàn bộ, nhờ vậy lão đã có thể miễn cưởng khai khẩu.

Thạch Tuấn vội nói tiếp :

- Có phải là người bịt mặt cứu chúng ta từng quen biết với đại ca không ?

Trinh Dai Cương khẻ lắc đầu, nói :

- Ta cũng không biết người đó là ai, nhưng nếu ngươi đó không xuất hiện kịp thời thì e rằng huynh đệ chúng ta đã vùi xương tại đây rồi .

Thạch Tuấn nói :

- Đáng tiếc là ân nhân đã đi rồi.

Trịnh Đại Cương vội hỏi :

- Đi về đâu ?

- Ngươi này vừa đến vừa đi một cách lặng lẻ, tiểu đệ mải lo thương thế của đại ca nên không kịp hỏi một lời.

Trịnh Đại Cương khẻ thở dài rồi không nói gì nữa.

Phương Thiên Thanh khẻ hỏi Thạch Tuấn :

- Tam đệ, vị cao nhân đó là nhân vật thế nào ?

Thạch Tuấn nói :

- Người này mặc trường bào màu đen, đầu và mặt đều bịt kín nên tiểu đệ không thấy được diện mục.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp :

- Người đó không một lời nào chăng ?

Thạch Tuấn nói :

- Chỉ nói đúng một câu là bảo với tiểu đệ lo cứu người.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói :

-Đại ca cứ yên tâm tịnh dưỡng, từ từ rồi chúng ta cũng điều tra ra lại lịch người đó thôi.

Lão ngừng lại một lát rồi quay sang nói với Trình Tử Vọng :

- Trình huynh, xin chuẩn bị cho một gian tịnh thất.

Trình Tử Vọng liền nói :

- Tại hạ đã chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời cũng đã phải người đi mời một vị đại phu đến chửa trị thương thế cho Trịnh đại hiệp.

Phương Thiên Thành nói :

- Vất vả cho Trình huynh quá.

Trình Tử Vọng đưa tay ra hiệu cho hai thuộc hạ khiêng Trịnh Đại Cương vào một gian tịnh thất trong hậu viện, sau đó lão khẻ hỏi Phương Thiên Thành :

- Phương Nhị Hiệp còn điều gì dặn dò nữa không ?

Phương Thiên Thành nói :

- Xem thương thế của đại ca thì ngày mai bọn tại hạ có thể lên đường được rồi, không thể kéo dài thời gian ở đây lâu hơn nữa.

Trình Tử Vọng nói :

- Nếu các vị không có việc gì gấp , thì xin lưu lại Gia Định thêm vai ngày để Trịnh mổ có cơ hội báo đáp đôi điều.

Phương Thiên Thành nói :

- Sự việc rất khẩn cấp, không thể không đi, tuy nhiên cũng phải chờ xem thương thế của đại ca biến chuyển thế nào rồi mới quyết định.

Lão nhìn qua Tống Quy và nói tiếp :

- Tạm thời lưu giử các hạ an phận thủ thuờng thì bọn ta quyết không làm hại.

Trình Tử Vọng phát tay, nói :

- Đưa hắn đi.

Hai võ sư lập tức bước vào đưa Tống Quy đi.

Trình Tử Vọng khẻ nói :

- Tại hạ đã bố trí canh phòng cẩn mật xung quanh nơi Trịnh đại hiệp nằm, nhị vị dã hơn nữa ngày khổ chiến nên cũng cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng một lát. Còn chuyện gì sáng mai chúng ta lại nói tiếp !

Phương Thiên Thành lắc đầu, nói :

- Không được, tại hạ phải luôn túc trực bên cạnh đại ca, phòng thương thế có biến chuyển thì cũng kịp thời cứu trị.

Trình Tử Vọng chậm rải nói :

- Ba vị kết nghĩa thâm tình chẳng khác Lưu - Quan - Trương kết nghĩa vườn đào năm xưa, tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy.

Nói đoạn lão cáo từ lui bước để Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn ở lại tịnh thất cùng Trịnh Đại Cương.

Chương 5: Ngôn Gia Chưởng Môn

Thời gian lặng lẻ trôi qua, mờ sáng hôm sau thì bỗng nhiên có tiếng bước chân từ ngoài truyền vào.

Phương Thiên Thành khẻ nói :

- Canh chừng đại ca !

Rồi tung người đến bên cửa tịnh thất, trầm giọng hỏi :

- Là ai ?

Bên ngoài có người đáp :

- Tại hạ Trình Tử Vọng.

Cửa phòng xích động , Trình Tử Vọng chậm rải bước vào, trong tay lão cầm một chiếc thiệp lớn màu hồng, sắc diện vô cùng hoang mang.

Tuy nhiên lão cố giử bình tỉnh bằng cách nói chậm rải :

- Thương thế của Trịnh đại hiệp thế nào rồi ?

Phương Thiên Thành đáp : :

- Đã thấy chuyển biến tốt, Trình huynh cầm vật gì trong tay vậy ?

Trình Tử Vọng ấp úng :

- Rất kỳ quái.

Thạch Tuấn bước lại hỏi :

- Cái gì kỳ quái ?

Trình Tử Vọng nói :

- Có rất nhiều người biết ba vị đến Gia Định này phải không ?

Phương Thiên Thành nói :

- Lần xuất hành này bọn tại hạ không phô trương nhưng cũng không bảo mật, có ai đến tìm bọn tại hạ chăng ?

Trình Tử Vọng gật đầu, nói :

- Đúng vậy, đây là danh thiếp, Phương Nhị Hiệp hãy xem đi.

Phương Thiên Thành vừa nhận thiếp vừa hỏi :

- Người đó có nói cụ thể là cần tìm ai không ?

Trình Tử Vọng nói :

- Không, chỉ nói là muốn tìm Trung Châu Tam Hiệp.

Phương Thiên Thành mở thiếp ra xem thì thấy trên thiếp viết :

"Thần Châu Chưởng môn Ngôn Phụng Khanh kính bái."

Phương Thiên Thành chau mày tự hỏi :

- Chưởng môn nhân của Ngôn gia môn chăng ?

Thạch Tuấn tiếp lời :

- Kỳ quái, xưa nay chúng ta và Ngôn gia chưa từng qua lại, tại sao người nay lại vượt thiên lý đến Gia Định tìm chúng ta ?

Phương Thiên Thành nói :

- Bất luận dụng ý của người nầy thế nào thì chúng ta cũng không thể tiếp khách trong phòng người bệnh, phiền Trình trang chủ mời Ngôn chưởng môn vào đại sãnh ngồi chờ một lát, bọn tại hạ thay y phục xong sẽ ra nghênh tiếp.

Trình Tử Vọng nói :

- Việc này tại hạ tự biết ứng phó, nhị vị không cần lo lắng.

Nói đoạn lão định quay bước thì chợt nghe Trịnh Đại Cương nói :

- Không cần phải làm thế.

Phương Thiên Thành quay lại nói :

- Đại ca hãy yên tâm tịnh dưỡng, những việc nhỏ như thế này tiểu đệ lo liệu được mà.

Trịnh Đại Cương nói :

- Ta đã nghe tất cả những gì các vị huynh đệ vừa nói.

Phương Thiên Thành nói :

- Chúng ta và Ngôn gia ở Thần Châu xưa nay không thù không oán, có thể Ngôn chưởng môn du ngoạn Gia Định và nghe tin bọn ta ở đây nên muốn tìm đến đàm đạo chứ không có việc gì quan trọng đâu.

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói :

- Gần năm mươi năm qua, Ngôn gia môn đã truyền bảy đời chưởng môn nhưng thuỷ chung vẫn không phát dương quang đại môn phái như trước kia.

Vị Ngôn Phụng Khanh này là chưởng môn nhân thứ tám và cũng là nhân vật kiệt xuất của Ngôn gia trong suốt năm mươi năm qua. Ngươi này niên kỹ con trẻ, năm nay không quá hai mươi lăm tuổi nhưng đã tinh thục võ công thần uy của Ngôn gia môn.

Phương Thiên Thành tiếp lời :

- Đại ca quen biết hắn chăng ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Không sai, ta đã giao du với bọn họ hai năm rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội nói với nhị vị hiền đệ.

Thạch Tuấn cảm thấy kỳ quái nên thầm nghĩ :

- Xưa nay chuyện gì đại ca cũng không giấu bọn ta, tại sao lão không cho bọn ta biết chuyện này ?

Thạch Tuấn rất muốn hỏi cho rõ những lời vừa tới của miệng thì kịp thời nén lại.

Trịnh Đại Cương nói :

- Phiền Trình trang chủ mời hắn vào đây nhé !

Trinh Tử Vọng khẻ gật đầu rồi quay người đi ngay.

Phương Thiên Thành khẻ nói :

- Thương thế của đại ca vẫn chưa hoàn toàn bình phục nên không tiện hao tổn tinh thần, do vậy khi tiếp kiến Ngôn chưởng môn cũng không nên đàm đạo quá nhiều .

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói :

- Nhị vị hiền đệ cũng ở lại tiếp Ngôn Phụng Khanh với ta.

Lời vừa dứt thì Trình Tử Vọng đã đưa Ngôn Phụng Khanh vào và lớn tiếng nói :

- Ngôn chưởng môn đã đến.

Trịnh Đại Cương liền nói :

- Ngon huynh đệ, xin mời vào trong.

Cửa phòng xịch mở, một thanh niên mặc thanh bào chậm rải bước vào.

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn quan sát người này chừng hai tư , hai lăm tuổi, tướng mạo anh tuấn, mày kiếm mắt sáng, thần khí oai nghi. Hắn bước lên trước và cung thủ, nói :

- Trịnh tiên sinh thọ thương bởi ám khí của Ngũ Quỷ phải không ?

Trịnh Đại Cương khẻ gật đầu, mĩm cười nói :

- Thương thế đã khá nhiều rồi, Ngôn huynh đệ không cần quan tâm.

Phương Thiên Thành cảm thấy kỳ quái nên thầm nghĩ :

- Trình Tử Vọng là ngươi rất trầm tỉnh nên không thể nói chuyện này với Ngôn Phụng Khanh, nhưng tại sao hắn lại biết ?

Nghĩ đoạn lão không nhịn được nên hỏi :

- Làm thế nào Ngôn chưởng môn biết Trịnh đại ca của tại hạ thọ thương bởi ám khí của Ngũ Quỷ ?

Ngôn Phụng Khanh dịch mục quang nhìn qua Phương Thiên Thành và hỏi :

- Vị nay là...?

Trịnh Đại Cương liền giới thiệu :

- Là Phương Nhị đệ, còn kia là Thạch tam đệ.

Ngôn Phụng Khanh cung thủ nói :

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu ! Hôm nay được gặp gỡ nhị vị đại hiệp thật là tam sinh hữu hạnh.

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cung đáp lễ và nói :

- Không dám, Ngôn huynh đệ là tôn trưởng một phái, bọn tại hạ trèo cao quá rồi.

Ngôn Phụng Khanh mĩm cười, nói :

- Đao pháp của Trịnh tiên sinh tuyệt thế võ lâm, Ngũ Quỷ quyết không phải là địch thủ do vậy bọn chúng chỉ có một cách đả thương Trịnh tiên sinh là dùng ám khí thôi.

Trịnh Đại Cương nói :

- Đã là bằng hữu chi giao thì không cần khách khí, Ngôn huynh đệ rất bận rộn công việc ở Thần Châu, cớ sao lại nhàn du đến Gia Định này ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Nữa năm trước tại hạ đã phái mười đệ tử tinh minh của bản phái truy tìm tung tích Trịnh tiên sinh, cùng mấy hành tung của Trung Châu Tam Hiệp không bảo mật nên việc truy tìm không khó khăn lắm, tuy nhiên hành tung của Trịnh tiên sinh quả nhiên là phiêu du vô định.

Sáng hôm qua tại hạ vừa được bẩm báo liền khởi hành từ Thần Châu đến đây ngay, đồng thời tại hạ cũng nghe tin Ngũ Quỷ tập hội, nhưng không ngờ việc bọn chúng tập hội tại Gia Định lại có liên quan đến Trung Châu Tam Hiệp ! Ôi ! Nếu sớm biết như vậy thì tại hạ có thể tăng cước trình để giúp các vị một tay.

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói :

- Ngôn gia môn đang trong thời kỳ khổ luyện võ công để phục hưng môn phái nên không tiện kết oán với giang hồ.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Tại hạ rất ít khi xuất đầu lộ diện trên giang hồ nên không nhiều người biết tại hạ, thiết nghĩ Kiếm Môn Ngũ Quỷ cũng không ngoài lệ.

Trịnh Đại Cương nói :

- Ngũ Quỷ kiến văn quảng bác, quyền pháp của Thần Châu Ngôn gia e rằng khó qua mặt được bọn chúng, cũng may là Ngôn huynh đệ chưa ra tay trợ giúp.

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Ngôn huynh đệ vượt thiên lý tìm đến đây tất có điều chi chỉ giáo ?

Ngôn Phụng Khanh vội nói :

- Không dám nhận hai chữ chỉ giáo, nguyên tại hạ được các vị sư thúc , sư bá đưa lên làm chưởng môn Ngôn gia môn nên trong lòng vừa lo lắng vừa hưng phấn. Lo lắng là tại hạ con trẻ người non dạ, Ngôn gia môn lại suy vi đã mấy mươi năm, thử hỏi tại hạ có tài cán gì mà có thể trùng hưng uy phong môn phái ?

Hưng phấn là vì những người trong bản phái đã hoàn toàn tỉnh ngộ, bọn họ đều biết nếu cứ để Ngôn gia môn tiếp tục suy vong thì sợ rằng chẳng bao lâu nữa sẽ bị xóa sổ trên giang hồ, vì vậy, khi nhượng vị, tiền chưởng môn có ra một hạn kỳ là trong thời gian mười năm tại hạ phải chấn hưng được môn phái.

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói :

- Ta nghĩ Ngôn huynh đệ có năng lực làm được chuyện này.

Ngôn Phụng Khanh gượng cười nói tiếp :

- Tại hạ gánh trọng trách trên vai, tuy trong lòng lo lắng nhưng cũng đành toàn tâm toàn lực thực hiện thôi , tại hạ tự đưa ra kế hoạch là trước tiên phải tìm ra nguyên nhân vì sao, Ngôn gia môn suy yếu sau đó mới dần dần tiểu trừ nguyên nhân và khắc phục hậu quả.

Trịnh Đại Cương liền hỏi :

- Đã tìm ra nguyên nhân chưa ?

- Đã tìm ra rồi.

- Thế thì tốt, nguyên nhân là vì sao vậy ?

- Nguyên nhân thứ nhất là toàn bộ tuyệt kỹ của Ngôn gia đã thất truyền.

- Toàn bộ đã thất truyền ?

- Không sai, toàn bộ tuyệt kỹ của Ngôn gia môn đã thất truyền mà võ công thất truyền cũng không còn trong Ngôn gia môn.

Trịnh Đại Cương cảm thấy kỳ quái nên hỏi tiếp :

- Chuyện này thật khó hiểu đây, tuyệt kỹ của Ngôn gia môn đã thất truyền toàn bộ và cũng không còn trong Ngôn gia môn, thế hiện tại võ công đang ở đâu ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Chuyện kỳ quái cũng ở chổ nầy, khi tại hạ chỉnh lý môn phái thì tìm trong số điển tịch võ công của bản phái không thấy tuyệt kỹ của Ngôn gia đâu cả.

Phương Thiên Thành tiếp lời :

- Ngôn huynh đệ đã không có bản gốc thì làm sao biết Ngôn gia môn có tuyệt kỹ thất truyền ?

Ngôn Phụng Khanh chậm rải nói :

- Tại hạ nghiên cứu kỹ võ công quyền chưởng của bản phái thì phát hiện mỗi khi đến chổ biến hoá tinh kỳ là có sự khiếm khuyết.

Trịnh Đại Cương hỏi :

- Đó là vì sao ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Nguyên nhân chủ yếu là do suốt mấy mươi năm qua Ngôn gia môn liên tục suy vi, đương thời tại hạ cũng cảm thấy hoang mang vô cùng, nhưng qua ba tháng khổ tâm nghiên cứu và được sự giúp đở của hai vị trưởng bối thì cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân thực sự.

Trịnh Đại Cương, Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và cả Trình Tử Vọng đứng bên cạnh cũng buột miệng hỏi :

- Nguyên nhân thế nào ?

Ngôn Phụng Khanh chậm rải nói :

- Nguyên nhân là năm mươi năm trước, Ngôn gia môn có một vị chưởng môn nhân ngao du giang hồ suốt ba năm mà chưa trở về, khi đó, Ngôn gia môn vẫn còn hùng phong nên chuyện chưởng môn nhân biệt âm vô tín ba năm quả thực là một đại sự, do vậy một vị trưởng bối liền hạ lệnh cho hai mươi đệ tử cùng xuất môn truy tìm tung tích vị chưởng môn đó.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Hai mươi vị đệ tử kia xuất phát được hai ngày thì đột nhiên chưởng môn nhân trở về....

Phương Thiên Thành liền hỏi :

- Chuyện này có quan hệ gì đến thanh danh của quý phái ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Sau khi trở về bản phái thì vị chưởng môn đó lập tức thảo một phong thư rồi cũng vội vàng vào tịnh thất bế quan mà nằm.

Mãi đến trưa hôm sau vẫn chưa chịu dậy, đương thời cũng có mấy vị trưởng lão hoài nghi nhưng nghĩ không ra nguyên nhân nên không dám làm kinh động.

Đợi đến tối vẫn không thấy động tỉnh gì, mấy vị trưởng lão không thể kiên nhẫn được nữa nên phá cửa mà vào và phát hiện vị chưởng môn đó đã chết rồi.

Phương Thiên Thành hỏi tiếp :

- Bị người ta ngầm sát hại chăng ?

Ngon Phụng Khanh nói :

- Toàn bộ cửa chính cửa phụ đều không xê động và cũng không tìm ra dấu vết của sự đột nhập.

Phương Thiên Thành nói :

- Hay là khi quay về thì vị chưởng môn đó đã mang trọng bệnh ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Không phải là trọng bệnh mà là trúng độc và bị nội thương.

Trịnh Đại Cương liền hỏi :

- Kẻ nào sát hại lão ta ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Cho đến bây giờ vẫn chưa tìm ra hung thủ là ai ?

Trịnh Đại Cương hỏi tiếp :

- Lẻ nào trong di thư để lại không nói rõ điều gì ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Trong di thư chỉ vẽ một ngọn núi cao và một đầm nước, bên dưới viết ba chữ Độc Long Đầm.

Trịnh Đại Cương lại hỏi :

- Như thế la có dụng ý gì ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Đương thời mọi người hoảng loạn nên cho rằng bức họa sơn thủy này là do vị chưởng môn do thuận tay vẽ ra trong lúc thần trí mê loạn, không một ai dụng tâm nghiên cứu nên cất giử cho đến ngày nay.

Trịnh Đại Cương nói :

- Vậy thì cần phải nghiên cứu kỹ bức họa đồ mới được.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Không sai, tại hạ trong lúc truy tìm cớ sự mới phát hiện ra chuyện này, sau khi nghiên cứu kỹ bức hoạ đồ thì cảm thấy ngụ ý thâm sâu chứ không phải tùy hứng vẽ chơi.

Phương Thiên Thành xen vào :

- Có khi nào Độc Long Đầm là một địa danh ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Phương Nhị Hiệp nói không sai, đích thực là có địa danh Độc Long Đầm, tại hạ đã tìm ra nơi này.

Phương Thiên Thành với hỏi :

- Độc Long Đầm ở nơi nào ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Là một nơi thâm sâu trong dãy Thái Sơn, xưa nay không một bóng người lai vảng.

Trịnh Đại Cương nói :

- Ngôn huynh đệ có thể tìm ra một nơi thâm hiểm như vậy quả thực là không phải chuyện dễ.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Vì tìm Độc Long Đầm mà tại hạ phải hành tẩu mất nữa năm, cuối cùng rồi cũng tìm được người biết về Độc Long Đầm.

Tại hạ theo chỉ dẫn tìm đến và xem xét kỹ cảnh vật xung quanh đầm thì thấy trong vòng mười dặm

vuông quanh đầm không có một ngôi nhà. Sau đó tại hạ trở về Thần Châu suy nghĩ liên tục nhưng vẫn tìm không ra nguyên nhân.

Phương Thiên Thành hỏi :

- Chuyện này có quan hệ gì với võ công của quý phái ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Tại hạ truy tìm trong các thư tịch của Ngôn gia môn thì phát hiện có khả năng bí lục tuyệt kỹ của Ngôn gia môn do vị chưởng môn đó mang đi trong ba năm thất tung, vì vậy tinh hoa võ công đều bị thất truyền hoàn toàn.

Trịnh Đại Cương nói :

- Việc này trọng dại, Ngôn huynh đệ có tìm ra manh mối gì không ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Đó chính là nỗi khổ tâm của tại hạ . Tại hạ điều tra bức họa đồ đó là của chưởng môn nhân mười đời trước và cũng phát hiện ra rằng, sau khi vị chưởng môn đó chết thì Ngôn gia môn bắt đầu suy vi.

Phương Thiên Thành nói :

- Dù bí lục về tinh hoa võ công của Ngôn gia môn bị vị chưởng môn đó mang đi, nhưng lẻ nào đương thời trong Ngôn gia môn không còn vị trưởng bối cao niên nào ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Có bốn vị võ công cao cường nhất đều đi theo vị chưởng môn đó, nhưng khi quay về thì chỉ còn lại vị chưởng môn nhân. Sự sinh tử của bốn vị trưởng lão kia tựa như cát chìm đáy bể, không điều tra được chút manh mối nào.

Phương Thiên Thành nói :

- Chuyện này đích thực là quái lạ, ngoài bốn vị trưởng lão kia lẻ nào không còn ai khác ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Càng kỳ quái hơn là sau khi lo xong tang sự cho vị chưởng môn đó thì mấy vị trưởng lão còn lại cũng lần lượt sinh bệnh mà khứ thế.

Theo thư tịch lưu lại thì những vị tiền nhân đương thời cho rằng : Đó là trời muốn diệt Ngôn gia

môn nên mới khiến mấy vị trưởng lão bình nhật rất tráng kiện phải lần lượt quy tiên trong vòng ba ngày. Thư tịch cũng nói rằng chứng bệnh rất quái lạ , bệnh nhân bất động toàn thân, miệng cũng không thể nói, do vậy lúc lâm chung mấy vị trưởng lão chẳng để lại một câu di ngôn hoặc một lời dặn dò gì.

Trịnh Đại Cương hỏi :

- Ngon huynh đệ nghĩ thế nào về chuyện này ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Theo tại hạ nghĩ đây là một cuộc mưu sát có kế hoạch tinh mật, mục đích là muốn cho Ngôn gia môn tự động xóa tên trong võ lâm. Có khả năng âm mưu này được tiến hành trước khi vị chưởng môn đó rời Thần Châu.

Phương Thiên Thành hỏi :

- Ý của Ngôn huynh đệ muốn nói là ngươi trong quý môn đều bị đối phương khống chế ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Không sai !

Trịnh Đại Cương hỏi :

- Nhân vật nào khả nghi nhất, Ngôn huynh đệ nghĩ ra chưa ?

Ngôn Phụng Khanh lắc đầu, nói :

- Tại hạ vẫn chưa nghĩ ra.

Phương Thiên Thành nói :

- Ngôn huynh đệ có thể cho tại hạ xem qua bức họa đồ đó quý chưởng môn lưu lại không ?

Ngôn Phụng Khanh do dự một lát rồi nói :

- Được, mời Phương Nhị Hiệp quá mục.

Vừa nói hắn hoạ đồ và đưa cho Phương Thiên Thành.

Sau khi mở ra xem thì Phương Thiên Thành thấy nội dung trong họa đồ dường như Ngôn Phụng Khanh nói, chỉ có điều truyền qua lâu đời nên trong có vẻ mơ hồ, tuy nhiên bút tích vẫn có thể nhận biết được.

Trịnh Đại Cương cũng ghe mắt xem qua rồi khẻ nói :

- Rõ ràng đây là một bức họa đồ, hình như bên trong chẳng có gì bí mật.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế, theo tài liệu ghi chép qua các đời chưởng môn của Ngôn gia môn thì vị chưởng môn mười đời trước tuy có nhiều thời gian nhàn hạ nhưng không thiên về thư hoạ, như vậy làm sao vẽ được bức họa đồ nầy ?

Nếu ý tứ của bức họa đó chi muốn nói cảnh thâm sơn bao bọc một đầm nước thì trong thiên hạ có thể tim ra hàng trăm cảnh tương đồng. Có lẻ vì vậy mà vị chưởng môn đó mới viết ba chữ Độc Long Đầm chăng ? Nhưng tại hạ đã tìm ra Độc Long đầm, song chẳng có một ngôi nhà, hoặc một bóng người, lẻ nào còn có một Độc Long Đầm khác chăng ?

Phương Thiên Thành chậm rải gấp bức họa đồ trả lại Ngôn Phụng Khanh rồi nói :

- Có thể còn có ba hoặc năm Độc Long Đầm nhưng hình thái không thể giống như hoạ đồ do quý chưởng môn lưu lại, Ngôn huynh đệ đã tìm ra Độc Long Đầm và cảnh vật xung quanh tương hợp với hoạ đồ thì tất nhiên là không thể sai rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Nhưng tại hạ không hiểu là vị chưởng môn đó lưu lại bức họa đó với dụng ý gì ?

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Sự việc có quan hệ đến sinh tử tồn vong của Ngôn gia môn nên tại hạ không muốn tiết lộ ra ngoài, thậm chí cũng không muốn làm kinh động người trong bản phái, thực ra thì Ngôn gia môn cũng vì không còn nhân tài khả dụng, do vậy mà suốt năm mươi năm qua chỉ có lùi chứ không tiến.

Sau nhiều lần suy nghĩ, tại hạ cảm thấy chỉ còn cách tìm Trịnh tiên sinh giúp đở thôi, không ngờ tại hạ đến chậm một bước, Trịnh tiên sinh đã thọ thương dưới tay của Ngũ Quỷ rồi.

Trịnh Đại Cương nói :

- Tại hạ thọ thương không nặng lắm, nên không cần phải lo, nhưng..

Ngôn Phụng Khanh liền hỏi :

- Nhưng thế nào, không lẻ có ai đó hẹn ước với mấy vị rồi chăng ?

Trịnh Đại Cương khẻ gật đầu, nói :

- Đúng vậy, ước hẹn này đã định từ một năm trước, quả thực là không thể nào thoái thác.

Lão nhìn qua Phương Thiên Thành rồi nói tiếp :

- Nhị đệ, chúng ta còn mấy ngày nữa để phó ước ?

Phương Thiên Thành nói :

- Hạn kỳ là mười lăm tháng chín, tình theo lộ trình, nếu đi nhanh thì cũng mất tám đến chín ngày, do vậy chúng ta cần phải lên đường càng sớm càng tốt,

Trịnh Đại Cương nhìn qua Ngôn Phụng Khanh rồi chậm rải nói :

- Ngôn huynh đệ, xem ra tại hạ không thể giúp được gì rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Ba vị đã có việc thì tất nhiên phải làm việc của mình trước rồi.

Ngừng một lát hắn nói tiếp :

- Tại hạ có một câu nhưng không biết là có nên hỏi hay không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Có chuyện gì Ngôn huynh đệ cứ nói rõ ra là được.

Ngôn Phụng Khanh hỏi :

- Xin hỏi ba vị ước hội với nhân vật nào vậy ?

Trịnh Đại Cương gượng cười, nói :

- Với một tên ma đầu khá nỗi danh trong võ lâm, lần ước hẹn nầy sinh tử khó lường nhưng tại hạ và hai vị huynh đệ đã chuẩn bị sẵn sàng nên chẳng còn bận tâm đến vấn đề đó.

Ngôn Phụng Khanh cảm thấy kỳ quái nên nói :

-Tại hạ không đến kịp trong trường ác đấu giữa ba vị và Ngũ Quỷ nên lần nầy hy vọng cho tại hạ giúp ba vị một tay.

Trịnh Đại Cương lắc đầu, mĩm cười, nói :

- Tại hạ xin tâm lảnh hảo ý của Ngôn huynh đệ, lần nầy bọn tại hạ ước hội với cường dịch, hung đa cát thiểu, Ngôn huynh đệ lại đang gánh trọng trách của Ngôn gia môn nên không thể mạo hiểm theo bọn tại hạ !

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Có thể ngày mai thương thế của tại hạ sẽ chuyển biến tốt hơn chút nữa, chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ thâm ý trong họa đồ, không chừng bọn tại hạ sẽ đề xuất cho Ngôn huynh đệ một vài manh mối cũng nên.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở dài rồi nói :

- Đã mười năm trôi qua, song núi còn thay đổi huống hồ là con người, nhưng tại hạ cảm thấy kỳ quái là mấy môn võ công đặc biệt của Ngôn gia môn thủy chung vẫn chưa xuất hiện trên giang hồ.

Phương Thiên Thành nói :

- Do vậy mà Ngôn huynh đệ suy đoán có thể bí lục võ công của Ngôn gia đang cất giấu ở Độc Long Đầm ?

Ngon Phụng Khanh nói :

- Thoạt tiên tại hạ có nghĩ như vậy, nhưng về sau thì cảm thấy cách suy đoán nay quá đơn giản.

Phương Thiên Thành nói :

- Đại ca hãy bế mục tịnh dưỡng một lát, tiểu đệ và Ngôn huynh đệ sẽ ra ngoài đại sãnh đàm đạo. Thời gian của chúng ta không nhiều nên không thể xuất lực giúp Ngôn huynh đệ tìm võ công đã thất lạc của Ngôn gia môn. Tuy nhiên chúng ta cũng nên tận lực giúp Ngôn huynh đệ giải quyết một vài khó khăn.

Trịnh Đại Cương nói :

- Được, các vị huynh đệ cứ ra ngoài đàm đạo !

Nói đoạn lão chậm rải nằm xuống rồi nhắm hai mắt lại.

Phương Thiên Thành chậm rải đứng lên rồi bước ra ngoài đại sãnh.

Ngôn Phụng Khanh, Trình Tử Vọng và Thạch Tuấn cũng lặng lẻ cất bước theo sau.

Khi ra đến đại sãnh thì Phương Thiên Thành khẻ nói :

- Nếu Trình trang chủ có việc gì thì cứ tự nhiên, tại hạ và Tam đệ có thể tiếp Ngôn chưởng môn được rồi.

Trình Tử Vọng gật đầu, nói :

- Được, chư vị cứ đàm đạo, tại hạ ra ngoài xem tình hình một lát rồi trở vào ngay.

Nói đoạn lão cáo biệt mọi người rồi xoay người cất bước.

Ngôn Phụng Khanh nhìn theo bóng Trình Tử Vọng dần khuất rồi nói :

- Trình trang chủ nay là nhân vật thế nào ?

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ cũng không được rõ lắm .

Ngôn Phụng Khanh nói tiếp :

- Tại hạ hy vọng là chuyện riêng của Ngôn gia môn không bị truyền ra ngoài giang hồ.

Phương Thiên Thành nói :

- Tính tình của Trình trang chủ rất thận trọng, tại hạ nghĩ lão ta không dễ dàng tiết lộ những chuyện đại sự như thế này đâu.

- Hy vọng là như vậy !

- Ngôn huynh đệ không cần lo lắng chuyện này... Hình như Ngôn huynh đệ đã tìm ra một vài manh mối trong chuyện của quý phái ? Nếu tại hạ phán đoán không sai thì Ngôn huynh đệ vẫn chưa nói hết những gì mình biết được ?

- Đây là chuyên riêng của Ngôn gia môn, vốn dĩ không nên để người ngoài lo lắng, chỉ có điều tại hạ và Trịnh tiên sinh vừa gặp đã như cố cựu, tâm đầu ý hợp, vì thế tại hạ muốn muốn nhờ tài trí và võ công của ba vị để giúp sức.

Nhưng hiện tại ba vị có việc quan trọng, Trịnh tiên sinh lại thọ thương nên tại hạ không dám thố lộ.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bọn tại hạ còn thời gian ba ngày nữa, nhưng chuyện của Ngôn chưởng môn sợ rằng không thể giải quyết trong ngày một ngày hai...

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời :

- Chuyện của các vị rất khẩn trương còn chuyện của tại hạ đã qua mấy mươi năm rồi dù có chậm trể một hay nữa năm nữa cũng không sao. Nhưng với tình qua lại của tại hạ và Trịnh tiên sinh, mong rằng có thể giúp ba vị một tay...

Phương Thiên Thành lắc đầu, nói :

- Ngôn huynh đệ đã kết giao với Trịnh Đại ca nên tại hạ cũng không thể xem Ngôn huynh đệ là ngoại nhân, nếu có gì muốn nói thì xin Ngôn huynh đệ cứ nói thẳng.

Ngon Phụng Khanh nói :

- Tuy tuyệt kỹ của Ngôn gia đã thất truyền nhưng tại hạ qua nhiều năm khổ luyện cũng đạt được chút thành tựu, chỉ cần chư vị bảo trì được thế quân bình thì khi tại hạ tham gia sẽ tăng thêm mấy phần thắng.

Phương Thiên Thành lại lắc đầu, nói :

- Hơn mười năm qua Trung Châu Tam Hiệp hành tẩu giang hồ và trải qua vô số sóng gió nhưng đều có thể hóa hiểm thành an, cố nhiên là phải dựa vào võ công và cơ trí. Nhưng lần ước hội nầy quả thật là không thể lường hết được hậu quả.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Chư vị định ước lần nầy với thời gian tương đối dài, nếu không nắm chắc phần thắng thì tại sao không chuẩn bị trước ?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Cái gọi là chuẩn bị của Ngôn huynh đệ, phải chăng là ám chỉ việc mời cao nhân trợ giúp ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Chuyên mời cao nhân trợ giúp tất nhiên là phi chánh đạo, nhưng chi ít là các vị cũng có kế hoạch chứ ?

Phương Thiên Thành nói :

- Tại hạ vốn muốn nói đến chuyện của Ngôn huynh đệ để đề xuất một ngụ ý, không ngờ lại nói qua chuyện của bọn tại hạ.

Ngôn Phụng Khnah nói :

- Nhân vô viễn lự, tât hữu cận ưu (người không nghĩ xa, tất có lo gần), chuyện của các vị quan trọng hơn chuyện của tại hạ nên tất nhiên phải nói chuyện của các vị trước.

Phương Thiên Thành nói :

- Bọn tại hạ không hề nói chuyện này với bất kỳ ai, bởi lẻ rất ít người có thể giúp và cũng rất ít người muốn giúp, hôm nay nói với Ngôn huynh đệ thì về sau, nếu Trung Châu Tam Hiệp tuyệt tích giang hồ thì cũng có người biết bọn tại hạ đã đi đâu.

Ngôn Phụng Khành sững người, nói :

- Chuyện nghiêm trọng như thế sao ?

Phương Thiên Thành nghiêm túc nói:

-Không sai, nếu may mắn thì trong ba người bọn tại hạ sẽ còn lại một người tàn phế.

Ngôn Phụng Khanh càng kinh ngạc, hắn vội hỏi :

-Đối phương là nhân vật nào mà có thể khiến đại danh đỉnh đỉnh như Trung châu Tam hiệp phải bi quan đến thế ?

Phương Thiên Thành cười ha hả rồi nói:

-Ngôn huynh đệ biết Điền Nhất Đao không?

Ngôn Phụng Khanh hỏi lại :

- Phải chăng là nhân vật mà giang hồ thương gọi là Ma Đao Điền Nguyên ?

- Không sai, Ngôn huynh đệ nghe các vị trưởng lão của quý phái nói qua phải không ?

- Gần hai năm nay tại hạ thường để ý đến tình thế trên giang hồ nên có biết một số cao thủ trong Hắc bạch lưỡng đạo. Nhưng theo tại hạ biết thì gần mười năm qua nhân vật nầy chưa từng xuất hiện trên giang hồ.

- Đúng vậy, tuy hắn không lộ diện nhưng chẳng phải là thoái ẩn giang hồ, do đó việc hành tẩu của hắn rất bí mật.

- Chuyện này thì tại hạ không rõ rồi.

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói :

- Từ khi Kiếm Thần Trần đại hiệp tảo thanh giang hồ bức Ngũ Ma Chủ lập thệ thì một ngày Trần

đại hiệp còn tại thế là Ma Đao Điền Nguyên không dám xuất hiện, có thể nói hắn là nhân vật số một số hai trong võ lâm, nhưng so với năm vị Ma chủ thì rõ ràng vẫn còn kém xa.

Do vậy, năm vị Ma chủ đã phục tùng dưới Kiếm Thần của Trần đại hiệp thì đương nhiên Ma Đao Điền Nguyên không dám tác oai tác quái trên giang hồ.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Tại hạ cũng từng nghe chút ít về sự tích Kiêm Thần Trần đại hiệp, những điều khiến tại hạ cảm thấy kỳ quái là Trần đại hiệp đã có thể chế phục năm vị Ma chủ mà tại sao không muốn tiêu trừ bọn chúng, nhổ cỏ tận gốc để trừ hậu họa ?

Phương Thiên Thành nói :

- Có lẻ đây là bí ẩn lớn nhất trong võ lâm, ngươi bình thường tự nhiên không thể hiểu nói, nhưng bên trong nhất định phải có nguyên nhân đặc biệt. Ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp và Ngũ Đại Ma chủ thì e rằng không có ai biết được nguyên nhân nầy.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Ma Đao Điền Nguyên và Ngũ Đại Ma chủ không thể đánh đồng mà luận, lẻ nào trong võ lâm chẳng còn ai có thể chế phục hắn ?

Phương Thiên Thành nói :

- Nhập Phàm đại sư của Thiếu Lâm, Bách Phất đạo trưởng của Võ Đang đều có thể chế phục Ma Đao Điền Nguyên....

Chương 6: Bí Truyền Tuyệt Học

Ngôn Phụng Khanh nhìn Phương Thiên Thành với vẻ nghi hoặc và hỏi:

- Tại sao Thiếu Lâm, Võ Đang đều là danh môn chính phái mà tại sao những nhân vật đó không muốn xuất diện chế phục Ma Đao Điền Nguyên, để hắn tung hoành giang hồ làm hại võ lâm đồng đạo như vậy?

Phương Thiên Thành trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhập Phàm đại sư của Thiếu Lâm và Bạch Phất đạo trưởng của Võ Đang đều bại dưới tay Thiên Ma Nữ, sau lần thất bại đó thì hai người rất ít khi xuất hiện trên giang hồ.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở ra rồi nói:

- Đáng tiếc là võ công của tại hạ có hạn, nếu tại hạ có năng lực như Kiếm Thần thì tất sẽ tận diệt quần ma thanh trừ yêu khí cho võ lâm.

Phương Thiên Thành nói:

- Có thể Ma Đao Điền Nguyên ẩn sau bức màn chỉ huy thuộc hạ hành động gây tội ác nên dường như thế nhân đã quên hắn.

Ngôn Phụng Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Thế tại sao các vị lại ước đấu với Ma Đao Điền Nguyên?

Phương Thiên Thành nói:

- Đó là vì bọn tại hạ đả thương tay chân của hắn nên Điền Nguyên mới xuất hiện ước đấu.

Ngôn Phụng Khanh lại hỏi:

- Các vị đã biết là không phải đối thủ của Ma Đao Điền Nguyên, thì tại sao lại không muốn mời cao nhân trợ giúp?

Phương Thiên Thành buột miệng hỏi lại:

- Mời ai?

Ngừng một lát, lão nói tiếp:

- Thực ra trước khi đến Gia Định thì bọn tại hạ đã có hẹn với một vị cao tăng Thiếu Lâm.

Ngôn Phụng Khanh liền hỏi:

- Nhập Phàm đại sư chăng?

- Không phải, nhưng cũng là cao tăng rất có danh vọng, vị đại sư nầy là chỗ giao tình với Trịnh Đại ca nên đồng ý là đến lúc đó sẽ giúp bọn tại hạ một tay. Hiện nay hai vị sư huynh của vị cao tăng đó cũng đã được mời để chuẩn bị tiêu diệt Ma Đao Điền Nguyên.

- Thế vị cao tăng ở đâu?

- Lão ta là cao tăng đắc đạo, nếu thất ước mà không đến thì tất phải có nguyên nhân.

- Ôi! Các vị thật là đầy lòng nghĩa hiệp, thừa biết đi lần nầy hung đa cát thiểu nhưng vẫn khẳng khái phó hội.

Phương Thiên Thành mỉm cười, nói:

- Ngôn huynh đệ không biết tính khí của Ma Đao Điền Nguyên đấy thôi, nếu bọn tại hạ không phó ước đúng hẹn thì bất cứ thủ đoạn gì hắn cũng có thể giở ra. Trong mấy tháng qua bọn tại hạ đều ngầm cảm thấy hình như có người theo dõi bọn tại hạ.

Lão ngừng lại thở dài một hồi rồi, đại khái tình hình là như vậy.

Ngôn Phụng Khanh suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Tuy mới hội diện Phương Nhị Hiệp nhưng tại hạ rất kính phục tính cách của Phương Nhị Hiệp, hôm nay được đàm đạo thì càng cảm thấy Trung Châu Tam Hiệp quả nhiên danh bất hư truyền,

Phương Thiên Thành nói:

- Ngôn huynh đệ quá khen rồi.

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời:

- Tại hạ có một chuyện thỉnh cầu, chẳng hay Phương Nhị Hiệp có sẵn sàng chấp thuận hay không?

- Ngôn huynh đệ cứ nói, Ngôn huynh đệ đã ôm hy vọng đến đây nếu bọn tại hạ không giúp được gì tất sẽ khiến các hạ thất vọng và lòng càng thêm bất an. Tuy nhiên trong hai ngày còn lưu lại đây,

bọn tại hạ hy vọng là sẽ tìm ra một vài manh mối giúp Ngôn huynh đệ truy tìm võ công đã thất truyền của quý phái,

Ngôn Phụng Khanh lắc đầu, nói:

- Võ công của Ngôn gia môn đã thất truyền năm mươi năm rồi không cần vội vàng trong nhất thời. Chuyện của các vị là khẩn trương và quan trọng hơn, tại hạ tự biết võ công của mình không đũ để trợ thủ cho ba vị...

Phương Thiên Thành tiếp lời:

- Đao pháp của Điền Nguyên đã đến trình độ xuất thần nhập hoá, vì vậy mới có danh là Ma Đao. Địch thủ của hắn trên giang hồ chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng bọn tại hạ cũng không có ý mời cao nhân giúp sức.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Do vậy mới xin Phương Nhị Hiệp chấp thuận cho thỉnh cầu của tại hạ, cho tại hạ cùng đi theo để quan chiến.

Phương Thiên Thành ngạc nhiên nói:

- Chuyện này không ổn rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tâm ý của tại hạ đã quyết, dù Phương Nhị Hiệp không chấp thuận thì tại hạ cũng đi theo vậy.

Phương Thiên Thành chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại sao Ngôn huynh đệ nhất định phải theo bọn tại hạ đưa thân vào chốn hiểm nguy?

Ngôn Phụng Khanh cười ha hả rồi nói:

- Thế tại sao Phương Nhị Hiệp không chấp thuận thỉnh cầu của tại hạ? Nhưng bất luận thế nào thì các vị cũng không ngăn cản được tại hạ đâu!

Vừa nói đến đây thì chợt nghe có tiếng bước chân bên ngoài sảnh vang lên làm gián đoạn câu chuyện giữa hai người.

Ngôn Phụng Khanh ngẫng đầu nhìn lên thì thấy một phu nhân mỹ lệ mặc lục y cùng hai đồng tử bước vào.

Khi vừa qua cửa sảnh và trông thấy Ngôn Phụng Khanh thì phu nhân lập tức dừng bước và nói:

- Tiện thiếp không biết phu quân đang có khách.

Phương Thiên Thành đứng lên nói:

- Ngôn Phụng Khanh không phải là ngoại nhân, xin mời phu nhân vào!

Lục y phu nhân do dự một lát rồi chậm rải bước vào.

Phương Thiên Thành đưa tay chỉ Ngôn Phụng Khanh và giới thiệu:

- Vị này là chưởng môn nhân của Thần Châu Ngôn gia môn.

Lục y phu nhân hành lễ và nói:

- Xin chào Ngôn chưởng môn.

Ngôn Phụng Khanh hoàn lễ và nói:

-Xin tham kiến Phương phu nhân.

Thạch Tuấn kéo thêm một chiếc ghế lại và nói:

- Mời nhị tẩu ngồi.

Lục y phu nhân mỉm cười ngồi xuống.

Ngôn Phụng Khanh nhìn qua hai đồng tử thì thấy một mặc lam y một mặc bạch y. Lam y đồng tử trong điềm tỉnh và có vẻ thư sinh hơn, còn bạch y đồng tử rất hoạt bát, song mục thường láo liên nhìn quanh.

Chợt nghe Phương phu nhân chậm rải nói:

- Tiện thiếp nghe đại ca thọ thương rất nặng nên đưa Nghi nhi và Lạc nhi đến thăm đại bá.

Phương Thiên Thành nói:

- Đại ca đang tịnh dưỡng, không nên làm kinh động.

Lão nhìn qua hai đồng tử và nói tiếp:

- Các ngươi mau tham kiến Ngôn thúc phụ đi.

Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi đồng loạt cung thủ hành lễ và nói:

- Bái kiến Ngôn thúc phụ.

Ngôn Phụng Khanh hoàn lễ và nói:

- Không cần khách sáo, năm nay nhị vị công tử được bao nhiêu tuổi rồi?

Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi cùng đáp:

- Mười lăm tuổi rồi.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Hai đồng tử này tuy thanh tú đáng yêu nhưng lam y đồng tử có cốt cách và khí độ thanh kỳ xuất trần, hình như không phải là một cặp song sinh, vậy tại sao cả hai lại cùng tuổi?

Nghĩ đoạn hắn buột miệng nói:

- Nhân phẩm của nhị vị công tử quả nhiên bất phàm, ngày sau tất sẽ có đại thành.

Phương Thiên Thành nhìn lục y phu nhân một lát rồi nói:

- Nếu Ngôn huynh đệ muốn tương trợ thì tại hạ có một chuyện.

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời:

- Có chuyện gì Phương Nhị Hiệp cứ nói, tại hạ sẽ tận lực hành sự.

Phương Thiên Thành nhìn qua ái thê, Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi rồi chậm rải nói:

- Hiền thê đưa Lạc nhi và Nghi nhi về phòng nghỉ ngơi, chúng ta còn phải lưu lại hai ngày nữa.

Lục y phu nhân lặng lẻ đứng lên rồi khẻ nói:

- Các vị cứ đàm đạo, tiện thiếp xin cáo lui trước.

Nói đoạn bà cúi người hành lễ với Ngôn Phụng Khanh rồi đưa hai đồng tử lui bước.

Phương Thiên Thành suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Bọn tại hạ hội ước với Ma Đao Điền Nguyên lần nầy hung đa cát thiểu, trước khi phó hội bọn tại hạ chỉ hy vọng là một hoặc hai trong ba người bọn tại hạ có thể bảo toàn được tính mạng. Vì thế tại hạ đã đi khắp thâm sơn cùng cốc thu thập dược vật để luyện mười mấy viên Bảo Mệnh Kim Đan, bất luận

thương thế trầm trọng ra sao, chỉ cần không vong mạng tại đương trường thì bọn tại hạ tất sẽ có cơ hội bảo mệnh.

Ngôn Phụng Khanh cảm thấy kỳ quái nên hỏi:

- Ý của Phương Nhị Hiệp muốn nói gì, tại hạ không hiểu?

Phương Thiên Thành nói:

- Sự tình rất đơn giản, Ngôn huynh đệ xuất hiện rất đúng lúc, lại giàu lòng nhiệt huyết nên tại hạ muốn phó thác hai vị cô nhi nhờ Ngôn huynh đệ trong nom giúp.

Ngôn Phụng Khanh chau mày, nói:

- Tại hạ càng nghe càng không hiểu gì cả.

Thạch Tuấn xen vào:

- Nhị ca nói rõ một chút, Ngôn huynh đệ đã không rõ nội tình, Nhị ca nói giản lược như vậy thì tự nhiên là không thể hiểu rồi.

Phương Thiên Thành gật đầu, nói:

- Không sai, tại hạ nói quá giản lược, thế nầy nhé, Ma Đao Điền Nguyên đã có một quái lệ, phàm ai đã trúng một đao của hắn, bất luận là sống hay chết hắn cũng không xuất đao thứ hai, do vậy bọn tại hạ đã chuẩn bị tiếp nhận nhát đao của hắn.

Thạch Tuấn tiếp lời:

- Nhưng xưa nay rất ít người may mắn tồn tại dưới nhát đao của hắn.

Ngôn Phụng Khạnh ngộ ra bèn nói:

-Thì ra là như vậy.

Hắn thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Ba vị đã sớm luyện kim đan để bảo mệnh thì lẻ nào không thể tìm cách mời cao nhân đối phó Ma Đao Điền Nguyên?

Phương Thiên Thành nói:

- Vị cao tăng Thiếu Lâm đó chưa đến được, nhất thời bọn tại hạ biết mời ai? Người có tâm muốn trợ giúp thì võ công không cao hơn Điền Nguyên nên bọn tại hạ không thể mời. Còn người có võ

công vượt Điền Nguyên thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay và dường như bon tại hạ chưa từng gặp bọn họ bao giờ.

Ngôn Phụng Khanh nói:

-Phải châng ý của Phương Nhị Hiệp là muốn tại hạ chiếu cố phu nhân và nhị vị công tử?

Phương Thiên Thành nói:

- Nguyên bọn tại hạ vẫn có thời gian để an bài, không ngờ lại gặp phải chuyện Kiếm Môn Ngũ Quỷ nên thời gian lưu lại Gia Định phải kéo dài ra. Nếu Ngôn huynh đệ đi theo trợ giúp bọn tại hạ thì chẳng qua là nộp thêm một mạng cho Điền Nguyên thôi, quả thực là không có ích gì. Trong khi đó, Ngôn huynh đệ vì truy tìm võ công thất truyền của Ngôn gia môn nên phải hành tẩu chân trời góc bể, do vậy tại hạ cũng không tiện mở miệng phó thác thê nhi. Tại hạ chỉ mong Ngôn huynh đệ bõ chút thì giờ vàng ngọc đưa thê nhi của tại hạ đến một nơi.

Ngôn Phụng Khanh liền hỏi:

- Đưa đến nơi nào?

Phương Thiên Thành nói:

- Tại hạ đã viết sẵn một phong thư, ngoài thư có ghi nơi cần đến, vì có thể khởi hành bất cứ khi nào nên bọn tại hạ không cần nói rõ với thê nhi, chẳng hay Ngôn huynh đệ có thể chấp thuận không?

Nghe cả nữa ngày mà Ngôn Phụng Khanh vẫn chưa biết nơi cần đến, vì vậy hắn thầm biết Phương Thiên Thành là nhân vật hành sự rất cẩn thận, khi chưa cần thiết thì tuyệt đối không nói ra.

Hắn không tiện hỏi thêm nên gật đầu, nói:

- Được! Tại hạ sẽ tận năng lực đưa phu nhân và nhị vị công tử đến nơi an toàn. Trừ phi tại hạ vong mạng, nếu không thì tuyệt đối không làm hỏng chuyện của Phương Nhị Hiệp.

Phương Thiên Thành cung thủ, nói:

- Tại hạ xin bái tạ trước.

Ngôn Phụng Khanh hoàn lễ và nói:

- Được vì Trung Châu Tam Hiệp ra sức khuyễn mã là tại hạ cảm thấy hân hạnh lắm rồi, tại hạ đâu dám nhận lễ!

Thạch Tuấn cũng lên tiếng:

- Tại hạ xin thay nhị tẩu bái tạ Ngôn huynh đệ.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở ra rồi nói:

- Các vị đa lễ như vậy khiến tại hạ vô cùng áy náy.

Phương Thiên Thành cười ha hả, nói:

- Ngôn huynh đệ đã hứa một lời là ngàn vàng, chúng ta dừng lại ở đây nhé!

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nào, Ngôn huynh đệ hãy lấy bức họa đồ ra, chúng ta cùng nghiên cứu kỹ Độc Long Đầm một tý, có thể tại hạ đưa ra vài manh mối cũng nên.

Lại nói đến Phương phu nhân sau khi đưa Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi vào hậu viện thì Trình phu nhân bước ra nghênh tiếp và hỏi:

- Thương thế của Trịnh đại hiệp thế nào ?

Phương phu nhân nói:

- Đại ca đang tịnh dưỡng nên tiểu muội cũng chưa được gặp.

Trình phu nhân nói:

- Nghe phu quân của tiện thiếp nói thì thương thế của Trịnh đại hiệp chuyển biến khá tốt, Phương phu nhân không nên quá lo nghĩ.

Phương phu nhân nhìn qua Phương Lạc, Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Các ngươi vào phòng trước đi!

Cả hai "dạ" một tiếng rồi lặng lẻ cất bước vào phòng .

Phương Tuyết Nghi vì rất nhớ Đông Nhĩ lão nhân và không biết trong cuộc ác chiến tối qua lão có thọ thương hay không nên khẻ nói với Phương Lạc:

- Lạc huynh về phòng trước nhé, đệ có chút việc phải ra ngoài, một lát sẽ quay về ngay.

Phương Lạc sau khi gây ra trường náo nhiệt tự biết trường ác đấu tối qua là do mình mà ra nên lúc nầy chàng tỏ vẻ thuần thục hơn trước nhiều, chàng gật đầu, nói:

- Ngươi đi rồi mau quay về nhé, ta cũng có chuyện muốn hỏi ngươi đây.

Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên nên hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy, tại sao đại ca không hỏi ngay bây giờ?

Phương Lạc nói:

- Ngươi cứ đi trước đi, khi quay về chúng ta sẽ nói chuyện.

Nói đoạn chàng cất bước đi về phòng để lại Phương Tuyết Nghi với nhiều điều nghi vấn và lo lắng.

Phương Tuyết Nghi hỏi thăm gia nhân thì biết phòng của Đông Nhĩ lão nhân ở phía Tây trang viện nên vội vàng đi đến đó.

Thế nhưng chàng đi được vài mươi bước thì chợt nghe có người hỏi:

- Hài tử, có chuyện gì không?

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy Đông Nhĩ lão nhân đã xuất hiện trước mặt với nụ cười nhân hậu trên môi.

Chàng vội bước đến gần và khẻ nói:

- Vản bối rất nhớ lão bá bá nên định đến thăm.

Đông Nhĩ lão nhân đưa chàng về phòng của mình rồi nói:

- Hài tử, ngươi đến thật đúng lúc, ta cũng đang cần tìm ngươi đây.

Phương Tuyết Nghi hành lễ và nói:

- Lão tiền bối có gì muốn chỉ giáo chăng?

Đông Nhĩ lão nhân thuận tay đẩy chiếc ghế về phía Phương Tuyết Nghi và nói:

- Ngồi xuống đi!

Phương Tuyết Nghỉ ngồi xuống và nói:

- Vản bối và bá mẫu mải trốn dưới thạch thất nên không biết tình hình bên ngoài, sáng này mới hay Trịnh đại bá thọ thương trong trận ác đấu và Trình gia trang tối qua vô cùng náo nhiệt.

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói:

- Chuyện đó đã qua rồi, Ngũ Quỷ chết ba , chúng ta đại thắng.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Hài tử, mấy ngày qua ngươi ở bên cạnh bá mẫu nhưng có tận dụng thời gian luyện công không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không, lão tiền bối dặn là không để người khác biết chuyện này nên vản bối không dám tiết lộ.

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói:

- Ngươi rất thông minh, hài tử, có một chuyện mà lão khiếu nghĩ mãi không ra, mong rằng ngươi sẽ thành thật trả lời,

- Có chuyện gì tiền bối cứ hỏi?

- Được, hiện nay ngươi đã lớn rồi nhưng từng nghe bá phụ nói với ngươi về chuyện lệnh tôn không ?

- Không, vản bối chi ngẩu nhiên nghe bá mẫu nói thôi.

- Nói thế nào?

- Bá mẫu nói rằng chữ trên phiến ngọc này là do phụ mẫu vản bối khắc để lại.

Nói đoạn chàng lấy phiên ngọc đeo ở cổ ra cho Đông Nhĩ lão nhân xem, quả nhiên trên phiến ngọc có ba chữ Phương Tuyết Nghi.

Đông Nhĩ lão nhân hỏi tiếp:

- Chỉ nói có thế thôi sao ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Vản bối chỉ nghe được như vậy .

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Đông Nhĩ lão nhân, nói:

- Lão tiền bối, mấy ngày qua ở trong thạch thất không có sách đọc, lại không thể vận công nên vản bối nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Đông Nhĩ lão nhân liền hỏi:

- Ngươi nghĩ đến những chuyện gì nào ?

- Nghĩ đến lão tiền bối.

- Nghĩ đến lão khiếu như thế nào ?

- Vản bối cảm thấy lão tiền bối không phải là người cam chịu làm hạ nhân của người khác, thế tại sao lao tiền bối lại cam nguyện làm như vậy ?

- Chỉ có thể thôi à ? Nói ra xem ! Hãy nói hết những suy nghĩ của ngươi cho lão khiếu nghe thử.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vản bối ngầm cảm thấy lão tiền bối là một tuyệt đại cao nhân, chuyện cam nguyện làm bộc nhân tất phải có nguyên nhân.

Đông Nhĩ lão nhân hỏi:

- Ngươi biết tại vì sao không?

- Vì muốn báo đáp ân cứu mạng của bá phụ vản bối.

- Còn gì nữa ?

- Vì vản bối nữa.

Đông Nhĩ lão nhân thoạt tiên hơi sững người nhưng liền mĩm cười, nói:

- Hài tử, ngươi quả nhiên rất thông minh, lão khiếu đã không nhìn lầm ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi khẻ thở dài, nói:

- Thể chất tiên thiên của vản bối không tốt nên sợ rằng phụ lòng mong đợi của lão tiền bối thôi.

- Ai nói thế ?

- Bá phụ của vản bối.

- Lão ta có truyền võ công cho ngươi không ?

- Chỉ là võ công để giúp thân thể cường tráng thôi.

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có thể lão ta nhìn không ra.

Ngừng một lát lão nói tiếp:

- Võ công thượng thừa chỉ cần linh chất tuệ tâm, thể năng khiếm khuyết thì có thể dùng dược vật bổ sung, nhưng tài hoa thì không thể dùng dược vật bỗ khuyết.

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Hài tử, chỉ đáng tiếc là lão khiếu gặp ngươi đã quá muộn.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vì vản bối quá lớn tuổi nên không thích hợp cho việc luyện võ công thượng thừa chăng ?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Tuy niên kỷ của ngươi hơi lớn một chút nhưng không phải là không thể vản hồi.

- Vậy thì tại sao ?

- Vì lão khiếu còn tại thế chẳng bao lâu nữa.

Phương Tuyết Nghi không tin vào tai mình, chàng ngẫn người một lúc rồi hỏi lại:

- Lão tiền bối nói gì vậy ?

Đông Nhĩ lão nhân bình tỉnh nói:

- Lão khiếu còn tại thế chẳng bao lâu nữa rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chẳng phải lão tiền bối đang rất khõe đó sao ?

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Lão khiếu đã tính qua thời gian khứ thế, nếu mọi chuyện thuận lợi và có dược vật tương trợ thì tối đa cũng chỉ sống thêm hơn một năm nữa, nếu phải động thủ hao tổn nguyên khí thì rất khó nói, có thể nữa năm hoặc ba tháng cũng không chừng.

- Chuyện này thật sao ?

- Tại sao ta phải nói dối ngươi chứ ? Lão khiếu đã tốn năm năm để mong tìm được một ngươi thừa

kế y bát, trong năm năm đó ta đã hành tẩu khắp đại giang Nam Bắc, duyệt qua hàng vạn người

- Suốt năm năm trời mà lão tiền bối không tìm được một người nào vừa ý sao ?

- Đúng vậy, lương tài rất khó tìm, giữa lúc tâm ý của ta đã nguội lạnh thì ngẫu nhiên gặp được ngươi.

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Thời gian của chúng ta không nhiều nhưng lão khiếu lại không thể lập tức đưa ngươi rời khỏi nơi nầy.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xưa nay bá mẫu đối đải với vản bối rất tốt, vản bối phải đi nói với người một tiếng .

Đông Nhĩ lão nhân nói:

- Không được, ngươi đã thọ ân dưỡng dục của phu phụ Phương Thiên Thành, trong lúc bọn họ ngộ nạn mà ngươi bõ đi được sao ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Bá phụ của vản bối ngộ nạn gì ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Hài tử, lần nầy bọn họ phó ước với Ma Đao Điền Nguyên, xem ra hung đa cát thiểu đấy.

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Võ công của Điền Nguyên rất cao cường phải không ?

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói :

- Võ công của Ma Đao Điền Nguyên tuy không tầm thường nhưng so với Ngũ đại ma chủ thì cách xa một trời một vực, tuy nhiên Trung Châu Tam Hiệp vẫn chưa phải là đối thủ của Ma Đao Điền Nguyên.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ân tình của bá phụ bá mẫu đối với vản bối tựa như núi, mong rằng lão tiền bối vì vản bối mà cứu bọn họ một lần.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Nếu lão khiếu không có ý cứu bọn họ thì đã không nói với ngươi, nhưng người đi cứu bọn họ sẽ là ngươi đấy .

Phương Tuyêt Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Là vản bối ?

- Không sai !

- Chút võ công của vản bối chỉ để giúp thân thể cường tráng, ngay cả Lạc huynh cũng đánh không lại thì làm sao cứu được bá phụ, bá mẫu ?

- Vì vậy ngươi cần phải gấp rút luyện võ công !

- Khi nào thì bá phụ của vản bối phó ước ?

- Không quá mười ngày nữa.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người :

- Thời gian mười ngày chớp mắt đã qua, dù không phút nào ngơi nghĩ thì vản bối có thể luyện được võ công gì ?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Nếu ngươi tập trung tinh thần học thì mười ngày cũng đũ lắm rồi.

Phương Tuyết Nghi bán tin bán nghi, chàng nói :

- Vản bối phải học võ công gì mà có thể tốc thành trong mười ngày để đối phó với Ma Đao Điền Nguyên ?

- Ngươi sẽ học kiếm pháp.

- Kiếm là tổ trong các loại binh khí, vản bối thường nghe bá phụ nói "Tam niên đao pháp, ngũ niên kiếm" chí ít thì phải luyện năm năm mới có thành tựu . Vản bối chỉ học mười ngay thì học được gì ?

- Lão khiếu chỉ truyền cho ngươi ba chiêu, chỉ cần ngươi nhớ kỹ thì có thể lui được Ma Đao Điền Nguyên rồi.

- Chỉ học ba chiêu kiếm thôi sao ?

- Đúng vậy, chỉ cần học ba chiêu, đây là ba chiêu tinh tuý trong kiếm pháp, nhưng công lực của ngươi chưa đũ để múa kiếm nên thân thủ khó phối hợp với kiếm pháp.

- Như vậy thì học cũng vô dụng rồi !

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói :

- Điều đó còn phải xem can đảm của ngươi như thế nào.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối không hiểu gì cả.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ngươi chỉ học ba chiêu kiếm mà công lực lại không đũ nên dù là kỳ chiêu dị thức cũng khó lòng đả thương được đối phương và càng không thể giải cứu cho Trung Châu Tam Hiệp khi bọn họ đang rơi vào hiểm cảnh. Duy chỉ có một cách là dựa vào dũng khí và can đảm của ngươi, tức là ngươi phải ung dung bước vào vòng chiến sau đó sử dụng kiêm chiêu khiến cho Điền Nguyên kinh hải mà tự thối lui.

Phương Tuyết Nghi lại hỏi :

- Nhất định là có thể đẩy lui lão ta không ?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Nếu không lui được hắn thì nhất định sẽ nộp thêm cho hắn một mạng người, bởi lẻ ngươi không phải là đối thủ của hắn.

Phương Tuyết Nghi lại hỏi :

- Tại sao lão tiền bối không muốn xuất thủ ?

- Chẳng phải lão khiếu đã nói rồi sao, nếu ta hao tổn thêm một phần nguyên khí thì càng gần với tử vong thêm một bước.

- Ngoài ra không còn cách nào khác à ?

- Nếu ngươi không có can đảm như vậy thì Trung Châu Tam Hiệp và bá mẫu của ngươi khó tránh khỏi kiếp nạn.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi ngẫng cao đầu với vẻ kiên quyết, nói :

- Được, vản bối xin học ba chiêu kiếm pháp đó. Nhưng khi nào thì bắt đầu học ?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Học ngay bây giờ.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại :

- Học ngay bây giờ ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Không sai, lão khiếu sẽ giảng giải kiếm quyết của kiếm pháp cho ngươi trước.

Nói đoạn lão bắt đầu giảng giải tỉ mỉ chỗ diệu dụng của kiếm pháp, đồng thời lão còn dùng tay ra thế để minh họa.

Tài trí của Phương Tuyết Nghi tuy siêu quần nhưng căn cơ võ học còn cách loại kiếm thuật ảo diệu nầy qua xa, do vậy chàng rất dụng tâm lắng nghe, song vẫn không thể nào lỉnh hội được.

Đông Nhĩ lão nhân kiên trì giảng tới giảng lui mấy lần và mỗi lần đều vui vẻ chứ không bực tức.

Cuối cùng Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Xem ra vản bối rất chậm hiểu, sợ rằng phụ lòng mong mỏi của lão tiền bối thôi.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Hài tử, ngươi rất thông minh đấy, trí tuệ của ngươi đã vượt qua sự mong đợi của lão khiếu rồi.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người rồi nói :

- Lão tiền bối không trêu vản bối đấy chứ ?

- Đương nhiên là không, lão khiếu thành tâm thành ý tán dương ngươi đấy.

- Vản bối học lâu như vậy, lão tiền bối giảng đi giảng lại mấy chục lần mà vẫn chưa lỉnh ngộ chút nào, như thế mà gọi là thông minh sao ?

- Kiếm thuật ta truyền thụ cho ngươi là loại kiếm pháp chí thượng trong võ học, với căn cơ võ công hiện tại của ngươi mà luận thì căn bản không thể nào hiểu được. Đừng nói là ta giảng mấy chục lần, dù nói ngàn lần vạn lần ngươi cũng không thể hiểu, nhưng hiện ta thấy ngươi hình như có chút lỉnh hội rồi đấy.

- Vản bối lảnh hội được gì đâu ?

- Đã lảnh hội rồi...bây giờ ngươi có thể trở về, nếu ở đây quá lâu sẽ khiến cho bá mẫu ngươi sinh nghi đấy.

- Vản bối học chưa hiểu thì về thế nào được ?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Ngươi cứ trở về và suy nghĩ những điều ta đã nói, ngày mai trở lại nói cho ta biết.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Vản bối xin tuân mệnh !

Nói đoạn chàng cung kính bái biệt Đông Nhĩ lão nhân rồi trở về phòng những lời giảng giải của Đông Nhĩ lão nhân luôn chập chờn trong tâm trí nên bất giác chàng ngồi tỉnh toạ suy nghĩ đến ngơ ngẩn xuất thần.

Cũng chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, đến khi Phương phu nhân bước vào thì Phương Tuyết Nghi mới sực tỉnh trở về với thực tại.

Phương phu nhân chậm rải bước đến trước mặt chàng và khẻ hỏi :

- Hài tử, ngươi đang nghĩ gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Điệt nhi đang nghĩ...đang nghĩ...

Phương phu nhân nói :

- Đang nghĩ đến mẫu thân của ngươi phải không ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười rồi cúi đầu không nói gì.

Phương phu nhân thở dài một hồi rồi nói :

- Ta đã nói với đại bá của ngươi, dù bọn ta tốt với ngươi thế nào thì cũng không thể khiến ngươi quên mẫu thân của ngươi. Đã nhiều lần ta muốn đưa ngươi đến chỗ mẫu thân của ngươi vài ngày nhưng không thể tìm ra nơi ở cố định của bà ta nên đành gác lại chuyện đó.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Bá mẫu đối với điệt nhi chẳng khác gì mẫu thân.

Phương phu nhân mĩm cười, nói :

- Trong lòng ngươi cảm thấy như vậy là tốt rồi.

Vừa nói đến đây thì có bóng người thấp thoáng, Phương Lạc đã bước vào phòng.

Phương phu nhân quay lại hỏi :

- Ngươi đi đâu về đây ?

Phương Lạc nói :

- Hài nhi đi luyện một bài kiếm pháp, lần nầy sau khi xung đột với người ta hài nhi cảm thấy võ công của mình quá tệ. Trước đây hài nhi không dụng tâm luyện công, từ nay về sau phải thường xuyên tập luyện mới được.

Phương phu nhân mĩm cười, nói :

- Thế thì tốt, các ngươi nên nghỉ ngơi một chút đi !

Nói đoạn bà quay bước đi ra ngoài ngay. Trên khuôn mặt phúc hậu nhu hoà luôn hiển lộ một nụ cười của Phương phu nhân giờ đây dường như xuất hiện tâm sự nặng nề, tuy bà vẫn giử được nụ cười nhưng trên vầng trán đã nỗi lên những nếp âu lo.

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu là Phương phu nhân lo lắng cho chuyến phó hội của Phương Thiên Thành nhưng nhất thời chàng không thể nào chia xẻ nỗi lo đó được.

Nhưng vẽ sầu mị khổ diện của Phương phu nhân càng làm tăng thêm trách nhiệm của Phương Tuyết Nghi, chàng cảm thấy cuộc phó hội với Ma Đao Điền Nguyên này có thể bảo vệ được sinh mạng cho Phương Thiên Thành hay không là hoàn toàn dựa vào sự lỉnh hội ba chiêu kiếm pháp mà chàng vừa học. Ý niệm này đã phát sinh thì tâm cầu tiến càng thắm thiết hơn.

Phương Lạc thấy mẫu thân đi khuất rồi thì liền khẻ nói với Phương Tuyết Nghi :

- Nghi đệ, ngươi biết không, Đông Nhĩ lão nhân là một vị cao nhân có võ công rất cao cường đấy.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại :

- Sao đại ca biết ?

Phương Lạc nói :

- Ta nhớ lại chuyện lão giải cứu cho ta hôm trước, nếu không phải người có võ công cao cường thì há có thể giải cứu cho ta một cách dễ dàng như thế sao ?

Phương Tuyết Nghi trả lời một cách hàm hồ :

- Có lẻ là như vậy.

Phương Lạc nói tiếp :

- Đã là cao nhân võ lâm thì tại sao lão ta lại cam nguyện làm một bộc nhân ?

- Chuyện này thì đệ không thể hiểu rõi.

- Ta định nói chuyện này với gia phụ, ngươi thấy thế nào ?

- Đại bá hành tẩu giang hồ lâu năm, há có lý nào lại không biết ? Đệ nghĩ đại bá đã sớm nhìn ra rồi.

- Ngươi nói cũng phải ! À, ta thấy hình như gia phụ, gia mẫu có chuyện gì dấu chúng ta thì phải.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Đông Nhĩ lão tiền bối không cho ta tiết lộ chuyên học võ công thì trăm ngàn lần không thể nói ra chuyện này, bình nhật Lạc huynh rất khinh suất nhưng sau lần nếm đau khổ vừa rồi thì hình như đã trầm tỉnh trở lại.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Đúng vậy ! Đệ cũng thấy thần thái của bá mẫu không bình thường nhưng đó là chuyện của người lớn, bọn hài tử chúng ta không nên xen vào.

Phương Lạc nói :

- Xưa nay mẫu thân luôn nhân từ hoà nhã, trong ký ức của ta dường như chưa từng thấy người sầu mị khổ diện bao giờ, nhưng mấy ngày qua ta cảm thấy mẫu thân có tâm sự rất trầm trọng, hôm nay lại càng lộ rõ hơn, nhất định là sắp có chuyện đại sự rồi.

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Nghe nói Trịnh đại bá thọ thương rất nặng nên lòng ta càng bất an, nếu ta không gây ra trường đại họa nầy thì chúng ta đâu thể két oán với Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tuy bên ngoài là hoạ do đại ca gây ra nhưng thực chất bên trong chính là chúng ta không thể dung chúng, mặt khác bá phụ cũng có ý trợ giúp Trình trang chủ.

Phương Lạc nói :

- Ôi ! Bất luận thế nào thì đây cũng là trường đại họa do ta gây ra.

Phương Tuyết Nghi an ủi :

- Lạc huynh không nên lo lắng, đại sự đã có người lớn lo, chúng ta nên nghỉ ngơi một lát thôi.

Phương Lạc khẻ gật đầu, thế là hai đồng tử lập tức tỉnh toạ vận công.

Thời gian vun vút trôi đi, ba ngày tựa như vó câu qua cửa. Tuy nhiên trong ba ngày đó Phương Tuyết Nghi không hề lảng phí thời gian một khắc nào, không phải chàng tỉnh toạ điều tức mà là suy nghĩ ba chiêu kiếm pháp vừa học.

Đông Nhĩ lão nhân cũng kiên nhẫn giảng giải những chỗ vi diệu cho chàng.

Chương 7: Nhất Kiếm Tấn Công

Sáng ngày thứ tư thì Trung Châu Tam Hiệp chuẩn bị rời Trình gia trang . Qua mấy ngày nghỉ ngơi tịnh dưỡng thì Trịnh Đại Cương đã bình phục gần như hoàn toàn.

Trình Tử Vọng chuẩn bị bốn con tuấn mã và hai cổ xe có mui bít kín.

Phương Lạc hiếu kỳ nên khẻ hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Nghi đệ, tại sao phải dùng đến hai cổ xe ?

Phương Tuyết Nghi khẻ gật đầu, có thể thương thế của Trịnh đại bá chưa hoàn toàn bình phục, không tiện ngồi ngựa nên phải ngồi xe chăng ?

Phương Thiên Thành chỉ cổ xe thứ nhất rồi nói với Phương phu nhân :

- Nàng đưa Lạc nhi và Nghi nhi lên cổ xe thứ nhất, cổ xe thứ hai chỉ cho hai hòm y phục và các vật dụng khác thôi.

Phương phu nhân muốn lên tiếng nhưng lại thôi, bà dắt Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi lên cổ xe thứ nhất ngồi.

Thì ra Đông Nhĩ lão nhân đa sớm có mặt trên cổ xe này rồi.

Phương Thiên Thành bước lại gần Trịnh Đại Cương rồi khẻ nói :

- Thương thế của đại ca chưa hoàn toàn hồi phục, đại ca nên ngồi xe nhé ?

Trịnh Đại Cương phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Ai bảo là ta chưa hoàn toàn hồi phục ?

Lời vừa dứt thì lão tung người lên lưng ngựa một cách nhẹ nhàng.

Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và Ngôn Phụng Khanh cũng lần lượt lên ngựa.

Trịnh Đại Cương gò dây cương rồi quay lại nói :

- Xin Trình huynh hồi bước, bọn tại hạ bái biệt tại đây vậy.

Trình Tử Vọng cung thủ nói :

- Chư vị đi đường bình an, nếu có dịp ghé qua Gia Định thì xin bảo cho Trình mổ một tiếng để xuất môn nghênh tiếp, đại ân không thể dùng lời cảm tạ, lúc nầy Trịnh mổ có thiên ngôn vạn ngữ cũng không biết nói thế nào cho phải.

Phương Thiên Thành hắng giọng rồi nói :

- Trình huynh, tại hạ muốn khuyên một lời...

Trình Tử Vọng nói :

- Trịnh mổ xin rửa tai lắng nghe,

Phương Thiên Thành nói :

- Ngũ Quỷ đã lọt lưới nhị quỷ, thêm vào đó là Kim Thương Tống Sĩ Nghĩa nên thực lực không phải tầm thường, đối với đại nhục vừa rồi nhất định bọn chúng, sẽ ghi tâm khắc cốt và tìm cơ hội báo thù, tuy nhiên sau trận đại bại vừa qua nguyên khí của bọn chúng chưa thể bình phục ngay , do vậy bọn chúng quyết không dám đến sinh sự trong một vài ngày tới, như thế là Trình huynh đũ thời gian để giải quyết mọi chuyện rồi đưa gia quyến đi lánh nạn ở một nơi thật xa.

Trình Tử Vọng gượng cười, nói :

- Tại hạ vô cùng cảm kích hảo ý của Phương Nhị Hiệp, nhưng Trình mổ sinh ra và lớn lên ở nơi này, nếu được vùi xương ở đây thì chết cũng không ân hận gì.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Nhưng tại hạ đã thu xếp cho xú nữ đi lánh nạn, từ nay về sau tại hạ cũng tăng cường phòng bị để chờ cường địch.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Hào khí của Trình huynh thật khiến cho tại hạ vô cùng khâm phục !

Trình Tử Vọng gượng cười, nói :

- Tai mắt của Ngũ Quỷ có mặt khắp thiên hạ, dù tại hạ muốn lánh nạn thì sợ rằng cũng không có nơi an toàn.

Trịnh Đại Cương tiếp lời :

- Ngũ Quỷ tác ác đa đoan nên tận diệt bọn chúng cũng không có gì đáng tiếc, hy vọng là Trình huynh có thể tiểu trừ được dư nghiệt.

Nói đoạn lão giục ngựa phóng về phía trước như tên bắn.

Phương Thiên Thành, Thạch Tuấn và Ngôn Phụng Khanh cũng ra roi giục ngựa lướt theo.

Đông Nhĩ lão nhân điều khiển cổ xe tứ mã chở Phương phu nhân, Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi bám theo sau.

Cổ xe không , được buộc vào xe của Đông Nhĩ lão nhân bằng một sợi dây thừng nên khi cổ xe trước lăn bánh thì cổ xe sau cũng tự động đi theo.

Đoàn xa mã đi chừng hai mươi dặm thì bỗng nhiên dừng lại.

Phương Tuyết Nghi vén rèm nhìn ra thì thấy Trung Châu Tam Hiệp và Ngôn Phụng Khanh đang thương lượng điều gì, chàng thầm nghĩ :

- Có lẻ bọn họ đang bàn kế sách đối phó Ma Đao Điền Nguyên...

Nghĩ đoạn chàng quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy đây là vung hoang vu trống vắng không một bóng người, trước mặt có một ngã ba.

Phương Thiên Thành bước đến cạnh cổ xe và khẻ gọi :

- Hiền thê...

Lão chợt cảm thấy một nỗi tê tái gợn lên trong lòng nên không nói được nữa.

Phương phu nhân vén rèm xe bước ra và hỏi :

- Có chuyện gì phu quân cứ nói ? Chuyện gì đến tất phải đến thôi.

Phương Thiên Thành thở dài một hỏi rồi nói :

- Ta và đại ca, tam đệ phải đi phó hội...

Phương phu nhân tiếp lời :

- Phó hội lần nầy rất nguy hiểm nên không thể đưa thiếp cùng đi, phải không ?

Phương Thiên Thành gật đầu, nói :

- Vì vậy ta phó thác cho vị Ngôn huynh đệ đây đưa nàng và Lạc nhi, Nghi nhi đến một nơi yên tỉnh

ở tạm mấy ngày.

Phương phu nhân bất giác rơi lệ, bà khẻ gật đầu với vẽ nhu thuận và nói :

- Nhất định chàng sẽ trở về với thiếp phải không ?

Một lời bình thường nhưng hơn thiên ngôn vạn ngữ, bao hàm tình ý vô hạn.

Phương Thiên Thành cố nén sự xót xa, lão mĩm cười, nói :

- Dù ta không hồi gia thì cũng tin rằng nàng có thể chiếu cố ổn thoả cho hai hài tử.

Câu trả lời cũng rất nhẹ nhàng nhưng trong thâm ý đã ngầm phó thác trọng trách của người cha.

Phương Thiên Thành nắm lấy tay Phương phu nhân rồi nói :

- Nàng phải tự bảo trọng nhé.

Phương phu nhân gượng cười, nói :

- Phu quân cũng bảo trọng, thiếp sẽ rất kiên nhẫn đợi chàng trở về.

Phương Thiên Thành quay sang Ngôn Phụng Khanh rồi hành lễ, nói :

- Vạn sự xin bái thác.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Tại hạ sẽ tận tâm tận lực hành sự.

Phương Thiên Thành tung người lên ngựa và ra roi giục ngựa phóng đi ngay.

Thạch Tuấn cung thủ, nói :

- Nhị tẩu bảo trọng, tiểu đệ xin bái biệt.

Nói đoạn lão cũng giục ngựa phóng đi.

Trịnh Đại Cương vẫn lạnh lùng bàng quan, chờ khi Thạch Tuấn đi rồi lão mới nói :

- Hy vọng là phu nhân sẽ chiếu cố tốt cho hai vị hiền điệt.

Phương phu nhân nói :

- Đại ca yên tâm, thanh sơn bất cải lạc thuỷ trường lưu thì tình của muội với Phương lang cũng bất

biến. Vạn nhất có điều gì bất hạnh thì muội cũng tự biết chăm sóc cho hai hài tử.

Trịnh Đại Cương cười ha hả một tràng rồi nói :

- Ba huynh đệ bọn ta cùng hẹn đến quỷ môn quan nên khó nói trước được ngày về.

Nói đoạn lão cung thủ bái biệt rồi giục ngựa phóng đi.

Phương phu nhân nhìn theo bóng Trung Châu Tam Hiệp dần khuất rồi đưa tay gạt lệ, nói với Ngôn Phụng Khanh :

- Mọi chuyện xin phiền Ngôn đại hiệp vậy.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ :

- Phu nhân này thiên sinh mỹ chất tuy đã ngoài tam tuần nhưng trong cứ như thiếu nữ đôi mươi. Sự nhu mì của bà ta thật đáng thương nhưng sự kiên cường cũng đáng kính phục.

Nghĩ đoạn hắn nói :

- Phu nhân cứ yên tâm, Trung Châu Tam Hiệp phó hội lần nầy tuy hung đa cát thiểu nhưng tại hạ tin rằng sẽ có cát nhân thiên tướng trợ giúp, ngày sau bọn họ sẽ quay về thôi.

Phương phu nhân cố nén bi thương và gượng cười, nói :

- Ngôn đại hiệp định đưa bọn thiếp đến nơi nào vậy ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Phương Nhị Hiệp có dặn tại hạ trước khi đến nơi thì không nên nói ra nơi phải đến, xin phu nhân lượng thứ cho.

Phương phu nhân nói :

- Phu quân đã dặn thì tiện thiếp không thể hỏi nhiều rồi.

Ngôn Phụng Khanh đưa tay, nói :

- Mời phu nhân trở lại xe, chúng ta lập tức lên đường thôi !

Phương phu nhân y lời quay trở lại cổ xe thứ nhất rồi buông rèm xuống.

Ngôn Phụng Khanh nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân rồi nói :

- Xin lão trượng đánh xe theo sau tại hạ.

Đoàn xa mã rẽ qua ngã đường khác mà đi.

Phương Tuyết Nghi trốn trong xe thấy Trung Châu Tam Hiệp đi ngã khác thì bất giác lo lắng thầm nghĩ :

- Bọn họ đi một đường, ta lại đi một đường thì biết đâu mà tìm ?

Chàng muốn nhãy xuống xe đuổi theo Trung Châu Tam Hiệp nhưng chàng biết làm như vậy tất sẽ bị đại bá đuổi về và càng khiến cho Phương phu nhân sinh nghi, sau này muốn trốn đi cũng không có cơ hội nên đành nán lại, vì không dám vọng động nên chàng càng trông cho Đông Nhĩ lão nhân đưa ra kế sách giúp chàng thoát đi.

Thế nhưng, dường như Đông Nhĩ lão nhân chẳng tỏ ra quan tâm gì, đừng nói là nghĩ biện pháp giúp chàng, ngay cả việc quay lại nhìn chàng mà lão cũng không.

Xe càng lúc càng chạy nhanh thì Phương Tuyết Nghi càng khẩn trương, chàng không thể nào ngồi yên nên cứ nhấp nhỏm theo dỏi từng cử động của Đông Nhĩ lão nhân.

Chàng thử vén rèm nhìn ra sau thì chàng thấy cổ xe không dau nữa, lúc nầy chàng mới hiểu dụng ý, thì ra cổ xe đó là dùng để nghi binh, hiện tại đã đi theo bọn Phương Thiên Thành rồi.

Đoàn xa mã đi được một đoạn khá xa thì đột nhiên dừng lại rất gấp.

Kế đó là nghe giọng Ngôn Phụng Khanh nói :

- Lão trượng, xin đánh xe vào bải cỏ bên đường đi.

Đông Nhĩ lão nhân liền rẻ dây cương cho xe qua bên phải, xung quanh là cỏ hoang mọc ngút ngàn.

Phương Tuyết Nghi chồm tới trước quan sát thì thấy có bốn kỵ mã phi lại như bay để lại phía sau bụi cát mù trời.

Phương phu nhân hỏi :

- Nghi nhi, có người đuổi theo chúng ta phải không ?

Phương Tuyết Nghi đáp :

- Có mấy kỵ mã đang phi đến nhưng có phải truy theo chúng ta hay không thì hài nhi không biết.

Phương phu nhân nói :

- Bất luận xảy ra chuyện gì, nếu chưa được gọi thì các ngươi không được ra khỏi xe đấy nhé !

Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi cùng gật đầu.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng đến gần, Phương Tuyết Nghi không nén được lòng hiếu kỳ nên lại vén rèm lên xem, thì đã nghe một giọng thô kệch quát hỏi :

- Đây có phải là xe của Phương phu nhân không ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Không phải, các vị tìm nhầm người rồi.

Một giọng khác lạnh lùng tiếp :

- Xin hỏi quý tính của bằng hữu ? Bọn tại hạ đều biết những bằng hữu mà Trung Châu Tam Hiệp giao du, dù không nhớ tên nhưng diện mạo thì không thể quên, tuy nhiên xưa nay bọn tại hạ chưa từng gặp các hạ bao giờ !

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Đó là vì tại hạ không phải là bằng hữu của Trung Châu Tam Hiệp, còn như tính danh thì có lẻ cũng không cần thiết nói với chư vị .

Một tiếng cười nhạt và tiếp theo đó là một giọng thâm trầm nói :

- Bằng hữu đã không phải là người trong cuộc thì chớ nên dấn thân vào vũng nước này, nên biết đao thương vô tình, các hạ...

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời :

- Xưa nay bốn vị và tại hạ không hề quen biết nhau, bọn tại hạ đang có chuyện gấp nên không thể cùng chư vị nói nhiều, xin chư vị nhường đường cho.

Chợt nghe một tràng cười ha hả cất lên, tiếp theo là một giọng lạnh lùng nói :

- Hảo bằng hữu, ngươi nói dễ dàng qua nhỉ...

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên người này nhãy xuống ngựa, đơn đao cũng rút ra cùng lúc, hắn vừa tiến lại cổ xe vừa nói :

- Cổ xe này đã không phải của Phương phu nhân thì cho bọn tại hạ xem thử được không ?

"Choang" một tiếng, Ngôn Phụng Khanh cũng rút trường kiếm gạt đơn đao của đối phương sang

một bên và quát :

- Không được vô lễ !

Phương phu nhân tay nắm chặt đốc kiếm, tay vén rèm bước ra. Bà ngẫng đầu nhìn lên thì thấy hai đại hán mặc kinh trang mang đại đao chận trước xe, còn hai đại hán khác thì đang đối diện với Ngôn Phụng Khanh.

Bà chậm rải nhìn qua đối phương một lượt rồi hỏi :

- Bốn vị tìm ta chăng ?

Ngôn Phụng Khanh thấy Phương phu nhân đã xuất hiện thì nghĩ thầm :

- Xem ra hôm nay khó tránh khỏi một trường ác đấu rồi .

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Đông Nhĩ lão nhân ngồi trước xe thì thấy lão vẫn nắm chặt dây cương, thần thái bình thường tựa như không quan tâm đến chuyên đang xảy ra trước mặt.

Chợt nghe đại hán bên trái nói :

- Các hạ là Phương phu nhân chăng ?

Phương phu nhân nghiêm sắc diện nói :

- Không sai, các vị tìm ai ?

Dường như đại hán bên trái là nhân vật đứng đầu trong bọn, hắn cung thủ nói :

- Bọn tại hạ phụng mệnh nghênh tiếp Phương phu nhân.

Phương phu nhân ngạc nhiên hỏi lại :

- Phụng mệnh của ai ?

Đại hán mĩm cười, nói :

- Chuyện này...xin lượng thứ là tại hạ không tiện nói ra.

Phương phu nhân lạnh lùng nói :

- Vậy thì các hạ hãy hồi báo với người đó là ta không đi !

Đại hán chợt biến sắc, hắn nói :

- Phu nhân sai rồi.

Phương phu nhân nộ khí quát hỏi :

- Ta sai chỗ nào ?

Đại hán nói :

- Phu nhân không đi cũng phải đi thôi, bọn tại hạ đã phụng mệnh mà đến thi không thể không mời phu nhân đi một chuyến !

Phương phu nhân chậm rải nói :

- Thế ta không đi thì sao ?

Đại hán nói :

- Bất đắc dĩ thì bọn tại hạ đành phải miễn cưởng mời phu nhân đi vậy.

Phương phu nhân nói :

- Các ngươi nhìn lầm người rồi , ta có thể tử chiến dưới đao các ngươi và phơi xác tại hoang sơn dã lãnh này nhưng quyết không thể đi theo các ngươi.

Bà ta thiên tính nhu hoà nên lúc nộ khí lời nói cũng khá uyển chuyển.

Đại hán cười ha hả một tràng rồi nói :

- Bon tại hạ phụng mệnh đến bắt sống người thì làm sao để cho phu nhân chết được ?

Bỗng nhiên Đông Nhĩ lão nhân ngồi trước xe quay lại nhìn Phương Tuyết Nghi nhưng lão vẫn không nói gì.

Phương phu nhân nói tiếp :

- Các ngươi đừng vọng tưởng là ta sẽ chú ý !

Đại hán cười nhạt, nói :

- Lão Lương, ngươi xuất thủ thử xem kiếm pháp của Phương phu nhân thế nào ?

Đại hán bên phải đáp một tiếng rồi lập tức vung đơn đao đâm về phía Phương phu nhân.

Bỗng nhiên có bóng người thấp thoáng, một đạo hàn quang loé lên, "choang" một tiếng, đơn đao

của đại hán họ Lương đã bị đánh bất ra.

Phương phu nhân định thần nhìn kỹ thì thấy Ngôn Phụng Khanh tay nắm chặt trường kiếm đứng chận trước mặt mình, đại hán họ Lương bị kiếm của Ngôn Phụng Khanh đánh bật ra nên phải thối lui hai bước, hắn vừa kinh vừa nộ, lạnh lùng quát :

- Thân thủ của các hạ xem ra không phải là bộc nhân.

Ngôn Phụng Khanh tiếp lời :

- Có lẻ bọn tại hạ không cần phải báo danh tánh, các hạ cứ tận lực thi triển võ công trên đao di !

Đại hán bên trái liếc nhìn Ngôn Phụng Khanh rồi lạnh lùng nói :

- Các hạ đã nhất định dấn thân vào vũng nước đục này thì tất phải là cao nhân hữu danh hữu tính, chẳng hay đại danh của các hạ xưng hô thế nào ?

Ngôn Phụng Khanh chẳng quan tâm đến câu hỏi của đại hán, quay lại nói với Phương phu nhân :

- Xin phu nhân lui bước, mấy tên vô danh tiểu tốt ở đây xin để cho tại hạ đối phó.

Phương phu nhân gật đầu, nói :

- Phiền các hạ vậy.

Nói đoạn bà quay người trở lại cổ xe.

Đại hán bên trái thấy vậy liên hạ lệnh :

- Động thủ !

Lời vừa phát thì hắn cũng tung người bỗ nhào về phía Phương phu nhân.

Ngôn Phụng Khanh luôn để ý tên này, bây giờ nghe hắn phát hiệu lệnh thì biết võ công của hắn tất phải cao cường nhất trong bọn. Cầm tặc tiên cầm vương, đả xà tiên đả đầu, nếu thu thập được kẻ đứng đầu thì ba tên còn lại sẽ dễ dàng đối phó.

Nghĩ vậy nên khi đại hán bên trái vừa bỗ đến Phương phu nhân thì Ngôn Phụng Khánh cũng tung người phi lên, trường kiếm vạch một đạo hàn quang sáng quắc đâm vào ngực đại hán.

Thế nhưng đại hán kịp thời hoành đao chống đỡ, "choang" một tiếng đinh tai nhức óc, song phương dường như rơi xuống đất cùng một lúc.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ :

- Nội lực của người này không phải tầm thường, ta không nên dùng sức với hắn.

Nghĩ đoạn hắn vung trường kiếm múa tít mấy vòng rồi bất ngờ đâm vào mạng sườn của đại hán.

Song phương bắt đầu triển khai một trường ác đấu.

Lúc nầy ba đại hán còn lại đều xông về phía Phương phu nhân. Ngôn Phụng Khanh thấy vậy , nhưng đang giao thủ kịch liệt với đối phương nên không thể nào phân thân ngăn cản được.

Tuy nhiên bọn người này phụng mệnh phải bắt sống Phương phu nhân nên nhất thời chúng không dám đả thương bà, vì thế binh khí trở nên vô dụng, bọn chúng đành thi triển cầm nả thủ để uy hiếp.

Nhưng đáng tiếc là trường kiếm của Phương phu nhân luôn vũ lộng nên thủy chung bọn chúng vẫn không thể làm gì được.

Trong lòng Phương phu nhân thừa hiểu nếu không may bị bọn chúng bắt đi thì tất sẽ bị lăng nhục, vì vậy thà tử chiến chứ quyết không để lọt vào tay bọn chúng . Tâm ý đã quyết nên kiếm thế càng lúc càng uy mãnh hơn, chiêu chiêu thức thức đều nhằm công vào yếu huyệt của ba đại hán.

Còn ba đại hán vì không dám hạ độc thủ nên để cho Phương phu nhân chiếm không ít tiện nghi.

Lúc nầy Phương Lạc và Phương Tuyết Nghi đã vén cao rèm lên quan chiến.

Trường ác đấu càng lúc càng kịch liệt, ba đại hán bị ba kiếm thế của Phương phu nhân uy hiếp mải nên buộc lòng phải dùng đao chống đở, thỉnh thoảng bọn chúng cũng phản công vài chiêu bằng trảo thủ nhưng đều không có tác dụng.

Nhưng càng theo dỏi trường ác chiến, Phương Tuyết Nghi càng nóng ruột, chàng nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân thì thấy lão nhắm mắt mà ngồi, dường như chẳng quan tâm gì đến trường ác đấu trước mặt, chàng không nhịn được nên buột miệng nói :

- Lão tiền bối...

Đông Nhĩ lão nhân từ từ quay lại và khẻ nói :

- Hài tử, tại sao không giúp bá mẫu ngươi một tay ?

Phương Tuyết Nghi sững người và nói :

- Vản bối...

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Ngươi rất sợ, phải không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không…

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Đã không sợ thì tại sao không xuất thủ thử xem ?

Phương Tuyết Nghi nghe xong thì đột nhiên xuống xe, trường kiếm cũng lập tức xuất khỏi võ.

Nhưng Phương Lạc đã tung người xuống chận đường và nói :

- Tiểu đệ, đọc sách thì ngươi hơn ta nhưng động thủ thì không bằng ta đâu, mau trở lại xe, để ta đi giúp mẫu thân một tay.

Đại hán họ Lương thấy cảnh này thì liền nói :

- Lý huynh, ngươi và Lục đệ đối phó với Phương phu nhân, để ta đi thu thập hai tên tiểu tử này trước đã.

Hai đại hán họ Lý và họ Lục đáp một tiếng rồi thi triển đao pháp chống đở kiếm thế của Phương phu nhân.

Đại hán họ Lương đột nhiên thối lui hai bước thoát khỏi vòng chiến rồi bất ngờ vung đao tấn công Phương Lạc.

Phương Tuyết Nghi trầm giọng quát :

- Đại ca mau tránh ra !

Phương Lạc khi nào chịu nhún , chàng soạt ngang một bước rồi tuốt trường kiếm đâm về phía đối phương.

Đại hán họ Lương cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cả hai ngươi cùng lên đi ! Như thế Lương đại gia ta đở phải tốn thời gian. Bọn ta không đả thương Phương phu nhân nhưng với bọn ngươi thì chẳng cần hạ thủ lưu tình.

Nói đoạn hắn vung đao gạt trường kiếm của Phương Lạc qua một bên rồi phản kích một đao.

Tuy được Phương Thiên Thành chân truyền , võ công của Phương Lạc vẫn còn kém xa đối phương, vã lại chàng thiếu kinh nghiệm đối địch nên bị đại hán họ Lương bức phải lui bước liên tục.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì sãi bước lên trước và quát lớn :

- Đại ca tránh ra !

Lời vừa phát thì trường kiếm cũng xuất thủ đâm tới.

Đại hán họ Lương cười ha hả rồi nói :

- Tiểu đệ hay đại ca gì ta cũng giết tất !

Vừa nói hắn vừa vung đao chém về phía Phương Tuyết Nghi, thế đao dưới đôi tay hộ pháp của hắn trở nên uy mãnh vô cùng, nào ngờ kiếm thế của Phương Tuyết Nghi không cho đao của đối phương đâm tới mà đã tự động chuyển hướng công.

Biến chuyển này quá bất ngờ, đại hán họ Lương nhất thời hơi sững người thì trường kiếm đã đâm thẳng vào ngực hắn rồi.

Hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống như pho tượng nằm yên bất động.

Từ lúc sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên Phương Tuyết Nghi giết người, vì vậy nên chàng cũng chẳng biết rút kiếm ra thế nào, khi thi thể đại hán họ Lương ngã xuống thì tự nhiên trường kiếm cũng được rút ra.

Phương Lạc thấy vậy thì cảm thấy kỳ quái, chàng thầm nghĩ :

- Đây là chuyện thế nào ? Võ công của Nghi đệ xưa nay không bằng ta, tại sao bỗng nhiên lại tiến bộ đến thế ?

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi, sau khi xuất một kiếm đâm chết đối phương thì hào khí chợt dâng lên và trong lòng càng tự tin hơn.

Chàng thầm nghĩ :

- Kiếm thế lợi hại như vậy thì ta cứ lần lượt xuất chiêu, một kiếm không được thì hai, ba kiếm tất phải được.

Nghĩ đoạn chàng lướt về phía Phương phu nhân và cao giọng nói :

- Xin bá mẫu hay thối lui nghỉ ngơi một lát, mấy tên ác đồ này cứ giao cho hài tử.

Phương phu nhân liếc nhìn qua thì thấy đại hán họ Lương đã phơi thây giữa đương trường, bà cảm thấy kỳ quái nên thầm nghĩ :

- Đây là chuyện thế nào, Lạc nhi. Nghi nhi đều không có khả năng giết đại hán đó, lẻ nào Đông Nhĩ lão nhân xuất thủ ?

Thì ra trong lòng bà đã sớm hoài nghi Đông Nhĩ lão nhân là một vị cao nhân đầy tuyệt kỹ.

Do phân tâm suy nghĩ nên kiếm thế của bà cũng lập tức chậm lại, đại hán họ Lý và họ Lục lập tức công liên ba chiêu bức Phương phu nhân phải thối lui năm sáu bước .

Ngay lúc đó Phương Tuyết Nghi cũng vừa nhập vòng chiến, trường kiếm xuất thủ đâm ra một cách tự nhiên, nhưng đột nhiên nghe một tiếng rú thảm thiết, đại hán họ Lý buông đao ôm lấy bụng rồi khuỵ xuống đất, thì ra trường kiếm của Phương Tuyết Nghi rạch một đường từ ngực xuống bụng dưới của hắn, khiến cho ruột gan lẫn máu me tuôn ra lênh láng. Thương thế của đại hán này rất trầm trọng, hắn giẫy giụa một hồi rồi mới chết.

Lần nầy Phương phu nhân tận mắt mục kiến Phương Tuyết Nghi xuất thủ giết địch nên càng kỳ quái, bà cất tiếng hỏi :

- Hài tử, ngươi học võ công khi nào mà đại nương ta chẳng biết tí gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Nghi nhi... Nghi nhi...

Chàng cảm thấy trong thiên ngôn vạn ngữ chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, vì vậy đành dừng lại nữa chừng.

Phương phu nhân nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân rồi hỏi tiếp :

- Là vị Đông lão trượng đó truyền võ công cho ngươi phải không ?

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Không sai !

Phương phu nhân khẻ thở dài rồi nói :

- Lẻ ra ta nên nghĩ sớm đến điều nầy.

Nói đoạn bà ta quay người bước về phía Đông Nhĩ lão nhân.

Nguyên đại hán họ Lục thấy hai đồng bọn bị tử thương dưới kiếm của Phương Tuyết Nghi thì kinh hồn bạt vía quay đầu bõ chạy, còn đại hán động thủ với Ngôn Phụng Khanh , thì bị cái chết của đồng bọn làm phân tâm nên cũng bị trúng một kiếm của đối phương, hắn biết là không thể nào thủ thắng

nên vội vàng bõ chạy, nhưng Ngôn Phụng Khanh đã nhanh tay hơn.

Trường kiếm loé lên một đạo hàn quang, thân hình của đại hán này lập tức bị tiện làm hai khúc.

Thuận thế, Ngôn Phụng Khanh tung người lướt đi, chỉ trong ba bước thì trường kiếm cũng kết liễu sinh mạng đại hán họ Lục.

Ngôn Phụng Khanh chậm rải quay lại, khi thấy thi thể hai đại hán họ Lương và họ Lý nằm ngang giữa đương trường thì hắn buột miệng nói :

- Võ công của phu nhân quả nhiên cao cường, tại hạ cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Thì ra hắn vẫn nghĩ hai đại hán này là do Phương phu nhân hạ thủ chứ không biết cả hai đều bị Tuyết Nghi giết chết.

Phương phu nhân đã bước đến trước cổ xe, bà nghe hỏi thì quay lại nói :

- Không phải do tiện thiếp giết chết đâu.

Ngôn Phụng Khanh sững người, hắn nói :

- Không phải phu nhân thì là ai ?

Phương Lạc chỉ Phương Tuyết Nghi và nói :

- Là tiểu đệ của vản bối đấy.

Ngôn Phụng Khanh nhìn qua Tuyết Nghi với ánh mắt bán nghi và hỏi lại :

- Là Phương thế điệt ?

Phương Tuyết Nghi khẻ nói :

- Tiểu điệt chỉ gặp may thôi.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Không ngờ kiếm pháp của Phương gia lợi hại như vậy, chuyện này tại hạ được mở rộng không ít kiến văn.

Phương Lạc nói :

- Không phải hắn sử dụng kiếm pháp của Phương gia.

Ngôn Phụng Khanh càng ngạc nhiên, hắn buột miệng hỏi :

- Không phải kiếm pháp của Phương gia vậy thì...

Phương Tuyết Nghi cũng nói lấp lửng :

- Kiếm pháp tiểu điệt thi triển là...

Ngôn Phụng Khanh liền nói :

- Phương thế điệt không cần khó xử, tại hạ không có y truy nguyên đâu.

Lúc nầy Phương phu nhân đã bước đến cạnh Đông Nhĩ lão nhân, bà cất giọng nhu nhã nói :

- Lão tiền bối...

Đông Nhĩ lão nhân vẫn ngồi yên bất động tựa hồ như không nghe không thấy gì.

Ngôn Phụng Khanh cảm thấy kỳ quặc nên thầm nghĩ :

- Lẻ nào vị lão nhân đánh xe mới là người giết hai hung thủ thật sự ?

Vừa nghĩ đến đây thì thấy Phương phu nhân quỳ xuống bái lạy và nói :

- Lão tiền bối, xin nhận của tiện thiếp một lạy.

Lúc nầy Đông Nhĩ lão nhân mới có phản ứng, lão mở mắt ra và nói :

- Phu nhân đứng lên đi, có chuyện gì cứ nói .

Phương phu nhân đứng lên rồi chậm rãi nói :

- Nếu lão tiền bối có lòng từ bi thì xin hãy cứu giúp phu quân của tiện thiếp.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Hãy bảo Phương Tuyết Nghi đi !

Phương phu nhân sững ngươi giây lát rồi nói :

- Võ công của đối phương rất cao cường, tuy phu quân của tiện thiếp không nói rõ nhưng tiện thiếp ngầm cảm thấy chuyến đi này lành ít dữ nhiều, Nghi nhi luyện tập võ công chưa được bao lâu thì làm sao đối phó được cường địch ?

Đông Nhĩ lão nhân vẫn thản nhiên nói :

- Bảo hắn đi thôi, nếu phu nhân tin tưởng lão phu thì cứ bảo hắn đi, bằng không thì chẳng cần nói với lão phu làm gì.

Phương phu nhân ngẫn người giây lát rồi hỏi :

- Tiện thiếp cùng đi được không ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Không cần, nhờ vị Ngôn chưởng môn kia đưa hắn đi là được.

Ngôn Phụng Khanh muốn khai khẩu nhưng Đông Nhĩ lão nhân đã cướp lời nói tiếp :

- Cũng không để nhà ngươi đi uổng công đâu, ngày sau Nghi nhi sẽ giúp ngươi tìm lại võ công đã thất truyền của Ngôn gia.

Phương phu nhân tiếp lời :

- Ngôn chưởng môn đã nghe vị tiền bối này nói rồi chứ ! Nếu Ngôn chưởng môn đồng ý đưa Nghi nhi đi một chuyến thì tiện thiếp cảm kích vạn phần.

Ngôn Phụng Khanh gật đầu rồi nhìn qua Đông Nhĩ lão nhân, nói :

- Dám hỏi đại danh của lão tiền bối xưng hô thế nào ?

Đông Nhĩ lão nhân lắc đầu, nói :

- Không cần hỏi danh tánh của lão phu và cũng chẳng cần nói rõ nội tình với Trung Châu Tam Hiệp, chỉ cần nói Phương phu nhân muốn ngươi và Nghi nhi đi giúp bọn họ là được rồi.

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Trung Châu Tam Hiệp là hạng nhân vật nào mà có thể tin những lời như vậy ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ngươi chỉ cần nói như vậy là đũ rồi...

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Sau khi phó hội với Ma Đao Điền Nguyên thì bảo bọn họ quay về Gia Định tìm đến Trình Tử Vọng thì tự nhiên sẽ gặp Phương phu nhân.

Ngôn Phụng Khanh còn muốn hỏi nữa nhưng Đông Nhĩ lão nhân đã bế mục, miệng lạnh lùng nói :

- Không cần hỏi nữa, nếu các ngươi biết danh tính của lão phu thì lập tức sẽ ...

(Mất trang 105-110)

thắng được Ma Đao Điền Nguyên.

Nghĩ vậy nên Ngôn Phụng Khanh này ra hy vọng là muốn đuổi kịp Trung Châu Tam Hiệp trước khi bọn họ phó hội với Ma Đao Điền Nguyên. Do do hắn giục ngựa phóng đi như bay, báo hại Phương Tuyết Nghi đuổi theo đến bở hơi tai.

Song mã phi hành đến chiều tối thì phải tìm khách điếm ngủ trọ, bởi lẻ người thì chịu đựng được nhưng ngựa thì không thể nào đi tiếp.

Sáng sớm hôm sau cả hai lập tức đăng trình. Nhờ Trung Châu Tam Hiệp phó hội không ẩn giấu thân phận nên cũng dễ dàng hỏi thăm phương hướng bọn họ đi qua. Tuy nhiên, Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi đuổi theo một ngày đường nữa vẫn không thấy tung tích Trung Châu Tam Hiệp đâu cả.

Khi hoàng hôn buông xuống thì bọn họ cũng vừa đến một ngã ba đường.

Ngôn Phụng Khanh cho ngựa phi nước kiệu rồi quét mục quang quan sát tứ phía.

Phương Tuyết Nghi cũng hảm tốc độ rồi khẻ hỏi :

- Bọn họ đi qua đây bất quá chỉ vài canh giờ, thế tại sao chúng ta không tìm thấy dấu chân ngựa ?

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ :

- Có lẻ bọn họ đã rẻ hướng đâu đây thôi.

Nghĩ đoạn hắn xuống ngựa rồi sục sạo một hồi thì tìm thấy dấu chân ngựa trên một đường mòn rẻ về bên trái. Theo hướng này nhìn ra xa thì thấy núi non điệp trùng, ám khí bao phủ nặng nề và dường như không còn đường để đi xa hơn nữa.

Phương Tuyết Nghi sau khi kiểm tra hai ngã đường trước mặt và bên phải thì quay lại nói :

- Tiểu điệt đã quan sát hai ngã đường kia nhưng không thấy dấu chân ngựa, nhất định là bọn họ đi về ngã đường bên trái này rồi.

Ngôn Phụng Khanh khẻ thở ra rồi nói :

- Thế điệt, con đường này phía trước không có nơi để đến, chúng ta biết đi đâu bây giờ ?

Tuyết Nghi nói :

- Bất luận là bọn họ đi đâu nhưng rõ ràng là di vào con đường này, không thể sai được.

Nói đoạn chàng lên ngựa và đi tiếp :

- Chúng ta đi thôi !

Ngôn Phụng Khanh gượng cười rồi cũng phóng lên ngựa theo sát phía sau Tuyết Nghi.

Song mã đi chừng hai dặm thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi dừng ngựa.

Ngôn Phụng Khanh lướt lên hỏi :

- Tại sao thế điệt không đi nữa ?

Phương Tuyết Nghi chỉ tay qua bên phải và hỏi :

- Tấm biển gỗ kia là có dụng ý gì ?

Ngôn Phụng Khanh nhìn ra thì thấy giữa đám cỏ lau lách chừng một trượng có cắm một biển gỗ nhỏ, trên đó dựng binh khí khắc bốn chữ : "Hành nhân dừng bước" .

Hắn vội xuống ngựa bước tới xem xét thì thấy vết khắc còn mới nên buột miệng nói :

- Chúng ta đi đúng hướng rồi.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Nhưng đây là chuyện thế nào ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Trung Châu Tam Hiệp nghĩa đảm nhân tâm, có lẻ bọn họ sợ hành nhân đi vô vùng này sẽ ngộ nạn nên mới cắm biển khuyến cáo.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Làm sao chứng minh được tấm biển này là do Trung Châu Tam Hiệp lưu lại ?

Ngôn Phụng Khanh ngẫn người một lát rồi nói :

- Tại hạ chỉ suy đoán như thế.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Thúc phụ suy đoán không sai, chúng ta đi thôi !

Lời vừa dứt thì chàng lập tức giục ngựa phóng đi.

Ngôn Phụng Khanh vội vàng lên ngựa rượt theo và nói :

- Thế điệt, đã nhập vào hiểm cảnh rồi, xin để tại hạ dẫn đường.

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu bản lảnh của mình chẳng qua chỉ là ba chiêu kiếm do Đông Nhĩ lão nhân truyền cho, ngoài ra chàng không còn có tài năng gì cả, nếu đối phương bắn ám khí thì cũng chẳng biết đường nào mà đối phó, do vậy chàng đành để cho Ngôn Phụng Khanh tiến lên trước đi tiền trạm.

Hai người đi chừng một trượng thì hình thế đột biến, trước mặt có hai con đường mòn theo hai hướng trái phải nhưng bị cỏ dại mọc đầy, dường như đã lâu lắm rồi không có người lai vảng.

Lúc này màn đêm đã buông phủ, Ngôn Phụng Khanh dừng ngựa suy nghĩ hồi lâu rồi thở dài, nói :

- Chúng ta phải xuống ngựa đi bộ thôi !

Nói đoạn hắn lập tức hạ mã.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy hình thế phía trước rất kỳ quái, hai ngã đường mòn đều dẫn vào chốn thâm sơn, nếu Ma Đao Điền Nguyên hội diện với Trung Châu Tam Hiệp thì chỉ có một khả năng duy nhất là ở giữa vùng thâm sơn dã lảnh thôi, điều khó hiểu là tại sao Ma Đao Điền Nguyên lại chọn nơi hoang sơn này để tỷ võ với Trung Châu Tam Hiệp ?

Nghĩ đến đây thì chàng cũng hạ mã.

Ngôn Phụng Khanh khẻ nói :

- Thế điệt, những vật quan trọng nên mang trên người, có thể chúng ta sẽ không dùng hai con tuấn mã này nữa rồi.

Phương Tuyết Nghi lấy trường kiếm treo nơi yên cương dắt ra sau lưng rồi buộc ngựa vào một góc cây cạnh đó.

Ngôn Phụng Khanh cũng lấy binh khí và buộc ngựa xong thì nói :

- Nào, chúng ta đi vào xem thử !

Nói đoạn hắn vừa cất bước vừa thầm nghĩ :

- Nếu gặp Ma Đao Điền Nguyên thật sự thì sợ rằng chúng ta rất khó quay trở về.

Đây là vùng hoang sơn dã lảnh, bóng đêm bao trùm nên âm khí càng nặng nề đáng sợ, hai người đã đi mấy chục trượng nhưng cỏ hoang và cây dại càng lúc càng rậm rạp, hình thế hoang sơ vô cùng.

Đột nhiên có một giọng nói âm trầm cất lên :

- Dừng lại !

Ngôn Phụng Khanh nhìn lên thì thấy phía trước có hai đại hán mặc hắc y, trong tay mỗi gã đều cầm quỷ đầu đao.

Ngôn Phụng Khanh khẻ hắng giọng rồi nói :

- Phiền nhị vị thông báo với Ma Đao Điền Nguyên, bọn tại hạ là trợ thủ của Trung Châu Tam Hiệp.

Mấy lời thẳng thắn này khiến cho hai đại hán bất giác sững người, hai gã nhìn nhau một lúc rồi đại hán bên trái lên tiếng :

- Các hạ là nhân vật nào ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Khi gặp Điền Nguyên thì tự nhiên hắn sẽ nhận ra bọn tại hạ.

Hai đại hán thấy Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi đều trẻ tuổi và chưa từng quen biết, rồi lại bị Ngôn Phụng Khanh dùng đại ngôn hù doạ nên vội nói :

- Đã như vậy thì xin nhị vị chờ một lát, tại hạ lập tức đi thông báo ngay.

Ngôn Phụng Khanh lạnh lùng nói :

- Tai hạ không nhẫn nại chờ lâu được, nhị vị nhớ đi nhanh trở lại nhanh đấy nhé !

Đại hán bên tả nói :

- Bọn tại hạ sẽ trở lại ngay thôi.

Lời vừa dứt thì hai gã lập tức trở bước, thoáng chốc đã mất hút tung tích.

Chương 8: Sấm Sét Giữa Ban Ngày

Thời gian chừng cạn tuần trà thì hai đại hán quay lại và nói :

- Điền đại nhân có lời mời nhị vị.

Ngôn Phụng Khanh nghe hai chữ "đại nhân" thì cảm thấy rất buồn cười nhưng hắn vẫn giữ thái độ lạnh lùng, nói :

- Phiền nhị vị dẫn đường.

Dường như hai đại hán này bị Ngôn Phụng Khanh làm cho khiếp hải nên lập tức quay người dẫn đường mà không dám hỏi thêm một lời.

Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi nắm chặt đốc kiếm và theo sát phía sau. Vừa đi cả hai vừa quan sát cảnh vật xung quanh nhưng chỉ thấy nơi này cỏ càng lúc càng rậm rạp, đại hán dẫn đường phải dùng hai tay vạch cỏ mới có thể đi được.

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ :

- Nơi nay quả nhiên là cực kỳ bí mật .

Hai đại hán dẫn đi quanh co một hồi thì bỗng nhiên dừng bước trước một ngôi nhà cỏ , do được dựng lên giữa một vùng cây cỏ bao la nên trong ngôi nhà cỏ tuy có ánh đèn nhưng trước khi tiếp cận vẫn không thể nào thấy được .

Một đại hán tiến lên trước định gỏ cửa thì bỗng nhiên khung cửa gỗ xịch mở, bên trong có hai hắc y đại hán cầm quỷ đầu đao bước ra.

Đại hán dẫn đường khẻ nói :

- Hai vị nầy là trợ thủ của Trung Châu Tam Hiệp.

Hai đại hán canh cửa quét mục quang lạnh lùng nhìn Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi mới nép người qua một bên và nói :

- Mời nhị vị vào trong !

Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi bình thản bước vào.

Tuy là ngôi nhà cỏ nhưng rất quy mô, bên trong chia ra làm nhiều phòng khác nhau, chính giữa có một gian sảnh rộng có lẻ dùng để tiếp khách .

Phương Tuyết Nghi đảo mắt nhìn quanh thì thấy chính sảnh đã bày sẵn hai bàn rượu, một bàn do Trung Châu Tam Hiệp ngồi, một bàn kia là một lão nhân mặc hắc y, râu dài , tóc hoa râm, thần thái cực kỳ quái dị.

Ngôn Phụng Khanh khẻ hắng giọng rồi cùng Phương Tuyết Nghi bước thẳng vào chính sảnh .

Trung Châu Tam Hiệp nhìn qua thấy hai người là Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi thì bất giác sững sờ.

Ngôn Phụng Khanh sợ Trung Châu Tam Hiệp gọi ra danh tự của mình nên vội nói :

- Vị nào là Ma Đao Điền đại nhân ?

Hắc y nhân ngồi một mình lên tiếng nói :

- Chính là tại hạ, các hạ là ai ?

Ngôn Phụng Khanh thản nhiên nói :

- Tại hạ nghe Điền đại nhân ước đấu với Trung Châu Tam Hiệp nên muốn đến đây thưởng lảm trường thịnh hội.

Ma Đao Điền Nguyên chú mục quan sát Ngôn Phụng Khanh một lát rồi nói :

- Tại hạ xin thỉnh giáo đại danh ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Đôi bên đã không phải vì giao du mà đến thì hà tất phải thông báo danh tánh.

Điền Nguyên nói :

- Hình như chúng ta chưa từng gặp nhau ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Không sai, nhưng tại hạ nghe danh Điền đại nhân đã lâu rồi.

Điền Nguyên không thể hỏi rõ lại lịch của Ngôn Phụng Khanh nên đành khiêm tốn nói :

- Khách sáo, khách sáo...

Ngôn Phụng Khanh biết lúc nầy đã ở vào thế cưỡi hổ nên không lộ vẻ khiếp sợ, do vậy hắn ưỡn ngực thẳng người một cách tự nhiên và nói :

- Điền đại nhân tiếp khách thế nầy chẳng phải là quá thất lễ ư ?

Điền Nguyên hỏi lại :

- Lão phu thất lễ chỗ nào ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Sãnh đường rộng lớn thế nầy lẻ nào không có chỗ cho bọn tại hạ ngồi ?

Điền Nguyên nhìn tới nhìn lui và suy nghĩ mãi cũng không phán đoán được lại lịch của Ngôn Phụng Khanh nên đành gọi thuộc hạ bảo :

- Dọn thêm một bàn rượu cho hai vị hiệp sĩ thiếu niên này.

Hai đại hán canh cửa vừa rồi lập tức khiêng vào một bàn rượu.

Ngôn Phụng Khanh ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi ngồi xuống với mình rồi hắn cố ý nâng chun rượu lên uống một cách đường hoàng, sau đó buột miệng nói :

- Rượu ngon ! Quả nhiên là hảo tửu.

Dường như Ma Đao Điền Nguyên cũng bị hai thiếu niên nầy làm cho mất tự chủ, lão hy vọng là có thể tìm được chút manh mối gì từ lời nói hoặc thần thái, nào ngờ Ngôn Phụng Khanh càng lúc càng tỏ ra cường thị tự tại, không hề để lộ một chút khả nghi.

Ma Đao Điền Nguyên hắng giọng rồi nói :

- Các hạ không sợ trong rượu có độc à ?

Ngôn Phụng Khanh cười nhạt, nói ;

- Với thân phận của Ma Đao Điền Nguyên thì có lẻ không đến nỗi thi triển thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Điền Nguyên chau mày, nói :

- Các hạ không muốn thông báo tính danh cũng được, nhưng bọn các hạ đến đây với dụng tâm gì ? Có thể nói ra được chứ ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Tại hạ đã nói rõ ràng rồi, bọn tại hạ đến đây với mục đích chỉ để xem náo nhiệt mà thôi.

Điền Nguyên nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp và hỏi :

- Có phải hai thiếu niên kia là trợ thủ mà các vị hẹn đến không ?

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói :

- Tại hạ không muốn trả lời.

Điền Nguyên cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão phu vốn muốn để Trung Châu Tam Hiệp các người liên thủ xuất kích là cho thêm các ngươi một cơ hội, nhưng các ngươi đã mời trợ thủ đến thì tình thế sẽ khác thôi.

Nói đoạn lão vỗ tay ba tiếng thì lập tức có tám đại hán mặc hắc y, lưng dắt quỷ đầu đao bước vào.

Điền Nguyên quét mục quang nhìn qua Ngôn Phụng Khanh và nói :

- Đây là Bát quỷ đao trận do lão phu khổ tâm giáo luyện, nếu bằng hữu các hạ xuất thủ thì lão phu sẽ dùng Bát quỷ đao trận để đối phó.

Lão chuyển mục quang nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp và nói tiếp :

- Ba vị đã nghĩ kỹ chưa, lão phu đã nói rõ rồi, ngoài cách đó ra thì chỉ có một đường quyết sinh tử thôi.

Trịnh Đại Cương cười nhạt, nói :

- Bọn tại hạ đã nghĩ thông rồi.

Ma Đao Điền Nguyên gật đầu, nói :

- Thế thì tốt, nếu chư vị đồng ý theo y kiến của tại hạ thì tất nhiên tại hạ sẽ giữ lời hứa.

Trịnh Đại Cương ngửa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Trung Châu Tam Hiệp đường đường là nam tử mà há có thể theo ngươi làm giặc sao ? Đại trượng phu há có thể vì uy vũ mà khuất phục ? Có thể Trịnh mổ không phải là địch thủ của các hạ nhưng vẫn muốn cùng các hạ quyết một phen sinh tử.

Nói đoạn lão rút Tử Kim Đao rồi bước ra giữa chính sảnh, nói tiếp :

- Trịnh mổ xin lảnh giáo đao pháp của các hạ.

Điền Nguyên cười nhạt, nói :

- Trịnh Đại Cương, đây là ý của ngươi hay là ý của ba huynh đệ các ngươi ?

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn cùng tiếp lời :

- Trung Châu Tam Hiệp đã thề đồng sinh cộng tử, tất nhiên do là ý của ba ngươi bọn ta.

Điền Nguyên lại cười nhạt, nói :

- Lão phu hy vọng là ba vị sẽ được như nguyện là vùi xương ở chốn này, nhưng vì đao kiếm vô tình, có thể nhát đao không giết chết các vị, song khi đó các vị muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chẳng xong, lúc đó muốn đồng ý với điều kiện của lão phu thì sợ rằng đã quá muộn rồi !

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói :

- Thiên cổ gian nan duy nhất tử, bọn tại hạ đã không sợ cái chết thì còn sợ gì nữa !

Điền Nguyên đứng lên rồi chậm rải vỗ tay ra hiệu, một hắc y đồng tử vội vàng chạy vào dâng lên một thanh cổ đao.

Phương Tuyết Nghi đã mấy lần muốn nhãy ra thử nhưng đều bị Ngôn Phụng Khanh đưa mắt ra hiệu ngăn cản.

Phương Thiên Thành luôn chú mục nhìn Ngôn Phụng Khanh và Phương Tuyết Nghi, lão rất muốn khai khẩu nhưng thủy chung vẫn kiềm chế được.

Điền Nguyên tỏ ra chẳng có chuyện gì, lão chậm rải bước đến trước mặt Trịnh Đại Cương rồi cười nhạt, nói :

- Trinh Đại Cương, một mình ngươi động thủ với Điền mỗ là hoàn toàn không có cơ hội đấy.

Lão nhìn qua Thiên Thành và Thạch Tuấn rồi tiếp lời :

- Tại sao nhị vị không cùng lên một thể ?

Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn đều biết không phải Điền Nguyên khoác loác, nếu ba người liên thủ thì may ra còn tiếp được đối phương mấy đao, vì vậy cả hai đưa mắt nhìn nhau rồi cùng bước ra chính sảnh.

Điền Nguyên cười nhạt rồi nói :

- Phương Nhi Hiệp, tại hạ đã phải người đi mời tôn phu nhân và nhị vị lệnh lang cùng đến, tình theo thời gian thì giờ này cũng sắp đến nơi rồi. Ý của tại hạ là muốn để cho phu thê, phu tử các vị gặp mặt lần cuối, nhưng theo tình thế này, xem ra khi phu nhân đến dù Phương Nhi Hiệp không chết thì tất cũng thọ trọng thương thôi.

Phương Thiên Thành thầm nghĩ :

- Quái lạ ! Nếu Ngôn Phụng Khanh cùng đi bảo vệ ái thê của ta thì tại sao hắn lại đưa Nghi nhi đến đây ? Xem qua hình thái của hai người thì không có vẻ gì là vừa trải qua một trường ác đấu cả.

Nhiều nghi vấn trổi lên trong lòng nhưng Phương Thiên Thành cố kiềm chế, không dám xuất ngôn tương vấn.

Chợt nghe Điền Nguyên lạnh lùng nói tiếp :

- Theo tại hạ biết thì phu phụ Phương Nhi Hiệp nghĩa trọng tình thâm, nếu tại hạ uy hiếp Phương phu nhân thì e rằng tam trinh cửu liệt của bà ta cũng khó lòng giữ được toàn vẹn.

Phương Tuyết Nghi nghe Điền Nguyên sĩ nhục bá mẫu thì nộ khí xung thiên, chàng quát lớn :

- Lão tặc nhân, câm miệng lại !

Điền Nguyên nhìn qua thấy người vừa chửi mình là một đồng tử thì bất giác sững người giây lát rồi hỏi lại :

- Ngươi mắng lão phu phải không ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Không sai !

Điền Nguyên phá lên cười một tràng rồi nói :

- Ngươi to gan qua nhỉ !

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Đông Nhĩ lão nhân đã dặn ta càng bình tỉnh càng tốt, bất luận thế nào cũng không được hoang mang và càng không nên phát nộ khí.

Nghĩ đoạn chàng từ từ đứng lên và nói :

- Không những ta muốn chửi lão mà còn muốn giết cả lão để trừ hại cho võ lâm.

Lời vừa dứt thì chàng tuốt kiếm rồi bước ra giữa chính sảnh.

Trinh Đại Cương thấy Tuyết Nghi phát cường như vậy thì nghĩ thầm :

- Hài tử này làm sao chịu nổi một đao của Điền Nguyên, làm như thế há chẳng phải là đưa thân vào chỗ chết sao ?

Nghĩ đoạn lão định cướp tiên cơ xuất thủ thì bắt gặp ánh mắt ra hiệu của Ngôn Phụng Khanh nên đành kiên nhẫn chờ đợi diễn biến.

Phương Tuyết Nghi vừa chậm rải bước tới trước và tập trung tinh thần nhớ lại ba chiêu kiếm pháp do Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ.

Tám hắc y nhân thấy Tuyết Nghi nhập trận thì cũng lập tức xuất quỷ đầu đao chuẩn bị ngăn chận đối phương , thay cho Điền Nguyên.

Riêng Ma Đao Điền Nguyên sau khi nhìn thân pháp của Tuyết Nghi không có gì đặc biệt nên bất giác động hiếu kỳ, thầm nghĩ :

- Không biết tiểu tử này dựa vào đâu mà to gan như vậy, được, ta phải làm rõ chuyện này trước đã .

Lão vừa nghĩ đến đây thì Tuyết Nghi đã mặc niệm xong kiếm quyết, chàng tập trung tinh thần rồi bất ngờ xông thẳng về phía Điền Nguyên.

Điền Nguyên thối lui một bước rồi lạnh lùng quát :

- Tiểu tử !

Phương Tuyết Nghi dừng bước ngẫng đầu nhìn Điền Nguyên và hỏi :

- Có chuyện gì ?

Điền Nguyên thấy đối phương xông thẳng tới mà dường như chẳng coi mình ra gì nên trong lòng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy kỳ quái, lão nghĩ tiếp :

- Nếu tiểu tử này không có tuyệt kỹ đặc biệt thì tại sao lại to gan đến thế ?

Nghĩ đoạn lão cất tiếng hỏi :

- Ngươi muốn giết lão phu thì tại sao không muốn xuất thủ ?

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh nói :

- Nếu tại hạ xuất một kiếm mà giết được lão thì chẳng còn gì để nói, nhưng nếu một kiếm mà đả

thương được lão thì sao ?

Điền Nguyên bất giác sững người, lão hỏi lại :

- Nói thế là có ý gì ?

Lão cười nhạt một tiếng rồi tiếp :

- Nếu ngươi thật sự đả thương được lão phu thì ngươi muốn gì cũng được.

Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Thật thế không ?

Điền Nguyên nói :

- Xưa nay lão phu không hề nói dối.

Tuyết Nghi nói :

- Được ! Một lời đã định, nơi nay có nhiều thuộc hạ của lão, nếu lão không giữ lời thì ngày sau lão cũng chẳng còn mặt mũi nào gặp người trong thiên hạ.

Điền Nguyên nói :

- Lão phu đã nói ra há có lý nào không giữ lời !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Được ! Vậy thì lão hãy cẩn thận nhé !

Điền Nguyên thấy thần thái của đối phương rất tự tin thì trong lòng bỗng nhiên có ý kiêng dè , lão thầm nghĩ :

- Đương thế võ lâm có không ít anh hùng thành danh khi nghe tên ta thì phải tránh xa ba bước, thế tại sao tiểu tử nay lại to gan ngông cuồng như vậy ? Lẻ nào hắn có tuyệt kỹ thật sự ?

Càng nghĩ lão càng nghi ngờ nên lập tức lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, lão phu còn có mấy câu muốn hỏi ngươi.

Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Được ! Lão cứ hỏi ! Nhưng lão hỏi càng đơn giản càng tốt cho lão đấy.

Điền Nguyên hỏi :

- Tính danh của ngươi là gì ? Là truyền nhân của ai ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Điều nầy tại hạ không thể nói .

Điền Nguyên lại sững người giây lát rồi hỏi tiếp :

- Ngươi và Trung Châu Tam Hiệp có quan hệ gì ? Tại sao ngươi phải xuất diện thay bọn họ ?

Tuyết Nghi lại lắc đầu, nói :

- Lão hỏi toàn những chuyện mà tại hạ chẳng muốn trả lời.

Điền Nguyên biến sắc, lão nói :

- Xưa nay đao của lão phu không giết kẻ vô danh, ngươi báo danh tánh rồi chúng ta động thủ cũng không muộn.

- Nhất định là phải báo danh tánh sao ?

- Không sai.

- Được ! Tại hạ là Phương Tuyết Nghi.

- Phương Tuyết Nghi ? Xưa nay lão phu chưa từng nghe danh tự này.

Phương Tuyết Nghi nắm chất đốc kiếm đâm tới trước và nói :

- Tiếp chiêu thứ nhất của tại hạ !

Điền Nguyên vẫn đứng yên bất động, lão tập trung tinh thần xem thử thân pháp và kiếm pháp của đối phương biến hóa như thế nào ?

Phương Tuyết Nghi chỉ học được ba chiêu kiếm pháp, tuy là ba chiêu tuyệt thế võ công, mỗi chiêu đều có biến hóa nhưng chàng lại vận dụng không linh hoạt, sau khi xuất kiếm thì lẻ ra Điền Nguyên phải vung đao chống đở thì chàng mới có thể xoay chuyển tìm sự biến hoá.

Nào ngờ Điền Nguyên có dụng tâm muốn xem lại lịch kiếm pháp của chàng nên lão ta không hề có phản ứng gì.

Do vậy, sau khi đâm kiếm ra thì Phương Tuyết Nghi chẳng biết phải làm thế nào nữa, chàng đành

phải dừng chiêu giữa chừng.

Điền Nguyên thấy vậy thì càng cảm thấy kỳ quặc, lão thầm nghĩ :

- Thế nầy là sao ?

Binh sinh lão từng động thủ không dưới trăm ngàn trận nhưng chưa từng thấy kiếm thế quái dị thế nầy bao giờ nên chau mày, nói :

- Tại sao ngươi dừng tay mà không đâm tới ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên hỏi lại :

- Tại sao lão không xuất đao đở kiếm thế của tại hạ ?

Điền Nguyên cười nhạt mấy tiếng rồi nói :

- Lão phu dựa vào khoái đao mà thành danh trong võ lâm, nếu bạt đao phản kích thì còn gì tính mạng của ngươi chứ ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Lão không muốn bạt đao ứng chiến thì tại hạ sao nỡ đâm kẻ không chống cự ?

Chàng vừa nói vừa nhớ lại thứ tự kiêm quyết của ba chiêu kiếm pháp nhưng vẫn không biết là nên ứng biến thế nào.

Ma Đao Điền Nguyên là nhân vật vốn thâm trầm, lão thấy kiếm thế của đối phương bất động thì cũng không muốn xuất thủ, song mục dồn vào người Tuyết Nghi chờ xem sự biến hóa trong đường kiếm của chàng.

Nhất thời song phương đứng yên bất động.

Trung Châu Tam Hiệp lạnh lùng quan chiến nhưng trong lòng nóng như lửa đốt.

Trịnh Đại Cương khẻ nói :

- Nhị đệ, đây là kiếm pháp gì vậy ?

Phương Thiên Thành gượng cười, nói :

- Tiểu đệ cũng không biết.

Trịnh Đại Cương nói tiếp :

- Nhát đao của Điền Nguyên có thể nói là kinh thiên động địa, trong võ lâm rất ít người may mắn thoát được, chúng ta không thể lấy mắt nhìn hài tử này tử thương dưới ma đao, chi ít thì cũng không để hắn chết trước bọn ta, Vi huynh xuất trận đây !

Nói đoạn lão tung người về phía Điền Nguyên và quát lớn :

- Ngươi không dám động thủ với một đồng tử thì làm sao quyết đấu với Trung Châu Tam Hiệp bọn ta ?

Ma Đao cũng nộ khí quát :

- Tiểu tử không biết sống chết là gì kia, hình như lão phu bị ngươi lừa rồi.

Lời vừa dứt thì lão trầm hữu thủ xuống, một đạo hàn quang như sao xẹt loé lên, với thế đao cực nhanh của Điền Nguyên, một khi đã xuất thủ thì đối thủ khó lòng chống đở kịp, nếu Tuyết Nghi có kiếm chiêu tuyệt thế và phản ứng cực nhanh thì may ra cũng đưa đến cục diện lưỡng bại câu thương thôi, nhưng Điền Nguyên vì quá đa nghi nên lão xuất đao chỉ nhắm vào kiếm của Tuyết Nghi, hy vọng là với nội lực thâm hậu của mình sẽ đánh văng kiếm của đối phương rồi sau đó hý lộng chàng một phen.

Nào ngờ đao quang vừa loé lên thì kiếm thế của Tuyết Nghi cũng chợt biến, do vậy đao kiếm không thể nào va vào nhau.

Điền Nguyên kính hải không dám công kích nữa, lão ngầm vận khí rồi lui ra sau ba bước. Tuy nhiên trước ngực lão vẫn bị trường kiếm của Phương Tuyết Nghi rạch một đường , y phục rách toạt, máu tươi chảy ra.

Trung Châu Tam Hiệp thấy Ma Đao Điền Nguyên xuất thủ thì không nhẫn tâm dung nhìn nên đều nhắm mắt lại và trong đầu hiện lên cảnh thảm tử của Phương Tuyết Nghi.

Nhưng trong phút chốc, cả ba mở mắt ra nhìn thì bất giác sững người như ba pho tượng. Không những Tuyết Nghi vô hại mà đối thủ của chàng - Ma Đao Điền Nguyên bị rạch một đường trước ngực, máu tươi nhuộm trường bào.

Tuy nhiên, Trung Châu Tam Hiệp kinh ngạc một thì Ma Đao Điền Nguyên kính ngạc đến mười.

Lão thở dài một hỏi rồi buột miệng nói :

- Hảo kiếm pháp !

Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Lão đã phục khí chưa ?

Có lẻ thương thế của Điền Nguyên khá nặng, mặc dù lao vận công cầm máu nhưng huyết tươi vẫn không ngừng tuôn ra.

Lão đứng lặng hồi lâu rồi tra đao vào võ và nói :

- Lão phu vẫn nghĩ không ra lại lịch kiếm pháp của các hạ.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Nếu lão vẫn chưa tâm phục thì cứ việc xuất đao thử lần nữa.

Điền Nguyên nói :

- Đích thực là lão phu bại nhưng không phục, tuy nhiên ta đã nói thì không thể nuốt lời !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không ngờ lão là một nhân vật biết thủ tín như thế.

Điền Nguyên cười nhạt, nói :

- Các hạ có điều kiện gì, có thể nói ra được rồi.

Tuyết Nghi quét mục quang nhìn quanh rồi nói :

- Trước tiên lão hay giải tán thuộc hạ trong chính sảnh này đã.

Điền Nguyên lập tức khoát tay, nói :

- Các ngươi lui ra ngoài đi !

Bát quỷ đáp một tiếng rồi lui ra trước, sau đó lần lượt những người phục vụ cũng ra theo.

Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Giang hồ đồn rằng tính tình của lão rất hung tàn độc ác nhưng lão vẫn còn một đức tính tốt đó là biết giữ chữ tín.

Điền Nguyên lạnh lùng nói :

- Một ngày nào đó lão phu điều tra ra lại lịch xuất thân của ngươi thì thể là sẽ báo thù này.

Tuyết Nghi nói :

- Việc báo thù của lão có quan hệ gì đến lại lịch xuất thân của tại hạ ? Chỉ cần lão thắng được thanh kiếm trong tay tại hạ...

Chàng hỏi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Lão hẹn Trung Châu Tam Hiệp đến thì phải kính tiển bọn họ rời khỏi nơi này, ngày sau không được tìm bọn họ để báo thù nữa, tất cả ân oán đều hòa giải từ nay.

Điền Nguyên lạnh lùng nói :

- Lẻ nào vỉnh viển lão phu không báo được mối thù hôm nay ?

Tuyết Nghi hoành ngang kiếm và nói :

- Lão cứ việc tìm tại hạ, nếu lão giết được tại hạ thì sau đó tìm Trung Châu Tam Hiệp báo thù cũng không muộn.

- Được ! Một lời đã định, lão phu sẽ giết ngươi trước rồi sau đó tìm Trung Châu Tam Hiệp trả thù cũng không muộn.

- Tại hạ muốn lão lập trọng thệ mới được.

- Nực cười, xưa nay lão phu chưa từng bị ai bức phải lập trọng thệ cả !

- Nhưng hôm nay lão không thể không lập trọng thệ, trừ phi lão thắng được trường kiếm trong tay tại hạ.

Ma Đao Điền Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói :

- Ngươi là Phương Tuyết Nghi phải không ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai, tại hạ đã thông báo danh tánh rồi mà.

Điền Nguyên nói :

- Được, trước khi chưa giết được Phương Tuyết Nghi thì lão phu quyết không tìm Trung Châu Tam Hiệp báo thù. Thiên nhân cũng chứng giám lời thề nầy, nếu trái lời thế thì thiên tru địa diệt.

Phương Tuyết Nghi tra kiếm vào bao rồi chậm rải nói :

- Thương thế của lão không nhẹ, lão có thể băng bó vết thương rồi tiễn bọn tại hạ rời khỏi nơi này cũng không muộn.

Điền Nguyên nói :

- Một chút thương thế thì có đáng gì đối với lão phu !

Tuyết Nghi nghe vậy thì nhìn qua Trung Châu Tam Hiệp và nói :

- Chúng ta đi thôi !

Đến lúc nầy Trung Châu Tam Hiệp vẫn kinh ngạc không thôi, tuy nhiên cả ba vẫn nhẫn nại không lên tiếng mà lặng lẻ ra khỏi ngôi nhà cỏ.

Tuyết Nghi nhìn qua Điền Nguyên và nói :

- Hy vọng rằng thuộc hạ của lão sẽ không tự tìm đường chết mà ngăn cản bọn tại hạ.

Điền Nguyên bước ra trước ngôi nhà cỏ rồi nói :

- Lão phu không tiễn nữa.

Ngôn Phụng Khanh quay lại nói :

- Tuy nội công của các hạ tinh thâm nhưng cũng không nên để mất máu quá nhiều, nên sớm chửa trị thương thế đi thôi.

Điền Nguyên nói :

- Lão phu tất phải báo thù này nên tự biết bảo trọng, không cần các hạ quan tâm.

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói :

- Ngay sau gặp lại, cáo biệt !

Nói đoạn chàng quay người theo sau Ngôn Phụng Khanh và Trung Châu Tam Hiệp.

Đoàn người xuyên qua vùng cây cỏ rậm rạp đến con đường mòn thì thấy hai con tuấn mã vẫn còn.

Đến lúc nầy Phương Thiên Thành không nhịn được nữa nên thở dài một hỏi rồi nói :

- Nghi nhi, ngươi học kiếm pháp tinh thâm như vậy tự hồi nào ? Tại sao ta không biết chút gì cả ?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Thực ra Nghi nhi chỉ mới...

Ngôn Phụng Khành tung người lên ngựa rồi nói :

- Chúng ta ra khỏi vùng chướng khí này rồi hãy nói cũng không muộn.

Phương Thiên Thành nói :

- Còn một con tuấn mã, đại ca cưỡi đi nhé !

Trịnh Đại Cương nói :

- Thể năng của tiểu huynh đã hoàn toàn bình phục, cứ để cho Nghi nhi cưỡi vậy !

Phương Tuyết Nghi cũng chối từ nhưng Thạch Tuấn đã ôm chàng đặt lên lưng ngựa rồi vỗ mạnh một chưởng, con tuấn mã lập tức phóng đi như gió.

Bọn Đại Cương, Thiên Thành, Thạch Tuấn liền thi triển khinh công phóng theo.

Đoàn người ngựa chạy một mạch bảy tám dặm thì Ngôn Phụng Khanh dừng ngựa lại nói :

- Phương thế điệt, bây giờ có thể nói rõ bí mật của sự việc rồi.

Bọn Trịnh Đại Cương cũng rất muốn biết nên đều dừng bước nhìn Tuyết Nghi với ánh mắt chờ đợi.

Phương Tuyết Nghi thấy khó bề thoái thác nên vội vàng hạ mã, chàng sụp quỳ xuống và nói :

- Nghi nhi bái kiến đại bá.

Phương Thiên Thành vừa đưa tay đở chàng dậy vừa nói :

- Hài tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy ? Ngươi đứng lên rồi thong thả nói.

- Nghi nhi chỉ học ba chiêu kiếm pháp, nếu biết nội tình thì Ma Đao Điền Nguyên quyết sẽ không chịu nhận thua !

Thạch Tuấn nói :

- Ngươi xuất một kiếm đã đả thương được Điền Nguyên, như vậy thì ba chiêu là đũ dùng rồi, chẳng hay cao nhân nào truyền thụ kiếm pháp cho ngươi mà lợi hại thế ?

Nói đoạn Thạch Tuấn chú mục nhìn Phương Thiên Thành, dường như muốn nghe Phương Thiên Thành trả lời vậy.

Phương Thiên Thành gượng cười, nói :

- Cao nhân nào truyền thụ kiếm pháp cho ngươi, cứ nói thực ra đi.

Tuyết Nghi lại ấp úng :

- Chuyện này...chuyện này...

Phương Thiên Thành nói :

- Hài tử, sao cứ úp úp mở mở thế ?

Tuyết Nghi nói :

- Người truyền thụ kiếm pháp bảo với hài nhi là không được nói cho người khác biết.

Ngôn Phụng Khanh xen vào :

- Chuyện đã đến nước này thì há có gì mà không nói ra.

Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

Ngôn Phụng Khanh nói :

- Phương phu nhân và tại hạ đều đã biết, liệu thế điệt còn bảo mật được chăng ?

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lời nay quả nhiên không sai, nếu ta không nói thì bọn họ hỏi Ngôn chưởng môn cũng vậy thôi.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Là Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ kiếm pháp cho hài nhi.

Phương Thiên Thành gật đầu rồi hỏi tiếp :

- Nghi nhi, lão có cho ngươi biết danh tánh thật của lão không ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không có, lão chi nói với hài nhi lão là Đông Nhĩ lão nhân thôi.

Trịnh Đại Cương tiếp lời :

- Đông Nhĩ, Đông Nhĩ, danh tự này thể hiện điều gì ?

Phương Thiên Thành cũng lẩm bẩm tự nói :

- Đông Nhĩ, Đông Nhĩ...

Ngôn Phụng Khanh suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhĩ Đông là Trần. (Chữ Nhĩ họp với chữ Đông là chữ Trần)

Trịnh Đại Cương nhãy dựng lên và nói :

- Không lẻ là lão ta ?

Thạch Tuấn liền hỏi :

- Là ai ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Phương Thiên Thành ngẫn người như pho tượng, lão ngước nhìn bầu trời đêm mà không nói được lời nào.

Trịnh Đại Cương hỏi :

- Nhị đệ, ngươi làm sao thế ?

Phương Thiên Thành như ngươi tỉnh mộng lão "a" một tiếng rồi nói :

- Ngoài Đông Nhĩ lão nhân ra thì sợ rằng không có người nào có thể cứu ta trong lúc đó.

Ngôn Phụng Khanh xen vào :

- Phương Nhi Hiệp, tôn phu nhân đã quay trở lại Trình gia trang chờ chư vị, chúng ta nên sớm quay về kẻo bà ta lo lắng.

Dường như Phương Thiên Thành chợt có tâm sự trầm trọng, lão buồn bả nói :

- Ngôn huynh đệ nói cũng phải.

Tuy đã nhìn thấy vẽ khác thường của Phương Thiên Thành nhưng Trịnh Đại Cương vẫn chưa hỏi.

Đoàn nhân mã lập tức khởi hành nhắm Gia Định thành trực chỉ.

Chẳng biết vô tình hay cố ý mà Phương Thiên Thành luôn giữ khoảng cách với đoàn người khá xa, chí ít là cũng trên ba trượng .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ lạ nên dừng ngựa chờ Phương Thiên Thanh đi tới rồi hỏi :

- Đại bá có mệt không ?

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Thân thể không được thoải mái một chút thôi.

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu điệt nhường ngựa cho đại bá nhé ?

Phương Thiên Thành nói :

- Không cần, chúng ta đi chung một ngựa cũng được.

Nói đoạn lão tung người phóng lên lưng ngựa ngồi phía sau Tuyết Nghi.

Chạy được một đoạn thì lão khẻ nói :

- Nghi nhi, ta muốn hỏi ngươi mấy chuyện, ngươi phải thành thật trả lời mới được.

Tuyết Nghi cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng chàng vẫn nói :

- Đại bá cứ hỏi, Nghi nhi đâu dám trả lời không thật ?

Phương Thiên Thành hỏi :

- Vị Đông Nhĩ lão nhân đó rốt cuộc là ai vậy ?

Tuyết Nghi đáp : :

- Đích thực là lão không nói cho Nghi nhi biết lão ta là ai.

- Lão ta có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không ?

- Chuyện này Nghi nhi không biết.

- Kiêm chiêu mà ngươi đãnh bại Ma Đao Điền Nguyên là do Đông Nhĩ lão nhân truyền thụ phải

không ?

- Đúng vậy.

Phương Thiên Thành thở dài một hỏi rồi nói :

- Đương thế võ lâm, ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp ra thì còn nhân vật nào có kiếm pháp tinh kỳ như vậy chứ ?

Lao trầm mặc hồi lâu rồi hỏi tiếp :

- Hài tử, vị Đông Nhĩ lão nhân đó có từng hỏi về thân thế của ngươi không ?

Tuyết Nghi thành thật đáp :

- Có hỏi.

- Ngươi trả lời với lão thế nào ?

- Nghi nhi theo sự thật mà nói.

- A, lão nghe xong thì có nói gì không ?

Phương Tuyết Nghi vốn là một đồng tử thông minh, trong lòng chàng chợt động nghi vấn nên thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí của đại bá thì hình như lão rất sợ ta nói nội tình gia thế với Đông Nhĩ lão nhân...

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi lại :

- Vị Đông Nhĩ lão nhân có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không ?

Phương Thiên Thành nói :

- Có lẻ là không sai rồi ! Ngoài Kiếm Thần ra thì còn ai truyền cho ngươi ba chiêu kiếm pháp mà có thể thắng Ma Đao Điền Nguyên ?

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Thế Trần đại hiệp là người tốt hay người xấu ?

Thiên Thành nói :

- Lão ta được võ lâm đồng đạo tôn xưng là Kiếm Thần thì tự nhiên không phải là người xấu rồi.

Tuyết Nghi nói :

- Nếu Đông Nhĩ lão nhân là người tốt thì nói cho lão biết gia thế của Nghi nhi cũng chẳng sao !

Nếu là ngày trước mà Tuyết Nghi nói như vậy thì tất sẽ bị Phương Thiên Thành trách mắng rồi, nhưng lúc nầy Thiên Thành không thể phát tác, lão cũng cảm nhận được rằng, nếu tiếp tục nói chuyện này sẽ khiến cho Tuyết Nghi thêm hoài nghi.

Vì thế, lão vội nói :

- Không sai, nếu là Trần đại hiệp thì tất nhiên là không sao, nhưng nếu Đông Nhĩ lão nhân không phải là Trần đại hiệp thì sẽ có một vài bất ổn đấy !

Phương Tuyết Nghi không hỏi thêm nữa, chàng thầm nghĩ :

- Hôm nay hình như đại bá hỏi khác thường, người kia dù không phải là Trần đại hiệp nhưng lão ta không có ác ý thì nói cho lão biết về gia thế cũng chẳng sao !

Nghĩ đoạn chàng giục phi nhanh tới trước, thoáng chốc đã đuổi kịp bọn Trịnh Đại Cương.

Đúng ngọ ngày hôm sau thì đoàn nhân mã đã về đến Trình gia trang.

Trình Tử Vọng xuất môn nghênh tiếp và nói :

- Chúc mừng chư vị bình an trở về.

Phương Thiên Thành vội hỏi :

- Vị Đông Nhĩ lão nhân có trong trang viện không ?

Trình Tử Vọng hỏi lại :

- Là vị bộc nhân của Phương Nhị Hiệp phải không ?

Phương Thiên Thành nói :

- Không sai chính là vị Đông lão trượng đó.

Trình Tử Vọng nói :

- Trước đây ba hôm, khi vừa về đến tệ trang thì tại hạ có gặp lão một lần, nhưng mấy ngày qua tại hạ không thấy lão đâu cả.

Nói đoạn lão gọi một vị võ sư lại hỏi :

- Vị Đông lão trượng đánh xe có ở trong trang không ?

Vị võ sư đáp :

- Vị Đông Nhĩ lão trượng đó đã cưỡi ngựa xuất trang từ giờ tý tối qua, đến giờ vẫn chưa thấy về.

Trình Tử Vọng trầm sắc diện nói :

- Tại sao không phải ngươi đi tìm lão ta ?

Phương Thiên Thành đở lời :

- Không cần tìm, chẳng qua là tại hạ thuận miệng hỏi vậy thôi.

Trình Tử Vọng đưa mọi người vào đại sãnh thì đã thấy Phương phu nhân và Phương Lạc ngồi chờ.

Phương Thiên Thành vội chạy lại bên thê tử và hỏi :

- Đông Nhĩ lão nhân đâu rồi ?

Phương phu nhân nói :

- Lão đã đi rồi chỉ để lại môt phong thơ .

Thiên Thành hỏi :

- Phong thơ đâu ?

Phương phu nhân lấy trong tay áo ra một phong thơ và nói :

- Phong thơ này để lại cho Nghi nhi .

Phương Thiên thành nhận lấy phong thơ với vẻ hoài nghi . Lão lướt nhìn qua thì thấy bên ngoài đề mấy chữ : "Lưu giao Phương Tuyết Nghi".

Bất giác lão thầm nghĩ :

- Có lẻ trong thời gian qua Nghi nhi đã nói với lão ta rất nhiều chuyện !

Nghĩ đoạn lão cầm phong thư đứng ngơ ngẩn xuất thần.

Thái độ khác thường này khiến bọn Trịnh Đại Cương cảm thấy kỳ quái nhưng không ai lên tiếng hỏi.

Phương phu nhân khẻ nói :

- Phong thư này là để cho Nghi nhi xem !

Thiên Thành à một tiếng rồi giao phong thư cho Tuyết Nghi và nói :

- Hài tử, ngươi đọc xem trên thư viết gì vậy ?

Tuyết Nghi mở phong thư ra xem rồi nói :

- Trong thư bảo Nghi nhi lập tức đi gặp lão ta và bảo Nghi nhi xin phép bá phụ và bá mẫu, nhiều thì năm năm, ít thì ba năm, Nghi nhi sẽ trở về với bá phụ và bá mẫu.

Phương Thiên Thành hỏi :

- Còn viết gì nữa không ?

Tuyết Nghi nói :

- Chỉ có thế, xin bá phụ xem qua !

Phương Thiên Thành khoát tay, nói :

- Không cần xem, ngươi phải đến đâu để gặp lão ta ?

Tuyết Nghi nói :

- Trên phòng thư có vẻ đường đi, Nghi nhi chỉ cần theo đồ hình mà đi là được.

- Ngươi định khi nào khởi hành ?

- Trong thư bảo Nghi nhi sau khi đọc xong thì lập tức lên đường, chẳng hay ý của bá phụ, bá mẫu thế nào ?

Phương Thiên Thành nói :

- Ăn cơm xong rồi hãy đi, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn.

Trình Tử Vọng tiếp lời :

- Cơm rượu đã chuẩn bị xong, chư vị nghỉ ngơi một lát rồi ăn cũng không muộn.

Trịnh Đại Cương nhìn qua Thạch Tuấn rồi cả hai theo Trình Tử Vọng lui bước ra ngoài.

Sau khi vào hậu viện thì Trịnh Đại Cương khẻ hỏi :

- Tam đệ, ngươi trông thấy gì không ?

Thạch Tuấn nói :

- Thái độ của Nhị ca có vẻ khác thường.

Đai Cương gật đầu, nói :

- Trong ký ức của tiểu huynh thì huynh đệ chúng ta từng trải qua vô số trận quyết chiến nhưng chua bao giờ trông thấy thái độ khác thường của Nhị đệ như vậy, do đó trong lòng tiểu huynh rất hoài nghi.

Thạch Tuấn nói :

- Tiểu đệ cũng cảm thấy kỳ quái, chỉ có điều là không nghĩ ra nguyên nhân tại sao.

Đai Cương nói :

- Chuyện này, chuyện này...

Lão thở dài một hồi rồi đổi giọng nói tiếp :

- Đợi lát nữa khi hắn đưa Nghi nhi đi một đoạn, tiểu huynh muốn ngầm theo dỏi...

Thạch Tuấn tròn xoe mắt hỏi :

- Tại sao ?

Đại Cương nói :

- Không có gì, tiểu huynh muốn đi theo dỏi hắn thử thôi...

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sau khi ta đi rồi thì ngươi hãy khá chiếu cố nhị tẩu của ngươi nhé !

Thạch Tuấn sững sờ giây lát rồi thầm nghĩ :

- Thế nầy là có ý gì ?

Tuy có nhiều nghi vấn trong lòng nhưng lão cố nhịn không truy hỏi.

Trịnh Đại Cương nói tiếp :

- Nếu sáng mai ta và Nhị ca của ngươi không về thì ngươi không cần đợi ở đây nữa , mà hãy hộ tống Nhị tẩu của ngươi về nơi cố cư.

Thạch Tuấn chau mày, nói :

- Đại ca nói gì tiểu đệ không hiểu, rốt cuộc là chuyện thế nào vậy ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Không có gì, có lẻ một lát sau chúng ta sẽ quay về thôi.

Thạch Tuấn cảm thấy trong lời nói của Trịnh Đại Cương có ẩn ý nhưng Đại Cương đã không muốn nói ra thì Thạch Tuấn cũng không tiện hỏi, lão đành gật đầu, nói :

- Được, tiểu đệ sẽ y theo dặn dò của đại ca mà hành sự.

Lúc nầy có một tráng hán bước vào mời mọi người đi ăn cơm.

Trong bửa ăn Trịnh Đại Cương để ý thấy Phương Thiên Thành ăn rất nhanh, dường như là muốn che dấu vẻ bất an của minh.

Cuối cùng bửa ăn với không khí nặng nề cũng kết thúc .

Phương Thiên Thành bõ đủa đứng lên và cung thủ, nói :

- Tại hạ phải tiễn Nghi nhi đi một đoạn, lát sau sẽ quay về ngay, xin cáo biệt lui bước trước.

Trình Tử Vọng nói :

- Phương Nhị hiệp cứ tự nhiên.

Phương Thiên Thành quay sang nói với Phương phu nhân :

- Trong thư Đông Nhĩ lão nhân đã nói rõ là muốn Nghi nhi lên đường ngay, chúng ta cũng không nên cản trở hắn nên ta đưa tiễn hắn đi một đoạn.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tiểu điệt đã có đồ hình, không dám phiền đại bá.

Phương Thiên Thành nói :

- Đây là chuyện khác, không biết bao lâu nữa chúng ta mới gặp lại nhau, đại bá tiễn ngươi một đoạn chẳng được sao ?

Phương Tuyết Nghi từ từ bước tới trước Phương phu nhân, chàng cung kính lạy ba lạy rồi nói :

- Bá mẫu bảo trọng, mấy năm qua Nghi nhi được bá mẫu dưỡng dục lớn khôn, thân tình như biển, ngày sau Nghi nhi sẽ không bao giờ quên ân dưỡng dục.

Phương phu nhân đưa tay gạt lệ rồi chậm rải nói :

- Hài tử, hy vọng ngươi đi chuyến này sẽ học được tuyệt kỹ, ngày sau dương danh thiên hạ.

Tuyết Nghi nói :

- Nghi nhi sẽ tận tâm tận lực, khi nào thành tài sẽ quay về cố cựu thỉnh an bá mẫu.

Phương phu nhân nói :

- Ngươi biết hiếu thuận như vậy là tốt rồi.

Ba đưa tay lau lệ rồi quay sang nói với Phương Lạc :

- Lạc nhi, tiễn tiểu đệ của ngươi một đoạn nhé ?

Phương Thiên Thành nói :

- Lạc nhi không cần đi tiễn.

Phương Lạc đã rời chỗ ngồi, chàng nghe phụ thân nói vậy thì đành cung thủ nói :

- Tiểu đệ đi đường bình an nhé.

Phương Tuyết Nghi hoàn lễ và nói :

- Tiểu đệ xin bái biệt, đại ca nhớ bảo trọng.

Phương Thiên Thành nắm tay Tuyết Nghi rồi nói :

- Hài tử, chúng ta đi thôi !

Trịnh Đại Cương nhìn theo bóng Phương Thiên Thành dần khuất thì đứng lên, nói :

- Trình trang chủ, thương thế của tại hạ chưa hoàn toàn bình phục nên muốn nghỉ ngơi một lát, nếu có chuyện gì cứ tìm Thạch tam đệ của tại hạ cũng được nhé.

Trình Tử Vọng nói :

- Trịnh đại hiệp cứ tự nhiên, tại hạ sẽ dặn thuộc hạ không làm kính động là được.

Trịnh Đại Cương quay sang cung thủ nói với Ngôn Phụng Khanh :

- Ngôn huynh đệ đi về khá vất vả nên cũng nên tịnh dưỡng một lát.

Nói đoạn lão không chờ Ngôn Phụng Khanh trả lời mà lặng lẻ ra khỏi đại sãnh.

Vốn là nhân vật cẩn thận nên Đai Cương trở về phòng khóa chặt cửa lại, lão thay đổi y phục rồi mới theo cửa sổ ra khỏi phòng, sau đó rời Trình gia trang truy theo Phương Thiên Thành và Tuyết Nghi.

Hai người vừa đi không lâu nên một lát sau Trịnh Đại Cương đã nhìn thấy bóng thấp thoáng phía trước. Hai con tuấn mã sánh vai song hành, dường như hai người đang trò chuyện với nhau.

Trịnh Đại Cương tim đến một nông gia mua một chiếc mũ rơm đội lên trùm kín diện mục rồi lặng lẻ bám theo phía sau.

Lão có một dự cảm chẳng lành và nghi việc Phương Thiên Thành đưa Phương Tuyết Nghi đi là có ý đồ không tốt. Đồng thời lão cũng cảm thấy dường như Phương Thiên Thành có chuyện bí mật mà không nói ra.

Chương 9: Nghi Án Trùng Trùng

Lại nói Phương Thiên Thành và Phương Tuyết Nghi, sau khi di chừng mười dặm thì đến một nơi hoang vắng .

Thiên Thành đột nhiên rẻ ngược vào cánh rừng bên đường và nói :

- Hài tử, bá phụ không thể tiễn ngươi nữa, chúng ta ngồi xuống đây nghĩ một lát rồi chia tay .

Phương Tuyết Nghi cũng cho ngựa đi vào cánh rừng và hạ mã ngồi nghĩ như lời Phương Thiên Thành vừa nói .

Hai người vừa an toạ thì Phương Thiên Thành hỏi :

- Hài tử, ngoài ba chiêu kiếm pháp đó thì Đông Nhĩ lão nhân có truyền cho ngươi võ công gì nữa không ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không, lão chỉ truyền đúng ba chiêu kiêm thôi . Ôi ! Nếu Ma Đao Điền Nguyên không tỉ kiếm với tiểu điệt thì tiểu điệt không thể nào đối phó được lão ta.

Phương Thiên Thành nói :

- Ngươi nói thật đấy chứ ?

Lời vừa dứt thì bất ngờ lão vung thủ chỉ điểm huyệt Phương Tuyết Nghi .

Tuyết Nghi chưa kịp trả lời thì huyệt đạo đã bị điểm, chàng á một rồi ngã ra đất .

Phương Thiên Thành thở phào một hơi rồi bồng Tuyết Nghi đến một gốc cây và đặt chàng ngồi tựa vào đó.

Lúc nầy song mục của Tuyết Nghi đầy vẻ hoang mang, chàng nhìn Phương Thiên Thành đến ngơ ngẩn xuất thần .

Hồi lâu sau chàng mới chậm rải nói :

- Đại bá, đây là chuyện thế nào vậy ?

Phương Thiên Thành từ từ nói :

- Hài tử, trong lòng ngươi cảm thấy rất kỳ quái, phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, Nghi nhi không hiểu vì sao đại bá lại điểm huyệt đạo của mình.

Phương Thiên Thành nói :

- Không những ta điểm huyệt ngươi mà còn phải lấy mạng ngươi, vỉnh viển ngươi không thể nào đi tìm Đông Nhĩ lão nhân để học võ công .

- Tại sao ?

- Hài tử, nguyên nhân rất phức tạp, nhất thời không thể nào nói rõ với ngươi, vã lại ta cũng không có nhiều thời gian.

Lão ngữa mặt cười ha hả một tràng , song mục lộ hung quang nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Nhưng chúng ta đã gần gủi nhau mười năm, tình cảm tự nhiên phải có đôi chút, vì vậy đại bá sẽ tìm cho ngươi một chiếc quan tài rồi chôn cất đàng hoàng. Chỉ có điều phải khiếm khuyết là đại bá không thể nào lập bia nói rõ thân thế của ngươi.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tiểu điệt biết, tiểu điệt chết càng bí mật thì càng tốt cho đại bá.

Phương Thiên Thành nói :

- Những năm qua ngươi đọc khá nhiều thư tịch nên quả nhiên là thông minh hơn người .

Tuyết Nghi nói :

- Việc đến nước này thì tiểu điệt chết chắc rồi, tuy nhiên tiểu điệt không muốn chết một cách quá hồ đồ, tiểu điệt mong muốn được biết một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Thân phận thật sự của đại bá là ai ?

Phương Thiên Thành cười ha hả một tràng rồi nói :

- Hài tử, ngươi hỏi tuyệt lắm...

Phương Tuyết Nghi nói ;

- Thế nào, tiểu điệt hỏi không phải sao ?

Phương Thiên Thành nói :

- Ngươi hỏi rất kỳ quái, ngoài cả sự tiên liệu của ta.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Vậy thì tiểu điệt phải hỏi như thế nào ?

Phương Thiên Thành nói :

- Ngươi hỏi thân phận thật của ta là ai , tức là ngươi đã hoài nghi ta không phải là đại bá của ngươi ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Đúng vậy !

- Tại sao ?

- Nếu lão là đại bá của vản bối thì làm sao nhẫn tâm ha độc thủ đối với vãn bối ? Huống hồ vản bối vừa mới cứu mạng của lão.

- Ngươi nói rất có lý nhưng ta không muốn ngươi chết quá rõ ràng.

- Dù sao thì vản bối cũng phải chết và không thể nào tìm lão báo thù, vậy tại sao lão không cho vản bối chết một cách minh bạch ?

- Ngươi tất phải chết, vậy thì hiểu rõ chân tướng để làm gì ?

- Nếu lão không muốn nói rõ nội tình thì quả thật vản bối chết không thể nào nhắm mắt .

Phương Thiên Thành từ từ đưa hữu chưởng lên và nói :

- Chúng ta đã sống với nhau mười năm nên không thể nói là không có tình cảm, ta sẽ cho ngươi chết không đau đớn là được.

Nói đoạn chưởng thế từ từ nhằm vào yếu huyệt của Phương Tuyết Nghi mà đẩy ra.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Xem ra lão là hung thủ sát hại phụ thân của vản bối rồi ! Không ngờ phu tử vản bối cả hai đời đều chết trong tay hung đồ vạn ác là lão.

Nói đoạn chàng nhắm hai mắt lại chờ chết.

Thế chưởng của Phương Thiên Thành sắp đến dịch thì đột nhiên thu lại, lão nói :

- Với niên kỹ của ngươi thì quả thực không thể không khâm phục khả năng luận đoán của ngươi .

Phương Tuyết Nghi mở mắt ra, nói :

- Có một chuyện sợ rằng đại bá đã quên rồi .

Phương Thiên Thành hỏi :

- Chuyện gì ?

Tuyết Nghi nói :

- Gia mẫu vẫn còn sống tại thế, một ngày nào đó gia mẫu sẽ điều tra ra nội tình và sẽ tìm lão báo thù.

Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Nếu bà ta có năng lực đó thì đã nghĩ ra ta là hung thủ giết phu quân bà ta và đã sớm tìm ta báo thù rồi, chứ không đợi đến bây giờ đâu.

Tuyết Nghi nói :

- Còn có Đông Nhĩ lão nhân, lão ta quyết sẽ không tha lão.

Thiên Thành cười nhạt, nói :

- Sau khi giết ngươi thì chẳng còn ai đối chứng, dù Đông Nhĩ lão nhân có võ công tuyệt thế thì cũng không thể nào tìm đến ta.

Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Không hiểu lão làm thế nào mà có hiệp danh, chẳng hiểu tại sao Trung Châu Tam Hiệp lại có thể dung túng một nhân vật âm hiểm độc ác như thế.

Phương Thiên Thành xạ hung quang nhìn Tuyết Nghi rồi nói :

- Đũ rồi đấy !

Lời vừa dứt thì hữu chưởng trầm xuống vỗ thẳng vào thiên linh yếu huyệt của Tuyết Nghi.

Ngay lúc đó đột nhiên có bóng hàn quang loé lên và tấn công vô hữu chưởng của Phương Thiên Thành. Nếu Thiên Thành không thu chưởng tránh né thì cố nhiên chưởng lực có thể đánh chết Tuyết Nghi nhưng hữu thủ của lão sẽ bị đạo hàn quang kia đả thương.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc thì bản năng tự bảo vệ vượt lên tất cả, vì vậy Thiên Thành lập tức thu chưởng và lắc người sang một bên.

Lão quét mục quang nhìn ra thì thấy người vừa đến chính là Trịnh Đại Cương nên bất giác ngẩn người.

Trịnh Đại Cương trừng mắt nhìn Phương Thiên Thành và lạnh lùng hỏi :

- Đây là chuyện thế nào ?

Phương Thiên Thành hỏi lại :

- Đại ca nghe tất cả rồi à ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Chỉ nghe được một phần.

Phương Thiên Thành nhìn qua Tuyết Nghi rồi nói :

- Đại ca đến thật đúng lúc, xem ra hài tử nay không đáng chết, đệ giải huyệt cho hắn rồi chúng ta nói chuyện.

Trịnh Đại Cương lạnh lùng nói :

- Ngừng tay !

Đồng thời Tử Kim Đao lập tức xuất ra ngăn cản bước tiến của Phương Thiên Thành.

Phương Thiên Thành mĩm cười, nói :

- Đại ca ngăn cản tiểu đệ là có dụng ý gì ?

Đại Cương nói :

- Ta sợ ngươi giết hắn !

Nói đoạn lão cất bước tiến đến gần Tuyết Nghi, thế đao vẫn luôn sẵn sàng xuất thủ.

Thiên Thành cười nhạt, nói :

- Đại ca qua hiểu lầm đệ rồi .

Đai Cương không để ý Phương Thiên Thành nói gì, lão xuất tả thủ giải huyệt cho Tuyết Nghi rồi đở chàng đứng lên, kế đó lão khẻ nói :

- Hài tử, đừng sợ, đã có Trịnh bá bá chủ trì cho ngươi, tại sao đại bá của ngươi lại muốn giết ngươi, cứ thành thật nói cho ta biết.

Phương Thiên Thành vốn tưởng là Trịnh Đại Cương đã nghe toàn bộ bí mật nội tình, bây giờ nghe tương vấn như thế thì lập tức mĩm cười, nói :

- Đại ca, chuyện nầy là...

Đại Cương khoát tay, nói :

- Ta không hỏi ngươi, ta chỉ muốn nghe Nghi trả lời .

Thiên Thành khẻ thở ra rồi nói :

- Nghi nhi, hãy nói cho Trịnh bá bá biết là đại bá không có ý giết ngươi thật .

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Thiên Thành rồi nhìn qua Đại Cương và nghiêm túc nói :

- Trịnh bá bá, tiểu điệt muốn hỏi một chuyện .

Trịnh Đại Cương nói :

- Được, ngươi cứ hỏi !

Tuyết Nghi hỏi :

- Trịnh bá bá và đại đại bá của vản bối quen biết nhau bao lâu rồi ?

Đại Cương nói :

- Trên hai mươi năm .

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Trịnh bá bá và đại bá của vản bối có một đoạn thời gian khá dài chia tay nhau phải không ?

- Không sai, ta và đại bá của ngươi phải luyện một loại đan dược nên ẩn cư một mình trong núi Nga My .

Tuyết Nghi nghiêm giọng nói :

- Hổ độc còn không ăn thịt con, đại bá quả thực không có lý do gì để giết tiểu điệt, như vậy trong chuyện này tất phải có biến hóa khiến người ta không thể đoán ra được .

- Ý ngươi muốn nói là gì ?

- Trước khi tìm ra chân tướng , thì vản bối không muốn võ đoán mà ngậm máu phun người, tuy nhiên trước khi đi, vản bối có một chuyện muốn nói với Trịnh bá bá .

Trịnh Đại Cương liền hỏi :

- Là chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Xin Trịnh bá bá và Thạch thúc thúc hãy chiếu cố vị bá mẫu thiện lương của vản bối và cả Lạc huynh nữa....

Nói đoạn chàng nhặt trường kiếm lên, bước đến trước mặt Phương Thiên Thành và nói :

- Chuyện đã đến nước này thì đại bá không thể che đậy được nữa đâu .

Phương Thiên Thành làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi nói chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi vung kiếm cắt nắm tóc trên đầu rồi lạnh lùng nói :

- Bất luận lão là người thế nào nhưng ân dưỡng dục của lão thì vản bối không thể phủ nhận, hôm nay vản bối cắt nắm tóc này xem như là đền ơn một cách tượng trưng . Từ nay về sau, vỉnh viển Phương Tuyết Nghi sẽ không có một đại bá là lão.

Chàng quay sang Trịnh Đại Cương, cung thủ hành lễ và nói :

- Ân cứu mạng của đại bá bá, ngày sau vản bối sẽ báo đáp, vản bối xin cáo biệt từ đây !

Trịnh Đại Cương khẻ thở ra rồi nói :

- Hài tử hãy yên tâm mà đi ! Mong rằng ngày sau chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại trên giang hồ !

Phương Tuyết Nghi lên ngựa , rồi theo đồ hình chỉ dẫn của Đông Nhĩ lão nhân mà đi.

Trịnh Đại Cương vẫn nắm chặt Tử Kim Đao canh chừng Phương thiên Thành, chờ cho bóng Tuyết Nghi dần khuất, lão mới tra đao vào bao và chậm rải nói :

- Phương nhị đệ, tại sao ngươi phải giết Tuyết Nghi ?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Đây là chuyện gia tộc của đệ, tốt nhất là đại ca đừng xen vào .

Trịnh Đại Cương nói :

- Tiểu huynh đã gặp rồi , há có lý nào không quan tâm ?

Đột nhiên Phương Thiên Thành tung người lên ngựa rồi phóng đi như bay.

Trịnh Đại Cương hú một tiếng rồi vung hữu thủ lên, Tử Kim Đao lập tức xuất võ, theo đó là một đạo kim quang vút ra. Thế đao cực kỳ nhanh khiến Phương Thiên Thành không thể không tránh né. Đao quang lướt qua, con tuấn mã hí lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Phương Thiên Thành nhìn con tuấn mã phơi thây rồi ngẫn người, nói :

- Hình như đại ca có ý sát hại tiểu đệ thát rồi !

Trịnh Đại Cương chậm rải nói :

- Hành động của nhị đệ quá khác thường thì làm sao tiểu huynh không động nghi tâm ?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Huynh đệ chúng ta tình thâm nghĩa trọng, hai mươi năm đồng sinh công tử, hoạn nạn cùng chia...

Trịnh Đại Cương tiếp nói :

- Không sai, nhưng giữa huynh đệ chung ta xưa nay luôn thành thật, không hề lừa dối nhau. Vậy mà hôm nay nhị đệ lại muốn giết điệt nhi của mình, giết người vừa mới cứu mạng chúng ta, việc này tình lý đều trái lẻ thường, tiểu huynh làm sao không nghi ngờ được ?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Nếu không có tình huynh đệ thì đại ca có muốn xen vào chuyện nhà của đệ không ?

Đại Cương nói :

- Chuyện này còn phải xem tình hình thế nào đã ! Chúng ta lấy hiệp nghĩa làm tiêu chí, giữa đường thấy chuyện bất bình phải bạt đao tương trợ thôi .

Thiên Thành chậm rải nói :

- Đại ca đã hạ độc thủ với tiểu đệ như vậy thì có lẻ tình nghĩa cũng đã tuyệt, tình huynh đệ chúng ta cũng nên chấm dứt từ đây thôi...

Đại Cương nói :

- Nếu Phương nhị đệ muốn tuyệt giao với tiểu huynh thì tiểu huynh vẫn phải tra vấn chuyện của Phương Tuyết Nghi.

Thiên Thành nói ;

-Nếu huynh đệ chúng ta đã tuyệt giao đoạn nghĩa thì tại hạ có thể cự tuyệt không trả lời bất cứ vấn đề gì của Trịnh Đại ca hỏi .

Đại Cương cười nhạt, nói :

- Nhị đệ muốn dùng thủ đoạn tuyệt giao để uy hiếp huynh chăng ?

Thiên Thành chậm rải rút kiếm vạch xuống đất rồi nói :

- Từ lúc nầy trở đi huynh đệ chúng ta đã tình tận nghĩa tuyệt, ngày sau đôi bên không lai vãng nữa.

Đại Cương ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Phương Thiên Thành, nếu ngươi muốn ta tức giận bõ đi để không tra vấn ngươi nữa thì e chủ ý của các hạ đã sai rồi .

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Nếu tại hạ không nói thì sao ?

Trịnh Đại Cương nghiêm túc nói :

- Phương Thiên Thành, nếu ngươi bạc tình bạc nghĩa như thế thì chi có một cách khiến Trịnh mổ không hỏi chuyện này thôi !

- Trịnh huynh muốn động thủ với tại hạ chăng ?

- Không sai , nếu ngươi thắng được thanh đao trong tay ta thì Trịnh mổ sẽ lập tức bõ đi, quyết không truy vấn chuyện của ngươi .

- Nếu Trịnh huynh bức tại hạ xuất thủ thì tại hạ đành cung kính bất như phụng mệnh thôi, nhưng binh đao vô tình, nếu tại hạ đả thương Trịnh huynh thì xin chớ trách nhé.

Trịnh Đại Cương nộ khí, nói :

- Ngươi có bản lảnh gì cứ tận lực thi triển đi .

Thiên Thành hoành ngang kiếm trước ngực rồi chậm rải nói :

- Nghĩ tình các hạ cao niên hơn nên tại hạ xin nhường tiên cơ.

Trịnh Đại Cương giận đến xanh mặt, lão định xuất thủ thì bỗng nhiên động lòng nên thầm nghĩ :

- Hành động của hắn rõ ràng là chọc giận ta để chiếm tiện nghi trong trận chiến này mà giết ta diệt khẩu.

Nghĩ đoạn lão nén nộ khí, mĩm cười nói :

- Phương nhị hiệp , ngươi muốn khích tướng ta chăng ?

Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Trịnh đại hiệp có thể xuất thủ rồi .

Trịnh Đại Cương cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Phương Nhị hiệp ngươi xuất thủ trước đi ! Tại hạ cao niên hơn nên cũng phải nhượng ngươi vài chiêu mới phải.

Phương Thiên Thành nói :

- Hôm nay không phải Trịnh Đại Cương chết thì Phương mỗ tử vong.

Lời vừa dứt thì lão xuất kiếm đâm tới .

Trịnh Đại Cương hoành ngang đao chống đở rồi phản kích lại hai đao.

Phương Thiên Thành hóa giải thế đao của đối phương xong thì lập tức biến kiếm thế, chiêu chiêu thức thức đều là những chiêu số trí mạng.

Kỳ thực thế kiếm của Thiên Thành ác độc, chỉ cần trúng một kiếm là bõ mạng tai đương trường

ngay nên Trịnh Đại Cương bất giác rùng mình thầm nghĩ :

- Khi bọn ta mới kết nghĩa thì Phương nhị đệ nghĩa dũng can trường, vậy mà lúc nầy dường như hắn đã biến thành một người hoàn toàn khác trước.

Đột nhiên linh cơ chợt động, Đại Cương nhớ lại lời của Tuyết Nghi trước lúc ra đi và tự hỏi :

- Lẻ nào hắn không phải là Phương Thiên Thành thật ?

Ý niệm chuyển động nên bất giác phân tâm, thế đao cũng chậm lại .

Phương Thiên Thành chợp thời cơ đâm tới một kiếm .

Trịnh Đại Cương lách ngươi tránh né nhưng kiếm thế quá nhanh khiến tả thủ thọ thương, y phục bị rách một đường, huyết tươi lấm thấm chảy ra.

Trịnh Đại Cương lạnh lùng hừ một tiếng rồi vội vàng tập trung tinh thần đối địch.

Lúc nầy nghi vấn trùng trùng trong lòng nên lão cảm thấy chỉ có cách bắt sống Phương Thiên Thành thì mới có thể tra vấn được nội tình.

Tâm ý đã quyết nên lão lập tức xuất đao phản kích.

Nhất thời đao quang như sấm chớp, thế đao uy mãnh như di sơn đảo hải , đao phong cuồn cuộn xông tới.

Chỉ trong chốc lát kiếm thế của Phương Thiên Thành đã bị áp chế, không thể thoát ra để triển khai được.

Trong lúc mãnh đấu thì Trịnh Đại Cương đột nhiên xuất kỳ chiêu , Tử Kim Đao đánh bật kiếm thế của Phương Thiên Thành, đao thế chuyển hướng, song đao kích ngay vào khuỷu tay phải của đối phương. Lực đạo khá mạnh nên trường kiếm của Phương Thiên Thành tự nhiên thoát khỏi tay rơi xuống đất, người lão cũng loạng choạng mấy bước rồi ngã ngồi xuống.

Nếu Trịnh Đại Cương nhân cơ hội nay chém xuống một đao thì nhất định Phương Thiên Thành tử thương ngay tức khắc. Nhưng lão niệm tình cố cựu nên không nhẫn tâm hạ đao.

Chỉ một tích tắc do dự thì Phương Thiên Thành đã lăn người hai vòng rồi bật dậy phóng ra hơn trượng rồi.

Trịnh Đại Cương quát :

- Mau đứng lại !

Lời vừa phát thì lão cũng tung người truy theo.

Đột nhiên Phương Thiên Thành vung hữu thủ lên, lập tức ba điểm hàn tinh thoát khỏi tay bay ra một lượt theo hình chữ phạm.

Trịnh Đại Cương phát Tử Kim Đao hươi một vòng thì nghe lắc rắc mấy tiếng, ba mủi Bạch Hổ đinh đều rơi xuống đất.

Tuy nhiên, Phương Thiên Thành chợp cơ hội Trịnh Đại Cương chống đở ám khí, lão phóng bước vào cánh rừng rồi mất hút tung tích.

Trịnh Đại Cương đứng nơi bìa rừng nữa canh giờ, lão nghĩ Phương Thiên Thành có lẻ đã đi xa nên đành quay trở lại Trình gia trang.

Lai nói đến Thạch Tuấn, sau khi trở về phòng thì càng nghĩ càng cảm thấy sự việc dị thường nên vội vàng đến phòng Trịnh Đại Cương xem thử. Nhưng cửa phòng khóa chặt, Thạch Tuấn sợ làm kinh động nên không dám gọi, lão vòng ra sau quan sát thì phát hiện quả nhiên Trịnh Đại Cương đã rời phòng bằng cách vượt qua cửa sổ.

Một dự cảm chẳng lành bất giác hiện lên trong đầu, Thạch Tuấn cảm thấy mối tương giao mấy mươi năm của Trung Châu Tam Hiệp sắp ngộ đại biến.

Lòng như lửa đốt, Thạch Tuấn lẻn ra ngoài trang viện ngồi đợi. Sau hai canh giờ ròng rả thì mới thấy Trịnh Đại Cương lửng thửng trở về.

Thạch Tuấn vội vàng chạy đến hỏi :

- Đại ca có gặp Nhị ca không ?

Trịnh Đại Cương gật đầu rồi nói :

- Báo với Trình trang chủ là chúng ta lập tức lên đường ngay.

Thạch Tuấn cảm thấy kỳ quặc nên truy vấn :

- Thế Nhị ca không cùng đi với chúng ta sao ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Chuyện của huynh đệ chúng ta không nên làm kinh động người khác, chúng ta rời nơi này trước rồi hãy nói.

Từ thần sắc nghiêm túc của Trịnh Đại Cương thì Thạch Tuấn đã cảm nhận được sự nghiêm trọng

của chuyện này nên không dám hỏi thêm nữa. Lão khẻ nói :

- Mời đại ca theo lối cũ trở về phòng, tiểu đệ đi báo cho Trình trang chủ và Nhị tẩu, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, tiểu đệ sẽ đến báo cho đại ca.

Trịnh Đại Cương nói :

- Được, ngươi đi đi!

Nói đoạn, lão tung người qua tường rào rồi vòng theo lối cũ chui qua cửa sổ trở về phòng.

Chừng nữa canh giờ sau thì có tiếng Thạch Tuấn gọi bên ngoài :

- Đại ca tỉnh dậy chưa ?

Trịnh Đại Cương nhặt Tử Kim Đao lên đeo vào ngươi rồi đẩy cửa bước ra thì thấy cùng đi với Thạch Tuấn còn có Trình Tử Vọng. Trình Tử Vọng cung thủ nói :

- Thạch tam hiệp vừa nói với tại hạ là chư vị phải lập tức lên đường...

Trịnh Đại Cương nói :

- Không sai, bọn tại hạ còn có chuyện quan trọng nên cần phải đăng trình ngay.

Trình Tử Vọng nói :

- Trung Châu Tam Hiệp vì võ lâm chính nghĩa mà suốt ngày phải bôn tẩu giang hồ. Nhưng chư vị cũng cần nghỉ ngơi chứ. Tại hạ đã chuẩn bị một chiếc thuyền hoa, định ngày mai sẽ đưa chư vị di du ngoạn trên sông Mân Giang.

Trịnh Đại Cương nói :

- Thĩnh tình của Trình trang chủ, tại hạ xin tâm lảnh, ngày khác rảnh rổi bọn tại hạ sẽ đến làm phiền vậy.

Trình Tử Vọng chẳng biết làm thế nào khác nên đành hỏi :

- Chư vị phải đi thật sao ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Đúng vậy, mong trang chủ bảo thuộc hạ chuẩn bị cho hai tuấn mã và một cổ xe, bọn tại hạ sẽ vô cùng cảm kích.

Trình Tử Vọng nói :

- Trịnh huynh nặng lời rồi, sinh tử của cả nhà Trình Tử Vọng là do Trung Châu Tam Hiệp ban cho, chỉ mấy con ngựa mà có gì phải nói cảm kích ? Tại hạ lập tức đi bảo gia nhân chuẩn bị ngay.

Chừng một khắc sau thì Trình Tử Vọng quay lại, nói :

- Kiện mã và xe đã chuẩn bị xong , trong sảnh cũng đã bày biện cơm rượu, mời chư vi uống một chén rồi hãy đi nhé ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Việc cơm rượu xin đa tạ vậy, bọn tại hạ phải lập tức lên đường rồi.

Trinh Tử Vọng đã nhìn thấy tâm sự trầm trọng của Đại Cương nên không tiện hỏi nữa, lão đành đưa mọi người đến chỗ xa mã. Phương phu nhân đưa Phương Lạc ra ngoài tiền viện rồi chậm rãi lên xe.

Trịnh Đại Cương phi thân lên mình ngựa rồi quay lại nói với Ngôn Phụng Khanh :

- Ngôn huynh đệ, tại hạ có chuyện riêng phải đi trước một bước. Ngày sau tại hạ sẽ đến Thần Châu bái phỏng de ta ân tình tương trợ.

Ngôn Phụng Khanh không thấy Phương Thiên Thành quay về nên ngầm đoán giữa huynh đệ bọn họ tất có chuyện hung hãn không tiện hỏi, do vậy hắn vội hoàn lễ và nói :

- Tại hạ xin chờ đại gia ở Thần Châu.

Trịnh Đại Cương quay sang nói với Thạch Tuấn :

- Phiền Tam đệ đánh xe vậy, chúng ta rời nơi này không biết bao giờ trở lại nên không dám nhờ người của Trình phủ.

Nguyên Trình Tử Vọng chuẩn bị xa mã xong thì có phái một phu xa đến phục vụ.

Lúc nầy Thạch Tuấn đáp một tiếng rồi bước lại nói với phu xa :

- Không dám làm phiền, xin các hạ quay về nghỉ ngơi !

Tên phu xa đành tuân mệnh rời cổ xa quay vào trang viện.

Đoàn xa mã bắt đầu khởi hành, Trịnh Đại Cương đi trước dẫn đường, khi đến cánh rừng rậm thì lão mới dừng ngựa.

Thạch Tuấn xuống xe nhìn xung quanh thấy tứ bề hoang vắng thì bất giác hỏi :

- Đại ca, tại sao không đi nữa ?

Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói :

- Nếu ba huynh đệ chúng ta đều chết trong tay Ma Đao Điền Nguyên thì có lẻ hiệp danh sẽ lưu thiên cổ...

Phương phu nhân vén rèm lên hỏi :

- Đại ca, Thiên Thành có chuyện gì không phải với đại ca chăng ?

Đại Cương nói :

- Hiền muội đã tương vấn thì tiểu huynh cũng không thể nào dấu được chuyện này.

Phương phu nhân nói :

- Không thấy Thiên Thành cùng đại ca trở về, tiện thiếp đã có dự cảm...

Thạch Tuấn rất sốt ruột nên lớn tiếng nói :

- Nhị ca hiện đang ở đâu ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Trịnh Đại Cương nhìn qua Phương phu nhân rồi chậm rải nói :

- Xưa nay nhị đệ có hiển danh, điều đó không những ta và Tam đệ biết mà những bằng hữu lai vãng với Trung Châu Tam Hiệp đều cảm nhận được.

Phương phu nhân tiếp lời ;

- Ôi ! Có chuyện gì đại ca cứ nói thẳng ra, tiện thiếp xin rửa tai lắng nghe đây.

Trịnh Đại Cương nói :

- Tại sao nhị đệ phải giết Phương Tuyết Nghi ?

Lời nay như tiếng sét giữa thanh thiên bạch nhật, Thạch Tuấn và Phương phu nhân đều kinh hải kêu thất thanh :

- Cái gì ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Phương nhị đệ muốn giết Phương Tuyết Nghi, tại hạ tận mắt mục kích nên xuất thủ tương cứu.

Phương phu nhân lắc đầu, nói :

- Không thể thế được ! Tại sao chàng lại muốn giết Nghi nhi ?

Trịnh Đại Cương nói tiếp :

- Nếu tại hạ không tận mắt mục kiến mà được người khác nói cho nghe thì cũng không thể nào tin được.

Thạch Tuấn nói :

- Nghi nhi vừa cứu bọn ta mấy ngày trước, tại sao Nhị ca lại có thể ha độc thủ như vậy ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Hắn lừa Nghi nhi vào cánh rừng này rồi điểm huyệt Nghi nhi, nếu không thì với kiếm pháp đả thương Ma Đao Điền Nguyên của Nghi nhi, Thiên Thành quyết không phải là địch thủ...

Lao thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Nhưng hắn không ngờ bọ ngựa lo bắt ve sầu mà chẳng hay chim sẽ đứng phía sau, ta đã truy theo tung tích của hắn mà đến kịp lúc...

Nói đoạn lão mang sự tình ra thuât lai tỉ mỉ một lượt.

Phương phu nhân lắng nghe một cách ngơ ngẩn xuất thần, trông có vẻ như bà nghe rất kỹ nhưng tựa hồ như chẳng nghe gì cả. Trịnh Đại Cương dứt lời một hồi lâu, bà mới buông tiếng thở dài rồi hỏi :

- Thiên Thành đi đâu rồi ?

Thạch Tuấn nói :

- Đại ca đã thuật lại rất kỹ, dĩ nhiên là không thể sai được.

Phương phu nhân đưa tay áo lau hai dòng lệ rồi nói :

- Thiếp nhất định phải tìm Thiên Thành để hỏi cho ra lẻ là tại sao phải giết Nghi nhi, ôi ! Thiếp đã nghĩ thấu ruôt thấu gan mà không nghĩ ra nguyên nhân vì sao ?

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Có phải hiền muội và nhị đệ xa nhau một thời gian khá dài không ?

Phương phu nhân ngẫn người hỏi lại :

- Xa nhau một thời gian khá dài ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Nếu không như vậy, Phương nhị đệ nghĩa đảm tâm trường, tại sao có thể làm chuyện như vậy ?

Phương phu nhân thần thái hoang mang, dường như bà đang suy nghĩ đến điều gì.

Chợt nghe Thạch Tuấn kêu lên :

- Không thể được ! Nếu không phải là Nhị ca thì thần thái, âm giọng, diện mạo, thân thể làm sao giống như đúc được ? Chúng ta giao tình đã trên hai mươi năm , có lý nào lại không nhận ra ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Khi ta phát hiện hắn muốn giết Nghi nhi thì trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, ta cũng nghĩ không thông là tại sao hắn phải làm như vậy, nhưng sự việc đã phát sinh, nếu tiểu huynh đến chậm một bước thì có lẻ lúc nầy Nghi nhi đã về nói chín suối rồi.

Có lẻ tin này quá đột ngột nên Thạch Tuấn và Phương phu nhân đều vô cùng hoang mang, Trịnh Đại Cương nói những gì bọn họ dường như đều nghe không rõ vậy.

Hồi lâu sau Phương phu nhân mới chậm rải nói :

- Đúng vậy, tiện thiếp và Thiên Thành có xa nhau một thời gian.

Trịnh Đại Cương liền hỏi :

- Thời gian khá dài phải không ?

Phương phu nhân nói :

- Khoảng trên nữa năm, khi đó tiện thiếp đang hoài thai Lạc nhi...

Thạch Tuấn tiếp lời :

- Như vậy thì chỉ ít , chuyện đó cũng đã trên mươi lăm năm rồi.

Phương phu nhân nói :

- Ngoài lần đó ra thì xưa nay phu phu tiện thiếp không hề rời nhau với thời gian lâu như thế.

Trịnh Đại Cương thầm nghĩ :

- Nói vậy nếu có kẻ giả mạo Phương Thiên Thành thì đã giả mạo mươi mấy năm rồi, khi đó Phương Lạc chưa ra đời và Phương Tuyết Nghi vẫn còn nằm trong bụng mẹ.

Chợt nghe Phương phu nhân nói tiếp :

- Đây là chuyện không thể có được !

Thạch Tuấn chậm rải tiếp lời :

- Mười lăm năm trước, Nhị tẩu và Nhị ca đã thành thân được bao lâu ?

Phương phu nhân nói :

- Hơn hai năm...

Bỗng nhiên bà quay sang sụp lạy Trịnh Đại Cương rồi nói tiếp :

- Đại ca, tiện thiếp thỉnh cầu một chuyện được không ?

Trịnh Đại Cương ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Phương phu nhân nói :

- Tiện thiếp không tin Thiên Thành là ngươi bạc tình bạc nghĩa như thế, tiện thiếp muốn đích thân hỏi cho rõ, xin Đại ca và Tam đệ giúp tiện thiếp tìm Thiên Thành.

Thạch Tuấn nói :

- Chuyện đó là đương nhiên rồi.

Phương phu nhân nói :

- Đại ca thì sao ? Thiệp biết đại ca rất giận Thiên Thành nhưng mong rằng đại ca nể tình tiện thiếp và Lạc nhi mà nhận lời cho.

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói :

- Được ! Ta cũng muốn làm rõ chuyện này, nếu hắn thật sự là Phương nhị đệ thì bên trong tất có...

Đột nhiên Phương phu nhân kêu một tiếng rồi ngã xuống đất. Trịnh Đại Cương đưa tay định đở bà ta nhưng vừa chạm vào xiêm y thì bất giác rút tay lại và nói :

- Tam đệ, mau đở nhị tẩu của ngươi dậy.

Thực ra khi Phương phu nhân vừa ngã xuống thì Phương Lạc đã chạy lại đở bà ta rồi.

Trịnh Đại Cương ấn hữu chưởng vào giữa lưng bà ta và đẩy vào một luồng chân khí .

Phương phu nhân ho mấy tiếng rồi thở ra một búng huyết.

Trịnh Đại Cương khẻ nói :

- Lạc nhi, để mẫu thân ngươi nằm xuống, đại bá bắt mạch cho bà ta.

Phương Lạc thấy mẫu thân thổ huyết tươi thì bất giác xanh mặt, chàng nói :

- Đại bá phụ, gia mẫu thọ thương phải không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Lòng bà ta rất bi thống nên huyết khí đảo lộn và thổ ra huyết, nhưng bây giờ tịnh dưỡng một lát là bình phục lại thôi.

Phương Lạc y lời đặt Phương phu nhân ngồi tựa vào một góc cây cho Trịnh Đại Cương xem mạch.

Thạch Tuấn nhìn sắc diện nhợt nhạt của bà ta thì buột miệng nói :

- Đại ca, đây quả thật là còn khó chịu hơn bị giết bởi ngàn đao vạn kiếm, chẳng trách Nhị tẩu không thể chịu đựng nỗi.

Trịnh Đại Cương buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tam để, huynh đệ chúng ta tình như thủ túc, há có thể vì mấy câu khiêu khích của Nhị đệ mà Tam đệ khoanh tay bõ mặc ?

Thực ra trong lòng lão cũng bị xao động không kém gì Thạch Tuấn, chỉ có điều tính tình của lão thâm trầm nên không để nỗi đau xé tâm can lộ ra ngoài sắc diện. Đồng thời lão cũng hiểu, nếu lúc nầy mình không bình tỉnh giải quyết thì sự việc tất sẽ rối tung. Do đó lão áp chế xúc động rồi nói :

- Tam đệ, huynh đệ chúng ta vào sinh ra tử và trải qua vô số hiểm nguy, vậy thì làm sao có thể khoanh tay ngồi nhìn chuyện của Nhị đệ ? Chỉ có điều thế cuộc lúc nầy là phải dùng trí chứ không thể dùng lực, thứ nhất là phải bình tỉnh, thứ hai là phải sáng suốt suy xét, như vậy mới có thể giải quyết

được vấn đề.

Thạch Tuấn gật đầu, nói :

- Đại ca nói cũng phải.

Lao hơi ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Đại ca, nếu Nhị ca bị kẻ mưu hại mạo danh thì chuyện đó tất phải xảy ra từ mười lăm năm trước, vậy mà suốt mười mấy năm qua chúng ta không phát hiện được, thật là không thể nào tin nỗi.

Trịnh Đại Cương nói :

- Ta cũng cảm thấy chuyện này có vẻ ly kỳ, nhưng quả thật là tiểu huynh không thể nào nghĩ ra nguyên nhân.

Thạch Tuấn nói :

- Có khi nào Nhị ca gặp phải điều gì bi thảm nên không làm chủ được bản thân ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Điều kỳ quái là hắn không có ý mưu hại chúng ta, tình nghĩa vẫn như ban đầu. Nếu hắn không có ý niệm động thủ giết Nghi nhi thì vỉnh viển chúng ta không thể nghi ngờ hắn....

Thạch Tuấn lai hỏi :

- Tại sao Nhị ca lại muốn giết Nghi nhi chứ ?

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lát rồi nói :

- Có thể chuyện này co liên quan đến Đông Nhĩ lão nhân !

Thạch Tuấn nói ;

- Phải chăng vị Đông Nhĩ lão nhân thu Nghi nhi làm đồ đệ mà Nhị ca động sát cơ ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Tiểu huynh đã nhiều phen suy nghĩ kỹ và đoán là Đông Nhĩ lão nhân là hóa thân của Kiếm Thần Trần đại hiệp, ngoài Kiếm Thần ra thì đương thế võ lâm tuyệt không có nhân vật thứ hai chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà truyền thụ cho Nghi nhi kiếm pháp tinh kỳ như thế....

Thạch Tuấn nói :

- Nhĩ - Đông họp lại thành chữ Trần thì không sai rồi.

Trịnh Đại Cương tiếp lời :

- Có lẻ vị Trần đại hiệp nay đã nhìn thấy chỗ khả nghi của Nhị đệ và nói cho Nghi nhi biết, Nghi nhi không cẩn thận để lộ nên Phương nhị đệ mới có ý giết người diệt khẩu....

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Nếu quả thật bên trong có khúc mắc thì việc Nghi nhi theo Kiếm Thần học võ công sẽ giúp cho hắn ngày sau có điều kiện làm rõ chuyện này.

- Không sai, nhưng dù cho Nghi nhi theo lương sư cũng không thể vài ba năm mà được chân truyền, chúng ta càng không thể đợi Nghi nhi luyện thành tuyệt kỹ rồi mới điều tra chuyện này.

- Tiểu huynh cũng nghĩ như vậy, Trung Châu Tam Hiệp chúng ta hành hiệp giang hồ, vì người khác mà bán mạng, bây giờ chuyện đã trút lên đầu huynh đệ chúng ta thì tất nhiên là cần phải điều tra rõ ngọn nguồn.

- Đúng vậy, đã quyết định điều tra thì cần phải hành động ngay.

- Điều tra chuyện này không ngoài hai con đường, thứ nhất là tìm Phương nhị đệ trực tiếp hỏi hắn về nội tình, tất nhiên đây là biện pháp đơn giản nhất nhưng cũng không dễ thực hiện.

- Tại sao ?

- Phương nhị đệ đã nói lời tuyệt giao với ta, tình đã đoạn và nghĩa cũng tuyệt, nhất định hắn thừa hiểu là chúng ta không dễ dàng bõ qua chuyện này và sẽ tận lực truy tìm dù là chân trời góc bể ? Nếu hắn có ý lẫn trốn thì thử hỏi huynh đệ chúng ta biết hắn ở đâu mà tìm ?

Ngừng một lát Trịnh Đại Cương nói tiếp :

- Dù tìm được hắn mà hắn không muốn nói thì cũng đành thúc thủ thôi.

Thạch Tuấn nói :

- Những năm qua Nhị ca và Nhị tẩu nghĩa trọng tình thâm, đệ nghĩ Nhị ca sẽ không thể bõ mặc Nhị tẩu, nếu chúng ta thuyết phục Nhị tẩu đồng ý họp tác thì chuyện này cũng không khó lắm.

Trịnh Đại Cương chợt động tâm cơ, lão trầm ngâm mà không nói gì.

Thạch Tuấn nói tiếp :

- Đại ca thấy kế sách của tiểu đệ thế nào ?

Trịnh Đại Cương không trả lời mà hỏi :

- Tam đệ, ta muốn hỏi ngươi một chuyện ngươi phải thành thật trả lời mới được.

Thạch Tuấn hỏi ;

- Chuyện gì vậy ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Ngươi thấy Nhị tẩu của ngươi thế nào ?

- Nhan sắc của nhị tẩu có thể nói là ngọc nhân tuyệt thế.

- Bình nhật tiểu huynh không lưu tâm, chỉ cảm thấy Nhị tẩu ngươi là phu nhân rất đẹp, nhưng bây giờ quan sát kỹ thì tiểu huynh chợt phát hiện không những nhị tẩu ngươi rất đẹp mà còn đẹp đến độ khiến người khác động lòng.

- Ý của đại ca là...

- Ngươi phải thành thật, không cần kiêng kỵ, nếu là ngươi thì ngươi có vì sắc đẹp của Nhị tẩu ngươi mà động lòng không ?

Thạch Tuấn vội nói :

- Chuyện này...chuyện này quả thực tiểu đệ khó nói ra được.

Trịnh Đại Cương nói :

- Không sao, ta chỉ muốn cầu chứng một chuyện thôi.

Thạch Tuấn nói :

- Đã như vậy thì tiểu đệ nói thật nếu Phương phu nhân không phải là thê tử của Nhị ca thì quả thật sắc đẹp đó quả thừa để tiểu đệ động lòng.

Trịnh Đại Cương nghiêm túc nói :

- Hôm nay tiểu huynh nhìn kỹ phong tư của nhị tẩu ngươi và cũng cảm thấy như vậy. Chúng ta biết bà ta đã là thê tử của Nhị đệ mà còn cảm thấy như vậy huống hồ là ngoại nhân, kẻ không tình không nghĩa thì càng bị sắc đẹp của bà ta chi phối.

Thạch Tuấn nói :

- Ý của đại ca muốn nói là có người vì nhan sắc của Nhị tẩu mà mưu hại Nhị ca ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Hồng nhan bạc mệnh, sắc đẹp là thủy họa, ngoài điều nầy ra thì quả thật tiểu huynh không nghĩ ra nguyên nhân gì mà người khác mưu hại Nhị đệ và sau khi hại xong thì mạo danh hắn để duy trì quan hệ với hai chúng ta.

Thạch Tuấn gật đầu, nói :

- Đại ca nói rất có lý.

Đại Cương nói tiếp :

- Chờ Nhị tẩu ngươi bình phục thì chúng ta sẽ hỏi kỹ bà ta.

Thạch Tuấn nói :

- Đệ thấy phu thê bọn họ nghĩa trọng tình thâm, với đại biến như thế nay thì e rằng trong nhất thời Nhị tẩu khó có thể bình phục.

Trịnh Đại Cương nói :

- Có thể sau đại biến này thì Nhị tẩu ngươi sẽ nhớ lại rất nhiều chuyện.

Vừa nói đến đây thì thấy Phương phu nhân đã từ từ đứng lên rồi chậm rải bước về phía Trịnh Đại Cương và Thạch Tuấn.

Thạch Tuấn liền hỏi :

- Nhị tẩu cảm thấy thế nào rồi ?

Phương phu nhân nói :

- Khoẽ nhiều rồi , đa tạ Đại ca và Tam đệ quan tâm. Bây giờ Đại ca và Tam đệ định thế nào ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Trước tiên chúng ta tìm một nơi tá túc để Hiền muội tịnh dưỡng vài ngày, sau đó nghĩ cách tìm Phương nhị đệ.

Phương phu nhân nói :

- Tiện thiếp hy vọng là có thể sớm tìm được Thiên Thành để hỏi rõ..

Nói đến đây thì bỗng nhiên bà dừng lại .

Trịnh Đại Cương gạt nói :

- Tiểu huynh hiểu tâm tình của Hiền muội lúc này, nhưng sự tình đã phát sinh, Hiền muội cần phải bình tỉnh suy nghĩ. Thiên nhai mênh mông, tứ hải bát ngát, nếu nhị đệ có ý lẫn tránh chúng ta thì e rằng không dễ tìm được hắn.

Phương phu nhân nói :

- Theo câu nói của đại ca thì chúng ta không có hy vọng hy vọng tìm được Thiên Thành à ?

Thach Tuấn tiếp lời :

- Hy vọng thì có nhưng cần sự giúp sức của Nhị tẩu mới được .

Phương phu nhân nói :

- Chuyện này có quan hệ rất trọng đại với tiện thiếp, dù có tan xương nát thịt cũng không tiếc, Tam đệ còn khách khí làm gì

Thach Tuấn nói :

- Vừa rồi tiểu đệ đã thương lượng với đại ca, cảm thấy việc truy tìm Nhị ca quá khó nên chi bằng để Nhị ca tìm đến chúng ta.

Phương phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Nói vậy nghĩa là sao ?

Thach Tuấn nói :

- Nhị ca có thể đoạn giao với Đại ca và tiểu đệ nhưng không thể vong tình đối với Nhị tẩu, chỉ cần biết chỗ ở của Nhị tẩu và biết Đại ca và tiểu đệ không ở bên cạnh thì nhất định Nhị ca sẽ đến thăm Nhị tẩu

Phương phu nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Mươi mấy năm qua Thiên Thành luôn yêu thương che chở cho tiện thiếp, có thể phương pháp này sẽ có hy vọng...

Ba thở dài một hỏi rồi nói tiếp :

- Vấn đề là làm sao cho Thiên Thành tin rằng Đại ca và Tam đệ đã rời xa mẫu tử bọn thiếp ?

Thach Tuấn nói :

- Nhị tẩu đã đồng ý thì viêc còn lại không có gì là khó .

Phương phu nhân nói :

- Vậy thì Tam đệ và Đại ca cứ an bày, chỉ cần gặp được Thiên Thành thì không việc gì tiện thiếp không tòng mệnh.

Trịnh Đại Cương nói :

- Hiền muội đã đồng ý hợp tác thì hy vọng thành công của chúng ta rất lớn , bây giờ hiền muội đưa Lạc nhi về cố cư, tiểu huynh và tam đệ sẽ dịch dung rồi ngầm theo sau, Thiên Thành đơn thân độc mã, tai mắt không thể nào xác định được . Lâu ngày đoạn tháng thì hắn cũng phải hiện thân để tương kiến với Hiền muội thôi .

Phương phu nhân nói :

- Tiện thiếp xin tòng mệnh

Nói đoạn bà đưa Phương Lạc lên xe rồi tự đánh xe trực chỉ cố cư.

Sau khi dịch dung , cải trang cẩn thận thì Trịnh Đại Cương và Thạch Tuấn ngấm ngầm theo sau.

Chương 10: Kiếm Thần

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi, chàng ôm nỗi lòng bi thống giục ngựa phóng đi theo đồ hình do Đông Nhĩ lão nhân để lại.

Khi hoàng hôn dần buông thì chàng đã đến một nơi đầy núi non và vô cùng hoang vắng. Chàng dừng ngựa mở đồ hình ra xem một lượt nữa rồi thong thả cho ngựa đi vào chân núi và không khó khăn lắm để tìm đến một dòng suối như đồ hình chỉ dẫn. Chàng đi dọc theo dòng suối và quan sát kỹ hình thế xung quanh thì thấy rất hợp với đồ hình. Chàng xuống ngựa, tháo yên cương rồi thả cho tuấn mã tự do. Kế đó chàng xuất kiếm chặt cây làm bè và thả người theo bè trôi dọc dòng suối.

Lúc này màn đêm đã buông xuống, tứ bề chỉ là một màu đen bất tận, chiếc bè đưa Phương Tuyết Nghi trôi vào một sơn cốc. Chàng quan sát kỹ thì thấy sơn cốc rất hẹp, bề ngang không đầy một trượng nên dòng nước chảy rất xiết.

Bất giác chàng thầm nghĩ :

- Thế nước chảy mạnh như vậy nếu gặp phải khúc quanh thì bè gỗ tất sẽ va vào vách đá....

Ý nghĩ chưa dứt thì đột nhiên nghe ầm một tiếng, Phương Tuyết Nghi cảm thấy buốt lạnh, toàn thân đã rơi xuống dòng nước.

Thì ra trong lúc chàng đang lo lắng thì bè gỗ va vào vách đá và vỡ thành nhiều mảnh trôi đi.

Phương Tuyết Nghi vội chụp lấy một khúc cây ôm chặc, tuy nhiên toàn thân chàng vẫn chìm trong nước, chỉ nỗi được phần đầu và cổ.

Dòng nước chảy xiết cuốn phăng phăng mọi vật, bỗng nhiên Tuyết Nghi thấy thế nước chậm lại, khúc cây và thân chàng dường như cũng ngừng trôi. Chàng ngẫng đầu mở mắt nhìn ra thì thấy bọt nước trắng xóa, bầu trời đêm cũng hiện ra, gió núi thổi ào ạt.

Thì ra dòng nước đã kết tụ lại nơi này thành một đầm nước.

Vầng trăng khuyết vượt qua đám phù vân , toả ánh sáng bàng bạc chiếu rọi xuống mặt đầm làm cho những bọt nước lấp lánh trong rạt đẹp mắt.

Phương Tuyết Nghi bám chặt vào thân cây vừa cất tiếng hú một tràng dài.

Hồi lâu sau bỗng nhiên có ánh hoả quang lay động, một chiếc thuyền nhỏ lướt thẳng tới.

Chốc chốc Phương Tuyết Nghi hú lên một tiếng để chỉ phương vị cho người chèo thuyền, do vậy chẳng bao lâu chiếc thuyền đã tiếp cận đến chỗ của chàng.

Chàng vận mục quang nhìn kỹ thì bất giác cả kinh.

Thì ra đứng sau đuôi thuyền là một con vượn to lớn như người, hai tay cầm mái chèo, song mục tròn xoe phát ra hoả quang nhìn Phương Tuyết Nghi trừng trừng.

Bỗng nhiên từ trên thuyền phát ra một giọng nói thanh thót :

- Lên thuyền đi thôi !

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng thầm nghĩ :

- Lẻ nào con vượn này cũng biết nói tiếng người ?

Nghĩ đoạn chàng vận mục lực nhìn kỹ thì thấy phía sau con vượn là một con anh vũ lông trắng như tuyết, thì ra giọng nói vừa rồi là do con anh vũ này phát ra.

Con vượn nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi từ từ đưa một tay ra.

Phương Tuyết Nghi thấy nó không có ác ý với mình nên cũng đưa tay bám vào.

Lực khí của con vượn khá mạnh, nó vừa nhắc tay một cái thì toàn thân Phương Tuyết Nghi đã nằm gọn trên thuyền rồi. Con vượn lập tức khuấy động mái chèo, chiếc thuyền từ từ quay mũi rồi lướt đi.

Sau khi vượt qua đầm nước thì chiếc thuyền chui vào một sơn cốc rất hẹp. Sơn cốc này chỉ vừa đũ để chiếc thuyền đi qua, hai bên là vách đá cao ngút trời. Phải nói rằng động tác chèo thuyền của con vượn rất thuần thục, không những chiếc thuyền không va chạm vào vách núi mà còn lướt đi rất nhanh.

Đi chừng mười trượng thì hình thể chợt thay đổi, mặt nước bỗng nhiên rộng ra. Ngẫng đầu nhìn lên thì trăng sáng sao thưa hiện ra mồn một. Thì ra thuỷ đạo này đã tận, thế núi tạo thành một vòng tròn, ngoài thủy đạo này ra thì xung quanh đều là vách núi cheo leo cao vợi.

Con vượn cho thuyền cặp vào một bờ đá và con anh vũ lập tức vỗ cánh bay đi, đồng thời phát ra tiếng kêu :

- Lên núi đi, lên núi đi !

Phương Tuyết Nghi ngẫng đầu nhìn lên thì thấy vách núi cao trên mười trượng bất giác chàng cảm thấy lạnh người.

Con vượn thấy chàng còn do dự thì liền chỉ tay lên đỉnh núi theo hướng con anh vũ vừa bay đi.

Tuyết Nghi khẻ gật đầu rồi dồn hết dũng khí bám theo vách núi mà leo lên. Chàng vừa ngâm mình dưới nước và phải ôm khúc cây nên chân tay lúc này tê buốt, quả thực là lực bất tòng tâm. Mấy lần chàng ngẫng đầu nhìn lên thì con anh vũ đã bay đi đâu rồi, nhìn xuống thì con vượn cũng đã mất hút tung tích. Tứ bề tịch lặng không một bóng người ngoài chàng.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi vận toàn sức lực leo lên tiếp. Sau khi bò lên được hai trượng thì đến một tảng đá đâm ngang, chàng cố leo lên ngơi nghĩ một lát. Nhưng lúc này gân cốt của chàng ê ẩm, sức lực đã cạn kiệt, chàng thầm nghĩ :

- Ta nằm nghỉ nữa canh giờ rồi leo tiếp cũng không muộn.

Nào ngờ vì quá mệt nên vừa nằm xuống là chàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi tỉnh lại thì Tuyết Nghi phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường gỗ, xung quanh phảng phất hương hoa. Chàng ngồi bật dậy nhìn tứ phía một lúc thì thấy đây là một ngôi nhà cỏ rất gọn gàng sạch sẽ, bên ngoài đã có ánh nắng chiếu qua cửa sổ.

Chàng định bước đến cửa sổ quan sát ngoại cảnh thì chợt nghe có tiếng bước chân đi đến.

Phương Tuyết Nghi ngẫng nhìn lên thì thấy Đông Nhĩ lão nhân, tay cầm gậy chậm rải bước vào. Chàng vội vàng quỳ xuống và nói :

- Khấu kiến sư phụ !

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu mĩm cười, nói :

- Ngươi đứng lên đi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện !

Phương Tuyết Nghi lạy ba lạy rồi đứng lên, chàng nhìn kỹ Đông Nhĩ lão nhân thì bất giác cả kinh.

Thì ra, trong mấy ngày qua Đông Nhĩ lão nhân quả nhiên là bị "ma bệnh" dày vò.

Đông Nhĩ lão nhân bước lại ngồi vào chiếc ghế mây rồi nói :

- Hài tử, bệnh thế của vi sư đại biến trong hai ngày qua, được gặp lại ngươi đã là ngoài mong đợi rồi.

Phương Tuyết Nghi với hỏi :

- Hiện giờ bệnh tình của sư phụ thế nào ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Không sao, chỉ cần không bôn tẩu , lao lực thì còn có thể sống thêm ít năm nữa.

Tuyết Nghi chợt cảm thấy tê tái tận cỏi lòng, chàng nói :

- Sư phụ, đệ tử vẫn chưa hành đại lễ bái sư.....

Đông Nhĩ lão nhân lắc đầu, nói :

- Không cần, ta thu ngươi làm đồ đệ là để truyền thụ y bát của ta, đại lễ bái sư chỉ là hình thức, vi sư tuyệt đối không quan tâm. Điều quan trọng là ngươi phải tận năng lực hoàn thành tâm nguyện của ta, nếu ngươi đồng ý thì ta nhận ngươi làm đồ đệ, bằng không thì ta cũng chẳng miễn cưởng . Ngươi nghỉ ngơi vài ngày rồi con linh hầu của ta sẽ đưa ngươi rời khỏi nơi nầy.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Sư phụ có tâm nguyện gì, có thể cho đồ nhi biết trước khi làm lễ được không ?

Đông Nhĩ lão nhân khẻ gật đầu, nói :

- Hỏi rất hay, quả nhiên là ta không nhận lầm ngươi...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng đó là tâm nguyện cực kỳ to lớn, ngươi phải bỏ tinh lực cả đời mới mong thực hiện được....

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Sư phụ thấy đồ nhi có thể làm được không ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Chuyện này vi sư cũng khó khẳng định, nhưng trong số người ta gặp thì chỉ có ngươi mới có khả năng này. Tuy nhiên, đạo cao một thước thì ma cao một trượng, nếu ta còn tại thế thì còn có người kịp thời đề tỉnh ngươi, nhưng vi sư không thể chờ ngươi luyện thành tuyệt kỹ...

Tuyết Nghi hỏi :

- Sư phụ thọ bệnh rất lâu rồi, phải không ?

- Đúng vậy, đã mười năm rồi !

- Sư phụ công lực phi phàm, có thể khống chế sinh tử trong mười năm mà tại sao không thể kéo dài thêm mười mấy năm nữa ?

- Hài tử, chuyên sinh tử con người há có thể vản hồi được sao ? Sinh lão bệnh tử là qui luật của tạo hóa, vi sư có trí năng gì mà có thể kháng lại huyền cơ ?

- Nhưng sư phụ không phải là người bình thường ! Sư phụ đã chịu đựng được mười mấy năm thì tại sao không chịu đựng thêm một thời gian nữa ?

Đông Nhĩ lão nhân trầm giọng nói :

- Mươi mấy năm qua ta đã hao tổn toàn bộ tinh thần rồi, bây giờ đã đến cảnh ngọn đuốc tàn trước gió, quả thực là không thể kéo dài được nữa. Hài tử, nhưng ngươi có thể tiếp nối sứ mạng của ta, sau khi ta chết thì vẫn còn một Kiếm Thần hiện hữu trên thế gian.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đã như vậy thì xin sư phụ nói ra tâm nguyện của mình, đệ tử cũng phải suy nghĩ ít nhiều rồi mới quyết định.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ta muốn ngươi kế thừa di chí của ta, suốt đời phấn đấu bảo vệ võ lâm chánh nghĩa, vi sư kế thừa Kiếm Thần của sư tổ ngươi, tuy cả đời không bị tổn hại nhưng vẫn chưa hoàn thành di chí của sư phụ. Bây giờ lại giao phó trọng trách ngăn cản này cho ngươi, hy vọng là ngươi có thể hoàn thành di chí mà ta chưa làm tròn.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử nguyện sẽ tận lực, nhưng sợ rằng năng lực không đũ nên phụ lòng mong mỏi của sư phụ.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Chỉ cần ngươi phụng hành cả đời, còn hoàn thành hay không thì đành nghe theo thiên mệnh vậy.

- Đệ tử đã quá mười lăm tuổi nên sợ rằng luyện võ hơi muộn, căn cơ chưa vững thì làm sao có thành tựu trong kỳ hạn ?

- Ngươi có đũ tài trí là tốt rồi, năm xưa sư tổ ngươi truyền y bát cho ta có nói một câu rằng, tuy thân thể ta rất tốt cho việc luyện võ nhưng chưa đũ cơ trí ứng biến, ngày nay, ngươi lại tương phản với ta năm xưa...

- Bảo vệ võ lâm chính nghĩa là lấy võ công làm trọng, đệ tử dù có cơ trí mà không luyện được tuyệt kỹ thì làm sao gánh nỗi trọng trách ?

- Vi sư đã tận năng lực nên mới thử sáng tạo một kỳ tích, hài tử ! Tuy con người không thể chống

lại quy luật của tạo hóa nhưng sự tính toán tinh mật có thể tạo ra kỳ tích vượt qua luật thông thường.

- Sáng tạo bằng cách nào ?

- Dùng dược vật và truyền tân đại pháp của phật môn, hài tử ngươi có đũ thông minh nên nhất định sẽ có đại thành tựu đối với kiếm chiêu, quyền thuật, chưởng pháp. Dù nội công kém một chút nhưng ta sẽ dùng biện pháp nhân định thắng thiên bồi đắp cho ngươi trong một khoảng thời gian ngắn nhất.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vi sư ta cũng không nắm chắc tuyệt đối, có thể coi đây là một trường đánh cuộc, dùng võ lâm chánh nghĩa làm kinh, sinh mạng ngươi làm vi (Kinh - Vĩ : sự ngang dọc). Nếu thua cuộc thì không những mất tất cả mà hàng trăm sinh mạng sẽ theo ngươi nhập vào đại kiếp, vì vậy chúng ta cần phải có tâm cầu thắng, hài tử ngươi hiểu ý vi sư rồi chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đồ nhi hiểu, ý sư phụ là muốn đồ nhi phải dùng hết trí tuệ của mình ?

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu mĩm cười nói :

- Không sai, về phương diện trí tuệ, ở vào tuổi của ngươi, vi sư còn kém ngươi xa...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đạo đọc sách hành văn thì đồ nhi tự tin là có thể ứng phó, nhưng về phương diện luyện võ công thì sợ rằng khó đạt kỳ vọng của sư phụ.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Hài tử, ngươi hoàn toàn có thể, kỳ biến trên kiêm chiêu và câu giải trong việc đọc sách tuy khác nhau nhưng đều có cho vi diệu như nhau, về phương diện này ngươi đã có biểu hiện tốt rồi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Đồ nhi có biểu hiện gì ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Được ! Ta sẽ lần lượt nói cho ngươi biết, nhưng trước tiên ngươi nên hiểu nỗi khổ tâm của vi sư, nếu không ngươi sẽ cảm thấy ta sử dụng quyền mưu đối với ngươi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Su phu sử dụng quyền mưu với đồ nhi hồi nào ? Tại sao đồ nhi chẳng nhận ra chút nào cả ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Có đấy, nhưng vì ngươi không đũ lão luyện nên không cảm nhận được, tuy nhiên vi sư cần phải nói rõ, nếu không một ngày nào đó ngươi hiểu được thì nhất định sẽ bất mản đối với chuyện này...

Lão hơi ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Bệnh của sư phụ đã nhập vào căn cốt rồi nên không thể nào trị được nữa, vì vậy ta cần phải trân trọng nguyên khí còn dư lại để hy vọng kéo dài được mạng sống. Quả thật là ta không còn cơ hội nữa rồi, điều nầy ngươi nên thông cảm...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư đồ như phụ tử, sư phụ nói chuyện với đồ nhi không cần phải khách khí như thế.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói tiếp :

- Trước khi ngươi quỳ bái thần tượng của sư tổ thì chúng ta chỉ là một đôi vong niên chi giao, ngươi gọi ta là sư phụ cũng chẳng qua là hư danh thôi, bằng hữu chi giao quí ở chỗ thành thực.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Được thôi ! Đồ nhi thông cảm điều nầy, nhưng sư phụ đã dụng quyền mưu gì đối với đồ nhi ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ta truyền kiếm chiêu cho ngươi và bảo ngươi đi cứu nguy cho Trung Châu Tam Hiệp...

- Đó là quyền mưu sao ?

- Không sai, nếu trí lực của ngươi không đũ thì quyết không thể trong khoảng thời gian ngắn mà lảnh hội được kiếm chiếu kỳ tuyệt một đời và chuyện mạo hiểm đó không những chẳng cứu được Trung Châu Tam Hiệp mà còn tự nộp mạng cho Ma Đao Điền Nguyên, đúng không nào ?

- Không sai !

- Nếu không dùng mưu thì cũng nên ngầm theo tiếp ứng cho ngươi, nhưng ta đã không làm như vậy mà đánh cuộc phó mặc chuyện sinh tử của ngươi cho thiên mệnh. Nếu tài trí của ngươi không đủ để lảnh hội tuyệt kỹ thì chỉ có một đường là tử vong, nhưng ngươi là một hài tử thuần khiết mà ta lại đẩy ngươi mạo hiểm vào đường sinh tử, do là một quyền mưu.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Sư phụ tuyển tài cẩn thận nên đó cũng là chuyện chẳng còn biện pháp nào khác.

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Ngươi đã được chọn nhưng phải trải qua một trường kỳ hiểm. Ta thừa biết là ngươi không có căn cơ võ công nhưng vẫn viết thư để lại bảo ngươi dong bè đến nơi này, trải qua vô số nguy hiểm đó cũng có rất nhiều cơ hội tử vong. Vẫn biết thủy đạo là đường không dễ đi nhưng ta không tiếp ứng cho ngươi, nếu ý chí ngươi không kiên định, trong lòng luôn sợ chết thì không thể đến được nơi này, đó là quyền mưu thứ hai.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thực ra đồ nhi cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ngươi hiểu được như thế thì tốt rồi... Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Hiện tại ngươi đã đến được nơi này, tài trí và ý chi đều chứng minh là vi sư không chọn lầm ngươi. Phần còn lại là định lực của ngươi. Ôi, hài tử, nếu làm người tốt thì võ công, tài trí làm cho con người tốt thêm. Nếu làm người xấu thì võ công, tài trí càng làm cho con người xấu thêm và càng đáng sợ nữa.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hài nhi đã hiểu, chẳng hay sư phụ muốn hài nhi vượt qua cửa định lực nào ?

Đông Nhĩ lão nhân nghiêm túc nói :

- Nhân chi sơ, tánh bổn thiện, chỉ vì không chịu được thiên hình vạn trạng mê hoặc của nhân gian mà con người bước vào mà đạo, một bước sảy chân ngoảnh đầu lại đã trăm năm, dù muốn quay về con đường mới từ trong ma đạo thì sợ rằng đã không còn cơ hội.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đồ nhi tự tin là có định lực nầy và không đến nói để mình nhập vào ma đạo...

Bỗng nhiên chàng thở dài một hồi rồi nói :

- Nói ra sợ rằng sư phụ không tin đồ nhi.

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Cửa định lực là chuyện rất quan trọng, ngày sau vi sư sẽ tự có cách khán nghiệm ngươi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đồ nhi sẵn sàng tuân mệnh.

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bây giờ ngươi có thể suy nghĩ kỹ là có đồng ý với những điều kiện của lão phu hay không ?

Phương Tuyết Nghi trả lời ngay :

- Đồ nhi đồng ý !

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói :

- Được ! Vi sư sẽ đi thỉnh di tượng của sư tổ, ngươi cần phải lập trọng thệ trước di tượng sư tổ rồi ta mới có thể chính thức thâu nhận ngươi làm đồ đệ và truyền thụ võ công.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Di tượng sư tổ ở đâu ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ngươi chờ một lát, vi sư đi thỉnh di tượng sư tổ ngươi rồi quay lại ngay.

Nói đoạn lão chống gậy trúc ra khỏi ngôi nhà cỏ.

Chừng một khắc sau thì Đông Nhĩ lão nhân quay lại, trong tay lão cầm một vuông lụa trắng. Lão cung cung kính kính mở vuông lụa ra rồi treo lên vách nhà.

Phương Tuyết Nghi ngắm nhìn thì thấy trên vuông lụa vẽ một lão nhân mặc đạo bào, râu dài phơ phất, tướng mạo rất tiên phong đạo cốt.

Đông Nhĩ lão nhân nhìn di tượng, bái ba bái rồi quay lại nói Tuyết Nghi :

- Hài tử, ngươi hay lập trọng thệ rồi bái lạy di tượng sư tổ đi.

Phương Tuyết Nghi đáp một tiếng rồi cung kính nói :

- Anh linh sư tổ tái thượng, đồ nhi Phương Tuyết Nghi may được sư phụ thâu nhận làm đồ đệ, cả

đời này nguyện thủ nghĩa hành hiệp, nếu bất tuân giáo huấn của sư phụ thì sẽ bị thiên tru địa diệt.

Đông Nhĩ lão nhân cười ha hả rồi nói :

- Được ! Phương Tuyết Nghi, hãy bái lạy di tượng đi !

Phương Tuyết Nghi quỳ lạy di tượng ba lạy rồi quay lại nói :

- Sư phụ, đệ tử bái sư lại nhé ?

Đông Nhĩ lão nhân mĩm cười, nói :

- Được ! Ngươi đã có lòng hiếu thuận như vậy, nếu vi sư từ chối thì sẽ khiến cho ngươi bất an.

Nói đoạn lão bước đến chiếc ghế mây ngồi xuống ngay ngắn.

Phương Tuyết Nghi cung kính quỳ xuống hành đại lễ một lúc rồi đứng lên.

Đông Nhĩ lão nhân gật đầu, nói :

- Từ nay trở đi ngươi mới chính thức là đồ đệ của vi sư.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Sư phụ, đồ nhi có mấy chuyện không hiểu, bây giờ có thể hỏi được không ?

- Được, ngươi cứ hỏi !

- Sư phụ không phải là họ Đông ?

- Ta họ Trần.....

- Kiếm Thần Trần đại hiệp là sư phụ ?

- Không sai, ngươi nghe ai nói ?

- Đồ nhi nghe Trịnh bá bá nói.

Đông Nhĩ lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trịnh Đại Cương đích thực là một nhân vật đầy chính khí và giàu lòng hiệp nghĩa, Tam thúc phụ của ngươi cũng vậy, chỉ có vị Nhị bá của ngươi là có vẻ không bình thường thôi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, hỏi :

- Làm sao sư phụ biết ?

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Ta chỉ quan sát mà cảm nhận được.

Phương Tuyết Nghi khẻ thở dài một hồi rồi nói :

- Trong lòng đệ tử có một chuyện không thể nào hiểu được nên muốn hỏi sư phụ.

- Chuyện gì ?

- Sau khi đệ tử xem xong thư của sư phụ và chuẩn bị lên đường đến đây thì bá phụ kiên quyết đòi tiễn đưa đệ tử một đoạn. Giữa đường bá phụ bất ngờ xuất thủ điểm huyệt và muốn lấy mạng đồ đệ, may là Trịnh đại bá đến kịp thời giải cứu cho đồ đệ. Sau đó đồ đệ cắt tóc để hoàn trả ân đức dưỡng dục...

- Tại sao Phương Thiên Thành muốn giết ngươi ?

- Đó là điều mà đệ tử nghĩ hoài cũng không hiểu. Bình nhật tuy lão ta hơi phân biệt đối xử với đệ tử và Lạc huynh nhưng vẫn rất thương yêu che chở, không ngờ lão lại trở mặt muốn lấy mạng đồ nhi.

Đông Nhĩ lão nhân chậm rải nói :

- Trước khi lâm bệnh, vi sư thường hành tẩu giang hồ, phàm những kẻ hành tung tác ác, chỉ cần thấy vi sư lập tức tránh xa ba bước...

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Vì vậy võ lâm đồng đạo mới tặng cho sư phụ danh hiệu Kiếm Thần . Thần đã đến thì tự nhiên những kẻ bất chánh phải tránh xa .

Đông Nhĩ lão nhân nói :

- Bổn danh của vi sư là Trần Hy Chính , danh hiệu Kiếm Thần được phong tặng từ hai mươi năm trước - Sau khi vi sư chế phục giang hồ Ngũ Ma. Ôi ! Hai chữ Kiếm Thần quả nhiên là khó đảm đương, sau khi võ lâm đồng đạo tặng cho vi sư danh hiệu Kiếm Thần thì vi sư cũng mắc phải một tuyệt chứng bất trị....

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Võ công của sư phụ đã đạt đến cảnh giới huyền thông, khi đó niên kỹ đang độ tráng niên thì có chứng bệnh gì mà bất trị.

Trần Hy Chính nói :

- Thế gian không có ai là không chết, vi sư cũng không quan tâm tuyệt chứng bất trị đó, điều quan trọng là vi sư cần tìm một người có thể kế thừa y bát của sư tổ ngươi để lại. Bây giờ xem như vi sư đã tìm được, chuyện quan trọng nhất là làm sao để ngươi học được toàn bộ võ công của sư tổ ngươi lưu lại...

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Để tử tự biết sức lảnh hội kém nên sợ rằng sư phụ sẽ thất vọng thôi.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Không phải vậy, luận về tài trí thì ngươi hơn vi sư nhiều nhưng e rằng không thể bằng sư tổ của ngươi, nên biết sư tổ của ngươi là nhân tài khó gặp trong hàng ngàn năm qua, vi sư được sư tổ khổ giáo mười năm nhưng chỉ học được năm, sáu phần mười võ công của sư tổ thôi.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Thì ra là như vậy.

Trần Hy Chính nói tiếp :

- Nhưng thiên hạ không có Trạng nguyên sư phụ, có thể ngươi sẽ đạt được thành tựu cao hơn vi sư.

Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử làm sao có khả năng đó ?

Trần Hy Chính nói :

- Sư tổ ngươi lưu lại diệu pháp vô thượng, để xem sư đồ chúng ta có thể vận dụng được không ?

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Con bệnh của vi sư, lúc này nói ra ngươi cũng không thể hiểu, để thong thả rồi vi sư sẽ nói cho ngươi biết !

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Mong rằng cát nhân có thêm thần tướng trợ giúp, sư phụ sẽ vượt qua được trọng bệnh.

Trần Hy Chính nói :

- Ngươi không cần phí tâm về chuyện của vi sư, bản thân ngươi phải tìm cách làm cho đầu óc thảnh thơi, cũng đừng nghĩ đến chuyện của bá phụ ngươi nữa. Nên biết kiếm đao của sư tổ ngươi để lại là tinh hoa trong võ học, người bình thường tuyệt đối không thể học được, dù là kẻ tài trí thì cũng cần phải chuyên tâm nhất trí mới có cơ thành tựu. Nếu ngươi phân tâm vì chuyện khác thì rất khó hy vọng thành công, đặc biệt là trong giai đoạn tạo căn cơ, bá phụ của ngươi có vẻ khác thường, lúc vừa gặp , ta đã cảm nhận được như vậy, kỳ quái là bá mẫu của ngươi - Một vị phu nhân hiền từ nhân hậu , chẳng biết những năm qua bọn họ đã chung sống như thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đồ nhi nghi ngờ bá phụ có liên quan đến cái chết của gia phụ.

Trần Hy Chính nói :

- Vi sư chỉ có thể nói bá phụ ngươi là một nhân vật khả nghi, trước khi tìm ra chứng cớ rõ ràng thì không nên vu oan cho người.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử biết, trước khi tìm ra tội chứng đích thực thì không thể nào buộc tội hung thủ.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Như thế mói gọi là nhân vật anh hùng hiệp nghĩa...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Sư tổ ngươi thường có một tâm niệm, thà bỏ xót người xấu chứ không nên giết lầm một người tốt, vì vậy cả đời vi sư luôn tuân theo đi huấn của sư tổ, không dám giết người bừa bải, có khi biết rõ đối phương là hạng cùng hung cực ác nhưng không tìm ra tội chứng đích thực thì cũng không thể lấy mạng đối phương.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư phụ tuân thủ di huấn của sư tổ cũng là chuyện chẳng còn cách nào khác !

- Nhưng mấy năm qua vi sư suy đi nghĩ lại thì cảm thấy di huấn của sư tổ ngươi có vài vấn đề !

- Vấn đề gì ?

- Vi sư suy nghĩ rất nhiều năm, đến hôm nay mới nghĩ thông được một đạo lý.

- Đạo lý gì ?

- Sư tổ người tài hoa tuyệt thế, không chuyện gì là không biết, không việc gì là không làm được, nhưng với vi sư thì lại khác, mấy chục năm qua mỗi khi gặp phải chuyện khó khăn thì vi sư không thể giải quyết, vì thế ta nghĩ cần phải tu chỉnh lại di huấn của sư tổ ngươi.

- Tại sao ?

Trần Hy Chính trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bởi vì bây giờ chúng ta không phải là nhân vật tài trí như sư tổ ngươi !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Sư phụ nói cũng phải !

Trần Hy Chính nói tiếp :

- Tính tình của sư tổ ngươi là luôn độc lai độc vãng, vi sư noi theo tính cách này nên cũng độc hành kỳ sự, vì thế nên không thể nào cùng những kẻ sĩ chính nghĩa vệ đạo trong võ lâm kết hợp thành một khối thống nhất. Đây chính là kẻ hở cho bọn tà ma ngoại đạo hoành hành mà không thể nào trừ diệt hết được . Vi sư còn hành tẩu trên giang hồ thì bọn ma đầu còn khiếp sợ mấy phần nhưng sau khi vi sư lâm trọng bịnh thì trong võ lâm khó tìm ra lực lượng trấn áp được bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, bọn ma đầu không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đối phó với chính đại nhân sĩ trong võ lâm, hoặc là trừ điệt hoặc là thu dụng, quần ma cũng nỗi lên tạo thành đại kiếp nạn. Chúng ta đã không có được tài hoa như sư tổ e tiêu trừ đại họa thì chỉ còn cách là liên kết võ lâm chính nghĩa lại thì mới có hy vọng trừ diệt bọn yêu tà !

Trần Hy Chính nghe mấy lời này thì hơi biến sắc, lão trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :

- Hài tử, chỉ nghe ngươi nói mấy lời mà ta đã yên tâm không ít, đây cũng nhờ anh linh sư tổ ngươi ở trên trời phù hộ nên mới xui khiến vi sư gặp ngươi trong lúc đã thất vọng....

Lão cuốn vuông lụa vẻ di tượng lại rồi nói tiếp :

- Ta sẽ lập tức truyền thụ phương pháp đả toạ căn bản cho ngươi, ngươi phải toàn tâm toàn ý luyện tập, mọi chuyện trên núi này không cần ngươi quan tâm....

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vậy sao được, đệ tử phải phục vụ sư phụ chứ....

Trần Hy Chính lắc đầu, nói :

- Hài tử, thời gian của chúng ta có hạn, ngươi gánh trọng trách trên người nên không cần thực hiện chức trách một đệ tử, từ ngày mai trở đi, cơm nước của ngươi sẽ do vi sư lo liệu.....

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này làm sao đệ tử dám nhận !

Trần Hy Chính nói :

- Ngươi cần biết, không phải vi sư hầu hạ ngươi mà là sớm mong ngươi gánh vác trọng trách...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Được như sư tổ của ngươi đã tính được chuyện mấy mươi năm sau nên để lại cho vi sư mấy chục loại dược vật, mấy mươi năm qua hành tẩu chân trời góc bể, ta cũng thu thập không ít dược vật. Những loại dược vật này đều rất có ích với thân thể con người. Có nghĩa là, kể từ ngày mai trở đi ngươi phải dùng dược vật thay cơm, như thế ngày sau mới có thể luyện võ công thượng thừa được.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đã như vậy thì đệ tử cung kính bất như tuân mệnh thôi.

Trần Hy Chính từ từ đứng lên rồi ra khỏi ngôi nhà cỏ, chừng nữa canh giờ thì lão quay lại và nói :

- Hài tử, bây giờ chúng ta bắt đầu tập luyện võ công.

Nói đoạn lão truyền cho Phương Tuyết Nghi khẩu quyết của thuật thổ nạp chân khí.

Phương Tuyết Nghi hít thở mấy hơi rồi bắt đầu thử vận khí điều tức. Trong nhất thời chàng không thể nào làm cho đầu óc thảnh thơi được, mà phương pháp thổ nạp nầy lại cần tâm thành trí tỉnh. Vì thế chàng thử thực hiện mấy chục lần mà vẫn bất thành.

Cũng may Phương Tuyết Nghi nhẫn nại hơn ngươi, chàng vẫn tiếp tục thử đến canh tư thì đã tìm được đúng đường. Chàng chiếu theo thuật thổ nạp vận hành một canh giờ thì hoàn toàn thông thuộc và lỉnh hội.

Loại nội công thượng thừa nay một khi học được thì lập tức chân khí sẽ vận hành qua kỳ kinh bát mạch, tinh thần chuyển biến rất lớn, mọi mệt nhọc đều tự nhiên tan biến và con người như tiến vào cảnh giới vô ngã.

Cứ thế, Phương Tuyết Nghi tỉnh toạ vận khí cho đến lúc tỉnh lại thì thấy Trần Hy Chính đang đứng

trước mặt nhìn mình mĩm cười.

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng vội bật dậy và nói :

- Sư phụ, đệ tử.....

Trần hy Chính cắt lời, nói :

- Hài tử, ngồi xuống đi, không cần khẩn trương ta đã chuẩn bị thức ăn cho ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi nhìn thì thấy bên mình có một bát thức ăn bốc khói nghi ngút, bên trong là một hổn hợp màu trắng sen sét nữa giống canh nữa giống cháo nhưng chàng chẳng biết là nấu từ vật gì.

Trần Hy Chính chỉ bát thức ăn và nói tiếp :

- Hài tử, ngươi ăn trước đi rồi hãy nói.

Phương Tuyết Nghi không thể từ chối nên đành bưng bát thức ăn đưa lên miệng uống một hồi, mùi thanh hương ngào ngạt khiến chàng cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Trần Hy Chính nhận lại bát thức ăn rồi mĩm cười, nói :

- Được rồi, bây giờ ngươi ra ngoài tản bộ một lát, sau đó quay vào tiếp tục theo khẫu quyết mà vận khí điều tức, mọi chuyện ở đây sẽ có vi sư lo liệu.

Phương Tuyết Nghi với nói :

- Chuyện này đệ tử làm sao dám.....

Trần Hy Chính nghiêm sắc diện nói :

- Ngươi phải nghe lời vi sư, không được nói nhiều, ra ngoài đi !

Phương Tuyết Nghi không dám nói nữa nên đành cất bước ra khỏi ngôi nhà cỏ.

Đây là một đỉnh núi nhưng xung quanh ngôi nhà cỏ là một vùng khá bằng phẳng, kỳ hoa dị thảo mọc đầy, hương hoa thoảng bay ngào ngạt.

Phương Tuyết Nghi vươn vai hít thở mấy hồi rồi đi một vòng quanh ngôi nhà, sau đó chàng trở vào tập luyện tiếp.

Đến trưa thì Trần Hy Chính lại bưng vào một bát thuốc , lần nầy chất liệu hình như khác nên thuốc có màu lam nhạt.

Phương Tuyết Nghi nhận lấy bát thuốc ngắm nhìn rồi bất giác chau mày.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Hài tử, lương được khó uống, nhưng đây là tiên phương diệu pháp do sư tổ ngươi để lại, vi sư muốn dùng phương pháp này để giúp cho nội lực của ngươi mau chóng tiến bộ.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Một bát thuốc đắng có gì là ghê gớm !

Nói đoạn chàng nâng bát thuốc lên uống cạn một hồi.

Chương 11: Rèn Công Luyện Kiếm

Thời gian vun vút trôi qua, chớp mắt đã nữa năm. Trong suốt nữa năm đó Phương Tuyết Nghi luôn tỉnh toạ vận khí điều tức, học phương pháp thổ nạp, mỗi ngày ngoài việc tản bộ một lần xung quanh nhà thì chàng không hề đi đâu xa.

Mỗi ngày Trần Hy Chính cũng đều đặn , sắc cho chàng ba bửa thuốc, không hề gián đoạn bửa nào.

Hôm đó bỗng nhiên thời tiết thay đổi, tuyết rơi trắng xoá ngọn núi, ngôi nhà cỏ cũng được phủ bởi một lớp tuyết khá dày.

Sau khi ăn trưa xong thì Phương Tuyết Nghi bước ra ngoài ngắm tuyết. Chàng đảo mắt nhìn tứ phía thì thấy tuyết trắng như lông bạch hạc không ngừng rơi, cả một vùng hoang sơn đều trắng xoá một màu.

Phương Tuyết Nghi ngước nhìn trời và chợt nhớ đến bá mẫu nên bất giác thở dài một hồi rồi thầm nghĩ :

- Nếu bá mẫu biết bá phụ có tâm giết ta thì bà ta sẽ nghĩ như thế nào ?

Thì ra suốt mấy tháng qua chàng chuyên tâm tập luyện thuật thổ nạp nên trong lòng dường như đã quên tất cả những phiền nảo.

Bỗng nhiên chàng nghe một giọng hiền từ cất lên ở phía sau :

- Hài tử, ngươi thẩn thờ gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy sư phụ chống gậy trúc đứng ngay cửa, thân mặc trường bào, đầu đội mũ miện. Chàng vội hành lễ và nói :

- Sư phụ !

Trần Hy Chính đạp tuyết bước ra và nói :

- Hài tử, ngươi có biết là ngươi ở đây bao lâu rồi không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ước tính khoảng trên nữa năm rồi.

Trần Hy Chính gật đầu, nói :

- Tính luôn ngày hôm nay thì ngươi đã ở đây được sáu tháng lẻ bảy ngày.....

Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Hài tử, nữa năm qua ngươi có cảm giác gì không ?

- Đệ tử không có cảm giác gì.

- Ngươi cảm thấy bản thân có gì khác trước không ?

- Đệ tử không cảm nhận được, nhung đệ tử lo lắng một chuyện.

- Ngươi lo lắng chuyện gì ?

- Đệ tử lo lắng ngộ căn thấp kém, không có thể học thành võ công ảo diệu nên sẽ phụ lòng kỳ vọng của sư phụ.

- Đó là lo lắng của vi sư, chỉ cần ngươi toàn tâm học tập là được, thực ra trong nữa năm qua ngươi tiến bộ rất nhiều, cố nhiên là nhờ diệu pháp thần kỳ của sư tổ ngươi để lại, nhưng nghị lực hơn người của ngươi cũng là một nguyên nhân.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Đệ tử có thành tựu gì, tại sao đệ tử chẳng cảm nhận được một tí gì vậy ?

Trần Hy Chính nói :

- Ngọn sơn phong của chúng ta có núi cao bao bọc tứ phía, rất khó có được hàn khí như thế nay, những hôm nay hàn phong lạnh buốt xương....

Phương Tuyết Nghi chợt ngộ ra nên vội nói :

- Đúng rồi ! Y phục của đệ tử mong manh nhưng không cảm thấy lạnh, như vậy là lực kháng hàn của đệ tử rất mạnh.

Trần Hy Chính gật đầu, nói :

- Hài tử, nữa năm qua thuật thổ nạp đã giúp ngươi luyện được căn cơ của võ công thượng thừa, với thể lực của ngươi hiện tại, đừng nói là không cảm thấy lạnh trước hàn phong buốt xương này, dù ngâm mình trong núi băng sương tuyết ngươi cũng không cảm thấy lạnh chút nào !

Phương Tuyết Nghi ngẫn người một lát rồi nói :

- Sư phụ, phải chăng đệ tử đã có khả năng khiến hàn khí bất nhập thể ?

Trần Hy Chính nói :

- Không sai, đích thực là ngươi đã đạt đến cảnh giới hàn khí bất nhập thể.

Lão ngước nhìn sắc trời, thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Hài tử, từ mai trở đi ta sẽ truyền thụ kiếm pháp cho ngươi.

Phương Tuyết Nghi thấy sư phụ co mình trong tuyết lạnh thì bất giác chạnh lòng, chàng vội nói :

- Thân thể của sư phụ không được khõe lắm, chuyện đệ tử luyện kiếm có thể chờ vài ngày nữa cũng được.

Trần Hy Chính chợt nhún vai, hai đạo thần quang nhìn thẳng Phương Tuyết Nghi rồi nói từng chữ một :

- Hài tử, ngươi bắt đầu lười nhác rồi phải không ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đệ tử không dám, đệ tử chỉ sợ thân thể của sư phụ không chịu nỗi hàn khí thôi.

Trần Hy Chính nói :

- Tuy sư phụ mang bệnh bất trị nhưng tin rằng trong vòng hai ba năm không đến nỗi nhắm mắt xuôi tay, hài tử ngươi không cần lo lắng.

Phương Tuyết Nghi cung kính nói :

- Đệ tử tuân mệnh, ngày mai sẽ bắt đầu luyện kiếm.

Trần Hy Chính nói :

- Hài tử, những năm qua vi sư cố gắng chịu đựng nỗi khổ của ma bệnh dày vò là để hoàn thành di mệnh của sư tổ ngươi, quét sạch ma chướng trên giang hồ. Khó khăn lắm vi sư mới phát hiện được ngươi - Một mỹ ngọc chưa mài dủa, nếu vi sư không tận dụng những năm tháng còn lại để thành toàn cho ngươi thì không những có lỗi với anh linh sư tổ ngươi ở trên trời mà bản thân vi sư cũng sẽ ngậm hờn nơi chín suối, có chết cũng khó lòng nhắm mắt.

Nói đến đây thì dường như lão không chịu nỗi hàn khí phong ba nên khẻ ho lên mấy tiếng.

Phương Tuyết Nghi rất lo lắng nên vội nói :

- Sư phụ, ngoài này hàn khí lạnh buốt, chúng ta vào nhà nói chuyện nhé !

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Hài tử, tuy vi sư khó chịu nỗi hàn phong buốt xương nhưng có thể đứng ngoài này một canh giờ mà chẳng có vấn đề gì .

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Trời xanh không có mắt nên mới khiến lão phu lâm trọng bệnh, nếu không gặp được phu phụ đại bá ngươi thì quả thật lão phu chẳng còn mặt mũi nào để gặp lại anh linh sư tổ ngươi.

Phương Tuyết Nghi nghe nói đến đại bá thì nghi vấn trong lòng chợt trỗi dậy, chàng không nhịn được nên buột miệng hỏi :

- Sư phụ, đến bây giờ đệ tử vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao bá phụ lai có ý muốn giết đệ tử ?

Trần Hy Chính không ngờ Tuyết Nghi đột nhiên hỏi chuyện này nên nhất thời lão cũng ngẫn người, lão nói :

- Chuyện này.....hài tử, sau khi ngươi luyện thành võ công và hạ sơn thì sẽ nhanh chóng điều tra rõ thôi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sư phụ nói không sai, chuyện này xem ra phải chờ ngày hạ sơn tìm Trung Châu Tam Hiệp mới hỏi thôi.

Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Sư phụ giáo huấn rất đúng.

Trần Hy Chính nói :

- Hài tử, vi sư phải vào trong chuẩn bị một tí, ngươi cứ ở đây vận khí điều tức. Ngày sau có thành tựu trong kiếm thuật hay không là dựa vào thành tựu trong nữa năm qua của ngươi đấy !

Lời vừa dứt thì lão chậm rải quay bước trở vào ngôi nhà cỏ.

Phương Tuyết Nghi y lời sư phụ nghênh phong vận khí điều tức, một lát sau chàng đã nhập vào

cảnh giới vong ngã.

Qua ngày hôm sau, quả nhiên Trần Hy Chính bắt đầu chỉ điểm kiếm thuật, chưởng pháp cho chàng.

Mỗi ngày ngoài ba bửa cơm và vài canh giờ ngủ nghỉ thì không một khắc nào chàng không chuyên tâm luyện kiếm thuật, chưởng pháp.

Tuế nguyệt luân chuyển, trên núi đã thấy rụng đầy lá vàng.

Hôm đó Phương Tuyết Nghi đang tự luyện chiêu cuối cùng trong kiếm thuật là Vạn Lưu Qui Tông thì Trần Hy Chính đứng nhìn lá vàng và buông tiếng thở phào một hồi. Thần sắc của vị Kiếm Thần này cũng có vẻ bớt trầm trọng, rõ ràng tâm nguyện nhiều năm qua của lão đã sắp có người để giao phó. Lão nhìn bóng hình Phương Tuyết Nghi bay nhãy, trên khuôn mặt nhợt nhạt hiện lên nụ cười an ủi. Nhưng nhìn kỹ thì nụ cười này vô cùng thê lương và cũng thống khổ vạn phần, bất giác hai khoé mắt lão xuất hiện hai giọt lệ. Đáng tiếc là Phương Tuyết Nghi đang dồn hết tinh thần luyện tập nên không phát hiện được thần thái của sư phụ, nếu không thì nhất định chàng sẽ ngừng tay chạy lại vấn an rồi.

Sau khi luyện kỹ và thực hiện xong năm phép biến hóa của chiêu Vạn Lưu Quy Tông thì Phương Tuyết Nghi thu kiếm lại và kêu lên :

- Sư phụ.....

Chàng quét mục quang nhìn ra thì bất giác sững người, thì ra không biết từ lúc nào, Trần Hy Chính đã nằm dài trên mặt tảng đá.

Phương Tuyết Nghi vội chạy lại, chàng luôn miệng gọi "sư phụ" và song thủ không ngừng lay tỉnh.

Hồi lâu sau Trần Hy Chính mới từ từ mở mắt ra và khẻ thở dài một hồi.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Sư phụ, người làm sao thế ? Đệ tử ôm sư phụ vào nhà nhé ?

Trần Hy Chính khẻ lắc đầu và nói với giọng vô lực :

- Hài tử, ngươi đã thuộc hết chiêu Vạn Lưu Quy Tông chưa ?

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Đệ tử đã thuộc rồi, sư phụ, đệ tử cõng người vào nhà nhé ?

Trần Hy Chính nói :

- Hài tử, ngươi hãy luyện lại một lần nữa cho ta xem thử.

Phương Tuyết Nghi thừa biết thể lực sư phụ đã không thể chịu đựng nổi sơn phong nhưng mênh lệnh của sư phụ thì không thể không tuân. Chàng đành đở sư phụ ngồi dậy rồi nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Nói đoạn chàng xuất kiếm diễn luyện năm phép biến hóa của chiêu Vạn Lưu Quy Tông một lần nữa.

Trần Hy Chính vừa xem vừa gật đầu, nói :

- Rất tốt, rất tốt.....

Sau khi nói hai tiếng rất tốt thì lão vội lấy trong người ra một bình ngọc nhỏ và đổ ra một viên dược hoàn, sau đó cho vào miệng uống.

Hành động này rất nhanh, Phương Tuyết Nghi chưa kịp thấy thì dược hoàn đã vào miệng rồi. Điều kỳ lạ là sau khi uống dược hoàn, tinh thần của lão chợt hưng phấn hẳn lên, mục quang cũng lấp lánh có thần.

Phương Tuyết Nghi thu kiếm thế lại và chạy đến trước mặt sư phụ thì vô cùng ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Sư phụ đã khõe lại rồi chăng ?

Trần Hy Chính cười ha hả rồi nói :

- Vi sư chỉ bị khí huyết công tâm, sau khi nằm nghỉ một lát thì đã khõe lại rồi.

Phương Tuyết Nghi thấy tinh thần của sư phụ mình mạnh trở lại thì vui mừng vô cùng, chàng mĩm cười, nói :

- Sư phụ có cần xem đệ tử luyện lại một lần nữa không ?

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Không cần, quả nhiên ngươi đã luyện thành tựu năm thế biến hóa của chiêu kiếm pháp này. Khi động thủ, ngươi chỉ cần vận dụng một chút cơ trí để ứng biến là được rồi. Hài tử, chưởng pháp ngươi cũng nhớ cả rồi chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử cảm thấy hình như chưởng pháp dễ nhớ hơn kiếm pháp, sư phụ có cần đệ tử diễn luyện lại một lần không ?

Trần Hy Chính lắc đầu, nói :

- Không cần luyện nữa, vi sư tin rằng ngươi đã nhớ kỹ. Hài tử, nên nhớ sở dĩ vi sư chế phục được ma đạo là vì kiếm pháp của vi sư đạt đến cảnh giới vô dịch. Cũng chính vì vậy mà vi sư có được danh hiệu Kiếm Thần, thử nghĩ nếu bộ kiếm pháp này bình thường dễ học thì làm sao sư phụ có được danh vọng Kiếm Thần ?

Phương Tuyêt Nghi mĩm cười, nói :

- Sư phụ nói chí phải, vì suốt ngày theo sư phụ nên hiện tại chỉ có sư phụ là người thân của đệ tử, do đó vô tình đệ tử đã quên danh hiệu Kiếm Thần của sư phụ.

Trần Hy Chính cả cười, nói :

- Hài tử, vi sư không nghĩ đến chuyện này, không sai, một người đã rất thân với mình thì cũng dễ quên uy vọng và danh tính của người đó...

Lão ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Hài tử , từ khi ta bắt đầu truyền kiếm và chưởng cho ngươi đến nay đã bao lâu rồi, ngươi có nhớ không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hình như đã ba lần hoa khai lá rụng, sư phụ, phải chăng là đã ba năm ?

Trần Hy Chính gật đầu, nói :

- Với thành tựu hiện tại của ngươi, nếu bước vào giang hồ thì đã có thể liệt vào hạng cao thủ đệ nhất rồi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư phụ, quả thật là đệ tử tự không cảm thấy tiến triển gì cả, sư phụ nói vậy khiến đệ tử không hiểu dược.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi vận mười thành công lực rồi xuất kiếm đánh cây cổ tùng phía trước kia thử.

Phương Tuyết Nghi thấy cây tùng này cách chỗ mình hơn một trượng nhưng chàng vẫn đứng yên tại vị , ngầm vận chân khí rồi mạnh xuất một kiếm.

Chỉ nghe kiếm phong veo véo mấy tiếng, kiếm ảnh vừa phát đã lập tức thu lai, cây tùng vẫn đứng sừng sững không chút động đậy.

Phương Tuyết Nghi buồn bả tra kiếm vào bao và khẻ nói :

- Sư phụ, sợ rằng đệ tử đã phụ công khổ giáo của sư phụ rồi.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi làm sao vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hơn ba năm khổ luyện mà chẳng đánh ngã nỗi một cây tùng ngoài xa hơn trượng, há chẳng phải khí chất của đệ tử quá kém cỏi, uỗng phí tâm huyết của sư phụ sao ?

Trần Hy Chính nói :

- Hài tử, ngươi bước lại xem kỹ gốc tùng thử.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói :

- Sư phụ muốn đệ tử...

Trần Hy Chính nói :

- Ta muốn ngươi đẩy nhẹ gốc tùng thử xem !

Phương Tuyết Nghi hơi do dự nhưng cuối cùng chàng cũng y lời bước lại đẩy gốc tùng một cái.

Chỉ nghe rắc một tiếng, nhất thời lá tung rơi ào ào, gốc tùng án theo lực đẩy mà ngã ầm xuống.

Phương Tuyết Nghi kinh hải nhãy lui lại và kêu lên :

- Sư phụ, gốc tùng này đã bị chặt từ trước rồi phải không ?

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Hài tử, gốc tùng nầy là do ngươi vừa vận kiếm chặt đứt đấy, chỉ vì kiếm quá sắc và cực kỳ nhanh

nên thân cây đã bị chặt mà không đổ ngay. Hài tử ngươi hãy tin lời vi sư, ta không lừa ngươi đâu.

Phương Tuyết Nghi cực kỳ kinh ngạc, song mục tròn xoe như gặp quỷ, chàng bổ nhào đến trước mặt sư phụ và kêu lên :

- Sư phụ....

Vì quá xúc động nên nhất thời chàng không thể nói thành tiếng. Thì ra chàng không ngờ trong thời gian ngắn ba năm sáu tháng mà võ công của mình tinh tiến đến cảnh giới thần kỳ như vậy. Ân giáo luyện của sư phụ chợt trỗi lên trong lòng, chàng cảm thấy ân này chẳng khác gì đại đức tái tạo, dù tan thân nát cốt cũng khó lòng báo đáp được.

Trần Hy Chính khẻ ôm chàng vào lòng và mĩm cười, nói :

- Hai tử, đừng quá xúc động, tuy võ công của ngươi đã có thể liệt vào hàng đệ nhất cao thủ nhưng muốn trùng hưng uy phong Kiếm Thần thì e rằng vẫn chưa đũ.

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc là vi sư đã tận năng lực, còn một vài chỗ huyền diệu trong kiếm pháp của sư tổ ngươi, vi sư cũng chưa thể lảnh ngộ nên không thể thành toàn cho ngươi được.

Phương Tuyết Nghi vừa nghe xong thì bất giác chấn động toàn thân, chàng vội quỳ xuống khấu đầu, nói :

- Sư phụ, ân giáo luyện của sư phụ, cả đời này đệ tử cũng khó báo đáp rồi.....

Trần Hy Chính nghiêm túc nói :

- Hài tử, vi sư luôn mang canh cánh bên lòng di chí của sư tổ ngươi, hôm nay trọng trách đại nhiệm đã trút lên vai ngươi nhưng với võ công hiện tại của ngươi e rằng vẫn chưa đũ để đảm đương. Vi phụ nghỉ tới nghỉ lui và cảm thấy chỉ có cách cho ngươi hạ sơn đi gặp một người và đương kim thế gian chỉ có người này mới có thể giúp ngươi lảnh hội toàn bộ tinh kỳ ảo diệu trong Kiếm Thần của sư tổ ngươi.....

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Sư phụ, đệ tử không muốn hạ sơn.

Trần Hy Chính ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử muốn ở lại đây hầu hạ sư phụ !

Trần Hy Chính phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thế gian nay vỉnh viển không có cuộc hợp nào mà không tan, hài tử ngươi đừng có ngốc, vì di chí của sư tổ mà vi sư đã phí tâm huyết một đời, trước mặt đại công đã gần đến ngày tạo thành, không lẻ vì chẳng nở để vi sư ở đây một mình mà ngươi bõ mặc di chí của sư tổ.

Phương Tuyết Nghi lặng lẻ cúi đầu mà không dám nói gi.

Trần Hy Chính thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Hài tử, ngươi vào nhà thu thập y vật, vi sư lập tức thảo một phong thư cho ngươi mang đến gặp người đó. Bà ta đọc xong thư tin của ta thì tất sẽ có chỉ điểm cho ngươi và không chừng sẽ giúp ngươi trở thành cao thủ tuyệt thế vô địch.....

Tuy không muốn hạ sơn chút nào nhưng Phương Tuyết Nghi cũng không dám khai khẩu nói nữa câu, chàng đành lặng lẻ theo sư phụ vào nhà.

Khi hoàng hôn buông xuống, Phương Tuyết Nghi vừa thu xếp vật dụng, xong thì Trần Hy Chính tay cầm một phong thư, chậm rải bước lại và nói :

- Hài tử, y vật đã chuẩn bị xong chưa ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hài tử đi chuyến này không lâu nên đã sớm chuẩn bị xong.

Trần Hy Chính mĩm cười, nói :

- Hài tử, người mà ngươi phải đi gặp là một vị sư muội đồng môn của vi sư, cũng có thể xem là sư thúc của ngươi. Sau phong thư này vi sư đã vẽ đường đến chỗ bà ta, trời đã không còn sớm nữa, ngươi nên lập tức hạ sơn đi thôi !

Phương Tuyết Nghi cung kính nhận phong thư, chàng liếc nhìn thì thấy bên ngoài có hàng ngan :

"Kính gởi phật giá Trần Kim Đỉnh Thần ni - Trần Hy Chính chấp bút."

Phương Tuyết Nghi liền thầm nghĩ :

- Thì ra vị sư thúc nầy là người xuất gia.....

Nghĩ đoạn chàng cung kính nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Chàng cất phong thư vào người, mang túi hành lý lên vai rồi bái Trần Hy Chính một bái và nói :

- Sư phụ, sau khi gặp sư thúc xong, đệ tử có thể lập tức quay về khấu kiến sư phụ không ?

Trần Hy Chính nói :

- Hài tử, sau khi xem thư tin của vi sư thì có thể sư thúc của ngươi sẽ lập tức truyền võ công cho ngươi, việc có thể quay về ngay hay không còn phải xem ngộ tính của ngươi.....

Lời chưa dứt thì mục quang của lão long lanh ngấn lệ, nhưng lão vội quay người đi nên Tuyết Nghi không kịp phát hiện.

Lão hắng giọng rồi nói tiếp :

- Nên khởi hành sớm một chút, vi sư mong rằng khi ngươi trở về thì võ công đã có đại thành tựu.

Phương Tuyết Nghi lưu luyến không nỡ rời bước, bái một bái nữa và nói :

- Sư phụ, đệ tử đi đây.....

Chàng không kềm chế được nên bất giác hai giọt nước mắt lăn ra sau khi sải bước đi về phía hậu sơn.

Trần Hy Chính chống gậy trúc đứng nhìn theo, song mục cũng tràn ngấn lệ.

Hồi lâu sau lão chậm rải quay vào nhà và lẩm bẩm tự nói :

- Xin anh linh của ân sư tại thiên minh giám, cuối cùng thì đệ tử Trần Hy Chính cũng không phụ di chí của người....

Sau khi bái biệt sư phụ thì Phương Tuyết Nghi theo hướng hậu sơn mà bôn hành xuống núi. Sở dĩ chàng có thể bôn hành là không phải do thế núi bằng phẳng để đi, mà vì trình độ khinh công của chàng đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nên có thể tung người từ mỏm đá này qua mỏm đá khác mà đi.

Chừng nữa canh giờ sau thì chàng đã xuống đến chân núi, lúc nầy màn đêm đã buông xuống.

Phương Tuyết Nghi dừng bước quay đầu nhìn lên đỉnh núi, tuy không thấy gì nhưng chàng vẫn hình dung ra cảnh sư phụ cô độc một mình. Tuy có con linh hầu và anh vũ bầu bạn nhưng đó không phải là kế sách trường cửu, chàng tự nhủ sau khi gặp sư thúc thì sẽ lập tức quay về bầu bạn với sư phụ.

Đặc biệt là phải hỏi rõ bệnh tình rồi nghĩ cách tìm dược vật trị bênh cho sư phụ....

Lòng hiếu thuận của chàng vốn thuộc chuyện thường tình của con người, nhưng chàng quên mất một điều rằng, với khả năng của Trần Hy Chính - Người giúp chàng thoát thai hoán cốt và trong vòng ba năm sáu tháng biến chàng từ một hài tử có võ công sơ đẳng trở thành một cao thủ liệt vào hàng đệ nhất võ lâm, vậy tại sao lão không tìm dược vật hoặc phương pháp chửa trị bệnh chứng thường niên của mình ? Từ điều nầy có thể thấy bệnh của Trần Hy Chính căn bản không thể nào trị được, bằng vào phần hiếu thuận của Phương Tuyết Nghi cũng chẳng giúp gì được.

Phương Tuyết Nghi đứng nhìn lên đỉnh núi một hồi lâu rồi chợt buông tiếng thở dài, đang lúc định cất bước đi tiếp thì bỗng nhiên chàng nghe tiếng sột soạt phát ra từ phía trước.

Theo phản ứng bản năng, chàng tung người ra sau rồi vung hữu thủ chụp vào chuôi kiếm bên hông. Nào ngờ tay chàng chỉ chụp vào khoảng không, lúc nầy chàng mới sức nhớ là mình quên mang theo kiếm. Tuy nhiên chàng vận mục lực nhìn ra thì thấy phía trước có một con thỏ rừng chạy ngang qua nên cũng bình tâm trở lại. Nhưng chuyện quên mang theo kiếm đã khiến chàng bất giác phì cười. Chàng nghĩ thầm :

- Mình phụng mệnh sư phụ đi tìm sư thúc là Kim Đỉnh thần ni tiếp tục luyện kiếm mà mà lại quên mang theo kiếm của sư phụ trao cho, thật là chuyện buồn cười.

Nghĩ đoạn chàng lập tức thi triển khinh công lên núi trở lại, lần nầy cước bộ nhanh hơn lúc hạ sơn chưa đầy nữa canh giờ chàng đã đến trước ngôi nhà cỏ. Chàng lên tiếng gọi mấy lần nhưng không nghe sư phụ hồi đáp nên đẩy cửa bước vào.

Mục quang vừa nhìn vào trong thì bất giác hồn xiêu phách tán, nhiệt huyết như xông thẳng lên đầu, chàng đứng như pho tượng một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Trong bóng đêm chập choạng, chàng thấy sư phụ - Người có ân thâm hơn phụ mẫu - Người đã ngày đêm sớm tối gần gủi với chàng suốt ba năm qua đã nằm ngữa trên chiếc bồ đoàn giữa nhà, cây gậy trúc suốt ngày không rời tay đã nằm ngoài xa ba thước.

Sau một hồi ngơ ngẩn thì chàng buột miệng kêu lên :

- Sư phụ...

Rồi tung người lướt tới. Chàng ôm lấy người Trần Hy Chính, nước mắt tự nhiên tuôn ra nh

Chương 12: Kim Đỉnh Thần Ni

Nguyên am tự này có ba gian được làm từ tre, lợp cỏ tranh, lưng dựa vào Kim Phong đỉnh, phía trước là vực thẳm vạn trượng, quanh năm bạch vân bao phủ. Trông hình thế vạn phần nguy hiểm nhưng vì xung quanh am là một khoảng nham thạch bằng phẳng nên có không ít tùng bách sinh trưởng.

Quả thật cảnh sắc nơi này vừa hùng vĩ vừa thanh nhả u tịch, nhưng Phương Tuyết Nghi không có lòng để thưởng thức tiên cảnh trần gian nên chàng cất bước xuyên qua đám tùng bách rồi tiến thẳng vào Tam Gian Mao Am.

Khi đến trước cửa am thì chàng mới phát hiện trên cửa có treo một biển gỗ đề ba chữ đại tự "Ngọa Vân Am". Thì ra tên gọi thực sự của am nầy là Ngoạ Vân Am chứ không phải là Tam Gian Mao Am như sư phụ chàng chỉ dẫn.

Phương Tuyết Nghi do dự một lát rồi bước tới khẻ gỏ cửa.

Đợi một hồi lâu chừng cạn tuần trà thì cửa am xịch mở, một vị tiểu ni cô toàn thân mặc bạch y bước ra.

Phương Tuyết Nghi vừa thấy thì ngớ người, chàng không ngờ vị sư thúc ẩn thân tại am tự nầy lại là một tiểu ni cô trẻ tuổi như thế.

Vì quá ngạc nhiên nên chàng quên nói cho đối phương biết lý do đến đây của mình.

Bạch y nữ ni này chừng 15-16 tuổi, tuy đã xuống tóc quy y nhưng trong vẫn thanh tú tuyệt túc, có lẻ vì ít gặp phàm nhân nên lúc nầy hai má tiểu ni cô đỏ hồng, phảng phất nét e thẹn.

Đợi một lúc không nghe Phương Tuyết Nghi nói gì thì tiểu ni cô từ từ lui bước rồi đóng cửa am lại.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới sực tỉnh, chàng vội kêu lên :

- Tiểu sư phụ.....

Tiểu ni cô nghe gọi thì lại mở cửa ra nhưng vẫn không nói gì.

Phương Tuyết Nghi đánh bạo cung thủ, nói :

- Tiểu sư phụ....xin hỏi Kim Đỉnh thần ni....tiền bối có thanh tu trong am không ?

Tiểu ni cô nghe hỏi thì lộ vẻ ngạc nhiên, nguyên cô ta theo sư phụ tu hành ở Ngọa Vân Am đã hơn mười năm, ngoài một lão nhân mỗi tháng đến kỳ lại mang củ, gạo và thực phẩm chay tịnh lên là biết pháp hiệu của sư phụ, không ngờ thiếu niên trước mắt này cũng biết pháp hiệu của sư phụ thì làm sao vị tiểu ni cô không cảm thấy kỳ quái ? Tuy trong lòng vô cùng ngạc nhiên nhưng tiểu ni cô không thể không trả lời, cô ta nói :

- Thí chủ quen biết gia sư à ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ, thì ra đây là đồ đệ của sư thúc, xem ra nên gọi cô ta là sư muội mới phải....

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Thì ra là sư muội.....tiểu sư phụ.

Phương Tuyết Nghi đã không biết pháp hiệu của tiểu ni cô, chàng lại không hiểu gọi trực tiếp một tiếng sư muội có bị cô ta trách hay không nên hai chữ sư muội vừa phát ra thì chàng vội khách khí thêm ba chữ tiểu sư phụ.

Tiểu ni cô suýt chút nữa thì bật cười thành tiếng, cũng may là cô ta kịp nhớ đến thanh quy nên cô nhịn cười, nói :

- Thí chủ cũng là đệ tử của sư phụ à ?

Phương Tuyết Nghi bất giác sững người, rõ ràng từ câu hỏi của tiểu ni cô này thì chẳng hiểu là căn bản cô ta không biết gì về vị Kiếm Thần sư bá cả. Chàng vội lắc đầu, nói :

- Không phải, Thần Ni là sư thúc của tại hạ.....sư phụ của tại hạ được thế nhân tôn xưng là Kiếm Thần Trần đại hiệp !

Tiểu ni cô chưa từng nghe qua chuyện Kiếm Thần nên đành hỏi lại :

- Thí chủ muốn gặp gia sư chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ phụng mệnh sư phụ đến đây khấu kiến Thần Ni sư thúc và dâng lên một phong thư.

Tiểu ni cô suy nghĩ một lát rồi nói :

- Thí chủ chờ một lát được không ? Ta....bần ni đi bẩm báo sư phụ, nếu sư phụ đồng ý tiếp kiến thì

bần ni sẽ trở ra dẫn đường.

Nói đoạn tiểu ni cô chậm rải quay bước vào trong.

Phương Tuyết Nghi trông thấy bước đi của cô ta uyển chuyển, dù y phục rộng thùng thình nhưng vẫn không che đậy được nét yểu điệu thục nữ. Thế nhưng chàng lại không dám nhìn lâu, bởi lẻ chàng sợ ý niệm trần tục của mình làm hoen ố chốn Phật môn nên bất giác lui ra sau hai bước.

Một lát sau thì tiểu ni cô nhẹ nhàng bước ra và nói :

- Sư huynh, sư phụ cho mời sư huynh vào.

Phương Tuyết Nghi với cung thủ nói :

- Phiền sư muội dẫn đường cho.

Thực ra am cỏ này chỉ có ba gian chính, căn bản không cần phải dẫn đường và cũng chẳng mấy bước thì Phương Tuyết Nghi đã thấy sư thúc Kim Đỉnh thần ni. Trước mắt chàng là một lam y lão ni, niên kỹ chừng ngoài tứ tuần, tu mi thiên mục, dung diện không hề lộ xúc động. Chàng vội bước tới quỳ xuống và nói :

- Đệ tử Phương Tuyết Nghi khấu kiến sư thúc.....

Thần ni đưa tay ra hiệu và nói :

- Đứng lên rồi hãy nói.

Phương Tuyết Nghi cung kính đáp một tiếng rồi nói :

- Đệ tử tuân mệnh.....

Chàng lấy phong thư của sư phụ dâng lên và nói tiếp :

- Sư phụ có phong thư này bảo đệ tử dâng lên sư thúc....

Thần Ni nhận thư rồi bỗng nhiên thở dài một tiếng và nói :

- Không gặp sư huynh tính ra đã mười lăm lăm năm rồi, không ngờ hôm nay lại nhờ ngươi đưa thư đến đây.....

Ba ngừng lại nhìn Phương Tuyết Nghi rồi hỏi :

- Sư phụ ngươi khõe không ?

Phương Tuyết Nghi dâng thư xong thì lui hai bước cung kính đứng nép một bên, nhưng khi nghe Thần Ni hỏi đến sư phụ thì bất giác bi thương trong lòng trỗi lên, chàng ấp úng nói :

- Sư phụ...sư phụ....người...người đã khứ thế rồi....

Hai dòng nước mắt lại bất giác tuôn ra.

Kim Đỉnh thần ni chợt biến sắc, bà trầm giọng hỏi lại.

- Ngươi vừa nói gì ?

Phương Tuyết Nghi vội sụp quỳ xuống và nói :

- Đệ tử bất hiếu chưa phụng dưỡng được sư phụ thì người đã qui tiên ở Cùng Lai sơn rồi.

Kim Đỉnh thần ni tỏ vẻ không tin nên hỏi :

- Sư phụ ngươi võ công cao cường tuyệt thế , được võ lâm thiên hạ tôn xưng là Kiếm Thần, tại sao lão chết đột ngột như vậy ? Hay là có kẻ nào ám hại ? Nói mau !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Sư phụ bị bệnh mà chết !

Kim Đỉnh thần ni trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bị bệnh mà chết à ? Chuyện này càng khó tin, ngươi đứng lên đi....

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Rồi lui bước ra sau đứng một cách nghiêm túc, quên cả việc lau nước mắt.

Lúc nầy Thần Ni mới từ từ mở phong thư ra , nhưng sau khi xem xong thư thì thần thái của bà thẩn thờ một hồi lâu mà không động đậy gì.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy có vẻ bất ổn nhưng chàng không dám lên tiếng hỏi.

Bạch y tiểu ni cô vẫn đứng nơi cửa phòng, tiểu ni thấy sư phụ đọc xong thư rồi phát ngẩn thì trong lòng kinh hải không ít, vội chạy lại nắm tay sư phụ lay động và luôn miệng kêu lên :

- Sư phụ.... Sư ...người làm sao thế ?

Tiểu ni cô lay động một hồi thì Thần Ni mới trấn định lại tinh thần, bà nhìn qua Phương Tuyết Nghi với vẽ mặt bi khổ và hỏi :

- Phong thư này do sư phụ ngươi giao tận tay cho ngươi hay sau khi lão chết rồi ngươi tự tìm thấy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là sư phụ tận giao cho đệ tử và bảo đệ tử chiếu theo đồ hình sau thư mà đến khấu kiến sư thúc.

Thần Ni chau mày, nói :

- Sư huynh tận tay giao thư cho ngươi thì rõ ràng lúc ngươi ra đi sư huynh vẫn chưa khứ thế.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, lúc đệ tử ra đi thì sư phụ vẫn chưa qui tiên.

Thần Ni đột nhiên quát hỏi :

- Lúc ngươi ra đi sư phụ ngươi vẫn chưa qui tiên, vậy làm sao ngươi biết sư phụ ngươi vì bệnh mà chết ?

Phương Tuyết Nghi thấy Thần Ni có ý nghi ngờ mình nên bất giác kinh hải, chàng vội nói :

- Đệ tử vốn hạ sơn vào lúc hoàng hôn nhưng giữa đường chợt nhớ quên mang binh khí nên quay trở lại lấy, không ngờ mới đẩy cửa bước vào thì thấy sư phụ, đã tắt thở gần một canh giờ rồi...

Thần Ni trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Ngươi chậm rải nói lại cho ta nghe một lượt.

Phương Tuyết Nghi bèn thuật lại chuyện mình theo sư phụ luyện công thế nào rồi chuyện sư phụ truyền xong chiêu kiếm cuối cùng thì bảo mình hạ sơn tìm gặp sư thúc.

Kế đó chàng thuật chuyện giữa đường gặp thỏ rừng mới sực nhớ là quên mang theo kiếm nên mới quay lại thì thấy sư phụ đã khứ thế.....

Kim Đỉnh thần ni bế mục lắng nghe, chờ Phương Tuyết Nghi nói xong thì bà mĩm cười, nói :

- Ta trách lầm ngươi rồi....

Bà chỉ tay vào phong thư và hỏi :

- Hài tử, ngươi có biết trong thư này sư phụ ngươi viết gì không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Đệ tử không biết.

Thần Ni thở dài một hồi rồi nói :

- Hài tử, ngươi đến mà xem.

Phương Tuyết Nghi hồi hộp thầm nghĩ :

- Không lẻ trong thư sư phụ trách mắng ta ?

Tuy nghĩ thế nhưng chàng vẫn bước lại xem, mục quang vừa tiếp xúc với trang giấy trang bất giác kinh tâm động phách.

Thì ra cái gọi là phong thư trong tay Thần Ni chỉ là một trang giấy trắng không có một chữ.

Phương Tuyết Nghi không dám tin nên đưa tay dụi mắt rồi nhìn kỹ lần nữa nhưng sự thực vẫn là một trang giấy trắng không chữ. Bất giác chàng ấp úng nói :

- Sư thúc.... Tại sao sư phụ lại bảo đệ tử đưa đến một trang giấy trắng thế nầy ? Trên đường hành trình đệ tử luôn giữ thư tin cẩn thận nên không thể bị hoán đổi rồi. Sự thực, rốt cuộc chuyện này...

Thần Ni trầm giọng nói :

- Thư tin không hề bị hoán đổi, hài tử, chỉ vì sư phụ ngươi không viết chữ gì trên giấy mà thôi.

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, nói :

- Sự thực, đệ tử không hiểu gì cả.

Lúc nầy tiểu ni cô cũng cảm thấy kỳ quái nên buột miệng nói :

- Sư phụ, có thật đây là phong thư của sư bá không ? Tại sao xưa nay đồ nhi không nghe sư phụ nói đến vị sư bá này ?

Thần Ni lạnh lùng nói :

- Sư bá của ngươi là nhân vật có danh vọng rất lớn trong võ lâm, ta và ngươi đã không muốn vướng vào chuyện võ lâm thì hà tất phải cho ngươi biết những chuyện này.

Tiểu ni cô liền nói :

- Sư phụ đã không muốn đồ nhi vướng vào chuyện võ lâm thì bảo đồ nhi luyện võ công có ích gì ?

Thần Ni chợt biến sắc, nhưng bà lập tức mĩm cười, nói :

- Đệ tử phật môn khó tránh khỏi có lúc tựa cửa xin ăn hoặc sơn cư dã túc, nếu không có võ công phòng thân thì há chẳng phải là ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được sao ? Tuyết Nhi, ngươi chớ hiểu lầm dụng ý của việc vi sư bảo ngươi luyện võ công.

Tiểu ni cô được gọi là Tuyết Nhi liền bỉu môi, nói :

- Sư phụ à, quả thật là người không nên bảo đệ tử luyện võ công.

Thần Ni ngạc nhiên, nói :

- Tuyết Nhi, ngươi nói vậy là có ý gì ?

Tuyết Nhi nói :

- Sư phụ thử nghĩ xem, nếu người không truyền võ công cho đệ tử thì làm sao yên tâm để đệ tử hạ sơn tích tu ngoại công ? Như vậy là đệ tử có thể ở luôn bên cạnh sư phụ rồi.

Dường như Thần Ni không ngờ Tuyết Nhi có dụng tâm như vậy nên bất giác mĩm cười, nói :

- Ngốc ạ, vi sư cũng không thể bầu bạn với ngươi cả đời....

Ngừng một lát bà quay sang cười hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Hài tử, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi ?

Phương Tuyết Nghi đáp :

- Năm nay đệ tử mười chín tuổi rồi.

Kim Đỉnh thần ni gật đầu, nói :

- Cả đời sư phụ ngươi chẳng làm được một chuyện tốt nhưng trước khi chết lại thu được một đồ đệ có tư chất như ngươi thì xem như công quả cũng không nhỏ.

Phương Tuyết Nghi vừa nghe lời này thì rùng mình, thầm nghĩ :

- Tại sao vị sư thúc này lại nói cả đời hành sự của sư phụ ta không có chuyện gì tốt ? Sư phụ được mỹ hiệu Kiếm Thần và được nhân vật võ lâm trên giang hồ tôn kính, người hành sự quang minh chính đại, tạo phúc cho võ lâm đồng đạo, vậy mà kết quả là vị sư thúc này lại nói chẳng làm được một việc

tốt. Quả thực là không sao hiểu nỗi !

Dường như Thần Ni đã đoán được tâm tư của chàng nên lạnh lùng nói tiếp :

- Hài tử, trong lòng ngươi không phục việc ta chỉ trích sư phụ ngươi, phải không ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đệ tử không dám.

Thần Ni chợt thở dài một hồi rồi nói :

- Kỳ thực ta cũng biết sư phụ ngươi có được danh hiệu Kiếm Thần tứ hai mươi năm trước và rất được võ lâm đồng đạo tôn kính....

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới dám mĩm cười, chàng nói :

- Sư thúc nói không sai, bọn tà ma ngoại đạo trên giang hồ chỉ cần thấy sư phụ là vội vàng tránh xa ba bước.

Thần Ni cười nhạt, nói :

- Như thế thì có ích gì, chẳng phải là bản thân lão chết trước bọn tà ma ngoại đạo đó sao ? Hư danh trần thế chẳng đáng để khoe khoang !

Nhất thời Phương Tuyết Nghi ngẫn cả người, chàng thầm nghĩ :

- Chuyện này chẳng kỳ quái lắm sao ? Nhân sinh bách tuế ai tránh được cái chết, lẻ nào phải bảo sư phụ vĩnh viển sống ở thế gian mới đáng để khoe khoang sao ? Huống hồ một người lấy thân huyết nhục kháng lại bệnh tật từ suốt mười mấy năm để tìm sinh cơ cho võ lâm, chuyện này có gì là không phải ? Sư thúc khắc bạc với sư phụ như vậy há chẳng phải là thiển kiến thái quá sao ?

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng chàng không dám nói ra mà cung kính nói :

- Sư thúc trách cũng phải.

Trong song mục của Thần Ni ẩn hiện vài tia oán hận, bà khẻ thở ra rồi nói :

- Nếu lão ta biết nghĩ về mình một chút thì không đến nỗi tạo nên cục diện bi thảm như ngày nay.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Quên mình vì người chính là tấm lòng của bậc đại hiệp trượng nghĩa, sư thúc trách sư phụ như vậy há chẳng phải là sự thiển cận của phụ nhân sao ?

Nghĩ đến đây thì sự bất mản đối với sư thúc đột nhiên bị quét sạch. Chàng ngẫng đầu nhìn Kim Đỉnh thần ni thì bất giác giật mình, thì ra trên dung diện nghiêm trang của bà ta không biết từ lúc nào đã có hai dòng lệ chảy dài.

Phương Tuyết Nghi lại nghĩ thầm :

- Thì ra sư thúc ngoài miệng tỏ ra bất mản với sư phụ nhưng trong lòng bà ta cũng vô cùng bi ai trước cái chết của sư phụ !

Chợt nghe Tuyết Nhi kêu lên :

- Sư phụ, sao người lại khóc ?

Kim đỉnh thần ni chấp tay, nói :

- Không ngờ hai mươi năm thanh tu khổ luyện mà vẫn không vượt qua vòng thất tình lục dục, Phật tổ có biết xin tha thứ cho sự ngu muội của đệ tử !

Nói đoạn bà lẩm bẩm niệm phật hiệu, tiểu ni Tuyết Nhi cũng chấp tay quỳ trước mặt Thần Ni, nhưng dung diện có ý mĩm cười.

Hồi lâu sau Kim Đỉnh thần ni mới từ từ mở mắt nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Quả nhiên nhản lực của sư huynh rất phi phàm, hài tử, có lẻ ngươi đói bụng rồi phải không ?

Không chờ Tuyết Nghi trả lời, bà quay sang nói với Tuyết Nhi :

- Mau vào trai đường chuẩn bị cơm chay, nhất định là Phương sư huynh của ngươi đã đói rồi.

Tuyết Nhi bật cười một tiếng rồi quay người bước đi.

Kim Đỉnh thần ni nhìn theo bóng Tuyết Nhi rồi lắc đầu, nói :

- Nghiệp chướng, sợ rằng vi sư sẽ bị ngươi làm hỏng mười năm công quả thôi...

Bà nhìn sang Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Hài tử, khi sư phụ ngươi bảo ngươi hạ sơn thì còn dặn dò gì nữa không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư phụ bảo đệ tử đến gặp sư thúc là muốn nhờ sư thúc chỉ điểm cho đệ tử về chiêu thức huyền ảo trong kiếm pháp của sư tổ.

Thần Ni tỏ vẻ thất vọng bà khẻ hỏi :

- Còn nói gì khác không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không còn gì khác.

Thần Ni nghe xong thì thần sắc bất định, bà trầm tư rất lâu mà không nói gì.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không lẻ ta nói có điều gì sai ? Nếu không tại sao sư thúc lại buồn bả thế kia ?

Bỗng nhiên mục quang của chàng tiếp xúc với phong thư mà sư thúc vừa đặt xuống bàn, linh cơ của chàng chợt động nên vội nói :

- Sư phụ còn bảo rằng sau khi xem xong thư thì sư thúc sẽ hiểu mọi chuyện của sư phụ.

Nói xong thì chàng mới sực nhớ phong thư của sư phụ chỉ là một trang giấy trắng, mình nói như vậy há chẳng phải là vẻ rắn thêm chân, càng tô càng đen. Chàng nghĩ thế nào sư thúc sẽ tức giận và trách mắng cho một trận, nào ngờ chỉ nghe Kim Đỉnh thần ni thở dài rồi tự nói lẩm bẩm :

- Sư huynh à ! Chuyện này không phải là lỗi của muội....

Lúc nầy Tuyết Nhi đã trở lại, nàng và Tuyết Nghi đều nghe rất rõ. Cả hai chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe Thần Ni nói tiếp :

- Hài tử, có chuyện gì ăn cơm xong rồi hãy nói .

Đích thực là Phương Tuyết Nghi đã rất đói, vì vậy mà lượng cơm chay chàng ăn bằng Kim Đỉnh thần ni và Tuyết Nhi ăn trong ba ngày. Trong bửa ăn Thần Ni luôn nhìn chàng bằng ánh mắt hiền từ và mĩm cười, còn Tuyết Nhi dường như rất kinh ngạc nên tròn xoe song mục nhìn chàng ăn như hùm như hổ.

Phương Tuyết Nghi bị nhìn nên hơi ngượng, chàng chỉ ăn tám bát rồi bỏ đủa, nói :

- Đệ tử đã no rồi.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, sau này ngươi cứ ăn uống tự nhiên, không cần khách sáo....

Sau khi trở lại thiền phòng thì Thần Ni chợt hỏi :

- Hài tử, sư phụ ngươi có giử một bức di tượng của sư tổ, chẳng hay ngươi có thấy không ?

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Đệ tử đã mang di tượng sư tổ đến đây, sư thúc chờ đệ tử lấy ra...

Chàng bước ra phật đường mở túi vải lấy di tượng sư tổ rồi mang vào trao cho Thần Ni.

Kim Đỉnh thần ni nhận lấy treo lên tường rồi cung kính khấu bái di tượng ba bái, sau đó bà quay lại nói với Tuyết Nghi :

- Hài tử, sư tổ ngươi là bậc kỳ tài ngàn năm có một đấy, tấm lòng quảng đại, võ công cao cường và được Đạt Ma sư tổ của Thiếu Lâm khen tặng là Đệ Nhất Kỳ Nhân, sư phụ ngươi có nói cho ngươi biết không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư phụ cũng nói như vậy.

Thần Ni gật đầu, nói :

- Sư phụ ngươi nhập môn trước ta một năm nhưng vì phụng mệnh ân sư hành tẩu giang hồ nên chỉ được gần gủi ân sư chừng mười năm thôi. Tuy ta nhập môn trể hơn nhưng luôn được gần gủi ân sư, cho đến ngày người qui tiên...

Bà thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Mười bốn năm ân cần dạy bảo của ân sư thật là sâu rộng hơn đại hải, đáng tiếc bọn ta chưa kịp báo đáp thì ân sư đả xuôi tay mà đi, hôm nay nghĩ lại quả thật là tội nghiệt trầm trọng, không lúc nào an tâm được.

Phương Tuyết Nghi nghe sư thúc nói mà cảm thấy như nói về mình, chàng tự nhủ nếu như mình không nỗ lực phấn đấu thì khó lòng báo đáp được vài phần ân đức của sư phụ.

Kim Đỉnh thần ni nhìn qua di tượng sư phụ rồi nói tiếp :

- Sư phụ ngươi tuy cũng là nhân vật tài trí khó tìm nhưng muốn kế thừa y bát của sư tổ ngươi thì vẫn còn kém bốn, năm thành.

Tuyết Nghi nhớ lại sư phụ cũng từng nói như vậy nên liền đáp lời :

- Sư phụ nói với đệ tử là ngươi chỉ học được năm, sáu phần mười võ công của sư tổ thôi.

Thần Ni nói :

- Cuối cùng dù lão đạt được nhã hiệu Kiếm Thần nhưng vẫn không quên năng lực thật sự của mình, hài tử, không phải ta có ý nói lỗi lầm của sư phụ ngươi trước mặt ngươi, nhưng quả thật cách làm cổ hũ của lão khiến ta cảm thấy cuối cùng thì lão đã tự chuốc họa vào thân.

Luận đến thị phi của trưởng bối thì tự nhiên Phương Tuyết Nghi không tiện xen vào rồi.

Thần Ni chau mày suy nghĩ hồi lâu rồi nói tiếp :

- Lão cậy tài nên hành sự việc gì cũng học theo cách sư tổ ngươi là độc lai độc vảng, gặp việc gì cũng nhất quyết dùng năng lực của một mình mình để giải quyết. Dầu biết rằng dù có tiểu thành cũng khó ngăn đại họa, tuy còn lão ta một ngày là quần ma trên giang hồ bị áp chế một ngày, nhưng tháng rộng ngày dài, lão rơi vào tình thế địch tối ta sáng, một khi lực bất tòng tâm thì cục diện giang hồ càng náo loạn không thể thu thập được.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư thúc nói chí phải, khi đệ tử bái sư thì sư phụ cũng từng nói với đệ tử như vậy.

Thần Ni cười nhạt, nói :

- Cuối cùng rồi lão cũng tự biết mình.

Bà ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Sư huynh đã biết có ngày hôm nay mà tại sao vẫn đáp vào vết xe đổ ngày xưa ?

Nói đến đây thì bỗng nhiên nước mắt tuôn rơi .

Phương Tuyết Nghi cúi đầu không dám nhìn lên tình cảnh thương tâm của Kim Đỉnh thần ni.

Hồi lâu sau bà mới hắng giọng rồi nói :

- Hài tử, di thể của sư phụ ngươi đâu ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hình như sư phụ đã sớm biết bệnh tình của mình nên đã chuẩn bị trước một hầm băng trong ngôi nhà cỏ ở Cùng Lai sơn, đệ tử tuân theo di mệnh của sư phụ mà an táng pháp thể của người vào hầm băng, có lẻ trong vòng mười năm cũng không bị phá hủy.

Thần Ni gật đầu, nói :

- Rất tốt, hài tử, ngươi làm rất tốt.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Đây chỉ là di mệnh của sư phụ, tại sao sư thúc lại tán thuởng ta ?

Chàng đang phân vân không hiểu thì nghe Thần Ni nói tiếp :

- Hài tử, sư phụ ngươi có lưu lại di vật gì không ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Trong ngôi nhà cỏ không có vật phẩm gì quý trọng, thanh kiếm sư phụ thuờng dùng thì đệ tử đã mang theo bên người.

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ngươi thử nghĩ kỹ xem, phải chăng có vật gì mà ngươi không để ý ?

Phương Tuyết Nghi dụng tâm suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Sư phụ có nuôi một con linh vượn và một con anh vũ, nhưng ngoài lúc lên núi đệ tử có trông thấy một lần, sau đó suốt ba năm sáu tháng còn lại không hề gặp chúng lần nào nữa. Không biết có thể tính đây là di vật không ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Tất nhiên là phải tính rồi, nhưng...ta sợ rằng ngươi quên điều gì mà nhất thời không nhớ ra.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã cảm thấy sư thúc có vẻ rất quan tâm đến di vật của sư phụ, chàng biết tất phải có nguyên nhân nhưng sư thúc không nói ra thì chàng cũng không tiện hỏi. Chàng cung kính nói :

- Lần đầu tiên đệ tử ngờ đại biến nên có thể không nhớ rõ vài điều, nếu sự thực rảnh rổi thì đệ tử xin dẫn đường để sư thúc đến nơi ẩn cư của sư phụ xem qua một lượt.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Không cần vội như thế, sớm muộn gì ta cũng phải đi một chuyến, vã lại...

Dường như sực nhớ đến đại sự gì, bà chuyển mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Hài tử, ngươi nói sư phụ ngươi bị bệnh mà chết phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, sư phụ vì bệnh mà chết.

Thần Ni hỏi tiếp :

- Bệnh rất lâu phải không ?

- Sư phụ từng nói là bệnh đã trên hai mươi năm.

- Kỳ quái ! Chuyện này làm sao có thể được ?

- Sự thực, ba năm qua đích thực là ngày nào đệ tử cũng thấy sư phụ dùng dược vật...

- Hài tử, sư phụ ngươi tinh thông y đạo, cứu người vô số, tại sao lão ta lại không tự trị bệnh cho mình ?

Phương Tuyết Nghi sững người rồi hỏi lại :

- Đúng đó, tại sao lại như vậy ?

Thần Ni chậm rải hỏi tiếp :

- Sư phụ ngươi có nói cho ngươi biết là lão bị bệnh gì không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không !

- Vậy lão nói thế nào ?

- Một lần nhắc đến chuyện này thì sư phụ chỉ nói là bị một chứng bệnh bất trị, ngoài ra không hề nói thêm gì nữa.

- Hài tử, khi bệnh tình của sư phụ ngươi phát tác thì có chứng trạng thế nào ? Ngươi có thấy không ?

- Đệ tử đã từng thấy.

Chàng nhớ lại một lát rồi nói tiếp :

- Nếu sư phụ không bị bệnh tình đột phát ngã ra giữa đường và được bá mẫu của đệ tử phát hiện rồi ép bá phụ chửa trị cứu tỉnh sư phụ thì sợ rằng đệ tử không thể có được ngày hôm nay.

Thần Ni nói :

- Nói vậy có nghĩa là khi bệnh tình của sư phụ ngươi phát tác thì tình hình rất nghiêm trọng, phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đích thực là rất nguy hiểm.

Thần Ni chợt cúi đầu trầm ngâm không nói, thần sắc lạnh như băng, dường như bà đang nghĩ đến chuyện gì quan trọng.

Phương Tuyết Nghi tỉnh lặng đứng hầu một bên, không những chàng không dám nói mà thậm chí còn không dám thở mạnh sợ làm gián đoạn mạch suy nghĩ của Thần Ni .

Chừng cạn một tuần trà trôi qua, Kim Đỉnh thần ni chợt thở dài một hồi rồi nói :

- Hài tử, ta đã nghĩ ra một chút manh mối về nguyên nhân cái chết của sư phụ ngươi, chỉ có điều...

Bà ngừng lại rồi tự lẩm bẩm :

- Sư huynh à ! Nguyên nhân cái chết của sư huynh có nhiều khả nghi như vậy thì bảo muội làm sao xác định được ?

Phương Tuyết Nghi cũng vui trong lòng, chàng thầm nghĩ :

- Lẻ nào sư phụ không phải vì bệnh trí mệnh mà chết ?

Tuy trong lòng chàng cũng có nhiều nghi ngờ chợt trỗi lên nhưng chàng không dám tùy tiện nói ra.

Kim Đỉnh thần ni lẩm nhẩm một lúc rồi nhìn Phương Tuyết Nghi, nói tiếp :

- Hài tử, theo bần ni phán đoán thì nguyên nhân cái chết của sư phụ ngươi có không dưới năm loại có khả năng, trước khi bần ni khám nghiệm di thể thì quả thực rất khó xác định.

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Sư thúc có định đi Cùng Lai sơn một chuyến không ?

Kim Đỉnh thần ni nói :

- Muốn điều tra nguyên do cái chết của sư phụ ngươi thì tất nhiên bần ni phải đi một chuyến rồi.

Phương Tuyết Nghi vui mừng, hỏi :

- Khi nào thì sư thúc lên đường ?

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Không vội, chờ ngươi luyện xong kiếm đạo của sư tổ ngươi để lại rồi ta hãy đi cũng không muộn...

Phương Tuyết Nghi hơi thất vọng, chàng nói :

- Sư thúc, nếu quả thật sư phụ bị ám hại, làm thân đồ đệ mà không biết thì có khác gì loài cầm thú ?

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói :

- Niệm lòng hiếu thuận của ngươi, bần ni sẽ thành toàn cho ngươi.

Phương Tuyết Nghi xá dài nói :

- Đa tạ ân điển của sư thúc.

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Hài tử, ngươi bất tất phải cám ơn ta, sư phụ ngươi là sư huynh của bần ni, nếu lão bị sát hại thật thì tự nhiên bần ni cũng không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng...bỗng nhiên thần sắc bà ta lộ vẻ khó hiểu, bà lắc đầu, nói tiếp :

- Bần ni đã lập trọng thệ trước Phật tổ là đời này kiếp này không động thủ luận võ nữa, hận của sư huynh sợ rằng bần ni tâm thừa lực thiếu, khó lòng xuất diện tham gia rồi.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới hiểu rõ tại sao khi nhắc đến võ công thì sư thúc tỏ ra khó chịu, thì ra vị trưởng bối gởi thân không môn này đã từng lập trọng thệ trước Phật tổ là không động đến võ công. Tuy nhiên trong lòng chàng không cho là như vậy, chàng cảm thấy Phật tổ cũng từng ngộ ma chướng, dĩ sát chế sát, sự thực hà tất phải bõ gốc lấy ngọn một cách xa thực tế như vậy ?

Trong lòng nghĩ vậy nhưng chàng không dám nói ra.

Kim Đỉnh thần ni nhìn chàng một lúc và dường như hiểu được tâm ý của chàng nên mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi không đồng tình với lời thề không động đến võ công của bần ni chăng ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đệ tử đâu dám !

Thần Ni lắc đầu, thở dài rồi nói :

- Hài tử, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện mà ở vào tuổi ngươi không thể nào hiểu được, hai mươi năm sau, có thể ngươi sẽ hiểu dụng tâm của bần ni. Bà hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Nhưng ngươi cũng không nên vội vàng, bần ni đã quyết định thì tất sẽ đi Cùng Lai sơn trong một ngày gần đây thôi...

Phương Tuyết Nghi buột miệng hỏi :

- Sư thúc nói thật chứ ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Xưa nay bần ni đã nói là làm, hài tử ngươi nên tin tưởng mới phải.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử làm sao dám không tin lời sư thúc, chỉ có điều đệ tử cảm thấy quá vui mừng...

Thần Ni nói :

- Sư ân có thể sánh phụ ân nên cũng chẳng trách ngươi nhất thời quá vui mừng. Mấy ngày qua bôn ba lặn lội nhất định là ngươi đã mệt, hài tử ngươi nên nghỉ ngơi đi, bắt đầu sáng mai là phải khổ luyện rồi đấy.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Từ khi đệ tử theo sư phụ đến Cùng Lai tuyệt đỉnh luyện võ công đến nay, dù ngày đi ngàn dậm nhưng vẫn không thấy mệt, sư thúc không cần lo lắng cho đệ tử.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, tốt nhất là ngươi nên nghỉ ngơi một đêm, tuy võ công sư phụ ngươi truyền thụ cho ngươi không phải là võ học bình thường nhưng vẫn chưa phải là Kiếm thuật tâm huyết nhất của sư tổ ngươi. Vì vậy, tuy ngươi từng khổ luyện võ công ở Cùng Lai sơn nhưng từ mai trở đi võ công mà ngươi luyện không một chiêu một thức nào không là tinh hoa của võ học, dù là kẻ tài trí cực cao cũng rất khó đạt được thuần tuý trong một thời gian ngắn. Nếu tinh thần ngươi không đũ thì không những uổng phí tâm huyết mà kết quả càng tệ hại hơn là lực bất tòng tâm mang đến thương tổn kỳ kinh bát mạch.

Phương Tuyết Nghi nghe xong thì bất giác rùng mình, chàng vội nói :

- Sư thúc đã quan tâm như vậy thì đệ tử đâu dám không tuân mệnh !

Nói đoạn chàng chuyển bước ra khỏi thiền phòng của Thần Ni. Chợt nghe Kim Đỉnh thần ni nói :

- Hài tử, ngươi chờ một tí đã.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên quay lại hỏi :

- Sư thúc còn điều gì chỉ bảo chăng ?

Thần Ni nói :

- Ngọa Vân Am của bần ni chỉ có ba gian chính thất, ngươi đến đây luyện võ không phải là ngày một ngày hai, trai đường lại không phải nơi để ở, do vậy nếu ngươi không chê am của bần ni đơn sơ thì có thể nghỉ tại một góc Phật đường. Nếu thiếu vật dụng gì thì cứ bảo Tuyết Đào sư muội của ngươi lấy cho.

Phương Tuyết Nghi thấy sư thúc quá quan tâm đến việc ăn ở của mình thi trong lòng cảm thấy bất an, chàng nói :

- Đệ tử có thể nghỉ ngơi chổ nào cũng được, xin sư thúc chớ quá lo lắng.

Nói đoạn chàng xá dài rồi lui bước ra khỏi thiền phòng.

Chương 13: Long Hành Kiếm Pháp

Vừa bước ra Phật đường thì chàng phát hiện trong góc đã kê sẵn một chiếc giường tre nhỏ đũ một người nằm và Tuyết Đào sư muội đang thu dọn hành lý của chàng.

Phương Tuyết Nghi thấy nàng sắp xếp lại y vật cho mình thì bất giác động lòng, chàng ngẫn người một lúc rồi mới chậm rải bước lại, nói :

- Phiền sư muội quá.

Tuyết Đào vốn không ngờ Tuyết Nghi trở ra nhanh như vậy nên vừa nghe hỏi thì bất giác giật mình, dung diện thanh tú chợt ửng đỏ, nàng dừng tay khẻ nói :

- Sư huynh là khách nhân mà. Sư phụ đâu, nhập định rồi chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư thúc bảo tại hạ hành khí vận công trước để sáng mai luyện kiếm.

Tuyết Đào mĩm cười, nói :

- Sư huynh cứ tự nhiên nghỉ ngơi, bần ni phải đi làm cơm chay đây.

Lời vừa dứt thì nàng lập tức quay người đi vào thiền phòng bên trái.

Phương Tuyết Nghi thu thập vật dụng rồi lên giường ngồi điều công vận khí, chốc lát chàng đã tiến nhập vào cảnh giới vong ngã. Khi chàng sực tỉnh lại thì trời đã sáng tỏ rồi, Tuyết Đào đang đứng trước mặt mĩm cười. Nàng thấy chàng tỉnh lại thì vội nói :

- Phương sư huynh, sư phụ nói sáng này chàng bắt đầu luyện kiếm đạo thượng thừa nên sư phụ đã tận tay nấu cho sư huynh một bát Tuyết Liên thang. Đây là lòng thương mến của sư phụ, sư huynh mau xuống trai đường ăn đi kẻo phụ lòng sư phụ.

Phương Tuyết Nghi không ngờ sư thúc quan tâm đến mình như thế, chàng không tiện từ chối nên đành theo Tuyết Đào xuống trai đường dùng điểm tâm với bát Tuyết Liên thang.

Sau đó Kim Đỉnh thần ni đưa chàng ra khoảng đất trống trước am và bảo chàng diễn luyện công phu kiếm chưởng đã học được cho bà xem qua một lượt. Bà chăm chú theo dõi và hơi mĩm cười

nhưng không nói một lời, chờ Phương Tuyết Nghi diễn luyện xong và đến quỳ bái thỉnh giáo thì bà mới lắc đầu, nói :

- Hài tử, nếu ngươi chỉ muốn dương danh lập thân trong võ lâm thì với võ công hiện tại của ngươi đã có thể liệt vào hàng cao thủ đệ nhất rồi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử tuy có lương sư nhưng tài trí thấp kém nên khó đạt đại thành tựu, cầu mong sư thúc chỉ giáo thêm cho.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, đây không phải là vấn đề tài trí của ngươi mà quả thật sư phụ ngươi dạy ngươi đến trình độ nầy là đã hết khả năng của lão rồi. Nếu ta phán đoán không sai thì nhất định sư phụ ngươi đã dùng tiên phương diệu pháp của sư tổ để giúp ngươi tăng trưởng nội công.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư thúc đoán không sai.

Thần Ni nói tiếp :

- Hài tử, sư phụ ngươi từng nói với ngươi về tên gọi của bộ kiếm pháp này chưa ?

Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử chưa được nghe.

Thần Ni trầm giọng nói :

- Hài tử, ngươi biết tại sao sư phụ ngươi truyền kiếm cho ngươi mà không cho ngươi biết kiếm danh không ?

Tuyết Nghi ấp úng :

- Chuyện này...quả thật là đệ tử không biết.

Thần Ni nói :

- Hài tử, sư tổ ngươi khi sáng chế ra bộ kiếm pháp này vốn gồm có mười hai chiêu và định danh là Long Hành Thập Nhị Kiếm, vì một khi thi triển bộ kiếm pháp này thì trông cứ như rồng bay phượng múa, do đó mới lấy hai chữ Long Hành.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra là như vậy.

Thần Ni nói tiếp :

- Nhưng sau mấy mươi năm hành đạo giang hồ thì cuối cùng sư tổ ngươi phát hiện gọi là tập đại thành kiếm đạo nhưng vẫn còn không ít chỗ có thể cải tiến. Vì thế người bõ năm năm tâm huyết để đúc kết mười hai chiêu kiếm pháp thành tám chiêu và gọi là Long Hành Bát Kiếm, uy lực hơn trước rất nhiều.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư tổ là kỳ nhân một đời, xưa nay khó có người bì kịp.

Thần Ni gật đầu, nói :

- Hài tử, sư tổ ngươi quả nhiên là nhân kiệt một đời, Trần sư huynh sau khi hạ sơn thì nghiên cứu từ Long Hành Bát Kiếm mà thêm một chiêu Vạn Lưu Quy Tông nữa nên chiêu thức càng có uy lực.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sự thực, theo đệ tử biết thì riêng một chiêu này mà đệ tử phải mất bảy tháng mới luyện đến trình độ kiếm tùng tâm xuất.

Thần Ni nói :

- Nhưng sau khi sư phụ ngươi hạ sơn rồi thì sư tổ ngươi còn sáng chế ra một chiêu cuối cùng nữa.

Tuyết Nghi kinh ngạc, nói :

- Vậy sao ? Nhưng chẳng biết chiêu cuối cùng của sư tổ có khó hơn chiêu Vạn Lưu Quy Tông không ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Ngươi yên tâm, chiêu cuối cùng này cũng không khó lắm đâu. Hài tử, ta có thể cho ngươi biết là trong vòng nữa năm ngươi sẽ học tinh thông tất cả kiếm đạo của sư tổ ngươi, nhưng...

Bỗng nhiên bà ngừng lại rồi trầm ngâm không nói nữa.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Sư thúc, nhưng thế nào ?

Thần Ni liếc nhìn chàng rồi nói :

- Nếu ngươi thật sự muốn hoàn thành di chí của sư tổ ngươi thì e rằng phải trông vào vận may sau nầy của ngươi nữa !

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Sư thúc yên tâm, dù tan xương nát thịt thì đệ tử cũng không để cho anh linh của sư tổ và sư phụ ở trên cao thất vọng đâu !

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Nói ra không phải ta tán dương ngươi, nhưng kỳ thực sau khi ngươi học xong chiêu kiếm pháp cuối cùng của sư tổ ngươi thì ngươi đã cao cường hơn sư phụ ngươi không ít.

Phương Tuyết Nghi cung kính nói :

- Nếu đệ tử có được ngày đó là nhờ ân đức của sư thúc vậy.

- Không cần đa lễ, nói thẳng ra thì ta chỉ thấy sư tổ ngươi truyền thụ mà thôi, nhưng ta không thể không nói rõ với ngươi, Long Hành Cửu Kiếm chưa phải là tuyệt học duy nhất trong võ lâm, võ công lợi hại hơn Long Hành Cửu Kiếm không phải là không có.

- Vậy có nghĩa là trong võ lâm còn có người hơn sư tổ chăng ?

- Hài tử, sư tổ ngươi đã là kỳ tài ngàn năm có một thì đương nhiên trong võ lâm không thể có người hơn sư tổ ngươi rồi.

- Vậy tại sao sư thúc nói võ công của sư tổ không phải là tuyệt học duy nhất ?

- Võ lâm tuy không có người mạnh hơn sư tổ ngươi, nhưng thực tại là có người mạnh hơn sư phụ ngươi và ngươi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy không hiểu nên vội hỏi :

- Sự thực, đây là đạo lý gì vậy ?

Thần Ni nói :

- Nếu sư thúc ta không nói thì có lẻ vỉnh viển, ngươi không đoán ra được đạo lý bên trong.

Ba thở dài một hỏi rồi nói tiếp :

- Hài tử, thiên sinh vạn vật có tương sinh tương khắc , về thành tựu võ công cũng không thoát ra khỏi qui luật tương sinh tương khắc đó.

Phương Tuyết Nghi liền mĩm cười, nói :

- Đệ tử hiểu rồi.

- Ngươi hiểu điều gì ?

- Phải chăng trong võ lâm có một loại võ công là khắc tinh của Long Hành Cửu Kiếm ?

- Không sai, ngươi rất thông minh, quả nhiên là ngươi đã đoán ra bảy, tám phần mười.

- Sao lại bảy, tám phần mười ? Đã là khắc tinh thì đúng hoàn toàn mới phải chu ! Xin hỏi sư thúc, nhân vật nào mà có khả năng sáng tạo ra võ công khắc chế kiếm pháp của sư tổ vậy ?

- Hài tử, chuyện này nói ra dài lắm.

Phương Tuyết Nghi vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ nên hỏi xen vào :

- Sự thực, đệ tử đã luyện võ công có khắc tinh mà không biết một tí gì, tương lai chẳng phải là thiệt thòi lắm sao ?

Thần Ni nói :

- Hài tử, đích thực là chuyện này rất dài, nhưng hiện tại không cho ngươi biết thì e rằng ngươi cũng không thể chuyên tâm luyện kiếm.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Sư thúc nói thật là đúng tâm ý của đệ tử.

Thần Ni nói :

- Hài tử, ta không thể nói tường tận những chi tiết, chỉ có thể tóm lược mà nói thôi...

Bà ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Sư phụ ngươi từng nói cho ngươi biết danh hiệu của sư tổ chưa ?

Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử chưa được nghe.

Bỗng nhiên Thần Ni trầm sắc diện và nói :

- Chuyện này sư phụ ngươi không đúng rồi, tại sao lão lại hoang đường như vậy, ngay cả danh hiệu của sư tổ mà cũng không cho ngươi biết ?

Tuyết Nghi vội nói :

- Chuyện này...có lẻ sư phụ đã sớm có an bày là muốn sư thúc nói cho đệ tử biết.

Thần Ni lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Hài tử, ngươi biện hộ thay cho lão đây chăng ?

Tuyết Nghi vội sụp quỳ xuống và nói :

- Đệ tử chỉ mong sư thúc đừng trách sư phụ nữa thôi.

Thần Ni nhìn thần sắc hoang mang của chàng thì mĩm cười nói :

- Được rồi, ngươi đứng lên di, ta sẽ không trách nữa.

Phương Tuyết Nghi bái tạ và nói :

- Đa tạ sư phụ....

Đoạn chàng đứng lên rồi nép qua một bên, không dám ngước nhìn Kim Đỉnh thần ni.

Thần Ni không nhìn được cười, bà nói :

- Hài tử, ngươi sợ sư thúc lắm à ?

Quả thực trong lòng Tuyết Nghi hơi sợ bà ta nhưng không tiện nói thẳng nên chàng nói :

- Sự thực là trưởng bối, đệ tử chỉ có tâm cung kính ngưỡng mộ, làm sao có thể nói đến hai chữ sợ hải.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Sư tổ ngươi được võ lâm tôn xưng là Kiếm Thánh, danh hiệu của người là Long Siêu Quần, ngươi cần phải nhớ kỹ mới được.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Thần Ni nói tiếp :

- Bảy mươi năm trước khi sư tổ ngươi vừa bước vào giang hồ thì tuổi còn rất trẻ, vì võ công của sư tổ ngươi không những siêu phàm nhập thánh, chuyên quản những chuyện bất bình mà còn không hề đả thương một người tốt nên không đầy một năm thì danh tiếng đã vang tứ hải. Khi đó trong võ lâm Trung nguyên bỗng nhiên xuất hiện hai nhân vật có võ công cao cường, bọn họ lòng dạ thâm hiểm thủ đoạn thâm độc nhưng lại đội lốt hiệp nghĩa. Có lẻ vì muốn làm uy trong võ lâm Trung nguyên nên bọn họ hành sự không từ bất kỳ thủ đoạn nào, trong một tháng bọn họ liên tiếp khiêu chiến với mười bảy đương trại lục lâm khắp hai miền Giang Nam, Giang Bắc và trong vòng nữa năm đã gây đại kiếp cho sáu chưởng môn của sáu đại phái...

Phương Tuyết Nghi nghe đến lạnh người, chàng buột miệng nói :

- Sự thực, hai nhân vật đó có lại lịch thế nào mà dám bắt cóc chưởng môn của lục đại môn phái ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Bọn họ đến từ Đông Hải, võ công của hai nhân vật này đích thực là bất phàm. Sau khi sáu chưởng môn bị bắt cóc thì đệ tử môn hạ phát đại nộ, hai vị trưởng lão của Thiếu Lâm Tự xuất diện liên hợp với thập đại cao thủ của lục đại môn phái ước đấu với hai nhân vật quái hiệp bịt mặt kia tại một thâm cốc thuộc Thiên Đài Sơn. Đồng thời bọn họ cũng chất vấn hai nhân vật kia về dụng tâm bắt cóc các chưởng môn ?

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Thế cuộc chiến ở Thiên Đại Sơn, thập đại cao thủ của lục đại môn phái thắng hay bại ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Tất nhiên là thập đại cao thủ đại bại, nếu không thì chẳng cần phiền đến sư tổ ngươi đẫy lui hai nhân vật kia.

Phương Tuyết Nghi reo lên :

- Thì ra là sư tổ đuổi bọn họ đi !

Thần Ni nói tiếp :

- Qua cuộc chiến ở Thiên Đài Sơn thì thập đại cao thủ của lục đại môn phái không còn ai sống sót trở về, sau đó thì toàn bộ võ lâm Trung nguyên rơi vào tay hai nhân vật này.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Sự thực, tại sao sư phụ không tống khứ hai quái nhân kia đi trước khi thập đại cao thủ bõ mạng ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Ngươi hỏi rất hay, đũ thấy ngươi phân tích sự việc có tầng thứ hơn sư phụ ngươi nhiều. Bà ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Thực ra, khi hai quái nhân kia vào Trung nguyên đại náo thì sư tổ ngươi đã đến Tây Tạng phó ước tỹ thí thần công với một vị Chưởng giáo của Mật Tông giáo.

Phương Tuyết Nghi à một tiếng rồi nói :

- Thì ra khi đó sư tổ không có ở Trung nguyên. Chuyện này cũng chẳng trách được.

Thần Ni nói tiếp :

- Đợi đến khi sư tổ ngươi từ Tây Tạng trở về Trung nguyên...

Tuyết Nghi cắt lời, nói :

- Sư thúc, đệ tử nghe nói võ học của Mật Tông Giáo rất quái dị và có không ít nhân vật mạnh hơn võ lâm Trung thổ, chẳng hay kết quả tỹ thí thần công của sư tổ và vị Lạt Ma Mật Tông Chưởng giáo thế nào ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, thực ra không cần hỏi ngươi cũng đã biết rồi.

- Sư tổ thắng phải không ?

- Nếu sư tổ ngươi bại thì e rằng không thể nào trở về Trung nguyên được nữa.

- Sau khi trở về là sư tổ lập tức tìm hai quái nhân kia và tống khứ bọn họ về Đông Hải, phải không ?

- Không, sư tổ ngươi hành sự rất cẩn thận, nếu không tận mắt mục kiến đối phương tác ác thì người quyết không hại một người tốt một cách tùy tiện.

- Đệ tử cũng nghe sư phụ nói như vậy.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Sư tổ ngươi ngầm điều tra thì phát hiện tân Chưởng môn nhân của lục đại môn phái không tuân thủ tinh thần hiệp nghĩa hành đạo, bọn họ luôn gây ra chuyện thị phi khiến võ lâm đồng đạo ai nấy

đều rơi vào hiểm cảnh. Sư tổ ngươi phát đại nộ nên trước tiên khống chế sáu vị tân Chưởng môn, thế là hai quái nhân bịt mặt tự động tìm đến sư tổ ngươi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tài trí của sư tổ quả nhiên là phi phàm, kế dĩ dật đải lão và cách tiêu trừ vây cánh của đối phương đích thực là đáng khâm phục.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Sư tổ ngươi tài trí hơn người và cách làm vậy cũng chỉ có sư tổ ngươi mới có đũ trầm tỉnh để thực hiện thôi.

Ngừng một lát ba nói tiếp :

- Sau khi sư tổ ngươi khống chế sáu vị tân Chưởng môn của lục đại môn phái được ba ngày thì quả nhiên hai quái nhân bịt mặt kia tìm đến tận cửa.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Khi đó sư tổ chờ bọn họ ở đâu ?

Thần Ni chậm rải nói :

- Tại Tung Sơn - Thiếu Thất phong của Thiếu Lâm Tự, nghe sư tổ ngươi nói lại thì trưa ngày thứ ba, sư tổ ngươi đang cùng Thiếu Lâm phương trượng và mấy vị trưởng lão may mắn thoát nạn của lục đại môn phái thương lượng chuyện làm thế nào để trùng kiến các đại môn phái thì hai quái nhân bịt mặt đột nhiên giáng lâm.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư thúc, khi đó sư tổ đã sáng chế ra Long Hành Thập Nhị Kiếm chưa ?

Thần Ni nói :

- Khi sư tổ ngươi hạ sơn thì chiêu thức của Long Hành Thập Nhị Kiếm đã được sáng chế và thi triển thành thục, nhưng uy lực vẫn chưa đũ kinh thế hải tục, tuy nhiên, đối phó với hai quái nhân bịt mặt kia thì đã thừa sức, lần đó tại Thiếu Lâm Tự, sư tổ ngươi xuất kiếm tổng cộng bảy lần là đã đánh bại hai quái nhân bịt mặt.

- Sư tổ không muốn lấy mạng bọn họ phải không ?

- Đúng vậy, sư tổ ngươi chỉ không cho phép bọn họ tái nhập Trung nguyên.

- Lòng nhân từ của sư tổ quả thật là khiến người ta khâm phục.

- Hài tử, ngày đó sư tổ ngươi đã thân hành đưa bọn họ về đến Đông Hải, sau nầy người nói lại với sư phụ ngươi và ta , hai quái nhân kia là một đôi phu phụ. Võ công của bọn họ đích thực rất cao minh, chuyến đi đó sư tổ ngươi ở lại đó với phu phụ bọn họ ngoài đảo rất lâu, về sau theo sở kiến của ta thì hình như đôi phu phụ kia và sư tổ ngươi đã kết giao đại nghĩa.

- Có thể khiến một người hành ác tẩy tâm thành một thiện nhân thì quả thật là bậc kỳ tài có lòng nhân từ quảng đại mới làm được. Nếu là đệ tử thì e rằng khi đó đôi phu phụ kia đã chết dưới kiếm của đệ tử rồi.

Kim Đỉnh thần ni trầm ngâm một lát rồi nói.

- Trước đây ta cũng nghĩ giống như ngươi, nhưng con người càng cao tuổi thì tâm tính càng ổn định, do vậy mà không thể tùy tiện xuất thủ giết ngươi gây ra sát kiếp vô biên.

Phương Tuyết Nghi sững người, chàng vội hỏi :

- Khi đó sư tổ cũng còn rất trẻ phải không ?

Thần Ni nói :

- Khoảng hai bảy, hai tám, nhưng sư tổ ngươi là người phi thường nên không thể lấy lẻ thường mà đo được.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư thúc nói trong võ lâm có người khắc chế được Long Hành Cửu Kiếm, vậy có lẻ là đôi phu phụ kia, phải không ?

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Không phải, sau nầy sư tổ ngươi mới nói cho sư phụ ngươi và ta biết, người có thể khắc chế được Long Hành Cửu Kiếm là nhi tử và nữ nhi của đôi phu phụ kia.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, nói :

- Chuyện này làm sao có thể ?

Thần Ni nói :

- Sư tổ ngươi đã nói như thế thì đương nhiên là không thể sai.

Phương Tuyết Nghi vẫn không tin, chàng nói :

- Sư thúc, đôi phu phụ kia vốn đã không phải là địch thủ của sư tổ thì hậu duệ của bọn họ làm sao có thể mạnh hơn bản thân họ được ?

Thần Ni nói :

- Đương thời sư thúc cũng nghĩ thế, nhưng ngày nay nghĩ lại thì không có gì là lạ.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Quả thật đệ tử không hiểu đây là đạo lý gì ?

Thần Ni lại mĩm cười, nói :

- Có thể võ công của hậu duệ đôi phu phụ đó không phải do phụ mẫu bọn họ truyền thụ, hài tử, lẻ nào ngươi vẫn chưa hiểu ?

Lúc này Tuyết Nghi mới ngộ ra, chàng nói :

- Đúng rồi, sư thúc nói vậy thì đệ tử đã hiểu !

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sư thúc, sư tổ có biết danh xưng của loại võ công do không ?

Thần Ni nói :

- Sư tổ ngươi từng nói bộ võ công đó kêu bằng Thiên Hạc Trảm, vì thân pháp và chiêu thức của nó dường như chổ nào cũng nhanh hơn Long Hành Thần Kiếm một chút nên mới có khả năng khắc chế kiếm pháp của sư tổ ngươi. Hài tử, sau khi ngươi luyện thành công kiếm đạo của sư tổ ngươi và hạ sơn mà gặp phải kiếm pháp thi triển nhanh hơn Long Hành Cửu Kiếm; trong tay áo ẩn tàng một sợi dây trắng có thể cuốn lấy binh khí của đối phương thì võ công của người đó nhất định là Thiên Hạc Trảm rồi. Ngàn vạn lần ngươi không được khinh suất, bằng không tất sẽ ngộ bất hạnh !

Phương Tuyết Nghi tuy tỏ vẻ lắng nghe, song trong lòng có vẻ không phục. Tuy nhiên, lúc nầy chảng không dám nói ra những điều suy nghĩ trong lòng nên mĩm cười, nói :

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Nhưng có vẻ Thần Ni đã nhìn thấu tâm ý của chàng, bà nghiêm túc nói :

- Hài tử, trong lòng ngươi vẫn bất phục phải không ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đệ tử đâu dám nghĩ thế...

Thần Ni nói :

- Thực ra ngươi trẻ tuổi cương ngạo một chút cũng chẳng sao, nhưng chuyện nầy là di huấn của sư tổ ngươi, ngươi không thể không ghi tâm khắc cốt. Nếu không, một khi đã phạm sai lầm thì có hối hận cũng đã muộn !

Kim Đỉnh thần ni đem di huấn của sư tổ ra nói thì Phương Tuyết Nghi không thể không tin là võ công Thiên Hạc Trảm cao minh hơn Long Hành Cửu Kiếm, chàng vội nói :

- Sư thúc, đệ tử xin ghi tâm khắc cốt điều nầy !

Thần Ni gật đầu, nói :

- Sư thúc cũng tin là ngươi đã ghi nhớ.

Ngừng một lát bà nói tiếp :

- Hài tử, ngươi diễn luyện lại Long Hành Bát Kiếm mà sư phụ ngươi truyền thụ cho ta xem lại một lần nữa thử.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Rồi lập tức xuất kiếm diễn luyện rất tỉ mĩ toàn bộ tám chiêu Long Hành Bát Kiếm.

Kim Đỉnh thần ni lặng lẻ quan sát, khi Phương Tuyết Nghi thu kiếm thì bà thở dài một hỏi rồi nói :

- Hài tử, tuy sư phụ ngươi có danh hiệu Kiếm Thần nhưng khi lão truyền thụ kiếm pháp cho ngươi thì rõ ràng là đã có cảm giác lực bất tòng tâm.

Phương Tuyết Nghi ôm kiếm, nói :

- Sư thúc, sợ rằng đây là vì đệ tử quá yếu kém !

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Không phải, nhìn thế xuất kiếm của ngươi, mỗi chiêu kiếm pháp chỉ phát huy được tám thành uy lực nhưng lúc biến chiêu thì chưa đạt được trình độ ý đến kiếm đến. Đây có lẻ là do khi truyền thụ cho ngươi bản thân sư phụ ngươi đã lực bất tòng tâm nên mới khó khống chế kiếm chiêu thổ nạp như ý.

Bà đứng lên lấy thanh kiếm trong tay Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Hài tử, từ lúc gởi thân chốn Phật môn đến nay sư thúc rất ít khi vũ đảo lộng kiếm, Tuyết Đào sư muội của ngươi tuy có học ít võ công nhưng chỉ là công phu quyền chưởng phòng thân... Ôi ! Vì di chí của sư tổ mà sư thúc ta không thể không động đến binh đao.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử sẽ mãi mãi ghi nhớ đại ân của sư thúc.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, sư thúc đâu cần ngươi ghi ơn mới chỉ điểm cho ngươi luyện kiếm ? Bỗng nhiên bà trầm giọng nói tiếp :

- Hài tử, để ý nhé...

Lời vừa phát thì bạch y của bà ta cũng phơ phất, trường kiếm trong tay chợt phát hào quang, kiếm quang lan dần ra và bao trùm thân hình của Kim Đỉnh thần ni.

Nhất thời không nhận ra được đâu là kiếm quang, đâu là thực kiếm và đâu là người múa kiếm. Tất cả hoà quyện vào nhau , tạo thành một khối lấp lánh xoay chuyển liên tu bất tận.

Phương Tuyết Nghi thấy cùng một loại kiếm pháp nhưng qua tay sư thúc diễn luyện thì mỗi chiêu mỗi thức đều có uy lực và biến hoá tinh kỳ hơn mình nhiều. Rõ ràng là Kim Đỉnh thần ni nói không sai, do sư phụ chàng mang trọng bệnh nên khi truyền thụ kiếm pháp cho chàng thì đã lực bất tòng tâm , do đó không thể phát huy hết tinh hoa ảo diệu của kiếm pháp do sư tổ để lại.

Phương Tuyết Nghi vừa suy nghĩ vừa quan sát tỉ mỉ, kiếm thế của sư thúc chàng quả nhiên uốn lượn như long hành, nhất thời chàng lảnh hội không ít biến hoá tinh diệu.

Phương Tuyết Nghi quan sát chưa mản nhãn thì Kim Đỉnh thần ni đã thu kiếm thế và mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi nhìn rõ rồi chứ ?

Phương Tuyết Nghi cung kính nói :

- Tuy đệ tử quan sát rất kỹ nhưng không thể nào nhớ hết biến hoá tinh diệu trong Kiếm pháp...

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Nếu ngươi mục kiến một lần mà nhớ được hết thì tài trí của ngươi há chẳng phải là vượt sư tổ ngươi rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư tổ là võ lâm chi thánh, đệ tử làm sao dám ngông cuồng mà so sánh, sư thúc nặng lời rồi.

Thần Ni nói :

- Hiện tại đừng nói là ngươi không thể sánh với sư tổ ngươi, hài tử, nói một câu không khách khí là ngay cả sư phụ ngươi, ngươi cũng chưa thể bằng được.

Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử biết, sư phụ là Kiếm Thần một đời, đệ tử làm sao có thể so sánh với người ?

Thần Ni nhìn về hoảng sợ của chàng thì bất giác bật cười rồi nói tiếp :

- Thực ra ngươi không cần khiêm tốn thái quá, tương lai nếu ngươi vượt qua sư phụ ngươi thì cũng không có gì là lạ.

Tuyết Nghi nói :

- Nhưng mong sư thúc chỉ giáo thêm cho.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, đương nhiên là sư thúc sẽ tận tâm chỉ điểm cho ngươi rồi, nhưng thành tựu thế nào là tuỳ vào sự nỗ lực của ngươi đấy.

Tuyết Nghi vội nói :

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Thần Ni gật đầu, nói :

- Hài tử, chúng ta bắt đầu thôi !

Nói đoạn bà trao kiếm cho Tuyết Nghi và tiếp lời :

- Ngươi hãy diễn luyện tám chiêu kiếm pháp do sư phụ ngươi truyền, nếu ta phát hiện chổ nào không ổn thì sẽ lập tức chỉ điểm ngay !

Phương Tuyết Nghi cung kính nhận kiếm rồi chậm rải diễn luyện chiêu kiếm thứ nhất.

Đây chính là chiêu khởi đầu của Long Hành Bát Kiếm, tên gọi là Bài Vân Thổ Vụ. Kiếm quang lấp lánh bao trùm khoảng hơn trượng vuông, hàn phong bức người, trong vòng mười bước đối phương khó có thể đứng vững, quả nhiên đây là tuyệt học quảng đại. Chiêu này có tổng cộng ba thức biến hoá, Phương Tuyết Nghi cẩn thận thi triển từng thức một.

Kim Đỉnh thần ni quan sát một lúc rồi gật đầu, nói :

- Rất tốt, trong chiêu này ngươi đã lảnh hội dược tám, chín phần mười, nhưng thức biến hoá thứ ba chưa được hoàn chỉnh, nếu giữa lúc hoành kiếm mà có thể phi thân lên tám thước thì uy lực của thức này sẽ tăng gấp đôi so với uy lực ngươi vừa thi triển.

Phương Tuyết Nghi thu kiếm, nói :

- Sư thúc, thân kiếm đang quét ngang thì sợ rằng người cầm kiếm khó lòng tung người lên được tám thước.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Vì người khác không thể làm được nên đó chính là chỗ hơn người của sư tổ ngươi, hài tử, ngươi đưa kiếm cho ta.

Phương Tuyết Nghi bước lại cung kính dâng kiếm, Thần Ni nhận kiếm, mĩm cười nói :

- Chú ý xem cho kỹ nhé !

Lời vừa dứt thì kiếm thế bên hữu thủ chợt trầm xuống, Thần Ni thi triển chiêu Bài Vân Thổ Vụ một lượt, kiếm quang hàn khí bắn ra tứ phía, nhưng uy lực vẫn không khác gì so với Phương Tuyết Nghi thi triển trước đó. Tuy nhiên, khi thức thứ ba bắt đầu biến hoá thì quả nhiên Thần Ni vừa hoành ngang kiếm vừa tung người nhãy lên chừng bảy thước. Kiếm thế lúc nầy đột nhiên trở nên uy mãnh hơn lúc Phương Tuyết Nghi thi triển nhiều.

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Uy lực quả nhiên lợi hại hơn đệ tử nhiều.

Lời chưa dứt thì Thần Ni đã thu kiếm, mĩm cười nói :

- Hài tử, ngươi đã thấy rõ bí quyết của chiêu này chưa ?

Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử đã thấy rõ, nhưng chưa biết đệ tử có thể học được thức này không ?

Thần Ni trao kiếm cho chàng và nói :

- Hãy thử xem !

Phương Tuyết Nghi nhận kiếm rồi tập trung thần trí triển khai thân pháp và chiếu theo bí quyết sư thúc vừa nói mà diễn luyện một lượt. Đừng thấy Kim Đỉnh thần ni hoành kiếm tung người mà tưởng dễ .

Phương Tuyết Nghi thi triển đến phép biến hoá thứ ba thì cảm thấy chân khí rất khó đề tụ, tuy chàng cũng hoành kiếm tung người nhưng thân hình chỉ rời mặt đất không đầy một thước. Chàng thử liên tiếp ba lần nhưng đều như vậy, bất giác chàng cảm thấy quá khó nên thu kiếm, nói :

- Sư thúc, đệ tử quá kém cỏi rồi !

Thần Ni lắc đầu mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi làm sao thế ? Nản chí rồi chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử không đũ tài năng, chi sợ rằng phụ lòng khổ giáo của sư thúc thôi.

Chợt nghe Kim Đỉnh thần ni trầm giọng nói :

- Phương Tuyết Nghi, hùng chí của sư môn đang nằm trên hai vai ngươi, nếu ngươi không vượt qua khó khăn cỏn con này mà nản lòng thất chí thì sư phụ ngươi ở dưới cửu tuyền há có thể nhắm mắt được sao ?

Phương Tuyết Nghi vừa nghe thì toát mồ hôi lạnh, chàng sụp quỳ xuống và nói :

- Đệ tử không dám.

Thần Ni lạnh lùng nói :

- Đứng lên và diễn luyện lại đi !

Phương Tuyết Nghi cung kính bái một bái rồi đứng lên, chàng ôm kiếm trước ngực và mặc niệm "Sư phụ, cầu xin anh linh của người phù trợ cho đệ tử luyện thành công kiếm pháp của sư tổ cũng như hoàn thành di chí của người...".

Niệm đến đây thì hữu thủ chợt vung lên, ba thức biến hoá của chiêu Bài Vân Thổ Vụ lần lượt thi triển ra. Nhưng đến thức biến hoá thứ ba thì chàng vẫn cảm thấy khí cơ không thuận, bất luận thế nào cũng không thể vận được chân khí để tung người lên cao.

Phương Tuyết Nghi buông tiếng thở dài, hai dòng lệ bất giác tuôn ra như suối. Nhất thời thương tâm bộc phát khiến chàng bật khóc thành tiếng.

Thần Ni thản nhiên mĩm cười và nói :

- Hài tử, ngươi khóc cái gì chứ ? Căn bản là ngươi chưa thấy rõ bí quyết biến hoá của thức này...

Lời chưa dứt thì bà lướt tới chụp bao kiếm trong tay Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Hài tử, xem lại lần nữa này.

Nói đoạn bà vừa thi triển ba thức biến hoá vừa giảng giải tường tận phương pháp vận khí như thế nào, phương pháp vận kiếm như thế nào khi tung người lên.

Phương Tuyết Nghi lau nước mắt và quan sát tỉ mỉ thân pháp của Thần Ni, cuối cùng chàng ngộ ra nên buột miệng nói :

- Thì ra là như vậy !

Thì ra vừa rồi sở dĩ chàng không thể tung người lên được là do vận khí, vận kiếm không đúng phương pháp, do đó kiếm thế xuất ra thì đã không còn lực để vận khí tung người. Lúc này chàng đã hiểu đạo lý bên trong nên vui mừng phá lên cười rồi nói :

- Sư thúc, đệ tử hiểu rồi !

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Ngươi thử lại xem !

Phương Tuyết Nghi nhận kiếm rồi y theo những gì Thần Ni vừa thi triển mà diễn luyện một lượt, lần nầy chàng vừa vận khí thì kiếm đã vung lên không trung, cả người lẫn kiếm bốc lên chừng bốn thước mà không hề phí lực.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, cứ như thế mà luyện, chỉ cần ngươi tung người lên một trượng thì xem như chiêu kiếm pháp này đã luyện đến cảnh giới tối thượng rồi.

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Đệ tử tuân mệnh...

Nói đoạn chàng vung kiếm tiếp tục diễn luyện, Thần Ni lặng lẻ theo dỏi cho đến khi Tuyết Đào sư

muội ra gọi vào ăn cơm thì chàng mới dừng tay lau mồ hôi...

Thời gian vun vút trôi qua, chớp mắt đã hơn một tháng. Trong suốt một tháng đó, bằng vào học thức và ngộ tính của mình, Phương Tuyết Nghi cũng chỉ miễn cưởng nhớ hoàn toàn các thức biến hoá của hai chiêu đầu trong Long Hành Bát Kiếm. Tuy nhiên chàng vẫn chưa đạt đến trình độ tùy tâm vận dụng, tức có nghĩa là kiếm tùy tâm xuất.

Sáng nay Phương Tuyết Nghi giật mình dậy sớm, chàng mở của am bước ra ngoài thì chợt phát hiện thời khí bắt đầu biến chuyển, màu tuyết trắng trên núi đã không còn, khí trời ấm áp hẳn lên. Chàng vươn vai hít thở mấy hồi thì chợt phát cảm hứng nên quay vào am lấy kiếm ra diễn luyện từng chiêu từng thức đã được sư thúc chỉ điểm. Khi chàng thu kiếm tra vào bao thì chợt thấy Kim Đỉnh thần ni không biết từ lúc nào đã ra ngoài am xem chàng luyện tập, thần sắc của bà tươi cười và luôn gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Phương Tuyết Nghi vội bước lại và nói :

- Sư thúc...

Thần Ni mĩm cười hiền từ, nói :

- Hài tử, hai chiêu đầu của Long Hành Bát Kiếm ngươi đã luyện thành thục rồi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đều nhờ công chỉ điểm của sư thúc đấy thôi.

Thần Ni nói :

- Hài tử, với ngộ tính của ngươi thì ta tin rằng nhất định ngày sau ngươi sẽ phát dương quảng đại toàn bộ võ học của sư tổ ngươi...

Bà ngừng lại nhìn trời rồi nói tiếp :

- Trời đã sang xuân, từ nay trở đi thời tiết sẽ chuyển biến tốt, hôm nay ta sẽ chỉ điểm các thức biến hoá của chiêu kiếm thứ ba, ngươi tập trung theo dỏi nhé.

Phương Tuyết Nghi cung kính dâng trường kiếm, Kim Đỉnh thần ni nhận kiếm rồi chậm rải diễn luyện bảy thức biến hoá trong chiêu kiếm thứ ba là Phi Long Tại Thiên.

Phương Tuyết Nghi xem xong thì ngạc nhiên hỏi :

- Sư thúc, tại sao chiêu này nhiều hơn sư phụ truyền cho đệ tử ba thức biến hoá ?

Thân Ni thu kiếm mĩm cười, nói :

- Sau khi Trần sư huynh hạ sơn thì sư tổ ngươi mới thêm ba thức biến hoá của chiêu này.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư thúc, biến hoá của thức thứ năm giống như...giống như...

Thần Ni liền hỏi :

- Giống như cái gì ?

Thần sắc của Phương Tuyết Nghi thoáng lộ vẻ mê hoặc, chàng lắc đầu, nói :

- Sư thúc, có lẻ đệ tử nhớ lầm thôi.

Thần Ni nói :

- Hài tử, nếu ngươi có điều gì muốn nói thì không cần giấu sư thúc, nói ra xem !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sư thúc, phép biến hoá thứ năm của chiêu kiếm pháp này đệ tử thấy giống như phép biến hoá thứ năm trong chiêu chưởng pháp Thiên Mã Hành Vân mà sư phụ đã truyền cho.

Thần Ni ngạc nhiên hỏi :

- Thật sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Dệ tử đâu dám nói dối sư thúc ?

Thần Ni chau mày nói :

- Ngươi thi triển chiêu chưởng pháp đó cho ta xem thử !

Phương Tuyết Nghi nói tuân mệnh rồi tung người lên cao khoảng hai trượng, song chưởng vạch trong không trung một vòng rồi liên tiếp đánh ra năm chưởng. Khi chàng hạ thân xuống đất, thu chương thế lại và định bước tới nói với sư thúc thì bất giác ngẫn cả người. Chỉ thấy Thần Ni đứng nghiêm túc như pho tượng, song mục long lanh ngấn lệ. Chàng kinh ngạc kêu lên :

- Sư thúc, người làm sao thế ?

Thần Ni chớp mắt cho hai giọt lệ rơi xuống rồi thở dài, nói :

- Hài tử, xưa nay ta đánh giá thấp Trần sư huynh rồi...không ngờ chiêu thức sư tổ ngươi nghĩ ra thì sư phụ ngươi cũng có thể nghĩ ra, đáng tiếc, thật là đáng tiếc !

Tuyết Nghi lại càng ngạc nhiên, chàng liền hỏi :

- Sư thúc, điều gì đáng tiếc ?

Thần Ni thấp giọng nói :

- Đáng tiếc là sư phụ ngươi bị người ta ám toán mắc chứng bệnh bất trị, suốt mấy chục năm phải tập trung tinh thần đối phó với ma bênh giữ gìn sinh cơ, nếu không thì thành tựu của sư phụ ngươi có lẻ không kém sư tổ ngươi..

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy như vậy nên tiếp lời :

- Đúng thế, nếu sư phụ không bị bệnh chứng bất trị thì nhất định người sẽ nghĩ thông toàn bộ võ học của sư tổ.

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hài tử, thức biến hoá thứ năm của chiêu kiếm pháp thứ ba quả nhiên là giống với chưởng pháp, chỉ có điều khi vận khí xuất chiêu là hơi khác nhau thôi, bây giờ ngươi lấy kiếm thay chưởng thử xem có thể tùy tâm xuất thủ không ?

Nói đoạn bà trả lại kiếm cho Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi nhận kiếm rồi y theo thân pháp của sư thúc diễn luyện một lượt, kết quả không sai lệch là mấy.

Thần Ni liên tục gật đầu và nói :

- Hài tử, sư thúc ta vốn lo lắng ngươi phải mất một tháng mới luyện thành thục chiêu này, chẳng ngờ chưa đầy một ngày ngươi đã luyện đạt những phép biến hoá, quả thực sư thúc ta rất vui mừng cho ngươi.

Trong lòng Phương Tuyết Nghi cũng vô cùng vui sướng, nhưng ngoài miệng thì nói :

- Đệ tử cảm thấy vận dụng kiếm vẫn chưa dược tự nhiên như xuất chưởng sư thúc, phải chăng đệ tử còn có điểm nào chưa đúng ?

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Không phải vậy, chỉ vì ngươi luyện chưa thành thục mà thôi...

Ngừng một lát bà nói tiếp :

- Hài tử, bỗng nhiên sư thúc nhớ đến một chuyện quan trọng cần phải hạ sơn một chuyến, có thể mười ngày sau ta mới quay về được. Ngươi và Tuyết Đào ở lại trong am không sao chứ ?

Thần Ni hỏi như vậy thì chẳng khác gì xem chàng như một hài tử bình thường.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất phục nên ngẩng người, lớn tiếng nói :

- Sư thúc, đệ tử lớn thế nầy thì còn sợ gì nữa ? Sư thúc cứ yên tâm hạ sơn !

Thần Ni thấy chàng cố tạo ra dũng khí người lớn thì bất giác bật cười và nói :

- Nào, hài tử, sư thúc chỉ chỉ điểm cho ngươi mấy chiêu kiếm còn lại, trong mấy ngày ta hạ sơn, ngươi hãy chuyên tâm tập luyện cho thành thục...chú ý theo dỏi nhé !

Nói đoạn bà ung dung thi triển chiêu thứ tư "Nộ Long Xuất Tụ"

Phương Tuyết Nghi không dám lơ đểnh, chàng tập trung toàn bộ tinh thần theo dỏi toàn bộ cử động của Thần Ni.

Năm chiêu kiếm pháp này có tổng cộng mười bốn thức biến hoá, tuy chàng vận dụng toàn bộ tâm trí để ghi nhớ nhưng vẫn không thế nào nhớ hết.

Sau khi Thần Ni hạ sơn được hai ngày thì chàng chỉ còn nhớ tổng cộng mười thức, bốn thức biến hoá của chiêu thứ bảy và chiêu thứ tám thì không sao nhớ nỗi. Chẳng biết làm cách nào khác, chàng đành tận dụng thời gian sư thúc hạ sơn mà luyện mười chiêu thức kia, chàng rất muốn luyện thành thục mười kiếm thức này trước khi sư thúc hồi sơn.

Chương 14: Nam Thiên Nhị Thánh

Đêm thứ tám sau khi Kim Đỉnh thần ni hạ sơn , Phương Tuyết Nghi đang ngồi trước Phật đường xem một cuốn sách nhỏ , đây là cuốn sách do sư tổ của chàng ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong mấy mươi năm hành tẩu giang hồ . Trong đó có những tạp chứng nan y mà sư tổ chàng từng gặp phải , đặc biệt là các thủ đoạn dụng độc của nhân vật võ lâm cũng như các phương pháp giải độc . Tất cả đều ghi lại tường tận khiến Phương Tuyết Nghi đọc đến ngơ ngẩn xuất thần .

Vào khoảng canh ba , tiếng chuông đêm của Phục Hổ thiền tự trên núi Nga My đã thôi ngân thì Phương Tuyết Nghi cũng đã buồn ngủ , đang lúc chàng định gấp sách đi nằm thì đột nhiên tâm linh máy động , lòng phập phòng bất an .

Chàng cau mày thầm nghĩ :

- Chuyện này thật là kỳ hoặc , mấy mươi năm qua Ngọc Vân am bình an vô sự , tại sao sư thúc hạ sơn mới mấy ngày thì bỗng nhiên...

Ý nghĩ chưa dứt thì chàng đã nghe tiếng bước chân bên ngoài .

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không thôi , chàng vội nhãy xuống đất , rút trường kiếm rồi khẻ mở cửa sổ nhìn ra ngoài .

Mục quang vừa quét ra thì bất giác sững người .

Thì ra trước cửa am có một nam một nữ đang đứng như thương lượng điều gì ? Mà nữ nhân mang kiếm lại chính là Tuyết Đào sư muội của chàng .

Cảnh này khiến Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít , theo chàng nghĩ thì lẽ ra vị tiểu ni cô này không nên quen biết người lạ mới phải , không ngờ sư phụ hạ sơn chẳng bao lâu mà đã có nam nhân đến tìm cô ta giữa đêm khuya thanh vắng thế nầy . Không lẻ tiểu ni cô này cũng là nhân vật khả nghi ?

Nghĩ đến đây thì Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ổn nên nắm chặt chuôi kiếm rồi bước thẳng đến chỗ hai người .

Tuyết Đào nữ ni nghe tiếng bước chân thì quay lại , khi thấy là Phương Tuyết Nghi thì nàng liền nói :

- Phương sư huynh , mau tham kiến Thân đại hiệp đi !

Lúc nầy lam y đại hán thân hình cao lớn , đầy râu quai nón , khí thế hùng mạnh đã cung thủ lên tiếng trước :

- Có lẻ tiểu huynh đệ là Phương công tử , truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp , tại hạ Thân Hành Thời đương đêm thăm viếng làm kinh động công tử , thật là đắc tội .

Phương Tuyết Nghi quá bất ngờ nên sững người một lát rồi hỏi Tuyết Đào :

- Sư muội , vị Thân đại hiệp này có thường đến đây không ?

Tuyết Đào phá lên cười rồi nói :

- Phương sư huynh , nhất thời bần ni chưa nói rõ , nhất định là trong lòng sư huynh rất ngạc nhiên .

Nang ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Thân đại hiệp ở bên Phục Hổ tự , mấy năm qua tuy bần ni chưa rời Ngoạ Vân am một bước , nhưng mọi chuyện cần thiết trong am đều do Thân đại hiệp nhiệt tâm giúp đở .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nghĩ mình quá đa nghi , đích thực là đã đem dạ tiểu nhân đo lòng quân tử .

Chàng vội tra kiếm vào bao , và nói :

- Vãn bối không biết Thân đại hiệp là chỗ cựu giao của sư thúc và xưa nay thường chiếu cố cho tệ am , nếu có chỗ nào thất lễ , xin rộng lòng lượng thứ !

Nói đoạn chàng cung thủ xá một xá dài .

Thân Hành Thời không những có tướng mạo uy phong mà còn là một nhân sĩ đầy hào khí , lão vừa nghe xong thì phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tiểu huynh đệ nói vậy khiến Thân mỗ vô cùng hổ thẹn , Trần đại hiệp có ân tái tạo cứu mạng tại hạ nên tại hạ phụng mệnh Trần đại hiệp ra sức khuyễn mã là lẻ đương nhiên thôi . Một chút vất vả của tại hạ so với đại ân cứu mạng của Trần đại hiệp thì quả như một trời một vực .

Bỗng nhiên là thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Thân mỗ không ngờ Trần đại hiệp đã là cố nhân , hôm nay mới được tiểu sư phụ cho biết , trong lòng Thân mỗ vô cùng bi thống , có lẻ ân tái tạo đã không thể nào báo đáp được rồi . Nghĩ lại , khiến người ta phải hận trời xanh không có mắt .

Lời vừa dứt thì lão buông một tiếng thở dài nghe đến thê lương não nuột .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thì ra họ Thân này nhận phó thác của sư phụ ta mà chiếu cố cho sư thúc , qua cách nói thì có lẻ là người nầy là một đại hiệp trong võ lâm , vì muốn báo ân cứu mạng của sư phụ ta nên mới gởi thân vào phật môn . Mấy mươi năm như một ngày , bõ ngoài tai chuyện danh lợi , nếu không phải là kẻ đại dũng thì há có thể làm được chuyện này ! Những nhân vật thế nầy mới đáng để ta kính phục .

Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Thân đại hiệp đã có tâm ý như vậy thì dù tiên sư ở dưới cửu tuyền cũng vô cùng cảm kích.

Thân Hành Thời lắc đầu và thở dài một hồi vạn phần cảm khái , rồi mới nói :

- Tiểu huynh đệ , Thân mỗ dù tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được đại ân tái tạo của Trần đại hiệp , tiểu huynh đệ đã là truyền nhân y bát của Trần đại hiệp thì trong mắt của Thân mỗ , tiểu huynh đệ đã là hoá thân của Trần đại hiệp rồi . Ngày sau tiểu huynh đệ hành hiệp giang hồ trừ ma hưng đạo , nếu khi nào cần dùng Thân mỗ thì xin tiểu huynh đệ cho gọi một tiếng . Thân mỗ dù chết vạn lần cũng không chối từ .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động , chàng vội nói :

- Thân đại hiệp tình sâu nghĩa nặng như vậy khiến vản bối vô cùng khâm phục , vản bối xin ghi nhớ những lời đại hiệp vừa nói .

Thân Hành Thời không ngờ Phương Tuyết Nghi còn nhỏ tuổi mà tính tình phóng khoáng bộc trực như thế , lão cất một tràng cười rồi nói :

- Tiểu huynh đệ , chúng ta nhứt định như vậy nhé !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thịnh tình của Thân đại hiệp , vản bối không dám bất tuân , chỉ có điều bản thân cảm thấy hổ thẹn .

Lời chưa dứt thì thần sắc chàng chợt biến , chàng vung tay chộp đốc kiếm rồi trừng mắt nhìn Thân Hành Thời , hỏi :

- Thân đại hiệp , có ai cũng đến với ngài không ?

Thân Hành Thời ngạc nhiên , nói :

- Xưa nay Thân mỗ độc lai độc vảng , tại sao tiểu huynh đệ lại hỏi như vậy ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Có người đến !

Tuyết Đào thất sắc , nàng vội hỏi :

- Phương sư huynh có người đến thật không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Người đến đã ở dưới bờ đá , lát nữa sư muội sẽ tự có phát hiện .

Thân Hành Thời cảm thấy bất an , lão chau mày hỏi Tuyết nghi :

- Tiểu huynh đệ , ngươi không lầm đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lẻ nào Thân đại hiệp không tin vản bối ?

Thân Hành Thời nói :

- Không phải Thân mỗ không tin mà vì nữa đêm ở chốn thâm sơn thế nầy , có thể nào tiểu huynh đệ nghe tiếng dã thú mà tưởng là người .

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không thể như vậy , tai mắt của vản bối tuy không linh hoạt lắm nhưng tin rằng có thể phân biệt được tiếng động của người và thú .

Rõ ràng là Phương Tuyết Nghi đã động nghi tâm đối với Thân Hành Thời nên trong ngôn từ không khỏi có ý ngầm mỉa mai .

Thân Hành Thời là một nhân vật lão luyện giang hồ , há có lý nào lại không nhận ra là đối phương có ý mỉa mai và nghi ngờ mình . Nhưng lão đã thọ ân cứu mạng của Trần Hy Chính nên không thể vì chút hiểu lầm nhất thời này mà động nộ khí . Vì vậy lão thản nhiên mĩm cười , nói :

- Tiểu huynh đệ nói cũng phải , Thân mỗ muốn chờ xem kẻ đến kia rốt cuộc là nhân vật nào ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Tại hạ mong rằng Thân đại hiệp không nói sai , nếu không thì sợ rằng khi sư thúc vản bối trở về

, Thân đại hiệp sẽ vô ngôn đối chứng .

Chàng vừa dứt lời thì đã thấy hai nhân vật võ lâm xuất hiện trong đám tùng bách trước Ngoạ Vân am .

Thân Hành Thời bất giác rùng mình, lão quét mục quang nhìn ra thì thấy hai nhân vật kia một cao một thấp , tướng mạo rất lạ, xưa nay lão chưa từng gặp bao giờ. Nộ khí chợt dâng lên, lão cất giọng quát hỏi :

- Là kẻ nào ? Đang đêm dám thâm nhập thánh địa phật môn Ngoạ Vân Am, mau báo danh tánh rồi lảnh tội !

Phương Tuyết Nghi cũng lạnh lùng quát hỏi :

- Các ngươi làm gì ở đây ? Nga My - Kim Phong đỉnh đâu phải là nơi muốn đến là đến ?

Hai bóng người tiến đến gần, lão nhân mặc đạo bào, thân hình cao to phá lên cười một tràng quái gở rồi nói :

- Lâm Chỉ Tiên có trong am không ? Mau gọi bà ta ra khấu kiến Nam Thiên Nhị Thánh !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Lâm Chỉ Tiên là ai, lẻ nào là tục danh của sư thúc ?

Chàng đang suy nghĩ thì đã nghe Thân Hành Thời cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Năm xưa Thân mỗ từng nghe nói trong núi Điểm Thương xuất hiện hai quái vật tự xưng là Nam Thiên Nhị Thánh, một kẻ kêu bằng Trác Đạo - Hoắc Cao Phụng, một kẻ là Hồ Lô Tẩu - Tiêu Vô Ngấn, xem ra có lẻ là nhị vị đây rồi. Nhưng chẳng hay hai vị đắc đạo thăng thiên khi nào mà thành nhị thánh vậy ?

Đạo nhân cao to nghe Thân Hành Thời nói thì bất giác biến sắc, lão định khai khẩu mắng lại thì đã nghe lão nhân thấp lùn, đầu trọc như hồ lô phá lên cười một tràng và nói :

- Khá lắm, các hạ biết được danh hiệu Nhị Thánh của bọn lão phu thì đũ thấy các hạ cũng là nhân vật có tên tuổi trong võ lâm rồi.

Thân Hành Thời cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không sai, tại hạ chính là Thân Hành Thời.

Lão nhân trọc đầu chớp chớp song mục rồi cười nhạt, nói :

- Thân Hành Thời à ? Hình như lão phu từng nghe nói đến danh từ này, chỉ có điều...chỉ có điều nhất thời không nhớ được.

Trác Đạo - Hoắc Cao Phụng cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :

- Năm xưa trong võ lâm Nam Bắc có nhân vật độc hành hiệp nghĩa, nhận xưng là Kim Đao Nhị Lang, có lẻ đó là các hạ ?

Thân Hành Thời mĩm cười, nói :

- Không sai, Thân mỗ chính là Kim Đao Nhị Lang năm xưa.

Hồ Lô Tẩu - Tiêu Vô Ngấn đưa tay xoa xoa đầu trọc rồi nói :

- Đúng rồi ! Kim Đao Nhị Lang - Thân Hành Thời, tại sao lão phu lại không nhớ ra chứ !

Vừa nói đến đây thì đột nhiên lão tung người tới trước và xuất thủ chụp vào mạch môn tay trái của Thân Hành Thời, đồng thời nói tiếp :

- Thân lão đệ, lão phu muốn thử công phu của ngươi xem có xứng với nhân xưng hiệp nghĩa hay không !

Thân Hành Thời cảm thấy có bóng người thấp thoáng trước mặt. Ý nghĩ chưa kịp xoay chuyển thì tả thủ đã bị chấn động, ngủ chỉ của Tiêu Vô Ngấn đã nắm chặt tay mình như cùm sắt rồi. Trong lòng lão kinh ngạc không ít, lão thầm nghĩ :

- Hai lão quái này quả nhiên không phải là hạng tầm thường...

Nghĩ đoạn lão quát lớn :

- Ngươi làm gì vậy ? Còn không mau buông tay ra !

Vừa nói lão vận lực dồn vào tả thủ giật mạnh ra, đồng thời hữu thủ xuất một chưởng đánh thẳng vào giữa ngực Tiêu Vô Ngấn.

Khuôn mặt nung núc thịt của Tiêu Vô Ngấn thoáng lộ vẻ kinh dị, lão cười ha hả rồi nói :

- Không tệ, lão đệ ngươi quả nhiên danh bất hư truyền...

Lời vừa phát thì lão cũng buông tay ra, đồng thời tả thủ vung lên nhanh như chớp đở lấy hữu chưởng của đối phương.

Thân Hành Thời cảm thấy tả thủ đã được buông ra nhưng hữu chưởng vừa xuất thì tựa như va vào

tường sắt khiến toàn thân chấn động, lão cả kinh nên vội thu chưởng và thối lui ba bước.

Cùng lúc đó Hoắc Cao Phụng tiến về phía Phương Tuyết Nghi và cười nhạt, hỏi :

- Tiểu tử, Lâm Chỉ Tiên có trong am không ?

Phương Tuyết Nghi nắm chặt trường kiếm và lạnh lùng đáp :

- Ngoạ Vân Am chủ là Kim Đỉnh thần ni, người các hạ muốn tìm e rằng không có ở đây !

Hoắc Cao Phụng cười ha hả một tràng quái gỡ rồi nói :

- Lâm Chỉ Tiên chính là Kim Đỉnh thần ni đó, tiểu tử ngươi còn không mau gọi bà ta ra...

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra là như vậy, xem ra hai quái nhân này muốn tìm sư thúc ta nhưng không biết là vì lý do gì ? Ta phải hỏi cho rõ rồi mới quyết định cách đối phó.

Nghĩ đến đây thì chàng lập tức cung thủ thi lễ và nói :

- Thần Ni không có trong am, chẳng hay nhị vị tìm người để làm gì ?

Hoắc Cao Phụng vừa nghe thì biến sắc, lão quát hỏi :

- Tiểu tử, Lâm Chỉ Tiên không có trong am thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi bình thản nói :

- Thần Ni hạ sơn đã tám ngày rồi.

Tiêu Vô Ngấn cũng bước lại và nói :

- Hảo tiểu tử, ngươi định dùng những lời hoang đường để lừa bọn ta chăng ? Lão phu đã hỏi thăm rõ ràng, từ lúc thất lý tình trường thì Lâm Chỉ Tiên luôn ẩn cư ở Ngoạ Vân Am, mấy mươi năm không rời am một bước. Làm sao có chuyện trùng hợp là khi bọn lão phu truy đến đây thì đúng vào lúc bà ta hạ sơn ? Tiểu tử, chẳng phải những lời nói dối của ngươi không được cao minh rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi hơi kinh ngạc, chàng nghĩ thầm :

- Nghe qua khẩu khí thì quả nhiên là hai quái vật này đến đây tầm thù sư thúc ta, ta phải cẩn thận ứng phó mới được.

Nghĩ đoạn chàng cất giọng sang sảng nói :

- Thần Ni là sư thúc của tại hạ, đích thực là hiện tại không có trong am, nếu nhị vị có chuyện gì quan trọng thì có thể nói với tại hạ hoặc Tuyết Đào sư muội cũng được.

Tiêu Vô Ngấn quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc và có lẻ lão cảm thấy chàng nói thật nên quay sang nói với Hoắc Cao Phụng :

- Hoắc huynh, tiểu tử này diện mạo thành thật, không thể là kẻ nói dối, sợ rằng Lâm Chỉ Tiên không có trong am thật rồi.

Hoắc Cao Phụng quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi, lão phá lên cười một tràng quái dị rồi nói :

- Tiêu huynh, già không có nhà thì ta thu nhận trẻ trước, Tiêu huynh thấy thế nào ?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Họ Hoắc này thật là hỗn xược, xem ra tối nay khó tránh khỏi một trường động thủ rồi, ta phải cho hai quái vật nảy nếm chút lợi hại của Long Hành Bát Kiếm mới được.

Sau khi nghe Hoắc Cao Phụng nói, Tiêu Vô Ngấn trầm ngâm một lát rồi tiếp lời :

- Chuyện này... Hoắc huynh, cậy lớn hiếp nhỏ có thắng cũng không hay ho gì !

Phương Tuyết Nghi lại thầm nghĩ :

- Họ Tiêu này xem ra cũng chưa đến nỗi tệ lắm.

Chợt nghe tiếng Hoắc Cao Phụng lớn tiếng nói :

- Tiêu huynh lẻ nào ngươi quên cai hận đoạn chỉ ?

Tiêu Vô Ngấn chợt sáng mắt lên, lão đưa tay trái lên nhìn rồi thở dài một hồi và nói :

- Tiêu Vô Ngấn làm sao có thể quên cái hận bị chặt ngón tay út, nhưng người đoạn chỉ năm xưa là Lâm Chỉ Tiên chớ không phải là tiểu tử trước mặt . Trút hận lên đầu hậu sinh vãn bối thì quả thực Tiêu mỗ không làm được .

Hoắc Cao Phụng nói :

- Tiêu huynh , Lâm Chỉ Tiên chặt của ngươi một ngón tay nên ta không phản đối việc ngươi cần tìm bản thân bà ta để rửa hận, nhưng mối thù hảm hại ái đồ của ta thì quả thật Hoắc mỗ không chỉ muốn rửa hận đối với bản thân bà ta, mà còn...

Lão quét mục quang nhìn qua Tuyết Đào và Phương Tuyết Nghi rồi cười nhạt, nói tiếp :

- Lão phu thử tài nghệ hai tiểu bối của bà ta trước để bà ta cũng biết mùi vị của cái hận mất đồ đệ như thế nào !

Tiêu Vô Ngấn ngạc nhiên, nói :

- Hoắc huynh, ngươi không nghĩ đến danh vọng của Nam Thiên Nhị Thánh sao ? Theo lão phu thấy thì chi bằng chúng ta chờ Lâm Chỉ Tiên hồi sơn rồi sẽ trở lại.

Hoắc Cao Phụng cười nhạt, nói :

- Tiểu huynh, Hoắc mỗ đã nhẫn nhục chịu đựng mối hận sát đồ đệ này hơn mười năm rồi, hôm nay có cơ hội này thì bảo Hoắc mỗ làm sao bõ qua dược ? Tiểu huynh không cần đa ngôn...

Lời chưa dứt thì lão đã xuất thủ trảo chụp vào đầu vai Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi vốn đã có nhận định với tình thế trước mặt là nếu không nếm mùi lợi hại thì e rằng họ Hoắc kia sẽ không cam tâm, vì vậy trảo thủ của Hoắc Cao Phụng vừa xuất thì lập tức chàng cũng có phản ứng, đồng thời miệng quát lớn :

- Họ Hoắc kia, lão thật là vô sĩ...

Dường như cùng lúc đó Phương Tuyết Nghi thấy một bóng người lướt qua như tia chớp, kế đó là giọng của Kim Đao Nhị Lang - Thân Hành Thời vang lên :

- Thì ra Nam Thiên Nhị Thánh chỉ biết cậy lớn hiếp nhỏ, khiến Thân mỗ ta cảm thấy thật buồn cười.

Ầm ! Một tiếng Hoắc Cao Phụng bị chấn động lui một bước , còn Thân Hành Thời bị kình lực của đối phương đẩy văng ra ngoài xa hơn trượng .

Rõ ràng về phương diện nội công thì Thân Hành Thời còn kém đối phương rất nhiều .

Hoắc Cao Phụng phá lên cười một tràng quái đản , rồi nói :

- Họ Thân kia , với câu nói vừa rồi của ngươi thì đêm nay lão phu quyết không bõ qua cho ngươi .

Lời chưa dứt thì lão đã tung người bỗ về phía Thân Hành Thời . Đồng thời hữu thủ quét ra một chưởng với kình thế như di sơn đảo hải .

Thân Hành Thời tự biết nội lực không bằng đối phương nên không dám nghinh tiếp chưởng lực của Hoắc Cao Phụng mà chuyển người tránh ra ngoài hai trượng .

Nhưng miệng vẫn cười nhạt nói :

- Cả đời Thân mỗ sống với đầu đao mũi kiếm đã hơn bốn mươi năm rồi , câu không bõ qua cho Thân mỗ của tôn giá là có dụng ý gì ?

Ầm ! một tiếng át cả lời của Thân Hành Thời .

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua thì thấy tảng đá sau lưng chỗ Thân Hành Thời đứng trước đó đã vở tan tành ngàn mảnh , nhất thời bụi đá mù mịt cả một vùng . Chưởng lực của Hoắc Cao Phụng quả nhiên là kinh thế hải tục .

Phương Tuyết Nghi cau may thầm nghĩ :

- Rõ ràng là võ công của Nam Thiên Nhị Thánh này cao cường hơn Thân Hành Thời rất nhiều , nếu ta không xuất thủ thì sợ rằng Thân Hành Thời khó thoát khỏi độc thủ của đối phương .

Chàng nghĩ đến đây thì không còn do dự gì nữa , trường kiếm trầm xuống , ngươi lướt đến trước Hoắc Cao Phụng và lạnh lùng nói :

- Các hạ đã muốn báo thù cho đồ đệ thì hiện tại Phương mỗ cũng có thể xem là đệ tử của sư thúc , nếu các hạ thắng được Phương mỗ thì đã rửa được thù hận rồi .

Hoắc Cao Phụng vốn không muốn động thủ với Thân Hành Thời , bây giờ nghe vậy thì hợp với tâm ý nên lão phá lên cười một tràng rồi nói với Tiêu Vô Ngấn :

- Tiêu huynh , đây là người ta tìm đến Hoắc mỗ đấy nhé .

Tiêu Vô Ngấn và lão ta hợp xưng là Nam Thiên Nhị Thánh , ngày thường luôn ở bên nhau nên tự nhiên là rất hiểu tính cách của Hoặc Cao Phụng. Do vậy, vừa nghe Hoắc Cao Phụng nói thế thì Tiêu Vô Ngấn đã biết lão ta động sát cơ nên lão nhìn Phương Tuyết Nghi bằng ánh mắt luyến tiếc và lắc đầu cười gượng, nói :

- Hoắc huynh, khi nào bõ qua được thì nên bõ qua, chổ nào tạm tha người được thì nên tạm tha, vị tiểu huynh đệ này cốt cách thanh kỳ, đó là bằng chứng của đại thọ, nếu Hoắc huynh hành sự thái quá thì sợ rằng sẽ tự làm tổn âm đức của mình đây...

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nghe Tiêu Vô Ngấn nói thì rõ ràng lão ta không phải là nhân vật đại hung đại ác, lẻ nào Nam Thiên Nhị Thánh là một ác một thiện chăng ?

Chợt nghe Hoắc Cao Phụng lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu huynh, cả đời hành sự của Hoắc mỗ hận nhất là kiểu nhân từ của phụ nhân, hai mươi năm khổ tâm chịu đựng lẻ nào Tiểu huynh quên rồi sao ? Lúc nầy Hoắc mỗ đã như tên đặt trên cung, dù muốn thôi cũng không được...

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Tiểu tử, nếu ngươi chết xuống hoàng tuyến mà không cam tâm thì hãy chờ ngày sư thúc ngươi xuống đó mà đòi mạng với bà ta nhé !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói :

- Hình như các hạ đã nắm chắc phần thắng ?

Hoắc Cao Phụng cười nhạt, nói :

- Lão phu thấy ngươi nhỏ tuổi nên nhường ngươi ba chiêu tiên cơ đấy !

Phương Tuyết Nghi chợt biến sắc, hữu thủ hoành ngang bao kiếm trước ngực, trong lòng bỗng nhiên chợt nghĩ :

- Lão ta tay không động thủ, lẻ nào ta giết người trong tay không có tấc sắt ?

Nghĩ đoạn chàng lập tức quăng bao kiếm cho Tuyết Đào nữ ni và nói :

- Tuyết sư muội, xin hãy giữ kiếm lượt trận giùm tiểu huynh...

Nói đoạn chàng đưa hữu chưởng lên giữa ngực rồi lạnh lùng nói với Hoắc Cao Phụng :

- Các hạ cao niên hơn tại hạ nhiều nên lẻ ra tại hạ nhường các hạ hai chiêu mới phải.

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Hoắc Cao Phụng đã giận đến xanh mặt, lão quát lớn :

- Lão phu xem ngươi ngông cuồng được bao lâu...

Lời vừa phát thì hữu thủ cũng phát ra một đạo kình lực đánh thẳng về phía Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi vốn đang mặc tưởng đến chưởng pháp do sư phụ truyền thụ là làm thế nào để ứng phó thích hợp với thế công của đối phương. Thì ra, tuy chàng học nghệ đã hơn ba năm nhưng chưa có kinh nghiệm đối địch, dù biết võ công của mình không kém đối phương, nhưng trong lòng không tránh khỏi có chút hồi hộp lo lắng. Khi thấy chưởng lực của Hoắc Cao Phụng đột nhiên quét tới thì chàng kinh ngạc không ít và cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, hữu chưởng bình thế đẩy ra tiếp chưởng lực của đối phương.

Bản thân chàng đâu biết rằng, Trần Hy Chính đã bõ thời gian ba năm sáu tháng dùng dược lực bên ngoài để củng cố căn cốt bên trong cho chàng, vì vậy về căn bản chàng đã sớm được thoát thai hoán cốt. Từ một nho sinh với thể chất thiên sinh yếu nhược, chàng đã biến thành một cao thủ đệ nhất với công phu nội gia vô thuợng. Do đó chưởng vừa phát thì kình đạo tuôn ra cực kỳ uy mãnh, tuy uy lực chưa bằng thời kỳ sư phụ chàng hành tẩu giang hồ, nhưng vì Hoắc Cao Phụng chỉ xuất chưởng với bảy thành công lực nên song chưởng vừa va vào nhau thì chưởng lực của Hoắc Cao Phụng bị cuốn trở lại và vô tình công kích lại chính bản thân lão ta.

Có nằm mộng Hoắc Cao Phụng cũng không ngờ rằng võ công của nho sinh trước mặt lại cao cường như thế, nhất thời lão kinh tâm động phách như gặp quỷ giữa ban ngày. Cũng may là kinh nghiệm đối địch phong phú nên vừa phát hiện ra bất ổn thì lão lập tức tung người tránh ngang tám thước, nếu không thì vị Trác Đạo này đã thảm bại giữa đường trường rồi.

Tiêu Vô Ngấn thấy vậy thì buột miệng cười lớn rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi quả nhiên là truyền nhân của danh nhân !

Phương Tuyết Nghi thấy thần thái của Hoắc Cao Phụng đầy vẻ khó chịu thì biết một chưởng của mình vừa rồi đã có hiệu lực và rõ ràng là công lực của đối phương không thâm hậu hơn mình. Nhất thời hào khí chợt phát , nên nghe Tiêu Vô Ngấn nói xong thì bất giác chàng phá lên cười một tràng rồi nói :

- Đa tạ Tiêu lão tiền bối tán thuởng, vản bói rất cảm kích...

Sau khi thu xuất công lực của mình thì tất nhiên là chàng không sợ gì nữa, do vậy tràng cười vừa dứt thì hữu chưởng lập tức tái xuất. Hoắc Cao Phụng cũng lập tức nghênh chiến, sau mười chiêu thì chưởng thế của lão chợt biến, chiêu chiêu thức thức đều là những đòn chí mạng, chưởng phong chỉ ảnh không rời đại huyệt trên người Phương Tuyết Nghi.

Lúc đầu Phương Tuyết Nghi còn có ý thử chiêu thức của đối phương nên chưởng thế không mấy lợi hại nhưng khi thấy chưởng lực của Hoắc Cao Phụng vô cùng độc ác , bất cứ lúc nào cũng có thể lấy mạng mình thì hung khí trong lòng chàng chợt dâng lên. Chàng thầm nghĩ :

- Lão tặc này quả nhiên là không có ý lảnh nhận sự hạ thủ lưu tình của ta, đã vậy thì ta hà tất phải tương nhượng ?

Thì ra lúc nầy chàng chợt nghĩ đến cái gọi là đại nghiệp trừ ma đạo tức là phải lần lượt thực hiện từng bước, khi có cơ hội trừ một ác nhân thì cứ việc ra tay. Hoắc Cao Phụng này đã là một ác nhân thì còn ngại gì mà không hạ sát thủ ?

Ý niệm vừa khởi lên thì chưởng thế cũng biến đổi, chàng không đánh lòng vòng để thử chiêu nữa

mà xuất liền một mạch ba chưởng bức Hoắc Cao Phụng phải thối lui năm bước.

Càng đánh Hoắc Cao Phụng càng kinh hải, lão đã tận lực thi triển nhưng chẳng làm gì được thiếu niên trước mặt, thế là đột nhiên ác niệm chợt nảy sinh trong lòng. Trong lúc kích đấu thì bỗng nhiên nghe lão quát lớn :

- Tiểu tử, hãy tiếp lão phu một chiêu này...

Lời vừa phát thì chưởng thế như dao cũng lập tức chém xuống.

Dường như Hoắc Cao Phụng đã vận toàn lực vào chưởng này, không những chưởng thế vô cùng uy mãnh mà còn có ba thức biến hoá ẩn tàng bên trong khiến đối phương không biết đâu mà lường.

Do thiếu kinh nghiệm đối địch nên vừa thấy tình thế trước mặt thì Phương Tuyết Nghi kinh hải không thôi, chàng quên cả chuyện nội lực của mình không kém đối phương nên có thể nghênh tiếp chiêu này một cách dễ dàng, nhưng nhất thời đã có ý khiếp sợ nên chàng vội tung người lui ra sau năm thước. Nhưng Tuyết Nghi không phán đoán được mục đích xuất chiêu này của Hoắc Cao Phụng, vì vậy khi chàng thối lui là vô tình tạo ra cơ hội hạ độc thủ cho đối phương.

Khi nào Hoắc Cao Phụng bõ qua cơ hội ngàn vàng này, lão phá lên cười rồi nói :

- Tiểu tử , ngươi dám tiếp lão phu một chưởng nữa không ?

Thân hình Phương Tuyết Nghi vốn đã lui được ba thước nhưng nghe Hoắc Cao Phụng hỏi vậy thì hào khí bốc lên, chàng cười nhạt, nói :

- Mười chưởng nữa cũng không thành vấn đề !

Lời vừa phát thì chân cũng trụ lại, hữu chưởng lập tức xuất ra.

Giữa lúc song chưởng sắp va vào nhau thì đột nhiên nghe Tiêu Vô Ngấn quát lớn :

- Hoắc huynh hạ thủ lưu tình, dùng độc chiêu ám toán không phải là hành vi của anh hùng...

Tuy thiếu kinh nghiệm đối địch nhưng dù sao Phương Tuyết Nghi cũng là truyền nhân y bát của Kiếm Thần nên tự nhiên là có chỗ hơn người. Lời của Tiêu Vô Ngấn vừa lọt vào tai thì chàng hiểu ngay dụng tâm của Hoắc Cao Phụng nên nghiến răng thầm nghĩ :

- Họ Hoắc này quả nhiên là vô cùng độc ác, lão đã muốn ẩn tàng độc châm trong chưởng để ám toán ta thì có bị giết cũng đáng tội !

Ý nghĩ của chàng xoay chuyển vốn là chuyện trong chớp mắt, tình thế hiện tại thì song chưởng chỉ còn cách nhau không đầy một tấc, bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi trầm vai phải xuống biến chưởng

thành chỉ điểm thẳng vào kỳ môn đại huyệt của đối phương.

Hoắc Cao Phụng không ngờ đối phương có thể biến chiêu cực nhanh như vậy, vì thế khi lão phát hiện ra nguy cơ tuy vội vàng tránh né nhưng cũng không kịp, lão cảm thấy kỳ môn huyệt bên trái bị chấn động, thân hình lập tức ngã lăn ra đất, chân lực toàn thân của lão cũng tiêu tan, nhưng hai mắt chim ưng vẫn trừng trừng nhìn Tiêu Vô Ngấn và cất tiếng mắng :

- Tiêu đoản tử (người lùn), Hoắc mỗ đã nhìn lầm ngươi rồi...

Lúc nầy nếu Phương Tuyết Nghi chợp cơ hội xuất một chiêu , nữa thức , thì Hoắc Cao Phụng tất sẽ vong mạng trước Ngoạ Vân Am. Thế nhưng chàng vẫn trì nghi do dự chưa xuất chưởng. Đây chính là lòng khoan dung bẩm sinh của chàng, dù cho đối phương đã có tâm giết mình, thế nhưng chàng không nghĩ đến việc, nếu không giết đối phương thì ngày sau tất sẽ bị đối phương báo thù.

Lúc nầy Thân Hành Thời vội vàng lướt tới và khẻ nói với Phương Tuyết Nghi :

- Tiểu huynh đệ, không thể tha cho người này, nếu để hắn có cơ hội thoát đi thì nhất định ngày sau sẽ có hậu họa.

Phương Tuyết Nghi vừa lắc đầu mĩm cười thì đã nghe Tiêu Vô Ngấn nói :

- Tiểu tử, võ công ngươi đã được chân truyền của Kiếm Thần, phong độ lại phi phàm, lão phu thật là mừng cho Trần đại hiệp có một đồ đệ như ngươi...

Nói đoạn lão bước tới lấy ra từ hữu thủ của Hoắc Cao Phụng một mũi cương châm trong suốt , dài khoảng nữa tấc rồi nhìn qua Phương Tuyết Nghi, mĩm cười nói :

- Ngươi từng nghe nói về mũi cương châm này chưa ?

Đối với chuyện võ lâm, Phương Tuyết Nghi như người đi đêm, vì vậy khi Tiêu Vô Ngấn đưa mũi cương châm lên hỏi thì chàng đành lắc đầu.

Thân Hành Thời chau mày rồi trầm giọng nói :

- Tiêu lão gia, hình như Trần mỗ từng nghe nói về lai lịch của mũi cương châm này.

Tiêu Vô Ngấn mĩm cười, nói :

- Thân huynh đệ biết thế nào ?

Thân Hành Thời nói :

- Trong Nam Thiên Nhị Thánh, Trác Đạo Hoắc Cao Phụng còn có trác hiệu là Nhất Chưởng Truy

Hồn, nghe nói là trong chưởng tàng kiếm có thể tuỳ thời lấy mạng đối phương. Nhưng hôm nay mục kiến thì có lẻ phải đổi bốn chữ Chưởng Trung Tung Kiếm thành Chưởng Trung Tàng Châm mới phải.

Tiêu Vô Ngấn nói :

- Không sai, ngươi cũng khá có kiến thức, đích thực là vị Hoắc huynh này đã dùng mũi cương châm đả thương không ít hào kiệt võ lâm, tuy lão phu đã nhiều phen khuyên bảo nhưng vì tính tình mỗi người mỗi khác nên những lời khuyên đều như nước đổ lá môn. Tuy nhiên...

Lão thuận tay quăng mũi cương châm xuống vực thẳm ngàn trượng rồi nói tiếp :

- Kể từ hôm nay, tuyệt kỹ Chưởng Trung Tàng Châm của Hoắc Cao Phụng vỉnh viển sẽ là một truyền thuyết trong võ lâm thôi.

Nói đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng dài.

Thân Hành Thời nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cũng mĩm cười, nói :

- Tiểu huynh đệ, vị Tiêu lão gia nầy là một nhân vật có nhân tâm đấy !

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy nhân vật mập lùn - Tiêu Vô Ngấn này không phải là đồ tà ác nên vội nói :

- Thân đại hiệp nói rất đúng, vản bối cảm thấy vị lão nhân nầy là nhân vật không có tâm địa tà ác.

Chàng nói chưa hết lời thì Tiêu Vô Ngấn lại cười ha hả và cướp lời , nói :

- Tiểu tử , ngươi nói câu này nghe cũng lọt tai đấy , tên họ ngươi là gì ?

Phương Tuyết Nghi chợt cảm thấy cá tính của Tiêu Vô Ngấn có phần hoạt kê nên bật cười thành tiếng và nói :

- Vản bối là Phương Tuyết Nghi !

Tiêu Vô Ngấn gật gật đầu trọc và nói :

- Phương Tuyết Nghi à ? Lão phu nhớ rồi .

Vừa nói lão vừa cúi xuống đở Hoắc Cao Phụng dậy và dùng hữu thủ khẻ ấn vào tâm môn huyệt của Hoắc Cao Phụng rồi nói tiếp :

- Phương lão đệ , nếu lão khiếu giải huyệt cho hắn thì ngươi có trách không ?

Phương Tuyết Nghi thấy lão đã ấn hữu thủ vào tâm môn huyệt của Hoắc Cao Phụng mà còn hỏi ý

kiến mình thì bất giác lòng chàng tăng thêm mấy phần kính trọng đối với Tiêu Vô Ngấn . Do vậy , chàng mĩm cười , nói :

- Nếu vản bối có tâm giết lão ta thì vừa rồi đã không dừng tay lại ! nếu Tiêu tiền bối muốn giải huyệt cho lão ta thì cứ tự nhiên .

Tiêu Vô Ngấn cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ ngươi rất khẳng khái !

Lời vừa dứt thì chưởng lực phát ra , Hoắc Cao Phụng hự một tiếng rồi thở ra một búng máu tươi và quay lại chửi Tiêu Vô Ngấn :

- Họ Tiêu kia , ngươi hoàn toàn quên hai mươi năm giao tình rồi sao ? Tại sao ngươi phải hạ độc thủ với ta như thế ?

Tuy trông thấy việc Tiêu Vô Ngấn giải huyệt cho Hoắc Cao Phụng mà khiến đối phương thổ huyết là chuyện thường nhưng Phương Tuyết Nghi chưa nhìn ra được có gì không đúng , cho đến khi nghe Hoắc Cao Phụng khai khẩu chửi mắng thì chàng mới hiểu .

Đang lúc định hỏi tại sao thì đã nghe Tiêu Vô Ngấn phá lên cười và nói :

- Hoắc Cao Phụng , nếu họ Tiêu ta rơi vào hoàn cảnh hôm nay và chưởng vừa rồi là do Hoắc huynh xuất thủ thì e rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn nhiều .

Song mục của Hoắc Cao Phụng lộ đầy vẻ oán độc , lão căm hận nói :

- Tiêu Vô Ngấn , ngươi còn ác độc hơn lão phu ngàn lần , không sai , nếu lão phu có cơ hội giải huyệt cho ngươi thì đích thực là sẽ nhân cơ hội tốt đó mà lấy mạng ngươi . Nhưng như thế thì cũng ít đau khổ hon là ngươi phế toàn thân công lực của ta !

Lời vừa dứt thì trong anh mắt oán độc đã lấp lánh ngấn lệ , tuy cả đời làm ác nhưng công lực toàn thân mất đi , dù bụng dầy tuyệt chiêu mà vẫn không thể nào thi triển được , đích thực cảnh ngộ hiện tại của Hoắc Cao Phụng chẳng khác gì anh hùng mạc lộ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới rõ là Tiêu Vô Ngấn mượn cơ hội giải huyệt để phế toàn thân chân khí của Hoắc Cao Phụng , như vậy có nghĩa là từ nay về sau Hoắc Cao Phụng không thể nào thi thố võ công được nữa .

Chợt nghe Tiêu Vô Ngấn cười ha hả một tràng rồi xốc Hoắc Cao Phụng lên vai , đoạn lão nói với Phương Tuyết nghi :

- Phương lão đệ , nếu gặp Kiếm Thần Trần đại hiệp thì nói rằng Tiêu Bá Diên - chỗ bang giao năm xưa có lời hỏi thăm nhé !

Thân Hành Thời nghe vậy thì buột miệng nói :

- Thì ra Tiêu lão gia là trưởng lão Đoản Kiếm Khách Tiêu Bá Diên tiền bối của phái Điểm Thương đã thất tung năm xưa . Vản bối thật là thất kính rồi !

Nói đoạn lão bước tới trước Tiêu Vô Ngấn và cung kính hành lễ .

Tiêu Vô Ngấn lắc lắc chiếc đầu trọc mĩm cười nói :

- Không dám nhận , lão khiếu đã nghe hiệp danh của Thân lão đệ từ lâu rồi .

Thân Hành Thời nói :

- Năm xưa vản bối được nghe rất nhiều sự tích hào hiệp của Tiêu lão gia , Điểm Thương kiếm phái đã nói lão thất tung , không ngờ lão lại biến thân thành một trong Nam Thiên Nhị Thánh .

Tiêu Vô Ngấn cười ha hả rồi nói :

- Thân lão đệ , ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp thì đối với võ lâm bằng hữu mà nói , danh hiệu Tiêu Bá Diên đã sớm không còn ở nhân gian , mong lão đệ thông cảm chớ tiết lộ tin này ra ngoài .

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Suốt ba mươi năm qua lão khiếu không tiếc thân mà lẫn lộn trong nhị thánh ma đạo với một tâm niệm , hôm nay xem như Phương lão đệ đã giúp lão khiếu hoàn thành tâm nguyện rồi . Từ nay về sau có lẻ lão khiếu sẽ không bao giờ hạ sơn nữa .

Thân Hành Thời nghe vậy thì vở lẻ , hoá ra vị trưởng lão của phái Điểm Thương vì muốn khống chế Trác Đao Hoắc Cao Phụng , không cho lão này hành hung tác ác , nên mới mai danh ẩn tích kết huynh đệ với Hoắc Cao Phụng. Hành động nghĩa hiệp không tiếc thân này khiến Thân Hành Thời cảm động đến tròn xoe song mục, lão khẻ nói :

- Hành vi xả thân trượng nghĩa của lão tiền bối thật khiến cho thiên hạ vô cùng khâm phục...

Tiêu Vô Ngấn phá lên cười rồi tiếp lời :

- Thân lão đệ, tuy lão khiếu đưa thân vào miệng hổ nhưng thành tựu hôm nay là công của Phương lão đệ. Suốt ba mươi năm qua, Hoắc Cao Phụng luôn đề phòng lão khiếu như đề phòng phạm nhân, nếu không thì lão khiếu không phải đợi nhiều năm như thế mới có cơ hội hạ thủ.

Ngừng một lát lão quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ, đa tạ ngươi đã giúp lão khiếu thành công, khi gặp lệnh sư đừng quên nói là cố nhân có lời vấn an nhé !

Nói đoạn lão từ từ quay bước...

Từ những lời của Thân Hành Thời, Phương Tuyết Nghi biết được Tiêu Vô Ngấn là một vị bạch đạo đại hiệp và lão đã không tiếc hiệp danh để gởi thân vào ma đạo thực hiện một việc nghĩa. Hành động này khiến Phương Tuyết Nghi vô cùng khâm phục, chàng vội cung thủ hành lễ và nói :

- Vản bối đã nhớ... Nhưng tiên sư đã không thể nào tiếp nhận thịnh tình của tiền bối rồi.

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Tiêu Vô Ngấn , đã đi được ba bước rồi, đột nhiên lão quay lại kêu lên :

- Ngươi...ngươi nói Kiếm Thần Trần đại hiệp thế nào ?

Vì quá kinh ngạc nên Tiêu Vô Ngấn quên cả Hoắc Cao Phụng trên vai, do vậy thân hình của lão ma đầu này tự nhiên rơi xuống đất bịch một tiếng.

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói :

- Tiên sư đã qui tiên hơn một tháng rồi.

Tiêu Vô Ngấn sững người như nhể tiếng sét bên tai, lão đứng chôn chân như trời trồng một hồi lâu. Hai dòng nước mắt tự nhiên tuôn ra, lăn xuống hai gò má tròn trỉnh , rơi thấm vào râu.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì càng bi thống trong lòng, nhất thời không kềm chế được nên bật khóc thành tiếng.

Sơn phong phần phật thổi qua, hàn nguyệt ẩn hiện trong mây, nhiều tiếng dã thú kêu đêm càng làm tăng thêm không khí thê lương.

Hồi lâu sau Tiêu Vô Ngấn mới thở dài một hồi và nói :

- Trời xanh ạ ! Tại sao người tốt lại không thể trường thọ ? Trong võ lâm có thể mất đi hàng ngàn nhân vật vô dụng như Tiêu mỗ nhưng không thể không có Kiếm Thần Trần đại hiệp, trời già đã có thể cho bọn vô dụng như Tiêu mỗ sống ở trần gian thì tại sao không thể dung một Trần đại hiệp ? Trời ơi là trời... Lão thật là người không có mắt rồi...

Những lời kêu than thống thiết này khiến Thân Hành Thời cũng không cầm được nước mắt, lão kêu lên :

- Lão tiền bối hỏi rất hay, những điều trong lòng Thân mỗ muốn nói thì cuối cùng tiền bối đã nói thay...

Tiêu Vô Ngấn đưa tay lau nước mắt rồi nói :

- Thân lão đệ, nghe khẩu khí của ngươi thì hình như ngươi từng thọ ân đức của Trần đại hiệp ?

Thân Hành Thời nói :

- Ân cứu mạng nặng như phụ mẫu tái tạo.

Bỗng nhiên Tiêu Vô Ngấn phá lên cười rồi nói :

- Đúng vậy, Trần đại hiệp đã chết thì vỉnh viển lão đệ ngươi không có cơ hội báo đáp, vì vậy mà rất đau lòng phải không ?

Thân Hành Thời nói :

- Kiếm Thần một đời nhân nghĩa mà phải qui tiên ở tuổi thanh niên, đối với võ lâm đồng đạo mà nói là đã mất đi một trụ cột nên có khóc một tiếng cũng là lẻ thường. Huống hồ Thân mỗ còn thọ ân cứu mạng , dù Trần đại hiệp chưa chết nhưng với khả năng của người thì làm sao Thân mỗ có cơ hội báo đáp đây ? Điều nầy lão tiền bối càng hiểu rõ hơn vản bối mà !

Tiêu Vô Ngấn gật đầu, nói :

- Không sai, hai chữ báo ân này quả nhiên là ngươi không thể nói đến được...

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ, Trần đại hiệp vì hành đạo mà thăng thiên chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói trong nước mắt :

- Tiên sư vì bệnh mà khứ thế.

Tiêu Vô Ngấn sững người một lát rồi nói :

- Trần đại hiệp cũng bị ma bệnh cướp đi sinh mạng chăng ? Chuyện này...chuyện này làm sao bảo lão khiếu tin được ?

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão xuất thủ chụp lấy Hoắc Cao Phụng rồi phóng bước bõ đi ngay tức khắc.

Phương Tuyết Nghi tưởng rằng trước lúc đi Tiêu Vô Ngấn tất sẽ có những lời dặn dò, không ngờ

lão nhân nay nói đi là đi nên chàng buột miệng kêu lên :

- Tiêu tiền bối muốn đi thật sao ?

Lúc nầy Tiêu Vô Ngấn đã ở ngoài xa ba trượng, lão lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, võ công của Hoắc Cao Phụng đã bị phế, lão khiếu và hắn đã chung sống ba mươi năm nên không thể nhìn hắn không có nơi an nghĩ, lão khiếu đi chuyến này xem như là an bài cho một vị bằng hữu, ngày sau lão khiếu sẽ trở lại tìm lão đệ ngươi...còn cái hận đoạn chỉ (chặt ngón tay) của lão khiếu đối với Thần Ni, nói thẳng ra, đó chẳng qua là khổ nhục kế mà thôi !

Phương Tuyết Nghi cung thủ hành lễ và nói :

- Chẳng phải là lão tiền bối đã nói là sẽ không hạ sơn nữa đó sao ?

Tiêu Vô Ngấn phá lên cười một tràng khẳng khái và nói :

- Nếu Trần đại hiệp còn tại thế thì tự nhiên không cần lão khiếu lưu luyến hồng trần, nhưng nay Trần đại hiệp đã quy tiên, lão đệ ngươi lại còn quá trẻ, nếu lão khiếu chỉ lo cho thân mình, ẩn cư chốn cao sơn thì há chẳng phải là trở thành ác nhân thật sự sao ?

Lời vừa dứt thì người cũng biến mất sau bờ nham thạch.

Phương Tuyết Nghi dõi mắt nhìn theo rồi buột miệng thở dài, nói :

- Phong trần kỳ sĩ, hiệp đạo cao nhân, quả nhiên là có chỗ hơn người.

Chợt nghe Tuyết Đào lên tiếng :

- Đêm đã qua canh tư rồi, Thân đại hiệp có cần vào am ngơi nghĩ một lát để bần ni pha một bình trà nóng uống cho ấm lòng không ?

Thân Hành Thời ngước nhìn trời rồi lắc đầu, nói :

- Không cần, tiểu sư phụ, Thân mỗ cũng đến lúc nên hồi tự (trở về chùa) rồi.

Lão ngừng một lát rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Tiểu huynh đệ, chuyện đêm nay là do Thân mỗ không giữ hành tung cẩn mật mà gây ra, cũng may Tiêu lão gia là trưởng lão của phái Điểm Thương và võ công của lão đệ rất cao cường, nếu không thì Thân mỗ sợ rằng khó tranh được đại kiếp...

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Thân đại hiệp không cần tự trách, việc này đã thành quá khứ rồi, không nên để bụng làm gì !

Hình như Thân Hành Thời muốn nói điều gì nữa nhưng cuối cùng lão nén lại và cung thủ, nói :

- Ngày sau Thân mỗ sẽ đến thăm hỏi !

Nói đoạn lão phóng bước rời Ngoạ Vân Am.

Phương Tuyết Nghi cũng hành lễ tống tiễn rồi mới cùng Tuyết Đào trở vào am.

Chương 15: Tam Nghĩa Môn

Cho đến ngày thứ mười, khi Kim Đỉnh thần ni hồi sơn thì Ngoạ Vân Am không phát sinh sự cớ gì khác.

Sau khi nghe Phương Tuyết Nghi thuật lại chuyện Nam Thiên Nhị Thánh đương đêm đột nhập thì Kim Đỉnh thần ni thản nhiên mĩm cười, nói :

- Ta đã biết rồi.

Ngừng một lát bà hỏi :

- Hài tử, kiếm pháp của ngươi luyện đến đâu rồi ?

Phương Tuyết Nghi ấp úng, nói :

- Đệ tử...ngu xuẫn nên mới chỉ luyện được mười thức trong mười bốn thức biến hóa của sư thúc truyền thụ...

Thần Ni gật đầu, nói :

- Bốn thức còn lại, có lẻ do đương thời ngươi chưa kịp nhớ, phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Quả thật là đệ tử không nhớ kịp.

Thần Ni mĩm cười, nói :

- Hài tử, ngươi không cần tự trách, trong vòng mười ngày mà ngươi luyện được mười thức biến hoá thì đã là chuyện phi thường rồi. Sư thúc vốn muốn lưu ngươi lại đây nữa năm để giúp ngươi nhưng với tình thế trước mắt thì không thể không có thay đổi. Hài tử, trong vòng mười ngày tới, sư thúc sẽ truyền thụ toàn bộ võ công của sư tổ cho ngươi, nữa tháng sau ngươi phải hạ sơn rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Ta làm sao có thể nhớ nhiều như thế ?

Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói :

- Sư thúc muốn đệ tử hạ sơn trước thời hạn à ?

- Không sai !

- Đệ tử rất ngu đần, xem ra trong thời gian mười ngày thì không thể nào học hết toàn bộ võ công của sư tổ.

- Hài tử, sư thúc cũng biết trong mười ngày ngươi không thể nào học được nhiều như thế, nhưng sư thúc chỉ cần truyền cho ngươi khẩu quyết và các phép biến hoá, sau khi hạ sơn ngươi có thể tự luyện mà !

Phương Tuyết Nghĩ thầm biết sư thúc đã quyết định như thế là có nguyên nhân quan trọng nên chàng cung kính nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Thần Ni thở phào một hồi rồi nói :

- Hài tử, ta biết là trong lòng ngươi có nhiều điều muốn nói nhưng thời gian không còn nhiều, sư thúc không muốn lảng phí thời gian nữa tháng vàng ngọc. Tất cả mọi chuyện, sau khi ngươi hạ sơn thì tự nhiên sẽ hiểu tại sao sư thúc phải truyền thụ toàn bộ võ công của sư tổ cho ngươi trước thời hạn. Hài tử, ngày sau nếu ngươi bằng được sư phụ ngươi, kế thừa di chí của sư tổ làm rạng danh Kiếm Thần là dựa vào sự nỗ lực hôm nay của ngươi đấy.

Phương Tuyết Nghi lại cung kính nói :

- Đệ tử xin ghi nhớ.

Thần Ni mĩm cười. Nói tiếp :

- Hài tử, đối với người thường mà nói thì trong mười phần võ công đã có ba phần là kinh nghiệm, nhưng vì võ công sư tổ ngươi truyền lại quá tinh thâm uyên bác, biết rõ tiên cơ trước khi đối phương hành động, vì vậy ngươi chỉ cần có một phần kinh nghiệm động thủ là đũ rồi. Có thể nói một phần võ công cuối cùng là kinh nghiệm đối địch mà thôi !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đệ tử đã rõ !

Thần Ni mĩm cười nói tiếp :

- Ngươi hiểu được thì tốt, hài tử, chúng ta nên đi luyện bốn thức kiếm chiêu kia thôi !

Thời gian mười ngày trôi qua rất nhanh, cả ngày lẫn đêm dường như Phương Tuyết Nghi không ngừng mặc niệm chiêu kiếm pháp cuối cùng do sư tổ sáng chế thêm, nhưng chàng chỉ có thể nhớ đại khái bảy thức biến hoá của chiêu này mà thôi. Nhưng nếu biết năm xưa Kiếm Thánh Long Siêu Quần sáng chế ra những chiêu thức này phải mất năm năm, thì việc Phương Tuyết Nghi nhớ đại khái bảy thức biến hoá của chiêu này trong thời gian mười ngày là quá phi thuờng rồi.

Sáng ngày thứ mười một thì Kim Đỉnh thần ni bảo Phương Tuyết Nghi diễn luyện từng chiêu một toàn bộ võ công chàng đã học, đến hoàng hôn ngày thứ mười bốn thì chàng đã diễn luyện hoàn tất toàn bộ võ công đã đắc truyền trong hơn ba năm. Đến lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới hiểu tại sao sư thúc phải bảo chàng hạ sơn sau mười lăm ngày, thì ra bà muốn dành thời gian bốn ngày để khảo nghiệm lại toàn bộ võ công mà chàng đã học.

Tối hôm đó Thần Ni đưa Phương Tuyết Nghi vào thiền phòng, bà lâm râm khấn cầu trước di tượng sư tổ một lượt rồi nói :

- Hài tử, ngươi học nghệ ở chốn thâm sơn đã được ba năm chín tháng rồi, lần nầy hạ sơn thì trong võ lâm tất sẽ có biến động . Ngàn vạn lần ngươi chớ quên rằng Ngũ đại ma chủ kia trông có vẻ như là căn nguyên của mọi sự xao động, nhưng e rằng còn có ác nhân ẩn thân sau bức bình phong. Chuyện sư phụ ngươi bị bệnh chứng bất trị vây cuốn triền miên thì ngươi đã tận mắt mục kiến, hài tử, ngươi phải cẩn thận mới được !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Sư thúc, đệ tử có một chuyện nhưng chẳng biết có nên hỏi hay không ?

Thần Ni nói :

- Ngày mai ngươi phải hạ sơn rồi, trong lòng còn có nghi vấn gì thì cứ mau nói ra !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Sư thúc vốn muốn lưu đệ tử nữa năm, bây giờ chưa được ba tháng thì đột nhiên muốn đệ tử hạ sơn trước thời hạn, phải chăng vì có sự cớ trọng đại gì phát sinh nên sư thúc mới tính cho đệ tử đi giải quyết ?

Kim Đỉnh thần ni lắc đầu, nói :

- Sai rồi ! Hài tử, nếu sư thúc muốn ngươi đi thực hiện chuyện gì thì há có lý nào không nói cho ngươi biết ngay lúc nầy ?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người và nói :

- Đúng vậy, đệ tử nghĩ sai rồi.

Thần Ni mĩm cười, nói tiếp :

- Hài tử, sư thúc cũng không dấu gì ngươi. Sau khi ngươi hạ sơn mấy ngày thì sư thúc cũng phải rời nơi này thôi.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Sư thúc cũng phải hạ sơn sao ?

Thần Ni gật đầu, nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi lại hỏi :

- Khi nào sư thúc trở lại Kim Đỉnh ?

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Cũng không biết, có thể...có thể...

Đột nhiên mục quang của bà trầm xuống và không nói gì nữa.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Sư thúc, nếu đệ tử muốn vấn an sư thúc thì sao ?

Thần Ni thở dài một hồi rồi nói :

- Hài tử, sư thúc luôn nhớ lòng hiếu thuận của ngươi, thực ra nếu chuyến đi này thuận lợi thì trong nữa năm sư thúc có thể trùng quy Nga My, bằng không thì sợ rằng chúng ta sẽ khó có cơ hội tái kiến...

Ba ngưng lại nhìn lên di tượng sư tổ rồi nói tiếp :

- Nhưng một năm sau, nếu được thì ngươi nên trở về đây một chuyến để thu giữ di tượng của sư tổ ngươi.

Phương Tuyết Nghi chợt cảm thấy trong lời của sư thúc chứa đầy những chuyện chẳng lành, bất giác chàng rùng mình và buột miệng nói :

- Sư thúc, không lẻ chuyến đi này của sư thúc rất hung hiểm ?

Thần Ni nói :

- Không nhất định như vậy, trước khi ta gặp ngươi thì không thể biết trước lả hung - Cát, thiện - ác. Hài tử, đây là chuyện riêng của sư thúc, ngươi cũng không cần hỏi nhiêu.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Sư thúc, chuyện này có thể để đệ tử đi thay được không ?

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Không thể được !

Câu trả lời như chém đinh cắt sắt khiến Phương Tuyết Nghi bất giác ngẫn người hồi lâu.

Thân Ni nói tiếp :

- Hài tử, chớ lo lắng cho sư thúc, luận về võ công có thể sư thúc không mạnh hơn ngươi, nhưng luận về cơ trí, kinh nghiệm và sự cẩn thận trong lúc hành sử thì rất ít người vượt qua sư thúc. Hài tử, ngươi cứ yên tâm, trước khi điều tra rõ nguyên nhân cái chết của sư phụ ngươi thì sư thúc không dễ dàng lìa bõ trần thế đâu.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy nhiệt huyết trong người cứ dâng tràn lên, chàng hỏi :

- Khi nào thì đệ tử có thể thỉnh an sư thúc ?

Thần Ni trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ngươi không cần tìm ta, bắt đầu từ hôm nay đến hết một năm sau, sư thúc sẽ tự tìm ngươi... Hài tử, ngươi nên đi thu thập hành trang rồi nói lời tam biệt với Tuyết nhi đi thôi !

Phương Tuyết Nghi cung kính đáp :

- Đệ tử tuân mệnh !

Nói đoạn chàng lặng lẻ rời khỏi thiền phòng.

Sáng hôm sau, Phương Tuyết Nghi thay một bộ trường y màu xám mà Tuyết Đào sư muội mới khâu cho chàng, vai mang túi hành trang, tay cầm bảo kiếm do Kiếm Thần truyền lại rồi từng bước lưu luyến rời Kim Đỉnh. Trong lòng chàng có nhiều dự cảm bất an, chàng cảm thấy một khi rời Ngoạ Vân Am thì sẽ không còn cơ hội gặp lại sư thúc và Tuyết Đào sư muội, nhưng đáng tiếc là chàng

không nói được lời nào trong lúc chia biệt.

Khi ngang qua Phục Hổ Thiền Tự, chàng có ý tạt vào thăm Thân Hành Thời nhưng bỗng nhiên nhớ đến Phương bá mẫu và Phương Lạc nên hận là không mọc cánh để bay đến Gia Định thành hỏi thăm Trình Tử Vọng về tung tích của bọn họ. Vì vậy chàng chỉ ngắm nhìn Phục Hổ Thiền Tự một lát rồi cố nén tâm nguyện nhập tự mà phóng bước xuống huyện thành Nga My. Chàng ghé vào một tửu điếm đánh chén tẩy trần rồi dùng mấy ngân lượng kim ngân do sư phụ để lại mua một con tuấn mã và thuận theo đường quan đạo mà xuôi về Gia Định.

Sau hai ngày hành trình thì cuối cùng chàng cũng đến được huyện thành Gia Định. Nhưng sau gần bốn năm không trở lại, cảnh vật và con người nơi này hoàn toàn thay đổi, trước đây bến nước trên sông Mân Giang luôn tấp nập thương nhân qua lại, thế mà bây giờ trở nên đìu hiu vắng lặng.

Cảnh phồn hoa đô hội cũng không còn nữa, thỉnh thoảng mới bắt gặp một vài người đi đường với vẻ lo âu sợ sệt.

Phương Tuyết Nghi biết là có điều gì bất ổn nhưng trước khi gặp Trình Tử Vọng thì chàng không muốn võ đoán nên vội vàng giục ngựa phóng thẳng về hướng Trình gia trang.

Bờ tường tre vẫn đứng nghinh phong như xưa, nhưng bên trong Trình gia trang không còn một phòng óc nguyên vẹn, Trình gia trang với hàng trăm nhân khẩu trú ngụ trước đây, giờ chỉ còn là một hiện trường đổ nát thê lương, vắng lạnh. Sân viên mọc đầy cỏ dại, rêu phong bám đầy những mảng tường loang lổ, rõ ràng chuyện Trình gia trang huỷ hoại đã xảy ra khá lâu rồi.

Phương Tuyết Nghi dắt ngựa đi quanh trang viện một vòng, nhưng tứ phương bát hướng đều không có một bóng người. Thỉnh thoảng chàng phát hiện trong những đống đổ nát , những khúc xương bị cháy khô, rõ ràng nếu Trình gia trang không bị hoả hoạn thì tất cũng gặp phải chuyện giang hồ báo thù. Bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy thiên địa mênh mang nhưng không biết phải đi về đâu. Trong óc suy nghĩ của chàng thì chỉ có Trinh Tử Vọng mới biết được Trung Châu Tam Hiệp đi về đâu, nhưng hiện tại gia cảnh của Trình Tử Vọng là một bải hoang tàn đổ nát và rất có thể là bị cừu gia tàn hại. Trời đất mênh mang thế nầy mà bảo chàng đi tìm bá mẫu và Phương Lạc thì chẳng khác gì chuyện mò kim đáy bể.

Màn đêm dần buông, cảnh vật vốn đã hoang liêu lại càng thêm hoang liêu.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi lên ngựa quay trở lại huyện thành Gia Định. Thì ra bỗng nhiên chàng nhớ đến khách điếm từng trú ngụ năm xưa, may ra có thể đến đó hỏi thăm tin tức về Trình Tử Vọng.

Dự định của chàng vốn không sai nhưng khi tìm ra khách điếm thì mới phát hiện nơi này đã sớm trở thành ba gian hàng tạp hóa rồi. Nhất thời, ngay cả một chút manh mối chàng cũng không tìm ra.

Phương Tuyết Nghi ngước nhìn trời thì đêm đã qua canh một, chàng thầm nghĩ :

- Tốt xấu thế nào cũng phải tìm một nơi ngủ trọ rồi hãy tính !

Tâm ý đã quyết, chàng liền giục ngựa dọc đường quan đạo, cuối cùng thì cũng tìm ra một khách điếm.

Một lão nhân phúc hậu ngoài ngũ tuần tưởng Phương Tuyết Nghi là công tử thế gia vọng tộc nên tiếp đón rất niềm nở ân cần . Nhưng sau khi nghe Phương Tuyết Nghi ngẫu nhiên hỏi về Trình Tử Vọng thì lão nhân chủ khách điếm chợt biến sắc và trầm ngâm không nói gì.

Phương Tuyết Nghi lập tức cảm thấy có điều bất ổn và ngầm phán đoán nhất định lão chủ nhân này biết rất rõ về chuyện Trình Tử Vọng, nếu không thì tại sao lão phải biến sắc rồi bế khẩu ?

Nghĩ vậy nên chàng liền mĩm cười, nói :

- Lão trượng à, Trình gia trang và gia môn của tại hạ vốn là chỗ tương giao. Tại hạ phụng mệnh gia mẫu đến vấn an Trình phu nhân, không ngờ khi tại hạ đến nơi thì Trình gia trang chỉ còn là một đống hoang tàn đỗ nát. Lão trượng là người ở đây, vậy có thể cho tại hạ biết Trình gia trang đã xảy ra chuyện gì không ? Để lúc trở về tại hạ cũng biết đường hồi báo với gia mẫu...

Lão chủ nhân ngắm nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi mới thở dài một hồi và hỏi :

- Công tử cũng là người trong võ lâm à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ cũng học vài miếng võ phòng thân, nhưng sở học chủ yếu là thi thư, xưa nay chưa từng hành tẩu giang hồ.

Lão chủ nhân có vẻ không tin nên mĩm cười, nói :

- Nhìn bảo kiếm bên người công tử và cách cởi ngựa thuần thục thì không giống hạng thư sinh trói gà không chặt !

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Lão trượng nói không sai, nhưng tại hạ chỉ học vài miếng quyền cước phòng thân thôi, so với các hảo hán hành tẩu giang hồ thì còn thì kém rất xa.

Lão chủ nhân thấy chàng mi thanh mục tú, khí chất thư sinh nên cũng tin bảy, tám phần, lão gật đầu rồi nói :

- Công tử quả nhiên không giống nhân vật trên giang hồ, lão khiếu tin rồi...

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Nhưng công tử đã không phải là nhân vật trong giang hồ thì hà tất phải quan tâm đến chuyện của nhân vật giang hồ ? Trình trang chủ ở Gia Định này có thể gọi là một nhân vật hiệp nghĩa nhưng rốt cuộc cũng không tránh được thảm hoạ . Nếu công tử muốn yên thân thì lão khiếu có lời khuyên, tốt nhất là không nên hỏi đến chuyện này.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Tại hạ phụng mệnh gia mẫu đến đây, nếu vì việc này mà ngày sau gặp chuyện phiền phức thì tại hạ cũng không bõ qua !

Dường như lão chủ nhân rất khâm phục lòng hiếu thuận của Phương Tuyết Nghi nên mĩm cười, nói :

- Lòng hiếu thuận của công tử khiến lão khiếu rất cảm phục...

Lão nhìn quanh tứ phía rồi kề tai Phương Tuyết Nghi, nói khẻ :

- Cả nhà Trình trang chủ đều bị hạ độc thủ.

Phương Tuyết Nghi chau mày, hỏi :

- Trình gia trang còn ai sống sót không ?

Lão chủ nhân lắc đầu, nói :

- Theo lão khiếu biết thì e rằng cả nhà Trình trang chủ không còn một ai sống sót.

Phương Tuyệt Nghi hỏi tiếp :

- Lão trượng, chuyện này xảy ra bao lâu rồi ?

Lão chủ nhân suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tính ra đã hơn một năm rồi !

Tuyệt Nghi truy vấn :

- Lão trượng có biết cừu gia của Trình trang chủ là ai không ?

Lão chủ nhân chợt biến sắc và lắc đầu, nói :

- Công tử, tốt nhất là không nên truy vấn chuyện này, chuyện ân oán giang hồ không phải để người đọc sách hỏi tới. Công tử hãy nghe lời khuyên của lão khiếu là nên sớm rời khỏi địa diện Gia Định thôi !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói :

- Không phải tại hạ không biết hảo ý của lão trượng, chỉ có điều nếu tại hạ không hỏi rõ kẻ nào tàn hại Trình gia trang thì sợ rằng lúc hồi gia sẽ bị gia mẫu quở trách là vô năng hành sự...

Lão chủ nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Công tử, lão khiếu có câu này nhưng chẳng biết có nên hỏi hay không ?

- Xin lão trượng cứ hỏi tự nhiên

- Công tử nhất định muốn biết cừu gia của Trình trang chủ là có ý muốn báo thù cho Trình trang chủ phải không ?

- Chuyện này không nhất định !

- Công tử nói không sai, người trẻ tuổi thường thinh khi và dễ bị kích động nhưng công tử lại có khả năng hàm dưỡng như vậy khiến lão khiếu yên tâm rất nhiều.

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Công tử, thực ra lão khiếu cũng không biết tường tận lắm, do vậy lão khiếu có nói ra cũng không giúp gì nhiều cho công tử.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chỉ cần lão trượng cho tại hạ biết cừu gia của Trình trang chủ là ai thì tại hạ đã cảm kích lắm rồi.

Lão chủ nhân gật đầu và quét mục quang nhìn mấy vị khách ngồi đàm đạo nơi đại sãnh rồi mời kề tai Phương Tuyết Nghi nói nhỏ :

- Công tử, nghe nói cừu gia của Trình trang chủ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ !

Phương Tuyết Nghi nhướng đôi mày kiếm lên và buột miệng nói :

- Thì ra là bọn chúng.

Lão chủ nhân kinh ngạc hỏi lại :

- Thế nào ? Công tử đã sớm biết cừu gia của Trình trang chủ là Kiếm Môn Ngũ Quỷ rồi à ?

Phương Tuyết Nghi cảm thấy mình đã lỡ lời nên vội nói :

- Tại hạ chỉ phán đoán như vậy mà thôi !

Lão chủ nhân lại kề tai Phương Tuyết Nghi nói tiếp :

- Công tử, kể từ khi Trình gia trang bị tàn hại thì toàn bộ địa diện Gia Định đã trở thành thiên hạ của đồ tử đồ tôn của Kiếm Môn Ngũ Quỷ rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Lão trượng, làm phiền lão quá...

Nói đoạn chàng cung thủ hành lễ rồi đứng lên định về phòng của mình.

Bỗng nhiên lão chủ nhân kéo tay áo chàng và có ý nói lớn tiếng :

- Công tử, nếu công tử chê cơm nước của tiểu điếm không ngon thì lão khiếu sẽ sai người ra ngoài mua cho công tử vài món sơn hào hải vị.

Nói đoạn lão mĩm cười cầu tài và có ý cho Phương Tuyết Nghi trả lời.

Phương Tuyết Nghi đoán vị lão nhân này nói vậy là có thâm ý nên cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tại hạ không nhẫn nại chờ lâu đâu đấy, lão bảo thuộc hạ nhanh chân nhanh tay một chút.

Lời vừa dứt thì chàng lập tức cất bước đi về phòng.

Ngay lúc đó có một đại hán đầu hoẳng mắt chuột, hình mạo dung tục bước ngang qua người chàng và cất tiếng chào hỏi lão chủ nhân.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Gã này có lẻ là thuộc hạ của Thành Huyền Thông và Đổng Phương đây, tạm thời ta nên nhẫn nại một tí...

Nghĩ đến đây thì chàng cũng đã bước vào phòng của mình rồi. Chàng cởi trường y ra và định vận khí điều tức một lát, nhưng mục quang vừa quét ra thì khí hận trào lên.

Thì ra túi hành lý của chàng đã bị mở toang, mấy bộ y phục và ít kim ngân bị vung vải ngoài đất.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Ta chưa tìm bọn ngươi thì bọn ngươi đã tìm đến ta, ta không tin Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ còn lại lưỡng quỷ mà khí thế lại lớn như vậy.

Nghĩ đoạn chàng mặc lại trường y rồi nhoai người ra ngoài cửa sổ lớn tiếng gọi chủ khách điếm.

Một lát sau lão chủ nhân vội vàng chạy lên, nhưng vừa bước vào phòng thì lão thuận tay cài luôn chốt cửa.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì thầm nghĩ :

- Lão này cũng có chuyện tìm ta ?

Nghĩ đoạn chàng chỉ túi hành lý và nói :

- Lão trượng, y vật của tại hạ bị lục tung cả rồi.

Lão chủ nhân hoảng hốt, nói :

- Công tử, chuyện này không phải do điếm tiểu nhị làm đâu !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Lẻ ra lão trượng phải biết rõ hơn tại hạ chứ !

Lão chủ nhân chợt buông tiếng thở dài rồi lắc đầu, nói :

- Công tử, lão khiếu có một câu muốn nói nhưng sợ rằng công tử không nghe theo...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Lão muốn nói câu gì ?

Lao chủ nhân nói :

- Lão khiếu thiết nghĩ công tử nên sớm rời khỏi Gia Định thôi.

Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Lão trượng muốn tại hạ đi ngay bây giờ ?

Lão chủ nhân nói :

- Không sai, càng sớm càng tốt !

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói :

- Lão trượng, bây giờ đang là canh ba nữa đêm, tại hạ đã không quen dã hạnh, huống hồ cổng thành lại khóa chặt, dù tại hạ muốn rời thành cũng không được rồi.

Lão chủ nhân khẻ nói :

- Công tử, tuy lão khiếu không phải là người trong võ lâm nhưng đã sống trên địa diện Gia Định này ba mươi năm rồi và tai nghe mắt thấy không ít nhưng hảo hán. Dưới mắt lão khiếu, tuy công tử không giống nhân vật võ lâm nhưng lão khiếu biết nếu công tử gởi tầm ngựa ở đây và độc hành xuất thành thì có lẻ không khó gì...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ nếu phải đi cũng không thể đi trong đêm nay.

Lão chủ nhân thở dài, nói :

- Công tử, lão khiếu chỉ nghĩ tốt cho công tử thôi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ tâm lảnh thịnh tình của lão trượng.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Lão trượng còn điều gì muốn nói nữa không ?

Lão chủ nhân khẻ gật đầu rồi vừa cúi người thu thập y vật cho Phương Tuyết Nghi vừa nói :

- Công tử, quả thật lão khiếu có chuyện tìm công tử...

Lão áp tai vào cửa nghe ngóng một lúc rồi nói tiếp :

- Công tử, có người của bọn chúng ở trong tệ điếm đấy !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Tại hạ đã sớm biết rồi.

Lão chủ nhân kinh ngạc nhìn chầm chầm Phương Tuyết Nghi và nói :

- Công tử đã...đã sớm biết thuộc hạ của Kiếm Môn Ngũ Quỷ ở trong tệ điếm ?

Phương Tuyết Nghi chỉ túi hành lý và nói :

- Nếu không phải thuộc hạ của bọn chúng thì ai dám lục soát y vật của tại hạ ?

Chàng hơi ngừng lại rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Nhưng tại hạ có vài điều không rõ, làm sao bọn chúng biết tại hạ...

Lão chủ nhân vội nói :

- Công tử, lão khiếu biết vì sao bọn chúng theo dỏi công tử rồi.

- Vì nguyên nhân gì ?

- Trước khi đến đây, công tử có ghé qua Trình gia trang phải không ?

- Không sai !

Bỗng nhiên chàng hiểu ra nên mĩm cười, nói tiếp :

- Đúng rồi, nhất định là Thành Huyền Thông và Tống Sĩ Nghĩa phái thuộc hạ giám sát xung quanh Trình gia trang, đúng không ?

Lão chủ nhân nói :

- Công tử, phán đoán không sai, vừa rồi lão khiếu nghe hai vị khách nhân đàm đạo là bọn chúng phát hiện công tử ở Trình gia trang nên mới truy theo đến đây và định...định...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Định thế nào, tại sao lão trượng không nói ra ?

Lão chủ nhân định nhìn xung quanh xem thử có ai nghe lén hay không , nhưng Phương Tuyết Nghi nắm tay lão giữ lại và nói :

- Trong vòng năm trượng không có người, có điều gì lão cứ nói ra !

Lão chủ nhân lại thêm một phen kinh ngạc, lão hỏi lại :

- Trong vòng năm trượng không có người à ? Làm sao công tử biết được ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Không dấu gì lão, từ nhỏ tại hạ đã luyện qua Thiên nhĩ thống nên có thể nghe tiếng động của hoa

bay lá rụng trong vòng mười trượng.

Lão chủ nhân lộ vẻ bất an, lão nhìn ngoài cửa sổ và nói :

- Công tử, bọn chúng thương lượng đêm nay chờ công tử đấy !

Song mục của Phương Tuyết Nghi chợt xạ ra hai đạo hàn quang, chàng cười nhạt, nói :

- Rất tốt, đa tạ lão trượng đã báo tin...

Chàng cung thủ xá dài một xá.

Lão chủ nhân chau mày, nói :

- Công tử đơn thân độc mã nên phải cẩn thận mới được.

Phương Tuyết Nghi không tiện giải thích nhiều nên cung thủ, nói :

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tình của lão trượng, nhưng xin lão trượng yên tâm, nếu tại hạ không có khả năng tự vệ thì quyết không thể liều mạng mạo hiểm vào trường sinh tử này.

Lão chủ nhân còn muốn khuyên mấy câu nữa nhưng thấy thái độ kiên quyết của Phương Tuyết Nghi thì đành nuốt lời vào bụng rồi thở dài mà đẩy cửa đi ra.

Phương Tuyết Nghi tống tiễn lão ra đến cửa và nói :

- Lão trượng ngủ ngon nhé !

Chờ bóng lão chủ nhân dần khuất, Phương Tuyết Nghi mới quay vào phòng, chàng khóa chặt cửa lại, thu xếp y vật chỉnh tề rồi tắt đèn lên giường nằm chờ thuộc hạ của Thành Huyền Thông đến.

Vào khoàng giữa canh tư thì quả nhiên có tiếng động bên ngoài cửa.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi thầm nghĩ :

- Ta sợ là bọn ngươi không đến...

Vừa nghĩ đến đây thì cửa phòng đã bị cạy thủng ra bằng một thủ thuật rất khéo léo, không hề gây chấn động mạnh.

Một lát sau có một chiếc đầu từ từ thò vào phòng. Dù trong phòng tối mò , nhưng với mục lực hơn người của mình, Phương Tuyết Nghi dễ dàng nhận ra chiếc đầu vừa thò vào chính là đại hán đầu hoẳng mắt chuột mà chàng đã gặp hồi đầu canh.

Sau khi quan sát một lúc thì đại hán bỗng nhiên thụt đầu lại, có lẻ gã thương lượng điều gì đó với đồng bọn bên ngoài nên một hồi lâu vẫn không thấy thò đầu vào lại.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ lạ nên thầm nghĩ :

- Tại sao bọn chúng đã mở cửa mà không chịu vào ?

Bỗng nhiên có một ánh hoả quang loé lên bên ngoài cửa rồi vụt tắt ngay.

Phương Tuyết Nghi rùng mình nghĩ tiếp :

- Không lẻ bọn chúng muốn dùng độc hương để đối phó với ta ?

Vừa nghĩ đến đây thì bất giác nộ khí bộc phát, chàng định tung người ra ngoài khống chế đối phương thì bỗng nhiên có mùi hương kỳ dị xông vào mũi.

Phương Tuyết Nghi kịp phong bế đường hô hấp, nếu không thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng.

Thực ra, do thiếu kinh nghiệm giang hồ, nếu không thì vừa thấy ánh hoả quang bên ngoài là Phương Tuyết Nghi lập tức bế khí ngay và dùng thuật quy tức hoán khí, như vậy sẽ đở phải mạo hiểm hơn.

Cùng lúc với Phương Tuyết Nghi bế khí là hai bóng người đẩy cửa bước vào.

Phương Tuyết Nghi vẫn ngồi yên bất động trên giường, song mục lạnh lùng theo dỏi từng cử động của hai gã đại hán.

Phải nói tầng gan của hai gã nay không phải là nhỏ, sau khi bước vào phòng thì một gã lập tức đánh lửa thắp ngọn nến trên bàn. Ngọn nến vừa bật cháy thì hai gã cũng lập tức quay người nhìn về phía giường nằm và dường như cùng lúc, hai gã ngẫn người như gặp phải quỷ.

Đại hán đầu hoẳng mắt chuột vội vung đơn đao và quát hỏi :

- Ngươi...ngươi không hôn mê sao ?

Phương Tuyết Nghi nhìn thấy lỗ mũi của hai gã có hai dược hoàn màu đen thì biết ngay đó là vật trừ độc nên thầm nghĩ :

- Sao ta không khống chế một gã lấy dược hoàn trừ độc rồi hãy khai khẩu ?

Chú ý đã định, chàng lạnh lùng hừ một tiếng rồi đột nhiên tung người ra khỏi giường bỗ thẳng về phía hai đại hán.

Chỉ thấy bóng người vừa hoa lên, đại hán đầu hoẳng mắt chuột chưa kịp có phản ứng thì đã ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi xuất thủ móc lấy dược hoàn trong mũi đối phương rồi nhét vào mũi của mình.

Gã đại hán còn lại tựa như thấy bóng quỷ vũ lộng, trong tay gã có chiếc chuỷ thủ nhưng thủy chung gã vẫn đứng yên bất động. Phương Tuyết Nghi vung tay kéo đại hán đầu hoẳng mắt chuột dậy rồi cười nhạt, nói :

- Các ngươi là thuộc hạ của Thành Huyền Thông phải không ?

Tướng mạo của đại hán cầm chuỷ thủ có vẻ khôi ngô hơn đại hán đầu hoẳng mắt chuột, nhưng lúc nầy cả hai gã đều nhếch nhác chẳng khác gì nhau.

Dường như hai gã không nghe lời Phương Tuyết Nghi hỏi nên một hồi lâu mà chẳng có gã nào trả lời.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhin sang đại hán cầm chuỷ thủ và quát hỏi :

- Ngươi câm rồi chăng ?

Gã này bị hai đạo thần quang của Phương Tuyết Nghi làm cho không rét mà run, gã không tự chủ nên thối lui ra sau hai bước rồi vừa lắc đầu vừa nói :

- Tiểu...tiểu nhân có thể...nói...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế thì tốt, ngươi lắng nghe từng câu một rồi trả lời cho thành thực nhé !

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Ngươi tên là gì ?

Đại hán nói :

- Tên của tiểu nhân kêu bằng Triệu Tam Quyền !

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Triệu Tam Quyền à ? Danh hiệu này hay đấy !

Triệu Tam Quyền thấy Phương Tuyết Nghi mĩm cười thì yên tâm rất nhiều, gã đưa hữu quyền lên và nói :

- Tiểu nhân được trời cho thần lực, rất ít người vượt qua ba quyền của tiểu nhân nên đồng bọn mới gọi tiểu nhân là Triệu Tam Quyền !

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Nghe gã này nói chuyện thì trong có vẻ là một người cương trực thô lỗ, tạm thời ta không cần làm khó dễ gã.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Ngươi là môn hạ của Kiếm Môn Ngũ Quỷ ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Công tử, chủ nhân của tiểu nhân đã cải xưng là Kiếm Môn Song Hiệp rồi, công tử không biết sao ?

Phương Tuyết Nghi khẻ nhún vai và nói :

- Không sai, Kiếm Môn Ngũ Quỷ chỉ còn hai nên tất nhiên là không thể dùng danh hiệu hỗn thế như trước...

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Bất luận là Nhị quỷ hay Song hiệp, chủ nhân của ngươi là Thành Huyền Thông và Đổng Phương phải không ?

Triêu Tam Quyền nói :

- Đúng vậy, chủ nhân của tiểu nhân là Thành - Đổng song hiệp.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Hai ngươi đang đêm xông mê hương rồi đột nhập vào phòng ta nhưng có biết ta là ai không ?

Triệu Tam Quyền ấp úng nói :

- Chuyện này...chuyện này tiểu nhân chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi, xin công tử mở lòng khoan dung.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Các ngươi muốn ta tha mạng mà bảo là khoan dung !

Nghĩ đoạn chàng thán nhiên hỏi :

- Các ngươi phụng mệnh ai ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Tất nhiên là phụng mệnh của chủ nhân rồi.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi truy vấn :

- Thành Huyền Thông hiện ở đâu ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Tiểu nhân không biết !

Phương Tuyết Nghi nhận thấy thái độ của đối phương không có vẻ nói dối nên mĩm cười, nói :

- Ngươi phụng mệnh chủ nhân đến ám toán tại hạ mà tại sao không biết chủ nhân đang ở đâu ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Công tử, tiểu nhân nói thực mà...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nói vậy có nghĩa các ngươi không trực tiếp nhận lệnh ?

- Công tử nói đúng rồi, đương nhiên là bọn tiểu nhân không đũ tư cách trực tiếp nhận lệnh !

- Vậy ngươi phụng mệnh ai đến đây ?

- Tiểu nhân...phụng mệnh Tống Đường chủ...

- Tống Đường chủ nào ? Phải chăng là Tống Sĩ Nghĩa ?

- Không phải !

- Không phải là Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa ?

- Công tử, vị Tống Đường chủ nầy là công tử của Tống Bảo chủ.

Phương Tuyết Nghi à một tiếng và nói :

- Là Tống Quy phải không ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Chính là Tống đại công tử !

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi :

- Tống Quy hiện ở đâu ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Hiện Tống Đường chủ đang ở trong thành Gia Định.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi chợt hỏi :

- Triệu Tam Quyền, ngươi có muốn sống không ?

Triệu Tam Quyền không tự chủ nên vò đầu bứt tai và nói :

- Công tử, loài giun dế còn tham sinh nữa là đương nhiên là tiểu nhân sợ chết rồi.

- Ngươi đã sợ chết thì ta cho ngươi một đường cầu sinh, ngươi muốn nghe lệnh không ?

- Muốn, mọi chuyện tiểu nhân xin tuân mệnh !

- Triệu Tam Quyền, ngươi không hối hận chứ ?

- Tiêu nhân quyết không hối hận !

- Vậy thì tốt, ngươi đi gọi Tống Quy đến gặp ta.

Triệu Tam Quyền ngẫn người, hắn vội nói :

- Công tử.. Muốn tiểu nhân tìm Tống Đường chủ đến đây chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế nào, ngươi không muốn đi chăng ?

Triêu Tam Quyền ấp úng :

- Tiêu nhân muốn...nhưng...

Lời chưa dứt thì hắn vội quay người chạy ra ngoài phòng.

Phương Tuyết Nghi xuất thủ ngăn lại và cười nhạt, nói :

- Khoan đã !

Triệu Tam Quyền kinh ngạc kêu lên :

- Công tử...

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Nếu ngươi một đi không trở lại thì ta biết đâu mà tìm ngươi ?

Triệu Tam Quyền vội nói :

- Tiểu nhân làm sao dám, xin công tử yên tâm...

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Ta vốn rất yên tâm đối với ngươi, nếu không thì đã chẳng bảo ngươi đi gọi Tống Quy...

Nói đến đây thì đột nhiên chàng xuất thủ cực nhanh vỗ vào vai Triệu Tam Quyền ba chưởng và nói tiếp :

- Đi mau về mau, tại hạ chỉ có thể ở đây chờ ngươi một canh giờ thôi !

Tuy ba chưởng không nặng nhưng Triệu Tam Quyền cảm thấy nơi bị trúng chưởng dau buốt nên buột miệng hỏi :

- Công tử phong bế huyệt đạo của tiểu nhân phải không ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Không sai, trong vòng một canh giờ nếu ngươi không nhanh chóng trở lại thì kinh mạch toàn thân sẽ giản nở và chết nếu ngươi không muốn sớm đi gặp tổ tiên thì tốt nhất là cùng đến với Tống Quy !

Nhất thời thần sắc của Triệu Tam Quyền trở nên tái nhợt, gã thộn người nhìn Phương Tuyết Nghi và ấp úng nói :

- Tiểu nhân...tiểu nhân...đi chuyến này...

Tuy miệng nói đi nhưng người hắn vẫn đứng yên bất động.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ngươi còn chưa đi ?

Triệu Tam Quyền vội nói :

- Công tử, tiểu nhân thật đáng chết...

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên, chàng quát hỏi :

- Ngươi làm sao thế ?

Triệu Tam Quyền sụp quỳ và khấu đầu, nói :

- Công tử, tiểu nhân không thể nào gặp được Tống Đường chủ...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì đã hiểu phần nào, nhưng chàng vẫn hỏi :

- Vậy là ngươi không muốn sống rồi.

Triệu Tam Quyền rập đầu liên hồi và nói :

- Công tử, tiểu nhân thân phận thấp hèn nên không gặp được Tống Đường chủ...kính mong công tử khai ân...

Phương Tuyết Nghi thấy gã có vẻ thành thật nên bật cười thành tiếng rồi nói :

- Tại sao vừa rồi ngươi đồng ý đi mời Tống Quy ? Nghe cách nói tiền hậu bất nhất là đũ biết ngươi không phải là người tốt rồi.

Triệu Tam Quyền tiếp tục rập đầu và nói :

- Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, cầu mong công tử mở lượng từ bi tha cho tiểu nhân...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Dễ dàng quá nhỉ ? Ngươi tưởng tại hạ là người dễ mắc lừa lắm chăng ?

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ có một biện pháp, chỉ cần ngươi đồng ý thì tại hạ sẽ giải huyệt đạo cho ngươi ngay !

Triệu Tam Quyền vội nói :

- Biện pháp gì ? Xin công tử nói mau cho !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ngươi đã không thể gặp được Tống Quy nhưng ngươi biết hắn đang ở đâu, phải không ?

- Đúng vậy, quả thực là tiểu nhân biết chuyện này.

- Rất tốt, ngươi hãy dẫn ta đi, sau khi gặp Tống Quy thì ta sẽ lập tức giải huyệt cho ngươi.

- Chuyện này...nếu tiểu nhân dẫn công tử đi gặp Tống Đường chủ thì e rằng sớm muốn gì tiểu nhân cũng chết thôi !

- Nếu ngươi không dám dẫn ta đi thì ta sẽ lấy tên đồng bọn của ngươi và bảo gã dẫn ta đi. Triệu Tam Quyền, ta cũng không muốn làm khó ngươi, tùy ngươi lựa chọn đấy !

Triệu Tam Quyền nghe vậy thì hồn xiêu phách tán, hắn vội khấu đầu ba lần và nói :

- Công tử tha mạng...tiểu nhân sẽ dẫn đường.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Hay vác đồng bọn ngươi cùng đi !

Triệu Tam Quyền vội xốc gã đại hán mắt hoằng mặt chuột lên vai và hỏi :

- Chúng ta đi thế nầy sao ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Không sai, ngươi đi trước dẫn đường !

Triệu Tam Quyền răm rắp tuân mệnh, vác đồng bọn ra khỏi phòng. Phương Tuyết Nghi đóng cửa phòng lại rồi nắm chặt bảo kiếm theo sau Triệu Tam Quyền mà rời khách điếm.

Sau một hồi vòng vèo qua mấy ngã đường thì bỗng nhiên Triệu Tam Quyền dừng bước không đi nữa.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra xung quanh thì thấy nơi dừng chân là một hoa viên vô cùng yên tỉnh. Chàng chau mày hỏi :

- Đây có phải là ngỏ tắt không ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Bọn tiểu nhân ra vào đều đi bằng ngỏ tắt này.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lên trước gọi cửa !

Triệu Tam Quyền do dự một hồi rồi nói :

- Gọi của vào nữa đêm canh ba thế nầy e rằng Tống Đường chủ không muốn tiếp công tử.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Tống Quy không tiếp ta cũng không quan hệ gì đến ngươi, nếu ngươi muốn sống thì mau gọi cửa đi !

Triệu Tam Quyền bõ đồng bọn nằm xuống đất rồi bước lên trước gõ của ba tiếng.

Không lâu sau thì cánh cổng xịch mở, Phương Tuyết Nghi thấy một đại hán mặc kinh trang, tướng mạo khá tuấn tú, tay cầm đèn lồng bước ra hỏi :

- Là người nào ?

Triệu Tam Quyền với tiến tới nói :

- Nhị gia là tiểu nhân Triệu Tam...

Nhân vật được gọi là Nhị gia tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

- Đang đêm mà ngươi đến đây làm gì ?

Triệu Tam Quyền chỉ qua đại hán nằm dưới đất và nói :

- Tiểu nhân và Phụng Thất , phụng mệnh phó Đường chủ hành sự...

Có lẻ nhân vật được gọi là Nhị gia đã nhìn thấy Phụng Thất nằm dưới đất nên đột nhiên quét mục quang nhìn Triệu Tam Quyền và quát hỏi :

- Chuyện gì thế nầy ? Phụng Thất chết rồi chăng ?

Triệu Tam Quyền lắc đầu, nói :

- Không...chỉ có điều hắn bị điểm huyệt rồi, Nhị gia, phiền người thông báo với phó đường chủ một tiếng, nói rằng tiểu nhân xin cầu kiến.

Đại hán được gọi là Nhị gia trầm ngâm một lúc rồi mới nói :

- Ngươi chờ một lát, để ta xem phó đường chủ đã nghỉ ngơi hay chưa...

Lời chưa dứt thì gã đã đóng cửa quay bước.

Phương Tuyết Nghi chậm rải bước đến cạnh Triệu Tam Quyền và nói :

- Rất tốt, chẳng hay vị phó đường chủ là ai vậy ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Phó đường chủ họ Trang , đơn danh một chữ Tiếp, công tử nên cẩn thận một chút, nghe nói... Nghe nói.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Nghe nói thế nào ? Nơi này không có ai, tại sao ngươi không dám nói ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Nghe nói võ công của Trang phó đường chủ còn trên cả Tống Đường chủ bảo bọn tiểu nhân đi ám toán nữa...

Đại hán gọi là Nhị gia kinh ngạc không ít, gã chớp chớp song mục rồi quát hỏi Triệu Tam Quyền:

-Triệu Tam, sao ngươi lại dẫn địch nhân đến đây?

Triệu Tam Quyền chưa kịp trả lời thì Phương Tuyết Nghi đã phá lên cười ha hả rồi nói:

-Nhị gia, tại hạ với Tống Đường chủ và Trang phó Đường chủ là chỗ quen biết cũ. Các hạ dùng hai chữ địch nhân, e rằng hơi thái quá đấy!

Đại hán gọi là Nhị gia quan sát Phương Tuyết nghi hồi lâu rồi mới nói:

- Công tử có thật là chỗ cố cựu với phó Đường chủ không?

Phương Tuyết Nghi hỏi lại:

-Nhị gia không tin sao?

Đại hán gọi là Nhị gia vội nói:

-Tiểu nhân tên là Từ Đại Hoá, công tử cứ gọi tên tiểu nhân là được rồi.

Phương Tuyết Nghi nói:

-Mau đưa Phương mỗ vào gặp Trang phó Đường chủ!

Từ Đại Hoá cung kính nói:

-Tiểu nhân tuân mệnh!

Nói đoạn hắn giơ đèn lồng lên cao rồi dẫn Phương Tuyết Nghi vào hoa viên.

Triệu Tam Quyền cũng vác Phùng Thất theo sau, thì ra hắn biết mình bị điểm huyệt chưa được giải nên không dám rời Phương Tuyết Nghi nữa bước.

Từ Đại Hoá dẫn vòng vèo qua mấy khóm hoa thì đến một gian phòng rộng lớn, bên trong đèn đuốc sáng rực, không ít bóng người .

Lay động linh cơ , chàng vội dừng bước chờ Triệu Tam Quyền vượt qua rồi mới nói:

-Ngươi vào bẩm báo trước đi!

Triệu Tam Quyền kinh ngạc hỏi lại:

-Tiểu nhân?

Lúc nầy Từ Đại Hoá đã vào trong phòng và dường như đang nói gì với một vị văn sĩ trung niên.

Phương Tuyết Nghi vội quay sang nói với Triệu Tam Quyền:

-Triệu Tam Quyền, ngươi không vào nói rõ thì làm sao Trang phó Đường chủ biết kết quả các ngươi làm hỏng việc ? Vã lại nếu tại hạ không giải huyệt cho ngươi trước mặt mọi người thì sợ rằng Trang phó Đường chủ không tin là ngươi bị khống chế huyệt đạo.

Triệu Tam Quyền nghe có lý nên lập tức vác Phùng Thất sải bước đi vào gian phòng.

Phương Tuyết Nghi theo sau gã nhưng chàng dừng bước chắp tay sau lưng đứng nơi bậc tam cấp.

Lúc nầy văn sĩ trung niên thấy Triệu Tam Quyền vác Phùng Thất vào thì chợt biến sắc, hắn nhìn qua Từ Đại Hoá và hỏi:

- Chuyện gì thế nầy?

Rõ ràng Từ Đại Hoá không ngờ vị công tử tự xưng là chỗ cố cựu với Trang phó Đường chủ lại đứng mải bên ngoài không chịu vào nên gã ấp úng nói:

- Thuộc hạ... Thuộc hạ cũng không biết là chuyện gì!

Triệu Tam Quyền thả Phùng Thất xuống rồi khấu đầu quỳ, nói :

- Thuộc hạ Triệu Tam Quyền khấu kiến phó Đường chủ.

Thì ra vị văn sĩ trung niên có thần thái lạnh lùng này chính là phó Đường chủ Trang Tiếp.

Triệu Tam Quyền vừa dứt lời thì Trang Tiếp cười nhạt, nói :

- Triệu Tam, Phùng Thất làm sao thế ?

Thân hình Triệu Tam Quyền bỗng nhiên run bần bật, gã ấp úng nói :

- Hắn... Phùng lão Thất bị vị công tử kia điểm vào tử huyệt.

Trang Tiếp chau mày, hỏi :

- Còn ngươi, tại sao lại khoẽ mạnh thế ?

Triệu Tam Quyền nói :

- Tiểu nhân cũng bị khống chế ba đại huyệt, vị công tử kia nói trong một canh giờ nếu không được giải thì kinh mạch toàn thân của thuộc hạ sẽ giản nở mà chết.

Trang Tiếp cười nhạt, nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Lời vừa dứt thì đột nhiên hắn bật người lướt tới trước, hữu thủ chụp lấy cổ tay phải Triệu Tam Quyền rồi nhắm mắt không nói gì, thần thái cực kỳ nghiêm túc.

Triệu Tam Quyền cảm thấy có một luồng kình lực từ tâm chưởng của Trang phó Đường chủ chạy vào thân thể mình, nhưng vì gã bị khống chế ba huyệt đạo nên luồng chân lực kia chỉ có thể chạy vào cánh tay phải khiến gã đau đớn tuôn nước mắt.

Có lẻ Trang Tiếp đã cảm thấy Triệu Tam Quyền nói không sai nên buông tay ra và nói :

- Không sai, quả nhiên là ngươi đã bị phong bế ba huyệt đạo...

Hắn quay người nhìn ra ngoài và cao giọng nói tiếp :

- Không ngờ các hạ là một vị cao nhân, Trang mỗ thật là thất kính.

Thì ra không phải hắn không phát hiện ra Phương Tuyết Nghi, chỉ có điều hắn chờ rõ mọi chuyện rồi mới chào hỏi đối phương thôi.

Phương tuyết Nghi hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Không dám, nếu tại hạ không làm vậy thì sợ rằng khó gặp được kim diện phó Đường chủ !

Lời vừa dứt thì chàng cũng đã vào trong gian phòng.

Qua việc thử giải huyệt cho Triệu Tam Quyền vừa rồi thì Trang Tiếp đã phát hiện thủ pháp điểm huyệt của đối phương vô cùng quái dị, bản thân hắn không thể nào giải nỗi nên trong lòng nữa phần khiếp sợ Phương Tuyết Nghi, nữa phần kính phục chàng. Khi Phương Tuyết Nghi vừa bước vào thì hắn vội cung thủ hành lễ và mời ngồi ghế trên.

Sau khi an toạ thì Phương Tuyết Nghi đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi mĩm cười, nói :

- Trang phó Đường chủ, binh sinh tại hạ và phó Đường chủ chưa từng gặp nhau phải không ?

Trang Tiếp mĩm cười, nói :

- Không sai, quả nhiên công tử và Trang mỗ chưa từng gặp, chẳng hay thượng tánh đại danh của công tử là gì ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Tại hạ họ Phương song danh là Tuyết Nghi !

Trang Tiếp lại mĩm cười, nói :

- Thì ra là Phương công tử.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không dám hôm nay Phương mỗ đến bái phỏng là có hai chuyện muốn thỉnh giáo phó Đường chủ !

Trang Tiếp vội nói :

- Trang mỗ đâu dám nhận hai chữ thỉnh giáo, công tử có chuyện gì xin cứ nói !

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Phó Đường chủ đã không quen biết tại hạ thì tại sao lại phái người theo dỏi rồi ám toán tại hạ ?

Trang Tiếp phá lên cười ha hả rồi nói :

- Công tử nặng lời rồi. Trang mỗ tuyệt không có ý ám toán công tử.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Phó Đường chủ, tại hạ đã bắt thuộc hạ do tôn giá phái đến mà tôn giá còn không muốn thừa nhận hay sao ?

Trang Tiếp thản nhiên mặt không biến sắc, hắn nói :

- Công tử, nếu Trang mỗ nói ra đạo lý bên trong thì tin rằng Phương công tử sẽ không hiểu lầm nữa.

Hắn quay sang nói với Triệu Tam Quyền :

- Triệu Tam, khi bản toà bảo ngươi truy theo Phương công tử , ta có từng bảo ngươi ám toán Phương công tử không ?

Triệu Tam Quyền vô cùng khiếp sợ, gã vội nói :

- Không có !

Bỗng nhiên Trang Tiếp phát nộ, quát lớn :

- Bản toà đã không ra lệnh cho các ngươi ám toán Phương công tử, vậy tại sao các ngươi to gan tự ý làm chuyên ngông cuồng ?

Triệu Tam Quyền vội rập đầu, nói :

- Chuyện này...là do Phùng Thất chủ trương...

Trang Tiếp quay sang Phương Tuyết Nghi rồi mĩm cười, nói :

- Phương công tử, xin giải huyệt cho Phùng Thất để hắn trả lời mấy câu .

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Dù các ngươi có đóng kịch thì cũng bị ta nhìn rõ chân tướng thôi.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Tại hạ tuân mệnh !

Lời vừa dứt thì chàng khẻ vỗ vào mệnh môn của Phùng Thất một chưởng, gã nầy hừ một tiếng rồi lồm cồm bò dậy. Nhưng khi gã thấy Trang Tiếp đang nhìn mình bằng ánh mắt giận dữ thì vội vàng sụp quỳ và khấu đầu, nói :

- Thuộc hạ Phùng Thất khấu kiến phó Đường chủ !

Trang Tiếp cười nhạt, nói :

- Phùng Thất, ngươi thật là to gan nhỉ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã trở về chỗ ngồi, chàng thầm nghĩ :

- Để ta xem các ngươi dinh giở trò quỷ gì đây ?

Phùng Thất bị Trang Tiếp mắng thì hơi ngở ngàng nhưng khi gã nhìn thấy Phương tuyết Nghi thì toàn thân run bần bật và khấu đầu, nói :

- Thuộc hạ không dám...thuộc hạ...võ công chẳng ra gì, mong phó Đường chủ khai ân.

Trang Tiếp cười nhạt, nói :

- Không sai, quả nhiên là võ công của ngươi chẳng ra gì, nếu không thì ngươi đã chẳng dùng thủ đoạn tam lưu hạ đẳng đối phó với Phương công tử.

Phùng Thất vẫn chưa thật sự hiểu dụng ý của Trang Tiếp, gã vội nói :

- Thuộc hạ phụng mệnh theo dỏi Phương công tử, trong lúc vô tình phát hiện hắn quả nhiên là...

Đột nhiên Trang Tiếp quát lớn :

- Câm miệng !

Phùng Thất lập tức bế khẩu không nói thêm gì nữa. Sắc diện của Trang Tiếp tái xanh, hắn nhìn qua mấy đại hán đứng gần đó và hạ lệnh :

- Lôi hắn đi, chiếu theo tội phạm luật hành sự mà luận xử !

Lập tức có hai đại hán to khoẽ đến kéo Phùng Thất ra khỏi phòng. Trang Tiếp quay sang Phương Tuyết Nghi rồi khách khí nói :

- Phương công tử, Phùng Thất không nghe hiệu lệnh tự ra chủ trương, tại hạ đã chiếu theo quy định mà luận xử, nếu có chỗ nào đắc tội mong Phương công tử bõ qua cho.

Phương Tuyết Nghi thừa biết Trang Tiếp làm như vậy là có dụng tâm nhưng chàng cũng không muốn nói thẳng ra mà cười ha hả một tràng rồi nói :

- Trang phó Đường chủ thật là khéo nói, thực ra thì quý thuộc hạ cũng chưa đụng đến Phương mỗ, phó Đường chủ xử hắn nặng như vậy khiến Phương mỗ áy náy quá.

Trang Tiếp mĩm cười, nói :

- Lòng khoan dung đại lượng của Phương công tử thật khiến tại hạ vô cùng kính phục !

Hắn hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Triệu Tam Quyền :

- Nghĩ công ngươi đưa Phương công tử đến đây nên bản toà không xử tội ngươi, còn không mau cút đi !

Triệu Tam Quyền như người được của, hắn vội nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh... Đa tạ ân điển phó Đường chủ...

Rồi như vừa bò vừa lăn mà lui ra.

Trang Tiếp chậm rải dịch mục quang qua phương Tuyết Nghi và hỏi :

- Tiên hương của Phương công tử ở đâu ?

Phương tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Hắn muốn hỏi lai lịch của ta đây.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Thế đại của Phương mỗ cư trú tại Lạc Dương.

Thần sắc của Trang Tiếp lộ vẻ ngạc nhiên, hắn vội cung thủ nói :

- Phương gia ở Lạc Dương rất có danh vọng trong võ lâm, chẳng hay Phương công tử có biết Phương nhị hiệp trong Trung Châu Tam Hiệp không ?

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Quả nhiên là rất nhanh, không đầy ba câu đã chuyển sang chính đề, nếu ta không dám hiển lộ thân phận thi sợ rằng bọn chúng sẽ khinh thị...

Nghĩ đến đây thì chàng liền nói :

- Chính là đại bá phụ của tại hạ !

Hình như Trang Tiếp bị câu trả lời làm cho chấn động toàn thân nhưng hắn rất tinh ranh nên vội đứng lên hành lễ và nói :

- Thì ra là điệt công tử của Phương nhị hiệp, Trang mỗ thất kính rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng khẻ cúi người, nói :

- Không dám, Phương mỗ đang đêm mò đến quấy rầy, nếu có gì không phải mong phó Đường chủ lượng thứ cho.

Trang Tiếp mĩm cười, nói :

- Công tử quá khách khí rồi, chẳng hay công tử đến Gia Định là có chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết nghĩ thầm nghĩ :

- Gã này thừa biết mà còn hỏi, miệng lưỡi quả nhiên là giảo hoạt, xem ra hắn không phải là nhân vật dễ đối phó rồi. Không biết cha con Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa tìm đâu ra thuộc hạ giàu tâm cơ như thế ? Lẻ nào trên địa diện Gia Định còn có thế lực bang hội nào mới nỗi lên chăng ?

Nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng ngó ra, cái gọi là Gia Định phân đường này rõ ràng là một phần cơ cấu trong tổ chức bang hội, chàng quyết tâm phải nghĩ cách khai thác manh mối từ đối phương mới được . Tuy chàng nghĩ rất nhiều chuyện nhưng ý nghĩ xoay chuyển rất nhanh, trong mắt Trang Tiếp thì chàng chỉ hơi trầm ngâm một chút rồi nói ngay :

- Tại hạ đến Gia Định lần nầy chẳng qua là thuận đường tạt ngang .

Theo lẻ thường thì Trang Tiếp không thể nào tin cách trả lời như vậy, nhưng hiện tại hắn làm ra vẻ rất tin tưởng nên nói :

- Công tử định ở lại Gia Định bao lâu ? Trang mỗ bất tài nhưng cũng kỳ vọng được làm nghĩa vụ chủ nhân ở đây để đưa công tử đi du ngoạn vài danh lam thắng cảnh...

Phương Tuyết Nghi thừa biết đối phương không thật lòng nhưng chàng không quen dùng tâm cơ nên vội khoát tay, nói :

- Không dám phiền Trang huynh, ngày mai là tại hạ phải lên đường rồi.

Trang Tiếp lộ vẻ thất vọng, hắn thở ra và nói :

- Công tử là đệ tử danh môn, Trang mỗ tự biết là với không tới, chỉ có điều...chỉ có điều...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chỉ có điều thế nào ?

Trang Tiếp với thái độ thành thật, cung thủ nói :

- Chỉ có điều đây là thành ý của Trang mỗ, mong Phương công tử hiểu cho thì tốt.

Rốt cuộc là Phương Tuyết Nghi không đũ kinh nghiệm giang hồ nên thấy vẻ thành khẩn của Trang Tiếp thì trong lòng rất cảm động, sự nghi kỵ cũng giảm đi rất nhiều, chàng mĩm cười, nói :

- Tại hạ sẽ mải ghi nhớ thịnh tình hậu đải của Trang huynh !

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Tại hạ vốn định lưu lại Gia Định vài ngày...

Trang Tiếp buột miệng hỏi :

- Công tử đồng ý rồi chăng ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Thành ý của Trang huynh, tại hạ xin tâm lảnh, ngày sau rảnh rỗi tại hạ sẽ trở lại bái phỏng Trang huynh và cùng đi du ngoạn năm ngày .

Trang Tiếp làm ra vẻ thất vọng . Hắn liên tục lắc đầu, nói :

- Công tử... Ôi ! Công tử nói vốn muốn ở lại đây vài ngày mà tại sao lại thay đổi chú ý ? Không lẻ vì chuyên mấy tên thuộc hạ hỗn xược của Trang mỗ làm kinh động công tử ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Không phải thế.

Trang Tiếp hơi ngớ người, hắn nói :

- Công tử...Phương huynh, tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy !

Tuyết Nghi nói :

- Trang huynh, tại hạ có một câu nhưng chẳng biết có nên hỏi hay không ?

- Có điều gì Phương huynh cứ nói.

- Trang huynh là phó Đường chủ ở phân đường Gia Định này, chẳng hay phân đường của Trang huynh thuộc môn phái, bang hội nào vậy ?

- Tam Nghĩa Môn.

- Tam Nghĩa Môn ? Sao tại hạ chưa từng nghe nói nhỉ ?

- Tam Nghĩa Môn thành lập chưa đầy một năm và cũng chưa chính thức tuyên bố trên giang hồ, vì vậy Phương huynh không biết cũng chẳng có gì lạ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, địa diện Gia Định này vừa có một bang hội mới thành lập .

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Trang huynh, quý môn đã xưng là Tam Nghĩa thì tất nhiên là do ba vị đại hiệp nhân nghĩa sáng lập ra phải không ?

Trang Tiếp gật đầu, nói :

- Phương huynh nói không sai, Tam Nghĩa Môn đúng là do Xuyên Tây tam nghĩa sáng lập ra.

Phương Tuyết Nghi lại nghĩ :

- Ở đâu ra Xuyên Tây tam nghĩa nhỉ ? Ta phải hỏi cho rõ mới được !

Chàng liền cung thủ nói :

- Trang huynh, chẳng hay ba vị nghĩa hiệp sang láp ra quý môn xưng hô thế nào ? Cả ba vị cùng đảm nhiệm chức chưởng môn à ?

Trang Tiếp đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói :

- Nếu người khác hỏi chuyện này thì tại hạ nhất định không nói nhưng Phương huynh là đệ tử của Trung Châu Tam Hiệp nên tại hạ rất tin tưởng...

Hắn hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Xuyên Tây Tam Nghĩa chính là Thanh Huyền Thông và Đổng Phương trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ năm xưa hợp với Kim Thương - Tống Sĩ Nghĩa của Tống Gia Bảo !

Chương 16: Đại Mạc Quỷ Thủ

Phương Tuyết Nghi đã nghĩ đến rất nhiều nhân vật, thậm chí cả Ma Đao Điền Nguyên nhưng chàng không ngờ Tam nghĩa trong Tam Nghĩa Môn lại là lão đại và lão ngũ trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ còn sót lại dưới kiếm của Trung Châu Tam Hiệp năm xưa. Còn việc Tống Sĩ Nghĩa hợp xưng Tam nghĩa với bọn chúng thì không có gì lạ. Nhất thời chàng ngẫn người hồi lâu rồi mới nói :

- Là bọn họ sao?

Trang Tiếp nói :

- Phương huynh quen biết ba vị chưởng môn của bản môn à?

Phương Tuyết Nghi lại ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Bọn họ đều gọi là chưởng môn nhân à?

Trang Tiếp nói :

- Đây là điểm khác nhau giữa bản môn và các môn phái khác nên chẳng trách Phương huynh lấy làm ngạc nhiên, kỳ thực đây cũng là tác phong tiến bộ của Tam Nghĩa Môn.

Phương Tuyết Nghi chợt nhớ lại cách đối xử của Trang Tiếp với Phùng Thất nên nghĩ :

- Đây cũng gọi là tiến bộ sao?

Bất giác chàng buột miệng nói :

- Trang huynh, có lẻ quý môn rất lấy làm tự hào về tác phong tiến bộ này phải không?

Trang Tiếp mĩm cười, nói :

- Điều đó là tự nhiên.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Ví như cách đối xử của Trang huynh với Phùng Thất vừa rồi cũng gọi là tiến bộ của quý môn?

Trang Tiếp biến sắc, hắn vội nói :

- Phương huynh, đích thực là tại hạ có làm trái qui định của bản môn, ngàn vạn lần xin Phương huynh chớ nói ra...

Thần sắc của hắn vừa hoang mang vừa bí hiểm khiến Phương Tuyết Nghi cảm thấy không tầm thường, chàng định hỏi nguyên do thì đã nghe Trang Tiếp nói tiếp :

- Phương huynh, Phùng Thất vốn là một tên lưu manh ở Gia Định, chỉ vì hắn có quan hệ thân thuộc với Tống Đường chủ nên tại hạ dù ghét cay ghét đắng cũng không có cơ hội hạ thủ. Hôm nay đúng dịp Tống Đường chủ không có ở Gia Định, hắn lại tự đứng ra chủ trương, không nghe theo mệnh lệnh, quả nhiên là một cơ hội cho nên tại hạ muốn trừ khử hắn.

Hắn nói hợp tình hợp lý nên Phương Tuyết Nghi đành gượng cười, nói :

- Tổng đàn của Tam Nghĩa Môn ở đâu?

Trang Tiếp nói :

- Tại Long Tuyền Dịch - Phía Nam Thành Đô.

Phương Tuyết Nghi ghi nhớ địa danh Long Tuyền Dịch rồi mĩm cười, nói :

- Trang huynh, tại hạ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo Trang huynh!

Trang Tiếp với nói :

- Phương huynh bất tất phải khách khí.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ qua Gia Định lần nầy vốn muốn thăm viếng một vị hảo hữu của bá phụ, không ngờ chưa đấy bốn năm mà người và cảnh ở Gia Định đều đổi khác nên tại hạ không thể tìm ra vị đó, chẳng hay Trang huynh có thể chỉ giúp tại hạ đường đi nước bước không?

Trang Tiếp mĩm cười, nói :

- Phương huynh thật là khéo nói, tại hạ tuy mới đến Gia Định hai năm nhưng những nhân vật có chút tên tuổi ở Gia Định thì tại hạ đều biết ít nhiều. Chẳng hay người mà Phương huynh muốn tìm là ai vậy?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là Trình Tử Vọng - Trang chủ Trình gia trang ở cửa thành Đông.

Trang Tiếp chợt ngớ người, hắn hỏi lại :

- Trình Tử Vọng?

- Không sai, Trang huynh có biết tung tích của Trình trang chủ không?

- Phương huynh, nếu huynh muốn tìm là Trình trang chủ thì sợ rằng tại hạ không thể giúp được gì rồi!

- Tại sao?

- Hơn trăm nhân mạng ở Trình gia trang đã bị tận diệt trong một đêm cách đây ba năm rồi!

Tuy đã biết kết quả này nhưng Tuyết Nghi vẫn làm ra vẻ kinh ngạc, chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Trang huynh, Trình trang chủ cũng đáng gọi là một vị võ lâm đồng đạo chính trực ở Gia Định này, không ngờ cả nhà bị thảm hại như vậy, Trang huynh có biết hung thủ là ai không?

Trang Tiếp lắc đầu, nói :

- Chuyện này... sau khi tại hạ đến Gia Định thì cũng dò hỏi nhiều nơi nhưng không có được kết quả...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Trang huynh không điều tra được manh mối gì sao?

Trang Tiếp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Phương huynh, chuyện này...

Hắn nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi mói nói tiếp :

- Phương huynh có từng nghe nói trong võ lâm có một vị gọi Điền Nhất Đao không?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Đâu chỉ là nghe không thôi? Sợ rằng Điền Nhất Đao khi gặp ta thì phải tôn xưng ta là Phương Nhất Kiếm cũng không chừng?

Tuy nghĩ vậy nhưng tất nhiên là chàng không thể nói cho Trang Tiếp biết chuyện này nên lắc đầu, nói :

- Tại hạ không rõ lắm, hình như Điền Nhất Đao được thiên hạ gọi là Ma Đao Điền Nguyên thì phải?

Trang Tiếp nói :

- Chính là ngươi nầy!

- Người này thế nào? Thảm án Trình gia trang không phải là kiệt tác của người này chứ?

- Chẳng may là lời của Phương huynh đã nói đúng rồi, lớn bé nhà Trình trang chủ là do Ma Đao Điền Nguyên tàn hại.

- Chuyện này làm sao có thể được?

- Theo những điều tại hạ dò hỏi hơn một năm qua thì có đến chín phần mười là Trình trang chủ chết trong tay Điền Nhất Đao.

- Trang huynh có tìm ra chứng cớ gì không?

- Ma Đao Điền Nguyên là một nhân vật rất tinh quái, lão ta đã có ý không để lại dấu tích thì người khác rất khó phát hiện!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đã không có vết tích thì tại sao Trang huynh dám khẳng định hơn trăm mạng ngươi ở Trình gia trang là do Ma Đao Điền Nguyên hại?

Trang Tiếp nói :

- Chuyện này... tại hạ nghe những bằng hữu ở Gia Định từng xem qua vết thương từ xương cốt của gia nhân trong Trình gia trang nói lại, từ vết thương mà xem thì tất cả đều bị một đao trí mạng!

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi :

- Chỉ có điểm này thôi sao?

Trang Tiếp mĩm cười, nói :

- Phương huynh, mọi người đều nói như vậy, nhưng trước khi tìm được Ma Đao Điền Nguyên thì tại hạ cũng không dám tin hoàn toàn.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ :

- Từ cách nói của Trang Tiếp thì có lẻ bọn Thành Huyền Thông không cho thuộc hạ tham dự vào

thảm án này, sau đó bọn chúng đổ mọi tội lỗi cho Ma Đao Điền Nguyên...

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Đa tạ Trang huynh chỉ giáo, tại hạ làm phiền quá lâu nên không yên tâm, xin cáo biệt vậy!

Bỗng nhiên Trang Tiếp giang tay giữ Phương Tuyết Nghi lại và mĩm cười, nói :

- Phương huynh, trời đã qua canh tư, lúc nầy trở về khách điếm nhất định sẽ làm kinh động người khác, vậy chi bằng ở lại đây để tại hạ cho mang lên chút thịt rượu, chúng ta vừa thưởng thức vừa đàm đạo.

Thấy hắn nói với vẻ thành tâm nên Phương Tuyết Nghi cũng không tiện từ chối, chàng gượng cười nói :

- Làm phiền Trang huynh quá, thế nầy thì làm sao tại hạ yên tâm.

Trang Tiếp phá lên cười và nói :

- Phương huynh nghĩ thế là quá khách sáo rồi!

Hắn quay ra ngoài nói với hai đại hán đứng hầu :

- Bảo bọn chúng chuẩn bị một mâm rượu!

Sau khi hai đại hán đi rồi thì Trang Tiếp mới nói nhỏ với Phương Tuyết Nghi :

- Phương huynh, nhân lúc bọn thuộc hạ không có ở đây, tại hạ cần nói với huynh điều nầy.

Phương Tuyết Nghi thấy vẻ trịnh trọng của hắn thi hơi kinh động, chàng vội hỏi :

- Trang huynh, chuyện gì mà quan trọng vậy?

Trang Tiếp nói :

- Mầm loạn trong võ lâm đã xuất hiện, Xuyên Trung không phải là đất lành, tốt nhất là Phương huynh nên sớm rời vùng này!

Tuy hắn nói rất khẻ nhưng Phương Tuyết Nghi nghe giật cả người, bỗng nhiên chàng cảm thấy Trang Tiếp không phải là nhân vật đơn giản, thậm chí lai lịch của hắn cũng rất khả nghi.

Thế nhưng chàng không đoán ra nguyên nhân vì sao mà Trang Tiếp, một nhân vật vừa tinh minh vừa bất phàm lại hạ người làm phó cho Tống Quy. Tuy nhiên chàng rất cảm kích sự quan tâm của Trang Tiếp nên nói :

- Trang huynh quan tâm như vậy khiến tại hạ vô cùng cảm kích...

Trang Tiếp chợt phá lên cười lớn rồi nói :

- Tại gia thiên nhật hảo, xuất ngoại thời thời nan (ở nhà ngàn ngày mọi chuyện đều tốt nhưng ra ngoài bất cứ lúc nào cũng khó khăn). Phương huynh chừng này niên kỹ mà đã sớm viễn hành rồi, chúng ta đã quen biết nhau thì lẻ đương nhiên là tại hạ phải có chút quan tâm... huống hồ vì tại hạ quản giáo thuộc hạ bất nghiêm gây phiền phức cho Phương huynh, chính tâm ý này chẳng qua là mua tội mà thôi...

Lời chưa dứt thì hai đại hán đã dọn lên một bàn rượu thịt, đi cùng với hai đại hán là một lão nhân có vẻ như là đầu bếp.

Trang Tiếp tỏ ra rất tôn kính vị lão nhân này, hắn vừa thấy lão nhân mang đồ ăn lên thì vội đứng dậy, nói :

- Phiền Tống sư phụ qua, đêm khuya thế nầy bảo bọn chúng làm vài món là được rồi, Tống sư phụ hà tất phải đích thân...

Lão nhân họ Tống nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi nói :

- Phó Đường chủ tiếp giải khách thì tự nhiên lão khiếu phải tận tay làm bếp rồi.

Nói đến đây thì hai đại hán đã bày biện xong bàn rượu, lão nhân họ Tống cáo biệt thối lui, nhưng lúc quay người lão làm như vô ý va vào người Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên nhưng bỗng nhiên chàng phát hiện trong tay phải đã có một vật gì tròn tròn. Chàng lướt nhìn qua Trang Tiếp thì thấy hắn đang dặn dò mấy đại hán điều gì đó và căn bản là không thấy cảnh lão nhân họ Tống chạm vào người mình, do vậy chàng mới thở phào yên tâm.

Trang Tiếp quay lại mới nhập tiệc nên Phương Tuyết Nghi đành nén lòng hiếu kỳ mà ngồi vào bàn rượu. Tuy chỉ có hai người đối ẩm nhưng bàn rượu tràn ngập thức ăn, trước thịnh tình của Trang Tiếp thì Phương Tuyết Nghi đã giải trừ mọi điều phòng bị.

Hai người vừa đối tửu vừa đàm đạo trong rất thân tình như cố cựu. Tuy nhiên Phương Tuyết Nghi vẫn không quên bõ mảnh giấy cuốn tròn vào túi áo và chàng rất muốn tìm cơ hội xem thư trong đó viết gì nhưng thủy chung vẫn chưa có cơ hội.

Mải đến khi trời sáng tỏ thì bỗng nhiên có một đại hán chạy vào thầm thì với Trang Tiếp mấy câu , nhất thời thần sắc Trang Tiếp chợt biến, hắn vội cung thủ nói :

- Phương huynh, tại hạ có chút chuyện phải làm, huynh cứ ngồi chờ giây lát, tại hạ sẽ trở lại ngay.

Nói đoạn hắn cung thủ hành lễ với Phương Tuyết Nghi rồi cất bước theo sau đại hán.

Tuy cảm thấy sự việc hỏi bất ngờ nhưng linh quang trong lòng Phương Tuyết Nghi chợt động. Chàng quan sát chung quanh không thấy bóng người nào thì lập tức mở cuộn giấy nhỏ ra xem. Chỉ thấy cuộn giấy nhàu nát, bên trong viết một hàng chữ :

"Mau rời khỏi Gia Định trước sáng này!"

Bên góc dưới có vẻ hai cánh tay người ốm như que củi, rõ ràng đây là ký hiệu của một nhân vật võ lâm nào đó.

Phương Tuyết Nghi vốn không biết nhiều về những nhân vật giang hồ nên chàng hoàn toàn không biết ký hiệu hai cánh tay nầy là của nhân vật nào. Còn bản thân Tống lão nhân, chàng cũng chưa từng quen biết bao giờ, rốt cuộc lời cảnh cáo phải rời Gia Định trước sáng này là vì nguyên do gì?

Chàng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu nhưng cũng không nghĩ ra chút manh mối gì, hiện tại trời đã sáng, Trang Tiếp vẫn chưa trở lại nên bỗng nhiên chàng thầm nghĩ :

- Không lẻ có người cố ý giữ chân Trang Tiếp để ta nhân cơ hội này mà bõ đi?

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng cảm thấy tính cách của Trang Tiếp thật là thâm trầm khó hiểu, đồng thời chàng cũng nghĩ đến sự khổ tâm cảnh cáo của người kia. Bất giác nộ khí dâng lên, chàng nghiến răng vỗ mạnh xuống bàn rồi lạnh lùng nói :

- Ta phải xem bọn ngươi có thể đối phó với ta như thế nào?

Dư âm chưa dứt thì đã nghe Trang Tiếp cười lớn và nói :

- Phương huynh, chờ tại hạ lâu quá phải không?

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, chàng ngẫng đầu nhìn lên thì thấy Trang Tiếp không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mình rồi. Chàng vội nói :

- Không dám, chuyện của Trang huynh đã làm xong rồi à?

Trang Tiếp mĩm cười, nói :

- Đã làm xong, thật không ngờ trong thành Gia Định lại có hạng cao thủ như vậy, ba vị hộ pháp của bản đường liên thủ mà không cầm cự được mười chiêu. Nếu tại hạ không đến kịp lúc thì sợ rằng ba vị hộ pháp đã bị hạ độc thủ rồi.

Hắn ngưng lại, mục quang liếc nhìn lên bàn và hỏi :

- Phương huynh, đây là gì vậy?

Vừa nói hắn vừa đưa tay nhặt mảnh giấy nằm ở trên bàn.

Thì ra trong lúc tự nói và vỗ bàn, Phương Tuyết Nghi đã để rơi mảnh giấy ra ngoài. Cùng lúc Trang Tiếp bỗng nhiên xuất hiện khiến chàng kinh ngạc nên nhất thời sơ ý quên cả việc thu hồi mảnh giấy lại. Bây giờ bị Trang Tiếp phát hiện thì chàng cảm thấy vô cùng khẩn trương và có lỗi với người cảnh cáo.

Sau một lúc ngớ người, chàng buột miệng nói :

- Chuyện này... Sau khi Trang huynh đi thì tại hạ dạo bước ra ngoài bậc thềm và phát hiện mảnh giấy này nên thuận tay nhặt lên.

Với cách giải thích này thì bất kỳ ai cũng không thể tin được, nhưng kỳ quái là sau khi nghe giải thích thì Trang Tiếp trả lại mảnh giấy cho Phương Tuyết Nghi và gật đầu mĩm cười, nói :

- Vật đó Phương huynh nhặt được thì Phương huynh nên cất giữ.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, thầm nghĩ :

- Chuyện này là thế nào? Sao hắn không truy cứu?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng vội nói :

- Rồi nhận lấy mảnh giấy cất vào túi đồ.

Trang Tiếp lấy bầu rượu rót ra hai chung rồi mĩm cười, nói :

- Phương huynh, còn nữa canh giờ là đến lúc huynh nên rời khỏi đây rồi, tại hạ kính huynh thêm một chung, được chứ?

Nói đoạn hắn ngữa cổ uống cạn chung rượu. Tuy có nhiều nghi ngờ nảy sinh nhưng Trang Tiếp đã không hỏi thêm thì Phương Tuyết Nghi cũng giả vờ vui mừng nhận chung rượu và ngữa cổ uống cạn.

Trang Tiếp cười ha hả một tràng rồi nói :

- Phương huynh, trên mảnh giấy có ký hiệu Quỷ Thủ, huynh có nhận biết không?

Phương Tuyết Nghi vốn tưởng Trang Tiếp không quan tâm đến mảnh giấy nhưng bây giờ nghe hắn hỏi thì chàng mới hiểu rồi người này hành sự trầm tỉnh thâm ẩn như hạng cao nhân, rõ ràng là rất

quan tâm đến sự việc nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra ung dung nói cười tự nhiên. Nghĩ đoạn chàng vội lắc đầu, nói :

- Tại hạ rất ít hành tẩu giang hồ nên không rành những ký hiệu của một số nhân vật.

Trang Tiếp nói :

- Thực ra tại hạ đã biết là Phương huynh không thể nhận ra...

Hắn hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Trong Đại Mạc ở ngoài biên tái có một vị danh thâu (trộm) cao thủ, không những thâu kỹ cao minh đến độ xuất quỷ nhập thần mà võ công cũng vào hạng hy hữu trong võ lâm, vì vậy mới được thiên hạ tặng cho nhã hiệu là Đại Mạc Quỷ Thủ. Phàm những ai bị lão "chiếu cố" thì sau đó lão sẽ lưu lại một quỷ thủ bằng vàng ròng, vì thế quỷ thủ trở thành ký hiệu của vị lão nhân này. Xem ra, mảnh giấy Phương huynh nhặt được hết tám phần mười là do lão nhân đó để lại.

Phương Tuyết Nghi hoàn toàn xa lạ với cái tên Đại Mạc Quỷ Thủ, sau khi nghe Trang Tiếp nói rõ thì chàng cảm thấy vừa mừng vừa vui nên mĩm cười, nói :

- Đa tạ Trang huynh chỉ giáo!

Trang Tiếp thấy chàng nghe danh Đại Mạc Quỷ Thủ mà không chút kinh động thì bất giác chau mày thầm nghĩ :

- Lẻ nào hắn không biết vị cao nhân võ lâm này thật?

Hắn trầm ngâm một lát rồi bật cười, nói :

- Phương huynh, thì ra huynh chưa nghe nói về vị Quỷ Thủ tiền bối này thật à?

Phương Tuyết Nghi bình thản hỏi lại :

- Trang huynh không tin tại hạ sao?

Trang Tiếp khẻ nói :

- Không phải tại hạ không tin, chỉ có điều tính cách của Quỷ Thủ tiền bối xưa nầy là độc hành kỳ sự, nếu Phương huynh và lão ta thật sự không biết nhau thì sự xuất hiện của mảnh giấy này chẳng phải là kỳ quái lắm hay sao?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ cũng cảm thấy trong chuyện này có nhiều chỗ khó hiểu, có lẻ trong tương lai nếu gặp được Quỷ Thủ tiền bối thì tại hạ phải hỏi rõ đạo lý bên trong mới được.

Trang Tiếp nhìn ra ngoài trời và nói :

- Phương huynh, trời đã không còn sớm nữa, tại hạ tiễn Phương huynh ra ngoài thành nhé?

Theo nguyên ý thì Phương Tuyết Nghi thật sự muốn ở lại thành Gia Định chờ xem bọn Tống Sĩ Nghĩa có thể giở trò gì đối phó với mình nhưng sau khi nghe Trang Tiếp nói rõ danh tự người đã để lại mảnh giấy thì chàng cảm thấy bên trong tất phải có nguyên do. Vì vậy chàng y chiếu theo chỉ thị của Quỷ Thủ rời Gia Định trước sáng này, dù sao thì ngày sau trên đường hành tẩu giang hồ chàng còn có cơ hội để điều tra về Tam Nghĩa Môn.

Tâm ý đã quyết nên chàng mĩm cười, nói :

- Không dám nhận thịnh tình của Trang huynh, tại hạ xin cáo biệt từ đây.

Nói đoạn chàng đứng lên cung thủ xá dài rồi bước ra khỏi phòng. Trang Tiếp cũng cất bước theo sau, hắn nói :

- Phương huynh, chúng ta tuy là bình thuỷ tương phùng mới luận giao lần đầu nhưng tại hạ vô cùng ngưỡng mộ Phương huynh, mong Phương huynh thành toàn cho tâm ý này của tại hạ.

Nói đến đây thì hai người đã ra khỏi hoa viên.

Phương Tuyết Nghi thấy khó khước từ thịnh tình nên đành để Trang Tiếp cùng đi. Khi ngang qua Duyệt Lai khách điếm thì chàng tạt vào lấy hành lý và ngựa rồi thong thả theo của Đông thành Gia Định mà xuất thành.

Sau khi ra khỏi thành chừng ba dặm thì Trang Tiếp thở dài một hơi đầy cảm khái và nói :

- Phương huynh, tiễn đưa ngàn dậm rồi cũng đến lúc phải chia biệt, tại hạ xin dừng bước tại đây vậy.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Xin Trang huynh hồi bước, tại hạ xin ghi nhớ thịnh tình...

Nói đoạn chàng cung thủ bái biệt.

Bỗng nhiên Trang Tiếp xuất thủ chụp vào tay Tuyết Nghi, động tác tựa như không cho đối phương hành bái nhưng chợp cơ hội đó hắn bắn vào tay Tuyết Nghi một vật, miệng vội nói :

- Không dám... không dám! Phương huynh đi đường bảo trọng!

Lời vừa dứt thì hắn cũng buông tay Tuyết Nghi ra rồi lập tức quay bước trở vào thành Gia Định.

Phương Tuyết Nghi sững người hồi lâu, khi bóng dáng Trang Tiếp dần khuất thì chàng mới giục ngựa phóng đi tiếp theo đường quan đạo dẫn về Thành Đô.

Chàng thúc ngựa đi rất nhanh nên không đầy nữa canh giờ sau thì đã rời Gia Định hơn ba mươi dặm, chàng thấy không xa ở phía trước có mấy tiểu điếm bên đường nên tạt vào một trà quán gọi mấy bình trà uống, nhân tiện để cho ngựa nghỉ ngơi chốc lát. Chàng ngồi uống một hơi ba bình trà mới cảm thấy đã khát, lúc nầy mới sực nhớ đến vật mà Trang Tiếp dúi vào tay nên vội móc ra xem.

Thì ra, đây là một cuộn giấy to bằng ngón tay cái, khi cuộn giấy vừa mở ra thì có một viên hoàn đan màu hoàng kim rơi xuống lòng bàn tay chàng.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên không ít, nhưng chàng vội nhìn vào mảnh giấy thì trong đó viết :

"Phương huynh đã trúng kịch độc trong rượu, trong một canh giờ độc tính sẽ phát tác. Vì vậy phải mau chóng uống dược hoàn này vào thì không cần lo nghĩ gì nữa.

Trang Tiếp."

Phương Tuyết Nghi chau mày thầm nghĩ :

- Tại sao vị Trang huynh này hành sự lại điên đảo thế kia? Đã biết trong rượu có độc thì tại sao lại mời ta uống? Đã mời ta uống rượu độc thì tại sao lén lén lút lút trao thuốc giải cho ta? Nói một đường làm một nẻo là nghĩa lý gì?

Nhất thời càng nghĩ chàng càng cảm thấy khó giải thích, vã lại từ lúc uống rượu đến giờ đã ba khắc rồi, nếu mình thật sự trúng độc thì tại sao không có hiện tượng phát tác? Giữa lúc ý nghĩ xoay chuyển thì vô tình chàng vận một luồng chân khí đẩy qua kỳ kinh bát mạch ngầm kiểm tra một vòng nhưng cảm thấy thiên cơ nội thể bình thường, không một chút hiện tượng gì là không đúng. Bất giác chàng chau mày và quyết ý thu giữ dược hoàn này chờ sau khi kiểm nghiệm rồi hãy tính.

Đang lúc chàng gói dược hoàn lại thì bỗng nhiên bêb tai có lời thìu thần :

- Thiên hạ lại có ngốc tiểu tử phát ngẩn khi cầm trong tay chí phẩm giải độc Thái Thanh Kim đan của Võ Đang, quả thật là lần đầu tiên Tống Lão tà ta gặp phải chuyện này.

Nhất thời Phương Tuyết Nghi kinh hải không thôi, chàng biết trong võ lâm có thuật gọi là truyền âm nhập mật, rõ ràng người nói phải là một vị cao nhân võ lâm mới thực hiện được thuật này. Mà hàm ý trong lời nói là nhắm vào mình, bất giác Phương Tuyết Nghi quên cả việc gói viên dược hoàn,

chàng dương mục nhìn tứ phía với vẻ hoang mang.

Trong ngôi trà quán này tổng cộng chỉ có bốn vị khách ngoài chàng, ba vị thì đang nhìn hành nhân qua đường mà tán gẫu còn một vị kia niên kỹ ngoài thất tuần, thân mặc hồng y, râu dài tóc bạc, tướng mạo như tiên phong đạo cốt. Khi Phương Tuyết Nghi nhìn qua thì thấy lão đang vuốt râu nhìn mình và mĩm cười.

Chàng thầm nghĩ :

- Không lẻ người vừa nói là lão nhân này?

Ý nghĩ vừa chuyễn thì bất giác chàng cũng nhoẻn miệng cười đáp.

Thế nhưng Phương Tuyết Nghi vừa nở nụ cười thì lão nhân vội quay vào trong quán và gọi lớn :

- Chủ quán, cho thêm nước sôi!

Phương Tuyết Nghi cảm thấy thái độ của lão nhân này có vẻ khác thường nên định bước tới hỏi lão vài câu, nhưng bỗng nhiên chàng lại nghe những lời thầm thì bên tai :

- Nếu ngươi muốn sống để nói chuyện với Tống Lão Tà ta thì tốt nhất là hãy nuốt viên Thái Thanh Kim đan kia vô bụng đi, đừng tưởng đưa vào luồng chân khí của ngươi mà cho rằng tạm thời có thể áp chế không cho độc tính phát tác. Nếu ngươi trì nghi một lát nữa thì dù có mười viên kim đan dùng không kịp đấy.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, nguyên trong lúc nghe chàng đã ngầm vận khí mấy vòng kiểm tra xem mình có hiện tượng trúng độc hay không. Lời truyền âm nhập mật vừa dứt thì chàng cũng tự xác định là mình không hề trúng độc, do vậy chàng hoàn toàn không hiểu gì cả nên nhướng song mục nhìn lão nhân đến phát ngẫn.

Bỗng nhiên lão nhân thở dài một hỏi rồi đứng lên.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lẻ nào lão ta muốn bõ đi thật?

Chàng định lấy tiền trả tiền thì thấy lão nhân đi thẳng qua bàn mình nên vội cung thủ nghiêng người, nói :

- Lão trượng...

Lão nhân khoát tay nói :

- Miễn lễ, ngồi xuống đi!

Phương Tuyết Nghi sững người, chàng thầm nghĩ :

- Lão nhân này thật là gàn dỡ.

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng vẫn lễ phép :

- Mời lão trượng ngồi trước!

Lão nhân lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Phí lời!

Đoạn lão ngồi xuống chiếc ghế gỗ đối diện với Phương Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Bỗng nhiên lão trượng dịch bước qua đây chắc là có điều gì muốn chỉ giáo?

Lão nhân trầm giọng nói :

- Ngươi trúng độc rồi.

Tuyết Nghi ngẫn người giây lát rồi nói :

- Thật sao? Thì ra những lời truyền âm nhập mật vừa rồi là do lão tiền bối phát ra?

Bỗng nhiên lão nhân lớn tiếng nói :

- Cái gì là lão tiền bối với tiểu tiền bối? Tống Lão tà ta ghét nhất là sự nịnh hót bợ đỡ.

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Ngươi bị trúng kịch độc mà không biết tí gì sao?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không biết gì. Vừa rồi vản bối vận chân khí kiểm tra kỳ kinh bát mạch nhưng căn bản không phát hiện có hiện tượng trúng độc.

Lão nhân nghe vậy thì có hơi ngạc nhiên, lão nói :

- Ngươi không nói dối Tống Lão Tà ta đấy chứ?

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối rất khoẽ, việc gì phải nói dối với lão trượng.

Lão nhân bán tín bán nghi và buột miệng nói :

- Chuyện này kỳ quái rồi. Rõ ràng là Trang Tiếp bõ vật tuyệt độc vào rượu mà tại sao ngươi lại không trúng độc nhỉ?

Tuyết Nghi nghe nói Trang Tiếp hạ độc trong rượu thì bật cười nói :

- Lão trượng, sợ rằng việc này có chỗ nhầm lẫn, thiết nghĩ Trang Tiếp...

Bỗng nhiên chàng dừng lại vì thấy ba đại hán đang hàm hồ tiến đến bàn của mình, một gã nhìn Tuyết Nghi từ chân tới đầu rồi quát hỏi :

- Ngươi họ Phương phải không?

Tuyết Nghi chau mày nói :

- Không sai, tại hạ họ Phương.

Ba đại hán nghe vậy thì lộ vẻ hoan hỉ, đồng thời ba thanh đơn đao lập tức được rút ra. Gã đứng đầu nói :

- Họ Phương kia, bọn ta chờ ngươi đã lâu rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái nên vội nói :

- Phương mỗ không quen biết ba vị, tại sao ba vị lại chờ Phương mỗ?

Đại hán đứng trước cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão đệ, ngươi đừng giả vờ giả vịt nữa!

Càng nghe Tuyết Nghi càng không hiểu gì cả, chàng bình thản mĩm cười, nói :

- Ba vị có thể nói rõ sự tình không? Quả thật là tại hạ như người đang ở trong sương mù dày năm trượng...

Đại hán đứng trước phát đơn đao lên và nói :

- Họ Phương kia, lúc nầy độc tính đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của ngươi rồi, bọn ta phụng mệnh Tống Đường chủ đến đây thu thập thi thể ngươi đấy.

Tuyết Nghi kinh hải không ít, bất giác chàng nhìn qua lão nhân thì thấy lão nhắm chặt song mục, thái độ như giả câm giả điếc. Chàng thầm nghĩ :

- Lão tưởng ta không đối phó được bọn chúng sao? Ta phải cho lão thấy thủ đoạn của họ Phương này mới được.

Nghĩ đoạn chàng phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Thì ra các ngươi phụng mệnh Tống Quy mà đến đây.

Đại hán đứng trước cười nhạt, nói :

- Không sai! Họ Phương kia, ngươi nạp mạng đi!

Lời vừa dứt thì một đạo hàn quang cũng loé lên.

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thuộc hạ của Tống Quy sao toàn là hạng lỗ mảng thế nầy? Xem ra suốt dãy Xuyên Tây thật là nơi để bọn chúng lấy nhân mạng làm trò đùa rồi.

Nghĩ đoạn, sát cơ chợt phát, chàng phát hữu thủ chụp vào cổ tay cầm đao của đại hán đứng trước.

Đại hán này vốn cho rằng chỉ cần một đao là có thể giải quyết ngay kẻ đã trúng kịch độc, nào ngờ thế đao vừa xuất thì gã cảm thấy cổ tay bị chấn động, cánh tay nhẹ tênh, đơn đao đã thoát khỏi tay rơi xuống bàn.

Đại hán kinh hải thối lui ba bước rồi quát hỏi :

- Thì ra ngươi không bị trúng độc?

Hai gã còn lại thủ chặt đơn đao và đưa mắt nhìn nhau, bỗng nhiên cả hai cùng vung đao rồi bỗ nhào vào người Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi chỉ tay phía đại hán vừa mất đao, chàng nói :

- Dù Phương mỗ trúng độc thì dựa vào ba các ngươi cũng không làm gì được Phương mỗ đâu.

Lời chưa dứt thì hữu thủ trầm xuống rồi quét ngang một chưởng từ trái sang phải.

Hai gã đại hán này đang thế bỗ nhào tới nhưng đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng như bị vật ngăn cản đánh vào. Bọn chúng hú một tiếng rồi ngã ngửa ra sau, đơn đao tự nhiên thoát khỏi tay. Khoé miệng xuất hiện huyết tươi, song mục trồi lên.

Rõ ràng là Phương Tuyết Nghi xuất thủ trong lúc tức giận nên hai gã đại hán đã bị chưởng lực đánh chết ngay tại đương trường.

Lão nhân vốn đang bế mục tỉnh toạ, lúc nầy chợt mở mắt ra, cười lớn rồi nói :

- Chưởng lực quả nhiên uy mãnh, tiểu huynh đệ, đánh chết người không phải là chuyện chơi, ngươi định thế nào đây?

Phương Tuyết Nghi không ngờ một chưởng của mình lại đánh chết hai tráng hán nên bất giác ngẫn cả người, chàng nghĩ :

- Quả thật là ta không muốn giết bọn chúng. Nhưng tại sao một chưởng nhẹ nhàng như vậy mà bọn chúng không chịu nổi?

Đối với Phương Tuyết Nghi mà nói thì cách nghĩ như vậy của chàng là hợp tình hợp lý, bởi lẻ từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là lần đầu chàng xuất chưởng đánh chết hai người một lúc. Chuyện này không những khiến chàng khó hiểu về công lực của bản thân mình mà còn lảnh ngộ được một kinh nghiệm giang hồ. Đó là, trong lúc đối địch, nếu ta không đả thương đối phương thì đối phương tất sẽ đả thương ta.

Nghĩ đoạn chàng nhìn thi thể hai gã đại hán nằm ngang dưới đất rồi khẻ nói :

- Theo ý kiến của lão trượng thì nên thế nào?

Lão nhân mĩm cười, nói :

- Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc mới trừ được hậu hoạ.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua đại hán mất đao, chàng hơi trầm ngâm một lát rồi lắc đầu, nói :

- Không cần, bọn chúng chỉ là hạng phụng mệnh hành sự, có giết cũng không giải quyết được gì.

Chàng cất bước tiến về phía đại hán còn lại và nói tiếp :

- Phương mỗ nhất thời lỡ tay giết chết hai đồng bọn của ngươi, trong lòng cảm thấy bất an vô cùng, nơi này có một ít kim ngân, ngươi cầm lấy lo hậu sự cho bọn chúng.

Nói đoạn chàng lấy kim ngân đưa ra.

Đại hán run run tiếp nhận kim ngân rồi quỳ xuống, khấu đầu nói :

- Đa tạ Phương công tử!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Không cần đa tạ Phương mỗ, ta đã không có ý giết ngươi thì cũng không thể trách việc ngươi quay về Gia Định hồi báo với Tống Quy.

Chàng quay sang nói với lão nhân :

- Vản bối xin cảm tạ ân tình chỉ điểm của lão trượng, ngày sau nếu có duyên tất sẽ báo đáp.

Nói đoạn chàng tính tiền trả rồi phóng bước ra khỏi trà quán.

Lão nhân vốn muốn Phương Tuyết Nghi giải thích với mình về chuyện Trang Tiếp nhưng không ngờ chàng nói đi là đi ngay. Bất giác lão chau mày hừ một tiếng rồi nói :

- Hảo tiểu tử, ngươi đã không thích lão phu ta thì lão phu ta không thể đi theo ngươi.

Nói đoạn lão lách người qua cửa sau của trà quán mà chuồn đi.

Chương 17: Ma Đao Tuyệt Mạng

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi sau khi ra khỏi trà quán thì chàng lập tức lên ngựa theo đường quan đạo đi Thành Đô mà phóng . Ngày đi tối ngủ trọ , suốt cuộc hành trình không xảy ra cớ sự gì . Trưa ngày thứ tư thì chàng đến một ngã ba đường .

Phương Tuyết Nghi dừng ngựa nhìn tứ phía thì cảm thấy cảnh vật khá quen thuộc , thì ra nơi này chính là chỗ năm xưa chàng và Ngôn Phụng Khanh truy tìm tung tích của Trung Châu Tam Hiệp . Kết quả là theo dấu chân ngựa mà tìm ra đạo quán của Ma Đao Điền Nguyên . Chàng nhìn con đường bên tả dẫn vào vùng hoang sơn thì bất giác trong lòng nảy sinh ý niệm tìm lại Ma Đao Điền Nguyên .

Thì ra chàng cảm thấy việc thắng Điền Nguyên năm xưa chẳng qua là dùng khí thế lừa người , buộc Điền Nguyên phải nhận thua . Lần nầy chàng có thể dựa vào công phu chân thật khổ luyện trong hơn ba năm để đơn đả độc đấu với Ma Đao Điền Nguyên , đồng thời chàng cũng muốn thử xem với trình độ võ công hiện tại của mình thì xếp vào hạng nào trong võ lâm .

Tâm ý đã định nên chàng lập tức rẻ dây cương cho ngựa đi vào con đường bên tả . Cảnh vật bên đường không thay đổi nhiều , thậm chí tấm biển cảnh cáo do Trung Châu Tam Hiệp cắm bên vệ đường , tuy có bị gió mưa làm cho hư hỏng nhưng vẫn còn cắm nguyên vị .

Khi đến địa đầu vùng sơn dã thì Phương Tuyết Nghi xuống ngựa , chàng dắt ngựa men theo sơn đạo mà đi . Không đầy một khắc sau thì đã đến bải cỏ hoang mọc giữa đám loạn thạch nơi thuộc hạ Ma Đao Điền Nguyên ngăn chận chàng và Ngôn Phụng Khanh trước đây . Bất giác Tuyết Nghi dừng bước rồi đảo mắt nhìn ra xung quanh .

Nhưng cảnh vật mênh mang , không khí âm trầm , đừng nói là không nghe tiếng người , tiếng chim , ngay cả tiếng côn trùng cũng không nghe thấy .

Tuyết Nghi chau mày nghĩ thầm :

- Không lẻ Ma Đao Điền Nguyên đã bõ nơi này ?

Nghĩ đoạn chàng cất bước đi tiếp . Chàng vẫn còn nhận ra được lối đi lờ mờ , nên chừng khắc sau thì đã thấy ngôi nhà cỏ xuất hiện giữa lau lách rậm rạp .

Chàng buộc ngựa vào một gốc cây rồi định bước tới gõ cửa , nhưng đột nhiên nghe một giọng khe khẻ vang lên bên trái :

- Ngươi là ai mà dám tự tiện xông vào trọng địa của bản giáo ?

Tuyết Nghi hơi rùng mình , chàng quay lại nhìn thì thấy một đại hán cao to , mặc hắc y đứng cách chỗ chàng không xa .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ đến thăm một vị bạn cũ là Ma Đao Điền Nguyên đại nhân .

Đại hán chau mày quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi :

- Ngươi là gì của Điền Nguyên ?

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí của người này thì hình như Ma Đao Điền Nguyên vẫn còn ở đây , chỉ không biết hắn tự xưng bản giáo là muốn nói đến tổ chức nào , tại sao ta không làm ra vẻ cao thâm khó hiểu may ra có thể điều tra được chút manh mối bất ngờ nào chăng ?

Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Khi gặp Diền Nguyên thì tự nhiên lão ta sẽ biết tại hạ là ai .

Đại hán lạnh lùng nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Điền Nguyên đã là một vị hộ pháp của bản giáo , nếu các hạ không chịu báo danh tánh thì việc cầu kiến hộ pháp của bản giáo chỉ là giấc mộng mà thôi .

Tuyết Nghi cả kinh thầm nghĩ :

- Quả nhiên trên địa diện Xuyên Tây nầy lại có thêm vài nhân vật võ lâm mới nỗi lên .

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Nếu tại hạ kiên quyết không báo danh tánh thì lẻ nào không gặp được hộ pháp của quý giáo thật sao ?

Đại hán cười nhạt nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi làm ra vẻ ngạc nhiên , chàng hạ giọng nói :

- Chuyện này kỳ quái rồi , vùng Xuyên Tây này có giáo phái từ bao giờ vậy ? Thiết nghĩ Điền

Nguyên và tại hạ là chỗ vong niên chi giao nên mỗi lần tương kiến không cần phải thông báo danh tánh .

Bỗng nhiên đại hán quát lớn :

- Ngươi nói nhăng nói cuội gì đó ? Nên biết qui định của Tứ Linh Giáo của ta là cực kỳ nghiêm khắc , dù là bản thân của giáo chủ cũng phải tuân hành .

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Thì ra Tứ Linh Giáo . Nhưng không biết giáo chủ là nhân vật nào ? Ta phải nghĩ cách khai thác gã nầy mới được .

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói :

- Quy định của quý giáo nghiêm khắc như vậy thì phiền các hạ thông báo với Điền hộ pháp là tại hạ Phương Tuyết Nghi xin cầu kiến .

Chàng nghĩ danh tánh của mình chưa truyền trên giang hồ nếu có nói ra cũng chẳng có gì bất ổn .

Đại hán nghe xong thì cười hì hì nói :

- Ngươi muốn ta thông báo giúp ngươi à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không dám , phiền tôn giá một chút vậy .

Đại hán tròn xoe song mục nhìn Tuyết Nghi rồi ngữa mặt cười một tràng dài và nói :

- Khẩu khí của ngươi lớn quá nhỉ .

Gã hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Tiểu tử , ngươi biết bản toà là ai không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ xin thỉnh giáo !

Đại hán nói :

- Bản toà là đầu lỉnh của Tứ Linh trong Tứ Linh Giáo , ngoài giáo chủ ra thì tất cả phải tôn kính bản toà . Bây giờ ngươi bảo bản toà đi thông báo giúp ngươi , há chẳng phải chuyện nực cười sao ?

Lời vừa dứt thì gã phá lên cười ha hả một tràng dài .

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Thì ra địa vị của gã còn cao hơn Ma Đao Điền Nguyên , chẳng trách trong khẩu khí của gã không một chút tôn kính Ma Đao Điền Nguyên .

Tuy trong lòng rất muốn biết thân phận của đại hán nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói :

- Thì ra tôn giá là đầu lỉnh của Tứ Linh , tại hạ thất kính rồi .

Chàng mĩm cười rồi nói tiếp :

- Xin thỉnh giáo , tôn giá xưng hô thế nào ?

Đại hán trầm giọng nói :

- Bản toà họ Cao , đại danh là Vô Địch , bằng hữu võ lâm tôn phong bản toà là Thần Lực Thiên Vương . Tiểu tử ngươi nghe rõ rồi chứ ?

Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Không lẻ nhân vật này có điều gì bất bình thường chăng ?

Nghĩ đoạn chàng cung thủ nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu , hôm nay được gặp quả là tam sinh hữu hạnh .

Cao Vô Địch tỏ ra rất khoái chí , gã cười sang sảng một tràng rồi nói :

- Không dám ...không dám , lão đệ ngươi muốn gặp Điền Nguyên có đại sự gì không ?

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã tin Cao Vô Địch nầy là ngươi bất bình thường nên lập tức mĩm cười nói :

- Tại hạ và lão ta là chỗ quen biết cũ , hôm nay đến là để thăm viếng , chẳng hay Cao Thiên Vương có thể gọi giúp tại hạ một tiếng không ?

Cao Vô Địch quan sát Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi :

- Lão đệ , năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi ?

- Tại hạ mười chín tuổi .

- Mười chín tuổi ?

- Không sai .

- Lão đệ , ngươi định lừa bản toà đấy à ?

- Tại hạ nói thực tình , tại sao Cao Thiên Vương không tin ?

Cao Vô Địch cười nhạt , nói :

- Trong giới lục lâm thì Ma Đao Điền Nguyên là thủ toà vùng Xuyên Trấn , lão ta làm sao có hạng bằng hữu trẻ tuổi như ngươi ? Lão đệ , như thế chẳng phải ngươi định lừa bản toà là gì ?

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra là gã không tin ta quen biết Điền Nguyên.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói :

- Nếu Cao Thiên Vương không tin thì cứ gọi Điền Nguyên ra gặp tại hạ là biết ngay thật hư.

Cao Vô Địch suy nghĩ một lát rồi nói :

- Không sai, bản toà chẳng nên vì chuyện này mà phiền lòng. Lão đệ ngươi nói đúng đấy, cứ gọi lão ta ra gặp ngươi là rõ ngay.

Nói đoạn gã vỗ tay ba tiếng thì lập tức có một thiếu niên chạy ra, Cao Vô Địch nói với thiếu niên :

- Đi gọi Điền hộ pháp ra đây gặp ta!

Thiếu niên này trong cũng khá thanh tú, hắn liếc nhìn Phương Tuyết Nghi rồi lập tức quay người chạy vào ngôi nhà cỏ.

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sợ rằng chung quanh ngôi nhà cỏ này còn có không ít điều bí mật, tại sao trên đường đi ta không phát hiện được gì?

Vừa nghĩ đến đây thì chàng đã nghe Cao Vô Địch lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, ngươi cũng là người trong võ lâm phải không?

Câu hỏi bất ngờ này của Cao Vô Địch khiến Phương Tuyết Nghi không khỏi ngạc nhiên, chàng không phán đoán được dụng ý của đối phương nên trả lời hàm hồ.

- Tại hạ chỉ học mấy miếng võ phòng thân kiện thể, không thể coi là nhân vật võ lâm gì.

Cao Vô Địch có vẻ không tin nhưng cũng chẳng tìm được lời nào để hỏi tiếp, gã phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Có thể tương giao với Ma Đao Điền Nguyên thì bản toà thấy lão đệ ngươi tất nhiên không phải là nhân vật tầm thường rồi.

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Nói thế là nghĩa lý gì, lẻ nào không tương giao với Ma Đao Điền Nguyên được là nhân vật tầm thường? Xem ra Tứ Linh Giáo có thể là một tổ chức đầy dã tâm.

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Tại hạ trẻ người non dạ, ngày sau mong được Cao Thiên Vương đề bạt mới phải.

Cao Vô Địch liền hỏi :

- Ngươi là môn hạ của ai, nếu bản toà tiến dẫn ngươi vào Tứ Linh Giáo thì trưởng bối của ngươi có phản đối không?

Tuyết Nghi liền nghĩ :

- Nếu ta nói ra danh tánh ân sư thì sợ rằng bọn chúng sẽ kinh thần khiếp quỷ nhưng nếu tạo ra một tên giả thì lòng ta lại bất an.

Nghĩ đoạn chàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Võ công của tại hạ được một vị Đông Nhĩ lão nhân truyền cho.

Cao Vô Địch tỏ vẻ ngơ ngác hỏi lại :

- Đông Nhĩ lão nhân là ai? Phải chăng ngươi này có địa vị rất cao trong võ lâm?

Phương Tuyết Nghi trong bụng cười thầm nhừng ngoài miệng vẫn nghiêm túc nói :

- Đông Nhĩ lão nhân có danh vọng trong võ lâm hay không thì tại hạ không rõ, năm xưa khi lão truyền võ công cho tại hạ thì lão chỉ là một bộc nhân trong nhà tại hạ.

Cao Vô Địch bị Tuyết Nghi làm cho á khẩu, gã thộn người một lúc rồi nói :

- Nói vậy có nghĩa lão đệ ngươi chỉ học mấy miếng võ phòng thân kiện thể?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ không có đại chí nhưng cũng cầu cho được cường thân tráng cốt, chuyện này quả rất lâu rồi.

Cao Vô Địch gật đầu, mĩm cười nói :

- Không sai, cách nghĩ của ngươi cũng là lẻ thường tình, bản toà cũng tin ngươi nhưng...

Gã hơi ngưng lại, song mục nhìn chầm chầm Tuyết Nghi roi nhếch mép cười và nói :

- Nhưng nếu lão đệ ngươi muốn vượt qua người khác, bôn tẩu giang hồ thì bản toà cũng có thể giúp ngươi một tay.

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Ngốc tử ngươi muốn tự trói buộc mình rồi, lát nữa khi gặp Ma Đao Điền Nguyên thì e rằng ngươi sẽ hồn xiêu phách tán.

Nghĩ thế nhưng miệng vẫn nói :

- Thịnh tình của tôn giá, tại hạ xin tâm lảnh.

Cao Vô Địch mĩm cười, nói :

- Lão đệ, thì ra ngươi không muốn bản toà giúp đở?

Tuyết Nghi vội nói :

- Tại hạ trên còn có lão mẫu ở nhà, dưới không có huynh đệ tỹ muội, nếu dấn thân vào chốn giang hồ thì sẽ trở thành kẻ bất hiếu, vì vậy... Vì vậy...

Lời chưa dứt thì đã thấy một lão nhân tóc bạc, thần thái quái dị từ trong ngôi nhà cỏ bước ra.

Phương Tuyết Nghi nhận ra ngay bạch đầu lão nhân này chính là Ma Đao Điền Nguyên.

Lão liếc nhìn Tuyết Nghi rồi bước về phía Cao Vô Địch, thần thái cung kính hành lễ và nói :

- Thủ toà cho gọi thuộc hạ, chẳng hay có điều chi sai bảo?

Cao Vô Địch mĩm cười, nói :

- Điền hộ pháp, có một vị bằng hữu cũ của lão muốn gặp đấy.

Điền Nguyên nghe vậy thì sững người, lão hỏi lại :

- Bằng hữu của thuộc hạ? Ở đâu?

Cao Vô Địch chỉ qua Tuyết Nghi và nói :

- Không phải người kia sao?

Điền Nguyên dịch mục quang nhìn qua Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Thủ toà nói vị tiểu huynh đệ nầy là bằng hữu của thuộc hạ?

Cao Vô Địch phá lên cười rồi nói :

- Điền hộ pháp, chuyện này không phải bản toà nói mà là vị tiểu huynh kia tìm đến của xin cầu kiến lão đấy.

Ma Đao Diền Nguyên thoáng hiện vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt vốn đã quái dị , lão nói :

- Kỳ quái ... Thật là quái lạ !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , nói :

- Điền đại nhân , lão trở thành quý nhân nên quên chuyện cũ rồi , tại hạ là Phương Tuyết Nghi , chỉ hơn ba năm không gặp mà lão quên rồi sao ?

Ma Đao Diền Nguyên vội hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ ... Ngươi đến đây tìm lão phu thật sao ?

Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Điền đại nhân không cón nhờ trường ước hội với Trung Châu Tam Hiệp năm xưa à ?

Bỗng nhiên Điền Nguyên thất sắc , lão trầm giọng hỏi :

- Ngươi là Phương Tuyết Nghi thật à ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Không sai , tại hạ chính là Phương Tuyết Nghi của hơn ba năm trước .

Ma Đao Điền Nguyên lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Kiếp này làm sao lão phu có thể quên được ngươi ? Chỉ có điều hơn ba năm qua ngươi thay đổi quá nhiều nên nhất thời lão phu không kịp nhận ra thôi . Tiểu tử , một kiếm của ngươi ba năm trước tuy có thể cứu được Trung Châu Tam Hiệp nhưng tiểu tử ngươi có biết đó là tiếng chuông cáo chung cho bản thân ngươi không ?

Tuyết Nghi nói :

- Thật thế sao ? Hình như tại hạ không tin lắm .

Dn cười nhạt nói :

- Tiểu tử , ngươi sẽ biết ngay là lão phu nói không sai .

Tuyết Nghi mĩm cười tiếp lời :

- Điền đại nhân có muốn thử kiếm pháp của tại hạ nữa không ?

Điền Nguyên chau mày nói :

- Tiểu tử , năm xưa lão phu nhất thời khinh địch nên trúng quỷ kế của ngươi , nhưng trong mấy năm qua thì lão phu nghĩ ra rồi .

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Lão nghĩ ra được gì ? Có nghĩ ra lai lịch nhát kiếm của tại hạ không ?

Ma Đao Điền Nguyên cười nhạt nói :

- Tuy lão phu không nghĩ ra lai lịch chiêu kiếm đó nhưng lão phu đã nghĩ ra chiêu pháp phá giải .

Lời chưa dứt thì Cao Vô Địch không kiềm chế được nên hỏi xen ngang :

- Điền hộ pháp , lão và tiểu huynh đệ này có ân oán gì chăng ?

Điền Nguyên gật đầu với thần thái nghiêm túc , lão cung thủ nói :

- Năm xưa thuộc hạ từng bại dưới tay tiểu tử này .

Cao Vô Địch rung động toàn thân , gã buột miệng nói :

- Ma Đao Diền Nguyên mà bại dưới tay tiểu tử này sao ?

Điền Nguyên gật đầu nói :

- Nhất thời thuộc hạ mắc lừa .

Cao Vô Địch quét mục quang nhìn qua Tuyết Nghi rồi phá lên cười một tràng và nói :

- Bản toà không tin , Điền hộ pháp , lão bại thủ như thế nào ?

Điền Nguyên lướt nhìn Tuyết Nghi rồi mới thuật lại chuyện năm xưa một lượt .

Cao Vô Địch trầm ngâm một hồi rồi nhìn Tuyết Nghi nói :

- Lão đệ , Điền Nguyên nói vậy có thật không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Mỗi câu mỗi lời đều là sự thật , nhưng có một điểm lão ta chưa nói đúng .

Cao Vô Địch mĩm cười hỏi :

- Điểm nào chưa đúng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ không hề dùng quỷ kế để thắng lão ta .

Cao Vô Địch cười nhạt nói :

- Bản toà biết , với võ công của Ma Đao Điền Nguyên thì đừng nói là ngươi , kẻ có công lực không mạnh hơn bản toà , sợ rằng dù xử dụng quỷ kế thì cũng không thể nào đả thương được lão ta .

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Họ Cao này quả nhiên rất thông tình đạt lý .

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói :

- Không sai , tôn giá nói rất đúng sự thật .

Cao Vô Địch nhìn qua Điền Nguyên và nói :

- Điền hộ pháp , hôm nay vị lão đệ này tìm đến cửa , Điền hộ pháp có dự định gì không ? Lão có muốn báo mối thù nhất kiếm năm xưa không ?

Song mục của Diền Nguyên đột hiện hung quang , lão tiếp lời :

- Năm xưa thuộc hạ đã có lời thề , dù tiểu tử này không tìm đến nơi thì có một ngày thuộc hạ sẽ đi tìm hắn .

Tuyết Nghi mĩm cười , nói :

- Không cần rồi , hôm nay tại hạ đã tự đưa mình đến cửa đây .

Điền Nguyên căm hận nói :

- Tiểu tử nếu hôm nay ngươi không chết thì lão phu sẽ tự vận dưới đao .

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Nghiêm trọng quá rồi , tại hạ không có ý giết lão , vì vậy lão hà tất phải tự vận .

Cao Vô Địch tiếp lời :

- Lão đệ , hôm nay ngươi tìm đến là có ý muốn thử sức với Điền hộ pháp phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ không thể quyết định được , nếu Điền Nguyên không phục thì tại hạ nguyện sẽ bồi tiếp lão ta mà đi vài chiêu .

Cao Vô Địch nói :

- Lão đệ quả nhiên rất phóng khoáng .

Gã hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Ma Đao Điền Nguyên :

- Điền hộ pháp , lão nói bị bại năm xưa là do khinh dịch , hôm nay có bản toà làm chứng , sao lão không thử kiếm pháp với Phương lão đệ để xem rốt cuộc là vì khinh địch hay bại thất ?

Điền Nguyên cười nhạt nói :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh !

Lời vừa dứt thì lão quay ngươi phong bước vào ngôi nhà cỏ .

Tuyết Nghi thầm tự hỏi :

- Lão ta đánh bài chuồn chăng ?

Cao Vô Địch lên tiếng :

- Phương lão đệ , Điền hộ pháp vào lấy đao đấy , ngươi phải cẩn thận mới được .

Thì ra gã thật sự lo lắng cho Phương Tuyết Nghi .

Phương Tuyết Nghi rút bảo kiếm cầm tay rồi mĩm cười nói :

- Nghe nói trong võ lâm có rất ít người tránh thoát được đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên , mấy năm qua lão ta lại không ngừng luyện tập nên xem ra hôm nay Ma Đao xuất thủ tất sẽ kinh thiên động địa .

Vừa nói đến đây thì Diền Nguyên đã cắp đao trở ra , lão bước những bước trầm hùng về phía Tuyết Nghi và quát lớn :

- Tiểu tử , ngươi đã biết mấy năm qua lão phu không ngừng khổ luyện thì lẻ ra không tự đến đây nộp mạng mới phải .

Cổ đao chợt cung lên , lão nói tiếp :

- Năm xưa lão phu xuất đao trước nhưng lại thọ thương dưới kiếm của ngươi , hôm nay phải thay đổi , lão phu nhường tiên cơ cho ngươi đấy .

Cao Vô Địch mĩm cười nói :

- Không sai , lão cao niên hơn nên tất nhiên là nhường ngươi trẻ tuổi động thủ trước mới đúng .

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Rõ ràng Điền Nguyên này vẫn chưa nghĩ ra , rốt cuộc nhát kiếm của ta năm xưa làm thế nào mà đả thương được lão nên mới có ý nhường tiên cơ cho ta .

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói :

- Thịnh tình của các hạ , tại hạ xin tâm lảnh .

Lời vừa dứt thì trường kiếm từ từ vung lên rồi nhẹ nhàng đâm về phía Ma Đao Điền Nguyên .

Đây chỉ là hư chiêu , đã không phải là kiếm pháp của Kiếm Thần mà cũng không có ý đả thương đối phương . Nói thẳng ra là chàng chỉ làm cho có vẻ xuất thủ mà thôi .

Điền Nguyên lão luyện đã thành tinh và lại là nhân vật đa nghi , lão thấy Tuyết Nghi hư xuất một chiêu thì cười nhạt rồi lắc người lui hai bước và nói :

- Tiểu tử , ngươi không cần giả quỷ lộng thần , lão phu không mắc lừa ngươi nữa đâu .

Thì ra lão cho rằng Phương Tuyết Nghi xuất hư chiêu là để dụ lão xuất đao , như thế là đâm vào vết xe đỗ năm xưa .

Sau khi thối lui , Điền Nguyên mới phát hiện chiêu kiếm của Tuyết Nghi không giống năm xưa , tức là trường kiếm không dừng lại giữa chừng . Nhưng lão đâu ngờ rằng Tuyết Nghi là đệ nhị Kiếm Thần xuất thế , so với năm xưa thì quả thật là một trời một vực . Chàng hư xuất một kiếm rồi lập tức thu kiếm và nói :

- Tại sao các hạ không tiến mà lui ?

Điền Nguyên cười nhạt nói :

- Tiểu tử , lão phu có mắc lừa thì cả đời này chỉ có một lần thôi , nếu ngươi muốn lão phu xuất đao trước thì e rằng ngươi...e rằng...

Cao Vô Địch liền hỏi :

- E rằng thế nào ?

Điền Nguyên nói :

- Năm xưa thuộc hạ thất bại bởi thủ đoạn của hắn , vì vậy thuộc hạ không thể không cẩn thận một chút .

Cao Vô Địch lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Điền hộ pháp , với niên kỹ và danh vọng của lão thì không nên cẩn thận quá mới phải .

Thần thái trên mặt Diền Nguyên thật là khó coi , lão chau mày , nói :

- Thủ toà , năm xưa tại hạ từng bị nhát kiếm của hắn đâm vào bụng , với cảnh hiện tại thì rõ ràng tiểu tử kia muốn tái diễn thủ đoạn cũ , thuộc hạ không muốn mắc lừa hắn lần thứ hai .

Bỗng nhiên nghe Phương Tuyết Nghi phá lên cười một tràng dài , chàng nói :

- Điền Nguyên , theo ý lão là tại hạ phải chờ lão xuất đao mới thi triển được quỷ kế để thắng lão phải không ?

Điền Nguyên nộ khí , nói :

- Không sai , dụng tâm của ngươi vốn là như vậy .

Phương Tuyết Nghi lắc đầu tiếp lời :

- Xem ra nếu tại hạ không công kích trước thì lão không tin rồi .

Điền Nguyên nói :

- Không sai .

Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Được ! Tại hạ sẽ công trước một kiếm để cho lão biết thêm về kiếm pháp của Phương mỗ .

Lời vừa dứt thì trường kiếm chợt trầm xuống và lập tức một đạo hàn quang quét ra .

Điền Nguyên ngưng thần theo dõi từng cử chỉ của đối phương đến khi mũi kiếm đã chỉa vào giữa ngực thì lão mới cảm thấy không đúng nên vội vàng vung đao ngăn cản .

Thì ra Diền Nguyên chỉ biết kiếm thế của Tuyết Nghi sẽ dùng nữa đường như trước đây , không ngờ lão hơi do dự một giây lát thì trường kiếm của Tuyết Nghi đã đâm tới trước .

Đợi đến lúc lão xuất đao chống đở thì đã quá muộn rồi , nhưng bỗng nhiên nghe Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Điền Nguyên , chiêu kiếm này của tại hạ chỉ muốn chứng minh cho lão biết là Phương mỗ không có quỷ kế cầu thắng như lao tưởng đâu .

Điền Nguyên vừa thoát hiểm nên toát mồ hôi lạnh , lão nhìn Tuyết Nghi trừng trừng và quát hỏi :

- Đây là kiếm pháp gì ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Không thể cho lão biết được . Điền Nguyên , nếu lão chưa tâm phục khẩu phục thì chúng ta thử một lần nữa nhé ?

Điền Nguyên nhìn qua cánh tay trái và thấy không bị đả thương thì bất giác thầm nghĩ :

- Rốt cuộc là tiểu tử này không đũ công lực và không đũ kinh nghiệm , một kiếm vừa rồi , nếu là ta xuất thủ thì chi ít cánh tay trái cũng bị rách một đường .

Nghĩ đoạn lão nói :

- Tiểu tử , lão phu không đấu khí với người , phục hay bất phục căn bản không thành vấn đề .

Phương Tuyết Nghi không rõ hàm ý của Ma Đao Điền Nguyên nên mĩm cười nói :

- Vậy là lão không định đấu tiếp à ?

Điền Nguyên cười nhạt nói :

- Lão phu chưa báo được thù nhất kiếm năm xưa thì há có lý nào lại dừng tay ?

Tuyết Nghi sững người , chàng buột miệng nói :

- Có nghĩa là lão muốn liều mạng một trận ?

Điền Nguyên nói :

- Tiểu tử , nếu lão phu không thể nhất đao đả thương ngươi thì làm sao xuất được khẩu khí .

Lời chưa dứt thì đột nhiên lão quát lên một tiếng rồi vung đao chém tới . Lão khắc sâu cái nhục nhát kiếm năm xưa nên thế đao chém tới với dụng tâm là dù cho Tuyết Nghi xuất kiếm , sau đó dựa vào công lực thâm hậu mấy mươi năm của mình mà đánh rơi bảo kiếm của đối phương . Cách nghĩ của lão theo lẻ thường tình mà luận thì không có gì sai trái , chỉ đáng tiếc là công lực của Tuyết Nghi đã vượt trên tuổi tác và ngoài tiên liệu của Ma Đao Điền Nguyên.

Chàng được Kiếm Thần Trần Hy Chính dùng dược vật trợ giúp để trong thời gian ngắn ba năm có được một căn cơ thâm hậu tiếp thu võ công thượng thừa nên vô tình nội lực của chàng cũng đã vượt hơn Ma Đao Điền Nguyên . Vì thế , đao của Điền Nguyên vừa chém tới thì Phương Tuyết Nghi không dựa vào kiếm chiêu thần kỳ như năm xưa là tránh thế đao rồi đâm thẳng vào đối phương mà chàng trầm hữu thủ xuống rồi đâm thẳng vào cổ đao của Điền Nguyên .

Choang một tiếng , cổ đao của Điền Nguyên bị bảo kiếm của Tuyết Nghi phong chặt , không thể biến thế được .

Ngay lúc đó hai người lướt xéo qua , Điền Nguyên rùng mình và buột miệng nói :

- Nội lực quả nhiên phi phàm .

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Các hạ quá khen rồi .

Lời vừa dứt thì kiếm thế chợt biến , chàng rung ngược tay công ra một kiếm , theo đó là một đạo hàn quang lấp lánh đâm thẳng vào giữa lưng Ma Đao Điền Nguyên .

Điền Nguyên nộ khí xung thiên , lão vội quay người xuất đao chém ngang vào tay phải của Tuyết Nghi . Nếu Tuyết Nghi không thu hồi trường kiếm thì dù chàng đâm chết Điền Nguyên nhưng hữu thủ của chàng cũng khó lòng bảo toàn được . Và tất nhiên là chàng không dám tiếp đấu pháp bất kể sống

chết như vậy .

Chàng cười nhạt và dịch ngang hơn thước rồi quát :

- Lão ma đầu , lão định giở trò vô lại chăng ?

Đao thế của Diền Nguyên chém hụt vào không khí nhưng lão cười hì hì nói :

- Không sai , lão phu chỉ cần hạ được ngươi , dù có chết dưới kiếm của ngươi cũng mãn nguyện rồi .

Phương Tuyết Nghi nộ khí quát :

- Thật là vô sĩ !

Điền Nguyên nói :

- Lão phu đã sống chết hơn người mấy mươi năm , mọi điều trên nhân gian cũng hưởng thụ đũ rồi , lấy mạng già của lão phu để đổi sinh mạng đương xuân của ngươi thì có gì là không được ?

Lời vừa dứt thì đạo quang loé lên như chớp , đao thế cuồn cuộn chém tới vô cùng uy mãnh .

Tuyết Nghi tức giận thầm nghĩ :

- Hạng người âm hiểm này thì chẳng cần phải giãng đạo nghĩa gì rồi .

Tâm ý đã định , kiếm thế bên hữu thủ chợt khơi lên , theo đó là một đạo kiếm quang cuồn cuộn phong bế thế đao của đối phương .

Sau một loạt tiếng binh khí giao nhau thì bóng người lấp loáng phân ra .

Phương Tuyết Nghi thối lui năm bước, trường kiếm đã tra vào võ. Thần thái của chàng rất nghiêm túc, mục quang dồn vào thân hình Ma Đao Điền Nguyên. Lão ma đầu này vẫn vung đao trước ngực, song mục châu lại, thần sắc nhợt nhạt, từ ngực trái huyết tươi đang tuôn chảy ra.

Hồi lâu sau mới nghe Ma Đao Điền Nguyên thở dài một hồi rồi nói :

- Ngươi thi triển là kiếm pháp...của... Kiếm Thần...

Lời chưa dứt thì "thịch" một tiếng, cả người lẫn đao ngã ngữa ra đất.

Cao Vô Địch kinh hải chạy lại và kêu lên :

- Điền hộ pháp, lão...lão bị trọng thương chăng ?

Song mục của Điền Nguyên đã nhắm nghiền, thì ra một kiếm vừa rồi của Tuyết Nghi đã đâm trúng ngay tâm tạng của lão.

Ma Đao một đời đã chết như thế đấy.

Cao Vô Địch hoang mang thất sắc và vội vàng cúi người xem xét, nhưng Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Không cần xem nữa, lão ta đã chết rồi.

Cao Vô Địch phát đại nộ, gã quay sang quát hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Những lời ngươi nói với bản toà vừa rồi là hoàn toàn giả dối phải không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tuỳ người mà nói vài ba phần đạo lý, lẻ nào tôn giá không biết điều đó ?

Cao Vô Địch liếc nhìn Ma Đao Điền Nguyên đã tắt thở rồi lạnh lùng nói :

- Lão đệ hình như ngươi đến đây là muốn giết Điền Nguyên phải không ?

- Điều đó không nhất định .

- Còn chuyện gì khác sao ?

- Còn thì còn , nhưng Diền Nguyên đã chết thì nói gì cũng vô ích thôi .

- Nếu lão đệ ngươi còn có chuyện tìm lão ta thì tại sao vừa xuất nhát kiếm đã lấy mạng lão ta ?

- Tại hạ cũng không ngờ Ma Đao Điền Nguyên , một đại ma đầu trong võ lâm mà lại kém cỏi đến thế .

Phương Tuyết Nghi hơi ngừng lại rồi hỏi :

- Tôn giá là thủ toà trong Tứ Linh Giáo vậy chẳng hay thủ toà có phải là giáo chủ không ?

Cao Vô Địch lắc đầu nói :

- Không phải .

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Chẳng hay quý giáo chủ là vị cao nhân nào trong võ lâm vậy ?

Cao Vô Địch nói :

- Chuyện này...lượng thứ cho tại hạ không thể nói .

Phương Tuyết Nghi trầm tỉnh nhìn Cao Vô Địch một lúc rồi mĩm cười nói :

- Tôn giá đã không muốn nói thì xem như tại hạ đã hỏi thừa một câu rồi .

Chàng ngưng lại rồi cung thủ nói :

- Cáo biệt .

Cao Vô Địch ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi phải đi à ?

Tuyết Nghi nói :

-Điền Nguyên đã chết , Phương mỗ cũng không còn chuyện gì để lưu lại nơi đây .

Chàng chưa dứt lời thì đã nghe Cao Vô Địch lạnh lùng quát :

- Ngươi không thể đi !

- Tại sao ?

- Ma Đao Diền Nguyên là một vị hộ pháp của bản giáo , ngươi cần phải biết điều đó .

- À điều nầy tôn giá đã nói rõi .

- Lão đệ đã nghe bản toà nói thì nên hiểu là hiện tại ngươi không thể rời khỏi nơi này .

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm :

- Không lẻ gã muốn báo thù cho Ma Đao Điền Nguyên ?

Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Tại hạ thích đến thì đến thích đi thì đi , sợ rằng tôn giá không có quyền hỏi đến .

Cao Vô Địch ngữa mặt cười một tràng rồi nói :

- Thật là một tiểu tử ngông cuồng , nếu Cao mỗ không có quyền hỏi đến thì há chẳng phải là một chuyên nực cười lắm ư ?

Phương Tuyết Nghi đã nghe ra hàm ý trong trong lời nói của Cao Vô Địch , có nghĩa là chàng đã đến Tứ Linh Giáo rồi thì muốn đi không phải là chuyện dễ .

Chàng mĩm cười nói :

- Theo tôn giá thì việc đi ở của tại hạ là nằm trong quyền của tôn giá chăng ?

Cao Vô Địch nói :

- Xem như các hạ nói đúng rồi , đây là trọng địa Xuyên Tây của Tứ Linh Giáo đâu phải là nơi mà ai cũng có thể tùy tiện ra vào .

Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Phải chăng tôn giá muốn động võ ?

Cao Vô Địch nói :

- Ngươi đã giết hộ pháp của bổn giáo , nếu trong Tứ Linh Giáo không có ai hỏi đến thì ngày sau chuyện này đồn ra ngoài thì chẳng phải là thiên hạ sẽ chê cười bản giáo sao ? Ít ra thì bản toà cũng phải lưu ngươi lại đây chờ giáo chủ trở về mà xử lý .

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Nói cũng có lý , Phương mỗ giết hộ pháp của quý giáo thì quý giáo phải cầm giữ Phương mỗ , chuyện này vốn chẳng có gì lạ , chỉ có điều ....

Bỗng nhiên chàng trầm ngâm không nói nên lời mà nhìn thẳng vào Cao Vô Địch và bật cười .

Cao Vô Địch trừng mắt hỏi :

- Chỉ có điều thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Chi có điều tôn giá chưa nghĩ đến một chuyện .

- Chuyện gì ?

- Tâm ý của tại hạ ....

- Tâm ý của ngươi thì có quan hệ gì đến chuyện này ?

- Đương nhiên là có quan hệ .

- Nói ra mau , rốt cuộc là có quan hệ gì ?

- Tâm ý của Phương mỗ là , sau hành động hôm nay đi hay ở là do Phương mỗ quyết định .

Nghe đến đây thì Cao Vô Địch đã hiểu ý của Phương Tuyết Nghi là không muốn ở lại . Nhất thời thần sắc của gã biến đổi , gã quát lớn :

- Tiểu tử , ngươi không muốn ở lại phải không ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên đáp :

- Phải thì sao nào ?

- Tiểu tử , ngươi tự cho rằng võ công của ngươi rất cao chăng ?

- Không dám !

- Ngươi giết một Ma Đao Điền Nguyên thì có gì gọi là cao minh , Cao mỗ không cần dùng đến binh khí , chỉ cần chỉ tay là có thể lấy mạng ngươi trong túc tắc .

- Vậy thì tôn giá cũng tự đánh giá võ công cao của mình rồi .

- Không dám !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu hôm nay tôn giá muốn giữ Phương mỗ lại thì sợ rằng khó thực hiện được .

Cao Vô Địch nói :

- Nếu tiểu tử ngươi muốn đi thì sợ rằng còn khó hơn .

Phương Tuyết Nghi không nhịn được cười, chàng nói :

- Chúng ta lại nói lòng vòng rồi .

Cao Vô Địch nói :

- Điều đó chưa chắc .

- Thế tôn giá có điều kiện gì muốn nói chăng ?

- Không sai, điều kiện rất đơn giản .

- Điều kiện gì, mau nói ra xem .

- Ngươi ở lại đây mười ngày chờ tệ giáo chủ trở về .

- Mười ngày ? Thế thì lâu quá .

Cao Vô Địch trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì năm ngày, thế nào ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Năm ngày ? Trong vòng năm ngày đó, quý giáo chủ có thể trở về được không ?

Cao Vô Địch trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này ... Tại hạ không dám chắc, nếu vận khí ngươi tốt thì không chừng hôm nay giáo chủ sẽ trở về, nếu không thì có thể mười ngày nữa tháng cũng không thể trở về .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nghe khẩu khí của tôn giá thì căn bản không biết ngày nào quý giáo chủ trở về, đúng không ?

Cao Vô Địch nói :

- Bản toà không được hỏi đến hành động của giáo chủ, nhưng bản toà tin rằng trong ba đến năm ngày thì nhất định giáo chủ sẽ trở về .

- Tại sao ?

- Vì trong ba đến năm ngày nữa sẽ có cường địch đến bản giáo, nếu giáo chủ không đích thân trở về lo liệu thì bản toà không thể ứng phó nổi .

- Thì ra là như vậy . Không ngờ cũng có nhân vật mà Thần Lực Thiên Vương đối phó không nổi, xem ra cường địch này nhất định là rất đáng sợ .

- Người trong Ngũ Đại Ma Chủ thì tự nhiên là đáng sợ rồi .

Phương Tuyết Nghi nghe bốn chữ Ngũ Đại Ma Chủ thì bất giác rùng mình . Chàng nhớ lại di mệnh của ân sư, Ngũ Đại Ma Chủ này chẳng phải là võ lâm cường nhân mà sư phụ chàng lo lắng nhất sao ? Không ngờ ta lại có thể gặp chúng ở nơi này, đây là cơ hội tốt, ngàn vạn lần cũng không thể bõ qua .

Tâm ý đã định, chàng liền mĩm cười nói :

- Được, tại hạ có thể ở lại ba ngày .

Cao Vô Địch mừng rỡ, nói :

- Ngươi ... Lão đệ ngươi đồng ý ở lại rồi à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Phương mỗ đã nói ra thì tất nhiên không thể thay đổi, nhưng có một chuyện tại hạ phải nói rõ trước .

Cao Vô Địch nói :

- Chuyện gì ? Lão đệ nói ra xem ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Nếu trong ba ngày mà quý giáo chủ không về được thì tại hạ không thể ở lại lâu hơn .

Cao Vô Địch nói :

- Điều đó là tự nhiên ...

Gã hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Nếu lão đệ ở ngoài trời thì quả thật đó không phải là đạo tiếp khách của bản giáo . Nếu giáo chủ về mà biết được thì thế nào bản toà cũng bị quở trách .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu quý giáo chủ có trách vấn thì tại hạ sẽ đứng ra lãnh nhận cho tôn giá. Nhưng ...

Cao Vô Địch vội hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vừa rồi tôn giá có nói, một khi quý giáo chủ trở về thì hết tám chín phần mười là sẽ bắt tại hạ trị tội, chẳng hay vì sao tôn giá lại muốn giữ tại hạ lại như tân khách, không lẻ Ma Đao Điền Nguyên là kẻ đáng phải chết ?

Câu hỏi này khiến Cao Vô Địch á khẩu nhất thời gã không biết đường nào trả lời cho xuôi . Thì ra Thần Lực Thiên Vương Cao Vô Địch này sở dĩ muốn lưu giữ Phương Tuyết Nghi là có dụng tâm. Gã

mục kiến cảnh Tuyết Nghi xuất nhất kiếm giết Ma Đao Điền Nguyên thì biết kiếm pháp của chàng cao cường đến độ khôn lường . Nếu giữ Phương Tuyết Nghi ở lại thì một khi cường địch của Tứ Linh Giáo là một trong Ngũ Đại Ma Chủ đến thì tất sẽ có người trợ lực cho gã . Thế nhưng câu hỏi bất ngờ của Phương Tuyết Nghi đã khiến cho gã á khẫu .

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì mĩm cười nói :

- Tại sao tôn giá không trả lời, lẻ nào tại hạ hỏi không đúng ?

Chương 18: Quyền Nghi Chi Kế

Cao Vô Địch chẳng biết thế nào nên thở dài một hồi rồi nói :

- Tuy lão đệ nói chưa đúng hoàn toàn nhưng Cao mỗ quyết không có ý báo thù cho Điền hộ pháp .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Điểm này tại hạ đã sớm nhìn thấy nhưng tại hạ không hiểu là tôn giá giải thích với quý giáo chủ như thế nào về cái chết của Ma Đao Điền Nguyên ?

Cao Vô Địch mĩm cười nói :

- Lão đệ không cần lo chuyện này , bản toà sẽ tự có biện pháp .

Tuyết Nghi nhìn thần thái của đối phương một lúc , linh cơ trong lòng chớp động , chàng phá lên cười rồi nói :

- Tại hạ hiểu rồi .

Cao Vô Địch sững người , gã hỏi :

- Lão đệ hiểu cái gì ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Phải chăng là giáo chủ của các vị không thể trở về trong thời gian sắp tới ?

Cao Vô Địch nói :

- Tại hạ đã nói với lão đệ về chuyện này rồi , hành tung của giáo chủ phiêu du bất định , tại hạ đâu dám đoan chắc điều đó .

Phương Tuyết Nghi thản nhiên buông một câu :

- Vậy thì đúng rồi .

Cao Vô Địch biến sắc , gã ấp úng :

- Chuyện này bản toà ...bản toà ...

Thì ra gã đã vận dụng hết sức suy nghĩ nhưng cũng không thể nghĩ ra vì sao Phương Tuyết Nghi lại đoán được dụng ý của gã ? Vì thế nhất thời gã không nói ra được điều gì .

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tôn giá không cần phải che đậy , Phương mỗ tuy trẻ tuổi nhưng xưa nay không dễ bị mắc lừa .

Cao Vô Địch nghe vậy thì tự cảm thấy xấu hổ cho thuật lừa người của mình quá thấp nên trong lòng vô cùng khẩn trương .

Gã vội kêu lên :

- Lão đệ không muốn ở lại nữa sao ?

Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Không sai , tại hạ vốn muốn vạch trần dụng tâm của tôn giá rồi lập tức rời khỏi nơi này .

Cao Vô Địch thở dài một hơi đầy thất vọng rồi nói :

- Bản toà không dám cường lưu lão đệ .

Ý trong câu này rõ ràng lão đã nhận sai .

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Chỉ có điều tại hạ đã nói từ trước , tại hạ hành sự theo thói quen ngôn xuất tất hành .

Lời chưa dứt thì đã nghe Cao Vô Địch kêu lên :

- Vậy là lão đệ ở lại ?

Tuyết Nghi nói :

- Dụng tâm cố giữ tại hạ của tôn giá quả thật là đáng ghét nhưng luận cảnh trước mặt của tôn giá thì thật là đáng thương vì vậy tại hạ y như lời ước mà ở lại ba ngày .

Cao Vô Địch vui mừng nói :

- Đa tạ lão đệ .

Phương Tuyết Nghi thấy gã có vẻ thành thật thì nghĩ :

- Người này cũng chưa xấu đến độ không thể thu thập , nếu ta thi ân cho gã mà giải mối nguy trước mặt thì không chừng võ lâm chánh đạo sẽ có thêm một trợ thủ hữu ích .

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói :

- Cao huynh không cần khách khí , tại hạ quyết tâm lưu lại là muốn giúp huynh đối phó với cường địch .

Khẩu khí thay đổi khiến cho Cao Vô Địch vô cùng vui mừng gã vội nói :

- Nếu Phương lão đệ đồng ý ở lại thì cả đời Cao Vô Địch này sẽ luôn cảm kích .

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Cao huynh nặng lời rồi , Cao huynh có biết vị nào trong Ngũ Đại Ma Chủ sẽ đến đây không ?

Cao Vô Địch ấp úng nói :

- Chuyện này ... Ngay cả tại hạ cũng không biết .

Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên , chàng buột miệng hỏi :

- Cao huynh cũng không biết là vị nào à ?

Cao Vô Địch nói :

- Phương huynh đệ có tin hay không , thực ra bản giáo chủ cũng là một trong Ngũ Ma .

Mục quang của Phương Tuyết Nghi chớt sáng lên , chàng thầm nghĩ :

- Quả nhiên không sai . Tứ Linh Giáo cũng là do người trong Ngũ Ma sáng lập , kỳ quái là giữa bọn chúng lẻ nào có chỗ khúc mắc với nhau ? Nếu vậy thì đây quả thật là một tin tức rất thú vị rồi !

Nghĩ đoạn chàng cố làm ra vẻ kinh hải bất an và hỏi :

- Quý giáo chủ cũng là một trong Ngũ Ma sao ?

Cao Vô Địch không trả lời ngay mà hỏi lại :

- Lão đệ , ngươi đã từng gặp Ngũ Đại Ma Chủ chưa ?

Tuyết Nghi nói :

- Chưa từng được gặp .

Cao Vô Địch nói :

- Với niên kỷ của lão đệ thì tất nhiên là khó có thể gặp được Ngũ Đại Ma Chủ .

Gã hơi ngừng lại rồi thở dài một hơi đầy cảm khái và nói tiếp :

- Từ khi nhân vật được tôn xưng là Kiếm Thần Trần Hy Chính đại hiệp dùng võ công trấn phục Ngũ Đại Ma Chủ đến nay thì quả thật là huynh đệ bọn tại hạ khổ hết chỗ nói .

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Bọn Ngũ Ma bỗng nhiên đại khởi lập bang hội thế nầy ... Lẻ nào bọn chúng đã biết ân sư qui tiên ? Tại sao ta không khai thác tin tức từ gã nầy thử xem !

Nghĩ đoạn chẳng làm ra vẻ thông cảm và nói :

- Nghe tôn giá nói vậy thì có lẻ Trần đại hiệp là cừu gia của các vị rồi .

Cao Vô Địch thở dài một hồi rồi nói :

- Không nói dấu gì lão đệ , Kiếm Thần Trần Hy Chính là tử địch của bọn tại hạ , Ngũ Đại Ma Chủ phải thoái ẩn giang hồ mấy mươi năm là vì bại thủ dưới tay của Kiếm Thần .

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Như vậy việc Ngũ Đại Ma Chủ tái xuất giang hồ là do đã luyện được võ công tuyệt thế đũ đánh bại Kiếm Thần Trần đại hiệp chăng ?

Cao Vô Địch lắc đầu , nói :

- Chuyện này tại hạ không rõ , một khi bản giáo chủ đã công khai thành lập Tứ Linh Giáo thì tất nhiên là đã không còn sợ Kiếm Thần nữa rồi .

Thì ra vẫn hắn vẫn chưa biết tin Kiếm Thần Trần Hy Chính đã chết .

Phương Tuyết Nghi biết vị thủ toà này không thông minh như mình tưởng tượng nên nhất thời không hỏi thêm nữa . Chàng mĩm cười và cung thủ nói :

- Cao huynh , xin phái ngươi tìm nơi an táng cho Ma Đao Điền Nguyên , tại hạ cáo lui đây .

Cao Vô Địch nói :

- Tại hạ xin tuân mệnh .

Lới vừa phát thì gã mới nhớ đến cái cáo lui của Phương Tuyết Nghi nên vội tiếp :

- Phương lão đệ , ngươi phải đi sao ?

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tại hạ không đi xa đây đâu , chỉ muốn ra sau núi ngơi nghỉ một lát , sau ba canh giờ sẽ trở lại làm phiền Cao huynh .

Vừa nói chàng vừa cung thủ cáo biệt , rồi quay ngươi mà đi .

Cao Vô Địch nhìn theo bóng Tuyết Nghi đến dần khuất vào rừng rồi mới gọi thuộc hạ đến lo mai táng cho Ma Đao Điền Nguyên .

Thanh cổ đao giúp Điền Nguyên thành danh cũng được chôn theo lão ma đầu .

Lại nói đến Phương Tuyết Nghi , chàng tức tốc luồn trong rừng cỏ , đi chừng mười trượng thì thấy bên phải có một dãy núi thấp . Chàng ngạc nhiên nhìn lên thì quả nhiên thấy một vị lão nhân đang ngồi trên phiến đá xanh , song mục nhìn về phía chàng miệng nỡ nụ cười quái dị .

Chàng cảm thấy toàn thân chấn động và thầm nghĩ :

- Không ngờ là lão ta !

Thì ra lão nhân này chính là nhân vật tự xưng là Tống Lão Tà mà Phương Tuyết Nghi từng gặp nơi quán trà dọc đường quan đạo .

Khi chàng đến ngôi nhà cỏ của Ma Đao Điền Nguyên thì đã cảm thấy hình như có người truy theo tông tích của mình , lúc đó chàng nghĩ đó là thuộc hạ của bọn Tống Sĩ Nghĩa nên không quan tâm . Không ngờ kẻ truy theo lại là vị lão nhân này , do vậy nhất thời chàng ngẫn người ra đứng như pho tượng .

Tống Lão Tà nhìn Tuyết Nghi phát ngẫn thì phá lên cười một tràng quái dị rồi nói :

- Lão đệ thật là "Nhân sinh hà xứ bất tương phùng" (cuộc đời không nơi nào là không thể gặp nhau) , trong một ngày mà chúng ta gặp nhau ba lần , xem ra duyên phận cũng không nhỏ !

Lão vừa dứt lời thì lại ngữa mặt cười ha hả một tràng dài .

Phương Tuyết Nghi chau mày thầm nghĩ :

- Rõ ràng ta và lão mới gặp hai lần , tại sao lão nói trong một ngày đã gặp ba lần ? Không lẻ Tống Lão Tà này vì niên hạc quá cao nên trí nhớ có vấn đề chăng ?

Nghĩ đoạn chàng cung thủ hành lễ và nói :

- Lão trượng nói đùa rồi .

Tống Lão Tà quét mục quang nhìn ra tứ phía rồi bỗng nhiên hạ giọng nói :

- Lão đệ , ngươi thật là to gan , đã sai một lần há có thể sai tiếp được sao ?

- Sao lão trượng nói vậy ? Vản bối đã làm sai chuyện gì đâu ?

Tống Lão Tà cười nhạt nói :

- Ngươi nói là không làm gì sai ư , giết Ma Đao Điền Nguyên há chẳng phải là một chuyện cực kỳ sai mà người hữu trí quyết không thể làm .

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thì ra là vì chuyện này . Có lẻ Tống Lão Tà không biết mối hiềm khích giữa ta và Ma Đao Điền Nguyên nên mới trách ta như vậy .

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười nói :

- Điền Nguyên và vản bối có hiềm khích , nếu vản bối không giết lão ta thì lão ta sẽ giết vản bối thôi .

Tống Lão Tà chớp chớp song mục rồi nói với vẻ tức giận :

- Nói bậy , ngươi qua mắt được lão phu chăng ? Đừng nói là với chút tuổi tác của ngươi thì không thể kết đại thù sát thân với Ma Đao Điền Nguyên mà dù Điền Nguyên có gan to bằng trời cũng không thể kết thù oán với ngươi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão trượng cho rằng Điền Nguyên không dám kết oán với vản bối ?

Tống Lão Tà cười nhạt , nói :

- Nếu lão phu chẳng nói ra thì nhất định ngươi không thể nào hiểu được đạo lý bên trong .

Tuyết Nghi hỏi :

- Vản bối đang muốn thỉnh giáo đây .

Tống Lão Tà nói :

- Kỳ thực , lão phu nói cũng rất bình thường thôi . Vì thân là nhân vật tà ác trong ma đạo nên ai nấy đều tham sanh uý tử , thử nghĩ một kẻ đã sợ chết thì làm sao có gan kết oán với kẻ có võ công cao cường hơn mình quá nhiều ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Quả nhiên lão trượng có cách kiến giải rất hay .

Tống Lão Tà lắc đầu nói :

- Lão đệ , muốn phân biệt chánh tà thì chỉ cần nhìn vào sự chọn lựa giữa sinh tử , lợi nghĩa của người đó là biết ngay . Nhưng thấy được đạo nghĩa là thừa biết là không thể làm nhưng vẫn dấn bước thì hạng người nầy là hiệp nghĩa . Ngược lại , kẻ chỉ biết tư lợi , xem danh tiết như trò đùa là hạng tà ma .

Phương Tuyết Nghi giật mình thầm nghĩ :

- Vị lão nhân nầy là nhân vật thế nào mà phán đoán được thiện ác nhân tâm chính xác như vậy ? Xem ra người nầy là cao nhân có thể kết giao được đây .

Nghĩ đoạn chang cung kính nói :

- Vản bối xin thọ giáo .

Lúc nầy Tống Lão Tà mới chuyển nộ thanh hỉ , lão mĩm cười nói :

- Không cần khách khí , ngươi đã thừa nhận những lời lão phu vừa nói thì việc ngươi giết Ma Đao Điền Nguyên chẳng phải là quá sai rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi vốn nghĩ Tống Lão Tà chỉ nói rõ đạo lý một vấn đề vả không nhắc lại chuyện chàng giết Ma Đao Điền Nguyên là đúng hay sai . Có thể sau đó lão sẽ hỏi đến lai lịch xuất thân của chàng .

Thế nhưng chàng đâu ngờ bỗng nhiên lão quay trở lại chuyện Ma Đao Điền Nguyên . Điều nầy khiến chàng cảm thấy nếu không nói ra chuyện cũ thì rất khó nhận sự thông cảm của lão .

Do vậy , chàng trầm ngâm một lát rồi gượng cười nói :

- Phải chăng lão trượng vẫn không tin vản bối và Ma Đao Điền Nguyên đã sớm có ân oán từ trước ?

Tống Lão Tà cười nhạt nói :

- Lão đệ vừa rồi chẳng phải lão phu dã nói rõ đạo lý phân biệt chánh tà cho ngươi nghe đó sao ? Điền Nguyên là ma đao , vì dính một chữ ma nên không thể xem là nhân vật chánh đạo , một ma đầu sợ chết thì khi nào lại tự đem sinh mạng của mình ra tranh chút danh khí ? Lão đệ rõ ràng là ngươi đang lừa dối lão phu .

Phương Tuyết Nghi bất giác mĩm cười nói :

- Lão trượng , vản bối không hề lừa dối lão !

Tống Lão Tà nói :

- Lão phu không tin .

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói :

- Lão trượng , ân oán giữa vản bối và Điền Nguyên là kết tại thân phận của nhân vật đời trước .

Không chờ Tuyết Nghi nói hết , Tống Lão Tà phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Được ! Lão phu hiểu rồi ! Nhưng lão đệ ngươi nên biết hiện nay Điền Nguyên đã có núi để dựa , ngươi giết hắn thì chẳng sao nhưng sẽ khiến cho chỗ dựa của hắn xuất hiện , khi đó lão đệ ngươi đối phó như thế nào ? Nói tới nói lui thì chung quy việc ngươi giết Điền Nguyên là sai lầm thứ nhất .

Phương Tuyết Nghi nghe lão nói là đã hiểu mà vẫn khẳng định việc mình giết Điền Nguyên là một sai lầm thì hơi ngạc nhiên , chàng thầm nghĩ :

- Lão cứ một mực chỉ trích mình thì dù phí lời giải thích thêm cũng vô ích , vậy ta cứ hỏi lão cái gọi là sai lầm thứ hai là chuyện gì , may ra tìm được chỗ sơ hở của lão .

Nghĩ đến đây thì chàng mĩm cười nói :

- Lão trượng quan tâm đến vản bối , khiến vản bối cảm kích vô cùng nhưng không biết sai lầm thứ hai của vản bối là chuyện gì ?

Tống Lão Tà trừng mắt nói :

- Đồng ý với Cao Vô Địch ở lại đây ba ngày .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này có gì là sai , lão trượng hiểu lầm rồi , sở dĩ vản bối đồng ý ở lại đây là ... Là ...

Bỗng nhiên chàng nghĩ mình và lão ta không phải là chỗ thâm giao thì làm sao có thể tùy tiện nói

ra chuyện riêng của mình . Do vậy , lời vừa tới cổ họng thì vội nén trở lại .

Tống Lão Tà hừ một tiếng rồi nói :

- Là cái gì ? Phải chăng lão đệ ngươi cậy vào võ công của mình mà muốn đơn thân độc mã đấu với Ngũ Đại Ma Chủ để dương danh thiên hạ ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không dám , vản bối không thể mạo hiểm như vậy . Việc vản bối đồng ý với Cao Vô Địch chẳng qua là muốn kết giao bằng hữu với gã thôi !

Tống Lão Tà bật cười rồi nói :

- Ngươi muốn kết giao với hạng bằng hữu đó à ? Lão đệ , lão cũng là thuộc hạ của Ngũ Đại Ma Chủ đây !

Phương Tuyết Nghi gật đầu , nói :

- Vản bối sẽ không quên điều nầy .

Tống Lão Tà tiếp lời :

- Ngươi đã biết rõ thì không nên kết giao với gã mới phải .

Bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Lão trượng , có thể vản bối không nên kết giao với gã nhưng vản bối phát hiện người này chưa mất hết lương tri , không phải là hạng hết thuốc chữa .

Tống Lão Tà ngạc nhiên nói :

- Thế nào ! Ngươi ...

Bỗng nhiên lão phá lên cười ha hả rồi nói tiếp :

- Không ngờ lão đệ ngươi là một người hữu tâm .

Tuyết Nghi cung thủ, nói :

- Vản bối trẻ người non dạ, sợ rằng khó làm cho gã cảm ngộ được, xin lão trượng chớ cười .

Tống Lão tà nói :

- Không thể, một vạn lần lão phu không thể cười ngươi . Lão phu đã hiểu ít nhiều về tấm lòng nhân nghĩa của ngươi, nếu lão đệ ngươi không chê thì lão phu nguyện giúp ngươi hoàn thành công đức này .

Phương Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão đã nói vậy, nếu ta cự tuyệt thì sẽ khiến cho lão mất vui, dù sao thì sư phụ cũng từng nói, phù trợ võ lâm chinh nghĩa là cần phải kết hợp nhiều đồng đạo, vậy thì tại sao không đồng ý với lão ?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Đa tạ ý tương trợ thành toàn của lão trượng, nhưng không biết lão trượng xưng hô thế nào ?

Tống Lão Tà bật cười rồi nói :

- Chẳng phải Trang Tiếp đã nói với ngươi về danh hiệu của lão phu rồi sao ? Ngươi vẫn không đoán ra à ?

Phương Tuyết Nghi tỏ vẻ ngạc nhiên, chàng buột miệng nói :

- Thì ra lão trượng là Đại Mạc Quỷ - Thần Thủ Tống lão tiền bối !

Tính tình của chàng trung hậu nên cảm thấy chữ "Quỷ" trong "Đại Mạc Quỷ Thủ" nói ra có vẻ bất nhã nên lập tức đỗi chủ "Quỷ" thành chữ "Thần"

Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không sao, xưa nay danh hiệu của lão tà ta không có gì phải kiêng kỵ, lão đệ ngươi đừng băn khoăn nữa .

Phương Tuyệt Nghi nghe lão nói vậy thì biết lão là hạng võ lâm kỳ nhân nên không câu nệ tiêu tiết, chàng vội cúi người hành lễ và nói :

- Lão tiền bối khoáng đảng hơn người, vản bối xin tòng mệnh vậy .

Tống Phù gật đầu, nói :

- Lão đệ, ngươi đồng ý với Cao Vô Địch ở lại ba ngày, phải chăng ngươi đã nắm chắc là tất sẽ thắng Ngũ Đại Ma Chủ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này... Vản bối không dám to gan như vậy .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Ngươi đã biết là không dễ đối phó với Ngũ Đại Ma Chủ, vậy tại sao lại tùy tiện đồng ý ở lại như thế ?

Tuyết Nghi nói :

- Lão tiền bối có chỗ chưa biết đấy thôi, thực ra vản bối đang muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ, có cơ hội này thì làm sao bõ qua ?

Tống Phù ngẫn người giây lát rồi nói :

- Ngươi muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ ? Tại sao ?

Tuyết Nghi trầm ngâm hồi lâu rồi ấp úng nói :

- Chuyện này...

Tống Phù nghe chàng nói muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ thì trong lòng đã sinh nghi, bây giờ thấy chàng ấp a ấp úng thì càng cảm thấy bất ổn nên lão buột miệng hỏi :

- Lão đệ, ngươi và Ngũ Đại Ma Chủ có thù oán gì chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Cũng không gọi là thù oán gì, nhưng...

Tống Phù truy vấn :

- Nhưng thế nào ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Thế không thể đứng chung .

Tống Phù hoàn toàn ngạc nhiên, lão hỏi tiếp :

- Ngươi ...mới chừng nầy tuổi làm sao có thù sâu oán nặng với Ngũ Đại Ma Chủ như vậy ?

Tuyết Nghi nói :

- Bản thân vản bối và bọn họ vô thù vô oán, nhưng vản bối không thể dung cho bọn họ làm hại võ lâm.

Tống Phù tròn xoe song mục, lão phá lên cười ha hả một tràng rồi đưa ngón tay cái lên và nói :

- Tốt ! Lão đệ ngươi có được hùng tâm tráng chí như thế thật khiến lão phu kính phục cả đời !

Lão hơi ngưng lại rồi tiếp :

- Võ công của mỗi nhân vật trong Ngũ Đại Ma Chủ đều có sở trường, theo lão khiếu biết thì đương kim võ lâm, ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp ra không còn ai có thể thắng bọn chúng. Hùng tâm của lão đệ ngươi cố nhiên là đáng kính nhưng nếu chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết thì chỉ là cái dũng nhất thời của kẻ thất phu, bậc trí giả không thể làm vậy.

Tuyết Nghi vẫn không chịu nói rõ, chàng chỉ mĩm cười rồi nói :

- Vản bối xin ghi nhớ những lời vàng ngọc của lão tiền bối.

Tống Phù chau mày hỏi :

- Nghe khẩu khí của lão đệ ngươi thì không lẻ ngươi muốn ở lại đây ba ngày thật ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại trượng phu không có gì mà không thể đứng, lời đã xuất thì không thể không làm, vản bối đã đồng ý với Cao Vô Địch nên tự nhiên là không hối hận.

Tống Phu nhìn Tuyết Nghi hồi lâu rồi lắc đầu thở ra, nói :

- Lão đệ ngươi đã quyết tâm mạo hiểm thì lão phu ta còn biết nói gì nữa ? Nhưng làm như vậy thì lão phu cũng phải ở lại đây ba ngày thôi, được chứ ?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm kích nhưng ngoài miệng lại nói :

- Làm sao được ? Lão tiền bối không cần lo lắng cho vản bối, bọn họ không hại được vản bối đâu.

Nếu Phương Tuyết Nghi chịu nói rõ lai lịch sư môn thì có lẻ Tống Phù cũng không thể không tin, nhưng chàng chưa nói ra sư phụ là ai nên Tống Lão ta một mực lắc đầu và nói :

- Lão đệ, sự tình quyết định như thế này nhé, nếu không có ai trong Ngũ Đại ma đầu đến thì thôi, ngược lại lão khiếu thà chết chứ không thể để bọn chúng đả thương ngươi.

Từng lời từng câu nói ra như chém đinh chặt sắt khiến Phương Tuyết Nghi không thể nào cự tuyệt, chàng đành cung thủ bái dài và nói :

- Lão tiền bối thương yêu che chở như vậy thật khiến vản bối vạn phần cảm động.

Tuy nhiên trong lòng chàng lại nghĩ :

- Lão quan tâm đến ta như vậy rốt cuộc là vì điều gì ? Hơn nữa, hình như lão tự biết võ công của mình không bằng Ngũ Đại Ma Chủ ?

Trong lúc suy nghĩ thì chàng có ý định tương vấn nhưng bỗng nhiên chàng cảm thấy dù lão và Ngũ Đại Ma Chủ có ân oán thì cũng chẳng có gì lạ, nếu mình truy cứu thì há chẳng phải làm mất đi phong độ người quân tử sao ?

Nghĩ thế nên chàng mĩm cười, nói :

- Lão tiền bối, vản bối có một chuyện cần phải nói với lão tiền bối.

Tống Phu mĩm cười, hỏi :

- Chuyện gì ?

- Nội trong ba ngày nếu có người trong Ngũ Ma đến thì có khi vản bối phải động thủ với bọn chúng.

- Điều nầy lão khiếu đã nghĩ tới.

- Vì vậy vản bối và tiền bối phải có một thoả hiệp .

- Thoả hiệp thế nào ?

- Nếu vản bối và người trong Ngũ Ma động thủ mà vản bối chưa lộ bại tướng thì lão tiến bối không được xuất thủ tương trợ .

Tống Phù sững người, lão kêu lên :

- Chuyện này ...

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói tiếp :

- Lão tiền bối không thể không đồng ý, nếu không tất sẽ có hại đến danh vọng sư môn của vản bối, không chừng còn bức vản bối rơi vào cảnh tự tuyệt .

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lão đệ, lệnh sư là ai ?

Thì ra lúc nầy lão mới nhớ là chưa hỏi qua sư môn của Phương Tuyết Nghi .

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Lão tiền bối chưa trả lời vản bối mà !

Tống Phù thầm nghĩ :

- Nếu ta không đồng ý với hắn thì sợ rằng hài tử này đã nói là làm, để hắn tự tận thì quả thật là tội của ta quá lớn .

Nghĩ đoạn lão nói :

- Được ! Lão phu đồng ý với lão đệ ngươi .

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói :

- Đa tạ lão tiền bối .

Nói xong chàng chậm rải ngồi xuống rồi không nói gì nữa .

Tống Phù chờ một hồi mà không thấy chàng khai khẩu thì cảm thấy kỳ quái liền hỏi :

- Lão đệ, sao ngươi không nói nữa ?

Tuyết Nghi thừa biết là lão muốn hỏi gì nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói :

- Lão tiến bối có điều gì chỉ giáo chăng ?

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Khá lắm, lão đệ ngươi cũng biết giả vờ đấy . Này lệnh sư là ai, sao ngươi không chịu nói ra ?

Phương Tuyết Nghi không tìm ra lý do gì để từ chối nên đành gượng cười nói :

- Tống lão, không phải vản bối không muốn nói, trừ phi người trong Ngũ Ma không đến, nếu không thì lão tiền bối tất sẽ nhận ra lai lịch võ công của vản bối.

Tống Phù chau mày nói :

- Nói vậy có nghĩa lệnh sư là một nhân vật rất có danh vọng ?

Tuyết Nghi mĩm cười hỏi lại :

- Tống lão, lão có đợi không ?

Tống Phù nói :

- Đứng dậy, trời đã không còn sớm, nếu ngươi chẳng nhắc thì lão phu cũng quên cả chuyện đói khát .

Lao chậm rải đứng lên rồi nói tiếp :

- Chúng ta hạ sơn tìm nơi nào đó ăn một bụng rồi trở lại chờ bọn Ngũ Ma nhé !

Tuyết Nghi nói :

- Xin y lệnh !

Hai người lập tức theo lối cũ hạ sơn, vì là vùng hoang sơn dã lạnh nên có thể thi triển khinh công mà không kiêng kỵ gì, nhờ vậy, chưa cạn tuần trà thì hai người đã đến một tiểu trấn .

Phương Tuyết Nghi theo Tống Phù vào một tửu quán, hai ngươi gọi mấy món ăn và hai bình rượu rồi đánh một bửa no say .

Chừng nữa canh giờ sau thì cả hai đã quay trở lại dãy núi thấp gần ngôi nhà cỏ .

Đêm đó không có chuyện gì xảy ra .

Sáng hôm sau thì Cao Vô Địch tìm đến chỗ hai người trú ngụ, gã nhìn thấy Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù thì kinh ngạc không ít .

Gã vội hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Phương huynh đệ, vị lão nhân nầy là ai vậy ? Phải chăng là sư phụ của tiểu huynh đệ ?

Nói đoạn hắn cung thủ hành lễ với Tống Phù .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Cao huynh đến sớm quá ! Vị lão tiền bối này không phải là sư phụ của tại hạ, lão là một nhân vật rất có danh vọng trong võ lâm, nói ra nhất định là Cao huynh đã biết .

Cao Vô Địch chuyển mục quang nhìn qua Tống Phù rồi trầm giọng nói :

- Tại hạ chưa từng nghe nói về người nào có tướng mạo giống vị lão nhân nay !

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Các hạ là thuộc hạ của vị Ma Chủ nào ? Đại hiệu xưng hô thế nào ?

Cao Vô Địch nói :

- Tại hạ là Cao Vô Địch, là thủ toà của Tứ Linh Giáo, còn như là thuộc hạ của vị Ma Chủ nào thì tại hạ không dám nói, mong lão trượng thông cảm .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Trong giang hồ rất ít nghe nói về Tứ Linh Giáo, có lẻ đây là một tổ chức mới khai bang lập phái ?

Cao Vô Địch nói :

- Không sai, bản giáo mới khai lập chừng một năm nay .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Quả nhiên là bang hội mới khai lập .

Cao Vô Địch cung thủ nói :

- Lão trượng có thể cho biết đại danh không ?

Tống Phù nói :

- Tại sao lại không thể ? Lão phu là Tống Phù .

Cao Vô Địch cả kinh thất sắc, gã ngẫn người hồi lâu rồi mới cung thủ, nói :

- Thì ra là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống lão tiền bối, thất kính, thật là thất kính !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không cần khách khí !

Lão hơi ngưng lại rồi tiếp :

- Ma Đao Điền Nguyên là thuộc hạ của ngươi ?

Cao Vô Địch nói :

- Có thể gọi là như vậy .

Bỗng nhiên Tống Phù trầm giọng nói :

- Có một chuyện mà lão phu đành phải thỉnh giáo các hạ .

Cao Vô Địch nghe khẩu khí thì cảm thấy có điều chẳng lành nên vội nói :

- Có chuyện gì Tống lão cứ hỏi .

Tống Phù cười nhạt, nói :

- Ma Đao Điền Nguyên đã là thuộc hạ của ngươi thì tất nhiên ngươi phải biết những chuyện hắn làm phải không ?

Cao Vô Địch ngập ngừng :

- Chuyện này ... Còn phải xem là chuyện gì nữa .

Tống Phù nói :

- Hơn trăm sinh mạng của Trình gia trang ở thành Gia Định là do Ma Đao Điền Nguyên hạ thủ phải không ?

Phương Tuyết Nghi vốn đứng một bên lắng nghe, lúc nầy nghe Tống Phù nói đến chuyện Trình gia trang bị hại thì chàng buột miệng nói :

- Tống lão cũng biết Trình trang chủ à ?

Tống Phù thở dài một hồi rồi nói :

- Không những biết mà còn là thân gia với nhau . Lão phu chẳng ngờ ba năm không gặp mà đôi bên phải vỉnh viển xa cách, thật là di hận cả một đời !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Xem ra như vậy là chúng ta cò cùng cừu gia rồi .

Tống Phù ngạc nhiên hỏi lại :

- Cái gì ? Hoá ra việc ngươi giết Điền Nguyên là không phải vì thân gia của lão phu ?

Tuyết Nghi nói :

- Không hoàn toàn như vậy vản bối có ba vị thúc bá là cừu nhân của Ma Đao Điền Nguyên, do vậy vản bối giết lão ta trước là báo thù cho Trình gia trang, sau cũng là vì ...

Tống Phù liền hỏi :

- Lão đệ, ba vị thúc bá của ngươi là ai ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Là Trung Châu Tam Hiệp !

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Ngươi là điệt tử của Phương Thiên Thành chăng ?

Tuyết Nghi hỏi lại :

- Lão tiền bối cũng biết bá phụ của vản bối à ?

Tống Phù nói :

- Trung Châu Tam Hiệp là chỗ quen biết với lão phu, chỉ có điều mấy năm qua không gặp nhau thôi .

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão đệ, võ công của ngươi đã do Trung Châu Tam Hiệp truyền thụ chăng .

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Ba vị thúc bá không hề truyền thụ võ công cho vản bối .

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Vậy lệnh sư là một nhân vật khác ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy !

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đúng rồi, võ công của Trung Châu Tam Hiệp không tầm thường nhưng sợ rằng vẫn không phải là địch thủ của Ma Đao Điền Nguyên, ngươi đã có thể xuất nhất kiếm giết Điền Nguyên thì đũ thấy võ công của ngươi cao cường hơn Điền Nguyên nhiều . Tất nhiên là Trung Châu Tam Hiệp không thể giáo luyện ra cao thủ như vậy rồi .

Cao Vô Địch xen vào :

- Đừng nói là Trung Châu Tam Hiệp, với kiếm pháp của Phương huynh đệ mà luận thì sợ rằng ngay cả Đạt Ma Tam Kiếm của Thiếu Lâm cũng không thể nhanh bằng .

Tống Phù gật dầu, nói :

- Không sai, lão phu thấy kiếm thế hắn xuất ra quả nhiên rất thần kỳ . Đương kim võ lâm ngoài Kiếm Thần Trần đại hiệp ra thì còn ai có được kiếm pháp cao siêu như vậy .

Bỗng nhiên lão nhướng mày cười lớn rồi nói tiếp :

- Đúng rồi, lão phu đã hiểu ra .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Tống lão hiểu ra điều gì ?

Tống Phù nói :

- Ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần, phải không ?

Lời này vừa xuất thì thần sắc của Cao Vô Địch chợt biến, gã buột miệng nói :

- Phương huynh đệ, ngươi là đệ tử của Kiếm Thần Trần Hy Chính thật sao ?

Phương Tuyết Nghi thấy cục diện trước mặt, nếu mình muốn gặp Ngũ Đại Ma Chủ để thử võ công bọn chúng thì tuyệt nhiên không thể thừa nhận là truyền nhân của Kiếm Thần, nếu không thì nhất định Cao Vô Địch sẽ không thể dung mình ở lại đây .

Nhưng chàng lại cảm thấy, đã là đệ tử của Kiếm Thần Trần Hy Chính mà không dám thừa nhận sư tôn trước mặt người khác thì bất hiếu quá .

Hai ý tưởng trái ngược nhau nên nhất thời chàng không biết trả lời thế nào cho phải .

Cao Vô Địch chăm chú nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Phương huynh đệ, sao ngươi không chịu nói ? Rốt cuộc lão đệ ngươi có phải là truyền nhân của Kiếm Thần không ?

Đang lúc khẩn trương thì một ý niệm chợt nảy sinh trong đầu, Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Ân sư của tại hạ là một vị tự xưng là Đông Nhĩ lão nhân . Còn người có phải là Kiếm Thần đại hiệp hay không thì tại hạ chưa từng hỏi !

Cách trả lời này quả nhiên là ổn thoả cả hai phương diện, vừa không khiến Cao Vô Địch lo lắng

mà ra lệnh đuổi khách, lại vừa không phạm tội bất hiếu không dám thừa nhận sư môn . Bởi lẻ bốn chữ "Đông Nhĩ lão nhân" vốn dĩ do sư phụ tự xưng với chàng .

Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì nghe Cao Vô Địch thở phào mồt hơi rồi nói :

- Thế thì tốt rồi .

Tống Phù chau mày suy nghĩ rồi lẩm nhẩm tự nói :

- Bốn chữ Đông Nhĩ lão nhân này quả thật là hoàn toàn xa lạ đối với lão phu !

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Nếu không xa lạ thì làm sao ta nói ra ?

Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng thì nói :

- Gia sư ẩn cư mấy mươi năm nên tự nhiên là trong võ lâm không có ai nhận biết được người .

Tống Phù liếc nhìn Tuyết Nghi và hỏi :

- Lão đệ, hiện Trung Châu Tam Hiệp đang ở đâu ?

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối học nghệ mấy năm qua ở chốn thâm sơn và chỉ mới hạ sơn chưa đầy một tháng nên vẫn chưa thể về Trung Nguyên bái kiến mấy vị thúc bá .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Thì ra ngươi cũng chưa gặp bọn họ .

Lão hơi ngừng giây lát rồi nói tiếp :

- Lão phu từ Đại Mạc đông lai chuyến này là vốn định cùng bọn lão đệ Trịnh Đại Cương thương lượng một đại sư, chẳng ngờ đi khắp dãy Trung Châu cũng không gặp ba người bọn họ . Hỏi thăm thì nghe nói bọn họ đã đến Xuyên Tây phó ước với Ma Đao Điền Nguyên, nhưng lão phu tìm đến Xuyên Tây này thì không những chẳng tìm được Trung Châu Tam Hiệp mà còn gặp phải cảnh nhi nữ thân gia Trình Tử Vọng bị tàn hại cả nhà, ôi ...

Lão thở dài một hơi rồi ngưng lại .

Chương 19: Tứ Linh Giáo

Lúc này thái độ của Cao Vô Địch đã bình phục trở lại , gã nhìn Tuyết Nghi rồi nhìn Đại Mạc Quỷ Thủ và cung thủ nói :

- Tống lão , tại hạ có biết vài manh mối về huyết án ở Trình gia trang .

Tống Phù nghe vậy nhưng vẫn bình thản như đã tiên liệu được điều nầy , lão nói :

- Ngươi không tiện nói ra phải không ?

Cao Vô Địch khẳng khái nói :

- Nếu không tiện nói ra thì tại hạ đã thoái thác là không biết chuyện này .

Tống Phù nói :

- Vậy thì lão phu chờ nghe đây !

Cao Vô Địch nói :

- Cả nhà của Trình Tử Vọng là do dư đảng của Kiếm Môn Ngũ Quỷ và Ma Đao Điền Nguyên tàn hại .

Tống Phù trầm giọng nói :

- Quả nhiên là bọn chúng .

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Vì chuyện của Trung Châu Tam Hiệp mà Bạch Y Điếu Khách Thành Huyền Thông mới kết oán với Trình trang chủ , không ngờ bọn chúng lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như thế để đối phó với Trình trang chủ , việc này vản bối quyết không thể ngồi nhìn được .

Tống Phù không biết chuyện năm xưa Trung Châu Tam Hiệp ở nhờ Trình gia trang và kết oán với Kiếm Môn Ngũ Quỷ nên lão ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ , việc này có quan hệ gì với ba vị thúc bá của ngươi ?

Phương Tuyết Nghi lần lượt thuật chuyện năm xưa một lượt , có điều chàng không đề cập đến chuyện Đông Nhĩ lão nhân chính là ân sư của chàng - Kiếm Thần Trần Hy Chính .

Tống Phù nghe xong thì tỏ vẻ bất ngờ , lão nói :

- Thì ra bên trong còn có nhiều khúc mắc như vậy .

Lão ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Điền Nguyên đã chết dưới kiếm của lão đệ , Kiếm Môn Ngũ Quỷ chết ba còn hai , hiện nay bọn chúng kết hợp với Tống Sĩ Nghĩa thành lập Tam Nghĩa Môn , thiết nghĩ bọn chúng phải có chỗ dựa mới tồn tại được như vậy .

Cao Vô Địch lại xen vào :

- Chuyện này ... Cao mỗ cũng biết đôi chút .

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Cao huynh có muốn nói ra không ?

Cao Vô Địch nói :

- Phương huynh đệ , trong Ngũ Đại Ma Chủ có một vị nữ nhân dung diện như hoa xuân , lòng dạ như độc xà , ngươi có biết không ?

Tuy được sư phụ nói về danh hiệu của Ngũ Đại Ma Chủ nhưng Phương Tuyết Nghi không rõ lắm , do vậy chàng buột miệng hỏi lại :

- Thiên Ma Nữ chăng ?

Thì ra Kiếm Thần Trần Hy Chính lo lắng nhất là Thiên Ma Nữ trong Ngũ Đại Ma Chủ , vì vậy khi nói cho Tuyết Nghi biết thì lão nhấn mạnh đến nhân vật này và bảo chàng phải đặc biệt lưu ý đến thủ đoạn của nữ nhân quỷ kế đa đoan này . Do vậy , Cao Vô Địch vừa dứt lời thì Tuyết Nghi nghĩ đến Thiên Ma Nữ .

Nhưng Cao Vô Địch lắc đầu nói :

- Không phải .

Phương Tuyết Nghi đang suy nghĩ thì đã nghe Tống Phù khẻ nói :

- Là Ngọc Lan yêu nữ Liễu My Nương chăng ?

Cao Vô Địch nói :

- Không sai chính là Liễu My Nương .

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi :

- Cao huynh , phải chăng Tam Nghĩa Môn được Liễu My Nương ngầm đỡ lưng phía sau ?

Cao Vô Địch nói :

- Tại hạ không dám khẳng định nhưng theo tại hạ biết thì Thành Huyền Thông đã bái làm môn hạ của Liễu My Nương .

Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Như vậy Tam Nghĩa Môn là do một tay của Liễu My Nương điều khiển rồi .

Cao Vô Địch nói :

- Có lẻ không sai .

Bỗng nhiên Tống Phù cao giọng nói :

- Lão phu gởi thân vào Tam Nghĩa Môn gần nữa năm nhưng vẫn không điều tra được cừu nhân của Trình thân gia , Thành Huyền Thông này quả nhiên là cực kỳ tinh minh .

Lão ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Anh linh của thân gia ở trên cao xin phù trợ cho Tống mỗ báo thù cho các ngươi .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không biết lão ta và Trình trang chủ có quan hệ thân gia như thế nào nhưng xem thần thái của lão thì quả nhiên là rất thương tâm .

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói :

- Tống lão , chúng ta đi tìm Thành Huyền Thông trước nhé .

Tống Phù ngạc nhiên hỏi lại :

- Thế còn ước hẹn ba ngày ở đây thì sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Từ đây đi Gia Định có thể khứ hồi trong ngày nên có lẻ không làm lỡ chuyện của Cao huynh đâu .

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Việc phải phân tiên hậu , khẫn hay không khẫn . Lão đệ , Thành Huyền Thông cũng không bị bệnh cấp tính mà chết , vì vậy chúng ta ở lại đây vài ngày rồi đi cũng không sao .

Cao Vô Địch nghe Phương Tuyết Nghi đề cập đến chuyến đi tìm Thành Huyền Thông trước thì thần sắc biểu lộ đầy vẻ bất an , nhưng sau khi nghe Tống Phù nói thì gã vui mừng reo lên :

- Đúng vậy ! Sao Phương huynh đệ không chờ sau ba ngày rồi hãy đi ? Tại hạ tuy bất tài nhưng cũng nguyện hộ tống một chuyến .

Tống Phù lạnh lùng nói :

- Điều đó không cần thiết .

Cao Vô Địch đành gượng cười nói :

- Phương huynh đệ đã có khả năng thắng địch thì tại hạ không đi cũng phải .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tại hạ xin tâm lảnh thịnh tình của Cao huynh vậy .

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Cao huynh , tại hạ có một thỉnh cầu không phải , chẳng hay Cao huynh có thể đồng ý cho không ?

Cao Vô Địch cười sang sảng một tràng rồi nói :

- Phương huynh đệ có chuyện gì cứ tự nhiên nói ra , chỉ cần trong khả năng thì tại hạ sẽ tận lực .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu may mắn mà tại hạ có thể giúp cho Cao huynh lui được cường địch thì Cao huynh có thể giải đáp cho tại hạ một chuyện không ?

Tuy ngoài miệng nói rất hào nhoáng nhưng trong lòng Cao Vô Địch không ngừng phập phòng bất an vì gã cũng nghĩ tới một điều , với năng lực của Phương Tuyết Nghi , nếu có chuyện thỉnh cầu thì tất nhiên phải là chuyện cực kỳ khó thực hiện .

Nhưng khi nghe Phương Tuyết Nghi nói là chỉ giải đáp một chuyện thì bất giác hắn bật cười và nói :

- Rất dễ dàng ! Phương huynh đệ mau nói ra xem ?

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Thật ra đối với Cao huynh mà nói thì chuyện này chẳng qua chỉ cần động khẩu mà thôi .

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Tại hạ chỉ mong Cao huynh cho biết mọi chuyện của Tứ Linh Giáo .

Cao Vô Địch ngẫn người , gã buột miệng hỏi lại :

- Là chuyện này ư ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai , là chuyện này .

Cao Vô Địch phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Phương huynh đệ , chẳng phải Cao mỗ chiếm quá nhiều tiện nghi sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Không phải vậy , nên biết mọi chuyện trong Tứ Linh Giáo không phải là những chuyện mà bất kỳ đệ tử nào trong quý giáo cũng biết .

Cao Vô Địch nói :

- Không sai , dù là đệ tử trong bản giáo cũng phải phân thành nhiều đẳng cấp , thực lòng mà nói trừ hạng có thân phận như tại hạ ra thì những kẻ khác muốn biết mọi chuyện trong Tứ Linh Giáo e rằng còn khó hơn lên trời .

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Cao huynh , nếu tại hạ không biết chỉ có Cao huynh mới hiểu mọi chuyện trong Tứ Linh Giáo thì tại hạ đã không nói lời thỉnh cầu .

Cao Vô Địch cười lon rồi nói :

- Phương huynh đệ , đừng nói là chuyện này rất đơn giản , dù là chuyện khó hơn nữa thì tại hạ

cũng đồng ý trước mới phải .

Tống Phù cười nhạt rồi nói xen vào :

- Phí lời !

Cao Vô Địch hơi biến sắc , gã định khai khẩu nói tiếp thì đã nghe Tuyết Nghi khẻ kêu lên :

- Tống lão , có người đến rồi .

Lúc nầy Tống Phù cũng cảm nhận là có người đang di đến , tiếng bước chân rất nhỏ , dường như ở ngoài xa mười trượng nên khiến lão không dễ dàng phát giác được . Như vậy đũ thấy võ công của người này tuyệt không thấp hơn lão .

Bỗng nhiên lão có ý cười ha hả một tràng dài rồi nói :

- Lão đệ , võ công của người này không tầm thường đâu !

Tống Phù vừa dứt lời thì Cao Vô Địch mới cảm nhận được là có người đang đến . Gã cả kinh buột miệng nói :

- Phương lão đệ có khi nào là ...

Lời chưa dứt thì đã nghe có người lớn tiếng hỏi :

- Cao huynh có trong rừng không ?

Cao Vô Địch thở phào một hồi , gã nói :

- Thì ra là người của bản giáo .

Nói đoạn gã quay lại và cao giọng nói :

- Bản toà ở đây !

Chớp mắt đã có một lão nhân mặc lam y , thân cao không tới ba thước , đầu nhẵn bóng , xuyên qua rừng cây mà đến . Thân pháp của người này cực kỳ nhanh khiến Phương Tuyết Nghi kinh hải không ít .

Lúc nầy Cao Vô Địch cười lớn rồi nói :

- Ngãi huynh đã trở về thì tại hạ yên tâm rồi .

Lão nhân lùn không ngừng nhìn Tống Phù và Phương Tuyết Nghi . Cao Vô Địch vừa dứt lời thì

lão đã nói ngay :

- Cao huynh , hai vị nầy là ai vậy ?

Cao Vô Địch cười hì hì nói :

- Ngãi huynh , tại hạ dang muốn giới thiệu đây .

Gã chỉ Tống Phù rồi nói tiếp :

-Vị này nỗi danh ở mạc Bắc , nhưng lại nỗi tiếng là hiệp khách ở Trung Nguyên - Đại Mạc Quỷ Thủ Tống lão .

Nhất thời lão nhân lùn không dấu được vẻ kinh ngạc , lão vội cung thủ nói :

- Thì ra Tống thần thâu , tiều lão nhi thất kính rồi .

Tống Phù vuốt chòm râu dê và mĩm cười nói :

- Đại danh của tôn giá xưng hô thế nào ?

Lão nhân lùn đáp :

- Tiểu lão là Ngãi Đông Hải .

Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù hơi biến sắc , nhưng lão lập tức phá lên cười ha hả rồi nói :

- Đạp Ba Đoãn Tẫu chăng ? Thảo nào khinh công tuyệt vời như vậy !

Ngãi Dông Hải mĩm cười nói :

- Quá khen , khinh công của Tống huynh có thể xưng là thiên hạ đệ nhứt , chút tay chân của tiểu lão nhi thì làm sao đáng để cho Tống huynh quan tâm .

Tống Phù chau mày nói :

-Không dám , Ngãi huynh đề cao lão phu rồi .

Thì ra hai lão nhân này đều là nhân vật có khinh công thượng thặng trong võ lâm nên đã sớm nghe danh nhau , bây giờ tương kiến thì nhất thời khó tránh khỏi có ý khiêm nhường .

Cao Vô Địch tuy cũng rất khâm phục danh khí của Đại Mạc Quỷ Thủ nhưng nếu so sánh với Phương Tuyết Nghi thì gã có phần kính phục chàng hơn . Vì thế khi lão thấy hai lão nhân vừa dứt lời thì lập tức nói với Ngãi Đông Hải :

- Ngải huynh , vi nầy là Phương Tuyết Nghi - Phương huynh đệ , Ngãi huynh mau tham kiến đi .

Nghe khẩu khí của Cao Vô Địch thì Ngãi Đông Hải bất giác ngẫn người , lão nói :

- Phương Tuyết Nghi ? Dường như lão phu chưa từng nghe danh hiệu của vị lão đệ này !

Cao Vô Địch nghe lão nói vậy thì trong lòng có vẻ không vui , gã trầm sắc diện nói :

- Ngãi huynh , người có chí không cần cao niên , tại hạ nhỏ hơn Ngãi huynh không ít tuổi nhưng thân phận của tại hạ trong Tứ Linh Giáo hình như không thấp hơn Ngãi huynh .

Ngãi Đông Hải vội nói :

- Cao huynh nói gì vậy , tại hạ tuyệt không có ý so sánh như vậy .

Lão ngừng lại rồi day qua Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Phương huynh đệ !

Phương Tuyết Nghi cười thầm trong bụng , chàng nói :

- Tại hạ Phương Tuyết Nghi tham kiến Ngãi lão .

Lúc nầy thần thái của Cao Vô Địch mới thư giản , gã cười hì hì rồi nói :

- Vị Phương huynh đệ này tuy niên kỷ không cao nhưng võ công cực kỳ cao cường , có thể nói là cả đời tại hạ chưa từng thấy bao giờ . Sợ rằng ngay cả giáo chủ cũng không ....

Cao Vô Địch phát hiện mình lỡ lời nên vội vàng bế khẩu ngay .

Ngãi Đông Hải đột nhiên biến sắc , lão buột miệng nói :

- Cao huynh , vị Phương huynh đệ nầy là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

Cao Vô Địch nói :

- Chuyện này ... Phương huynh đệ chưa nói ra nhưng tại hạ đã tận mắt mục kiến võ công của Phương huynh đệ .

Ngãi Đông Hải tiếp lời :

- Mục kiến ở nơi nào ?

Rõ ràng Ngãi Đông Hải có vẻ không tin .

Cao Vô Địch cười nhạt nói :

- Ngay tại nơi này !

Ngãi Đông Hải chuyển mục quang từ Cao Vô Địch sang Phương Tuyết Nghi rồi ngược lại , lão nói :

- Cao huynh , nói vậy là Cao huynh đích thân xuất thủ tỷ thí với Phương huynh đệ này chăng ?

Cao Vô Địch mĩm cười nói :

- Không phải vậy .

Ngãi Đông Hải ngạc nhiên nói :

- Cao huynh không động thủ thì làm sao biết công lực của Phương lão đệ là vô địch ?

Cao Vô Địch chậm rải nói :

- Ngãi huynh , là Điền hộ pháp xuất thủ đấy .

Ngãi Đông Hải hỏi lại :

- Là Điền Nguyên ? Lão ta đi đâu rồi ?

Cao Vô Địch cười nhạt nói :

- Lão ta đi làm khách ở U Linh điện rồi , Ngãi huynh thấy đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên như thế nào ?

Ngãi Đông Hải nghe nói Ma Đao Điền Nguyên đã vong mạng thì không khỏi kinh hải , lại nghe Cao Vô Địch hỏi nhận xét của mình về đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên thì lão chẳng kịp suy nghĩ mà trả lời ngay :

- Có thể liệt vào hạng cao thủ đệ nhất .

Cao Vô Địch tiếp lời :

- Nếu Ngãi huynh và Điền Nguyên động thủ thì Ngãi huynh có nắm chắc là sẽ lấy mạng lão ta không ?

Ngãi Đông Hải thầm nghĩ :

- Điền Nguyên đã chết trong tay họ Phương rồi thì dù ta có khoác lác vài câu thì cũng chẳng sợ

bọn họ vạch trần .

Nghĩ đoạn lão mĩm cười nói :

- Trong vòng năm chiêu tại hạ tất sẽ thủ thắng .

Trong tưởng tượng của lão , với niên kỷ của Tuyết Nghi thì dù có thể thắng Ma Đao Điền Nguyên thật sự thì cũng phải trải qua một trận khổ chiến , thậm chí có thể phải đấu đến lúc song phương sức cùng lực tận mới thắng được .

Bây giờ mình nói trong vòng năm chiêu tất sẽ thủ thắng thì nhất định có thể tranh chấp uy phong với Phương Tuyết Nghi .

Nhưng lão có ngờ đâu rằng kiếm pháp của Phương Tuyết Nghi cao minh đến độ lão có nằm mộng cũng không tưởng tượng ra nỗi .

Cao Vô Địch phá lên cười một tràng dài rồi nói :

- Ngãi huynh lão cần tới năm chiêu mới lấy mạng Điền Nguyên nhưng Phương huynh đệ thì chỉ dùng một chiêu chưa biến hoá hoàn toàn mà đã tiễn Điền hộ pháp của bổn giáo vào quỷ môn quan rồi .

Ngãi Đông Hải như người từ trên trời rớt xuống , lão ngẫn người hồi lâu rồi mới nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Cao Vô Địch nói :

- Tại hạ tận mắt mục kiến thì không thể sai được .

Lúc nầy Ngãi Đông Hải mới thay đổi thái độ , lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cung thủ nói :

- Phương lão đệ , tiểu lão nhi xin hành lễ tham kiến lần nữa .

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không dám nhận , Cao huynh đề cao tại hạ như vậy là có phần thái quá rồi .

Cao Vô Địch mĩm cười , nói :

- Không hề thái quá , võ công của Phương huynh đệ cao cường thế nào tại hạ đã nhìn rất rõ , Ngãi huynh cũng không nên nghĩ rằng tại hạ thổi phồng người khác .

Lúc nầy Ngãi Đông Hải có phần tin thật , lão nói :

- Cao huynh , theo tại hạ phán đoán thì Điền hộ pháp có lý do để tự chuốc lấy tử lộ .

Cao Vô Địch cả cười rồi nói :

- Đương nhiên , nếu không thì tại hạ làm sao để cho Phương huynh đệ ở lại trọng địa của bản giáo .

Ngãi Đông Hải gật đầu nói :

- Cao huynh nói không sai , nhưng không biết tại sao Phương huynh đệ và Tống lão ca lại ở ngoài này nói chuyện ?

Cao Vô Địch liền nói :

- Tại hạ đã nhiệt tâm thĩnh mời vào trong nhà nhưng đây là bản ý của Phương huynh đệ và Tống lão , nghĩ lại thì thật là quả thất lễ .

Ngãi Đông Hải nói :

- Cao huynh đã cảm thấy thất lễ thì tại hạ cũng cảm thấy bất an .

Cao Vô Địch mĩm cười nói :

- Ngãi huynh , vừa rồi trông huynh có vẻ khẩn trương , chẳng hay có tin tức gì của đối phương không ?

Ngãi Đông Hải nói :

- Chuyện này ...

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Tại hạ nghe nói tối hôm qua vị yêu nữ đó đã xuất hiện ở Gia Định .

Cao Vô Địch nói :

- Chuyện này ... Tại hạ đã tiếp nhận được mật lệnh , trong mười ngày tới , giáo chủ không thể trở về được .

Ngãi Đông Hải kinh ngạc kêu lên :

- Cao huynh , chúng ta ...

Cao Vô Địch không cho Ngãi Đông Hải nói hết câu , gã cười ha hả một tràng rồi nói :

- Ngãi huynh không cần lo lắng , việc này tại hạ đã có an bài .

Gã dịch mục quang sang Phương Tuyết Nghi và mĩm cười nói tiếp :

- Phương huynh đệ sẽ ở lại đây giúp chúng ta giải trừ đại nạn .

Ngãi Đông Hải cũng nghĩ là Phương Tuyết Nghi và Tống lão sẽ ở lại , nhưng lão không ngờ rằng bọn họ ở lại là để giúp Tứ Linh Giáo đối phó cường địch . Vì thế , sau khi nghe Cao Vô Địch nói xong thì lão ngẫn người như không tin vào tai mình .

Cao Vô Địch không nhịn được cười , gã hỏi :

- Ngãi huynh làm sao thế ?

Ngãi Đông Hải nói :

- Chuyện này hình như ... Hình như hơi mạo hiểm đấy !

Thì ra , tuy lão tin là võ công của Phương Tuyết Nghi không

tầm thường nhưng vẫn không dám tin là võ công của chàng đũ để đối phó với người trong Ngũ Đại Ma Chủ .

Bỗng nhiên Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Ngãi huynh không tin tưởng Phương lão đệ chăng ?

Ngãi Đông Hải nói :

- Tại hạ cảm thấy Phương lão đệ trẻ tuổi như vậy thì làm sao có thể tương luân với người trong Ngũ Ma ? Bản giáo và bọn họ có thù có oán nên chuyện bị đối phương làm hại cũng không có gì đáng nói , nhưng Phương lão đệ ...

Tống Phù nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Lão đệ , hình như người ta không tin tưởng chúng ta rồi .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười tiếp lời :

- Tống lão , vản bối đã hứa với Cao huynh thì tốt xấu thế nào cũng phải ở lại ba ngày !

Tống Phù nói :

- Lão đệ , chẳng phải là người ta hạ lệnh đuổi khách đó sao ?

Tuyết Nghi cười lớn rồi nói :

- Không thể ! Cao huynh nói xem có phải không ?

Cao Vô Địch nói :

- Đương nhiên là không phải rồi , tại hạ may mắn được Phương huynh đệ đồng ý ở lại thì làm sao có thể đuổi Phương huynh đệ đi ?

Gã quay sang nói với Ngãi Đông Hải :

- Ngải huynh , tại hạ đã mục kiến võ công của Phương huynh đệ , Ngãi huynh không cần lo lắng nữa .

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Nếu Cao huynh và Ngãi tiền bối có chuyện gì thì cứ việc trở vào nhà trước .

Cao Vô Địch vội nói :

- Làm thế sao được ? Nhị vị là khách quý của bổn giáo ...

Lời chưa dứt thì đột nhiên nghe ngoài bìa rừng có tiếng người quát lớn :

- Là kẻ nào ?

Tiếng quát này khá bất ngờ nên khiến cho Cao Vô Địch thất sắc , gã vội nói :

- Ngãi huynh , người nào quát tháo bên ngoài vậy ?

Lúc nầy đột nhiên bên ngoài rừng có tiếng rú thảm thiết vang lên .

Ngãi Đông Hải không kịp nói một lời , lão vội xoay người phóng ra bìa rừng nhanh như chớp .

Cao Vô Địch cũng lặng lẻ phóng theo sau mà không kịp nói gì với Tống Phù và Tuyết Nghi .

Tống Phù khe nói :

- Lão đệ , có lẻ là cường địch tới rồi .

Tuyết Nghi buột miệng hỏi lại :

- Là Ngũ Đại Ma Chủ ?

Tống Phù nói :

- Nếu lão phu đoán không sai thì kẻ đến đây chính là yêu nữ Liễu My Nương .

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Tống lão , chúng ta ra xem thử chứ ?

Tống Phù khẻ gật đầu , hai người lập tức sải bước phóng ra ngoài rừng . Chỉ thấy Cao Vô Địch và Ngãi Đông Hải đang đứng đối diện

với một nữ nhân có vóc người thon thả , toàn thân mặc hắc bào nhưng không biết nữ nhân nầy là ai nên khẻ hỏi :

- Tống lão , nữ nhân nầy là một trong Ngũ Ma ?

Tống Phù nói :

- Có lẻ là vậy .

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Tống lão , làm thế nào lão biết ?

Tống Phù cất lời , nói :

- Lão đệ , theo tướng mạo nữ nhân này thì có lẻ ả là nữ ma họ Liễu nhưng trên người ả không mang ngọc địch nên lão phu không thể khẳng định ả là Liễu My Nương hay không .

Tuyết Nghi nói :

- Tống lão , chúng ta bước ra hỏi thử xem !

Nói đoạn chàng bước tiến thẳng về phía hắc y nữ nhân .

Tống Phù lo lắng cho chàng trẻ tuổi bốc đồng , không biết đường lợi hại nên vội phóng bước vượt lên phía trước , đồng thời lão nói khẻ :

- Lão đệ , ngươi chớ khinh xuất đấy .

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối nhớ rồi .

Lão vừa dứt lời thì hai người đã đến bên cạnh Cao Vô Địch .

Chương 20: Sơ Đấu Nữ Ma

Lúc nầy Cao Vô Địch đang cung cung kính kính nói với Hắc y nữ nhân :

- Lão tiền bối và giáo chủ của vản bối là chỗ đạo nghĩa tương giao, hôm nay tiền bối giá lâm qua bất ngờ, vản bối lại đang có khách nên không kịp hạ sơn cung nghênh, nếu có chổ nào thất lễ, kính mong lão tiền bối chớ trách.

Hắc y phu nhân không quá tứ tuần nhưng Cao Vô Địch vẫn khiêm tốn xưng là vản bối, điều đó đã nói phu nhân này tất phải là một vị trong Ngũ Đại ma chủ.

Ngải Đông Hải cung thủ, tiếp lời :

- Liễu cô nương. Lão khiếu cũng vừa từ thành Gia Định trở về, vì nghe nói là cô nương sẽ đến đây, nhưng không ngờ cô nương lại đến nhanh như vậy.

Thì ra Hắc y phu nhân này chính là Liễu My Nương.

Liễu My Nương chớp chớp đôi mắt hạnh và nhoẽn miệng cười rồi nói :

- Ngải đại hiệp thật là khéo nói, hiện tại Đồng Tử Kỳ có trong ngôi nhà cỏ không?

Tống Phù nghe vậy thì cả kinh, lão thầm nghĩ :

- Thì ra giáo chủ Tứ Linh Giáo chính là Đại Chủy Hồn Đồng Tử Kỳ .

Phương Tuyết Nghi cũng thầm nghĩ :

- Tứ Linh Giáo là do Đồng Tử Kỳ thành lập nhưng không biết Tam Nghĩa Môn là do ai chủ trì?

Hai người đang suy nghĩ thì chợt nghe Liễu My Nương cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Nếu Đồng Tử Kỳ không có nhà thì bằng vào nhị vị là có lẻ không giữ được phân đường Xuyên Tây của Tứ Linh Giáo rồi.

Cao Vô Địch vội nói :

- Liễu tiền bối, tệ giáo chủ không có nhà, dù tiền bối phá huỷ phân đường của tại hạ thì không biết

việc đó có ích lợi gì đối với tiền bối?

Liễu My Nương mĩm cười, nói :

- Trông ngươi thân dài vai rộng thì có lẻ là Cao Vô Địch trong Cao - Đoản - Bụng - Sấu tứ đại cao thủ của Đồng Tử Kỳ?

Cao Vô Địch nói :

- Không dám.

Liễu My Nương tiếp lời :

- Nghe nói ngươi có ngoại hiệu Thần Lực Thiên Vương thì nhất định là trời sinh thần lực hơn người rồi.

- Cao mỗ được trời cho thân thể cường tráng, còn mấy cân lực thì có đáng gọi là gì, trước mặt Liễu tiền bối thì càng không đáng nhắc tới.

Liễu My Nương nói :

- Ta thử xem ngươi khoẽ thế nào nhé? Nếu ngươi quả thật là thiên sinh thần lực thì tự nhiên phải mạnh hơn hạng phu nhân ta nhiều rồi.

Cao Vô Địch biến sắc, gã vội nói :

- Cao mỗ đâu dám so sánh với tiền bối? Giáo chủ biết được và trách tội thì Cao mỗ không thể nào chịu nỗi.

Liễu My Nương mĩm cười, nói :

- Không sao, dù thế nào thì Đồng Tử Kỳ cũng không thể trách ngươi, ngươi không cần phải lo lắng.

Cao Vô Địch không hiểu ra ý của Liễu My Nương nên vội hỏi lại :

- Phải chăng Liễu tiền bối sẽ xin tệ giáo chủ tha thứ thay cho Cao mỗ.

Liễu My Nương không nhịn được nên ôm bụng cười.

Ngải Đông Hải chau mày, nói :

- Cao huynh, Liễu cô nương muốn nói là...

Song mục của Liễu My Nương chợt sáng lên, bà ta nín cười và quát lớn :

- Họ Ngải kia, lão cho rằng lão thông minh hơn hắn chăng? Hôm nay bổn cô nương thu thập lão trước cũng được.

Lời vừa dứt thì Ngải Đông Hải đã thấy bóng người lay động trước mặt, lão chưa kịp có phản ứng thì "bốp" một tiếng, năm đầu ngón tay của Liễu My Nương đã in rành rành trên gò má xương xẫu của lão.

Liễu My Nương tát tai Ngải Đông Hải xong thì Cao Vô Địch mới hiểu ra thâm ý của bà ta, bất giác hai mắt của gã trợn tròn, gã quát lớn :

- Liễu My Nương, vừa rồi ngươi muốn nói là Cao mỗ sẽ không thể sống đến khi giáo chủ trở về phải không?

Liễu My Nương cười nhạt, nói :

- Ngu như bò, bây giờ ngươi mới hiểu sao?

Tuy thừa biết là không phải đối thủ của Liễu My Nương, nhưng Cao Vô Địch không thể nào chịu nỗi những lời châm biếm và nhục nhả đó, gã quát lớn :

- Liễu My Nương, ngươi quá xem thường Cao mỗ rồi đấy!

Liễu My Nương thản nhiên nói :

- Thế nào, ngươi không phục chăng?

Cao Vô Địch nộ khí xung thiên nên quên cả đường lợi hại, gã quát tiếp :

- Không sai, Cao mỗ đang muốn thỉnh giáo mấy chiêu võ công cao minh của ngươi đấy.

Nói đoạn gã lập tức vung chưởng đánh thẳng vào vai trái Liễu My Nương.

Nguyên chưởng của gã là nhắm vào bụng dưới của Liễu My Nương nhưng gã chợt nhớ ra đối phương là hạng nữ lưu nên chưởng thế vừa phát thì lập tức thay đổi phương vị công kích. Liễu My Nương thấy Cao Vô Địch xuất chưởng thì mắt hạnh đột hiện sát cơ, ngọc thủ vung lên định hạ tuyệt chiêu, đưa Cao Vô Địch vào tử địa. Nhưng khi phát hiện thế chưởng của đối phương đi được nữa đường thay đổi phương vị thì bà ta biến chỉ thủ thành chưởng và chém ngang vào người Cao Vô Địch như đơn đao.

Tống Phù thấy vậy thì khẻ nói :

- Phương lão đệ, Cao Vô Địch khó thoát được tử kiếp rồi!

Phương Tuyết Nghi cũng nhận ra điều đó, chàng nói :

- Không sai! Nhưng Cao huynh cũng không mất đi phong độ của một vị quân tử.

Chợt nghe Liễu My Nương quát lớn :

- Cao Vô Địch, ngươi muốn cùng ta giao tiếp vài chiêu là quá sai lầm rồi, nghĩ tình ngươi không cam tâm làm hạng lỗ mảng với hành động khinh bạc nên chỉ cần ngươi chuyển sang làm thuộc hạ cho Liễu My Nương ta thì ta sẽ miễn chết cho ngươi, ngươi muốn hay không?

Song phương đang kịch đấu nhưng Liễu My Nương vẫn ung dung nói chuyện đũ thấy võ công của bà ta cao hơn Cao Vô Địch như thế nào rồi. Thế nhưng Cao Vô Địch vẫn nộ khí xung thiên, gã xuất liên tiếp bảy tám chưởng, xem như là câu trả lời.

Ngọc diện của Liễu My Nương hơi biến sắc, bà ta lạnh lùng nói :

- Ngươi không muốn nhận sự đề bạt chăng? Chọc cho nộ khí của ta phát lên thì ngươi không muốn sống nữa rồi!

Cao Vô Địch quát lớn :

- Cao mỗ chỉ biết sinh tử chứ không biết đầu hàng!

Lời vừa dứt thì chưởng của gã cũng vừa lúc đánh trúng vào tâm chưởng của Liễu My Nương.

Theo ngoại hiệu Thần Lực Thiên Vương của gã mà nói thì chưởng vừa rồi chi ít cũng có vài trăm cân lực đạo, Liễu My Nương thân hình ẻo lả thì làm sao có thể chịu nổi?

Thế nhưng quái lạ là khi chưởng của Cao Vô Địch tương tiếp với chưởng của Liễu My Nương thì dường như chẳng có tí lực đạo nào, trong cứ như một thường nhân xuất chưởng vậy.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cảm thấy, nếu để gã đấu tiếp thì không cần Liễu My Nương phản kích mà sự hao tổn nguyên khí cũng khiến Cao Vô Địch lao lực rồi chết.

Ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu thì chàng tung người đến trước và quát lớn :

- Cao huynh mau lui bước để tại hạ thử vài chiêu võ công của ma nữ này.

Vừa nói chàng vừa xuất một chưởng vỗ về phía Liễu My Nương.

Liễu My Nương cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Cả hai ngươi cùng lên, nhưng sợ rằng cũng không chịu nói vài hiệp.

Vừa nói bà ta vừa chờ đợi nghênh tiếp chưởng của Tuyết Nghi. Thế nhưng, chưởng thế của Tuyết Nghi bỗng nhiên biến thành chỉ và điểm vào Khúc Trì huyệt của Liễu My Nương.

Cùng lúc chàng lớn tiếng nói :

- Cao huynh, chúng ta đã có thỏa thuận trước, huynh không cần xen vào chuyện này.

Liễu My Nương thấy Phương Tuyết Nghi biến chiêu cực nhanh thì bất giác biến sắc, bà ta kêu thất thanh một tiếng và tung người lộn ngược ra sau chừng năm trượng.

Song cước vừa chạm đất thì bà ta trợn xoe mắt hạnh nhìn Tuyết Nghi và lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là ai? Thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ làm sao có cao thủ như vậy?

Phương Tuyết Nghi không trả lời ngay mà chàng liếc nhìn qua Cao Vô Địch và nói :

- Vừa rồi chưởng của Cao huynh, và chưởng của nữ ma này tương tiếp thì kình đạo bị Ma nữ hóa giải hoàn toàn, không biết Cao huynh đã thử vận khí chưa? Không chừng trong tâm chưởng của đối phương có tàng trử vật kỳ độc gì cũng nên?

Cao Vô Địch thộn người ra, gã nói :

- Chuyện này... Tại hạ không cảm thấy có gì dị dạng!

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế thì tốt! Cao huynh mau lui sang một bên, cứ giao Liễu My Nương cho tại hạ là được.

Cao Vô Đ%8

Chương 21: Đả Bại Nhất Ma

Lúc nầy Cao Vô Địch mới hiểu rõ Liễu My Nương muốn nói đến chuyện gì. Gã thầm nghĩ :

- Quả nhiên ta thất sách trong chuyện này rồi, lẻ ra không nên xem đệ tử cừu nhân là bằng hữu mới phải. Nếu giáo chủ biết chuyện thì e rằng khó thoát khỏi thảm hoạ cực hình.

Nhất thời Cao Vô Địch không có chủ ý nên nhìn Liễu My Nương bằng ánh mắt thẩn thờ và nói :

- Theo ý kiến của Ma chủ thì Cao mỗ nên làm thế nào?

Liễu My Nương mĩm cười, nói :

- Rất đơn giản, đoái công chuộc tội mà thôi.

- Đoái công chuộc tội như thế nào?

- Chúng ta hoá địch thành bạn, đứng về một phía là được.

- Ma chủ muốn Cao mỗ xem vị Phương huynh đệ nầy là địch nhân chăng?

- Không sai, chỉ trách là lẻ ra hắn không nên là đệ tử của Kiếm Thần!

Cao Vô Địch trầm ngâm một lát rồi nói với giọng cương quyết :

- Cao mỗ không phải là hạng người bán rẻ bằng hữu!

Liễu My Nương cười nhạt, nói :

- Khá lắm! Ngươi rất có nghĩa khí!

Cao Vô Địch nói :

- Phương huynh đệ thấy nguy hiểm mà tương trợ, ân tình đồng ý ở lại ba ngày đối với Cao mỗ quả là cao quý vô cùng, dù Cao mỗ bị giết chết cũng không một chút ân hận!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cảm kích vô cùng, chàng thầm nghĩ :

- Vị Cao huynh này quả nhiên là một trang nam nhi đầy nghĩa khí, tốt xấu thế nào ta cũng phải cứu

gã mới được .

Chàng thừa biết là mình đã dấn thân vào hiểm cảnh nhưng vẫn muốn cứu cho Cao Vô Địch ra khỏi ma đạo, đây chính là cơ sở thành công của một đại hào kiệt có lòng dại nhân đại nghĩa quên mình vì người.

Lúc nầy Tống Phù không ngừng lo lắng, một khi Ngải Đông Hải, Cao Vô Địch thật sự hoá địch thành bạn với Liễu My Nương và hợp lực đối phó Phương Tuyết Nghi thì dù chàng là truyền nhân của Kiếm Thần cũng khó lòng đối phó nỗi.

Đang lúc chẳng biết là thế nào thì vô tình lão tiến lên trước ba bước.

Liễu My Nương chú mục nhìn Cao Vô Địch rồi cười nhạt nói :

- Cao Vô Địch, ngươi nên tự biết thân phận của mình!

Cao Vô Địch mĩm cười, nói :

- Tất nhiên là Cao mỗ tự biết.

Liễu My Nương lạnh lùng hú một tiếng rồi nói :

- Thủ toà của Tứ Linh Giáo mà phạm vào hành vi phản giáo đó thì Đồng Tử Kỳ sẽ có thủ đoạn ác độc thế nào để đối đải, ngươi thừa biết chứ?

Cao Vô Địch lộ vẻ kinh hải trên mặt, gã nói :

- Chuyện này... Cao mỗ không có tâm phản giáo, Ma chủ không cần dùng ngụy ngôn để uy hiếp.

Ngải Đông Hải xen vào :

- Cao huynh, lẻ nào ngươi không rõ dụng tâm thật sự của Ma chủ?

Cao Vô Địch nói :

- Ý của Ngải huynh là muốn tại hạ liên thủ với Ma chủ đối phó Phương huynh đệ?

Ngải Đông Hải nói :

- Cao huynh hiểu được thì tốt rồi!

Lão thở dài một hơi rồi nói tiếp :

- Với tình thế trước mặt thì tại hạ không cần phải nói rõ, Kiếm Thần đã có truyền nhân, bọn thuộc

hạ của Ngủ Đại ma chủ chúng ta nên liên thủ đối địch mới phải!

Không phải Cao Vô Địch không biết lời của Ngải Đông Hải có lý nhưng trong lòng gã lại không muốn đối địch với Phương Tuyết Nghi. Vì thế gã ấp úng nói :

- Ngải huynh, tại hạ... Tại hạ...

Ngải Đông Hải cắt lời, nói :

- Cao huynh, Trần Hy Chính là đại địch của bọn ta, tại sao Cao huynh không phân biệt được bạn - thù như vậy?

Liễu My Nương tiếp lời :

- Không sai, Cao Vô Địch ngươi đã không có ý phản giáo thì nên nghiêm túc phân biệt bạn - thù mới phải.

Cao Vô Địch nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi lớn tiếng nói :

- Ngải huynh không cần nói nữa, tại hạ đã có quyết định rồi, dù Cao mỗ đắc tội phản giáo cũng không thể xuất thủ đối phó với Phương huynh đệ!

Gã nhìn qua thần thái vô cùng kinh ngạc của Ngải Đông Hải rồi mĩm cười, nói tiếp :

- Ngải huynh chớ lấy làm kỳ quái, tại hạ cảm ân đức lâm nguy trượng nghĩa của Phương huynh đệ nên không tiện xuất thủ đối phó, nhưng tại hạ cũng sẽ không trợ giúp cho Phương huynh đệ.

Thì ra gã chẳng biết làm thế nào nên đành đưa thân ra ngoài cuộc.

Ngải Đông Hải liền nói :

- Cao huynh làm như vậy e rằng trở thành kẻ bất trí thôi! Nếu giáo chủ...

Liễu My Nương cắt lời bằng một tràng cười rồi nói :

- Được rồi, họ Cao ngươi đã trọng nghĩa khí như vậy thì bản toà cũng không miễn cưởng nữa.

Bà nhìn qua Ngải Đông Hải và nói tiếp :

- Ngải Đông Hải, còn lão thì sao, có lẻ là không tự thủ bàng quan chứ?

Ngải Đông Hải vội nói :

- Đương nhiên xin Ma chủ chỉ bảo.

Liễu My Nương gật đầu, nói :

- Rất tốt, chúng ta sẽ thu thập họ Phương này trước, sau đó là đi tìm Trần Hy Chính.%

Chương 22: Ước Hội Thần Bí

Phương Tuyết Nghi không nhịn được nên bật cười thành tiếng, chàng không ngờ Tống lão lại hoạt kê như vậy nên cố nín cười mà nói :

- Tống lão quả xem trọng vản bối rồi, nhưng dù sao thì vản bối cũng rất cảm kích ân tình tri ngộ hôm nay!

Tống Phù liền hỏi :

- Vậy là lão đệ ngươi đã đồng ý?

Tuyết Nghi nói :

- Tống lão đã hạ cố giao tình, nếu vản bối không đồng ý thì chẳng phải sẽ bị thiên hạ chê cười sao?

Chàng quay sang Ngải Đông Hải và Cao Vô Địch rồi cung thủ nói tiếp :

- Ngày sau gặp lại, xin cáo biệt tại đây!

Lời vừa dứt thì chàng cất bước theo lối mòn đường sơn đạo mà đi. Tống Phù lẳng lặng theo sau, ngay cả việc chào Ngải - Cao lão cũng không chào một tiếng.

Ngải Đông Hải tâm kế thâm sâu nên giả vờ cười lớn rồi nói :

- Nhị vị đi đường bình an, lượng thứ tại hạ không tiễn!

Nhưng Cao Vô Địch thì vội vàng phóng bước truy theo đến cạnh Tuyết Nghi thì nói :

- Phương huynh đệ, cho Cao mỗ tống tiễn một đoạn nhé! Ôi! Hôm nay chia biệt rồi không biết ngày nào gặp lại . Tại hạ thật muốn cũng lão đệ ngươi rời khỏi nơi này!

Tuyết Nghi nói :

- Cao huynh, thanh sơn bất cải, lục thuỷ trường lưu, chỉ cần tại hạ còn hành tẩu giang hồ thì tương lai chúng ta còn nhiều cơ hội để tái ngộ! Tại hạ mong Cao huynh ngày sau giữ được tấm lòng như hôm nay để khi tương ngộ thêm phần vinh dự.

Cao Vô Địch nói :

- Cao mỗ tuy là ngươi lỗ mảng nhưng cũng biết phân biệt được thị phi, Phương huynh đệ hãy yên tâm, Cao mỗ sẽ ghi lòng tạc dạ những lời vàng ngọc hôm nay!

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Trong võ lâm có không ít những nhân vật như Cao Vô Địch. Ngày sau nếu ta lưu tâm một chút thì có thể bảo lưu được một số nhân sĩ hào kiệt cho võ lâm chánh đạo .

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng dừng bước và nói :

- Cao huynh, xin hồi bước được rồi!

Thì ra là do cước trình của ba người rất nhanh nên chỉ trong thời gian mấy câu nói mà đã đến chỗ Phương Tuyết Nghi buộc ngựa rồi.

Cao Vô Địch có phần bôn ba nhưng gã cố làm ra vẻ hào tráng , bằng một tràng cười lớn rồi nói :

- Tiễn đưa ngàn dậm rồi cũng đến lúc chia biệt, Phương huynh đệ bảo trọng nhé!

Nói đoạn gã cung thủ xá dài rồi lập tức quay người phóng bước. Thì ra song mục của gã đã lung linh ngấn lệ, nếu không bõ chạy thì nhất định sẽ rơi, thử nghĩ một thiết hán như gã thì làm sao để cho người khác thấy mình nhỏ lệ?

Phương Tuyết Nghi nhìn theo bóng hình to lớn của Cao Vô Địch rồi thở dài, nói :

- Thật là một hảo tráng sĩ!

Tống Phù mĩm cười, tiếp lời :

- Không sai! Người này quả nhiên là một trang hảo hán chưa mất hết lương tri. Ân tình trượng nghĩa của lão đệ ngươi giải nguy cho gã tuy chỉ là một nước cờ nhàn, nhưng về sau tất sẽ có ngày đơm hoa kết quả.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tống Phù lão, vản bối không có ý lợi dụng Cao Vô Địch, thi ân cầu báo đáp cũng không phải là bản ý của vản bối...

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ ngươi hiểu lầm rồi, lão phu đâu nói là ngươi thi ân với gã, nhưng thi ân với gã, một khi

lão đệ ngươi và Đồng Tử Kỳ chính thức xung đột thì lão phu tin rằng Cao Vô Địch sẽ là một trợ thủ có ích rất lớn với lão đệ ngươi!

Lão hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Huống hồ những kẻ sĩ trong võ lâm chánh đạo phần lớn là ẩn thân giữ mình nên vô tình làm suy yếu võ lâm chánh nghĩa, nếu lão đệ ngươi có thể mời thêm nhiêu tráng sĩ trong hắc đạo làm tâm phúc của mình thì về lâu dài chẳng phải là tăng thêm một phần lực lượng cho trận tuyến chánh đạo sao?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Không sai! Vản bối cũng lo người ít thì khó đạt được thành tựu lớn!

Tống Phù tiếp lời :

- Lão đệ, không phải lão phu ca tụng ngươi nhưng trừ phi lão đệ ngươi không có tâm chí này, nếu không, với tấm lòng và tài trí của lão đệ ngươi thì việc thành sự dễ như trở bàn tay.

Tuyết Nghi vội nói :

- Lão tiền bối quá khen rồi.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Tống lão, vản bói muốn đi Trung Nguyên tìm Trịnh đại bá nhưng không biết nên đi thế nào mới phải?

Thì ra đây là lần đầu tiên xuất sư nên chàng không quen các ngã đường.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Lão đệ muốn tìm Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp chăng?

- Không sai!

- Lão đệ, chúng ta đi về hướng Đông nên qua Vạn Huyện rồi thì sẽ thuê thuyền xuôi theo sông mà đi, ngươi thấy thế nào?

- Mọi chuyện xin nghe theo lão tiền bối.

Thế là hai người theo đường mòn ra khỏi vùng sơn dã rồi nhắm Vạn Huyện trực chỉ.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù không có việc gì gấp nên trưa ngày thứ sáu mới đến địa đầu Vạn Huyện.

Tống Phù có vẻ khá quen thuộc vùng này nên chẳng bao lâu hai người đã thuê được một chiếc thuyền rồi xuôi theo sông Trường Giang mà đi.

Vào khoảng canh hai đêm hôm đó thì thuyền ngang qua thành Bạch Đế. Xa xa phía trước đã thấy dãy Vu Sơn xuất hiện thấp thoáng trong màn sương.

Sau khi vất vả vượt qua một khúc sông hẹp thì lão nhân chèo thuyền cho thuyền cặp vào mạn núi Vu Sơn nghỉ ngơi.

Tống Phù và Phương Tuyết Nghi đều ngồi trong khoang thuyền vận khí điều tức, tịnh dưỡng tinh thần chờ ngày mai tiếp tục hành trình.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi giật mình tỉnh lại .

Trong thuyền tối đen như mực, chàng vận mục lực nhìn ra thì thấy Tống Phù vẫn đang bế mục tỉnh toạ, tứ bề hoang vu vắng lặng, ngoài tiếng sóng lăn tăn vỗ mạn thuyền thì không còn một tiếng động gì khác. Thế nhưng trong lòng Tuyết Nghi lại cảm thấy bất an, vừa rồi khi vừa tỉnh lại thì chàng cảm thấy thân thuyến hơi chao động, bây giờ lại không nghe thấy tiếng người, há chẳng phải rất kỳ quái sao?

Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi khẻ bước ra ngoài trước mũi thuyền nhưng không thấy có hiện tượng gì lạ, lão nhân chèo thuyền vẫn nằm ngủ bên cạnh mái chèo ở dưới thuyền. Chàng không tin là mình nghe nhầm nên lập tức tung người lên đỉnh khoang với ý định là quét mục quang quan sát tứ phía. Song cước vừa chạm vào mũi khoang thì đột nhiên tâm thần kinh động, thì ra trên mũi khoang có một cây ngân trâm cắm một vuông lụa đang tung bay phơ phất trong gió đêm.

Phương Tuyết Nghi do dự một lát rồi nhổ cây ngân trâm lên thì nghe mùi hương khí thanh nhã xông vào mũi, chàng kinh hải nên vội vàng phong bế hô hấp và ngầm vận khí kiểm tra nhưng không có dị trạng gì. Chàng chú mục nhìn vào vuông lụa thì thấy chỉ khoảng bốn tấc vuông, trên vuông lụa có mấy chữ nhỏ :

"Cô nương nhà ta muốn ngươi đến Triều Vân Phong, ngươi dám đến không?"

Trên đã không viết gửi cho ai, dưới lại không ký tên nhưng rõ ràng vuông lụa nầy là nhằm vào chàng hoặc Tống Phù mà thôi.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã xác định mùi hương khí chỉ là loại hương phấn khí vị mà nữ nhân thường dùng chứ không phải độc vật gì. Do vậy, chàng lập tức nhảy xuống sàn thuyền rồi trở vào khoang thấp đuốc lên xem kỹ chiếc ngân trâm.

Mục quang vừa quét ra thì bất giác tâm thần chấn động, toàn thân không rét mà run. Thì ra trên cây

ngân trâm dài ba tấc này có khắc một con tiên hạc đang vỗ cánh bay cao trông rất sống động. Phương Tuyết Nghi nhớ lại sư thúc từng dặn dò chàng, Long Hành Kiếm Pháp nếu có đối thủ khắc chế thì đó chính là Thiên Hạc Trảm, vì vậy thoạt nhìn thấy biểu tượng hình hạc thì bất giác chàng bị chấn động tâm can.

Chàng đang cầm ngân trâm phát ngẫn cả người thì chợt nghe Tống Phù mĩm cười, nói :

- Lão đệ, ngân trâm nầy là vật của ai vậy? Tại sao lão đệ ngươi cầm trong tay mà ngơ ngẩn thế?

Phương Tuyết Nghi quay lại nói :

- Tống lão, qua đây mà xem thư này...

Nói đoạn chàng đưa chiếc ngân trâm cho Tống Phù.

Tống Phù nhận lấy ngân trâm xem kỹ một lượt rồi mĩm cười hỏi :

- Lão đệ ngươi phát hiện vật này ở đâu vậy?

Tuyết Nghi không trả lời vấn đề mà hỏi lại :

- Tống lão từng thấy cây ngân trâm này bao giờ chưa?

Tống lão lắc đầu, nói :

- Chưa bao giờ.

Nguyên Tuyết Nghi nghĩ rằng Tống Phù có kinh nghiệm giang hồ phong phú nên tự nhiên là kiến văn quảng bác, do vậy tất phải biết lai lịch của ngân trâm có khắc hình hạc trên đầu. Nhưng khi nghe lão trả lời là không biết thì chàng tỏ ra thất vọng. Sau một hồi trầm ngâm, chàng mới nói :

- Tống lão, vản bối phát hiện cây ngân trâm này trên mũi khoang thuyền, ngoài ra còn có một vuông lụa này.

Chàng đưa vuông lụa ra và nói tiếp :

- Lão có cao kiến gì về chuyện này không?

Tống Phù đọc hàng chữ trên vuông lụa rồi bất giác chau mày nói :

- Lão đệ, vị cô nương này muốn ngươi đến phải không?

Thì ra vị Đại Mạc Quỷ Thủ này cũng mờ mịt như đang ở trong năm tầng mây.

Phương Tuyết Nghi thở dài, nói :

- Vản bối cũng không biết, vản bối vốn cho rằng có thể chuyện này là của lão nhưng xem lại thì có lẻ vản bối đoán sai rồi.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Lão đệ, cả đời lão phu ghét nhất là chuyện qua lại với nữ nhân, đối tượng để lại vuông lụa này nhất định là muốn tìm lão đệ ngươi rồi.

Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Vản bối lần đầu tiên rời sư môn chỉ là hạng chân ướt chân ráo bước vào võ lâm thì làm gì có thù oán với ai.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Lão đệ, có khi nào là Liễu My Nương? Chẳng phải bà ta cũng là nữ nhân đó sao?

Tuyết Nghi trầm ngâm rồi nói :

- Chuyện này... không giống rồi!

Tống Phù hỏi :

- Tại sao?

Phương Tuyết Nghi đã hoài nghi ngân trâm có hình tiên hạc là biểu hiện của đôi kỳ nhân ngoài Đông Hải mà sư thúc chàng từng nói, vì thế chàng mới không cho rằng chuyện này có quan hệ đến Liễu My Nương. Khi nghe Tống Phù truy vấn thì chàng đành trả lời rằng :

- Nếu Liễu My Nương muốn tìm vản bối thì e rằng bà ta không cần phải hành động như thế này.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Tống lão có từng nghe nói về biểu hiện tiên hạc trên cây ngân trâm này chưa. Trong võ lâm có nhân vật nào sử dụng loại ngân trâm này để truyền tin không?

Tống Phù vỗ đầu suy nghĩ rất lâu rồi thở dài, nói :

- Quả thực là lão phu không nghĩ ra có nhân vật nào trong võ lâm dùng loại ký hiệu này.

Phương Tuyết Nghi chau mày, rõ ràng trong lòng chàng rất kích động, chàng buột miệng nói :

- Tống lão, chúng ta có nên đi Triều Vân Phong một chuyến không?

Tống Phù xem lại vuông lụa rồi bật cười, nói :

- Đúng rồi, nếu chúng ta muốn làm rõ chuyện này thì chỉ có cách là đi một chuyến thôi.

Tuyết Nghi lại hỏi :

- Chẳng hay Triều Vân Phong cách đây bao xa?

Tống Phù nói :

- Không xa lắm, chỉ có điều nhà thuyền...

Lão chợt nghĩ hai ngươi bõ đi thế nầy không biết có về kịp trước canh năm hay không, nếu nhà thuyền tỉnh lại mà không thấy khách nhân thì tất sẽ lên bờ làm kính động quan phủ, như vậy sẽ thêm phiền phức.

Lao trầm ngâm một lát rồi nói :

- Thế nầy nhé, lão phu nói với nhà thuyền là chúng ta đi thăm một vị bằng hữu, trước khi chúng ta quay lại thì nhà thuyền không được bõ đi.

Tuyết Nghi nói :

- Cũng đành như vậy thôi.

Tống Phù bèn ra sau đuôi thuyền gọi lão lái thuyền dậy dặn dò mọi chuyện rồi mới cùng Phương Tuyết Nghi lên bờ, cả hai nhắm đỉnh Vu Sơn mà tiến bước.

Đối với hai mươi ngọn của dãy Vu Sơn này, Tống Phù tỏ ra khá rành rẻ, trên đường đi lão không ngừng chỉ cho chàng biết đâu là Vọng Hà Phong đâu là Phi Phụng Phong đâu là Thuý Bình Phong, đâu là Tây Hạc Phong v.v...

Hai người theo bờ Bắc Đại giang mà đi về hướng Đông, sau khi vượt qua nhiều đỉnh núi nguy nga sừng sững thì bỗng nhiên trước mặt hiện ra một toà đại sơn phong .

Tống Phù chỉ lên ngon núi cao và nói :

- Lão đệ, trước mặt chính là Triều Vân Phong và cũng chính là Thần Nữ Phong mà bá tính xưng truyền trong nhân gian.

Phương Tuyết Nghi ngẫng đầu lên thì thấy đỉnh núi này xuyên qua mây nên thầm nghĩ :

- Ngọn núi này quả nhiên rất hiểm trở, không biết trên đỉnh núi có chỗ cho con người đứng hay không?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Tống lão, chúng ta tìm cách lên chứ?

Tống Phù nói :

- Đúng vậy, để lão phu dẫn đường.

Nói đoạn lão tung người phong bước lướt đi như trên bình địa, rõ ràng khinh công của vị thần thâu này quả nhiên danh bất hư truyền.

Phương Tuyết Nghi vận chân khí và theo sát phía sau, không bao lâu sau thì hai người đã lên đến đỉnh.

Không như Phương Tuyết Nghi lo lắng, Triều Vân Phong là một đỉnh núi khá rộng lớn và bằng phẳng. Tứ bề cây, đá chen nhau, hình thế trong rất ngoạn mục và cũng khá cổ sơ.

Hai người vừa dừng bước trên đỉnh núi thì bỗng nhiên thấy trước mặt hoa lên , một thiếu nữ có thân hình khá yểu điệu, không biết từ nơi nào đã xuất hiện.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù còn đang bàng hoàng thì thiếu nữ đã cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử là họ Phương phải không?

Phương Tuyết Nghi giật thót người, thầm nghĩ :

- Sao cô ta lại biết mình họ Phương?

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn nói :

- Không sai, tại hạ đúng là họ Phương, cô nương có phải là người để lại thư hẹn bọn tại hạ đến đây không?

Thiếu nữ mĩm cười và nhìn qua Tống Phù rồi nói :

- Lão ta là ai?

Tuyết Nghi nói :

- Là một vị trưởng bối của tại hạ.

Thiếu nữ hỏi ngạc nhiên, nàng hỏi :

-Tại... tại sao công tử lại cùng đến với lão ta?

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Trong thư nàng không nói rõ là chỉ hẹn một người thì tại sao người khác không thể đến chứ?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Trong thư cô nương không chỉ định người nào đến nên việc tại hạ và Tống lão đến chẳng có gì sai!

Thiếu nữ lại cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử thật là buồn cười...

Tuyết Nghi nói :

- Cô nương và tại hạ xưa nay không hề quen biết, chẳng hay làm thế nào cô nương biết tại hạ họ Phương?

Chàng hơi ngừng lại rồi hỏi :

- Xin được thỉnh giáo phương danh hữu tánh của cô nương?

Thiếu nữ thản nhiên nói :

- Ta là Bình Nhi.

Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Thì ra là Bình Nhi cô nương!

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng chàng thầm nghĩ :

- Nghe danh tự của cô ta thì có vẻ như là một nha đầu, lẻ nào người để lại thư không phải là cô ta?

Chợt nghe Tống Phù hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Bình Nhi cô nương, nghe khẩu khí của cô nương thì hình như người lưu thư hẹn bọn tại hạ đến đây là chủ nhân của cô nương, phải không?

Bình Nhi cười khanh khách rồi nói :

- Không sai, lão trượng đoán đúng rồi, người hẹn các vị đến đây chính là tiểu thư của tiểu nữ!

Phương Tuyết Nghi thở dài một hơi rồi thầm nghĩ :

- Quả nhiên không phải là cô ta!

Bình Nhi chớp chớp song mục và nói :

- Phương công tử có biết tiểu thư của tiểu nữ là ai không?

Tuyết Nghĩ thầm nghi :

- Chuyện này mới kỳ quái đây, ngươi đã không nói tiểu thư ngươi là ai thì làm sao ta biết?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Phương mỗ rất ít hành tẩu giang hồ nên xin lượng thứ là chưa từng nghe nói về chủ nhân của cô nương!

Bình Nhi tiếp lời :

- Công tử rất thực thà! Tiểu nữ cũng đoán là công tử không biết!

Nàng hơi ngừng lại rồi hỏi :

- Phương công tử là nhân vật rất có danh khí trên giang hồ phải không?

Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Chuyện này... tại hạ mới hạ sơn lần đầu thì đâu dám nói là có danh khí.

Bình Nhi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này mới kỳ quái đấy!

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì kỳ quái?

Bình Nhi nói :

- Công tử mới hạ sơn lần đầu thì có lẻ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt rồi.

Tuyết Nghi nghĩ bụng :

- Đây chẳng phải là công nhiên mắng người sao?

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nói :

- Không sai! Tại hạ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt trong võ lâm.

Bình Nhi nói :

- Tại sao tiểu thư của tiểu nữ lại hẹn công tử đến nhỉ? Chuyện này chẳng kỳ quái làm sao?

Rốt cuộc là kỳ quái hay không kỳ quái, ngay cả Tuyết Nghi cũng không làm rõ được. Chàng gượng cười, nói :

- Tại hạ cũng đang có mấy điều không hiểu, cô nương có biết tại sao không?

Bình Nhi lắc đầu, nói :

- Tiểu nữ làm sao biết chuyện do tiểu thư của tiểu nữ làm?

Tống Phù lên tiếng :

- Cô nương, hiện quý tiểu thư đang ở đâu? Cô ta đã lưu thư tương ước và bọn lão phu đã đến, chẳng hay cô nương có thể tiến dẫn bọn lão phu gặp quý tiểu thư không?

Bình Nhi mĩm cười, nói :

- Có gì là không thể? Tiểu nữ đi bẩm báo cho tiểu thư ngay đây.

Lời vừa dứt thì nàng quay người định phóng bước.

Phương Tuyết Nghi như chợt nhớ đến điều gì, chàng buột miệng quát lớn :

- Đứng lại!

Bình Nhi ngạc nhiên quay lại hỏi :

- Phương công tử, có chuyện gì vậy?

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu thư của cô nương là đệ tử của vị cao nhân thuộc môn phái nào, chẳng hay có thể cho tại hạ biết trước không?

Bình Nhi mĩm cười, nói :

- Công tử hỏi điều nầy làm gì? Sợ lát nữa hội diện thì tiểu thư của tiểu nữ không nói cho công tử biết chăng?

Tuyết Nghi gượng cười và nói :

- Cô nương, tại hạ phó ước mà đến, nếu không biết quý tính của quý tiểu thư thì chẳng phải là thất lễ lắm sao?

Bình Nhi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Công tử nói cũng có lý!

Tống Phù sợ cô ta không nói nên vội hỏi :

- Quý tiểu thư xưng hô thế nào?

Bình Nhi nói :

- Tiểu thư của tiểu nữ họ An.

Lời vừa dứt thì nàng lập tức quay người lướt đi, loáng cái đã mất hút tung tích.

Tống Phù ngẫn người và buột miệng nói :

- Thân pháp nhanh thật!

Phương Tuyết Nghi thấy Bình cô nương bõ đi đột ngột thì bất giác kinh động trong lòng, chàng thầm nghĩ :

- Trông thân pháp cực nhanh của cô ta thì đã thuộc vào hạng cao thủ đệ nhất rồi, chủ nhân của cô ta tất nhiên phải cao minh hơn nhiều .

Nhất thời chàng nghĩ không ra chuyện đêm nầy là phúc hay là hoạ? Tuy Bình Nhi không nói một câu ác ý nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột nên khó cảm thấy bình an được.

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng thở dài rồi nói :

- Tống lão, tình thế trước mặt thất khiến cho vản bối không sao yên tâm được!

Thần sắc của Tống Phù cũng tỏ ra trầm trọng, lão tiếp lời :

- Không sai, là phúc hay là hoạ, là hỉ hay là ưu, quả thật là khó mà đoán được trước khi gặp An cô

nương. Nhưng theo lão phu thấy thì lão đệ ngươi không nên lo lắng thái quá, nếu đối phương có ác ý thì chẳng cần phải phí nhiều công sức mà hẹn chúng ta đến đây.

Ý lão muốn nói, nếu đối phương có ý hại hai người thì có thể nhân cơ hội để thư lại mà hạ độc thủ rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng nghĩ đến điểm này, chàng nói :

- Tống lão nói không sai, vản bối chỉ sợ sự việc không như tiên liệu mà thôi.

Tống Phù thấy về bất an của chàng thì nghĩ :

- Tốt xấu thế nào ta cũng phải trấn an tiểu tử nay mới được.

Nghĩ đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đã đến thì tất an, đại trượng phu đối nhân xử thế chỉ cần cho tâm an, hà tất phải suốt ngày phập phòng lo sợ?

Tuy tràng cười có vẻ miễn cưởng nhưng câu nói này lại khá có tác dụng.

Phương Tuyết Nghi nghe xong thì liền nói :

- Đúng vậy, chúng ta không làm chuyện gì hổ thẹn với lương tâm thì việc gì phải sợ người khác?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Đúng thế! Đũng thế! Lão đệ ngươi quả nhiên là người sáng suốt.

Hai người nhìn nhau cả cười, tràng cười chưa dứt thì Bình Nhi lại xuất hiện.

Thì ra trên tuyệt đỉnh này có một bí đạo thông đến một thạch động mà không ai biết được. Nhờ vậy mà Bình Nhi đi đi lại lại mới nhanh như thế.

Tống Phù thấy Bình Nhi xuất hiện thì vội mĩm cười, hỏi :

- Bình cô nương, quý tiểu thư nói thế nào?

Bình Nhi mĩm cười, nói :

- Tiểu thư đã có thư hẹn thì đương nhiên là đồng ý tiếp kiến các vị rồi!

Tống Phù nói :

- Vậy thì phiền cô nương dẫn đường cho.

Bình Nhi nói :

- Đương nhiên!

Nói đoạn nàng quay người đi về phía tảng đá to lớn phía trước. Phương Tuyết Nghi và Tống Phù lập tức cất bước theo sau, khi đến trước tảng đá thì mới phát hiện nơi này có một thạch môn (cửa đá) vừa đũ cho một người đi qua.

Tống Phù quét mục quang nhìn qua tình thế rồi nói :

- Không ngờ Triều Vân Phong lại có nơi bí mật thế nầy.

Bình Nhi nói :

- Có gì là lạ đâu? Chuyện lão chưa biết thì còn nhiều lắm! Chúng ta mau vào thôi!

Nói đoạn nàng mở thạch môn rồi chui vào trước.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù hơi do dự một lát nhưng cuối cùng hai người cũng lần lượt chui vào.

Bí đạo này dài khoảng hai mươi bậc cấp, sau khi đến bậc cuối cùng thì trước mặt chợt sáng ra, nơi dừng chân tựa như một cung điện.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít, chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy đại sãnh này có bốn mặt đều là vách đá, rộng chừng năm trượng vuông, bên trong bài trí rất hoa lệ, tuy không có tranh tự hoạ treo trên tường nhưng dọc theo chân tường được bài trí bằng các loại cổ ngoạn trông rất quý phái . Chính điện của đại sãnh có một chiếc ghế bành bọc da hổ, phía sau ghế là một phiến ngọc thạch cao hơn trượng, rộng khoảng bốn thước, sắc ngọc màu xanh ẩn chứa màu tím bên trong. Từ xa nhìn vào giống như mây khói lưu chuyển, màu sắc lấp lánh không thôi. Trước ghế bành khoảng năm thước có một kim đỉnh đang bốc lên những làn khói mỏng mờ ảo.

Tống Phù vừa vào đại sãnh là lập tức chạy đến chỗ mấy bình cổ ngoạn, lão sờ tới sờ lui và luôn miệng tán thưởng.

Bỗng nhiên nghe Bình Nhi cao giọng nói :

- Các vị làm sao thế? Đến đây để ngắm đại sãnh hay là để bái kiến tiểu thư của tiểu nữ?

Tuyết Nghi và Tống Phù nghe vậy thì đều bất giác nghĩ thầm :

- Chẳng phải thế sao? Chúng ta thật hồ đồ quá .

Nghĩ đến đây thì Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Tất nhiên là đến bái kiến tiểu thư của cô nương rồi. Bình cô nương, mau bẩm báo cho một tiếng, nói rằng Phương Tuyết Nghi và Đại Mạc Quỷ Thủ Tống lão tiền bối đến bái kiến.

Bình Nhi cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Nhị vị hãy đến đây, tiểu thư đã chờ nhị vị từ lâu rồi.

Tuy cảm thấy kỳ quái nhưng Phương Tuyết Nghi không để lộ ra ngoài sắc diện, chàng mĩm cười, nói :

- Xin cô nương dẫn đường cho.

Hai người đi theo sau Bình Nhi vòng phiến ngọc thạch thì đến một của ngầm nữa, bí đạo này rộng có đến năm thước, cao hơn trượng nên có thể ung dung đi lại.

Sau khi đi chừng mười bảy mười tám trượng thì trước mặt lại xuất hiện một thạch môn.

Bình Nhi quay lại vẫy tay ra hiệu rồi bước thẳng vào trong thạch môn .

Phương - Tống hai người không dám chậm trể nên lập tức theo vào.

Thì ra bên trong thạch môn nay lại là một gian đại sãnh. Nhưng gian đại sãnh này chỉ bằng một phần ba gian bên ngoài và trang trí cũng đơn giản hơn nhiều, ngoài một cặp thư án bày song song với nhau thì còn có mấy chiếc bồ đoàn.

Phương Tuyết Nghi ngẫng lên nhìn thì thấy sau một thạch án có một thiếu nữ mi thanh mục tú , tóc dài xoã vai , toản thân mặc thanh bào .

Sau khi nghe Bình Nhi thầm thì mấy câu thì thanh y thiếu nữ chớp chớp song mục rồi khẻ gật đầu.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Vị cô nương này có lẻ là An tiểu thư - người hẹn bọn ta đến rồi . Nghĩ đoạn chàng định thông báo danh tánh thì chợt nghe Tống Phù dùng thuật truyền âm nhập mật, nói :

- Lão đệ, thiếu nữ này có sát khí ẩn tàng trong mắt, xem ra không phải là nhân vật chánh phái, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Thực ra không cần Tống Phù nhắc nhở thì Tuyết Nghi cũng đã nhìn thấy trong mục quang của

thiếu nữ không được ngay thẳng rồi, do vậy trong lòng cũng hơi kinh động.

Chàng vội thi triển thuật truyền âm nhập mật, nói :

- Tống lão, vản bối cũng đã thấy hình như cô ta không có hảo ý, nếu tình thế bất đắc dĩ, chúng ta có cần động thủ với cô ta không?

Tống Phù nói :

- Tốt nhất là không nên động thủ!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, chàng định lên tiếng hỏi thì đã nghe thanh y thiếu nữ lạnh lùng nói :

- Các hạ là Phương Tuyết Nghi?

Tuyết Nghi buột miệng đáp :

- Không sai, chẳng hay cô nương cho hẹn bọn tại hạ đến đây có điều chi chỉ giáo?

Thanh y thiếu nữ nói :

- Ta họ An, đơn danh một chữ Thanh.

Tuyết Nghi tiếp lời :

- Thì ra là An cô nương, thất kính! Thất kính!

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Chẳng hay sao An cô nương biết được danh tính của tại hạ?

An Thanh phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Việc này các hạ không cần quan tâm.

Nàng dịch mục quang nhìn qua Tống Phù rồi nói tiếp :

- Vị này có lẻ là đại danh đỉnh đỉnh Tống Thần thâu rồi.

Tống Phù khẻ hắng giọng rồi nói :

- Đúng vậy, đúng vậy! Xưa nay lão phu và cô nương không quen biết, chẳng hay cô nương làm thế nào biết được lại lịch của lão phu?

An Thanh nói :

- Đại danh Đại Mạc Quỷ Thủ thì trong võ lâm ai lại không biết, bản cô nương nhận ra cũng đâu có gì là lạ!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- An cô nương, tại hạ và có nương cũng chưa từng gặp thì phải?

An Thanh thản nhiên nói :

- Không sai, chúng ta chưa hề gặp nhau.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đã vậy thì không biết vì ý đồ gì mà cô nương để lại thư hẹn bọn tại hạ đến đây?

An Thanh nói :

- Chuyện này...

Bỗng nhiên nàng phá lên cười khanh khách rồi nói tiếp :

- Xưa nay ta hành sự chỉ quan tâm đến việc mình cao hứng hay không cao hứng thôi, do vậy ta cảm thấy ngươi rất thích đùa nên lưu thư hẹn ngươi đến đây, lẻ nào có điều gì không đúng chăng?

Phương Tuyết Nghi ngẫn cả người, chàng thầm nghĩ :

- Thế là nghĩa lý gì? Không lẻ bọn ta chỉ là trò đùa của ngươi?

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng nói :

- Cô nương có biết tại hạ và Tống lão đây đang có chuyện quan trọng không? Cô nương làm thế này, dù không gọi là đùa thì chi ít cũng ngăn cản hành trình của bọn tại hạ rồi.

An Thanh hỏi lại :

- Ngươi không cảm thấy cao hứng à?

Tuyết Nghi nói :

- Cô nương đùa như vậy hình như là thái quá rồi.

An Thanh mĩm cười, nói :

- Ngươi có chuyện khẩn cấp thật chăng?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, nếu không có việc gì gấp thì bọn tại hạ chẳng cần vượt thác đi trong đêm thế nầy.

An Thanh lại cười khanh khách rồi nói :

- Phương công tử, trông ngươi cũng khá thực thà đấy.

Tuyết Nghi nói :

- Không dám!

Bỗng nhiên An Thanh trầm sắc diện và nói :

- Các vị đang đêm hành thuyền vượt thác nhưng có thật là vội vàng vượt hành trình không?

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lẻ nào là không thật?

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Cô nương làm sao biết được chuyện của bọn tại hạ?

An Thanh cười nhạt, nói :

- Không ngờ ngươi mới chừng ấy niên kỷ mà đã học được sự giảo hoạt như vậy rồi.

Tuyết Nghi không kiềm lòng được nên nói :

- Tốt nhất là cô nương chớ kích nộ tại hạ!

An Thanh thản nhiên nói :

- Chẳng phải là ngươi muốn thưởng thức cảnh đêm ở Vu Sơn này sao. Sao lại nói dối là có chuyện gấp?

Nàng hơi ngừng lại rồi lạnh lùng nói tiếp :

- Ngươi còn trách người khác kích nộ ngươi à? Ai bảo ngươi nói dối trước?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người hồi lâu mà không nói được gì. Thì ra, chàng không hiểu tại sao

thiếu nữ này lại biết chuyến đi thuyền trong đêm của bọn chàng là muốn thưởng thức phong cảnh núi Vu Sơn.

Chương 23: Đông Hải Thiếu Nữ

Tống Phù cũng chau mày suy nghĩ một lát rồi nói :

- An cô nương, phải chăng cô nương đã luôn bám theo sau bọn tại hạ?

An Thanh hỏi lại :

- Tôn giá nghĩ là có khả năng đó sao?

Tống Phù nói :

- Rất khó nói, ít ra thì lão phu cũng không tin cô nương theo sau lão phu mà không bị phát hiện.

An Thanh cười khanh khách rồi nói :

- Đã vậy thì tại sao lão còn hỏi?

Tống Phù nói :

- Nhưng tại sao cô nương biết bọn lão phu đi thuyền ban đêm là muốn thưởng thức phong cảnh? Trừ phi...

Lão hỏi ngừng lại rồi bỗng nhiên kêu lên :

- Đúng rồi, lão phu hiểu ra rồi!

An Thanh ngạc nhiên hỏi :

- Lão hiểu ra cái gì?

Tống Phù nói :

- Người chèo thuyền đã bán tin cho cô nương phải không?

An Thanh tròn xoe mắt hạnh, nàng nói :

- Lão nói hàm hồ rồi đấy!

Tống Phù ngạc nhiên hỏi lại :

- Không phải thế sao?

An Thanh nói :

- Bản cô nương việc gì phải đi mua thông tin của các vị? Vã lại bản cô nương cũng tuyệt nhiên không biết các vị ngồi trên chiếc thuyền đó!

Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Trong nhị vị cô nương, tất phải có người đi chung thuyền với bọn tại hạ, đúng không?

Bình Nhi nghe vậy thì không nhịn được nên phá lên cười.

An Thanh là chủ nhân của cô ta nhưng nàng không ngăn cản hành động thất lễ của cô ta mà chỉ nhìn Phương Tuyết Nghi rồi mĩm cười, nói :

- Không sai, lần nầy thì ngươi đoán đúng rồi!

Tống Phù liền hỏi :

- Cô nương mời bọn tại hạ đến đây với dụng ý gì, có thể cho biết trước không?

An Thanh nhìn qua Tống Phù và nói :

- Nếu nói là không có chuyện gì thì nhất định nhị vị sẽ không tin.

Tống Phù nói :

- Không sai!

An Thanh mĩm cười nói tiếp :

- Nếu bản cô nương không muốn nói thì sao?

Tống Phù trả lời ngay :

- Nếu vậy thì lão phu và Phương lão đệ không tiện ở lại lâu rồi.

An Thanh hỏi :

- Các vị muốn đi à?

Tống Phù lạnh lùng đáp :

- Không sai.

An Thanh trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đi thế nào được… chẳng phải bản cô nương mời các vị đến đây sao? Chưa gặp tiểu thư thì làm sao…

Bỗng nhiên nàng giật mình và bế khẩu im tiếng.

Thử nghĩ Tống Phù là hạng nhân vật nào, tuy cô ta rất cảnh giác nhưng cuối cùng thì cũng để lộ ra sơ hở và bị Tống Phù phát hiện ngay.

Lão cười ha hả rồi nói :

- An cô nương, xem ra cô nương không phải là chủ nhân nơi này rồi!

An Thanh chợt biến sắc, nàng nói :

- Ai bảo bản cô nương không phải . Lão thật là người quá hàm hồ.

Tống Phù cười nhạt, nói :

- Không sai! Quả nhiên lão phu có chút hàm hồ nhưng sợ rằng cô nương có hàm hồ hơn lão phu nhiều!

An Thanh tức khí nói :

- Lão mắng ta chăng?

Tống Phù nói :

- Không dám, nhưng…

An Thanh liền hỏi :

- Nhưng thế nào?

Tống Phù chậm rải nói :

- Cô nương thừa hiểu là mình đã nói gì, bọn lão phu đã đến đây mà không được gặp tiểu thư của các cô nương thì không thể bõ đi được.

Không ngờ An Thanh cũng rất thiếu kinh nghiệm xử sự, cô ta vội kêu lên :

- Thế nghĩa là sao? Dù các vị muốn đi cũng không đơn giản như vậy!

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Rốt cuộc thì cô nương cũng đã nói thật!

Lão quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ, suýt chút nữa thì chúng ta bị cô ta lừa rồi.

Phương Tuyết Nghi rất khâm phục sự lão luyện của Tống Phù, chàng mĩm cười, nói :

- Nếu tuệ nhãn của Tống lão không hơn người thì quả thật vản bối không thể nhận ra.

Tống Phù nói :

- Lão đệ, chúng ta có cần gặp chủ nhân nơi này rồi hãy đi không?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Theo ý kiến lão tiền bối thì nên thế nào?

Chàng vốn muốn nói :

- Đã đến rồi mà không gặp chủ nhân thì đi sao tiện?

Nhưng bỗng nhiên chàng thay đổi ý niệm nên không tự chủ trương mà phải trưng cầu ý kiến.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Theo ý kiến của lão khiếu là tất nhiên phải gặp được chủ nhân nơi này rồi mới đi.

Mất trang 155-160

Trung Nguyên.

Tống Phù lập tức truy vấn :

- Nhị vị từ đâu đến?

Tuy lão hỏi rất nhanh nhưng phản ứng của An Thanh cũng rất nhạy bén nàng nói :

- Điều nầy thì ta không được nói rồi.

Tống Phù nói :

- Cô nương cũng khá điêu ngoa đấy.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Nhị vị có biết Thiên Ma Nữ là một nhân vật cực kỳ bại hoại không?

Bình Nhi phá lên cười rồi nói :

- Ai mà tin? Ta thấy tướng mạo của lão mới giống như người xấu đấy!

An Thanh lạnh lùng tiếp lời :

- Lão hàm hồ, nếu không nghĩ tình lão là khách nhân do tiểu thư ta mời đến thì việc lão đắc tội với bằng hữu của bọn ta cũng đũ để bọn ta cho lão nếm chút đau khổ rồi.

Tống Phù gượng cười, nói :

- Nhị vị cô nương không am tường về nhân tình thế thái nên khó phân biệt được người tốt kẻ xấu. Trên giang hồ có nhiều người tướng mạo hiền từ đáng thương nhưng trong lòng vô cùng độc ác, Thiên Ma Nữ dung mạo xinh đẹp như hoa nhưng lòng như độc xà, nếu nhị vị cô nương giao du với ả thì sợ rằng ngày sau sẽ chịu nhiều thiệt thòi đấy.

An Thanh chớp chớp song mục và nói :

- Không cần lão quan tâm, nhiều chuyện!

Tống Phù chợt biến sắc, trong có vẻ như muốn phát tác nhưng lão lắc đầu rồi nói tiếp :

- Trung Ngôn Nghịch Nhỉ, lương dược khó uống, quả thực là lão phu nhiều chuyện rồi.

Bình Nhi xen vào :

- Lão biết thế thì tốt.

Phương Tuyết Nghi vốn muốn hỏi hai thiếu nữ này về tung tích của Thiên Ma Nữ nhưng sau khi nghe đoạn đối thoại giữa bọn họ và Tống Phù thì chàng thay đổi chú ý nên hỏi :

- An cô nương, quý chủ nhân hiện đang ở đâu?

An Thanh hỏi lại :

- Ngươi muốn gặp tiểu thư của bọn ta à?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Quý chủ nhân để lại thư hẹn , và bọn tại hạ đã đến đúng hẹn , vậy tại sao quý chủ nhân còn chưa muốn xuất hiện ?

- Ai bảo là tiểu thư của ta không muốn xuất hiện, chỉ có điều là chưa đến giờ mà thôi!

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Lẻ nào quý chủ nhân còn định giờ trong việc tiếp khách?

An Thanh nói :

- Không sai, chủ nhân của ta tiếp khách có giờ giấc nhất định.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Vậy thì nào quý chủ nhân mới chịu xuất hiện?

An Thanh quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi hỏi :

- Bây giờ là giờ nào?

Bình Nhi nói :

- Đã qua giờ sửu rồi.

An Thanh tiếp lời :

- Vậy thì sẽ mau thôi, còn một khắc nữa thì tiểu thư sẽ tỉnh dậy và sẽ tiếp kiến nhị vị.

Tuyết Nghi thở phào một hỏi rồi nói :

- Được! Phương mỗ chờ thêm một khắc nữa vậy!

Bình Nhi nói :

- Thanh tỉ tỉ, muội vào xem thử tiểu thư dậy chưa nhé!

An Thanh gật đầu, nói :

- Cũng được, nếu tiểu thư đã dậy thì nói là nhị vị khách nhân đã theo hẹn mà đến rồi.

Bình Nhi mĩm cười, nói :

- Muội biết rồi.

Lời chưa dứt thì nàng đã quay ngươi bõ chạy, thoáng chốc bóng hình dẫ khuất sau phiến ngọc thạch.

Qua một lúc không lâu thì Bình Nhi lại xuất hiện từ phía sau phiến ngọc thạch, nàng nói :

- Thanh tỉ tỉ tiểu thư đến đấy!

An Thanh vội vàng đứng lên rồi dịch bước qua đứng một bên phiến ngọc thạch, thần thái tỏ ra vô cùng cung kính.

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù cũng hồi hộp nhìn về phía sau phiến ngọc thạch chờ đợi. Theo sau Bình Nhi, quả nhiên còn có một bạch y thiếu nữ mi thanh mục tú, khí chất cao nhã, tóc dài xoã vai, tướng mạo rất gợi cảm. Niên kỷ của cô ta chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi nhưng cử chỉ rất trang trọng. Cô ta chậm rải bước ra sau thạch án ngồi xuống.

An Thanh dịch bước tới trước và khẻ nói :

- Cô nương...

Bạch y thiếu nữ không biểu lộ sắc thái gì trên ngọc diện, nàng khẻ gật đầu và nói :

- Ta biết rồi.

Tuy cô ta nói rất nhỏ nhưng nghe cứ như tiếng hoàng anh xuất cốc.

An Thanh nghe vậy thì lặng lẻ lui sang một bên và không nói thêm gì nữa.

Phương Tuyết Nghi đứng thẳng người lên rồi cung thủ, nói :

- Tại hạ Phương Tuyết Nghi, xin diện kiến cô nương.

Bạch y thiếu nữ hỏi ngẫng đầu lên và mĩm cười, nói :

- Không dám, phiền Phương công tử chờ lâu quá.

Nàng vốn đã rất đẹp, khi cười lại càng đẹp như hoa xuân, khiến Phương Tuyết Nghi nhìn thẩn thờ, chàng thầm nghĩ :

- Cô ta cười thật là rung động lòng người .

Lúc nầy Tống Phù cũng lớn tiếng nói :

- Cô nương, lão phu Tống Phù cũng đã có mặt.

Bạch y thiếu nữ hỏi cúi người đáp lễ và nói :

- Không dám, Tống lão là cao nhân tiền bối, tiểu nữ sao dám nhận lễ của lão.

Tống Phù cười ha hả rồi tiếp lời :

- Cô nương là đệ tử của vị cao nhân nào? Lão phu kiến văn nông cạn, mong cô nương đừng cười!

Bạch y thiếu nữ quét mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi mới chậm rải nói :

- Tiểu nữ là An Tiểu Bình, là người thuộc Thiên Tâm Đảo ở Đông Hải nên rất ít vào Trung Nguyên. Tống lão không biết cũng chẳng có gì lạ.

Tống Phù nói :

- Thì ra là An cô nương.

Phương Tuyết Nghi nghe hai chữ Đông Hải thì nhất thời kinh động, chàng buột miệng hỏi lại :

- An cô nương là ngươi ngoài Đông Hải thật sao?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Không sai, tiện thiếp từ nhỏ lớn lên ở Đông Hải - Thiên Tâm Đảo.

Trong lúc kinh động thì suýt chút nữa Phương Tuyết Nghi nói ra bốn chữ "Đông Hải Song Tiên", nhưng mấy ngày qua chàng đã có nhiều tiến bộ về phương diện tâm cơ nên trong lòng tuy hoài nghi thiếu nữ nầy là truyền nhân của võ công Thiên Hạc Trảm tức là hậu nhân của Đông Hải Song Tiên nhưng chàng vẫn cố nén lại được.

Chàng nói :

- Cô nương ra lệnh cho thuộc hạ để lại thư hẹn bọn tại hạ đến vì chuyện gì vậy?

Sắc diện của An Tiểu Bình thoáng hiện sắc hồng, nàng nói :

- Phương công tử...

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Cô nương bất tất phải khách khí!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương công tử là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp phải không?

Phương Tuyết Nghi vô cùng kinh ngạc nhưng chàng cố giử vẻ bình thản, đáp :

- Không sai, Kiếm Thần chính là gia sư!

An Tiểu Bình nói :

- Vậy thì không sai rồi.

Tuyết Nghi hỏi :

- Chẳng hay cô nương tìm tại hạ có chuyện gì không?

An Tiểu Bình nói :

- Đã để lại thư tương ước thì tất nhiên là có chuyện.

Nàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Không biết hiện tại Kiếm Thần Trần đại hiệp đang ẩn cư ở nơi nào, công tử có thể nói cho biết chăng?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thì ra cô ta muốn tìm ân sư của ta!

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Gia sư đã quy tiên rồi.

Bạch y thiếu nữ An Tiểu Bình vô cùng kinh ngạc, nàng kêu lên :

- Trần đại hiệp đã chết rồi sao?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lúc tiên sư lâm chung, tại hạ có bên cạnh và tận tay lo liệu mọi việc tang lễ nên tự nhiên không

thể là sai được.

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Trần đại hiệp có mấy vị đệ tử?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Tại sao cô ta lại hỏi chuyện này nhỉ?

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn đáp :

- Chỉ có mỗi một Phương mỗ.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Chỉ có một vị là Phương công tử thôi sao?

Tuyết Nghi nói :

- Theo tiên sư nói cho biết thì đích thực là chỉ có một mình tại hạ.

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh , nàng nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi mới mĩm cười, nói :

- Nói như vậy là Phương công tử đã kế thừa toàn bộ y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp rồi.

Tuyết Nghi khiêm nhường, nói :

- Phương mỗ tuổi nhỏ, tài kém nên thành tựu chỉ bằng một phần trăm của tiên sư thôi.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Công tử quá khiêm tốn rồi!

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Ma Đao Điền Nguyên cũng là nhân vật khá có danh vọng trong võ lâm, vậy mà phải thọ mệnh bởi nhất kiếm của công tử. Điều nầy cho thấy võ công của công tử đã được Trần đại hiệp chân truyền.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô nương quá khen rồi.

An Tiểu Bình mĩm cười nói tiếp :

- Còn chuyện Liễu My Nương nữa. Võ công của bà ta cao cường hơn Ma Đao Điền Nguyên nhiều.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai!

An Tiểu Bình hỏi :

- Phương công tử cũng thắng bà ta phải không?

Tuyết Nghi nói :

- Chỉ may mắn thôi, nếu Liễu My Nương xuất toàn lực quyết đấu thì tại hạ không phải là địch thủ của bà ta.

An Tiểu Bình trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiện thiếp... còn một chuyện muốn thỉnh giáo công tử.

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm :

- Cô nương này thật là kỳ quái, có chuyện gì thì cứ nói mau ra, úp úp mở mở như thế làm gì chứ?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Không dám nhận hai chữ thỉnh giáo của cô nương, nhưng có việc gì xin cô nương hãy mau nói ra cho!

An Tiểu Bình nói :

- Công tử, trước khi lệnh sư quy tiên, ngươi có nói gì với công tử về một vị cố giao ở Đông Hải không?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sợ rằng ở Đông Hải không có cố giao mà chỉ có khắc tinh của võ công Long Hành Bát Kiếm mà thôi!

Nghĩ đoạn chàng lắc đầu, nói :

- Không nghe tiên sư nói gì!

An Tiểu Bình ngạc nhiên, nàng nói :

- Kiếm Thần Trần đại hiệp không nhắc đến chuyện này thật sao?

Tuyết Nghi nói :

- Đích thực là không có!

An Tiểu Bình thở dài một hỏi rồi nói :

- Đúng rồi, có thể Trần đại hiệp đã sớm quên.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu tiên sư không quên thì người đã nói với tại hạ về chuyện này từ lâu rồi:

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Cô nương có biết Thiên Ma Nữ trong Ngũ Đại Ma chứ không?

An Tiểu Bình chau mày hỏi lại :

- Thiên Ma Nữ à? Tiện thiếp có gặp một lần nhưng không phải là chỗ thâm giao.

Tuyết Nghi nghe vậy thì rất yên tâm, chàng nói :

- Cô nương co biết Thiên Ma Nữ hiện đang ở đâu không?

An Tiểu Bình nói :

- Tiểu thư gặp bà ta ở Nhạn Đảng Sơn, đến hôm nay tính ra đã hơn một tháng rồi.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Bà ta ở Nhạn Đảng Sơn chăng?

An Tiểu Bình nói :

- Chuyện này tiện thiếp không biết rồi. Nhưng Thiên Ma Nữ có nói bà ta sẽ đi Tung Sơn của phái Thiếu Lâm một chuyến, nếu công tử muốn gặp bà ta thì tại sao không đi Thiếu Lâm một chuyến?

Tống Phù nghe vậy thì kinh động trong lòng, lão nghĩ :

- Lẻ nào Thiên Ma Nữ muốn làm điều bất lợi cho các vị hòa thượng ở Thiếu Lâm tự?

Phương Tuyết Nghi cũng ngạc nhiên, chàng nói :

- Thiên Ma Nữ muốn đi Thiếu Lâm lại quan trọng đối với võ lâm thế sao?

- Đúng vậy, rất quan trọng.

Tống Phù hỏi xen vào :

- An cô nương rất ít hành tẩu giang hồ phải không?

An Tiểu Bình đáp :

- Không sai.

Tống Phù gật đầu, nói :

- Vậy thì cũng chẳng trách được.

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Bon ma đạo và hắc đạo không thể tàn hại hết bằng hữu bạch đạo trong võ lâm là nhờ công lao rất lớn của phái Thiếu Lâm.

An Tiểu Bình hỏi :

- Võ công của bọn họ rất cao cường phải không?

Tống Phù nói :

- Thiếu Lâm tự có bảy mươi hai loại tuyệt kỹ, võ công lợi hại khó có thể hình dung được.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương công tử, võ học của phải Thiếu Lâm so với Kiếm Thần Trần đại hiệp như thế nào?

Phương Tuyết Nghi sững người giây lát rồi nói :

- Chuyện này... chuyện này tại hạ cũng không rõ, vã lại xưa nay tiên sư và phái Thiếu Lâm chưa từng động thủ nên không biết bên nào mạnh hơn.

An Tiểu Bình quay sang nói với Tống Phù :

- Tống lão kiến văn quảng bác nên có lẻ biết được chuyện này?

Tống Phù trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Chuyện này cũng rất khó nói, Trần đại hiệp là nhân vật có kỳ tài dị năng trong suốt mấy mươi năm qua, trong số tăng lữ của Thiếu Lâm tự hiện nay không có nhân vật nào đạt được thành tựu như vậy.

An Tiểu Bình nói :

- Ý Tống lão muốn nói là Trần đại hiệp cao minh hơn bọn họ phải không?

Tống Phù nói :

- Lấy võ công một người mà luận thì Trần đại hiệp liệt vào thiên hạ đệ nhất rồi.

An Tiểu Bình phá lên cười một tràng rồi nói :

- Tiểu nữ không tin.

Ngừng một lát nàng nói tiếp :

- Ý của Tống lão vừa rồi là muốn nói phái Thiếu Lâm không có ai thắng được Trần đại hiệp nhưng lại không thừa nhận võ công của Trần đại hiệp cao minh hơn phái Thiếu Lâm, đúng không?

Tống Phù nói :

- Thất thập nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm rất cao minh, trong đó có hai mươi mấy tuyệt kỹ mà xưa nay không ai luyện thành, nếu không thì loại ngủ quỷ xà thần đã sớm bị quét sạch trên giang hồ.

An Tiểu Bình suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tống lão, nếu có người luyện thành mấy tuyệt kỹ đó thì có thể thắng được Trần đại hiệp không?

Tống Phù nói :

- Đáng tiếc là từ đời chưởng môn thứ mười bảy trở đi thì không ai trong Thiếu Lâm tự có được thành tựu này.

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Tống lão, theo cách nói của lão thì tuyệt học của Thiếu Lâm đã thất truyền, vậy thì việc Thiên Ma Nữ có làm điều gì bất lợi với bọn họ hay không thì cũng đâu quan hệ lớn lao gì đến đại cuộc võ lâm!

Rõ ràng nàng muốn phản bác lại sự cưởng điệu về vai trò của Thiếu Lâm tự đối với võ lâm mà Tống Phù vừa nói.

Nhưng Tống Phù thản nhiên lắc đầu, nói :

- Cô nương, tuy Thiếu Lâm tự không có nhân vật kiệt xuất nhưng tăng chúng của phải Thiếu Lâm rất đông, ai nấy đều có võ công cao cường. Chỉ cần một ngày không phái Thiếu Lâm thì võ lâm chánh đạo cũng sẽ không thể tồn tại.

An Tiểu Bình nói :

- Thì ra là như vậy! Thanh uy của phái Thiếu Lâm trong võ lâm quả thật là không nhỏ!

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đúng vậy, tăng lữ của phải Thiếu Lâm đã tích không ít công đức trong việc giữ cho võ lâm đồng đạo hướng thiện.

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Phương công tử, nếu Thiên Ma Nữ muốn làm chuyện bất lợi đối với phái Thiếu Lâm thì công tử có đi giải cứu không?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này... tại hạ rất muốn đi nhưng đáng tiếc là hiện tại không thể phân thân được.

An Tiểu Bình nói tiếp :

- Vậy là công tử không thật lòng muốn đi giải nguy cho phái Thiếu Lâm?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô nương hiểu lầm rồi, tự nhiên là tại hạ có thành tâm nhưng nhất thời tại hạ còn có chuyện quan trọng khác, hơn nữa võ công của Thiên Ma Nữ rất cao cường, dù tại hạ đi được thì cũng không biết có thể ngăn cản được hay không ?

Chương 24: Hậu Nhân Đông Hải Song Tiên

Lúc nầy trong thạch động Phương Tuyết Nghi hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng bất kể thành bại thế nào thì tại hạ cũng phải đi Thiếu Lâm tự một chuyến!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Vậy thì rất tốt!

Tống Phù tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu thấy chuyện này và chuyện đi của chúng ta không có gì trở ngại cả.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xin nghe cao kiến của Tống lão.

Tống Phù nói:

- Chúng ta đang đi Trung Châu mà vùng này cũng thuộc cảnh giới Hà Nam, nếu vòng qua Tung Sơn một chuyến thì cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tuy không gọi là thuận đường nhưng đi vòng cũng không bao xa.

- Tuyết Nghi nói:

- Vậy thì quyết định như thế nhé!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với An Tiểu Bình:

- Tại hạ vô cùng cảm kích về việc cô nương cho biết hành tung của Thiên Ma Nữ ngày sau hội tương kiến, tại hạ sẽ báo đáp.

Nói đoạn chàng cung thủ cáo biệt rồi quay người cất bước.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Công tử muốn đi rồi sao?

Phương Tuyết Nghi dừng bước, nói:

- Tại hạ nôn nóng muốn đi Tung Sơn nên tự nhiên là không thể ở lại lâu nơi này.

An Tiểu Bình nói:

- Tiện thiếp còn mấy câu muốn nói, chẳng hay công tử có thể nán lại thêm vài khắc không?

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào nên gượng cười, nói:

- Tại hạ cung kính nghe lời chỉ giáo.

An Tiểu Bình nói:

- Công tử tự tin là có thể thắng được Thiên Ma Nữ chăng?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Tại hạ đã quyết tâm đi thì bất luận thành bại được mất như thế nào cũng được.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Quả nhiên công tử rất có hào khí!

Bỗng nhiên nàng thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp có một cách mà có thể giúp công tử khỏi phải đi Thiếu Lâm tự.

- Cô nương có cách gì?

- Công tử có muốn tiếp thụ không? Nếu công tử không muốn tiếp thụ thì tiện thiếp có nói cũng bằng không.

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tình của cô nương.

- Vậy là công tử đồng ý nghe.

- Xin cô nương cứ nói.

An Tiểu Bình hơi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hình như Thiên Ma Nữ rất muốn lấy lòng tiện thiếp, vì vậy nếu tiện thiếp xuất diện ngăn cản thì

tất nhiên có thể bảo Thiên Ma Nữ lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô nương nói thật đấy chứ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu không thật thì tiện thiếp không thể nói ra rồi.

Tuyết Nghi quay sang hỏi Tống Phù:

- Tống lão thấy kế sách của An cô nương được không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Có thể được! Đương nhiên là có thể được!

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão đồng ý với biện pháp của vản bối không?

Tống Phù nói:

- Đồng ý! Đồng ý! Nhưng không biết Thiên Ma Nữ có chịu nghe cô nương khuyên can hay không?

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này không cần Tống lão bận tâm, vản bối tin rằng bà ta không thể không mua chút thể diện cho vản bối!

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Nếu vậy thì việc này xin phiền cô nương lo giúp.

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Công tử chớ khách khí, tiện thiếp đã vào Trung Nguyên thì dù muốn dù không cũng là một phần tử trong võ lâm rồi.

Tuyết Nghi nói:

- Điều đó là đương nhiên!

An Tiểu Bình nói:

- Đã là một tiểu tốt trong võ lâm thì tiện thiếp phí chút tâm lực vì võ lâm bằng hữu cũng là lẻ đương nhiên thôi.

Tống Phù lên tiếng:

- Cô nương đã có ý này thì lão phu rất yên tâm, nhưng chẳng hay khi nào cô nương đi Thiếu Lâm tự?

An Tiểu Bình không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Khi nào thì Tống lão và Phương công tử lên đường?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Chuyện này hơi kỳ lạ đây, khi nào bọn ta lên đường thì có liên quan gì đến cô ta?

- Tại hạ và Tống lão sẽ lên đường ngay bây giờ.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu tiện thiếp cùng đi với công tử thì sao? Chẳng hay có tiện không?

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ, chàng thầm nghĩ:

- Tại sao cô ta lại có ý niệm này?

Thì ra chàng cảm thấy có thiếu nữ trẻ tuổi cùng đồng hành thì sẽ thêm nhiều chuyện phiền phức nên nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tống Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Cô nương muốn đi chung thuyền với lão phu chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy! Chẳng hay lão có đồng ý không?

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Có gì là không được?

Lão quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Lão đệ, ý ngươi thế nào?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Lão đã đồng ý rồi thì ta còn có thể nói được gì?

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nói:

- Mọi việc xin Tống lão chủ trương là được.

Thần sắc của An Tiểu Bình thoáng hiện vẻ vui mừng, nàng quay sang nói với An Thanh:

-Các ngươi mau thu xếp rồi trở về Đông Hải!

An Thanh và Bình Nhi nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, cả hai cùng nói:

- Bọn thuộc hạ phải trở về thật sao?

An Tiểu Bình nói:

- Không sai , ta phải cùng Phương công tử và Tống lão nhân đi Hà Nam nên đương nhiên là các ngươi phải hồi gia.

An Thanh hỏi:

- Tiểu thư không cần bọn thuộc hạ theo hầu sao?

Bình Nhi tiếp lời:

- Biệt phủ ở Vu Sơn này có cần canh giữ không?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Không cần, ta đi Hà Nam chuyến này có thể là phải dịch dung cải trang, các ngươi cũng đi theo chẳng phải là bất tiện lắm sao? Còn như biệt phủ ở Vu Sơn này thì sau khi các ngươi trở về là tự nhiên sẽ có người được phái tới để lo liệu!

An Thanh có vẻ không bằng lòng, nàng nói:

- Tiểu thư làm sao hành tẩu giang hồ một mình được!

Bình Nhi cũng nói:

- Tiểu thư, nếu bọn thuộc hạ trở về thì sợ rằng lão phu nhân không thể bõ qua cho bọn thuộc hạ.

An Tiểu Bình tức giận nói lớn:

- Nhiều chuyện! Ta không biết sao mà phải cần ngươi giảng giải? Hừ! Nếu mẫu thân ta có hỏi đến thì cứ nói là ta bảo các ngươi trở về, như thế là được rồi!

An Thanh và Bình Nhi còn muốn nói nữa nhưng trông vẻ tức giận của An Tiểu Bình thì cả hai đều cố nuốt lời vào bụng .

Lúc này Tống Phù mới mỉm cười, nói:

- Vậy là cô nương quyết định một mình đi với bọn lão phu?

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Lẻ nào Tống lão cho rằng không được?

Tống Phù nói:

- Không phải vậy, chỉ có điều...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Có lẻ Tống lão cho rằng vản bối là nữ nhi nên đi cùng với các vị sẽ bất tiện trên đường phải không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Không sai, cô nương thật là thông minh.

An Tiểu Bình nói:

- Nếu tiểu nữ cải trang thành nam tử thì sao?

Tống Phù nói:

- Nếu vậy thì không có vấn đề gì.

Bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Ý lão đệ ngươi thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối còn nói gì được nữa, lão đã nói không có vấn đề thì đương nhiên là không có vấn đề rồi.

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn qua hai tì nữ và nói:

- Các ngươi còn chờ gì nữa?

An Thanh và Bình Nhi chẳng biết làm thế nào nên đành lui bước với ánh mắt đầy lưu luyến.

Một lát sau cả hai đã chuẩn bị xong hai túi hành trang và bước ra bái biệt trước mặt An Tiểu Bình.

An Tiểu Bình khẻ nói:

- Các ngươi đi đi!

Thanh âm có vẻ nghẹn lại nơi cổ họng, thì ra nàng cũng không nỡ rời hai tì nữ.

An Thanh và Bình Nhi chậm rải đứng lên , mắt long lanh ngấn lệ. Dường như cả hai muốn nói rất nhiều điều nhưng nhất thời một chữ cũng không nói ra được. Cuối cùng thì hai nàng cùng đành gạt lệ mà đi.

An Tiểu Bình thở dài,nói:

- Bọn chúng đã theo tiểu nữ từ nhỏ, xưa nay không hề rời xa nữa bước nên có sự lưu luyến như vậy cũng là thường tình. Tiểu nữ cũng...

Bỗng nhiên An Thanh lại quay trở vào.

An Tiểu Bình nhìn hỏi:

- Sao ngươi lại quay trở lại !

- Tiểu tì muốn nói với Tống lão một câu.

An Tiểu Bình còn đang ngơ ngẫn thì đã nghe Tống Phù nói:

- Cô nương có chuyện gì xin cứ nói.

An Thanh nói:

- Bon tiểu nữ đã theo hầu tiểu thư nhiều năm, đây là lần chia biệt đầu tiên nên không thể nào yên tâm được, Tống lão là bậc tiền bối trong võ lâm và là nhân vật đã cao niên nên xin lão khá chiếu cố cho tiểu thư của tiểu nữ!

Nói đoạn nàng sụp quỳ bái tạ.

Tống Phù rất cảm động, lão đở An Thanh dậy và nói:

- Cô nương không cần lo lắng, lão phu hứa sẽ chiếu cố cho tiểu thư của cô nương.

Lúc nầy An Thanh mới yên tâm, nàng mỉm cười bái biệt An Tiểu Bình và nói:

- Xin tiểu thư bảo trọng, bọn thuộc hạ về Đông Hải đây.

An Tiểu Bình khẻ nói:

- Khi gặp lão phu nhân thì nói rằng khi ta làm xong chuyện ở Trung Nguyên là sẽ trở về ngay.

An Thanh đáp một tiếng rồi lập tức quay người đi ra .

Tống Phù không nhịn được nên thở dài một hơi rồi nói :

- Thực ra An cô nương đưa bọn họ cùng đi cũng chẳng có gì bất ổn .

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, không phải tiểu nữ không muốn đưa bọn họ cùng đi, chỉ có điều sợ bọn họ vô cớ sinh sự gây ra nhiều phiền phức mà thôi .

Nàng hơi ngưng lại và sợ Tống Phu không hiểu ý mình nên nói tiếp :

- Hai nha đầu này đã quen được nuông chiều ở Đông Hải rồi . Ngoài tiểu nữ và gia mẫu và mấy vị trưởng bối thì dường như bọn họ chẳng còn kiêng nễ ai, vì vậy tiểu nữ sợ đưa bọn họ cùng đi thì sẽ gây ra không ít sự cớ cho võ lâm bằng hữu .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Thì ra là như vậy, cô nương nói cũng phải .

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão, chúng ta cũng nên khởi hành thôi .

Tống Phù nói :

- Chuyện này ...

Lão nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Cô nương có cần cải trang không ?

An Tiểu Bình liền nói :

- Đúng rồi ! Lão không nhắc thì suýt chút nữa vản bối quên mất . Xin nhị vị chờ một lát nhé !

Nói đoạn nàng dời gót ngọc đi ra sau phiến ngọc thạch .

Phương Tuyết Nghi thấy bóng Tiểu Binh đã khuất thì liền khẻ nói :

- Tống lão, làm thế này có ổn không ?

Tống Phù nói :

- Hình như cô ta là một nữ tử của một vị võ lâm thế gia ở Đông Hải, lão phu cho rằng để cô ta đi cũng chẳng có gì bất ổn .

Vì lão không biết chuyện võ công Thiên Hạc Trảm nên tất nhiên là không biết trong lòng Phương Tuyết Nghi đang lo lắng điều gì .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vản bối cảm thấy sự xuất hiện của bọn họ quá ly kỳ, vì thế chuyện mời cô ta cùng đi Thiếu Lâm tự sợ rằng được không bằng mất .

Tống Phù nói :

- Làm sao có thể .

Tuyết Nghi nói :

- Nếu muốn làm cho Thiên Ma Nữ kinh động mà thối lui thì một mình vản bối cũng quá đũ rồi, vì vậy An cô nương có đi hay không cũng chẳng có quan hệ gì .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nếu có cô ta cùng đi thì chúng ta không cần động thủ với Thiên Ma Nữ, chuyện không đánh mà lui địch được như vậy mà lão đệ ngươi chẳng thích sao ? Huống hồ ...

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Huống hồ thế nào ?

Tống Phù nói :

- Chẳng phải cô ta rất có tình ý với lão đệ ngươi đó sao .

Nhất thời sắc diện của Tuyết Nghi đỏ bừng như gấc, chàng vội khoát tay nói :

- Lão tiền bối chớ có đùa những chuyện như vậy .

Chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Tống lão và Phương công tử nói đùa chuyện gì vậy, có thể cho tại hạ nghe được không ?

Hai người quét mục quang nhìn qua thì bất giác kinh hải, thì ra lúc nầy An Tiểu Bình đã cải trang thành một công tử như thật .

Phương Tuyết Nghi sợ Tống Phù lập lại lời nói đùa vừa rồi cho nàng nghe nên vội mĩm cười, nói :

- Không có gì ...

Tống Phù quả nhiên là nhân vật rất lão luyện, lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu chỉ nói Phương lão đệ cứ muốn quan tâm đến chuyện Ngũ Đại Ma chủ mà bõ quên chuyện của mình . Nhưng không ngờ chuyện đến chân thì lại đi nhờ người khác giúp đở ...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Lão muốn nói đến chuyện vản bối đi Thiếu Lâm tự khuyên ngăn Thiên Ma Nữ phải không ?

Tống Phù nói :

- Chẳng phải thế sao ? Nhưng ...

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù nói :

- Người trong võ lâm lo chuyện võ lâm vốn không có gì lạ, vì thế lão phu mới nói đùa với Phương lão đệ là ngày sau nếu được nhiều người tương trợ như vậy thì tất sẽ trở thành bá chủ một phương trong võ lâm .

An Tiểu Bình nói :

- Hay lắm ! Nếu Phương huynh có tâm nguyện này thì tiện thiếp nhất định sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Nghe thấy chưa, lão đệ ?

Lão không chờ Tuyết Nghi trả lời mà lập tức quay người bước ra khỏi thạch sảnh và nói tiếp :

- Nếu chúng ta muốn trở lại thuyền trước khi mặt trời mọc thì không nên ở lại đây lâu hơn nữa .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười và cung thủ nói với An Tiểu Bình :

- Cô nương, xin mời !

An Tiểu Bình không nói thêm điều gì, nàng lập tức cất bước theo sau Tống Phù .

Ba người ra khỏi thạch động nhìn sắc trời quả nhiên đã gần đến canh năm rồi . Vì thế, cả ba lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà rời dãy Vu Sơn để xuống thuyền . Dường như Tống Phù dự đoán, mặt trời chưa mọc thì bọn họ lên thuyền và nhổ neo .

Phương Tuyết Nghi ngồi ở mũi thuyền ngắm phong cảnh, chàng thấy dòng sông nhu ôm lấy thế núi, thuyền đi bên núi nhưng lại xuôi về Đông, phong cảnh trước mặt vô cùng nguy nga và hùng vĩ . Vì mãi mê thưởng thức phong cảnh nên bất giác chàng cảm thấy thuyền đi nhanh như vó ngựa tung cước trên đại địa, chớp mắt đã qua van trượng . Nhất thời chàng nhớ đến thi phẩm Hạ Giang Lang của thi tiên Lý Bạch nên buột miệng ngâm nga :

"Triệu từ Bạch Đế thái vân gian

Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn

Lưỡng ngoạn viên thanh đề bất trụ

Khinh chu dĩ quá vạn trùng san"

Tam dịch :

"Sớm rời Bạch Đế rạng tầng mây

Nghìn dặm Giang Lang tới một ngày

Tiếng vượn đôi bờ kêu chẳng dứt

Núi non thuyền nhẹ vượt như bay ."

Lời ngâm vừa dứt thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng cười khúc khích sau lưng .

Phương Tuyết Nghi vội quay lại thì thấy An Tiểu Bình, nàng mĩm cười nói :

- Tuyệt, hai câu "Lưỡng Ngoạn viên thanh đề bất trụ, khinh chu dĩ quá vạn trùng san" thật quá tuyệt ! Không ngờ Phương công tử lại có lòng hoài cổ như thế !

Phương Tuyết Nghi bị kỳ phong dị cảnh hấp dẫn nên không biết An Tiểu Bình đến sau lưng mình lúc nào, chàng đành gượng cười nói :

- Cô nương quá khen rồi ! Nhưng cô nương ra ngoài từ lúc nào vậy ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Rất lâu rồi ... Này, công tử xưng hô với tại hạ thế nào đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là kêu bằng An cô nương rồi !

An Tiểu Bình chỉ tay vào chiếc mũ văn sĩ trên đầu của mình và nói :

- Các hạ không sợ mạo phạm đến vản sinh à ? Công tử xem này, bây giờ tiện thiếp đã cải trang dịch dung rồi, công tử nên gọi tiện thiếp là An huynh đệ mới phải chứ !

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Thế ... Làm sao được ?

An Tiểu Bình nói :

- Chỉ để che mắt thiên hạ thì có gì là không được .

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng giây lát rồi nói :

- An huynh đệ !

An Tiểu Bình cười khúc khích rồi nói :

- Phương công tử !

Tuyết Nghi chợt cảm thấy hai chữ công tử nghe rất chói tai nên vội nói :

- An huynh đệ, có một chuyện tại hạ cũng phải nói rõ .

Tiêu Bình nói :

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ?

Tuyết Nghi nói :

- An huynh đệ đừng goi tại hạ là Phương công tử nữa nhé .

Tiêu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì gọi bằng gì ?

Tuyết Nghi nói :

- Cô nương ...

Chàng bỗng thấy An Tiểu Bình biến sắc nên mới biết là mình nói không phải nên vội nói lại :

- An huynh đệ năm nay được bao nhiêu tuổi rồi ?

An Tiểu Bình cúi đầu khẻ nói :

- Tiện thiếp mười bảy tuổi .

Thì ra, khi nói đến tuổi tác thì nữ nhi vốn thường e thẹn .

Phương Tuyết Nghi không lưu ý điểm này nên chàng thản nhiên mĩm cười, nói :

- Tại hạ đã hai mươi rồi ! An huynh đệ có thể gọi tại hạ bằng một tiếng Phương huynh không ?

An Tiểu binh mĩm cười, nói :

- Tất nhiên là được rồi, từ nay về sau tiểu đệ sẽ gọi như vậy .

Phương Tuyết Nghi cũng mĩm cười rồi nói :

- Hiền đệ nhớ là tốt rồi .

Từ trước đến giờ, những người chàng gặp đều lớn tuổi hơn chàng, bây giờ bỗng nhiên trở thành huynh đệ với An Tiểu Bình nên chàng cảm thấy rất mới lạ . Điều nầy cũng vô tình khơi dậy lòng nhân từ bẩm sinh của chàng nên chàng cảm thấy từ nay trở đi chàng sẽ chiếu cố vị hiền đệ này để làm tròn trách nhiệm một vị huynh trưởng .

An Tiểu Bình nhìn ra phong cảnh hùng vĩ hai bên và nói :

- Trước đây Phương huynh chưa từng xuôi Trường Giang, phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, tại hạ chưa từng qua đây bao giờ .

Chàng hơi ngưng lại rồi buột miệng hỏi :

- An huynh đệ ở tận ngoài Đông Hải thì làm sao biết được trên Triệu Vân Phong có một toà thạch phủ ? Tại hạ nghĩ rất nhiều nhưng không thể lý giải được, lẻ nào đó là nơi do tôn trưởng của hiền đệ xây dùng khi du ngoạn ở Trung Nguyên ?

An Tiểu Bình nói :

- Không phải, động phủ này đã có từ lâu rồi .

- Đã có từ xa xưa chăng ?

- Tiểu đệ không biết tường tận, nhưng ...

- Nhưng thế nào ?

- Người phát hiện ra động phủ nầy là gia gia của đệ .

- Lênh tổ à ? Có phải là Đông Hải Song Tiên ?

- Đúng vậy !

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Hiền đệ, nghe nói võ công của lệnh tổ rất cao minh phải không ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Phương huynh cũng biết gia gia của tiểu đệ à ?

Tuyết Nghi nói :

- Chỉ nghe đại danh Đông Hải Song Tiên thôi .

- Trần đại hiệp nói cho huynh biết phải không ?

- Đúng vậy .

- Trần đại hiệp nhắc đến chuyện này như thế nào ?

- Khi tiên sư nói về sư tổ thì ngươi có nói đến lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên !

- Phương huynh có biết chuyện trước đây của lệnh tổ không ?

- Biết, nhưng không nhiều !

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lệnh sư đã có danh hiệu là Kiếm Thần thì võ công của lệnh sư tổ tất nhiên còn cao minh hơn lệnh sư nhiều .

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Điều đó cũng không nhất định, thiên hạ có nhiều Trạng nguyên đồ đệ nhưng lại rất ít Trạng nguyên sư phụ !

An Tiểu Bình nói :

- Không sai, Trần đại hiệp tài trí hơn người nên chuyện xuất sắc hơn sư phụ cũng không có gì lạ .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Hiền đệ nói gì vậy ?

An Tiểu Bình nói :

- Đệ nói trình độ kiếm thuật của lệnh sư có khả năng cao minh hơn lệnh sư tổ không ít .

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không đúng ! Tiên sư chỉ đắc truyền sáu bảy phần mười võ công của sư tổ mà thôi !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thế còn Phương huynh thì sao ?

Tuyết Nghi hỏi lại :

- Tại hạ à ? Hiền đệ muốn chỉ phương diện nào ?

- Đương nhiên là chỉ võ công .

- Tiểu huynh thì còn kém xa, chỉ lảnh ngộ hai ba phần mười do sư phụ truyền thụ mà thôi !

- Tiểu đệ không tin !

- Hiền đệ không tin, tại sao ?

- Phương huynh xuất nhất kiếm đã lấy mạng Ma Đao Điền Nguyên, lại có thể khiến Liễu My Nương kinh hải thối lui thì đũ thấy huynh đã đắc truyền toàn bộ võ công của Trần đại hiệp rồi .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động trong lòng, chàng nói :

- Chuyện này ... Làm sao hiền đệ biết là không phải võ công của bọn họ quá kém ?

An Tiểu Bình nói :

- Có một chuyện nếu tiểu đệ không nói ra thì sợ rằng Phương huynh sẽ cường biện không thôi .

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì ? Hiền đệ mau nói ra xem ?

Tiểu Bình nói :

- Hiện tại dù Kiếm Thần Trần đại hiệp tái sinh thì sợ rằng cũng không thể làm cho Liễu My Nương kinh hải mà thối lui .

Tuyết Nghi càng ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Tại sao ?

Tiểu Bình nói :

- Vì Liễu My Nương không còn chịu sự chế phục của lệnh sư Trần đại hiệp nữa , mấy năm gần đây bà ta đi khắp chân trời góc bể tìm tuyệt kỹ và đã tìm được phương pháp hóa giải kiếm pháp của lệnh sư . Bây giờ bà ta lại bị huynh thi triển một chiêu kiếm chưa từng thấy làm cho kinh hải mà thối lui, điều nầy đũ thấy kiếm pháp của huynh đã cao minh hơn Trần đại hiệp nhiều .

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì không giấu được vẻ kinh ngạc, chàng nói :

- Liễu My Nương đã tìm được tuyệt kỹ gì ?

Tiểu Bình nói :

- Bà ta đã tìm được rồi, nhưng ...

- Nhưng thế nào ?

- Phương huynh, lẻ ra đệ không nên nói với huynh chuyện này, nhưng vì không tự chủ ... Nên đệ buột miệng nói ra thôi .

- Tại sao hiền đệ cứ úp úp mở mở thế ? Có chuyện gì cứ nói rõ ra xem nào ?

Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Trần đại hiệp có nói với Phương huynh về chuyện giữa Đông Hải Song Tiên và sư tổ của huynh không ?

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Quả nhiên là đúng như ta tiên liệu, nói tới nói lui thì mục đích cuối cùng của cô ta là cũng muốn nói đến sư tổ của ta ...

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Tiên sư đã nói sơ lược về chuyện này .

Tiêu Bình chú mục nhìn hồi lâu rồi mới nói :

- Trần đại hiệp đã nói qua thì nhất định Phương huynh hiểu rất rõ phải không ?

Tuyết Nghi hỏi lại :

- Hiểu rõ chuyện gì ?

Tiêu Bình nói :

- Lẻ nào Trần đại hiệp không nhăc đến chuyện gia gia của tiểu đệ từng dương danh ở Trung Nguyên ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ có nghe tiên sư nói qua .

Tiểu Bình nói tiếp :

- Phương huynh có biết chuyện lệnh tổ đánh bại gia gia của đệ không ?

Tuyết Nghi chau mày, đáp :

- Tiểu huynh chưa từng nghe chuyện này !

Tiểu Bình ngẫn người, nàng nói :

- Chưa từng nghe ? Tại sao ? Lẻ nào Trần Hy Chính đã quên ?

Bỗng nhiên nàng gọi thẳng tên huý của sư phụ Phương Tuyết Nghi khiến chàng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy phẫn nộ .

An Tiểu Bình thấy sắc diện của chàng trầm xuống thì lòng phập phòng bất an, nàng khẻ nói :

- Nhất thời tiện thiếp không cầm lòng được, mong Phương huynh chớ trách ?

Phương Tuyết Nghi ngắm vẻ đáng thương của nàng thì chợt cảm thấy trong lòng bất nhẫn, chàng lắc đầu nói :

- Tiểu huynh cũng biết đôi chút về ân oán giữa sư tổ và gia gia hiền đệ, nhưng theo tiểu huynh biết thì đích thực tiên sư tổ chưa từng đả thương Đông Hải Song Tiên, trong lòng hiền đệ vừa nói có chút phẫn nộ, xem ra trong chuyện này tất có sự hiểu lầm rồi .

An Tiểu Bình lắc đầu nhưng nàng lại gật đầu và nói :

- Phương huynh, những điều huynh nghe được chắc gì đã là sự thật .

Nhất thời Tuyết Nghi cảm thấy vị cô nương vô cùng xinh đẹp này thật khó hiểu, sợ rằng cô ta sẽ là nhân vật đối đầu của mình thôi .

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền đệ, nếu những lời đó không phải là truyền thuyết mà từ miệng tiên sư tổ nói ra thì sao ? Hiền đệ, có còn không muốn tin nữa chăng ?

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi lại :

- Kiếm Thánh tự nói ra à ?

Thì ra nàng biết về Phương Tuyết Nghi nhiều hơn chàng tưởng tượng, do vậy hai chữ Kiếm Thánh vừa nói thì Tuyết Nghi liền nói :

- Hiền đệ biết khá nhiều chuyện đấy !

Tiêu Bình thở dài rồi nói :

- Biết quá nhiều chuyện cũng chưa hẳn là phúc .

Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Hiền đệ nói cũng có lý, chúng ta biết ít lại một chuyện là thêm một phần phúc khí .

Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Phương huynh đắc truyền võ công của Kiếm Thánh, Kiếm Thần, bây giờ là lúc sải cánh bay ngàn dậm, đại bàng chưa vượt hết hành trình thì tại sao bỗng nhiên lại tỏ ra bi quan như vậy ? Không lẻ ...

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn Trung Sơn hai bên bờ sông và thản nhiên nói :

- Tại sao hiền đệ không nói tiếp ?

An Tiểu Bình nói :

- Tiện thiếp chợt cảm thấy Phương huynh không giống như người ôm mối thương tâm trong lòng nên không nói tiếp .

- Ôm mối thương tâm trong lòng thì tiểu huynh lại có mấy mối ân thù cần phải giải quyết trong đời này thì mới có thể yên tâm được .

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh trẻ tuổi như vậy mà sao có nhiều ân oán trên người thế ?

Tuyết Nghi nói :

- Ân oán đời trước rồi thêm ân oán đời này, tiểu huynh làm sao khoanh tay không hỏi đến ? Hiền đệ thì sao ? Có chuyện gì vùi chôn trong lòng mà khiến hiền đệ phiền nảo thế ?

Tiểu Bình nói :

- Tiện thiếp không có ân oán giang hồ gì quấn lấy thân cả !

Bỗng nhiên nàng cúi đầu khẻ nói tiếp :

- Phương huynh, có một chuyện tiện thiếp không hiểu, chẳng hay Phương huynh có thể chỉ điểm giúp khỏi mê lộ không ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiêu Bình chậm rải nói :

- Một người tập luyện võ công, phải chăng là vì thù hận mà báo phục tạo ra sự kiện đẩm máu ?

Tuyết Nghi sững người giây lát rồi nói :

- Sao có thể như thế ?

Chàng thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Như tại hạ luyện võ công từ lúc nhỏ chỉ xem như để cường thân tráng thể .

- Lúc đã trưởng thành thì sao ?

- Hành đạo giáng ma, tạo phúc cho võ lâm đồng đạo .

- Tiện thiếp thọ giáo rồi .

- Vì sao hiền đệ lại hỏi đến chuyện này ? Không lẻ hiền đệ cũng chưa từng thoát ra khỏi tư tưởng ân oán thù hận tất phải báo ?

- Không phải vậy, nhất thời tiện thiếp chỉ hiếu kỳ mà thôi, Phương huynh không cần đa nghi !

Nàng nói tuy có vẻ dễ dàng nhưng thực ra trong lòng trỉu nặng như đeo chì .

Tuyết Nghi cũng không nghi ngờ nên tất nhiên là chàng không thể biết được lòng thiếu nữ bên cạnh mình đang nghĩ gì, chàng nói tiếp :

- Hiền đệ, năm xưa tuy sư tổ của tiểu huynh đánh bại lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên ở cuộc chiến tại Thiên Đài nhưng thực tế là người chưa đả thương nhị vị lệnh tổ .

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Phương huynh, chuyện này do lệnh tổ nói ra chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Theo tiên sư nói cho biết thì tiên sư tổ từng nói rất tường tận với tiên sư về chuyện này !

Tiêu Bình khẻ thở dài rồi nói :

- Trần đại hiệp thật là người rất có nhãn quang, xem ra tuyệt học của Kiếm Thánh tất sẽ nhanh chóng được dương danh trở lại trong võ lâm rồi .

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Cô nương quá khen rồi !

Tiểu Bình chớp chớp song mục rồi nói :

- Phương huynh, theo những điều Phương huynh nói thì lời của trưởng bối nên tuân hành suốt đời mà không thay đổi, tiện thiếp chỉ sợ rằng có một chuyện tương phản với cách nhìn của Phương huynh đấy.

- Chuyện gì tương phản với tiểu huynh ?

- Chuyện có quan hệ đến gia gia của tiện thiếp .

- Lệnh tổ nói thế nào ?

- Gia gia không nói gì nhưng gia mẫu có nói .

- Lệnh đường nói thế nào ?

An Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rồi ngẫng đầu lên nói :

- Phương huynh, có lẻ tiện thiếp không nói ra thì tốt hơn.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

An Tiểu Bình nói :

- Tiện thiếp ...sợ Phương huynh tức giận .

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ cứ nói, tiểu huynh không tức giận là được.

- Phương huynh không tức giận thật chứ ?

- Hiền đệ, ngu huynh không phải là người hẹp lượng đâu, có chuyện gì cứ tự nhiên nói ra đi.

- Lẻ ra tiện thiếp không nên nói ra chuyện này nhưng Phương huynh đem lòng chí thành đối đải với tiện thiếp mà nếu tiện thiếp cố lừa dối Phương huynh thì quả thật không thể nào an tâm được.

Nàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh có biết tiện thiếp đến Trung Nguyên lần nầy là không phải để du sơn ngoạn cảnh không ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Không phải du sơn ngoạn cảnh thì lẻ nào còn mục đích khác ?

An Tiểu Bình nói :

- Không sai ! Tiện thiếp nói ra sợ Phương huynh không thể tin nhưng tiện thiếp lại vì Phương huynh mà đến Trung Nguyên đấy !

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại :

- Vì ngu huynh mà đến ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh không hiểu thật hay là cố tình không hiểu ?

Phương Tuyết Nghi đành giả vờ hồ đồ đến cùng , chàng lắc đầu và gượng cười, nói :

- Tiểu huynh thật không biết gì cả !

An Tiểu Bình nói :

- Kỳ thực tiện thiếp vào Trung Nguyên lần nầy là phụng mệnh gia mẫu đi tìm Kiếm Thần Trần đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lệnh đường muốn hiền đệ tìm tiên sư vì chuyện gì ?

Tiểu Bình nói :

- Vì chuyên khúc mắc giữa lệnh tổ và gia gia của tiện thiếp mà thôi .

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, tại sao tiểu huynh không nghe tiên sư nói qua chuyện này ?

Tiểu Bình nói :

- Thực ra tiện thiếp cũng không biết tường tận, khi gia mẫu bảo tiện thiếp đi Trung Nguyên tìm Trần đại hiệp thì có dặn dò một câu .

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Lệnh đường nói thế nào ?

Tiêu Bình do dự một lát rồi nói :

- Đánh bại Trần đại hiệp để hủy tôn hiệu Kiếm Thần của Trần đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi rùng mình, chàng lớn tiếng hỏi :

- Tại sao ?

An Tiểu Bình thấy chàng bị kích động thì lòng phập phòng bất an, nàng khẻ nói :

- Gia mẫu chỉ dặn dò như thế, còn tại sao thì tiện thiếp cũng không biết !

Phương Tuyết Nghi luôn tôn kính sư phụ như thiện nhân, bây giờ An Tiểu Bình lại nói muốn đánh bại sư phụ chàng để huỷ thanh danh của người thì bảo chàng làm sao nhẫn nhục được ? Nhất thời nhiệt huyết trong người chàng cuồn cuộn dâng lên, nộ khí không thể kiềm chế được nữa, chàng trừng mắt quát lớn :

- Cô nương, có một chuyện mà cô nương đã hiểu rất rõ rồi đấy !

An Tiểu Bình cũng thay đổi cách xưng hô, nàng nói :

- Công tử tức giận ta đấy à ? Chuyện này cũng không phải ta sai ...

Nàng hơi ngưng lại trấn định tâm thần rồi hạ giọng nói tiếp :

- Phương huynh muốn nói chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Gia sư đã quy tiên rồi .

An Tiểu Bình nghe vậy thì mĩm cười, nói :

- Chuyện này Phương huynh đã nói cho tiện thiếp biết rồi .

Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Lệnh đường muốn cô nương vào Trung Nguyên là vì tiên sư, hiện tại tiên sư đã quy tiên thì cô nương định thế nào đây ?

Tiêu Bình nói :

- Chuyện này ...

Nàng trầm ngâm rất lâu mà không nói tiếp được .

Bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu Phương mỗ không đoán sai thì việc cô nương phái người hẹn tại hạ là đã có ý đồ rồi ?

Nhất thời An Tiểu Bình cảm thấy Phương Tuyết Nghi như biến thành một người hoàn toàn khác, nàng lắc đầu nói :

- Phương huynh, nếu tiện thiếp phủ nhận thì sợ rằng huynh cũng không tin rồi .

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói tiếp :

- Cô nương không cần phủ nhận, việc để thư lại trên thuyền là chuyện không thể tranh cải rồi, chỉ có điều Phương mỗ không ngờ tâm cơ của cô nương lại thâm như vậy .

An Tiểu Bình cũng ngầm tức khí trong lòng, nàng nói :

- Ta dụng tâm cơ khi nào ? Ngươi chớ đổ oan người tốt .

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Cô nương, những lời của cô nương sao có thể lừa được Phương mỗ ? Thực ra cô nương không cần phí nhiều tâm lực như vậy mà chỉ cần nói với Phương mỗ một tiếng là được. Phương Tuyết Nghi này tuy võ công không bằng một phần của ân sư nhưng cũng đũ can đảm gánh lấy toàn bộ ân oán sư môn.

An Tiểu Bình sững sờ nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu mà không nói gì, cuối cùng nàng quay người buồn bả đi vào trong khoang thuyền .

Phương Tuyết Nghi cũng ngơ ngẩn như không biết đang xảy ra chuyện gì .

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu , bất giác chàng thở dài một hồi rồi tự nói :

- Quả thật không thể nào hiểu nỗi lòng dạ nữ nhân !

Dư âm chưa dứt thì chợt nghe phía sau có người phá lên cười ha hả một tràng dài .

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù không biết từ lúc nào đã đứng phía sau mình rồi .

Chàng vội cung thủ, nói :

- Tống lão đã dậy rối à ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đã dậy từ lâu rồi , chỉ vì không muốn làm cản trở nhị vị tâm tình với nhau nên lão phu đành giả vờ ngủ tiếp thôi !

Hai má của Tuyết Nghi bất giác nóng ran , chàng nói :

- Tống lão lại nói đùa rồi .

Tống Phù nghiêm sắc diện , nói :

- Lão đệ, ngươi cải nhau với cô ta chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Đâu có !

Tống Phù nói :

- Không có à ? Thế tại sao An cô nương nằm khóc nức nỡ trong thuyền vậy ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô ta đang khóc à ?

Tống Phù nói :

- Còn không phải nữa ? Cô ta vừa chạy vào khoang là úp mặt xuống giường khóc nức nỡ thành tiếng . Lão phu lên tiếng hỏi nhưng cô ta không chịu nói một lời . Lão đệ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy ?

Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Lão tiền bối, vản bối cũng không hiểu là chuyện gì.

Tống Phù lắc đầu, nói :

- An cô nương tỏ ra rất thương tâm, một thiếu nữ có võ công tuyệt thế như cô ta, nếu không có chuyện đau lòng thật sự thì không thể để cho người khác biết mình khóc !

Tuyết Nghi vội nói :

- Tống lão, thật sự là vản bối không trêu chọc cô ta mà !

Tống Phù nói :

- Lão đệ, nếu ngươi không trêu chọc cô ta thì lẻ nào cô ta trêu chọc ngươi ?

Phương Tuyết Nghi liền đáp :

- Không sai ! Chính cô ta đã đem phiền phức đến cho vản bối !

Chương 25: Hiệp Cốt Nhu Tình

Tống Phù là nhân vật lão luyện giang hồ nhưng nghe Phương Tuyết Nghi trả lời như vậy thì bất giác cũng ngẫn người. Lão nhìn chàng hồi lâu rồi hỏi tiếp :

- Lão đệ, cô ta... An cô nương đắc tội với ngươi chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô ta ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường.

Tống Phu trầm giọng nói :

- Lão đệ, chẳng trách An cô nương thương tâm mà khóc như vậy, thì ra miệng lưỡi của lão đệ ngươi thật ác độc !

Phương Tuyết Nghi nghe lão mắng mình thì bất giác kinh ngạc không ít, chàng hỏi lại :

- Vản bối ác độc ?

Tống Phù nói :

- Thế nào ? Lão đệ ngươi không thừa nhận chăng ? Mấy chữ ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường đó mà gắn cho bất kỳ người nào thì người đó cũng không thể chịu nỗi.

Lão ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Huống hồ, ngươi lại nói những lời này với người có lòng giúp ngươi, lẻ nào hôm nay lão đệ ngươi không được bình thường ?

Tuyết Nghi liền nói :

- Làm gì có chuyện đó ?

Nói vậy nhưng chàng nhớ lại câu Tống Phù vừa nói : "Người có lòng giúp ngươi" , thì bất giác thầm nghĩ :

- Không sai, vì muốn giúp ta nên cô ta mới đi Thiếu Lâm tự, chuyện ta nghi ngờ cô ta là không

đúng rồi.

Nhưng liền sau đó chàng lại nhớ đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đến Trung Nguyên tìm sư phụ của chàng trả thù, đôi bên đã là thù địch của nhau thì tại sao nàng lại muốn giúp đệ tử của kẻ thù ? Trừ phi nàng muốn che đậy âm mưu gì đó nên mới thi ân trước .

Nghĩ đến đây thì bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy trong lòng đầy mâu thuẩn, nhất thời chàng không hiểu dụng tâm thật sự của An Tiểu Bình như thế nào nên càng lúc càng cảm thấy mơ hồ.

Tống Phù quan sát thấy thần sắc của chàng liên tục thay đổi thì biết lúc nầy chàng đang hối hận trong lòng về những lời thái quá vừa nói, vì vậy lão mĩm cười, nói :

- Lão đệ, ngươi nên vào trong an ủi cô ta đi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- An ủi cô ta ? An ủi điều gì chứ ?

Tống Phù phá lên cười sang sảng một tràng rồi nói :

- An ủi điều gì à ? Lão đệ ngươi đang giả vờ đấy chăng ? Ngươi làm cho cô ta tức đến phát khóc, lẻ nào không vào khuyên cô ta vài câu ?

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Tống lão, vản bối không cố tâm trêu chọc cô ta, hay là lão vào khuyên nhủ cô ta nhé !

Tống Phù lại cười ha hả rồi nói :

- Ta ư ? Ngươi bảo lão phu khuyên nhủ cô ta thì có ích gì ? Lão đệ, ngươi từng nghe đạo lý ai buộc chuông thì người đó phải mở chuông chưa ?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Tống lão, vản bối... Ôi ! Biết nói thế nào cho phải đây ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Rất dễ, chỉ cần ngươi nhận sai là được rồi !

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão đệ, Ngũ Đại Ma Chủ là những nhân vật không dễ động đến, nếu ngươi thật sự muốn tuân theo di ngôn của lệnh sư Kiếm Thần mà lần lượt chế phục bọn chúng thì bằng vào lực của một mình

ngươi sợ rằng rất khó có hiệu quả !

Không phải Tuyết Nghi không biết điều đó, chàng còn biết võ công của vị thiếu nữ đến từ Đông Hải này rất có khả năng không thua kém gì mình, tương lai nếu được nàng trợ giúp trong sự nghiệp hành đạo giáng ma thì quả nhiên sẽ rất có lợi . Chỉ có điều, rõ ràng là nàng phụng mệnh mẫu thân đến tầm thù sư phụ chàng, đã là thù nhân của nhau thì làm sao nàng có thể giúp chàng ? Phương Tuyết Nghi nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không hiểu , rốt cuộc Tống Phù muốn mình khuyên nàng điều gì .

Tống Phù thấy chàng im lặng thì biết chàng đang có chỗ khó xử nên mĩm cười khẻ nói :

- Lão đệ, có một chuyện sợ rằng lão đệ ngươi chưa nhìn ra thôi .

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì ?

Tống Phu nói :

- Dường như An cô nương rất có tình đối với ngươi .

Phương Tuyết Nghi ngơ ngác nhìn Tống Phù mà không nói một lời .

Tống Phù thản nhiên nói tiếp :

- Lão đệ ngươi làm sao thế ? Không tin lão phu chăng ?

Phương Tuyết Nghi chỉ lắc đầu nhưng thái độ của chàng đã không thừa nhận mà cũng không phản đối .

Tống Phù nói tiếp :

- Lão đệ, mau đi thôi ! Hiện tại chúng ta không thể ức hiếp cô ta !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, có ai ức hiếp cô ta đâu !

Tống Phù nói :

- Không sai, ngươi cho rằng không có ai ức hiếp cô ta nhưng đối với cô ta mà nói thì đích thực là chịu quá nhiều thiệt thòi rồi .

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão đệ, ngươi nói cô ta phụng mệnh mẫu thân đến tìm sư phụ ngươi, phải không ?

- Không sai !

- Vậy thì đúng rồi , ngươi không nghĩ kỹ xem , nếu cô ta thật sự có ý tầm thù với ngươi thì há cớ gì phải bôn ba đến Thiếu Lâm tự để giúp ngươi đẩy lui cường địch ?

- Chuyện này ... Làm sao vản bối biết được ?

- Chuyện này ngươi không cần phải biết , nhưng chỉ cần phán đoán là rõ ngay thôi .

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy là vản bối phải đi tạ tội với cô ta à ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Cái gì là tạ tội , lão đệ . Chỉ cần ngươi lựa lời an ủi cô ta và thừa nhận mình trách sai cô ta là đũ rồi .

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài nói :

- Tống lão , vản bối cảm thấy thật là ...

Lời chưa dứt thì chàng đã bước vào khoang thuyền .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ , lão phu ở ngoài mui thuyền ngắm non xanh nước biếc , ngươi hãy khá mà an ủi an cô nương nhé !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng không vui nhưng đã bước vào trong khoang thuyền nên chàng không tiện lên tiếng . Chàng chui qua khoang cách và đến khoang trong , nơi có bức màn ngăn lại làm chỗ nằm cho An Tiểu Bình thì bất giác tim chàng đập rộn ràng , máu nóng cứ cuồn cuộn dâng lên . Chàng do dự một lúc rồi mới khẻ hắng giọng và nói :

- An hiền đệ .

Lời vừa dứt thì An Tiểu Bình vén màn bước ra nàng nhìn Tuyết Nghi hồi lâu rồi hỏi :

- Phương huynh ...

Phương Tuyết Nghi thấy nàng có vẻ thất thần thì cũng hơi chạnh lòng , chàng nói :

- Hiền đệ không sao chứ ?

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Không sao , Phương huynh có chuyện gì không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu huynh vào xem thử hiền đệ còn tức giận không ?

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói :

- Tiện thiếp sao dám tức giận Phương huynh ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , vừa rồi tiểu huynh hơi đa nghi , mong hiền đệ chớ trách nhé !

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh đã nhận lời thì tiện thiếp còn trách gì nữa , chúng ta ra ngoài ngắm cảnh đi !

Nói đoạn nàng bước ra cửa trước , Phương Tuyết Nghi cũng theo sau ra khỏi khoang thuyền .

Tống Phù thấy hai người cùng ra thì phá lên cười rồi nói :

- An cô nương , chừng nữa ngay nữa là chúng ta qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp rồi , nếu muốn thưởng thức thêm cảnh sắc Tam Hiệp thì nên ở ngoài mui thuyền nhiều một chút .

An Tiểu Bình bất giác đỏ mặt nhưng nàng mĩm cười rồi bước đến trước mũi thuyền .

Phương Tuyết Nghi không tự chủ nên cũng cất bước đi theo .

Tống Phù thấy hai người sánh vai đứng trước mũi thuyền thì lòng vô cùng hứng thú , lão lặng lẻ lui vào trong khoang .

Một lát sau nghe Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , có một chuyện mà tiểu huynh nghĩ mãi không hiểu !

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Chuyện gì vậy ? Hình như trong lòng Phương huynh có không ít chuyện phiền muộn .

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , tại sao lệnh đường muốn tầm thù tiên sư ?

Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Phương huynh , sao cứ nghĩ đến chuyện này mãi vậy ?

- Chuyện quan hệ đến tiên sư nên tự nhiên tiểu huynh không thể nào yên tâm được ...

- Phương huynh , tiện thiếp đã nói rồi , đó là chuyện của trưởng bối , chúng ta hà tất để tâm làm gì !

- Hiền đệ , đối với tiểu huynh mà nói thì chuyện này không thể xem thường được !

- Tại sao ?

- Chuyện này ...

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng hồi lâu rồi mới nói :

- Hiền đệ sao không sớm nói rõ với tiểu huynh ?

An Tiểu Bình thầm nghĩ :

- Chẳng phải ta đã sớm nói rõ ràng rồi còn gì ? Tại sao chàng cứ truy vấn không thôi như vậy ?

Nghĩ đoạn nàng nói :

- Phương huynh , tiện thiếp đã nói rồi mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lệnh đường chỉ muốn hiền đệ đánh bại tiên sư về phương diện võ công thôi phải không ?

An Tiểu Bình nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi nói :

- Đáng tiếc là gia sư đã quy tiên rồi .

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Vì vậy tiện thiếp nói chuyện này xem như đã qua , có lẻ gia mẫu cũng không tức khí nữa .

Tuyết Nghi hạ giọng nói :

- Chưa hẳn !

Tiểu Bình ngạc nhiên kêu lên :

- Phương huynh , chàng ...

Tuyết Nghi nói :

- Kỳ thực hiền đệ hiểu rõ hơn tiểu huynh mới phải , sợ rằng dụng tâm của lệnh đường không phải chỉ như vậy .

An Tiểu Bình chợt biến sắc , nàng nói :

- Vậy huynh nói gia mẫu như thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , theo lý mà nói , chúng ta đã tương xưng huynh đệ thì dù lệnh đường không phải là mẫu thân của tiểu huynh nhưng tiểu huynh cũng nên tôn kính mới phải .

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Phương huynh lại khách khí rồi .

Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Đáng tiếc là chuyện không như ý muốn , tiểu huynh cũng chẳng thể làm thế nào khác !

Dường như An Tiểu Bình không hiểu câu này của Phương Tuyết Nghi , nàng ngẫn người một lát rồi nói :

- Phương huynh muốn nói gia mẫu sẽ nhìn Phương huynh bằng ánh mắt thù hận chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Rất có thể ! Nếu lệnh đường nghe chuyện tiên sư quy tiên thì nhất định sẽ bảo hiền đệ tìm tiểu huynh .

An Tiểu Bình chợt chấn động tâm can , nàng nói :

- Tiện thiếp làm sao có thể ?

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Rất có thể lệnh đường sẽ làm như vậy ! Nếu lệnh đường không làm như vậy thì bà ta không bảo hiền đệ vượt vạn lý vào Trung Nguyên .

An Tiểu Bình chợt cảm thấy Phương Tuyết Nghi cũng có đạo lý của chàng . Nàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Phương huynh , nếu gia mẫu muốn làm như thế thật thì tiện thiếp nên làm thế nào đây ?

Phương Tuyết Nghi không ngờ nàng hỏi như vậy nên bất giác thộn người hồi lâu sau chàng mới nói :

- Chuyện này là do hiền đệ tự có chủ trương thôi ! Nhưng ...

- Nhưng thế nào ?

- Một người dù giỏi đối nhân xử thế cũng không thể quên trách nhiệm hiếu thiện , do vậy hiền đệ không thể không tuân lệnh của lệnh đường .

- Phương huynh nói thế nghĩa là sao ? Lẻ nào huynh muốn trở mặt đối kháng với tiện thiếp ?

- Không phải thế , tiểu huynh chỉ cho rằng hiền đệ không thể trái lệnh mẫu thân và một ngày nào đó hiền đệ sẽ phụng mệnh tìm truyền nhân của Kiếm Thần , đến khi đó có thể chúng ta phải ...

Chàng muốn nói bốn chữ "trở mặt đối kháng" nhưng lại không thể nói ra .

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , chuyện này thật khiến cho tiện thiếp khó xử rồi .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Hiền đệ cũng không cần khó xử , làm người chỉ cần hiểu một nữa chữ hiếu thì đã không hổ thẹn với lương tâm rồi .

An Tiểu Bình làm sao có được sự khoáng đạt như chàng ? Nhất thời nàng không biết nói thế nào nên đành lặng lẻ cúi đầu .

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Hiền đệ , nếu tiểu huynh đoán không sai thì việc lệnh đường không tự thân vào Trung Nguyên

tìm tiên sư là tất có nguyên nhân bên trong .

An Tiểu Bình đang tìm cách nói thế nào để tránh xung đột với Phương Tuyết Nghi , lúc nầy nghe chàng nói vậy thì linh cơ chợt sáng ra , nàng nói :

- Không sai ! Quả nhiên là gia mẫu có lý do nên không đích thân vào Trung Nguyên được !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ có thể nói cho nghe nguyên nhân được không ?

Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là có thể .

Nang mĩm cười và nói tiếp :

- Phương huynh võ công của gia mẫu đã bị phế rồi !

Tuyết Nghi vô cùng ngạc nhiên nói :

- Lệnh đường đã mất toàn bộ võ công rồi sao ?

- Đúng vậy !

- Người nào hạ thủ ?

- Chính là gia gia của tiện thiếp .

- Cái gì ? chính là lệnh tổ à ?

- Lẻ nào Phương huynh không tin ?

- Quả thật tiểu huynh khó có thể tin được . Tại sao lệnh tổ lại phế võ công của lệnh đường ?

An Tiểu Bình thở dài một hơi rồi nói :

- Gia gia nói tâm địa của gia mẫu qua lang độc .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , ngu huynh có một câu không phải , muốn nói ra xin hiền đệ chớ trách nhé !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh cứ nói , tiện thiếp không trách đâu .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Dù lời vừa rồi do lệnh tổ nói ra thì ngan vạn lần hiền đệ cũng không dược nói lại , nên biết làm vản bối thì quyết không thể nói lời bình phẩm về nhân cách của hàng trưởng bối .

An Tiểu Bình gật đầu nói :

- Tiện thiếp xin ghi nhớ .

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ , giữa lệnh đường và lệnh tổ tất phải có sự hiểu lầm rồi , nếu không thì lệnh tổ cũng không thể phế võ công của lệnh đường .

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Chuyện này thì tiện thiếp không biết rõ .

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Hiền đệ , võ công của hiền đệ là do lệnh đường hay lệnh tổ truyền thụ ?

An Tiểu Bình nói :

- Do gia gia truyền thụ .

- Thế lệnh tổ có biết lệnh đường muốn tầm thù tiên sư không ?

- Gia gia của tiện thiếp đã chết rồi thì dĩ nhiên là người không thể biết .

- Vậy thì tiểu huynh hiểu rồi .

- Phương huynh hiểu cái gì ?

- Rất có thể vì lệnh đường muốn tầm thù tiên sư mà lệnh tổ mới phế võ công của bà ta .

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao Phương huynh biết được chuyện này ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Hiền đệ , nếu tiểu huynh đoán không sai thì giữa lệnh đường và tiên sư tất phải có ân oán gì đó .

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Chưa chắc ... Nếu gia mẫu và Kiếm Thần Trần đại hiệp có ân oán gì thì tại sao bà ta chỉ muốn huỷ danh lệnh sư mà không muốn tiện thiếp vào Trung Nguyên lấy mạng lệnh sư ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ thử nghĩ một nhân vật dược võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần , nếu bị một thiếu nữ trẻ tuổi đánh bại thì chẳng phải là cái nhục còn khó chịu hơn chết sao ?

An Tiểu Bình sững người nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi nói :

- Phương huynh nói vậy có nghĩa là dụng tâm của gia mẫu còn độc hơn việc giết chết Kiếm Thần Trần đại hiệp chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Có thể dụng ý của lệnh đường là như vậy , nhưng hiện giờ tiên sư đã khuất núi nên dụng tâm của lệnh đường cũng mất tác dụng rồi .

An Tiểu Bình trầm ngâm suy nghĩ rất lâu rồi mới nói :

- Phương huynh , tiện thiếp đã suy nghĩ toàn bộ những lời huynh vừa nói tới .

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tiểu huynh có nói sai điều gì không ?

Tiểu Bình nói :

- Không , chỉ có điều ... Ôi ! Tại sao gia mẫu lại thâm độc như vậy chứ ?

Tuyết Nghi vội nói :

- Hiền đệ , tiên sư đã khuất núi , dụng tâm của lệnh đường là ác hay thiện cũng không quan hệ gì nữa . Hiền đệ hà tất phải canh cánh bên lòng .

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Phương huynh , sợ rằng sự việc không đơn giản như vậy , gia mẫu , ... Ôi ! ...

Bỗng nhiên nàng không nói nữa mà thở dài một hồi .

Tuyết Nghi nói :

- Phải chăng hiền đệ đang lo là lệnh đường sẽ giở thủ đoạn khác ? chẳng hạn như ra lệnh cho hiền đệ phải tìm truyền nhân của Kiếm Thần ?

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi với vẻ bất an , nàng nói :

- Phương huynh , huynh từng nói là Kiếm Thần Trần đại hiệp chỉ có một đồ đệ duy nhất là huynh mà thôi phải không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Không sai , hiền đệ muốn tìm truyền nhân của Kiếm Thần tức là tìm tiểu huynh vậy .

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Tiện thiếp không thể làm như vậy .

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh , nếu thật sự có một ngày như vậy thì chúng ta nên làm thế nào ?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người hồi lâu rồi nói :

- Chuyện này ... Xem ra chỉ có cách là dựa vào võ công để phân cao thấp mà thôi .

Thần sắc trên mặt Tiểu Bình liên tục biến đổi .

Tuyết Nghi thấy vậy thì liền hỏi :

- Hiền đệ làm sao thế ?

Tiểu Bình vịn tay vào mạn thuyền và lắc đầu nói :

- Tiện thiếp không sao , nhưng Phương huynh muốn tỷ kiếm với tiện thiếp thật hay sao ?

Phương Tuyết Nghi chau mày thầm nghĩ :

- Đương nhiên là ta không muốn rồi , nhưng uy danh của sư môn buộc ta không thể không làm như vậy .

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Hiền đệ, chuyện này vẫn còn quá sớm để nói đến, trước khi hiền đệ trở về Đông Hải nói cho lệnh

đường biết là tiên sư đã khuất núi thì chúng ta không thể nói với nhau bằng đao binh .

An Tiểu Bình nghe xong thì tinh thần phấn chấn, sắc diện rạng rỡ trở lại, nàng khẻ nói :

- Phương huynh thật là thông minh .

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Tiểu huynh thông minh điều gì ? Hiền đệ !

Tiêu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh . Chúng ta vỉnh viển không thể tỉ kiếm với nhau .

- Tại sao ?

- Chỉ cần tiện thiếp không trở về Đông Hải thì chẳng phải chúng ta không cần tỉ kiếm với nhau sao ?

- Hiền đệ, làm như thế không ổn rồi, lệnh đường bảo hiền đệ vào Trung Nguyên thì tất nhiên rất kỳ vọng hiền đệ đánh bại tiên sư mà sớm trở về .

- Nhưng Kiếm Thần đã quy tiên, dù sao thì nguyện vọng của gia mẫu cũng đã đạt được, tiện thiếp hà tất phải vội vàng .

- Hiền đệ có nghĩ đến cảnh lệnh đường ngày đêm tựa cửa trông chờ hiền đệ trở về không ?

- Phương huynh cho rằng gia mẫu ngày đêm tựa cửa trông chờ à ?

- Đúng vậy, tình mẫu tử không phải tầm thường, chỉ sợ rằng lệnh đường đang tính từng ngày từng giờ .

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói :

- Lần nầy thì Phương huynh đoán sai hoàn toàn rồi .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, nói :

- Sai hoàn toàn ? Không lẻ lệnh đường không có lòng yêu thương hiền đệ ?

An Tiểu Bình nói :

- Không phải vậy, nhưng gia mẫu rất quái dị .

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Hiền đệ quên lời cảnh cáo của tiểu huynh rồi chăng ? Hậu bối không được bình phẩm về tính cách của trưởng bối .

Tiểu Bình thấy chàng quá cẩn thận thì đành khẻ nói :

- Phương huynh, tiện thiếp sẽ không nhắc đến chuyện gia mẫu nữa .

Nàng hơi ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Xong việc ở Thiếu Lâm tự thì tiện thiếp sẽ theo huynh đi chế phục từng vị ma đầu, sau đó tiện thiếp mới trở về Đông Hải . Huynh nói xem có được hay không ?

Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động , thần sắc nghiêm nghị của chàng cũng thư giản trở lại, chàng mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, tiểu huynh chỉ xin tâm lảnh thịnh tình này vậy .

Thì ra chàng từ chối ý tưởng giúp chàng thu phục Ngũ Đại Ma Chủ của An Tiểu Bình, điều nầy khiến Tiêu Bình ngạc nhiên không ít, nàng nói :

- Phương huynh không thích tiện thiếp cùng đi chăng ?

Tuyết Nghi nói :

-Không phải vậy ...

- Thế tại sao không muốn tiện thiếp giúp đở ?

- Hiền đệ, khi tiểu huynh theo tiên sư luyện công thì đã có một tâm nguyện là cả đời này bằng vào sức lực của mình phải thu phục những đại ma đầu trong giang hồ .

- Thật thế sao ?

- Đương nhiên là thật rồi, tiểu huynh từng nghĩ trước đây tiên sư đã có thể làm được thì tại sao mình không thể ? Vì vậy, tiểu huynh đành tâm lảnh thịnh tình tương trợ của hiền đệ thôi .

An Tiểu Bình thở dài rồi nói :

- Quả thật như vậy thì tiện thiếp không thể nhúng tay vào rồi .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, ngoài việc thu phục Ngũ Đại Ma Chủ, phù trì võ lâm chính đạo thì còn rất nhiều chuyện cần phải làm, sợ rằng đến khi đó tiểu huynh còn phải nhờ vào hiền đệ tương trợ nhiều hơn .

An Tiểu Bình vui mừng , nàng nói :

- Phương huynh nói thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là thật ! Còn một chuyện này, tiểu huynh luôn muốn nói nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

An Tiểu Bình lặng lẻ nhìn chàng và khẻ hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tiên sư từng nói rằng, võ công gia truyền của hiền đệ chính là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm, chẳng biết điều đó thực hư thế nào ?

Bỗng nhiên chàng hỏi đến vấn đề này khiến Tiêu Bình cũng hoàn toàn bất ngờ, nàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Phương huynh không tin phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu huynh cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ quái .

- Vậy là Phương huynh không tin rồi .

- Không phải tiểu huynh hoàn toàn không tin mà là cảm thấy có vẻ kỳ quái . Hiền đệ biết chuyên lệnh tổ vào Trung Nguyên uy chấn võ lâm năm xưa chứ ?

- Đương nhiên là biết .

- Vậy không cần nói hiền đệ cũng biết nguyên do lệnh tổ rời Trung Nguyên, phải không ?

- Tất nhiên !

- Thế thì đúng rồi, nghe nói năm xưa lệnh tổ rời Trung Nguyên là vì ... Là vì ...

An Tiểu Bình thấy chàng ngại nói ra việc gia gia mình bại dưới Long Hành Bát Kiếm thì trong

lòng rất vui mừng, nàng biết như vậy là trong lòng chàng rất tôn kính mình , nên nói :

- Phương huynh, gia gia của tiện thiếp vì bại dưới kiếm của sư tổ huynh nên thối xuất Trung Nguyên đấy .

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Không sai, tiên sư cũng nói với tiểu huynh như vậy, do đó tiểu huynh mới cảm thấy trong chuyện này rất mâu thuẩn .

Tiêu Bình mĩm cười, nói :

- Mâu thuẩn điều gì, Phương huynh, chuyện này tiện thiếp nghe chính miệng gia gia nói ra mà !

Tuyết Nghi nói :

- Chính lệnh tổ thuật lại thì không thể sai rồi . Nhung sau khi lệnh tổ trở về Đông Hải thì khai sáng trở lại môn võ công này nên mới có thể ...

Tiêu Bình không chờ chàng nói hết câu, nàng phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh, chúng ta không nói chuyện này nữa nhé ?

Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Tại sao ? Hiền đệ, chuyện này không thể không làm rõ .

Tiêu Bình không ngờ chàng cố chấp như vậy, nàng nói :

- Nhưng thực ra Phương huynh cũng không cần bận tâm .

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Ta có điều gì phải bận tâm chứ ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Hiền đệ, xưa nay tiểu huynh không thích bõ dỡ sự việc giữa chừng, nếu chúng ta không làm rõ chuyện này thì sợ rằng tiểu huynh ăn không ngon ngủ không yên !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh thật là gàn bướng !

Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Vậy sao ? Hiền đệ, khi tiên sư nói với tiểu huynh chuyện này thì ngươi có ngầm nhắc là tiên sư tổ có ở lại Đông Hải một khoảng thời gian khá lâu .

Tiểu Bình liền hỏi :

- Vậy là huynh biết rồi à ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Biết cái gì ?

Tiêu Bình nói :

- Biết chuyên sư tổ của huynh truyền võ công cho gia gia của tiện thiếp ?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì toàn thân chấn động, chàng thầm nghĩ :

- Thì ra sư tổ đã truyền võ công cho gia gia của nàng !

Nghĩ đoạn thì linh cơ của chàng chợt liên tưởng đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đánh bại Kiếm Thần và chuyện sư tổ truyền thụ võ công chẳng biết có quan hệ gì không ?

Bất giác chàng buột miệng nói :

- Tiểu huynh hiểu ra rồi .

An Tiểu Bình mĩm cười, hỏi :

- Phương huynh lại hiểu ra điều gì nữa đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, lệnh đường có học qua võ công Thiên Hạc Trảm không ?

Tiêu Bình lắc đầu, nói :

- Không !

Tuyết Nghi truy vấn :

- Tại sao không học ?

- Vì ... Vì không có ai truyền thụ cho bà ta !

- Lệnh tôn cũng không truyền thụ cho bà ta à ?

- Không ! Về võ công Thiên Hạc Trảm mà gia phụ cũng chưa luyện đến bảy tám thành hỏa hầu ! Chỉ có mỗi gia gia là luyện được toàn bộ võ công này thôi .

- Đúng rồi ! Lệnh tôn chỉ truyền lại cho hiền đệ nên khiến cho lệnh đường không vui, thế là bà ta trút hận thù lên sư phụ tiểu huynh .

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói :

- Làm sao huynh biết ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Chỉ phán đoán mà thôi !

Tiêu Bình tỏ vẻ không tin, nàng lắc đầu, nói :

- Tiện thiếp không tin là huynh phán đoán ra .

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đương nhiên là đoán ra, tiên sư tổ ở lại Đông Hải lâu như vậy tất nhiên phải có chuyện quan trọng cần làm, vã lại võ công gia truyền của hiền đệ lại là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm nên trong chuyện này chỉ có một đạo lý mà thôi .

An Tiểu Bình hỏi :

- Đạo lý gì ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tiên sư tổ và lệnh tổ dùng tài trí của mình để sáng chế ra một môn võ công mới .

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói :

- Không sai, lần nầy thì Phương huynh đúng rồi .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , nói tiếp :

- Không ngờ lệnh đường vì không luyện được Thiên Hạc Trảm mà ôm hận trong lòng .

Tiểu Bình nói tiếp :

- Phương huynh , gia mẫu đã bị gia gia phế võ công rồi , huynh hà tất trách bà ta nữa .

- Hiền đệ , tiểu huynh không có ý trách lệnh đường . Nhưng còn một chuyện tiểu huynh vẫn chưa hiểu !

- Chuyện gì ?

- Lệnh tôn đang tuổi thanh niên thì tại sao tạ thế đột ngột như vậy ?

- Gia phụ vì gia mẫu mà chết .

- Có chuyện như thế sao ?

- Chuyện này xét đến cùng là vì sư tổ của huynh truyền thụ võ công cho gia gia của tiện thiếp , gia mẫu ngày ngày đòi gia gia truyền thụ , nhưng vì gia gia đã hứa với lệnh sư tổ - Long lão tiền bối là Thiên Hạc Trảm chỉ truyền cho nhi tử chớ không truyền cho thê thiếp , vì vậy mà gia gia không đồng ý truyền thụ cho gia mẫu .

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên hơn , chàng nói :

- Như vậy thì việc gì lệnh tôn phải chết ?

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , tính tình của gia mẫu thật kỳ quái , sau khi không được gia gia truyền thụ võ công Thiên Hạc Trảm thì càng quái gỡ hơn , nghe nói mấy lần bà ta ngầm hạ độc đối với sư tổ của Phương huynh .

Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Chuyện này thì quá quắt rồi .

Tiểu Bình nói tiếp :

- Đúng vậy ! Nếu không thì gia gia cũng không đến nỗi phải phế võ công của bà ta .

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sau khi gia mẫu bị phế võ công thì Long lão tiền bối trở lại Trung Nguyên và không lâu sau thì tiện thiếp ra đời .

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Vậy rốt cuộc vì sao mà lệnh tôn qua đời ?

Tiểu Bình nói :

- Tức mà chết !

Tuyết Nghi tỏ vẻ không tin , chàng nói :

- Lệnh tôn là nhân vật võ công cao cường thì có lý nào bị lệnh đường làm cho tức mà chết .

Tiểu Bình thở dài rồi nói :

- Phương huynh , chuyện này thì nói ra rất xấu hổ , vã lại còn quan hệ đến danh tiết của gia mẫu nên quả thực tiện thiếp khó có thể hé môi .

Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Thì ra là như vậy ! Nếu không tiện hé môi thì hiền đệ khỏi phải nói nữa .

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , về mệnh lệnh của gia mẫu , tiện thiếp không phụng hành là được rồi .

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì ... Chẳng phải hiền đệ trở thành kẻ bất hiếu sao ?

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Loạn mệnh của trưởng bối , vản bối có thể bất tuân !

Tuyết Nghi khẻ gật đầu nói :

- Hiền đệ nói cũng có lý .

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Vã lại lệnh tổ và lệnh tôn đều không cho bà ta làm như vậy , do đó hiền đệ không tuân mệnh mẫu thân thì cũng chẳng sai phạm gì lớn .

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Đúng vậy , tiện thiếp tuân hành theo di mệnh của gia phụ và gia gia mà thôi !

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra hai bờ sông rồi nói :

- Chúng ta mãi nói chuyện mà thuyền đã đi qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp lúc nào không biết .

Lời chưa dứt thì chỉ nghe Tống Phù cười ha hả một tràng , lão bước ra khỏi khoang và nói :

- Các ngươi mải mê tâm sự mà có biết đây là nơi nào hay không ?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe đến hai chữ "tâm sự" thì bất giác đỏ mặt , cả hai lặng lẻ cúi đầu mà không nói gì .

Tống Phù chỉ qua dãy núi bên phải và nói :

- Dinh núi cao kia đó là Kinh Môn Sơn đấy !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Kinh Môn Sơn ? Không lẻ đã qua Nghi Xương rồi ư ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Đâu có mau thế , nhưng khoảng nữa canh giờ nữa thì cũng đến nơi thôi .

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão , chúng ta nên lên bờ rồi .

Tống Phù nói :

- Đến Nghi Xương thì chúng ta sẽ lên bờ đi Dương Dương , qua Tuyên thành , vượt Tương Dương rồi trực chỉ đến địa giới Hà Nam .

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đi thuyền thì quả nhiên là rất nhanh , thảo nào ngày xưa Lý Bạch có câu : "Thiên lý giang lang nhất trần hoàn" .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ , đoạn thuỷ trình này nhanh như tên bắn , một ngày đi ngàn dậm cũng chẳng có gì lạ , vã lại thuyền của chúng ta chính là loại mà Thanh Liên cư sĩ (chỉ Lý Bạch) gọi là khinh châu (thuyền nhẹ) .

Nói đến đây thì Nghi Xương thành đã xuất hiện trong tầm mắt .

Chương 26: Trường Giang Tam Long

Tống Phù nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ , ngươi và An cô nương lo thu thập hành lý , lão phu đi thanh toán tiền thuê thuyền đây .

Phương Tuyết Nghi định lấy ít ngân lượng đưa cho lão , nhưng đợi đến lúc chàng lấy được ra thì Tống Phù đã xuyên qua khoang thuyền ra đằng dưới rồi .

Chàng và An Tiểu Bình đành vào khoang thuyền thu thập hành lý .

Một lát sau thì thuyền đã cặp vào bờ , Phương Tuyết Nghi nhìn lên thành Nghi Xương thì thấy hành nhân tấp nập qua lại , không khí rất ư là náo nhiệt .

Ba người vừa rời thuyền lên bờ thì có một toán khoảng mười tên tiểu nhị của các khách điếm trong thành Nghi Xương vây lại mời chào , thậm chí còn có kẻ lôi tay kéo áo , cảnh tượng hỗn loạn chẳng ra thể thống gì .

Phương Tuyết Nghi đang tìm cách đối phó thì chợt nghe Tống Phù quát lớn :

- Bọn ta đến bái phỏng Chu đại quan nhân ở Phi Long phủ , các ngươi lôi kéo như vậy mà không sợ Chu đại quan nhân trách tội à ?

Bọn tiểu nhị nghe vậy thì biến sắc , tên nào tên nấy cung cung kính kính hành lễ rồi lẳng lặng thối lui .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chu đại quan nhân là ai ? Chúng ta phải đi gặp người này thật chăng ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chu đại quan nhân là nhân vật đứng đầu Trường Giang Tam Long cũng rất có danh khí trên chốn giang hồ .

Xưa nay Phương Tuyết Nghi chưa từng nghe nói đến Trường Giang Tam Long , bây giờ nghe Tống Phù nói vậy cũng khó phân biệt được chân giả và cũng chẳng biết Chu đại quan nhân có thật hay không .

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Tống lão , Trường Giang Tam Long là những nhân vật rất giỏi về công phu dưới nước phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão, không lẻ chúng ta phải đi thăm Trường Giang Tam Long thật à ?

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, nếu chúng ta phải đi thì lão nên nói cho bọn vản bối biết trước về ba nhân vật này chứ ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đương nhiên, Trường Giang Tam Long là ba nhân vật kết nghĩa huynh đệ, người đứng đầu là Chu Hạo, ngoại hiệu là Phi Long Vô Ảnh.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phi Long Vô Ảnh ? Như vậy là khinh công và thân pháp của người này rất cao cường ?

Tống Phù nói :

- Không sai, trong Tam Long, hắn là nhân vật có công lực cao nhất.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Còn hai nhân vật kia thì sao ? Bọn họ cũng gọi là cái gì Long chăng ?

Tống Phù nói :

- Lão nhị là Thần Long Thái Tuế - Triệu Bất phàm, lão tam là Ngọc Long Kim Kiếm - Thôi Thiếu Hoa !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tống lão, bọn họ là người tốt hay là người xấu trên giang hồ ?

Tống Phù nói :

- Nếu luận về tính cách thì ba huynh đệ bọn họ cũng không đến nỗi gọi là người xấu, nhưng...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù chậm rải nói :

- Xưa nay những đại môn phái trong võ lâm đều không muốn qua lại với ba huynh đệ bọn họ.

Tiểu Bình lên tiếng hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Chuyện này... Các đệ tử của danh môn đại phái đều tự thị quá cao nên không thích những nhân vật anh hùng độc hành độc vảng như ba huynh đệ Trường Giang Tam Long.

Tuyết Nghi nói :

- Không sai, theo lão nói như vậy thì ba huynh đệ bọn họ cũng không phải là người xấu gì ?

Tống Phù nói :

- Đúng vậy, trong võ lâm thì Trường Giang Tam Long cũng là những đại hảo hán, chúng ta đã đến Nghi Xương thì tại sao không nhân cơ hội này cho bọn họ diện kiến nhị vị thiếu niên anh hùng ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tống lão nói gì lạ vậy ? Bọn ta phải đi thăm bọn họ mới phải chứ !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Thì cũng vậy thôi.

Nói đoạn lão phóng bước theo một đường quan đạo mà đi .

Tuyết nghi và Tiểu Bình nhìn nhau mĩm cười rồi cũng cất bước theo sau.

Tống Phù đưa hai người qua mấy con đường náo nhiệt rồi dừng bước trước một toà phủ đệ và nói :

- Đến nơi rồi .

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thấy tòa phủ này rất khí phái, uy nghi, trước cổng treo một tấm biển đề năm chữ đại tự : Nghi Xương Đệ Nhất Gia.

Tống Phù bước lên gõ cửa, một lát sau cánh cổng lớn hé mở, một lão hán ngoài ngũ tuần chậm rải bước ra. Khi nhìn thấy Tống Phù, lão mĩm cười, nói :

- Lão nô tưởng là ai, thì ra là Tống đại hiệp, mau mời vào, mời vào !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chu đại hiệp có trong phủ không ? Xin thông báo một tiếng là Tống mỗ mời đến cho Chu đại hiệp hai vị bằng hữu.

Lão nhân nhìn qua Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình rồi nói :

- Là nhị vị công tử này chăng ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Lão nhân nói tiếp :

- Xin Tống đại hiệp chờ một lát, lão nô vào bẩm báo với chủ nhân đây !

Nói đoạn lão quay ngươi đi vào trong .

Tống Phù quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, xem ra Trường Giang Tam Long có ở nhà rồi.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Lão nhân kia chưa nói rõ thì làm sao biết ba huynh đệ bọn họ có ở nhà ?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe một tràng cười ha hả từ trong vọng ra, tiếp theo là một giọng nói sang sảng :

- Tống huynh, hôm nay ngọn gió nào đưa huynh đến đây vậy ? Tại hạ thật không ngờ...

Lời chưa dứt thì đã thấy một vị lão nhân râu tóc bạc phơ bước ra, vị lão nhân tướng mạo thanh nhã, niên kỹ ngoài ngũ tuần, thân mặc bạch bào trong rất oai vệ.

Tống phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ vẫn khoẽ chứ ?

Thì ra vị lão nhân này chính là Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo .

Chu Hạo cung thủ mĩm cười, nói :

- Nhờ phúc khí của Tống huynh nên tại hạ vẫn mạnh khoẽ như xưa.

Lão nhìn qua hai thiếu niên và nói tiếp :

- Vừa rồi lão nô Chu Phúc thông báo là Tống huynh mời đến cho tại hạ hai vị giai khách thiếu niên, không lẻ là nhị vị lão đệ này ?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Không sai !

Chu Hạo nhìn Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình hồi lâu rồi phá lên cười ha hả một tràng, lão nói :

- Tư chất trác tuyệt, cốt cách thiên sinh... Tống huynh, nhị vị lão đệ nay xưng hô thế nào ? Tại sao không giới thiệu cho tại hạ ?

Tống phù mĩm cười, nói :

- Chu huynh đệ, chúng ta vào trong rồi nói được không ?

Chu Hạo bật cười rồi nói :

- Đúng vậy, tại hạ thật là hồ đồ rồi ai lại bảo khách nhân đứng ngoài ngỏ nói chuyện chứ ? Nào, nào, xin mời chư vị vào trong.

Bọn Tống Phù, Chu Hạo vào đại sãnh, sau khi an toạ thì có mấy thanh y tiểu tì dâng trà hương.

Chu Hao chờ khách nhân uống vài ngụm trà roi mĩm cười, nói :

- Tống huynh, nhị vị lão đệ này anh hoa tiềm ẩn, rõ ràng là cao thủ trong hàng hậu bối, chẳng hay là đệ tử của vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù mĩm cười rồi lần lượt giới thiệu sơ lược với Chu Hạo về lai lịch của Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình .

Chu Hạo nghe xong thì ngẫn người tuôn nước mắt, lão nói :

- Vị Phương lão đệ nầy là truyền nhân của Kiếm Thần sao ?

Phương Tuyết nghi cung thủ khiêm tốn, nói :

- Mong được Chu lão chỉ giáo thêm cho !

Chu Hạo bỗng thở dài một hồi rồi nói :

- Không dám, không dám, lão phu nghe danh Kiếm Thần Trần đại hiệp từ lâu nhưng đáng tiếc là không có duyên kỳ ngộ khiến cả đời này luôn ân hận.

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi :

- Gần đây lệnh sư có khoẽ không ?

Phương Tuyết Nghi buồn bả đáp :

- Chu lão, gia sư đã khứ thế rồi.

- Cái gì ? Kiếm Trần đại hiệp đã quy tiên rồi à ?

Chu Hạo quát hỏi với vẻ ngạc nhiên cùng cực.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói tiếp

- Đúng vậy, gia sư đã tạ thế gần hai tháng rồi.

Bất giác Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Thiên đạo ở đâu chứ ? Tại sao người tốt lại không thể trường thọ ?

Lão ngưng lại rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống huynh, Ngũ Đại Ma Chủ đã biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên chưa ?

Tống Phù gật đầu, nói :

- Đã biết .

Chu Hạo chợt biến sắc, lão buột miệng nói :

- Hỏng cả rồi !

Tống Phù hỏi :

- Hỏng chuyện gì ?

Chu Hạo nói :

- Xưa nay Ngũ Đại Ma Chủ không dám công khai làm hại võ lâm là vì Kiếm Thần Trần đại hiệp còn tại thế, bây giờ Trần đại hiệp đã quy tiên thì sợ rằng Ngũ Đại Ma Chủ sẽ gây sóng gió trên giang hồ.

Phương Tuyết Nghi xen vào :

- Chu lão, vản bối cho rằng bọn chúng không dám đâu !

Chu Hạo nói :

- Lão đệ, ngươi không biết tính cách của Ngũ Đại Ma Chủ đấy thôi, cả đời bọn chúng chỉ sợ mỗi một lệnh sư mà thôi. Bây giờ Kiếm Thần đã tạ thế thì bọn chúng chẳng còn gì để sợ, cục diện võ lâm tất sẽ xuất hiện một trường huyết vũ ngay thôi.

Tống phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ, ngươi cũng quá nhỏ gan rồi, Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên nhưng còn truyền nhân tại thế, Ngũ Đại Ma Chủ to gan cách mấy cũng không dám dương nanh múa vuốt.

Chu Hạo vô cùng ngạc nhiên, lão kêu lên :

- Tống huynh ...

Tống Phù tiếp lời :

- Thế nào ? Không lẻ Chu huynh đệ không tin lời lão phu ?

Chu Hạo gượng cười nói :

- Không phải là không tin , chỉ có điều ...

Tống Phù cắt lời , nói :

- Chỉ có điều thế nào ? Ngươi cho rằng Phương lão đệ còn quá trẻ nên không phải là đối thủ của Ngũ Ma phải không ?

Chu Hạo gật đầu nói :

- Tống huynh liệu đoán như thần .

Tống Phù bật cười thành tiếng và nói :

- Chu huynh đệ , ngươi không cần lo lắng đến chuyện Ngũ Ma . Phương lão đệ đã là truyền nhân của Trần đại hiệp thì tự nhiên là không thể bõ qua Ngũ Ma rồi .

Lão chỉ tay qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Chu huynh đệ có từng nghe nói đến tiền nhân của vị An lão đệ này chưa ?

Chu Hạo chau mày nói :

- Chẳng hay là vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù nói :

- Chu huynh đệ còn nhớ chuyện một đôi phu phụ kỳ nhân từ Đông Hải vào Trung Nguyên và đánh bại chín môn phái từ mấy mươi năm trước không ?

Chu Hạo buột miệng nói :

- Còn nhớ .

Bỗng nhiên thần sắc của lão liên tục biến đổi , lão nói tiếp :

- Không lẻ vị lão đệ nầy là hậu nhân của đôi phu phụ kỳ nhân đó ?

Tống Phù nói :

- Không sai , đôi kỳ nhân đó chính là tổ phụ và tổ mẫu của vị lão đệ này .

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Kỳ nhân kỳ sự , tại hạ thường hối hận là năm xưa không gặp được nhị vị kỳ nhân anh võ đó , không ngờ mấy mươi năm sau lại được gặp hậu nhân của bọn họ , thật là chuyện đại khoái trong đời Chu mỗ .

An Tiểu Bình nghiêng người nói :

- Chu lão quá khen rồi .

Tống Phù tiếp lời :

- Chu huynh đệ , nhị vị lão đệ Triệu - Thôi đâu rồi ?

Chu Hạo thở dài nói :

- Tống huynh , vì có chuyện nên nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đã đi Trung Nhạc rồi .

Tống Phù kinh ngạc hỏi :

- Tung Sơn chăng ?

Chu Hạo đáp :

- Không sai !

- Bọn họ đi Tung Sơn làm gì ?

- Phương trượng Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư có gửi phật thiếp đến , mời bọn tại hạ đến tương trợ , vì có chút ân oán với trưởng lão của Thiếu Lâm nên tại hạ không thể đi , thế là nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đành phó ước vậy .

- Chu huynh đệ , Thiếu Lâm tự xảy ra chuyện gì vậy ?

- Theo phật thiếp do Nhập Phàm đại sư chuyển đến thì có người trong Ngũ Đại ma chủ muốn bá chiếm Thiếu Lâm để làm tổng đàn hiệu lệnh cho võ lâm Trung Nguyên !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì buột miệng kêu thất thanh :

- Bọn chúng thật là to gan ! Xin hỏi Chu lão tiền bối , đó là vị ma chủ nào vậy ?

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Trong thiếp không ghi rõ .

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Xem ra chuyện Thiếu Lâm tự thật vô cùng khẩn trương rồi .

Chu Hạo tiếp lời :

- Nếu không khẩn trương thì Nhập Vân đại sư cũng chẳng phải gửi thiếp mời các lộ anh hùng đến tương trợ .

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Tống lão , vản bối không nói sai chứ ? Hết tám phần là Thiên Ma Nữ rồi .

Tống Phù gật đầu nói :

- Không sai , nhất định là Thiên Ma Nữ muốn tác yêu tác quái .

Chu Hạo biến sắc , lão hỏi lại :

- Thiên Ma Nữ thật ư ?

Tống Phù nói :

- Chính là ả ma đầu này .

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Tống huynh , trong Ngũ Dại Ma Chủ thì Thiên Ma Nữ là nhân vật giảo hoạt khó đối phó nhất , nếu người gieo hoạ cho Thiếu Lâm quả là ả thì e rằng tương lai võ lâm Trung Nguyên sẽ bị vùi vào ma đạo mất .

Phương Tuyết Nghi nghe như vậy cũng rất cảm động , chàng nghĩ :

- Tống lão nói không sai , huynh đệ Trường Giang Tam Long này cũng là chính nhân quân tử , có lòng ưu lo vì việc võ lâm đồng đạo Trung Nguyên rơi vào tay ma đạo thì đũ thấy bọn họ không phải là hạng người làm trái đạo nghĩa giang hồ .

Cháng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Chu đại hiệp , Thiên Ma Nữ tuy gian ngoan giảo quyệt nhưng nếu bà ta muốn tàn hại võ lâm thì e rằng chưa đũ lực lượng đâu .

Chu Hạo ngạc nhiên nói :

- An thiếu hiệp nói vậy có nghĩa là Thiên Ma Nữ chưa đũ lợi hại chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy , bà ta vốn không đũ sự lợi hại !

Chu Hạo nhìn qua Tống Phù với ánh mắt cực kỳ ngạc nhiên , lão gượng cười và nói :

- Tống huynh , nghé con không sợ hổ , vị lão đệ này thật là đầy hào khí .

Tống Phù mĩm cười nói :

- An lão đệ nói không sai , có lẻ còn rất lâu Thiên Ma Nữ mới dám thực hiện ý đồ độc bá võ lâm .

Ý của Chu Hạo là muốn nói An Tiểu Bình xuất khẩu cuồng ngôn , nhưng vì mới sơ kiến nên lão không tiện chỉ thẳng , nào ngờ Tống Phù lại cũng nói giúp cho An Tiểu Bình nên Chu Hạo thấy khó hiểu .

Lão chau mày nói :

- Tống huynh , võ công của Thiên Ma Nữ thế nào Đại Mạc Quỷ Thủ huynh hiểu rất rõ mà , nếu ả rấp tâm gieo hoạ mà Trần đại hiệp đã tạ thế thì lấy ai ra ngăn cản đây ? Tống huynh , An thiếu hiệp tuổi trẻ khí thịnh , không xem Thiên Ma Nữ ra gì thì cũng là điều đáng mừng cho hào khí của võ lâm chánh đạo . Nhưng Tống huynh mà cũng nghĩ như thế thì tại hạ thật không sao hiểu nỗi .

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

Chu huynh đệ đã từng gặp Thiên Ma Nữ chưa ?

- Từng gặp một lần .

- Có động thủ không ?

- Không đầy mười chiêu đã thảm bại .!

- Vậy thì chẳng trách , quả nhiên là Chu huynh đệ đã bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh thiên táng địa rồi .

- Đúng vậy , bại tướng không dám xuất dũng ngôn . Tống huynh có cười thì tại hạ cũng đành chịu thôi .

- Chu huynh đệ chớ nhụt khí , không phải Tống mỗ xuất cuồng ngôn và phải công nhận là võ công của Thiên Ma Nữ vô cùng cao minh , nhưng ít ra thì đương thời vẫn có nhị vị hiệp sĩ cao minh hơn ả nhiều .

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Là nhị vị nào ?

Tống Phù chậm rải nói :

- Xa tận chân trời .

Chu Hạo chớp chớp song mục và tiếp lời :

- Nhưng ở gần trước mắt phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói :

- Là truyền nhân của Kiếm Thần - Phương lão đệ đây chăng ?

Tống Phù gật đầu nói :

- Xem như là một vị .

Chu Hạo nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Vị ... An lão đệ này cũng gọi là một vị nữa phải không ?

Tống Phù phá lên cười ha hả rồi nói :

- Thế nào ? Chu huynh đệ ngươi không tin chăng ?

Quả thật là trong lòng Chu Hạo không thể nào tin , nhưng lão chẳng biết phải nói thế nào cho phải nên đành gượng cười nói :

- Chuyện này ... Quả thật là quá bất ngờ .

Tống Phù nói :

- Chu huynh đệ đừng lấy làm kỳ quái , ngươi đã biết thân thế của An lão đệ rồi thì có gì là bất ngờ nữa chứ ? Đừng nói là Thiên Ma Nữ , dù Ngũ Ma liên thủ thì lão phu tin rằng bọn chúng cũng chẳng làm gì được .

Dường như Chu Hạo đã bị bức đến chỗ không thể không tin , lão thở dài một hơi rồi nói :

- Tống huynh nói vậy thì tại hạ cũng đành tin vậy thôi .

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Hậu sân đã bày tiệc rượu , xin chư vị cho Chu mỗ làm trách nhiệm chủ nhân được chứ ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Chu huynh đệ , không cần phải khách sáo , nếu có kiệu mã đương trường thì mua giúp cho ba

con , bọn lão phu vô cùng cảm kích .

Chu Hạo nói :

- Trong chuồng ngựa của tệ xá có mấy con long câu thượng thừa , chư vị dùng vài chén tẩy trần xong thì tại hạ sẽ cho người chuẩn bị .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Vậy thì phiền Chu huynh đệ rồi .

Chu Hạo rất vui mừng , lão dẫn ba người vào hậu sãnh , quần hùng chén tạc chén thù đến khuya mới thôi .

Phương Tuyết Nghi luôn lo chuyên Thiên Ma Nữ nên vừa xong tiệc rượu thì chàng liền nói với Tống Phù :

- Tống lão , việc khẩn trương , chúng ta nên khởi hành sớm một chút !

Tống Phù gật đầu nói :

- Không sai , từ đây dến Trung Nhạc nhanh nhất cũng mất mấy ngày , chúng ta đi sớm một canh giờ là tốt một canh giờ .

Lão quay sang nói tiếp với Chu Hạo :

- Chu huynh đệ có muốn xem náo nhiệt không ?

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Náo nhiệt gì ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đấu với Thiên Ma Nữ ở Thiếu Lâm tự .

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Tại hạ không có cao hứng rồi .

Tống Phù quan sát Chu Hạo một lúc thì cảm thấy ngạc nhiên không ít , lão nói :

- Chu huynh đệ , tại sao ngươi thay đổi đột ngột như thế ?

Chu Hạo nói :

- Tại hạ có thấy gì thay đổi đâu ?

Tống Phù nói :

- Hình như Chu Hạo ngày xưa không thiếu ý chí như Chu Hạo bây giờ !

Chu Hạo nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tống huynh , tại hạ vốn không muốn nói ra chuyện này nhưng nếu không nói thì Tống huynh sẽ hiểu lầm nên tại hạ đành nói thẳng ra thôi , mong Tống huynh và nhị vị thiếu hiệp chớ chê cười .

Tống Phù thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí thì hình như là chuyện rất nghiêm trọng nhưng chẳng biết lão đệ này gặp phải chuyện phiền phức gì ?

Nghĩ đoạn lão nói :

- Lẻ nào Chu huynh đệ gặp phải chuyện khổ nảo gì chăng ?

Chu Hạo gật đầu rồi thở dài nói :

- Tại hạ đang gặp phải chuyện cực kỳ phiền phức ... Con việc tại hạ nói không đi Thiếu Lâm tự là đó có chút ân oán với mấy vị trưởng lão ở đó , chẳng qua là nói dối các vị mà thôi !

Tống Phù hỏi :

- Chuyện phiền phức gì ? Chu huynh đệ mau nói ra xem . Nếu bọn tại hạ có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp Chu huynh đệ một tay .

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này nói ra dài lắm .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ cứ nói trọng điểm câu chuyện là được !

Chu Hạo nói :

- Chuyện này bắt đầu từ Trung Châu Tam Hiệp ...

Lão chưa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi đã kêu lên :

- Chu lão cũng quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à ?

Chu Hạo nói :

- Đâu chỉ là quen biết mà còn là chỗ tương giao về đạo nghĩa !

Lão hơi ngừng lại rồi hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ cũng từng có quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à ?

Phương Tuyết Nghi vội vàng hành lễ và nói :

- Trung Châu Tam Hiệp chính là trưởng bối của vản bối .

Chu Hạo ngẫn người rồi bỗng nhiên hiểu ra , lão nói :

- Thiếu hiệp họ Phương , không lẻ là nhi tử của Phương Thiên Thành - Phương Nhị hiệp ?

Chương 27: Thẳng Tiến Trung Nguyên

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là điệt tử chứ không phải nhi tử .

Chu Hạo mĩm cười nói :

- Thì ra là như vậy , gần đây Phương thế điệt có gặp Phương Nhị hiệp không ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không .

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Bá phụ của vản bối gây phiền phức gì cho Chu lão tiền bối chăng ?

Chu Hạo nói :

- Không có phiền phức gì nhưng chuyện này ... Quả thật là khó xử !

Tống Phù hỏi xen vào :

- Chuyện gì ? Chu huynh đệ mau nói ra xem !

Chu Hạo nói :

- Chuyện này ...

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Phương Nhị hiệp đã thất tung rồi !

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh gật đầu nói :

- Vản bối cũng đoán được điều nầy !

Chu Hạo thấy chàng không có chút kinh ngạc hãy vẻ bi thương thì lấy làm kỳ quái , lão nói :

- Phương thế điệt cũng đã biết rồi à ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Vản bối chưa biết nhưng phán đoán là như vậy .

Chu Hạo chau mày hỏi :

- Thế điệt không cảm thấy bi thương à ?

Phương Tuyết Nghi vốn muốn nói chuyện Phương Thiên Thành từng có ý muốn giết mình , nên việc thất tung hay không thì có gì mình phải bi thương ? Nhưng chàng nghĩ đến bá mẫu nhiều năm dưỡng dục thì trong lòng sẻ động lòng nên đành nuốt oán khí vào lòng .

Chàng mĩm cười nói :

- Bi thương thì cũng làm được gì chứ ?

Chu Hạo nghe vậy thì ngẫn cả người , lão hoàn toàn không hiểu tại sao Phương Tuyết Nghi lại tuyệt tình bạc nghĩa như thế ?

Lúc nầy Tống Phù cười lớn một tràng rồi nói :

- Chu huynh đệ , tốt nhất là ngươi bớt quản chuyện nhà của Phương lão đệ lại , hãy nói đến vấn đề của ngươi đi , rốt cuộc là tại sao vậy ?

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tống huynh , thiếu hiệp này có thật là điệt tử của Phương Thiên Thành không ?

Tống Phù cả cười rồi nói :

- Thế nào ? Thiên hạ còn có kẻ mạo nhận là vản bối của người khác nữa sao ? Chu huynh đệ , ngươi hôm nay làm sao vậy ?

Chu Hạo nói :

- Tống huynh , nếu vị thiếu hiệp nầy là điệt tử của Phương Thiên Thành thì tại sao khi nghe tin Phương Thiên Thành thất tung mà chẳng động lòng chút nào cả vậy ?

Tống Phù nói :

- Đó là chuyện nhà của Phương gia bọn họ , Chu huynh đệ ngươi xen vào làm gì ? Ngươi mau nói chuyện của mình đi ?

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hồi rồi nói :

- Chuyện này thật là kỳ quái ...

Chợt nghe An Tiểu Bình cười nói :

- Chu lão , thiên hạ vốn có nhiều chuyện mà ngoại nhân không thể nào biết dược , trường hợp của Phương huynh chính là một đơn cử , nhất là lão đừng phí tâm lo lắng nữa !

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lão đệ ngươi nói cũng phải , lão phu ta thật là nhiều chuyện rồi .

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Nữa tháng trước , bỗng nhiên lão phu nhận được một phong thư của Bạch Y Điếu Khách - Thành Huyền Thông trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ , trong thư bảo lão phu đi Kiếm Môn phó hội vào ngày mười bảy tháng này .

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chuyện này cũng đâu có gì là ghê gớm ! Cùng lắm là đánh với hắn một trận mà thôi , đâu có đáng để Chu huynh đệ ngươi phải phiền muộn ?

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Tống huynh chỉ biết một mà không biết hai , trong thư Thành Huyền Thông còn nói khi phó hội phải mang theo một món lễ vật ...

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lễ vật à ? Các hạ mang theo một ít kim ngân hoặc mua một ít lụa là là được rồi !

Chu Hạo cười nói :

- Nếu đơn giản như vậy thì tại hạ cũng chẳng cần lo lắng làm gì .

Như vậy là Thành Huyền Thông chỉ định môn lễ vật mà ngươi phải mang theo à ?

- Không sai !

- Lễ vật như thế nào ?

- Thành Huyền Thông bảo tại hạ phải mang thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nhãy dựng lên , chàng nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Chu Hạo nói :

- Đúng vậy ! Thử nghĩ Trung Châu Tam Hiệp là chỗ giao hảo trên phương diện đạo nghĩa với tại hạ thì bảo tại hạ làm sao có thể làm được chuyện như vậy chứ ?

Tống Phù cười hì hì nói :

- Không đi là xong chuyện !

Chu Hạo kêu lên :

- Không đi sao được ?

Tại sao không được ?

- Tống huynh , thú thật là hiện nay tại hạ không thể nào động đến Thành lão đại trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ .

- Võ công của Thành Huyền Thông cũng khá nhưng làm sao cao minh bằng Chu huynh đệ ?

- Nếu chỉ có Thành Huyền Thông thì tất nhiên tại hạ không sợ rồi !

- Thế nào ? Không lẻ Thành Huyền Thông còn có chỗ dựa ?

Kỳ thực Tống Phù đã sớm biết tường tận về Thành Huyền Thông nhưng lão có ý là muốn tự cho Chu Hạo nói ra cho Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cùng nghe .

Chu Hạo gật đầu nói :

- Không sai ! Thành Huyền Thông có chỗ dựa rất vững .

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chỗ dựa của họ Thành kia là nhân vật nào ?

Chu Hạo thở dài nói :

- Là người trong Ngũ Ma .

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Cái gì ? Lại là Ngũ Ma tác yêu tác quái à ?

Chu Hạo nói tiếp :

- Thành Huyền Thông và Tống Sĩ Nghĩa thành lập ra cái gọi là Tam Nghĩa Môn .

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này tại hạ đã biết rồi .

Chu Hạo nói tiếp :

- Lão đệ ngươi có biết kẻ nào đứng bên trong chủ trì hoạt động của Tam Nghĩa Môn không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo đây !

Chu Hạo chậm rải nói :

- Là Liễu My Nương và Kim Trường Canh !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Kim Trường Canh là ai ?

Chu Hạo nói :

- Là một thuộc hạ tâm phúc của Liễu My Nương !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ đã gặp Liễu My Nương rồi !

- Cái gì ? Lão đệ ngươi đã từng gặp ma nữ Liễu My Nương à ?

- Đúng vậy !

- Lão đệ có động thủ với ả không ?

- Có!

- Kết quả thế nào ?

- Liễu My Nương bõ chạy .

Chu Hạo tròn xoe song mục , lão kêu lên :

- Bõ chạy ? Lão phu ta thật không thể nào ...

Tống Phù phá lên cười rồi nói tiếp :

- Có gì là kỳ quái đâu ? Công lực của Phương lão đệ hiện tại sợ rằng còn cao minh hơn Kiếm Thần Trần đại hiệp trước đây !

Chu Hạo hỏi lại :

- Tống huynh nói thật không ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên là thật !

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Vậy thì tốt rồi !

Tống Phù tiếp lời :

- Chu huynh đệ không lẻ ngươi đã bị Ngũ Ma làm cho mất hết can đảm ?

Chu Hạo nói :

- Tống huynh, sinh mạng của tại hạ thì có đáng gì ? Nhưng nếu trong võ lâm không ai ngăn được Ngũ Ma tác yêu tác quái thì chẳng phải trường huyết vũ sẽ diễn ra tức khắc sao ? Vì hàng vạn sinh linh của võ lâm đồng đạo thử hỏi tại hạ làm sao yên tâm được chứ ?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Rất tốt , các hạ quả nhiên là ngã phật tâm trường , từ bi vi bản !

Chu Hạo hỏi lại :

- Tống huynh thì sao ? Lẻ nào huynh không để tâm đến chuyện này?

Tống Phù nói :

- Chu huynh đệ, lão phu chỉ nói đùa với ngươi mà thôi !

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Còn năm ngày nữa là đến Hồng Môn đại yến của Thành Huyền Thông, Chu huynh đệ định thế nào ?

- Tại hạ chắc không đi.

- Không đi cũng được, nhưng nếu bọn chúng tìm đến cửa thì sao ? Ngươi thoát được chăng ?

Chu Hạo khẻ thở dài :

- Cả nhà Chu mỗ , già trẻ lớn bé đều ở Nghi Xương này, bọn chúng không đến thì thôi, nếu đến thì Chu mỗ sẽ hợp lực quyết chiến một trận !

- Chủ ý không tồi, nếu chỉ có ba người bọn Thành Huyền Thông thì ngươi có thể quyết chiến, nhưng nếu một trong hai vị Liễu My Nương hoặc Kim Trường Canh đến thì Chu huynh đệ ngươi có địch nỗi không ?

- Tống huynh, cùng lắm là chết mà thôi, tại hạ đã nói rồi, dù tại hạ chết cũng chẳng có gì đáng tiếc !

- Lão đệ, người sai rồi ! Cái dũng của kẻ thất phu vốn là chuyện vô bổ xưa nay.

- Tại hạ hiểu, nhưng...

- Nhưng thế nào nữa ?

Chu Hạo trầm ngâm nót lát rồi nói :

-Tại hạ không thể vì sợ chết mà làm giảm uy danh Trường Giang Tam Long !

Tống Phù lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Mạng đã không còn thì nói gì đến danh ? Các hạ thật là...

Chu Hạo lắc đầu, nói :

- Tống huynh sai rồi !

- Lão phu sai chỗ nào ?

- Tống huynh không nghe câu : "Báo chết để da, người chết để tiếng" à ?

- Đúng vậy, ngươi chết để tiếng vốn là chuyện không sai, nhưng phải xem chết như thế nào mới

được !

- Chuyện này...

- Chu huynh đệ, có cái chết nhẹ như lông hồng, có cái chết nặng như thái sơn, nếu ngươi toạ thủ Nghi Xương chờ bọn Liễu My Nương đến giết thì chi bằng tạm thời thối lui một bước để giữ lại tấm thân hữu dụng ?

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nhưng làm theo cách của tại hạ thì cũng chẳng có gì bất ổn, người chết chỉ cần cho lòng không hổ thẹn mà thôi, nếu tại hạ tử chiến dưới đao của Ngũ Ma thì cũng cảm thấy an lòng !

Tống Phu nộ khí nói :

- Các hạ thật là quá cố chấp !

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Chu lão, Tống lão nói không sai, Chu lão không cần phải liều mạng với bọn chúng.

Chu Hạo nói :

- Lão đệ, ngươi còn trẻ nên không hiểu được đạo lý người thành danh trong võ lâm cầu sinh không dễ mà cầu tử cũng rất khó !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Chu lão, quân tử mười năm báo thù cũng không muộn, nhẫn nhất thời mà tránh được cái lo trăm năm, đạo lý đơn giản như thế mà lão không hiểu sao ? Chẳng qua vản bối muốn Chu lão tạm thời tránh đại địch, chờ khi nào có cơ hội thì hãy phân cao thấp với bọn chúng.

An Tiểu Bình cũng lên tiếng :

- Không sai, tại sao Chu lão không suy nghĩ kỹ những lời vàng ngọc của Phương huynh ?

Chu Hạo nghe xong thì trầm ngâm suy nghĩ, nhất thời lão không nói thêm điều gì.

Tống Phu mĩm cười, nói :

- Chu huynh đệ, nếu ngươi cảm thấy việc tạm lánh hoạ làm mất danh vọng Trường Giang Tam Long thì lão phu đã có một kế sách lưỡng toàn.

Chu Hạo chau mày hỏi :

- Kế sách lưỡng toàn thế nào ?

Tống Phu nói :

- Nói ra cũng rất đơn giản, chỉ cần Chu huynh đệ đi Tung Sơn một chuyến, thứ nhất vừa tránh được hoạ , thứ hai là vừa có thể ra sức vì võ lâm chánh nghĩa. Ngươi thử nghĩ kỹ xem, đây chăng phải là kế sách rất hay sao ?

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Tống huynh, nếu tại hạ đi Thiếu Lâm tự thì lớn bé cả nhà tại hạ thì sao ? Há khi nào Liễu My Nương chịu bõ qua ?

Tống Phu mĩm cười, nói :

- Chuyện này thật quá đơn giản !

Chu Hạo gượng cười, nói :

- Xin thỉnh giáo Tống huynh về chỗ kỳ diệu bên trong !

Tống Phù nói :

- Tạm thời di cư đến một nơi khác !

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi lại :

- Di cư đến một nơi khác ?

- Không sai ! Lẻ nào Chu huynh đệ ngươi không nỡ tiêu phí vài trăm ngân lượng ?

- Tống huynh , tuy gia đạo của tại hạ không dư dật nhưng trên địa diện Nghi Xương này cũng là phú gia số một số hai , đừng nói là vài trăm ngân lượng , dù mười lần như thế tại hạ cũng có thể xuất ra ! Chỉ có điều . Ôi ! không phải tại hạ không có khả năng mà quả thực là không thể làm như vậy được !

- Chu huynh đệ , lão phu thấy ngươi cố tình tìm cái chết rồi .

- Dù tại hạ có chết thì ít ra cũng lấy được mạng của Thành Huyền Thông hoặc Đổng Phương .

- Khí tiết khá lắm , lão phu rất khâm phục !

Tống Phù phá lên cười rồi quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ , chúng ta nói nữa cũng vô ích thôi , tốt nhất là nên cáo biệt .

Nói đoạn lão đứng lên định cất bước ra ngoài .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Đi như thế này hay sao ?

Tống Phù nói :

- Không đi thì ở lại làm gì nữa ? Nói chuyện với một kẻ luôn muốn chết thì quả thật là tức không chịu nổi !

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tống lão khoan đi đã , vản bối còn muốn nói mấy câu .

Tống Phù vốn đã đứng lên , bây giờ lại chậm rải ngồi xuống và nói :

- Lão đệ , chỉ sợ rằng ngươi phí lời thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Không nhất định .

Chàng nhìn qua Chu Hạo và nói tiếp :

- Chu lão , Trung Châu Tam Hiệp là trưởng bối của vản bối , lão biết rồi chứ ?

Chu Hạo nói :

- Lão đệ ngươi đã nói rồi .

Tuyết Nghi nói tiếp :

- Thành Huyền Thông muốn Chu lão lấy thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội , rõ ràng bọn chúng đã là cừu gia của trưởng bối của vản bối rồi , đúng không ?

Chu Hạo gật đầu nói :

- Theo lý thì xem là như vậy .

Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì được rồi , vì cừu gia của vản bối mà liên luỵ đến cho đại hiệp , do vậy vản bối há có lý nào không hỏi đến ?

Chu Hạo sững người , lão nói :

- Lão đệ ngươi có dự định như thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này ... Vản bối đành phải bõ chuyến đi Tung Sơn , trước tiên phải tìm bọn Thành Huyền Thông và Kim Trường Canh rồi hãy tính !

Tống Phù kêu lên :

- Không thể được !

Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù cười hì hì nói :

- Nếu lão đệ ngươi quay lại Xuyên Tây thì có lẻ An lão đệ cũng sẽ đi theo ngươi thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này vản bối không chủ trương được , có thể An hiền đệ không đi .

Chàng nhìn qua An Tiểu Bình thì thấy nàng chớp chớp song mục và mĩm cười nói :

- Tại sao ta không thể đi chứ ? Phương huynh đến đâu thì đệ sẽ theo đến đó , huynh đã không đi Tung Sơn thì đương nhiên đệ cũng không đi !

Phương Tuyết Nghi vừa khẻ nhún vai thì đã nghe Tống Phù nói :

- Phương lão đệ , có một chuyện ngươi đừng bao giờ quên nhé !

Tuyết Nghi hỏi :

- Chuyện gì !

Tống Phù chậm rải nói :

- Võ lâm chánh nghĩa nên trọng hơn thù hận riêng tư !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này ...

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Tống lão , thêm sinh mạng và tài sản cả nhà Chu đại hiệp thì đâu còn là hận cá nhân của Phương huynh !

Phương Tuyết Nghi noi :

- Không sai , hiền đệ quả nhiên là đạt được ý trong lòng ta !

Chàng vốn nói một câu vô tâm nhưng An Tiểu Bình nghe xong thì vui mừng khôn tả , nhất thời hai má ửng hồng khiến nàng phải cúi đầu .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hai lão đệ các ngươi thật là tâm đầu ý hợp , kẻ xướng người hoạ , phối hợp nhịp nhàng quá nhĩ !

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Sai chỗ nào ?

Tống Phù nói :

- Một hai nhà cũng không thay thế toàn bộ võ lâm được !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì làm thế nào mới gọi là không sai ?

Tống Phù nói :

- Đi Tung Sơn trước , sau đó là giải quyết tư thù .

Nãy giờ Chu Hạo mãi trầm ngâm suy nghĩ , cho Tống Phù dứt lời thì lão buột miệng kêu lên :

- Tại hạ hiểu ra rồi !

Tống Phù cố làm ra vẽ không hiểu , lão mĩm cười hỏi :

- Chu huynh đệ hiểu ra điều gì ?

Chu Hạo nói :

- Cách nghĩ của tại hạ , chỉ lo bảo vệ danh vọng của riêng mình quả nhiên là quá cổ hũ rồi !

Tống Phù nói :

- Lẻ nào Chu huynh đệ không định tìm cái chết nữa ?

Chu Hạo thở dài một hơi rồi nói :

- Tống huynh , tại hạ tuy ngu xuẩn nhưng cũng không phải là hạng người không thông tình đạt lý , ba vị vì tại hạ mà khổ tâm khuyên ngăn , nếu tại hạ không tỉnh ngộ thì thật chẳng khác nào loại cầm thú !

Tống Phù nói :

- Ý của Chu huynh đệ là không luyến tiếc cơ nghiệp ở Nghi Xương này nữa ?

Chu Hạo nghiêm giọng nói :

- Đúng vậy , tại hạ sẽ giao phó cho ngươi nhà an bày mọi chuyện , bản thân của tại hạ quyết định sẽ đi theo ba vị đi Thiếu Lâm tự một chuyến !

Lời vừa dứt thì lão lập tức trở bước ra hậu viện .

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chu huynh đệ vẫn chưa mất hết cái sáng suốt của kẻ sĩ .

Thời gian cạn chừng tuần trà thì Chu Hạo quay trở ra và nói :

- Tống huynh , ngựa đã chuẩn bị xong , bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường .

Tống Phù nói :

- Vậy thì chúng ta khởi hành thôi .

Chu Hạo rót đầy một chun rượu đưa lên uống cạn rồi nói :

- Nếu không được gặp ba vị thì sợ rằng cả nhà Chu mỗ đều trở thành quỷ dưới đao của Ngũ Ma thôi ! Chu mỗ có ý cho thê thiếp ra khấu tạ nhưng sợ ba vị khước từ nên Chu mỗ muốn chun rượu gọi là có chút kính tạ ba vị .

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ nói :

- Không dám , không dám , Chu lão nặng lời rồi .

Chu Hạo cười lớn một trang rồi nói :

- Lão đệ , đại ân không dám tạ bằng lời , ngày sau nếu lão đệ ngươi dùng được Chu mỗ vào việc gì thì Chu mỗ xin giao mạng già này cho lão đệ ngươi quyết định .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng rất cảm động nhưng bên ngoài chàng luôn miệng nói mấy lời khiêm tốn .

Tống Phù quét mục quang nhìn ra ngoài rồi nói :

- Chu lão đệ không cần phải nói những lời khách khí nữa , ngày sau còn dài , chúng ta mau lên đường thôi .

Bốn người lập tức ra khỏi phủ đệ , ngoài cổng đã có sẵn bốn con tuấn mã chờ đợi .

Chu Hạo dặn dò người nhà mấy câu rồi lên ngựa theo Tống Phù , Phương Tuyết Nghi , và An Tiểu Bình nhắm cửa Bắc thành Nghi Xương mà đi .

Bốn người ngày đi đêm nghĩ , ngày thứ tư thì vượt qua Hán Thuỷ và khi màn đêm buông xuống thì đã vào địa phận tĩnh Hà Nam . Hành trình tuy rất thuận lợi nhưng sau khi vào địa phận Hà Nam thì mọi người phát hiện hành nhân qua lại trên đường quan đạo rất khác với cảnh ở Hồ Bắc .

Bốn ngày qua bọn họ gặp không ít nhân vật võ lâm , nhưng vừa qua Tương Dương thì chốc chốc lại phát hiện trên đường quan đạo có những nhân vật võ lâm mặc kỳ trang dị phục . Dung diện những người này đều trầm tỉnh , bọn họ lặng lẻ đi chung đường với bọn Tống Phù , xem ra trong số bọn họ , phần lớn cũng đi Tung Sơn .

Phương Tuyết Nghi vừa đi vừa lạnh lùng quan sát , chàng phát hiện trong số những nhân vật võ lâm này có thể gọi là mỗi người một vẽ , Tăng , Bốc (thay bói) Y , Đạo , Tục , Lão , Thiếu , Phụ , Ni , đều có cả , trong rất ư là náo nhiệt .

Tống Phù tỏ ra rất trầm tỉnh còn Chu Hạo thì lộ vẻ khẩn trương bất an .

An Tiểu Bình van một mực hồn nhiên , dường như nàng rất thích thú đối với cảnh mỗi ngày một vẽ trên đường quan đạo . Chốc chốc nàng chỉ Đông chỉ Tây rồi nói cười vui vẻ với Phương Tuyết Nghi . Hai người bọn họ đi sau hai vị lão nhân nên Tống Phù và Chu Hạo đi phía trước cũng không rõ bọn họ nói những gì .

Ngày thứ tám thì bốn người đã đến cuối địa phận Nhữ Châu , từ đây đi Tung Sơn không đầy một ngày đường nữa , do vậy bọn họ vào thành Nhữ Châu tá túc chờ sáng mai đi Thiếu Lâm tự . Nhưng

khó khăn lắm bọn họ mới tìm ra khách điếm trong thành Nhữ Châu để nghĩ chân .

Sau khi tắm , ăn uống xong thì An Tiểu Bình một mình về phòng nghĩ ngơi .

Tống Phù , Chu Hạo , Phương Tuyết Nghi ngồi ngoài gian đại sãnh uống trà đàm đạo . Khách điếm này toạ lạc trên một đường quan đạo khá yên tĩnh và tuy không rộng lắm nhưng vào giờ thân giờ dậu thì đã đầy khách nhân .

Sau canh hai thì đột nhiên Tống Phù dựng Phương Tuyết Nghi dậy và nói :

- Lão đệ , ngươi có biết dụng ý đêm nay lưu lại Nhữ Châu của lão phu không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Vản bối đoán không ra nhưng vản bối biết Tống lão làm như vậy tất là phải có thâm ý .

Tống Phù nói :

- Thâm ý thì không hẳn đã có nhưng lão phu phát hiện ra một chuyện đáng chú ý , do vậy mới lưu lại Nhữ Châu để điều tra thử .

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc , chàng hỏi :

- Có chuyện gì kỳ quái chăng ?

- Cũng chưa hẳn là chuyện kỳ quái gì , chẳng qua là ám hiệu của nhân vật trên giang hồ để lại mà thôi .

- Ám hiệu của ai lưu lại ?

- Của đệ tử Cái Bang .

- Cái Bang cũng bị lôi cuốn vào trường thị phi này chăng ?

- Đệ tử Cái Bang có mặt khắp thiên hạ , nếu Ngũ Ma muốn gây sóng gió ở Trung Nguyên thì bọn họ nhất định không bõ qua !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tống lão định điều tra như thế nào ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Theo ám hiệu để lại thì rõ ràng là đêm này có nhân vật quan trọng của Cái Bang đến Nhữ Châu

này và ước định gặp đệ tử Cái Bang vào khoảng canh ba tại Quan Vương miếu phía thành Bắc .

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tống lão cũng là người trong Cái Bang chăng ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Không phải ! Lão đệ , sao ngươi lại có ý nghĩ kỹ quái như vậy ?

Tuyết Nghi nói :

- Ngoài đệ tử môn hạ ra thì người ngoài không thể biết các ám hiệu của các đại môn phái trong võ lâm , nếu Tống lão không phải là trong Cái Bang thì tại sao lại biết rõ ám hiệu của bọn họ như vậy ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Lão đệ , ngươi quên tước hiệu Đại Mạc Quỷ Thủ của lão phu rồi chăng ? Nếu lão phu quyết tâm muốn biết bí mật của một môn phái nào trong võ lâm thì có lẻ bọn họ không thể nào che dấu được lão phu !

Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Thì ra là lão nghe lén !

Tống Phù nói :

- Cũng gần như vậy .

Lúc nầy bỗng nhiên Chu Hạo thức tĩnh , lão tròn xoe đôi mắt hỏi :

- Tại sao nhị vị lại thức dậy vào lúc nầy ?

Tống Phù nói :

- Bọn ta ngủ không được nên tất nhiên phải thức dậy nói chuyện thôi .

Chu Hạo nói :

- Trông thần sắc của tống huynh thì e rằng có chuyện gì phát sinh rồi , chẳng hay Tống huynh có muốn nói cho biết không ?

Tống Phù nói :

- Quả nhiên Chu huynh đệ lão luyện hơn người , lão phu và Phương lão đệ có chút việc phải ra ngoài một lát . Chu huynh đệ nên cẩn thận chiếu cố cho An cô nương ...

Chu Hạo nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại :

- An cô nương ?

Tống Phù biết mình đã lỡ lời nên mĩm cười nói :

- Không sai , An lão đệ chính là một thiếu nữ hoá trang .

Chu Hạo biến sắc , lão nói :

- Tống huynh muốn tại hạ ở lại đây chiếu cố cho An cô nương chăng ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Chu Hạo tỏ vẻ bất an , lão nói :

- Tống huynh , năng lực của tại hạ thế nào Tống huynh đã rõ rồi , An cô nương lại là nữ nhi , nếu thật có người đến làm càn thì sợ rằng một mình tại hạ không cầm cự nỗi !

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Các hạ yên tâm , không có kẻ nào to gan dám đến sinh sự đâu !

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên gượng cười nói :

- Tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy .

Tống Phù và Phương Tuyết Nghi lập tức cáo biệt Chu Hạo rồi theo cửa sổ mà ra khỏi phòng .

Tống Phù tỏ ra rất quen thuộc địa hình Như Châu nên chẳng bao lâu hai người đã ra khỏi thành phía Bắc .

Tống Phù dừng chân quan sát một hồi rồi bỗng nhiên chỉ rừng cây bên phía tả và nói :

- Quan Vương miếu nằm phía sau cánh rừng trúc kia , chúng ta đi qua đó và phải cẩn thận , đừng để đệ tử Cái Bang phát hiện mà gây thêm phiền phức .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối hiểu rồi .

Hai người quan sát địa thế thì phát hiện ra rằng , nếu có người canh phòng trong rừng trúc thì dù thân pháp của hai người có nhanh cách mấy cũng không thể qua được tai mắt của đối phương . Vì vậy Phương Tuyết Nghi mới đưa ra ý kiến là vòng qua rừng trúc mà đi , nhưng Tống Phù lại phản đối , lão nói :

- Nếu lão phu đoán không sai thì bóng tối trong rừng trúc tất phải nhiều hơn những nơi khác , nếu chúng ta thi triển thân pháp mà đi

trên ngọn trúc thì bọn họ rất khó phát hiện được .

Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Bọn họ sẽ không nghĩ là có người to gan dám đột nhập vào chính điện , nếu chúng ta đi nhanh mà bọn họ có phát hiện thì cũng dễ dàng qua mắt , bọn họ chỉ nghĩ là chim đêm gì đó bay qua thôi .

Tuyết Nghi nói :

- Cũng có lý , nhưng chúng ta làm thế nào để tiếp cận rừng trúc ?

Tống Phù nói :

- Khinh công thân pháp của ngươi một hơi có thể đi bao xa ?

Tuyết Nghi nói :

- Trong vòng năm trượng .

Tống Phù gật đầu nói :

- Đũ rồi , lão đệ ngươi theo sát phía sau lão phu , chúng ta tiến vào rừng trúc nhé .

Lão vận khí rồi lập tức tung người phóng đi về phía trước .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy thân hình Tống Phù như một làn khói mỏng bay đi , chớp mắt đã ở ngoài xa mươi trượng rồi .

Khoảng cách chỗ chàng đứng và bìa rừng trúc khoảng ba mươi trượng nhưng Tống Phù lướt đi một mạch thì đã biến mất vào trong rừng rồi . Chàng không dám chậm trể nên cũng thi triển khinh

công tuyệt đỉnh phóng theo .

Hai người xuyên qua rừng trúc mà không nghe một chút động tĩnh gì .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy có vẻ gì kỳ quái nhưng Tống Phù lại xem đó là chuyên đương nhiên . Lão dẫn chàng men theo rừng trúc tiếp cận với nội miếu .

Từ bên trái chính điện có thể nhìn thấy bên trong Quan Vương miếu đèn đuốc sáng choang nhưng không có một bóng người .

Thì ra Tống Phù và Tuyết Nghi đến quá sớm , không những các nhân vật quan trọng trong Cái Bang chưa đến mà bọn đệ tử phụ trách mọi việc nơi này cũng chỉ vừa mới đến mà thôi .

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Hoá ra bọn họ căn bản chưa có ai đến , bọn ta thật là lo lắng thừa rồi .

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực quan sát thì thấy có khoảng mười tên ăn mày đang bận rộn bày tiệc rượu trong chính điện .

Chàng thầm nghĩ :

- Xưa nay bọn đệ tử Cái Bang không coi trọng việc ăn mặc , thế tại sao bọn này ...

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng bước chân vội vàng ở phía trước .

Phương Tuyết Nghi dịch mục quang nhìn qua thì thấy có bốn vị lão nhân bước vào chính điện bằng thân pháp cực nhanh . Tuy trong đêm tối những nhãn thần của bốn lão này lấp lánh như ánh đuốc , hàn quang xạ ra đến lạnh người , rõ ràng đây là những cao thủ có nội công tuyệt đỉnh .

Phương Tuyết Nghi không biết bốn vị lão nhân nầy là những ai , chàng định dùng thuật truyền âm nhập mật hỏi Tống Phù thì đã nghe lão dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ , bốn lão kia là tứ đại trưởng lão của Cái Bang đấy , hôm nay bỗng nhiên họ xuất hiện tại Quan Vương miếu ngoài thành Nhữ Châu này thì hết tám phần mười là Bang chủ Cái Bang đã đến rồi .

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít , chàng dùng thuật truyền âm hỏi :

- Bang chủ Cái Bang là ai ?

Thì ra ngay cả Bang chủ Cái Bang là ai chàng cũng không biết .

Tống Phù truyền âm nói :

- Bang chủ Cái Bang họ Hoắc , tên là Minh Phong , trong võ lâm tôn xưng lão ta là Hoa Nam Thần Cái .

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Còn bốn vị trưởng lão , Tống lão có biết không ?

Tống Phù nói :

- Lão từng có duyên gặp qua mấy lần .

Lúc nầy bốn vị trưởng lão đã vào đại điện , thần thái tựa như đang toạ thiền nhập định .

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tống lão , tại sao bọn họ không nói năng gì , ngay cả mấy đệ tử chấp sự cũng lạnh lùng như tiền vậy ?

Tống Phù nói :

- Môn quy của Cái Bang được liệt vào loại nghiêm khắc nhất trong võ lâm , sự phân biệt thân phận chỉ cách nhau một sợi tơ . Thân phận của bốn vị trưởng lão này chỉ dưới mỗi một Bang chủ nên tự nhiên là bọn đệ tử không dám nói chuyện gì rồi .

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Lão đệ , nên biết là đệ tử Cái Bang có ở khắp thiên hạ nên được xưng hiệu là võ lâm để nhất đại bang . Nếu môn quy bất nghiêm thì các môn phái khác trong võ lâm làm sao có thể dung cho bọn họ . Vã lại những nhân vật đã đứng vào hàng ngũ khất thực thì tất phải có nguyên nhân , những hạng người như vậy nếu không có môn quy khống chế mà cứ để bọn họ làm càn thì thiên hạ sẽ đại loạn mất .

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Chuyện này không sai , một người chẳng ra gì đến nỗi phải đi ăn mày thì quả nhiên là rất dễ dàng làm những chuyện xấu .

Nghĩ đoạn chàng hỏi :

- Tống lão , như vậy xem ra vị Bang chủ Cái Bang tất phải là một nhân vật hùng tài đại lược ?

Tống Phù nói :

- Không sai ! Hoắc Minh Phong quả nhiên xứng đáng với bốn chữ hùng tài đại lược .

Phương Tuyết Nghi chỉ vào một hắc y lão nhân râu bạc dài quá ngực , thần thái rất thanh nhã và hỏi :

- Tống lão , vị trưởng lão đó có vẽ tiên phong đạo cốt quá nhĩ ?

Tống Phù nói :

- Đó là Ô Y Thần Tẫu - Thôi Đại Công , nhân vật đứng đầu Cái Bang tứ lão và rất có danh vọng trong võ lâm .

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Còn ba vị kia ? Có kém xa Thôi Đại Công không ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đã đứng vào hàng tứ lão thì hơn kém nhau không là bao nhiêu .

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Vị lão nhân mặt tròn thấp người kêu bằng Đoản Phương Sóc Ông Côn Luân , nghe nói khí công của người nầy là đương kim vô địch trong võ lâm .

Phương Tuyết Nghi quan sát vị Ông Côn Luân một lát rồi nói :

- Khuôn mặt của vị lão nhân này trông có vẻ hoạt kê , có lẻ tính tình cũng rất hoạt kê .

Tống Phù nói tiếp :

- Ông Côn Luân có tước hiệu là Đoản Phương Sóc là vì tính tình hoạt kê của ông ta , trong tương lai nếu có cơ hội thì lão đệ ngươi nên giao hảo với người này , lão phu bảo đảm rằng lão đệ ngươi sẽ rất hài lòng .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối rất muốn có cơ duyên này .

Tống Phù chỉ hai vị lão nhân ngồi bên phải và nói :

- Vị ngồi ngoài cùng là Cầm Long Thủ Lạc Kỳ , lão nhân có thần sắc thâm trầm ngồi cạnh Lạc Kỳ là Âm Dương Thủ Cát Uy , người này đa mưu túc trí nên các nhân vật võ lâm đều kính nhi viễn chi (kính nhưng chỉ đứng xa mà nhìn) đối với lão ta .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Phải chăng tâm thuật của lão ta không được ngay thẳng ?

Tống Phù nói :

- Không phải vậy , nhưng chỉ vì lão ta quá thâm nên bất kỳ ai muốn kết giao với lão đều khó chiếm phần tiện nghi , vì thế mà không ai dám qua lại nhiều với lão .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thực ra chỉ cần tâm thuật của người đó không xấu thì dù có cơ trá một chút cũng không đến nỗi nào .

Tống Phù tiếp lời :

- Lão đệ , ngươi nói không sai , nhưng bằng hữu trong võ lâm đều thích những hảo hán có nhiệt huyết , lòng dạ ngay thẳng , còn gặp phải người có tâm cơ thâm sâu thì bọn họ tránh xa , đó cũng là chuyện tự nhiên .

Lời chưa dứt thì đã nghe một đại hán bước vào chính điện nói với bốn vị trưởng lão :

- Bang chủ giá lâm .

Bốn vị trưởng lão đang tỉnh toạ đều đứng bật dậy , tất cả đều đứng một cách nghiêm túc , không chút động đậy .

Lúc nầy mấy đệ tử chấp sự và đại hán vừa báo tin Bang chủ đến đều lui bước ra ngoài của miếu đứng chờ với thần uy cực kỳ nghiêm nghị .

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy một trung niên văn sĩ mặc bạch y , thân hình cao ốm , thần thái cởi mở tự nhiên bước vào chính điện .

Sau khi bước vào thì văn sĩ trung niên nói với bốn vị trưởng lão :

- Phiền bốn vị sư thúc chờ đợi lâu !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên vô cùng , chàng dùng thuật truyền âm nói :

- Cái gì ? Vị Bang chủ nầy là hậu bối của bốn vị trưởng lão kia à ?

Tống Phù nói :

- Không phải , người nầy là đại đệ tử của Hoắc Minh Phong tên gọi là Đoàn Ngao , trên giang hồ gọi hắn là Bách Nạp Kiếm .

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra người này không phải là Bang chủ .

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đã thấy một lão nhân nữa xuất hiện ở nơi cửa miếu , người này thân cao ngoài bảy thước , thân mặc trường bào với hàng trăm mãnh vá , chân không giày dép , tóc tai rối bời như tổ quạ , thần sắc đầy vẻ phong trần , tay cầm một cây gậy trúc màu xanh .

Đoàn Ngao vội chạy ra nghinh tiếp và khẻ nói với lão nhân này mấy câu .

Trường bào lão nhân cười ha hả nói :

- Ta đã biết rồi .

Lúc nầy bốn vị trưởng lão cũng bước ra hành lễ và nói :

- Tham kiến Bang chủ .

Trường bào lão nhân khoát tay nói :

- Các vị vất vả quá .

Lão quét mục quang nhìn xung quanh rồi lớn tiếng nói :

- Lữ Đường chủ của phân đường Trung Châu có đến không ?

Lời vừa dứt thì bên trái chánh điện có một đại hán trung niên chạy ra , quỳ bái nói :

- Thuộc hạ Lữ Khôn đã kính chờ Bang chủ từ lâu rồi ạ !

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra Cái Bang còn có phân đường ở Trung Châu , nếu bọn họ đều có phân đường ở mọi nơi thì sự to lớn của Cái Bang quả nhiên đáng được gọi là đệ nhất thiên hạ đại bang .

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe Bang chủ Cái Bang Hoa Nam Thần Cái Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đứng lên rồi hãy nói .

Nói đoạn lão bước vào chánh điện rồi ngồi xuống một chiếc bồ đoàn , bốn vị trưởng lão chia

nhau ngồi xuống hai bên .

Lữ khôn bái tạ rồi đứng lên nói :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh .

Chương 28: Cái Bang Tranh Luận

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lữ Đường chủ đã gặp Trịnh đại hiệp rồi chứ ?

Lữ Khôn đáp :

- Nữa tháng trước thuộc hạ có gặp Trịnh đại hiệp một lần !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Trịnh đại hiệp có bảo ngươi chuyển đến bản toà lời gì không ?

Lữ Khôn cung kính đáp :

- Trịnh đại hiệp nói, nếu Bang chủ đi Thiếu Lâm thì tốt nhất là không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ .

Song mục của Hoắc Minh Phong chợt xạ tinh quang, lão hét :

- Tại sao ? Trịnh đại hiệp có nói lý do với ngươi không ?

Lữ Khôn lắc đầu, nói :

- Không có ! Đương thời thuộc hạ cũng từng thỉnh giáo Trịnh đại hiệp là tại sao Bang chủ không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ, nhưng Trịnh đại hiệp chỉ gượng cười mà không trả lời.

Hoắc Minh Phong suy nghĩ hồi lâu rồi buột miệng tự nói :

- Không đúng rồi !

Lữ Khôn ngạc nhiên, nói :

- Thuộc hạ nói đúng sự thật ư , nếu Bang chủ không tin thì ngày sau, khi gặp Trịnh đại hiệp xin Bang chủ đối chứng lại !

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Lữ Đường chủ, bản toà không nói là ngươi nói không thật mà chỉ cảm thấy với tính cách của Trịnh Đại Cương thì không nên ẩn tàng những điều đáng nói !

Lúc này Phương Tuyết Nghi bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ :

- Thì ra bọn họ nói là Trịnh đại bá của ta .

Thoạt tiên khi nghe ba chữ Trịnh đại hiệp thì chàng đã hoài nghi rồi và khi nghe Hoắc Minh Phong nói đích danh Trịnh Đại Cương thì Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động trong lòng.

Tống Phù thấy rất rõ sự xúc động của chàng nên vội dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ, bình tỉnh một chút, nếu ngươi muốn gặp Trịnh Đại Cương thì tốt nhất là chờ lát nữa gặp riêng Lữ Khôn mà hỏi . Lúc này, nếu làm kinh động Hoắc Minh Phong thì e rằng sẽ phát sinh thêm nhiều chuyện phiền phức đấy !

Phương Tuyết Nghi không nghĩ như vậy, chàng nói :

- Tại sao chúng ta không thể đi gặp Hoắc Bang chủ chứ ? Chẳng phải lão ta cũng theo lời mà đến Thiếu Lâm đó sao ?

Tống Phù nói :

- Lão đệ, hành vi của chúng ta là phạm vào đại cấm kỵ của bọn họ rồi, nếu lúc này mà hiện thân tương kiến thì e rằng Hoắc Minh Phong sẽ trở mặt xem lão phu là địch nhân mất !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Vậy là chúng ta không thể ra sao ?

Tống Phù nói :

- Không thể ! Lão đệ, chúng ta nhẫn nại nghe một lát nữa nhé !

Tâm tình của Tuyết Nghi đang vô cùng xúc động thì làm sao chàng yên tâm nhẫn nại được, song mục của chàng nhìn thẳng về phía Lữ Khôn trong chánh điện nhưng trong đầu thì đều nghĩ đến Trịnh Đại Cương .

Tống Phù lại chú ý đến bốn vị trưởng lão, bọn họ vẫn ngồi tỉnh toạ dường như không nghe không thấy chuyện trước mặt .

Một lát sau Ô Y Thần Tẩu Thôi Đại Công mới hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Bang chủ có quyết định gì với lời nói của Trịnh Đại Cương ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Tiểu đệ cảm thấy lời nói của Trịnh Đại Cương thâm thúy khó hiểu, Thôi sư huynh có cao kiến gì cứ việc nói ra .

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ tài trí hơn người, tiểu huynh nào có chủ ý gì hay ho hơn đâu, nhưng...

Bỗng nhiên lão dừng lại rồi trầm ngâm tư lự .

Hoắc Minh Phong nói :

- Sư huynh có điều gì cứ nói ra xem ?

Thôi Đại Công nói :

- Bang chủ dã biết tính cách của Trịnh Đại Cương là quang minh lỗi lạc, bây giờ bỗng nhiên chuyễn lời bảo Bang chủ chớ gặp Thiên Ma Nữ, tiểu huynh cảm thấy trong chuyện này tất phải có lý do !

Hoắc Minh Phong nói :

- Không sai, đó chính là chỗ mà tiểu đệ không hiểu.

Lão dịch mục quang nhìn qua Âm Dương Thủ Cát Uy và nói :

- Cát sư đệ tài trí hơn người, liệu việc như thần, có lẻ sư đệ đã đoán được dụng tâm của Trịnh Đại Cương ?

Cát Uy tiếp lời với thái độ lạnh lùng :

- Tiểu đệ đoán hắn không ngoài hai dụng tâm !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc hỏi ngay :

- Đó là hai dụng tâm nào ?

Cát Uy chậm rải nói :

- Thứ nhất, võ công của thiên Ma Nữ đã cao vượt Bang chủ, một khi Bang chủ gặp ả thì khó tránh một trận giao chiến, Trịnh Đại Cương vì tình giao hảo nhiều năm nên không nhẫn tâm nhìn thấy Bang

chủ bại dưới tay ma nữ, do vậy mới ngăn cản Bang chủ xuất diện !

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Còn dụng tâm thứ hai ?

Cát Uy nói tiêp :

- Ẩn thân một nơi để tuỳ cơ ứng biến, lợi dụng việc quần hùng tụ tập ở Thiếu Lâm mà ngầm xuất thủ trừ đi ma nữ kia !

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cách lý giải của hiền đệ có lẻ không sai rồi !

Bỗng nhiên sắc diện lão trầm hẳn xuống và nói tiếp :

- Nhưng Trịnh Đại Cương lại nhìn sai người rồi !

Cát Uy tiếp lời :

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương là một nam tử hán giàu nhiệt huyết, nếu hắn không thể bảo Lữ Đường chủ chuyễn lời cho Bang chủ như vậy ...

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói :

- Cát sư đệ, theo ngươi thì bản toà nên làm thế nào đây ? Nghe theo lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút đầu chăng ?

Cát Uy trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này...tiểu đệ không dám có chủ trương, chỉ có điều mong bang chủ vì đệ tử toàn bang mà bảo trọng !

Hoắc Minh Phong ngẫn người ra nhìn Cát Uy và nói :

- Sư đệ, ngươi cũng học theo Trịnh Đại Cương mà hảm vi huynh vào thế bất nghĩa chăng ?

Cát Uy lạnh lùng đáp :

- Tiểu đệ không dám !

Hoắc Minh Phong hươi hươi cây gậy trúc trong tay và lớn tiếng nói :

- Cái Bằng chúng ta xưa nay lấy một chữ nghĩa làm căn bản để lập thân trong võ lâm, nếu bản toà không dám đường đường chính chính xuất diện đối phó với Thiên Ma Nữ thì ngày sau bản toà còn chỗ nào để đứng trong võ lâm ? Đại trượng phu sống có gì là vui, chết có gì là sợ ? Nhưng chết được như nguyện thì chết sớm một ngày còn hơn sống thừa một năm !

Thôi Đại Công lên tiếng ?

- Những lời Bang chủ vừa nói khiến tiểu huynh vô cùng cảm động, nhưng Bang chủ là huyết mạch của bản bang nên không thể có cái dũng khí của tiểu huynh thì chuyện này phải thương lượng đến nơi đến chốn mới được !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Sư huynh cũng nói giúp cho Cát sư đệ và Trịnh Đại Cương đấy à ?

Thôi Đại Công lắc đầu thở dài rồi nói :

- Bang chủ hiểu lầm rồi ! Thiết nghĩ Trịnh Đại Cương tất cũng có chỗ khổ tâm, hắn không nói ra nguyên nhân là vì nghĩ đến uy danh của Bang chủ và bản bang, nếu Bang chủ bình tâm suy nghĩ thì có thể hiểu được đạo lý bên trong !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Không cần rồi ! Nhân tài của bản bang rất nhiều, xưa nay luôn được võ lâm gọi là đệ nhất đại bang, dù tiểu đệ tử chiến dưới đao kiếm của Thiên Ma Nữ thì bản bang cũng chẳng lo không người kế thừa, việc sư huynh lo cho vấn đề an nguy của tiểu đệ có lẻ là thừa rồi !

Rõ ràng Hoắc Minh Phong đã hạ quyết tâm cùng Thiên Ma Nữ phân cao thấp một phen !

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ hạ quyết tâm rồi chăng ?

Hoac Minh Phong nói :

- Sư huynh không cần khuyên nữa, nếu tiểu đệ không thể trừ yêu nữ tại Thiếu Lâm tự thì khi nào tiểu đệ mới có thể vì võ lâm đồng đạo mà tận xuất tâm lực ?

Thôi Đại Công gật đầu, nói :

- Bang chủ đã quyết định thì đương nhiên tiểu huynh không tiện khuyên can nữa rồi, nhưng tiểu huynh còn có một thỉnh cầu, mong Bang chủ xem xét cho !

Hoắc Minh Phong mĩm cười hỏi :

- Chuyện gì ?

Thôi Đại Công nói :

- Cho phép tiểu huynh liên thủ cũng bang chủ để đối phó với Thiên Ma Nữ nhé ?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên :

- Chuyện đó làm sao có thể ?

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :

- Tại sao lai không thể ? Bang chủ đừng quên trận chiến không chỉ có quan hệ đến thanh danh của bang chủ mà còn quan hệ đến thanh danh của bản bang từ nay về sau ! Huống hồ Trịnh Đại Cương đã khuyên Bang chủ đừng xuất diện thì đũ thấy Thiên Ma Nữ đã sớm nắm chắc phần thắng rồi !

Hoắc Minh Phong chậm rải nói :

- Cát sư đệ, ngươi đâu biết là Trịnh Đại Cương không bị Thiên Ma Nữ làm cho khiếp sợ mà có ý tạo ra nguỵ ngôn để làm giao động quan tâm của chúng ta chứ ?

Cát Uy sững người, lão hỏi lại :

- Bang chủ nghi ngờ Trịnh Đại Cương chăng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Bản toà và hắn đã giao tình mấy mươi năm, bao nhiều lần đao kiếm kề cổ mà hắn vẫn không chớp mắt, thế tại sao lần nầy hắn lại khiếp sợ mấy nữ nhân ? Sư đệ thử nghĩ đạo lý bên trong xem !

Cát Uy nói :

- Tiểu đệ nghĩ chuyện này không đến nỗi như vậy ! Tuy võ công của Trung Châu Tam Hiệp không cao nhưng lòng hiệp nghĩa của bọn họ được võ lâm đồng đạo thừa nhận !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Cát sư đệ, ngươi rất tin tưởng Trịnh Đại Cương phải không ?

Cát Uy nói :

- Một nam tử hán giàu nghĩa khí và trung nghĩa thì tự nhiên là được mọi người tin tưởng kính ái

rồi !

Lão nhìn qua Cầm Long Thủ Lạc Kỳ ngồi bên cạnh rồi nói tiếp :

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương quen biết chúng ta là do Lạc huynh tiến dẫn, nếu tính cách của Trịnh Đại Cương có chỗ khả nghi thì lẽ ra Lạc huynh là người hiểu rõ .

Lúc này Cầm Long Thủ Lạc Kỳ mới hắng giọng rồi nói :

- Cát sư đệ, đó là những chuyện đã qua rồi ! Trịnh Đại Cương bây giờ như thế nào, tiểu huynh làm sao biết được ?

Nguyên ý của Cát Uy là muốn Lạc Kỳ nói giúp Trịnh Đại Cương mấy câu để khuyên giải Bang chủ, nào ngờ Lạc Kỳ vừa khai khẩu đã nói một câu chối tuốt khiến Cát Uy nhất thời chẳng biết phải ứng phó như thế nào .

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Hiền đệ, ngươi nghe rồi chứ ? Ngay cả Lạc sư đệ cũng không bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh khiếp mà !

Cát Uy thở dài một hồi rồi nói :

- Lạc sư huynh vo tròn mà làm như vậy thật là làm khó cho đệ rồi !

Lạc Kỳ mĩm cười, nói :

- Cát sư đệ, không nên nói như vậy, tuy Trịnh Đại Cương là một hảo hán thật sự nhưng khi đối diện với sinh tử thì phải chiết khấu một chút đối với cái gọi là khí tiết !

Cát Uy cười nhạt, nói :

- Đây là cách nhìn của Lạc sư huynh à ?

Lạc Kỳ không nghĩ ra thâm ý của Cát Uy nên thản nhiên gật đầu, nói :

- Ngu huynh cho rằng đó cũng là lẻ thường tình .

Cát Uy cướp lời, nói :

- Bang chủ đã nghe những lời của Lạc huynh rồi chứ ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Nghe rồi !

Bỗng nhiên Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cái Bang chúng ta từ lúc sư tổ thiết lập bang quy đến nay lấy trung liệt, tiết nghĩa làm gốc, những lời của Lạc sư huynh vừa nói là phạm vào đại kỵ của bản bang . Bang chủ có thể làm ngơ được sao ?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Lạc Kỳ phạm vào đại kỵ gì, tại sao tiểu huynh không nghe nói .

Cát Uy lạnh lùng tiếp lời :

- Cách suy nghĩ của Bang chủ sư huynh và Lạc sư huynh không khác gì nhau nên tất nhiên là không nghe dụng ý của Lạc sư huynh rồi !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cát sư đệ, trước mặt tiểu huynh có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra mới phải !

Cát Uy nói :

- Bang chủ bảo tiểu đệ nói thẳng thì đương nhiên tiểu đệ phải tuân mệnh rồi !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Lạc sư huynh nói, một người khi đối đầu với sinh tử cần phải chiết khấu hai chữ khí tiết, hàm ý bên trong chẳng phải bất hoà với giới điều uy vũ bất năng khuất của bản môn sao ? Vã lại, chuyện này cũng biểu lộ, một khi Lạc sư huynh bị người khác uy hiếp thì sẽ lập tức phản bang đầu hàng để bảo mệnh !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì ngẫn người, lão nói :

- Lạc Kỳ làm sao có thể phản bang ? Chuyện này ... Tiểu huynh không dám tin ...

Cát Uy cười nhạt rồi tiếp lời :

- Lời được nói ra từ miệng Lạc sư huynh, Bang chủ còn muốn bao che nữa, thật là bất công quá !

Lúc này bỗng nhiên Lạc Kỳ đứng lên và lớn tiếng nói :

- Cát sư đệ, ngươi rắp tâm khiêu khích để ly gián tinh thần giữa Bang chủ và Lạc mỗ chăng ? Theo lão phu thấy thì ngươi đã đi trước một bước trong viêc làm một tên phản đồ của bản bang rồi đấy !

Hoắc Minh Phong đang vò đầu bức tai tìm cách xử lý chuyện trước mắt thì Cát Uy đã lạnh lùng nói tiếp :

- Lạc sư huynh, những lời đó là do sư huynh tự nói ra, tiểu đệ chỉ giải thích cho Bang chủ biết dụng tâm của sư huynh, sao có thể gọi là ly gián ? Còn như Lạc sư huynh không nhận thức được đại thể, chỉ biết cổ động cho Bang chủ hành động theo cái dũng của kẻ thất phu, hành vi như vậy là có ý hảm Bang chủ vào chỗ bất nghĩa bất trí, rốt cuộc ai là kẻ phản bang, tiểu đệ tin rằng Bang chủ và Thôi sư huynh tất có sự minh giám ...

Không những miệng lưỡi hơn người mà lý do Cát Uy đưa ra cũng quang minh chính đại, khiến cho người nghe không thể không cảm thấy hữu lý ! Do vậy Lạc Kỳ chưa kịp khai khẩu thì Hoắc Minh Phong đã chỉ tay về phía Lạc Kỳ và nói :

- Lạc sư đệ, ngươi không cần nói nữa !

Lão nhìn qua Cát Uy và mĩm cười nói tiếp :

- Cát sư đệ, đến hôm nay tiểu huynh mới biết ngươi là nhân vật ngoài lạnh trong nóng, là một hảo huynh đệ bên ngoài nóng nảy nhưng tâm rất thiện ! Những năm qua tiểu huynh biết ngươi không thấu suốt, thật là tội đáng chết ...

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão cung thủ xá Cát Uy một xá .

Bang chủ hành lễ xá dài như vậy thật là quá trọng đối với Cát Uy, Vì thế Cát Uy vội vàng quỳ xuống hành lễ và nói :

- Bang chủ sư huynh làm thế khiến, tiểu đệ lo sợ quá !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Không phải mà kỳ thực đó là biểu hiện của tiểu huynh về việc hiểu được tâm tính của Cát sư đệ nên tự nhiên sinh lòng kính phục mà thôi .

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Lạc Kỳ :

- Lạc sư đệ, ngươi cho rằng Trịnh Đại Cương thật sự đầu hàng Thiên Ma Nữ chăng ?

Lạc Kỳ lớn tiếng nói :

- Bang chủ, Lạc Kỳ không phải là Trịnh Đại Cương, Trịnh Đại Cương có thể tham sinh uý tử đầu hàng Thiên Ma Nữ nhưng Lạc Kỳ này đầu có thể rơi, xương có thể nát nhưng lòng trung với bản bang quyết không thể thay đổi .

Hoắc Minh Phong nói :

- Tiểu huynh hiểu ngươi rồi, ngươi không cần phải giải thích nữa ! Ta chỉ muốn biết là Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ như ngươi phán đoán hay không mà thôi ?

Lạc Kỳ cung thúc nói :

- Đa tạ Bang chủ minh xét ... Còn chuyện Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ hay không thì tiểu đệ cho rằng ... Cho rằng hắn ...

Bỗng nhiên lão trầm ngâm rồi không nói nữa .

Lúc này từ chỗ ẩn thân Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động, nếu Tống Phù không hai ba lần kiềm giữ chàng thì có lẻ chàng đã xuất diện khi Lạc Kỳ nói câu đầu tiên rồi . Bây giờ chàng thấy Lạc Kỳ trầm ngâm thì nhịn không được nên dùng truyền âm nói với Tống Phù :

- Tống lão, nếu họ Lạc này nói một câu bất lợi cho Trịnh đại bá thì vản bối sẽ không thể nhẫn nại được nữa rồi !

Tống Phù truyền âm nói :

- Lão đệ, không nhịn được chuyện nhỏ tất xảy ra loạn lớn, ngươi hà tất phải kết thù oán với Cái Bang ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vản bối chỉ tìm họ Lạc để lý luận, đồng thời cũng rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại bá, sao có thể gọi là kết thù oán với Cái Bang ? Huống hồ Hoắc Bang chủ và bọn ba lão Cát Uy đều cho rằng họ Lạc sai mà !

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão đệ, ngươi nghĩ như thế là phạm vào đại sai lầm rồi đấy !

- Sai lầm điều gì ?

- Các đại môn phái trong võ lâm, dù giữa sư huynh đệ có tranh chấp gì cũng không cho phép người ngoài nhúng tay vào, nếu lão đệ ngươi muốn hỏi tội Lạc Kỳ thì sợ rằng bọn họ sẽ liên thủ lại thành một bên mà đối phó với người thôi !

- Không lẻ thiên hạ đệ nhất bang cũng không tôn trọng chuyện thị phi minh bạch chăng ? Vản bối không tin !

- Lão đệ, xem ra ngươi đã quyết tâm vì Trịnh Đại Cương mà xuất diện rồi chăng ?

- Không sai ! Nhưng...

- Nhưng thế nào ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu Lạc Kỳ không tiếp tục nói những điều có hại đến danh trung nghĩa của Trịnh đại bá thì vản bối không cần phải hiện thân !

Tống Phù gượng cười, nói :

- Được ! Chúng ta nghe xem họ Lạc kia nói như thế nào !

Lúc này Hoắc Minh Phong chờ hồi lâu nhưng không thấy Lạc Kỳ nói gì thì bất giác hỏi :

- Lạc sư đệ, rốt cuộc ngươi cho rằng Trịnh Đại Cương là nhân vật như thế nào . Nói mau !

Ngữ khí rất nghiêm, rõ ràng là trong lòng vị Bang chủ Cái Bang đã không vui !

Lạc Kỳ quét mục quang nhìn qua các vị sư huynh đệ một lượt, lão trấn định tinh thần rồi nói :

- Theo tiểu đệ thấy, Trịnh Đại Cương vẫn là một vị hảo hán đầy tâm huyết nhưng hắn chưa đạt đến cảnh giới siêu nhiên vật ngoại, xem thường tử vong, do đó, một khi bị Thiên Ma Nữ chế phục thì tất nhiên khó tránh việc tham sinh uý tử !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì sững người, lão nói :

- Ngươi vẫn không tin tưởng Trịnh Đại Cương ?

Lạc Kỳ nói :

- Đích thực là tiểu đệ không dám tin tưởng...

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên có một tiếng quát như sấm vang lên, theo đó là một bóng người như thiên thần từ trên không giáng hạ và đột nhiên xuất hiện trong đại điện ! Song cước vừa chạm đất thì người này đã quát lớn :

- Họ Lạc kia, bản thân lão tham sinh uý tử thì lão không nói mà lại đi nói là không thể tin tưởng Trịnh đại hiệp, trong hàng ngủ trưởng lão Cái Bang mà có hạng vô sĩ như lão thì quả thật là làm người ta quá thất vọng !

Bang chủ Cái Bang và mấy vị trưởng lão kinh ngạc không ít, khi bọn họ phát hiện bóng người vừa

giáng hạ một cách đột ngột kia là một thiếu niên chừng mười tám , mười chín tuổi thì lại càng kinh động hơn.

Thì ra, phương Tuyết Nghi nghe Lạc Kỳ nói đến câu vừa rồi thì chàng không nhịn được nữa nên tung người phóng thẳng vào đại điện.

Trước khi nhận diện người vừa đến thì Lạc kỳ rất kinh khiếp, nhưng khi thấy kẻ ngông này chỉ là một thiếu niên mặt còn bấm ra sửa thì bất giác lão phá lên cười một tràng dài. Và khi Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Lạc Kỳ lạnh lùng nói ngay:

- Kẻ nào to gan dám đột nhập vào cấm địa nơi trưởng lão bản bang tập hội mà nghe lén vậy? Mau báo danh tánh rồi ngoan ngoản nhận sự trừng phạt của bản bang!

Tuy Lạc Kỳ đấu khẩu không lại Cát Uy nhưng mấy câu này của lão thật là lợi hại , bấy nhiêu cũng đã đũ đưa Phương Tuyết Nghi trở thành địch nhân của toàn thể Cái Bang rồi !

Nhưng Phương Tuyết Nghi võ nghệ cao cường , can đảm hơn người , chàng đã bất chấp mà đến nên thái độ rất nên bình tỉnh trước lời đe doạ của Lạc Kỳ , chàng nói :

- Họ Lạc kia , tại hạ vì muốn rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại hiệp mà đến đây , lão không cần đem toàn thể Cái Bang ra để uy hiếp .

Trong lúc hai người đối đáp thì Bang chủ Cái Bang đã đứng lên bước về phía Phương Tuyết Nghi . Lão ngắm chàng một hồi lâu rồi gõ gõ cây gậy trúc xuống đất , cười ha hả một tràng , đoạn nói :

- Tiểu huynh đệ , thân pháp của ngươi quả nhiên là phi phàm !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Bang chủ quá khen rồi ! Một chút nghề mọn thì làm sao dám qua mắt .

Hoắc Minh Phong thấy chàng lễ phép và nói năng khiêm tốn thì liền mĩm cười nói :

- Tiểu huynh đệ , trong tướng mạo và cốt cách ngươi không phải tầm thường , thân thủ lại bất phàm , có lẻ là đệ tử của một vị cao nhân nào chăng ? Chẳng hay tiểu huynh đệ có thể cho biết đại danh ? Tôn sư là ai ?

Thì ra , lúc Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì Hoắc Minh Phong đã thoáng nhận ra khinh công của chàng rất khác lạ , nên lão bắt đầu để ý đến điểm này và muốn từ sư môn của đối phương mà điều tra dụng ý xuất hiện của chàng là địch hay là bạn .

Lúc này Phương Tuyết Nghi tiếp tục cung thủ nói với vẽ nghiêm túc :

- Tại hạ họ Phương , thảo danh là Tuyết Nghi , chỉ là kẻ hậu học trong võ lâm , xin Bang chủ chớ khách khí như vậy !

Tên họ chàng đã báo nhưng lại lịch của sư môn chàng vẫn chưa nói ra , điều nầy khiến Hoắc Minh Phong hơi ngạc nhiên , lão thầm nghĩ :

- Tiểu tử này cũng khá giảo hoạt !

Bang chủ Cái Bang đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe Thôi Đại Công cười lớn một tràng rồi nói :

- Còn vị bằng hữu nào ngoài đó , sao không hiện thân vào điện luôn thể ?

Thì ra , Thôi Đại Công chẳng những có võ công cao cường mà tính tình cũng rất tinh tế , khi Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì lão đã lập tức vận thần công ngầm quan sát xem thử còn đồng đãng của Phương Tuyết Nghi bên ngoài hay không , trong khi đó Tống Phù lại không để ý đến cử động này của Thôi Đại Công nên lão không dùng thuật quy tức công , tuy hơi thở của lão cũng rất nhẹ nhàng nhưng vẫn không qua mắt dược võ lâm cao thủ như Thôi Đại Công .

Tống Phù nghe Thôi Đại Công nói thì bất giác kinh tâm nhưng lúc nầy không thể không xuất diện , vì vậy lão đành cười lớn một tràng rồi tung người vào đại điện của Quan Vương miếu .

Khi nghe Thôi Đại Công lên tiếng thì Hoắc Minh Phong đã giật mình , nhưng khi thấy Tống Phù xuất hiện thì vị Bang chủ càng kinh ngạc hơn , lão buột miệng kêu lên :

- Thì ra là Tống huynh .

Tống Phù vội hành lễ và nói :

- Không dám ! Hôm nay Tống mỗ mạo phạm rồi !

Thôi Đại Công cũng rời chỗ ngồi , lão bước đến trước Tống Phù mĩm cười nói :

- Lao thần thâu , bọn ta là bang hội cùng si , nếu lão thần thâu ngươi muốn trộm thì e rằng lão chọn nhầm chỗ rồi .

Tống Phù nói :

- Thôi trưởng lão nói đùa rồi .

Nói đoạn lão cung thủ hành lễ với Cát Uy , Ông Côn Luân và Lạc Kỳ .

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tống huynh , vị lão đệ nay cùng đến với Tống huynh chăng ?

Tống Phù nói :

- Không sai ! Tống mỗ xin nhận lãnh tội quấy nhiễu các vị .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Chuyện này phải chịu tội sao ? Sự việc đều do ta mà ra , nếu phải chịu tội thì ta phải nhận lãnh mới đúng chứ .

Nghĩ đoạn chàng lớn tiếng nói :

- Tống lão , chuyện này đây là do vản bối nhất thời không nhịn được mà gây ra , nếu Hoắc Bang chủ trị tội thì vản bối lãnh tội mới phải chứ ?

Tống Phù cười ha hả nói :

- Lão đệ , ngươi đừng quên rằng lão phu là người phát hiện ra ám hiệu của Cái Bang và cũng là người đề xuất chủ ý đến nơi này . Do vậy , nếu phải lãnh tội thì có lẻ không có phần của lão đệ ngươi rồi .

Một lão một thiếu tranh nhau nhận tội mà căn bản Hoắc Minh Phong lại chưa nói ra một chữ buộc bọn họ phải chịu tội nên tình thế hiện tại quả là buồn cười .

- Tống huynh , tiểu huynh đệ nầy là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù liền nhìn Tuyết Nghi rồi nói :

- Chuyện này ...

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Tống huynh không cần nói đến hai chữ trách tội nữa ! Nhưng lai lịch của Phương lão đệ này thì tại hạ cần phải làm cho rõ đấy .

Tống Phù mĩm cười nói :

- Phương lão đệ , Hoắc Bang chủ là người chính trực , lão đệ ngươi chớ quá khách khí như vậy .

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ rồi nói :

- Lão tiên bối nói cũng phải .

Chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi cung thủ nói :

- Tiên sư là Trần Hy Chính , có lẻ Hoắc Bang chủ không còn nghi ngờ tại hạ nữa chứ !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì cả kinh , lão kêu lên :

- Kiếm thần , Trần đại hiệp chăng ?

Tống Phù cười lớn rồi tiếp lời :

- Hoắc huynh yên tâm rồi chứ .

Hoắc Minh Phong quét mục quang như điện nhìn khắp người Phương Tuyết Nghi rồi thở dài một hồi mà không nói gì .

Bốn vị trưởng lão của Cái Bang cũng đều ngạc nhiên nên dồn mục quang nhìn về phía Phương Tuyết Nghi , nhất thời không lão nào khai khẩu . Cả gian chánh điện của Quan Vương miếu bỗng nhiên im lặng một cách lạ thường .

Tống Phù quét mục quang nhìn một lượt từ Hoắc Minh Phong sang bốn vị trưởng lão Cái Bang rồi phá lên cười ha hả một tràng , đoạn nói :

- Hoắc huynh , các vị không tin chăng ?

Hoắc Minh Phong đưa tay vò đầu và lớn tiếng nói sang sảng :

- Tống huynh , bọn tại hạ chỉ cảm thấy quá bất ngờ chứ có lý nào lão không tin .

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ , vừa rồi ngươi gọi Kiếm Thần Trần đại hiệp là tiên sư , lẻ nào Trần đại hiệp đã khuất núi rồi ?

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói :

- Đúng vậy ! Tiên sư đã tạ thế từ hai tháng trước .

- Thật là thiên đạo bất công rồi ! Người chánh nhân quân tử như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại không cho sống thêm nhiều năm nữa chứ ?

Tình cảm bi thương xuất phát từ đáy lòng của một vị Bang chủ khiến cho Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động .

Thôi Đại Công cũng liên tục thở dài tựa hồ như không làm chủ được bản thân mình nữa .

Nhưng Âm Dương Thủ Cát Uy thì chau mày hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ, tôn sư Trần đại hiệp đã tạ thế như thế nào ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão này không hỗ danh là Âm Dương Thủ, trong thời khắc này mà lão còn lưu tâm đến chuyện sư phụ ta chết như thế nào, điều nầy đũ thấy chỗ tinh tế trong tính cách và suy nghĩ của lão ta .

Nghĩ đoạn chàng nghiêm túc nói :

- Tiên sư thọ bệnh mà tạ thế ở Cùng Lai sơn !

Cát Uy chau mày trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này sao có thể ...

Hoặc Minh Phong lớn tiếng kêu :

- Chuyện này thật bất công bằng rồi ! Một bậc kỳ tài, một võ lâm quái kiệt như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại bắt mạng đến chung thân chứ ? Lão đệ, ngươi không nói sai đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lúc tiên sư tạ thế, tại hạ luôn túc trực bên cạnh thì tự nhiên là không thể sai rồi !

Hoắc Minh Phong cúi đầu tự nói lẩm bẩm :

- Trời xanh không có mắt, thật khiến cho người ta hận chết đi được !

Cát Uy lại nói tiếp sau một lúc trầm ngâm :

- Phương lão đệ, người có võ công như tiên sư thì làm sao có thể bị bệnh giày vò cho đến chết được ? Chuyện này khiến Cát mỗ không thể nào hiểu và cũng không thể nào tin được !

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Cát lão, tiên sư đã thọ bênh từ hai mươi năm trước rồi .

Mục quang của Cát Uy chợt sáng lên, lão chụp hỏi ngay :

- Đã thọ bệnh từ hai mươi năm trước à ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiên sư đã nói với tại hạ như vậy !

Cát Uy vừa gật gù vừa nói :

- Như vậy xem ra lệnh sư không phải vì bệnh mà chết roi !

Thôi Đại Cong nghe vậy thì biến sắc, lão hỏi :

- Sư đệ, ngươi nói Trần đại hiệp không phải chết vì bệnh à ?

Cát Uy chậm rải nói :

- Đại sư huynh, đừng nói là người có võ công cao cường đã đạt đến cảnh giới bách bệnh nan xâm như Trần đại hiệp, dù là đại sư huynh và tiểu đệ đây thì những năm qua có một ngày nào thọ bệnh đâu ?

Thôi Đại Công gật đầu, nói :

- Không sai, bất cứ bệnh gì cũng không thể xâm hại chúng ta .

Lão hơi ngừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Nói như vậy thì Trần đại hiệp chết là vì duyên cớ khác chăng ?

Cát Uy nói :

- Nếu tiểu đệ phán đoán không sai thì điều dẫn đến cái chết của Trần đại hiệp hết tám phần mười là bị người ta ám toán .

Hoắc Minh Phong ngẫng đầu lên hỏi :

- Kẻ nào ám toán lão ta ?

Cát Uy nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Chuyện này phải hỏi Phương lão đệ thì mới biết được !

Tuyết Nghi trả lời ngay :

- Vản bối không biết !

Hoắc Minh Phong trầm sắc diện, nói :

- Không biết à ? Tại sao ngay cả nguyên nhân dẫn đến cái chết của sư phụ mà ngươi cũng không biết ?

Lão trách mắng như vậy thật khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy hỗ thẹn vô cùng . Theo lý mà nói, bản thân chàng là đệ tử thì phải biết nguyên nhân cái chết của sư phụ mình mới phải ! Nhưng trước sau sư phụ chàng vẫn không nói thì bảo chàng làm thế nào bây giờ ?

Chàng hơi do dự một lát rồi nói :

- Vản bối biết mình không đúng nhưng tiên sư không muốn tiết lộ thì vản bói cũng đành chịu .

Bỗng nhiên Thôi Đại Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi phải đi điều tra ! Nếu không thì Kiếm Thần hà tất phải thu ngươi làm truyền nhân .

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Thôi lão tiên bối, vản bối hành tẩu giang hồ chuyện này cũng chính là vì chuyện đó !

Thôi Đại Công nghe vậy thì thần sắc hoà hoản trở lại, lão gật đầu, nói :

- Có thế chứ ! Nhưng chẳng hay ngươi đã có manh mối gì chưa ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Vẫn chưa tìm được chút manh mối gì .

Cát Uy hắng giọng rồi tiếp lời :

- Phương lão đệ, khi Kiếm Thần tạ thế có triệu chứng gì đặc biệt không ?

Tuyết Nghi nói :

- Thể lực suy giảm, chốc chốc thường hôn mê và phải nhờ một loại đan dược mới sống thêm được mấy tháng .

Cát Uy gật đầu, nói :

- Vậy thì đúng rồi ! Kiếm Thần đúng là bị người ta ám toán nên phải dựa vào tinh lực của nội công và dược lực mới duy trì được mạng sống hai mươi năm .

Hoắc Minh Phong quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ, xưa nay tính tình của lão phu nóng nảy, vừa rồi nếu có mạo phạm thì lão đệ

ngươi chớ để tâm nhé !

Người này quả nhiên là khác với mọi người, ý niệm thị phi rất rõ ràng phân minh !

Chương 29: Kiếm Chấn Cái Bang

Phương Tuyết Nghi cung thân, nói :

- Vản bối đâu dám thế !

Hoắc Minh Phong mĩm cười rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống huynh, hiện tại Tống huynh và Phương lão đệ muốn đồng hành đến phương nào vậy ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Hoắc huynh thử đoán xem ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Muốn tại hạ phán đoán à ? Chuyện này xem ra khó khăn đấy .

Bỗng nhiên lão chỉ qua Cát Uy, và nói tiếp :

- Có rồi, tại hạ nhờ Cát sư đệ đoán giúp đươc chứ ?

Cát Uy nghe vậy thì không chờ Tống Phù tỏ thái độ đồng ý hay không mà lão nói ngay :

- Tống huynh, các vị đi chuyến này có lẻ chỉ đến một trong hai nơi mà thôi !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Là hai nơi nào ?

Cát Uy chậm rải nói :

- Một là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, hai là đến chỗ của Trung Châu Tam Hiệp Trịnh Đại Cương !

Tống Phù ngẫn người, lão nói :

- Sao Cát huynh cho rằng bọn tại hạ sẽ đi tìm Trịnh Đại Cương ?

Cát Uy nhìn qua Tuyết Nghi rồi nói :

- Chẳng phải vị Phương lão đệ này hiện thân là vì Lạc sư huynh đã khẩu xuất những lời bất tín đối với Trịnh Đại Cương đó sao ? Nếu Phương lão đệ và Trịnh Đại Cương vô can thì hắn hiện thân ra đây làm gì ?

Tống Phù cả cười rồi nói :

- Cứ xem như Cát huynh nói có lý ! Nhưng lão phu phải nói cho các vị biết, bọn lão phu đi chuyến này chủ yếu là vì Thiên Ma Nữ !

Cát Uy ngạc nhiên, lão nói :

- Tống huynh, mấy năm không gặp mà chẳng ngờ Tống huynh trở nên hào hứng như vậy, tại hạ thật vô cùng, khâm phục, khâm phục !

Hoắc Minh Phong cũng cười lớn rồi nói :

- Đúng vậy ! Tống huynh đã có hào khí đi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ càng không thể nghe lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút cổ nữa !

Tống Phù nói :

- Nhưng người muốn gặp Thiên Ma Nữ không phải là Tống mỗ !

Cát Uy trầm giọng hoi :

- Không phải Tống huynh thì là ai.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Là vị Phương huynh đệ này !

Bang chủ Cái Bang và bốn vị trưởng lão vừa nghe thì vô cùng ngạc nhiên, nhất thời năm lão đều ngẫn cả người.

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Phương lão đệ muốn gặp Thiên Ma Nữ để làm gì ?

Tống Phù cười thầm trong bụng và nghĩ :

- Lão ăn mày hỏi thật là thừa.

Tuy nhiên Tống Phù cũng thừa biết bọn họ đoán võ công của Phương Tuyết Nghi rất tầm thường nên vừa nghe nói người muốn gặp Thiên Ma Nữ là chàng thì bất giác sửng sốt.

Lão quét mục quang nhìn năm vị đứng đầu Cái Bang một lượt rồi nói :

- Một ngày Kiếm Thần Trần đại hiệp còn tại thế thì Ngũ Đại Ma Chủ không dám manh động, bây giờ Kiếm Thần đã trở thành người thiên cổ nên trách nhiệm ngăn chận Ngũ Ma tác yêu tác quái tự nhiên là trút lên vai Phương lão đệ này rồi !

Thôi Đại Công nhìn Phương Tuyết Nghi đến độ muốn toác hai khoé mắt, lão trầm giọng hỏi :

- Phương lão đệ đã được mấy phần chân truyền của Trần đại hiệp ?

Quả nhiên là không ngoài sở đoán của Tống Phù, mấy vị đứng đầu Cái Bang này đã không yên tâm về võ công của Phương Tuyết Nghi.

Tống Phù thản nhiên nói :

- Chừng khoảng mười thành !

Thôi Đại Công sửng sốt, lão nói :

- Tống huynh, thời khắc này há có phải là lúc nói đùa đâu ?

Tống Phù bèn nghiêm túc nói :

- Tại hạ có nói đùa bao giờ ? Không những Phương lão đệ đã đắc truyền toàn bộ võ công của Kiếm Thần Trần đại hiệp mà còn luyện tất cả võ công của Kiếm Thánh để lại !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi :

- Tống huynh, những lời nầy là thật chứ ?

Tống Phù nói :

- Không có nữa câu hư ngôn, nếu Hoắc huynh không tin thì cứ việc xuất thủ thử xem !

Hoắc Minh Phong không ngờ Tống Phù lại nói như vậy nên bất giác ngẫn người một lúc rồi nói :

- Chuyện này...

Rõ ràng bảo lão ta lấy thân phận Bang chủ Cái Bang mà động thủ với Tuyết Nghi, dù chàng là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì đây cũng là chuyện không thích hợp, do vậy mà lão chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Bỗng nghe Cát Uy cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống huynh, Bang chủ sao có thể động thủ với Phương lão đệ ? Chuyện này là Tống huynh làm khó người khác rồi !

- Nếu vậy thì không cần phải thử nữa ! Chẳng hay trong các vị đã có ai từng động thủ với Liễu My Nương ?

Đoản Phương Sóc Ông Côn Luân từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên lặng, lúc nầy bỗng nhiên phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống lão ca, tại hạ đã thử qua võ công của Liễu My Nương rồi !

Tống Phù liền hỏi

- Thắng bại thế nào ?

Ông Côn Luân mĩm cười, nói ;

- Quyết chiến trăm chiêu nhưng thua một thức !

Tống Phù hỏi tiếp :

- Ông huynh không phải là đối thủ của ả ?

Ông Côn Luân cười hì hì, nói :

- Nếu liều mạng thì có thể dẫn đến cục diện lưỡng bại câu thương !

Lão này nói năng rất ư là dí dõm, khiến Tống Phù phải bật cười một tràng rồi mới nói :

- Tống mỗ tin là Ông huynh có được khả năng đó. Nhưng chuyện tại hạ sắp nói ra đây thì sợ rằng các vị không thể nào tin được, đó là tại hạ đã tận mắt mục kiến Phương lão đệ đánh bại Liễu My Nương trong vòng ba chiêu !

Chợt nghe Hoắc Minh phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Điều nầy chứng minh anh hùng xuất thiếu niên, Phương lão đệ, lão khiếu rất vui mừng cho ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không dám nhận sư tán thưởng của Bang chủ, chẳng qua là vản bối gặp may nhất thời mà thôi !

Tống Phù tiếp lời :

- Hoắc huynh, tại hạ tin là Hoắc huynh biết rõ võ công của Ma Đao Điền Nguyên chứ ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên cực nhanh và có tiếng là võ lâm đệ nhất khoái đao, tại hạ đã được mục kiến rồi !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nhưng đáng tiếc đệ nhất khoái đao chỉ là hư danh mà thôi ! Phương lão đệ chuyễn xuất đến kiếm thứ hai thì hắn đã bõ mạng tại đương trường rồi !

Hoắc Minh Phong còn đang kinh ngạc thì nghe Cát Uy trầm giọng nói :

- Tống huynh, Ma Đao Điền Nguyên đã chết dưới kiếm của Phương lão đệ à ?

Tống Phù nghiêm túc nói :

- Tống mỗ đã tận mắt mục kiến thì không thể sai rồi !

Cát Uy thở dài một hồi rồi nhìn qua Phương Tuyết Nghi, nói :

- Nói như vậy thì Phương lão đệ đã đắc truyền mười thành của Kiếm Thần Trần đại hiệp thật rồi à ?

Tống Phù nói :

- Có khi nào Tống mỗ nói không thật đâu ? Nếu các vị vẫn chưa tin thì cứ việc liên thủ mà xem ?

Chẳng ngờ Tống Phù càng nói càng khó nghe, thử nghĩ bất kỳ người nào trong năm lão xuất thủ một chiêu cũng đã cảm thấy bất ổn rồi, vậy thì làm sao bọn họ có thể liên thủ để thử chiêu ? Do vậy, nhất thời năm nhân vật đứng đầu Cái Bang đều biến sắc, sự khó chịu trong lòng quả thật không có ngôn ngữ nào diễn tả hết được.

Bỗng nhiên nghe Ông Côn Luân cười hì hì rồi nói :

- Tống huynh cứ khiêu khích huynh đệ bọn tại hạ như vậy là có dụng ý gì thế ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chưa đến Hoàng Hà thì chưa chịu thôi mong ước, nếu các vị không xuất thủ thử chiêu thì e rằng tại hạ có thiên ngôn vạn ngữ cũng khó lắm cho các vị tin được !

Đột nhiên nghe Lạc Kỳ lạnh lùng nói :

- Người khác có thể tin nhưng Lạc mỗ thì tin không nổi.

Lão nhìn qua Tuyết Nghi rồi cười nhạt nói tiếp :

- Lạc mỗ bất tài nhưng cũng muốn thỉnh giáo công phu triển kiếm của Phương lão đệ !

Lời vừa dứt thì lão lập tức rút trong người ra một cây đả cẩu bỗng dài hơn thước, to bằng ngón tay cái, điều khác lạ là cây đả cẩu bỗng này không phải làm bằng trúc mà được đúc từ tinh đồng.

Phương Tuyết Nghi vốn không có ý động thủ nhưng lúc nầy thấy Lạc Kỳ xuất binh khí độc môn của Cái Bang thì bất giác chau mày, nói :

- Lạc trưởng lão, sở học của vản bối chỉ bằng một phần ngàn của gia sư thôi, chúng ta không cần phải tỷ thí làm gì !

Lạc Kỳ lạnh lùng nói :

- Lão đệ không cần khiêm tốn, hôm nay Lạc mỗ nhất định phải lỉnh giáo một phen mới được !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sao lão đệ ngươi không mau xuất kiếm ra ? Lạc mỗ động thủ đây nầy !

Lời vừa dứt thì lão vung đả cẩu bỗng lên rồi điểm tới .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão bức ta thế này thì có lẻ đành phải cho bọn chúng biết chút lợi hại thôi !

Tâm ý đã định, chàng liền lách người tránh né thế công của Lạc Kỳ, đồng thời hữu thủ ấn vào chuôi kiếm và "choang" một tiếng, bảo kiếm đã xuất ra khỏi võ . Trường kiếm tại tay, khí thế của Phương Tuyết Nghi cũng khác trước rất nhiều . Chàng ngưng thần nhìn chầm chầm Lạc Kỳ và mĩm cười, nói :

- Lạc trưởng lão, xin thứ lỗi cho vản bối vô lễ nhé !

Lời dứt, kiếm vung, hàn quang đột hiện, kiếm thế bình thủ đâm thẳng về phía Lạc Kỳ .

Dụng tâm động thủ của Lạc Kỳ chẳng qua là bức Phương Tuyết Nghi xuất kiếm mà thôi , bây giờ đối phương đã xuất kiếm thì với thân phận của lão tất nhiên là không tiện chiếm tiên cơ .

Khi Phương Tuyết Nghi xuất kiếm đâm ra thì bất giác Lạc Kỳ thất cười và thầm nghĩ :

- Chiêu kiếm bình thường thế nầy mà cũng đả thương được Ma Đao Điền Nguyên sao ? Rõ ràng là Tống Phù này nói năng lung tung rồi !

Nghĩ đến đây thì đả cẩu bỗng trong tay lão cũng thuận thủ quét về phía Tuyết Nghi . Và ý nghĩ khinh địch của lão ta, cuối cùng cũng đến sự hỗ nhục to lớn .

Nguyên chiêu kiếm pháp của Phương Tuyết Nghi trông rất bình thường không có gì lạ nhưng bên trong bao hàm nhiều biết hoá ngoài khả năng tưởng tượng của Lạc Kỳ . Khi đả cẩu bỗng của lão chưa kích trúng thân kiếm thì kiếm thế của Tuyết Nghi đột nhiên trầm xuống và xoay chuyển cực kỳ nhẹ nhàng, trong chớp mắt mũi kiếm đã chuyển hướng đâm vào Hoa Cái huyệt trước ngực Lạc Kỳ .

Lạc Kỳ cảm thấy chấn động, lão vội hít một hơi rồi tung người thối lui ra sau . Nhưng trước mặt lão bóng kiếm quang đã toả ra rồi bao trùm khắp toàn thân lão.

Lạc Kỳ là một trong tứ đại trưởng lão của Cái Bang, võ công đương nhiên là bất phàm, nếu lão không có ý khinh địch mà xuất toàn lực ứng chiến thì dù Phương Tuyết Nghi có cao minh đến cở nào cũng khó có thể đánh bại lão ta trong một chiêu . Nhưng đáng tiếc là lão khinh địch, xem thường kiếm pháp tuyệt thế của Phương Tuyết Nghi, vì vậy khi Tuyết Nghi biến chiêu thì đả cẩu bỗng của lão bị chấn động mà thoát khỏi tay bay đi . Cùng lúc đó lão cảm thấy bên ngực trái lạnh buốt và kiếm thế của Tuyết Nghi biến ảo muôn trùng, không biết đâu là hư thực . Chiêu kiếm này tuy đâm không sâu nhưng cũng đũ khiến y phục lão rách toạt và huyết tươi chảy ra .

Bang chủ và mấy vị trưởng lão còn lại của Cái Bang thoạt tiên thấy Lạc Kỳ khiêu chiến mà không lên tiếng ngăn cản là có ý muốn xem trình độ kiếm thuật của Phương Tuyết Nghi đến mức nào. Khi thấy chàng xuất chiêu tầm thường thì mấy lão này cũng nghĩ như Lạc Kỳ, tức là cho rằng kiếm pháp của Tuyết Nghi quá bình thường và nghĩ Tống Phù đã khoác lác không thực , nhưng chỉ trong chớp mắt thì bốn đôi mục quang của bọn lão đều tròn xoe mà nhìn không chớp.

Thôi Đại Công buột miệng kêu lên :

- Hảo kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi đắc thủ nhưng không công tiếp, chàng bồng kiếm trước ngực và cung thủ nói với Lạc Kỳ :

- Tại hạ nhất thời lỡ tay, xin Lạc trưởng lão tha tội !

Lạc Kỳ nhắm mắt không nói, máu trước ngực lão vẫn theo y phục chảy ròng ròng xuống đất.

Hoắc Minh Phong thì như người tỉnh mộng, lão buông tiếng thở dài rồi nói :

- Truyền nhân của Kiếm Thần quả nhiên là bất phàm, Phương lão đệ kế thừa y bát cũng không phụ

thanh uy của lệnh sư. Từ nay trong võ lâm lại xuất hiện thiếu niên kỳ sĩ, lòng ưu thời mẫn thế của lão khiếu xem ra hơi muộn rồi !

Một khối lòng đầy thành ý khiến ai nấy đều vô cùng cảm động.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Bang chủ quá khen rồi !

Song mục của Cát Uy chớt hiện thần quang, lão ngữa mặt cười một tràng rồi nói :

- Tống huynh nói không sai, Liễu My Nương có thể toàn mệnh mà lui là vì Phương lão đệ không có ý giết ả mà thôi, nếu không thì trong vòng mười chiêu, ma nữ đó tất phải rơi đầu.

Tống Phù gật đầu, nói :

- Không sai, nếu Phương lão đệ có ý trừ diệt thì tự nhiên là Liễu My Nương dù muốn chạy cũng không thoát, nhưng...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Thiên Ma Nữ không phải là Liễu My Nương nên tình thế lần nầy không đơn giản...!

Cát Uy trầm giọng nói :

- Tống huynh, tại hạ không tin là Thiên Ma Nữ mạnh hơn Liễu My Nương bao nhiêu đâu !

Tống Phù nói :

- Chuyện này tại hạ cũng chỉ nghe đồn đải là Thiên Ma Nữ khó đánh nhất trong Ngũ Ma, còn có thật sự cao minh hơn Liễu My Nương hay không thì tại hạ chưa chứng nghiệm ! Nhưng...

Cát Uy liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù nói tiếp :

- Một khi Thiên Ma Nữ có được thinh danh như vậy thì tất phải có chỗ hơn người !

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tống huynh cũng bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mặt rồi chăng ?

Tống Phù gượng cười, nói :

- Hình như Cát huynh chưa gặp ả ma nữ này phải không ?

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tất nhiên là chưa ! Nếu không thì trên thế gian này có tại hạ thì không có Thiên Ma Nữ !

Thần thái của lão đã lạnh lùng, ngữ khí lại thâm trầm khiến cho người nghe có cảm giác không rét mà run.

Tống Phù chau mày nói :

- Cát huynh quả nhiên là người có hào khí !

Cát Uy chợt biến sắc, lão lớn tiếng nói :

- Lẻ nào Tống huynh không tin là tại hạ có quyết định như vậy ?

Tống Phù cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không dám, tại hạ tin quá đi chứ.

Cát Uy định nói tiếp nhưng Bang chủ Hoắc Minh Phong đã lên tiếng trước :

- Các vị không cần đấu khẩu nữa, chúng ta còn nhiều chuyện quan trọng chờ thương lượng đây !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Cát Uy :

- Cát sư đệ, có một chuyện mà ngu huynh muốn nhờ vào tài trí của sư đệ.

Cát Uy nghe Bang chủ nói có chuyện muốn nhờ mình thì vội nghiêm túc nói :

- Bang chủ có gì sai bảo, tiểu đệ xin kính tuân thượng mệnh !

Hoắc Minh phong mĩm cười, nói :

- Cục diện trước mặt đã có cao thủ như Phương lão đệ thì có lẻ chúng ta không cần suy nghĩ về lời khuyên của Trịnh đại hiệp trong việc đi Thiếu Lâm tự rồi !

Cát Uy nghe vậy thì hơi chau mày, nói :

- Chuyện này...

Lão trầm ngâm không nói ra nhưng rõ ràng là có ý bất đồng. Lúc nầy Ông Côn Luân đang giúp Lạc Kỳ băng bó vết thương nhưng bỗng nhiên lão quay lại nói với Cát Uy :

- Cát sư đệ, tiểu huynh có một câu này nhưng chẳng biết sư đệ có muốn nghe hay không ?

Cát Uy liền nói :

- Sư huynh cứ nói, tiểu đệ rửa tai lắng nghe đây !

Ông Côn Luân nói :

- Tại sao sư đệ không hỏi xem Phương lão đệ và Trịnh đại hiệp có quan hệ gì ?

Cát Uy nghe vậy thì tỉnh ngộ, lão định tương vấn thì Phương Tuyết Nghi đã lên tiếng :

- Trịnh đại hiệp chính là đại bá của vản bối !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Trịnh Đại Cương là bá phụ của lão đệ ngươi à ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai !

Hoắc Minh Phong ngẫn người giây lát rồi nói :

- Nói vậy lão đệ ngươi và Phương Nhị hiệp - Phương Thiên Thành là người một nhà rồi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Không sai !

Chàng nghe đến tên Phương Thiên Thành thì bất giác cảnh tượng hung hiểm bên ngoài thành Gia Định lại hiện ra trong đầu, do vậy nên chàng mới do dự một lúc rồi mới trả lời Hoắc Minh Phong.

Cát Uy mục kiến tình cảnh này nên trong lòng bất giác máy động, lão buột miệng hỏi :

- Phương lão đệ, Phương Nhị hiệp là người thế nào của ngươi ?

Phương Tuyết Nghi miễn cưởng nói :

- Là đại bá !

Cát Uy nhận ra thần thái của chàng rất khác so với lúc gọi Trịnh Đại Cương là đại bá nên trong lòng lão càng sinh nghi, lão có ý muốn hỏi cho rõ nhưng không tiện khai khẩu .

Bởi lẻ chuyện này đã vượt ra ngoài luân lý thường tình, một khi hỏi đến e sẽ gây thêm phiền phức không đáng có, vã lại Phương Tuyết Nghi đã vì Trịnh Đại Cương mà hiện thân thì tất nhiên chàng không phải là hạng bất nghĩa, còn sự lạnh lùng của chàng đối với Phương Thiên Thành tất phải có lý do bên trong .

Chợt nghe Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Phương lão đệ là điệt tử của Phương Thiên Thành chăng ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai !

Rõ ràng là chàng rất có ác cảm với Phương Thiên Thành nên khi trả lời chàng không muốn nói thêm một câu nữa chữ nào nữa . Và sự lạnh lùng này của chàng cũng khiến cho Hoắc Minh Phong phải ngạc nhiên . Tuy nhiên vị Bang chủ này cũng không tiện hỏi mà chỉ thầm nghĩ :

- Hài tử này làm sao thế nhỉ ? Tại sao hắn lại tõ ra kém thân thiết đối với đại bá của mình, trong khi đó lại tỏ ra khá thân thiết với vị đại bá khác họ ?

Hoắc Minh Phong nghĩ đến đây thì đã nghe Cát Uy hỏi :

- Phương lão đệ, Trịnh Đại Cương đã là đại bá của lão đệ ngươi thì có lẻ ngươi rất hiểu tính cách của hắn phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tuy tại hạ chỉ gần gửi Trịnh đại bá lúc còn nhỏ nhưng tại hạ vẫn biết và rất kính phục sự chân thực nhiệt tình và lòng trung nghĩa lỗi lạc của đại bá !

Cát Uy mĩm cười, nói :

- Nói vậy là Phương lão đệ rất đồng ý với cách nhìn của Cát mỗ về Trịnh đại hiệp ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Cách nhìn của lão tiền bối quả nhiên không sai ! Với tính cách của Trịnh đại bá thì dù đao kiếm kề bên cổ cũng không thể có chuyện tham sinh uý tử !

Cát Uy khoan khoái cung thủ nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, những lời Phương lão đệ vừa nói đã chứng minh Trịnh Đại Cương không phải là hạng tham sanh uý tử, bám danh cầu mạng, xin Bang chủ khi đến Thiếu Lâm tự cho mang theo sự phẫn nộ nhất thời .

Hoặc Minh Phong cả cười rồi nói :

- Cát sư đệ, ngu huynh xin tâm lảnh lòng tốt của ngươi ...

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên thở dài một hồi, đoạn nói tiếp :

- Xưa nay trong Cái Bang không có kẻ lui bước trước nguy nan, nhưng ba vị huynh đệ đã khuyên như thế thì ta làm sao không nghe ? Nhưng quả thật là chuyện này rất khó xử đây !

Ông Côn Luân lên tiếng :

- Bang chủ, tiểu đệ có một câu này nhưng nói ra xin Bang chủ chớ trách nhé !

Hoắc Minh Phong nói :

- Có điều gì cứ nói thẳng ra, ngu huynh làm sao lại trách chứ ?

Ông Côn Luân nói :

- Chuyện Thiếu Lâm tự, Bang chủ nên tuỳ cơ hành sự mới phải, sư huynh là chủ một bang nên không thể có cái dũng cảm của kẻ thất phu !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Xem ra dù ngu huynh không đồng ý cũng không được rồi !

Thôi Đại Công chợt cung thủ, nói :

- Bang chủ có minh kiến này thật là phúc cho bản bang .

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Bang chủ có chỉ thị gì không ?

Ngữ khí câu này khiến cho Hoắc Minh Phong nghe cũng giật mình, lão hỏi lại :

- Sư huynh có điều gì muốn nói chăng ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Lão chỉ qua Phương Tuyết Nghi và Tống Phù rồi nói tiếp :

- Hai vị này phạm vào đại kỵ của bản bang là nghe lén chuyện trưởng lão bản bang tập hội, chiếu theo luật thì phải trừng trị, chẳng hay Bang chủ định thế nào ?

Lão đề xuất vấn đề nan giải này khiến Hoặc Minh Phong bất giác cảm thấy khó xử nên nhất thời không biết trả lời thế nào . Chiếu theo quy luật của Cái Bang thì rõ ràng Tống Phù và Phương Tuyết Nghi đã phạm vào đại kỵ, hình phạt thấp nhất là bọn họ phải tự thân đến tổng đàn mà tạ tội với tổ sư của Cái Bang . Nhưng lúc nầy Hoắc Minh Phong đã biết Phương Tuyết Nghi là hậu nhân của Kiếm Thần Trần Hy Chính thì làm sao lão có thể nói ra điều đó được ?

Còn Tống Phù, khi nghe Thôi Đại Công nói vậy thì bất giác mĩm cười, Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên và thầm nghĩ :

- Tại sao lão ăn mày lại nhắc đến chuyện này? Lẻ nào bọn họ muốn liên thủ đối phó với ta thật sao ?

Thì ra Phương Tuyết Nghi hiểu lầm là Thôi Đại Công vì muốn bảo vệ Lạc Kỳ và vản hồi thanh danh cho Cái Bang nên mới đề xuất ra chuyện này .

Chàng còn đang suy nghĩ thì chợt nghe Cát Uy nói :

- Bang chủ, quy định nầy là do sư tổ lập ra nên chúng ta không thể bất tuân !

Rõ ràng lão này lại thêm dầu vào lửa .

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói :

- Đại sư huynh và Cát sư đệ nói không sai, chỉ có điều ...

Lạc Kỳ đứng từ xa, bỗng nhiên lên tiếng :

- Bang chủ, quyết định này không thể bải bõ từ đời Bang chủ đấy nhé !

Phương Tuyết Nghi không biết phạm đại kỵ như vậy sẽ bi trị tội thế nào nên chàng lớn tiếng nói :

- Hoắc Bang chủ, Lạc trưởng lão nói không sai, Bang chủ không thể làm mất uy danh của Cái Bang từ bao đời này, còn Phương mỗ cũng không muốn chạy tội mạo phạm, xin Bang chủ cứ nói ra xem Phương mỗ phải chịu tội như thế nào ?

Hoắc Minh Phong hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Phương lão đệ, chuyện này lão khiếu hoá ta thật là khó xử rồi ! Thử nghĩ Trần đại hiệp là đại ân nhân của bản bang thì lão khiếu hoá ta làm sao có thể nói đến hai chữ trị tội đối với lão đệ ngươi ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ xin tâm lảnh thịnh tình của bang chủ ! Nhưng nếu vì tại hạ mà loạn gia pháp của quý bang thì há chẳng phải đưa Bang chủ vào chỗ phản lại quy bang sao ? Huống hồ mấy vị trưởng lão này chắc gì sẽ bõ qua cho bang chủ ?

Tuyết Nghi đã bắt đầu tức khí và Hoắc Minh Phong cũng nhận biết được điều đó, nhưng sự việc có hai cái khó nên nhất thời lão chẳng biết phải lựa chọn thế nào . Lúc nầy Tống Phù bèn thản nhiên mĩm cười rồi nói :

- Phương lão đệ, ngươi tự nhận tội thật khiến lão phu chẳng vừa lòng tí nào .

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói :

- Tống lão, chúng ta phạm vào bang quy của người ta, nếu không nhận tội thì lẻ nào còn có biện pháp gì khác ?

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

-Đương nhiên là có !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão thử nói ra xem ?

Tống Phù nói :

- Lão phu có thể nói ra nhưng chỉ sợ là ngươi không chịu thực hiện thôi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối thực hiện hay không, Tống lão chẳng cần nói quá sớm như vậy, biết đâu vản bối sẽ đồng ý thử một lần cũng không chừng !

Tống lão liền nhìn qua Hoắc Minh Phương rồi nói :

- Thực ra chỉ cần lão đệ ngươi dùng võ công thắng được nhân vật từ hàng trưởng lão trở lên trong Cái Bang bọn họ thì chuyện trị tội có thể được miễn rồi ! Lão đệ, ngươi xem thử có thể động thủ với bọn họ không ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, lời Tống lão vừa nói có thật không ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Không sai, khi sư tổ của bản bang lập ra bang quy cũng từng nghĩ đến điều nầy, nếu có nhân vật nào võ công trác tuyệt mà phạm vào cấm kỵ thì không thể vì chuyện nhỏ như vậy mà làm hao tổn thực lực toàn bang . Do đó mới có quyết định đặc biệt là, phàm kẻ nào thắng được trưởng lão của Cái Bang thì vị trưởng lão bị đánh bại sẽ chịu tội thay cho kẻ phạm cấm kỵ .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nếu như lão ta nói là Cái Bang có quy định này thật thì Thôi Đại Công hà tất phải đề xuất chuyện này ? Lạc Kỳ là bại tướng trong tay ta, nếu phải chịu tội thì Lạc Kỳ phải chịu tội thay ta mới đúng !

Chàng suy nghĩ như thế nhưng chàng đâu ngờ rằng Thôi Đại Công đề xuất ra chuyện này chính là muốn đối phó với Lạc Kỳ. Và dường như lúc nầy Hoắc Bang chủ mới hiểu ra dụng tâm của Thôi Đại Công nên lão nhìn qua Lạc Kỳ và nói :

- Bang chủ có điều chi chỉ giáo ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Vừa rồi ngươi đã thua Phương lão đệ phải không ?

Lạc Kỳ sững người, lão ấp úng nói :

- Chuyện này...thua thì tiểu đệ thua rồi nhưng thua mà không phục .

Thôi Đại Công phá lên cười rồi tiếp lời :

- Sao lại bất phục ? Lẻ nào ngươi muốn tái chiến một trận nữa ?

Lạc Kỳ quét mục quang thâm trầm nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói :

- Nếu tiểu đệ biết trận chiến đó liên quan đến chuyện phạm cấm kỵ thì tiểu đệ đã không có ý khinh địch rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lạc sư đệ, con người quý ở chỗ tự biết mình, kiếm pháp của Trần đại hiệp há có phải là võ công mà ngươi và ta có thể phá giải được...

Lời chưa dứt thì lão buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời :

- Bang chủ, tiểu đệ muốn vì thanh danh của bản bang mà tử chiến với Phương thiếu hiệp một trận !

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão đang định nói thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Nếu Lạc trưởng lão bất phục thì cứ việc xuất thủ lần nữa vậy !

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời :

- Lão phu đang muốn quyết chiến một trận với người đây !

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Bang chủ, xin thứ lỗi cho vản bối vô lễ nhé !

Nói đoạn chàng rút kiếm chỉ về phía Lạc Kỳ và nói tiếp :

- Lạc trưởng lão, mời !

Lạc Kỳ lập tức huy động đả cẩu bổng, lão quát lớn một tiếng rồi bổ nhào về phía Phương Tuyết Nghi . Lạc Kỳ có ý dồn đối phương vào tử địa nên thế công cực kỳ hung hiểm khiến quần hùng quan chiến đều kinh tâm động phách . Thế nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn tỏ ra ung dung, chàng vận kiếm lên xuống một cách nhẹ nhàng để chống đở .

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì thất kinh và ngầm kêu hoảng hốt, bởi lẻ lực đạo trên đả cẩu bổng của Lạc Kỳ có đến vài trăm cân, trường kiếm của Tuyết Nghi là loại binh khí nhẹ, nếu chống đở trực tiếp với đả cẩu bổng thì quả thực là một hành động bất trí. Tuy vậy, nhưng Hoắc Bang chủ lại không thể nói ra, thứ nhất là vì thân phận Bang chủ của lão, thứ hai Phương Tuyết Nghi vốn là người ngoài, nếu lão giúp người ngoài thì há chẳng bị các vị trưởng lão còn lại nghi ngờ sao ?

Lúc nầy mấy vị trưởng lão cũng cực kỳ khẩn trương, chỉ có Tống Phù vì hiểu rõ sự cao thấp của Tuyết Nghi nên lão thản nhiên mĩm cười rồi nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ, bổng pháp của Lạc trưởng lão tuy uy mãnh nhưng lại không có sự khéo léo, sợ rằng Phương lão đệ sẽ chiếm hết tiên cơ trong chiêu này thôi !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì động lòng, lão chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói :

- Nhu có thể khắc cương, Lạc trưởng lão thua chiêu này thì có lẻ vẫn bất phục thôi !

Chàng vừa dứt lời thì quả nhiên đả cẩu bỗng của Lạc Kỳ lại thoát khỏi tay bay đi !

Nguyên trường kiếm của Phương Tuyết Nghi tuy nhẹ nhàng nhưng cực kỳ ảo diệu, chàng dùng xảo công tứ lạng bạt thiên cân, trường kiếm thuận thế kéo dài rồi đẩy đả cẩu bỗng của Lạc Kỳ bay ra ngoài năm thước.

Lạc Kỳ thất sắc, lão không nói một lời mà dịch bước đến nhặt đả cẩu bỗng rồi chậm rải tiến về phía Phương Tuyết Nghi .

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Lạc trưởng lão, lần nầy lão phải cẩn thận đấy nhé, tại hạ đã nhường lão công trước ba chiêu . Bây giờ xin công lại lão một thức nhé !

Lời vừa dứt thì trường kiếm chợt trầm xuống rồi bất ngờ đâm thẳng tới trước.

Lạc Kỳ biết kiếm chiêu của đối phương biến hoá khôn lường, chiêu thức tinh diệu, tuyệt không phải là loại võ công dễ phá giải, duy chỉ có một cách để thủ thắng là dựa vào nội công thâm hậu mà đánh lui đối phương mà thôi. Do vậy, trường kiếm của Tuyết Nghi vừa phát ra thì lão lập tức vung đả cẩu bỗng quét mạnh tới trước. Trường kiếm và đả cẩu bỗng gần va chạm vào nhau thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi xoay chuyển thân hình bằng nữa bước chân vô cùng nhanh, cùng lúc trường kiếm xuyên qua bóng ảnh trùng trùng mà đi . Tiếp theo đó là một tiếng kêu đau đớn của Lạc Kỳ, y phục trước ngực lão ta rách toạt, máu tươi lấm thấm chảy ra. Nếu Phương Tuyết Nghi không có lòng trung hậu thì Lạc Kỳ đã sớm bõ mạng tại đương trường bởi chiêu kiếm này rồi .

Hoắc Minh Phong vô cùng kinh hải, lão buột miệng kêu lên :

- Phương lão đệ, xin hạ thủ lưu tình...

Thì ra lão sợ Phương Tuyết Nghi tuổi trẻ khí thịnh, trong lúc phẫn nộ nhất thời mà lấy mạng Lạc Kỳ .

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói :

- Bang chủ yên tâm , tại hạ tuy lỗ mãng nhưng không xem mạng người như cỏ rác đâu.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống lão, vản bối đã đánh bại một vị trưởng lão của Cái Bang, chẳng hay tội phạm cấm kỵ có thể miễn trừ được chưa ?

Chàng không hỏi Hoắc Minh Phong mà hỏi Tống Phù, đây cũng chính là chỗ nhân đạo trong tính

cách của chàng .

Tống Phù cả cười và nói :

- Ý Hoắc huynh thế nào ?

Hoắc Minh Phong thở dài rồi nói :

- Kỳ thực Phương lão đệ không cần xuất thủ lần thứ hai, tại hạ cũng buộc Lạc sư đệ chịu tội cho Phương lão đệ rồi !

Tống Phù tiếp lời :

- Hoắc Bang chủ quả nhiên là người sáng suốt .

Lúc nầy Thôi Đại Công cung thủ nói :

- Bang chủ, Lạc sư đệ đã chịu tội thay cho Phương thiếu hiệp, vậy sao Bang chủ không lập tức hạ lệnh cho hắn hồi bang lảnh tội ?

Hoắc Minh Phong liếc nhìn Lạc Kỳ đang be bét máu và nói :

- Đại sư huynh, sợ rằng thương thế của Lạc sư đệ không nhẹ đâu !

Thôi Đại Công nói :

- Chút thương thế ngoài da thịt thì có đáng gọi là gì ? Phương thiếu hiệp có lòng nhân từ nên chỉ điểm mà thôi, Bang chủ không cần bận tâm !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lạc sư đệ, thương thế của ngươi có nặng lắm không ?

Lạc Kỳ vốn có ý giả vờ nhưng biết là không thể qua mắt Thôi Đại Công nếu đành lắc đầu, nói :

- Đại sư huynh đã nói rồi, chỉ là chút thương thế da thịt mà thôi .

Nói đoạn lão tự lấy trong người ra một viên dược hoàn rồi nhai nhỏ đấp vào miệng vết thương .

Hoắc Minh Phong khẻ gật đầu và quay sang nói với Thôi Đại Công :

- Đại sư huynh, chuyến đi Thiếu Lâm tự trước mặt tất phải cần dùng nhân lực , nếu Lạc sư đệ trở về há chẳng phải là thiếu đi một danh thủ sao ?

Thì ra Hoắc Minh Phong muốn giữ Lạc Kỳ lại để đối phó với bọn ma đầu . Nhưng Thôi Đại Công trầm sắc diện, nói :

- Bang chủ, tiểu huynh có một câu này, nói ra mong Bang chủ chớ trách nhé !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư huynh có điều gì cứ nói .

Thôi Đại Công nói :

- Trước lúc Phương thiếu hiệp xuất hiện thì quả thực chúng ta thế cô lực mõng và không thể thiếu một hảo thủ như Lạc sư đệ, nhưng tình hình trước mặt đã khác rồi, hiện giờ đã có Phương thiếu hiệp thì dù toàn bộ bốn người chúng ta cùng đi cũng chẳng ngại việc gì !

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Chuyện này ...

Cát Uy bỗng lạnh lùng tiếp lời :

- Bang chủ, đại sư huynh nói không sai, Lạc sư huynh nên hồi bang lãnh tội thôi !

Hoắc Minh Phong chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hơi rồi nói :

- Đã như vậy thì Lạc sư đệ nên hồi bang thôi !

Lúc nầy thần sắc của Lạc Kỳ trông rất quái dị, rõ ràng là lão không muốn nhưng không thể không tỏ thái độ cung kính chờ lệnh .

Hoắc Minh Phong nhìn qua lão ta bằng ánh mắt ái ngại và nói :

- Những gì đại sư huynh vừa nói, ngươi nghe cả rồi chứ ?

Lạc Kỳ hơi do dự một lát rồi nói :

- Tiểu đệ đã nghe !

Hoắc Minh Phong nói :

- Ngươi nhanh chóng hồi bang rồi quỳ trước tượng thần sư tổ hối lỗi mười ngày !

Lạc Kỳ ngạc nhiên hỏi lại :

- Những mười ngày à ?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói :

- Không sai !

Lạc Kỳ nói :

- Bang chủ, chiếu theo giới luật của sư phụ thì chỉ cần ba ngày thôi mà !

Hoắc Minh Phong lạnh lùng nói :

- Chịu tội ba ngày là đối với ngoại nhân, nếu người trong bản bang chịu tội thay thì phải mười ngày !

Lạc Kỳ buồn bả nhìn Thôi Đại Công, Cát Uy và Ông Côn Luân một lượt, lão nhặt đả cẩu bỗng lên rồi cung thủ nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ hạ lệnh, thuộc hạ không dám bất tuân, chẳng hay khi nào tiểu đệ lên đường ?

Hoặc Minh Phong nói :

- Lên đường ngay lập tức, không được chậm trễ !

Lạc Kỳ vâng một tiếng rồi lập tức quay người cất bước ra khỏi đại điện của Quan Vương miếu .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Trông thần thái không vui của lão ta thì rõ ràng là lão không muốn bõ đi, nhưng tại sao lão ta lại không muốn bõ đi chứ ?

Nhất thời chàng cảm thấy có điều gì đó bất ổn những gì chỉ có điều là chàng nghĩ không ra nguyên nhân bên trong mà thôi .

Thôi Đại Công nhìn bóng Lạc Kỳ dần khuất rồi bỗng nhiên nói với một thiếu niên ngoài hành lang :

- Ngao nhi vào đây !

Thiếu niên uy mãnh tên là Đoản Ngao lập tức đáp một tiếng rồi chạy vào . Hắn cung kính hành lễ với Thôi Đại Công và nói :

- Đại bá có điều chi chỉ giáo ?

Thôi Đại Công nói :

- Bám theo sau Lạc sư thúc của ngươi để xem thử hắn đi đâu ?

Đoản Ngao nói :

- Đệ tử phải luôn theo sau Lạc sư thúc chăng ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Đoản Ngao đáp :

- Tuân mệnh !

Rồi định quay người bõ đi . Nhưng Hoắc Minh Phong liền gọi lại :

- Ngao nhi, khoan đã !

Lão quay sang nói với Thôi Đại Công :

- Đại sư huynh, chẳng hay sư huynh bảo Ngao nhi theo dỏi Lạc sư đệ là có dụng ý gì vậy ?

Thôi Đại Công ấp úng :

- Chuyện này ... Chuyện này ...

Lão quét mục quang nhìn qua Tống Phù và Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Bang chủ, ngu huynh sợ Lạc sư đệ nhất thời phẫn nộ mà loạn tâm trí, giữa đường hắn gặp phải thuộc hạ Thiên Ma Nữ thì tất sẽ xuất tận lực ứng phó, có Ngao nhi ngầm theo sau hộ tống thì chẳng phải là sẽ yên tâm hơn sao ?

Dường như Hoắc Minh Phong biết Thôi Đại Công nói không thật nhưng lão không hỏi thêm mà gật đầu, nói :

- Đại sư huynh lo lắng cũng có lý !

Lão mĩm cười rồi quay sang nói với Đoản Ngao :

- Cẩn thận hộ tống Lạc sư thúc, năm ngày sau đến Thiếu Lâm tự phục mệnh nhé !

Đoản Ngao cung kính hành lễ rồi quay người bước đi .

Lúc nầy Tống Phù mới cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thôi huynh quả nhiên là người suy nghĩ chu đáo, nhân vật đứng đầu trưởng lão Cái Bang đích thực là có chỗ hơn người !

Thôi Đại Công nghe vậy thì biến sắc lão nói :

- Tống huynh quá khen .

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi tiếp lời :

- Tống huynh, đây là chuyên riêng của bản bang, tốt nhất là Tống huynh đừng nhúng tay vào !

Nguyên Thôi Đại Công bảo Đoản Ngao theo sau Lạc Kỳ là có ý nghi ngờ Lạc Kỳ, cho rằng khả năng lão này sẽ phản bang mà đầu hàng ma nữ, bằng vào sự tinh minh của mình, Tống Phù đã phán đoán được điều đó nên vừa rồi dùng lời nói khéo với Thôi Đại Công . Nhưng Cát Uy cũng hiểu được thâm ý của Tống Phù nên nhắc nhở lão nầy chớ quan tâm đến chuyện người khác .

Tống Phù chớp chớp song mục rồi mĩm cười, nói :

- Đương nhiên ! Đương nhiên ! Tại hạ thật quá nhiều chuyện .

Bang chủ Hoắc Minh Phong là người cương trực, lão nghe ba người nói qua nói lại đầy hàm ý thì bất giác biến sắc và kêu lên :

- Đại sư huynh nói gì thế ? Lẻ nào Lạc sư đệ...

Rõ ràng là lão không tin nhưng vừa nói đến đây thì bất giác dừng lại .

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ, không phải tiểu huynh quá đa nghi, nhưng quả thực là hành động của Lạc sư đệ quá sức kỳ lạ !

Hoắc Minh Phong nói :

- Đại sư huynh, Lạc sư đệ thọ ân dưỡng dục dạy bảo hơn nữa đời của ân sư, lẻ nào hắn trở thành người vong ân bội nghĩa, phản lại bản bang ?

Cát Uy tiếp lời ;

- Bang chủ, trong ngôn từ của Lạc sư huynh ngầm có ý khiêu khích phân chia tình cảm giữa Bang chủ và mọi người, dù Lạc huynh không có ý phản bang thì cũng đã mang tâm bội nghĩa rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Như vậy cũng chẳng cần phái Ngao nhi đi giám sát hắn !

Thôi Đại Công lớn tiếng nói :

- Bang chủ, uy vong của bản bang trong võ lâm không kém bát đại môn phái khác, sở dĩ có được điều đó là vì bản bang có đệ tử nhiều nhất, phức tạp nhất nhưng không có đồ bất tiểu làm chuyện xấu xa bại hoại !

Hoắc Minh Phong nói :

- Sư huynh nói rất đúng !

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Bang chủ có biết đạo lý bên trong chuyện này như thế nào không ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Vì bang quy của bản bang nghiêm túc, giữa lớn và nhỏ tuy thân như thủ túc nhưng không loạn, vì vậy mà ai ai cũng đều trọng thi uy danh của bản bang !

Thôi Đại Công nói :

- Bang quy đã nghiêm thì một khi có khả năng tất phải lập tức truy tội cũng để điều tra cho ra nguyên nhân !

Hoắc Minh Phong chợt biến sắc, lão bước đến trước Thôi Đại Công cung thủ xá dài và nói :

- Đại sư huynh quả nhiên rất sáng suốt, xin nhận tiểu đệ một lễ !

Lão nhìn qua Cát Uy và nói tiếp :

- Cát sư đệ, đối với chuyện này quả nhiên ngu huynh rất khinh suất, ngày sau sư đệ hãy thường xuyên nhắc nhở ta nhé !

Cát Uy mĩm cười, nói :

- Bang chủ, đó là trách nhiệm của tiểu đệ mà .

Tống Phù thấy bọn họ khách khách khí khí với nhau thì bật cười rồi nói :

- Bang chủ đại lược hùng tài, mấy vị trưởng lão lại hành sự cẩn thận, ngày Cái Bang phát dương

quảng đại có lẻ không còn xa, lão phu có thể chờ xem được rồi !

Cát Uy mĩm cười, tiếp lời :

- Bang chủ, chúng ta đã ra lệnh cho đệ tử chuẩn bị rượu thịt, chẳng hay có thể dọn lên không ?

Hoắc Minh phong liền nói :

- Mau dọn lên, dọn lên, hôm nay huynh rất cao hứng muốn cùng Tống huynh và Phương lão đệ uống cho khoái khẩu một bửa .

Cát Uy bước ra dặn dò một tên đệ tử Cái Bang, một thoáng sau thì đã có một mâm rượu dọn lên .

Ẩm thực Cái Bang không phải sơn hào hải vị gì nhưng thủ pháp chế biến rất tinh vi nên thức ăn rất hấp dẫn . Nguyên liệu chẳng qua là một con gà và mấy con rắn nhưng trên bàn rượu có không dưới mười món .

Năm lão một thiếu vừa ăn uống vừa đàm đạo mãi đến canh năm mới thôi . Mọi người toạ thiền điều tức tại Quan Vương Miếu chờ trời sáng tỏ thì vào thành hội họp với An Tiểu Bình, Chu Hạo rồi nhắm Thiếu Lâm tự mà tiến bước .

Chiều hôm đó, quần hùng đã kéo đến Thiên Phúc , địa môn của Thiếu Lâm và thấy có bốn tăng lữ tiến ra vừa như nghênh tiếp vừa như cản đường . Bọn họ không nói một lời nhưng cũng không cho hành nhân đi qua .

An Tiểu Bình ngạc nhiên bèn hỏi Tống Phù :

- Tống lão, mấy hòa thượng này làm sao vậy ?

Tống Phù nói :

- Bọn ta chưa nói rõ nên tự nhiên là bọn họ không yên tâm rồi !

Lời vừa dứt thì lão tiến bước lên trước định tương vấn nhưng đã nghe Cát Uy cướp lời, nói :

- Các vị đại sư có phải là đệ tử môn hạ của Thiếu Lâm không ?

Bốn tăng nhân trung niên đưa mắt nhìn nhau rồi tăng nhân cao ốm đứng bên trái chấp tay niệm phật hiệu, nói :

- Không sai, bọn bần tăng là đệ tử của Thiếu Lâm, chẳng hay các vị thí chủ xưng hô thế nào ?

Cát Uy nói :

- Lão phu là Âm Dương Thủ Cát Uy của Cái Bang, vị nầy là Hoắc bang chủ của ban bang !

Tăng nhân chau mày hỏi lại :

- Hoắc Bang chủ à ?

Cát Uy biến sắc, lão nộ khí quát lớn ;

- Hòa thượng, ngươi không tin chăng ?

Tăng nhân chấp tay, nói :

- Đích thực là bần tăng không tin !

Cát Uy nộ khí hừ một tiếng rồi nói :

- Hòa thượng, ngươi nói năng với trưởng bối phải cẩn thận một chút đấy nhé !

Tăng nhân nay bỗng nhiên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Thí chủ tự xưng là trưởng bối, chẳng hay là dựa vào điều gì vậy ?

Cát Uy càng điên tiết, lão lạnh lùng nói :

- Bằng vào sự giao tình giữa lão phu và Nhập Phàm đại sư !

Tăng nhân chợt biến sắc, hắn nói :

- Thí chủ , xin hỏi trong võ lâm có mấy vị Bang chủ Cái Bang vậy ?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì giật mình, lão buột miệng nói :

- Đương nhiên chỉ có mỗi lão phu là Bang chủ Cái Bang !

Hòa thượng lắc đầu , nói :

- Không giống rồi !

Thôi Đại Công không nhịn được , lão quát lớn :

- Hòa thượng to gan, ngươi dám vô lễ như thế à ? Nhập Vân Chưởng môn của quý tự nói chuyện với Bang chủ ta cũng không dám to gan như thế !

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nói rất hay, nhưng đáng tiếc là các vị đến muộn một bước rồi !

Phương Tuyết Nghi thấy tình thế như vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ :

- Xưa nay thanh quy giới luật của Thiếu Lâm tự vang danh khắp thiên hạ, bây giờ chứng kiến thì thật là khác lạ .

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Sao ai đến muộn ? Phải chăng Thiên Ma Nữ đã khống chế bọn họ ?

Hòa thượng nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cười nhạt, nói :

- Thiếu Lâm tự là nơi nào mà Thiên Ma Nữ có thể khống chế bọn ta chứ ?

Cát Uy tiếp lời :

- Thế ngươi nói đến muộn là có ý gì ?

Hòa thượng nói :

- Tối hôm qua Hoắc Bang chủ của Cái Bang đã đến tệ tự rồi !

Hòa thượng vừa dứt lời thì bọn Hoặc Minh Phong đều bất giác rùng mình, toàn thân ngơ ngẩn như pho tượng !

Chương 30: Thiếu Lâm Kinh Biến

Bang chủ Cái Bang - Hoắc Minh Phong kêu thất thanh :

- Sao lại có chuyện như thế ?

Thôi Đại Công cũng tiếp lời :

- Đại hoà thượng, ngươi nói thật không ?

Hòa thượng chấp tay, nói :

-Đệ tử phật môn đương nhiên là không dám nói dối lừa người !

Cát Uy dịch mục quang nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Bang chủ, xem ra quả thực là có người làm khó bản bang rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Khá lắm ! Bản toà cũng muốn xem kẻ đó là nhân vật nào ?

Lão quét đôi tinh quang nhìn qua bốn hòa thượng rồi nói tiếp :

- Đương kim thế gian chỉ có một Bang chủ Cái Bang là Hoắc mỗ, phiền các vị đại sư mau thông báo với Nhập Vân Chưởng môn, nói rằng có Hoắc mỗ theo hẹn mà đến !

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Chuyện này mới thật là kỳ quái .

Hòa thượng có thân hình lực sĩ đứng bên cạnh tiếp lời :

- Không sai, chuyện này quả thất rất kỳ quái, trông mấy vị này khí thế bất phàm, không giống hạng người bại hoại .

Hòa thượng ốm gật đầu, nói :

- Sư đệ, chúng ta phải thương lượng một chút .

Hòa thượng to lớn nói :

- Sư huynh, chúng ta có cần đi thông báo không ? Có thể ... Có hiểu lầm trong chuyện này rồi !

Hòa thượng ốm trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiểu lầm thì chưa chắc nhưng tất nhiên là có thật có giả rồi !

Hòa thượng to lớn phá lên cười rồi nói :

- Ai là thật ?

Hòa thượng ốm lắc đầu, nói :

- Ai mà biết được ?

An Tiểu Bình không nhịn được nên lớn tiếng nói :

- Đương nhiên vị nầy là thật rồi ! Lẻ nào các vị không có mắt ?

Hòa thượng to lớn nói :

- Tiểu thí chủ là đồng bọn với bọn họ thì làm sao nói bần tăng tin được ?

An Tiểu Bình nói :

- Vậy làm thế nào đại sư mới tin ?

Hòa thượng ốm mĩm cười, nói :

- Rất đơn giản, các vị lui xuống núi chờ Chưởng môn của bỗn tự điều tra rõ mọi chuyện rồi hãy trở lên .

Hoắc Minh Phong nộ khí quát lớn :

- Nói bậy ! Làm sao có kẻ giả mạo lão phu được ? Chỉ sợ rằng các ngươi rắp tâm làm khó người khác đấy thôi !

Hòa thượng to lớn nói :

- Thí chủ xem tăng nhân của Thiếu Lâm tự như hạng bại hoại trên giang hồ chăng ?

An Tiểu Bình lạnh lùng tiếp lời :

- Ta thấy cũng chẳng khác là bao !

Hòa thượng ốm nghiêm túc nói :

- Tiểu thí chủ to gan khinh thị tăng lữ của Thiếu Lâm tự mà không sợ thanh quy giới luật của bỗn tự trừng trị chăng ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Thanh quy giới luật của các vị thì có can hệ gì đến ta ?

Hòa thượng ốm nói :

- Buộc thí chủ vào bỗn tự lãnh tội, sao lại nói vô can ?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Phương huynh, chuyện này thật không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Vị đại sư này nói không sai, Thiếu Lâm tự lãnh đạo võ lâm nên đích thực là không cho phép người ngoài vu tội cho mình !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh, nếu tại hạ không nhận tội thì sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tăng lữ Thiếu Lâm sẽ truy bắt hiền đệ !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Bọn họ muốn truy bắt à ? Dựa vào bốn hòa thượng chẳng ra gì này chăng ?

Phương Tuyết Nghi biết là nàng thuận miệng nói ra một cách vô tâm nhưng như thế là đắc tội với tăng lữ Thiếu Lâm tự rồi. Do vậy, chàng đành gượng cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta là khách từ xa tới, tốt nhất là chớ làm cho chủ nhân tức giận mới phải !

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Phương huynh, nếu không muốn tiểu đệ gây sự thì cứ để mặc bọn họ vậy !

Tuyết Nghi chỉ mĩm cười mà không nói gì thêm .

Lúc nầy Thôi Đại Công hắng giọng rồi nói với bốn vị hòa thượng :

- Trong thiên hạ chỉ có một Bang chủ Cái Bang, sao bốn vị đại sư không vào thông báo cho Nhập Vân đại sư một tiếng và bảo kẻ giả mạo cũng ra gặp một thể ?

Hòa thượng ốm nhìn qua hòa thượng to lớn rồi nói :

- Sư huynh, lão thí chủ này nói cũng có lý đấy !

Hòa thượng to lớn, gật đầu nói :

- Không sai, tốt nhất là chúng ta mời Tri Khách sư thúc rồi ...

Hoà thượng này hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng chuyện vị tiểu thí chủ kia miệt thị bản tự thì chúng ta không thể bõ qua !

Hai hòa thượng từ đầu đến giờ chưa nói một lời, lúc nầy bỗng nhiên cất bước tiến về phía An Tiểu Bình . Một hòa thượng có thân hình cao to, tướng mạo hùng mạnh, còn hòa thượng kia có thần thái nhợt nhạt tựa như người mang đại bệnh lâu ngày .

Hòa thượng cao to bước đến trước mặt An Tiểu Bình rồi lớn tiếng quát :

- Tiểu thí chủ, người tự đi nhận tội hay muốn bần tăng dùng chân tay để mời ?

An Tiểu Bình thản nhiên mĩm cười, nói :

- Cái gì ? Hòa thượng ngươi muốn động thủ với ta à ?

Hòa thượng cao to lạnh lùng nói :

- Bần tăng không muốn tranh cải với ngươi ! Nếu ngươi muốn ít nếm mùi đau khổ thì tốt nhất là hãy ngoan ngoản đi nhận tội !

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Hòa thượng ngươi đang nằm mộng chăng ?

Hòa thượng cao to nháy mắt với hòa thượng xanh xao rồi bỗng nhiên cả hai tung người bước tới trước An Tiểu Bình .

Phương Tuyết nghi cũng đứng cạnh bên An Tiểu Bình nhưng chàng không có ý xuất thủ, thì ra

chàng cũng muốn xem thử võ công của An Tiêu Bình như thế nào ?

Hai hòa thượng bất ngờ tập kích nhưng Tiêu Bình xem như chẳng có chuyện gì, nàng mĩm cười và chờ hai hòa thượng xuất thủ chụp vào vai mình thì mới lạnh lùng nói :

- Hai hòa thượng các ngươi thật là không biết xấu hổ, hãy cút đi cho ta .

Chỉ thấy song thủ của nàng khẻ động thì hai hoà thượng kia đã tựa như hai quả cầu lăn tròn ra ngoài xa . Hữu thủ của hai hòa thượng đều buông xuôi, tỏ rằng là đã thọ thương !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên .

- Kình khí của vị lão đệ này quả nhiên là lợi hại .

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Bang chủ quá khen !

Lúc nầy hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hắn nói :

- Tiểu thí chủ, ngươi gây ra đại họa rồi đấy !

An Tiểu Bình nói :

- Cái gì là đại hoạ, bọn chúng muốn đả thương ta mà võ công lại quá kém cỏi như thế, trong khi ta chẳng hề vung tay múa chân gì cả, lẻ nào còn phải trách ta ?

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Không sai, Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu trong võ lâm, xưa nay khí độ quảng đại, nhưng hôm nay lão phu tận mắt trông thấy chỉ toàn là hạng chẳng ra gì như thế này.

Lão hỏi ngưng một lát rồi nói với hòa thượng to lớn :

- Hòa thượng, hai đồng bọn của ngươi đã bị vị An lão đệ này dùng cương khí chấn thương, nếu không mau hồi tự chửa trị thì hai cánh tay tất sẽ tàn phế đấy !

Hai hòa thượng to lớn và ốm đều tỏ vẻ không tin nên trì nghi mà không trả lời ngay .

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thôi lão tiền bối, không phải bọn họ bị cương khí phản chấn mà thọ thương đâu, bởi lẻ vản bối căn bản không luyện cương khí hộ thể mà !

Thoạt tiên Phương Tuyết Nghi cũng ngỡ là nàng luyện cương khí hộ thể, bây giờ nghe vậy thì buột miệng nói :

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào đả thương bọn họ ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đây là bí mật của tiểu đệ, nếu là người khác hỏi thì nhất định tiểu đệ sẽ không trả lời !

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Nếu không tiện nói ra... Thì hiền đệ không trả lời cũng chẳng sao .

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh đã hỏi thì đương nhiên là tiểu đệ theo sự thật mà nói ra rồi .

Nàng hỏi ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Thực ra tiểu đệ chỉ dùng thủ pháp "đàn chỉ điểm huyệt" để điểm huyệt đạo bọn họ mà thôi !

Tuyết Nghi ngẫn người, chàng chưa kip nói thì Hoắc Minh Phong đã lên tiếng :

- An lão đệ, sao lão phu chẳng thấy ngươi xuất thủ gì cả ?

Tiểu Bình nói :

- Vản bối dấu song thủ trong tay áo rồi co ngón tay lại búng ra nên đương nhiên là mấy vị nhìn không thấy !

Hoắc Minh Phong có vẻ không tin lắm nhưng cũng không tiện truy vấn .

Phương Tuyết Nghi thì bán tín bán nghi nhưng chàng cảm thấy nơi này đông người và việc Tiểu Bình không muốn nói ra môn võ công đó cũng là lẻ thường tình nên chàng mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, thương thế của hai vị hòa thượng kia có nghiêm trọng lắm không ?

An Tiểu Bình nói :

- Không nặng, sau hai canh giờ thì huyệt đạo tự giải, nhưng...

Bỗng nhiên nàng mĩm cười một cách thần bí rồi nói tiếp :

- Nếu không có ai biết cách phá giải được thủ pháp điểm huyệt này thì tốt nhất là đừng vọng tưởng

giải huyệt cho hai hòa thượng kia !

Thì ra lúc nầy hòa thượng ốm đã tiến đến định giải huyệt cho hai hòa thượng đồng bọn . Nhưng hắn chưa kịp đưa tay lên thì đã nghe mấy câu của An Tiểu Bình vừa nói, vì vậy bất giác hắn thối lui ra sau mấy bước .

Hòa thượng to lớn chau mày nói :

- Tiểu thí chủ, ngươi nói sau hai canh giờ thì huyệt đạo sẽ tự giải, chuyện này thật không ?

An Tiểu Bình nói :

- Thật thì sao nào ? Ngươi cũng muốn nếm chút mùi vị của thủ pháp điểm huyệt này chăng ?

Cát Uy tiếp lời :

- Hòa thượng, tốt nhất là ngươi hãy kiên nhẫn một chút, nếu không thì cả bọn các ngươi...

Nhất thời bốn hòa thượng không biết nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn nhau, nhưng vị thế vẫn đứng ngăn chận đường lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì không nén được tức khí, chàng trầm giọng nói :

- Các vị không nói năng gì mà chận đường như vậy thế cũng gọi là đệ tử Thiếu Lâm tự sao ?

Hòa thượng to lớn và hòa thượng ốm nghe vậy thì đưa mắt nhìn mắt nhìn nhau, kế đó là hòa thượng ốm nói :

- Tiểu thí chủ, bọn bần tăng phụng mệnh trấn thủ nơi này không cho bất kỳ người nào qua, dù tiểu thí chủ dùng kế khích tướng thì bọn bần tăng cũng đành chịu thôi !

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Khá lắm, bọn họ định giở trò vô lại đây .

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Nhị vị đại sư có công hàm dưỡng thật cao thâm ! Chỉ có điều tại hạ chẳng có được khả năng nhẫn nại như các vị .

Lời chưa dứt thì đột nhiên chàng tung người tới trước, hữu thủ chụp về phía hòa thượng to lớn, đồng thời miệng quát :

- Đã nói tốt không được thì tại hạ đành đắc tội vậy !

Hòa thượng này thấy đối phương nhắm vào mạch môn của mình mà chụp thì hừ một tiếng rồi trở tay chụp lại vào cổ tay đối phương. Hắn xuất thủ cũng có mấy thành hoả hầu nhưng đáng tiếc là đã chọn sai đối thủ, trảo thủ của Tuyết Nghi đi được nữa đường thì bỗng nhiên biến thế và điểm ngay vào Kiên Tỉnh huyệt của đối phương .

Hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hắn định lách người thối lui nhưng đã quá muộn, chỉ lực của Phương Tuyết Nghi vừa phát thì toàn thân hòa thượng này đứng yên bất động như pho tượng .

Hòa thượng ốm không ngờ trình độ võ công của Tuyết Nghi cao cường như thế nên hắn ngẫn người một lúc rồi mới nói :

- Quả nhiên là tiểu thí chủ có năng lực hơn người nhưng bần tăng không tin là thí chủ có thể tiến lên được Thiếu Lâm tự .

Lời chưa dứt thì hắn vung quyền đánh tới ngay .

Tuyết Nghi thấy vậy thì mĩm cười , chàng nhẹ nhàng vung hữu thủ lên rồi bình thản đẩy ra một chưởng . Một chưởng rất ư là nhẹ nhàng nhưng lực đạo uy mãnh đến độ bình sinh hòa thượng ốm này chưa từng được thấy bao giờ. Chỉ nghe hắn kêu một tiếng thê thảm rồi thổ huyết tươi và cuối cùng là ngã lăn ra đất .

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, chúng ta không cần bọn họ thông báo nữa rồi !

Tống Phù không chờ Hoắc Minh Phong trả lời, lão đã sải bước tiến lên Thiếu Lâm tự .

Hoắc Minh Phong không ngờ Tuyết Nghi xuất thủ có uy lực như thế nên bất giác sững người một lúc rồi mới nói :

- Tiểu huynh đệ, chưởng lực của ngươi khiến lão phu vô cùng thán phục .

Lão hỏi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Chúng ta xông lên Thiên Phúc Địa Môn thế nầy sợ rằng sẽ kích động chúng tăng của Thiếu Lâm tự thôi ! Lát nữa nếu tăng nhân Thiếu Lâm tự trách hỏi chuyên này thì Phương lão đệ không cần lên tiếng, cứ để lão phu đảm nhận, được chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Bang chủ, vản bối đến đây tuy là tương trợ cho Thiếu Lâm nhưng vản bối không phải là người sợ chuyện , nên đành tâm lảnh hảo ý của bang chủ thôi !

Hoắc Minh Phong thấy chàng cự tuyệt thì đành gượng cười, nói :

- Phương lão đệ không quen biết nhiều tăng lữ Thiếu Lâm tự nên lão phu có ý muốn làm sạch chút tiểu tiết vừa rồi cho đôi bên mà thôi ! Bây giờ lão đệ ngươi đã nói vậy thì lão phu còn biết nói gì nữa ?

Nói đoạn lão phá lên cười một tràng rồi phóng bước lên Thiếu Lâm tự .

Quần hùng lần lượt cất bước theo sau , khi bước qua chỗ hòa thượng ốm nằm dưới đất thì Cát Uy lấy ra một viên hoàn đan chuyên trị nội thương bõ vào miệng hòa thượng này .

Tuyết Nghi thấy vậy thì rất cảm động, chàng thầm nghĩ :

- Không ngờ người thâm trầm như Cát Uy mà tâm địa lại nhân từ như vậy !

Chàng đang suy nghĩ thì chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh, chúng ta cũng đi thôi !

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thì thấy bọn Tống Phù và bang chủ Cái Bang đã đi rất xa nên gượng cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta mau đuổi theo bọn họ để cùng nhập tự .

Hai người lập tức phóng bước truy theo .

An Tiểu Bình vừa lướt đi vừa khẻ nói :

- Phương huynh, tiểu đệ nghe gia mẫu nói Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân vào, chẳng hay chuyện này thật không ?

Phương Tuyết Nghi cũng á khẩu, thì ra chàng cũng chẳng rõ chuyện này như thế nào . Một lúc sau chàng mới nói :

- Hiền đệ, hiện tại hiền đệ đang mặc y phục và cải trang nam nhân, dù bọn họ có quy định như vậy thì cũng chẳng sao mà .

Tiêu Bình nói :

- Tiểu đệ sợ bọn họ phát hiện ra thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Làm sao có thể ?

Tiểu Bình trầm ngâm không nói gì thêm nữa, lúc nầy hai người cũng đã đến sơn môn rồi .

Bọn Tống Phù, Hoắc bang chủ đang đứng trước sơn môn, một lúc sau thì hai cánh sơn môn của Thiếu Lâm tự chậm rải mở ra . Quần hùng nhìn vào thì thấy một lão một tăng tóc bạc, thân hình như hộ pháp đang đứng giữa của .

Thôi Đại Công đứng trước Tống Phù nên vừa thấy lão hòa thượng xuất hiện thì lão với cung thủ hành lễ và nói :

- Xin chào đại sư !

Lão hòa thượng chấp tay giữa ngực, nói :

- A di đà phật , có phải các vị vừa gọi cửa không ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Tại sao bọn họ lại không biết lão hòa thượng này ?

Lão hòa thượng nhìn Thôi Đại Công một lúc rồi lạnh lùng tiếp lời :

- Lão thí chủ có biết đây là nơi nào không ?

Thôi Đại Công ngạc nhiên, lão nói :

- Thiếu Lâm tự !

Lão hoà thương lại niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão thí chủ đã biết là Thiếu Lâm tự mà tại sao lại có hành động ngang ngược như vậy ?

Thôi Đại Công nói :

- Lão phu có gì là ngang ngược đâu ?

Lão hòa thượng nói :

- Tự tiện xông lên sơn môn mà không phải là ngang ngược à ?

Thôi Đại Công phá lên cười một tràng rồi hỏi :

- Đại sư có phải là tăng lữ của Thiếu Lâm tự không vậy ?

Quả nhiên là Thôi Đại Công không biết người này, trông tình thế thì hình như Hoắc Minh Phong và Tống Phù cũng không biết .

Lão tăng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đương nhiên lão nạp là môn hạ của Thiếu Lâm tự rồi ! Nếu không thì làm sao có thể ở đây nói chuyện với các vị .

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Trông đại sư rất lạ, lão phu quen biết không ít tăng lữ Thiếu Lâm tự nhưng xưa nay chưa gặp đại sư bao giờ ?

Lão tăng thản nhiên mĩm cười, nói :

- Lâu nay lão nạp ở chốn điền viên, rất ít lên Tung Sơn nên các vị không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ !

Thôi Đại Công à một tiếng rồi nói :

- Thì ra là như vậy .

Bỗng nhiên Tống Phù bước lên trước cung thủ hỏi :

- Xin hỏi đại sư xưng hô thế nào ?

Lão tăng nhìn Tống Phù hồi lâu rồi nói :

- Nhập Thánh đại sư .

Tống Phù hỏi tiếp :

- Nhập Vân chưởng môn là người thế nào của đại sư ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chưởng môn nhân là tam sư đệ của lão nạp !

Tống Phù lại cung thủ hành lễ và nói :

- Nói vậy, đại sư là vị cao tăng đã nhường ngôi vị chưởng môn để sống an cư năm xưa ?

Nhập Thánh đại sư chớp chớp song mục, lão khẻ nói :

- Chuyện xưa đã qua rồi, lão thí chủ còn nhắc đến làm gì ?

Bỗng nhiên lão nhớ đến điều gì nên hỏi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tôn tánh đại danh của lão thí chủ xưng hô thế nào, làm sao biết được chuyện năm xưa của lão nạp ?

Tống Phù nói :

- Tại hạ là Tống Phù !

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói :

- Lão nạp xuất gia từ nhỏ, tuy gửi thân chốn sư môn nhưng xưa nay không qua lại với nhân vật võ lâm, đó cũng chính là lý do mà năm xưa không dám tiếp nhận chức vị chưởng môn . Tống thí chủ đã biết chuyện xưa của lão nạp thì nhất định phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm ?

Tống Phù nói :

- Không dám, đại sư quá lời rồi !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới hiểu rõ vì sao mấy vị tiền bối này không biết lão tăng Nhập Thánh kia, thì ra vị đại sư kia xưa nay không hề lại vảng với nhân vật võ lâm .

Tống Phù chỉ qua Thôi Đại Công bên cạnh và nói :

- Đại sư, vị này là trưởng lão của Cái Bang , danh hiệu là Ô Y Thần Tẫu Thôi Đại Công !

Thôi Đại Công với cung thủ, nói :

- Thôi mỗ cũng đã nghe thịnh đức của đại sư từ lâu !

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão nạp bất tài nên giả chết nhượng hiền, đây vốn là chuyện nội bộ, thí chủ nhắc lại khiến lão nạp hổ thẹn vô cùng !

Lão ngưng lại rồi quét mục quang nhìn qua quần hùng một lượt .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy hai đạo thần quang của lão tăng như nhiếp hồn khiến đối phương

không dám nhìn lại . Bất giác chàng thầm nghĩ :

- Huyền công nội lực của vị đại sư này thật là tinh ảo…

Vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão thí chủ , mấy vị thí chủ này là người thế nào ?

Thôi Đại Công mĩm cười, nói :

- Vị này là bang chủ Cái Bang !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi lại :

- Bang chủ Cái Bang ?

Hoắc Minh Phong liền cung thủ nói :

- Tại hạ Hoắc Minh Phong, xin tham kiến đại sư !

Nhập Thánh đại sư chau mày nói :

- Chuyện này kỳ quái rồi !

Tống Phù mĩm cười, hỏi :

- Đại sư có điều gì không rõ chăng ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Trong tịnh thất của phương trượng bỗn tự hiện có một vị bang chủ Cái Bang, sao ngoài này cũng có một vị bang chủ Cái Bang nữa ?

Hoắc Minh Phong cung thủ, nói :

- Thiên hạ chỉ có một vị bang chủ Cái Bang chính là Hoắc mỗ bất tài này !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Như vậy thì lão nạp cảm thấy mơ hồ rồi !

Hoắc Minh Phong lạnh lùng tiếp lời :

- Trong tịnh thất của quý phương trượng là kẻ giả mạo, đại sư đừng để bọn chúng qua mặt !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Làm sao biết người đó giả mạo ? Lão thí chủ, chuyện này lão nạp không phân biệt được !

Hoắc Minh Phong ngẫn người, lão nói :

- Nói vậy có nghĩa đại sư cho rằng tại hạ là kẻ giả mạo chăng ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Điều đó rất khó nói !

Cát Uy nghe vậy thì cười nhạt, xen vào :

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, lời như vậy mà cũng nói ra được, thật khiến cho người ta quá thất vọng !

Nhập Thánh chau mày hỏi :

- Thí chủ xưng hô thế nào ?

Cát Uy nói :

- Tại hạ Cát Uy, là đệ tử Cái Bang !

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói :

- Cát thí chủ giử chức vị gì trong Cái Bang ?

Cát Uy lạnh lùng nói :

- Một trong Tứ Đại Trưởng lão !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Địa vị cũng cao đấy chứ !

Cát Uy lại lạnh lùng nói :

- Sợ rằng còn kém địa vị của đại sư trong Thiếu Lâm tự nhiều !

Nhập Thánh đại sư chấp tay, nói :

- Không dám, lão thí chủ quá khen rồi !

Lão hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, chuyện thí chủ có phải là bang chủ Cái Bang hay không rất dễ giải quyết, chỉ có điều không biết người đả thương đệ tử bổn tự là vị trưởng lão nào trong quý bang vậy ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Ngươi đả thương đệ tử quý tự chính là ...

Lão vốn muốn nói chính là Hoắc mỗ nhưng lời vừa đến của miệng thì chợt nhớ lời dặn dò của Phương Tuyết Nghi trước đó nên bất giác ngừng lại .

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì lập tức lên tiếng :

- Đại sư, chính vản bối là người đả thương đệ tử quý tự !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên, lão nhìn Tuyết Nghi từ chân lên đầu và mĩm cười, nói :

- Là tiểu thí chủ à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai, chính là vản bối !

Nhập Thánh đại sư hỏi :

- Tiểu thí chủ là đệ tử của phái nào ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Vản bối không thuộc võ lâm cửu đại môn phái !

Nhập Thánh đại sư có vẻ không tin, lão nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi :

- Vị tiểu thí chủ này có thật là không phải đệ tử của cửu đại môn phái không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đương nhiên là không phải rồi ! Nhưng nếu Hoắc mỗ nói ra lai lịch sư môn của vị thiếu hiệp này thì nhất định đại sư sẽ biết !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chuyện này ... Xưa nay lão nạp không lai vảng với nhân vật võ lâm nên lời lão thí chủ vừa nói có

lẻ hơi thái quá rồi .

Hoắc Minh Phong nói :

- Đại sư từng nghe nói về Trần Hy Chính - Trần đại hiệp bao giờ chưa ?

Nhập Thánh đại sư chợt biến sắc, lão chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Khắp thế gian chỉ có một vị Kiếm Thần Trần Hy Chính nên đương nhiên là không thể có người khác giả mạo !

Nhập Thánh đại sư chấp tay bái Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tiểu thí chủ là truyền nhân của Kiếm Thần thật à ?

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Kiếm Thần chính là tiên sư, đại sư có quen biết không ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp đã nghe danh Trần đại hiệp từ lâu nhưng không có duyên tương ngộ, quả thật là chuyện di hận cả đời .

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi Phương Tuyết Nghi với vẻ ngạc nhiên :

- Tiểu thí chủ, Trần đại hiệp đã quy tiên rồi chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu , nói :

- Đúng vậy, tiên sư đã tạ thế hồi hai tháng trước !

Nhập Thánh đại sư thở dài một hơi rồi nói :

- Lão nạp vô duyên, kiếp này không được gặp Kiếm Thần thật là ...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Tiểu thí chủ đã là truyền nhân của Kiếm Thần thì chuyện đả thương nhằm đệ tử của bản tự cũng nên bõ qua thôi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Uy dũng và nhân đức của sư phụ quả nhiên rất được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngay cả Thiếu Lâm cũng xem trọng sư phụ như thế thì ngày sau ta không thể làm bất cứ chuyện gì sai trái !

Nghĩ đoạn chàng cung kính nói :

- Đại sư, vản bối nhất thời lỡ tay, nếu có chỗ nào đắc tội với quý tự thì vản bối xin nguyện chịu trừng phạt vậy !

Nhập Thánh đại sư thấy chàng khiêm tốn và lễ phép thì rất cảm động, lão nói :

- Tiểu thí chủ, môn quy Thiếu Lâm tự tuy nghiêm, xưa nay đệ tử Thiếu Lâm tự cũng không để người ngoài ức hiếp nhưng bổn tự vạn phần kính phục ân đức duy trì võ lâm chánh đạo của Kiếm Thần Trần đại hiệp, do vậy dù tiểu thí chủ có lỡ mạo phạm đến giới luật của bổn tự thì cũng không nên để tâm !

Lão tăng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp :

- Thí chủ đã cùng đến với truyền nhân của Trần đại hiệp thì có lẻ là bang chủ Cái Bang thật rồi !

Hoắc Minh Phong thầm nghĩ :

- Khá lắm, vị hòa thượng nay tin phục Trần đại hiệp như thế thì sợ rằng bên trong tất có nguyên nhân .

Nghĩ đoạn lão mĩm cười, nói :

- Đại sư quả nhiên là người sáng suốt ! Chỉ có điều đại sư định xử trí thế nào về nhân vật giả mạo đang ở trong tịnh thất của quý tự ?

Nhập Thánh đại sư không ngờ Hoắc Minh Phong hỏi câu này nên ấp úng nói :

- Chuyện này ...lão nạp nghĩ chưởng môn phương trượng tự có cách an bày, thí chủ không cần phải lo lắng !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư, Hoắc mỗ có một câu này, nói ra xin đại sư chớ trách nhé !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Xin lão thí chủ cứ nói .

Hoắc Minh Phong nói :

- Tuy quý tự không muốn làm khó dễ kẻ giả mạo Hoắc mỗ nhưng Hoắc mỗ thì không thể bõ qua cho hắn !

Nhập Thánh đại sư không am tường chuyện giang hồ nên nghe vậy thì nhìn hỏi :

- Tại sao ?

Hoắc Minh Phong đáp :

- Hoắc mỗ cho rằng người đó nhất định là hạng bất hiệu của ban bang, do vậy Hoắc mỗ muốn vạch mặt hắn và trừng trị theo bang quy để trị chúng !

Nhập Thánh đại sư như ngộ ra, lão nói :

- Đúng vậy ! Sao lão nạp lại không nghĩ đến chuyện này nhĩ ? Nhưng đây là chuyện nội bộ của quý bang, lão nạp không tiện hỏi đến !

Hoắc Minh Phong nghe trả lời như vậy thì nghĩ thầm :

- Vị đại sư này căn bản không hiểu chuyện hiểm khích trên giang hồ, tuy lão nói là không hỏi đến nhưng cũng chưa phải là đại diện cho lập trường của phái Thiếu Lâm, tốt xấu thể nào ta cũng phải buộc lão hứa một lời để lát nữa gặp Nhập Vân chưởng môn sẽ tiện đường ăn nói !

Chủ ý đã định, Hoắc Minh Phong liền nói ngay :

- Đại sư nói là phái Thiếu Lâm không muốn xen vào chuyện nội bộ của tệ bang phải không ?

Nhập Thánh đại sư là người chân thật nên tự nhiên là không hiểu được thâm ý của đối phương, do vậy lão mĩm cười, nói :

- Quý phái có phản dồ thì đương nhiên Thiếu Lâm tự không thể giúp cho phản đồ rồi, nếu không chẳng phải bỗn tự đi ngược với võ lâm chánh đạo sao ?

Tống Phù chợt lên tiếng nói :

- Đại sư, chúng ta có thể nhập tự tham kiến quý phương trượng không ?

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói :

- Có gì là không thể ?

Tống Phù tiếp lời :

- Vậy thì phiền đại sư tiến dẫn cho bọn tại hạ nhé !

Nhập Thánh đại sư chợt bật cười rồi nói :

- Mời các vị thí chủ vào trong, lão nạp bế quan toạ thiền lâu quá nên quên cả đạo lý ứng tiếp, thật là đắc tội, đắc tội !

Tống Phù và Hoắc Minh Phong dẫn đầu quần hùng bước qua sơn môn vào Thiếu Lâm tự .

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn xung quanh thì thấy cổ tùng chọc trời trồng hai bên thạch đạo, cách năm bước thì có một đệ tử cầm thiền trượng đứng rất nghiêm túc . Rõ ràng vì đối phó với Thiên Ma Nữ mà Thiếu Lâm tự chuẩn bị rất nghiêm túc, đệ tử toàn tự đã được điều động và luân phiên phòng vệ .

Đoàn người vòng qua mấy gian bảo điện thì rẻ qua một thiền viện bên phải, nơi này có hoa trúc lưa thưa, cảnh sắc rất thanh nhã u tịch .

Phương Tuyết Nghi ngước nhìn lên thì thấy trước cửa mắt nguyệt của thiền viện có bốn sa di chắp kiếm đứng hầu với thần thái nghiêm trọng .

Nhập Thánh đại sư bước lại nói với bốn sa di :

- Mau thông báo với chưởng môn nhân là có Hoắc bang chủ thật sự của Cái Bang đến !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão hòa thượng này thật là quá trung thực . Sao lại nói những lời như thế được nhĩ ? Sợ rằng kẻ giả mạo trong tịnh thất của phương trượng nghe vậy thì sẽ bõ trốn thôi !

Tuy trong lòng cảm thấy bát ổn nhưng không tiện nói ra .

Hoắc Minh Phong lại kêu lên :

- Đại sư nói vậy chỉ sợ tình thế sẽ bất ổn đấy !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ? Hắn vốn là kẻ giả mạo mà !

Hoắc Minh Phong nói :

- Xin đại sư suy nghĩ kỹ cho , nếu mấy lời này lọt vào tai kẻ giả mạo thì e rằng Nhập Vân chưởng môn sẽ khó làm người đứng ngoài cuộc .

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói :

- Thí chủ nói cũng có lý ! Lão nạp bảo bọn chúng không nói như thế là được !

Lão quay sang nói tiếp với bọn sa di :

- Mau vào bẩm báo với chưởng môn nhân nói rằng có truyền nhân của Kiếm Thần cầu kiến !

Một trong bốn sa di chấp tay hành lễ rồi lập tức đi vào tịnh thất . Không đầy một khắc sau thì sa di này trở ra và lớn tiếng nói :

- Chưởng môn nhân sẽ tự thân xuất nghênh !

Đích thân chưởng môn Thiếu Lâm ra nghênh tiếp khách là chuyện rất ít có đối với nhân vật võ lâm, theo lẻ thì bọn họ không cần tỏ ra tôn kính đối với một nhân vật võ lâm hậu học, nhưng bây giờ tự thân chưởng môn nhân xuất nghênh thì đũ thấy ảnh hưởng của Kiếm Thần đối với võ lâm như thế nào rồi .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất ngạc nhiên, chàng định lên tiếng ngăn cản thì thấy nơi cửa tịnh thất đã xuất hiện ba vị tăng nhân, niên kỷ đều ngoài thất tuần . Lão tăng đi giữa lớn tiếng hỏi :

- Vị thí chủ nào là đệ tử của Kiếm Thần ? Lão nạp Nhập Vân xin có lời chào !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Vãn bối là Phương Tuyết Nghi xin bái kiến chưởng môn đại sư !

Nói đoạn chàng ngẵng đầu nhìn lên thì thấy Nhập Vân đại sư rất cao to, tuy râu tóc bạc như cước nhưng thần thái vẫn uy nghi .

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ, Kiếm Thần Trần đại hiệp vẫn khoẻ mạnh chứ ?

Phương Tuyết Nghi khẻ nói :

- Tiên sư đã tạ thế rồi ạ !

Nhập Vân đại sư kinh ngạc không thôi, hồi lâu sau lão mới nói :

- Cái gì ? Trần đại hiệp đã...đã...

Phương Tuyết Nghi bèn thuật lại một lượt chuyện sư phụ chàng vì bệnh lâu năm mà đã quy tiên hai

tháng trước .

Nhập Vân đại sư nghe xong thì tỏ ra rất xúc động, lão thở dài một hơi rồi nói :

- Một đời hiệp nghĩa mà sao không được trường thọ chứ ? Lão nạp thật vô cùng thương xót .

Lão hòa thượng râu dài tới ngực đứng bên trái Nhập Vân đại sư lên tiếng :

- Chuyện này không thể nói ở ngoài, chưởng môn nhân có muốn mời mấy vị thí chủ này vào trong không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Xin mời chư vị thí chủ mau vào trong .

Lúc nầy mục quang của lão chợt dừng lại nơi Hoắc Minh Phong và Tống Phù, bất giác lão sững người và nói tiếp :

- Đây chẳng phải là Hoắc bang chủ sao ?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Nhãn lực của chưởng môn quả nhiên hơn người, chưởng môn chưa quên Hoắc mỗ, thật khiến cho Hoắc mỗ khoan khoái vô cùng !

Nhập Vân đại sư chau mày và tự nói lẩm bẩm :

- Chuyện này thật là kỳ lạ !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Chuyện gì kỳ lạ chứ ? Phải chăng là có người giả mạo Hoắc mỗ ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Không phải là giả mạo mà là .. Thay thế thân phận bang chủ !

Hoắc Minh Phong liên hỏi :

- Người đó đang ở đâu ?

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt trầm xuống, lão nhìn qua lão tăng bên trái và nói :

- Nhập Pháp sư đệ, mau vào giử kẻ mạo danh thay thế .

Nhập Pháp đại sư không chờ nghe hết câu mà đã quay người lướt vào trong .

Nhập Vân chưởng môn thở dài một hỏi rồi nói tiếp :

- Không ngờ lão nạp đã bị yêu nữ này qua mặt , nếu Hoắc bang chủ không đến thì hậu quả thật khó tưởng tượng !

Nói đoạn lão dịch mục quang nhìn qua Tống Phù .

Tống Phù liền mĩm cười và nói :

- Chưởng môn có nhận ra lão thâu nhi này không ?

Nhập Vân đại sư cũng mĩm cười, nói :

- Thí chủ là nhân vật dã hạt, chẳng hay hôm nay sao lại giá lâm tệ tự ? Đạt Ma Chân Kinh đã không còn ở Tàng Kinh Các, nếu thí chủ muốn hạ thủ thì e rằng sẽ bất như nguyện thôi !

Tống Phù phá lên cười một trận rồi nói :

- Chưởng môn, lão thâu nhi đến đây nào có chủ ý trộm của chư vị vật gì đâu ? Dù các vị có mở rộng của hoặc dâng Đạt Ma Chân Kinh thì lão thâu nhi này cũng không cầm rồi !

Nhập Vân đại sư cũng cười ha hả rồi nói :

- Thí chủ khéo nói rồi , chẳng qua là lâu năm không gặp nên lão nạp mới nói đùa vậy thôi, thí chủ cứ tưởng là thật .

Lời chưa dứt thì lão đã quá người bước vào trong, quần hùng cũng lần lượt bước vào theo .

Mọi người vừa vào đến một gian phật điện nguy nga thì thấy Nhập Pháp đại sư đang vội vàng chạy ra .

Nhập Vân đại sư liền trầm giọng hỏi :

- Bọn chúng tẩu thoát rồi chăng ?

Nhập Pháp đại sư gật đầu, nói :

- Trong tịnh thất không thấy một bóng người, tiểu đệ đã hạ lệnh cho đệ tử phong toả và lùng sục toàn tự !

Nhập Vân đại sư nói :

- Sợ rằng phải phiền sư đệ đích thân đi một vòng mới được !

Nhập Pháp đại sư chấp tay nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Nói đoạn lão quay bước đi ngay .

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, nhất thời lão nạp bất cẩn nên để bọn chúng chạy thoát , thật là đắc tội quá lớn với chư vị !

Hoắc Minh Phong tuy rất hậm hực trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn nỡ nụ cười và nói :

- Chưởng môn nhân khèo nói rồi, bản bang có hạng bất tiếu như vậy mà phải phiền đến đệ tử của quý tự, chuyện này khiến Hoắc mỗ vô cùng hổ thẹn .

Nói đến đây thì quần hùng đã vào tới thiền phòng.

Nhập Vân đại sư lần lượt mời mọi người an toạ rồi chỉ qua An Tiểu Bình, nói :

- Hoắc bang chủ, vị tiểu thí chủ này có phải là đồ đệ mới thâu của bang chủ không ?

Thì ra mọi người quá đông nên An Tiểu Bình vẫn chưa được giới thiệu .

Lúc nầy Hoắc Minh Phong nghe vậy thì mĩm cười lắc đầu, nói :

- Chưởng môn, Hoắc mỗ tu hành cả đời cũng không tìm được một đồ đệ có tư chất như vậy !

Nhập Vân đại sư nhìn hỏi :

- Vậy vị tiểu thí chủ này là môn hạ của vị cao nhân nào ?

Hoắc Minh Phong bị hỏi cũng ngớ người, lão nói :

- Chuyện này Hoắc mỗ cũng không biết !

Nhập Vân đại sư càng ngạc nhiên, lão kêu lên :

- Bang chủ cũng không biết à ?

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Vị An công tử này là chỗ chi giao của Phương lão đệ, chưởng môn cứ hỏi Phương lão đệ thì ắt sẽ rõ !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ, nói :

- Chưởng môn không cần nghi ngờ, vị An huynh đệ này đích thực là bằng hữu của vản bối !

Nhập Vân đại sư tỏ ra rất tin tưởng Tuyết Nghi, do vậy lão mĩm cười, nói :

- Thì ra là An thí chủ !

An Tiểu Bình gấp người hành lễ và nói :

- Vản bối An Bình xin tham kiến chưởng môn đại sư !

Thì ra nàng sợ bại lộ thân phận, phạm vào giới luật không cho nữ nhân nhập tự của Thiếu Lâm tự nên khi giới thiệu nàng tự bõ bớt một chữ "Tiểu" trong tên của mình .

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- An thí chủ là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói ;

- Xưa nay gia đình vản bối sống ở Nam Hải, lúc nhỏ tuy có theo tiên phụ luyện qua mấy chiêu quyền cước nhưng chẳng qua là để hộ thân mà thôi, đại sư hỏi như vậy khiến vản bối hổ thẹn vô cùng !

Tống Phù tiếp lời :

- Chưởng môn, bọn tại hạ đến đây không phải để nhân đàm, nếu chưởng môn định hỏi gia thế xuất thân của từng người thì Tống mỗ phải cáo biệt thôi !

Nhập Vân đại sư gượng cười, nói :

- Thí chủ không tích khẩu đức như vậy mà chẳng sợ khi xuống địa ngục bị cắt lưỡi sao ?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Đó là chuyện sau này, theo Tống mỗ thấy thì chẳng đáng để quan tâm chút nào ! Hiện tại Tống mỗ có một chuyện đại sự muốn thỉnh giáo chưởng môn đây !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tống Phù hỏi ngay :

- Khi nào thì Thiên Ma Nữ đến ?

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão nạp chỉ biết ả sẽ đến trong một ngày gần đây, nhưng khi nào đến thì lão nạp không thể biết được !

Lúc nầy bỗng nhiên Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Chưởng môn, Thiên Ma Nữ đã chỉ danh khiêu chiến thì sợ rằng ả sẽ không quang minh chính đại đến quý tự đâu !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Thí chủ nói cũng có lý ! Lão nạp cũng đã từng hoài nghi đây là dụng tâm bày nguỵ kế của Thiên Ma Nữ !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Dụng kế gì ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Có thể ả muốn cơ hội này để tiêu diệt trước một bộ phận của cao thủ võ lâm !

Hoắc Minh Phong buột miệng nói :

- Thiên Ma Nữ quả nhiên là nhân vật to gan !

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Không sai, yêu nữ này rất to gan !

Nhưng ...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão nạp cảm thấy kỳ quái là yêu nữ này ẩn cư đã nhiều năm, bây giờ tại sao bỗng nhiên lại xuất diện khiêu chiến ?

Hoắc Minh Phong liền nói :

- Đại sư không biết nguyên nhân vì sao Thiên Ma Nữ phải ẩn cư sao ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp không được rõ lắm !

Hoắc Minh Phong nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Vì khi đó sư phụ của Phương lão đệ là Trần đại hiệp vẫn còn tại thế ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Thì ra là như vậy !

Cát Uy chợt xen vào :

- Đại sư, còn có một chuyện mà e rằng đại sư cũng liệu tính sai rồi !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Sai chuyện gì ?

Cát Uy nói :

- Thiên Ma Nữ đã sớm ngầm phát triển thực lực trong võ lâm rồi .

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Không sai, bản phái chẳng qua là nơi mà yêu nữ đó nhắm đến trước mà thôi !

Lão dịch mục quang nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp :

- Xưa nay Thiếu Lâm được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngoài thuộc hạ của Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám xem thường bản tự như vậy chứ ?

Nghe khẩu khí của lão thì dường như Thiếu Lâm đã phải chịu thiệt điều gì rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưởng môn, xưa nay quý tự có quy định không cho phép nữ nhân nhập tự, vậy thuộc hạ của Thiên Ma Nữ tất phải là nam nhân !

Nhập Vân đại sư nói :

- Là một nữ thí chủ chừng mười bảy mười tám tuổi !

Hoắc Minh Phong hỏi tiếp :

- Võ công của người này rất cao cường phải không ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Rất cao cường, nữ thí chủ này đột nhập bản tự làm thọ thương năm cao thủ mà còn...mà còn...

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi sao lại lợi hại như thế ? Lão phu thật khó có thể tin được !

Lúc này Nhập Thánh đại sư cũng xen vào :

- Lão thí chủ, nữ thí chủ kia tuy còn trẻ nhưng võ công thì quả thật là vô cùng lợi hại :

Nhập Vân đại sư thở dài một hơi rồi tiếp lời :

- Cao thủ hạng chủ nhân của bản tự bị ả đả thương năm người, nếu Nhập Pháp sư đệ không đích thân xuất thủ thì không biết ả còn đả thương bao nhiêu người nữa !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ mà có võ công cao cường như vậy thật khiến lão phu khó có thể tin được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ không tin cũng chẳng có gì lạ, nếu lão nạp không tận mắt mục kiến thì cũng không thể tin .

Hoắc Minh Phong nói :

- Thiếu nữ kia ngoài việc đến truyền tin thì còn nói gì nữa không ?

Nhập Vân đại sư hơi biến sắc, lão trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bang chủ, không phải lão nạp không muốn nói, nhưng vì đây là chuyện riêng của bản tự nên không tiện cho người ngoài biết !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưởng môn không muốn nói ra thì thôi vậy !

Lão hỏi ngưng lại rồi bỗng nhiên quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, năm xưa lệnh sư từng đánh bại Ngũ Ma, nhưng chẳng hay lệnh sư có nói cho lão đệ ngươi biết võ công của Thiên Ma Nữ cao cường như thế nào không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chuyện này vản bối chưa từng nghe tiên sư nói bao giờ .

Hoắc Minh Phong lộ vẻ ngạc nhiên, lão hỏi lại :

- Lệnh sư không nhắc đến à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối không dám nói dối bang chủ nhưng đích thực là tiên sư không hề nói võ công của bọn họ cao thấp như thế nào !

Chợt nghe Cát Uy phá lên cười một tràng rồi lão nói :

- Lão phu hiểu ra rồi !

Hoắc Minh Phong liền hỏi :

- Hiền đệ hiểu ra điều gì ? Tại sao Trần đại hiệp không nhắc đến chuyện này ?

Cát Uy nói :

- Trong mắt Trần đại hiệp thì có lẻ bọn Thiên Ma Nữ căn bản không đáng để nhắc đến !

Hoắc Minh Phong sững người, lão kêu lên :

- Đơn giản thế sao ?

Cát Uy nói :

- Ngoài lý do này thì tiểu đệ không nghĩ ra nguyên nhân nào khác khiến Trần đại hiệp không nói với truyền nhân của mình về võ công của Ngũ Ma !

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão nạp nghĩ đến một điều nhưng chẳng biết có chính xác hay không !

Hoắc Minh Phong nói :

- Xin đại sư cứ nói !

Nhập Vân đại sư nói :

- Phương thí chủ niên kỹ còn rất trẻ, thịnh khí còn cao, Trần đại hiệp không nhắc đến võ công của Ngũ Ma là có thể không muốn Phương thí chủ mạo hiểm quyết đấu với bọn chúng !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư nói đúng rồi, lão phu cũng vừa nghĩ đến điều nầy !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nghĩ thầm :

- Chỉ sợ rằng các vị đều phán đoán sai cả thôi ! Tiên sư không nói là vì võ công của ta đã thành nên Ngũ Ma không phải là đối thủ của ta đấy thôi .

Tuy nghĩ thế nhưng chàng cảm thấy không tiện nói ra .

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ đã phán đoán ra mà không muốn nói rõ, đũ thấy bang chủ rất trọng đức khiêm tốn , lão nạp tuy nhập phật môn nhưng vẫn chưa tẫy sạch được danh lợi, thật là đắc tội nhiều quá !

Dư âm chưa dứt thì thấy có ba hòa thượng trung niên xuất hiện nơi cửa tịnh thất .

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Các ngươi có chuyện gì ?

Hoà thuợng đứng trước chấp tay cung kính nói :

- Khởi bẩm chưởng môn sư bá, kẻ mạo xưng bang chủ Cái Bang đã thoát ra khỏi bỗn tự rồi !

Nhập Vân đại sư biến sắc, lão kêu lên :

- Đã thoát đi rồi sao ?

Hòa thượng trung niên nói :

- Thoạt tiên Pháp Qua sư huynh phát hiện được nhưng vì võ công của đối phương quá cao cường,

tuy Pháp Qua sư huynh soái lãnh bảy tám đệ tử ngăn chặn nhưng đối phương vẫn thoát đi được !

Nhập Vân đại sư truy vấn :

- Hiên Pháp Qua đang ở đâu ?

Tang nhan trung niên nói :

- Pháp Qua sư huynh bị đánh trọng thương, hiện đang được cứu trị trong Sư Tổ am !

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt biến, lão nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Chợt nghe Nhập Thánh đại sư hỏi xen vào :

- Đệ tử tuần sơn đã có hồi báo chua ?

Tăng nhân trung niên lắc đầu, nói :

- Chưa có tin tức gì !

Nhập Vân đại sư nghiêm giọng nói :

- Pháp Nhân, hãy truyền khẩu lệnh của ta bảo đệ tử toàn tự phải tăng cường lùng sục ...

Tăng nhân được gọi là Pháp Nhân liền chấp tay, nói :

- Đệ tử tuân mệnh .

Rồi cùng hai tăng nhân kia quay bước đi ra .

Hoắc Minh Phong nhìn theo thở dài một hơi rồi nói :

- Chưởng môn, vì phản đồ của bản bang mà phiền đến nhiều cao tăng của quý tự thật khiến Hoắc mỗ cảm thấy vô cùng bất an !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Bang chủ nói vậy cũng khiến lão nạp cảm thấy bất an rồi ! Chuyện này càng nói càng xấu hỗ, lão nạp phân biệt không rõ nên mới để kẻ giả mạo lọt vào đây, bây giờ lại không cầm giử được đối phương, bản tự thật là có lỗi với bang chủ !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì vội đứng lên cung thủ, nói :

- Chưởng môn, danh tiếng của Thiếu Lâm trong võ lâm quả nhiên là không hư truyền, hôm nay được chứng kiến sự khiêm nhường của chưởng môn, Hoắc mỗ rất khâm phục !

Thôi Đại Công và Cát Uy cung vội đứng lên hành lễ với thái độ rất cung kính .

Nhập Vân đại sư đáp lễ rồi cười lớn, nói :

- Bang chủ quá khách khí rồi .

Chờ cho đôi bên an toạ trở lại thì Tống Phù mới mĩm cười, nói :

- Chưởng môn, lão phu có một chuyện xin thỉnh giáo đây !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Thí chủ muốn chỉ giáo chuyện gì chăng ?

Tống Phù vỗ vỗ vào bụng và nói :

- Dường như ngũ tạng của lão phu phải được tu bổ lại rồi !

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình nghe vậy thì phá lên cười một tràng .

Nhập Vân đại sư cũng không nhịn được cười, lão nói :

- Thí chủ nói rất hay, lão nạp thật quá sơ suất rồi !

Nói đoạn lão quay ra ngoài và lớn tiếng nói :

- Mau chuẩn bị cơm chay ở trai phòng !

Một lát sau Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư mời mọi người xuống trai phòng dùng bửa .

Tống Phù chụp bầu rượu rót uống liền mười chung rồi nói :

- Hảo tửu, hảo tửu ! Không ngờ trong Thiếu Lâm tự mà cũng có loại đào tử thanh này .

Phương Tuyết Nghi rất ít uống rượu nhưng hôm nay chàng cũng uống hai chung , khi quần hùng ăn uống no say thì trời đã ngã hoàng hôn.

Nhập Vân đại sư mời mọi người sang một tịnh thất khác, nơi này đèn đuốc sáng choang, trà hương đã bày biện sẵn nên quần hùng có thể vừa uống trà vừa đàm đạo .

Một lát sau thì thấy Pháp Nhân hòa thượng xuất hiện với thái độ rất khẩn trương .

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Pháp Nhân, có chuyện gì mà khẩn trương vậy ?

Pháp Nhân hòa thượng nói :

- Khởi bẩm chưởng môn nhân, đệ tử của bản tự phái đi lại bị hại thêm mười người nữa rồi !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Có biết kẻ nào hạ độc thủ không ?

Pháp Nhân hòa thượng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói :

-Những đệ tử bị hại đều có chưởng ấn trước ngực, theo đệ tử phán đoán thì đối phương thi triển một lại thủ pháp cực kỳ ...

Nhập Thánh đại sư nghiêm giọng nói :

- Pháp Nhân có lẻ ngươi đã đoán ra loại võ công này, thế tại sao ngươi không nói ra ?

Pháp Nhân hòa thượng ấp úng nói :

- Chuyện này ... Đệ tử không dám nói bừa !

Nháp Thanh quát hỏi :

- Tại sao ?

Pháp Nhân hòa thượng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi ấp úng nói :

- Có Hoắc bang chủ ở đây...nếu đệ tử nói ra, há chẳng phải...

Hoắc Minh Phong đã đoán được ít nhiều, lão cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tri khách đại sư không cần khó xử, loại chưởng pháp đó là Tồi Tâm Chưởng của bản bang phải không ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thì ra vị hòa thượng này là tri khách trong Thiếu Lâm tự !

Pháp Nhân tri khách nghe Hoắc Minh Phong nói vậy thì liền tiếp lời :

- Bang chủ nói rất chính xác, loại chưởng pháp mà vản bối phán đoán chính là Tồi Tâm Chưởng của quý bang !

Nhập Vân Đại sư trầm sắc diện, hỏi :

- Pháp Nhân, ngươi có tận mắt trông thấy không ?

Pháp Nhân tri khách nói :

- Đệ tử tận mắt mục kiến .

Nhập Vân đại sư nói :

- Như vậy kẻ hạ độc thủ chính là nhân vật giả mạo Hoắc bang chủ lúc nãy phải không ?

Pháp Nhân tri khách chấp tay nói :

- Đệ tử cũng phán đoán như vậy !

Nhập Vân đại sư suy nghĩ một lát rồi nói :

- Truyền khẩu lệnh của ta, bảo rằng trưởng lão các đường hay tập trung tại La Hán Đường, bản toà muốn đích thân xem thử kẻ giả mạo Hoắc bang chủ rốt cuộc là nhân vật nào .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Xem ra lão hòa thượng này đã động chân khí rồi .

Pháp Nhân tri khách nói :

- Tuân mệnh .

Rồi định quay đi nhưng ngay lúc đó Hoắc Minh Phong chợt đứng lên gọi lớn :

- Khoan đã !

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Bang chủ còn muốn chỉ giáo thêm điều gì chăng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Phản đồ của tệ bang đả thương đệ tử của quý tự thật khiến lão phu vô cùng bất an, nếu tiếp tục làm kinh động trưởng lão các đường thì há chẳng phải Hoắc mỗ càng thêm đắc tội sao ? Do vậy ...

Lão nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Do vậy Hoắc mỗ cho rằng chuyện đã đến nước này thì xin quý tự hãy giao cho Hoắc mỗ đích thân đi xử lý vậy !

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bang chủ, kẻ gây sự đích thực là phản đồ của quý bang nhưng đối tượng gây sự lại là tăng lữ của bổn tự, nếu giao cho bang chủ xử lý mọi việc thì sợ rằng ...sợ rằng...

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

-Chưởng môn, sợ rằng thế nào ? Xin cứ nói ra để chúng ta thương lượng cũng được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ, thanh danh bao lâu nay của Thiếu Lâm tự không thể đánh đổi bởi một phản đồ của quý bang, bang chủ thấy cách nghĩ của lão nạp có đúng không ?

Hoắc Minh Phong ấp úng nói :

- Chuyện này... Chuyện này...

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Không cần chuyện này chuyện kia nữa ! Lão phu nói một câu công đạo nhé , hôm nay chúng ta đều vì chuyện đối phó với ma đạo mà đến Thiếu Lâm tự, do vậy bất kỳ xảy ra chuyện nhỏ gì chúng ta cũng đều có trách nhiệm, điều đó có nghĩa là chúng ta đều có phần trong việc tìm phản đồ phải không nào ?

Thôi Đại Công tiếp nói :

- Tống huynh nói không sai, vì sự nghiệp giáng trừ ma đạo nên ai ai trong chúng ta cũng đều có trách nhiệm !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai, chúng ta cũng nên bõ qua định kiến của môn phái mà cùng nhau duy trì võ lâm chánh nghĩa, đồng tâm hiệp lực đối phó với ma đạo mới được.

Lão hơi ngưng lại rồi cung thủ nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, mọi chuyện hôm nay xin tuân theo sự điều động của đại sư, lão phu và đệ tử trong

bang chờ nghe hiệu lệnh của đại sư đây!

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Làm sao có thể như vậy ? Bang chủ khiêm nhường như thế khiến lão nạp khó xử quá !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưởng môn, chuyện hôm nay, xảy ra trong Thiếu Lâm tự, nếu lão phu không nghe theo mệnh lệnh của đại sư thì ngày sau; khi tổng đàn của bản bang xảy ra chuyện gì, sợ rằng đại sư cũng không thể nghe theo mệnh lệnh của lão phu !

Lão nói như vậy khiến cho Nhập Vân đại sư không thể nào chối từ được nữa.

Mọi ngươi đang trầm ngâm thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu nhị vị tiếp tục đẩy qua đẩy lại như vậy thì sợ rằng đệ tử Thiếu Lâm tự sẽ chết thêm không ít và một khi để phản đồ thoát ra khỏi Tung Sơn thì muốn tìm cũng quá muộn rồi !

An Tiểu Bình từ đầu đến giờ không nói một câu, lúc nầy bỗng nhiên nàng khẻ nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương huynh, chúng ta ra ngoài trước xem thử nhé ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Làm thế sao được ? Chúng ta cũng phải chờ Nhập Vân đại sư điều động thôi !

An Tiểu Bình chau mày nói:

- Tại sao ? Chúng ta là khách đến đây thì việc gì phải nghe theo sự sai khiến của bọn họ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, người ta là chưởng môn một phái, niên kỹ cũng lớn hơn chúng ta nhiều, dù chúng ta có nghe theo lệnh thì cũng chẳng có gì đáng xấu hổ cả !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh, có một chuyện mà sợ rằng huynh chưa nghĩ đến đấy thôi !

Tuyết Nghi liền hỏi :

-Chuyện gì vậy ?

Tiểu Bình nói :

- Võ công của tăng chúng Thiếu Lâm không cao cường, theo tình hình này thì dù mấy vị trưởng lão của Cái Bang xuất thủ thì e rằng chỉ thêm người bị hại mà thôi !

Tuyết Nghi ngăn, chàng nói :

- Hiền đệ cho rằng trong số phản đồ của Cái Bang có cao thủ lợi hại như thế sao ?

Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là có rồi ! Nếu không thì sao bọn chúng to gan như vậy ?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nói vậy thì tình hình trở nên quá phức tạp rồi !

Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đã phức tạp từ lâu rồi ! Phương huynh, tốt nhất là huynh hãy nói với Nhập Vân đại sư một tiếng rồi chúng ta cùng ra ngoài xem thử !

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nói

- Không ổn rồi ! Nhất thời chúng ta không nên quá khẩn trương !

Chương 31: Thiên Ma Nữ Đồ

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nói rất nhỏ nhưng không qua được thính lực của quần hùng tại đương trường , do vậy Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư liền phá lên cười một tràng rồi nói :

- Nhị vị tiểu thí chủ là khách quý của bỗn tự nên mọi hành động sẽ không bị câu thúc, ngoài Tàng Kinh Các ra thì nhị vị có thể đi bất cứ nơi nào trong bỗn tự !

Một lời như mở tấm lòng, An Tiểu Bình liền kéo Tuyết Nghi đứng lên và nói :

- Đa tạ sự hậu đải của đại sư.

Lời chưa dứt thì nàng đã phóng bước ra khỏi tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi vẫn cảm thấy bất ổn, chàng định nói điều gì đó nhưng đã nghe Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lão đệ, ngươi không cần câu nệ lễ tục nữa ! Chưởng môn đã nói như vậy thì ngươi càng không cần phải khách khí !

Lão ngưng lại một lát rồi quay sang nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, lão phu cũng muốn cùng nhị vị lão đệ này thưởng lảm cảnh vật của quý tự, chẳng hay chưởng môn có đồng ý ban ân điển cho lão phu không?

Nhập vân đại sư mĩm cười, nói :

- Lão thí chủ cứ tùy tiện !

Tống Phù liền kéo Phương Tuyết Nghi phóng bước ra khỏi tịnh thất .

Ba người ra khỏi cửa mặt nguyệt thì thấy màn đêm đã bao trùm đại địa, thấp thoáng nơi rừng trúc và các khóm hoa là những hòa thượng của Thiếu Lâm tự không ngừng đi tới đi lui tuần tra.

Tống Phù hạ giọng khẻ nói :

- Phương lão đệ, xem ra bọn họ phòng bị khá nghiêm mật nhĩ !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai, có lẻ tăng lữ của Thiếu Lâm tự đã nếm mùi đau khổ thật sự rồi !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương đại ca, chúng ta đi đâu bây giờ ? Chỉ đi trong khuôn viên Thiếu Lâm tự thôi sao ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ đưa ra chủ ý thì chuyện này do hiền đệ chủ trương mới phải chứ !

Tiểu Bình liền nói :

- Vậy thì chúng ta xuất tự một chuyến nhé !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Xuất tự đi đâu ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Tìm kẻ giả mạo Hoắc bang chủ !

Tống Phù nói :

- Tung Sơn có đến mấy trăm dặm vuông, lẻ nào chúng ta phải bôn tẩu suốt cả đêm ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Không cần phải thế, vản bối tin là bọn chúng vẫn chưa ra khỏi Thiếu Lâm tự và sau lưng bọn chúng còn có kẻ sai khiến !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ cho rằng bọn chúng vẫn quanh quẩn trong Thiếu Lâm tự là dựa vào Thiên Ma Nữ phải không ?

Tiểu Bình nói :

- Tại sao lại không ? Ngoài Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám chống đối Thiếu Lâm tự ?

Tuyết Nghi nói :

- Trước khi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ chưa dám tin như vậy !

Tiểu Bình hỏi Tống Phù :

- Tống lão có tin vản bối không ?

Tống Phù nói :

- Làm sao dám không tin ? Ngay cả Thiên Ma Nữ còn phải lấy lòng ngươi, lão phu ta còn kém Thiên Ma Nữ nhiều lắm !

Tiểu Bình nói :

- Tống lão lại nói đùa rồi !

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra tứ phía một lượt rồi nói :

- Tống lão, chúng ta đi theo hướng nào bây giờ ?

Thì ra chàng chưa từng đến Thiếu Lâm tự lần nào nên bị từng lớp kiến trúc làm cho mơ hồ và mất phương hướng .

An Tiểu Bình cũng vậy, nàng nhìn Tống Phù và tiếp lời :

- Tống lão, Phương huynh nói không sai, trong Thiếu Lâm tự này đâu đâu cũng là phật đường bảo điện, nếu chúng ta đi sai phương huớng thì rắc rồi to đấy !

Tống Phù cười khà khà rồi nói :

- Nhị vị định đi đâu ? Ra phía trước hay là hậu sơn ?

Phương Tuyết Nghi nhìn qua An Tiểu Bình và mĩm cười, nói :

- Hiền đệ định đi nơi nào ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đến Sư Tổ am !

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói :

- Sư Tổ am ở nơi nào ? Chúng ta đến đó làm gì ?

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh quên lời Pháp Nhân tri khách nói rồi sao ? Chẳng phải vị hòa thượng này đã nói là không ít đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương gần Sư Tổ am đấy sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu vậy chúng ta đến đó thì có thể gặp Thiên Ma Nữ chăng ?

Tiểu Bình nói :

- Không nhất định, nhưng dù sao cũng phải đi thử một chuyến !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nhị vị lão đệ, nếu muốn đến Sư Tổ am thì chúng ta phải quay trở lại thôi !

Lời vừa dứt thì lão quay người phóng bước ngay .

Tuyết Nghi và Tiểu Bình ngẫn người, cả hai không ngờ Tống Phù nói đi là đi như vậy, hai người nhìn nhau rồi đành phóng bước bám theo lão ta .

Ba người vòng qua tịnh thất của phương trượng rồi đi thẳng một đoạn chừng hai dặm thì đã ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự .

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi :

- Tống lão, Sư Tổ am ở rất xa phải không ?

Tống Phù chỉ tay về phía hậu sơn và nói :

- Không xa, ở trên sườn núi phía trước kia rồi !

Ba người liền thi triển khinh công phóng đi vun vút, không hết thời gian một tuần trà thì đã đến chân núi, từ đây nhìn lên có thể thấy thấp thoáng đình viện trong rừng cây.

Tống Phù chỉ nơi có ánh đuốc hắt bóng ra và nói :

- Đó chính là Sư Tổ am ! Chúng ta có cần vào trong xem thử không ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đương nhiên là cần rồi !

Nhưng Tiểu Bình lại lắc đầu, nói :

- Chúng ta vòng quanh tứ phía xem thử trước đã .

Lời chưa dứt thì thần sắc của nàng chợt biến, nàng khẻ nói tiếp :

- Có người đến đấy, chúng ta tránh ra sau tảng đá này đi !

Nói đoạn nàng kéo Phương Tuyết Nghi cùng Tống Phù ra sau tảng đá lớn ẩn nấp .

Ba người vừa ẩn thân xong thì thấy ba hòa thượng tay cầm thiền trượng lù lù đi tới . Dường như bọn họ nghe tiếng người nói chuyện nên mới chạy lại, nhưng đến nơi không thấy tung tích gì thì dừng bước sục sạo nơi bọn Phương Tuyết Nghi vừa đứng trước đó .

Một hòa thượng nói :

- Sư huynh, vừa rồi không nghe nhầm đấy chứ ?

Một hòa thượng khác nói :

- Lẻ nào sư đệ không tin ngu huynh ? Rõ ràng là có người nói chuyện ở nơi này, nhưng tại sao chúng ta đến nơi lại không thấy bóng người nhĩ ?

Hòa thượng ban đầu nói :

- Sư huynh, chúng ta có cần ngồi đây chờ một lát không ? Có thể ...

Hòa thượng sư huynh nói :

- Sư đệ, chúng ta đang ở ngoài sáng nên tự nhiên là không thể làm chuyên ngốc nghếch ôm cây đợi thỏ !

Hòa thượng này ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Thế nầy nhé, chúng ta giả vờ như không biết và cứ tuần hành xuống núi !

Ba hòa thượng kề tai nhau thì thầm một lúc rồi tiếp tục tuần hành xuống núi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Mấy hòa thượng này quả nhiên rất có cơ trí, tại sao bọn họ không lùng sục quanh nơi này ? Lẻ nào ...

Chàng nghĩ đến đây thì nghe Tống Phù truyền âm nói :

- Lão đệ, những tăng nhân này đã bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mật rồi, trông thần thái thì rõ ràng

bọn chúng biết chúng ta ở sau tảng đá này, vậy mà chúng chẳng dám lùng sục . Ôi, chẳng trách bọn chúng bị thương vong nhiều như thế .

Phương Tuyết Nghi cũng dùng thuất truyền âm nói :

- Không sai, những hòa thượng này quả nhiên rất nhát gan, chuyện đơn giản như vậy mà tại sao chúng không nghĩ ra chứ ?

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng thấy có mấy bóng người từ trên lưng chừng núi phóng xuống rất nhanh .

Tống Phù cũng phát hiện được nên dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ, lại có người đến đây, chúng ta xem thử bọn chúng thuộc lộ số nào nhé !

Ba người thi triển thuật quy tức và vận mục lực quan sát thì thấy mấy bóng người này thân hình không cao, trông có vẻ như là nữ nhân .

An Tiểu Bình bất giác khẻ nói :

- Không phải là hòa thượng !

Tống Phù truyền âm nói tiếp :

- Không sai ! Bọn này thân hình thấp bé, có lẻ là đệ tử thuộc hạ của Thiên Ma Nữ rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, chúng ta có cần xuất diện không ?

Tống Phù nói :

- Đừng vội, hãy xem bọn chúng định làm gì rồi hãy tính !

Lúc nầy bỗng nhiên ba tăng nhân lúc nãy quay trở lại, rõ ràng ba hòa thượng này không ngốc nghếch hoặc nhát gan mà chẳng qua là dùng kế dương Đông kích Tây để dụ địch mà thôi .

Tuyết Nghi thấy vậy thì kinh ngạc nói :

- Tống lão , sợ rằng ba vị hòa thượng nay sẽ nếm mùi đau khổ thôi !

Tống Phù nói :

- Chưa chắc, xem phương thức dụ địch của bọn họ thì hình như bọn họ chẳng có kiêng kỵ gì,

không chừng bọn họ đã sớm có kế sách chế địch !

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Tống lão, vản bối thấy hình như không phải như vậy !

Tống Phù liền hỏi :

- Lão đệ ngươi có phát hiện điều gì chăng ?

Tiểu Bình nói :

- Sao Tống lao không thử chờ mà xem ?

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Cô nương nói vậy là gì ? Lẻ nào cô nương cho rằng những hòa thượng này muốn mạo hiểm ?

Tiểu Bình nói :

- Không sai, sợ rằng bọn họ không thể thoát khỏi tay năm ma nữ này !

Thì ra những bóng người kia đã hiện rõ dần, đây chính là năm hắc y thiếu nữ .

Tống Phù chau mày nói :

- Cô nương, chúng ta có nên giúp ba hòa thượng này một tay không ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Theo vản bối thay thì tại sao chúng ta không xuất thủ tương trợ chứ ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Lúc nầy ba hoà thượng đã đi gần tới trước năm hắc y thiếu nữ . Một hòa thượng lớn tiếng quát hỏi :

- Là kẻ nào ?

Năm hắc y thiếu nữ đồng loạt dừng bước, một giọng nữ lanh lãnh cất lên :

- Các ngươi là ai ? Mau đến đây cho bản cô nương xem mặt thử !

Hình như ba hòa thượng không ngờ đối phương hỏi ngược lại như vậy nên bọn họ trầm ngâm một

lúc lâu , rồi hoà thượng quát hỏi đầu tiên mới nói tiếp :

- Bần tăng là đệ tử tuần sơn của Thiên Lâm tự, nữ thí chủ là môn hạ của ai . Tại sao đang dêm lại đột nhập vào bản sơn, không sợ gặp hổ lang chăng ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Hoà thượng này thật là ngốc . Những nữ nhân này đã dám hành tẩu trong đêm ở nơi thâm sơn thì đương nhiên là nhân vật có võ công cao cường rồi, vậy thì còn sợ gì loại hổ lang ! Hỏi như thế há chẳng phí lời làm sao ?

Chợt nghe thiếu nữ bên kia cười nhạt nói :

- Hòa thượng, nếu Tung Sơn này có hổ lang thì chẳng phải tăng nhân của Thiếu Lâm tự đã mất sạch rồi sao ? Các ngươi không ở trong chùa niệm kinh lạy phật mà chạy ra đây làm gì vậy ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì bật cười, nói :

- Hỏi rất hay, để xem ba hoà thượng kia trả lời thế nào ?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Rất đơn giản, chỉ cần đánh nhau một trận là được !

Lời chàng nói quả nhiên không sai, một hòa thượng lớn tiếng nói :

- Bọn bần tăng giữ trách nhiêm tuần sơn, nếu nữ thí chủ không nói rõ lai lịch thì chớ trách bọn bần tăng sẽ phải cầm giữ các vị lại đây !

Năm hắc y thiếu nữ nghe vậy thì phá lên cười khanh khách một tràng .

Ba hòa thượng Thiếu Lâm ngẫn người, một hòa thượng lạnh lùng hỏi :

- Các thí chủ cười gì vậy ?

Một thiếu nữ đáp :

- Bọn ta cười các ngươi khoác lác tự đại mà không biết nhục !

Ba hòa thượng bị đối phương khích nộ nên một hòa thượng vung thiền trượng và phóng bước về phía năm hắc y thiếu nữ .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Hòa thượng này đã trúng kế khích tướng của năm yêu nữ kia rồi, xem ra hắn sẽ phải nếm mùi đau khổ trước thôi !

Chàng nghĩ đến đây thì thấy một thiếu nữ cũng bước lên trước nghênh chiến .

Tuy bóng trăng lờ mờ nhưng bọn Phương Tuyết Nghi đều có mục lực hơn người nên trông thấy rất rõ ràng mỗi tình tiết .

Hòa thượng thấy có người tiến lại phía mình thì dừng bước, lớn tiếng nói :

- Nữ thí chủ, các vị đang dêm hành tẩu nơi sơn dã này thì tất là không phải hạng người tốt rồi, hãy mau báo lai lịch kẻo bần tăng ra tay đả thương nhằm người đấy !

Hòa thượng Thiếu Lâm tự quả nhiên có tính nhẫn nại hơn người, tuy người này đã sớm động nộ khí nhưng vẫn cố gắng kiềm chế để hỏi lại lịch đối phương một lần nữa .

Hắc y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói :

- Hòa thượng các ngươi thật là ngu tuyệt đỉnh, bản cô nương vốn muốn gây sự với Thiếu Lâm tự các ngươi mà đến, nếu không hành tẩu ở Tung Sơn thì phải đi đường nào chứ ?

Hòa thượng này không ngờ đối phương chửi mắng mình một cách trắng trợn như thế nên bất giác ngẫn người hồi lâu rồi mới nói :

- Thì ra các ngươi là bọn yêu nữ !

Hắc y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Cái gì là yêu nữ ? Hòa thượng, bản cô nương khuyên ngươi nên nói năng cẩn thận một chút !

Hòa thượng liền nói :

- Các ngươi không phải là yêu nữ thì là gì nào ?

Hắc y thiếu nữ tung người tới trước năm bước rồi quát hỏi :

- Hòa thượng, ngươi là đệ tử đời thứ mấy trong Thiếu Lâm tự ?

Chỉ nghe hai tiếng "Bốp ... Bốp" vang lên, hòa thượng này không trả lời mà vung thiền trượng tấn công hắc y thiếu nữ ngay .

An Tiểu Bình tỏ ra thất vọng, nàng nói :

- Tống lão, hòa thượng này ăn hai cái tát tai thì có lẻ đã động hoả khí thật rồi !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đúng vậy, hòa thượng này không biết tự lượng, sợ rằng hắn sẽ nếm mùi đau khổ thôi !

Lúc nầy hòa thượng đã không ngừng vung thiền trượng tấn công hắc y thiếu nữ, nhưng thân pháp của thiếu nữ quá nhanh nên căn bản thiền trượng không thể đánh trúng .

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Trượng lực của vị hòa thượng này không tầm thường, để xem vị cô nương kia sẽ phải ứng phó như thế nào ?

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh sinh lòng thương hương tiếc ngọc chăng ?

Phương Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Nàng nói như vậy là có ý gì ? Lẻ nào ...

Chàng chợt cảm thấy cách nghĩ của mình thật buồn cười nên lắc đầu, nói :

- Hiền đệ, nói đùa rồi !

An Tiểu Bình nhìn ra đương trường rồi nói :

- Phương huynh, ma nữ kia đã đẩy lui hòa thượng rồi kia !

Phương Tuyết Nghi nhìn ra thì thấy thiếu nữ không biết dùng thủ pháp gì mà đã khiến thiền trượng của hòa thượng thoát khỏi tay và thân hình cao to của hòa thượng liên tục lui ra sau rồi ngã lăn ra đất .

Hai hòa thượng còn lại thấy vậy thì kinh hải không ít, cả hai lập tức vung thiền trượng xông đến tấn công hắc y thiếu nữ .

Lần nầy chỉ thấy thân hình của thiếu nữ luồn trái lách phải nhanh như chớp, đồng thời hữu thủ vung lên, tuy không thấy rõ ả đánh ra vật gì nhưng hai làn ngân quang không thoát qua nhãn lực của bọn Phương Tuyết Nghi . Rõ ràng đây là một loại ám khí cực kỳ lợi hại .

Phương Tuyết Nghi chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe hai hòa thượng kêu lên hai tiếng rồi ngã kềnh ra đất .

Tống Phù kêu thất thanh :

- Ám khí thật là lợi hại !

Câu này lão không dùng thuật truyền âm nên bị năm thiếu nữ nghe được, năm người này cũng không ngờ còn có người nấp sau tảng đá nên kinh ngạc không ít . Tuy nhiên phản ứng của năm thiếu nữ rất nhanh nhạy, vừa phát hiện có dị trạng thì năm ả lập tức tung người đến chỗ ba hòa thượng, đồng thời mười làn ngân quang cũng lập tức phát ra .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lòng dạ của mấy ả yêu nữ này quả nhiên rất tàn độc, chưa kịp hỏi là ai thì đã hạ độc thủ rồi . Nếu không dạy cho chúng một trận thì trong tương lai không biết còn bao nhiêu người bị hại bởi tay chúng nữa !

Nghĩ đoạn chàng liền xuất trường kiếm, hữu thủ vừa trầm xuống thì nghe "rắc rắc" mấy tiếng vang lên, toàn bộ mười làn ngân quang đều bị triệt tiêu, bản thân chàng cũng đã tung người phóng ra ngoài .

An Tiểu Bình thấy chàng hiện thân thì cũng đứng lên, năm hắc y thiếu nữ đang lao tới nhưng thấy có bóng người xuất hiện thì lập tức dừng bước .

Thiếu nữ đứng đầu nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi :

- Ngươi là môn hạ của Thiếu Lâm ?

Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì thấy bốn thiếu nữ đứng sau mặc hắc y, nhưng thiếu nữ đứng đầu mặc hồng y, vì lúc nãy ở xa nên thấy màu hồng cũng giống như màu đen .

Chàng thầm nghĩ :

- Xem ra hồng y thiếu nữ nầy là người đứng đầu trong năm ả rồi !

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói :

- Tại hạ không phải là môn hạ của Thiếu Lâm ? Tại sao các cô nương lại hạ độc thủ đối với hòa thượng của Thiếu Lâm tự như vậy ? Phải chăng đôi bên có thù hận gì ?

Hồng y thiếu nữ nghe vậy thì yên tâm không ít, ả cười khanh khách một tràng rồi chậm rải nói :

- Công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm à ? Chẳng hay công tử xưng hô thế nào ?

Phương Tuyết Nghi chợt động linh cơ, chàng thầm nghĩ :

- Không biết Liễu My Nương đã nói chuyện ta xuất hiện trong võ lâm cho Thiên Ma Nữ biết hay

chưa ? Bây giờ nếu ta nói mình là Phương Tuyết Nghi mà ả biến sắc thì rõ ràng là Liễu My Nương đã thông báo cho Thiên Ma Nữ biết .

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói :

- Tại hạ là Phương Tuyết Nghi!

Hồng y thiếu nữ thản nhiên mĩm cười, nói :

- Thì ra là Phương công tử, tiện thiếp xin hành lễ tương kiến !

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không có phản ứng gì thì biết Liễu My Nương chưa nói cho Thiên Ma Nữ biết tin chuyện truyền nhân của Kiếm Than xuất hiện, do vậy chàng bất giác vui mùng vô cùng . Chàng nói :

- Không dám, các vị cô nương xưng hô thế nào ? Là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói :

- Phương công tử không phải là đệ tử của Thiếu Lâm tự thật chứ ?

Thì ra ả vẫn chưa tin lời Phương Tuyết Nghi vừa nói .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Thiếu Lâm tự làm sao có đệ tử không xuất gia ? Cô nương không cần phải nghi ngờ điều nầy !

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói :

- Không sai ! Những năm gần đây Thiếu Lâm tự không thu nhận tục gia đệ tử nên lời Phương công tử vừa nói chắc là không giả rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì những lời đó vốn là thật mà !

Hồng y thiếu nữ mĩm cười, nói :

- Phương công tử là người của phái nào vậy ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ không thuộc cửu đại môn phái, cô nương yên tâm chưa ?

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói :

- Công tử từng nghe nói đến Kim Hoa Bang chưa ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Trong võ lâm làm gì có Kim Hoa Bang ? Không lẻ ...

Bỗng nhiên chàng nhớ đến chuyện hai thị nữ của An Tiểu Bình từng nói là Thiên Ma Nữ có tặng một chiếc kim thoa cho bọn họ nên bất giác chàng nghĩ thầm :

- Có lẻ Kim Hoa Bang nầy là do Thiên Ma Nữ mới sáng lập ra !

Nghĩ đoạn chàng lắc đầu, nói :

- Tại hạ rất ít hành tẩu giang hồ nên chưa từng nghe nói Kim Hoa Bang gì đó bao giờ !

Chàng ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Cô nương là môn hạ của Kim Hoa Bang chăng ?

Hồng y thiếu nữ mĩm cười, nói :

- Công tử nói không sai, bon tiện thiếp là đệ tử của Kim Hoa Bang !

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Kim Hoa Bang là bang hội mới được sáng lập phải không ?

Hồng y thiếu nữ do dự một lát rồi nói :

- Bản bang thành lập đã chín năm rồi nhưng gần đây mới hành tẩu giang hồ mà thôi !

Tuyết Nghĩ thầm nghi :

- Thì ra Thiên Ma Nữ đã ngầm chuẩn bị từ lâu, xem ra năm xưa sư phụ đã bị ả qua mặt rồi !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Cô nương, chẳng hay Bang chủ Kim Hoa Bang là vị võ lâm tiền bối nào vậy ?

Hồng y thiếu nữ nói :

- Công tử, Bang chủ bản bang chính là sư phụ của tiện thiếp đây !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sư phụ ngươi là ai ? Ngươi không nói thì làm sao ta biết được ?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Có lẻ sư phụ của cô nương rất có danh vọng trong võ lâm ?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Đương nhiên rồi ! Nhất định là công tử đã nghe đến ba chữ Thiên Ma Nữ !

Phương Tuyết Nghi cười lớn rồi nói :

- Nghe danh đã lâu !

Đột nhiên thần sắc của chàng trầm hẳn xuống, hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn đối phương, chàng nói tiếp :

- Thì ra là Kim Hoa Bang là do Thiên Ma Nữ sáng lập, vậy mà hôm nay tại hạ mới được biết, kiến văn thật là nông cạn quá !

Hồng y thiếu nữ bị vẻ thản nhiên của chàng làm cho sững sờ, ả chau mày hỏi :

- Phương công tử có biết gia sư không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không biết !

Vẻ bất an trên mặt hồng y thiếu nữ chợt biến mất, ả mĩm cười, nói :

- Vậy công tử có muốn biết gia sư không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Điều đó không cần !

Hồng y thiếu nữ thấy chàng cự tuyệt thì tỏ ý không vui, ả cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Công tử cũng khá tự đại đấy !

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Vậy sao ? Tại hạ lại không cảm thấy .

Hồng y thiếu nữ lạnh lùng tiếp lời :

- Phương công tử có biết hiện nay trong võ lâm có rất nhiều nhân vật thành danh muốn cầu kiến gia sư mà không được hôm nay công tử có cơ hội ngàn vàng mà lại không nhận, thế chẳng phải là tự đại thái quá à ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Mọi người đều có ý chí riêng nên mục đích tự nhiên cũng khác, tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của cô nương vậy .

Hồng y thiếu nữ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiện thiếp họ Lý, đơn danh một chữ Vân, nhưng gia sư thường gọi là Vân nhi .

Phương Tuyết Nghi "à" một tiếng rồi nói :

- Thì ra là Lý cô nương ! Chẳng hay cô nương giử chức gì trong quý bang ?

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Công tử định điều tra bí mật của bản bang chăng ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Nếu cô nương không tiện nói ra thì thôi vậy !

Thủ pháp dục cầm cố túng (muốn nhưng giả vờ thả) này quả nhiên có tác dụng rất lớn .

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Phương công tử, đừng trách nhé !

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ đâu dám !

Lý Vân tiếp lời :

- Thực ra bản bang đã công khai xuất diện trong võ lâm thì cũng chẳng sợ bất kỳ ai hỏi chuyện trong bản bang .

Ả hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Trong Kim Hoa Bang, tiện thiếp không giữ chức vụ cố định, khi trong bang hữu sự thì sư phụ sẽ ra lệnh cho tiện thiếp toàn quyền xử lý !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra địa vị của cô nương trong Kim Hoa Bang lại cao đến thế ? Lần nầy cô nương đưa người đến Tung Sơn là phụng mệnh lệnh sư đến gây sự với Thiếu Lâm tự chăng ?

Lý Vân không ngờ đối phương hỏi thẳng vào vấn đề như vậy nên bất giác ngẫn người một lúc rồi hỏi lại :

- Phương công tử có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Xưa nay không quen biết một người thì nói gì đến quan hệ ?

Lý Vân liền nói :

- Công tử đã không có quan hệ với phái Thiếu Lâm thì tốt nhất là đừng nên hỏi chuyên của tiện thiếp và phái Thiếu Lâm .

Phương Tuyết Nghi vẫn thản nhiên nói :

- Vừa rồi cô nương liên tiếp đả thương ba vị hòa thượng Thiếu Lâm tự như vậy mà không cảm thấy hạ thủ quá lang độc sao ?

Lý Vân nghe vậy thì thần sắc chợt biến, ả nói :

- Phương công tử, đôi bên đã đối địch với nhau, lẻ nào còn nói đến lòng từ bi ?

Tuyết Nghi nói :

- Nhưng cũng không cần hạ thủ một cách tàn nhẫn đến trí mạng như vậy !

Lý Vân cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử, nếu lúc nầy tiện thiếp không hạ thủ cực nhanh thì người nói chuyện với công tử lúc nầy e rằng không phải là tiện thiếp mà là ba hòa thượng trọc đầu kia thôi !

Phương Tuyết Nghi biết ả nói thực tình nhưng vì lập trường bất đồng nên dù Lý Vân hữu lý, chàng cũng không tâm phục . Do vậy chàng lắc đầu, nói :

- Cô nương, tại hạ tin là hòa thượng Thiếu Lâm tự sẽ không giết người một cách tàn nhẫn như thế !

Lý Vân tròn xoe mắt nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi bỗng nhiên cười nhạt, nói :

- Phương công tử, không ngờ tiện thiếp bị công tử lừa dối rồi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Bây giờ ngươi mới hiểu ra à ? Đáng tiếc là đã muộn rồi !

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn trầm giọng nói :

- Cô nương nói vậy là có ý gì ? Phải chăng cô nương cho rằng Phương mỗ là trợ thủ của Thiếu Lâm tự ?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Có thể ... Tiện thiếp đoán sai !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ban đầu vốn đã sai rồi ! Tại hạ đã nói là không phải người của Thiếu Lâm tự, vậy mà cô nương nhất định không tin, Phương mỗ thật hết nhẫn nại được rồi !

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Công tử, tiện thiếp xin bồi lễ cho công tử vậy, xin chớ để tâm nhé .

An Tiểu Bình nấp sau tảng đá theo dỏi đến đây thì bất giác lôi tay Tống Phù và nói :

- Tống lão xuất thủ đuổi mấy ả yêu nữ kia đi có được không ?

Tống Phù nói :

- Chuyện này ... Xem ra chúng ta không thể đuổi bọn họ rồi !

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Chúng ta có thể bắt sống bọn họ, như thế chẳng hay hơn đuổi bọn họ đi sao ?

Tiểu Bình suy nghĩ rồi nói :

- Như vậy cũng hay .

Lời vừa dứt thì nàng đứng lên định bước ra ngoài nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên .

Tống Phù vội kéo Tiểu Bình ngồi xuống và khẻ nói :

- Cô nương, chúng ta chờ thêm một lát để xem thử kẻ nào đang đến nhé !

Tuy không vui nhưng An Tiểu Bình đành tuân lời ngồi nấp trở lại . Lúc nầy bọn hắc y thiếu nữ đã tức tốc tản ra tứ phía, đương trường chỉ còn lại Lý Vân và Phương Tuyết Nghi .

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Cô nương, có người đến đấy !

Lý Vân kinh ngạc, ả vội quét mục quang nhìn ra tứ phía rồi ngơ ngạc hỏi :

- Ở đâu ?

Thì ra, vừa rồi ả dùng toàn tâm toàn ý mê hoặc Phương Tuyết Nghi nên không nghe được tiếng bước chân .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Bốn thuộc hạ của cô nương đã tản ra rồi, dù có người đến cũng không làm tổn hại cô nương đâu mà sợ !

Lý Vân cũng mĩm cười rồi nói :

- Đa tạ công tử đã nhắc nhở ...

Lời chưa dứt thì đột nhiên nghe một giọng lanh lãnh quát hỏi :

- Là kẻ nào ?

Rõ ràng bốn hắc y thiếu nữ đã phát hiện ra kẻ đang đến !

Đột nhiên có một tràng cười sang sảng vang lên, tiếp theo là một giọng trầm hùng :

- Cô nương là ai ? Nữa đêm đi lại giữa chốn hoang sơn mà không sợ bị cầm thú làm cho kinh động à ?

Lý Vân chau mày và khẻ nói với với Phương Tuyết Nghi :

- Công tử đừng bõ đi nhé, chờ tiện thiếp đi xem thử .

Lời chưa dứt thì ả đã tung người lướt đi về phía phát ra giọng nói vừa rồi .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ngươi tưởng là ta sẽ bõ đi sao ? Nha đầu không biết lợi hại, hôm nay thì ngươi xúi quẩy rồi .

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực nhìn về huớng Lý Vân lướt đi, lúc nầy ả chạy chưa được hai trượng thì có hai bóng người cùng phóng đến như bay từ hướng ngược lại .

Lý Vân lớn tiếng quát hỏi :

- Là kẻ nào ? Sao còn không mau dừng lại cho bản cô nương xem mặt !

Người đi trước cười khà khà một tràng rồi nói :

- Cô nương hung hãn làm gì vậy ? Lão phu cũng không phải là trộm sông cướp biển gì, cô nương sợ gì chứ ? Thật là buồn cười .

Nói đến đây thì hai bóng người đã dừng bước trước mặt Lý Vân . Phương Tuyết Nghi vận mục lực quan sát thì thấy đây là một lão nhân và một văn sĩ trung niên, người vừa lên tiếng chính là lão nhân .

Lý Vân thấy đối phương chỉ dừng bước trước mặt mình có năm thước thì bất giác nộ khí xung thiên, nếu bình thường thì ả đã phóng Thiên Độc Ngân Châm ra rồi, nhưng vì bị Phương Tuyết Nghi vừa nói mấy câu nên ả không muốn thi triển ám khí tàn độc đả thương người trước mặt Tuyết Nghi một lần nữa . Tuy không dùng ám khí nhưng trường kiếm sau lưng của Lý Vân đã xuất ra khỏi võ, ả lạnh lùng hỏi :

- Nhị vị là cao nhân phương nào ?

Lão nhân cao lớn mặc Hoàng bào phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cô nương hỏi lão phu chăng ?

Lý Vân vẫn lạnh lùng nói :

- Nơi này ngoài hai vị ra thì còn ai nữa ? Lẻ nào các vị không có tai ?

Hoàng bào lão nhân cười khà khà rồi nói :

- Lão phu được trời cho một đôi chiêu phong nhĩ, đừng nói là ở gần thế nầy, dù cô nương nói ở

ngoài năm dặm thì lão phu cũng nghe được rõ ràng !

Văn sĩ trung niên mĩm cười, tiếp lời :

- Đồng huynh, chúng ta đâu có thời gian để kỳ kèo với cỏ ta ? Chi bằng nhanh chóng phát lạc bọn chúng cho rãnh tay !

Hoàng bào lão nhân cười khà khà, nói :

- Không sai ! Tiêu lão đệ, lão phu xuất thủ hay là ngươi xuất thủ giáo huấn bọn chúng ?

Văn sĩ trung niên họ Tiêu mĩm cười, nói :

- Yêu nữ này giao cho tiểu đệ ! Còn bốn ả kia thì phiền Đồng huynh vậy !

Hoàng bào lão nhân đột nhiên quay người xuất thủ, theo đó là một hắc y thiếu nữ thủ phía sau hơn trượng chợt kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất .

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì chấn động trong lòng, chàng thầm nghĩ :

- Chỉ lực thật là lợi hại !

Thì ra giữa lúc xoay người Hoàng bào lão nhân cũng vung xuất chỉ, dùng công phu cách không điểm huyệt khiến hắc y thiếu nữ kia ngã lăn ra đất .

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì đang cười thầm trong bụng, ả nghĩ ra mấy câu châm chọc nhưng lời chưa phát thì đã thấy thuộc hạ bị đả thương rồi . Bất giác ả rùng mình và không kịp nghĩ gì nữa mà vung kiếm tấn công văn sĩ trung niên ngay . Đường kiếm này không những cực nhanh mà phương vị tấn công cũng rất hiểm độc, dù đối phương muốn tránh né cũng vô cùng khó khăn .

Nhưng trên thực tế văn sĩ trung niên tỏ ra khá ung dung, chờ cho kiếm thế của Lý Vân đâm tới thì lão tung người lên cao bảy tám thước, hữu thủ cầm nguyên bao kiếm chưa xuất võ điểm về phía Lý Vân một chiêu nhanh như chớp .

Những động tác tung người xuất kiếm phản công dường như diễn ra cùng một lúc .

Lý Vân tuy là truyền nhân của Thiên Ma Nữ nhưng cũng bị khí thế của đối phương làm cho kinh hồn lạc phách, ả vội vàng thu kiếm và thối lui ra sau bốn năm bước .

Văn sĩ trung niên hạ thân xuống đất và mĩm cười, nói :

- Cô nương là môn hạ của Thiên Ma Nữ phải không ?

Lý Vân mới xuất một chiêu mà đã bị đối phương nhận ra lai lịch nên bất giác kinh hải không ít, ả thầm nghĩ :

- Người này là ai mà kiến văn quảng bác như vậy .

Nghĩ như thế nhưng ngoài miệng ả vẫn lạnh lùng nói :

- Phải thì sao ?

Văn sĩ trung niên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Khá lắm ! Cái này kêu bằng đi mòn gót giày mà không gặp, lúc gặp thì lại chẳng tốn chút công phu !

Lý Vân kinh ngạc quát hỏi :

- Ngươi là ai ? Tìm ta làm gì ?

Văn sĩ trung niên cười hì hì rồi nói :

- Tại hạ à ? Họ Tiêu tên Táp, bằng hữu võ lâm mến tặng cho trác hiệu là Hàn Mai Kiếm Khách, cô nương từng nghe bao giờ chưa ?

Lý Vân chợt biến sắc, ả buột miệng nói :

- Thì ra là Tiêu đại tiên sinh của phải Côn Luân, vản bối thất kính rồi !

Tiểu Táp mĩm cười, nói :

- Quá lời, cô nương xưng hô thế nào ? Tôn sư Thiên Ma Nữ có ở đây không ?

Lý Vân nói :

- Vản bối Lý Vân, sư phụ vẫn chưa đến !

Tiêu Táp chau mày, nói :

- Khi nào sư phụ cô nương đến ?

Lý Vân lắc đầu, nói :

- Vản bối không biết !

Tiểu Táp truy vấn :

- Cô nương không muốn nói chăng ?

Lý Vân nói :

- Vản bối không biết thật mà, nếu Tiêu đại tiên sinh không tin thì cũng đành chịu thôi !

Tiêu Táp trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Hoàng bào lão nhân :

- Đồng huynh, Thiên Ma Nữ vẫn chưa đến Tung Sơn, có lẻ chúng ta cũng không cần làm khó dễ thuộc hạ của bà ta !

Lúc nầy Hoàng bào lão nhân đã điểm huyệt khống chế ba trong bốn hắc y thiếu nữ, lão nghe vậy thì cười ha hả rồi nói :

- Tiêu lão đệ nói vậy thì lão phu đành ngừng tay thôi .

Lời vừa dứt thì lão bất ngờ xuất chưởng đẩy hắc y thiếu nữ chưa bị điểm huyệt lui ba bước rồi quay người bước đến gần Tiêu Táp .

Tiêu Táp nhìn qua Lý Vân và lạnh lùng nói :

- Vị này là Hoàng Sam Tẩu Đồng Thiên Lý của phải Hoa Sơn . Lý cô nương từng nghe danh rồi chứ ?

Lý Vân nghe tên lão nhân thì rùng mình, ả vội hành lễ và nói :

- Tiểu nữ Lý Vân xin tham kiến Hoa Sơn - Hoàng trưởng lão !

Đồng Thiên lý vuốt râu mĩm cười, nói :

- Được rồi ! Sư phụ ngươi chưa đến à ?

Lý Vân lắc đầu, nói :

- Gia sư vẫn chưa đến .

Đồng Thiên Lý không chờ Lý Vân nói hết câu mà quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi ở ngoài xa hơn trượng và hỏi :

- Tiểu tử kia là thế nào với ngươi vậy ?

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Vị đó là Phương công tử, tiểu nữ cũng vừa mới làm quen .

Khi nghe Đồng Thiên Lý hỏi thì Phương Tuyết Nghi đã cất bước đi đến, lúc nầy chàng tiếp lời :

- Lý cô nương nói không sai, tại hạ là Phương Tuyết Nghi vừa đến nơi này thì thấy Lý cô nương động thủ với đệ tử Thiếu Lâm tự .

Đồng Thiên lý quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Tiểu tử ngươi là môn hạ của Thiếu Lâm chăng ? Một nam một nữ tại nơi hoang dã giữa đêm thanh vắng thế nầy thì có lẻ là không phải làm chuyện tốt rồi !

Phương Tuyết Nghi không ngờ Đồng Thiên Lý lại nói những lời khó nghe như thế nên bất giác hai má nóng ran, chàng lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói :

- Sao tôn giá lại nói những lời khó nghe như thế, Phương mỗ chẳng qua là không quen nhìn cách hạ thủ quá tàn nhẫn của mấy vị cô nương này nên xuất diện lý luận với bọn họ, khuyên bọn họ không nên dựa vào võ công và uy vọng của sư môn mà làm, lẻ nào có điều gì không phải ? Vã lại, tại hạ đến đây không chỉ có một người, tôn giá đã cao niên mà nói những lời xằng bậy như thế, thật là buồn cười quá !

Đồng Thiên Lý nghe xong thì ngẫn người, lão nói :

- Tiểu tử ngươi nói lão phu đấy chăng ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Không dám ! Tôn giá đã cao niên mà bất nhã thì sợ rằng không thể trách người khác châm chọc mình !

Đồng Thiên Lý nộ khí quát lớn :

- Hảo tiểu tử, ngươi có biết lão phu là ai không ? Mau báo lai lịch sư môn để lão phu tự tìm bậc tôn trưởng của ngươi để tính sổ .

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói :

- Không cần ! Gia sư chẳng may đã tạ thế hai tháng trước rồi .

Đồng Thiên Lý ngạc nhiên nói :

- Sao lại khéo thế ? Sư phụ ngươi là ai ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Chuyện này tại hạ không thể nói được !

Đồng Thiên Lý càng lúc càng tức khí, lão quát lớn :

- Tiểu tử ngươi miệng chưa sạch mùi sữa mà dám trêu chọc lão phu chăng ?

Vừa quát lão vừa xuất thủ đánh về phía Tuyết Nghi một chưởng .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tôn giá thật là vô lý .

Lời vừa phát thì chàng cong ngón tay búng ra một luồng kình phong như tên bắn nhằm vào khuỷu tay của Đồng Thiên Lý .

Lão này kinh hải không ít, vội thủ thế chưởng và lách qua phải một bước, đồng thời hữu thủ chụp vào cổ tay phải của Tuyết Nghi .

Tuyết Nghi thấy thế chụp của lão ta rất hùng mạnh thì nghĩ thầm :

- Nếu không cho lão nếm chút đau khổ thì e rằng lão ta sẽ không chịu dừng tay !

Nghĩ đoạn chàng lập tức trở tay phát ra một chưởng .

Đồng Thiên Lý cười hì hì, nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là một kẻ không biết tự lượng .

Lão chưa dứt lời thì đột nhiên kêu thét lên một tiếng rồi tức thời lui ra sau năm thước, thần sắc lộ đầy vẻ kinh hải, tay trái ôm lấy tay phải và nhìn Tuyết Nghi đến thộn cả người .

Hàn Mai Kiếm Khách Tiêu Táp cũng cảm thấy rất kỳ quái, lão lướt đến cạnh Đồng Thiên Lý và hỏi :

- Đồng huynh làm sao thế ?

Đồng Thiên Lý chau mày trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ta ... Ta bị tiểu tử này dùng yêu thuật đả thương rồi !

Lời này vừa phát thì Lý Vân ôm bụng cười khanh khách một tràng dài .

Nên biết yêu thuật là chuyện khó có thể trông thấy được, Đồng Thiên Lý là trưởng lão của Hoa Sơn mà nói ra những lời như vậy thì bảo Lý Vân không tức cười sao được !

Tiêu Táp lắc đầu, nói :

- Đồng huynh, sợ rằng ... Vị tiểu huynh đệ này không sử dụng yêu thuật mà ...

Đồng Thiên Lý không tin, lão nói :

- Không phải yêu thuật thì làm sao đả thương mạch môn của lão phu được ?

Tiêu Táp quay qua nói với Tuyết Nghi :

- Tiểu huynh đệ, vừa rồi ngươi thi triển thủ pháp gì vậy ?

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có tràng cười ha hả từ sau tảng đá vang lên .

Tiêu Táp biến sắc, lão quát hỏi :

- Ai đó ?

Tống Phù sải bước đi tới và mĩm cười, nói :

- Là lão thâu nhi Tống Phù đây !

Tiểu Táp nghe vậy thì thở phào một hơi, lão nhìn qua Tống Phù và cung thủ hành lễ, nói :

- Thì ra là Tống huynh ! Đã lâu không gặp !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Tiêu huynh đệ và Đồng huynh vẫn khoẻ chứ ?

Lão hỏi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhị vị cũng nhận lời mời của Nhập Vân chưởng môn mà đến Tung Sơn đó chăng ?

Tiêu Táp nói :

- Không sai ! Tống huynh thì sao ?

Tống Phù cả cười rồi nói :

- Tống mỗ à ? Nói một câu khó nghe là ai thấy Tống mỗ cũng đều đau đầu cả, vì vậy tự nhiên là không được mời đến rồi !

Lúc nầy Đồng Thiên Lý chợt kêu lên :

- Tống huynh, tiểu tử này cùng đi với huynh phải không ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Đúng vậy !

Đồng Thiên Lý nói :

- Tống huynh sao lại đi chung với kẻ biết yêu thuật ? Thật là chẳng ra thể thống gì cả !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Ai là ngươi biết yêu thuật ?

Tiêu Táp tiếp lời :

- Tống huynh, vị tiểu huynh đệ này là người thế nào với Tống huynh vậy ? Vừa rồi hắn sử dụng chiêu gì mà ...

Tống Phù nói :

- Tiêu huynh không cần nói nhiều , thủ pháp mà vị lão đệ này thi triển là võ công do Tống mỗ trộm của người khác, nói ra khiến Tống mỗ thật là mất mặt !

Sở dĩ Tống Phù bỗng nhiên xuất hiện là do lão sợ Phương Tuyết Nghi tiết lộ thân phận và một khi Lý Vân nghe được thì tất sẽ báo với Thiên Ma Nữ, không chừng tình hình sẽ thêm phức tạp và thêm nhiều phiền phức không đáng có .

Phương Tuyết Nghi hiểu được điều đó nên cảm kích vô cùng, chàng nói :

- Tống lão, chiêu thức của lão thật là bất phàm, có thể khiến người ta cho là yêu thuật thì quả thật rất đáng để khoái chí một phen !

Tống Phù nói :

- Lão đệ, ngươi chớ vội đắc ý .

Lão quay sang nói với Tiêu Táp :

- Tiêu huynh đệ, lúc nầy Nhập Vân đại sư đang đàm đạo với Hoắc bang chủ của Cái Bang trong Thiếu Lâm tự, nếu nhị vị theo lời mời mà đến thì hãy mau vào diện kiến với bọn họ !

Tiêu Táp nghe vậy thì nhìn qua Đồng Thiên Lý và hỏi :

- Y Đồng huynh thế nào ?

Đồng Thiên Lý trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tống huynh nói không sai, Hoắc bang chủ đã đến thì chúng ta nên mau chóng hội diện với bọn họ mới phải !

Tiêu Táp cung thủ chào Tống Phù, lão liếc nhìn Tuyết Nghi một cái rồi cất bước đi như gió cuốn .

Đồng Thiên Lý cũng chào Tống Phù rồi lập tức phóng bước theo sau Tiêu Táp .

Phương Tuyết Nghi nhìn hai người khuất sau góc núi thì bất giác bật cười rồi nói :

- Tống lão, bọn họ đến thật bất ngờ nhưng đi cũng quá nhanh nhĩ !

Tống Phù nói :

- Cuồng vọng tự đại như bọn họ thì đáng nếm chút đau khổ của lão đệ ngươi nhưng lão phu sợ ngày sau gặp lại thì khó giao tình, do vậy mới ra khuyên bọn họ đi cho rồi . Lão đệ ngươi không trách lão phu chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Làm sao có thể trách Tống lão được .

Lúc nầy Lý Vân chậm rải bước lại hành lễ với Tuyết Nghi và nói :

- Đa tạ công tử đã trượng nghĩa trợ giúp ... Ân nghĩa này đành chờ ngày sau báo đáp thôi !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Cô nương không cần để tâm chuyện này !

Tống Phù quân sát Lý Vân một lát rồi trầm giọng nói :

- Lý cô nương, lệnh sư chưa đến Tung Sơn thật à ?

Lý Vân nói :

- Đích thực là gia sư chưa đến, nhưng ...

Bỗng nhiên ả nhìn Phương Tuyết Nghi và nỡ cười thần bí rồi nói tiếp :

- Hành tung của gia sư phiêu hốt bất định nên cũng không thể biết là hiện tại đã đến hay chưa !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao ?

Lý Vân nói :

- Xưa nay gia sư không nói cho tiểu nữ biết hành động của người, bây giờ lão hỏi tiểu nữ thì tự nhiên là tiểu nữ không biết rồi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không biết thì nói không biết, việc gì phải vòng vo tam quốc ?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Cô nương, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo, chẳng hay cô nương có thể theo sự thật mà trả lời không ?

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Công tử muốn hỏi chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ngày nay có rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương, chẳng hay có phải kiệt tác của cô nương không ?

Lý Vân nói :

- Tiện thiếp vừa đến nơi này nên tự nhiên là không phải rồi .

Ả trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Chẳng hay nhị vị có quan sát kỹ thương thế của những hòa thượng đó không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không !

Tuyết Nghi tiếp lời :

- Quan sát thương thế của những hòa thượng đồ đệ làm gì ?

Lý Vân nói :

- Để nhận biết là do kẻ nào đả thương !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này ... Hình như là ...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy mình lỡ lời nên lập tức dừng lại .

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao công tử không nói tiếp ?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu cô nương mới vừa đến thật thì những hòa thượng kia là có người khác đả thương rồi .

Chàng muốn trả lời hàm hồ cho qua chuyện nhưng không ngờ Lý Vân xạ hai đạo mục quang nhìn chàng trừng trừng nên khiến chàng không thể không nói ra . Chàng hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Tại hạ nghe nói có một vị giả danh bang chủ Cái Bang đến đây nên có lẻ là do người này động thủ !

Lý Vân tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, ả nhìn Phương Tuyết Nghi chầm chầm và hỏi :

- Phương công tử nói có thật không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Đương nhiên là không giả rồi !

Lý Vân cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Công tử thấy hình dạng người đó như thế nào ?

Nói đoạn ả cất bước đi về phía ba hắc y thiếu nữ bị điểm huyệt đạo . Nhưng bỗng nhiên Tống Phù lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Lý Vân kinh ngạc, ả dừng lại và hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ?

Tống Phù nói :

- Cô nương định đi đâu ?

Lý Vân lạnh lùng đáp :

- Chuyện này không cần lão quan tâm !

Tống Phù nói :

- Nếu lão phu nhất định muốn hỏi thì sao ?

Lý Vân nói :

- Vậy thì vỉnh viển sẽ không nhận được sự trả lời !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ả nha đầu này vội vàng bõ đi như vậy, không lẻ ả có tin tức gì muốn báo cho Thiên Ma Nữ chăng ?

Nghĩ đoạn chàng định bảo Tống Phù để cho ả đi rồi sau đó ngầm theo dỏi để tìm đến nơi Thiên Ma Nữ ẩn thân, nhưng bỗng nhiên nghe Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Cô nương, ngươi đã không muốn nói thì thôi vậy, nhưng ... Lão phu còn muốn thỉnh giáo một chuyện !

Chương 32: Biển Tình Nỗi Sóng

Lý Vân liền nói :

- Chuyện gì nếu tiểu nữ không biết thì xin lượng thứ cho là không thể trả lời .

Tống Phù nói :

- Chuyện này thì nhất định cô nương biết rồi ! Lệnh sư đã phái người đưa đến Thiếu Lâm tự một phong thơ , người đưa thơ đó có phải là cô nương không ?

Lý Vân lắc đầu nói :

- Không phải !

Tống Phù tỏ vẻ không tin , lão hỏi lại :

- Không phải cô nương à !

Lý Vân nói :

- Người đưa thơ là nhị muội của tiểu nữ .

Tống Phù hỏi tiếp :

- Võ công của cô ta rất cao cường phải không ?

Lý Vân mĩm cười nói :

- Không sai ! Võ công của nhị muội cao hơn rất nhiều hòa thượng ở Thiếu Lâm tự .

Phương Tuyết Nghi hỏi xen vào :

- Hiện giờ cô ta ở đâu ?

Lý Vân chớp chớp song mục rồi khẻ hỏi lại :

- Phương công tử muốn gặp cô ta chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu , nói :

- Rất muốn gặp .

Lý Vân mĩm cười nói :

- Cô ta rất xinh đẹp , công tử không sợ bị cô ta mê hoặc à !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô nương nói đùa rồi ! Tại hạ chỉ muốn biết võ công của nhị muội của cô nương mà thôi .

Lý Vân nói :

- Muốn biết võ công của cô ta thì không thể gặp cô ta , mà nhị muội của tiện thiếp là ngươi đẹp nhất trong sáu tỹ muội , nam nhân chỉ cần trông thấy cô ta thì không một ai chẳng động lòng .

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu cô nương đa nghi như vậy thì chẳng cần phải nói nữa .

Lý Vân tiếp lời :

- Công tử , tiện thiếp nói đây là sự thật , tăng chúng của Thiếu Lâm tự đông như vậy mà không thể cầm giữ được cô ta . Nếu chỉ dựa vào võ công thì sợ rằng cô ta khó tránh khỏi thọ thương hoặc tàn phế ! Như vậy đũ thấy bên trong tất có duyên cớ mà người ngoài khó biết được .

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói như vậy có nghĩa là những hòa thượng Thiếu Lâm bị thọ thương là do cô ta dùng sắc đẹp mê hoặc à ?

Lý Vân thản nhiên nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tống lão , những cao tăng kia đều là cao tăng một lòng hướng đạo thì làm sao có chuyện đó xảy ra ?

Tống Phù chưa kịp lên tiếng thì Lý Vân đã nói :

- Công tử , nhị muội của tiện thiếp là ưu vật của nhân gian , đừng nói là hòa thượng Thiếu Lâm tự

mà dù là phật tỗ cũng khó thoát khỏi đại kiếp mê hoặc của cô ta .

Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Có chuyện như thế sao ? Tại hạ không tin !

Lý Vân nói :

- Công tử không tin thì sao không theo tiện thiếp đi tìm cô ta ?

Tống Phù phá lên cười ha hả rồi nói :

- Khá lắm ! Lão phu cũng muốn đi một chuyến , phiền cô nương dẫn đường cho .

Lý Vân nhìn Tuyết Nghi và mĩm cười nói :

- Công tử có muốn đi không ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ :

- Nếu ta không đi thì sợ rằng sẽ bị cô ta chê cười .

Nghĩ đoạn chàng định trả lời thì bỗng nhiên có tiếng cười nhạt , theo đó là một bóng người lướt tới như bay .

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn ra thì thấy An Tiểu Bình đã đứng cách Lý Vân không đầy ba thước , nàng đang nhìn đối phương từ đầu đến chân bằng ánh mắt lạnh lùng .

Tống Phù thấy vậy thì nghĩ thầm :

- Hỏng bét ! Nha đầu này đã xuất hiện thì sự việc rắc rối ra rồi .

Phương Tuyết Nghi cũng đang lo lắng trong lòng , không biết An Tiểu Bình nhìn Lý Vân như vậy là định giở trò gì nên đưa mắt nhìn Lý Vân với cảm giác bất an .

Bỗng nhiên nghe Lý Vân cười khúc khích rồi nói :

- Vị công tử nầy là ....

An Tiểu Bình không trả lời mà cất bước đi vòng quanh Lý Vân , vừa đi nàng vừa nhìn Lý Vân từ chân đến đầu .

Hành động của nàng không những khiến Tống Phù và Tuyết Nghi cảm thấy khó hiểu mà ngay cả Lý Vân cũng bất giác đỏ mặt , ả ấp úng nói :

- Công tử ... Làm cái gì vậy ?

An Tiểu Bình nhìn tới nhìn lui một lúc lâu rồi cười nhạt nói :

- Ta tưởng ngươi là một mỹ nhân đàng hoàng , không ngờ ngươi chẳng qua là một nha đầu mà thôi .

Lý Vân chẳng có phản ứng gì trước câu nói đầy hàm ý nhục mạ của An Tiểu Bình , ả chỉ lạnh lùng nhìn đối phương một lúc rồi quay bước bõ đi .

Thế nhưng Lý Vân đi được một trượng thì thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng .

An Tiểu Bình xuất phát sau nhưng đã lướt qua chận đường .

Lý Vân ngạc nhiên dừng bước và lạnh lùng hỏi :

- Công tử làm gì vậy ?

An Tiểu Bình thản nhiên hỏi :

- Không cho ngươi đi !

Lý Vân liền hỏi :

- Công tử có điều chi chỉ giáo chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Ta chẳng có điều gì chỉ giáo , chẳng qua là muốn nói với ngươi một câu mà thôi .

Lý Vân hỏi :

- Muốn nói câu gì ?

An Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Từ nay về sau không cho phép ngươi gặp Phương công tử nữa !

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Công tử chận tiện thiếp lại chỉ để nói một câu như vậy thôi sao ?

Tiểu Bình nói :

- Không sai !

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Xin hỏi quý tánh đại danh của công tử là gì ?

An Tiểu Bình thấy đối phương không trả lời mà hỏi ngược lại danh tánh mình thì bất giác tức khí nói :

- Danh tánh của ta à ? Sư phụ ngươi biết mà !

Lý Vân nghe vậy thì ngẫn người một lát rồi nói :

- Công tử quen biết với gia sư à ?

Tiểu Bình nói :

- Tại sao ngươi không trả lời ta trước ?

Lý Vân nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tiện thiếp xin hứa với công tử .

Thì ra ả phát hiện An Tiểu Bình anh tuấn hơn Phương Tuyết Nghi , do vậy ả đã lập chủ ý là chỉ cần Tiểu Bình quen biết với sư phụ thì ngày sau chẳng lo gì không có cơ hội để tiếp cận , vì lẻ đó mà ả nhanh chóng hứa không gặp Phương Tuyết Nghi nữa .

An Tiểu Bình thấy đối phương đã hứa thì lòng cũng vui mừng , nàng mĩm cười nói :

- Cô nương có thể đi được rồi .

Lý Vân định cất bước thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng gọi :

- Cô nương khoan đi đã !

Lý Vân quay lại hỏi :

- Lão còn muốn nói điều gì chăng ?

Tống Phù vừa bước lại gần vừa nói :

- Cô nương hứa là đưa lão phu đi gặp nhị muội của cô nương , bây giờ tình thế nào đây ? Đi hay là không đi ?

Lý Vân nhìn qua An Tiểu Bình , nói :

- Vị công tử này cùng đi với lão phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Lý Vân lắc đầu nói :

- Vị công tử nay không đồng ý thì sao ?

Tống Phù quay sang hỏi Tiểu Bình :

- Lão đệ , ngươi có muốn đi không ?

An Tiểu Bình trầm ngâm không nói , Phương Tuyết Nghi liền tiếp lời :

- Đương nhiên là muốn đi rồi .

Nếu chàng không xen vào thì hoặc giả An Tiểu Bình sẽ suy nghĩ rồi mới quyết định , nhưng chàng nói vậy thì khiến Tiểu Bình quyết định nhanh hơn , nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ta không đi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Vậy hiền đệ định đi đâu ?

An Tiểu Bình quay người đi xuống núi và nói :

- Đi đâu cũng được .

Nàng vừa dứt lời thì người đã ở xa ngoài mười trượng rồi .

Tống Phù thấy nàng tức giận bõ đi thì bất giác lo lắng , lão tung người phóng theo và lớn tiếng gọi :

- An lão đệ , ngươi chờ một lát .

Phương Tuyết Nghi cũng tung người truy theo và thoáng chốc chàng đã chận trước mặt An Tiểu Bình rồi .

Tiểu Bình đang tức khí mà lại thấy Phương Tuyết Nghi chận đường thì lập tức xuất thủ đẩy thẳng

vào giữa ngực chàng và quát lớn :

- Tránh ra !

Rầm một tiếng , Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động toàn thân , chàng lảo đảo lùi ra sau mấy bước rồi thổ ra một búng máu tươi .

An Tiểu Bình thấy thế thì bất giác sững người rồi dậm chân kêu lên :

- Tại sao phương huynh không tránh !

Vừa nói nàng vừa bước tới đở Phương Tuyết Nghi , thần sắc đầy vẻ lo lắng .

Tống Phù đứng sau An Tiểu Bình , thị tuyến bị che khuất nên không thấy nàng xuất thủ đánh Phương Tuyết Nghi .

Khi lão phát hiện Phương Tuyết Nghi thổ huyết thì bất giác kinh hải kêu lên :

- Phương lão đệ làm sao thế ?

An Tiểu Bình gượng cười nói ;

- Vản bối ... Đả thương Phương huynh rồi !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão đệ ngươi lại đả thương hắn ? An lão đệ , chuyện này thì ngươi không đúng rồi !

Tiểu Bình thấp giọng nói :

- Tống lão , làm sao vản bối biết Phương huynh không chịu né tránh !

Tống Phù bước lại gần thấy Phương Tuyết Nghi đang vận công trị thương , song mục nhắm chặt , thần thái nghiêm túc thì quay lại khẻ nói với Tiểu Bình :

- Hắn đang vận công trị thương , lão đệ ngươi đừng quấy rầy hắn nữa .

Tiểu Bình nói :

- Vản bối không biết Phương huynh không né tránh , nếu không thì vản bối đã chẳng hạ thủ nặng như thế . Tống lão ... Chờ Phương huynh trị thương xong thì vản bối sẽ cùng đi với lão đến gặp yêu nữ kia .

Tống Phù thở dài một hồi rồi khẻ nói :

- Ôi , cô nương đừng quên hắn luôn vì đại sự của võ lâm chính nghĩa mà hành động . Sau nầy ngươi đừng chấp nhất tiểu tiết nữa , như vậy thì mới được .

Tiểu Bình nói :

- Vản bối xin ghi nhớ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã từ từ mở mắt , chàng nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Hiền đệ , chưởng lực của hiền đệ thật là lợi hại !

Tiểu Bình nghe chàng khai khẩu được thì vui mừng , vội nói :

- Phương huynh khoẽ rồi chứ ?

Tuyết Nghi gật đầu nói ;

- Hoàn toàn bình phục rồi ! Hiền đệ và Tống lão không cần phải bận tâm nữa .

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lão đệ , ngươi thử vận khí kiểm tra lần nữa xem , nội tạng bị chấn thương thì không phải là chuyện đùa đâu !

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối đã kiểm tra kỹ rồi .

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ , chúng ta đi theo Lý cô nương một chuyến nhé !

Tiểu Bình hỏi :

- Có phải là Phương huynh đã bình phục thật không ?

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Chút thương thế thì có đáng gì , hiền đệ hà tất phải quan tâm .

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh ... Chuyện này là do tiểu đệ mà ra cả .

Tuyết Nghi khoát tay nói :

- Hiền đệ chúng ta đi ngay nhé ?

Tống Phù tiếp lời :

- Đúng thế , Lý cô nương đang chờ chúng ta đấy !

Nói đoạn hai người liền đi về phía Lý Vân .

Lý Vân thấy ba người đến thì mĩm cười nói :

- Tiện thiếp xin dẫn đường cho ba vị .

Bốn người đi chừng mười dặm thì bỗng nhiên Tống Phù phá lên cười rồi nói với Lý Vân :

- Lý cô nương quên một chuyện đại sự rồi đấy !

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì ?

Tống Phù nói :

- Cô nương không chờ ba vị thuộc hạ cùng đi à ?

Lý Vân mĩm cười nói :

- Lão không cần lo cho bọn chúng , lát nữa sẽ có người trong bản bang đến tiếp ứng ngay thôi .

Tống Phù bất giác dừng bước , lão nhìn tứ phía rồi nói :

- Cô nương ... Quý bang có bao nhiêu người ở Tung Sơn này ?

Lý Vân vừa đi vừa nói :

- Không nhiều , chừng khoảng vài trăm người thôi .

Tống Phù nghe vậy thì lạnh người , lão sải bước phóng theo và nói :

- Cô nương vừa nói là không nhiều , thế bây giờ tại sao lại có đến vài trăm người ?

Lý Vân nói :

- Bọn họ tuy đông nhưng đều ẩn thân trong bóng tối , nếu không có mệnh lệnh của tiểu nữ thì bọn

họ không thể đến nơi này , do vậy lời đó cũng chẳng có gì là sai .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nói vậy chẳng phải là cưỡng từ đoạt lý hay sao ?

Nhưng Tống Phù lại không phản bác , lão cười khà khà rồi nói :

- Thì ra là như vậy !

Lão ngưng một lát rồi hỏi :

- Thế cô nương đã thông báo cho bọn họ đến cứu ba vị thuộc hạ chưa ?

Lý Vân nói :

- Đã thông báo rồi .

Nói đến đây thì bốn người đã đi được hơn ba dặm rồi .

Phương Tuyết Nghi ngước mắt nhìn lên thì thấy tuyệt đỉnh núi Thiếu Thất còn không xa , bất giác chàng nghĩ thầm :

- Lẻ nào nhị muội của ả nha đầu này ở trên tuyệt đỉnh Thiếu Thất kia ?

Chàng định lên tiếng thì chợt nghe Tiểu Bình hỏi :

- Lý cô nương còn bao xa nữa vậy ?

Lý Vân mĩm cười nói :

- Không xa lắm , nhị muội của tiện thiếp ở ngay trên tuyệt đỉnh Thiếu Thất .

Nói đoạn ả phóng bước đi như bay lên đỉnh núi .

Bọn Tống Phù cũng lập tức thi triển khinh công bám theo , chớp mắt thì mấy dặm sơn lộ đã bị bõ lại phía sau .

Khi đến gần một tảng đá lớn thì bỗng nhiên Lý Vân dừng bước và nói :

- Đến rồi !

Tống Phù quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy nơi dừng chân chỉ cách đỉnh Thiếu Thất không đầy một tầm tên , thế núi cao vun vút , tứ bề không thấy một nơi nào khả dĩ dung thân . Lão cảm thấy

ngạc nhiên nên hỏi ngay :

- Cô nương , quý nhị muội đang ở nơi nào ?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cũng nghĩ như Tống Phù , lúc nầy nghe lão hỏi thì tất cả đều tròn xoe song mục nhìn Lý Vân chờ nghe câu trả lời .

Lý Vân mĩm cười nói :

- Ở ngay nơi này !

Vừa nói ả vừa chỉ tảng đá lớn bên cạnh .

Tống Phù kinh ngạc nói :

- Dưới tảng đá này chăng ?

Lý Vân nói :

- Không sai , lão chớ xem thường tảng đá này nhé , bên trong rộng lắm đấy !

Vừa nói Lý Vân vừa đưa tay sờ tảng đá .

Một lát sau chợt nghe mấy tiếng lách cách vang lên , bên dưới tảng đá bỗng hiện ra một thạch môn đũ cho người đi qua .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nơi này có vẻ giống thạch phủ ở Vu Sơn , nhưng không biết bên trong như thế nào ?

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng đưa mắt nhìn An Tiểu Bình và dường như An Tiểu Bình cũng nghĩ giống như chàng . Khi thấy Lý Vân sờ tay lên tảng đá để tìm cơ quan mở thạch môn thì nàng chú mục theo dỏi từng cử động . Lúc thạch môn vừa hé mở thì bất giác nàng mĩm cười rồi đưa mắt nhìn qua Tuyết Nghi .

Hai người nhìn nhau mĩm cười , tuy ánh trăng mờ ảo nhưng khoảng cách gần nên Phương Tuyết Nghi có thể trông thấy hai gò má ửng hồng của Tiểu Bình .

Lúc nầy từ bên trong thạch môn có một thiếu nữ thò đầu ra hỏi :

- Có phải Lý cô nương đó không ?

Lý Vân đáp :

- Đúng vậy ! Tiểu Thúy , cô nương của ngươi có ở nhà không ?

Thiếu nữ được gọi lá Tiểu Thuý mĩm cười nói :

- Cô nương vừa mới trở về .

Bỗng nhiên ả phát hiện ra bọn Phương Tuyết Nghi nên bất giác giật thót người và hỏi :

- Lý cô nương , bọn họ là ai vậy ?

Lý Vân nói :

- Đều là bằng hữu của ta , bọn họ muốn gặp cô nương của ngươi đấy . Tiểu Thúy , ngươi mau vào thông báo với nhị cô nương một tiếng , đừng để khách phải chờ lâu nhé !

Tiểu Thúy mĩm cười nói :

- Lý cô nương đừng vội , Tiểu Thúy đi thông báo ngay đây .

Lời chưa dứt thì ả đã quay người đi vào trong động .

Tống Phù cười hì hì nói :

- Lý cô nương , chẳng hay quý muội xưng hô thế nào vậy ? Cô nương có thể cho biết trước được hay không ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên là có thể ! Nhị muội của tiểu nữ tên là Doãn Mộng Hà , những kẻ hiếu sự trong võ lâm tặng cho cô ta ngoại hiệu là Hà Hoa tiên cô . Nhưng thực ra nhị muội của tiểu nữ không thích ngoại hiệu này lắm .

Tống Phù nói :

- Hà Hoa tiên cô à ? Danh hiệu này nghe hay nhĩ ?

Nói đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng .

An Tiểu Bình thấy Tống Phù bật cười thì cảm thấy kỳ quái , nàng hỏi :

- Tống lão đang cao hứng chuyện gì vậy ? Vản bối cảm thấy bốn chữ Hà Hoa tiên cô cũng đàng hoàng mà .

Tống Phù nghe vậy thì ngẫn người nhưng lão không thể nói rõ nguyên nhân bật cười của mình

nên nói :

- Nhất thời lão phu cảm thấy tức cười và không kềm chế được nên bật cười thôi .

Tiểu Bình nghe Tống Phù trả lời như vậy thì không truy vấn nữa , nàng quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Phương huynh , nếu Doãn Mộng Hà quả nhiên là một yêu nữ thì thì huynh có thể giết ả không ?

Trước cửa nhà của người ta mà hỏi những lời như vậy khiến cho Tuyết Nghi sững sờ , nhất thời chàng không biết phải trả lời sao .

Lý Vân cũng nhìn Tiểu Bình bằng ánh mắt ngở ngàng , trong lòng luôn luôn hồi hộp lo lắng . Ả thầm nghĩ :

- Sao vị công tử này nói năng càn dỡ như thế nhĩ ? Nếu nhị muội nghe được thì ...

Ả nghĩ chưa hết thì chợt nghe trong thạch động vang ra một tràng cười khanh khách nghe như hoàng anh xuất động , tiếp theo là một giọng nói thanh thót phát ra :

- Lý tỷ tỷ , bằng hữu của tỷ tỷ là những ai vậy ? Xin lượng thứ cho sự nghênh tiếp chậm trể của tiểu muội . Mau mời vào trong này đàm đạo vậy .

Lý Vân liền nói :

- Nhị muội không trách ta đến quấy rầy chứ ?

Vua nói ả vừa bước vào thạch động rồi quay ra nói tiếp :

- Xin mời Tống lão và nhị vị công tử vào đây .

Tống Phù , Tuyết Nghi và Tiểu Bình lần lượt theo Lý Vân vào trong thạch động . Tuy cửa thạch động hơi nhỏ nhưng vào trong chừng một trượng thì không gian rộng hẳn ra . Nơi này có một bậc đá đi sâu xuống đất , đi chừng mười trượng mới có một gian thạch thất hiện ra trước mặt . Trong thạch động có đính hạt minh châu nên không cần đuốc mà vẫn rất sáng sủa .

Bốn người đến trước cửa thạch thất thì thấy một thanh y thiếu nữ đứng tựa cửa nhìn ra mĩm cười . Thiếu nữ này tóc dài xoã ngang vai , khi chất cao nhã , dung mạo xinh đẹp tựa phù dung , bất kỳ người nào vừa trông thấy nàng cũng phải xao lòng .

Thanh y thiếu nữ chờ mọi người đến gần thì dịch bước tới trước và nói :

- Tiểu muội xin tham kiến đại tỹ .

Thì ra thiếu nữ này chính là Doãn Mộng Hà .

Lý Vân khoát tay nói :

- Nhị muội không cần phải đa lễ , mau mời ba vị khách quý vào trong nói chuyện .

Doãn Mộng Hà liền dịch bước sang bên và đưa tay mời bọn Tống Phù vào thạch thất .

Tống Phù không một chút khách khí , lão cất bước đi vào ngay .

An Tiểu Bình cũng theo sát Phương Tuyết Nghi mà vào .

Trong thạch thất được trần thiết rất đơn giản , có một bàn đá và bốn đôn đá , ngoài ra tứ bề trống không , ngay cả một bộ bình trà cũng không có . Nơi vách đá bên trong có một thạch môn , có lẻ phía trong đó là nơi nghỉ ngơi của Doãn Mộng Hà .

Sau khi bốn người an toạ thì Tiểu Thuý mang vào bốn chén trà hương đặt lên bàn .

Doãn Mộng Hà bước đến mở thạch môn bên trong và ngồi xuống thạch sàng rồi nói với Lý Vân :

- Lý đại tỹ , xin mời mấy vị bang hữu dùng đi .

Mọi người nâng chén uống một ngụm trà thì nghe Doãn Mộng Hà mĩm cười nói :

- Sao Lý đại tỹ không giới thiệu các vị bằng hữu cho tiểu muội ?

Lý Vân tỏ ra rất úy kỵ Doãn Mộng Hà nên thái độ và cử chỉ không được tự nhiên lắm , ả ngập ngừng một lát rồi mới nói :

- Đúng vậy , ngu tỹ thật sơ xuất quá .

Nói đoạn , ả lần lượt giới thiệu danh tánh từng người một .

Doãn Mộng Hà nghe xong thì mĩm cười nói :

- Tiện thiếp chỉ mượn nơi này để ở tạm vài ngày , mọi thứ đều rất đơn giản , mong ba vị đừng chê cười nhé .

Tống Phù cười khà khà rồi nói :

- Đâu dám , đâu dám , cô nương khéo nói rồi .

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới quan sát kỹ Doãn Mộng Hà , quả nhiên cô ta có một sắc đẹp mê hồn , đầy sức quyến rũ .

Tống Phù vừa dứt lời thì An Tiểu Bình lớn tiếng hỏi :

- Doãn cô nương , sư phụ của cô nương đã đến đây chưa ?

Doãn Mộng Hà nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Gia sư vẫn chưa đến , An công tử quen biết với gia sư à ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Không quen lắm nhưng đã từng gặp mặt một lần .

Nói đoạn nàng nhìn qua Phương Tuyết Nghi thì thấy chàng đang ngồi ngay ngắn . Song mục nhắm chặt , thân hình bất động .

An Tiểu Bình cảm thấy hơi kỳ lạ nên thầm hỏi :

- Phương đại ca làm sao thế nhĩ ? Không lẻ chàng đã bị độc chất vô hình của yêu nữ này làm tổn thương rồi ?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng hỏi :

- Phương huynh làm sao thế ?

Phương Tuyết Nghi nghe gọi thì từ từ mở mắt ra và hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiểu Bình hỏi :

- Phương huynh cảm thấy không được thoải mái chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu , nói :

- Đâu có !

Doãn Mộng Hà xen vào :

- An công tử , có lẻ Phương công tử cảm thấy không vui một chút thôi , công tử hà tất phải lo lắng .

Tiểu Bình lạnh lùng nói :

- Làm sao cô nương biết ?

Doãn Mộng Hà chỉ mĩm cười mà không giải thích .

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới xạ hai đạo mục quang như điện nhìn Doãn Mộng Hà và hỏi :

- Doãn cô nương là người chuyễn thư đến Thiếu Lâm tự phải không ?

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại :

- Công tử là môn hạ của Thiếu Lâm chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không phải !

Doãn Mộng Hà nhìn qua Lý Vân và hỏi :

-Lý đại tỹ , có thật Phương công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm hay không ?

Làm sao Lý Vân biết là thật hay không ? Dĩ nhiên là ả không thể không gật đầu , ả nói :

- Phương công tử không đồng hành với tăng lữ Thiếu Lâm tự thì đương nhiên là không phải môn hạ của Thiếu Lâm rồi .

Doãn Mộng Hà chau mày nói :

- Phương công tử đã không phải là người của Thiếu Lâm thì hỏi chuyện chuyễn thư đến Thiếu Lâm tự để làm gì ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Mấy vị cao tăng Thiếu Lâm thọ thương là do cô nương hạ thủ phải không ?

Doãn Mộng Hà phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Thủ đoạn của cô nương thật là ác độc .

Doãn Mộng Hà tiếp lời :

-Tiện thiếp tưởng võ công của bọn hòa thượng Thiếu Lâm ghê gớm lắm , không ngờ khi động thủ thì danh bất hư truyền !

Phương Tuyết Nghi nói :

-Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu của võ lâm , cô nương ra vào tự nhiên mà còn đả thương nhiều vị cao tăng , điều nầy đũ thấy võ học của cô nương cao minh hơn bọn họ rất nhiều .

Doãn Mộng Hà nói :

- Không dám , công tử quá khen rồi !

Nói đoạn cô ta nhoẻn miệng cười tươi như hoa .

Tống Phù thấy vậy thì rùng mình thầm nghĩ :

- Thảo nào Lý Vân nói cô ta làm diên đảo bằng hữu võ lâm , sắc đẹp của nha đầu này quả thật khiến người ta khó lòng kháng cự nỗi sự mê hoặc .

Đến lúc nầy Phương Tuyết Nghi vẫn chưa bị ảnh hưởng , không phải chàng thánh thiện gì nhưng vừa rồi chàng bế mục tỉnh toạ là nhằm áp chế những xao động vừa trỗi lên trong lòng .

Lúc nầy Doãn Mộng Hà vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi hỏi ngay :

- Doãn cô nương xử dụng kiếm phải không ?

Doãn Mộng Hà mĩm cười nói :

- Đao kiếm đều dùng .

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì bất giác cảm thấy kỳ quái , nhất thời ả không biết Phương Tuyết Nghi đang có dụng ý gì ? Nhưng câu trả lời đã có ngay .

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Tại hạ bất tài nhưng cũng từng học được mấy chiêu kiếm pháp , nếu cô nương không chê thì xin ban cho mấy chiêu cao minh được chứ ?

Doãn Mộng Hà khá bất ngờ , ả ngẫn người một hồi rồi hỏi :

- Cái gì ? Công tử muốn tỷ thí kiếm pháp với tiện thiếp chăng ?

Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Không sai !

Doãn Mộng Hà chớp chớp đôi măt hồ thu và mĩm cười nói :

- Hà tất phải làm thế ? Công tử và tiện thiếp vô thù vô oán thì việc gì phải động đến binh đao ? Vã lại tiện thiếp là hạng nữ lưu nên đâu dám tranh cao thấp cùng công tử !

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại nói những lời ôn hoà như thế , bất giác chàng thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí và thái độ của ả nha đầu nầy thì chẳng giống một nhân vật có tâm địa độc ác tí nào .

Y nghĩ chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh muốn tỷ kiếm với cô ta thật không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Đích thực là tại hạ có ý này .

Tiểu Bình vừa vỗ tay vừa nói :

- Hay lắm , tiểu đệ được một phen đại khai nhãn giới rồi .

Rõ ràng là nàng tán thưởng chuyện này .

Doãn Mộng Hà chau mày nhìn Tiểu Bình rồi khẻ nói :

- An công tử , tiện thiếp không phải là đối thủ của Phương công tử , chuyện tỷ kiếm này nên bõ qua vậy .

An Tiểu Bình nói :

- Tại sao ? Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chỉ là những tiểu cô nương nhát gan như thế sao ?

Nàng vốn cũng là một tiểu cô nương nhưng do cải trang thành nam nhân lâu ngày nên nói năng rất là tự nhiên .

Doãn Mộng Hà và Lý Vân nghe vậy thì đều biến sắc . Nếu An Tiểu Bình nói một câu châm chọc bọn họ thì khả dĩ bọn họ còn nhẫn nhục được , nhưng một khi động đến sư phụ thì bọn họ quyết không thể kiên nhẫn được nữa .

Vì thế , Doãn Mộng Hà cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Sao An công tử lại nhục mạ sư môn của tiện thiếp ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Cô nương , tại hạ đã gặp lệnh sư rồi , bây giờ mắng bà ta vài câu thì cũng chẳng có quan hệ gì . Nhưng nếu sư phụ cô nương biết được chuyện cô nương nhát gan không dám tỷ kiếm với Phương huynh thì e rằng cô nương sẽ phải hối hận nhiêu lắm đấy !

An Tiểu Bình không biết đối phương đang lo sợ điểm này , nàng chỉ thuận miệng nói bừa , không ngờ lại đắc địa .

Doãn Mộng Hà trầm ngâm một lát rồi nói :

- An công tử , tiện thiếp đồng ý tỷ kiếm với Phương công tử , nhưng công tử phải hứa với tiện thiếp một chuyện mới được .

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chuyện gì ?

Doãn Mộng Hà khẻ nói :

- Trăm ngàn lần công tử không được nói chuyện hôm nay cho gia sư biết .

Tiểu Bình nói :

- Chuyện này ... An mỗ phải suy nghĩ một chút đã .

Doãn Mộng Hà thấy đối phương không muốn hứa thì bất giác nàng khẩn trương vô cùng , ả chậm rải rời thạch sàng rồi thuận tay lấy thanh kiếm trên tường và nói :

- Công tử đã suy nghĩ kỹ chưa ?

Tiểu Bình thấy ả đã xuất bảo kiếm thì nghĩ thầm :

- Chỉ cần ả động thủ với Phương đại ca thì bất luận sao ả cũng không thể mê hoặc được Phương đại ca .

Nghĩ đoạn nàng nghiêm sắc mặt , nói :

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi .

Doãn Mộng Hà nói :

- Công tử hứa với tiện thiếp chứ ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Đương nhiên , tại hạ sẽ không nói chuyện này với lệnh sư , cô nương cứ yên tâm mà tỷ thí với Phương huynh .

Doãn Mộng Hà ôm kiếm cúi người nói :

- Đa tạ sự rộng lượng của An công tử .

Ả nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Xin Phương công tử nương tay cho !

Phương Tuyết Nghi chậm rải xuất kiếm và mĩm cười nói :

- Thạch thất này hơi hẹp , cô nương có thể thi triển được không ?

Doãn Mộng Hà mĩm cười nói :

- Không sao , chỉ cần công tử không chê hẹp thì khỏi cần phải ra ngoài .

Tuyết Nghi hoành ngang kiếm trước ngực và nói :

- Thế thì tốt ! Cô nương , mời !

Lúc nầy Tống Phù , An Tiểu Bình và Lý Vân đã rời bàn đá đến sát vách tường đứng bên quan chiến .

Doãn Mộng Hà nghe Tuyết Nghi mời mình xuất kiếm trước thì phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử là khách , nên mời công tử xuất chiêu trước vậy .

Tuy nói là tỷ kiếm nhưng song phương đều thừa hiểu một khi động thủ thì khó tránh khỏi sự lỡ tay hoặc hung hiểm . Vì vậy những lời khách khí vừa rồi chẳng có ý nghĩa gì cả .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tại hạ đường đường là một nam tử hán thì làm sao chiếm tiên cơ xuất thủ trước được ? Xin mời cô nương vậy .

Từ khi thấy Phương Tuyết Nghi bế mục tỉnh toạ và không có chút phản ứng trước sức quyến rũ câu hồn của mình thì Doãn Mộng Hà biết vị thiếu niên này là nhân vật không dễ đối phó . Bây giờ Tuyết Nghi kiên quyết nhường cho ả xuất thủ trước thì ả cũng không tiện chối từ nữa nên mĩm cười nói :

- Nếu vậy thì tiện thiếp ra chiêu đây !

Lời vừa dứt thì trường kiếm cũng bình thế đâm tới trước .

Phương Tuyết Nghi vung kiếm lên đở và nói :

- Cô nương không cần khách sáo , tại hạ thật lòng thĩnh giáo nên cô nương chớ thâm tàng bất lộ nhé .

Dứt lời , chàng hất trường kiếm của Doãn Mộng Hà ra và phản công liên tiếp ba chiêu . Ba chiêu này tuy thế kiếm rất nhanh nhưng không phải là chiêu thức khó hoá giải . Dụng tâm của Phương Tuyết Nghi là bức đối phương thi triển toàn lực mà thôi .

Quả nhiên Doãn Mộng Hà bị ba chiêu kiếm pháp bức lui lại ba bước thì bất giác lòng hiếu thắng nỗi dậy , ngọc diện phù dung chợt trở nên lạnh lùng , ả lớn tiếng quát :

- Kiếm pháp của công tử quả nhiên bất phàm, tiện thiếp phản công đấy nhé !

Lời chưa dứt thì Doãn Mộng Hà vũ lộng trường kiếm mạnh công liên tiếp năm chiêu . Năm chiêu kiếm này xuất thủ cực nhanh, nhanh hơn cả ba chiêu mà Phương Tuyết Nghi vừa thi triển. Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Kiếm pháp của Thiên Ma Nữ quả nhiên bất phàm !

Vừa nghĩ trường kiếm vừa hoành ngang và xuất ra một chiêu Vân Đoạn Vu Sơn, kiếm ảnh bao phủ một vùng phong toả toàn bộ năm chiêu kiếm của Doãn Mộng Hà .

Chiêu này vừa xuất ra vừa đắc thời vừa đắc địa nên An Tiểu Bình buột miệng nói :

- Phương huynh, chiêu Vân Đọan Vu Sơn này thật là tuyệt diệu .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ :

- Nhãn lực của An Tiểu Bình thật là lợi hại, nếu ta tận lực thi triển thì e rằng ngày sau sẽ tự chước lấy đau khổ thôi !

Nghĩ vậy nên chàng luôn có cảnh giác, lúc xuất kiếm pháp thể hiện hết sự tinh kỳ và ảo diệu của chiêu thức để khỏi tiết lộ thực lực của mình . Nhưng đấu pháp này lại giúp cho Doãn Mộng Hà chiếm không ít tiện nghi . Kiếm thế của ả nhu cương như long xuất động, chiêu chiêu thức thức đều cướp tiên cơ mà tấn công, nhất thời Phương Tuyết Nghi bị đẩy vào thế bị động . Tuy nhiên trong mười chiêu thì đã hết chín chiêu Phương Tuyệt Nghi điểm tới rồi thôi, chàng có thể mạnh công một kiếm để đánh văng trường kiếm đối phương nhưng song kiếm chưa chạm vào nhau thì chàng đã thu chiêu biến thế, đỗi công thành thủ .

Chớp mắt đã qua hai mươi chiêu nhưng không bên nào chiếm được thế thượng phong tuyệt đối .

An Tiểu Bình thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi Tống Phù :

- Tống lão, Phương huynh làm sao vậy ? Tại sao chiêu thức lại trì trệ như thế ?

Tống Phù theo dõi một hồi nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân nên lắc đầu, nói :

- Chuyện này lão phu cũng mù tịt rồi !

Tiểu Bình nghe vậy thì càng khẩn trương, nàng tưởng Tuyết Nghi trúng phải thủ đoạn gì của Doãn Mộng Hà nên tinh thần không thể tập trung .

Đang lúc nàng định tung người ra giúp Phương Tuyết Nghi thì bị Tống Phù giữ lại, lão khẻ nói :

- Lão đệ ngươi không được khinh suất !

An Tiểu Bình chau mày nói :

- Lẻ nào Tống lão không nhìn thấy Phương huynh có vẻ như lực bất tòng tâm ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão đệ, chuyện này có vẻ kỳ quặc, nhưng lão phu biết sở dĩ kiếm chiêu của Phương lão đệ không thi triển với trình độ ý đến kiếm đến là tất có nguyên nhân .

Lúc nầy chợt nghe Lý Vân kêu lên :

- Tiện thiếp hiểu ra rồi !

Tiểu Bình trừng mắt nhìn ả và hỏi :

- Cô nương hiểu ra điều gì ?

Lý Vân nói :

- Phương công tử có dụng ý dụ cho nhị muội của tiện thiếp thi triển toàn bộ kiếm pháp của sư môn đấy thôi !

Tống Phù đưa tay vuốt chòm râu dê và gật gù, nói :

- Không sai ! Không sai ! Quả nhiên là Phương lão đệ có dụng ý này .

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Thật thế không ? Tống lão, vậy thì vản bối lo lắng thừa rồi !

Tống Phù nói :

- Lão đệ, nếu là lão phu thì e rằng không phải là đối thủ của Doãn cô nương rồi ! Nhưng lão phu biết rất rõ kiếm pháp của Phương lão đệ, hắn ...

Bỗng nhiên lão nhìn qua Lý Vân rồi mĩm cười, nói tiếp :

- Dù Lý cô nương tham chiến cũng không thể nắm chắc phần thắng !

Lý Vân nghe vậy thì kinh ngạc không ít nhưng đương nhiên là ả không tin nên mĩm cười, nói :

- Tống lão quá đề cao Phương công tử rồi đấy !

Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Cô nương không tin chăng ?

Lý Vân nói :

- Quả thật là tiện thiếp không dám tin .

Tiểu Bình lạnh lùng nhìn Lý Vân một lúc rồi nói :

- Nếu không tin thì chờ đến lúc Doãn cô nương không cầm cự nổi, cô nương cứ liên thủ tham chiến thử xem !

Lý Vân nói :

- An công tử không sợ Phương công tử nhất thời thất thủ mà trúng ám khí của bọn tiện thiếp sao ?

Tiểu Bình nghe vậy thì giật minh thầm nghĩ :

- Không sai , tại sao ta không nghĩ là bọn chúng còn có ám khí nhĩ ?

Nghe thế nhưng nàng không nói gì thêm .

Tống Phù thấy song phương im lặng thì liền nói :

- An lão đệ nhìn thấy chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của Phương lão đệ chưa ?

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Vản bối chưa có vinh hạnh đó .

Tống Phù nói :

- Kiếm pháp của Phương lão đệ một khi khai triển thì đừng nói là ám khí , dù là phong ba bảo vũ cũng không thấu được .

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Ý của Tống lão muốn nói là Phương huynh không sợ ám khí của bọn họ phải không ?

Tống Phù cười hì hì , nói :

- Dĩ nhiên là không sợ rồi !

An Tiểu Bình nhìn qua Lý Vân rồi nói :

- Cô nương đã nghe rõ chưa ?

Lý Vân nói :

- Tiện thiếp đã nghe rõ rồi ! Chỉ có điều ...

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chỉ có điều như thế nào ?

Lý Vân nói :

- Ám khí của bọn tiện thiếp không tầm thường , ngoài Thiên Độc ngân châm ra còn có một loại ám khí cực kỳ lợi hại , dù kiếm pháp của Phương công tử cao cường đến độ nào cũng không thể ngăn chận nỗi .

Tiểu Bình vội hỏi :

- Là ám khí gì ?

Lý Vân trầm ngâm suy nghĩ :

- Ám khí nầy là đại cơ mật của sư môn , làm sao ta có thể nói cho người ngoài nghe được ? Nếu sư phụ biết được thì e rằng ...

Nghĩ đến đây thì ả lặng lẻ cúi đầu mà không nói gì .

An Tiểu Bình thấy vậy thì càng khẩn trương , nàng nói :

- Lý cô nương , tại sao không trả lời ?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói :

- Công tử , không phải tiện thiếp không nói mà quả thật là rất khó nói ra .

Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Như vậy là cô nương không muốn nói .

Lý Vân vốn không muốn làm phật lòng An Tiểu Bình nên đành gượng cười nói :

- Công tử , nếu tiện thiếp nói ra thì xin công tử chớ nói lại với người khác nhé !

Tiểu Bình gật đầu , nói :

- Được ! Tại hạ sẽ giữ kín miệng .

Nàng quay sang nói với Tống Phù :

- Tống lão cũng giữ kín chuyện này chứ ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đương nhiên ! Nhưng ...

Lý Vân liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù nói :

- Lão phu có thể không tiết lộ với bất cứ người nào , nhưng với Phương lão đệ thì phải ngoại lệ thôi .

Tiểu Bình tiếp lời :

- Điều đó là tất nhiên rồi .

Lý Vân không phản đối chuyện Tiểu Bình sẽ nói cho Phương Tuyết Nghi biết , ả gượng cười rồi nói :

- Công tử có thể bảo Phương công tử đừng nói cho người khác không ?

Tiểu Bình gật đầu nói :

- Đương nhiên là có thể ! Cô nương mau nói ra xem .

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sư môn của tiện thiếp có loại ám khí nầy là thứ độc hoả .

Tống Phù buột miệng hỏi :

- Là hoả khí có hàm chứa chất độc chăng ?

Lý Vân gật đầu nói :

- Không sai !

Tống Phù tiếp lời :

- Trông thần thái của cô nương thì có lẻ loại hoả khí này cực kỳ tàn độc ?

Lý Vân nói :

- Vật này một khi được phát ra thì sẽ cháy rụi bất cứ thứ gì bao trùm một vùng ba trượng vuông nên đương nhiên là rất lợi hại !

Tống Phù nghe vậy thì bất giác rùng mình còn An Tiểu Bình thì hoa dung thất sắc . Rõ ràng bọn họ không ngờ Thiên Ma Nữ lại chế ra loại ám khí tàn độc như thế nên nhất thời chưa nghĩ ra biện pháp đối phó .

Lý Vân nhìn vẻ lo lắng của An Tiểu Bình thì phập phòng bất an, ả vội khẻ nói :

- Công tử, loại Liệt Hoả Thiên Châu của gia sư tuy lợi hại nhưng số lượng rất hạn chế, ngay cả gia sư cũng chỉ mang trên người tổng cộng bốn quả mà thôi !

Tiểu Bình buột miệng hỏi lại :

- Chỉ có bốn quả ?

Lý Vân nói :

- Tiện thiếp không dám nói dối công tử, vì vậy nên gia sư coi loại thần châu này như vật chí bảo, trừ phi đối đầu với sinh tử, nếu không thì quyết chẳng sử dụng !

Tống Phù hỏi xen vào :

- Cô nương có quả nào không ?

Ly Van lắc đầu, nói :

- Không ! Nhưng nhị muội và tam muội mỗi người được gia sư cho giữ một quả !

Tống Phù hỏi tiếp :

- Cô nương thân là đại tỹ mà sao không có, trong khi đó lệnh nhị muội và lệnh tam muội lại có ?

Lý Vân gượng cười, nói :

- Tiện thiếp tuy là đại tỹ nhưng ngộ căn thấp kém nên trình độ võ công không bằng tam muội và nhị muội. Liệt Hoả Thần Châu là vật chí bảo của bản môn, nếu không có bản lĩnh cao cường thì khó lòng giữ được, vì thế gia sư không giao cho tiện thiếp cất giữ cũng là chuyện dễ hiểu .

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Thì ra là như vậy ! Liệt Hoả Thần Châu đã là vật chí bảo thì có lẻ nhị muội của cô nương cất giấu rất cẩn mật nhĩ ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên ! Nhị muội xem nó còn hơn sinh mạng, ngay cả lúc đi ngủ cũng cất giấu trong nội y .

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Đã là vật chí bảo thì đương nhiên là bất ly thân rồi !

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn ra đương trường rồi buột miệng kêu lên :

- An lão đệ, ngươi xem kiếm thế của Phương lão đệ có gì khác không ?

Tiểu Bình dõi mục quang nhìn ra rồi nói :

- Hoàn thủ vi công, đương nhiên là khác trước rất nhiều !

Thì ra lúc nầy Phương Tuyết Nghi không sử dụng đấu pháp như trước nữa mà đã chiếm tiên cơ , phản công một mạch ba chiêu liên tiếp ? Phương vị xuất thủ của ba chiêu này cũng bất đồng, kiếm thế cực nhanh khiến cho Lý Vân đứng ngoài quan chiến mà suýt chút nữa bật kêu thành tiếng .

Nguyên ba chiêu kiếm này là kiếm pháp của sư môn của Lý Vân , chẳng biết Phương Tuyết Nghi làm thế nào mà có thể thi triển một cách thành thục như vậy ?

Lý Vân ngẩn người giây lát rồi buột miệng kêu lên :

- Phương công tử, sao công tử lại biết sử dụng kiếm pháp của sư môn tiện thiếp ?

An Tiểu Bình và Tống Phù nghe vậy thì bất giác phì cười .

Doãn Mộng Hà bị ba chiêu tấn công đến độ loạn chân loạn tay thối lui bốn năm bước nhưng vẫn kêu thất thanh :

- Phương công tử, đây là kiếm pháp gì vậy ? Tiện thiếp trông rất quen mắt !

Phương Tuyết Nghi công ba chiêu xong thì hoành ngang kiếm trước ngực và cười lớn một tràng rồi nói :

- Đây là Thiên Ma Kiếm, cô nương đã từng nghe chưa ?

Bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ vốn được gọi là Tán Hoa Kiếm, nhưng Phương Tuyết Nghi không biết, lúc nầy chàng chỉ thuận miệng nói ra như thế nên khiến cho Doãn Mộng Hà và Lý Vân ngơ ngẩn tâm thần .

Ngay lúc đó chợt nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Không sai ! Bộ kiếm pháp này chính là Thiên Ma Kiếm, Doãn cô nương phải cẩn thận mới được !

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì bất giác nộ khí xung thiên, ả lớn tiếng nói :

- Không cần lão quan tâm, tốt nhất là lão nên nói năng cẩn thận một chút .

Lời vừa dứt thì ả liền vung kiếm đâm Phương Tuyết Nghi một chiêu .

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Tống lão sợ rằng Thiên Ma Kiếm không khắc chế được bọn họ rồi !

Lời phát kiếm xuất, "soạt soạt" hai kiếm lóe lên .

Doãn Mộng Hà lại tiếp tục thối lui .

Lần nầy thì Doãn Mộng Hà đã trông thấy rõ ràng, ả buột miệng kêu lên :

- Đừng tay !

Phương Tuyết Nghi thu kiếm lùi một bước và mĩm cười, nói :

- Cô nương có điều chi chỉ giáo ?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói :

- Kiếm pháp công tử sử dụng là kiếm pháp gì ? Do ai truyền thụ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói danh xưng của bộ kiếm pháp này rồi sao ? Đó chính là Thiên Ma Kiếm ! Còn như ai truyền thụ thì tốt nhất là tại hạ không nên nói ra !

Doãn Mộng Hà hỏi :

- Tại sao ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Có nói thì ra sợ rằng cô nương cũng chẳng làm gì được người đó !

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói :

- Tiện thiếp không tin .

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói :

- Cô nương không tin a ? Chẳng qua là tại hạ muốn giữ thể diện cho cô nương đấy thôi !

Mộng Hà càng lúc càng tức khí, ả lạnh lùng nói :

- Tốt nhất là Phương công tử đừng có nói những lời kinh thiên động địa để doạ người, tiện thiếp từng trải qua phong ba bảo táp trên giang hồ, bằng vào mấy lời huyền hoặc của công tử mà có thể hù doạ dược tiện thiếp sao ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Thế à ? Vậy mà tại hạ cứ tưởng ...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng đâm ra một kiếm và hỏi :

- Cô nương có biết chiêu này không ?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói :

- Sao lại không biết ? Đây là chiêu thứ mười hai Hàn Dương Nguyệt Ảnh trong Hoa Kiếm của bản môn .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghi :

- Thì ra bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ kêu bằng Tán Hoa Kiếm cũng hữu lý , mỗi chiêu xuất ra đều phiêu hốt như tán hoa lạc diệp.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói :

- Không sai, chiêu này quả nhiên là Hàn Dương Nguyệt Ảnh nhưng là chiêu thứ hai trong Thiên Ma Kiếm của tại hạ . Xem ra cô nương nhớ sai rồi !

Chàng chỉ thuận miệng bịa chuyện nói bừa như vậy, không ngờ Doãn Mộng Hà kinh hải đến độ hoa dung thất sắc .

Bỗng nhiên nghe Lý Vân kêu lên :

- Nhị muội, chúng ta mắc lừa Phương công tử rồi !

Doãn Mộng Hà chau mày hỏi :

- Mắc lừa chuyện gì ?

Lý Vân nói :

- Rõ ràng đây là kiếm pháp của sư môn chúng ta, thế mà Phương công tử cứ bảo là Thiên Ma Kiếm gì đó, sợ rằng ... Sợ rằng ...

Doãn Mộng Hà liền hỏi :

- Sợ rằng thế nào ?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sợ rằng ... Nhị muội chính là người truyền thụ bộ kiếm pháp này .

Doãn Mộng Hà biến sắc , lạnh lùng nói :

- Đại tỷ ... Dựa vào đâu mà đại tỷ nói như vậy ?

Lý Vân nói :

- Ta cho rằng Phương công tử đã học Tán Hoa kiếm pháp từ nhị muội đấy !

Doãn Mộng Hà kêu thất thanh :

- Sao có thể được ! Tiểu muội ... Và Phương công tử vốn chưa từng gặp mặt thì làm sao tiểu muội có thể truyền thụ kiếm pháp cho Phương công tử được ?

Ả cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên phá lên cười một tràng và nói :

- Đúng rồi ! Tiểu muội đã hiểu ra rồi !

Lý Vân hỏi :

- Nhị muội đã hiểu ra điều gì ?

Doãn Mộng Hà nói :

- Người truyền thụ kiếm pháp chắc chắn không phải là tiểu muội mà chính là đại tỷ đấy .

Chương 33: Quái Sự Trùng Trùng

Lý Vân nghe vậy thì kinh hải thất sắc, ả vội nói :

- Nhị muội, tại sao ngươi lại nghĩ như thế ? Đại tỹ và Phương công tử mới gặp nhau chỉ vài canh giờ , đối thoại chẳng được mấy câu thì làm sao có thể truyền thụ kiếm pháp của bản môn được ?

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói :

- Thế à ? Còn muội thì sao ? Chẳng phải là cũng chỉ nói với Phương công tử mấy câu đó sao ? Vã lại mọi chuyện ở đây đại tỹ đều tận mắt chứng kiến mà !

Lý Vân ngẫn người, ả nói :

- Chuyện này thật kỳ quái, lẻ nào ...

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình xen vào :

- Lý cô nương hà tất phải băn khoăn ? Bộ kiếm pháp nầy là do nhị muội của cô nương truyền thụ đấy !

Lý Vân chau mày, nói :

- Công tử, tiện thiếp vẫn chưa hiểu ?

An Tiểu Bình nói :

- Chuyện này có gì là khó hiểu đâu ? Chẳng phải Doãn cô nương vừa thi triển bộ kiếm pháp này để tỷ thí với Phương huynh đó sao ? Ai biết được cô ta thật tình hay cố ý ? Theo tại hạ thấy thì hình như Doãn cô nương đã lén truyền Tán Hoa Kiếm pháp cho Phương huynh đấy !

Kỳ thực Lý Vân cũng đã nghĩ đến điều nầy nhưng ả không dám khẳng định, bây giờ nghe An Tiểu Bình nói thì bất giác tự tin hơn, ả lớn tiếng nói :

- Nhị muội, ta đã biết Phương công tử học kiếm pháp từ đâu rồi !

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói :

- Đại tỹ đã lén truyền cho Phương công tử phải không ?

Lý Vân cười nhạt, nói :

- Không phải là ta mà chính là nhị muội ngươi !

Doãn Mộng Hà bật cười khanh khách rồi nói :

- Hay lắm, đại tỹ cũng học được cách xảo trá rồi à ? Sợ rằng khi gặp sư phụ thì đại tỹ sẽ không thi thố được đâu !

Lý Vân cũng cười lớn một tràng rồi nói :

- Nhị muội, có một chuyện ngươi đừng quên nhé !

Lý Vân thản nhiên nói :

- Ta vừa tận mắt trông thấy ngươi thi triển bộ Tán Hoa Kiếm này hai lần nhưng kết quả là ngươi vẫn chưa đánh bại được Phương công tử !

Doãn Mộng Hà nói :

- Không sai, nhưng hai chuyện này có quan hệ gì với nhau ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên là có quan hệ ! Bởi lẻ ai có thể biết là ngươi không nhân cơ hội này mà truyền Tán Hoa Kiếm Pháp cho Phương công tử ?

Doãn Mộng Hà tức khí nói :

- Đại tỹ nói năng bậy bạ như thế mà không sợ sư phụ trị tội à ?

Lý Vân thản nhiên nói :

- Ta chỉ nói sự thật, dù ngươi có nói lại với sư phụ cũng chẳng quan hệ gì !

Doãn Mộng Hà trừng mắt quát lớn :

- Đại tỹ nói ra phải có chứng cứ mới được .

Đến lúc nầy thì bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Có đây ! Lý cô nương đã nói không sai, có thể tại hạ sẽ đồng ý làm chứng cho cô ta !

Chàng ngừng lại rồi bỗng nhiên đâm hờ ra một kiếm và nói tiếp :

- Cô nương , không là chiêu này chứ ?

Doãn Mộng Hà bất giác lùi một bước rồi kêu lên :

- Đây là chiêu thứ ba mười chín Hoa Nguyệt Tranh Huy trong Tán Hoa Kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Cô nương biết được thì tốt rồi ! Nhưng đây là chiêu thứ mười một trong Thiên Ma Kiếm !

Doãn Mộng Hà càng ngơ ngẩn ả kêu lên :

- Phương công tử, bộ kiếm pháp này của công tử kêu bằng Thiên Ma Kiếm thật sao ?

Thực ra những chiêu kiếm này vốn thuộc Tán Hoa Kiếm pháp nhưng Phương Tuyết Nghi bịa ra cái tên Thiên Ma Kiếm khiến cho đối phương nhất thời không biết đâu mà lần . Lúc nầy chàng gật đầu, nói :

- Không sai ! Cô nương tin rồi chứ .

Đương nhiên là Doãn Mộng Hà không thể tin rồi, ả hỏi tiếp :

- Công tử, Thiên Ma Kiếm có tổng cộng bao nhiêu chiêu ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên, nói :

- Khoảng năm mươi chiêu !

Doãn Mộng Hà liền nói :

- Công tử có thể diễn luyện một lần cho tiện thiếp được khai chút nhãn giới không ?

Phương Tuyết Nghi cười lớn rồi nói :

- Có gì là không thể ?

Nói đoạn chàng vung kiếm lên định thi triển nhưng bỗng nhiên lắc đầu và nói :

- Không được rồi, tại hạ chợt nhớ ra rằng, nếu Doãn cô nương có dụng tâm tìm cách phá chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của tại hạ thì chẳng phải là tại hạ chịu thiệt lắm sao ?

Doãn Mộng Hà buột miệng nói :

- Tiện thiếp đâu phải hạng ngươi như thế ? Công tử cứ yên tâm mà thi triển !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Không sợ người hại nhưng không thể không phòng nhân tâm , tại hạ nghĩ ra một cách như thế này , tại hạ sẽ thi triển nhưng chiêu thức sẽ không theo thứ tự , cô nương có đồng ý không ?

Doãn Mộng Hà chỉ muốn xem thử bộ kiếm pháp này có phải là Tán Hoa Kiếm hay không mà thôi , chớ ả đâu có lòng dạ nào để quan tâm đến chuyện thứ tự của chiêu thức . Do vậy ả buột miệng nói :

- Xin tuỳ ý công tử !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi nói :

- Cô nương cũng khá thông tình đạt lý đấy .

Lời chưa dứt thì chàng vung kiếm đâm ra một thế và nói tiếp :

- Nhị vị cô nương nhìn cho rõ nhé .

Kiếm thế của chàng vừa phát ra thì "soạt,soạt" liên tiếp mấy tiếng khá nhộn tai .

Doãn Mộng Hà , Lý Vân càng xem càng bối rối ruột gan , cả hai đều ngẫn người ra . Bởi lẻ đây có phải là Thiên Ma Kiếm gì đâu ? Mà mỗi chiêu mỗi thức đều là kiếm pháp của Tán Hoa Kiếm !

Doãn - Lý càng xem càng kinh tâm động phách , ngọc diện của Doãn Mộng Hà đã lấm tấm mồ hôi hột .

Lúc nầy Tống Phù rất cẩn thận quan sát thân hình Doãn Mộng Hà , đồng thời lão cũng lặng lẻ dịch bước đến gần ả nha đầu này .

Cùng lúc đó miệng lão như lảm nhảm điều gì nhưng không thấy phát ra thanh âm .

Phương Tuyết Nghi đang tập trung tinh thần để thi triển cái gọi là Thiên Ma Kiếm thì bỗng nhiên nghe Tống Phù truyền âm nói :

- Phương lão đệ , trên người của Doãn Mộng Hà có cất một loại Liệt Hoả Thần Châu cực kỳ lợi hại , nghe nói một khi xuất thủ thì vật này có thể thiêu rụi mọi vật trong phạm vi hai trượng vuông . Do vậy khi thi triển xong kiếm pháp thì lão đệ ngươi nên nhân cơ hội đâm yêu nữ kia một kiếm để ả lui về phía lão phu , tốt nhất là cố gắng đả thương cho ả ngã xuống , lão phu sẽ lập tức thi triển quỷ thủ đoạt lấy Liệt Hoả Thần Châu .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh hải không ít , chàng ngầm có quyết định là chiêu cuối cùng

sẽ thi triển kiếm pháp của mình để công kích Doãn Mộng Hà .

Doãn Mộng Hà không ngờ là mình đã bị nằm trong kế hoạch của đối phương , ả chỉ cảm thấy kiếm thế của Phương Tuyết Nghi bất ngờ chậm lại , nhưng càng về sau thì chiêu thức càng quen thuộc hơn nên bất giác ả thầm nghĩ :

- Không lẻ hắn nhân cơ hội động thủ với ta vừa rồi mà học lén dược Tán Hoa Kiếm ? Nếu không thì làm sao hắn có thể nhớ kỹ như vậy ?

Lý Vân tuy càng xem càng kinh hải nhưng trong lòng thì mừng thầm , ả nghĩ :

- Chỉ cần Phương công tử thừa nhận là đã học toàn bộ kiếm pháp từ nhị muội thì phen này nhất định sư phụ sẽ không bõ qua dễ dàng cho ả nha đầu kia .

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã thi triển đến chiêu thứ bốn mươi bảy , bỗng nhiên kiếm quang thu lại và nghe tiếng chàng kêu lên :

- Hỏng bét , tại sao bỗng nhiên ta lại quên chiêu thứ bốn mươi tám nhĩ ?

An Tiểu Bình thấy vậy thì vô cùng khẩn trương nàng không biết Phương Tuyết Nghi đang lập mưu nên vội dịch bước đến cạnh Lý Vân , khẻ nói :

- Cô nương mau nhắc cho Phương công tử một tiếng .

Lý Vân như người tỉnh lại từ cõi mộng , ả buột miệng nói :

- Chiêu thứ bốn mươi tám chẳng phải là Hoa Tạ Hoa Phi đó sao ?

Phương Tuyết Nghi vốn đang giả vờ làm như thế , bây giờ nghe Lý Vân nhắc thì chàng phá lên cười rồi nói :

- Đúng vậy ! Đa tạ cô nương nhắc nhở .

Lời chưa dứt thì trường kiếm tiếp tục vũ lộng , hai chiêu bốn tám và bốn chín liên tiếp dược thi triển .

Đến chiêu cuối cùng thì kiếm thế chợt chậm lại . Chàng dịch bước đến cạnh Doãn Mộng Hà và khẻ hỏi :

- Cô nương có thể nhắc cho tại hạ chiêu cuối cùng không ?

Doãn Mộng Hà ấp úng nói :

- Chuyện này ...

Ả chưa kịp tìm ra câu trả lời thì Phương Tuyết Nghi đã cười ha hả rồi nói :

- Không cần nữa đâu ! Tại hạ đã nhớ ra rồi !

Dư âm chưa dứt thì một đạo hàn quang đột nhiên loé lên đâm thẳng về phía Doãn Mộng Hà .

Có nằm mộng Doãn Mộng Hà cũng không ngờ Phương Tuyết Nghi lại nhân cơ hội này mà hạ độc thủ với mình . Do vậy ả kinh hải kêu thất thanh và tung người bay ra phía sau . Nhưng Phương Tuyết Nghi đã có ý đẩy đối phương vào tuyệt địa để Tống Phù hạ thủ nên kiếm thế vừa hiểm vừa chuẩn .

Doãn Mộng Hà không còn chút cơ hội nào đệ tự giải cứu mình . Chỉ nghe ả kêu thét lên một tiếng , y phục bên vai phải rách toạt một đường , nhất thời máu tươi vung vải ra đất .

Lúc nầy Tống Phù sải bước tới đở lấy Doãn Mộng Hà , đồng thời lão quát lớn :

- Phương lão đệ không được đả thương người .

Lời chưa dứt thì lão đã đẩy Doãn Mộng Hà qua một bên và lấy thân hình của mình chắn ngang trước mặt của Phương Tuyết Nghi .

Phương Tuyết Nghi lướt qua thần sắc của Tống Phù thì đã hiểu mọi chuyện , do vậy chàng giả vờ nói :

- Tống lão mau tránh ra , tại hạ còn muốn thỉnh giáo tuyệt học của Kim Hoa bang , chẳng qua là Doãn cô nương khinh suất nhất thời mà thôi .

Tống Phù cũng giả vờ nghiêm giọng nói :

- Lão đệ , ngươi hãy lui ra sau một bước !

Không chờ cho Phương Tuyết Nghi trả lời , lão quay sang gọi Lý Vân :

- Lý cô nương , mau đở Doãn cô nương ra sau trị thương .

Lý Vân vội vàng chạy đến dìu Doãn Mộng Hà ra phía sau thạch thất .

Tống Phù chờ cho hai người đi khuất rồi mới truyền âm nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ , vật đã vào tay lão phu rồi ! Chúng ta trở về Thiếu Lâm tự đi ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ rồi nói :

- Muốn trở về Thiếu Lâm tự thì chúng ta phải thu thập hai ả nha đầu này trước rồi hãy đi .

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chủ ý rất hay nhưng đáng tiếc là Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân nhập tự .

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Lão đệ , có một chuyện mà chúng ta không thể quên được .

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tống Phù nói :

- Giữ bọn chúng ở lại nơi này thì chẳng khác gì hại đến chúng ta , nhưng nếu có thể ngầm trợ giúp cho Thiếu Lâm tự thì há chẳng tốt hơn là chính thức xuất hiện sao ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này ... Vản bối cảm thấy có thể làm được .

An Tiểu Bình xen vào :

- Tống lão muốn chúng ta tạm thời ở lại nơi này chăng ?

Tống Phù nói :

- Thế nào ? Lão đệ ngươi không muốn à ?

An Tiểu Bình lộ vẻ bất an , nàng nói :

- Vản bối cảm thấy hành vi của hai yêu nữ này thật đáng ghét nên không muốn ở chung với bọn chúng .

Tống Phù là nhân vật lão luyện cả chuyện giang hồ lẫn chuyện phiền phức của nam nữ nên vừa nghe đến đây thì lão hiểu ngay . Chẳng qua là An Tiểu Bình không muốn để Tuyết Nghi gần gủi với hai ả yêu nữ kia mà thôi . Vì thế lão mĩm cười nói :

- Cô nương không cần lo lắng , hai yêu nữ kia dù to gan cách mấy thì sợ rằng bọn chúng cũng không dám câu hồn nhị vị công tử đâu , còn lão phu dù có cho không thì bọn chúng cũng chẳng thêm ngó tới rồi .

Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác hai gò má ửng hồng , nàng cúi đầu có vẻ thẹn thùng .

Phương Tuyết Nghi tra kiếm vào võ rồi mĩm cười nói :

- Tống lão , chúng ta ở lại đây thật chứ ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên !

Lúc nầy đột nhiên lão nghe thoang thoảng có thanh âm truyền lại nên dùng thuật truyền âm hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ , đó là âm thanh gì vậy ?

Tuyết Nghi ngưng thần lắng nghe một lúc rồi nói :

- Vản bối cũng không biết .

Tiểu Bình thì chau mày một lúc rồi nói :

- Thanh âm này có vẻ kỳ quái , lẻ nào ...

Nàng chưa dứt lời thì thấy phía sau thạch thất có một làn khói mỏng bay ra .

Tống Phù cả kinh quát lớn :

- Nhị vị lão đệ mau phong bế hô hấp lại .

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì lập tức bế hô hấp rồi phóng bước theo Tống Phù ra khỏi thạch thất . Nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên nghe giọng của Lý Vân nói :

- Ba vị không cần phải khẩn trương , đây không phải là khói độc mà là dược vật do tiện thiếp nấu lên để trị thương cho nhị muội đấy thôi .

Phương Tuyết Nghi không tin nhưng lúc nầy chàng thấy làn khói đã tan đi nên thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí của Lý Vân thì hình như cô ta không nói dối .

Nghĩ đoạn chàng thử hít thở một hồi thì quả nhiên không cảm thấy gì khác lạ nên nhìn Tống Phù mĩm cười nói :

- Tống lão không cần đi nữa , làn khói này không phải là độc vụ .

Khi nghe Lý Vân lên tiếng thì Tống lão đã dừng bước , lúc nầy lão quay lại cả cười rồi nói :

- Lão đệ , chúng ta hãy quay vào thôi .

Nói đoạn lão sải bước trở lại thạch thất .

Lý Vân cũng từ sau thạch thất bước ra , ả quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tâm địa của Phương công tử thật là nham hiểm .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Tại hạ đả thương sư muội của cô nương không nặng lắm , sao cô nương lại dùng đến hai chữ nham hiểm ?

Lý Vân lắc đầu nói :

- Công tử vào trong mà xem , nhị muội của tiện thiếp đã ... đã ...

Tống Phù vội hỏi :

- Đã như thế nào ?

Lý Vân nói :

- Đã tắt thở , sinh cơ đã tuyệt !

Tuyết Nghi nghe vậy thì sững người , chàng nói :

- Sao lại có thể như vậy ? Chẳng qua là tại hạ đả thương ngoài da trên vai phải của cô ta như thế thì làm sao có thể tuyệt sinh cơ được ?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói :

- Công tử không có tẩm thuốc độc trên kiếm chứ ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không hề !

Lý Vân chau mày nói :

- Thật là kỳ quái ! Nếu trên kiếm của công tử không có độc thì sao nhị muội của tiện thiếp lại trúng độc mà vong thân . Hơn nữa tiện thiếp dùng luân hương giải độc của bản môn nhưng vẫn không

giải được !

Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi :

- Phương huynh , trên kiếm của Phương huynh không có độc thật chớ ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Hiền đệ không tin lời tại hạ sao ?

Tiểu Bình nói :

- Vậy thì tại sao Doãn cô nương lại bị trúng kịch độc ?

Lý Vân tiếp lời :

- Đúng vậy ! Sợ rằng trên thanh kiếm của Phương công tử có điều cổ quái .

Tuyết Nghi lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Đây là bảo kiếm do gia sư truyền lại thì tất nhiên là Phương mỗ phải biết rõ nó hơn là cô nương rồi .

Bỗng nhiên nghe Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão phu hiểu rồi .

Lý Vân vội hỏi :

- Lão hiểu cái gì ?

Tống Phù nói :

- Quả nhiên là Doãn cô nương đã trúng độc , chỉ có điều độc chất không phải ở trên kiếm của Phương lão đệ .

Tiểu Bình hỏi ngay :

- Tống lão , vậy thì chất độc do ở đâu mà ra ?

Tống Phù nhìn qua Lý Vân và cười nhạt nói :

- Hỏi cô ta đấy ! Có lẻ chỉ có Lý cô nương đây mới biết chất độc ở đâu ra mà thôi .

Lý Vân biến sắc , ả vội nói :

- Lão nói cái gì thế ? Tiện thiếp làm sao biết nhị muội đã trúng độc như thế nào ?

Tiểu Bình chau mày hỏi :

- Tống lão , rốt cuộc là chuyện thế nào .

Lúc nầy lại nghe Tuyết Nghi cười lớn một tràng rồi nói :

- Đúng rồi ! Vản bối cũng đã hiểu . Một thủ đoạn mượn đao giết người thật thâm độc .

Tiểu Bình nhìn Tuyết Nghi bằng ánh mắt kinh ngạc , nàng nói :

- Phương huynh nói ai mượn đao giết người chứ ?

Tuyết Nghi dịch thần quang nhìn qua Lý Vân và cười nhạt , nói :

- Ngoài Lý cô nương ra thì tuyệt không thể có người thứ hai .

Tiểu Bình sững người , nàng hỏi lại :

- Là Lý cô nương ? Tại sao cô ta lại hại nhị muội của mình chứ ?

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi quay sang nói :

- Nếu có sớm như vậy thì lão phu cũng không cần phải phí tâm cơ . Phương lão đệ , rốt cuộc thì lòng dạ nữ nhân tất khác hơn nam nhân của chúng ta , đã thâm hiểm mà lại rất tàn độc !

Bỗng nhiên nghe Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tống lão , lão nói năng phải tích đức một chút nhé ! Nếu không thì ngày sau tất sẽ bị cắt lưỡi dưới địa ngục đấy !

Tống Phù cười hì hì nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Lão phu quên chuyện này mất . Ngàn vạn lần xin lão đệ ngươi chớ để tâm nhé .

Dù tức anh ách , nhưng trước mặt Phương Tuyết Nghi nên An Tiểu Bình không tiện nói nhiều , nàng chỉ hừ một tiếng rồi nói :

- Tất nhiên là tại hạ không trách rồi . Nhưng lần sau lão phải cẩn ngôn một chút mới được .

Tống Phù cười ha hả nói :

- Lão phu nhớ rồi .

Lúc nầy Lý Vân đã lặng lẻ dịch bước tới cửa thạch thất nhưng Phương Tuyết Nghi luôn cảnh giác nên chàng lớn tiếng hỏi :

- Lý cô nương định làm gì thế ?

Lý Vân vốn định đánh bài tẩu mã nhưng nghe hỏi thì bất giác đứng sựng lại và nói :

- Tiện thiếp đâu có định làm gì .

Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Nếu cô nương đánh bài chuồn thì tại hạ cũng không ngăn cản , nhưng trước khi lệnh sư đến Tung Sơn thì tốt nhất là cô nương chớ rời khỏi nơi này .

Lý Vân nghe vậy thì rùng mình , ả buột miệng hỏi :

- Công tử ... Định nói cho gia sư biết chăng ?

Với một câu này thì vô tình Lý Vân đã tự thừa nhận là mình hại chết Doãn Mộng Hà rồi .

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Điều đó cũng không nhất định . Có thể người khác khiếp sợ lệnh sư nhưng tại hạ thì không .

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ cũng không thể bị người ta xem là hạng tiểu nhân tẩm độc trên kiếm .

Lý Vân nói :

- Công tử định giao tiện thiếp cho gia sư xử trí chăng ?

Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tốt nhất là cô nương hãy rời xa thạch môn một chút , nếu không tại hạ có thể nghi cô nương có ý tẩu thoát mà xuất kiếm truy kích thì khó tránh khỏi việc đả thương cô nương đấy !

Lời cảnh cáo này quả nhiên rất hiệu nghiệm, Lý Vân vội vàng lui vào trong thạch thất năm bước, khoảng cách từ thạch môn đến chỗ ả đứng đã là hai trượng có dư .

Chợt nghe Tống Phù cười hì hì rồi nói :

- Phương lão đệ, ngươi muốn cầm giữ Lý cô nương chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Cầm giữ thì không dám chỉ có điều vản bối không cho phép cô ta giở trò mà thôi !

Lúc nầy bỗng nhiên An Tiểu Bình tung người đến trước Lý Vân và xuất thủ như chớp phong bế hai huyệt đạo của đối phương rồi lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ không thể không đề phòng, hai huyệt đạo của cô nương đã bị khống chế nên tốt nhất là ngoan ngoản ngồi xuống đấy chớ có manh động . Nếu không thì nghịch huyết sẽ công tâm, khi đó đừng trách tại hạ ra tay độc ác !

Lý Vân trong lòng cuống cuồng nhưng chẳng biết làm thế nào nên đành ngoan ngoản nghe theo lời Tiểu Bình ngồi xuống thạch đôn .

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Không lẻ chúng ta phải ở đây bồi tiếp cô ta ?

Tiểu Bình nói :

- Chuyện này Phương huynh nên hỏi Tống lão !

Tuyết Nghi quay qua định hỏi Tống Phù thì thấy lão đang bước ra sau thạch thất, chàng vội tung người lướt tới và nói :

- Tống lão muốn di xem độc thương của Doãn cô nương chăng ?

Lời vừa dứt thì hai người đã ra phía sau thạch thất . Bốn đạo mục quang vừa quét ra thì thấy Doãn Mộng Hà đang nằm trên thạch sàng, song mục nhắm chặt, sắc diện xanh nhợt, hô hấp đã ngưng trệ .

Phương Tuyết Nghi mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Thúy - kẻ hầu tâm phúc của Doãn Mộng Hà đâu cả . Bất giác chàng thầm nghĩ :

- Ả nha đầu này đi đâu mà không ở bên chủ nhân trong lúc lâm chung nhĩ ?

Nghĩ đoạn chàng cất tiếng hỏi Tống Phù :

- Tống lão, độc thương của Doãn cô nương rất nặng phải không ?

Tống Phù cúi xuống quan sát kỹ vết thương do trường kiếm của Tuyết Nghi rạch một đường trên

vai phải của Doãn Mộng Hà rồi chau mày hỏi lại Tuyết Nghi :

- Trên kiếm của lão đệ ngươi không tẩm độc thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Tống lão, ngay cả lão mà cũng không tin vản bối sao ?

Tống Phù nói :

- Không phải lão phu không tin, nhưng nếu lão đệ ngươi xem kỹ vết thương thì sợ rằng bản thân ngươi cũng kinh tâm động phách thôi !

Lúc nầy Tuyết Nghi mới quan sát kỹ vết thương thì thấy miệng vết thương bầm tím và sưng tấy lên, quả nhiên là hiện tượng trúng chất kịch độc . Chàng thở dài một hơi rồi nói :

- Dụng tâm của ả nha đầu họ Lý này thật là thâm độc, trong cảnh này thì nhất định Thiên Ma Nữ sẽ tin là Doãn Mộng Hà chết dưới kiếm của vản bối thôi !

Tống Phù tiếp lời :

- Lão đệ, Thiên Ma Nữ có hiểu lầm hay không thì cũng chẳng quan hệ gì đến ngươi nhưng chúng ta không thể không điều tra rõ độc vật mà Lý Vân đã sử dụng .

Lúc nầy An Tiểu Bình cũng đã bước vào, nàng mĩm cười, nói :

- Tống lão muốn điều tra Lý Vân dùng độc vật gì thì quá dễ, chỉ cần hỏi ả một tiếng là xong ngay .

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Đâu có chuyện đơn giản như vậy ? Lý Vân thuận miệng nói bừa một loại độc vật nào đó thì làm sao chúng ta phân biệt được chân giả ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tống lão, vản bối có một cách !

Tống Phù liền hỏi :

- Cách thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối sẽ vận chân khí truyền vào người Doãn Mộng Hà . Nếu ả này tỉnh lại thì chúng ta có thể

bảo ả nói ra là đã trúng độc vật gì !

Tống Phù nói :

- Như thế cũng không ổn !

Phương Tuyết Nghi hỏi lại :

- Tại sao ?

Tống Phù chậm rải nói :

- Thiên Ma Nữ không thể nào tin lời chúng ta, trừ phi chúng ta có thể làm cho Doãn Mộng Hà sống lại cho đến khi Thiên Ma Nữ tới đây !

An Tiểu Bình xen vào :

- Phương huynh, tiểu đệ có cách làm cho Doãn Mộng Hà kéo dài sinh mệnh thêm mấy ngày !

Phương Tuyết Nghi vui mừng hỏi :

- Hiền đệ có diệu pháp gì vậy ?

An Tiểu Bình nói :

- Gia mẫu có truyền cho tiểu đệ loại thủ pháp phong huyệt bế mạch, thủ pháp này có thể tuỳ ý phong bế kinh mạch trong cơ thể con người. Hiện giờ Doãn Mộng Hà chưa bi độc tính công tâm nên tiểu đệ không sợ độc dịch lan vào tim !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì tốt quá ! Hiền đệ mau động thủ đi thôi !

An Tiểu Bình mĩm cười và bước đến gần Doãn Mộng Hà rồi xuất ngọc thủ điểm liên tiếp bảy huyệt đạo trước ngực và hai vai của ả này . Động tác xuất thủ của nàng cực nhanh, thoáng chốc đã điểm xong bảy huyệt đạo . Kế đó nàng lấy ra một viên dược hoàn bõ vào miệng Doãn Mộng Hà rồi dùng tí lực búng xuống .

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Hiền đệ, đó là dược hoàn gì vậy ? Phải chăng là Nam Hải Độc Linh Đan ?

Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không phải, viên linh đan này chỉ có tác dụng bảo vệ tâm thần cho ả đồng thời giúp kinh mạch không bị bế tắc khiến ả hôn mê bất tỉnh mà thôi .

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ cẩn thận quá !

Tống Phù tiếp lời :

- Phương lão đệ, lão phu chợt nghĩ chúng ta hà tất phải ở lại nơi này, chi bằng đưa hai ả nha đầu này về Thiếu Lâm tự mà tốt hơn đấy ! Khi Thiên Ma Nữ đến thì nhất định sẽ đến Thiếu Lâm tự tìm người, chúng ta dĩ dật đải lao há chẳng phải là tuyệt diệu hơn sao ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Tống lão cho rằng làm như vậy tốt hơn thì chúng ta làm như vậy !

Tiểu Bình phản đối, nàng nói :

- Không được ! Hai ả nha đầu này không cử động được thì ai cõng chúng đi ?

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này đúng lúc thì đương nhiên không cần phiền hiền đệ rồi !

Tiểu Bình nghe vậy thì lắc đầu, nói :

- Sai rồi ! Chuyện này Phương huynh không thể động thủ được !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tiểu Bình nói :

- Nam nữ thọ thọ bất tương thân, Phương huynh không hiểu sao ?

Tuyết Nghi ngẫn cả người, chàng ấp úng nói :

- Chuyện này ...

Tống Phù đở lời :

- Lão đệ, An cô nương nói không sai ngươi không thể cõng bọn chúng rồi, chuyện này đương

nhiên là trút lên vai lão phu thôi !

Lời vừa dứt thì lão xuất thủ xóc Doãn Mộng Hà bõ lên vai rồi sải bước đi ra ngoài thạch thất .

Tiểu Bình liền phóng ra ngoài, nàng xuất thủ giải huyệt cho Lý Vân nhưng cũng tức tốc phong bế hai kinh mạch của ả rồi lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ đã phong bế hai kinh mạch của cô nương, nếu cô nương không muốn mất mạng thì hãy ngoan ngoản theo bọn tại hạ về Thiếu Lâm tự !

Tống Phù vác Doãn Mộng Hà đi trước . Tuyết Nghi và Tiểu Bình đi sau canh chừng Lý Vân, đoàn người lần lượt ra khỏi thạch động rồi thẳng tiến về Thiếu Lâm tự .

Đi chừng nữa dặm thì Tuyết Nghi chợt cho đến thị nữ Tiểu Thúy của Doãn Mộng Hà nên buột miệng hỏi Tống Phù :

- Tống lão, tại sao không thấy nha đầu Tiểu Thuý xuất hiện nhĩ ?

Tống Phù cũng giật mình, lão nói :

- Đúng vậy, nếu lão đệ ngươi không nhắc thì lão phu cũng quên chuyện này rồi !

Tiểu Bình liền giữ Lý Vân lại và hỏi :

- Lý cô nương biết chuyện này chứ ?

Lý Vân khẻ nói :

- Công tử, Tiểu Thúy đã rời Tung Sơn từ lâu rồi .

Tiểu Bình nộ khí quát hỏi :

- Ả đi đâu ?

Lý Vân nói :

- Có lẻ ... Ả đi tìm gia sư .

Tiểu Bình hỏi tiếp :

- Ả biết Thiên Ma Nữ ở nơi nào à ?

Lý Vân nói :

- Nhị muội được gia sư sũng ái nhất nên đương nhiên là nhị muội biết hành tung của gia sư .

Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Phương huynh, chuyện này phải làm thế nào bây giờ ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu Tiểu Thuý đã rời Tung Sơn thì chúng ta cũng chẳng có biện pháp gì ngăn ả lại, đành trở về Thiếu Lâm tự rồi hãy tính vậy !

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đúng vậy, chúng ta trở về Thiếu Lâm tự trước rồi tính kế sau !

Đoàn người lai tiếp tục lên đường, khi vào đến thiền viện thì thấy Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh Phong đang sốt ruột mong ngóng, lão vừa thấy ba người trở về thì bất giác vui mừng reo lên :

- Các vị đi đâu mà lâu thế ? Hoắc mỗ trông ngóng đến cháy cả ruột đây này !

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói :

- Phiền Bang chủ chờ đợi, chẳng hay trong Thiếu Lâm tự có động tỉnh gì không ?

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn qua Doãn Mộng Hà và Lý Vân rồi kinh ngạc hỏi :

- Phương lão đệ, nhị vị cô nương này ở đâu ra vậy ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đây là hai ái đồ của Thiên Ma Nữ, bọn vản bối tình cờ gặp được nên thuận tay bắt sống mang về !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Bọn chúng là ái đồ của Thiên Ma Nữ thật à ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Tất nhiên là thật !

Hoắc Minh Phong vui mừng nói :

- Thế thì tốt rồi ! Mau vào trong rồi hãy nói tiếp .

Quần hùng vào tịnh thất của phương trượng thì thấy Chưởng môn Thiếu Lâm - Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư đang ngồi trên bồ đoàn, song chưởng của hai lão như dán chặt vào nhau . Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì phát hiện trên đỉnh đầu hai lão có những làn khói trắng mõng bay lên, bất giác chàng nghĩ thầm :

- Trông thần thái thì hình như hai lão đang tỷ đấu nội lực, nhưng giữa lúc cường địch lai phạm thì tại sao huynh đệ bọn họ lại tương tàn với nhau ?

Trong lúc chàng suy nghĩ thì Tống Phù thả Doãn Mộng Hà xuống một chiếc bồ đoàn - Lý Vân cũng đến ngồi bên cạnh, thái độ của ả tõ ra khá nhu thuận .

An Tiểu Bình cũng bị cảnh tượng trước mặt thu hút, nàng quay sang hỏi Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, nhị vị đại sư này làm sao thế ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Bọn họ đang luyện một môn võ công đấy, các vị không cần phải lo lắng !

Tống Phù đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy mấy vị trưởng lão Cái Bang thì buột miệng, hỏi :

- Hoắc huynh, mấy vị trưởng lão của quý bang đâu rồi ? Bọn họ vẫn chưa trở về à ?

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói :

- Cường địch đã đến trước Thiếu Lâm tự, bọn họ ra ngoài giúp các vị hòa thượng một tay .

Tống Phù ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Cường địch nào ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu bận hộ pháp cho nhị vị đại sư nên chưa ra xem thử, nghe nói cũng là người trong Ngũ Ma nhưng không biết là vị Ma chủ nào ?

Tuyết Nghi chau mày nói :

- Có chuyện khéo như thế à ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Sao lại không ? Hoắc mỗ cũng đang cảm thấy kỳ quái đây !

Tống Phù trầm ngâm một lát roi nói :

- Hoa Sơn - Đồng Thiên Lý và Côn Luân - Tiêu Táp đã đến đây chưa ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Hai vị Tiêu - Đồng cũng đã ra trước bảo điện !

Tống Phù lại suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Không đúng rồi !

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Chuyện gì không đúng ?

Tống Phù nói :

- Thiếu Lâm tự tỉnh lặng thế nầy đâu giống cảnh có người đến sinh sự ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Có thể bọn họ đã truy theo đối phương ra ngoài tự rồi ! Tống huynh, chừng một canh giờ nữa là Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư thành công, chuyện hộ pháp xin phiền Tống huynh nhé ?

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Còn Hoắc huynh đi đâu ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Tại hạ ra ngoài xem thử .

Tống Phù nói :

- Nhất sự bất phiền nhị chủ , chuyên hộ pháp vẫn do Hoắc huynh đảm trách , Tống mỗ và Phương lão đệ ra ngoài một chuyến !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đúng vậy ! Chúng ta đi ngay thôi !

Nói đoạn chàng xoay người cất bước ra khỏi tịnh thất .

An Tiểu Bình vội kêu lên :

- Phương huynh, tiểu đệ cũng đi với huynh nhé ?

Nàng quay lại nói với Tống Phù :

- Phiền Tống lão chiếu cố cho nhị vị cô nương này nhé !

Tống Phù ngẫn người, lão nói :

- Như vậy lão phu cũng phải ở lại tịnh thất này sao ?

Tiểu Bình vừa bước đi vừa nói :

- Không sai, phiền Tống lão vậy !

Dư âm chưa tuyệt thì hai bóng đã một trước một sau ra khỏi tịnh thất rồi . Xuyên qua mấy tòa phật điện đến gần sơn môn nhưng vẫn không thấy một bóng người .

An Tiểu Bình bất giác cảm thấy kỳ quái nên buột miệng, hỏi :

- Phương huynh, tại sao chẳng thấy một bóng người vậy ? Không lẻ Hoắc Bang chủ lừa chúng ta ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hoắc Bang chủ không thể lừa chúng ta, có thể bọn họ đã rời xa Thiếu Lâm tự .

An Tiểu Bình nói :

- Làm sao có thể ? Dù bọn họ đã đi thì ít ra chúng ta cũng gặp một vài hòa thượng chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ nói cũng phải, xem ra chúng ta phải quay về thỉnh giáo Hoắc Bang chủ mới được !

Tiểu Bình nói :

- Không cần !

Lời vừa dứt thì nàng xoay phóng bước ra ngoài Thiếu Lâm tự .

Tuyết Nghi vội xuất thủ giữ nàng lại và hỏi :

- Hiền đệ định đi đâu ?

Tuyết Nghi bị chàng nắm tay thì bất giác đỏ mặt, nàng khẻ nói :

- Phương huynh, chẳng phải chúng ta muốn tìm mấy vị trưởng lão Cái Bang sao ?

- Không sai, chúng ta đang tìm bọn họ nhưng chúng ta không thể chạy lung tung vô phương hướng !

- Vậy Phương huynh có cao kiến gì ?

- Nếu tại hạ đoán không sai thì có thể bọn họ đang ở một nơi .

Tuyết Nghi chưa dứt lời thì bỗng nhiên thấy một hòa thượng đang hối hả chạy đến .

Tiểu Bình liền nói :

- Phương huynh, có người đến đây !

Tuyết Nghi chỉ khẻ gật đầu, chàng chờ hòa thượng đến gần thì tung người ra cản đường nói :

- Chào đại sư !

Hòa thượng này đang chạy rất khẩn trương, không ngờ gần đến sơn môn thì bỗng nhiên có người từ bóng tối lao ra cản đường nên nhất thời hồn phách lên mây. Hắn khựng người một lúc lâu rồi mới quát hỏi :

- Thí chủ là ai ?

Tuyết Nghi quan sát thái độ của hòa thượng thì bất giác sinh nghi, chàng thầm nghĩ :

- Hòa thượng này vội vàng như vậy tất phải có nguyên nhân, ta cần phải lưu ý hắn mới được .

Nghĩ đoạn chàng khai khẩu, nói :

- Đại sư vội vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu vậy ?

Hòa thượng định thần nhìn kỹ hai thiếu niên xa lạ rồi lớn tiếng nói :

- Tiểu thí chủ có biết đây là nơi nào không ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, tất nhiên là tại hạ thừa biết !

Hòa thượng cười nhạt nói ;

- Thí chủ đã biết là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự thì cũng phải hiểu là nói này không cho phép ngoại nhân đi lại lung tung chứ !

Tiểu Bình xen vào :

- Bon tại hạ đi lại lung từng bao giờ ? Đại hoà thượng nói năng nên khách khí một chút đấy nhé !

Hòa thượng lạnh lùng quét mục quang nhìn hai người và nói :

- Tại sao nhị vị thí chủ đang đêm xâm nhập bổn tự ?

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói:

- Sơn môn không đóng thì tự nhiên ai cũng có thể qua lại ! Nhưng kỳ quái là tại sao không thấy tri khách ? Đại sư, hoà thuợng của quý tự đi đâu cả rồi vậy ?

Hòa thượng quan sát đối phương một lúc nữa rồi mới nói :

- Đêm nay bổn tự có chuyện đại sư, nếu nhị vị tiểu thí chủ không có việc thì tốt nhất là hãy nhanh chóng rời khỏi Tung Sơn, nếu không lỡ có tổn hại gì thì chớ trách là bần tăng không cảnh cáo trước !

Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng, còn Tiểu Bình lại cảm thấy rất hứng thú nên mĩm cười, nói :

- Đa tạ đại sư quan tâm, chẳng hay đại sư muốn đi đâu vậy ?

Hòa thượng nói :

- Bần tăng phụng mệnh Chưởng môn xuất tự đi công cán .

Tiểu Bình nói :

- Tại hạ muốn tham kiến Chưởng môn của quý tự, chẳng hay phải làm thế nào mới được diện kiến ?

Hòa thượng rất nôn nóng muốn bõ đi nên vội lắc đầu, nói :

- Tiểu thí chủ, các vị đến không phải lúc rồi, đêm nay tệ Chưởng môn đã nhập định tham thiền, không thể tiếp khách được !

Tiểu Bình làm ra vẻ tiếc rẽ, nàng thở dài một hồi rồi nói :

- Phương huynh, xem ra phật duyên của chúng ta quá mõng rồi ...

Vừa nói nàng vừa nháy mắt ra hiệu với Tuyết Nghi .

Tuyết Nghi hiểu dụng ý của nàng là muốn mình náo lộng hòa thượng này một phen nhưng lúc nầy chàng đã có một dự tính khác nên mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta đã không gặp may thì đành chờ ngày sau đến vậy !

Nói đoạn chàng nắm tay Tiểu Bình kéo đi ra khỏi sơn môn .

Tiểu Bình không hiểu dụng tâm của chàng nên khi ra khỏi sơn môn hơn trượng, vượt qua một con suối nhỏ thì nàng vội hỏi :

- Phương huynh, tại sao lại đi thế nầy ?

Tuyết Nghi quay lại nhìn sơn môn Thiếu Lâm tự rồi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta chờ hòa thượng kia đi qua rồi ngầm bám theo, không chừng sẽ có kết quả bất ngờ đấy !

Lúc nầy Tiểu Bình mới ngộ ra, nàng nói :

- Thì ra Phương huynh cũng có dụng tâm .

Giữa lúc hai người nói cười thì hòa thượng kia không ngừng quan sát tứ phương bát hướng, vì đêm tối nên hắn không thấy bọn Phương Tuyết Nghi đang nấp dưới tàng cây mà tưởng là đối phương đã đi xa nên lập tức rời sơn môn đi về huớng Bắc.

Phương Tuyết Nghi ra hiệu cho An Tiểu Bình rồi hai người thi triển khinh công bám theo sau hòa thượng .

Trình độ khinh công của hai người đã trên mức thượng thừa, khi đi không để tiếng bước chân nên thủy chung hòa thượng kia không hề phát giác điều gì .

Hòa thượng kia chạy một mạch rồi thuận theo chân núi Thiếu Thất mà đi về hướng núi Thái Thất .

Tiểu Bình dùng thuật truyền âm nói với Tuyết Nghi :

- Phương huynh, khinh công của hoà thượng này cũng khá nhĩ .

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, chỉ có điều bước chân còn hơi nặng ...

Chớp mắt bỗng nhiên thấy hòa thượng giảm cước lực rồi bất ngờ dừng bước .

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vội vàng phóng vào đám cỏ sơn đạo và ngầm quan sát thì thấy hòa thượng đi tới đi lui với vẻ khẩn trương .

Tiểu Bình khẻ nói :

- May quá, suýt chút nữa thì bị lão ta phát hiện rồi !

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói :

- Đúng vậy, hòa thượng này khá cảnh giác, chúng ta phải cẩn thận mới được !

Tiểu Bình khẻ gật đầu rồi vận mục lực nhìn ra thì thấy hòa thượng đã quay người đi tiếp về phía rừng cây trước mặt .

Tuyết Nghi chau mày nói :

- Hiền đệ, tại sao hắn không đi theo sơn đạo ?

Tiểu Bình nói :

- Có lẻ đã cùng đường rồi !

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nắm tay Tiểu Bình bước theo bờ cỏ đi về phía rừng cây .

Khi đến bìa rừng thì hai người chợt phát hiện trong cánh rừng có ánh đuốc lấp lánh .

Tiểu Bình ngạc nhiên khe nói :

- Trong cánh rừng này có người ở đấy !

Tuyết Nghi dùng thuật truyền âm nói :

- Hiền đệ, chúng ta phải dùng thuật truyền âm nói chuyện với nhau mới được ...

Vừa nói chàng vừa kéo Tiểu Bình đi về phía ánh đuốc . Hai người không những võ công cao cường mà hành động rất cẩn thận nên khi tiếp cận ngôi nhà cỏ có ánh đuốc những người bên trong vẫn chưa phát hiện được .

Tuyết Nghi quan sát ngôi nhà cỏ một lúc rồi dùng thuật truyền âm nói :

- Hiền đệ tiếp cận cửa sổ xem thử, tại hạ canh chừng nói cửa chính nhé .

Tiểu Bình khẻ gật đầu rồi khom người bò đến cửa sổ ngôi nhà cỏ . Tuyết Nghi chờ Tiểu Bình tiếp

cận cửa sổ xong thì cũng dịch bước đến trước cửa chính đang khép hờ . Chàng nhìn qua khe cửa thì thấy bên trong vô cùng tịch lặng, ngoài một khán thờ và một ngọn đèn lồng treo cao thì không còn vật gì khác . Tuy nhiên, bên phải của khán thờ có một cánh cửa đóng chặt, chàng nhẹ nhàng chậm rải dịch bước về phía đó và áp tai vào tường lắng nghe thì quả nhiên bên trong có những thanh âm rất khẻ .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Có lẻ hòa thượng đó đang ở trong này !

Ý nghĩ chưa dứt thì bỗng nhiên có tiếng quát hỏi từ bên trong :

- Ai đó ?

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vội vàng lui bước nép vào một góc nhà, cũng may là phản ứng của chàng cực nhanh nên chưa bị người nào bên trong phát hiện . Nhưng chàng thầm nghĩ :

- Hõng bét ! Nhất định là Tiểu Bình bị lộ hành tung rồi !

Nghĩ đến đây thì lòng chàng khẫn trương hẳn lên, bất ngờ chàng vung chưởng đánh mạnh về phía cửa, khung cửa gỗ bị đánh vở thành bảy tám mảnh .

Tuyết Nghi tung người phóng vào trong nhưng nơi này không một bóng người . Tuy nhiên bên ngoài cửa sổ lại có tiếng quát tháo ầm ĩ .

Chàng phi thân qua cửa sổ thì thấy có ba bóng người đang quần chiến với nhau . Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy ngoài hòa thượng ra còn có một đại hán trung niên, hai người đang hợp thủ vây kích An Tiểu Bình .

Phương Tuyết Nghi biết Tiểu Bình thừa sức đối phó với hai nhân vật này nên không vội tham chiến, chàng quay vào lại ngôi nhà cỏ vung chưởng đánh vô cánh cửa bên phải điện thờ .

Đột nhiên có một làn u hương xông vào mũi khiến chàng kinh hải lùi ba bước, đồng thời phong bế hô hấp ngay tức khắc .

Từ khi chàng gặp Tống Phù đến giờ, kinh nghiệm giang hồ đã tăng tiến khá nhiều, do vậy vừa ngửi thấy mùi dị hương thì không dám khinh suất mà lập tức lui bước và bế hô hấp ngay . Sau đó chàng thử vận chân khí kiểm tra khắp thân thể, khi không cảm thấy dị trạng gì thì mới chậm rải tiến vào nội thất . Nhưng mục quang vừa quét ra thì bất giác Phương Tuyết Nghi kinh ngạc đến tột độ .

Thì ra gian phòng nhỏ này được bài trí rất hoa lệ, màn treo trướng phủ tựa như khúc các của tiểu thư thế gia vọng tộc .

Phương Tuyết Nghi lùng sục một vòng, ngoài những vật dụng hoa lệ quý giá được bài trí trong phòng ra thì chàng không phát hiện được thứ gì khác nên đành lui bước ra ngoài .

Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy ngôi nhà cỏ này có một thứ cảm giác khiến người khác bị mê hoặc, tựa như nhìn tới nhìn lui mà vẫn chưa thoả mản, hoặc như có một nơi nào đó mà mình chưa để mắt tới . Do vậy, chàng cứ vòng qua vòng lại khắp ngôi nhà cỏ như để tìm một vật gì . Nhưng đáng tiếc là Phương Tuyết Nghi chẳng thu dược kết quả gì bất ngờ .

Lúc này một tăng một tục đang khổ chiến với An Tiểu Bình, tình thế đã đến hồi khẩn trương, Tuyết Nghi lặng lẻ quan chiến rồi thầm nghĩ :

- Tại sao cô ta không hạ sát thủ nhĩ ? Võ công của hai người này đâu có gì là ghê gớm .

Chàng dang suy nghĩ thì thấy đại hán trung niên bất ngờ mãnh công hai chưởng rồi lập tức lấy một đôi thiết bút từ trong người ra, hắn quát lớn một tiếng và vung thiết bút tấn công thẳng vào giữa ngực An Tiểu Bình .

Nếu chiêu thức này thi triển đối với nam nhân thì không sao nhưng vì An Tiểu Bình là một thiếu nữ nên thế công của đối phương phạm vào đại kỵ mà giang hồ kêu bằng khinh bạc !

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Tuy gã nầy không biết Tiểu Bình là nữ nhưng với chiêu thức này thì nhất định gã sẽ tự chuốc lấy họa sát thân .

Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của tuyệt Nghi, đại hán trung niên vừa xuất được hai chiêu thì An Tiểu Bình biến sắc nàng quát lớn:

- Ngươi muốn tìm cái chết hả ?

Lời vừa dứt thì một làn bạch quang đột nhiên loé lên, Tuyết Nghi vẫn chưa thấy rõ Tiểu Bình dùng chiêu thức gì thì đã nghe đại hán trung niên kêu thét lên một tiếng và tung người ra sau hơn hai trượng. Miệng của hắn thổ đầy huyết tươi, đôi thiết bút cũng đã thoát khỏi tay văng ra đất, thân hình lảo đảo một hồi rồi cuối cùng ngã lăn ra.

Hòa thượng thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, hắn vội thu chiêu và đứng thộn người như trời trồng.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới kinh động trong lòng, chàng buột miệng kêu thất thanh:

- Đây chẳng phải là võ công Thiên Hạc Môn sao?

An Tiểu Bình vung hữu thủ lên thì phiến lụa bạch tựa như vật vô hình lập tức được thu lại trong tay

nàng. Nàng chớp chớp đôi mắt hạnh rồi chậm rải bước về phía hòa thượng và lạnh lùng nói:

-Ngươi muốn sống thì tốt nhất là hãy thành thực trả lời những vấn đề ta hỏi!

Lúc nầy hòa thượng đã hồn xiêu phách tán, Tiểu Bình vừa dứt lời thì hắn vội ấp úng:

- Xin thí chủ... Cứ hỏi... Không việc gì bần tăng biết mà không nói!

Tiểu Bình gật đầu rồi nói:

- Pháp danh của ngươi ? Phụ trách chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự?

Hòa thượng nói:

- Tiểu tăng là Pháp Tri, không giữ chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự.

Tiểu Bình chau mày hỏi:

- Ngươi có ý phản lại Thiếu Lâm tự phải không ?

Pháp Tri hoà thượng kinh hải thất sắc , hắn vội nói:

- Tiểu tăng không dám...

Tiểu Bình cười nhạt, hỏi tiếp:

- Thế đại hán trung niên kia là ai?

Pháp Tri do dự một lát rồi nói:

- Hắn... Hắn là... Đệ tử của Bát Mản Cổ Vương Kim Trường Canh!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cũng bước tới chàng mỉm cười, nói:

- Hiền đệ, Bát Mản Cổ Vương Kim Trường Canh cũng là một trong Ngũ Ma đấy!

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, lẻ nào Thiên Ma Nữ đã liên thủ với bọn chúng?

Tuyết Nghi chợt nhớ chuyện gian khuê phòng trong ngôi nhà cỏ nên bất giác phá lên cười rồi nói:

- Rất có thể !

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Pháp Tri:

- Tại sao ngươi lại quen biết với đệ tử của Kim Trường Canh?

Pháp Tri ngập ngừng một lát rồi nói:

- Thí chủ, người này là huynh trưởng tục gia của tiểu tăng, do vậy tiểu tăng không thể không bị uy hiếp!

Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi:

- Tên hắn là gì ?

Pháp Tri nói:

- Miêu Đại Cang, người trong võ lâm thường gọi là Thiết Bút Quái Khách!

Tiểu Bình hỏi:

- Hắn và Thiên Ma Nữ có câu kết gì không?

Pháp Tri lắc đầu, nói:

- Chuyện này.. Tiểu tăng hoàn toàn không biết!

Tiểu Bình nộ khí quát lớn:

- Ta không tin!

Pháp Tri thở dài rồi nói:

- Thí chủ không tin thì tiểu tăng cũng chẳng còn cách gì khác, thực ra mỗi lần gặp Đại Cang thì tiểu tăng chỉ truyền những tin tức động tỉnh trong bổn tự mà thôi!

Tuyết Nghi nói:

- Trong ngôi nhà cỏ có một gian khúc phòng của nữ nhân, hòa thượng ngươi có biết không?

Pháp Tri gật đầu, nói:

- Thí chủ vào gian bên phải khán thờ phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai!

Pháp Tri tiếp lời:

- Gian khuê phòng đó là phòng ngủ của gia tẩu!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Đại tẩu của ngươi à? Bà ta là ai?

Pháp Tri nói :

- Là thê tử của Miêu Đại Cang, còn như lai lịch xuất thân của bà ta thì xưa nay tiểu tăng không hỏi đến, nhưng tiểu tăng có biết tên gọi của bà ta là Tiểu Thúy .

Tiểu Bình nghe vậy thì kêu lên :

- Phương huynh, Tiểu Thuý chẳng phải là tì nữ của Doãn Mộng Hà đó sao ? Xem ra Thiên Ma Nữ và Kim Trường Canh đã sớm cấu kết với nhau rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Có thể là như vậy ! Nhưng thiên hạ rất nhiều người trùng tên, chúng ta có thể từ từ hỏi lại Doãn Mộng Hà về chuyện này .

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ, có cần giải cứu Miêu Đại Cang không ?

Tiểu Bình tức khí nói :

- Hắn xuất thủ khinh bạc nên tiểu đệ đã phế võ công của hắn rồi !

Tuyết Nghi mĩm cười nhìn qua Pháp Tri và nói :

- Lúc hòa thượng ngươi xuất tự đi đến đây thì tăng lữ của Thiếu Lâm tự đi đâu hết sạch vậy ?

Pháp Tri nói :

- Bọn họ tập trung ở La Hán Đường !

Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Còn mấy vị trưởng lão Cái Bang ở đâu ? Không lẻ bọn họ cũng đến La Hán Đường ?

Pháp Tri nói :

- Khi tiểu tăng xuất tự thì quả thật là bọn họ đều ở La Hán Đường, bởi vì ...

Hắn thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Vì Độc Đại Phu trong Ngũ Ma đã đột nhập bổn tự rồi !

Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc không ít, chàng buột miệng kêu lên :

- Ác Khổng Minh chăng ? Lão này đã đến Thiếu Lâm tự rồi à ?

Pháp Tri nói :

- Không sai ! Tiểu tăng đến đây cũng chỉ để báo tin Độc Đại Phu đến bổn tự cho Miêu Đại Cang biết mà thôi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền đệ, chúng ta hồi tự thôi !

Tiểu Bình hỏi :

- Còn hòa thượng này thì sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nghe khẩu khí thì hắn không phải là hạng đại ác, chúng ta cũng chẳng cần hạ thủ với hắn !

Chàng quay sang Pháp Tri và nói tiếp :

- Hòa thượng ngươi là đệ tử Thiếu Lâm tự ngày đêm tụng kinh niệm phật nên có lẻ cũng hiểu câu : Đại sai thì không thể sai tiếp , tốt nhất là ngươi hãy đưa hắn hạ sơn, giúp hắn làm một lương dân an phận thủ thường để tránh phong ba bảo táp trên chốn giang hồ ...

Pháp Tri nghe vậy thì cảm động vô cùng, hắn chắp tay, nói :

- Cả đời tiểu tăng sẽ không quên đại ân đại đức của thí chủ .

Nói đoạn hắn bước lại đở lấy Miêu Đại Cang rồi cáo biệt hạ sơn . An Tiểu Bình có vẻ như không bằng lòng với cách hành xử của Phương Tuyết Nghi nên khẻ nói :

- Dễ dãi cho bọn chúng quá !

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, khi có thể dừng tay được thì nên dừng tay, chỗ nào tha được người thì nên tha , chúng ta hà tất phải hơn thua với bọn họ !

Tiểu Bình nói :

- Bây giờ chúng ta hồi tự chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy ! Độc Đại Phu đã đến thì ít ra chúng ta cũng phải động thủ với bọn chúng một trận thôi !

Tiểu Bình chỉ ngôi nhà này và hỏi :

- Thế còn ngôi nhà này thì sao ? Nên phóng một mồi lửa chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không cần ! Chúng ta đâu phải là hạng người phóng hoả giết người ? Hiền đệ , chúng ta đi thôi .

Lời vừa dứt thì hai người lập tức thi triển khinh công quay trở về Thiếu Lâm tự .

Thời gian chưa cạn tuần trà thì hai người đã đến sơn môn .

Phương Tuyết Nghi dừng bước quan sát một lúc rồi nói :

- Hiền đệ , La Hán Đường tất là nơi chúng ta chưa từng đến , bây giờ chúng ta tự đi tìm , không cần phải ghé qua hỏi bọn Tống Phù làm chi .

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Không sai , tiện thiếp cũng nghĩ như vậy .

Hai người bèn phóng bước đi về phía các dãy nhà bên phải của Thiếu Lâm tự .

Xuyên qua mấy sân viên và một rừng tùng bách rậm rạp thì cuối cùng cũng đến trọng địa của Thiếu Lâm tự , đó là La Hán Đường . Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy trong La Hán Đường đèn đuốc sáng rực, nhưng vì xung quanh có cây cối che phủ nên trước khi tiếp cận thì không phát hiện được gì . Chàng dừng bước ngoài xa rồi nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ, sau khi chúng ta vào, nếu không gặp tình thế vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất là không nên xuất thủ nhé !

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu bọn họ không địch lại Ác Khỗng Minh thì chúng ta vẫn bàng quan toạ thủ sao ?

- Đến tình thế đó thì đương nhiên phải quyền biến rồi ! Nhưng theo tại hạ phán đoán thì Ác Khỗng Minh sẽ không hành động một cách hồ đồ đâu .

- Phương huynh, trong La Hán Đường đèn đuốc sáng choang như vậy mà tại sao không nghe có tiếng đánh nhau ? Không lẻ đệ tử Thiếu Lâm đều thọ thương dưới tay thuộc hạ của Ác Khỗng Minh ?

- Không thể như vậy !

Tuy trả lời như thế nhưng trong lòng chàng cũng không chắc lắm nên lập tức nắm tay Tiểu Bình và nói tiếp :

- Hiền đệ, chúng ta mau vào thôi !

Hai ngươi lặng lẻ tiến vào La Hán Đường, khi bước lên bậc cấp trên cùng, mục quang vừa nhìn vào thì bất giác cả hai đều sững sờ .

Thì ra, La Hán Đường tuy sáng rực như ban ngày nhưng ngoài một khán thờ và mười tám bức tượng La Hán ở hai bên thì căn bản không có một bóng người .

Tiểu Bình tức khí kêu lên :

- Phương huynh, chúng ta bị Pháp Tri lừa rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ nếu Pháp Tri có dụng tâm lừa chúng ta thì sợ rằng hắn không đến nội tự . Hắn có thể thuận miệng nói đại một nơi nào đó để chúng ta uỗng công đi lại, như vậy chẳng hay hơn sao ?

Tiểu Bình nói :

- Nhưng tại sao trong La Hán Đường chẳng có một bóng người thế nầy ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, sợ rằng hiện tại trong Thiếu Lâm tự lại có biến động cực đại rồi !

Tiểu Bình chau mày hỏi :

- Vậy chúng ta phải làm thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Quay lại tịnh thất của phương trượng, xem thử Nhập Vân đại sư ..

Lời chưa dứt thì chàng đã nắm tay Tiểu Bình phóng bước chạy về phía thiền viện phương trượng .

Chuyện vừa rồi quả thật là quá bất ngờ đối với bọn họ, do vậy nhất thời hai người quên cả chuyện xem xét kỹ trong La Hán Đường một lượt . Nếu không thì nhất định bọn họ sẽ phát hiện phía sau khán thờ có một đôi mục quang dang chú ý theo dỏi hành động của bọn họ .

Hai ngươi về tới thiền viện phương trượng thì lòng như lửa đốt , khi thấy Tống Phù đứng ngay cửa nhìn ra thì bọn họ mới yên tâm phần nào .

Tống Phù thấy hai người trở về thì mĩm cười, nói :

- Nhị vị lão đệ có thu được kết quả gì không ?

Tuyết Nghi chưa vội trả lời mà hỏi :

- Tống lão, trong tịnh thất vẫn bình an chứ ?

Tống Phù nói :

- Rất tốt, Nhập Vân Chưởng môn cũng sắp thành công rồi !

Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Vậy mà vản bối cứ mãi lo lắng .

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ , ngươi nói gì vậy là có ý gì ? Không lẻ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì chăng ?

Tiểu Bình tiếp lời :

- Không sai ! Đang xảy ra rất nhiều quái sự !

Nói đoạn nàng thuật lại những điều tai nghe mắt thấy cho Tống Phù nghe .

Tống Phù nghe xong thì vò đầu bứt tai , nói :

- Có chuyện như thế sao ? Lão phu cũng không hiểu tại sao hòa thượng ở đây bỗng nhiên mất tích

sạch .

Tuyết Nghi nói :

- Tống lão , phải mất bao lâu nữa thì Nhập Vân đại sư mới thành công ?

Tống Phù nói :

- Sắp rồi .

Lão chưa dứt lời thì nghe giọng Nhập Vân đại sư nói :

- Tống thí chủ , lão nạp đã tỉnh lại rồi , mau mời nhị vị tiểu thí chủ vào trong nói chuyện .

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình không chờ Tống Phù lên tiếng mà đã cất bước vào trong tịnh thất .

Phương Tuyết Nghi rất khẩn trương nhưng chàng vẫn cung kính hành lễ với Nhập Vân đại sư rồi mới nói :

- Cung hĩ đại sư đã luyện thành thần công .

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ quá khen rồi , nếu không có chư vị trượng nghĩa tương trợ thì làm sao lão nạp có thể yên tâm để luyện công .

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Có lẻ chuyện bên ngoài đã làm phiền nhị vị tiểu thí chủ nhiều lắm .

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Đại sư , có một chuyện mà sợ rằng vản bối nói ra thì đại sư cũng không thể tin dược .

Nhập Vân đại sư vội hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiện tại không thấy một vị tăng nhân nào trong Thiếu Lâm tự cả !

Nhập Vân đại sư nghe như vậy thì quả nhiên rất kinh ngạc , lão nói :

- Sao lại như thế ? Tiểu thí chủ không nhìn lầm đấy chứ ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Vản bối đã đi khắp mọi nơi trong quý tự nhưng vẫn không thấy một vị sư phụ nào .

Nói đoạn chàng thuật lại tất cả mọi chuyện, nhưng vốn có lòng nhân hậu nên chàng cố tình bõ qua chuyện Pháp Tri hòa thượng .

Nhập Vân nghe xong thì thần sắc lộ đầy vẻ ngạc nhiên, lão quay sang nói với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh, chuyện này quả thật là không tầm thường rồi .

Nhập Thánh đại sư trầm ngâm một lát rồi nói :

- Quả thật là lão nạp không dám tin chuyện này, nếu Phương thí chủ không nhầm thì tất phải có chuyện trọng đại phát sinh mới khiến cho đệ tử bổn tự đều xuất tự .

Tuyệt Nghi thầm nghi :

- Xem ra bọn họ không tin thật rồi !

Nghĩ đoạn chàng định nói tiếp thì đã nghe Bang chủ Cái Bang - Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, mấy vị huynh đệ của lão phu đâu ? Lẻ nào bọn họ cũng không còn trong Thiếu Lâm tự ?

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối cũng chưa gặp bọn họ !

Hoắc Minh Phong chau mày, nói :

- Bọn họ không ở trong Thiếu Lâm tự thì thật là kỳ quái ! Lẻ nào ...

Bỗng nhiên lão bật đứng lên rồi nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, chúng ta phải đích thân đi xem thử mới được !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Lão nạp cũng có ý này .

Nhập Thánh đại sư tiếp lời :

- Tiểu thí chủ nói là ở La Hán Đường không có người nào à ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Thánh đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Chưởng môn sư đệ, đệ tử bản tự không dưới năm trăm, nếu có kẻ nào muốn tàn sát thì e rằng cũng không thể !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không sai ! Huống hồ là bọn họ đều biết võ công ! Tiểu đệ không tin bọn họ đã bị hại !

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối không dám võ đoán là có chuyện gì xảy ra với bọn họ hay không, nhưng khắp Thiếu Lâm tự không thấy một tăng nhân là sự thực !

Nhập Vân suy nghĩ một lát rồi nói :

- Lão nạp quyết định là sẽ đích thân đi tuần tra một vòng .

Lão đứng lên và nói tiếp với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh cùng đi chứ ?

Nhập Thánh nói :

- Đương nhiên, chuyện kỳ quặc như thế thì làm sao mà ngồi nhìn được ?

Nhập Vân nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Hoắc Bang chủ thì sao ?

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Gặp quái sự như thế này thì tự nhiên Hoắc mỗ không cam tâm làm người đi sau ...

Lời chưa dứt thì lão đã cất bước ra khỏi tịnh thất .

Nhập Vân, Nhập Thánh cũng lần lượt theo sau Hoắc Minh Phong .

Tống Phù quét mục quang nhìn qua Tuyết Nghi, Tiểu Bình và nói :

- Chúng ta cũng cùng đi chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên phải đi rồi ! Chuyện lạ như thế thì làm sao bõ qua .

Vừa nói chàng vừa nắm tay Tiểu Bình sải bước ra khỏi tịnh thất . Tống Phù mĩm cười rồi lặng lẻ theo sau, đoàn người tiến thẳng ra đại điện .

Đúng như Phương Tuyết Nghi nói, Thiếu Lâm tự tuy rộng lớn nhưng lúc nầy không một bóng hòa thượng qua lại, tình hình này khiến cho Nhập Vân Chưởng môn bất giác thất sắc, mồ hôi toát ra như mưa .

Hoắc Minh Phong cũng kinh ngạc không ít, duy có Tống Phù là lạnh lùng thản nhiên như không có chuyện gì . Nhưng khi quần hùng vào tới đại điện thì bỗng nhiên lão lớn tiếng nói :

- Chưởng môn, lão phu có câu này nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

Nhập Vân chau mày hỏi :

- Thí chủ có chuyện gì cứ nói ra xem ?

Nhập Thánh cũng tiếp lời :

- Chuyện hôm nay quả thật là quái sự mà mây trăm năm qua Thiếu Lâm tự chưa từng gặp, nếu thí chủ có cao kiến gì xin mau mau nói ra, huynh đệ lão nạp sẽ vô cùng cảm kích .

Tống Phù gật đầu, nói :

- Điều nầy thì lão phu hiểu, nhưng ...

Nhập Vân đại sư nói :

- Thí chủ, dù là chuyện bất lợi đối với bổn tự thì lão nạp cũng không trách, thí chủ cứ yên tâm mà nói .

Tống Phù nói :

- Chưởng môn đã nói thế thì lão phu phải nói thẳng thôi ! Theo tình hình trước mặt, nếu đệ tử của quý tự không bị đối phương dụ đến một nói rất xa thì trong quý tự tất phải có một nơi có thể tàng ẩn

mà Chưởng môn chưa phát hiện ra đấy thôi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cảm thấy kỳ quặc, nếu nói toàn bộ hòa thượng của Thiếu Lâm tự bị dụ đến một nơi rất xa thì hoàn toàn không có thể , còn nói trong Thiếu Lâm tự có một nói khả dĩ dung nạp mấy trăm người thì tại sao Nhập Vân Chưởng môn lại không biết ?

Bất giác chàng nhìn qua Tống Phù với ánh mắt nghi hoặc và thầm nghĩ :

- Không biết Nhập Vân Chưởng môn sẽ trả lời như thế nào đây ?

Nhập Vân đại sư nghe Tống Phù nói xong thì cũng biến sắc, lão trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói :

- Tống thí chủ, điểm thứ nhất thì lão nạp khó tin, vì mấy trăm người đông như thế thì không thể im hơi lặng tiếng , huống hồ trong số bọn họ cũng phải có người đến bảo cho lão nạp một tiếng chứ !

Chương 34: Quỷ Vương Hiện Thân

Tống Phù phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Nói như vậy thì quý tự có một nơi khả dĩ ẩn thân rồi !

Nhập Vân đại sư do dự một lúc rồi gật đầu, nói :

- Không sai, đích thị là bổn tự có một bí đạo khá ẩn tàng trên ngàn người , chỉ có điều lão nạp không hiểu vì lý do gì mà bọn họ phải ẩn thân trong đó không chịu ra ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thì ra trong Thiếu Lâm tự còn có một nơi khả dĩ ẩn thân, thảo nào ...

Chàng nghĩ đến đây thì đã nghe Tống Phù nói tiếp :

- Chưởng môn, đây không phải là lúc hiểu hay không hiểu ! Tốt nhất là chúng ta hãy đến xem thử .

Nhập Vân ngạc nhiên hỏi :

- Đi đâu xem ?

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Tất nhiên là đến bí đạo của quý tự !

Nhập Vân đại sư tỏ vẻ khó xử, lão ấp úng nói :

- Chuyện này ...

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì tỏ ý không vui lão nói :

- Chưởng môn đại sư làm sao thế ? Lẻ nào không thể cho ngoại nhân biết bí đạo của quý tự ? Hay là còn có bí mật gì ?

Nhập Vân đại sư chỉ liếc mắt nhìn qua Nhập Thánh đại sư mà không trả lời .

Nhập Thánh đại sư vốn đang chấp tay nhắm mắt niệm phật , lúc nầy bỗng nhiên mở mắt ra và lớn

tiếng nói với Nhập Vân :

- Chưởng môn sư đệ , hãy đưa bọn họ đi , mọi tội nghiệt sẽ do tiểu huynh gánh chịu .

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Sư huynh , ân sư đã có phật dụ , nếu tiểu đệ bất tuân thì không xứng đáng làm Chưởng môn nữa , tiểu đệ đồng ý đưa chư vị xuống bí đạo nhưng sư huynh cần phải hứa với tiểu đệ một chuyện .

Nhập Thánh đại sư hỏi :

- Chuyện gì ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Sau khi tiểu đệ vào bí đạo rồi thì sư huynh phải lập tức tiếp nhận chức Chưởng môn Thiếu Lâm .

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì sửng sốt , lão nói :

- Chưởng môn sư đệ , sao ngươi lại có ý này thì đã không an phận điền viên suốt mấy chục năm qua !

Nhập Vân đại sư nói :

- Nếu sư huynh không đồng ý thì xin lượng thứ là tiểu đệ khó có thể tuân mệnh .

Lúc nầy chợt nghe Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Nhị vị thất là khách khí quá ! Tung tích của mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm hiện giờ vẫn chưa biết ở đâu , vậy mà nhị vị ...

Tuy lão không nói hết câu nhưng Nhập Vân đại sư cũng cảm thấy chấn động tâm can , lão chấp tay cung kính nói với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh , vì thanh danh của Thiếu Lâm , xin sư huynh hãy mau hứa với tiểu đệ đi .

Nhập Thánh đại sư lắc đầu nói :

- Chuyện này ... Huynh không thể hứa được .

Rõ ràng hai lão hòa thượng này đều bảo vệ chủ ý của mình , không ai chịu nhượng bộ cho ai cả .

Hoắc Minh Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nhị vị đại sư , hôm nay lão phu mới phát hiện ra rằng , các vị đều là cao tăng nhưng vẫn chấp mê bất ngộ đến độ đáng thương ! Cửa địa đạo ở nơi nào ? Nếu đệ tử Thiếu Lâm các vị không thể vào thì hãy nói cho lão phu biết để lão phu vào thế cho các vị , thế nào ?

Tống Phù cũng lớn tiếng nói :

- Đúng vậy ! Ý kiến của Hoắc Bang chủ rất hay .

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy biện pháp của Hoắc Minh Phong rất có lý , nhưng không ngờ Nhập Thánh đại sư lại lắc đầu nói :

- Không được , cửa địa đạo có treo thủ dụ của Chưởng môn đời trước , ngoài Chưởng môn đương nhiệm của Thiếu Lâm tự ra thì bất kỳ người nào cũng không được vào . Do vậy lão nạp không thể chấp nhận chú ý của lão thí chủ được .

Vì không hiểu lý do nên Hoắc Minh Phong tức khí nói :

- Tại sao ?

Nhập vân đại sư nói :

- Chuyện này ... Theo thủ dụ của tiên sư thì bọn lão nạp chỉ biết phụng mệnh hành sự thôi , còn tại sao thì không phải là vấn đề của lão nạp .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái , chàng không nhịn được nên cất tiếng hỏi :

- Chưởng môn đại sư , nếu Chưởng môn đời trước của quý tự có di huấn như vậy thì đại sư cứ việc đi vào bí đạo , tại sao Nhập Thánh đại sư phải hứa tiếp quản chức vị Thiếu Lâm Chưởng môn trước ?

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi với ánh mắt bối rối , một lát sau lão mới chậm rải nói :

- Nếu lão nạp không nói ra lý do thì tiểu thí chủ không thể hiểu rồi .

Tuyết Nghi liền nói :

- Vản bối đang muốn thỉnh giáo đây .

Nhập Vân nói :

- Thủ dụ của tiên sư có nói rõ , người được vào bí đạo không những phải là Chưởng môn đương nhiệm mà một khi đã vào bí đạo thì lúc trở ra không được đảm nhận chức vị Chưởng môn nữa .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Tại sao như thế ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp cũng không hiểu tại sao ? Tiên sư đã dặn dò như vậy thì tất phải có lý do và lão nạp chỉ biết tuân mệnh hành sự , vì thế nếu đại sư huynh không hứa tiếp nhận chức vị Chưởng môn thì lão nạp không thể vào bí đạo .

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Thì ra là thế .

Bỗng nhiên lão quét mục quang nhìn qua Nhập Thánh đại sư và hỏi :

- Đại hoà thượng , tại sao lão không chịu hứa ?

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Lão thí chủ , Nhập Thánh này tự biết mình nên bốn mươi năm trước đã khước từ chúc Chưởng môn , nếu bây giờ lại tiếp nhận thì há chẳng phản lại với tâm nguyện năm xưa và đắc tội với phật tổ sao ?

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Đại sư có biết , nếu đại sư không hứa thì hiện tại không thể nào truy tìm được tung tích của mấy trăm quý đệ tử chăng ?

Nháp Thánh vẫn lắc đầu nói :

- Thí chủ chỉ biết một mà không biết hai . Như tệ Chưởng môn vừa nói , đích thị là tiên sư có thủ dụ như vậy , nhưng lúc tiên sư đắc chánh quả thì người cũng từng đặc biệt nói cho lão nạp và Chưởng môn sư đệ rằng nếu tệ tự có biến cố quan trọng mà cần phải vào bí đạo thì còn có một biện pháp khác khả dĩ có thể thi hành .

Hoắc Minh Phong liền hỏi :

- Biện pháp thế nào ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Một đệ tử với thân phận là trưởng lão của bổn tự sẽ phải độc toạ mười năm trước tượng phật tổ để chuộc tội mở cửa bí đạo .

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên :

- Độc toạ mười năm ? Vậy thì khắc khổ quá !

- Lão thí chủ , đối với lão nạp mà nói thì chuyện độc toạ mười năm chẳng có gì là khắc khổ cả .

- Đã như vậy thì tại sao Nhập Vân đại sư Chưởng môn không đồng ý ?

Nhập Thánh đại sư chưa kịp trả lời thì Nhập Vân đại sư đã tiếp lời :

- Lão thí chủ , có lẻ thí chủ không hiểu ý nghĩa mười năm độc toạ mà tiên sư đã nói rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu không phải là người xuất gia nên tự nhiên là không được hiểu lắm .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Hòa thượng độc toạ thiền định là chuyện thường , dù độc toạ mười năm là rất khó nhưng đối với cao tăng đắc đạo như bọn họ thì có đáng gì ? Tại sao nhập Vân đại sư lại có vẻ nghiêm trọng như vậy ?

Lúc nầy Nhập Vân đại sư chợt thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ , mười năm độc toạ theo tiên sư nói không phải là tham thiền quan của vòng luân hồi . Nỗi đau thể xác tuy khó chịu nhưng chắc chắn là đại sư huynh khả dĩ có thể vượt qua còn sự thiêu đốt tinh thần ý chí , nếu không phải là gỗ đá thì tất nhiên là không thể nào đảm đương nỗi . Bỗn tự từ lúc Đạt Ma sư tổ khai sơn cho đến nay đã trải qua chín trăm năm nhưng chỉ có năm vị trưởng lão vượt qua được thập niên độc tọa, kỳ dư những vị khác đều bị hủy thiền căn tái giáng luân hồi. Bây giờ đại sư huynh cam nguyện mạo hiểm với đại nạn như thế thì bảo lão nạp làm sao có thể yên tâm mà đồng ý được ?

Hoắc Minh Phong buột miệng nói :

- Chuyện này khó khăn đến thế sao ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Nếu không thật sự nguy hiểm thì lão nạp cũng không ngăn cản đại sư huynh !

Hoắc Minh Phong thở dài một hồi rồi nói :

- Nếu nhị vị vẫn kiên quyết bảo vệ chủ ý của mình thì quả thật lão phu cũng chẳng còn cách nào

giải quyết cục diện hôm nay !

Chợt nghe An Tiểu Bình xen vào với giọng lạnh lùng :

- Theo vản bối thấy thì nhị vị đại sư đều quá tự tư !

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì liền nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp đã sớm hạ quyết định rồi, sao có thể gọi là tự tư ?

An Tiểu Bình nói :

- Hiện giờ tung tích mấy trăm đệ tử của quý tự vẫn chưa biết ở đâu, các vị không lo mà lại tranh cải với nhau cái gọi là di mệnh tiên sư . Theo tại hạ thấy thì đây toàn là những lời dối trá để mua danh cầu trống, chỉ biết mình mà không nghĩ đến đệ tử môn hạ, thế chẳng phải tự tư thì là cái gì ?

Nhập Vân, Nhập Thánh nghe xong thì bất giác rùng mình, bởi lẻ An Tiểu Bình nói không sai mà hai vị đại sư kia đã sai thật sự .

Nhập Vân đại sư hắng giọng, nói :

- Tiểu thí chủ giáo huấn rất đúng, lão nạp đã hiểu rồi !

Nhập Thánh đại sư càng xúc động hơn, lão nói với Nhập Vân :

- Chưởng môn sư đệ, chuyện hôm nay tiểu huynh phải miễn cưởng sư đệ một lần vậy, ngươi cứ việc xuống địa đạo, còn mọi hậu quả sẽ do tiểu huynh lãnh nhận !

Nhập Vân chấp tay nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Lão quay sang nói tiếp với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, chúng ta cùng đi nhé ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu sẵn sàng bồi tiếp !

Tống Phù lớn tiếng nói :

- Chưởng môn, tất cả chúng ta cùng đi, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì cũng có thêm mấy trợ thủ !

Nhập Vân đại sư gượng cười, nói :

- Thế thì phiền các vị vậy !

Nói đoạn lão quay người đi về phía La Hán Đường .

Phương Tuyết Nghi vừa đi theo vừa thầm nghĩ :

- Thì ra cửa bí đạo nằm ở La Hán Đường ! Xem ra lúc nãy ta quá sơ ý rồi !

Thoáng chốc quần hào đã vào La Hán Đường .

Nhập Vân đại sư chậm rải bước đến trước khán thờ bái ba bái và lẩm nhẩm cầu niệm một lúc rồi mới đi ra sau khán thờ . Chẳng bao lâu sau thì chợt nghe mấy tiếng lách cách, phần trước khán thờ bỗng nhiên thẳng lên và để lộ một cửa bí đạo .

Hoắc Minh Phong vội vàng lách người bước tới trước . Cùng lúc đó Tống Phù lớn tiếng gọi :

- Bang chủ cẩn thận !

Lời chưa dứt thì đột nhiên có một lần khói mõng từ trong cửa bí đạo bay ra .

Hoắc Minh Phong vừa vung hai ống tay áo lên che , đã nghe một tiếng nổ ầm hất tung lao ra sau . Kịp lúc Nhập Vân đại sư cũng vừa từ sau khán thờ bước ra, lão thấy cảnh tượng như thế thì biến sắc kêu lên :

- Bang chủ, trong bí đạo có người chăng?

Nhờ phản ứng cực nhanh nên Hoắc Minh Phong không bị tổn hại gì, lão phủi y phục rồi nộ khí nói :

- Không sai ! Xem ra đã có người đi trước chúng ta một bước rồi !

Nhập Vân đại sư bước tới cửa bí đạo và nói :

- Hoắc Bang chủ lão nạp không tin .

Tuy lão không tin , nhưng bước chân tỏ ra khá cẩn thận , khi cách bí đạo chừng năm thước thì lão dừng lại .

An Tiểu Bình cảm thấy trò này khá thú vị nên kéo tay Phương Tuyết Nghi nói :

- Phương huynh , chúng ta cũng đến xem thử nhé .

Tuyết Nghi vốn đã có ý này , nhưng vì Nhập Vân đại sư là tông chủ của một phái nên chàng không tiện hành động theo cách khách đoạt chủ tiên . Bây giờ nghe Tiểu Bình hỏi thì chàng liền mĩm cười nói :

- Được , nhưng chúng ta không thể cướp tiên cơ của Chưởng môn đại sư .

Hai người vừa nói vừa dịch bước đến gần Nhập Vân đại sư .

Lúc nầy Nhập Vân đại sư vận một hồi chân khí rồi cất giọng đại đồng chung nói vào trong bí đạo .

- Kẻ nào ẩn nấp trong bí đạo của bỗn tự đây ? Sao không mau ra gặp bản toà ?

Dư âm vang vang một hồi lâu nhưng vẫn không nghe động tĩnh gì hồi đáp .

Nhập Vân đại sư biến sắc , lão quát lớn :

- Là cao nhân phương nào ở trong bí đạo của bổn tự ? Nếu tôn giá không xuất diện thì đừng trách lão nạp hạ thủ vô tình .

Chờ một lúc lâu cũng vẫn không thấy động tĩnh gì . Dường như Nhập Vân đại sư không có chủ ý gì nên chỉ ngẫn người nhìn Nhập Thánh đại sư và kêu lên :

- Đại sư huynh !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chưởng môn sư đệ có điều chi chỉ giáo ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Có lẻ trong bí đạo không có người rồi !

Nhập Thánh lắc đầu nói :

- Suýt chút nữa thì Hoắc Bang chủ đã bị ám toán , nếu không có người thì làm sao có thể như vậy được .

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi đột nhiên cất bước đi về phía bí đạo .

Cùng lúc đó Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình lướt lên trước , đi ngang với Nhập Vân đại sư . Ba người bước đến cửa bí đạo thì Nhập Vân vận dụng mục lực nhìn vào thì đột nhiên có một luồng khói trắng từ phía trong bay ra .

Nhập Vân đại sư lập tức vung hữu thủ quét ra một chưởng khiến luồng khói trắng bay tứ tán ra

xung quanh .

Tống Phù đứng ngoài xa lớn tiếng nói :

- Coi chừng khói trắng có độc . Mau bế hô hấp lại .

Thực ra ba người kia không cần phải nhắc nhở mà đã sớm phong bế hô hấp rồi .

Nhập Vân đại sư vừa phát chưởng đẩy làn khói trắng tứ tán thì Phương Tuyết Nghi cũng lập tức vung song chưởng quét tàn dư của làn khói bay ra sau khán thờ .

Nhập Vân đại sư lạnh lùng quát hỏi tiếp :

- Thí chủ là ai ? Tại sao lại phải ẩn nấp trong bí đạo của bổn tự mà không dám xuất hiện gặp bản toà ? Nếu thí chủ không ra thì đừng trách lão nạp hạ độc thủ đấy nhé !

Lão ngưng lại một lát rồi nói với Nhập Thánh đại sư :

- Đại sư huynh , thí chủ trong địa đạo không chịu ra thì có lẻ chúng ta phải mở đập dẫn nước ở Liên Trì Thuỷ vào thôi .

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Tiểu huynh tuân mệnh .

Hoắc Minh Phong cũng lớn tiếng nói :

- Lão phu cũng xin giúp một tay .

Hai lão , một tăng một tục lập tức phóng thẳng ra ngoài La Hán Đường .

Ngay lúc đó đột nhiên từ trong bí đạo truyền ra một tiếng cười nhạt , tiếp theo là một giọng nói :

- Nhập Vân ngươi thật là to gan , trong bí đạo này ngoài mấy trăm đệ tử môn hạ của ngươi còn có mấy trưởng lão của Cái Bang , nếu ngươi dám mở đập dẫn nước vào thì sợ rằng kẻ chết trước sẽ là bọn họ thôi .

Nhập Vân đại sư nghe xong thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Dù sao thì bọn họ cũng đã nằm trong tay ngươi , giữa sống với chết đã khó tự lựa chọn , sau khi bọn lão nạp dẫn nước vào thì sẽ vì bọn họ mà niệm ngàn vạn lần kinh phật là được !

Cách trả lời của Nhập Vân đại sư hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của đối phương nên người này vội kêu lên :

- Khoan đã !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tại sao thí chủ còn chưa chịu ra ?

Người trong bí đạo nói :

- Đương nhiên là ta phải ra !

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một bóng người từ trong bí đạo phóng ra nhanh như chớp .

Phương Tuyết Nghi định thần nhìn kỹ thì bất giác thất kinh biến sắc .

Thì ra người này không ai xa lạ mà chính là Trang Tiệp - kẻ đã cùng chàng đàm đạo gần một đêm ở thành Gia Định .

Tống Phù cũng ngạc nhiên không kém , lão không ngờ người này lại là Trang Tiệp , nên buột miệng kêu lên :

- Trang phó Đường chủ phải không ?

Trang Tiệp nhìn thấy Tuyết Nghi và Tống Phù thì cũng ngẫn người nhưng hắn vội mĩm cười nói :

- Thì ra Phương huynh đệ và Tống lão cũng ở đây , thật là hạnh ngộ .

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Trang phó Đường chủ , Tam Nghĩa Môn đến đây bao nhiêu người ? Tại sao không gọi ra cả đi ?

Nhập Vân đại sư rất bất ngờ , lão có nằm mơ cũng chẳng ngờ Phương Tuyết Nghi lại quen biết người này nên nhất thời đứng như pho tượng mà chẳng biết nói thế nào cho phải .

Trang Tiệp thản nhiên mĩm cười nói :

- Phương huynh đệ , Tam Nghĩa Môn chỉ có một mình Trang mỗ , nhưng bằng hữu của Tam Nghĩa Môn thì đến không ít .

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Bọn họ là những ai ?

Trang Tiệp không trả lời ngay mà nhìn qua Tống Phù rồi nói :

- Thì ra Tống lão cũng đã đến Tung Sơn , chẳng trách thời gian qua bon đệ tử ở phân đường Gia Định không có cơm mà ăn .

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Các hạ khéo nói rồi ! Có một chuyện mà lão phu đoán mãi không ra , rốt cuộc thân phận thật sự của các hạ là ai ? Hiện không phải là ở Gia Định , các hạ có thể cho biết được rồi đấy !

Trang Tiệp cười nhạt nói :

- Tôn giá không biết thật à ?

Tống Phù nói :

- Nếu lão phu biết thì hà tất phải hỏi .

Trang Tiệp cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống lão , ngày ở phân đường Gia Định , Trang mỗ rất cung kính đối với lão phải không ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Lão phu cao niên hơn các hạ rất nhiều thì chuyện các hạ tôn kính lão phu cũng là lẻ tự nhiên . Nhưng không biết điều đó có quan hệ gì đến thân phận của các hạ ?

Trang Tiệp nói :

- Quan hệ thì không nhưng Trang mỗ xin nói với lão một câu thế nầy , nếu Tống lão nghĩ không ra lai lịch xuất thân của Trang mỗ thì sợ rằng bản thân Trang mỗ cũng không nghĩ ra !

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Thì ra là như vậy , rất tốt , lão phu sẽ không hỏi nữa .

Trong lúc hai người đối đáp thì Nhập Vân đại sư đại sư đã hỏi Phương Tuyết Nghi về quá trình quen biết giữa chàng và Trang Tiệp . Lúc nầy lão xen vào :

- Trang thí chủ , đệ tử bản môn và mấy vị trưởng lão Cái Bang đang ở trong đường bí đạo phải không ?

Trang Tiệp nói :

- Đương nhiên .

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói :

- Thí chủ có giở trò gì đối với bọn họ không ?

Trang Tiệp phá lên cười rồi nói :

- Chưởng môn quá đề cao Trang mỗ rồi ! Nếu Trang mỗ có được bản lĩnh đó thì đã không thọ mệnh canh cửa ở đây .

Nhập Vân đại sư truy vấn :

- Vậy thì kẻ nào đã hạ thủ ?

Trang Tiệp nói :

- Chưởng môn , Trang mỗ nghĩ rằng đại sư đã biết từ sớm mới phải , mấy trăm đệ tử của quý tự thì không biết nhưng mấy vị trưởng lão của Cái Bang thì cũng chẳng phải là đối thủ của bọn họ .

Hoắc Minh Phong lớn tiếng quát hỏi :

- Bọn họ là những ai ?

Trang Tiệp thản nhiên nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi :

- Tôn giá là ai vậy ?

Hoắc Minh Phong nộ khí nói :

- Lão phu là Hoắc Minh Phong , các hạ chưa từng nghe à ?

Trang tiếp vội cung thủ nói :

- Thì ra là Hoắc Bang chủ ! Thất kính , thất kính !

Hoắc Minh Phong nói :

- Các hạ không cần khách khí và cũng đừng châm chọc lão phu , lão phu chỉ muốn các hạ nói cho biết là mấy vị trưởng lão Cái Bang như thế nào rồi ?

Trang Tiệp nói :

- Thì ra là Nam Hoa Thần Cái cũng nóng nảy như thế , thật là ngoài sự tiên liệu của Trang mỗ .

Hoắc Minh Phong hơi biến sắc nhưng cũng bật cười một tràng rồi nói :

- Hoắc mỗ chẳng qua là một vị Bang chủ của Cái Bang chứ không phải là thánh nhân , gặp quái sự thế nầy thì tự nhiên cũng phải kinh ngạc thôi .

Phương Tuyết Nghi xen vào , chàng nói :

- Trang huynh nói có không ít người đến đây , chẳng hay họ là những người nào , hiện đang ở đâu ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bọn họ à ? Hiện đang ở trong La Hán Đường này .

Phương Tuyết Nghi sững người , chàng buột miệng nói :

- Ở ngay nói này ?

Trang Tiệp nói :

- Phần lớn đang ở ngay nơi này .

Hắn hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh đệ , phái Thiếu Lâm và hiền đệ có quan hệ gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi không trả lời mà hỏi lại :

- Trang huynh hỏi làm gì ?

Trang Tiệp nói :

- Nếu Phương huynh đệ và Thiếu Lâm không có quan hệ gì thì Trang mỗ có một lời khuyến cáo .

- Chuyện gì vậy ?

Trang mỗ rất mong Phương huynh đệ nhanh chóng rời khỏi trường thị phi này .

- Tại sao ? Tại hạ gặp được chuyện náo nhiệt như thế nầy thì làm sao có thể bõ đi cho được .

- Phương huynh đệ có muốn đối đầu với tại hạ không ?

- Nếu Trang huynh không có ý đối đầu với tại hạ trước thì chúng ta cũng chẳng cần phải trở mặt chống đối nhau .

Trang Tiệp cười ha hả rồi nói :

- Nói thế là Phương huynh đệ có ý chống đối với tại hạ rồi .

Phương Tuyết Nghi cũng cười lớn rồi nói :

- Nếu Trang huynh có thể nghe một lời và tin lời Phương mỗ thì chúng ta bất tất phải đối đầu với nhau .

Trang Tiệp nói :

- Một lời như thế nào ?

- Không chống đối với Thiếu Lâm nữa với không xen vào chuyện tranh quyền đoạt lợi trong võ lâm nữa .

Trang Tiệp thở dài một hồi , hắn chăm chú nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi mới nói :

- Phương huynh đệ , đó là những lời vàng ngọc nhưng đáng tiếc là Phương huynh đệ nói ra không đúng lúc rồi .

- Tại sao ?

- Chậm mất rồi , Trang mỗ không còn tự tại nữa nên e rằng đành phải trái lệnh của Phương huynh đệ thôi .

- Trang huynh , khổ hải vô biên , hồi đầu thị ngạn , chỉ cần con người có lòng hối cải thì không có gì là muộn cả .

- Tại hạ đành tâm lảnh thịnh tình của Phương huynh đệ thôi và một ngày còn tồn tại ở thế gian này thì tại hạ sẽ còn ghi nhớ tâm ý của Phương huynh đệ .

Hắn ngưng lại một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Chưởng môn Thiếu Lâm Nhập Vân đại sư :

- Đại sư , có muốn bảo toàn sinh mạng cho mấy trăm đệ tử của quý phái không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Lão nạp thân là Chưởng môn thì dĩ nhiên là phải bảo vệ cho đệ tử bản môn rồi .

Trang Tiệp mĩm cười nói :

- Nhưng hiện tại cơ hội sinh tử của bọn họ lại nằm trong tay của Trang mỗ .

Nhập Vân đại sư cao giọng niệm :

- A di đà phật !

Rồi nói :

- Lão nạp không tin .

Trang Tiệp mĩm cười nói :

- Chưởng môn đại sư có thể không tin , nhưng ...

Hắn ngừng lại nhìn bốn pho tượng phật ở bốn góc La Hán Đường rồi nói tiếp :

- Nếu Chưởng môn đại sư thật sự muốn bảo toàn sinh mệnh cho bọn họ thì cũng không khó .

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp tự tin là đũ sức đối phó .

Trang Tiệp cắt lời nói :

- Đại sư hiểu lầm rồi .

- Lão nạp hiểu lầm chuyện gì ? Nếu các vị muốn dựa vào võ công để uy hiếp lão nạp thì e rằng các vị tự tim lay đau khổ thôi .

Đại sư tin như thế à ?

- Không sai .

- Tại hạ vốn tưởng đại sư là người thông tình đạt lý , ngộ biến tòng quyền nhưng hôm nay gặp phải thì mới biết là không phải như thế .

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói :

- Thí chủ , sự nhẫn nại của lão nạp có hạn , nếu thí chủ không cho biết tình trạng của đệ tử bản môn như thế nào thì chớ trách lão nạp không khách khí đấy .

Trang Tiệp chau mày nói :

- Chấp mê bất ngờ , tại hạ thật lấy làm tiếc cho đại sư .

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói xen vào :

- Họ Trang kia , nơi đây không phải là nơi để ngươi giở trò lưu manh , nếu Nhập Vân đại sư không nhẫn nại mà thay bằng lão phu thì ngươi đã sớm bị thu thập rồi .

Trang Tiệp nghe như vậy thì cười hì hì , hắn nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Hoắc Bang chủ muốn động thủ à ?

Hoắc Minh Phong nộ khí quát :

- Cái gì ? Ngươi tưởng lão phu không dám chăng ?

Trang Tiệp nói :

- Không sai .

Hoắc Minh Phong không kềm được tức giận , lão vung hữu thủ đánh ngay ra một chưởng , theo đó là luồng kình phong như sóng cuộn ập về phía Trang Tiệp .

Trang Tiệp mĩm cười và tung người né tránh tầm chưởng rồi lớn tiếng nói :

- Hoắc Minh Phong , lão không nghĩ đến sinh mạng của mấy vị trưởng lão à ?

Hoắc Minh Phong đã vung chưởng thứ hai nhưng khi nghe vậy thì chột dạ , lão sợ đánh chuột vỡ đồ nên vội thu chưởng lại và quát hỏi :

- Ngươi đã làm gì bọn họ ?

Trang Tiệp thay đổi phương không dám xuất thủ nữa thì mĩm cười nói :

- Bọn họ không sao cả , chỉ có điều tạm thời không thể nào hành động được mà thôi .

Phương Tuyết Nghi định lên tiếng thì chợt nghe An Tiểu Bình khẻ nói :

- Phương huynh , họ Trang này vô lễ quá .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , hắn chỉ cậy vào việc đang cầm giữ người của chúng ta đấy thôi .

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh , nếu chúng ta thu thập hắn thì sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tuy tại hạ không biết rõ võ công của người này như thế nào nhưng muốn thu thập hắn , quả thật không phải là chuyện dễ .

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Không khó đâu .

Tuy đã mục kiến võ công bất phàm của An Tiểu Bình nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn thầm nghĩ , với tình thế hiện tại , nếu muốn khống chế Trang Tiệp thì e rằng không dễ chút nào . Nghĩ như vậy nên chàng nói :

- Hiền đệ , không nên khinh xuất .

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Phương huynh đệ cho tiểu đệ thử xem nhé .

Phương Tuyết Nghi lưỡng lự chưa trả lời thì đã nghe Trang Tiệp ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Phương huynh đệ , khẩu khí của vị tiểu huynh đệ này thật ngông cuồng , hắn là ai vậy ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Đây là An Tiểu Bình huynh đệ kết nghĩa của Phương mỗ .

Trang Tiệp nói :

- An huynh đệ à ? Xem ra khẩu khí của hắn ngông cuồng hơn Phương huynh đệ nhiều lắm .

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Họ Trang kia , ngươi có muốn thử không ?

Đối với Phương Tuyết Nghi thì đích thực Trang Tiệp có mấy phần kiêng kỵ , nhưng với An Tiểu Bình thì hắn xem chẳng ra gì , do vậy hắn lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Trang mỗ không ngờ An lão đệ ngươi lại ngông cuồng như thế , Trang mỗ xin bồi tiếp vậy .

An Tiểu Bình từ từ bước lên trước và nói :

- Ngươi cẩn thận đấy .

Trang Tiệp cười hì hì nói :

- Sợ rằng người cẩn thận không phải là tại hạ .

Hắn chưa dứt lời thì đột nhiên thấy một đạo bạch quang loé lên trước mặt , toàn thân hắn chợt rung động , hai chân đứng không vững và ngã huỵch xuống đất tức thì .

Tự nhiên phản ứng của Trang Tiệp cực kỳ nhanh nhẹn , thân hình vừa ngã xuống thì hắn bật đứng lên tức khắc , song mục tròn xoe nhìn An Tiểu Bình đến ngẫn cả người .

An Tiểu Bình cười nhạt nói :

- Thế nào ? Có cần thử lại lần nữa không ?

Lúc nầy Chưởng môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng đang kinh ngạc không thôi .

Thì ra An Tiểu Bình vừa xuất thủ thì họ đã nhận ra lai lịch võ công của nàng .

Hoắc Minh Phong lớn tiếng kêu lên :

- Đây là võ công Thiên Hạc Môn .

Nhập Vân đại sư cũng chấp tay niệm phật rồi nói :

- Không ngờ hôm nay Nam Hải kỳ công lại xuất hiện ở Trung Nguyên .

An Tiểu Bình nhìn qua hai vị tông chủ của hai phái rồi nói :

- Nhị vị lão tiền bối quá khen rồi . Chẳng qua là chỉ học được vài chiêu mà thôi .

Nàng nhìn qua Trang Tiệp đang phát ngẫn và nói :

- Họ Trang kia , ngươi có muốn nếm tiếp mùi vị nữa không ?

Tuy Trang Tiệp rất tự đại nhưng hắn cũng đã nghe danh võ công Thiên Hạc Môn ở Nam Hải từ lâu , huống hồ là bản thân hắn vừa mới nếm qua mùi vị đau khổ . Vì thế Tiểu Bình vừa dứt lời thì thần sắc của hắn liên tục biến đổi , hắn thở dài một hơi rồi nói :

- Quả thật Trang mỗ trong lòng bất phục nhưng ...

Hắn ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng Trang mỗ và Nam Hải Thiên Hạc Môn xưa nay vô thù vô oán vừa rồi tuy có nếm chút lợi hại nhưng cũng chẳng đáng gọi là gì .

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì ? Ngươi không muốn tái chiến à ?

Trang Tiệp quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đương trường , cuối cùng hắn dừng ánh mắt nơi Phương Tuyết Nghi rồi mĩm cười nói :

- Phương huynh đệ , nể mặt ngươi và An lão đệ nên Trang mỗ quyết không quản chuyện hôm nay nữa .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ chàng hỏi lại :

- Trang huynh muốn thối lui khỏi trường thị phi này phải không ?

Trang Tiệp gật đầu nói :

- Không sai !

Hắn quay sang An Tiểu Bình cung thủ nói :

- Đệ tử của Thiếu Lâm và Cái Bang trương lão đều ở trong này , bọn họ chỉ trúng phải mê hương , sau ba canh giờ tất sẽ tỉnh lại . Các vị có thể vào trong lo liệu cho bọn họ được rồi , tại hạ xin cáo biệt .

Lời vừa dứt thì hắn quay người bước ra ngoài La Hán Đường .

Trong lúc Phương Tuyết Nghi còn đang ngỡ ngàng thì chợt nghe Tống Phù quát lớn :

- Đứng lại !

Trang Tiệp đang bước ngang qua chỗ Hoắc Minh Phong . Hắn vừa nghe Tống Phù gọi thì đột nhiên phóng người nhanh ra ngoài cửa .

Tống Phù biến sắc lão quát tiếp :

- Chận hắn lại .

Lời vừa phát ra thì lão cũng tung người truy theo .

Hoắc Minh Phong vốn ở gần Trang Tiệp nhất nên khi Trang Tiệp vừa tung người lên thì cũng xuất một chưởng quét ngang ra .

Trang Tiệp bị chưởng phong bức phải dịch ngang hai bước , trong tíc tắc đó thì Phương Tuyết Nghi đã phi thân ra chận ngay cửa rồi .

Trang Tiệp chớp chớp song mục rồi bất ngờ vung quyền đánh thẳng vào ngực Tuyết Nghi , đồng

thời hắn quát lên :

- Phương huynh đệ , xin lượng thứ cho tại hạ thất lễ .

Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng , chàng xuất hữu chưởng tiếp quyền của Trang Tiệp , cùng lúc tả thủ vung ra , ngũ chỉ như móc câu chụp mạnh xuống mạch môn của Tuyết Nghi , hữu thủ biến quyền thành chưởng vỗ vào toạ cốt huyệt của đối phương .

Tuyết Nghi lớn tiếng quát :

- Biến thế hay lắm .

Rồi đột nhiên song thủ phân ra , trong chớp mắt chàng đã biến chiêu công kích ra ba chưởng năm chỉ . Nhất thời song phương liên tục công kích và chiết giải chiêu thức của nhau , trận ác chiến thật bất khả phân .

An Tiểu Bình nhẹ nhàng dời gót đến cạnh Tống Phù và khẻ nói :

- Tống lão , sao không cho Trang Tiệp bõ đi ?

Tống Phù hâm hực nói :

- Hắn định giở trò quỷ đây .

Tiểu Bình hỏi lại :

- Hắn dám à ?

Tống Phù nói :

- Lão phu tin là mình không nhìn lầm .

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên lớn tiếng nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc huynh , Nhập Vân đại sư mau kiểm tra mấy pho tượng La Hán thử xem .

Hoắc Minh Phong và Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác đưa mắt nhìn nhau , dường như hai lão cảm thấy rất kỳ quái đối với lời của Tống Phù vừa rồi .

An Tiểu Bình cũng ngạc nhiên không ít , nàng buột miệng hỏi :

- Tống lão , lẻ nào mấy pho tượng nay có gì không đúng chăng ?

Tống Phù nói :

- Dĩ nhiên là có .

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão tung người lướt đến một pho tượng bên phải La Hán Đường . Cùng một lúc hữu thủ phát ra một chưởng đánh thẳng vào pho tượng La Hán đó .

Nhập Vân đại sư thấy vậy thì biến sắc , lão vội kêu lên :

- Tống thí chủ , không thể được ... Tượng La Hán trong La Hán Đường đều là cao thủ võ lâm làm bằng thiết sắc .

Nguyên La Hán Đường của Thiếu Lâm tự là nơi dùng để luyện võ , mười tám pho tượng La Hán không những được chế tạo từ tinh đồng thoát sắt mà còn có cơ quan bên trong nên có thể tự hành động được . Mỗi tượng La Hán có thể thi triển một bộ võ công , nếu mười tám pho tượng La Hán đồng thời phát động La Hán đại trận . Đệ tử Thiếu Lâm trước khi hạ sơn hành đạo đều phải được thử võ công ở La Hán Đường , tối thiểu phải vượt qua được chín tượng La Hán thì mới được phép hạ sơn . Nếu không thì phải ở lại Thiếu Lâm để tiếp tục khổ luyện .

Do vậy khi thấy Tống Phù bỗng nhiên xuất chưởng đánh một pho tượng La Hán thì Nhập Vân đại sư mới vội vàng lên tiếng ngăn cản . Nhưng đáng tiếc là tiếng kêu đã quá muộn , pho tượng La Hán đột nhiên bị hất tung lên rồi bay ngang ra ngoài xa một trượng theo thế chưởng của Tống Phù .

Nhập Vân đại sư biến sắc , lão kêu lên :

- Kẻ nào dám huỷ tượng La Hán của bổn tự ?

Không có tiếng trả lời nhưng từ trong pho tượng La Hán có một búng máu tươi bắn vọt ra .

An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái , nàng chạy lại gần Tống Phù và nói :

- Đây không phải là tượng bồ tát .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Đương nhiên là không phải . Lão đệ , đây chỉ là một người sống nhưng lúc nầy sợ rằng hắn đã chết tươi rồi !

An Tiểu Bình hỏi :

- Tại sao người này giả thần giả phật ? Tống lão, mấy pho tượng còn lại ...

Lời chưa dứt thì bất giác nàng quét mục quang nhìn những tượng ở bốn góc La Hán Đường và buột miệng cười lớn một tràng . Thì ra nàng vừa trông thấy song mục của một pho tượng La Hán chợt chớp động như mắt của người thật . Nàng quay lại nhìn trận chiến giữa Phương Tuyết Nghi và Trang

Tiệp thì thấy họ Trang đã rơi vào thế hạ phong nên vẫy tay ra hiệu cho Tống Phù rồi chậm rải bước tới pho tượng La Hán vừa chớp động song mục .

Tống Phù thấy nàng bước tới thì biết nàng đã có phát hiện nên lập tức cất bước theo sau, song thủ vận lực sẵn sàng ứng phó .

Tiểu Bình còn cách pho tượng chừng một trượng thì dừng bước, nàng quay lại nhìn Tống Phù và mĩm cười, nói :

- Tống lão, pho tượng này khá thú vị đấy, đây là vị La Hán nào vậy ?

Lời vừa dứt thì hữu thủ đột nhiên vung lên, một làn bạch quang vừa loé sáng thì ầm một tiếng, pho tượng La Hán có song mục vừa chớp động lập tức rời bệ phật rơi xuống đất . Từ trong pho tượng có tiếng rên la phát ra, rõ ràng kẻ tàng thân trong này đã thọ thương không nhẹ, chi ít thì cũng gảy xương hoặc đập dầu .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hảo thủ pháp, võ công Thiên Hạc Thất Trảm quả nhiên rất cao minh .

An Tiểu Bình cũng mĩm cười, nói :

- Tống lão, pho tượng này cũng là người đấy !

Tống Phù gật đầu, nói :

- Lão đệ, xem ra các pho tượng trong La Hán Đường đều không phải là La Hán rồi !

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên nghe có tiếng cười nhạt từ trong khán thờ, tiếp theo là một giọng thâm trầm :

- Không sai ! Tống lão tà ngươi nói rất đúng ! Nơi này chẳng có một La Hán nào mà đều là kẻ đối đầu sinh tử với Tống lão tà ngươi thôi .

Chỉ thấy bức trướng phủ khán thờ lay động, một quái nhân thấp lùn, đầu to mắt tròn từ trong khán thờ tung người phóng ra ngoài . An Tiểu Bình vừa trông thấy thì kinh ngạc không thôi bởi lẻ người này không những đầu to cực kỳ mà miệng cũng rộng vô cùng, dường như phần miệng chiếm cả nữa khuôn mặt . Trong lúc nàng đang ngơ ngẩn nhìn đối phương đến xuất thần thì chợt nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Quả nhiên là Đồng huynh đệ đang giả thần lộng quỷ ở nơi này ! Tống mỗ đã sớm đoán ra rồi !

Thì ra một người đầu to miệng rộng này chính là giáo chủ Tứ Linh Giáo - Đại Đầu Quỷ Vương

Đồng Tử Kỳ !

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng cười hì hì rồi nói :

- Ngươi đã sớm biết thì sao nào ? Ngươi có biết những kẻ gặp phải lão phu sẽ nhận lãnh một kiếm như thế nào không ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Biết rất rõ, nhưng .. Tống mỗ từng nghe chuyện các hạ lập trọng thệ với Trần đại hiệp là không tàn hại sinh linh nữa, có lẻ chuyện này không giả đấy chứ ?

Đồng Tử Kỳ nhìn Tống Phù bằng ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí, lão nói :

- Tống Phù, lão phu nói một câu này nhưng sợ rằng ngươi nghe không lọt tai thôi !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Cả đời Tống mỗ cũng chẳng tốt hơn Đại Đầu Quỷ ngươi bao nhiêu nên đã nghe sự nguyền rủa nhiều lắm rồi, vì thế dù những lời khó nghe thế nào thì Tống mỗ cũng chẳng kiêng kỵ .

Đồng Tử Kỳ nói :

- Ngươi xứng đáng so sánh với lão phu à ? Họ Tống kia, ngươi tự đề cao mình quá đấy !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Thực ra câu mà lão phu nói ngươi nghe không lọt tai là vạch trần sự giả dối vừa rồi của ngươi thôi !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Tống mỗ có sự gì không thực ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Là chuyện phát thệ với Trần đại hiệp mà ngươi vừa nói .

- Tống Phù cười hì hì, nói :

- Thực hay không thực cũng chẳng có quan hệ gì lớn ! Nếu Đồng Tử Kỳ ngươi xem chuyện này là thật thì đó là sự thật vậy !

Đồng Tử Kỳ nộ khí, nói :

- Là thật thì sao nào ? Lão phu biết trong võ lâm ai ai cũng rõ chuyện Trần đại hiệp thắng lão phu nhưng người biết chuyện lão phu phát thệ thì không thể quá bảy người .

Tống Phù nói :

- Bảy người, mười người hãy trăm người cũng có gì khác đâu ? Đồng Tử Kỳ ngươi so đo như vậy mà không sợ đánh mất thể diện của mình sao ?

Đồng Tử Kỳ biến sắc, lão nói :

- Họ Tống kia, hôm nay lão phu quyết phải điều tra rõ kẻ nào nói chuyện này với người mới được !

Tống Phù thấy đối phương thừa nhận thì bất giác động lòng hiếu kỳ, lão mĩm cười hỏi :

- Tại sao họ Đồng ngươi phải nhất định làm rõ chuyện này ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Vì ...lão phu muốn chứng thực một chuyện !

Tuy Tống Phù có linh cảm mẫn nhuệ hơn người nhưng lúc nầy lão cũng không nghĩ ra là đối phương muốn chứng thực chuyện gì, tuy nhiên lão biết nếu mình hỏi trước thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ không bao giờ tiết lộ . Vì vậy lão liền cười hì hì, nói :

- Đồng Tử Kỳ ngươi nói không quá bảy người biết chuyện ngươi lập thệ trước Trần đại hiệp, như vậy làm sao ngươi biết không phải một trong bảy người đó đã nói với Tống mỗ ?

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng rộng cười một cách quái gỡ rồi nói :

- Làm sao có chuyện đó ?

Tống Phù nói :

- Họ Đồng ngươi tự tin quá nhĩ ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Thiên Ma Nữ, Liễu My Nương, Ác Khổng Minh, Kim Trường Canh thì quyết không thể nói với người rồi, còn như Trần đại hiệp là một chính nhân quân tử, lời hứa ngàn vàng nên tất nhiên cũng không thể nói cho ngươi biết !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không sai, năm người này không hề nói cho Tống mỗ biết, nhưng còn một người khác đấy !

Đồng Tử Kỳ nói :

- Chỉ còn lại hai người mà thôi !

Tống Phù nói :

- Có thể một trong hai người này nói thì sao ?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu, nói :

- Càng không thể, bởi vì ...

Mục quang của lão chợt sắc lạnh như dao, lão lạnh lùng nói tiếp :

- Một trong hai ngươi đó chính là lão phu !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Nhưng còn một vị nữa .

Đồng Tử Kỳ quát hỏi :

- Ngươi đó là ai ?

Tống Phù lại cười hì hì, nói :

- Chính là Tống mỗ !

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì đột nhiên bước lên trước một bước và nói :

- Tống Phù, người khác không dám phạm đến ngươi vì sợ thân pháp khinh công cao minh của ngươi, nhưng lão phu thì chẳng xem trò khinh công của ngươi ra gì đâu, ngươi hiểu chứ ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đồng huynh khéo nói rồi ! Đại Đầu Quỷ Vương là giáo chủ Tứ Linh Giáo thì đương nhiên là chẳng xem Tống mỗ ra gì rồi !

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói :

- Ngươi biết như thế thì tốt !

Lão chậm rải bước tới hai bước nữa và nói tiếp :

- Nếu ngươi cho rằng khinh công của lão phu không bằng Đại Mạc Quỷ Thủ ngươi thì chúng ta hay thử xem nhé ?

Tống Phù thừa hiểu tuy khinh công của mình liệt vào hàng đệ nhất võ lâm nhưng nếu tỷ thí với Ngũ Đại ma chủ mà chỉ dựa vào khinh công thôi thì nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ trước .

Vì thế lão cười ha hả rồi nói :

- Không cần phải thử, Tống mỗ tự biết sức mình mà !

Đồng Tử Kỳ mĩm cười một cách quái dị, lão nói :

- Tống Phù, bây giờ ngươi mới biết sao ? Lão phu phí lời nảy giờ là chỉ muốn nói cho ngươi biết rằng, trong thiên hạ chỉ có tổng cộng sáu ngươi biết chuyện lão phu lập thệ mà thôi, nhưng sáu người này tuyệt đối không thể nói với ngươi . Thế mà hôm nay vừa gặp mặt ngươi đã nói ra chuyện này, tõ rằng ngoài ngươi ra còn có người khác biết trước ngươi, hì hì ...

Đột nhiên lão chồm người tới trước và quát hỏi :

- Tống Phù, kẻ đó là ai ?

Nhất thời Tống Phù chưa biết phải trả lời như thế nào cho phải, lão đang trầm ngâm suy nghĩ thì đã nghe Đồng Tử Kỳ hỏi tiếp :

- Hay là truyền nhân của Trần đại hiệp nói cho ngươi biết ?

Tống Phù định gật đầu nhưng bỗng nhiên thầm nghĩ :

- Nghe ngữ khí cấp thiết của hắn như vậy, không lẻ hắn vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp có truyền nhân ?

Nghĩ thế nên lão vội lắc đầu, nói :

- Không phải !

Đồng Tử Kỳ lộ vẻ thất vọng, lão nói :

- Không phải à ? Lão phu không tin !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không phải là không phải, các hạ không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác ! Nhưng Tống mỗ

có thể nói cho ngươi biết người nói chuyện này với Tống mỗ là ai .

Đồng Tử Kỳ liền hỏi :

- Kẻ đó là ai ?

Tống Phù nói :

- Là đệ tử của Thiên Ma Nữ !

Lời này vừa phát ra thì suýt chút nữa Đồng Tử Kỳ nhãy dựng lên . Lão ngoác cái miệng cực rộng để lộ hai hàm răng vàng khè và kêu lên :

- Ngươi nói có thật không ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Đương nhiên là thật !

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi buột miệng nói :

- Há có lý này sao ? Thiên Ma Nữ làm sao có thể phụ nghĩa bội tín như thế ?

Tống Phù cười nhạt, nói :

- Đồng huynh đánh giá Thiên Ma Nữ quá cao rồi đấy !

Đồng Tử Kỳ trừng mắt nhìn Tống Phù và nói :

- Lão phu vẫn không tin là Thiên Ma Nữ nói ra chuyện này !

Tống Phù cười hì hì , nói :

- Nhân chứng đang có tại Thiếu Lâm tự, nếu các hạ không tin thì có thể đi hỏi !

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Đệ tử của Thiên Ma Nữ sao lại ở trong Thiếu Lâm tự ?

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Không những ở trong Thiếu Lâm tự mà còn đang dưỡng thuơng ở nơi này .

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì ngẫn người ra như pho tương, căn bản lão nghĩ không thấu là tại sao đồ

đệ của Thiên Ma Nữ lại chạy đến Thiếu Lâm tự dưỡng thương, trừ phi Thiên Ma Nữ đã thâu phục tăng lữ Thiêu Lâm, hoặc là Thiên Ma Nữ đã đầu hàng Thiếu Lâm và cửu đại môn phái .

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi mới nói :

- Thiên Ma Nữ cũng đang ở Thiếu Lâm tự chăng ?

Tống Phù thầm nghĩ, chuyện này không thể trả lời rõ ràng được, do vậy lão mĩm cười một cách bí hiểm và nói :

- Hiện tại Thiên Ma Nử có ở nơi này hay không thì Tống mỗ cũng không biết .

Đồng Tử Kỳ lại suy nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Tống Phù, ngươi đã gặp đệ tử của Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa ?

Tống Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tại sao các hạ không đi hỏi Trần đại hiệp đấy ?

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên nói :

Mất trang 121-122

Bọn lão phu !

- Điều đó cũng chưa chắc !

- Tống Phù, ngươi đừng quên là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã từng có quy định, chi ít trong ba năm bọn ta phải gặp lão một lần, nhưng từ khi chia tay lần trước đến giờ đã hơn bốn năm rồi, vậy mà chẳng thấy Trần đại hiệp gửi thư thiếp đến, như thế chẳng đũ để chứng minh là Trần đại hiệp không còn tại thế sao ?

Tống Phù thầm kinh ngạc, lão nghĩ :

- Ma đầu này quả nhiên rất lợi hại !

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lão nói :

- Các hạ chỉ dựa vào điểm này mà dám khẳng định Trần đại hiệp đã quy tiên à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Bằng vào điểm này cũng quá đũ rồi ! Huống hồ, nếu Trần đại hiệp còn tại thế thì làm sao lão ta

dung túng cho đệ tử Thiên Ma Nữ tác yêu tác quái trên giang hồ?

Tống Phù nghe vậy thì nhất thời không tìm được lý do gì phản bác cả. Nhưng bỗng nhiên nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói:

-Trang huynh, nếu huynh không biết đường tiến thoái thì chớ trách tại hạ bất lưu tình đấy!

Thì ra hai người động thủ cả nữa ngày mà Phương Tuyết Nghi vẫn chưa hạ sát thủ, nếu không thì dù có mười Trang Tiệp cũng phải phơi xác tại đương trường rồi!

Trang Tiệp nghe vậy thì cười nhạt nói:

- Phương huynh đệ, chuyện đã đến nước này thì tại hạ cũng không thể tự quyết được nữa, tốt xấu thế nào cũng phải có một trong hai chúng ta nằm xuống thôi...

Lời chưa dứt thì hắn đã mãnh công ra tám chưởng ngũ chỉ.

Song mục của Phương Tuyết Nghi chợt xạ hàn quang, chàng vừa vung thủ chống đở vừa lạnh lùng nói:

- Trang huynh, xem ra tại hạ không thể không hạ độc thủ rồi.

Trang Tiệp lại công tiếp ba chiêu cực nhanh rồi nói:

- Không sai, chúng ta không phân sinh tử thì quyết không dừng tay!

Phương Tuyết Nghi cười ha hả một tràng rồi nói:

- Chúng ta vô oán vô thù thì nói gì đến chuyên phân sinh tử.

Nói đến đây thì song chưởng của chàng cũng vung ra phản công hai chiêu rồi nói tiếp:

-Chúng ta chỉ cần phân cao thấp là được rồi!

Trang Tiệp cười nhạt, nói:

- Cũng được...

Hai tiếng "cũng được" vừa phát ra thì đã nghe Phương Tuyết Nghi quát lớn:

- Trang huynh, xin lượng thứ cho tiểu đệ đắc tội!

Lời vừa dứt thì hữu thủ của chàng đột nhiên vung lên, hai ngón tay trỏ và ngón giữa chợt xoay tít rồi đẩy ra phía trước.

Trang tiếp thấy vậy thì biến sắc, hắn vội vàng tung người phóng ngược ra sau tức thì. Nhưng thế công của Phương Tuyết Nghi cực kỳ nhanh, do vậy Trang Tiệp phản ứng tuy rất nhanh nhay song nhưng vẫn không thể nào tránh kịp. Hắn kêu thất thanh một tiếng rồi cảm thấy toàn thân chấn động, nhất thời song cước đứng không vững nên ngã lăn ra đất.

Thì ra vừa rồi Phương Tuyết Nghi đã thi triển kiếm pháp sư môn nhưng chàng dùng chỉ thủ thay kiếm để điểm huyệt đạo trước ngực Trang Tiệp, lúc nầy chàng khom xuống kéo Trang Tiệp vào một góc La Hán đường rồi trầm giọng nói:

- Trang huynh, tốt nhất là huynh chớ vọng động tự vận khí giải huyệt, nếu không tất sẽ tổn thương nội tạng đấy.

Nói đoạn chàng không chờ Trang Tiệp trả lời mà lập tức quay người bước đến chỗ Tống Phù.

Lúc nầy Tống Phù đang suy nghĩ làm thế nào trả lời câu hỏi của Đồng Tử Kỳ nhưng khi thất Tuyết Nghi đến thì lão buột miệng nói:

- Lão đệ, xem ra võ công của Trang Tiệp cũng không tồi nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi nói:

-Tống lão, vị lão nhân này là ai vậy?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Là một vị trong Ngũ Đại Ma Chủ . Đại Đầu Quỷ Vương Đồng Tử Kỳ đấy!

Trong lúc động thủ với Trang Tiệp thì Tuyết Nghi đã nghe hai người đối đáp nhưng không rõ lắm, vì thế, bây giờ vừa nghe Tống Phù trả lời thì tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Thì ra là như vậy...

Vừa nói chàng cung thủ hành lễ với Đồng Tử Kỳ.

Đồng Tử Kỳ lắc lắc chiếc đầu to và hỏi.

- Tên của ngươi là gì ? Là môn hạ của ai? Trông ngươi đánh bại Trang Tiệp như thế thì đũ thấy võ công của ngươi cũng không tầm thường!

Lão ta hỏi liền một mạch như vậy khiến cho Tống Phù ngạc nhiên không ít, bởi lẻ Đồng Tử Kỳ và Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh là hai nhân vật xuất hiện đã có biểu hiện khác thường, điều nầy đũ thấy bên trong tất phải có nguyên nhân!

Phương Tuyết Nghi nghe hỏi thì liếc nhìn qua Tống Phù rồi nói:

-Tại hạ họ Phương, thảo danh là Tuyết Nghi, còn như môn hạ của ai thì xin lượng thứ, tại hạ không thể nói ra được!

Tống Phù nghe chàng báo danh tánh thì bất giác ngẩn người, lão thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thật là kém biến hoá, nếu tên ma đầu này đã gặp Liễu My Nương thì ba chữ Phương Tuyết Nghi chẳng phải là báo cho đối phương biết ngươi là truyền nhân duy nhất của Kiếm Thần Trần đại hiệp sao ?

Nghĩ đoạn lão buột miệng kêu lên:

- Phương lão đệ...

Phương Tuyết Nghi thản nhiên hỏi:

- Tống lão có điều gì chỉ giáo chăng?

Tống Phù chau mày nói:

- Lão đệ, trước mặt Ngũ Đại Ma Chủ, ngươi phải nói năng cẩn ngôn một chút mới được!

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu dụng ý của Tống Phù nhưng cách nghĩ của chàng khác lão ta, chàng nghĩ sư phụ của mình đã được võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần thì bản thân mình không thể trốn tránh ẩn nấp được. Vì thế, Tống Phù vừa dứt lời thì chàng liền mỉm cười, nói:

- Vản bối đã hiểu! Tống lão không cần phải lo lắng nữa!

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục tròn như viên bi và cười nhạt, nói:

- Lão phu thấy võ công của ngươi không tồi nên mới hỏi sư môn của ngươi thôi. Tiểu tử, dù ngươi là đệ tử của cửu đại môn phái thì lão phu cũng có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào...

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Rốt cuộc thì người này quả nhiên là một đại ma đầu, lão ta xem tính mạng con người chẳng khác gì cỏ rác .

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói:

- Tôn giá lấy việc giết ngươi làm trò đùa chăng ?

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi mới hạ sơn xuất đạo à ?

- Đúng thế thì sao nào ?

- Nếu ngươi không phải là kẻ mới hạ sơn xuất đạo thì tất phải cảm thấy kinh dị khi nghe lão phu nói câu vừa rồi !

- Đồng Tử Kỳ, có một chuyện mà có lẻ lão chưa nghĩ đến đó thôi !

- Ha ha...tiểu tử ngươi quả nhiên rất to gan, ngươi dám gọi thẳng danh tánh của lão phu thế à ?

Tràng cười vừa dứt thì lão gật đầu, nói tiếp :

- Có thể gọi ngươi là kẻ to gan bậc nhất trong võ lâm đấy, lão phu thật là khâm phục, khâm phục !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Được tôn giá nói một lời khâm phục như thế là tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh !

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi vừa nói có thể lão phu chưa nghĩ đến một chuyện, chẳng hay đó là chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Chuyện rất đơn giản, trong đời tôn giá đã từng bị uy hiếp đến cảnh đối diện với cái chết chưa ?

Đồng Tử Kỳ bất giác ngẩn người, lão hoàn toàn không ngờ Phương Tuyết Nghi lại hỏi một câu như vậy nên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chưa có !

Lão ta là một trong Ngũ Đại Ma Chủ, trước đây khi bị Kiếm Thần Trần đại hiệp giáng phục thì lão đã từng có cảm giác khiếp sợ trước cảnh tử vong, nhưng bảo lão tự nói ra chuyện này thì càng khó hơn bảo lão ta tự lấy mạng mình .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta trả lời dứt khoát như thế, nếu là người khác thì sợ rằng không thể không tin lão ta !

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng hỏi :

- Lão nói thật đấy chứ ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Lão phu há có thể lừa dối ngươi sao ? Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là môn hạ của cao nhân nào mà dám xem thường lão phu như vậy ?

Chương 35: Thần Kiếm Thị Uy

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù rồi chậm rải nói :

- Đồng Tử Kỳ , lão thật sự muốn biết lắm à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Không sai , hôm nay lão phu không thể làm rõ chuyện này .

Tuyết Nghi nhìn qua hai vị tông chủ của hai đại môn phái là Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong rồi nói :

- Tại hạ có một điều kiện .

Thần sắc của Đồng Tử Kỳ chợt trầm xuống , lão nói :

- Điều kiện gì ? Ngươi định giở trò gì với lão phu đây ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Lão không đồng ý chăng ?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói :

- Ngươi tưởng lão phu là hạng người nào mà chịu sự hiếp chế của người khác chứ ?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói :

- Tôn giá không đồng ý thì thôi vậy . Xin lượng thứ là vản bối không thể nói rõ ra danh hiệu của sư môn .

Đồng Tử Kỳ nộ khí nói :

- Tiểu tử họ Phương kia , ngươi không sợ chết à ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Từ lúc tại hạ bước vào giang hồ đến giờ chưa có nhân vật nào có đã bản lĩnh bức tại hạ đến tử địa

, tôn giá xuất ngôn nói như vậy là cho rằng võ công của tại hạ không thể tự vệ chăng ?

- Không sai ! Lão phu muốn lấy mạng ngươi thật dễ như trở bàn tay .

- Tại hạ không tin .

- Ngươi không tin thì hãy thử xem .

Đến lúc nầy thì Phương Tuyết Nghi đã biết trong thời gian gần đây Đồng Tử Kỳ chưa hề gặp Liễu My Nương cũng như hai thuộc hạ Ngãi Đông Hải và Cao Vô Địch , nếu không thì lão ta hà tất phải tra hỏi sư môn của chàng . Nhất thời chàng chợt nghĩ ra một kế nên mĩm cười nói :

- Đồng Tử Kỳ , chúng ta đánh cuộc với nhau nhé .

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi lại :

- Đánh cuộc à ? Đánh cuộc cái gì ?

- Đánh cuộc là lão không thể thắng được tại hạ .

- Lão phu không thể thắng được ngươi ?

- Không sai ! Lão có dám đánh cuộc không ?

- Hà hà ... Đương nhiên là dám rồi . Nếu lão phu không dám thì đâu còn là một trong Ngũ Dại Ma Chủ ? Tiểu tử , lão phu sẽ cho ngươi một cơ hội là để ngươi tự đưa ra giới hạn chiêu số đấy .

- Được ! Một ngàn chiêu nhé !

Đồng Tử Kỳ trợn mắt há miệng nhìn Phương Tuyết Nghi mà không nói gì .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói tiếp :

- Thế nào ? Chừng đó ít quá chăng ?

Đồng Tử Kỳ thở dài một hồi rồi nói :

- Ít à ? Nhiều quá đấy . Tiểu tử xem ra ngươi ngông cuồng thái quá rồi .

Phương Tuyết Nghi có ý trầm ngâm một lát rồi nói :

- Năm trăm chiêu nhé .

Đồng Tử Kỳ nói :

- Vẫn nhiều quá .

Lão không chờ đợi phương lên tiếng mà vội vàng nói tiếp :

- Thế nầy nhé , lão phu và tiểu tử ngươi động thủ trong vòng năm mươi chiêu thôi , nếu trong năm mươi chiêu mà lão phu không thắng được ngươi thì mọi chuyện sẽ tuỳ tiểu tử ngươi xử lý .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng .

Tống Phù , An Tiểu Bình và Hoắc Minh Phong cũng rất đắc ý , chỉ có Nhập Vân đại sư vì chưa tận mắt mục kích võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi nghe chàng khiêu chiến với Đồng Tử Kỳ thì lão đã ngầm thất kinh rồi , bây giờ nghe Đồng Tử Kỳ giới hạn trong năm mươi chiêu mà Phương Tuyết Nghi chẳng có phản ứng gì thì lão càng lo lắng gấp bội .

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc định khai khẩu thì đã nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chưởng môn đại sư không cần lo lắng , Phương lão đệ sẽ không thua đâu .

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói :

- Tống Phù , ngươi dám bảo đảm thế à ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Sao lại không dám ?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão không cần phải bảo đảm , chỉ cần lão đếm giùm chiêu số cho vản bối là được rồi .

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Tống Phù , có một chuyện ngươi cần phải nhớ kỹ đấy .

Tống Phù liền hỏi :

- Chuyện gì ? Phải chăng các hạ sợ Tống mỗ đếm sai chiêu số ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Tống Phù , nếu tiểu tử này bại trận thì e rằng lão phu cũng không thể bõ qua cho ngươi đấy .

Tống Phù giả vờ kinh sợ , lão đưa tay sờ đầu mình và nói :

- Không lẻ Đồng Tử Kỳ ngươi cũng có hứng thú với thủ cấp của Tống mỗ sao ?

Đồng Tử Kỳ cười hì hì nói :

- Không sai ! Lão phu có mười mấy con mãnh cẩu , thủ cấp của ngươi đũ để chúng đánh chén một bửa đấy .

Tống Phù rùn vai lè lưỡi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ , xem ra phải mượn đả cẩu bỗng của Bang chủ rồi .

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Lão phu sẵn sàng chờ lệnh .

Tống Phù nói :

- Đa tạ Bang chủ hứa giúp Tống mỗ giết mấy con ác cẩu đó .

Trong lúc hai người đối đáp thì Phương Tuyết Nghi đã bạt kiếm ra khỏi võ .

Đồng Tử Kỳ chú mục nhìn vào bảo kiếm của chàng , thần sắc lộ vẻ kinh ngạc , một lúc sau lão buột miệng hỏi :

- Tiểu tử , bảo kiếm của ngươi từ đâu mà có vậy ?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Xem ra trường kiếm này của sư phụ có ấn tượng rất sau sắc trong đầu lão này .

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói :

- Bảo kiếm của tại hạ là do một vị tiền bối ban tặng .

Đồng Tử Kỳ vội hỏi :

- Có phải là Trần Hy Chính không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , chàng nhìn thanh bảo kiếm và nói :

- Chuyện này à ? Chờ sau khi động thủ xong năm mươi chiêu , nếu lão thắng được tại hạ thì lúc đó tự nhiên tại hạ sẽ nói .

Đồng Tử Kỳ thầm nghĩ :

- Mình cần phải nhanh chóng đánh bại tiểu tử này , khi đó tất sẽ biết tất cả mọi chuyện .

Nghĩ như vậy nên lão không hỏi nữa mà lạnh lùng nói :

- Được , lão phu sẽ dựa vào đôi tay này để ứng phó với bảo kiếm của ngươi . Tiểu tử , ngươi mau xuất thủ đi thôi .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tôn giá tự đại như thế thì tại hạ đành cung kính bất như tuân mạng thôi .

Nói đoạn chàng vung kiếm đâm tới trước một thế rất bình thường .

Đồng Tử Kỳ liền xuất hữu thủ , ngũ chỉ xoè ra như nanh vuốt mãnh thú chụp thẳng vào thanh kiếm của Phương Tuyết Nghi . Thủ pháp tay không đoạt kiếm của lão cực kỳ ảo diệu .

Phương Tuyết Nghi tuy chưa thi triển kiếm pháp của sư môn và chiêu chàng vừa mới xuất rất bình thường nhưng thân thủ và phản ứng của chàng vô cùng mẫn nhuệ , thế mà suýt chút nữa thì bị trảo thủ của Đồng Tử Kỳ chụp trúng thân kiếm . Bất giác chàng kinh hải , thầm nghĩ :

- Xem ra lão ma đầu họ Đồng này cao minh hơn Liễu My Nương không ít .

Trong lúc đang nghĩ thì trường kiếm của chàng đã triệt hồi .

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử , nếu ngươi chỉ biết những chiêu kiếm pháp thế nầy thì lão phu khuyên ngươi không nên tỷ thí nữa .

Phương Tuyết Nghi giả vờ ngạc nhiên , chàng hỏi :

- Tại sao vậy ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Đừng nói là năm mươi chiêu , sợ rằng chưa tới mười chiêu thì trường kiếm của ngươi đã rời khỏi tay rồi .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ không tin .

Lời dứt kiếm xuất , lần nầy chàng cũng đâm ra một thế bình thường như trước . Nhưng lần nầy Đồng Tử Kỳ không vung trảo thủ chụp vào thân kiếm mà cong ngón tay nhằm búng vào thân kiếm .

Thế kiếm của Tuyết Nghi vốn xuất ra rất chậm trông chẳng có gì đặc biệt cả , thế búng kiếm của Đồng Tử Kỳ có thể nói là rất hợp thời hợp phương vị , nếu trường kiếm của Phương Tuyết Nghi không biến chiêu giữa chừng thì sẽ bị đối phương búng trúng thân kiếm .

Trong tíc tắc , kiếm và chỉ sắp chạm nhau thì nghe Tuyết Nghi lạnh lùng hừ một tiếng , hữu thủ chợt trầm xuống , trường kiếm đột nhiên từ dưới biến thế đâm lên . Đường kiếm vút đi như chớp nhằm vào chiếc miệng rộng của Đồng Tử Kỳ mà tiến .

Đồng Tử Kỳ hơi ngạc nhiên , chiêu thức bất biến nhưng hữu thủ của lão cũng tiến lên trước cực nhanh . Lão nghĩ thế búng này sẽ làm cho trường kiếm của đối phương chấn động mà văng khỏi tay .

Nhưng thực tế lại không như vậy , trường kiếm của Tuyết Nghi không những không rời khỏi tay mà còn loé lên một đạo hàn quang như sấm chớp và thuận theo hướng vung tay của Đồng Tử Kỳ mà uy hiếp khuỷu tay của lão .

Đồng Tử Kỳ vội dịch sang ba bước tránh né và lớn tiếng nói :

- Hảo kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Đồng Tử Kỳ , lão phải cẩn thận đấy ! Bảo kiếm của tại hạ rất sắc bén .

"Soạt , soạt " kiếm phong chợt vang lên như cuồng phong tảo diệp , trong chớp mắt Phương Tuyết Nghi đã công liên tiếp ba kiếm .

Lần nầy thì Đồng Tử Kỳ không dám tỏ ra khinh suất nữa . Bởi lẻ chiêu kiếm trước đó của Phương Tuyết Nghi khiến lão ta cảm thấy có vẻ gì quen thuộc . Nếu Tuyết Nghi không nhanh chóng công thêm ba chiêu thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ có đũ thời gian để nghĩ ra chiêu kiếm pháp do là lộ số của Kiếm Thần .

Song phương chiết giải qua mười bốn , mười lăm chiêu thì Đồng Tử Kỳ đã bắt đầu rơi vào thế bị động , nhưng với thân phận là một trong Ngũ Ma , đại ngôn đã lộ xuất thì lúc nầy dù lão có muốn lấy binh khí ra cũng không tiện lấy .

Qua bảy tám chiêu nữa thì bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ chộp lấy cơ hội xuất liền một lúc bốn năm chưởng rồi quát lớn :

- Ngừng tay !

Phương Tuyết Nghi rất ngạc nhiên , chàng thu kiếm bước lui rồi hỏi :

- Thế nào ? Lão chịu thua rồi à ?

Đồng Tử Kỳ trợn tròn song mục nhìn Phương Tuyết Nghi với thái độ lạnh lùng , lão nói :

- Ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp phải không ?

Phương Tuyết Nghi cả kinh , chàng thầm nghĩ :

- Tại sao lão ta phải nhất định điều tra xem ta có phải là truyền nhân của Kiếm Thần hay không nhĩ ? Xem ra bên trong tất phải có duyên cớ rồi .

Nghĩ đoạn chàng cao giọng nói :

- Phải thì sao ? Không phải thì sao ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Trông kiếm pháp của ngươi đúng là tuyệt học Long Hành Bát Kiếm của Kiếm Thần Trần đại hiệp , nếu ngươi không phải là truyền nhân của Trần đại hiệp thì làm sao ngươi học được bộ kiếm pháp này ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười , chàng nói :

- Chưa hết năm mươi chiêu mà tôn giá cũng chưa thắng được tại hạ, nếu tại hạ không nói thì cũng chẳng trái với quy ước ban đầu .

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói :

- Tiểu tử họ Phương kia , có một chuyện mà lẻ ra ngươi phải hiểu rõ chứ ?

- Chuyện gì ?

- Uy danh của Kiếm Thần không cho phép hậu nhân của lão ta huỷ diệt , nếu tiểu tử ngươi là đệ tử của Kiếm Thần mà không dám thừa nhận trước mặt người khác thì e rằng ngươi không xứng đáng là truyền nhân của Kiếm Thần nữa .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không sai , tuy lão ta dùng kế khích tướng để ta tiết lộ thân phận nhưng quả thật là uy danh của sư phụ không thể vì ta mà tổn hại .

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng trầm giọng nói :

- Đúng vậy ! Phương mỗ chính là truyền nhân của Kiếm Thần .

Cuối cùng thì chàng cũng thừa nhận .

Đồng Tử Kỳ hơi bất ngờ nhưng lão trầm ngâm một lát rồi nói :

- Quả nhiên tiểu tử ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần rồi .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Tôn giá đã vừa ý rồi chứ ?

Bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ ngẫn người ra nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi thở dài nói :

- Trần đại hiệp thật là không có chuyện gì không thông rõ , cuối cùng thì lão ta cũng có được một truyền nhân như ngươi .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy lời nói này có vẻ kỳ hoặc , chàng thầm nghĩ :

- Nghe ngữ khí của lão thì hình như Ngũ Dại Ma Chủ không tin là sư phụ sẽ tìm dược một truyền nhân như ta .

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Gia sư dược võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần nhưng đáng tiếc là tại hạ tài năng có hạn nên khó đạt được một phân mười sở học của gia sư .

Đồng Tử Kỳ lắc chiếc đầu to của mình lớn tiếng nói :

- Chuyện này sao có thể như vậy được ? Tại sao Thiên Ma Nữ lại xuẩn ngốc như vậy chứ ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ma Nữ ?

- Sao lại không liên quan ? Nhớ lần trước , sau khi gặp lệnh sư thì năm người bọn lão phu có tập hội một lần , theo Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ nói thì Kiếm Thần Trần đại hiệp đã lâm trọng bệnh không còn tại thế được bao lâu .

- Lão đang nguyền rủa sư phụ của tại hạ đấy à ?

- Ác Khổng Minh rất tinh thông y đạo , ngày đó hắn từng chẩn mạch cho lệnh sư trên Nga My - Kim Đỉnh , sau đó Ác Khổng Minh nói đúng như lời của Thiên Ma Nữ dự đoán là bệnh của Trần đại hiệp đã nhập vào căn cốt rồi , quyết không thể sống hơn một năm nữa .

- Toàn là những lời xằng bậy , nếu gia sư không thể sống quá một năm nữa thì làm sao có thể truyền võ công cho tại hạ ?

- Không sai đó chính là điều lão phu không hiểu nỗi . Theo lý mà nói thì Ác Khổng Minh tuyệt không thể chẩn lầm mạch , huống hồ khi đó lệnh sư vẫn chưa vẫn chưa có được gan của con cá chép vàng , nếu muốn phục hồi tinh lực thì đó là chuyện không thể nào xảy ra được .

- Toàn là những lời láo khoét bịa đặt .

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng nhìn Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử , lão phu hỏi ngươi câu này hy vọng là ngươi theo sự thật mà trả lời .

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Tôn giá cứ hỏi , chuyện gì có thể trả lời được thì tự nhiên tại hạ sẽ theo sự thực mà trả lời .

Đồng Tử Kỳ hỏi :

- Hiện giờ lệnh sư đang ở đâu ?

- Cùng Lai Sơn .

- Lệnh sư vẫn còn tại thế à ? Sức khoẽ của lão ta như thế nào ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một hồi lâu mà không nói gì .

Đồng Tử Kỳ liền nói :

- Phương lão đệ , ngươi trầm ngâm không nói như thế , phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên ?

Lão thay đổi cách xưng hô , gọi Phương Tuyết Nghi là Phương lão đệ , điều nầy rõ ràng là lão đã thừa nhận thân phận của chàng và tin chàng là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp .

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Đồng Tử Kỳ , chỉ có chuyện này là xin lão lượng thứ vì tại hạ không thể nói ra được .

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi không muốn nói chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không phải là không muốn nói mà là không thể nói .

Đồng Tử Kỳ ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu hiểu rồi .

- Lão hiểu cái gì chứ ?

- Trần đại hiệp đã xuôi tay nhắm mắt rồi .

- Chuyện này ... Tại hạ vẫn không thể nói .

- Phương lão đệ , trước sau gì ngươi vẫn cứ một câu "không thể nói " , điều nầy khiến lão phu càng tin rằng lệnh sư Trần đại hiệp đã thật sự quy tiên rồi .

Đồng Tử Kỳ ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Đúng rồi , lão phu còn có một chuyện quên nói với lão đệ ngươi .

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì thế ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Tuy bọn lão phu và lão đệ ngươi không quen biết nhưng đối với truyền nhân của Trần đại hiệp thì bọn lão phu không thể không biết . Bởi lẻ mười năm trước bọn lão phu có một thoả thuận là trong võ lâm chỉ có thể có một Trần đại hiệp chớ quyết không thể có một Trần đại hiệp thứ hai xuất hiện .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình , chàng thầm nghĩ :

- Không lẻ bọn họ đã có ý đối phó với ta từ lâu rồi ?

Nghĩ như vậy , bỗng nhiên chàng cảm thấy không đúng , vì từ lúc Kiếm Thần thu chàng làm đệ tử đến giờ chưa qua bốn năm thì làm sao Ngũ Đại Ma Chủ có thoả thuận để đối phó với chàng từ mười năm về trước ?

Chính vì điều nầy mà nhất thời chàng không biết phải nói thế nào cho phải .

Đồng Tử Kỳ cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thế nào ? Lão đệ ngươi không tin chăng ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Đúng vậy ! Tại hạ không tin !

Đồng Tử Kỳ nói :

- Nếu lão phu nói rõ đạo lý bên trong thì nhất định lão đệ ngươi không thể không tin .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Mười năm trước tại hạ chưa nhập môn thì làm sao Ngũ Dại Ma Chủ có được thoả thuận là sẽ đối phó với Phương mỗ ? Dù tôn giá có đưa ra đạo lý gì thì cũng khó khiến cho tại hạ tin được .

Đồng Tử Kỳ cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không sai , năm xưa khi bọn lão phu đưa ra thoả thuận thì địch thực là Phương lão đệ chưa nhập môn làm môn đồ của Kiếm Thần nhưng bọn lão phu cũng chẳng cần biết đồ đệ của Trần đại hiệp là ai , chỉ cần kẻ đó là truyền nhân y bát của lão ta thì bọn lão phu sẽ không chừa một thủ đoạn nào để đối phó với hắn .

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Lão tự tin là có thể thực hiện được chuyện đó à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Khi bọn lão phu đưa ra thoả thuận thì Trần đại hiệp vẫn còn tại thế , bây giờ nếu Trần đại hiệp đã quy tiên thì bây giờ năm người bọn lão phu liên thủ tất sẽ thừa sức đối phó với lão đệ ngươi rồi .

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Không sai ! Cách suy nghĩ của lão cũng là lẻ thường tình .

Chàng hơi ngừng lại , bảo kiếm trong tay chợt trầm xuống rồi lắc đầu cười ha hả một tràng rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ muốn nói cho tôn giá biết , trường kiếm trong tay tại hạ là thần kiếm mà ân sư dương uy trong võ lâm năm xưa , nếu Ngũ Ma nghĩ rằng thừa sức đối phó với tại hạ thì khi một ngày nào đó khi các vị làm con quỷ không đầu dưới thanh kiếm này thì chớ trách tại hạ tuổi trẻ khí thịnh không nhân từ bằng gia sư .

Đồng Tử Kỳ hơi biến sắc , lão ngoác miệng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Xem ra đức khiêm tốn của lão đệ ngươi kém xa lệnh sư .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vốn là như vậy mà !

Bỗng nhiên sắc diện của chàng trầm xuống , chàng quát hỏi :

- Đồng Tử Kỳ , hiện tại Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ đang ở đâu ?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu nói :

- Lão phu không biết .

Dường như Phương Tuyết Nghi không ngờ lão trả lời một cách dứt khoát như vậy nên chàng hơi ngẩn người một lát rồi mới nói tiếp :

- Tại sao lão lại không biết ? Chẳng phải năm người bọn lão thường xuyên tụ hội với nhau đó sao ?

Dổng Tử Kỳ phá lên cười một tràng quái dị rồi nói :

- Ai nói thế ? Xem ra Trần đại hiệp chưa nói cho ngươi biết rõ về bọn lão phu rồi .

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Hạng người như bọn lão thì gia sư chẳng cần phải phí lời nói nhiều .

Dổng Tử Kỳ biến sắc , lão tức khí nói :

- Há có lý này sao . Năm xưa tuy Trần đại hiệp có khả năng diệt trừ bọn lão phu nhưng cũng chưa từng xuất ngôn khinh miệt bọn lão phu như thế . Ngày nay tiểu tử ngươi chẳng qua là một kẻ vừa ráo máu đầu , thế mà đã to gan tự đại , xuất khẩu cuồng ngôn , thật khiến cho lão phu khó có thể nhẫn nại .

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Nếu tôn giá cảm thấy không thuận tai thì đừng nghe nữa vậy .

Chàng hoành ngang trường kiếm trước ngực và nói tiếp :

- Nhưng nếu tôn giá không muốn nghe thì cũng không dễ , ít ra cũng phải thắng được bảo kiếm trong tay tại hạ mới được .

Dổng Tử Kỳ quát hỏi :

- Thế nào ? Ngươi muốn động thủ nữa chăng ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Nếu lão đã khiếp sợ thì thôi vậy .

Làm sao Đồng Tử Kỳ có thể chiu được những lời mỉa mai châm chọc như thế ? Nhất thời đại nộ chợt phát , lão lớn tiếng nói :

- Vì tiểu tử ngươi là truyền nhân của Trần đại hiệp nên lão phu mới khách khí với ngươi như thế , không ngờ càng lúc ngươi càng được trớn làm tới . Nếu tiểu tử ngươi không biết tự lượng thì có lẻ lão phu phải cho ngươi nếm mùi vị của cái chết thôi .

Nói đoạn lão ngữa mặt cười ha hả một tràng. Thanh âm tràng cười vang vang khắp La Hán Đường khiến cho mái ngói hơn mấy trăm năm bị chấn động vỡ rơi nhiều mãnh xuống đất.

Phương Tuyệt Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Công lực của lão ma đầu này quả nhiên là bất phàm.

Nghĩ thế nhưng chàng tỏ ra thản nhiên mĩm cười rồi nói:

- Nếu tôn giá muốn dùng phương pháp xuẩn ngốc này để ra oai trấn áp mọi người ở đây thì đó là một đại sai lầm đấy!

Đồng Tử Kỳ không nói gì nhưng lão thò tay lấy từ trong người ra một món binh khí.

Tuyết Nghi chú mục nhìn kỹ thì thấy loại binh khí này rất kỳ quái, nó chỉ dài hơn thước, nữa giống bút nữa giống thước, màu sắc đen sì khiến bất kỳ ai vừa trông thấy cũng biết ngay nó được chế từ tinh đồng.

Đồng Tử Kỳ đưa binh khí lên trước mặt và hỏi Tuyết Nghi:

- Ngươi có biết binh khí trong tay lão phu không?

Phương Tuyết Nghi chưa được nghe sư phụ nói nên đương nhiên là không biết tên gọi của loại binh khí này, do vậy chàng lắc đầu, nói:

- Kiến văn của tại hạ nông cạn nên chưa từng nghe thấy loại binh khí quái dị này!

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Đoạt Mênh Bỗng của Đại Đầu Quỷ Vương mà ngươi cũng chưa từng nghe à, thật là kém cỏi quá!

Tống Phù buột miệng kêu lên:

- Phương lão đệ, Đoạt Mênh Bỗng của Đồng lão mà không những co duỗi tuỳ ý mà còn tàng chứa ám khí vạn độc trong thân bỗng, khi động thủ ngươi phải cẩn thận mới được !

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Tống Phù , có lẻ ngươi chán sống rồi đấy !

Rõ ràng lão ta rất phẫn nộ khi bị Tống Phù nói ra bí mật của Đoạt Mệnh Bỗng. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại vô cùng cảm kích, chàng nói:

- Đa tạ Tống lão.

Rồi trầm sắc diện nói với Đồng Tử Kỳ :

- Tôn giá không cần phát đại nộ, chỉ cần thắng được trường kiếm trong tay tại hạ thì tôn giá muốn làm gì cũng được, nếu không thì tại hạ e rằng ngay cả bản thân mình, tôn giá cũng khó tự bảo toàn được !

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Năm xưa, tuy lão phu không phải là địch thủ của sư phụ ngươi nhưng nếu bây giờ cũng không địch lại truyền nhân của lão ta thì lão phu sống trên thế gian này há chẳng uổng phí lắm ru?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả , nói:

- Nếu tôn giá không tin thì lát nữa đây, sau khi chúng ta động thủ xong thì tôn giá ắt sẽ rõ ngay thôi !

Lúc nầy song mục của Đồng Tử Kỳ bỗng nhiên giương lên tròn xoe, lão nhìn thẳng Tuyết Nghi mà nói rằng:

- Có một chuyện này, không biết lệnh sư đã nói cho tiểu tử ngươi nghe chưa?

- Chuyện gì nữa?

- Năm ngươi bọn lão phu đã quyết định là không để cho một Kiếm Thần thứ hai xuất hiện trên thế gian này !

- Chuyện này tôn giá đã nói rồi !

- Đúng vậy! Điều đó còn có nghĩa là, nếu Trần đại hiệp có truyền nhân thì kẻ đó sẽ là đối tượng mà bọn lão phu sẽ xuất toàn lực truy sát đến cùng !

- Tại hạ đã sớm nghĩ đến chuyện này, nếu tôn giá, có bản lĩnh giết được tại hạ thì xin mời tự nhiên xuất thủ !

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Nhưng lão phu còn có một chuyện chưa hiểu được !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Được, nếu có chuyện gì không hiểu thì lão mau nói ra trước đi, kẻo lát nữa không may thọ mệnh dưới kiếm tại hạ thì vỉnh viển sẽ không có cơ hội để hiểu đâu đấy !

Đồng Tử Kỳ chậm rải, nói:

- Nhiều năm qua bọn lão phu đã phí không ít tâm huyết điều tra nơi ẩn thân của Trần đại hiệp nhưng kết quả vẫn chưa điều tra được !

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Hành tung của sư phụ tại hạ phiêu du bất định, do vậy các vị không điều tra được cũng là chuyện dễ hiểu thôi !

- Mục đích điều tra tung tích Trần đại hiệp của bọn lão phu là để tìm hiểu xem lão ta có truyền nhân hay không?

-Thế à ? Vậy thì tôn giá đã đạt được mục đích rồi đấy ! Tại hạ chính là truyền nhân của Kiếm Thần đây !

- Không sai, bọn lão phu đã nghĩ ra điều này... Nhưng không ngờ đến hôm nay lão phu mới gặp được ngươi, thật là hồ đồ quá !

- Không muộn đâu, chi ít là trước lúc chết, tôn giá cũng biết được chuyện này!

- Xưa nay Trần đại hiệp luôn lấy đạo nhân nghĩa chánh trực mà hành xử trong võ lâm nhưng bọn lão phu làm sao biết lão ta cũng có thể làm những chuyện bỉ ổi !

Phương Tuyết Nghi vừa nghe lời này thì bất giác nộ khí xung thiên, chàng lạnh lùng quát lớn :

- Đồng Tử Kỳ , lão nói năng cẩn ngôn một chút, nếu không thì đừng trách tại hạ không khách khí đấy !

Đồng Tử Kỳ nói:

- Lão phu có nói sai đâu ? Trần Hy Chính đã làm một chuyện không ai ngờ tới, nhờ vậy mà bọn lão phu mới không biết lão ta có truyền nhân !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, hỏi:

-Chuyện không ai ngờ là chuyện gì ?

Đồng Tử Kỳ chậm rải nói:

- Đó là chuyên dịch dung cải trang để che dấu diện mục thật .

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này chẳng có gì lạ, một người thích cải trang thế nào là chuyện tự do của người đó và hình như thiên hạ cũng không nên hỏi đến mới phải !

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói :

- Không sai, bất cứ người nào cũng đều có thể làm như vậy nhưng nếu Kiếm Thần Trần đại hiệp làm như thế thì không thể tha thứ được !

- Tại sao ?

- Kiếm Thần Trần đại hiệp rất được võ lâm kinh ngưỡng , nếu lão ta cũng được dịch dung cải trang thì đó là một đại sai lầm!

- Nực cười , tại sao người khác có thể mà sư phụ tại hạ không thể chu ?

-Không sai, người khác có thể vì người khác không phải là Kiếm Thần , không được ngươi trong võ lâm tôn xưng là nhân vật nhân nghĩa chính trực.

Đồng Tử Kỳ ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, đến lúc nầy thì ngươi đã hiểu tại sao lão phu nói sư phụ ngươi đã làm chuyên bỉ ổi rồi chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ đã hiểu, nhưng lão đừng quên, một người khi gặp chuyện khẩn cấp thì cũng có thể thông quyền đạt biến ! Gia sư vì đối phó với Ngũ Ma bọn lão mà không ngại dịch dung cải trang, chuyện này cũng chẳng có gì là ghê gớm !

Đồng Tử Kỳ nộ khí quát:

- Thối tha ! Tại sao đối phó với bọn lão phu thì chẳng có gì ghê gớm ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Điều đó phải hỏi chính tôn giá đấy !

Đồng Tử Kỳ hỏi lại:

- Lão phu có chỗ nào không đúng chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có quá đi chứ ! Năm người bọn lão bị võ lâm đồng đạo gọi là Ngũ Đại Ma Chủ, điều nầy đũ chứng tỏ song thủ của bọn lão đã nhuộm quá nhiều máu và đã tạo ra không ít sát nghiệt!

Chàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vì tránh tai mắt của bọn tôn giá và vì tạo phúc cho võ lâm đồng đạo mà nhất thời gia sư không ngại dịch dung cải trang làm một nô bộc cho người khác, chuyện này chẳng có gì là bỉ ổi cả !

Tống Phù vỗ tay cười lớn rồi nói:

- Không sai ! Không sai ! Hành vi này của Trần đại hiệp chẳng những không làm tổn hại uy danh Kiếm Thần của lão ta mà một khi chuyện này truyền ra ngoài thì càng làm cho võ lâm đồng đạo khâm phục hơn !

Nhất thời Đồng Tử Kỳ á khẩu, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc lâu rồi mới nói:

- Cứ cho là ngươi nói đúng, nhưng nếu vậy thì lần trước bọn lão phu đã mắc lừa rồi !

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng khoái chí rồi nói :

- Nếu Trần đại hiệp không thể khiến bọn ngươi mắc lừa thì trong võ lâm há chẳng phải đã xảy ra vô số tai kiếp rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói tiếp :

- Đồng Tử Kỳ, bây giờ lão đã hiểu rồi chứ ?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói :

- Khi lão phu đã hiểu thì cũng là lúc tiểu tử ngươi chẳng còn sống được bao lâu nữa !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ hy vọng là tôn giá sẽ được như nguyện !

Nói đến đây thì trường kiếm trong tay chàng bỗng nhiên trầm xuống, chàng nói tiếp :

- Tôn giá phải cẩn thận đấy !

Lời vừa dứt thì đột nhiên soạt một tiếng, trường kiếm đã bình thế đâm ra .

Đồng Tử Kỳ lập tức vung thiết bỗng lên và quát :

- Nếu ngươi không thì triển kiếm pháp Kiếm Thần thì không đầy mười chiêu, lão phu sẽ đoạt mệnh ngươi .

Bỗng nghe choang một tiếng, trường kiếm và Đoạt Mệnh Bỗng đã va vào nhau !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy cổ tay hơi bị chấn động, chàng vội lắc người lui ra sau một bước .

Đồng Tử Kỳ cảm thấy chiêu kiếm của đối phương tuy bình thường nhưng kình lực trên kiếm uy mãnh hơn trước nhiều, Đoạt Mệnh Bỗng trong tay lão cũng bị chấn động dạt qua một bên ?

Lão quá kinh ngạc nên bất giác thầm nghĩ:

- Không ngờ nội lực của tiểu tử này lại thâm hậu đến thế , lão phu ta phải cẩn thận hơn mới được !

Nghĩ đoạn , lão huy động Đoạt Mênh Bỗng tấn công tới tấp.

Phương Tuyết Nghi vung kiếm lên đở nhưng lòng chàng đã rõ, về phương diện nội lực thì mình không thể vượt lão ma đầu này, do vậy chàng lập chủ ý là không để binh khí va chạm với nhau nữa. Đoạt Mệnh Bỗng của Đồng Tử Kỳ vừa đánh ra thì thân hình của chàng lập tức xoay chuyển nhanh như chớp , trường kiếm đâm lệch qua một bên nên hai loại binh khí không va chạm vào nhau.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, ngươi chọn đấu pháp như vậy mà không sợ làm tổn hại danh hiệu của Kiếm Thần sao?

Lời vừa dứt thì Đoạt Mênh Bỗng vũ lộng như cuồng phong bảo vũ công tới.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão định dùng kế khích tướng đấy à ? Đừng mơ...

Vừa nghĩ chàng vừa xuất một thế kiếm nhẹ nhàng nhưng vô cùng ảo diệu nhắm vào đầu vai của Đồng Tử Kỳ mà đâm tới. Hai bên đều cướp tiên cơ tấn công nên chớp mắt đã qua bảy tám chiêu rồi.

Bọn Tống Phù đứng người xa hơn trượng nhưng vẫn cảm thấy kình khí từ hai loại binh khí phát ra như cắt vào da thịt.

Hoắc Minh Phong quan sát một lúc rồi khẻ nói với Tống Phù:

- Tống huynh , chúng ta có cần trừ khử những kẻ theo Đồng Tử Kỳ đến đây không?

Tống Phù nhìn qua Chưởng môn Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư !

Hoắc Minh Phong hiểu ý Tống Phù là vì hiện tại mọi người đang ở trong La Hán Đường của Thiếu Lâm tự, nếu có hành động gì thì cũng nên nói với Chưởng môn Thiếu Lâm một tiếng mới phải. Do vậy, lão mĩm cười, nói:

- Tống huynh nói không sai, chúng ta nên nói với Nhập Vân Chưởng môn một tiếng mới phải.

Nói đoạn, lão định dịch bước về phía Nhập Vân đại sư nhưng chợt nghe An Tiểu Bình cười nhạt, nói:

- Bọn này chẳng phải là người tốt lành gì, giết thêm một kẻ là làm thêm một việc thiện, Bang chủ hà tất phải do dự nữa.

Dư âm chưa dứt thì nàng đã phi thân về phía một pho tượng La Hán .

Hoắc Minh Phong cả kinh , lão chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì đã nghe một tiếng rú thảm thiết phát ra từ trong tượng La Hán, theo đó là một búng huyết tươi bắn vọt ra ngoài, pho tượng lập tức ngã lăn ra đất.

Hoắc Minh Phong cả kinh thầm nghĩ:

- Thủ pháp cực nhanh, võ công cũng cực độc.

Trong tíc tắc lão nghĩ như vậy thì An Tiểu Bình đã hạ độc thủ với ba nhân vật ẩn thân trong ba pho tượng La Hán rồi .

Nguyên La Hán Đường có mười tám pho tượng La Hán nhưng chỉ có sáu pho tượng là có người của Đồng Tử Kỳ ẩn thân trong đó mà thôi .

Trước đó Tống Phù và An Tiểu Bình đã lấy mạng hai nhân vật , bây giờ Tiểu Bình hạ thủ thêm ba tên nữa nên chỉ còn lại một .

Gã nầy nghe ba tiếng rú thảm thiết thì đã kinh hồn táng đởm vội vàng rời pho tượng mà phi thân ra khỏi La Hán đường .

Tuy thân pháp của gã không chậm nhưng thân thủ của An Tiểu Bình còn nhanh hơn gã gấp mười lần . Vì thế khi gã vừa phóng đến cửa La Hán Đường thì đột nhiên thấy trước mặt có bóng người hoa lên , bên tai chỉ kịp nghe một tiếng cười nhạt thì gã đã cảm thấy toàn thân rung động , song mục tối sầm , miệng thổ huyết tươi và thân hình lập tức ngã ngữa ra đất .

Trong tíc tắc An Tiểu Bình đã xuất thủ lấy mạng bốn thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ , điều nầy khiến Hoắc Minh Phong cả kinh thất sắc và Tống Phù , Nhập Vân đại sư cũng trợn mắt há miệng , thần sắc liên tục biến đổi .

Lúc nầy Đồng Tử Kỳ cũng đã thấy bốn thuộc hạ bị tử vong nên lão thét lên một tiếng rồi biến chiêu hoàn thức , huy động đoạt mệnh bỗng như cuồng long xuất động tấn công Phương Tuyết Nghi ba chiêu . Lực đạo của ba chiêu này cực kỳ uy mãnh , tựa như di sơn đảo hải , kình phong vù vù như cuồng phong bảo vũ khiến quần hùng quan chiến phải biến sắc .

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương cấp công mảnh liệt thì bất giác thầm kêu trong lòng :

- Nếu ta không hạ tuyệt chiêu thì tất lão ma đầu này sẽ không cam tâm chịu thua .

Tâm ý vừa quyết thì kiếm chiêu cũng biến thế .

" Soạt , soạt " hai đường kiếm liên tiếp phát ra , mũi kiếm biến ảo thành ngàn hoa kiếm chụp xuống toàn thân Đồng Tử Kỳ . Hai chiêu này chính là tuyệt chiêu của Long Hành Bát Kiếm nên Đồng Tử Kỳ thừa biết sự lợi hại của nó , vì thế lão công mạnh một chiêu rồi tung mình thối lui . Nhưng rốt cuộc lão ta cũng chậm một bước .

Phương Tuyết Nghi đã hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng thì tất nhiên chàng không để cho đối phương có cơ hội tránh thoát .

Chỉ nghe "soạt" một tiếng vang lên . Trường bào của Đồng Tử Kỳ đã bị rách một đường rồi . Máu tươi theo y phục nhỏ xuống nhưng Đồng Tử Kỳ vẫn bình chân như vại nhìn Phương Tuyết Nghi đến ngẫn người .

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không để ý đến thương thế của mình thì cũng ngạc nhiên , chàng thầm nghĩ :

- Lão này sao thế nhĩ ! Lẻ nào thương thế nghiêm trọng ngoài sự tiên liệu của lão ta chăng ?

Ý nghĩ của chàng chưa xoay chuyển thì bỗng nhiên nghe Đồng Tử Kỳ rú lên một tiếng , đoạt mệnh bỗng vung ra nhanh như chớp tấn công vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi . Hành động này của lão ta hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của quần hùng tại trường .

An Tiểu Bình tuy đứng ngoài xa nhưng cũng kinh ngạc kêu thất thanh . Nhưng Phương Tuyết Nghi

rất bình tỉnh , trường kiếm trong tay chàng lập tức vung lên phong bế đường tấn công của đối phương , đồng thời thân hình cũng dịch bước lui ra sau ba thước . Hai chân vừa trụ thế tấn thì chàng lập tức quát lớn :

- Đồng Tử Kỳ , lão tự tìm cái chết đấy thôi .

Đại nộ theo trường kiếm mà phát tác với chiêu Nộ Long Xuất Tụ , thế kiếm đâm thẳng vào giữa ngực Đồng Tử Kỳ nhanh như tia chớp .

Lúc nầy Đoạt Mệnh Bỗng của Đồng Tử Kỳ đã triệt hồi , kiếm thế của Phương Tuyết Nghi chưa đâm tới thì lão đã hừ một tiếng dài , theo đó là hữu bỗng , tả quyền cùng phát xuất đánh thẳng lên mái nhà La Hán đường , rồi thân hình lão ta cũng vút đi như một làn khói mõng qua lỗ thủng trên nóc nhà .

Thì ra chiêu bỗng mà lão vừa xuất chỉ là kế sách vi tiên vi thoái mà thôi .

Quần hùng tại đương trường đều là cao thủ võ lâm nhưng không ai ngờ Đồng Tử Kỳ , thân danh là một trong Ngũ Đại Ma Chủ mà lại chọn kế tẩu vi thượng sách nên tất cả đều ngẫn người nhìn theo .

Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói :

- Không ngờ Đại Đầu Quỷ Vương trong Ngũ Đại Ma Chủ mà cũng giở thủ đoạn vô lại như thế .

Vừa nói lão vừa cất bước đi đến chỗ Nhập Vân đại sư .

Lúc nầy vị cao tăng Chưởng môn chùa Thiếu Lâm đang đứng chấp tay nhắm mắt niệm phật không ngừng .

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẫn nhìn theo huớng Đồng Tử Kỳ vừa thoát đi , hồi lâu sau chàng mới thở dài nói :

- Nhất thời vản bối sơ ý , không ngờ lão ma đầu này lại thoát đi như vậy .

An Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Ngũ Đại Ma Chủ chẳng qua cũng chỉ là phường chuột nhắt mà thôi .

Lúc nầy Nhập Vân đại sư từ từ mở mắt ra và nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ , chúng ta mau đi giải cứu cho các đệ tử của bổn tự và các trưởng lão của quý bang thôi .

Hoắc Minh Phong nói :

- Đúng vậy , chúng ta cần phải nhanh chân mới được .

Lời chưa dứt thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói :

- Nhị vị tiền bối hay khoan đã .

Nói đoạn chàng cất bước đi về phía Trang Tiệp và xuất thủ giải huyệt cho hắn rồi cười nhạt nói tiếp :

- Trang huynh , tại hạ có mấy chuyện muốn thỉnh giáo , hy vọng Trang huynh sẽ tra lời thành thật .

Trang Tiệp đã vận động được tay chân nên hắn thản nhiên mĩm cười nói :

Phương huynh đệ muốn thỉnh giáo chuyện gì đấy ?

Phương Tuyết Nghi trầm giọng hỏi :

- Trong bí đạo còn có ai không ?

Trang Tiếp lắc đầu, nói:

- Không !

- Đệ tử Thiếu Lâm tự và trưởng lão Cái Bang đang ở đâu ?

- Bọn họ đều ở trong bí đạo này !

- Bọn Trang huynh đã điểm huyệt bọn họ phải không ?

- Không phải điểm huyệt mà là ...

Nói đến đây thì bỗng nhiên Trang Tiệp trầm ngâm và ngừng lại.

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói:

- Trang huynh, tốt nhất là đừng giờ trò quỷ trước mặt tại hạ nhé !

Trang Tiệp nói :

- Phương huynh đệ, ngay cả Đồng Tử Kỳ cũng không phải là đối thủ của ngươi thì tại hạ còn dám giở trò gì trước mặt ngươi ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng tiếp lời :

- Các hạ biết thế thì tốt ! Rốt cuộc thì bọn họ như thế nào ?

Trang Tiếp nói :

- Bọn họ đã trúng độc, sau tám canh giờ sẽ tự động tỉnh lại .

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Được ! Tại hạ tin Trang huynh chuyện này !

Chàng quay lại nói tiếp với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn đại sư, nếu vị Trang huynh này khóng nói dối thì sau mấy canh giờ nữa đệ tử quý tự và mấy vị trưởng lão Cái Bang sẽ tỉnh lại thôi !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Đa tạ tiểu thí chủ đã tương trợ, lão nạp vào thăm bọn họ ngay đây !

Nói đoạn lão cất bước đi vào bí đạo, Hoắc Minh Phong cũng vội vàng theo sau .

Tống Phù nhìn qua Tuyết Nghi và nói :

- Lão đệ, ngươi canh chừng ngoài này nhé, lão phu cũng vào trong xem thử .

Chớp mắt thì ba vị lão nhân đã đi vào trong bí đạo .

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh định xử trí thế nào với Trang đại hiệp đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Phiền hắn chờ cho đệ tử Thiếu Lâm và mấy vị trưởng lão Cái Bang tỉnh lại rồi tại hạ sẽ tha cho hắn đi vậy .

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh nhân từ quá đấy !

Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Thực ra thì vị Trang huynh này cũng không phải là hạng tác oai tác quái làm chuyện tà ác gì, do vậy tại hạ cũng không muốn làm khó dễ hắn .

Trang Tiệp nghe mấy lời này thì tỏ ra vô cùng cảm động, nhưng hắn vẫn không nói gì .

Tiểu Bình mĩm cười , nói :

- Phương huynh, lòng khoan dung của huynh thật khiến cho người ta khâm phục đấy !

Nàng liếc nhìn qua Trang Tiếp rồi nói tiếp :

- Phương huynh, hình như vị Trang huynh này rất cảm động thì phải !

Tuyết Nghi tưởng là Tiểu Bình nói đùa nhưng khi chàng quay lại nhìn vào Trang Tiệp thì bất giác thầm nghĩ :

- Quả nhiên là hắn đã thấy hối hận .

Nghĩ thế nên chàng buột miệng hỏi :

- Trang huynh đang hối hận điều gì chăng ?

Trang Tiệp cố nén nỗi đau trong lòng rồi gượng cười, nói :

- Phương huynh đệ, có nhiều chuyện mà con người không tự chủ được ...

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Nếu Trang huynh có chỗ nào khó xử thì cứ việc nói ra, tại hạ sẽ tận lực giúp Trang huynh phân ưu giải sầu !

Trang Tiếp cung thủ, nói :

- Thịnh tình của Phương huynh đệ, tại hạ xin tâm lảnh .

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua sáu thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ rồi hỏi Trang Tiệp :

- Trang huynh có biết sáu gã giả mạo La Hán này không ?

Trang Tiếp lắc đầu, nói :

- Bọn chúng đều là thuộc hạ mới thâu nhận của Đồng Tử Kỳ nên tại hạ không quen biết tên nào cả !

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Võ công của bọn chúng rất kém mà Đồng Tử Kỳ đưa đến đây làm gì nhĩ ?

Trang Tiếp buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Phương huynh đệ, nếu Đồng Tử Kỳ không gặp phải ngươi thì thử hỏi Thiếu Lâm tự làm sao ngăn cản được bọn chúng tác yêu tác quái.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không sai, nếu ta và An cô nương không có tại đương trường thì e rằng cục diện của Thiếu Lâm tự thật khó mà tưởng tượng ...

Chàng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình hỏi :

- Phương huynh, chúng ta có cần vào bí đạo xem thử không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này cần phải thỉnh giáo Trang huynh thôi .

Trang Tiệp gượng cười, nói :

- Vừa rồi tại hạ đã mục kiến võ công của nhị vị, với bản lĩnh của nhị vị thì Trang Tiệp còn có thể giúp được gì ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Trang huynh quá khen rồi ! Tại hạ muốn thỉnh giáo Trang huynh một chuyện, chẳng hay có loại giải dược nào khả dĩ giải cứu cho bọn người trong bí đạo không ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ nói thực một câu nhé, thuốc giải chỉ có trên người Đồng Tử Kỳ thôi, nhưng ...

- Nhưng thế nào ?

- Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dụng độc nên độc hương lão ta dùng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bàng môn tả đạo trên giang hồ mà thôi. Nếu dùng nước lạnh tưới lên người trúng độc thì có thể khiến bọn họ tỉnh lại trước thời hạn !

- Trang huynh nói thật đấy chứ ?

- Tại hạ chỉ đoán như vậy, còn có hiệu nghiệm hay không thì tại hạ cũng không dám chắc.

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh, bất luận là có hiệu nghiệm hay không, chúng ta phải thử xem mới được !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì phiền Trang huynh một chuyện nhé, chúng ta cùng ra ngoài lấy nước vào thử xem thế nào ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Tại hạ xin ra sức khuyễn mã !

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ ở lại canh phòng nhé .

Lời chưa dứt thì chàng và Trang Tiệp đã phóng bước ra khỏi La Hán Đường. Không lâu sau, hai ngươi đã quay trở lại với bốn thùng nước trên tay .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói với Tiểu Bình :

- Phiền hiền đệ, canh phòng một lát nữa nhé !

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Phương huynh đi nhanh lên nhé ! Tiểu đệ sẽ cẩn thận không cho bất kỳ kẻ nào đến làm phiền đâu !

Phương Tuyết Nghi ra hiệu cho Trang Tiệp rồi hai người cùng khiêng nước đá đi vào bí đạo. Vào đến nơi thì thấy Nhập Vân đại sư đang chấp tay lâm râm cầu niệm còn Hoắc Minh Phong thì luôn tay lay tĩnh Ô Y Thần Tẫu Thôi Đại Công, rõ ràng bọn họ đã phí khá nhiều thời gian nhưng vẫn không giải cứu được một người nào .

Tống Phù thấy Tuyết Nghi và Trang Tiệp khiêng nước vào thì ngạc nhiên hỏi :

- Phương lão đệ, ngươi định làm gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vừa rồi vản bối hỏi vị Trang huynh này thì biết Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dùng độc, loại mê hương mà lão ta sử dụng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bọn bàng môn tả đạo mà thôi, do vậy có thể dùng nước lạnh cứu tĩnh bọn họ !

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Có chuyện như thế sao ? Vậy thì chúng ta hãy thử xem .

Nói đoạn lão chụp lấy một thùng nước rưới lên đầu Âm Dương Thủ Cát Uy, một vị trưởng lão của Cái Bang .

Qua một lúc thì quả nhiên Cát Uy thở dài một hồi, lão chậm rải mở mắt ra rồi bật ngồi dậy .

Tống Phù vỗ tay kêu lên :

- Tuyệt ! Tuyệt lắm ! Thì ra nước lạnh cũng có thể giải cứu cho bọn họ .

Vừa nói lão vừa chụp tiếp một thùng nước nữa tưới lên đầu Thôi Đại Công !

Nhập Vân đại sư vội kêu lên :

- Lão thí chủ hãy khoan đã !

Tống Phù dừng tay ngạc nhiên hỏi :

- Chưởng môn đại sư có điều chi chỉ giáo ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão thí chủ, mỗi người chỉ cần một ít nước là đũ rồi, thí chủ không nên tưới nguyên cả thùng như vậy !

Tống Phù sực nhớ là chuyện đưa nước vào bí đạo quả nhiên không dễ, nếu mỗi người một thùng mà muốn cứu hết mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm thì tốn không ít thời gian và công sức . Do vậy, lão phá lên cười ha hả rồi nói :

- Không sai, lão phu nhất thời cao hứng nên quên mất chuyện này !

Lão đặt thùng nước xuống rồi nói với Trang Tiệp, Tuyết Nghi :

- Các ngươi còn chờ gì nữa, chúng ta cùng động thủ thôi !

Mọi người hành động rất nhanh nhưng phải mất nữa canh giờ thì một số đệ tử Thiếu Lâm và các vị trưởng lão Cái Bang mới lần lượt tỉnh lại .

Lúc nầy Âm Dương Thủ Cát Uy quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi lạnh lùng quát hỏi :

- Đồng Tử Kỳ đi đâu rồi ?

Thì ra trước khi trúng mê hương bất tỉnh, lão ta đã kịp thời nhận ra Đồng Tử Kỳ .

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói :

- Đồng Tử Kỳ à ? Hắn đã bị Phương lão đệ đả thương nên tẩu thoát rồi !

Cát Uy căm hận nói :

- Tẩu thoát rồi à ? Thật tức chết đi được !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại sao các vị lại trúng nguỵ kế của lão ta vậy ?

Chợt nghe Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bọn lão phu đâu ngờ nhân vật như Đồng Tử Kỳ mà lại giở thủ đoạn hạ lưu như thế này ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Lão thí chủ, mê hương là do chính tay Đồng Tử Kỳ sử xuất phải không ?

Thì ra vị cao tăng Thiếu Lâm này vẫn chưa tin lắm ! Thực ra, chuyện này cũng khó mà tin được, bởi lẻ Đồng Tử Kỳ là một trong Ngũ Đại ma chủ, lúc đối địch ngoài việc dựa vào võ công bản thân mà còn thi triển mê hương như bọn bàng môn tả đạo trên giang hồ thì quả thật bất kỳ ai cũng không thể tin được, trừ phi tận mắt mục kiến .

Thôi Đại Công nói :

- Không sai, chính lão ma đầu đó là kẻ đầu tiên phóng mê hương ra, nếu không thì làm sao bọn lão phu trúng nguỵ kế của hắn !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Thôi huynh, xem ra Đồng Tử Kỳ cũng còn tự biết lượng sức mình, nếu hắn không dùng độc mà chỉ dựa vào võ công thì làm sao có thể đấu lại các vị đại sư của Thiếu Lâm ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Bang chủ khéo nói rồi, nếu Đồng Tử Kỳ không vì úy kỵ các vị trưởng lão của quý bang thì hắn đâu thể tự hủy thanh danh mà sử dụng hạ sách như vậy !

Đến lúc nầy mà bọn họ còn khách khách khí khí với nhau như thế khiến cho An Tiểu Bình vừa bước vào nghe được thì bất giác nàng phá lên cười khanh khách .

Tống Phù vội lớn tiếng nói :

- Nhị vị Chưởng môn, lão phu cho rằng chúng ta không cần khách khí nữa ! Chúng ta mau ra ngoài thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không sai !

Lão chậm rải nhìn các đệ tử Thiếu Lâm thì thấy bọn họ đang buông tay đứng ảo nảo .

Thì ra những vị tăng lữ Thiếu Lâm đều cảm thấy xấu hổ với việc thất thủ bị Đồng Tử Kỳ chế phục .

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi cất bước ra ngoài bí đạo . Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Hoắc Minh Phong, Tống Phù, Trang Tiệp và bọn Ông Côn Luân cũng lần lượt theo Nhập Vân đại sư mà đi ra .

Số hòa thượng Thiếu Lâm đã được cứu tỉnh vội vàng đi khiêng nước để cứu giải cho số đồng môn còn lại .

Sau khi ra khỏi cửa bí đạo, Nhập Vân đại sư nhìn những pho tượng La Hán ngã đổ dưới đất thì chấp tay niệm phật luôn miệng .

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn sáu xác người nằm giữa La Hán Đường rồi buột miệng nói :

- Chưởng môn đại sư, kế hoạch của Đồng Tử Kỳ thật là tinh vi, nếu hôm nay không có truyền nhân của Kiếm Thần đến Thiếu Lâm tữ thì cục diện rất khó mà tưởng tượng được .

Chương 36: Đường Xa Gánh Nặng

Nhập Vân đại sư chấp tay "A di đà phật" rồi nói :

- Lão thí chủ nói chí phải, đại ân đại đức tái tạo của Phương thí chủ đối với bỗn tự thật không dám dùng lời mà đa tạ . Ngày sau, nếu vì chuyện võ lâm đồng đạo thì chỉ cần Phương thí chủ nói một câu là đệ tử bỗn tự sẽ xuất toàn lực, dù phải vào chốn dầu sôi lửa bõng .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động, chàng vội vàng lên tiếng :

- Nếu Chưởng môn đại sư có tâm ý như vậy thì thực là phúc đức cho võ lâm .

Nhập Vân đại sư quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đương trường rồi nói :

- Dã tâm của Ngũ Ma đã bắt đầu bộc lộ, đặc biệt là chuyện Đồng Tử Kỳ hôm nay thọ thương mà đi thì tất nhiên hắn sẽ không cam tâm, lão nạp muốn mời chư vị đến tịnh thất của bỗn tự vừa nghỉ ngơi vừa thương lượng kế sách đối phó . Chẳng hay ý của chư vị thế nào ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đương nhiên là như vậy rồi !

Nhập Vân đại sư gọi Nhập Pháp đại sư lại dặn dò mấy câu rồi nói :

- Chúng ta không cần lo chuyện ở đây nữa, xin mời các vị theo lão nạp !

Nói đoạn lão cất bước ra khỏi La Hán Đường .

Quần hùng lần lượt bước theo Nhập Vân đại sư đi về phía tịnh thất của phương trượng .

Thiếu Lâm tự bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, mấy sa di hòa thượng không ngừng chạy tới chạy lui, một lát sau thì tịnh thất của phương trượng đã được bày biện mấy bộ bàn ghế vì trà hương thơm ngát .

Sau khi quần hùng an toạ thì Nhập Vân đại sư lấy tư cách là chủ nhân kính mọi người một chung trà rồi nói :

- Hôm nay bỗn tự ngộ thảm biến chưa từng có trong mấy trăm năm qua, nếu không có chư vị thí chủ tương trợ thì lão nạp không biết kết cục sẽ như thế nào .

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Trước sau Ngũ Đại ma chủ đã lần lượt xuất hiện, e rằng bọn chúng không còn kiêng dè những lời cảnh cáo của Kiếm Thần Trần đại hiệp nữa rồi !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Chưởng môn đại sư, nghe khẩu khí của Đồng Tử Kỳ thì hình như Ngũ Ma vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên, nhưng bọn chúng không biết tình hình sống chết của Trần đại hiệp thế nào mà dám vọng động như thế thì đũ thấy bọn chúng đã không để tâm những lời của Trần đại hiệp từ lâu rồi !

Tống Phù lên tiếng :

- Nhị vị, lão phu có một câu nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Mọi người đang thương nghị, Tống huynh có chuyện gì xin cứ nói ra !

Tống Phù tiếp lời :

- Thực ra, lão phu chỉ cảm thấy việc Ngũ Đại ma chủ phát động lần nầy nhằm vào Thiếu Lâm trước tiên là có dụng ý rất thâm !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Dụng ý thế nào ?

Tống Phù nói :

- Lão phu nói ra xin đại sư đừng trách nhé !

Nhập Vân đại sư nói :

- Trách thế nào dược ? Thí chủ mau nói ra xem !

Tống Phù chậm rải nói :

- Giết gà doạ khỉ, bọn chúng có ý muốn chinh phục võ lâm và cửu đại môn phái !

Nhập Vân đại sư buột miệng kêu lên :

- Dã tâm của bọn chúng thật không nhỏ !

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão lớn tiếng nói :

- Chuyện này không quan hệ đến việc dám hay không dám, nếu nhị vị không tin thì tại sao không hỏi Trang lão đệ xem ?

Hoắc Minh Phong liền quay sang hỏi Trang Tiệp :

- Thật thế không ?

Nhập vân đại sư cũng nhìn qua Trang Tiệp và hỏi :

- Thí chủ là thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ phải không ?

Trang Tiệp cung thủ nói :

- Vản sinh không phải là môn hạ của Đồng Tử Kỳ !

Hoắc Minh Phong quay sang nhìn Trang Tiệp một lát rồi nói :

- Trang lão đệ, ngươi thần bí quá !

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Vản sinh chỉ là người phụng mệnh trà trộn vào Tam Nghĩa Môn, tuy Đồng Tử Kỳ là chỗ dựa của bọn Thành Huyền Thông nhưng vản sinh không phải là môn hạ của bọn họ !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Thí chủ phụng mệnh người nào vậy ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này ... Phải bắt đầu từ chỗ xuất thân của vản sinh nhưng nói ra e rằng nhị vị Chưởng môn sẽ không tin .

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Vì vản sinh là sư đệ của Kế Thông !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên, hỏi :

- Kế Thông ? Có phải là Độc đại phu - Ác Khỗng Minh không ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Không sai !

Hoắc Minh Phong cũng bất ngờ đến sững người, lão nói :

- Ác Khỗng Minh có một vị sư đệ khi nào nhĩ ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Bang chủ không tin chăng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đúng vậy, lão phu không tin Kế Thông lại có một vị sư đệ trẻ tuổi như lão đệ ngươi .

Trang Tiệp thản nhiên nói :

- Bang chủ không tin thì vản sinh cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng Bang chủ thử nghĩ xem, ngoài sư huynh của vản sinh ra thì còn ai có thể khiến vản sinh trà trộn vào làm môn hạ Đồng Tử Kỳ mà không bị lão ta phát hiện !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thì ra là như vậy ! Trang lão đệ, lệnh sư là vị cao nhân nào vậy ?

Trang Tiệp nói :

- Gia sư là Chúc Cao Phong, thiên hạ thường gọi là Thiên Nam Quái Tẫu !

Hắn vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong đều bất giác kinh ngạc không thôi .

Thì ra tên tuổi Chúc Cao Phong rất ảnh hưởng trong võ lâm nhưng người này đã mai danh ẩn tích, xưa nay không can dự vào chuyện giang hồ, không ngờ chính người này lại là sư phụ của Ác Khỗng Minh - một nhân vật trong Ngũ Đại ma chủ !

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình vốn chưa từng nghe danh Chúc Cao Phong nên hai người không có phản ứng gì .

Lúc nầy Tống Phù vừa vuốt râu vừa hỏi :

- Trang lão đệ, hiện giờ lệnh sư ở đâu ?

Trang Tiệp cung kính đáp :

- Gia sư đang ở tại Chung Nam Sơn !

Hoắc Minh Phong chau mày hỏi lại :

- Chúc lão vẫn ở tại Chung Nam Sơn à ?

Trang Tiệp nói :

- Đúng vậy ! Xưa nay gia sư chỉ ở Chung Nam Sơn mà chưa từng đi một nơi nào khác .

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói :

- Chúc lão thí chủ là đại hiệp một thời vậy mà tại sao lại thu thập hạng người như Kế Thông làm đệ tử ? Lão nạp thật khó mà tin được !

Tống Phù tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, Ác Khỗng Minh tâm địa ác độc, trí trá hơn người nhưng theo lão phu biết thì hình như hắn vẫn chưa có hành vi thương thiên bại lý, do vậy, chuyện hắn bị liệt vào Ngũ Ma là vì hắn quái gỡ thái quá mà thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Ý của Tống thí chủ muốn nói Kế Thông không phải là người xấu, phải không ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không phải vậy, Kế Thông là người xấu nhưng không phải là hạng đại hung đại ác !

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói :

- Tống huynh, theo huynh thì chúng ta có thể loại trừ Độc đại phu ra khỏi Ngũ Ma chăng ?

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Bang chủ chớ tức khí, chẳng qua là lão phu theo sự luận sự thôi !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi không nhịn được cười nên bật cười một tràng rồi nói :

- Trang huynh, có lẻ lệnh sư là một cao nhân tiền bối trong võ lâm ?

Đối với người khác thì chốc chốc Trang Tiệp còn lộ chút ngạo mạn nhưng với Phương Tuyết Nghi

thì hắn tỏ ra tôn kính vô cùng, hắn nghe hỏi thì vội cung thủ, nói :

- Nếu so sánh giữa gia sư và danh vọng của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì chẳng khác gì lấy đom đóm so sánh với mặt trăng !

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại khiêm tốn như vậy nên buột miệng nói :

- Trang huynh qua khách sáo rồi !

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Phương huynh đệ, tại hạ nói thực đấy, mấy vị tiền bối ở đây đều rõ mà .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ tin như vậy !

Hoắc Minh Phong buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Trang lão đệ, lệnh sư có nghe nói về hành vi của Kế Thông không ?

Trang Tiệp nói :

- Gia sư đã biết từ lâu, chỉ có điều ...

Bỗng nhiên hắn buông tiếng thở dài và trầm ngâm không nói nữa .

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Thế nào ? Chúc lão thí chủ đã sớm biết hành vi của Kế Thông rồi à ? Lão nạp cảm thấy kỳ quái là tại sao lệnh sư không ra tay ngăn cản hắn ?

Hoắc Minh Phong cũng hoạ theo, lão nói :

- Đúng vậy, chuyện này là đại sai lầm của lệnh sư đấy !

Trang Tiệp thở dài một hồi rồi nói :

- Sở dĩ như vậy là vì gia sư tâm có thừa nhưng lực bất túc ...

Tống Phù ngạc nhiên hỏi xen vào :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Vì ... Võ công của gia sư chỉ còn lại năm sáu phần mười nên không phải là đối thủ của đại sư huynh nữa !

Phương Tuyết Nghi sửng sốt, chàng nói :

- Trang huynh, lệnh sư bị ai đó ám toán chăng ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Không sai !

Tống Phù liền hỏi :

- Trang lão đệ, ngươi nói thật không đấy !

Trang Tiệp nói :

- Mỗi câu mỗi chữ đều là sự thật !

Phương Tuyết Nghi truy vấn :

- Kẻ nào ám toán lệnh sư ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Tại hạ cũng không biết .

An Tiểu Bình không nhịn được nên kêu lên :

- Không biết à ? Thiên hạ sao lại có đạo lý bất thông như thế ?

Trang Tiệp ngẫn người giây lát rồi nói :

- Các hạ ...

An Tiểu Bình cướp lời, nói :

- Thế nào ? Các hạ cho rằng tại hạ nói sai chăng ?

Trang Tiệp trấn định tinh thần rồi nói :

- Trang mỗ không có ý đó nhưng Trang mỗ không hiểu các hạ muốn nói đạo lý bất thông ở điểm

nào ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nếu một người bị kẻ khác ám toán thì có lý nào lại không biết ?

Trang Tiệp nói :

- Tại hạ nói là sự thật, chính vì không biết kẻ ám toán là ai mà mãi đến giờ gia sư vẫn chưa thể trị lành thương thế ! Nếu không thì gia sư chẳng phải ẩn cư đến hôm nay mà không dám hạ sơn hành đạo .

Tiểu Bình nói :

- Nói vậy có nghĩa là lệnh sư cũng không nhớ là mình đã kết thù kết oán với những ai à ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Tính tình gia sư rất ôn hoà, bình sinh chưa từng có ân oán với người nào .

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nếu vậy thì lệnh sư là người rất tốt phải không ?

Trang Tiệp chưa kịp trả lời thì Tống Phù đã khai khẩu, lão nói :

- Không sai, Chúc huynh quả nhiên là một vị đại hảo nhân !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Trang huynh, Tống lão nói không sai đấy chứ !

Trang Tiệp lại do dự thì bị Tiểu Bình cướp lời, nói :

- Phương huynh, không phải tiểu đệ không tin, chỉ có điều tiểu đệ hoài nghi Độc đại phu, có khi nào hắn ám toán sư phụ của hắn không ?

Trang Tiệp nghe vậy thì biến sắc, hắn vội kêu lên :

- Làm sao có thể như vậy ?

Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng phụ hoạ :

- Đúng đấy ! Dù lòng dạ Độc đại phu độc ác đến độ nào thì có lẻ cũng không thể hạ thủ với sư phụ

của chính mình !

Tiêu Bình mĩm cười, nói :

- Điều đó chưa chắc, nếu một kẻ đã mê muội lương tâm thì chuyện gì hắn lại không làm được ?

Nhập Vân đại sư hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Tiểu thí chủ, những chuyện như thế này nếu chưa điều tra chứng minh rõ ràng thì không thể nói bừa được .

Hoắc Minh Phong cũng lên tiếng :

- Chưởng môn đại sư, sợ rằng cách nghĩ của lão phu không giống đại sư rồi !

Nhập Vân đại sư hỏi :

- Bang chủ có cao kiến gì chăng ?

Hoắc Minh Phong chậm rải nói :

- Lão phu cho rằng Kế Thông có thể làm những chuyện như vậy !

Nhập Vân đại sư chau mày, nói :

- Con người há có thể bát tuân nhân luân đại đạo ? Bang chủ, lão nạp cho rằng Kế thí chủ không thể làm chuyện thương thiên bại lý như thế !

Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, nếu một kẻ bị danh lợi làm mờ lương tâm thì chuyện gì hắn cũng có thể làm được !

Tuy niên kỹ của nàng còn trẻ nhưng vì phụ mẫu ngộ phải cảnh bất thường nên cảm nhận của nàng về nhân tình thế thái cũng có chỗ khác thường . Bây giờ Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác sững sờ, hồi lâu sau lão mới nói :

- Nếu thật như vậy thì lão nạp vô cùng bi thương cho võ lâm đồng đạo !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, băng dày ba tấc không phải vì lạnh một ngày, những năm qua, ngoài Nhập Phàm đại sư thì quý tự có rất ít người hành tẩu giang hồ, thái độ bế môn tự bảo vệ như vậy há chẳng phải tạo cơ hội tốt cho bọn tà ma ngoại đạo hành động sao ? Bây giờ đại sư đau thương cho võ lâm

đồng đạo cũng là lý số đương nhiên mà thôi !

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ, bọn lão nạp vốn là đệ tử phật môn nên thanh quy giới luật luôn ràng buộc, khiến không dám vướng vào chuyện thị phi trên giang hồ cũng là chuyên bất đắc dĩ . Bang chủ chỉ trích như vậy thật khiến lão nạp phải khổ tâm trong thế tiến thoái lưỡng nan !

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đến lúc nầy mà hình như đại sư vẫn chưa lãnh ngộ !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không phải lão nạp chưa lãnh ngộ, chỉ có điều sự tình biến hoá quá nhanh khiến cho lão nạp cảm thấy xoay trở không kịp .

Âm Dương Thủ Cát Uy bỗng nhiên lên tiếng, nói :

- Đại sư, xưa nay Thiếu Lâm tự luôn là thái sơn bắc đẩu của võ lâm nói chung và cửu đại môn phái nói riêng . Những năm qua, tuy quý tự rất ít hỏi đến chuyện trong võ lâm nhưng vì có Kiếm Thần Trần đại hiệp nên giang hồ mới duy trì được cục diện bình an . Ngày nay, Trần đại hiệp đã quy tiên, truyền nhân của Trần đại hiệp là Phương lão đệ tuy võ công cao cường nhưng niên kỹ còn quá trẻ, vã lại, lấy lực một người mà chống chỏi với trường phong ba đầy nguy biến này thì quả thật là quá miễn cưởng . Vì thế, Cát Uy này cho rằng, hiện giờ chính là lúc mà đại sư nên xuất diện hiệu triệu võ lâm đồng đạo .

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác rùng mình, lão thầm nghĩ :

- Quả nhiên phải như vậy rồi ! Xem ra lão nạp không thể không xuất đầu lộ diện ...

Lão đang suy nghĩ thì chợt nghe Trang Tiệp lớn tiếng nói :

- Nghe mấy lời của An huynh đệ này thì tại hạ chợt hiểu ra mọi sự, xin chư vị tiền bối tha tội cho Trang mỗ vi không thể lưu lại Thiếu Lâm tự được nữa !

Nói đoạn hắn đứng lên cung thủ hành lễ với Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình và nói tiếp :

- Tại hạ phải đi Lạc Dương khấu kiến ân sư . Sau khi điều tra rõ mọi chuyện thì tại hạ sẽ tiếp tục hành tẩu giang hồ, còn đại ân khai minh của An huynh đệ thì đành chờ ngày sau tương báo vậy !

Phương Tuyết Nghi chau mày như muốn nói điều gì nhưng chàng thấy Trang Tiệp đã xoay người cất bước nên đánh nói vói theo :

- Trang huynh đi đường bình an, xin lượng thứ tại hạ không tiễn .

Lời vừa dứt thì Trang Tiệp cũng đã đi khuất .

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Võ công của Chúc Cao Phong tuy không thể sánh với Kiếm Thần Trần đại hiệp nhưng y thuật của lão ta có thể xưng là thiên hạ đệ nhất . Nếu lão này có thể hạ sơn thì đó là đại phúc cho võ lâm đồng đạo !

Âm Dương Thủ Cát Uy tiếp lời :

- Không sai ! Y đạo của Thiên Nam Quái Tẫu là bậc nhất trong thiên hạ, nếu lão ta hạ sơn thì tất sẽ có không ít sinh mang được cứu chửa .

Nhập Vân đại sư niệm một câu phạt hiệu rồi nói :

- Hoắc Bang chủ, lão nạp vừa nghĩ đến một chuyện nhưng chẳng biết Bang chủ có muốn hứa giúp hay không .

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư có chuyện gì cứ nói, nếu Hoắc mỗ có khả năng thì đương nhiên sẽ tận lực .

Nhập Vân đại sư, nói :

- Vì đối phó với Ngũ Đại ma chủ nên cửu đại môn phái chúng ta tự nhiên là nghĩa bất từ nan, nhưng lão nạp là đệ tử phật môn, không tiện làm nhiều chuyện sát sinh, vì vậy lão nạp rất mong bang chủ đứng ra chủ trì đại sự, nhưng nếu có chỗ nào cần dùng lão nạp thì nhất định lão nạp sẽ đem toàn lực ra hành sự ...

Có lẻ Hoắc Minh Phong không ngờ Nhập Vân đại sư lại đem trách nhiệm của mình trút xuống đầu mình nên nhất thời lão tõ ra ngạc nhiên vô cùng .

Hồi lâu sau Bang chủ Cái Bang mới nói :

- Không được ! Đại sư không muốn xuất diện nhưng các phái như Võ Đang, Hoa Sơn chắc gì cũng nghĩ như đại sư ? Vã lại, Cái Bang tuy liệt vào cửu đại môn phái nhưng trong mắt của Võ Đang và Hoa Sơn thì Cái Bang chỉ là một bọn ăn mày khố rách áo ôm mà thôi . Bây giờ nếu Hoắc mỗ đứng ra chủ trì thì nhất định không đũ thành sự mà bại sự thì có dư !

Nhập Vân đại sư trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Bang chủ nói như vậy vốn là sự khiêm nhường nhưng lão nạp cũng biết Võ Đang và Hoa Sơn rất kiêu ngao, nếu chỉ có Bang chủ xuất diện chủ trì thì quả thật bọn họ khó có thể tuân hành .

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư hiểu như thế thì tốt rồi !

Nhập Vân đại sư nói tiếp :

- Lão nạp có một cách nhưng chẳng biết Bang chủ có đồng ý hay không ?

- Cách thế nào ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Phương tiểu thí chủ sẽ đảm trách chức vị minh chủ, Bang chủ và lão nạp sẽ làm trợ thủ, Hoắc Bang chủ thấy thế nào ?

Hoắc Minh Phong bật cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tuyệt ! Rất tuyệt ! Lão phu cũng có ý này nhưng chưa nói ra là sợ đại sư không đồng ý mà thôi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì thất kinh biến sắc, chàng vội nói :

- Không được, vản bối xin làm trợ thủ cho nhị vị dù vào chỗ dầu sôi lửa bõng cũng bất từ nan, nhưng nếu bảo vản bối đứng ra chủ trì mọi chuyện thì ngàn làn không thể được !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Phương lão đệ, ngươi từ chối không được đâu !

Nhập Vân đại sư phụ hoạ thêm :

- Tiểu thí chủ là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp nên đương nhiên là có trách nhiêm trong việc giáng ma hành đạo, bây giờ tiểu thí chủ đứng ra chủ trì đại sự thì há chẳng phải là cơ hội để thực hiện di chí của lệnh sư đó sao ?

Phương Tuyết Nghi thẩn thờ một lúc rồi mới nói :

- Vản bối làm trợ thủ cho nhị vị, phụng mệnh mà hành sự thì cũng như vậy thôi !

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Khác nhiều lắm, khi lệnh sư còn tại thế, lão chỉ dựa vào sức mình mà có thể giáng phục Ngũ Đại

ma chủ, bây giờ ngươi là truyền nhân y bát của Trần đại hiệp, nếu ngươi đứng ra chủ trì đại sư thì tình thế sẽ khác bọn lão phu nhiều . Do vay, lão đệ ngươi không cần nói thêm gì nữa .

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- Không sai, nếu tiểu thí chủ có tâm giáng ma trừ đạo, kế thừa di nguyện chưa thành của lệnh sư thì không nên từ chối nữa !

Lúc nầy Tống Phù cũng lên tiếng, lão nói :

- Phương lão đệ, nếu ngươi muốn tạo phúc cho võ lâm đồng đạo thì đây là cơ hội tốt nhất đấy ! Lão phu bất tài nhưng cũng nguyện theo lão đệ ngươi đến cùng, mong lão đệ ngươi suy nghĩ kỹ rồi quyết định .

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Không sai, nếu lão đệ ngươi từ chối nữa là rõ ràng không đũ thành ý rồi !

Phương Tuyết Nghi rất cảm động, chàng thầm nghĩ :

- Bọn họ đã coi trọng ta như vậy, nếu ta không đồng ý thì nhất định là bọn họ sẽ không cam tâm chịu thôi !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Ba vị đã coi trọng vản bối như thế, nếu vản bối tiếp tục từ chối thì khó tránh khỏi chuyện bất cập nhân tình !

Nhập Vân đại sư chấp tay, hỏi :

- Tiểu thí chủ đồng ý rồi chăng ?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Lão đệ, ngươi nói được câu đó là đã tạo phúc cho võ lâm rồi đấy !

Tống Phù tiếp lời :

- Phương lão đệ, lời ngươi vừa nói là sự thật của đáy lòng đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chư vị tiền bối đã thương mến vản bối như thế, dù vản bối biết rằng năng lực của mình có hạn nhưng cũng nguyện xả thân vì đại cuộc võ lâm !

An Tiểu Bình vốn trầm mặc nãy giờ lúc nầy bỗng nhiên nàng phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh, thân phận của huynh hiện tại há chẳng phải là võ lâm minh chủ rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi vốn chỉ nghĩ đến trọng trách sau nầy chứ chưa nghĩ danh vọng, bây giờ nghe Tiểu Bình đề cập đến thì bất giác thất kinh, chàng thầm nghĩ :

- Đúng vậy ! Tuy hiện tại không có danh nhưng lại có chức, chuyện này thật là khó xử đây !

Thì ra chàng chợt nghĩ, một khi mình trở thành võ lâm minh chủ rồi thì mọi hành động tất sẽ bị câu thúc rất nhiều, nếu chẳng có việc riêng gì thì không ít chuyện riêng cần làm, do vậy hành động của mình không thì tâm nguyện ban đầu khi mình nhập môn học võ sẽ chẳng bao giờ thực hiện được !

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói :

- Chưởng môn đại sư, vản bối có một chuyện không thể không nói rõ trước !

Nhập Vân đại sư hơi lo lắng nhưng lão vẫn trấn định tinh thần và hỏi :

- Không lẻ tiểu thí chủ định thay đổi quyết định !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không phải, vản bối muốn làm xong những chuyên riêng rồi mới toàn tâm toàn ý đối phó với Ngũ Ma được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ còn chuyện gì cần làm ? Chẳng hay lão nạp có thể trợ giúp được không ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Không dám phiền đại sư .

Vì chàng không muốn cho người khác biết chuyện giữa phụ thân mình và đại bá phụ nên đành từ chối hảo ý của Nhập Vân đại sư .

Hoắc Minh Phong nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Lão đệ, nếu ngươi tin lão ăn mày này thì ta đồng ý giúp ngươi giải quyết ổn thoả chuyên riêng trước !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đa tạ hảo ý của lão tiền bối, đây là chuyên riêng của vản bối nên không dám phiền chư lão tiền bối !

Tuy nói thế nhưng bỗng nhiên chàng nhìn qua An Tiểu Bình và Tống Phù rồi nói tiếp :

- Vản bối chỉ muốn nhờ Tống lão và An huynh đệ trợ giúp, chẳng hay ý của đại sư và Bang chủ thế nào ?

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu thí chủ đã quyết định như vậy thì đương nhiên bọn lão nạp phải tôn trọng ý của tiểu thí chủ thôi !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Lão đệ, nếu ngươi muốn tìm một nhân vật nào đó thì ta dám bảo rằng không nơi nào hiệu quả bằng Cái Bang ! Đệ tử bản bang rải khắp thiên hạ, chỉ cần lão đệ ngươi nói một câu thì nhất định bản bang sẽ giúp ngươi tìm được kè cần tìm !

Phương Tuyết Nghi cũng chợt ngộ ra điều nầy, chàng thầm nghĩ :

- Không sai, đệ tử Cái Bang ở khắp thiên hạ, nếu được bọn họ trợ giúp thì không chừng sẽ mau chóng điều tra được tung tích của mẫu thân ta .

Nghĩ đến đây thì chàng trầm ngâm rất lâu mà không nói gì . Bọn Hoắc Minh Phong đều giương mắt nhìn chàng, bởi lẽ sự trả lời của chàng lúc nầy có quan hệ rất lớn đến thịnh suy của võ lâm chánh đạo .

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi mới ngẫng đầu nhìn quần hào và chậm rải nói :

- Vản bối xin đa tạ trước thịnh tình của Bang chủ !

Hoắc Minh Phong mừng rỡ nhãy dựng lên như trẻ con, lão vội hỏi lại :

- Lão đệ ngươi đồng ý rồi phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử của Bang chủ ở khắp thiên hạ nên có thể giúp ích cho chuyện của vản bối rất nhiều, vì thế vản bối xin đa tạ trước ân đức trợ giúp của Bang chủ vậy !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão đệ ngươi cứ nói ra người cần tìm, lão phu sẽ phái đệ tử bản bang đi ngay !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ngươi cần tìm ... Chính là gia mẫu .

Hoắc Minh Phong kêu lên :

- Phương phu nhân à ? Lão đệ có thể cho biết bà ta đang ở phương nào không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chuyện này thì quả thật là vản bối không biết rồi ! Chỉ biết là gia mẫu thấu rõ hồng trần nên đã xuống tóc quy y ẩn mình chốn am không mà thôi !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Tiểu thí chủ, lệnh đường đã xuống tóc quy y phật môn, không màng thế sự, chuyên tâm tu hành thì có lẻ thí chủ cũng không nên quấy rầy bà ta nữa .

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Đại sư còn chưa biết đấy thôi, tuy gia mẫu đã quy y phật tỗ nhưng vản bối không thể làm bổn phận của kẻ vi tử ! Huống hồ ... Ôi ...

Chàng buông tiếng thở dài rồi trầm tư mặc lự .

Nhập Vân đại sư nói tiếp :

- Tiểu thí chủ còn có điều gì không tiện nói ra với bọn lão nạp chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Theo ân sư cho biết thì hình như cái chết của tiên phu có vẻ bất minh, vì thế vản bối cần phải tìm gia mẫu để hỏi cho rõ !

Nhập Vân đại sư niệm một câu phát hiệu rồi nói :

- Thì ra là như vậy !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Lão đệ, lệnh tôn cũng là người trong võ lâm chăng ?

Phương Tuyết Nghi đáp :

- Có thể gọi là như vậy ! Nhưng gia phụ quy tiên rất sớm, không có tên tuổi gì trong võ lâm, dù có nói ra thì sợ rằng lão tiền bối cũng không biết .

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưa chắc, chẳng phải lão phu đã quen biết với bá phụ Phương Thiên Thành của lão đệ ngươi đó sao ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Gia phụ là Phương Thiên Quan, Bang chủ có biết không ?

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Phương Thiên Quan à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Có lẻ Bang chủ không biết rồi !

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói :

- Ai nói thế ? Phương Thiên Quan lão đệ là chỗ tâm giao của lão ăn mày ta đấy !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Thật thế không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lẻ nào khiếu hoá ta nói dối với ngươi ? Lão đệ, xem ra lệnh đường - Phương phu nhân cũng không phải là người ngoài rồi, chuyện này lão phu nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành !

Phương Tuyết Nghi nhìn Hoắc Minh Phong đến sững sờ, chàng nói :

- Bang chủ cũng biết gia mẫu à ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đương nhiên !

Lão quay sang nói tiếp với Thôi Đại Công :

- Thôi huynh, chẳng phải muội tử của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của bản bang là Giang Nam Thần Trượng - Diệp huynh đệ đã gã cho Phương Thiên Quan đó sao ?

Thôi Đại Công vỗ tay đánh đét rồi kêu lên :

- Không sai, nếu Bang chủ không nhắc đến thì tiểu huynh quên chuyện này rồi .

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Thì ra mẫu thân của ta là em của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang, tại sao xưa nay không nghe bá mẫu nói với ta chuyện này nhĩ ?

Đang lúc mãi suy nghĩ thì chàng nghe Hoắc Minh Phong nói tiếp :

- Lão đệ, chuyện tìm lệnh đường cứ giao cho lão phu là được .

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Đa tạ Bang chủ !

Lúc nầy Tống Phù lên tiếng nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn đại sư, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có từng đến quý tự không ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp không rõ chuyện này lắm !

Nhập Vân đại sư nói điều nầy là sự thật, bởi lẻ Trịnh Đại Cương có đến Thiếu Lâm tự thì cũng khó có thể gặp được Nhập Vân đại sư với tư cách là Chưởng môn .

Tống Phù nói :

- Đại sư có thể hỏi tăng nhân của quý tự về chuyện này không ?

Nhập Vân đại sư hỏi lại :

- Tống thí chủ muốn tìm Trịnh đại hiệp à ?

Tống Phù nói :

- Không phải lão phu mà là Phương lão đệ cần tìm ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Đã vậy thì lão nạp sẽ gọi người vào hỏi ngay ...

Lời chưa dứt thì vị Chưởng môn Thiếu Lâm vỗ tay ba tiếng, lập tức có một hòa thượng từ ngoài tịnh thất vội vàng chạy vào .

Nhập Vân đại sư dặn dò hòa thượng này mấy câu, thế là hắn nhanh chóng rời tịnh thất .

Một lát sau thì thấy Nhập Chân đại sư bước vào .

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói :

- Nhập Chân sư đệ, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có đến bổn tự không ?

Nhập Chân đại sư cung kính đáp :

- Trịnh thí chủ có đến bổn tự một lần !

Nhập Vân chau mày hỏi :

- Thế tại sao các ngươi không bẩm báo với bản toà ?

Nhập Chân ấp úng nói :

- Chuyện này ... Tiểu đệ tưởng Chưởng môn không quen biết Trịnh đại hiệp nên không dám làm kinh động Chưởng môn sư huynh !

Dường như Nhập Vân biết mình nhất thời nóng nảy trách nhầm Nhập Chân nên thở dài một hồi rồi nói :

- Sư đệ , bản toà và Trịnh đại hiệp không quen biết thật , chỉ có điều Phương tiểu thí chủ đây đang muốn tìm Trịnh đại hiệp ...

Nhập Chân thở phào một hồi và nói :

- Thì ra là như vậy ! Chưởng môn sư huynh có cần mời Trịnh thí chủ đến bổn tự không ?

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Sư đệ biết Trịnh thí chủ đang ở đâu à ?

Nhập Chân đại sư nói :

- Tiểu đệ không biết nhưng có thể phái người ra ngoài dò hỏi . Trung Châu Tam Hiệp là những nhân vật có danh vọng trong võ lâm nên tất sẽ tìm được !

Nhập Vân đại sư gật đầu , nói :

- Không sai , phiền sư đệ vất vả một chuyến vậy !

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ rồi định quay bước thì bỗng nhiên nghe Âm Dương Thủ Cát Uy cười nhạt một tiếng và nói :

- Đại sư hãy khoan đi đã !

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên quay lại , hỏi :

- Thí chủ gọi lão nạp chăng ?

Cát Uy nói :

- Không sai !

Nhập Chân chau mày hỏi :

- Thí chủ có điều chi chỉ giáo ?

Cát Uy thản nhiên nói :

- Đại sư không cần phí tâm tìm Trịnh Đại Cương !

Nhập Chân đại sư hơi biến sắc, lão nói :

- Thế nào ? Thí chủ cho rằng lão nạp không tìm được Trịnh thí chủ chăng ?

Cát Uy vẫn giọng thâm trầm nói :

-Không phải thế , vì thân phận của Trịnh Đại Cương hiện tại là người của Thiên Ma Nữ, sợ rằng đại sư phái tăng lữ toàn tự cũng khó tìm được hắn !

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên nói :

- Có chuyện thế sao ? Lão nạp không tin !

Cát Uy nói :

- Đại sư , chẳng hay lúc Trịnh Đại Cương đến quý tự , đại sư có gặp hắn không ?

Nhập Chân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp chưa được gặp !

Cát Uy nói :

- Vậy thì đúng rồi, nếu đại sư hỏi người tiếp Trịnh Đại Cương thì tất sẽ hiểu được ý của Cát mỗ !

Nhập Chân đại sư bán tín bán nghi , lão liếc nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói với Cát Uy :

- Cát thí chủ , theo ý kiến của thí chủ thì bỗn tự không cần phải người đi tìm Trịnh thí chủ phải không ?

Cát Uy gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Cát thí chủ , Phương tiểu thí chủ đang nóng lòng muốn gặp Trịnh thí chủ , nếu bỗn tự không phái người đi tìm thì Trịnh thí chủ làm sao có thể gặp Phương tiểu thí chủ ?

Cát Uy nói :

- Chưởng môn đại sư, Cát mỗ cho rằng chuyện này không cần nôn nóng nhất thời.

Nhập Vân đại sư quay sang hỏi Tống Phù :

- Tống thí chủ thấy thế nào ?

Thì ra chuyện này do Tống Phù đưa ra nên đương nhiên phải chờ sự quyết định của lão.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chưởng môn đại sư , cái gọi là chuyện riêng của Phương lão đệ , thực ra chỉ có hai chuyện mà thôi . Thứ nhất là tìm mẫu thân của hắn , thứ hai là tìm tung tích của Trung Châu Tam Hiệp . Chuyện tìm Phương phu nhân đã có Hoắc Bang chủ gánh vác, còn chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp , e rằng phải phiền đại sư thôi .

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp vốn đã đồng ý chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp , nhưng Cát thí chủ lại nói không cần, rốt cuộc phải thế nào đây ? Lão nạp thật khó xử quá !

Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Chưởng môn đại sư, nếu chuyện này quả nhiên như Cát lão nói thì nhất thời không cần vội vàng !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi lại :

- Ý tiểu thí chủ muốn nói là trước mặt không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Vân quay sang nói với Nhập Chân :

- Sư đệ , không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ nữa ! Nhưng nếu Trịnh thí chủ tái đáo Thiếu Lâm tự thì các ngươi đừng quên thông báo cho bản toà biết đấy nhé !

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Nói đoạn lão quay người cất bước ra khỏi tịnh thất ngay !

Lúc nầy Hoắc Minh Phong đã bảo Ông Côn Luân viết một bức thư chuyển cho đệ tử Cái Bang ở dưới chân Tung Sơn rồi dùng bồ câu đưa thư thông báo cho phân đường Kim Lăng tìm bào muội của Diệp Đường chủ là Diệp Thế Phương . Khi Ông Côn Luân quay trở lại tịnh thất thì chuyện riêng của Phương Tuyết Nghi xem như đã giải quyết dược một phần .

Nhập Vân đại sư trở lại vấn đề chính, lão đề nghị Phương Tuyết Nghi thảo một phong thư rồi ký tên đầu tiên, sau đó quần hùng cùng ký tên vào . Phong thư này sẽ gửi cho Võ Đang , Hoa Sơn và các môn phái thuộc võ lâm cửu đại môn phái, nội dung thư nói rõ chuyện Ngũ Đại Ma Chủ đã tái xuất võ lâm và có dã tâm độc bá giang hồ, diệt trừ cửu đại môn phái mà Thiếu Lâm tự là nơi khởi chiện trước tiên . Cuối thư là lời thỉnh cầu Chưởng môn các đại môn phái đến Tung Sơn tụ hội vào trung tuần tháng sau để cùng thương nghị kế sách đối phó Ngũ Đại ma chủ .

Thủ thư được thảo xong thì trời cũng vừa sáng.

Nhập Vân đại sư tận tay giao phong thư cho đệ tử chuyên phần kinh kệ sao ra bảy bức rồi tuyển chọn bảy cao tăng hàng chữ Pháp chuyễn thư đến tổng đàn của các đại môn phái .

Bọn Phương Tuyết Nghi cũng ở lại Thiếu Lâm tự chờ cuộc tụ hội với Chưởng môn của cửu đại môn phái vào hai tháng sau .

Trong thời gian này, người cảm thấy bất tiện nhất là An Tiểu Bình . Với thân phận là nữ nhi mà nàng lại ở trong Thiếu Lâm tự lâu ngày như thế thì quả thật là chuyện xưa nay chưa từng có. Cũng may là Phương Tuyết Nghi rất quan tâm chiếu cố chu toàn mọi chuyện lớn nhỏ, lại thêm Tống Phù là nhân vật rất tế nhị nên cũng thường xuyên ở bên cạnh giúp đở nàng, nhờ thế mà các hòa thượng Thiếu Lâm tự vẫn chưa phát hiện được gì .

Hôm nầy là đúng một tháng lẻ ba ngày mà bọn Phương Tuyết Nghi lưu lại Thiếu Lâm tự, sau giờ ngọ thì An Tiểu Bình kéo Phương Tuyết Nghi lên đỉnh Thái Thất thăm một tỗ chim do nàng phát hiện trước đó.

Nguyên những ngày qua do nhàn cư vô sự nên cứ cách hai ngày là bọn họ lại lên đỉnh Thái Thất một lần .

An Tiểu Bình vốn hồn nhiên thích vui đùa nên nàng thường chạy lang thang khắp đỉnh núi. Vì thế mà nàng phát hiện nơi này có một loại chim nhỏ lông màu tím thường làm tổ trong các hóc đá và chính những tỗ chim này đã tạo cho nàng một ít niềm vui trong khung cảnh sớm kinh chiều kệ đến não nuột của Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi chỉ hơn Tiểu Bình vài tuổi nên tính hiếu động cũng chẳng kém nàng, vì thế mà nghe nàng nói đi là chàng không cần suy nghĩ mà đồng ý đi ngay. Hai người hồn nhiên nắm tay nhau cùng phóng một mạch lên đỉnh Thái Thất.

Nhưng lần nầy, khi vừa đến đỉnh núi thì bỗng nhiên hai người phát hiện có vẻ khác thường .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy trên đỉnh Thái Thất dường như có ai đó vừa đi qua , và cho đến lúc An Tiểu Bình đến thăm tỗ chim của nàng thì nghi vấn của hai người đã trở thành sự thật .

Nguyên trong tỗ vẫn còn ba trứng chim như trước nhưng bên trên lại có một mãnh giấy trắng. Chim có thể đẻ ra trứng nhưng quyết không thể đẻ ra giấy, vì thế mà nhất thời Tuyết Nghi và Tiểu Bình

Đều cả kinh thất sắc.

Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình vào một hóc núi với dụng ý là rình xem có nhân vật nào xuất hiện hay không. Nhưng hai người vừa bước vào hóc núi thì bất giác sững người đứng trơ ra như hai pho tương.

Thì ra hóc núi này không sâu lắm nên hai người vừa bước vào thì phát hiện ngay bên trong có một người đang nằm. Đó là một lão nhân đầu bù tóc rối, y phục tả tơi và dường như đang ngủ say. Tuy An Tiểu Bình rất gan dạ nhưng bất ngờ phát hiện một quái nhân trong hoàn cảnh thế nầy thì nhất thời nàng không khỏi buột miệng kêu thành tiếng. Chính tiếng kêu thất thanh này đã làm cho quái nhân kia

tĩnh trở lại . Lão ho khù khụ mấy tiếng rồi từ từ ngồi dậy, sau khi nhìn thấy Tuyết Nghi và Tiểu Bình thì lão lại nằm xuống mà không nói một lời hoặc có phản ứng gì. Hành động quái dị của lão nhân này khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc vô cùng, chàng thầm nghĩ :

- Lão này sao lại trầm tỉnh thế nhĩ ? Đã trông thấy bọn ta mà tại sao lão chẳng có phản ứng gì ?

Vừa nghĩ đến đây thì chàng đã nghe An Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Này, lão là ai vậy ? Tại sao lại chạy đến đây nằm ngủ ?

Lão nhân chỉ hơi chau mày và "hừ" một tiếng rồi thôi. Dường như lão lười biếng ngồi dậy nên vẫn cứ nằm mà mở mắt nhìn chầm chầm bọn Phương Tuyết Nghi.

An Tiểu Bình có vẻ bị cái nhìn của quái nhân làm cho khiếp sợ nên vội lui lại rồi lớn tiếng hỏi ?

- Tại sao lão không nói ? Không lẻ lão bị câm ?

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi để ý đến một chuyện, thì ra chàng phát hiện bên người quái nhân còn có một thanh kiếm, nhìn võ kiếm mà đoán thì thanh kiếm này tất phải là một loại lợi khí có tiếng từ thời trước. Vì thế, chàng nghĩ rằng người mang thanh bảo kiếm quý giá thế nầy tất phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm. Khi An Tiểu Bình vừa dứt lời thì chàng vội nói :

- Hiền đệ không được vô lễ !

Rồi cung thủ hành lễ nói với quái nhân :

- Lão tiền bối, vản bối là Phương Tuyết Nghi xin tham kiến !

Quái nhân chớp chớp song mục rồi lạnh lùng khai khẩu :

- Nha đầu nầy là gì của ngươi ? Nếu kẻ nào lấy phải hạng phụ nhân hung bạo thế nầy làm thê tử thì thật là xúi quẩy một đời !

Vừa khai khẩu lão ta đã nói những lời như thế khiến cho Tiểu Bình vừa tức vừa thẹn, hai gò má bất giác đỏ hồng, một lúc lâu nàng vẫn không dám ngẫng đầu lên. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại kinh ngạc chuyện khác, chàng không ngờ hơn tháng qua Chưởng môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng không khám phá ra được thân phận thật sự của Tiểu Bình, thế mà quái lão nhân này vừa nhìn đã biết ngay nàng là nữ giả nam. Điều nầy đũ cho thấy nhãn lực của quái lão nhân bất phàm như thế nào rồi.

Tuy trong lòng rất kinh ngạc nhưng Phương Tuyết Nghi vấn giữ vẻ bình tỉnh bên ngoài, chàng nói :

- Vị An cô nương này không phải là ...

Chàng định nói nàng không phải là thê tử của mình nhưng vì trông thấy sự thẹn thùng của Tiểu Bình nên chàng vội dừng lại.

Quái lão nhân cười ha hả rồi nói :

- An cô nương à ? Chẳng phải cô ta là thê tử của tiểu tử ngươi sao ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không phải ...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy lão nhân này rất kỳ quái, tại sao lão ta lại hỏi chuyện của người khác một cách hứng thú như vậy ? Vã lại, không những An Tiểu Bình cảm thấy khó chịu khi nghe loại chuyện này mà bản thân chàng cũng cảm thấy ngài ngại. Nhưng quái lão nhân căn bản không phát hiện được sự bất an của Tuyết Nghi, lão chớp chớp song mục rồi cất tiếng hỏi :

- Các ngươi đến đây làm gì ? Có phải các ngươi cho rằng nơi này không có người nên kéo nhau đến đây để ...

Phương Tuyết Nghi biết nếu để lão nói tiếp thì tất sẽ là những lời khó nghe nên chàng vội trầm giọng nói :

- Lão tiền bối ...

Song mục của quái lão nhân chợt giương lên, hàn quang xạ ra lấp lánh, lão hừ một tiếng rồi hỏi :

- Chuyện gì ?

Quái lão nhân phá lên cười rồi nói :

- Cái gì ? Các ngươi thường đến nơi này à ?

- Không sai !

- Nói vậy có nghĩa là lão phu đến đây sau các ngươi ?

- Điều đó còn phải hỏi lão tiền bối đã đến đây từ khi nào ?

- Tiểu tử, ngươi tưởng lão phu là khách lạ mới đến đỉnh Thái Thất này chăng ?

- Lẻ nào không phải như vậy ?

- Đương nhiên là không phải rồi !

An Tiểu Bình vốn đang e thẹn cúi đầu không dám nói nhưng lúc nầy nghe quái lão nhân nói dường như lão thường đến đỉnh Thái Thất này thì nàng không nhịn được nên tiếp lời :

- Thế tại sao những ngày trước không thấy bóng dáng lão ?

Quái lão nhân mĩm cười, nói :

- Các ngươi không thấy lão phu không có nghĩa là lão phu không thường ở tuyệt đỉnh Thái Thất này !

An Tiểu Bình nói tiếp :

- Vậy những ngày gần đây lão ở đâu ?

Quái lão nhân chậm rải nói :

- Lão phu rời Thái Thất đã gần nữa năm và mới trở về tối hôm qua nên các ngươi không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra lão tiền bối hạ sơn vân du bên ngoài ?

Quái lão nhân nói :

- Ai bảo lão phu vân du ? Các ngươi trẻ tuổi như thế nên suốt ngày chỉ biết vui đùa chứ lão phu đâu có thời gian nhàn hạ như các ngươi ! Vừa qua, lão phu hạ sơn là đi tìm một vật quý giá ít thấy trong thế gian.

Lão đưa tay gải gải đầu tóc như tỗ quạ rồi nói tiếp :

- Hoàng thiên cũng không phụ người khổ tâm, cuối cùng thì cũng cho lão phu tìm được.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy tính cách của quái lão nhân này rất thú vị, tuy niên kỹ đã cao nhưng lời nói và cử chỉ của lão rất hồn nhiên như trẻ con. Vì thế chàng liền mĩm cười, nói :

- Lão tiền bối tìm được bảo vật gì vậy ?

Lời đã ra khỏi miệng thì chàng mới cảm thấy bất ổn . Thử nghĩ, ngay cả danh tánh mà đối phương cũng không muốn cho biết thì làm sao có thể cho người khác biết bảo vật vừa tìm được ? Nhưng không ngờ lão nhân lại phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Bảo vật đó à ? Nói ra sợ rằng không đáng để cười !

An Tiểu Bình ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Sao lại nói thế nhĩ ? Đã là kỳ trân bảo vật thì tại sao lại nói ra không đáng để cười ?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng nói :

- Lão tiền bối nói thế khiến vản bối không hiểu gì cả !

Quái lão nhân mĩm cười hỏi lại :

- Tại sao ? Cô nương cho rằng lão phu nói sai chăng ?

An Tiểu Bình nói:

- Không phải vậy, vản bối nghĩ rằng phàm đã là kỳ trân dị vật của thế gian thì tất không thể không đáng để cười, nếu không sao gọi là bảo vật ?

Quái lão nhân gật gật chiếc đầu to quá và nói :

- Có lý ! Có lý ! Nhưng bên trong còn có điểm quan trọng mà cô nương không để ý đó thôi !

- Điểm quan trọng thế nào ?

- Thị hiếu của con người không giống nhau nên vật mà lão phu cho rằng đó là kỳ trân bảo vật của thế gian thì trong mắt người khác nó chẳng đáng để cười. Cô nương hiểu rồi chứ ?

- Nhưng chẳng hay vật mà lão tiền bối yêu thích là thứ gì vậy ?

- Là một loại chim kỳ lạ !

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác thầm nghĩ :

- Đúng rồi ! Xem ra mãnh giấy trong tổ chim kia là do lão ta bõ vào chứ không ai khác !

Nàng đang nghĩ thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp :

- Lão phu có một chuyện muốn nói nhưng trước tiên phải cám ơn hai ngươi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Bọn ta và lão xưa nay không hề quen biết, bây giờ bỗng nhiên lão cám ơn bọn ta là sao ?

Nghĩ đoạn chàng bật cười và hỏi :

- Chẳng hay lão tiền bối muốn nói đến chuyện gì vậy ?

Quái lão nhân cười hì hì, nói :

- Lão phu có nuôi một đôi kim tước dị chủng trên đỉnh Thái Thất này, lần nầy trở về thì phát hiện có người chăm sóc cho tổ của chúng, việc này có lẻ là do các ngươi thực hiện chứ không ai khác.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra đôi chim đó là do lão tiền bối nuôi dưỡng ?

Quái lão nhân nói :

- Không sai ! Các ngươi đừng xem thuờng đôi kim tước đó, vì nuôi dưỡng bọn chúng mà lão phu đã phí không ít tâm huyết đấy !

Thực ra, lão ta không nói thì Tuyết Nghi và Tiểu Bình cũng có thể nghĩ đến điều này. Bởi lẻ nuôi dưỡng loại kim tước này trên tuyệt đỉnh Thái Thất quả nhiên là chuyện không dễ. Do vậy, An Tiểu Bình liền mĩm cười, nói :

- Lão tiền bối, vản bối đã sớm đoán đôi kim tước nầy là vật hữu chủ !

Quái nhân hỏi lại :

- Cô nương đã sớm đoán được như thế à ?

Hỏi thế nhưng lão không chờ Tiểu Bình trả lời mà nói tiếp :

- Có lẻ cô nương rất thích đôi kim tước này phải không ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đúng vậy ! Vản bối rất thích.

- Nếu lão phu hứa tặng cho cô nương thì cô nương có đồng ý thu nhận không ?

- Lão nói thật đấy chứ ?

- Tất nhiên ! Lẻ nào lão phu lại nói chơi với tiểu cô nương ? Nhưng ...

- Lão có điều kiện gì chăng ?

- Không sai ! Cô nương thông minh lắm ! Thế nầy nhé, cô nương có trông thấy ba trứng chim trong tổ không ?

- Vản bối có thấy !

- Vậy thì chờ sau khi ba trứng chim đó nở xong thì cô nương có thể mang đôi kim tước đi.

An Tiểu Bình tưỡng lão ta sẽ đưa ra điều kiện khó khăn nên trong lòng cảm thấy bất an nhưng khi nàng nghe lão nói điều kiện đơn giản như thế thì bất giác vui mừng vỗ tay reo lên :

- Điều đó là đương nhiên.

Phương Tuyết Nghi lại thầm nghĩ :

- Lão ta phải phí nhiều tâm huyết mới nuôi dưỡng được đôi kim tước kia. Không lẻ bây giờ lão đã tìm được bảo vật nên không yêu thích chúng nữa ?

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Chẳng hay vì sao lão tiên bối lại có nhã ý tặng đôi kim tước cho An cô nương vậy ?

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói :

- Vì lão phu đã tìm được báu vật cực hiếm trong thế gian !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Quả nhiên ta đoán không sai ! Xem ra lão này cũng không thoát khỏi ý niệm có mới nới cũ.

Ý nghĩ chưa dứt thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp :

- Các ngươi đã trông thấy báu vật lão phu vừa tìm được mà không biết sao ?

Tuyết Nghi và Tiểu Bình bất giác kinh ngạc không ít, bởi lẻ từ sớm đến giờ bọn họ có trông thấy vật gì khả dĩ gọi là báu vật đâu ? Có chăng chỉ là thanh trường kiếm này có vẻ như cổ kiếm nhưng không phải là vật hiếm thấy trong võ lâm, vậy thì đâu thể gọi là kỳ trân dị vật hy hữu ?

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẫn một lúc lạu rồi buột miệng hỏi :

- Bọn vản bối kiến văn nông cạn, nhất thời không nhận ra được bảo vật của tiền bối, xin tiền bối hạ cố chỉ giáo cho.

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói :

- Các ngươi thật là có mắt như mù ! Bảo vật mà lão phu phải mất sáu tháng mới tìm được chính là ba trứng chim trong tổ đấy !

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì vừa cảm thấy kỳ quặc vừa cảm thấy khó hiểu, bởi lẻ hai ngày trước khi phát hiện ra tổ chim này thì Tiểu Bình đã thấy trong tổ có ba trứng chim rồi. Trong khi đó, lão nhân này nói là vừa trở về từ tối hôm qua và cũng nói ba trứng chim đó là bảo vật vừa tìm được, như vậy nghĩa là sao ?

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !

An Tiểu Bình cũng định lên tiếng thì đã nghe quái lão nhân nói :

- Không sai ! Rất là kỳ quái, nhưng nếu các ngươi hiểu được đạo lý bên trong thì chẳng có gì kỳ quái cả !

An Tiểu Bình liền nói :

- Vậy xin lão tiền bối cho thỉnh giáo đó là đạo lý gì vậy ?

Quái lão nhân nói :

- Vì các ngươi có mắt mà như mù, không chịu quan sát kỹ ba trứng chim đó thôi !

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Vản bối đã thấy ba trứng chim đó từ hai ngày trước, hôm nay cũng vậy, đâu có gì là khác lạ đâu ?

Quái lão nhân nói :

- Đương nhiên là có ! Ba trứng chim mà cô nương thấy hôm trước đã vào bụng lão phu rồi, còn ba trứng chim hiện tại là do lão phu vừa mang về tối qua đấy !

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vừa nghe vậy thì cảm thấy tựa như từ trên trời rơi xuống nhưng thực ra lý do bên trong rất đơn giản. Nguyên khi phát hiện trong tổ chim có mãnh giấy trắng thì cả hai đều kinh ngạc, nhất thời bọn họ không quan sát kỹ ba trứng chim trong tổ. Ba trứng chim hiện tại có màu sắc và kích cở giống như trứng chim kim tước nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nó có độ dài hơn trứng kim tước một chút và màu lấm chấm trên trứng cũng nhạt hơn.

Sau một hồi im lặng thì Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Nếu đúng như lời lão tiền bối nói thì quả thật ba trứng chim này rất giống trứng của kim tước !

Quái lão nhân cười khà khà, nói :

- Đương nhiên ! Nếu không thì lão phu đâu phí tâm huyết nuôi đôi kim tước này làm gì và cũng đâu dám bỏ bảo vật vào tổ của chúng ?

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Lão tiền bối, chẳng hay ba trứng chim đó sẽ nở ra loại chim gì vậy ?

Quái lão nhân không không trả lời mà hỏi lại :

- Cô nương, trứng chim đó rất nhỏ phải không ?

- Đúng thế ! Nhỏ như trứng kim tước !

- Nhưng lão phu nói ra sợ rằng cô nương không tin.

- Tại sao ?

- Vì ... Ba trứng chim này tuy rất nhỏ nhưng sẽ nở ra một loại không nhỏ !

- Nhưng rốt cuộc đó là loại chim gì ?

- Hạc !

An Tiểu Bình ngẫn người, nàng hỏi tiếp :

-Thiên hạc chăng ?

Quái lão nhân cười hì hì rồi nói :

- Không sai !

An Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Phương đại ca đã từng trông thấy trung thiên hạc chưa ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chưa !

Quái lão nhân tròn xoe song mục, lão quát hỏi :

- Không kỳ lạ à ? Trong đời nha đầu ngươi thấy thiên hạc được mấy lần vậy ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Vản bối đã thấy rất nhiều lần, có lẻ không dưới năm lần một ngày.

Quái lão nhân ngẫn người ra như pho tượng, lão nói :

- Lẻ nào cô nương từng nuôi dưỡng thiên hạc ?

Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy !

Quái lão nhân lạnh lùng nói :

-Lão phu không tin .

Phương Tuyết Nghi nghe hai người đối đáp thì cười thầm trong bụng , chàng nghĩ :

- Xem ra lão nhân này đã mắc lừa An hiền đệ rồi .

Nghĩ đoạn chàng định lên tiếng thì đã nghe An Tiểu Bình phá ra cười khanh khách rồi nói :

- Tin hay không là tuỳ lão vậy !

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cô nương, lão phu có một chuyện muốn thĩnh giáo.

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chuyện gì ?

- Cô nương từng thấy thiên hạc sinh sản thế nào chưa ?

- Không những một mà đã thấy rất nhiều lần !

- Lão phu nghe nói thiên hạc không thể tự ấp trứng, chẳng hay chuyện đó có thật không ?

-Đương nhiên là thật, nếu không thì gia phụ hà tất phải nuôi thêm tiên hạc cho chúng ấp thay ?

Lời đã nói ra thì nàng mới phát hiện mình lỡ lời nên vội nói tiếp :

- Lão tiền bối muốn thử vản bối chăng ?

Quái lão nhân nói :

- Không dám, bây giờ thì lão phu đã rõ rồi !

Lão ngừng lại nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói tiếp :

- Cô nương họ An phải không ?

Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đúng thế thì sao nào ?

Quái lão nhân gật gật đầu và nói :

- Lão phu có một vị bằng hữu cố giao cũng họ An, nhưng chẳng biết cô nương có quen biết người ấy hay không ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão tiền bối thử nói ra xem, nếu vản bối biết thì nhất định sẽ tương cáo !

Chương 37: An Bày Ảo Diệu

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi chậm rải nói :

- Ngoài Đông Hải có một nơi gọi là Thiên Tâm Đảo, vị bằng hữu cố giao của lão phu được nhân xưng là Thiên Tâm Đảo chủ, có lẻ cô nương biết chứ ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì biến sắc, đôi mắt hạnh tròn xoe nhìn quái lão nhân một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì bất giác thầm nghĩ :

- Không biết rốt cuộc quái lão nhân nầy là ai ? Hình như lão ta rất rõ mọi chuyện của An gia ?

Nghĩ đến đây thì chàng không kiên nhẫn được nữa nên cung thủ, nói :

- Lão tiền bối có thể cho vản bối thỉnh giáo đại danh không ?

Quái lão nhân không trả lời câu hỏi của Tuyết Nghi mà lớn tiếng hỏi Tiểu Bình :

- Tại sao cô nương không nói ?

An Tiểu Bình chau mày liễu, nàng thở dài một hồi rồi nói :

- Đó là gia phụ của vản bối !

Nhất thời, quái lão nhân như muốn nhãy dựng lên, lão buộc miệng kêu lớn :

- An Chấn Võ là phụ thân của cô nương à ?

Không đợi An Tiểu Bình trả lời, lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Không ngờ cô nương đã lớn như thế này rồi ! Năm xưa, khi lão phu thấy cô nương thì có lẻ cô nương chỉ khoảng nữa tuổi mà thôi, bây giờ tính ra đã hơn mười sáu năm rồi !

An Tiểu Bình nghe quái lão nhân nhắc đến chuyện ấu thời của mình thì rất cảm động, nàng cung thủ hành lễ một lần nữa và nói :

- Lão tiền bối quen biết tiên phụ mà vản bối lại không biết lão, thật là đắc tội.

Quái lão nhân cười ha hả, nói :

- Cô nương không cần khách khí.

Bỗng nhiên thần sắc của lão trầm hẳn xuống, lão ngẫn người giây lát rồi lớn tiếng hỏi :

- Cô nương, lẻ nào phụ thân của cô nương đã quy tiên ?

An Tiểu Bình buồn bả nói :

- Tiên phụ mệnh bạc nên đã tạ thế hơn mười năm rồi !

Quái lão nhân thộn người một lúc lâu rồi mới nói :

- Đã mười năm rồi ? Tại sao lão phu chẳng hay biết gì cả vậy ? Lệnh đường thì sao ? Vẫn còn ở Thiên Tâm Đảo chứ ?

Dường như Tiểu Bình không muốn nói nhiều đến chuyện mẫu thân nên lắc đầu, nói :

- Gia mẫu đã không còn ở Thiên Tâm Đảo từ lâu rồi !

Nàng ngừng lại một lát rồi hỏi :

- Lão tiền bối xưng hô thế nào ?

Quái lão nhân vò vò đầu và nói :

- Lão phu là Chúc Công Minh, cô nương có nghe lệnh tôn nhắc đến không ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội gập người thi lễ và nói :

- Thì ra là Chúc Công Công , vậy mà vản bối không biết , thất lễ ! Thất lễ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cũng cung thủ, nói :

- Vản bối cũng đã nghe đại danh Thiên Đài Tiên Tẫu của Chúc lão tiên bối từ lâu, không ngờ hôm nay được bái kiến trên Tung Sơn, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng !

Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi ... Ngươi cũng biết lão phu à ? Quái lạ ! Bình sinh lão phu rất ít hành tẩu giang hồ nên không mấy người biết lão phu , tiểu tử ngươi nói vậy thì lệnh sư phải là nhân vật có đại danh đỉnh đỉnh trong võ lâm !

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tiên sư là Trần Hy Chính !

Song mục của Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh chợt lộ thần quang , lão cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thì ra là đệ tử của Kiếm Thần Trần huynh ! Trước đây không lâu, lão phu nghe nói Kiếm Thần Trần đại hiệp đã trở về tây thiên cực lạc và cũng nghe nói truyền nhân của Kiếm Thần đang đơn thân độc mã hành đạo trên giang hồ, không ngờ là tiểu tử ngươi.

Lão ngừng lại nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Nhưng không biết tại sao các ngươi lại đến Tung Sơn này ?

Phương Tuyết Nghi bèn lược thuật cho Chúc Công Minh nghe chuyện Ngũ Ma tái xuất giang hồ và dã tâm xưng bá võ lâm của Thiên Ma Nữ.

Chúc Công Minh nghe xong thì chau mày nói :

- Thiên Ma Nữ này thật to gan , ả muốn thâu tóm cả võ lâm chăng ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đúng vậy ! Khi tiên sư chưa khứ thế thì bọn chúng tõ ra úy kỵ mấy phần nhưng hiện tại thì bọn chúng đã như hỗ xuất sơn , chẳng còn xem thế nhân ra gì cả !

Chúc Công Minh cười nhạt, nói :

- Ả dám à ? Trong võ lâm còn không ít nhân vật có võ công cao cường hơn Ngũ Ma, lẻ nào bọn họ đều chết cả rồi ?

An Tiểu Bình cười khách khách rồi nói :

- Không sai, trong võ lâm còn không ít cao nhân nhưng ai nấy đều lánh thế quy ẩn tự bảo vệ thân mình, dù còn nhiều người tại thế nhưng cũng chẳng khác gì đã chết !

Chúc Công Minh nghe vậy thì buộc miệng kêu lên :

- Đúng vậy ! Lời này của cô nương đã thức tỉnh lão phu rồi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sư phụ từng nói, võ công của Thiên Đài Tiên Tẫu này không kém gì người, nhưng vì người này

không muốn xen vào chuyện thị phi trong võ lâm nên không được nhiều người biết đến . Nếu bây giờ lão ta thật sự có ý xuất sơn thì quả là tin vui cho võ lâm đồng đạo.

Nghĩ đoạn, chàng cung thủ, nói :

- Nếu lão tiền bối xuất sơn chủ trì đại cuộc thì thật là đại phúc khí cho võ lâm đồng đạo !

Chúc Công Minh nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Hài tử, ý của ngươi là muốn lão phu xuất diện gánh vác trọng trách võ lâm chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Nếu được lão tiền bối chủ trì thì lo gì đại sự chẳng thành !

Chúc Công Minh lắc đầu, nói :

- Không được !

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Tại sao ?

Chúc Công Minh nói :

- Xưa nay lão phu quen thói nhàn vân dã hạc không bị thế sự câu thúc rồi, bây giờ nếu lão tận xuất tâm lực thì không khó nhưng bảo lão phu thống lãnh ba quân, hiệu lệnh thiên hạ thì e rằng các ngươi sẽ biến thành một đám ô hợp mất.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta nói cũng có lý.

Nghĩ thế nên chàng vội nói :

- Nếu lão tiền bối không muốn xuất diện chủ trì đại sự thì vản bối cũng không dám miễn cưởng nhưng nếu bọn vản bối có chuyện muốn thỉnh giáo thì làm sao tìm được lão tiền bối ?

Chúc Công Minh cười hì hì , nói :

- Quá dễ ! Quá dễ ! Lão phu đã ở trên đỉnh Thái Thất này hơn mười năm rồi và cũng không có ý rời bõ nơi này, nếu có chuyện gì dùng được lão phu thì các ngươi cứ phái người lên gọi một tiếng là lão phu lập tức ứng phó ngay.

Phương Tuyết Nghi vốn muốn mời lão ta đến Thiếu Lâm tự để tuỳ thời có thể thỉnh giáo nhưng sau khi nghe lão nói vậy thì chàng không miễn cưởng nữa mà mĩm cười, nói :

- Như vậy cũng tốt, nếu có chuyện thì vản bối sẽ đích thân lên đây mời lão tiền bối.

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không can hệ ! Lão phu đã hứa với ngươi thì đương nhiên không thể thay đổi, vì vậy ngươi hà tất phải vội vả lên đây ?

Lão dừng lại một lát rồi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Cô nương có muốn nhận đôi kim tước không ?

An Tiểu Bình nói :

- Chẳng phải lão tiền bối đang cần chúng để ấp trứng thiên hạc đó sao ? Nếu vản bối lấy đi thì lão dùng vật gì để ấp trứng ?

Chúc Công Minh mĩm cười, nói :

- Rất đơn giản, chờ cho trứng thiên hạc nở xong thì cô nương sẽ mang chúng đi, được chứ ?

An Tiểu Bình bái tạ, nói :

- Như vậy thì vản bối xin đa tạ trước !

Chúc Công Minh cười ha hả, nói :

- Cô nương đừng vội cám ơn, nên biết lão phu rộng tay như thế là còn vài điều chưa nói đấy !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Không lẻ lão tiền bối còn có điều kiện gì chăng ?

- Không sai ! Lão phu tặng đôi kim tước này chẳng qua là có ý bỏ con san sát bắt con cá rô mà thôi !

- Tiền bối nói thế nghĩa là sao ?

- Thế nầy nhe, ba trứng hạc của lão phu không chắc đã nỡ ra hết, nếu trứng không nỡ được thì lão phu phải nhờ cô nương giúp đấy !

- Vản bối hiểu rồi !

- Cô nương đã hiểu thì tin là lão phu bỏ con san sát bắt con cá rô chứ ?

- Không sai, vản bối tin là lão tiền bối quả nhiên không nói dối ... Nếu trung thiên hạc không nở được thì e rằng vản bối phải tặng lại tiền bối một con thiên hạc thôi !

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

-Cô nương thông minh lắm , nhưng xin đừng cười tư tâm của lão phu nghé .

An Tiểu Bình nói :

- Lão tiền bối không cần khách khí !

Phương Tuyết Nghi cũng mĩm cười, xen vào :

- Lão tiền bối độc cứ trên đỉnh Thái Thất này thì ngày ba bửa cơm lo liệu thế nào ?

Chúc Công Minh cười ha hả, nói :

- Ba ngày lão phu mới ăn một bửa nên vấn đề tự nhiên rất đơn giản, tiểu tử ngươi không cần bận tâm chuyện này .

Chúc Công Minh vừa dứt lời thì bỗng nhiên có tiếng hú dài từ dưới chân núi truyền lên .

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Ai vậy nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ không nhận ra tiếng của ai sao ?

Chúc Công Minh chau mày hỏi :

- Tiểu tử ngươi biết người này à ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù đấy !

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi lại :

- Tống thần thâu chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai ! Tiền bối cũng biết lão ta à ?

Chúc Công Minh nói :

- Biết, nhưng đã nhiều năm rồi không gặp .

Nói đến đây thi Tống Phù đã xuất hiện trên đỉnh Thái Thất . Phương Tuyết Nghi liền cao giọng hỏi :

- Tống lão, có chuyện gì vậy ?

Tống Phù đã lên đến tuyệt đỉnh nhưng vì bọn Phương Tuyết Nghi đang ở trong hóc núi lại bị mấy phiến đá lớn che khuất nên lão vẫn chưa phát hiện ra . Cho đến lúc Tuyết Nghi lên tiếng hỏi thì lão mới tung mình lướt đến cho ba người . Đồng thời lão buột miệng nói :

- Lão đệ, các ngươi khiến lão phu tìm đến hụt hơi .

Nói đến đây thì mục quang đã nhìn thấy Chúc Công Minh nên lão lớn tiếng kêu lên :

- Lão quái vật, là ngươi à ?

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thế nào ? Không lẻ ngươi đến Tung Sơn được mà lão phu không đến được sao ? Chuyện như thế đâu có gì phải ngạc nhiên ?

Tống Phù bất giác đưa tay vò đầu và nói :

- Tuyệt lắm ! Không ngờ lão quái vật ngươi cũng đến Tung Sơn này rồi, quý hoá, thật là quý hoá !

Chúc Công Minh cười cười và nói :

- Thâu huynh đệ, mấy năm gần đây có phát tài không ? Bao nhiêu kỳ trân bảo vật ở đại nội lọt vào tay ngươi rồi ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão thâu nhi ta đã rửa tay giải nghệ năm năm rồi ! Lão quái vật ngươi đừng nói oan cho người tốt !

Chúc Công Minh cười ha hả rồi nói :

- Thì ra ngươi đã đổi nghề ! Đáng mừng, đáng vui ! Thế những năm qua ngươi phát tài bằng nghề gì ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Sống gửi nhà người, đun cơm thổi nước mà thôi !

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói :

- Làm hoả đầu quân à ?

Tống Phù nói :

- Thế nào ? Ngươi xem thường thủ nghệ của lão thâu nhi ta chăng ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Không dám ! Công phu làm bếp của lão thâu nhi ngươi có thể xưng là võ lâm nhất tuyệt, lão phu ta chỉ sợ không có phúc khẩu mà ăn thôi ! Làm sao dám xem thuờng chứ ?

Tống Phù cười khà khà, nói :

- Lão quái vật, ngươi có muốn thưởng thức thủ nghệ của lão thâu nhi ta không ?

- Đương nhiên là muốn rồi ! Nhớ năm xưa thưởng thức món cá chép sông Hoàng Hà do lão thâu nhi ngươi chế biến, bây giờ mỗi khi nhắc lại lão phu ta đều thèm nhỏ dãi !

- Chuyện đó rất đơn giản, ngươi cùng ta đến Thiếu Lâm tự, lão thâu nhi ta sẽ chế biến món cá chép sông Hoàng Hà cho ngươi thưởng thức, thế nào ?

- Nhất định là phải đi rồi ! Nhưng hiện tại thì chưa được !

- Tại sao ?

- Trong vòng bảy ngày tới, lão phu không thể rời tuyệt đỉnh Thái Thất, do vậy chuyện đến Thiếu Lâm tự phải chờ bảy ngày sau mới tính được !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Lão quái vật ngươi còn có trò gì ở nơi này chăng ? Tuyệt đỉnh Thái Thất có gì mà lưu luyến ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Bên trong tất phải có nguyên nhân, ngày sau ngươi sẽ tự biết ! Hiện tại tốt nhất là đừng đa vấn

nữa !

Phương Tuyết Nghi thấy Tống Phù chưa nói lý do vì sao lên đây nên trong lòng hơi bất an, Chúc Công Minh dứt lời thì chàng liền hỏi :

- Tống lão, Thiếu Lâm tự có biến cố gì không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Đã vô sự thì tại sao lão lại tìm đến nơi này ?

Tống Phù nói :

- Lão phu ở trong Thiếu Lâm tự buồn não ruột nên muốn tìm lão đệ ngươi tán hươu tán vượn, kết quả là tìm khắp nơi vẫn không thấy ngươi, do đó mới định lên tuyệt đỉnh Thái Thất giải sầu, nào ngờ lại gặp các ngươi ở đây !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới yên tâm, chàng mĩm cười, nói :

- Thấy lão tiền bối bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, khiến vản bối kinh ngạc không ít !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Các ngươi làm thế nào mà gặp được Chúc lão quái nay ? Không lẻ hắn đã sớm ở trên tuyệt đỉnh Thái Thất này ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Chúc lão nói với vản bối là lão đã ở đây trên mười năm rồi !

Tống Phù nhìn qua Chúc Công Minh và hỏi :

- Thật không ?

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

- Đương nhiên là thật ! Lão phu đâu phải là hạng đầu trộm đuôi cướp gì mà sợ người ta đến tìm sào huyệt bắt giải đến quan phủ ? Vậy thì tại sao không nói sự thật chứ ?

Tống Phù trợn tròn song mục , lão cười một tràng rồi nói :

- Lão quái vật , những lời ngươi nói cứ như là gươm đao đâm vào bụng người khác vậy .

Chúc Công Minh cười khà khà và nói :

- Không dễ nghe chăng ? Vậy thì đừng nghe nữa là được .

Tống Phù lắc đầu nói :

- Có lẻ cả đời này tôn giá cũng không thay đổi được tính khí .

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Ngươi nói trong vòng bảy ngày không thể rời khỏi nơi này là sao vậy ?

Chúc Công Minh cười cười và nói :

- Tiên cơ bất khả lậu , xin lỗi lão phu phải giữ bí mật này thôi .

Vừa nói lão vừa nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình .

Tống Phù nghe vậy thì chau mày nói :

- Lão quái vật ngươi mà cũng có bí mật à ? Lão thâu nhi ta thật là bất ngờ đấy .

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

- Xưa nay lão phu ta hành sự luôn thích gây bất ngờ cho tha nhân mà , nếu lão thâu nhi có hứng thú thì hãy chờ mà xem .

Tống Phù nói :

- Đương nhiên rồi , Tống mỗ sẽ chờ để xem thử .

Chúc Công Minh tiếp lời :

- Các ngươi bỗng nhiên tụ hội tại Thiếu Lâm tự , ngoài chuyện Ngũ Ma còn có chuyện gì khác không ?

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Chuyện Ngũ Ma vẫn chưa đũ để làm thiên hạ mất ăn mất ngủ sao ?

Chúc Công mĩm cười lớn một tràng rồi nói :

- Chỉ có năm tên tiểu quỷ ngông cuồng làm chuyện rồ dại mà cũng khiến cho các ngươi phải mất ăn mất ngủ thì quả thật lão phu ta tức cười chết đi được .

Xem ra Chúc lão là nhân vật cực kỳ tự thị .

Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Mấy năm không gặp mà xem ra khẩu khí của lão quái vật ngươi thay đổi nhiều quá .

Chúc Công Minh nói :

- Chuyện này có gì lạ đâu ? Ba ngày không gặp đã phải lau mặt mới nhận ra nhau , lão phu vá Tống thần thâu ngươi đã hai mươi năm không gặp thì đương nhiên là phải có nhiều chỗ khác hơn trước rồi .

Tống Phù thầm nghĩ :

- Tuy lão quái vật này thích nói khoác nhưng nếu có thể khích lão ta tái xuất giang hồ thì thật là đại phúc cho võ lâm .

Nghĩ đoạn lão liền nói :

- Nghe khẩu khí có vẻ lão quái vật ngươi chẳng xem Ngũ Ma ra gì cả , phải thế không ?

Chúc Công Minh chậm rải nói :

- Đúng vậy ! Thế nào lão thâu nhi ngươi sợ bọn chúng lắm chăng ?

Tống Phù gượng cười nói :

- Võ công của Ngũ Ma tên nào cũng có chỗ hơn người , lão phu tự lượng sức mình không đùa với bọn chúng được .

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng ngạo nghễ rồi buông một câu :

- Thật là chẳng ra gì cả !

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đúng vậy ! Lão thâu nhi ta vốn chẳng ra gì đối với lão quái vật ngươi , nhưng với cách ẩn cư ở Tung Sơn không dám gặp người khác tựa như lão quái vật ngươi thì chưa hẳn lão quái vật ngươi cao minh hơn lão phu bao nhiêu .

Chúc Công Minh trợn trừng song mục lên quát hỏi :

- Ngươi nói lão phu không cao minh hơn bao nhiêu à ?

- Đúng vậy !

- Được, chỉ cần Ngũ Ma đến trước mặt lão phu thì lão phu sẽ cho ngươi xem vài thủ đoạn giáng ma của lão phu .

- Chờ người ta đến nơi rồi lão quái vật ngươi mới dám thi thố tài năng , như vậy mà cũng xuất khẩu đại ngôn được sao ?

Chúc Công Minh ngẫn người giây lát rồi hỏi :

- Ngươi muốn làm thế nào mới gọi là cao minh hơn người ?

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Nếu là chỗ lão thâu nhi ta thì phải tung hoành thiên hạ , đi khắp chân trời góc biển tìm từng nhân vật trong Ngũ Ma ma trừ đi .

Chúc Công Minh hỏi lại :

- Ngươi muốn lão phu hạ sơn tìm bọn chúng à ?

Tống Phù nghiêm giọng nói :

- Không sai ! Sợ rằng ngươi không có can đảm như thế ?

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Nếu lão phu không có can đảm như thế thì e rằng đương kim võ lâm cũng không có nhân vật thứ hai .

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe hai lão đối đáp mà cười thầm trong bụng , bọn họ đều biết Tống Phù đang dùng kế khích tướng để khích Chúc Công Minh xuất sơn , nhưng Tống Phù đâu ngờ rằng Chúc Công Minh đã hứa với hai người là không bao lâu nữa lão sẽ hạ sơn thật sự .

Tuy cảm thấy tức cười nhưng hai người rất kính phục dụng tâm của Tống Phù , do vậy mà không người nào lên tiếng nói rõ ra .

Lúc nầy Tống Phù mĩm cười nói :

- Lão quái vật , ngươi tự đánh giá mình quá cao rồi đấy .

Chúc Công Minh nói :

- Lẻ nào không đúng như vậy ?

- Không phải là không đúng mà lão thâu nhi ta tin rằng , dù Ngũ Ma đến Tung Sơn này thì chưa chắc lão quái vật ngươi giáng phục được bọn họ .

- Tại sao ?

- Võ công của lão quái vật ngươi chưa hẳn đã cao cường hơn bọn chúng , vậy thì làm sao có thể giáng ma trừ bạo ?

- Khá lắm ! Quả nhiên là lão thâu nhi ngươi coi thường lão phu rồi .

- Không phải lão thâu nhi ta xem thường lão quái vật ngươi ! Nhưng thực tế là ngươi ... Chỉ giỏi nói mà không tự làm .

Chúc Công Minh nộ khí quát :

- Lão thâu nhi , theo ngươi thì lão phu phải làm thế nào ?

Tống Phù cười ha hả nói :

- Rất đơn giản , hạ sơn tìm bọn chúng phân cao thấp .

- Đơn giản như thế à ?

- Không sai ! Chỉ đơn giản như vậy thôi .

- Được ! Dù sao thì lão phu cũng đã hứa với Phương tiểu tử và An cô nương kia , vài ngày sau lão phu sẽ hạ sơn .

- Cái gì ? Ngươi đã hứa hạ sơn với bọn chúng à ?

- Không sai ! Chuyện này có gì không phải chăng ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Không có gì .

Lão nhìn qua đôi thiếu niên nam nữ , Phương-An và nói tiếp :

- Nhị vị lão đệ ...thật là uỗng công của lão phu ta rồi .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Xin Tống lão chớ trách , bọn vản bối chỉ cảm thấy rằng , dù Chúc lão tiền bối hứa sẽ hạ sơn nhưng phải chờ rất lâu sau , vì thế nếu Tống lão có thể khuyên Chúc lão tiền bối hạ sơn sớm vài ngày thì chẳng tốt hơn sao ?

Tống Phù nói :

- Lão đệ ngươi đánh giá cao lão thâu nhi ta rồi ! Chỉ đáng tiếc là lão quái vật này vẫn chờ mấy ngày sau mới chịu hạ sơn . Chuyện này khiến lão phu ta cảm thấy thật là kỳ quái .

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Tống lão chớ lấy làm kỳ quái , chuyện này tất có đạo lý bên trong và vản bối đã biết rõ rồi .

Tống Phù hỏi :

- Nguyên do tại sao ?

An Tiểu Bình nói :

- Vản bối đã biết nhưng nhất thời không tiện nói ra , xin Tống lão chớ đa vấn nữa .

Tống Phù hơi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu nói :

- Được ! Lão phu sẽ không hỏi nữa .

Đột nhiên nghe Chúc Công Minh nói :

- Xin chư vị im lặng cho , lão phu phát hiện có người lên núi đấy .

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Không lẻ lão quái vật này đã luyện được thiên nhĩ thông ?

Vừa nghĩ chàng vừa ngưng thần nghe rồi bất giác đứng lên định ra khỏi hóc núi xem thử . Nhưng Chúc Công Minh nhanh tay giữ lại và nói :

- Không cần ra ngoài, nếu người nầy là nhân vật trong Ngũ Ma thì lão phu sẽ ra tay ứng phó trước .

Lời chưa dứt thì quả nhiên có tiếng bước chân vang lên . Quần hùng đều im hơi lặng tiếng đứng nép vào vách đá, song mục đều quét ra ngoài quan sát . Chẳng bao lâu sau thì đột nhiên có một bóng người phi như bay lên tuyệt đỉnh Thái Thất . Người này giương mắt nhìn xung quanh đỉnh núi và buột

miệng tự nói :

- Quái lạ ! Rõ ràng là có người trên này, thế tại sao lão phu truy lên thì chẳng thấy bóng ma nào cả ?

Nghe âm giọng thì có thể nhận biết là người này đã khá cao niên và cũng rất lạ .

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù như muốn ngầm hỏi lão có nhận biết được người nầy là nhân vật nào không . Nhưng Tống Phù ngơ ngác lắc đầu, rõ ràng một nhân vật kinh lịch giang hồ như lão song vẫn không biết người nầy là ai .

Phương Tuyết Nghi nhướng đôi mày kiếm rồi bật đứng lên định phóng ra ngoài xem thử kẻ đến là nhân vật nào, nhưng Chúc Công Minh vội xuất thủ giữ chàng lại và dùng thuật truyền âm nói :

- Tiểu tử, không được manh động !

Tuy lòng hiếu kỳ thôi thúc rất mạnh nhưng thấy thần sắc của Chúc Công Minh rất nghiêm trọng nên Phương Tuyết Nghi đành ngồi xuống lại .

Lúc nầy Chúc Công Minh đưa tay vỗ cho đầu tóc vốn như tổ quạ rối thêm lên, kế đó lão nhanh chóng lấy chiếc rìu và thanh kiếm dắt bên ngươi cất vào một mô đá rồi mới ngồi ngay ngắn trở lại . Lão quét mục quang nhìn qua ba người rồi dùng thuật truyền âm nói :

- Lát nữa nếu lão nhân kia hỏi lão phu là ai thì các vị hãy nói rằng, lão phu là Á Cái Hoàng Xung - một vị trưởng lão thất tung của Cái Bang nhé !

Bọn họ không hiểu tại sao Chúc Công Minh phải đóng kịch như thế nhưng trong thần thái nghiêm túc của lão thì tất phải có lý do quan trọng nên ai nấy đều lẳng lặng gật đầu .

Không đầy một khắc sau thì bỗng nhiên có một lão nhân râu tóc bạc phơ xuất hiện trước cửa hóc núi .

Phương Tuyết Nghi ngưng thần quan sát thì thấy người này có thân hình vừa cao vừa ốm, toàn thân mặc trường bào màu lam, trong có vẻ cũ kỷ chắp vá được giặt rất sạch sẽ tươm tất . Thần sắc của lão này trông vỏ vàng nhưng thần quang phát ra từ song mục tựa như hai ngọn đèn rực sáng .

Lam bào lão nhân dừng chân trước hóc núi rất ngạc nhiên, hình như lão không ngờ nơi này lại có nhiều người như thế . Nhưng ngay sau đó lão cất bước đi vào trong, mục quang quét qua bốn khuôn mặt và lạnh lùng hỏi :

- Các ngươi là ai ?

Khẩu khí rất trịch thượng, khiến An Tiểu Bình cảm thấy nộ khí dâng trào lên, nếu Chúc Công Minh không kịp thời đưa mắt nhìn thì nàng đã khai khẩu rồi .

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh cung thủ, nói :

- Lão trượng hỏi bốn người bọn tại hạ phải không ?

Lam bào lão nhân nói :

- Không phải các ngươi thì còn ai nữa ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Xin lão trượng chớ tức khí, có chuyện gì hãy ngồi xuống rồi nói cũng không muộn !

Lam bào lão nhân cười nhạt một tiếng, lão chú mục nhìn Chúc Công Minh và hỏi :

- Người nầy là ai ? Danh xưng thế nào ?

Trong bốn người mà lão ta chỉ hỏi mỗi một Chúc Công Minh, điều nầy chứng tỏ Lam bào lão nhân đến đây là có mục đích !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Lão trượng muốn hỏi lão cuồng tử này chăng ?

Lam bào lão nhân ngạc nhiên hỏi lại :

- Hắn là cuồng tử ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không chỉ là cuồng mà còn là một lão câm nữa đấy !

Lam bào lão nhân ngẫn người, thần thái lộ vẻ không tin .

Tuyết Nghi thấy đối phương không nói thì liền mĩm cười, nói tiếp :

- Thế nào ? Lão trượng không tin chăng ?

Lam bào lão nhân nói :

- Lão phu không tin !

Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Lão trượng có thể lên tuyệt đỉnh Thái Thất mà chỉ mặc đơn bào thế nầy, tất phải là một nhân vật trong võ lâm ?

Lam bào lão nhân cười nhạt, nói :

- Phải thì sao nao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế lão trượng có biết đại danh Cái Bang trong võ lâm không ?

Lam bào lão nhân nói :

- Cái Bang à ? Đó cũng gọi là đại danh sao ? Hừ ...

Phương Tuyết Nghi ngầm thất kinh, chàng nghĩ :

- Lão nầy là ai mà xem thường Cái Bang như thế ? Nếu vậy thì bốn chữ Á Cái Hoàng Xung làm sao có thể hù doạ được lão ta ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Khẩu khí của lão trượng quả nhiên không nhỏ !

Lam bào lão nhân nói :

- Không sai ! Nam Hoa Thần Cái gặp lão phu còn phải khấu đầu, huống hồ là bọn đệ tử của hắn !

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Lão trượng đã cao hơn Bang chủ Cái Bang một bậc như vậy thì có lẻ lão trượng là một vị trưởng lão được tôn kính của Cái Bang ?

Lam bào lão nhân nộ khí quát lớn :

- Ai bảo lão phu là trưởng lão của Cái Bang ? Tiểu tử, lẻ nào ngay cả đại đánh Võ lâm Nhất Quái mà các ngươi cũng chưa từng nghe ?

Thì ra, trong lúc tức khí lão nhân này đã tự khai báo danh hiệu . Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình tuy cảm thấy bốn chữ Võ lâm Nhất Quái hơi kinh hải nhưng vì bọn họ chưa từng nghe nói nên sự kinh động không bằng Tống Phù .

Lam bào lão nhân thì hai tay chống xuống đất như muốn bật người phóng đi vậy !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói :

- Võ lâm Nhất Quái là danh hiệu của lão trượng à ?

Lam bào lão nhân thấy bốn người này nghe danh hiệu của mình mà không kinh hồn khiếp vía như lão tưởng thì cũng cảm thấy bất ngờ, lão nộ khí nói :

- Không sai ! Lão phu là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Ba chữ Tân Bá Công nghe cũng khá đường hoàng nhưng thêm bốn chữ Võ lâm Nhất Quái thì thật là khó nghe quá !

Tân Bá Công ngẫn người nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói :

- Tiểu nha đầu ngươi nói năng lung tung gì thế ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Vản bối nói rằng, danh tự Tân Bá Công của lão trượng nghe thật hay, thế tại sao phải thêm bốn chữ Võ lâm Nhất Quái khiến người nghe cảm thấy quái dị quá !

Tân Bá Công hỏi tiếp :

- Nghe không thuận tai à ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy ! Một người đường hoàng thì tại sao phải làm quái vật ?

Tân Bá Công nghe vậy sững người, lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mà không nói gì .

Lúc nầy trong lòng Tống Phù đang hồi hộp vô cùng, bởi lẻ lão biết không ít về tính khí của Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công này . Tống Phù vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình, lão muốn bọn họ đừng nói nữa, nếu chọc cho lão quái vật này động chân hoả thì quả thật là phiền phức to . Thế nhưng An Tiểu Bình vẫn thản nhiên như chẳng hay biết gì, nàng nhìn thẳng đối phương và nói :

- Tân lão trượng, tại sao lão không nói ?

Tân Bá Công chau mày, nói :

- Tiểu nha đầu, lão phu đang suy nghĩ và cảm thấy lời ngươi vừa nói cũng có chút đạo lý !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thất thế à ? Vậy tại sao lão không ngoan ngoản làm người mà làm quái vật chi vậy ?

Tân Bá Công chớp chớp song mục, lão xạ hai đạo thần quang nhìn Tiểu Bình rồi chậm rải nói :

- Chuyện này ... Lão phu phải suy nghĩ đã !

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi vừa nhắc đến Cái Bang là có dụng ý gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thấy lão ta sau khi nghe Tiểu Bình nói mấy câu thì không còn vẻ ngang tự đại nữa nên chàng thầm nghĩ :

- Lão này tuy có danh là Nhất Quái nhưng e rằng không phải là hạng bại hoại trong ma đạo . Đã nghĩ như vậy thì chàng không còn dụng tâm châm chọc đối phương nữa . Chàng mĩm cười rồi nói với giọng khá ôn hoà :

- Trong Cái Bang có một vị gọi là Á Cái Hoàng Xung, chẳng hay Tân lão trượng có biết không ?

Tân Bá Công nghe vậy thì toàn thân chấn động, lão buột miệng kêu lớn :

- Hoàng Xung à ? Hắn vẫn chưa chết sao ?

Phương Tuyết Nghi thấy đổi phương nghe danh Hoàng Xung thì quả nhiên tỏ ra kinh hải, điều nầy khiến chàng cũng cảm thấy kỳ quái nên vội nói :

- Ai bảo lão ta đã chết ? Vị lão nhân vừa cuồng vừa câm trước mặt chính là Á Cái Hoàng Xung đấy !

Tân Bá Công có vẻ không tin, lão thối lui một bước rồi xạ thần quang nhìn khắp người Chúc Công Minh . Hồi lâu sau lão mới buông tiếng thở dài rồi nói :

- Là chân hay giả, lão phu cũng nhìn không ra .

Lão ngừng lại một lát rồi cung thủ nói với Chúc Công Minh :

- Năm xưa dưới chân núi Thái Sơn được Hoàng huynh trượng nghĩa trợ giúp lão phu một tay, nhưng vì đêm tối nên không nhớ rõ hình mạo của Hoàng huynh, về sau lão phu có đi khắp nơi tìm Hoàng huynh nhưng không có duyên diện kiến, không ngờ hôm nay ...

An Tiểu Bình nói xen vào :

- Lão trượng hà tất phải tìm kiếm nữa, chẳng phải Hoàng trưởng lão đang ở trước mặt đó sao ?

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Không sai ! Về sau lão phu nghe nói Hoàng Xung đã bị một tên vản bối của Cái Bang hại chết, do vậy mà lão phu mất cơ hội báo ân và cũng do vậy mà lão phu đối đầu với đệ tử Cái Bang, không ngờ Hoàng huynh vẫn chưa khứ thế !

Đến bây giờ Phương Tuyết Nghi mới hiểu ra dụng ý giả mạo Hoàng Xung của Chúc Công Minh, thì ra lão ta muốn thay Cái Bang hóa giải một cường địch .

Lúc nầy bỗng nhiên Chúc Công Minh đưa tay vò đầu bứt tai, lão vừa chỉ Tân Bá Công vừa nói u ơ một hồi .

Tân Bá Công tỏ ra rất cung kính, lão quay sang hỏi An Tiểu Bình :

- Tiểu cô nương, các ngươi ở chung với Hoàng huynh chắc là hiểu cách hoa tay diễn đạt lời nói của người câm chứ ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đương nhiên ! Nếu không thì bọn vản bối làm sao ngồi đây tán gẫu với nhau ?

Phương Tuyết Nghi bất giác thầm nghĩ :

- Cô nương này sao lại nói năng tuỳ thích như thế ?

Chợt nghe Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Cô nương, vừa rồi Hoàng huynh nói gì vậy ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Lão muốn nghe thật à ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Đương nhiên là thật ! Vừa rồi Hoàng huynh chỉ lão phu nói u ơ như thế, tất nhiên là muốn nói với lão phu rồi !

Phương Tuyết Nghi càng khẩn trương hơn, bởi lẻ vừa rồi Chúc Công Minh chỉ tay loạn xạ và u ơ

lung tung chứ có muốn nói gì đâu ? Bây giờ An Tiểu Bình lại tự cho rằng mình hiểu được ý Chúc Công Minh muốn nói, điều nầy thật khiến Tuyết Nghi không thể đoán được là nàng muốn nói gì ?

Nhưng Tiểu Bình chờ Tân Bá Công dứt lời thì nói ngay :

- Hoàng lao nói rằng, chuyện quá khứ thì còn nhắc lại làm gì ? Nhưng bây giờ nếu Tân lão thật lòng muốn báo ân thì có hai chuyện nên làm !

Tân Bá Công nói :

- Hai chuyện à ? Khi đó ở Thái sơn lão ta chỉ giúp lão phu một chưởng thôi mà !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nói thế, xem ra lão trượng chỉ giả vờ muốn báo ân thôi !

Tân Bá Công nói :

- Ai bảo là giả ? Lão phu thành tâm...

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Nếu lão thành tâm thì tại sao lại so đo một chuyện hai chuyện ? hoặc một chưởng hai chưởng ?

Tân Bá Công nói :

- Chuyện này ... Nhất thời lão phu lỡ lời thôi .

An Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là lão sai .

Tân Bá Công gật đầu , nói :

- Cô nương , Hoàng huynh nói hai chuyện gì vậy ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện thứ nhất , Hoàng lão chưa chết nên từ đây về sau lão trượng phải khách khí với đệ tử Cái Bang một chút ?

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói :

- Chuyện này là đương nhiên rồi ! Thế còn chuyện thứ hai ?

An Tiểu Bình nói :

- Sợ rằng Tân lão không đồng ý chuyện thứ hai thôi ?

Tân Bá Công nói :

- Không sao , thiên hạ không có chuyện gì làm khó được lão phu , cô nương cứ nói ra xem ?

An Tiểu Bình liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Hoàng lão nói rằng , lão ta và vị Phương công tử nầy là chỗ vong niên chi giao , hiện tại Phương công tử đã được võ lâm đề cử làm minh chủ để đối phó với Ngũ Ma , do đó Hoàng lão muốn Tân lão trượng ngày sau hãy theo Phương công tử mà giúp hắn giáng phục Ngũ Ma .

Không ai ngờ là nàng nói ra chuyện như thế ! Chẳng những Phương Tuyết Nghi ngẫn cả người ra mà ngay cả Chúc Công Minh cũng suýt chút nữa quên chuyện mình dang giả mạo Á Cái Hoàng Xung mà bật kêu thành tiếng .

Tân Bá Công chau mày nói :

- Tiểu tử này mà xứng đáng chăng ?

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Xứng hay không xứng chẳng quan hệ gì đến lão trượng , Hoàng lão đã nói vậy thì lão trương nên tuân hành mới phải .

Tân Bá Công ngạc nhiên kêu lên :

- Tại sao lão phu phải tuân hành chứ ?

- Lão đã muốn báo ân thì tại sao lại không tuân hành ?

- Chuyện này ... Quả thực là lão phu bất phục rồi .

- Tại sao bất phục ?

- Tiểu tử nay miệng chưa ráo mùi sửa , hắn dựa vào đâu mà có thể sai khiến lão phu ?

Tiểu Bình mĩm cười nói : :

- Hình như lão trượng rất xem thuờng Phương huynh thì phải ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! một tiểu tử như hắn thì bảo lão phu làm sao có cách nhìn khác được ?

Tiểu Bình nói :

- Người hữu chí không tất yếu phải cao niên , lão trượng hiểu đạo lý này chứ ?

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu nha đầu , lão phu không cần ngươi giáo huấn , nếu không nễ Hoàng huynh thì với thái độ vô lễ của nha đầu ngươi cũng đũ để lão phu tiễn người về thế giới bên kia rồi .

An Tiểu Bình tỏ ra khá nhẫn nại , nàng mĩm cười nói :

- Xem ra lão trượng rất thích giết người ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đúng vậy thì sao ?

- Không sao à ! Nhưng oan oan tương báo , lão trượng không sợ người khác giết lại lão à ?

- Giết ta ? Nếu trong võ lâm có nhân vật đũ bản lĩnh làm chuyện đó thì có lẻ lão phu đã không thể sống đến nay .

- Ồ , xem ra khẩu khí của lão cũng không vừa .

- Hôm nay lão phu đã rất khiêm tốn rồi đấy , tiểu nha đầu ngươi có biết là xưa nay lão phu nói chuyện căn bản chẳng cần suy nghĩ kỹ không ?

- Thế à ?

- Nhưng đối với hạng phụ nhân các ngươi không hợp với lão phu lắm đâu .

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Tại sao ? Chẳng phải con người đều như nhau cả sau ?

Tân Bá Công nói :

- Đương nhiên là không như nhau , nếu hạng phu nhân các ngươi mà nói năng lung tung , dù bản thân không biết xấu hổ thì người khác nghe được cũng chẳng xem ra gì .

An Tiểu Bình nghe vậy thì suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tân lão trượng , lão chưa trả lời chuyện thứ hai của Hoàng lão đấy .

Tân Bá Công nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Được , lão phu hứa là có thể nhưng ít ra phải cho lão phu biết tiểu tử này dựa vào đâu mà có tư cách sai khiến lão phu ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Lão nói vậy là có ý gì ?

- Rất đơn giản , lão phu muốn tỹ thí võ công với hắn .

- Lão trượng muốn tỷ võ với Phương huynh đệ à ?

- Không sai !

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi :

- Ý của Phương huynh thế nào ?

Phương Tuyết Nghi vốn sợ dây vào lão này thì sinh thêm phiền phức không đáng có nên buột miệng nói :

- Tại hạ không muốn vương vào chuyện này ...

Tân Bá Công vừa nghe thế thì phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không ngờ minh chủ của cửu đại môn phái đề cử chỉ là một tiểu tử nhát gan , thật là buồn cười quá .

Lời này quả nhiên là không dễ nghe đối với Phương Tuyết Nghi , nhưng chàng vẫn chưa phát tác .

An Tiểu Bình chau mày nói :

- Tân lão trượng nói năng chớ châm chọc nhé .

Nàng quay sang nói tiếp với Phương Tuyết Nghi :

- Tại sao Phương huynh chẳng có một chút dũng khí gì cả vậy ?

Đối với lời châm chọc của Tân Bá Công tuy khó nghe nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn miễn cưởng chịu đựng được , còn câu của Tiểu Bình lại khiến chàng biến sắc , nộ khí bất giác xông lên cuồn cuộn . Chàng trừng mắt cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ai bảo là tại hạ không có dũng khí ?

- Phương huynh , vị Tân lão trượng này cho rằng huynh không có tư cách làm minh chủ đối phó với Ngũ Ma , nếu huynh có dũng khí thì tại sao không chứng minh là mình có tư cách đó , đồng thời cũng cho lão ta mỡ rộng tầm kiến thức , bằng vài chiêu kiếm pháp của huynh ?

Tân Bá Công nghe vậy thì bất giác kêu lên :

- Tiểu tử ngươi dùng kiếm à ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Không sai !

Tân Bá Công nói :

- Rất tốt ! Lão phu tự cho rằng kiếm của mình là đệ nhất đấy , tiểu tử ngươi có dám thử không ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta dám xưng là kiếm pháp đệ nhất à , thật là quá ngông cuồng !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Kiếm pháp của lão thế nào mà dám xưng là đệ nhất ?

Tân Bá Công nói :

- Hao tiểu tử , nếu ngươi không tin thì tại sao không thử xem ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Thử hay không thử chờ lát nữa hãy tính , nhưng tại hạ không tin kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất .

Tân Bá Công nói :

- Tiểu tử , ngươi không tin kiếm pháp của lão phu là võ lâm đệ nhất thì ngươi tin ai ?

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng một lát rồi nói :

- Chuyện này ... Nhất thời tại hạ chưa nghĩ ra .

An Tiểu Bình nói xen vào :

- Tân lão trượng tự cho kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất , vậy Trần Hy Chính là thứ mấy trong thiên hạ ?

Tân Bá Công nói :

- Tiểu nha đầu , ngươi nói kiếm pháp của Trần Hy Chính cao cường hơn lão phu chăng ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Được tôn xưng là Kiếm Thần thì đương nhiên là phải cao minh hơn lão trương rồi .

Tân Bá Công quát lớn :

- Xằng bậy !

An Tiểu Bình nói tiếp :

- Tân lão trương , sợ rằng bản thân lão mới là người nói xằng bậy đấy .

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tân lão trượng . Lão đã từng gặp Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa ?

Tân Bá Công lắc đầu nói :

- Chưa ! Niên kỹ của Trần Hy Chính nhỏ hơn lão phu mấy chục tuổi , lão phu há có thể động thủ với hàng hậu sinh vản bối như thế sao ?

Khẩu khí của lão này quả nhiên không nhỏ , ngay cả Kiếm Thần mà trong mắt lão ta cũng chỉ là hậu sinh vản bối .

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tôn giá chưa động thủ với Trần đại hiệp thì làm sao biết kiếm pháp của Trần đại hiệp không cao minh hơn tôn giá ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Chuyện này đâu có gì khó ? Dựa vào hai mươi tuổi mà lão phu lớn hơn hắn thì có thể biết kiếm pháp của hắn quyết không phải là địch thủ của lão phu rồi .

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm :

- Có lý kỳ quặc như thế sao ? Không lẻ người cao niên thì nhất định cao cường hơn người trẻ tuổi

?

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe An Tiểu Bình nói :

- Tân lão trượng, câu vừa rồi dường như nghe không thông đấy !

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi :

- Không thông chỗ nào ?

An Tiểu Bình nói :

- Võ công cao thấp của một người lẻ nào do niên kỹ quyết định ?

Tân Bá Công nói :

- Nhưng luyện nhiều hơn hai mươi năm thì tự nhiên phải cao cường hơn chút ít chứ !

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Vản bối không tin !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Không tin thì mời thử vậy !

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói :

- Lão muốn tỉ kiếm với vản bối à ?

Tân Bá Công lạnh lùng nói :

- Không phải ta muốn mà là ngươi tự tìm lấy cái chết !

Lão quét hai đạo hàn quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử, nếu quả thật ngươi dùng kiếm thì hôm nay lão phu phá lệ chỉ điểm cho ngươi vài chiêu kiếm pháp đấy . Thế nào ?

Khẩu khí của lão này xem ra càng lúc càng to !

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Nghe khẩu khí của tôn giá thì hình như trong mắt tôn giá, cửu đại môn phái chẳng có phân lượng

nào ?

Tân Bá Công thản nhiên nói :

- Ngươi đừng tưởng người của cửu đại môn phái là ghê gớm lắm, thực ra lão phu thấy ngươi còn kém xa bọn chúng !

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Quả nhiên là tôn giá muốn động thủ với tại hạ rồi !

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Lão phu muốn chỉ điểm cho ngươi vài chiêu kiếm pháp để sau nầy ngươi bõ thói mục hạ vô nhân thôi !

Dù sự nhẫn nại của Phương Tuyết Nghi có tốt cách mấy thì lúc nầy chàng cũng không thể nào chịu đựng được nữa .

Chàng từ từ đứng lên và xuất kiếm ra khỏi võ Tống Phù và Chúc Công Minh thấy vậy nhưng không lên tiếng ngăn cản, hai lão tõ ra thản nhiên như không có việc gì .

An Tiểu Bình thấy hai lão tiền bối không phản đối thì liền nói :

- Tốt nhất Phương huynh nên xuất thủ nhanh một tí để mọi người hiểu rõ, rốt cuộc kiếm pháp của người cao niên cao cường hay người ít tuổi cao cường .

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu ý Tiểu Bình muốn bảo chàng xuất ngay tuyệt chiêu để cho Tân Bá Công kinh tâm khiếp đảm mà bõ thói kiêu ngạo, vì vậy chàng mĩm cười, nói :

- Hiền đệ yên tâm, tiểu huynh hiểu rồi !

Chàng đưa trường kiếm lên trước rồi nói tiếp với Tân Bá Công :

- Chúng ta có cần ra ngoài không ?

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Không cần !

Nói đoạn lao lấy trong trường bào ra một thanh đoản kiếm .

Thanh kiếm này chỉ dài khoảng một thước sáu, so với trường kiếm thông thường thì nó ngắn hơn đến một thước, nhưng sau khi xuất võ thì thân kiếm lấp lánh hàn quang khiến ai nấy đều lóe mắt .

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên :

- Báu kiếm !

Tân Bá Công rất đắc ý, lão mĩm cười rồi nói :

- Tiểu nha đầu ngươi nói không sai, xem ra ngươi cũng có mấy phần nhãn lực đáy ! Nhưng ngươi có biết danh xưng của thanh đoản kiếm này gọi là gì không ?

An Tiểu Bình thấy đoản kiếm lộ hàn quang lẩm lẩm thì buột miệng gọi báu kiếm nhưng tên kiếm là gì thì quả thật là nàng chưa từng nghe nói . Nàng ngẫn người một lúc rồi định lắc đầu nói là không biết thì bỗng nhiên nghe Tống Phù dùng thuật truyền âm nói :

- An cô nương, đây là đệ tứ kiếm trong Việt quốc ngũ kiếm, danh xưng là Ngư Trường kiếm !

An Tiểu Bình nghe vậy thì mừng thầm trong bụng nhưng nàng giả vờ trầm ngâm suy nghĩ một lát nữa rồi nói :

- Tân lão trượng, trông hình dạng và kích thước của đoản kiếm này có lẻ là Ngư Trường kiếm rồi !

Tân Bá Công ngạc nhiên nhìn Tiểu Bình một hồi lâu rồi phá lên cười một tràng và nói :

- Không ngờ kiến văn của tiểu nha đầu ngươi cũng khá quảng bác .

Lão dịch mục quang qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Ngư Trường kiếm là cổ vật thời Xuân Thu nên lão phu sẽ không dùng nó đối phó với trường kiếm phàm thiệt của ngươi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ngươi tuy cuồng nhưng cũng cuồng rất có nghĩa khí, lão không muốn dùng thần vật lợi khí đối phó với trường kiếm của ta thì đũ thấy tâm địa của lão ta không phải đã bại hoại hoàn toàn !

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Không hề chi, thanh trường kiếm của tại hạ cũng thuộc vào loại bảo kiếm, tuy không lợi hại bằng Ngư Trường kiếm nhưng chưa chắc Ngư trường kiếm làm tổn hại được nó !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Được ! Tiểu tử ngươi đã tự tin như thế thì xuất thủ trước đi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta tự xưng là kiếm pháp đệ nhất thì đương nhiên là không khi nào chịu cướp tiên cơ rồi, ta cố tương nhượng cũng vô ích thôi .

Nghĩ đoạn, chàng bắt kiếm quyết rồi bình thế đâm ra một kiếm . Đường kiếm này tuy đâm thẳng tới trước nhưng bên trong ẩn chứa nhiều loại biến hoá .

Tân Bá Công thầm kinh ngạc, lão buột miệng kêu lên :

- Không sai, kiếm pháp của tiểu tử ngươi quả nhiên là bất phàm !

Vừa nói lão vừa huy động đoản kiếm từ dưới đâm lên nhằm vào cổ tay của Tuyết Nghi mà điểm tới . Thủ pháp của lão rất đắc địa, bất luận kiếm chiêu của Tuyết Nghi biến hoá như thế nào thì cổ tay cầm kiếm cũng bị uy hiếp và sự biến hoá trở nên vô dụng .

Phương Tuyết Nghi cả kinh thầm nghĩ :

- Kiếm pháp của lão quái này quả nhiên không tầm thường, chiêu thức xuất thủ cũng vô cùng lợi hại !

Trong lúc thầm nghĩ thì trường kiếm của chàng cũng trầm xuống, mũi kiếm xoay vòng và nhằm vào khủy tay phải của Tân Bá Công mà điểm tới . Thế biến cực kỳ nhanh, nhanh đến độ Tân Bá Công phải kêu thất thanh và triệt kiếm lui ra sau một bước . Rõ ràng Tân Bá Công đã đánh giá thấp võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi đối phương biến chiêu thì lão đành phải triệt hồi đoản kiếm và thối lui . Cao thủ tỉ kiếm mà xuất hiện tình huống thế nầy thì Tân Bá Công phải ngưng tay nhận thua mới đúng . Nhưng lúc nầy song mục của lão chợt hiện sát quang, lão lớn tiếng nói :

- Hảo tiểu tử, ngươi thi triển kiếm pháp của Trần Hy Chính phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chẳng phải tôn giá chưa từng động thủ với Kiếm Thần đó sao ? Vậy tại sao lại nhận ra kiếm pháp của Kiếm Thần ?

Tân Bá Công nộ khí quát lớn :

- Lão phu từng thiệp lịch các loại kiếm pháp trong thiên hạ nên tự nhiên là có thể nhận ra Long Hành Bát Kiếm .

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Lão chỉ nói Long Hành bát kiếm thì tất nhiên là không biết chiêu cuối cùng do sư tổ sáng chế rồi !

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Tôn giá đã nhận ra được Long Hành Bát Kiếm thì tất phải có cách phá giải, đúng không ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai, tiểu tử ngươi muốn thử nữa không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu tôn giá không muốn chịu thua thì buộc lòng tại hạ phải động thủ tiếp thôi !

Tân Bá Công phá lên cười ha hả roi nói :

- Tiểu tử, nếu ngươi không sợ lão phu làm gảy trường kiếm của ngươi thì đánh mười chiêu tám thức nữa, lão phu cũng không phản đối .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Không cần mười chiêu tam thức, chúng ta chỉ thử một chiêu nữa là đũ rồi .

Lời vừa dứt thì hữu thủ chợt trầm xuống, trường kiếm cũng theo đó mà đâm thẳng tới trước .

Tân Bá Công cười khảy một tiếng rồi huy động đoản kiếm công thẳng vào thân trường kiếm của Tuyết Nghi, đồng thời miệng quát lớn :

- Khẫu khí không nhỏ ...

Lời vừa phát thì dường như lão cảm thấy sự biến hoá trong chiêu kiếm này của Tuyết Nghi không giống Long Hành Bát Kiếm nên bất giác kinh hải và im tiếng luôn . Nhưng đoản kiếm của lão vẫn cuồng phi tuý vũ biến hoá liên tiếp bảy thức kiếm pháp mà công ra . Song, chẳng có thức kiếm pháp nào của lão khả dĩ hóa giải được chiêu kiếm này của Tuyết Nghi .

Tân Bá Công cảm thấy hàn quang loé lên trước mặt, cánh tay phải chợt tê buốt, thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi đã điểm trúng Khúc Trì huyệt của lão rồi !

Tân Bá Công cả kinh thất sắc, lão vội vàng phi thân ra sau ba thước và cũng ra khỏi hóc núi . Lão cấp tốc vận khí giải huyệt nhưng không cảm thấy có gì khác thường nên thở phào một hồi .

Thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi chỉ điểm tới rồi dừng chứ không gây thương tổn hoặc khống chế

huyệt đạo của đối phương .

Tân Bá Công hoành ngang Ngư Trường kiếm trước ngực và lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử, chiêu ngươi vừa xuất không phải kiếm pháp trong Long Hành Bát Kiếm, đúng không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Ai bảo là không phải ?

Tân Bá Công nói :

- Lão phu nói không phải !

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão vung đoản kiếm và phòng bước tới trước đâm thẳng vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi , đồng thời miệng nói :

- Lão phu muốn thử lại chiêu vừa rồi của ngươi .

Phương Tuyết Nghi biết lão chưa cam tâm bại thủ nên mĩm cười nói :

- Tôn giá bất phục thì thử một lần nữa cũng được .

Vừa nói trường kiếm vừa bình thế điểm ra . Tuy mỗi bên chủ xuất một chiêu nhưng trong chiêu này bao hàm sự biến hoá vô thượng , đoản kiếm của Tân Bá Công phi vũ nhanh như linh xà uốn lượn và không ngừng lay động trong vòng kiếm quang dày đặc của Phương Tuyết Nghi .

Nhưng chiêu kiếm này của Phương Tuyết Nghi biến hoá ảo diệu ngoài sự tưởng tượng của đối phương . Hàn quang toả ra dày đặc bao trùm cả hóc núi , dù kiếm thế của Tân Bá Công cực nhanh và vô cùng phiêu hốt nhưng vẫn không thoát khỏi vòng kiếm khí trùng trùng lớp lớp của chàng .

Đột nhiên Tân Bá Công triệt hồi đoản kiếm và nhanh chóng thối lui ba bước .

Phương Tuyết Nghi cũng thu kiếm thế và mĩm cười nói :

- Đa tạ lão tiền bối tương nhượng .

Tân Bá Công cất Ngư Trường kiếm vào người rồi cung thủ nói :

- Lão đệ , chiêu kiếm này của ngươi đáng gọi là võ lâm đệ nhất chiêu , chẳng hay đó là kiếm pháp gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười nói :

- Long Hành cửu kiếm .

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc , lão hỏi lại :

- Long Hành cửu kiếm ? Vẫn là kiếm pháp của Kiếm Thần chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Không sai ! Chính là kiếm pháp của tiên sư .

Tân Bá Công nghe vậy thì hoảng hốt kêu lên :

- Ngươi ... Sư phụ ngươi là Trần Hy Chính à ? Hắn đã chết rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tiên sư đã khứ thế từ mấy tháng trước rồi .

Tân Bá Công lắc đầu và lẩm bẩm nói :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !

- Lão tiền bối không tin chăng ?

- Đúng vậy , niên kỹ của lệnh sư kém lão phu gần hai chục tuổi thì tại sao lại chết trước lão phu được ?

- Gia sư chết là do bị ám toán .

- Hừ ! Chuyện này càng kỳ quái hơn .

Tân Bá Công dừng một lát rồi nói tiếp :

- Bất kỳ kẻ nào bị ám toán thì lão phu còn có thể tin nhưng nếu nói Kiếm Thần bị ám toán thì quả thật lão phu không thể tin .

Phương Tuyết Nghi khẻ thở dài một hồi rồi nói :

- Lão tiền bối không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác , vì đích thực là tiên sư bị ám toán mà chết . Nhưng ...

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nhưng chuyện tiên sư bị ám toán đã có hơn hai mươi năm rồi .

Tân Bá Công nói :

- Thế tại sao lão phu không hề nghe ai nói cả vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì không cho Ngũ Ma biết nên tiên sư luôn giấu kín chuyện này .

- Thì ra là như vậy . Quả nhưng chẳng hay lão đệ ngươi có biết Kiếm Thần bị kẻ nào ám toán không ? Ngươi đã điều tra chưa .

- Chưa !

- Ồ , vậy thì lão đệ ngươi không đùng rồi . Làm đệ tử mà tại sao không điều tra rõ cừu gia của sư phụ mình ?

- Lão tiền bối , không phải là vản bối không điều tra , mà vì ... Vì chuyện này đã có sư thúc của vản bối gánh vác rồi .

Tân Bá Công ngẫn người một lúc rồi nói :

- Ngươi còn có một vị sư thúc à ? Kiếm Thần có huynh đệ đồng môn bao giờ nhĩ ? Hay người đó là cao nhân của môn phái khác cùng kết nghĩa huynh đệ với lệnh sư ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tạm thời vản bối chưa tiện nói ra chuyện này , xin lão tiền bối lượng thứ cho .

Tân Bá Công cũng không truy vấn nữa , mĩm cười nói :

- Chiêu kiếm ngươi vừa thi triển có thật là Long Hành kiếm pháp không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối nói là sự thật .

Tân Bá Công nghe vậy thì vò đầu nghĩ tới nghĩ lui một lúc rồi nói tiếp :

- Có phải sư phụ ngươi truyền thụ cho ngươi không ?

An Tiểu Bình nghe lão hỏi như vậy thì ôm bụng cười khanh khách .

Tân Bá Công chau mày hỏi :

- Cô nương cười cái gì ?

An Tiểu Bình vừa cười vừa nói :

- Cười lão trượng đấy .

- Tại sao cười lão phu ?

- Phương đại ca là đệ tử của Kiếm Thần thì kiếm pháp của chàng đương nhiên là do Kiếm Thần truyền thụ rồi . Lão hỏi như thế chẳng phải là đáng cười sao ?

- Nha đầu , lão phu hỏi vậy tất nhiên là có lý do , không tin thì ngươi hãy chờ Phương tiểu tử trả lời xem sao ?

- Không sai , vản bối cũng đang muốn nghe Phương đại ca trả lời đây .

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Hiền đệ , chiêu kiếm pháp này quả nhiên là không phải do tiên sư truyền thụ .

An Tiểu Bình ngẫn cả người , nàng nói :

- Không phải do Kiếm Thần truyền thụ thật à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thật vậy !

Chàng ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Chiêu kiếm pháp này là do sư thúc của tại hạ truyền thụ .

Tân Bá Công biến sắc , lão lớn tiếng hỏi lại :

- Do sư thúc ngươi truyền thụ à ? Cũng là Long Hành kiếm pháp chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cũng là đệ tử của sư tổ nên tất nhiên là Long Hành kiếm pháp .

Tân Bá Công vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm :

- Kỳ quái ! Lại thêm một chuyện kỳ quái .

An Tiểu Bình hiếu kỳ nói :

- Chuyện gì kỳ quái ?

Tân Bá Công nói :

- Kiếm pháp của Kiếm Thần lại không bằng sư đệ của hắn , chuyện này quả nhiên là kỳ quái .

Chương 38: Kinh - Hỉ Bất Ngờ

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Lão tiền bối chớ lấy làm lạ, chiêu kiếm pháp nay do sư tổ sáng chế vào buổi vản niên, khi đó tiên sư đã hạ sơn hành đạo nên đương nhiên là không thể biết .

Tân Bá Công nói :

- Lão đệ, theo trình độ võ công của ngươi hiện tại thì ngươi đã vượt lệnh sư rồi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì giật mình, chàng nói :

- Tại hạ tài trí có hạn, làm sao dám luận với tiên sư .

Lúc ấy An Tiểu Bình nhìn qua Tống Phù, Chúc Công Minh rồi nói :

- Tân lão trượng, lão có đồng ý với chuyện mà Hoàng lão tiền bối muốn lão làm không ?

Tân Bá Công chau mày nhìn Chúc Công Minh một lúc rồi nói :

- Hoàng huynh có đại ân với lão phu như thế, nếu lão phu không đồng ý thì chàng phải là kẻ vong ân bội nghĩa sao ?

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Cô nương hiểu được ngôn ngữ của người câm thì xin nói với Hoàng huynh là lão phu đồng ý !

An Tiểu Bình liền quay sang Chúc Công Minh và hươi tay múa chân một lúc như diễn lời của Tân Bá Công cho đối phương hiểu .

Tống Phù và Tuyết Nghi chẳng hiểu sự làm hiệu của nàng là muốn nói gì, nhưng Chúc Công Minh thì gật gật đầu và ú ớ mấy tiếng .

An Tiểu Bình liền phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Tân lão trượng định khi nào thực hiện lời hứa ?

Tân Bá Công nói :

- Chuyện này ...lão phu còn có chút chuyện nên phải năm ba ngày nữa mới có thể thực hiện được, thế nào ?

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi :

- Phương đại ca thấy có được không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Được, năm ngày sau mời Tân lão trượng đến Thiếu Lâm tự tập hội !

Tân Bá Công liền cung thủ, nói :

- Lão phu cáo biệt ! Năm ngày sau nhất định sẽ đến Thiếu Lâm .

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã vụt ra khỏi hóc núi và mất hút tung tích .

Lúc nầy Chúc Công Minh thở phào một hồi rồi nói :

- Lão quái vật này mà không đi thì lão phu ta chán chết đi được !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chán chết là chuyện nhỏ, lão thâu nhi ta đang nghĩ, năm ngày sau hai lão quái vật các ngươi gặp nhau gặp nhau thì biết ăn nói thế nào đây ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên, nói

- Năm ngay sau còn phải gặp nhau à ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên ! Chẳng phải lão quái vật đó phải trở lại sao ?

Chúc Công Minh nói :

- Hắn đến mặc hắn, lão phu không cho hắn gặp mặt thì đâu có việc gì !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Như thế làm sao được ? Lão quái vật ngươi cũng phải hạ sơn, lẻ nào ngươi quên lời hứa với An cô nương ?

Chúc Công Minh à một tiếng rồi nói :

- Nhất thời lão phu quên mất ... Này ! Tống thâu nhi, ngươi nói xem phải làm thế nào bây giờ ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Làm sao ta biết được !

Chúc Công Minh lớn tiếng nói :

- Ngươi không biết thì ai biết ? Chuyện này thật là phiền phức to rồi !

Tống Phù nói :

- Chuyện này là do lão quái vật ngươi tự chuốc lấy thì trách được ai ? Tuy nhiên, lão phu ta có một biện pháp, ngươi muốn nghe không ?

Chúc Công Minh liền hỏi :

- Biện pháp thế nào ?

- Thay đổi trang phục và hình dạng !

- Ngươi muốn lão phu cải trang thế nào ?

- Ăn mặc tươm tất một chút thì nhất định lão quái vật đó không thể nhận ra !

- Có chắc là qua mắt được hắn không ?

- Đương nhiên là chắc !

Chúc Công Minh chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài , nói :

- Chuyện đã đến nước này thì lão phu cũng đành cải trang một lần vậy !

Tống Phù tiếp lời :

- Thực ra lão quái ngươi cũng nên ăn mặc tươm tất sớm một tí, kẻo đệ tử Cái Bang lại tưởng lầm ngươi là người của bọn chúng !

Chúc Công Minh nói :

- Không sao, nếu Hoắc Minh Phong nhận lão phu làm sư phụ của hắn thì chàng, có gì là không được !

Lão cười một tràng khoái chí rồi nói tiếp :

- Tống huynh đệ, năm ngày sau thì lao quái vật đó tất sẽ đến nhưng đối với lão phu, nhanh nhất cũng phải chín ngày sau mới hạ sơn được !

Tống Phù gật đầu, nói :

- Không sao, miễn là lão quái vật ngươi giữ lời hứa thì tốt rồi !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đứng lên nhìn ra ngoài trời và nói :

- Tống lão, chúng ta nên hội tụ thôi !

An Tiểu Bình cũng bước ra ngoài hóc núi, nàng nhìn sắc trời và nói :

- Đúng vậy, trời sắp tối rồi !

Tống Phù vừa đứng lên vừa nói :

- Chúc huynh, chiều mai bọn ta sẽ trở lại, hy vọng đến lúc đó thì ngươi đã thay đổi y phục !

Chúc Công Minh nói :

- Trừ phi là lão phu bận đánh nhau với lão quái vật kia, nếu không thì có lý nào lão phu lại chẳng thay đổi y phục ?

Tống Phù cung thủ cáo biệt rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình trở về Thiếu Lâm tự .

Bọn Hoắc Minh Phong dường như rất lo lắng vì không biết ba người đi đâu, do vậy khi thấy cả ba cùng trở về thì bọn họ thở phào nhẹ nhỏm .

Phương Tuyết Nghi thấy Nhập Vân đại sư thì không nhịn được nên buột miệng hỏi :

- Chưởng môn đại sư, mấy ngày gần đây có tin tức gì của Trịnh đại bá của vản bối không ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Chưa có ! Nhưng lão nạp đã phái người đi tìm rồi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Đại sư đã phái người đi rồi à ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Đúng vậy, tiểu thí chủ vì chuyện bổn tự mà phí nhiều tâm lực, bổn tự vị tiểu thí chủ mà tìm Trịnh

thí chủ cũng là chuyện nên làm thôi .

Quần hùng vừa an toạ trong tịnh thất thì Nhập Thánh đại sư từ bên ngoài vội vàng bước vào, lão tăng nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi :

- Tiểu thí chủ, trên đỉnh Thái Thất xuất hiện hai vị lão nhân, chẳng hay tiểu thí chủ và An thí chủ có gặp không ?

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Dường như cao tăng Thiếu Lâm cũng bị Ngũ Ma làm cho khiếp vía...

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn cung kính trả lời:

- Vản bối có gặp rồi.

Nhập Thánh đại sư hỏi tiếp:

- Người đó là Độc đại phu phải không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không phải!

Nhập Thánh đại sư chau mày, nói:

- Kỳ quái, Ác Khổng Minh từng nói với Đồng Tử Kỳ là sẽ đến Thiếu Lâm tự nhưng chẳng hiểu tại sao hắn vẫn chưa hiện thân ở Tung Sơn nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Có thể Độc đại phu có ý nói vậy để mê hoặc người nghe cũng không chừng!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Tiểu thí chủ, thế một trong hai lão nhân trên tuyệt đỉnh Thái Thất là nhân vật nào vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Một vị là Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh tiền bối!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên kêu lên:

- Chúc lão thí chủ à ?

An Tiểu Bình xen vào:

- Không phải lão ta thì còn ai nữa ? Đại sư không tin thì cứ hỏi Tống lão!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Chúc lão quái đã ẩn thân trên tuyệt đỉnh Thái Thất từ rất lâu, lẻ nào trong quý tự không có ai phát hiện?

Nhập Thánh đại sư ngẫn người, lão ấp úng nói:

- Chuyện này...

Lão nhìn qua Nhập vân đại sư một hồi rồi nói:

- Lão thí chủ, đệ tử bổn tự tuy thân tại võ lâm nhưng thiên quy rất nghiêm, ngoài Thái Thất ra, nếu không có dụ lệnh thì bọn họ không dám lên Thái Thất, do vậy mà không ai biết Chúc thí chủ ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất!

Tống phù cười hì hì, nói:

- Thực ra việc Chúc lão quái ẩn cư trên Thái Thất cũng chẳng có gì bất lợi đối với quý tự, xin đại sư bất tất phải lo lắng!

Lão ngừng lại một lát rồi bỗng nhiên như sực nhớ điều gì nên nói tiếp:

- Chưởng môn đại sư, có một chuyện mà lão thâu nhi quên thỉnh giáo, tại sao mấy ngày qua không thấy nhị vị trưởng lão của Hoa Sơn, Côn Luân và Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo đâu cả vậy?

Lão vừa nhắc đến chuyện này thì Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy bất ổn, rõ ràng Hoa Sơn - Hoàng Sam Tẫu Đông Thiên Lý và Côn Luân Hàn Mai kiếm khách Tiêu Táp đều nói là đến Thiếu Lâm tự, nhưng quái lạ là đến lúc nầy vẫn chẳng thấy bóng dáng bọn họ. Còn Chu Hạo là nhân vật cùng đến với bọn Tống Phù nhưng cũng vô tung biệt tích.

Nhập Vân đại sư chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bọn họ đã đi cả rồi!

Tống Phù ngạc nhiên kêu lên :

- Đi cả rồi?

Nhập Vân đại sư nói:

- Không sai, ba vị lão thí chủ đó đều đã rời bỗn tự!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Tống huynh, sự thực là bọn họ đã đi rồi, nhưng trước đó Hoắc mỗ đã gặp bọn họ .

Tống Phù hỏi :

- Bọn họ đi đâu ?

Hoắc Minh Phong nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói :

- Chuyện này ... Lão phu không tiện nói ra rồi .

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái nên hỏi ngay :

- Tại sao ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Bên trong có quan hệ đến một chuyện cơ mật, lão phu không nói nguyên do cũng là bất đắc dĩ thôi .

Lão dừng một lát rồi tiếp :

- Nhưng nếu Nhập Vân đại sư đồng ý nói ra thì lão phu cũng không phản đối !

Bang chủ Cái Bang không muốn nhận lấy trách nhiệm như vậy thì rõ ràng là có nguyên nhân quan trọng, nếu không thì thái độ như vậy chẳng trái ngược với tính cách của lão ta sao ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta ấp ấp úng úng như vậy thì bên trong tất phải có sự kỳ quặc !

Vừa nghi đến đây thì đã nghe Nhập Vân đại sư nói :

- Tống thí chủ, hiện tại ba vị thí chủ đó rất an toàn nên thí chủ không cần lo lắng . Khi nào thời cơ đến thì tự nhiên lão nạp sẽ nói rõ cho các vị biết !

Tống Phù nói :

- Thực ra, bọn họ đến phương nào thì Tống mỗ cũng tin là chẳng có nguy hiểm gì đối với bọn họ, đại sư không tiện nói ra thì thôi vậy !

Lão ngừng lại cười ha hả một tràng rồi nói :

- Chưởng môn đại sư, vài ngày nữa quý tự sẽ có thêm một vị quái khách, chẳng hay đại sư có phiền gì không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Là vị quái khách nào vậy ? Có phải là cao nhân tuyệt thế nào đó do Ngũ Đại ma chủ mời đến không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không phải !

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Vị quái khách đó là vì Phương lão đệ mà đến !

Nhập Vân đại sư thở phào một hồi rồi mĩm cười, nói :

- Đã vì Phương tiểu thí chủ mà đến thì không thể là nhân vật đối đầu rồi !

Tống Phù nói :

- Không sai, nhưng có điều lão quái vật nầy là nhân vật mà người khác không thể đùa được !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chau mày, nói :

- Tống huynh, ngươi đừng vòng vo úp mở nữa có được không ? Rốt cuộc là nhân vật nào mà ghê gớm vậy ?

Tống Phù cười cười, nói :

- Người nầy là ai à ? Nếu Tống mỗ nói ra thì e rằng Hoắc Bang chủ phải kinh tâm động phách thôi !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Điều đó chưa chắc !

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hoắc Bang chủ còn nhớ vị sư thúc Á Cái Hoàng đại hiệp của quý bang hay không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Hoàng sư thúc là trưởng bối của Hoắc mỗ thì có lý nào Hoắc mỗ không nhớ ? Nhưng người đã xuôi tay nhắm mắt từ nhiều năm qua rồi !

Tống Phù nói :

- Tống mỗ biết là Hoàng đại hiệp đã quy tiên ! Nhưng khi Hoàng đại hiệp còn tại thế, lão ta có nói với Bang chủ về chuyện lão ta ngầm giúp một vị võ lâm quái nhân ở chân núi Thái Sơn không ?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì biến sắc, lão kêu lên :

- Không lẻ là Tân ... Bá Công ?

Thì ra Á Cái Hoàng Xung đã nói chuyện này với đệ tử Cái Bang .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không sai, chính là Võ lâm Nhất Quái Tân lão quái vật này sẽ đến !

Lúc nầy không những Hoắc Minh Phong biến sắc mà Nhập Vân đại sư cũng lộ vẻ bất an . Vị Chưởng môn Thiếu Lâm chắp tay niệm phật A di đà phật rồi nói :

- Lão nạp đã nghe đại danh của Tân lão thí chủ từ lâu, nghe nói người này hành sự quái đản nhưng không bá đạo, ý nghĩ phi thiên phi ác mà chỉ dựa vào sự hĩ nộ của bản thân lão ta . Bây giờ bỗng nhiên lão ta đến Thiếu Lâm tìm Phương tiểu thí chủ là vì chuyện gì vậy ?

Tống Phù cười hì hì và hỏi :

- Đại sư không hoan nghênh sự giá lâm của nhân vật này sao ?

Nhập Vân đại sư vốn không có ý hoan nghênh nhưng vì nể mặt Phương Tuyết Nghi nên chắp tay, nói :

- Lão nạp không dám, nhưng ... Vị thí chủ đó hĩ nộ vô thường, rất khó ứng phó, do vậy sau khi lão ta đến thì chúng ta phải cẩn thận mới được !

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chưởng môn cẩn thận quá, theo lão phu biết thì Tân lão quái vật đến lần nầy rất nghiêm túc tuân hành quy củ .

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Phương lão đệ tuy niên kỹ không cao nhưng Tân lão quái lại tõ ra rất tôn kính, chỉ cần có Phương lão đệ tại đây thì nhất định Tân lão quái đó sẽ không dám làm chuyên xằng bậy ở quý tự .

Hoắc Minh Phong nói :

- Tống huynh, rốt cuộc là chuyện thế nào vậy ? Nghe đồn là Tân Bá Công đã chết, hôm nay nghe Tống huynh nói thì không những lão ta chưa chết mà hình như ... Còn sống rất tráng kiện thì phải ?

Tống Phù nói :

- Đúng vậy, vị lão quái này vốn còn rất tráng kiện mà !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi :

- Tống huynh, rốt cuộc tại sao Tân lão quái đó đến đây vậy ?

Thì ra Hoắc Minh Phong vốn rất úy kỵ Tân Bá Công nên lão ta cứ mãi truy vấn nguyên nhân .

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Hoắc Bang chủ không ngừng truy vấn như thế, phải chăng là năm xưa từng đắc tội gì với Tân lão quái ?

Hoắc Minh Phong vội lắc đầu, nói :

- Không có, nhưng bản bang và lão ta có vài chút hiểu lầm mà thôi !

Tống Phù phá lên cười và nói :

- Quả nhiên là Bang chủ co vấn đề với Tân lão quái ! Nhưng lần nầy thì xin Bang chủ yên tâm, Tân lão quái đến không những hóa giải thù xưa oán cũ với quý bang mà không chừng còn mang theo nhiều điều tốt cho quý bang đấy !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên nói :

- Làm sao có thể như vậy được ? Chỉ cần Tân lão quái không nhớ chuyện hiểu lầm với tiên sư năm xưa là Hoắc mỗ vô cùng cảm kích rồi !

Tống Phù nói :

- Hoắc Bang chủ yên tâm, lần nầy Tân lão quái vì bại thủ trong tay Phương lão đệ nên mọi chuyện về sau tất phải răm rấp nghe lệnh . Phương lão đệ nói với lão ta một tiếng thì làm sao lão ta dám gây phiền phức cho Bang chủ ?

Hoắc Minh Phong quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chuyện này thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Một nữa là sự thát .

Nhập Vân đại sư xen vào :

- Tại sao một nữa là sự thật ? Tiểu thí chủ có thể nói rõ mọi chuyện cho chư vị ở đây cùng nghe không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

-Vản bối gặp Tân lão quái trên tuyệt đỉnh Thái Thất, lão ta tự xưng là võ lâm đệ nhất, ngay cả tiên sư cũng chẳng là gì trong mắt lão ta . Vì vậy, nhất thời lão ta đã kích động tâm hiếu thắng của vản bối nên dẫn đến việc động thủ tỹ thí vài chiêu kiếm pháp .

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp từng nghe nói về võ công của Tân lão thí chủ cao thâm khôn lường nhưng lão ta tự xưng là võ lâm đệ nhất thì hơi đại ngôn cuồng xuất một chút !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Đúng vậy ! Chí thiểu thì lão ta vẫn chưa được nhã hiệu như Kiếm Thần, điều đó đũ thấy trình độ võ công của lão ta còn kém Trần đại hiệp nhiều lắm !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không phải thế, kiếm pháp của Tân lão quái quả nhiên là không kém tiên sư .

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên nói :

- Nói vậy lẻ nào kiếm pháp của tiểu thí chủ không cao minh hơn Tân lão thí chủ ?

Tống Phù cười kha kha, nói :

- Nếu kiếm pháp của Phương lão đệ không cao minh hơn thì khi nào Tân lão quái chịu nghe lệnh của Phương lão đệ ?

Hoặc Minh Phong tiếp lời :

- Không sai ! Nhưng Phương lão đệ lại nói kiếm pháp của Tân lão quái không kém gì Trần đại hiệp, chuyện này giải thích thế nào ?

Phương Tuyết Nghi theo sự thật mà nói :

- Vì trong kiếm pháp của vản bối có một chiêu do sư thúc truyền thụ mà chiêu kiếm pháp nầy là tuyệt chiêu nên Tân lão quái không địch lại !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Thì ra là như vậy ! Không ngờ tiểu thí chủ còn có sở học khác .

Ý lão muốn nói chiêu kiếm pháp này tất không phải là đồng nguồn gốc với kiếm pháp của Trần đại hiệp .

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Chưởng môn đại sư tuy chiêu kiếm pháp do sư thúc truyền thụ nhưng vẫn là kiếm pháp đồng tông với tiên sư . Chẳng qua là vì sư tổ sáng chế chiêu kiếm pháp đó vào buổi vản niên nên tiên sư không học được mà thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp lỡ lời rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại sư quá lời rồi ! Thực ra, Long Hành Bát Kiếm của tiên sư mà thêm một chiêu cuối cùng nay thì cải danh là Long Hành Cửu Kiếm . Nhờ tuyệt chiêu cuối cùng này mà vản bối thắng được Tân lão quái trên tuyệt đỉnh Thái Thất .

Hoắc Minh Phong cười khoái chí nói :

- Lão đệ , chắc là lão quái đó kinh tâm động phách không ít .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão quái nhất thời thất thủ thì tự nhiên có chút kinh động nhưng lão ta vẫn là võ lâm trưởng bối nên một lát sau vẩn khẳng khái trở lại như thường , lão hứa với vản bối là sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ đại cuộc giáng trừ ma đạo .

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này là do Tân lão quái tự nói ra nên không thể là giả được .

Nhập vân đại sư chấp tay nói :

- Thiên tai ! Thiên tai ! Bõ đao đồ sát sẽ thành phật . Tiểu thí chủ có thể khiến Tân lão thí chủ tẩy tâm hành thiện thì công đức đó quả nhiên là không nhỏ .

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Đại sư quá khen .

Lúc nầy bỗng nhiên có một tiểu tăng bước vào nói với Nhập Vân đại sư mấy câu , tức thì vị Chưởng môn Thiếu Lâm liền lớn tiếng nói với bọn Tống Phù :

- Có lẻ ba vị đã đói rồi , trai phòng dã chuẩn bị xong cơm chay , xin mời ba vị tự nhiên .

Tống Phù , Tuyết Nghi , và An Tiểu Bình đã đói thực nên lập tức cáo biệt mọi người theo tiểu tăng xuống trai phòng dùng cơm chay .

Sau đó bọn họ trở lại tịnh thất phương trượng nhân đàm một lúc nữa thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Thêm ba ngày nữa trôi qua nhưng Ngũ Đại ma chủ vẫn chưa có động tịnh gì.

An Tiểu Bình không nhẫn nại được nên sang ngay thứ tư nàng rũ Phương Tuyết Nghi xuất tự xuống thành Đăng Phong dạo chơi. Nhưng Phương Tuyết Nghi không đồng ý, bởi lẻ chàng lo có thể hôm nay Võ Lâm Nhất Quái Tân Bá Công sẽ đến, đồng thời chàng cũng nóng lòng muốn biết tin tức về Trịnh Đại Cương.

An Tiểu Bình thấy chàng không chịu đi cùng mình nên tức khí lên , trốn đi một mình ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Mãi đến tối hôm đó, Phương Tuyết Nghi và Tống Phù mới phát hiện ra là An Tiểu Bình vẫn chưa trở về.

Nhất thời vì lo lắng cho an nguy của nàng nên Phương Tuyết Nghi mới kéo Tống Phù xuất tự đi tìm, nhưng kết quả vẫn không thấy tung tích nàng đâu cả.

Tống Phù bèn đưa Tuyết Nghi lên tuyệt đỉnh Thái Thất thì chỉ thấy Chúc Công Minh đang nằm trong hóc núi ngáy khò khò.

Tống Phù lay tĩnh lão ta đậy và hỏi về tung tích An Tiểu Bình , nhưng Chúc Công Minh vừa dụi mắt vừa lắc đầu, nói :

- Lão thâu nhi, lão phu ta chỉ là kẻ khố rách áo ôm, nếu ngươi muốn trộm muốn cướp thì có lẻ là tìm nhằm chỗ rồi.

Tống Phù đâu còn lòng dạ nào mà nói đùa với lão ta ? Vì thế lão thở dài một hồi rồi kéo Phương Tuyết Nghi hạ sơn trở về Thiếu Lâm tự.

Nhất thời Tuyết Nghi cũng chẳng có chủ ý gì nên buột miệng hỏi :

- Lẻ nào chúng ta không đi tìm An cô nương ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên là phải tìm, nhưng hôm nay thì không được nữa rồi.

Tuyết Nghi hỏi :

- Chúng ta hồi tự chăng ?

Tống Phù nói :

- Đành vậy thôi ! Nếu ngày mai mà cô ta vẫn chưa về thì chúng ta sẽ xuống Đăng Phong thành tìm cũng không muộn !

Dù không muốn nhưng chẳng còn biện pháp nào khác nên Tuyết Nghi đành theo Tống Phù trở về Thiếu Lâm tự.

Sáng sớm hôm sau, chàng đến đánh thức Tống Phù dậy rồi hai người cũng hạ sơn xuống Đăng Phong thành tìm Tiểu Bình. Nhưng vừa qua khỏi sơn môn chừng nữa dậm thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình đang dẫn mấy tráng hán khiêng một người trên cáng đi lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi lắc đầu, nói :

- Tống lão, xem ra chúng ta lo hảo rồi !

Tống Phù bật cười, nói :

- Đúng vậy ! Võ công của An cô nương không kém lão đệ ngươi, thử hỏi trong võ lâm có kẻ nào làm hại được cô ta chứ ? Nhưng bây giờ cô ta đã trở về thì lão đệ ngươi yên tâm rồi chứ ?

Nói đến đây thì An Tiểu Bình đã phong bước lướt tới. Nàng nhìn Phương Tuyết Nghi và lớn tiếng

nói :

- Phương huynh đoán xem tiểu đệ khiêng ai về đây !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ta đâu phải là thần tiên, nàng không nói ra thì làm sao ta biết được ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng lại nói :

- Trông hiền đệ cao hứng như vậy thì người này tất phải là nhân vật quan trọng rồi !

An Tiểu Bình nói :

- Không sai, ngươi này chính là Trịnh đại hiệp mà Phương huynh cần tìm đấy !

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc kêu lên :

- Là Trịnh đại bá của tại hạ à ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy ! Phương huynh, tiểu đệ đi chuyến này không uổng phí đấy chứ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã phóng bước đến chỗ hai tráng hán, mục quang vừa quét ra thì thấy quả nhiên người nằm trên cáng là Trung Châu Tam Hiệp - Trịnh Đại Cương.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy Trịnh Đại Cương đang nhắm chặt song mục, sắc diện nhợt nhạt nhưng hô hấp vẫn đều đặn. Rõ ràng lão ta bị thọ thương khá nặng và được An Tiểu Bình cứu về. Bất giác hai giọt lệ lăn xuống hai gò má Tuyết Nghi , chàng nhớ lại lúc ở ngoài thành Gia Định , nếu không có Trịnh đại bá xuất hiện kịp thời cứu mạng thì mình đã sớm chết trong tay bá phụ Phương Thiên Thành rồi.

Xúc động dâng tràn, nhất thời chàng đứng nhìn Trịnh Đại Cương mà thần thái ngẩn ngơ như pho tượng.

Chợt nghe giọng Tống Phù khẻ nói từ phía sau :

- Lão đệ, dường như Trịnh đại hiệp bị nội thương rất trầm trọng. Chúng ta mau khiêng vào Thiếu Lâm tự tìm cách cứu chửa thôi !

Phương Tuyết Nghi giật mình vội nói :

- Đúng vậy ... Phiền nhị vị tráng sĩ nhanh chóng khiêng Trịnh đại bá vào Thiếu Lâm tự ...

Nói đoạn chàng quay người dẫn hai trang hán khiêng Trịnh Đại Cương nhập tự.

Tống Phù vá An Tiểu Bình cũng lập tức theo sau, bọn họ vừa đi vừa nói nhưng vì lo lắng cho thương thế của Trịnh Đại Cương nên Tuyết Nghi không để ý bọn họ nói những gì.

Sau khi nhập tự, Tống Phù thưởng cho hai tráng sĩ mấy nén bạc và bảo bọn họ hạ sơn. Sau đó lão xem xét tỉ mỉ thương thế của Trịnh Đại Cương nhưng một lúc lâu vẫn không nói gì.

Phương Tuyết Nghi rất khẩn trương nhưng không tiện tương vấn nên chàng cứ đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng, vì không kiên nhẫn được nữa nên chàng lên tiếng hỏi Tiểu Bình :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá vì sao mà thọ thương vậy ? Hiền đệ phát hiện lão ta ở nói nào thế ?

An Tiểu Bình nói :

- Tại một ngôi cổ miếu ngoài Đăng Phong thành ! Chuyện này nói ra thật là khéo, hôm qua, tiểu đệ dạo khắp Đăng Phong thành nhưng chẳng có gì vui, khi màn đêm buông xuống tiểu đệ định trở về, nào ngờ vừa ra khỏi cửa thành thì phát hiện mấy nhân vật võ lâm có hành tung khả nghi , nhất thời nỗi lòng hiếu kỳ nên tiểu đệ truy theo bọn chúng .

Phương Tuyết Nghi liên hỏi :

- Bọn chúng là những ai ?

An Tiểu Bình nói :

- Có lẻ là thuộc hạ của Ngũ Ma !

- Hiền đệ không biết bọn chúng sao ?

-Tiểu đệ đâu có thời gian để hỏi bọn chúng ! Tiểu đệ theo sau bảy nhân vật mang đao mang kiếm đó ra ngoài thành thì phát hiện bọn chúng chạy thẳng đến một cổ miếu ...

- Trịnh đại bá ở trong cổ miếu đó à ?

- Không sai ! Quả nhiên là Trịnh đại bá ở trong ngôi cổ miếu ... Nhưng trước đó thì tiểu đệ không biết bọn chúng đến đó làm gì và cũng không thấy Trịnh đại hiệp .

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào mà gặp được Trịnh đại bá ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu đệ thấy bọn họ vào trong cổ miếu rồi thì mọi sự im lặng như tờ , hồi lâu sau chẳng thấy tên

nào ra nên tiểu đệ đột nhập vào đại điện ẩn thân trên xà nhà theo dỏi từng cử động của bọn chúng .

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Có tên nào quay ra không ?

- Đương nhiên là có . Đó là một đầu đà với hình dạng cực kỳ cỗ quái .

- Phải chăng tăng nhân trụ trì ngôi cổ miếu đó ?

- Tiểu đệ cũng không rõ lắm ... Nhưng khi ra đến đại điện thì tên đầu đà nay chui vào một nơi bí mật dưới án thờ .

- Thì ra nơi đó còn có cửa ngầm .

- Không sai ! Bên dưới án thờ còn có một mật thất , đương thời tiểu đệ muốn phi thân xuống chui vào xem thử , không ngờ trong chớp mắt thì đầu đà đó đã quay trở ra .

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sợ rằng ngôi miếu đó chẳng phải là nơi tốt lành gì .

Nghĩ đoạn định nói thì đã nghe Tiểu Bình nói tiếp :

- Đầu đà đó vừa lùn vừa mập nên ở xa trông hắn giống như một quả cầu lăn tròn , thật là tức cười vô cùng .

Nói đoạn nàng bật cười khanh khách một tràng .

Phương Tuyết Nghi nôn nóng hỏi :

- Sau đó thì sao ?

Đầu đà đó chui ra một lúc thì có thêm ba người nữa chui ra .

- Bọn họ là những ai ?

- Một trong số đó là Trịnh đại hiệp .

- Thế à ! Lúc đó Trịnh đại bá thọ thương chưa ?

- Chưa .

Phương Tuyết Nghi bất giác nhìn qua Trịnh Đại Cương thì thấy Tống Phù đang án song chưởng

đẩy chân khí vào người lão ta . Chàng thầm nghĩ :

- Trịnh đại bá sao có thể đầu hàng Ngũ Ma được ? Sợ rằng Tiểu Bình nhìn nhầm người thôi .

Nghĩ thế nên chàng buột miệng nói :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá của tại hạ là nhân vật chánh phái ...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nếu Trịnh đại hiệp không phải là người chánh phái, thì làm sao tiểu đệ xuất thủ cứu lão ta trở về ?

Nàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Sau khi ba người này chui ra ngoài thì lão đầu đà luôn miệng chửi mắng Trịnh đại hiệp và trách Trịnh đại hiệp tiết lộ chuyện Ngũ Đại ma chủ muốn đi Thiếu Lâm tự .

Tuyết Nghi hỏi :

- Trịnh đại bá nói thế nào ?

Tiểu Bình nói :

- Một mực phủ nhận !

- Hiền đệ, thế còn hai người kia là những ai ?

- Tiểu đệ không biết !

- Hiền đệ không hỏi sao ?

- Vì võ công của bọn chúng quá kém, tiểu đệ vừa xuất thủ là bọn chúng đã thọ mệnh thì lấy đâu nữa mà hỏi ?

- Hoá ra hiền đệ đã giết bọn chúng rồi à ?

- Đúng vậy, vì cứu Trịnh đại hiệp nên tiểu đệ đành hạ sát thủ thôi !

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Lão đầu đà đó cũng bị giết chứ ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không ! Võ công của lão đầu đà đó khá cao cường, nhất thời tiểu đệ không lưu ý nên lão ta đã chạy thoát ! Nhưng ...

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Cánh tay trái của lão ta đã tàn phế rồi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp :

- Hiền đệ có hỏi danh hiệu của lão đầu đà đó không ?

Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không, nhưng tiểu đệ nghe được họ của lão ta từ miệng Trịnh đại hiệp !

- Lão ta họ gì ?

- Trịnh đại hiệp gọi lão ta là Long tôn giá !

- Thế hiền đệ làm thế nào biết được thân phận của Trịnh đại bá ?

- Rất đơn giản ! Từ lúc Trịnh đại hiệp ra khỏi mật thất thì lão đầu đà luôn miệng gọi Trịnh Đại Cương nên tự nhiên tiểu đệ biết người đó là đại bá của Phương huynh !

Nàng vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi liền cung thủ, nói :

- Hiền đệ quan tâm đến chuyện của tại hạ như thế, thật khiến tại hạ vô cùng cảm kích !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Chuyện này có đáng gọi là gì ...

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá sao lại thọ thương trầm trọng thế ?

An Tiểu Bình nói :

- Chuyện này ... Chỉ trách tiểu đệ nhất thời sơ ý không nghĩ lòng dạ hai kẻ kia lại thâm độc như vậy !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Không phải lão đầu đà đó đả thương Trịnh đại bá à ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không phải ! Tiểu đệ thấy lão đầu đà đó không ngừng chửi mắng Trịnh đại hiệp, lúc đó đâu ngờ bọn chúng sẽ hạ độc thủ, cuối cùng khi nghe lão đầu đà bảo hai gã kia lấy mạng Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ mới vội vàng xuất thủ giải cứu nhưng đã chậm một bước .

Phương Tuyết Nghi thấy nàng tự trách mình thì vội an ủi :

- Chuyện này không phải hiền đệ sai mà có lẻ mệnh số của Trịnh đại bá phải chịu kiếp nạn này thôi . Nếu không may mắn gặp hiền dệ thì e rằng tính mạng của Trịnh đại bá khó lòng bảo toàn được !

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói :

- Phương huynh không trách đệ à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ chỉ có lòng cảm kích ơn cứu mạng của hiền đệ đối với Trịnh đại bá mà thôi .

Chàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ, còn mấy tên đại hán mang đao kiếm chui vào miếu thì sao ? Hiền đệ có phát lạc bọn chúng về Tây Thiên không ?

An Tiểu Bình nói :

- Khi lão đầu đà vừa hạ lệnh phế Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ vội phi thân xuống giải cứu, gã bên phải thọ mệnh ngay nhưng gã bên trái đả thương Trinh đại hiệp một chưởng rồi mới bị chỉ lực của tiểu đệ điểm trúng .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Khi đó có lẻ bọn đại hán từ xung quanh vây lại phải không ?

- Không sai ! Nếu không thì lão đầu đà làm sao thoát đi được ?

- Võ công của sáu bảy đại hán đó thế nào ?

- Không đáng để lảnh một chưởng ! Nhưng đương thời Trịnh đại hiệp đã thọ thương ngã dưới đất, tiểu đệ nôn nóng cứu người nên không truy theo bọn chúng !

- Hiền đệ có vào mật thất xem thử không ?

- Có ! Đó là một địa lao !

- Là địa lao ? Có người bị giam không ?

- Đương nhiên là có ! Nếu bên trong không có người bi giam thì tiểu đệ đã không thể tìm được người khiêng Trịnh đại hiệp về đây .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Lẻ nào hai tráng hán lúc nảy là người bị giam trong địa lao à ?

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Không sai ! Tiểu đệ thả bọn họ ra nên đương nhiên cũng bảo bọn họ làm một việc để báo đáp !

- Thế trong miếu đó có người nào trụ trì không ?

- Hình như là không ! Nhưng tiểu đệ đã phóng một mồi lửa thiêu rụi rồi !

- Thiêu rụi rồi à ?

- Đúng vậy ! Ngôi miếu đó nhất định là nơi dừng chân của thuộc hạ Ngũ Ma, không thiêu rụi thì còn để làm gì ?

- Giết người phóng hoả đâu phải là hành vi vốn có của hiền đệ ? Từ nay về sau hiền đệ chớ làm thế nữa nhé !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Được, lần sau tiểu đệ không dám nữa !

Lúc nầy chợt nghe Trịnh Đại Cương chuyễn mình và thở dài một hồi, thì ra lão ta đã tỉnh lại .

Phương Tuyết Nghi vội bước lại cạnh giường, chàng quỳ xuống gọi lớn :

- Trịnh đại bá !

Trịnh Đại Cương từ từ mở mắt ra, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi gượng cười nói một cách yếu ớt :

- Ngươi ... Ngươi là Nghi nhi phải không ?

Phương Tuyết Nghi nước mắt lưng tròng, chàng nói qua tiếng nấc :

- Đúng vậy ! Tiểu điệt là Phương Tuyết Nghi !

Thần sắc Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ vui mừng, lão nói :

- Hiền điệt, ngươi to cao thế nầy khiến đại bá cơ hồ nhận không ra !

Phương Tuyết Nghi lau nước mắt và hỏi :

- Đại bá đã khoẻ lại chút nào chưa ?

Lúc nầy Trịnh Đại Cương mới nhớ lại chuyện thọ thương, lão vội nhìn Tống Phù đang nhể nhại mồ hôi và nói :

- Đa tạ lão huynh cứu mạng...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão kinh ngạc kêu lên :

- Các hạ ... Chẳng phải là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống huynh đó sao ?

Thì ra Trung Châu Tam Hiệp vốn là chỗ bằng hữu cũ với Tống Phù .

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão đệ ngươi còn nhớ lão thâu nhi ta à ?

Trịnh Đại Cương đưa tay chụp đầu vai Tuyết Nghi và từ từ ngồi dậy rồi mĩm cười , nói :

- Đương nhiên là tiểu đệ không thể quên Tống huynh.

Tống Phù và Tuyết Nghi đở Trịnh Đại Cương ngồi ngay ngắn trên một chiếc bồ đoàn rồi nói :

- Trịnh lão đệ, Tống mỗ tài trí hữu hạn nên sợ rằng thương thế của lão đệ ngươi không thuộc khả năng của Tống mỗ rồi !

Trịnh Đại Cương nghe lão nói là không thể trị được thương thế cho mình thì lộ vẻ thất vọng nhưng lão liền gượng cười , nói :

- Tiểu đệ vô cùng cảm kích thịnh ý của Tống huynh , sống chết có mạng, phú quý do trời, xin Tống huynh không cần lo lắng cho thương thế của tiểu đệ nữa !

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hào khí của Trịnh lão đệ quả nhiên không kém năm xưa.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Trịnh đại bá , thương thế của người tất phải được trị lành ! Xin đại bá chớ bi quan.

Trịnh Đại Cương gượng cười , nói :

- Hiền điệt, ngươi cho rằng Trịnh đại bá của ngươi là một kẻ sợ chết chăng ?

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng vội nói :

- Tiểu điệt không có ý đó !

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói :

- Thế thì được rồi ! Ngươi thử nghĩ xem , nếu ta tham sanh uý tử thì đâu đến nỗi phải thọ trọng thương thế này !

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão à lên một tiếng và hỏi Tuyết Nghi :

- Hiền điệt, ai đã cứu vi bá từ Đăng Phong về Thiếu Lâm tự vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là An cô nương đây !

Trịnh Đại Cương ngạc nhiên hỏi tiếp :

- An cô nương ? Cô ta ở đâu ?

Thì ra Trịnh Đại Cương không nhìn ra diện mục thật của An Tiểu Bình .

Phương Tuyết Nghi liền chỉ tay về phía Tiểu Bình và nói :

- Chính là cô ta !

Lúc nầy An Tiểu Bình đã bước lại , nàng cung thủ nói với Trịnh Đại Cương :

- Vản bối An Tiểu Bình, tham kiến Trịnh đại hiệp !

Trịnh Đại Cương định cúi người hoàn lễ nhưng bị Tuyết Nghi giữ lại nên lão vội nói :

- Không dám ... Suốt đời Trịnh Đại Cương này sẽ không dám quên ơn cứu mạng.

An Tiểu Bình liếc nhìn Tuyết Nghi rồi nói :

- Trịnh đại hiệp, vản bối đâu dám thi ân cầu báo ? Đại hiệp quá khách khí rồi !

Trịnh Đại Cương chau mày, nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Nghi nhi, mấy năm qua ngươi ở đâu ? Trong thần thái thì có lẻ ngươi đã bái vị cao nhân nào học được võ nghệ cao cường rồi phải không ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đại bá lo dưỡng thương là chuyện quan trọng, những chuyện của tiểu điệt ngày sau nói cũng không muộn.

Trịnh Đại Cương nói :

- Cái gì ? Ngươi tưởng ta là một lão nhân vô dụng rồi chăng ? Hiền điệt, thực ra đại bá của ngươi mới ngoài ngũ tuần thôi, so với Tống huynh đây vẫn còn trẻ chán !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , nói :

- Đại bá, tiểu diệt không dám nghĩ thế ! Chỉ vì đại bá đang thọ trọng thương nên tiểu điệt không muốn đại bá lo lắng thôi !

Vừa nói đến đây thì Thiếu Lâm Chưởng môn - Nhập Vân đại sư đã đẩy cửa bước vào. Lão chấp tay niệm phật hiệu rồi nói với Tuyết Nghi :

- Tiểu thí chủ, có thể cho lão nạp xem thử thương thế của Trịnh đại hiệp được không ?

Thì ra lão đang ở trong tịnh thất phương trượng nghe tăng nhân trong chùa báo tin nên mới vội vàng đến khách đường.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì mĩm cười , nói :

- Đâu dám phiền Chưởng môn đại sư ...

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ khách khí rồi !

Vừa nói lão vừa bước lại chỗ Trịnh Đại Cương .

Trịnh Đại Cương vội cúi người hành lễ và nói :

- Chưởng môn đại sư, Trịnh mỗ là một võ phu phàm tục, hôm nay làm kinh động phật môn thật là bất an vô cùng . Bây giờ đâu dám phiền đại sư chiếu cố đến thương thế của Trịnh mỗ ...

Nhập Vân đại sư chỉ mĩm cười rồi cầm tay của Trịnh Đại Cương mà xem mạch. Qua một lát, vị lão tăng chau mày, nói :

- Thương thế của thí chủ không nhẹ, khí mạch hư tán, huyết tương bất thông , không lẻ đã bị kẻ nào thi triển công phu khí mạch huyết hải đả thương chăng ?

An Tiểu Bình lên tiếng nói :

- Trịnh đại hiệp bị đối phương đánh lén một chưởng vào Mệnh môn huyệt !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Thảo nào !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đại sư, thương thế của Trịnh đại bá vản bối có cách nào cứu chửa không ?

Nhập Vân đại sư mĩm cười, nói :

- Thương thế tuy nặng nhưng chưa đến độ bất khả cứu chửa !

Nói đoạn lão quay lại nói với tri khách đại sư là Pháp Nhân đang đứng ngoài cửa :

- Mau đến chỗ Giám Tự đại sư lấy một viên Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan mang lại đây cho bản toà.

Pháp Nhân đại sư hơi ngạc nhiên nhưng vội cung kính đáp :

- Đệ tử tuân mệnh !

Rồi quay người chuyển bước.

Lúc nầy Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Đại sư, Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan là một trong tam bảo trấn sơn của quý tự, thương thế của Trịnh Đại Cương mà được Cửu Chuyển Kim Đan chửa trị thì trong một ngày là có thể bình phục rồi !

Lão có ý nói Cửu Chuyển Kim Đan là bảo vật trấn sơn của Thiếu Lâm là để Phương Tuyết Nghi thêm phần kính trọng Nhập Vân đại sư mà thôi. Y như rằng, Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rùng mình, chàng vội cung thủ, nói :

- Đại sư, đại ân này vản bối sẽ không dám quên !

Nhập Vân đại sư mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ vì chuyện bổn tự mà phí nhiều tâm huyết, lão nạp vì tiểu thí chủ xuất chút tâm lực thì có đáng gọi là gì !

Nói đến đây thì Pháp Nhân đại sư đã bước vào đưa cho Nhập Vân đại sư một bình ngọc nhỏ.

Nhập Vân nhận lấy rồi đỏ ra một viên hoàn đan màu đen to bằng long nhãn, lão cẩn thận đưa hoàn đan cho Trịnh Đại Cương uống vào.

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Pháp Nhân tri khách:

- Sau khi Trịnh thí chủ uống đan dược thì cần vận khí điều dưỡng, ngươi mau thu xếp một gian phòng để Trịnh thí chủ nghỉ ngơi.

Pháp Nhân tri khách vội chấp tay, nói :

- Đệ tử đã chuẩn bị rồi ạ !

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù vội dìu Trịnh Đại Cương theo Pháp Nhân tri khách đến một gian tịnh thất.

Trịnh Đại Cương sau khi uống Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan thì thần sắc đã bớt phần nhợt nhạt, khi về đến tịnh thất thì có thể tự ngồi vận chân khí điều tức rồi !

Tống Phù nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chúng ta ra ngoài ngồi đợi nhé !

Phương Tuyết Nghi khẻ gật đầu rồi hai người lui bước ra ngoài. Nhập Vân đại sư vốn dứng chờ ngoài của, lão thấy hai người trở ra thì liền nói :

- Trai phong đã chuẩn bị sẳn điểm tâm, xin mời nhị vị !

Bốn người Nhập Vân, Tuyết Nghi, Tống Phù, và Tiểu Bình đến trai phòng thì thấy Trang Tiệp đã ngồi đợi ở nơi này.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Mấy ngày qua Trang huynh đi đâu ?

Trang Tiệp hành lễ với quần hùng rồi nói :

- Tại hạ đi Lạc Dương một chuyến , vì sự việc khẩn trương nên chưa kịp nói rõ với Phương huynh đệ.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Phương huynh đệ, hiện tại Cao Vô Địch đã đến cảnh giới Hà Nam rồi .

Phương Tuyết Nghi lại thêm một phen ngạc nhiên, chàng nói :

- Không phải Đồng Tử Kỳ phái gã tới đây chứ ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Không phải ! Cao Vô Địch đi chuyến này là vì Phương huynh đệ đấy !

Phương Tuyết Nghi hỏi lại :

- Vì tại hạ ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Không sai !

Lúc nầy Nhập Vân đại sư đã mời quần hào an toạ, lão mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ, có chuyện gì chúng ta vừa ăn vừa nói nhé !

Phương Tuyết Nghi nói lời đa tạ xong và vừa ăn một miếng thì nhịn không được nên lại hỏi :

- Trang huynh , Cao Vô Địch vì chuyện gì của tại hạ mà đến vậy ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Tại hạ gặp Cao huynh ở Lạc Dương , trong bộ dáng của gã thì rõ ràng gã đã nếm không ít đau khổ từ Đồng Tử Kỳ.

- Trang huynh có hỏi tại sao không ?

- Chuyện này nói ra dài lắm, nhưng Phương huynh đệ còn nhớ chuyện giúp Cao Vô Địch và Ngãi Đông Hải đẩy lui Liễu My Nương ở chỗ sào huyệt của Ma Đao Điền Nguyên chứ ?

- Đương nhiên là nhớ !

- Mấu chốt là từ chuyện này. Ngãi Đông Hải đã bịa ra chuyện thị phi, hắn nói với Đồng Tử Kỳ rằng Cao Vô Địch là gian tế nội ứng của Phương huynh đệ...

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc kêu lên :

- Có chuyện như thế sao ?

Tống Phù bật cười rồi nói xen vào :

- Ngãi Đông Hải thật bậy bạ hết sức , xem ra hắn không dùng được Thần Lực Thiên Vương Cao Vô Địch rồi !

Trang Tiếp mĩm cười , nói :

- Đúng vậy, tuy Đồng Tử Kỳ rất sũng ái Cao Vô Địch nhưng trước sự thêu dệt bịa chuyện thị phi của Ngãi Đông Hải thì cuối cùng lão ta cũng phát đại nộ, suýt chút nữa là phế võ công của Cao Vô Địch !

Tống Phù hỏi :

-Ngốc tiểu tử đó có thọ thương không ?

Trang Tiếp nói :

- Chỉ thọ thương da thịt, không nghiêm trọng lắm.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Theo Cao huynh cho biết thì trong cơn thịnh nộ, Đồng Tử Kỳ xuất thủ định phế võ công của gã nhưng chẳng hiểu tại sao khi hạ thủ thì lão ma đầu không vận nội lực. Do đó, nhìn bề ngoài thì Cao Vô Địch đã bị phế hoàn toàn võ công, nhưng thực tế thì chỉ bị ngoại thương mà thôi !

Chương 39: Chợt Nghe Hung Tin

Tống Phù nghe Trang Tiệp thuật xong chuyện thì phá lên cười một tràng rồi nói :

- Đồng Tử Kỳ sao lại thiện tâm thế ? Lẻ nào đây là khổ nhục kế ?

Trang Tiệp nói :

- Không thể ! Nếu thật là khổ nhục kế thì lão ta không thể hạ thủ lưu tình !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Trang huynh , có thật là Cao Vô Địch vì chuyện tại hạ mà đến Lạc Dương không ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Đích thực là Cao huynh nói với tại hạ như vậy, nhưng hiện tại gã vẫn chưa thể tìm đến đây !

- Tại sao ?

Vì hiện tại Cao Vô Địch đang đi chung với một người.

- Người đó là ai ?

- Phương huynh đệ còn nhớ Trình Tử Vọng của Trình gia không ?

- Đương nhiên là nhớ ! Không lẻ người đi chung với Cao Vô Địch là Trình trang chủ ?

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói :

- Bọn họ tính mưu đồ chuyện gì chăng ?

Trang Tiệp mĩm cưới , nói :

- Theo Cao huynh cho biết thì hiện tại bọn họ đang điều tra một chuyện, trước khi biết được sự việc thì bọn họ chưa tiện nói ra việc đó, cũng như chưa thể đến đây tương kiến !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc nên thầm nghĩ :

- Chuyện này thất quái lạ ! Nếu bọn họ đang ngầm điều tra chuyện gì liên quan đến ta thì tại sao lại không muốn cho ta biết trước ? Không lẻ chuyện đó thật sự bất lợi cho ta ?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Trang huynh có thăm dò khẩu khí của bọn họ không ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Bọn họ đã không muốn nói ra thì truy vấn cung vô ích, vì vậy mà tại hạ không có ý thăm dò ...

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Chuyện này quả thật là khó hiểu !

Trang Tiệp liền nói :

- Phương huynh đệ hà tất phải lo lắng, theo tại hạ thấy thì bọn họ không có tâm ý làm điều bất lợi với Phương huynh đệ .

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , nói :

- Cũng hy vọng là như vậy !

Tống Phù hắng giọng rồi hỏi Trang Tiệp :

- Trang lão đệ, vừa rồi ngươi đi Lạc Dương là vì chuyện gì vậy ?

Trang Tiệp nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói :

- Van bối phụng mệnh Chưởng môn đại sư đi...

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Lão nạp phiền Trang thí chủ đi Lạc Dương thăm dò tung tích Trung Châu Tam Hiệp !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì vô cùng cảm kích , chàng nói :

- Vì chuyện của Phương mỗ mà đại sư và Trang huynh phải phí tâm lực, thật là đắc tội nhiều quá !

Trang Tiệp buông tiếng thở dài rồi nói :

- Phương huynh đệ, có một chuyện này nhưng sợ rằng sau khi tại hạ nói ra thì Phương huynh đệ sẽ không vui !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì ? Phải chăng là chuyện liên quan đến Trung Châu Tam Hiệp ?

- Không sai !

- Trịnh đại bá trong Trung Châu Tam Hiệp đã có mặt tại Thiếu Lâm tự, có lẻ Trang huynh biết rồi chứ ?

- Tại hạ vừa được nghe nói ! Nhưng chuyện tại hạ muốn nói lại liên quan đến Thạch tam hiệp và phu phụ Phương Nhị hiệp !

- Bọn họ hiện như thế nào ?

- Theo tại hạ thăm dò biết được thì hình như Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp bỗng nhiên thất tung thất tích trên giang hồ !

- Không thể thế được !

- Tại hạ vốn cũng nghĩ như thế , vì cho rằng bọn họ không thể đột nhiên thất tung, nhưng kết quả lại khiến cho tại hạ không thể không tin !

Phương Tuyết Nghi biến sắc, chàng buông đủa đứng lên và nói :

- Trang huynh có phát hiện gì chăng ?

Trang Tiệp chậm rải nói :

- Không sai ! Đích thực là tại hạ đã điều tra ra một vài manh mối !

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Trang huynh mau nói ra xem .

Trang Tiệp nói :

- Tại hạ đến Lạc Dương và ấn chiếu theo thủ dụ của Hoắc Bang chủ tìm đến phân đà Cái Bang ở nơi này để gặp phân đường chủ Trì Thiên Hòa tiền bối ...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên , chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong thì thấy lão đang nhìn mình mĩm cười . Bang chủ Cái Bang gật gật đầu và nói :

- Lão đệ, ngươi hãy nghe Trang lão đệ nói tiếp đã !

Phương Tuyết Nghi không có ý cắt ngang nên Trang Tiệp bèn nói tiếp :

- Sau khi nói rõ mục đích đến Lạc Dương với Trì tiền bối thì lão ta ngẫn người hồi lâu mà không nói gì !

Phương Tuyết Nghi buộc miệng hỏi :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Theo Trì Đường chủ cho biết thì Phương Thiên Thành Nhị hiệp và Thạch Tuấn tam hiệp đã khứ thế từ ba năm trước rồi !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy toàn thân chấn động , chàng kêu lên :

- Không thể như vậy !

Đôi mày kiếm của chàng chợt giương lên, chàng hỏi tiếp :

- Thế đại bá mẫu và Lạc huynh của tại hạ thì sao ?

Trang Tiệp nói :

- Đó là chuyện khiến người ta khó hiểu nhất đấy ! Trì Đường chủ cho biết, ngày đó đệ tử Cái Bang chỉ phát hiện được hành tung của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp mà không thấy Phương phu nhân và Phương công tử đâu cả .

Phương Tuyết Nghi thộn người một lúc rồi mới hỏi tiếp :

- Trang huynh, Trì Đường chủ làm sao biết Thạch tam thúc của tại hạ đã chết ?

Trang Tiệp nói :

- Hậu sự của bọn họ là do đệ tử Cái Bang lo liệu nên tự nhiên là không thể sai !

Phương Tuyết Nghi hét toáng lên :

- Tại hạ không tin !

Rồi tung người ra khỏi trai phòng .

An Tiểu Bình hoảng hốt biến sắc, nàng vội kêu lên :

- Phương huynh đi đâu vậy ?

Lời chua dứt thì nàng đã tung người truy theo .

Sự biến bất ngờ khiến bọn Nhập Vân đại sư cũng kinh ngạc không thôi , quần hùng không ai bảo ai nhưng đều tự động đuổi theo hai người . Nhưng Phương Tuyết Nghi không đi đâu xa, chàng phóng thẳng đến tịnh thất, nơi có Trịnh Đại Cương đang dưỡng thương . Thì ra chàng muốn chứng minh lời của Trang Tiệp vừa nói là thật hay giả.

Cũng may là cước lực của An Tiểu Bình khá nhanh nên trước khi Phương Tuyết Nghi đến được chỗ Trịnh Đại Cương thì nàng đã lướt qua trước cản đường .

Phương Tuyết Nghi sững sờ nhìn nàng và khẻ hỏi :

- Hiền đệ làm gì vậy ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh không được làm kinh động Trịnh đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi ngẫn người một lúc rồi chợt buông xuôi hai tay và thở dài một hồi .

An Tiểu Bình kéo chàng ra khỏi tịnh thất và nói :

- Phương huynh nên đi nghỉ ngơi một lát thôi !

Lúc nầy Tống Phù cũng đã đến, lão cười hì hì , nói :

- Lão đệ, có nhiều chuyện không thể vội vàng nôn nóng mà được, ngươi há có thể vì nóng vội nhất thời mà làm hỏng đại sự sao ? Hãy mau đi nghỉ ngơi một lát, chờ thương thế Trịnh Đại Cương bình phục rồi hỏi cũng không muộn !

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Vản bối thật lỗ mảng quá ! Tống lão , chúng ta trở lại khách đường thôi !

Quần hào lập tức rời tịnh thất mà đến khách đường .

Trang Tiệp nhìn Tuyết Nghi và lắc đầu, nói :

- Phương huynh đệ, chuyện này chỉ trách tại hạ nói không khéo thôi . Thực ra, tại hạ vẫn chưa nói hết mà Phương huynh đệ đã xúc động như thế khiến tại hạ cảm thấy khó xử quá.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã bình tỉnh trở lại, chàng gượng cười, nói :

- Thật là đắc tội với chư vị ! Nhất thời tại hạ quá khẩn trương khiến cho chư vị phải kinh động !

Trang Tiệp cung thủ nói :

- Phương huynh đệ, tại hạ xin nói tiếp nhé !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Trang huynh cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe đây !

Trang Tiệp chậm rải nói tiếp :

- Khi Trì Đường chủ nói cho tại hạ biết hung tin của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thì lão cũng nói thêm một chuyện rất khả nghi !

- Chuyện gì ?

- Trì Đường chủ nói, khi đệ tử Cái Bang phát hiện thi thể của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp, ngoài y phục ra thì không còn trông rõ diện mục nữa . Do vậy, Trì Đường chủ rất hoài nghi, chẳng biết hai thi thể đó có phải là của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thật hay không ?

- Trì Đường chủ nói như thế à ?

- Đúng vậy !

Tống Phù nghe vậy thì quay qua hỏi Hoắc Minh Phong :

- Hoắc huynh sớm biết chuyện này rồi chứ ?

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Trì Thiên Hòa không bẩm báo nên lão phu không biết !

Tống Phù lẩm bẩm nói :

- Kỳ quái thật !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì kỳ quái ?

Tống Phù nói :

- Chuyện đại sự thế mà tại sao Trì Thiên Hòa không báo cáo với Bang chủ ? Sợ rằng bên trong tất phải có nguyên nhân !

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói :

- Sao Tống huynh lại nôn nóng thế, không lẻ chuyện này rất khẩn trương à ?

Tống Phù nói :

- Sao lại không .

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Nếu Tống huynh cảm thấy chuyện này có quan hệ rất lớn thì xin hãy nói rõ một chút mới được !

Tống Phù nói :

- Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp còn sống hay đã chết là nằm ở chỗ Trì Thiên Hòa nói thật hay giả, lẻ nào Bang chủ không hiểu ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Chuyện này ...tất nhiên là lão phu hiểu .

Tống Phù tiếp lời :

- Bang chủ đã hiểu thi tại sao không để ý xem những lời Trì Thiên Hòa nói có dối trá hay không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Trì Thiên Hòa là ngươi an phận thủ thường nên tuyệt nhiên không thể nói dối !

Tống Phù hỏi :

- Điều đó thật chứ ?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói :

- Đương nhiên là thật ! Nhưng lão phu phải nói cho Tống huynh biết, thi thể của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn là không phải chính bản thân bọn họ .

Tống Phù kinh ngạc hoi :

- Làm sao Hoắc huynh biết là không phải chính bọn họ ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Lão phu đã cho ngươi điều tra rõ chuyện này, nếu không thì Trì Thiên Hòa không thể không bẩm với lão phu !

- Vậy là Bang chủ sớm biết chuyện này ?

- Đúng thế !

- Ôi ! Vậy mà Hoắc huynh khiến cho Tống mỗ phí tâm lo lắng .

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Có thể khẳng định là hai thi thể đó không phải của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn, nhưng bọn họ đi phương nào thì quả thật lão phu không thể biết được !

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trang Tiệp :

- Trang huynh, Trì Đường chủ nói với huynh thế nào ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trì Đường chủ nói rằng, rất có thể Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn vẫn còn quanh quẩn ở Lạc Dương ...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Trang huynh, tại hạ muốn nhờ Trang huynh một việc, chẳng hay Trang huynh có sẵn lòng không ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Phương huynh đệ cử chỉ giáo, dù vào chỗ dầu sôi lửa bỏng thì tại hạ cũng bất từ nan !

Phương Tuyết Nghi cung thủ đa tạ và nói :

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đi Lạc Dương một chuyến nữa !

Trang Tiệp ngạc nhiên hỏi :

- Lại đi Lạc Dương ?

- Không sai ! Trang huynh có muốn giúp không ?

- Đương nhiên là muốn rồi ! Nhưng Phương huynh đệ phải cho biết trước là tại hạ phải làm gì chứ ?

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đến liên lạc với Trì Đường chủ, nhờ lão ta giúp Trang huynh truy tìm tung tích Thạch tam thúc của tại hạ !

- Được ! Trang mỗ tuân mệnh !

Phương Tuyết Nghi lại cung thủ hành lễ và nói :

- Mọi việc trông cậy vào Trang huynh, thịnh tình hôm nay hy vọng là ngày sau có thể đền đáp .

Trang Tiệp vội hoàn lễ và nói :

- Chút việc cỏn con thì có gì mà Phương huynh đệ phải đa tạ .

Lời chưa dứt thì hắn đã quay người phóng bước ra khỏi khách đường .

Phương Tuyết Nghi nhìn theo bóng Trang Tiệp dần khuất rồi mới quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, vản bối có một thỉnh cầu không phải, chẳng hay Bang chủ có muốn trợ giúp không ?

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói :

- Lão đệ, ngươi không cần khách khí, nếu có chỗ nào dùng được lão phu thì lão quyết không chối từ .

Phương Tuyết Nghi xá một xá dài và nói :

- Vản bối xin đa tạ trước !

Hành lễ xong thì chàng mới nói tiếp :

- Trì Đường chủ sống lâu ở Lạc Dương nên có lẻ là biết rất tường tận những nhân vật võ lâm ở đấy ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói :

- Điều đó là tự nhiên, nếu không thì lão phu đâu bảo hắn lãnh trọng trách phân đường chủ của phân đường Lạc Dương lâu năm như thế .

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối muốn nhờ Bang chủ bảo Trì Đường chủ xuất diện tìm giúp Thạch tam thúc của vản bối, chẳng hay Bang chủ có thể hạ thủ dụ không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói :

- Có gì là không thể ? Lão phu sẽ phái ngươi đi ngay !

Nói đoạn lao quay sang dặn dò Âm Dương Thủ Cát Uy mấy câu, lão nay lập tức cáo biệt quần hùng rồi đi ngay .

Thì ra Bang chủ Cái Bang hạ lệnh cho Cát Uy đến Lạc Dương toạ trấn để chỉ huy đệ tử bản bang truy tìm tung tích Thạch Tuấn .

Hoắc Minh Phong chờ Cát Uy đi khuất rồi mới quay sang nói với Tuyết Nghi .

- Lão đệ ngươi không cần lo lắng nữa, năng lực của Cát sư đệ thế nào, lão phu ta biết rất rõ !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Mong là như vậy !

Nhập Vân đại sư hắng giọng rồi nói :

- Bổn tự còn nhiều sự vụ phải xử lý nên không tiện ở đây lâu, xin chư vị lượng thứ cho lão nạp cáo lui vậy !

Nói đoạn lão cung thủ chào mọi người rồi cất bước ra khỏi khách đường .

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù và nói :

- Tống lão cũng nên đi nghỉ ngơi một lát .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Lão phu không mệt nên có thể ngồi đây bồi tiếp lão đệ ngươi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vản bối rất khoẽ, lão không cần bận tâm !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão đệ ngươi đuổi khéo lão thâu nhi ta đi là muốn làm gì vậy ?

Vừa nói lão vừa dịch mục quang nhìn qua An Tiểu Bình với nụ cười bí hiểm . Điều nầy khiến Phương Tuyết Nghi đỏ mặt tía tai, chàng ấp úng nói :

- Không ...không có gì, nếu lão thích ở lại thì cứ ở lại !

An Tiểu Bình trừng mắt nhìn Tống Phù và nói :

- Tống lão, lần sau lão nói năng không được châm chọc đấy nhé !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão phu nhớ rồi ! Cô nương, thực ra lão phu không nói sai đấy chứ ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão còn nói nữa hả ?

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Không dám, cô nương chớ động nộ khí !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Chỉ cần lão không nói năng lung tung thì làm sao vản bối động nộ khí ?

Ngưng một lát nàng nói tiếp :

- Thực ra cũng chẳng có quan hệ gì, chỉ cần Phương huynh và vản bối thanh bạch thì các vị có nói thế nào cũng mặc !

Tống Phù thoạt nghe thì hơi ngẫn người nhưng lão liền ngộ ra nên vội nói :

- Không sai, không sai, ai nói gì thì cũng mặc bọn họ !

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, vản bối chỉ nói lão thôi đấy ! Nếu là người khác nói thì vản bối không chịu đâu !

Tống Phù nói :

- Lão thâu nhi ta cảm tạ ân tình ! Nhưng nếu thế thì e rằng Hoắc Bang chủ sẽ rất không vui thôi !

An Tiểu Bình gượng cười, nói :

- Không sao, Hoắc Bang chủ là một vị trưởng bối nên cũng không ngoại lệ !

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói :

- Không ngờ lão phu lại được cô nương hậu đải như thế ! Nay, lão phu xin hỏi cô nương một câu nhé, ngày đại hỉ của cô nương và Phương lão đệ, lão phu có được xem là chứng nhân không ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì cả thẹn đến ửng hồng hai má, nàng quay người phóng bước ra khỏi khách đường rồi bõ chạy một hồi .

Tống Phù không nhịn được nên phá lên cười một tràng khoái ý rồi nói :

- Tuyệt lắm ! Lão thâu nhi ta cũng đáng xem là một nhân tài đấy chứ nhỉ ?

Lời nay chỉ còn Phương Tuyết Nghi nghe mà thôi, vì An Tiểu Bình đã chạy đi khá xa rồi ! Tuy cảm thấy hai má nóng ran nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn gượng cười, nói :

- Nhị vị lão tiền bối, chúng ta chớ nói đùa nữa, nếu các vị tăng lữ Thiếu Lâm tự biết được An cô nương là gái giả trai thì phiền lắm đấy !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Không sai !

Nhưng Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói :

- Tống huynh tưởng rằng Nhập Vân đại sư không biết An cô nương là thân nhi nữ sao ?

Tống Phù ngạc nhiên, lão nói :

- Cái gì ? Không lẻ lão ta đã biết An cô nương là nữ nhi rồi sao ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đương nhiên là biết, nhưng ...

Lão dừng lại nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Nếu những ngày qua Phương lão đệ và An cô nương không tõ ra khá thân mật thì chưa chắc bọn họ đã phát hiện được .

Tuyết Nghi nghe vậy thì lấy làm ngượng nên cúi đầu không nói gì .

Tống Phù chau mày, nói :

- Nếu bọn họ đã biết thì tại sao không nói với Tống mỗ ? Thiếu Lâm tự không lưu nữ khách, đó là di mệnh truyền qua nhiều đời, Nhập Vân đại sư sao có thể phá lệ ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Ngộ biến khả dĩ tòng quyền, Tống huynh quên đạo lý này rồi sao ? Hiện tại Thiếu Lâm đang rơi vào cảnh ngộ hiểm trùng trùng, nguy cơ xứ xứ, nếu bọn họ không giả vờ không biết mà trục xuất An cô nương thì sợ rằng Phương lão đệ cũng xuất tự theo cô ta mà thôi . Khi đó, nếu Ngũ Đại Ma Chủ kéo đến thì bọn họ sao có thể đối phó ?

Tống Phù ngẫn người một lát rồi thở dài, nói :

- Không ngờ Nhập Vân đại sư cũng bị đẩy vào cảnh đáng thương như thế, nỗi khổ tâm của lão ta e rằng còn ngoài sự phán đoán của chúng ta !

Hoắc Minh Phong nói :

- Nhưng bất luận thế nào thì cơ nghiệp Thiếu Lâm không thể bị hủy trong tay lão ta ...

Dư âm chua dứt thì đã thấy An Tiểu Bình phi bước trở lại với tốc độ như bay . Theo sau nàng là một lão quái nhân, người này chẳng phải ai xa lạ gì mà chính là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công !

Tống Phù vội vàng xuất môn nghênh tiếp .

Phương Tuyệt Nghi lớn tiếng nói :

- Không ngờ Tân lão trượng lại đến nhanh như thế !

Tân Bá Công chớp chớp song mục và nói :

- Lão phu đã hứa với ngươi thì há tất phải kéo dài thời gian ? Lẻ nào tiểu tử ngươi không hoan nghênh ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đâu dám ? Vản bối trông mong lão tiền bối đã mấy ngày nay rồi !

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói :

- Hảo tiểu tử, sao ngươi lại nói những lời phi thực tế như vậy ? Chúng ta chia tay dược mấy ngày rồi ? Muốn nói dối thì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau cho kỹ chứ !

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Nhưng quả thực là vản bối rất mong lão tiền bối đến !

Tân Bá Công nói :

- Đa tạ ngươi ! Tiểu tử, dù sao thì trước khi quét sạch Ngũ Ma, lão phu ta cũng không thể rời ngươi một bước phải không ?

Lão quay sang nói tiếp với Tống Phù :

- Lão thâu nhi, Chưởng môn Thiếu Lâm đâu rồi ?

Khẩu khí quả nhiên không nhỏ, dường như lão muốn Chưởng môn Thiếu Lâm phải đến bái kiến lão vậy .

Tống Phù mĩm cười, nói :

- An lão đệ chưa nói với tăng lữ Thiếu Lâm về chuyện Tân lão ca quang lâm à ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Vản bối chưa báo cho bọn họ biết .

Tống Phù liền nói :

- Vậy thì lão phu phải đi nói với bọn họ thôi !

Lời vừa dứt thì lão cất bước ra ngoài tức khắc .

Lúc nầy Hoắc Minh Phong cũng bước tới, lão cung thủ nói :

- Tân đại thúc còn nhớ tiểu điệt chứ ?

Vừa nói lão vừa hành lễ xá dài một xá .

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì ngạc nhiên vô cùng, chàng thầm nghĩ :

- Thì ra Tân lão quái còn cao hơn Hoắc Bang chủ một bậc .

Tuy ngạc nhiên và nghĩ thế nhưng chàng không lên tiếng tương vấn .

Còn An Tiểu Bình thì không như vậy , nàng vừa nghe Hoắc Minh Phong gọi Tân Bá Công là đại thúc thì bật cười thành tiếng và nói :

- Hoắc Bang chủ, tại sao lão lại nhỏ hơn Tân lão trượng một bậc vậy ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Cô nương, Tân đại thúc và ân sư của Hoắc mỗ là chỗ kim lan chi giao nên tự nhiên phải là trưởng bối của Hoắc mỗ rồi !

Tân Bá Công chau mày nói :

- Tiểu nha đầu, những chuyện đó nói tới nói lui chỉ phí thời gian thôi, lão phu hỏi ngươi, lão A Cái đâu rồi ? Vẫn còn ở trên Thái Thất chăng ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đương nhiên ! Nhưng hai ngày qua lão ta có đi đâu hay không thì vản bối không biết !

Tân Bá Công nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Tiểu ăn mày ngươi có tin hay không ? Hoàng sư thúc của ngươi vẫn còn tại thế đấy !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên :

- Hoàng sư thúc ...

Lúc nầy An Tiểu Bình liên tục nháy mắt ra hiệu nhưng Bang chủ Cái Bang không nhìn thấy nên lão lắc đầu nói tiếp :

- Hoàng sư thúc đã tạ thế nhiều năm rồi, đại thúc còn nhắc đến làm gì ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu nhắc đến là vì lão phu vừa gặp lại hắn trước đây mấy ngày !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên :

- Chuyện đó sao có thể được ?

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Lão phu cũng biết là không thể nhưng lão phu biết chậm một chút nên bị tiểu nha đầu này lừa rồi !

Tuy lão chỉ trích Tiểu Bình nhưng thần thái không lộ oán khí, rõ ràng là lão cũng không tức giận về chuyện này lắm .

Hoắc Minh Phong hiếu kỳ nên vội hỏi :

- Tân đại thúc, An cô nương đã nói thế nào ?

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Thực ra chuyện này cũng chẳng phải là đại sự gì , trong đời lão phu chịu một mối ân tình lớn nhất là Hoàng sư thúc ngươi đấy ! Đáng hận là khi Hoàng huynh qui tiên lão phu cũng không được gặp mặt một lần cuối ...

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Tuy nha đầu này lừa lão phu nhưng vô tình cũng giúp lão phu đấy thôi !

.....Mất trang 102-112 .....

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Sao có thể như vậy ?

An Tiểu Bình xen vào :

- Tân công công và Chúc lão nhân có thù hận gì không ?

Tân Bá Công nói :

- Không !

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Vậy tại sao Chúc lão nhân lại có vẻ không muốn gặp Tân công công ?

Tân Bá Công nói :

- Hắn ...ôi, chuyện này nói ra dài lắm, hắn không muốn gặp lão phu là vì không muốn lão phu trả lại cho hắn một vật đó thôi .

Tâm hiếu kỳ của Tuyết Nghi chợt phát, chàng hỏi :

- Thiên hạ sao lại có quái sự như thế ? Lão tiền bối phải trả lại cho lão ta vật gì vậy ?

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Chỉ là một là hoàng kỳ nho nhỏ thôi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Một lá hoàng kỳ nho nhỏ dùng để làm gì ?

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Lão đệ ngươi chớ xem thường lá hoàng kỳ ba góc đấy nhé, nó dùng dể hiệu lệnh lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh đấy !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chợt biến sắc, lão xen vào :

- Tân đại thúc, phải chăng đó là lục lâm Minh chủ lệnh kỳ của Nam thất tỉnh ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Không sai !

An Tiểu Bình cũng rất hứng thú với chuyện này, nàng nói :

- Tấn công công, Minh chủ lệnh kỳ rất uy phong phải không ?

Tân Bá Công nói :

- Đương nhiên ! Bình nhật số lượng lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh không dưới ba ngàn người, một khi có được Minh chủ lệnh kỳ trong tay thì tất nhiên rất uy phong rồi .

An Tiểu Bình nói :

- Tấn công công đã mượn của Chúc lão nhân à ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Không sai, vì muốn cứu một đệ tử của một vị bang hữu thâm giao nên lão phu mới mượn dùng một lần .

An Tiểu Bình truy vấn :

- Làm sao Chúc lão nhân có được lệnh kỳ ?

Tân Bá Công cười ha hả, nói :

- Bốn mươi năm trước, Chúc Công Minh là đồ đệ của lục lâm Minh chủ Nam thất tỉnh Chúc Ban. Chúc Ban một lòng muốn hắn tiếp nhận chức vị minh chủ nên mới giao lệnh kỳ cho hắn bao quản, vì thế lão phu mới mượn của hắn mà dùng !

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Thì ra là như vậy ! Có lẻ chuyện này đã rất lâu rồi !

Tân Bá Công cười khà khà, nói :

- Đã ba mươi năm rồi ! Lão quái đó đã trốn lão phu suốt ba mươi năm qua, ngươi nói xem hắn có làm phiền người khác không chứ ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tân lão tiền bối, lệnh kỳ đã bị lão tiền bối mượn , thế chức Minh chủ lục lâm đó ai tiếp quản ? Không có lệnh kỳ thì làm sao có thể hiệu lệnh lục lâm hào sĩ ?

Tân Bá Công nói :

- Chúc Công Minh không tiếp quản thì đại đệ tử của Chúc Ban là Dương Trung đành phải tạm thời chấp chưởng thôi !

An Tiểu Bình nói :

- Còn lệnh kỳ thì sao ?

Tân Bá Công nói :

- Chúc Ban còn chế ra một lá khác, nhưng lão ta lưu lại di ngôn rằng, khi nào Chúc Công Minh thu hồi lệnh kỳ thì khi đó Chúc lão quái sẽ trở thành lục lâm Minh chủ của Nam thất tỉnh !

Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Thảo nào ! Thì ra bên trong còn có nguyên nhân như vậy ! Chàng ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Kỳ thực Chúc lão nhân không cần phải trốn tránh như thế !

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Lão ta cứ việc thu hồi lệnh kỳ rồi giao lại cho Dương Trung chẳng được sao ?

An Tiểu Bình à một tiếng rồi nói :

- Đúng vậy ! Tại sao Chúc lão lại không muốn làm thế nhỉ ?

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói :

- Các ngươi không biết tính cách của Chúc Công Minh nên mới nghĩ như thế thôi !

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Tính cách của Chúc lão thế nào ? Có điểm gì đặc biệt chăng ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! Tính cách của hắn cực kỳ cung kính, mỗi lời mỗi chữ của Chúc Ban đều được hắn thành tâm nghe lệnh, do vậy, nếu bảo hắn thu hồi lệnh kỳ rồi chuyển giao cho Dương Trung thì há chẳng phải bảo hắn làm trái di mệnh huynh trưởng của hắn sao ? Đối với hắn mà nói thì chuyện đó còn khó hơn chết đấy !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Điều đó không đúng rồi ! Sinh tiền Chúc Ban muốn Chúc Công Minh tiếp nhận chức vị Minh chủ lục lâm mà Chuc Công Minh lại không muốn, điều nầy đã chẳng phải là trái với nguyện vọng của huynh trưởng lão ta rồi sao ?

Tân Bá Công nói :

- Không phải, khi Chúc Ban còn tại chức, Chúc Công Minh tuy không muốn tiếp nhận lục lâm Minh chủ nhưng hắn không nói ra, do vậy hắn luôn tránh né nhắc đến chuyện này , nếu không thì hắn cũng không thể đem lệnh kỳ cho lão phu mượn !

An Tiểu Bình nói :

- Thì ra là như vậy, Chúc lão quả nhiên là một nhân vật cực kỳ chung thuận !

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Đúng thế, nếu không thì lão phu cũng đã sớm giao lệnh kỳ cho hắn từ lâu rồi ...

An Tiểu Bình ngạc nhiên , nói :

- Tân công công có ý không tìm lão ta à ?

Tân Bá Công nói :

- Tìm người khác thì không dễ nhưng tìm Chúc lão quái chẳng phải là chuyện khó, vì muốn thanh

toán tâm nguyện trước đây của hắn nên lão phu mới giả vờ tìm không được hắn mà thôi ! Vã lại ... Lão phu cũng đã sớm trả lại lệnh kỳ cho lục lâm Minh chủ rồi !

An Tiểu Bình hỏi :

- Lục lâm Minh chủ nào ?

Tân Bá Công nói :

- Là Dương Trung đấy !

Lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc là Chúc lão quái bị mê muội mà trốn tránh suốt mấy chục năm qua

Lời chưa dứt thì đã thấy Nhập Vân đại sư và Tống Phù bước vào khách đường .

Nhập Vân đại sư bước lên trước chấp tay hoành lễ với Tân Bá Công rồi nói :

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Tân lão thí chủ .

Tân Bá Công giương đôi mày bạc lên và trầm giọng nói :

- Được rồi ! Chưởng môn nhân mà khẩu khí như thế thì lão phu không đồng ý đâu .

Nhập Vân đại sư hơi ngở ngàng , lão nói :

- Lão thí chủ là cao nhân tiền bối , bần tăng xưng hô như thế vốn là lý số đương nhiên .

Lão ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Bần tăng không biết lão thí chủ quang lâm nên không kịp xuất môn tương nghênh , mong lão thí chủ bõ qua cho tội thất lễ .

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng và khoát tay nói :

- Càng nói càng không dám nghe ! Lão phu xin nhập lảnh tâm ý của chưởng môn đại sư vậy .

Lão ngưng một lát rồi hỏi :

- Đại sư của Chưởng môn đâu rồi ?

- Nhập Thánh đại sư huynh đã từ điền viên hồi tự rồi , bần tăng sẽ phai người đi báo tin .

Nói đoạn lão định sai một hòa thượng bên ngoài của đi thông báo cho Nhập Thánh đại sư biết chuyện Tân Bá Công đến . Nhưng mục quang vừa quét ra thì đã thấy Nhập Thánh đại sư đang đi đến .

Tân Bá Công thấy Nhập Thánh đại sư thì lộ sắc vui mừng . Lão cao giọng nói :

- Hòa thượng , ngươi khoẽ không ?

Nhập Thánh đại sư chắp tay niệm phật hiệu rồi cung kính nói :

- Đã nhiều năm không gặp dung nhan lão bồ tát , không ngờ lão bồ tát vẫn tráng kiện như xưa khiến bần tăng hoan hỉ vô cùng .

Tân Bá Công cười lớn một tràng rồi nói :

- Hòa thượng khéo nói , lão phu còn sống được là may mắn lắm rồi . Chẳng hiểu tại sao diêm vương không thâu , tiểu quỷ không dám gọi nên lão phu đành phải chịu khó ở thế gian thôi .

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão bồ tát nói đùa rồi ! Xưa nay lão bồ tát không muốn công nhiên xen vào chuyện thị phi võ lâm , hôm nay bỗng nhiên lại quang lâm Thiếu Lâm tự , chẳng hay là vì duyên cớ gì ?

Thì ra Nhập Thánh đại sư vẫn chưa biết nguyên nhân Tân Bá Công đến Thiếu Lâm tự .

Tân Bá Công chỉ qua Phương Tuyết Nghi và mĩm cười nói :

- Mọi chuyện đều vì vị lão đệ này !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên nói :

- Vì Phương tiểu thí chủ à ? Chẳng hay Phương tiểu thí chủ và lão bồ tát có ân oán gì ?

Tân Bá Công cười hì hì , nói :

- Nói gì đến ân oán cho nặng lời ? Chuyện này nếu nói ra thì sợ rằng hòa thượng ngươi sẽ không tin thôi !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Sao lại thế ! Lẻ nào có chuyện kinh ngươi xảy ra với lão bồ tát ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! Cả đời lão phu chưa làm một chuyện gì mất mặt, nhưng lần nầy thì quả thật là mất

mặt quá !

Nhập Thánh đại sư ngẫn người, lão niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão bồ tát càng nói càng khiến bần tăng chẳng hiểu gì cả !

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Hòa thượng, trong đời lão phu đã kinh qua lớn nhỏ trăm ngàn trận chiến và dường như đều toàn thắng...

Nhập Thánh đại sư tiếp lời :

- Lão bồ tát công lực thần thông nên tự nhiên là không thể bại rồi !

Tân Bá Công lắc đầu, nói :

- Điều đó không nhất định, lần nầy sắp vào quan tài rồi thì lão phu bại một lần đấy !

Nhập Thánh đại sư kinh ngạc, lão nói :

- Có chuyện này sao ? Nhân vật nào mà thắng được lão bồ tát ?

Tân Bá Công gượng cười, nói :

- Hòa thượng ngươi nghĩ không ra sao ?

Lúc nầy Nhập Thánh đại sư đã nghĩ ra ngươi có thể thắng Tân Bá Công là Phương Tuyết Nghi chứ không còn nghi ngờ gì nữa , nhưng ngoài miệng lão vẫn nói :

- Bần tăng trí lực có hạn, xin lão bồ tát nói ra vậy.

Tân Bá Công buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ba ngày trước, lão phu đã bại dưới tay vị Phương lão đệ này .

Nhập Thánh nghe vậy thì cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ kinh ngạc, lão thảng thốt kêu lên :

- Bần tăng không tin... Tuy võ công của Phương tiểu thí chủ đặc truyền từ danh sư nhưng làm sao có thể cao minh hơn lão bồ tát ?

Tân Bá Công trợn trừng song mục , lão nói :

- Lão phu há có thể nói dối sao ? Chuyện Phương lão đệ thắng lão phu là thiên chân vạn xác...

Nói đoạn lão thuật lại toàn bộ diễn biến cuốc tỉ kiếm giữa lão và Phương Tuyết Nghi trên đỉnh Thái Thất cho quần hào cùng nghe.

Phương Tuyết Nghi chờ lão dứt lời thì vội nói :

- Đại sư, Tân lão tiền bối có ý tương nhượng cho vản bối đấy thôi, các vị cho tưởng là sự thật .

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ không nói thì lão nạp cũng thừa hiểu là lão bồ tát có ý tương nhượng rồi ...

Tân Bá Công nộ khí nói lớn :

- Các ngươi cho rằng lão phu là võ lâm vô địch chăng ?

Nhập Vân đại sư vội niệm phật hiệu rồi nói :

- Công lực phi phàm của lão thí chủ là chuyện mà ai cũng biết, trong bốn chữ võ lâm vô địch là hơi quá nhưng theo tình hình võ lâm hiện nay mà nói thì quả thực là không thể có nhân vật nào cao minh hơn lão thí chủ cả !

Tân Bá Công chẳng biết nói thế nào nên đành lắc đầu thở ra, hồi lâu sau lão mới nói :

- Các vị thật là quá...

Lão ngưng giây lát rồi nói tiếp :

- Kỳ thực, ngoài lần thất thủ bởi Phương lão đệ thì trong đời lão phu từng bại một lần nữa ...

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì kinh tâm thật sự . Lão chau mày hỏi :

- Lão bồ tát, vị cao nhân nào mà có thể đả bại lão bồ tát vậy ?

Tân Bá Công nói :

- Nhân thượng hữu nhân , thiên ngoại hữu thiên ! Nếu lão phu nói ra danh tánh người nay thì sợ rằng các vị không thể không tin !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp rửa tai lắng nghe đây !

Tân Bá Công nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Là gia gia của tiểu cô nương này !

Nhập Thánh đại sư ngẫn người giây lát rồi nói :

- Là gia gia của An thí chủ à ? Chẳng hay đại danh của người đó là ...

Tân Bá Công tiếp lời :

- Là Đông Hải Kinh Thiên Tẫu An Cửu Công , người này thì chư vị không thể không biết !

Quả nhiên , ba chữ An Cửu Công tựa như tiếng sét đánh ngang tai hai lão tăng Thiếu Lâm tự .

Nhập Vân đại sư nghe xong thì luôn miệng niệm, "A di đà phật". Thì ra chuyện cũ từ mấy mươi năm trước vẫn khắc sâu trong tâm linh của đệ tử trong cửu đại môn phái. Chuyện thập đại cao thủ thảm bại tại Thiên Đài rất thịnh truyền trong võ lâm Trung Nguyên, do vậy Tân Bá Công vừa nói ra tài danh An Cửu Công thì tất nhiên mọi người đều tin ngay.

Nhập Vân đại sư sau một hồi niệm phật hiệu thì quay sang nói với An Tiểu Bình :

- Tiểu thí chủ, lệnh tổ vẫn hưởng phúc tại Đông Hải chứ ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Tiên tổ đã tạ thế nhiều năm rồi !

Đôi mày bạc của Nhập Vân đại sư khẻ động, lão thở dài một hồi rồi nói :

- Cuối cùng thì kỳ nhân một đời cũng xuôi tay nhắm mắt mà đi , thật là đáng tiếc...

Tân Bá Công cười hì hì , nói tiếp :

- Lão phu và An lão huynh từng động thủ một lần, nhưng lão phu thừa hiểu, nếu đánh nữa thì lão phu tất sẽ bại.

Chuyện này khiến An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái, nàng mĩm cười, hỏi:

- Tại sao ?

Tân Bá Công nói :

- Đạo lý rất đơn giản, đương thời kiếm chiêu của lão phu đã hồi phục thi triển bảy lần mà lệnh tổ chỉ mới dùng một lần, điều này đũ thấy tuyệt nghệ của lão phu đã cùng mà tiềm lực của lệnh tổ còn

thừa, chuyện thắng bại há chẳng rõ rồi sao ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Điều đó chưa chắc ! Nếu lão còn tàng ẩn tuyệt chiêu thì vẫn đũ xoay chuyển cục diện.

Tân Bá Công nói :

- Lão phu còn có tuyệt chiêu gì ? Chỉ đáng tiếc là khi đó sư tổ của Phương lão đệ không muốn chỉ giáo cho lão phu, nếu không thì lão phu có thể chuyễn bại thành thắng rồi !

Nói đoạn , bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi nói tiếp :

- Sau đó An Cửu Công mới nói cho lão phu biết lão ta bại dưới tay của sư tổ Phương lão đệ tại Thiên Đài...

Chuyện này Phương Tuyết Nghi đã nghe sư phụ nói nên không lấy gì làm ngạc nhiên , nhưng đối với người khác thì đây là lần đầu tiên được nghe nên kinh ngạc không ít .

An Tiểu Bình trầm ngâm một lúc lâu rồi nói :

- Phương huynh biết chuyện này rồi chứ ? Nghe nói đâu lệnh tổ còn đi du ngoạn Đông Hải một chuyến khá lâu đấy !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ cũng đã nghe tiên sư nói qua...

Chàng ngưng giây lát rồi chuyển đề tài :

- Hiền đệ , chẳng biết hôm nay Chúc lão nhân có thể đến không nhỉ ?

An Tiểu Bình bật cười và nói :

- Tiểu đệ làm sao biết được ? Hôm nay tiểu đệ không lên Thái Thất mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chúng ta cùng lên đó xem thử, được chứ ?

An Tiểu Bình cười khanh khách rồi nói :

- Đương nhiên là được !

Nói đoạn nàng xoay người phóng bước ra ngoài ngay tức thì.

Phương Tuyết Nghi cung thủ chào quần hùng và nói :

- Vản bối đi một lát sẽ về ngay ...

Lời chưa dứt thì người đã ra khỏi khách đường rồi .

Tân Bá Công sững sờ nhìn theo , bỗng nhiên lão lớn tiếng gọi :

- Các ngươi chờ lão phu với ...

Chỉ thấy lão lắc vai một cái thì thân hình đã vút đi như một làn khói nhẹ.

Sau khi ba ngươi đi khỏi thì quần hùng cũng lần lượt rời khách đường .

Tống Phù nhắc Hoắc Minh Phong lưu ý xem khi nào Trịnh Đại Cương tỉnh lại , bản thân lão cũng độc hành ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự.

Thì ra, Tống Phù cũng theo sau Tuyết Nghi , Tiểu Bình và Tân Bá Công mà nhắm tuyệt đỉnh Thái Thất trực chỉ.

Dường như bốn người cũng đến trước hóc núi một lúc nhưng An Tiểu Bình là người đi vào trước.

Bỗng nhiên nàng tung người phóng ra ngoài và kêu lên :

- Chúc lão không có ở trong động.

Tống Phù mĩm cười, nói :

-Không lẻ lão ta đi cho chim ăn ?

An Tiểu Bình nói :

- Không thể ! Vản bối vừa từ nơi đó đến đây mà !

Tân Bá Công nghe vậy thì động lòng hiếu kỳ, lão hỏi :

- Chim gì ? Ở đâu vậy ?

Tống Phù cười hì hì , nói :

- Mấy năm qua, Chúc Công Minh ngày ngày bầu bạn với chim trên đỉnh Thái Thất này, đó là một loại chim đặc biệt do lão ta nuôi dưỡng.

Tân Bá Công hiểu ra nên à một tiếng rồi nói :

- Thì ra là thế !

Lão quay sang nói với Tiểu Bình :

- Bình nhi, Chúc Công Minh không có ở chỗ tổ chim à ?

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Bỗng nhiên thần sắc của nàng chợt biến, nàng kêu thất thanh :

- Còn nữa, tại sao không thấy đôi Kim tước nhỉ ?

Thì ra lúc nầy nàng mới nhớ, khi nàng ngang qua tổ chim thì không những chẳng thấy bóng dáng Chúc Công Minh đâu cả mà ngay cả đôi Kim tước cũng không thấy trong tổ.

Tống Phù suy nghĩ một lát rồi nói :

- Đúng rồi ! Lão phu đã hiểu !

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Tống lão hiểu cái gì ? Chúc lão đã đi đâu ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Có lẻ lão đã tìm được một tổ chim khác nên dời đôi Kim tước qua đó !

- Tổ chim đó ở đâu ?

- Lão phu không biết ! Nhưng nhất định là không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra với Chúc lão quái đâu !

- Có lẻ Tống lão không nói sai !

Tiểu Bình vừa dứt lời thì Tân Bá Công buột miệng nói :

- Chúc Công Minh không có ở đây thì hắn có thể đi đến đâu ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão tiên bói, có khi nào... Chúc lão đang trên đường đến Thiếu Lâm tự mà chúng ta không gặp ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Cũng có thể...

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Vậy thì chúng ta ở đây cho làm gì cho phí thời gian ?

Tân Bá Công cười ha hả , nói :

- Không sai, lão đệ, chúng ta hồi tự thôi !

Nói đoạn lão quay người tung bước đi ngay.

Tống Phù, Tuyết Nghi và Tiểu Bình hơi do dự một lát, khi bọn họ chuẩn bị hạ sơn thì đột nhiên thấy Tân Bá Công phi thân chạy ngược lên, trong tay lão còn cắp một người.

Bọn Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vô cùng, Tống Phù nhìn kỹ rồi bỗng nhiên kêu thất thanh :

- Hỏng bét, người này chẳng phải là Chúc lão quái sao ?

An Tiểu Bình cũng buột miệng nói :

- Không sai ! Không lẻ Chúc lão đã bị hại...

Hai người vừa nói mấy câu thì Tân Bá Công đã lên đến tuyệt đỉnh Thái Thất rồi.

Nhất thời quần hào đều vây cả lại để xem rõ thực hư.

Chương 40: Kỳ Phong Đột Khởi

Phương Tuyết Nghi không nhịn được nên buột miệng hỏi :

- Tân lão tiền bối, người này có phải là Chúc Công Minh không ?

Lời đã ra khỏi miệng thì mục quang của chàng mới nhìn rõ người trên tay Tân Bá Công là ai.

Thì ra ngươi nầy là một trung niên ngoài tứ tuần nên tự nhiên là không phải là Chúc Công Minh rồi !

Tống Phù ngạc nhiên kêu lên :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái ! Tại sao y phục lão thâu nhi ta mua cho Chúc Công Minh lại mặc trên người gã nầy ?

Tân Bá Công thả thi thể trên tay xuống trước cửa hóc núi và nói :

- Người này không phải là Chúc lão quái chứ !

Hóa ra lão cũng không dám khẳng định người này có phải là Chúc Công Minh hay không, có lẻ vì cách biết quá lâu nên Tân Bá Công không thể nhớ đích xác hình mạo của Chúc Công Minh

Tống Phù chau mày nói:

- Không phải, người này nhỏ hơn Chúc lão quái những hai ba chục tuổi thì đương nhiên là không phải lão ta rồi !

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tống lão, bộ y phục nầy là do lão mua cho Chúc Công Minh thật chứ ?

Tống Phù nói :

- Đích thân lão phu đi mua thì tự nhiên là không thể nhầm rồi ! Nhưng tại sao Chúc lão quái không mặc mà để cho gã nầy mặc ?

An Tiểu Bình suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Vản bối biết rồi !

Tống Phù liền hỏi :

- Cô nương biết cái gì ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nhất định là gã nầy đã học thủ nghệ của Tống lão !

Tống Phù ngạc nhiên , lão nói :

- Trộm à ? Không lẻ cô nương nói gã nầy đã trộm y phục của Chúc lão quái ?

An Tiểu Bình nói :

- Nếu không phải thế thì tại sao y phục của Chúc lão lại ở trên ngươi gã ?

Tống Phù nói :

- Lão phu thật không hiểu nỗi ! Gã nầy dựa vào đâu mà có thể trộm y phục của Chúc lão quái chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Có lẻ hiền đệ nói không sai, rất có thể là gã nầy đã trộm y phục của Chúc lão rồi !

Lúc nầy Tân Bá Công đã cởi y phục của đại hán trung niên ra để tìm nguyên nhân cái chết. Sau một hồi xem xét thì lão kêu thất thanh :

-Đây là chưởng lực gì mà tàn độc như vậy ?

Phương Tuyết Nghi vội bước lại xem thì thấy giữa ngực người này quả nhiên có đôi chưởng ẩn màu hồng hiện lên rất rõ ràng.

Tống Phù vừa nhìn thấy thì bất giác kêu lên :

-Xích Diệm Chưởng !

Tân Bá Công tiếp lời :

- Xích Diệm Chưởng là võ công độc môn của Thiên Nam Quái Tẫu - Chúc Cao Phong, phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Tân Bá Công nói :

- Vậy người này chết dưới tay Chúc Công Minh à ?

Tống Phù nói :

- Có thể là như vậy nhưng cũng có thể không phải !

Tân Bá Công chau mày nói :

- Phải thì phải, không phải thì không phải, tại sao phải nói có thể là như vậy và có thể không phải như vậy ?

Tống Phù nói :

- Xích Diệm Chưởng tuy là võ công độc môn của Chúc gia nhưng Độc đại phu Ác Khổng Minh trong Ngũ Ma lại là đệ tử của Chúc Cao Phong , lẻ nào Tân lão không biết chuyện này à ?

Tân Bá Công nói :

- Độc đại phu cũng biết Xích Diệm Chưởng à ?

- Đã là đệ tử của Chúc gia thì có lý nào lại không biết ? Nhưng Tống mỗ cho rằng hiện tại Ác Khổng Minh vẫn chưa dám đến Tung Sơn !

- Tại sao ?

- Ác Khổng Minh là nhân vật đa mưu túc trí , giảo quyệt hơn người, nếu hắn không nắm chắc phần thắng một cách tuyệt đối thì nhất định hắn sẽ không đến !

- Cũng có lý ! Như vậy thì nhất định là gã nầy chết dưới tay Chúc Công Minh rồi !

- Theo lý mà nói thì hình như không còn người nào khác !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Tống lão , trên phương diện tình lý thì hình như chuyện này không thông rồi !

Tống Phù hỏi lại :

- Không thông chỗ nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu ngươi này vì trộm y phục của Chúc lão quái dẫn đến việc tự chuốc họa vào thân thì tại sao sau khi giết gã rồi, Chúc lão quái không lấy lại y phục ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nếu lão phu có thể hiểu được điểm này thì chẳng phải mọi chuyện đều rõ rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối có một cách nghĩ, không biết có thể nói ra chăng ?

Tống Phù gật đầu, nói :

- Lão đệ ngươi thử nói ra xem !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối cho rằng gã nầy không phải chết bởi tay Chúc lão quái...

Tân Bá Công hỏi lại :

- Tại sao lai nói như thế ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối chỉ cảm thấy như thế mà thôi ! Còn như hỏi tại sao thì vản bối không thể nào nói rõ ra được !

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Lão đệ ngươi nói như thế há chẳng phải như là không nói sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì vản bối cảm thấy bên trong hình như có một điều rất đặc biệt...

Tân Bá Công truy vấn :

- Điều gì đặc biệt ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối đoán rằng Chúc lão quái không phải là người giết gã này thì cái chết của gã nầy không thể đơn giản như vậy , bên trong tất có nguyên nhân rất lớn.

- Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Không sai ! Lão phu cũng nghĩ như vậy !

Chợt nghe An Tiểu Bình cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Tân công công, các vị nói toàn những lời vô ích thôi !

Tân Bá Công hỏi lại :

- Cô nương có cao kiến gì chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Cao kiến thì không có, mà chỉ có một chút không nhẫn nại được thôi ! Tân công công có lẻ đến lúc chúng ta nên hạ sơn rồi đó !

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi lại :

- Hạ sơn ngay bây giờ à ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão không muốn đi sao ? Ở đây đã không gặp được Chúc lão quái thì chúng ta không cần ở lại đây nữa rồi !

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói :

- Các ngươi đã nói ở lại vô ích thì chúng ta hạ sơn thôi ! Nhưng lão thâu nhi này, chúng ta có nên mang thi thể gã nầy xuống núi không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không cần ! Để hắn ở lại trên tuyệt đỉnh Thái Thất có lẻ là tốt hơn !

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

-Tại sao lại tốt hơn ?

Tống Phù nói :

- Nói này lạnh hơn Thiếu Lâm tự rất nhiều, nếu thi thể được để lại ở đây thì chi ít là trong vòng một trăm ngày cũng sẽ không bị thối rửa .

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thì ra là như thế !

Phương Tuyết Nghi nói xen vào :

- Quả nhiên Tống lão nghĩ rất chu đáo, nếu là vản bối thì e rằng thi thể của gã nầy đã bị quăng xuống núi rồi !

Nói đoạn chàng quay người trở bước rời tuyệt đỉnh Thái Thất , Tống Phù, Tân Bá Công và An Tiểu Bình cũng lần lượt theo sau .

Quần lão về đến Thiếu Lâm tự thì bóng đêm đã buông xuống khắp nơi trong Thiếu Lâm tự đều đã thắp đèn đuốc sáng choang, ngoài sơn môn có mấy chục hòa thượng đứng thành hai hàng, tay cầm đuốc tay cầm thiền trượng tựa như chờ đợi địch .

Tân Bá Công là người đi đầu, lão vừa nhìn thấy cảnh tượng trên thì bất giác dừng bước .

Ngay lúc đó, Nhập Thánh đại sư cũng mở sơn môn bước ra .

Tân Bá Công trợn trừng mắt nhìn Nhập Thánh đại sư và lớn tiếng nói :

- Hòa thượng, chuyện gì thế nầy ?

Nhập Thánh đại sư chấp tay giữa ngực niệm A di đà phật rồi nói :

- Lão bồ tát, các vị vừa đi không lâu thì đã có người tìm đến Thiếu Lâm gây sự .

Tân Bá Công nghe vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Kẻ đó là ai ? Các ngươi có bắt giữ hắn lại không ?

Nhập Thánh đại sư lắc đầu, nói :

- Không có ! Người này đả thương năm đệ tử của bổn tự thì bị bọn lão nạp phát hiện, nhưng đáng tiếc là khinh công của đối phương quá nhanh nên bọn lão nạp không kịp nhận ra hắn là nhân vật nào .

Tân Bá Công nộ khí nói :

- Các ngươi sao lại vô dụng thế ? Đường đường là một toà Thiếu Lâm tự mà để đối phương xem như một chỗ không người, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì chẳng phải mất thể diện lắm sao ?

Tân Bá Công càng nói càng lộ tức khí, nếu Phương Tuyết Nghi không kịp thời hắng giọng và đưa tay giữ lão lại thì có lẻ Nhập thanh đại sư đã ăn mấy cái bạt tai rồi .

An Tiểu Bình cũng tõ ra không vui, nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Đại sư, các vị lập trận ở đây để làm gì vậy ? Kẻ đột nhập và đả thương đệ tử của quý tự có lẻ đã viễn tẩu cao phi rồi, hắn còn quay lại chờ cho các vị bắt giữ sao ?

Nhập Thánh đại sư thở dài một tiếng rồi nói :

- Tiểu thí chủ, chuyện này quả nhiên là bọn bần tăng xử lý không đúng rồi, chỉ có điều võ công của đối phương quá cao cường, huynh đệ bọn bần tăng lại đang có chuyện ở Tàng Kinh Các nên chỉ có đệ tử đời thứ ba của bổn tự đối phó với địch nhân . Vì vậy, cũng khó trách chuyện bọn họ để địch nhân thoát đi !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Hoắc Minh Phong và hai vị trưởng lão Cái Bang đâu ? Bọn họ cũng không biết gì sao ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Bọn họ đều ở trong tịnh thất trông chừng Trịnh Đại Cương thí chủ, đến lúc nghe tin chạy ra thì địch nhân đã thoát đi rồi !

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Thật là tức chết đi được ! Kẻ đột nhập có lộ số võ công như thế nào ?

Nhập Thánh đại sư gượng cười nói :

- Người này khinh công như gió, thoạt ẩn thoạt hiện, thủy chung không lộ xuất thân phận ...

Tân Bá Công nghe vậy thì tức khí, lão vừa dậm chân vừa nói :

- Vô dụng ! Bọn hòa thượng các ngươi thật là một lũ vô dụng !

Lúc nầy, Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng, chàng nói :

- Đại sư, tuy đệ tử quý tự không biết lai lịch của đối phương nhưng chi ít cũng trông thấy hình

dạng của hắn cao thấp thế nào chứ !

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Theo những đệ tử xuất chiến thuật lại thì đối phương có thân hình bé nhỏ trông tựa như là một nữ thí chủ .

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Xem ra lại là Thiên Ma Nữ đến giở trò rồi !

Tân Bá Công nói :

- Khá lắm ! Chỉ cần bọn chúng to gan dám đến lần nữa thì nhất định lão phu bắt sống từng ả rồi viết một chữ Tân lên mặt bọn chúng !

An Tiểu Bình nghe vậy thì không nhin được nên ôm bụng cười khanh khách một tràng .

Tân Bá Công quét mục quang nhìn qua nàng và quát hỏi :

- Ngươi cười cái gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Tân công công, không phải vản bối cười ...

Tuy miệng nói không cười nhưng nàng nhịn không được lại ôm bụng cười tiếp .

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão quát một tiếng như sấm sét :

- Ngươi còn dám cười hả ? Không sợ Tân công công này xé ngươi ra làm hai mảnh ...

Lời chưa dứt thì lão đã xuất thủ chụp về phía An Tiểu Bình . Nhưng An Tiểu Bình đâu phải là một cô nương tầm thường, nàng vừa nghe lão nói muốn xé mình ra làm hai mảnh thì lắc thân hình một cái, tức thì toàn thân nàng tựa như một làn khói nhẹ bay thẳng vào trong Thiếu Lâm tự .

Tân Bá Công hừ một tiếng rồi quay sang nói với Nhập Thánh đại sư :

- Hòa thượng, còn không mau bảo bọn đệ tử vô dụng của ngươi đi niệm vài câu kinh phật , để bọn chúng thủ ngoài này e rằng sẽ bị sơn phong làm ho nhiểm lạnh đấy ...

Lời chưa dứt thì lão cũng phóng bước đi vào Thiếu Lâm tự .

Lúc nầy Tống Phù mới mĩm cười nói với Nhập Thánh đại sư :

- Đại sư, Tân lão quái nói không sai, không cần bày trận ở đây chờ địch nữa, dù Thiên Ma Nữ có trở lại thì đã có Phương lão đệ và Tân lão quái đối phó .

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp tuân mệnh ...

Nói đoạn lão hạ lệnh cho những hòa thượng bày trận trước sơn môn lập tức giải tán, chỉ để lại vài tên tuần canh mà thôi .

Phương Tuyết Nghi vào đến khách đường thì thấy Trịnh Đại Cương vẫn đang tỉnh toạ vận khí điều tức . Tuy rất nóng lòng nhưng chàng không thể làm kinh động nên đành tựa cửa nhìn Trịnh Đại Cương đến ngẫn người .

Một lúc sau thì Tân Bá Công cũng tìm đến khách đường, lão quét mục quang nhìn quanh rồi nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, ngươi rất nóng lòng muốn nói chuyện với hắn phải không ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói :

- Đúng vậy, nhưng Trịnh đại bá vận khí trị thương chưa tỉnh lại nên có khẩn trương thì cũng vô ích thôi !

Tân Bá Công cười cười, nói :

- Ai bảo khẩn trương là vô ích ? Lão phu có biện pháp khả dĩ giúp hắn sớm tỉnh lại ...

Vừa nói lão vừa bước đến trước chăm chú nhìn Trịnh Đại Cương một lúc rồi nói tiếp :

- Để lão phu thử xem !

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên lão xuất đơn chưởng ấn lên giữa lưng Trịnh Đại Cương rồi vận nội lực đẩy vào người đối phương .

Thì ra lão ta muốn dùng công lực vô thượng của mình để giúp Trịnh Đại Cương trị thương . Tuy thương thế rất nặng nhưng đan dược của Thiếu Lâm là thánh dược trị thương , sau khi uống vào thì thương thế của Trịnh Đại Cương đã có nhiều chuyển biến tốt . Thêm vào đó, qua một ngày tự vận khí điều tức thì thương thế vốn đã bình phục bảy, tám phần rồi, lúc nầy bỗng nhiên có một luồng công lực nhập vào thân thể để y dược lực theo kinh mạch chạy khắp toàn thân, nhất thời những cảm giác đau đớn trước ngực của Trịnh Đại Cương như bị một luồng đại phong quét sạch .

Thời gian chưa cạn tuần trà thì bỗng nhiên Trịnh Đại Cương thở phào một hồi rồi mở bung mắt ra

.

Tân Bá Công thu chưởng lại và nói :

- Phương lão đệ, thế nào ? Lão phu không nói khoác đấy chứ !

Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm kích, chàng vội cung thủ hành lễ và nói :

- Đa tạ đại đức tương trợ của lão tiền bối ...

Tân Bá Công khoát tay nói :

- Một chút cử động chân tay, có đáng gì mà gọi là đại ân đại đức . Lão đệ ngươi có chuyện gì thì có thể nói với hắn rồi đấy !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Vản bối tuân mệnh !

Nói đoạn chàng bước tới trước quỳ gối bái kiến Trịnh Đại Cương và nói :

- Trịnh đại bá còn nhớ tiểu điệt không ?

Trịnh Đại Cương chú mục nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc, song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ, lão khẻ nói :

- Nghi nhi, mau đứng lên rồi hãy nói !

Phương Tuyết Nghi bái một bái rồi mới đứng lên nép qua bên . Trịnh Đại Cương ngắm nhìn chàng từ chân tới đầu, hồi lâu sau lão phá lên cười ha hả rồi nói :

- Hiền điệt, chúc mừng ngươi ! Mấy năm không gặp, chẳng ngờ ngươi đã trưởng thành thế nầy mà còn luyện được võ công thượng thừa ... Thật không uỗng công vi bá cứu ngươi năm xưa nơi cửa rừng ...

Phương Tuyết Nghi cảm thấy tê tái trong lòng, chàng khẻ nói :

- Ân cứu mạng của đại bá, tiểu điệt suốt đời không dám quên ...

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói :

- Nghi nhi, sau nầy không dược nhắc đến ba chữ ân cứu mạng nữa nhé !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá ... Người ...

Trịnh Đại Cương khoát tay, nói :

- Sinh mạng của vi bá chẳng phải vừa được ngươi cứu đấy sao ?

Lão ngừng lại một lát rồi bước tới xá Tân Bá Công một xá và nói :

- Đa tạ đại đức trợ giúp của tiền bối, Trịnh Đại Cương này còn sống một ngày tất sẽ không dám quên ơn !

Tân Bá Công thản nhiên nói :

- Không cần khách khí như thế ! Vì Phương lão đệ nên lão phu mới xuất thủ cứu ngươi, nếu muốn cám ơn thì hãy cám ơn vị thế điệt của người đấy !

Đến lúc nầy Trịnh Đại Cương vẫn chưa biết Tân Bá Công là nhân vật nào nhưng lão nghĩ đối phương đã có thể xuất thủ giúp mình thì tất phải là võ lâm kỳ khách . Do vậy lão liền cung thủ nói :

- Tiền bối khiêm tốn như vậy thật khiến Trịnh mỗ vạn phần kính phục ...

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Đại bá, vị lão tiền bối nầy là kỳ nhân đương đại đấy, đại bá từng nghe nói đến Tân Bá Công - Tân lão tiền bối rối chứ ?

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì bất giác sững sờ . Rõ ràng lão không ngờ lão nhân trước mặt là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công ! Hồi lâu sau Trịnh Đại Cương mới cung thủ, nói :

- Thì ra là Tân lão tiền bối, vản bối có mắt mà không biết thái sơn, thật là đắc tội ...

Tân Bá Công chau mày, nói :

- Được rồi ! Lão phu không thích khách khí đâu, ngươi chớ lải nhải nữa . Phương lão đệ còn chờ thỉnh giáo ngươi đấy !

Trịnh Đại Cương vội cung kính nói :

- Nếu vậy thì vản bối không dám làm phiền lão tiền bối nữa !

Nói xong lão hành lễ rồi mới quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Nghi nhi, vi bá bị giam cầm ở ngoài Đăng Long thành . Chẳng hay vị bằng hữu nào đã cứu vi bá về đây vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đó là một vị bằng hữu của tiểu điệt ...

- Người đó hiện ở đâu ?

- An hiền đệ đang ở tại Thiếu Lâm tự, đại bá muốn gặp chăng ?

- Đương nhiên là phải bái tạ ân cứu mạng, Nghi nhi mau đi mời ân nhân đến nhé !

- Tiểu điệt tuân mệnh !

Nói đoạn chàng định rời khách đường đi tìm An Tiểu Bình thì chợt nghe tiếng Tống Phù từ ngoài của lớn tiếng nói :

- Lão đệ ngươi không cần đi, lão phu sẽ đi thay ngươi vậy !

Lời vừa dứt thì lão đã quay người cất bước .

Phương Tuyết Nghi nói với theo :

- Phiền Tống lão nhé !

Trịnh Đại Cương vội kêu lên :

- Đâu dám như thế ?...

Tân Bá Công cười hì hì, tiếp lời :

- Trịnh Đại Cương, có nhiều chuyên ngươi chẳng cần bận tâm, nên biết vị thế diệt của ngươi hiện đã là nhân vật quan trọng trong võ lâm, ngay cả lão phu cũng quyết tâm nghe lệnh của hắn đấy . Sau nầy nếu có ai đó vì Phương lão đệ mà làm điều gì cho ngươi thì ngươi cũng không cần đa tạ theo kiểu khách sáo như vừa rồi nữa !

Trịnh Đại Cương ngơ ngẩn một lúc rồi nói :

- Vản bối nhớ rồi ạ !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Nghi Nhi, vị Đông Nhĩ lão nhân có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai, Đông Nhĩ lão nhân chính là Kiếm Thần ...

Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói :

- Bọn vi bá thật là có mắt mà không phân biệt cao nhân, còn bảo kiếm Thần Trần đại hiệp làm người đánh xe cho Trung Châu Tam Hiệp, chuyện này nếu thiên hạ biết được tất sẽ cười bọn ta là vô lễ thôi !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đại bá, tiên sư không hề trách chuyện đó .

Trịnh Đại Cương hốt hoảng kêu lên :

- Hiền điệt, ngươi vừa nói cái gì tiên sư ? Không lẻ chuyện giang hồ đồn đại Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên là sự thật sao ?

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói :

- Đại bá nói không sai, tiên sư đã tạ thế tại Cùng Lai Sơn .

Trịnh Đại Cương thở dài, nói :

- Võ lâm vừa xuất hiện loạn cảnh thì Trần đại hiệp tạ thế, thật là ...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá nói chí phải, chỉ có điều thương thế của tiên sư đã sớm vô phương chửa trị nếu không vì tiểu điệt thì có lẻ người đã tạ thế từ hai năm trước rồi !

Trịnh Đại Cương lại thêm một phen kinh ngạc, lão nói :

- Sao lại có chuyện như thế ? Không lẻ Trần đại hiệp vì thọ thương mà khứ thế ?

- Không sai ! Tiên sư bị người ta ám toán !

- Cái gì ? Với bản lảnh của Trần đại hiệp thì dễ nào có thể ám toán lão ta ?

- Đại bá, đây cũng chính là chuyện mà tiểu điệt sẽ phải điều tra rõ để phục thù cho Trần đại hiệp mới được !

Hai người đối đáp đến đây thì Tống Phù đã cùng An Tiểu Bình bước vào .

Phương Tuyết Nghi liền nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá muốn bái tạ ân cứu mạng của hiền đệ đấy ...

An Tiểu Bình vội kêu lên :

- Làm sao tiểu đệ dám nhận ? Chuyện này ...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Trịnh Đại Cương nói :

- Trịnh mỗ không may lọt vào tay Ngũ Ma, nếu không có thiếu hiệp trượng nghĩa giải cứu thì e rằng đã sớm vùi thân trong đất rồi . Ân tài tạo này đương nhiên là cả đời Trịnh mỗ không dám quên ...

An Tiểu Bình vội hoàn lễ và khiêm tốn nói :

- Trịnh đại hiệp, dừng nói là vản bối đã kết giao với Phương huynh, dù là người không quen biết mà gặp chuyện bất bình như vậy thì vản bối cũng không thể tự thủ bàng quan ! Nếu Trịnh đại hiệp còn nói lời đa tạ nữa là đã xem vản bối như người ngoài rồi đấy !

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đại ân không thể tạ bằng lời, ngày sau nếu An công tử có việc gì dùng được Trịnh mỗ thì nhất định Trịnh mỗ sẽ ra sức khuyễn mã !

An Tiểu Bình nói :

- Trịnh đại hiệp nặng lời rồi !

Lúc nầy Bang chủ Cái Bang mới lên tiếng :

- Trịnh đại hiệp, có một chuyện nhưng chẳng hay ngươi có biết hay không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Chuyện gì vậy ? Xin Bang chủ nói ra xem !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thiên Ma Nữ còn ở Đăng Phong thành không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Thiên Ma Nữ có đến Đăng Phong thành nhưng đã bõ đi từ mấy ngày trước, còn khi nào ả trở lại thì Trịnh mỗ không biết !

Hoắc Minh Phong nói :

- Còn Ác Khổng Minh thì sao ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Tại hạ không thấy hắn xuất hiện ở Đăng Phong thành !

Tống Phù xen vào :

- Sợ rằng hiện tại Kế Thông vẫn chưa dám hiện thân đâu !

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Có người của Chúc gia đang ẩn cư tại Tung Sơn nên đương nhiên là hắn không dám công khai lộ diện rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Ác Khổng Minh quỷ kế đa đoan, chúng ta phải đề phòng hắn mới được .

Chợt nghe Tân Bá Công hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Hoắc Minh Phong !

Hoắc Minh Phong giật mình vội hỏi :

- Đại thúc có gì chỉ giáo chăng ?

Tân Bá Công nói :

- Ngươi là chủ một bang mà tại sao lại nhát gan sợ chuyện như thế ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại thúc, không phải là vản bối sợ chuyện ! Chỉ vì Kế Thông là nhân vật cực kỳ thâm hiểm, ở ngoài chỗ sáng thì chúng ta không sợ hắn nhưng trong bóng tối thì quả thật là khó đùa với hắn !

Lão ngưng một lát rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chẳng phải là ngươi có chuyện muốn tìm Trịnh đại hiệp đó sao ? Bây giờ đã gặp nhau thì tại sao chẳng nói gì cả vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, thật sự là vản bối có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Trịnh đại bá ...

Trịnh Đại Cương liền nói :

-Nghi nhi , có chuyện gì cứ hỏi đi, nếu vi bá biết thì tất sẽ không từ chối trả lời.

Phương Tuyết Nghi nói :

-Đại bá, tiểu điệt muốn biết tung tích Phương bá mẫu và Lạc huynh hiện đang ở nơi nào ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã đi cùng Thạch tam đệ !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Thế đại bá không đi chung với bọn họ à ?

Vi bá vốn đi cùng bọn họ nhưng về gần đến cố hương của ngươi thì xảy ra một chuyện nhỏ nên phải tạm thời chia tay.

- Rồi sau đó đại bá không gặp lại bá mẫu và Lạc huynh à ?

- Không ! Về sau vi bá có trở lại cố hương của ngươi mấy lần nhưng tìm không gặp bọn họ, tuy vi bá dịch dung cải trang truy tìm trên giang hồ rất lâu nhưng kết quả vẫn không có manh mối gì.

- Chuyện này thật kỳ lạ ! Đại bá , có người phát hiện Thạch tam thúc và Phương Thiên Thành ở Lạc Dương đấy !

- Thật thế sao ?

Hoắc Minh Phong bật cười, nói :

- Phân đường Lạc Dương của bản bang từng phát hiện thi thể của bọn họ.

Trịnh Đại Cương kinh hải kêu lên :

- Thạch tam đệ chết rồi sao ?

Vừa nói thần sắc của lão vừa liên tục biến chuyển, hai giọt nước mắt bất giác lăn ra.

Hoắc Minh Phong vội nói tiếp :

- Trịnh đại hiệp chớ vội bi thương , theo lão phu biết thì Thạch Tuấn vẫn còn tại thế ...

Trịnh Đại Cương chẳng hiểu gì cả , lão hỏi ngay :

- Bang chủ nói vậy là nghĩa làm sao ? Có người ở phân đường Lạc Dương của quý bang phát hiện thi thể bọn họ thì tại sao nói là Thạch tam đệ vẫn còn tại thế ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Trịnh đại hiệp chớ khẩn trương , tuy phân đường Lạc Dương phát hiện thi thể bọn họ nhưng đó chỉ là do người khác giả trang mà thôi !

Trên mặt Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ nghi ngờ, lão nói :

- Thật không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, Bang chủ nói là sự thật đấy, theo phân Đường chủ nói sau khi kiểm tra thi thể thì đó không phải là Thạch tam thúc !

Trịnh Đại Cương thở phào rồi nói :

- Tam đệ không phải là tướng đoản mệnh, xem ra người chết không phải là hắn rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, tiểu điệt cảm thấy chuyện này rất kỳ quái !

- Không sai, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái ! Phương Thiên Thành và Thạch tam đệ làm sao có thể đi chung với nhau được chứ ?

- Đại bá ...

- Không lẻ hiền diệt đã nghĩ ra nguyên do bên trong ?

- Không, nhưng tiểu điệt cho rằng, Thạch tam thúc đã đi chung với Phương Thiên Thành thì trong chuyện này tất phải có một sự kỳ quặc ...

- Vi bá cũng nghĩ như thế, chỉ có điều không biết là tại sao ? Bởi lẻ Thạch tam đệ thừa biết là Phương Thiên Thành đã đoạn tình đoạn nghĩa với ta mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, chuyện Thạch tam thúc thì Hoắc Bang chủ đã phái người đi Lạc Dương điều tra rồi ! Chỉ có điều, Phương bá mẫu và Lạc huynh không biết đã trôi dạt đến nơi nào ...

Trịnh Đại Cương nói :

- Hiền điệt, sợ rằng chuyện này phải chờ tìm Thạch tam đệ rồi mới hỏi được thôi !

Tân Bá Công có vẻ không nhẫn nại được nữa nên lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, các ngươi nói tới nói lui mà có nói ra được kết quả gì đâu ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão, bọn vản bối đã nói xong rồi, mọi chuyện còn lại phải chờ gặp Thạch tam thúc thôi !

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Có thế chứ ! Trịnh Đại Cương vừa mới bình phục nên để cho hắn tịnh dưỡng một lát mới được !

Trịnh Đại Cương có vẻ như muốn nói tiếp nhưng lão thấy Tân Bá Công nhìn mình thì vội gượng cười nói :

- Vản bối biết rồi ạ !

Nói đoạn lão đến toạ thiền trên một chiếc bồ đoàn tịnh dưỡng .

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Phương lão đệ, chúng ta đừng làm phiền hắn nữa, đi kiếm chút gì ăn thôi !

Lão nói đi là đi ngay tức khắc .

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Tống Phù, Hoắc Minh Phong cũng lần lượt rời khách đường xuống trai phong .

Sau khi ăn tối xong thì Phương Tuyết Nghi trở lại khách đường nhưng chàng thấy Trịnh Đại Cương vẫn còn tỉnh toạ nên đành đi đi lại lại bên ngoài chờ đợi .

Ngay lúc đó thì Nhập Thánh đại sư vội vàng chạy đến nói :

- Tiểu thí chủ, Chưởng môn sư đệ sai lão nạp đến mời tiểu thí chủ để đối phó với cường địch đấy .

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư có biết người đó là ai không ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chưởng môn sư đệ của lão nạp có hỏi nhưng người này ẩn thân trong một kệ kinh của tàng kinh các nên bọn lão nạp không thấy rõ dung mạo, người này cũng không báo danh tánh nên đến lúc nầy cũng không biết lão ta là ai !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thật là kỳ quái ! Là nhân vật nào mà có thể đột nhập vào Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự để ẩn thân ?

Nghĩ đoạn chàng hỏi :

- Lão nhân đó làm sao đột nhập vào Tàng kinh các, lẻ nào nơi đó không có cao tăng của quý tự canh giữ ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, Tàng kinh các là nơi được canh phòng nghiêm mật nhất trong bổn tự . Người bình thường quyết không thể vào được !

Lão không chờ Tuyết Nghi hỏi mà thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Nhưng có lẻ võ công của lão thí chủ này không tầm thường, nếu không thì khó có thể qua mắt hai sư đệ bọn Nhập Pháp ngày đêm túc trực ở đó !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nếu võ công người này không cao cường thì e rằng Nhập Vân đại sư đã không phái người đến mời ta !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Dù võ công lão nhân đó cao cường thế nào thì cũng không thể thắng được sự liên thủ của các vị !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, Tàng kinh các là nơi tàng trử kinh kệ bí kíp hàng trăm đời của bổn tự, một khi động thủ thì tất sẽ làm hỏng nhiều kinh điển và bọn lão nạp không tránh khỏi tội nghiệt tày trời !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra là các vị sợ ném chuột vở đồ nhà ...

Chàng ngừng lại một lát rồi nói :

- Phiền đại sư dẫn đường cho !

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi quay đầu dẫn Tuyết Nghi đến Tàng kinh các .

Hai người vượt qua ba tòa bảo điện, xuyên qua một hoa viên thì thấy một nơi đèn đuốc sáng choang giữa rừng trúc, đây chính là Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự .

Nhập Vân đại sư thấy hai người đến thì vội chấp tay nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp chờ đã lâu rồi !

Phương Tuyết Nghi bước lên trước và cung thủ, nói :

- Chưởng môn đại sư, lão nhân đó ở gian nào ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nhân đó ở gian giữa ...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một tràng cười lớn phát ra từ gian giữa, tiếp theo đó là một giọng khàn khàn :

- Phương lão đệ, ngươi đến rồi à ?

Lời vừa dứt thì từ trong một kệ kinh bên trái có một chiếc đầu như tỗ quạ thò ra .

Phương Tuyết Nghi vận mục lực nhìn kỹ rồi buột miệng kêu lên :

- Thì ra là lão tiền bối !

Nhập Thánh đại sư chau mày hỏi :

- Tiểu thí chủ quen với vị lão thí chủ này thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đương nhiên là thật ! Nhị vị đại sư, lão tiền bối này chính là lão nhân ẩn cư trên đỉnh Thái Thất đấy !

Nhập Vân kinh ngạc kêu lên :

- Là Chúc lão thí chủ à ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Thì ra chiếc đầu của lão nhân vừa thò ra chính là Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh .

Chúc Công Minh vẫn chưa lộ xuất toàn bộ thân hình, lão khẻ hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, Tân lão quái đến chưa ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đã đến từ lâu rồi !

Chúc Công Minh nghe vậy thì vội thụt đầu vào và nói :

- Lão đệ, hắn có biết lão phu ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất không ? Các ngươi ...không nói với hắn là lão phu giả mạo Á Cái Hoàng Xung đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão này trốn trong Tàng kinh các thế nầy là vẫn rất sợ gặp Tân Bá Công, nếu theo sự thật mà nói thì nhất định lão ta sẽ không chịu ra ! Chi bằng ta hãy lừa lão một phen để khiến lão tự chui ra mới được .

Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Sau khi đến đây thì căn bản Tân lão tiền bối không nhắc đến chuyện hôm đó, vì vậy lão tiền bối đừng bận tâm !

Chúc Công Minh thò đầu hỏi :

- Lão đệ, ngươi không lừa lão phu đấy chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là không rồi !

Chúc Công Minh cẩn thận quan sát xung quanh một lúc rồi mới nói :

- Lão đệ, hiện Tân lão quái đang ở đâu ?

Tuyết Nghi nói :

- Tân lão đang ở trong Thiếu Lâm tự .

- Nhưng không có ở chỗ ngươi đấy chứ ?

- Không ! Vản bối chỉ đến đây một mình, Tân lão không biết lão tiền bối đã đến đây đâu !

Chúc Công Minh quan sát một lúc nữa rồi mới cười ha hả và phóng ra ngoài .

Nhập Vân đại sư liền bước đến chấp tay, nói :

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Chúc lão thí chủ !

Chúc Công Minh thản nhiên khoát tay và nói :

- Chưởng môn đại sư, miễn lễ !

Khẩu khí của lão ta khiến Tuyết Nghi phải sững sờ, chàng thầm nghĩ :

- Tại sao lão ta lại dùng khẩu khí như vậy đối với Chưởng môn Thiếu Lâm ? Trừ phi lão ta là trưởng bối của Nhập Vân đại sư ...

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe Chúc Công Minh nói :

- Phương lão đệ, ngày nay ngươi có lên Thái Thất không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối có lên một lần và phát hiện một chuyện kỳ quái ...

- Chuyện kỳ quái thế nào ?

- Vản bối phát hiện một trung niên đại hán đã chết, nhưng kỳ quái là gã nầy mặc y phục do Tống lão mua cho lão tiền bối !

- Lão đệ, nói vậy là người đó đã chết thật rồi à ?

- Chết rồi ! Gã chết bởi một loại võ công kêu bằng Xích Diệm Chưởng nhưng không biết kẻ phát chưởng là ai ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói :

- Xích Diệm Chưởng à ? Đương nhiên là lão phu biết lai lịch môn võ công này !

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Ôi ! Quả nhiên là hắn rồi !

Phương Tuyết Nghi vội hỏi :

- Hắn là ai ?

Chúc Công Minh nói :

- Tất nhiên là Ác Khổng Minh trong Ngũ Đại Ma Chủ !

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Xem ra Ác Khổng Minh đã đến Tung Sơn thật rồi !

Nghĩ đoạn chảng nói :

- Chúc lão, Tân lão tiền bối nói rằng, nếu người đó không chết trong tay Ác Khổng Minh thì tất đã chết trong tay Chúc lão ...

Chúc Công Minh chợt biến sắc, lão kêu lên :

- Lão đệ, Tân lão quái cũng lên Thái Thất rồi à ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Chúc lão, có một chuyện mà vản bối muốn xin lão bõ qua cho !

- Chuyện gì ?

- Vản bối mới lừa Chúc lão !

- Ngươi lừa lão phu chuyện gì ?

- Chuyện lão ẩn cư trên Thái Thất , Tân lão đã biết rồi !

- Hắn biết rồi à ? Ai nói với hắn ?

- Không ai nói cả, đó là do Tân lão tự nghĩ ra !

Chúc Công Minh buông tiếng thở dài rồi quét mục quang dáo dác nhìn quanh như Tân Bá Công tìm đến vậy .

Phương Tuyết Nghi cười thầm trong bụng, chàng nói :

- Chúc lão không cần tránh né Tân lão nữa ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ? Ngươi có biết nguyên nhân lão phu tránh né hắn không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Vản bối đã biết ! Nhưng Tân lão nói rằng, lão ta đã trao lệnh kỳ cho sư điệt Dương Trung của lão tiền bối rối !

- Thật không ?

- Chính miệng Tân lão nói ra nên tự nhiên không thể là giả !

- Vậy thì tốt rồi ! Lão đệ, lão phu có nên đi gặp hắn không ?

- Tân lão đã giao lệnh kỳ cho Dương Trung thì lão tiền bối hà tất phải sợ gặp lão ta nữa ?

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi nói :

- Được ! Con dầu xấu thì cũng phải gặp cha mẹ chồng thôi, lão phu đã trốn hắn mấy mươi năm, đến hôm nay xem như lão phu đã thắng rồi !

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi dẫn đường đi gặp Tân Bá Công, Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư cũng lần lượt theo sau .

Bốn ngươi đến khách đường thì thấy nơi này đã có mặt quần hào đầy đũ lão thiếu, nam , nữ .

Phương Tuyết Nghi đưa Chúc Công Minh vào thì ai nấy cũng đều sững sờ, Tống Phù buột miệng kêu lên trước :

- Chúc huynh, ngươi làm sao gặp được Phương lão đệ vậy ?

Tân Bá Công bước lại gần Chúc Công Minh và lớn tiếng nói :

- Lão đệ, sao ngươi biến thành quái đản thế nầy ? Chẳng trách hôm trên Thái Thất lão phu không tài nào nhận ra ...

Chúc Công Minh cung thủ, nói :

- Tân huynh, chúng ta đều đã già cả rồi, tự nhiên là không còn vẻ anh tuấn dễ nhìn như hai ba mươi

năm trước !

Tân Bá Công nói :

- Chúc lão đệ nói không sai, niên kỷ cao thì tự nhiên là không dễ nhìn bằng thời đương niên, chỉ có điều theo ta biết thì khi còn trẻ ngươi cũng chẳng dễ nhìn gì lắm !

Chúc Công Minh nói :

- Người xấu mà lòng tốt, Tân huynh biết đạo lý này mà !

Lão ngừng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp :

- Vị này có phải là Hoắc Bang chủ của Cái Bang không ?

Chương 41: Về Lại Cố Hương

Hoắc Minh Phong đứng lên cung thủ, nói:

- Không dám, tại hạ chính là Hoắc Minh phong!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

-Lão phu từng mạo danh Hoàng trưởng lão của quý bang một lần, mong bang chủ chớ trách nhé!

Hoắc Minh Phong nói:

- Chúc lão quá lời rồi!

Chúc Công Minh đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói với Tân Bá Công:

- Tân huynh, Phương lão đệ vừa nói là ngươi đã lên tuyệt đỉnh Thái Thất phải không?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó lão phu phát hiện một thi thể, ngươi biết chuyện này rồi chứ?

Chúc Công Minh nói:

- Phương lão đệ đã nói rồi! Nhưng người đó chết bởi Xích Diệm Chưởng, song không phải do lão phu hạ độc thủ...

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng biết là không phải ngươi hạ độc thủ! Với thương thế của người đó mà luận, nếu do ngươi xuất thủ thì quả thật khiến cho người ta vô cùng thất vọng!

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Tân huynh nói vậy nghĩa là sao?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Suốt ba mươi năm qua ngươi không ngừng luyện công đấy chứ! Lão phu kiểm tra thương thế

người đó thì phát hiện chưởng lực đánh chết gã còn kém hơn công phu của ngươi từ ba mươi năm trước...

Chúc Công Minh cười ha ha một tràng rồi nói:

- Nhãn lực của Tần huynh quả nhiên phi phàm!

Tân Bá Công nói:

- Cái gì là phi phàm . Chẳng qua lão phu theo tình lý mà luận thôi, bất cứ người nào cũng có thể nhận biết được!

Lão vừa dứt lời thì Tống Phù liền nói:

- Chúc huynh, có một chuyện mà lão thâu nhi ta không thế nào hiểu được!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện gì?

Tống Phù nói:

- Tại sao thi thể của đại hán đó lại mặc y phục của Tống mổ mua cho Chúc huynh?

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện đó à? Là do lão phu mặc cho hắn đấy!

Tống Phù ngẩn người, lão hỏi tiếp:

- Thế tại sao Chúc huynh không mặc?

Chúc Công Minh thở dài một hồi rồi nói:

- Không phải lão phu không muốn mặc, mà vì nếu lão phu mặc bộ y phục đó thì có thể lúc nầy không thể ngồi đây nói chuyện với chư vị rồi!

Tống Phù càng ngạc nhiên, lão truy vấn:

- Tại sao như thế?

Chúc Công Minh nói:

- Sẽ bị người ta ám toán chứ tại sao.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lão phu hiểu rồi, có lẻ thi thể trên Thái Thất đó đã làm quỷ thay cho ngươi phải không?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu đang cảm thấy bất an vì chuyện này!

Tống Phù nói:

- Thực ra chuyện này như thế nào Chúc huynh có thể nói rõ một chút được không?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này nói ra cũng thật là may, nếu lão phu không gặp gã đó lén lén lút lút trao đổi với đồng bọn thì có lẻ lão phu đã nếm không ít đau khổ rồi!

Tống Phù nói:

- Lẻ nào Ác Khổng Minh muốn hạ độc thủ với Chúc huynh?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai! Lão phu sau khi nghe hai gã bàn luận với nhau thì cho một gã đi báo tin cho Ác Khổng Minh, thế là lão phu bắt sống gã còn lại. Sau khi hỏi rõ chuyện Ác Khổng Minh muốn ám toán lão phu thì lão phu đổi y phục của hắn rồi điểm huyệt quăng hắn vào hóc núi...

An Tiểu Bình rất hứng thú với chuyện này, nàng hỏi xen vào:

- Chúc lão kẻ đến hạ thủ có phải là bản thân Ác Khổng Minh không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không phải!

Tân Bá Công ngạc nhiên, hỏi:

- Không phải Ác Khổng Minh thì còn kẻ nào có thể thi triển Xích Diệm Chưởng?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu nói ra chỉ sợ rằng Tần huynh không tin, kẻ đến hạ thủ chính là sư điệt Dương Trung của lão phu đây!

Tân Bá Công muốn nhãy dựng lên, lão lớn tiếng nói:

- Chuyện đó sao có thể nhỉ?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu tận mắt thấy hắn xuất chưởng đánh chết gã kia nên tự nhiên là không nhầm được!

Tân Bá Công nộ khí nói:

- Dương Trung này sao lại dám nghịch luân phạm thượng như thế? Lão phu thật là có mắt như mù rồi!

Chúc Công Minh nói:

- Tần huynh, không những huynh không dám tin mà ngay cả lão phu cũng kinh hồn lạc phách!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Lão phu thật đáng trách, có mắt mà không nhìn thấy thị phi...

Chúc Công Minh chậm rải nói:

- Chuyện này cũng không thể trách Tân huynh, bởi lẻ tính cách của Dương Trung bình nhật rất trung hậu, không một chút gian trá hiển lộ, nếu không có cơ duyên may mắn lần nầy thì sợ rằng vỉnh viển cũng không có ai thấy được bản chất thật của hắn!

Tân Bá Công hỏi:

- Lão đệ ngươi có cầm giử hắn lại không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không!

Tân Bá Công biến sắc, lão lớn tiếng nói:

- Một kẻ tâm lang phế cẩu như thế mà tại sao ngươi còn cho hắn sống ở thế gian?

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh chớ khích động , lão phu không cầm giử hắn là còn có nguyên nhân!

- Nguyên nhân thế nào?

- Lão phu muốn điều tra xem hắn có quan hệ với Ác Khổng Minh hay không?

- Chỉ cần bắt hắn lại thì việc gì chẳng hỏi được?

- Tân huynh không thể nói như vậy, nếu hắn thà chết không nói ra thì sao? Hơn nữa lão phu không muốn bắt hắn lại là còn có dụng ý!

- Dụng ý gì?

- Thả dây dài để bắt đại ngư !

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dù sao thì ngươi cũng đã tha hắn đi lão phu có nói thêm cũng vô ích thôi! Nhưng trừ phi Dương Trung không gặp lão phu, nếu không thì khi đó Chúc lão đệ đừng hỏi tại sao lão phu phải xử trí hắn đấy nhé!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Thì ra Tân huynh cũng muốn thu thập hắn...

Tân Bá Công nói:

- Không những lão phu muốn thu thập hắn mà còn muốn hỏi hắn tại sao lương tâm mê muội làm chuyện thương thiên bại lý như thế!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Tân huynh, có rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể dự đoán được tất nhiên là chúng ta cũng không ngờ bản chất của Dương Trung lại bại hoại như vậy, nhưng dù sao thì chuyện đó đã bắt đầu lộ ra chúng ta chẳng cần phí tâm lực nữa!

Tân Bá Công ngưng thần như suy nghĩ một lúc rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ lão phu chợt nhớ đến một chuyện mà có lẻ Trịnh Đại Cương biết đây!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Lão tiền bối muốn đi gặp Trịnh đại bá à?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi cùng lão rời khách đường. Nhưng kỳ quái là Tân Bá Công không dẫn Phương Tuyết Nghi đến chổ Trịnh Đại Cương nghỉ ngơi mà dẫn chàng thẳng đến tịnh thất phương trượng.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Lão đệ, chúng ta không cần tìm Trịnh Đại Cương! Chẳng qua là lão phu tìm cớ để cùng ngươi ra ngoài thư thái một chút thôi!

Phương Tuyết Nghi buột miệng tự nói:

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái...

Tân Bá Công liền hỏi:

- Ngươi kỳ quái chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tai sao bỗng nhiên lão tiền bối lại muốn ra ngoài thư thái? Trong chuyện này tất phải có lý do rồi.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lý do thì có nhưng lão phu không định nói ra...

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên trước thái độ của Tân lão quái, chàng hỏi:

- Tai sao?

Tân Bá Công lại cười hi hi, nói:

- Tại vì...

Đột nhiên lão trầm ngâm một hồi, sắc diện chợt biến và khẻ nói:

- Lão đệ, ngươi chờ xem nguyên nhân lão phu không muốn nói ra nhé!

Lão vừa dứt lời đột nhiên lão vung hữu thủ đánh thẳng đến trước một chưởng.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn về phía hướng chưởng đánh tới, lập tức có một tiếng hú vang lên, theo đó là một bóng người cao to lướt đi như tia chớp thoáng chốc đã mất hút bên ngoài Thiếu Lâm tự .

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Nhưng không ngờ võ công của kẻ này khá cao cường, hắn đã thoát đi rồi!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng không nhìn thấy. Nhưng trúng một chưởng của lão phu mà hắn không thọ thương thì có thể nói võ công của kẻ này quả nhiên là bất phàm!

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Tân lão, chúng ta nên truy theo xem thử không?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không cần! Lúc này có lẻ hắn đã đi xa rồi!

Nói đến đây thì bọn Chúc Công Minh cũng đã rời khách đường chạy đến.

Tống Phù thấy hai người bọn Tuyết Nghi dứng dưới góc tùng thì cất tiếng hỏi:

- Tân lão, vừa rồi ai quát tháo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Một tên gian tế, nhưng hắn đã thoát đi rồi!

Tống Phù nói:

- Tân lão thật là một thần nhân, tai mắt nhạy bén khiến Tống mổ vô cùng bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Quá khen! Quá khen...

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Tân lão thí chủ có biết đối phương là nhân vật nào không?

Tân Bá Công nói:

- Người này võ công cao cường, e rằng là một trong Ngũ Ma...

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp:

-Chưởng môn đại sư, nơi này chẳng còn việc gì nữa, đại sư nên đi truyền đệ tử , dặn dò bọn chúng canh phòng cẩn mật một chút!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Lão thí chủ giao huấn chi pháp!

Nói đoạn lão cùng Nhập Thánh đại sư quay người cất bước đến La Hán Đường .

Bọn Tân Bá Công cũng nhanh chóng trở lại khách đường nghỉ ngơi.

Sau khi quần hùng an toạ thì Tân Bá Công quay sang hỏi Tống Phù:

- Lão thần thâu, trong Ngũ Ma thì nhân vật nào có thân hình cao to nhất?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Nếu luận thân thể cao to thì nhất định là Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh rồi!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy thì kẻ vừa rồi nhất định là Kim Trường Canh!

- Thân thể người đó vừa cao vừa ốm phải không?

- Rất cao! Nhưng ốm hay mập thì nhất thời không phân biệt được!

- Nếu là nhân vật trong Ngũ Ma thì tất nhiên chỉ có Kim Trường Canh mới cao to thôi!

- Nhưng nếu là Kim Trường Canh thì tại sao hắn phải lén lén lút lút như thế? Tống thần thâu, sợ rằng không phải là hắn rồi!

- Không phải hắn thì là ai?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Sợ rằng chuyện này trở thành một nghi án thôi! Không cần phải suy nghĩ nữa, nếu hắn dám quay lại thì lão phu nhất định sẽ cầm giử hắn!

Lúc này chợt nghe Chúc Công Minh khai khẩu nói:

- Tân huynh, lão phu có một chuyện không hiểu.....

Tân Bá Công cười cười hỏi lại:

- Chuyện gì vậy, Chúc huynh đệ?

Chúc Công Minh nói:

- Vừa rồi Tân huynh nói là đi đến chỗ Trịnh đại Cương mà , lẻ nào Tân huynh ngồi đây mà phát hiện có địch nhân đột nhập .

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai! Lão phu đến chổ Trịnh Đại Cương chỉ là mượn cớ thôi!

Chúc Công Minh nói:

- Tai mắt quả nhiên mẫn nhuệ hơn ngươi, lão phu xin bái phục, bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Chúc huynh đệ quá khen rồi!

Quần hùng nói đùa một lát rồi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Riêng Phương Tuyết Nghi thì chàng đến chổ Trịnh Đại Cương tịnh dưỡng để canh phòng, suốt đêm đó chàng không hề chợp mắt , mãi đến gần sáng mới tỉnh toạ được chừng một canh giờ . Khi chàng mở mắt ra thì đã thấy Trịnh Đại Cương đang ngồi bên cạnh nhìn mình mĩm cười. Chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Đại bá, người đã bình phục hoàn toàn rồi chớ?

Trịnh Đại Cương bảo chàng ngồi xuống rồi nói:

- Tốt rồi, thần đan của Thiếu Lâm quả nhiên công hiệu!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Hiền điệt chuyện của Thiếu Lâm khi nào thì giải quyết xong?

Phương Tuyết Nghi hơi ngở ngàng. Chàng nói:

- Vi bá muốn tiểu điệt theo Vi bá rời khỏi đây chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai! Vi bá muốn cùng ngươi đi Trung Châu một chuyến!

Phương Tuyết Nghi rùng mình, chàng buột miệng hỏi:

- Hồi gia chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Vi bá tin rằng bá mẫu và Lạc huynh của ngươi nhất định vẫn còn ở quanh quẩn tại Trung Châu!

- Vi bá nói vậy tất phải có phát hiện được manh mối gì?

- Vi bá không dám khẳng định là đã có phát hiện, nhưng theo ta phán đoán thì rất có thể bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã thoát khỏi sự khống chế của Phương Thiên Thanh và đang lẫn trốn ở nơi nào đó!

- Đại bá nói rất đúng! Tiểu điệt sẽ đi bảo với Nhập Vân chưởng môn một tiếng rồi chúng ta đi!

- Không được, an nguy của Thiếu Lâm tự hiện tại đang ở trên vai ngươi, nếu ngươi bõ đi thì e rằng không ổn!

- Đại bá, cũng may là có Tân và Chúc lão tại đây nên tiểu điệt có đi cũng không có quan hệ gì lớn!

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiền điệt nói cũng có lý, nhưng Vi bá cảm thấy chổ nguy cơ của Thiếu Lâm được giải trừ xong thì chúng ta đi cũng không muộn!

Phương Tuyết Nghi định nói tiếp thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình vội vàng chạy vào.

Trịnh Đại Cương vừa thấy nàng thì vội đứng lên cung thủ, nói:

- Ân công, mời ngồi!

An Tiểu Bình nghe vậy thì ngẩn người, nàng nói:

- Trịnh đại hiệp nói vậy sợ rằng vản bối sẽ tổn thọ mất...

Trịnh Đại Cương nói:

- Ân công là ân nhân cứu mạng của Trinh mổ, Trịnh mổ có chút kính y thì cũng là lý số đương nhiên thôi!

An Tiểu Bình nói:

- Trịnh đại hiệp, vản bối và Phương đại ca tình như huynh đệ, đại hiệp chớ nói như vậy nữa...

Nói đoạn nàng quay sang nói tiếp với Tuyết Nghi:

- Phương đại ca, Tân công công đang tìm đại ca nói chuyện đấy!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ có biết lão ta tìm tại hạ vì chuyện gì không?

An Tiểu Bình nói:

- Không biết, nhưng trông thần thái đầy phẫn nộ của lão ta thì hình như có kẻ nào đó đắc tội với lão ta thì phải...

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, chàng vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá chúng ta cùng đến xem thử nhé!

Trịnh Đại Cương nói:

- Tân lão cũng là ân nhân của Vi bá nên đương nhiên là phải đi bái tạ...

Ba người ra phía tiền điện thì thấy Tân Bá Công và Chúc Công Minh đang ngồi bên dòng tiểu khuê ngoài sơn môn, giữa hai người là một phiến đá bằng phẳng, mặt phiến đá bị hai lão dùng chỉ lực kẻ thành một bàn cờ, chỉ có điều là trên bàn không có con cờ nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì dừng bước hỏi Tiểu Bình:

- Hiền đệ, chuyện gì thế nầy?

An Tiểu Bình nói:

- Tiểu đệ cũng không biết, vừa rồi tiểu đệ ra ngoài này tìm Tân công công thì bị lão bảo đệ đi tìm Phương đại ca...

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Chuyện này thật là kỳ quái!

Chàng bước đến cạnh hai lão và cung thủ, nói:

- Tân lão tìm vản bối phải không?

Tân Bá Công chỉ gật đầu chớ không nói gì.

An Tiểu Bình không nhịn được, nàng kêu lên:

- Tân công công, lão bảo tìm Phương đại ca, bây giờ Phương đại ca đã đến mà tại sao lão không nói gì?

Tân Bá Công chau mày rồi đột nhiên nói với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ ván cờ của chúng ta không cần đánh nữa!

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh đã nhiều năm rồi lão phu không chơi loại cờ "vô tử tâm toán" (không có con cờ hiện hữu mà chỉ có suy tính trong lòng) này, nếu chơi tiếp thì e rằng lão phu cũng thảm bại thôi! Ha ha...

Lão phá lên cười một tràng rồi đứng dậy.

Tân Bá Công cũng cười khà khà rồi nói:

- Tân mổ cũng vậy thôi!

Lão dịch mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Ngũ Đại Ma Chủ đã phái người đưa thư tới rồi!

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi:

- Ở đâu?

Tân Bá Công cười hi hi nói:

- Ở đây...

Vừa nói lão vừa lấy trong tay áo ra một phong thư.

Phương Tuyết Nghi nhận thư mở ra xem rồi bỗng nhiên bật cười thành tiếng.

Lúc này Tống Phù cũng vừa đến, lão và Trịnh Đại Cương cùng An Tiểu Bình cũng chạy đến xem, xem xong thì quả nhiên ai nấy đều ôm bụng mà cười.

Nguyên phong thư viết thế nầy:

"Phương thiếu hiệp Tuyết Nghi, xin nói cho hai lão bất tử Tân Bá Công va Chúc Công Minh biết, ba ngày sau hai lão đó hãy đến tuyệt đỉnh Thái Thất chịu chết!"

Bên dưới ký bốn chữ

"Ngũ Đại Ma Chủ"

Tống Phù xem xong thì bất giác quay sang hỏi Tân-Chúc hai lão:

- Nhị vị đi không?

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Tai sao lai không đi?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão thâu nhi, nếu lão phu và Tân huynh không đi thì há chẳng phải sẽ bị bọn Ngũ Ma chê cười sao?

Tân Bá Công nói:

- Tống Phù, lão phu vốn muốn tìm bọn chúng và bây giờ khó khăn lắm mới được bọn chúng chiếu cố gởi mời, như vậy đây là một cơ hội rất tốt. Ba ngày sau nhất định lão phu sẽ bảo chúng hạ sơn mà cầu xin tha mạng!

Tống Phù nói:

- Lão thâu nhi tin như thế!

Phương Tuyết Nghi chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tân lão, nếu bọn chúng không đến thì sao?

Tân Bá Công nghe vậy thì hơi ngẫn người, lão nói:

- Không đến à? Tại sao bọn chúng không đến chứ? Chẳng phải bọn chúng phái người đưa phong thư này đến đó sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Nhưng vản bối cho rằng có thể bọn chúng chỉ muốn đùa với hai lão mà thôi!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Bon chúng dám à?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu tin rằng Ngũ Ma tuy rất to gan nhưng e rằng bọn chúng không dám đùa với lão phu và Tân huynh!

Phương Tuyết Nghi chỉ mĩm cười mà không nói gì thêm. Vì chàng biết, có nói nữa cũng chẳng ích gì nhưng lòng chàng lại hiểu rõ hiện tại Ngũ Ma không thể cùng một lúc xuất hiện ở Tung Sơn, như vậy đũ thấy phong thư này là do ai đó bày ra trò đùa thôi. Đương nhiên chàng cũng không thể minh xác người bày trò đùa này là ai, vì thế mà chàng không tiện nói tiếp.

Lúc này Tân Bá Công như chưa tiêu nộ khí, lão xuất thủ đánh xuống phiến đá làm bàn cờ một chưởng khiến phiến đá vở vụn ra làm ngàn mảnh.

An Tiểu Bình rút vai lè lưỡi và kêu lên:

- Tân công công, chưởng này có bao nhiêu lực đạo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Cô nương nói thử xem? Một ngàn cân hay năm trăm cân?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối phán đoán, nếu lực đạo không đũ ngàn cân thì phiến đá này không thể vở vụn ra như vậy!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Nha đầu, nhãn lực của ngươi quả nhiên không tầm thường!

Lão quay sang nói tiếp với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ chúng ta lên tuyệt đỉnh Thái Thất xem thử nhé!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Được! Chúng ta đi!

Lời vừa dứt thì hai lão đã tung người phóng di như hai làn khói mỏng trong ánh bình minh.

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi:

- Chúng ta có nên đi theo không?

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Trịnh Đại Cương rồi lắc đầu nói:

- Không cần!

An Tiểu Bình ngạc nhiên, nàng nói:

- Không đi à? Phương huynh, có thể chuyện này rất quan trọng đây!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, tại hạ muốn...

- Phương huynh muốn thế nào?

- Tại hạ muốn cùng Trịnh đại bá đi Trung Châu một chuyến.

- Phương huynh muốn đi Lạc Dương?

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp các vị định đi Lạc Dương thật sao ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai, chỉ có điều...bọn tại hạ muốn cho giải quyết xong chuyện Ngũ Ma rồi mới đi!

An Tiểu Bình nói:

- Thế...tại sao Phương huynh lại nói như vậy?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đại bá, chúng ta đi chỉ trong ba ngày là trở lại, trong ba ngày đó có lẻ không có chuyện gì xảy ra đâu!

Trịnh Đại Cương nói:

- Hiền điệt, ba ngày làm sao kịp?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không kịp cũng phải kịp thôi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay quay sang nói với Tống Phù:

- Tống lão, mọi chuyện ở Thiếu Lâm trông nhờ vào lão và Tân-Chúc , hai lão tiền bối đấy nhé!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ ngươi yên tâm, có Tân Bá Công và Chúc Công Minh tại đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh, còn tiểu đệ thì sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ à? Đương nhiên là phải ở trong Thiếu Lâm tự rồi!

An Tiểu Bình biến sắc, nàng ấp úng nói:

- Phương huynh...không cần tiểu đệ đi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, đây là chuyện nhà của ngu huynh thì làm sao dám phiền hiền đệ bỗn tẩu?

An Tiểu Bình trầm giọng nói:

- Phương huynh, tiểu đệ phải đi thôi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ muốn đi cũng được nhưng ngu huynh có một điều kiện !

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác reo lên:

- Điều kiện thế nào? Chỉ cần không buộc tiểu đệ ở lại Thiếu Lâm tự thì bất cứ điều kiện gì cũng được!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta đi Lạc Dương chuyến này không phải để tìm người tỉ đấu, vì thế hiền đệ không được gây ra bất cứ chuyện gì mới được!

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này quá dễ, mọi chuyện xin nghe theo lệnh Phương huynh, huynh không cho nói thì đệ không nói, huynh không cho động thủ thì dù bị người ta đánh chết, đệ cũng sẽ không đánh lại!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không cần thế, chỉ cần hiền đệ không sinh sự là được rồi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Chúng ta đi ngay bây giờ nhé!

Trịnh Đại Cương do dự giây lát rồi gật đầu, nói:

- Được, đi sớm về sớm cũng tốt!

Nói đoạn lão quay sang cáo biệt Tống Phù rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình hạ sơn.

Cước trình ba người cực nhanh nên vừa quá ngọ là đã đến địa phận Lạc Dương chừng năm dặm về hướng Tây, do đó ba người nhanh chóng xuyên qua thành và nhắm Phương gia trang thẳng bước.

Càng đi càng gần, thần thái của Tuyết Nghi cũng càng khẩn trương, đến khi trông thấy xa thấp thoáng trong rừng liễu thì bước chân của chàng bỗng nhiên nặng trỉu nên bị tút lại phía sau khá xa. An Tiểu Bình thấy chàng bước đi khó khăn thì bất giác kinh ngạc và vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp, trông Phương đại ca có vẻ như không đi nổi vậy! Chúng ta chờ một tí nhé!

Trịnh Đại Cương dừng bước và nói:

- Cô nương, cái này kêu bằng hội cố hương thì lòng mang nhiều bần thần đấy, xem ra tình cảm của Phương hiền điệt khá sâu nặng với cố hương!

An Tiểu Bình nói:

- Đại hiệp, vản bối có nên khuyên Phương đại ca không?

Trịnh Đại Cương nhìn nàng một lúc rồi lắc đầu, nói:

- Không cần khuyên hắn, cô nương không rời xa hắn thì có lẻ không có vấn đề gì đâu...

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Đương nhiên...vản bối không thể rời xa Phương huynh rồi!

Lời vừa ra khỏi miệng thì bất giác hai má của nàng ửng hồng.

Trịnh Đại Cương khẻ thở dài rồi nói:

- Cô nương, Phương hiền điệt gặp được cô nương là tam sinh hữu hạnh rồi đấy...

Lúc này Phương Tuyết Nghi đã chậm rải bước đến, mục quang của chàng có vẻ thẩn thờ nhưng vẫn dán chặt về phía rừng liễu xa xa trước mặt.

Chờ cho chàng đến gần thì Trịnh Đại Cương mới lớn tiếng gọi.

Phương Tuyết Nghi đã bước qua khỏi hai người nhưng chợt nghe gọi thì giật mình dừng bước.

An Tiểu Bình đến trước mặt chàng và nói:

- Phương đại ca làm sao thế?

Phương Tuyết Nghi chớp chớp song mục tựa như người vừa tỉnh mộng, chàng thẩn thờ nhìn Tiểu Bình và nói:

- Tại hạ... Rất khoẻ...

Trịnh Đại Cương cũng bước lại, lão vừa cười vừa nói:

- Hiền điệt, ngươi hồi tưởng lại mọi chuyện thời niên thiếu phải không?

Phương Tuyết Nghi gật gật đầu, chàng ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói:

- Đại bá, vừa rồi tiểu điệt cảm thấy như đang ở trong một trường đại mộng....

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Bây giờ đã tỉnh chua?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đã tỉnh rồi, nhưng trong lòng vản bối hơi...

Chàng ngưng giây lát rồi nói :

- Trịnh đại bá, chúng ta đi tiếp thôi!

Ba người lập tức thi triển khinh công phóng như bay đến trang viện trong rừng liễu.

Đến nơi thì thấy cổng trang viện đóng im lìm nên Trịnh Đại Cương lập tức đến gõ cửa.

An Tiểu Bình không biết trong Phương gia trang còn có những ai nên dán mắt nhìn vào hai cánh cửa chờ đợi.

Một lát sau, chợt nghe có tiếng cót két, cánh cổng mở ra cùng với sự xuất hiện của một lão nhân trọc đầu.

Lão này vừa trông thấy Trịnh Đại Cương thì vội nói:

- Thì ra là Đại lão gia trở về...

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

- Phương Phúc, mấy năm qua vất vả cho lão quá!

Nói đến đây thì ba người đã vào đến khách sảnh, Phương Phúc vui mừng đi pha trà rồi dẫn đầu bếp làm cơm.

Chờ lão ta quay trở lại thì Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

- Phương Phúc, lão còn nhớ nhị công tử không?

Phương Phúc ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhị công tử nào?

Trịnh Đại Cương chỉ Phương Tuyết Nghi và nói:

- Là Nghi nhi đấy!

Phương Phúc tròn xoe song mục, lão buột miệng kêu lên:

- Là Nghi thiếu gia à?

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Không sai, cao lớn quá phải không?

Phương Phúc chạy lại nhìn kỷ Tuyết Nghi từ đầu đến chân rồi nói:

- Quả nhiên là Nghi thiếu gia, cao lớn thế nầy thì chẳng trách lão nô không nhận ra!

Song mục Phương Tuyết Nghi rưng rưng ngấn lệ, chàng nắm tay Phương Phúc và nói:

- Đại thúc, những năm qua người vẫn khoẻ chứ? Trong nhà còn có ai không?

Thần sắc của Phương Phúc chợt tối sầm lại, lão lắc đầu và nói:

- Thiếu gia, từ lúc Đại trang chủ đưa gia quyến đi thì mọi việc ở đây đều do lão nô và Trương sư phụ quản lý, mấy năm qua Phương phu nhân và Lạc thiếu gia tuy có trở về một lần nhưng ở chẳng được bao lâu thì lại ra đi...

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại thúc, mẫu thân của tiểu điệt thì sao? Có tin tức gì không?

Phương Phúc lắc đầu, nói:

- Từ ngày đó đến giờ vẫn bặt vô âm ...

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Phương Phúc, Thạch tam đệ có trở về không?

Phương Phúc nói:

- Có! Lúc đó Tam lão gia có trở về cùng Phương phu nhân và Lạc thiếu gia nhưng ở lại không đầy hai tháng!

- Sau đó có quay lại lần nào nữa không?

- Không!

- Thạch tam đệ có phái người đến đưa tin tức gì không?

- Cũng không...

- Phương Phúc, nghe nói Thạch tam đệ đã xuất hiện ở Lạc Dương, ngươi không hay biết gì cả à?

- Lão nô không nghe nói...

Nói đến đây thì đầu bếp đã dọn cơm rượu lên, bọn Phương Tuyết Nghi chỉ miễn cưởng ăn vài chén rồi cùng Phương Phúc đi dạo quanh trang viện một vòng.

Tất cả mọi vật đều được bảo quản cẩn thận nên Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động chàng không ngừng nói đa tạ với Phương Phúc.

Một lát sau, khi về lại khách sảnh thì Phương Tuyết Nghi liền nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, chúng ta có cần ra ngoài xem thử không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Nếu không gặp được Thạch tam thúc của ngươi thì chuyến đi này xem như công dã tràng!

An Tiểu Bình mĩm cười tiếp lời:

- Trịnh đại hiệp, hay là chúng ta đi tìm Cát trưởng lão của Cái Bang?

Trịnh Đại Cương nói:

- Cô nương biết lão ta ở đâu không?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối không biết, nhưng trong thành Lạc Dương thế nào cũng có khất cái!

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu chúng ta tìm được một tên khất cái thì tất sẽ hỏi được tung tích của Cát trưởng lão!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá, chúng ta đi ngay chứ?

Trịnh Đại Cương gật đầu rồi quay sang nói với Phương Phúc:

- Lão huynh đệ phiền lão thu xếp vài chổ nghỉ, có thể bọn ta sẽ ở lại đây hai ngày .

Phương Phúc nói:

- Lão nô tuân mệnh .

Lão chưa dứt lời thì bọn Phương Tuyết Nghi đã rời khách sảnh rồi ra khỏi cổng trang viện rồi.

Ba người thi triển khinh công phóng như bay, không đầy một khắc sau thì đã vào thành Lạc Dương.

Bọn họ vòng qua mấy ngã đường nhưng vẫn không phát hiện được một đệ tử Cái Bang nào, tựa hồ như khất cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên thất tung hết vậy!

An Tiểu Bình không nén được ngạc nhiên. Nàng buột miệng nói:

- Phương đại ca, thành Lạc Dương rộng lớn thế nầy mà tại sao chẳng thấy một tên ăn mày nào cả vậy? Không lẻ Cát trưởng lão đã thống lãnh bọn chúng đi cả rồi?

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, liệu có chuyện bất trắc gì xảy ra với bọn họ không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện bất trắc thì không thể nhưng khất cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên tuyệt tung tuyệt tích thì tất nhiên là do Cái Bang có đại sự gì rồi!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Bang chủ Cái Bang đang ở Thiêu Lâm tự, nếu xảy ra chuyện gì thì lẻ nào bọn họ không thông báo?

Trịnh Đại Cương nói:

- An cô nương, đây là chuyện của phân đường Lạc Dương nên đương nhiên là không thể bẩm báo cho bang chủ biết, theo lão phu phán đoán thì có lẻ Cát trưởng lão đã có phát hiện gì rồi!

Phương Tuyết Nghi tràn đầy hy vọng, chàng nói :

- Đại bá muốn nói , có thể Cát trưởng lão đã phát hiện ra tung tích của Thạch tam thúc chăng ?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì tại sao chẳng thấy bóng dáng một tên ăn mày nào trong thành Lạc Dương? Rõ ràng là bọn họ đã có manh mối nên tất cả đều đi theo Cát trưởng lão!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Đại hiệp, vậy thì chúng ta làm thế nào để tìm bọn họ bây giờ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện này... E rằng phải phí một chút chân tay thôi!

Lão ngừng lại quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy gần đó có một toà cổ lâu nên mĩm cười, nói:

- Hiền điệt, chúng ta đến toà tửu gia Thái Bạch Cơ đằng kia ngồi một lát, có thể sẽ điều tra được vài tin tức đấy...

Ba người lập tức băng qua đường rồi đến trước toà Thái Bạch Cơ tửu lâu, sau khi gọi vài món thức ăn và một bình rượu nóng thì ba người vừa nhâm nhi vừa quan sát xung quanh.

Tuy vào Trung Nguyên đã lâu nhưng An Tiểu Bình chưa từng đi qua những nơi náo thị thế nầy, do vậy sau khi an tọa thì nàng quét mục quang quan sát mấy trăm khách nhân trên tửu lầu một cách tỉ mỉ.

Trịnh Đại Cương và Phương Tuyết Nghi cũng ngầm quan sát, dường như bọn họ muốn tìm xem trong tửu lầu này xem có nhân vật võ lâm nào đặc biệt hay không.

Ba người vừa ăn uống vừa nói cười nhưng chốc chốc lại để ý đến năm nhân vật ngồi chung một bàn trong góc trái tửu lầu.

Thì ra không hẹn mà bọn họ đều phát hiện năm thực khách ở bàn này có vẻ khác thường.

Trịnh Đại Cương uống cạn một chén rượu rồi chau mày bóp trán tựa như cố nhớ đến điều gì, chốc chốc lão liếc mắt nhìn năm nhân vật kia một cái.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì rất ngạc nhiên, chàng suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nhịn được nên buột miệng hỏi:

- Đại bá biết năm nhân vật ở bàn đó à?

Trịnh Đại Cương trầm giọng nói:

- Hiền điệt, vi bá đang cố nhớ xem đã gặp bọn họ ở nơi nào nhưng chẳng hiểu tại sao không nhớ ra nỗi...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Trịnh đại hiệp, vản bối có một biện pháp khả dĩ giúp đại hiệp nhớ lại lai lịch của bọn họ!

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Biện pháp thế nào?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối qua hỏi bọn họ thử nhé!

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói:

- Cô nương đi lúc nầy không thích hợp lắm!

- Tại sao?

- Nếu bọn họ không nói thì cô nương làm được gì? Lúc nầy chúng ta không thể động võ với bọn họ!

- Đại hiệp sợ gì chứ? Thực ra vản bối cho rằng...

- Không được, cô nương không thể đi!

Trịnh Đại Cương nói lời này như chém đinh chặt sắt khiến An Tiểu Bình bất giác ngồi thộn người ra.

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Hiền đệ, đại bá đã nói không thể đi thì không phải đi nữa!

An Tiểu Bình gượng cười, nói:

- Vậy thì có cách gì để điều tra lai lịch bọn họ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chúng ta chờ một lát, trông thần thái thì hình như bọn họ đang đợi một nhân vật nào đó, chờ người mà bọn họ đợi đến nơi thì chúng ta sẽ tìm cách cũng không muộn.

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên có ba người xuất hiện ở nơi cầu thang tửu lầu.

Ba người này hình mạo rất quái dị, một người vừa mập vừa lùn còn hai người kia rất cao to.

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Đại bá, ba nhân vật này có vẻ khác thường...

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, có thể bọn chúng là cao thủ trong số những cao thủ...

Lão nói đến đây thì ba người vừa xuất hiện đã bước đến ngồi vào bàn của năm người trong góc trái.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương đại ca, quả nhiên là bọn họ có quen biết với năm người kia!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chúng ta cứ chờ thử xem! Có thể từ bọn họ mà chúng ta tìm ra chút manh mối cũng không chừng!

Nói đoạn chàng liếc nhìn qua thì thấy ba người đến lặng lẻ ngồi vào những chiếc ghế trống mà không nói một lời nào, thậm chí cả một tiếng chào hỏi cũng không có.

Quái lạ là năm người kia cũng chẳng nói gì, bọn họ chỉ lo ăn uống, thái độ tựa như chẳng hề quen biết với ba người vừa đến.

An Tiểu Bình cảm thấy chuyện này cực kỳ quái đản, nếu Phương Tuyết Nghi không nắm tay nàng giử lại thì có lẻ nàng đã bước tới kiếm chuyện rồi.

Lúc nầy ba người vừa đến không những không nói mà cũng không ăn uống gì. Cảnh tượng này rõ ràng là không hợp với lẻ thường, nếu bảo bọn họ quen biết nhau thì chuyện bọn họ không nói gì đã là một sự kỳ quái, nhưng nếu bảo bọn họ không quen biết thì tại sao lại ngồi chung bàn?

Phương Tuyết Nghi luôn suy nghĩ xem rốt cuộc bọn người này có quan hệ gì với nhau nhưng thủy chung chàng vẫn không tìm ra lời giải thích thoả đáng.

Thời gian chừng cạn tuần trà thì bỗng nhiên lại có tiếng bước chân lên tửu lầu.

Bọn Phương Tuyết Nghi vội nhìn qua cầu thang thì thấy một quái nhân kỳ hình dị trạng xuất hiện!

Chương 42: Tam Tuyệt Ngũ Yêu

Quái nhân này có thân hình còn lùn hơn lão mập lùn trong ba người vừa đến trước đó, đầu tóc thì rối tung như tổ quạ, y phục nhầu nát cũ kỷ, chân không mang giày, nếu lão ta không lên tửu lầu vào lúc nầy thì có lẻ ai cũng nghĩ lão là một khất cái.

Ngoài ra, An Tiểu Bình còn phát hiện ra chổ bất phàm của lão ta, đó là thần quang lấp lánh như tia chớp, khiến bất kỳ người nào nếu nhìn thẳng vào cũng bất giác cảm thấy lạnh người. Không phải cao thủ võ lâm nào cũng luyện được trường hợp song mục phát hàn quang đến bức người, điều nầy chứng tỏ võ công của quái nhân kia đã đạt đến cảnh giới lộ hoả thần thanh rồi!

Phương Tuyết Nghi cũng nhận ra đôi nhãn thần kinh người của quái nhân này, bất giác chàng nghĩ thầm:

- Người này thân hình quái dị nhưng không ngờ lại là cao thủ hiếm thấy.

Giữa lúc quái nhân này xuất hiện thì tam nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái tửu lầu đều nhất loạt biến sắc.

Quái nhân đứng nơi đầu cầu thang quét mục quang nhìn khắp tửu lầu một lượt, khi nhìn đến Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình thì bất giác lão chau mày. Nhưng mục quang vừa phát hiện tám nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái thì bỗng nhiên lão bật cười. Tràng cười không lớn nhưng rất lạnh lùng và cũng dừng lại rất nhanh, tiếp theo là giọng nói sang sảng của quái nhân:

- Khá lắm! Xem ra lão phu cũng không uổng công, quả nhiên các ngươi đều ở tại Thái Bạch Cơ tửu lầu này...

Lời chưa dứt thì lão đã chậm rải cất bước đi về phía tám người kia.

Lão mập lùn trong bọn tám người cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tìm được thì sao nào?

Quái nhân đã dừng bước cách chổ tám ngươi chừng năm thước, lão cười lớn rồi nói:

- Thế nào? Ngươi vẫn không hiểu à?

Lão mập lùn nhướng đôi mày lưỡi mác lên và nói:

- Giang mổ không hiểu!

Quái nhân lớn tiếng nói:

- Ngươi không hiểu thật chăng?

Lao mập lùn cười nhạt, nói:

- Xưa nay Giang mổ và ngươi chẳng có quan hệ gì nên tự nhiên là không hiểu ngươi tìm Giang mổ vì chuyện gì!

Quái nhân cười ha hả một tràng rồi nói:

- Giang Thiên Hiểu, xưa nay Thiên Đài Tam Tuyệt các ngươi luôn an phận thủ thường nên lão phu và Kiếm Thần Trần lão đệ cũng không tìm các ngươi...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ:

- Quái nhân này là ai? Tại sao lão gọi sư phụ ta là lão đệ ?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe một lão cao to bên cạnh lão mập lùn, lớn tiếng nói:

- Du Công Huyền, có thể người khác sợ Thiên Thủ Thần Ông ngươi , nhưng ngươi nên biết Tu mổ không hề sợ ngươi bao giờ cả!

Thì ra quái nhân cực lùn này là Thiên Thủ Thần Ông Du Công Huyền!

Phương Tuyết Nghi vô cùng kinh ngạc, chàng nhớ lại sư phụ mình từng nói, Thiên Thủ Thần Ông là nhân vật cùng thời với sư tổ Kiếm Thánh Long Siêu Quần. Người này du hiệp giang hồ, chuyên quản những chuyện bất bình trong võ lâm, vì võ công của lão không kém gì Kiếm Thần nên rất được nhân vật trong võ lâm bạch đạo kính ngưỡng mà hợp xưng với Kiếm Thần là Thiên Địa Nhị Kỳ. Không ngờ lão ta vẫn còn sống trên thế gian này .

Đồng thời Phương Tuyết Nghi cũng kinh ngạc chuyện ba lão nhân có kỳ hình quái trạng gọi là Thiên Đài Tam Tuyệt kia lại xưng hô ta - ngươi với Du Công Huyền . Theo đó mà suy thì ba lão kia cũng nhân vật lão bối ẩn cư trong võ lâm rồi!

Nghĩ đến đây thì bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy lo lắng, chàng tự hỏi:

- Không lẻ ngoài Ngũ Đại Ma Chủ ra thì trong võ lâm còn có những lực lượng ma đầu mới quật khởi? Những lão nhân này là do ai đó mời ra chăng?

Nghĩ đến đây thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Từ Kiệt, ngươi định uy hiếp lão phu đấy à?

Lão nhân cao to được gọi là Từ Kiệt liền cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du huynh, Tu mổ không có ý uy hiếp Du huynh, nhưng nếu Du huynh không nể mặt bọn Từ mổ thì sợ rằng bọn Từ mổ không cam tâm chịu nhục.

Lần này khẩu khí của lão khác hẳn trước đó khiến An Tiểu Bình nghe xong thì suýt bật cười thành tiếng.

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Từ Kiệt, xem ra khẩu khí của ngươi cũng không nhỏ!

Từ Kiệt vốn có tác hiệu là Nam Nhai Đà Long, lão ta và lão nhân cao to bên cạnh tức Bắc Phong Tôn Giả Lý Triệu Phong là huynh đệ kết nghĩa.

Từ Kiệt trợn trừng song mục và nói:

- Khẩu khí không nhỏ thì đụng chạm gì đến Du huynh?

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Đương nhiên là không đụng chạm gì đến lão phu, nhưng lão phu đến đây muốn biết một điều!

Từ Kiệt liền hỏi:

- Điều gì?

Du Công Huyền vừa cười vừa nói:

- Tai sao ba các ngươi lại trốn trốn lủi lủi mà đến Lạc Dương này?

Từ Kiệt nộ khí nói:

- Ai bảo bọn ta trốn trốn lủi lủi? Chẳng phải bọn Từ mổ đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân đây sao?

Du Công Huyền nói:

- Không sai! Quả nhiên lúc nầy các ngươi đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân, chỉ có điều các ngươi có dám nói ra những gì đang chứa chất trong đầu các ngươi không?

Từ Kiệt ngẫn người chưa kịp nói thì Bắc Phong Tôn Giả - Lý Triệu Phong đã cười nhạt một tiếng

rồi nói:

- Du huynh, tại sao ngươi cứ theo đuổi bọn ta mãi vậy?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Thì ra Du lão đã theo dỏi bọn họ từ rất lâu rồi, xem ra Du lão có ý muốn giám sát hành động của Thiên Đài Tam Tuyệt...

Du Công Huyền cười ha hả, nói:

- Lý lão đệ, không ngờ ngươi học thói giả vờ của Giang Thiên Hiểu! Thực ra, dù các ngươi không muốn nói thì lão phu cũng biết các ngươi đến đây với mục đích gì rồi!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Ngươi biết rồi a? Vậy sao không nói ra xem?

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Muốn lão phu nói ra à, được thôi! Có phải năm tên tiểu ma đầu mời các ngươi đến Lạc Dương không?

Thiên Đài Tam Tuyệt đều biến sắc, Giang Thiên Hiểu chau mày nói:

- Làm thế nào ngươi biết được?

Lão hỏi ngược lại như vậy chẳng khác gì đã thừa nhận lời Du Công Huyền nói không sai.

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Nếu không muốn người ta biết thì trừ phi không làm! Giang lão đệ, đối với người khác có thể không dám làm gì các ngươi sau khi biết chuyện, nhưng không may cho các ngươi là lão phu đã biết chuyện này và đương nhiên lão phu không thể bõ qua!

Giang Thiên Hiểu buột miệng kêu lên:

- Ngươi...ngươi định làm gì?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Không định làm gì cả! Lão phu chỉ muốn nói với các ngươi rằng, nếu các ngươi muốn giúp năm tên tiểu ma bất thành tài kia thì lão phu không thể không xen vào chuyện này!

Từ Kiệt cười nhạt, nói:

- Du huynh, ngươi cho rằng nhất định bọn ta sợ ngươi xen vào chuyện này chăng?

Du Công Huyền chậm rải nói:

- Lão phu không bảo các ngươi sợ . Nhưng nếu các ngươi muốn lão phu không xen vào thì tốt nhất là đừng làm gì cả!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Giang Thiên Hiểu, nếu các ngươi muốn bảo trì mỹ danh một đời thì lão phu có một lời muốn nói...

Giang Thiên Hiểu chau mày hỏi:

- Lời như thế nào?

Du Công Huyền nói:

- Sóng trường giang lớp sau đè lớp trước, một lớp người mới tất phải thay thế lớp người cũ! Ngươi biết ý nghĩa của này chứ?

Giang Thiên Hiểu lạnh lùng nói:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến bọn Giang mổ?

Du Công Huyền nói:

- Đương nhiên là có!

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Thịnh suy của nhân vật võ lâm cũng có định số nên mới có cái gọi là "giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện". Lão đệ, chúng ta đều đã già rồi, có rất nhiều chuyện không cần chúng ta phải xuất đầu lộ diện nữa!

Giang Thiên Hiểu ngẫn người rồi nói:

- Du huynh nói thế là có ý gì?

Du Công Huyền nói:

- Lão phu khuyên các ngươi không nên giúp năm tên tiểu ma bất thành tài kia để tránh bị thân bại

danh liệt!

Từ Kiệt kinh ngạc nói:

- Ngươi...ngươi nói vậy có nghĩa là hiện trong võ lâm đã có cao thủ kiệt xuất, cao cường hơn bọn Từ mổ chăng?

Du Công Huyền nói:

- Không sai!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Lý mổ không tin...

Du Công Huyền nói:

- Ngươi không tin à? Lão phu cho ngươi biết nhé, đó là chuyện thiên chân vạn xác đấy!

Giang Thiên Hiểu thấy thần sắc của đối phương cực kỳ nghiêm túc, không có vẻ gì là nói đùa thì lão bất giác thầm nghĩ:

- Xưa nay Du Công Huyền nói năng thường hi hi ha ha, hôm nay lão ta trịnh trọng như vậy thì sợ rằng không phải là nói đùa rồi .

Nghĩ đoạn lão nói:

- Du huynh có biết kẻ đó là ai không?

Thì ra lão ta đã tin lão Du Công Huyền là trong võ lâm đã có cao thủ tuyệt đỉnh xuất hiện.

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi hỏi danh hiệu để tìm cách ám toán người ta chăng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn ta há là hạng ám tiển đả thương người?

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi đã không có ý ám toán thi hà tất phải truy hỏi danh tính người ta làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Giang mổ cảm thấy hiếu kỳ và cũng không được tin lắm mà thôi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Tin hay không là chuyện của ngươi! Còn hiếu kỳ à? Lão phu cho rằng ngươi bất tất phải hiếu kỳ làm gì!

Lý Triệu Phong tiếp lời:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Có rất nhiều anh hùng trong thiên hạ tự chuốc họa vào thân cũng chỉ vì tính hiếu kỳ đây!

Giang Thiên Hiểu cười nhạt, nói:

- Giang mổ không tin là trong võ lâm đột nhiên xuất hiện cao thủ như vậy!

Du Công Huyền nói:

- Lão phu cũng biết là các ngươi sẽ không tin, xem ra những lời tâm huyết của lão phu trở thành vô ích rồi!

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn Giang mổ xin tâm lảnh thịnh tình của Du huynh thôi!

Tống Phu tiếp lời:

- Du huynh, Từ mổ có một câu nhưng chẳng biết có nên nói rõ ra không!

Du Công Huyền nói:

- Nam Nhai Đà Long - Từ Kiệt là nhân vật xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ngươi có điều gì muốn nói thì tất phải là điều rất quan trọng!

Từ Kiệt mĩm cười, nói:

- Không dám, Du huynh quá khen rồi!

Lão ngừng lại và quét mục quang nhìn qua năm lão ngồi cùng bàn rồi nói tiếp :

- Du huynh, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn tại hạ xưa nay cũng có chút thanh danh trong võ lâm và

cũng không làm chuyện gì thương thiên bại lý, điều nầy nhất định là Du huynh biết rất rõ!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Nếu lão phu không biết rõ thì đâu có đến đây làm gì!

Từ Kiệt nói tiếp:

- Du huynh đã biết rõ thì cũng nên hiểu bọn Tu mổ đến đây là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!

- Nỗi khổ tâm gì?

- Bị người ta không chế, đũ rồi chứ?

- Các ngươi bị khống chế? Kẻ nào có bản lảnh như vậy?

- Chuyện này nói ra thật mất mặt, nhưng trước mặt Du huynh thì Từ mổ đành phải nói thẳng thôi...

Lão buông một tiếng thở dài và lắc đầu, nói:

- Du huynh, xưa nay huynh đệ Từ mổ luôn ẩn cư tại Thiên Đài không hỏi đến chuyện thế sự, thế mà chẳng hiểu tại sao, trước đây mấy tháng Thiên Ma Nữ tìm đến ép bọn Tu mổ hạ sơn trợ giúp ả!

Du Công Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Các ngươi không cự tuyệt sao?

Từ Kiệt nói:

- Có lý nào huynh đệ tại hạ lại không cự tuyệt? Chỉ có điều Thiên Ma Nữ lạnh lùng bảo với huynh đệ tại hạ rằng nếu bọn tại hạ không đồng ý hạ sơn trợ giúp thì trong vòng một tháng sẽ thọ mệnh tại Thiên Đài!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Có chuyện như thế sao?

Từ Kiệt nói:

- Thoạt tiên huynh đệ tại hạ cũng không tin nhưng khi Thiên Ma Nữ nói ra nguyên nhân thì bọn tại hạ không thể không tin.

Du Công Huyền ngẫn người, lão hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Từ Kiệt nói:

- Yêu nữ đó đã sớm giở trò trên thân thể huynh đệ tại hạ!

Du Công Huyền nói:

- Làm sao các ngươi lại bị ả giở trò? Kỳ quái, thật là kỳ quái!

Từ Kiệt thở dài một hồi rồi nói:

- Đúng vậy, nếu yêu nữ đó không nói rõ thì quả thật là huynh đệ tại hạ chẳng biết gì cả.

Du Công Huyền cười nhạt, nói:

- Phải chăng Thiên Ma Nữ hạ độc đối với các ngươi?

Từ Kiệt chậm rải nói:

- Yêu nữ đó đã mua đứt đầu bếp huynh đệ tại hạ, do vậy thức ăn bọn tại hạ dùng mỗi ngày đều có một lượng nhỏ độc vật của yêu nữ đó!

Du Công Huyền cả kinh, lão nói:

- Đúng rồi! Cơ tâm của yêu nữ đó quả nhiên rất lợi hại, ả không hạ độc một lần là sợ khi luyện công các ngươi sẽ phát hiện ra phải không?

Từ Kiệt gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

- Nói vậy có nghĩa là các ngươi vẫn chưa nhận được thuốc giải?

- Không sai! Thiên Ma Nữ nói rằng, khi nào ả độc bá võ lâm, chế phục được đại môn phái thì mới giải trừ độc vật cho huynh đệ tại hạ!

- Thiên Ma Nữ nói như thế à?

- Không sai!

- Từ huynh đệ, các ngươi thật là hồ đồ quá!

Giang Thiên Hiểu buột miệng nói:

- Huynh đệ tại hạ có gì là hồ đồ đâu?

Du Công Huyền nói:

- Thiên Ma Nữ nói vậy mà các ngươi cũng tin sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Du huynh, đã nằm trong sự khống chế của người khác thì huynh đệ tại hạ làm sao có thể không tin?

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi tin nhưng lão phu không tin!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Sau khi đã lợi dụng các ngươi rồi thì hà cớ gì Thiên Ma Nữ phải đưa thuốc giải cho các ngươi? Thỏ chết thì chó săn cũng bị làm thịt thôi, đạo lý như vậy mà các ngươi không hiểu sao?

Giang Thiên Hiểu chợt biến sắc, lão nói:

- Ý của Du huynh muốn nói là sau khi thành công thì Thiên Ma Nữ vẫn sẽ không giao thuốc giải cho bọn tại hạ?

Du Công Huyền gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Giang Thiên Hiểu suy nghĩ một lát rồi quay sang nói với Từ Kiệt, Lý Triệu Phong:

- Huynh đệ! Những lời của Du huynh nói rất có lý, sợ rằng huynh đệ chúng ta có tận lực cho Thiên Ma Nữ thì cuối cùng cũng nhận lảnh một kết cục bi thảm thôi!

Từ Kiệt nói:

- Ý của Giang huynh là chúng ta không nên vì Thiên Ma Nữ mà xuất diện đối đầu với cửu đại môn phái?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Không sai! Chúng ta không cần tận lực cho yêu nữ đó nữa!

Lý Triệu Phong buột miệng hỏi:

- Thế độc vật trong ngươi chúng ta thì sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Từ từ tìm cách rồi cũng có ngày giải được thôi!

Từ Kiệt nói:

- Giang huynh đã quyết định như vậy thì Từ mổ và Lý huynh chẳng còn gì để nói nữa...

Du Công Huyền mĩm cười lên tiếng:

- Ba vị quả nhiên là nhân vật sáng suốt!

Giang Thiên Hiểu cười ha hả một tràng rồi nói:

- Du huynh, con người dù sống ngàn tuổi cũng không tránh khỏi cái chết, độc vật trên ngươi bọn tại hạ có hóa giải được hay không, chẳng còn là vấn đề nữa. Nhưng bọn tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn trước dã tâm độc bá võ lâm của Thiên Ma Nữ...

Du Công Huyền nói:

- Thế thì tốt quá, xem ra chuyện này lão phu không uổng phí công sức rồi!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên nói:

- Du huynh đến đây chỉ vì bọn tại hạ thôi à?

Du Công Huyền nói:

- Nếu không vì các vị lão đệ thì lão phu đến đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Du huynh nói vậy thật khiến bọn tại hạ vô cùng hổ thẹn...

Du Công Huyền cười ha ha, nói:

- Hà tất phải như vậy! Chỉ cần các vị thành tâm hướng thiện thì lão phu có phí chút tâm lực cũng chẳng đáng gọi là gì!

Lão hơi ngưng lại rồi nhìn qua năm người ngồi cùng bàn với Thiên Đài Tam Tuyệt và nói:

- Giang lão đệ quen biết năm người này à?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Chưa từng gặp một lần!

- Vậy là không quen biết?

- Không sai!

- Kỳ quái! Đã không quen biết thì sao lại ngồi chung với nhau?

- Chuyện này...là do bọn tại hạ ước định với Thiên Ma Nữ gặp nhau tại tửu lầu này...

- Chuyện đó có quan hệ gì với năm người bọn họ?

Giang Thiên Hiểu chỉ một chiếc bát có gác đôi đủa bên trên và nói:

- Đây là ám hiệu ước định gặp mặt, bọn tại hạ lên tửu lầu thấy ám hiệu ở đây nên tự nhiên là phải ngồi ở đây!

Du Công Huyền hỏi tiếp:

- Bọn họ là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chăng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Hình như là không phải!

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì cảm thấy kỳ quái, chàng nhìn qua Trịnh Đại Cương và nói:

- Quái lạ! Nếu năm người bọn họ không phải là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ thì làm sao có thể bày ra ám hiệu này?

Trịnh Đại Cương chỉ lắc đầu mà không nói gì. Nhưng An Tiểu Bình không im lặng được nên buột miệng nói:

- Đúng vậy, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái! Nhưng xem ra lão nhân họ Giang kia không nói dối...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Lão phu hiểu ra rồi! Sợ rằng bọn họ cũng như các vị lão đệ thôi...

Lão chưa dứt lời thì một đại hán trong số năm người bật đứng lên trừng mắt nhìn đối phương như muốn phát tác. Người này thân hình cao to không dưới tám thước, do vậy trông cứ như cao gấp đôi Du Công Huyền.

Du Công Huyền thản nhiên cười hi hi, nói:

Đại hán cao to liền nói:

- Không sai, Tửu gia Đại Thắng!

Thì ra đại hán cao to này quả nhiên là một tăng lữ.

Du Công Huyền nói tiếp:

- Đại Thắng đầu đà chăng?

Đại Thắng đầu đà cười nhạt, nói:

- Không sai!

Du Công Huyền dích mục quang nhìn qua bốn người còn lại rồi nói:

- Có lẻ năm vị là Đông Hải Ngũ Yêu?

Bốn chữ Đông Hải Ngũ Yêu vừa lọt vào tai thì Trịnh Đại Cương biến sắc và buột miệng nói:

- Lẻ ra ta phải sớm nghĩ đến năm người bọn họ!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Đại bá quen biết bọn họ à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không quen nhưng biết rất rõ về năm người này!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Đại hiệp, bọn họ là người xấu phải không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tâm địa của Đông Hải ngũ yêu quả nhiên rất bại hoại! Cô nương sống ở Đông Hải mà chưa từng nghe về bọn chúng à?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Vản bối chưa được nghe!

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu gồm ba nam hai nữ, không chuyện ác nào mà bọn chúng không làm, võ công của mỗi người bọn chúng lại cao cường nên bọn chúng làm nhiều chuyện bại hoại nhưng không ai chế phục được!

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên:

- Thế...chẳng phải là thêm năm ma đầu nữa sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, tại sao trước đây lệnh sư không thu phục bọn ngũ yêu này luôn?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói:

- Chuyện này...tại hạ cũng không được rõ lắm! Nhưng tiên sư đã không thu phục bọn họ thì tất phải có nguyên nhân!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Chuyện này thì Vi bá biết đây!

Tiểu Bình liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu này xuất hiện trên giang hồ hơi muộn, đương thời e rằng Trần đại hiệp đã bị ám toán nên lực bất tòng tâm...

Tiểu Bình nói:

- Như vậy có nghĩa là bọn họ xuất đạo chưa quá 10 năm à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

Lời chưa dứt thì đã nghe Đại Thắng đầu đà lớn tiếng nói:

- Du lão thí chủ, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn họ lo sợ nhưng bọn Tửu Gia thì không sợ đâu!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Lão phu không nói các vị sợ hay không sợ! Ngươi hà tất phải cuống lên như thế!

Đại Thắng đầu đà nói:

- Thí chủ hiểu được như vậy thì tốt rồi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị cũng theo ước hẹn mà đến chăng?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Không sai! Nhưng bon Tửu Gia khác Thiên Đài Tam Tuyệt nên tự nhiên là không bị Thiên Ma Nữ hạ độc.

Du Công Huyền bật cười và nói:

- Thế à? Vậy thì chí ít các vị cũng không phải lo lắng là mình sống chẳng được bao lâu!

Nói đoạn lão nhìn qua nhân vật có thân hình ốm như vượn, lưng dắt đại đao và hỏi:

- Các hạ có phải là Hấp Huyết Quỷ Đao Phùng Lôi không?

Lão này cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thiên hạ ngoài Phùng mổ ra thì còn ai dùng thái đao làm binh khí nữa?

Du Công Huyền nói:

- Điều đó là tất nhiên rồi! Nhưng e rằng trong thiên hạ cũng không có ai dùng quỷ đao ác độc như ngươi! Nhưng đáng tiếc Thiên Ma Nữ tuy chưa hạ độc bọn ngươi, song ả đã sớm có ý giết bọn ngươi rồi...

Đại Thắng đầu đà nộ khí quát:

- Thuật ly gián của thí chủ có vẻ không được cao minh lắm đấy!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị không tin à?

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là không tin!

Du Công Huyền cười cười và nói:

- Các vị không tin cũng chẳng sao, nhưng lão phu có một câu thỉnh giáo năm vị!

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Chuyện gì?

Du Công Huyền nói:

- Với võ công của năm vị, nếu đơn đả độc đấu với Thiên Ma Nữ thì các vị cao cường hơn hay là Thiên Ma Nữ mạnh hơn?

Phùng Lôi nhất thời không biết trả lời thế nào nên lắng lặng cúi đầu.

Đại Thắng đầu đà liền đở lời:

- Chuyện này...Tửu Gia cho rằng Thiên Ma thí chủ cao cường hơn bọn Tửu Gia một bậc!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Vậy thì đúng rồi! Thiên Ma Nữ thừa biết võ công của các vị không cao cường bằng ả nhưng vẫn mời các vị đến giúp, thế mà các vị không nghĩ ra dụng tâm của ả sao?

Lúc này một bạch y phu nhân trong Ngũ Yêu cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du lão sao cứ thích nói lòng vòng quá vậy?

Du Công Huyền nhìn qua phu nhân và nói:

- Ngươi có phải là Ngọc Vô Thường Bạch Anh không?

Bạch y phu nhân lạnh lùng nói:

- Chính là tiện thiếp!

Du Công Huyền nói:

-Kỳ thực lão phu muốn giúp các vị hiểu rõ một điều mà thôi! Đó là chuyện Thiên Ma Nữ dùng kế mượn dao giết người...

Đông Hải Ngũ Yêu vừa nghe lời này thì bất giác ngẫn người, nhất thời không ai nói được lời nào .

Du Công Huyền chờ một lúc không thấy ai lên tiếng thì quay sang nói với Thiên Đài Tam Tuyệt:

- Tam vị lão đệ, các vị đã giác ngộ được chuyện bị Thiên Ma Nữ lợi dụng thì còn ngồi đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Đúng vậy! Chuyện võ lâm đã có lớp người mới gánh vác thì bọn tại hạ cũng nên về lại Thiên Đài qui ẩn thôi!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Từ Kiệt và Lý Triệu Phong cùng rời khỏi tửu lầu.

Du Công Huyền nhìn theo ba bóng người dần khuất rồi quay sang hỏi bọn Đông Hải Ngũ Yêu:

- Thế nào? Các vị đã suy nghĩ kỷ chưa?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Bọn Tửu Gia tuy bị giang hồ gọi là Ngũ Yêu nhưng ngộ tính không phải là không có. Thiên Đài Tam Tuyệt đã có thể giác ngộ được thì bọn Tửu Gia há chẳng ngộ ra?

Du Công Huyền cười ha ha một tràng rồi nói:

- Các vị hiểu được như vậy thật là đại phúc cho võ lâm!

Đại Thắng đầu đà nói tiếp:

- Bọn Tửu Gia tuy đã làm nhiều chuyện xấu nhưng quyết không trúng kế mượn đao giết người của Thiên Ma Nữ, đa tạ Du lão thí chủ đã cảnh tỉnh! Cáo biệt, ngày sau hy vọng được tái ngộ!

Nói đoạn lão ra hiệu cho bọn nhân vật đồng bọn rồi cất bước rời khỏi tửu lầu.

Lúc này phần lớn thực khách trong tửu lầu vì sự lớn tiếng giữa Du Công Huyền và Thiên Đài Tam Tuyệt, Đông Hải Ngũ Yêu nên đã bõ đi, hiện chỉ còn một vài bàn bên góc phải và bàn của bọn Trịnh

Đại Cương.

Du Công Huyền thấy Đông Hải Ngũ Yêu đi khuất rồi thì bỗng nhiên phá lên cười một tràng đắc ý và nói:

- Khoái quá! khoái quá! Lão phu đã giác ngộ cho Thiên Đài Tam Tuyệt và Đông Hải Ngũ Yêu thì phen này Thiên Ma Nữ sẽ gặp không ít bất lợi!

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão quét mục quang nhìn qua bọn Phương Tuyết Nghi rồi chậm rải đi tới.

Du Công Huyền nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi cất tiếng hỏi:

- Hài tử, ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần phải không?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình và cảm thấy kinh ngạc vô cùng, chàng với thi lễ và nói:

- Đúng vậy! Nhưng lão tiền bối làm sao biết được...

Du Công Huyền cất lời, nói:

- Chớ ngạc nhiên, đừng tưởng lão phu vân du sơn thủy mà không biết chuyện trong võ lâm! Tất cả những chuyện ở Thiếu Lâm tự, lão phu đều biết cả rồi!

Không những Tuyết Nghi mà An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cương cũng ngơ ngác đến thộn cả người ra. Bọn họ không ngờ Du Công Huyền còn tại thế mà còn không ngờ lão biết tất cả mọi chuyện hiện tại của võ lâm.

Phương Tuyết Nghi trấn định tinh thần rồi nói:

- Đa tạ lão tiền bối đã giải cho võ lâm một mối nguy!

Đu Công Huyền cười ha hả rồi nói:

- Hài tử ngươi hà tất phải khách khí! Hài tử, lão phu và lệnh sư đã nhiều năm không gặp, gần đây nghe nói Trần đã đại hiệp đã quy tiên, chẳng hay tin do chân hay giả?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đích thực là tiên sư đã tạ thế!

Du Công Huyền buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Hài tử, ngươi đã là đệ tử của Trần đại hiệp thì tự nhiên là phải kế thừa di chí của lệnh sư chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối tuy bất tài nhưng không thể không tiếp tục di chí của tiên sư!

Du Công Huyền gật gật đầu và nói:

- Khá lắm!

Lão nhìn qua An Tiểu Bình và nói tiếp:

- Tiểu cô nương là tôn nữ của An Cửu Công huynh đài phải không?

An Tiểu Bình thấy Du Công Huyền biết Phương Tuyết Nghi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp và biết những chuyện gần đây ở Thiếu Lâm tự thì nàng không còn kinh ngạc khi nghe lão hỏi như vậy. Nàng mĩm cười hành lễ và nói:

- Vản bối An Tiểu Bình tham kiến Du lão tiền bối! Đúng vậy, An Cửu Công chính là gia gia của vản bối!

Du Công Huyền nhìn kỷ An Tiểu Bình và gật đầu, nói:

- Được lắm! Có tiểu cô nương bên cạnh Phương thiếu hiệp thì chẳng lo ngày sau võ lâm bất an nữa!

An Tiểu Bình khiêm tốn nói:

- Du lão quá khen! Hiện tại Phương đại ca đang có chuyện lo lắng mà vản bối chẳng giúp được gì thì nói chi đến an nguy của võ lâm đại cuộc!

Du Công Huyền nhìn qua Phương Tuyết Nghi và chau mày hỏi:

- Hài tử, chuyện gì vậy?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Đây là chuyên riêng của mình, nếu nói ra để một bậc tiền bối như Du lão phải lo lắng thì bất tiện quá...

Nghĩ vậy nên nhất thời chàng do dự không biết trả lời thế nào cho phải.

Trịnh Đại Cương hiểu được chổ khó xử của chàng nên vội đở lời:

- Du lão, Phương hiền điệt trở về Lạc Dương này là muốn tìm tung tích bá mẫu của hắn!

Lúc này Du Công Huyền mới để mắt đến Trịnh Đại Cương, lão nói:

- Các hạ chắc là lão đại họ Trịnh trong Trung Châu Tam Hiệp?

Trịnh Đại Cương hành lễ va nói:

- Một chút tiểu danh, không dám mong Du lão quan tâm đến!

Du Công Huyền nói:

- Hà tất phải khiêm tốn!

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Đã có manh mối gì chưa?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chưa! Nhưng chỉ cần Thạch tam thúc đi chung với bá mẫu thì nhất định sẽ có cơ hội tìm được!

Du Công Huyền nói:

- Đã như vậy thì chỉ cần tìm ra Thạch Tuấn thì có thể tìm được bá mẫu của ngươi phải không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Du lão, mấu chốt là ở chổ nầy! Nhưng đáng tiếc là không ai biết tung tích của Thạch tam thúc ở phương nào!

Du Công Huyền ngạc nhiên nói:

- Có chuyên như thế sao? Lão phu không tin là không có ai biết tung tích của Thạch Tuấn!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Du lão nói không sai, Trịnh mổ cũng không tin, Thạch tam đệ rất mẫn nhuệ, nếu có bất trắc gì thật thì hắn không thể không cho người báo tin cho Trịnh mổ biết!

Du Công Huyền trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thạch Tuấn thất tung đã lâu mà chẳng có tin tức gì như vậy thì e rằng hắn đã bị Ngũ Đại Ma Chủ cầm giử rồi!

Trịnh Đại Cương buột miệng kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Du Công Huyền thở dài một hồi rồi nói:

- Trịnh lão đệ, theo tình hình hiện nay mà nói thì dù chuyện trong mơ lão cũng e rằng đều có liên quan đến Ngũ Ma!

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Nếu thật như vậy thì theo cao kiến của Du lão là nên làm thế nào?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Cao kiến thì không có nhưng lão phu cho rằng tạm thời không cần truy tìm nữa!

- Tại sao?

- Tại vì lão phu tin rằng, chỉ cần trừ được Ngũ Ma thì tất sẽ tìm được tung tích của Thạch Tuấn!

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Du lão tiền bối giáo huấn chí phải!

Trịnh Đại Cương cũng tiếp lời:

- Du lão tiền bối nói không sai, hiền điệt nên vì đại sự võ lâm trừ diệt Ngũ Ma xong thì không lo gì chuyện tìm không được Thạch tam đệ!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiểu điệt nhớ rồi ạ!

Nói đoạn chàng mời Du Công Huyền cùng Trịnh Đại Cương và An Tiểu Bình về Phương gia trang nghỉ lại một đêm rồi sáng hôm sau lập tức quay về Thiếu Lâm tự.

Du Công Huyền được gặp mấy nhân vật lão tiền bối đều là chổ cố giao nên rất cao hứng với những câu chuyện nối tiếp nhau liên tu bất tận.

Hai ngày sau đó không có chuyện gì xảy ra, đến trưa ngày thứ ba thì Nhập Vân đại sư mời quần hào đến tịnh thất phương trượng thương nghị.

Tân Bá Công, Chúc Công Minh, Du Công Huyền, Hoắc Minh Phong, Thôi Đại Công, Ông Côn Luân, Tống Phù, Trịnh Đại Cương, Trang Tiệp, Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình cùng mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm tự đều có mắt tại tịnh thất.

Sau khi uống cạn tuần trà thì Tân Bá Công lớn tiếng nói:

- Phương trương đại sư mời tất cả bọn lão phu đến đây chắc là có chuyện gì rất quan trọng?

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đúng vậy! Bần tăng xin báo cho chư vị thí chủ biết là chiến thư của Ngũ Ma đã đưa đến!

Hoắc Minh Phong buột miệng kêu lên:

- Có khi nào lại là một trò đùa?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Lần nầy thì không giả rồi!

Nói đoạn lão bước đến hương án lấy một phong thư đưa cho Tân Bá Công và nói:

- Đây là chiến thư của Ngũ Ma, xin chư vị thí chủ xem qua!

Tân Bá Công mở phong thư ra xem, mục quang vừa quét qua thì lão bất giác biến sắc và nộ khí nói:

- Khẩu khí thật là không nhỏ! Năm tên tiểu ma đầu này tưởng rằng trên thế gian không còn ai là địch thủ của bọn chúng sao?

Nói đoạn lão trao phong thư qua Chúc Công Minh.

Chúc Công Minh nhận thư và nói:

- Tân huynh thật là nóng tính...

Lời chưa dứt thì mục quang của lão đã lướt qua trang thư nên bất giác sững người và nói tiếp :

- Tại sao bọn chúng lại to gan đến thế?

Du Công Huyền thấy thái độ của hai lão như vậy thì không nhẫn nại được nên buột miệng nói:

- Nhị vị làm sao thế? Trong thư viết thế nào, sao không đọc lên cho mọi người cùng nghe?

Chúc Công Minh nói:

- Muốn đọc thì xin mời Du huynh đọc, lão phu càng xem càng phát điên lên đây!

Vừa nói lão vừa trao phong thư qua Du Công Huyền.

Du Công Huyền xem qua phong thư rồi mĩm cười, nói:

- Không sai, bọn chúng quả nhiên rất ngông cuồng...

Lão hơi ngưng lại rồi chậm rải đọc:

"Bản giáo mở đại hội võ lâm tại Trung Nhạc miếu vào giờ dậu ngày mai, xin mời các phái quang lâm!

Ngũ Thánh cẩn ước!"

Lão đọc tới đây thì An Tiểu Bình không nhịn được nên xen vào:

- Chỉ là một chiến thư bình thường mà tại sao các vị lão tiền bối phải tức khí như vậy?

Du Công Huyền mĩm cười, nói :

- Cô nương, còn nữa đây!

An Tiểu Bình nói:

- Còn nữa à? Vậy thì Du lão mau đọc lên xem!

Du Công Huyền đọc tiếp:

"Đại hội lần này là do giáo chủ bản giáo chủ trì, kẻ nào không phó hội tức là địch nhân của bản giáo, bản giáo nhất định không dung!"

Lời vừa dứt thì Hoắc Minh Phong nộ khí xung thiên, lão nói:

- Hoắc mổ vốn muốn phó hội nhưng nghe bọn chúng nói vậy thì bản bang sẽ không đi. Hoắc mổ muốn xem thử bọn chúng đối phó thế nào với bản bang!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

- Rất có lý! Nhưng Hoắc bang chủ đừng quên là lần nầy bang chủ không thể không đi!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Tại sao?

Chúc Công Minh nói:

- Năm tiểu ma đầu này không thể sống mà thoát khỏi Trung Nhạc Miếu, nếu bang chủ không đi há chẳng phải bõ qua một cuộc náo nhiệt sao?

Hoắc Minh Phong ngó ra, lão gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Chuyện náo nhiệt như thế thì làm sao Hoắc mổ có thể bõ qua? Phải đi, nhất định là phải đi!

Tân Bá Công quay sang hỏi Nhập Vân đại sư:

- Chưỡng môn đại sư nghe hỏi thì chợt biến sắc, lão nói:

- Bần tăng không gặp người đưa thư!

Tân Bá Công chau mày hỏi:

- Không lẻ chẳng có một hòa thượng nào gặp kẻ đưa thư?

Nhập Vân đại sư nói:

- Nói ra thì thật là hổ thẹn, theo đệ tử tuần canh ở khách đường báo lại thì phong thư này được phát hiện trước phát đường ở đại điện!

Tân Bá Công nghe vậy thì kinh ngạc, lão nói:

- Đại sư, Thiếu Lâm là thái sơn bắc đẩu của võ lâm từ mấy trăm năm qua, tại sao bây giờ lại khinh suất như vậy? Ngay cả một kẻ đưa thư mà các vị cũng không phát hiện được nghĩa là sao?

Nhập Vân Chưởng môn chưa kịp nói thì đã nghe Chúc Công Minh lên tiếng:

- Tân huynh, lão phu nghĩ đến một điểm rất khả nghi...

Tân Bá Công vội hỏi:

- Điểm gì khả nghi?

Chúc Công Minh nói:

- E rằng Thiếu Lâm tự có nội gian...

Tân Bá Công nhãy dựng lên và lớn tiếng nói:

- Không sai! Không sai! Chúc lão đệ thật là cao kiến!

Chương 43: Nguyên Hung Thọ Mệnh

Nguyên hung thọ mệnh

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đệ tử Thiếu Lâm đều là người xuất gia qui phật thì sao có thể làm chuyện ô nhục sư môn như vậy?

Du Công Huyền lên tiếng:

- Chưởng môn đại sư, phong thư này quyết không thể tự bay đến trước phật đường ở bảo điện, nếu đệ tử của quí tự không phát hiện một kẻ nào đột nhập thì tất nhiên phong thư này là do hòa thượng trong quí tự đặt vào đó rồi!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói:

- Quả thật là bần tăng không dám tin...

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Không tin thì có ích gì vào lúc nầy? Chuyện đã phơi bày rõ ràng trước mắt mà có thể là giả sao?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Chưởng môn đại sư, chuyện này không thể ngồi đây nói tin hay không tin, tốt nhất là nên điều tra xem thử...

Nhập Vân đại sư do dự một lát rồi nói:

- Việc này...bần tăng xin tuân mệnh!

Nói đoạn lão định truyền lệnh triệu tập đệ tử toàn tự để tra vấn thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói:

- Căn bản không cần điều tra, chờ sau khi tham gia đại hội võ lâm xong thì không điều tra cũng rõ!

Nhập Vân đại sư vốn không có chú ý nên sau khi nghe Tống Phù nói thì lão chấp tay, nói:

- Nếu lão thí chủ cho rằng làm như thế là tốt hơn thì lão nạp đành cung kính bất như tuân mệnh vậy!

Tân Bá Công tiếp lời:

- Tất nhiên là làm như vậy rồi! Nếu không thì e rằng còn phí thêm mấy mạng người nữa!

Lời vừa dứt thì chợt thấy tri khách đại sư là Pháp Nhân vội vàng chạy vào, hắn cung thân hành lễ rồi nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn, có một vị thí chủ tự xưng là chưởng môn của Ngôn Gia môn ở Thần Châu xin cầu kiến!

Nhập Vân đại sư chau mày nói:

- Chưởng môn của Ngôn Gia môn đến đây làm gì? Ngươi không được cho vị thí chủ đó vào tịnh thất, hãy mời vào khách đường chờ bản toạ !

Pháp Nhân tri khách liền nói:

- Ngôn chưởng môn nói rằng muốn tìm gặp Phương thí chủ!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Không sai, Ngôn chưởng môn là chổ cố giao với vản bối, mong chưởng môn đại sư cho người này vào tịnh thất một lát!

Nhập Vân đại sư nói:

- Đã là chổ cố giao của tiểu thí chủ thì Pháp Nhân mau ra mời vào!

Pháp Nhân tri khách nói tuân mệnh một tiếng rồi quay người chạy ra ngoài.

Một lát sau đã thấy Ngôn Phụng Khanh thần sắc đầy vẻ phong trần , bước vào tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi với bước ra cửa nghênh đón, chàng nói:

- Ngôn thúc thúc còn nhớ tiểu điệt không?

Ngôn Phụng Khanh quét đôi mục quang như điện nhìn Phương Tuyết Nghi từ chân đến đầu, một lát sau bỗng nhiên hắn phá lên cười một tràng sang sảng và nói:

- Không ngờ Phương công tử đã cao to thế nầy, nếu gặp giữa đường thì e rằng vi thúc không dám nhận...

Phương Tuyết Nghi chỉ mĩm cười rồi giới thiệu quần hào tại đương trường với Ngôn Phụng Khanh.

Ngôn Phụng Khanh niên kỷ không lớn lắm nên đương nhiên không quen biết các vị lão tiền bối, nhưng sau khi nghe Tuyết Nghi giới thiệu thì hắn vô cùng kinh ngạc.

Hắn vừa vung thủ hành lễ với tung người đồng thời luôn miệng nói câu "Tam sinh hữu hạnh!"

Chờ Ngôn Phụng Khanh hành lễ xong và đến ngồi cạnh mình thì Phương Tuyết Nghi cất tiếng hỏi:

-Ngôn thúc thúc đã nhận được thiếp mời về chuyện đại hội võ lâm ở Trung Nhạc miếu chưa?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Đã tiếp nhận rồi! Tại hạ đến đây chính là muốn cùng chư vị phó hội!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế thì tốt rồi! Tiểu điệt và chư vị tiền bối cũng đang thương nghị về chuyện đó!

Chàng vừa ngưng lại thì bỗng nhiên nhớ đến chuyện võ công của Ngôn Gia Môn thất truyền nên vội hỏi:

- Ngôn thúc thúc đã đi Hắc Long Đàm chưa? Có tìm được võ công thất truyền không?

Ngôn Phụng Khanh buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đã đi rồi...nhưng chưa có kết quả, xem ra không có khả năng tìm lại được rồi!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngôn thúc thúc, sau đại hội võ lâm thì tiểu điệt sẽ đi tìm cùng thúc thúc nhé?

Lúc nầy Tân Bá Công quan sát Ngôn Phụng Khanh một lát rồi lớn tiếng hỏi:

- Người đã học được bao nhiêu tinh túy của Thần Châu Ngôn Gia chưởng pháp?

Ngôn Phụng Khanh đã nghe danh Võ lâm Nhất Quái nên vội đáp:

- Ngôn Gia Môn ngộ biến đã mấy mươi năm qua và suy vi cho đến ngày nay là vì toàn bộ tinh tuý võ công đã bị thất truyền, vản bối tuy tiếp quản chức vị chưởng môn nhưng chỉ là hữu danh vô kỳ

thực...

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Lão phu biết rồi! Người vừa nhắc đến Hắc Long Đàm nhưng không biết đó là Thái Sơn -Hắc Long Đàm hay là Vân Nam - Hắc Long Đàm?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Thái Sơn - Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công hỏi tiếp:

- Võ công của quý môn thất lạc ở đó à?

Ngôn Phụng Khanh chậm rải nói:

- Sau nhiều năm truy tìm thì vản bối tìm được chút manh mối là hình như toàn bộ tinh hoa võ công của tệ môn đã thất lạc quanh Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu nói câu này người đừng trách nhé! Nếu tinh hoa võ công của quý môn không thất lạc và sau khi người học được toàn bộ những tinh hoa đó thì có đũ so sánh với hạng cao thủ đệ nhất trong võ lâm không?

Ngôn Phụng Khanh không biết dụng ý của Tân Bá Công nên hắn suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện này...có lẻ là còn kém một bậc...

Tân Bá Công nói:

- Nếu vậy thì dù tìm được võ công thất truyền thì ngươi vẫn không đũ để trở thành kỳ tài trong võ lâm, thế thì tại sao không tự tìm một con đường khác mà đi?

Ngôn Phụng Khanh chau mày, nói:

- Võ công của bản môn đã tương truyền qua nhiều đời, vản bối làm sao có thể bõ cho mai một luôn? Vả lại...vản bối cũng không còn biện pháp nào để chấn hưng thanh uy bản môn!

Tân Bá Công nhìn qua Chúc Công Minh và nói:

- Trong thiên hạ không thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, nếu người không đi tìm thỉnh giáo thì tự nhiên là không thể chấn hưng thanh uy bản môn?

Ngôn Phụng Khanh nghe vậy thì giật mình, hắn vội nói:

- Lão tiền bối có cao kiến gì xin chỉ giáo!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu chỉ mượn hoa kính phật thôi, hiện trước mắt có hai người đũ giúp người chấn hưng thanh uy đấy!

Ngôn Phụng Khanh cả kinh, hắn liền hỏi:

- Xin thỉnh giáo hai người đó là ai?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Truyền nhân của Thiên Hạc Thất Trảm và Chúc lão đệ đây được chứ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội kêu lên:

- Tân công công, sao lại trút phiền phức qua vản bối vậy?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Cô nương, quân tử thành nhân chi mỹ, Ngôn chưởng môn là bằng hữu của Phương lão đệ, cô nương giúp hắn một chút không được sao?

Thoạt tiên Tiểu Bình hơi ngạc nhiên nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì nên bất giác hai gò má ửng hồng, nàng vội nói:

- Tân công công, sợ rằng...vản bối không giúp được Ngôn chưởng môn đâu!

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói:

- Ta nói giúp được là giúp được, quyền chưởng của Ngôn gia vốn có phân nữa thoát thai từ Thiên Hạc Thất Trảm, cô nương giúp cho hắn chính là giúp cho võ công Ngôn Gia Môn tìm lại cội nguồn đấy!

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối nói thật đấy chứ?

Tân Bá Công nghiêm sắc diện nói:

- Lẻ nào lão phu đi lừa tiểu nha đầu ngươi?

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Chúc Công Minh :

- Chúc lão đệ, còn ngươi thì sao? Có muốn giúp hắn không?

Chúc Công Minh nói:

- Không phải lão phu không muốn mà chỉ có điều là cảm thấy không cam tâm thôi!

- Tại sao!

- Vì nếu Tân huynh xuất diện chỉ điểm há chẳng cao minh hơn lão phu sao?

- Chúc lão đệ, người nhầm rồi!

- Nhầm chổ nào?

- Trong chiêu số Xích Diệm Chưởng của lệnh thúc có hơn nữa nguồn gốc lấy từ chưởng pháp của Ngôn Gia, người biết điều đó chứ?

- Đương nhiên là biết!

Tân Bá Công cười ha ha rồi nói:

- Vậy thì đúng rồi! Theo Ngôn chưởng môn nói thì võ công của Ngôn gia thất lạc ở Hắc Long Đàm nhưng kỳ thực nơi thất lạc là không chính xác. Bởi lẻ, năm xưa khi vị chưởng môn của Ngôn Gia Môn gặp phải một ma đầu ở Hắc Long Đàm thì bà ta không những đoạt võ công của Ngôn Gia mà còn hạ độc thủ thập đại cao thủ của Ngôn gia trong thời gian ngắn chưa đầy một tháng...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Thực ra yêu phụ đó không có ý đoạt võ công của Ngôn gia nên bà ta lấy bí kíp võ công của Ngôn gia bõ vào một túi da rồi quăng xuống Hắc Long Đàm

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Thì ra là đã quăng xuống đầm, chẳng trách ta tìm kiếm năm, bảy năm mà không gặp!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Yêu phụ do vốn là nữ nhi của một vị động chủ ở Miêu Cương, thời thanh xuân bà ta thường hành tẩu vào Trung Nguyên, sau khi gặp vị chưởng môn đó của Ngôn Gia Môn và không kết được duyên tình thì bà ta trở mặt gây náo động . Khi yêu nữ đó hay tin vị chưởng môn kia thành gia lập thất thì ba

ta trở lại Trung Nguyên hạ độc thủ!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến Xích Diệm Chưởng

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ, ba năm sau khi yêu phụ kia quăng bí kíp võ công của Ngôn Gia Môn xuống Hắc Long Đàm thì lệnh thúc nhân một chuyến đến Hắc Long Đàm tìm câu cá chép vàng làm dược liệu, tình cờ lệnh thúc lại câu trúng con cá chép vàng đã nuốt cuốn bí kíp kia vào bụng .

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Không lẻ võ công gia truyền của Chúc gia là võ công của Ngôn gia?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, khi đó lệnh thúc mỡ túi da ra xem thì không những phát hiện trong đó có bí kíp võ công của Ngôn gia mà còn có cả võ công Miêu Cương...

Ngôn Phương Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối, trong đó còn có võ công Miêu Cương nữa à?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Phụ nhân kia vì quá yêu vị tiền bối trưởng lão đó của ngươi nên muốn hủy võ công gia truyền của hai nhà để mong được ăn đời ở kiếp với vị chưởng môn đó...chính vì vậy mà sau khi duyên số bất thành thì bà ta trở nên câm hận Ngôn gia đến tận xương cốt và không tiếc tay hạ độc thủ...

Ngôn Phương Khanh buột miệng nói:

- Thì ra là như vậy!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Sư thúc của Chúc lão đệ mới lấy bí kíp võ công xem qua một lượt, đối với Thiên Nam Quái Khách mà nói thì tất nhiên chẳng có gì lạ, nhưng lão phát hiện một bộ chưởng pháp của Ngôn gia nếu hợp với võ công Miêu Cương thì thật sẽ hình thành nên một môn tuyệt học. Thế là lệnh thúc sáng lập ra môn võ công Xích Diệm Chưởng . Chúc lão đệ nói xem lão phu có nên bảo ngươi chỉ điểm cho Ngôn Phụng Khanh không?

Chúc Công Minh nói:

- Đã vậy thì lão phu nghĩa bất từ nan thôi!

Ngôn Phụng Khanh rất quan tâm đến tung tích của bí kíp võ công của Ngôn gia nên vội hỏi:

- Tân lão tiền bối, vị Chúc tiền bối đó có nói là đã xử trí những cuốn bí kíp kia như thế nào không?

Tân Bá Công nói:

- Chuyện này thì lão phu không biết, nhưng khi gặp được Ác Khổng Minh - Kế Thông thì có thể biết đấy!

Ngôn Phương Khanh bất giác ngẫn người, hắn chưa kịp hỏi thì An Tiểu Bình đã lên tiếng:

- Tân công công, tại sao võ công của Ngôn gia lại có quan hệ với Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Tường tận như thế nào thì lão phu cũng không được rõ lắm, nhưng chuyện võ công Ngôn gia du nhập chiêu thức của Thiên Hác Thất Trảm là do Trần Hy Chính nói cho lão phu biết, vì thế nhất định là không thể sai được!

An Tiểu Bình ngẫn người giây lát rồi nói:

- Kiếm Thần Trần đại hiệp nói chuyện này à?

Tân Bá Công nói:

- Không sai, theo Trần lão đệ nói thì võ công gia truyền của cô nương, nguyên không phải là Thiên Hạc Thất Trảm mà là Thiên Hạc Tam Kiếm. Năm xưa phu phụ lệnh tỗ từng dùng kiếm pháp này gây chấn động võ lâm Trung Nguyên nên chuyện Trần Hy Chính nói là không thể sai được!

Chợt nghe Chúc Công Minh lớn tiếng nói:

- Những lời của Tân huynh vừa nói không sai một chút nào, lão phu và phu phụ An Cửu Công là chỗ chi giao nên có thể khẳng định Thiên Hạc Tam Kiếm là võ công gia truyền của An gia!

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội hỏi:

- Chúc lão, Thiên Hạc Tam Kiếm đã là võ công gia truyền của vản bối thì tại sao bây giờ lai trở thành Thiên Hạc Thất Trảm?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này lão phu cũng không rõ lắm . Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Lão phu có hỏi qua lệnh tỗ nhưng lệnh tỗ chỉ mĩm cười mà không trả lời, còn tỗ mẫu của cô nương lại nói một câu rất thâm thúy!

- Bá bá của vản bối nói thế nào?

- Tỗ mẫu của cô nương nói rằng, phu phụ bà ta gặp một cơ duyên!

- Không lẻ đó là võ công của Ngôn gia?

- Lão phu không dám khẳng định!

Lúc nầy Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói:

- Chúc lão đệ, Thiên Hạc Thất Trảm không phải xuất xứ từ Thần Châu Ngôn Gia Môn mà xuất từ Kiếm Thánh Long đại hiệp...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tân lão tiền bối muốn nói đến sư tỗ của vản bối chăng?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Không sai!

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Làm sao Tân huynh biết Thiên Hạc Thất Trảm có nguồn gốc từ Kiếm Thánh Long đại hiệp?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Năm xưa phu phụ An Cửu Công vào Trung Nguyên và từng đánh bại thập đại cao thủ, sau đó bất chiến mà lui, chuyện này Chúc lão đệ biết rồi chu?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai, An huynh từng nói cho lão phu biết! Bọn họ vì bại dưới Long Hành kiếm pháp của Kiếm Thánh Long đại hiệp nên trở về Đông Hải!

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó Kiếm Thánh Long đại hiệp có ra Đông Hải thăm viếng bọn họ một lần, chuyện này Chúc lão đệ cũng biết chứ?

Chúc Công Minh gật đầu, nói:

- Biết! An huynh cũng từng đề cập với lão phu. Nhưng chẳng hay chuyện này có quan hệ gì đến Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ! Phu phụ An huynh trở về Đông Hải và có sáng tạo thêm phương diện võ công nhưng trong khoảng thời gian ngắn đó không thể ngộ ra được môn võ công cao thâm như vậy. Do do, lão phu cho rằng, câu ngộ cơ duyên của bọn họ là ám chỉ Long đại hiệp!

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi bật cười và nói:

- Đúng rồi! Tại sao lão phu không sớm nghĩ đến điều nầy nhĩ? Ngoài Kiếm Thánh Long đại hiệp ra thì con ai có thể ngộ ra môn võ công cao minh như thế?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, chuyện này là thật chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có lẻ là không giả...

Cách trả lời của chàng khiến quần hùng cứ ngỡ là Tiểu Bình sẽ không vui, chẳng ngờ nàng lại tõ ra rất cao hứng, nàng nói:

- Cái gì là có lẻ và không có lẻ, Phương đại ca nói rõ ra xem nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiên sư từng nói, nếu tại hạ gặp phải võ công của Đông Hải thì phải đặc biệt cẩn thận , ý tiên sư muốn nói là năm xưa khi sư tỗ đến Đông Hải thì ngươi có để lại một bộ võ học dùng để khắc chế Long Hành Kiếm Pháp. Mục đích là để sau này nếu có đồ đệ bất tiếu gây ra kiếp sát trên giang hồ thì cũng còn có tuyệt học khắc chế!

An Tiểu Bình nói:

- Nói vậy thì Thiên Hạc Thất Trảm thật sự là do sư tỗ của Phương đại ca truyền thụ rồi!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình nhìn chàng mĩm cười và nói:

- Phương đại ca, nếu sau này đại ca có làm sai chuyện gì thì e rằng tiểu muội cũng không thể dùng Thiên Hạc Thất Trảm mà đả thương đại ca!

Thì ra lúc nầy do mọi người đã biết thân phận thật sự của nàng nên nàng đã sớm bõ lớp cải trang, do đó việc xưng hô với Phương Tuyết Nghi cũng thay đổi!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác ngẫn người, lòng chàng vô cùng xúc động nhưng chàng lại không nói gì, bởi lẻ trong tình cảnh này thì có thể nói được gì?

Chợt nghe Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tân lão tiền bối, theo sự giải thích như vậy của tiền bối thì không lẻ võ công của Thần Châu Ngôn Gia Môn cũng có nguồn gốc từ Kiếm Thánh?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có! Phân nữa võ công của gia gia ngươi là do Kiếm Thánh chỉ điểm, nếu không thì Ngôn gia làm sao có chỗ đứng trên giang hồ?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Thì ra là như vậy! Lúc nầy hắn mới thực sự hiểu dụng ý tại sao Tân Bá Công bảo An Tiểu Bình giúp đở hắn nên vội cung thủ xá dài và nói:

-Suốt đời vản bối sẽ không quên đại ân chỉ điểm mê lộ của lão tiền bối...

Tân Bá Công khoát tay và nói:

- Hà tất phải khách sáo! Lão phu chỉ mong ngươi đừng quên di chúc của lệnh tỗ mà hãy sớm quảng đại phục hưng uy phong của Thần Châu Ngôn Gia Môn!

Ngôn Phụng Khanh vô cùng cảm động, hắn vội nói:

- Vản bối xin ghi lòng tạc dạ những lời vàng ngọc của tiền bối!

Hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên thấy trưởng lão Cái Bang, Cát Uy đang vội vàng bước vào tịnh thất. Theo sau lão này còn có một người đầy vẻ phong trần, hình như đã trải qua một lộ trình khá dài.

Hoắc Minh Phong vừa thấy người đi sau Cát Uy thì ngạc nhiên kêu lên:

- Diệp Đường chủ sao lại đến nơi này?

Thì ra là vị lão nhân tay cầm thiết trượng này là phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang - Danh hiệu là Giang Nam Thần Trượng Diệp Thế Hào.

Diệp Thế Hào lướt lên trước hành lễ với Hoắc Minh Phong và nói:

- Dệ tử khấu kiến Bang chủ...

Hoắc Minh Phong vội đáp lễ và nói:

- Không dám, Diệp Đường chủ hãy mau mau tham kiến chư vị cao nhân!

Diệp Thế Hào và Cát Uy hoặc đã từng gặp hoặc đã từng nghe nói về mấy vị cao nhân tại đương trường nên cũng không cần hàn huyên nhiều. Nhưng khi Diệp Thế Hào nhìn đến Phương Tuyết Nghi thì bất giác sững người, lão thầm nghĩ:

- Không lẻ đây là Nghi nhi?

Vừa nghĩ lão vừa bước qua chỗ Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi nghe bang chủ Cái Bang gọi lão nhân này là Diệp Đường chủ thì đã biết người này tất phải là huynh trưởng của mẫu thân mình, do vậy chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Hài nhi Tuyết Nghi xin khấu kiến cửu cửu...

Diệp Thế Hào phá lên cười ha hả, hai tay chụp lấy vai Tuyết Nghi và nói:

- Hài tử, quả nhiên là ngươi rồi! Không ngờ ngươi đã cao to thế nầy...

Tràng cười chưa dứt thì song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ.

Hoắc Minh Phong chờ cho hai người an toạ xong thì hỏi Cát Uy ngay:

- Cát sư đệ, chuyện ở thành Lạc Dương có tìm được manh mối gì không?

Cát Uy đáp:

- Tiểu đệ đã tìm được vài manh mối!

Trịnh Đại Cương không nhẫn nại được nên hỏi xen vào:

- Cát trưởng lão đã điều tra được tung tích của Thạch Tuấn chăng?

Cát Uy gật đầu, nói:

- Không sai! Cũng may là Cát mỗ không phụ lòng mong đợi của tệ Bang chủ nên đã tìm được tung tích của Thạch tam hiệp và Phương phu nhân!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Sư đệ, bọn họ đang ở đâu?

Cát Uy chậm rải đáp:

- Đang ở trong tổng đàn của Ngũ Thanh Giáo.

Lời này vừa xuất thì tất cả quần hùng đều bất giác cảm thấy bất ngờ.

Cát Uy hỏi tiếp:

- Phương Thiên Thành cũng ở tại đó, nhưng...

Trịnh Đại Cương vội hỏi:

- Nhưng thế nào?

Cát Uy nói:

- Nhưng tình cảnh của Phương Thiên Thành và bọn họ lúc nầy có chỗ bất đồng!

Phương Tuyết Nghi cũng hỏi xen vào:

- Bất đồng chỗ nào?

Cát Uy nói:

- Thạch tam hiệp và Phương phu nhân đang bị giam cầm còn Phương Thiên Thành là khách quí!

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Sư đệ, chuyện đó thật đấy chứ?

Cát Uy nói:

- Tiểu đệ làm sao dám nói dối Bang chủ? Phân đường Trung Châu của bản bang đã phái người đệ

tử giả làm thuộc hạ của Ngũ Ma, bọn chúng đã tận mắt trông thấy thì quyết không thể nhầm lẫn.

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Nói như thế tức là sự thật rồi!

Cát Uy nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ rất hổ thẹn là vẫn chưa điều tra được Phương Thiên Thành rốt cuộc là thật hay giả?

Trịnh Đại Cương buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Không cần phải điều tra nữa! Trịnh mổ đã tin chắc hắn không phải là Phương nhị đệ của Trịnh mổ!

Tống Phù buột miệng hỏi:

- Trịnh lão đệ cho rằng hắn là ai?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tại hạ phán đoán...có thể hắn là Hóa Ảnh Nhân Ma Tô Tiểu Pha!

Tống Phù kinh ngạc kêu lên:

- Tô Tiểu Pha à? Chẳng phải mười bảy năm về trước hắn đã bị Kiếm Thần Trần đại hiệp trừ diệt ở Thái Sơn rồi sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tin đồn ngoài giang hồ là như vậy nhưng không một ai trông thấy thi thể của hắn, ngay cả bản thân Trần đại hiệp cũng không thừa nhận chuyện này, vì thế mà tại hạ mới nghi có thể là hắn!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Đại bá, Tô Tiểu Pha là nhân vật nào?

Trịnh Đại Cương nói:

- Là kẻ đại gian đại ác mà ai ai cũng muốn trừ diệt!

.....Mất trang 161-168 .....

Không thể trông thấy rồi!

Tân Bá Công xen vào:

- Sư thái, thanh chuỷ thủ đó rất quý giá phải không?

Thần Ni nói:

- Lão thí chủ từng nghe nói đến Du Long Kiếm Lệnh chưa?

Tân Bá Công ngạc nhiên nói:

- Thanh chuỷ thủ đó là Du Long Kiếm Lệnh à?

Thần Ni gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì bần ni đã chẳng tặng nó cho Trần sư huynh!

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão phu nghe nói Du Long Kiếm Lệnh đã bị Kiếm Thánh Long đại hiệp hủy rồi, tại sao nó lại ở trong tay sư thái?

Thần Ni nói:

-Tiên sư không hủy Du Long Kiếm Lệnh mà là truyền nó cho bần ni!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy là Kiếm lệnh đã lọt vào tay Nhập Phàm?

Thần Ni chậm rải nói:

- Nếu không phát hiện Kiếm lệnh trong tay hắn thì bần ni đâu dám nói hắn là kẻ đã ám toán Trần sư huynh.

Tân Bá Công nói:

- Lão phu thật không ngờ là Du Long Kiếm Lệnh vẫn chưa bị hủy...

Lời chưa dứt thì đã nghe Chúc Công Minh lớn tiếng hỏi:

- Sư thái, chẳng hay mấy trang phổ viết ra khi lập kiếm lệnh có còn không?

Thần Ni gật đầu, nói :

- Đương nhiên là còn ! Tiên sư truyền kiếm lệnh cho bần ni nhưng hai trang phổ đó lại giao cho Trần sư huynh !

Tân Bá Công hỏi :

- Sau khi Kiếm Thần tạ thế thì sư thái có tìm được chỗ cất giấu hai trang phổ đó không ?

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Không ! E rằng nó đã lọt vào tay Nhập Phàm rồi !

Tân Bá Công buột miệng kêu lên :

- Thế thì hỏng bét !

Phương Tuyết Nghi dường như không biết gì về chuyện Du Long Kiếm Lệnh, chàng nghe ba người đối đáp thì ngơ ngác một lúc rồi nói :

- Nhập Phàm đại sư ở trong Thiếu Lâm tự, sao sư thúc không tìm lão hỏi thử xem ?

Thần Ni nói :

- Nếu hắn không chịu thừa nhận thì há chẳng phải là đánh cỏ động rắn sao ? Theo ngu kiến của vi thúc thì cứ chờ đến đại hội tối nay, nếu Nhập Phàm xuất kiếm lệnh thì chúng ta sẽ truy vấn .

Tân Bá Công suy nghĩ một lát rồi nói :

- Làm thế cũng được ! Năm xưa hai mươi cao thủ trong chánh tà lưỡng đạo cùng ký tên vào Thiên Hạc Quần Long song phổ lập ra Du Long Kiếm Lệnh và đồng ý suy tôn Kiếm Thần làm lệnh chủ truyền đời để duy trì công bình cho võ lâm . Nếu kiếm lệnh song phổ rơi vào tay người khác, trừ bản thân hai mươi cao thủ kia hoặc đệ tử của bọn họ , thì phải tận lực thu hồi trở lại bằng bất cứ giá nào, chuyện này Chúc lão đệ còn nhớ chứ ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Đương nhiên là nhớ ! Lão phu cũng là người ký tên trong đó mà !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, kiếm lệnh và song phổ chẳng những quan hệ đến kẻ thù của sư phụ ngươi mà còn quan hệ rất lớn đến đại cuộc của võ lâm sau nầy . Vì vậy, trong đại hội hôm nay ngươi phải lấy danh nghĩa

là truyền nhân của Kiếm Thánh mà thu hồi hai báu vật đó, nếu không thì trong vòng hai mươi năm tới, võ lâm khó tránh một trường đại loạn !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Vản bối xin ghi nhớ !

Thần Ni chấp tay nói với Tân Bá Công :

- Bần ni không tiện ở lại lâu, giờ dậu hôm nay chúng ta sẽ gặp lại vậy !

Lời chưa dứt thì thân hình bà đã lướt đi như một làn khói nhẹ, thoáng chốc đã mất hút tung tích !

Tân Bá Công nhìn theo và buột miệng nói :

- Chúng ta còn ở đây làm gì nữa ? Nên chuẩn bị đi là vừa !

Đoàn người lập tức rời tịnh thất ra đại điện thì thấy mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm và Cái Bang cùng An Tiểu Bình, Diệp Thế Hào ... đã tề tựu sẳn sàng . Sau khi người của cửu đại phái tập hội đầy đũ thì Tân Bá Công soái lãnh quần hào thẳng tiến đến Trung Nhạc miếu .

Trung Nhạc miếu nằm về hướng Đông Nam núi Thái Thất, cách Thiếu Lâm không xa lắm nên khoảng giờ mùi , giờ thân thì quần hùng đã đến nơi . Bọn Tân Bá Công đứng ở sườn núi nhìn xuống sân miếu dưới chân núi thì thấy nơi đây bày biện không dưới trăm bàn rượu . Vẫn chưa thấy một nhân vật nào trong Ngũ Ma xuất diện, trong số những kẻ tiếp đải ở đây Phương Tuyết Nghi nhận thấy có Ngãi Đông Hải, Thành Huyền Thông .

Quần hùng do Tân Bá Công soái lãnh vừa được mời an toạ thì chợt nghe trong miếu vang lên ba hồi chuông, Ngũ Đại Ma Chủ do Thiên Ma Nữ dẫn đầu từ từ bước ra và ngồi ở khán đài bên phía Tây - đối diện với bọn Tân Bá Công .

Độc đại phu - Ác Khỗng Minh - Kế Thông quét song mục lạnh lùng nhìn qua quần hào rồi bước lên khán đài dõng dạc nói :

- Ngũ Thanh giáo được quần hào hạ cố quang lâm thật khiến cho Kế mỗ vô cùng cảm phục ! Trà thô rượu nhạt khó nói hết lòng tôn kính nhưng xin chư vị cứ tự nhiên dùng qua !

Hắn ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Trong số chư vị, nếu người nào có ân oán, hoặc không muốn nghe lệnh của bản giáo thì cứ tự nhiên lên khán đài thể hiện bản lảnh hoặc giải quyết ân oán . Thời gian đại hội sẽ kết thúc trước giờ tỵ nên chư vị chớ bõ lỡ cơ hội ngàn vàng này ...

Nói đoạn hắn cung thủ chào quần hùng rồi trở về chỗ ngồi .

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Tân Bá Công :

- Tân lão, vản bối thượng đài náo động một phen được không ?

Tân Bá Công lắc đầu, nói :

- Không được ! Tốt nhất là ngươi không nên thượng đài trước, chuyện đối phó Ngũ Ma do lão phu xuất diện !

Lời vừa dứt thì lão hừ một tiếng dài rồi phi thân bay thẳng lên bình đài .

Ngũ Ma vừa thấy có người thượng đài thì hơi ngở ngàng nhưng khi nhận ra người nầy là ai thì bọn chúng kinh ngạc không thôi .

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thiên Ma Nữ, năm bọn ngươi lên cả đây, lão phu phải thay Trần đại hiệp thu thập các ngươi mới được !

Thiên Ma Nữ hơi do dự chưa kịp lên tiếng thì lại có một bóng người nữa phi thân lên bình đài, người này không ai xa lạ mà chính là An Tiểu Bình .

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu nha đầu, ngươi lên đây làm gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Tân công công, vản bối muốn nói với lão là Ngũ Ma đã không còn khí lực động thủ rồi !

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

- Vản bối vừa được Thiên Đài Tam Tuyệt cho biết là bọn chúng đều đã bị ám toán nên chỉ cần động thủ thì không đầy nữa canh giờ độc chất sẽ phát tác mà chết .

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc, lão hỏi lại :

- Thật thế sao ?

Lời vừa dứt thì chợt nghe dưới bình đài có ba tràng cười vang vang cùng cất lên, theo đó là ba

giọng nói :

- Tại sao lại không thật ?

Quần hùng quét mục quang nhìn qua thì quả nhiên ba nhân vật này chính là Thiên Đài Tam Tuyệt Giang Thiên Hiểu, Lý Triệu Phong và Từ Kiệt .

Giang Thiên Hiểu cung thủ nói với Tân Bá Công trên bình đài :

- Tân huynh, bọn tại hạ đã tương kế tựu kế mà hành sự thôi ! Thiên Ma Nữ đã có thể hạ độc được bọn tại hạ thì tại sao bọn tại hạ không thể hạ độc lại bọn Ngũ Ma chúng chứ ?

Bọn Ngũ Ma làm sao có thể tin những lời như vậy, Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh quát lớn một tiếng rồi tung người lên bình đài, cùng lúc lão xuất một chưởng di sơn đảo hải về phía Tân Bá Công .

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão dịch người qua trái rồi vung hữu thủ tiếp lấy chưởng lực của đối phương, nhất thời kình khí bắn ra ngoài khiến cho quần hào đều cảm thấy chấn động .

Nội lực của song phương chênh lệch quá rõ ràng, chỉ nghe Kim Trường Canh hừ một tiếng, theo đó là toàn bộ thân hình của lão như chiếc lá mùa thu bay thẳng xuống bình đài . Miệng thổ đầy huyết tươi, nhất thời nằm yên bất động .

Ngồi dưới bình đài, tứ ma thấy vậy thì hồn kinh phách lạc, cả bọn đồng loạt kêu lên :

- Kim huynh ... Trúng độc thật rồi !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Còn giả được sao ? Thiên Ma Nữ nếu ngươi muốn sống thì còn có biện pháp đấy !

Thiên Ma Nữ thất sắc, tâm thần đã loạn, ả không ngờ bằng hữu mình mời đến lại hại ngược mình nên vội nói :

- Cô nương có điều kiện gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Độc vật mà Thiên Đài Tam Tuyệt trúng có thuốc giải không ? Chỉ cần ngươi đưa ra thuốc giải thì tự nhiên độc vật trên người các ngươi cũng được giải thôi .

Lời An Tiểu Bình vừa dứt thì Thiên Ma Nữ chẳng cần suy nghĩ, ả lấy một túi vải trong tay áo ra và quăng ngay lên bình đài .

An Tiểu Bình chụp lấy rồi gọi Thiên Đài Tam Tuyệt lên cho mỗi lão uống một viên .

Thời gian chừng cạn tuần trà thì nàng hỏi :

- Tam vị cảm thấy thế nào ?

Giang Thiên Hiểu nói :

- Ổn rồi ! Đa tạ cô nương ...

Nói chưa hết câu thì lão đã quét hai đạo hàn quang nhìn xuống Thiên Ma Nữ .

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Ba vị tiền bối, chuyện hôm nay không dám phiền tam vị động chân tay nữa !

Tân Bá Công cười nhạt rồi nói với Thiên Ma Nữ :

- Thiên Ma Nữ, Ngũ Thanh giáo là do những nhân vật nào đứng ra thành lập ?

Thiên Ma Nữ biến sắc, ả không trả lời Tân Bá Công mà nói với An Tiểu Bình :

- Cô nương, độc dược trên người Thiên Đài Tam Tuyệt đã được giải, cô nương giao thuốc giải cho bản toà chứ ?

Tiểu Bình nói :

- Đừng vội ! Tân công công còn chưa nói xong mà !

Thiên Ma Nữ lạnh lùng nói :

- Bản giáo phụng mệnh Du Long Kiếm Lệnh mà thành lập, người phát lệnh e rằng phải là hậu nhân của Kiếm Thánh đấy !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Người đó ở đâu ?

Thiên Ma Nữ ấp úng nói :

- Chuyện này ... Tiện thiếp không biết !

Tân Bá Công nói :

- Nói vậy thì ra các ngươi chỉ là kẻ thừa hành thôi à !

Thiên Ma Nữ chỉ gật đầu mà không nói gì .

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn từ Thiên Ma Nữ qua Đồng Tử Kỳ, Kế Thông và Liễu My Nương, rồi nói :

- Các vị đã không phải là nhân vật chính thì tốt nhất là mau xuống ghế chủ vị đi thôi !

Bọn Thiên Ma Nữ đều bất giác ngẫn người, Kế Thông liền nói :

- Cô nương giao thuốc giải đã !

An Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Chỉ cần các vị rời ghế chủ vị và lập trọng thệ về sau không được xuất diện trên giang hồ nữa thì tự nhiên sẽ có người đưa ra thuốc giải .

Bọn Thiên Ma Nữ đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn qua Kim Trường Canh đã tuyệt khí một hồi lâu, cuối cùng cả bọn thở dài và cất bước lìa đài .

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có ba bóng người dường như phi thân lên bình đài cùng một lúc, đó là Phương Tuyết Nghi, Kim Đỉnh Thần Ni và Trịnh Đại Cương .

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tân Bá Công :

- Tân lão, chuyện Ngũ Ma xem như đã giải quyết xong, chuyện còn lại xin Tân lão nhường cho vản bối xử lý nhé !

Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói :

- Tại sao ? Lão phu không ước định với ngươi là lão phu không quản chuyện này mà !

Lão ngừng lại rồi quét mục quang nhìn xuống bình đài và quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, ngươi cũng nên thượng đài rồi đấy !

Phương Thiên Thành - kẻ do Tô Tiểu Pha mạo danh vừa nghe thì biến sắc nhưng lão không thể không lên bình đài .

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Phương Thiên Nghi và Phương Thiên Thành đều chết dưới tay ngươi phải không ?

Kẻ giả mạo Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Tân Bá Công, làm sao ngươi biết ta là Hóa Huyết Nhân Ma ?

- Có chuyện gì qua mắt được lão phu ? Họ Tô kia, ngươi đứng qua một bên chờ giây lát, Kim Đỉnh Thần Ni còn có chút chuyện phải giải quyết trước, ân oán giữa ngươi và Phương gia sẽ được giải quyết sau cùng .

Lúc nầy Than Ni chấp tay niệm phật hiệu rồi nhìn xuống bình đài và nói :

- Bần ni mời Nhập Phàm đại sư ra nói chuyện !

Nhập Phàm đại sư nghe vậy thì bất giác ngẫn người nhưng lão cũng vội đứng lên và tiến lên bình đài .

Kim Đỉnh Thần Ni nói :

- Đại sư, bần ni có một chuyện không rõ nên xin thỉnh giáo đại sư !

Nhập Phàm đại sư nói :

- Sư thái có điều gì chỉ giáo chăng ?

Kim Đỉnh Thần Ni cười nhạt, nói :

- Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long phổ đang ở trong tay đại sư phải không ?

Nhập Phàm thản nhiên nói :

- Không sai ! Hai vật đó đang ở bên người lão nạp !

Thần Ni nói :

- Xinh thỉnh giáo đại sư lấy được từ đâu vậy ?

Nhập Phàm đại sư nói :

- Lão nạp lấy từ chỗ Trần thí chủ !

Thần Ni chợt quét đôi mục quang như điện nhìn đối phương và quát lớn :

- Không ngờ đệ tử phật môn lại có thể làm được chuyên ám toán người khác, hôm nay bần ni quyết ...

Nhập Phàm cắt lời, lớn tiếng nói :

- Sư thái, không lẻ sư thái cho rằng Trần thí chủ là do lão nạp ám toán chăng ?

Thần Ni nộ khí quát :

- Không phải ngươi thì còn ai ?

Nhập Phàm đại sư quét mục quang nhìn qua Thiên Ma Nữ và chấp tay nói :

- Sư thái hiểu lầm chuyện này rồi, kẻ ám toán Trần đại hiệp chính là một đệ tử của Thiên Ma Nữ !

Thần Ni lạnh lùng nói :

- Thật không ?

Nhập Phàm nói :

- Lão nạp há có thể là hạng nói dối ? Đệ tử của Thiên Ma Nữ là Tử Phương Quân, đương thời ả này đã thọ mệnh dưới tay lão nạp, Trần đại hiệp tận mắt trong thấy nên tự nhiên là không thể sai được !

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi xen vào :

- Đại sư, chuyện này không đúng rồi !

Nhập Phàm liên hỏi :

- Trần đại hiệp nói là lão không biết người nào ám toán mình phải không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai !

Nhập Phàm đại sư chậm rải nói :

- Tiểu thí chủ, đương thời đừng nói là Trần đại hiệp không biết Tử Phương Quân là ai ! Bởi lẻ ả này đã giả trang thành một phụ nhân nông gia nên Trần đại hiệp mới bị mắc lừa !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế tại sao đại sư lại biết ả là đệ tử của Thiên Ma Nữ ?

Nhập Phàm đại sư nói :

- Chuyện này là do lão nạp khai thác từ một đệ tử khác của Thiên Ma Nữ ... Tiểu thí chủ, lão nạp tục gia họ Bạch, tam đệ tử Bạch Ngọc Diệp của Thiên Ma Nữ chính là điệt nữ của lão nạp, nhờ đó lão nạp mới biết được khúc mắc bên trong !

Thần Ni truy vấn :

- Thế tại sao Trần sư huynh lại giao kiếm lệnh cho đại sư ?

Nhập Phàm đại sư lấy kiếm lệnh và hai trang Thiên Hạc Quần Long song phổ bằng đá để trao cho Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Sau khi Trần đại hiệp trúng độc thì hình như lão tự biết sinh mệnh tồn tại không lâu nên mới giao kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ cho lão nạp bảo quản . Đương thời có Bạch Phất đạo trưởng tại đương trường chứng kiến chuyện này . Trần đại hiệp và lão nạp có một ước định, sau hai mươi năm, nếu Trần đại hiệp không có truyền nhân thì lão nạp sẽ huỷ kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ ...

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Đến nay đã mười lăm năm rồi, khi nghe tin Phương tiểu thí chủ xuất đạo hành tẩu giang hồ thì lão nạp vui mừng vô cùng, nếu không vì chuyện giám sát Ngũ Ma không cho bọn chúng ngầm hại võ lâm đồng đạo thì có lẻ lão nạp đã trở về Thiếu Lâm tự từ nữa năm trước rồi . Nhưng có một chuyện lão nạp phải nói rõ, Thiên Hạc Phổ là thật nhưng kiếm lệnh thì lão nạp phát hiện là giả !

Kim Đỉnh Thần Ni chấp tay nói :

- Thì ra là như vậy ! Bần ni đã trách nhầm đại sư rồi, thật là tội nghiệt ! Nhưng chẳng hay kiếm lệnh thật đang ở đâu ?

Nhập Phàm đại sư đột nhiên phá lên cười ha hả rồi nói :

- Sư thái quá lời rồi ! Trách nhiệm lão nạp đã xong, từ nay sẽ trở về Thiếu Lâm tự tịch hóa mười năm, mọi chuyện của võ lâm đồng đạo mong sư thái và Phương tiểu thí chủ chiếu cố ... Còn chuyện kiếm lệnh thật thì e rằng đang ở trên người của Hóa Ảnh Nhân Ma đấy !

Lời vừa dứt thì lão tung người nhãy xuống bình đài rồi ung dung cất bước rời Trung Nhạc miếu trước sự ngơ ngác của quần hùng .

Phương Tuyết Nghi cất kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ vào người rồi quét mục quang nhìn Tô Tiểu Pha và nói :

- Họ Tô kia, bá mẫu và Lạc huynh của ta ở đâu ? Ngươi đã làm gì bọn họ ?

Tô Tiểu Pha cười nhạt, nói :

- Hai mẫu tử bọn họ đều ở trong địa lao dưới Trung Nhạc miếu, nếu ngươi muốn gặp bọn họ thì hãy tự trói mình rồi Tô mỗ dẫn ngươi đi !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Ngươi chết đến nơi mà còn khẩu xuất cuồng ngôn à ? Tiên phụ và đại bá phụ của ta chết trong tay ngươi phải không ? Tại sao kiếm lệnh lại ở trong tay ngươi ?

Tô Tiểu Pha cười ha hả rồi nói :

- Không sai ! Phương Thiên Thành đoạt tình nhân của ta , Phương Thiên Nghi lại phát hiện ra diện mục thật của ta sau khi ta giết Phương Thiên Thành nên buộc lòng ta phải giết luôn hắn . Còn chuyện kiếm lệnh à ? Đó là Tử Phương Quân trộm được rồi giao cho ta .

Phương Tuyết Nghi nộ khí xung thiên, song mục như toạt máu, chàng quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, hôm nay Phương mỗ phải lấy tâm can ngươi để tế anh linh tại thiên của tiên phụ và đại bá phụ ta ...

Lời chưa dứt thì soạt một tiếng, trường kiếm đã loé lên muôn ánh hàn quang, đang lúc nộ khí hoà quyện với thâm thù nên kiếm thế của chàng cực kỳ hung mãnh .

Tô Tiểu Pha cả kinh, lão vội vung tả thủ xuất một chưởng, đồng thời hữu thủ cũng xuất trường kiếm chống đở .

Nhưng Phương Tuyết Nghi đang ở đỉnh cực điểm của thù hận và sự kích động nên kiếm thế như sóng Trường Giang cuồn cuộn, kiếm khí ào ạt bắn ra hai bên đài .

Võ công của Tô Tiểu Pha cao cường hơn Trịnh Đại Cương chẳng bao nhiêu thì làm sao chống nỗi thế mãnh công như cuồng long xuất hải này ?

Không đầy ba chiêu thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, hãy nạp mạng đi !

Dư âm tiếng quát chưa dứt thì trước ngực Tô Tiểu Pha đã thũng một lỗ, máu tươi từ lục phủ ngũ tạng tuôn ra như suối nước . Phương Tuyết Nghi bước tới vạch áo Tô Tiểu Pha lấy ra một thanh chuỷ thủ, tức là kiếm lệnh thật . Chàng quay mặt xuống quần hào dưới bình đài và dõng dạc nói :

- Ngũ Thanh giáo đã được thu phục . Hoá Ảnh Nhân Ma đã bị trừ diệt, võ lâm từ nay về sau tất sẽ được thái bình .

Quần hùng dưới bình đài chợt sôi động hẳn lên với những lời chúc tụng không ngớt .

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tân Bá Công :

- Tân lão, bây giờ xử lý Thiên Hạc Phổ và kiếm lệnh như thế nào ?

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Chuyện này tùy lão đệ ngươi định đoạt ?

Phương Tuyết Nghi lấy Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long Song Phổ ra rồi bỗng nhiên tung chúng lên không trung, cùng lúc bảo kiếm bên hữu thủ cũng loé lên . Trong chớp mắt, kiếm lệnh và song phổ đã bị trảm ra thành trăm mảnh vụn .

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Phương lão đệ, hành động hủy kiếm lệnh và song phổ của ngươi thật đáng kính phục, lão phu xin có lời đa tạ trước !

Quần hào dưới bình đài - kể cả tứ ma còn lại cũng tõ ra vô cùng cảm động .

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Kim Đỉnh Thần Ni :

- Sư thúc, đệ tử đi cứu đại bá mẫu, Lạc huynh và Thạch tam thúc đây, một tháng sau đệ tử sẽ đi đón gia mẫu về Phương gia trang để sua soan lễ tế tiên phụ và đại bá phụ ...

Kim Đỉnh Thần Ni mĩm cười, nói :

- Rất tốt ! Ngươi đi đi ! Nhưng đừng quên là bần ni đã mời tất cả quần hùng ở đây , ba tháng sau đi viếng mộ sư phụ ngươi đấy, ngươi thu xếp xong việc nhà thì lập tức cùng An cô nương đi Cùng Lai Sơn nhé !

Phương Tuyết Nghi cung kính nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Nói đoạn chàng cùng An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cương rời bình đài đi vào Trung Nhạc miếu tìm vào đại lao cứu thân nhân của chàng .

Quần hùng bên dưới bình đài vẫn còn vui mừng chúc tụng một hồi lâu rồi mới chịu giải tán ai về môn phái nấy, chờ ba tháng sau sẽ tập hội tại Cùng Lai Sơn viếng mộ Kiếm Thần Trần đại hiệp .

Võ lâm bắt đầu một thời kỳ an bình và Trường Giang sóng sau đùn sóng trước, lớp người mới với

nhiều anh tài tuấn kiệt sẽ gánh vác trách nhiệm hành hiệp trượng nghĩa - Phù trì chánh đạo của võ lâm .

HẾT

Dịch giả

Mã Vô Cương

web truyen
Webtruyen.com
Hạo Thiên Hạo Thổ
Tác giả:
NgọaLongSinh

Chương 1: Hậu Nhân Đông Hải Song Tiên

Lúc nầy trong thạch động Phương Tuyết Nghi hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng bất kể thành bại thế nào thì tại hạ cũng phải đi Thiếu Lâm tự một chuyến!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Vậy thì rất tốt!

Tống Phù tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu thấy chuyện này và chuyện đi của chúng ta không có gì trở ngại cả.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Xin nghe cao kiến của Tống lão.

Tống Phù nói:

- Chúng ta đang đi Trung Châu mà vùng này cũng thuộc cảnh giới Hà Nam, nếu vòng qua Tung Sơn một chuyến thì cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tuy không gọi là thuận đường nhưng đi vòng cũng không bao xa.

- Tuyết Nghi nói:

- Vậy thì quyết định như thế nhé!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với An Tiểu Bình:

- Tại hạ vô cùng cảm kích về việc cô nương cho biết hành tung của Thiên Ma Nữ ngày sau hội tương kiến, tại hạ sẽ báo đáp.

Nói đoạn chàng cung thủ cáo biệt rồi quay người cất bước.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Công tử muốn đi rồi sao?

Phương Tuyết Nghi dừng bước, nói:

- Tại hạ nôn nóng muốn đi Tung Sơn nên tự nhiên là không thể ở lại lâu nơi này.

An Tiểu Bình nói:

- Tiện thiếp còn mấy câu muốn nói, chẳng hay công tử có thể nán lại thêm vài khắc không?

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào nên gượng cười, nói:

- Tại hạ cung kính nghe lời chỉ giáo.

An Tiểu Bình nói:

- Công tử tự tin là có thể thắng được Thiên Ma Nữ chăng?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Tại hạ đã quyết tâm đi thì bất luận thành bại được mất như thế nào cũng được.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Quả nhiên công tử rất có hào khí!

Bỗng nhiên nàng thở dài một hồi rồi nói tiếp:

- Tiện thiếp có một cách mà có thể giúp công tử khỏi phải đi Thiếu Lâm tự.

- Cô nương có cách gì?

- Công tử có muốn tiếp thụ không? Nếu công tử không muốn tiếp thụ thì tiện thiếp có nói cũng bằng không.

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tình của cô nương.

- Vậy là công tử đồng ý nghe.

- Xin cô nương cứ nói.

An Tiểu Bình hơi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hình như Thiên Ma Nữ rất muốn lấy lòng tiện thiếp, vì vậy nếu tiện thiếp xuất diện ngăn cản thì

tất nhiên có thể bảo Thiên Ma Nữ lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Cô nương nói thật đấy chứ?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu không thật thì tiện thiếp không thể nói ra rồi.

Tuyết Nghi quay sang hỏi Tống Phù:

- Tống lão thấy kế sách của An cô nương được không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Có thể được! Đương nhiên là có thể được!

An Tiểu Bình nói:

- Tống lão đồng ý với biện pháp của vản bối không?

Tống Phù nói:

- Đồng ý! Đồng ý! Nhưng không biết Thiên Ma Nữ có chịu nghe cô nương khuyên can hay không?

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này không cần Tống lão bận tâm, vản bối tin rằng bà ta không thể không mua chút thể diện cho vản bối!

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói:

- Nếu vậy thì việc này xin phiền cô nương lo giúp.

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Công tử chớ khách khí, tiện thiếp đã vào Trung Nguyên thì dù muốn dù không cũng là một phần tử trong võ lâm rồi.

Tuyết Nghi nói:

- Điều đó là đương nhiên!

An Tiểu Bình nói:

- Đã là một tiểu tốt trong võ lâm thì tiện thiếp phí chút tâm lực vì võ lâm bằng hữu cũng là lẻ đương nhiên thôi.

Tống Phù lên tiếng:

- Cô nương đã có ý này thì lão phu rất yên tâm, nhưng chẳng hay khi nào cô nương đi Thiếu Lâm tự?

An Tiểu Bình không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Khi nào thì Tống lão và Phương công tử lên đường?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Chuyện này hơi kỳ lạ đây, khi nào bọn ta lên đường thì có liên quan gì đến cô ta?

- Tại hạ và Tống lão sẽ lên đường ngay bây giờ.

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Nếu tiện thiếp cùng đi với công tử thì sao? Chẳng hay có tiện không?

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ, chàng thầm nghĩ:

- Tại sao cô ta lại có ý niệm này?

Thì ra chàng cảm thấy có thiếu nữ trẻ tuổi cùng đồng hành thì sẽ thêm nhiều chuyện phiền phức nên nhất thời không biết trả lời thế nào.

Tống Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Cô nương muốn đi chung thuyền với lão phu chăng?

An Tiểu Bình nói:

- Đúng vậy! Chẳng hay lão có đồng ý không?

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Có gì là không được?

Lão quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Lão đệ, ý ngươi thế nào?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Lão đã đồng ý rồi thì ta còn có thể nói được gì?

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn nói:

- Mọi việc xin Tống lão chủ trương là được.

Thần sắc của An Tiểu Bình thoáng hiện vẻ vui mừng, nàng quay sang nói với An Thanh:

-Các ngươi mau thu xếp rồi trở về Đông Hải!

An Thanh và Bình Nhi nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, cả hai cùng nói:

- Bọn thuộc hạ phải trở về thật sao?

An Tiểu Bình nói:

- Không sai , ta phải cùng Phương công tử và Tống lão nhân đi Hà Nam nên đương nhiên là các ngươi phải hồi gia.

An Thanh hỏi:

- Tiểu thư không cần bọn thuộc hạ theo hầu sao?

Bình Nhi tiếp lời:

- Biệt phủ ở Vu Sơn này có cần canh giữ không?

An Tiểu Bình mỉm cười, nói:

- Không cần, ta đi Hà Nam chuyến này có thể là phải dịch dung cải trang, các ngươi cũng đi theo chẳng phải là bất tiện lắm sao? Còn như biệt phủ ở Vu Sơn này thì sau khi các ngươi trở về là tự nhiên sẽ có người được phái tới để lo liệu!

An Thanh có vẻ không bằng lòng, nàng nói:

- Tiểu thư làm sao hành tẩu giang hồ một mình được!

Bình Nhi cũng nói:

- Tiểu thư, nếu bọn thuộc hạ trở về thì sợ rằng lão phu nhân không thể bõ qua cho bọn thuộc hạ.

An Tiểu Bình tức giận nói lớn:

- Nhiều chuyện! Ta không biết sao mà phải cần ngươi giảng giải? Hừ! Nếu mẫu thân ta có hỏi đến thì cứ nói là ta bảo các ngươi trở về, như thế là được rồi!

An Thanh và Bình Nhi còn muốn nói nữa nhưng trông vẻ tức giận của An Tiểu Bình thì cả hai đều cố nuốt lời vào bụng.

Lúc này Tống Phù mới mỉm cười, nói:

- Vậy là cô nương quyết định một mình đi với bọn lão phu?

An Tiểu Bình hỏi lại:

- Lẻ nào Tống lão cho rằng không được?

Tống Phù nói:

- Không phải vậy, chỉ có điều...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Có lẻ Tống lão cho rằng vản bối là nữ nhi nên đi cùng với các vị sẽ bất tiện trên đường phải không?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Không sai, cô nương thật là thông minh.

An Tiểu Bình nói:

- Nếu tiểu nữ cải trang thành nam tử thì sao?

Tống Phù nói:

- Nếu vậy thì không có vấn đề gì.

Bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi:

- Ý lão đệ ngươi thế nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối còn nói gì được nữa, lão đã nói không có vấn đề thì đương nhiên là không có vấn đề rồi.

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn qua hai tì nữ và nói:

- Các ngươi còn chờ gì nữa?

An Thanh và Bình Nhi chẳng biết làm thế nào nên đành lui bước với ánh mắt đầy lưu luyến.

Một lát sau cả hai đã chuẩn bị xong hai túi hành trang và bước ra bái biệt trước mặt An Tiểu Bình.

An Tiểu Bình khẻ nói:

- Các ngươi đi đi!

Thanh âm có vẻ nghẹn lại nơi cổ họng, thì ra nàng cũng không nỡ rời hai tì nữ.

An Thanh và Bình Nhi chậm rải đứng lên , mắt long lanh ngấn lệ. Dường như cả hai muốn nói rất nhiều điều nhưng nhất thời một chữ cũng không nói ra được. Cuối cùng thì hai nàng cùng đành gạt lệ mà đi.

An Tiểu Bình thở dài,nói:

- Bọn chúng đã theo tiểu nữ từ nhỏ, xưa nay không hề rời xa nữa bước nên có sự lưu luyến như vậy cũng là thường tình. Tiểu nữ cũng...

Bỗng nhiên An Thanh lại quay trở vào.

An Tiểu Bình nhìn hỏi:

- Sao ngươi lại quay trở lại !

- Tiểu tì muốn nói với Tống lão một câu.

An Tiểu Bình còn đang ngơ ngẫn thì đã nghe Tống Phù nói:

- Cô nương có chuyện gì xin cứ nói.

An Thanh nói:

- Bon tiểu nữ đã theo hầu tiểu thư nhiều năm, đây là lần chia biệt đầu tiên nên không thể nào yên tâm được, Tống lão là bậc tiền bối trong võ lâm và là nhân vật đã cao niên nên xin lão khá chiếu cố cho tiểu thư của tiểu nữ!

Nói đoạn nàng sụp quỳ bái tạ.

Tống Phù rất cảm động, lão đở An Thanh dậy và nói:

- Cô nương không cần lo lắng, lão phu hứa sẽ chiếu cố cho tiểu thư của cô nương.

Lúc nầy An Thanh mới yên tâm, nàng mỉm cười bái biệt An Tiểu Bình và nói:

- Xin tiểu thư bảo trọng, bọn thuộc hạ về Đông Hải đây.

An Tiểu Bình khẻ nói:

- Khi gặp lão phu nhân thì nói rằng khi ta làm xong chuyện ở Trung Nguyên là sẽ trở về ngay.

An Thanh đáp một tiếng rồi lập tức quay người đi ra.

Tống Phù không nhịn được nên thở dài một hơi rồi nói :

- Thực ra An cô nương đưa bọn họ cùng đi cũng chẳng có gì bất ổn.

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, không phải tiểu nữ không muốn đưa bọn họ cùng đi, chỉ có điều sợ bọn họ vô cớ sinh sự gây ra nhiều phiền phức mà thôi.

Nàng hơi ngưng lại và sợ Tống Phu không hiểu ý mình nên nói tiếp :

- Hai nha đầu này đã quen được nuông chiều ở Đông Hải rồi . Ngoài tiểu nữ và gia mẫu và mấy vị trưởng bối thì dường như bọn họ chẳng còn kiêng nễ ai, vì vậy tiểu nữ sợ đưa bọn họ cùng đi thì sẽ gây ra không ít sự cớ cho võ lâm bằng hữu.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Thì ra là như vậy, cô nương nói cũng phải.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão, chúng ta cũng nên khởi hành thôi.

Tống Phù nói :

- Chuyện này...

Lão nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Cô nương có cần cải trang không ?

An Tiểu Bình liền nói :

- Đúng rồi ! Lão không nhắc thì suýt chút nữa vản bối quên mất . Xin nhị vị chờ một lát nhé !

Nói đoạn nàng dời gót ngọc đi ra sau phiến ngọc thạch.

Phương Tuyết Nghi thấy bóng Tiểu Binh đã khuất thì liền khẻ nói :

- Tống lão, làm thế này có ổn không ?

Tống Phù nói :

- Hình như cô ta là một nữ tử của một vị võ lâm thế gia ở Đông Hải, lão phu cho rằng để cô ta đi cũng chẳng có gì bất ổn.

Vì lão không biết chuyện võ công Thiên Hạc Trảm nên tất nhiên là không biết trong lòng Phương Tuyết Nghi đang lo lắng điều gì.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vản bối cảm thấy sự xuất hiện của bọn họ quá ly kỳ, vì thế chuyện mời cô ta cùng đi Thiếu Lâm tự sợ rằng được không bằng mất.

Tống Phù nói :

- Làm sao có thể.

Tuyết Nghi nói :

- Nếu muốn làm cho Thiên Ma Nữ kinh động mà thối lui thì một mình vản bối cũng quá đũ rồi, vì vậy An cô nương có đi hay không cũng chẳng có quan hệ gì.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nếu có cô ta cùng đi thì chúng ta không cần động thủ với Thiên Ma Nữ, chuyện không đánh mà lui địch được như vậy mà lão đệ ngươi chẳng thích sao ? Huống hồ...

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Huống hồ thế nào ?

Tống Phù nói :

- Chẳng phải cô ta rất có tình ý với lão đệ ngươi đó sao.

Nhất thời sắc diện của Tuyết Nghi đỏ bừng như gấc, chàng vội khoát tay nói :

- Lão tiền bối chớ có đùa những chuyện như vậy.

Chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Tống lão và Phương công tử nói đùa chuyện gì vậy, có thể cho tại hạ nghe được không ?

Hai người quét mục quang nhìn qua thì bất giác kinh hải, thì ra lúc nầy An Tiểu Bình đã cải trang thành một công tử như thật.

Phương Tuyết Nghi sợ Tống Phù lập lại lời nói đùa vừa rồi cho nàng nghe nên vội mĩm cười, nói :

- Không có gì...

Tống Phù quả nhiên là nhân vật rất lão luyện, lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu chỉ nói Phương lão đệ cứ muốn quan tâm đến chuyện Ngũ Đại Ma chủ mà bõ quên chuyện của mình . Nhưng không ngờ chuyện đến chân thì lại đi nhờ người khác giúp đở...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Lão muốn nói đến chuyện vản bối đi Thiếu Lâm tự khuyên ngăn Thiên Ma Nữ phải không ?

Tống Phù nói :

- Chẳng phải thế sao ? Nhưng...

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù nói :

- Người trong võ lâm lo chuyện võ lâm vốn không có gì lạ, vì thế lão phu mới nói đùa với Phương lão đệ là ngày sau nếu được nhiều người tương trợ như vậy thì tất sẽ trở thành bá chủ một phương trong võ lâm.

An Tiểu Bình nói :

- Hay lắm ! Nếu Phương huynh có tâm nguyện này thì tiện thiếp nhất định sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Nghe thấy chưa, lão đệ ?

Lão không chờ Tuyết Nghi trả lời mà lập tức quay người bước ra khỏi thạch sảnh và nói tiếp :

- Nếu chúng ta muốn trở lại thuyền trước khi mặt trời mọc thì không nên ở lại đây lâu hơn nữa.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười và cung thủ nói với An Tiểu Bình :

- Cô nương, xin mời !

An Tiểu Bình không nói thêm điều gì, nàng lập tức cất bước theo sau Tống Phù.

Ba người ra khỏi thạch động nhìn sắc trời quả nhiên đã gần đến canh năm rồi . Vì thế, cả ba lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh mà rời dãy Vu Sơn để xuống thuyền . Dường như Tống Phù dự đoán, mặt trời chưa mọc thì bọn họ lên thuyền và nhổ neo.

Phương Tuyết Nghi ngồi ở mũi thuyền ngắm phong cảnh, chàng thấy dòng sông nhu ôm lấy thế núi, thuyền đi bên núi nhưng lại xuôi về Đông, phong cảnh trước mặt vô cùng nguy nga và hùng vĩ . Vì mãi mê thưởng thức phong cảnh nên bất giác chàng cảm thấy thuyền đi nhanh như vó ngựa tung cước trên đại địa, chớp mắt đã qua van trượng . Nhất thời chàng nhớ đến thi phẩm Hạ Giang Lang của thi tiên Lý Bạch nên buột miệng ngâm nga :

"Triệu từ Bạch Đế thái vân gian

Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn

Lưỡng ngoạn viên thanh đề bất tru.

Khinh chu dĩ quá vạn trùng san"

Tam dịch :

"Sớm rời Bạch Đế rạng tầng mây

Nghìn dặm Giang Lang tới một ngày

Tiếng vượn đôi bờ kêu chẳng dứt

Núi non thuyền nhẹ vượt như bay ."

Lời ngâm vừa dứt thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng cười khúc khích sau lưng.

Phương Tuyết Nghi vội quay lại thì thấy An Tiểu Bình, nàng mĩm cười nói :

- Tuyệt, hai câu "Lưỡng Ngoạn viên thanh đề bất trụ, khinh chu dĩ quá vạn trùng san" thật quá tuyệt ! Không ngờ Phương công tử lại có lòng hoài cổ như thế !

Phương Tuyết Nghi bị kỳ phong dị cảnh hấp dẫn nên không biết An Tiểu Bình đến sau lưng mình lúc nào, chàng đành gượng cười nói :

- Cô nương quá khen rồi ! Nhưng cô nương ra ngoài từ lúc nào vậy ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Rất lâu rồi... Này, công tử xưng hô với tại hạ thế nào đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là kêu bằng An cô nương rồi !

An Tiểu Bình chỉ tay vào chiếc mũ văn sĩ trên đầu của mình và nói :

- Các hạ không sợ mạo phạm đến vản sinh à ? Công tử xem này, bây giờ tiện thiếp đã cải trang dịch dung rồi, công tử nên gọi tiện thiếp là An huynh đệ mới phải chứ !

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Thế... Làm sao được ?

An Tiểu Bình nói :

- Chỉ để che mắt thiên hạ thì có gì là không được.

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng giây lát rồi nói :

- An huynh đệ !

An Tiểu Bình cười khúc khích rồi nói :

- Phương công tử !

Tuyết Nghi chợt cảm thấy hai chữ công tử nghe rất chói tai nên vội nói :

- An huynh đệ, có một chuyện tại hạ cũng phải nói rõ.

Tiêu Bình nói :

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ?

Tuyết Nghi nói :

- An huynh đệ đừng goi tại hạ là Phương công tử nữa nhé.

Tiêu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì gọi bằng gì ?

Tuyết Nghi nói :

- Cô nương...

Chàng bỗng thấy An Tiểu Bình biến sắc nên mới biết là mình nói không phải nên vội nói lại :

- An huynh đệ năm nay được bao nhiêu tuổi rồi ?

An Tiểu Bình cúi đầu khẻ nói :

- Tiện thiếp mười bảy tuổi.

Thì ra, khi nói đến tuổi tác thì nữ nhi vốn thường e thẹn.

Phương Tuyết Nghi không lưu ý điểm này nên chàng thản nhiên mĩm cười, nói :

- Tại hạ đã hai mươi rồi ! An huynh đệ có thể gọi tại hạ bằng một tiếng Phương huynh không ?

An Tiểu binh mĩm cười, nói :

- Tất nhiên là được rồi, từ nay về sau tiểu đệ sẽ gọi như vậy.

Phương Tuyết Nghi cũng mĩm cười rồi nói :

- Hiền đệ nhớ là tốt rồi.

Từ trước đến giờ, những người chàng gặp đều lớn tuổi hơn chàng, bây giờ bỗng nhiên trở thành huynh đệ với An Tiểu Bình nên chàng cảm thấy rất mới lạ . Điều nầy cũng vô tình khơi dậy lòng nhân từ bẩm sinh của chàng nên chàng cảm thấy từ nay trở đi chàng sẽ chiếu cố vị hiền đệ này để làm tròn trách nhiệm một vị huynh trưởng.

An Tiểu Bình nhìn ra phong cảnh hùng vĩ hai bên và nói :

- Trước đây Phương huynh chưa từng xuôi Trường Giang, phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, tại hạ chưa từng qua đây bao giờ.

Chàng hơi ngưng lại rồi buột miệng hỏi :

- An huynh đệ Ở tận ngoài Đông Hải thì làm sao biết được trên Triệu Vân Phong có một toà thạch phủ ? Tại hạ nghĩ rất nhiều nhưng không thể lý giải được, lẻ nào đó là nơi do tôn trưởng của hiền đệ xây dùng khi du ngoạn ở Trung Nguyên ?

An Tiểu Bình nói :

- Không phải, động phủ này đã có từ lâu rồi.

- Đã có từ xa xưa chăng ?

- Tiểu đệ không biết tường tận, nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Người phát hiện ra động phủ nầy là gia gia của đệ.

- Lênh tổ à ? Có phải là Đông Hải Song Tiên ?

- Đúng vậy !

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Hiền đệ, nghe nói võ công của lệnh tổ rất cao minh phải không ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Phương huynh cũng biết gia gia của tiểu đệ à ?

Tuyết Nghi nói :

- Chỉ nghe đại danh Đông Hải Song Tiên thôi.

- Trần đại hiệp nói cho huynh biết phải không ?

- Đúng vậy.

- Trần đại hiệp nhắc đến chuyện này như thế nào ?

- Khi tiên sư nói về sư tổ thì ngươi có nói đến lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên !

- Phương huynh có biết chuyện trước đây của lệnh tổ không ?

- Biết, nhưng không nhiều !

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lệnh sư đã có danh hiệu là Kiếm Thần thì võ công của lệnh sư tổ tất nhiên còn cao minh hơn lệnh sư nhiều.

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Điều đó cũng không nhất định, thiên hạ có nhiều Trạng nguyên đồ đệ nhưng lại rất ít Trạng nguyên sư phụ !

An Tiểu Bình nói :

- Không sai, Trần đại hiệp tài trí hơn người nên chuyện xuất sắc hơn sư phụ cũng không có gì lạ.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Hiền đệ nói gì vậy ?

An Tiểu Bình nói :

- Đệ nói trình độ kiếm thuật của lệnh sư có khả năng cao minh hơn lệnh sư tổ không ít.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không đúng ! Tiên sư chỉ đắc truyền sáu bảy phần mười võ công của sư tổ mà thôi !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thế còn Phương huynh thì sao ?

Tuyết Nghi hỏi lại :

- Tại hạ à ? Hiền đệ muốn chỉ phương diện nào ?

- Đương nhiên là chỉ võ công.

- Tiểu huynh thì còn kém xa, chỉ lảnh ngộ hai ba phần mười do sư phụ truyền thụ mà thôi !

- Tiểu đệ không tin !

- Hiền đệ không tin, tại sao ?

- Phương huynh xuất nhất kiếm đã lấy mạng Ma Đao Điền Nguyên, lại có thể khiến Liễu My Nương kinh hải thối lui thì đũ thấy huynh đã đắc truyền toàn bộ võ công của Trần đại hiệp rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động trong lòng, chàng nói :

- Chuyện này... Làm sao hiền đệ biết là không phải võ công của bọn họ quá kém ?

An Tiểu Bình nói :

- Có một chuyện nếu tiểu đệ không nói ra thì sợ rằng Phương huynh sẽ cường biện không thôi.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì ? Hiền đệ mau nói ra xem ?

Tiểu Bình nói :

- Hiện tại dù Kiếm Thần Trần đại hiệp tái sinh thì sợ rằng cũng không thể làm cho Liễu My Nương kinh hải mà thối lui.

Tuyết Nghi càng ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Tại sao ?

Tiểu Bình nói :

- Vì Liễu My Nương không còn chịu sự chế phục của lệnh sư Trần đại hiệp nữa , mấy năm gần đây bà ta đi khắp chân trời góc bể tìm tuyệt kỹ và đã tìm được phương pháp hóa giải kiếm pháp của lệnh sư . Bây giờ bà ta lại bị huynh thi triển một chiêu kiếm chưa từng thấy làm cho kinh hải mà thối lui, điều nầy đũ thấy kiếm pháp của huynh đã cao minh hơn Trần đại hiệp nhiều.

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì không giấu được vẻ kinh ngạc, chàng nói :

- Liễu My Nương đã tìm được tuyệt kỹ gì ?

Tiểu Bình nói :

- Bà ta đã tìm được rồi, nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Phương huynh, lẻ ra đệ không nên nói với huynh chuyện này, nhưng vì không tự chủ... Nên đệ buột miệng nói ra thôi.

- Tại sao hiền đệ cứ úp úp mở mở thế ? Có chuyện gì cứ nói rõ ra xem nào ?

Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Trần đại hiệp có nói với Phương huynh về chuyện giữa Đông Hải Song Tiên và sư tổ của huynh không ?

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Quả nhiên là đúng như ta tiên liệu, nói tới nói lui thì mục đích cuối cùng của cô ta là cũng muốn nói đến sư tổ của ta...

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Tiên sư đã nói sơ lược về chuyện này.

Tiêu Bình chú mục nhìn hồi lâu rồi mới nói :

- Trần đại hiệp đã nói qua thì nhất định Phương huynh hiểu rất rõ phải không ?

Tuyết Nghi hỏi lại :

- Hiểu rõ chuyện gì ?

Tiêu Bình nói :

- Lẻ nào Trần đại hiệp không nhăc đến chuyện gia gia của tiểu đệ từng dương danh ở Trung Nguyên ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ có nghe tiên sư nói qua.

Tiểu Bình nói tiếp :

- Phương huynh có biết chuyện lệnh tổ đánh bại gia gia của đệ không ?

Tuyết Nghi chau mày, đáp :

- Tiểu huynh chưa từng nghe chuyện này !

Tiểu Bình ngẫn người, nàng nói :

- Chưa từng nghe ? Tại sao ? Lẻ nào Trần Hy Chính đã quên ?

Bỗng nhiên nàng gọi thẳng tên húy của sư phụ Phương Tuyết Nghi khiến chàng vừa kinh ngạc vừa cảm thấy phẫn nộ.

An Tiểu Bình thấy sắc diện của chàng trầm xuống thì lòng phập phòng bất an, nàng khẻ nói :

- Nhất thời tiện thiếp không cầm lòng được, mong Phương huynh chớ trách ?

Phương Tuyết Nghi ngắm vẻ đáng thương của nàng thì chợt cảm thấy trong lòng bất nhẫn, chàng lắc đầu nói :

- Tiểu huynh cũng biết đôi chút về ân oán giữa sư tổ và gia gia hiền đệ, nhưng theo tiểu huynh biết thì đích thực tiên sư tổ chưa từng đả thương Đông Hải Song Tiên, trong lòng hiền đệ vừa nói có chút phẫn nộ, xem ra trong chuyện này tất có sự hiểu lầm rồi.

An Tiểu Bình lắc đầu nhưng nàng lại gật đầu và nói :

- Phương huynh, những điều huynh nghe được chắc gì đã là sự thật.

Nhất thời Tuyết Nghi cảm thấy vị cô nương vô cùng xinh đẹp này thật khó hiểu, sợ rằng cô ta sẽ là nhân vật đối đầu của mình thôi.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền đệ, nếu những lời đó không phải là truyền thuyết mà từ miệng tiên sư tổ nói ra thì sao ? Hiền đệ, có còn không muốn tin nữa chăng ?

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi lại :

- Kiếm Thánh tự nói ra à ?

Thì ra nàng biết về Phương Tuyết Nghi nhiều hơn chàng tưởng tượng, do vậy hai chữ Kiếm Thánh vừa nói thì Tuyết Nghi liền nói :

- Hiền đệ biết khá nhiều chuyện đấy !

Tiêu Bình thở dài rồi nói :

- Biết quá nhiều chuyện cũng chưa hẳn là phúc.

Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Hiền đệ nói cũng có lý, chúng ta biết ít lại một chuyện là thêm một phần phúc khí.

Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Phương huynh đắc truyền võ công của Kiếm Thánh, Kiếm Thần, bây giờ là lúc sải cánh bay ngàn dậm, đại bàng chưa vượt hết hành trình thì tại sao bỗng nhiên lại tỏ ra bi quan như vậy ? Không lẻ...

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn Trung Sơn hai bên bờ sông và thản nhiên nói :

- Tại sao hiền đệ không nói tiếp ?

An Tiểu Bình nói :

- Tiện thiếp chợt cảm thấy Phương huynh không giống như người ôm mối thương tâm trong lòng nên không nói tiếp.

- Ôm mối thương tâm trong lòng thì tiểu huynh lại có mấy mối ân thù cần phải giải quyết trong đời này thì mới có thể yên tâm được.

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh trẻ tuổi như vậy mà sao có nhiều ân oán trên người thế ?

Tuyết Nghi nói :

- Ân oán đời trước rồi thêm ân oán đời này, tiểu huynh làm sao khoanh tay không hỏi đến ? Hiền đệ thì sao ? Có chuyện gì vùi chôn trong lòng mà khiến hiền đệ phiền nảo thế ?

Tiểu Bình nói :

- Tiện thiếp không có ân oán giang hồ gì quấn lấy thân cả !

Bỗng nhiên nàng cúi đầu khẻ nói tiếp :

- Phương huynh, có một chuyện tiện thiếp không hiểu, chẳng hay Phương huynh có thể chỉ điểm giúp khỏi mê lộ không ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiêu Bình chậm rải nói :

- Một người tập luyện võ công, phải chăng là vì thù hận mà báo phục tạo ra sự kiện đẩm máu ?

Tuyết Nghi sững người giây lát rồi nói :

- Sao có thể như thế ?

Chàng thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Như tại hạ luyện võ công từ lúc nhỏ chỉ xem như để cường thân tráng thể.

- Lúc đã trưởng thành thì sao ?

- Hành đạo giáng ma, tạo phúc cho võ lâm đồng đạo.

- Tiện thiếp thọ giáo rồi.

- Vì sao hiền đệ lại hỏi đến chuyện này ? Không lẻ hiền đệ cũng chưa từng thoát ra khỏi tư tưởng ân oán thù hận tất phải báo ?

- Không phải vậy, nhất thời tiện thiếp chỉ hiếu kỳ mà thôi, Phương huynh không cần đa nghi !

Nàng nói tuy có vẻ dễ dàng nhưng thực ra trong lòng trỉu nặng như đeo chì.

Tuyết Nghi cũng không nghi ngờ nên tất nhiên là chàng không thể biết được lòng thiếu nữ bên cạnh mình đang nghĩ gì, chàng nói tiếp :

- Hiền đệ, năm xưa tuy sư tổ của tiểu huynh đánh bại lệnh tổ - Đông Hải Song Tiên ở cuộc chiến tại Thiên Đài nhưng thực tế là người chưa đả thương nhị vị lệnh tổ.

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Phương huynh, chuyện này do lệnh tổ nói ra chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Theo tiên sư nói cho biết thì tiên sư tổ từng nói rất tường tận với tiên sư về chuyện này !

Tiêu Bình khẻ thở dài rồi nói :

- Trần đại hiệp thật là người rất có nhãn quang, xem ra tuyệt học của Kiếm Thánh tất sẽ nhanh chóng được dương danh trở lại trong võ lâm rồi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Cô nương quá khen rồi !

Tiểu Bình chớp chớp song mục rồi nói :

- Phương huynh, theo những điều Phương huynh nói thì lời của trưởng bối nên tuân hành suốt đời mà không thay đổi, tiện thiếp chỉ sợ rằng có một chuyện tương phản với cách nhìn của Phương huynh đấy.

- Chuyện gì tương phản với tiểu huynh ?

- Chuyện có quan hệ đến gia gia của tiện thiếp.

- Lệnh tổ nói thế nào ?

- Gia gia không nói gì nhưng gia mẫu có nói.

- Lệnh đường nói thế nào ?

An Tiểu Bình trầm ngâm hồi lâu rồi ngẫng đầu lên nói :

- Phương huynh, có lẻ tiện thiếp không nói ra thì tốt hơn.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

An Tiểu Bình nói :

- Tiện thiếp... sợ Phương huynh tức giận.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ cứ nói, tiểu huynh không tức giận là được.

- Phương huynh không tức giận thật chứ ?

- Hiền đệ, ngu huynh không phải là người hẹp lượng đâu, có chuyện gì cứ tự nhiên nói ra đi.

- Lẻ ra tiện thiếp không nên nói ra chuyện này nhưng Phương huynh đem lòng chí thành đối đải với tiện thiếp mà nếu tiện thiếp cố lừa dối Phương huynh thì quả thật không thể nào an tâm được.

Nàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh có biết tiện thiếp đến Trung Nguyên lần nầy là không phải để du sơn ngoạn cảnh không ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Không phải du sơn ngoạn cảnh thì lẻ nào còn mục đích khác ?

An Tiểu Bình nói :

- Không sai ! Tiện thiếp nói ra sợ Phương huynh không thể tin nhưng tiện thiếp lại vì Phương huynh mà đến Trung Nguyên đấy !

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi lại :

- Vì ngu huynh mà đến ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh không hiểu thật hay là cố tình không hiểu ?

Phương Tuyết Nghi đành giả vờ hồ đồ đến cùng , chàng lắc đầu và gượng cười, nói :

- Tiểu huynh thật không biết gì cả !

An Tiểu Bình nói :

- Kỳ thực tiện thiếp vào Trung Nguyên lần nầy là phụng mệnh gia mẫu đi tìm Kiếm Thần Trần đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lệnh đường muốn hiền đệ tìm tiên sư vì chuyện gì ?

Tiểu Bình nói :

- Vì chuyên khúc mắc giữa lệnh tổ và gia gia của tiện thiếp mà thôi.

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, tại sao tiểu huynh không nghe tiên sư nói qua chuyện này ?

Tiểu Bình nói :

- Thực ra tiện thiếp cũng không biết tường tận, khi gia mẫu bảo tiện thiếp đi Trung Nguyên tìm Trần đại hiệp thì có dặn dò một câu.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Lệnh đường nói thế nào ?

Tiêu Bình do dự một lát rồi nói :

- Đánh bại Trần đại hiệp để hủy tôn hiệu Kiếm Thần của Trần đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi rùng mình, chàng lớn tiếng hỏi :

- Tại sao ?

An Tiểu Bình thấy chàng bị kích động thì lòng phập phòng bất an, nàng khẻ nói :

- Gia mẫu chỉ dặn dò như thế, còn tại sao thì tiện thiếp cũng không biết !

Phương Tuyết Nghi luôn tôn kính sư phụ như thiện nhân, bây giờ An Tiểu Bình lại nói muốn đánh bại sư phụ chàng để huỷ thanh danh của người thì bảo chàng làm sao nhẫn nhục được ? Nhất thời nhiệt huyết trong người chàng cuồn cuộn dâng lên, nộ khí không thể kiềm chế được nữa, chàng trừng mắt quát lớn :

- Cô nương, có một chuyện mà cô nương đã hiểu rất rõ rồi đấy !

An Tiểu Bình cũng thay đổi cách xưng hô, nàng nói :

- Công tử tức giận ta đấy à ? Chuyện này cũng không phải ta sai...

Nàng hơi ngưng lại trấn định tâm thần rồi hạ giọng nói tiếp :

- Phương huynh muốn nói chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Gia sư đã quy tiên rồi.

An Tiểu Bình nghe vậy thì mĩm cười, nói :

- Chuyện này Phương huynh đã nói cho tiện thiếp biết rồi.

Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Lệnh đường muốn cô nương vào Trung Nguyên là vì tiên sư, hiện tại tiên sư đã quy tiên thì cô nương định thế nào đây ?

Tiêu Bình nói :

- Chuyện này...

Nàng trầm ngâm rất lâu mà không nói tiếp được.

Bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu Phương mỗ không đoán sai thì việc cô nương phái người hẹn tại hạ là đã có ý đồ rồi ?

Nhất thời An Tiểu Bình cảm thấy Phương Tuyết Nghi như biến thành một người hoàn toàn khác, nàng lắc đầu nói :

- Phương huynh, nếu tiện thiếp phủ nhận thì sợ rằng huynh cũng không tin rồi.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói tiếp :

- Cô nương không cần phủ nhận, việc để thư lại trên thuyền là chuyện không thể tranh cải rồi, chỉ có điều Phương mỗ không ngờ tâm cơ của cô nương lại thâm như vậy.

An Tiểu Bình cũng ngầm tức khí trong lòng, nàng nói :

- Ta dụng tâm cơ khi nào ? Ngươi chớ đổ oan người tốt.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Cô nương, những lời của cô nương sao có thể lừa được Phương mỗ ? Thực ra cô nương không cần phí nhiều tâm lực như vậy mà chỉ cần nói với Phương mỗ một tiếng là được. Phương Tuyết Nghi này tuy võ công không bằng một phần của ân sư nhưng cũng đũ can đảm gánh lấy toàn bộ ân oán sư môn.

An Tiểu Bình sững sờ nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu mà không nói gì, cuối cùng nàng quay người buồn bả đi vào trong khoang thuyền.

Phương Tuyết Nghi cũng ngơ ngẩn như không biết đang xảy ra chuyện gì.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu , bất giác chàng thở dài một hồi rồi tự nói :

- Quả thật không thể nào hiểu nỗi lòng dạ nữ nhân !

Dư âm chưa dứt thì chợt nghe phía sau có người phá lên cười ha hả một tràng dài.

Phương Tuyết Nghi quay lại thì thấy Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù không biết từ lúc nào đã đứng phía sau mình rồi.

Chàng vội cung thủ, nói :

- Tống lão đã dậy rối à ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đã dậy từ lâu rồi , chỉ vì không muốn làm cản trở nhị vị tâm tình với nhau nên lão phu đành giả vờ ngủ tiếp thôi !

Hai má của Tuyết Nghi bất giác nóng ran , chàng nói :

- Tống lão lại nói đùa rồi.

Tống Phù nghiêm sắc diện , nói :

- Lão đệ, ngươi cải nhau với cô ta chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Đâu có !

Tống Phù nói :

- Không có à ? Thế tại sao An cô nương nằm khóc nức nỡ trong thuyền vậy ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Cô ta đang khóc à ?

Tống Phù nói :

- Còn không phải nữa ? Cô ta vừa chạy vào khoang là úp mặt xuống giường khóc nức nỡ thành tiếng . Lão phu lên tiếng hỏi nhưng cô ta không chịu nói một lời . Lão đệ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy ?

Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Lão tiền bối, vản bối cũng không hiểu là chuyện gì.

Tống Phù lắc đầu, nói :

- An cô nương tỏ ra rất thương tâm, một thiếu nữ có võ công tuyệt thế như cô ta, nếu không có chuyện đau lòng thật sự thì không thể để cho người khác biết mình khóc !

Tuyết Nghi vội nói :

- Tống lão, thật sự là vản bối không trêu chọc cô ta mà !

Tống Phù nói :

- Lão đệ, nếu ngươi không trêu chọc cô ta thì lẻ nào cô ta trêu chọc ngươi ?

Phương Tuyết Nghi liền đáp :

- Không sai ! Chính cô ta đã đem phiền phức đến cho vản bối !

Chương 2: Hiệp Cốt Nhu Tình

Tống Phù là nhân vật lão luyện giang hồ nhưng nghe Phương Tuyết Nghi trả lời như vậy thì bất giác cũng ngẫn người. Lão nhìn chàng hồi lâu rồi hỏi tiếp :

- Lão đệ, cô ta... An cô nương đắc tội với ngươi chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô ta ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường.

Tống Phu trầm giọng nói :

- Lão đệ, chẳng trách An cô nương thương tâm mà khóc như vậy, thì ra miệng lưỡi của lão đệ ngươi thật ác độc !

Phương Tuyết Nghi nghe lão mắng mình thì bất giác kinh ngạc không ít, chàng hỏi lại :

- Vản bối ác độc ?

Tống Phù nói :

- Thế nào ? Lão đệ ngươi không thừa nhận chăng ? Mấy chữ ngụy kế đa đoan, lòng dạ khó lường đó mà gắn cho bất kỳ người nào thì người đó cũng không thể chịu nỗi.

Lão ngưng lại thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Huống hồ, ngươi lại nói những lời này với người có lòng giúp ngươi, lẻ nào hôm nay lão đệ ngươi không được bình thường ?

Tuyết Nghi liền nói :

- Làm gì có chuyện đó ?

Nói vậy nhưng chàng nhớ lại câu Tống Phù vừa nói : "Người có lòng giúp ngươi" , thì bất giác thầm nghĩ :

- Không sai, vì muốn giúp ta nên cô ta mới đi Thiếu Lâm tự, chuyện ta nghi ngờ cô ta là không

đúng rồi.

Nhưng liền sau đó chàng lại nhớ đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đến Trung Nguyên tìm sư phụ của chàng trả thù, đôi bên đã là thù địch của nhau thì tại sao nàng lại muốn giúp đệ tử của kẻ thù ? Trừ phi nàng muốn che đậy âm mưu gì đó nên mới thi ân trước.

Nghĩ đến đây thì bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy trong lòng đầy mâu thuẫn, nhất thời chàng không hiểu dụng tâm thật sự của An Tiểu Bình như thế nào nên càng lúc càng cảm thấy mơ hồ.

Tống Phù quan sát thấy thần sắc của chàng liên tục thay đổi thì biết lúc nầy chàng đang hối hận trong lòng về những lời thái quá vừa nói, vì vậy lão mĩm cười, nói :

- Lão đệ, ngươi nên vào trong an ủi cô ta đi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- An ủi cô ta ? An ủi điều gì chứ ?

Tống Phù phá lên cười sang sảng một tràng rồi nói :

- An ủi điều gì à ? Lão đệ ngươi đang giả vờ đấy chăng ? Ngươi làm cho cô ta tức đến phát khóc, lẻ nào không vào khuyên cô ta vài câu ?

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Tống lão, vản bối không cố tâm trêu chọc cô ta, hay là lão vào khuyên nhủ cô ta nhé !

Tống Phù lại cười ha hả rồi nói :

- Ta ư ? Ngươi bảo lão phu khuyên nhủ cô ta thì có ích gì ? Lão đệ, ngươi từng nghe đạo lý ai buộc chuông thì người đó phải mở chuông chưa ?

Phương Tuyết Nghi ấp úng nói :

- Tống lão, vản bối... Ôi ! Biết nói thế nào cho phải đây ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Rất dễ, chỉ cần ngươi nhận sai là được rồi !

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão đệ, Ngũ Đại Ma Chủ là những nhân vật không dễ động đến, nếu ngươi thật sự muốn tuân theo di ngôn của lệnh sư Kiếm Thần mà lần lượt chế phục bọn chúng thì bằng vào lực của một mình

ngươi sợ rằng rất khó có hiệu quả !

Không phải Tuyết Nghi không biết điều đó, chàng còn biết võ công của vị thiếu nữ đến từ Đông Hải này rất có khả năng không thua kém gì mình, tương lai nếu được nàng trợ giúp trong sự nghiệp hành đạo giáng ma thì quả nhiên sẽ rất có lợi . Chỉ có điều, rõ ràng là nàng phụng mệnh mẫu thân đến tầm thù sư phụ chàng, đã là thù nhân của nhau thì làm sao nàng có thể giúp chàng ? Phương Tuyết Nghi nghĩ tới nghĩ lui nhưng vẫn không hiểu , rốt cuộc Tống Phù muốn mình khuyên nàng điều gì.

Tống Phù thấy chàng im lặng thì biết chàng đang có chỗ khó xử nên mĩm cười khẻ nói :

- Lão đệ, có một chuyện sợ rằng lão đệ ngươi chưa nhìn ra thôi.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì ?

Tống Phu nói :

- Dường như An cô nương rất có tình đối với ngươi.

Phương Tuyết Nghi ngơ ngác nhìn Tống Phù mà không nói một lời.

Tống Phù thản nhiên nói tiếp :

- Lão đệ ngươi làm sao thế ? Không tin lão phu chăng ?

Phương Tuyết Nghi chỉ lắc đầu nhưng thái độ của chàng đã không thừa nhận mà cũng không phản đối.

Tống Phù nói tiếp :

- Lão đệ, mau đi thôi ! Hiện tại chúng ta không thể ức hiếp cô ta !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, có ai ức hiếp cô ta đâu !

Tống Phù nói :

- Không sai, ngươi cho rằng không có ai ức hiếp cô ta nhưng đối với cô ta mà nói thì đích thực là chịu quá nhiều thiệt thòi rồi.

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão đệ, ngươi nói cô ta phụng mệnh mẫu thân đến tìm sư phụ ngươi, phải không ?

- Không sai !

- Vậy thì đúng rồi , ngươi không nghĩ kỹ xem , nếu cô ta thật sự có ý tầm thù với ngươi thì há cớ gì phải bôn ba đến Thiếu Lâm tự để giúp ngươi đẩy lui cường địch ?

- Chuyện này... Làm sao vản bối biết được ?

- Chuyện này ngươi không cần phải biết , nhưng chỉ cần phán đoán là rõ ngay thôi.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy là vản bối phải đi tạ tội với cô ta à ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Cái gì là tạ tội , lão đệ . Chỉ cần ngươi lựa lời an ủi cô ta và thừa nhận mình trách sai cô ta là đũ rồi.

Phương Tuyết Nghi chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài nói :

- Tống lão , vản bối cảm thấy thật là...

Lời chưa dứt thì chàng đã bước vào khoang thuyền.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ , lão phu ở ngoài mui thuyền ngắm non xanh nước biếc , ngươi hãy khá mà an ủi an cô nương nhé !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng không vui nhưng đã bước vào trong khoang thuyền nên chàng không tiện lên tiếng . Chàng chui qua khoang cách và đến khoang trong , nơi có bức màn ngăn lại làm chỗ nằm cho An Tiểu Bình thì bất giác tim chàng đập rộn ràng , máu nóng cứ cuồn cuộn dâng lên . Chàng do dự một lúc rồi mới khẻ hắng giọng và nói :

- An hiền đệ.

Lời vừa dứt thì An Tiểu Bình vén màn bước ra nàng nhìn Tuyết Nghi hồi lâu rồi hỏi :

- Phương huynh...

Phương Tuyết Nghi thấy nàng có vẻ thất thần thì cũng hơi chạnh lòng , chàng nói :

- Hiền đệ không sao chứ ?

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Không sao , Phương huynh có chuyện gì không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu huynh vào xem thử hiền đệ còn tức giận không ?

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói :

- Tiện thiếp sao dám tức giận Phương huynh ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , vừa rồi tiểu huynh hơi đa nghi , mong hiền đệ chớ trách nhé !

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh đã nhận lời thì tiện thiếp còn trách gì nữa , chúng ta ra ngoài ngắm cảnh đi !

Nói đoạn nàng bước ra cửa trước , Phương Tuyết Nghi cũng theo sau ra khỏi khoang thuyền.

Tống Phù thấy hai người cùng ra thì phá lên cười rồi nói :

- An cô nương , chừng nữa ngay nữa là chúng ta qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp rồi , nếu muốn thưởng thức thêm cảnh sắc Tam Hiệp thì nên ở ngoài mui thuyền nhiều một chút.

An Tiểu Bình bất giác đỏ mặt nhưng nàng mĩm cười rồi bước đến trước mũi thuyền.

Phương Tuyết Nghi không tự chủ nên cũng cất bước đi theo.

Tống Phù thấy hai người sánh vai đứng trước mũi thuyền thì lòng vô cùng hứng thú , lão lặng lẻ lui vào trong khoang.

Một lát sau nghe Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , có một chuyện mà tiểu huynh nghĩ mãi không hiểu !

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Chuyện gì vậy ? Hình như trong lòng Phương huynh có không ít chuyện phiền muộn.

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , tại sao lệnh đường muốn tầm thù tiên sư ?

Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Phương huynh , sao cứ nghĩ đến chuyện này mãi vậy ?

- Chuyện quan hệ đến tiên sư nên tự nhiên tiểu huynh không thể nào yên tâm được...

- Phương huynh , tiện thiếp đã nói rồi , đó là chuyện của trưởng bối , chúng ta hà tất để tâm làm gì !

- Hiền đệ , đối với tiểu huynh mà nói thì chuyện này không thể xem thường được !

- Tại sao ?

- Chuyện này...

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng hồi lâu rồi mới nói :

- Hiền đệ sao không sớm nói rõ với tiểu huynh ?

An Tiểu Bình thầm nghĩ :

- Chẳng phải ta đã sớm nói rõ ràng rồi còn gì ? Tại sao chàng cứ truy vấn không thôi như vậy ?

Nghĩ đoạn nàng nói :

- Phương huynh , tiện thiếp đã nói rồi mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lệnh đường chỉ muốn hiền đệ đánh bại tiên sư về phương diện võ công thôi phải không ?

An Tiểu Bình nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi nói :

- Đáng tiếc là gia sư đã quy tiên rồi.

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Vì vậy tiện thiếp nói chuyện này xem như đã qua , có lẻ gia mẫu cũng không tức khí nữa.

Tuyết Nghi hạ giọng nói :

- Chưa hẳn !

Tiểu Bình ngạc nhiên kêu lên :

- Phương huynh , chàng...

Tuyết Nghi nói :

- Kỳ thực hiền đệ hiểu rõ hơn tiểu huynh mới phải , sợ rằng dụng tâm của lệnh đường không phải chỉ như vậy.

An Tiểu Bình chợt biến sắc , nàng nói :

- Vậy huynh nói gia mẫu như thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , theo lý mà nói , chúng ta đã tương xưng huynh đệ thì dù lệnh đường không phải là mẫu thân của tiểu huynh nhưng tiểu huynh cũng nên tôn kính mới phải.

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Phương huynh lại khách khí rồi.

Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Đáng tiếc là chuyện không như ý muốn , tiểu huynh cũng chẳng thể làm thế nào khác !

Dường như An Tiểu Bình không hiểu câu này của Phương Tuyết Nghi , nàng ngẫn người một lát rồi nói :

- Phương huynh muốn nói gia mẫu sẽ nhìn Phương huynh bằng ánh mắt thù hận chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Rất có thể ! Nếu lệnh đường nghe chuyện tiên sư quy tiên thì nhất định sẽ bảo hiền đệ tìm tiểu huynh.

An Tiểu Bình chợt chấn động tâm can , nàng nói :

- Tiện thiếp làm sao có thể ?

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Rất có thể lệnh đường sẽ làm như vậy ! Nếu lệnh đường không làm như vậy thì bà ta không bảo hiền đệ vượt vạn lý vào Trung Nguyên.

An Tiểu Bình chợt cảm thấy Phương Tuyết Nghi cũng có đạo lý của chàng . Nàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Phương huynh , nếu gia mẫu muốn làm như thế thật thì tiện thiếp nên làm thế nào đây ?

Phương Tuyết Nghi không ngờ nàng hỏi như vậy nên bất giác thộn người hồi lâu sau chàng mới nói :

- Chuyện này là do hiền đệ tự có chủ trương thôi ! Nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Một người dù giỏi đối nhân xử thế cũng không thể quên trách nhiệm hiếu thiện , do vậy hiền đệ không thể không tuân lệnh của lệnh đường.

- Phương huynh nói thế nghĩa là sao ? Lẻ nào huynh muốn trở mặt đối kháng với tiện thiếp ?

- Không phải thế , tiểu huynh chỉ cho rằng hiền đệ không thể trái lệnh mẫu thân và một ngày nào đó hiền đệ sẽ phụng mệnh tìm truyền nhân của Kiếm Thần , đến khi đó có thể chúng ta phải...

Chàng muốn nói bốn chữ "trở mặt đối kháng" nhưng lại không thể nói ra.

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , chuyện này thật khiến cho tiện thiếp khó xử rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Hiền đệ cũng không cần khó xử , làm người chỉ cần hiểu một nữa chữ hiếu thì đã không hổ thẹn với lương tâm rồi.

An Tiểu Bình làm sao có được sự khoáng đạt như chàng ? Nhất thời nàng không biết nói thế nào nên đành lặng lẻ cúi đầu.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Hiền đệ , nếu tiểu huynh đoán không sai thì việc lệnh đường không tự thân vào Trung Nguyên

tìm tiên sư là tất có nguyên nhân bên trong.

An Tiểu Bình đang tìm cách nói thế nào để tránh xung đột với Phương Tuyết Nghi , lúc nầy nghe chàng nói vậy thì linh cơ chợt sáng ra , nàng nói :

- Không sai ! Quả nhiên là gia mẫu có lý do nên không đích thân vào Trung Nguyên được !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ có thể nói cho nghe nguyên nhân được không ?

Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là có thể.

Nang mĩm cười và nói tiếp :

- Phương huynh võ công của gia mẫu đã bị phế rồi !

Tuyết Nghi vô cùng ngạc nhiên nói :

- Lệnh đường đã mất toàn bộ võ công rồi sao ?

- Đúng vậy !

- Người nào hạ thủ ?

- Chính là gia gia của tiện thiếp.

- Cái gì ? chính là lệnh tổ à ?

- Lẻ nào Phương huynh không tin ?

- Quả thật tiểu huynh khó có thể tin được . Tại sao lệnh tổ lại phế võ công của lệnh đường ?

An Tiểu Bình thở dài một hơi rồi nói :

- Gia gia nói tâm địa của gia mẫu qua lang độc.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , ngu huynh có một câu không phải , muốn nói ra xin hiền đệ chớ trách nhé !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh cứ nói , tiện thiếp không trách đâu.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Dù lời vừa rồi do lệnh tổ nói ra thì ngan vạn lần hiền đệ cũng không dược nói lại , nên biết làm vản bối thì quyết không thể nói lời bình phẩm về nhân cách của hàng trưởng bối.

An Tiểu Bình gật đầu nói :

- Tiện thiếp xin ghi nhớ.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ , giữa lệnh đường và lệnh tổ tất phải có sự hiểu lầm rồi , nếu không thì lệnh tổ cũng không thể phế võ công của lệnh đường.

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Chuyện này thì tiện thiếp không biết rõ.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Hiền đệ , võ công của hiền đệ là do lệnh đường hay lệnh tổ truyền thụ ?

An Tiểu Bình nói :

- Do gia gia truyền thụ.

- Thế lệnh tổ có biết lệnh đường muốn tầm thù tiên sư không ?

- Gia gia của tiện thiếp đã chết rồi thì dĩ nhiên là người không thể biết.

- Vậy thì tiểu huynh hiểu rồi.

- Phương huynh hiểu cái gì ?

- Rất có thể vì lệnh đường muốn tầm thù tiên sư mà lệnh tổ mới phế võ công của bà ta.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao Phương huynh biết được chuyện này ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Hiền đệ , nếu tiểu huynh đoán không sai thì giữa lệnh đường và tiên sư tất phải có ân oán gì đó.

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Chưa chắc... Nếu gia mẫu và Kiếm Thần Trần đại hiệp có ân oán gì thì tại sao bà ta chỉ muốn huỷ danh lệnh sư mà không muốn tiện thiếp vào Trung Nguyên lấy mạng lệnh sư ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ thử nghĩ một nhân vật dược võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần , nếu bị một thiếu nữ trẻ tuổi đánh bại thì chẳng phải là cái nhục còn khó chịu hơn chết sao ?

An Tiểu Bình sững người nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi nói :

- Phương huynh nói vậy có nghĩa là dụng tâm của gia mẫu còn độc hơn việc giết chết Kiếm Thần Trần đại hiệp chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Có thể dụng ý của lệnh đường là như vậy , nhưng hiện giờ tiên sư đã khuất núi nên dụng tâm của lệnh đường cũng mất tác dụng rồi.

An Tiểu Bình trầm ngâm suy nghĩ rất lâu rồi mới nói :

- Phương huynh , tiện thiếp đã suy nghĩ toàn bộ những lời huynh vừa nói tới.

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tiểu huynh có nói sai điều gì không ?

Tiểu Bình nói :

- Không , chỉ có điều... Ôi ! Tại sao gia mẫu lại thâm độc như vậy chứ ?

Tuyết Nghi vội nói :

- Hiền đệ , tiên sư đã khuất núi , dụng tâm của lệnh đường là ác hay thiện cũng không quan hệ gì nữa . Hiền đệ hà tất phải canh cánh bên lòng.

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Phương huynh , sợ rằng sự việc không đơn giản như vậy , gia mẫu ,... Ôi !...

Bỗng nhiên nàng không nói nữa mà thở dài một hồi.

Tuyết Nghi nói :

- Phải chăng hiền đệ đang lo là lệnh đường sẽ giở thủ đoạn khác ? chẳng hạn như ra lệnh cho hiền đệ phải tìm truyền nhân của Kiếm Thần ?

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi với vẻ bất an , nàng nói :

- Phương huynh , huynh từng nói là Kiếm Thần Trần đại hiệp chỉ có một đồ đệ duy nhất là huynh mà thôi phải không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Không sai , hiền đệ muốn tìm truyền nhân của Kiếm Thần tức là tìm tiểu huynh vậy.

An Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Tiện thiếp không thể làm như vậy.

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh , nếu thật sự có một ngày như vậy thì chúng ta nên làm thế nào ?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người hồi lâu rồi nói :

- Chuyện này... Xem ra chỉ có cách là dựa vào võ công để phân cao thấp mà thôi.

Thần sắc trên mặt Tiểu Bình liên tục biến đổi.

Tuyết Nghi thấy vậy thì liền hỏi :

- Hiền đệ làm sao thế ?

Tiểu Bình vịn tay vào mạn thuyền và lắc đầu nói :

- Tiện thiếp không sao , nhưng Phương huynh muốn tỷ kiếm với tiện thiếp thật hay sao ?

Phương Tuyết Nghi chau mày thầm nghĩ :

- Đương nhiên là ta không muốn rồi , nhưng uy danh của sư môn buộc ta không thể không làm như vậy.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Hiền đệ, chuyện này vẫn còn quá sớm để nói đến, trước khi hiền đệ trở về Đông Hải nói cho lệnh

đường biết là tiên sư đã khuất núi thì chúng ta không thể nói với nhau bằng đao binh.

An Tiểu Bình nghe xong thì tinh thần phấn chấn, sắc diện rạng rỡ trở lại, nàng khẻ nói :

- Phương huynh thật là thông minh.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Tiểu huynh thông minh điều gì ? Hiền đệ !

Tiêu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh . Chúng ta vỉnh viển không thể tỉ kiếm với nhau.

- Tại sao ?

- Chỉ cần tiện thiếp không trở về Đông Hải thì chẳng phải chúng ta không cần tỉ kiếm với nhau sao ?

- Hiền đệ, làm như thế không ổn rồi, lệnh đường bảo hiền đệ vào Trung Nguyên thì tất nhiên rất kỳ vọng hiền đệ đánh bại tiên sư mà sớm trở về.

- Nhưng Kiếm Thần đã quy tiên, dù sao thì nguyện vọng của gia mẫu cũng đã đạt được, tiện thiếp hà tất phải vội vàng.

- Hiền đệ có nghĩ đến cảnh lệnh đường ngày đêm tựa cửa trông chờ hiền đệ trở về không ?

- Phương huynh cho rằng gia mẫu ngày đêm tựa cửa trông chờ à ?

- Đúng vậy, tình mẫu tử không phải tầm thường, chỉ sợ rằng lệnh đường đang tính từng ngày từng giờ.

An Tiểu Bình thở dài một hồi rồi nói :

- Lần nầy thì Phương huynh đoán sai hoàn toàn rồi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, nói :

- Sai hoàn toàn ? Không lẻ lệnh đường không có lòng yêu thương hiền đệ ?

An Tiểu Bình nói :

- Không phải vậy, nhưng gia mẫu rất quái dị.

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Hiền đệ quên lời cảnh cáo của tiểu huynh rồi chăng ? Hậu bối không được bình phẩm về tính cách của trưởng bối.

Tiểu Bình thấy chàng quá cẩn thận thì đành khẻ nói :

- Phương huynh, tiện thiếp sẽ không nhắc đến chuyện gia mẫu nữa.

Nàng hơi ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Xong việc ở Thiếu Lâm tự thì tiện thiếp sẽ theo huynh đi chế phục từng vị ma đầu, sau đó tiện thiếp mới trở về Đông Hải . Huynh nói xem có được hay không ?

Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động , thần sắc nghiêm nghị của chàng cũng thư giản trở lại, chàng mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, tiểu huynh chỉ xin tâm lảnh thịnh tình này vậy.

Thì ra chàng từ chối ý tưởng giúp chàng thu phục Ngũ Đại Ma Chủ của An Tiểu Bình, điều nầy khiến Tiêu Bình ngạc nhiên không ít, nàng nói :

- Phương huynh không thích tiện thiếp cùng đi chăng ?

Tuyết Nghi nói :

-Không phải vậy...

- Thế tại sao không muốn tiện thiếp giúp đở ?

- Hiền đệ, khi tiểu huynh theo tiên sư luyện công thì đã có một tâm nguyện là cả đời này bằng vào sức lực của mình phải thu phục những đại ma đầu trong giang hồ.

- Thật thế sao ?

- Đương nhiên là thật rồi, tiểu huynh từng nghĩ trước đây tiên sư đã có thể làm được thì tại sao mình không thể ? Vì vậy, tiểu huynh đành tâm lảnh thịnh tình tương trợ của hiền đệ thôi.

An Tiểu Bình thở dài rồi nói :

- Quả thật như vậy thì tiện thiếp không thể nhúng tay vào rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, ngoài việc thu phục Ngũ Đại Ma Chủ, phù trì võ lâm chính đạo thì còn rất nhiều chuyện cần phải làm, sợ rằng đến khi đó tiểu huynh còn phải nhờ vào hiền đệ tương trợ nhiều hơn.

An Tiểu Bình vui mừng , nàng nói :

- Phương huynh nói thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là thật ! Còn một chuyện này, tiểu huynh luôn muốn nói nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

An Tiểu Bình lặng lẻ nhìn chàng và khẻ hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tiên sư từng nói rằng, võ công gia truyền của hiền đệ chính là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm, chẳng biết điều đó thực hư thế nào ?

Bỗng nhiên chàng hỏi đến vấn đề này khiến Tiêu Bình cũng hoàn toàn bất ngờ, nàng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Phương huynh không tin phải không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiểu huynh cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ quái.

- Vậy là Phương huynh không tin rồi.

- Không phải tiểu huynh hoàn toàn không tin mà là cảm thấy có vẻ kỳ quái . Hiền đệ biết chuyên lệnh tổ vào Trung Nguyên uy chấn võ lâm năm xưa chứ ?

- Đương nhiên là biết.

- Vậy không cần nói hiền đệ cũng biết nguyên do lệnh tổ rời Trung Nguyên, phải không ?

- Tất nhiên !

- Thế thì đúng rồi, nghe nói năm xưa lệnh tổ rời Trung Nguyên là vì... Là vì...

An Tiểu Bình thấy chàng ngại nói ra việc gia gia mình bại dưới Long Hành Bát Kiếm thì trong

lòng rất vui mừng, nàng biết như vậy là trong lòng chàng rất tôn kính mình , nên nói :

- Phương huynh, gia gia của tiện thiếp vì bại dưới kiếm của sư tổ huynh nên thối xuất Trung Nguyên đấy.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Không sai, tiên sư cũng nói với tiểu huynh như vậy, do đó tiểu huynh mới cảm thấy trong chuyện này rất mâu thuẩn.

Tiêu Bình mĩm cười, nói :

- Mâu thuẩn điều gì, Phương huynh, chuyện này tiện thiếp nghe chính miệng gia gia nói ra mà !

Tuyết Nghi nói :

- Chính lệnh tổ thuật lại thì không thể sai rồi . Nhung sau khi lệnh tổ trở về Đông Hải thì khai sáng trở lại môn võ công này nên mới có thể...

Tiêu Bình không chờ chàng nói hết câu, nàng phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh, chúng ta không nói chuyện này nữa nhé ?

Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Tại sao ? Hiền đệ, chuyện này không thể không làm rõ.

Tiêu Bình không ngờ chàng cố chấp như vậy, nàng nói :

- Nhưng thực ra Phương huynh cũng không cần bận tâm.

Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Ta có điều gì phải bận tâm chứ ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Hiền đệ, xưa nay tiểu huynh không thích bõ dỡ sự việc giữa chừng, nếu chúng ta không làm rõ chuyện này thì sợ rằng tiểu huynh ăn không ngon ngủ không yên !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh thật là gàn bướng !

Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Vậy sao ? Hiền đệ, khi tiên sư nói với tiểu huynh chuyện này thì ngươi có ngầm nhắc là tiên sư tổ có ở lại Đông Hải một khoảng thời gian khá lâu.

Tiểu Bình liền hỏi :

- Vậy là huynh biết rồi à ?

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Biết cái gì ?

Tiêu Bình nói :

- Biết chuyên sư tổ của huynh truyền võ công cho gia gia của tiện thiếp ?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì toàn thân chấn động, chàng thầm nghĩ :

- Thì ra sư tổ đã truyền võ công cho gia gia của nàng !

Nghĩ đoạn thì linh cơ của chàng chợt liên tưởng đến chuyện mẫu thân của nàng bảo nàng đánh bại Kiếm Thần và chuyện sư tổ truyền thụ võ công chẳng biết có quan hệ gì không ?

Bất giác chàng buột miệng nói :

- Tiểu huynh hiểu ra rồi.

An Tiểu Bình mĩm cười, hỏi :

- Phương huynh lại hiểu ra điều gì nữa đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, lệnh đường có học qua võ công Thiên Hạc Trảm không ?

Tiêu Bình lắc đầu, nói :

- Không !

Tuyết Nghi truy vấn :

- Tại sao không học ?

- Vì... Vì không có ai truyền thụ cho bà ta !

- Lệnh tôn cũng không truyền thụ cho bà ta à ?

- Không ! Về võ công Thiên Hạc Trảm mà gia phụ cũng chưa luyện đến bảy tám thành hỏa hầu ! Chỉ có mỗi gia gia là luyện được toàn bộ võ công này thôi.

- Đúng rồi ! Lệnh tôn chỉ truyền lại cho hiền đệ nên khiến cho lệnh đường không vui, thế là bà ta trút hận thù lên sư phụ tiểu huynh.

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói :

- Làm sao huynh biết ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Chỉ phán đoán mà thôi !

Tiêu Bình tỏ vẻ không tin, nàng lắc đầu, nói :

- Tiện thiếp không tin là huynh phán đoán ra.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đương nhiên là đoán ra, tiên sư tổ ở lại Đông Hải lâu như vậy tất nhiên phải có chuyện quan trọng cần làm, vã lại võ công gia truyền của hiền đệ lại là khắc tinh của Long Hành Bát Kiếm nên trong chuyện này chỉ có một đạo lý mà thôi.

An Tiểu Bình hỏi :

- Đạo lý gì ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tiên sư tổ và lệnh tổ dùng tài trí của mình để sáng chế ra một môn võ công mới.

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói :

- Không sai, lần nầy thì Phương huynh đúng rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , nói tiếp :

- Không ngờ lệnh đường vì không luyện được Thiên Hạc Trảm mà ôm hận trong lòng.

Tiểu Bình nói tiếp :

- Phương huynh , gia mẫu đã bị gia gia phế võ công rồi , huynh hà tất trách bà ta nữa.

- Hiền đệ , tiểu huynh không có ý trách lệnh đường . Nhưng còn một chuyện tiểu huynh vẫn chưa hiểu !

- Chuyện gì ?

- Lệnh tôn đang tuổi thanh niên thì tại sao tạ thế đột ngột như vậy ?

- Gia phụ vì gia mẫu mà chết.

- Có chuyện như thế sao ?

- Chuyện này xét đến cùng là vì sư tổ của huynh truyền thụ võ công cho gia gia của tiện thiếp , gia mẫu ngày ngày đòi gia gia truyền thụ , nhưng vì gia gia đã hứa với lệnh sư tổ - Long lão tiền bối là Thiên Hạc Trảm chỉ truyền cho nhi tử chớ không truyền cho thê thiếp , vì vậy mà gia gia không đồng ý truyền thụ cho gia mẫu.

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên hơn , chàng nói :

- Như vậy thì việc gì lệnh tôn phải chết ?

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , tính tình của gia mẫu thật kỳ quái , sau khi không được gia gia truyền thụ võ công Thiên Hạc Trảm thì càng quái gỡ hơn , nghe nói mấy lần bà ta ngầm hạ độc đối với sư tổ của Phương huynh.

Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Chuyện này thì quá quắt rồi.

Tiểu Bình nói tiếp :

- Đúng vậy ! Nếu không thì gia gia cũng không đến nỗi phải phế võ công của bà ta.

Nàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sau khi gia mẫu bị phế võ công thì Long lão tiền bối trở lại Trung Nguyên và không lâu sau thì tiện thiếp ra đời.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Vậy rốt cuộc vì sao mà lệnh tôn qua đời ?

Tiểu Bình nói :

- Tức mà chết !

Tuyết Nghi tỏ vẻ không tin , chàng nói :

- Lệnh tôn là nhân vật võ công cao cường thì có lý nào bị lệnh đường làm cho tức mà chết.

Tiểu Bình thở dài rồi nói :

- Phương huynh , chuyện này thì nói ra rất xấu hổ , vã lại còn quan hệ đến danh tiết của gia mẫu nên quả thực tiện thiếp khó có thể hé môi.

Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Thì ra là như vậy ! Nếu không tiện hé môi thì hiền đệ khỏi phải nói nữa.

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh , về mệnh lệnh của gia mẫu , tiện thiếp không phụng hành là được rồi.

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì... Chẳng phải hiền đệ trở thành kẻ bất hiếu sao ?

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Loạn mệnh của trưởng bối , vản bối có thể bất tuân !

Tuyết Nghi khẻ gật đầu nói :

- Hiền đệ nói cũng có lý.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Vã lại lệnh tổ và lệnh tôn đều không cho bà ta làm như vậy , do đó hiền đệ không tuân mệnh mẫu thân thì cũng chẳng sai phạm gì lớn.

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Đúng vậy , tiện thiếp tuân hành theo di mệnh của gia phụ và gia gia mà thôi !

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra hai bờ sông rồi nói :

- Chúng ta mãi nói chuyện mà thuyền đã đi qua khỏi Trường Giang Tam Hiệp lúc nào không biết.

Lời chưa dứt thì chỉ nghe Tống Phù cười ha hả một tràng , lão bước ra khỏi khoang và nói :

- Các ngươi mải mê tâm sự mà có biết đây là nơi nào hay không ?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe đến hai chữ "tâm sự" thì bất giác đỏ mặt , cả hai lặng lẻ cúi đầu mà không nói gì.

Tống Phù chỉ qua dãy núi bên phải và nói :

- Dinh núi cao kia đó là Kinh Môn Sơn đấy !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Kinh Môn Sơn ? Không lẻ đã qua Nghi Xương rồi ư ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Đâu có mau thế , nhưng khoảng nữa canh giờ nữa thì cũng đến nơi thôi.

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão , chúng ta nên lên bờ rồi.

Tống Phù nói :

- Đến Nghi Xương thì chúng ta sẽ lên bờ đi Dương Dương , qua Tuyên thành , vượt Tương Dương rồi trực chỉ đến địa giới Hà Nam.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đi thuyền thì quả nhiên là rất nhanh , thảo nào ngày xưa Lý Bạch có câu : "Thiên lý giang lang nhất trần hoàn".

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Lão đệ , đoạn thuỷ trình này nhanh như tên bắn , một ngày đi ngàn dậm cũng chẳng có gì lạ , vã lại thuyền của chúng ta chính là loại mà Thanh Liên cư sĩ (chỉ Lý Bạch) gọi là khinh châu (thuyền nhẹ).

Nói đến đây thì Nghi Xương thành đã xuất hiện trong tầm mắt.

Chương 3: Trường Giang Tam Long

Tống Phù nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ , ngươi và An cô nương lo thu thập hành lý , lão phu đi thanh toán tiền thuê thuyền đây.

Phương Tuyết Nghi định lấy ít ngân lượng đưa cho lão , nhưng đợi đến lúc chàng lấy được ra thì Tống Phù đã xuyên qua khoang thuyền ra đằng dưới rồi.

Chàng và An Tiểu Bình đành vào khoang thuyền thu thập hành lý.

Một lát sau thì thuyền đã cặp vào bờ , Phương Tuyết Nghi nhìn lên thành Nghi Xương thì thấy hành nhân tấp nập qua lại , không khí rất ư là náo nhiệt.

Ba người vừa rời thuyền lên bờ thì có một toán khoảng mười tên tiểu nhị của các khách điếm trong thành Nghi Xương vây lại mời chào , thậm chí còn có kẻ lôi tay kéo áo , cảnh tượng hỗn loạn chẳng ra thể thống gì.

Phương Tuyết Nghi đang tìm cách đối phó thì chợt nghe Tống Phù quát lớn :

- Bọn ta đến bái phỏng Chu đại quan nhân ở Phi Long phủ , các ngươi lôi kéo như vậy mà không sợ Chu đại quan nhân trách tội à ?

Bọn tiểu nhị nghe vậy thì biến sắc , tên nào tên nấy cung cung kính kính hành lễ rồi lẳng lặng thối lui.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chu đại quan nhân là ai ? Chúng ta phải đi gặp người này thật chăng ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chu đại quan nhân là nhân vật đứng đầu Trường Giang Tam Long cũng rất có danh khí trên chốn giang hồ.

Xưa nay Phương Tuyết Nghi chưa từng nghe nói đến Trường Giang Tam Long , bây giờ nghe Tống Phù nói vậy cũng khó phân biệt được chân giả và cũng chẳng biết Chu đại quan nhân có thật hay không.

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Tống lão , Trường Giang Tam Long là những nhân vật rất giỏi về công phu dưới nước phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão, không lẻ chúng ta phải đi thăm Trường Giang Tam Long thật à ?

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, nếu chúng ta phải đi thì lão nên nói cho bọn vản bối biết trước về ba nhân vật này chứ ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đương nhiên, Trường Giang Tam Long là ba nhân vật kết nghĩa huynh đệ, người đứng đầu là Chu Hạo, ngoại hiệu là Phi Long Vô Ảnh.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phi Long Vô Ảnh ? Như vậy là khinh công và thân pháp của người này rất cao cường ?

Tống Phù nói :

- Không sai, trong Tam Long, hắn là nhân vật có công lực cao nhất.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Còn hai nhân vật kia thì sao ? Bọn họ cũng gọi là cái gì Long chăng ?

Tống Phù nói :

- Lão nhị là Thần Long Thái Tuế - Triệu Bất phàm, lão tam là Ngọc Long Kim Kiếm - Thôi Thiếu Hoa !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tống lão, bọn họ là người tốt hay là người xấu trên giang hồ ?

Tống Phù nói :

- Nếu luận về tính cách thì ba huynh đệ bọn họ cũng không đến nỗi gọi là người xấu, nhưng...

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù chậm rải nói :

- Xưa nay những đại môn phái trong võ lâm đều không muốn qua lại với ba huynh đệ bọn họ.

Tiểu Bình lên tiếng hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Chuyện này... Các đệ tử của danh môn đại phái đều tự thị quá cao nên không thích những nhân vật anh hùng độc hành độc vảng như ba huynh đệ Trường Giang Tam Long.

Tuyết Nghi nói :

- Không sai, theo lão nói như vậy thì ba huynh đệ bọn họ cũng không phải là người xấu gì ?

Tống Phù nói :

- Đúng vậy, trong võ lâm thì Trường Giang Tam Long cũng là những đại hảo hán, chúng ta đã đến Nghi Xương thì tại sao không nhân cơ hội này cho bọn họ diện kiến nhị vị thiếu niên anh hùng ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tống lão nói gì lạ vậy ? Bọn ta phải đi thăm bọn họ mới phải chứ !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Thì cũng vậy thôi.

Nói đoạn lão phóng bước theo một đường quan đạo mà đi.

Tuyết nghi và Tiểu Bình nhìn nhau mĩm cười rồi cũng cất bước theo sau.

Tống Phù đưa hai người qua mấy con đường náo nhiệt rồi dừng bước trước một toà phủ đệ và nói :

- Đến nơi rồi.

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thấy tòa phủ này rất khí phái, uy nghi, trước cổng treo một tấm biển đề năm chữ đại tự : Nghi Xương Đệ Nhất Gia.

Tống Phù bước lên gõ cửa, một lát sau cánh cổng lớn hé mở, một lão hán ngoài ngũ tuần chậm rải bước ra. Khi nhìn thấy Tống Phù, lão mĩm cười, nói :

- Lão nô tưởng là ai, thì ra là Tống đại hiệp, mau mời vào, mời vào !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chu đại hiệp có trong phủ không ? Xin thông báo một tiếng là Tống mỗ mời đến cho Chu đại hiệp hai vị bằng hữu.

Lão nhân nhìn qua Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình rồi nói :

- Là nhị vị công tử này chăng ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Lão nhân nói tiếp :

- Xin Tống đại hiệp chờ một lát, lão nô vào bẩm báo với chủ nhân đây !

Nói đoạn lão quay ngươi đi vào trong.

Tống Phù quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, xem ra Trường Giang Tam Long có ở nhà rồi.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Lão nhân kia chưa nói rõ thì làm sao biết ba huynh đệ bọn họ có ở nhà ?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe một tràng cười ha hả từ trong vọng ra, tiếp theo là một giọng nói sang sảng :

- Tống huynh, hôm nay ngọn gió nào đưa huynh đến đây vậy ? Tại hạ thật không ngờ...

Lời chưa dứt thì đã thấy một vị lão nhân râu tóc bạc phơ bước ra, vị lão nhân tướng mạo thanh nhã, niên kỹ ngoài ngũ tuần, thân mặc bạch bào trong rất oai vệ.

Tống phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ vẫn khoẽ chứ ?

Thì ra vị lão nhân này chính là Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo.

Chu Hạo cung thủ mĩm cười, nói :

- Nhờ phúc khí của Tống huynh nên tại hạ vẫn mạnh khoẽ như xưa.

Lão nhìn qua hai thiếu niên và nói tiếp :

- Vừa rồi lão nô Chu Phúc thông báo là Tống huynh mời đến cho tại hạ hai vị giai khách thiếu niên, không lẻ là nhị vị lão đệ này ?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Không sai !

Chu Hạo nhìn Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình hồi lâu rồi phá lên cười ha hả một tràng, lão nói :

- Tư chất trác tuyệt, cốt cách thiên sinh... Tống huynh, nhị vị lão đệ nay xưng hô thế nào ? Tại sao không giới thiệu cho tại hạ ?

Tống phù mĩm cười, nói :

- Chu huynh đệ, chúng ta vào trong rồi nói được không ?

Chu Hạo bật cười rồi nói :

- Đúng vậy, tại hạ thật là hồ đồ rồi ai lại bảo khách nhân đứng ngoài ngỏ nói chuyện chứ ? Nào, nào, xin mời chư vị vào trong.

Bọn Tống Phù, Chu Hạo vào đại sãnh, sau khi an toa. thì có mấy thanh y tiểu tì dâng trà hương.

Chu Hao chờ khách nhân uống vài ngụm trà roi mĩm cười, nói :

- Tống huynh, nhị vị lão đệ này anh hoa tiềm ẩn, rõ ràng là cao thủ trong hàng hậu bối, chẳng hay là đệ tử của vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù mĩm cười rồi lần lượt giới thiệu sơ lược với Chu Hạo về lai lịch của Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình.

Chu Hạo nghe xong thì ngẫn người tuôn nước mắt, lão nói :

- Vị Phương lão đệ nầy là truyền nhân của Kiếm Thần sao ?

Phương Tuyết nghi cung thủ khiêm tốn, nói :

- Mong được Chu lão chỉ giáo thêm cho !

Chu Hạo bỗng thở dài một hồi rồi nói :

- Không dám, không dám, lão phu nghe danh Kiếm Thần Trần đại hiệp từ lâu nhưng đáng tiếc là không có duyên kỳ ngộ khiến cả đời này luôn ân hận.

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi :

- Gần đây lệnh sư có khoẽ không ?

Phương Tuyết Nghi buồn bả đáp :

- Chu lão, gia sư đã khứ thế rồi.

- Cái gì ? Kiếm Trần đại hiệp đã quy tiên rồi à ?

Chu Hạo quát hỏi với vẻ ngạc nhiên cùng cực.

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói tiếp

- Đúng vậy, gia sư đã tạ thế gần hai tháng rồi.

Bất giác Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Thiên đạo ở đâu chứ ? Tại sao người tốt lại không thể trường thọ ?

Lão ngưng lại rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống huynh, Ngũ Đại Ma Chủ đã biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên chưa ?

Tống Phù gật đầu, nói :

- Đã biết.

Chu Hạo chợt biến sắc, lão buột miệng nói :

- Hỏng cả rồi !

Tống Phù hỏi :

- Hỏng chuyện gì ?

Chu Hạo nói :

- Xưa nay Ngũ Đại Ma Chủ không dám công khai làm hại võ lâm là vì Kiếm Thần Trần đại hiệp còn tại thế, bây giờ Trần đại hiệp đã quy tiên thì sợ rằng Ngũ Đại Ma Chủ sẽ gây sóng gió trên giang hồ.

Phương Tuyết Nghi xen vào :

- Chu lão, vản bối cho rằng bọn chúng không dám đâu !

Chu Hạo nói :

- Lão đệ, ngươi không biết tính cách của Ngũ Đại Ma Chủ đấy thôi, cả đời bọn chúng chỉ sợ mỗi một lệnh sư mà thôi. Bây giờ Kiếm Thần đã tạ thế thì bọn chúng chẳng còn gì để sợ, cục diện võ lâm tất sẽ xuất hiện một trường huyết vũ ngay thôi.

Tống phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ, ngươi cũng quá nhỏ gan rồi, Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên nhưng còn truyền nhân tại thế, Ngũ Đại Ma Chủ to gan cách mấy cũng không dám dương nanh múa vuốt.

Chu Hạo vô cùng ngạc nhiên, lão kêu lên :

- Tống huynh...

Tống Phù tiếp lời :

- Thế nào ? Không lẻ Chu huynh đệ không tin lời lão phu ?

Chu Hạo gượng cười nói :

- Không phải là không tin , chỉ có điều...

Tống Phù cắt lời , nói :

- Chỉ có điều thế nào ? Ngươi cho rằng Phương lão đệ còn quá trẻ nên không phải là đối thủ của Ngũ Ma phải không ?

Chu Hạo gật đầu nói :

- Tống huynh liệu đoán như thần.

Tống Phù bật cười thành tiếng và nói :

- Chu huynh đệ , ngươi không cần lo lắng đến chuyện Ngũ Ma . Phương lão đệ đã là truyền nhân của Trần đại hiệp thì tự nhiên là không thể bõ qua Ngũ Ma rồi.

Lão chỉ tay qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Chu huynh đệ có từng nghe nói đến tiền nhân của vị An lão đệ này chưa ?

Chu Hạo chau mày nói :

- Chẳng hay là vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù nói :

- Chu huynh đệ còn nhớ chuyện một đôi phu phụ kỳ nhân từ Đông Hải vào Trung Nguyên và đánh bại chín môn phái từ mấy mươi năm trước không ?

Chu Hạo buột miệng nói :

- Còn nhớ.

Bỗng nhiên thần sắc của lão liên tục biến đổi , lão nói tiếp :

- Không lẻ vị lão đệ nầy là hậu nhân của đôi phu phụ kỳ nhân đó ?

Tống Phù nói :

- Không sai , đôi kỳ nhân đó chính là tổ phụ và tổ mẫu của vị lão đệ này.

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Kỳ nhân kỳ sự , tại hạ thường hối hận là năm xưa không gặp được nhị vị kỳ nhân anh võ đó , không ngờ mấy mươi năm sau lại được gặp hậu nhân của bọn họ , thật là chuyện đại khoái trong đời Chu mỗ.

An Tiểu Bình nghiêng người nói :

- Chu lão quá khen rồi.

Tống Phù tiếp lời :

- Chu huynh đệ , nhị vị lão đệ Triệu - Thôi đâu rồi ?

Chu Hạo thở dài nói :

- Tống huynh , vì có chuyện nên nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đã đi Trung Nhạc rồi.

Tống Phù kinh ngạc hỏi :

- Tung Sơn chăng ?

Chu Hạo đáp :

- Không sai !

- Bọn họ đi Tung Sơn làm gì ?

- Phương trượng Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư có gửi phật thiếp đến , mời bọn tại hạ đến tương trợ , vì có chút ân oán với trưởng lão của Thiếu Lâm nên tại hạ không thể đi , thế là nhị vị hiền đệ Triệu - Thôi đành phó ước vậy.

- Chu huynh đệ , Thiếu Lâm tự xảy ra chuyện gì vậy ?

- Theo phật thiếp do Nhập Phàm đại sư chuyển đến thì có người trong Ngũ Đại ma chủ muốn bá chiếm Thiếu Lâm để làm tổng đàn hiệu lệnh cho võ lâm Trung Nguyên !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì buột miệng kêu thất thanh :

- Bọn chúng thật là to gan ! Xin hỏi Chu lão tiền bối , đó là vị ma chủ nào vậy ?

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Trong thiếp không ghi rõ.

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Xem ra chuyện Thiếu Lâm tự thật vô cùng khẩn trương rồi.

Chu Hạo tiếp lời :

- Nếu không khẩn trương thì Nhập Vân đại sư cũng chẳng phải gửi thiếp mời các lộ anh hùng đến tương trợ.

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Tống lão , vản bối không nói sai chứ ? Hết tám phần là Thiên Ma Nữ rồi.

Tống Phù gật đầu nói :

- Không sai , nhất định là Thiên Ma Nữ muốn tác yêu tác quái.

Chu Hạo biến sắc , lão hỏi lại :

- Thiên Ma Nữ thật ư ?

Tống Phù nói :

- Chính là ả ma đầu này.

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Tống huynh , trong Ngũ Dại Ma Chủ thì Thiên Ma Nữ là nhân vật giảo hoạt khó đối phó nhất , nếu người gieo hoa. cho Thiếu Lâm quả là ả thì e rằng tương lai võ lâm Trung Nguyên sẽ bị vùi vào ma đạo mất.

Phương Tuyết Nghi nghe như vậy cũng rất cảm động , chàng nghĩ :

- Tống lão nói không sai , huynh đệ Trường Giang Tam Long này cũng là chính nhân quân tử , có lòng ưu lo vì việc võ lâm đồng đạo Trung Nguyên rơi vào tay ma đạo thì đũ thấy bọn họ không phải là hạng người làm trái đạo nghĩa giang hồ.

Cháng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Chu đại hiệp , Thiên Ma Nữ tuy gian ngoan giảo quyệt nhưng nếu bà ta muốn tàn hại võ lâm thì e rằng chưa đũ lực lượng đâu.

Chu Hạo ngạc nhiên nói :

- An thiếu hiệp nói vậy có nghĩa là Thiên Ma Nữ chưa đũ lợi hại chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy , bà ta vốn không đũ sự lợi hại !

Chu Hạo nhìn qua Tống Phù với ánh mắt cực kỳ ngạc nhiên , lão gượng cười và nói :

- Tống huynh , nghé con không sợ hổ , vị lão đệ này thật là đầy hào khí.

Tống Phù mĩm cười nói :

- An lão đệ nói không sai , có lẻ còn rất lâu Thiên Ma Nữ mới dám thực hiện ý đồ độc bá võ lâm.

Ý của Chu Hạo là muốn nói An Tiểu Bình xuất khẩu cuồng ngôn , nhưng vì mới sơ kiến nên lão không tiện chỉ thẳng , nào ngờ Tống Phù lại cũng nói giúp cho An Tiểu Bình nên Chu Hạo thấy khó hiểu.

Lão chau mày nói :

- Tống huynh , võ công của Thiên Ma Nữ thế nào Đại Mạc Quỷ Thủ huynh hiểu rất rõ mà , nếu ả rấp tâm gieo hoa. mà Trần đại hiệp đã tạ thế thì lấy ai ra ngăn cản đây ? Tống huynh , An thiếu hiệp tuổi trẻ khí thịnh , không xem Thiên Ma Nữ ra gì thì cũng là điều đáng mừng cho hào khí của võ lâm chánh đạo . Nhưng Tống huynh mà cũng nghĩ như thế thì tại hạ thật không sao hiểu nỗi.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

Chu huynh đệ đã từng gặp Thiên Ma Nữ chưa ?

- Từng gặp một lần.

- Có động thủ không ?

- Không đầy mười chiêu đã thảm bại .!

- Vậy thì chẳng trách , quả nhiên là Chu huynh đệ đã bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh thiên táng địa rồi.

- Đúng vậy , bại tướng không dám xuất dũng ngôn . Tống huynh có cười thì tại hạ cũng đành chịu thôi.

- Chu huynh đệ chớ nhụt khí , không phải Tống mỗ xuất cuồng ngôn và phải công nhận là võ công của Thiên Ma Nữ vô cùng cao minh , nhưng ít ra thì đương thời vẫn có nhị vị hiệp sĩ cao minh hơn ả nhiều.

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Là nhị vị nào ?

Tống Phù chậm rải nói :

- Xa tận chân trời.

Chu Hạo chớp chớp song mục và tiếp lời :

- Nhưng ở gần trước mắt phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói :

- Là truyền nhân của Kiếm Thần - Phương lão đệ đây chăng ?

Tống Phù gật đầu nói :

- Xem như là một vị.

Chu Hạo nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Vị... An lão đệ này cũng gọi là một vị nữa phải không ?

Tống Phù phá lên cười ha hả rồi nói :

- Thế nào ? Chu huynh đệ ngươi không tin chăng ?

Quả thật là trong lòng Chu Hạo không thể nào tin , nhưng lão chẳng biết phải nói thế nào cho phải nên đành gượng cười nói :

- Chuyện này... Quả thật là quá bất ngờ.

Tống Phù nói :

- Chu huynh đệ đừng lấy làm kỳ quái , ngươi đã biết thân thế của An lão đệ rồi thì có gì là bất ngờ nữa chứ ? Đừng nói là Thiên Ma Nữ , dù Ngũ Ma liên thủ thì lão phu tin rằng bọn chúng cũng chẳng làm gì được.

Dường như Chu Hạo đã bị bức đến chỗ không thể không tin , lão thở dài một hơi rồi nói :

- Tống huynh nói vậy thì tại hạ cũng đành tin vậy thôi.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Hậu sân đã bày tiệc rượu , xin chư vị cho Chu mỗ làm trách nhiệm chủ nhân được chứ ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Chu huynh đệ , không cần phải khách sáo , nếu có kiệu mã đương trường thì mua giúp cho ba

con , bọn lão phu vô cùng cảm kích.

Chu Hạo nói :

- Trong chuồng ngựa của tệ xá có mấy con long câu thượng thừa , chư vị dùng vài chén tẩy trần xong thì tại hạ sẽ cho người chuẩn bị.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Vậy thì phiền Chu huynh đệ rồi.

Chu Hạo rất vui mừng , lão dẫn ba người vào hậu sãnh , quần hùng chén tạc chén thù đến khuya mới thôi.

Phương Tuyết Nghi luôn lo chuyên Thiên Ma Nữ nên vừa xong tiệc rượu thì chàng liền nói với Tống Phù :

- Tống lão , việc khẩn trương , chúng ta nên khởi hành sớm một chút !

Tống Phù gật đầu nói :

- Không sai , từ đây dến Trung Nhạc nhanh nhất cũng mất mấy ngày , chúng ta đi sớm một canh giờ là tốt một canh giờ.

Lão quay sang nói tiếp với Chu Hạo :

- Chu huynh đệ có muốn xem náo nhiệt không ?

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi :

- Náo nhiệt gì ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đấu với Thiên Ma Nữ ở Thiếu Lâm tự.

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Tại hạ không có cao hứng rồi.

Tống Phù quan sát Chu Hạo một lúc thì cảm thấy ngạc nhiên không ít , lão nói :

- Chu huynh đệ , tại sao ngươi thay đổi đột ngột như thế ?

Chu Hạo nói :

- Tại hạ có thấy gì thay đổi đâu ?

Tống Phù nói :

- Hình như Chu Hạo ngày xưa không thiếu ý chí như Chu Hạo bây giờ !

Chu Hạo nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tống huynh , tại hạ vốn không muốn nói ra chuyện này nhưng nếu không nói thì Tống huynh sẽ hiểu lầm nên tại hạ đành nói thẳng ra thôi , mong Tống huynh và nhị vị thiếu hiệp chớ chê cười.

Tống Phù thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí thì hình như là chuyện rất nghiêm trọng nhưng chẳng biết lão đệ này gặp phải chuyện phiền phức gì ?

Nghĩ đoạn lão nói :

- Lẻ nào Chu huynh đệ gặp phải chuyện khổ nảo gì chăng ?

Chu Hạo gật đầu rồi thở dài nói :

- Tại hạ đang gặp phải chuyện cực kỳ phiền phức... Con việc tại hạ nói không đi Thiếu Lâm tự là đó có chút ân oán với mấy vị trưởng lão ở đó , chẳng qua là nói dối các vị mà thôi !

Tống Phù hỏi :

- Chuyện phiền phức gì ? Chu huynh đệ mau nói ra xem . Nếu bọn tại hạ có thể giúp được thì nhất định sẽ giúp Chu huynh đệ một tay.

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này nói ra dài lắm.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chu huynh đệ cứ nói trọng điểm câu chuyện là được !

Chu Hạo nói :

- Chuyện này bắt đầu từ Trung Châu Tam Hiệp...

Lão chưa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi đã kêu lên :

- Chu lão cũng quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à ?

Chu Hạo nói :

- Đâu chỉ là quen biết mà còn là chỗ tương giao về đạo nghĩa !

Lão hơi ngừng lại rồi hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ cũng từng có quen biết với Trung Châu Tam Hiệp à ?

Phương Tuyết Nghi vội vàng hành lễ và nói :

- Trung Châu Tam Hiệp chính là trưởng bối của vản bối.

Chu Hạo ngẫn người rồi bỗng nhiên hiểu ra , lão nói :

- Thiếu hiệp họ Phương , không lẻ là nhi tử của Phương Thiên Thành - Phương Nhị hiệp ?

Chương 4: Thẳng Tiến Trung Nguyên

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là điệt tử chứ không phải nhi tử.

Chu Hạo mĩm cười nói :

- Thì ra là như vậy , gần đây Phương thế điệt có gặp Phương Nhị hiệp không ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không.

Chàng hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Bá phụ của vản bối gây phiền phức gì cho Chu lão tiền bối chăng ?

Chu Hạo nói :

- Không có phiền phức gì nhưng chuyện này... Quả thật là khó xử !

Tống Phù hỏi xen vào :

- Chuyện gì ? Chu huynh đệ mau nói ra xem !

Chu Hạo nói :

- Chuyện này...

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Phương Nhị hiệp đã thất tung rồi !

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh gật đầu nói :

- Vản bối cũng đoán được điều nầy !

Chu Hạo thấy chàng không có chút kinh ngạc hãy vẻ bi thương thì lấy làm kỳ quái , lão nói :

- Phương thế điệt cũng đã biết rồi à ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Vản bối chưa biết nhưng phán đoán là như vậy.

Chu Hạo chau mày hỏi :

- Thế điệt không cảm thấy bi thương à ?

Phương Tuyết Nghi vốn muốn nói chuyện Phương Thiên Thành từng có ý muốn giết mình , nên việc thất tung hay không thì có gì mình phải bi thương ? Nhưng chàng nghĩ đến bá mẫu nhiều năm dưỡng dục thì trong lòng sẻ động lòng nên đành nuốt oán khí vào lòng.

Chàng mĩm cười nói :

- Bi thương thì cũng làm được gì chứ ?

Chu Hạo nghe vậy thì ngẫn cả người , lão hoàn toàn không hiểu tại sao Phương Tuyết Nghi lại tuyệt tình bạc nghĩa như thế ?

Lúc nầy Tống Phù cười lớn một tràng rồi nói :

- Chu huynh đệ , tốt nhất là ngươi bớt quản chuyện nhà của Phương lão đệ lại , hãy nói đến vấn đề của ngươi đi , rốt cuộc là tại sao vậy ?

Chu Hạo chỉ Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tống huynh , thiếu hiệp này có thật là điệt tử của Phương Thiên Thành không ?

Tống Phù cả cười rồi nói :

- Thế nào ? Thiên hạ còn có kẻ mạo nhận là vản bối của người khác nữa sao ? Chu huynh đệ , ngươi hôm nay làm sao vậy ?

Chu Hạo nói :

- Tống huynh , nếu vị thiếu hiệp nầy là điệt tử của Phương Thiên Thành thì tại sao khi nghe tin Phương Thiên Thành thất tung mà chẳng động lòng chút nào cả vậy ?

Tống Phù nói :

- Đó là chuyện nhà của Phương gia bọn họ , Chu huynh đệ ngươi xen vào làm gì ? Ngươi mau nói chuyện của mình đi ?

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hồi rồi nói :

- Chuyện này thật là kỳ quái...

Chợt nghe An Tiểu Bình cười nói :

- Chu lão , thiên hạ vốn có nhiều chuyện mà ngoại nhân không thể nào biết dược , trường hợp của Phương huynh chính là một đơn cử , nhất là lão đừng phí tâm lo lắng nữa !

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lão đệ ngươi nói cũng phải , lão phu ta thật là nhiều chuyện rồi.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Nữa tháng trước , bỗng nhiên lão phu nhận được một phong thư của Bạch Y Điếu Khách - Thành Huyền Thông trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ , trong thư bảo lão phu đi Kiếm Môn phó hội vào ngày mười bảy tháng này.

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chuyện này cũng đâu có gì là ghê gớm ! Cùng lắm là đánh với hắn một trận mà thôi , đâu có đáng để Chu huynh đệ ngươi phải phiền muộn ?

Chu Hạo lắc đầu nói :

- Tống huynh chỉ biết một mà không biết hai , trong thư Thành Huyền Thông còn nói khi phó hội phải mang theo một món lễ vật...

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lễ vật à ? Các hạ mang theo một ít kim ngân hoặc mua một ít lụa là là được rồi !

Chu Hạo cười nói :

- Nếu đơn giản như vậy thì tại hạ cũng chẳng cần lo lắng làm gì.

Như vậy là Thành Huyền Thông chỉ định môn lễ vật mà ngươi phải mang theo à ?

- Không sai !

- Lễ vật như thế nào ?

- Thành Huyền Thông bảo tại hạ phải mang thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nhãy dựng lên , chàng nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Chu Hạo nói :

- Đúng vậy ! Thử nghĩ Trung Châu Tam Hiệp là chỗ giao hảo trên phương diện đạo nghĩa với tại hạ thì bảo tại hạ làm sao có thể làm được chuyện như vậy chứ ?

Tống Phù cười hì hì nói :

- Không đi là xong chuyện !

Chu Hạo kêu lên :

- Không đi sao được ?

Tại sao không được ?

- Tống huynh , thú thật là hiện nay tại hạ không thể nào động đến Thành lão đại trong Kiếm Môn Ngũ Quỷ.

- Võ công của Thành Huyền Thông cũng khá nhưng làm sao cao minh bằng Chu huynh đệ ?

- Nếu chỉ có Thành Huyền Thông thì tất nhiên tại hạ không sợ rồi !

- Thế nào ? Không lẻ Thành Huyền Thông còn có chỗ dựa ?

Kỳ thực Tống Phù đã sớm biết tường tận về Thành Huyền Thông nhưng lão có ý là muốn tự cho Chu Hạo nói ra cho Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cùng nghe.

Chu Hạo gật đầu nói :

- Không sai ! Thành Huyền Thông có chỗ dựa rất vững.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chỗ dựa của họ Thành kia là nhân vật nào ?

Chu Hạo thở dài nói :

- Là người trong Ngũ Ma.

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Cái gì ? Lại là Ngũ Ma tác yêu tác quái à ?

Chu Hạo nói tiếp :

- Thành Huyền Thông và Tống Sĩ Nghĩa thành lập ra cái gọi là Tam Nghĩa Môn.

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này tại hạ đã biết rồi.

Chu Hạo nói tiếp :

- Lão đệ ngươi có biết kẻ nào đứng bên trong chủ trì hoạt động của Tam Nghĩa Môn không ?

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ đang muốn thỉnh giáo đây !

Chu Hạo chậm rải nói :

- Là Liễu My Nương và Kim Trường Canh !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Kim Trường Canh là ai ?

Chu Hạo nói :

- Là một thuộc hạ tâm phúc của Liễu My Nương !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ đã gặp Liễu My Nương rồi !

- Cái gì ? Lão đệ ngươi đã từng gặp ma nữ Liễu My Nương à ?

- Đúng vậy !

- Lão đệ có động thủ với ả không ?

- Có!

- Kết quả thế nào ?

- Liễu My Nương bõ chạy.

Chu Hạo tròn xoe song mục , lão kêu lên :

- Bõ chạy ? Lão phu ta thật không thể nào...

Tống Phù phá lên cười rồi nói tiếp :

- Có gì là kỳ quái đâu ? Công lực của Phương lão đệ hiện tại sợ rằng còn cao minh hơn Kiếm Thần Trần đại hiệp trước đây !

Chu Hạo hỏi lại :

- Tống huynh nói thật không ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên là thật !

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Vậy thì tốt rồi !

Tống Phù tiếp lời :

- Chu huynh đệ không lẻ ngươi đã bị Ngũ Ma làm cho mất hết can đảm ?

Chu Hạo nói :

- Tống huynh, sinh mạng của tại hạ thì có đáng gì ? Nhưng nếu trong võ lâm không ai ngăn được Ngũ Ma tác yêu tác quái thì chẳng phải trường huyết vũ sẽ diễn ra tức khắc sao ? Vì hàng vạn sinh linh của võ lâm đồng đạo thử hỏi tại hạ làm sao yên tâm được chứ ?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Rất tốt , các hạ quả nhiên là ngã phật tâm trường , từ bi vi bản !

Chu Hạo hỏi lại :

- Tống huynh thì sao ? Lẻ nào huynh không để tâm đến chuyện này?

Tống Phù nói :

- Chu huynh đệ, lão phu chỉ nói đùa với ngươi mà thôi !

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Còn năm ngày nữa là đến Hồng Môn đại yến của Thành Huyền Thông, Chu huynh đệ định thế nào ?

- Tại hạ chắc không đi.

- Không đi cũng được, nhưng nếu bọn chúng tìm đến cửa thì sao ? Ngươi thoát được chăng ?

Chu Hạo khẻ thở dài :

- Cả nhà Chu mỗ , già trẻ lớn bé đều ở Nghi Xương này, bọn chúng không đến thì thôi, nếu đến thì Chu mỗ sẽ hợp lực quyết chiến một trận !

- Chủ ý không tồi, nếu chỉ có ba người bọn Thành Huyền Thông thì ngươi có thể quyết chiến, nhưng nếu một trong hai vị Liễu My Nương hoặc Kim Trường Canh đến thì Chu huynh đệ ngươi có địch nỗi không ?

- Tống huynh, cùng lắm là chết mà thôi, tại hạ đã nói rồi, dù tại hạ chết cũng chẳng có gì đáng tiếc !

- Lão đệ, người sai rồi ! Cái dũng của kẻ thất phu vốn là chuyện vô bổ xưa nay.

- Tại hạ hiểu, nhưng...

- Nhưng thế nào nữa ?

Chu Hạo trầm ngâm nót lát rồi nói :

-Tại hạ không thể vì sợ chết mà làm giảm uy danh Trường Giang Tam Long !

Tống Phù lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Mạng đã không còn thì nói gì đến danh ? Các hạ thật là...

Chu Hạo lắc đầu, nói :

- Tống huynh sai rồi !

- Lão phu sai chỗ nào ?

- Tống huynh không nghe câu : "Báo chết để da, người chết để tiếng" à ?

- Đúng vậy, ngươi chết để tiếng vốn là chuyện không sai, nhưng phải xem chết như thế nào mới

được !

- Chuyện này...

- Chu huynh đệ, có cái chết nhẹ như lông hồng, có cái chết nặng như thái sơn, nếu ngươi toa. thủ Nghi Xương chờ bọn Liễu My Nương đến giết thì chi bằng tạm thời thối lui một bước để giữ lại tấm thân hữu dụng ?

Chu Hạo trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nhưng làm theo cách của tại hạ thì cũng chẳng có gì bất ổn, người chết chỉ cần cho lòng không hổ thẹn mà thôi, nếu tại hạ tử chiến dưới đao của Ngũ Ma thì cũng cảm thấy an lòng !

Tống Phu nộ khí nói :

- Các hạ thật là quá cố chấp !

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Chu lão, Tống lão nói không sai, Chu lão không cần phải liều mạng với bọn chúng.

Chu Hạo nói :

- Lão đệ, ngươi còn trẻ nên không hiểu được đạo lý người thành danh trong võ lâm cầu sinh không dễ mà cầu tử cũng rất khó !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Chu lão, quân tử mười năm báo thù cũng không muộn, nhẫn nhất thời mà tránh được cái lo trăm năm, đạo lý đơn giản như thế mà lão không hiểu sao ? Chẳng qua vản bối muốn Chu lão tạm thời tránh đại địch, chờ khi nào có cơ hội thì hãy phân cao thấp với bọn chúng.

An Tiểu Bình cũng lên tiếng :

- Không sai, tại sao Chu lão không suy nghĩ kỹ những lời vàng ngọc của Phương huynh ?

Chu Hạo nghe xong thì trầm ngâm suy nghĩ, nhất thời lão không nói thêm điều gì.

Tống Phu mĩm cười, nói :

- Chu huynh đệ, nếu ngươi cảm thấy việc tạm lánh hoa. làm mất danh vọng Trường Giang Tam Long thì lão phu đã có một kế sách lưỡng toàn.

Chu Hạo chau mày hỏi :

- Kế sách lưỡng toàn thế nào ?

Tống Phu nói :

- Nói ra cũng rất đơn giản, chỉ cần Chu huynh đệ đi Tung Sơn một chuyến, thứ nhất vừa tránh được hoa. , thứ hai là vừa có thể ra sức vì võ lâm chánh nghĩa. Ngươi thử nghĩ kỹ xem, đây chăng phải là kế sách rất hay sao ?

Chu Hạo thở dài một hồi rồi nói :

- Tống huynh, nếu tại hạ đi Thiếu Lâm tự thì lớn bé cả nhà tại hạ thì sao ? Há khi nào Liễu My Nương chịu bõ qua ?

Tống Phu mĩm cười, nói :

- Chuyện này thật quá đơn giản !

Chu Hạo gượng cười, nói :

- Xin thỉnh giáo Tống huynh về chỗ kỳ diệu bên trong !

Tống Phù nói :

- Tạm thời di cư đến một nơi khác !

Chu Hạo ngạc nhiên hỏi lại :

- Di cư đến một nơi khác ?

- Không sai ! Lẻ nào Chu huynh đệ ngươi không nỡ tiêu phí vài trăm ngân lượng ?

- Tống huynh , tuy gia đạo của tại hạ không dư dật nhưng trên địa diện Nghi Xương này cũng là phú gia số một số hai , đừng nói là vài trăm ngân lượng , dù mười lần như thế tại hạ cũng có thể xuất ra ! Chỉ có điều . Ôi ! không phải tại hạ không có khả năng mà quả thực là không thể làm như vậy được !

- Chu huynh đệ , lão phu thấy ngươi cố tình tìm cái chết rồi.

- Dù tại hạ có chết thì ít ra cũng lấy được mạng của Thành Huyền Thông hoặc Đổng Phương.

- Khí tiết khá lắm , lão phu rất khâm phục !

Tống Phù phá lên cười rồi quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ , chúng ta nói nữa cũng vô ích thôi , tốt nhất là nên cáo biệt.

Nói đoạn lão đứng lên định cất bước ra ngoài.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Đi như thế này hay sao ?

Tống Phù nói :

- Không đi thì ở lại làm gì nữa ? Nói chuyện với một kẻ luôn muốn chết thì quả thật là tức không chịu nổi !

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tống lão khoan đi đã , vản bối còn muốn nói mấy câu.

Tống Phù vốn đã đứng lên , bây giờ lại chậm rải ngồi xuống và nói :

- Lão đệ , chỉ sợ rằng ngươi phí lời thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Không nhất định.

Chàng nhìn qua Chu Hạo và nói tiếp :

- Chu lão , Trung Châu Tam Hiệp là trưởng bối của vản bối , lão biết rồi chứ ?

Chu Hạo nói :

- Lão đệ ngươi đã nói rồi.

Tuyết Nghi nói tiếp :

- Thành Huyền Thông muốn Chu lão lấy thủ cấp của Trung Châu Tam Hiệp đi phó hội , rõ ràng bọn chúng đã là cừu gia của trưởng bối của vản bối rồi , đúng không ?

Chu Hạo gật đầu nói :

- Theo lý thì xem là như vậy.

Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì được rồi , vì cừu gia của vản bối mà liên luỵ đến cho đại hiệp , do vậy vản bối há có lý nào không hỏi đến ?

Chu Hạo sững người , lão nói :

- Lão đệ ngươi có dự định như thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này... Vản bối đành phải bõ chuyến đi Tung Sơn , trước tiên phải tìm bọn Thành Huyền Thông và Kim Trường Canh rồi hãy tính !

Tống Phù kêu lên :

- Không thể được !

Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù cười hì hì nói :

- Nếu lão đệ ngươi quay lại Xuyên Tây thì có lẻ An lão đệ cũng sẽ đi theo ngươi thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này vản bối không chủ trương được , có thể An hiền đệ không đi.

Chàng nhìn qua An Tiểu Bình thì thấy nàng chớp chớp song mục và mĩm cười nói :

- Tại sao ta không thể đi chứ ? Phương huynh đến đâu thì đệ sẽ theo đến đó , huynh đã không đi Tung Sơn thì đương nhiên đệ cũng không đi !

Phương Tuyết Nghi vừa khẻ nhún vai thì đã nghe Tống Phù nói :

- Phương lão đệ , có một chuyện ngươi đừng bao giờ quên nhé !

Tuyết Nghi hỏi :

- Chuyện gì !

Tống Phù chậm rải nói :

- Võ lâm chánh nghĩa nên trọng hơn thù hận riêng tư !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này...

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Tống lão , thêm sinh mạng và tài sản cả nhà Chu đại hiệp thì đâu còn là hận cá nhân của Phương huynh !

Phương Tuyết Nghi noi :

- Không sai , hiền đệ quả nhiên là đạt được ý trong lòng ta !

Chàng vốn nói một câu vô tâm nhưng An Tiểu Bình nghe xong thì vui mừng khôn tả , nhất thời hai má ửng hồng khiến nàng phải cúi đầu.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hai lão đệ các ngươi thật là tâm đầu ý hợp , kẻ xướng người hoa. , phối hợp nhịp nhàng quá nhĩ !

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Sai chỗ nào ?

Tống Phù nói :

- Một hai nhà cũng không thay thế toàn bộ võ lâm được !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Vậy thì làm thế nào mới gọi là không sai ?

Tống Phù nói :

- Đi Tung Sơn trước , sau đó là giải quyết tư thù.

Nãy giờ Chu Hạo mãi trầm ngâm suy nghĩ , cho Tống Phù dứt lời thì lão buột miệng kêu lên :

- Tại hạ hiểu ra rồi !

Tống Phù cố làm ra vẽ không hiểu , lão mĩm cười hỏi :

- Chu huynh đệ hiểu ra điều gì ?

Chu Hạo nói :

- Cách nghĩ của tại hạ , chỉ lo bảo vệ danh vọng của riêng mình quả nhiên là quá cổ hũ rồi !

Tống Phù nói :

- Lẻ nào Chu huynh đệ không định tìm cái chết nữa ?

Chu Hạo thở dài một hơi rồi nói :

- Tống huynh , tại hạ tuy ngu xuẩn nhưng cũng không phải là hạng người không thông tình đạt lý , ba vị vì tại hạ mà khổ tâm khuyên ngăn , nếu tại hạ không tỉnh ngộ thì thật chẳng khác nào loại cầm thú !

Tống Phù nói :

- Ý của Chu huynh đệ là không luyến tiếc cơ nghiệp ở Nghi Xương này nữa ?

Chu Hạo nghiêm giọng nói :

- Đúng vậy , tại hạ sẽ giao phó cho ngươi nhà an bày mọi chuyện , bản thân của tại hạ quyết định sẽ đi theo ba vị đi Thiếu Lâm tự một chuyến !

Lời vừa dứt thì lão lập tức trở bước ra hậu viện.

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chu huynh đệ vẫn chưa mất hết cái sáng suốt của kẻ sĩ.

Thời gian cạn chừng tuần trà thì Chu Hạo quay trở ra và nói :

- Tống huynh , ngựa đã chuẩn bị xong , bất cứ lúc nào cũng có thể lên đường.

Tống Phù nói :

- Vậy thì chúng ta khởi hành thôi.

Chu Hạo rót đầy một chun rượu đưa lên uống cạn rồi nói :

- Nếu không được gặp ba vị thì sợ rằng cả nhà Chu mỗ đều trở thành quỷ dưới đao của Ngũ Ma thôi ! Chu mỗ có ý cho thê thiếp ra khấu tạ nhưng sợ ba vị khước từ nên Chu mỗ muốn chun rượu gọi là có chút kính tạ ba vị.

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ nói :

- Không dám , không dám , Chu lão nặng lời rồi.

Chu Hạo cười lớn một trang rồi nói :

- Lão đệ , đại ân không dám tạ bằng lời , ngày sau nếu lão đệ ngươi dùng được Chu mỗ vào việc gì thì Chu mỗ xin giao mạng già này cho lão đệ ngươi quyết định.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì trong lòng rất cảm động nhưng bên ngoài chàng luôn miệng nói mấy lời khiêm tốn.

Tống Phù quét mục quang nhìn ra ngoài rồi nói :

- Chu lão đệ không cần phải nói những lời khách khí nữa , ngày sau còn dài , chúng ta mau lên đường thôi.

Bốn người lập tức ra khỏi phủ đệ , ngoài cổng đã có sẵn bốn con tuấn mã chờ đợi.

Chu Hạo dặn dò người nhà mấy câu rồi lên ngựa theo Tống Phù , Phương Tuyết Nghi , và An Tiểu Bình nhắm cửa Bắc thành Nghi Xương mà đi.

Bốn người ngày đi đêm nghĩ , ngày thứ tư thì vượt qua Hán Thuỷ và khi màn đêm buông xuống thì đã vào địa phận tĩnh Hà Nam . Hành trình tuy rất thuận lợi nhưng sau khi vào địa phận Hà Nam thì mọi người phát hiện hành nhân qua lại trên đường quan đạo rất khác với cảnh ở Hồ Bắc.

Bốn ngày qua bọn họ gặp không ít nhân vật võ lâm , nhưng vừa qua Tương Dương thì chốc chốc lại phát hiện trên đường quan đạo có những nhân vật võ lâm mặc kỳ trang dị phục . Dung diện những người này đều trầm tỉnh , bọn họ lặng lẻ đi chung đường với bọn Tống Phù , xem ra trong số bọn họ , phần lớn cũng đi Tung Sơn.

Phương Tuyết Nghi vừa đi vừa lạnh lùng quan sát , chàng phát hiện trong số những nhân vật võ lâm này có thể gọi là mỗi người một vẽ , Tăng , Bốc (thay bói) Y , Đạo , Tục , Lão , Thiếu , Phụ , Ni , đều có cả , trong rất ư là náo nhiệt.

Tống Phù tỏ ra rất trầm tỉnh còn Chu Hạo thì lộ vẻ khẩn trương bất an.

An Tiểu Bình van một mực hồn nhiên , dường như nàng rất thích thú đối với cảnh mỗi ngày một vẽ trên đường quan đạo . Chốc chốc nàng chỉ Đông chỉ Tây rồi nói cười vui vẻ với Phương Tuyết Nghi . Hai người bọn họ đi sau hai vị lão nhân nên Tống Phù và Chu Hạo đi phía trước cũng không rõ bọn họ nói những gì.

Ngày thứ tám thì bốn người đã đến cuối địa phận Nhữ Châu , từ đây đi Tung Sơn không đầy một ngày đường nữa , do vậy bọn họ vào thành Nhữ Châu tá túc chờ sáng mai đi Thiếu Lâm tự . Nhưng

khó khăn lắm bọn họ mới tìm ra khách điếm trong thành Nhữ Châu để nghĩ chân.

Sau khi tắm , ăn uống xong thì An Tiểu Bình một mình về phòng nghĩ ngơi.

Tống Phù , Chu Hạo , Phương Tuyết Nghi ngồi ngoài gian đại sãnh uống trà đàm đạo . Khách điếm này toa. lạc trên một đường quan đạo khá yên tĩnh và tuy không rộng lắm nhưng vào giờ thân giờ dậu thì đã đầy khách nhân.

Sau canh hai thì đột nhiên Tống Phù dựng Phương Tuyết Nghi dậy và nói :

- Lão đệ , ngươi có biết dụng ý đêm nay lưu lại Nhữ Châu của lão phu không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Vản bối đoán không ra nhưng vản bối biết Tống lão làm như vậy tất là phải có thâm ý.

Tống Phù nói :

- Thâm ý thì không hẳn đã có nhưng lão phu phát hiện ra một chuyện đáng chú ý , do vậy mới lưu lại Nhữ Châu để điều tra thử.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc , chàng hỏi :

- Có chuyện gì kỳ quái chăng ?

- Cũng chưa hẳn là chuyện kỳ quái gì , chẳng qua là ám hiệu của nhân vật trên giang hồ để lại mà thôi.

- Ám hiệu của ai lưu lại ?

- Của đệ tử Cái Bang.

- Cái Bang cũng bị lôi cuốn vào trường thị phi này chăng ?

- Đệ tử Cái Bang có mặt khắp thiên hạ , nếu Ngũ Ma muốn gây sóng gió ở Trung Nguyên thì bọn họ nhất định không bõ qua !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tống lão định điều tra như thế nào ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Theo ám hiệu để lại thì rõ ràng là đêm này có nhân vật quan trọng của Cái Bang đến Nhữ Châu

này và ước định gặp đệ tử Cái Bang vào khoảng canh ba tại Quan Vương miếu phía thành Bắc.

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tống lão cũng là người trong Cái Bang chăng ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Không phải ! Lão đệ , sao ngươi lại có ý nghĩ kỹ quái như vậy ?

Tuyết Nghi nói :

- Ngoài đệ tử môn hạ ra thì người ngoài không thể biết các ám hiệu của các đại môn phái trong võ lâm , nếu Tống lão không phải là trong Cái Bang thì tại sao lại biết rõ ám hiệu của bọn họ như vậy ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Lão đệ , ngươi quên tước hiệu Đại Mạc Quỷ Thủ của lão phu rồi chăng ? Nếu lão phu quyết tâm muốn biết bí mật của một môn phái nào trong võ lâm thì có lẻ bọn họ không thể nào che dấu được lão phu !

Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói :

- Thì ra là lão nghe lén !

Tống Phù nói :

- Cũng gần như vậy.

Lúc nầy bỗng nhiên Chu Hạo thức tĩnh , lão tròn xoe đôi mắt hỏi :

- Tại sao nhị vị lại thức dậy vào lúc nầy ?

Tống Phù nói :

- Bọn ta ngủ không được nên tất nhiên phải thức dậy nói chuyện thôi.

Chu Hạo nói :

- Trông thần sắc của tống huynh thì e rằng có chuyện gì phát sinh rồi , chẳng hay Tống huynh có muốn nói cho biết không ?

Tống Phù nói :

- Quả nhiên Chu huynh đệ lão luyện hơn người , lão phu và Phương lão đệ có chút việc phải ra ngoài một lát . Chu huynh đệ nên cẩn thận chiếu cố cho An cô nương...

Chu Hạo nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại :

- An cô nương ?

Tống Phù biết mình đã lỡ lời nên mĩm cười nói :

- Không sai , An lão đệ chính là một thiếu nữ hoá trang.

Chu Hạo biến sắc , lão nói :

- Tống huynh muốn tại hạ Ở lại đây chiếu cố cho An cô nương chăng ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Chu Hạo tỏ vẻ bất an , lão nói :

- Tống huynh , năng lực của tại hạ thế nào Tống huynh đã rõ rồi , An cô nương lại là nữ nhi , nếu thật có người đến làm càn thì sợ rằng một mình tại hạ không cầm cự nỗi !

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Các hạ yên tâm , không có kẻ nào to gan dám đến sinh sự đâu !

Chu Hạo chẳng biết làm thế nào nên gượng cười nói :

- Tại hạ đành cung kính bất như tuân mệnh vậy.

Tống Phù và Phương Tuyết Nghi lập tức cáo biệt Chu Hạo rồi theo cửa sổ mà ra khỏi phòng.

Tống Phù tỏ ra rất quen thuộc địa hình Như Châu nên chẳng bao lâu hai người đã ra khỏi thành phía Bắc.

Tống Phù dừng chân quan sát một hồi rồi bỗng nhiên chỉ rừng cây bên phía tả và nói :

- Quan Vương miếu nằm phía sau cánh rừng trúc kia , chúng ta đi qua đó và phải cẩn thận , đừng để đệ tử Cái Bang phát hiện mà gây thêm phiền phức.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối hiểu rồi.

Hai người quan sát địa thế thì phát hiện ra rằng , nếu có người canh phòng trong rừng trúc thì dù thân pháp của hai người có nhanh cách mấy cũng không thể qua được tai mắt của đối phương . Vì vậy Phương Tuyết Nghi mới đưa ra ý kiến là vòng qua rừng trúc mà đi , nhưng Tống Phù lại phản đối , lão nói :

- Nếu lão phu đoán không sai thì bóng tối trong rừng trúc tất phải nhiều hơn những nơi khác , nếu chúng ta thi triển thân pháp mà đi

trên ngọn trúc thì bọn họ rất khó phát hiện được.

Tuyết Nghi hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Bọn họ sẽ không nghĩ là có người to gan dám đột nhập vào chính điện , nếu chúng ta đi nhanh mà bọn họ có phát hiện thì cũng dễ dàng qua mắt , bọn họ chỉ nghĩ là chim đêm gì đó bay qua thôi.

Tuyết Nghi nói :

- Cũng có lý , nhưng chúng ta làm thế nào để tiếp cận rừng trúc ?

Tống Phù nói :

- Khinh công thân pháp của ngươi một hơi có thể đi bao xa ?

Tuyết Nghi nói :

- Trong vòng năm trượng.

Tống Phù gật đầu nói :

- Đũ rồi , lão đệ ngươi theo sát phía sau lão phu , chúng ta tiến vào rừng trúc nhé.

Lão vận khí rồi lập tức tung người phóng đi về phía trước.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy thân hình Tống Phù như một làn khói mỏng bay đi , chớp mắt đã ở ngoài xa mươi trượng rồi.

Khoảng cách chỗ chàng đứng và bìa rừng trúc khoảng ba mươi trượng nhưng Tống Phù lướt đi một mạch thì đã biến mất vào trong rừng rồi . Chàng không dám chậm trể nên cũng thi triển khinh

công tuyệt đỉnh phóng theo.

Hai người xuyên qua rừng trúc mà không nghe một chút động tĩnh gì.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy có vẻ gì kỳ quái nhưng Tống Phù lại xem đó là chuyên đương nhiên . Lão dẫn chàng men theo rừng trúc tiếp cận với nội miếu.

Từ bên trái chính điện có thể nhìn thấy bên trong Quan Vương miếu đèn đuốc sáng choang nhưng không có một bóng người.

Thì ra Tống Phù và Tuyết Nghi đến quá sớm , không những các nhân vật quan trọng trong Cái Bang chưa đến mà bọn đệ tử phụ trách mọi việc nơi này cũng chỉ vừa mới đến mà thôi.

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ :

- Hoá ra bọn họ căn bản chưa có ai đến , bọn ta thật là lo lắng thừa rồi.

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực quan sát thì thấy có khoảng mười tên ăn mày đang bận rộn bày tiệc rượu trong chính điện.

Chàng thầm nghĩ :

- Xưa nay bọn đệ tử Cái Bang không coi trọng việc ăn mặc , thế tại sao bọn này...

Vừa nghĩ đến đây thì bỗng nhiên chàng nghe có tiếng bước chân vội vàng ở phía trước.

Phương Tuyết Nghi dịch mục quang nhìn qua thì thấy có bốn vị lão nhân bước vào chính điện bằng thân pháp cực nhanh . Tuy trong đêm tối những nhãn thần của bốn lão này lấp lánh như ánh đuốc , hàn quang xạ ra đến lạnh người , rõ ràng đây là những cao thủ có nội công tuyệt đỉnh.

Phương Tuyết Nghi không biết bốn vị lão nhân nầy là những ai , chàng định dùng thuật truyền âm nhập mật hỏi Tống Phù thì đã nghe lão dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ , bốn lão kia là tứ đại trưởng lão của Cái Bang đấy , hôm nay bỗng nhiên họ xuất hiện tại Quan Vương miếu ngoài thành Nhữ Châu này thì hết tám phần mười là Bang chủ Cái Bang đã đến rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc không ít , chàng dùng thuật truyền âm hỏi :

- Bang chủ Cái Bang là ai ?

Thì ra ngay cả Bang chủ Cái Bang là ai chàng cũng không biết.

Tống Phù truyền âm nói :

- Bang chủ Cái Bang họ Hoắc , tên là Minh Phong , trong võ lâm tôn xưng lão ta là Hoa Nam Thần Cái.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Còn bốn vị trưởng lão , Tống lão có biết không ?

Tống Phù nói :

- Lão từng có duyên gặp qua mấy lần.

Lúc nầy bốn vị trưởng lão đã vào đại điện , thần thái tựa như đang toa. thiền nhập định.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tống lão , tại sao bọn họ không nói năng gì , ngay cả mấy đệ tử chấp sự cũng lạnh lùng như tiền vậy ?

Tống Phù nói :

- Môn quy của Cái Bang được liệt vào loại nghiêm khắc nhất trong võ lâm , sự phân biệt thân phận chỉ cách nhau một sợi tơ . Thân phận của bốn vị trưởng lão này chỉ dưới mỗi một Bang chủ nên tự nhiên là bọn đệ tử không dám nói chuyện gì rồi.

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Lão đệ , nên biết là đệ tử Cái Bang có ở khắp thiên hạ nên được xưng hiệu là võ lâm để nhất đại bang . Nếu môn quy bất nghiêm thì các môn phái khác trong võ lâm làm sao có thể dung cho bọn họ . Vã lại những nhân vật đã đứng vào hàng ngũ khất thực thì tất phải có nguyên nhân , những hạng người như vậy nếu không có môn quy khống chế mà cứ để bọn họ làm càn thì thiên hạ sẽ đại loạn mất.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Chuyện này không sai , một người chẳng ra gì đến nỗi phải đi ăn mày thì quả nhiên là rất dễ dàng làm những chuyện xấu.

Nghĩ đoạn chàng hỏi :

- Tống lão , như vậy xem ra vị Bang chủ Cái Bang tất phải là một nhân vật hùng tài đại lược ?

Tống Phù nói :

- Không sai ! Hoắc Minh Phong quả nhiên xứng đáng với bốn chữ hùng tài đại lược.

Phương Tuyết Nghi chỉ vào một hắc y lão nhân râu bạc dài quá ngực , thần thái rất thanh nhã và hỏi :

- Tống lão , vị trưởng lão đó có vẽ tiên phong đạo cốt quá nhĩ ?

Tống Phù nói :

- Đó là Ô Y Thần Tẫu - Thôi Đại Công , nhân vật đứng đầu Cái Bang tứ lão và rất có danh vọng trong võ lâm.

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Còn ba vị kia ? Có kém xa Thôi Đại Công không ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đã đứng vào hàng tứ lão thì hơn kém nhau không là bao nhiêu.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Vị lão nhân mặt tròn thấp người kêu bằng Đoản Phương Sóc Ông Côn Luân , nghe nói khí công của người nầy là đương kim vô địch trong võ lâm.

Phương Tuyết Nghi quan sát vị Ông Côn Luân một lát rồi nói :

- Khuôn mặt của vị lão nhân này trông có vẻ hoạt kê , có lẻ tính tình cũng rất hoạt kê.

Tống Phù nói tiếp :

- Ông Côn Luân có tước hiệu là Đoản Phương Sóc là vì tính tình hoạt kê của ông ta , trong tương lai nếu có cơ hội thì lão đệ ngươi nên giao hảo với người này , lão phu bảo đảm rằng lão đệ ngươi sẽ rất hài lòng.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối rất muốn có cơ duyên này.

Tống Phù chỉ hai vị lão nhân ngồi bên phải và nói :

- Vị ngồi ngoài cùng là Cầm Long Thủ Lạc Kỳ , lão nhân có thần sắc thâm trầm ngồi cạnh Lạc Kỳ là Âm Dương Thủ Cát Uy , người này đa mưu túc trí nên các nhân vật võ lâm đều kính nhi viễn chi (kính nhưng chỉ đứng xa mà nhìn) đối với lão ta.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Phải chăng tâm thuật của lão ta không được ngay thẳng ?

Tống Phù nói :

- Không phải vậy , nhưng chỉ vì lão ta quá thâm nên bất kỳ ai muốn kết giao với lão đều khó chiếm phần tiện nghi , vì thế mà không ai dám qua lại nhiều với lão.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thực ra chỉ cần tâm thuật của người đó không xấu thì dù có cơ trá một chút cũng không đến nỗi nào.

Tống Phù tiếp lời :

- Lão đệ , ngươi nói không sai , nhưng bằng hữu trong võ lâm đều thích những hảo hán có nhiệt huyết , lòng dạ ngay thẳng , còn gặp phải người có tâm cơ thâm sâu thì bọn họ tránh xa , đó cũng là chuyện tự nhiên.

Lời chưa dứt thì đã nghe một đại hán bước vào chính điện nói với bốn vị trưởng lão :

- Bang chủ giá lâm.

Bốn vị trưởng lão đang tỉnh toa. đều đứng bật dậy , tất cả đều đứng một cách nghiêm túc , không chút động đậy.

Lúc nầy mấy đệ tử chấp sự và đại hán vừa báo tin Bang chủ đến đều lui bước ra ngoài của miếu đứng chờ với thần uy cực kỳ nghiêm nghị.

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy một trung niên văn sĩ mặc bạch y , thân hình cao ốm , thần thái cỡi mỡ tự nhiên bước vào chính điện.

Sau khi bước vào thì văn sĩ trung niên nói với bốn vị trưởng lão :

- Phiền bốn vị sư thúc chờ đợi lâu !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên vô cùng , chàng dùng thuật truyền âm nói :

- Cái gì ? Vị Bang chủ nầy là hậu bối của bốn vị trưởng lão kia à ?

Tống Phù nói :

- Không phải , người nầy là đại đệ tử của Hoắc Minh Phong tên gọi là Đoàn Ngao , trên giang hồ gọi hắn là Bách Nạp Kiếm.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra người này không phải là Bang chủ.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đã thấy một lão nhân nữa xuất hiện ở nơi cửa miếu , người này thân cao ngoài bảy thước , thân mặc trường bào với hàng trăm mãnh vá , chân không giày dép , tóc tai rối bời như tổ quạ , thần sắc đầy vẻ phong trần , tay cầm một cây gậy trúc màu xanh.

Đoàn Ngao vội chạy ra nghinh tiếp và khẻ nói với lão nhân này mấy câu.

Trường bào lão nhân cười ha hả nói :

- Ta đã biết rồi.

Lúc nầy bốn vị trưởng lão cũng bước ra hành lễ và nói :

- Tham kiến Bang chủ.

Trường bào lão nhân khoát tay nói :

- Các vị vất vả quá.

Lão quét mục quang nhìn xung quanh rồi lớn tiếng nói :

- Lữ Đường chủ của phân đường Trung Châu có đến không ?

Lời vừa dứt thì bên trái chánh điện có một đại hán trung niên chạy ra , quỳ bái nói :

- Thuộc hạ Lữ Khôn đã kính chờ Bang chủ từ lâu rồi ạ !

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Thì ra Cái Bang còn có phân đường ở Trung Châu , nếu bọn họ đều có phân đường ở mọi nơi thì sự to lớn của Cái Bang quả nhiên đáng được gọi là đệ nhất thiên hạ đại bang.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì đột nhiên nghe Bang chủ Cái Bang Hoa Nam Thần Cái Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đứng lên rồi hãy nói.

Nói đoạn lão bước vào chánh điện rồi ngồi xuống một chiếc bồ đoàn , bốn vị trưởng lão chia nhau ngồi xuống hai bên.

Lữ khôn bái tạ rồi đứng lên nói :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh .

Chương 5: Cái Bang Tranh Luận

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lữ Đường chủ đã gặp Trịnh đại hiệp rồi chứ ?

Lữ Khôn đáp :

- Nữa tháng trước thuộc hạ có gặp Trịnh đại hiệp một lần !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Trịnh đại hiệp có bảo ngươi chuyển đến bản toà lời gì không ?

Lữ Khôn cung kính đáp :

- Trịnh đại hiệp nói, nếu Bang chủ đi Thiếu Lâm thì tốt nhất là không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ.

Song mục của Hoắc Minh Phong chợt xạ tinh quang, lão hét :

- Tại sao ? Trịnh đại hiệp có nói lý do với ngươi không ?

Lữ Khôn lắc đầu, nói :

- Không có ! Đương thời thuộc hạ cũng từng thỉnh giáo Trịnh đại hiệp là tại sao Bang chủ không nên xuất diện gặp Thiên Ma Nữ, nhưng Trịnh đại hiệp chỉ gượng cười mà không trả lời.

Hoắc Minh Phong suy nghĩ hồi lâu rồi buột miệng tự nói :

- Không đúng rồi !

Lữ Khôn ngạc nhiên, nói :

- Thuộc hạ nói đúng sự thật ư , nếu Bang chủ không tin thì ngày sau, khi gặp Trịnh đại hiệp xin Bang chủ đối chứng lại !

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Lữ Đường chủ, bản toà không nói là ngươi nói không thật mà chỉ cảm thấy với tính cách của Trịnh Đại Cương thì không nên ẩn tàng những điều đáng nói !

Lúc này Phương Tuyết Nghi bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ :

- Thì ra bọn họ nói là Trịnh đại bá của ta.

Thoạt tiên khi nghe ba chữ Trịnh đại hiệp thì chàng đã hoài nghi rồi và khi nghe Hoắc Minh Phong nói đích danh Trịnh Đại Cương thì Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động trong lòng.

Tống Phù thấy rất rõ sự xúc động của chàng nên vội dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ, bình tỉnh một chút, nếu ngươi muốn gặp Trịnh Đại Cương thì tốt nhất là chờ lát nữa gặp riêng Lữ Khôn mà hỏi . Lúc này, nếu làm kinh động Hoắc Minh Phong thì e rằng sẽ phát sinh thêm nhiều chuyện phiền phức đấy !

Phương Tuyết Nghi không nghĩ như vậy, chàng nói :

- Tại sao chúng ta không thể đi gặp Hoắc Bang chủ chứ ? Chẳng phải lão ta cũng theo lời mà đến Thiếu Lâm đó sao ?

Tống Phù nói :

- Lão đệ, hành vi của chúng ta là phạm vào đại cấm kỵ của bọn họ rồi, nếu lúc này mà hiện thân tương kiến thì e rằng Hoắc Minh Phong sẽ trở mặt xem lão phu là địch nhân mất !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên, chàng hỏi :

- Vậy là chúng ta không thể ra sao ?

Tống Phù nói :

- Không thể ! Lão đệ, chúng ta nhẫn nại nghe một lát nữa nhé !

Tâm tình của Tuyết Nghi đang vô cùng xúc động thì làm sao chàng yên tâm nhẫn nại được, song mục của chàng nhìn thẳng về phía Lữ Khôn trong chánh điện nhưng trong đầu thì đều nghĩ đến Trịnh Đại Cương.

Tống Phù lại chú ý đến bốn vị trưởng lão, bọn họ vẫn ngồi tỉnh toa. dường như không nghe không thấy chuyện trước mặt.

Một lát sau Ô Y Thần Tẩu Thôi Đại Công mới hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Bang chủ có quyết định gì với lời nói của Trịnh Đại Cương ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Tiểu đệ cảm thấy lời nói của Trịnh Đại Cương thâm thúy khó hiểu, Thôi sư huynh có cao kiến gì cứ việc nói ra.

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ tài trí hơn người, tiểu huynh nào có chủ ý gì hay ho hơn đâu, nhưng...

Bỗng nhiên lão dừng lại rồi trầm ngâm tư lự.

Hoắc Minh Phong nói :

- Sư huynh có điều gì cứ nói ra xem ?

Thôi Đại Công nói :

- Bang chủ dã biết tính cách của Trịnh Đại Cương là quang minh lỗi lạc, bây giờ bỗng nhiên chuyễn lời bảo Bang chủ chớ gặp Thiên Ma Nữ, tiểu huynh cảm thấy trong chuyện này tất phải có lý do !

Hoắc Minh Phong nói :

- Không sai, đó chính là chỗ mà tiểu đệ không hiểu.

Lão dịch mục quang nhìn qua Âm Dương Thủ Cát Uy và nói :

- Cát sư đệ tài trí hơn người, liệu việc như thần, có lẻ sư đệ đã đoán được dụng tâm của Trịnh Đại Cương ?

Cát Uy tiếp lời với thái độ lạnh lùng :

- Tiểu đệ đoán hắn không ngoài hai dụng tâm !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc hỏi ngay :

- Đó là hai dụng tâm nào ?

Cát Uy chậm rải nói :

- Thứ nhất, võ công của thiên Ma Nữ đã cao vượt Bang chủ, một khi Bang chủ gặp ả thì khó tránh một trận giao chiến, Trịnh Đại Cương vì tình giao hảo nhiều năm nên không nhẫn tâm nhìn thấy Bang

chủ bại dưới tay ma nữ, do vậy mới ngăn cản Bang chủ xuất diện !

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Còn dụng tâm thứ hai ?

Cát Uy nói tiêp :

- Ẩn thân một nơi để tùy cơ ứng biến, lợi dụng việc quần hùng tụ tập ở Thiếu Lâm mà ngầm xuất thủ trừ đi ma nữ kia !

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cách lý giải của hiền đệ có lẻ không sai rồi !

Bỗng nhiên sắc diện lão trầm hẳn xuống và nói tiếp :

- Nhưng Trịnh Đại Cương lại nhìn sai người rồi !

Cát Uy tiếp lời :

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương là một nam tử hán giàu nhiệt huyết, nếu hắn không thể bảo Lữ Đường chủ chuyễn lời cho Bang chủ như vậy...

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói :

- Cát sư đệ, theo ngươi thì bản toà nên làm thế nào đây ? Nghe theo lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút đầu chăng ?

Cát Uy trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này... tiểu đệ không dám có chủ trương, chỉ có điều mong bang chủ vì đệ tử toàn bang mà bảo trọng !

Hoắc Minh Phong ngẫn người ra nhìn Cát Uy và nói :

- Sư đệ, ngươi cũng học theo Trịnh Đại Cương mà hảm vi huynh vào thế bất nghĩa chăng ?

Cát Uy lạnh lùng đáp :

- Tiểu đệ không dám !

Hoắc Minh Phong hươi hươi cây gậy trúc trong tay và lớn tiếng nói :

- Cái Bằng chúng ta xưa nay lấy một chữ nghĩa làm căn bản để lập thân trong võ lâm, nếu bản toà không dám đường đường chính chính xuất diện đối phó với Thiên Ma Nữ thì ngày sau bản toà còn chỗ nào để đứng trong võ lâm ? Đại trượng phu sống có gì là vui, chết có gì là sợ ? Nhưng chết được như nguyện thì chết sớm một ngày còn hơn sống thừa một năm !

Thôi Đại Công lên tiếng ?

- Những lời Bang chủ vừa nói khiến tiểu huynh vô cùng cảm động, nhưng Bang chủ là huyết mạch của bản bang nên không thể có cái dũng khí của tiểu huynh thì chuyện này phải thương lượng đến nơi đến chốn mới được !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Sư huynh cũng nói giúp cho Cát sư đệ và Trịnh Đại Cương đấy à ?

Thôi Đại Công lắc đầu thở dài rồi nói :

- Bang chủ hiểu lầm rồi ! Thiết nghĩ Trịnh Đại Cương tất cũng có chỗ khổ tâm, hắn không nói ra nguyên nhân là vì nghĩ đến uy danh của Bang chủ và bản bang, nếu Bang chủ bình tâm suy nghĩ thì có thể hiểu được đạo lý bên trong !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Không cần rồi ! Nhân tài của bản bang rất nhiều, xưa nay luôn được võ lâm gọi là đệ nhất đại bang, dù tiểu đệ tử chiến dưới đao kiếm của Thiên Ma Nữ thì bản bang cũng chẳng lo không người kế thừa, việc sư huynh lo cho vấn đề an nguy của tiểu đệ có lẻ là thừa rồi !

Rõ ràng Hoắc Minh Phong đã hạ quyết tâm cùng Thiên Ma Nữ phân cao thấp một phen !

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ hạ quyết tâm rồi chăng ?

Hoac Minh Phong nói :

- Sư huynh không cần khuyên nữa, nếu tiểu đệ không thể trừ yêu nữ tại Thiếu Lâm tự thì khi nào tiểu đệ mới có thể vì võ lâm đồng đạo mà tận xuất tâm lực ?

Thôi Đại Công gật đầu, nói :

- Bang chủ đã quyết định thì đương nhiên tiểu huynh không tiện khuyên can nữa rồi, nhưng tiểu huynh còn có một thỉnh cầu, mong Bang chủ xem xét cho !

Hoắc Minh Phong mĩm cười hỏi :

- Chuyện gì ?

Thôi Đại Công nói :

- Cho phép tiểu huynh liên thủ cũng bang chủ để đối phó với Thiên Ma Nữ nhé ?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên :

- Chuyện đó làm sao có thể ?

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :

- Tại sao lai không thể ? Bang chủ đừng quên trận chiến không chỉ có quan hệ đến thanh danh của bang chủ mà còn quan hệ đến thanh danh của bản bang từ nay về sau ! Huống hồ Trịnh Đại Cương đã khuyên Bang chủ đừng xuất diện thì đũ thấy Thiên Ma Nữ đã sớm nắm chắc phần thắng rồi !

Hoắc Minh Phong chậm rải nói :

- Cát sư đệ, ngươi đâu biết là Trịnh Đại Cương không bị Thiên Ma Nữ làm cho khiếp sợ mà có ý tạo ra nguỵ ngôn để làm giao động quan tâm của chúng ta chứ ?

Cát Uy sững người, lão hỏi lại :

- Bang chủ nghi ngờ Trịnh Đại Cương chăng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Bản toà và hắn đã giao tình mấy mươi năm, bao nhiều lần đao kiếm kề cổ mà hắn vẫn không chớp mắt, thế tại sao lần nầy hắn lại khiếp sợ mấy nữ nhân ? Sư đệ thử nghĩ đạo lý bên trong xem !

Cát Uy nói :

- Tiểu đệ nghĩ chuyện này không đến nỗi như vậy ! Tuy võ công của Trung Châu Tam Hiệp không cao nhưng lòng hiệp nghĩa của bọn họ được võ lâm đồng đạo thừa nhận !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Cát sư đệ, ngươi rất tin tưởng Trịnh Đại Cương phải không ?

Cát Uy nói :

- Một nam tử hán giàu nghĩa khí và trung nghĩa thì tự nhiên là được mọi người tin tưởng kính ái

rồi !

Lão nhìn qua Cầm Long Thủ Lạc Kỳ ngồi bên cạnh rồi nói tiếp :

- Bang chủ, Trịnh Đại Cương quen biết chúng ta là do Lạc huynh tiến dẫn, nếu tính cách của Trịnh Đại Cương có chỗ khả nghi thì lẽ ra Lạc huynh là người hiểu rõ.

Lúc này Cầm Long Thủ Lạc Kỳ mới hắng giọng rồi nói :

- Cát sư đệ, đó là những chuyện đã qua rồi ! Trịnh Đại Cương bây giờ như thế nào, tiểu huynh làm sao biết được ?

Nguyên ý của Cát Uy là muốn Lạc Kỳ nói giúp Trịnh Đại Cương mấy câu để khuyên giải Bang chủ, nào ngờ Lạc Kỳ vừa khai khẩu đã nói một câu chối tuốt khiến Cát Uy nhất thời chẳng biết phải ứng phó như thế nào.

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Hiền đệ, ngươi nghe rồi chứ ? Ngay cả Lạc sư đệ cũng không bị Thiên Ma Nữ làm cho kinh khiếp mà !

Cát Uy thở dài một hồi rồi nói :

- Lạc sư huynh vo tròn mà làm như vậy thật là làm khó cho đệ rồi !

Lạc Kỳ mĩm cười, nói :

- Cát sư đệ, không nên nói như vậy, tuy Trịnh Đại Cương là một hảo hán thật sự nhưng khi đối diện với sinh tử thì phải chiết khấu một chút đối với cái gọi là khí tiết !

Cát Uy cười nhạt, nói :

- Đây là cách nhìn của Lạc sư huynh à ?

Lạc Kỳ không nghĩ ra thâm ý của Cát Uy nên thản nhiên gật đầu, nói :

- Ngu huynh cho rằng đó cũng là lẻ thường tình.

Cát Uy cướp lời, nói :

- Bang chủ đã nghe những lời của Lạc huynh rồi chứ ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Nghe rồi !

Bỗng nhiên Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Cái Bang chúng ta từ lúc sư tổ thiết lập bang quy đến nay lấy trung liệt, tiết nghĩa làm gốc, những lời của Lạc sư huynh vừa nói là phạm vào đại kỵ của bản bang . Bang chủ có thể làm ngơ được sao ?

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi lại :

- Lạc Kỳ phạm vào đại kỵ gì, tại sao tiểu huynh không nghe nói.

Cát Uy lạnh lùng tiếp lời :

- Cách suy nghĩ của Bang chủ sư huynh và Lạc sư huynh không khác gì nhau nên tất nhiên là không nghe dụng ý của Lạc sư huynh rồi !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cát sư đệ, trước mặt tiểu huynh có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng ra mới phải !

Cát Uy nói :

- Bang chủ bảo tiểu đệ nói thẳng thì đương nhiên tiểu đệ phải tuân mệnh rồi !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Lạc sư huynh nói, một người khi đối đầu với sinh tử cần phải chiết khấu hai chữ khí tiết, hàm ý bên trong chẳng phải bất hoà với giới điều uy vũ bất năng khuất của bản môn sao ? Vã lại, chuyện này cũng biểu lộ, một khi Lạc sư huynh bị người khác uy hiếp thì sẽ lập tức phản bang đầu hàng để bảo mệnh !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì ngẫn người, lão nói :

- Lạc Kỳ làm sao có thể phản bang ? Chuyện này... Tiểu huynh không dám tin...

Cát Uy cười nhạt rồi tiếp lời :

- Lời được nói ra từ miệng Lạc sư huynh, Bang chủ còn muốn bao che nữa, thật là bất công quá !

Lúc này bỗng nhiên Lạc Kỳ đứng lên và lớn tiếng nói :

- Cát sư đệ, ngươi rắp tâm khiêu khích để ly gián tinh thần giữa Bang chủ và Lạc mỗ chăng ? Theo lão phu thấy thì ngươi đã đi trước một bước trong viêc làm một tên phản đồ của bản bang rồi đấy !

Hoắc Minh Phong đang vò đầu bức tai tìm cách xử lý chuyện trước mắt thì Cát Uy đã lạnh lùng nói tiếp :

- Lạc sư huynh, những lời đó là do sư huynh tự nói ra, tiểu đệ chỉ giải thích cho Bang chủ biết dụng tâm của sư huynh, sao có thể gọi là ly gián ? Còn như Lạc sư huynh không nhận thức được đại thể, chỉ biết cổ động cho Bang chủ hành động theo cái dũng của kẻ thất phu, hành vi như vậy là có ý hảm Bang chủ vào chỗ bất nghĩa bất trí, rốt cuộc ai là kẻ phản bang, tiểu đệ tin rằng Bang chủ và Thôi sư huynh tất có sự minh giám...

Không những miệng lưỡi hơn người mà lý do Cát Uy đưa ra cũng quang minh chính đại, khiến cho người nghe không thể không cảm thấy hữu lý ! Do vậy Lạc Kỳ chưa kịp khai khẩu thì Hoắc Minh Phong đã chỉ tay về phía Lạc Kỳ và nói :

- Lạc sư đệ, ngươi không cần nói nữa !

Lão nhìn qua Cát Uy và mĩm cười nói tiếp :

- Cát sư đệ, đến hôm nay tiểu huynh mới biết ngươi là nhân vật ngoài lạnh trong nóng, là một hảo huynh đệ bên ngoài nóng nảy nhưng tâm rất thiện ! Những năm qua tiểu huynh biết ngươi không thấu suốt, thật là tội đáng chết...

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão cung thủ xá Cát Uy một xá.

Bang chủ hành lễ xá dài như vậy thật là quá trọng đối với Cát Uy, Vì thế Cát Uy vội vàng quỳ xuống hành lễ và nói :

- Bang chủ sư huynh làm thế khiến, tiểu đệ lo sợ quá !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Không phải mà kỳ thực đó là biểu hiện của tiểu huynh về việc hiểu được tâm tính của Cát sư đệ nên tự nhiên sinh lòng kính phục mà thôi.

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Lạc Kỳ :

- Lạc sư đệ, ngươi cho rằng Trịnh Đại Cương thật sự đầu hàng Thiên Ma Nữ chăng ?

Lạc Kỳ lớn tiếng nói :

- Bang chủ, Lạc Kỳ không phải là Trịnh Đại Cương, Trịnh Đại Cương có thể tham sinh úy tử đầu hàng Thiên Ma Nữ nhưng Lạc Kỳ này đầu có thể rơi, xương có thể nát nhưng lòng trung với bản bang quyết không thể thay đổi.

Hoắc Minh Phong nói :

- Tiểu huynh hiểu ngươi rồi, ngươi không cần phải giải thích nữa ! Ta chỉ muốn biết là Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ như ngươi phán đoán hay không mà thôi ?

Lạc Kỳ cung thúc nói :

- Đa tạ Bang chủ minh xét... Còn chuyện Trịnh Đại Cương có đầu hàng Thiên Ma Nữ hay không thì tiểu đệ cho rằng... Cho rằng hắn...

Bỗng nhiên lão trầm ngâm rồi không nói nữa.

Lúc này từ chỗ ẩn thân Phương Tuyết Nghi vô cùng xúc động, nếu Tống Phù không hai ba lần kiềm giữ chàng thì có lẻ chàng đã xuất diện khi Lạc Kỳ nói câu đầu tiên rồi . Bây giờ chàng thấy Lạc Kỳ trầm ngâm thì nhịn không được nên dùng truyền âm nói với Tống Phù :

- Tống lão, nếu họ Lạc này nói một câu bất lợi cho Trịnh đại bá thì vản bối sẽ không thể nhẫn nại được nữa rồi !

Tống Phù truyền âm nói :

- Lão đệ, không nhịn được chuyện nhỏ tất xảy ra loạn lớn, ngươi hà tất phải kết thù oán với Cái Bang ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vản bối chỉ tìm họ Lạc để lý luận, đồng thời cũng rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại bá, sao có thể gọi là kết thù oán với Cái Bang ? Huống hồ Hoắc Bang chủ và bọn ba lão Cát Uy đều cho rằng họ Lạc sai mà !

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão đệ, ngươi nghĩ như thế là phạm vào đại sai lầm rồi đấy !

- Sai lầm điều gì ?

- Các đại môn phái trong võ lâm, dù giữa sư huynh đệ có tranh chấp gì cũng không cho phép người ngoài nhúng tay vào, nếu lão đệ ngươi muốn hỏi tội Lạc Kỳ thì sợ rằng bọn họ sẽ liên thủ lại thành một bên mà đối phó với người thôi !

- Không lẻ thiên hạ đệ nhất bang cũng không tôn trọng chuyện thị phi minh bạch chăng ? Vản bối không tin !

- Lão đệ, xem ra ngươi đã quyết tâm vì Trịnh Đại Cương mà xuất diện rồi chăng ?

- Không sai ! Nhưng...

- Nhưng thế nào ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu Lạc Kỳ không tiếp tục nói những điều có hại đến danh trung nghĩa của Trịnh đại bá thì vản bối không cần phải hiện thân !

Tống Phù gượng cười, nói :

- Được ! Chúng ta nghe xem họ Lạc kia nói như thế nào !

Lúc này Hoắc Minh Phong chờ hồi lâu nhưng không thấy Lạc Kỳ nói gì thì bất giác hỏi :

- Lạc sư đệ, rốt cuộc ngươi cho rằng Trịnh Đại Cương là nhân vật như thế nào . Nói mau !

Ngữ khí rất nghiêm, rõ ràng là trong lòng vị Bang chủ Cái Bang đã không vui !

Lạc Kỳ quét mục quang nhìn qua các vị sư huynh đệ một lượt, lão trấn định tinh thần rồi nói :

- Theo tiểu đệ thấy, Trịnh Đại Cương vẫn là một vị hảo hán đầy tâm huyết nhưng hắn chưa đạt đến cảnh giới siêu nhiên vật ngoại, xem thường tử vong, do đó, một khi bị Thiên Ma Nữ chế phục thì tất nhiên khó tránh việc tham sinh úy tử !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì sững người, lão nói :

- Ngươi vẫn không tin tưởng Trịnh Đại Cương ?

Lạc Kỳ nói :

- Đích thực là tiểu đệ không dám tin tưởng...

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên có một tiếng quát như sấm vang lên, theo đó là một bóng người như thiên thần từ trên không giáng hạ và đột nhiên xuất hiện trong đại điện ! Song cước vừa chạm đất thì người này đã quát lớn :

- Họ Lạc kia, bản thân lão tham sinh úy tử thì lão không nói mà lại đi nói là không thể tin tưởng Trịnh đại hiệp, trong hàng ngủ trưởng lão Cái Bang mà có hạng vô sĩ như lão thì quả thật là làm người ta quá thất vọng !

Bang chủ Cái Bang và mấy vị trưởng lão kinh ngạc không ít, khi bọn họ phát hiện bóng người vừa

giáng hạ một cách đột ngột kia là một thiếu niên chừng mười tám , mười chín tuổi thì lại càng kinh động hơn.

Thì ra, phương Tuyết Nghi nghe Lạc Kỳ nói đến câu vừa rồi thì chàng không nhịn được nữa nên tung người phóng thẳng vào đại điện.

Trước khi nhận diện người vừa đến thì Lạc kỳ rất kinh khiếp, nhưng khi thấy kẻ ngông này chỉ là một thiếu niên mặt còn bấm ra sửa thì bất giác lão phá lên cười một tràng dài. Và khi Phương Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Lạc Kỳ lạnh lùng nói ngay:

- Kẻ nào to gan dám đột nhập vào cấm địa nơi trưởng lão bản bang tập hội mà nghe lén vậy? Mau báo danh tánh rồi ngoan ngoản nhận sự trừng phạt của bản bang!

Tuy Lạc Kỳ đấu khẩu không lại Cát Uy nhưng mấy câu này của lão thật là lợi hại , bấy nhiêu cũng đã đũ đưa Phương Tuyết Nghi trở thành địch nhân của toàn thể Cái Bang rồi !

Nhưng Phương Tuyết Nghi võ nghệ cao cường , can đảm hơn người , chàng đã bất chấp mà đến nên thái độ rất nên bình tỉnh trước lời đe doa. của Lạc Kỳ , chàng nói :

- Họ Lạc kia , tại hạ vì muốn rửa sạch thanh danh cho Trịnh đại hiệp mà đến đây , lão không cần đem toàn thể Cái Bang ra để uy hiếp.

Trong lúc hai người đối đáp thì Bang chủ Cái Bang đã đứng lên bước về phía Phương Tuyết Nghi . Lão ngắm chàng một hồi lâu rồi gõ gõ cây gậy trúc xuống đất , cười ha hả một tràng , đoạn nói :

- Tiểu huynh đệ , thân pháp của ngươi quả nhiên là phi phàm !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Bang chủ quá khen rồi ! Một chút nghề mọn thì làm sao dám qua mắt.

Hoắc Minh Phong thấy chàng lễ phép và nói năng khiêm tốn thì liền mĩm cười nói :

- Tiểu huynh đệ , trong tướng mạo và cốt cách ngươi không phải tầm thường , thân thủ lại bất phàm , có lẻ là đệ tử của một vị cao nhân nào chăng ? Chẳng hay tiểu huynh đệ có thể cho biết đại danh ? Tôn sư là ai ?

Thì ra , lúc Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì Hoắc Minh Phong đã thoáng nhận ra khinh công của chàng rất khác lạ , nên lão bắt đầu để ý đến điểm này và muốn từ sư môn của đối phương mà điều tra dụng ý xuất hiện của chàng là địch hay là bạn.

Lúc này Phương Tuyết Nghi tiếp tục cung thủ nói với vẽ nghiêm túc :

- Tại hạ họ Phương , thảo danh là Tuyết Nghi , chỉ là kẻ hậu học trong võ lâm , xin Bang chủ chớ khách khí như vậy !

Tên họ chàng đã báo nhưng lại lịch của sư môn chàng vẫn chưa nói ra , điều nầy khiến Hoắc Minh Phong hơi ngạc nhiên , lão thầm nghĩ :

- Tiểu tử này cũng khá giảo hoạt !

Bang chủ Cái Bang đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe Thôi Đại Công cười lớn một tràng rồi nói :

- Còn vị bằng hữu nào ngoài đó , sao không hiện thân vào điện luôn thể ?

Thì ra , Thôi Đại Công chẳng những có võ công cao cường mà tính tình cũng rất tinh tế , khi Phương Tuyết Nghi xuất hiện thì lão đã lập tức vận thần công ngầm quan sát xem thử còn đồng đãng của Phương Tuyết Nghi bên ngoài hay không , trong khi đó Tống Phù lại không để ý đến cử động này của Thôi Đại Công nên lão không dùng thuật quy tức công , tuy hơi thở của lão cũng rất nhẹ nhàng nhưng vẫn không qua mắt dược võ lâm cao thủ như Thôi Đại Công.

Tống Phù nghe Thôi Đại Công nói thì bất giác kinh tâm nhưng lúc nầy không thể không xuất diện , vì vậy lão đành cười lớn một tràng rồi tung người vào đại điện của Quan Vương miếu.

Khi nghe Thôi Đại Công lên tiếng thì Hoắc Minh Phong đã giật mình , nhưng khi thấy Tống Phù xuất hiện thì vị Bang chủ càng kinh ngạc hơn , lão buột miệng kêu lên :

- Thì ra là Tống huynh.

Tống Phù vội hành lễ và nói :

- Không dám ! Hôm nay Tống mỗ mạo phạm rồi !

Thôi Đại Công cũng rời chỗ ngồi , lão bước đến trước Tống Phù mĩm cười nói :

- Lao thần thâu , bọn ta là bang hội cùng si , nếu lão thần thâu ngươi muốn trộm thì e rằng lão chọn nhầm chỗ rồi.

Tống Phù nói :

- Thôi trưởng lão nói đùa rồi.

Nói đoạn lão cung thủ hành lễ với Cát Uy , Ông Côn Luân và Lạc Kỳ.

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tống huynh , vị lão đệ nay cùng đến với Tống huynh chăng ?

Tống Phù nói :

- Không sai ! Tống mỗ xin nhận lãnh tội quấy nhiễu các vị.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Chuyện này phải chịu tội sao ? Sự việc đều do ta mà ra , nếu phải chịu tội thì ta phải nhận lãnh mới đúng chứ.

Nghĩ đoạn chàng lớn tiếng nói :

- Tống lão , chuyện này đây là do vản bối nhất thời không nhịn được mà gây ra , nếu Hoắc Bang chủ trị tội thì vản bối lãnh tội mới phải chứ ?

Tống Phù cười ha hả nói :

- Lão đệ , ngươi đừng quên rằng lão phu là người phát hiện ra ám hiệu của Cái Bang và cũng là người đề xuất chủ ý đến nơi này . Do vậy , nếu phải lãnh tội thì có lẻ không có phần của lão đệ ngươi rồi.

Một lão một thiếu tranh nhau nhận tội mà căn bản Hoắc Minh Phong lại chưa nói ra một chữ buộc bọn họ phải chịu tội nên tình thế hiện tại quả là buồn cười.

- Tống huynh , tiểu huynh đệ nầy là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

Tống Phù liền nhìn Tuyết Nghi rồi nói :

- Chuyện này...

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Tống huynh không cần nói đến hai chữ trách tội nữa ! Nhưng lai lịch của Phương lão đệ này thì tại hạ cần phải làm cho rõ đấy.

Tống Phù mĩm cười nói :

- Phương lão đệ , Hoắc Bang chủ là người chính trực , lão đệ ngươi chớ quá khách khí như vậy.

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ rồi nói :

- Lão tiên bối nói cũng phải.

Chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi cung thủ nói :

- Tiên sư là Trần Hy Chính , có lẻ Hoắc Bang chủ không còn nghi ngờ tại hạ nữa chứ !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì cả kinh , lão kêu lên :

- Kiếm thần , Trần đại hiệp chăng ?

Tống Phù cười lớn rồi tiếp lời :

- Hoắc huynh yên tâm rồi chứ.

Hoắc Minh Phong quét mục quang như điện nhìn khắp người Phương Tuyết Nghi rồi thở dài một hồi mà không nói gì.

Bốn vị trưởng lão của Cái Bang cũng đều ngạc nhiên nên dồn mục quang nhìn về phía Phương Tuyết Nghi , nhất thời không lão nào khai khẩu . Cả gian chánh điện của Quan Vương miếu bỗng nhiên im lặng một cách lạ thường.

Tống Phù quét mục quang nhìn một lượt từ Hoắc Minh Phong sang bốn vị trưởng lão Cái Bang rồi phá lên cười ha hả một tràng , đoạn nói :

- Hoắc huynh , các vị không tin chăng ?

Hoắc Minh Phong đưa tay vò đầu và lớn tiếng nói sang sảng :

- Tống huynh , bọn tại hạ chỉ cảm thấy quá bất ngờ chứ có lý nào lão không tin.

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ , vừa rồi ngươi gọi Kiếm Thần Trần đại hiệp là tiên sư , lẻ nào Trần đại hiệp đã khuất núi rồi ?

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói :

- Đúng vậy ! Tiên sư đã tạ thế từ hai tháng trước.

- Thật là thiên đạo bất công rồi ! Người chánh nhân quân tử như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại không cho sống thêm nhiều năm nữa chứ ?

Tình cảm bi thương xuất phát từ đáy lòng của một vị Bang chủ khiến cho Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động.

Thôi Đại Công cũng liên tục thở dài tựa hồ như không làm chủ được bản thân mình nữa.

Nhưng Âm Dương Thủ Cát Uy thì chau mày hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ, tôn sư Trần đại hiệp đã tạ thế như thế nào ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão này không hỗ danh là Âm Dương Thủ, trong thời khắc này mà lão còn lưu tâm đến chuyện sư phụ ta chết như thế nào, điều nầy đũ thấy chỗ tinh tế trong tính cách và suy nghĩ của lão ta.

Nghĩ đoạn chàng nghiêm túc nói :

- Tiên sư thọ bệnh mà tạ thế ở Cùng Lai sơn !

Cát Uy chau mày trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này sao có thể...

Hoặc Minh Phong lớn tiếng kêu :

- Chuyện này thật bất công bằng rồi ! Một bậc kỳ tài, một võ lâm quái kiệt như Trần đại hiệp mà tại sao trời xanh lại bắt mạng đến chung thân chứ ? Lão đệ, ngươi không nói sai đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Lúc tiên sư tạ thế, tại hạ luôn túc trực bên cạnh thì tự nhiên là không thể sai rồi !

Hoắc Minh Phong cúi đầu tự nói lẩm bẩm :

- Trời xanh không có mắt, thật khiến cho người ta hận chết đi được !

Cát Uy lại nói tiếp sau một lúc trầm ngâm :

- Phương lão đệ, người có võ công như tiên sư thì làm sao có thể bị bệnh giày vò cho đến chết được ? Chuyện này khiến Cát mỗ không thể nào hiểu và cũng không thể nào tin được !

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Cát lão, tiên sư đã thọ bênh từ hai mươi năm trước rồi.

Mục quang của Cát Uy chợt sáng lên, lão chụp hỏi ngay :

- Đã thọ bệnh từ hai mươi năm trước à ?

Tuyết Nghi nói :

- Tiên sư đã nói với tại hạ như vậy !

Cát Uy vừa gật gù vừa nói :

- Như vậy xem ra lệnh sư không phải vì bệnh mà chết roi !

Thôi Đại Cong nghe vậy thì biến sắc, lão hỏi :

- Sư đệ, ngươi nói Trần đại hiệp không phải chết vì bệnh à ?

Cát Uy chậm rải nói :

- Đại sư huynh, đừng nói là người có võ công cao cường đã đạt đến cảnh giới bách bệnh nan xâm như Trần đại hiệp, dù là đại sư huynh và tiểu đệ đây thì những năm qua có một ngày nào thọ bệnh đâu ?

Thôi Đại Công gật đầu, nói :

- Không sai, bất cứ bệnh gì cũng không thể xâm hại chúng ta.

Lão hơi ngừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Nói như vậy thì Trần đại hiệp chết là vì duyên cớ khác chăng ?

Cát Uy nói :

- Nếu tiểu đệ phán đoán không sai thì điều dẫn đến cái chết của Trần đại hiệp hết tám phần mười là bị người ta ám toán.

Hoắc Minh Phong ngẫng đầu lên hỏi :

- Kẻ nào ám toán lão ta ?

Cát Uy nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Chuyện này phải hỏi Phương lão đệ thì mới biết được !

Tuyết Nghi trả lời ngay :

- Vản bối không biết !

Hoắc Minh Phong trầm sắc diện, nói :

- Không biết à ? Tại sao ngay cả nguyên nhân dẫn đến cái chết của sư phụ mà ngươi cũng không biết ?

Lão trách mắng như vậy thật khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy hỗ thẹn vô cùng . Theo lý mà nói, bản thân chàng là đệ tử thì phải biết nguyên nhân cái chết của sư phụ mình mới phải ! Nhưng trước sau sư phụ chàng vẫn không nói thì bảo chàng làm thế nào bây giờ ?

Chàng hơi do dự một lát rồi nói :

- Vản bối biết mình không đúng nhưng tiên sư không muốn tiết lộ thì vản bói cũng đành chịu.

Bỗng nhiên Thôi Đại Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Ngươi phải đi điều tra ! Nếu không thì Kiếm Thần hà tất phải thu ngươi làm truyền nhân.

Phương Tuyết Nghi nghiêm túc nói :

- Thôi lão tiên bối, vản bối hành tẩu giang hồ chuyện này cũng chính là vì chuyện đó !

Thôi Đại Công nghe vậy thì thần sắc hoà hoản trở lại, lão gật đầu, nói :

- Có thế chứ ! Nhưng chẳng hay ngươi đã có manh mối gì chưa ?

Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Vẫn chưa tìm được chút manh mối gì.

Cát Uy hắng giọng rồi tiếp lời :

- Phương lão đệ, khi Kiếm Thần tạ thế có triệu chứng gì đặc biệt không ?

Tuyết Nghi nói :

- Thể lực suy giảm, chốc chốc thường hôn mê và phải nhờ một loại đan dược mới sống thêm được mấy tháng.

Cát Uy gật đầu, nói :

- Vậy thì đúng rồi ! Kiếm Thần đúng là bị người ta ám toán nên phải dựa vào tinh lực của nội công và dược lực mới duy trì được mạng sống hai mươi năm.

Hoắc Minh Phong quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ, xưa nay tính tình của lão phu nóng nảy, vừa rồi nếu có mạo phạm thì lão đệ

ngươi chớ để tâm nhé !

Người này quả nhiên là khác với mọi người, ý niệm thị phi rất rõ ràng phân minh !

Chương 6: Kiếm Chấn Cái Bang

Phương Tuyết Nghi cung thân, nói :

- Vản bối đâu dám thế !

Hoắc Minh Phong mĩm cười rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống huynh, hiện tại Tống huynh và Phương lão đệ muốn đồng hành đến phương nào vậy ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Hoắc huynh thử đoán xem ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Muốn tại hạ phán đoán à ? Chuyện này xem ra khó khăn đấy.

Bỗng nhiên lão chỉ qua Cát Uy, và nói tiếp :

- Có rồi, tại hạ nhờ Cát sư đệ đoán giúp đươc chứ ?

Cát Uy nghe vậy thì không chờ Tống Phù tỏ thái độ đồng ý hay không mà lão nói ngay :

- Tống huynh, các vị đi chuyến này có lẻ chỉ đến một trong hai nơi mà thôi !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Là hai nơi nào ?

Cát Uy chậm rải nói :

- Một là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, hai là đến chỗ của Trung Châu Tam Hiệp Trịnh Đại Cương !

Tống Phù ngẫn người, lão nói :

- Sao Cát huynh cho rằng bọn tại hạ sẽ đi tìm Trịnh Đại Cương ?

Cát Uy nhìn qua Tuyết Nghi rồi nói :

- Chẳng phải vị Phương lão đệ này hiện thân là vì Lạc sư huynh đã khẩu xuất những lời bất tín đối với Trịnh Đại Cương đó sao ? Nếu Phương lão đệ và Trịnh Đại Cương vô can thì hắn hiện thân ra đây làm gì ?

Tống Phù cả cười rồi nói :

- Cứ xem như Cát huynh nói có lý ! Nhưng lão phu phải nói cho các vị biết, bọn lão phu đi chuyến này chủ yếu là vì Thiên Ma Nữ !

Cát Uy ngạc nhiên, lão nói :

- Tống huynh, mấy năm không gặp mà chẳng ngờ Tống huynh trở nên hào hứng như vậy, tại hạ thật vô cùng, khâm phục, khâm phục !

Hoắc Minh Phong cũng cười lớn rồi nói :

- Đúng vậy ! Tống huynh đã có hào khí đi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ càng không thể nghe lời khuyên của Trịnh Đại Cương mà làm con rùa đen rút cổ nữa !

Tống Phù nói :

- Nhưng người muốn gặp Thiên Ma Nữ không phải là Tống mỗ !

Cát Uy trầm giọng hoi :

- Không phải Tống huynh thì là ai.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Là vị Phương huynh đệ này !

Bang chủ Cái Bang và bốn vị trưởng lão vừa nghe thì vô cùng ngạc nhiên, nhất thời năm lão đều ngẫn cả người.

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Phương lão đệ muốn gặp Thiên Ma Nữ để làm gì ?

Tống Phù cười thầm trong bụng và nghĩ :

- Lão ăn mày hỏi thật là thừa.

Tuy nhiên Tống Phù cũng thừa biết bọn họ đoán võ công của Phương Tuyết Nghi rất tầm thường nên vừa nghe nói người muốn gặp Thiên Ma Nữ là chàng thì bất giác sửng sốt.

Lão quét mục quang nhìn năm vị đứng đầu Cái Bang một lượt rồi nói :

- Một ngày Kiếm Thần Trần đại hiệp còn tại thế thì Ngũ Đại Ma Chủ không dám manh động, bây giờ Kiếm Thần đã trở thành người thiên cổ nên trách nhiệm ngăn chận Ngũ Ma tác yêu tác quái tự nhiên là trút lên vai Phương lão đệ này rồi !

Thôi Đại Công nhìn Phương Tuyết Nghi đến độ muốn toác hai khoé mắt, lão trầm giọng hỏi :

- Phương lão đệ đã được mấy phần chân truyền của Trần đại hiệp ?

Quả nhiên là không ngoài sở đoán của Tống Phù, mấy vị đứng đầu Cái Bang này đã không yên tâm về võ công của Phương Tuyết Nghi.

Tống Phù thản nhiên nói :

- Chừng khoảng mười thành !

Thôi Đại Công sửng sốt, lão nói :

- Tống huynh, thời khắc này há có phải là lúc nói đùa đâu ?

Tống Phù bèn nghiêm túc nói :

- Tại hạ có nói đùa bao giờ ? Không những Phương lão đệ đã đắc truyền toàn bộ võ công của Kiếm Thần Trần đại hiệp mà còn luyện tất cả võ công của Kiếm Thánh để lại !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi :

- Tống huynh, những lời nầy là thật chứ ?

Tống Phù nói :

- Không có nữa câu hư ngôn, nếu Hoắc huynh không tin thì cứ việc xuất thủ thử xem !

Hoắc Minh Phong không ngờ Tống Phù lại nói như vậy nên bất giác ngẫn người một lúc rồi nói :

- Chuyện này...

Rõ ràng bảo lão ta lấy thân phận Bang chủ Cái Bang mà động thủ với Tuyết Nghi, dù chàng là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì đây cũng là chuyện không thích hợp, do vậy mà lão chẳng biết phải trả lời như thế nào.

Bỗng nghe Cát Uy cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống huynh, Bang chủ sao có thể động thủ với Phương lão đệ ? Chuyện này là Tống huynh làm khó người khác rồi !

- Nếu vậy thì không cần phải thử nữa ! Chẳng hay trong các vị đã có ai từng động thủ với Liễu My Nương ?

Đoản Phương Sóc Ông Côn Luân từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên lặng, lúc nầy bỗng nhiên phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống lão ca, tại hạ đã thử qua võ công của Liễu My Nương rồi !

Tống Phù liền hỏi

- Thắng bại thế nào ?

Ông Côn Luân mĩm cười, nói ;

- Quyết chiến trăm chiêu nhưng thua một thức !

Tống Phù hỏi tiếp :

- Ông huynh không phải là đối thủ của ả ?

Ông Côn Luân cười hì hì, nói :

- Nếu liều mạng thì có thể dẫn đến cục diện lưỡng bại câu thương !

Lão này nói năng rất ư là dí dõm, khiến Tống Phù phải bật cười một tràng rồi mới nói :

- Tống mỗ tin là Ông huynh có được khả năng đó. Nhưng chuyện tại hạ sắp nói ra đây thì sợ rằng các vị không thể nào tin được, đó là tại hạ đã tận mắt mục kiến Phương lão đệ đánh bại Liễu My Nương trong vòng ba chiêu !

Chợt nghe Hoắc Minh phong phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Điều nầy chứng minh anh hùng xuất thiếu niên, Phương lão đệ, lão khiếu rất vui mừng cho ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không dám nhận sư tán thưởng của Bang chủ, chẳng qua là vản bối gặp may nhất thời mà thôi !

Tống Phù tiếp lời :

- Hoắc huynh, tại hạ tin là Hoắc huynh biết rõ võ công của Ma Đao Điền Nguyên chứ ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Đao pháp của Ma Đao Điền Nguyên cực nhanh và có tiếng là võ lâm đệ nhất khoái đao, tại hạ đã được mục kiến rồi !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nhưng đáng tiếc đệ nhất khoái đao chỉ là hư danh mà thôi ! Phương lão đệ chuyễn xuất đến kiếm thứ hai thì hắn đã bõ mạng tại đương trường rồi !

Hoắc Minh Phong còn đang kinh ngạc thì nghe Cát Uy trầm giọng nói :

- Tống huynh, Ma Đao Điền Nguyên đã chết dưới kiếm của Phương lão đệ à ?

Tống Phù nghiêm túc nói :

- Tống mỗ đã tận mắt mục kiến thì không thể sai rồi !

Cát Uy thở dài một hồi rồi nhìn qua Phương Tuyết Nghi, nói :

- Nói như vậy thì Phương lão đệ đã đắc truyền mười thành của Kiếm Thần Trần đại hiệp thật rồi à ?

Tống Phù nói :

- Có khi nào Tống mỗ nói không thật đâu ? Nếu các vị vẫn chưa tin thì cứ việc liên thủ mà xem ?

Chẳng ngờ Tống Phù càng nói càng khó nghe, thử nghĩ bất kỳ người nào trong năm lão xuất thủ một chiêu cũng đã cảm thấy bất ổn rồi, vậy thì làm sao bọn họ có thể liên thủ để thử chiêu ? Do vậy, nhất thời năm nhân vật đứng đầu Cái Bang đều biến sắc, sự khó chịu trong lòng quả thật không có ngôn ngữ nào diễn tả hết được.

Bỗng nhiên nghe Ông Côn Luân cười hì hì rồi nói :

- Tống huynh cứ khiêu khích huynh đệ bọn tại hạ như vậy là có dụng ý gì thế ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chưa đến Hoàng Hà thì chưa chịu thôi mong ước, nếu các vị không xuất thủ thử chiêu thì e rằng tại hạ có thiên ngôn vạn ngữ cũng khó lắm cho các vị tin được !

Đột nhiên nghe Lạc Kỳ lạnh lùng nói :

- Người khác có thể tin nhưng Lạc mỗ thì tin không nỗi.

Lão nhìn qua Tuyết Nghi rồi cười nhạt nói tiếp :

- Lạc mỗ bất tài nhưng cũng muốn thỉnh giáo công phu triển kiếm của Phương lão đệ !

Lời vừa dứt thì lão lập tức rút trong người ra một cây đả cẩu bỗng dài hơn thước, to bằng ngón tay cái, điều khác lạ là cây đả cẩu bỗng này không phải làm bằng trúc mà được đúc từ tinh đồng.

Phương Tuyết Nghi vốn không có ý động thủ nhưng lúc nầy thấy Lạc Kỳ xuất binh khí độc môn của Cái Bang thì bất giác chau mày, nói :

- Lạc trưởng lão, sở học của vản bối chỉ bằng một phần ngàn của gia sư thôi, chúng ta không cần phải tỷ thí làm gì !

Lạc Kỳ lạnh lùng nói :

- Lão đệ không cần khiêm tốn, hôm nay Lạc mỗ nhất định phải lỉnh giáo một phen mới được !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Sao lão đệ ngươi không mau xuất kiếm ra ? Lạc mỗ động thủ đây nầy !

Lời vừa dứt thì lão vung đả cẩu bỗng lên rồi điểm tới.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão bức ta thế này thì có lẻ đành phải cho bọn chúng biết chút lợi hại thôi !

Tâm ý đã định, chàng liền lách người tránh né thế công của Lạc Kỳ, đồng thời hữu thủ ấn vào chuôi kiếm và "choang" một tiếng, bảo kiếm đã xuất ra khỏi võ . Trường kiếm tại tay, khí thế của Phương Tuyết Nghi cũng khác trước rất nhiều . Chàng ngưng thần nhìn chầm chầm Lạc Kỳ và mĩm cười, nói :

- Lạc trưởng lão, xin thứ lỗi cho vản bối vô lễ nhé !

Lời dứt, kiếm vung, hàn quang đột hiện, kiếm thế bình thủ đâm thẳng về phía Lạc Kỳ.

Dụng tâm động thủ của Lạc Kỳ chẳng qua là bức Phương Tuyết Nghi xuất kiếm mà thôi , bây giờ đối phương đã xuất kiếm thì với thân phận của lão tất nhiên là không tiện chiếm tiên cơ.

Khi Phương Tuyết Nghi xuất kiếm đâm ra thì bất giác Lạc Kỳ thất cười và thầm nghĩ :

- Chiêu kiếm bình thường thế nầy mà cũng đả thương được Ma Đao Điền Nguyên sao ? Rõ ràng là Tống Phù này nói năng lung tung rồi !

Nghĩ đến đây thì đả cẩu bỗng trong tay lão cũng thuận thủ quét về phía Tuyết Nghi . Và ý nghĩ khinh địch của lão ta, cuối cùng cũng đến sự hỗ nhục to lớn.

Nguyên chiêu kiếm pháp của Phương Tuyết Nghi trông rất bình thường không có gì lạ nhưng bên trong bao hàm nhiều biết hoá ngoài khả năng tưởng tượng của Lạc Kỳ . Khi đả cẩu bỗng của lão chưa kích trúng thân kiếm thì kiếm thế của Tuyết Nghi đột nhiên trầm xuống và xoay chuyển cực kỳ nhẹ nhàng, trong chớp mắt mũi kiếm đã chuyển hướng đâm vào Hoa Cái huyệt trước ngực Lạc Kỳ.

Lạc Kỳ cảm thấy chấn động, lão vội hít một hơi rồi tung người thối lui ra sau . Nhưng trước mặt lão bóng kiếm quang đã toa? ra rồi bao trùm khắp toàn thân lão.

Lạc Kỳ là một trong tứ đại trưởng lão của Cái Bang, võ công đương nhiên là bất phàm, nếu lão không có ý khinh địch mà xuất toàn lực ứng chiến thì dù Phương Tuyết Nghi có cao minh đến cở nào cũng khó có thể đánh bại lão ta trong một chiêu . Nhưng đáng tiếc là lão khinh địch, xem thường kiếm pháp tuyệt thế của Phương Tuyết Nghi, vì vậy khi Tuyết Nghi biến chiêu thì đả cẩu bỗng của lão bị chấn động mà thoát khỏi tay bay đi . Cùng lúc đó lão cảm thấy bên ngực trái lạnh buốt và kiếm thế của Tuyết Nghi biến ảo muôn trùng, không biết đâu là hư thực . Chiêu kiếm này tuy đâm không sâu nhưng cũng đũ khiến y phục lão rách toạt và huyết tươi chảy ra.

Bang chủ và mấy vị trưởng lão còn lại của Cái Bang thoạt tiên thấy Lạc Kỳ khiêu chiến mà không lên tiếng ngăn cản là có ý muốn xem trình độ kiếm thuật của Phương Tuyết Nghi đến mức nào. Khi thấy chàng xuất chiêu tầm thường thì mấy lão này cũng nghĩ như Lạc Kỳ, tức là cho rằng kiếm pháp của Tuyết Nghi quá bình thường và nghĩ Tống Phù đã khoác lác không thực , nhưng chỉ trong chớp mắt thì bốn đôi mục quang của bọn lão đều tròn xoe mà nhìn không chớp.

Thôi Đại Công buột miệng kêu lên :

- Hảo kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi đắc thủ nhưng không công tiếp, chàng bồng kiếm trước ngực và cung thủ nói với Lạc Kỳ :

- Tại hạ nhất thời lỡ tay, xin Lạc trưởng lão tha tội !

Lạc Kỳ nhắm mắt không nói, máu trước ngực lão vẫn theo y phục chảy ròng ròng xuống đất.

Hoắc Minh Phong thì như người tỉnh mộng, lão buông tiếng thở dài rồi nói :

- Truyền nhân của Kiếm Thần quả nhiên là bất phàm, Phương lão đệ kế thừa y bát cũng không phụ

thanh uy của lệnh sự Từ nay trong võ lâm lại xuất hiện thiếu niên kỳ sĩ, lòng ưu thời mẫn thế của lão khiếu xem ra hơi muộn rồi !

Một khối lòng đầy thành ý khiến ai nấy đều vô cùng cảm động.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Bang chủ quá khen rồi !

Song mục của Cát Uy chớt hiện thần quang, lão ngữa mặt cười một tràng rồi nói :

- Tống huynh nói không sai, Liễu My Nương có thể toàn mệnh mà lui là vì Phương lão đệ không có ý giết ả mà thôi, nếu không thì trong vòng mười chiêu, ma nữ đó tất phải rơi đầu.

Tống Phù gật đầu, nói :

- Không sai, nếu Phương lão đệ có ý trừ diệt thì tự nhiên là Liễu My Nương dù muốn chạy cũng không thoát, nhưng...

Lão thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Thiên Ma Nữ không phải là Liễu My Nương nên tình thế lần nầy không đơn giản... !

Cát Uy trầm giọng nói :

- Tống huynh, tại hạ không tin là Thiên Ma Nữ mạnh hơn Liễu My Nương bao nhiêu đâu !

Tống Phù nói :

- Chuyện này tại hạ cũng chỉ nghe đồn đải là Thiên Ma Nữ khó đánh nhất trong Ngũ Ma, còn có thật sự cao minh hơn Liễu My Nương hay không thì tại hạ chưa chứng nghiệm ! Nhưng...

Cát Uy liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù nói tiếp :

- Một khi Thiên Ma Nữ có được thinh danh như vậy thì tất phải có chỗ hơn người !

Cát Uy cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tống huynh cũng bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mặt rồi chăng ?

Tống Phù gượng cười, nói :

- Hình như Cát huynh chưa gặp ả ma nữ này phải không ?

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tất nhiên là chưa ! Nếu không thì trên thế gian này có tại hạ thì không có Thiên Ma Nữ !

Thần thái của lão đã lạnh lùng, ngữ khí lại thâm trầm khiến cho người nghe có cảm giác không rét mà run.

Tống Phù chau mày nói :

- Cát huynh quả nhiên là người có hào khí !

Cát Uy chợt biến sắc, lão lớn tiếng nói :

- Lẻ nào Tống huynh không tin là tại hạ có quyết định như vậy ?

Tống Phù cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không dám, tại hạ tin quá đi chứ.

Cát Uy định nói tiếp nhưng Bang chủ Hoắc Minh Phong đã lên tiếng trước :

- Các vị không cần đấu khẩu nữa, chúng ta còn nhiều chuyện quan trọng chờ thương lượng đây !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Cát Uy :

- Cát sư đệ, có một chuyện mà ngu huynh muốn nhờ vào tài trí của sư đệ.

Cát Uy nghe Bang chủ nói có chuyện muốn nhờ mình thì vội nghiêm túc nói :

- Bang chủ có gì sai bảo, tiểu đệ xin kính tuân thượng mệnh !

Hoắc Minh phong mĩm cười, nói :

- Cục diện trước mặt đã có cao thủ như Phương lão đệ thì có lẻ chúng ta không cần suy nghĩ về lời khuyên của Trịnh đại hiệp trong việc đi Thiếu Lâm tự rồi !

Cát Uy nghe vậy thì hơi chau mày, nói :

- Chuyện này...

Lão trầm ngâm không nói ra nhưng rõ ràng là có ý bất đồng. Lúc nầy Ông Côn Luân đang giúp Lạc Kỳ băng bó vết thương nhưng bỗng nhiên lão quay lại nói với Cát Uy :

- Cát sư đệ, tiểu huynh có một câu này nhưng chẳng biết sư đệ có muốn nghe hay không ?

Cát Uy liền nói :

- Sư huynh cứ nói, tiểu đệ rửa tai lắng nghe đây !

Ông Côn Luân nói :

- Tại sao sư đệ không hỏi xem Phương lão đệ và Trịnh đại hiệp có quan hệ gì ?

Cát Uy nghe vậy thì tỉnh ngộ, lão định tương vấn thì Phương Tuyết Nghi đã lên tiếng :

- Trịnh đại hiệp chính là đại bá của vản bối !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Trịnh Đại Cương là bá phụ của lão đệ ngươi à ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai !

Hoắc Minh Phong ngẫn người giây lát rồi nói :

- Nói vậy lão đệ ngươi và Phương Nhị hiệp - Phương Thiên Thành là người một nhà rồi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Không sai !

Chàng nghe đến tên Phương Thiên Thành thì bất giác cảnh tượng hung hiểm bên ngoài thành Gia Định lại hiện ra trong đầu, do vậy nên chàng mới do dự một lúc rồi mới trả lời Hoắc Minh Phong.

Cát Uy mục kiến tình cảnh này nên trong lòng bất giác máy động, lão buột miệng hỏi :

- Phương lão đệ, Phương Nhị hiệp là người thế nào của ngươi ?

Phương Tuyết Nghi miễn cưởng nói :

- Là đại bá !

Cát Uy nhận ra thần thái của chàng rất khác so với lúc gọi Trịnh Đại Cương là đại bá nên trong lòng lão càng sinh nghi, lão có ý muốn hỏi cho rõ nhưng không tiện khai khẩu.

Bởi lẻ chuyện này đã vượt ra ngoài luân lý thường tình, một khi hỏi đến e sẽ gây thêm phiền phức không đáng có, vã lại Phương Tuyết Nghi đã vì Trịnh Đại Cương mà hiện thân thì tất nhiên chàng không phải là hạng bất nghĩa, còn sự lạnh lùng của chàng đối với Phương Thiên Thành tất phải có lý do bên trong.

Chợt nghe Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Phương lão đệ là điệt tử của Phương Thiên Thành chăng ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai !

Rõ ràng là chàng rất có ác cảm với Phương Thiên Thành nên khi trả lời chàng không muốn nói thêm một câu nữa chữ nào nữa . Và sự lạnh lùng này của chàng cũng khiến cho Hoắc Minh Phong phải ngạc nhiên . Tuy nhiên vị Bang chủ này cũng không tiện hỏi mà chỉ thầm nghĩ :

- Hài tử này làm sao thế nhỉ ? Tại sao hắn lại tõ ra kém thân thiết đối với đại bá của mình, trong khi đó lại tỏ ra khá thân thiết với vị đại bá khác họ ?

Hoắc Minh Phong nghĩ đến đây thì đã nghe Cát Uy hỏi :

- Phương lão đệ, Trịnh Đại Cương đã là đại bá của lão đệ ngươi thì có lẻ ngươi rất hiểu tính cách của hắn phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tuy tại hạ chỉ gần gửi Trịnh đại bá lúc còn nhỏ nhưng tại hạ vẫn biết và rất kính phục sự chân thực nhiệt tình và lòng trung nghĩa lỗi lạc của đại bá !

Cát Uy mĩm cười, nói :

- Nói vậy là Phương lão đệ rất đồng ý với cách nhìn của Cát mỗ về Trịnh đại hiệp ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Cách nhìn của lão tiền bối quả nhiên không sai ! Với tính cách của Trịnh đại bá thì dù đao kiếm kề bên cổ cũng không thể có chuyện tham sinh úy tử !

Cát Uy khoan khoái cung thủ nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, những lời Phương lão đệ vừa nói đã chứng minh Trịnh Đại Cương không phải là hạng tham sanh úy tử, bám danh cầu mạng, xin Bang chủ khi đến Thiếu Lâm tự cho mang theo sự phẫn nộ nhất thời.

Hoặc Minh Phong cả cười rồi nói :

- Cát sư đệ, ngu huynh xin tâm lảnh lòng tốt của ngươi...

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên thở dài một hồi, đoạn nói tiếp :

- Xưa nay trong Cái Bang không có kẻ lui bước trước nguy nan, nhưng ba vị huynh đệ đã khuyên như thế thì ta làm sao không nghe ? Nhưng quả thật là chuyện này rất khó xử đây !

Ông Côn Luân lên tiếng :

- Bang chủ, tiểu đệ có một câu này nhưng nói ra xin Bang chủ chớ trách nhé !

Hoắc Minh Phong nói :

- Có điều gì cứ nói thẳng ra, ngu huynh làm sao lại trách chứ ?

Ông Côn Luân nói :

- Chuyện Thiếu Lâm tự, Bang chủ nên tùy cơ hành sự mới phải, sư huynh là chủ một bang nên không thể có cái dũng cảm của kẻ thất phu !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Xem ra dù ngu huynh không đồng ý cũng không được rồi !

Thôi Đại Công chợt cung thủ, nói :

- Bang chủ có minh kiến này thật là phúc cho bản bang.

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Bang chủ có chỉ thị gì không ?

Ngữ khí câu này khiến cho Hoắc Minh Phong nghe cũng giật mình, lão hỏi lại :

- Sư huynh có điều gì muốn nói chăng ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Lão chỉ qua Phương Tuyết Nghi và Tống Phù rồi nói tiếp :

- Hai vị này phạm vào đại kỵ của bản bang là nghe lén chuyện trưởng lão bản bang tập hội, chiếu theo luật thì phải trừng trị, chẳng hay Bang chủ định thế nào ?

Lão đề xuất vấn đề nan giải này khiến Hoặc Minh Phong bất giác cảm thấy khó xử nên nhất thời không biết trả lời thế nào . Chiếu theo quy luật của Cái Bang thì rõ ràng Tống Phù và Phương Tuyết Nghi đã phạm vào đại kỵ, hình phạt thấp nhất là bọn họ phải tự thân đến tổng đàn mà tạ tội với tổ sư của Cái Bang . Nhưng lúc nầy Hoắc Minh Phong đã biết Phương Tuyết Nghi là hậu nhân của Kiếm Thần Trần Hy Chính thì làm sao lão có thể nói ra điều đó được ?

Còn Tống Phù, khi nghe Thôi Đại Công nói vậy thì bất giác mĩm cười, Phương Tuyết Nghi hơi ngạc nhiên và thầm nghĩ :

- Tại sao lão ăn mày lại nhắc đến chuyện này? Lẻ nào bọn họ muốn liên thủ đối phó với ta thật sao ?

Thì ra Phương Tuyết Nghi hiểu lầm là Thôi Đại Công vì muốn bảo vệ Lạc Kỳ và vản hồi thanh danh cho Cái Bang nên mới đề xuất ra chuyện này.

Chàng còn đang suy nghĩ thì chợt nghe Cát Uy nói :

- Bang chủ, quy định nầy là do sư tổ lập ra nên chúng ta không thể bất tuân !

Rõ ràng lão này lại thêm dầu vào lửa.

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói :

- Đại sư huynh và Cát sư đệ nói không sai, chỉ có điều...

Lạc Kỳ đứng từ xa, bỗng nhiên lên tiếng :

- Bang chủ, quyết định này không thể bải bõ từ đời Bang chủ đấy nhé !

Phương Tuyết Nghi không biết phạm đại kỵ như vậy sẽ bi trị tội thế nào nên chàng lớn tiếng nói :

- Hoắc Bang chủ, Lạc trưởng lão nói không sai, Bang chủ không thể làm mất uy danh của Cái Bang từ bao đời này, còn Phương mỗ cũng không muốn chạy tội mạo phạm, xin Bang chủ cứ nói ra xem Phương mỗ phải chịu tội như thế nào ?

Hoắc Minh Phong hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Phương lão đệ, chuyện này lão khiếu hoá ta thật là khó xử rồi ! Thử nghĩ Trần đại hiệp là đại ân nhân của bản bang thì lão khiếu hoá ta làm sao có thể nói đến hai chữ trị tội đối với lão đệ ngươi ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ xin tâm lảnh thịnh tình của bang chủ ! Nhưng nếu vì tại hạ mà loạn gia pháp của quý bang thì há chẳng phải đưa Bang chủ vào chỗ phản lại quy bang sao ? Huống hồ mấy vị trưởng lão này chắc gì sẽ bõ qua cho bang chủ ?

Tuyết Nghi đã bắt đầu tức khí và Hoắc Minh Phong cũng nhận biết được điều đó, nhưng sự việc có hai cái khó nên nhất thời lão chẳng biết phải lựa chọn thế nào . Lúc nầy Tống Phù bèn thản nhiên mĩm cười rồi nói :

- Phương lão đệ, ngươi tự nhận tội thật khiến lão phu chẳng vừa lòng tí nào.

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói :

- Tống lão, chúng ta phạm vào bang quy của người ta, nếu không nhận tội thì lẻ nào còn có biện pháp gì khác ?

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Đương nhiên là có !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão thử nói ra xem ?

Tống Phù nói :

- Lão phu có thể nói ra nhưng chỉ sợ là ngươi không chịu thực hiện thôi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối thực hiện hay không, Tống lão chẳng cần nói quá sớm như vậy, biết đâu vản bối sẽ đồng ý thử một lần cũng không chừng !

Tống lão liền nhìn qua Hoắc Minh Phương rồi nói :

- Thực ra chỉ cần lão đệ ngươi dùng võ công thắng được nhân vật từ hàng trưởng lão trở lên trong Cái Bang bọn họ thì chuyện trị tội có thể được miễn rồi ! Lão đệ, ngươi xem thử có thể động thủ với bọn họ không ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, lời Tống lão vừa nói có thật không ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Không sai, khi sư tổ của bản bang lập ra bang quy cũng từng nghĩ đến điều nầy, nếu có nhân vật nào võ công trác tuyệt mà phạm vào cấm kỵ thì không thể vì chuyện nhỏ như vậy mà làm hao tổn thực lực toàn bang . Do đó mới có quyết định đặc biệt là, phàm kẻ nào thắng được trưởng lão của Cái Bang thì vị trưởng lão bị đánh bại sẽ chịu tội thay cho kẻ phạm cấm kỵ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nếu như lão ta nói là Cái Bang có quy định này thật thì Thôi Đại Công hà tất phải đề xuất chuyện này ? Lạc Kỳ là bại tướng trong tay ta, nếu phải chịu tội thì Lạc Kỳ phải chịu tội thay ta mới đúng !

Chàng suy nghĩ như thế nhưng chàng đâu ngờ rằng Thôi Đại Công đề xuất ra chuyện này chính là muốn đối phó với Lạc Kỳ. Và dường như lúc nầy Hoắc Bang chủ mới hiểu ra dụng tâm của Thôi Đại Công nên lão nhìn qua Lạc Kỳ và nói :

- Bang chủ có điều chi chỉ giáo ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Vừa rồi ngươi đã thua Phương lão đệ phải không ?

Lạc Kỳ sững người, lão ấp úng nói :

- Chuyện này... thua thì tiểu đệ thua rồi nhưng thua mà không phục.

Thôi Đại Công phá lên cười rồi tiếp lời :

- Sao lại bất phục ? Lẻ nào ngươi muốn tái chiến một trận nữa ?

Lạc Kỳ quét mục quang thâm trầm nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói :

- Nếu tiểu đệ biết trận chiến đó liên quan đến chuyện phạm cấm kỵ thì tiểu đệ đã không có ý khinh địch rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lạc sư đệ, con người quý ở chỗ tự biết mình, kiếm pháp của Trần đại hiệp há có phải là võ công mà ngươi và ta có thể phá giải được...

Lời chưa dứt thì lão buông tiếng thở dài rồi nhắm mắt lại.

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời :

- Bang chủ, tiểu đệ muốn vì thanh danh của bản bang mà tử chiến với Phương thiếu hiệp một trận !

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão đang định nói thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Nếu Lạc trưởng lão bất phục thì cứ việc xuất thủ lần nữa vậy !

Lạc Kỳ lạnh lùng tiếp lời :

- Lão phu đang muốn quyết chiến một trận với người đây !

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Bang chủ, xin thứ lỗi cho vản bối vô lễ nhé !

Nói đoạn chàng rút kiếm chỉ về phía Lạc Kỳ và nói tiếp :

- Lạc trưởng lão, mời !

Lạc Kỳ lập tức huy động đả cẩu bỗng, lão quát lớn một tiếng rồi bỗ nhào về phía Phương Tuyết Nghi . Lạc Kỳ có ý dồn đối phương vào tử địa nên thế công cực kỳ hung hiểm khiến quần hùng quan chiến đều kinh tâm động phách . Thế nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn tỏ ra ung dung, chàng vận kiếm lên xuống một cách nhẹ nhàng để chống đở.

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì thất kinh và ngầm kêu hoảng hốt, bởi lẻ lực đạo trên đả cẩu bỗng của Lạc Kỳ có đến vài trăm cân, trường kiếm của Tuyết Nghi là loại binh khí nhẹ, nếu chống đở trực tiếp với đả cẩu bỗng thì quả thực là một hành động bất trí. Tuy vậy, nhưng Hoắc Bang chủ lại không thể nói ra, thứ nhất là vì thân phận Bang chủ của lão, thứ hai Phương Tuyết Nghi vốn là người ngoài, nếu lão giúp người ngoài thì há chẳng bị các vị trưởng lão còn lại nghi ngờ sao ?

Lúc nầy mấy vị trưởng lão cũng cực kỳ khẩn trương, chỉ có Tống Phù vì hiểu rõ sự cao thấp của Tuyết Nghi nên lão thản nhiên mĩm cười rồi nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ, bỗng pháp của Lạc trưởng lão tuy uy mãnh nhưng lại không có sự khéo léo, sợ rằng Phương lão đệ sẽ chiếm hết tiên cơ trong chiêu này thôi !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì động lòng, lão chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói :

- Nhu có thể khắc cương, Lạc trưởng lão thua chiêu này thì có lẻ vẫn bất phục thôi !

Chàng vừa dứt lời thì quả nhiên đả cẩu bỗng của Lạc Kỳ lại thoát khỏi tay bay đi !

Nguyên trường kiếm của Phương Tuyết Nghi tuy nhẹ nhàng nhưng cực kỳ ảo diệu, chàng dùng xảo công tứ lạng bạt thiên cân, trường kiếm thuận thế kéo dài rồi đẩy đả cẩu bỗng của Lạc Kỳ bay ra ngoài năm thước.

Lạc Kỳ thất sắc, lão không nói một lời mà dịch bước đến nhặt đả cẩu bỗng rồi chậm rải tiến về phía Phương Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Lạc trưởng lão, lần nầy lão phải cẩn thận đấy nhé, tại hạ đã nhường lão công trước ba chiêu . Bây giờ xin công lại lão một thức nhé !

Lời vừa dứt thì trường kiếm chợt trầm xuống rồi bất ngờ đâm thẳng tới trước.

Lạc Kỳ biết kiếm chiêu của đối phương biến hoá khôn lường, chiêu thức tinh diệu, tuyệt không phải là loại võ công dễ phá giải, duy chỉ có một cách để thủ thắng là dựa vào nội công thâm hậu mà đánh lui đối phương mà thôi. Do vậy, trường kiếm của Tuyết Nghi vừa phát ra thì lão lập tức vung đả cẩu bỗng quét mạnh tới trước. Trường kiếm và đả cẩu bỗng gần va chạm vào nhau thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi xoay chuyển thân hình bằng nữa bước chân vô cùng nhanh, cùng lúc trường kiếm xuyên qua bóng ảnh trùng trùng mà đi . Tiếp theo đó là một tiếng kêu đau đớn của Lạc Kỳ, y phục trước ngực lão ta rách toạt, máu tươi lấm thấm chảy ra. Nếu Phương Tuyết Nghi không có lòng trung hậu thì Lạc Kỳ đã sớm bõ mạng tại đương trường bởi chiêu kiếm này rồi.

Hoắc Minh Phong vô cùng kinh hải, lão buột miệng kêu lên :

- Phương lão đệ, xin hạ thủ lưu tình...

Thì ra lão sợ Phương Tuyết Nghi tuổi trẻ khí thịnh, trong lúc phẫn nộ nhất thời mà lấy mạng Lạc Kỳ.

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói :

- Bang chủ yên tâm , tại hạ tuy lỗ mãng nhưng không xem mạng người như cỏ rác đâu.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tống Phù :

- Tống lão, vản bối đã đánh bại một vị trưởng lão của Cái Bang, chẳng hay tội phạm cấm kỵ có thể miễn trừ được chưa ?

Chàng không hỏi Hoắc Minh Phong mà hỏi Tống Phù, đây cũng chính là chỗ nhân đạo trong tính

cách của chàng.

Tống Phù cả cười và nói :

- Ý Hoắc huynh thế nào ?

Hoắc Minh Phong thở dài rồi nói :

- Kỳ thực Phương lão đệ không cần xuất thủ lần thứ hai, tại hạ cũng buộc Lạc sư đệ chịu tội cho Phương lão đệ rồi !

Tống Phù tiếp lời :

- Hoắc Bang chủ quả nhiên là người sáng suốt.

Lúc nầy Thôi Đại Công cung thủ nói :

- Bang chủ, Lạc sư đệ đã chịu tội thay cho Phương thiếu hiệp, vậy sao Bang chủ không lập tức hạ lệnh cho hắn hồi bang lảnh tội ?

Hoắc Minh Phong liếc nhìn Lạc Kỳ đang be bét máu và nói :

- Đại sư huynh, sợ rằng thương thế của Lạc sư đệ không nhẹ đâu !

Thôi Đại Công nói :

- Chút thương thế ngoài da thịt thì có đáng gọi là gì ? Phương thiếu hiệp có lòng nhân từ nên chỉ điểm mà thôi, Bang chủ không cần bận tâm !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Lạc sư đệ, thương thế của ngươi có nặng lắm không ?

Lạc Kỳ vốn có ý giả vờ nhưng biết là không thể qua mắt Thôi Đại Công nếu đành lắc đầu, nói :

- Đại sư huynh đã nói rồi, chỉ là chút thương thế da thịt mà thôi.

Nói đoạn lão tự lấy trong người ra một viên dược hoàn rồi nhai nhỏ đấp vào miệng vết thương.

Hoắc Minh Phong khẻ gật đầu và quay sang nói với Thôi Đại Công :

- Đại sư huynh, chuyến đi Thiếu Lâm tự trước mặt tất phải cần dùng nhân lực , nếu Lạc sư đệ trở về há chẳng phải là thiếu đi một danh thủ sao ?

Thì ra Hoắc Minh Phong muốn giữ Lạc Kỳ lại để đối phó với bọn ma đầu . Nhưng Thôi Đại Công trầm sắc diện, nói :

- Bang chủ, tiểu huynh có một câu này, nói ra mong Bang chủ chớ trách nhé !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư huynh có điều gì cứ nói.

Thôi Đại Công nói :

- Trước lúc Phương thiếu hiệp xuất hiện thì quả thực chúng ta thế cô lực mõng và không thể thiếu một hảo thủ như Lạc sư đệ, nhưng tình hình trước mặt đã khác rồi, hiện giờ đã có Phương thiếu hiệp thì dù toàn bộ bốn người chúng ta cùng đi cũng chẳng ngại việc gì !

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Chuyện này...

Cát Uy bỗng lạnh lùng tiếp lời :

- Bang chủ, đại sư huynh nói không sai, Lạc sư huynh nên hồi bang lãnh tội thôi !

Hoắc Minh Phong chẳng biết làm thế nào nên đành thở dài một hơi rồi nói :

- Đã như vậy thì Lạc sư đệ nên hồi bang thôi !

Lúc nầy thần sắc của Lạc Kỳ trông rất quái dị, rõ ràng là lão không muốn nhưng không thể không tỏ thái độ cung kính chờ lệnh.

Hoắc Minh Phong nhìn qua lão ta bằng ánh mắt ái ngại và nói :

- Những gì đại sư huynh vừa nói, ngươi nghe cả rồi chứ ?

Lạc Kỳ hơi do dự một lát rồi nói :

- Tiểu đệ đã nghe !

Hoắc Minh Phong nói :

- Ngươi nhanh chóng hồi bang rồi quỳ trước tượng thần sư tổ hối lỗi mười ngày !

Lạc Kỳ ngạc nhiên hỏi lại :

- Những mười ngày à ?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói :

- Không sai !

Lạc Kỳ nói :

- Bang chủ, chiếu theo giới luật của sư phụ thì chỉ cần ba ngày thôi mà !

Hoắc Minh Phong lạnh lùng nói :

- Chịu tội ba ngày là đối với ngoại nhân, nếu người trong bản bang chịu tội thay thì phải mười ngày !

Lạc Kỳ buồn bả nhìn Thôi Đại Công, Cát Uy và Ông Côn Luân một lượt, lão nhặt đả cẩu bỗng lên rồi cung thủ nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ hạ lệnh, thuộc hạ không dám bất tuân, chẳng hay khi nào tiểu đệ lên đường ?

Hoặc Minh Phong nói :

- Lên đường ngay lập tức, không được chậm trễ !

Lạc Kỳ vâng một tiếng rồi lập tức quay người cất bước ra khỏi đại điện của Quan Vương miếu.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Trông thần thái không vui của lão ta thì rõ ràng là lão không muốn bõ đi, nhưng tại sao lão ta lại không muốn bõ đi chứ ?

Nhất thời chàng cảm thấy có điều gì đó bất ổn những gì chỉ có điều là chàng nghĩ không ra nguyên nhân bên trong mà thôi.

Thôi Đại Công nhìn bóng Lạc Kỳ dần khuất rồi bỗng nhiên nói với một thiếu niên ngoài hành lang :

- Ngao nhi vào đây !

Thiếu niên uy mãnh tên là Đoản Ngao lập tức đáp một tiếng rồi chạy vào . Hắn cung kính hành lễ với Thôi Đại Công và nói :

- Đại bá có điều chi chỉ giáo ?

Thôi Đại Công nói :

- Bám theo sau Lạc sư thúc của ngươi để xem thử hắn đi đâu ?

Đoản Ngao nói :

- Đệ tử phải luôn theo sau Lạc sư thúc chăng ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Đoản Ngao đáp :

- Tuân mệnh !

Rồi định quay người bõ đi . Nhưng Hoắc Minh Phong liền gọi lại :

- Ngao nhi, khoan đã !

Lão quay sang nói với Thôi Đại Công :

- Đại sư huynh, chẳng hay sư huynh bảo Ngao nhi theo dỏi Lạc sư đệ là có dụng ý gì vậy ?

Thôi Đại Công ấp úng :

- Chuyện này... Chuyện này...

Lão quét mục quang nhìn qua Tống Phù và Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Bang chủ, ngu huynh sợ Lạc sư đệ nhất thời phẫn nộ mà loạn tâm trí, giữa đường hắn gặp phải thuộc hạ Thiên Ma Nữ thì tất sẽ xuất tận lực ứng phó, có Ngao nhi ngầm theo sau hộ tống thì chẳng phải là sẽ yên tâm hơn sao ?

Dường như Hoắc Minh Phong biết Thôi Đại Công nói không thật nhưng lão không hỏi thêm mà gật đầu, nói :

- Đại sư huynh lo lắng cũng có lý !

Lão mĩm cười rồi quay sang nói với Đoản Ngao :

- Cẩn thận hộ tống Lạc sư thúc, năm ngày sau đến Thiếu Lâm tự phục mệnh nhé !

Đoản Ngao cung kính hành lễ rồi quay người bước đi.

Lúc nầy Tống Phù mới cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thôi huynh quả nhiên là người suy nghĩ chu đáo, nhân vật đứng đầu trưởng lão Cái Bang đích thực là có chỗ hơn người !

Thôi Đại Công nghe vậy thì biến sắc lão nói :

- Tống huynh quá khen.

Cát Uy lạnh lùng hừ một tiếng rồi tiếp lời :

- Tống huynh, đây là chuyên riêng của bản bang, tốt nhất là Tống huynh đừng nhúng tay vào !

Nguyên Thôi Đại Công bảo Đoản Ngao theo sau Lạc Kỳ là có ý nghi ngờ Lạc Kỳ, cho rằng khả năng lão này sẽ phản bang mà đầu hàng ma nữ, bằng vào sự tinh minh của mình, Tống Phù đã phán đoán được điều đó nên vừa rồi dùng lời nói khéo với Thôi Đại Công . Nhưng Cát Uy cũng hiểu được thâm ý của Tống Phù nên nhắc nhở lão nầy chớ quan tâm đến chuyện người khác.

Tống Phù chớp chớp song mục rồi mĩm cười, nói :

- Đương nhiên ! Đương nhiên ! Tại hạ thật quá nhiều chuyện.

Bang chủ Hoắc Minh Phong là người cương trực, lão nghe ba người nói qua nói lại đầy hàm ý thì bất giác biến sắc và kêu lên :

- Đại sư huynh nói gì thế ? Lẻ nào Lạc sư đê...

Rõ ràng là lão không tin nhưng vừa nói đến đây thì bất giác dừng lại.

Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ, không phải tiểu huynh quá đa nghi, nhưng quả thực là hành động của Lạc sư đệ quá sức kỳ lạ !

Hoắc Minh Phong nói :

- Đại sư huynh, Lạc sư đệ thọ ân dưỡng dục dạy bảo hơn nữa đời của ân sư, lẻ nào hắn trở thành người vong ân bội nghĩa, phản lại bản bang ?

Cát Uy tiếp lời ;

- Bang chủ, trong ngôn từ của Lạc sư huynh ngầm có ý khiêu khích phân chia tình cảm giữa Bang chủ và mọi người, dù Lạc huynh không có ý phản bang thì cũng đã mang tâm bội nghĩa rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Như vậy cũng chẳng cần phái Ngao nhi đi giám sát hắn !

Thôi Đại Công lớn tiếng nói :

- Bang chủ, uy vong của bản bang trong võ lâm không kém bát đại môn phái khác, sở dĩ có được điều đó là vì bản bang có đệ tử nhiều nhất, phức tạp nhất nhưng không có đồ bất tiểu làm chuyện xấu xa bại hoại !

Hoắc Minh Phong nói :

- Sư huynh nói rất đúng !

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Bang chủ có biết đạo lý bên trong chuyện này như thế nào không ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Vì bang quy của bản bang nghiêm túc, giữa lớn và nhỏ tuy thân như thủ túc nhưng không loạn, vì vậy mà ai ai cũng đều trọng thi uy danh của bản bang !

Thôi Đại Công nói :

- Bang quy đã nghiêm thì một khi có khả năng tất phải lập tức truy tội cũng để điều tra cho ra nguyên nhân !

Hoắc Minh Phong chợt biến sắc, lão bước đến trước Thôi Đại Công cung thủ xá dài và nói :

- Đại sư huynh quả nhiên rất sáng suốt, xin nhận tiểu đệ một lễ !

Lão nhìn qua Cát Uy và nói tiếp :

- Cát sư đệ, đối với chuyện này quả nhiên ngu huynh rất khinh suất, ngày sau sư đệ hãy thường xuyên nhắc nhở ta nhé !

Cát Uy mĩm cười, nói :

- Bang chủ, đó là trách nhiệm của tiểu đệ mà.

Tống Phù thấy bọn họ khách khách khí khí với nhau thì bật cười rồi nói :

- Bang chủ đại lược hùng tài, mấy vị trưởng lão lại hành sự cẩn thận, ngày Cái Bang phát dương

quảng đại có lẻ không còn xa, lão phu có thể chờ xem được rồi !

Cát Uy mĩm cười, tiếp lời :

- Bang chủ, chúng ta đã ra lệnh cho đệ tử chuẩn bị rượu thịt, chẳng hay có thể dọn lên không ?

Hoắc Minh phong liền nói :

- Mau dọn lên, dọn lên, hôm nay huynh rất cao hứng muốn cùng Tống huynh và Phương lão đệ uống cho khoái khẩu một bửa.

Cát Uy bước ra dặn dò một tên đệ tử Cái Bang, một thoáng sau thì đã có một mâm rượu dọn lên.

Ẩm thực Cái Bang không phải sơn hào hải vị gì nhưng thủ pháp chế biến rất tinh vi nên thức ăn rất hấp dẫn . Nguyên liệu chẳng qua là một con gà và mấy con rắn nhưng trên bàn rượu có không dưới mười món.

Năm lão một thiếu vừa ăn uống vừa đàm đạo mãi đến canh năm mới thôi . Mọi người toa. thiền điều tức tại Quan Vương Miếu chờ trời sáng tỏ thì vào thành hội họp với An Tiểu Bình, Chu Hạo rồi nhắm Thiếu Lâm tự mà tiến bước.

Chiều hôm đó, quần hùng đã kéo đến Thiên Phúc , địa môn của Thiếu Lâm và thấy có bốn tăng lữ tiến ra vừa như nghênh tiếp vừa như cản đường . Bọn họ không nói một lời nhưng cũng không cho hành nhân đi qua.

An Tiểu Bình ngạc nhiên bèn hỏi Tống Phù :

- Tống lão, mấy hòa thượng này làm sao vậy ?

Tống Phù nói :

- Bọn ta chưa nói rõ nên tự nhiên là bọn họ không yên tâm rồi !

Lời vừa dứt thì lão tiến bước lên trước định tương vấn nhưng đã nghe Cát Uy cướp lời, nói :

- Các vị đại sư có phải là đệ tử môn hạ của Thiếu Lâm không ?

Bốn tăng nhân trung niên đưa mắt nhìn nhau rồi tăng nhân cao ốm đứng bên trái chấp tay niệm phật hiệu, nói :

- Không sai, bọn bần tăng là đệ tử của Thiếu Lâm, chẳng hay các vị thí chủ xưng hô thế nào ?

Cát Uy nói :

- Lão phu là Âm Dương Thủ Cát Uy của Cái Bang, vị nầy là Hoắc bang chủ của ban bang !

Tăng nhân chau mày hỏi lại :

- Hoắc Bang chủ à ?

Cát Uy biến sắc, lão nộ khí quát lớn ;

- Hòa thượng, ngươi không tin chăng ?

Tăng nhân chấp tay, nói :

- Đích thực là bần tăng không tin !

Cát Uy nộ khí hừ một tiếng rồi nói :

- Hòa thượng, ngươi nói năng với trưởng bối phải cẩn thận một chút đấy nhé !

Tăng nhân nay bỗng nhiên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Thí chủ tự xưng là trưởng bối, chẳng hay là dựa vào điều gì vậy ?

Cát Uy càng điên tiết, lão lạnh lùng nói :

- Bằng vào sự giao tình giữa lão phu và Nhập Phàm đại sư !

Tăng nhân chợt biến sắc, hắn nói :

- Thí chủ , xin hỏi trong võ lâm có mấy vị Bang chủ Cái Bang vậy ?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì giật mình, lão buột miệng nói :

- Đương nhiên chỉ có mỗi lão phu là Bang chủ Cái Bang !

Hòa thượng lắc đầu , nói :

- Không giống rồi !

Thôi Đại Công không nhịn được , lão quát lớn :

- Hòa thượng to gan, ngươi dám vô lễ như thế à ? Nhập Vân Chưởng môn của quý tự nói chuyện với Bang chủ ta cũng không dám to gan như thế !

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nói rất hay, nhưng đáng tiếc là các vị đến muộn một bước rồi !

Phương Tuyết Nghi thấy tình thế như vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ :

- Xưa nay thanh quy giới luật của Thiếu Lâm tự vang danh khắp thiên hạ, bây giờ chứng kiến thì thật là khác lạ.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Sao ai đến muộn ? Phải chăng Thiên Ma Nữ đã khống chế bọn họ ?

Hòa thượng nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi cười nhạt, nói :

- Thiếu Lâm tự là nơi nào mà Thiên Ma Nữ có thể khống chế bọn ta chứ ?

Cát Uy tiếp lời :

- Thế ngươi nói đến muộn là có ý gì ?

Hòa thượng nói :

- Tối hôm qua Hoắc Bang chủ của Cái Bang đã đến tệ tự rồi !

Hòa thượng vừa dứt lời thì bọn Hoặc Minh Phong đều bất giác rùng mình, toàn thân ngơ ngẩn như pho tượng !

Chương 7: Thiếu Lâm Kinh Biến

Bang chủ Cái Bang - Hoắc Minh Phong kêu thất thanh :

- Sao lại có chuyện như thế ?

Thôi Đại Công cũng tiếp lời :

- Đại hoà thượng, ngươi nói thật không ?

Hòa thượng chấp tay, nói :

- Đệ tử phật môn đương nhiên là không dám nói dối lừa người !

Cát Uy dịch mục quang nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Bang chủ, xem ra quả thực là có người làm khó bản bang rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Khá lắm ! Bản toà cũng muốn xem kẻ đó là nhân vật nào ?

Lão quét đôi tinh quang nhìn qua bốn hòa thượng rồi nói tiếp :

- Đương kim thế gian chỉ có một Bang chủ Cái Bang là Hoắc mỗ, phiền các vị đại sư mau thông báo với Nhập Vân Chưởng môn, nói rằng có Hoắc mỗ theo hẹn mà đến !

Hòa thượng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Chuyện này mới thật là kỳ quái.

Hòa thượng có thân hình lực sĩ đứng bên cạnh tiếp lời :

- Không sai, chuyện này quả thất rất kỳ quái, trông mấy vị này khí thế bất phàm, không giống hạng người bại hoại.

Hòa thượng ốm gật đầu, nói :

- Sư đệ, chúng ta phải thương lượng một chút.

Hòa thượng to lớn nói :

- Sư huynh, chúng ta có cần đi thông báo không ? Có thể... Có hiểu lầm trong chuyện này rồi !

Hòa thượng ốm trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiểu lầm thì chưa chắc nhưng tất nhiên là có thật có giả rồi !

Hòa thượng to lớn phá lên cười rồi nói :

- Ai là thật ?

Hòa thượng ốm lắc đầu, nói :

- Ai mà biết được ?

An Tiểu Bình không nhịn được nên lớn tiếng nói :

- Đương nhiên vị nầy là thật rồi ! Lẻ nào các vị không có mắt ?

Hòa thượng to lớn nói :

- Tiểu thí chủ là đồng bọn với bọn họ thì làm sao nói bần tăng tin được ?

An Tiểu Bình nói :

- Vậy làm thế nào đại sư mới tin ?

Hòa thượng ốm mĩm cười, nói :

- Rất đơn giản, các vị lui xuống núi chờ Chưởng môn của bỗn tự điều tra rõ mọi chuyện rồi hãy trở lên.

Hoắc Minh Phong nộ khí quát lớn :

- Nói bậy ! Làm sao có kẻ giả mạo lão phu được ? Chỉ sợ rằng các ngươi rắp tâm làm khó người khác đấy thôi !

Hòa thượng to lớn nói :

- Thí chủ xem tăng nhân của Thiếu Lâm tự như hạng bại hoại trên giang hồ chăng ?

An Tiểu Bình lạnh lùng tiếp lời :

- Ta thấy cũng chẳng khác là bao !

Hòa thượng ốm nghiêm túc nói :

- Tiểu thí chủ to gan khinh thị tăng lữ của Thiếu Lâm tự mà không sợ thanh quy giới luật của bỗn tự trừng trị chăng ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Thanh quy giới luật của các vị thì có can hệ gì đến ta ?

Hòa thượng ốm nói :

- Buộc thí chủ vào bỗn tự lãnh tội, sao lại nói vô can ?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Phương huynh, chuyện này thật không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Vị đại sư này nói không sai, Thiếu Lâm tự lãnh đạo võ lâm nên đích thực là không cho phép người ngoài vu tội cho mình !

An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh, nếu tại hạ không nhận tội thì sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tăng lữ Thiếu Lâm sẽ truy bắt hiền đệ !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Bọn họ muốn truy bắt à ? Dựa vào bốn hòa thượng chẳng ra gì này chăng ?

Phương Tuyết Nghi biết là nàng thuận miệng nói ra một cách vô tâm nhưng như thế là đắc tội với tăng lữ Thiếu Lâm tự rồi. Do vậy, chàng đành gượng cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta là khách từ xa tới, tốt nhất là chớ làm cho chủ nhân tức giận mới phải !

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Phương huynh, nếu không muốn tiểu đệ gây sự thì cứ để mặc bọn họ vậy !

Tuyết Nghi chỉ mĩm cười mà không nói gì thêm.

Lúc nầy Thôi Đại Công hắng giọng rồi nói với bốn vị hòa thượng :

- Trong thiên hạ chỉ có một Bang chủ Cái Bang, sao bốn vị đại sư không vào thông báo cho Nhập Vân đại sư một tiếng và bảo kẻ giả mạo cũng ra gặp một thể ?

Hòa thượng ốm nhìn qua hòa thượng to lớn rồi nói :

- Sư huynh, lão thí chủ này nói cũng có lý đấy !

Hòa thượng to lớn, gật đầu nói :

- Không sai, tốt nhất là chúng ta mời Tri Khách sư thúc rồi...

Hoà thượng này hơi ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng chuyện vị tiểu thí chủ kia miệt thị bản tự thì chúng ta không thể bõ qua !

Hai hòa thượng từ đầu đến giờ chưa nói một lời, lúc nầy bỗng nhiên cất bước tiến về phía An Tiểu Bình . Một hòa thượng có thân hình cao to, tướng mạo hùng mạnh, còn hòa thượng kia có thần thái nhợt nhạt tựa như người mang đại bệnh lâu ngày.

Hòa thượng cao to bước đến trước mặt An Tiểu Bình rồi lớn tiếng quát :

- Tiểu thí chủ, người tự đi nhận tội hay muốn bần tăng dùng chân tay để mời ?

An Tiểu Bình thản nhiên mĩm cười, nói :

- Cái gì ? Hòa thượng ngươi muốn động thủ với ta à ?

Hòa thượng cao to lạnh lùng nói :

- Bần tăng không muốn tranh cải với ngươi ! Nếu ngươi muốn ít nếm mùi đau khổ thì tốt nhất là hãy ngoan ngoản đi nhận tội !

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Hòa thượng ngươi đang nằm mộng chăng ?

Hòa thượng cao to nháy mắt với hòa thượng xanh xao rồi bỗng nhiên cả hai tung người bước tới trước An Tiểu Bình.

Phương Tuyết nghi cũng đứng cạnh bên An Tiểu Bình nhưng chàng không có ý xuất thủ, thì ra

chàng cũng muốn xem thử võ công của An Tiêu Bình như thế nào ?

Hai hòa thượng bất ngờ tập kích nhưng Tiêu Bình xem như chẳng có chuyện gì, nàng mĩm cười và chờ hai hòa thượng xuất thủ chụp vào vai mình thì mới lạnh lùng nói :

- Hai hòa thượng các ngươi thật là không biết xấu hổ, hãy cút đi cho ta.

Chỉ thấy song thủ của nàng khẻ động thì hai hoà thượng kia đã tựa như hai quả cầu lăn tròn ra ngoài xa . Hữu thủ của hai hòa thượng đều buông xuôi, tỏ rằng là đã thọ thương !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên.

- Kình khí của vị lão đệ này quả nhiên là lợi hại.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Bang chủ quá khen !

Lúc nầy hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hắn nói :

- Tiểu thí chủ, ngươi gây ra đại họa rồi đấy !

An Tiểu Bình nói :

- Cái gì là đại hoạ, bọn chúng muốn đả thương ta mà võ công lại quá kém cỏi như thế, trong khi ta chẳng hề vung tay múa chân gì cả, lẻ nào còn phải trách ta ?

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Không sai, Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu trong võ lâm, xưa nay khí độ quảng đại, nhưng hôm nay lão phu tận mắt trông thấy chỉ toàn là hạng chẳng ra gì như thế này.

Lão hỏi ngưng một lát rồi nói với hòa thượng to lớn :

- Hòa thượng, hai đồng bọn của ngươi đã bị vị An lão đệ này dùng cương khí chấn thương, nếu không mau hồi tự chửa trị thì hai cánh tay tất sẽ tàn phế đấy !

Hai hòa thượng to lớn và ốm đều tỏ vẻ không tin nên trì nghi mà không trả lời ngay.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thôi lão tiền bối, không phải bọn họ bị cương khí phản chấn mà thọ thương đâu, bởi lẻ vản bối căn bản không luyện cương khí hộ thể mà !

Thoạt tiên Phương Tuyết Nghi cũng ngỡ là nàng luyện cương khí hộ thể, bây giờ nghe vậy thì buột miệng nói :

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào đả thương bọn họ ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đây là bí mật của tiểu đệ, nếu là người khác hỏi thì nhất định tiểu đệ sẽ không trả lời !

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Nếu không tiện nói ra... Thì hiền đệ không trả lời cũng chẳng sao.

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh đã hỏi thì đương nhiên là tiểu đệ theo sự thật mà nói ra rồi.

Nàng hỏi ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Thực ra tiểu đệ chỉ dùng thủ pháp "đàn chỉ điểm huyệt" để điểm huyệt đạo bọn họ mà thôi !

Tuyết Nghi ngẫn người, chàng chưa kip nói thì Hoắc Minh Phong đã lên tiếng :

- An lão đệ, sao lão phu chẳng thấy ngươi xuất thủ gì cả ?

Tiểu Bình nói :

- Vản bối dấu song thủ trong tay áo rồi co ngón tay lại búng ra nên đương nhiên là mấy vị nhìn không thấy !

Hoắc Minh Phong có vẻ không tin lắm nhưng cũng không tiện truy vấn.

Phương Tuyết Nghi thì bán tín bán nghi nhưng chàng cảm thấy nơi này đông người và việc Tiểu Bình không muốn nói ra môn võ công đó cũng là lẻ thường tình nên chàng mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, thương thế của hai vị hòa thượng kia có nghiêm trọng lắm không ?

An Tiểu Bình nói :

- Không nặng, sau hai canh giờ thì huyệt đạo tự giải, nhưng...

Bỗng nhiên nàng mĩm cười một cách thần bí rồi nói tiếp :

- Nếu không có ai biết cách phá giải được thủ pháp điểm huyệt này thì tốt nhất là đừng vọng tưởng

giải huyệt cho hai hòa thượng kia !

Thì ra lúc nầy hòa thượng ốm đã tiến đến định giải huyệt cho hai hòa thượng đồng bọn . Nhưng hắn chưa kịp đưa tay lên thì đã nghe mấy câu của An Tiểu Bình vừa nói, vì vậy bất giác hắn thối lui ra sau mấy bước.

Hòa thượng to lớn chau mày nói :

- Tiểu thí chủ, ngươi nói sau hai canh giờ thì huyệt đạo sẽ tự giải, chuyện này thật không ?

An Tiểu Bình nói :

- Thật thì sao nào ? Ngươi cũng muốn nếm chút mùi vị của thủ pháp điểm huyệt này chăng ?

Cát Uy tiếp lời :

- Hòa thượng, tốt nhất là ngươi hãy kiên nhẫn một chút, nếu không thì cả bọn các ngươi...

Nhất thời bốn hòa thượng không biết nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn nhau, nhưng vị thế vẫn đứng ngăn chận đường lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì không nén được tức khí, chàng trầm giọng nói :

- Các vị không nói năng gì mà chận đường như vậy thế cũng gọi là đệ tử Thiếu Lâm tự sao ?

Hòa thượng to lớn và hòa thượng ốm nghe vậy thì đưa mắt nhìn mắt nhìn nhau, kế đó là hòa thượng ốm nói :

- Tiểu thí chủ, bọn bần tăng phụng mệnh trấn thủ nơi này không cho bất kỳ người nào qua, dù tiểu thí chủ dùng kế khích tướng thì bọn bần tăng cũng đành chịu thôi !

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Khá lắm, bọn họ định giở trò vô lại đây.

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Nhị vị đại sư có công hàm dưỡng thật cao thâm ! Chỉ có điều tại hạ chẳng có được khả năng nhẫn nại như các vị.

Lời chưa dứt thì đột nhiên chàng tung người tới trước, hữu thủ chụp về phía hòa thượng to lớn, đồng thời miệng quát :

- Đã nói tốt không được thì tại hạ đành đắc tội vậy !

Hòa thượng này thấy đối phương nhắm vào mạch môn của mình mà chụp thì hừ một tiếng rồi trở tay chụp lại vào cổ tay đối phương. Hắn xuất thủ cũng có mấy thành hoa? hầu nhưng đáng tiếc là đã chọn sai đối thủ, trảo thủ của Tuyết Nghi đi được nữa đường thì bỗng nhiên biến thế và điểm ngay vào Kiên Tỉnh huyệt của đối phương.

Hòa thượng to lớn chợt biến sắc, hắn định lách người thối lui nhưng đã quá muộn, chỉ lực của Phương Tuyết Nghi vừa phát thì toàn thân hòa thượng này đứng yên bất động như pho tượng.

Hòa thượng ốm không ngờ trình độ võ công của Tuyết Nghi cao cường như thế nên hắn ngẫn người một lúc rồi mới nói :

- Quả nhiên là tiểu thí chủ có năng lực hơn người nhưng bần tăng không tin là thí chủ có thể tiến lên được Thiếu Lâm tự.

Lời chưa dứt thì hắn vung quyền đánh tới ngay.

Tuyết Nghi thấy vậy thì mĩm cười , chàng nhẹ nhàng vung hữu thủ lên rồi bình thản đẩy ra một chưởng . Một chưởng rất ư là nhẹ nhàng nhưng lực đạo uy mãnh đến độ bình sinh hòa thượng ốm này chưa từng được thấy bao giờ. Chỉ nghe hắn kêu một tiếng thê thảm rồi thổ huyết tươi và cuối cùng là ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, chúng ta không cần bọn họ thông báo nữa rồi !

Tống Phù không chờ Hoắc Minh Phong trả lời, lão đã sải bước tiến lên Thiếu Lâm tự.

Hoắc Minh Phong không ngờ Tuyết Nghi xuất thủ có uy lực như thế nên bất giác sững người một lúc rồi mới nói :

- Tiểu huynh đệ, chưởng lực của ngươi khiến lão phu vô cùng thán phục.

Lão hỏi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Chúng ta xông lên Thiên Phúc Địa Môn thế nầy sợ rằng sẽ kích động chúng tăng của Thiếu Lâm tự thôi ! Lát nữa nếu tăng nhân Thiếu Lâm tự trách hỏi chuyên này thì Phương lão đệ không cần lên tiếng, cứ để lão phu đảm nhận, được chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Bang chủ, vản bối đến đây tuy là tương trợ cho Thiếu Lâm nhưng vản bối không phải là người sợ chuyện , nên đành tâm lảnh hảo ý của bang chủ thôi !

Hoắc Minh Phong thấy chàng cự tuyệt thì đành gượng cười, nói :

- Phương lão đệ không quen biết nhiều tăng lữ Thiếu Lâm tự nên lão phu có ý muốn làm sạch chút tiểu tiết vừa rồi cho đôi bên mà thôi ! Bây giờ lão đệ ngươi đã nói vậy thì lão phu còn biết nói gì nữa ?

Nói đoạn lão phá lên cười một tràng rồi phóng bước lên Thiếu Lâm tự.

Quần hùng lần lượt cất bước theo sau , khi bước qua chỗ hòa thượng ốm nằm dưới đất thì Cát Uy lấy ra một viên hoàn đan chuyên trị nội thương bõ vào miệng hòa thượng này.

Tuyết Nghi thấy vậy thì rất cảm động, chàng thầm nghĩ :

- Không ngờ người thâm trầm như Cát Uy mà tâm địa lại nhân từ như vậy !

Chàng đang suy nghĩ thì chợt nghe An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh, chúng ta cũng đi thôi !

Phương Tuyết Nghi nhìn lên thì thấy bọn Tống Phù và bang chủ Cái Bang đã đi rất xa nên gượng cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta mau đuổi theo bọn họ để cùng nhập tự.

Hai người lập tức phóng bước truy theo.

An Tiểu Bình vừa lướt đi vừa khẻ nói :

- Phương huynh, tiểu đệ nghe gia mẫu nói Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân vào, chẳng hay chuyện này thật không ?

Phương Tuyết Nghi cũng á khẩu, thì ra chàng cũng chẳng rõ chuyện này như thế nào . Một lúc sau chàng mới nói :

- Hiền đệ, hiện tại hiền đệ đang mặc y phục và cải trang nam nhân, dù bọn họ có quy định như vậy thì cũng chẳng sao mà.

Tiêu Bình nói :

- Tiểu đệ sợ bọn họ phát hiện ra thôi !

Tuyết Nghi nói :

- Làm sao có thể ?

Tiểu Bình trầm ngâm không nói gì thêm nữa, lúc nầy hai người cũng đã đến sơn môn rồi.

Bọn Tống Phù, Hoắc bang chủ đang đứng trước sơn môn, một lúc sau thì hai cánh sơn môn của Thiếu Lâm tự chậm rải mở ra . Quần hùng nhìn vào thì thấy một lão một tăng tóc bạc, thân hình như hộ pháp đang đứng giữa của.

Thôi Đại Công đứng trước Tống Phù nên vừa thấy lão hòa thượng xuất hiện thì lão với cung thủ hành lễ và nói :

- Xin chào đại sư !

Lão hòa thượng chấp tay giữa ngực, nói :

- A di đà phật , có phải các vị vừa gọi cửa không ?

Thôi Đại Công nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Tại sao bọn họ lại không biết lão hòa thượng này ?

Lão hòa thượng nhìn Thôi Đại Công một lúc rồi lạnh lùng tiếp lời :

- Lão thí chủ có biết đây là nơi nào không ?

Thôi Đại Công ngạc nhiên, lão nói :

- Thiếu Lâm tự !

Lão hoà thương lại niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão thí chủ đã biết là Thiếu Lâm tự mà tại sao lại có hành động ngang ngược như vậy ?

Thôi Đại Công nói :

- Lão phu có gì là ngang ngược đâu ?

Lão hòa thượng nói :

- Tự tiện xông lên sơn môn mà không phải là ngang ngược à ?

Thôi Đại Công phá lên cười một tràng rồi hỏi :

- Đại sư có phải là tăng lữ của Thiếu Lâm tự không vậy ?

Quả nhiên là Thôi Đại Công không biết người này, trông tình thế thì hình như Hoắc Minh Phong và Tống Phù cũng không biết.

Lão tăng trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đương nhiên lão nạp là môn hạ của Thiếu Lâm tự rồi ! Nếu không thì làm sao có thể ở đây nói chuyện với các vị.

Thôi Đại Công tiếp lời :

- Trông đại sư rất lạ, lão phu quen biết không ít tăng lữ Thiếu Lâm tự nhưng xưa nay chưa gặp đại sư bao giờ ?

Lão tăng thản nhiên mĩm cười, nói :

- Lâu nay lão nạp ở chốn điền viên, rất ít lên Tung Sơn nên các vị không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ !

Thôi Đại Công à một tiếng rồi nói :

- Thì ra là như vậy.

Bỗng nhiên Tống Phù bước lên trước cung thủ hỏi :

- Xin hỏi đại sư xưng hô thế nào ?

Lão tăng nhìn Tống Phù hồi lâu rồi nói :

- Nhập Thánh đại sư.

Tống Phù hỏi tiếp :

- Nhập Vân chưởng môn là người thế nào của đại sư ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chưởng môn nhân là tam sư đệ của lão nạp !

Tống Phù lại cung thủ hành lễ và nói :

- Nói vậy, đại sư là vị cao tăng đã nhường ngôi vị chưởng môn để sống an cư năm xưa ?

Nhập Thánh đại sư chớp chớp song mục, lão khẻ nói :

- Chuyện xưa đã qua rồi, lão thí chủ còn nhắc đến làm gì ?

Bỗng nhiên lão nhớ đến điều gì nên hỏi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tôn tánh đại danh của lão thí chủ xưng hô thế nào, làm sao biết được chuyện năm xưa của lão nạp ?

Tống Phù nói :

- Tại hạ là Tống Phù !

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói :

- Lão nạp xuất gia từ nhỏ, tuy gửi thân chốn sư môn nhưng xưa nay không qua lại với nhân vật võ lâm, đó cũng chính là lý do mà năm xưa không dám tiếp nhận chức vị chưởng môn . Tống thí chủ đã biết chuyện xưa của lão nạp thì nhất định phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm ?

Tống Phù nói :

- Không dám, đại sư quá lời rồi !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới hiểu rõ vì sao mấy vị tiền bối này không biết lão tăng Nhập Thánh kia, thì ra vị đại sư kia xưa nay không hề lại vảng với nhân vật võ lâm.

Tống Phù chỉ qua Thôi Đại Công bên cạnh và nói :

- Đại sư, vị này là trưởng lão của Cái Bang , danh hiệu là Ô Y Thần Tẫu Thôi Đại Công !

Thôi Đại Công với cung thủ, nói :

- Thôi mỗ cũng đã nghe thịnh đức của đại sư từ lâu !

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão nạp bất tài nên giả chết nhượng hiền, đây vốn là chuyện nội bộ, thí chủ nhắc lại khiến lão nạp hổ thẹn vô cùng !

Lão ngưng lại rồi quét mục quang nhìn qua quần hùng một lượt.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy hai đạo thần quang của lão tăng như nhiếp hồn khiến đối phương

không dám nhìn lại . Bất giác chàng thầm nghĩ :

- Huyền công nội lực của vị đại sư này thật là tinh ảo…

Vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão thí chủ , mấy vị thí chủ này là người thế nào ?

Thôi Đại Công mĩm cười, nói :

- Vị này là bang chủ Cái Bang !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi lại :

- Bang chủ Cái Bang ?

Hoắc Minh Phong liền cung thủ nói :

- Tại hạ Hoắc Minh Phong, xin tham kiến đại sư !

Nhập Thánh đại sư chau mày nói :

- Chuyện này kỳ quái rồi !

Tống Phù mĩm cười, hỏi :

- Đại sư có điều gì không rõ chăng ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Trong tịnh thất của phương trượng bỗn tự hiện có một vị bang chủ Cái Bang, sao ngoài này cũng có một vị bang chủ Cái Bang nữa ?

Hoắc Minh Phong cung thủ, nói :

- Thiên hạ chỉ có một vị bang chủ Cái Bang chính là Hoắc mỗ bất tài này !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Như vậy thì lão nạp cảm thấy mơ hồ rồi !

Hoắc Minh Phong lạnh lùng tiếp lời :

- Trong tịnh thất của quý phương trượng là kẻ giả mạo, đại sư đừng để bọn chúng qua mặt !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Làm sao biết người đó giả mạo ? Lão thí chủ, chuyện này lão nạp không phân biệt được !

Hoắc Minh Phong ngẫn người, lão nói :

- Nói vậy có nghĩa đại sư cho rằng tại hạ là kẻ giả mạo chăng ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Điều đó rất khó nói !

Cát Uy nghe vậy thì cười nhạt, xen vào :

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, lời như vậy mà cũng nói ra được, thật khiến cho người ta quá thất vọng !

Nhập Thánh chau mày hỏi :

- Thí chủ xưng hô thế nào ?

Cát Uy nói :

- Tại hạ Cát Uy, là đệ tử Cái Bang !

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói :

- Cát thí chủ giử chức vị gì trong Cái Bang ?

Cát Uy lạnh lùng nói :

- Một trong Tứ Đại Trưởng lão !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Địa vị cũng cao đấy chứ !

Cát Uy lại lạnh lùng nói :

- Sợ rằng còn kém địa vị của đại sư trong Thiếu Lâm tự nhiều !

Nhập Thánh đại sư chấp tay, nói :

- Không dám, lão thí chủ quá khen rồi !

Lão hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, chuyện thí chủ có phải là bang chủ Cái Bang hay không rất dễ giải quyết, chỉ có điều không biết người đả thương đệ tử bổn tự là vị trưởng lão nào trong quý bang vậy ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Ngươi đả thương đệ tử quý tự chính là...

Lão vốn muốn nói chính là Hoắc mỗ nhưng lời vừa đến của miệng thì chợt nhớ lời dặn dò của Phương Tuyết Nghi trước đó nên bất giác ngừng lại.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì lập tức lên tiếng :

- Đại sư, chính vản bối là người đả thương đệ tử quý tự !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên, lão nhìn Tuyết Nghi từ chân lên đầu và mĩm cười, nói :

- Là tiểu thí chủ à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai, chính là vản bối !

Nhập Thánh đại sư hỏi :

- Tiểu thí chủ là đệ tử của phái nào ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Vản bối không thuộc võ lâm cửu đại môn phái !

Nhập Thánh đại sư có vẻ không tin, lão nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi :

- Vị tiểu thí chủ này có thật là không phải đệ tử của cửu đại môn phái không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đương nhiên là không phải rồi ! Nhưng nếu Hoắc mỗ nói ra lai lịch sư môn của vị thiếu hiệp này thì nhất định đại sư sẽ biết !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chuyện này... Xưa nay lão nạp không lai vảng với nhân vật võ lâm nên lời lão thí chủ vừa nói có

lẻ hơi thái quá rồi.

Hoắc Minh Phong nói :

- Đại sư từng nghe nói về Trần Hy Chính - Trần đại hiệp bao giờ chưa ?

Nhập Thánh đại sư chợt biến sắc, lão chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Khắp thế gian chỉ có một vị Kiếm Thần Trần Hy Chính nên đương nhiên là không thể có người khác giả mạo !

Nhập Thánh đại sư chấp tay bái Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tiểu thí chủ là truyền nhân của Kiếm Thần thật à ?

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Kiếm Thần chính là tiên sư, đại sư có quen biết không ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp đã nghe danh Trần đại hiệp từ lâu nhưng không có duyên tương ngộ, quả thật là chuyện di hận cả đời.

Lão hơi ngưng lại rồi hỏi Phương Tuyết Nghi với vẻ ngạc nhiên :

- Tiểu thí chủ, Trần đại hiệp đã quy tiên rồi chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu , nói :

- Đúng vậy, tiên sư đã tạ thế hồi hai tháng trước !

Nhập Thánh đại sư thở dài một hơi rồi nói :

- Lão nạp vô duyên, kiếp này không được gặp Kiếm Thần thật là...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Tiểu thí chủ đã là truyền nhân của Kiếm Thần thì chuyện đả thương nhằm đệ tử của bản tự cũng nên bõ qua thôi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Uy dũng và nhân đức của sư phụ quả nhiên rất được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngay cả Thiếu Lâm cũng xem trọng sư phụ như thế thì ngày sau ta không thể làm bất cứ chuyện gì sai trái !

Nghĩ đoạn chàng cung kính nói :

- Đại sư, vản bối nhất thời lỡ tay, nếu có chỗ nào đắc tội với quý tự thì vản bối xin nguyện chịu trừng phạt vậy !

Nhập Thánh đại sư thấy chàng khiêm tốn và lễ phép thì rất cảm động, lão nói :

- Tiểu thí chủ, môn quy Thiếu Lâm tự tuy nghiêm, xưa nay đệ tử Thiếu Lâm tự cũng không để người ngoài ức hiếp nhưng bổn tự vạn phần kính phục ân đức duy trì võ lâm chánh đạo của Kiếm Thần Trần đại hiệp, do vậy dù tiểu thí chủ có lỡ mạo phạm đến giới luật của bổn tự thì cũng không nên để tâm !

Lão tăng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp :

- Thí chủ đã cùng đến với truyền nhân của Trần đại hiệp thì có lẻ là bang chủ Cái Bang thật rồi !

Hoắc Minh Phong thầm nghĩ :

- Khá lắm, vị hòa thượng nay tin phục Trần đại hiệp như thế thì sợ rằng bên trong tất có nguyên nhân.

Nghĩ đoạn lão mĩm cười, nói :

- Đại sư quả nhiên là người sáng suốt ! Chỉ có điều đại sư định xử trí thế nào về nhân vật giả mạo đang ở trong tịnh thất của quý tự ?

Nhập Thánh đại sư không ngờ Hoắc Minh Phong hỏi câu này nên ấp úng nói :

- Chuyện này... lão nạp nghĩ chưởng môn phương trượng tự có cách an bày, thí chủ không cần phải lo lắng !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư, Hoắc mỗ có một câu này, nói ra xin đại sư chớ trách nhé !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Xin lão thí chủ cứ nói.

Hoắc Minh Phong nói :

- Tuy quý tự không muốn làm khó dễ kẻ giả mạo Hoắc mỗ nhưng Hoắc mỗ thì không thể bõ qua cho hắn !

Nhập Thánh đại sư không am tường chuyện giang hồ nên nghe vậy thì nhìn hỏi :

- Tại sao ?

Hoắc Minh Phong đáp :

- Hoắc mỗ cho rằng người đó nhất định là hạng bất hiệu của ban bang, do vậy Hoắc mỗ muốn vạch mặt hắn và trừng trị theo bang quy để trị chúng !

Nhập Thánh đại sư như ngộ ra, lão nói :

- Đúng vậy ! Sao lão nạp lại không nghĩ đến chuyện này nhĩ ? Nhưng đây là chuyện nội bộ của quý bang, lão nạp không tiện hỏi đến !

Hoắc Minh Phong nghe trả lời như vậy thì nghĩ thầm :

- Vị đại sư này căn bản không hiểu chuyện hiềm khích trên giang hồ, tuy lão nói là không hỏi đến nhưng cũng chưa phải là đại diện cho lập trường của phái Thiếu Lâm, tốt xấu thể nào ta cũng phải buộc lão hứa một lời để lát nữa gặp Nhập Vân chưởng môn sẽ tiện đường ăn nói !

Chủ ý đã định, Hoắc Minh Phong liền nói ngay :

- Đại sư nói là phái Thiếu Lâm không muốn xen vào chuyện nội bộ của tệ bang phải không ?

Nhập Thánh đại sư là người chân thật nên tự nhiên là không hiểu được thâm ý của đối phương, do vậy lão mĩm cười, nói :

- Qúy phái có phản dồ thì đương nhiên Thiếu Lâm tự không thể giúp cho phản đồ rồi, nếu không chẳng phải bỗn tự đi ngược với võ lâm chánh đạo sao ?

Tống Phù chợt lên tiếng nói :

- Đại sư, chúng ta có thể nhập tự tham kiến quý phương trượng không ?

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói :

- Có gì là không thể ?

Tống Phù tiếp lời :

- Vậy thì phiền đại sư tiến dẫn cho bọn tại hạ nhé !

Nhập Thánh đại sư chợt bật cười rồi nói :

- Mời các vị thí chủ vào trong, lão nạp bế quan toa. thiền lâu quá nên quên cả đạo lý ứng tiếp, thật là đắc tội, đắc tội !

Tống Phù và Hoắc Minh Phong dẫn đầu quần hùng bước qua sơn môn vào Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn xung quanh thì thấy cổ tùng chọc trời trồng hai bên thạch đạo, cách năm bước thì có một đệ tử cầm thiền trượng đứng rất nghiêm túc . Rõ ràng vì đối phó với Thiên Ma Nữ mà Thiếu Lâm tự chuẩn bị rất nghiêm túc, đệ tử toàn tự đã được điều động và luân phiên phòng vệ.

Đoàn người vòng qua mấy gian bảo điện thì rẻ qua một thiền viện bên phải, nơi này có hoa trúc lưa thưa, cảnh sắc rất thanh nhã u tịch.

Phương Tuyết Nghi ngước nhìn lên thì thấy trước cửa mắt nguyệt của thiền viện có bốn sa di chắp kiếm đứng hầu với thần thái nghiêm trọng.

Nhập Thánh đại sư bước lại nói với bốn sa di :

- Mau thông báo với chưởng môn nhân là có Hoắc bang chủ thật sự của Cái Bang đến !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão hòa thượng này thật là quá trung thực . Sao lại nói những lời như thế được nhĩ ? Sợ rằng kẻ giả mạo trong tịnh thất của phương trượng nghe vậy thì sẽ bõ trốn thôi !

Tuy trong lòng cảm thấy bát ổn nhưng không tiện nói ra.

Hoắc Minh Phong lại kêu lên :

- Đại sư nói vậy chỉ sợ tình thế sẽ bất ổn đấy !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ? Hắn vốn là kẻ giả mạo mà !

Hoắc Minh Phong nói :

- Xin đại sư suy nghĩ kỹ cho , nếu mấy lời này lọt vào tai kẻ giả mạo thì e rằng Nhập Vân chưởng môn sẽ khó làm người đứng ngoài cuộc.

Nhập Thánh đại sư suy nghĩ rồi nói :

- Thí chủ nói cũng có lý ! Lão nạp bảo bọn chúng không nói như thế là được !

Lão quay sang nói tiếp với bọn sa di :

- Mau vào bẩm báo với chưởng môn nhân nói rằng có truyền nhân của Kiếm Thần cầu kiến !

Một trong bốn sa di chấp tay hành lễ rồi lập tức đi vào tịnh thất . Không đầy một khắc sau thì sa di này trở ra và lớn tiếng nói :

- Chưởng môn nhân sẽ tự thân xuất nghênh !

Đích thân chưởng môn Thiếu Lâm ra nghênh tiếp khách là chuyện rất ít có đối với nhân vật võ lâm, theo lẻ thì bọn họ không cần tỏ ra tôn kính đối với một nhân vật võ lâm hậu học, nhưng bây giờ tự thân chưởng môn nhân xuất nghênh thì đũ thấy ảnh hưởng của Kiếm Thần đối với võ lâm như thế nào rồi.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất ngạc nhiên, chàng định lên tiếng ngăn cản thì thấy nơi cửa tịnh thất đã xuất hiện ba vị tăng nhân, niên kỷ đều ngoài thất tuần . Lão tăng đi giữa lớn tiếng hỏi :

- Vị thí chủ nào là đệ tử của Kiếm Thần ? Lão nạp Nhập Vân xin có lời chào !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Vãn bối là Phương Tuyết Nghi xin bái kiến chưởng môn đại sư !

Nói đoạn chàng ngẵng đầu nhìn lên thì thấy Nhập Vân đại sư rất cao to, tuy râu tóc bạc như cước nhưng thần thái vẫn uy nghi.

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ, Kiếm Thần Trần đại hiệp vẫn khoẻ mạnh chứ ?

Phương Tuyết Nghi khẻ nói :

- Tiên sư đã tạ thế rồi ạ !

Nhập Vân đại sư kinh ngạc không thôi, hồi lâu sau lão mới nói :

- Cái gì ? Trần đại hiệp đã... đã...

Phương Tuyết Nghi bèn thuật lại một lượt chuyện sư phụ chàng vì bệnh lâu năm mà đã quy tiên hai

tháng trước.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì tỏ ra rất xúc động, lão thở dài một hơi rồi nói :

- Một đời hiệp nghĩa mà sao không được trường thọ chứ ? Lão nạp thật vô cùng thương xót.

Lão hòa thượng râu dài tới ngực đứng bên trái Nhập Vân đại sư lên tiếng :

- Chuyện này không thể nói ở ngoài, chưởng môn nhân có muốn mời mấy vị thí chủ này vào trong không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Xin mời chư vị thí chủ mau vào trong.

Lúc nầy mục quang của lão chợt dừng lại nơi Hoắc Minh Phong và Tống Phù, bất giác lão sững người và nói tiếp :

- Đây chẳng phải là Hoắc bang chủ sao ?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Nhãn lực của chưởng môn quả nhiên hơn người, chưởng môn chưa quên Hoắc mỗ, thật khiến cho Hoắc mỗ khoan khoái vô cùng !

Nhập Vân đại sư chau mày và tự nói lẩm bẩm :

- Chuyện này thật là kỳ lạ !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Chuyện gì kỳ lạ chứ ? Phải chăng là có người giả mạo Hoắc mỗ ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Không phải là giả mạo mà là .. Thay thế thân phận bang chủ !

Hoắc Minh Phong liên hỏi :

- Người đó đang ở đâu ?

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt trầm xuống, lão nhìn qua lão tăng bên trái và nói :

- Nhập Pháp sư đệ, mau vào giử kẻ mạo danh thay thế.

Nhập Pháp đại sư không chờ nghe hết câu mà đã quay người lướt vào trong.

Nhập Vân chưởng môn thở dài một hỏi rồi nói tiếp :

- Không ngờ lão nạp đã bị yêu nữ này qua mặt , nếu Hoắc bang chủ không đến thì hậu quả thật khó tưởng tượng !

Nói đoạn lão dịch mục quang nhìn qua Tống Phù.

Tống Phù liền mĩm cười và nói :

- Chưởng môn có nhận ra lão thâu nhi này không ?

Nhập Vân đại sư cũng mĩm cười, nói :

- Thí chủ là nhân vật dã hạt, chẳng hay hôm nay sao lại giá lâm tệ tự ? Đạt Ma Chân Kinh đã không còn ở Tàng Kinh Các, nếu thí chủ muốn hạ thủ thì e rằng sẽ bất như nguyện thôi !

Tống Phù phá lên cười một trận rồi nói :

- Chưởng môn, lão thâu nhi đến đây nào có chủ ý trộm của chư vị vật gì đâu ? Dù các vị có mở rộng của hoặc dâng Đạt Ma Chân Kinh thì lão thâu nhi này cũng không cầm rồi !

Nhập Vân đại sư cũng cười ha hả rồi nói :

- Thí chủ khéo nói rồi , chẳng qua là lâu năm không gặp nên lão nạp mới nói đùa vậy thôi, thí chủ cứ tưởng là thật.

Lời chưa dứt thì lão đã quá người bước vào trong, quần hùng cũng lần lượt bước vào theo.

Mọi người vừa vào đến một gian phật điện nguy nga thì thấy Nhập Pháp đại sư đang vội vàng chạy ra.

Nhập Vân đại sư liền trầm giọng hỏi :

- Bọn chúng tẩu thoát rồi chăng ?

Nhập Pháp đại sư gật đầu, nói :

- Trong tịnh thất không thấy một bóng người, tiểu đệ đã hạ lệnh cho đệ tử phong toa? và lùng sục toàn tự !

Nhập Vân đại sư nói :

- Sợ rằng phải phiền sư đệ đích thân đi một vòng mới được !

Nhập Pháp đại sư chấp tay nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Nói đoạn lão quay bước đi ngay.

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc bang chủ, nhất thời lão nạp bất cẩn nên để bọn chúng chạy thoát , thật là đắc tội quá lớn với chư vị !

Hoắc Minh Phong tuy rất hậm hực trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn nỡ nụ cười và nói :

- Chưởng môn nhân khèo nói rồi, bản bang có hạng bất tiếu như vậy mà phải phiền đến đệ tử của quý tự, chuyện này khiến Hoắc mỗ vô cùng hổ thẹn.

Nói đến đây thì quần hùng đã vào tới thiền phòng.

Nhập Vân đại sư lần lượt mời mọi người an toa. rồi chỉ qua An Tiểu Bình, nói :

- Hoắc bang chủ, vị tiểu thí chủ này có phải là đồ đệ mới thâu của bang chủ không ?

Thì ra mọi người quá đông nên An Tiểu Bình vẫn chưa được giới thiệu.

Lúc nầy Hoắc Minh Phong nghe vậy thì mĩm cười lắc đầu, nói :

- Chưởng môn, Hoắc mỗ tu hành cả đời cũng không tìm được một đồ đệ có tư chất như vậy !

Nhập Vân đại sư nhìn hỏi :

- Vậy vị tiểu thí chủ này là môn hạ của vị cao nhân nào ?

Hoắc Minh Phong bị hỏi cũng ngớ người, lão nói :

- Chuyện này Hoắc mỗ cũng không biết !

Nhập Vân đại sư càng ngạc nhiên, lão kêu lên :

- Bang chủ cũng không biết à ?

Hoắc Minh Phong chỉ qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Vị An công tử này là chỗ chi giao của Phương lão đệ, chưởng môn cứ hỏi Phương lão đệ thì ắt sẽ rõ !

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ, nói :

- Chưởng môn không cần nghi ngờ, vị An huynh đệ này đích thực là bằng hữu của vản bối !

Nhập Vân đại sư tỏ ra rất tin tưởng Tuyết Nghi, do vậy lão mĩm cười, nói :

- Thì ra là An thí chủ !

An Tiểu Bình gấp người hành lễ và nói :

- Vản bối An Bình xin tham kiến chưởng môn đại sư !

Thì ra nàng sợ bại lộ thân phận, phạm vào giới luật không cho nữ nhân nhập tự của Thiếu Lâm tự nên khi giới thiệu nàng tự bõ bớt một chữ "Tiểu" trong tên của mình.

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- An thí chủ là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói ;

- Xưa nay gia đình vản bối sống ở Nam Hải, lúc nhỏ tuy có theo tiên phụ luyện qua mấy chiêu quyền cước nhưng chẳng qua là để hộ thân mà thôi, đại sư hỏi như vậy khiến vản bối hổ thẹn vô cùng !

Tống Phù tiếp lời :

- Chưởng môn, bọn tại hạ đến đây không phải để nhân đàm, nếu chưởng môn định hỏi gia thế xuất thân của từng người thì Tống mỗ phải cáo biệt thôi !

Nhập Vân đại sư gượng cười, nói :

- Thí chủ không tích khẩu đức như vậy mà chẳng sợ khi xuống địa ngục bị cắt lưỡi sao ?

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Đó là chuyện sau này, theo Tống mỗ thấy thì chẳng đáng để quan tâm chút nào ! Hiện tại Tống mỗ có một chuyện đại sự muốn thỉnh giáo chưởng môn đây !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tống Phù hỏi ngay :

- Khi nào thì Thiên Ma Nữ đến ?

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão nạp chỉ biết ả sẽ đến trong một ngày gần đây, nhưng khi nào đến thì lão nạp không thể biết được !

Lúc nầy bỗng nhiên Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Chưởng môn, Thiên Ma Nữ đã chỉ danh khiêu chiến thì sợ rằng ả sẽ không quang minh chính đại đến quý tự đâu !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Thí chủ nói cũng có lý ! Lão nạp cũng đã từng hoài nghi đây là dụng tâm bày nguỵ kế của Thiên Ma Nữ !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Dụng kế gì ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Có thể ả muốn cơ hội này để tiêu diệt trước một bộ phận của cao thủ võ lâm !

Hoắc Minh Phong buột miệng nói :

- Thiên Ma Nữ quả nhiên là nhân vật to gan !

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Không sai, yêu nữ này rất to gan !

Nhưng...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Lão nạp cảm thấy kỳ quái là yêu nữ này ẩn cư đã nhiều năm, bây giờ tại sao bỗng nhiên lại xuất diện khiêu chiến ?

Hoắc Minh Phong liền nói :

- Đại sư không biết nguyên nhân vì sao Thiên Ma Nữ phải ẩn cư sao ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp không được rõ lắm !

Hoắc Minh Phong nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Vì khi đó sư phụ của Phương lão đệ là Trần đại hiệp vẫn còn tại thế ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Thì ra là như vậy !

Cát Uy chợt xen vào :

- Đại sư, còn có một chuyện mà e rằng đại sư cũng liệu tính sai rồi !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Sai chuyện gì ?

Cát Uy nói :

- Thiên Ma Nữ đã sớm ngầm phát triển thực lực trong võ lâm rồi.

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Không sai, bản phái chẳng qua là nơi mà yêu nữ đó nhắm đến trước mà thôi !

Lão dịch mục quang nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp :

- Xưa nay Thiếu Lâm được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, ngoài thuộc hạ của Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám xem thường bản tự như vậy chứ ?

Nghe khẩu khí của lão thì dường như Thiếu Lâm đã phải chịu thiệt điều gì rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưởng môn, xưa nay quý tự có quy định không cho phép nữ nhân nhập tự, vậy thuộc hạ của Thiên Ma Nữ tất phải là nam nhân !

Nhập Vân đại sư nói :

- Là một nữ thí chủ chừng mười bảy mười tám tuổi !

Hoắc Minh Phong hỏi tiếp :

- Võ công của người này rất cao cường phải không ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Rất cao cường, nữ thí chủ này đột nhập bản tự làm thọ thương năm cao thủ mà còn... mà còn...

Hoắc Minh Phong chau mày nói :

- Một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi sao lại lợi hại như thế ? Lão phu thật khó có thể tin được !

Lúc này Nhập Thánh đại sư cũng xen vào :

- Lão thí chủ, nữ thí chủ kia tuy còn trẻ nhưng võ công thì quả thật là vô cùng lợi hại :

Nhập Vân đại sư thở dài một hơi rồi tiếp lời :

- Cao thủ hạng chủ nhân của bản tự bị ả đả thương năm người, nếu Nhập Pháp sư đệ không đích thân xuất thủ thì không biết ả còn đả thương bao nhiêu người nữa !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ mà có võ công cao cường như vậy thật khiến lão phu khó có thể tin được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ không tin cũng chẳng có gì lạ, nếu lão nạp không tận mắt mục kiến thì cũng không thể tin.

Hoắc Minh Phong nói :

- Thiếu nữ kia ngoài việc đến truyền tin thì còn nói gì nữa không ?

Nhập Vân đại sư hơi biến sắc, lão trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bang chủ, không phải lão nạp không muốn nói, nhưng vì đây là chuyện riêng của bản tự nên không tiện cho người ngoài biết !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưởng môn không muốn nói ra thì thôi vậy !

Lão hỏi ngưng lại rồi bỗng nhiên quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, năm xưa lệnh sư từng đánh bại Ngũ Ma, nhưng chẳng hay lệnh sư có nói cho lão đệ ngươi biết võ công của Thiên Ma Nữ cao cường như thế nào không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chuyện này vản bối chưa từng nghe tiên sư nói bao giờ.

Hoắc Minh Phong lộ vẻ ngạc nhiên, lão hỏi lại :

- Lệnh sư không nhắc đến à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối không dám nói dối bang chủ nhưng đích thực là tiên sư không hề nói võ công của bọn họ cao thấp như thế nào !

Chợt nghe Cát Uy phá lên cười một tràng rồi lão nói :

- Lão phu hiểu ra rồi !

Hoắc Minh Phong liền hỏi :

- Hiền đệ hiểu ra điều gì ? Tại sao Trần đại hiệp không nhắc đến chuyện này ?

Cát Uy nói :

- Trong mắt Trần đại hiệp thì có lẻ bọn Thiên Ma Nữ căn bản không đáng để nhắc đến !

Hoắc Minh Phong sững người, lão kêu lên :

- Đơn giản thế sao ?

Cát Uy nói :

- Ngoài lý do này thì tiểu đệ không nghĩ ra nguyên nhân nào khác khiến Trần đại hiệp không nói với truyền nhân của mình về võ công của Ngũ Ma !

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão nạp nghĩ đến một điều nhưng chẳng biết có chính xác hay không !

Hoắc Minh Phong nói :

- Xin đại sư cứ nói !

Nhập Vân đại sư nói :

- Phương thí chủ niên kỹ còn rất trẻ, thịnh khí còn cao, Trần đại hiệp không nhắc đến võ công của Ngũ Ma là có thể không muốn Phương thí chủ mạo hiểm quyết đấu với bọn chúng !

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư nói đúng rồi, lão phu cũng vừa nghĩ đến điều nầy !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì nghĩ thầm :

- Chỉ sợ rằng các vị đều phán đoán sai cả thôi ! Tiên sư không nói là vì võ công của ta đã thành nên Ngũ Ma không phải là đối thủ của ta đấy thôi.

Tuy nghĩ thế nhưng chàng cảm thấy không tiện nói ra.

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ đã phán đoán ra mà không muốn nói rõ, đũ thấy bang chủ rất trọng đức khiêm tốn , lão nạp tuy nhập phật môn nhưng vẫn chưa tẫy sạch được danh lợi, thật là đắc tội nhiều quá !

Dư âm chưa dứt thì thấy có ba hòa thượng trung niên xuất hiện nơi cửa tịnh thất.

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Các ngươi có chuyện gì ?

Hoà thượng đứng trước chấp tay cung kính nói :

- Khởi bẩm chưởng môn sư bá, kẻ mạo xưng bang chủ Cái Bang đã thoát ra khỏi bỗn tự rồi !

Nhập Vân đại sư biến sắc, lão kêu lên :

- Đã thoát đi rồi sao ?

Hòa thượng trung niên nói :

- Thoạt tiên Pháp Qua sư huynh phát hiện được nhưng vì võ công của đối phương quá cao cường,

tuy Pháp Qua sư huynh soái lãnh bảy tám đệ tử ngăn chặn nhưng đối phương vẫn thoát đi được !

Nhập Vân đại sư truy vấn :

- Hiên Pháp Qua đang ở đâu ?

Tang nhan trung niên nói :

- Pháp Qua sư huynh bị đánh trọng thương, hiện đang được cứu trị trong Sư Tổ am !

Thần sắc của Nhập Vân đại sư chợt biến, lão nói :

- Có chuyện như thế sao ?

Chợt nghe Nhập Thánh đại sư hỏi xen vào :

- Đệ tử tuần sơn đã có hồi báo chua ?

Tăng nhân trung niên lắc đầu, nói :

- Chưa có tin tức gì !

Nhập Vân đại sư nghiêm giọng nói :

- Pháp Nhân, hãy truyền khẩu lệnh của ta bảo đệ tử toàn tự phải tăng cường lùng sục...

Tăng nhân được gọi là Pháp Nhân liền chấp tay, nói :

- Đệ tử tuân mệnh.

Rồi cùng hai tăng nhân kia quay bước đi ra.

Hoắc Minh Phong nhìn theo thở dài một hơi rồi nói :

- Chưởng môn, vì phản đồ của bản bang mà phiền đến nhiều cao tăng của quý tự thật khiến Hoắc mỗ cảm thấy vô cùng bất an !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Bang chủ nói vậy cũng khiến lão nạp cảm thấy bất an rồi ! Chuyện này càng nói càng xấu hỗ, lão nạp phân biệt không rõ nên mới để kẻ giả mạo lọt vào đây, bây giờ lại không cầm giử được đối phương, bản tự thật là có lỗi với bang chủ !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì vội đứng lên cung thủ, nói :

- Chưởng môn, danh tiếng của Thiếu Lâm trong võ lâm quả nhiên là không hư truyền, hôm nay được chứng kiến sự khiêm nhường của chưởng môn, Hoắc mỗ rất khâm phục !

Thôi Đại Công và Cát Uy cung vội đứng lên hành lễ với thái độ rất cung kính.

Nhập Vân đại sư đáp lễ rồi cười lớn, nói :

- Bang chủ quá khách khí rồi.

Chờ cho đôi bên an toa. trở lại thì Tống Phù mới mĩm cười, nói :

- Chưởng môn, lão phu có một chuyện xin thỉnh giáo đây !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Thí chủ muốn chỉ giáo chuyện gì chăng ?

Tống Phù vỗ vỗ vào bụng và nói :

- Dường như ngũ tạng của lão phu phải được tu bổ lại rồi !

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình nghe vậy thì phá lên cười một tràng.

Nhập Vân đại sư cũng không nhịn được cười, lão nói :

- Thí chủ nói rất hay, lão nạp thật quá sơ suất rồi !

Nói đoạn lão quay ra ngoài và lớn tiếng nói :

- Mau chuẩn bị cơm chay ở trai phòng !

Một lát sau Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư mời mọi người xuống trai phòng dùng bửa.

Tống Phù chụp bầu rượu rót uống liền mười chung rồi nói :

- Hảo tửu, hảo tửu ! Không ngờ trong Thiếu Lâm tự mà cũng có loại đào tử thanh này.

Phương Tuyết Nghi rất ít uống rượu nhưng hôm nay chàng cũng uống hai chung , khi quần hùng ăn uống no say thì trời đã ngã hoàng hôn.

Nhập Vân đại sư mời mọi người sang một tịnh thất khác, nơi này đèn đuốc sáng choang, trà hương đã bày biện sẵn nên quần hùng có thể vừa uống trà vừa đàm đạo.

Một lát sau thì thấy Pháp Nhân hòa thượng xuất hiện với thái độ rất khẩn trương.

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Pháp Nhân, có chuyện gì mà khẩn trương vậy ?

Pháp Nhân hòa thượng nói :

- Khởi bẩm chưởng môn nhân, đệ tử của bản tự phái đi lại bị hại thêm mười người nữa rồi !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Có biết kẻ nào hạ độc thủ không ?

Pháp Nhân hòa thượng nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói :

-Những đệ tử bị hại đều có chưởng ấn trước ngực, theo đệ tử phán đoán thì đối phương thi triển một lại thủ pháp cực kỳ...

Nhập Thánh đại sư nghiêm giọng nói :

- Pháp Nhân có lẻ ngươi đã đoán ra loại võ công này, thế tại sao ngươi không nói ra ?

Pháp Nhân hòa thượng ấp úng nói :

- Chuyện này... Đệ tử không dám nói bừa !

Nháp Thanh quát hỏi :

- Tại sao ?

Pháp Nhân hòa thượng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi ấp úng nói :

- Có Hoắc bang chủ ở đây... nếu đệ tử nói ra, há chẳng phải...

Hoắc Minh Phong đã đoán được ít nhiều, lão cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tri khách đại sư không cần khó xử, loại chưởng pháp đó là Tồi Tâm Chưởng của bản bang phải không ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thì ra vị hòa thượng này là tri khách trong Thiếu Lâm tự !

Pháp Nhân tri khách nghe Hoắc Minh Phong nói vậy thì liền tiếp lời :

- Bang chủ nói rất chính xác, loại chưởng pháp mà vản bối phán đoán chính là Tồi Tâm Chưởng của quý bang !

Nhập Vân Đại sư trầm sắc diện, hỏi :

- Pháp Nhân, ngươi có tận mắt trông thấy không ?

Pháp Nhân tri khách nói :

- Đệ tử tận mắt mục kiến.

Nhập Vân đại sư nói :

- Như vậy kẻ hạ độc thủ chính là nhân vật giả mạo Hoắc bang chủ lúc nãy phải không ?

Pháp Nhân tri khách chấp tay nói :

- Đệ tử cũng phán đoán như vậy !

Nhập Vân đại sư suy nghĩ một lát rồi nói :

- Truyền khẩu lệnh của ta, bảo rằng trưởng lão các đường hay tập trung tại La Hán Đường, bản toà muốn đích thân xem thử kẻ giả mạo Hoắc bang chủ rốt cuộc là nhân vật nào.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Xem ra lão hòa thượng này đã động chân khí rồi.

Pháp Nhân tri khách nói :

- Tuân mệnh.

Rồi định quay đi nhưng ngay lúc đó Hoắc Minh Phong chợt đứng lên gọi lớn :

- Khoan đã !

Nhập Vân đại sư chau mày hỏi :

- Bang chủ còn muốn chỉ giáo thêm điều gì chăng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Phản đồ của tệ bang đả thương đệ tử của quý tự thật khiến lão phu vô cùng bất an, nếu tiếp tục làm kinh động trưởng lão các đường thì há chẳng phải Hoắc mỗ càng thêm đắc tội sao ? Do vậy...

Lão nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Do vậy Hoắc mỗ cho rằng chuyện đã đến nước này thì xin quý tự hãy giao cho Hoắc mỗ đích thân đi xử lý vậy !

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bang chủ, kẻ gây sự đích thực là phản đồ của quý bang nhưng đối tượng gây sự lại là tăng lữ của bổn tự, nếu giao cho bang chủ xử lý mọi việc thì sợ rằng... sợ rằng...

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

-Chưởng môn, sợ rằng thế nào ? Xin cứ nói ra để chúng ta thương lượng cũng được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Bang chủ, thanh danh bao lâu nay của Thiếu Lâm tự không thể đánh đổi bởi một phản đồ của quý bang, bang chủ thấy cách nghĩ của lão nạp có đúng không ?

Hoắc Minh Phong ấp úng nói :

- Chuyện này... Chuyện này...

Tống Phù phá lên cười rồi nói:

- Không cần chuyện này chuyện kia nữa ! Lão phu nói một câu công đạo nhé , hôm nay chúng ta đều vì chuyện đối phó với ma đạo mà đến Thiếu Lâm tự, do vậy bất kỳ xảy ra chuyện nhỏ gì chúng ta cũng đều có trách nhiệm, điều đó có nghĩa là chúng ta đều có phần trong việc tìm phản đồ phải không nào ?

Thôi Đại Công tiếp nói :

- Tống huynh nói không sai, vì sự nghiệp giáng trừ ma đạo nên ai ai trong chúng ta cũng đều có trách nhiệm !

Hoắc Minh Phong trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai, chúng ta cũng nên bõ qua định kiến của môn phái mà cùng nhau duy trì võ lâm chánh nghĩa, đồng tâm hiệp lực đối phó với ma đạo mới được.

Lão hơi ngưng lại rồi cung thủ nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, mọi chuyện hôm nay xin tuân theo sự điều động của đại sư, lão phu và đệ tử trong

bang chờ nghe hiệu lệnh của đại sư đây!

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Làm sao có thể như vậy ? Bang chủ khiêm nhường như thế khiến lão nạp khó xử quá !

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưởng môn, chuyện hôm nay, xảy ra trong Thiếu Lâm tự, nếu lão phu không nghe theo mệnh lệnh của đại sư thì ngày sau; khi tổng đàn của bản bang xảy ra chuyện gì, sợ rằng đại sư cũng không thể nghe theo mệnh lệnh của lão phu !

Lão nói như vậy khiến cho Nhập Vân đại sư không thể nào chối từ được nữa.

Mọi ngươi đang trầm ngâm thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói tiếp :

- Nếu nhị vị tiếp tục đẩy qua đẩy lại như vậy thì sợ rằng đệ tử Thiếu Lâm tự sẽ chết thêm không ít và một khi để phản đồ thoát ra khỏi Tung Sơn thì muốn tìm cũng quá muộn rồi !

An Tiểu Bình từ đầu đến giờ không nói một câu, lúc nầy bỗng nhiên nàng khẻ nói với Phương Tuyết Nghi :

- Phương huynh, chúng ta ra ngoài trước xem thử nhé ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Làm thế sao được ? Chúng ta cũng phải chờ Nhập Vân đại sư điều động thôi !

An Tiểu Bình chau mày nói:

- Tại sao ? Chúng ta là khách đến đây thì việc gì phải nghe theo sự sai khiến của bọn họ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, người ta là chưởng môn một phái, niên kỹ cũng lớn hơn chúng ta nhiều, dù chúng ta có nghe theo lệnh thì cũng chẳng có gì đáng xấu hổ cả !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh, có một chuyện mà sợ rằng huynh chưa nghĩ đến đấy thôi !

Tuyết Nghi liền hỏi :

-Chuyện gì vậy ?

Tiểu Bình nói :

- Võ công của tăng chúng Thiếu Lâm không cao cường, theo tình hình này thì dù mấy vị trưởng lão của Cái Bang xuất thủ thì e rằng chỉ thêm người bị hại mà thôi !

Tuyết Nghi ngăn, chàng nói :

- Hiền đệ cho rằng trong số phản đồ của Cái Bang có cao thủ lợi hại như thế sao ?

Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là có rồi ! Nếu không thì sao bọn chúng to gan như vậy ?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nói vậy thì tình hình trở nên quá phức tạp rồi !

Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đã phức tạp từ lâu rồi ! Phương huynh, tốt nhất là huynh hãy nói với Nhập Vân đại sư một tiếng rồi chúng ta cùng ra ngoài xem thử !

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nói

- Không ổn rồi ! Nhất thời chúng ta không nên quá khẩn trương !

Chương 8: Thiên Ma Nữ Đồ

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nói rất nhỏ nhưng không qua được thính lực của quần hùng tại đương trường , do vậy Tuyết Nghi vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư liền phá lên cười một tràng rồi nói :

- Nhị vị tiểu thí chủ là khách quý của bỗn tự nên mọi hành động sẽ không bị câu thúc, ngoài Tàng Kinh Các ra thì nhị vị có thể đi bất cứ nơi nào trong bỗn tự !

Một lời như mở tấm lòng, An Tiểu Bình liền kéo Tuyết Nghi đứng lên và nói :

- Đa tạ sự hậu đải của đại sư.

Lời chưa dứt thì nàng đã phóng bước ra khỏi tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi vẫn cảm thấy bất ổn, chàng định nói điều gì đó nhưng đã nghe Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lão đệ, ngươi không cần câu nệ lễ tục nữa ! Chưởng môn đã nói như vậy thì ngươi càng không cần phải khách khí !

Lão ngưng lại một lát rồi quay sang nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, lão phu cũng muốn cùng nhị vị lão đệ này thưởng lảm cảnh vật của quý tự, chẳng hay chưởng môn có đồng ý ban ân điển cho lão phu không?

Nhập vân đại sư mĩm cười, nói :

- Lão thí chủ cứ tùy tiện !

Tống Phù liền kéo Phương Tuyết Nghi phóng bước ra khỏi tịnh thất.

Ba người ra khỏi cửa mặt nguyệt thì thấy màn đêm đã bao trùm đại địa, thấp thoáng nơi rừng trúc và các khóm hoa là những hòa thượng của Thiếu Lâm tự không ngừng đi tới đi lui tuần tra.

Tống Phù hạ giọng khẻ nói :

- Phương lão đệ, xem ra bọn họ phòng bị khá nghiêm mật nhĩ !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai, có lẻ tăng lữ của Thiếu Lâm tự đã nếm mùi đau khổ thật sự rồi !

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương đại ca, chúng ta đi đâu bây giờ ? Chỉ đi trong khuôn viên Thiếu Lâm tự thôi sao ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ đưa ra chủ ý thì chuyện này do hiền đệ chủ trương mới phải chứ !

Tiểu Bình liền nói :

- Vậy thì chúng ta xuất tự một chuyến nhé !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Xuất tự đi đâu ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Tìm kẻ giả mạo Hoắc bang chủ !

Tống Phù nói :

- Tung Sơn có đến mấy trăm dặm vuông, lẻ nào chúng ta phải bôn tẩu suốt cả đêm ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Không cần phải thế, vản bối tin là bọn chúng vẫn chưa ra khỏi Thiếu Lâm tự và sau lưng bọn chúng còn có kẻ sai khiến !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ cho rằng bọn chúng vẫn quanh quẩn trong Thiếu Lâm tự là dựa vào Thiên Ma Nữ phải không ?

Tiểu Bình nói :

- Tại sao lại không ? Ngoài Thiên Ma Nữ ra thì còn ai dám chống đối Thiếu Lâm tự ?

Tuyết Nghi nói :

- Trước khi gặp Thiên Ma Nữ thì tại hạ chưa dám tin như vậy !

Tiểu Bình hỏi Tống Phù :

- Tống lão có tin vản bối không ?

Tống Phù nói :

- Làm sao dám không tin ? Ngay cả Thiên Ma Nữ còn phải lấy lòng ngươi, lão phu ta còn kém Thiên Ma Nữ nhiều lắm !

Tiểu Bình nói :

- Tống lão lại nói đùa rồi !

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn ra tứ phía một lượt rồi nói :

- Tống lão, chúng ta đi theo hướng nào bây giờ ?

Thì ra chàng chưa từng đến Thiếu Lâm tự lần nào nên bị từng lớp kiến trúc làm cho mơ hồ và mất phương hướng.

An Tiểu Bình cũng vậy, nàng nhìn Tống Phù và tiếp lời :

- Tống lão, Phương huynh nói không sai, trong Thiếu Lâm tự này đâu đâu cũng là phật đường bảo điện, nếu chúng ta đi sai phương hướng thì rắc rồi to đấy !

Tống Phù cười khà khà rồi nói :

- Nhị vị định đi đâu ? Ra phía trước hay là hậu sơn ?

Phương Tuyết Nghi nhìn qua An Tiểu Bình và mĩm cười, nói :

- Hiền đệ định đi nơi nào ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đến Sư Tổ am !

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói :

- Sư Tổ am ở nơi nào ? Chúng ta đến đó làm gì ?

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh quên lời Pháp Nhân tri khách nói rồi sao ? Chẳng phải vị hòa thượng này đã nói là không ít đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương gần Sư Tổ am đấy sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu vậy chúng ta đến đó thì có thể gặp Thiên Ma Nữ chăng ?

Tiểu Bình nói :

- Không nhất định, nhưng dù sao cũng phải đi thử một chuyến !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nhị vị lão đệ, nếu muốn đến Sư Tổ am thì chúng ta phải quay trở lại thôi !

Lời vừa dứt thì lão quay người phóng bước ngay.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình ngẫn người, cả hai không ngờ Tống Phù nói đi là đi như vậy, hai người nhìn nhau rồi đành phóng bước bám theo lão ta.

Ba người vòng qua tịnh thất của phương trượng rồi đi thẳng một đoạn chừng hai dặm thì đã ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi :

- Tống lão, Sư Tổ am ở rất xa phải không ?

Tống Phù chỉ tay về phía hậu sơn và nói :

- Không xa, ở trên sườn núi phía trước kia rồi !

Ba người liền thi triển khinh công phóng đi vun vút, không hết thời gian một tuần trà thì đã đến chân núi, từ đây nhìn lên có thể thấy thấp thoáng đình viện trong rừng cây.

Tống Phù chỉ nơi có ánh đuốc hắt bóng ra và nói :

- Đó chính là Sư Tổ am ! Chúng ta có cần vào trong xem thử không ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đương nhiên là cần rồi !

Nhưng Tiểu Bình lại lắc đầu, nói :

- Chúng ta vòng quanh tứ phía xem thử trước đã.

Lời chưa dứt thì thần sắc của nàng chợt biến, nàng khẻ nói tiếp :

- Có người đến đấy, chúng ta tránh ra sau tảng đá này đi !

Nói đoạn nàng kéo Phương Tuyết Nghi cùng Tống Phù ra sau tảng đá lớn ẩn nấp.

Ba người vừa ẩn thân xong thì thấy ba hòa thượng tay cầm thiền trượng lù lù đi tới . Dường như bọn họ nghe tiếng người nói chuyện nên mới chạy lại, nhưng đến nơi không thấy tung tích gì thì dừng bước sục sạo nơi bọn Phương Tuyết Nghi vừa đứng trước đó.

Một hòa thượng nói :

- Sư huynh, vừa rồi không nghe nhầm đấy chứ ?

Một hòa thượng khác nói :

- Lẻ nào sư đệ không tin ngu huynh ? Rõ ràng là có người nói chuyện ở nơi này, nhưng tại sao chúng ta đến nơi lại không thấy bóng người nhĩ ?

Hòa thượng ban đầu nói :

- Sư huynh, chúng ta có cần ngồi đây chờ một lát không ? Có thể...

Hòa thượng sư huynh nói :

- Sư đệ, chúng ta đang ở ngoài sáng nên tự nhiên là không thể làm chuyên ngốc nghếch ôm cây đợi thỏ !

Hòa thượng này ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Thế nầy nhé, chúng ta giả vờ như không biết và cứ tuần hành xuống núi !

Ba hòa thượng kề tai nhau thì thầm một lúc rồi tiếp tục tuần hành xuống núi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Mấy hòa thượng này quả nhiên rất có cơ trí, tại sao bọn họ không lùng sục quanh nơi này ? Lẻ nào...

Chàng nghĩ đến đây thì nghe Tống Phù truyền âm nói :

- Lão đệ, những tăng nhân này đã bị Thiên Ma Nữ làm cho vỡ mật rồi, trông thần thái thì rõ ràng

bọn chúng biết chúng ta ở sau tảng đá này, vậy mà chúng chẳng dám lùng sục . Ôi, chẳng trách bọn chúng bị thương vong nhiều như thế.

Phương Tuyết Nghi cũng dùng thuất truyền âm nói :

- Không sai, những hòa thượng này quả nhiên rất nhát gan, chuyện đơn giản như vậy mà tại sao chúng không nghĩ ra chứ ?

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng thấy có mấy bóng người từ trên lưng chừng núi phóng xuống rất nhanh.

Tống Phù cũng phát hiện được nên dùng thuật truyền âm nói :

- Lão đệ, lại có người đến đây, chúng ta xem thử bọn chúng thuộc lộ số nào nhé !

Ba người thi triển thuật quy tức và vận mục lực quan sát thì thấy mấy bóng người này thân hình không cao, trông có vẻ như là nữ nhân.

An Tiểu Bình bất giác khẻ nói :

- Không phải là hòa thượng !

Tống Phù truyền âm nói tiếp :

- Không sai ! Bọn này thân hình thấp bé, có lẻ là đệ tử thuộc hạ của Thiên Ma Nữ rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, chúng ta có cần xuất diện không ?

Tống Phù nói :

- Đừng vội, hãy xem bọn chúng định làm gì rồi hãy tính !

Lúc nầy bỗng nhiên ba tăng nhân lúc nãy quay trở lại, rõ ràng ba hòa thượng này không ngốc nghếch hoặc nhát gan mà chẳng qua là dùng kế dương Đông kích Tây để dụ địch mà thôi.

Tuyết Nghi thấy vậy thì kinh ngạc nói :

- Tống lão , sợ rằng ba vị hòa thượng nay sẽ nếm mùi đau khổ thôi !

Tống Phù nói :

- Chưa chắc, xem phương thức dụ địch của bọn họ thì hình như bọn họ chẳng có kiêng kỵ gì,

không chừng bọn họ đã sớm có kế sách chế địch !

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Tống lão, vản bối thấy hình như không phải như vậy !

Tống Phù liền hỏi :

- Lão đệ ngươi có phát hiện điều gì chăng ?

Tiểu Bình nói :

- Sao Tống lao không thử chờ mà xem ?

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Cô nương nói vậy là gì ? Lẻ nào cô nương cho rằng những hòa thượng này muốn mạo hiểm ?

Tiểu Bình nói :

- Không sai, sợ rằng bọn họ không thể thoát khỏi tay năm ma nữ này !

Thì ra những bóng người kia đã hiện rõ dần, đây chính là năm hắc y thiếu nữ.

Tống Phù chau mày nói :

- Cô nương, chúng ta có nên giúp ba hòa thượng này một tay không ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Theo vản bối thay thì tại sao chúng ta không xuất thủ tương trợ chứ ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Lúc nầy ba hoà thượng đã đi gần tới trước năm hắc y thiếu nữ . Một hòa thượng lớn tiếng quát hỏi :

- Là kẻ nào ?

Năm hắc y thiếu nữ đồng loạt dừng bước, một giọng nữ lanh lãnh cất lên :

- Các ngươi là ai ? Mau đến đây cho bản cô nương xem mặt thử !

Hình như ba hòa thượng không ngờ đối phương hỏi ngược lại như vậy nên bọn họ trầm ngâm một

lúc lâu , rồi hoà thượng quát hỏi đầu tiên mới nói tiếp :

- Bần tăng là đệ tử tuần sơn của Thiên Lâm tự, nữ thí chủ là môn hạ của ai . Tại sao đang dêm lại đột nhập vào bản sơn, không sợ gặp hổ lang chăng ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Hoà thượng này thật là ngốc . Những nữ nhân này đã dám hành tẩu trong đêm ở nơi thâm sơn thì đương nhiên là nhân vật có võ công cao cường rồi, vậy thì còn sợ gì loại hổ lang ! Hỏi như thế há chẳng phí lời làm sao ?

Chợt nghe thiếu nữ bên kia cười nhạt nói :

- Hòa thượng, nếu Tung Sơn này có hổ lang thì chẳng phải tăng nhân của Thiếu Lâm tự đã mất sạch rồi sao ? Các ngươi không ở trong chùa niệm kinh lạy phật mà chạy ra đây làm gì vậy ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì bật cười, nói :

- Hỏi rất hay, để xem ba hoà thượng kia trả lời thế nào ?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Rất đơn giản, chỉ cần đánh nhau một trận là được !

Lời chàng nói quả nhiên không sai, một hòa thượng lớn tiếng nói :

- Bọn bần tăng giữ trách nhiêm tuần sơn, nếu nữ thí chủ không nói rõ lai lịch thì chớ trách bọn bần tăng sẽ phải cầm giữ các vị lại đây !

Năm hắc y thiếu nữ nghe vậy thì phá lên cười khanh khách một tràng.

Ba hòa thượng Thiếu Lâm ngẫn người, một hòa thượng lạnh lùng hỏi :

- Các thí chủ cười gì vậy ?

Một thiếu nữ đáp :

- Bọn ta cười các ngươi khoác lác tự đại mà không biết nhục !

Ba hòa thượng bị đối phương khích nộ nên một hòa thượng vung thiền trượng và phóng bước về phía năm hắc y thiếu nữ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Hòa thượng này đã trúng kế khích tướng của năm yêu nữ kia rồi, xem ra hắn sẽ phải nếm mùi đau khổ trước thôi !

Chàng nghĩ đến đây thì thấy một thiếu nữ cũng bước lên trước nghênh chiến.

Tuy bóng trăng lờ mờ nhưng bọn Phương Tuyết Nghi đều có mục lực hơn người nên trông thấy rất rõ ràng mỗi tình tiết.

Hòa thượng thấy có người tiến lại phía mình thì dừng bước, lớn tiếng nói :

- Nữ thí chủ, các vị đang dêm hành tẩu nơi sơn dã này thì tất là không phải hạng người tốt rồi, hãy mau báo lai lịch kẻo bần tăng ra tay đả thương nhằm người đấy !

Hòa thượng Thiếu Lâm tự quả nhiên có tính nhẫn nại hơn người, tuy người này đã sớm động nộ khí nhưng vẫn cố gắng kiềm chế để hỏi lại lịch đối phương một lần nữa.

Hắc y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói :

- Hòa thượng các ngươi thật là ngu tuyệt đỉnh, bản cô nương vốn muốn gây sự với Thiếu Lâm tự các ngươi mà đến, nếu không hành tẩu ở Tung Sơn thì phải đi đường nào chứ ?

Hòa thượng này không ngờ đối phương chửi mắng mình một cách trắng trợn như thế nên bất giác ngẫn người hồi lâu rồi mới nói :

- Thì ra các ngươi là bọn yêu nữ !

Hắc y thiếu nữ cười nhạt, nói :

- Cái gì là yêu nữ ? Hòa thượng, bản cô nương khuyên ngươi nên nói năng cẩn thận một chút !

Hòa thượng liền nói :

- Các ngươi không phải là yêu nữ thì là gì nào ?

Hắc y thiếu nữ tung người tới trước năm bước rồi quát hỏi :

- Hòa thượng, ngươi là đệ tử đời thứ mấy trong Thiếu Lâm tự ?

Chỉ nghe hai tiếng "Bốp... Bốp" vang lên, hòa thượng này không trả lời mà vung thiền trượng tấn công hắc y thiếu nữ ngay.

An Tiểu Bình tỏ ra thất vọng, nàng nói :

- Tống lão, hòa thượng này ăn hai cái tát tai thì có lẻ đã động hoa? khí thật rồi !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đúng vậy, hòa thượng này không biết tự lượng, sợ rằng hắn sẽ nếm mùi đau khổ thôi !

Lúc nầy hòa thượng đã không ngừng vung thiền trượng tấn công hắc y thiếu nữ, nhưng thân pháp của thiếu nữ quá nhanh nên căn bản thiền trượng không thể đánh trúng.

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Trượng lực của vị hòa thượng này không tầm thường, để xem vị cô nương kia sẽ phải ứng phó như thế nào ?

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh sinh lòng thương hương tiếc ngọc chăng ?

Phương Tuyệt Nghĩ thầm nghĩ :

- Nàng nói như vậy là có ý gì ? Lẻ nào...

Chàng chợt cảm thấy cách nghĩ của mình thật buồn cười nên lắc đầu, nói :

- Hiền đệ, nói đùa rồi !

An Tiểu Bình nhìn ra đương trường rồi nói :

- Phương huynh, ma nữ kia đã đẩy lui hòa thượng rồi kia !

Phương Tuyết Nghi nhìn ra thì thấy thiếu nữ không biết dùng thủ pháp gì mà đã khiến thiền trượng của hòa thượng thoát khỏi tay và thân hình cao to của hòa thượng liên tục lui ra sau rồi ngã lăn ra đất.

Hai hòa thượng còn lại thấy vậy thì kinh hải không ít, cả hai lập tức vung thiền trượng xông đến tấn công hắc y thiếu nữ.

Lần nầy chỉ thấy thân hình của thiếu nữ luồn trái lách phải nhanh như chớp, đồng thời hữu thủ vung lên, tuy không thấy rõ ả đánh ra vật gì nhưng hai làn ngân quang không thoát qua nhãn lực của bọn Phương Tuyết Nghi . Rõ ràng đây là một loại ám khí cực kỳ lợi hại.

Phương Tuyết Nghi chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì đã nghe hai hòa thượng kêu lên hai tiếng rồi ngã kềnh ra đất.

Tống Phù kêu thất thanh :

- Ám khí thật là lợi hại !

Câu này lão không dùng thuật truyền âm nên bị năm thiếu nữ nghe được, năm người này cũng không ngờ còn có người nấp sau tảng đá nên kinh ngạc không ít . Tuy nhiên phản ứng của năm thiếu nữ rất nhanh nhạy, vừa phát hiện có dị trạng thì năm ả lập tức tung người đến chỗ ba hòa thượng, đồng thời mười làn ngân quang cũng lập tức phát ra.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lòng dạ của mấy ả yêu nữ này quả nhiên rất tàn độc, chưa kịp hỏi là ai thì đã hạ độc thủ rồi . Nếu không dạy cho chúng một trận thì trong tương lai không biết còn bao nhiêu người bị hại bởi tay chúng nữa !

Nghĩ đoạn chàng liền xuất trường kiếm, hữu thủ vừa trầm xuống thì nghe "rắc rắc" mấy tiếng vang lên, toàn bộ mười làn ngân quang đều bị triệt tiêu, bản thân chàng cũng đã tung người phóng ra ngoài.

An Tiểu Bình thấy chàng hiện thân thì cũng đứng lên, năm hắc y thiếu nữ đang lao tới nhưng thấy có bóng người xuất hiện thì lập tức dừng bước.

Thiếu nữ đứng đầu nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi hỏi :

- Ngươi là môn hạ của Thiếu Lâm ?

Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì thấy bốn thiếu nữ đứng sau mặc hắc y, nhưng thiếu nữ đứng đầu mặc hồng y, vì lúc nãy ở xa nên thấy màu hồng cũng giống như màu đen.

Chàng thầm nghĩ :

- Xem ra hồng y thiếu nữ nầy là người đứng đầu trong năm ả rồi !

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói :

- Tại hạ không phải là môn hạ của Thiếu Lâm ? Tại sao các cô nương lại hạ độc thủ đối với hòa thượng của Thiếu Lâm tự như vậy ? Phải chăng đôi bên có thù hận gì ?

Hồng y thiếu nữ nghe vậy thì yên tâm không ít, ả cười khanh khách một tràng rồi chậm rải nói :

- Công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm à ? Chẳng hay công tử xưng hô thế nào ?

Phương Tuyết Nghi chợt động linh cơ, chàng thầm nghĩ :

- Không biết Liễu My Nương đã nói chuyện ta xuất hiện trong võ lâm cho Thiên Ma Nữ biết hay chưa ? Bây giờ nếu ta nói mình là Phương Tuyết Nghi mà ả biến sắc thì rõ ràng là Liễu My Nương đã

thông báo cho Thiên Ma Nữ biết.

Nghĩ đoạn chàng buột miệng nói :

- Tại hạ là Phương Tuyết Nghi!

Hồng y thiếu nữ thản nhiên mĩm cười, nói :

- Thì ra là Phương công tử, tiện thiếp xin hành lễ tương kiến !

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không có phản ứng gì thì biết Liễu My Nương chưa nói cho Thiên Ma Nữ biết tin chuyện truyền nhân của Kiếm Than xuất hiện, do vậy chàng bất giác vui mùng vô cùng . Chàng nói :

- Không dám, các vị cô nương xưng hô thế nào ? Là môn hạ của vị cao nhân nào vậy ?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách rồi nói :

- Phương công tử không phải là đệ tử của Thiếu Lâm tự thật chứ ?

Thì ra ả vẫn chưa tin lời Phương Tuyết Nghi vừa nói.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Thiếu Lâm tự làm sao có đệ tử không xuất gia ? Cô nương không cần phải nghi ngờ điều nầy !

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói :

- Không sai ! Những năm gần đây Thiếu Lâm tự không thu nhận tục gia đệ tử nên lời Phương công tử vừa nói chắc là không giả rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì những lời đó vốn là thật mà !

Hồng y thiếu nữ mĩm cười, nói :

- Phương công tử là người của phái nào vậy ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ không thuộc cửu đại môn phái, cô nương yên tâm chưa ?

Hồng y thiếu nữ gật đầu, nói :

- Công tử từng nghe nói đến Kim Hoa Bang chưa ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Trong võ lâm làm gì có Kim Hoa Bang ? Không lẻ...

Bỗng nhiên chàng nhớ đến chuyện hai thị nữ của An Tiểu Bình từng nói là Thiên Ma Nữ có tặng một chiếc kim thoa cho bọn họ nên bất giác chàng nghĩ thầm :

- Có lẻ Kim Hoa Bang nầy là do Thiên Ma Nữ mới sáng lập ra !

Nghĩ đoạn chàng lắc đầu, nói :

- Tại hạ rất ít hành tẩu giang hồ nên chưa từng nghe nói Kim Hoa Bang gì đó bao giờ !

Chàng ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Cô nương là môn hạ của Kim Hoa Bang chăng ?

Hồng y thiếu nữ mĩm cười, nói :

- Công tử nói không sai, bon tiện thiếp là đệ tử của Kim Hoa Bang !

Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Kim Hoa Bang là bang hội mới được sáng lập phải không ?

Hồng y thiếu nữ do dự một lát rồi nói :

- Bản bang thành lập đã chín năm rồi nhưng gần đây mới hành tẩu giang hồ mà thôi !

Tuyết Nghĩ thầm nghi :

- Thì ra Thiên Ma Nữ đã ngầm chuẩn bị từ lâu, xem ra năm xưa sư phụ đã bị ả qua mặt rồi !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Cô nương, chẳng hay Bang chủ Kim Hoa Bang là vị võ lâm tiền bối nào vậy ?

Hồng y thiếu nữ nói :

- Công tử, Bang chủ bản bang chính là sư phụ của tiện thiếp đây !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sư phụ ngươi là ai ? Ngươi không nói thì làm sao ta biết được ?

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Có lẻ sư phụ của cô nương rất có danh vọng trong võ lâm ?

Hồng y thiếu nữ cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Đương nhiên rồi ! Nhất định là công tử đã nghe đến ba chữ Thiên Ma Nữ !

Phương Tuyết Nghi cười lớn rồi nói :

- Nghe danh đã lâu !

Đột nhiên thần sắc của chàng trầm hẳn xuống, hai đạo mục quang lạnh lùng nhìn đối phương, chàng nói tiếp :

- Thì ra là Kim Hoa Bang là do Thiên Ma Nữ sáng lập, vậy mà hôm nay tại hạ mới được biết, kiến văn thật là nông cạn quá !

Hồng y thiếu nữ bị vẻ thản nhiên của chàng làm cho sững sờ, ả chau mày hỏi :

- Phương công tử có biết gia sư không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không biết !

Vẻ bất an trên mặt hồng y thiếu nữ chợt biến mất, ả mĩm cười, nói :

- Vậy công tử có muốn biết gia sư không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Điều đó không cần !

Hồng y thiếu nữ thấy chàng cự tuyệt thì tỏ ý không vui, ả cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Công tử cũng khá tự đại đấy !

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Vậy sao ? Tại hạ lại không cảm thấy.

Hồng y thiếu nữ lạnh lùng tiếp lời :

- Phương công tử có biết hiện nay trong võ lâm có rất nhiều nhân vật thành danh muốn cầu kiến gia sư mà không được hôm nay công tử có cơ hội ngàn vàng mà lại không nhận, thế chẳng phải là tự đại thái quá à ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Mọi người đều có ý chí riêng nên mục đích tự nhiên cũng khác, tại hạ xin tâm lãnh thịnh tình của cô nương vậy.

Hồng y thiếu nữ trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiện thiếp họ Lý, đơn danh một chữ Vân, nhưng gia sư thường gọi là Vân nhi.

Phương Tuyết Nghi "à" một tiếng rồi nói :

- Thì ra là Lý cô nương ! Chẳng hay cô nương giử chức gì trong quý bang ?

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Công tử định điều tra bí mật của bản bang chăng ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Nếu cô nương không tiện nói ra thì thôi vậy !

Thủ pháp dục cầm cố túng (muốn nhưng giả vờ thả) này quả nhiên có tác dụng rất lớn.

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Phương công tử, đừng trách nhé !

Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ đâu dám !

Lý Vân tiếp lời :

- Thực ra bản bang đã công khai xuất diện trong võ lâm thì cũng chẳng sợ bất kỳ ai hỏi chuyện trong bản bang.

Ả hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Trong Kim Hoa Bang, tiện thiếp không giữ chức vụ cố định, khi trong bang hữu sự thì sư phụ sẽ ra lệnh cho tiện thiếp toàn quyền xử lý !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra địa vị của cô nương trong Kim Hoa Bang lại cao đến thế ? Lần nầy cô nương đưa người đến Tung Sơn là phụng mệnh lệnh sư đến gây sự với Thiếu Lâm tự chăng ?

Lý Vân không ngờ đối phương hỏi thẳng vào vấn đề như vậy nên bất giác ngẫn người một lúc rồi hỏi lại :

- Phương công tử có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Xưa nay không quen biết một người thì nói gì đến quan hệ ?

Lý Vân liền nói :

- Công tử đã không có quan hệ với phái Thiếu Lâm thì tốt nhất là đừng nên hỏi chuyên của tiện thiếp và phái Thiếu Lâm.

Phương Tuyết Nghi vẫn thản nhiên nói :

- Vừa rồi cô nương liên tiếp đả thương ba vị hòa thượng Thiếu Lâm tự như vậy mà không cảm thấy hạ thủ quá lang độc sao ?

Lý Vân nghe vậy thì thần sắc chợt biến, ả nói :

- Phương công tử, đôi bên đã đối địch với nhau, lẻ nào còn nói đến lòng từ bi ?

Tuyết Nghi nói :

- Nhưng cũng không cần hạ thủ một cách tàn nhẫn đến trí mạng như vậy !

Lý Vân cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử, nếu lúc nầy tiện thiếp không hạ thủ cực nhanh thì người nói chuyện với công tử lúc nầy e rằng không phải là tiện thiếp mà là ba hòa thượng trọc đầu kia thôi !

Phương Tuyết Nghi biết ả nói thực tình nhưng vì lập trường bất đồng nên dù Lý Vân hữu lý, chàng cũng không tâm phục . Do vậy chàng lắc đầu, nói :

- Cô nương, tại hạ tin là hòa thượng Thiếu Lâm tự sẽ không giết người một cách tàn nhẫn như thế !

Lý Vân tròn xoe mắt nhìn Phương Tuyết Nghi hồi lâu rồi bỗng nhiên cười nhạt, nói :

- Phương công tử, không ngờ tiện thiếp bị công tử lừa dối rồi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Bây giờ ngươi mới hiểu ra à ? Đáng tiếc là đã muộn rồi !

Nghĩ vậy nhưng chàng vẫn trầm giọng nói :

- Cô nương nói vậy là có ý gì ? Phải chăng cô nương cho rằng Phương mỗ là trợ thủ của Thiếu Lâm tự ?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Có thể... Tiện thiếp đoán sai !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ban đầu vốn đã sai rồi ! Tại hạ đã nói là không phải người của Thiếu Lâm tự, vậy mà cô nương nhất định không tin, Phương mỗ thật hết nhẫn nại được rồi !

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Công tử, tiện thiếp xin bồi lễ cho công tử vậy, xin chớ để tâm nhé.

An Tiểu Bình nấp sau tảng đá theo dỏi đến đây thì bất giác lôi tay Tống Phù và nói :

- Tống lão xuất thủ đuổi mấy ả yêu nữ kia đi có được không ?

Tống Phù nói :

- Chuyện này... Xem ra chúng ta không thể đuổi bọn họ rồi !

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Chúng ta có thể bắt sống bọn họ, như thế chẳng hay hơn đuổi bọn họ đi sao ?

Tiểu Bình suy nghĩ rồi nói :

- Như vậy cũng hay.

Lời vừa dứt thì nàng đứng lên định bước ra ngoài nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Tống Phù vội kéo Tiểu Bình ngồi xuống và khẻ nói :

- Cô nương, chúng ta chờ thêm một lát để xem thử kẻ nào đang đến nhé !

Tuy không vui nhưng An Tiểu Bình đành tuân lời ngồi nấp trở lại . Lúc nầy bọn hắc y thiếu nữ đã tức tốc tản ra tứ phía, đương trường chỉ còn lại Lý Vân và Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Cô nương, có người đến đấy !

Lý Vân kinh ngạc, ả vội quét mục quang nhìn ra tứ phía rồi ngơ ngạc hỏi :

- Ở đâu ?

Thì ra, vừa rồi ả dùng toàn tâm toàn ý mê hoặc Phương Tuyết Nghi nên không nghe được tiếng bước chân.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Bốn thuộc hạ của cô nương đã tản ra rồi, dù có người đến cũng không làm tổn hại cô nương đâu mà sợ !

Lý Vân cũng mĩm cười rồi nói :

- Đa tạ công tử đã nhắc nhở...

Lời chưa dứt thì đột nhiên nghe một giọng lanh lãnh quát hỏi :

- Là kẻ nào ?

Rõ ràng bốn hắc y thiếu nữ đã phát hiện ra kẻ đang đến !

Đột nhiên có một tràng cười sang sảng vang lên, tiếp theo là một giọng trầm hùng :

- Cô nương là ai ? Nữa đêm đi lại giữa chốn hoang sơn mà không sợ bị cầm thú làm cho kinh động à ?

Lý Vân chau mày và khẻ nói với với Phương Tuyết Nghi :

- Công tử đừng bõ đi nhé, chờ tiện thiếp đi xem thử.

Lời chưa dứt thì ả đã tung người lướt đi về phía phát ra giọng nói vừa rồi.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ngươi tưởng là ta sẽ bõ đi sao ? Nha đầu không biết lợi hại, hôm nay thì ngươi xúi quẩy rồi.

Vừa nghĩ chàng vừa vận mục lực nhìn về hướng Lý Vân lướt đi, lúc nầy ả chạy chưa được hai trượng thì có hai bóng người cùng phóng đến như bay từ hướng ngược lại.

Lý Vân lớn tiếng quát hỏi :

- Là kẻ nào ? Sao còn không mau dừng lại cho bản cô nương xem mặt !

Người đi trước cười khà khà một tràng rồi nói :

- Cô nương hung hãn làm gì vậy ? Lão phu cũng không phải là trộm sông cướp biển gì, cô nương sợ gì chứ ? Thật là buồn cười.

Nói đến đây thì hai bóng người đã dừng bước trước mặt Lý Vân . Phương Tuyết Nghi vận mục lực quan sát thì thấy đây là một lão nhân và một văn sĩ trung niên, người vừa lên tiếng chính là lão nhân.

Lý Vân thấy đối phương chỉ dừng bước trước mặt mình có năm thước thì bất giác nộ khí xung thiên, nếu bình thường thì ả đã phóng Thiên Độc Ngân Châm ra rồi, nhưng vì bị Phương Tuyết Nghi vừa nói mấy câu nên ả không muốn thi triển ám khí tàn độc đả thương người trước mặt Tuyết Nghi một lần nữa . Tuy không dùng ám khí nhưng trường kiếm sau lưng của Lý Vân đã xuất ra khỏi võ, ả lạnh lùng hỏi :

- Nhị vị là cao nhân phương nào ?

Lão nhân cao lớn mặc Hoàng bào phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Cô nương hỏi lão phu chăng ?

Lý Vân vẫn lạnh lùng nói :

- Nơi này ngoài hai vị ra thì còn ai nữa ? Lẻ nào các vị không có tai ?

Hoàng bào lão nhân cười khà khà rồi nói :

- Lão phu được trời cho một đôi chiêu phong nhĩ, đừng nói là ở gần thế nầy, dù cô nương nói ở ngoài năm dặm thì lão phu cũng nghe được rõ ràng !

Văn sĩ trung niên mĩm cười, tiếp lời :

- Đồng huynh, chúng ta đâu có thời gian để kỳ kèo với cỏ ta ? Chi bằng nhanh chóng phát lạc bọn chúng cho rãnh tay !

Hoàng bào lão nhân cười khà khà, nói :

- Không sai ! Tiêu lão đệ, lão phu xuất thủ hay là ngươi xuất thủ giáo huấn bọn chúng ?

Văn sĩ trung niên họ Tiêu mĩm cười, nói :

- Yêu nữ này giao cho tiểu đệ ! Còn bốn ả kia thì phiền Đồng huynh vậy !

Hoàng bào lão nhân đột nhiên quay người xuất thủ, theo đó là một hắc y thiếu nữ thủ phía sau hơn trượng chợt kêu lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì chấn động trong lòng, chàng thầm nghĩ :

- Chỉ lực thật là lợi hại !

Thì ra giữa lúc xoay người Hoàng bào lão nhân cũng vung xuất chỉ, dùng công phu cách không điểm huyệt khiến hắc y thiếu nữ kia ngã lăn ra đất.

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì đang cười thầm trong bụng, ả nghĩ ra mấy câu châm chọc nhưng lời chưa phát thì đã thấy thuộc hạ bị đả thương rồi . Bất giác ả rùng mình và không kịp nghĩ gì nữa mà vung kiếm tấn công văn sĩ trung niên ngay . Đường kiếm này không những cực nhanh mà phương vị tấn công cũng rất hiểm độc, dù đối phương muốn tránh né cũng vô cùng khó khăn.

Nhưng trên thực tế văn sĩ trung niên tỏ ra khá ung dung, chờ cho kiếm thế của Lý Vân đâm tới thì lão tung người lên cao bảy tám thước, hữu thủ cầm nguyên bao kiếm chưa xuất võ điểm về phía Lý Vân một chiêu nhanh như chớp.

Những động tác tung người xuất kiếm phản công dường như diễn ra cùng một lúc.

Lý Vân tuy là truyền nhân của Thiên Ma Nữ nhưng cũng bị khí thế của đối phương làm cho kinh hồn lạc phách, ả vội vàng thu kiếm và thối lui ra sau bốn năm bước.

Văn sĩ trung niên hạ thân xuống đất và mĩm cười, nói :

- Cô nương là môn hạ của Thiên Ma Nữ phải không ?

Lý Vân mới xuất một chiêu mà đã bị đối phương nhận ra lai lịch nên bất giác kinh hải không ít, ả thầm nghĩ :

- Người này là ai mà kiến văn quảng bác như vậy.

Nghĩ như thế nhưng ngoài miệng ả vẫn lạnh lùng nói :

- Phải thì sao ?

Văn sĩ trung niên phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Khá lắm ! Cái này kêu bằng đi mòn gót giày mà không gặp, lúc gặp thì lại chẳng tốn chút công phu !

Lý Vân kinh ngạc quát hỏi :

- Ngươi là ai ? Tìm ta làm gì ?

Văn sĩ trung niên cười hì hì rồi nói :

- Tại hạ à ? Họ Tiêu tên Táp, bằng hữu võ lâm mến tặng cho trác hiệu là Hàn Mai Kiếm Khách, cô nương từng nghe bao giờ chưa ?

Lý Vân chợt biến sắc, ả buột miệng nói :

- Thì ra là Tiêu đại tiên sinh của phải Côn Luân, vản bối thất kính rồi !

Tiểu Táp mĩm cười, nói :

- Qúa lời, cô nương xưng hô thế nào ? Tôn sư Thiên Ma Nữ có ở đây không ?

Lý Vân nói :

- Vản bối Lý Vân, sư phụ vẫn chưa đến !

Tiêu Táp chau mày, nói :

- Khi nào sư phụ cô nương đến ?

Lý Vân lắc đầu, nói :

- Vản bối không biết !

Tiểu Táp truy vấn :

- Cô nương không muốn nói chăng ?

Lý Vân nói :

- Vản bối không biết thật mà, nếu Tiêu đại tiên sinh không tin thì cũng đành chịu thôi !

Tiêu Táp trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Hoàng bào lão nhân :

- Đồng huynh, Thiên Ma Nữ vẫn chưa đến Tung Sơn, có lẻ chúng ta cũng không cần làm khó dễ thuộc hạ của bà ta !

Lúc nầy Hoàng bào lão nhân đã điểm huyệt khống chế ba trong bốn hắc y thiếu nữ, lão nghe vậy thì cười ha hả rồi nói :

- Tiêu lão đệ nói vậy thì lão phu đành ngừng tay thôi.

Lời vừa dứt thì lão bất ngờ xuất chưởng đẩy hắc y thiếu nữ chưa bị điểm huyệt lui ba bước rồi quay người bước đến gần Tiêu Táp.

Tiêu Táp nhìn qua Lý Vân và lạnh lùng nói :

- Vị này là Hoàng Sam Tẩu Đồng Thiên Lý của phải Hoa Sơn . Lý cô nương từng nghe danh rồi chứ ?

Lý Vân nghe tên lão nhân thì rùng mình, ả vội hành lễ và nói :

- Tiểu nữ Lý Vân xin tham kiến Hoa Sơn - Hoàng trưởng lão !

Đồng Thiên lý vuốt râu mĩm cười, nói :

- Được rồi ! Sư phụ ngươi chưa đến à ?

Lý Vân lắc đầu, nói :

- Gia sư vẫn chưa đến.

Đồng Thiên Lý không chờ Lý Vân nói hết câu mà quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi ở ngoài xa hơn trượng và hỏi :

- Tiểu tử kia là thế nào với ngươi vậy ?

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Vị đó là Phương công tử, tiểu nữ cũng vừa mới làm quen.

Khi nghe Đồng Thiên Lý hỏi thì Phương Tuyết Nghi đã cất bước đi đến, lúc nầy chàng tiếp lời :

- Lý cô nương nói không sai, tại hạ là Phương Tuyết Nghi vừa đến nơi này thì thấy Lý cô nương động thủ với đệ tử Thiếu Lâm tự.

Đồng Thiên lý quan sát Phương Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Tiểu tử ngươi là môn hạ của Thiếu Lâm chăng ? Một nam một nữ tại nơi hoang dã giữa đêm thanh vắng thế nầy thì có lẻ là không phải làm chuyện tốt rồi !

Phương Tuyết Nghi không ngờ Đồng Thiên Lý lại nói những lời khó nghe như thế nên bất giác hai má nóng ran, chàng lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói :

- Sao tôn giá lại nói những lời khó nghe như thế, Phương mỗ chẳng qua là không quen nhìn cách hạ thủ quá tàn nhẫn của mấy vị cô nương này nên xuất diện lý luận với bọn họ, khuyên bọn họ không nên dựa vào võ công và uy vọng của sư môn mà làm, lẻ nào có điều gì không phải ? Vã lại, tại hạ đến đây không chỉ có một người, tôn giá đã cao niên mà nói những lời xằng bậy như thế, thật là buồn cười quá !

Đồng Thiên Lý nghe xong thì ngẫn người, lão nói :

- Tiểu tử ngươi nói lão phu đấy chăng ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Không dám ! Tôn giá đã cao niên mà bất nhã thì sợ rằng không thể trách người khác châm chọc mình !

Đồng Thiên Lý nộ khí quát lớn :

- Hảo tiểu tử, ngươi có biết lão phu là ai không ? Mau báo lai lịch sư môn để lão phu tự tìm bậc tôn trưởng của ngươi để tính sổ.

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói :

- Không cần ! Gia sư chẳng may đã tạ thế hai tháng trước rồi.

Đồng Thiên Lý ngạc nhiên nói :

- Sao lại khéo thế ? Sư phụ ngươi là ai ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Chuyện này tại hạ không thể nói được !

Đồng Thiên Lý càng lúc càng tức khí, lão quát lớn :

- Tiểu tử ngươi miệng chưa sạch mùi sữa mà dám trêu chọc lão phu chăng ?

Vừa quát lão vừa xuất thủ đánh về phía Tuyết Nghi một chưởng.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tôn giá thật là vô lý.

Lời vừa phát thì chàng cong ngón tay búng ra một luồng kình phong như tên bắn nhằm vào khuỷu tay của Đồng Thiên Lý.

Lão này kinh hải không ít, vội thủ thế chưởng và lách qua phải một bước, đồng thời hữu thủ chụp vào cổ tay phải của Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi thấy thế chụp của lão ta rất hùng mạnh thì nghĩ thầm :

- Nếu không cho lão nếm chút đau khổ thì e rằng lão ta sẽ không chịu dừng tay !

Nghĩ đoạn chàng lập tức trở tay phát ra một chưởng.

Đồng Thiên Lý cười hì hì, nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là một kẻ không biết tự lượng.

Lão chưa dứt lời thì đột nhiên kêu thét lên một tiếng rồi tức thời lui ra sau năm thước, thần sắc lộ đầy vẻ kinh hải, tay trái ôm lấy tay phải và nhìn Tuyết Nghi đến thộn cả người.

Hàn Mai Kiếm Khách Tiêu Táp cũng cảm thấy rất kỳ quái, lão lướt đến cạnh Đồng Thiên Lý và hỏi :

- Đồng huynh làm sao thế ?

Đồng Thiên Lý chau mày trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ta... Ta bị tiểu tử này dùng yêu thuật đả thương rồi !

Lời này vừa phát thì Lý Vân ôm bụng cười khanh khách một tràng dài.

Nên biết yêu thuật là chuyện khó có thể trông thấy được, Đồng Thiên Lý là trưởng lão của Hoa Sơn mà nói ra những lời như vậy thì bảo Lý Vân không tức cười sao được !

Tiêu Táp lắc đầu, nói :

- Đồng huynh, sợ rằng... Vị tiểu huynh đệ này không sử dụng yêu thuật mà...

Đồng Thiên Lý không tin, lão nói :

- Không phải yêu thuật thì làm sao đả thương mạch môn của lão phu được ?

Tiêu Táp quay qua nói với Tuyết Nghi :

- Tiểu huynh đệ, vừa rồi ngươi thi triển thủ pháp gì vậy ?

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên có tràng cười ha hả từ sau tảng đá vang lên.

Tiêu Táp biến sắc, lão quát hỏi :

- Ai đó ?

Tống Phù sải bước đi tới và mĩm cười, nói :

- Là lão thâu nhi Tống Phù đây !

Tiểu Táp nghe vậy thì thở phào một hơi, lão nhìn qua Tống Phù và cung thủ hành lễ, nói :

- Thì ra là Tống huynh ! Đã lâu không gặp !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Tiêu huynh đệ và Đồng huynh vẫn khoẻ chứ ?

Lão hỏi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhị vị cũng nhận lời mời của Nhập Vân chưởng môn mà đến Tung Sơn đó chăng ?

Tiêu Táp nói :

- Không sai ! Tống huynh thì sao ?

Tống Phù cả cười rồi nói :

- Tống mỗ à ? Nói một câu khó nghe là ai thấy Tống mỗ cũng đều đau đầu cả, vì vậy tự nhiên là không được mời đến rồi !

Lúc nầy Đồng Thiên Lý chợt kêu lên :

- Tống huynh, tiểu tử này cùng đi với huynh phải không ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Đúng vậy !

Đồng Thiên Lý nói :

- Tống huynh sao lại đi chung với kẻ biết yêu thuật ? Thật là chẳng ra thể thống gì cả !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Ai là ngươi biết yêu thuật ?

Tiêu Táp tiếp lời :

- Tống huynh, vị tiểu huynh đệ này là người thế nào với Tống huynh vậy ? Vừa rồi hắn sử dụng chiêu gì mà...

Tống Phù nói :

- Tiêu huynh không cần nói nhiều , thủ pháp mà vị lão đệ này thi triển là võ công do Tống mỗ trộm của người khác, nói ra khiến Tống mỗ thật là mất mặt !

Sở dĩ Tống Phù bỗng nhiên xuất hiện là do lão sợ Phương Tuyết Nghi tiết lộ thân phận và một khi Lý Vân nghe được thì tất sẽ báo với Thiên Ma Nữ, không chừng tình hình sẽ thêm phức tạp và thêm nhiều phiền phức không đáng có.

Phương Tuyết Nghi hiểu được điều đó nên cảm kích vô cùng, chàng nói :

- Tống lão, chiêu thức của lão thật là bất phàm, có thể khiến người ta cho là yêu thuật thì quả thật rất đáng để khoái chí một phen !

Tống Phù nói :

- Lão đệ, ngươi chớ vội đắc ý.

Lão quay sang nói với Tiêu Táp :

- Tiêu huynh đệ, lúc nầy Nhập Vân đại sư đang đàm đạo với Hoắc bang chủ của Cái Bang trong Thiếu Lâm tự, nếu nhị vị theo lời mời mà đến thì hãy mau vào diện kiến với bọn họ !

Tiêu Táp nghe vậy thì nhìn qua Đồng Thiên Lý và hỏi :

- Y Đồng huynh thế nào ?

Đồng Thiên Lý trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tống huynh nói không sai, Hoắc bang chủ đã đến thì chúng ta nên mau chóng hội diện với bọn họ mới phải !

Tiêu Táp cung thủ chào Tống Phù, lão liếc nhìn Tuyết Nghi một cái rồi cất bước đi như gió cuốn.

Đồng Thiên Lý cũng chào Tống Phù rồi lập tức phóng bước theo sau Tiêu Táp.

Phương Tuyết Nghi nhìn hai người khuất sau góc núi thì bất giác bật cười rồi nói :

- Tống lão, bọn họ đến thật bất ngờ nhưng đi cũng quá nhanh nhĩ !

Tống Phù nói :

- Cuồng vọng tự đại như bọn họ thì đáng nếm chút đau khổ của lão đệ ngươi nhưng lão phu sợ ngày sau gặp lại thì khó giao tình, do vậy mới ra khuyên bọn họ đi cho rồi . Lão đệ ngươi không trách lão phu chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Làm sao có thể trách Tống lão được.

Lúc nầy Lý Vân chậm rải bước lại hành lễ với Tuyết Nghi và nói :

- Đa tạ công tử đã trượng nghĩa trợ giúp... Ân nghĩa này đành chờ ngày sau báo đáp thôi !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Cô nương không cần để tâm chuyện này !

Tống Phù quân sát Lý Vân một lát rồi trầm giọng nói :

- Lý cô nương, lệnh sư chưa đến Tung Sơn thật à ?

Lý Vân nói :

- Đích thực là gia sư chưa đến, nhưng...

Bỗng nhiên ả nhìn Phương Tuyết Nghi và nỡ cười thần bí rồi nói tiếp :

- Hành tung của gia sư phiêu hốt bất định nên cũng không thể biết là hiện tại đã đến hay chưa !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao ?

Lý Vân nói :

- Xưa nay gia sư không nói cho tiểu nữ biết hành động của người, bây giờ lão hỏi tiểu nữ thì tự nhiên là tiểu nữ không biết rồi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không biết thì nói không biết, việc gì phải vòng vo tam quốc ?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Cô nương, tại hạ có một chuyện muốn thỉnh giáo, chẳng hay cô nương có thể theo sự thật mà trả lời không ?

Lý Vân mĩm cười, nói :

- Công tử muốn hỏi chuyện gì ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Ngày nay có rất nhiều đệ tử Thiếu Lâm tự bị đả thương, chẳng hay có phải kiệt tác của cô nương không ?

Lý Vân nói :

- Tiện thiếp vừa đến nơi này nên tự nhiên là không phải rồi.

Ả trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Chẳng hay nhị vị có quan sát kỹ thương thế của những hòa thượng đó không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không !

Tuyết Nghi tiếp lời :

- Quan sát thương thế của những hòa thượng đồ đệ làm gì ?

Lý Vân nói :

- Để nhận biết là do kẻ nào đả thương !

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này... Hình như là...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy mình lỡ lời nên lập tức dừng lại.

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao công tử không nói tiếp ?

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Nếu cô nương mới vừa đến thật thì những hòa thượng kia là có người khác đả thương rồi.

Chàng muốn trả lời hàm hồ cho qua chuyện nhưng không ngờ Lý Vân xạ hai đạo mục quang nhìn chàng trừng trừng nên khiến chàng không thể không nói ra . Chàng hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Tại hạ nghe nói có một vị giả danh bang chủ Cái Bang đến đây nên có lẻ là do người này động thủ !

Lý Vân tỏ ra ngạc nhiên vô cùng, ả nhìn Phương Tuyết Nghi chầm chầm và hỏi :

- Phương công tử nói có thật không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Đương nhiên là không giả rồi !

Lý Vân cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Công tử thấy hình dạng người đó như thế nào ?

Nói đoạn ả cất bước đi về phía ba hắc y thiếu nữ bị điểm huyệt đạo . Nhưng bỗng nhiên Tống Phù lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Lý Vân kinh ngạc, ả dừng lại và hỏi :

- Còn chuyện gì nữa ?

Tống Phù nói :

- Cô nương định đi đâu ?

Lý Vân lạnh lùng đáp :

- Chuyện này không cần lão quan tâm !

Tống Phù nói :

- Nếu lão phu nhất định muốn hỏi thì sao ?

Lý Vân nói :

- Vậy thì vỉnh viển sẽ không nhận được sự trả lời !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ả nha đầu này vội vàng bõ đi như vậy, không lẻ ả có tin tức gì muốn báo cho Thiên Ma Nữ chăng ?

Nghĩ đoạn chàng định bảo Tống Phù để cho ả đi rồi sau đó ngầm theo dỏi để tìm đến nơi Thiên Ma Nữ ẩn thân, nhưng bỗng nhiên nghe Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Cô nương, ngươi đã không muốn nói thì thôi vậy, nhưng... Lão phu còn muốn thỉnh giáo một chuyện !

Chương 9: Biển Tình Nỗi Sóng

Lý Vân liền nói :

- Chuyện gì nếu tiểu nữ không biết thì xin lượng thứ cho là không thể trả lời.

Tống Phù nói :

- Chuyện này thì nhất định cô nương biết rồi ! Lệnh sư đã phái người đưa đến Thiếu Lâm tự một phong thơ , người đưa thơ đó có phải là cô nương không ?

Lý Vân lắc đầu nói :

- Không phải !

Tống Phù tỏ vẻ không tin , lão hỏi lại :

- Không phải cô nương à !

Lý Vân nói :

- Người đưa thơ là nhị muội của tiểu nữ.

Tống Phù hỏi tiếp :

- Võ công của cô ta rất cao cường phải không ?

Lý Vân mĩm cười nói :

- Không sai ! Võ công của nhị muội cao hơn rất nhiều hòa thượng ở Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi hỏi xen vào :

- Hiện giờ cô ta ở đâu ?

Lý Vân chớp chớp song mục rồi khẻ hỏi lại :

- Phương công tử muốn gặp cô ta chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu , nói :

- Rất muốn gặp.

Lý Vân mĩm cười nói :

- Cô ta rất xinh đẹp , công tử không sợ bị cô ta mê hoặc à !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cô nương nói đùa rồi ! Tại hạ chỉ muốn biết võ công của nhị muội của cô nương mà thôi.

Lý Vân nói :

- Muốn biết võ công của cô ta thì không thể gặp cô ta , mà nhị muội của tiện thiếp là ngươi đẹp nhất trong sáu tỹ muội , nam nhân chỉ cần trông thấy cô ta thì không một ai chẳng động lòng.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu cô nương đa nghi như vậy thì chẳng cần phải nói nữa.

Lý Vân tiếp lời :

- Công tử , tiện thiếp nói đây là sự thật , tăng chúng của Thiếu Lâm tự đông như vậy mà không thể cầm giữ được cô ta . Nếu chỉ dựa vào võ công thì sợ rằng cô ta khó tránh khỏi thọ thương hoặc tàn phế ! Như vậy đũ thấy bên trong tất có duyên cớ mà người ngoài khó biết được.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương nói như vậy có nghĩa là những hòa thượng Thiếu Lâm bị thọ thương là do cô ta dùng sắc đẹp mê hoặc à ?

Lý Vân thản nhiên nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tống lão , những cao tăng kia đều là cao tăng một lòng hướng đạo thì làm sao có chuyện đó xảy ra ?

Tống Phù chưa kịp lên tiếng thì Lý Vân đã nói :

- Công tử , nhị muội của tiện thiếp là ưu vật của nhân gian , đừng nói là hòa thượng Thiếu Lâm tự

mà dù là phật tỗ cũng khó thoát khỏi đại kiếp mê hoặc của cô ta.

Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Có chuyện như thế sao ? Tại hạ không tin !

Lý Vân nói :

- Công tử không tin thì sao không theo tiện thiếp đi tìm cô ta ?

Tống Phù phá lên cười ha hả rồi nói :

- Khá lắm ! Lão phu cũng muốn đi một chuyến , phiền cô nương dẫn đường cho.

Lý Vân nhìn Tuyết Nghi và mĩm cười nói :

- Công tử có muốn đi không ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ :

- Nếu ta không đi thì sợ rằng sẽ bị cô ta chê cười.

Nghĩ đoạn chàng định trả lời thì bỗng nhiên có tiếng cười nhạt , theo đó là một bóng người lướt tới như bay.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn ra thì thấy An Tiểu Bình đã đứng cách Lý Vân không đầy ba thước , nàng đang nhìn đối phương từ đầu đến chân bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tống Phù thấy vậy thì nghĩ thầm :

- Hỏng bét ! Nha đầu này đã xuất hiện thì sự việc rắc rối ra rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng đang lo lắng trong lòng , không biết An Tiểu Bình nhìn Lý Vân như vậy là định giở trò gì nên đưa mắt nhìn Lý Vân với cảm giác bất an.

Bỗng nhiên nghe Lý Vân cười khúc khích rồi nói :

- Vị công tử nầy là...

An Tiểu Bình không trả lời mà cất bước đi vòng quanh Lý Vân , vừa đi nàng vừa nhìn Lý Vân từ chân đến đầu.

Hành động của nàng không những khiến Tống Phù và Tuyết Nghi cảm thấy khó hiểu mà ngay cả Lý Vân cũng bất giác đỏ mặt , ả ấp úng nói :

- Công tử... Làm cái gì vậy ?

An Tiểu Bình nhìn tới nhìn lui một lúc lâu rồi cười nhạt nói :

- Ta tưởng ngươi là một mỹ nhân đàng hoàng , không ngờ ngươi chẳng qua là một nha đầu mà thôi.

Lý Vân chẳng có phản ứng gì trước câu nói đầy hàm ý nhục mạ của An Tiểu Bình , ả chỉ lạnh lùng nhìn đối phương một lúc rồi quay bước bõ đi.

Thế nhưng Lý Vân đi được một trượng thì thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng.

An Tiểu Bình xuất phát sau nhưng đã lướt qua chận đường.

Lý Vân ngạc nhiên dừng bước và lạnh lùng hỏi :

- Công tử làm gì vậy ?

An Tiểu Bình thản nhiên hỏi :

- Không cho ngươi đi !

Lý Vân liền hỏi :

- Công tử có điều chi chỉ giáo chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Ta chẳng có điều gì chỉ giáo , chẳng qua là muốn nói với ngươi một câu mà thôi.

Lý Vân hỏi :

- Muốn nói câu gì ?

An Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Từ nay về sau không cho phép ngươi gặp Phương công tử nữa !

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Công tử chận tiện thiếp lại chỉ để nói một câu như vậy thôi sao ?

Tiểu Bình nói :

- Không sai !

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Xin hỏi quý tánh đại danh của công tử là gì ?

An Tiểu Bình thấy đối phương không trả lời mà hỏi ngược lại danh tánh mình thì bất giác tức khí nói :

- Danh tánh của ta à ? Sư phụ ngươi biết mà !

Lý Vân nghe vậy thì ngẫn người một lát rồi nói :

- Công tử quen biết với gia sư à ?

Tiểu Bình nói :

- Tại sao ngươi không trả lời ta trước ?

Lý Vân nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tiện thiếp xin hứa với công tử.

Thì ra ả phát hiện An Tiểu Bình anh tuấn hơn Phương Tuyết Nghi , do vậy ả đã lập chủ ý là chỉ cần Tiểu Bình quen biết với sư phụ thì ngày sau chẳng lo gì không có cơ hội để tiếp cận , vì lẻ đó mà ả nhanh chóng hứa không gặp Phương Tuyết Nghi nữa.

An Tiểu Bình thấy đối phương đã hứa thì lòng cũng vui mừng , nàng mĩm cười nói :

- Cô nương có thể đi được rồi.

Lý Vân định cất bước thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng gọi :

- Cô nương khoan đi đã !

Lý Vân quay lại hỏi :

- Lão còn muốn nói điều gì chăng ?

Tống Phù vừa bước lại gần vừa nói :

- Cô nương hứa là đưa lão phu đi gặp nhị muội của cô nương , bây giờ tình thế nào đây ? Đi hay là không đi ?

Lý Vân nhìn qua An Tiểu Bình , nói :

- Vị công tử này cùng đi với lão phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Lý Vân lắc đầu nói :

- Vị công tử nay không đồng ý thì sao ?

Tống Phù quay sang hỏi Tiểu Bình :

- Lão đệ , ngươi có muốn đi không ?

An Tiểu Bình trầm ngâm không nói , Phương Tuyết Nghi liền tiếp lời :

- Đương nhiên là muốn đi rồi.

Nếu chàng không xen vào thì hoặc giả An Tiểu Bình sẽ suy nghĩ rồi mới quyết định , nhưng chàng nói vậy thì khiến Tiểu Bình quyết định nhanh hơn , nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ta không đi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Vậy hiền đệ định đi đâu ?

An Tiểu Bình quay người đi xuống núi và nói :

- Đi đâu cũng được.

Nàng vừa dứt lời thì người đã ở xa ngoài mười trượng rồi.

Tống Phù thấy nàng tức giận bõ đi thì bất giác lo lắng , lão tung người phóng theo và lớn tiếng gọi :

- An lão đệ , ngươi chờ một lát.

Phương Tuyết Nghi cũng tung người truy theo và thoáng chốc chàng đã chận trước mặt An Tiểu Bình rồi.

Tiểu Bình đang tức khí mà lại thấy Phương Tuyết Nghi chận đường thì lập tức xuất thủ đẩy thẳng

vào giữa ngực chàng và quát lớn :

- Tránh ra !

Rầm một tiếng , Phương Tuyết Nghi cảm thấy chấn động toàn thân , chàng lảo đảo lùi ra sau mấy bước rồi thổ ra một búng máu tươi.

An Tiểu Bình thấy thế thì bất giác sững người rồi dậm chân kêu lên :

- Tại sao phương huynh không tránh !

Vừa nói nàng vừa bước tới đở Phương Tuyết Nghi , thần sắc đầy vẻ lo lắng.

Tống Phù đứng sau An Tiểu Bình , thị tuyến bị che khuất nên không thấy nàng xuất thủ đánh Phương Tuyết Nghi.

Khi lão phát hiện Phương Tuyết Nghi thổ huyết thì bất giác kinh hải kêu lên :

- Phương lão đệ làm sao thế ?

An Tiểu Bình gượng cười nói ;

- Vản bối... Đả thương Phương huynh rồi !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão đệ ngươi lại đả thương hắn ? An lão đệ , chuyện này thì ngươi không đúng rồi !

Tiểu Bình thấp giọng nói :

- Tống lão , làm sao vản bối biết Phương huynh không chịu né tránh !

Tống Phù bước lại gần thấy Phương Tuyết Nghi đang vận công trị thương , song mục nhắm chặt , thần thái nghiêm túc thì quay lại khẻ nói với Tiểu Bình :

- Hắn đang vận công trị thương , lão đệ ngươi đừng quấy rầy hắn nữa.

Tiểu Bình nói :

- Vản bối không biết Phương huynh không né tránh , nếu không thì vản bối đã chẳng hạ thủ nặng như thế . Tống lão... Chờ Phương huynh trị thương xong thì vản bối sẽ cùng đi với lão đến gặp yêu nữ kia.

Tống Phù thở dài một hồi rồi khẻ nói :

- Ôi , cô nương đừng quên hắn luôn vì đại sự của võ lâm chính nghĩa mà hành động . Sau nầy ngươi đừng chấp nhất tiểu tiết nữa , như vậy thì mới được.

Tiểu Bình nói :

- Vản bối xin ghi nhớ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã từ từ mở mắt , chàng nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Hiền đệ , chưởng lực của hiền đệ thật là lợi hại !

Tiểu Bình nghe chàng khai khẩu được thì vui mừng , vội nói :

- Phương huynh khoẽ rồi chứ ?

Tuyết Nghi gật đầu nói ;

- Hoàn toàn bình phục rồi ! Hiền đệ và Tống lão không cần phải bận tâm nữa.

Tống Phù phá lên cười rồi nói :

- Lão đệ , ngươi thử vận khí kiểm tra lần nữa xem , nội tạng bị chấn thương thì không phải là chuyện đùa đâu !

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối đã kiểm tra kỹ rồi.

Chàng hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ , chúng ta đi theo Lý cô nương một chuyến nhé !

Tiểu Bình hỏi :

- Có phải là Phương huynh đã bình phục thật không ?

Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Chút thương thế thì có đáng gì , hiền đệ hà tất phải quan tâm.

Tiểu Bình nói :

- Phương huynh... Chuyện này là do tiểu đệ mà ra cả.

Tuyết Nghi khoát tay nói :

- Hiền đệ chúng ta đi ngay nhé ?

Tống Phù tiếp lời :

- Đúng thế , Lý cô nương đang chờ chúng ta đấy !

Nói đoạn hai người liền đi về phía Lý Vân.

Lý Vân thấy ba người đến thì mĩm cười nói :

- Tiện thiếp xin dẫn đường cho ba vị.

Bốn người đi chừng mười dặm thì bỗng nhiên Tống Phù phá lên cười rồi nói với Lý Vân :

- Lý cô nương quên một chuyện đại sự rồi đấy !

Lý Vân ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì ?

Tống Phù nói :

- Cô nương không chờ ba vị thuộc hạ cùng đi à ?

Lý Vân mĩm cười nói :

- Lão không cần lo cho bọn chúng , lát nữa sẽ có người trong bản bang đến tiếp ứng ngay thôi.

Tống Phù bất giác dừng bước , lão nhìn tứ phía rồi nói :

- Cô nương... Qúy bang có bao nhiêu người ở Tung Sơn này ?

Lý Vân vừa đi vừa nói :

- Không nhiều , chừng khoảng vài trăm người thôi.

Tống Phù nghe vậy thì lạnh người , lão sải bước phóng theo và nói :

- Cô nương vừa nói là không nhiều , thế bây giờ tại sao lại có đến vài trăm người ?

Lý Vân nói :

- Bọn họ tuy đông nhưng đều ẩn thân trong bóng tối , nếu không có mệnh lệnh của tiểu nữ thì bọn

họ không thể đến nơi này , do vậy lời đó cũng chẳng có gì là sai.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nói vậy chẳng phải là cưỡng từ đoạt lý hay sao ?

Nhưng Tống Phù lại không phản bác , lão cười khà khà rồi nói :

- Thì ra là như vậy !

Lão ngưng một lát rồi hỏi :

- Thế cô nương đã thông báo cho bọn họ đến cứu ba vị thuộc hạ chưa ?

Lý Vân nói :

- Đã thông báo rồi.

Nói đến đây thì bốn người đã đi được hơn ba dặm rồi.

Phương Tuyết Nghi ngước mắt nhìn lên thì thấy tuyệt đỉnh núi Thiếu Thất còn không xa , bất giác chàng nghĩ thầm :

- Lẻ nào nhị muội của ả nha đầu này ở trên tuyệt đỉnh Thiếu Thất kia ?

Chàng định lên tiếng thì chợt nghe Tiểu Bình hỏi :

- Lý cô nương còn bao xa nữa vậy ?

Lý Vân mĩm cười nói :

- Không xa lắm , nhị muội của tiện thiếp ở ngay trên tuyệt đỉnh Thiếu Thất.

Nói đoạn ả phóng bước đi như bay lên đỉnh núi.

Bọn Tống Phù cũng lập tức thi triển khinh công bám theo , chớp mắt thì mấy dặm sơn lộ đã bị bõ lại phía sau.

Khi đến gần một tảng đá lớn thì bỗng nhiên Lý Vân dừng bước và nói :

- Đến rồi !

Tống Phù quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy nơi dừng chân chỉ cách đỉnh Thiếu Thất không đầy một tầm tên , thế núi cao vun vút , tứ bề không thấy một nơi nào khả dĩ dung thân . Lão cảm thấy

ngạc nhiên nên hỏi ngay :

- Cô nương , quý nhị muội đang ở nơi nào ?

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình cũng nghĩ như Tống Phù , lúc nầy nghe lão hỏi thì tất cả đều tròn xoe song mục nhìn Lý Vân chờ nghe câu trả lời.

Lý Vân mĩm cười nói :

- Ở ngay nơi này !

Vừa nói ả vừa chỉ tảng đá lớn bên cạnh.

Tống Phù kinh ngạc nói :

- Dưới tảng đá này chăng ?

Lý Vân nói :

- Không sai , lão chớ xem thường tảng đá này nhé , bên trong rộng lắm đấy !

Vừa nói Lý Vân vừa đưa tay sờ tảng đá.

Một lát sau chợt nghe mấy tiếng lách cách vang lên , bên dưới tảng đá bỗng hiện ra một thạch môn đũ cho người đi qua.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nơi này có vẻ giống thạch phủ ở Vu Sơn , nhưng không biết bên trong như thế nào ?

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng đưa mắt nhìn An Tiểu Bình và dường như An Tiểu Bình cũng nghĩ giống như chàng . Khi thấy Lý Vân sờ tay lên tảng đá để tìm cơ quan mở thạch môn thì nàng chú mục theo dỏi từng cử động . Lúc thạch môn vừa hé mở thì bất giác nàng mĩm cười rồi đưa mắt nhìn qua Tuyết Nghi.

Hai người nhìn nhau mĩm cười , tuy ánh trăng mờ ảo nhưng khoảng cách gần nên Phương Tuyết Nghi có thể trông thấy hai gò má ửng hồng của Tiểu Bình.

Lúc nầy từ bên trong thạch môn có một thiếu nữ thò đầu ra hỏi :

- Có phải Lý cô nương đó không ?

Lý Vân đáp :

- Đúng vậy ! Tiểu Thúy , cô nương của ngươi có ở nhà không ?

Thiếu nữ được gọi lá Tiểu Thúy mĩm cười nói :

- Cô nương vừa mới trở về.

Bỗng nhiên ả phát hiện ra bọn Phương Tuyết Nghi nên bất giác giật thót người và hỏi :

- Lý cô nương , bọn họ là ai vậy ?

Lý Vân nói :

- Đều là bằng hữu của ta , bọn họ muốn gặp cô nương của ngươi đấy . Tiểu Thúy , ngươi mau vào thông báo với nhị cô nương một tiếng , đừng để khách phải chờ lâu nhé !

Tiểu Thúy mĩm cười nói :

- Lý cô nương đừng vội , Tiểu Thúy đi thông báo ngay đây.

Lời chưa dứt thì ả đã quay người đi vào trong động.

Tống Phù cười hì hì nói :

- Lý cô nương , chẳng hay quý muội xưng hô thế nào vậy ? Cô nương có thể cho biết trước được hay không ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên là có thể ! Nhị muội của tiểu nữ tên là Doãn Mộng Hà , những kẻ hiếu sự trong võ lâm tặng cho cô ta ngoại hiệu là Hà Hoa tiên cô . Nhưng thực ra nhị muội của tiểu nữ không thích ngoại hiệu này lắm.

Tống Phù nói :

- Hà Hoa tiên cô à ? Danh hiệu này nghe hay nhĩ ?

Nói đoạn lão phá lên cười ha hả một tràng.

An Tiểu Bình thấy Tống Phù bật cười thì cảm thấy kỳ quái , nàng hỏi :

- Tống lão đang cao hứng chuyện gì vậy ? Vản bối cảm thấy bốn chữ Hà Hoa tiên cô cũng đàng hoàng mà.

Tống Phù nghe vậy thì ngẫn người nhưng lão không thể nói rõ nguyên nhân bật cười của mình

nên nói :

- Nhất thời lão phu cảm thấy tức cười và không kềm chế được nên bật cười thôi.

Tiểu Bình nghe Tống Phù trả lời như vậy thì không truy vấn nữa , nàng quay sang nói với Tuyết Nghi :

- Phương huynh , nếu Doãn Mộng Hà quả nhiên là một yêu nữ thì thì huynh có thể giết ả không ?

Trước cửa nhà của người ta mà hỏi những lời như vậy khiến cho Tuyết Nghi sững sờ , nhất thời chàng không biết phải trả lời sao.

Lý Vân cũng nhìn Tiểu Bình bằng ánh mắt ngở ngàng , trong lòng luôn luôn hồi hộp lo lắng . Ả thầm nghĩ :

- Sao vị công tử này nói năng càn dỡ như thế nhĩ ? Nếu nhị muội nghe được thì...

Ả nghĩ chưa hết thì chợt nghe trong thạch động vang ra một tràng cười khanh khách nghe như hoàng anh xuất động , tiếp theo là một giọng nói thanh thót phát ra :

- Lý tỷ tỷ , bằng hữu của tỷ tỷ là những ai vậy ? Xin lượng thứ cho sự nghênh tiếp chậm trể của tiểu muội . Mau mời vào trong này đàm đạo vậy.

Lý Vân liền nói :

- Nhị muội không trách ta đến quấy rầy chứ ?

Vua nói ả vừa bước vào thạch động rồi quay ra nói tiếp :

- Xin mời Tống lão và nhị vị công tử vào đây.

Tống Phù , Tuyết Nghi và Tiểu Bình lần lượt theo Lý Vân vào trong thạch động . Tuy cửa thạch động hơi nhỏ nhưng vào trong chừng một trượng thì không gian rộng hẳn ra . Nơi này có một bậc đá đi sâu xuống đất , đi chừng mười trượng mới có một gian thạch thất hiện ra trước mặt . Trong thạch động có đính hạt minh châu nên không cần đuốc mà vẫn rất sáng sủa.

Bốn người đến trước cửa thạch thất thì thấy một thanh y thiếu nữ đứng tựa cửa nhìn ra mĩm cười . Thiếu nữ này tóc dài xoã ngang vai , khi chất cao nhã , dung mạo xinh đẹp tựa phù dung , bất kỳ người nào vừa trông thấy nàng cũng phải xao lòng.

Thanh y thiếu nữ chờ mọi người đến gần thì dịch bước tới trước và nói :

- Tiểu muội xin tham kiến đại tỹ.

Thì ra thiếu nữ này chính là Doãn Mộng Hà.

Lý Vân khoát tay nói :

- Nhị muội không cần phải đa lễ , mau mời ba vị khách quý vào trong nói chuyện.

Doãn Mộng Hà liền dịch bước sang bên và đưa tay mời bọn Tống Phù vào thạch thất.

Tống Phù không một chút khách khí , lão cất bước đi vào ngay.

An Tiểu Bình cũng theo sát Phương Tuyết Nghi mà vào.

Trong thạch thất được trần thiết rất đơn giản , có một bàn đá và bốn đôn đá , ngoài ra tứ bề trống không , ngay cả một bộ bình trà cũng không có . Nơi vách đá bên trong có một thạch môn , có lẻ phía trong đó là nơi nghỉ ngơi của Doãn Mộng Hà.

Sau khi bốn người an toa. thì Tiểu Thúy mang vào bốn chén trà hương đặt lên bàn.

Doãn Mộng Hà bước đến mở thạch môn bên trong và ngồi xuống thạch sàng rồi nói với Lý Vân :

- Lý đại tỹ , xin mời mấy vị bang hữu dùng đi.

Mọi người nâng chén uống một ngụm trà thì nghe Doãn Mộng Hà mĩm cười nói :

- Sao Lý đại tỹ không giới thiệu các vị bằng hữu cho tiểu muội ?

Lý Vân tỏ ra rất úy kỵ Doãn Mộng Hà nên thái độ và cử chỉ không được tự nhiên lắm , ả ngập ngừng một lát rồi mới nói :

- Đúng vậy , ngu tỹ thật sơ xuất quá.

Nói đoạn , ả lần lượt giới thiệu danh tánh từng người một.

Doãn Mộng Hà nghe xong thì mĩm cười nói :

- Tiện thiếp chỉ mượn nơi này để ở tạm vài ngày , mọi thứ đều rất đơn giản , mong ba vị đừng chê cười nhé.

Tống Phù cười khà khà rồi nói :

- Đâu dám , đâu dám , cô nương khéo nói rồi.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới quan sát kỹ Doãn Mộng Hà , quả nhiên cô ta có một sắc đẹp mê hồn , đầy sức quyến rũ.

Tống Phù vừa dứt lời thì An Tiểu Bình lớn tiếng hỏi :

- Doãn cô nương , sư phụ của cô nương đã đến đây chưa ?

Doãn Mộng Hà nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Gia sư vẫn chưa đến , An công tử quen biết với gia sư à ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Không quen lắm nhưng đã từng gặp mặt một lần.

Nói đoạn nàng nhìn qua Phương Tuyết Nghi thì thấy chàng đang ngồi ngay ngắn . Song mục nhắm chặt , thân hình bất động.

An Tiểu Bình cảm thấy hơi kỳ lạ nên thầm hỏi :

- Phương đại ca làm sao thế nhĩ ? Không lẻ chàng đã bị độc chất vô hình của yêu nữ này làm tổn thương rồi ?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng hỏi :

- Phương huynh làm sao thế ?

Phương Tuyết Nghi nghe gọi thì từ từ mở mắt ra và hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiểu Bình hỏi :

- Phương huynh cảm thấy không được thoải mái chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu , nói :

- Đâu có !

Doãn Mộng Hà xen vào :

- An công tử , có lẻ Phương công tử cảm thấy không vui một chút thôi , công tử hà tất phải lo lắng.

Tiểu Bình lạnh lùng nói :

- Làm sao cô nương biết ?

Doãn Mộng Hà chỉ mĩm cười mà không giải thích.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới xạ hai đạo mục quang như điện nhìn Doãn Mộng Hà và hỏi :

- Doãn cô nương là người chuyễn thư đến Thiếu Lâm tự phải không ?

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì kinh ngạc hỏi lại :

- Công tử là môn hạ của Thiếu Lâm chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không phải !

Doãn Mộng Hà nhìn qua Lý Vân và hỏi :

-Lý đại tỹ , có thật Phương công tử không phải là môn hạ của Thiếu Lâm hay không ?

Làm sao Lý Vân biết là thật hay không ? Dĩ nhiên là ả không thể không gật đầu , ả nói :

- Phương công tử không đồng hành với tăng lữ Thiếu Lâm tự thì đương nhiên là không phải môn hạ của Thiếu Lâm rồi.

Doãn Mộng Hà chau mày nói :

- Phương công tử đã không phải là người của Thiếu Lâm thì hỏi chuyện chuyễn thư đến Thiếu Lâm tự để làm gì ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Mấy vị cao tăng Thiếu Lâm thọ thương là do cô nương hạ thủ phải không ?

Doãn Mộng Hà phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Thủ đoạn của cô nương thật là ác độc.

Doãn Mộng Hà tiếp lời :

-Tiện thiếp tưởng võ công của bọn hòa thượng Thiếu Lâm ghê gớm lắm , không ngờ khi động thủ thì danh bất hư truyền !

Phương Tuyết Nghi nói :

-Thiếu Lâm tự là thái sơn bắc đẩu của võ lâm , cô nương ra vào tự nhiên mà còn đả thương nhiều vị cao tăng , điều nầy đũ thấy võ học của cô nương cao minh hơn bọn họ rất nhiều.

Doãn Mộng Hà nói :

- Không dám , công tử quá khen rồi !

Nói đoạn cô ta nhoẻn miệng cười tươi như hoa.

Tống Phù thấy vậy thì rùng mình thầm nghĩ :

- Thảo nào Lý Vân nói cô ta làm diên đảo bằng hữu võ lâm , sắc đẹp của nha đầu này quả thật khiến người ta khó lòng kháng cự nỗi sự mê hoặc.

Đến lúc nầy Phương Tuyết Nghi vẫn chưa bị ảnh hưởng , không phải chàng thánh thiện gì nhưng vừa rồi chàng bế mục tỉnh toa. là nhằm áp chế những xao động vừa trỗi lên trong lòng.

Lúc nầy Doãn Mộng Hà vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi hỏi ngay :

- Doãn cô nương xử dụng kiếm phải không ?

Doãn Mộng Hà mĩm cười nói :

- Đao kiếm đều dùng.

Lý Vân nghe hai người đối đáp thì bất giác cảm thấy kỳ quái , nhất thời ả không biết Phương Tuyết Nghi đang có dụng ý gì ? Nhưng câu trả lời đã có ngay.

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Tại hạ bất tài nhưng cũng từng học được mấy chiêu kiếm pháp , nếu cô nương không chê thì xin ban cho mấy chiêu cao minh được chứ ?

Doãn Mộng Hà khá bất ngờ , ả ngẫn người một hồi rồi hỏi :

- Cái gì ? Công tử muốn tỷ thí kiếm pháp với tiện thiếp chăng ?

Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Không sai !

Doãn Mộng Hà chớp chớp đôi măt hồ thu và mĩm cười nói :

- Hà tất phải làm thế ? Công tử và tiện thiếp vô thù vô oán thì việc gì phải động đến binh đao ? Vã lại tiện thiếp là hạng nữ lưu nên đâu dám tranh cao thấp cùng công tử !

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại nói những lời ôn hoà như thế , bất giác chàng thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí và thái độ của ả nha đầu nầy thì chẳng giống một nhân vật có tâm địa độc ác tí nào.

Y nghĩ chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình nói :

- Phương huynh muốn tỷ kiếm với cô ta thật không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Đích thực là tại hạ có ý này.

Tiểu Bình vừa vỗ tay vừa nói :

- Hay lắm , tiểu đệ được một phen đại khai nhãn giới rồi.

Rõ ràng là nàng tán thưởng chuyện này.

Doãn Mộng Hà chau mày nhìn Tiểu Bình rồi khẻ nói :

- An công tử , tiện thiếp không phải là đối thủ của Phương công tử , chuyện tỷ kiếm này nên bõ qua vậy.

An Tiểu Bình nói :

- Tại sao ? Thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chỉ là những tiểu cô nương nhát gan như thế sao ?

Nàng vốn cũng là một tiểu cô nương nhưng do cải trang thành nam nhân lâu ngày nên nói năng rất là tự nhiên.

Doãn Mộng Hà và Lý Vân nghe vậy thì đều biến sắc . Nếu An Tiểu Bình nói một câu châm chọc bọn họ thì khả dĩ bọn họ còn nhẫn nhục được , nhưng một khi động đến sư phụ thì bọn họ quyết không thể kiên nhẫn được nữa.

Vì thế , Doãn Mộng Hà cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Sao An công tử lại nhục mạ sư môn của tiện thiếp ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Cô nương , tại hạ đã gặp lệnh sư rồi , bây giờ mắng bà ta vài câu thì cũng chẳng có quan hệ gì . Nhưng nếu sư phụ cô nương biết được chuyện cô nương nhát gan không dám tỷ kiếm với Phương huynh thì e rằng cô nương sẽ phải hối hận nhiêu lắm đấy !

An Tiểu Bình không biết đối phương đang lo sợ điểm này , nàng chỉ thuận miệng nói bừa , không ngờ lại đắc địa.

Doãn Mộng Hà trầm ngâm một lát rồi nói :

- An công tử , tiện thiếp đồng ý tỷ kiếm với Phương công tử , nhưng công tử phải hứa với tiện thiếp một chuyện mới được.

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chuyện gì ?

Doãn Mộng Hà khẻ nói :

- Trăm ngàn lần công tử không được nói chuyện hôm nay cho gia sư biết.

Tiểu Bình nói :

- Chuyện này... An mỗ phải suy nghĩ một chút đã.

Doãn Mộng Hà thấy đối phương không muốn hứa thì bất giác nàng khẩn trương vô cùng , ả chậm rải rời thạch sàng rồi thuận tay lấy thanh kiếm trên tường và nói :

- Công tử đã suy nghĩ kỹ chưa ?

Tiểu Bình thấy ả đã xuất bảo kiếm thì nghĩ thầm :

- Chỉ cần ả động thủ với Phương đại ca thì bất luận sao ả cũng không thể mê hoặc được Phương đại ca.

Nghĩ đoạn nàng nghiêm sắc mặt , nói :

- Tại hạ nghĩ kỹ rồi.

Doãn Mộng Hà nói :

- Công tử hứa với tiện thiếp chứ ?

Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Đương nhiên , tại hạ sẽ không nói chuyện này với lệnh sư , cô nương cứ yên tâm mà tỹ thí với Phương huynh.

Doãn Mộng Hà ôm kiếm cúi người nói :

- Đa tạ sự rộng lượng của An công tử.

Ả nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Xin Phương công tử nương tay cho !

Phương Tuyết Nghi chậm rải xuất kiếm và mĩm cười nói :

- Thạch thất này hơi hẹp , cô nương có thể thi triển được không ?

Doãn Mộng Hà mĩm cười nói :

- Không sao , chỉ cần công tử không chê hẹp thì khỏi cần phải ra ngoài.

Tuyết Nghi hoành ngang kiếm trước ngực và nói :

- Thế thì tốt ! Cô nương , mời !

Lúc nầy Tống Phù , An Tiểu Bình và Lý Vân đã rời bàn đá đến sát vách tường đứng bên quan chiến.

Doãn Mộng Hà nghe Tuyết Nghi mời mình xuất kiếm trước thì phá lên cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Công tử là khách , nên mời công tử xuất chiêu trước vậy.

Tuy nói là tỷ kiếm nhưng song phương đều thừa hiểu một khi động thủ thì khó tránh khỏi sự lỡ tay hoặc hung hiểm . Vì vậy những lời khách khí vừa rồi chẳng có ý nghĩa gì cả.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tại hạ đường đường là một nam tử hán thì làm sao chiếm tiên cơ xuất thủ trước được ? Xin mời cô nương vậy.

Từ khi thấy Phương Tuyết Nghi bế mục tỉnh toa. và không có chút phản ứng trước sức quyến rũ câu hồn của mình thì Doãn Mộng Hà biết vị thiếu niên này là nhân vật không dễ đối phó . Bây giờ Tuyết Nghi kiên quyết nhường cho ả xuất thủ trước thì ả cũng không tiện chối từ nữa nên mĩm cười nói :

- Nếu vậy thì tiện thiếp ra chiêu đây !

Lời vừa dứt thì trường kiếm cũng bình thế đâm tới trước.

Phương Tuyết Nghi vung kiếm lên đở và nói :

- Cô nương không cần khách sáo , tại hạ thật lòng thĩnh giáo nên cô nương chớ thâm tàng bất lộ nhé.

Dứt lời , chàng hất trường kiếm của Doãn Mộng Hà ra và phản công liên tiếp ba chiêu . Ba chiêu này tuy thế kiếm rất nhanh nhưng không phải là chiêu thức khó hoá giải . Dụng tâm của Phương Tuyết Nghi là bức đối phương thi triển toàn lực mà thôi.

Quả nhiên Doãn Mộng Hà bị ba chiêu kiếm pháp bức lui lại ba bước thì bất giác lòng hiếu thắng nỗi dậy , ngọc diện phù dung chợt trở nên lạnh lùng , ả lớn tiếng quát :

- Kiếm pháp của công tử quả nhiên bất phàm, tiện thiếp phản công đấy nhé !

Lời chưa dứt thì Doãn Mộng Hà vũ lộng trường kiếm mạnh công liên tiếp năm chiêu . Năm chiêu kiếm này xuất thủ cực nhanh, nhanh hơn cả ba chiêu mà Phương Tuyết Nghi vừa thi triển. Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Kiếm pháp của Thiên Ma Nữ quả nhiên bất phàm !

Vừa nghĩ trường kiếm vừa hoành ngang và xuất ra một chiêu Vân Đoạn Vu Sơn, kiếm ảnh bao phủ một vùng phong toa? toàn bộ năm chiêu kiếm của Doãn Mộng Hà.

Chiêu này vừa xuất ra vừa đắc thời vừa đắc địa nên An Tiểu Bình buột miệng nói :

- Phương huynh, chiêu Vân Đọan Vu Sơn này thật là tuyệt diệu.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình, chàng thầm nghĩ :

- Nhãn lực của An Tiểu Bình thật là lợi hại, nếu ta tận lực thi triển thì e rằng ngày sau sẽ tự chước lấy đau khổ thôi !

Nghĩ vậy nên chàng luôn có cảnh giác, lúc xuất kiếm pháp thể hiện hết sự tinh kỳ và ảo diệu của chiêu thức để khỏi tiết lộ thực lực của mình . Nhưng đấu pháp này lại giúp cho Doãn Mộng Hà chiếm không ít tiện nghi . Kiếm thế của ả nhu cương như long xuất động, chiêu chiêu thức thức đều cướp tiên cơ mà tấn công, nhất thời Phương Tuyết Nghi bị đẩy vào thế bị động . Tuy nhiên trong mười chiêu thì đã hết chín chiêu Phương Tuyệt Nghi điểm tới rồi thôi, chàng có thể mạnh công một kiếm để đánh văng trường kiếm đối phương nhưng song kiếm chưa chạm vào nhau thì chàng đã thu chiêu biến thế,

đỗi công thành thủ.

Chớp mắt đã qua hai mươi chiêu nhưng không bên nào chiếm được thế thượng phong tuyệt đối.

An Tiểu Bình thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi Tống Phù :

- Tống lão, Phương huynh làm sao vậy ? Tại sao chiêu thức lại trì trệ như thế ?

Tống Phù theo dõi một hồi nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân nên lắc đầu, nói :

- Chuyện này lão phu cũng mù tịt rồi !

Tiểu Bình nghe vậy thì càng khẩn trương, nàng tưởng Tuyết Nghi trúng phải thủ đoạn gì của Doãn Mộng Hà nên tinh thần không thể tập trung.

Đang lúc nàng định tung người ra giúp Phương Tuyết Nghi thì bị Tống Phù giữ lại, lão khẻ nói :

- Lão đệ ngươi không được khinh suất !

An Tiểu Bình chau mày nói :

- Lẻ nào Tống lão không nhìn thấy Phương huynh có vẻ như lực bất tòng tâm ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão đệ, chuyện này có vẻ kỳ quặc, nhưng lão phu biết sở dĩ kiếm chiêu của Phương lão đệ không thi triển với trình độ ý đến kiếm đến là tất có nguyên nhân.

Lúc nầy chợt nghe Lý Vân kêu lên :

- Tiện thiếp hiểu ra rồi !

Tiểu Bình trừng mắt nhìn ả và hỏi :

- Cô nương hiểu ra điều gì ?

Lý Vân nói :

- Phương công tử có dụng ý dụ cho nhị muội của tiện thiếp thi triển toàn bộ kiếm pháp của sư môn đấy thôi !

Tống Phù đưa tay vuốt chòm râu dê và gật gù, nói :

- Không sai ! Không sai ! Quả nhiên là Phương lão đệ có dụng ý này.

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Thật thế không ? Tống lão, vậy thì vản bối lo lắng thừa rồi !

Tống Phù nói :

- Lão đệ, nếu là lão phu thì e rằng không phải là đối thủ của Doãn cô nương rồi ! Nhưng lão phu biết rất rõ kiếm pháp của Phương lão đệ, hắn...

Bỗng nhiên lão nhìn qua Lý Vân rồi mĩm cười, nói tiếp :

- Dù Lý cô nương tham chiến cũng không thể nắm chắc phần thắng !

Lý Vân nghe vậy thì kinh ngạc không ít nhưng đương nhiên là ả không tin nên mĩm cười, nói :

- Tống lão quá đề cao Phương công tử rồi đấy !

Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Cô nương không tin chăng ?

Lý Vân nói :

- Quả thật là tiện thiếp không dám tin.

Tiểu Bình lạnh lùng nhìn Lý Vân một lúc rồi nói :

- Nếu không tin thì chờ đến lúc Doãn cô nương không cầm cự nổi, cô nương cứ liên thủ tham chiến thử xem !

Lý Vân nói :

- An công tử không sợ Phương công tử nhất thời thất thủ mà trúng ám khí của bọn tiện thiếp sao ?

Tiểu Bình nghe vậy thì giật minh thầm nghĩ :

- Không sai , tại sao ta không nghĩ là bọn chúng còn có ám khí nhĩ ?

Nghe thế nhưng nàng không nói gì thêm.

Tống Phù thấy song phương im lặng thì liền nói :

- An lão đệ nhìn thấy chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của Phương lão đệ chưa ?

Tiểu Bình lắc đầu nói :

- Vản bối chưa có vinh hạnh đó.

Tống Phù nói :

- Kiếm pháp của Phương lão đệ một khi khai triển thì đừng nói là ám khí , dù là phong ba bảo vũ cũng không thấu được.

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Ý của Tống lão muốn nói là Phương huynh không sợ ám khí của bọn họ phải không ?

Tống Phù cười hì hì , nói :

- Dĩ nhiên là không sợ rồi !

An Tiểu Bình nhìn qua Lý Vân rồi nói :

- Cô nương đã nghe rõ chưa ?

Lý Vân nói :

- Tiện thiếp đã nghe rõ rồi ! Chỉ có điều...

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chỉ có điều như thế nào ?

Lý Vân nói :

- Ám khí của bọn tiện thiếp không tầm thường , ngoài Thiên Độc ngân châm ra còn có một loại ám khí cực kỳ lợi hại , dù kiếm pháp của Phương công tử cao cường đến độ nào cũng không thể ngăn chận nỗi.

Tiểu Bình vội hỏi :

- Là ám khí gì ?

Lý Vân trầm ngâm suy nghĩ :

- Ám khí nầy là đại cơ mật của sư môn , làm sao ta có thể nói cho người ngoài nghe được ? Nếu sư phụ biết được thì e rằng...

Nghĩ đến đây thì ả lặng lẻ cúi đầu mà không nói gì.

An Tiểu Bình thấy vậy thì càng khẩn trương , nàng nói :

- Lý cô nương , tại sao không trả lời ?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói :

- Công tử , không phải tiện thiếp không nói mà quả thật là rất khó nói ra.

Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Như vậy là cô nương không muốn nói.

Lý Vân vốn không muốn làm phật lòng An Tiểu Bình nên đành gượng cười nói :

- Công tử , nếu tiện thiếp nói ra thì xin công tử chớ nói lại với người khác nhé !

Tiểu Bình gật đầu , nói :

- Được ! Tại hạ sẽ giữ kín miệng.

Nàng quay sang nói với Tống Phù :

- Tống lão cũng giữ kín chuyện này chứ ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đương nhiên ! Nhưng...

Lý Vân liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tống Phù nói :

- Lão phu có thể không tiết lộ với bất cứ người nào , nhưng với Phương lão đệ thì phải ngoại lệ thôi.

Tiểu Bình tiếp lời :

- Điều đó là tất nhiên rồi.

Lý Vân không phản đối chuyện Tiểu Bình sẽ nói cho Phương Tuyết Nghi biết , ả gượng cười rồi

nói :

- Công tử có thể bảo Phương công tử đừng nói cho người khác không ?

Tiểu Bình gật đầu nói :

- Đương nhiên là có thể ! Cô nương mau nói ra xem.

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sư môn của tiện thiếp có loại ám khí nầy là thứ độc hoa?.

Tống Phù buột miệng hỏi :

- Là hoa? khí có hàm chứa chất độc chăng ?

Lý Vân gật đầu nói :

- Không sai !

Tống Phù tiếp lời :

- Trông thần thái của cô nương thì có lẻ loại hoa? khí này cực kỳ tàn độc ?

Lý Vân nói :

- Vật này một khi được phát ra thì sẽ cháy rụi bất cứ thứ gì bao trùm một vùng ba trượng vuông nên đương nhiên là rất lợi hại !

Tống Phù nghe vậy thì bất giác rùng mình còn An Tiểu Bình thì hoa dung thất sắc . Rõ ràng bọn họ không ngờ Thiên Ma Nữ lại chế ra loại ám khí tàn độc như thế nên nhất thời chưa nghĩ ra biện pháp đối phó.

Lý Vân nhìn vẻ lo lắng của An Tiểu Bình thì phập phòng bất an, ả vội khẻ nói :

- Công tử, loại Liệt Hoa? Thiên Châu của gia sư tuy lợi hại nhưng số lượng rất hạn chế, ngay cả gia sư cũng chỉ mang trên người tổng cộng bốn quả mà thôi !

Tiểu Bình buột miệng hỏi lại :

- Chỉ có bốn quả ?

Lý Vân nói :

- Tiện thiếp không dám nói dối công tử, vì vậy nên gia sư coi loại thần châu này như vật chí bảo, trừ phi đối đầu với sinh tử, nếu không thì quyết chẳng sử dụng !

Tống Phù hỏi xen vào :

- Cô nương có quả nào không ?

Ly Van lắc đầu, nói :

- Không ! Nhưng nhị muội và tam muội mỗi người được gia sư cho giữ một quả !

Tống Phù hỏi tiếp :

- Cô nương thân là đại tỹ mà sao không có, trong khi đó lệnh nhị muội và lệnh tam muội lại có ?

Lý Vân gượng cười, nói :

- Tiện thiếp tuy là đại tỹ nhưng ngộ căn thấp kém nên trình độ võ công không bằng tam muội và nhị muội. Liệt Hoa? Thần Châu là vật chí bảo của bản môn, nếu không có bản lĩnh cao cường thì khó lòng giữ được, vì thế gia sư không giao cho tiện thiếp cất giữ cũng là chuyện dễ hiểu.

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Thì ra là như vậy ! Liệt Hoa? Thần Châu đã là vật chí bảo thì có lẻ nhị muội của cô nương cất giấu rất cẩn mật nhĩ ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên ! Nhị muội xem nó còn hơn sinh mạng, ngay cả lúc đi ngủ cũng cất giấu trong nội y.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Đã là vật chí bảo thì đương nhiên là bất ly thân rồi !

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn ra đương trường rồi buột miệng kêu lên :

- An lão đệ, ngươi xem kiếm thế của Phương lão đệ có gì khác không ?

Tiểu Bình dõi mục quang nhìn ra rồi nói :

- Hoàn thủ vi công, đương nhiên là khác trước rất nhiều !

Thì ra lúc nầy Phương Tuyết Nghi không sử dụng đấu pháp như trước nữa mà đã chiếm tiên cơ ,

phản công một mạch ba chiêu liên tiếp ? Phương vị xuất thủ của ba chiêu này cũng bất đồng, kiếm thế cực nhanh khiến cho Lý Vân đứng ngoài quan chiến mà suýt chút nữa bật kêu thành tiếng.

Nguyên ba chiêu kiếm này là kiếm pháp của sư môn của Lý Vân , chẳng biết Phương Tuyết Nghi làm thế nào mà có thể thi triển một cách thành thục như vậy ?

Lý Vân ngẩn người giây lát rồi buột miệng kêu lên :

- Phương công tử, sao công tử lại biết sử dụng kiếm pháp của sư môn tiện thiếp ?

An Tiểu Bình và Tống Phù nghe vậy thì bất giác phì cười.

Doãn Mộng Hà bị ba chiêu tấn công đến độ loạn chân loạn tay thối lui bốn năm bước nhưng vẫn kêu thất thanh :

- Phương công tử, đây là kiếm pháp gì vậy ? Tiện thiếp trông rất quen mắt !

Phương Tuyết Nghi công ba chiêu xong thì hoành ngang kiếm trước ngực và cười lớn một tràng rồi nói :

- Đây là Thiên Ma Kiếm, cô nương đã từng nghe chưa ?

Bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ vốn được gọi là Tán Hoa Kiếm, nhưng Phương Tuyết Nghi không biết, lúc nầy chàng chỉ thuận miệng nói ra như thế nên khiến cho Doãn Mộng Hà và Lý Vân ngơ ngẩn tâm thần.

Ngay lúc đó chợt nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Không sai ! Bộ kiếm pháp này chính là Thiên Ma Kiếm, Doãn cô nương phải cẩn thận mới được !

Doãn Mộng Hà nghe vậy thì bất giác nộ khí xung thiên, ả lớn tiếng nói :

- Không cần lão quan tâm, tốt nhất là lão nên nói năng cẩn thận một chút.

Lời vừa dứt thì ả liền vung kiếm đâm Phương Tuyết Nghi một chiêu.

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Tống lão sợ rằng Thiên Ma Kiếm không khắc chế được bọn họ rồi !

Lời phát kiếm xuất, "soạt soạt" hai kiếm lóe lên.

Doãn Mộng Hà lại tiếp tục thối lui.

Lần nầy thì Doãn Mộng Hà đã trông thấy rõ ràng, ả buột miệng kêu lên :

- Đừng tay !

Phương Tuyết Nghi thu kiếm lùi một bước và mĩm cười, nói :

- Cô nương có điều chi chỉ giáo ?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nhìn đối phương rồi nói :

- Kiếm pháp công tử sử dụng là kiếm pháp gì ? Do ai truyền thụ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói danh xưng của bộ kiếm pháp này rồi sao ? Đó chính là Thiên Ma Kiếm ! Còn như ai truyền thụ thì tốt nhất là tại hạ không nên nói ra !

Doãn Mộng Hà hỏi :

- Tại sao ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Có nói thì ra sợ rằng cô nương cũng chẳng làm gì được người đó !

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói :

- Tiện thiếp không tin.

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói :

- Cô nương không tin a ? Chẳng qua là tại hạ muốn giữ thể diện cho cô nương đấy thôi !

Mộng Hà càng lúc càng tức khí, ả lạnh lùng nói :

- Tốt nhất là Phương công tử đừng có nói những lời kinh thiên động địa để doa. người, tiện thiếp từng trải qua phong ba bảo táp trên giang hồ, bằng vào mấy lời huyền hoặc của công tử mà có thể hù doa. dược tiện thiếp sao ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Thế à ? Vậy mà tại hạ cứ tưởng...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên chàng đâm ra một kiếm và hỏi :

- Cô nương có biết chiêu này không ?

Doãn Mộng Hà lạnh lùng nói :

- Sao lại không biết ? Đây là chiêu thứ mười hai Hàn Dương Nguyệt Ảnh trong Hoa Kiếm của bản môn.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghi :

- Thì ra bộ kiếm pháp này của Thiên Ma Nữ kêu bằng Tán Hoa Kiếm cũng hữu lý , mỗi chiêu xuất ra đều phiêu hốt như tán hoa lạc diệp.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói :

- Không sai, chiêu này quả nhiên là Hàn Dương Nguyệt Ảnh nhưng là chiêu thứ hai trong Thiên Ma Kiếm của tại hạ . Xem ra cô nương nhớ sai rồi !

Chàng chỉ thuận miệng bịa chuyện nói bừa như vậy, không ngờ Doãn Mộng Hà kinh hải đến độ hoa dung thất sắc.

Bỗng nhiên nghe Lý Vân kêu lên :

- Nhị muội, chúng ta mắc lừa Phương công tử rồi !

Doãn Mộng Hà chau mày hỏi :

- Mắc lừa chuyện gì ?

Lý Vân nói :

- Rõ ràng đây là kiếm pháp của sư môn chúng ta, thế mà Phương công tử cứ bảo là Thiên Ma Kiếm gì đó, sợ rằng... Sợ rằng...

Doãn Mộng Hà liền hỏi :

- Sợ rằng thế nào ?

Lý Vân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Sợ rằng... Nhị muội chính là người truyền thụ bộ kiếm pháp này.

Doãn Mộng Hà biến sắc , lạnh lùng nói :

- Đại tỷ... Dựa vào đâu mà đại tỷ nói như vậy ?

Lý Vân nói :

- Ta cho rằng Phương công tử đã học Tán Hoa kiếm pháp từ nhị muội đấy !

Doãn Mộng Hà kêu thất thanh :

- Sao có thể được ! Tiểu muội... Và Phương công tử vốn chưa từng gặp mặt thì làm sao tiểu muội có thể truyền thụ kiếm pháp cho Phương công tử được ?

Ả cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên phá lên cười một tràng và nói :

- Đúng rồi ! Tiểu muội đã hiểu ra rồi !

Lý Vân hỏi :

- Nhị muội đã hiểu ra điều gì ?

Doãn Mộng Hà nói :

- Người truyền thụ kiếm pháp chắc chắn không phải là tiểu muội mà chính là đại tỷ đấy.

Chương 10: Quái Sự Trùng Trùng

Lý Vân nghe vậy thì kinh hải thất sắc, ả vội nói :

- Nhị muội, tại sao ngươi lại nghĩ như thế ? Đại tỷ và Phương công tử mới gặp nhau chỉ vài canh giờ , đối thoại chẳng được mấy câu thì làm sao có thể truyền thụ kiếm pháp của bản môn được ?

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói :

- Thế à ? Còn muội thì sao ? Chẳng phải là cũng chỉ nói với Phương công tử mấy câu đó sao ? Vã lại mọi chuyện ở đây đại tỷ đều tận mắt chứng kiến mà !

Lý Vân ngẫn người, ả nói :

- Chuyện này thật kỳ quái, lẻ nào...

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình xen vào :

- Lý cô nương hà tất phải băn khoăn ? Bộ kiếm pháp nầy là do nhị muội của cô nương truyền thụ đấy !

Lý Vân chau mày, nói :

- Công tử, tiện thiếp vẫn chưa hiểu ?

An Tiểu Bình nói :

- Chuyện này có gì là khó hiểu đâu ? Chẳng phải Doãn cô nương vừa thi triển bộ kiếm pháp này để tỷ thí với Phương huynh đó sao ? Ai biết được cô ta thật tình hay cố ý ? Theo tại hạ thấy thì hình như Doãn cô nương đã lén truyền Tán Hoa Kiếm pháp cho Phương huynh đấy !

Kỳ thực Lý Vân cũng đã nghĩ đến điều nầy nhưng ả không dám khẳng định, bây giờ nghe An Tiểu Bình nói thì bất giác tự tin hơn, ả lớn tiếng nói :

- Nhị muội, ta đã biết Phương công tử học kiếm pháp từ đâu rồi !

Doãn Mộng Hà cười nhạt, nói :

- Đại tỹ đã lén truyền cho Phương công tử phải không ?

Lý Vân cười nhạt, nói :

- Không phải là ta mà chính là nhị muội ngươi !

Doãn Mộng Hà bật cười khanh khách rồi nói :

- Hay lắm, đại tỹ cũng học được cách xảo trá rồi à ? Sợ rằng khi gặp sư phụ thì đại tỹ sẽ không thi thố được đâu !

Lý Vân cũng cười lớn một tràng rồi nói :

- Nhị muội, có một chuyện ngươi đừng quên nhé !

Lý Vân thản nhiên nói :

- Ta vừa tận mắt trông thấy ngươi thi triển bộ Tán Hoa Kiếm này hai lần nhưng kết quả là ngươi vẫn chưa đánh bại được Phương công tử !

Doãn Mộng Hà nói :

- Không sai, nhưng hai chuyện này có quan hệ gì với nhau ?

Lý Vân nói :

- Đương nhiên là có quan hệ ! Bởi lẻ ai có thể biết là ngươi không nhân cơ hội này mà truyền Tán Hoa Kiếm Pháp cho Phương công tử ?

Doãn Mộng Hà tức khí nói :

- Đại tỹ nói năng bậy bạ như thế mà không sợ sư phụ trị tội à ?

Lý Vân thản nhiên nói :

- Ta chỉ nói sự thật, dù ngươi có nói lại với sư phụ cũng chẳng quan hệ gì !

Doãn Mộng Hà trừng mắt quát lớn :

- Đại tỹ nói ra phải có chứng cứ mới được.

Đến lúc nầy thì bỗng nhiên Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Có đây ! Lý cô nương đã nói không sai, có thể tại hạ sẽ đồng ý làm chứng cho cô ta !

Chàng ngừng lại rồi bỗng nhiên đâm hờ ra một kiếm và nói tiếp :

- Cô nương , không là chiêu này chứ ?

Doãn Mộng Hà bất giác lùi một bước rồi kêu lên :

- Đây là chiêu thứ ba mười chín Hoa Nguyệt Tranh Huy trong Tán Hoa Kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Cô nương biết được thì tốt rồi ! Nhưng đây là chiêu thứ mười một trong Thiên Ma Kiếm !

Doãn Mộng Hà càng ngơ ngẩn ả kêu lên :

- Phương công tử, bộ kiếm pháp này của công tử kêu bằng Thiên Ma Kiếm thật sao ?

Thực ra những chiêu kiếm này vốn thuộc Tán Hoa Kiếm pháp nhưng Phương Tuyết Nghi bịa ra cái tên Thiên Ma Kiếm khiến cho đối phương nhất thời không biết đâu mà lần . Lúc nầy chàng gật đầu, nói :

- Không sai ! Cô nương tin rồi chứ.

Đương nhiên là Doãn Mộng Hà không thể tin rồi, ả hỏi tiếp :

- Công tử, Thiên Ma Kiếm có tổng cộng bao nhiêu chiêu ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên, nói :

- Khoảng năm mươi chiêu !

Doãn Mộng Hà liền nói :

- Công tử có thể diễn luyện một lần cho tiện thiếp được khai chút nhãn giới không ?

Phương Tuyết Nghi cười lớn rồi nói :

- Có gì là không thể ?

Nói đoạn chàng vung kiếm lên định thi triển nhưng bỗng nhiên lắc đầu và nói :

- Không được rồi, tại hạ chợt nhớ ra rằng, nếu Doãn cô nương có dụng tâm tìm cách phá chỗ ảo diệu trong kiếm pháp của tại hạ thì chẳng phải là tại hạ chịu thiệt lắm sao ?

Doãn Mộng Hà buột miệng nói :

- Tiện thiếp đâu phải hạng ngươi như thế ? Công tử cứ yên tâm mà thi triển !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Không sợ người hại nhưng không thể không phòng nhân tâm , tại hạ nghĩ ra một cách như thế này , tại hạ sẽ thi triển nhưng chiêu thức sẽ không theo thứ tự , cô nương có đồng ý không ?

Doãn Mộng Hà chỉ muốn xem thử bộ kiếm pháp này có phải là Tán Hoa Kiếm hay không mà thôi , chớ ả đâu có lòng dạ nào để quan tâm đến chuyện thứ tự của chiêu thức . Do vậy ả buột miệng nói :

- Xin tùy ý công tử !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt rồi nói :

- Cô nương cũng khá thông tình đạt lý đấy.

Lời chưa dứt thì chàng vung kiếm đâm ra một thế và nói tiếp :

- Nhị vị cô nương nhìn cho rõ nhé.

Kiếm thế của chàng vừa phát ra thì "soạt,soạt" liên tiếp mấy tiếng khá nhộn tai.

Doãn Mộng Hà , Lý Vân càng xem càng bối rối ruột gan , cả hai đều ngẫn người ra . Bởi lẻ đây có phải là Thiên Ma Kiếm gì đâu ? Mà mỗi chiêu mỗi thức đều là kiếm pháp của Tán Hoa Kiếm !

Doãn - Lý càng xem càng kinh tâm động phách , ngọc diện của Doãn Mộng Hà đã lấm tấm mồ hôi hột.

Lúc nầy Tống Phù rất cẩn thận quan sát thân hình Doãn Mộng Hà , đồng thời lão cũng lặng lẻ dịch bước đến gần ả nha đầu này.

Cùng lúc đó miệng lão như lảm nhảm điều gì nhưng không thấy phát ra thanh âm.

Phương Tuyết Nghi đang tập trung tinh thần để thi triển cái gọi là Thiên Ma Kiếm thì bỗng nhiên nghe Tống Phù truyền âm nói :

- Phương lão đệ , trên người của Doãn Mộng Hà có cất một loại Liệt Hoa? Thần Châu cực kỳ lợi hại , nghe nói một khi xuất thủ thì vật này có thể thiêu rụi mọi vật trong phạm vi hai trượng vuông . Do vậy khi thi triển xong kiếm pháp thì lão đệ ngươi nên nhân cơ hội đâm yêu nữ kia một kiếm để ả lui về phía lão phu , tốt nhất là cố gắng đả thương cho ả ngã xuống , lão phu sẽ lập tức thi triển quỷ thủ đoạt lấy Liệt Hoa? Thần Châu.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh hải không ít , chàng ngầm có quyết định là chiêu cuối cùng

sẽ thi triển kiếm pháp của mình để công kích Doãn Mộng Hà.

Doãn Mộng Hà không ngờ là mình đã bị nằm trong kế hoạch của đối phương , ả chỉ cảm thấy kiếm thế của Phương Tuyết Nghi bất ngờ chậm lại , nhưng càng về sau thì chiêu thức càng quen thuộc hơn nên bất giác ả thầm nghĩ :

- Không lẻ hắn nhân cơ hội động thủ với ta vừa rồi mà học lén dược Tán Hoa Kiếm ? Nếu không thì làm sao hắn có thể nhớ kỹ như vậy ?

Lý Vân tuy càng xem càng kinh hải nhưng trong lòng thì mừng thầm , ả nghĩ :

- Chỉ cần Phương công tử thừa nhận là đã học toàn bộ kiếm pháp từ nhị muội thì phen này nhất định sư phụ sẽ không bõ qua dễ dàng cho ả nha đầu kia.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã thi triển đến chiêu thứ bốn mươi bảy , bỗng nhiên kiếm quang thu lại và nghe tiếng chàng kêu lên :

- Hỏng bét , tại sao bỗng nhiên ta lại quên chiêu thứ bốn mươi tám nhĩ ?

An Tiểu Bình thấy vậy thì vô cùng khẩn trương nàng không biết Phương Tuyết Nghi đang lập mưu nên vội dịch bước đến cạnh Lý Vân , khẻ nói :

- Cô nương mau nhắc cho Phương công tử một tiếng.

Lý Vân như người tỉnh lại từ cõi mộng , ả buột miệng nói :

- Chiêu thứ bốn mươi tám chẳng phải là Hoa Tạ Hoa Phi đó sao ?

Phương Tuyết Nghi vốn đang giả vờ làm như thế , bây giờ nghe Lý Vân nhắc thì chàng phá lên cười rồi nói :

- Đúng vậy ! Đa tạ cô nương nhắc nhở.

Lời chưa dứt thì trường kiếm tiếp tục vũ lộng , hai chiêu bốn tám và bốn chín liên tiếp dược thi triển.

Đến chiêu cuối cùng thì kiếm thế chợt chậm lại . Chàng dịch bước đến cạnh Doãn Mộng Hà và khẻ hỏi :

- Cô nương có thể nhắc cho tại hạ chiêu cuối cùng không ?

Doãn Mộng Hà ấp úng nói :

- Chuyện này...

Ả chưa kịp tìm ra câu trả lời thì Phương Tuyết Nghi đã cười ha hả rồi nói :

- Không cần nữa đâu ! Tại hạ đã nhớ ra rồi !

Dư âm chưa dứt thì một đạo hàn quang đột nhiên loé lên đâm thẳng về phía Doãn Mộng Hà.

Có nằm mộng Doãn Mộng Hà cũng không ngờ Phương Tuyết Nghi lại nhân cơ hội này mà hạ độc thủ với mình . Do vậy ả kinh hải kêu thất thanh và tung người bay ra phía sau . Nhưng Phương Tuyết Nghi đã có ý đẩy đối phương vào tuyệt địa để Tống Phù hạ thủ nên kiếm thế vừa hiểm vừa chuẩn.

Doãn Mộng Hà không còn chút cơ hội nào đệ tự giải cứu mình . Chỉ nghe ả kêu thét lên một tiếng , y phục bên vai phải rách toạt một đường , nhất thời máu tươi vung vải ra đất.

Lúc nầy Tống Phù sải bước tới đở lấy Doãn Mộng Hà , đồng thời lão quát lớn :

- Phương lão đệ không được đả thương người.

Lời chưa dứt thì lão đã đẩy Doãn Mộng Hà qua một bên và lấy thân hình của mình chắn ngang trước mặt của Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi lướt qua thần sắc của Tống Phù thì đã hiểu mọi chuyện , do vậy chàng giả vờ nói :

- Tống lão mau tránh ra , tại hạ còn muốn thỉnh giáo tuyệt học của Kim Hoa bang , chẳng qua là Doãn cô nương khinh suất nhất thời mà thôi.

Tống Phù cũng giả vờ nghiêm giọng nói :

- Lão đệ , ngươi hãy lui ra sau một bước !

Không chờ cho Phương Tuyết Nghi trả lời , lão quay sang gọi Lý Vân :

- Lý cô nương , mau đở Doãn cô nương ra sau trị thương.

Lý Vân vội vàng chạy đến dìu Doãn Mộng Hà ra phía sau thạch thất.

Tống Phù chờ cho hai người đi khuất rồi mới truyền âm nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ , vật đã vào tay lão phu rồi ! Chúng ta trở về Thiếu Lâm tự đi ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ rồi nói :

- Muốn trở về Thiếu Lâm tự thì chúng ta phải thu thập hai ả nha đầu này trước rồi hãy đi.

Tống Phù mĩm cười nói :

- Chủ ý rất hay nhưng đáng tiếc là Thiếu Lâm tự không cho nữ nhân nhập tự.

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Lão đệ , có một chuyện mà chúng ta không thể quên được.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tống Phù nói :

- Giữ bọn chúng ở lại nơi này thì chẳng khác gì hại đến chúng ta , nhưng nếu có thể ngầm trợ giúp cho Thiếu Lâm tự thì há chẳng tốt hơn là chính thức xuất hiện sao ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này... Vản bối cảm thấy có thể làm được.

An Tiểu Bình xen vào :

- Tống lão muốn chúng ta tạm thời ở lại nơi này chăng ?

Tống Phù nói :

- Thế nào ? Lão đệ ngươi không muốn à ?

An Tiểu Bình lộ vẻ bất an , nàng nói :

- Vản bối cảm thấy hành vi của hai yêu nữ này thật đáng ghét nên không muốn ở chung với bọn chúng.

Tống Phù là nhân vật lão luyện cả chuyện giang hồ lẫn chuyện phiền phức của nam nữ nên vừa nghe đến đây thì lão hiểu ngay . Chẳng qua là An Tiểu Bình không muốn để Tuyết Nghi gần gủi với hai ả yêu nữ kia mà thôi . Vì thế lão mĩm cười nói :

- Cô nương không cần lo lắng , hai yêu nữ kia dù to gan cách mấy thì sợ rằng bọn chúng cũng không dám câu hồn nhị vị công tử đâu , còn lão phu dù có cho không thì bọn chúng cũng chẳng thêm ngó tới rồi.

Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác hai gò má ửng hồng , nàng cúi đầu có vẻ thẹn thùng.

Phương Tuyết Nghi tra kiếm vào võ rồi mĩm cười nói :

- Tống lão , chúng ta ở lại đây thật chứ ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên !

Lúc nầy đột nhiên lão nghe thoang thoảng có thanh âm truyền lại nên dùng thuật truyền âm hỏi Tuyết Nghi :

- Phương lão đệ , đó là âm thanh gì vậy ?

Tuyết Nghi ngưng thần lắng nghe một lúc rồi nói :

- Vản bối cũng không biết.

Tiểu Bình thì chau mày một lúc rồi nói :

- Thanh âm này có vẻ kỳ quái , lẻ nào...

Nàng chưa dứt lời thì thấy phía sau thạch thất có một làn khói mỏng bay ra.

Tống Phù cả kinh quát lớn :

- Nhị vị lão đệ mau phong bế hô hấp lại.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì lập tức bế hô hấp rồi phóng bước theo Tống Phù ra khỏi thạch thất . Nhưng ngay lúc đó bỗng nhiên nghe giọng của Lý Vân nói :

- Ba vị không cần phải khẩn trương , đây không phải là khói độc mà là dược vật do tiện thiếp nấu lên để trị thương cho nhị muội đấy thôi.

Phương Tuyết Nghi không tin nhưng lúc nầy chàng thấy làn khói đã tan đi nên thầm nghĩ :

- Nghe khẩu khí của Lý Vân thì hình như cô ta không nói dối.

Nghĩ đoạn chàng thử hít thở một hồi thì quả nhiên không cảm thấy gì khác lạ nên nhìn Tống Phù mĩm cười nói :

- Tống lão không cần đi nữa , làn khói này không phải là độc vụ.

Khi nghe Lý Vân lên tiếng thì Tống lão đã dừng bước , lúc nầy lão quay lại cả cười rồi nói :

- Lão đệ , chúng ta hãy quay vào thôi.

Nói đoạn lão sải bước trở lại thạch thất.

Lý Vân cũng từ sau thạch thất bước ra , ả quét mục quang nhìn Phương Tuyết Nghi và nói :

- Tâm địa của Phương công tử thật là nham hiểm.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Tại hạ đả thương sư muội của cô nương không nặng lắm , sao cô nương lại dùng đến hai chữ nham hiểm ?

Lý Vân lắc đầu nói :

- Công tử vào trong mà xem , nhị muội của tiện thiếp đã... đã...

Tống Phù vội hỏi :

- Đã như thế nào ?

Lý Vân nói :

- Đã tắt thở , sinh cơ đã tuyệt !

Tuyết Nghi nghe vậy thì sững người , chàng nói :

- Sao lại có thể như vậy ? Chẳng qua là tại hạ đả thương ngoài da trên vai phải của cô ta như thế thì làm sao có thể tuyệt sinh cơ được ?

Lý Vân thở dài một hồi rồi nói :

- Công tử không có tẩm thuốc độc trên kiếm chứ ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không hề !

Lý Vân chau mày nói :

- Thật là kỳ quái ! Nếu trên kiếm của công tử không có độc thì sao nhị muội của tiện thiếp lại trúng độc mà vong thân . Hơn nữa tiện thiếp dùng luân hương giải độc của bản môn nhưng vẫn không

giải được !

Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi :

- Phương huynh , trên kiếm của Phương huynh không có độc thật chớ ?

Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Hiền đệ không tin lời tại hạ sao ?

Tiểu Bình nói :

- Vậy thì tại sao Doãn cô nương lại bị trúng kịch độc ?

Lý Vân tiếp lời :

- Đúng vậy ! Sợ rằng trên thanh kiếm của Phương công tử có điều cổ quái.

Tuyết Nghi lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Đây là bảo kiếm do gia sư truyền lại thì tất nhiên là Phương mỗ phải biết rõ nó hơn là cô nương rồi.

Bỗng nhiên nghe Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão phu hiểu rồi.

Lý Vân vội hỏi :

- Lão hiểu cái gì ?

Tống Phù nói :

- Quả nhiên là Doãn cô nương đã trúng độc , chỉ có điều độc chất không phải ở trên kiếm của Phương lão đệ.

Tiểu Bình hỏi ngay :

- Tống lão , vậy thì chất độc do ở đâu mà ra ?

Tống Phù nhìn qua Lý Vân và cười nhạt nói :

- Hỏi cô ta đấy ! Có lẻ chỉ có Lý cô nương đây mới biết chất độc ở đâu ra mà thôi.

Lý Vân biến sắc , ả vội nói :

- Lão nói cái gì thế ? Tiện thiếp làm sao biết nhị muội đã trúng độc như thế nào ?

Tiểu Bình chau mày hỏi :

- Tống lão , rốt cuộc là chuyện thế nào.

Lúc nầy lại nghe Tuyết Nghi cười lớn một tràng rồi nói :

- Đúng rồi ! Vản bối cũng đã hiểu . Một thủ đoạn mượn đao giết người thật thâm độc.

Tiểu Bình nhìn Tuyết Nghi bằng ánh mắt kinh ngạc , nàng nói :

- Phương huynh nói ai mượn đao giết người chứ ?

Tuyết Nghi dịch thần quang nhìn qua Lý Vân và cười nhạt , nói :

- Ngoài Lý cô nương ra thì tuyệt không thể có người thứ hai.

Tiểu Bình sững người , nàng hỏi lại :

- Là Lý cô nương ? Tại sao cô ta lại hại nhị muội của mình chứ ?

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi quay sang nói :

- Nếu có sớm như vậy thì lão phu cũng không cần phải phí tâm cơ . Phương lão đệ , rốt cuộc thì lòng dạ nữ nhân tất khác hơn nam nhân của chúng ta , đã thâm hiểm mà lại rất tàn độc !

Bỗng nhiên nghe Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tống lão , lão nói năng phải tích đức một chút nhé ! Nếu không thì ngày sau tất sẽ bị cắt lưỡi dưới địa ngục đấy !

Tống Phù cười hì hì nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Lão phu quên chuyện này mất . Ngàn vạn lần xin lão đệ ngươi chớ để tâm nhé.

Dù tức anh ách , nhưng trước mặt Phương Tuyết Nghi nên An Tiểu Bình không tiện nói nhiều , nàng chỉ hừ một tiếng rồi nói :

- Tất nhiên là tại hạ không trách rồi . Nhưng lần sau lão phải cẩn ngôn một chút mới được.

Tống Phù cười ha hả nói :

- Lão phu nhớ rồi.

Lúc nầy Lý Vân đã lặng lẻ dịch bước tới cửa thạch thất nhưng Phương Tuyết Nghi luôn cảnh giác nên chàng lớn tiếng hỏi :

- Lý cô nương định làm gì thế ?

Lý Vân vốn định đánh bài tẩu mã nhưng nghe hỏi thì bất giác đứng sựng lại và nói :

- Tiện thiếp đâu có định làm gì.

Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Nếu cô nương đánh bài chuồn thì tại hạ cũng không ngăn cản , nhưng trước khi lệnh sư đến Tung Sơn thì tốt nhất là cô nương chớ rời khỏi nơi này.

Lý Vân nghe vậy thì rùng mình , ả buột miệng hỏi :

- Công tử... Định nói cho gia sư biết chăng ?

Với một câu này thì vô tình Lý Vân đã tự thừa nhận là mình hại chết Doãn Mộng Hà rồi.

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Điều đó cũng không nhất định . Có thể người khác khiếp sợ lệnh sư nhưng tại hạ thì không.

Chàng hơi ngưng lại rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ cũng không thể bị người ta xem là hạng tiểu nhân tẩm độc trên kiếm.

Lý Vân nói :

- Công tử định giao tiện thiếp cho gia sư xử trí chăng ?

Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tốt nhất là cô nương hãy rời xa thạch môn một chút , nếu không tại hạ có thể nghi cô nương có ý tẩu thoát mà xuất kiếm truy kích thì khó tránh khỏi việc đả thương cô nương đấy !

Lời cảnh cáo này quả nhiên rất hiệu nghiệm, Lý Vân vội vàng lui vào trong thạch thất năm bước, khoảng cách từ thạch môn đến chỗ ả đứng đã là hai trượng có dư.

Chợt nghe Tống Phù cười hì hì rồi nói :

- Phương lão đệ, ngươi muốn cầm giữ Lý cô nương chăng ?

Tuyết Nghi nói :

- Cầm giữ thì không dám chỉ có điều vản bối không cho phép cô ta giở trò mà thôi !

Lúc nầy bỗng nhiên An Tiểu Bình tung người đến trước Lý Vân và xuất thủ như chớp phong bế hai huyệt đạo của đối phương rồi lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ không thể không đề phòng, hai huyệt đạo của cô nương đã bị khống chế nên tốt nhất là ngoan ngoản ngồi xuống đấy chớ có manh động . Nếu không thì nghịch huyết sẽ công tâm, khi đó đừng trách tại hạ ra tay độc ác !

Lý Vân trong lòng cuống cuồng nhưng chẳng biết làm thế nào nên đành ngoan ngoản nghe theo lời Tiểu Bình ngồi xuống thạch đôn.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Không lẻ chúng ta phải ở đây bồi tiếp cô ta ?

Tiểu Bình nói :

- Chuyện này Phương huynh nên hỏi Tống lão !

Tuyết Nghi quay qua định hỏi Tống Phù thì thấy lão đang bước ra sau thạch thất, chàng vội tung người lướt tới và nói :

- Tống lão muốn di xem độc thương của Doãn cô nương chăng ?

Lời vừa dứt thì hai người đã ra phía sau thạch thất . Bốn đạo mục quang vừa quét ra thì thấy Doãn Mộng Hà đang nằm trên thạch sàng, song mục nhắm chặt, sắc diện xanh nhợt, hô hấp đã ngưng trệ.

Phương Tuyết Nghi mắt nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Thúy - kẻ hầu tâm phúc của Doãn Mộng Hà đâu cả . Bất giác chàng thầm nghĩ :

- Ả nha đầu này đi đâu mà không ở bên chủ nhân trong lúc lâm chung nhĩ ?

Nghĩ đoạn chàng cất tiếng hỏi Tống Phù :

- Tống lão, độc thương của Doãn cô nương rất nặng phải không ?

Tống Phù cúi xuống quan sát kỹ vết thương do trường kiếm của Tuyết Nghi rạch một đường trên

vai phải của Doãn Mộng Hà rồi chau mày hỏi lại Tuyết Nghi :

- Trên kiếm của lão đệ ngươi không tẩm độc thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói :

- Tống lão, ngay cả lão mà cũng không tin vản bối sao ?

Tống Phù nói :

- Không phải lão phu không tin, nhưng nếu lão đệ ngươi xem kỹ vết thương thì sợ rằng bản thân ngươi cũng kinh tâm động phách thôi !

Lúc nầy Tuyết Nghi mới quan sát kỹ vết thương thì thấy miệng vết thương bầm tím và sưng tấy lên, quả nhiên là hiện tượng trúng chất kịch độc . Chàng thở dài một hơi rồi nói :

- Dụng tâm của ả nha đầu họ Lý này thật là thâm độc, trong cảnh này thì nhất định Thiên Ma Nữ sẽ tin là Doãn Mộng Hà chết dưới kiếm của vản bối thôi !

Tống Phù tiếp lời :

- Lão đệ, Thiên Ma Nữ có hiểu lầm hay không thì cũng chẳng quan hệ gì đến ngươi nhưng chúng ta không thể không điều tra rõ độc vật mà Lý Vân đã sử dụng.

Lúc nầy An Tiểu Bình cũng đã bước vào, nàng mĩm cười, nói :

- Tống lão muốn điều tra Lý Vân dùng độc vật gì thì quá dễ, chỉ cần hỏi ả một tiếng là xong ngay.

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Đâu có chuyện đơn giản như vậy ? Lý Vân thuận miệng nói bừa một loại độc vật nào đó thì làm sao chúng ta phân biệt được chân giả ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tống lão, vản bối có một cách !

Tống Phù liền hỏi :

- Cách thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối sẽ vận chân khí truyền vào người Doãn Mộng Hà . Nếu ả này tỉnh lại thì chúng ta có thể

bảo ả nói ra là đã trúng độc vật gì !

Tống Phù nói :

- Như thế cũng không ổn !

Phương Tuyết Nghi hỏi lại :

- Tại sao ?

Tống Phù chậm rải nói :

- Thiên Ma Nữ không thể nào tin lời chúng ta, trừ phi chúng ta có thể làm cho Doãn Mộng Hà sống lại cho đến khi Thiên Ma Nữ tới đây !

An Tiểu Bình xen vào :

- Phương huynh, tiểu đệ có cách làm cho Doãn Mộng Hà kéo dài sinh mệnh thêm mấy ngày !

Phương Tuyết Nghi vui mừng hỏi :

- Hiền đệ có diệu pháp gì vậy ?

An Tiểu Bình nói :

- Gia mẫu có truyền cho tiểu đệ loại thủ pháp phong huyệt bế mạch, thủ pháp này có thể tùy ý phong bế kinh mạch trong cơ thể con người. Hiện giờ Doãn Mộng Hà chưa bi độc tính công tâm nên tiểu đệ không sợ độc dịch lan vào tim !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì tốt quá ! Hiền đệ mau động thủ đi thôi !

An Tiểu Bình mĩm cười và bước đến gần Doãn Mộng Hà rồi xuất ngọc thủ điểm liên tiếp bảy huyệt đạo trước ngực và hai vai của ả này . Động tác xuất thủ của nàng cực nhanh, thoáng chốc đã điểm xong bảy huyệt đạo . Kế đó nàng lấy ra một viên dược hoàn bõ vào miệng Doãn Mộng Hà rồi dùng tí lực búng xuống.

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Hiền đệ, đó là dược hoàn gì vậy ? Phải chăng là Nam Hải Độc Linh Đan ?

Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không phải, viên linh đan này chỉ có tác dụng bảo vệ tâm thần cho ả đồng thời giúp kinh mạch không bị bế tắc khiến ả hôn mê bất tỉnh mà thôi.

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ cẩn thận quá !

Tống Phù tiếp lời :

- Phương lão đệ, lão phu chợt nghĩ chúng ta hà tất phải ở lại nơi này, chi bằng đưa hai ả nha đầu này về Thiếu Lâm tự mà tốt hơn đấy ! Khi Thiên Ma Nữ đến thì nhất định sẽ đến Thiếu Lâm tự tìm người, chúng ta dĩ dật đải lao há chẳng phải là tuyệt diệu hơn sao ?

Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Tống lão cho rằng làm như vậy tốt hơn thì chúng ta làm như vậy !

Tiểu Bình phản đối, nàng nói :

- Không được ! Hai ả nha đầu này không cử động được thì ai cõng chúng đi ?

Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này đúng lúc thì đương nhiên không cần phiền hiền đệ rồi !

Tiểu Bình nghe vậy thì lắc đầu, nói :

- Sai rồi ! Chuyện này Phương huynh không thể động thủ được !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tiểu Bình nói :

- Nam nữ thọ thọ bất tương thân, Phương huynh không hiểu sao ?

Tuyết Nghi ngẫn cả người, chàng ấp úng nói :

- Chuyện này...

Tống Phù đở lời :

- Lão đệ, An cô nương nói không sai ngươi không thể cõng bọn chúng rồi, chuyện này đương

nhiên là trút lên vai lão phu thôi !

Lời vừa dứt thì lão xuất thủ xóc Doãn Mộng Hà bõ lên vai rồi sải bước đi ra ngoài thạch thất.

Tiểu Bình liền phóng ra ngoài, nàng xuất thủ giải huyệt cho Lý Vân nhưng cũng tức tốc phong bế hai kinh mạch của ả rồi lạnh lùng nói :

- Cô nương, tại hạ đã phong bế hai kinh mạch của cô nương, nếu cô nương không muốn mất mạng thì hãy ngoan ngoản theo bọn tại hạ về Thiếu Lâm tự !

Tống Phù vác Doãn Mộng Hà đi trước . Tuyết Nghi và Tiểu Bình đi sau canh chừng Lý Vân, đoàn người lần lượt ra khỏi thạch động rồi thẳng tiến về Thiếu Lâm tự.

Đi chừng nữa dặm thì Tuyết Nghi chợt cho đến thị nữ Tiểu Thúy của Doãn Mộng Hà nên buột miệng hỏi Tống Phù :

- Tống lão, tại sao không thấy nha đầu Tiểu Thúy xuất hiện nhĩ ?

Tống Phù cũng giật mình, lão nói :

- Đúng vậy, nếu lão đệ ngươi không nhắc thì lão phu cũng quên chuyện này rồi !

Tiểu Bình liền giữ Lý Vân lại và hỏi :

- Lý cô nương biết chuyện này chứ ?

Lý Vân khẻ nói :

- Công tử, Tiểu Thúy đã rời Tung Sơn từ lâu rồi.

Tiểu Bình nộ khí quát hỏi :

- Ả đi đâu ?

Lý Vân nói :

- Có lẻ... Ả đi tìm gia sư.

Tiểu Bình hỏi tiếp :

- Ả biết Thiên Ma Nữ ở nơi nào à ?

Lý Vân nói :

- Nhị muội được gia sư sũng ái nhất nên đương nhiên là nhị muội biết hành tung của gia sư.

Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Phương huynh, chuyện này phải làm thế nào bây giờ ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu Tiểu Thúy đã rời Tung Sơn thì chúng ta cũng chẳng có biện pháp gì ngăn ả lại, đành trở về Thiếu Lâm tự rồi hãy tính vậy !

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Đúng vậy, chúng ta trở về Thiếu Lâm tự trước rồi tính kế sau !

Đoàn người lai tiếp tục lên đường, khi vào đến thiền viện thì thấy Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh Phong đang sốt ruột mong ngóng, lão vừa thấy ba người trở về thì bất giác vui mừng reo lên :

- Các vị đi đâu mà lâu thế ? Hoắc mỗ trông ngóng đến cháy cả ruột đây này !

Phương Tuyết Nghi cung thủ, nói :

- Phiền Bang chủ chờ đợi, chẳng hay trong Thiếu Lâm tự có động tỉnh gì không ?

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn qua Doãn Mộng Hà và Lý Vân rồi kinh ngạc hỏi :

- Phương lão đệ, nhị vị cô nương này ở đâu ra vậy ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đây là hai ái đồ của Thiên Ma Nữ, bọn vản bối tình cờ gặp được nên thuận tay bắt sống mang về !

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Bọn chúng là ái đồ của Thiên Ma Nữ thật à ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Tất nhiên là thật !

Hoắc Minh Phong vui mừng nói :

- Thế thì tốt rồi ! Mau vào trong rồi hãy nói tiếp.

Quần hùng vào tịnh thất của phương trượng thì thấy Chưởng môn Thiếu Lâm - Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư đang ngồi trên bồ đoàn, song chưởng của hai lão như dán chặt vào nhau . Phương Tuyết Nghi nhìn kỹ thì phát hiện trên đỉnh đầu hai lão có những làn khói trắng mõng bay lên, bất giác chàng nghĩ thầm :

- Trông thần thái thì hình như hai lão đang tỷ đấu nội lực, nhưng giữa lúc cường địch lai phạm thì tại sao huynh đệ bọn họ lại tương tàn với nhau ?

Trong lúc chàng suy nghĩ thì Tống Phù thả Doãn Mộng Hà xuống một chiếc bồ đoàn - Lý Vân cũng đến ngồi bên cạnh, thái độ của ả tõ ra khá nhu thuận.

An Tiểu Bình cũng bị cảnh tượng trước mặt thu hút, nàng quay sang hỏi Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, nhị vị đại sư này làm sao thế ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Bọn họ đang luyện một môn võ công đấy, các vị không cần phải lo lắng !

Tống Phù đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy mấy vị trưởng lão Cái Bang thì buột miệng, hỏi :

- Hoắc huynh, mấy vị trưởng lão của quý bang đâu rồi ? Bọn họ vẫn chưa trở về à ?

Hoắc Minh Phong gượng cười, nói :

- Cường địch đã đến trước Thiếu Lâm tự, bọn họ ra ngoài giúp các vị hòa thượng một tay.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Cường địch nào ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu bận hộ pháp cho nhị vị đại sư nên chưa ra xem thử, nghe nói cũng là người trong Ngũ Ma nhưng không biết là vị Ma chủ nào ?

Tuyết Nghi chau mày nói :

- Có chuyện khéo như thế à ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Sao lại không ? Hoắc mỗ cũng đang cảm thấy kỳ quái đây !

Tống Phù trầm ngâm một lát roi nói :

- Hoa Sơn - Đồng Thiên Lý và Côn Luân - Tiêu Táp đã đến đây chưa ?

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói :

- Hai vị Tiêu - Đồng cũng đã ra trước bảo điện !

Tống Phù lại suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Không đúng rồi !

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Chuyện gì không đúng ?

Tống Phù nói :

- Thiếu Lâm tự tỉnh lặng thế nầy đâu giống cảnh có người đến sinh sự ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Có thể bọn họ đã truy theo đối phương ra ngoài tự rồi ! Tống huynh, chừng một canh giờ nữa là Nhập Vân và Nhập Thánh đại sư thành công, chuyện hộ pháp xin phiền Tống huynh nhé ?

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Còn Hoắc huynh đi đâu ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Tại hạ ra ngoài xem thử.

Tống Phù nói :

- Nhất sự bất phiền nhị chủ , chuyên hộ pháp vẫn do Hoắc huynh đảm trách , Tống mỗ và Phương lão đệ ra ngoài một chuyến !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đúng vậy ! Chúng ta đi ngay thôi !

Nói đoạn chàng xoay người cất bước ra khỏi tịnh thất.

An Tiểu Bình vội kêu lên :

- Phương huynh, tiểu đệ cũng đi với huynh nhé ?

Nàng quay lại nói với Tống Phù :

- Phiền Tống lão chiếu cố cho nhị vị cô nương này nhé !

Tống Phù ngẫn người, lão nói :

- Như vậy lão phu cũng phải ở lại tịnh thất này sao ?

Tiểu Bình vừa bước đi vừa nói :

- Không sai, phiền Tống lão vậy !

Dư âm chưa tuyệt thì hai bóng đã một trước một sau ra khỏi tịnh thất rồi . Xuyên qua mấy tòa phật điện đến gần sơn môn nhưng vẫn không thấy một bóng người.

An Tiểu Bình bất giác cảm thấy kỳ quái nên buột miệng, hỏi :

- Phương huynh, tại sao chẳng thấy một bóng người vậy ? Không lẻ Hoắc Bang chủ lừa chúng ta ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hoắc Bang chủ không thể lừa chúng ta, có thể bọn họ đã rời xa Thiếu Lâm tự.

An Tiểu Bình nói :

- Làm sao có thể ? Dù bọn họ đã đi thì ít ra chúng ta cũng gặp một vài hòa thượng chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ nói cũng phải, xem ra chúng ta phải quay về thỉnh giáo Hoắc Bang chủ mới được !

Tiểu Bình nói :

- Không cần !

Lời vừa dứt thì nàng xoay phóng bước ra ngoài Thiếu Lâm tự.

Tuyết Nghi vội xuất thủ giữ nàng lại và hỏi :

- Hiền đệ định đi đâu ?

Tuyết Nghi bị chàng nắm tay thì bất giác đỏ mặt, nàng khẻ nói :

- Phương huynh, chẳng phải chúng ta muốn tìm mấy vị trưởng lão Cái Bang sao ?

- Không sai, chúng ta đang tìm bọn họ nhưng chúng ta không thể chạy lung tung vô phương hướng !

- Vậy Phương huynh có cao kiến gì ?

- Nếu tại hạ đoán không sai thì có thể bọn họ đang ở một nơi.

Tuyết Nghi chưa dứt lời thì bỗng nhiên thấy một hòa thượng đang hối hả chạy đến.

Tiểu Bình liền nói :

- Phương huynh, có người đến đây !

Tuyết Nghi chỉ khẻ gật đầu, chàng chờ hòa thượng đến gần thì tung người ra cản đường nói :

- Chào đại sư !

Hòa thượng này đang chạy rất khẩn trương, không ngờ gần đến sơn môn thì bỗng nhiên có người từ bóng tối lao ra cản đường nên nhất thời hồn phách lên mây. Hắn khựng người một lúc lâu rồi mới quát hỏi :

- Thí chủ là ai ?

Tuyết Nghi quan sát thái độ của hòa thượng thì bất giác sinh nghi, chàng thầm nghĩ :

- Hòa thượng này vội vàng như vậy tất phải có nguyên nhân, ta cần phải lưu ý hắn mới được.

Nghĩ đoạn chàng khai khẩu, nói :

- Đại sư vội vội vàng vàng như thế là muốn đi đâu vậy ?

Hòa thượng định thần nhìn kỹ hai thiếu niên xa lạ rồi lớn tiếng nói :

- Tiểu thí chủ có biết đây là nơi nào không ?

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tung Sơn - Thiếu Lâm tự, tất nhiên là tại hạ thừa biết !

Hòa thượng cười nhạt nói ;

- Thí chủ đã biết là Tung Sơn - Thiếu Lâm tự thì cũng phải hiểu là nói này không cho phép ngoại nhân đi lại lung tung chứ !

Tiểu Bình xen vào :

- Bon tại hạ đi lại lung từng bao giờ ? Đại hoà thượng nói năng nên khách khí một chút đấy nhé !

Hòa thượng lạnh lùng quét mục quang nhìn hai người và nói :

- Tại sao nhị vị thí chủ đang đêm xâm nhập bổn tự ?

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói:

- Sơn môn không đóng thì tự nhiên ai cũng có thể qua lại ! Nhưng kỳ quái là tại sao không thấy tri khách ? Đại sư, hoà thượng của quý tự đi đâu cả rồi vậy ?

Hòa thượng quan sát đối phương một lúc nữa rồi mới nói :

- Đêm nay bổn tự có chuyện đại sư, nếu nhị vị tiểu thí chủ không có việc thì tốt nhất là hãy nhanh chóng rời khỏi Tung Sơn, nếu không lỡ có tổn hại gì thì chớ trách là bần tăng không cảnh cáo trước !

Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng, còn Tiểu Bình lại cảm thấy rất hứng thú nên mĩm cười, nói :

- Đa tạ đại sư quan tâm, chẳng hay đại sư muốn đi đâu vậy ?

Hòa thượng nói :

- Bần tăng phụng mệnh Chưởng môn xuất tự đi công cán.

Tiểu Bình nói :

- Tại hạ muốn tham kiến Chưởng môn của quý tự, chẳng hay phải làm thế nào mới được diện kiến ?

Hòa thượng rất nôn nóng muốn bõ đi nên vội lắc đầu, nói :

- Tiểu thí chủ, các vị đến không phải lúc rồi, đêm nay tệ Chưởng môn đã nhập định tham thiền, không thể tiếp khách được !

Tiểu Bình làm ra vẻ tiếc rẽ, nàng thở dài một hồi rồi nói :

- Phương huynh, xem ra phật duyên của chúng ta quá mõng rồi...

Vừa nói nàng vừa nháy mắt ra hiệu với Tuyết Nghi.

Tuyết Nghi hiểu dụng ý của nàng là muốn mình náo lộng hòa thượng này một phen nhưng lúc nầy chàng đã có một dự tính khác nên mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta đã không gặp may thì đành chờ ngày sau đến vậy !

Nói đoạn chàng nắm tay Tiểu Bình kéo đi ra khỏi sơn môn.

Tiểu Bình không hiểu dụng tâm của chàng nên khi ra khỏi sơn môn hơn trượng, vượt qua một con suối nhỏ thì nàng vội hỏi :

- Phương huynh, tại sao lại đi thế nầy ?

Tuyết Nghi quay lại nhìn sơn môn Thiếu Lâm tự rồi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, chúng ta chờ hòa thượng kia đi qua rồi ngầm bám theo, không chừng sẽ có kết quả bất ngờ đấy !

Lúc nầy Tiểu Bình mới ngộ ra, nàng nói :

- Thì ra Phương huynh cũng có dụng tâm.

Giữa lúc hai người nói cười thì hòa thượng kia không ngừng quan sát tứ phương bát hướng, vì đêm tối nên hắn không thấy bọn Phương Tuyết Nghi đang nấp dưới tàng cây mà tưởng là đối phương đã đi xa nên lập tức rời sơn môn đi về hướng Bắc.

Phương Tuyết Nghi ra hiệu cho An Tiểu Bình rồi hai người thi triển khinh công bám theo sau hòa thượng.

Trình độ khinh công của hai người đã trên mức thượng thừa, khi đi không để tiếng bước chân nên thủy chung hòa thượng kia không hề phát giác điều gì.

Hòa thượng kia chạy một mạch rồi thuận theo chân núi Thiếu Thất mà đi về hướng núi Thái Thất.

Tiểu Bình dùng thuật truyền âm nói với Tuyết Nghi :

- Phương huynh, khinh công của hoà thượng này cũng khá nhĩ.

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, chỉ có điều bước chân còn hơi nặng...

Chớp mắt bỗng nhiên thấy hòa thượng giảm cước lực rồi bất ngờ dừng bước.

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vội vàng phóng vào đám cỏ sơn đạo và ngầm quan sát thì thấy hòa thượng đi tới đi lui với vẻ khẩn trương.

Tiểu Bình khẻ nói :

- May quá, suýt chút nữa thì bị lão ta phát hiện rồi !

Tuyệt Nghi mĩm cười, nói :

- Đúng vậy, hòa thượng này khá cảnh giác, chúng ta phải cẩn thận mới được !

Tiểu Bình khẻ gật đầu rồi vận mục lực nhìn ra thì thấy hòa thượng đã quay người đi tiếp về phía rừng cây trước mặt.

Tuyết Nghi chau mày nói :

- Hiền đệ, tại sao hắn không đi theo sơn đạo ?

Tiểu Bình nói :

- Có lẻ đã cùng đường rồi !

Tuyết Nghi do dự một lúc rồi nắm tay Tiểu Bình bước theo bờ cỏ đi về phía rừng cây.

Khi đến bìa rừng thì hai người chợt phát hiện trong cánh rừng có ánh đuốc lấp lánh.

Tiểu Bình ngạc nhiên khe nói :

- Trong cánh rừng này có người ở đấy !

Tuyết Nghi dùng thuật truyền âm nói :

- Hiền đệ, chúng ta phải dùng thuật truyền âm nói chuyện với nhau mới được...

Vừa nói chàng vừa kéo Tiểu Bình đi về phía ánh đuốc . Hai người không những võ công cao cường mà hành động rất cẩn thận nên khi tiếp cận ngôi nhà cỏ có ánh đuốc những người bên trong vẫn chưa phát hiện được.

Tuyết Nghi quan sát ngôi nhà cỏ một lúc rồi dùng thuật truyền âm nói :

- Hiền đệ tiếp cận cửa sổ xem thử, tại hạ canh chừng nói cửa chính nhé.

Tiểu Bình khẻ gật đầu rồi khom người bò đến cửa sổ ngôi nhà cỏ . Tuyết Nghi chờ Tiểu Bình tiếp

cận cửa sổ xong thì cũng dịch bước đến trước cửa chính đang khép hờ . Chàng nhìn qua khe cửa thì thấy bên trong vô cùng tịch lặng, ngoài một khán thờ và một ngọn đèn lồng treo cao thì không còn vật gì khác . Tuy nhiên, bên phải của khán thờ có một cánh cửa đóng chặt, chàng nhẹ nhàng chậm rải dịch bước về phía đó và áp tai vào tường lắng nghe thì quả nhiên bên trong có những thanh âm rất khẻ.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Có lẻ hòa thượng đó đang ở trong này !

Ý nghĩ chưa dứt thì bỗng nhiên có tiếng quát hỏi từ bên trong :

- Ai đó ?

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vội vàng lui bước nép vào một góc nhà, cũng may là phản ứng của chàng cực nhanh nên chưa bị người nào bên trong phát hiện . Nhưng chàng thầm nghĩ :

- Hõng bét ! Nhất định là Tiểu Bình bị lộ hành tung rồi !

Nghĩ đến đây thì lòng chàng khẫn trương hẳn lên, bất ngờ chàng vung chưởng đánh mạnh về phía cửa, khung cửa gỗ bị đánh vở thành bảy tám mảnh.

Tuyết Nghi tung người phóng vào trong nhưng nơi này không một bóng người . Tuy nhiên bên ngoài cửa sổ lại có tiếng quát tháo ầm ĩ.

Chàng phi thân qua cửa sổ thì thấy có ba bóng người đang quần chiến với nhau . Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy ngoài hòa thượng ra còn có một đại hán trung niên, hai người đang hợp thủ vây kích An Tiểu Bình.

Phương Tuyết Nghi biết Tiểu Bình thừa sức đối phó với hai nhân vật này nên không vội tham chiến, chàng quay vào lại ngôi nhà cỏ vung chưởng đánh vô cánh cửa bên phải điện thờ.

Đột nhiên có một làn u hương xông vào mũi khiến chàng kinh hải lùi ba bước, đồng thời phong bế hô hấp ngay tức khắc.

Từ khi chàng gặp Tống Phù đến giờ, kinh nghiệm giang hồ đã tăng tiến khá nhiều, do vậy vừa ngửi thấy mùi dị hương thì không dám khinh suất mà lập tức lui bước và bế hô hấp ngay . Sau đó chàng thử vận chân khí kiểm tra khắp thân thể, khi không cảm thấy dị trạng gì thì mới chậm rải tiến vào nội thất . Nhưng mục quang vừa quét ra thì bất giác Phương Tuyết Nghi kinh ngạc đến tột độ.

Thì ra gian phòng nhỏ này được bài trí rất hoa lệ, màn treo trướng phủ tựa như khúc các của tiểu thư thế gia vọng tộc.

Phương Tuyết Nghi lùng sục một vòng, ngoài những vật dụng hoa lệ quý giá được bài trí trong phòng ra thì chàng không phát hiện được thứ gì khác nên đành lui bước ra ngoài.

Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy ngôi nhà cỏ này có một thứ cảm giác khiến người khác bị mê hoặc, tựa như nhìn tới nhìn lui mà vẫn chưa thoa? mản, hoặc như có một nơi nào đó mà mình chưa để mắt tới . Do vậy, chàng cứ vòng qua vòng lại khắp ngôi nhà cỏ như để tìm một vật gì . Nhưng đáng tiếc là Phương Tuyết Nghi chẳng thu dược kết quả gì bất ngờ.

Lúc này một tăng một tục đang khổ chiến với An Tiểu Bình, tình thế đã đến hồi khẩn trương, Tuyết Nghi lặng lẻ quan chiến rồi thầm nghĩ :

- Tại sao cô ta không hạ sát thủ nhĩ ? Võ công của hai người này đâu có gì là ghê gớm.

Chàng dang suy nghĩ thì thấy đại hán trung niên bất ngờ mãnh công hai chưởng rồi lập tức lấy một đôi thiết bút từ trong người ra, hắn quát lớn một tiếng và vung thiết bút tấn công thẳng vào giữa ngực An Tiểu Bình.

Nếu chiêu thức này thi triển đối với nam nhân thì không sao nhưng vì An Tiểu Bình là một thiếu nữ nên thế công của đối phương phạm vào đại kỵ mà giang hồ kêu bằng khinh bạc !

Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Tuy gã nầy không biết Tiểu Bình là nữ nhưng với chiêu thức này thì nhất định gã sẽ tự chuốc lấy họa sát thân.

Quả nhiên không ngoài sự tiên liệu của tuyệt Nghi, đại hán trung niên vừa xuất được hai chiêu thì An Tiểu Bình biến sắc nàng quát lớn:

- Ngươi muốn tìm cái chết hả ?

Lời vừa dứt thì một làn bạch quang đột nhiên loé lên, Tuyết Nghi vẫn chưa thấy rõ Tiểu Bình dùng chiêu thức gì thì đã nghe đại hán trung niên kêu thét lên một tiếng và tung người ra sau hơn hai trượng. Miệng của hắn thổ đầy huyết tươi, đôi thiết bút cũng đã thoát khỏi tay văng ra đất, thân hình lảo đảo một hồi rồi cuối cùng ngã lăn ra.

Hòa thượng thấy vậy thì kinh hồn bạt vía, hắn vội thu chiêu và đứng thộn người như trời trồng.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới kinh động trong lòng, chàng buột miệng kêu thất thanh:

- Đây chẳng phải là võ công Thiên Hạc Môn sao?

An Tiểu Bình vung hữu thủ lên thì phiến lụa bạch tựa như vật vô hình lập tức được thu lại trong tay

nàng. Nàng chớp chớp đôi mắt hạnh rồi chậm rải bước về phía hòa thượng và lạnh lùng nói:

-Ngươi muốn sống thì tốt nhất là hãy thành thực trả lời những vấn đề ta hỏi!

Lúc nầy hòa thượng đã hồn xiêu phách tán, Tiểu Bình vừa dứt lời thì hắn vội ấp úng:

- Xin thí chủ... Cứ hỏi... Không việc gì bần tăng biết mà không nói!

Tiểu Bình gật đầu rồi nói:

- Pháp danh của ngươi ? Phụ trách chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự?

Hòa thượng nói:

- Tiểu tăng là Pháp Tri, không giữ chức vụ gì trong Thiếu Lâm tự.

Tiểu Bình chau mày hỏi:

- Ngươi có ý phản lại Thiếu Lâm tự phải không ?

Pháp Tri hoà thượng kinh hải thất sắc , hắn vội nói:

- Tiểu tăng không dám...

Tiểu Bình cười nhạt, hỏi tiếp:

- Thế đại hán trung niên kia là ai?

Pháp Tri do dự một lát rồi nói:

- Hắn... Hắn là... Đệ tử của Bát Mản Cổ Vương Kim Trường Canh!

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cũng bước tới chàng mỉm cười, nói:

- Hiền đệ, Bát Mản Cổ Vương Kim Trường Canh cũng là một trong Ngũ Ma đấy!

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh, lẻ nào Thiên Ma Nữ đã liên thủ với bọn chúng?

Tuyết Nghi chợt nhớ chuyện gian khuê phòng trong ngôi nhà cỏ nên bất giác phá lên cười rồi nói:

- Rất có thể !

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Pháp Tri:

- Tại sao ngươi lại quen biết với đệ tử của Kim Trường Canh?

Pháp Tri ngập ngừng một lát rồi nói:

- Thí chủ, người này là huynh trưởng tục gia của tiểu tăng, do vậy tiểu tăng không thể không bị uy hiếp!

Tuyết Nghi lạnh lùng hỏi:

- Tên hắn là gì ?

Pháp Tri nói:

- Miêu Đại Cang, người trong võ lâm thường gọi là Thiết Bút Quái Khách!

Tiểu Bình hỏi:

- Hắn và Thiên Ma Nữ có câu kết gì không?

Pháp Tri lắc đầu, nói:

- Chuyện này.. Tiểu tăng hoàn toàn không biết!

Tiểu Bình nộ khí quát lớn:

- Ta không tin!

Pháp Tri thở dài rồi nói:

- Thí chủ không tin thì tiểu tăng cũng chẳng còn cách gì khác, thực ra mỗi lần gặp Đại Cang thì tiểu tăng chỉ truyền những tin tức động tỉnh trong bổn tự mà thôi!

Tuyết Nghi nói:

- Trong ngôi nhà cỏ có một gian khúc phòng của nữ nhân, hòa thượng ngươi có biết không?

Pháp Tri gật đầu, nói:

- Thí chủ vào gian bên phải khán thờ phải không?

Tuyết Nghi nói:

- Không sai!

Pháp Tri tiếp lời:

- Gian khuê phòng đó là phòng ngủ của gia tẩu!

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Đại tẩu của ngươi à? Bà ta là ai?

Pháp Tri nói :

- Là thê tử của Miêu Đại Cang, còn như lai lịch xuất thân của bà ta thì xưa nay tiểu tăng không hỏi đến, nhưng tiểu tăng có biết tên gọi của bà ta là Tiểu Thúy.

Tiểu Bình nghe vậy thì kêu lên :

- Phương huynh, Tiểu Thúy chẳng phải là tì nữ của Doãn Mộng Hà đó sao ? Xem ra Thiên Ma Nữ và Kim Trường Canh đã sớm cấu kết với nhau rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Có thể là như vậy ! Nhưng thiên hạ rất nhiều người trùng tên, chúng ta có thể từ từ hỏi lại Doãn Mộng Hà về chuyện này.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ, có cần giải cứu Miêu Đại Cang không ?

Tiểu Bình tức khí nói :

- Hắn xuất thủ khinh bạc nên tiểu đệ đã phế võ công của hắn rồi !

Tuyết Nghi mĩm cười nhìn qua Pháp Tri và nói :

- Lúc hòa thượng ngươi xuất tự đi đến đây thì tăng lữ của Thiếu Lâm tự đi đâu hết sạch vậy ?

Pháp Tri nói :

- Bọn họ tập trung ở La Hán Đường !

Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Còn mấy vị trưởng lão Cái Bang ở đâu ? Không lẻ bọn họ cũng đến La Hán Đường ?

Pháp Tri nói :

- Khi tiểu tăng xuất tự thì quả thật là bọn họ đều ở La Hán Đường, bởi vì...

Hắn thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Vì Độc Đại Phu trong Ngũ Ma đã đột nhập bổn tự rồi !

Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc không ít, chàng buột miệng kêu lên :

- Ác Khổng Minh chăng ? Lão này đã đến Thiếu Lâm tự rồi à ?

Pháp Tri nói :

- Không sai ! Tiểu tăng đến đây cũng chỉ để báo tin Độc Đại Phu đến bổn tự cho Miêu Đại Cang biết mà thôi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hiền đệ, chúng ta hồi tự thôi !

Tiểu Bình hỏi :

- Còn hòa thượng này thì sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nghe khẩu khí thì hắn không phải là hạng đại ác, chúng ta cũng chẳng cần hạ thủ với hắn !

Chàng quay sang Pháp Tri và nói tiếp :

- Hòa thượng ngươi là đệ tử Thiếu Lâm tự ngày đêm tụng kinh niệm phật nên có lẻ cũng hiểu câu : Đại sai thì không thể sai tiếp , tốt nhất là ngươi hãy đưa hắn hạ sơn, giúp hắn làm một lương dân an phận thủ thường để tránh phong ba bảo táp trên chốn giang hồ...

Pháp Tri nghe vậy thì cảm động vô cùng, hắn chắp tay, nói :

- Cả đời tiểu tăng sẽ không quên đại ân đại đức của thí chủ.

Nói đoạn hắn bước lại đở lấy Miêu Đại Cang rồi cáo biệt hạ sơn . An Tiểu Bình có vẻ như không bằng lòng với cách hành xử của Phương Tuyết Nghi nên khẻ nói :

- Dễ dãi cho bọn chúng quá !

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Hiền đệ, khi có thể dừng tay được thì nên dừng tay, chỗ nào tha được người thì nên tha , chúng ta hà tất phải hơn thua với bọn họ !

Tiểu Bình nói :

- Bây giờ chúng ta hồi tự chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy ! Độc Đại Phu đã đến thì ít ra chúng ta cũng phải động thủ với bọn chúng một trận thôi !

Tiểu Bình chỉ ngôi nhà này và hỏi :

- Thế còn ngôi nhà này thì sao ? Nên phóng một mồi lửa chăng ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Không cần ! Chúng ta đâu phải là hạng người phóng hoa? giết người ? Hiền đệ , chúng ta đi thôi.

Lời vừa dứt thì hai người lập tức thi triển khinh công quay trở về Thiếu Lâm tự.

Thời gian chưa cạn tuần trà thì hai người đã đến sơn môn.

Phương Tuyết Nghi dừng bước quan sát một lúc rồi nói :

- Hiền đệ , La Hán Đường tất là nơi chúng ta chưa từng đến , bây giờ chúng ta tự đi tìm , không cần phải ghé qua hỏi bọn Tống Phù làm chi.

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Không sai , tiện thiếp cũng nghĩ như vậy.

Hai người bèn phóng bước đi về phía các dãy nhà bên phải của Thiếu Lâm tự.

Xuyên qua mấy sân viên và một rừng tùng bách rậm rạp thì cuối cùng cũng đến trọng địa của Thiếu Lâm tự , đó là La Hán Đường . Tuyết Nghi dõi mục quang nhìn vào thì thấy trong La Hán Đường đèn đuốc sáng rực, nhưng vì xung quanh có cây cối che phủ nên trước khi tiếp cận thì không phát hiện được gì . Chàng dừng bước ngoài xa rồi nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ, sau khi chúng ta vào, nếu không gặp tình thế vạn bất đắc dĩ thì tốt nhất là không nên xuất thủ nhé !

Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Tuyết Nghi nói :

- Nếu bọn họ không địch lại Ác Khỗng Minh thì chúng ta vẫn bàng quan toa. thủ sao ?

- Đến tình thế đó thì đương nhiên phải quyền biến rồi ! Nhưng theo tại hạ phán đoán thì Ác Khỗng Minh sẽ không hành động một cách hồ đồ đâu.

- Phương huynh, trong La Hán Đường đèn đuốc sáng choang như vậy mà tại sao không nghe có tiếng đánh nhau ? Không lẻ đệ tử Thiếu Lâm đều thọ thương dưới tay thuộc hạ của Ác Khỗng Minh ?

- Không thể như vậy !

Tuy trả lời như thế nhưng trong lòng chàng cũng không chắc lắm nên lập tức nắm tay Tiểu Bình và nói tiếp :

- Hiền đệ, chúng ta mau vào thôi !

Hai ngươi lặng lẻ tiến vào La Hán Đường, khi bước lên bậc cấp trên cùng, mục quang vừa nhìn vào thì bất giác cả hai đều sững sờ.

Thì ra, La Hán Đường tuy sáng rực như ban ngày nhưng ngoài một khán thờ và mười tám bức tượng La Hán ở hai bên thì căn bản không có một bóng người.

Tiểu Bình tức khí kêu lên :

- Phương huynh, chúng ta bị Pháp Tri lừa rồi !

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ nếu Pháp Tri có dụng tâm lừa chúng ta thì sợ rằng hắn không đến nội tự . Hắn có thể thuận miệng nói đại một nơi nào đó để chúng ta uỗng công đi lại, như vậy chẳng hay hơn sao ?

Tiểu Bình nói :

- Nhưng tại sao trong La Hán Đường chẳng có một bóng người thế nầy ?

Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ, sợ rằng hiện tại trong Thiếu Lâm tự lại có biến động cực đại rồi !

Tiểu Bình chau mày hỏi :

- Vậy chúng ta phải làm thế nào ?

Tuyết Nghi nói :

- Quay lại tịnh thất của phương trượng, xem thử Nhập Vân đại sư ..

Lời chưa dứt thì chàng đã nắm tay Tiểu Bình phóng bước chạy về phía thiền viện phương trượng.

Chuyện vừa rồi quả thật là quá bất ngờ đối với bọn họ, do vậy nhất thời hai người quên cả chuyện xem xét kỹ trong La Hán Đường một lượt . Nếu không thì nhất định bọn họ sẽ phát hiện phía sau khán thờ có một đôi mục quang dang chú ý theo dỏi hành động của bọn họ.

Hai ngươi về tới thiền viện phương trượng thì lòng như lửa đốt , khi thấy Tống Phù đứng ngay cửa nhìn ra thì bọn họ mới yên tâm phần nào.

Tống Phù thấy hai người trở về thì mĩm cười, nói :

- Nhị vị lão đệ có thu được kết quả gì không ?

Tuyết Nghi chưa vội trả lời mà hỏi :

- Tống lão, trong tịnh thất vẫn bình an chứ ?

Tống Phù nói :

- Rất tốt, Nhập Vân Chưởng môn cũng sắp thành công rồi !

Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Vậy mà vản bối cứ mãi lo lắng.

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Lão đệ , ngươi nói gì vậy là có ý gì ? Không lẻ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì chăng ?

Tiểu Bình tiếp lời :

- Không sai ! Đang xảy ra rất nhiều quái sự !

Nói đoạn nàng thuật lại những điều tai nghe mắt thấy cho Tống Phù nghe.

Tống Phù nghe xong thì vò đầu bứt tai , nói :

- Có chuyện như thế sao ? Lão phu cũng không hiểu tại sao hòa thượng ở đây bỗng nhiên mất tích

sạch.

Tuyết Nghi nói :

- Tống lão , phải mất bao lâu nữa thì Nhập Vân đại sư mới thành công ?

Tống Phù nói :

- Sắp rồi.

Lão chưa dứt lời thì nghe giọng Nhập Vân đại sư nói :

- Tống thí chủ , lão nạp đã tỉnh lại rồi , mau mời nhị vị tiểu thí chủ vào trong nói chuyện.

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình không chờ Tống Phù lên tiếng mà đã cất bước vào trong tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi rất khẩn trương nhưng chàng vẫn cung kính hành lễ với Nhập Vân đại sư rồi mới nói :

- Cung hĩ đại sư đã luyện thành thần công.

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ quá khen rồi , nếu không có chư vị trượng nghĩa tương trợ thì làm sao lão nạp có thể yên tâm để luyện công.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Có lẻ chuyện bên ngoài đã làm phiền nhị vị tiểu thí chủ nhiều lắm.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Đại sư , có một chuyện mà sợ rằng vản bối nói ra thì đại sư cũng không thể tin dược.

Nhập Vân đại sư vội hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiện tại không thấy một vị tăng nhân nào trong Thiếu Lâm tự cả !

Nhập Vân đại sư nghe như vậy thì quả nhiên rất kinh ngạc , lão nói :

- Sao lại như thế ? Tiểu thí chủ không nhìn lầm đấy chứ ?

Tuyết Nghi lắc đầu nói :

- Vản bối đã đi khắp mọi nơi trong quý tự nhưng vẫn không thấy một vị sư phụ nào.

Nói đoạn chàng thuật lại tất cả mọi chuyện, nhưng vốn có lòng nhân hậu nên chàng cố tình bõ qua chuyện Pháp Tri hòa thượng.

Nhập Vân nghe xong thì thần sắc lộ đầy vẻ ngạc nhiên, lão quay sang nói với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh, chuyện này quả thật là không tầm thường rồi.

Nhập Thánh đại sư trầm ngâm một lát rồi nói :

- Quả thật là lão nạp không dám tin chuyện này, nếu Phương thí chủ không nhầm thì tất phải có chuyện trọng đại phát sinh mới khiến cho đệ tử bổn tự đều xuất tự.

Tuyệt Nghi thầm nghi :

- Xem ra bọn họ không tin thật rồi !

Nghĩ đoạn chàng định nói tiếp thì đã nghe Bang chủ Cái Bang - Nam Hoa Thần Cái Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, mấy vị huynh đệ của lão phu đâu ? Lẻ nào bọn họ cũng không còn trong Thiếu Lâm tự ?

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối cũng chưa gặp bọn họ !

Hoắc Minh Phong chau mày, nói :

- Bọn họ không ở trong Thiếu Lâm tự thì thật là kỳ quái ! Lẻ nào...

Bỗng nhiên lão bật đứng lên rồi nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn, chúng ta phải đích thân đi xem thử mới được !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Lão nạp cũng có ý này.

Nhập Thánh đại sư tiếp lời :

- Tiểu thí chủ nói là ở La Hán Đường không có người nào à ?

Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Thánh đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Chưởng môn sư đệ, đệ tử bản tự không dưới năm trăm, nếu có kẻ nào muốn tàn sát thì e rằng cũng không thể !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không sai ! Huống hồ là bọn họ đều biết võ công ! Tiểu đệ không tin bọn họ đã bị hại !

Tuyết Nghi nói :

- Vản bối không dám võ đoán là có chuyện gì xảy ra với bọn họ hay không, nhưng khắp Thiếu Lâm tự không thấy một tăng nhân là sự thực !

Nhập Vân suy nghĩ một lát rồi nói :

- Lão nạp quyết định là sẽ đích thân đi tuần tra một vòng.

Lão đứng lên và nói tiếp với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh cùng đi chứ ?

Nhập Thánh nói :

- Đương nhiên, chuyện kỳ quặc như thế thì làm sao mà ngồi nhìn được ?

Nhập Vân nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Hoắc Bang chủ thì sao ?

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Gặp quái sự như thế này thì tự nhiên Hoắc mỗ không cam tâm làm người đi sau...

Lời chưa dứt thì lão đã cất bước ra khỏi tịnh thất.

Nhập Vân, Nhập Thánh cũng lần lượt theo sau Hoắc Minh Phong.

Tống Phù quét mục quang nhìn qua Tuyết Nghi, Tiểu Bình và nói :

- Chúng ta cũng cùng đi chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên phải đi rồi ! Chuyện lạ như thế thì làm sao bõ qua.

Vừa nói chàng vừa nắm tay Tiểu Bình sải bước ra khỏi tịnh thất . Tống Phù mĩm cười rồi lặng lẻ theo sau, đoàn người tiến thẳng ra đại điện.

Đúng như Phương Tuyết Nghi nói, Thiếu Lâm tự tuy rộng lớn nhưng lúc nầy không một bóng hòa thượng qua lại, tình hình này khiến cho Nhập Vân Chưởng môn bất giác thất sắc, mồ hôi toát ra như mưa.

Hoắc Minh Phong cũng kinh ngạc không ít, duy có Tống Phù là lạnh lùng thản nhiên như không có chuyện gì . Nhưng khi quần hùng vào tới đại điện thì bỗng nhiên lão lớn tiếng nói :

- Chưởng môn, lão phu có câu này nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

Nhập Vân chau mày hỏi :

- Thí chủ có chuyện gì cứ nói ra xem ?

Nhập Thánh cũng tiếp lời :

- Chuyện hôm nay quả thật là quái sự mà mây trăm năm qua Thiếu Lâm tự chưa từng gặp, nếu thí chủ có cao kiến gì xin mau mau nói ra, huynh đệ lão nạp sẽ vô cùng cảm kích.

Tống Phù gật đầu, nói :

- Điều nầy thì lão phu hiểu, nhưng...

Nhập Vân đại sư nói :

- Thí chủ, dù là chuyện bất lợi đối với bổn tự thì lão nạp cũng không trách, thí chủ cứ yên tâm mà nói.

Tống Phù nói :

- Chưởng môn đã nói thế thì lão phu phải nói thẳng thôi ! Theo tình hình trước mặt, nếu đệ tử của quý tự không bị đối phương dụ đến một nói rất xa thì trong quý tự tất phải có một nơi có thể tàng ẩn

mà Chưởng môn chưa phát hiện ra đấy thôi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cảm thấy kỳ quặc, nếu nói toàn bộ hòa thượng của Thiếu Lâm tự bị dụ đến một nơi rất xa thì hoàn toàn không có thể , còn nói trong Thiếu Lâm tự có một nói khả dĩ dung nạp mấy trăm người thì tại sao Nhập Vân Chưởng môn lại không biết ?

Bất giác chàng nhìn qua Tống Phù với ánh mắt nghi hoặc và thầm nghĩ :

- Không biết Nhập Vân Chưởng môn sẽ trả lời như thế nào đây ?

Nhập Vân đại sư nghe Tống Phù nói xong thì cũng biến sắc, lão trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói :

- Tống thí chủ, điểm thứ nhất thì lão nạp khó tin, vì mấy trăm người đông như thế thì không thể im hơi lặng tiếng , huống hồ trong số bọn họ cũng phải có người đến bảo cho lão nạp một tiếng chứ !

Chương 11: Quỷ Vương Hiện Thân

Tống Phù phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Nói như vậy thì quý tự có một nơi khả dĩ ẩn thân rồi !

Nhập Vân đại sư do dự một lúc rồi gật đầu, nói :

- Không sai, đích thị là bổn tự có một bí đạo khá ẩn tàng trên ngàn người , chỉ có điều lão nạp không hiểu vì lý do gì mà bọn họ phải ẩn thân trong đó không chịu ra ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thì ra trong Thiếu Lâm tự còn có một nơi khả dĩ ẩn thân, thảo nào...

Chàng nghĩ đến đây thì đã nghe Tống Phù nói tiếp :

- Chưởng môn, đây không phải là lúc hiểu hay không hiểu ! Tốt nhất là chúng ta hãy đến xem thử.

Nhập Vân ngạc nhiên hỏi :

- Đi đâu xem ?

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Tất nhiên là đến bí đạo của quý tự !

Nhập Vân đại sư tỏ vẻ khó xử, lão ấp úng nói :

- Chuyện này...

Hoắc Minh Phong thấy vậy thì tỏ ý không vui lão nói :

- Chưởng môn đại sư làm sao thế ? Lẻ nào không thể cho ngoại nhân biết bí đạo của quý tự ? Hay là còn có bí mật gì ?

Nhập Vân đại sư chỉ liếc mắt nhìn qua Nhập Thánh đại sư mà không trả lời.

Nhập Thánh đại sư vốn đang chấp tay nhắm mắt niệm phật , lúc nầy bỗng nhiên mở mắt ra và lớn

tiếng nói với Nhập Vân :

- Chưởng môn sư đệ , hãy đưa bọn họ đi , mọi tội nghiệt sẽ do tiểu huynh gánh chịu.

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Sư huynh , ân sư đã có phật dụ , nếu tiểu đệ bất tuân thì không xứng đáng làm Chưởng môn nữa , tiểu đệ đồng ý đưa chư vị xuống bí đạo nhưng sư huynh cần phải hứa với tiểu đệ một chuyện.

Nhập Thánh đại sư hỏi :

- Chuyện gì ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Sau khi tiểu đệ vào bí đạo rồi thì sư huynh phải lập tức tiếp nhận chức Chưởng môn Thiếu Lâm.

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì sửng sốt , lão nói :

- Chưởng môn sư đệ , sao ngươi lại có ý này thì đã không an phận điền viên suốt mấy chục năm qua !

Nhập Vân đại sư nói :

- Nếu sư huynh không đồng ý thì xin lượng thứ là tiểu đệ khó có thể tuân mệnh.

Lúc nầy chợt nghe Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Nhị vị thất là khách khí quá ! Tung tích của mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm hiện giờ vẫn chưa biết ở đâu , vậy mà nhị vị...

Tuy lão không nói hết câu nhưng Nhập Vân đại sư cũng cảm thấy chấn động tâm can , lão chấp tay cung kính nói với Nhập Thánh đại sư :

- Sư huynh , vì thanh danh của Thiếu Lâm , xin sư huynh hãy mau hứa với tiểu đệ đi.

Nhập Thánh đại sư lắc đầu nói :

- Chuyện này... Huynh không thể hứa được.

Rõ ràng hai lão hòa thượng này đều bảo vệ chủ ý của mình , không ai chịu nhượng bộ cho ai cả.

Hoắc Minh Phong cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Nhị vị đại sư , hôm nay lão phu mới phát hiện ra rằng , các vị đều là cao tăng nhưng vẫn chấp mê bất ngộ đến độ đáng thương ! Cửa địa đạo ở nơi nào ? Nếu đệ tử Thiếu Lâm các vị không thể vào thì hãy nói cho lão phu biết để lão phu vào thế cho các vị , thế nào ?

Tống Phù cũng lớn tiếng nói :

- Đúng vậy ! Ý kiến của Hoắc Bang chủ rất hay.

Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy biện pháp của Hoắc Minh Phong rất có lý , nhưng không ngờ Nhập Thánh đại sư lại lắc đầu nói :

- Không được , cửa địa đạo có treo thủ dụ của Chưởng môn đời trước , ngoài Chưởng môn đương nhiệm của Thiếu Lâm tự ra thì bất kỳ người nào cũng không được vào . Do vậy lão nạp không thể chấp nhận chú ý của lão thí chủ được.

Vì không hiểu lý do nên Hoắc Minh Phong tức khí nói :

- Tại sao ?

Nhập vân đại sư nói :

- Chuyện này... Theo thủ dụ của tiên sư thì bọn lão nạp chỉ biết phụng mệnh hành sự thôi , còn tại sao thì không phải là vấn đề của lão nạp.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái , chàng không nhịn được nên cất tiếng hỏi :

- Chưởng môn đại sư , nếu Chưởng môn đời trước của quý tự có di huấn như vậy thì đại sư cứ việc đi vào bí đạo , tại sao Nhập Thánh đại sư phải hứa tiếp quản chức vị Thiếu Lâm Chưởng môn trước ?

Nhập Vân đại sư nhìn Tuyết Nghi với ánh mắt bối rối , một lát sau lão mới chậm rải nói :

- Nếu lão nạp không nói ra lý do thì tiểu thí chủ không thể hiểu rồi.

Tuyết Nghi liền nói :

- Vản bối đang muốn thỉnh giáo đây.

Nhập Vân nói :

- Thủ dụ của tiên sư có nói rõ , người được vào bí đạo không những phải là Chưởng môn đương nhiệm mà một khi đã vào bí đạo thì lúc trở ra không được đảm nhận chức vị Chưởng môn nữa.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Tại sao như thế ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp cũng không hiểu tại sao ? Tiên sư đã dặn dò như vậy thì tất phải có lý do và lão nạp chỉ biết tuân mệnh hành sự , vì thế nếu đại sư huynh không hứa tiếp nhận chức vị Chưởng môn thì lão nạp không thể vào bí đạo.

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Thì ra là thế.

Bỗng nhiên lão quét mục quang nhìn qua Nhập Thánh đại sư và hỏi :

- Đại hoà thượng , tại sao lão không chịu hứa ?

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Lão thí chủ , Nhập Thánh này tự biết mình nên bốn mươi năm trước đã khước từ chúc Chưởng môn , nếu bây giờ lại tiếp nhận thì há chẳng phản lại với tâm nguyện năm xưa và đắc tội với phật tổ sao ?

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Đại sư có biết , nếu đại sư không hứa thì hiện tại không thể nào truy tìm được tung tích của mấy trăm quý đệ tử chăng ?

Nháp Thánh vẫn lắc đầu nói :

- Thí chủ chỉ biết một mà không biết hai . Như tệ Chưởng môn vừa nói , đích thị là tiên sư có thủ dụ như vậy , nhưng lúc tiên sư đắc chánh quả thì người cũng từng đặc biệt nói cho lão nạp và Chưởng môn sư đệ rằng nếu tệ tự có biến cố quan trọng mà cần phải vào bí đạo thì còn có một biện pháp khác khả dĩ có thể thi hành.

Hoắc Minh Phong liền hỏi :

- Biện pháp thế nào ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Một đệ tử với thân phận là trưởng lão của bổn tự sẽ phải độc toa. mười năm trước tượng phật tổ để chuộc tội mở cửa bí đạo.

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên :

- Độc toa. mười năm ? Vậy thì khắc khổ quá !

- Lão thí chủ , đối với lão nạp mà nói thì chuyện độc toa. mười năm chẳng có gì là khắc khổ cả.

- Đã như vậy thì tại sao Nhập Vân đại sư Chưởng môn không đồng ý ?

Nhập Thánh đại sư chưa kịp trả lời thì Nhập Vân đại sư đã tiếp lời :

- Lão thí chủ , có lẻ thí chủ không hiểu ý nghĩa mười năm độc toa. mà tiên sư đã nói rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu không phải là người xuất gia nên tự nhiên là không được hiểu lắm.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Hòa thượng độc toa. thiền định là chuyện thường , dù độc toa. mười năm là rất khó nhưng đối với cao tăng đắc đạo như bọn họ thì có đáng gì ? Tại sao nhập Vân đại sư lại có vẻ nghiêm trọng như vậy ?

Lúc nầy Nhập Vân đại sư chợt thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ , mười năm độc toa. theo tiên sư nói không phải là tham thiền quan của vòng luân hồi . Nỗi đau thể xác tuy khó chịu nhưng chắc chắn là đại sư huynh khả dĩ có thể vượt qua còn sự thiêu đốt tinh thần ý chí , nếu không phải là gỗ đá thì tất nhiên là không thể nào đảm đương nỗi . Bỗn tự từ lúc Đạt Ma sư tổ khai sơn cho đến nay đã trải qua chín trăm năm nhưng chỉ có năm vị trưởng lão vượt qua được thập niên độc tọa, kỳ dư những vị khác đều bị hủy thiền căn tái giáng luân hồi. Bây giờ đại sư huynh cam nguyện mạo hiểm với đại nạn như thế thì bảo lão nạp làm sao có thể yên tâm mà đồng ý được ?

Hoắc Minh Phong buột miệng nói :

- Chuyện này khó khăn đến thế sao ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Nếu không thật sự nguy hiểm thì lão nạp cũng không ngăn cản đại sư huynh !

Hoắc Minh Phong thở dài một hồi rồi nói :

- Nếu nhị vị vẫn kiên quyết bảo vệ chủ ý của mình thì quả thật lão phu cũng chẳng còn cách nào

giải quyết cục diện hôm nay !

Chợt nghe An Tiểu Bình xen vào với giọng lạnh lùng :

- Theo vản bối thấy thì nhị vị đại sư đều quá tự tư !

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì liền nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp đã sớm hạ quyết định rồi, sao có thể gọi là tự tư ?

An Tiểu Bình nói :

- Hiện giờ tung tích mấy trăm đệ tử của quý tự vẫn chưa biết ở đâu, các vị không lo mà lại tranh cải với nhau cái gọi là di mệnh tiên sư . Theo tại hạ thấy thì đây toàn là những lời dối trá để mua danh cầu trống, chỉ biết mình mà không nghĩ đến đệ tử môn hạ, thế chẳng phải tự tư thì là cái gì ?

Nhập Vân, Nhập Thánh nghe xong thì bất giác rùng mình, bởi lẻ An Tiểu Bình nói không sai mà hai vị đại sư kia đã sai thật sự.

Nhập Vân đại sư hắng giọng, nói :

- Tiểu thí chủ giáo huấn rất đúng, lão nạp đã hiểu rồi !

Nhập Thánh đại sư càng xúc động hơn, lão nói với Nhập Vân :

- Chưởng môn sư đệ, chuyện hôm nay tiểu huynh phải miễn cưởng sư đệ một lần vậy, ngươi cứ việc xuống địa đạo, còn mọi hậu quả sẽ do tiểu huynh lãnh nhận !

Nhập Vân chấp tay nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Lão quay sang nói tiếp với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, chúng ta cùng đi nhé ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão phu sẵn sàng bồi tiếp !

Tống Phù lớn tiếng nói :

- Chưởng môn, tất cả chúng ta cùng đi, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì cũng có thêm mấy trợ thủ !

Nhập Vân đại sư gượng cười, nói :

- Thế thì phiền các vị vậy !

Nói đoạn lão quay người đi về phía La Hán Đường.

Phương Tuyết Nghi vừa đi theo vừa thầm nghĩ :

- Thì ra cửa bí đạo nằm ở La Hán Đường ! Xem ra lúc nãy ta quá sơ ý rồi !

Thoáng chốc quần hào đã vào La Hán Đường.

Nhập Vân đại sư chậm rải bước đến trước khán thờ bái ba bái và lẩm nhẩm cầu niệm một lúc rồi mới đi ra sau khán thờ . Chẳng bao lâu sau thì chợt nghe mấy tiếng lách cách, phần trước khán thờ bỗng nhiên thẳng lên và để lộ một cửa bí đạo.

Hoắc Minh Phong vội vàng lách người bước tới trước . Cùng lúc đó Tống Phù lớn tiếng gọi :

- Bang chủ cẩn thận !

Lời chưa dứt thì đột nhiên có một lần khói mõng từ trong cửa bí đạo bay ra.

Hoắc Minh Phong vừa vung hai ống tay áo lên che , đã nghe một tiếng nổ ầm hất tung lao ra sau . Kịp lúc Nhập Vân đại sư cũng vừa từ sau khán thờ bước ra, lão thấy cảnh tượng như thế thì biến sắc kêu lên :

- Bang chủ, trong bí đạo có người chăng?

Nhờ phản ứng cực nhanh nên Hoắc Minh Phong không bị tổn hại gì, lão phủi y phục rồi nộ khí nói :

- Không sai ! Xem ra đã có người đi trước chúng ta một bước rồi !

Nhập Vân đại sư bước tới cửa bí đạo và nói :

- Hoắc Bang chủ lão nạp không tin.

Tuy lão không tin , nhưng bước chân tỏ ra khá cẩn thận , khi cách bí đạo chừng năm thước thì lão dừng lại.

An Tiểu Bình cảm thấy trò này khá thú vị nên kéo tay Phương Tuyết Nghi nói :

- Phương huynh , chúng ta cũng đến xem thử nhé.

Tuyết Nghi vốn đã có ý này , nhưng vì Nhập Vân đại sư là tông chủ của một phái nên chàng không tiện hành động theo cách khách đoạt chủ tiên . Bây giờ nghe Tiểu Bình hỏi thì chàng liền mĩm cười nói :

- Được , nhưng chúng ta không thể cướp tiên cơ của Chưởng môn đại sư.

Hai người vừa nói vừa dịch bước đến gần Nhập Vân đại sư.

Lúc nầy Nhập Vân đại sư vận một hồi chân khí rồi cất giọng đại đồng chung nói vào trong bí đạo.

- Kẻ nào ẩn nấp trong bí đạo của bỗn tự đây ? Sao không mau ra gặp bản toà ?

Dư âm vang vang một hồi lâu nhưng vẫn không nghe động tĩnh gì hồi đáp.

Nhập Vân đại sư biến sắc , lão quát lớn :

- Là cao nhân phương nào ở trong bí đạo của bổn tự ? Nếu tôn giá không xuất diện thì đừng trách lão nạp hạ thủ vô tình.

Chờ một lúc lâu cũng vẫn không thấy động tĩnh gì . Dường như Nhập Vân đại sư không có chủ ý gì nên chỉ ngẫn người nhìn Nhập Thánh đại sư và kêu lên :

- Đại sư huynh !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chưởng môn sư đệ có điều chi chỉ giáo ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Có lẻ trong bí đạo không có người rồi !

Nhập Thánh lắc đầu nói :

- Suýt chút nữa thì Hoắc Bang chủ đã bị ám toán , nếu không có người thì làm sao có thể như vậy được.

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi đột nhiên cất bước đi về phía bí đạo.

Cùng lúc đó Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình lướt lên trước , đi ngang với Nhập Vân đại sư . Ba người bước đến cửa bí đạo thì Nhập Vân vận dụng mục lực nhìn vào thì đột nhiên có một luồng khói trắng từ phía trong bay ra.

Nhập Vân đại sư lập tức vung hữu thủ quét ra một chưởng khiến luồng khói trắng bay tứ tán ra

xung quanh.

Tống Phù đứng ngoài xa lớn tiếng nói :

- Coi chừng khói trắng có độc . Mau bế hô hấp lại.

Thực ra ba người kia không cần phải nhắc nhở mà đã sớm phong bế hô hấp rồi.

Nhập Vân đại sư vừa phát chưởng đẩy làn khói trắng tứ tán thì Phương Tuyết Nghi cũng lập tức vung song chưởng quét tàn dư của làn khói bay ra sau khán thờ.

Nhập Vân đại sư lạnh lùng quát hỏi tiếp :

- Thí chủ là ai ? Tại sao lại phải ẩn nấp trong bí đạo của bổn tự mà không dám xuất hiện gặp bản toà ? Nếu thí chủ không ra thì đừng trách lão nạp hạ độc thủ đấy nhé !

Lão ngưng lại một lát rồi nói với Nhập Thánh đại sư :

- Đại sư huynh , thí chủ trong địa đạo không chịu ra thì có lẻ chúng ta phải mở đập dẫn nước ở Liên Trì Thuỷ vào thôi.

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Tiểu huynh tuân mệnh.

Hoắc Minh Phong cũng lớn tiếng nói :

- Lão phu cũng xin giúp một tay.

Hai lão , một tăng một tục lập tức phóng thẳng ra ngoài La Hán Đường.

Ngay lúc đó đột nhiên từ trong bí đạo truyền ra một tiếng cười nhạt , tiếp theo là một giọng nói :

- Nhập Vân ngươi thật là to gan , trong bí đạo này ngoài mấy trăm đệ tử môn hạ của ngươi còn có mấy trưởng lão của Cái Bang , nếu ngươi dám mở đập dẫn nước vào thì sợ rằng kẻ chết trước sẽ là bọn họ thôi.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Dù sao thì bọn họ cũng đã nằm trong tay ngươi , giữa sống với chết đã khó tự lựa chọn , sau khi bọn lão nạp dẫn nước vào thì sẽ vì bọn họ mà niệm ngàn vạn lần kinh phật là được !

Cách trả lời của Nhập Vân đại sư hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của đối phương nên người này vội kêu lên :

- Khoan đã !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tại sao thí chủ còn chưa chịu ra ?

Người trong bí đạo nói :

- Đương nhiên là ta phải ra !

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một bóng người từ trong bí đạo phóng ra nhanh như chớp.

Phương Tuyết Nghi định thần nhìn kỹ thì bất giác thất kinh biến sắc.

Thì ra người này không ai xa lạ mà chính là Trang Tiệp - kẻ đã cùng chàng đàm đạo gần một đêm ở thành Gia Định.

Tống Phù cũng ngạc nhiên không kém , lão không ngờ người này lại là Trang Tiệp , nên buột miệng kêu lên :

- Trang phó Đường chủ phải không ?

Trang Tiệp nhìn thấy Tuyết Nghi và Tống Phù thì cũng ngẫn người nhưng hắn vội mĩm cười nói :

- Thì ra Phương huynh đệ và Tống lão cũng ở đây , thật là hạnh ngộ.

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Trang phó Đường chủ , Tam Nghĩa Môn đến đây bao nhiêu người ? Tại sao không gọi ra cả đi ?

Nhập Vân đại sư rất bất ngờ , lão có nằm mơ cũng chẳng ngờ Phương Tuyết Nghi lại quen biết người này nên nhất thời đứng như pho tượng mà chẳng biết nói thế nào cho phải.

Trang Tiệp thản nhiên mĩm cười nói :

- Phương huynh đệ , Tam Nghĩa Môn chỉ có một mình Trang mỗ , nhưng bằng hữu của Tam Nghĩa Môn thì đến không ít.

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Bọn họ là những ai ?

Trang Tiệp không trả lời ngay mà nhìn qua Tống Phù rồi nói :

- Thì ra Tống lão cũng đã đến Tung Sơn , chẳng trách thời gian qua bon đệ tử ở phân đường Gia Định không có cơm mà ăn.

Tống Phù phá lên cười một tràng rồi nói :

- Các hạ khéo nói rồi ! Có một chuyện mà lão phu đoán mãi không ra , rốt cuộc thân phận thật sự của các hạ là ai ? Hiện không phải là ở Gia Định , các hạ có thể cho biết được rồi đấy !

Trang Tiệp cười nhạt nói :

- Tôn giá không biết thật à ?

Tống Phù nói :

- Nếu lão phu biết thì hà tất phải hỏi.

Trang Tiệp cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tống lão , ngày ở phân đường Gia Định , Trang mỗ rất cung kính đối với lão phải không ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Lão phu cao niên hơn các hạ rất nhiều thì chuyện các hạ tôn kính lão phu cũng là lẻ tự nhiên . Nhưng không biết điều đó có quan hệ gì đến thân phận của các hạ ?

Trang Tiệp nói :

- Quan hệ thì không nhưng Trang mỗ xin nói với lão một câu thế nầy , nếu Tống lão nghĩ không ra lai lịch xuất thân của Trang mỗ thì sợ rằng bản thân Trang mỗ cũng không nghĩ ra !

Tống Phù cười lớn rồi nói :

- Thì ra là như vậy , rất tốt , lão phu sẽ không hỏi nữa.

Trong lúc hai người đối đáp thì Nhập Vân đại sư đại sư đã hỏi Phương Tuyết Nghi về quá trình quen biết giữa chàng và Trang Tiệp . Lúc nầy lão xen vào :

- Trang thí chủ , đệ tử bản môn và mấy vị trưởng lão Cái Bang đang ở trong đường bí đạo phải không ?

Trang Tiệp nói :

- Đương nhiên.

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói :

- Thí chủ có giở trò gì đối với bọn họ không ?

Trang Tiệp phá lên cười rồi nói :

- Chưởng môn quá đề cao Trang mỗ rồi ! Nếu Trang mỗ có được bản lĩnh đó thì đã không thọ mệnh canh cửa ở đây.

Nhập Vân đại sư truy vấn :

- Vậy thì kẻ nào đã hạ thủ ?

Trang Tiệp nói :

- Chưởng môn , Trang mỗ nghĩ rằng đại sư đã biết từ sớm mới phải , mấy trăm đệ tử của quý tự thì không biết nhưng mấy vị trưởng lão của Cái Bang thì cũng chẳng phải là đối thủ của bọn họ.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng quát hỏi :

- Bọn họ là những ai ?

Trang Tiệp thản nhiên nhìn qua Hoắc Minh Phong và hỏi :

- Tôn giá là ai vậy ?

Hoắc Minh Phong nộ khí nói :

- Lão phu là Hoắc Minh Phong , các hạ chưa từng nghe à ?

Trang tiếp vội cung thủ nói :

- Thì ra là Hoắc Bang chủ ! Thất kính , thất kính !

Hoắc Minh Phong nói :

- Các hạ không cần khách khí và cũng đừng châm chọc lão phu , lão phu chỉ muốn các hạ nói cho biết là mấy vị trưởng lão Cái Bang như thế nào rồi ?

Trang Tiệp nói :

- Thì ra là Nam Hoa Thần Cái cũng nóng nảy như thế , thật là ngoài sự tiên liệu của Trang mỗ.

Hoắc Minh Phong hơi biến sắc nhưng cũng bật cười một tràng rồi nói :

- Hoắc mỗ chẳng qua là một vị Bang chủ của Cái Bang chứ không phải là thánh nhân , gặp quái sự thế nầy thì tự nhiên cũng phải kinh ngạc thôi.

Phương Tuyết Nghi xen vào , chàng nói :

- Trang huynh nói có không ít người đến đây , chẳng hay họ là những người nào , hiện đang ở đâu ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Bọn họ à ? Hiện đang ở trong La Hán Đường này.

Phương Tuyết Nghi sững người , chàng buột miệng nói :

- Ở ngay nói này ?

Trang Tiệp nói :

- Phần lớn đang ở ngay nơi này.

Hắn hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Phương huynh đệ , phái Thiếu Lâm và hiền đệ có quan hệ gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi không trả lời mà hỏi lại :

- Trang huynh hỏi làm gì ?

Trang Tiệp nói :

- Nếu Phương huynh đệ và Thiếu Lâm không có quan hệ gì thì Trang mỗ có một lời khuyến cáo.

- Chuyện gì vậy ?

Trang mỗ rất mong Phương huynh đệ nhanh chóng rời khỏi trường thị phi này.

- Tại sao ? Tại hạ gặp được chuyện náo nhiệt như thế nầy thì làm sao có thể bõ đi cho được.

- Phương huynh đệ có muốn đối đầu với tại hạ không ?

- Nếu Trang huynh không có ý đối đầu với tại hạ trước thì chúng ta cũng chẳng cần phải trở mặt chống đối nhau.

Trang Tiệp cười ha hả rồi nói :

- Nói thế là Phương huynh đệ có ý chống đối với tại hạ rồi.

Phương Tuyết Nghi cũng cười lớn rồi nói :

- Nếu Trang huynh có thể nghe một lời và tin lời Phương mỗ thì chúng ta bất tất phải đối đầu với nhau.

Trang Tiệp nói :

- Một lời như thế nào ?

- Không chống đối với Thiếu Lâm nữa với không xen vào chuyện tranh quyền đoạt lợi trong võ lâm nữa.

Trang Tiệp thở dài một hồi , hắn chăm chú nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc rồi mới nói :

- Phương huynh đệ , đó là những lời vàng ngọc nhưng đáng tiếc là Phương huynh đệ nói ra không đúng lúc rồi.

- Tại sao ?

- Chậm mất rồi , Trang mỗ không còn tự tại nữa nên e rằng đành phải trái lệnh của Phương huynh đệ thôi.

- Trang huynh , khổ hải vô biên , hồi đầu thị ngạn , chỉ cần con người có lòng hối cải thì không có gì là muộn cả.

- Tại hạ đành tâm lảnh thịnh tình của Phương huynh đệ thôi và một ngày còn tồn tại ở thế gian này thì tại hạ sẽ còn ghi nhớ tâm ý của Phương huynh đệ.

Hắn ngưng lại một lát rồi bỗng nhiên quay sang nói với Chưởng môn Thiếu Lâm Nhập Vân đại sư :

- Đại sư , có muốn bảo toàn sinh mạng cho mấy trăm đệ tử của quý phái không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Lão nạp thân là Chưởng môn thì dĩ nhiên là phải bảo vệ cho đệ tử bản môn rồi.

Trang Tiệp mĩm cười nói :

- Nhưng hiện tại cơ hội sinh tử của bọn họ lại nằm trong tay của Trang mỗ.

Nhập Vân đại sư cao giọng niệm :

- A di đà phật !

Rồi nói :

- Lão nạp không tin.

Trang Tiệp mĩm cười nói :

- Chưởng môn đại sư có thể không tin , nhưng...

Hắn ngừng lại nhìn bốn pho tượng phật ở bốn góc La Hán Đường rồi nói tiếp :

- Nếu Chưởng môn đại sư thật sự muốn bảo toàn sinh mệnh cho bọn họ thì cũng không khó.

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp tự tin là đũ sức đối phó.

Trang Tiệp cắt lời nói :

- Đại sư hiểu lầm rồi.

- Lão nạp hiểu lầm chuyện gì ? Nếu các vị muốn dựa vào võ công để uy hiếp lão nạp thì e rằng các vị tự tim lay đau khổ thôi.

Đại sư tin như thế à ?

- Không sai.

- Tại hạ vốn tưởng đại sư là người thông tình đạt lý , ngộ biến tòng quyền nhưng hôm nay gặp phải thì mới biết là không phải như thế.

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói :

- Thí chủ , sự nhẫn nại của lão nạp có hạn , nếu thí chủ không cho biết tình trạng của đệ tử bản môn như thế nào thì chớ trách lão nạp không khách khí đấy.

Trang Tiệp chau mày nói :

- Chấp mê bất ngờ , tại hạ thật lấy làm tiếc cho đại sư.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói xen vào :

- Họ Trang kia , nơi đây không phải là nơi để ngươi giở trò lưu manh , nếu Nhập Vân đại sư không nhẫn nại mà thay bằng lão phu thì ngươi đã sớm bị thu thập rồi.

Trang Tiệp nghe như vậy thì cười hì hì , hắn nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Hoắc Bang chủ muốn động thủ à ?

Hoắc Minh Phong nộ khí quát :

- Cái gì ? Ngươi tưởng lão phu không dám chăng ?

Trang Tiệp nói :

- Không sai.

Hoắc Minh Phong không kềm được tức giận , lão vung hữu thủ đánh ngay ra một chưởng , theo đó là luồng kình phong như sóng cuộn ập về phía Trang Tiệp.

Trang Tiệp mĩm cười và tung người né tránh tầm chưởng rồi lớn tiếng nói :

- Hoắc Minh Phong , lão không nghĩ đến sinh mạng của mấy vị trưởng lão à ?

Hoắc Minh Phong đã vung chưởng thứ hai nhưng khi nghe vậy thì chột dạ , lão sợ đánh chuột vỡ đồ nên vội thu chưởng lại và quát hỏi :

- Ngươi đã làm gì bọn họ ?

Trang Tiệp thay đổi phương không dám xuất thủ nữa thì mĩm cười nói :

- Bọn họ không sao cả , chỉ có điều tạm thời không thể nào hành động được mà thôi.

Phương Tuyết Nghi định lên tiếng thì chợt nghe An Tiểu Bình khẻ nói :

- Phương huynh , họ Trang này vô lễ quá.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ , hắn chỉ cậy vào việc đang cầm giữ người của chúng ta đấy thôi.

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh , nếu chúng ta thu thập hắn thì sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tuy tại hạ không biết rõ võ công của người này như thế nào nhưng muốn thu thập hắn , quả thật không phải là chuyện dễ.

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Không khó đâu.

Tuy đã mục kiến võ công bất phàm của An Tiểu Bình nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn thầm nghĩ , với tình thế hiện tại , nếu muốn khống chế Trang Tiệp thì e rằng không dễ chút nào . Nghĩ như vậy nên chàng nói :

- Hiền đệ , không nên khinh xuất.

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Phương huynh đệ cho tiểu đệ thử xem nhé.

Phương Tuyết Nghi lưỡng lự chưa trả lời thì đã nghe Trang Tiệp ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Phương huynh đệ , khẩu khí của vị tiểu huynh đệ này thật ngông cuồng , hắn là ai vậy ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Đây là An Tiểu Bình huynh đệ kết nghĩa của Phương mỗ.

Trang Tiệp nói :

- An huynh đệ à ? Xem ra khẩu khí của hắn ngông cuồng hơn Phương huynh đệ nhiều lắm.

Lời chưa dứt thì đã nghe An Tiểu Bình trầm giọng nói :

- Họ Trang kia , ngươi có muốn thử không ?

Đối với Phương Tuyết Nghi thì đích thực Trang Tiệp có mấy phần kiêng kỵ , nhưng với An Tiểu Bình thì hắn xem chẳng ra gì , do vậy hắn lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Trang mỗ không ngờ An lão đệ ngươi lại ngông cuồng như thế , Trang mỗ xin bồi tiếp vậy.

An Tiểu Bình từ từ bước lên trước và nói :

- Ngươi cẩn thận đấy.

Trang Tiệp cười hì hì nói :

- Sợ rằng người cẩn thận không phải là tại hạ.

Hắn chưa dứt lời thì đột nhiên thấy một đạo bạch quang loé lên trước mặt , toàn thân hắn chợt rung động , hai chân đứng không vững và ngã huỵch xuống đất tức thì.

Tự nhiên phản ứng của Trang Tiệp cực kỳ nhanh nhẹn , thân hình vừa ngã xuống thì hắn bật đứng lên tức khắc , song mục tròn xoe nhìn An Tiểu Bình đến ngẫn cả người.

An Tiểu Bình cười nhạt nói :

- Thế nào ? Có cần thử lại lần nữa không ?

Lúc nầy Chưởng môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng đang kinh ngạc không thôi.

Thì ra An Tiểu Bình vừa xuất thủ thì họ đã nhận ra lai lịch võ công của nàng.

Hoắc Minh Phong lớn tiếng kêu lên :

- Đây là võ công Thiên Hạc Môn.

Nhập Vân đại sư cũng chấp tay niệm phật rồi nói :

- Không ngờ hôm nay Nam Hải kỳ công lại xuất hiện ở Trung Nguyên.

An Tiểu Bình nhìn qua hai vị tông chủ của hai phái rồi nói :

- Nhị vị lão tiền bối quá khen rồi . Chẳng qua là chỉ học được vài chiêu mà thôi.

Nàng nhìn qua Trang Tiệp đang phát ngẫn và nói :

- Họ Trang kia , ngươi có muốn nếm tiếp mùi vị nữa không ?

Tuy Trang Tiệp rất tự đại nhưng hắn cũng đã nghe danh võ công Thiên Hạc Môn ở Nam Hải từ lâu , huống hồ là bản thân hắn vừa mới nếm qua mùi vị đau khổ . Vì thế Tiểu Bình vừa dứt lời thì thần sắc của hắn liên tục biến đổi , hắn thở dài một hơi rồi nói :

- Quả thật Trang mỗ trong lòng bất phục nhưng...

Hắn ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Nhưng Trang mỗ và Nam Hải Thiên Hạc Môn xưa nay vô thù vô oán vừa rồi tuy có nếm chút lợi hại nhưng cũng chẳng đáng gọi là gì.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì ? Ngươi không muốn tái chiến à ?

Trang Tiệp quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đương trường , cuối cùng hắn dừng ánh mắt nơi Phương Tuyết Nghi rồi mĩm cười nói :

- Phương huynh đệ , nể mặt ngươi và An lão đệ nên Trang mỗ quyết không quản chuyện hôm nay nữa.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy bất ngờ chàng hỏi lại :

- Trang huynh muốn thối lui khỏi trường thị phi này phải không ?

Trang Tiệp gật đầu nói :

- Không sai !

Hắn quay sang An Tiểu Bình cung thủ nói :

- Đệ tử của Thiếu Lâm và Cái Bang trương lão đều ở trong này , bọn họ chỉ trúng phải mê hương , sau ba canh giờ tất sẽ tỉnh lại . Các vị có thể vào trong lo liệu cho bọn họ được rồi , tại hạ xin cáo biệt.

Lời vừa dứt thì hắn quay người bước ra ngoài La Hán Đường.

Trong lúc Phương Tuyết Nghi còn đang ngỡ ngàng thì chợt nghe Tống Phù quát lớn :

- Đứng lại !

Trang Tiệp đang bước ngang qua chỗ Hoắc Minh Phong . Hắn vừa nghe Tống Phù gọi thì đột nhiên phóng người nhanh ra ngoài cửa.

Tống Phù biến sắc lão quát tiếp :

- Chận hắn lại.

Lời vừa phát ra thì lão cũng tung người truy theo.

Hoắc Minh Phong vốn ở gần Trang Tiệp nhất nên khi Trang Tiệp vừa tung người lên thì cũng xuất một chưởng quét ngang ra.

Trang Tiệp bị chưởng phong bức phải dịch ngang hai bước , trong tíc tắc đó thì Phương Tuyết Nghi đã phi thân ra chận ngay cửa rồi.

Trang Tiệp chớp chớp song mục rồi bất ngờ vung quyền đánh thẳng vào ngực Tuyết Nghi , đồng

thời hắn quát lên :

- Phương huynh đệ , xin lượng thứ cho tại hạ thất lễ.

Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng , chàng xuất hữu chưởng tiếp quyền của Trang Tiệp , cùng lúc tả thủ vung ra , ngũ chỉ như móc câu chụp mạnh xuống mạch môn của Tuyết Nghi , hữu thủ biến quyền thành chưởng vỗ vào toa. cốt huyệt của đối phương.

Tuyết Nghi lớn tiếng quát :

- Biến thế hay lắm.

Rồi đột nhiên song thủ phân ra , trong chớp mắt chàng đã biến chiêu công kích ra ba chưởng năm chỉ . Nhất thời song phương liên tục công kích và chiết giải chiêu thức của nhau , trận ác chiến thật bất khả phân.

An Tiểu Bình nhẹ nhàng dời gót đến cạnh Tống Phù và khẻ nói :

- Tống lão , sao không cho Trang Tiệp bõ đi ?

Tống Phù hâm hực nói :

- Hắn định giở trò quỷ đây.

Tiểu Bình hỏi lại :

- Hắn dám à ?

Tống Phù nói :

- Lão phu tin là mình không nhìn lầm.

Lão hơi ngừng lại rồi bỗng nhiên lớn tiếng nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc huynh , Nhập Vân đại sư mau kiểm tra mấy pho tượng La Hán thử xem.

Hoắc Minh Phong và Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác đưa mắt nhìn nhau , dường như hai lão cảm thấy rất kỳ quái đối với lời của Tống Phù vừa rồi.

An Tiểu Bình cũng ngạc nhiên không ít , nàng buột miệng hỏi :

- Tống lão , lẻ nào mấy pho tượng nay có gì không đúng chăng ?

Tống Phù nói :

- Dĩ nhiên là có.

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão tung người lướt đến một pho tượng bên phải La Hán Đường . Cùng một lúc hữu thủ phát ra một chưởng đánh thẳng vào pho tượng La Hán đó.

Nhập Vân đại sư thấy vậy thì biến sắc , lão vội kêu lên :

- Tống thí chủ , không thể được... Tượng La Hán trong La Hán Đường đều là cao thủ võ lâm làm bằng thiết sắc.

Nguyên La Hán Đường của Thiếu Lâm tự là nơi dùng để luyện võ , mười tám pho tượng La Hán không những được chế tạo từ tinh đồng thoát sắt mà còn có cơ quan bên trong nên có thể tự hành động được . Mỗi tượng La Hán có thể thi triển một bộ võ công , nếu mười tám pho tượng La Hán đồng thời phát động La Hán đại trận . Đệ tử Thiếu Lâm trước khi hạ sơn hành đạo đều phải được thử võ công ở La Hán Đường , tối thiểu phải vượt qua được chín tượng La Hán thì mới được phép hạ sơn . Nếu không thì phải ở lại Thiếu Lâm để tiếp tục khổ luyện.

Do vậy khi thấy Tống Phù bỗng nhiên xuất chưởng đánh một pho tượng La Hán thì Nhập Vân đại sư mới vội vàng lên tiếng ngăn cản . Nhưng đáng tiếc là tiếng kêu đã quá muộn , pho tượng La Hán đột nhiên bị hất tung lên rồi bay ngang ra ngoài xa một trượng theo thế chưởng của Tống Phù.

Nhập Vân đại sư biến sắc , lão kêu lên :

- Kẻ nào dám huỷ tượng La Hán của bổn tự ?

Không có tiếng trả lời nhưng từ trong pho tượng La Hán có một búng máu tươi bắn vọt ra.

An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái , nàng chạy lại gần Tống Phù và nói :

- Đây không phải là tượng bồ tát.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Đương nhiên là không phải . Lão đệ , đây chỉ là một người sống nhưng lúc nầy sợ rằng hắn đã chết tươi rồi !

An Tiểu Bình hỏi :

- Tại sao người này giả thần giả phật ? Tống lão, mấy pho tượng còn lại...

Lời chưa dứt thì bất giác nàng quét mục quang nhìn những tượng ở bốn góc La Hán Đường và buột miệng cười lớn một tràng . Thì ra nàng vừa trông thấy song mục của một pho tượng La Hán chợt chớp động như mắt của người thật . Nàng quay lại nhìn trận chiến giữa Phương Tuyết Nghi và Trang

Tiệp thì thấy họ Trang đã rơi vào thế hạ phong nên vẫy tay ra hiệu cho Tống Phù rồi chậm rải bước tới pho tượng La Hán vừa chớp động song mục.

Tống Phù thấy nàng bước tới thì biết nàng đã có phát hiện nên lập tức cất bước theo sau, song thủ vận lực sẵn sàng ứng phó.

Tiểu Bình còn cách pho tượng chừng một trượng thì dừng bước, nàng quay lại nhìn Tống Phù và mĩm cười, nói :

- Tống lão, pho tượng này khá thú vị đấy, đây là vị La Hán nào vậy ?

Lời vừa dứt thì hữu thủ đột nhiên vung lên, một làn bạch quang vừa loé sáng thì ầm một tiếng, pho tượng La Hán có song mục vừa chớp động lập tức rời bệ phật rơi xuống đất . Từ trong pho tượng có tiếng rên la phát ra, rõ ràng kẻ tàng thân trong này đã thọ thương không nhẹ, chi ít thì cũng gảy xương hoặc đập dầu.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hảo thủ pháp, võ công Thiên Hạc Thất Trảm quả nhiên rất cao minh.

An Tiểu Bình cũng mĩm cười, nói :

- Tống lão, pho tượng này cũng là người đấy !

Tống Phù gật đầu, nói :

- Lão đệ, xem ra các pho tượng trong La Hán Đường đều không phải là La Hán rồi !

Dư âm chưa dứt thì đột nhiên nghe có tiếng cười nhạt từ trong khán thờ, tiếp theo là một giọng thâm trầm :

- Không sai ! Tống lão tà ngươi nói rất đúng ! Nơi này chẳng có một La Hán nào mà đều là kẻ đối đầu sinh tử với Tống lão tà ngươi thôi.

Chỉ thấy bức trướng phủ khán thờ lay động, một quái nhân thấp lùn, đầu to mắt tròn từ trong khán thờ tung người phóng ra ngoài . An Tiểu Bình vừa trông thấy thì kinh ngạc không thôi bởi lẻ người này không những đầu to cực kỳ mà miệng cũng rộng vô cùng, dường như phần miệng chiếm cả nữa khuôn mặt . Trong lúc nàng đang ngơ ngẩn nhìn đối phương đến xuất thần thì chợt nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Quả nhiên là Đồng huynh đệ đang giả thần lộng quỷ ở nơi này ! Tống mỗ đã sớm đoán ra rồi !

Thì ra một người đầu to miệng rộng này chính là giáo chủ Tứ Linh Giáo - Đại Đầu Quỷ Vương

Đồng Tử Kỳ !

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng cười hì hì rồi nói :

- Ngươi đã sớm biết thì sao nào ? Ngươi có biết những kẻ gặp phải lão phu sẽ nhận lãnh một kiếm như thế nào không ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Biết rất rõ, nhưng .. Tống mỗ từng nghe chuyện các hạ lập trọng thệ với Trần đại hiệp là không tàn hại sinh linh nữa, có lẻ chuyện này không giả đấy chứ ?

Đồng Tử Kỳ nhìn Tống Phù bằng ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí, lão nói :

- Tống Phù, lão phu nói một câu này nhưng sợ rằng ngươi nghe không lọt tai thôi !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Cả đời Tống mỗ cũng chẳng tốt hơn Đại Đầu Quỷ ngươi bao nhiêu nên đã nghe sự nguyền rủa nhiều lắm rồi, vì thế dù những lời khó nghe thế nào thì Tống mỗ cũng chẳng kiêng kỵ.

Đồng Tử Kỳ nói :

- Ngươi xứng đáng so sánh với lão phu à ? Họ Tống kia, ngươi tự đề cao mình quá đấy !

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Thực ra câu mà lão phu nói ngươi nghe không lọt tai là vạch trần sự giả dối vừa rồi của ngươi thôi !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Tống mỗ có sự gì không thực ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Là chuyện phát thệ với Trần đại hiệp mà ngươi vừa nói.

- Tống Phù cười hì hì, nói :

- Thực hay không thực cũng chẳng có quan hệ gì lớn ! Nếu Đồng Tử Kỳ ngươi xem chuyện này là thật thì đó là sự thật vậy !

Đồng Tử Kỳ nộ khí, nói :

- Là thật thì sao nào ? Lão phu biết trong võ lâm ai ai cũng rõ chuyện Trần đại hiệp thắng lão phu nhưng người biết chuyện lão phu phát thệ thì không thể quá bảy người.

Tống Phù nói :

- Bảy người, mười người hãy trăm người cũng có gì khác đâu ? Đồng Tử Kỳ ngươi so đo như vậy mà không sợ đánh mất thể diện của mình sao ?

Đồng Tử Kỳ biến sắc, lão nói :

- Họ Tống kia, hôm nay lão phu quyết phải điều tra rõ kẻ nào nói chuyện này với người mới được !

Tống Phù thấy đối phương thừa nhận thì bất giác động lòng hiếu kỳ, lão mĩm cười hỏi :

- Tại sao họ Đồng ngươi phải nhất định làm rõ chuyện này ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Vì... lão phu muốn chứng thực một chuyện !

Tuy Tống Phù có linh cảm mẫn nhuệ hơn người nhưng lúc nầy lão cũng không nghĩ ra là đối phương muốn chứng thực chuyện gì, tuy nhiên lão biết nếu mình hỏi trước thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ không bao giờ tiết lộ . Vì vậy lão liền cười hì hì, nói :

- Đồng Tử Kỳ ngươi nói không quá bảy người biết chuyện ngươi lập thệ trước Trần đại hiệp, như vậy làm sao ngươi biết không phải một trong bảy người đó đã nói với Tống mỗ ?

Đồng Tử Kỳ ngoác miệng rộng cười một cách quái gỡ rồi nói :

- Làm sao có chuyện đó ?

Tống Phù nói :

- Họ Đồng ngươi tự tin quá nhĩ ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Thiên Ma Nữ, Liễu My Nương, Ác Khổng Minh, Kim Trường Canh thì quyết không thể nói với người rồi, còn như Trần đại hiệp là một chính nhân quân tử, lời hứa ngàn vàng nên tất nhiên cũng không thể nói cho ngươi biết !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không sai, năm người này không hề nói cho Tống mỗ biết, nhưng còn một người khác đấy !

Đồng Tử Kỳ nói :

- Chỉ còn lại hai người mà thôi !

Tống Phù nói :

- Có thể một trong hai người này nói thì sao ?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu, nói :

- Càng không thể, bởi vì...

Mục quang của lão chợt sắc lạnh như dao, lão lạnh lùng nói tiếp :

- Một trong hai ngươi đó chính là lão phu !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Nhưng còn một vị nữa.

Đồng Tử Kỳ quát hỏi :

- Ngươi đó là ai ?

Tống Phù lại cười hì hì, nói :

- Chính là Tống mỗ !

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì đột nhiên bước lên trước một bước và nói :

- Tống Phù, người khác không dám phạm đến ngươi vì sợ thân pháp khinh công cao minh của ngươi, nhưng lão phu thì chẳng xem trò khinh công của ngươi ra gì đâu, ngươi hiểu chứ ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Đồng huynh khéo nói rồi ! Đại Đầu Quỷ Vương là giáo chủ Tứ Linh Giáo thì đương nhiên là chẳng xem Tống mỗ ra gì rồi !

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói :

- Ngươi biết như thế thì tốt !

Lão chậm rải bước tới hai bước nữa và nói tiếp :

- Nếu ngươi cho rằng khinh công của lão phu không bằng Đại Mạc Quỷ Thủ ngươi thì chúng ta hay thử xem nhé ?

Tống Phù thừa hiểu tuy khinh công của mình liệt vào hàng đệ nhất võ lâm nhưng nếu tỷ thí với Ngũ Đại ma chủ mà chỉ dựa vào khinh công thôi thì nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ trước.

Vì thế lão cười ha hả rồi nói :

- Không cần phải thử, Tống mỗ tự biết sức mình mà !

Đồng Tử Kỳ mĩm cười một cách quái dị, lão nói :

- Tống Phù, bây giờ ngươi mới biết sao ? Lão phu phí lời nảy giờ là chỉ muốn nói cho ngươi biết rằng, trong thiên hạ chỉ có tổng cộng sáu ngươi biết chuyện lão phu lập thệ mà thôi, nhưng sáu người này tuyệt đối không thể nói với ngươi . Thế mà hôm nay vừa gặp mặt ngươi đã nói ra chuyện này, tõ rằng ngoài ngươi ra còn có người khác biết trước ngươi, hì hì...

Đột nhiên lão chồm người tới trước và quát hỏi :

- Tống Phù, kẻ đó là ai ?

Nhất thời Tống Phù chưa biết phải trả lời như thế nào cho phải, lão đang trầm ngâm suy nghĩ thì đã nghe Đồng Tử Kỳ hỏi tiếp :

- Hay là truyền nhân của Trần đại hiệp nói cho ngươi biết ?

Tống Phù định gật đầu nhưng bỗng nhiên thầm nghĩ :

- Nghe ngữ khí cấp thiết của hắn như vậy, không lẻ hắn vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp có truyền nhân ?

Nghĩ thế nên lão vội lắc đầu, nói :

- Không phải !

Đồng Tử Kỳ lộ vẻ thất vọng, lão nói :

- Không phải à ? Lão phu không tin !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không phải là không phải, các hạ không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác ! Nhưng Tống mỗ

có thể nói cho ngươi biết người nói chuyện này với Tống mỗ là ai.

Đồng Tử Kỳ liền hỏi :

- Kẻ đó là ai ?

Tống Phù nói :

- Là đệ tử của Thiên Ma Nữ !

Lời này vừa phát ra thì suýt chút nữa Đồng Tử Kỳ nhãy dựng lên . Lão ngoác cái miệng cực rộng để lộ hai hàm răng vàng khè và kêu lên :

- Ngươi nói có thật không ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Đương nhiên là thật !

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi buột miệng nói :

- Há có lý này sao ? Thiên Ma Nữ làm sao có thể phụ nghĩa bội tín như thế ?

Tống Phù cười nhạt, nói :

- Đồng huynh đánh giá Thiên Ma Nữ quá cao rồi đấy !

Đồng Tử Kỳ trừng mắt nhìn Tống Phù và nói :

- Lão phu vẫn không tin là Thiên Ma Nữ nói ra chuyện này !

Tống Phù cười hì hì , nói :

- Nhân chứng đang có tại Thiếu Lâm tự, nếu các hạ không tin thì có thể đi hỏi !

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Đệ tử của Thiên Ma Nữ sao lại ở trong Thiếu Lâm tự ?

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Không những ở trong Thiếu Lâm tự mà còn đang dưỡng thương ở nơi này.

Đồng Tử Kỳ nghe vậy thì ngẫn người ra như pho tương, căn bản lão nghĩ không thấu là tại sao đồ

đệ của Thiên Ma Nữ lại chạy đến Thiếu Lâm tự dưỡng thương, trừ phi Thiên Ma Nữ đã thâu phục tăng lữ Thiêu Lâm, hoặc là Thiên Ma Nữ đã đầu hàng Thiếu Lâm và cửu đại môn phái.

Đồng Tử Kỳ trầm ngâm một lát rồi mới nói :

- Thiên Ma Nữ cũng đang ở Thiếu Lâm tự chăng ?

Tống Phù thầm nghĩ, chuyện này không thể trả lời rõ ràng được, do vậy lão mĩm cười một cách bí hiểm và nói :

- Hiện tại Thiên Ma Nử có ở nơi này hay không thì Tống mỗ cũng không biết.

Đồng Tử Kỳ lại suy nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Tống Phù, ngươi đã gặp đệ tử của Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa ?

Tống Phù liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Tại sao các hạ không đi hỏi Trần đại hiệp đấy ?

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên nói :

Mất trang 121-122

Bọn lão phu !

- Điều đó cũng chưa chắc !

- Tống Phù, ngươi đừng quên là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã từng có quy định, chi ít trong ba năm bọn ta phải gặp lão một lần, nhưng từ khi chia tay lần trước đến giờ đã hơn bốn năm rồi, vậy mà chẳng thấy Trần đại hiệp gửi thư thiếp đến, như thế chẳng đũ để chứng minh là Trần đại hiệp không còn tại thế sao ?

Tống Phù thầm kinh ngạc, lão nghĩ :

- Ma đầu này quả nhiên rất lợi hại !

Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lão nói :

- Các hạ chỉ dựa vào điểm này mà dám khẳng định Trần đại hiệp đã quy tiên à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Bằng vào điểm này cũng quá đũ rồi ! Huống hồ, nếu Trần đại hiệp còn tại thế thì làm sao lão ta

dung túng cho đệ tử Thiên Ma Nữ tác yêu tác quái trên giang hồ?

Tống Phù nghe vậy thì nhất thời không tìm được lý do gì phản bác cả. Nhưng bỗng nhiên nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói:

-Trang huynh, nếu huynh không biết đường tiến thoái thì chớ trách tại hạ bất lưu tình đấy!

Thì ra hai người động thủ cả nữa ngày mà Phương Tuyết Nghi vẫn chưa hạ sát thủ, nếu không thì dù có mười Trang Tiệp cũng phải phơi xác tại đương trường rồi!

Trang Tiệp nghe vậy thì cười nhạt nói:

- Phương huynh đệ, chuyện đã đến nước này thì tại hạ cũng không thể tự quyết được nữa, tốt xấu thế nào cũng phải có một trong hai chúng ta nằm xuống thôi...

Lời chưa dứt thì hắn đã mãnh công ra tám chưởng ngũ chỉ.

Song mục của Phương Tuyết Nghi chợt xạ hàn quang, chàng vừa vung thủ chống đở vừa lạnh lùng nói:

- Trang huynh, xem ra tại hạ không thể không hạ độc thủ rồi.

Trang Tiệp lại công tiếp ba chiêu cực nhanh rồi nói:

- Không sai, chúng ta không phân sinh tử thì quyết không dừng tay!

Phương Tuyết Nghi cười ha hả một tràng rồi nói:

- Chúng ta vô oán vô thù thì nói gì đến chuyên phân sinh tử.

Nói đến đây thì song chưởng của chàng cũng vung ra phản công hai chiêu rồi nói tiếp:

-Chúng ta chỉ cần phân cao thấp là được rồi!

Trang Tiệp cười nhạt, nói:

- Cũng được...

Hai tiếng "cũng được" vừa phát ra thì đã nghe Phương Tuyết Nghi quát lớn:

- Trang huynh, xin lượng thứ cho tiểu đệ đắc tội!

Lời vừa dứt thì hữu thủ của chàng đột nhiên vung lên, hai ngón tay trỏ và ngón giữa chợt xoay tít rồi đẩy ra phía trước.

Trang tiếp thấy vậy thì biến sắc, hắn vội vàng tung người phóng ngược ra sau tức thì. Nhưng thế công của Phương Tuyết Nghi cực kỳ nhanh, do vậy Trang Tiệp phản ứng tuy rất nhanh nhay song nhưng vẫn không thể nào tránh kịp. Hắn kêu thất thanh một tiếng rồi cảm thấy toàn thân chấn động, nhất thời song cước đứng không vững nên ngã lăn ra đất.

Thì ra vừa rồi Phương Tuyết Nghi đã thi triển kiếm pháp sư môn nhưng chàng dùng chỉ thủ thay kiếm để điểm huyệt đạo trước ngực Trang Tiệp, lúc nầy chàng khom xuống kéo Trang Tiệp vào một góc La Hán đường rồi trầm giọng nói:

- Trang huynh, tốt nhất là huynh chớ vọng động tự vận khí giải huyệt, nếu không tất sẽ tổn thương nội tạng đấy.

Nói đoạn chàng không chờ Trang Tiệp trả lời mà lập tức quay người bước đến chỗ Tống Phù.

Lúc nầy Tống Phù đang suy nghĩ làm thế nào trả lời câu hỏi của Đồng Tử Kỳ nhưng khi thất Tuyết Nghi đến thì lão buột miệng nói:

- Lão đệ, xem ra võ công của Trang Tiệp cũng không tồi nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi nói:

-Tống lão, vị lão nhân này là ai vậy?

Tống Phù mỉm cười, nói:

- Là một vị trong Ngũ Đại Ma Chủ . Đại Đầu Quỷ Vương Đồng Tử Kỳ đấy!

Trong lúc động thủ với Trang Tiệp thì Tuyết Nghi đã nghe hai người đối đáp nhưng không rõ lắm, vì thế, bây giờ vừa nghe Tống Phù trả lời thì tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

- Thì ra là như vậy...

Vừa nói chàng cung thủ hành lễ với Đồng Tử Kỳ.

Đồng Tử Kỳ lắc lắc chiếc đầu to và hỏi.

- Tên của ngươi là gì ? Là môn hạ của ai? Trông ngươi đánh bại Trang Tiệp như thế thì đũ thấy võ công của ngươi cũng không tầm thường!

Lão ta hỏi liền một mạch như vậy khiến cho Tống Phù ngạc nhiên không ít, bởi lẻ Đồng Tử Kỳ và Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh là hai nhân vật xuất hiện đã có biểu hiện khác thường, điều nầy đũ thấy bên trong tất phải có nguyên nhân!

Phương Tuyết Nghi nghe hỏi thì liếc nhìn qua Tống Phù rồi nói:

-Tại hạ họ Phương, thảo danh là Tuyết Nghi, còn như môn hạ của ai thì xin lượng thứ, tại hạ không thể nói ra được!

Tống Phù nghe chàng báo danh tánh thì bất giác ngẩn người, lão thầm nghĩ:

- Tiểu tử này thật là kém biến hoá, nếu tên ma đầu này đã gặp Liễu My Nương thì ba chữ Phương Tuyết Nghi chẳng phải là báo cho đối phương biết ngươi là truyền nhân duy nhất của Kiếm Thần Trần đại hiệp sao ?

Nghĩ đoạn lão buột miệng kêu lên:

- Phương lão đê...

Phương Tuyết Nghi thản nhiên hỏi:

- Tống lão có điều gì chỉ giáo chăng?

Tống Phù chau mày nói:

- Lão đệ, trước mặt Ngũ Đại Ma Chủ, ngươi phải nói năng cẩn ngôn một chút mới được!

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu dụng ý của Tống Phù nhưng cách nghĩ của chàng khác lão ta, chàng nghĩ sư phụ của mình đã được võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần thì bản thân mình không thể trốn tránh ẩn nấp được. Vì thế, Tống Phù vừa dứt lời thì chàng liền mỉm cười, nói:

- Vản bối đã hiểu! Tống lão không cần phải lo lắng nữa!

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục tròn như viên bi và cười nhạt, nói:

- Lão phu thấy võ công của ngươi không tồi nên mới hỏi sư môn của ngươi thôi. Tiểu tử, dù ngươi là đệ tử của cửu đại môn phái thì lão phu cũng có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào...

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ:

- Rốt cuộc thì người này quả nhiên là một đại ma đầu, lão ta xem tính mạng con người chẳng khác gì cỏ rác.

Nghĩ đoạn chàng trầm giọng nói:

- Tôn giá lấy việc giết ngươi làm trò đùa chăng ?

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi mới hạ sơn xuất đạo à ?

- Đúng thế thì sao nào ?

- Nếu ngươi không phải là kẻ mới hạ sơn xuất đạo thì tất phải cảm thấy kinh dị khi nghe lão phu nói câu vừa rồi !

- Đồng Tử Kỳ, có một chuyện mà có lẻ lão chưa nghĩ đến đó thôi !

- Ha ha... tiểu tử ngươi quả nhiên rất to gan, ngươi dám gọi thẳng danh tánh của lão phu thế à ?

Tràng cười vừa dứt thì lão gật đầu, nói tiếp :

- Có thể gọi ngươi là kẻ to gan bậc nhất trong võ lâm đấy, lão phu thật là khâm phục, khâm phục !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Được tôn giá nói một lời khâm phục như thế là tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh !

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử, ngươi vừa nói có thể lão phu chưa nghĩ đến một chuyện, chẳng hay đó là chuyện gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Chuyện rất đơn giản, trong đời tôn giá đã từng bị uy hiếp đến cảnh đối diện với cái chết chưa ?

Đồng Tử Kỳ bất giác ngẩn người, lão hoàn toàn không ngờ Phương Tuyết Nghi lại hỏi một câu như vậy nên trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chưa có !

Lão ta là một trong Ngũ Đại Ma Chủ, trước đây khi bị Kiếm Thần Trần đại hiệp giáng phục thì lão đã từng có cảm giác khiếp sợ trước cảnh tử vong, nhưng bảo lão tự nói ra chuyện này thì càng khó hơn bảo lão ta tự lấy mạng mình.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta trả lời dứt khoát như thế, nếu là người khác thì sợ rằng không thể không tin lão ta !

Nghĩ đoạn chàng lạnh lùng hỏi :

- Lão nói thật đấy chứ ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Lão phu há có thể lừa dối ngươi sao ? Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là môn hạ của cao nhân nào mà dám xem thường lão phu như vậy ?

Chương 12: Thần Kiếm Thị Uy

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù rồi chậm rải nói :

- Đồng Tử Kỳ , lão thật sự muốn biết lắm à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Không sai , hôm nay lão phu không thể làm rõ chuyện này.

Tuyết Nghi nhìn qua hai vị tông chủ của hai đại môn phái là Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong rồi nói :

- Tại hạ có một điều kiện.

Thần sắc của Đồng Tử Kỳ chợt trầm xuống , lão nói :

- Điều kiện gì ? Ngươi định giở trò gì với lão phu đây ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Lão không đồng ý chăng ?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói :

- Ngươi tưởng lão phu là hạng người nào mà chịu sự hiếp chế của người khác chứ ?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả rồi nói :

- Tôn giá không đồng ý thì thôi vậy . Xin lượng thứ là vản bối không thể nói rõ ra danh hiệu của sư môn.

Đồng Tử Kỳ nộ khí nói :

- Tiểu tử họ Phương kia , ngươi không sợ chết à ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Từ lúc tại hạ bước vào giang hồ đến giờ chưa có nhân vật nào có đã bản lĩnh bức tại hạ đến tử địa

, tôn giá xuất ngôn nói như vậy là cho rằng võ công của tại hạ không thể tự vệ chăng ?

- Không sai ! Lão phu muốn lấy mạng ngươi thật dễ như trở bàn tay.

- Tại hạ không tin.

- Ngươi không tin thì hãy thử xem.

Đến lúc nầy thì Phương Tuyết Nghi đã biết trong thời gian gần đây Đồng Tử Kỳ chưa hề gặp Liễu My Nương cũng như hai thuộc hạ Ngãi Đông Hải và Cao Vô Địch , nếu không thì lão ta hà tất phải tra hỏi sư môn của chàng . Nhất thời chàng chợt nghĩ ra một kế nên mĩm cười nói :

- Đồng Tử Kỳ , chúng ta đánh cuộc với nhau nhé.

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi lại :

- Đánh cuộc à ? Đánh cuộc cái gì ?

- Đánh cuộc là lão không thể thắng được tại hạ.

- Lão phu không thể thắng được ngươi ?

- Không sai ! Lão có dám đánh cuộc không ?

- Hà hà... Đương nhiên là dám rồi . Nếu lão phu không dám thì đâu còn là một trong Ngũ Dại Ma Chủ ? Tiểu tử , lão phu sẽ cho ngươi một cơ hội là để ngươi tự đưa ra giới hạn chiêu số đấy.

- Được ! Một ngàn chiêu nhé !

Đồng Tử Kỳ trợn mắt há miệng nhìn Phương Tuyết Nghi mà không nói gì.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói tiếp :

- Thế nào ? Chừng đó ít quá chăng ?

Đồng Tử Kỳ thở dài một hồi rồi nói :

- Ít à ? Nhiều quá đấy . Tiểu tử xem ra ngươi ngông cuồng thái quá rồi.

Phương Tuyết Nghi có ý trầm ngâm một lát rồi nói :

- Năm trăm chiêu nhé.

Đồng Tử Kỳ nói :

- Vẫn nhiều quá.

Lão không chờ đợi phương lên tiếng mà vội vàng nói tiếp :

- Thế nầy nhé , lão phu và tiểu tử ngươi động thủ trong vòng năm mươi chiêu thôi , nếu trong năm mươi chiêu mà lão phu không thắng được ngươi thì mọi chuyện sẽ tùy tiểu tử ngươi xử lý.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì cười thầm trong bụng.

Tống Phù , An Tiểu Bình và Hoắc Minh Phong cũng rất đắc ý , chỉ có Nhập Vân đại sư vì chưa tận mắt mục kích võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi nghe chàng khiêu chiến với Đồng Tử Kỳ thì lão đã ngầm thất kinh rồi , bây giờ nghe Đồng Tử Kỳ giới hạn trong năm mươi chiêu mà Phương Tuyết Nghi chẳng có phản ứng gì thì lão càng lo lắng gấp bội.

Nhập Vân đại sư chau đôi mày bạc định khai khẩu thì đã nghe Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chưởng môn đại sư không cần lo lắng , Phương lão đệ sẽ không thua đâu.

Đồng Tử Kỳ hừ một tiếng rồi nói :

- Tống Phù , ngươi dám bảo đảm thế à ?

Tống Phù mĩm cười nói :

- Sao lại không dám ?

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tống lão không cần phải bảo đảm , chỉ cần lão đếm giùm chiêu số cho vản bối là được rồi.

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Tống Phù , có một chuyện ngươi cần phải nhớ kỹ đấy.

Tống Phù liền hỏi :

- Chuyện gì ? Phải chăng các hạ sợ Tống mỗ đếm sai chiêu số ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Tống Phù , nếu tiểu tử này bại trận thì e rằng lão phu cũng không thể bõ qua cho ngươi đấy.

Tống Phù giả vờ kinh sợ , lão đưa tay sờ đầu mình và nói :

- Không lẻ Đồng Tử Kỳ ngươi cũng có hứng thú với thủ cấp của Tống mỗ sao ?

Đồng Tử Kỳ cười hì hì nói :

- Không sai ! Lão phu có mười mấy con mãnh cẩu , thủ cấp của ngươi đũ để chúng đánh chén một bửa đấy.

Tống Phù rùn vai lè lưỡi quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ , xem ra phải mượn đả cẩu bỗng của Bang chủ rồi.

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Lão phu sẵn sàng chờ lệnh.

Tống Phù nói :

- Đa tạ Bang chủ hứa giúp Tống mỗ giết mấy con ác cẩu đó.

Trong lúc hai người đối đáp thì Phương Tuyết Nghi đã bạt kiếm ra khỏi võ.

Đồng Tử Kỳ chú mục nhìn vào bảo kiếm của chàng , thần sắc lộ vẻ kinh ngạc , một lúc sau lão buột miệng hỏi :

- Tiểu tử , bảo kiếm của ngươi từ đâu mà có vậy ?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Xem ra trường kiếm này của sư phụ có ấn tượng rất sau sắc trong đầu lão này.

Nghĩ đến đây thì chàng buột miệng nói :

- Bảo kiếm của tại hạ là do một vị tiền bối ban tặng.

Đồng Tử Kỳ vội hỏi :

- Có phải là Trần Hy Chính không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , chàng nhìn thanh bảo kiếm và nói :

- Chuyện này à ? Chờ sau khi động thủ xong năm mươi chiêu , nếu lão thắng được tại hạ thì lúc đó tự nhiên tại hạ sẽ nói.

Đồng Tử Kỳ thầm nghĩ :

- Mình cần phải nhanh chóng đánh bại tiểu tử này , khi đó tất sẽ biết tất cả mọi chuyện.

Nghĩ như vậy nên lão không hỏi nữa mà lạnh lùng nói :

- Được , lão phu sẽ dựa vào đôi tay này để ứng phó với bảo kiếm của ngươi . Tiểu tử , ngươi mau xuất thủ đi thôi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Tôn giá tự đại như thế thì tại hạ đành cung kính bất như tuân mạng thôi.

Nói đoạn chàng vung kiếm đâm tới trước một thế rất bình thường.

Đồng Tử Kỳ liền xuất hữu thủ , ngũ chỉ xoè ra như nanh vuốt mãnh thú chụp thẳng vào thanh kiếm của Phương Tuyết Nghi . Thủ pháp tay không đoạt kiếm của lão cực kỳ ảo diệu.

Phương Tuyết Nghi tuy chưa thi triển kiếm pháp của sư môn và chiêu chàng vừa mới xuất rất bình thường nhưng thân thủ và phản ứng của chàng vô cùng mẫn nhuệ , thế mà suýt chút nữa thì bị trảo thủ của Đồng Tử Kỳ chụp trúng thân kiếm . Bất giác chàng kinh hải , thầm nghĩ :

- Xem ra lão ma đầu họ Đồng này cao minh hơn Liễu My Nương không ít.

Trong lúc đang nghĩ thì trường kiếm của chàng đã triệt hồi.

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu tử , nếu ngươi chỉ biết những chiêu kiếm pháp thế nầy thì lão phu khuyên ngươi không nên tỷ thí nữa.

Phương Tuyết Nghi giả vờ ngạc nhiên , chàng hỏi :

- Tại sao vậy ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Đừng nói là năm mươi chiêu , sợ rằng chưa tới mười chiêu thì trường kiếm của ngươi đã rời khỏi tay rồi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ không tin.

Lời dứt kiếm xuất , lần nầy chàng cũng đâm ra một thế bình thường như trước . Nhưng lần nầy Đồng Tử Kỳ không vung trảo thủ chụp vào thân kiếm mà cong ngón tay nhằm búng vào thân kiếm .

Thế kiếm của Tuyết Nghi vốn xuất ra rất chậm trông chẳng có gì đặc biệt cả , thế búng kiếm của Đồng Tử Kỳ có thể nói là rất hợp thời hợp phương vị , nếu trường kiếm của Phương Tuyết Nghi không biến chiêu giữa chừng thì sẽ bị đối phương búng trúng thân kiếm.

Trong tíc tắc , kiếm và chỉ sắp chạm nhau thì nghe Tuyết Nghi lạnh lùng hừ một tiếng , hữu thủ chợt trầm xuống , trường kiếm đột nhiên từ dưới biến thế đâm lên . Đường kiếm vút đi như chớp nhằm vào chiếc miệng rộng của Đồng Tử Kỳ mà tiến.

Đồng Tử Kỳ hơi ngạc nhiên , chiêu thức bất biến nhưng hữu thủ của lão cũng tiến lên trước cực nhanh . Lão nghĩ thế búng này sẽ làm cho trường kiếm của đối phương chấn động mà văng khỏi tay.

Nhưng thực tế lại không như vậy , trường kiếm của Tuyết Nghi không những không rời khỏi tay mà còn loé lên một đạo hàn quang như sấm chớp và thuận theo hướng vung tay của Đồng Tử Kỳ mà uy hiếp khuỷu tay của lão.

Đồng Tử Kỳ vội dịch sang ba bước tránh né và lớn tiếng nói :

- Hảo kiếm pháp !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Đồng Tử Kỳ , lão phải cẩn thận đấy ! Bảo kiếm của tại hạ rất sắc bén.

"Soạt , soạt " kiếm phong chợt vang lên như cuồng phong tảo diệp , trong chớp mắt Phương Tuyết Nghi đã công liên tiếp ba kiếm.

Lần nầy thì Đồng Tử Kỳ không dám tỏ ra khinh suất nữa . Bởi lẻ chiêu kiếm trước đó của Phương Tuyết Nghi khiến lão ta cảm thấy có vẻ gì quen thuộc . Nếu Tuyết Nghi không nhanh chóng công thêm ba chiêu thì nhất định Đồng Tử Kỳ sẽ có đũ thời gian để nghĩ ra chiêu kiếm pháp do là lộ số của Kiếm Thần.

Song phương chiết giải qua mười bốn , mười lăm chiêu thì Đồng Tử Kỳ đã bắt đầu rơi vào thế bị động , nhưng với thân phận là một trong Ngũ Ma , đại ngôn đã lộ xuất thì lúc nầy dù lão có muốn lấy binh khí ra cũng không tiện lấy.

Qua bảy tám chiêu nữa thì bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ chộp lấy cơ hội xuất liền một lúc bốn năm chưởng rồi quát lớn :

- Ngừng tay !

Phương Tuyết Nghi rất ngạc nhiên , chàng thu kiếm bước lui rồi hỏi :

- Thế nào ? Lão chịu thua rồi à ?

Đồng Tử Kỳ trợn tròn song mục nhìn Phương Tuyết Nghi với thái độ lạnh lùng , lão nói :

- Ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp phải không ?

Phương Tuyết Nghi cả kinh , chàng thầm nghĩ :

- Tại sao lão ta phải nhất định điều tra xem ta có phải là truyền nhân của Kiếm Thần hay không nhĩ ? Xem ra bên trong tất phải có duyên cớ rồi.

Nghĩ đoạn chàng cao giọng nói :

- Phải thì sao ? Không phải thì sao ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Trông kiếm pháp của ngươi đúng là tuyệt học Long Hành Bát Kiếm của Kiếm Thần Trần đại hiệp , nếu ngươi không phải là truyền nhân của Trần đại hiệp thì làm sao ngươi học được bộ kiếm pháp này ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười , chàng nói :

- Chưa hết năm mươi chiêu mà tôn giá cũng chưa thắng được tại hạ, nếu tại hạ không nói thì cũng chẳng trái với quy ước ban đầu.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt nói :

- Tiểu tử họ Phương kia , có một chuyện mà lẻ ra ngươi phải hiểu rõ chứ ?

- Chuyện gì ?

- Uy danh của Kiếm Thần không cho phép hậu nhân của lão ta huỷ diệt , nếu tiểu tử ngươi là đệ tử của Kiếm Thần mà không dám thừa nhận trước mặt người khác thì e rằng ngươi không xứng đáng là truyền nhân của Kiếm Thần nữa.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không sai , tuy lão ta dùng kế khích tướng để ta tiết lộ thân phận nhưng quả thật là uy danh của sư phụ không thể vì ta mà tổn hại.

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng trầm giọng nói :

- Đúng vậy ! Phương mỗ chính là truyền nhân của Kiếm Thần.

Cuối cùng thì chàng cũng thừa nhận.

Đồng Tử Kỳ hơi bất ngờ nhưng lão trầm ngâm một lát rồi nói :

- Quả nhiên tiểu tử ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần rồi.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Tôn giá đã vừa ý rồi chứ ?

Bỗng nhiên Đồng Tử Kỳ ngẫn người ra nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi thở dài nói :

- Trần đại hiệp thật là không có chuyện gì không thông rõ , cuối cùng thì lão ta cũng có được một truyền nhân như ngươi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy lời nói này có vẻ kỳ hoặc , chàng thầm nghĩ :

- Nghe ngữ khí của lão thì hình như Ngũ Dại Ma Chủ không tin là sư phụ sẽ tìm dược một truyền nhân như ta.

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Gia sư dược võ lâm tôn xưng là Kiếm Thần nhưng đáng tiếc là tại hạ tài năng có hạn nên khó đạt được một phân mười sở học của gia sư.

Đồng Tử Kỳ lắc chiếc đầu to của mình lớn tiếng nói :

- Chuyện này sao có thể như vậy được ? Tại sao Thiên Ma Nữ lại xuẩn ngốc như vậy chứ ?

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ma Nữ ?

- Sao lại không liên quan ? Nhớ lần trước , sau khi gặp lệnh sư thì năm người bọn lão phu có tập hội một lần , theo Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ nói thì Kiếm Thần Trần đại hiệp đã lâm trọng bệnh không còn tại thế được bao lâu.

- Lão đang nguyền rủa sư phụ của tại hạ đấy à ?

- Ác Khổng Minh rất tinh thông y đạo , ngày đó hắn từng chẩn mạch cho lệnh sư trên Nga My - Kim Đỉnh , sau đó Ác Khổng Minh nói đúng như lời của Thiên Ma Nữ dự đoán là bệnh của Trần đại hiệp đã nhập vào căn cốt rồi , quyết không thể sống hơn một năm nữa.

- Toàn là những lời xằng bậy , nếu gia sư không thể sống quá một năm nữa thì làm sao có thể truyền võ công cho tại hạ ?

- Không sai đó chính là điều lão phu không hiểu nỗi . Theo lý mà nói thì Ác Khổng Minh tuyệt không thể chẩn lầm mạch , huống hồ khi đó lệnh sư vẫn chưa vẫn chưa có được gan của con cá chép vàng , nếu muốn phục hồi tinh lực thì đó là chuyện không thể nào xảy ra được.

- Toàn là những lời láo khoét bịa đặt.

Đồng Tử Kỳ lạnh lùng nhìn Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử , lão phu hỏi ngươi câu này hy vọng là ngươi theo sự thật mà trả lời.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Tôn giá cứ hỏi , chuyện gì có thể trả lời được thì tự nhiên tại hạ sẽ theo sự thực mà trả lời.

Đồng Tử Kỳ hỏi :

- Hiện giờ lệnh sư đang ở đâu ?

- Cùng Lai Sơn.

- Lệnh sư vẫn còn tại thế à ? Sức khoẽ của lão ta như thế nào ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một hồi lâu mà không nói gì.

Đồng Tử Kỳ liền nói :

- Phương lão đệ , ngươi trầm ngâm không nói như thế , phải chăng là Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên ?

Lão thay đổi cách xưng hô , gọi Phương Tuyết Nghi là Phương lão đệ , điều nầy rõ ràng là lão đã thừa nhận thân phận của chàng và tin chàng là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Phương Tuyết Nghi thở dài một hồi rồi nói :

- Đồng Tử Kỳ , chỉ có chuyện này là xin lão lượng thứ vì tại hạ không thể nói ra được.

Đồng Tử Kỳ ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi không muốn nói chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không phải là không muốn nói mà là không thể nói.

Đồng Tử Kỳ ngữa mặt cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu hiểu rồi.

- Lão hiểu cái gì chứ ?

- Trần đại hiệp đã xuôi tay nhắm mắt rồi.

- Chuyện này... Tại hạ vẫn không thể nói.

- Phương lão đệ , trước sau gì ngươi vẫn cứ một câu "không thể nói " , điều nầy khiến lão phu càng tin rằng lệnh sư Trần đại hiệp đã thật sự quy tiên rồi.

Đồng Tử Kỳ ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Đúng rồi , lão phu còn có một chuyện quên nói với lão đệ ngươi.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Chuyện gì thế ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Tuy bọn lão phu và lão đệ ngươi không quen biết nhưng đối với truyền nhân của Trần đại hiệp thì bọn lão phu không thể không biết . Bởi lẻ mười năm trước bọn lão phu có một thoa? thuận là trong võ lâm chỉ có thể có một Trần đại hiệp chớ quyết không thể có một Trần đại hiệp thứ hai xuất hiện.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình , chàng thầm nghĩ :

- Không lẻ bọn họ đã có ý đối phó với ta từ lâu rồi ?

Nghĩ như vậy , bỗng nhiên chàng cảm thấy không đúng , vì từ lúc Kiếm Thần thu chàng làm đệ tử đến giờ chưa qua bốn năm thì làm sao Ngũ Đại Ma Chủ có thoa? thuận để đối phó với chàng từ mười năm về trước ?

Chính vì điều nầy mà nhất thời chàng không biết phải nói thế nào cho phải.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thế nào ? Lão đệ ngươi không tin chăng ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Đúng vậy ! Tại hạ không tin !

Đồng Tử Kỳ nói :

- Nếu lão phu nói rõ đạo lý bên trong thì nhất định lão đệ ngươi không thể không tin.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Mười năm trước tại hạ chưa nhập môn thì làm sao Ngũ Dại Ma Chủ có được thoa? thuận là sẽ đối phó với Phương mỗ ? Dù tôn giá có đưa ra đạo lý gì thì cũng khó khiến cho tại hạ tin được.

Đồng Tử Kỳ cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không sai , năm xưa khi bọn lão phu đưa ra thoa? thuận thì địch thực là Phương lão đệ chưa nhập môn làm môn đồ của Kiếm Thần nhưng bọn lão phu cũng chẳng cần biết đồ đệ của Trần đại hiệp là ai , chỉ cần kẻ đó là truyền nhân y bát của lão ta thì bọn lão phu sẽ không chừa một thủ đoạn nào để đối phó với hắn.

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Lão tự tin là có thể thực hiện được chuyện đó à ?

Đồng Tử Kỳ nói :

- Khi bọn lão phu đưa ra thoa? thuận thì Trần đại hiệp vẫn còn tại thế , bây giờ nếu Trần đại hiệp đã quy tiên thì bây giờ năm người bọn lão phu liên thủ tất sẽ thừa sức đối phó với lão đệ ngươi rồi.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Không sai ! Cách suy nghĩ của lão cũng là lẻ thường tình.

Chàng hơi ngừng lại , bảo kiếm trong tay chợt trầm xuống rồi lắc đầu cười ha hả một tràng rồi nói tiếp :

- Nhưng tại hạ muốn nói cho tôn giá biết , trường kiếm trong tay tại hạ là thần kiếm mà ân sư dương uy trong võ lâm năm xưa , nếu Ngũ Ma nghĩ rằng thừa sức đối phó với tại hạ thì khi một ngày nào đó khi các vị làm con quỷ không đầu dưới thanh kiếm này thì chớ trách tại hạ tuổi trẻ khí thịnh không nhân từ bằng gia sư.

Đồng Tử Kỳ hơi biến sắc , lão ngoác miệng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Xem ra đức khiêm tốn của lão đệ ngươi kém xa lệnh sư.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vốn là như vậy mà !

Bỗng nhiên sắc diện của chàng trầm xuống , chàng quát hỏi :

- Đồng Tử Kỳ , hiện tại Độc Đại Phu và Thiên Ma Nữ đang ở đâu ?

Đồng Tử Kỳ lắc đầu nói :

- Lão phu không biết.

Dường như Phương Tuyết Nghi không ngờ lão trả lời một cách dứt khoát như vậy nên chàng hơi ngẩn người một lát rồi mới nói tiếp :

- Tại sao lão lại không biết ? Chẳng phải năm người bọn lão thường xuyên tụ hội với nhau đó sao ?

Dổng Tử Kỳ phá lên cười một tràng quái dị rồi nói :

- Ai nói thế ? Xem ra Trần đại hiệp chưa nói cho ngươi biết rõ về bọn lão phu rồi.

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Hạng người như bọn lão thì gia sư chẳng cần phải phí lời nói nhiều.

Dổng Tử Kỳ biến sắc , lão tức khí nói :

- Há có lý này sao . Năm xưa tuy Trần đại hiệp có khả năng diệt trừ bọn lão phu nhưng cũng chưa từng xuất ngôn khinh miệt bọn lão phu như thế . Ngày nay tiểu tử ngươi chẳng qua là một kẻ vừa ráo máu đầu , thế mà đã to gan tự đại , xuất khẩu cuồng ngôn , thật khiến cho lão phu khó có thể nhẫn nại.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Nếu tôn giá cảm thấy không thuận tai thì đừng nghe nữa vậy.

Chàng hoành ngang trường kiếm trước ngực và nói tiếp :

- Nhưng nếu tôn giá không muốn nghe thì cũng không dễ , ít ra cũng phải thắng được bảo kiếm trong tay tại hạ mới được.

Dổng Tử Kỳ quát hỏi :

- Thế nào ? Ngươi muốn động thủ nữa chăng ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói :

- Nếu lão đã khiếp sợ thì thôi vậy.

Làm sao Đồng Tử Kỳ có thể chiu được những lời mỉa mai châm chọc như thế ? Nhất thời đại nộ chợt phát , lão lớn tiếng nói :

- Vì tiểu tử ngươi là truyền nhân của Trần đại hiệp nên lão phu mới khách khí với ngươi như thế , không ngờ càng lúc ngươi càng được trớn làm tới . Nếu tiểu tử ngươi không biết tự lượng thì có lẻ lão phu phải cho ngươi nếm mùi vị của cái chết thôi.

Nói đoạn lão ngữa mặt cười ha hả một tràng. Thanh âm tràng cười vang vang khắp La Hán Đường khiến cho mái ngói hơn mấy trăm năm bị chấn động vỡ rơi nhiều mãnh xuống đất.

Phương Tuyệt Nghi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Công lực của lão ma đầu này quả nhiên là bất phàm.

Nghĩ thế nhưng chàng tỏ ra thản nhiên mĩm cười rồi nói:

- Nếu tôn giá muốn dùng phương pháp xuẩn ngốc này để ra oai trấn áp mọi người ở đây thì đó là một đại sai lầm đấy!

Đồng Tử Kỳ không nói gì nhưng lão thò tay lấy từ trong người ra một món binh khí.

Tuyết Nghi chú mục nhìn kỹ thì thấy loại binh khí này rất kỳ quái, nó chỉ dài hơn thước, nữa giống bút nữa giống thước, màu sắc đen sì khiến bất kỳ ai vừa trông thấy cũng biết ngay nó được chế từ tinh đồng.

Đồng Tử Kỳ đưa binh khí lên trước mặt và hỏi Tuyết Nghi:

- Ngươi có biết binh khí trong tay lão phu không?

Phương Tuyết Nghi chưa được nghe sư phụ nói nên đương nhiên là không biết tên gọi của loại binh khí này, do vậy chàng lắc đầu, nói:

- Kiến văn của tại hạ nông cạn nên chưa từng nghe thấy loại binh khí quái dị này!

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Đoạt Mênh Bỗng của Đại Đầu Quỷ Vương mà ngươi cũng chưa từng nghe à, thật là kém cỏi quá!

Tống Phù buột miệng kêu lên:

- Phương lão đệ, Đoạt Mênh Bỗng của Đồng lão mà không những co duỗi tùy ý mà còn tàng chứa ám khí vạn độc trong thân bỗng, khi động thủ ngươi phải cẩn thận mới được !

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Tống Phù , có lẻ ngươi chán sống rồi đấy !

Rõ ràng lão ta rất phẫn nộ khi bị Tống Phù nói ra bí mật của Đoạt Mệnh Bỗng. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại vô cùng cảm kích, chàng nói:

- Đa tạ Tống lão.

Rồi trầm sắc diện nói với Đồng Tử Kỳ :

- Tôn giá không cần phát đại nộ, chỉ cần thắng được trường kiếm trong tay tại hạ thì tôn giá muốn làm gì cũng được, nếu không thì tại hạ e rằng ngay cả bản thân mình, tôn giá cũng khó tự bảo toàn được !

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Năm xưa, tuy lão phu không phải là địch thủ của sư phụ ngươi nhưng nếu bây giờ cũng không địch lại truyền nhân của lão ta thì lão phu sống trên thế gian này há chẳng uổng phí lắm ru?

Phương Tuyết Nghi cười ha hả , nói:

- Nếu tôn giá không tin thì lát nữa đây, sau khi chúng ta động thủ xong thì tôn giá ắt sẽ rõ ngay thôi !

Lúc nầy song mục của Đồng Tử Kỳ bỗng nhiên giương lên tròn xoe, lão nhìn thẳng Tuyết Nghi mà nói rằng:

- Có một chuyện này, không biết lệnh sư đã nói cho tiểu tử ngươi nghe chưa?

- Chuyện gì nữa?

- Năm ngươi bọn lão phu đã quyết định là không để cho một Kiếm Thần thứ hai xuất hiện trên thế gian này !

- Chuyện này tôn giá đã nói rồi !

- Đúng vậy! Điều đó còn có nghĩa là, nếu Trần đại hiệp có truyền nhân thì kẻ đó sẽ là đối tượng mà bọn lão phu sẽ xuất toàn lực truy sát đến cùng !

- Tại hạ đã sớm nghĩ đến chuyện này, nếu tôn giá, có bản lĩnh giết được tại hạ thì xin mời tự nhiên xuất thủ !

Đồng Tử Kỳ chớp chớp song mục và nói:

- Nhưng lão phu còn có một chuyện chưa hiểu được !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Được, nếu có chuyện gì không hiểu thì lão mau nói ra trước đi, kẻo lát nữa không may thọ mệnh dưới kiếm tại hạ thì vỉnh viển sẽ không có cơ hội để hiểu đâu đấy !

Đồng Tử Kỳ chậm rải, nói:

- Nhiều năm qua bọn lão phu đã phí không ít tâm huyết điều tra nơi ẩn thân của Trần đại hiệp nhưng kết quả vẫn chưa điều tra được !

Phương Tuyết Nghi phá lên cười rồi nói:

- Hành tung của sư phụ tại hạ phiêu du bất định, do vậy các vị không điều tra được cũng là chuyện dễ hiểu thôi !

- Mục đích điều tra tung tích Trần đại hiệp của bọn lão phu là để tìm hiểu xem lão ta có truyền nhân hay không?

-Thế à ? Vậy thì tôn giá đã đạt được mục đích rồi đấy ! Tại hạ chính là truyền nhân của Kiếm Thần đây !

- Không sai, bọn lão phu đã nghĩ ra điều này... Nhưng không ngờ đến hôm nay lão phu mới gặp được ngươi, thật là hồ đồ quá !

- Không muộn đâu, chi ít là trước lúc chết, tôn giá cũng biết được chuyện này!

- Xưa nay Trần đại hiệp luôn lấy đạo nhân nghĩa chánh trực mà hành xử trong võ lâm nhưng bọn lão phu làm sao biết lão ta cũng có thể làm những chuyện bỉ ổi !

Phương Tuyết Nghi vừa nghe lời này thì bất giác nộ khí xung thiên, chàng lạnh lùng quát lớn :

- Đồng Tử Kỳ , lão nói năng cẩn ngôn một chút, nếu không thì đừng trách tại hạ không khách khí đấy !

Đồng Tử Kỳ nói:

- Lão phu có nói sai đâu ? Trần Hy Chính đã làm một chuyện không ai ngờ tới, nhờ vậy mà bọn lão phu mới không biết lão ta có truyền nhân !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, hỏi:

-Chuyện không ai ngờ là chuyện gì ?

Đồng Tử Kỳ chậm rải nói:

- Đó là chuyên dịch dung cải trang để che dấu diện mục thật.

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chuyện này chẳng có gì lạ, một người thích cải trang thế nào là chuyện tự do của người đó và hình như thiên hạ cũng không nên hỏi đến mới phải !

Đồng Tử Kỳ cười ha hả rồi nói :

- Không sai, bất cứ người nào cũng đều có thể làm như vậy nhưng nếu Kiếm Thần Trần đại hiệp làm như thế thì không thể tha thứ được !

- Tại sao ?

- Kiếm Thần Trần đại hiệp rất được võ lâm kinh ngưỡng , nếu lão ta cũng được dịch dung cải trang thì đó là một đại sai lầm!

- Nực cười , tại sao người khác có thể mà sư phụ tại hạ không thể chu ?

-Không sai, người khác có thể vì người khác không phải là Kiếm Thần , không được ngươi trong võ lâm tôn xưng là nhân vật nhân nghĩa chính trực.

Đồng Tử Kỳ ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Tiểu tử, đến lúc nầy thì ngươi đã hiểu tại sao lão phu nói sư phụ ngươi đã làm chuyên bỉ ổi rồi chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ đã hiểu, nhưng lão đừng quên, một người khi gặp chuyện khẩn cấp thì cũng có thể thông quyền đạt biến ! Gia sư vì đối phó với Ngũ Ma bọn lão mà không ngại dịch dung cải trang, chuyện này cũng chẳng có gì là ghê gớm !

Đồng Tử Kỳ nộ khí quát:

- Thối tha ! Tại sao đối phó với bọn lão phu thì chẳng có gì ghê gớm ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên nói:

- Điều đó phải hỏi chính tôn giá đấy !

Đồng Tử Kỳ hỏi lại:

- Lão phu có chỗ nào không đúng chăng?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có quá đi chứ ! Năm người bọn lão bị võ lâm đồng đạo gọi là Ngũ Đại Ma Chủ, điều nầy đũ chứng tỏ song thủ của bọn lão đã nhuộm quá nhiều máu và đã tạo ra không ít sát nghiệt!

Chàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Vì tránh tai mắt của bọn tôn giá và vì tạo phúc cho võ lâm đồng đạo mà nhất thời gia sư không ngại dịch dung cải trang làm một nô bộc cho người khác, chuyện này chẳng có gì là bỉ ổi cả !

Tống Phù vỗ tay cười lớn rồi nói:

- Không sai ! Không sai ! Hành vi này của Trần đại hiệp chẳng những không làm tổn hại uy danh Kiếm Thần của lão ta mà một khi chuyện này truyền ra ngoài thì càng làm cho võ lâm đồng đạo khâm phục hơn !

Nhất thời Đồng Tử Kỳ á khẩu, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc lâu rồi mới nói:

- Cứ cho là ngươi nói đúng, nhưng nếu vậy thì lần trước bọn lão phu đã mắc lừa rồi !

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng khoái chí rồi nói :

- Nếu Trần đại hiệp không thể khiến bọn ngươi mắc lừa thì trong võ lâm há chẳng phải đã xảy ra vô số tai kiếp rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói tiếp :

- Đồng Tử Kỳ, bây giờ lão đã hiểu rồi chứ ?

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói :

- Khi lão phu đã hiểu thì cũng là lúc tiểu tử ngươi chẳng còn sống được bao lâu nữa !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ hy vọng là tôn giá sẽ được như nguyện !

Nói đến đây thì trường kiếm trong tay chàng bỗng nhiên trầm xuống, chàng nói tiếp :

- Tôn giá phải cẩn thận đấy !

Lời vừa dứt thì đột nhiên soạt một tiếng, trường kiếm đã bình thế đâm ra.

Đồng Tử Kỳ lập tức vung thiết bỗng lên và quát :

- Nếu ngươi không thì triển kiếm pháp Kiếm Thần thì không đầy mười chiêu, lão phu sẽ đoạt mệnh ngươi.

Bỗng nghe choang một tiếng, trường kiếm và Đoạt Mệnh Bỗng đã va vào nhau !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy cổ tay hơi bị chấn động, chàng vội lắc người lui ra sau một bước.

Đồng Tử Kỳ cảm thấy chiêu kiếm của đối phương tuy bình thường nhưng kình lực trên kiếm uy mãnh hơn trước nhiều, Đoạt Mệnh Bỗng trong tay lão cũng bị chấn động dạt qua một bên ?

Lão quá kinh ngạc nên bất giác thầm nghĩ:

- Không ngờ nội lực của tiểu tử này lại thâm hậu đến thế , lão phu ta phải cẩn thận hơn mới được !

Nghĩ đoạn , lão huy động Đoạt Mênh Bỗng tấn công tới tấp.

Phương Tuyết Nghi vung kiếm lên đở nhưng lòng chàng đã rõ, về phương diện nội lực thì mình không thể vượt lão ma đầu này, do vậy chàng lập chủ ý là không để binh khí va chạm với nhau nữa. Đoạt Mệnh Bỗng của Đồng Tử Kỳ vừa đánh ra thì thân hình của chàng lập tức xoay chuyển nhanh như chớp , trường kiếm đâm lệch qua một bên nên hai loại binh khí không va chạm vào nhau.

Đồng Tử Kỳ cười nhạt, nói:

- Tiểu tử, ngươi chọn đấu pháp như vậy mà không sợ làm tổn hại danh hiệu của Kiếm Thần sao?

Lời vừa dứt thì Đoạt Mênh Bỗng vũ lộng như cuồng phong bảo vũ công tới.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão định dùng kế khích tướng đấy à ? Đừng mơ...

Vừa nghĩ chàng vừa xuất một thế kiếm nhẹ nhàng nhưng vô cùng ảo diệu nhắm vào đầu vai của Đồng Tử Kỳ mà đâm tới. Hai bên đều cướp tiên cơ tấn công nên chớp mắt đã qua bảy tám chiêu rồi.

Bọn Tống Phù đứng người xa hơn trượng nhưng vẫn cảm thấy kình khí từ hai loại binh khí phát ra như cắt vào da thịt.

Hoắc Minh Phong quan sát một lúc rồi khẻ nói với Tống Phù:

- Tống huynh , chúng ta có cần trừ khử những kẻ theo Đồng Tử Kỳ đến đây không?

Tống Phù nhìn qua Chưởng môn Thiếu Lâm là Nhập Vân đại sư !

Hoắc Minh Phong hiểu ý Tống Phù là vì hiện tại mọi người đang ở trong La Hán Đường của Thiếu Lâm tự, nếu có hành động gì thì cũng nên nói với Chưởng môn Thiếu Lâm một tiếng mới phải. Do vậy, lão mĩm cười, nói:

- Tống huynh nói không sai, chúng ta nên nói với Nhập Vân Chưởng môn một tiếng mới phải.

Nói đoạn, lão định dịch bước về phía Nhập Vân đại sư nhưng chợt nghe An Tiểu Bình cười nhạt, nói:

- Bọn này chẳng phải là người tốt lành gì, giết thêm một kẻ là làm thêm một việc thiện, Bang chủ hà tất phải do dự nữa.

Dư âm chưa dứt thì nàng đã phi thân về phía một pho tượng La Hán.

Hoắc Minh Phong cả kinh , lão chưa kịp lên tiếng ngăn cản thì đã nghe một tiếng rú thảm thiết phát ra từ trong tượng La Hán, theo đó là một búng huyết tươi bắn vọt ra ngoài, pho tượng lập tức ngã lăn ra đất.

Hoắc Minh Phong cả kinh thầm nghĩ:

- Thủ pháp cực nhanh, võ công cũng cực độc.

Trong tíc tắc lão nghĩ như vậy thì An Tiểu Bình đã hạ độc thủ với ba nhân vật ẩn thân trong ba pho tượng La Hán rồi.

Nguyên La Hán Đường có mười tám pho tượng La Hán nhưng chỉ có sáu pho tượng là có người của Đồng Tử Kỳ ẩn thân trong đó mà thôi.

Trước đó Tống Phù và An Tiểu Bình đã lấy mạng hai nhân vật , bây giờ Tiểu Bình hạ thủ thêm ba tên nữa nên chỉ còn lại một.

Gã nầy nghe ba tiếng rú thảm thiết thì đã kinh hồn táng đởm vội vàng rời pho tượng mà phi thân ra khỏi La Hán đường.

Tuy thân pháp của gã không chậm nhưng thân thủ của An Tiểu Bình còn nhanh hơn gã gấp mười lần . Vì thế khi gã vừa phóng đến cửa La Hán Đường thì đột nhiên thấy trước mặt có bóng người hoa lên , bên tai chỉ kịp nghe một tiếng cười nhạt thì gã đã cảm thấy toàn thân rung động , song mục tối sầm , miệng thổ huyết tươi và thân hình lập tức ngã ngữa ra đất.

Trong tíc tắc An Tiểu Bình đã xuất thủ lấy mạng bốn thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ , điều nầy khiến Hoắc Minh Phong cả kinh thất sắc và Tống Phù , Nhập Vân đại sư cũng trợn mắt há miệng , thần sắc liên tục biến đổi.

Lúc nầy Đồng Tử Kỳ cũng đã thấy bốn thuộc hạ bị tử vong nên lão thét lên một tiếng rồi biến chiêu hoàn thức , huy động đoạt mệnh bỗng như cuồng long xuất động tấn công Phương Tuyết Nghi ba chiêu . Lực đạo của ba chiêu này cực kỳ uy mãnh , tựa như di sơn đảo hải , kình phong vù vù như cuồng phong bảo vũ khiến quần hùng quan chiến phải biến sắc.

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương cấp công mảnh liệt thì bất giác thầm kêu trong lòng :

- Nếu ta không hạ tuyệt chiêu thì tất lão ma đầu này sẽ không cam tâm chịu thua.

Tâm ý vừa quyết thì kiếm chiêu cũng biến thế.

" Soạt , soạt " hai đường kiếm liên tiếp phát ra , mũi kiếm biến ảo thành ngàn hoa kiếm chụp xuống toàn thân Đồng Tử Kỳ . Hai chiêu này chính là tuyệt chiêu của Long Hành Bát Kiếm nên Đồng Tử Kỳ thừa biết sự lợi hại của nó , vì thế lão công mạnh một chiêu rồi tung mình thối lui . Nhưng rốt cuộc lão ta cũng chậm một bước.

Phương Tuyết Nghi đã hạ quyết tâm tốc chiến tốc thắng thì tất nhiên chàng không để cho đối phương có cơ hội tránh thoát.

Chỉ nghe "soạt" một tiếng vang lên . Trường bào của Đồng Tử Kỳ đã bị rách một đường rồi . Máu tươi theo y phục nhỏ xuống nhưng Đồng Tử Kỳ vẫn bình chân như vại nhìn Phương Tuyết Nghi đến ngẫn người.

Phương Tuyết Nghi thấy đối phương không để ý đến thương thế của mình thì cũng ngạc nhiên , chàng thầm nghĩ :

- Lão này sao thế nhĩ ! Lẻ nào thương thế nghiêm trọng ngoài sự tiên liệu của lão ta chăng ?

Ý nghĩ của chàng chưa xoay chuyển thì bỗng nhiên nghe Đồng Tử Kỳ rú lên một tiếng , đoạt mệnh bỗng vung ra nhanh như chớp tấn công vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi . Hành động này của lão ta hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của quần hùng tại trường.

An Tiểu Bình tuy đứng ngoài xa nhưng cũng kinh ngạc kêu thất thanh . Nhưng Phương Tuyết Nghi

rất bình tỉnh , trường kiếm trong tay chàng lập tức vung lên phong bế đường tấn công của đối phương , đồng thời thân hình cũng dịch bước lui ra sau ba thước . Hai chân vừa trụ thế tấn thì chàng lập tức quát lớn :

- Đồng Tử Kỳ , lão tự tìm cái chết đấy thôi.

Đại nộ theo trường kiếm mà phát tác với chiêu Nộ Long Xuất Tụ , thế kiếm đâm thẳng vào giữa ngực Đồng Tử Kỳ nhanh như tia chớp.

Lúc nầy Đoạt Mệnh Bỗng của Đồng Tử Kỳ đã triệt hồi , kiếm thế của Phương Tuyết Nghi chưa đâm tới thì lão đã hừ một tiếng dài , theo đó là hữu bỗng , tả quyền cùng phát xuất đánh thẳng lên mái nhà La Hán đường , rồi thân hình lão ta cũng vút đi như một làn khói mõng qua lỗ thủng trên nóc nhà.

Thì ra chiêu bỗng mà lão vừa xuất chỉ là kế sách vi tiên vi thoái mà thôi.

Quần hùng tại đương trường đều là cao thủ võ lâm nhưng không ai ngờ Đồng Tử Kỳ , thân danh là một trong Ngũ Đại Ma Chủ mà lại chọn kế tẩu vi thượng sách nên tất cả đều ngẫn người nhìn theo.

Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói :

- Không ngờ Đại Đầu Quỷ Vương trong Ngũ Đại Ma Chủ mà cũng giở thủ đoạn vô lại như thế.

Vừa nói lão vừa cất bước đi đến chỗ Nhập Vân đại sư.

Lúc nầy vị cao tăng Chưởng môn chùa Thiếu Lâm đang đứng chấp tay nhắm mắt niệm phật không ngừng.

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẫn nhìn theo hướng Đồng Tử Kỳ vừa thoát đi , hồi lâu sau chàng mới thở dài nói :

- Nhất thời vản bối sơ ý , không ngờ lão ma đầu này lại thoát đi như vậy.

An Tiểu Bình lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Ngũ Đại Ma Chủ chẳng qua cũng chỉ là phường chuột nhắt mà thôi.

Lúc nầy Nhập Vân đại sư từ từ mở mắt ra và nói với Hoắc Minh Phong :

- Hoắc Bang chủ , chúng ta mau đi giải cứu cho các đệ tử của bổn tự và các trưởng lão của quý bang thôi.

Hoắc Minh Phong nói :

- Đúng vậy , chúng ta cần phải nhanh chân mới được.

Lời chưa dứt thì đã nghe Phương Tuyết Nghi lớn tiếng nói :

- Nhị vị tiền bối hay khoan đã.

Nói đoạn chàng cất bước đi về phía Trang Tiệp và xuất thủ giải huyệt cho hắn rồi cười nhạt nói tiếp :

- Trang huynh , tại hạ có mấy chuyện muốn thỉnh giáo , hy vọng Trang huynh sẽ tra lời thành thật.

Trang Tiệp đã vận động được tay chân nên hắn thản nhiên mĩm cười nói :

Phương huynh đệ muốn thỉnh giáo chuyện gì đấy ?

Phương Tuyết Nghi trầm giọng hỏi :

- Trong bí đạo còn có ai không ?

Trang Tiếp lắc đầu, nói:

- Không !

- Đệ tử Thiếu Lâm tự và trưởng lão Cái Bang đang ở đâu ?

- Bọn họ đều ở trong bí đạo này !

- Bọn Trang huynh đã điểm huyệt bọn họ phải không ?

- Không phải điểm huyệt mà là...

Nói đến đây thì bỗng nhiên Trang Tiệp trầm ngâm và ngừng lại.

Phương Tuyết Nghi trầm sắc diện, nói:

- Trang huynh, tốt nhất là đừng giờ trò quỷ trước mặt tại hạ nhé !

Trang Tiệp nói :

- Phương huynh đệ, ngay cả Đồng Tử Kỳ cũng không phải là đối thủ của ngươi thì tại hạ còn dám giở trò gì trước mặt ngươi ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng tiếp lời :

- Các hạ biết thế thì tốt ! Rốt cuộc thì bọn họ như thế nào ?

Trang Tiếp nói :

- Bọn họ đã trúng độc, sau tám canh giờ sẽ tự động tỉnh lại.

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Được ! Tại hạ tin Trang huynh chuyện này !

Chàng quay lại nói tiếp với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn đại sư, nếu vị Trang huynh này khóng nói dối thì sau mấy canh giờ nữa đệ tử quý tự và mấy vị trưởng lão Cái Bang sẽ tỉnh lại thôi !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Đa tạ tiểu thí chủ đã tương trợ, lão nạp vào thăm bọn họ ngay đây !

Nói đoạn lão cất bước đi vào bí đạo, Hoắc Minh Phong cũng vội vàng theo sau.

Tống Phù nhìn qua Tuyết Nghi và nói :

- Lão đệ, ngươi canh chừng ngoài này nhé, lão phu cũng vào trong xem thử.

Chớp mắt thì ba vị lão nhân đã đi vào trong bí đạo.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh định xử trí thế nào với Trang đại hiệp đây ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Phiền hắn chờ cho đệ tử Thiếu Lâm và mấy vị trưởng lão Cái Bang tỉnh lại rồi tại hạ sẽ tha cho hắn đi vậy.

Tiểu Bình nói:

- Phương huynh nhân từ quá đấy !

Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Thực ra thì vị Trang huynh này cũng không phải là hạng tác oai tác quái làm chuyện tà ác gì, do vậy tại hạ cũng không muốn làm khó dễ hắn.

Trang Tiệp nghe mấy lời này thì tỏ ra vô cùng cảm động, nhưng hắn vẫn không nói gì.

Tiểu Bình mĩm cười , nói :

- Phương huynh, lòng khoan dung của huynh thật khiến cho người ta khâm phục đấy !

Nàng liếc nhìn qua Trang Tiếp rồi nói tiếp :

- Phương huynh, hình như vị Trang huynh này rất cảm động thì phải !

Tuyết Nghi tưởng là Tiểu Bình nói đùa nhưng khi chàng quay lại nhìn vào Trang Tiệp thì bất giác thầm nghĩ :

- Quả nhiên là hắn đã thấy hối hận.

Nghĩ thế nên chàng buột miệng hỏi :

- Trang huynh đang hối hận điều gì chăng ?

Trang Tiệp cố nén nỗi đau trong lòng rồi gượng cười, nói :

- Phương huynh đệ, có nhiều chuyện mà con người không tự chủ được...

Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Nếu Trang huynh có chỗ nào khó xử thì cứ việc nói ra, tại hạ sẽ tận lực giúp Trang huynh phân ưu giải sầu !

Trang Tiếp cung thủ, nói :

- Thịnh tình của Phương huynh đệ, tại hạ xin tâm lảnh.

Phương Tuyết Nghi quét mục quang nhìn qua sáu thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ rồi hỏi Trang Tiệp :

- Trang huynh có biết sáu gã giả mạo La Hán này không ?

Trang Tiếp lắc đầu, nói :

- Bọn chúng đều là thuộc hạ mới thâu nhận của Đồng Tử Kỳ nên tại hạ không quen biết tên nào cả !

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Võ công của bọn chúng rất kém mà Đồng Tử Kỳ đưa đến đây làm gì nhĩ ?

Trang Tiếp buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Phương huynh đệ, nếu Đồng Tử Kỳ không gặp phải ngươi thì thử hỏi Thiếu Lâm tự làm sao ngăn cản được bọn chúng tác yêu tác quái.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Không sai, nếu ta và An cô nương không có tại đương trường thì e rằng cục diện của Thiếu Lâm tự thật khó mà tưởng tượng...

Chàng nghĩ đến đây thì chợt nghe An Tiểu Bình hỏi :

- Phương huynh, chúng ta có cần vào bí đạo xem thử không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này cần phải thỉnh giáo Trang huynh thôi.

Trang Tiệp gượng cười, nói :

- Vừa rồi tại hạ đã mục kiến võ công của nhị vị, với bản lĩnh của nhị vị thì Trang Tiệp còn có thể giúp được gì ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Trang huynh quá khen rồi ! Tại hạ muốn thỉnh giáo Trang huynh một chuyện, chẳng hay có loại giải dược nào khả dĩ giải cứu cho bọn người trong bí đạo không ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tại hạ nói thực một câu nhé, thuốc giải chỉ có trên người Đồng Tử Kỳ thôi, nhưng...

- Nhưng thế nào ?

- Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dụng độc nên độc hương lão ta dùng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bàng môn tả đạo trên giang hồ mà thôi. Nếu dùng nước lạnh tưới lên người trúng độc thì có thể khiến bọn họ tỉnh lại trước thời hạn !

- Trang huynh nói thật đấy chứ ?

- Tại hạ chỉ đoán như vậy, còn có hiệu nghiệm hay không thì tại hạ cũng không dám chắc.

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Phương huynh, bất luận là có hiệu nghiệm hay không, chúng ta phải thử xem mới được !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vậy thì phiền Trang huynh một chuyện nhé, chúng ta cùng ra ngoài lấy nước vào thử xem thế nào ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Tại hạ xin ra sức khuyễn mã !

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ Ở lại canh phòng nhé.

Lời chưa dứt thì chàng và Trang Tiệp đã phóng bước ra khỏi La Hán Đường. Không lâu sau, hai ngươi đã quay trở lại với bốn thùng nước trên tay.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói với Tiểu Bình :

- Phiền hiền đệ, canh phòng một lát nữa nhé !

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Phương huynh đi nhanh lên nhé ! Tiểu đệ sẽ cẩn thận không cho bất kỳ kẻ nào đến làm phiền đâu !

Phương Tuyết Nghi ra hiệu cho Trang Tiệp rồi hai người cùng khiêng nước đá đi vào bí đạo. Vào đến nơi thì thấy Nhập Vân đại sư đang chấp tay lâm râm cầu niệm còn Hoắc Minh Phong thì luôn tay lay tĩnh Ô Y Thần Tẫu Thôi Đại Công, rõ ràng bọn họ đã phí khá nhiều thời gian nhưng vẫn không giải cứu được một người nào.

Tống Phù thấy Tuyết Nghi và Trang Tiệp khiêng nước vào thì ngạc nhiên hỏi :

- Phương lão đệ, ngươi định làm gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vừa rồi vản bối hỏi vị Trang huynh này thì biết Đồng Tử Kỳ không phải là nhân vật chuyên dùng độc, loại mê hương mà lão ta sử dụng chẳng qua là Ngũ Cổ Đoạn Hồn Hương của bọn bàng môn tả đạo mà thôi, do vậy có thể dùng nước lạnh cứu tĩnh bọn họ !

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Có chuyện như thế sao ? Vậy thì chúng ta hãy thử xem.

Nói đoạn lão chụp lấy một thùng nước rưới lên đầu Âm Dương Thủ Cát Uy, một vị trưởng lão của Cái Bang.

Qua một lúc thì quả nhiên Cát Uy thở dài một hồi, lão chậm rải mở mắt ra rồi bật ngồi dậy.

Tống Phù vỗ tay kêu lên :

- Tuyệt ! Tuyệt lắm ! Thì ra nước lạnh cũng có thể giải cứu cho bọn họ.

Vừa nói lão vừa chụp tiếp một thùng nước nữa tưới lên đầu Thôi Đại Công !

Nhập Vân đại sư vội kêu lên :

- Lão thí chủ hãy khoan đã !

Tống Phù dừng tay ngạc nhiên hỏi :

- Chưởng môn đại sư có điều chi chỉ giáo ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão thí chủ, mỗi người chỉ cần một ít nước là đũ rồi, thí chủ không nên tưới nguyên cả thùng như vậy !

Tống Phù sực nhớ là chuyện đưa nước vào bí đạo quả nhiên không dễ, nếu mỗi người một thùng mà muốn cứu hết mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm thì tốn không ít thời gian và công sức . Do vậy, lão phá lên cười ha hả rồi nói :

- Không sai, lão phu nhất thời cao hứng nên quên mất chuyện này !

Lão đặt thùng nước xuống rồi nói với Trang Tiệp, Tuyết Nghi :

- Các ngươi còn chờ gì nữa, chúng ta cùng động thủ thôi !

Mọi người hành động rất nhanh nhưng phải mất nữa canh giờ thì một số đệ tử Thiếu Lâm và các vị trưởng lão Cái Bang mới lần lượt tỉnh lại.

Lúc nầy Âm Dương Thủ Cát Uy quét mục quang nhìn ra xung quanh rồi lạnh lùng quát hỏi :

- Đồng Tử Kỳ đi đâu rồi ?

Thì ra trước khi trúng mê hương bất tỉnh, lão ta đã kịp thời nhận ra Đồng Tử Kỳ.

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói :

- Đồng Tử Kỳ à ? Hắn đã bị Phương lão đệ đả thương nên tẩu thoát rồi !

Cát Uy căm hận nói :

- Tẩu thoát rồi à ? Thật tức chết đi được !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại sao các vị lại trúng nguỵ kế của lão ta vậy ?

Chợt nghe Thôi Đại Công thở dài một hồi rồi nói :

- Bọn lão phu đâu ngờ nhân vật như Đồng Tử Kỳ mà lại giở thủ đoạn hạ lưu như thế này ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Lão thí chủ, mê hương là do chính tay Đồng Tử Kỳ sử xuất phải không ?

Thì ra vị cao tăng Thiếu Lâm này vẫn chưa tin lắm ! Thực ra, chuyện này cũng khó mà tin được, bởi lẻ Đồng Tử Kỳ là một trong Ngũ Đại ma chủ, lúc đối địch ngoài việc dựa vào võ công bản thân mà còn thi triển mê hương như bọn bàng môn tả đạo trên giang hồ thì quả thật bất kỳ ai cũng không thể tin được, trừ phi tận mắt mục kiến.

Thôi Đại Công nói :

- Không sai, chính lão ma đầu đó là kẻ đầu tiên phóng mê hương ra, nếu không thì làm sao bọn lão phu trúng nguỵ kế của hắn !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Thôi huynh, xem ra Đồng Tử Kỳ cũng còn tự biết lượng sức mình, nếu hắn không dùng độc mà chỉ dựa vào võ công thì làm sao có thể đấu lại các vị đại sư của Thiếu Lâm ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Bang chủ khéo nói rồi, nếu Đồng Tử Kỳ không vì úy kỵ các vị trưởng lão của quý bang thì hắn đâu thể tự hủy thanh danh mà sử dụng hạ sách như vậy !

Đến lúc nầy mà bọn họ còn khách khách khí khí với nhau như thế khiến cho An Tiểu Bình vừa bước vào nghe được thì bất giác nàng phá lên cười khanh khách.

Tống Phù vội lớn tiếng nói :

- Nhị vị Chưởng môn, lão phu cho rằng chúng ta không cần khách khí nữa ! Chúng ta mau ra ngoài thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không sai !

Lão chậm rải nhìn các đệ tử Thiếu Lâm thì thấy bọn họ đang buông tay đứng ảo nảo.

Thì ra những vị tăng lữ Thiếu Lâm đều cảm thấy xấu hổ với việc thất thủ bị Đồng Tử Kỳ chế phục.

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi cất bước ra ngoài bí đạo . Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Hoắc Minh Phong, Tống Phù, Trang Tiệp và bọn Ông Côn Luân cũng lần lượt theo Nhập Vân đại sư mà đi ra.

Số hòa thượng Thiếu Lâm đã được cứu tỉnh vội vàng đi khiêng nước để cứu giải cho số đồng môn còn lại.

Sau khi ra khỏi cửa bí đạo, Nhập Vân đại sư nhìn những pho tượng La Hán ngã đổ dưới đất thì chấp tay niệm phật luôn miệng.

Hoắc Minh Phong quét mục quang nhìn sáu xác người nằm giữa La Hán Đường rồi buột miệng nói :

- Chưởng môn đại sư, kế hoạch của Đồng Tử Kỳ thật là tinh vi, nếu hôm nay không có truyền nhân của Kiếm Thần đến Thiếu Lâm tữ thì cục diện rất khó mà tưởng tượng được.

Chương 13: Đường Xa Gánh Nặng

Nhập Vân đại sư chấp tay "A di đà phật" rồi nói :

- Lão thí chủ nói chí phải, đại ân đại đức tái tạo của Phương thí chủ đối với bỗn tự thật không dám dùng lời mà đa tạ . Ngày sau, nếu vì chuyện võ lâm đồng đạo thì chỉ cần Phương thí chủ nói một câu là đệ tử bỗn tự sẽ xuất toàn lực, dù phải vào chốn dầu sôi lửa bõng.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rất cảm động, chàng vội vàng lên tiếng :

- Nếu Chưởng môn đại sư có tâm ý như vậy thì thực là phúc đức cho võ lâm.

Nhập Vân đại sư quét mục quang nhìn qua quần hùng tại đương trường rồi nói :

- Dã tâm của Ngũ Ma đã bắt đầu bộc lộ, đặc biệt là chuyện Đồng Tử Kỳ hôm nay thọ thương mà đi thì tất nhiên hắn sẽ không cam tâm, lão nạp muốn mời chư vị đến tịnh thất của bỗn tự vừa nghỉ ngơi vừa thương lượng kế sách đối phó . Chẳng hay ý của chư vị thế nào ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đương nhiên là như vậy rồi !

Nhập Vân đại sư gọi Nhập Pháp đại sư lại dặn dò mấy câu rồi nói :

- Chúng ta không cần lo chuyện ở đây nữa, xin mời các vị theo lão nạp !

Nói đoạn lão cất bước ra khỏi La Hán Đường.

Quần hùng lần lượt bước theo Nhập Vân đại sư đi về phía tịnh thất của phương trượng.

Thiếu Lâm tự bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên, mấy sa di hòa thượng không ngừng chạy tới chạy lui, một lát sau thì tịnh thất của phương trượng đã được bày biện mấy bộ bàn ghế vì trà hương thơm ngát.

Sau khi quần hùng an toa. thì Nhập Vân đại sư lấy tư cách là chủ nhân kính mọi người một chung trà rồi nói :

- Hôm nay bỗn tự ngộ thảm biến chưa từng có trong mấy trăm năm qua, nếu không có chư vị thí chủ tương trợ thì lão nạp không biết kết cục sẽ như thế nào.

Lão hơi ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Trước sau Ngũ Đại ma chủ đã lần lượt xuất hiện, e rằng bọn chúng không còn kiêng dè những lời cảnh cáo của Kiếm Thần Trần đại hiệp nữa rồi !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng nói :

- Chưởng môn đại sư, nghe khẩu khí của Đồng Tử Kỳ thì hình như Ngũ Ma vẫn chưa biết chuyện Trần đại hiệp quy tiên, nhưng bọn chúng không biết tình hình sống chết của Trần đại hiệp thế nào mà dám vọng động như thế thì đũ thấy bọn chúng đã không để tâm những lời của Trần đại hiệp từ lâu rồi !

Tống Phù lên tiếng :

- Nhị vị, lão phu có một câu nhưng chẳng biết có nên nói hay không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Mọi người đang thương nghị, Tống huynh có chuyện gì xin cứ nói ra !

Tống Phù tiếp lời :

- Thực ra, lão phu chỉ cảm thấy việc Ngũ Đại ma chủ phát động lần nầy nhằm vào Thiếu Lâm trước tiên là có dụng ý rất thâm !

Nhập Vân đại sư liền hỏi :

- Dụng ý thế nào ?

Tống Phù nói :

- Lão phu nói ra xin đại sư đừng trách nhé !

Nhập Vân đại sư nói :

- Trách thế nào dược ? Thí chủ mau nói ra xem !

Tống Phù chậm rải nói :

- Giết gà doa. khỉ, bọn chúng có ý muốn chinh phục võ lâm và cửu đại môn phái !

Nhập Vân đại sư buột miệng kêu lên :

- Dã tâm của bọn chúng thật không nhỏ !

Hoắc Minh Phong tròn xoe song mục, lão lớn tiếng nói :

- Chuyện này không quan hệ đến việc dám hay không dám, nếu nhị vị không tin thì tại sao không hỏi Trang lão đệ xem ?

Hoắc Minh Phong liền quay sang hỏi Trang Tiệp :

- Thật thế không ?

Nhập vân đại sư cũng nhìn qua Trang Tiệp và hỏi :

- Thí chủ là thuộc hạ của Đồng Tử Kỳ phải không ?

Trang Tiệp cung thủ nói :

- Vản sinh không phải là môn hạ của Đồng Tử Kỳ !

Hoắc Minh Phong quay sang nhìn Trang Tiệp một lát rồi nói :

- Trang lão đệ, ngươi thần bí quá !

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Vản sinh chỉ là người phụng mệnh trà trộn vào Tam Nghĩa Môn, tuy Đồng Tử Kỳ là chỗ dựa của bọn Thành Huyền Thông nhưng vản sinh không phải là môn hạ của bọn họ !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Thí chủ phụng mệnh người nào vậy ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện này... Phải bắt đầu từ chỗ xuất thân của vản sinh nhưng nói ra e rằng nhị vị Chưởng môn sẽ không tin.

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Vì vản sinh là sư đệ của Kế Thông !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên, hỏi :

- Kế Thông ? Có phải là Độc đại phu - Ác Khỗng Minh không ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Không sai !

Hoắc Minh Phong cũng bất ngờ đến sững người, lão nói :

- Ác Khỗng Minh có một vị sư đệ khi nào nhĩ ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Bang chủ không tin chăng ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đúng vậy, lão phu không tin Kế Thông lại có một vị sư đệ trẻ tuổi như lão đệ ngươi.

Trang Tiệp thản nhiên nói :

- Bang chủ không tin thì vản sinh cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng Bang chủ thử nghĩ xem, ngoài sư huynh của vản sinh ra thì còn ai có thể khiến vản sinh trà trộn vào làm môn hạ Đồng Tử Kỳ mà không bị lão ta phát hiện !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thì ra là như vậy ! Trang lão đệ, lệnh sư là vị cao nhân nào vậy ?

Trang Tiệp nói :

- Gia sư là Chúc Cao Phong, thiên hạ thường gọi là Thiên Nam Quái Tẫu !

Hắn vừa dứt lời thì Nhập Vân đại sư và Hoắc Minh Phong đều bất giác kinh ngạc không thôi.

Thì ra tên tuổi Chúc Cao Phong rất ảnh hưởng trong võ lâm nhưng người này đã mai danh ẩn tích, xưa nay không can dự vào chuyện giang hồ, không ngờ chính người này lại là sư phụ của Ác Khỗng Minh - một nhân vật trong Ngũ Đại ma chủ !

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình vốn chưa từng nghe danh Chúc Cao Phong nên hai người không có phản ứng gì.

Lúc nầy Tống Phù vừa vuốt râu vừa hỏi :

- Trang lão đệ, hiện giờ lệnh sư ở đâu ?

Trang Tiệp cung kính đáp :

- Gia sư đang ở tại Chung Nam Sơn !

Hoắc Minh Phong chau mày hỏi lại :

- Chúc lão vẫn ở tại Chung Nam Sơn à ?

Trang Tiệp nói :

- Đúng vậy ! Xưa nay gia sư chỉ ở Chung Nam Sơn mà chưa từng đi một nơi nào khác.

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm một câu phật hiệu rồi nói :

- Chúc lão thí chủ là đại hiệp một thời vậy mà tại sao lại thu thập hạng người như Kế Thông làm đệ tử ? Lão nạp thật khó mà tin được !

Tống Phù tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, Ác Khỗng Minh tâm địa ác độc, trí trá hơn người nhưng theo lão phu biết thì hình như hắn vẫn chưa có hành vi thương thiên bại lý, do vậy, chuyện hắn bị liệt vào Ngũ Ma là vì hắn quái gỡ thái quá mà thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Ý của Tống thí chủ muốn nói Kế Thông không phải là người xấu, phải không ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không phải vậy, Kế Thông là người xấu nhưng không phải là hạng đại hung đại ác !

Hoắc Minh Phong cười nhạt, nói :

- Tống huynh, theo huynh thì chúng ta có thể loại trừ Độc đại phu ra khỏi Ngũ Ma chăng ?

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Bang chủ chớ tức khí, chẳng qua là lão phu theo sự luận sự thôi !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi không nhịn được cười nên bật cười một tràng rồi nói :

- Trang huynh, có lẻ lệnh sư là một cao nhân tiền bối trong võ lâm ?

Đối với người khác thì chốc chốc Trang Tiệp còn lộ chút ngạo mạn nhưng với Phương Tuyết Nghi

thì hắn tỏ ra tôn kính vô cùng, hắn nghe hỏi thì vội cung thủ, nói :

- Nếu so sánh giữa gia sư và danh vọng của Kiếm Thần Trần đại hiệp thì chẳng khác gì lấy đom đóm so sánh với mặt trăng !

Phương Tuyết Nghi không ngờ đối phương lại khiêm tốn như vậy nên buột miệng nói :

- Trang huynh qua khách sáo rồi !

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Phương huynh đệ, tại hạ nói thực đấy, mấy vị tiền bối ở đây đều rõ mà.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ tin như vậy !

Hoắc Minh Phong buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Trang lão đệ, lệnh sư có nghe nói về hành vi của Kế Thông không ?

Trang Tiệp nói :

- Gia sư đã biết từ lâu, chỉ có điều...

Bỗng nhiên hắn buông tiếng thở dài và trầm ngâm không nói nữa.

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Thế nào ? Chúc lão thí chủ đã sớm biết hành vi của Kế Thông rồi à ? Lão nạp cảm thấy kỳ quái là tại sao lệnh sư không ra tay ngăn cản hắn ?

Hoắc Minh Phong cũng hoa. theo, lão nói :

- Đúng vậy, chuyện này là đại sai lầm của lệnh sư đấy !

Trang Tiệp thở dài một hồi rồi nói :

- Sở dĩ như vậy là vì gia sư tâm có thừa nhưng lực bất túc...

Tống Phù ngạc nhiên hỏi xen vào :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Vì... Võ công của gia sư chỉ còn lại năm sáu phần mười nên không phải là đối thủ của đại sư huynh nữa !

Phương Tuyết Nghi sửng sốt, chàng nói :

- Trang huynh, lệnh sư bị ai đó ám toán chăng ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Không sai !

Tống Phù liền hỏi :

- Trang lão đệ, ngươi nói thật không đấy !

Trang Tiệp nói :

- Mỗi câu mỗi chữ đều là sự thật !

Phương Tuyết Nghi truy vấn :

- Kẻ nào ám toán lệnh sư ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Tại hạ cũng không biết.

An Tiểu Bình không nhịn được nên kêu lên :

- Không biết à ? Thiên hạ sao lại có đạo lý bất thông như thế ?

Trang Tiệp ngẫn người giây lát rồi nói :

- Các hạ...

An Tiểu Bình cướp lời, nói :

- Thế nào ? Các hạ cho rằng tại hạ nói sai chăng ?

Trang Tiệp trấn định tinh thần rồi nói :

- Trang mỗ không có ý đó nhưng Trang mỗ không hiểu các hạ muốn nói đạo lý bất thông ở điểm

nào ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nếu một người bị kẻ khác ám toán thì có lý nào lại không biết ?

Trang Tiệp nói :

- Tại hạ nói là sự thật, chính vì không biết kẻ ám toán là ai mà mãi đến giờ gia sư vẫn chưa thể trị lành thương thế ! Nếu không thì gia sư chẳng phải ẩn cư đến hôm nay mà không dám hạ sơn hành đạo.

Tiểu Bình nói :

- Nói vậy có nghĩa là lệnh sư cũng không nhớ là mình đã kết thù kết oán với những ai à ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Tính tình gia sư rất ôn hoà, bình sinh chưa từng có ân oán với người nào.

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nếu vậy thì lệnh sư là người rất tốt phải không ?

Trang Tiệp chưa kịp trả lời thì Tống Phù đã khai khẩu, lão nói :

- Không sai, Chúc huynh quả nhiên là một vị đại hảo nhân !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Trang huynh, Tống lão nói không sai đấy chứ !

Trang Tiệp lại do dự thì bị Tiểu Bình cướp lời, nói :

- Phương huynh, không phải tiểu đệ không tin, chỉ có điều tiểu đệ hoài nghi Độc đại phu, có khi nào hắn ám toán sư phụ của hắn không ?

Trang Tiệp nghe vậy thì biến sắc, hắn vội kêu lên :

- Làm sao có thể như vậy ?

Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng phụ hoa. :

- Đúng đấy ! Dù lòng dạ Độc đại phu độc ác đến độ nào thì có lẻ cũng không thể hạ thủ với sư phụ của chính mình !

Tiêu Bình mĩm cười, nói :

- Điều đó chưa chắc, nếu một kẻ đã mê muội lương tâm thì chuyện gì hắn lại không làm được ?

Nhập Vân đại sư hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Tiểu thí chủ, những chuyện như thế này nếu chưa điều tra chứng minh rõ ràng thì không thể nói bừa được.

Hoắc Minh Phong cũng lên tiếng :

- Chưởng môn đại sư, sợ rằng cách nghĩ của lão phu không giống đại sư rồi !

Nhập Vân đại sư hỏi :

- Bang chủ có cao kiến gì chăng ?

Hoắc Minh Phong chậm rải nói :

- Lão phu cho rằng Kế Thông có thể làm những chuyện như vậy !

Nhập Vân đại sư chau mày, nói :

- Con người há có thể bát tuân nhân luân đại đạo ? Bang chủ, lão nạp cho rằng Kế thí chủ không thể làm chuyện thương thiên bại lý như thế !

Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, nếu một kẻ bị danh lợi làm mờ lương tâm thì chuyện gì hắn cũng có thể làm được !

Tuy niên kỹ của nàng còn trẻ nhưng vì phụ mẫu ngộ phải cảnh bất thường nên cảm nhận của nàng về nhân tình thế thái cũng có chỗ khác thường . Bây giờ Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác sững sờ, hồi lâu sau lão mới nói :

- Nếu thật như vậy thì lão nạp vô cùng bi thương cho võ lâm đồng đạo !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Chưởng môn đại sư, băng dày ba tấc không phải vì lạnh một ngày, những năm qua, ngoài Nhập Phàm đại sư thì quý tự có rất ít người hành tẩu giang hồ, thái độ bế môn tự bảo vệ như vậy há chẳng phải tạo cơ hội tốt cho bọn tà ma ngoại đạo hành động sao ? Bây giờ đại sư đau thương cho võ lâm đồng đạo cũng là lý số đương nhiên mà thôi !

Nhập Vân đại sư thở dài một hồi rồi nói :

- Bang chủ, bọn lão nạp vốn là đệ tử phật môn nên thanh quy giới luật luôn ràng buộc, khiến không dám vướng vào chuyện thị phi trên giang hồ cũng là chuyên bất đắc dĩ . Bang chủ chỉ trích như vậy thật khiến lão nạp phải khổ tâm trong thế tiến thoái lưỡng nan !

Hoắc Minh Phong cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đến lúc nầy mà hình như đại sư vẫn chưa lãnh ngộ !

Nhập Vân đại sư nói :

- Không phải lão nạp chưa lãnh ngộ, chỉ có điều sự tình biến hoá quá nhanh khiến cho lão nạp cảm thấy xoay trở không kịp.

Âm Dương Thủ Cát Uy bỗng nhiên lên tiếng, nói :

- Đại sư, xưa nay Thiếu Lâm tự luôn là thái sơn bắc đẩu của võ lâm nói chung và cửu đại môn phái nói riêng . Những năm qua, tuy quý tự rất ít hỏi đến chuyện trong võ lâm nhưng vì có Kiếm Thần Trần đại hiệp nên giang hồ mới duy trì được cục diện bình an . Ngày nay, Trần đại hiệp đã quy tiên, truyền nhân của Trần đại hiệp là Phương lão đệ tuy võ công cao cường nhưng niên kỹ còn quá trẻ, vã lại, lấy lực một người mà chống chỏi với trường phong ba đầy nguy biến này thì quả thật là quá miễn cưởng . Vì thế, Cát Uy này cho rằng, hiện giờ chính là lúc mà đại sư nên xuất diện hiệu triệu võ lâm đồng đạo.

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì bất giác rùng mình, lão thầm nghĩ :

- Quả nhiên phải như vậy rồi ! Xem ra lão nạp không thể không xuất đầu lộ diện...

Lão đang suy nghĩ thì chợt nghe Trang Tiệp lớn tiếng nói :

- Nghe mấy lời của An huynh đệ này thì tại hạ chợt hiểu ra mọi sự, xin chư vị tiền bối tha tội cho Trang mỗ vi không thể lưu lại Thiếu Lâm tự được nữa !

Nói đoạn hắn đứng lên cung thủ hành lễ với Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình và nói tiếp :

- Tại hạ phải đi Lạc Dương khấu kiến ân sư . Sau khi điều tra rõ mọi chuyện thì tại hạ sẽ tiếp tục hành tẩu giang hồ, còn đại ân khai minh của An huynh đệ thì đành chờ ngày sau tương báo vậy !

Phương Tuyết Nghi chau mày như muốn nói điều gì nhưng chàng thấy Trang Tiệp đã xoay người cất bước nên đánh nói vói theo :

- Trang huynh đi đường bình an, xin lượng thứ tại hạ không tiễn.

Lời vừa dứt thì Trang Tiệp cũng đã đi khuất.

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Võ công của Chúc Cao Phong tuy không thể sánh với Kiếm Thần Trần đại hiệp nhưng y thuật của lão ta có thể xưng là thiên hạ đệ nhất . Nếu lão này có thể hạ sơn thì đó là đại phúc cho võ lâm đồng đạo !

Âm Dương Thủ Cát Uy tiếp lời :

- Không sai ! Y đạo của Thiên Nam Quái Tẫu là bậc nhất trong thiên hạ, nếu lão ta hạ sơn thì tất sẽ có không ít sinh mang được cứu chửa.

Nhập Vân đại sư niệm một câu phạt hiệu rồi nói :

- Hoắc Bang chủ, lão nạp vừa nghĩ đến một chuyện nhưng chẳng biết Bang chủ có muốn hứa giúp hay không.

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư có chuyện gì cứ nói, nếu Hoắc mỗ có khả năng thì đương nhiên sẽ tận lực.

Nhập Vân đại sư, nói :

- Vì đối phó với Ngũ Đại ma chủ nên cửu đại môn phái chúng ta tự nhiên là nghĩa bất từ nan, nhưng lão nạp là đệ tử phật môn, không tiện làm nhiều chuyện sát sinh, vì vậy lão nạp rất mong bang chủ đứng ra chủ trì đại sự, nhưng nếu có chỗ nào cần dùng lão nạp thì nhất định lão nạp sẽ đem toàn lực ra hành sự...

Có lẻ Hoắc Minh Phong không ngờ Nhập Vân đại sư lại đem trách nhiệm của mình trút xuống đầu mình nên nhất thời lão tõ ra ngạc nhiên vô cùng.

Hồi lâu sau Bang chủ Cái Bang mới nói :

- Không được ! Đại sư không muốn xuất diện nhưng các phái như Võ Đang, Hoa Sơn chắc gì cũng nghĩ như đại sư ? Vã lại, Cái Bang tuy liệt vào cửu đại môn phái nhưng trong mắt của Võ Đang và Hoa Sơn thì Cái Bang chỉ là một bọn ăn mày khố rách áo ôm mà thôi . Bây giờ nếu Hoắc mỗ đứng ra chủ trì thì nhất định không đũ thành sự mà bại sự thì có dư !

Nhập Vân đại sư trầm ngâm hồi lâu rồi nói :

- Bang chủ nói như vậy vốn là sự khiêm nhường nhưng lão nạp cũng biết Võ Đang và Hoa Sơn rất kiêu ngao, nếu chỉ có Bang chủ xuất diện chủ trì thì quả thật bọn họ khó có thể tuân hành.

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại sư hiểu như thế thì tốt rồi !

Nhập Vân đại sư nói tiếp :

- Lão nạp có một cách nhưng chẳng biết Bang chủ có đồng ý hay không ?

- Cách thế nào ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Phương tiểu thí chủ sẽ đảm trách chức vị minh chủ, Bang chủ và lão nạp sẽ làm trợ thủ, Hoắc Bang chủ thấy thế nào ?

Hoắc Minh Phong bật cười ha hả một tràng rồi nói :

- Tuyệt ! Rất tuyệt ! Lão phu cũng có ý này nhưng chưa nói ra là sợ đại sư không đồng ý mà thôi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì thất kinh biến sắc, chàng vội nói :

- Không được, vản bối xin làm trợ thủ cho nhị vị dù vào chỗ dầu sôi lửa bõng cũng bất từ nan, nhưng nếu bảo vản bối đứng ra chủ trì mọi chuyện thì ngàn làn không thể được !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Phương lão đệ, ngươi từ chối không được đâu !

Nhập Vân đại sư phụ hoa. thêm :

- Tiểu thí chủ là truyền nhân y bát của Kiếm Thần Trần đại hiệp nên đương nhiên là có trách nhiêm trong việc giáng ma hành đạo, bây giờ tiểu thí chủ đứng ra chủ trì đại sự thì há chẳng phải là cơ hội để thực hiện di chí của lệnh sư đó sao ?

Phương Tuyết Nghi thẩn thờ một lúc rồi mới nói :

- Vản bối làm trợ thủ cho nhị vị, phụng mệnh mà hành sự thì cũng như vậy thôi !

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Khác nhiều lắm, khi lệnh sư còn tại thế, lão chỉ dựa vào sức mình mà có thể giáng phục Ngũ Đại ma chủ, bây giờ ngươi là truyền nhân y bát của Trần đại hiệp, nếu ngươi đứng ra chủ trì đại sư thì tình thế sẽ khác bọn lão phu nhiều . Do vay, lão đệ ngươi không cần nói thêm gì nữa.

Nhập Vân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- Không sai, nếu tiểu thí chủ có tâm giáng ma trừ đạo, kế thừa di nguyện chưa thành của lệnh sư thì không nên từ chối nữa !

Lúc nầy Tống Phù cũng lên tiếng, lão nói :

- Phương lão đệ, nếu ngươi muốn tạo phúc cho võ lâm đồng đạo thì đây là cơ hội tốt nhất đấy ! Lão phu bất tài nhưng cũng nguyện theo lão đệ ngươi đến cùng, mong lão đệ ngươi suy nghĩ kỹ rồi quyết định.

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Không sai, nếu lão đệ ngươi từ chối nữa là rõ ràng không đũ thành ý rồi !

Phương Tuyết Nghi rất cảm động, chàng thầm nghĩ :

- Bọn họ đã coi trọng ta như vậy, nếu ta không đồng ý thì nhất định là bọn họ sẽ không cam tâm chịu thôi !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Ba vị đã coi trọng vản bối như thế, nếu vản bối tiếp tục từ chối thì khó tránh khỏi chuyện bất cập nhân tình !

Nhập Vân đại sư chấp tay, hỏi :

- Tiểu thí chủ đồng ý rồi chăng ?

Hoắc Minh Phong cười lớn rồi nói :

- Lão đệ, ngươi nói được câu đó là đã tạo phúc cho võ lâm rồi đấy !

Tống Phù tiếp lời :

- Phương lão đệ, lời ngươi vừa nói là sự thật của đáy lòng đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chư vị tiền bối đã thương mến vản bối như thế, dù vản bối biết rằng năng lực của mình có hạn nhưng cũng nguyện xả thân vì đại cuộc võ lâm !

An Tiểu Bình vốn trầm mặc nãy giờ lúc nầy bỗng nhiên nàng phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Phương huynh, thân phận của huynh hiện tại há chẳng phải là võ lâm minh chủ rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi vốn chỉ nghĩ đến trọng trách sau nầy chứ chưa nghĩ danh vọng, bây giờ nghe Tiểu Bình đề cập đến thì bất giác thất kinh, chàng thầm nghĩ :

- Đúng vậy ! Tuy hiện tại không có danh nhưng lại có chức, chuyện này thật là khó xử đây !

Thì ra chàng chợt nghĩ, một khi mình trở thành võ lâm minh chủ rồi thì mọi hành động tất sẽ bị câu thúc rất nhiều, nếu chẳng có việc riêng gì thì không ít chuyện riêng cần làm, do vậy hành động của mình không thì tâm nguyện ban đầu khi mình nhập môn học võ sẽ chẳng bao giờ thực hiện được !

Nghĩ đến đây thì bất giác chàng nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói :

- Chưởng môn đại sư, vản bối có một chuyện không thể không nói rõ trước !

Nhập Vân đại sư hơi lo lắng nhưng lão vẫn trấn định tinh thần và hỏi :

- Không lẻ tiểu thí chủ định thay đổi quyết định !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không phải, vản bối muốn làm xong những chuyên riêng rồi mới toàn tâm toàn ý đối phó với Ngũ Ma được !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ còn chuyện gì cần làm ? Chẳng hay lão nạp có thể trợ giúp được không ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Không dám phiền đại sư.

Vì chàng không muốn cho người khác biết chuyện giữa phụ thân mình và đại bá phụ nên đành từ chối hảo ý của Nhập Vân đại sư.

Hoắc Minh Phong nhìn Tuyết Nghi một lúc rồi nói :

- Lão đệ, nếu ngươi tin lão ăn mày này thì ta đồng ý giúp ngươi giải quyết ổn thoa? chuyên riêng trước !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đa tạ hảo ý của lão tiền bối, đây là chuyên riêng của vản bối nên không dám phiền chư lão tiền bối !

Tuy nói thế nhưng bỗng nhiên chàng nhìn qua An Tiểu Bình và Tống Phù rồi nói tiếp :

- Vản bối chỉ muốn nhờ Tống lão và An huynh đệ trợ giúp, chẳng hay ý của đại sư và Bang chủ thế nào ?

Nhập Vân đại sư trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu thí chủ đã quyết định như vậy thì đương nhiên bọn lão nạp phải tôn trọng ý của tiểu thí chủ thôi !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Lão đệ, nếu ngươi muốn tìm một nhân vật nào đó thì ta dám bảo rằng không nơi nào hiệu quả bằng Cái Bang ! Đệ tử bản bang rải khắp thiên hạ, chỉ cần lão đệ ngươi nói một câu thì nhất định bản bang sẽ giúp ngươi tìm được kè cần tìm !

Phương Tuyết Nghi cũng chợt ngộ ra điều nầy, chàng thầm nghĩ :

- Không sai, đệ tử Cái Bang ở khắp thiên hạ, nếu được bọn họ trợ giúp thì không chừng sẽ mau chóng điều tra được tung tích của mẫu thân ta.

Nghĩ đến đây thì chàng trầm ngâm rất lâu mà không nói gì . Bọn Hoắc Minh Phong đều giương mắt nhìn chàng, bởi lẽ sự trả lời của chàng lúc nầy có quan hệ rất lớn đến thịnh suy của võ lâm chánh đạo.

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi mới ngẫng đầu nhìn quần hào và chậm rải nói :

- Vản bối xin đa tạ trước thịnh tình của Bang chủ !

Hoắc Minh Phong mừng rỡ nhãy dựng lên như trẻ con, lão vội hỏi lại :

- Lão đệ ngươi đồng ý rồi phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đệ tử của Bang chủ ở khắp thiên hạ nên có thể giúp ích cho chuyện của vản bối rất nhiều, vì thế vản bối xin đa tạ trước ân đức trợ giúp của Bang chủ vậy !

Hoắc Minh Phong nói :

- Lão đệ ngươi cứ nói ra người cần tìm, lão phu sẽ phái đệ tử bản bang đi ngay !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ngươi cần tìm... Chính là gia mẫu.

Hoắc Minh Phong kêu lên :

- Phương phu nhân à ? Lão đệ có thể cho biết bà ta đang ở phương nào không ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chuyện này thì quả thật là vản bối không biết rồi ! Chỉ biết là gia mẫu thấu rõ hồng trần nên đã xuống tóc quy y ẩn mình chốn am không mà thôi !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Tiểu thí chủ, lệnh đường đã xuống tóc quy y phật môn, không màng thế sự, chuyên tâm tu hành thì có lẻ thí chủ cũng không nên quấy rầy bà ta nữa.

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Đại sư còn chưa biết đấy thôi, tuy gia mẫu đã quy y phật tỗ nhưng vản bối không thể làm bổn phận của kẻ vi tử ! Huống hồ... Ôi...

Chàng buông tiếng thở dài rồi trầm tư mặc lự.

Nhập Vân đại sư nói tiếp :

- Tiểu thí chủ còn có điều gì không tiện nói ra với bọn lão nạp chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Theo ân sư cho biết thì hình như cái chết của tiên phu có vẻ bất minh, vì thế vản bối cần phải tìm gia mẫu để hỏi cho rõ !

Nhập Vân đại sư niệm một câu phát hiệu rồi nói :

- Thì ra là như vậy !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Lão đệ, lệnh tôn cũng là người trong võ lâm chăng ?

Phương Tuyết Nghi đáp :

- Có thể gọi là như vậy ! Nhưng gia phụ quy tiên rất sớm, không có tên tuổi gì trong võ lâm, dù có

nói ra thì sợ rằng lão tiền bối cũng không biết.

Hoắc Minh Phong nói :

- Chưa chắc, chẳng phải lão phu đã quen biết với bá phụ Phương Thiên Thành của lão đệ ngươi đó sao ?

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Gia phụ là Phương Thiên Quan, Bang chủ có biết không ?

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Phương Thiên Quan à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Có lẻ Bang chủ không biết rồi !

Chợt nghe Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói :

- Ai nói thế ? Phương Thiên Quan lão đệ là chỗ tâm giao của lão ăn mày ta đấy !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Thật thế không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Lẻ nào khiếu hoá ta nói dối với ngươi ? Lão đệ, xem ra lệnh đường - Phương phu nhân cũng không phải là người ngoài rồi, chuyện này lão phu nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành !

Phương Tuyết Nghi nhìn Hoắc Minh Phong đến sững sờ, chàng nói :

- Bang chủ cũng biết gia mẫu à ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đương nhiên !

Lão quay sang nói tiếp với Thôi Đại Công :

- Thôi huynh, chẳng phải muội tử của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của bản bang là Giang Nam Thần Trượng - Diệp huynh đệ đã gã cho Phương Thiên Quan đó sao ?

Thôi Đại Công vỗ tay đánh đét rồi kêu lên :

- Không sai, nếu Bang chủ không nhắc đến thì tiểu huynh quên chuyện này rồi.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Thì ra mẫu thân của ta là em của phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang, tại sao xưa nay không nghe bá mẫu nói với ta chuyện này nhĩ ?

Đang lúc mãi suy nghĩ thì chàng nghe Hoắc Minh Phong nói tiếp :

- Lão đệ, chuyện tìm lệnh đường cứ giao cho lão phu là được.

Phương Tuyết Nghi vội cung thủ hành lễ và nói :

- Đa tạ Bang chủ !

Lúc nầy Tống Phù lên tiếng nói với Nhập Vân đại sư :

- Chưởng môn đại sư, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có từng đến quý tự không ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp không rõ chuyện này lắm !

Nhập Vân đại sư nói điều nầy là sự thật, bởi lẻ Trịnh Đại Cương có đến Thiếu Lâm tự thì cũng khó có thể gặp được Nhập Vân đại sư với tư cách là Chưởng môn.

Tống Phù nói :

- Đại sư có thể hỏi tăng nhân của quý tự về chuyện này không ?

Nhập Vân đại sư hỏi lại :

- Tống thí chủ muốn tìm Trịnh đại hiệp à ?

Tống Phù nói :

- Không phải lão phu mà là Phương lão đệ cần tìm ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Đã vậy thì lão nạp sẽ gọi người vào hỏi ngay...

Lời chưa dứt thì vị Chưởng môn Thiếu Lâm vỗ tay ba tiếng, lập tức có một hòa thượng từ ngoài tịnh thất vội vàng chạy vào.

Nhập Vân đại sư dặn dò hòa thượng này mấy câu, thế là hắn nhanh chóng rời tịnh thất.

Một lát sau thì thấy Nhập Chân đại sư bước vào.

Nhập Vân đại sư trầm giọng nói :

- Nhập Chân sư đệ, lâu nay Trịnh Đại Cương trong Trung Châu Tam Hiệp có đến bỗn tự không ?

Nhập Chân đại sư cung kính đáp :

- Trịnh thí chủ có đến bỗn tự một lần !

Nhập Vân chau mày hỏi :

- Thế tại sao các ngươi không bẩm báo với bản toà ?

Nhập Chân ấp úng nói :

- Chuyện này... Tiểu đệ tưởng Chưởng môn không quen biết Trịnh đại hiệp nên không dám làm kinh động Chưởng môn sư huynh !

Dường như Nhập Vân biết mình nhất thời nóng nảy trách nhầm Nhập Chân nên thở dài một hồi rồi nói :

- Sư đệ , bản toà và Trịnh đại hiệp không quen biết thật , chỉ có điều Phương tiểu thí chủ đây đang muốn tìm Trịnh đại hiệp...

Nhập Chân thở phào một hồi và nói :

- Thì ra là như vậy ! Chưởng môn sư huynh có cần mời Trịnh thí chủ đến bỗn tự không ?

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi :

- Sư đệ biết Trịnh thí chủ đang ở đâu à ?

Nhập Chân đại sư nói :

- Tiểu đệ không biết nhưng có thể phái người ra ngoài dò hỏi . Trung Châu Tam Hiệp là những nhân vật có danh vọng trong võ lâm nên tất sẽ tìm được !

Nhập Vân đại sư gật đầu , nói :

- Không sai , phiền sư đệ vất vả một chuyến vậy !

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ rồi định quay bước thì bỗng nhiên nghe Âm Dương Thủ Cát Uy cười nhạt một tiếng và nói :

- Đại sư hãy khoan đi đã !

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên quay lại , hỏi :

- Thí chủ gọi lão nạp chăng ?

Cát Uy nói :

- Không sai !

Nhập Chân chau mày hỏi :

- Thí chủ có điều chi chỉ giáo ?

Cát Uy thản nhiên nói :

- Đại sư không cần phí tâm tìm Trịnh Đại Cương !

Nhập Chân đại sư hơi biến sắc, lão nói :

- Thế nào ? Thí chủ cho rằng lão nạp không tìm được Trịnh thí chủ chăng ?

Cát Uy vẫn giọng thâm trầm nói :

-Không phải thế , vì thân phận của Trịnh Đại Cương hiện tại là người của Thiên Ma Nữ, sợ rằng đại sư phái tăng lữ toàn tự cũng khó tìm được hắn !

Nhập Chân đại sư ngạc nhiên nói :

- Có chuyện thế sao ? Lão nạp không tin !

Cát Uy nói :

- Đại sư , chẳng hay lúc Trịnh Đại Cương đến quý tự , đại sư có gặp hắn không ?

Nhập Chân đại sư lắc đầu, nói :

- Lão nạp chưa được gặp !

Cát Uy nói :

- Vậy thì đúng rồi, nếu đại sư hỏi người tiếp Trịnh Đại Cương thì tất sẽ hiểu được ý của Cát mỗ !

Nhập Chân đại sư bán tín bán nghi , lão liếc nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói với Cát Uy :

- Cát thí chủ , theo ý kiến của thí chủ thì bỗn tự không cần phải người đi tìm Trịnh thí chủ phải không ?

Cát Uy gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Cát thí chủ , Phương tiểu thí chủ đang nóng lòng muốn gặp Trịnh thí chủ , nếu bỗn tự không phái người đi tìm thì Trịnh thí chủ làm sao có thể gặp Phương tiểu thí chủ ?

Cát Uy nói :

- Chưởng môn đại sư, Cát mỗ cho rằng chuyện này không cần nôn nóng nhất thời.

Nhập Vân đại sư quay sang hỏi Tống Phù :

- Tống thí chủ thấy thế nào ?

Thì ra chuyện này do Tống Phù đưa ra nên đương nhiên phải chờ sự quyết định của lão.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chưởng môn đại sư , cái gọi là chuyện riêng của Phương lão đệ , thực ra chỉ có hai chuyện mà thôi . Thứ nhất là tìm mẫu thân của hắn , thứ hai là tìm tung tích của Trung Châu Tam Hiệp . Chuyện tìm Phương phu nhân đã có Hoắc Bang chủ gánh vác, còn chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp , e rằng phải phiền đại sư thôi.

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp vốn đã đồng ý chuyện tìm Trung Châu Tam Hiệp , nhưng Cát thí chủ lại nói không cần, rốt cuộc phải thế nào đây ? Lão nạp thật khó xử quá !

Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Chưởng môn đại sư, nếu chuyện này quả nhiên như Cát lão nói thì nhất thời không cần vội vàng !

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên hỏi lại :

- Ý tiểu thí chủ muốn nói là trước mặt không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Nhập Vân quay sang nói với Nhập Chân :

- Sư đệ , không cần phái người đi tìm Trịnh thí chủ nữa ! Nhưng nếu Trịnh thí chủ tái đáo Thiếu Lâm tự thì các ngươi đừng quên thông báo cho bản toà biết đấy nhé !

Nhập Chân đại sư chấp tay hành lễ và nói :

- Tiểu đệ tuân mệnh !

Nói đoạn lão quay người cất bước ra khỏi tịnh thất ngay !

Lúc nầy Hoắc Minh Phong đã bảo Ông Côn Luân viết một bức thư chuyển cho đệ tử Cái Bang ở dưới chân Tung Sơn rồi dùng bồ câu đưa thư thông báo cho phân đường Kim Lăng tìm bào muội của Diệp Đường chủ là Diệp Thế Phương . Khi Ông Côn Luân quay trở lại tịnh thất thì chuyện riêng của Phương Tuyết Nghi xem như đã giải quyết dược một phần.

Nhập Vân đại sư trở lại vấn đề chính, lão đề nghị Phương Tuyết Nghi thảo một phong thư rồi ký tên đầu tiên, sau đó quần hùng cùng ký tên vào . Phong thư này sẽ gửi cho Võ Đang , Hoa Sơn và các môn phái thuộc võ lâm cửu đại môn phái, nội dung thư nói rõ chuyện Ngũ Đại Ma Chủ đã tái xuất võ lâm và có dã tâm độc bá giang hồ, diệt trừ cửu đại môn phái mà Thiếu Lâm tự là nơi khởi chiện trước tiên . Cuối thư là lời thỉnh cầu Chưởng môn các đại môn phái đến Tung Sơn tụ hội vào trung tuần tháng sau để cùng thương nghị kế sách đối phó Ngũ Đại ma chủ.

Thủ thư được thảo xong thì trời cũng vừa sáng.

Nhập Vân đại sư tận tay giao phong thư cho đệ tử chuyên phần kinh kệ sao ra bảy bức rồi tuyển chọn bảy cao tăng hàng chữ Pháp chuyễn thư đến tổng đàn của các đại môn phái.

Bọn Phương Tuyết Nghi cũng ở lại Thiếu Lâm tự chờ cuộc tụ hội với Chưởng môn của cửu đại môn phái vào hai tháng sau.

Trong thời gian này, người cảm thấy bất tiện nhất là An Tiểu Bình . Với thân phận là nữ nhi mà nàng lại ở trong Thiếu Lâm tự lâu ngày như thế thì quả thật là chuyện xưa nay chưa từng có. Cũng may là Phương Tuyết Nghi rất quan tâm chiếu cố chu toàn mọi chuyện lớn nhỏ, lại thêm Tống Phù là

nhân vật rất tế nhị nên cũng thường xuyên ở bên cạnh giúp đở nàng, nhờ thế mà các hòa thượng Thiếu Lâm tự vẫn chưa phát hiện được gì.

Hôm nầy là đúng một tháng lẻ ba ngày mà bọn Phương Tuyết Nghi lưu lại Thiếu Lâm tự, sau giờ ngọ thì An Tiểu Bình kéo Phương Tuyết Nghi lên đỉnh Thái Thất thăm một tỗ chim do nàng phát hiện trước đó.

Nguyên những ngày qua do nhàn cư vô sự nên cứ cách hai ngày là bọn họ lại lên đỉnh Thái Thất một lần.

An Tiểu Bình vốn hồn nhiên thích vui đùa nên nàng thường chạy lang thang khắp đỉnh núi. Vì thế mà nàng phát hiện nơi này có một loại chim nhỏ lông màu tím thường làm tổ trong các hóc đá và chính những tỗ chim này đã tạo cho nàng một ít niềm vui trong khung cảnh sớm kinh chiều kệ đến não nuột của Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi chỉ hơn Tiểu Bình vài tuổi nên tính hiếu động cũng chẳng kém nàng, vì thế mà nghe nàng nói đi là chàng không cần suy nghĩ mà đồng ý đi ngay. Hai người hồn nhiên nắm tay nhau cùng phóng một mạch lên đỉnh Thái Thất.

Nhưng lần nầy, khi vừa đến đỉnh núi thì bỗng nhiên hai người phát hiện có vẻ khác thường.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy trên đỉnh Thái Thất dường như có ai đó vừa đi qua , và cho đến lúc An Tiểu Bình đến thăm tỗ chim của nàng thì nghi vấn của hai người đã trở thành sự thật.

Nguyên trong tỗ vẫn còn ba trứng chim như trước nhưng bên trên lại có một mãnh giấy trắng. Chim có thể đẻ ra trứng nhưng quyết không thể đẻ ra giấy, vì thế mà nhất thời Tuyết Nghi và Tiểu Bình

Đều cả kinh thất sắc.

Phương Tuyết Nghi vội kéo An Tiểu Bình vào một hóc núi với dụng ý là rình xem có nhân vật nào xuất hiện hay không. Nhưng hai người vừa bước vào hóc núi thì bất giác sững người đứng trơ ra như hai pho tương.

Thì ra hóc núi này không sâu lắm nên hai người vừa bước vào thì phát hiện ngay bên trong có một người đang nằm. Đó là một lão nhân đầu bù tóc rối, y phục tả tơi và dường như đang ngủ say. Tuy An Tiểu Bình rất gan dạ nhưng bất ngờ phát hiện một quái nhân trong hoàn cảnh thế nầy thì nhất thời nàng không khỏi buột miệng kêu thành tiếng. Chính tiếng kêu thất thanh này đã làm cho quái nhân kia tĩnh trở lại . Lão ho khù khụ mấy tiếng rồi từ từ ngồi dậy, sau khi nhìn thấy Tuyết Nghi và Tiểu Bình thì lão lại nằm xuống mà không nói một lời hoặc có phản ứng gì. Hành động quái dị của lão nhân này khiến cho Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc vô cùng, chàng thầm nghĩ :

- Lão này sao lại trầm tỉnh thế nhĩ ? Đã trông thấy bọn ta mà tại sao lão chẳng có phản ứng gì ?

Vừa nghĩ đến đây thì chàng đã nghe An Tiểu Bình cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Này, lão là ai vậy ? Tại sao lại chạy đến đây nằm ngủ ?

Lão nhân chỉ hơi chau mày và "hừ" một tiếng rồi thôi. Dường như lão lười biếng ngồi dậy nên vẫn cứ nằm mà mở mắt nhìn chầm chầm bọn Phương Tuyết Nghi.

An Tiểu Bình có vẻ bị cái nhìn của quái nhân làm cho khiếp sợ nên vội lui lại rồi lớn tiếng hỏi ?

- Tại sao lão không nói ? Không lẻ lão bị câm ?

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi để ý đến một chuyện, thì ra chàng phát hiện bên người quái nhân còn có một thanh kiếm, nhìn võ kiếm mà đoán thì thanh kiếm này tất phải là một loại lợi khí có tiếng từ thời trước. Vì thế, chàng nghĩ rằng người mang thanh bảo kiếm quý giá thế nầy tất phải là nhân vật có danh vọng trong võ lâm. Khi An Tiểu Bình vừa dứt lời thì chàng vội nói :

- Hiền đệ không được vô lễ !

Rồi cung thủ hành lễ nói với quái nhân :

- Lão tiền bối, vản bối là Phương Tuyết Nghi xin tham kiến !

Quái nhân chớp chớp song mục rồi lạnh lùng khai khẩu :

- Nha đầu nầy là gì của ngươi ? Nếu kẻ nào lấy phải hạng phụ nhân hung bạo thế nầy làm thê tử thì thật là xúi quẩy một đời !

Vừa khai khẩu lão ta đã nói những lời như thế khiến cho Tiểu Bình vừa tức vừa thẹn, hai gò má bất giác đỏ hồng, một lúc lâu nàng vẫn không dám ngẫng đầu lên. Nhưng Phương Tuyết Nghi lại kinh ngạc chuyện khác, chàng không ngờ hơn tháng qua Chưởng môn Thiếu Lâm và Bang chủ Cái Bang cũng không khám phá ra được thân phận thật sự của Tiểu Bình, thế mà quái lão nhân này vừa nhìn đã biết ngay nàng là nữ giả nam. Điều nầy đũ cho thấy nhãn lực của quái lão nhân bất phàm như thế nào rồi.

Tuy trong lòng rất kinh ngạc nhưng Phương Tuyết Nghi vấn giữ vẻ bình tỉnh bên ngoài, chàng nói :

- Vị An cô nương này không phải là...

Chàng định nói nàng không phải là thê tử của mình nhưng vì trông thấy sự thẹn thùng của Tiểu Bình nên chàng vội dừng lại.

Quái lão nhân cười ha hả rồi nói :

- An cô nương à ? Chẳng phải cô ta là thê tử của tiểu tử ngươi sao ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Không phải...

Bỗng nhiên chàng cảm thấy lão nhân này rất kỳ quái, tại sao lão ta lại hỏi chuyện của người khác một cách hứng thú như vậy ? Vã lại, không những An Tiểu Bình cảm thấy khó chịu khi nghe loại chuyện này mà bản thân chàng cũng cảm thấy ngài ngại. Nhưng quái lão nhân căn bản không phát hiện được sự bất an của Tuyết Nghi, lão chớp chớp song mục rồi cất tiếng hỏi :

- Các ngươi đến đây làm gì ? Có phải các ngươi cho rằng nơi này không có người nên kéo nhau đến đây để...

Phương Tuyết Nghi biết nếu để lão nói tiếp thì tất sẽ là những lời khó nghe nên chàng vội trầm giọng nói :

- Lão tiền bối...

Song mục của quái lão nhân chợt giương lên, hàn quang xạ ra lấp lánh, lão hừ một tiếng rồi hỏi :

- Chuyện gì ?

Quái lão nhân phá lên cười rồi nói :

- Cái gì ? Các ngươi thường đến nơi này à ?

- Không sai !

- Nói vậy có nghĩa là lão phu đến đây sau các ngươi ?

- Điều đó còn phải hỏi lão tiền bối đã đến đây từ khi nào ?

- Tiểu tử, ngươi tưởng lão phu là khách lạ mới đến đỉnh Thái Thất này chăng ?

- Lẻ nào không phải như vậy ?

- Đương nhiên là không phải rồi !

An Tiểu Bình vốn đang e thẹn cúi đầu không dám nói nhưng lúc nầy nghe quái lão nhân nói dường như lão thường đến đỉnh Thái Thất này thì nàng không nhịn được nên tiếp lời :

- Thế tại sao những ngày trước không thấy bóng dáng lão ?

Quái lão nhân mĩm cười, nói :

- Các ngươi không thấy lão phu không có nghĩa là lão phu không thường ở tuyệt đỉnh Thái Thất này !

An Tiểu Bình nói tiếp :

- Vậy những ngày gần đây lão ở đâu ?

Quái lão nhân chậm rải nói :

- Lão phu rời Thái Thất đã gần nữa năm và mới trở về tối hôm qua nên các ngươi không biết cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra lão tiền bối hạ sơn vân du bên ngoài ?

Quái lão nhân nói :

- Ai bảo lão phu vân du ? Các ngươi trẻ tuổi như thế nên suốt ngày chỉ biết vui đùa chứ lão phu đâu có thời gian nhàn hạ như các ngươi ! Vừa qua, lão phu hạ sơn là đi tìm một vật quý giá ít thấy trong thế gian.

Lão đưa tay gải gải đầu tóc như tỗ quạ rồi nói tiếp :

- Hoàng thiên cũng không phụ người khổ tâm, cuối cùng thì cũng cho lão phu tìm được.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy tính cách của quái lão nhân này rất thú vị, tuy niên kỹ đã cao nhưng lời nói và cử chỉ của lão rất hồn nhiên như trẻ con. Vì thế chàng liền mĩm cười, nói :

- Lão tiền bối tìm được bảo vật gì vậy ?

Lời đã ra khỏi miệng thì chàng mới cảm thấy bất ổn . Thử nghĩ, ngay cả danh tánh mà đối phương cũng không muốn cho biết thì làm sao có thể cho người khác biết bảo vật vừa tìm được ? Nhưng không ngờ lão nhân lại phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Bảo vật đó à ? Nói ra sợ rằng không đáng để cười !

An Tiểu Bình ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Sao lại nói thế nhĩ ? Đã là kỳ trân bảo vật thì tại sao lại nói ra không đáng để cười ?

Nghĩ đoạn nàng buột miệng nói :

- Lão tiền bối nói thế khiến vản bối không hiểu gì cả !

Quái lão nhân mĩm cười hỏi lại :

- Tại sao ? Cô nương cho rằng lão phu nói sai chăng ?

An Tiểu Bình nói:

- Không phải vậy, vản bối nghĩ rằng phàm đã là kỳ trân dị vật của thế gian thì tất không thể không đáng để cười, nếu không sao gọi là bảo vật ?

Quái lão nhân gật gật chiếc đầu to quá và nói :

- Có lý ! Có lý ! Nhưng bên trong còn có điểm quan trọng mà cô nương không để ý đó thôi !

- Điểm quan trọng thế nào ?

- Thị hiếu của con người không giống nhau nên vật mà lão phu cho rằng đó là kỳ trân bảo vật của thế gian thì trong mắt người khác nó chẳng đáng để cười. Cô nương hiểu rồi chứ ?

- Nhưng chẳng hay vật mà lão tiền bối yêu thích là thứ gì vậy ?

- Là một loại chim kỳ lạ !

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác thầm nghĩ :

- Đúng rồi ! Xem ra mãnh giấy trong tổ chim kia là do lão ta bõ vào chứ không ai khác !

Nàng đang nghĩ thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp :

- Lão phu có một chuyện muốn nói nhưng trước tiên phải cám ơn hai ngươi.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Bọn ta và lão xưa nay không hề quen biết, bây giờ bỗng nhiên lão cám ơn bọn ta là sao ?

Nghĩ đoạn chàng bật cười và hỏi :

- Chẳng hay lão tiền bối muốn nói đến chuyện gì vậy ?

Quái lão nhân cười hì hì, nói :

- Lão phu có nuôi một đôi kim tước dị chủng trên đỉnh Thái Thất này, lần nầy trở về thì phát hiện có người chăm sóc cho tổ của chúng, việc này có lẻ là do các ngươi thực hiện chứ không ai khác.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra đôi chim đó là do lão tiền bối nuôi dưỡng ?

Quái lão nhân nói :

- Không sai ! Các ngươi đừng xem thường đôi kim tước đó, vì nuôi dưỡng bọn chúng mà lão phu đã phí không ít tâm huyết đấy !

Thực ra, lão ta không nói thì Tuyết Nghi và Tiểu Bình cũng có thể nghĩ đến điều này. Bởi lẻ nuôi dưỡng loại kim tước này trên tuyệt đỉnh Thái Thất quả nhiên là chuyện không dễ. Do vậy, An Tiểu Bình liền mĩm cười, nói :

- Lão tiền bối, vản bối đã sớm đoán đôi kim tước nầy là vật hữu chủ !

Quái nhân hỏi lại :

- Cô nương đã sớm đoán được như thế à ?

Hỏi thế nhưng lão không chờ Tiểu Bình trả lời mà nói tiếp :

- Có lẻ cô nương rất thích đôi kim tước này phải không ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đúng vậy ! Vản bối rất thích.

- Nếu lão phu hứa tặng cho cô nương thì cô nương có đồng ý thu nhận không ?

- Lão nói thật đấy chứ ?

- Tất nhiên ! Lẻ nào lão phu lại nói chơi với tiểu cô nương ? Nhưng...

- Lão có điều kiện gì chăng ?

- Không sai ! Cô nương thông minh lắm ! Thế nầy nhé, cô nương có trông thấy ba trứng chim trong tổ không ?

- Vản bối có thấy !

- Vậy thì chờ sau khi ba trứng chim đó nở xong thì cô nương có thể mang đôi kim tước đi.

An Tiểu Bình tưỡng lão ta sẽ đưa ra điều kiện khó khăn nên trong lòng cảm thấy bất an nhưng khi nàng nghe lão nói điều kiện đơn giản như thế thì bất giác vui mừng vỗ tay reo lên :

- Điều đó là đương nhiên.

Phương Tuyết Nghi lại thầm nghĩ :

- Lão ta phải phí nhiều tâm huyết mới nuôi dưỡng được đôi kim tước kia. Không lẻ bây giờ lão đã tìm được bảo vật nên không yêu thích chúng nữa ?

Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi :

- Chẳng hay vì sao lão tiên bối lại có nhã ý tặng đôi kim tước cho An cô nương vậy ?

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói :

- Vì lão phu đã tìm được báu vật cực hiếm trong thế gian !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Quả nhiên ta đoán không sai ! Xem ra lão này cũng không thoát khỏi ý niệm có mới nới cũ.

Ý nghĩ chưa dứt thì đã nghe quái lão nhân nói tiếp :

- Các ngươi đã trông thấy báu vật lão phu vừa tìm được mà không biết sao ?

Tuyết Nghi và Tiểu Bình bất giác kinh ngạc không ít, bởi lẻ từ sớm đến giờ bọn họ có trông thấy vật gì khả dĩ gọi là báu vật đâu ? Có chăng chỉ là thanh trường kiếm này có vẻ như cổ kiếm nhưng không phải là vật hiếm thấy trong võ lâm, vậy thì đâu thể gọi là kỳ trân dị vật hy hữu ?

Phương Tuyết Nghi ngơ ngẫn một lúc lạu rồi buột miệng hỏi :

- Bọn vản bối kiến văn nông cạn, nhất thời không nhận ra được bảo vật của tiền bối, xin tiền bối hạ cố chỉ giáo cho.

Quái lão nhân cười ha hả một tràng rồi nói :

- Các ngươi thật là có mắt như mù ! Bảo vật mà lão phu phải mất sáu tháng mới tìm được chính là ba trứng chim trong tổ đấy !

Tuyết Nghi và Tiểu Bình nghe vậy thì vừa cảm thấy kỳ quặc vừa cảm thấy khó hiểu, bởi lẻ hai ngày trước khi phát hiện ra tổ chim này thì Tiểu Bình đã thấy trong tổ có ba trứng chim rồi. Trong khi đó, lão nhân này nói là vừa trở về từ tối hôm qua và cũng nói ba trứng chim đó là bảo vật vừa tìm

được, như vậy nghĩa là sao ?

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !

An Tiểu Bình cũng định lên tiếng thì đã nghe quái lão nhân nói :

- Không sai ! Rất là kỳ quái, nhưng nếu các ngươi hiểu được đạo lý bên trong thì chẳng có gì kỳ quái cả !

An Tiểu Bình liền nói :

- Vậy xin lão tiền bối cho thỉnh giáo đó là đạo lý gì vậy ?

Quái lão nhân nói :

- Vì các ngươi có mắt mà như mù, không chịu quan sát kỹ ba trứng chim đó thôi !

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Vản bối đã thấy ba trứng chim đó từ hai ngày trước, hôm nay cũng vậy, đâu có gì là khác lạ đâu ?

Quái lão nhân nói :

- Đương nhiên là có ! Ba trứng chim mà cô nương thấy hôm trước đã vào bụng lão phu rồi, còn ba trứng chim hiện tại là do lão phu vừa mang về tối qua đấy !

Tuyết Nghi và Tiểu Bình vừa nghe vậy thì cảm thấy tựa như từ trên trời rơi xuống nhưng thực ra lý do bên trong rất đơn giản. Nguyên khi phát hiện trong tổ chim có mãnh giấy trắng thì cả hai đều kinh ngạc, nhất thời bọn họ không quan sát kỹ ba trứng chim trong tổ. Ba trứng chim hiện tại có màu sắc và kích cở giống như trứng chim kim tước nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện nó có độ dài hơn trứng kim tước một chút và màu lấm chấm trên trứng cũng nhạt hơn.

Sau một hồi im lặng thì Phương Tuyết Nghi lên tiếng :

- Nếu đúng như lời lão tiền bối nói thì quả thật ba trứng chim này rất giống trứng của kim tước !

Quái lão nhân cười khà khà, nói :

- Đương nhiên ! Nếu không thì lão phu đâu phí tâm huyết nuôi đôi kim tước này làm gì và cũng đâu dám bỏ bảo vật vào tổ của chúng ?

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Lão tiền bối, chẳng hay ba trứng chim đó sẽ nở ra loại chim gì vậy ?

Quái lão nhân không không trả lời mà hỏi lại :

- Cô nương, trứng chim đó rất nhỏ phải không ?

- Đúng thế ! Nhỏ như trứng kim tước !

- Nhưng lão phu nói ra sợ rằng cô nương không tin.

- Tại sao ?

- Vì... Ba trứng chim này tuy rất nhỏ nhưng sẽ nở ra một loại không nhỏ !

- Nhưng rốt cuộc đó là loại chim gì ?

- Hạc !

An Tiểu Bình ngẫn người, nàng hỏi tiếp :

-Thiên hạc chăng ?

Quái lão nhân cười hì hì rồi nói :

- Không sai !

An Tiểu Bình quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Phương đại ca đã từng trông thấy trung thiên hạc chưa ?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Chưa !

Quái lão nhân tròn xoe song mục, lão quát hỏi :

- Không kỳ lạ à ? Trong đời nha đầu ngươi thấy thiên hạc được mấy lần vậy ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Vản bối đã thấy rất nhiều lần, có lẻ không dưới năm lần một ngày.

Quái lão nhân ngẫn người ra như pho tượng, lão nói :

- Lẻ nào cô nương từng nuôi dưỡng thiên hạc ?

Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy !

Quái lão nhân lạnh lùng nói :

-Lão phu không tin.

Phương Tuyết Nghi nghe hai người đối đáp thì cười thầm trong bụng , chàng nghĩ :

- Xem ra lão nhân này đã mắc lừa An hiền đệ rồi.

Nghĩ đoạn chàng định lên tiếng thì đã nghe An Tiểu Bình phá ra cười khanh khách rồi nói :

- Tin hay không là tùy lão vậy !

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói :

- Cô nương, lão phu có một chuyện muốn thĩnh giáo.

Tiểu Bình liền hỏi :

- Chuyện gì ?

- Cô nương từng thấy thiên hạc sinh sản thế nào chưa ?

- Không những một mà đã thấy rất nhiều lần !

- Lão phu nghe nói thiên hạc không thể tự ấp trứng, chẳng hay chuyện đó có thật không ?

- Đương nhiên là thật, nếu không thì gia phụ hà tất phải nuôi thêm tiên hạc cho chúng ấp thay ?

Lời đã nói ra thì nàng mới phát hiện mình lỡ lời nên vội nói tiếp :

- Lão tiền bối muốn thử vản bối chăng ?

Quái lão nhân nói :

- Không dám, bây giờ thì lão phu đã rõ rồi !

Lão ngừng lại nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói tiếp :

- Cô nương họ An phải không ?

Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đúng thế thì sao nào ?

Quái lão nhân gật gật đầu và nói :

- Lão phu có một vị bằng hữu cố giao cũng họ An, nhưng chẳng biết cô nương có quen biết người ấy hay không ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão tiền bối thử nói ra xem, nếu vản bối biết thì nhất định sẽ tương cáo !

Chương 14: An Bày Ảo Diệu

Quái lão nhân trầm ngâm một lát rồi chậm rải nói :

- Ngoài Đông Hải có một nơi gọi là Thiên Tâm Đảo, vị bằng hữu cố giao của lão phu được nhân xưng là Thiên Tâm Đảo chủ, có lẻ cô nương biết chứ ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì biến sắc, đôi mắt hạnh tròn xoe nhìn quái lão nhân một hồi lâu mà không nói được lời nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì bất giác thầm nghĩ :

- Không biết rốt cuộc quái lão nhân nầy là ai ? Hình như lão ta rất rõ mọi chuyện của An gia ?

Nghĩ đến đây thì chàng không kiên nhẫn được nữa nên cung thủ, nói :

- Lão tiền bối có thể cho vản bối thỉnh giáo đại danh không ?

Quái lão nhân không trả lời câu hỏi của Tuyết Nghi mà lớn tiếng hỏi Tiểu Bình :

- Tại sao cô nương không nói ?

An Tiểu Bình chau mày liễu, nàng thở dài một hồi rồi nói :

- Đó là gia phụ của vản bối !

Nhất thời, quái lão nhân như muốn nhãy dựng lên, lão buộc miệng kêu lớn :

- An Chấn Võ là phụ thân của cô nương à ?

Không đợi An Tiểu Bình trả lời, lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Không ngờ cô nương đã lớn như thế này rồi ! Năm xưa, khi lão phu thấy cô nương thì có lẻ cô nương chỉ khoảng nữa tuổi mà thôi, bây giờ tính ra đã hơn mười sáu năm rồi !

An Tiểu Bình nghe quái lão nhân nhắc đến chuyện ấu thời của mình thì rất cảm động, nàng cung thủ hành lễ một lần nữa và nói :

- Lão tiền bối quen biết tiên phụ mà vản bối lại không biết lão, thật là đắc tội.

Quái lão nhân cười ha hả, nói :

- Cô nương không cần khách khí.

Bỗng nhiên thần sắc của lão trầm hẳn xuống, lão ngẫn người giây lát rồi lớn tiếng hỏi :

- Cô nương, lẻ nào phụ thân của cô nương đã quy tiên ?

An Tiểu Bình buồn bả nói :

- Tiên phụ mệnh bạc nên đã tạ thế hơn mười năm rồi !

Quái lão nhân thộn người một lúc lâu rồi mới nói :

- Đã mười năm rồi ? Tại sao lão phu chẳng hay biết gì cả vậy ? Lệnh đường thì sao ? Vẫn còn ở Thiên Tâm Đảo chứ ?

Dường như Tiểu Bình không muốn nói nhiều đến chuyện mẫu thân nên lắc đầu, nói :

- Gia mẫu đã không còn ở Thiên Tâm Đảo từ lâu rồi !

Nàng ngừng lại một lát rồi hỏi :

- Lão tiền bối xưng hô thế nào ?

Quái lão nhân vò vò đầu và nói :

- Lão phu là Chúc Công Minh, cô nương có nghe lệnh tôn nhắc đến không ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội gập người thi lễ và nói :

- Thì ra là Chúc Công Công , vậy mà vản bối không biết , thất lễ ! Thất lễ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi cũng cung thủ, nói :

- Vản bối cũng đã nghe đại danh Thiên Đài Tiên Tẫu của Chúc lão tiên bối từ lâu, không ngờ hôm nay được bái kiến trên Tung Sơn, thật là nhân sinh hà xứ bất tương phùng !

Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi... Ngươi cũng biết lão phu à ? Quái lạ ! Bình sinh lão phu rất ít hành tẩu giang hồ nên không mấy người biết lão phu , tiểu tử ngươi nói vậy thì lệnh sư phải là nhân vật có đại danh đỉnh đỉnh trong võ lâm !

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Tiên sư là Trần Hy Chính !

Song mục của Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh chợt lộ thần quang , lão cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thì ra là đệ tử của Kiếm Thần Trần huynh ! Trước đây không lâu, lão phu nghe nói Kiếm Thần Trần đại hiệp đã trở về tây thiên cực lạc và cũng nghe nói truyền nhân của Kiếm Thần đang đơn thân độc mã hành đạo trên giang hồ, không ngờ là tiểu tử ngươi.

Lão ngừng lại nhìn qua An Tiểu Bình rồi nói tiếp :

- Nhưng không biết tại sao các ngươi lại đến Tung Sơn này ?

Phương Tuyết Nghi bèn lược thuật cho Chúc Công Minh nghe chuyện Ngũ Ma tái xuất giang hồ và dã tâm xưng bá võ lâm của Thiên Ma Nữ.

Chúc Công Minh nghe xong thì chau mày nói :

- Thiên Ma Nữ này thật to gan , ả muốn thâu tóm cả võ lâm chăng ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đúng vậy ! Khi tiên sư chưa khứ thế thì bọn chúng tõ ra úy kỵ mấy phần nhưng hiện tại thì bọn chúng đã như hỗ xuất sơn , chẳng còn xem thế nhân ra gì cả !

Chúc Công Minh cười nhạt, nói :

- Ả dám à ? Trong võ lâm còn không ít nhân vật có võ công cao cường hơn Ngũ Ma, lẻ nào bọn họ đều chết cả rồi ?

An Tiểu Bình cười khách khách rồi nói :

- Không sai, trong võ lâm còn không ít cao nhân nhưng ai nấy đều lánh thế quy ẩn tự bảo vệ thân mình, dù còn nhiều người tại thế nhưng cũng chẳng khác gì đã chết !

Chúc Công Minh nghe vậy thì buộc miệng kêu lên :

- Đúng vậy ! Lời này của cô nương đã thức tỉnh lão phu rồi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sư phụ từng nói, võ công của Thiên Đài Tiên Tẫu này không kém gì người, nhưng vì người này

không muốn xen vào chuyện thị phi trong võ lâm nên không được nhiều người biết đến . Nếu bây giờ lão ta thật sự có ý xuất sơn thì quả là tin vui cho võ lâm đồng đạo.

Nghĩ đoạn, chàng cung thủ, nói :

- Nếu lão tiền bối xuất sơn chủ trì đại cuộc thì thật là đại phúc khí cho võ lâm đồng đạo !

Chúc Công Minh nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Hài tử, ý của ngươi là muốn lão phu xuất diện gánh vác trọng trách võ lâm chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Nếu được lão tiền bối chủ trì thì lo gì đại sự chẳng thành !

Chúc Công Minh lắc đầu, nói :

- Không được !

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Tại sao ?

Chúc Công Minh nói :

- Xưa nay lão phu quen thói nhàn vân dã hạc không bị thế sự câu thúc rồi, bây giờ nếu lão tận xuất tâm lực thì không khó nhưng bảo lão phu thống lãnh ba quân, hiệu lệnh thiên hạ thì e rằng các ngươi sẽ biến thành một đám ô hợp mất.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta nói cũng có lý.

Nghĩ thế nên chàng vội nói :

- Nếu lão tiền bối không muốn xuất diện chủ trì đại sự thì vản bối cũng không dám miễn cưởng nhưng nếu bọn vản bối có chuyện muốn thỉnh giáo thì làm sao tìm được lão tiền bối ?

Chúc Công Minh cười hì hì , nói :

- Qúa dễ ! Qúa dễ ! Lão phu đã ở trên đỉnh Thái Thất này hơn mười năm rồi và cũng không có ý rời bõ nơi này, nếu có chuyện gì dùng được lão phu thì các ngươi cứ phái người lên gọi một tiếng là lão phu lập tức ứng phó ngay.

Phương Tuyết Nghi vốn muốn mời lão ta đến Thiếu Lâm tự để tùy thời có thể thỉnh giáo nhưng sau khi nghe lão nói vậy thì chàng không miễn cưởng nữa mà mĩm cười, nói :

- Như vậy cũng tốt, nếu có chuyện thì vản bối sẽ đích thân lên đây mời lão tiền bối.

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không can hệ ! Lão phu đã hứa với ngươi thì đương nhiên không thể thay đổi, vì vậy ngươi hà tất phải vội vả lên đây ?

Lão dừng lại một lát rồi quay sang nói với Tiểu Bình :

- Cô nương có muốn nhận đôi kim tước không ?

An Tiểu Bình nói :

- Chẳng phải lão tiền bối đang cần chúng để ấp trứng thiên hạc đó sao ? Nếu vản bối lấy đi thì lão dùng vật gì để ấp trứng ?

Chúc Công Minh mĩm cười, nói :

- Rất đơn giản, chờ cho trứng thiên hạc nở xong thì cô nương sẽ mang chúng đi, được chứ ?

An Tiểu Bình bái tạ, nói :

- Như vậy thì vản bối xin đa tạ trước !

Chúc Công Minh cười ha hả, nói :

- Cô nương đừng vội cám ơn, nên biết lão phu rộng tay như thế là còn vài điều chưa nói đấy !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Không lẻ lão tiền bối còn có điều kiện gì chăng ?

- Không sai ! Lão phu tặng đôi kim tước này chẳng qua là có ý bỏ con san sát bắt con cá rô mà thôi !

- Tiền bối nói thế nghĩa là sao ?

- Thế nầy nhe, ba trứng hạc của lão phu không chắc đã nỡ ra hết, nếu trứng không nỡ được thì lão phu phải nhờ cô nương giúp đấy !

- Vản bối hiểu rồi !

- Cô nương đã hiểu thì tin là lão phu bỏ con san sát bắt con cá rô chứ ?

- Không sai, vản bối tin là lão tiền bối quả nhiên không nói dối... Nếu trung thiên hạc không nở được thì e rằng vản bối phải tặng lại tiền bối một con thiên hạc thôi !

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

-Cô nương thông minh lắm , nhưng xin đừng cười tư tâm của lão phu nghé.

An Tiểu Bình nói :

- Lão tiền bối không cần khách khí !

Phương Tuyết Nghi cũng mĩm cười, xen vào :

- Lão tiền bối độc cứ trên đỉnh Thái Thất này thì ngày ba bửa cơm lo liệu thế nào ?

Chúc Công Minh cười ha hả, nói :

- Ba ngày lão phu mới ăn một bửa nên vấn đề tự nhiên rất đơn giản, tiểu tử ngươi không cần bận tâm chuyện này.

Chúc Công Minh vừa dứt lời thì bỗng nhiên có tiếng hú dài từ dưới chân núi truyền lên.

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Ai vậy nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Hiền đệ không nhận ra tiếng của ai sao ?

Chúc Công Minh chau mày hỏi :

- Tiểu tử ngươi biết người này à ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống Phù đấy !

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi lại :

- Tống thần thâu chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai ! Tiền bối cũng biết lão ta à ?

Chúc Công Minh nói :

- Biết, nhưng đã nhiều năm rồi không gặp.

Nói đến đây thi Tống Phù đã xuất hiện trên đỉnh Thái Thất . Phương Tuyết Nghi liền cao giọng hỏi :

- Tống lão, có chuyện gì vậy ?

Tống Phù đã lên đến tuyệt đỉnh nhưng vì bọn Phương Tuyết Nghi đang ở trong hóc núi lại bị mấy phiến đá lớn che khuất nên lão vẫn chưa phát hiện ra . Cho đến lúc Tuyết Nghi lên tiếng hỏi thì lão mới tung mình lướt đến cho ba người . Đồng thời lão buột miệng nói :

- Lão đệ, các ngươi khiến lão phu tìm đến hụt hơi.

Nói đến đây thì mục quang đã nhìn thấy Chúc Công Minh nên lão lớn tiếng kêu lên :

- Lão quái vật, là ngươi à ?

Chúc Công Minh cười ha hả một tràng rồi nói :

- Thế nào ? Không lẻ ngươi đến Tung Sơn được mà lão phu không đến được sao ? Chuyện như thế đâu có gì phải ngạc nhiên ?

Tống Phù bất giác đưa tay vò đầu và nói :

- Tuyệt lắm ! Không ngờ lão quái vật ngươi cũng đến Tung Sơn này rồi, quý hoá, thật là quý hoá !

Chúc Công Minh cười cười và nói :

- Thâu huynh đệ, mấy năm gần đây có phát tài không ? Bao nhiêu kỳ trân bảo vật ở đại nội lọt vào tay ngươi rồi ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Lão thâu nhi ta đã rửa tay giải nghệ năm năm rồi ! Lão quái vật ngươi đừng nói oan cho người tốt !

Chúc Công Minh cười ha hả rồi nói :

- Thì ra ngươi đã đổi nghề ! Đáng mừng, đáng vui ! Thế những năm qua ngươi phát tài bằng nghề gì ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Sống gửi nhà người, đun cơm thổi nước mà thôi !

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói :

- Làm hoa? đầu quân à ?

Tống Phù nói :

- Thế nào ? Ngươi xem thường thủ nghệ của lão thâu nhi ta chăng ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Không dám ! Công phu làm bếp của lão thâu nhi ngươi có thể xưng là võ lâm nhất tuyệt, lão phu ta chỉ sợ không có phúc khẩu mà ăn thôi ! Làm sao dám xem thường chứ ?

Tống Phù cười khà khà, nói :

- Lão quái vật, ngươi có muốn thưởng thức thủ nghệ của lão thâu nhi ta không ?

- Đương nhiên là muốn rồi ! Nhớ năm xưa thưởng thức món cá chép sông Hoàng Hà do lão thâu nhi ngươi chế biến, bây giờ mỗi khi nhắc lại lão phu ta đều thèm nhỏ dãi !

- Chuyện đó rất đơn giản, ngươi cùng ta đến Thiếu Lâm tự, lão thâu nhi ta sẽ chế biến món cá chép sông Hoàng Hà cho ngươi thưởng thức, thế nào ?

- Nhất định là phải đi rồi ! Nhưng hiện tại thì chưa được !

- Tại sao ?

- Trong vòng bảy ngày tới, lão phu không thể rời tuyệt đỉnh Thái Thất, do vậy chuyện đến Thiếu Lâm tự phải chờ bảy ngày sau mới tính được !

Tống Phù ngạc nhiên hỏi :

- Lão quái vật ngươi còn có trò gì ở nơi này chăng ? Tuyệt đỉnh Thái Thất có gì mà lưu luyến ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Bên trong tất phải có nguyên nhân, ngày sau ngươi sẽ tự biết ! Hiện tại tốt nhất là đừng đa vấn

nữa !

Phương Tuyết Nghi thấy Tống Phù chưa nói lý do vì sao lên đây nên trong lòng hơi bất an, Chúc Công Minh dứt lời thì chàng liền hỏi :

- Tống lão, Thiếu Lâm tự có biến cố gì không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Đã vô sự thì tại sao lão lại tìm đến nơi này ?

Tống Phù nói :

- Lão phu ở trong Thiếu Lâm tự buồn não ruột nên muốn tìm lão đệ ngươi tán hươu tán vượn, kết quả là tìm khắp nơi vẫn không thấy ngươi, do đó mới định lên tuyệt đỉnh Thái Thất giải sầu, nào ngờ lại gặp các ngươi ở đây !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi mới yên tâm, chàng mĩm cười, nói :

- Thấy lão tiền bối bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, khiến vản bối kinh ngạc không ít !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Các ngươi làm thế nào mà gặp được Chúc lão quái nay ? Không lẻ hắn đã sớm ở trên tuyệt đỉnh Thái Thất này ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không sai ! Chúc lão nói với vản bối là lão đã ở đây trên mười năm rồi !

Tống Phù nhìn qua Chúc Công Minh và hỏi :

- Thật không ?

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

- Đương nhiên là thật ! Lão phu đâu phải là hạng đầu trộm đuôi cướp gì mà sợ người ta đến tìm sào huyệt bắt giải đến quan phủ ? Vậy thì tại sao không nói sự thật chứ ?

Tống Phù trợn tròn song mục , lão cười một tràng rồi nói :

- Lão quái vật , những lời ngươi nói cứ như là gươm đao đâm vào bụng người khác vậy.

Chúc Công Minh cười khà khà và nói :

- Không dễ nghe chăng ? Vậy thì đừng nghe nữa là được.

Tống Phù lắc đầu nói :

- Có lẻ cả đời này tôn giá cũng không thay đổi được tính khí.

Lão ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Ngươi nói trong vòng bảy ngày không thể rời khỏi nơi này là sao vậy ?

Chúc Công Minh cười cười và nói :

- Tiên cơ bất khả lậu , xin lỗi lão phu phải giữ bí mật này thôi.

Vừa nói lão vừa nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình.

Tống Phù nghe vậy thì chau mày nói :

- Lão quái vật ngươi mà cũng có bí mật à ? Lão thâu nhi ta thật là bất ngờ đấy.

Chúc Công Minh cười hì hì nói :

- Xưa nay lão phu ta hành sự luôn thích gây bất ngờ cho tha nhân mà , nếu lão thâu nhi có hứng thú thì hãy chờ mà xem.

Tống Phù nói :

- Đương nhiên rồi , Tống mỗ sẽ chờ để xem thử.

Chúc Công Minh tiếp lời :

- Các ngươi bỗng nhiên tụ hội tại Thiếu Lâm tự , ngoài chuyện Ngũ Ma còn có chuyện gì khác không ?

Tống Phù ngạc nhiên nói :

- Chuyện Ngũ Ma vẫn chưa đũ để làm thiên hạ mất ăn mất ngủ sao ?

Chúc Công mĩm cười lớn một tràng rồi nói :

- Chỉ có năm tên tiểu quỷ ngông cuồng làm chuyện rồ dại mà cũng khiến cho các ngươi phải mất ăn mất ngủ thì quả thật lão phu ta tức cười chết đi được.

Xem ra Chúc lão là nhân vật cực kỳ tự thị.

Tống Phù cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Mấy năm không gặp mà xem ra khẩu khí của lão quái vật ngươi thay đổi nhiều quá.

Chúc Công Minh nói :

- Chuyện này có gì lạ đâu ? Ba ngày không gặp đã phải lau mặt mới nhận ra nhau , lão phu vá Tống thần thâu ngươi đã hai mươi năm không gặp thì đương nhiên là phải có nhiều chỗ khác hơn trước rồi.

Tống Phù thầm nghĩ :

- Tuy lão quái vật này thích nói khoác nhưng nếu có thể khích lão ta tái xuất giang hồ thì thật là đại phúc cho võ lâm.

Nghĩ đoạn lão liền nói :

- Nghe khẩu khí có vẻ lão quái vật ngươi chẳng xem Ngũ Ma ra gì cả , phải thế không ?

Chúc Công Minh chậm rải nói :

- Đúng vậy ! Thế nào lão thâu nhi ngươi sợ bọn chúng lắm chăng ?

Tống Phù gượng cười nói :

- Võ công của Ngũ Ma tên nào cũng có chỗ hơn người , lão phu tự lượng sức mình không đùa với bọn chúng được.

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng ngạo nghễ rồi buông một câu :

- Thật là chẳng ra gì cả !

Tống Phù mĩm cười nói :

- Đúng vậy ! Lão thâu nhi ta vốn chẳng ra gì đối với lão quái vật ngươi , nhưng với cách ẩn cư ở Tung Sơn không dám gặp người khác tựa như lão quái vật ngươi thì chưa hẳn lão quái vật ngươi cao minh hơn lão phu bao nhiêu.

Chúc Công Minh trợn trừng song mục lên quát hỏi :

- Ngươi nói lão phu không cao minh hơn bao nhiêu à ?

- Đúng vậy !

- Được, chỉ cần Ngũ Ma đến trước mặt lão phu thì lão phu sẽ cho ngươi xem vài thủ đoạn giáng ma của lão phu.

- Chờ người ta đến nơi rồi lão quái vật ngươi mới dám thi thố tài năng , như vậy mà cũng xuất khẩu đại ngôn được sao ?

Chúc Công Minh ngẫn người giây lát rồi hỏi :

- Ngươi muốn làm thế nào mới gọi là cao minh hơn người ?

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Nếu là chỗ lão thâu nhi ta thì phải tung hoành thiên hạ , đi khắp chân trời góc biển tìm từng nhân vật trong Ngũ Ma ma trừ đi.

Chúc Công Minh hỏi lại :

- Ngươi muốn lão phu hạ sơn tìm bọn chúng à ?

Tống Phù nghiêm giọng nói :

- Không sai ! Sợ rằng ngươi không có can đảm như thế ?

Chúc Công Minh phá lên cười một tràng sang sảng rồi nói :

- Nếu lão phu không có can đảm như thế thì e rằng đương kim võ lâm cũng không có nhân vật thứ hai.

Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình nghe hai lão đối đáp mà cười thầm trong bụng , bọn họ đều biết Tống Phù đang dùng kế khích tướng để khích Chúc Công Minh xuất sơn , nhưng Tống Phù đâu ngờ rằng Chúc Công Minh đã hứa với hai người là không bao lâu nữa lão sẽ hạ sơn thật sự.

Tuy cảm thấy tức cười nhưng hai người rất kính phục dụng tâm của Tống Phù , do vậy mà không người nào lên tiếng nói rõ ra.

Lúc nầy Tống Phù mĩm cười nói :

- Lão quái vật , ngươi tự đánh giá mình quá cao rồi đấy.

Chúc Công Minh nói :

- Lẻ nào không đúng như vậy ?

- Không phải là không đúng mà lão thâu nhi ta tin rằng , dù Ngũ Ma đến Tung Sơn này thì chưa chắc lão quái vật ngươi giáng phục được bọn họ.

- Tại sao ?

- Võ công của lão quái vật ngươi chưa hẳn đã cao cường hơn bọn chúng , vậy thì làm sao có thể giáng ma trừ bạo ?

- Khá lắm ! Quả nhiên là lão thâu nhi ngươi coi thường lão phu rồi.

- Không phải lão thâu nhi ta xem thường lão quái vật ngươi ! Nhưng thực tế là ngươi... Chỉ giỏi nói mà không tự làm.

Chúc Công Minh nộ khí quát :

- Lão thâu nhi , theo ngươi thì lão phu phải làm thế nào ?

Tống Phù cười ha hả nói :

- Rất đơn giản , hạ sơn tìm bọn chúng phân cao thấp.

- Đơn giản như thế à ?

- Không sai ! Chỉ đơn giản như vậy thôi.

- Được ! Dù sao thì lão phu cũng đã hứa với Phương tiểu tử và An cô nương kia , vài ngày sau lão phu sẽ hạ sơn.

- Cái gì ? Ngươi đã hứa hạ sơn với bọn chúng à ?

- Không sai ! Chuyện này có gì không phải chăng ?

Tống Phù lắc đầu nói :

- Không có gì.

Lão nhìn qua đôi thiếu niên nam nữ , Phương-An và nói tiếp :

- Nhị vị lão đệ... thật là uổng công của lão phu ta rồi.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười nói :

- Xin Tống lão chớ trách , bọn vản bối chỉ cảm thấy rằng , dù Chúc lão tiền bối hứa sẽ hạ sơn nhưng phải chờ rất lâu sau , vì thế nếu Tống lão có thể khuyên Chúc lão tiền bối hạ sơn sớm vài ngày thì chẳng tốt hơn sao ?

Tống Phù nói :

- Lão đệ ngươi đánh giá cao lão thâu nhi ta rồi ! Chỉ đáng tiếc là lão quái vật này vẫn chờ mấy ngày sau mới chịu hạ sơn . Chuyện này khiến lão phu ta cảm thấy thật là kỳ quái.

An Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Tống lão chớ lấy làm kỳ quái , chuyện này tất có đạo lý bên trong và vản bối đã biết rõ rồi.

Tống Phù hỏi :

- Nguyên do tại sao ?

An Tiểu Bình nói :

- Vản bối đã biết nhưng nhất thời không tiện nói ra , xin Tống lão chớ đa vấn nữa.

Tống Phù hơi ngạc nhiên nhưng cũng gật đầu nói :

- Được ! Lão phu sẽ không hỏi nữa.

Đột nhiên nghe Chúc Công Minh nói :

- Xin chư vị im lặng cho , lão phu phát hiện có người lên núi đấy.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc thầm nghĩ :

- Không lẻ lão quái vật này đã luyện được thiên nhĩ thông ?

Vừa nghĩ chàng vừa ngưng thần nghe rồi bất giác đứng lên định ra khỏi hóc núi xem thử . Nhưng Chúc Công Minh nhanh tay giữ lại và nói :

- Không cần ra ngoài, nếu người nầy là nhân vật trong Ngũ Ma thì lão phu sẽ ra tay ứng phó trước.

Lời chưa dứt thì quả nhiên có tiếng bước chân vang lên . Quần hùng đều im hơi lặng tiếng đứng nép vào vách đá, song mục đều quét ra ngoài quan sát . Chẳng bao lâu sau thì đột nhiên có một bóng người phi như bay lên tuyệt đỉnh Thái Thất . Người này giương mắt nhìn xung quanh đỉnh núi và buột miệng tự nói :

- Quái lạ ! Rõ ràng là có người trên này, thế tại sao lão phu truy lên thì chẳng thấy bóng ma nào cả ?

Nghe âm giọng thì có thể nhận biết là người này đã khá cao niên và cũng rất lạ.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù như muốn ngầm hỏi lão có nhận biết được người nầy là nhân vật nào không . Nhưng Tống Phù ngơ ngác lắc đầu, rõ ràng một nhân vật kinh lịch giang hồ như lão song vẫn không biết người nầy là ai.

Phương Tuyết Nghi nhướng đôi mày kiếm rồi bật đứng lên định phóng ra ngoài xem thử kẻ đến là nhân vật nào, nhưng Chúc Công Minh vội xuất thủ giữ chàng lại và dùng thuật truyền âm nói :

- Tiểu tử, không được manh động !

Tuy lòng hiếu kỳ thôi thúc rất mạnh nhưng thấy thần sắc của Chúc Công Minh rất nghiêm trọng nên Phương Tuyết Nghi đành ngồi xuống lại.

Lúc nầy Chúc Công Minh đưa tay vỗ cho đầu tóc vốn như tổ quạ rối thêm lên, kế đó lão nhanh chóng lấy chiếc rìu và thanh kiếm dắt bên ngươi cất vào một mô đá rồi mới ngồi ngay ngắn trở lại . Lão quét mục quang nhìn qua ba người rồi dùng thuật truyền âm nói :

- Lát nữa nếu lão nhân kia hỏi lão phu là ai thì các vị hãy nói rằng, lão phu là Á Cái Hoàng Xung - một vị trưởng lão thất tung của Cái Bang nhé !

Bọn họ không hiểu tại sao Chúc Công Minh phải đóng kịch như thế nhưng trong thần thái nghiêm túc của lão thì tất phải có lý do quan trọng nên ai nấy đều lẳng lặng gật đầu.

Không đầy một khắc sau thì bỗng nhiên có một lão nhân râu tóc bạc phơ xuất hiện trước cửa hóc núi.

Phương Tuyết Nghi ngưng thần quan sát thì thấy người này có thân hình vừa cao vừa ốm, toàn thân mặc trường bào màu lam, trong có vẻ cũ kỷ chắp vá được giặt rất sạch sẽ tươm tất . Thần sắc của lão này trông vỏ vàng nhưng thần quang phát ra từ song mục tựa như hai ngọn đèn rực sáng.

Lam bào lão nhân dừng chân trước hóc núi rất ngạc nhiên, hình như lão không ngờ nơi này lại có nhiều người như thế . Nhưng ngay sau đó lão cất bước đi vào trong, mục quang quét qua bốn khuôn mặt và lạnh lùng hỏi :

- Các ngươi là ai ?

Khẩu khí rất trịch thượng, khiến An Tiểu Bình cảm thấy nộ khí dâng trào lên, nếu Chúc Công

Minh không kịp thời đưa mắt nhìn thì nàng đã khai khẩu rồi.

Phương Tuyết Nghi bình tỉnh cung thủ, nói :

- Lão trượng hỏi bốn người bọn tại hạ phải không ?

Lam bào lão nhân nói :

- Không phải các ngươi thì còn ai nữa ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Xin lão trượng chớ tức khí, có chuyện gì hãy ngồi xuống rồi nói cũng không muộn !

Lam bào lão nhân cười nhạt một tiếng, lão chú mục nhìn Chúc Công Minh và hỏi :

- Người nầy là ai ? Danh xưng thế nào ?

Trong bốn người mà lão ta chỉ hỏi mỗi một Chúc Công Minh, điều nầy chứng tỏ Lam bào lão nhân đến đây là có mục đích !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Lão trượng muốn hỏi lão cuồng tử này chăng ?

Lam bào lão nhân ngạc nhiên hỏi lại :

- Hắn là cuồng tử ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Không chỉ là cuồng mà còn là một lão câm nữa đấy !

Lam bào lão nhân ngẫn người, thần thái lộ vẻ không tin.

Tuyết Nghi thấy đối phương không nói thì liền mĩm cười, nói tiếp :

- Thế nào ? Lão trượng không tin chăng ?

Lam bào lão nhân nói :

- Lão phu không tin !

Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Lão trượng có thể lên tuyệt đỉnh Thái Thất mà chỉ mặc đơn bào thế nầy, tất phải là một nhân vật trong võ lâm ?

Lam bào lão nhân cười nhạt, nói :

- Phải thì sao nao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế lão trượng có biết đại danh Cái Bang trong võ lâm không ?

Lam bào lão nhân nói :

- Cái Bang à ? Đó cũng gọi là đại danh sao ? Hừ...

Phương Tuyết Nghi ngầm thất kinh, chàng nghĩ :

- Lão nầy là ai mà xem thường Cái Bang như thế ? Nếu vậy thì bốn chữ Á Cái Hoàng Xung làm sao có thể hù doa. được lão ta ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng nói :

- Khẩu khí của lão trượng quả nhiên không nhỏ !

Lam bào lão nhân nói :

- Không sai ! Nam Hoa Thần Cái gặp lão phu còn phải khấu đầu, huống hồ là bọn đệ tử của hắn !

Phương Tuyết Nghi chau mày nói :

- Lão trượng đã cao hơn Bang chủ Cái Bang một bậc như vậy thì có lẻ lão trượng là một vị trưởng lão được tôn kính của Cái Bang ?

Lam bào lão nhân nộ khí quát lớn :

- Ai bảo lão phu là trưởng lão của Cái Bang ? Tiểu tử, lẻ nào ngay cả đại đánh Võ lâm Nhất Quái mà các ngươi cũng chưa từng nghe ?

Thì ra, trong lúc tức khí lão nhân này đã tự khai báo danh hiệu . Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình tuy cảm thấy bốn chữ Võ lâm Nhất Quái hơi kinh hải nhưng vì bọn họ chưa từng nghe nói nên sự kinh động không bằng Tống Phù.

Lam bào lão nhân thì hai tay chống xuống đất như muốn bật người phóng đi vậy !

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười, nói :

- Võ lâm Nhất Quái là danh hiệu của lão trượng à ?

Lam bào lão nhân thấy bốn người này nghe danh hiệu của mình mà không kinh hồn khiếp vía như lão tưởng thì cũng cảm thấy bất ngờ, lão nộ khí nói :

- Không sai ! Lão phu là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Ba chữ Tân Bá Công nghe cũng khá đường hoàng nhưng thêm bốn chữ Võ lâm Nhất Quái thì thật là khó nghe quá !

Tân Bá Công ngẫn người nhìn Tiểu Bình một lúc rồi nói :

- Tiểu nha đầu ngươi nói năng lung tung gì thế ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Vản bối nói rằng, danh tự Tân Bá Công của lão trượng nghe thật hay, thế tại sao phải thêm bốn chữ Võ lâm Nhất Quái khiến người nghe cảm thấy quái dị quá !

Tân Bá Công hỏi tiếp :

- Nghe không thuận tai à ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy ! Một người đường hoàng thì tại sao phải làm quái vật ?

Tân Bá Công nghe vậy sững người, lão trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu mà không nói gì.

Lúc nầy trong lòng Tống Phù đang hồi hộp vô cùng, bởi lẻ lão biết không ít về tính khí của Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công này . Tống Phù vội vàng nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Nghi và Tiểu Bình, lão muốn bọn họ đừng nói nữa, nếu chọc cho lão quái vật này động chân hoa? thì quả thật là phiền phức to . Thế nhưng An Tiểu Bình vẫn thản nhiên như chẳng hay biết gì, nàng nhìn thẳng đối phương và nói :

- Tân lão trượng, tại sao lão không nói ?

Tân Bá Công chau mày, nói :

- Tiểu nha đầu, lão phu đang suy nghĩ và cảm thấy lời ngươi vừa nói cũng có chút đạo lý !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thất thế à ? Vậy tại sao lão không ngoan ngoản làm người mà làm quái vật chi vậy ?

Tân Bá Công chớp chớp song mục, lão xạ hai đạo thần quang nhìn Tiểu Bình rồi chậm rải nói :

- Chuyện này... Lão phu phải suy nghĩ đã !

Nói đoạn lão quét mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi vừa nhắc đến Cái Bang là có dụng ý gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thấy lão ta sau khi nghe Tiểu Bình nói mấy câu thì không còn vẻ ngang tự đại nữa nên chàng thầm nghĩ :

- Lão này tuy có danh là Nhất Quái nhưng e rằng không phải là hạng bại hoại trong ma đạo . Đã nghĩ như vậy thì chàng không còn dụng tâm châm chọc đối phương nữa . Chàng mĩm cười rồi nói với giọng khá ôn hoà :

- Trong Cái Bang có một vị gọi là Á Cái Hoàng Xung, chẳng hay Tân lão trượng có biết không ?

Tân Bá Công nghe vậy thì toàn thân chấn động, lão buột miệng kêu lớn :

- Hoàng Xung à ? Hắn vẫn chưa chết sao ?

Phương Tuyết Nghi thấy đổi phương nghe danh Hoàng Xung thì quả nhiên tỏ ra kinh hải, điều nầy khiến chàng cũng cảm thấy kỳ quái nên vội nói :

- Ai bảo lão ta đã chết ? Vị lão nhân vừa cuồng vừa câm trước mặt chính là Á Cái Hoàng Xung đấy !

Tân Bá Công có vẻ không tin, lão thối lui một bước rồi xạ thần quang nhìn khắp người Chúc Công Minh . Hồi lâu sau lão mới buông tiếng thở dài rồi nói :

- Là chân hay giả, lão phu cũng nhìn không ra.

Lão ngừng lại một lát rồi cung thủ nói với Chúc Công Minh :

- Năm xưa dưới chân núi Thái Sơn được Hoàng huynh trượng nghĩa trợ giúp lão phu một tay, nhưng vì đêm tối nên không nhớ rõ hình mạo của Hoàng huynh, về sau lão phu có đi khắp nơi tìm Hoàng huynh nhưng không có duyên diện kiến, không ngờ hôm nay...

An Tiểu Bình nói xen vào :

- Lão trượng hà tất phải tìm kiếm nữa, chẳng phải Hoàng trưởng lão đang ở trước mặt đó sao ?

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Không sai ! Về sau lão phu nghe nói Hoàng Xung đã bị một tên vản bối của Cái Bang hại chết, do vậy mà lão phu mất cơ hội báo ân và cũng do vậy mà lão phu đối đầu với đệ tử Cái Bang, không ngờ Hoàng huynh vẫn chưa khứ thế !

Đến bây giờ Phương Tuyết Nghi mới hiểu ra dụng ý giả mạo Hoàng Xung của Chúc Công Minh, thì ra lão ta muốn thay Cái Bang hóa giải một cường địch.

Lúc nầy bỗng nhiên Chúc Công Minh đưa tay vò đầu bứt tai, lão vừa chỉ Tân Bá Công vừa nói u ơ một hồi.

Tân Bá Công tỏ ra rất cung kính, lão quay sang hỏi An Tiểu Bình :

- Tiểu cô nương, các ngươi ở chung với Hoàng huynh chắc là hiểu cách hoa tay diễn đạt lời nói của người câm chứ ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đương nhiên ! Nếu không thì bọn vản bối làm sao ngồi đây tán gẫu với nhau ?

Phương Tuyết Nghi bất giác thầm nghĩ :

- Cô nương này sao lại nói năng tùy thích như thế ?

Chợt nghe Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Cô nương, vừa rồi Hoàng huynh nói gì vậy ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Lão muốn nghe thật à ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Đương nhiên là thật ! Vừa rồi Hoàng huynh chỉ lão phu nói u ơ như thế, tất nhiên là muốn nói với lão phu rồi !

Phương Tuyết Nghi càng khẩn trương hơn, bởi lẻ vừa rồi Chúc Công Minh chỉ tay loạn xạ và u ơ lung tung chứ có muốn nói gì đâu ? Bây giờ An Tiểu Bình lại tự cho rằng mình hiểu được ý Chúc Công Minh muốn nói, điều nầy thật khiến Tuyết Nghi không thể đoán được là nàng muốn nói gì ?

Nhưng Tiểu Bình chờ Tân Bá Công dứt lời thì nói ngay :

- Hoàng lao nói rằng, chuyện quá khứ thì còn nhắc lại làm gì ? Nhưng bây giờ nếu Tân lão thật lòng muốn báo ân thì có hai chuyện nên làm !

Tân Bá Công nói :

- Hai chuyện à ? Khi đó ở Thái sơn lão ta chỉ giúp lão phu một chưởng thôi mà !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nói thế, xem ra lão trượng chỉ giả vờ muốn báo ân thôi !

Tân Bá Công nói :

- Ai bảo là giả ? Lão phu thành tâm...

An Tiểu Bình tiếp lời :

- Nếu lão thành tâm thì tại sao lại so đo một chuyện hai chuyện ? hoặc một chưởng hai chưởng ?

Tân Bá Công nói :

- Chuyện này... Nhất thời lão phu lỡ lời thôi.

An Tiểu Bình nói :

- Đương nhiên là lão sai.

Tân Bá Công gật đầu , nói :

- Cô nương , Hoàng huynh nói hai chuyện gì vậy ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Chuyện thứ nhất , Hoàng lão chưa chết nên từ đây về sau lão trượng phải khách khí với đệ tử Cái Bang một chút ?

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói :

- Chuyện này là đương nhiên rồi ! Thế còn chuyện thứ hai ?

An Tiểu Bình nói :

- Sợ rằng Tân lão không đồng ý chuyện thứ hai thôi ?

Tân Bá Công nói :

- Không sao , thiên hạ không có chuyện gì làm khó được lão phu , cô nương cứ nói ra xem ?

An Tiểu Bình liếc nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Hoàng lão nói rằng , lão ta và vị Phương công tử nầy là chỗ vong niên chi giao , hiện tại Phương công tử đã được võ lâm đề cử làm minh chủ để đối phó với Ngũ Ma , do đó Hoàng lão muốn Tân lão trượng ngày sau hãy theo Phương công tử mà giúp hắn giáng phục Ngũ Ma.

Không ai ngờ là nàng nói ra chuyện như thế ! Chẳng những Phương Tuyết Nghi ngẫn cả người ra mà ngay cả Chúc Công Minh cũng suýt chút nữa quên chuyện mình dang giả mạo Á Cái Hoàng Xung mà bật kêu thành tiếng.

Tân Bá Công chau mày nói :

- Tiểu tử này mà xứng đáng chăng ?

Tiểu Bình mĩm cười nói :

- Xứng hay không xứng chẳng quan hệ gì đến lão trượng , Hoàng lão đã nói vậy thì lão trương nên tuân hành mới phải.

Tân Bá Công ngạc nhiên kêu lên :

- Tại sao lão phu phải tuân hành chứ ?

- Lão đã muốn báo ân thì tại sao lại không tuân hành ?

- Chuyện này... Quả thực là lão phu bất phục rồi.

- Tại sao bất phục ?

- Tiểu tử nay miệng chưa ráo mùi sửa , hắn dựa vào đâu mà có thể sai khiến lão phu ?

Tiểu Bình mĩm cười nói : :

- Hình như lão trượng rất xem thường Phương huynh thì phải ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! một tiểu tử như hắn thì bảo lão phu làm sao có cách nhìn khác được ?

Tiểu Bình nói :

- Người hữu chí không tất yếu phải cao niên , lão trượng hiểu đạo lý này chứ ?

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Tiểu nha đầu , lão phu không cần ngươi giáo huấn , nếu không nể Hoàng huynh thì với thái độ vô lễ của nha đầu ngươi cũng đũ để lão phu tiễn người về thế giới bên kia rồi.

An Tiểu Bình tỏ ra khá nhẫn nại , nàng mĩm cười nói :

- Xem ra lão trượng rất thích giết người ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Đúng vậy thì sao ?

- Không sao à ! Nhưng oan oan tương báo , lão trượng không sợ người khác giết lại lão à ?

- Giết ta ? Nếu trong võ lâm có nhân vật đũ bản lĩnh làm chuyện đó thì có lẻ lão phu đã không thể sống đến nay.

- Ồ , xem ra khẩu khí của lão cũng không vừa.

- Hôm nay lão phu đã rất khiêm tốn rồi đấy , tiểu nha đầu ngươi có biết là xưa nay lão phu nói chuyện căn bản chẳng cần suy nghĩ kỹ không ?

- Thế à ?

- Nhưng đối với hạng phụ nhân các ngươi không hợp với lão phu lắm đâu.

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Tại sao ? Chẳng phải con người đều như nhau cả sau ?

Tân Bá Công nói :

- Đương nhiên là không như nhau , nếu hạng phu nhân các ngươi mà nói năng lung tung , dù bản thân không biết xấu hổ thì người khác nghe được cũng chẳng xem ra gì.

An Tiểu Bình nghe vậy thì suy nghĩ một lát rồi nói :

- Tân lão trượng , lão chưa trả lời chuyện thứ hai của Hoàng lão đấy.

Tân Bá Công nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói :

- Được , lão phu hứa là có thể nhưng ít ra phải cho lão phu biết tiểu tử này dựa vào đâu mà có tư cách sai khiến lão phu ?

An Tiểu Bình hỏi lại :

- Lão nói vậy là có ý gì ?

- Rất đơn giản , lão phu muốn tỷ thí võ công với hắn.

- Lão trượng muốn tỷ võ với Phương huynh đệ à ?

- Không sai !

An Tiểu Bình nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi :

- Ý của Phương huynh thế nào ?

Phương Tuyết Nghi vốn sợ dây vào lão này thì sinh thêm phiền phức không đáng có nên buột miệng nói :

- Tại hạ không muốn vương vào chuyện này...

Tân Bá Công vừa nghe thế thì phá lên cười ha hả một tràng rồi nói :

- Không ngờ minh chủ của cửu đại môn phái đề cử chỉ là một tiểu tử nhát gan , thật là buồn cười quá.

Lời này quả nhiên là không dễ nghe đối với Phương Tuyết Nghi , nhưng chàng vẫn chưa phát tác.

An Tiểu Bình chau mày nói :

- Tân lão trượng nói năng chớ châm chọc nhé.

Nàng quay sang nói tiếp với Phương Tuyết Nghi :

- Tại sao Phương huynh chẳng có một chút dũng khí gì cả vậy ?

Đối với lời châm chọc của Tân Bá Công tuy khó nghe nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn miễn cưởng chịu đựng được , còn câu của Tiểu Bình lại khiến chàng biến sắc , nộ khí bất giác xông lên cuồn cuộn . Chàng trừng mắt cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Ai bảo là tại hạ không có dũng khí ?

- Phương huynh , vị Tân lão trượng này cho rằng huynh không có tư cách làm minh chủ đối phó với Ngũ Ma , nếu huynh có dũng khí thì tại sao không chứng minh là mình có tư cách đó , đồng thời cũng cho lão ta mở rộng tầm kiến thức , bằng vài chiêu kiếm pháp của huynh ?

Tân Bá Công nghe vậy thì bất giác kêu lên :

- Tiểu tử ngươi dùng kiếm à ?

Phương Tuyết Nghi lạnh lùng nói :

- Không sai !

Tân Bá Công nói :

- Rất tốt ! Lão phu tự cho rằng kiếm của mình là đệ nhất đấy , tiểu tử ngươi có dám thử không ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta dám xưng là kiếm pháp đệ nhất à , thật là quá ngông cuồng !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Kiếm pháp của lão thế nào mà dám xưng là đệ nhất ?

Tân Bá Công nói :

- Hao tiểu tử , nếu ngươi không tin thì tại sao không thử xem ?

Phương Tuyết Nghi cười nhạt nói :

- Thử hay không thử chờ lát nữa hãy tính , nhưng tại hạ không tin kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất.

Tân Bá Công nói :

- Tiểu tử , ngươi không tin kiếm pháp của lão phu là võ lâm đệ nhất thì ngươi tin ai ?

Phương Tuyết Nghi ngập ngừng một lát rồi nói :

- Chuyện này... Nhất thời tại hạ chưa nghĩ ra.

An Tiểu Bình nói xen vào :

- Tân lão trượng tự cho kiếm pháp của lão là võ lâm đệ nhất , vậy Trần Hy Chính là thứ mấy trong

thiên hạ ?

Tân Bá Công nói :

- Tiểu nha đầu , ngươi nói kiếm pháp của Trần Hy Chính cao cường hơn lão phu chăng ?

An Tiểu Bình thản nhiên nói :

- Được tôn xưng là Kiếm Thần thì đương nhiên là phải cao minh hơn lão trương rồi.

Tân Bá Công quát lớn :

- Xằng bậy !

An Tiểu Bình nói tiếp :

- Tân lão trương , sợ rằng bản thân lão mới là người nói xằng bậy đấy.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Tân lão trượng . Lão đã từng gặp Kiếm Thần Trần đại hiệp chưa ?

Tân Bá Công lắc đầu nói :

- Chưa ! Niên kỹ của Trần Hy Chính nhỏ hơn lão phu mấy chục tuổi , lão phu há có thể động thủ với hàng hậu sinh vản bối như thế sao ?

Khẩu khí của lão này quả nhiên không nhỏ , ngay cả Kiếm Thần mà trong mắt lão ta cũng chỉ là hậu sinh vản bối.

Phương Tuyết Nghi cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Tôn giá chưa động thủ với Trần đại hiệp thì làm sao biết kiếm pháp của Trần đại hiệp không cao minh hơn tôn giá ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Chuyện này đâu có gì khó ? Dựa vào hai mươi tuổi mà lão phu lớn hơn hắn thì có thể biết kiếm pháp của hắn quyết không phải là địch thủ của lão phu rồi.

Phương Tuyết Nghi nghĩ thầm :

- Có lý kỳ quặc như thế sao ? Không lẻ người cao niên thì nhất định cao cường hơn người trẻ tuổi ?

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe An Tiểu Bình nói :

- Tân lão trượng, câu vừa rồi dường như nghe không thông đấy !

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi :

- Không thông chỗ nào ?

An Tiểu Bình nói :

- Võ công cao thấp của một người lẻ nào do niên kỹ quyết định ?

Tân Bá Công nói :

- Nhưng luyện nhiều hơn hai mươi năm thì tự nhiên phải cao cường hơn chút ít chứ !

An Tiểu Bình phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Vản bối không tin !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Không tin thì mời thử vậy !

An Tiểu Bình tròn xoe mắt hạnh, nàng nói :

- Lão muốn tỉ kiếm với vản bối à ?

Tân Bá Công lạnh lùng nói :

- Không phải ta muốn mà là ngươi tự tìm lấy cái chết !

Lão quét hai đạo hàn quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Tiểu tử, nếu quả thật ngươi dùng kiếm thì hôm nay lão phu phá lệ chỉ điểm cho ngươi vài chiêu kiếm pháp đấy . Thế nào ?

Khẩu khí của lão này xem ra càng lúc càng to !

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói :

- Nghe khẩu khí của tôn giá thì hình như trong mắt tôn giá, cửu đại môn phái chẳng có phân lượng nào ?

Tân Bá Công thản nhiên nói :

- Ngươi đừng tưởng người của cửu đại môn phái là ghê gớm lắm, thực ra lão phu thấy ngươi còn kém xa bọn chúng !

Phương Tuyết Nghi trầm giọng nói :

- Quả nhiên là tôn giá muốn động thủ với tại hạ rồi !

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Lão phu muốn chỉ điểm cho ngươi vài chiêu kiếm pháp để sau nầy ngươi bõ thói mục hạ vô nhân thôi !

Dù sự nhẫn nại của Phương Tuyết Nghi có tốt cách mấy thì lúc nầy chàng cũng không thể nào chịu đựng được nữa.

Chàng từ từ đứng lên và xuất kiếm ra khỏi võ Tống Phù và Chúc Công Minh thấy vậy nhưng không lên tiếng ngăn cản, hai lão tõ ra thản nhiên như không có việc gì.

An Tiểu Bình thấy hai lão tiền bối không phản đối thì liền nói :

- Tốt nhất Phương huynh nên xuất thủ nhanh một tí để mọi người hiểu rõ, rốt cuộc kiếm pháp của người cao niên cao cường hay người ít tuổi cao cường.

Phương Tuyết Nghi thừa hiểu ý Tiểu Bình muốn bảo chàng xuất ngay tuyệt chiêu để cho Tân Bá Công kinh tâm khiếp đảm mà bõ thói kiêu ngạo, vì vậy chàng mĩm cười, nói :

- Hiền đệ yên tâm, tiểu huynh hiểu rồi !

Chàng đưa trường kiếm lên trước rồi nói tiếp với Tân Bá Công :

- Chúng ta có cần ra ngoài không ?

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Không cần !

Nói đoạn lao lấy trong trường bào ra một thanh đoản kiếm.

Thanh kiếm này chỉ dài khoảng một thước sáu, so với trường kiếm thông thường thì nó ngắn hơn đến một thước, nhưng sau khi xuất võ thì thân kiếm lấp lánh hàn quang khiến ai nấy đều lóe mắt.

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên :

- Báu kiếm !

Tân Bá Công rất đắc ý, lão mĩm cười rồi nói :

- Tiểu nha đầu ngươi nói không sai, xem ra ngươi cũng có mấy phần nhãn lực đáy ! Nhưng ngươi có biết danh xưng của thanh đoản kiếm này gọi là gì không ?

An Tiểu Bình thấy đoản kiếm lộ hàn quang lẩm lẩm thì buột miệng gọi báu kiếm nhưng tên kiếm là gì thì quả thật là nàng chưa từng nghe nói . Nàng ngẫn người một lúc rồi định lắc đầu nói là không biết thì bỗng nhiên nghe Tống Phù dùng thuật truyền âm nói :

- An cô nương, đây là đệ tứ kiếm trong Việt quốc ngũ kiếm, danh xưng là Ngư Trường kiếm !

An Tiểu Bình nghe vậy thì mừng thầm trong bụng nhưng nàng giả vờ trầm ngâm suy nghĩ một lát nữa rồi nói :

- Tân lão trượng, trông hình dạng và kích thước của đoản kiếm này có lẻ là Ngư Trường kiếm rồi !

Tân Bá Công ngạc nhiên nhìn Tiểu Bình một hồi lâu rồi phá lên cười một tràng và nói :

- Không ngờ kiến văn của tiểu nha đầu ngươi cũng khá quảng bác.

Lão dịch mục quang qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Ngư Trường kiếm là cổ vật thời Xuân Thu nên lão phu sẽ không dùng nó đối phó với trường kiếm phàm thiệt của ngươi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ngươi tuy cuồng nhưng cũng cuồng rất có nghĩa khí, lão không muốn dùng thần vật lợi khí đối phó với trường kiếm của ta thì đũ thấy tâm địa của lão ta không phải đã bại hoại hoàn toàn !

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Không hề chi, thanh trường kiếm của tại hạ cũng thuộc vào loại bảo kiếm, tuy không lợi hại bằng Ngư Trường kiếm nhưng chưa chắc Ngư trường kiếm làm tổn hại được nó !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Được ! Tiểu tử ngươi đã tự tin như thế thì xuất thủ trước đi !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta tự xưng là kiếm pháp đệ nhất thì đương nhiên là không khi nào chịu cướp tiên cơ rồi, ta cố tương nhượng cũng vô ích thôi.

Nghĩ đoạn, chàng bắt kiếm quyết rồi bình thế đâm ra một kiếm . Đường kiếm này tuy đâm thẳng tới trước nhưng bên trong ẩn chứa nhiều loại biến hoá.

Tân Bá Công thầm kinh ngạc, lão buột miệng kêu lên :

- Không sai, kiếm pháp của tiểu tử ngươi quả nhiên là bất phàm !

Vừa nói lão vừa huy động đoản kiếm từ dưới đâm lên nhằm vào cổ tay của Tuyết Nghi mà điểm tới . Thủ pháp của lão rất đắc địa, bất luận kiếm chiêu của Tuyết Nghi biến hoá như thế nào thì cổ tay cầm kiếm cũng bị uy hiếp và sự biến hoá trở nên vô dụng.

Phương Tuyết Nghi cả kinh thầm nghĩ :

- Kiếm pháp của lão quái này quả nhiên không tầm thường, chiêu thức xuất thủ cũng vô cùng lợi hại !

Trong lúc thầm nghĩ thì trường kiếm của chàng cũng trầm xuống, mũi kiếm xoay vòng và nhằm vào khủy tay phải của Tân Bá Công mà điểm tới . Thế biến cực kỳ nhanh, nhanh đến độ Tân Bá Công phải kêu thất thanh và triệt kiếm lui ra sau một bước . Rõ ràng Tân Bá Công đã đánh giá thấp võ công của Phương Tuyết Nghi nên khi đối phương biến chiêu thì lão đành phải triệt hồi đoản kiếm và thối lui . Cao thủ tỉ kiếm mà xuất hiện tình huống thế nầy thì Tân Bá Công phải ngưng tay nhận thua mới đúng . Nhưng lúc nầy song mục của lão chợt hiện sát quang, lão lớn tiếng nói :

- Hảo tiểu tử, ngươi thi triển kiếm pháp của Trần Hy Chính phải không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chẳng phải tôn giá chưa từng động thủ với Kiếm Thần đó sao ? Vậy tại sao lại nhận ra kiếm pháp của Kiếm Thần ?

Tân Bá Công nộ khí quát lớn :

- Lão phu từng thiệp lịch các loại kiếm pháp trong thiên hạ nên tự nhiên là có thể nhận ra Long Hành Bát Kiếm.

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ :

- Lão chỉ nói Long Hành bát kiếm thì tất nhiên là không biết chiêu cuối cùng do sư tổ sáng chế rồi !

Nghĩ đoạn chàng mĩm cười, nói :

- Tôn giá đã nhận ra được Long Hành Bát Kiếm thì tất phải có cách phá giải, đúng không ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai, tiểu tử ngươi muốn thử nữa không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu tôn giá không muốn chịu thua thì buộc lòng tại hạ phải động thủ tiếp thôi !

Tân Bá Công phá lên cười ha hả roi nói :

- Tiểu tử, nếu ngươi không sợ lão phu làm gảy trường kiếm của ngươi thì đánh mười chiêu tám thức nữa, lão phu cũng không phản đối.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Không cần mười chiêu tam thức, chúng ta chỉ thử một chiêu nữa là đũ rồi.

Lời vừa dứt thì hữu thủ chợt trầm xuống, trường kiếm cũng theo đó mà đâm thẳng tới trước.

Tân Bá Công cười khảy một tiếng rồi huy động đoản kiếm công thẳng vào thân trường kiếm của Tuyết Nghi, đồng thời miệng quát lớn :

- Khẫu khí không nhỏ…

Lời vừa phát thì dường như lão cảm thấy sự biến hoá trong chiêu kiếm này của Tuyết Nghi không giống Long Hành Bát Kiếm nên bất giác kinh hải và im tiếng luôn . Nhưng đoản kiếm của lão vẫn cuồng phi túy vũ biến hoá liên tiếp bảy thức kiếm pháp mà công ra . Song, chẳng có thức kiếm pháp nào của lão khả dĩ hóa giải được chiêu kiếm này của Tuyết Nghi.

Tân Bá Công cảm thấy hàn quang loé lên trước mặt, cánh tay phải chợt tê buốt, thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi đã điểm trúng Khúc Trì huyệt của lão rồi !

Tân Bá Công cả kinh thất sắc, lão vội vàng phi thân ra sau ba thước và cũng ra khỏi hóc núi . Lão cấp tốc vận khí giải huyệt nhưng không cảm thấy có gì khác thường nên thở phào một hồi.

Thì ra mũi kiếm của Tuyết Nghi chỉ điểm tới rồi dừng chứ không gây thương tổn hoặc khống chế huyệt đạo của đối phương.

Tân Bá Công hoành ngang Ngư Trường kiếm trước ngực và lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử, chiêu ngươi vừa xuất không phải kiếm pháp trong Long Hành Bát Kiếm, đúng không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Ai bảo là không phải ?

Tân Bá Công nói :

- Lão phu nói không phải !

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão vung đoản kiếm và phòng bước tới trước đâm thẳng vào giữa ngực Phương Tuyết Nghi , đồng thời miệng nói :

- Lão phu muốn thử lại chiêu vừa rồi của ngươi.

Phương Tuyết Nghi biết lão chưa cam tâm bại thủ nên mĩm cười nói :

- Tôn giá bất phục thì thử một lần nữa cũng được.

Vừa nói trường kiếm vừa bình thế điểm ra . Tuy mỗi bên chủ xuất một chiêu nhưng trong chiêu này bao hàm sự biến hoá vô thượng , đoản kiếm của Tân Bá Công phi vũ nhanh như linh xà uốn lượn và không ngừng lay động trong vòng kiếm quang dày đặc của Phương Tuyết Nghi.

Nhưng chiêu kiếm này của Phương Tuyết Nghi biến hoá ảo diệu ngoài sự tưởng tượng của đối phương . Hàn quang toa? ra dày đặc bao trùm cả hóc núi , dù kiếm thế của Tân Bá Công cực nhanh và vô cùng phiêu hốt nhưng vẫn không thoát khỏi vòng kiếm khí trùng trùng lớp lớp của chàng.

Đột nhiên Tân Bá Công triệt hồi đoản kiếm và nhanh chóng thối lui ba bước.

Phương Tuyết Nghi cũng thu kiếm thế và mĩm cười nói :

- Đa tạ lão tiền bối tương nhượng.

Tân Bá Công cất Ngư Trường kiếm vào người rồi cung thủ nói :

- Lão đệ , chiêu kiếm này của ngươi đáng gọi là võ lâm đệ nhất chiêu , chẳng hay đó là kiếm pháp gì vậy ?

Phương Tuyết Nghi thản nhiên mĩm cười nói :

- Long Hành cửu kiếm.

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc , lão hỏi lại :

- Long Hành cửu kiếm ? Vẫn là kiếm pháp của Kiếm Thần chăng ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu nói :

- Không sai ! Chính là kiếm pháp của tiên sư.

Tân Bá Công nghe vậy thì hoảng hốt kêu lên :

- Ngươi... Sư phụ ngươi là Trần Hy Chính à ? Hắn đã chết rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tiên sư đã khứ thế từ mấy tháng trước rồi.

Tân Bá Công lắc đầu và lẩm bẩm nói :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái !

- Lão tiền bối không tin chăng ?

- Đúng vậy , niên kỹ của lệnh sư kém lão phu gần hai chục tuổi thì tại sao lại chết trước lão phu được ?

- Gia sư chết là do bị ám toán.

- Hừ ! Chuyện này càng kỳ quái hơn.

Tân Bá Công dừng một lát rồi nói tiếp :

- Bất kỳ kẻ nào bị ám toán thì lão phu còn có thể tin nhưng nếu nói Kiếm Thần bị ám toán thì quả thật lão phu không thể tin.

Phương Tuyết Nghi khẻ thở dài một hồi rồi nói :

- Lão tiền bối không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác , vì đích thực là tiên sư bị ám toán mà chết . Nhưng...

Tân Bá Công lớn tiếng hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nhưng chuyện tiên sư bị ám toán đã có hơn hai mươi năm rồi.

Tân Bá Công nói :

- Thế tại sao lão phu không hề nghe ai nói cả vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì không cho Ngũ Ma biết nên tiên sư luôn giấu kín chuyện này.

- Thì ra là như vậy . Quả nhưng chẳng hay lão đệ ngươi có biết Kiếm Thần bị kẻ nào ám toán không ? Ngươi đã điều tra chưa.

- Chưa !

- Ồ , vậy thì lão đệ ngươi không đùng rồi . Làm đệ tử mà tại sao không điều tra rõ cừu gia của sư phụ mình ?

- Lão tiền bối , không phải là vản bối không điều tra , mà vì... Vì chuyện này đã có sư thúc của vản bối gánh vác rồi.

Tân Bá Công ngẫn người một lúc rồi nói :

- Ngươi còn có một vị sư thúc à ? Kiếm Thần có huynh đệ đồng môn bao giờ nhĩ ? Hay người đó là cao nhân của môn phái khác cùng kết nghĩa huynh đệ với lệnh sư ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tạm thời vản bối chưa tiện nói ra chuyện này , xin lão tiền bối lượng thứ cho.

Tân Bá Công cũng không truy vấn nữa , mĩm cười nói :

- Chiêu kiếm ngươi vừa thi triển có thật là Long Hành kiếm pháp không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối nói là sự thật.

Tân Bá Công nghe vậy thì vò đầu nghĩ tới nghĩ lui một lúc rồi nói tiếp :

- Có phải sư phụ ngươi truyền thụ cho ngươi không ?

An Tiểu Bình nghe lão hỏi như vậy thì ôm bụng cười khanh khách.

Tân Bá Công chau mày hỏi :

- Cô nương cười cái gì ?

An Tiểu Bình vừa cười vừa nói :

- Cười lão trượng đấy.

- Tại sao cười lão phu ?

- Phương đại ca là đệ tử của Kiếm Thần thì kiếm pháp của chàng đương nhiên là do Kiếm Thần truyền thụ rồi . Lão hỏi như thế chẳng phải là đáng cười sao ?

- Nha đầu , lão phu hỏi vậy tất nhiên là có lý do , không tin thì ngươi hãy chờ Phương tiểu tử trả lời xem sao ?

- Không sai , vản bối cũng đang muốn nghe Phương đại ca trả lời đây.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tiểu Bình và nói :

- Hiền đệ , chiêu kiếm pháp này quả nhiên là không phải do tiên sư truyền thụ.

An Tiểu Bình ngẫn cả người , nàng nói :

- Không phải do Kiếm Thần truyền thụ thật à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thật vậy !

Chàng ngưng lại một lát rồi nói tiếp :

- Chiêu kiếm pháp này là do sư thúc của tại hạ truyền thụ.

Tân Bá Công biến sắc , lão lớn tiếng hỏi lại :

- Do sư thúc ngươi truyền thụ à ? Cũng là Long Hành kiếm pháp chăng ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Cũng là đệ tử của sư tổ nên tất nhiên là Long Hành kiếm pháp.

Tân Bá Công vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm :

- Kỳ quái ! Lại thêm một chuyện kỳ quái.

An Tiểu Bình hiếu kỳ nói :

- Chuyện gì kỳ quái ?

Tân Bá Công nói :

- Kiếm pháp của Kiếm Thần lại không bằng sư đệ của hắn , chuyện này quả nhiên là kỳ quái .

Chương 15: Kinh Hỉ Bất Ngờ

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Lão tiền bối chớ lấy làm lạ, chiêu kiếm pháp nay do sư tổ sáng chế vào buổi vản niên, khi đó tiên sư đã hạ sơn hành đạo nên đương nhiên là không thể biết.

Tân Bá Công nói :

- Lão đệ, theo trình độ võ công của ngươi hiện tại thì ngươi đã vượt lệnh sư rồi !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì giật mình, chàng nói :

- Tại hạ tài trí có hạn, làm sao dám luận với tiên sư.

Lúc ấy An Tiểu Bình nhìn qua Tống Phù, Chúc Công Minh rồi nói :

- Tân lão trượng, lão có đồng ý với chuyện mà Hoàng lão tiền bối muốn lão làm không ?

Tân Bá Công chau mày nhìn Chúc Công Minh một lúc rồi nói :

- Hoàng huynh có đại ân với lão phu như thế, nếu lão phu không đồng ý thì chàng phải là kẻ vong ân bội nghĩa sao ?

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Cô nương hiểu được ngôn ngữ của người câm thì xin nói với Hoàng huynh là lão phu đồng ý !

An Tiểu Bình liền quay sang Chúc Công Minh và hươi tay múa chân một lúc như diễn lời của Tân Bá Công cho đối phương hiểu.

Tống Phù và Tuyết Nghi chẳng hiểu sự làm hiệu của nàng là muốn nói gì, nhưng Chúc Công Minh thì gật gật đầu và ú ớ mấy tiếng.

An Tiểu Bình liền phá lên cười khanh khách rồi nói :

- Tân lão trượng định khi nào thực hiện lời hứa ?

Tân Bá Công nói :

- Chuyện này... lão phu còn có chút chuyện nên phải năm ba ngày nữa mới có thể thực hiện được, thế nào ?

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi :

- Phương đại ca thấy có được không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Được, năm ngày sau mời Tân lão trượng đến Thiếu Lâm tự tập hội !

Tân Bá Công liền cung thủ, nói :

- Lão phu cáo biệt ! Năm ngày sau nhất định sẽ đến Thiếu Lâm.

Lời chưa dứt thì thân hình lão đã vụt ra khỏi hóc núi và mất hút tung tích.

Lúc nầy Chúc Công Minh thở phào một hồi rồi nói :

- Lão quái vật này mà không đi thì lão phu ta chán chết đi được !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Chán chết là chuyện nhỏ, lão thâu nhi ta đang nghĩ, năm ngày sau hai lão quái vật các ngươi gặp nhau gặp nhau thì biết ăn nói thế nào đây ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên, nói

- Năm ngay sau còn phải gặp nhau à ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên ! Chẳng phải lão quái vật đó phải trở lại sao ?

Chúc Công Minh nói :

- Hắn đến mặc hắn, lão phu không cho hắn gặp mặt thì đâu có việc gì !

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Như thế làm sao được ? Lão quái vật ngươi cũng phải hạ sơn, lẻ nào ngươi quên lời hứa với An cô nương ?

Chúc Công Minh à một tiếng rồi nói :

- Nhất thời lão phu quên mất... Này ! Tống thâu nhi, ngươi nói xem phải làm thế nào bây giờ ?

Tống Phù thản nhiên nói :

- Làm sao ta biết được !

Chúc Công Minh lớn tiếng nói :

- Ngươi không biết thì ai biết ? Chuyện này thật là phiền phức to rồi !

Tống Phù nói :

- Chuyện này là do lão quái vật ngươi tự chuốc lấy thì trách được ai ? Tuy nhiên, lão phu ta có một biện pháp, ngươi muốn nghe không ?

Chúc Công Minh liền hỏi :

- Biện pháp thế nào ?

- Thay đổi trang phục và hình dạng !

- Ngươi muốn lão phu cải trang thế nào ?

- Ăn mặc tươm tất một chút thì nhất định lão quái vật đó không thể nhận ra !

- Có chắc là qua mắt được hắn không ?

- Đương nhiên là chắc !

Chúc Công Minh chẳng biết làm thế nào khác nên đành thở dài , nói :

- Chuyện đã đến nước này thì lão phu cũng đành cải trang một lần vậy !

Tống Phù tiếp lời :

- Thực ra lão quái ngươi cũng nên ăn mặc tươm tất sớm một tí, kẻo đệ tử Cái Bang lại tưởng lầm ngươi là người của bọn chúng !

Chúc Công Minh nói :

- Không sao, nếu Hoắc Minh Phong nhận lão phu làm sư phụ của hắn thì chàng, có gì là không được !

Lão cười một tràng khoái chí rồi nói tiếp :

- Tống huynh đệ, năm ngày sau thì lao quái vật đó tất sẽ đến nhưng đối với lão phu, nhanh nhất cũng phải chín ngày sau mới hạ sơn được !

Tống Phù gật đầu, nói :

- Không sao, miễn là lão quái vật ngươi giữ lời hứa thì tốt rồi !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đứng lên nhìn ra ngoài trời và nói :

- Tống lão, chúng ta nên hội tụ thôi !

An Tiểu Bình cũng bước ra ngoài hóc núi, nàng nhìn sắc trời và nói :

- Đúng vậy, trời sắp tối rồi !

Tống Phù vừa đứng lên vừa nói :

- Chúc huynh, chiều mai bọn ta sẽ trở lại, hy vọng đến lúc đó thì ngươi đã thay đổi y phục !

Chúc Công Minh nói :

- Trừ phi là lão phu bận đánh nhau với lão quái vật kia, nếu không thì có lý nào lão phu lại chẳng thay đổi y phục ?

Tống Phù cung thủ cáo biệt rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình trở về Thiếu Lâm tự.

Bọn Hoắc Minh Phong dường như rất lo lắng vì không biết ba người đi đâu, do vậy khi thấy cả ba cùng trở về thì bọn họ thở phào nhẹ nhỏm.

Phương Tuyết Nghi thấy Nhập Vân đại sư thì không nhịn được nên buột miệng hỏi :

- Chưởng môn đại sư, mấy ngày gần đây có tin tức gì của Trịnh đại bá của vản bối không ?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói :

- Chưa có ! Nhưng lão nạp đã phái người đi tìm rồi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi lại :

- Đại sư đã phái người đi rồi à ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Đúng vậy, tiểu thí chủ vì chuyện bổn tự mà phí nhiều tâm lực, bổn tự vị tiểu thí chủ mà tìm Trịnh

thí chủ cũng là chuyện nên làm thôi.

Quần hùng vừa an toa. trong tịnh thất thì Nhập Thánh đại sư từ bên ngoài vội vàng bước vào, lão tăng nhìn Phương Tuyết Nghi và hỏi :

- Tiểu thí chủ, trên đỉnh Thái Thất xuất hiện hai vị lão nhân, chẳng hay tiểu thí chủ và An thí chủ có gặp không ?

Phương Tuyết Nghi cười thầm và nghĩ:

- Dường như cao tăng Thiếu Lâm cũng bị Ngũ Ma làm cho khiếp vía...

Nghĩ thế nhưng chàng vẫn cung kính trả lời:

- Vản bối có gặp rồi.

Nhập Thánh đại sư hỏi tiếp:

- Người đó là Độc đại phu phải không?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Không phải!

Nhập Thánh đại sư chau mày, nói:

- Kỳ quái, Ác Khổng Minh từng nói với Đồng Tử Kỳ là sẽ đến Thiếu Lâm tự nhưng chẳng hiểu tại sao hắn vẫn chưa hiện thân ở Tung Sơn nhĩ ?

Phương Tuyết Nghi mỉm cười, nói:

- Có thể Độc đại phu có ý nói vậy để mê hoặc người nghe cũng không chừng!

Nhập Thánh đại sư nói:

- Tiểu thí chủ, thế một trong hai lão nhân trên tuyệt đỉnh Thái Thất là nhân vật nào vậy?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Một vị là Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh tiền bối!

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên kêu lên:

- Chúc lão thí chủ à ?

An Tiểu Bình xen vào:

- Không phải lão ta thì còn ai nữa ? Đại sư không tin thì cứ hỏi Tống lão!

Tống Phù cười ha hả rồi nói:

- Chúc lão quái đã ẩn thân trên tuyệt đỉnh Thái Thất từ rất lâu, lẻ nào trong quý tự không có ai phát hiện?

Nhập Thánh đại sư ngẫn người, lão ấp úng nói:

- Chuyện này...

Lão nhìn qua Nhập vân đại sư một hồi rồi nói:

- Lão thí chủ, đệ tử bổn tự tuy thân tại võ lâm nhưng thiên quy rất nghiêm, ngoài Thái Thất ra, nếu không có dụ lệnh thì bọn họ không dám lên Thái Thất, do vậy mà không ai biết Chúc thí chủ ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất!

Tống phù cười hì hì, nói:

- Thực ra việc Chúc lão quái ẩn cư trên Thái Thất cũng chẳng có gì bất lợi đối với quý tự, xin đại sư bất tất phải lo lắng!

Lão ngừng lại một lát rồi bỗng nhiên như sực nhớ điều gì nên nói tiếp:

- Chưởng môn đại sư, có một chuyện mà lão thâu nhi quên thỉnh giáo, tại sao mấy ngày qua không thấy nhị vị trưởng lão của Hoa Sơn, Côn Luân và Phi Long Vô Ảnh Chu Hạo đâu cả vậy?

Lão vừa nhắc đến chuyện này thì Phương Tuyết Nghi cũng cảm thấy bất ổn, rõ ràng Hoa Sơn - Hoàng Sam Tẫu Đông Thiên Lý và Côn Luân Hàn Mai kiếm khách Tiêu Táp đều nói là đến Thiếu Lâm tự, nhưng quái lạ là đến lúc nầy vẫn chẳng thấy bóng dáng bọn họ. Còn Chu Hạo là nhân vật cùng đến với bọn Tống Phù nhưng cũng vô tung biệt tích.

Nhập Vân đại sư chau mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bọn họ đã đi cả rồi!

Tống Phù ngạc nhiên kêu lên :

- Đi cả rồi?

Nhập Vân đại sư nói:

- Không sai, ba vị lão thí chủ đó đều đã rời bỗn tự!

Hoắc Minh Phong tiếp lời:

- Tống huynh, sự thực là bọn họ đã đi rồi, nhưng trước đó Hoắc mỗ đã gặp bọn họ.

Tống Phù hỏi :

- Bọn họ đi đâu ?

Hoắc Minh Phong nhìn qua Nhập Vân đại sư và nói :

- Chuyện này... Lão phu không tiện nói ra rồi.

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quái nên hỏi ngay :

- Tại sao ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Bên trong có quan hệ đến một chuyện cơ mật, lão phu không nói nguyên do cũng là bất đắc dĩ thôi.

Lão dừng một lát rồi tiếp :

- Nhưng nếu Nhập Vân đại sư đồng ý nói ra thì lão phu cũng không phản đối !

Bang chủ Cái Bang không muốn nhận lấy trách nhiệm như vậy thì rõ ràng là có nguyên nhân quan trọng, nếu không thì thái độ như vậy chẳng trái ngược với tính cách của lão ta sao ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão ta ấp ấp úng úng như vậy thì bên trong tất phải có sự kỳ quặc !

Vừa nghi đến đây thì đã nghe Nhập Vân đại sư nói :

- Tống thí chủ, hiện tại ba vị thí chủ đó rất an toàn nên thí chủ không cần lo lắng . Khi nào thời cơ đến thì tự nhiên lão nạp sẽ nói rõ cho các vị biết !

Tống Phù nói :

- Thực ra, bọn họ đến phương nào thì Tống mỗ cũng tin là chẳng có nguy hiểm gì đối với bọn họ, đại sư không tiện nói ra thì thôi vậy !

Lão ngừng lại cười ha hả một tràng rồi nói :

- Chưởng môn đại sư, vài ngày nữa quý tự sẽ có thêm một vị quái khách, chẳng hay đại sư có phiền gì không ?

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Là vị quái khách nào vậy ? Có phải là cao nhân tuyệt thế nào đó do Ngũ Đại ma chủ mời đến không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không phải !

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi và nói tiếp :

- Vị quái khách đó là vì Phương lão đệ mà đến !

Nhập Vân đại sư thở phào một hồi rồi mĩm cười, nói :

- Đã vì Phương tiểu thí chủ mà đến thì không thể là nhân vật đối đầu rồi !

Tống Phù nói :

- Không sai, nhưng có điều lão quái vật nầy là nhân vật mà người khác không thể đùa được !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chau mày, nói :

- Tống huynh, ngươi đừng vòng vo úp mở nữa có được không ? Rốt cuộc là nhân vật nào mà ghê gớm vậy ?

Tống Phù cười cười, nói :

- Người nầy là ai à ? Nếu Tống mỗ nói ra thì e rằng Hoắc Bang chủ phải kinh tâm động phách thôi !

Hoắc Minh Phong cười ha hả rồi nói :

- Điều đó chưa chắc !

Tống Phù trầm ngâm một lát rồi nói :

- Hoắc Bang chủ còn nhớ vị sư thúc Á Cái Hoàng đại hiệp của quý bang hay không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Hoàng sư thúc là trưởng bối của Hoắc mỗ thì có lý nào Hoắc mỗ không nhớ ? Nhưng người đã xuôi tay nhắm mắt từ nhiều năm qua rồi !

Tống Phù nói :

- Tống mỗ biết là Hoàng đại hiệp đã quy tiên ! Nhưng khi Hoàng đại hiệp còn tại thế, lão ta có nói với Bang chủ về chuyện lão ta ngầm giúp một vị võ lâm quái nhân ở chân núi Thái Sơn không ?

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì biến sắc, lão kêu lên :

- Không lẻ là Tân... Bá Công ?

Thì ra Á Cái Hoàng Xung đã nói chuyện này với đệ tử Cái Bang.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Không sai, chính là Võ lâm Nhất Quái Tân lão quái vật này sẽ đến !

Lúc nầy không những Hoắc Minh Phong biến sắc mà Nhập Vân đại sư cũng lộ vẻ bất an . Vị Chưởng môn Thiếu Lâm chắp tay niệm phật A di đà phật rồi nói :

- Lão nạp đã nghe đại danh của Tân lão thí chủ từ lâu, nghe nói người này hành sự quái đản nhưng không bá đạo, ý nghĩ phi thiên phi ác mà chỉ dựa vào sự hĩ nộ của bản thân lão ta . Bây giờ bỗng nhiên lão ta đến Thiếu Lâm tìm Phương tiểu thí chủ là vì chuyện gì vậy ?

Tống Phù cười hì hì và hỏi :

- Đại sư không hoan nghênh sự giá lâm của nhân vật này sao ?

Nhập Vân đại sư vốn không có ý hoan nghênh nhưng vì nể mặt Phương Tuyết Nghi nên chắp tay, nói :

- Lão nạp không dám, nhưng... Vị thí chủ đó hĩ nộ vô thường, rất khó ứng phó, do vậy sau khi lão ta đến thì chúng ta phải cẩn thận mới được !

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Chưởng môn cẩn thận quá, theo lão phu biết thì Tân lão quái vật đến lần nầy rất nghiêm túc tuân hành quy củ.

Lão nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Phương lão đệ tuy niên kỹ không cao nhưng Tân lão quái lại tõ ra rất tôn kính, chỉ cần có Phương lão đệ tại đây thì nhất định Tân lão quái đó sẽ không dám làm chuyên xằng bậy ở quý tự.

Hoắc Minh Phong nói :

- Tống huynh, rốt cuộc là chuyện thế nào vậy ? Nghe đồn là Tân Bá Công đã chết, hôm nay nghe Tống huynh nói thì không những lão ta chưa chết mà hình như... Còn sống rất tráng kiện thì phải ?

Tống Phù nói :

- Đúng vậy, vị lão quái này vốn còn rất tráng kiện mà !

Hoắc Minh Phong lớn tiếng hỏi :

- Tống huynh, rốt cuộc tại sao Tân lão quái đó đến đây vậy ?

Thì ra Hoắc Minh Phong vốn rất úy kỵ Tân Bá Công nên lão ta cứ mãi truy vấn nguyên nhân.

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Hoắc Bang chủ không ngừng truy vấn như thế, phải chăng là năm xưa từng đắc tội gì với Tân lão quái ?

Hoắc Minh Phong vội lắc đầu, nói :

- Không có, nhưng bản bang và lão ta có vài chút hiểu lầm mà thôi !

Tống Phù phá lên cười và nói :

- Quả nhiên là Bang chủ co vấn đề với Tân lão quái ! Nhưng lần nầy thì xin Bang chủ yên tâm, Tân lão quái đến không những hóa giải thù xưa oán cũ với quý bang mà không chừng còn mang theo nhiều điều tốt cho quý bang đấy !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên nói :

- Làm sao có thể như vậy được ? Chỉ cần Tân lão quái không nhớ chuyện hiểu lầm với tiên sư năm xưa là Hoắc mỗ vô cùng cảm kích rồi !

Tống Phù nói :

- Hoắc Bang chủ yên tâm, lần nầy Tân lão quái vì bại thủ trong tay Phương lão đệ nên mọi chuyện về sau tất phải răm rấp nghe lệnh . Phương lão đệ nói với lão ta một tiếng thì làm sao lão ta dám gây phiền phức cho Bang chủ ?

Hoắc Minh Phong quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chuyện này thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Một nữa là sự thát.

Nhập Vân đại sư xen vào :

- Tại sao một nữa là sự thật ? Tiểu thí chủ có thể nói rõ mọi chuyện cho chư vị Ở đây cùng nghe không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

-Vản bối gặp Tân lão quái trên tuyệt đỉnh Thái Thất, lão ta tự xưng là võ lâm đệ nhất, ngay cả tiên sư cũng chẳng là gì trong mắt lão ta . Vì vậy, nhất thời lão ta đã kích động tâm hiếu thắng của vản bối nên dẫn đến việc động thủ tỹ thí vài chiêu kiếm pháp.

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nạp từng nghe nói về võ công của Tân lão thí chủ cao thâm khôn lường nhưng lão ta tự xưng là võ lâm đệ nhất thì hơi đại ngôn cuồng xuất một chút !

Hoắc Minh Phong tiếp lời :

- Đúng vậy ! Chí thiểu thì lão ta vẫn chưa được nhã hiệu như Kiếm Thần, điều đó đũ thấy trình độ võ công của lão ta còn kém Trần đại hiệp nhiều lắm !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Không phải thế, kiếm pháp của Tân lão quái quả nhiên là không kém tiên sư.

Nhập Vân đại sư ngạc nhiên nói :

- Nói vậy lẻ nào kiếm pháp của tiểu thí chủ không cao minh hơn Tân lão thí chủ ?

Tống Phù cười kha kha, nói :

- Nếu kiếm pháp của Phương lão đệ không cao minh hơn thì khi nào Tân lão quái chịu nghe lệnh của Phương lão đệ ?

Hoặc Minh Phong tiếp lời :

- Không sai ! Nhưng Phương lão đệ lại nói kiếm pháp của Tân lão quái không kém gì Trần đại hiệp, chuyện này giải thích thế nào ?

Phương Tuyết Nghi theo sự thật mà nói :

- Vì trong kiếm pháp của vản bối có một chiêu do sư thúc truyền thụ mà chiêu kiếm pháp nầy là tuyệt chiêu nên Tân lão quái không địch lại !

Nhập Vân đại sư chấp tay, nói :

- Thì ra là như vậy ! Không ngờ tiểu thí chủ còn có sở học khác.

Ý lão muốn nói chiêu kiếm pháp này tất không phải là đồng nguồn gốc với kiếm pháp của Trần đại hiệp.

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Chưởng môn đại sư tuy chiêu kiếm pháp do sư thúc truyền thụ nhưng vẫn là kiếm pháp đồng tông với tiên sư . Chẳng qua là vì sư tổ sáng chế chiêu kiếm pháp đó vào buổi vản niên nên tiên sư không học được mà thôi !

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp lỡ lời rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại sư quá lời rồi ! Thực ra, Long Hành Bát Kiếm của tiên sư mà thêm một chiêu cuối cùng nay thì cải danh là Long Hành Cửu Kiếm . Nhờ tuyệt chiêu cuối cùng này mà vản bối thắng được Tân lão quái trên tuyệt đỉnh Thái Thất.

Hoắc Minh Phong cười khoái chí nói :

- Lão đệ , chắc là lão quái đó kinh tâm động phách không ít.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão quái nhất thời thất thủ thì tự nhiên có chút kinh động nhưng lão ta vẫn là võ lâm trưởng bối nên một lát sau vẩn khẳng khái trở lại như thường , lão hứa với vản bối là sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ đại cuộc giáng trừ ma đạo.

Hoắc Minh Phong hỏi lại :

- Thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chuyện này là do Tân lão quái tự nói ra nên không thể là giả được.

Nhập vân đại sư chấp tay nói :

- Thiên tai ! Thiên tai ! Bõ đao đồ sát sẽ thành phật . Tiểu thí chủ có thể khiến Tân lão thí chủ tẩy tâm hành thiện thì công đức đó quả nhiên là không nhỏ.

Phương Tuyết Nghi cung thủ nói :

- Đại sư quá khen.

Lúc nầy bỗng nhiên có một tiểu tăng bước vào nói với Nhập Vân đại sư mấy câu , tức thì vị Chưởng môn Thiếu Lâm liền lớn tiếng nói với bọn Tống Phù :

- Có lẻ ba vị đã đói rồi , trai phòng dã chuẩn bị xong cơm chay , xin mời ba vị tự nhiên.

Tống Phù , Tuyết Nghi , và An Tiểu Bình đã đói thực nên lập tức cáo biệt mọi người theo tiểu tăng xuống trai phòng dùng cơm chay.

Sau đó bọn họ trở lại tịnh thất phương trượng nhân đàm một lúc nữa thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Thêm ba ngày nữa trôi qua nhưng Ngũ Đại ma chủ vẫn chưa có động tịnh gì.

An Tiểu Bình không nhẫn nại được nên sang ngay thứ tư nàng rũ Phương Tuyết Nghi xuất tự xuống thành Đăng Phong dạo chơi. Nhưng Phương Tuyết Nghi không đồng ý, bởi lẻ chàng lo có thể hôm nay Võ Lâm Nhất Quái Tân Bá Công sẽ đến, đồng thời chàng cũng nóng lòng muốn biết tin tức về Trịnh Đại Cương.

An Tiểu Bình thấy chàng không chịu đi cùng mình nên tức khí lên , trốn đi một mình ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Mãi đến tối hôm đó, Phương Tuyết Nghi và Tống Phù mới phát hiện ra là An Tiểu Bình vẫn chưa trở về.

Nhất thời vì lo lắng cho an nguy của nàng nên Phương Tuyết Nghi mới kéo Tống Phù xuất tự đi tìm, nhưng kết quả vẫn không thấy tung tích nàng đâu cả.

Tống Phù bèn đưa Tuyết Nghi lên tuyệt đỉnh Thái Thất thì chỉ thấy Chúc Công Minh đang nằm trong hóc núi ngáy khò khò.

Tống Phù lay tĩnh lão ta đậy và hỏi về tung tích An Tiểu Bình , nhưng Chúc Công Minh vừa dụi mắt vừa lắc đầu, nói :

- Lão thâu nhi, lão phu ta chỉ là kẻ khố rách áo ôm, nếu ngươi muốn trộm muốn cướp thì có lẻ là tìm nhằm chỗ rồi.

Tống Phù đâu còn lòng dạ nào mà nói đùa với lão ta ? Vì thế lão thở dài một hồi rồi kéo Phương Tuyết Nghi hạ sơn trở về Thiếu Lâm tự.

Nhất thời Tuyết Nghi cũng chẳng có chủ ý gì nên buột miệng hỏi :

- Lẻ nào chúng ta không đi tìm An cô nương ?

Tống Phù nói :

- Đương nhiên là phải tìm, nhưng hôm nay thì không được nữa rồi.

Tuyết Nghi hỏi :

- Chúng ta hồi tự chăng ?

Tống Phù nói :

- Đành vậy thôi ! Nếu ngày mai mà cô ta vẫn chưa về thì chúng ta sẽ xuống Đăng Phong thành tìm cũng không muộn !

Dù không muốn nhưng chẳng còn biện pháp nào khác nên Tuyết Nghi đành theo Tống Phù trở về Thiếu Lâm tự.

Sáng sớm hôm sau, chàng đến đánh thức Tống Phù dậy rồi hai người cũng hạ sơn xuống Đăng Phong thành tìm Tiểu Bình. Nhưng vừa qua khỏi sơn môn chừng nữa dậm thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình đang dẫn mấy tráng hán khiêng một người trên cáng đi lên Thiếu Lâm tự.

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi lắc đầu, nói :

- Tống lão, xem ra chúng ta lo hảo rồi !

Tống Phù bật cười, nói :

- Đúng vậy ! Võ công của An cô nương không kém lão đệ ngươi, thử hỏi trong võ lâm có kẻ nào làm hại được cô ta chứ ? Nhưng bây giờ cô ta đã trở về thì lão đệ ngươi yên tâm rồi chứ ?

Nói đến đây thì An Tiểu Bình đã phong bước lướt tới. Nàng nhìn Phương Tuyết Nghi và lớn tiếng

nói :

- Phương huynh đoán xem tiểu đệ khiêng ai về đây !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Ta đâu phải là thần tiên, nàng không nói ra thì làm sao ta biết được ?

Nghĩ thế nhưng ngoài miệng chàng lại nói :

- Trông hiền đệ cao hứng như vậy thì người này tất phải là nhân vật quan trọng rồi !

An Tiểu Bình nói :

- Không sai, ngươi này chính là Trịnh đại hiệp mà Phương huynh cần tìm đấy !

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc kêu lên :

- Là Trịnh đại bá của tại hạ à ?

An Tiểu Bình nói :

- Đúng vậy ! Phương huynh, tiểu đệ đi chuyến này không uổng phí đấy chứ !

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã phóng bước đến chỗ hai tráng hán, mục quang vừa quét ra thì thấy quả nhiên người nằm trên cáng là Trung Châu Tam Hiệp - Trịnh Đại Cương.

Chàng định thần nhìn kỹ thì thấy Trịnh Đại Cương đang nhắm chặt song mục, sắc diện nhợt nhạt nhưng hô hấp vẫn đều đặn. Rõ ràng lão ta bị thọ thương khá nặng và được An Tiểu Bình cứu về. Bất giác hai giọt lệ lăn xuống hai gò má Tuyết Nghi , chàng nhớ lại lúc ở ngoài thành Gia Định , nếu không có Trịnh đại bá xuất hiện kịp thời cứu mạng thì mình đã sớm chết trong tay bá phụ Phương Thiên Thành rồi.

Xúc động dâng tràn, nhất thời chàng đứng nhìn Trịnh Đại Cương mà thần thái ngẩn ngơ như pho tượng.

Chợt nghe giọng Tống Phù khẻ nói từ phía sau :

- Lão đệ, dường như Trịnh đại hiệp bị nội thương rất trầm trọng. Chúng ta mau khiêng vào Thiếu Lâm tự tìm cách cứu chửa thôi !

Phương Tuyết Nghi giật mình vội nói :

- Đúng vậy... Phiền nhị vị tráng sĩ nhanh chóng khiêng Trịnh đại bá vào Thiếu Lâm tự...

Nói đoạn chàng quay người dẫn hai trang hán khiêng Trịnh Đại Cương nhập tự.

Tống Phù vá An Tiểu Bình cũng lập tức theo sau, bọn họ vừa đi vừa nói nhưng vì lo lắng cho thương thế của Trịnh Đại Cương nên Tuyết Nghi không để ý bọn họ nói những gì.

Sau khi nhập tự, Tống Phù thưởng cho hai tráng sĩ mấy nén bạc và bảo bọn họ hạ sơn. Sau đó lão xem xét tỉ mỉ thương thế của Trịnh Đại Cương nhưng một lúc lâu vẫn không nói gì.

Phương Tuyết Nghi rất khẩn trương nhưng không tiện tương vấn nên chàng cứ đi đi lại lại trong phòng. Cuối cùng, vì không kiên nhẫn được nữa nên chàng lên tiếng hỏi Tiểu Bình :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá vì sao mà thọ thương vậy ? Hiền đệ phát hiện lão ta ở nói nào thế ?

An Tiểu Bình nói :

- Tại một ngôi cổ miếu ngoài Đăng Phong thành ! Chuyện này nói ra thật là khéo, hôm qua, tiểu đệ dạo khắp Đăng Phong thành nhưng chẳng có gì vui, khi màn đêm buông xuống tiểu đệ định trở về, nào ngờ vừa ra khỏi cửa thành thì phát hiện mấy nhân vật võ lâm có hành tung khả nghi , nhất thời nỗi lòng hiếu kỳ nên tiểu đệ truy theo bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi liên hỏi :

- Bọn chúng là những ai ?

An Tiểu Bình nói :

- Có lẻ là thuộc hạ của Ngũ Ma !

- Hiền đệ không biết bọn chúng sao ?

-Tiểu đệ đâu có thời gian để hỏi bọn chúng ! Tiểu đệ theo sau bảy nhân vật mang đao mang kiếm đó ra ngoài thành thì phát hiện bọn chúng chạy thẳng đến một cổ miếu...

- Trịnh đại bá ở trong cổ miếu đó à ?

- Không sai ! Quả nhiên là Trịnh đại bá ở trong ngôi cổ miếu... Nhưng trước đó thì tiểu đệ không biết bọn chúng đến đó làm gì và cũng không thấy Trịnh đại hiệp.

- Vậy thì hiền đệ làm thế nào mà gặp được Trịnh đại bá ?

An Tiểu Bình trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tiểu đệ thấy bọn họ vào trong cổ miếu rồi thì mọi sự im lặng như tờ , hồi lâu sau chẳng thấy tên

nào ra nên tiểu đệ đột nhập vào đại điện ẩn thân trên xà nhà theo dỏi từng cử động của bọn chúng.

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Có tên nào quay ra không ?

- Đương nhiên là có . Đó là một đầu đà với hình dạng cực kỳ cỗ quái.

- Phải chăng tăng nhân trụ trì ngôi cổ miếu đó ?

- Tiểu đệ cũng không rõ lắm... Nhưng khi ra đến đại điện thì tên đầu đà nay chui vào một nơi bí mật dưới án thờ.

- Thì ra nơi đó còn có cửa ngầm.

- Không sai ! Bên dưới án thờ còn có một mật thất , đương thời tiểu đệ muốn phi thân xuống chui vào xem thử , không ngờ trong chớp mắt thì đầu đà đó đã quay trở ra.

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Sợ rằng ngôi miếu đó chẳng phải là nơi tốt lành gì.

Nghĩ đoạn định nói thì đã nghe Tiểu Bình nói tiếp :

- Đầu đà đó vừa lùn vừa mập nên ở xa trông hắn giống như một quả cầu lăn tròn , thật là tức cười vô cùng.

Nói đoạn nàng bật cười khanh khách một tràng.

Phương Tuyết Nghi nôn nóng hỏi :

- Sau đó thì sao ?

Đầu đà đó chui ra một lúc thì có thêm ba người nữa chui ra.

- Bọn họ là những ai ?

- Một trong số đó là Trịnh đại hiệp.

- Thế à ! Lúc đó Trịnh đại bá thọ thương chưa ?

- Chưa.

Phương Tuyết Nghi bất giác nhìn qua Trịnh Đại Cương thì thấy Tống Phù đang án song chưởng

đẩy chân khí vào người lão ta . Chàng thầm nghĩ :

- Trịnh đại bá sao có thể đầu hàng Ngũ Ma được ? Sợ rằng Tiểu Bình nhìn nhầm người thôi.

Nghĩ thế nên chàng buột miệng nói :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá của tại hạ là nhân vật chánh phái...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nếu Trịnh đại hiệp không phải là người chánh phái, thì làm sao tiểu đệ xuất thủ cứu lão ta trở về ?

Nàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

- Sau khi ba người này chui ra ngoài thì lão đầu đà luôn miệng chửi mắng Trịnh đại hiệp và trách Trịnh đại hiệp tiết lộ chuyện Ngũ Đại ma chủ muốn đi Thiếu Lâm tự.

Tuyết Nghi hỏi :

- Trịnh đại bá nói thế nào ?

Tiểu Bình nói :

- Một mực phủ nhận !

- Hiền đệ, thế còn hai người kia là những ai ?

- Tiểu đệ không biết !

- Hiền đệ không hỏi sao ?

- Vì võ công của bọn chúng quá kém, tiểu đệ vừa xuất thủ là bọn chúng đã thọ mệnh thì lấy đâu nữa mà hỏi ?

- Hoá ra hiền đệ đã giết bọn chúng rồi à ?

- Đúng vậy, vì cứu Trịnh đại hiệp nên tiểu đệ đành hạ sát thủ thôi !

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Lão đầu đà đó cũng bị giết chứ ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không ! Võ công của lão đầu đà đó khá cao cường, nhất thời tiểu đệ không lưu ý nên lão ta đã chạy thoát ! Nhưng...

Tuyết Nghi liền hỏi :

- Nhưng thế nào ?

Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Cánh tay trái của lão ta đã tàn phế rồi !

Tuyết Nghi trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp :

- Hiền đệ có hỏi danh hiệu của lão đầu đà đó không ?

Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không, nhưng tiểu đệ nghe được họ của lão ta từ miệng Trịnh đại hiệp !

- Lão ta họ gì ?

- Trịnh đại hiệp gọi lão ta là Long tôn giá !

- Thế hiền đệ làm thế nào biết được thân phận của Trịnh đại bá ?

- Rất đơn giản ! Từ lúc Trịnh đại hiệp ra khỏi mật thất thì lão đầu đà luôn miệng gọi Trịnh Đại Cương nên tự nhiên tiểu đệ biết người đó là đại bá của Phương huynh !

Nàng vừa dứt lời thì Phương Tuyết Nghi liền cung thủ, nói :

- Hiền đệ quan tâm đến chuyện của tại hạ như thế, thật khiến tại hạ vô cùng cảm kích !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Chuyện này có đáng gọi là gì...

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá sao lại thọ thương trầm trọng thế ?

An Tiểu Bình nói :

- Chuyện này... Chỉ trách tiểu đệ nhất thời sơ ý không nghĩ lòng dạ hai kẻ kia lại thâm độc như vậy !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Không phải lão đầu đà đó đả thương Trịnh đại bá à ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Không phải ! Tiểu đệ thấy lão đầu đà đó không ngừng chửi mắng Trịnh đại hiệp, lúc đó đâu ngờ bọn chúng sẽ hạ độc thủ, cuối cùng khi nghe lão đầu đà bảo hai gã kia lấy mạng Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ mới vội vàng xuất thủ giải cứu nhưng đã chậm một bước.

Phương Tuyết Nghi thấy nàng tự trách mình thì vội an ủi :

- Chuyện này không phải hiền đệ sai mà có lẻ mệnh số của Trịnh đại bá phải chịu kiếp nạn này thôi . Nếu không may mắn gặp hiền dệ thì e rằng tính mạng của Trịnh đại bá khó lòng bảo toàn được !

An Tiểu Bình thở phào một hồi rồi nói :

- Phương huynh không trách đệ à ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tại hạ chỉ có lòng cảm kích ơn cứu mạng của hiền đệ đối với Trịnh đại bá mà thôi.

Chàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Hiền đệ, còn mấy tên đại hán mang đao kiếm chui vào miếu thì sao ? Hiền đệ có phát lạc bọn chúng về Tây Thiên không ?

An Tiểu Bình nói :

- Khi lão đầu đà vừa hạ lệnh phế Trịnh đại hiệp thì tiểu đệ vội phi thân xuống giải cứu, gã bên phải thọ mệnh ngay nhưng gã bên trái đả thương Trinh đại hiệp một chưởng rồi mới bị chỉ lực của tiểu đệ điểm trúng.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Khi đó có lẻ bọn đại hán từ xung quanh vây lại phải không ?

- Không sai ! Nếu không thì lão đầu đà làm sao thoát đi được ?

- Võ công của sáu bảy đại hán đó thế nào ?

- Không đáng để lảnh một chưởng ! Nhưng đương thời Trịnh đại hiệp đã thọ thương ngã dưới đất, tiểu đệ nôn nóng cứu người nên không truy theo bọn chúng !

- Hiền đệ có vào mật thất xem thử không ?

- Có ! Đó là một địa lao !

- Là địa lao ? Có người bị giam không ?

- Đương nhiên là có ! Nếu bên trong không có người bi giam thì tiểu đệ đã không thể tìm được người khiêng Trịnh đại hiệp về đây.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Lẻ nào hai tráng hán lúc nảy là người bị giam trong địa lao à ?

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Không sai ! Tiểu đệ thả bọn họ ra nên đương nhiên cũng bảo bọn họ làm một việc để báo đáp !

- Thế trong miếu đó có người nào trụ trì không ?

- Hình như là không ! Nhưng tiểu đệ đã phóng một mồi lửa thiêu rụi rồi !

- Thiêu rụi rồi à ?

- Đúng vậy ! Ngôi miếu đó nhất định là nơi dừng chân của thuộc hạ Ngũ Ma, không thiêu rụi thì còn để làm gì ?

- Giết người phóng hoa? đâu phải là hành vi vốn có của hiền đệ ? Từ nay về sau hiền đệ chớ làm thế nữa nhé !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Được, lần sau tiểu đệ không dám nữa !

Lúc nầy chợt nghe Trịnh Đại Cương chuyễn mình và thở dài một hồi, thì ra lão ta đã tỉnh lại.

Phương Tuyết Nghi vội bước lại cạnh giường, chàng quỳ xuống gọi lớn :

- Trịnh đại bá !

Trịnh Đại Cương từ từ mở mắt ra, lão nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi gượng cười nói một cách yếu ớt :

- Ngươi... Ngươi là Nghi nhi phải không ?

Phương Tuyết Nghi nước mắt lưng tròng, chàng nói qua tiếng nấc :

- Đúng vậy ! Tiểu điệt là Phương Tuyết Nghi !

Thần sắc Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ vui mừng, lão nói :

- Hiền điệt, ngươi to cao thế nầy khiến đại bá cơ hồ nhận không ra !

Phương Tuyết Nghi lau nước mắt và hỏi :

- Đại bá đã khoẻ lại chút nào chưa ?

Lúc nầy Trịnh Đại Cương mới nhớ lại chuyện thọ thương, lão vội nhìn Tống Phù đang nhể nhại mồ hôi và nói :

- Đa tạ lão huynh cứu mạng...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên lão kinh ngạc kêu lên :

- Các hạ... Chẳng phải là Đại Mạc Quỷ Thủ Tống huynh đó sao ?

Thì ra Trung Châu Tam Hiệp vốn là chỗ bằng hữu cũ với Tống Phù.

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão đệ ngươi còn nhớ lão thâu nhi ta à ?

Trịnh Đại Cương đưa tay chụp đầu vai Tuyết Nghi và từ từ ngồi dậy rồi mĩm cười , nói :

- Đương nhiên là tiểu đệ không thể quên Tống huynh.

Tống Phù và Tuyết Nghi đở Trịnh Đại Cương ngồi ngay ngắn trên một chiếc bồ đoàn rồi nói :

- Trịnh lão đệ, Tống mỗ tài trí hữu hạn nên sợ rằng thương thế của lão đệ ngươi không thuộc khả năng của Tống mỗ rồi !

Trịnh Đại Cương nghe lão nói là không thể trị được thương thế cho mình thì lộ vẻ thất vọng nhưng lão liền gượng cười , nói :

- Tiểu đệ vô cùng cảm kích thịnh ý của Tống huynh , sống chết có mạng, phú quý do trời, xin Tống huynh không cần lo lắng cho thương thế của tiểu đệ nữa !

Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Hào khí của Trịnh lão đệ quả nhiên không kém năm xưa.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Trịnh đại bá , thương thế của người tất phải được trị lành ! Xin đại bá chớ bi quan.

Trịnh Đại Cương gượng cười , nói :

- Hiền điệt, ngươi cho rằng Trịnh đại bá của ngươi là một kẻ sợ chết chăng ?

Phương Tuyết Nghi cả kinh, chàng vội nói :

- Tiểu điệt không có ý đó !

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói :

- Thế thì được rồi ! Ngươi thử nghĩ xem , nếu ta tham sanh úy tử thì đâu đến nỗi phải thọ trọng thương thế này !

Nói đến đây thì bỗng nhiên lão à lên một tiếng và hỏi Tuyết Nghi :

- Hiền điệt, ai đã cứu vi bá từ Đăng Phong về Thiếu Lâm tự vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Là An cô nương đây !

Trịnh Đại Cương ngạc nhiên hỏi tiếp :

- An cô nương ? Cô ta ở đâu ?

Thì ra Trịnh Đại Cương không nhìn ra diện mục thật của An Tiểu Bình.

Phương Tuyết Nghi liền chỉ tay về phía Tiểu Bình và nói :

- Chính là cô ta !

Lúc nầy An Tiểu Bình đã bước lại , nàng cung thủ nói với Trịnh Đại Cương :

- Vản bối An Tiểu Bình, tham kiến Trịnh đại hiệp !

Trịnh Đại Cương định cúi người hoàn lễ nhưng bị Tuyết Nghi giữ lại nên lão vội nói :

- Không dám... Suốt đời Trịnh Đại Cương này sẽ không dám quên ơn cứu mạng.

An Tiểu Bình liếc nhìn Tuyết Nghi rồi nói :

- Trịnh đại hiệp, vản bối đâu dám thi ân cầu báo ? Đại hiệp quá khách khí rồi !

Trịnh Đại Cương chau mày, nhìn Phương Tuyết Nghi rồi nói :

- Nghi nhi, mấy năm qua ngươi ở đâu ? Trong thần thái thì có lẻ ngươi đã bái vị cao nhân nào học được võ nghệ cao cường rồi phải không ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đại bá lo dưỡng thương là chuyện quan trọng, những chuyện của tiểu điệt ngày sau nói cũng không muộn.

Trịnh Đại Cương nói :

- Cái gì ? Ngươi tưởng ta là một lão nhân vô dụng rồi chăng ? Hiền điệt, thực ra đại bá của ngươi mới ngoài ngũ tuần thôi, so với Tống huynh đây vẫn còn trẻ chán !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , nói :

- Đại bá, tiểu diệt không dám nghĩ thế ! Chỉ vì đại bá đang thọ trọng thương nên tiểu điệt không muốn đại bá lo lắng thôi !

Vừa nói đến đây thì Thiếu Lâm Chưởng môn - Nhập Vân đại sư đã đẩy cửa bước vào. Lão chấp tay niệm phật hiệu rồi nói với Tuyết Nghi :

- Tiểu thí chủ, có thể cho lão nạp xem thử thương thế của Trịnh đại hiệp được không ?

Thì ra lão đang ở trong tịnh thất phương trượng nghe tăng nhân trong chùa báo tin nên mới vội vàng đến khách đường.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì mĩm cười , nói :

- Đâu dám phiền Chưởng môn đại sư...

Nhập Vân đại sư nói :

- Tiểu thí chủ khách khí rồi !

Vừa nói lão vừa bước lại chỗ Trịnh Đại Cương.

Trịnh Đại Cương vội cúi người hành lễ và nói :

- Chưởng môn đại sư, Trịnh mỗ là một võ phu phàm tục, hôm nay làm kinh động phật môn thật là bất an vô cùng . Bây giờ đâu dám phiền đại sư chiếu cố đến thương thế của Trịnh mỗ...

Nhập Vân đại sư chỉ mĩm cười rồi cầm tay của Trịnh Đại Cương mà xem mạch. Qua một lát, vị lão tăng chau mày, nói :

- Thương thế của thí chủ không nhẹ, khí mạch hư tán, huyết tương bất thông , không lẻ đã bị kẻ nào thi triển công phu khí mạch huyết hải đả thương chăng ?

An Tiểu Bình lên tiếng nói :

- Trịnh đại hiệp bị đối phương đánh lén một chưởng vào Mệnh môn huyệt !

Nhập Vân đại sư gật đầu, nói :

- Thảo nào !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Đại sư, thương thế của Trịnh đại bá vản bối có cách nào cứu chửa không ?

Nhập Vân đại sư mĩm cười, nói :

- Thương thế tuy nặng nhưng chưa đến độ bất khả cứu chửa !

Nói đoạn lão quay lại nói với tri khách đại sư là Pháp Nhân đang đứng ngoài cửa :

- Mau đến chỗ Giám Tự đại sư lấy một viên Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan mang lại đây cho bản toà.

Pháp Nhân đại sư hơi ngạc nhiên nhưng vội cung kính đáp :

- Đệ tử tuân mệnh !

Rồi quay người chuyển bước.

Lúc nầy Tống Phù cười ha hả rồi nói :

- Đại sư, Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan là một trong tam bảo trấn sơn của quý tự, thương thế của Trịnh Đại Cương mà được Cửu Chuyển Kim Đan chửa trị thì trong một ngày là có thể bình phục rồi !

Lão có ý nói Cửu Chuyển Kim Đan là bảo vật trấn sơn của Thiếu Lâm là để Phương Tuyết Nghi thêm phần kính trọng Nhập Vân đại sư mà thôi. Y như rằng, Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì rùng mình, chàng vội cung thủ, nói :

- Đại sư, đại ân này vản bối sẽ không dám quên !

Nhập Vân đại sư mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ vì chuyện bổn tự mà phí nhiều tâm huyết, lão nạp vì tiểu thí chủ xuất chút tâm lực thì có đáng gọi là gì !

Nói đến đây thì Pháp Nhân đại sư đã bước vào đưa cho Nhập Vân đại sư một bình ngọc nhỏ.

Nhập Vân nhận lấy rồi đỏ ra một viên hoàn đan màu đen to bằng long nhãn, lão cẩn thận đưa hoàn đan cho Trịnh Đại Cương uống vào.

Nhập Vân đại sư quay sang nói với Pháp Nhân tri khách:

- Sau khi Trịnh thí chủ uống đan dược thì cần vận khí điều dưỡng, ngươi mau thu xếp một gian phòng để Trịnh thí chủ nghỉ ngơi.

Pháp Nhân tri khách vội chấp tay, nói :

- Đệ tử đã chuẩn bị rồi ạ !

Phương Tuyết Nghi và Tống Phù vội dìu Trịnh Đại Cương theo Pháp Nhân tri khách đến một gian tịnh thất.

Trịnh Đại Cương sau khi uống Cửu Chuyển Đại Hoàn Kim Đan thì thần sắc đã bớt phần nhợt nhạt, khi về đến tịnh thất thì có thể tự ngồi vận chân khí điều tức rồi !

Tống Phù nói với Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chúng ta ra ngoài ngồi đợi nhé !

Phương Tuyết Nghi khẻ gật đầu rồi hai người lui bước ra ngoài. Nhập Vân đại sư vốn dứng chờ ngoài của, lão thấy hai người trở ra thì liền nói :

- Trai phong đã chuẩn bị sẳn điểm tâm, xin mời nhị vị !

Bốn người Nhập Vân, Tuyết Nghi, Tống Phù, và Tiểu Bình đến trai phòng thì thấy Trang Tiệp đã ngồi đợi ở nơi này.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Mấy ngày qua Trang huynh đi đâu ?

Trang Tiệp hành lễ với quần hùng rồi nói :

- Tại hạ đi Lạc Dương một chuyến , vì sự việc khẩn trương nên chưa kịp nói rõ với Phương huynh đệ.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Phương huynh đệ, hiện tại Cao Vô Địch đã đến cảnh giới Hà Nam rồi.

Phương Tuyết Nghi lại thêm một phen ngạc nhiên, chàng nói :

- Không phải Đồng Tử Kỳ phái gã tới đây chứ ?

Trang Tiệp lắc đầu, nói :

- Không phải ! Cao Vô Địch đi chuyến này là vì Phương huynh đệ đấy !

Phương Tuyết Nghi hỏi lại :

- Vì tại hạ ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Không sai !

Lúc nầy Nhập Vân đại sư đã mời quần hào an toạ, lão mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ, có chuyện gì chúng ta vừa ăn vừa nói nhé !

Phương Tuyết Nghi nói lời đa tạ xong và vừa ăn một miếng thì nhịn không được nên lại hỏi :

- Trang huynh , Cao Vô Địch vì chuyện gì của tại hạ mà đến vậy ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Tại hạ gặp Cao huynh ở Lạc Dương , trong bộ dáng của gã thì rõ ràng gã đã nếm không ít đau khổ từ Đồng Tử Kỳ.

- Trang huynh có hỏi tại sao không ?

- Chuyện này nói ra dài lắm, nhưng Phương huynh đệ còn nhớ chuyện giúp Cao Vô Địch và Ngãi Đông Hải đẩy lui Liễu My Nương ở chỗ sào huyệt của Ma Đao Điền Nguyên chứ ?

- Đương nhiên là nhớ !

- Mấu chốt là từ chuyện này. Ngãi Đông Hải đã bịa ra chuyện thị phi, hắn nói với Đồng Tử Kỳ rằng Cao Vô Địch là gian tế nội ứng của Phương huynh đê...

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc kêu lên :

- Có chuyện như thế sao ?

Tống Phù bật cười rồi nói xen vào :

- Ngãi Đông Hải thật bậy bạ hết sức , xem ra hắn không dùng được Thần Lực Thiên Vương Cao Vô Địch rồi !

Trang Tiếp mĩm cười , nói :

- Đúng vậy, tuy Đồng Tử Kỳ rất sũng ái Cao Vô Địch nhưng trước sự thêu dệt bịa chuyện thị phi của Ngãi Đông Hải thì cuối cùng lão ta cũng phát đại nộ, suýt chút nữa là phế võ công của Cao Vô Địch !

Tống Phù hỏi :

-Ngốc tiểu tử đó có thọ thương không ?

Trang Tiếp nói :

- Chỉ thọ thương da thịt, không nghiêm trọng lắm.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Theo Cao huynh cho biết thì trong cơn thịnh nộ, Đồng Tử Kỳ xuất thủ định phế võ công của gã nhưng chẳng hiểu tại sao khi hạ thủ thì lão ma đầu không vận nội lực. Do đó, nhìn bề ngoài thì Cao Vô Địch đã bị phế hoàn toàn võ công, nhưng thực tế thì chỉ bị ngoại thương mà thôi !

Chương 16: Chợt Nghe Hung Tin

Tống Phù nghe Trang Tiệp thuật xong chuyện thì phá lên cười một tràng rồi nói :

- Đồng Tử Kỳ sao lại thiện tâm thế ? Lẻ nào đây là khổ nhục kế ?

Trang Tiệp nói :

- Không thể ! Nếu thật là khổ nhục kế thì lão ta không thể hạ thủ lưu tình !

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Trang huynh , có thật là Cao Vô Địch vì chuyện tại hạ mà đến Lạc Dương không ?

Trang Tiệp gật đầu, nói :

- Đích thực là Cao huynh nói với tại hạ như vậy, nhưng hiện tại gã vẫn chưa thể tìm đến đây !

- Tại sao ?

Vì hiện tại Cao Vô Địch đang đi chung với một người.

- Người đó là ai ?

- Phương huynh đệ còn nhớ Trình Tử Vọng của Trình gia không ?

- Đương nhiên là nhớ ! Không lẻ người đi chung với Cao Vô Địch là Trình trang chủ ?

- Không sai !

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói :

- Bọn họ tính mưu đồ chuyện gì chăng ?

Trang Tiệp mĩm cưới , nói :

- Theo Cao huynh cho biết thì hiện tại bọn họ đang điều tra một chuyện, trước khi biết được sự việc thì bọn họ chưa tiện nói ra việc đó, cũng như chưa thể đến đây tương kiến !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy kỳ quặc nên thầm nghĩ :

- Chuyện này thất quái lạ ! Nếu bọn họ đang ngầm điều tra chuyện gì liên quan đến ta thì tại sao lại không muốn cho ta biết trước ? Không lẻ chuyện đó thật sự bất lợi cho ta ?

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Trang huynh có thăm dò khẫu khí của bọn họ không ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Bọn họ đã không muốn nói ra thì truy vấn cung vô ích, vì vậy mà tại hạ không có ý thăm dò…

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Chuyện này quả thật là khó hiểu !

Trang Tiệp liền nói :

- Phương huynh đệ hà tất phải lo lắng, theo tại hạ thấy thì bọn họ không có tâm ý làm điều bất lợi với Phương huynh đệ.

Phương Tuyết Nghi mĩm cười , nói :

- Cũng hy vọng là như vậy !

Tống Phù hắng giọng rồi hỏi Trang Tiệp :

- Trang lão đệ, vừa rồi ngươi đi Lạc Dương là vì chuyện gì vậy ?

Trang Tiệp nhìn qua Nhập Vân đại sư rồi nói :

- Van bối phụng mệnh Chưởng môn đại sư đi…

Nhập Vân đại sư tiếp lời :

- Lão nạp phiền Trang thí chủ đi Lạc Dương thăm dò tung tích Trung Châu Tam Hiệp !

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì vô cùng cảm kích , chàng nói :

- Vì chuyện của Phương mỗ mà đại sư và Trang huynh phải phí tâm lực, thật là đắc tội nhiều quá !

Trang Tiệp buông tiếng thở dài rồi nói :

- Phương huynh đệ, có một chuyện này nhưng sợ rằng sau khi tại hạ nói ra thì Phương huynh đệ sẽ không vui !

Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì ? Phải chăng là chuyện liên quan đến Trung Châu Tam Hiệp ?

- Không sai !

- Trịnh đại bá trong Trung Châu Tam Hiệp đã có mặt tại Thiếu Lâm tự, có lẻ Trang huynh biết rồi chứ ?

- Tại hạ vừa được nghe nói ! Nhưng chuyện tại hạ muốn nói lại liên quan đến Thạch tam hiệp và phu phụ Phương Nhị hiệp !

- Bọn họ hiện như thế nào ?

- Theo tại hạ thăm dò biết được thì hình như Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp bỗng nhiên thất tung thất tích trên giang hồ !

- Không thể thế được !

- Tại hạ vốn cũng nghĩ như thế , vì cho rằng bọn họ không thể đột nhiên thất tung, nhưng kết quả lại khiến cho tại hạ không thể không tin !

Phương Tuyết Nghi biến sắc, chàng buông đủa đứng lên và nói :

- Trang huynh có phát hiện gì chăng ?

Trang Tiệp chậm rải nói :

- Không sai ! Đích thực là tại hạ đã điều tra ra một vài manh mối !

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Trang huynh mau nói ra xem.

Trang Tiệp nói :

- Tại hạ đến Lạc Dương và ấn chiếu theo thủ dụ của Hoắc Bang chủ tìm đến phân đà Cái Bang ở nơi này để gặp phân đường chủ Trì Thiên Hòa tiền bối...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên , chàng nhìn qua Hoắc Minh Phong thì thấy lão đang nhìn mình mĩm cười . Bang chủ Cái Bang gật gật đầu và nói :

- Lão đệ, ngươi hãy nghe Trang lão đệ nói tiếp đã !

Phương Tuyết Nghi không có ý cắt ngang nên Trang Tiệp bèn nói tiếp :

- Sau khi nói rõ mục đích đến Lạc Dương với Trì tiền bối thì lão ta ngẫn người hồi lâu mà không nói gì !

Phương Tuyết Nghi buộc miệng hỏi :

- Tại sao ?

Trang Tiệp nói :

- Theo Trì Đường chủ cho biết thì Phương Thiên Thành Nhị hiệp và Thạch Tuấn tam hiệp đã khứ thế từ ba năm trước rồi !

Phương Tuyết Nghi cảm thấy toàn thân chấn động , chàng kêu lên :

- Không thể như vậy !

Đôi mày kiếm của chàng chợt giương lên, chàng hỏi tiếp :

- Thế đại bá mẫu và Lạc huynh của tại hạ thì sao ?

Trang Tiệp nói :

- Đó là chuyện khiến người ta khó hiểu nhất đấy ! Trì Đường chủ cho biết, ngày đó đệ tử Cái Bang chỉ phát hiện được hành tung của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp mà không thấy Phương phu nhân và Phương công tử đâu cả.

Phương Tuyết Nghi thộn người một lúc rồi mới hỏi tiếp :

- Trang huynh, Trì Đường chủ làm sao biết Thạch tam thúc của tại hạ đã chết ?

Trang Tiệp nói :

- Hậu sự của bọn họ là do đệ tử Cái Bang lo liệu nên tự nhiên là không thể sai !

Phương Tuyết Nghi hét toáng lên :

- Tại hạ không tin !

Rồi tung người ra khỏi trai phòng.

An Tiểu Bình hoảng hốt biến sắc, nàng vội kêu lên :

- Phương huynh đi đâu vậy ?

Lời chua dứt thì nàng đã tung người truy theo.

Sự biến bất ngờ khiến bọn Nhập Vân đại sư cũng kinh ngạc không thôi , quần hùng không ai bảo ai nhưng đều tự động đuổi theo hai người . Nhưng Phương Tuyết Nghi không đi đâu xa, chàng phóng thẳng đến tịnh thất, nơi có Trịnh Đại Cương đang dưỡng thương . Thì ra chàng muốn chứng minh lời của Trang Tiệp vừa nói là thật hay giả.

Cũng may là cước lực của An Tiểu Bình khá nhanh nên trước khi Phương Tuyết Nghi đến được chỗ Trịnh Đại Cương thì nàng đã lướt qua trước cản đường.

Phương Tuyết Nghi sững sờ nhìn nàng và khẻ hỏi :

- Hiền đệ làm gì vậy ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Phương huynh không được làm kinh động Trịnh đại hiệp !

Phương Tuyết Nghi ngẫn người một lúc rồi chợt buông xuôi hai tay và thở dài một hồi.

An Tiểu Bình kéo chàng ra khỏi tịnh thất và nói :

- Phương huynh nên đi nghỉ ngơi một lát thôi !

Lúc nầy Tống Phù cũng đã đến, lão cười hì hì , nói :

- Lão đệ, có nhiều chuyện không thể vội vàng nôn nóng mà được, ngươi há có thể vì nóng vội nhất thời mà làm hỏng đại sự sao ? Hãy mau đi nghỉ ngơi một lát, chờ thương thế Trịnh Đại Cương bình phục rồi hỏi cũng không muộn !

Phương Tuyết Nghi thở phào một hồi rồi nói :

- Vản bối thật lỗ mảng quá ! Tống lão , chúng ta trở lại khách đường thôi !

Quần hào lập tức rời tịnh thất mà đến khách đường.

Trang Tiệp nhìn Tuyết Nghi và lắc đầu, nói :

- Phương huynh đệ, chuyện này chỉ trách tại hạ nói không khéo thôi . Thực ra, tại hạ vẫn chưa nói hết mà Phương huynh đệ đã xúc động như thế khiến tại hạ cảm thấy khó xử quá.

Lúc nầy Phương Tuyết Nghi đã bình tỉnh trở lại, chàng gượng cười, nói :

- Thật là đắc tội với chư vị ! Nhất thời tại hạ quá khẩn trương khiến cho chư vị phải kinh động !

Trang Tiệp cung thủ nói :

- Phương huynh đệ, tại hạ xin nói tiếp nhé !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Trang huynh cứ nói, tại hạ rửa tai lắng nghe đây !

Trang Tiệp chậm rải nói tiếp :

- Khi Trì Đường chủ nói cho tại hạ biết hung tin của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thì lão cũng nói thêm một chuyện rất khả nghi !

- Chuyện gì ?

- Trì Đường chủ nói, khi đệ tử Cái Bang phát hiện thi thể của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp, ngoài y phục ra thì không còn trông rõ diện mục nữa . Do vậy, Trì Đường chủ rất hoài nghi, chẳng biết hai thi thể đó có phải là của Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp thật hay không ?

- Trì Đường chủ nói như thế à ?

- Đúng vậy !

Tống Phù nghe vậy thì quay qua hỏi Hoắc Minh Phong :

- Hoắc huynh sớm biết chuyện này rồi chứ ?

Hoắc Minh Phong lắc đầu, nói :

- Trì Thiên Hòa không bẩm báo nên lão phu không biết !

Tống Phù lẩm bẩm nói :

- Kỳ quái thật !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì kỳ quái ?

Tống Phù nói :

- Chuyện đại sự thế mà tại sao Trì Thiên Hòa không báo cáo với Bang chủ ? Sợ rằng bên trong tất phải có nguyên nhân !

Hoắc Minh Phong phá lên cười ha hả rồi nói :

- Sao Tống huynh lại nôn nóng thế, không lẻ chuyện này rất khẩn trương à ?

Tống Phù nói :

- Sao lại không.

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Nếu Tống huynh cảm thấy chuyện này có quan hệ rất lớn thì xin hãy nói rõ một chút mới được !

Tống Phù nói :

- Phương Nhị hiệp và Thạch tam hiệp còn sống hay đã chết là nằm ở chỗ Trì Thiên Hòa nói thật hay giả, lẻ nào Bang chủ không hiểu ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Chuyện này... tất nhiên là lão phu hiểu.

Tống Phù tiếp lời :

- Bang chủ đã hiểu thi tại sao không để ý xem những lời Trì Thiên Hòa nói có dối trá hay không ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Trì Thiên Hòa là ngươi an phận thủ thường nên tuyệt nhiên không thể nói dối !

Tống Phù hỏi :

- Điều đó thật chứ ?

Hoắc Minh Phong nghiêm túc nói :

- Đương nhiên là thật ! Nhưng lão phu phải nói cho Tống huynh biết, thi thể của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn là không phải chính bản thân bọn họ.

Tống Phù kinh ngạc hoi :

- Làm sao Hoắc huynh biết là không phải chính bọn họ ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Lão phu đã cho ngươi điều tra rõ chuyện này, nếu không thì Trì Thiên Hòa không thể không bẩm với lão phu !

- Vậy là Bang chủ sớm biết chuyện này ?

- Đúng thế !

- Ôi ! Vậy mà Hoắc huynh khiến cho Tống mỗ phí tâm lo lắng.

Hoắc Minh Phong phá lên cười một tràng rồi nói :

- Có thể khẳng định là hai thi thể đó không phải của Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn, nhưng bọn họ đi phương nào thì quả thật lão phu không thể biết được !

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trang Tiệp :

- Trang huynh, Trì Đường chủ nói với huynh thế nào ?

Trang Tiệp trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trì Đường chủ nói rằng, rất có thể Phương Thiên Thành và Thạch Tuấn vẫn còn quanh quẩn ở Lạc Dương...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Trang huynh, tại hạ muốn nhờ Trang huynh một việc, chẳng hay Trang huynh có sẵn lòng không ?

Trang Tiệp mĩm cười, nói :

- Phương huynh đệ cử chỉ giáo, dù vào chỗ dầu sôi lửa bỏng thì tại hạ cũng bất từ nan !

Phương Tuyết Nghi cung thủ đa tạ và nói :

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đi Lạc Dương một chuyến nữa !

Trang Tiệp ngạc nhiên hỏi :

- Lại đi Lạc Dương ?

- Không sai ! Trang huynh có muốn giúp không ?

- Đương nhiên là muốn rồi ! Nhưng Phương huynh đệ phải cho biết trước là tại hạ phải làm gì chứ ?

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh đến liên lạc với Trì Đường chủ, nhờ lão ta giúp Trang huynh truy tìm tung tích Thạch tam thúc của tại hạ !

- Được ! Trang mỗ tuân mệnh !

Phương Tuyết Nghi lại cung thủ hành lễ và nói :

- Mọi việc trông cậy vào Trang huynh, thịnh tình hôm nay hy vọng là ngày sau có thể đền đáp.

Trang Tiệp vội hoàn lễ và nói :

- Chút việc cỏn con thì có gì mà Phương huynh đệ phải đa tạ.

Lời chưa dứt thì hắn đã quay người phóng bước ra khỏi khách đường.

Phương Tuyết Nghi nhìn theo bóng Trang Tiệp dần khuất rồi mới quay sang nói với Hoắc Minh Phong :

- Bang chủ, vản bối có một thỉnh cầu không phải, chẳng hay Bang chủ có muốn trợ giúp không ?

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói :

- Lão đệ, ngươi không cần khách khí, nếu có chỗ nào dùng được lão phu thì lão quyết không chối từ.

Phương Tuyết Nghi xá một xá dài và nói :

- Vản bối xin đa tạ trước !

Hành lễ xong thì chàng mới nói tiếp :

- Trì Đường chủ sống lâu ở Lạc Dương nên có lẻ là biết rất tường tận những nhân vật võ lâm ở đấy ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói :

- Điều đó là tự nhiên, nếu không thì lão phu đâu bảo hắn lãnh trọng trách phân đường chủ của phân đường Lạc Dương lâu năm như thế.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối muốn nhờ Bang chủ bảo Trì Đường chủ xuất diện tìm giúp Thạch tam thúc của vản bối, chẳng hay Bang chủ có thể hạ thủ dụ không ?

Hoắc Minh Phong cười ha hả, nói :

- Có gì là không thể ? Lão phu sẽ phái ngươi đi ngay !

Nói đoạn lao quay sang dặn dò Âm Dương Thủ Cát Uy mấy câu, lão nay lập tức cáo biệt quần hùng rồi đi ngay.

Thì ra Bang chủ Cái Bang hạ lệnh cho Cát Uy đến Lạc Dương toa. trấn để chỉ huy đệ tử bản bang truy tìm tung tích Thạch Tuấn.

Hoắc Minh Phong chờ Cát Uy đi khuất rồi mới quay sang nói với Tuyết Nghi.

- Lão đệ ngươi không cần lo lắng nữa, năng lực của Cát sư đệ thế nào, lão phu ta biết rất rõ !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Mong là như vậy !

Nhập Vân đại sư hắng giọng rồi nói :

- Bổn tự còn nhiều sự vụ phải xử lý nên không tiện ở đây lâu, xin chư vị lượng thứ cho lão nạp cáo lui vậy !

Nói đoạn lão cung thủ chào mọi người rồi cất bước ra khỏi khách đường.

Phương Tuyết Nghi nhìn qua Tống Phù và nói :

- Tống lão cũng nên đi nghỉ ngơi một lát.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Lão phu không mệt nên có thể ngồi đây bồi tiếp lão đệ ngươi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tống lão, vản bối rất khoẽ, lão không cần bận tâm !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão đệ ngươi đuổi khéo lão thâu nhi ta đi là muốn làm gì vậy ?

Vừa nói lão vừa dịch mục quang nhìn qua An Tiểu Bình với nụ cười bí hiểm . Điều nầy khiến Phương Tuyết Nghi đỏ mặt tía tai, chàng ấp úng nói :

- Không… không có gì, nếu lão thích ở lại thì cứ ở lại !

An Tiểu Bình trừng mắt nhìn Tống Phù và nói :

- Tống lão, lần sau lão nói năng không được châm chọc đấy nhé !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Lão phu nhớ rồi ! Cô nương, thực ra lão phu không nói sai đấy chứ ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão còn nói nữa hả ?

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Không dám, cô nương chớ động nộ khí !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Chỉ cần lão không nói năng lung tung thì làm sao vản bối động nộ khí ?

Ngưng một lát nàng nói tiếp :

- Thực ra cũng chẳng có quan hệ gì, chỉ cần Phương huynh và vản bối thanh bạch thì các vị có nói thế nào cũng mặc !

Tống Phù thoạt nghe thì hơi ngẫn người nhưng lão liền ngộ ra nên vội nói :

- Không sai, không sai, ai nói gì thì cũng mặc bọn họ !

An Tiểu Bình nói :

- Tống lão, vản bối chỉ nói lão thôi đấy ! Nếu là người khác nói thì vản bối không chịu đâu !

Tống Phù nói :

- Lão thâu nhi ta cảm tạ ân tình ! Nhưng nếu thế thì e rằng Hoắc Bang chủ sẽ rất không vui thôi !

An Tiểu Bình gượng cười, nói :

- Không sao, Hoắc Bang chủ là một vị trưởng bối nên cũng không ngoại lệ !

Hoắc Minh Phong cười hì hì, nói :

- Không ngờ lão phu lại được cô nương hậu đải như thế ! Nay, lão phu xin hỏi cô nương một câu nhé, ngày đại hỉ của cô nương và Phương lão đệ, lão phu có được xem là chứng nhân không ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì cả thẹn đến ửng hồng hai má, nàng quay người phóng bước ra khỏi khách đường rồi bõ chạy một hồi.

Tống Phù không nhịn được nên phá lên cười một tràng khoái ý rồi nói :

- Tuyệt lắm ! Lão thâu nhi ta cũng đáng xem là một nhân tài đấy chứ nhỉ ?

Lời nay chỉ còn Phương Tuyết Nghi nghe mà thôi, vì An Tiểu Bình đã chạy đi khá xa rồi ! Tuy cảm thấy hai má nóng ran nhưng Phương Tuyết Nghi vẫn gượng cười, nói :

- Nhị vị lão tiền bối, chúng ta chớ nói đùa nữa, nếu các vị tăng lữ Thiếu Lâm tự biết được An cô nương là gái giả trai thì phiền lắm đấy !

Tống Phù cười hì hì, nói :

- Không sai !

Nhưng Hoắc Minh Phong phá lên cười rồi nói :

- Tống huynh tưởng rằng Nhập Vân đại sư không biết An cô nương là thân nhi nữ sao ?

Tống Phù ngạc nhiên, lão nói :

- Cái gì ? Không lẻ lão ta đã biết An cô nương là nữ nhi rồi sao ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Đương nhiên là biết, nhưng...

Lão dừng lại nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Nếu những ngày qua Phương lão đệ và An cô nương không tõ ra khá thân mật thì chưa chắc bọn họ đã phát hiện được.

Tuyết Nghi nghe vậy thì lấy làm ngượng nên cúi đầu không nói gì.

Tống Phù chau mày, nói :

- Nếu bọn họ đã biết thì tại sao không nói với Tống mỗ ? Thiếu Lâm tự không lưu nữ khách, đó là di mệnh truyền qua nhiều đời, Nhập Vân đại sư sao có thể phá lệ ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Ngộ biến khả dĩ tòng quyền, Tống huynh quên đạo lý này rồi sao ? Hiện tại Thiếu Lâm đang rơi vào cảnh ngộ hiểm trùng trùng, nguy cơ xứ xứ, nếu bọn họ không giả vờ không biết mà trục xuất An cô nương thì sợ rằng Phương lão đệ cũng xuất tự theo cô ta mà thôi . Khi đó, nếu Ngũ Đại Ma Chủ kéo đến thì bọn họ sao có thể đối phó ?

Tống Phù ngẫn người một lát rồi thở dài, nói :

- Không ngờ Nhập Vân đại sư cũng bị đẩy vào cảnh đáng thương như thế, nỗi khổ tâm của lão ta e rằng còn ngoài sự phán đoán của chúng ta !

Hoắc Minh Phong nói :

- Nhưng bất luận thế nào thì cơ nghiệp Thiếu Lâm không thể bị hủy trong tay lão ta...

Dư âm chua dứt thì đã thấy An Tiểu Bình phi bước trở lại với tốc độ như bay . Theo sau nàng là một lão quái nhân, người này chẳng phải ai xa lạ gì mà chính là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công !

Tống Phù vội vàng xuất môn nghênh tiếp.

Phương Tuyệt Nghi lớn tiếng nói :

- Không ngờ Tân lão trượng lại đến nhanh như thế !

Tân Bá Công chớp chớp song mục và nói :

- Lão phu đã hứa với ngươi thì há tất phải kéo dài thời gian ? Lẻ nào tiểu tử ngươi không hoan nghênh ?

Phương Tuyết Nghi vội nói :

- Đâu dám ? Vản bối trông mong lão tiền bối đã mấy ngày nay rồi !

Tân Bá Công phá lên cười ha hả rồi nói :

- Hảo tiểu tử, sao ngươi lại nói những lời phi thực tế như vậy ? Chúng ta chia tay dược mấy ngày rồi ? Muốn nói dối thì cũng phải nghĩ trước nghĩ sau cho kỹ chứ !

Phương Tuyết Nghi gượng cười, nói :

- Nhưng quả thực là vản bối rất mong lão tiền bối đến !

Tân Bá Công nói :

- Đa tạ ngươi ! Tiểu tử, dù sao thì trước khi quét sạch Ngũ Ma, lão phu ta cũng không thể rời ngươi một bước phải không ?

Lão quay sang nói tiếp với Tống Phù :

- Lão thâu nhi, Chưởng môn Thiếu Lâm đâu rồi ?

Khẩu khí quả nhiên không nhỏ, dường như lão muốn Chưởng môn Thiếu Lâm phải đến bái kiến lão vậy.

Tống Phù mĩm cười, nói :

- An lão đệ chưa nói với tăng lữ Thiếu Lâm về chuyện Tân lão ca quang lâm à ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Vản bối chưa báo cho bọn họ biết.

Tống Phù liền nói :

- Vậy thì lão phu phải đi nói với bọn họ thôi !

Lời vừa dứt thì lão cất bước ra ngoài tức khắc.

Lúc nầy Hoắc Minh Phong cũng bước tới, lão cung thủ nói :

- Tân đại thúc còn nhớ tiểu điệt chứ ?

Vừa nói lão vừa hành lễ xá dài một xá.

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì ngạc nhiên vô cùng, chàng thầm nghĩ :

- Thì ra Tân lão quái còn cao hơn Hoắc Bang chủ một bậc.

Tuy ngạc nhiên và nghĩ thế nhưng chàng không lên tiếng tương vấn.

Còn An Tiểu Bình thì không như vậy , nàng vừa nghe Hoắc Minh Phong gọi Tân Bá Công là đại thúc thì bật cười thành tiếng và nói :

- Hoắc Bang chủ, tại sao lão lại nhỏ hơn Tân lão trượng một bậc vậy ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Cô nương, Tân đại thúc và ân sư của Hoắc mỗ là chỗ kim lan chi giao nên tự nhiên phải là trưởng bối của Hoắc mỗ rồi !

Tân Bá Công chau mày nói :

- Tiểu nha đầu, những chuyện đó nói tới nói lui chỉ phí thời gian thôi, lão phu hỏi ngươi, lão A Cái đâu rồi ? Vẫn còn ở trên Thái Thất chăng ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Đương nhiên ! Nhưng hai ngày qua lão ta có đi đâu hay không thì vản bối không biết !

Tân Bá Công nhìn qua Hoắc Minh Phong và nói :

- Tiểu ăn mày ngươi có tin hay không ? Hoàng sư thúc của ngươi vẫn còn tại thế đấy !

Hoắc Minh Phong kinh ngạc kêu lên :

- Hoàng sư thúc...

Lúc nầy An Tiểu Bình liên tục nháy mắt ra hiệu nhưng Bang chủ Cái Bang không nhìn thấy nên lão lắc đầu nói tiếp :

- Hoàng sư thúc đã tạ thế nhiều năm rồi, đại thúc còn nhắc đến làm gì ?

Tân Bá Công cười ha hả một tràng rồi nói :

- Lão phu nhắc đến là vì lão phu vừa gặp lại hắn trước đây mấy ngày !

Hoắc Minh Phong ngạc nhiên kêu lên :

- Chuyện đó sao có thể được ?

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Lão phu cũng biết là không thể nhưng lão phu biết chậm một chút nên bị tiểu nha đầu này lừa rồi !

Tuy lão chỉ trích Tiểu Bình nhưng thần thái không lộ Oán khí, rõ ràng là lão cũng không tức giận về chuyện này lắm.

Hoắc Minh Phong hiếu kỳ nên vội hỏi :

- Tân đại thúc, An cô nương đã nói thế nào ?

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Thực ra chuyện này cũng chẳng phải là đại sự gì , trong đời lão phu chịu một mối ân tình lớn nhất là Hoàng sư thúc ngươi đấy ! Đáng hận là khi Hoàng huynh qui tiên lão phu cũng không được gặp mặt một lần cuối...

Lão buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Tuy nha đầu này lừa lão phu nhưng vô tình cũng giúp lão phu đấy thôi !

... Mất trang 102-112...

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Sao có thể như vậy ?

An Tiểu Bình xen vào :

- Tân công công và Chúc lão nhân có thù hận gì không ?

Tân Bá Công nói :

- Không !

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói :

- Vậy tại sao Chúc lão nhân lại có vẻ không muốn gặp Tân công công ?

Tân Bá Công nói :

- Hắn... Ôi, chuyện này nói ra dài lắm, hắn không muốn gặp lão phu là vì không muốn lão phu trả lại cho hắn một vật đó thôi.

Tâm hiếu kỳ của Tuyết Nghi chợt phát, chàng hỏi :

- Thiên hạ sao lại có quái sự như thế ? Lão tiền bối phải trả lại cho lão ta vật gì vậy ?

Tân Bá Công cười hì hì, nói :

- Chỉ là một là hoàng kỳ nho nhỏ thôi !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Một lá hoàng kỳ nho nhỏ dùng để làm gì ?

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Lão đệ ngươi chớ xem thường lá hoàng kỳ ba góc đấy nhé, nó dùng dể hiệu lệnh lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh đấy !

Hoắc Minh Phong nghe vậy thì chợt biến sắc, lão xen vào :

- Tân đại thúc, phải chăng đó là lục lâm Minh chủ lệnh kỳ của Nam thất tỉnh ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Không sai !

An Tiểu Bình cũng rất hứng thú với chuyện này, nàng nói :

- Tấn công công, Minh chủ lệnh kỳ rất uy phong phải không ?

Tân Bá Công nói :

- Đương nhiên ! Bình nhật số lượng lục lâm hào kiệt ở Nam thất tỉnh không dưới ba ngàn người, một khi có được Minh chủ lệnh kỳ trong tay thì tất nhiên rất uy phong rồi.

An Tiểu Bình nói :

- Tấn công công đã mượn của Chúc lão nhân à ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Không sai, vì muốn cứu một đệ tử của một vị bang hữu thâm giao nên lão phu mới mượn dùng một lần.

An Tiểu Bình truy vấn :

- Làm sao Chúc lão nhân có được lệnh kỳ ?

Tân Bá Công cười ha hả, nói :

- Bốn mươi năm trước, Chúc Công Minh là đồ đệ của lục lâm Minh chủ Nam thất tỉnh Chúc Ban. Chúc Ban một lòng muốn hắn tiếp nhận chức vị minh chủ nên mới giao lệnh kỳ cho hắn bao quản, vì thế lão phu mới mượn của hắn mà dùng !

Phương Tuyết Nghi buột miệng nói :

- Thì ra là như vậy ! Có lẻ chuyện này đã rất lâu rồi !

Tân Bá Công cười khà khà, nói :

- Đã ba mươi năm rồi ! Lão quái đó đã trốn lão phu suốt ba mươi năm qua, ngươi nói xem hắn có làm phiền người khác không chứ ?

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói :

- Tân lão tiền bối, lệnh kỳ đã bị lão tiền bối mượn , thế chức Minh chủ lục lâm đó ai tiếp quản ? Không có lệnh kỳ thì làm sao có thể hiệu lệnh lục lâm hào sĩ ?

Tân Bá Công nói :

- Chúc Công Minh không tiếp quản thì đại đệ tử của Chúc Ban là Dương Trung đành phải tạm thời chấp chưởng thôi !

An Tiểu Bình nói :

- Còn lệnh kỳ thì sao ?

Tân Bá Công nói :

- Chúc Ban còn chế ra một lá khác, nhưng lão ta lưu lại di ngôn rằng, khi nào Chúc Công Minh thu hồi lệnh kỳ thì khi đó Chúc lão quái sẽ trở thành lục lâm Minh chủ của Nam thất tỉnh !

Phương Tuyết Nghi bật cười rồi nói :

- Thảo nào ! Thì ra bên trong còn có nguyên nhân như vậy ! Chàng ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Kỳ thực Chúc lão nhân không cần phải trốn tránh như thế !

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

Phương Tuyết Nghi chậm rải nói :

- Lão ta cứ việc thu hồi lệnh kỳ rồi giao lại cho Dương Trung chẳng được sao ?

An Tiểu Bình à một tiếng rồi nói :

- Đúng vậy ! Tại sao Chúc lão lại không muốn làm thế nhỉ ?

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói :

- Các ngươi không biết tính cách của Chúc Công Minh nên mới nghĩ như thế thôi !

Phương Tuyết Nghi liền hỏi :

- Tính cách của Chúc lão thế nào ? Có điểm gì đặc biệt chăng ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! Tính cách của hắn cực kỳ cung kính, mỗi lời mỗi chữ của Chúc Ban đều được hắn thành tâm nghe lệnh, do vậy, nếu bảo hắn thu hồi lệnh kỳ rồi chuyển giao cho Dương Trung thì há chẳng phải bảo hắn làm trái di mệnh huynh trưởng của hắn sao ? Đối với hắn mà nói thì chuyện đó còn khó hơn chết đấy !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Điều đó không đúng rồi ! Sinh tiền Chúc Ban muốn Chúc Công Minh tiếp nhận chức vị Minh chủ lục lâm mà Chuc Công Minh lại không muốn, điều nầy đã chẳng phải là trái với nguyện vọng của huynh trưởng lão ta rồi sao ?

Tân Bá Công nói :

- Không phải, khi Chúc Ban còn tại chức, Chúc Công Minh tuy không muốn tiếp nhận lục lâm Minh chủ nhưng hắn không nói ra, do vậy hắn luôn tránh né nhắc đến chuyện này , nếu không thì hắn cũng không thể đem lệnh kỳ cho lão phu mượn !

An Tiểu Bình nói :

- Thì ra là như vậy, Chúc lão quả nhiên là một nhân vật cực kỳ chung thuận !

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Đúng thế, nếu không thì lão phu cũng đã sớm giao lệnh kỳ cho hắn từ lâu rồi...

An Tiểu Bình ngạc nhiên , nói :

- Tân công công có ý không tìm lão ta à ?

Tân Bá Công nói :

- Tìm người khác thì không dễ nhưng tìm Chúc lão quái chẳng phải là chuyện khó, vì muốn thanh

toán tâm nguyện trước đây của hắn nên lão phu mới giả vờ tìm không được hắn mà thôi ! Vã lại... Lão phu cũng đã sớm trả lại lệnh kỳ cho lục lâm Minh chủ rồi !

An Tiểu Bình hỏi :

- Lục lâm Minh chủ nào ?

Tân Bá Công nói :

- Là Dương Trung đấy !

Lão phá lên cười ha hả một tràng rồi nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc là Chúc lão quái bị mê muội mà trốn tránh suốt mấy chục năm qua

Lời chưa dứt thì đã thấy Nhập Vân đại sư và Tống Phù bước vào khách đường.

Nhập Vân đại sư bước lên trước chấp tay hoành lễ với Tân Bá Công rồi nói :

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Tân lão thí chủ.

Tân Bá Công giương đôi mày bạc lên và trầm giọng nói :

- Được rồi ! Chưởng môn nhân mà khẩu khí như thế thì lão phu không đồng ý đâu.

Nhập Vân đại sư hơi ngở ngàng , lão nói :

- Lão thí chủ là cao nhân tiền bối , bần tăng xưng hô như thế vốn là lý số đương nhiên.

Lão ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Bần tăng không biết lão thí chủ quang lâm nên không kịp xuất môn tương nghênh , mong lão thí chủ bõ qua cho tội thất lễ.

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng và khoát tay nói :

- Càng nói càng không dám nghe ! Lão phu xin nhập lảnh tâm ý của chưởng môn đại sư vậy.

Lão ngưng một lát rồi hỏi :

- Đại sư của Chưởng môn đâu rồi ?

- Nhập Thánh đại sư huynh đã từ điền viên hồi tự rồi , bần tăng sẽ phai người đi báo tin.

Nói đoạn lão định sai một hòa thượng bên ngoài của đi thông báo cho Nhập Thánh đại sư biết chuyện Tân Bá Công đến . Nhưng mục quang vừa quét ra thì đã thấy Nhập Thánh đại sư đang đi đến.

Tân Bá Công thấy Nhập Thánh đại sư thì lộ sắc vui mừng . Lão cao giọng nói :

- Hòa thượng , ngươi khoẽ không ?

Nhập Thánh đại sư chắp tay niệm phật hiệu rồi cung kính nói :

- Đã nhiều năm không gặp dung nhan lão bồ tát , không ngờ lão bồ tát vẫn tráng kiện như xưa khiến bần tăng hoan hỉ vô cùng.

Tân Bá Công cười lớn một tràng rồi nói :

- Hòa thượng khéo nói , lão phu còn sống được là may mắn lắm rồi . Chẳng hiểu tại sao diêm vương không thâu , tiểu quỷ không dám gọi nên lão phu đành phải chịu khó ở thế gian thôi.

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão bồ tát nói đùa rồi ! Xưa nay lão bồ tát không muốn công nhiên xen vào chuyện thị phi võ lâm , hôm nay bỗng nhiên lại quang lâm Thiếu Lâm tự , chẳng hay là vì duyên cớ gì ?

Thì ra Nhập Thánh đại sư vẫn chưa biết nguyên nhân Tân Bá Công đến Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công chỉ qua Phương Tuyết Nghi và mĩm cười nói :

- Mọi chuyện đều vì vị lão đệ này !

Nhập Thánh đại sư ngạc nhiên nói :

- Vì Phương tiểu thí chủ à ? Chẳng hay Phương tiểu thí chủ và lão bồ tát có ân oán gì ?

Tân Bá Công cười hì hì , nói :

- Nói gì đến ân oán cho nặng lời ? Chuyện này nếu nói ra thì sợ rằng hòa thượng ngươi sẽ không tin thôi !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Sao lại thế ! Lẻ nào có chuyện kinh ngươi xảy ra với lão bồ tát ?

Tân Bá Công nói :

- Không sai ! Cả đời lão phu chưa làm một chuyện gì mất mặt, nhưng lần nầy thì quả thật là mất

mặt quá !

Nhập Thánh đại sư ngẫn người, lão niệm phật hiệu rồi nói :

- Lão bồ tát càng nói càng khiến bần tăng chẳng hiểu gì cả !

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Hòa thượng, trong đời lão phu đã kinh qua lớn nhỏ trăm ngàn trận chiến và dường như đều toàn thắng...

Nhập Thánh đại sư tiếp lời :

- Lão bồ tát công lực thần thông nên tự nhiên là không thể bại rồi !

Tân Bá Công lắc đầu, nói :

- Điều đó không nhất định, lần nầy sắp vào quan tài rồi thì lão phu bại một lần đấy !

Nhập Thánh đại sư kinh ngạc, lão nói :

- Có chuyện này sao ? Nhân vật nào mà thắng được lão bồ tát ?

Tân Bá Công gượng cười, nói :

- Hòa thượng ngươi nghĩ không ra sao ?

Lúc nầy Nhập Thánh đại sư đã nghĩ ra ngươi có thể thắng Tân Bá Công là Phương Tuyết Nghi chứ không còn nghi ngờ gì nữa , nhưng ngoài miệng lão vẫn nói :

- Bần tăng trí lực có hạn, xin lão bồ tát nói ra vậy.

Tân Bá Công buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ba ngày trước, lão phu đã bại dưới tay vị Phương lão đệ này.

Nhập Thánh nghe vậy thì cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ kinh ngạc, lão thảng thốt kêu lên :

- Bần tăng không tin... Tuy võ công của Phương tiểu thí chủ đặc truyền từ danh sư nhưng làm sao có thể cao minh hơn lão bồ tát ?

Tân Bá Công trợn trừng song mục , lão nói :

- Lão phu há có thể nói dối sao ? Chuyện Phương lão đệ thắng lão phu là thiên chân vạn xác...

Nói đoạn lão thuật lại toàn bộ diễn biến cuốc tỉ kiếm giữa lão và Phương Tuyết Nghi trên đỉnh Thái Thất cho quần hào cùng nghe.

Phương Tuyết Nghi chờ lão dứt lời thì vội nói :

- Đại sư, Tân lão tiền bối có ý tương nhượng cho vản bối đấy thôi, các vị cho tưởng là sự thật.

Nhập Thánh đại sư mĩm cười, nói :

- Tiểu thí chủ không nói thì lão nạp cũng thừa hiểu là lão bồ tát có ý tương nhượng rồi...

Tân Bá Công nộ khí nói lớn :

- Các ngươi cho rằng lão phu là võ lâm vô địch chăng ?

Nhập Vân đại sư vội niệm phật hiệu rồi nói :

- Công lực phi phàm của lão thí chủ là chuyện mà ai cũng biết, trong bốn chữ võ lâm vô địch là hơi quá nhưng theo tình hình võ lâm hiện nay mà nói thì quả thực là không thể có nhân vật nào cao minh hơn lão thí chủ cả !

Tân Bá Công chẳng biết nói thế nào nên đành lắc đầu thở ra, hồi lâu sau lão mới nói :

- Các vị thật là quá...

Lão ngưng giây lát rồi nói tiếp :

- Kỳ thực, ngoài lần thất thủ bởi Phương lão đệ thì trong đời lão phu từng bại một lần nữa...

Nhập Thánh đại sư nghe vậy thì kinh tâm thật sự . Lão chau mày hỏi :

- Lão bồ tát, vị cao nhân nào mà có thể đả bại lão bồ tát vậy ?

Tân Bá Công nói :

- Nhân thượng hữu nhân , thiên ngoại hữu thiên ! Nếu lão phu nói ra danh tánh người nay thì sợ rằng các vị không thể không tin !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp rửa tai lắng nghe đây !

Tân Bá Công nhìn qua An Tiểu Bình và nói :

- Là gia gia của tiểu cô nương này !

Nhập Thánh đại sư ngẫn người giây lát rồi nói :

- Là gia gia của An thí chủ à ? Chẳng hay đại danh của người đó là...

Tân Bá Công tiếp lời :

- Là Đông Hải Kinh Thiên Tẫu An Cửu Công , người này thì chư vị không thể không biết !

Quả nhiên , ba chữ An Cửu Công tựa như tiếng sét đánh ngang tai hai lão tăng Thiếu Lâm tự.

Nhập Vân đại sư nghe xong thì luôn miệng niệm, "A di đà phật". Thì ra chuyện cũ từ mấy mươi năm trước vẫn khắc sâu trong tâm linh của đệ tử trong cửu đại môn phái. Chuyện thập đại cao thủ thảm bại tại Thiên Đài rất thịnh truyền trong võ lâm Trung Nguyên, do vậy Tân Bá Công vừa nói ra tài danh An Cửu Công thì tất nhiên mọi người đều tin ngay.

Nhập Vân đại sư sau một hồi niệm phật hiệu thì quay sang nói với An Tiểu Bình :

- Tiểu thí chủ, lệnh tổ vẫn hưỡng phúc tại Đông Hải chứ ?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói :

- Tiên tỗ đã tạ thế nhiều năm rồi !

Đôi mày bạc của Nhập Vân đại sư khẻ động, lão thở dài một hồi rồi nói :

- Cuối cùng thì kỳ nhân một đời cũng xuôi tay nhắm mắt mà đi , thật là đáng tiếc...

Tân Bá Công cười hì hì , nói tiếp :

- Lão phu và An lão huynh từng động thủ một lần, nhưng lão phu thừa hiểu, nếu đánh nữa thì lão phu tất sẽ bại.

Chuyện này khiến An Tiểu Bình cảm thấy kỳ quái, nàng mĩm cười, hỏi:

- Tại sao ?

Tân Bá Công nói :

- Đạo lý rất đơn giản, đương thời kiếm chiêu của lão phu đã hồi phục thi triển bảy lần mà lệnh tổ chỉ mới dùng một lần, điều này đũ thấy tuyệt nghệ của lão phu đã cùng mà tiềm lực của lệnh tổ còn

thừa, chuyện thắng bại há chẳng rõ rồi sao ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Điều đó chưa chắc ! Nếu lão còn tàng ẩn tuyệt chiêu thì vẫn đũ xoay chuyển cục diện.

Tân Bá Công nói :

- Lão phu còn có tuyệt chiêu gì ? Chỉ đáng tiếc là khi đó sư tổ của Phương lão đệ không muốn chỉ giáo cho lão phu, nếu không thì lão phu có thể chuyễn bại thành thắng rồi !

Nói đoạn , bỗng nhiên lão phá lên cười một tràng rồi nói tiếp :

- Sau đó An Cửu Công mới nói cho lão phu biết lão ta bại dưới tay của sư tổ Phương lão đệ tại Thiên Đài...

Chuyện này Phương Tuyết Nghi đã nghe sư phụ nói nên không lấy gì làm ngạc nhiên , nhưng đối với người khác thì đây là lần đầu tiên được nghe nên kinh ngạc không ít.

An Tiểu Bình trầm ngâm một lúc lâu rồi nói :

- Phương huynh biết chuyện này rồi chứ ? Nghe nói đâu lệnh tổ còn đi du ngoạn Đông Hải một chuyến khá lâu đấy !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Tại hạ cũng đã nghe tiên sư nói qua...

Chàng ngưng giây lát rồi chuyển đề tài :

- Hiền đệ , chẳng biết hôm nay Chúc lão nhân có thể đến không nhỉ ?

An Tiểu Bình bật cười và nói :

- Tiểu đệ làm sao biết được ? Hôm nay tiểu đệ không lên Thái Thất mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Chúng ta cùng lên đó xem thử, được chứ ?

An Tiểu Bình cười khanh khách rồi nói :

- Đương nhiên là được !

Nói đoạn nàng xoay người phóng bước ra ngoài ngay tức thì.

Phương Tuyết Nghi cung thủ chào quần hùng và nói :

- Vản bối đi một lát sẽ về ngay...

Lời chưa dứt thì người đã ra khỏi khách đường rồi.

Tân Bá Công sững sờ nhìn theo , bỗng nhiên lão lớn tiếng gọi :

- Các ngươi chờ lão phu với...

Chỉ thấy lão lắc vai một cái thì thân hình đã vút đi như một làn khói nhẹ.

Sau khi ba ngươi đi khỏi thì quần hùng cũng lần lượt rời khách đường.

Tống Phù nhắc Hoắc Minh Phong lưu ý xem khi nào Trịnh Đại Cương tỉnh lại , bản thân lão cũng độc hành ra khỏi sơn môn Thiếu Lâm tự.

Thì ra, Tống Phù cũng theo sau Tuyết Nghi , Tiểu Bình và Tân Bá Công mà nhắm tuyệt đỉnh Thái Thất trực chỉ.

Dường như bốn người cũng đến trước hóc núi một lúc nhưng An Tiểu Bình là người đi vào trước.

Bỗng nhiên nàng tung người phóng ra ngoài và kêu lên :

- Chúc lão không có ở trong động.

Tống Phù mĩm cười, nói :

-Không lẻ lão ta đi cho chim ăn ?

An Tiểu Bình nói :

- Không thể ! Vản bối vừa từ nơi đó đến đây mà !

Tân Bá Công nghe vậy thì động lòng hiếu kỳ, lão hỏi :

- Chim gì ? Ở đâu vậy ?

Tống Phù cười hì hì , nói :

- Mấy năm qua, Chúc Công Minh ngày ngày bầu bạn với chim trên đỉnh Thái Thất này, đó là một loại chim đặc biệt do lão ta nuôi dưỡng.

Tân Bá Công hiểu ra nên à một tiếng rồi nói :

- Thì ra là thế !

Lão quay sang nói với Tiểu Bình :

- Bình nhi, Chúc Công Minh không có ở chỗ tổ chim à ?

An Tiểu Bình gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Bỗng nhiên thần sắc của nàng chợt biến, nàng kêu thất thanh :

- Còn nữa, tại sao không thấy đôi Kim tước nhỉ ?

Thì ra lúc nầy nàng mới nhớ, khi nàng ngang qua tổ chim thì không những chẳng thấy bóng dáng Chúc Công Minh đâu cả mà ngay cả đôi Kim tước cũng không thấy trong tổ.

Tống Phù suy nghĩ một lát rồi nói :

- Đúng rồi ! Lão phu đã hiểu !

An Tiểu Bình liền hỏi :

- Tống lão hiểu cái gì ? Chúc lão đã đi đâu ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Có lẻ lão đã tìm được một tổ chim khác nên dời đôi Kim tước qua đó !

- Tổ chim đó ở đâu ?

- Lão phu không biết ! Nhưng nhất định là không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra với Chúc lão quái đâu !

- Có lẻ Tống lão không nói sai !

Tiểu Bình vừa dứt lời thì Tân Bá Công buột miệng nói :

- Chúc Công Minh không có ở đây thì hắn có thể đi đến đâu ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão tiên bói, có khi nào... Chúc lão đang trên đường đến Thiếu Lâm tự mà chúng ta không gặp ?

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Cũng có thể...

Phương Tuyết Nghi liền nói:

- Vậy thì chúng ta ở đây cho làm gì cho phí thời gian ?

Tân Bá Công cười ha hả , nói :

- Không sai, lão đệ, chúng ta hồi tự thôi !

Nói đoạn lão quay người tung bước đi ngay.

Tống Phù, Tuyết Nghi và Tiểu Bình hơi do dự một lát, khi bọn họ chuẩn bị hạ sơn thì đột nhiên thấy Tân Bá Công phi thân chạy ngược lên, trong tay lão còn cắp một người.

Bọn Phương Tuyết Nghi kinh ngạc vô cùng, Tống Phù nhìn kỹ rồi bỗng nhiên kêu thất thanh :

- Hỏng bét, người này chẳng phải là Chúc lão quái sao ?

An Tiểu Bình cũng buột miệng nói :

- Không sai ! Không lẻ Chúc lão đã bị hại...

Hai người vừa nói mấy câu thì Tân Bá Công đã lên đến tuyệt đỉnh Thái Thất rồi.

Nhất thời quần hào đều vây cả lại để xem rõ thực hư.

Chương 17: Kỳ Phong Đột Khởi

Phương Tuyết Nghi không nhịn được nên buột miệng hỏi :

- Tân lão tiền bối, người này có phải là Chúc Công Minh không ?

Lời đã ra khỏi miệng thì mục quang của chàng mới nhìn rõ người trên tay Tân Bá Công là ai.

Thì ra ngươi nầy là một trung niên ngoài tứ tuần nên tự nhiên là không phải là Chúc Công Minh rồi !

Tống Phù ngạc nhiên kêu lên :

- Kỳ quái ! Thật là kỳ quái ! Tại sao y phục lão thâu nhi ta mua cho Chúc Công Minh lại mặc trên người gã nầy ?

Tân Bá Công thả thi thể trên tay xuống trước cửa hóc núi và nói :

- Người này không phải là Chúc lão quái chứ !

Hóa ra lão cũng không dám khẳng định người này có phải là Chúc Công Minh hay không, có lẻ vì cách biết quá lâu nên Tân Bá Công không thể nhớ đích xác hình mạo của Chúc Công Minh

Tống Phù chau mày nói:

- Không phải, người này nhỏ hơn Chúc lão quái những hai ba chục tuổi thì đương nhiên là không phải lão ta rồi !

Phương Tuyết Nghi hỏi :

- Tống lão, bộ y phục nầy là do lão mua cho Chúc Công Minh thật chứ ?

Tống Phù nói :

- Đích thân lão phu đi mua thì tự nhiên là không thể nhầm rồi ! Nhưng tại sao Chúc lão quái không mặc mà để cho gã nầy mặc ?

An Tiểu Bình suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Vản bối biết rồi !

Tống Phù liền hỏi :

- Cô nương biết cái gì ?

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Nhất định là gã nầy đã học thủ nghệ của Tống lão !

Tống Phù ngạc nhiên , lão nói :

- Trộm à ? Không lẻ cô nương nói gã nầy đã trộm y phục của Chúc lão quái ?

An Tiểu Bình nói :

- Nếu không phải thế thì tại sao y phục của Chúc lão lại ở trên ngươi gã ?

Tống Phù nói :

- Lão phu thật không hiểu nỗi ! Gã nầy dựa vào đâu mà có thể trộm y phục của Chúc lão quái chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Có lẻ hiền đệ nói không sai, rất có thể là gã nầy đã trộm y phục của Chúc lão rồi !

Lúc nầy Tân Bá Công đã cởi y phục của đại hán trung niên ra để tìm nguyên nhân cái chết. Sau một hồi xem xét thì lão kêu thất thanh :

- Đây là chưởng lực gì mà tàn độc như vậy ?

Phương Tuyết Nghi vội bước lại xem thì thấy giữa ngực người này quả nhiên có đôi chưởng ẩn màu hồng hiện lên rất rõ ràng.

Tống Phù vừa nhìn thấy thì bất giác kêu lên :

-Xích Diệm Chưởng !

Tân Bá Công tiếp lời :

- Xích Diệm Chưởng là võ công độc môn của Thiên Nam Quái Tẫu - Chúc Cao Phong, phải không ?

Tống Phù nói :

- Không sai !

Tân Bá Công nói :

- Vậy người này chết dưới tay Chúc Công Minh à ?

Tống Phù nói :

- Có thể là như vậy nhưng cũng có thể không phải !

Tân Bá Công chau mày nói :

- Phải thì phải, không phải thì không phải, tại sao phải nói có thể là như vậy và có thể không phải như vậy ?

Tống Phù nói :

- Xích Diệm Chưởng tuy là võ công độc môn của Chúc gia nhưng Độc đại phu Ác Khổng Minh trong Ngũ Ma lại là đệ tử của Chúc Cao Phong , lẻ nào Tân lão không biết chuyện này à ?

Tân Bá Công nói :

- Độc đại phu cũng biết Xích Diệm Chưởng à ?

- Đã là đệ tử của Chúc gia thì có lý nào lại không biết ? Nhưng Tống mỗ cho rằng hiện tại Ác Khổng Minh vẫn chưa dám đến Tung Sơn !

- Tại sao ?

- Ác Khổng Minh là nhân vật đa mưu túc trí , giảo quyệt hơn người, nếu hắn không nắm chắc phần thắng một cách tuyệt đối thì nhất định hắn sẽ không đến !

- Cũng có lý ! Như vậy thì nhất định là gã nầy chết dưới tay Chúc Công Minh rồi !

- Theo lý mà nói thì hình như không còn người nào khác !

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói :

- Tống lão , trên phương diện tình lý thì hình như chuyện này không thông rồi !

Tống Phù hỏi lại :

- Không thông chỗ nào ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Nếu ngươi này vì trộm y phục của Chúc lão quái dẫn đến việc tự chuốc họa vào thân thì tại sao sau khi giết gã rồi, Chúc lão quái không lấy lại y phục ?

Tống Phù mĩm cười, nói :

- Nếu lão phu có thể hiểu được điểm này thì chẳng phải mọi chuyện đều rõ rồi sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối có một cách nghĩ, không biết có thể nói ra chăng ?

Tống Phù gật đầu, nói :

- Lão đệ ngươi thử nói ra xem !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối cho rằng gã nầy không phải chết bởi tay Chúc lão quái...

Tân Bá Công hỏi lại :

- Tại sao lai nói như thế ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối chỉ cảm thấy như thế mà thôi ! Còn như hỏi tại sao thì vản bối không thể nào nói rõ ra được !

Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Lão đệ ngươi nói như thế há chẳng phải như là không nói sao ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vì vản bối cảm thấy bên trong hình như có một điều rất đặc biệt...

Tân Bá Công truy vấn :

- Điều gì đặc biệt ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối đoán rằng Chúc lão quái không phải là người giết gã này thì cái chết của gã nầy không thể đơn giản như vậy , bên trong tất có nguyên nhân rất lớn.

- Tân Bá Công mĩm cười, nói :

- Không sai ! Lão phu cũng nghĩ như vậy !

Chợt nghe An Tiểu Bình cười khanh khách một tràng rồi nói :

- Tân công công, các vị nói toàn những lời vô ích thôi !

Tân Bá Công hỏi lại :

- Cô nương có cao kiến gì chăng ?

An Tiểu Bình nói :

- Cao kiến thì không có, mà chỉ có một chút không nhẫn nại được thôi ! Tân công công có lẻ đến lúc chúng ta nên hạ sơn rồi đó !

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi lại :

- Hạ sơn ngay bây giờ à ?

An Tiểu Bình nói :

- Lão không muốn đi sao ? Ở đây đã không gặp được Chúc lão quái thì chúng ta không cần ở lại đây nữa rồi !

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói :

- Các ngươi đã nói ở lại vô ích thì chúng ta hạ sơn thôi ! Nhưng lão thâu nhi này, chúng ta có nên mang thi thể gã nầy xuống núi không ?

Tống Phù lắc đầu, nói :

- Không cần ! Để hắn ở lại trên tuyệt đỉnh Thái Thất có lẻ là tốt hơn !

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi :

-Tại sao lại tốt hơn ?

Tống Phù nói :

- Nói này lạnh hơn Thiếu Lâm tự rất nhiều, nếu thi thể được để lại ở đây thì chi ít là trong vòng một trăm ngày cũng sẽ không bị thối rửa.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Thì ra là như thế !

Phương Tuyết Nghi nói xen vào :

- Quả nhiên Tống lão nghĩ rất chu đáo, nếu là vản bối thì e rằng thi thể của gã nầy đã bị quăng xuống núi rồi !

Nói đoạn chàng quay người trở bước rời tuyệt đỉnh Thái Thất , Tống Phù, Tân Bá Công và An Tiểu Bình cũng lần lượt theo sau.

Quần lão về đến Thiếu Lâm tự thì bóng đêm đã buông xuống khắp nơi trong Thiếu Lâm tự đều đã thắp đèn đuốc sáng choang, ngoài sơn môn có mấy chục hòa thượng đứng thành hai hàng, tay cầm đuốc tay cầm thiền trượng tựa như chờ đợi địch.

Tân Bá Công là người đi đầu, lão vừa nhìn thấy cảnh tượng trên thì bất giác dừng bước.

Ngay lúc đó, Nhập Thánh đại sư cũng mở sơn môn bước ra.

Tân Bá Công trợn trừng mắt nhìn Nhập Thánh đại sư và lớn tiếng nói :

- Hòa thượng, chuyện gì thế nầy ?

Nhập Thánh đại sư chấp tay giữa ngực niệm A di đà phật rồi nói :

- Lão bồ tát, các vị vừa đi không lâu thì đã có người tìm đến Thiếu Lâm gây sự.

Tân Bá Công nghe vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Kẻ đó là ai ? Các ngươi có bắt giữ hắn lại không ?

Nhập Thánh đại sư lắc đầu, nói :

- Không có ! Người này đả thương năm đệ tử của bổn tự thì bị bọn lão nạp phát hiện, nhưng đáng tiếc là khinh công của đối phương quá nhanh nên bọn lão nạp không kịp nhận ra hắn là nhân vật nào.

Tân Bá Công nộ khí nói :

- Các ngươi sao lại vô dụng thế ? Đường đường là một toà Thiếu Lâm tự mà để đối phương xem như một chỗ không người, nếu chuyện này truyền ra ngoài giang hồ thì chẳng phải mất thể diện lắm sao ?

Tân Bá Công càng nói càng lộ tức khí, nếu Phương Tuyết Nghi không kịp thời hắng giọng và đưa tay giữ lão lại thì có lẻ Nhập thanh đại sư đã ăn mấy cái bạt tai rồi.

An Tiểu Bình cũng tõ ra không vui, nàng cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Đại sư, các vị lập trận ở đây để làm gì vậy ? Kẻ đột nhập và đả thương đệ tử của quý tự có lẻ đã viễn tẩu cao phi rồi, hắn còn quay lại chờ cho các vị bắt giữ sao ?

Nhập Thánh đại sư thở dài một tiếng rồi nói :

- Tiểu thí chủ, chuyện này quả nhiên là bọn bần tăng xử lý không đúng rồi, chỉ có điều võ công của đối phương quá cao cường, huynh đệ bọn bần tăng lại đang có chuyện ở Tàng Kinh Các nên chỉ có đệ tử đời thứ ba của bổn tự đối phó với địch nhân . Vì vậy, cũng khó trách chuyện bọn họ để địch nhân thoát đi !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Hoắc Minh Phong và hai vị trưởng lão Cái Bang đâu ? Bọn họ cũng không biết gì sao ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Bọn họ đều ở trong tịnh thất trông chừng Trịnh Đại Cương thí chủ, đến lúc nghe tin chạy ra thì địch nhân đã thoát đi rồi !

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói :

- Thật là tức chết đi được ! Kẻ đột nhập có lộ số võ công như thế nào ?

Nhập Thánh đại sư gượng cười nói :

- Người này khinh công như gió, thoạt ẩn thoạt hiện, thủy chung không lộ xuất thân phận...

Tân Bá Công nghe vậy thì tức khí, lão vừa dậm chân vừa nói :

- Vô dụng ! Bọn hòa thượng các ngươi thật là một lũ vô dụng !

Lúc nầy, Phương Tuyết Nghi cũng lên tiếng, chàng nói :

- Đại sư, tuy đệ tử quý tự không biết lai lịch của đối phương nhưng chi ít cũng trông thấy hình

dạng của hắn cao thấp thế nào chứ !

Nhập Thánh đại sư chấp tay nói :

- Theo những đệ tử xuất chiến thuật lại thì đối phương có thân hình bé nhỏ trông tựa như là một nữ thí chủ.

Phương Tuyết Nghi tiếp lời :

- Xem ra lại là Thiên Ma Nữ đến giở trò rồi !

Tân Bá Công nói :

- Khá lắm ! Chỉ cần bọn chúng to gan dám đến lần nữa thì nhất định lão phu bắt sống từng ả rồi viết một chữ Tân lên mặt bọn chúng !

An Tiểu Bình nghe vậy thì không nhin được nên ôm bụng cười khanh khách một tràng.

Tân Bá Công quét mục quang nhìn qua nàng và quát hỏi :

- Ngươi cười cái gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Tân công công, không phải vản bối cười...

Tuy miệng nói không cười nhưng nàng nhịn không được lại ôm bụng cười tiếp.

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão quát một tiếng như sấm sét :

- Ngươi còn dám cười hả ? Không sợ Tân công công này xé ngươi ra làm hai mảnh...

Lời chưa dứt thì lão đã xuất thủ chụp về phía An Tiểu Bình . Nhưng An Tiểu Bình đâu phải là một cô nương tầm thường, nàng vừa nghe lão nói muốn xé mình ra làm hai mảnh thì lắc thân hình một cái, tức thì toàn thân nàng tựa như một làn khói nhẹ bay thẳng vào trong Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công hừ một tiếng rồi quay sang nói với Nhập Thánh đại sư :

- Hòa thượng, còn không mau bảo bọn đệ tử vô dụng của ngươi đi niệm vài câu kinh phật , để bọn chúng thủ ngoài này e rằng sẽ bị sơn phong làm ho nhiểm lạnh đấy...

Lời chưa dứt thì lão cũng phóng bước đi vào Thiếu Lâm tự.

Lúc nầy Tống Phù mới mĩm cười nói với Nhập Thánh đại sư :

- Đại sư, Tân lão quái nói không sai, không cần bày trận ở đây chờ địch nữa, dù Thiên Ma Nữ có trở lại thì đã có Phương lão đệ và Tân lão quái đối phó.

Nhập Thánh đại sư nói :

- Lão nạp tuân mệnh...

Nói đoạn lão hạ lệnh cho những hòa thượng bày trận trước sơn môn lập tức giải tán, chỉ để lại vài tên tuần canh mà thôi.

Phương Tuyết Nghi vào đến khách đường thì thấy Trịnh Đại Cương vẫn đang tỉnh toa. vận khí điều tức . Tuy rất nóng lòng nhưng chàng không thể làm kinh động nên đành tựa cửa nhìn Trịnh Đại Cương đến ngẫn người.

Một lúc sau thì Tân Bá Công cũng tìm đến khách đường, lão quét mục quang nhìn quanh rồi nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, ngươi rất nóng lòng muốn nói chuyện với hắn phải không ?

Phương Tuyết Nghi gượng cười nói :

- Đúng vậy, nhưng Trịnh đại bá vận khí trị thương chưa tỉnh lại nên có khẩn trương thì cũng vô ích thôi !

Tân Bá Công cười cười, nói :

- Ai bảo khẩn trương là vô ích ? Lão phu có biện pháp khả dĩ giúp hắn sớm tỉnh lại...

Vừa nói lão vừa bước đến trước chăm chú nhìn Trịnh Đại Cương một lúc rồi nói tiếp :

- Để lão phu thử xem !

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên lão xuất đơn chưởng ấn lên giữa lưng Trịnh Đại Cương rồi vận nội lực đẩy vào người đối phương.

Thì ra lão ta muốn dùng công lực vô thượng của mình để giúp Trịnh Đại Cương trị thương . Tuy thương thế rất nặng nhưng đan dược của Thiếu Lâm là thánh dược trị thương , sau khi uống vào thì thương thế của Trịnh Đại Cương đã có nhiều chuyển biến tốt . Thêm vào đó, qua một ngày tự vận khí điều tức thì thương thế vốn đã bình phục bảy, tám phần rồi, lúc nầy bỗng nhiên có một luồng công lực nhập vào thân thể để y dược lực theo kinh mạch chạy khắp toàn thân, nhất thời những cảm giác đau đớn trước ngực của Trịnh Đại Cương như bị một luồng đại phong quét sạch.

Thời gian chưa cạn tuần trà thì bỗng nhiên Trịnh Đại Cương thở phào một hồi rồi mở bung mắt ra.

Tân Bá Công thu chưởng lại và nói :

- Phương lão đệ, thế nào ? Lão phu không nói khoác đấy chứ !

Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm kích, chàng vội cung thủ hành lễ và nói :

- Đa tạ đại đức tương trợ của lão tiền bối...

Tân Bá Công khoát tay nói :

- Một chút cử động chân tay, có đáng gì mà gọi là đại ân đại đức . Lão đệ ngươi có chuyện gì thì có thể nói với hắn rồi đấy !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Vản bối tuân mệnh !

Nói đoạn chàng bước tới trước quỳ gối bái kiến Trịnh Đại Cương và nói :

- Trịnh đại bá còn nhớ tiểu điệt không ?

Trịnh Đại Cương chú mục nhìn Phương Tuyết Nghi một lúc, song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ, lão khẻ nói :

- Nghi nhi, mau đứng lên rồi hãy nói !

Phương Tuyết Nghi bái một bái rồi mới đứng lên nép qua bên . Trịnh Đại Cương ngắm nhìn chàng từ chân tới đầu, hồi lâu sau lão phá lên cười ha hả rồi nói :

- Hiền điệt, chúc mừng ngươi ! Mấy năm không gặp, chẳng ngờ ngươi đã trưởng thành thế nầy mà còn luyện được võ công thượng thừa... Thật không uỗng công vi bá cứu ngươi năm xưa nơi cửa rừng...

Phương Tuyết Nghi cảm thấy tê tái trong lòng, chàng khẻ nói :

- Ân cứu mạng của đại bá, tiểu điệt suốt đời không dám quên...

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói :

- Nghi nhi, sau nầy không dược nhắc đến ba chữ ân cứu mạng nữa nhé !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá... Người...

Trịnh Đại Cương khoát tay, nói :

- Sinh mạng của vi bá chẳng phải vừa được ngươi cứu đấy sao ?

Lão ngừng lại một lát rồi bước tới xá Tân Bá Công một xá và nói :

- Đa tạ đại đức trợ giúp của tiền bối, Trịnh Đại Cương này còn sống một ngày tất sẽ không dám quên ơn !

Tân Bá Công thản nhiên nói :

- Không cần khách khí như thế ! Vì Phương lão đệ nên lão phu mới xuất thủ cứu ngươi, nếu muốn cám ơn thì hãy cám ơn vị thế điệt của người đấy !

Đến lúc nầy Trịnh Đại Cương vẫn chưa biết Tân Bá Công là nhân vật nào nhưng lão nghĩ đối phương đã có thể xuất thủ giúp mình thì tất phải là võ lâm kỳ khách . Do vậy lão liền cung thủ nói :

- Tiền bối khiêm tốn như vậy thật khiến Trịnh mỗ vạn phần kính phục...

Phương Tuyết Nghi liền nói :

- Đại bá, vị lão tiền bối nầy là kỳ nhân đương đại đấy, đại bá từng nghe nói đến Tân Bá Công - Tân lão tiền bối rối chứ ?

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì bất giác sững sờ . Rõ ràng lão không ngờ lão nhân trước mặt là Võ lâm Nhất Quái Tân Bá Công ! Hồi lâu sau Trịnh Đại Cương mới cung thủ, nói :

- Thì ra là Tân lão tiền bối, vản bối có mắt mà không biết thái sơn, thật là đắc tội...

Tân Bá Công chau mày, nói :

- Được rồi ! Lão phu không thích khách khí đâu, ngươi chớ lải nhải nữa . Phương lão đệ còn chờ thỉnh giáo ngươi đấy !

Trịnh Đại Cương vội cung kính nói :

- Nếu vậy thì vản bối không dám làm phiền lão tiền bối nữa !

Nói xong lão hành lễ rồi mới quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Nghi nhi, vi bá bị giam cầm ở ngoài Đăng Long thành . Chẳng hay vị bằng hữu nào đã cứu vi bá về đây vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đó là một vị bằng hữu của tiểu điệt...

- Người đó hiện ở đâu ?

- An hiền đệ đang ở tại Thiếu Lâm tự, đại bá muốn gặp chăng ?

- Đương nhiên là phải bái tạ ân cứu mạng, Nghi nhi mau đi mời ân nhân đến nhé !

- Tiểu điệt tuân mệnh !

Nói đoạn chàng định rời khách đường đi tìm An Tiểu Bình thì chợt nghe tiếng Tống Phù từ ngoài của lớn tiếng nói :

- Lão đệ ngươi không cần đi, lão phu sẽ đi thay ngươi vậy !

Lời vừa dứt thì lão đã quay người cất bước.

Phương Tuyết Nghi nói với theo :

- Phiền Tống lão nhé !

Trịnh Đại Cương vội kêu lên :

- Đâu dám như thế ?...

Tân Bá Công cười hì hì, tiếp lời :

- Trịnh Đại Cương, có nhiều chuyên ngươi chẳng cần bận tâm, nên biết vị thế diệt của ngươi hiện đã là nhân vật quan trọng trong võ lâm, ngay cả lão phu cũng quyết tâm nghe lệnh của hắn đấy . Sau nầy nếu có ai đó vì Phương lão đệ mà làm điều gì cho ngươi thì ngươi cũng không cần đa tạ theo kiểu khách sáo như vừa rồi nữa !

Trịnh Đại Cương ngơ ngẩn một lúc rồi nói :

- Vản bối nhớ rồi ạ !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang hỏi Tuyết Nghi :

- Nghi Nhi, vị Đông Nhĩ lão nhân có phải là Kiếm Thần Trần đại hiệp không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai, Đông Nhĩ lão nhân chính là Kiếm Thần...

Trịnh Đại Cương thở dài một hồi rồi nói :

- Bọn vi bá thật là có mắt mà không phân biệt cao nhân, còn bảo kiếm Thần Trần đại hiệp làm người đánh xe cho Trung Châu Tam Hiệp, chuyện này nếu thiên hạ biết được tất sẽ cười bọn ta là vô lễ thôi !

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đại bá, tiên sư không hề trách chuyện đó.

Trịnh Đại Cương hốt hoảng kêu lên :

- Hiền điệt, ngươi vừa nói cái gì tiên sư ? Không lẻ chuyện giang hồ đồn đại Kiếm Thần Trần đại hiệp đã quy tiên là sự thật sao ?

Phương Tuyết Nghi buồn bả nói :

- Đại bá nói không sai, tiên sư đã tạ thế tại Cùng Lai Sơn.

Trịnh Đại Cương thở dài, nói :

- Võ lâm vừa xuất hiện loạn cảnh thì Trần đại hiệp tạ thế, thật là...

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá nói chí phải, chỉ có điều thương thế của tiên sư đã sớm vô phương chửa trị nếu không vì tiểu điệt thì có lẻ người đã tạ thế từ hai năm trước rồi !

Trịnh Đại Cương lại thêm một phen kinh ngạc, lão nói :

- Sao lại có chuyện như thế ? Không lẻ Trần đại hiệp vì thọ thương mà khứ thế ?

- Không sai ! Tiên sư bị người ta ám toán !

- Cái gì ? Với bản lảnh của Trần đại hiệp thì dễ nào có thể ám toán lão ta ?

- Đại bá, đây cũng chính là chuyện mà tiểu điệt sẽ phải điều tra rõ để phục thù cho Trần đại hiệp mới được !

Hai người đối đáp đến đây thì Tống Phù đã cùng An Tiểu Bình bước vào.

Phương Tuyết Nghi liền nói với Tiểu Bình :

- Hiền đệ, Trịnh đại bá muốn bái tạ ân cứu mạng của hiền đệ đấy...

An Tiểu Bình vội kêu lên :

- Làm sao tiểu đệ dám nhận ? Chuyện này...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Trịnh Đại Cương nói :

- Trịnh mỗ không may lọt vào tay Ngũ Ma, nếu không có thiếu hiệp trượng nghĩa giải cứu thì e rằng đã sớm vùi thân trong đất rồi . Ân tài tạo này đương nhiên là cả đời Trịnh mỗ không dám quên...

An Tiểu Bình vội hoàn lễ và khiêm tốn nói :

- Trịnh đại hiệp, dừng nói là vản bối đã kết giao với Phương huynh, dù là người không quen biết mà gặp chuyện bất bình như vậy thì vản bối cũng không thể tự thủ bàng quan ! Nếu Trịnh đại hiệp còn nói lời đa tạ nữa là đã xem vản bối như người ngoài rồi đấy !

Trịnh Đại Cương nghe vậy thì buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đại ân không thể tạ bằng lời, ngày sau nếu An công tử có việc gì dùng được Trịnh mỗ thì nhất định Trịnh mỗ sẽ ra sức khuyễn mã !

An Tiểu Bình nói :

- Trịnh đại hiệp nặng lời rồi !

Lúc nầy Bang chủ Cái Bang mới lên tiếng :

- Trịnh đại hiệp, có một chuyện nhưng chẳng hay ngươi có biết hay không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Chuyện gì vậy ? Xin Bang chủ nói ra xem !

Hoắc Minh Phong nói :

- Thiên Ma Nữ còn ở Đăng Phong thành không ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Thiên Ma Nữ có đến Đăng Phong thành nhưng đã bõ đi từ mấy ngày trước, còn khi nào ả trở lại thì Trịnh mỗ không biết !

Hoắc Minh Phong nói :

- Còn Ác Khỗng Minh thì sao ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Tại hạ không thấy hắn xuất hiện ở Đăng Phong thành !

Tống Phù xen vào :

- Sợ rằng hiện tại Kế Thông vẫn chưa dám hiện thân đâu !

Hoắc Minh Phong hỏi :

- Tại sao ?

Tống Phù nói :

- Có người của Chúc gia đang ẩn cư tại Tung Sơn nên đương nhiên là hắn không dám công khai lộ diện rồi !

Hoắc Minh Phong nói :

- Ác Khổng Minh quỷ kế đa đoan, chúng ta phải đề phòng hắn mới được.

Chợt nghe Tân Bá Công hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Hoắc Minh Phong !

Hoắc Minh Phong giật mình vội hỏi :

- Đại thúc có gì chỉ giáo chăng ?

Tân Bá Công nói :

- Ngươi là chủ một bang mà tại sao lại nhát gan sợ chuyện như thế ?

Hoắc Minh Phong mĩm cười, nói :

- Đại thúc, không phải là vản bối sợ chuyện ! Chỉ vì Kế Thông là nhân vật cực kỳ thâm hiểm, ở ngoài chỗ sáng thì chúng ta không sợ hắn nhưng trong bóng tối thì quả thật là khó đùa với hắn !

Lão ngưng một lát rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, chẳng phải là ngươi có chuyện muốn tìm Trịnh đại hiệp đó sao ? Bây giờ đã gặp nhau thì tại sao chẳng nói gì cả vậy ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đúng vậy, thật sự là vản bối có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Trịnh đại bá...

Trịnh Đại Cương liền nói :

-Nghi nhi , có chuyện gì cứ hỏi đi, nếu vi bá biết thì tất sẽ không từ chối trả lời.

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, tiểu điệt muốn biết tung tích Phương bá mẫu và Lạc huynh hiện đang ở nơi nào ?

Trịnh Đại Cương nói :

- Bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã đi cùng Thạch tam đệ !

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Thế đại bá không đi chung với bọn họ à ?

Vi bá vốn đi cùng bọn họ nhưng về gần đến cố hương của ngươi thì xảy ra một chuyện nhỏ nên phải tạm thời chia tay.

- Rồi sau đó đại bá không gặp lại bá mẫu và Lạc huynh à ?

- Không ! Về sau vi bá có trở lại cố hương của ngươi mấy lần nhưng tìm không gặp bọn họ, tuy vi bá dịch dung cải trang truy tìm trên giang hồ rất lâu nhưng kết quả vẫn không có manh mối gì.

- Chuyện này thật kỳ lạ ! Đại bá , có người phát hiện Thạch tam thúc và Phương Thiên Thành ở Lạc Dương đấy !

- Thật thế sao ?

Hoắc Minh Phong bật cười, nói :

- Phân đường Lạc Dương của bản bang từng phát hiện thi thể của bọn họ.

Trịnh Đại Cương kinh hải kêu lên :

- Thạch tam đệ chết rồi sao ?

Vừa nói thần sắc của lão vừa liên tục biến chuyển, hai giọt nước mắt bất giác lăn ra.

Hoắc Minh Phong vội nói tiếp :

- Trịnh đại hiệp chớ vội bi thương , theo lão phu biết thì Thạch Tuấn vẫn còn tại thế...

Trịnh Đại Cương chẳng hiểu gì cả , lão hỏi ngay :

- Bang chủ nói vậy là nghĩa làm sao ? Có người ở phân đường Lạc Dương của quý bang phát hiện thi thể bọn họ thì tại sao nói là Thạch tam đệ vẫn còn tại thế ?

Hoắc Minh Phong nói :

- Trịnh đại hiệp chớ khẩn trương , tuy phân đường Lạc Dương phát hiện thi thể bọn họ nhưng đó chỉ là do người khác giả trang mà thôi !

Trên mặt Trịnh Đại Cương thoáng hiện vẻ nghi ngờ, lão nói :

- Thật không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, Bang chủ nói là sự thật đấy, theo phân Đường chủ nói sau khi kiểm tra thi thể thì đó không phải là Thạch tam thúc !

Trịnh Đại Cương thở phào rồi nói :

- Tam đệ không phải là tướng đoản mệnh, xem ra người chết không phải là hắn rồi !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, tiểu điệt cảm thấy chuyện này rất kỳ quái !

- Không sai, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái ! Phương Thiên Thành và Thạch tam đệ làm sao có thể đi chung với nhau được chứ ?

- Đại bá...

- Không lẻ hiền diệt đã nghĩ ra nguyên do bên trong ?

- Không, nhưng tiểu điệt cho rằng, Thạch tam thúc đã đi chung với Phương Thiên Thành thì trong chuyện này tất phải có một sự kỳ quặc...

- Vi bá cũng nghĩ như thế, chỉ có điều không biết là tại sao ? Bởi lẻ Thạch tam đệ thừa biết là Phương Thiên Thành đã đoạn tình đoạn nghĩa với ta mà !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Đại bá, chuyện Thạch tam thúc thì Hoắc Bang chủ đã phái người đi Lạc Dương điều tra rồi ! Chỉ có điều, Phương bá mẫu và Lạc huynh không biết đã trôi dạt đến nơi nào...

Trịnh Đại Cương nói :

- Hiền điệt, sợ rằng chuyện này phải chờ tìm Thạch tam đệ rồi mới hỏi được thôi !

Tân Bá Công có vẻ không nhẫn nại được nữa nên lớn tiếng nói :

- Phương lão đệ, các ngươi nói tới nói lui mà có nói ra được kết quả gì đâu ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Tân lão, bọn vản bối đã nói xong rồi, mọi chuyện còn lại phải chờ gặp Thạch tam thúc thôi !

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Có thế chứ ! Trịnh Đại Cương vừa mới bình phục nên để cho hắn tịnh dưỡng một lát mới được !

Trịnh Đại Cương có vẻ như muốn nói tiếp nhưng lão thấy Tân Bá Công nhìn mình thì vội gượng cười nói :

- Vản bối biết rồi ạ !

Nói đoạn lão đến toa. thiền trên một chiếc bồ đoàn tịnh dưỡng.

Tân Bá Công gật đầu, nói :

- Phương lão đệ, chúng ta đừng làm phiền hắn nữa, đi kiếm chút gì ăn thôi !

Lão nói đi là đi ngay tức khắc.

Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình, Tống Phù, Hoắc Minh Phong cũng lần lượt rời khách đường xuống trai phong.

Sau khi ăn tối xong thì Phương Tuyết Nghi trở lại khách đường nhưng chàng thấy Trịnh Đại Cương vẫn còn tỉnh toa. nên đành đi đi lại lại bên ngoài chờ đợi.

Ngay lúc đó thì Nhập Thánh đại sư vội vàng chạy đến nói :

- Tiểu thí chủ, Chưởng môn sư đệ sai lão nạp đến mời tiểu thí chủ để đối phó với cường địch đấy.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Đại sư có biết người đó là ai không ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Chưởng môn sư đệ của lão nạp có hỏi nhưng người này ẩn thân trong một kệ kinh của tàng kinh các nên bọn lão nạp không thấy rõ dung mạo, người này cũng không báo danh tánh nên đến lúc nầy cũng không biết lão ta là ai !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Thật là kỳ quái ! Là nhân vật nào mà có thể đột nhập vào Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự để ẩn thân ?

Nghĩ đoạn chàng hỏi :

- Lão nhân đó làm sao đột nhập vào Tàng kinh các, lẻ nào nơi đó không có cao tăng của quý tự canh giữ ?

Nhập Thánh đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, Tàng kinh các là nơi được canh phòng nghiêm mật nhất trong bổn tự . Người bình thường quyết không thể vào được !

Lão không chờ Tuyết Nghi hỏi mà thở dài một hồi rồi nói tiếp :

- Nhưng có lẻ võ công của lão thí chủ này không tầm thường, nếu không thì khó có thể qua mắt hai sư đệ bọn Nhập Pháp ngày đêm túc trực ở đó !

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Nếu võ công người này không cao cường thì e rằng Nhập Vân đại sư đã không phái người đến mời ta !

Nghĩ đoạn chàng nói :

- Dù võ công lão nhân đó cao cường thế nào thì cũng không thể thắng được sự liên thủ của các vị !

Nhập Thánh đại sư nói :

- Tiểu thí chủ, Tàng kinh các là nơi tàng trử kinh kệ bí kíp hàng trăm đời của bổn tự, một khi động thủ thì tất sẽ làm hỏng nhiều kinh điển và bọn lão nạp không tránh khỏi tội nghiệt tày trời !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thì ra là các vị sợ ném chuột vở đồ nhà...

Chàng ngừng lại một lát rồi nói :

- Phiền đại sư dẫn đường cho !

Nhập Thánh đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi quay đầu dẫn Tuyết Nghi đến Tàng kinh các.

Hai người vượt qua ba tòa bảo điện, xuyên qua một hoa viên thì thấy một nơi đèn đuốc sáng choang giữa rừng trúc, đây chính là Tàng kinh các của Thiếu Lâm tự.

Nhập Vân đại sư thấy hai người đến thì vội chấp tay nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp chờ đã lâu rồi !

Phương Tuyết Nghi bước lên trước và cung thủ, nói :

- Chưởng môn đại sư, lão nhân đó ở gian nào ?

Nhập Vân đại sư nói :

- Lão nhân đó ở gian giữa...

Lời chưa dứt thì bỗng nhiên có một tràng cười lớn phát ra từ gian giữa, tiếp theo đó là một giọng khàn khàn :

- Phương lão đệ, ngươi đến rồi à ?

Lời vừa dứt thì từ trong một kệ kinh bên trái có một chiếc đầu như tỗ quạ thò ra.

Phương Tuyết Nghi vận mục lực nhìn kỹ rồi buột miệng kêu lên :

- Thì ra là lão tiền bối !

Nhập Thánh đại sư chau mày hỏi :

- Tiểu thí chủ quen với vị lão thí chủ này thật chứ ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đương nhiên là thật ! Nhị vị đại sư, lão tiền bối này chính là lão nhân ẩn cư trên đỉnh Thái Thất đấy !

Nhập Vân kinh ngạc kêu lên :

- Là Chúc lão thí chủ à ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Đúng vậy !

Thì ra chiếc đầu của lão nhân vừa thò ra chính là Thiên Đài Tiên Tẫu Chúc Công Minh.

Chúc Công Minh vẫn chưa lộ xuất toàn bộ thân hình, lão khẻ hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, Tân lão quái đến chưa ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Đã đến từ lâu rồi !

Chúc Công Minh nghe vậy thì vội thụt đầu vào và nói :

- Lão đệ, hắn có biết lão phu ẩn cư trên tuyệt đỉnh Thái Thất không ? Các ngươi... không nói với hắn là lão phu giả mạo Á Cái Hoàng Xung đấy chứ ?

Phương Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Lão này trốn trong Tàng kinh các thế nầy là vẫn rất sợ gặp Tân Bá Công, nếu theo sự thật mà nói thì nhất định lão ta sẽ không chịu ra ! Chi bằng ta hãy lừa lão một phen để khiến lão tự chui ra mới được.

Nghĩ đoạn chàng liền nói :

- Sau khi đến đây thì căn bản Tân lão tiền bối không nhắc đến chuyện hôm đó, vì vậy lão tiền bối đừng bận tâm !

Chúc Công Minh thò đầu hỏi :

- Lão đệ, ngươi không lừa lão phu đấy chứ ?

Tuyết Nghi nói :

- Đương nhiên là không rồi !

Chúc Công Minh cẩn thận quan sát xung quanh một lúc rồi mới nói :

- Lão đệ, hiện Tân lão quái đang ở đâu ?

Tuyết Nghi nói :

- Tân lão đang ở trong Thiếu Lâm tự.

- Nhưng không có ở chỗ ngươi đấy chứ ?

- Không ! Vản bối chỉ đến đây một mình, Tân lão không biết lão tiền bối đã đến đây đâu !

Chúc Công Minh quan sát một lúc nữa rồi mới cười ha hả và phóng ra ngoài.

Nhập Vân đại sư liền bước đến chấp tay, nói :

- Bần tăng Nhập Vân xin tham kiến Chúc lão thí chủ !

Chúc Công Minh thản nhiên khoát tay và nói :

- Chưởng môn đại sư, miễn lễ !

Khẩu khí của lão ta khiến Tuyết Nghi phải sững sờ, chàng thầm nghĩ :

- Tại sao lão ta lại dùng khẩu khí như vậy đối với Chưởng môn Thiếu Lâm ? Trừ phi lão ta là trưởng bối của Nhập Vân đại sư...

Chàng còn đang nghĩ thì đã nghe Chúc Công Minh nói :

- Phương lão đệ, ngày nay ngươi có lên Thái Thất không ?

Phương Tuyết Nghi nói :

- Vản bối có lên một lần và phát hiện một chuyện kỳ quái...

- Chuyện kỳ quái thế nào ?

- Vản bối phát hiện một trung niên đại hán đã chết, nhưng kỳ quái là gã nầy mặc y phục do Tống lão mua cho lão tiền bối !

- Lão đệ, nói vậy là người đó đã chết thật rồi à ?

- Chết rồi ! Gã chết bởi một loại võ công kêu bằng Xích Diệm Chưởng nhưng không biết kẻ phát chưởng là ai ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên nói :

- Xích Diệm Chưởng à ? Đương nhiên là lão phu biết lai lịch môn võ công này !

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Ôi ! Quả nhiên là hắn rồi !

Phương Tuyết Nghi vội hỏi :

- Hắn là ai ?

Chúc Công Minh nói :

- Tất nhiên là Ác Khổng Minh trong Ngũ Đại Ma Chủ !

Tuyết Nghĩ thầm nghĩ :

- Xem ra Ác Khổng Minh đã đến Tung Sơn thật rồi !

Nghĩ đoạn chảng nói :

- Chúc lão, Tân lão tiền bối nói rằng, nếu người đó không chết trong tay Ác Khổng Minh thì tất đã chết trong tay Chúc lão...

Chúc Công Minh chợt biến sắc, lão kêu lên :

- Lão đệ, Tân lão quái cũng lên Thái Thất rồi à ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Chúc lão, có một chuyện mà vản bối muốn xin lão bõ qua cho !

- Chuyện gì ?

- Vản bối mới lừa Chúc lão !

- Ngươi lừa lão phu chuyện gì ?

- Chuyện lão ẩn cư trên Thái Thất , Tân lão đã biết rồi !

- Hắn biết rồi à ? Ai nói với hắn ?

- Không ai nói cả, đó là do Tân lão tự nghĩ ra !

Chúc Công Minh buông tiếng thở dài rồi quét mục quang dáo dác nhìn quanh như Tân Bá Công tìm đến vậy.

Phương Tuyết Nghi cười thầm trong bụng, chàng nói :

- Chúc lão không cần tránh né Tân lão nữa ?

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ? Ngươi có biết nguyên nhân lão phu tránh né hắn không ?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói :

- Vản bối đã biết ! Nhưng Tân lão nói rằng, lão ta đã trao lệnh kỳ cho sư điệt Dương Trung của lão tiền bối rối !

- Thật không ?

- Chính miệng Tân lão nói ra nên tự nhiên không thể là giả !

- Vậy thì tốt rồi ! Lão đệ, lão phu có nên đi gặp hắn không ?

- Tân lão đã giao lệnh kỳ cho Dương Trung thì lão tiền bối hà tất phải sợ gặp lão ta nữa ?

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi nói :

- Được ! Con dầu xấu thì cũng phải gặp cha mẹ chồng thôi, lão phu đã trốn hắn mấy mươi năm, đến hôm nay xem như lão phu đã thắng rồi !

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi dẫn đường đi gặp Tân Bá Công, Nhập Vân đại sư và Nhập Thánh đại sư cũng lần lượt theo sau.

Bốn ngươi đến khách đường thì thấy nơi này đã có mặt quần hào đầy đũ lão thiếu, nam , nữ.

Phương Tuyết Nghi đưa Chúc Công Minh vào thì ai nấy cũng đều sững sờ, Tống Phù buột miệng kêu lên trước :

- Chúc huynh, ngươi làm sao gặp được Phương lão đệ vậy ?

Tân Bá Công bước lại gần Chúc Công Minh và lớn tiếng nói :

- Lão đệ, sao ngươi biến thành quái đản thế nầy ? Chẳng trách hôm trên Thái Thất lão phu không tài nào nhận ra...

Chúc Công Minh cung thủ, nói :

- Tân huynh, chúng ta đều đã già cả rồi, tự nhiên là không còn vẻ anh tuấn dễ nhìn như hai ba mươi năm trước !

Tân Bá Công nói :

- Chúc lão đệ nói không sai, niên kỷ cao thì tự nhiên là không dễ nhìn bằng thời đương niên, chỉ có điều theo ta biết thì khi còn trẻ ngươi cũng chẳng dễ nhìn gì lắm !

Chúc Công Minh nói :

- Người xấu mà lòng tốt, Tân huynh biết đạo lý này mà !

Lão ngừng lại nhìn qua Hoắc Minh Phong rồi nói tiếp :

- Vị này có phải là Hoắc Bang chủ của Cái Bang không ?

Chương 18: Về Lại Cố Hương

Hoắc Minh Phong đứng lên cung thủ, nói:

- Không dám, tại hạ chính là Hoắc Minh phong!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

-Lão phu từng mạo danh Hoàng trưởng lão của quý bang một lần, mong bang chủ chớ trách nhé!

Hoắc Minh Phong nói:

- Chúc lão quá lời rồi!

Chúc Công Minh đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói với Tân Bá Công:

- Tân huynh, Phương lão đệ vừa nói là ngươi đã lên tuyệt đỉnh Thái Thất phải không?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó lão phu phát hiện một thi thể, ngươi biết chuyện này rồi chứ?

Chúc Công Minh nói:

- Phương lão đệ đã nói rồi! Nhưng người đó chết bởi Xích Diệm Chưởng, song không phải do lão phu hạ độc thủ...

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng biết là không phải ngươi hạ độc thủ! Với thương thế của người đó mà luận, nếu do ngươi xuất thủ thì quả thật khiến cho người ta vô cùng thất vọng!

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Tân huynh nói vậy nghĩa là sao?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Suốt ba mươi năm qua ngươi không ngừng luyện công đấy chứ! Lão phu kiểm tra thương thế

người đó thì phát hiện chưởng lực đánh chết gã còn kém hơn công phu của ngươi từ ba mươi năm trước...

Chúc Công Minh cười ha ha một tràng rồi nói:

- Nhãn lực của Tần huynh quả nhiên phi phàm!

Tân Bá Công nói:

- Cái gì là phi phàm . Chẳng qua lão phu theo tình lý mà luận thôi, bất cứ người nào cũng có thể nhận biết được!

Lão vừa dứt lời thì Tống Phù liền nói:

- Chúc huynh, có một chuyện mà lão thâu nhi ta không thế nào hiểu được!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện gì?

Tống Phù nói:

- Tại sao thi thể của đại hán đó lại mặc y phục của Tống mổ mua cho Chúc huynh?

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chuyện đó à? Là do lão phu mặc cho hắn đấy!

Tống Phù ngẩn người, lão hỏi tiếp:

- Thế tại sao Chúc huynh không mặc?

Chúc Công Minh thở dài một hồi rồi nói:

- Không phải lão phu không muốn mặc, mà vì nếu lão phu mặc bộ y phục đó thì có thể lúc nầy không thể ngồi đây nói chuyện với chư vị rồi!

Tống Phù càng ngạc nhiên, lão truy vấn:

- Tại sao như thế?

Chúc Công Minh nói:

- Sẽ bị người ta ám toán chứ tại sao.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lão phu hiểu rồi, có lẻ thi thể trên Thái Thất đó đã làm quỷ thay cho ngươi phải không?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu đang cảm thấy bất an vì chuyện này!

Tống Phù nói:

- Thực ra chuyện này như thế nào Chúc huynh có thể nói rõ một chút được không?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này nói ra cũng thật là may, nếu lão phu không gặp gã đó lén lén lút lút trao đổi với đồng bọn thì có lẻ lão phu đã nếm không ít đau khổ rồi!

Tống Phù nói:

- Lẻ nào Ác Khổng Minh muốn hạ độc thủ với Chúc huynh?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai! Lão phu sau khi nghe hai gã bàn luận với nhau thì cho một gã đi báo tin cho Ác Khổng Minh, thế là lão phu bắt sống gã còn lại. Sau khi hỏi rõ chuyện Ác Khổng Minh muốn ám toán lão phu thì lão phu đổi y phục của hắn rồi điểm huyệt quăng hắn vào hóc núi...

An Tiểu Bình rất hứng thú với chuyện này, nàng hỏi xen vào:

- Chúc lão kẻ đến hạ thủ có phải là bản thân Ác Khổng Minh không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không phải!

Tân Bá Công ngạc nhiên, hỏi:

- Không phải Ác Khổng Minh thì còn kẻ nào có thể thi triển Xích Diệm Chưởng?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu nói ra chỉ sợ rằng Tần huynh không tin, kẻ đến hạ thủ chính là sư điệt Dương Trung của lão phu đây!

Tân Bá Công muốn nhãy dựng lên, lão lớn tiếng nói:

- Chuyện đó sao có thể nhỉ?

Chúc Công Minh nói:

- Lão phu tận mắt thấy hắn xuất chưởng đánh chết gã kia nên tự nhiên là không nhầm được!

Tân Bá Công nộ khí nói:

- Dương Trung này sao lại dám nghịch luân phạm thượng như thế? Lão phu thật là có mắt như mù rồi!

Chúc Công Minh nói:

- Tần huynh, không những huynh không dám tin mà ngay cả lão phu cũng kinh hồn lạc phách!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Lão phu thật đáng trách, có mắt mà không nhìn thấy thị phi...

Chúc Công Minh chậm rải nói:

- Chuyện này cũng không thể trách Tân huynh, bởi lẻ tính cách của Dương Trung bình nhật rất trung hậu, không một chút gian trá hiển lộ, nếu không có cơ duyên may mắn lần nầy thì sợ rằng vỉnh viển cũng không có ai thấy được bản chất thật của hắn!

Tân Bá Công hỏi:

- Lão đệ ngươi có cầm giử hắn lại không?

Chúc Công Minh lắc đầu, nói:

- Không!

Tân Bá Công biến sắc, lão lớn tiếng nói:

- Một kẻ tâm lang phế cẩu như thế mà tại sao ngươi còn cho hắn sống ở thế gian?

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh chớ khích động , lão phu không cầm giử hắn là còn có nguyên nhân!

- Nguyên nhân thế nào?

- Lão phu muốn điều tra xem hắn có quan hệ với Ác Khổng Minh hay không?

- Chỉ cần bắt hắn lại thì việc gì chẳng hỏi được?

- Tân huynh không thể nói như vậy, nếu hắn thà chết không nói ra thì sao? Hơn nữa lão phu không muốn bắt hắn lại là còn có dụng ý!

- Dụng ý gì?

- Thả dây dài để bắt đại ngư !

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Dù sao thì ngươi cũng đã tha hắn đi lão phu có nói thêm cũng vô ích thôi! Nhưng trừ phi Dương Trung không gặp lão phu, nếu không thì khi đó Chúc lão đệ đừng hỏi tại sao lão phu phải xử trí hắn đấy nhé!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Thì ra Tân huynh cũng muốn thu thập hắn...

Tân Bá Công nói:

- Không những lão phu muốn thu thập hắn mà còn muốn hỏi hắn tại sao lương tâm mê muội làm chuyện thương thiên bại lý như thế!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Tân huynh, có rất nhiều chuyện mà chúng ta không thể dự đoán được tất nhiên là chúng ta cũng không ngờ bản chất của Dương Trung lại bại hoại như vậy, nhưng dù sao thì chuyện đó đã bắt đầu lộ ra chúng ta chẳng cần phí tâm lực nữa!

Tân Bá Công ngưng thần như suy nghĩ một lúc rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi:

- Phương lão đệ lão phu chợt nhớ đến một chuyện mà có lẻ Trịnh Đại Cương biết đây!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Lão tiền bối muốn đi gặp Trịnh đại bá à?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Phương Tuyết Nghi cùng lão rời khách đường. Nhưng kỳ quái là Tân Bá Công không dẫn Phương Tuyết Nghi đến chổ Trịnh Đại Cương nghỉ ngơi mà dẫn chàng thẳng đến tịnh thất phương trượng.

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên nói:

- Lão đệ, chúng ta không cần tìm Trịnh Đại Cương! Chẳng qua là lão phu tìm cớ để cùng ngươi ra ngoài thư thái một chút thôi!

Phương Tuyết Nghi buột miệng tự nói:

- Kỳ quái! Thật là kỳ quái...

Tân Bá Công liền hỏi:

- Ngươi kỳ quái chuyện gì?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tai sao bỗng nhiên lão tiền bối lại muốn ra ngoài thư thái? Trong chuyện này tất phải có lý do rồi.

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Lý do thì có nhưng lão phu không định nói ra...

Phương Tuyết Nghi càng ngạc nhiên trước thái độ của Tân lão quái, chàng hỏi:

- Tai sao?

Tân Bá Công lại cười hi hi, nói:

- Tại vì...

Đột nhiên lão trầm ngâm một hồi, sắc diện chợt biến và khẻ nói:

- Lão đệ, ngươi chờ xem nguyên nhân lão phu không muốn nói ra nhé!

Lão vừa dứt lời đột nhiên lão vung hữu thủ đánh thẳng đến trước một chưởng.

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc nhìn về phía hướng chưởng đánh tới, lập tức có một tiếng hú vang lên, theo đó là một bóng người cao to lướt đi như tia chớp thoáng chốc đã mất hút bên ngoài Thiếu Lâm tự.

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Nhưng không ngờ võ công của kẻ này khá cao cường, hắn đã thoát đi rồi!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Tân Bá Công nói:

- Lão phu cũng không nhìn thấy. Nhưng trúng một chưởng của lão phu mà hắn không thọ thương thì có thể nói võ công của kẻ này quả nhiên là bất phàm!

Phương Tuyết Nghi hỏi tiếp:

- Tân lão, chúng ta nên truy theo xem thử không?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không cần! Lúc này có lẻ hắn đã đi xa rồi!

Nói đến đây thì bọn Chúc Công Minh cũng đã rời khách đường chạy đến.

Tống Phù thấy hai người bọn Tuyết Nghi dứng dưới góc tùng thì cất tiếng hỏi:

- Tân lão, vừa rồi ai quát tháo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Một tên gian tế, nhưng hắn đã thoát đi rồi!

Tống Phù nói:

- Tân lão thật là một thần nhân, tai mắt nhạy bén khiến Tống mổ vô cùng bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Qúa khen! Qúa khen...

Nhập Vân đại sư tiếp lời:

- Tân lão thí chủ có biết đối phương là nhân vật nào không?

Tân Bá Công nói:

- Người này võ công cao cường, e rằng là một trong Ngũ Ma...

Lão ngừng lại một lát rồi tiếp:

-Chưởng môn đại sư, nơi này chẳng còn việc gì nữa, đại sư nên đi truyền đệ tử , dặn dò bọn chúng canh phòng cẩn mật một chút!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói :

- Lão thí chủ giao huấn chi pháp!

Nói đoạn lão cùng Nhập Thánh đại sư quay người cất bước đến La Hán Đường.

Bọn Tân Bá Công cũng nhanh chóng trở lại khách đường nghỉ ngơi.

Sau khi quần hùng an toa. thì Tân Bá Công quay sang hỏi Tống Phù:

- Lão thần thâu, trong Ngũ Ma thì nhân vật nào có thân hình cao to nhất?

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Nếu luận thân thể cao to thì nhất định là Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh rồi!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy thì kẻ vừa rồi nhất định là Kim Trường Canh!

- Thân thể người đó vừa cao vừa ốm phải không?

- Rất cao! Nhưng ốm hay mập thì nhất thời không phân biệt được!

- Nếu là nhân vật trong Ngũ Ma thì tất nhiên chỉ có Kim Trường Canh mới cao to thôi!

- Nhưng nếu là Kim Trường Canh thì tại sao hắn phải lén lén lút lút như thế? Tống thần thâu, sợ rằng không phải là hắn rồi!

- Không phải hắn thì là ai?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Sợ rằng chuyện này trở thành một nghi án thôi! Không cần phải suy nghĩ nữa, nếu hắn dám quay lại thì lão phu nhất định sẽ cầm giử hắn!

Lúc này chợt nghe Chúc Công Minh khai khẩu nói:

- Tân huynh, lão phu có một chuyện không hiểu...

Tân Bá Công cười cười hỏi lại:

- Chuyện gì vậy, Chúc huynh đệ?

Chúc Công Minh nói:

- Vừa rồi Tân huynh nói là đi đến chỗ Trịnh đại Cương mà , lẻ nào Tân huynh ngồi đây mà phát hiện có địch nhân đột nhập.

Tân Bá Công trầm ngâm một lát rồi nói:

- Không sai! Lão phu đến chổ Trịnh Đại Cương chỉ là mượn cớ thôi!

Chúc Công Minh nói:

- Tai mắt quả nhiên mẫn nhuệ hơn ngươi, lão phu xin bái phục, bái phục!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Chúc huynh đệ quá khen rồi!

Quần hùng nói đùa một lát rồi ai về phòng người nấy nghỉ ngơi.

Riêng Phương Tuyết Nghi thì chàng đến chổ Trịnh Đại Cương tịnh dưỡng để canh phòng, suốt đêm đó chàng không hề chợp mắt , mãi đến gần sáng mới tỉnh toa. được chừng một canh giờ . Khi chàng mở mắt ra thì đã thấy Trịnh Đại Cương đang ngồi bên cạnh nhìn mình mĩm cười. Chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Đại bá, người đã bình phục hoàn toàn rồi chớ?

Trịnh Đại Cương bảo chàng ngồi xuống rồi nói:

- Tốt rồi, thần đan của Thiếu Lâm quả nhiên công hiệu!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Hiền điệt chuyện của Thiếu Lâm khi nào thì giải quyết xong?

Phương Tuyết Nghi hơi ngở ngàng. Chàng nói:

- Vi bá muốn tiểu điệt theo Vi bá rời khỏi đây chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai! Vi bá muốn cùng ngươi đi Trung Châu một chuyến!

Phương Tuyết Nghi rùng mình, chàng buột miệng hỏi:

- Hồi gia chăng?

Trịnh Đại Cương nói:

- Vi bá tin rằng bá mẫu và Lạc huynh của ngươi nhất định vẫn còn ở quanh quẩn tại Trung Châu!

- Vi bá nói vậy tất phải có phát hiện được manh mối gì?

- Vi bá không dám khẳng định là đã có phát hiện, nhưng theo ta phán đoán thì rất có thể bá mẫu và Lạc huynh của ngươi đã thoát khỏi sự khống chế của Phương Thiên Thanh và đang lẫn trốn ở nơi nào đó!

- Đại bá nói rất đúng! Tiểu điệt sẽ đi bảo với Nhập Vân chưởng môn một tiếng rồi chúng ta đi!

- Không được, an nguy của Thiếu Lâm tự hiện tại đang ở trên vai ngươi, nếu ngươi bõ đi thì e rằng không ổn!

- Đại bá, cũng may là có Tân và Chúc lão tại đây nên tiểu điệt có đi cũng không có quan hệ gì lớn!

Trịnh Đại Cương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hiền điệt nói cũng có lý, nhưng Vi bá cảm thấy chổ nguy cơ của Thiếu Lâm được giải trừ xong thì chúng ta đi cũng không muộn!

Phương Tuyết Nghi định nói tiếp thì bỗng nhiên thấy An Tiểu Bình vội vàng chạy vào.

Trịnh Đại Cương vừa thấy nàng thì vội đứng lên cung thủ, nói:

- Ân công, mời ngồi!

An Tiểu Bình nghe vậy thì ngẩn người, nàng nói:

- Trịnh đại hiệp nói vậy sợ rằng vản bối sẽ tổn thọ mất...

Trịnh Đại Cương nói:

- Ân công là ân nhân cứu mạng của Trinh mổ, Trịnh mổ có chút kính y thì cũng là lý số đương nhiên thôi!

An Tiểu Bình nói:

- Trịnh đại hiệp, vản bối và Phương đại ca tình như huynh đệ, đại hiệp chớ nói như vậy nữa...

Nói đoạn nàng quay sang nói tiếp với Tuyết Nghi:

- Phương đại ca, Tân công công đang tìm đại ca nói chuyện đấy!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ có biết lão ta tìm tại hạ vì chuyện gì không?

An Tiểu Bình nói:

- Không biết, nhưng trông thần thái đầy phẫn nộ của lão ta thì hình như có kẻ nào đó đắc tội với lão ta thì phải...

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc, chàng vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá chúng ta cùng đến xem thử nhé!

Trịnh Đại Cương nói:

- Tân lão cũng là ân nhân của Vi bá nên đương nhiên là phải đi bái ta...

Ba người ra phía tiền điện thì thấy Tân Bá Công và Chúc Công Minh đang ngồi bên dòng tiểu khuê ngoài sơn môn, giữa hai người là một phiến đá bằng phẳng, mặt phiến đá bị hai lão dùng chỉ lực kẻ thành một bàn cờ, chỉ có điều là trên bàn không có con cờ nào.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì dừng bước hỏi Tiểu Bình:

- Hiền đệ, chuyện gì thế nầy?

An Tiểu Bình nói:

- Tiểu đệ cũng không biết, vừa rồi tiểu đệ ra ngoài này tìm Tân công công thì bị lão bảo đệ đi tìm Phương đại ca...

Phương Tuyết Nghi chau mày, nói:

- Chuyện này thật là kỳ quái!

Chàng bước đến cạnh hai lão và cung thủ, nói:

- Tân lão tìm vản bối phải không?

Tân Bá Công chỉ gật đầu chớ không nói gì.

An Tiểu Bình không nhịn được, nàng kêu lên:

- Tân công công, lão bảo tìm Phương đại ca, bây giờ Phương đại ca đã đến mà tại sao lão không nói gì?

Tân Bá Công chau mày rồi đột nhiên nói với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ ván cờ của chúng ta không cần đánh nữa!

Chúc Công Minh nói:

- Tân huynh đã nhiều năm rồi lão phu không chơi loại cờ "vô tử tâm toán" (không có con cờ hiện hữu mà chỉ có suy tính trong lòng) này, nếu chơi tiếp thì e rằng lão phu cũng thảm bại thôi! Ha ha...

Lão phá lên cười một tràng rồi đứng dậy.

Tân Bá Công cũng cười khà khà rồi nói:

- Tân mổ cũng vậy thôi!

Lão dịch mục quang nhìn qua Phương Tuyết Nghi rồi nói:

- Ngũ Đại Ma Chủ đã phái người đưa thư tới rồi!

Phương Tuyết Nghi kinh ngạc hỏi:

- Ở đâu?

Tân Bá Công cười hi hi nói:

- Ở đây...

Vừa nói lão vừa lấy trong tay áo ra một phong thư.

Phương Tuyết Nghi nhận thư mở ra xem rồi bỗng nhiên bật cười thành tiếng.

Lúc này Tống Phù cũng vừa đến, lão và Trịnh Đại Cương cùng An Tiểu Bình cũng chạy đến xem, xem xong thì quả nhiên ai nấy đều ôm bụng mà cười.

Nguyên phong thư viết thế nầy:

"Phương thiếu hiệp Tuyết Nghi, xin nói cho hai lão bất tử Tân Bá Công va Chúc Công Minh biết, ba ngày sau hai lão đó hãy đến tuyệt đỉnh Thái Thất chịu chết!"

Bên dưới ký bốn chữ

"Ngũ Đại Ma Chủ"

Tống Phù xem xong thì bất giác quay sang hỏi Tân-Chúc hai lão:

- Nhị vị đi không?

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Tai sao lai không đi?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão thâu nhi, nếu lão phu và Tân huynh không đi thì há chẳng phải sẽ bị bọn Ngũ Ma chê cười sao?

Tân Bá Công nói:

- Tống Phù, lão phu vốn muốn tìm bọn chúng và bây giờ khó khăn lắm mới được bọn chúng chiếu cố gởi mời, như vậy đây là một cơ hội rất tốt. Ba ngày sau nhất định lão phu sẽ bảo chúng hạ sơn mà cầu xin tha mạng!

Tống Phù nói:

- Lão thâu nhi tin như thế!

Phương Tuyết Nghi chau mày suy nghĩ một lát rồi nói:

- Tân lão, nếu bọn chúng không đến thì sao?

Tân Bá Công nghe vậy thì hơi ngẫn người, lão nói:

- Không đến à? Tại sao bọn chúng không đến chứ? Chẳng phải bọn chúng phái người đưa phong thư này đến đó sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không sai! Nhưng vản bối cho rằng có thể bọn chúng chỉ muốn đùa với hai lão mà thôi!

Tân Bá Công cười nhạt, nói:

- Bon chúng dám à?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Phương lão đệ, lão phu tin rằng Ngũ Ma tuy rất to gan nhưng e rằng bọn chúng không dám đùa với lão phu và Tân huynh!

Phương Tuyết Nghi chỉ mĩm cười mà không nói gì thêm. Vì chàng biết, có nói nữa cũng chẳng ích gì nhưng lòng chàng lại hiểu rõ hiện tại Ngũ Ma không thể cùng một lúc xuất hiện ở Tung Sơn, như vậy đũ thấy phong thư này là do ai đó bày ra trò đùa thôi. Đương nhiên chàng cũng không thể minh xác người bày trò đùa này là ai, vì thế mà chàng không tiện nói tiếp.

Lúc này Tân Bá Công như chưa tiêu nộ khí, lão xuất thủ đánh xuống phiến đá làm bàn cờ một chưởng khiến phiến đá vở vụn ra làm ngàn mảnh.

An Tiểu Bình rút vai lè lưỡi và kêu lên:

- Tân công công, chưởng này có bao nhiêu lực đạo vậy?

Tân Bá Công nói:

- Cô nương nói thử xem? Một ngàn cân hay năm trăm cân?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối phán đoán, nếu lực đạo không đũ ngàn cân thì phiến đá này không thể vở vụn ra như vậy!

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Nha đầu, nhãn lực của ngươi quả nhiên không tầm thường!

Lão quay sang nói tiếp với Chúc Công Minh:

- Chúc lão đệ chúng ta lên tuyệt đỉnh Thái Thất xem thử nhé!

Chúc Công Minh mĩm cười, nói:

- Được! Chúng ta đi!

Lời vừa dứt thì hai lão đã tung người phóng di như hai làn khói mỏng trong ánh bình minh.

An Tiểu Bình nhìn qua Tuyết Nghi và hỏi:

- Chúng ta có nên đi theo không?

Phương Tuyết Nghi liếc nhìn Trịnh Đại Cương rồi lắc đầu nói:

- Không cần!

An Tiểu Bình ngạc nhiên, nàng nói:

- Không đi à? Phương huynh, có thể chuyện này rất quan trọng đây!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, tại hạ muốn...

- Phương huynh muốn thế nào?

- Tại hạ muốn cùng Trịnh đại bá đi Trung Châu một chuyến.

- Phương huynh muốn đi Lạc Dương?

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp các vị định đi Lạc Dương thật sao ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai, chỉ có điều... bọn tại hạ muốn cho giải quyết xong chuyện Ngũ Ma rồi mới đi!

An Tiểu Bình nói:

- Thế... tại sao Phương huynh lại nói như vậy?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Đại bá, chúng ta đi chỉ trong ba ngày là trở lại, trong ba ngày đó có lẻ không có chuyện gì xảy ra đâu!

Trịnh Đại Cương nói:

- Hiền điệt, ba ngày làm sao kịp?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không kịp cũng phải kịp thôi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay quay sang nói với Tống Phù:

- Tống lão, mọi chuyện ở Thiếu Lâm trông nhờ vào lão và Tân-Chúc , hai lão tiền bối đấy nhé!

Tống Phù mĩm cười, nói:

- Lão đệ ngươi yên tâm, có Tân Bá Công và Chúc Công Minh tại đây thì sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Phương huynh, còn tiểu đệ thì sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ à? Đương nhiên là phải ở trong Thiếu Lâm tự rồi!

An Tiểu Bình biến sắc, nàng ấp úng nói:

- Phương huynh... không cần tiểu đệ đi sao?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ, đây là chuyện nhà của ngu huynh thì làm sao dám phiền hiền đệ bỗn tẩu?

An Tiểu Bình trầm giọng nói:

- Phương huynh, tiểu đệ phải đi thôi!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Hiền đệ muốn đi cũng được nhưng ngu huynh có một điều kiện !

An Tiểu Bình nghe vậy thì bất giác reo lên:

- Điều kiện thế nào? Chỉ cần không buộc tiểu đệ Ở lại Thiếu Lâm tự thì bất cứ điều kiện gì cũng được!

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Hiền đệ, chúng ta đi Lạc Dương chuyến này không phải để tìm người tỉ đấu, vì thế hiền đệ không được gây ra bất cứ chuyện gì mới được!

An Tiểu Bình nói:

- Chuyện này quá dễ, mọi chuyện xin nghe theo lệnh Phương huynh, huynh không cho nói thì đệ không nói, huynh không cho động thủ thì dù bị người ta đánh chết, đệ cũng sẽ không đánh lại!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Không cần thế, chỉ cần hiền đệ không sinh sự là được rồi!

Chàng hơi ngưng lại rồi quay sang nói với Trịnh Đại Cương:

- Chúng ta đi ngay bây giờ nhé!

Trịnh Đại Cương do dự giây lát rồi gật đầu, nói:

- Được, đi sớm về sớm cũng tốt!

Nói đoạn lão quay sang cáo biệt Tống Phù rồi cùng Tuyết Nghi, Tiểu Bình hạ sơn.

Cước trình ba người cực nhanh nên vừa quá ngọ là đã đến địa phận Lạc Dương chừng năm dặm về hướng Tây, do đó ba người nhanh chóng xuyên qua thành và nhắm Phương gia trang thẳng bước.

Càng đi càng gần, thần thái của Tuyết Nghi cũng càng khẩn trương, đến khi trông thấy xa thấp thoáng trong rừng liễu thì bước chân của chàng bỗng nhiên nặng trỉu nên bị tút lại phía sau khá xạ An Tiểu Bình thấy chàng bước đi khó khăn thì bất giác kinh ngạc và vội nói với Trịnh Đại Cương:

- Trịnh đại hiệp, trông Phương đại ca có vẻ như không đi nổi vậy! Chúng ta chờ một tí nhé!

Trịnh Đại Cương dừng bước và nói:

- Cô nương, cái này kêu bằng hội cố hương thì lòng mang nhiều bần thần đấy, xem ra tình cảm của Phương hiền điệt khá sâu nặng với cố hương!

An Tiểu Bình nói:

- Đại hiệp, vản bối có nên khuyên Phương đại ca không?

Trịnh Đại Cương nhìn nàng một lúc rồi lắc đầu, nói:

- Không cần khuyên hắn, cô nương không rời xa hắn thì có lẻ không có vấn đề gì đâu...

An Tiểu Bình ngạc nhiên nói:

- Đương nhiên... vản bối không thể rời xa Phương huynh rồi!

Lời vừa ra khỏi miệng thì bất giác hai má của nàng ửng hồng.

Trịnh Đại Cương khẻ thở dài rồi nói:

- Cô nương, Phương hiền điệt gặp được cô nương là tam sinh hữu hạnh rồi đấy...

Lúc này Phương Tuyết Nghi đã chậm rải bước đến, mục quang của chàng có vẻ thẩn thờ nhưng vẫn dán chặt về phía rừng liễu xa xa trước mặt.

Chờ cho chàng đến gần thì Trịnh Đại Cương mới lớn tiếng gọi.

Phương Tuyết Nghi đã bước qua khỏi hai người nhưng chợt nghe gọi thì giật mình dừng bước.

An Tiểu Bình đến trước mặt chàng và nói:

- Phương đại ca làm sao thế?

Phương Tuyết Nghi chớp chớp song mục tựa như người vừa tỉnh mộng, chàng thẩn thờ nhìn Tiểu Bình và nói:

- Tại ha... Rất khoẻ...

Trịnh Đại Cương cũng bước lại, lão vừa cười vừa nói:

- Hiền điệt, ngươi hồi tưởng lại mọi chuyện thời niên thiếu phải không?

Phương Tuyết Nghi gật gật đầu, chàng ngữa mặt thở dài một hồi rồi nói:

- Đại bá, vừa rồi tiểu điệt cảm thấy như đang ở trong một trường đại mộng...

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Bây giờ đã tỉnh chua?

Phương Tuyết Nghi mĩm cười, nói:

- Đã tỉnh rồi, nhưng trong lòng vản bối hơi...

Chàng ngưng giây lát rồi nói :

- Trịnh đại bá, chúng ta đi tiếp thôi!

Ba người lập tức thi triển khinh công phóng như bay đến trang viện trong rừng liễu.

Đến nơi thì thấy cổng trang viện đóng im lìm nên Trịnh Đại Cương lập tức đến gõ cửa.

An Tiểu Bình không biết trong Phương gia trang còn có những ai nên dán mắt nhìn vào hai cánh cửa chờ đợi.

Một lát sau, chợt nghe có tiếng cót két, cánh cổng mở ra cùng với sự xuất hiện của một lão nhân trọc đầu.

Lão này vừa trông thấy Trịnh Đại Cương thì vội nói:

- Thì ra là Đại lão gia trở về...

Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

- Phương Phúc, mấy năm qua vất vả cho lão quá!

Nói đến đây thì ba người đã vào đến khách sảnh, Phương Phúc vui mừng đi pha trà rồi dẫn đầu bếp làm cơm.

Chờ lão ta quay trở lại thì Trịnh Đại Cương mĩm cười, nói:

- Phương Phúc, lão còn nhớ nhị công tử không?

Phương Phúc ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhị công tử nào?

Trịnh Đại Cương chỉ Phương Tuyết Nghi và nói:

- Là Nghi nhi đấy!

Phương Phúc tròn xoe song mục, lão buột miệng kêu lên:

- Là Nghi thiếu gia à?

Trịnh Đại Cương cười ha hả rồi nói:

- Không sai, cao lớn quá phải không?

Phương Phúc chạy lại nhìn kỷ Tuyết Nghi từ đầu đến chân rồi nói:

- Quả nhiên là Nghi thiếu gia, cao lớn thế nầy thì chẳng trách lão nô không nhận ra!

Song mục Phương Tuyết Nghi rưng rưng ngấn lệ, chàng nắm tay Phương Phúc và nói:

- Đại thúc, những năm qua người vẫn khoẻ chứ? Trong nhà còn có ai không?

Thần sắc của Phương Phúc chợt tối sầm lại, lão lắc đầu và nói:

- Thiếu gia, từ lúc Đại trang chủ đưa gia quyến đi thì mọi việc ở đây đều do lão nô và Trương sư phụ quản lý, mấy năm qua Phương phu nhân và Lạc thiếu gia tuy có trở về một lần nhưng ở chẳng được bao lâu thì lại ra đi...

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại thúc, mẫu thân của tiểu điệt thì sao? Có tin tức gì không?

Phương Phúc lắc đầu, nói:

- Từ ngày đó đến giờ vẫn bặt vô âm...

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Phương Phúc, Thạch tam đệ có trở về không?

Phương Phúc nói:

- Có! Lúc đó Tam lão gia có trở về cùng Phương phu nhân và Lạc thiếu gia nhưng ở lại không đầy hai tháng!

- Sau đó có quay lại lần nào nữa không?

- Không!

- Thạch tam đệ có phái người đến đưa tin tức gì không?

- Cũng không...

- Phương Phúc, nghe nói Thạch tam đệ đã xuất hiện ở Lạc Dương, ngươi không hay biết gì cả à?

- Lão nô không nghe nói...

Nói đến đây thì đầu bếp đã dọn cơm rượu lên, bọn Phương Tuyết Nghi chỉ miễn cưởng ăn vài chén rồi cùng Phương Phúc đi dạo quanh trang viện một vòng.

Tất cả mọi vật đều được bảo quản cẩn thận nên Phương Tuyết Nghi vô cùng cảm động chàng không ngừng nói đa tạ với Phương Phúc.

Một lát sau, khi về lại khách sảnh thì Phương Tuyết Nghi liền nói với Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, chúng ta có cần ra ngoài xem thử không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Nếu không gặp được Thạch tam thúc của ngươi thì chuyến đi này xem như công dã tràng!

An Tiểu Bình mĩm cười tiếp lời:

- Trịnh đại hiệp, hay là chúng ta đi tìm Cát trưởng lão của Cái Bang?

Trịnh Đại Cương nói:

- Cô nương biết lão ta ở đâu không?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối không biết, nhưng trong thành Lạc Dương thế nào cũng có khất cái!

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu chúng ta tìm được một tên khất cái thì tất sẽ hỏi được tung tích của Cát trưởng lão!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đại bá, chúng ta đi ngay chứ?

Trịnh Đại Cương gật đầu rồi quay sang nói với Phương Phúc:

- Lão huynh đệ phiền lão thu xếp vài chổ nghỉ, có thể bọn ta sẽ ở lại đây hai ngày.

Phương Phúc nói:

- Lão nô tuân mệnh.

Lão chưa dứt lời thì bọn Phương Tuyết Nghi đã rời khách sảnh rồi ra khỏi cổng trang viện rồi.

Ba người thi triển khinh công phóng như bay, không đầy một khắc sau thì đã vào thành Lạc Dương.

Bọn họ vòng qua mấy ngã đường nhưng vẫn không phát hiện được một đệ tử Cái Bang nào, tựa hồ như khất cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên thất tung hết vậy!

An Tiểu Bình không nén được ngạc nhiên. Nàng buột miệng nói:

- Phương đại ca, thành Lạc Dương rộng lớn thế nầy mà tại sao chẳng thấy một tên ăn mày nào cả vậy? Không lẻ Cát trưởng lão đã thống lãnh bọn chúng đi cả rồi?

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Trịnh Đại Cương:

- Đại bá, liệu có chuyện bất trắc gì xảy ra với bọn họ không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện bất trắc thì không thể nhưng khất cái trong thành Lạc Dương bỗng nhiên tuyệt tung tuyệt tích thì tất nhiên là do Cái Bang có đại sự gì rồi!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Bang chủ Cái Bang đang ở Thiêu Lâm tự, nếu xảy ra chuyện gì thì lẻ nào bọn họ không thông báo?

Trịnh Đại Cương nói:

- An cô nương, đây là chuyện của phân đường Lạc Dương nên đương nhiên là không thể bẩm báo cho bang chủ biết, theo lão phu phán đoán thì có lẻ Cát trưởng lão đã có phát hiện gì rồi!

Phương Tuyết Nghi tràn đầy hy vọng, chàng nói :

- Đại bá muốn nói , có thể Cát trưởng lão đã phát hiện ra tung tích của Thạch tam thúc chăng ?

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì tại sao chẳng thấy bóng dáng một tên ăn mày nào trong thành Lạc Dương? Rõ ràng là bọn họ đã có manh mối nên tất cả đều đi theo Cát trưởng lão!

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Đại hiệp, vậy thì chúng ta làm thế nào để tìm bọn họ bây giờ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chuyện này... E rằng phải phí một chút chân tay thôi!

Lão ngừng lại quét mục quang nhìn xung quanh thì thấy gần đó có một toà cổ lâu nên mĩm cười, nói:

- Hiền điệt, chúng ta đến toà tửu gia Thái Bạch Cơ đằng kia ngồi một lát, có thể sẽ điều tra được vài tin tức đấy...

Ba người lập tức băng qua đường rồi đến trước toà Thái Bạch Cơ tửu lâu, sau khi gọi vài món thức ăn và một bình rượu nóng thì ba người vừa nhâm nhi vừa quan sát xung quanh.

Tuy vào Trung Nguyên đã lâu nhưng An Tiểu Bình chưa từng đi qua những nơi náo thị thế nầy, do vậy sau khi an tọa thì nàng quét mục quang quan sát mấy trăm khách nhân trên tửu lầu một cách tỉ mỉ.

Trịnh Đại Cương và Phương Tuyết Nghi cũng ngầm quan sát, dường như bọn họ muốn tìm xem trong tửu lầu này xem có nhân vật võ lâm nào đặc biệt hay không.

Ba người vừa ăn uống vừa nói cười nhưng chốc chốc lại để ý đến năm nhân vật ngồi chung một bàn trong góc trái tửu lầu.

Thì ra không hẹn mà bọn họ đều phát hiện năm thực khách ở bàn này có vẻ khác thường.

Trịnh Đại Cương uống cạn một chén rượu rồi chau mày bóp trán tựa như cố nhớ đến điều gì, chốc chốc lão liếc mắt nhìn năm nhân vật kia một cái.

Phương Tuyết Nghi thấy vậy thì rất ngạc nhiên, chàng suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nhịn được nên buột miệng hỏi:

- Đại bá biết năm nhân vật ở bàn đó à?

Trịnh Đại Cương trầm giọng nói:

- Hiền điệt, vi bá đang cố nhớ xem đã gặp bọn họ Ở nơi nào nhưng chẳng hiểu tại sao không nhớ ra nỗi...

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Trịnh đại hiệp, vản bối có một biện pháp khả dĩ giúp đại hiệp nhớ lại lai lịch của bọn họ!

Trịnh Đại Cương liền hỏi:

- Biện pháp thế nào?

An Tiểu Bình nói:

- Vản bối qua hỏi bọn họ thử nhé!

Trịnh Đại Cương lắc đầu, nói:

- Cô nương đi lúc nầy không thích hợp lắm!

- Tại sao?

- Nếu bọn họ không nói thì cô nương làm được gì? Lúc nầy chúng ta không thể động võ với bọn họ!

- Đại hiệp sợ gì chứ? Thực ra vản bối cho rằng...

- Không được, cô nương không thể đi!

Trịnh Đại Cương nói lời này như chém đinh chặt sắt khiến An Tiểu Bình bất giác ngồi thộn người ra.

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Hiền đệ, đại bá đã nói không thể đi thì không phải đi nữa!

An Tiểu Bình gượng cười, nói:

- Vậy thì có cách gì để điều tra lai lịch bọn họ?

Trịnh Đại Cương nói:

- Chúng ta chờ một lát, trông thần thái thì hình như bọn họ đang đợi một nhân vật nào đó, chờ người mà bọn họ đợi đến nơi thì chúng ta sẽ tìm cách cũng không muộn.

Vừa nói đến đây thì bỗng nhiên có ba người xuất hiện ở nơi cầu thang tửu lầu.

Ba người này hình mạo rất quái dị, một người vừa mập vừa lùn còn hai người kia rất cao to.

Phương Tuyết Nghi khẻ nói:

- Đại bá, ba nhân vật này có vẻ khác thường...

Trịnh Đại Cương gật đầu, nói:

- Không sai, có thể bọn chúng là cao thủ trong số những cao thủ...

Lão nói đến đây thì ba người vừa xuất hiện đã bước đến ngồi vào bàn của năm người trong góc trái.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói:

- Phương đại ca, quả nhiên là bọn họ có quen biết với năm người kia!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Chúng ta cứ chờ thử xem! Có thể từ bọn họ mà chúng ta tìm ra chút manh mối cũng không chừng!

Nói đoạn chàng liếc nhìn qua thì thấy ba người đến lặng lẻ ngồi vào những chiếc ghế trống mà không nói một lời nào, thậm chí cả một tiếng chào hỏi cũng không có.

Quái lạ là năm người kia cũng chẳng nói gì, bọn họ chỉ lo ăn uống, thái độ tựa như chẳng hề quen biết với ba người vừa đến.

An Tiểu Bình cảm thấy chuyện này cực kỳ quái đản, nếu Phương Tuyết Nghi không nắm tay nàng giử lại thì có lẻ nàng đã bước tới kiếm chuyện rồi.

Lúc nầy ba người vừa đến không những không nói mà cũng không ăn uống gì. Cảnh tượng này rõ ràng là không hợp với lẻ thường, nếu bảo bọn họ quen biết nhau thì chuyện bọn họ không nói gì đã là một sự kỳ quái, nhưng nếu bảo bọn họ không quen biết thì tại sao lại ngồi chung bàn?

Phương Tuyết Nghi luôn suy nghĩ xem rốt cuộc bọn người này có quan hệ gì với nhau nhưng thủy chung chàng vẫn không tìm ra lời giải thích thoa? đáng.

Thời gian chừng cạn tuần trà thì bỗng nhiên lại có tiếng bước chân lên tửu lầu.

Bọn Phương Tuyết Nghi vội nhìn qua cầu thang thì thấy một quái nhân kỳ hình dị trạng xuất hiện!

Chương 19: Tam Tuyệt Ngũ Yêu

Quái nhân này có thân hình còn lùn hơn lão mập lùn trong ba người vừa đến trước đó, đầu tóc thì rối tung như tổ quạ, y phục nhầu nát cũ kỷ, chân không mang giày, nếu lão ta không lên tửu lầu vào lúc nầy thì có lẻ ai cũng nghĩ lão là một khất cái.

Ngoài ra, An Tiểu Bình còn phát hiện ra chổ bất phàm của lão ta, đó là thần quang lấp lánh như tia chớp, khiến bất kỳ người nào nếu nhìn thẳng vào cũng bất giác cảm thấy lạnh người. Không phải cao thủ võ lâm nào cũng luyện được trường hợp song mục phát hàn quang đến bức người, điều nầy chứng tỏ võ công của quái nhân kia đã đạt đến cảnh giới lộ hoa? thần thanh rồi!

Phương Tuyết Nghi cũng nhận ra đôi nhãn thần kinh người của quái nhân này, bất giác chàng nghĩ thầm:

- Người này thân hình quái dị nhưng không ngờ lại là cao thủ hiếm thấy.

Giữa lúc quái nhân này xuất hiện thì tam nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái tửu lầu đều nhất loạt biến sắc.

Quái nhân đứng nơi đầu cầu thang quét mục quang nhìn khắp tửu lầu một lượt, khi nhìn đến Phương Tuyết Nghi và An Tiểu Bình thì bất giác lão chau mày. Nhưng mục quang vừa phát hiện tám nhân vật ngồi chung bàn trong góc trái thì bỗng nhiên lão bật cười. Tràng cười không lớn nhưng rất lạnh lùng và cũng dừng lại rất nhanh, tiếp theo là giọng nói sang sảng của quái nhân:

- Khá lắm! Xem ra lão phu cũng không uổng công, quả nhiên các ngươi đều ở tại Thái Bạch Cơ tửu lầu này...

Lời chưa dứt thì lão đã chậm rải cất bước đi về phía tám người kia.

Lão mập lùn trong bọn tám người cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tìm được thì sao nào?

Quái nhân đã dừng bước cách chổ tám ngươi chừng năm thước, lão cười lớn rồi nói:

- Thế nào? Ngươi vẫn không hiểu à?

Lão mập lùn nhướng đôi mày lưỡi mác lên và nói:

- Giang mổ không hiểu!

Quái nhân lớn tiếng nói:

- Ngươi không hiểu thật chăng?

Lao mập lùn cười nhạt, nói:

- Xưa nay Giang mổ và ngươi chẳng có quan hệ gì nên tự nhiên là không hiểu ngươi tìm Giang mổ vì chuyện gì!

Quái nhân cười ha hả một tràng rồi nói:

- Giang Thiên Hiểu, xưa nay Thiên Đài Tam Tuyệt các ngươi luôn an phận thủ thường nên lão phu và Kiếm Thần Trần lão đệ cũng không tìm các ngươi...

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì kinh ngạc thầm nghĩ:

- Quái nhân này là ai? Tại sao lão gọi sư phụ ta là lão đệ ?

Chàng vừa nghĩ đến đây thì chợt nghe một lão cao to bên cạnh lão mập lùn, lớn tiếng nói:

- Du Công Huyền, có thể người khác sợ Thiên Thủ Thần Ông ngươi , nhưng ngươi nên biết Tu mổ không hề sợ ngươi bao giờ cả!

Thì ra quái nhân cực lùn này là Thiên Thủ Thần Ông Du Công Huyền!

Phương Tuyết Nghi vô cùng kinh ngạc, chàng nhớ lại sư phụ mình từng nói, Thiên Thủ Thần Ông là nhân vật cùng thời với sư tổ Kiếm Thánh Long Siêu Quần. Người này du hiệp giang hồ, chuyên quản những chuyện bất bình trong võ lâm, vì võ công của lão không kém gì Kiếm Thần nên rất được nhân vật trong võ lâm bạch đạo kính ngưỡng mà hợp xưng với Kiếm Thần là Thiên Địa Nhị Kỳ. Không ngờ lão ta vẫn còn sống trên thế gian này.

Đồng thời Phương Tuyết Nghi cũng kinh ngạc chuyện ba lão nhân có kỳ hình quái trạng gọi là Thiên Đài Tam Tuyệt kia lại xưng hô ta - ngươi với Du Công Huyền . Theo đó mà suy thì ba lão kia cũng nhân vật lão bối ẩn cư trong võ lâm rồi!

Nghĩ đến đây thì bất giác Phương Tuyết Nghi cảm thấy lo lắng, chàng tự hỏi:

- Không lẻ ngoài Ngũ Đại Ma Chủ ra thì trong võ lâm còn có những lực lượng ma đầu mới quật khởi? Những lão nhân này là do ai đó mời ra chăng?

Nghĩ đến đây thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Từ Kiệt, ngươi định uy hiếp lão phu đấy à?

Lão nhân cao to được gọi là Từ Kiệt liền cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du huynh, Tu mổ không có ý uy hiếp Du huynh, nhưng nếu Du huynh không nể mặt bọn Từ mổ thì sợ rằng bọn Từ mổ không cam tâm chịu nhục.

Lần này khẩu khí của lão khác hẳn trước đó khiến An Tiểu Bình nghe xong thì suýt bật cười thành tiếng.

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Từ Kiệt, xem ra khẩu khí của ngươi cũng không nhỏ!

Từ Kiệt vốn có tác hiệu là Nam Nhai Đà Long, lão ta và lão nhân cao to bên cạnh tức Bắc Phong Tôn Giả Lý Triệu Phong là huynh đệ kết nghĩa.

Từ Kiệt trợn trừng song mục và nói:

- Khẩu khí không nhỏ thì đụng chạm gì đến Du huynh?

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Đương nhiên là không đụng chạm gì đến lão phu, nhưng lão phu đến đây muốn biết một điều!

Từ Kiệt liền hỏi:

- Điều gì?

Du Công Huyền vừa cười vừa nói:

- Tai sao ba các ngươi lại trốn trốn lủi lủi mà đến Lạc Dương này?

Từ Kiệt nộ khí nói:

- Ai bảo bọn ta trốn trốn lủi lủi? Chẳng phải bọn Từ mổ đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân đây sao?

Du Công Huyền nói:

- Không sai! Quả nhiên lúc nầy các ngươi đang ngồi giữa quảng đại chúng nhân, chỉ có điều các ngươi có dám nói ra những gì đang chứa chất trong đầu các ngươi không?

Từ Kiệt ngẫn người chưa kịp nói thì Bắc Phong Tôn Giả - Lý Triệu Phong đã cười nhạt một tiếng

rồi nói:

- Du huynh, tại sao ngươi cứ theo đuổi bọn ta mãi vậy?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Thì ra Du lão đã theo dỏi bọn họ từ rất lâu rồi, xem ra Du lão có ý muốn giám sát hành động của Thiên Đài Tam Tuyệt...

Du Công Huyền cười ha hả, nói:

- Lý lão đệ, không ngờ ngươi học thói giả vờ của Giang Thiên Hiểu! Thực ra, dù các ngươi không muốn nói thì lão phu cũng biết các ngươi đến đây với mục đích gì rồi!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Ngươi biết rồi ả Vậy sao không nói ra xem?

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Muốn lão phu nói ra à, được thôi! Có phải năm tên tiểu ma đầu mời các ngươi đến Lạc Dương không?

Thiên Đài Tam Tuyệt đều biến sắc, Giang Thiên Hiểu chau mày nói:

- Làm thế nào ngươi biết được?

Lão hỏi ngược lại như vậy chẳng khác gì đã thừa nhận lời Du Công Huyền nói không sai.

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Nếu không muốn người ta biết thì trừ phi không làm! Giang lão đệ, đối với người khác có thể không dám làm gì các ngươi sau khi biết chuyện, nhưng không may cho các ngươi là lão phu đã biết chuyện này và đương nhiên lão phu không thể bõ qua!

Giang Thiên Hiểu buột miệng kêu lên:

- Ngươi... ngươi định làm gì?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Không định làm gì cả! Lão phu chỉ muốn nói với các ngươi rằng, nếu các ngươi muốn giúp năm tên tiểu ma bất thành tài kia thì lão phu không thể không xen vào chuyện này!

Từ Kiệt cười nhạt, nói:

- Du huynh, ngươi cho rằng nhất định bọn ta sợ ngươi xen vào chuyện này chăng?

Du Công Huyền chậm rải nói:

- Lão phu không bảo các ngươi sợ . Nhưng nếu các ngươi muốn lão phu không xen vào thì tốt nhất là đừng làm gì cả!

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Giang Thiên Hiểu, nếu các ngươi muốn bảo trì mỹ danh một đời thì lão phu có một lời muốn nói...

Giang Thiên Hiểu chau mày hỏi:

- Lời như thế nào?

Du Công Huyền nói:

- Sóng trường giang lớp sau đè lớp trước, một lớp người mới tất phải thay thế lớp người cũ! Ngươi biết ý nghĩa của này chứ?

Giang Thiên Hiểu lạnh lùng nói:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến bọn Giang mổ?

Du Công Huyền nói:

- Đương nhiên là có!

Lão trầm ngâm một lát rồi nói tiếp :

- Thịnh suy của nhân vật võ lâm cũng có định số nên mới có cái gọi là "giang sơn đời nào cũng có nhân tài xuất hiện". Lão đệ, chúng ta đều đã già rồi, có rất nhiều chuyện không cần chúng ta phải xuất đầu lộ diện nữa!

Giang Thiên Hiểu ngẫn người rồi nói:

- Du huynh nói thế là có ý gì?

Du Công Huyền nói:

- Lão phu khuyên các ngươi không nên giúp năm tên tiểu ma bất thành tài kia để tránh bị thân bại

danh liệt!

Từ Kiệt kinh ngạc nói:

- Ngươi... ngươi nói vậy có nghĩa là hiện trong võ lâm đã có cao thủ kiệt xuất, cao cường hơn bọn Từ mổ chăng?

Du Công Huyền nói:

- Không sai!

Lý Triệu Phong cười nhạt, nói:

- Lý mổ không tin...

Du Công Huyền nói:

- Ngươi không tin à? Lão phu cho ngươi biết nhé, đó là chuyện thiên chân vạn xác đấy!

Giang Thiên Hiểu thấy thần sắc của đối phương cực kỳ nghiêm túc, không có vẻ gì là nói đùa thì lão bất giác thầm nghĩ:

- Xưa nay Du Công Huyền nói năng thường hi hi ha ha, hôm nay lão ta trịnh trọng như vậy thì sợ rằng không phải là nói đùa rồi.

Nghĩ đoạn lão nói:

- Du huynh có biết kẻ đó là ai không?

Thì ra lão ta đã tin lão Du Công Huyền là trong võ lâm đã có cao thủ tuyệt đỉnh xuất hiện.

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi hỏi danh hiệu để tìm cách ám toán người ta chăng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn ta há là hạng ám tiễn đả thương người?

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi đã không có ý ám toán thi hà tất phải truy hỏi danh tính người ta làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Giang mổ cảm thấy hiếu kỳ và cũng không được tin lắm mà thôi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Tin hay không là chuyện của ngươi! Còn hiếu kỳ à? Lão phu cho rằng ngươi bất tất phải hiếu kỳ làm gì!

Lý Triệu Phong tiếp lời:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Có rất nhiều anh hùng trong thiên hạ tự chuốc họa vào thân cũng chỉ vì tính hiếu kỳ đây!

Giang Thiên Hiểu cười nhạt, nói:

- Giang mổ không tin là trong võ lâm đột nhiên xuất hiện cao thủ như vậy!

Du Công Huyền nói:

- Lão phu cũng biết là các ngươi sẽ không tin, xem ra những lời tâm huyết của lão phu trở thành vô ích rồi!

Giang Thiên Hiểu nói:

- Bọn Giang mổ xin tâm lảnh thịnh tình của Du huynh thôi!

Tống Phu tiếp lời:

- Du huynh, Từ mổ có một câu nhưng chẳng biết có nên nói rõ ra không!

Du Công Huyền nói:

- Nam Nhai Đà Long - Từ Kiệt là nhân vật xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ngươi có điều gì muốn nói thì tất phải là điều rất quan trọng!

Từ Kiệt mĩm cười, nói:

- Không dám, Du huynh quá khen rồi!

Lão ngừng lại và quét mục quang nhìn qua năm lão ngồi cùng bàn rồi nói tiếp :

- Du huynh, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn tại hạ xưa nay cũng có chút thanh danh trong võ lâm và

cũng không làm chuyện gì thương thiên bại lý, điều nầy nhất định là Du huynh biết rất rõ!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Nếu lão phu không biết rõ thì đâu có đến đây làm gì!

Từ Kiệt nói tiếp:

- Du huynh đã biết rõ thì cũng nên hiểu bọn Tu mổ đến đây là có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ!

- Nỗi khổ tâm gì?

- Bị người ta không chế, đũ rồi chứ?

- Các ngươi bị khống chế? Kẻ nào có bản lảnh như vậy?

- Chuyện này nói ra thật mất mặt, nhưng trước mặt Du huynh thì Từ mổ đành phải nói thẳng thôi...

Lão buông một tiếng thở dài và lắc đầu, nói:

- Du huynh, xưa nay huynh đệ Từ mổ luôn ẩn cư tại Thiên Đài không hỏi đến chuyện thế sự, thế mà chẳng hiểu tại sao, trước đây mấy tháng Thiên Ma Nữ tìm đến ép bọn Tu mổ hạ sơn trợ giúp ả!

Du Công Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Các ngươi không cự tuyệt sao?

Từ Kiệt nói:

- Có lý nào huynh đệ tại hạ lại không cự tuyệt? Chỉ có điều Thiên Ma Nữ lạnh lùng bảo với huynh đệ tại hạ rằng nếu bọn tại hạ không đồng ý hạ sơn trợ giúp thì trong vòng một tháng sẽ thọ mệnh tại Thiên Đài!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Có chuyện như thế sao?

Từ Kiệt nói:

- Thoạt tiên huynh đệ tại hạ cũng không tin nhưng khi Thiên Ma Nữ nói ra nguyên nhân thì bọn tại hạ không thể không tin.

Du Công Huyền ngẫn người, lão hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Từ Kiệt nói:

- Yêu nữ đó đã sớm giở trò trên thân thể huynh đệ tại hạ!

Du Công Huyền nói:

- Làm sao các ngươi lại bị ả giở trò? Kỳ quái, thật là kỳ quái!

Từ Kiệt thở dài một hồi rồi nói:

- Đúng vậy, nếu yêu nữ đó không nói rõ thì quả thật là huynh đệ tại hạ chẳng biết gì cả.

Du Công Huyền cười nhạt, nói:

- Phải chăng Thiên Ma Nữ hạ độc đối với các ngươi?

Từ Kiệt chậm rải nói:

- Yêu nữ đó đã mua đứt đầu bếp huynh đệ tại hạ, do vậy thức ăn bọn tại hạ dùng mỗi ngày đều có một lượng nhỏ độc vật của yêu nữ đó!

Du Công Huyền cả kinh, lão nói:

- Đúng rồi! Cơ tâm của yêu nữ đó quả nhiên rất lợi hại, ả không hạ độc một lần là sợ khi luyện công các ngươi sẽ phát hiện ra phải không?

Từ Kiệt gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

- Nói vậy có nghĩa là các ngươi vẫn chưa nhận được thuốc giải?

- Không sai! Thiên Ma Nữ nói rằng, khi nào ả độc bá võ lâm, chế phục được đại môn phái thì mới giải trừ độc vật cho huynh đệ tại hạ!

- Thiên Ma Nữ nói như thế à?

- Không sai!

- Từ huynh đệ, các ngươi thật là hồ đồ quá!

Giang Thiên Hiểu buột miệng nói:

- Huynh đệ tại hạ có gì là hồ đồ đâu?

Du Công Huyền nói:

- Thiên Ma Nữ nói vậy mà các ngươi cũng tin sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Du huynh, đã nằm trong sự khống chế của người khác thì huynh đệ tại hạ làm sao có thể không tin?

Du Công Huyền nói:

- Các ngươi tin nhưng lão phu không tin!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Du Công Huyền nói:

- Sau khi đã lợi dụng các ngươi rồi thì hà cớ gì Thiên Ma Nữ phải đưa thuốc giải cho các ngươi? Thỏ chết thì chó săn cũng bị làm thịt thôi, đạo lý như vậy mà các ngươi không hiểu sao?

Giang Thiên Hiểu chợt biến sắc, lão nói:

- Ý của Du huynh muốn nói là sau khi thành công thì Thiên Ma Nữ vẫn sẽ không giao thuốc giải cho bọn tại hạ?

Du Công Huyền gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

Giang Thiên Hiểu suy nghĩ một lát rồi quay sang nói với Từ Kiệt, Lý Triệu Phong:

- Huynh đệ! Những lời của Du huynh nói rất có lý, sợ rằng huynh đệ chúng ta có tận lực cho Thiên Ma Nữ thì cuối cùng cũng nhận lảnh một kết cục bi thảm thôi!

Từ Kiệt nói:

- Ý của Giang huynh là chúng ta không nên vì Thiên Ma Nữ mà xuất diện đối đầu với cửu đại môn phái?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Không sai! Chúng ta không cần tận lực cho yêu nữ đó nữa!

Lý Triệu Phong buột miệng hỏi:

- Thế độc vật trong ngươi chúng ta thì sao?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Từ từ tìm cách rồi cũng có ngày giải được thôi!

Từ Kiệt nói:

- Giang huynh đã quyết định như vậy thì Từ mổ và Lý huynh chẳng còn gì để nói nữa...

Du Công Huyền mĩm cười lên tiếng:

- Ba vị quả nhiên là nhân vật sáng suốt!

Giang Thiên Hiểu cười ha hả một tràng rồi nói:

- Du huynh, con người dù sống ngàn tuổi cũng không tránh khỏi cái chết, độc vật trên ngươi bọn tại hạ có hóa giải được hay không, chẳng còn là vấn đề nữa. Nhưng bọn tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn trước dã tâm độc bá võ lâm của Thiên Ma Nữ...

Du Công Huyền nói:

- Thế thì tốt quá, xem ra chuyện này lão phu không uổng phí công sức rồi!

Giang Thiên Hiểu ngạc nhiên nói:

- Du huynh đến đây chỉ vì bọn tại hạ thôi à?

Du Công Huyền nói:

- Nếu không vì các vị lão đệ thì lão phu đến đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu buông tiếng thở dài rồi nói:

- Du huynh nói vậy thật khiến bọn tại hạ vô cùng hổ thẹn...

Du Công Huyền cười ha ha, nói:

- Hà tất phải như vậy! Chỉ cần các vị thành tâm hướng thiện thì lão phu có phí chút tâm lực cũng chẳng đáng gọi là gì!

Lão hơi ngưng lại rồi nhìn qua năm người ngồi cùng bàn với Thiên Đài Tam Tuyệt và nói:

- Giang lão đệ quen biết năm người này à?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Chưa từng gặp một lần!

- Vậy là không quen biết?

- Không sai!

- Kỳ quái! Đã không quen biết thì sao lại ngồi chung với nhau?

- Chuyện này... là do bọn tại hạ ước định với Thiên Ma Nữ gặp nhau tại tửu lầu này...

- Chuyện đó có quan hệ gì với năm người bọn họ?

Giang Thiên Hiểu chỉ một chiếc bát có gác đôi đủa bên trên và nói:

- Đây là ám hiệu ước định gặp mặt, bọn tại hạ lên tửu lầu thấy ám hiệu ở đây nên tự nhiên là phải ngồi ở đây!

Du Công Huyền hỏi tiếp:

- Bọn họ là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ chăng?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Hình như là không phải!

Phương Tuyết Nghi nghe đến đây thì cảm thấy kỳ quái, chàng nhìn qua Trịnh Đại Cương và nói:

- Quái lạ! Nếu năm người bọn họ không phải là thuộc hạ của Thiên Ma Nữ thì làm sao có thể bày ra ám hiệu này?

Trịnh Đại Cương chỉ lắc đầu mà không nói gì. Nhưng An Tiểu Bình không im lặng được nên buột miệng nói:

- Đúng vậy, chuyện này quả nhiên rất kỳ quái! Nhưng xem ra lão nhân họ Giang kia không nói dối...

Nàng chưa dứt lời thì đã nghe Du Công Huyền nói:

- Lão phu hiểu ra rồi! Sợ rằng bọn họ cũng như các vị lão đệ thôi...

Lão chưa dứt lời thì một đại hán trong số năm người bật đứng lên trừng mắt nhìn đối phương như muốn phát tác. Người này thân hình cao to không dưới tám thước, do vậy trông cứ như cao gấp đôi Du Công Huyền.

Du Công Huyền thản nhiên cười hi hi, nói:

Đại hán cao to liền nói:

- Không sai, Tửu gia Đại Thắng!

Thì ra đại hán cao to này quả nhiên là một tăng lữ.

Du Công Huyền nói tiếp:

- Đại Thắng đầu đà chăng?

Đại Thắng đầu đà cười nhạt, nói:

- Không sai!

Du Công Huyền dích mục quang nhìn qua bốn người còn lại rồi nói:

- Có lẻ năm vị là Đông Hải Ngũ Yêu?

Bốn chữ Đông Hải Ngũ Yêu vừa lọt vào tai thì Trịnh Đại Cương biến sắc và buột miệng nói:

- Lẻ ra ta phải sớm nghĩ đến năm người bọn họ!

Phương Tuyết Nghi hỏi:

- Đại bá quen biết bọn họ à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không quen nhưng biết rất rõ về năm người này!

An Tiểu Bình tiếp lời:

- Đại hiệp, bọn họ là người xấu phải không?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tâm địa của Đông Hải ngũ yêu quả nhiên rất bại hoại! Cô nương sống ở Đông Hải mà chưa từng nghe về bọn chúng à?

An Tiểu Bình lắc đầu, nói:

- Vản bối chưa được nghe!

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu gồm ba nam hai nữ, không chuyện ác nào mà bọn chúng không làm, võ công của mỗi người bọn chúng lại cao cường nên bọn chúng làm nhiều chuyện bại hoại nhưng không ai chế phục được!

An Tiểu Bình buột miệng kêu lên:

- Thế... chẳng phải là thêm năm ma đầu nữa sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, tại sao trước đây lệnh sư không thu phục bọn ngũ yêu này luôn?

Phương Tuyết Nghi ngẫn người, chàng nói:

- Chuyện này... tại hạ cũng không được rõ lắm! Nhưng tiên sư đã không thu phục bọn họ thì tất phải có nguyên nhân!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Chuyện này thì Vi bá biết đây!

Tiểu Bình liền hỏi:

- Tại sao vậy?

Trịnh Đại Cương nói:

- Đông Hải Ngũ Yêu này xuất hiện trên giang hồ hơi muộn, đương thời e rằng Trần đại hiệp đã bị ám toán nên lực bất tòng tâm...

Tiểu Bình nói:

- Như vậy có nghĩa là bọn họ xuất đạo chưa quá 10 năm à?

Trịnh Đại Cương nói:

- Không sai!

Lời chưa dứt thì đã nghe Đại Thắng đầu đà lớn tiếng nói:

- Du lão thí chủ, Thiên Đài Tam Tuyệt bọn họ lo sợ nhưng bọn Tửu Gia thì không sợ đâu!

Du Công Huyền mĩm cười, nói:

- Lão phu không nói các vị sợ hay không sợ! Ngươi hà tất phải cuống lên như thế!

Đại Thắng đầu đà nói:

- Thí chủ hiểu được như vậy thì tốt rồi!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị cũng theo ước hẹn mà đến chăng?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Không sai! Nhưng bon Tửu Gia khác Thiên Đài Tam Tuyệt nên tự nhiên là không bị Thiên Ma Nữ hạ độc.

Du Công Huyền bật cười và nói:

- Thế à? Vậy thì chí ít các vị cũng không phải lo lắng là mình sống chẳng được bao lâu!

Nói đoạn lão nhìn qua nhân vật có thân hình ốm như vượn, lưng dắt đại đao và hỏi:

- Các hạ có phải là Hấp Huyết Quỷ Đao Phùng Lôi không?

Lão này cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thiên hạ ngoài Phùng mổ ra thì còn ai dùng thái đao làm binh khí nữa?

Du Công Huyền nói:

- Điều đó là tất nhiên rồi! Nhưng e rằng trong thiên hạ cũng không có ai dùng quỷ đao ác độc như ngươi! Nhưng đáng tiếc Thiên Ma Nữ tuy chưa hạ độc bọn ngươi, song ả đã sớm có ý giết bọn ngươi rồi...

Đại Thắng đầu đà nộ khí quát:

- Thuật ly gián của thí chủ có vẻ không được cao minh lắm đấy!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Các vị không tin à?

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là không tin!

Du Công Huyền cười cười và nói:

- Các vị không tin cũng chẳng sao, nhưng lão phu có một câu thỉnh giáo năm vị!

Phùng Lôi lạnh lùng nói:

- Chuyện gì?

Du Công Huyền nói:

- Với võ công của năm vị, nếu đơn đả độc đấu với Thiên Ma Nữ thì các vị cao cường hơn hay là Thiên Ma Nữ mạnh hơn?

Phùng Lôi nhất thời không biết trả lời thế nào nên lẳng lặng cúi đầu.

Đại Thắng đầu đà liền đở lời:

- Chuyện này... Tửu Gia cho rằng Thiên Ma thí chủ cao cường hơn bọn Tửu Gia một bậc!

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Vậy thì đúng rồi! Thiên Ma Nữ thừa biết võ công của các vị không cao cường bằng ả nhưng vẫn mời các vị đến giúp, thế mà các vị không nghĩ ra dụng tâm của ả sao?

Lúc này một bạch y phu nhân trong Ngũ Yêu cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Du lão sao cứ thích nói lòng vòng quá vậy?

Du Công Huyền nhìn qua phu nhân và nói:

- Ngươi có phải là Ngọc Vô Thường Bạch Anh không?

Bạch y phu nhân lạnh lùng nói:

- Chính là tiện thiếp!

Du Công Huyền nói:

-Kỳ thực lão phu muốn giúp các vị hiểu rõ một điều mà thôi! Đó là chuyện Thiên Ma Nữ dùng kế mượn dao giết người...

Đông Hải Ngũ Yêu vừa nghe lời này thì bất giác ngẫn người, nhất thời không ai nói được lời nào.

Du Công Huyền chờ một lúc không thấy ai lên tiếng thì quay sang nói với Thiên Đài Tam Tuyệt:

- Tam vị lão đệ, các vị đã giác ngộ được chuyện bị Thiên Ma Nữ lợi dụng thì còn ngồi đây làm gì?

Giang Thiên Hiểu nói:

- Đúng vậy! Chuyện võ lâm đã có lớp người mới gánh vác thì bọn tại hạ cũng nên về lại Thiên Đài qui ẩn thôi!

Nói đoạn lão ra hiệu cho Từ Kiệt và Lý Triệu Phong cùng rời khỏi tửu lầu.

Du Công Huyền nhìn theo ba bóng người dần khuất rồi quay sang hỏi bọn Đông Hải Ngũ Yêu:

- Thế nào? Các vị đã suy nghĩ kỷ chưa?

Đại Thắng đầu đà nói:

- Bọn Tửu Gia tuy bị giang hồ gọi là Ngũ Yêu nhưng ngộ tính không phải là không có. Thiên Đài Tam Tuyệt đã có thể giác ngộ được thì bọn Tửu Gia há chẳng ngộ ra?

Du Công Huyền cười ha ha một tràng rồi nói:

- Các vị hiểu được như vậy thật là đại phúc cho võ lâm!

Đại Thắng đầu đà nói tiếp:

- Bọn Tửu Gia tuy đã làm nhiều chuyện xấu nhưng quyết không trúng kế mượn đao giết người của Thiên Ma Nữ, đa tạ Du lão thí chủ đã cảnh tỉnh! Cáo biệt, ngày sau hy vọng được tái ngộ!

Nói đoạn lão ra hiệu cho bọn nhân vật đồng bọn rồi cất bước rời khỏi tửu lầu.

Lúc này phần lớn thực khách trong tửu lầu vì sự lớn tiếng giữa Du Công Huyền và Thiên Đài Tam Tuyệt, Đông Hải Ngũ Yêu nên đã bõ đi, hiện chỉ còn một vài bàn bên góc phải và bàn của bọn Trịnh

Đại Cương.

Du Công Huyền thấy Đông Hải Ngũ Yêu đi khuất rồi thì bỗng nhiên phá lên cười một tràng đắc ý và nói:

- Khoái quá! khoái quá! Lão phu đã giác ngộ cho Thiên Đài Tam Tuyệt và Đông Hải Ngũ Yêu thì phen này Thiên Ma Nữ sẽ gặp không ít bất lợi!

Lời vừa dứt thì đột nhiên lão quét mục quang nhìn qua bọn Phương Tuyết Nghi rồi chậm rải đi tới.

Du Công Huyền nhìn Phương Tuyết Nghi một hồi lâu rồi cất tiếng hỏi:

- Hài tử, ngươi là truyền nhân của Kiếm Thần phải không?

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác rùng mình và cảm thấy kinh ngạc vô cùng, chàng với thi lễ và nói:

- Đúng vậy! Nhưng lão tiền bối làm sao biết được...

Du Công Huyền cất lời, nói:

- Chớ ngạc nhiên, đừng tưởng lão phu vân du sơn thủy mà không biết chuyện trong võ lâm! Tất cả những chuyện ở Thiếu Lâm tự, lão phu đều biết cả rồi!

Không những Tuyết Nghi mà An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cương cũng ngơ ngác đến thộn cả người ra. Bọn họ không ngờ Du Công Huyền còn tại thế mà còn không ngờ lão biết tất cả mọi chuyện hiện tại của võ lâm.

Phương Tuyết Nghi trấn định tinh thần rồi nói:

- Đa tạ lão tiền bối đã giải cho võ lâm một mối nguy!

Đu Công Huyền cười ha hả rồi nói:

- Hài tử ngươi hà tất phải khách khí! Hài tử, lão phu và lệnh sư đã nhiều năm không gặp, gần đây nghe nói Trần đã đại hiệp đã quy tiên, chẳng hay tin do chân hay giả?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Đích thực là tiên sư đã tạ thế!

Du Công Huyền buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Hài tử, ngươi đã là đệ tử của Trần đại hiệp thì tự nhiên là phải kế thừa di chí của lệnh sư chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Vản bối tuy bất tài nhưng không thể không tiếp tục di chí của tiên sư!

Du Công Huyền gật gật đầu và nói:

- Khá lắm!

Lão nhìn qua An Tiểu Bình và nói tiếp:

- Tiểu cô nương là tôn nữ của An Cửu Công huynh đài phải không?

An Tiểu Bình thấy Du Công Huyền biết Phương Tuyết Nghi là truyền nhân của Kiếm Thần Trần đại hiệp và biết những chuyện gần đây ở Thiếu Lâm tự thì nàng không còn kinh ngạc khi nghe lão hỏi như vậy. Nàng mĩm cười hành lễ và nói:

- Vản bối An Tiểu Bình tham kiến Du lão tiền bối! Đúng vậy, An Cửu Công chính là gia gia của vản bối!

Du Công Huyền nhìn kỷ An Tiểu Bình và gật đầu, nói:

- Được lắm! Có tiểu cô nương bên cạnh Phương thiếu hiệp thì chẳng lo ngày sau võ lâm bất an nữa!

An Tiểu Bình khiêm tốn nói:

- Du lão quá khen! Hiện tại Phương đại ca đang có chuyện lo lắng mà vản bối chẳng giúp được gì thì nói chi đến an nguy của võ lâm đại cuộc!

Du Công Huyền nhìn qua Phương Tuyết Nghi và chau mày hỏi:

- Hài tử, chuyện gì vậy?

Phương Tuyết Nghi thầm nghĩ:

- Đây là chuyên riêng của mình, nếu nói ra để một bậc tiền bối như Du lão phải lo lắng thì bất tiện quá...

Nghĩ vậy nên nhất thời chàng do dự không biết trả lời thế nào cho phải.

Trịnh Đại Cương hiểu được chổ khó xử của chàng nên vội đở lời:

- Du lão, Phương hiền điệt trở về Lạc Dương này là muốn tìm tung tích bá mẫu của hắn!

Lúc này Du Công Huyền mới để mắt đến Trịnh Đại Cương, lão nói:

- Các hạ chắc là lão đại họ Trịnh trong Trung Châu Tam Hiệp?

Trịnh Đại Cương hành lễ va nói:

- Một chút tiểu danh, không dám mong Du lão quan tâm đến!

Du Công Huyền nói:

- Hà tất phải khiêm tốn!

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Phương Tuyết Nghi :

- Đã có manh mối gì chưa?

Phương Tuyết Nghi lắc đầu, nói:

- Chưa! Nhưng chỉ cần Thạch tam thúc đi chung với bá mẫu thì nhất định sẽ có cơ hội tìm được!

Du Công Huyền nói:

- Đã như vậy thì chỉ cần tìm ra Thạch Tuấn thì có thể tìm được bá mẫu của ngươi phải không?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Du lão, mấu chốt là ở chổ nầy! Nhưng đáng tiếc là không ai biết tung tích của Thạch tam thúc ở phương nào!

Du Công Huyền ngạc nhiên nói:

- Có chuyên như thế sao? Lão phu không tin là không có ai biết tung tích của Thạch Tuấn!

Trịnh Đại Cương tiếp lời:

- Du lão nói không sai, Trịnh mổ cũng không tin, Thạch tam đệ rất mẫn nhuệ, nếu có bất trắc gì thật thì hắn không thể không cho người báo tin cho Trịnh mổ biết!

Du Công Huyền trầm ngâm một lát rồi nói:

- Thạch Tuấn thất tung đã lâu mà chẳng có tin tức gì như vậy thì e rằng hắn đã bị Ngũ Đại Ma Chủ cầm giử rồi!

Trịnh Đại Cương buột miệng kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Du Công Huyền thở dài một hồi rồi nói:

- Trịnh lão đệ, theo tình hình hiện nay mà nói thì dù chuyện trong mơ lão cũng e rằng đều có liên quan đến Ngũ Ma!

Phương Tuyết Nghi liền hỏi:

- Nếu thật như vậy thì theo cao kiến của Du lão là nên làm thế nào?

Du Công Huyền cười hi hi, nói:

- Cao kiến thì không có nhưng lão phu cho rằng tạm thời không cần truy tìm nữa!

- Tại sao?

- Tại vì lão phu tin rằng, chỉ cần trừ được Ngũ Ma thì tất sẽ tìm được tung tích của Thạch Tuấn!

Phương Tuyết Nghi suy nghĩ một lát rồi nói:

- Du lão tiền bối giáo huấn chí phải!

Trịnh Đại Cương cũng tiếp lời:

- Du lão tiền bối nói không sai, hiền điệt nên vì đại sự võ lâm trừ diệt Ngũ Ma xong thì không lo gì chuyện tìm không được Thạch tam đệ!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiểu điệt nhớ rồi ạ!

Nói đoạn chàng mời Du Công Huyền cùng Trịnh Đại Cương và An Tiểu Bình về Phương gia trang nghỉ lại một đêm rồi sáng hôm sau lập tức quay về Thiếu Lâm tự.

Du Công Huyền được gặp mấy nhân vật lão tiền bối đều là chổ cố giao nên rất cao hứng với những câu chuyện nối tiếp nhau liên tu bất tận.

Hai ngày sau đó không có chuyện gì xảy ra, đến trưa ngày thứ ba thì Nhập Vân đại sư mời quần hào đến tịnh thất phương trượng thương nghị.

Tân Bá Công, Chúc Công Minh, Du Công Huyền, Hoắc Minh Phong, Thôi Đại Công, Ông Côn Luân, Tống Phù, Trịnh Đại Cương, Trang Tiệp, Phương Tuyết Nghi, An Tiểu Bình cùng mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm tự đều có mắt tại tịnh thất.

Sau khi uống cạn tuần trà thì Tân Bá Công lớn tiếng nói:

- Phương trương đại sư mời tất cả bọn lão phu đến đây chắc là có chuyện gì rất quan trọng?

Nhập Vân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đúng vậy! Bần tăng xin báo cho chư vị thí chủ biết là chiến thư của Ngũ Ma đã đưa đến!

Hoắc Minh Phong buột miệng kêu lên:

- Có khi nào lại là một trò đùa?

Nhập Vân đại sư lắc đầu, nói:

- Lần nầy thì không giả rồi!

Nói đoạn lão bước đến hương án lấy một phong thư đưa cho Tân Bá Công và nói:

- Đây là chiến thư của Ngũ Ma, xin chư vị thí chủ xem qua!

Tân Bá Công mở phong thư ra xem, mục quang vừa quét qua thì lão bất giác biến sắc và nộ khí nói:

- Khẩu khí thật là không nhỏ! Năm tên tiểu ma đầu này tưởng rằng trên thế gian không còn ai là địch thủ của bọn chúng sao?

Nói đoạn lão trao phong thư qua Chúc Công Minh.

Chúc Công Minh nhận thư và nói:

- Tân huynh thật là nóng tính...

Lời chưa dứt thì mục quang của lão đã lướt qua trang thư nên bất giác sững người và nói tiếp :

- Tại sao bọn chúng lại to gan đến thế?

Du Công Huyền thấy thái độ của hai lão như vậy thì không nhẫn nại được nên buột miệng nói:

- Nhị vị làm sao thế? Trong thư viết thế nào, sao không đọc lên cho mọi người cùng nghe?

Chúc Công Minh nói:

- Muốn đọc thì xin mời Du huynh đọc, lão phu càng xem càng phát điên lên đây!

Vừa nói lão vừa trao phong thư qua Du Công Huyền.

Du Công Huyền xem qua phong thư rồi mĩm cười, nói:

- Không sai, bọn chúng quả nhiên rất ngông cuồng...

Lão hơi ngưng lại rồi chậm rải đọc:

"Bản giáo mở đại hội võ lâm tại Trung Nhạc miếu vào giờ dậu ngày mai, xin mời các phái quang lâm!

Ngũ Thánh cẩn ước!"

Lão đọc tới đây thì An Tiểu Bình không nhịn được nên xen vào:

- Chỉ là một chiến thư bình thường mà tại sao các vị lão tiền bối phải tức khí như vậy?

Du Công Huyền mĩm cười, nói :

- Cô nương, còn nữa đây!

An Tiểu Bình nói:

- Còn nữa à? Vậy thì Du lão mau đọc lên xem!

Du Công Huyền đọc tiếp:

"Đại hội lần này là do giáo chủ bản giáo chủ trì, kẻ nào không phó hội tức là địch nhân của bản giáo, bản giáo nhất định không dung!"

Lời vừa dứt thì Hoắc Minh Phong nộ khí xung thiên, lão nói:

- Hoắc mổ vốn muốn phó hội nhưng nghe bọn chúng nói vậy thì bản bang sẽ không đi. Hoắc mổ muốn xem thử bọn chúng đối phó thế nào với bản bang!

Chúc Công Minh cười hi hi, nói:

- Rất có lý! Nhưng Hoắc bang chủ đừng quên là lần nầy bang chủ không thể không đi!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Tại sao?

Chúc Công Minh nói:

- Năm tiểu ma đầu này không thể sống mà thoát khỏi Trung Nhạc Miếu, nếu bang chủ không đi há chẳng phải bõ qua một cuộc náo nhiệt sao?

Hoắc Minh Phong ngó ra, lão gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Chuyện náo nhiệt như thế thì làm sao Hoắc mổ có thể bõ quả Phải đi, nhất định là phải đi!

Tân Bá Công quay sang hỏi Nhập Vân đại sư:

- Chưỡng môn đại sư nghe hỏi thì chợt biến sắc, lão nói:

- Bần tăng không gặp người đưa thư!

Tân Bá Công chau mày hỏi:

- Không lẻ chẳng có một hòa thượng nào gặp kẻ đưa thư?

Nhập Vân đại sư nói:

- Nói ra thì thật là hổ thẹn, theo đệ tử tuần canh ở khách đường báo lại thì phong thư này được phát hiện trước phát đường ở đại điện!

Tân Bá Công nghe vậy thì kinh ngạc, lão nói:

- Đại sư, Thiếu Lâm là thái sơn bắc đẩu của võ lâm từ mấy trăm năm qua, tại sao bây giờ lại khinh suất như vậy? Ngay cả một kẻ đưa thư mà các vị cũng không phát hiện được nghĩa là sao?

Nhập Vân Chưởng môn chưa kịp nói thì đã nghe Chúc Công Minh lên tiếng:

- Tân huynh, lão phu nghĩ đến một điểm rất khả nghi...

Tân Bá Công vội hỏi:

- Điểm gì khả nghi?

Chúc Công Minh nói:

- E rằng Thiếu Lâm tự có nội gian...

Tân Bá Công nhãy dựng lên và lớn tiếng nói:

- Không sai! Không sai! Chúc lão đệ thật là cao kiến!

Chương 20: Nguyên Hung Thọ Mệnh

Nhập Vân đại sư nghe vậy thì chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- Đệ tử Thiếu Lâm đều là người xuất gia qui phật thì sao có thể làm chuyện ô nhục sư môn như vậy?

Du Công Huyền lên tiếng:

- Chưởng môn đại sư, phong thư này quyết không thể tự bay đến trước phật đường ở bảo điện, nếu đệ tử của quí tự không phát hiện một kẻ nào đột nhập thì tất nhiên phong thư này là do hòa thượng trong quí tự đặt vào đó rồi!

Nhập Vân đại sư chấp tay nói:

- Quả thật là bần tăng không dám tin...

Tân Bá Công lạnh lùng hừ một tiếng rồi nói:

- Không tin thì có ích gì vào lúc nầy? Chuyện đã phơi bày rõ ràng trước mắt mà có thể là giả sao?

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Chưởng môn đại sư, chuyện này không thể ngồi đây nói tin hay không tin, tốt nhất là nên điều tra xem thử...

Nhập Vân đại sư do dự một lát rồi nói:

- Việc này... bần tăng xin tuân mệnh!

Nói đoạn lão định truyền lệnh triệu tập đệ tử toàn tự để tra vấn thì chợt nghe Tống Phù lớn tiếng nói:

- Căn bản không cần điều tra, chờ sau khi tham gia đại hội võ lâm xong thì không điều tra cũng rõ!

Nhập Vân đại sư vốn không có chú ý nên sau khi nghe Tống Phù nói thì lão chấp tay, nói:

- Nếu lão thí chủ cho rằng làm như thế là tốt hơn thì lão nạp đành cung kính bất như tuân mệnh vậy!

Tân Bá Công tiếp lời:

- Tất nhiên là làm như vậy rồi! Nếu không thì e rằng còn phí thêm mấy mạng người nữa!

Lời vừa dứt thì chợt thấy tri khách đại sư là Pháp Nhân vội vàng chạy vào, hắn cung thân hành lễ rồi nói với Nhập Vân đại sư:

- Chưởng môn, có một vị thí chủ tự xưng là chưởng môn của Ngôn Gia môn ở Thần Châu xin cầu kiến!

Nhập Vân đại sư chau mày nói:

- Chưởng môn của Ngôn Gia môn đến đây làm gì? Ngươi không được cho vị thí chủ đó vào tịnh thất, hãy mời vào khách đường chờ bản toa. !

Pháp Nhân tri khách liền nói:

- Ngôn chưởng môn nói rằng muốn tìm gặp Phương thí chủ!

Phương Tuyết Nghi tiếp lời:

- Không sai, Ngôn chưởng môn là chổ cố giao với vản bối, mong chưởng môn đại sư cho người này vào tịnh thất một lát!

Nhập Vân đại sư nói:

- Đã là chổ cố giao của tiểu thí chủ thì Pháp Nhân mau ra mời vào!

Pháp Nhân tri khách nói tuân mệnh một tiếng rồi quay người chạy ra ngoài.

Một lát sau đã thấy Ngôn Phụng Khanh thần sắc đầy vẻ phong trần , bước vào tịnh thất.

Phương Tuyết Nghi với bước ra cửa nghênh đón, chàng nói:

- Ngôn thúc thúc còn nhớ tiểu điệt không?

Ngôn Phụng Khanh quét đôi mục quang như điện nhìn Phương Tuyết Nghi từ chân đến đầu, một lát sau bỗng nhiên hắn phá lên cười một tràng sang sảng và nói:

- Không ngờ Phương công tử đã cao to thế nầy, nếu gặp giữa đường thì e rằng vi thúc không dám nhận...

Phương Tuyết Nghi chỉ mĩm cười rồi giới thiệu quần hào tại đương trường với Ngôn Phụng Khanh.

Ngôn Phụng Khanh niên kỷ không lớn lắm nên đương nhiên không quen biết các vị lão tiền bối, nhưng sau khi nghe Tuyết Nghi giới thiệu thì hắn vô cùng kinh ngạc.

Hắn vừa vung thủ hành lễ với tung người đồng thời luôn miệng nói câu "Tam sinh hữu hạnh!"

Chờ Ngôn Phụng Khanh hành lễ xong và đến ngồi cạnh mình thì Phương Tuyết Nghi cất tiếng hỏi:

-Ngôn thúc thúc đã nhận được thiếp mời về chuyện đại hội võ lâm ở Trung Nhạc miếu chưa?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Đã tiếp nhận rồi! Tại hạ đến đây chính là muốn cùng chư vị phó hội!

Phương Tuyết Nghi nói:

- Thế thì tốt rồi! Tiểu điệt và chư vị tiền bối cũng đang thương nghị về chuyện đó!

Chàng vừa ngưng lại thì bỗng nhiên nhớ đến chuyện võ công của Ngôn Gia Môn thất truyền nên vội hỏi:

- Ngôn thúc thúc đã đi Hắc Long Đàm chưa? Có tìm được võ công thất truyền không?

Ngôn Phụng Khanh buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đã đi rồi... nhưng chưa có kết quả, xem ra không có khả năng tìm lại được rồi!

Phương Tuyết Nghi trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngôn thúc thúc, sau đại hội võ lâm thì tiểu điệt sẽ đi tìm cùng thúc thúc nhé?

Lúc nầy Tân Bá Công quan sát Ngôn Phụng Khanh một lát rồi lớn tiếng hỏi:

- Người đã học được bao nhiêu tinh túy của Thần Châu Ngôn Gia chưởng pháp?

Ngôn Phụng Khanh đã nghe danh Võ lâm Nhất Quái nên vội đáp:

- Ngôn Gia Môn ngộ biến đã mấy mươi năm qua và suy vi cho đến ngày nay là vì toàn bộ tinh túy võ công đã bị thất truyền, vản bối tuy tiếp quản chức vị chưởng môn nhưng chỉ là hữu danh vô kỳ thực...

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Lão phu biết rồi! Người vừa nhắc đến Hắc Long Đàm nhưng không biết đó là Thái Sơn -Hắc Long Đàm hay là Vân Nam - Hắc Long Đàm?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Thái Sơn - Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công hỏi tiếp:

- Võ công của quý môn thất lạc ở đó à?

Ngôn Phụng Khanh chậm rải nói:

- Sau nhiều năm truy tìm thì vản bối tìm được chút manh mối là hình như toàn bộ tinh hoa võ công của tệ môn đã thất lạc quanh Hắc Long Đàm!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu nói câu này người đừng trách nhé! Nếu tinh hoa võ công của quý môn không thất lạc và sau khi người học được toàn bộ những tinh hoa đó thì có đũ so sánh với hạng cao thủ đệ nhất trong võ lâm không?

Ngôn Phụng Khanh không biết dụng ý của Tân Bá Công nên hắn suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện này... có lẻ là còn kém một bậc...

Tân Bá Công nói:

- Nếu vậy thì dù tìm được võ công thất truyền thì ngươi vẫn không đũ để trở thành kỳ tài trong võ lâm, thế thì tại sao không tự tìm một con đường khác mà đi?

Ngôn Phụng Khanh chau mày, nói:

- Võ công của bản môn đã tương truyền qua nhiều đời, vản bối làm sao có thể bõ cho mai một luôn? Vả lại... vản bối cũng không còn biện pháp nào để chấn hưng thanh uy bản môn!

Tân Bá Công nhìn qua Chúc Công Minh và nói:

- Trong thiên hạ không thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, nếu người không đi tìm thỉnh giáo thì tự nhiên là không thể chấn hưng thanh uy bản môn?

Ngôn Phụng Khanh nghe vậy thì giật mình, hắn vội nói:

- Lão tiền bối có cao kiến gì xin chỉ giáo!

Tân Bá Công nói:

- Lão phu chỉ mượn hoa kính phật thôi, hiện trước mắt có hai người đũ giúp người chấn hưng thanh uy đấy!

Ngôn Phụng Khanh cả kinh, hắn liền hỏi:

- Xin thỉnh giáo hai người đó là ai?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Truyền nhân của Thiên Hạc Thất Trảm và Chúc lão đệ đây được chứ?

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội kêu lên:

- Tân công công, sao lại trút phiền phức qua vản bối vậy?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Cô nương, quân tử thành nhân chi mỹ, Ngôn chưởng môn là bằng hữu của Phương lão đệ, cô nương giúp hắn một chút không được sao?

Thoạt tiên Tiểu Bình hơi ngạc nhiên nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì nên bất giác hai gò má ửng hồng, nàng vội nói:

- Tân công công, sợ rằng... vản bối không giúp được Ngôn chưởng môn đâu!

Tân Bá Công phá lên cười rồi nói:

- Ta nói giúp được là giúp được, quyền chưởng của Ngôn gia vốn có phân nữa thoát thai từ Thiên Hạc Thất Trảm, cô nương giúp cho hắn chính là giúp cho võ công Ngôn Gia Môn tìm lại cội nguồn đấy!

An Tiểu Bình ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối nói thật đấy chứ?

Tân Bá Công nghiêm sắc diện nói:

- Lẻ nào lão phu đi lừa tiểu nha đầu ngươi?

Lão ngưng lại rồi quay sang hỏi Chúc Công Minh :

- Chúc lão đệ, còn ngươi thì sao? Có muốn giúp hắn không?

Chúc Công Minh nói:

- Không phải lão phu không muốn mà chỉ có điều là cảm thấy không cam tâm thôi!

- Tại sao!

- Vì nếu Tân huynh xuất diện chỉ điểm há chẳng cao minh hơn lão phu sao?

- Chúc lão đệ, người nhầm rồi!

- Nhầm chổ nào?

- Trong chiêu số Xích Diệm Chưởng của lệnh thúc có hơn nữa nguồn gốc lấy từ chưởng pháp của Ngôn Gia, người biết điều đó chứ?

- Đương nhiên là biết!

Tân Bá Công cười ha ha rồi nói:

- Vậy thì đúng rồi! Theo Ngôn chưởng môn nói thì võ công của Ngôn gia thất lạc ở Hắc Long Đàm nhưng kỳ thực nơi thất lạc là không chính xác. Bởi lẻ, năm xưa khi vị chưởng môn của Ngôn Gia Môn gặp phải một ma đầu ở Hắc Long Đàm thì bà ta không những đoạt võ công của Ngôn Gia mà còn hạ độc thủ thập đại cao thủ của Ngôn gia trong thời gian ngắn chưa đầy một tháng...

Lão hơi ngưng lại rồi nói tiếp:

- Thực ra yêu phụ đó không có ý đoạt võ công của Ngôn gia nên bà ta lấy bí kíp võ công của Ngôn gia bõ vào một túi da rồi quăng xuống Hắc Long Đàm

Ngôn Phụng Khanh thầm nghĩ:

- Thì ra là đã quăng xuống đầm, chẳng trách ta tìm kiếm năm, bảy năm mà không gặp!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Yêu phụ do vốn là nữ nhi của một vị động chủ ở Miêu Cương, thời thanh xuân bà ta thường hành tẩu vào Trung Nguyên, sau khi gặp vị chưởng môn đó của Ngôn Gia Môn và không kết được duyên tình thì bà ta trở mặt gây náo động . Khi yêu nữ đó hay tin vị chưởng môn kia thành gia lập thất thì ba ta trở lại Trung Nguyên hạ độc thủ!

Chúc Công Minh hỏi:

- Chuyện đó thì có quan hệ gì đến Xích Diệm Chưởng

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ, ba năm sau khi yêu phụ kia quăng bí kíp võ công của Ngôn Gia Môn xuống Hắc Long Đàm thì lệnh thúc nhân một chuyến đến Hắc Long Đàm tìm câu cá chép vàng làm dược liệu, tình cờ lệnh thúc lại câu trúng con cá chép vàng đã nuốt cuốn bí kíp kia vào bụng.

Chúc Công Minh ngạc nhiên hỏi:

- Không lẻ võ công gia truyền của Chúc gia là võ công của Ngôn gia?

Tân Bá Công lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, khi đó lệnh thúc mỡ túi da ra xem thì không những phát hiện trong đó có bí kíp võ công của Ngôn gia mà còn có cả võ công Miêu Cương...

Ngôn Phương Khanh ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối, trong đó còn có võ công Miêu Cương nữa à?

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Phụ nhân kia vì quá yêu vị tiền bối trưởng lão đó của ngươi nên muốn hủy võ công gia truyền của hai nhà để mong được ăn đời ở kiếp với vị chưởng môn đó... chính vì vậy mà sau khi duyên số bất thành thì bà ta trở nên câm hận Ngôn gia đến tận xương cốt và không tiếc tay hạ độc thủ...

Ngôn Phương Khanh buột miệng nói:

- Thì ra là như vậy!

Tân Bá Công nói tiếp:

- Sư thúc của Chúc lão đệ mới lấy bí kíp võ công xem qua một lượt, đối với Thiên Nam Quái Khách mà nói thì tất nhiên chẳng có gì lạ, nhưng lão phát hiện một bộ chưởng pháp của Ngôn gia nếu hợp với võ công Miêu Cương thì thật sẽ hình thành nên một môn tuyệt học. Thế là lệnh thúc sáng lập ra môn võ công Xích Diệm Chưởng . Chúc lão đệ nói xem lão phu có nên bảo ngươi chỉ điểm cho Ngôn Phụng Khanh không?

Chúc Công Minh nói:

- Đã vậy thì lão phu nghĩa bất từ nan thôi!

Ngôn Phụng Khanh rất quan tâm đến tung tích của bí kíp võ công của Ngôn gia nên vội hỏi:

- Tân lão tiền bối, vị Chúc tiền bối đó có nói là đã xử trí những cuốn bí kíp kia như thế nào không?

Tân Bá Công nói:

- Chuyện này thì lão phu không biết, nhưng khi gặp được Ác Khỗng Minh - Kế Thông thì có thể biết đấy!

Ngôn Phương Khanh bất giác ngẫn người, hắn chưa kịp hỏi thì An Tiểu Bình đã lên tiếng:

- Tân công công, tại sao võ công của Ngôn gia lại có quan hệ với Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công mĩm cười, nói:

- Tường tận như thế nào thì lão phu cũng không được rõ lắm, nhưng chuyện võ công Ngôn gia du nhập chiêu thức của Thiên Hác Thất Trảm là do Trần Hy Chính nói cho lão phu biết, vì thế nhất định là không thể sai được!

An Tiểu Bình ngẫn người giây lát rồi nói:

- Kiếm Thần Trần đại hiệp nói chuyện này à?

Tân Bá Công nói:

- Không sai, theo Trần lão đệ nói thì võ công gia truyền của cô nương, nguyên không phải là Thiên Hạc Thất Trảm mà là Thiên Hạc Tam Kiếm. Năm xưa phu phụ lệnh tỗ từng dùng kiếm pháp này gây chấn động võ lâm Trung Nguyên nên chuyện Trần Hy Chính nói là không thể sai được!

Chợt nghe Chúc Công Minh lớn tiếng nói:

- Những lời của Tân huynh vừa nói không sai một chút nào, lão phu và phu phụ An Cửu Công là chỗ chi giao nên có thể khẳng định Thiên Hạc Tam Kiếm là võ công gia truyền của An gia!

An Tiểu Bình nghe vậy thì vội hỏi:

- Chúc lão, Thiên Hạc Tam Kiếm đã là võ công gia truyền của vản bối thì tại sao bây giờ lai trở thành Thiên Hạc Thất Trảm?

Chúc Công Minh nói:

- Chuyện này lão phu cũng không rõ lắm . Nhưng...

- Nhưng thế nào?

- Lão phu có hỏi qua lệnh tỗ nhưng lệnh tỗ chỉ mĩm cười mà không trả lời, còn tỗ mẫu của cô nương lại nói một câu rất thâm thúy!

- Bá bá của vản bối nói thế nào?

- Tỗ mẫu của cô nương nói rằng, phu phụ bà ta gặp một cơ duyên!

- Không lẻ đó là võ công của Ngôn gia?

- Lão phu không dám khẳng định!

Lúc nầy Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói:

- Chúc lão đệ, Thiên Hạc Thất Trảm không phải xuất xứ từ Thần Châu Ngôn Gia Môn mà xuất từ Kiếm Thánh Long đại hiệp...

Phương Tuyết Nghi ngạc nhiên hỏi:

- Tân lão tiền bối muốn nói đến sư tỗ của vản bối chăng?

Tân Bá Công gật đầu, nói:

- Không sai!

Chúc Công Minh trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Làm sao Tân huynh biết Thiên Hạc Thất Trảm có nguồn gốc từ Kiếm Thánh Long đại hiệp?

Tân Bá Công cười hi hi, nói:

- Năm xưa phu phụ An Cửu Công vào Trung Nguyên và từng đánh bại thập đại cao thủ, sau đó bất chiến mà lui, chuyện này Chúc lão đệ biết rồi chu?

Chúc Công Minh nói:

- Không sai, An huynh từng nói cho lão phu biết! Bọn họ vì bại dưới Long Hành kiếm pháp của Kiếm Thánh Long đại hiệp nên trở về Đông Hải!

Tân Bá Công nói:

- Đúng vậy! Sau đó Kiếm Thánh Long đại hiệp có ra Đông Hải thăm viếng bọn họ một lần,

chuyện này Chúc lão đệ cũng biết chứ?

Chúc Công Minh gật đầu, nói:

- Biết! An huynh cũng từng đề cập với lão phụ Nhưng chẳng hay chuyện này có quan hệ gì đến Thiên Hạc Thất Trảm?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có quan hệ! Phu phụ An huynh trở về Đông Hải và có sáng tạo thêm phương diện võ công nhưng trong khoảng thời gian ngắn đó không thể ngộ ra được môn võ công cao thâm như vậy. Do do, lão phu cho rằng, câu ngộ cơ duyên của bọn họ là ám chỉ Long đại hiệp!

Chúc Công Minh suy nghĩ một lát rồi bật cười và nói:

- Đúng rồi! Tại sao lão phu không sớm nghĩ đến điều nầy nhĩ? Ngoài Kiếm Thánh Long đại hiệp ra thì con ai có thể ngộ ra môn võ công cao minh như thế?

An Tiểu Bình nhìn qua Phương Tuyết Nghi và hỏi:

- Phương đại ca, chuyện này là thật chứ?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Có lẻ là không giả...

Cách trả lời của chàng khiến quần hùng cứ ngỡ là Tiểu Bình sẽ không vui, chẳng ngờ nàng lại tõ ra rất cao hứng, nàng nói:

- Cái gì là có lẻ và không có lẻ, Phương đại ca nói rõ ra xem nào?

Phương Tuyết Nghi nói:

- Tiên sư từng nói, nếu tại hạ gặp phải võ công của Đông Hải thì phải đặc biệt cẩn thận , ý tiên sư muốn nói là năm xưa khi sư tỗ đến Đông Hải thì ngươi có để lại một bộ võ học dùng để khắc chế Long Hành Kiếm Pháp. Mục đích là để sau này nếu có đồ đệ bất tiếu gây ra kiếp sát trên giang hồ thì cũng còn có tuyệt học khắc chế!

An Tiểu Bình nói:

- Nói vậy thì Thiên Hạc Thất Trảm thật sự là do sư tỗ của Phương đại ca truyền thụ rồi!

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói:

- Đúng vậy!

An Tiểu Bình nhìn chàng mĩm cười và nói:

- Phương đại ca, nếu sau này đại ca có làm sai chuyện gì thì e rằng tiểu muội cũng không thể dùng Thiên Hạc Thất Trảm mà đả thương đại ca!

Thì ra lúc nầy do mọi người đã biết thân phận thật sự của nàng nên nàng đã sớm bõ lớp cải trang, do đó việc xưng hô với Phương Tuyết Nghi cũng thay đổi!

Phương Tuyết Nghi nghe vậy thì bất giác ngẫn người, lòng chàng vô cùng xúc động nhưng chàng lại không nói gì, bởi lẻ trong tình cảnh này thì có thể nói được gì?

Chợt nghe Ngôn Phụng Khanh nói:

- Tân lão tiền bối, theo sự giải thích như vậy của tiền bối thì không lẻ võ công của Thần Châu Ngôn Gia Môn cũng có nguồn gốc từ Kiếm Thánh?

Tân Bá Công nói:

- Đương nhiên là có! Phân nữa võ công của gia gia ngươi là do Kiếm Thánh chỉ điểm, nếu không thì Ngôn gia làm sao có chỗ đứng trên giang hồ?

Ngôn Phụng Khanh nói:

- Thì ra là như vậy! Lúc nầy hắn mới thực sự hiểu dụng ý tại sao Tân Bá Công bảo An Tiểu Bình giúp đở hắn nên vội cung thủ xá dài và nói:

-Suốt đời vản bối sẽ không quên đại ân chỉ điểm mê lộ của lão tiền bối...

Tân Bá Công khoát tay và nói:

- Hà tất phải khách sáo! Lão phu chỉ mong ngươi đừng quên di chúc của lệnh tỗ mà hãy sớm quảng đại phục hưng uy phong của Thần Châu Ngôn Gia Môn!

Ngôn Phụng Khanh vô cùng cảm động, hắn vội nói:

- Vản bối xin ghi lòng tạc dạ những lời vàng ngọc của tiền bối!

Hắn vừa dứt lời thì bỗng nhiên thấy trưởng lão Cái Bang, Cát Uy đang vội vàng bước vào tịnh thất. Theo sau lão này còn có một người đầy vẻ phong trần, hình như đã trải qua một lộ trình khá dài.

Hoắc Minh Phong vừa thấy người đi sau Cát Uy thì ngạc nhiên kêu lên:

- Diệp Đường chủ sao lại đến nơi này?

Thì ra là vị lão nhân tay cầm thiết trượng này là phân đường chủ phân đường Kim Lăng của Cái Bang - Danh hiệu là Giang Nam Thần Trượng Diệp Thế Hào.

Diệp Thế Hào lướt lên trước hành lễ với Hoắc Minh Phong và nói:

- Dệ tử khấu kiến Bang chủ...

Hoắc Minh Phong vội đáp lễ và nói:

- Không dám, Diệp Đường chủ hãy mau mau tham kiến chư vị cao nhân!

Diệp Thế Hào và Cát Uy hoặc đã từng gặp hoặc đã từng nghe nói về mấy vị cao nhân tại đương trường nên cũng không cần hàn huyên nhiều. Nhưng khi Diệp Thế Hào nhìn đến Phương Tuyết Nghi thì bất giác sững người, lão thầm nghĩ:

- Không lẻ đây là Nghi nhi?

Vừa nghĩ lão vừa bước qua chỗ Phương Tuyết Nghi.

Phương Tuyết Nghi nghe bang chủ Cái Bang gọi lão nhân này là Diệp Đường chủ thì đã biết người này tất phải là huynh trưởng của mẫu thân mình, do vậy chàng vội đứng lên hành lễ và nói:

- Hài nhi Tuyết Nghi xin khấu kiến cửu cửu...

Diệp Thế Hào phá lên cười ha hả, hai tay chụp lấy vai Tuyết Nghi và nói:

- Hài tử, quả nhiên là ngươi rồi! Không ngờ ngươi đã cao to thế nầy...

Tràng cười chưa dứt thì song mục của lão chợt lấp lánh ngấn lệ.

Hoắc Minh Phong chờ cho hai người an toa. xong thì hỏi Cát Uy ngay:

- Cát sư đệ, chuyện ở thành Lạc Dương có tìm được manh mối gì không?

Cát Uy đáp:

- Tiểu đệ đã tìm được vài manh mối!

Trịnh Đại Cương không nhẫn nại được nên hỏi xen vào:

- Cát trưởng lão đã điều tra được tung tích của Thạch Tuấn chăng?

Cát Uy gật đầu, nói:

- Không sai! Cũng may là Cát mỗ không phụ lòng mong đợi của tệ Bang chủ nên đã tìm được tung tích của Thạch tam hiệp và Phương phu nhân!

Hoắc Minh Phong liền hỏi:

- Sư đệ, bọn họ đang ở đâu?

Cát Uy chậm rải đáp:

- Đang ở trong tổng đàn của Ngũ Thanh Giáo.

Lời này vừa xuất thì tất cả quần hùng đều bất giác cảm thấy bất ngờ.

Cát Uy hỏi tiếp:

- Phương Thiên Thành cũng ở tại đó, nhưng...

Trịnh Đại Cương vội hỏi:

- Nhưng thế nào?

Cát Uy nói:

- Nhưng tình cảnh của Phương Thiên Thành và bọn họ lúc nầy có chỗ bất đồng!

Phương Tuyết Nghi cũng hỏi xen vào:

- Bất đồng chỗ nào?

Cát Uy nói:

- Thạch tam hiệp và Phương phu nhân đang bị giam cầm còn Phương Thiên Thành là khách quí!

Hoắc Minh Phong hỏi lại:

- Sư đệ, chuyện đó thật đấy chứ?

Cát Uy nói:

- Tiểu đệ làm sao dám nói dối Bang chủ? Phân đường Trung Châu của bản bang đã phái người đệ tử giả làm thuộc hạ của Ngũ Ma, bọn chúng đã tận mắt trông thấy thì quyết không thể nhầm lẫn.

Hoắc Minh Phong gật đầu, nói:

- Nói như thế tức là sự thật rồi!

Cát Uy nói tiếp:

- Nhưng tiểu đệ rất hổ thẹn là vẫn chưa điều tra được Phương Thiên Thành rốt cuộc là thật hay giả?

Trịnh Đại Cương buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Không cần phải điều tra nữa! Trịnh mổ đã tin chắc hắn không phải là Phương nhị đệ của Trịnh mổ!

Tống Phù buột miệng hỏi:

- Trịnh lão đệ cho rằng hắn là ai?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tại hạ phán đoán... có thể hắn là Hóa Ảnh Nhân Ma Tô Tiểu Pha!

Tống Phù kinh ngạc kêu lên:

- Tô Tiểu Pha à? Chẳng phải mười bảy năm về trước hắn đã bị Kiếm Thần Trần đại hiệp trừ diệt ở Thái Sơn rồi sao?

Trịnh Đại Cương nói:

- Tin đồn ngoài giang hồ là như vậy nhưng không một ai trông thấy thi thể của hắn, ngay cả bản thân Trần đại hiệp cũng không thừa nhận chuyện này, vì thế mà tại hạ mới nghi có thể là hắn!

Phương Tuyết Nghi chau mày hỏi:

- Đại bá, Tô Tiểu Pha là nhân vật nào?

Trịnh Đại Cương nói:

- Là kẻ đại gian đại ác mà ai ai cũng muốn trừ diệt!

... Mất trang 161-168...

Không thể trông thấy rồi!

Tân Bá Công xen vào:

- Sư thái, thanh chuỷ thủ đó rất quý giá phải không?

Thần Ni nói:

- Lão thí chủ từng nghe nói đến Du Long Kiếm Lệnh chưa?

Tân Bá Công ngạc nhiên nói:

- Thanh chuỷ thủ đó là Du Long Kiếm Lệnh à?

Thần Ni gật đầu, nói:

- Không sai, nếu không thì bần ni đã chẳng tặng nó cho Trần sư huynh!

Chúc Công Minh tiếp lời:

- Lão phu nghe nói Du Long Kiếm Lệnh đã bị Kiếm Thánh Long đại hiệp hủy rồi, tại sao nó lại ở trong tay sư thái?

Thần Ni nói:

-Tiên sư không hủy Du Long Kiếm Lệnh mà là truyền nó cho bần ni!

Tân Bá Công nói:

- Nói vậy là Kiếm lệnh đã lọt vào tay Nhập Phàm?

Thần Ni chậm rải nói:

- Nếu không phát hiện Kiếm lệnh trong tay hắn thì bần ni đâu dám nói hắn là kẻ đã ám toán Trần sư huynh.

Tân Bá Công nói:

- Lão phu thật không ngờ là Du Long Kiếm Lệnh vẫn chưa bị hủy...

Lời chưa dứt thì đã nghe Chúc Công Minh lớn tiếng hỏi:

- Sư thái, chẳng hay mấy trang phổ viết ra khi lập kiếm lệnh có còn không?

Thần Ni gật đầu, nói :

- Đương nhiên là còn ! Tiên sư truyền kiếm lệnh cho bần ni nhưng hai trang phổ đó lại giao cho Trần sư huynh !

Tân Bá Công hỏi :

- Sau khi Kiếm Thần tạ thế thì sư thái có tìm được chỗ cất giấu hai trang phổ đó không ?

Thần Ni lắc đầu, nói :

- Không ! E rằng nó đã lọt vào tay Nhập Phàm rồi !

Tân Bá Công buột miệng kêu lên :

- Thế thì hỏng bét !

Phương Tuyết Nghi dường như không biết gì về chuyện Du Long Kiếm Lệnh, chàng nghe ba người đối đáp thì ngơ ngác một lúc rồi nói :

- Nhập Phàm đại sư ở trong Thiếu Lâm tự, sao sư thúc không tìm lão hỏi thử xem ?

Thần Ni nói :

- Nếu hắn không chịu thừa nhận thì há chẳng phải là đánh cỏ động rắn sao ? Theo ngu kiến của vi thúc thì cứ chờ đến đại hội tối nay, nếu Nhập Phàm xuất kiếm lệnh thì chúng ta sẽ truy vấn.

Tân Bá Công suy nghĩ một lát rồi nói :

- Làm thế cũng được ! Năm xưa hai mươi cao thủ trong chánh tà lưỡng đạo cùng ký tên vào Thiên Hạc Quần Long song phổ lập ra Du Long Kiếm Lệnh và đồng ý suy tôn Kiếm Thần làm lệnh chủ truyền đời để duy trì công bình cho võ lâm . Nếu kiếm lệnh song phổ rơi vào tay người khác, trừ bản thân hai mươi cao thủ kia hoặc đệ tử của bọn họ , thì phải tận lực thu hồi trở lại bằng bất cứ giá nào, chuyện này Chúc lão đệ còn nhớ chứ ?

Chúc Công Minh cười hì hì, nói :

- Đương nhiên là nhớ ! Lão phu cũng là người ký tên trong đó mà !

Lão hơi ngừng lại rồi quay sang nói với Phương Tuyết Nghi :

- Lão đệ, kiếm lệnh và song phổ chẳng những quan hệ đến kẻ thù của sư phụ ngươi mà còn quan hệ rất lớn đến đại cuộc của võ lâm sau nầy . Vì vậy, trong đại hội hôm nay ngươi phải lấy danh nghĩa là truyền nhân của Kiếm Thánh mà thu hồi hai báu vật đó, nếu không thì trong vòng hai mươi năm tới, võ lâm khó tránh một trường đại loạn !

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Vản bối xin ghi nhớ !

Thần Ni chấp tay nói với Tân Bá Công :

- Bần ni không tiện ở lại lâu, giờ dậu hôm nay chúng ta sẽ gặp lại vậy !

Lời chưa dứt thì thân hình bà đã lướt đi như một làn khói nhẹ, thoáng chốc đã mất hút tung tích !

Tân Bá Công nhìn theo và buột miệng nói :

- Chúng ta còn ở đây làm gì nữa ? Nên chuẩn bị đi là vừa !

Đoàn người lập tức rời tịnh thất ra đại điện thì thấy mấy vị trưởng lão Thiếu Lâm và Cái Bang cùng An Tiểu Bình, Diệp Thế Hào... đã tề tựu sẵn sàng . Sau khi người của cửu đại phái tập hội đầy đũ thì Tân Bá Công soái lãnh quần hào thẳng tiến đến Trung Nhạc miếu.

Trung Nhạc miếu nằm về hướng Đông Nam núi Thái Thất, cách Thiếu Lâm không xa lắm nên khoảng giờ mùi , giờ thân thì quần hùng đã đến nơi . Bọn Tân Bá Công đứng ở sườn núi nhìn xuống sân miếu dưới chân núi thì thấy nơi đây bày biện không dưới trăm bàn rượu . Vẫn chưa thấy một nhân vật nào trong Ngũ Ma xuất diện, trong số những kẻ tiếp đải ở đây Phương Tuyết Nghi nhận thấy có Ngãi Đông Hải, Thành Huyền Thông.

Quần hùng do Tân Bá Công soái lãnh vừa được mời an toa. thì chợt nghe trong miếu vang lên ba hồi chuông, Ngũ Đại Ma Chủ do Thiên Ma Nữ dẫn đầu từ từ bước ra và ngồi ở khán đài bên phía Tây - đối diện với bọn Tân Bá Công.

Độc đại phu - Ác Khổng Minh - Kế Thông quét song mục lạnh lùng nhìn qua quần hào rồi bước lên khán đài dõng dạc nói :

- Ngũ Thanh giáo được quần hào hạ cố quang lâm thật khiến cho Kế mỗ vô cùng cảm phục ! Trà thô rượu nhạt khó nói hết lòng tôn kính nhưng xin chư vị cứ tự nhiên dùng qua !

Hắn ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Trong số chư vị, nếu người nào có ân oán, hoặc không muốn nghe lệnh của bản giáo thì cứ tự nhiên lên khán đài thể hiện bản lảnh hoặc giải quyết ân oán . Thời gian đại hội sẽ kết thúc trước giờ tỵ nên chư vị chớ bõ lỡ cơ hội ngàn vàng này...

Nói đoạn hắn cung thủ chào quần hùng rồi trở về chỗ ngồi.

Phương Tuyết Nghi quay sang hỏi Tân Bá Công :

- Tân lão, vản bối thượng đài náo động một phen được không ?

Tân Bá Công lắc đầu, nói :

- Không được ! Tốt nhất là ngươi không nên thượng đài trước, chuyện đối phó Ngũ Ma do lão phu xuất diện !

Lời vừa dứt thì lão hừ một tiếng dài rồi phi thân bay thẳng lên bình đài.

Ngũ Ma vừa thấy có người thượng đài thì hơi ngở ngàng nhưng khi nhận ra người nầy là ai thì bọn chúng kinh ngạc không thôi.

Tân Bá Công cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Thiên Ma Nữ, năm bọn ngươi lên cả đây, lão phu phải thay Trần đại hiệp thu thập các ngươi mới được !

Thiên Ma Nữ hơi do dự chưa kịp lên tiếng thì lại có một bóng người nữa phi thân lên bình đài, người này không ai xa lạ mà chính là An Tiểu Bình.

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu nha đầu, ngươi lên đây làm gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Tân công công, vản bối muốn nói với lão là Ngũ Ma đã không còn khí lực động thủ rồi !

Tân Bá Công ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao ?

- Vản bối vừa được Thiên Đài Tam Tuyệt cho biết là bọn chúng đều đã bị ám toán nên chỉ cần động thủ thì không đầy nữa canh giờ độc chất sẽ phát tác mà chết.

Tân Bá Công vô cùng kinh ngạc, lão hỏi lại :

- Thật thế sao ?

Lời vừa dứt thì chợt nghe dưới bình đài có ba tràng cười vang vang cùng cất lên, theo đó là ba giọng nói :

- Tại sao lại không thật ?

Quần hùng quét mục quang nhìn qua thì quả nhiên ba nhân vật này chính là Thiên Đài Tam Tuyệt Giang Thiên Hiểu, Lý Triệu Phong và Từ Kiệt.

Giang Thiên Hiểu cung thủ nói với Tân Bá Công trên bình đài :

- Tân huynh, bọn tại hạ đã tương kế tựu kế mà hành sự thôi ! Thiên Ma Nữ đã có thể hạ độc được bọn tại hạ thì tại sao bọn tại hạ không thể hạ độc lại bọn Ngũ Ma chúng chứ ?

Bọn Ngũ Ma làm sao có thể tin những lời như vậy, Bát Man Cổ Vương Kim Trường Canh quát lớn một tiếng rồi tung người lên bình đài, cùng lúc lão xuất một chưởng di sơn đảo hải về phía Tân Bá Công.

Tân Bá Công nộ khí xung thiên, lão dịch người qua trái rồi vung hữu thủ tiếp lấy chưởng lực của đối phương, nhất thời kình khí bắn ra ngoài khiến cho quần hào đều cảm thấy chấn động.

Nội lực của song phương chênh lệch quá rõ ràng, chỉ nghe Kim Trường Canh hừ một tiếng, theo đó là toàn bộ thân hình của lão như chiếc lá mùa thu bay thẳng xuống bình đài . Miệng thổ đầy huyết tươi, nhất thời nằm yên bất động.

Ngồi dưới bình đài, tứ ma thấy vậy thì hồn kinh phách lạc, cả bọn đồng loạt kêu lên :

- Kim huynh... Trúng độc thật rồi !

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Còn giả được sao ? Thiên Ma Nữ nếu ngươi muốn sống thì còn có biện pháp đấy !

Thiên Ma Nữ thất sắc, tâm thần đã loạn, ả không ngờ bằng hữu mình mời đến lại hại ngược mình nên vội nói :

- Cô nương có điều kiện gì ?

An Tiểu Bình nói :

- Độc vật mà Thiên Đài Tam Tuyệt trúng có thuốc giải không ? Chỉ cần ngươi đưa ra thuốc giải thì tự nhiên độc vật trên người các ngươi cũng được giải thôi.

Lời An Tiểu Bình vừa dứt thì Thiên Ma Nữ chẳng cần suy nghĩ, ả lấy một túi vải trong tay áo ra và quăng ngay lên bình đài.

An Tiểu Bình chụp lấy rồi gọi Thiên Đài Tam Tuyệt lên cho mỗi lão uống một viên.

Thời gian chừng cạn tuần trà thì nàng hỏi :

- Tam vị cảm thấy thế nào ?

Giang Thiên Hiểu nói :

- Ổn rồi ! Đa tạ cô nương...

Nói chưa hết câu thì lão đã quét hai đạo hàn quang nhìn xuống Thiên Ma Nữ.

An Tiểu Bình mĩm cười, nói :

- Ba vị tiền bối, chuyện hôm nay không dám phiền tam vị động chân tay nữa !

Tân Bá Công cười nhạt rồi nói với Thiên Ma Nữ :

- Thiên Ma Nữ, Ngũ Thanh giáo là do những nhân vật nào đứng ra thành lập ?

Thiên Ma Nữ biến sắc, ả không trả lời Tân Bá Công mà nói với An Tiểu Bình :

- Cô nương, độc dược trên người Thiên Đài Tam Tuyệt đã được giải, cô nương giao thuốc giải cho bản toà chứ ?

Tiểu Bình nói :

- Đừng vội ! Tân công công còn chưa nói xong mà !

Thiên Ma Nữ lạnh lùng nói :

- Bản giáo phụng mệnh Du Long Kiếm Lệnh mà thành lập, người phát lệnh e rằng phải là hậu nhân của Kiếm Thánh đấy !

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Người đó ở đâu ?

Thiên Ma Nữ ấp úng nói :

- Chuyện này... Tiện thiếp không biết !

Tân Bá Công nói :

- Nói vậy thì ra các ngươi chỉ là kẻ thừa hành thôi à !

Thiên Ma Nữ chỉ gật đầu mà không nói gì.

An Tiểu Bình quét mục quang nhìn từ Thiên Ma Nữ qua Đồng Tử Kỳ, Kế Thông và Liễu My Nương, rồi nói :

- Các vị đã không phải là nhân vật chính thì tốt nhất là mau xuống ghế chủ vị đi thôi !

Bọn Thiên Ma Nữ đều bất giác ngẫn người, Kế Thông liền nói :

- Cô nương giao thuốc giải đã !

An Tiểu Bình cười nhạt, nói :

- Chỉ cần các vị rời ghế chủ vị và lập trọng thệ về sau không được xuất diện trên giang hồ nữa thì tự nhiên sẽ có người đưa ra thuốc giải.

Bọn Thiên Ma Nữ đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn qua Kim Trường Canh đã tuyệt khí một hồi lâu, cuối cùng cả bọn thở dài và cất bước lìa đài.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có ba bóng người dường như phi thân lên bình đài cùng một lúc, đó là Phương Tuyết Nghi, Kim Đỉnh Thần Ni và Trịnh Đại Cương.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tân Bá Công :

- Tân lão, chuyện Ngũ Ma xem như đã giải quyết xong, chuyện còn lại xin Tân lão nhường cho vản bối xử lý nhé !

Tân Bá Công phá lên cười một tràng rồi nói :

- Tại sao ? Lão phu không ước định với ngươi là lão phu không quản chuyện này mà !

Lão ngừng lại rồi quét mục quang nhìn xuống bình đài và quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, ngươi cũng nên thượng đài rồi đấy !

Phương Thiên Thành - kẻ do Tô Tiểu Pha mạo danh vừa nghe thì biến sắc nhưng lão không thể không lên bình đài.

Tân Bá Công cười nhạt, nói :

- Phương Thiên Nghi và Phương Thiên Thành đều chết dưới tay ngươi phải không ?

Kẻ giả mạo Phương Thiên Thành lạnh lùng nói :

- Tân Bá Công, làm sao ngươi biết ta là Hóa Huyết Nhân Ma ?

- Có chuyện gì qua mắt được lão phu ? Họ Tô kia, ngươi đứng qua một bên chờ giây lát, Kim Đỉnh Thần Ni còn có chút chuyện phải giải quyết trước, ân oán giữa ngươi và Phương gia sẽ được giải quyết sau cùng.

Lúc nầy Than Ni chấp tay niệm phật hiệu rồi nhìn xuống bình đài và nói :

- Bần ni mời Nhập Phàm đại sư ra nói chuyện !

Nhập Phàm đại sư nghe vậy thì bất giác ngẫn người nhưng lão cũng vội đứng lên và tiến lên bình đài.

Kim Đỉnh Thần Ni nói :

- Đại sư, bần ni có một chuyện không rõ nên xin thỉnh giáo đại sư !

Nhập Phàm đại sư nói :

- Sư thái có điều gì chỉ giáo chăng ?

Kim Đỉnh Thần Ni cười nhạt, nói :

- Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long phổ đang ở trong tay đại sư phải không ?

Nhập Phàm thản nhiên nói :

- Không sai ! Hai vật đó đang ở bên người lão nạp !

Thần Ni nói :

- Xinh thỉnh giáo đại sư lấy được từ đâu vậy ?

Nhập Phàm đại sư nói :

- Lão nạp lấy từ chỗ Trần thí chủ !

Thần Ni chợt quét đôi mục quang như điện nhìn đối phương và quát lớn :

- Không ngờ đệ tử phật môn lại có thể làm được chuyên ám toán người khác, hôm nay bần ni quyết...

Nhập Phàm cắt lời, lớn tiếng nói :

- Sư thái, không lẻ sư thái cho rằng Trần thí chủ là do lão nạp ám toán chăng ?

Thần Ni nộ khí quát :

- Không phải ngươi thì còn ai ?

Nhập Phàm đại sư quét mục quang nhìn qua Thiên Ma Nữ và chấp tay nói :

- Sư thái hiểu lầm chuyện này rồi, kẻ ám toán Trần đại hiệp chính là một đệ tử của Thiên Ma Nữ !

Thần Ni lạnh lùng nói :

- Thật không ?

Nhập Phàm nói :

- Lão nạp há có thể là hạng nói dối ? Đệ tử của Thiên Ma Nữ là Tử Phương Quân, đương thời ả này đã thọ mệnh dưới tay lão nạp, Trần đại hiệp tận mắt trong thấy nên tự nhiên là không thể sai được !

Chợt nghe Phương Tuyết Nghi xen vào :

- Đại sư, chuyện này không đúng rồi !

Nhập Phàm liên hỏi :

- Trần đại hiệp nói là lão không biết người nào ám toán mình phải không ?

Phương Tuyết Nghi gật đầu, nói :

- Không sai !

Nhập Phàm đại sư chậm rải nói :

- Tiểu thí chủ, đương thời đừng nói là Trần đại hiệp không biết Tử Phương Quân là ai ! Bởi lẻ ả này đã giả trang thành một phụ nhân nông gia nên Trần đại hiệp mới bị mắc lừa !

Phương Tuyết Nghi nói :

- Thế tại sao đại sư lại biết ả là đệ tử của Thiên Ma Nữ ?

Nhập Phàm đại sư nói :

- Chuyện này là do lão nạp khai thác từ một đệ tử khác của Thiên Ma Nữ... Tiểu thí chủ, lão nạp tục gia họ Bạch, tam đệ tử Bạch Ngọc Diệp của Thiên Ma Nữ chính là điệt nữ của lão nạp, nhờ đó lão nạp mới biết được khúc mắc bên trong !

Thần Ni truy vấn :

- Thế tại sao Trần sư huynh lại giao kiếm lệnh cho đại sư ?

Nhập Phàm đại sư lấy kiếm lệnh và hai trang Thiên Hạc Quần Long song phổ bằng đá để trao cho Phương Tuyết Nghi rồi nói tiếp :

- Sau khi Trần đại hiệp trúng độc thì hình như lão tự biết sinh mệnh tồn tại không lâu nên mới giao kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ cho lão nạp bảo quản . Đương thời có Bạch Phất đạo trưởng tại đương trường chứng kiến chuyện này . Trần đại hiệp và lão nạp có một ước định, sau hai mươi năm, nếu Trần đại hiệp không có truyền nhân thì lão nạp sẽ huỷ kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ...

Lão ngưng một lát rồi nói tiếp :

- Đến nay đã mười lăm năm rồi, khi nghe tin Phương tiểu thí chủ xuất đạo hành tẩu giang hồ thì lão nạp vui mừng vô cùng, nếu không vì chuyện giám sát Ngũ Ma không cho bọn chúng ngầm hại võ lâm đồng đạo thì có lẻ lão nạp đã trở về Thiếu Lâm tự từ nữa năm trước rồi . Nhưng có một chuyện lão nạp phải nói rõ, Thiên Hạc Phổ là thật nhưng kiếm lệnh thì lão nạp phát hiện là giả !

Kim Đỉnh Thần Ni chấp tay nói :

- Thì ra là như vậy ! Bần ni đã trách nhầm đại sư rồi, thật là tội nghiệt ! Nhưng chẳng hay kiếm lệnh thật đang ở đâu ?

Nhập Phàm đại sư đột nhiên phá lên cười ha hả rồi nói :

- Sư thái quá lời rồi ! Trách nhiệm lão nạp đã xong, từ nay sẽ trở về Thiếu Lâm tự tịch hóa mười năm, mọi chuyện của võ lâm đồng đạo mong sư thái và Phương tiểu thí chủ chiếu cố... Còn chuyện kiếm lệnh thật thì e rằng đang ở trên người của Hóa Ảnh Nhân Ma đấy !

Lời vừa dứt thì lão tung người nhãy xuống bình đài rồi ung dung cất bước rời Trung Nhạc miếu trước sự ngơ ngác của quần hùng.

Phương Tuyết Nghi cất kiếm lệnh và Thiên Hạc Phổ vào người rồi quét mục quang nhìn Tô Tiểu Pha và nói :

- Họ Tô kia, bá mẫu và Lạc huynh của ta ở đâu ? Ngươi đã làm gì bọn họ ?

Tô Tiểu Pha cười nhạt, nói :

- Hai mẫu tử bọn họ đều ở trong địa lao dưới Trung Nhạc miếu, nếu ngươi muốn gặp bọn họ thì hãy tự trói mình rồi Tô mỗ dẫn ngươi đi !

Phương Tuyết Nghi cười nhạt, nói :

- Ngươi chết đến nơi mà còn khẩu xuất cuồng ngôn à ? Tiên phụ và đại bá phụ của ta chết trong tay ngươi phải không ? Tại sao kiếm lệnh lại ở trong tay ngươi ?

Tô Tiểu Pha cười ha hả rồi nói :

- Không sai ! Phương Thiên Thành đoạt tình nhân của ta , Phương Thiên Nghi lại phát hiện ra diện mục thật của ta sau khi ta giết Phương Thiên Thành nên buộc lòng ta phải giết luôn hắn . Còn chuyện kiếm lệnh à ? Đó là Tử Phương Quân trộm được rồi giao cho ta.

Phương Tuyết Nghi nộ khí xung thiên, song mục như toạt máu, chàng quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, hôm nay Phương mỗ phải lấy tâm can ngươi để tế anh linh tại thiên của tiên phụ và đại bá phụ ta...

Lời chưa dứt thì soạt một tiếng, trường kiếm đã loé lên muôn ánh hàn quang, đang lúc nộ khí hoà quyện với thâm thù nên kiếm thế của chàng cực kỳ hung mãnh.

Tô Tiểu Pha cả kinh, lão vội vung tả thủ xuất một chưởng, đồng thời hữu thủ cũng xuất trường kiếm chống đở.

Nhưng Phương Tuyết Nghi đang ở đỉnh cực điểm của thù hận và sự kích động nên kiếm thế như sóng Trường Giang cuồn cuộn, kiếm khí ào ạt bắn ra hai bên đài.

Võ công của Tô Tiểu Pha cao cường hơn Trịnh Đại Cương chẳng bao nhiêu thì làm sao chống nỗi thế mãnh công như cuồng long xuất hải này ?

Không đầy ba chiêu thì đột nhiên Phương Tuyết Nghi quát lớn :

- Tô Tiểu Pha, hãy nạp mạng đi !

Dư âm tiếng quát chưa dứt thì trước ngực Tô Tiểu Pha đã thũng một lỗ, máu tươi từ lục phủ ngũ tạng tuôn ra như suối nước . Phương Tuyết Nghi bước tới vạch áo Tô Tiểu Pha lấy ra một thanh chuỷ thủ, tức là kiếm lệnh thật . Chàng quay mặt xuống quần hào dưới bình đài và dõng dạc nói :

- Ngũ Thanh giáo đã được thu phục . Hoá Ảnh Nhân Ma đã bị trừ diệt, võ lâm từ nay về sau tất sẽ được thái bình.

Quần hùng dưới bình đài chợt sôi động hẳn lên với những lời chúc tụng không ngớt.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Tân Bá Công :

- Tân lão, bây giờ xử lý Thiên Hạc Phổ và kiếm lệnh như thế nào ?

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Chuyện này tùy lão đệ ngươi định đoạt ?

Phương Tuyết Nghi lấy Du Long Kiếm Lệnh và Thiên Hạc Quần Long Song Phổ ra rồi bỗng nhiên tung chúng lên không trung, cùng lúc bảo kiếm bên hữu thủ cũng loé lên . Trong chớp mắt, kiếm lệnh và song phổ đã bị trảm ra thành trăm mảnh vụn.

Tân Bá Công cười ha hả rồi nói :

- Phương lão đệ, hành động hủy kiếm lệnh và song phổ của ngươi thật đáng kính phục, lão phu xin có lời đa tạ trước !

Quần hào dưới bình đài - kể cả tứ ma còn lại cũng tõ ra vô cùng cảm động.

Phương Tuyết Nghi quay sang nói với Kim Đỉnh Thần Ni :

- Sư thúc, đệ tử đi cứu đại bá mẫu, Lạc huynh và Thạch tam thúc đây, một tháng sau đệ tử sẽ đi đón gia mẫu về Phương gia trang để sua soan lễ tế tiên phụ và đại bá phụ...

Kim Đỉnh Thần Ni mĩm cười, nói :

- Rất tốt ! Ngươi đi đi ! Nhưng đừng quên là bần ni đã mời tất cả quần hùng ở đây , ba tháng sau đi viếng mộ sư phụ ngươi đấy, ngươi thu xếp xong việc nhà thì lập tức cùng An cô nương đi Cùng Lai Sơn nhé !

Phương Tuyết Nghi cung kính nói :

- Đệ tử tuân mệnh !

Nói đoạn chàng cùng An Tiểu Bình và Trịnh Đại Cương rời bình đài đi vào Trung Nhạc miếu tìm vào đại lao cứu thân nhân của chàng.

Quần hùng bên dưới bình đài vẫn còn vui mừng chúc tụng một hồi lâu rồi mới chịu giải tán ai về môn phái nấy, chờ ba tháng sau sẽ tập hội tại Cùng Lai Sơn viếng mộ Kiếm Thần Trần đại hiệp.

Võ lâm bắt đầu một thời kỳ an bình và Trường Giang sóng sau đùn sóng trước, lớp người mới với nhiều anh tài tuấn kiệt sẽ gánh vác trách nhiệm hành hiệp trượng nghĩa - Phù trì chánh đạo của võ lâm.

HẾT

Nga Ho Sinh

Thiên Hoàng Tiên

Truyện dài võ hiệp

1

vh
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

THIÊN HƯƠNG TIÊU

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mặt Lạnh Lòng Từ, Má Hồng Bóng Hiệp

Gió thu xào xạc, tiết trời ban mai lạnh lẽo, hai thớt ngựa khỏe đang nối đuôi nhau tung vó trên con quan đạo từ phủ Bảo Định, Hà Bắc vào đất Tấn.

Trên thớt ngựa lông vàng đốm trắng đi đầu là một nam tử thân hình cao lớn, tuổi trạc tứ tuần, mặt tía mắt tròn, râu ria bồm xồm, người mac bộ y phục màu lam, bên ngoài khoác tấm bào bằng gấm, đầu cột khăn màu xanh, lưng đeo thanh tường kiếm, tua kiếm màu đỏ bay phất phơ theo gió, trước yên ngựa có treo một cây gậy sắt dài khoảng ba thước tám phân, trông thật oai phong.

Trên thớt ngựa màu nâu đỏ đi phía sau lại là một thiếu phụ xinh đẹp tuổi khoảng đôi mươi, mình khoác áo bào đỏ, trong mặc y phục ngắn màu đen, ở eo cột một sợi dây tết bằng tơ màu đỏ, một đầu cột một cây kim chùy cưu đấu sáng choang, đầu kia là một ngân câu màu trắng, buông xuống hai bên sườn.

Nhìn lối ăn mặc thì đã biết hai người này là người trong võ lâm, tuy tiết trời mùa thu lạnh lẽo nhưng hai thớt ngựa vẫn chạy đến nỗi toát mồ hôi đầm đìa.

Lúc này, hai người đang đi ngang qua một mảnh rừng, thiếu phụ mặc y phục đen bỗng giật cương ngựa, thớt ngựa phóng nhanh về phía trước, đuổi kịp theo đại hán ấy, nàng cười rằng:

"Đại ca, chúng ta đã rong ruổi cả đêm, người tuy không mệt nhưng ngựa đã đuối sức, hay là hãy nghỉ lại một chút rồi hãy đi".

Đại hán mặt tía ấy kìm cương ngựa, quay đầu lại đáp:

"Đúng thế, chạy một mạch đã được sáu bảy chục dặm đường, cũng nên cho chúng nghỉ ngơi".

Tướng mạo của người này tuy dữ dằn nhưng ăn nói rất dịu dàng với thiếu phụ, nói xong thì nhảy xuống, dắt ngựa vào rừng.

Đôi nam nữ ấy ngồi dưới một gốc cây du lớn, thiếu phụ áp đen lấy bao lương khô trên yên ngựa xuống, trải trên mặt đất, cười rằng:

"Trong kỳ đại hội Bắc Nhạc lần này, hào kiệt lục lâm của bảy tỉnh phía Nam, sáu tỉnh phía Bắc, nếu quả thật đều đến tham gia, e rằng phải có đến hàng mấy trăm người, muốn dành chức minh chủ lục lâm hẳn sẽ là chuyện không dễ dàng, đã mấy năm nay đại ca đã danh long sáu tỉnh Giang Bắc,

tiếng tăm rất thịnh, không ai sánh kịp, nay cần gì phải tranh chức minh chủ lục lâm?".

Đại hán mặt tía rầu xồm mỉm cười:

"Đại hội Hằng Sơn lần này, tuy lấy tiếng là tranh bá lục lâm nhưng thực sự là cuộc đối đầu giữa Nhất Tẩu, Nhị Kỳ, Tam Hùng, Tứ Quái và hai người chúng ta, bọn Tam Hùng, Tứ Quái tuy võ công cao cường nhưng huynh tự tin đủ sức chế phục chúng, còn nhị kỳ tiếng dậy giang hồ nên không thể khinh địch, huynh tuy nghe tiếng đã lâu nhưng nhưng vẫn chưa gặp hai kẻ này. Tuy nhiên điều huynh lo nhất là La Phù Nhất Tẩu, song có muội bên cạnh, tình hình sẽ khác ...".

Thiếu phụ ấy chậm rãi đặt miếng lương khô xuống, mắt nhìn chăm chú mặt đại hán, nói bằng giọng hơi buồn bã:

"Muội tự biết bản lĩnh có hạn, chỉ e không thể giúp đại ca".

Đại hán mặt tía ngửa mặt cười lớn rồi nói:

"Chỉ cần có muội bên cạnh ta là đủ, việc gì phải ra tay ...". Rồi chàng đột nhiên thở dài, nói tiếp:

"Trước khi gặp muội, huynh quả thật là kẻ ham thích giết người, hành sự chẳng phân đúng sai, chỉ dựa vào ý thích, ra tay hiểm độc, chưa bao giờ nhường ai một bước, do vậy trên giang hồ tặng cho huynh cái ngoại hiệu \'Lãnh diện Diêm Lá, lúc ấy huynh không hề tiếc nối ngược lại còn dương dương tự đắc. Nhưng từ sau khi gặp muội, không biết sao tính tình lại thay đổi, trước kia lấy việc giết người làm vui, nay lại là nỗi đau khổ, chao ôi, mấy năm qua tuy huynh hết lòng hướng thiện, nhưng vì trước kia gây quá nhiều điều ác, kết quả thù khắp nơi, rốt cuộc vẫn không thể nào làm cho người ta tiến hành thứ ...".

Thiếu phụ áo đen ấy nhướng mày, tiếp lời:

"Điều đó cũng không thể trách huynh, bọn họ toàn dồn ép huynh, chính mắt muội thấy điều ấy, huynh đừng để việc ấy trong lòng, huynh chẳng qua là bị ép buộc cả mà thôi! Muội chẳng trách huynh tí nào cả!".

Đại hán mặt tía nắm lấy tay thiếu phụ, dáng vẻ xúc động lắm, nước mắt lưng tròng, nói:

"Muội càng yêu huynh, huynh càng đau khổ, nhớ lại những điều ác đã làm trước kia, huynh hận không rút kiếm tự sát trước mặt muội ...".

Thiếu phụ áo đen dịu dàng ngả người vào lòng đại hán ấy, nhẹ đưa tay che miệng đại hán ấy, cười rằng:

"Muội không muốn biết những chuyện trước kia huynh đã làm, nhưng từ sau khi gả cho huynh,

chưa bao giờ thấy huynh giết chết một người tốt nào, đại ca, chỉ cần còn sống, muội sẽ không rời huynh một bước ...".

Đại hán mặt tía ấy buồn bã thở dài:

"Mấy năm qua, huynh đã rất đau khổ, hạng người mang đầy sát nghiệp như huynh mà ông trời còn hậu ái khiến huynh còn hối hận thêm, lần này huynh bỏ hết tất cả quay lại giang hồ, tham dự đại hội Bắc Nhạc, tranh đoạt chức lục lâm minh chủ, không phải là vì danh lợi mà là muốn mượn địa vị này kiềm chế đồng đạo ...". Chàng chưa nói hết lời bỗng nghe có tiếng khóc văng vẳng.

Thiếu phụ áo đen đứng dậy, nói:

"Đại ca, nghe kìa, trong chốn núi rừng hoang vắng thế này, sao lại có tiếng khóc!".

Đại hán mặt tía biến sắc, nói:

"Chúng ta hãy qua xem thử, chỉ e ...". chàng vội im bặt bước vội vào rừng.

Mảnh rừng này rộng chừng hai, ba mẫu, cây cối um tùm, cỏ dại mọc đầy, hai người đi khoảng bốn, năm trượng thì nghe trong gió có mùi máu tanh.

Lãnh diện Diêm La dặm mạnh chân, nghe "bình" một tiếng, đã vụn bay lên, bụi tung mù mịt, mặt đất cứng lộ ra một dấu chân sâu hơn hai phân.

Chỉ nghe chàng hừ một tiếng, nói:

"Ta tính quả không sai". Rồi hơi trầm eo, phóng người lên không, chưởng phải chém ra. Một luồng chưởng phong mạnh mẽ ùa vào táng cây, chỉ nghe có tiếng rào rào không ngớt, táng cây khô quắt lại, lá chuyển sang màu vàng rồi bay xuống lả tả.

Thiếu phụ áo đen nhảy vọt theo sau, phóng tới bên cạnh đại hán mặt tía ấy, cú nhảy của hai người đã ra đến hai, ba trượng.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy bên bụi cỏ um tùm có hai xác người một nam một nữ nằm ngửa bên nhau, y phục rất sang trọng nhưng chết rất thê thảm, người nam bị bẻ gãy hai tay, ở bụng lại bị chém ngang một nhát, người nữ bị xé rách áo thân trên, tóc tai rối bời, người bị trúng thương ở chỗ chí mạng.

Thiếu phụ áo đen tuy là người có của cao cường nhưng bụng dạ hiền từ nhìn thấy cảnh ấy thì bất đồ tuôn đôi dòng lệ.

Lãnh diện Diêm La nhìn thê tử của mình rồi tức giận nói:

"Nếu chúng ta đến sớm một canh giờ, hai người này đã không bị giết ...".

Bỗng trong lùm cỏ có tiếng kêu khóc yếu ớt:

"Mẹ ơi ... mẹ ..." âm thanh lúc im lặng lúc tiếp tục, nghe rất thương cảm, nước mắt thiếu phụ áo đen chảy dài, nàng vọt qua hai xác người, vạch lùm cỏ, bế ra một đứa trẻ khoảng năm, sáu tuổi, toàn thân đầy máu đang thoi thóp thở.

Nàng không kịp nói lời nào với Lãnh diện Diêm La, ôm đứa trẻ chạy vội ra, đến chỗ yên ngựa lấy ra bầu nước rồi xé mảnh vải lau vết máu trên mình đứa trẻ, chỉ thấy trên vai trái và chân phải mỗi nơi có một vết đao sâu thấu xuống dài hơn hai tấc, may mà không chạm phải gân.

Nhưng đó cũng là vết thương nặng, dù là người lớn cũng không chịu nổi, huống chi đây chỉ là đứa trẻ. Nàng là người biết rõ nên rất quen thuộc việc chữa trị vết thương do đao kiếm gây ra, rồi nàng nhẹ nhàng đặt đứa trẻ xuống, chạy vội đến chỗ thớt ngựa của trượng phu, lấy thuốc kim sang xuống, tỉ mỉ bôi lên vết thương của đứa trẻ rồi dùng vải cột lại.

Tuy là một thiếu phụ nhưng nàng chưa bao giờ sinh con, băng bó xong vết thương, nàng cũng chẳng biết làm thế nào. Lát sau, nàng lấy bầu nước, rồi nhẹ nhàng cậy miệng đứa trẻ, nhỏ vài giọt nước.

Chỉ nghe thấy tiếng thở dài:

"Đứa trẻ thật dễ thương". Thiếu phụ áo đen nghe thế thì đã biết người sau lưng là ai, chậm rãi đứng dậy, nói:

"Đại ca, đứa trẻ này thật đáng thương, hay là chúng ta mang nó đi theo vậy? Từ ngày gả cho đại ca, muội ngày đêm mong mình có thể sinh cho huynh một đứa con, nào ngờ muội ...".

Nói đến đây, nàng có vẻ e thẹn, hai má đỏ ửng, cúi đầu:

"Đứa trẻ này không những đáng thương, mà còn rất xinh xắn, trên người của nó có hai nơi bị trúng đao, đều rất nặng, nếu không phải nhờ "chỉ huyết sinh cơ tán" của đại ca, e rằng nó khó qua khỏi".

Lãnh diện Diêm La trầm ngâm một lúc, nói:

"Lời của Hương muội cũng giống như ý của ta, xong ... xong đây chưa phải là lúc, chúng ta đến Bắc Nhạc tranh hùng, thắng thua sống chết vẫn chưa biết được, nếu như mang đứa trẻ bị trọng thương như thế này, không những không tiện, mà còn lung túng tay chân, hay là đừng mang theo thì hơn, nơi này chắc chắn sẽ có người đi qua, chi bằng cứ để cho họ ...".

Thiếu phụ áo đen chậm rãi đưa mắt nhìn lên mặt đứa trẻ, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối, nói:

"Lời đại ca nói không sai, dù cho huynh có sai, muội cũng phải nghe theo". Lời nói tuy dịu dàng, nhưng giọng điệu thì buồn bã, nước mắt lưng tròng, rõ ràng trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, sự tội nghiệp của nàng đối với đứa trẻ đã chuyển thành tình yêu thương sâu đậm.

Nàng nhẹ nhàng hôn lên má đứa trẻ, nó mở to hai mắt, ánh mắt thất thần, yếu ớt kêu lên hai tiếng:

"Mẹ, mẹ ..." rồi nhắm lại.

Hai tiếng kêu yếu ớt mà thân thiết, nước mắt người thiếu phụ áo đen lăn dài xuống, nhỏ lên mặt đứa trẻ. Nàng không nhìn về phía trượng phu nữa, đặt đứa trẻ xuống, chậm bước đến thớt ngựa, nhảy lên ngựa rồi phóng về phía trước.

Lãnh diện Diêm La vội vàng phóng lên ngựa, đuổi theo sau, yên lặng không nói, thực ra trong lòng chàng có trăm ngàn lời muốn nói. Chàng chưa bao giờ thấy thê tử của mình buồn bã đến như vậy, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, hận không lập tức hứa với nàng, mang đứa trẻ theo, nhưng nghĩ tới sau khi đến Bắc Nhạc, lại phải đối đầu với cuộc tranh đoạt chức lục lâm minh chủ, mang theo một đứa trẻ ngây thơ, thực sự có chỗ bất tiện, chỉ đành nuốt những lời muốn nói trở lại.

Hai người thúc ngựa phóng về phía trước, được khoảng năm dặm, bỗng nghe có tiếng vó ngựa gấp gáp ở phía sau, Lãnh diện Diêm La quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn thớt ngựa đang dàn hàng ngang phóng tới, nơi vó ngựa đi qua bụi tung mù mịt. Nội công của chàng tinh thâm, nhãn lực hơn người, vừa nhìn đã thấy rõ tướng mạo của những người ấy, không khỏi hơi nhíu mày, hạ giọng nói:

"Hương muội hãu kìm ngựa lại, có người đuổi theo chúng ta!". Thiếu phụ áo đen kìm cương ngựa lại, thớt ngựa màu nâu đỏ xoay mình rồi ngừng lại bên vệ đường.

Chỉ thấy năm thớt ngựa phóng nhanh như điện chớp, trong khoảnh khắc đã đuổi theo đến gần hai người, người trên ngựa đều giật cương ngựa, bầy ngựa hí dài, chổng vó trước lên, những người ấy không chờ ngựa hạ vó xuống, nhất tề phóng người xuống yên ngựa, động tác nhẹ nhành nhanh chóng, nếu không phải có khinh công giỏi thì không thể làm được.

Sau khi nhảy xuống ngựa, năm người đồng thời cung tay chào Lãnh diện Diêm La, nói:

"Hồ đại ca vẫn khỏe chứ, mấy năm nay huynh đã đi đâu khiến bọn chúng tôi tìm đến khổ ...".

Lãnh diện Diêm La thở dài:

"Các người còn tìm ta làm gì nữa, ta đã sớm rửa tay qui ẩn, không hỏi chuyện thị phi của giang hồ".

Người đứng phía bên trái, tuổi tác tương đối lớn, đột nhiên vẻ mặt buồn bã, nói:

"Dù cho đại ca rửa tay qui ẩn, cũng phải cho chúng tôi biết một tiếng mới phải, mấy năm nay, võ lâm vùng Giang Bắc đồn rằng đại ca bị hãm hại, bọn huynh đệ chúng tôi ai nấy đều tức giận, lập chí báo thù cho đại ca, chỉ là chuyện đại ca bị hại vẫn chưa rõ ràng, rốt cuộc ai là hung thủ, nhất thời vẫn chưa có cách nào dò hỏi được tin tức chính xác, khiến bọn huynh đệ chúng tôi phải bôn tẩu sáu tỉnh Giang Bắc, truy tìm hành tung của đại ca, nhưng rốt cuộc vẫn chưa có tin tức xác thực, nhưng chúng tôi biết đại ca võ công cao cường, đã đạt tới cảnh giới siêu phàm, hiện nay trong giang hồ, có ai là địch thủ của đại ca? Chuyện bị hại e rằng là lời đồn không có căn cứ, nhưng vì không có cách nào tìm ra hành tung của đại ca, chỉ là bán tín bán nghi, bọn huynh đệ tìm đại ca đã lâu mà vẫn không được, nhưng đều đã chán nản, chỉ còn lại năm chúng tôi, thề rằng phải tìm cho ra đại ca, nếu chính thực rằng lời đồn đúng như sự thực, cũng sẽ tìm ra di thể của đại ca để an táng rồi tìm ra hung thủ, báo thù cho đại ca, không ngờ đại ca quả thực có ý né tránh chúng tôi ...". Lời nói tuy khéo léo, nhưng vẫn có ý trách cứ.

Chỉ nghe Lãnh diện Diêm La thở dài, nói:

"Được sự quan tâm của các huynh đệ, tiểu huynh thật sự rất cảm kích, nhưng mấy năm nay, ta đã hối hận với những việc làm trước kia, vì thế đã mai danh ẩn tích để xám hối những nỡ nghiệp chướng của mình trong nửa đời trước".

Năm đại hán nhìn tua kiếm màu đỏ phất phơ trong gió, cây gậy sắt treo trên yên ngựa, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Lãnh diện Diêm La nhìn vẻ mặt của những người này, không khỏi hơi nhíu mày, lạnh lùng nói:

"Hồ Bách Linh này có bao giờ nói dối? Lần này ta quả thực tái suất giang hồ, nhưng những chuyện ta muốn làm khác hoàn toàn với năm xưa, ngày nay ta đã khác trước, xin các vị hãy chuyển lời cho các huynh đệ cũ, bảo rằng Hồ Bách Linh này cảm tạ tấm lòng của bọn họ, nhưng mấy năm trước ta đã rửa tay rút khỏi giang hồ, lục lâm vùng Giang Bắc đã sớm không còn cái tên Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh nữa". Nói xong thì giật cương ngựa định bỏ đi.

Năm người này biết rõ phong cách làm việc của y, nếu không vừa ý thì sẽ giết người, thấy y quay ngựa muốn bỏ đi, nào dám chặn lại? Chỉ nhìn nhau rồi nhất tề quì phục xuống đất, nói:

"Mong đại ca hãy dừng lại trong chốc lát, bọn chúng tôi có chuyện muốn bẩm báo".

Té ra trước khi Hồ Bách Linh rửa tay lui khỏi giang hồ, là người đứng đầu của lục lâm vùng Giang Bắc, tiếng tăm rất lớn, người của hai đạo hắc bạch giang hồ đều phải cúi đầu nghe lệnh.

Sự phát tích của Hồ Bách Linh cũng do thời thế. Lúc ấy vùng Giang Bắc xuất hiện năm nhân vật. Trong năm người này, ba người là đệ tử của Thiếu Lâm, vì phạm phải thanh quy mà bị đuổi ra khỏi chùa, sau khi hoàn tục thì mượn danh nghĩa của đệ tử ngoại môn của Thiếu Lâm hoành hành vùng

Giang Bắc. Hai người kia thì bỏ trốn từ phái Võ Đang. Vì những người này lần đầu tiên bước ra giang hồ, không hiểu qui tắc của lục lâm, cho nên lục lâm vùng Giang Bắc tụ tập cao thủ, muốn đuổi năm người này ra khỏi vùng Giang Bắc. Năm người này vì quan hệ lợi hại nên kết thành một đảng, ai nấy đều là cao thủ nên đã đánh bị thương những kẻ truy đuổi mình.

Cứ như thế, sự việc ngày càng ầm ĩ, tất cả cao thủ lục lâm của sáu tỉnh Giang Bắc đều tức giận liên kết lại. Năm người này võ công tuy cao, nhưng khó mà chống lại nhiều người như thế, bị người ta truy đuổi suốt ngày, khốn đốn vô cùng. Trong lúc này, đệ tử trên giang hồ của Thiếu Lâm, Võ Đang cũng biết được những chuyện ác của năm người này nên đem tin ấy về báo với chưởng môn hai phái, sau đó sai đệ tử xuống núi, do Thiên Minh đại sư suất lãnh, vượt Hà Bắc, định bắt sống năm người này về núi để trị tội.

Thiên Minh đại sư là một trong ba đại cao thủ hàng chữ Thiên của Thiếu Lâm tự lúc bấy giờ, ngoài Thiên Giác Thiền Sư, chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm, đã đi du ngoạn ba mươi năm, chưa bao giờ trở về, trong hàng chữ Thiên, võ công của Thiên Minh đại sư có thể xếp vào hàng đệ nhất trong chùa Thiếu Lâm.

Lúc này, Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh cũng là một người có tiếng ở vùng Giang Bắc, vì võ công của chàng rất cao, hành tung mờ mịt, suất quỷ nhập thần, tuy đã xuất hiện mấy năm ở vùng Giang Bắc nhưng rất ít người biết chàng.

Thiên Minh đại sư suất lãnh đệ tử của hai phái, sau khi xuống núi, khó tránh nhúng tay vào những chuyện bất bình, cho nên đã có lời đồn rằng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang liên thủ với nhau càn quét lục lâm vùng Giang Bắc.

Điều này khiến tất cả các nhân vật hắc đạo vùng Giang Bắc lo lắng, bởi vì võ công của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đã sớm bao trùm thiên hạ, mà người cầm đầu lại là Thiên Minh đại sư, một trong ba đại cao tăng của chùa Thiếu Lâm, lời đồn này đã làm chấn động cả giang hồ.

Ngược lại biến cố ấy đã cứu năm người này, tất cả những cao thủ truy đuổi theo năm người này đều rút lui, tụ họp về phủ Bảo Định, tìm cách đối phó với người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang.

Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh nghe tin lục lâm vùng Giang Bắc tụ hội ở phủ bảo định, một mình một ngựa chạy đến phó hội, khinh công của chàng đã đạt đến Lư Hỏa Thuần Thanh, tiến vào trong hội trường mà không phát ra tiếng, mấy mươi cao thủ giang hồ, không ai phát giác được chàng đã vào từ lúc nào.

Cho đến khi mọi người tranh cãi nhau, chưa quyết định được là nên nghênh chiến hay tránh địch, Hồ Bách Linh đột nhiên xen vào, cho rằng nên hợp lực để chống lại. Lúc đó chàng tuổi hãy còn trẻ, không có danh tiếng, tuy nói là sục sôi nghĩa khí, nguyện là người dẫn đầu, một mình đấu với Thiên Minh đại sư, nhưng không ai phụ họa tán thành.

Hồ Bách Linh vốn tính tình nóng nảy, thấy không ai coi mình ra gì, bất giác giận lắm, tung một cước khiến chiếc bàn lật úp, mắng rằng bọn đạo tặc vùng Giang Bắc đều là kẻ tham sống sợ chết, chỉ là phường vá áo túi cơm mềm nắn rắn buông. Hành vi ngông cuồng của chàng khiến ai nấy đều tức giận, lập tức có bốn tên đại đạo nổi tiếng, xông về phía chàng. Lãnh diện Diêm La thấy thế thì cười nhạt, nghênh chiến với bốn người, chỉ trong khoảng mười hiệp, cả bốn đại nổi tiếng vùng Giang Bắc đều bị chàng đánh ngã ngay tại trận.

Thân thủ của chàng quả nhiên đã khiến mọi người khiếp sợ, có hơn một nửa số người chịu theo chàng nghênh chiến với cao thủ của hai phái, song chàng phải ra tay đối phó với Thiên Minh đại sư, bởi vì sở dĩ bọn họ khó đưa ra quyết định là sợ uy danh của Thiên Minh đại sư, cho nên Hồ Bách Linh chấp nhận một mình đấu với Thiên Minh đại sư, ít nhất bọn họ cũng tránh được một cường địch, những người khác thì dễ đối phó hơn.

Hồ Bách Linh thấy đa số những cao thủ nổi tiếng của lục lâm vùng Giang Bắc đều nghe theo lời mình, trong lòng mừng rỡ, cười lớn rồi dắt theo những kẻ chủ chiến, đi chặn cao thủ của hai phái do Thiên Minh đại sư dẫn đầu ở bờ sông Hoàng Hà.

Cuộc chiến ấy tuy bảo là giữa các tinh anh của lục lâm vùng Giang Bắc với cao thủ của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, nhưng chủ yếu là trận đấu giữa Hồ Bách Linh với Thiên Minh đại sư.

Hai người giao đấu với nhau một ngày một đêm nhưng vẫn không phân thắng bại.

Lúc ấy Thiên Minh đại sư tuổi đã trên lục tuần, còn Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh chỉ khoảng tam tuần, bước chân ra giang hồ chưa được ba năm, Thiên Minh đại sư tuy chưa thua chiêu nào, nhưng trong cuộc chiến kịch liệt một ngày một đêm này, cũng không hề chiếm thượng phong được tí nào, ông vốn là cao tăng đức cao vọng trọng trong võ lâm, thấy mình đã giao đấu lâu như thế mà vẫn không đánh bại một nhân vật hắc đạo mới bước chân ra giang hồ, không khỏi cảm thấy hổ thẹn, trong lòng cảm thấy khâm phục võ công của đối phương, lại cảm thấy không còn mặt mũi nào đánh tiếp, lúc ấy vội vàng đánh ra ba chiêu, đẩy lùi Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh hai bước, nhảy ra khỏi vòng chiến, nói:

"Trong đời của lão nạp gặp vô số cao nhân, nhưng người tuổi tác còn trẻ như thí chủ mà có thân thủ như thế này, quả thực hiếm thấy, lão nạp chấp nhận bị chưởng môn trách phạt, dắt các đệ tử quay về Tung Sơn. Thí chủ có võ công cao cường, trên đời có một không hai, nếu như có thể đi vào chính đạo, sẽ không khó trở thành một bậc đại hiệp, sự khác biệt giữa chính với tà vừa nhìn cũng đã biết được, sự khác biệt giữa đúng với sai toàn là do trong lòng mà ra, lão nạp không ngại mạo muội, nói mấy lời từ trong đáy lòng, mong thí chủ suy nghĩ lại". Nói xong, quả nhiên dắt đệ tử Thiếu Lâm rời khỏi Giang Bắc, quay về Tung sơn.

Thiên Minh đại sư vừa đi, mấy đệ tử trong phái Võ Đang cũng rời khỏi Giang Bắc.

Sau cuộc chiến hôm ấy, không những lục lâm vùng Giang Bắc có cái nhìn khác với Hồ Bách Linh mà ngay cả mấy cao thủ trong Thiếu Lâm, Võ Đang cũng chấn động bởi võ công của chàng, bởi vì Thiên Minh đại sư không những là một trong ba đại cao tăng của Thiếu Lâm tự, đối với võ lâm lúc đó, tiếng tăm của ông cũng lừng lẫy lắm.

Thiên Minh đại sư đánh mãi không thắng được, hổ thẹn lui về Tung Sơn, còn Hồ Bách Linh sau cuộc chiến ấy thì tiếng tăm nổi lên, giúp cho chàng trở thành minh đầu của lục lâm Giang Bắc.

Những phản đồ bị truy bắt của Thiếu Lâm, Võ Đang cảm cái ơn ấy cho nên tự động đến đầu hàng, chính thức lập Hồ Bách Linh trở thành minh đầu của lục lâm vùng Giang Bắc, trong nhất thời được quần hào khuất phục, hễ là những chỗ Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh bước chân tới, mọi người đều phải khuất phục. Trong số những trợ thủ thuộc hạ của Hồ Bách Linh, người đắc lực nhất, chính là năm phản đồ bị hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang truy bắt. Sau khi năm người đầu hàng Hồ Bách Linh, càng thêm thân thiết hơn, thắp hương kết nghĩa gọi chung là Giang Bắc ngũ long.

Lúc này, Giang Bắc ngũ long đã khôi phục lại danh tính tục gia, cứ sắp theo tuổi tác mà gọi, lão đại tên là Vân Long Khương Hoằng, lão nhị gọi là Vân Long Tiền Bính, lão tam gọi là Phi Thiên Long Hà Tông Huy, lão tứ gọi là Đa Trảo Long Lý Kiệt, lão ngũ gọi là Phúng Hỏa Long Lưu Chấn. Hồ Bách Linh đang tuổi khí huyết phương cương, được bọn Giang Bắc ngũ long xúi giục, tự phong mình là minh đầu lục lâm Giang Bắc, chế ra lịnh bài của minh đầu lục lâm sáu tỉnh Giang Bắc, truyền dụ đồng đạo lục lâm sáu tỉnh đến tụ hội tại núi Ngũ Lâm trong kỳ hạn. Lệnh ấy đã gây mất lòng không ít những nhân vật hắc đạo của sáu tỉnh Giang Bắc, nên những kẻ này đã âm thầm chọc gậy bánh xe, ngăn chặn cuộc tụ hội này khiến chẳng ai đến tham gia.

Bọn ngũ long thấy người đến tụ hội không nhiều, lập tức xúi Hồ Bách Linh trừng phạt những kẻ không đi phó hội. Hồ Bách Linh bị ngũ long đổ dầu thêm lửa, quả nhiên đã hành động như thế, trong gần một năm, dấu chân của chàng đã đặt khắp sáu tỉnh, hễ là những kẻ không tham gia đại hội, chỉ cần có chút tiếng tăm, không phải bị giết dưới kiếm và gậy của chàng thì bị ép tham gia, lại thêm có ngũ long giúp đỡ, chạy theo trợ oai, vừa dụ dỗ vừa hù dọa, không đầy một năm, người trong phe lục lâm sáu tỉnh Giang Bắc đều hoàn toàn thần phục, tiếng tăm của Hồ Bách Linh ngày càng lớn hơn, nhưng chuyện ác và nợ máu cũng chất cao như núi, kẻ thù ngày càng nhiều ... Cho đến khi chàng gặp được thiếu phụ áo đen Cốc Hàn Hương, đột nhiên bỗng hối hận những điều đã làm sai trước kia, âm thầm rửa tay qui ẩn ở chốn rừng sâu ... Nhưng những món nợ máu không vì sự thay đổi của chàng mà mất đi, vó ngựa của những kẻ đi trả thù vẫn đuổi sát theo chàng ...

Những chuyện xưa lướt qua đầu chàng nhanh như điện chớp, chàng quay đầu nhìn lại năm vị huynh đệ trung thành của mình lúc trước, trong lòng đột nhiên cảm thấy luyến tiếc, thầm nói:

" Hừ ... trước kia mìng ngang dọc Giang Bắc, uy phong biết bao nhiêu, chỉ cần một câu nói của mình thì cả vùng Giang Bắc sẽ lập tức nổ sóng dậy gió, máu chảy thành sông, thây chất thành núi, bảy

chữ Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh chấn động cả hàng ngàn hàng vạn người, bất luận là những nhân vật giang hồ hai phái hắc bạch ai dám không nghe theo mệnh lệnh của Hồ mỗ này ...". Trong mắt của chàng ánh lên tia nhìn lạnh lùng kiêu ngạo, chìm đắm trong hồi ức của những chuyện xưa.

Chỉ nghe Vân Long Khương Hoằng thở dài, nói:

"Từ ngày minh đầu qui ẩn, lục lâm Giang Bắc đã thay đổi rất nhiều, chức vị minh đầu đã bị kẻ khác dành lấy ...".

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi:

"Cái gì? Kẻ nào lại lớn gan như thế?

Hẳn là y chán sống!".

Khương Hoằng thấy Hồ Bách Linh nổi lòng tranh hùng, chỉ cần khuyên một chập nữa thì sẽ đạt được mục đích, nói tiếp:

"Chao ôi! Nhắc đến kẻ đã chiếm đoạt chức vị minh đầu của đại ca, quả thực không ai trong võ lâm có thể bì được, y không những võ công cao cường, mà lại còn có những ám khí cực độc, không ai biết lai lịch xuất thân của y, chỉ cần y ra tay, đối phương không chết cũng bị thương, y xuất hiện vùng Giang Bắc chưa đầy một năm, nhưng đã dành lấy cơ nghiệp mà đại ca đã cực khổ dựng lên, những huynh đệ trung thành với đại ca mất mạng dưới ám khí kỳ độc của y thật khó mà tính xuể ...".

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ hai tiềng, râu dựng ngược lên, hỏi:

"Có chuyện đó nữa hay sao, so với Thiên Minh đại sư của chùa Thiếu Lâm thì y như thế nào?".

Vân Long là đệ tử bị chùa Thiếu Lâm đuổi ra khỏi cửa, nghe Lãnh diện Diêm La nhắc đến Thiếu Lâm, không khỏi hơi cảm thấy nóng mặt, tiếp lời:

"Thiên Minh đại sư là một trong ba đại cao tăng của Thiếu Lâm tự, công lực tuyệt thế, võ nghệ vô song, kẻ ấy nào phải là địch thủ".

Khuôn mặt của Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh hơi giãn ra, mỉm cười, nói:

"Ở vùng Giang Bắc có xuất hiện một nhân vật như thế, thế mà ta không hề biết ..." đột nhiên nhớ lại mình mấy năm nay đã cùng thê tử qui ẩn chốn núi rừng, đã không hỏi chuyện thị phi của giang hồ, dĩ nhiên không biết tình hình trong chốn lục lâm, hỏi tiếp:

"Hẳn các người đã gặp qua kẻ này, hãy nói cho ta hay tướng mạo, binh khí mà y sử dụng như thế nào".

Khương Hoằng nhìn bốn vị nghĩa đệ, mặt lộ vẻ lung túng, nói:

"Nói ra thật hổ thẹn, chúng tôi tuy đã giao đấu với kẻ này, nhưng vẫn chưa thấy rõ mặt, một là bởi y võ công cao cường, lai vô ảnh khứ vô hình, hơn nữa y rất kỳ lạ, trên mặt thường che mảnh vải đen ...".

Hồ Bách Linh nhíu mày, nói:

"Y dùng binh khí gì?".

Khương Hoằng lại khựng người, nói:

"Lúc chúng tôi giao đấu với y, chưa từng thấy y sử dụng binh khí".

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Vậy các người bị người ta đánh bại bằng tay không ư?".

Giang Bắc ngũ long đồng thời đỏ mặt, trả lời:

"Bọn chúng tôi học nghệ không tinh, làm nhơ uy danh của đại ca, xin được trách mắng".

Hồ Bách Linh đột nhiên giãn chân mày, dáng vẻ mừng rỡ, ngửa mặt lên trời cười lớn rồi nói:

"Không ngờ sau khi Hồ mỗ này qui ẩn, trong giới lục lâm Giang Bắc lại xuất hiện một nhân tài như thế, sau khi ta phải gặp mặt y mới được".

Phi Thiên Long Hà Tông Huy đột nhiên xen vào nói:

"Những thuộc hạ của đại ca đa số đều đã đi theo quái nhân che mặt này, những huynh đệ trung thành với đại ca, không phải bị đuổi đi thì mất mạng dưới tay kẻ ấy, chỉ còn sót lại năm anh em chúng tôi.

Chúng tôi đã bôn tẩu trong chốn rừng sâu nước độc, những nơi ít người đến, một mặt là trốn tránh vó ngựa của kẻ thù, coi như mấy năm nay không phí, rốt cuộc đã tìm ra đại ca, những mong minh chủ nghĩ lại lòng trung thành của bọn huynh đệ, chấp nhận quay trở lại giang hồ, dựng lại bá nghiệp vùng Giang Bắc, một là dành lại công bằng cho bọn huynh đệ đã bị đuổi đi, hai là an ủi vong linh của những người đã mất mạng".

Những câu này thật là thê thảm, động lòng người, Hồ Bách Linh quả nhiên nhớ đến tình xưa, chỉ thấy trong lòng máu dâng lên bừng bừng, hào khí bộc phát, hai mắt sáng rực, nói:

"Đã có những chuyện này ...".

Chợt nghe giọng nói buồn bã trong trẻo vang lên bên cạnh:

"Đại ca, muội nhớ lại đứa trẻ bị bỏ trong rừng, thật là tội nghiệp, cầu mong đại ca cho muội quay lại đem nó đi theo".

Hồ Bách Linh giật mình, vội vàng nuốt trở lại những lời muốn nói. Chỉ thấy vẻ mặt của thê tử buồn bã, hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống. Té ra là nàng cứ mãi nhớ đến đứa trẻ đang thoi thóp thở trong khu rừng, không hề nghe những lời đối đáp của bọn họ.

Bọn ngũ long Giang Bắc từ lúc nãy giờ không dám nhìn kỹ thiếu phụ áo đen đang kìm ngựa bên cạnh Hồ Bách Linh, lúc này mới nghe được giọng nói trong trẻo u buồn của nàng, thật dễ nghe như tiếng hoàng anh ca hát, cũng không nén được nữa, không hẹn mà cùng quay mặt nhìn về hướng nàng.

Chỉ thấy một tuyệt thế mỹ nhân mặt mày ủ dột, trong mắt chất chứa đầy sự van nài, đang nhìn về phía Lãnh diện Diêm La, năm người nhìn một hồi thì quay đầu đi. Chỉ nghe Hồ Bách Linh dịu dàng nói:

"Thôi được, chúng ta quay lại đem nó đi theo".

Thiếu phụ áo đen nở nụ cười, vội vàng phóng ngựa quay trở lại. Hồ Bách Linh không để ý đến Giang Bắc ngũ long nữa, giật dây cương, đuổi theo sau thiếu phụ áo đen.

Ngũ long Giang Bắc đưa mắt nhìn nhau, cũng vội vàng phóng lên ngựa giật cương đuổi theo.

Trong chớp mắt bọn họ đã quay về đến khu rừng lúc nãy, chỉ thấy đứa trẻ đang mang trọng thương nằm ngửa dưới đất, mở to đôi mắt nhìn lá vàng rơi ... Thì ra nhờ Cốc Hàn Hương bôi "chỉ huyết sinh cơ táng" nên không còn đau nữa, tinh thần đã chuyển biến tốt. Cốc Hàn Hương thấy đứa trẻ vẫn an toàn, trong lòng mừng lắm, khi còn cách đứa trẻ khoảng một trượng, hai chân nàng chỉ hơi dặm mạnh, phóng người rời khỏi lưng ngựa, đáp xuống bên cạnh đứa trẻ, đưa hai tay bế nó vào lòng, nào ngờ động tác của nàng quá gấp khiến động đến vết thương của đứa trẻ, nhưng chỉ thấy nó hơi nhíu mày, nước mắt tràn ra chứ không có tiếng khóc. Cốc Hàn Hương thì hoảng sợ kêu lên ối chao, vội vàng ôm đứa trẻ vào trong lòng, vẻ mặt hối hận. Trong đời của nàng, chưa bao giờ gặp qua tình cảnh này, lúc này ôm đứa trẻ đang mang trọng thương, chỉ cảm thấy trong lòng lo lắng không yên, hận không lập tức chữa trị cho đứa trẻ hết bị thương ngay, để cho nó vui đùa với những đứa trẻ khác ...

Hồ Bách Linh thấy dáng vẻ lung túng của nàng, trông rất đáng yêu, nén không được cười mà nói rằng:

"Thấy muội lung túng như thế, sau này sinh con, không biết sẽ như thế nào nữa". Nào ngờ câu nói vô tình này đã khơi dậy tâm sự của Cốc Hàn Hương, chỉ nghe nàng buồn rầu nói rằng:

"Mấy năm nay, muội nhìn thấy phu phụ nhà người ta có con bế con bồng, lòng cứ nghĩ nếu mình

có thể sinh được con thì vui biết chừng nào, chao ôi ... nào ngờ thời gian cứ qua đi, hy vọng của muội vẫn chưa trở thành sự thật, nếu suốt đời này muội không sinh được con cho đại ca, chết xuống dưới chính suối, muội cũng không thể yên lòng ...".

Hồ Bách Linh mỉm cười buồn bã, nói:

"Hương muội đừng vì chuyện này mà ưu phiền, nửa đời trước của huynh làm quá nhiều chuyện xấu, hai tay nhúm đầy máu, người mang đầy tội, cho nên mới khiến ông trời tức giận, tuyệt đường tử tôn của huynh". Cốc Hàn Hương cười buồn bã, nói:

"Từ ngày muội quen biết đại ca, chưa bao giờ thấy đại ca làm bất cứ chuyện xấu gì, chỉ là muội không tốt, không biết sinh con ...". Nàng nói đến chỗ đau lòng thì nước mắt tuôn rơi.

Hồ Bách Linh đột nhiên mỉm cười, tiếp lời:

"Nếu nàng thích trẻ con như thế, hay là chúng ta hãy nuôi đứa trẻ này, nàng thấy thế nào?".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì hơi giật mình, nói:

"Muội biết đại ca vì yêu thương muội cho nên mới nhận nuôi đứa trẻ này chỉ e trong lòng của huynh không thật sự muốn như thế".

Hồ Bách Linh cười:

"Ta có bao giờ lừa gạt muội đâu, chỉ cần mỗi ngày muội có thể sống vui vẻ, dù cho ta có bị đày đọa, trong lòng ta cũng vui vẻ như thế".

Cốc Hàn Hương khẽ nói:

"Oâi, đại ca đối đãi với muội thật tốt ..." rồi từ từ ngả vào lòng Hồ Bách Linh.

Cách đó mấy trượng, Giang Bắc ngũ long không ai dám đến gần, nhưng mười con mắt đều nhìn chăm chăm về phía hai người.

Tình cảm của hai người tuy sâu đâm, nhưng vì có mặt Giang Bắc ngũ long nên bất đồ Cốc Hàn Hương cảm thấy e thẹn, lúc ngả người vào lòng Hồ Bách Linh, nàng đột nhiên lướt qua khỏi chàng.

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Chúng ta đã nhận nuôi con của người ta, thì cũng nên an táng thi thể của cha mẹ chúng". Hai người chạy vội vào trong rừng, tìm thi thể của hai người lúc nãy, Hồ Bách Linh rút thanh trường kiếm trên lưng, công lực của chàng thâm hậu, hai cánh tay có thần lực thiên cân, đất ở nơi này tuy cứng, nhưng chàng đào không hề phí sức tí nào, chỉ trong chốc lát đã đào được một một huyệt dài tám

thước, rộng ba thước, sâu năm thước. Chàng tra kiếm vào bao, nhìn hai thi thể, trong lòng không khỏi sinh cảm khái, cười thầm rằng:

"Cuộc đời Hồ Bách Linh này chỉ biết giết người, thế mà hôm nay lại an táng người bị kẻ khác giết". Rồi chàng nhẹ nhàng đưa thi thể của người nam xuống mộ, sau đó đến lượt xác của người nữ, đang lúc bỏ thi thể ấy xuống hố, bỗng thấy một vật nhỏ như hạt long nhãn, phát ánh sáng bạc óng ánh từ thi thể của người nữ lăn ra. Tuy sự việc xảy ra nhanh chóng, nhưng ánh mắt của chàng sắc bén, đã thấy trên vật hình tròn ấy, có khắc một con phi long đang nhe nanh giơ vuốt, chàng giật mình, hai tay buông ra, thi thể của người nữ rơi vào trong mộ. Chàng không để cho thê tử nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của mình, vội vàng cúi đầu xuống, giả vờ đặt thi thể của người nữ cho ngay ngắn, tiện tay nhặt viên ngân cầu dưới đất lên, bỏ vào trong áo.

Cốc Hàn Hương giúp chàng lấp mộ lại, cùng ra khỏi rừng, chỉ thấy Giang Bắc ngũ long đang đứng xếp hàng ngoài rừng, vừa thấy hai người bước ra khỏi rừng đã đứng từ xa nghênh đón.

Lãnh diện Diêm La nhíu mày, quay về phía Cốc Hàn Hương cười nói:

"Năm người này là thuộc hạ cũ năm xưa của huynh, đã nhiều năm không gặp, hôm nay vô tình gặp nhau, bọn họ vẫn còn nhờ đến tình cũ, cầu xin huynh giữ lại, song huynh đã rửa tay không muốn nhuốm máu nửa, cho nên không thể đi cùng bọn họ, huynh sẽ đuổi bọn họ đi ...".

Thực ra những lời này của Hồ Bách Linh không phải là lời từ trong lòng, chàng nghĩ lần này quay trở lại giang hồ, tranh đoạt chức minh chủ lục lâm, không những phải trải qua những cuộc ác đấu, vả lại sinh tử còn chưa biết, dù là may mắn thành công cũng cần phải có vài thuộc hạ tâm phúc đi theo bên mình để có người giúp đỡ, nhưng vì chàng một lòng hướng thiện, hối hận những sai lầm của mình trước kia, mà tiếng xấu của Giang Bắc ngũ long đầy rẫy trên giang hồ, chàng tuy có lòng muốn giữ họ lại, nhưng không tiện nói ra miệng.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương thở dài, nói:

"Đại ca, chàng đã quyết tâm đến tranh hùng ở Bắc Nhạc, chi bằng cứ mang họ theo, võ công của muội vốn kém cỏi không thể giúp huynh, mà hiện nay muội còn phải chăm sóc cho con trẻ, càng không thể giúp đỡ được, mang bọn họ theo cũng tốt".

Hồ Bách Linh thở dài:

"Những người này trước kia giúp cho huynh làm điều ác, quả thực là những trợ thủ rất tốt, nhưng giờ này huynh đã nhận ra cái sai của mình trước kia, muốn nhân lúc còn sống, làm chuyện vui lòng người, hoặc chuyện có ích cho nhân gian để chuộc những lỗi lầm trước kia, chỉ sợ năm người bọn họ tánh tình lỗ mãng khó dạy, làm những điều huynh không mong muốn, lúc đó thì càng khó chuộc tội của mình nữa".

Cốc Hàn Hương nói:

"Từ sau khi muội và đại ca quen biết nhau, thường nghe chàng nói đến những chuyện sai trước kia, nhưng chúng ta đã bên nhau nhiều năm, muội vẫn chưa thấy chàng làm sai chuyện gì".

Hồ Bách Linh cười nhạt, nói:

"Để huynh hỏi bọn họ, nếu như bọn họ chịu bỏ đồ đao xuống, bước ra khỏi lưới nghiệp chướng, đổi lòng hướng thiện, huynh sẽ đưa bọn họ đến Bắc Nhạc, nếu như không có lòng sửa đổi, hừ, ta sẽ trừ đi cái hại cho nhân gian vùng Giang Bắc ..." nói đến câu cuối cùng, trong mắt của Hồ Bách Linh phóng ra tia sát cơ, trong chốc lát đã đến các Giang Bắc ngũ long vài thước.

Trong số Giang Bắc ngũ long, Vân Long Khương Hoằng là người lanh lẹ nhất, thấy Hồ Bách Linh xăm xăm đi tới, lập tức ôm quyền thi để, cười rằng:

"Sao đại ca không giới thiệu tẩu phu nhân cho bọn huynh đệ chúng tôi ra mắt thỉnh an".

Hồ Bách Linh cười lạnh lùng, nói:

"Năm người các ngươi khổ nhọc tìm kiếm ta, chắc là vì vị minh chỉ mới của lục lâm Giang Bắc đối xử tệ với các người, nên muốn mượn sức của Hồ mỗ này giúp các ngươi trừ đi cường địch, có phải không ...". Chàng dừng lại một chốc, không đợi Giang Bắc ngũ long tiếp lời, nói tiếp:

"Nhưng ta đã thề rằng rửa tay không giết người tốt nữa, chỉ e các ngươi chỉ phí công tìm ta". Khi đang nói thì ngầm vận công, chỉ đợi phát ra mà thôi. Giang Bắc ngũ long đưa mắt nhìn nhau rồi đột nhiên đứng sát lại với nhau. Té ra bọn họ thấy Hồ Bách Linh đã lộ sát cơ, sợ chàng bất ngờ ra tay, mà lại biết rằng không ai có thể tiếp nổi một chưởng của chàng, cho nên phải đứng sát lại với nhau, chuẩn bị dùng lực của năm người để tiếp chưởng, năm người này đã bôn tẩu trên giang hồ mười năm, chưa bao giờ rời nhau một bước, khi gặp phải cường địch thì thường ra tay cùng một lúc, cho nên tâm ý đã tương thông, chỉ cần nhìn nhau thì đã hiểu ý nhau.

Hồ Bách Linh thấy năm người có ý hợp lực lại để chống mình, bất giác biến sắc, chậm rãi giơ tay phải lên nói:

"Hay lắm! Các người hãy hợp lực lại tiếp ta một chưởng!".

Giang Bắc ngũ long thấy công lực của chàng thâm hậu, uy thế của chàng như dài núi lấp biển, nào dám đáp lại, ai nấy đều ngưng thần vận công, mười ánh mắt nhất tề hướng về phía Lãnh diện Diêm La.

Hồ Bách Linh định chém chưởng xuống, bỗng nghe giọng nói dịu dàng của Cốc Hàn Hương vang lên bên cạnh:

"Đại ca, huynh đừng làm tổn thương bọn họ ...".

Lãnh diện Diêm La quay lại nhìn thê tử, đột nhiên thu chưởng, nhảy vọt ra sau năm bước, nói:

"Niệm tình các người đã từng đi theo ta, hôm nay ta tiến hành cho các người một con đường sống, hãy mau lên ngựa rời khỏi nơi đây".

Giang Bắc ngũ long nhìn thấy vị đại ca năm xưa của mình giờ đây lại hết tình hết nghĩa như thế, không khỏi buồn bã thở dài, phóng người lên ngựa, đang định ra roi bỏ đi, đột nhiên nghe thiếu phụ áo đen nói:

"Đại ca đối đãi với bằng hữu cũ như thế, không ngại họ đau lòng hay sao? Ôi! Sao đại ca không khuyên bọn họ cải tà qui chính, một lòng hướng thiện giúp cho huynh làm chuyện tốt?".

Hồ Bách Linh chưa trả lời, bỗng thấy Giang Bắc ngũ long đều giật cương ngựa quay đầu lại, chậm rãi xuống ngựa, nhất tề bước tới trước mặt Hồ Bách Linh, cúi người nói:

"Đại ca có thể hiểu được những cái sai của ngày trước, lập chí hướng thiện, tội ác của bọn chúng tôi còn sâu nặng gấp mười lần đại ca, nếu như đại ca nghĩ đến cái tình ngày trước, giữ chúng tôi lại bên mình, chúng tôi nguyện đi theo đại ca làm những chuyện nức lòng người để chuộc lại những lỗi ngày trước".

Lãnh diện Diêm La cười lạnh lùng, nói:

"Một người muốn cải tà qui chính nào phải chuyện dễ dàng, vả lại có câu giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, huống chi trong thì bị đồng đạo đuổi giết, ngoài thì khó được người trong danh môn chánh phái tha thứ, nếu là kẻ xuất thân từ lục lâm, quen thói giết người thì làm sao có thể chịu đựng nổi?".

Suất Vân Long Khương Hoằng đột nhiên cao giọng nói:

"Bọn năm người chúng tôi đều xuất thân từ danh môn chánh phái trong võ lâm, chỉ vì làm chuyện sai trái, bị người trong lục lâm dụ dỗ, phản lại sư môn, nên phải bỏ xuống núi, nào ngờ vừa mới bước chân vào giang hồ thì lập tức sa xuống bùn nhơ, không thể nào tự rút ra được, tích ác ngày càng nhiều, ác tính ngày càng lớn, trong chớp mắt đã trải qua mười lăm năm, từ ngày đại ca qui ẩn, bọn chúng tôi tận mắt thấy các huynh đệ kẻ thì chết, kẻ thì bỏ đi, đa số đều gặp phải ác báo, nhưng vẫn không biết hối hận, ngược lại còn ôm lòng oán hận, một lòng một dạ muốn tìm đại ca báo thù giùm bọn họ, bản thân lại không biết tỉnh ngộ, trong mười lăm năm đã tạo ra biết bao nhiêu nghiệp chướng, giết bừa biết bao nhiêu người tốt, nay nghe mấy lời của đại tẩu, nguyện đem phần đời còn lại đi theo đại ca, làm vài chuyện tốt, mong có thể giảm bớt nỗi đau khổ vì dằn vặt, dù cho hàng vạn mũi đao xuyên vào tim, cũng không hề tiếc nuối". Y vừa nói xong, bọn Tiền Bính, Hà Tông Huy, Lý Kiệt, Lưu Chấn đều lập tức nhất tề tiếp lời:

"Lời của Khương huynh chính là tâm ý của bọn chúng tôi, chỉ mong đại ca cho chúng tôi đi theo bên cạnh, để chúng tôi có được cơ hội làm lại cuộc đời, cũng là giúp chút sức cho đại ca".

Hồ Bách Linh nggửa mặt cười lớn, nói:

"Nếu các người quả thực có lòng này, từ này về sau, chúng ta sẽ là hảo huynh đệ cùng chịu hoạn nạn ...". Chàng đột nhiên nghiêm mặt, đưa mắt nhìn quanh, nói tiếp:

"Nế như có người nói ra lời không đúng với lòng, vậy thì chi bằng hãy bỏ đi cho sớm, để sau này hối hận không kịp".

Giang Bắc ngũ long nhất tề cúi mình đáp lại:

"Dù cho có thịt nát xương tan cũng không nửa lời oán trách, chỉ mong đại ca yên tâm".

Hồ Bách Linh nghe năm người nói như chém đinh chặt sắt, không hề có chút do dự, không khỏi mừng rỡ, cười rằng:

"Các người đã có thể lòng hướng thiện như thế, ta sẽ rất hoan nghênh ...". Đột nhiên giơ tay trái rút thanh trường kiếm trên lưng, lật tay phóng ra, chỉ thấy một ánh chớp lóe lên, thanh kiếm phóng ra, một gốc cây du bên cạnh to như miệng chén đứt làm đôi. Thanh kiếm chém đứt thân cây du vẫn còn dư lực, cắm vào một gốc bạch dương ở cách đó mấy thước, Chu Chiến run lên bần bật.

Giang Bắc ngũ long thấy chàng phóng kiếm ra như thế, uy lực kinh người, ai nấy đều sững người ra nhìn. Suất Vân Long Khương Hoằng khen rằng:

"Công lực của đại ca tiến bộ hơn năm xưa rất nhiều".

Hồ Bách Linh ha ha cười lớn, nói:

"Nếu vị huynh đệ nào đi ngược lại với lời nói hôm nay, thì hãy xem gương gốc cây này".

Giang Bắc ngũ long đồng thanh đáp rằng:

"Nếu bọn chúng tôi phản bội lại lời nói thì cứ mặc cho đại ca xử lý, nếu lời không đúng với lòng, xin trời tru đất diệt".

Hồ Bách Linh thấy năm người đều nhất tề lập lời thề như thế, trong lòng rất vui mừng, cười rằng:

"Không phải tiểu huynh có lòng nghi ngờ các vị huynh đệ, chỉ vì hành động tích ác phản thiện không phải là chuyện dễ sửa, nếu không phải xuất phát từ tấm lòng, quả thực khó làm được, các huynh đệ đã có thể bỏ con đường tối, hối hận những việc đã làm sai trước kia, mong các vị có thể dùng trí tuệ, định lực để tẩy rửa tâm hồn, nửa đời trước của chúng ta đã làm nhiều điều ác, đã trở thành thói

quen, muốn bỏ đao giết người xuống, nói thì dễ, nhưng nếu không có trí tuệ và định lực thì không thể làm được". Chàng đột nhiên quay sang nhìn thê tử rồi nói tiếp:

"Những việc làm sai trái của ta trước kia còn hơn cả cá vị, chỉ vì gặp được đại tẩu của các người, đột nhiên tỉnh ngộ ra từ hố sâu của tội ác, sự thiện lương thuần khiết của nàng đã giúp ta hiểu ra được điều ấy, nhưng điều quan trọng hơn là nàng hết mực yêu thương đối với ta, điều này làm ta nhớ lại vô số những nhà thiện lương, vô số những cặp phu thê ân ái, chỉ vì một chút vọng động của chúng ta mà khiến người ta thịt nát xương tan, cửa nhà ly tán, mỗi lần nhớ lại chuyện này thì hận không rút kiếm tự vẫn để mong được yên ổn nơi cõi lòng ...".

Chàng ngửa mặt lên trời thở dài, nói tiếi:

"Nhưng nghĩ lại, thân này đã lỡ làm điều ác, tại sao không thể làm điều thiện, không dấu các vị, trong mấy năm gần đây, tiểu huynh đã bí mật làm mấy chuyện vui lòng người, tuy cũng có máu nhuộm hai tay, nhưng trong lòng thì khác hẳn, sự khác nhau giữa hiệp với đạo, giữa thiện với ác, toàn là bỏi suy nghĩ của con người, sự vi diệu ở trong đó rất khó dùng lời để giải thích, huống chi một người bỗng nhiên bỏ ác đi về với thiện, vừa không được những nhân vật hiệp nghĩa trong võ lâm chính phái tin tưởng, vừa đắc tội với bằng hữu trong giới lục lâm, khiến cho hai mặt đều gặp địch, nếu không có quyết tâm và định lực lớn lao, quả thực khó mà chịu nổi, ta lần này mạnh dạn quay trở lại giang hồ, bề ngoài là đến Bắc Nhạc tranh dành chức minh chủ lục lâm, thực sự là muốn mượn thân phận minh chủ lục lâm để hành thiện tích đức, bù đắp lại những lỗi lầm của mình trước kia mà thôi".

Suất Vân Long Khương Hoằng nghiêm mặt nói:

"Đại ca đã có lòng tạo phúc cho thiên hạ, bọn chúng tôi cũng sẽ cố gắng hết sức để giúp cho đại ca một tay".

Hồ Bách Linh nói:

"Đại hội Bắc Nhạc lần này tâp trung những cao thủ lục lâm trong thiên hạ, chuyện thành bại vẫn chưa biết được, chỉ mong có thể làm hết sức mình, việc thành bại phải nghe theo trời mà thôi". Nói xong, bước tới gốc cây rút thanh trường kiếm tra vào vỏ, rồi nhảy lên ngựa, ra roi phóng về phía trước, Cốc Hàn Hương và Giang Bắc ngũ long cũng vội vàng nhảy lên yên ngựa, bảy thớt ngựa tốt phi thẳng về phía Bắc Nhạc.

Trải qua ba ngày rong ruổi, đến trưa ngày thứ tư thì đã đến dưới chân Hằng Sơn.

Hồ Bách Linh thầm tính còn cách năm ngày nữa là diễn ra đại hội lục lâm, đang định tìm nơi yên tĩnh để nghỉ lại, một là để dương tinh thần, hai là để giữ bí mật hành tung, lòng chợt nảy ra một ý, quay đầu nói với Cốc Hàn Hương:

"Giờ đây còn năm ngày nữa mới đến đại hội lục lâm, chúng ta trước tiên hãy vào trong núi, tìm một sơn cốc yên tĩnh để nghỉ chân, tránh tiết lộ hành tung, cũng là để dưỡng tinh thần".

Cốc Hàn Hương:

"Mấy năm nay, chúng ta chẳng phải ở nơi hoang sơn cùng cốc hay sao? Nhưng những ngày ấy muội đều cảm thấy không vui ...". Nàng đột nhiên cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng, nụ cười trên mặt chợt tắt, nói:

"Ôi! Nhưng giờ đây chúng ta đã có đứa con này, sự việc đã khác, mấy hôm nay ngày nào cũng phải rong ruổi trên đường, nó chưa được nghỉ ngơi, nếu lại phải ở nơi hoang sơn cùng cốc nữa, phải chịu đựng gió mưa, muội chỉ e nó gắng gượng không nổi nữa!".

Suất Vân Long Khương Hoằng mỉm cười, tiếp lời:

"Trong chốn rừng sâu núi thẳm có nơi là thạch động thiên nhiên còn thoải mái hơn cả cao lầu họa các do con người dựng lên, còn chuyên ăn uống, tiểu đệ đã chuẩn bị rất nhiều, đủ cho mấy người chúng ta dùng trong mười ngày, xin tẩyu phu nhân hãy yên tâm".

Cốc Hàn Hương nở nụ cười:

"Mấy ngày nay ta cứ lo lắng thương thế của đứa trẻ này, chẳng để ý gì cả".

Hồ Bách Linh thấy thê tử của mình mệt mỏi, trong lòng thương cảm lắm, nói:

"Mấy ngày nay muội cứ mãi bế nó mà không chịu nghỉ ngơi, tuy phải lo cho nó, nhưng nàng cũng phải để ý đến sức khỏe của mình chứ!".

Chỉ nghe nàng thở dài nói:

"Chỉ huyết sinh cơ tán của đại ca vốn là loại thuốc tốt để chữa trị vết thương, không biết cớ gì lại hình như không linh nghiêm, thiếp đã bôi mấy lần cho nó nhưng thương thế vẫn không đỡ hơn".

Hồ Bách Linh hơi lắc đầu, muốn nói điều gì nhưng lại im, trầm ngâm một lát rồi mới lên tiếng:

"Một đứa trẻ chỉ mới sáu bảy tuổi như nó, người lại mang trọng thương như thế, mất máu quá nhiều, tuy đã dùng chỉ huyết sinh cơ tán, nhưng không thể bình phục lại trong khoảng thời gian ngắn, cần phải nghỉ ngơi mấy ngày rồi tự nhiên sẽ hết, muội không nên quá lo lắng".

Thật ra chàng đã thấy đứa trẻ không chỉ là bị vết thương bên ngoài, mà nội phủ cũng bị thương không nhẹ, đó là bởi vì lúc mới bôi chỉ huyết sinh cơ tán, đã thấy rõ công hiệu nhưng mấy ngày sau thương thế không những không khởi sắc, mà ngược lại ngày càng trầm trọng, chàng đã biết đứa trẻ

khó mà cứu được, chỉ vì ngại làm đau lòng thê tử nên không nói ra, đành đợi cho nó tự sinh tự diệt mà thôi.

Của hàng thầm thở dài trong lòng, cỡi ngựa vào trong núi, đi được bốn năm dặm đường, thấy núi trở nên khó đi, núi cao giăng ngang, vực sâu chặn đường, không thể nào cỡi ngựa vượt qua được. Trong tình cảnh đó, bảy người chỉ đành bỏ ngựa đi bộ, sau khi vượt qua hai dãy núi thì đã tìm ra một lối vào của một sơn cốc.

Hồ Bách Linh nhìn lại thê tử, quay sang nói với Giang Bắc ngũ long:

"Nếu ta nhớ không lầm, u cốc này cách Hàn Bích nhai chỉ hai mươi dặm đường, chúng ta hãy tìm chỗ nương thân, nghỉ ngơi mấy ngày, vừa có thể hồi phục sức khỏe, vừa có thể dò la tin tức của kẻ địch".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy vách đá dựng đứng, những dãy núi trải dài, trong sơn cốc cây cỏ xanh tốt, cảnh vật thật là tươi đẹp, chỉ là có cảm giác hơi âm u mà thôi.

Nàng cúi đầu nhìn đứa trẻ đang mang trọng thương trong lòng, chỉ mấy ngày mà hình như đã ốm đi nhiều, hai mắt nó nhắm chặt, ngủ say một cách bất thường, trong lòng nàng cảm thấy không yên, nói:

"Nếu một mình muội sống ở nơi gía lạnh, muội cũng sẽ rất vui, nhưng thương thế của đứa bé này vẫn chưa hết, nếu như ở ngoài trời ...".

Hồ Bách Linh mỉm cười, tiếp lời:

"Mười năm trước, huynh đã từng dừng lại ở đây nửa tháng, theo trí nhớ, trong sơn cốc này có một sơn động rất lớn, đủ cho mấy người chúng ta nghỉ ngơi, chúng ta vào trong sơn cốc xem thử, nếu muội thấy không tốt thì sẽ đi tìm nơi khác". Chàng vốn người cao lớn, nên khi nói ra tiếng, thanh âm vang vọng như tiếng chuông đồng, khiến cho người ta nhìn thấy, trong lòng cũng cảm thấy khiếp sợ, nhưng đối đãi với thê tử thì lại rất dịu dàng, lời nói đầy thâm tình.

Cốc Hàn Hương nở nụ cười, nói:

"Vì con trẻ, mấy ngày nay muội vẫn thường tranh cãi với đại ca, khiến cho đại ca nổi giận, ôi! Sớm biết như thế, thiếp đã không mang nó theo". Nàng cúi đầu nhìn đứa trẻ đang thoi thóp thở trong lòng, nụ cười chợt tắt, thay vào đó là nỗi buồn bã.

Hồ Bách Linh thấy vẻ mặt rầu rĩ của thê tử, lòng thầm nghĩ:

"Nếu đứa trẻ này không qua khỏi, Hương muội sẽ rất đau lòng, mình phải tìm cách cứu lấy tánh mạng của nó ...". Lòng thì nghĩ cách cứu chữa cho đứa trẻ, chàng chậm rãi bước về phía trước. Ngũ

long Giang Bắc cẩn thận đi sau lưng chàng, không dám nói thêm một lời.

Con người đã từng ngang dọc Giang Bắc năm xưa, được người ta tôn xưng là minh chủ lục lâm, tuy lòng đã đổi khác, hối hận về những điều sai quấy của mình trước kia, toàn tâm hướng thiện, nhưng uy thế vẫn còn của trước kia, đủ cho ngũ long Giang Bắc vẫn nể sợ, chỉ e nói ra những lời khiến cho chàng nổi giận, tuy nhìn thấy chàng có tâm sự, nhưng không dám nói ra lời gì.

Bảy người đi được khoảng mười mấy trượng, đến bên một vách núi dựng đứng, Hồ Bách Linh đi trước dẫn đường, vòng qua một khối đá nhô ra, bước vào trong một động đá thiên nhiên.

Giang Bắc ngũ long cung kính lui ra hai bên, đồng thanh nói:

"Xin mời phu nhân vào trước". Năm người đứng cúi đầu, vẻ mặt rất cung kính.

Cốc Hàn Hương hơi do dự, nói:

"Sao các người e sợ ta đến thế?". Trong đời của nàng, chưa bao giờ gặp những người cung kính với nàng như thế cả, trong một lúc không biết làm thế nào mới phải.

Suất Vân Long Khương Hoằng ôm quyền nói:

"Long đầu đại ca vốn là minh chủ lục lâm vùng Giang Bắc, chúng tôi cũng phải cung kính phu nhân ...".

Hồ Bách Linh thở dài:

"Chuyện năm xưa đã trở thành quá khứ, chúng ta đều là những kẻ mang nợ trên người, hai tay nhuốm đầy máu tanh, từ nay về sau hãy nên làm những chuyện có ích cho nhân gian ...". Chàng hơi ngừng lại, ánh mắt rất hiền hòa, nói tiếp:

"Từ nay về sau chúng ta sẽ là huynh đệ cùng chung chí hướng, đồng sinh cộng tử".

Giang Bắc ngũ long như sững người ra, đồng thanh nói:

"Chúng tôi chỉ mong đi theo minh chủ là đã thỏa lòng, nào dám nhận hậu ái của minh chủ?".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Từ nay về sau, ta mong các vị đi vào con đường chính, chúng ta đã là tâm ý tương đồng, nào có phân biệt gì đâu, ta lớn hơn các người vài tuổi, từ nay cứ gọi ta một tiếng đại ca là đủ!".

Giang Bắc ngũ long đưa mắt nhìn nhau, nhất tề quì phục xuống đất, nói:

"Minh chủ đã căn dặn như thế, bọn chúng tôi cung kính chi bằng tuân mệnh, đại ca ở trên, xin nhận của chúng tôi một lạy".

Hồ Bách Linh hai vai hơi lách, người đã vọt ra khỏi động đá, đưa tay chặn năm người lại, nói:

"Mau đứng dậy".

Ngũ long Giang Bắc chỉ thấy cánh tay của chàng có một tiềm lực uy mạnh, không dám miễn cưỡng, đều đứng dậy cả.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, từ chỗ Giang Bắc ngũ long bước đến sánh vai với Hồ Bách Linh, nói:

"Muội cũg nên bày tiệc rượu để chúc mừng cho các người, nhưng đây là chốn núi rừng ...".

Suất Vân Long Khương Hoằng cười ha ha nói:

"Đại ca chịu hạ mình như thế, xem bọn chúng tôi như huynh đệ, bọn chúng tôi đã cảm thấy vinh dự vô cùng, suốt đời ghi nhớ trong lòng, nào dám làm phiền đến ...". Y đột nhiên thấy lời nói và thần thái của mình có hơi vượt quá, vội vàng im lặng không nói nữa.

Hồ Bách Linh cười:

"Năm vị hiền đệ hãy mau vào trong động nghỉ ngơi một lát để đến tối còn có việc phải làm nữa".

Giang Bắc ngũ long tuy đã theo chàng gần mười năm, nhưng chưa bao giờ được chàng đối đãi hòa nhã như thế, chỉ cảm thấy trong lòng có niềm vui vô bờ bến, nhất tề bước vào trong động.

Hồ Bách Linh quay lại nhìn thê tử cười nói:

"Trên suốt chặng đường đi, muội cứ ôm mãi đứa trẻ này, chắc là đã mệt mỏi lắm, hãy để ta bế thay cho muội, muội hãy đi nghỉ ngơi một chốc".

Cốc Hàn Hương vốbn là muốn từ chối, nhưng thấy trong ánh mắt của trượng phu đầy ý chân tình, nghĩ bụng:

"Nếu mình không nghe lời chàng, chỉ e chàng lại nổi giận ...". Nàng vốn là người hiền hòa dịu dàng, có tình cảm sâu nặng với trượng phu, nhìn thấy ánh mắt của trượng phu thì khí mà từ chối được, chậm rãi trao đứa trẻ cho trượng phu, mỉm cười, nói:

"Muội không hề cảm thấy mệt mỏi, nhưng nếu huynh muốn muội nghỉ ngơi mà muội lài không nghe, trong lòng huynh chắc chắn sẽ khó chịu".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Vì mãi lo cho thương thế của đứa bé, người tuy mệt nhọc, nhưng nàng không hề cảm thấy điều ấy, nếu cứ thêm mấy ngày nữa, khi tinh thần không chịu đựng được nữa, ngã bệnh thì biết làm thế nào?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười:

"Đại ca yêu thương muội như thế ...". Đột nhiên nghĩ đến bọn Giang Bắc ngũ long bên cạnh, mặt đỏ ửng lên, lặng lẽ không nói gì nữa. Họ đã ở bên nhau mấy năm trời trong rừng sau vắng vẻ, hình bóng không rời nhau, chưa bao giờ có một người thứ ba đi cùng với họ, cho nên tình cảm, hành động và lời nói đều không có gì phải kiêng dè, giờ nay đột nhiên lại có thêm Giang Bắc ngũ long, trong nhất thời khó thích ứng được. Cốc Hàn Hương vừa chậm rãi bước, vừa đưa mắt nhìn quanh trong thạch động.

Thạch động này rộng khoảng bằng ba gian nhà, ở giữa lại có một vách đá, ngăn cách thạch động ra làm hai, Cốc Hàn Hương chậm rãi bước vào gian phía trong. Hồ Bách Linh nhìn Giang Bắc ngũ long, nói:

"Các vị cũng nên nghỉ ngơi một chốc". Rồi bước tới ngồi dựa vào vách đá, nhắm mắt vận khí điều hoà hơi thở. Nội công của chàng tinh thông, chỉ hơi vận khí, lập tức ở trong đan điền dâng lên một luồng khí nóng, chạy khắp cơ thể, đi đến tứ chi, chàng chậm rãi đặt đứa trẻ xuống đất, hai tay không ngừng xoa bóp cho nó.

Đứa trẻ mở to hai mắt, miệng từ từ mỉm cười, tựa hồ như thuật thôi nã của Hồ Bách Linh đã khiến cho nó cảm thấy rất thoải mái, nỗi đau đớn trong mấy ngày qua đã lui, đứa trẻ từ từ nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ say.

Hồ Bách Linh ngừng tay, cúi đầu nhìn đứa trẻ đang nằm dưới đất, trong lòng lo lắng, chàng vốn tinh thông y thuật, đã biết được đứa trẻ khó qua được bảy ngày, trước mắt chỉ còn một cách có thể cứu nó, đó chính là mình chịu tổn hao nguyên khí, đánh thông tinh mạch toàn thân của nó, khiến cho máu huyết lưu thông, khôi phục lại công năng của lục phủ, nhưng như thế sẽ phí tổn nhiều nguyên khí của bản thân, ảnh hưởng đến cuộc tỉ võ ở Hàn Bích nhai sau này. Nhưng từ ánh mắt lo lắng của thê tử, chàng biết đứa trẻ này rất quan trọng với nàng, nếu như nó trút hơi thở cuối cùng thì nàng sẽ đau lòng lắm ...

Nụ cười của nó thật là vô tư, chàng thở dài, hoang mang không biết làm thế nào mới phải. Chàng đã từ tự tay tiêu diệt hàng ngàn sinh mạng, nhưng giờ đây khi đối mặt với một đứa trẻ sắp chết, chàng có cảm giác lung túng, đó chính là giới tuyến giữa sự thiện lương và tàn khốc trong nhân tính, giới hạn ấy thật là mong manh. Chàng cảm thấy hoang mang, ngồi thẫn thờ, trong đầu cứ suy nghỉ có nên cứu sinh mạng bé nhỏ đang sắp rời khỏi trần thế này hay không. Bỗng nghe trong thạch thất, truyền ra giọng nói ngọt ngào của Cốc Hàn Hương:

"Đại ca, huynh cũng phải nghỉ ngơi cho khỏe, nếu cứ ôm mãi nó như thế thì sẽ không ngũ được,

hãy trả lại cho muội!".

Giọng nói thanh tao nhẹ nhàng lại như sắp nổ giữa trời xanh, khiến cho chàng giật mình, cảm giác hoang mang lúc nãy đã bị xóa sạch. Chàng đưa mắt nhìn Giang Bắc ngũ long, chỉ thấy trong năm người chỉ còn lại ba người đang tịnh tọa, sáu ánh mắt đang tâp trung nơi người chàng. Những chuyện của nhiều năm trước lại hiện lên trong đầu nhanh như điện chớp, lúc đó, chỉ cần chàng ở lại một nơi nào, trong Giang Bắc ngũ long sẽ phái ra hai người căn giữ cho chàng, năm người cứ thay phiên nhau chưa bao giờ ngừng nghỉ, cách nhau nhiều năm như thế mà họ vẫn trung thành với mình. Trong lòng nhớ lại những chuyện ngày trước, miệng thì lại trả lời Cốc Hàn Hương, nói:

"Đứa bé ngủ rất ngon, đừng đánh thức nó dậy, muội hãy nghỉ cho khỏe đi!". Rồi đưa tay phải phất nhẹ, ba người còn trong thạch thất nhất tề đứng dậy lặng lẽ lui ra.

Chàng nhìn trên mặt đứa trẻ, mỉm cười, ngầm đưa chân khí của đan điền lên, tay trái ấn nhẹ vào huyệt thiên linh trên đỉnh đầu, ngầm vận nội công đẩy chân khí ra, thông qua huyệt thiên linh của đứa trẻ đưa hẳn chân khí vào trong người nó.

Phải biết rằng một đứa trẻ không hề có một chút căn cơ võ công, không thể vận khí và hấp thu chân khí đưa vào người, toàn phải nhờ nội công thâm hậu của Hồ Bách Linh, đẩy ra chân khí, đi khắp kinh mạch, đẩy cho khí huyết của nó vận chuyển, thúc đẩy cho tâm tạng của nó hồi phục trở lại, đứa trẻ tuy được lợi nhiều nhưng Hồ Bách Linh thì bị hao tổn nguyên khí. Trong chốc lát, mồ hôi trên đầu của chàng tuôn ra, dù cho nội công của chàng thâm hậu, nhưng cũng không chịu nổi cái khổ do tổn hao chân khí, trước khi đánh thông kinh mạch của toàn thân đứa trẻ, không thể nào ngừng tay được, chỉ hơi ngơi nghỉ thì bao nhiêu công lao sẽ trôi hết, cho nên chỉ cố gắng chịu đựng, vận nội trình đẩy chân khí ở đan điền ra. Bỗng nghe có mùi hương thơm, một tấm khăn mềm mại đang nhẹ lau trên trán của chàng, bên tai thì vang lên giọng nói dịu dàng của hiền thê:

"Đại ca vì muốn làm cho muội vui, không tiếc hao phí nguyên khí, chỉ e đối với cuộc tỉ võ ở Bắc Nhạc ...".

Hồ Bách Linh đang vận khí đến chỗ quan trọng, không dám phân tán tinh thần, chỉ đáp rằng:

"Đừng lo".

Chỉ nghe đứa bé kêu lên:

"Mẹ, con muốn uống nước".

Hồ Bách Linh đột nhiên rút tay trái trên huyệt thiên linh của đứa trẻ ra, thở phào một hơi dài, quay mặt sang nhìn Cốc Hàn Hương, nói:

"Nó vì mất máu quá nhiều, mấy ngày nay lại phải bôn tẩu cùng chúng ta, không thể nghỉ ngơi cho

khỏe, đã như ngọn đèn khô dầu, tính mạng chỉ còn trong sớm tối ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Sao đại ca không sớm nói cho muội biết!" rồi dịu dàng lau mồ hôi trên mặt của chàng.

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Huynh thấy muội quá yêu thương đứa trẻ này, nếu như cho muội biết sự thực, chỉ e muội nghe xong thì đau lòng".

Cốc Hàn Hương đứng dậy, cười nói:

"Muội đi lấy nước cho nó đây".

Hồ Bách Linh gật đầu mỉm cười, nhắm mắt lại, vận khí điều tức, chàng cố vận trình đẩy chân khí ra, tinh thần hao tổn rất nhiều, lần này vận khí điều tức, lập tức cảm thấy không ổn, khó khăn lắm mới điều hòa chân khí trở lại, vận hành toàn thân, dần dần đi vào cảnh giới vong ngã.

Khi chàng hành công xong xuôi, trời đã vào đêm, mở mắt ra nhìn chỉ thấy Cốc Hàn Hương ôm đứa trẻ, mặt mũi u sầu, ngồi đối diện với chàng, thấy Hồ Bách Linh mở mắt vội vàng nói:

"Thường ngày đại ca vận khí điều tức, nhiều lắm chỉ một canh giờ là có thể tỉnh lại, sao lần này vận khí điều tức lại lâu đến thế?".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Muội đừng lo lắng, khi ta đánh thông kinh mạch cho đứa trẻ, hao tổn chân khí quá nhiều, cho nên thời gian điều tức lần này hơi dài". Nhưng trong đầu lại thầm lo lắng, ngầm tính rằng từ đây đến ngày tỉ võ, trừ đêm nay nữa là còn bốn ngày, chân khí hao tổn của mình không thể nào lấy lại nguyên vẹn trong bốn ngày này. Cốc Hàn Hương nói:

"Cuộc tỉ võ ở Hàn Bích nhai chớp mắt sẽ đến, muội e rằng huynh ...".

Hồ Bách Linh cười ha ha, vươn mình đứng dậy, nói:

"Muội thấy huynh không phải đã hoàn toàn hồi phục rồi sao?" quay đầu nhìn ra thấy Phi Thiên Long Hà Tông Huy, Đa Trảo Long Lý Kiệt, Phúng Hỏa Long Lưu Chấn đang đứng ở ngoài thạch thất, không dám bước vào. Hồ Bách Linh nhìn ba người, cười:

"Sao các đệ không vào, nhị vị hiền đệ Khương, Tiền đã đi đâu rồi?".

Phi Thiên Long Hà Tông Huy nói:

"Hai người Khương, Tiền đang ở ngoài cửa cốc ..." vừa nói người đã bước vào trong thạch thất. Đa Trảo Long Lý Kiệt, Phúng Hỏa Long Lưu Chấn theo sát Phi Thiên Long Hà Tông Huy.

Hồ Bách Linh lắc đầu cười:

"Đi mời bọn họ quay về!" vừa nói xong bỗng nghe có tiếng gió, Suất Vân Long Khương Hoằng nhẹ nhàng bước vào trong thạch thất, miệng thở dốc, rõ ràng y đã chạy nhanh về đây. Hồ Bách Linh hơi nhíu mày, hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?".

Khương Hoằng nói:

"Ngoài cốc có bảy tám người ...".

Hồ Bách Linh tiếp lời:

"Đừng để ý đến bọn chúng là xong".

Khương Hoằng nói:

"Trong số đó có hai người, chính là người năm xưa đã từng đi theo minh ..." bỗng nhiên nhớ lại họ đã kết bái huynh đệ với nhau, lập tức đổi lời rằng:

"Đó chính là hai vị huynh đệ Trần Văn, Trần Võ, người đã từng đi theo đại ca năm xưa".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Chúng ta nay đã rửa tay hướng thiện, không cùng đường thì chẳng có gì để nói, cứ để cho bọn họ đi!".

Khương Hoằng nói:

"Ngoài hai người Tran Văn, Trần Võ, còn có bốn thiếu niên tuổi tác ngang nhau, người mang bội kiếm, đi theo một người mặc trường bào ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Có phải đệ muốn nói với ta rằng kẻ mặc trường bào kia chính là người thay ta làm minh chủ lục lâm Giang Bắc, đúng không?".

Khương Hoằng nói:

"Đại ca liệu việc như thần, tiểu đệ chính là có ý này, song ...".

Hồ Bách Linh cười rằng:

"Bốn ngày sau, ở Hàn Bích nhai sẽ diễn ra trận đại chiến dành chức minh chủ lục lâm, giờ đây nếu như người không có lòng phạm ta, ta cũng không nên gây phiền phức, chỉ còn bốn ngày nữa, ta sẽ gặp mặt y để dành công bằng lại cho các đệ".

Khương Hoằng không dám nói nữa, ôm quyền thi lễ bước ra ngoài động.

Hồ Bách Linh đột nhiên kêu:

"Đệ hãy đi gọi Tiền hiền đệ quay về!".

Khương Hoằng trả lời rồi quay người đi.

Hồ Bách Linh hơi trầm ngâm, rồi lại kêu Khương Hoằng lại hỏi:

"người ấy tướng mạo như thế nào, khoảng bao nhiêu niên kỷ".

Khương Hoằng nói:

"Người này làm ra vẻ thần bí, thường hay che mặt bằng vải đen, y tuy ngang dọc vùng Giang Bắc nhiều năm, nhưng không ai có thể biết được diện mạo của y, song, nhìn hình dáng của y, chắc là khoảng hăm ba hăm bốn tuổi".

Hồ Bách Linh kêu ừ một tiếng rồi nói:

"Đừng đụng tới y thì hơn".

Khương Hoằng hơi trầm ngâm, hỏi:

"Nếu như bọn chúng muốn vào sơn cốc, chúng ta có để cho chúng tiến vào không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Nơi này chẳng phải của chúng ta, cứ để cho chúng tiến vào".

Khương Hoằng chỉ cảm thấy tính cách của Hồ Bách Linh thay đổi rất nhiều, hoàn toàn không giống với năm xưa, đoạn nói tiếp:

"Đại ca đã căn dặn như thế, đệ sẽ thômg báo cho tam đệ đừng xung đột với bọn chúng để tránh tạo thành thế ngồi trên lưng cọp".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Người này ra tay độc ác, để cho một mình Tiền hiền đệ canh giữ ở ngoài, ngược lại khiến cho ta lo lắng, chi bằng cứ gọi hắn vào trong thạch thất ...".

Bỗng nghe có tiếng quát giận dữ từ bên ngoài truyền vào. Suất Vân Long Khương Hoằng biến sắc nói:

"Tiếng quát đó có lẽ là của Tiền tam đệ ..." nói đến đây, đột nhiên ngừng lại để nghe Hồ Bách Linh sai khiến.

Hà Tông Huy, Lý Kiệt, Lưu Chấn đồng thời lật cổ tay rút binh khí trên lưng ra. Ngũ long Giang Bắc mười năm nay hình bóng không rời, cho nên tâm ý tương thông, vừa nghe tiếng quát ấy, lập tức biết đó là tín hiệu cầu cứu của Tiền Bính, do đó ai nấy đều lo lắng vô cùng.

Hồ Bách Linh nhướng mày nói:

"Đi! Chúng ta hãy ra xem thử". Rồi sải bước ra ngoài động.

Chợt nghe giọng nói dịu dàng của Cốc Hàn Hương vang lên:

"Đại ca, huynh định đi đâu thế?". Hồ Bách Linh chưa kịp trả lời bỗng thấy một bóng người phóng tới như điện chớp.

Suất Vân Long Khương Hoằng lớn tiếng hỏi:

"Có phải là Tiền huynh đệ đó không?".

nói rồi bước ra chặn lại.

Đa Trảo Long Lý Kiệt, Phúng Hỏa Long Lưu Chấn đồng thời phóng vọt theo, đi theo sau lưng Khương Hoằng, chỉ còn một mình Hà Tông Huy đứng bên cạnh Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh quay đầu lại nhìn hiền thê, nói:

"Không có chuyện gì cả, nàng hãy quay về nghỉ ngơi!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Một mình muội làm sau có thể yên tâm nghỉ ngơi ...".

Bỗng nghe có tiếng binh khí giao nhau, trong khoảnh khắc ấy, Khương Hoằng, Lý Kiệt, Lưu Chấn đã động thủ với kẻ địch.

Thì ra lúc ba người vội tới, Tiền Bính đang gặp nguy hiểm, đã bị kẻ địch truy đuổi theo. Tình thế

khẩn cấp vô cùng, không ai mở miệng nói chuyện, Khương Hoằng lách người tránh Tiền Bính tiếp theo phóng ra một chiêu đao "hồng nhạn thư dực", chặn lại hai đường trường kiếm đang đâm tới.

Hai kiếm thủ thiếu niên đang đuổi theo Tiền Bính, chỉ hơi nhìn Khương Hoằng rồi không nói lời nào, đồng thời rút kiếm trở lại, hợp lực tấn công từ hai bên trái phải.

Lý Kiệt, Lưu Chấn đồng thời đuổi tới, Lý Kiệt dùng một cây hổ câu, Lưu Chấn dùng hai cây phán quan bút, nhìn thấy song kiếm của đối phương liên thủ đánh ra, trong lòng giận lắm, cả hai tiến bước tới đánh gấp, phán quan bút, hổ đầu câu đánh về phía trước chặn hai thanh kiếm lại. Nhưng nghe thấy tiếng quần áo bay phần phật, lại một thiếu niên, người mặc y phục màu đen tay cầm thanh trường kiếm, phóng tới như mũi tên, người vẫn chưa đến, thanh trường kiếm trong tay đã điểm ra một chiêu "độc mãng xuất huyệt" vào ngực của Khương Hoằng.

Suất Vân Long lật tay đánh ra một chiêu "đơn phụng liêu vân" bạt thanh trường kiếm ra, thừa thế đánh tiếp chiêu "xuân vân tạc triển", ánh đao chém ngang ra như điện chớp.

Đại hán dùng kiếm đột nhiên ngửa người ra sau, thân vừa chạm đất thì lại thối lùi ra sau bốn năm thước nữa tránh được nhát chém ngang của Khương Hoằng, bắt đầu tấn công trở lại.

Sáu người vừa chạm mặt nhau, không nói lời nào, đã lập tức lao vào giao đấu kịch liệt. Trong chốc lát, ánh bút điểm xuyết, hình câu ngang dọc, ánh đao như tuyết, kiếm khí nở rộ, cả hai bên đề cố dành thế tiên cơ.

Phi Thiên Long Hà Tông Huy bước tới phía trước một bước, đỡ lất Tiền Bính đang loạng choạng bước, nói:

"Đệ đã bị thương?". Nhậm Vân Long Tiền Bính nói:

"Không sao, khi chúng hợp lực đánh tới một chưởng, đệ vì né tránh chưởng lực của bọn chúng, vai trái đã bị dư lực của chưởng thế đánh trúng, chỉ cần điều tức một chút là có thể hồi phục trở lại".

Hà Tông Huy thấy sắc mặt của y vẫn bình thường thì yên bụng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy cách khoảng hơn một trượng có một người mặt che vải đen, người mặc trường bào, tay cầm quạt xếp theo kiểu nho sinh, ở phía sau hai bên trái phải là Trần Văn và Trần Võ đang cầm kiếm đứng yên, mắt nhìn chăm chú vào những người đang giao đấu, như đang muốn nhảy xổ vào.

Hồ Bách Linh nhìn về phía Trần Văn, Trần Võ.

Khi ánh mắt của huynh đệ họ Trần tiếp xúc với ánh mắt của Hồ Bách Linh, bất giác giật mình, vội vàng quay đầu đi.

Trận đấu ngày càng kịch liệt hơn, thanh trường kiếm trong tay ba thiếu niên mặc y phục màu đen

thay đổi dị thường, kiếm thế đánh ra rất độc ác, mỗi nhát kiếm đều đánh vào những chỗ hiểm yếu trên người của đối phương.

Khương Hoằng, Lý Kiệt, Lưu Chấn sau mấy phen giao đấu thì đã cảm thấy chiêu kiếm của đối thủ thật là quái dị, tuy bản thân đã trải qua hàng trăm cuộc chiến nhưng không thể nào nhìn ra được lộ số võ công của đối phương, chỉ cảm thấy kiếm thế của đối phương lúc chính lúc phản, thế đánh thật khó nắm bắt, bọn họ đều xuất thân từ danh môn chánh phái của võ lâm, thường nghe các bậc trưởng bối nói về võ công của các phái trong thiên hạ, nhưng kiếm chiêu của những người này hình như chưa từng nghênh chiến bao giờ.

Mặc dù kiếm chiêu của những thiếu niên áo đen này lợi hại, nhưng Khương Hoằng, Lý Kiệt, Lưu Chấn lại có ưu thế là công lực thâm hậu, kinh nghiệm đối địch phong phú, cho nên có thể duy trì được thế cuộc không thắng không bại.

Hồ Bách Linh đứng chắp tay sau lưng, đưa mắt nhìn bọn Khương Hoằng giao đấu với đối thủ ba bốn chục chiêu, tuy đã lọt xuống thế hạ phong, nhưng không hề mất sức tí nào, không khỏi quay đầu lại cười với Hà Tông Huy:

"Mấy năm nay, công lực của các đệ tiến triển rất nhiều, tuy bị mất ưu thế, nhưng tâm không loạn, thật là hiếm có ...".

Bỗng nghe Suất Vân Long Khương Hoằng hú dài một tiếng, đột nhiên tấn công mạnh mẽ, đao pháp biến hóa, thi triển thập bát La Hán thần đao, nhưng từng chiêu từng thức như đánh ra không hề có ánh đao cuồn cuộn như sóng bể, cũng chẳng có gì bí hiểm, nhưng thế công của mỗi nhát đao chém ra đều có uy lực mạnh mẽ, trông rất kín đáo.

Hà Tông Huy và Khương Hoằng đều xuất thân từ phái Thiếu Lâm, hai người cũng học nghệ ở một nơi, cho nên hiểu rõ võ công xuống Khương Hoằng, biết được rằng thập bát La Hán thần đao đã được biến hóa từ thập bát La Hán trượng pháp của phái Thiếu Lâm, công lực của Khương Hoằng tuy thâm hậu, nhưng cũng khó mà phát huy hết tất cả uy lực của bộ đao pháp này, bình thường khi giao đấu với kẻ địch, Khương Hoằng cũng thường dùng thập bát La Hán thần đao này, dù là kẻ địch nào, có uy lực đặc biệt như thế nào, chỉ cần đánh ra năm chiêu thì cũng buộc đối phương lọt xuống thế hạ phong, cho nên trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy Khương Hoằng mặt mũi trang trọng, ngưng thần vận đao, vẻ mặt ung dung, dù kiếm chiêu của đối phương biến hóa như thế nào, quỷ dị khó đoán như thế nào, nhưng cũng đều bị những chiêu đao hết sức tầm thường của Khương Hoằng hóa giải.

Trận đấu bắt đầu thay đổi, Khương Hoằng từ thủ chuyển sang công, một cặp hổ đầu câu của Lý Kiệt, hai cây phán quan bút của Lưu Chấn sau khoảng vào chục lần va chạm với binh khí của đối phương, đã dần dần hóa giải được những chiêu kiếm quỷ dị của đối phương.

Té ra chiêu kiếm của ba thiếu niên áo đen tuy lợi hại, nhưng vẫn chưa đạt đến mức lư hỏa thuần thanh, vả lại kinh nghiệm không nhiều, một bộ kiếm pháp mà cứ lập đi lập lại đã bị Lý Kiệt, Lưu Chấn phòng thủ trước, lại thêm kinh nghiệm đối địch và chân lực nội gia, không phong phú thâm hậu bằng bọn ba người Khương Hoằng, cho nên thế mạnh yếu đã dần dần hiện rõ.

Bỗng nghe một tràng cười dài, văn sĩ mặc trường bào, che mặt bằng vải đen, người chỉ hơi lách nhẹ đã tiến vào giữa trận đấu, miệng quát lớn:

"Đồ vô dụng, sao không tránh ra cho ta?" nói chưa xong, người đã đến phía trước Khương Hoằng, tay trái lật lại đã chụp lấy sóng đao của Khương Hoằng, tung ra một cước.

Người ấy ra tay nhanh như điện chớp, Khương Hoằng chỉ thấy trước mắt mình có một bóng người, đao đã bị người ta chụp lấy, trong lòng không khỏi kinh hãi, chân phải của đối phương đã đến gần bụng dưới, nếu như không buông tay bỏ đao mà thối lui, chắc chắn sẽ bị thương dưới cước của đối phương.

Trong khoảnh khắc sinh tử ấy, một luồng gió xông tới, bên tai văng lên tiếng cười sang sảng của Hồ Bách Linh:

"Hay cho thủ pháp cầm nã tay không chụp đao". Người đi theo tiếng mà tới, chàng đưa tay chụp lấy chui đao trong tay Khương Hoằng. Nghe tiếng gió, văn sĩ che mặt ấy đành rút chân phải về, nhưng khi chân phải rút về, y đồng thời đưa chưởng phải ra vỗ mạnh vào ngực của Khương Hoằng.

Hồ Bách Linh tay phải chụp chui đao, tay trái khép lại điểm ra một chiêu "họa long điểm tinh", phóng vào cổ tay phải của văn sĩ che mặt, chỉ phong như cắt điểm thẳng vào mạch môn.

Những chiêu tấn công ấy đều là những thủ pháp hung hiểm lạ thường, thế công của văn sĩ che mặt lợi hại vô cùng, nhưng Hồ Bách Linh cũng hóa giải thật đúng lúc, chỉ giao thủ với nhau hai chiêu, nhưng cả hai đều đã biết được mình đã gặp phải kình địch.

Văn sĩ che mặt hạ cổ tay xuống thu về chưởng thế, tay trái đột nhiên vận lực thêm, một luồng âm kình từ trên đao truyền thẳng tới.

Thủ pháp mượn binh khí để truyền chân lực đánh địch của nội gia nếu không phải có nội công tinh thâm thì không thể làm được, Hồ Bách Linh hơi giật mình, vừa tập trung nội lực để phản kích, vừa nghĩ bụng:

"Người này võ công không kém, trong đại hội hằng Sơn lần này, ngoài Nhất Tẩu, Nhị Kỳ, lại thêm được một cường địch, lúc ấy khó tránh được lại phải vướng tay vướng chân, chi bằng nhân cơ hội đêm nay thì thu phục y, hoặc buộc y phải rời khỏi nơi đây". Vừa suy nghĩ, vừa ngầm gia tăng thêm hai thành nội kình.

Khi hai luồng âm kình tiếp xúc với nhau, Hồ Bách Linh đột nhiên cảm thấy giật mình, nhưng văn sĩ che mặt thì bị lực phản công của Hồ Bách Linh làm cho mã bộ không vững, toàn thân lắc lư thối lui ra phía sau.

Người này tính tình thật mạnh mẽ, tuy bị chấn động phải lui ra phía sau, nhưng hung tính vẫn không giảm, miệng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, tay phải cầm đao gia tăng thêm nội kình, chui đao được làm bằng sắt tinh luyện đã bị nội kình của y bóp gãy.

Hồ Bách Linh là người có ánh mắt sắc bén, thấy y không sợ chấn thương vì nội lực phản kích, vẫn cố vận công để bẻ gãy thanh đao, thì biết rằng y làm thế là để che tai mắt người khác.

Quả nhiên, những người đứng bên ngoài đều bị lừa bởi thủ đoạn của y, chỉ nghĩ rằng y bị đao gãy mà phải thối lui.

Hồ Bách Linh cũng không thèm vạch trần, chỉ mỉm cười rồi ném thanh đao gẫy trong tay, nói:

"Công lực của huynh đài quả thật thâm hậu, tại hạ tậhp phần bội phục".

Văn sĩ che mặt chỉ cười lạnh lùng một tiếng, nói:

"Nói hay lắm, nói hay lắm, tôn giá chắc là lãnh diện ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Lãnh diện Diêm La chỉ là cái tên do người dân giang hồ gọi mà thôi, tại hạ chính là Hồ Bách Linh, huynh đài chắc là ...".

Văn sĩ che mặt cười to rồi đưa tay tháo dây vải màu trắng đang cột ở eo lưng, cổ tay lắc một cái, mảnh khăn rơi xuống, lộ ra một thanh nhuyễn đao sáng loáng dài khoảng ba thước sáu phân, thuận tay phất một cái, vẽ thành một vòng tròn màu bạc, nói:

"huynh đệ từ ngày bước chân ra giang hồ, chưa bao giờ dùng binh khí để giao đấu với kẻ khác, hôm nay may mắn nào dám bỏ qua, tại hạ xin thất lễ".

Hồ Bách Linh thấy dáng vẻ kiêu ngạo của đối phương, trong lòng nghĩ rằng nếu không hạ được y, đêm nay sự việc sẽ khó xong, rồi cười rằng:

"Được huynh đài coi trọng, Hồ Bách Linh này quả thực may mắn, tại hạ chỉ dùng đôi tay để phụng bồi thanh nhuyễn đao của đại giá!".

Văn sĩ che mặt từ ngày bước chân ra vùng Giang Bắc, bao giờ cũng là vô địch, nay nghe lời nói mỉa mai châm chọc của Hồ Bách Linh thì giận lắm, cười lạnh lùng, quát rằng:

"Khẩu khí thật lớn". Rồi vung cổ tay vẽ thành một luồng đao phong, phóng thẳng tới phía trước.

Người ấy vừa ra tay, đã thấy quái dị khó đoán, thanh nhuyễn đao trong tay không đánh thẳng về phía kẻ địch mà lại vẽ thành một luồng đao quang bao quanh thân tiến tới phía trước.

Hồ Bách Linh tuy là một thân tuyệt thế võ công, hiểu biết rộng rãi, nhưng cũng chưa bao giờ thấy lối đánh như thế này, chỉ trong chốc lát đã lùi ra ba bước.

Chỉ nghe một tiếng rít dài nhức tai, thanh nhuyễn đao trong tay của văn sĩ che mặt biến thành từng đóa đao hoa tuôn về phía những yếu huyệt của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh quát lớn một tiếng:

"Hay cho chiêu "Thiết thụ ngân hoa"." Tay phải đánh ra một chưởng "tinh độ thiên hà", ngưng tụ một luồn kinh lực nội gia mãnh liệt rồi phất ra, tiếng gió rít lên, luồn chân lực ấy tuôn về phía từng đóa đao hoa của đối phương.

Lối đánh chuyển chân lực của nội gia thành một đường thẳng, nếu nội công không đạt đến lư hỏa thuần thanh, tiến vào cảnh giới nếu muốn là có thể dùng được, quyết không thể làm được điều ấy, chỉ mới phất ra một chưởng đã khiến cho văn sĩ che mặt kinh hãi, y hít chk ở đan điền, hạ cổ tay thu về thanh nhuyễn đao, vội vàng lùi ra phía sau đến năm bước.

Hồ Bách Linh vừa tung đòn đã dành được chủ động, lách người tấn công lên tiếp, tay trái tung ra một chiêu "ám phong phất liệu" trong cầm nả thủ pháp trong lúc cổ tay xoay tròn thì đã phóng tới chụp lấy mạch môn cổ tay phải đang cầm đao của văn sĩ áo đen.

Chiêu ấy quả nhiên là thủ pháp của danh gia, chỉ thấy những người đứng bên cạnh đều ngầm tỏ lòng kính phục.

Văn sĩ áo đen tuy trong lòng kinh hãi, nhưng không hề hốt hoảng, cổ tay phải ngầm gia tăng thêm nội công, thanh nhuyễn đao đột nhiên đánh vòng ngược trở lại, chém vào cẳng tay của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh thầm kinh hãi, nghĩ bụng:

"Kẻ này võ nghệ quả nhiên bất phàm, chả trách nào vừa mới xuất đạo thì đã chinh phục được quần hùng Giang Bắc, xưng bá lục lâm. Nghĩ đến đấy, tay trái hạ xuống, tránh được nhát chém của đối phương, sau đó lách người qua tung ra một đòn chỏ ngang.

Văn sĩ che mặt sau khi dùng đao để giải nguy thì lách người qua, tay trái phất cây quạt xếp ra, đánh xéo ra một chiêu "tiên hạt lượng dực" để bảo vệ cho thân mình.

Chiêu này ngoài dự đoán của Hồ Bách Linh, nếu không kịp thời thu chiêu, sẽ bị cây quạt xếp của

đối phương rạch bị thương, lúc đó chàng vội hít khí ở đan điền, phóng người ra sau ba bước.

Phải biết rằng nếu cao thủ giao đấu với nhau, chiếm tiên cơ là điều quan trọng nhất, mà Hồ Bách Linh thì đã bị ép lùi ra sau, lúc này văn sĩ che mặt thừa cơ tấn công tới, tay phải sử dụng đao, tay trái sử dụng quạt, liên tục tung ra đòn, trong khoảnh nhắc, ánh đao như tuyết, bóng quạt tung hoành, liên tục đánh ra mười bốn mười lăm chiêu, mà chiêu nào cũng đều như muốn lấy mạng người ta.

Hồ Bách Linh thất cơ rơi vào bị động, bị văn sĩ che mặt ất tấn công liên tục, không thể nào trở tay được. Nhưng chàng rốt cuộc vẫn là người có kinh nghiệm, tuy thất thế, nhưng trong lòng không loạn, hai tay chàng tiếp tục tung ra đòn, mỗi chiêu đều là thủ pháp điểm huyệt, khi tay cầm quạt của văn sĩ che mặt tung ra đòn, thì Hồ Bách Linh dùng chỉ điểm vào những huyệt vị trên tay của y, buộc y phải thu chiêu lại. Lối đánh khéo léo đó không những là rất chính xác mà còn nhanh nhạy vô cùng, trong khoảnh khắc đối phương tung ra chiêu, điểm vào những mạch huyệt của đối phương, buộc cho kẻ địch phải tự động thu chiêu về, song những thủ pháp như thế này cũng rất khó luyện thành, nếu không có nội công thâm hậu, không thể dùng bừa được, moat khi thất thế thì sẽ bị thương trong tay của đối thủ.

Nhưng những thủ pháp điểm huyệt chặn vào mạch như thế này nếu không phải là người có võ công thượng thừa thì không dễ nhìn ra, những người đứng bên ngoài đều thấy văn sĩ che mặt ra chiêu khá lợi hại, đều tưởng rằng y nắm chắc phần thắng trong tay, thực ra sau khi hai người đánh xong mười mấy chiêu, văn sĩ che mặt ấy đã bị thủ pháp điểm huyệt chặn mạch của Hồ Bách Linh tấn công đến nỗi lung túng tay chân, trong lòng đầy kinh hãi.

Hồ Bách Linh không có lòng khác, cho nên không ra tay đánh bị thương đối phương, chàng tưởng đối phương đã biết mình nương tay, nào ngờ văn sĩ áo đen cứ làm ngơ, trong lòng không khỏi giận dữ, đang định đánh mạnh tay để cầu thắng, đột nhiên nghe giọng nói nhẹ nhàng vang lên ở sau lưng:

Đại ca lại phải dùng binh khí nữa ư?" Hồ Bách Linh giật mình, đánh gấp ra hai chiêu, đẩy văn sĩ che mặt lùi hai bước, chưa kịp lên tiếng thì văn sĩ che mặt ất đột nhiên thu thanh nhuyễn đao lại, nói:

"Huynh đài võ công cao cường, tại hạ hổ thẹn không bằng". Rồi quay đầu lại bảo Trần Văn, Trần Võ và bốn thiếu niên cầm kiếm:

"Chúng ta đi thôi!" rồi tung mình vọt đi, người đã ra ngoài hai trượng, lẫn vào trong màn đêm.

Trần Văn, Trần Võ và bốn thiếu niên cầm kiếm đuổi gấp theo sau văn sĩ che mặt.

Giang Bắc ngũ long thấy kẻ địch đã lui, định rút kiếm đuổi theo, đột nhiên nghe Hồ Bách Linh hạ giọng kêu:

"Không cần đuổi theo bọn chúng".

Suất Vân Long Khương Hoằng quay đầu lại nhìn, thấy có vẻ như đang thở dốc, nhưng chàng hình như sợ người ta nghe thấy, trong lòng không khỏi kinh hãi, sững người ra, kêu:

"Đại ca".

Hồ Bách Linh hơi mỉm cười, nói:

"Các đệ cũng nên nghỉ ngơi một chốc". Nói rồi quay người nhìn Cốc Hàn Hương hạ giọng:

"Đứa trẻ thế nào rồi?" chàng e Cốc Hàn Hương thấy bộ dạng đang thở dốc của mình, cố ý nhắc lại chuyện mà nàng quan tâm nhất, như thế để làm phân tán sự chú ý của nàng.

Quả nhiên, nàng nhẹ kêu lên một tiếng ối chao rồi quay người chạy vào trong thạch động.

Hồ Bách Linh bước gấp theo sau với nàng, ngồi xếp bằng để điều tức.

Cốc Hàn Hương bế đứa trẻ ra, chậm bước về phía Hồ Bách Linh, nàng vốn định nói mấy câu an ủi, nhưng thấy Hồ Bách Linh nhắm mắt mà ngồi, chỉ đành ngồi xuống bên cạnh.

Mọi người ở trong sơn cốc bốn ngày, trong những ngày này, Hồ Bách Linh rất ít lên tiếng, ngày đêm ngồi vận khí điều tức, chàng muốn rằng trước khi diễn ra đại hội anh hùng lục lâm, sẽ khôi phục lại nguyên khí bị tổn thương khi tị thương cho đứa trẻ. Từ ngày Cốc Hàn Hương quen biết với Hồ Bách Linh, chưa bao giờ thấy chàng chăm chỉ luyện tập võ công như lúc này, dù cho sau khi luyện công, lúc nghỉ ngơi, cũng ít thấy chàng nở nụ cười, nhưng nàng cũng biết rằng trượng phu của mình lo lắng khó đoạt được chức minh chủ lục lâm, cho nên không vui vẻ như thường ngày, chỉ dịu dàng ngồi bên cạnh, dùng lời nhẹ nhàng an ủi, nàng đâu biết rằng Hồ Bách Linh đang ngưng thần chuyên tâm loại bỏ những tạp niệm trong lòng, muốn tạo ra kỳ tích, định trong mấy ngày ngắn ngủi này, khôi phục lại nguyên khí đã bị thương, nếu như lúc bình thường, ít nhất cũng phải ba tháng mới có thể làm được.

Hôm nay đã là ngày tỉ võ, Hồ Bách Linh không hề tạo ra kỳ tích, chân khí đã bị hao tổn vẫn chưa hồi phục.

Nhưng vì chàng không muốn hiền thê của mình lo lắng, cho nên đành gắng going tinh thần, cười rằng:

"Hôm nay là ngày mở màn đại hộianh hùng lục lâm, Linh Nam Nhị Kỳ và La Phù Nhất Tẩu sớm đã nổi danh vùng Giang Nam, lần này phát thiệp mời đại hội anh hùng, mời đồng đạo lục lâm trong khắp thiên hạ tham gia, dã tâm chắc không nhỏ ...".

Chàng hơi ngừng rồi lại nói tiếp:

"Nếu lần này huynh tì võ thất thủ, muội phải mau chóng đưa đứa trẻ rời khỏi đây, những nhân vật tham gia dành chức minh chủ lần này đại đa số là có thân phận trong giới lục lâm, nếu nàng không chọc giận bọn họ, chắc bọn họ cũng không hãm hại nàng".

Cốc Hàn Hương vội vàng nói:

"Đại ca, sao huynh lại nói những lời như thế? Oâi! Đã bốn năm năm nay huynh không biết lòng dạ của muội sao? Nếu quả thực có chuyện không may muội làm sao có thể tiếp tục sống một mình?".

Nàng cuối đầu nhìn đứa trẻ rồi ngó sang Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Mấy hôm nay thương thế của đứa trẻ này đã chuyển biến tốt, nếu như ta và đại ca có chuyện bất hạnh xảy ra, các người hãy mang nó rời khỏi đây, tìm một gia đình thiện lương, nhờ người ta nuôi dưỡng nó".

Giang Bắc ngũ long đều nhất tề đồng thanh nói:

"Đại ca có võ công tuyệt thế, là bậc anh hùng trên đời, La Phù Nhất tẩu, Linh Nam Nhị Kỳ, há có phải là địch thủ? đừng nói chi những kẻ khác, mong tẩu phu nhân hãy yên tâm".

Hồ Bách Linh mỉm cười, bước ra khỏi thạch động, vì công lực chưa hồi phục, chàng biết mình khó có thể chịu đựng lâu, cho nên lòng tuyệt đối với việc tranh dành chức minh chủ lục lâm đã giảm xuống nhiều.

Khương Hoằng là người suy nghĩ chu đáo, mấy ngày hôm nay đã ngầm theo dõi mọi cử động của Hồ Bách Linh, thấy chàng lúc này mặt mũi buồn rầu, hào khí lúc trước đã không còn nữa, trong lòng cũng thầm lo lắng, nhíu mày, bước gấp theo sau Hồ Bách Linh, y vốn định nói mấy lời khích lệ để khơi dậy hào khí của Hồ Bách Linh, nhưng nhất thời không biết nói lời gì mới phải.

Mặt trời đã bò qua khỏi đỉnh núi, chiếu ánh nắng xuống từng cành cây ngọn cỏ trong sơn cốc, những giọt sương mai lấp lánh dưới ánh nắng, Hồ Bách Linh bước đi trước, dắt theo Cốc Hàn Hương và Giang Bắc ngũ long dò từng bước trên con đường núi gập gềnh.

Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh kể trước nay có hào khí như cầu vồng, giờ này mặt mũi nặng nề, trong lòng như có tảng chì nặng ngàn cân, bước đi trầm trọng lạ thường.

Tâm trạng nặng nề của chàng như ảnh hưởng đến tất cả mọi người, cho nên ai nấy đều lặng lẽ bước đi.

Lên một đỉnh núi, Hồ Bách Linh đột nhiên dừng lại, chỉ về phía ngọn núi cao trước mặt, nói:

"Ngọn núi có mây mờ bao quanh ở phía trước chính là Hàn Bích Nhai - nơi diễn ra đại hội lục

lâm, không biết có bao nhiêu hào khách anh hùng lại mất mạng".

Nói đến đó, ngửa mặt lên nhìn mây trời, dáng vẻ buồn bã vô hạn.

Khương Hoằng thấy thần sắc buồn bã của Hồ Bách Linh, lòng nảy ra một ý, thầm nghĩ rằng:

"Mình phải khơi dậy tấm lòng đại nghĩa của đại ca, mới có thể giúp cho y khôi phục lại ý muốn tranh hùng, vì thế hỏi rằng:

"Đêm qua khi giao đấu với kẻ che mặt, tiểu đệ đã đánh ra thấp bát La Hán thần đao, tuy bị thất thế nhưng dành lại được chủ động, đối với việc này, trong lòng vẫn mãi không quên".

Hồ Bách Linh nói:

"Bộ thập bát La Hán thần đao chính là đao pháp chính tông được chế ra từ thập bát La Hán trượng pháp của phái Thiếu Lâm, uy lực rất lớn, bộ kiếm pháp quỷ dị bình thường làm sao có thể kháng cự nổi, có điều gì là kỳ lạ đâu?".

Khương Hoằng cười:

"Đại ca nói không sai, song bình thường khi tiểu đệ dùng thập bát La Hán thần đao để giao đấu với kẻ khác, đều không có uy lực lớn mạnh như đêm qua, đao nào cũng như có thần giúp, không biết là vì nguyên nhân gì?".

Hồ Bách Linh không những có võ công tuyệt thế mà tài trí còn hơn người, chỉ hơi trầm ngâm một lát rồi đáp rằng:

"thập bát La Hán thần đao" vốn là một loại võ học chính tông, nếu như người sử dụng không thể có lòng ngay dạ thẳng, quang minh lỗi lạc thì rất khó phát huy uy lực ghê gớm của đao pháp này, nghĩ lại những chuyện trước kia bọn chúng ta làm, không có chuyện nào là không có đầu rơi máu chảy, cho nên khi thi triển thập bát La Hán thần đao, huynh đệ không thể nào phát huy được uy lực của đao pháp, đêm qua, đột nhiên thần dũng đại tăng, bản thân huynh đệ có lẽ không biết nguyên nhân, nhưng ta đứng một bên nhìn, thì lại thấy rất rõ ràng, mỗi chiêu mỗi thức huynh đệ đánh ra đều có uy lực, chiêu kiếm của đối phương tuy mạnh mẽ hiểm hốc, nhưng ngược lại bị đao pháp của huynh đệ kìm chế, ta cũng có lời chúc mừng cho huynh đệ".

Suất Vân Long Khương Hoằng mỉm cười, nói:

"Đại ca là người nhân đức, tuy chỉ nói mấy lời khuyên nhủ ngắn ngủi, nhưng đã khiến cho tiểu đệ đột nhiên hiểi được những chuyện sai trái trước đây, một lòng hướng thiện, mong rằng trong những ngày còn sống trên đời, làm vài chuyện có ích cho nhân gian, diệt gian trừ bạo, dù cho thịt nát xuống tan, có chết cũng yên lòng, võ công của đại ca thâm sâu, tài trí hơn người, so sánh với bọn chúng tôi

chẳng khác nào đêm thái sơn sánh với tảng đá, đại ca chính là trụ cột của võ lâm. Cần gì phải rầu rĩ như thế ...".

Hồ Bách Linh cười ha hả nói:

"Huynh đệ nói không sai, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, chỉ cần có tấm lòng quang minh chính đại, chết cũng không tiếc. Nhất thời hào khí tăng lên, cất bước về phía trước, trong khoảnh khắc, đã đến Hàn Bích Nhai.

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn Cốc Hàn Hương, hạ giọng dặn dò:

"Hương muội yên tâm" rồi đột nhiên vung hai tay, người phóng lên cao hơn hai trượng, hạ xuống một tảng đá, đưa mắt nhìn tứ phía, quả nhiên phát hiện một lối nhỏ dẫn lên núi, đang định nhảy xuống, thấy Giang Bắc ngũ long đã tự lấy ra dây dây thừng leo núi, giúp Cốc Hàn Hương leo lên.

Hồ Bách Linh thấy bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ, bất giác mỉm cười, nói:

"Mười mấy trượng phía bên trái có một con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi, tiếng xấu của Nhất Tẩu và Nhị Kỳ vang dậy khắp nơi, chỉ e có mai phục giữa đường, các người tốt nhất nên giữa khoảng cách với ta khoảng ba bốn trượng để lỡ có mai phục thì ứng biến không kịp".

Nói xong thì phóng sang bên trái.

Khinh công của chàng đã đạt đến cảnh giới đạp lục bình vượt qua sông, đi lên tuyết không để lại dấu, chỉ cần có chỗ đặt chân thì có thể bay nhảy như thường.

Nhưng Giang Bắc ngũ long và Cốc Hàn Hương thì không thể nào bì với chàng được, bọn họ phải lê từng bước đi lên.

Hồ Bách Linh đi trước mở đường, phóng lên ngọn núi ở phía trước, trên dọc đường không hề có mai phục, khi đến đỉnh núi thì đã đến giờ mùi.

Đưa mắt nhìn ra thì thấy trên bãi cỏ rộng lớn, thì thấy hơn hai chục bàn đã ngồi đầy khách, mỗi bàn từ tám đến mười người, nhưng ghế ngồi đều được làm bằng gỗ đàn, trên đỉnh núi cao trọc trời như thế này, tay không leo lên đã khó, không biết Nhất Tẩu, Nhị Kỳ, những kẻ chủ trì việc này đã dùng phương pháp nào để đưa những vật này lên đây.

Chương 2: Đại Hội Anh Hùng Tranh Danh Minh Chủ

Ở một góc, khói tỏa lên nghi ngút, hơn mười mấy đầu bếp đang bận roan nấu nướng.

Bãi cỏ này rộng khoảng bốn năm mẫu, rõ ràng đã được người ta dọn dẹp tu sửa cho nên trông rất bằng phẳng.

Khương Hoằng đưa mắt nhìn quanh, hạ giọng nói với Hồ Bách Linh:

"Đại ca, năm bàn ở giữa là chỗ ngồi của những người tham gia tranh đoạt chức lục lâm minh chủ, còn xung quanh là chỗ ngồi của người đi theo ..." rồi đưa mắt nhìn quanh, tìm không ra chỗ ẩn thân, không khỏi thầm ngạc nhiên, nói:

"Bọn tùy tùng đã tới, tại sao không thấy những nhân vật chính?".

Y vốn là người đi lại trên giang hồ đã lâu, trầm ngâm một lúc, đã có chủ ý nói:

"Những nhân vật chính chắc là đang nghỉ ngơi gần đây, bọn họ không sai người đón tiếp đại ca, đại ca cũng không cần tìm bọn họ, dù sao đi nữa năm bàn ở giữa mười phần là dành cho bá chủ các nơi, chi bằng đại ca và tẩu phu nhân cứ vào chọn một nơi tốt nhất ngồi xuống".

Hồ Bách Linh gật đầu cười:

"Cách này cũng hay lắm". Rồi quay mặt nhìn qua, chỉ thấy hàng trăm ánh mắt đều hướng về phía hiền thê của mình.

Cốc Hàn Hương là người xinh đẹp muôn phần, dẫu là kẻ vững lòng đến mức nào nhìn thấy nét đẹp của nàng cũng không khỏi giật mình, Hồ Bách Linh thường gặp những chuyện như thế này cho nên cũng không thèm để ý, nhưng Giang Bắc ngũ long thì không khỏi tức giận, trong số năm người, Đa Trảo Long Lý Kiệt là người nóng nảy nhất, buông lời mắng rằng:

"Bọn hạ lưu không biết việc đời kia, móc đôi mắt chó của chúng bay, xem chúng bay có còn nhìn nữa không ...".

Chỉ mấy câu nhưng y mắng tất cả những người ngồi đấy, những kẻ ngồi tương đối gần nghe rõ từng chữ, lập tức có bốn- năm người đứng dậy, nói:

"Ngươi mắng ai?".

Hồ Bách Linh nhíu mày, thầm nghĩ:

"Ở đây có đến gần hai trăm người, nếu như có xảy ra đánh nhau, chắc chắn là một trận hỗn chiến, đang định bước ra để áp chế những kẻ kia, đột nhiên Cốc Hàn Hương bế đứa trẻ bước tới phía trước, chặn Lý Kiệt lại, bảo:

"Các đệ định làm gì?".

Nàng tuy có ý trách mắng, nhưng lời nói thanh tao nhẹ nhàng, vẻ mặt như hoa, những kẻ đang đứng lên thì đều ngồi xuống, sững ra mỉm cười, nhưng không đáp được câu gì.

Suất Vân Long Khương Hoằng hạ giọng nói:

"Lão tứ đừng nên đa sự".

Đa Trảo Long Lý Kiệt cố nén cái giận trong lòng, chỉ hừ một tiếng bước về phía trước.

Bọn họ đến chiếc bàn ở giữa, Khương Hoằng chọn chỗ ngồi rồi kéo ghế, mỉm cười:

"Xin mời đại ca đại tẩu ngồi xuống, đệ và các vị huynh đệ sẽ ngồi ở bên kia". Hồ Bách Linh thấy chỗ ngồi do Khương Hoằng chọn là chỗ tốt nhất, hơi mỉm cười, hạ giọng nói:

"Nếu chỗ này không phải là chỗ của Nhị Kỳ thì nhất định là của La Phù Nhất Tẩu, ta ngồi xuống ở đây chỉ e khiến bangười bọn họ chết vì tức".

Khương Hoằng nói:

"La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ liên kết với nhau triệu tập anh hùng trong thiên hạ, chọn ra minh chủ, bề ngoài cũng phải giả vờ rộng rãi, trong lòng tuy không vui, nhưng cũng không thể nói ra những lời khó nghe".

Hồ Bách Linh quay sang hiền thê, nói:

"Chúng ta cứ ngồi xuống ở đây!".

Cốc Hàn Hương tươi cười, ngồi xuống bên cạnh trượng phu, nụ cười ấy như hoa tươi nở rộ, khiến cho quần hào bốn bên đều chộn roan.

Suất Vân Long Khương Hoằng thấy hai người ngồi xuống xong quay đầu lại hạ giọng nói với bọn Nhập Vân Long Tiền Bính:

"Đi! Chúng ta đến chỗ trống ở bên trái ngồi".

Năm người vừa quay người đi, đột nhiên có tiếng hú dài truyền lên đỉnh núi, trong chớp mắt đã thấy một người che mặt, mặc y phục màu đen, tay cầm quạt vượt qua quần hào, phóng đến chỗ ngồi ở giữa, đó chính là quái nhân che mặt mà bốnngày trước đã giao đấu với Hồ Bách Linh trong sơn cốc, vị minh chủ mới của lục lâm Giang Bắc.

Trong lúc trời đất sáng sủa mà kẻ này vẫn không gỡ vải che mặt xuống, nhưng vì thân pháp của y cực nhanh, thế đến như điện chớp, mọi người không nhìn thấy được rằng y đang che mặt.

Hồ Bách Linh hơi nhíu mày, nhìn vào mắt y, thì thấy mắt y đang nhìn về phía hiền thê của mình, trong lòng không khỏi hơi nổi giận.

Vì miếng vải đen che mặt dày, Hồ Bách Linh chỉ có thể từ thần thái và góc đứng của y mà suy đoán được rằng y đang nhìn chằm chằm về phía Cốc Hàn Hương. Đột nhiên giật mình nghĩ thầm, kẻ này che mặt dày như thế, ta không cách nào nhìn thấy được sắc mặt và ánh mắt của y, không biết y làm sao có thể nhìn được người khác, vả lại khi ra tay giao đấu, cũng có thể xuất chiêu tự nhiên, lẽ nào y có thể nhìn xuyên qua lớp vải?

Lòng thì hoài nghi, Hồ Bách Linh thầm để ý, quả nhiên đã phát hiện ra sơ hở.

Té ra trên tấm màn che mặt màu đen mà dày ấy, có đến hai miếng thủy tinh to như móng tay cái, bên ngoài lại có một lớp vải che lại, mà màu sắc của hai miếng thủy tinh ấy cũng là màu đen, trùng với màu của mảnh vải che mặt, nếu không để ý nhìn thì khó nhận ra.

Đột nhiên có tiếng thở dốc, bốn thiếu niên cầm kiếm và hai đại hán mặc y phục ngắn đang chạy hộc tốc về phía quái nhân ấy.

Từ sau khi lên núi, ánh mắt của quái nhân che mặt đều để ở chỗ Cốc Hàn Hương, hình như y không hề để ý đến cục diện hỗn loạn xung quanh.

Bốn thiếu niên cầm kiếm, người mặc y phục đen tuy chạy hộc tốc, nhưng thấy quần hào bốn bên đang bước tới thì lập tức rút thanh trường kiếm đeo trên lưng ra, xếp thành một vòng bán nguyệt, ở sau lưng và hai bên cánh của quái nhân che mặt. Trần Văn, Trần Võ đồng thời nhìn Hồ Bách Linh, xuôi tay đứng một bên, không dám cử động.

Hồ Bách Linh nhìn hai người, mỉm cười nói:

"Chúng ta đã nhiều năm không gặp, nhị vị có khỏe không?".

Trần Văn, Trần Võ đồng thời cúi người đáp:

"Minh chủ đại an ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Đời có lúc này lúc khác, chức minh chủ lục lâm năm xưa của huynh đệ đã sớm được người khác thay thế, hai vị không cần phải xưng hô với huynh đệ như thế nữa!".

Trần Văn Trần Võ đưa mắt nhìn quái nhân che mặt định nói gì nhưng lại thôi.

Suất Vân Long Khương Hoằng lạnh lùng hừ một tiếng, đang định mắng hai kẻ này mấy câu, nhưng lại bị Hồ Bách Linh dùng ánh mắt ngăn lại.

Lúc này, đã có không ít hào khách giang hồ đến sau lưng của quái nhân mặt đen rồi dừng lại, lớn giọng quát:

"Các ngươi có hiểu quy củ trên giang hồ ..." vì có nhiều người nhất tề lên tiếng, cho nên tiếng quát hỏi có khác nhau, thanh âm có the thé hoặc ồm ồm, có cao, có thấp, nghe rất chói tai.

Quái nhân che mặt đột nhiên quay người lại, phe phẩy cây quạt xếp trong tay, lạnh lùng quát:

"Có kẻ nào lắm chuyện, xin mời hãy bước về phía trước ba bước".

Chỉ nghe mấy tiếng hừ lạnh lùng, ba đại hán đồng thời cất bước ra phía trước.

Quái nhân che mặt ấy đột nhiên phất cổ tay trái, ba luồng ánh sáng lóe lên, ba đại hán vừa mới bước ra đều đồng thời kêu lên một tiếng, ngã xuống đất, ngay ngắn như vẽ, không hề sai một phân.

Người ấy vừa giở tay lên thì đã đánh ngã bangười khiến mọi người đều chấn động, có mấy kẻ định bước ra theo sau thì lập tức dừng lại. Quái nhân che mặt cười lạnh lùng, nói:

"Kẻ nào còn chưa sợ chết thì hãy bước về phía trước babước".

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều không dám liều mạng.

Hồ Bách Linh mỉm cười, hạ giọng nói với Cốc Hàn Hương:

"Chúng ta hãy mau ngồi xuống!" rồi bước ngang qua ngồi xuống ở giữa.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh, quần hào bốn bên đều kinh hãi vì quái nhân che mặt đã ra tay dùng độc châm đánh bị thương bakẻ kia, mọi sự chú ý đều tập trung về phía y, nàng chỉ hơi mỉm cười, ngồi xuống sát bên cạnh Hồ Bách Linh.

Suất Vân Long Khương Hoằng đưa mắt nhìn quanh, hạ giọng nói với Hồ Bách Linh:

"Quái nhân che mặt ra tay cực kỳ độc ác, chốc nữa đây không biết sẽ có bao nhiêu người bị

thương, chuyện này chỉ e khó dừng lại, nói không chừng sẽ tạo thành ...".

Hồ Bách Linh lắc đầu cười:

"Các người hãy yên tâm! Dù cho người ở phe nào bị thương cũng sẽ không dẫn đến trận phong ba, ai cũng không muốn gánh vác trách nhiệm phá hoại đại hội lục lâm".

Quả nhiên, đám đông đang dấn bước tới, thấy đồng bạn đã bị thương bangười, vả lại bên mình cũng chỉ bốn- mười lăm người, dù cho ra tay cùng lúc, cũng không nắm chắc phần thắng, nên lặng lẽ rút lui.

Quái nhân che mặt thấy đám quần hào rút lui, lạnh lùng cười rồi phất tay nói với bốn thiếu niên cầm kiếm và Trần Văn Trần Võ:

"Các người hãy lui xuống! Rồi quay người ngồi đối diện với Hồ Bách Linh.

Trên khoảnh đất rộng lớn này, tâp trung những nhân vật lục lâm của các tỉnh các nơi, giữa bọn họ, trong lòng đã có ý đối địch với nhau, không ai muốn giúp đỡ người khác, cho nên quái nhân che mặt tuy đã ra tay đánh bị thương bangười, nhưng ngoài mười mấy đại hán đang ngồi ở hai bàn phía đông chạy đến, đa số đều rũ tay áo đứng nhìn, những kẻ tò mò thấy tình thế không hay, lập tức tản ra, lúc quái nhân che mặt xoay người ngồi xuống mới có bangười chạy đến, đưa đồng bạn của mình ra ngoài.

Sau khi quái nhân che mặt ngồi xuống, ánh mắt vẫn nhìn về phía Cốc Hàn Hương, lúc ấy Giang Bắc ngũ long đã lui xuống ở hai bên, Hồ Bách Linh vì biết hiền thê của mình có sắc đẹp hơn người, hễ là những người thấy nàng, bất luận là nam nữ, đều khó tránh được đưa mắt nhìn, bình thường đã thấy quen chuyện này, lòng ghen tuông đã giảm nhiều, đang định lên tiếng, ngầm khuyên y mấy câu, để cho y bỏ cái ngạo khí khinh người, quái nhân che mặt ấy đã lên tiếng trước, nói:

"Huynh đệ từ lúc mới ra giang hồ, đã nghe được đại danh của Hồ huynh, tiếc không có cơ hội sớm ngày quen biết, đêm trước may mắn được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền".

Hồ Bách Linh hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm, y làm sao biết được họ tên của mình?

Đột nhiên nghĩ đến Trần Văn Trần Võ, hai kẻ này đã đi theo mình lâu năm , cho nên hiểu rõ cách làm việc, tính tình của mình như lòng bàn tay, vì thế chả trách nào y đã biết. lúc ấy chàng chỉ hơi mỉm cười, nói:

"Đã quá lời, lục lâm vùng Giang Bắc nếu không có đại giá đứng ra lãnh đạo, chỉ e đã sớm thành thế cuộc quần hào chia cách, chém giết lẫn nhau ...".

Quái nhân che mặt cười to, nói:

"Cơ nghiệp mà Hồ huynh đã cược khổ tạo ra, huynh đệ ngồi không mà hưởng, nói ra cũng rất hổ thẹn".

Hồ Bách Linh thầm nghĩ, lúc mới gặp, kẻ này kiêu ngạo lạnh lùng biết dường nào, không biết giờ đây sao bỗng trở nên khiêm tốn đến thế". Vừa nghĩ vừa nhìn qua, chỉ thấy lớp vải dày, không thể đoán được vẻ mặt của y.

Quái nhân che mặt hình như đã đoán được điều mà Hồ Bách Linh đã hoài nghi trong lòng, lập tức hạ giọng nói:

"Huynh đệ atừ ngảy bước ra giang hồ, chưa từng gặp một người có võ công cao cường như Hồ huynh, cho nên huynh đệ đã sớm có lòng ngưỡng mộ đối với Hồ huynh ..." y hơi ngừng một chốc, rồi lại hạ giọng thấp hơn nữa, nói:

"Lần này La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ mời đồng đạo lục lâm trong thiên hạ tụ hội tại Bắc Nhạc, bề ngoài võ công để dành chức minh chủ, thực ra, trong lòng đã có mưu đồ, sớm đã sắp xếp trước, muốn ra tay giết hết những kẻ không chấp nhận bangười bọn họ nắm chức minh chủ".

Hồ Bách Linh hơi trầm ngâm, nghĩ bụng, kẻ này bất luận là ngày đêm đều che mặt, không muốn kẻ khác nhìn thấy mặt thật của mình, nếu chẳng phải có khuyết điểm rất lớn, chắc chắn là có bí mật không thể cho người khác biết được, cần phải đề phòng y.

rồi giả vờ bình tĩnh, mỉm cười, nói:

"Không biết huynh đài nghe được tin này ở đâu?".

Quái nhân che mặt nói:

"Không dấu Hồ huynh, mấy ngày hôm nay huynh đệ đã dò la ở sào huyệt của La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ, tuy không dám nói là nắm được hoàn toàn, nhưng cũng biết được đại khái ..." y nói đến đây, đột nhiên thở dài, nói:

"Huynh đệ từ ngày rời khỏi sư môn, chưa bao giờ gặp qua địch thủ, nhưng sau trận chiến với Hồ huynh ở u cốc đêm trước, chợt hiểu ra đạo võ công rất sâu xa, những điều huynh đệ học được lại rất có hạn".

Hồ Bách Linh nói:

"Khách sáo, khách sáo ...".

Quái nhân che mặt nói:

"Theo huynh đệ quan sát, lực lượng lớn nhất giờ này vẫn là La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ, Tam Hùng, Tứ Quái tuy không thể coi thường, nhưng muốn ngó đến chức minh chủ thì có nghĩa không biết tự lượng sức ...".

Hồ Bách Linh nghe y bàn luận thao thao bất tuyệt, hiểu biết nhiều bất giác thầm khen rằng, kẻ này không chỉ có võ công trác tuyệt, mà còn hiểu biết hơn người, quả thực là hạng nhân tài hiếm có. Trong lòng thầm có cảm giác ngưỡng mộ.

Chỉ nghe quái nhân che mặt tiếp tục nói:

"Tình thế trước mắt, Nhất Tẩu Nhị Kỳ là những kẻ mạnh nhất, cầm chắc phần thắng trong tay, nhưng nếu Hồ huynh có thể liên thủ với huynh đệ, chắc chắn có thể xoay chuyển được đại cuộc, chức minh chủ thuộc về ai cũng chưa biết được!".

Hồ Bách Linh thầm nghĩ, lời này thì lại có mấy phần có thể tin được. Nhưng chàng là người già dặn, trong lòng tuy cảm thấy đối phương nói không sai, nhưng lại không mở miệng chấp nhận, chỉ mỉm cười chứ không nói.

Quái nhân che mặt đợi trong chốc lát, vẫn không thấy Hồ Bách Linh trả lời, tiếp tục nói:

"Trong đời của tại hạ, chưa từng phục qua kẻ nào, nhưng từ sau khi giao thủ với Hồ huynh, trong lòng đã sinh ra cảm giác ngưỡng mộ, nếu như Hồ huynh có thể chịu kết giao, huynh đệ quyết không có lòng dành chức minh chủ, nguyện đi theo phò tá".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Chúng ta đàm đạo đã lâu mà tại hạ vẫn chưa biết cao danh quí tính của huynh đài?".

Quái nhân che mặt mặt cười nói:

"Huynh đệ họ Chung, song danh là Nhất Hào ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Cao kiến của Chung huynh huynh đệ rất bội phục, song ...".

Nói đến đây, chợy thấy quần hào xung quanh đều đứng dậy, toàn trường đột nhiên im lặng, quay đầu nhìn, chỉ thấy ở sau tảng đá có hơn hai chục người, già có trẻ có, cao có, thấp có, áo dài, áo ngắn đang bước tới.

Chung Nhất Hào hạ giọng nói:

"Kẻ đi ở rìa bên trái, râu trắng dài đến ngực, toàn thân mặc đồ xám chính là La Phù Nhất Tẩu".

Tầm nhìn của Hồ Bách Linh rất sắc bén, tuy có thể nhìn thấy nơi xa, nhưng vẫn không thể thấy được diện mạo của La Phù Nhất Tẩu, chỉ thấy khuôn mặt của y dài ngoẵn, hai mắt lồi ra, huyệt thái dương ở hai bên nhô cao, vừa nhìn đã biết đây là một cao thủ giỏi cả nội công lẫn ngoại công.

Sau khi đám người này xuất hiện, bước chân đột nhiên tăng nhanh, trong khoảnh khắc đã đến chỗ ngồi ở giữa.

Hơn bốn mươi ánh mắt đều nhìn về phía Hồ Bách Linh và Cốc Hàn Hương. Một là vì chỗ ngồi của hai người tốt nhất, hai là vì nhan sắc tuyệt thế của Cốc Hàn Hương, những kẻ này tuy là bá chủ lục lâm ở các nơi, là những kẻ rất biết thân phận, cũng không khỏi nhìn nàng, ngược lại không mảy may chú ý đến Chung Nhất Hào, kẻ luôn che mặt, ăn mặc kỳ lạ.

Hồ Bách Linh có võ công trác tuyệt, định lực thâm hậu, tuy bị mọi người nhìn vào nhưng vẫn tỉnh như không.

Quần hào đang sững người ra nhìn bọn Hồ Bách Linh, một người tuổi khoảng ngũ tuần, mặc trường bào màu xanh, mũi ưng mắt diều, đột nhiên vẹt đám đông bước ra, ôm quyền nói với bọn Hồ Bách Linh:

"Ba vị là người ở nơi nào, có nhận được thiệp mời hay không?".

Chung Nhất Hào lạnh lùng cười, nói:

"Đại hội quần hào lần này chính là dành chức lục lâm minh chủ của thiên hạ, bất cứ là ai, chỉ cần có hứng thú tham dự, đều coi như có một phần, hành động truy cứu này phải chăng là có vẻ hẹp hòi?".

Người áo xanh đột nhiên sầm mặt, nói:

"Bằng hữu cao danh quý tính, lời nói có vẻ hơi cuồng vọng, đồng đạo lục lâm trong thiên hạ có đến hàng ngàn hàng vạn người, nếu ai cũng như các hạ đây, những kẻ không danh không tánh mà cũng muốn nghênh ngang ngồi trên cao e rằng đã quá coi thường chủ nhà chúng tôi!".

Chung Nhất Hào cười lạnh lùng, tiếng cười rất chói tai, như một làn gió lạnh lẽo thổi ra từ hố băng, vang mãi không ngớt.

Người áo xanh quát một tiếng, cắt đứt tiếng cười lạnh lùng của Chung Nhất Hào, tức giận nói:

"Ngươi rốt cuộc là ai, nếu không chịu báo họ tên, đừng trách ta đắc tội".

Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Ngươi tuy không biết ta, nhưng ta biết ngươi chính là Ba Thiên Nghĩa, tay sai của Lĩnh Nam Nhị

Kỳ!".

Lời này vừa nói ra đã khiến Ba Thiên Nghĩa giật mình, y thầm suy nghĩ, không biết kẻ này là ai mà suốt ngày che mặt.

Từ ngày Chung Nhất Hào ra giang hồ, chỉ xuất hiện ở vùng Giang Bắc, lúc ẩn lúc hiện, những kẻ đã từng giao đấu với y, chưa bao giờ thoát khỏi độc thủ của y, đôi lúc cũng có một hai người, để giữ gìn danh dự cho mình cho nên không hề kể cho ai biết rằng mình đã bại trong tay một quái nhân mà mình không hề biết tên họ hoặc tướng mạo. Vì thế dù cho Chung Nhất Hào đã thay Hồ Bách Linh làm minh chủ lục lâm vùng Giang Bắc, nhưng việc này chưa truyền rộng rãi trong giang hồ ...

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa được xếp vào Đông Lĩnh Nam Nhị Kỳ, thân phận cao vời, trước mặt bá chủ của các nơi, bị đối phương gọi thẳng tên họ ra, trong lòng hổ thẹn lắm. Nhưng y là người có hiểu biết rộng rãi, trước khi hiểu rõ đối phương, sẽ không có hành động lỗ mãng. Aùnh mắt nhìn chằm chằm vào mặt Chung Nhất Hào, không nói một lời.

Bỗng nghe có một tiếng quát lớn, một đại hán tráng niên tuổi khoảng tứ tuần mặc võ phục phóng ra ngoài.

Người ấy cao khoảng tám thước, sắc mặt đỏ ửng, râu ria tua tủa, thân hình vạm vỡ, trên lung có cắm một thanh kim bối khai sơn đao, mặt đao rộng một thước, chỉ cần thấy thanh đại đao nặng nề như thế, thì đã biết y có sức lực hơn người, dáng vẻ cao to của y trông thật lẫm liệt.

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn đại hán ấy rồi lạnh nhạt cười, ngẩng đầu nhìn đám mây trắng lửng lờ trên bầu trời.

Đại hán ấy vừa bước ra, giận dữ nhìn Hồ Bách Linh và Chung Nhất Hào, nói:

"Tại hạ là Vương Đại Khang ở Mân Sơn, vị nào đã đánh bị thương huynh đệ của tại hạ, mời hãy trả lời".

Hồ Bách Linh nghe y tự báo họ tên, đột nhiên quay đầu lại, nhìn đại hán ấy cười nói:

"Các hạ có phải là Dũng Kim Cương mà thiên hạ thường nói trong Lao Sơn Tam Hùng hay không?

Vương Đại Khang cười ha hả, nói:

"Không sai, huynh đài và tại hạ không hề quen biết nhau, nhưng có thể nghe được tiếng tăm của Dũng Kim Cương này trong giang hồ hay sao?" y có thân hình to lớn, giọng nói như chuông đồng, tiếng cười lớn làm vang vọng đến xung quanh, khiến cho mọi người đều chú ý nhìn y.

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Huynh đệ đã nghe đại danh của Lao Sơn Tam Hùng, hôm nay may mắn được gặp". Nói xong, nhìn sang nơi khác, không thèm để ý đến Vương Đại Khang nữa.

Chung Nhất Hào đứng dậy, nói:

"Chính là tại hạ đã ra tay đánh bị thương bằng hữu của các hạ, các hạ muốn thế nào?".

Vương Đại Khang chau mày, cao giọng quát:

"Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, đánh bị thương thuộc hạ của Lao Sơn Tam Hùng, rõ ràng là coi khinh huynh đệ chúng ta ..." giọng nói của kẻ này đã rất lớn, quát lên như thế, càng kiến màng nhĩ của người ta lùng bùng.

Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Tại hạ trước nay chỉ biết giết người thiếu người thiếu nợ nhưng không biết đền mạng trả tiền".

Vương Đại Khang giận dữ quát lớn, bước tới phía trước một bước dài, đột nhiên vung ra một quyền đấm thẳng vào ngực Chung Nhất Hào.

Y vốn có thần lực kinh người, lại luyện công phu ngoại môn, vừa tung đòn ra như chày sắt đánh vào đá, mang theo một luồng gió.

Chung Nhất Hào lạnh lùng cười một tiếng, đang định đưa tay lên đỡ, đột nhiên có giọng nói âm trầm vang lên:

"Vương huynh xin tạm dừng tay". Rồi có một cánh tay thò ra, đẩy tay phải của Vương Đại Khang lên. kẻ này ra tay mau lẹ, nhanh như điện chớp, đưa ra đẩy, chụp được khuỷu tay của Vương Đại Khang, toàn trường đều không khỏi hồi hộp, cả Chung Nhất Hào cũng không khỏi nhìn sang. Chỉ thấy một người mặt như dát vàng, râu bạc đến ngực, đó chính là La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha, kẻ đã phát thiệp mời đại hội anh hùng lục lâm.

Vương Đại Khang bị người ta chụp cổ tay, khí lực toàn thân không ra được, giận dữ nhìn sang La Phù Nhất Tẩu, hỏi:

"Hoắc huynh ra tay chụp khuỷu tay của đệ, không biết có dụng ý gì?". Lời ấy vừa nói ra, quá nửa quần hào nhịn không được đều cười ầm lên, y kêu gào lên như thế, có nghĩa là đã tự vạch áo cho người xem lưng rằng mình võ nghệ không bằng người khác, y hỏi một cách thẳng thừng mà mặt không hề ngượng ngùng.

La Phù Nhất Tẩu buông khuỷu tay phải của Vương Đại Khang ra, cười rằng:

"Cuộc tỉ võ sắp bắt đầu, trong lòng Vương huynh dù có chuyện baất bình, cũng phải nể mặt lão phu, nhẫn nhịn trong chốc lát, đợi lát nữa hãy nói cũng không muộn".

Nói xong, không đợi Vương Đại Khang trả lời, quay mặt sang Hồ Bách Linh nói:

"Vị huynh đài này hẳn là minh chủ của lục lâm Giang Bắc, người đời gọi là Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh Hồ huynh có đúng không?".

Câu nói này nhất thời đã khiến cho bá chủ lục lâm khắp nơi chấn động, không hẹn mà đều nhìn về phía Hồ Bách Linh.

Câu chuyện Hồ Bách Linh thống lĩnh các nhân vật giang hồ phương Bắc, chống lại hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, một mình đấu với cao tăng Thiếu Lâm là Thiên Minh đại sư đã truyền khắp thiên hạ, trong giang hồ rất ít người không biết đến bachữ Hồ Bách Linh, cho nên nghe xong La Phù Nhất Tẩu gọi bachữ Hồ Bách Linh đều không khỏi giật mình, quay mặt nhìn sang.

Hồ Bách Linh chậm rãi đứng dậy, ôm quyền cười rằng:

"Huynh đệ đã lui khỏi giang hồ, rửa tay quy ẩn, không hỏi đến chuyện giang hồ nữa, nhưng sau khi nói đến đại hội Hằng Sơn, thì trong lòng khó tự kìm chế, cho nên lên đường đến Bắc Nhạc, mong chư vị không chê, cho phép huynh đệ dành một chỗ ngồi, trong lòng tại hạ cảm kích vô cùng".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha cười ha hả, nói:

"Huynh đệ vốn đã cùng bavị huynh đệ đưa thiệp mời, chỉ vì Hồ huynh có hành tung kín đáo, không thể nào mời được đại giá, may mà Hồ huynh kịp thời đến đây để cho đại hội Bắc Nhạc lần này thêm phần náo nhiệt".

Y ngừng một hồi rồi quay sang Chung Nhất Hào, kẻ đang che mặt, nói:

"Xin thứ cho tại hạ hiểu biết hạn hẹp không nhận ra vị huynh đài này, nhưng người ở đây đều là bá chủ của các nơi trên giang hồ, huynh đài cố ý dấu diếm hành tung, dùng vải đen che mặt, không cảm thấy rằng đã quá hẹp hòi hay sao?".

Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Chuyện tranh đoạt chức minh chủ chỉ dựa vào võ công, còn chuyện tại hạ che mặt, hình như không có liên quan đến!".

La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng hừ, nói:

"Dấu đầu lộ đuôi, cố làm ra vẻ bí mật, há là hành vi của đại trượng phu?".

Chung Nhất Hào nói:

"Nếu như Hoắc huynh thấy không vừa mắt, lát nữa huynh đệ sẽ thỉnh giáo trước!" người này lạnh lùng kiêu ngạo, lời nói sắc bén, mỗi câu nói ra đều khiến cho người ta khó chịu.

La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng cười:

"Hay lắm! Lá nữa đây lão phu sẽ lột màn che mặt của ngươi xuống để cho thiên hạ anh hùng thấy mặt thật của ngươi ...".

Chung Nhất Hào nói:

"Chỉ e là không làm được thôi!".

La Phù Nhất Tẩu trợn mắt, nhìn thẳng vào mặt Chung Nhất Hào, như đang muốn trút cái giận của mình.

Chung Nhất Hào ngầm vận khí chuẩn bị, miệng thì lạnh lùng nói tiếp:

"Nếu như Hoắc huynh đợi không được, chúng ta cứ đánh trước một trận, sau đó no say cũng không muộn. Mỗi câu mỗi chữ của y đều có ý khiêu chiến, khiến cho khuôn mặt vốn màu vàng nhạt của Hoắc Nguyên Kha biến thành xanh mét.

Hồ Bách Linh thấy thế cuộc như kiếm rút cung căng, đại chiến sắp nổ ra, vội vàng xen vào nói:

"Mong hai vị tạm hạ cái giận trong nhất thời, đợi khi tỉ võ cho huynh đệ thấy thân thủ của hai vị".

La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng cười, đột nhiên cao giọng nói:

"Bày rượu". Rồi quay người đến bàn bên trái ngồi xuống.

Y vốn định chiếm chỗ ngồi ở giữa, nhưng vì bị phu phụ Hồ Bách Linh chiếm trước, cho nên chỉ đành lui lại phía sau, chiếm vị trí chủ yếu của bàn bên trái.

Đám người này đều là những bá chủ của các phương trên giang hồ, không ai muốn chịu thua người khác, nghe La Phù Nhất Tẩu kêu lớn bày rượu, lập tức ngùn ngùn chạy đến chiếm chỗ ngồi, động tác mau chóng vô cùng, có không ít người vì muốn chiếm chỗ ngồi, cho nên đã ngầm thi thố chiêu thức võ nghệ.

Nhưng một trận cười lạnh lùng, mấy tuống tiềm lực trở thành ngọn gió, thổi những chiếc khăn trải bàn bay phần phật.

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa nhìn thấy tình cảnh mọi người tranh dành chỗ ngồi, lạnh lùng cười một tiếng nói:

"Đại hội Hằng Sơn là để cử một người võ công cao cường, tài trí hơn người trong giới lục lâm giang hồ chúng ta để chủ trì đại cuộc, không phải mời các vị đến đây để dành chỗ ngồi ...".

Y nói chưa xong, thì quần hào đã chiếm xong chỗ ngồi, những người võ công tương đối cao đã chiếm được những chỗ chính. Mọi người vừa ngồi xong, đột nhiên nghe một tràng tiếng la từ ở dưới đỉnh núi.

Tiếng la đến thật nhanh, trong chốc lát đã lên đến đỉnh núi, quần hào ai nấy đều rúng động, không hẹn mà đều quay lại nhìn.

Chỉ thấy một người mặc trường bào màu xanh, đầu cột khăn vuông, eo cột đai tơ, tay trái cầm hai chiếc thiếc bản dài khoảng một thước, tay phải cầm một chiếc đồng la có đường kính khoảng tám tấc, tuổi trạc tứ tuần, ăn mặc như một văn sĩ, đang sải bước đến chỗ ngồi chính.

Cốc Hàn Hương đôi mắt long lanh, nhìn người giơ bản cầm la kia thì thầm nói với Hồ Bách Linh:

"Lẽ này gã thầy bói kia cũng đến tranh giánh chức minh chủ?".

Té ra người ấy ngoài hai tay cầm đồng la và thiếc bản, trên vai còn đeo tấm bảng trắng dài, trên có đề một chữ mệnh to như miệng bát, phía dưới là hai hàng chữ đề rằng:

"Thần bốc đoạn phúc họa, thiếc bút phán sinh tử".

Hồ Bách Linh chưa kịp trả lời Cốc Hàn Hương thì đoán mệnh tiên sinh ấy đã nói:

"Quá lời, quá lời, tại hạ chỉ là một gã thầy bói, nào dám nhòm ngó đến chức minh chủ lục lâm, chỉ vì nghe đại hội Bắc Nhạc lần này tâp trung các tinh anh của lục lâm trong thiên hạ, cho nên tại hạ muốn đến đây làm ăn, họa phúc thọ lộc, nói sai một câu không lấy tiền". Nói chưa xong thì đã đến ghế bên trái của Cốc Hàn Hương ngồi xuống.

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa lạnh lùng hừ một tiếng, bước sài tới nói:

"Huynh đài nếu như đến tham gia đại hội anh hùng, chúng tôi vô cùng hoan nghênh, nhưng nếu như có lòng gây náo loạn, hừ! Vậy thì đừng trách huynh đệ ra tay nặng nề".

Đoán mệnh tiên sinh ấy tựa như rất e sợ bnt, không nói một lời, đặt đồng la và thiếc bản xuống.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha chậm rãi đứng dậy, cao giọng nói:

"Huynh đệ lần này cùng với Lĩnh Nam Nhị Kỳ phát thiệp mời các vị đến tụ hội tại Bắc Nhạc, được

các vị nể mặt, không ngại cái khổ phải vượt ngàn dặm xa xôi đến Hàn Bích Nhai, huynh đệ cảm thấy vinh dự vô cùng, nếu như có điều gì sơ suất, mong các vị bỏ qua cho ..." nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, phất tay kêu lớn:

"Dâng thức ăn!".

Ơû góc sân, có mấy thanh niên mặc y phục màu trắng bưng mâm thức ăn chạy ra, đưa đến tận các bàn.

Những người này hình như trải qua huấn luyện đã lâu, động tác mau lẹ, bước chân chạy nhanh như bay, nhưng thức ăn ở trong mâm vẫn không hề đổ ra.

Hồ Bách Linh vừa nhìn vừa nghĩ thầm những người này rõ ràng đều có căn cơ võ công, tám phần là đệ tử của bangười này hoặc thủ hạ thân tín. Lập tức thầm để yý, quả nhiên đã nhìn được những kẻ dâng rượu thịt này, trên người hình như đều có mang binh khí, lúc ấy liền ra hiệu cho Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào ho nhẹ một tiếng, thầm vận công lực để chờ đợi.

Lúc này, đang có một thiếu niên y phục màu trắng bưng mâm thức ăn bước đến, Chung Nhất Hào đợi y bước gần đến bên cạnh bàn, đột nhiên thò tay điểm ra.

Thanh niên áo trắng ấy rõ ràng rất nhanh nhạy, Chung Nhất Hào ra tay rất nhanh chóng, mà lại bất ngờ, trước khi ra tay không hề để lộ sơ hở thế mà vẫn bị y né được.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng hừ một tiếng, tay phải giở lên, một vật gì đó xé gió bay tới, tiếng gió rít lên, đấm thẳng vào ngực của Chung Nhất Hào.

Hồ Bách Linh bình tĩnh như không, nâng chén rượu hướng về phía người ăn mặc như thầy bói, cười nói:

"Tại hạ kính ngài một ly".

Vị đón mệnh tiên sinh ấy mỉm cười, nói:

"Tú tài nghèo này nào dám nhận".

Nhưng chỉ nghe một tiếng nhẹ vang lên, chén rượu trong tay Hồ Bách Linh đã đón vật đang bay tới.

Quần hào đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một chiếc đũa cắm xuyên qua chén rượu trong tay Hồ Bách Linh, nhưng chén rượu không hề vỡ, rượu trong chén vẫn không hề nhỏ xuống.

Thủ pháp khoán tuyệt ấy quả thực hiếm thấy, quần hào đều sững người ra. Chỉ nghe La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng cười rồi nói:

"Cái tên Lãnh diện Diêm La quả nhiên danh bất hư truyền". Hai tay vung lên, hai chiếc đũa phóng tới.

Hồ Bách Linh đột nhiên cười to, nói:

"Không ngờ huynh đài còn là một vị tú tài, thất kính, thất kính". Rồi ngầm vận chân lực, chén rượu trong tay đột nhiên xé gió bay thẳng lên, năm ngón tay mở ra, kẹp đôi đũa đang xé gió bay tới với tốc độ kinh người, kình lực xuyên qua đá, đồng thời chụp lấy chén rượu đang rơi xuống, miệng vẫn đàm luận với vị đoán mệnh tiên sinh kia, từ đầu đến cuối không hề quay lại nhìn La Phù Nhất Tẩu.

Trong lúc ấy, Chung Nhất Hào đã kìm chế được thiếu niên áo trắng kia, xé mảnh áo màu trắng của y, lộ ra bộ võ phục màu đen, ở eo có cột chiếc đai da hổ, trên có cắm mười hai mũi liễu diệp phi đao, mỗi mũi đao đều có màu xanh lè, y lập tức nhận ra đó là vật đã được tẩm thuốc độc.

Chung Nhất Hào lập tức đưa tay tháo tấm đai của thiếu niên áo đen ra, cầm trên tay giơ cao, cười một chàng dài rồi nói:

"La Phù Nhất Tẩu, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, các người mượn danh mời cao thủ lục lâm trong thiên hạ đến tụ hội tại Hàn Bích Nhai, phải chăng là chuẩn bị vung mẻ lưới bắt trọn kẻ cường địch ...".

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa không đợi Chung Nhất Hào nói tiếp, quát lớn một tiếng, phóng người tới.

Hồ Bách Linh quay đầu lại nói với Cốc Hàn Hương:

"La Phù Nhất Tẩu, Lĩnh Nam Nhị Kỳ bị vạch trần âm mưu ngay tại trận, chỉ e bọn chúng vì thẹn quá hóa giận, mà ra tay trước. Nói đến đây, toàn trường đã trở nên hỗn loạn, quần hào thấy Chung Nhất Hào lấy được binh khí có tẩm độc trên người thanh niên áo trắng, ai nấy trong lòng kinh hãi, nghi ngờ trong rượu thịt cũng có độc, nào dám cho vào miệng, vội vàng đứng dậy, ngoác miệng mắng chửi ầm ĩ.

Khách khứa ngồi trong năm bàn ở giữa cũng biến sắc, vội vàng đứng dậy.

La Phù Nhất Tẩu thấy mọi người đều nổi giận, lập tức cao giọng nói:

"Mời các vị ngồi xuống, nghe Hoắc mỗ nói một lời".

Chung Nhất Hào đã rút thanh nhuyễn đao trong eo ra, người này chỉ e rằng đại cuộc không loạn, muốn mượn thời cơ khiêu chiến, cao giọng nói tiếp:

"Tại hạ thật không ngờ Hoắc Nguyên Kha lại dám dùng thủ đoạn đê tiện như thế này, các vị đồng đạo lục lâm trong thiên hạ hãy đề phòng trong rượu thịt có độc ...".

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa vốn đã phóng tới chỗ Chung Nhất Hào, nhưng bị Hồ Bách Linh từ xa đánh ra một luồng chưởng phong, khiến cho Ba Thiên Nghĩa phải lộn người trên không trung haivòng rồi rơi xuống ở giữa.

Luồng kình lực ấy rất lớn, Ba Thiên Nghĩa tuy đã vận khí toàn thân, nhưng vẫn bị luồng chưởng phong của Hồ Bách Linh làm cho khí huyết nhộn nhạo, trong lòng không khỏi kinh hãi, chân vừa hạ xuống đất, lập tức nhắm mắt điều tức, nếu như Hồ Bách Linh thừa thế đánh tiếp một chưởng nữa, chắc chắn Ba Thiên Nghĩa sẽ chết ngay tại trận.

Thế cuộc trong trường đã hỗn loạn, quần hào bị lời nói của Chung Nhất Hào khiêu khích nên lửa giận bốc cao, chỉ nghe thấy tiếng xổn xoảng, bàn ghế chén bát bay tứ tán, thức ăn rơi đầy xuống đất.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha thấy đại cuộc khó cứu vãn, độc kế đã bị thất bại, đó toàn là do quái nhân che mặt này gây ra, trong lòng hận không đánh một chưởng cho Chung Nhất Hào chết ngay tại chỗ, nhưng y là người hiểu biết rộng rãi, tâm kế sâu xa, lòng nghĩ lúc này quần hào đang nổi giận, đều là hướng về mình, nếu như ra tay, chắc chắn sẽ trở thành cái bia đỡ đạn, nên cố cơn giận, không nói một lời, đứng nhìn thế cuộc thay đổi.

Té ra Hoắc Nguyên Kha và Lĩnh Nam Nhị Kỳ đã tính trước rằng sẽ chuốc rượu cho mọi người say trước, sau đó sẽ bỏ thuốc độc vào rượu, một mẻ bắt sạch cao thủ trong thiên hạ, trừ đi những kẽ cường địch, ép buộc những kẻ khác phục tùng, trước tiên đoạt chức minh chủ, sau đó tìm cách loại bỏ những kẻ ngược với ý mình, nào ngờ đã bị Chung Nhất Hào phá đám, y làm sao không tức giận cho được. Quần hào náo loạn một lúc, tâm trạng cũng dần dần bình tĩnh lại, trong toàn trường, chỉ có năm bàn ở giữa là vẫn chỉnh tề, chén đĩa vẫn nằm yên.

Chỉ vì người trong năm bàn ở giữa đều là bá chủ của các nơi, mang thân phận là đầu não của một phương, đều có lòng kìm chế, tuy không vừa ý với La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ nhưng vẫn có thể bình tĩnh.

Hoắc Nguyên Kha đợi cho quần hào bình tĩnh, mới vuốt râu cười lớn, nói:

"Huynh đệ và Lĩnh Nam ba thị song kiệt, phí biết bao nhiêu công sức mới đưa bàn ghế lên đến đỉnh núi cao này, chuẩn bị rượu thịt, tẩy trần cho các vị, không ngờ các vị chỉ vì mấy lời bưi móc của người khác mà đẩy bàn đá ghế như thế này ...".

Chung Nhất Hào lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Huynh đệ đã phá hoại âm mưu tranh đoạt chức minh chủ, Hoắc huynh phải chăng không phục?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Các hạ không danh không tánh, mặt lại che vải đen, cố làm ra vẻ bí mật, bưi móc thị phi, kích động quần hào, không biết là có dụng tâm gì?".

Y ngừng một lát rồi đột nhiên cao giọng nói:

"Trong số các vị chắc chắn có không ít người có thể giải được độc dược, xin hãy kiểm nghiệm rượu thịt của huynh đệ phải chăng là có độc".

Chung Nhất Hào hú lên một tiếng, bao trùm lên tiếng ồn áo của quần hào, nói:

"Hoắc huynh tính toán sâu xa, nào chịu bỏ độc trong rượu thịt mới đem lên, điểm này, huynh đệ cũng không làm được".

La Phù Nhất Tẩu cười nham hiểm, nói:

"Các hạ lời nào cũng bưi móc huynh đệ, không biết có ý gì khác?".

Nói xong, chậm rãi bước đến bên cạnh Chung Nhất Hào.

Y tuy đã đi lại trên giang hồ khá lâu, nhưng cũng không chịu nổi lời khiêu khích của Chung Nhất Hào, chuẩn bị ra tay.

Hồ Bách Linh thấy thế cuộc đã có lợi cho mình, té ra những người đi theo La Phù Nhất Tẩu, trải qua một phen náo loạn, đã giao động, lúc đó liền lớn giọng quát:

"Sự việc đã như thế này, huynh cũng không cần phải nhiều lời giải thích, các vị đến đây không phải chỉ là kiếm mấy chén rượu thịt của bavị, chúng ta là người trong lục lâm, không nên nói những lời giả dối, lời của huynh đệ, trước nay luôn chân thành, chi bằng cứ bắt đầu cuộc tỉ võ ở đây để quyết định ai là minh chủ thì hơn!".

Quần hào đều đưa mắt nhìn nhau, mỗi người đều ngầm gật đầu.

Chung Nhất Hào lớn giọng nói:

"Vị Hồ huynh này nói không sai, xin mời bavị chủ sự tuyên bố quy củ của cuộc tỉ võ lần này!".

La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng nói:

"Đã là như thế, hai chúng ta hãy cứ đấu trước một trận rồi hãy nói!".

Rồi lách người một cái, phóng về chỗ Chung Nhất Hào, động tác nhanh lẹ, trong chớp mắt đã đến.

Hồ Bách Linh cười nhạt, quát lớn:

"Hãy khoan". Vừa xoay một cái, người đã đứng chặn ở phía trước mặt Chung Nhất Hào.

Hoắc Nguyên Kha vốn đã giơ tay đánh xuống, Chung Nhất Hào dũng đã giơ ngang đao chờ đợi tấn công, khi hai bên sắp ra tay, Hồ Bách Linh đã xông vào giữa hai người trong khoảng khắc cả hai sắp lao vào nhau, đánh ra một chiêu "Hoành phân âm dương", đẩy hai người ra.

La Phù Nhất Tẩu chỉ cảm thấy một luồng tiềm lực mạnh mẽ đang xông tới, vội đưa chưởng lên đỡ.

Hai người đều ngầm vận chân lực, hai luồng kình lực chạm vào nhau, cả hai đều không khỏi giật mình, kẻ tám lạng người nửa cân, khó phân thắng bại.

Hồ Bách Linh nói:

"Hoắc huynh là người đã vanh danh đã lâu trong chốn võ lâm, lần này hẹp lược như thế không sợ thiên hạ anh hùng chê cười hay sao?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Hồ huynh xông ra như thế, phải chăng là muốn tỉ thí với huynh đệ trước?".

Hồ Bách Linh cười ha ha, nói:

"Hoắc huynh nếu như có hứng thú, huynh đệ tự nhiên cũng sẽ phụng bồi, song việc thắng thua sống chết của hai chúng ta, không chỉ là vinh nhục của các nhân, đối với việc tranh đoạt chức minh chủ, chẳng có ích lợi gì, cho nên theo ý của huynh đệ, mong Hoắc huynh hãy nói rõ dụng ý lần này mời anh hùng trong thiên hạ, phương pháp tranh đoạt chức minh chủ tuyên bố cho mọi người để làm bằng cứ cho các vị anh hùng tham dự đại hội phán quyết, nếu như mọi người cho rằng không ổn, cũng có thể đưa ra ý kiến, nếu như biện pháp của Hoắc huynh công chính nghiêm minh, mọi người đều đồng ý, lúc đó Hoắc huynh có khiêu chiến với huynh đệ, huynh đệ quyết không chối từ".

Chàng là người thông minh lạ thường, trong lòng biết quần hào đang tụt tập ở đây là những nhân vật tinh anh trong giới lục lâm, nếu như khơi dậy sự phẫn nộ của họ, khiến cho mọi người lao vào nhau, dù cho có bản lĩnh lên đến trời, cũng khó mà chống lại sự liên thủ tấn công của các anh hùng, La Phù Nhất Tẩu, Lĩnh Nam Nhị Kỳ đã tính trước, đã có sự chuẩn bị, không biết đã lôi kéo bao nhiêu người đi theo, tuy bị Chung Nhất Hào vạch trần âm mưu trước mặt mọi người, ly gián được lòng người, nhưng vây cánh của y không biết có bao nhiêu người, chỉ những thuộc hạ bưng rượu thịt mà nhân số đã gần một trăm, nếu như có xảy ra trận chiến, nhân số của bên mình chắc chắn sẽ thua thiệt, vả lại phương pháp tranh dành chức minh chủ vẫn chưa định ra, cứ đánh nhau như thế cũng khó có được kết quả gì, cho nên, Hồ Bách Linh không chịu giao đấu với La Phù Nhất Tẩu.

Quả nhiên mấy câu của chàng khiến không ít quần hào trái phụ họa, yêu cầu La Phù Nhất Tẩu trước tiên nói ra phương pháp tranh đoạt chức minh chủ, sau đó tỉ võ cũng không muộn, quần hào kích động, mỗi người một câu, trong khoảnh khắc lại một trận hỗn loạn nữa.

La Phù Nhất Tẩu thấy tình thế ngày càng bất lợi với bên mình, nếu như vẫn giữ ý không tốt, chỉ e quần hào lại liên thủ tấn công mình, chỉ đành cao giọng nói:

"Các vị nếu đã có ý sớm bắt đầu cuộc tỉ thí, huynh đệ cũng nên nghe theo ...".

Quần hào lập tức bình tĩnh, trong khoảnh khắc, mọi người đã im phăng phắc.

Hoắc Nguyên Kha cao giọng nói:

"Chuyện các đại môn phái trong võ lâm có ý đồ liên thủ đối phó với đồng đạo chúng ta, các vị đều đã biết, huynh đệ không cần phải nói kỹ hơn".

Y ngừng lại một chốc rồi nói tiếp:

"Cho nên huynh đệ muốn chúng ta nên liên kết lại với nhau thành một khối, cứu giúp lẫn nhau, đối kháng với những kẻ tự xưng hiệp nghĩa, xuất thân từ chính phái, song chuyện này nói thì dễ mà làm thì rất khó, huynh đệ và Lĩnh Nam Nhị Kỳ, sau nhiều lần thương lượng, mới quyết định phát thiệp mời các vị đến Hằng Sơn tụ hội ...".

Chung Nhất Hào lạnh lùng chêm vào một câu:

"Mượn cơ hội này để bắt gọn một mẻ anh hùng trong thiên hạ ...".

La Phù Nhất Tẩu sợ y nói tiếp, vội vàng cắt ngang:

"Đồng đạo lục lâm chúng ta mỗi người ở một nơi, bình thường rất khó tụ hội với nhau, cho nên mượn cơ hội này để gặp gỡ nhau, cũng là để cùng nhau thương lượng cách đối phó với kẻ địch, song, rắn không thể không có đầu, chim không thể không có cánh, nếu như không cử ra một người để chủ trì việc này, chúng ta sẽ khó mà đối kháng với kẻ địch, cho nên huynh đệ mượn cơ hội lần này, cử ra một vị minh chủ để chủ trì đại cuộc ...".

Quần hào đều nhất tề quay đầu lại, nhìn về phía La Phù Nhất Tẩu, vẻ mặt căng thẳng, nghe y tuyên bố phương pháp tỉ võ.

Hoắc Nguyên Kha chậm rãi nhìn quần hào, nói tiếp:

"Chúng ta là những người đi lại trên giang hồ, cho nên phương pháp đề cử minh chủ, tự nhiên dùng võ là chính, song, đao thương không có mắt, khi động thủ, khó tránh khỏi thương vong, huynh

đệ vì muốn giảm thương vong trong cuộc tỉ võ, đã nghĩ ra một cách, hễ là những người tham gia tranh đoạt chức minh chủ, trước tiên phải trải qua bacuộc khảo nghiệm, sau đó mới có tư cách tham gia tỉ võ, nếu như không thể vượt qua bacuộc khảo nghiệm này, vậy thì sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia tranh đoạt chức minh chủ".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Phương pháp của Hoắc huynh rất hay, có thể giảm được nhiều thương vong, nhưng không biết bacửa ải khảo nghiệm là như thế nào?".

La Phù Nhất Tẩu nói:

"Ba cuộc khảo nghiệm àny rất dễ dàng, thứ nhất là công phu khinh công, thứ hai là chân lực nội gia, thứ ba là hãy biểu diễn võ công, bởi vì sở học của mỗi người khác nhau, có người nổi danh về chưởng lực, có người được thiên hạ biết tiếng vì nội lực, nếu như ba cuộc khảo nghiệm này đều theo những quy định cứng nhắc, chắc chắn sẽ không công bằng, vì thế huynh đệ mới yêu cầu trong cuộc khảo nghiệm thứ ba, các vị phải trổ tài tuyệt học của mình, cửa ải này dễ dàng nhất, nhưng cũng khó nhất, đạo lý trong đó chắc các vị đều hiểu rõ".

Bỗng có người hỏi lớn:

"Những người tham dự tỉ võ, phải chăng nhất định phải thông qua hai lần khảo nghiệm?".

Hoắc Nguyên Kha hơi trầm ngâm nói:

"Điều này là bỏi vì huynh đệ đã nghĩ trước rằng, mỗi người có sở học khác nhau, thành tựu bất đồng, cần phải trải qua hai cuộc khảo nghiệm này".

Y ngừng một lát rồi đột nhiên cao giọng nói:

"Huynh đệ nghĩ ra bacuộc khảo nghiệm này, điều quan trọng không phải là kiểm nghiệm võ công của các vị, mà là hy vọng các vị tận mắt thấy quần hào trổ tài, những người tự biết mình không thể dành lấy chiến thắng, biết khó mà rút lui, tránh gây nhiều thương vong ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Hoắc huynh nghĩ không sai! Nhưng trước mắt thời gian không còn sớm, đã sớm có sự chuẩn bị, vậy xin mời hãy bắt đầu!".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Xin mời các vị nghỉ ngơi trong chốc lát, huynh đệ sẽ kêu người sắp xếp". Nói xong, giơ cao hai

tay vỗ vào nhau bachưởng.

Hơn hai chục thiếu niên áo trắng, chia nhau chạy vào trong sân, dời những bàn ghế ở giữa ra, trong chốc lát đã sắp xếp ổn thỏa.

Hồ Bách Linh nhìn vào trong sân, mọi vật được sắp xếp rấy đơn giản, một cây tre cao khoảng haitrượng, to như ngón tay cái, ở trên ngọn có cột ngang một thanh nhỏ dài khoảng một thước, giống như cây nhang, ở phía sau cây tre khoảng hơn mộttrượng là một chiếc bàn, ở trên có đặt hơn ba chục viên đá to như hình quả trứng và một thùng nước, hơn hai chục thùng rượu, cách chiếc bàn này khoảng haitrượng, có mười thanh niên áo trắng đang đứng.

Trong trường bố trí tuy đơn giản, nhưng đại đa số hào khách giang hồ vừa nhìn thì đã biến sắc.

La Phù Nhất Tẩu cười ha hả nói:

"Các vị thấy trong trường sắp xếp thật đơn giản, chắc trong lòng đã hiểu ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Hoắc huynh sắp xếp như thế tuy có thể khiến cho người khác vừa nhìn đã hiểu, nhưng đạo võ công là vô cùng vô tận, tốt nhất nên nói ra phương pháp khảo nghiệm mà Hoắc huynh đã tính sẵn để chúng tôi tăng thêm hiểu biết".

Hoắc Nguyên Kha cười lạnh lùng, nói:

"Hồ huynh nên ít làm cho huynh đệ vui lòng, sau khi tỉ võ bắt đầu, huynh đệ sẽ đến lãnh giáo trước tuyệt kỹ kiếm trong gậy đã uy chấn vùng Giang Bắc!".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Quá lời, quá lời, huynh đệ chắc chắn sẽ liềm mạng phụng bồi!".

La Phù Nhất Tẩu hình như đã nổ giận trong lòng, ngửa mặt lên trời cười một chàng quái đản, như vượn hú hạt kêu, nghe rất chói tai.

Cười xong, hình như đã phát tiết được nỗi tức giận trong lòng, vẻ mặt giãn ra không ít, trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói:

"Cành cây cột ngang cây tre kia chính là một loại cỏ rất mềm mại, dùng lực hơi mạnh là gãy ngay, ý của huynh đệ, phàm là những bằng hữu tự cảm thấy khinh công hơn người, bất luận dùng tay chụp hay chân đạp, chỉ cần không làm gãy cành cỏ kia thì coi như đã vượt qua cửa ải thứ nhất ...".

Y hơi ngừng lại, chỉ đống đá và thùng nước trên bàn, nói:

"Cửa ải thứ hai chủ yếu là khảo nghiệm nội công, có thể chọn nhuyễn công hoặc ngạnh công, bất luận dùng chưởng đánh hay dùng chỉ điểm vào, cũng có thể dùng tay vỗ vào, nếu đánh vỡ được đá trên bàn thì vượt qua ải này, hoặc cũng có thể dùng chưởng lực nội gia hút hết nước ở trong thùng lên, nhưng không được để rơi bất cứ giọt nước nào trên bàn, các vị có thể chọn đánh vỡ đá hoặc hút nước, còn ải thứ ba huynh đệ không có ý kiến, các vị cứ mặc ý biểu diễn một loại võ công, các vị đều là những người có võ công tuyệt thế, mỗi người đều có sở trường, hoặc dùng chưởng hoặc dùng chỉ, hoặc dùng binh đao ám khí, cứ mặc ý biểu diễn, nhưng chỉ hạn chế trong một chiêu, huynh đệ đã phái ra mười tên thuộc hạ đang đợi chờ sai khiến, các vị cần dùng vật gì, hãy cứ căn dặn cho bọn chúng".

Sau khi La Phù Nhất Tẩu nói xong, lập tức có mấy người biết khó mà lui.

Hoắc Nguyên Kha ánh mắt như điện, chậm rãi nhìn các quần hào vẫn chưa lui ra, lại nói:

"Huynh đệ đã đặt ra bacửa ải này, tự thấy rằng mình phải nên diễn trò trước ...".

nói vừa xong, đột nhiên đè chân khí, hai tay vung lên, thân hình cao lớn đã phóng thẳng lên không, trông như một mũi tên bay ra khỏi cung, trong khoảnh khắc đã đến ngọn cỏ nằm trên cây tre, quả nhiên đã đứng vững trên ngọn cỏ như bàn thạch, không hề lay động.

Trong toàn trường ngoài Hồ Bách Linh, Chung Nhất Hào, nho sĩ trung niên ăm mặc theo kiểu đoán mệnh tiên sinh, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, những kẻ khác trong lòng đều có cảm giác kinh hãi, trong nhất thời lại có thêm babá chủ lục lâm tự động lui xuống, trong trường chỉ còn không quá hai chục người.

Rồi La Phù Nhất Tẩu ngửa mặt hú một tiếng dài, lộn mèo trên không hai vòng, hạ xuống trước chiếc bàn, hai tay đưa ra, tay phải nắm một viên đá, tay trái cầm một chén rượu, rồi đưa tay múc một chén nước, đặt lên bàn, ngầm vận chân khí, tay phải cầm đá, chưởng trái đột nhiên đè lên chén rượu, phất ra một cái. Chỉ thấy một luồng nước theo tay mà bắn thẳng ra đến hơn một trượng, nước trong chén rượu cạn sạch, trên bàn không hề bị ướt.

La Phù Nhất Tẩu cười nhẹ một tiếng, nói:

"Tuyệt kỹ này mới gọi là cao minh". Tay phải năm ngón mở ra chậm rãi, cổ tay lách một cái, một viên đá cứng rắn vô cùng đã hóa thành một nắm bột.

Trong cùng một lúc, y đã bóp vỡ đá rồi hút nước, một nửa quần hào đã sững người ra. Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Bóp đá dẫn nước chẳng cò gì là tuyệt học, trong số những người ở đây, đại khái đều có chút bản lĩnh, Hoắc huynh không cần phải dương dương tự đắc, chi bằng cứ tỉ thí ải thứ ba cho xong!".

La Phù Nhất Tẩu hai mắt như đổ lửa, lạnh lùng ném về phía Chung Nhất Hào một tia nhìn, chậm

rãi bước về phía trước, không được hơn một trượng thì đột nhiên ngừng lại, nói:

"huynh đệ chỉ là hư danh, nếu quả thực không có tài thì xin mời các vị ..." đang nói, đột nhiên giỏ tay phải lên, thân người phóng lên không trung, lao nhanh về phía người thiếu niên áo trắng, y chao liệng trên không giống như một con chim, rồi hạ xuống chỗ cũ, cung tay cười nói:

"Công phu lấy binh khí bằng tay không của huynh đệ rất thô thiển, mong các vị đừng chê cười". Nói xong, chập bước lui xuống.

Người trong trường đều cảm thấy kỳ quái, nhìn không ra thân pháp vừa tiến đã lui của La Phù Nhất Tẩu, sao lại bảo tay không lấy binh khí, nhưng Hồ Bách Linh và người ăn mặc theo kiểu đoán mạng tiên sinh, thì lại hơi biến sắc, còn Chung Nhất Hào thì mặt đã che màn, cho nên không thấy được vẻ mặt của y.

Cho đến khi Hoắc Nguyên Kha lui ra khỏi trường đã lâu, mới thầy một luồng bạch quang từ trên không trung rơi xuống, cắm xuống đất.

Luồng bạch quang ấy lay động, trong chốc lát mười thanh bảo kiếm cắm phập phập xuống đất, mỗi thanh cách nhau chỉ không quá bốn- năm phân, cự ly đều y như nhau, cao thấp đều y như nhau.

Trong khoảnh khắc, y đã rút mười thanh trường kiếm trên lưng của các thiếu niên áo trắng, ném vào trong không trung, động tác nhanh đến nỗi khiến người ta không thể nào nhìn thấy được rõ ràng, rồi mỗi thanh kiếm rơi xuống với những cự ly gần bằng nhau, cao thấp y như nhau, điều này đã khiến toàn trường chấn động, lúc này lại có thêm bốnvị bá chủ lui ra.

Hồ Bách Linh thầm nhíu mày, ánh mắt như điện quét một vòng toàn trường, đang định bước ra thì đột nhiên có một tiếng kêu lớn, một đại hán vẹt đám đông bước ra.

Chung Nhất Hào quay đầu lại nhìn, thấy thì ra đó chính là Dũng Kim Can Vương Đại Khang, một trong Lao Sơn Tam Hùng.

Vương Đại Khang ôm quyền nhìn quần hào bốnbên, nói:

"Huynh đệ xin hiến trò, mong các vị đừng cười, Hoắc huynh đã nói ra bacuộc khảo nghiệm, cứ mặc ý chọn hai, huynh đệ xin được miễn cuộc khảo nghiệm công phu khinh công!" tiếng nói của y như chuông đồng, tự nói tụ trả lời, cũng không thèm để ý đến phản ứng của mọi người trong trường như thế nào, sải bước về phía chiếc bàn, đưa tay lấy một hòn đá, đặt vào trong tay trái, ngầm vận chân lực, tay phải dùng lực vỗ một cái, chỉ nghe một tiếng hự, viên đá vỡ ra như bộ, tung bay tứ tán.

Hồ Bách Linh thấy thiếc sa chưởng lực của y đã luyện đến bước đó, đúng là đạt đến cảnh giới đánh chết hổ báo, trong lòng kinh ngạc, nhủ thầm, dầu cho người có nội công thượng thừa e rằng cũng khó chịu nổi một chưởng của y.

Vương Đại Khang dùng hai chưởng đánh vỡ đá xong, cũng không thèm nhìn quần hào bốn bên, sải bước về phía mười thiếu niên áo trắng, dừng lại giữa sân, tung tay nói với mười thiếu niên áo trắng sấy:

"Mời các vị đến đây giúp cho một tay ...".

Mười thiếu niên áo trắng y theo lời bước ra, cuối người thi lễ, đứng qua một bên.

Vương Đại Khang nhìn quanh quần hào, miệng nói:

"Huynh đệ xin thi triển chút lực tay". Rồi sải bước qua, xếp mười thiếu niên áo trắng đứng thành một hàng, cách mình khoảng haithước, cao giọng nói tiếp:

"Các vị hãy tâp trung toàn lực, đấu lực tay với huynh đệ".

Mười thiếu niên áo trắng ấy đều là những đệ tử giỏi nhất dưới trướng của La Phù Nhất Tẩu, nghe Vương Đại Khang nói, lập tức biết dụng ý của y, đều đồng thời giơ hai tay ra, đặt trên lưng của người phía trước mặt, động tác nhanh lẹ vô cùng, trong khoảnh khắc đã xếp thành một hàng dài, người đứng đầu hàng, hai tay đưa ra, chạm vào hai tay của Vương Đại Khang.

Vương Đại Khang quát lên một tiếng, hai tay ngầm vận chân lực, đột nhiên đẩy mạnh về phía trước, mười thiếu niên áo trắng ấy bị y đẩy một cái, quả nhiên toàn bộ đều đứng không vững, loạng choạng thối lùi ra sau đến bốn- năm bước, Vương Đại Khang cười ha hả, bước lùi qua một bên.

Y vừa dùng lực đẩy xong, mười người thối lui, trong lòng tự mình khâm phục mình, nhủ thầm, điểm này tuy là cách đánh thô lỗ, nhưng với thực lực kinh người cũng đủ khiến cho người ta lo sợ.

Quần hùng lại tiếp tục ra tay, thử vượt qua ba cuộc khảo nghiệm, Lao Sơn Tam Hùng, Giang Nam Tứ Quái, Lĩnh Nam Nhị Kỳ đều thông qua, có ba cửa ải đều thử cả ba, cũng có người bỏ mất hai cửa ải. Nhưng tất cả mọi người đều không ai qua được La Phù Nhất Tẩu. Lúc ấy, trong trường chỉ còn lại Chung Nhất Hào, Hồ Bách Linh và nho sĩ trung niên ăn mặc theo kiểu đoán mệnh tiên sinh.

Chung Nhất Hào quay đầu nhìn nho sĩ trung niên, nói:

"Xin mời tú tài huynh!".

Nho sĩ trung niên ăn mặc theo kiểu đoán mệnh tiên sinh cười khà khà nói:

"Quá lời, quá lời, ta thấy chi bằng ta mời huynh đài rút trước!" Chung Nhất Hào nhẹ nhàng vuốt tấm màn che mặt, cười lớn nói:

"Như thế huynh đệ xin lên trước!".

Nói chưa xong, đột nhiên phóng người lên như sao xẹt, bay thẳng lên ngọn cỏ cột ngang trên cây tre, chỉ hơi dừng lại rồi lộn người lao xuống, dừng lại trước chiếc bàn.

Khinh công của người này có vẻ cao hơn cả La Phù Nhất Tẩu, người trong trường đều nín thở ngưng thần.

Chung Nhất Hào cười lớn, nói:

"Tại hạ xin được diễn trò ..." rồi hai tay đưa ra, chụp lấy hai viên đá, ngầm vận chân khí, trong khoảng khắc mở năm ngón tay ra, hai viên đá vẫn không hề truy xiệt.

Những người còn lại trong sân, đều là những nhân vật thuộc hàng nhất lưu trong cõi lục lâm, kinh nghiệm, hiểu biết đều rộng rãi, biết rằng y đã ngầm thi triển thủ đoạn, cho nên tuy thấy hai viên đá vẫn như cũ, nhưng không ai lộ vẻ khinh thị, ngược lại ánh mắt tâp trung vào hai viên đá.

Nào ngờ Chung Nhất Hào nhẹ nhàng đặt hai viên đá xuống, mặt bàn, không thèm quay đầu lại nnhìn, bước về phía trước.

Hành động đó của y lập tức gọi nên tiếng cười chế nhạo, chỉ có La Phù Nhất Tẩu, Hồ Bách Linh và đoán mệnh tiên sinh, mặt vẫn nghiêm nghị.

Chung Nhất Hào bước ra khoảng mộttrượng thì đột nhiên lộn người, hai luồng tiềm lực từ xa đánh lên hai viên đá ấy. Khi luồng chân lực ấy đến thì bụi bay lên, hai viên đá đã hóa thành cát bụi, bay lả tả.

Té ra y đã sớm ngầm vận nội lực, bóp vỡ hai viên đá, nhưng bề ngoài thì vẫn giữ được hình dạng của hai viên đá. Chung Nhất Hào bóp vỡ đá xong, không nói một lời, sải bước lùi qua một bên.

Hồ Bách Linh quay đầu lại nhìn đoán mệnh tiên sinh ấy, cười nói:

"Tú tài huynh, chúng ta hai người ai lên trước?" đóan mệnh tiên sinh cười nói:

"Dĩ nhiên chim vụng về thì bay trước, kẻ cầm cờ thì đi trước, tú tài nghèo này xin mở đường cho các vị". Nói rồi thần hình đột nhiên xoay một cái, vọt lên không trung. Thân pháp của người này, trên đời hiếm thấy, toàn thân cứ xoay không ngừng. Nhưng việc mượn lực xoay để phóng người lên cao, xem có vẻ chậm rãi, nhưng thực sự là cực nhanh, trong chớp mắt, người đã đến ngọn cỏ cột ngang trên cây sào. Hai tay đột nhiên vung lên rồi hạ người xuống ngọn cỏ. Dừng lại một chốc rồi tung người xuống, đứng trước mặt bàn, sau đó đưa tay kẹp một viên đá, ngầm vận chân lực bóp một cái, chỉ nghe thấy tíeng lốp bốp, viên đá đã hóa thành bụi rơi xuống đất, tay trái cầm chiếc đồng la cho vào trong thùng nước múc ra một ít nước, lùi về phía sau ba bước, phụt miệng thổi một cái, nước trong chiếc đồng la nhất thời biến thành một luồng bay vào chén rượu đang đặt trên bàn, trong chớp mắt, chén rượu đã đầy nước, còn nước trong đồng la thì không còn một giọt. Những cao thủ trong trường đều trố mắt ra, không ngờ rằng người này có cộng lực như thế.

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa hạ giọng nói với La Phù Nhất Tẩu:

"Hoắc huynh có biết người này không? Xem ra võ công của y còn hơn hẳn quái nhân che mặt, không ngờ ...".

Bỗng nhiên có tiếng thiếc bản đánh vào nhau vang lên, cắt lời của y.

Quay đầu lại nhìn chỉ thấy văn sĩ ăn mặc theo kiểu đoán mệnh tiên sinh đã đến trước mười thiếu niên áo trắng, trong tay lách chiếc thiếc bản, chậm rãi nói với mười người:

"Trên người của các ngươi có mang theo ám khí không?".

Mười thiếu niên ấy đều cúi mình, nhưng người đứng đầu tiên trả lời rằng:

"Lão tiền bối muốn dùng món gì, chỉ cần căn dặn, bọn chúng tôi sẽ lập tức đi tìm ngay".

Nho sĩ trung niên cười:

"Các người tốt nhất đem ám khí ra đây!" thiếu niên áo trắng tuy trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn cứ làm theo lời căn dặn, mang ra bảy - tám loại ám khí.

Nho sĩ trung niên nhìn các loại ám khí, mỉm cười, ánh mắt quét về phía mười người hỏi:

"Trong các loại ám khí này, các người có thể dùng loại nào?".

Mười thiếu niên áo trắng ấy nghe hỏi thì đồng thời ngạc nhiên, đồng thanh nói:

"Miễn cưỡng dùng được hết".

Nho sĩ trung niên nói:

"Vậy thì tốt, mỗi người hãy chọn một loại ám khí thường dùng, đứng xung quanh ta, hãy nghe ta lắc thiếc bản thì đồng thời phóng ám khí tới, hãy dùng đầy đủ lực, dù có đánh chết tù tài nghèo này cũng không bắt các ngươi thường mạng!".

Mười người đều nhất tề quay lại nhìn Hoắc Nguyên Kha, mỗi người chọn một loại ám khí, đứng tản ra xung quanh, vây nho sĩ trung niên lại ở giữa.

Nho sĩ trung niên cao giọng nói:

"Các vị cứ toàn lực thi triển, phóng ám khí về phía tuú tài nghèo này!" rồi giơ thiếc bản trong tay lên, đánh ba lần.

Mười thiếu niên áo trắng đưa mắt nhìn nhau, đồng thời giơ tay rút ám khí ra, trong khoảnh khắc tiêu tiễn cùng bay, xé gió phóng tới, lẫn trong đó là ánh sáng lấp lánh của mai hoa châm, bốn mặt tám phương nhất tề đánh tới.

Nho sĩ trung niên tay lắc thiếc bản hạ giọng ca, hình như không hề để ý đến ám khí đang phóng tới, tay trái thì múa đồng la, nhưng lại nghe tiếng cong cong, làn mưa ám khí đã rơi hết tất cả vào trong đồng la của y.

Chỉ một lát sau, ám khí trong tay của các thiếu niên đã phóng hết, nho sĩ trung niên ấy cũng thu đồng la lại, lùi qua một bên.

Lúc này, những người tham dự tranh đoạt chức minh chủ, chỉ còn lại Hồ Bách Linh vẫn chưa vượt qua ba cuộc khảo nghiêm.

Nho sĩ trung niên đến bên cạnh Hồ Bách Linh, cười nhỏ nói:

"Thời gian không còn sớm nữa, hãy mau bước ra!".

Hồ Bách Linh mỉm cười, chậm rãi bước ra sân, ôm quyền cao giọng nói:

"Huynh đệ Hồ Bách Linh xin được làm trò". Nói chưa xong, hai tay đột nhiên vung lên, toàn thân bốc lên khỏi mặt đất, cao đến gần ba trượng mới hạ người xuống, hai chân hơi điểm nhẹ, đứng lên ngọn cỏ cột ngang trên cây sào, rồi chàng lộn người, chân hạ xuống mặt đất, hai tay đồng thời vươn ra, tay trái chụp một chén rượu múc đầy nước, tay phải cũng đồng thời nhặt một hòn đá, khi trên tay vẫn bưng chén rượu đầy nước, người đã lộn mèo một vòng, chân hạ xuống đất, nước trong chén rượu vẫn đầy, chàng chậm rãi bước về phía mười thiếu niên áo trắng, nói:

"Mời các vị rút ra binh khí".

Mười thiếu niên áo trắng ấy y theo lới rút ra binh khí, nào là trường thương, đơn đao, đoản kiếm, thiếc côn, binh khí ib tay mỗi người đều khác nhau, cúi người nói:

"Không biết lão tiền bối muốn chúng tôi làm gì?".

Hồ Bách Linh giơ hai tay ra, tay trái cầm chén rượu, tay phải cầm viên đá, cười nói:

"Các vị hãy dùng binh khí tấn công ta, mỗi người có thể dùng mười chiêu, chỉ cần có thể làm nước trên tay ta đổ ra một giọt, tại hạ cam chịu nhận thua, lập tức rời khỏi Bắc Nhạc, không tham gia cuộc chiến tranh đoạt chức minh chủ".

Khẩu khí của câu nói này thật lớn, người trong toàn trường đều lộ vẻ hoài nghi!

Đột nhiên mười thiếu niên áo trắng nhất thời vung binh khí trong tay, mau chóng tản ra xung quanh, người ở phía chính đông caầm ngọn hoa thương trong tay, quát lớn:

"Lão tiền bối hãy cẩn thận!" rồi đánh ra một chiêu động mãng xuất huyệt" đấm thẳng vào ngực Hồ Bách Linh.

Người này vừa xuất thủ, ngững kẻ xung quanh cũng vung binh khí tiến tới, trong khoảnh khắc, thương ảnh đao quang, tấn công như mưa bão về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh quả nhiên không hề trả đòn, hai tay vẫn cứ vươn ra, chỉ dùng thân pháp nhảy vọt để né tránh, luồn qua lách lại trong đao quang kiếm ảnh, thân hình của chàng tuy khôi ngô cao lớn, nhưng linh hoạt vô cùng, mười thiếu niên áo trắng không lo bị trả đòn nên ai nấy đều dốc hết sức tấn công, thế công tuy kín đáo, nhưng Hồ Bách Linh vẫn có thể ung dung ứng phó với những đòn tấn công ấy.

Trong chớp mắt, mười chiêu đã hết, mười thiếu niên áo trắng đều nhất tề thu lại binh khí rồi nhảy vọt ra sau. Hồ Bách Linh tay trái giơ cao, nước trong chén rượu quả nhiên không hề rơi ra một giọt, vẫn đầy tràn trong chén.

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa lạnh lùng hừ một tiếng, chưa kịp lên tiếng thì nước trong chén rượu bắn ra thành một luồng nhỏ trở lại trong thùng nước.

Trong chén đã hết nước, chén rượu trong tay đột nhiên bay lên, lượn vòng về phía trước, khi đến chiếc bàn thì đột nhiên Hồ Bách Linh hú dài một tiếng, viên đá trong tay phải phóng lên không trung, bắn thẳng về phía chén rượu, một tiếng kêu nhẹ vang lên, viên đá vỡ vụn rơi lả tả xuống, còn chén rượu vẫn rơi xuống mặt bàn không hề xuy xuyễn.

Quần hào trong trường ai nấy đều chấn động, Hồ Bách Linh chậm rãi bước lùi qua một bên.

La Phù Nhất Tẩu nhìn lướt qua toàn trường, cao giọng hỏi:

"Còn vị nào có hứng thú ra đây trổ tài ..." hỏi liền ba tiếng mà vẫn không ai trả lời.

Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa cao giọng tiếp lời:

"Nếu các vị đã dấu tuyệt kỹ của mình, vậy số người tranh đoạt chức minh chủ đã được xác định ở đây!".

Sau khi ngập ngừng một hồi thì y lại nói tiếp:

"Giờ đây nội dung tranh đoạt chức minh chủ lục lâm, để cho công bằng, huynh đệ đã nghĩ ra một cách".

Người trong toàn trường đột nhiên im lặng, ánh mắt đều tâp trung về phía La Phù Nhất Tẩu, không ai lên tiếng.

Hoắc Nguyên Kha đưa mắt nhìn quanh rồi lại nói tiếp:

"Giờ đây người tham gia tranh đoạt chức minh chủ, tính cả huynh đệ nữa tổng cộng là mười ba người, nếu như cứ liên tục đánh mười hai trận, chỉ e những người có mat ở đây không đủ công lực để làm chuyện ấy, cho nên huynh đệ đã nghĩ ra một cách rút thăm, mỗi người tự chọn đối thủ, người đánh thắng sẽ tiếp tục rút thăm nữa, giao đấu với đối thủ mới, cứ theo cách ấy cúi cùng sẽ còn lại hai người, lúc này sẽ phân thắng thua để quyết định chức minh chủ rơi vào tay ai".

Chung Nhất Hào lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Cách của Hoắc huynh nói có vẻ cao minh, nhưng phương pháp tỉ thí này chưa chắc là khéo ..." y cười một chàng dài rồi nói:

cứ lấy huynh đệ ra làm giả dụ! Nếu trong lean thứ nhất rút thăm, không may gặp phải vị đối thủ Hồ huynh này, huynh đệ sẽ bị loại bỏ đầu tiên, chưa chắc là thua oan, nhưng trong tất cả những người ở đây, ngoại trừ Hồ huynh, huynh đệ đều có chút không phục".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha vốn định lợi dụng cách rút thăm để xếp những người có võ công tương đối cao lại với nhau, trước tiên để bọn họ đánh một trận, còn mình thì vẫn giữ được thực lực, đối phó với cường địch. nay bị Chung Nhất Hào vạch trần, trong lòng tức giận lắm, nhưng y là người tính tình thâm trầm, hỷ nộ không lộ ra mặt, thấy thế thì cười nhạt, nói:

"Huynh đài nếu không tán thành cách của huynh đệ, không biết có cách gì cao minh hơn ...".

Chung Nhất Hào chen ngang vào:

"Biện pháp của huynh đệ, là đơn giản vô cùng, giữa chúng ta cứ tự do khiêu chiến với nhau, cho đến khi không có người ứng chiến nữa mới thôi, người dành lấy chiến thắng cuối cùng sẽ là minh chủ lãnh đạo lục lâm chúng ta, cách này đơn giản mà công bằng, mỗi người đều phải dựa vào chân tài thực học không ai có thể giở trò được ..." nói rồi tung mình vọt lên, hạ xuống giữa sân, nói:

"Đây là trận thứ nhất! Huynh đệ trước tiên khiêu chiến với Hoắc huynh!".

Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng cười:

"Hay lắm! Hay lắm! Huynh đệ cung đang muốn lĩnh giáo võ công của các hạ!".

Rồi bỗng nghe có tiếng quát lớn:

"Hoắc huynh đừng vội, trận này hãy nhường cho huynh đệ đánh trước!".

Rồi một bóng người phóng lên hạ xuống ở giữa sân, đó chính là Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa trong Lĩnh Nam Nhị Kỳ.

Chung Nhất Hào lách mình bước tới, ngầm thủ kín môn hộ, lớn giọng nói:

"Ba huynh muốn dùng binh khí hay là tỉ thí quyền chưởng?".

Ba Thiên Nghĩa nói:

"Cứ nghe theo tôn ý, huynh đệ sẽ phục tùng".

Chung Nhất Hào nói:

"Theo ý của tại hạ, trước tiên tỉ thí quyền chưởng, nếu như khó phân thắng bại thì hãy dùng đến binh khí". Đột nhiên áp sát tới, đánh ra một chiêu "trực khấu thiên môn" vào ngực của đối thủ.

Ba Thiên Nghĩa thấy y nói đánh là đánh, lời nói chưa hết mà quyền đã đánh tới, không khỏi đại nộ, cười nhạt một tiếng, giơ ngang chưởng đánh ra một chiêu "hoành giá kim lương", ngầm vận công lực, đỡ quyền của Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào hình như muốn đánh nhanh thắng nhanh, quyền phải vẫn đánh xuống, quyền trái đấm ngang ra một chiêu "diệp để thâu đào", tấn công vào phía be sườn trái của Ba Thiên Nghĩa.

Ba Thiên Nghĩa lách mình né qua, tránh quyền trái của Chung Nhất Hào, quát lớn một tiếng, cánh tay phải lại gia tăng thêm mấy phần kình lực và tốc độ.

Chỉ nghe bình một tiếng, chưởng phải của hai bên chạm vào nhau, mỗi bên bị chấn động đến nỗi lùi ra sau một bước.

Chung Nhất Hào dũng mãnh kiên cương, vừa thối lui đã tiến tới, hai chưởng đồng thời đánh ra một chiêu "song phong quán nhĩ" đồng thời chân phải phóng ra một cước "đẩu tinh thích đấu" vào thẳng bụng dưới của đối thủ, như thế trong khi tiến tới, y đã liên tục đánh ra hai chiêu khiến Ba Thiên Nghĩa trong lòng phải kinh hãi, nhủ thầm, kẻ này thần dũng như thế, quả thật hiếm nghe hiếm thấy, vừa rồi chạm nhau một chiêu, công lực của y không cao hơn mình, mà lại không hề điều tức, cứ liều mạng phóng tới như thế.

Trong lúc Ba Thiên Nghĩa định né tránh nữa, hai chưởng và cước phải của Chung Nhất Hào đã đánh tới.

Khi Ba Thiên Nghĩa định né qua, thời gian đã không kịp nữa, chỉ đành đưa hai tay lên ngang ngực

đẩy ra hai bên trái phải một chiêu "nhị long phân thủy", chạm với chiêu "song phong quán nhĩ" của Chung Nhất Hào, chân phải đá quét ra vào chân phải của Chung Nhất Hào.

Chỉ nghe bình một tiếng, bốn tay vào hai chân đồng thời chạm vào nhau.

Công lực của hai người này đều hơn người, vừa ra tay đã chạm nhau hai chiêu, khiến ai nấy đều chấn động trong lòng, nhủ thầm, lối đánh liều mạng không kể đến sinh tử như thế này quả thực là hiếm nghe hiếm thấy ...".

Nhưng chỉ nghe một tiếng cười lạnh lùng, hai người mỗi bên thối lùi đến ba bước, liên tục chạm nhau hai chiêu khiến cho chân khí của hai người có vẻ như đứt đoạn, đồng thời cảm thấy khí huyết nhộn nhạo.

Ba Thiên Nghĩa thối lùi ra sau ba bước, lập tức ngưng thần vận khí điều tức, Chung Nhất Hào thì không nói một lời lại phóng tới tiếp. Tay phải phất ra đánh vào ngực của đối thủ.

Y liều mạng không kể sống chết phóng tới một lần nữa khiến cho Ba Thiên Nghĩa bất ngờ, trong suy nghĩ của y kình đạo quyền chưởng đánh ra của Chung Nhất Hào không mạnh hơn mình, sau khi liên tục chạm nhau hai chiêu, y tự cảm thấy đã không còn sức đánh nữa, cho nên nghĩ rằng Chung Nhất Hào cũng không thể tấn công tới tiếp.

Nào sự thực lại vượt ra khỏi sự suy nghĩ của y, đến khi y hiểu ra thì chưởng của Chung Nhất Hào đã đến phía trước ngực.

Sau khi chân lực bị hao phí quá nhiều, Ba Thiên Nghĩa không còn lanh lẹ như bình thường nữa, né qua hơi chậm, ngực trước đã bị Chung Nhất Hào đẩy chưởng phải vào, lập tức cảm thấy như bị giáng một đòn chùy, hai chân đứng không vững nữa, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Chung Nhất Hào đánh trúng một đòn, nhịn không được cười ha hả, nói:

"Lĩnh Nam Nhị Kỳ danh long thiên hạ chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi, rốt cuộc cũng khó tránh được tại hạ ..." y chưa nói xong, đột nhiên nghe Ba Thiên Nghĩa quát lớn một tiếng, chém tới một chưởng.

Chưởng này đánh ra thật bất ngờ, thế đánh tới nhanh vô cùng, Chung Nhất Hào lách mình ra để tránh nhưng không xong, bị Ba Thiên Nghĩa chém trúng vai trái, chỉ cảm thấy xương vai đau nhói như muốn gãy ra, thân hình lảo đảo.

Ba Thiên Nghĩa đánh xong chưởng ấy thì đột nhiên người lắc lư, lại phun ra thêm một ngụm máu tươi nữa, bước chân loạng choạng, thân hình lảo đảo như muốn ngã xuống.

Y hình như đang cố gắng giữ vững mình không để bị ngã xuống đất, cho nên không ngừng di

chuyển hai chân, muốn ổn định trọng tâm, nhưng rốt cuộc vẫn không như ý, sau khi di chuyển mấy bước thì té sấp xuống đất.

Lúc này, chỉ cần Chung Nhất Hào tùy tiện đánh ra một đòn, lập tức Ba Thiên Nghĩa sẽ mất mạng dưới chưởng của y, nhưng y thì đứng yên như tượng gỗ.

Đây là một trận đấu hiếm thấy trong võ lâm, hai người không hề đánh ra những loại quyền chưởng quái lạ nào, cũng không hề có một chiêu xảo diệu nào, chỉ chạm nhau hai chiêu bình thường thế mà khiến cả hai cao thủ thuộc hàng nhất lưu trong võ lâm đồng thời bị trọng thương ...

Hồ Bách Linh hơi nhíu mày, cao giọng nói:

"Mời Hoắc huynh hãy dùng thân phận chủ trì đại hội để tuyên bố sự thắng bại của hai người bọn họ!".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha ho nhẹ một tiếng, nói:

"Chuyện ấy à? Huynh đệ rất khó tuyên bố, Ba Thiên Nghĩa tuy té xuống đất, nhưng vị huynh đài che mặt không rõ danh tánh kia cũng không thể đánh nữa, nếu như huynh đệ tuyên bố sai lầm, chỉ e khiến cho quần hùng trong thiên hạ không phục".

Hồ Bách Linh cười nhạt, nói:

"Nói như thế, phàm là những người vào sanh tỉ võ, nhất định phải phân sinh tử mới có thể quyết định thắng thua hay sao?".

Nên biết rằng một khi đã tuyên bố thắng thua, người thất bại sẽ không thể tiếp tục tham gia cuộc tỉ võ thứ hai, cho nên La Phù Nhất Tẩu cố ý kéo dài thời gian, hy vọng Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa sau khi điều tức thì có thể đứng dậy đánh tiếp.

Aùnh mắt của y sắc bén, đã sớm thấy rằng Chung Nhất Hào đã khí cùng lực tận, dùng luồng nguyên khí cuối cùng để áp chế thương thế trong nội phủ, không để nó phát tác ra ngoài, nếu như Ba Thiên Nghĩa có thể đứng dậy đánh tiếp, Chung Nhất Hào không thể nào kiềm chế được nội thương, tất nhiên sẽ ngã xuống ngay tại trận, như thế sẽ dẫn tới thế cuộc lưỡng bãi câu thương.

Bỗng thấy Chung Nhất Hào lách người hai cái, lê bước về phía chỗ Ba Thiên Nghĩa đang nằm.

Mọi người đều lấy làm lo lắng, bởi vì trong lòng họ đều hiểu rằng, Chung Nhất Hào chỉ cần bước đến gần Ba Thiên Nghĩa thảm kịch sẽ lập tức xảy ra.

Ba Thiên Nghĩa nhoài người ngồi dậy, hai mắt mở to nhìn về phía Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào nặng nề cất bước như kéo theo tảng chì ngàn cân, bước đi rõ ràng rất khó khăn, cứ lảo đảo trông giống như sắp ngã đến nơi.

Hai con người đang mang trọng thương đều không màng đến chuyện sinh tử, chuẩn bị dùng chút tàn lực còn lại đánh ra một đòn cuối cùng, dùng tính mạng của mình đặt cược, quyết định thắng thua thuộc về ai.

Hồ Bách Linh thất Chung Nhất Hào không thể đánh nữa, người này tuy có hành động quái dị, nhưng võ công thì lại rất cao, trong cuộc tranh giành chức minh chủ lần này, sẽ là một trợ thủ rất tốt, nếu như xảy ra điều gì không may, sẽ ảnh hưởng đến mình rất lớn.

Đang định ra tay ngăn cản thì đột nhiên nghe một tiếng quát lớn, một bóng người phóng thẳng về phía Chung Nhất Hào.

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng ngưng tụ chân khí tiến nhanh ra mấy thước, giơ cao chưởng phải, định đánh ra đòn "bách bộ tích không chưởng", giải cứu cho Chung Nhất Hào.

Trong khi rê bước về phía trước, đột nhiên có tiếng thiếc bản long cong, nho sĩ trung niên đã vọt vào sân trước chàng một bước, tà áo phất phơ trong gió.

La Phù Nhất Tẩu quát lớn:

"Mau dừng tay!".

Nho sĩ trung niên ấy phóng ra tuy nhanh, nhưng xoay người thì càng nhanh hơn, chỉ lách mình một cái, đột nhiên dừng lại, hai tay cầm thiếc bản, đồng la giơ chéo nhau phía trước ngực, chặn lại phía trước người Chung Nhất Hào.

Người ấy thân pháp cực kỳ lanh lẹ, nghe La Phù Nhất Tẩu quát lớn một tiếng, lập tức thi triển công phu thiên cân trụy, thu ngay bước tiến của mình, chân dặm chặt xuống đất, cách Chung Nhất Hào chỉ khoảng không quá bathước, nhìn nho sĩ trung niên cười nhẹ một tiếng, quay người đỡ Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa lách qua một bên.

La Phù Nhất Tẩu thấy Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa đã được Câu hồn tố Tống Thiên Trạch cứu về, nghĩ bụng nếu cứ kéo dài thời gian nữa chỉ e anh hùng trong thiên hạ không vừa lòng, chỉ đành cao giọng nói:

"Tại hạ lấy thân phận chủ trì đại hội, tuyên bố vị huynh đài che mặt này thắng một trận!".

Khi y nói xong chữ cuối cùng, Chung Nhất Hào đột nhiên phun ra một ngụm máu, ngã lăn xuống đất.

Té ra trong lúc chạm nhau hai chiêu với Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa, cả hai đều đã dốc hết sức mình mà vẫn không hơn được đối phương, Ba Thiên Nghĩa đã kịp thời phun ra máu ứ trong ngực, sau khi đánh trả lại một chiêu thì ngã xuống đất, Chung Nhất Hào thì nóng lòng muốn thắng, đè tụ luồng chân khí cuối cùng, đè nén không cho thương thế phát tác, khiến cho nội thương càng nghiêm trọng hơn ...

Nhưng nghe một tiếng quát lớn, một người vọt vào trong sân, đó chính là Câu phách tố Tống Thiên Trạch, người đã cứu Sưu hồn thủ Ba Thiên Nghĩa.

Người này và Ba Thiên Nghĩa cùng xưng là Lĩnh Nam Nhị Kỳ, võ công cực cao, tâm địa thâm hiểm, tính tình tàn nhẫn, sử dụng đơn đao và câu phách sách đi lại trên giang hồ, cao thủ lục lâm ở vùng Lĩnh Nam không biết bao nhiêu người đã bị thương dưới tay của y.

Nho sĩ trung niên định đưa tay đỡ Chung Nhất Hào lui xuống nghỉ ngơi, Tống Thiên Trạch đã phóng vào trong sân, lật tay rút thanh đơn đao trên lưng tháo sợi câu hồn sách ở eo ra chặn đường lại, lạnh lùng nói:

"Xin hãy chậm lui xuống, đã thắng trận thứ nhất, lẽ nào chưa tiếp trận thứ hai mà đã lui xuống?".

Nho sĩ trung niên mỉm cười, nói:

"Cách khiêu chiến này tú tài nghèo thấy thật chướng mắt. Lợi dụng cái nguy khốn của người khác há có phải là hành vi của đại trượng phu, nếu muốn đánh tú tài nghèo này có thể phụng bồi ...".

Tống Thiên Trạch lạnh lùng trả lời:

"Nếu ngài muốn động thủ với ta, cũng phải đợi ta đánh thắng vị huynh đài che mặt này, rồi đến lượt chúng ta cũng không muộn, tại hạ tự tin có thể đánh thắng hai trận!".

Nho sĩ trung niên ấy phấy tay, thanh la kêu keng một tiếng, cao giọng cười:

"Nếu như ngài sợ tú tài nghèo này, vậy thì hãy đợi cho y nghỉ ngơi rồi hãy đánh!" rồu cúi người nhấc bổng Chung Nhất Hào lui xuống.

Tống Thiên Trạch phất ngọn câu phách sách trong tay, kêu vù một tiếng, quấn vào hai chân của nho sĩ trung niên, miệng quát lên:

"Đứng lại!".

Nho sĩ trung niên không thèm quay đầu lại, hai chân chỉ hơi dùng lực, toàn thân bốc lên, ra khỏi sợi dây.

Tống Thiên Trạch cười nhạt, tay phải ngầm vận chân lực phất lên quấn vào thân của nho sĩ trung niên, ngọn roi phóng đi mềm mại như một con rắn, lanh lẹ vô cùng.

Nhưng chỉ nghe nho sĩ trung niên ấy hừ một tiếng, nói:

"Câu phách sách quả nhiên danh bất hư truyền". Cánh tay trái vung ra, thân hình đang ở trên không đột nhiên xoay qua, bay xéo qua một bên.

Tống Thiên Trạch quá lớn:

"Hay cho một chiêu xảo nhạn tà phi?" tay trái vận thêm lực, sợi câu phách sách trong tay đột nhiên phóng dài ra thêm mấy thước, quét ngang tới.

Té ra sợi câu phách sách của y dài mộttrượng haithước, có thể thay đổi tùy ý theo cự ly với kẻ địch, thoát dài thoát ngắn, khiến cho người ta khó đoán được hư thực.

Nho sĩ trung niên khinh công tuy giỏi, nhưng vì trong lòng có ôm tâm Chung Nhất Hào, cho nên thân pháp bị ảnh hưởng nhiều, thấy sợi câu phách sách của đối phương thay đổi khó đoán, biết rằng khó có thể ứng phó trên không trung, lập tức trầm chân khí xuống, thi triển thân pháp thiên cân trụy, mau chóng vô cùng, hạ xuống đất, sợi câu phách sách quét ngang qua đỉnh đầu, xé rách tấm khăn vuông trùm đầu của y.

Tống Thiên Trạch thấy y liên tục né tránh sợi dây của mình, trong lòng thầm bội phục, quát lớn một tiếng, tay vung mạnh sợi dây quát ngang từ trên xuống dưới cuốn vào phía đối thủ.

Nho sĩ trung niên thấy lối đánh sợi dây của y càng lúc càng bất ngờ, trong lòng thầm kinh hãi, biết rằng nếu cứ đánh như thế này nữa, chắc chắn sẽ thua, lúc ấy liền giơ chiếc đồng la trên tay lắc một cái, chỉ nghe đánh keng một tiếng, sợi dây của Tống Thiên Trạch bị đánh bật ra.

Cốc Hàn Hương đang ôm đứa trẻ, đứng sau lưng Hồ Bách Linh, thấy thủ pháp dùng đồng la để đánh sợi dây của y thật chuẩn xác, không khỏi khen rằng:

"Té ra chiếc đồng la của y cũng có thể làm vũ khí, vậy chiếc thiếc bản trong tay chắc chắn có thể dùng để đánh địch".

Nho sĩ trung niên gạt sợi dây của đối thủ ra, lập tức mau chóng đặt Chung Nhất Hào xuống, tay phải lắc một cái, chiếc thiếc bản phóng ra bay về phía Tống Thiên Trạch.

Tống Thiên Trạch bước sải ngang hai bước, tránh chiếc thiếc bản, quét ngang thanh đao ra.

Nho sĩ trung niên đột nhiên thu tay phải, chiếc thiếc bản lại bay ngược về, tay trái vung ra, chiếc đồng la xé gió xoáy tròn ra.

Té ra mặt sau của thiếc bản và đồng la đều có một sợi dây cột vào cổ tay, thiếc bản và đồng la lúc nào cũng có thể phóng ra để đánh địch, bù vào khuyết điểm binh khí ngắn.

Tống Thiên Trạch trước khi ra tay, đã cảm thấy binh khí trong tay của kẻ này kỳ lạ, nếu như không có kỳ chiêu thì binh khí chắc chắn có biến hóa, trong lòng đã ngầm cảnh giác, cho nên khi thiếc bản của nho sĩ trung niên phóng ra, y không hề có cảm giác hoảng sợ, nhưng lại không ngờ rằng chiếc đồng la cũng có thể phóng ra đánh địch, vả lại kình lực phóng tới rất nhanh, xoay tròn như bánh xe, so với chiếc thiếc bản còn nhanh hơn nhiều, trong nhất thời né không kịp đành giở đao lên chặn lại.

Chỉ nghe keng một tiếng, ngọn đơn đao chạm vào chiếc đồng la, thế xoay của chiếc đồng la chậm lại, đột nhiên trượt xuống khỏi thanh đao, tán thẳng vào ngực.

Bởi vì thủ pháp đánh đồng la của y toàn là lực xoay tròn không giống với lực đạo của các loại binh khí, ám khí, một khi gặp trở lực thì lập tức đánh xoay tròn tới mà không hề bị rơi xuống.

Tống Thiên Trạch có võ công tuy cao, nhưng cũng không thể nào ứng phó với thay đổi ngoài ý muốn, trong lúc lung túng, đè chân khí lên, người lùi ra sau nửa thước.

Chiếc đồng la xoay tròn xé gió lao tới lướt qua ngực, xé rách áo ngực trước của y.

Câu hồn sách, thiếc bản, đồng la mỗi người đều đã thể hiện tuyệt chiêu của mình, những người đứng trong trường đều ngầm kính phục, cả hai bên kẻ tám lượng người nửa cân, không phân thắng bại, câu hồn sách đã lấy đi một mảnh khăn trùm đầu của nho sĩ trung niên, chiếc đồng la bay tròn đã xé rách áo trước ngực của Tống Thiên Trạch, cả hai bên đều là đối thủ đáng gờm của nhau.

Tống Thiên Trạch hơi định thần trở lại, đột nhiên quát lớn một tiếng, một tay cầm đao giở lên, một tay phất sợi dây xông tới.

Nho sĩ trung niên cũng không lùi mà tiến, tung mình vọt lên.

Thiếc bản đồng la, đơn đao dây mềm, triển khai một trận tấn công chiếm tiên cơ trước. Ba loại binh khí kỳ lạ sau khi thi triển khiến cho người ta phải hoa cả mắt.

Binh khí của hai người này đặc biệt, chiêu số võ công cũng không giống với những loại binh khí khác, cả hai đánh ra hàng trăm chiêu kỳ lạ, sợi câu phách sách trong tay Tống Thiên Trạch lúc ngắn lúc dài, đánh gần đánh xuống đều có vận dụng tự nhiên, sợi dậy như linh xà giỡn nước, lên trên xuống dưới, quả thực khiến cho người ta khó lường được.

Nhưng thiếc bản, đồng la trong tay của nho sĩ trung niên cũng suất quỷ nhập thần, đồng la hộ thân, thiếc bản đánh địch, dù cho chiêu số của Tống Thiên Trạch có lợi hại như thế nào cũng không thể nào dành được ưu thế, chỉ trong cốc lát, hai bên đã đánh nhau hàng trăm chiêu.

Phải biết Lĩnh Nam Nhị Kỳ nổi danh trên giang hồ, người trong võ lâm đều phải e ngại bọn họ ba phần, nhưng nho sĩ trung niên này lại là một người không hề có tên tuổi, có thể đấu với Tống Thiên Trạch hàng trăm chiêu mà không để lộ sơ ở, lập tức khiến cho những người xung quanh phải xôn xao, quay đầu ghé tai, bàn luận ồn ào.

Hồ Bách Linh bình tĩnh đứng nhìn, thấy nho sĩ trung niên kia càng đánh thì càng có những chiêu số kỳ lạ, Tống Thiên Trạch tấn công tuy hiểm hốc, nhưng không còn lợi hại như lúc ban đầu. Mà nho sĩ trung niên thì dần dần từ thủ chuyển sang công, dành được chủ động, xem ra chỉ cần đánh thêm mấy chiêu nữa, nho sĩ trung niên ấy đã có thể tấn công.

Trong lúc kịch chiến, chợt thấy Chung Nhất Hào đang nằm dưới đấy đứng dậy, hơi điều tức lảo đảo bước lùi ra phía sau.

Hồ Bách Linh bước tới, hạ giọng nói:

"Chung huynh đừng nên quá háo cường, hãy ngồi xuống điều tức một chốc, cần phải coi trọng sức khỏe của mình".

Vì y đang che mặt nên không thể thấy được thần sắc như thế nào, nhưng lại có thể nghe được y hơi thở dài, nói:

"Lĩnh Nam Nhị Kỳ quả nhiên danh bất hư truyền, tại hạ bị thương không nhẹ, cuộc chiến ngày hôm nay chỉ e rằng không đủ sức giúp đỡ cho Hồ huynh nữa!".

Hồ Bách Linh cho tay vào lấy ra một viên thuốc, nói:

"Duyên bèo nước gặp nhau, may mắn được hậu ái của Chung huynh, huynh đệ cảm kích vô cùng, viên thuốc này tuy không phải là linh dược trị thương, nhưng cũng có thể giúp cho Chung huynh trấn thần hành huyết, mời Chung huynh hãy uống vào, tịnh thần một lát, Chung huynh có nội công thâm hậu chắc là không có trở ngại gì".

Chung Nhất Hào nhận lấy viên thuốc, đang định bỏ vào miệng, đột nhiên có một làn gió thơm, xông vào mặt, Cốc Hàn Hương tay phải ôm đứa trẻ, tay trái đưa bầu nước đã mở nút, nói:

"Bổ huyết trấn thần đơn của đại ca trị nội thương rất công hiệu, ngài hãy mau dùng nước uống vào". Giọng nói dịu dàng, ngữ khí có hàm chứa sự quan tâm, Chung Nhất Hào đưa tay nhận lấy bầu nước, bỏ viên thuốc vào miệng, rồi sau đó uống một ngụm nước, ngồi xếp bằng xuống vận khí điều tức.

Trong khoảnh khắc, cuộc kịch đấu trong sân đã có sự thay đổi lớn lao.

Nho sĩ trung niên ấy từ thủ chuyển sang công, thiếc bản, đồng la liên tục đánh ra những chiêu thức

kỳ lạ, thoắt bay ra khỏi ta đánh tới, thoắt áp sát tới tấn công, tiếng long cong vang lên trong tai mọi người, thế công lợi hại vô cùng.

Tống Thiên Trạch từ công chuyển thành thủ, dần dần dần lọi xuống hạ phong, câu phách sách biến hóa tuy kỳ lạ, nhưng lại bị kìm chế bởi những chiêu số kỳ diệu từ chiếc đồng la của đối phương, chiếc đồng la cứ lượn múa trên không trung khiến cho câu phách sách khó có thể tiến vào. La Phù Nhất Tẩu thấy hai cánh tay mình là Lĩnh Nam Nhị Kỳ, một thì bị trọng thương, một thì sắp thua đến nơi, hào khí tranh hùng không khỏi giảm đi, lòng tự nhủ, nếu không kịp thời tìm cách, thay thế cho câu phách sách Tống Thiên Trạch, Lĩnh Nam Nhị Kỳ đều sẽ bị trọng thương ngay tại chỗ, thực lực sẽ giảm đi nhiều ...".

Một ý nghĩ lướt qua, lập tức hạ giọng căn dặn bốn đệ tử bên cạnh, bảo bọn chúng tìm cách nhiễu loạn võ trường để cho mình tìm cớ thay thế cho Tống Thiên Trạch.

Y suy nghĩ tuy chu đáo, nhưng thời cơ đã muộn một bước, đột nhiên vang lên một tiếng hú giận dữ, đồng thời Tống Thiên Trạch loạng choạng thối lui.

Tống Thiên Trạch tựa như muốn mượn thế thối lui ra sau ấy để đứng vững, nhưng y không thể làm được, liên tục thối lui đến năm - sáu bước thì té phịch xuống đất. La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha thấy Lĩnh Nam Nhị Kỳ, hai cánh tay đắc lực của mình đã bị thương ngay tại trận, bất giác lửa giận bốc cao, quát lớn một tiếng, phóng vào trong sân.

Y ngại rằng nho sĩ trung niên ấy rút lui kịp thời, cho nên phóng ra thật nhanh, lạnh lùng quát lớn:

"Thiếc bản, đồng la lâu nay trên giang hồ chưa bao giờ nghe thấy, tú tài huynh chắc chắn là một vị cao minh dấu mặt, huynh đệ không tự lượng sức, muốn dùng tay không để tiếp mấy chiêu thiếc bản, đồng la của huynh!".

Nếu như mấy lời ấy thoát ra từ miệng của người khác nhất định sẽ bị quần hào lục lâm trong sân cho rằng lời đại ngôn không biết hổ thẹn của hạng cuồng vọng, nhưng do La Phù Nhất Tẩu nói ra điều ấy hình như lại trở thành điều đương nhiên, không ai cảm thấy rằng y đã nói quá lời hay nói những điều không nên nói.

Nho sĩ trung niên mỉm cười, nói:

"Chỉ e rằng thiếc bản, đồng la của tú tài nghèo này khó là địch thủ của huynh, nhưng nếu huynh nhất định muốn tỉ thí, tú tài nghèo này chỉ đành thí mạng phụng bồi mà thôi!".

La Phù Nhất Tẩu cười hì hì nói:

"Quá lời, quá lời, chỉ e rằng tại hạ khó tiếp nổi những chiêu số thần kỳ của thiếc bản, đồng la". Đang nói thì người đã tiến lên, một chưởng đánh thẳng ra từ ngực, y ra đòn thẳng vào đối phương, tựa

như cơi thiếc bản, đồng la trong tay của nho sĩ trung niên là đồ chơi.

Theo quy củ trong võ lâm, đó là hành động vô cùng coi thương đối phương, hễ là người trong giang hồ đều coi trọng hai chữ danh dự, gặp phải những chuyện này, tuy biết rõ không đấu lại kẻ địch, nhưng cũng phải liều chết chống đỡ.

Nhưng nho sĩ trung niên lại là người có hàm dưỡng hơn người, không những không hề tức giận mà tay chân cũng không chậm chạp, y tung mình vọt qua một bên né khỏi đòn đánh ấy.

La Phù Nhất Tẩu không ngờ kẻ này có thể trước mặt trong anh hùng trong thiên hạ mà không coi lời xỉ nhục của y vào đâu, không khỏi sững người, cười:

"Tú tài huynh quả nhiên là người đọc sách, không giống với hạng người thảo mãn trong giang hồ như chúng tôi, công phu hàm dưỡng ấy quả thực khiến cho huynh đệ bội phục.

Trong ngữ khí của câu này hàm chứa sự mỉa mai, những người ngoài sân đều có chút bất bình thay cho nho sĩ trung niên này, trong lòng thầm nghĩ, người ta đã e sợ ngươi như thế, thế mà ngươi lại buông lời mỉa mai, quả thật hiếp người quá thể.

Nho sĩ trung niên ấy hình như cũng không thèm để ý đến lời mỉa mai của La Phù Nhất Tẩu, mỉm cười nói:

"Hoắc huynh khen ngợi tại hạ như thế, tú tài nghèo này làm sao dám nhận, Hoắc huynh dùng tay không đấu với thiếc bản, đồng la của tại hạ, nếu tại hạ không nhường huynh ba chiêu, anh hùng trong thiên hạ sẽ cười tú tài nghèo này là chỉ phí công đọc sách thánh hiền".

Người này chỉ đáp mấy câu, nhưng vẻ mặt rất chân thực, tựa như y không biết đến quy củ tỉ võ trong chốn võ lâm, chỉ mấy câu nhẹ nhàng ấy thôi thì đã xóa được nỗi nhục do La Phù Nhất Tẩu mang đến, ngược lại còn khêu ngọn lửa giận trong lòng của Hoắc Nguyên Kha, chỉ nghe y giận dữ quát lớn:

"Té ra tú tài huynh có lòng nhường tại hạ, vậy thì hãy nhường thêm một chiêu nữa xem sao!" rồi hai vai hơi lách, thân hình cao lớn phóng lên như điện chớp rồi tung xuống một chiêu "lôi hỏa giao kích".

Một luồng tiềm lực lợi hại mạnh mẽ từ chưởng tuôn ra, khiến gió kêu vi vút, giáng xuống như dời núi lấp biển, uy thế kinh người.

Nho sĩ trung niên ấy bề ngoài tuy vẫn nở nụ cười, nhưng trong lòng thầm kinh hãi, nhủ rằng, công lực của người này thâm hậu như thế, nếu bị y đánh trúng một chưởng, chỉ e mất mạng ngay tại chỗ.

Rồi đè chân khí lên đơn điền, thân hình bốc lên cao, bay ngang qua một bên, né tránh luồng

chưởng phong của La Phù Nhất Tẩu.

Hoắc Nguyên Kha vẫn chưa tung đòn trúng đối thủ, y vẫn phóng về phía trước rồi xoay người, hai chưởng từ ngực đẩy ra một chiêu "di sơn đảo hải", một luồng tiềm lực mạnh mẽ như sóng trào tuôn ra, lao thẳng tới phía trước.

Uy thế của đòn đánh này còn mạnh hơn của đòn trước nữa, nụ cười trên khuôn mặt của nho sĩ trung niên đột nhiên tắt hẳn, hai mắt nhìn chăm chú, vẻ mặt nghiêm nghị, hai cánh tay vung lên, thân hình phóng thẳng lên trên không trung.

Y đã thấy rõ tu vi công lực của La Phù Nhất Tẩu đạt đến độ lư hỏa thuần thanh, có thể thu phát tùy ý, nếu như cứ né tránh sang một bên nữa, đối phương chỉ cần xoay người, chuyển luồng lực đạo đánh qua đuổi theo, với thế đánh ác liệt đó, nếu muốn né tránh nữa chỉ e rằng không dễ dàng, cho nên đành phóng người lên để tìm thời cơ ứng phó.

Chỉ nghe La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng cười một tiếng, đẩy ra hai chưởng, luồng chưởng phong vạch không khí hướng thẳng lên trên.

Nho sĩ trung niên tuy ứng biến nhanh nhạy nhưng luồng chưởng phong mà La Phù Nhất Tẩu vừa mới đánh ra đã bao trùm trong phạm vi bốn năm thước, muốn né tránh luồng chưởng ấy đâu phải là chuyện dễ dàng, rồi chỉ cảm thấy moột luồng lực đạo mạnh mẽ vô cùng giáng thẳng lên hai chân, lập tức thấy xương chân đau nhói, thân người từ trên rơi xuống, bay ra phía ngoài đến haitrượng rồi mới ngã xuống đất.

Trong lúc nho sĩ trung niên bị trúng đòn chưởng của La Phù Nhất Tẩu, Hồ Bách Linh đã phóng vọt lên như tên rời khỏi cung, không đợi nho sĩ trung niên rơi xuống, chàng đã giơ tay ôm lấy thân hình của y vào lòng, sau một cú lộn người, chàng nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Người trong toàn trường đều kinh hãi trước nội lực chưởng thế của La Phù Nhất Tẩu, đồng thời cũng khâm phục trước hành động cứu người nhanh chóng của Hồ Bách Linh, ai nấy thần sắc đều ngưng trọng, im lặng phăng phắc.

La Phù Nhất Tẩu là người có tầm nhìn sắc bén, trong quá trình tỉ võ, y đã nhận ra rằng kình địch của mình trong cuộc tranh dành chức minh chủ này còn mỗi mình Hồ Bách Linh mà thôi, y vốn muốn moon tay Lĩnh Nam Nhị Kỳ đấu với Hồ Bách Linh, sau đó nhân lúc chàng mỏi mệt sẽ ra tay quyết chiến với chàng. Nào ngờ sự việc xảy ra không như ý muốn, Lĩnh Nam Nhị Kỳ thì lại bại trong tay Chung Nhất Hào và nho sĩ trung niên, sự thay đổi ngoài ý muốn ấy đã khơi dậy ngọn lửa tức giận trong lòng y, vì thế y mơới phóng ra sân, sử dụng chân lực nội gia, đánh ra những đòn chưởng phong kinh hãi, định giết chết nho sĩ trung niên, trong lúc sắp thành công thì Hồ Bách Linh đã xông ra cứu người, bất giác ngọn lửa tức giận ấy của La Phù Nhất Tẩu đã chuyển sang Hồ Bách Linh. Y chỉ cười lạnh lùng một tiếng, hỏi:

"Hồ huynh là người đứng đầu lục lâm sáu tỉnh Giang Bắc, thế mà không hành động theo quy củ của võ lâm, chả lẽ không sợ anh hùng trong thiên hạ chê cười hay sao?".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Không biết huynh đệ có chỗ nào vi phạm quy củ tỉ võ, mong Hoắc huynh nói rõ cho biết".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha, hai chân mày giực ngược, cười nhạt, nói:

"Đại hội Bắc Nhạc lần này có mục đích tranh dành chức minh chủ lục lâm, người đến đây toàn là anh hùng của một thời, đâu phải là một cuộc tỉ võ thông thương ...".

Hồ Bách Linh không đợi nói hết, chen vào:

"Lời này của Hoắc huynh càng khiến cho huynh đệ khó hiểu, nhưng không biết đại hội Bắc Nhạc có chỗ nào khác với tỉ võ thông thương?".

La Phù Nhất Tẩu nói:

"Bằng hữu trong và ngoài cuộc tỉ võ thông thường có thể so sánh tình thế lúc ấy, xử lý theo tình thế, nhưng cuộc đại hội hôm nay là tranh dành chức minh chủ của lục lâm, người tham gia đại hội cũng phải có gan, tự tin có võ nghệ hơn người, động thủ quá chiêu, có liên quan đến sự thắng bại vinh nhục, nếu như không nắm chắc mười phần thì đừng bước ra, đã có gan ra sân, thì sớm đã có lòng dùng tánh mạng để đánh cá, cho nên đây là cuộc chiến tranh hùng luận bá, nào để cho kẻ khác xen tay vào?".

Hồ Bách Linh kêu ồ lên một tiếng rồi nói:

"Nghe lời của Hoắc huynh hình như có ý trách huynh đệ đã cứu người, nhưng khi Hoắc huynh ra tay thi tài, huynh đệ không hề xen vào cũng không hề ngăn cản, tội danh hành sự không theo quy củ võ lâm, huynh đệ quả thực ...".

Hoắc Nguyên Kha không để Hồ Bách Linh nói hết, chặn lại ngay:

"Hồ huynh không ngăn cản tỉ võ, nhưng vừa rồi ra tay cứu người quả thực đó là chuyện không nên lắm".

Hồ Bách Linh mặt hơi biến sắc nói:

"Không phải Hồ mỗ này lắm chuyện, người này đã bị thương vì luồng chưởng phong của Hoắc huynh, người ở đây ai cũng thấy, huynh đệ nếu không ra tay phò cứu, há chẳng phải một mạng người sẽ mất hay sao?".

La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng cười thành tiếng nói:

"Vậy thì chỉ trách y học nghệ không giỏi, không biết tự lượng sức mình, chức vị minh chủ lục lâm há để cho hạng này đoạt lấy hay sao? Không phán sinh tử, làm sao phân thắng thua, Hồ huynh tự tiện ra tay cứu y, chính là có lòng phá hoại quy củ tỉ võ ...".

Hồ Bách Linh thấy La Phù Nhất Tẩu càng nói càng ngang ngược, trong lòng có ý tức giận, hỏi rằng:

"Xin hỏi Hoắc huynh, trong quy củ tỉ võ, phải chăng có nói rõ rằng người thua nhất định sẽ không còn mạng trở về, quy củ này huynh đệ đã đi lại trên giang hồ không phải ba ngày năm bữa nhưng vẫn chưa từng nghe thấy, Hoắc huynh nghe được điều này ở đâu, huynh đệ cũng muốn biết cho tường tận".

La Phù Nhất Tẩu nói lúc nãy đều là những lời cưỡng từ đoạt lý, bị Hồ Bách Linh hỏi lại, bất đồ đứng ngay ra tại trận, không trả lời được.

Chương 3: Long Tranh Hổ Đấu Xưng Hùng Lục Lâm

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha, tuy e sợ Hồ Bách Linh ba phần, nhưng y lại là người lạnh lùng kiêu ngạo dị thường, trước mặt anh hùng trong thiên hạ nào có thể nhịn được, thế rồi thẹn quá hóa giận, trên trán nổi gân xanh, giận dữ nói:

"Chuyện quy củ trên giang hồ, mỗi người mỗi ý, cách nhìn khác nhau, Hồ huynh nếu đã có ý gây sự, chả lẽ Hoắc mỗ này lại sợ huynh? Hiếm có dịp gặp nhau như thế này, hôm nay Hoắc mỗ phải lãnh giáo vài chiêu tuyệt học của Lãnh diện Diêm La".

Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh quay sang nhìn Cốc Hàn Hương rồi cười lớn nói:

"Nếu Hoắc huynh đã có hứng, huynh đệ sẽ phải xá mạng phụng bồi". Đang nói thì người đột nhiên bay vọt trở lại, đưa nho sĩ trung niên đến chỗ Giang Bắc ngũ long, hạ giọng căn dặn:

"Các hạ trước tiên hãy vận công điều tức ..." rồi vọt ngược trở lại, người quay lại trong trường, ôm quyền nói với La Phù Nhất Tẩu:

"Hoắc huynh định dùng quyền để chỉ giáo hay là chuẩn bị dùng binh khí để giao thủ ...".

La Phù Nhất Tẩu đang định trả lời, đột nhiên bên cạnh có gong quát lớn, nói:

"Hãy khoan, tại hạ đã nghe Lãnh diện Diêm La xưng hùng ở vùng Giang Bắc, bọn huynh đệ chúng tôi trong lòng ngưỡng mộ đã lâu, hiếm có cơ hội như thế này, Hoắc đại ca, trận này hãy để cho chúng tôi xem thử Giang Bắc, Giang Nam rốt cuộc ai là anh hùng, ai là gấu chó ..." rồi đột nhiên tà áo phía trước lay động, bốn đại ca nhất tề bước vào sân, đó chính là Giang Nam Tứ Quái danh lừng giang hồ.

Hồ Bách Linh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bốn người đào nai nhịch gọn ghẽ, chia ra đứng ở ba phương vị, bao vây mình vào ở giữa.

Trong bốn người, có hai người rất cao lớn, hai người còn lại thì có thân hình lùn tịt.

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn bố người rồi mỉm cười, nói:

"Huynh đệ đã nghe lục lâm Giang Nam khen ngợi danh tiếng của Tứ Quái, hôm nay may mắn mới được gặp".

Ánh mắt của chàng sắc bén, nhìn bốn người, trong lòng đã có tính toán, nhủ thầm, nếu như bọn

chúng ra tay từng tên một, mình sẽ phí sức, thời gian, chi bằng cứ để bọn chúng liên thủ mà lên, thừa cơ trổ tài cho bọn chúng xem, một là có thể trấn áp được mọi người ở đây, hai có thể giảm đi không ít phiền toái ...

Chỉ nghe một người cao lớn đứng ở bên trái nói:

"Quá lời! Quá lời! Huynh đệ chúng tôi lâu nay đã nghe đại danh của Lãnh diện Diêm La Hồ huynh, một trượng một kiếm đi lại trên vùng Giang Bắc, trước nay vô địch, ngày nay có được cơ duyên gặp mặt, vinh hạnh muôn phần".

Hồ Bách Linh nói:

"Các vị cùng bước ra, chắc là muốn ra tay một lần?".

Một người lùn đứng ở bên phải nói:

"Nếu là bình thường, bốn huynh đệ chúng tôi sẽ ra tay cùng lúc, đối phương có một người, bọn chúng tôi có bốn người, đối phương có mười người, bọn chúng tôi cũng bốn người, nhưng cuộc chiến hôm nay tình hình đã khác, nếu như chúng tôi cùng ra tay, dù cho có thắng được Hồ huynh cũng sẽ bị anh hùng trong thiên hạ cười rằng chúng tôi lấy đông hiếp yếu, Hồ huynh lại lấy đó làm cớ, không nhận thất bại".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Huynh đệ đã từng nghe các vị liên thủ đánh địch, ta thấy hay là bốn vị cứ cùng ra tay thì hơn, còn chuyện huynh đệ mượn cớ không chịu nhận thất bại, quý huynh đệ hãy yên tâm, nếu như các người có thể thắng ta, huynh đệ sẽ lập tức rút chân ra khỏi Hàn Bích Nhai".

Tứ Quái nhìn Hồ Bách Linh muốn bọn họ cùng ra tay, trong lòng không khỏi mừng rỡ, đều nói:

"Cung kính chi bằng tuân mệnh".

Người cao nhất ở phía bên trái và người lùn nhất ở phía bên phải đột nhiên phóng ra.

Hồ Bách Linh đột nhiên thối lùi ra sau ba thước, hai người tấn công tấn công từ hai bên trái phải, vừa phóng người lên, hai người đã lướt qua nhau, đổi vị trí cho nhau.

Hồ Bách Linh vừa lùi đã né được hai chưởng đẩy ra, giáng thẳng về phía hai người, đột nhiên nghe hai người quát một tiếng, hai người còn lại từ ở phía chính diện phóng lên, bốn chưởng cùng xuất ra đánh thẳng tới Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh không ngờ thế tấn công của hai người ấy nhanh như vậy, không khỏi giật mình.

Nhưng chàng là người đã trải qua nhiều trận chiến lớn nhỏ, tuy cảm thấy bất ngờ, nhưng tinh thần không hề bấn loạn, hai chưởng giở ngang ngực, đẩy ra một chiêu "di sơn điền hải".

Một nguồn tìm lực mạnh mẽ theo chưởng tuôn ra, tiếp lấy chưởng của hai người ấy.

Nhị Quái đang lao tới thì gặp phải nguồn nội lực của Hồ Bách Linh, đà lao tới hơi bị chậm lại, Hồ Bách Linh đã mau chóng thu nội lực hú dài một tiếng, lộn nhào trên không một vòng, lướt qua đỉnh đầu của Nhị Quái rồi hạ xuống phía sau, hai chưởng phân ra, chân dặm đất, hai tay đồng thời đè lên vai của hai người, hạ giọng nói:

"Huynh đệ không muốn kết thù với hai vị, xin hãy nể mặt huynh đệ nhận thua mà lui xuống đi!".

Giang Nam Tứ Quái lâu nay ngang ngược kiêu ngạo, cảm thấy chưởng lực mà Hồ Bách Linh đè lên vai không nặng, nào chịu cuúi đầu nhận thua, hai người nhìn nhau rồi vận tìm lực, nhất tề xoay người lại đánh ra một chưởng.

Hai còn lại từ hai bên xông tới, giơ quyền đấm thẳng tới.

Hồ Bách Linh nhíu mày, tụ nội lực lên lòng bàn tay, như có một lực ép nặng ngàn cân đè xuống, thân người đột nhiên bay ra, chưởng thế đẩy ra cũng mất đà, thân người rơi ra cách đó tám chín thước.

Hồ Bách Linh đẩy hai người bay ra, thân người ngửa ra sau, thi triển công phu "Thiết bản kiều", hai chân bấu đất đứng yên, ngửa mặt nằm thẳng xuống.

Hai người tấn công ở hai bên trái phải, đà lao tới rất nhanh, trong nhất thời thâu thế không kịp, cứ lao thẳng tới.

Hồ Bách Linh đột nhiên vươn người đứng dậy, hai tay đẩy vào huyệt đại bao ở be sườn của hai người, chỉ nghe hai tiếng hự vang lên, cả hai cùng thối lui ra hai bước, ngã nhào xuống đất.

Hồ Bách Linh trong vòng năm hiệp đã chế phục được Giang Nam Tứ Quái, phá được thuật hợp kích của bốn người đã từng nổi tiếng trên giang hồ, khiến cho mọi người đều giật mình. Lpnq Hoắc Nguyên Kha, vốn muốn mượn tay của Tứ Quái để làm hao tổn mộ phần chân lực của Hồ Bách Linh, sau đó mình sẽ ra tay đọ chiêu với chàng, chỉ cần đánh bại được kẻ cường địch này, dành được địa vị minh chủ lục lâm trong thiên hạ, nào ngờ chuyện lại xảy ra ngoài dự đoán, đối phương lại có thân pháp nhanh chóng kỳ dị, trong vòng mấy hiệp đã chế phục được Tứ Quái, trong lòng vừa sợ vừa giận, đang định đích thân giao chiến, chuẩn bị liều mạng một trận, đột nhiên nghe có một tiếng quát to như sấm dậy, Vương Đại Khang trong Lao Sơn Tam Hùng bước ra phía trước, cất tay chỉ Hồ Bách Linh, quát:

"Dùng thân pháp quỷ dị để thắng người ta, lão Vương này thấy không thuận mắt" rồi đánh vù ra một chưởng.

Người này thật hung hăng, chẳng nghĩ gì đến quy củ giang hồ Hồ Bách Linh chưa kịp trả lời, quyền phong đã đến phía trước ngực, trong lòng vừa bực bội vừa buồn cười, nhưng cảm thấy thế đánh của y mạnh mẽ, lực đạo cương mãnh, trong lòng nhủ thầm, người này tuy đần độn, nhưng lực tay lại không yếu".

Rồi lách qua một bên né được quyền ấy.

Vương Đại Khang đánh ra một quyền không trúng, liền đánh ra quyền thứ hai, thân người xoay một cái, lại một quyền đấm ra phía trước ngực.

Hồ Bách Linh thấy trời không còn sớm nữa, nhủ thầm, hạng người này, có nói y cũng không hiểu, trước tiên chế phục y rồi hẵng nói. Né được quyền thứ hai của Vương Đại Khang, tay phải trong lúc thân người xoay chuyển đánh xéo ra, chụp thật nhanh vào cổ tay của Vương Đại Khang.

Vương Đại Khang một quyền đấm ra, thân người cũng lao về phía trước, vì quyền thứ nhất của y đã bị đối phương nhẹ nhàng né tránh, trong lòng đột nhiên nghĩ đến công phu của đối phương cao hơn mình nhiều, quyền này chỉ e rằng khó đánh ngã đối phương, nếu như mình cứ áp sát tới, quyền thứ hai dù cho đánh hụt, nhưng cũng đã đến gần đối phương, có thể đánh sáp lá cà với y, lúc này có thể nhờ vào sức lực trời cho của mình, liều mạng với y hai ba chiêu, có thể sẽ thắng được đối phương. Y tuy là người ngờ nghệch, nhưng cũng biết được lấy sở trường của mình để đấu với sở đoản của người.

Hồ Bách Linh tuy cơ trí hơn người, nhưng không ngờ một con người ngờ nghệch như thế này, lại có thể nghĩ ra một ý xấu như thế, năm ngón tay bóp chặt vào cổ tay của đối phương, Vương Đại Khang đã xông vào giữa môn hộ của chàng, một chưởng chém xuống bối tâm.

Chàng trong lòng không muốn kết thù chuốc oán với Lao Sơn Tam Hùng, cho nên không muốn mạnh tay với kẻ địch, nào ngờ Vương Đại Khang trong lòng vì gấp thắng, không lo cho an nguy của mình, mạo hiểm tấn công, trong lòng không khỏi tức giận, lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái co lại, thúc chỏ ra phía sau.

Võ công của chàng đã đến mức có thể nghe gió mà phân biệt, y không kịp quay đầu lại nhìn, người cú thúc chỏ này cũng đã nhắm đúng mục tiêu, chưởng trái của Vương Đại Khang vừa chạm vào y phục của Hồ Bách Linh, huyệt thượng sảnh trên cẳng tay trái đã bị Hồ Bách Linh thúc trúng một chỏ, chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, kình lực trong toàn thân không còn, chưởng thế cũng trở nên yếu ớt vô lực, đồng thời cổ tay phải cũng bị Hồ Bách Linh chụp lại, kế xoay người một cai, thân hình loạng choạng lao về phía trước mấy bước.

Hồ Bách Linh mỉm cười, buông cổ tay phải của y ra, quyền trái đồng thời vỗ nhẹ lên cẳng tay phải của y, giải huyệt đạo cho y rồi nói:

"Đã nhường, đã nhường!".

Vương Đại Khang sững người ra một lúc, rồi quát lớn:

"Đánh như thế này, lão Vương này có bại cũng không phục". Rồi giơ quyền đấm thẳng ra trước ngực.

Hồ Bách Linh lách người né được quyền ấy, trong lòng thầm nghĩ, Chung Nhất Hào và nho sĩ trung niên ấy đều đã trọng thương, trong nhất thời rất khó hồi phục lại, sức của Giang Bắc Ngũ Long không đủ ứng phó với nhiều người, cuộc chiến giữa mình và La Phù Nhất Tẩu thắng thua vẫn chưa biết, nếu bại thì không nói gì, nếu thắng y, y quyết sẽ không cam lòng chịu thua, tất sẽ kiếm chuyện, kẻ này tuy ngu ngốc, nhưng rất cương trực, nếu như có thể thu phụ được y, Lao Sơn Tam Hùng sẽ theo mình, ít nhất cũng không giúp La Phù Nhất Tẩu nữa ...

Yù nghĩ ấy lướt qua trong đầu thật nhanh, liền cười nói:

"Các hạ muốn thế nào mới chịu thua tâm phục khẩu phục?".

Vương Đại Khang hơi suy nghĩ, nói:

"Ngươi trước tiên hã gượng tiếp lão Vương này ba quyền thử xem sao, ta dù có bại trong tay của ngươi, cũng sẽ tâm phục khẩu phục".

Nói xong thì lại một quyền đấm ra nữa.

Hồ Bách Linh vận kinh lực, đưa chưởng lên tiếp quyền này.

Vương Đại Khang chợt cảm thấy bàn tay của chàng cứng như sắt đá, một quyền đấm vào, xương cổ tay bị chấn động đến nỗi đau âm ỉ, trong lòng thầm kinh hãi, nghĩ thầm, quyền này của mình lực đạo có thể đấm vỡ đá thành bột, sao chưởng này của y lại còn cứng hơn cả sắt đá. Rồi quát lớn một tiếng, một quyền đấm ra nữa.

Hồ Bách Linh bị y đấm một quyền trên tay, chấn động đến nỗi khí huyết toàn thân hơi nhộn nhạo, không khỏi thất kinh, nghĩ thầm, lực tay của kẻ này quả thực ghê người, mình hầu như không thể tiếp nổi quyền này của y, vội vàng tụ một ngụm chân khí, ngưng tập ở phía trước ngực, hướng về quyền của y.

Vương Đại Khang thấy đối phương ưỡn ngực để chống đỡ, trong lòng cảm thấy bất an, nghĩ thầm, quyền này e rằng có thể sẽ khiến cho y phun máu, văng ra đến bảy tám trượng.

Nào ngờ khi quyền đến trước ngực của đối phương thì giống như đấm trúng vào bông, không hề có một chút lực, trong lúc kinh hãi, thu quyền lui ra sau đến ba bước.

Hồ Bách Linh lần này vận khí tập trung ở trước ngực, tiếp của y một quyền rồi cười nói:

"Vương huynh vẫn còn một quyền".

Vương Đại Khang ngẩn ra, rồi lại phóng tới, hai quyền trái phải nhất tề đấm ra, mục tiêu là bụng và ngực.

Hồ Bách Linh đợ hai quyền của y đánh sát mình, hai tay đưa ra đẩy nhẹ vào hai tay của đối phương, thân người hơi lách qua một bên, chân phải móc vào hai chân của Vương Đại Khang.

Vương Đại Khang hai quyền đấm hụt, thân người lao về phía trước, bị Hồ Bách Linh đưa chân ra móc, té nhào xuống phía trước.

Khi thân người của y sắp ngã xuống đất thì đột nhiên có người chụp lại ở lưng, giở lên, đà lao về phía trước ngừng lại, hai chân lại đứng vững xuống đất.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hồ Bách Linh mỉm cười, đứng cách đó mười bước.

Vương Đại Khang đứng lặng tại chỗ, nghĩ một hồi rồi đột nhiên ôm quyền nói:

"Lão Vương này đã phục, chúng ta đừng đánh nữa" rồi sải bước qua một bên.

Y nói đánh là đánh, lui là lui, không thèm để ý đến người khác bàn luận thế nào.

Lúc này, lão đại, lão tam trong Lao Sơn Tam Hùng thấy y nhận thua mà lui, trong lòng hổ thẹn, cả hai bước ra, bị Vương Đại Khang giang tay cản đường, nói:

"Các người không cần phải đánh nữa, chúng ta không đấu lại người ta".

Thực ra bọn họ đã thấy Hồ Bách Linh võ công cao cường, dù cả hai ra tay cũng không nắm được phần thắng, Vương Đại Khang cản lại, cả hai quả nhiên lui xuống.

Lúc này, mười ba người tham gia tranh đoạt chức minh chủ, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, Giang Nam Tứ Quái và nho sĩ trung niên cùng với bọn Chung Nhất Hào tám người, đã bị thương, sau khi Vương Đại Khang đọ sức với Hồ Bách Linh thì Lao Sơn Tam Hùng cũng nhận thua, không ra tay nữa, trong toàn trường chỉ còn lại hai người La Phù Nhất Tẩu và Hồ Bách Linh, quyết trah chức minh chủ.

Hoắc Nguyên Kha nhìn Lao Sơn Tam Hùng rồi bước chậm rãi vào trong sân, lạnh lùng nói:

"Hồ huynh định tỉ thí binh khí với huynh đệ hay là tỉ thí quyền cước?".

Hồ Bách Linh nói:

"Hoắc huynh là thân phận chủ nhân, khách không đoạt chủ, Hoắc huynh căn dặn thế nào, huynh đệ cũng nghe theo!".

La Phù Nhất Tẩu nói:

"Chúng ta trước tiên tỉ thíq chưởng, nếu như trong vòng hai trăm chiêu mà khó phân được thắng bại, sau đó hãy dùng binh khí giao đấu!".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Nếu như binh khí vẫn khó phân thắng bại ...".

Hoắc Nguyên Kha tiếp lời:

"Nếu như trong vòng hai trăm chiêu mà vẫn không phân được thắng bại, sau đó sẽ tỉ thí nội công để xem ai là minh chủ!".

Ngẩng đầu lên nhìn trời, nói:

"Thời gian không còn sớm nữa, Hồ huynh hãy mau ra tay!".

Hồ Bách Linh nói:

"Huynh đệ cung kính chi bằng tuân mệnh" nói rồi xốc tới, một chưởng vỗ ra.

La Phù Nhất Tẩu bước ngang ba thước, xoay người trả lại một quyền.

Hồ Bách Linh một chưởng đánh hụt, người đã vọt lên, thi triển thân pháp "nhất hạc xung thiên", vọt lên cao đến một trượng bốn năm thước, trên không trung xoay người một vòng, lao xuống, một chưởng hộ thân, một chưởng giáng xuống.

La Phù Nhất Tẩu quát lớn:

"Hay cho chiêu "long thần xuất vân" rồi tung mình vọt lên, hai chưởng đẩ ra.

Chưởng thủ trước ngực của Hồ Bách Linh đẩy ra, hai người treo mình trên không tiếp nhau một chiêu, bốn chưởng giao nhau, cả hai xoay người trên không hai lần, rồi hạ xuống đất. Vừa phân đã hợp, đồng thời dùng thân pháp nhanh nhạy lao tới, vừa hợp lại phân, nhưng đã đọ nhau ba chiêu.

Thân pháp nhanh chóng vô cùng ấy, khiến cho người trong toàn trường ai nấy đều ngưng thần nín thở.

La Phù Nhất Tẩu lại quát lên một tiếng, lao tới, quyền cước cùng nhau thi triển, đã đánh ba quyền

bốn cước, khiến cho Hồ Bách Linh phải lui ra sau đến năm bước.

Hồ Bách Linh né tránh lượt tấn công ấy xong, mau chóng vỗ ra tám chưởng, quay trở lại chỗ cũ.

Hai người đều ngưng thần thở một chốc, rồi lại động thủ, chưởng phong cước ảnh, phóng ra như mưa, trong khoảnh khắc bụi bay mù trời, khó phân địch ta, nhưng hai bóng người xoay tròn lao tới khiến ai nấy đều hoa cả mắt.

Hai người này đều là cao thủ số một trong chốn lục lâm, giờ này đọ chiêu với nhau, thanh thế quả nhiên khác hẳn những người khác, đột nhiên phóng người lên đánh ra một chưởng, đột nhiên dùng thân pháp nhanh chóng đến kỳ dị né tránh đòn tấn công của đối phương, trong khoảnh khắc, hai trăm chiêu đã đánh xong, bóng người chợt tách ra, hai người nhảy vọt ra sau.

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Hoắc huynh quả nhiên danh bất hư truyền, huynh đệ hôm nay mới tận mắt tấy được không ít tuyệt học".

Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng trả lời:

"Huynh cũng thế thôi". Rồi cởi một ngọn roi mềm đầu rắn màu đen ở eo ra, nói tiếp:

"Huynh đệ lâu nay đã nghe tài đánh kiếm với gậy của Hồ huynh, lục lâm vùng Giang Bắc không ai có thể tiếp nổi trăm chiêu, hôm nay may mắn được chỉ giáo".

Hồ Bách Linh nói:

"Quá khen! Quá khen!" Rồi tay phải rút ra thanh trường kiếm trên lưng, tay trái giở lên tiếp lấy cây trượng sắt do Suất Vân Long Khương Hoằng ném đến, nói:

"Quyền chưởng thì đã được Hoắc huynh nhường, huynh đệ may mắn có được vinh dự ra tay trước, nay binh đao xin mời Hoắc huynh cứ ra tay trước".

La Phù Nhất Tẩu vung ngọn đao mềm đầu rắn nói:

"Vậy huynh đệ đã được may mắn. Cổ tay lách một cái, ngọn roi mềm đầu rắn điểm thẳng ra như ngọn bút, Hồ Bách Linh giơ trượng chặn lại ngọn roi mềm, thanh trường kiếm trong tay đâm thẳng ra một chiêu "tiếu chỉ thiên nam".

Hoắc Nguyên Kha lách mình một cái, né được kiếm thế, gập cổ tay thu ngọn roi mềm về, lộn tròn lên không một vòng, múa ra ngọn roi từ trên đầu đánh xuống.

Hồ Bách Linh giơ gậy lên đỡ trên đỉnh đầu, thanh trường kiếm phóng tới.

Hai món binh khí này của chàng có lúc cùng nhau tấn công, có lúc chia nhau ra gậy thì đánh, kiếm thì đỡ, hoặc có lúc kiếm thì đánh gậy thì đỡ, thay đổi đến khó lường.

Chiêu số của ngọn roi đầu rắn của La Phù Nhất Tẩu tuy kỳ dị, nhưng đều bị những chiêu thuật tinh kỳ từ thanh kiếm và cây gậy của Hồ Bách Linh buộc phải thối lui thay đổi vị trí, trong lúc giao đấu binh khí, rõ ràng kiếm và gậy của Hồ Bách Linh hơn một bậc.

Nhưng võ công của hai người, không phải một hai trăm chiêu là có thể phân thắng bại được, xong thời gian một bữa cơm cũng trôi qua, hai trăm chiêu lại đánh xong, nhưng vẫn chưa phân được thắng thua.

Hai cao thủ trong chốn lục lâm này, trước mặt đồng đạo lục lâm trong thiên hạ, không ai chịu thất tín, sau khi chiêu thứ hai trăm đánh ra, thì cùng lui ra phía sau.

Hồ Bách Linh lật tay đút kiếm vào bao trên lưng, cắm cây gậy xuống đất đến năm thốn, cung tay nói:

"Quyền chưởng, binh đau đều đã đánh xong, nội công phải tỉ thí như thế nào, mong Hoắc huynh chỉ giáo".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha cột cây roi đầu rắn vào trong eo, nói:

"Không biết Hồ huynh có cao kiến gì, xin hãy cứ nói ra trước, huynh đệ đang rửa tai lắng nghe".

Hồ Bách Linh nói:

"Tại hạ mong được nghe theo căn dặn của Hoắc huynh!".

La Phù Nhất Tẩu hơi suy nghĩ, nói:

"Theo ý của huynh đệ, chúng ta tỉ thí nội công với nhau, dù tu vi của mỗi người như thế nào, lấy thắng là trước tiên, đồng thời đây là trận cuối cùng, cũng liên quan đến việc chức minh chủ lục lâm trong thiên hạ sẽ rơi vào tay ai, nếu như không phân ra thắng bại sinh tử rõ ràng, chỉ e rằng khó có cách phán định thắng thua".

Hồ Bách Linh nói:

"Huynh đệ tất cả đều nghe theo lệnh của Hoắc huynh, nhưng phải tỉ thí thế nào?".

La Phù Nhất Tẩu nói:

"Chúng ta sẽ ngồi đối diện với nhau, mỗi người đưa ra hai chưởng chạm nhau, sau đó vận khí ép nội kình ra tấn công đối phương, ai không chịu nổi ngã xuống hoặc tự lên tiếng thì coi như là thua".

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn tòan trường một vòng xong thì mỉm cười nói:

"Trước mặt anh hùng trong thiên hạ, dưới mắt của mọi người, dù cho có ý đồ xấu gì cũng khó mà thực hiện được, biện pháp của Hoắc huynh quả thực khiến cho huynh đệ tâm phục khẩu phục!".

Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng hừ một tiếng, ngồi xếp bằng xuống trước, đưa hai chưởng ra.

Hồ Bách Linh quay đầu lại nhìn Cốc Hàn Hương, chỉ thấy nàng trong lòng vẫn ôm đứa trẻ, mắt nhìn chằm chằm vào mình, sự quan tâm đã hiện lên trong mắt của nàng.

Thế rồi mỉm cười bước ra phía trước hai bước, ngồi xuống đối diện với La Phù Nhất Tẩu, cũng chậm rãi đưa ra hai chưởng. Khi hai người tỉ thí quyền cước, cũng biết nội lực của đối phương thâm hậu, lúc này hai người ngồi đối diện với nhau, bốn chưởng chạm vào nhau, là để coi thử tu vi nội công của ai thâm hậu hơn, cho nên không dám sơ suất, mỗi người trong lòng đều cảnh giác, mặt lộ vẻ căng thẳng, ngưng thần nhìn đối phương.

Người trong trường, ai nấy thần sắc đều ngưng trọng, nín thở đứng yên, lặng lẽ nhìn vào trong sân.

Hai người bốn chưởng chạm vào nhau, mắt trừng trừng nhìn đối phương, sau một lúc, hai người chậm rãi thu lại nhãn thần, mi mắt sụp xuống, ngồi bất động, toàn trường im phăng phắc.

Khoảng một tuần trà trôi qua, chỉ thấy ngực và bụng hai người phập phồng, hơi thở nặng nề, mặt đỏ ứng.

Một lát sau, trên bộ mặt đỏ ửng của hai người, một luồng khí nóng mỏng manh bốc lên, đồng thời thân trên vươn dậy, khóe miệng mấp máy, hình như là đè hấp chân khí.

Lúc này ánh mắt của quần hào trong tòan trường đều nhìn về trên tay của hai người, nhưng thấy tay áo của hai người chậm rãi phồng lên, vì Lãnh diện Diêm La nai nhịch gọn gàng, tay áo hẹp, cho nên không thấy được thay đổi gì, còn La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha vì tay áo rộng, cho nên tình hình khác hẳn, chỉ thấy tay áo của y, không những có một luồng khí phồng lên, mà còn từ từ cuốn lên để lộ ra nửa cánh tay của y.

Đồng thời y phục của hai người cũng đột nhiên nổi sóng, giống như đang đứng trước cơn gió lớn, quần áo bị thổi bay phần phật.

Lại nửa tuần trà nữa trôi qua, sắc mặt hai người dần dần đỏ lên, gân xanh nổi lên, cánh tay của La Phù Nhất Tẩu cũng đột nhiên to hơn gấp hai lần, chỗ hai người đang ngồi như có một trận gió lốc, bụi đất, lá cây bay vòng vòng xung quanh hai người.

Quần hùng đứng xxem xung quanh tuy là những nhân vật thành danh trong giang hồ, nhưng nhìn

thấy tình cảnh này không khỏi kinh hãi, chỉ cảm thấy quần hùng như không dám thở mạnh, không rời mắt khỏi hai người này.

Đột nhiên, trong trường vang lên hai tiếng hú dài, hai người thở ra một luồng khí dài, mở bừng mắt, đôi mắt sáng ngời, La Phù Nhất Tẩu hơi ngẩng đầu lên, chòm râu rung rung.

Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh cũng vươn người dậy, mắ mỏ to, râu dựng đứng, hai người vừa gia tăng công lực thì tạo nên một trận cuồng phong, nhưng thấy đá bay cát chạy, trong chu vi năm sáu thước, bụi bay mùi mịt.

Hai người này lúc nãy đấu quyền chưởng và binh khí với nhau, đã trải qua hàng trăm chiêu, cho nên đã mất không ít nguyên khí, lại trải qua lần tỉ thí nội lực này, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đột nhiên, trong trường có tiếng va chạm nhau, cát bụi thì tung bay, chỉ cảm thấy Hoắc Nguyên Kha, Hồ Bách Linh hai người đồng thời ngửa ra sau, sắc mặt đỏ ửng đột nhiên chuyển sang xanh mét, ồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt chảt xuống, quần hùng trong trường thấy tình cảnh ấy, biết đã lao vào nhau liều mạng lần nữa.

Hai người tuy bị đối phương đẩy hơi ngửa ra sau, nhưng thân hình vẫn cứ ngồi yên tại chỗ, bốn chưởng vừa phân ra đã hợp trở lại, chạm nhẹ vào nhau, rồii đồng thời nhắm hai mắt lại.

Sau một trận tỉ thí kịch liệt, lại tạm thời lấy lại bình tĩnh, hai người ngồi đối diện với nhau, bốn chưởng chạm vào nhau, thần sắc ôn hòa.

Nhưng người trong trường đều hiểu rằng đó là một khoảng thời gian bình tĩnh trước khi diễn ra cơn bão, hai người sau khi trải qua tỉ thí kịch liệt, đang vận khí điều tức, nhưng trận đấu ác liệt sắp tiếp tục diễn ra.

Chỉ thấy sắc mặt của hai người dần dần trở về bình thường, bốn chưởng chậm rãi rút ra sau, khi cách nhau khoảng nửa thước, đột nhiên La Phù Nhất Tẩu thổi ra một luồng hơi, thân người chồm về phía trước, hai chưởng đẩy ra phía trước, chưởng phong lướt qua, đất cát phía dưới thuận theo chưởng bốc lên cao đến ba thước.

La Phù Nhất Tẩu nổi danh võ lâm vì có nội công thâm hậu, lúc này gặp phải kẻ kình địch, lại có lòng tranh hùng đoạt bá, lần này một chưởng đẩy ra rồi lại thu về, rồi lại đẩy ra tiếp, cứ liên tục như thế khoảng bốn năm lần, chưởng phong đẩy ra như cơn sóng dữ, cứ cuồn cuộn thổi về phía Hồ Bách Linh.

Nội lực hùng hậu như thế này có thể đẩy bia nhổ cây, quần hùng nhìn mà kinh tâm động phách, ánh mắt đều nhìn về phía Hồ Bách Linh.

Chỉ thấy Hồ Bách Linh mở to hai mắt, toàn thần chăm chú nhìn vào động tác của La Phù Nhất Tẩu, cũng đẩy ra hai chưởng, nhưng chưởng thế của chàng hòan toàn ngược lại với La Phù Nhất Tẩu, một người đẩy ra, người kia có thể lại, một người có thể lại, một người đẩy ra, hai người một đẩy một tống, chạm vào nhau.

Hai người này là cao thủ nội gia, thế một đẩy một tống ấy xem ra có vẻ nhẹ nhàng, nhưng kỳ thực là toàn lực đọ chưởng, hai người nhìn đối phương không chớp mắt, thu tay đẩy chưởng, không hề sơ sót.

Người trong trường, không ít là võ lâm cao thủ, đã nhìn thấy hai người này thật sự bước vào khoảnh khắc sinh tử, mỗi người đều dùng ám kình nội công của mình dồn tới hai bàn tay để hạ đối phương, chỉ cần khi một người gượng không nổi, đối phương sẽ lập tức đẩy tới như xô núi lấp biển, thừa thế giết chết đối phương, cho nên không ai chịu nhường nửa bước.

Đột nhiên nghe La Phù Nhất Tẩu thổi ra một luồng hơi, người lắc lư, hai chưởng đẩy ra phía trước khoảng một thốn.

Lúc này, xung quanh yên ắng lạ thường, bụi không bay nữa, cỏ cũng không lay động nữa.

Hồ Bách Linh bị La Phù Nhất Tẩu hai chưởng đẩy lùi đi một thốn, rõ ràng có vẻ không gượng được, thân người nghiêng ra sau, sắc mặt đỏ tía.

Chỉ cảm thấy ám kình của đối phương càng lúc càng nặng, cảm thấy chân lực dần dần không đủ, trong lòng lo lắng lắm.

Chàng hiểu rõ, toàn là vì cứu chữa cho đứa trẻ, đả thông kỳ kinh bát mạch cho nó, giữ lại mạng cho đứa trẻ, nhưng đã hao phí toàn bộ chân lực của chàng, tuy trải qua nhiều người điều tức vận khí, nhưng cuối cùng vẫn không thể hồi phục được.

Chàng cảm thấy áp lực của đối phương đè xuống tầng tầng, xô tới liên miên không ngớt như sóng dồi, còn nội lực của mình thì dần dần khô kiệt, không khỏi thầm than, nói, xong rồi.

Tinh thần rụng rời, ý chí giảm sút, chỉ cảm thấy hai tay mềm nhũn, thân người lại nghiêng ra sau.

Lúc này, bọn Giang Bắc Ngũ Long và Cốc Hàn Hương đều chạy tới.

Chung Nhất Hào mang trọng thương trong người, đang ngồi dưỡng khí, đột nhiên kêu lớn một tiếng, gắng gượng đứng dậy, loạng choạng chạy tới, miệng kêu lớn:

"Hồ huynh ... không thể ... thất bại ... huynh đệ ..." y vốn mang trọng thương vẫn chưa hồi phục, nói được mấy tiếng thì rất mất sức, cứ lắp bắp không nói được hết câu.

Hồ Bách Linh nghe tiếng kêu của y, tinh thần phấn chấn, hai chưởng đẩy ra một cái, tiến về phía trước được khoảng một thốn.

Râu của La Phù Nhất Tẩu không có gió mà phất phơ, quát lớn một tiếng, hai chưởng tống tới, đẩy Hồ Bách Linh lùi lại.

Chỉ thấy mồ hôi trên đầu Hồ Bách Linh tuôn xuống, áo ướt đẫm, thân trên thì bị La Phù Nhất Tẩu trầm trọng đẩy ngửa ra sau.

Nho sĩ trung niên bị chưởng lực của La Phù Nhất Tẩu đả thương, nghe Chung Nhất Hào kêu lớn, cũng mở mắt ra nhìn, rồi mệt mỏi lắc đầu nhắm hai mắt lại.

Nhưng nghe tiếng thở của hai người càng lúc càng nặng nề, đôi tay của La Phù Nhất Tẩu cũng dần dần vươn dài, thân trên của Hồ Bách Linh cũng bị La Phù Nhất Tẩu đẩy nghiêng của gần chạm đất, xem ra cũng không chống trả được bao lâu nữa.

Cốc Hàn Hương đột nhiên đưa đứa trẻ cho Khương Hoằng, nói:

"Nếu đại ca chết, ta cũng không quay về, các người hãy đưa đứa trẻ tặng cho một gia đình tốt bụng, nhờ bọn họ nuôi dưỡng ..." lúc này lòng nàng đau đớn, dù cho có muôn ngàn lời muốn nói, cũng không thể nói được, căn dặn xong Khương Hoằng thì chậm rãi bước vào trong sân.

Khương Hoằng vốn không muốn nhận đứa trẻ, nhưng thấy nàng quả quyết, tuy chỉ là mấy câu bình thường, nhưng lại khiến cho người ta không thể từ chối được, chỉ đành ngơ ngẩn đưa hai tay, nhận lấy đứa trẻ.

Cốc Hàn Hương bước về phía trước mấy bước, chỉ còn cách Hồ Bách Linh bốn năm thước thì ngừng lại, rút ra thanh trủy thủ dài khoảng chín thốn, tháo bao xuống, thì thầm nói:

"Đại ca, huynh đánh không lại người ta, chết cũng đừng lo, mụi vẫn ở bên cạnh huynh, dù có là ma cũng là phu thê.

Hồ Bách Linh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cốc Hàn Hương trên tay đã giơ ngọn trủy thủ, đặt ở trước ngực, dưới ánh mắt của nhiều người, trên mặt không hề có vẻ e thẹn, tình yêu dâng tràn, miệng thì mỉm cười, chẳng xem cái chết là gì ...

Hồ Bách Linh thấy dáng vẻ ai thê như vậy, trong lòng kinh hãi, nhủ thầm, nếu như mình bại trong tay La Phù Nhất Tẩu, việc sống chết của mình rất nhỏ, nếu để liên lụy đến ái thê, dù chết xuống chính suối cũng không yên lòng. Nghĩ đến đấy, chỉ cảm thấy máu nóng trong lòng cuồn cuộn xông lên, ý chí chiến đấu tăng lên, quát lớn một tiếng, hai chưởng đẩy mạnh ra phía trước.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha thấy thắng lợi đã nắm trong tay, Hồ Bách Linh đã sắp bị nội

lực thâm hậu của mình ép chết, đột nhiên thấy lòng bàn tay của đối phương có một nguồn lực xông đến, đồng thời cũng thấy một nguồn ám kình mạnh mẽ vô cùng lao ngược trở lại, lực đạo như dời núi lấp biển, quả thực là khó kháng cự được, chỉ cảm thấy ngực chấn động, toàn thân đột nhiên bay ngược ra sau đến hơn một trượng, rơi xuống đất, miệng phun ra một búm máu tươi, nằm ngửa trên mặt đất.

Phải biết rằng nội lực của Hồ Bách Linh còn thâm hậu hơn cả La Phù Nhất Tẩu, chỉ vì trị thương chi đứa trẻ mà chân khí tổn hao, đến nỗi không thể chống được nội lực của La Phù Nhất Tẩu, giờ đây thấy ái thê của mình kề đao trước ngực, chuẩn bị chết theo mình, trong lòng bất an, tiềm lực của toàn thân phát ra, nội lực thâm hậu hồi phục trở lại, tinh thần phấn chấn, quát lớn một tiếng, đẩy ra một nguồn lực đạo mạnh mẽ vô cùng ép tới, chuyển bại thành thắng, một đòn đã thành công, đả thương La Phù Nhất Tẩu bằng chưởng lực của mình.

Cốc Hàn Hương vui mừng đến nỗi phát khóc, hai dòng lệ trên má rơi xuống, lao tới, hao gối khụy xuống, quỳ bên cạnh Hồ Bách Linh, thì thầm:

"Đại ca có bị thương không?".

Hồ Bách Linh hơi hé hai mắt, cười:

"Nếu không có mụi bên cạnh, chỉ e rằng huynh đã chết dưới chưởng lực của La Phù Nhất Tẩu!".

Cốc Hàn Hương thấy chàng nói chuyện vẫn bình thường, trong dạ đã yên, mỉm cười nói:

"Đại ca đã thắng La Phù Nhất Tẩu, đã dành được chức minh chủ lục lâm trong thiên hạ!".

Hồ Bách Linh chợt giật mình, đứng dậy, ôm quyền nói:

"Còn có vị huynh đài nào muốn chỉ giáo!" Hai mắt mở to, nhìn xung quanh, hào khí ngất trời, thần uy lẫm lẫm.

Mọi người thấy chàng lấy lại tinh thần tung ra một đòn, khiến cho La Phù Nhất Tẩu phải bay ra xa, nào còn ai dám ra xuất chiến nữa, nhất thời toàn trường im lặng như tờ.

Hồ Bách Linh vẫn đứng một lát nữa nhưng không có ai ra ứng chiến.

La Phù Nhất Tẩu tâm cơ thâm trầm, đã sớm có sự sắp xếp, không những đã tập trung tất cả những môn hạ tinh nhuệ, mà còn điều động những cao thủ dưới trướng Lĩnh Nam Nhị Kỳ đến Hàn Bích Nhai, định rằng sau khi mình thất bại trong việc tranh đoạt chức minh chủ, sẽ phát động mai phục, tung lưới bắt trọn một mẻ anh hùng lục lâm trong thiên hạ.

Kế hoạch của y tuy rất tốt, nhưng không ngờ bản thân mình lại mang trọng thương, cho nên trước khi phát động cho các đệ tử mai phục, đành phải sai bọn chúng khiêng mình rời khỏi Hàn Bích Nhai.

Hồ Bách Linh thấy quần hào không ai dám ra ứng chiến, trong lòng mừng rỡ, bởi vì khi chàng đánh bay La Phù Nhất Tẩu, chân lực toàn thân không còn nữa, nếu như lúc này lại có kẻ bước ra ứng chiến, dù đó là một người có võ công bình thường, chỉ e rằng cũng khó mà nắm chắc được phần thắng.

Đột nhiên, vang lên giọng nói dịu dàng của Cốc Hàn Hương:

"Đại ca, chàng đã dành được chức minh chủ lục lâm, bọn họ có nghe lời huynh hay không?".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Không sai ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tại sao bọn họ bỏ đi hết cả?".

Hồ Bách Linh nói:

"Cái gì?" Quay đầu lại nhìn, quả nhiên thấy môn hạ dưới trướng của La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ đều lui xuống chân núi, trong lòng không khỏi hoài nghi.

Nhưng chàng là người tính tình bình tĩnh, trước khi chưa làm rõ chân tướng của sự việc, không tùy tiện nói ra, thế rồi bước đến gần Khương Hoằng, thì thầm:

"Đệ hãy mau xuống chân núi xem thử, phải chăng có mai phục?".

Khương Hoằng đáp lời rồi mau chóng phóng người theo.

Một lát sau, Khương Hoằng vội vã chạy lên, nói:

"Bọn chúng tập trung ở dưới chân núi, bởi vì nơi đó có một mảnh rừng rất lớn, có một số người đã lẩn vào trong rừng, hành động lén lút, nhưng không có cách nào thấy được bọn chúng làm những gì".

Hồ Bách Linh hơi trầm tư một lát đột nhiên cao giọng nói:

"Huynh đệ được các vị nhường nhịn, may mắn giành được chức vị minh chủ, nếu như các vị trong lòng có điều không phục, xin hãy nói ra trước mặt ..." chàng hỏi liền mấy tiếng, rốt cuộc không ai trả lời.

Đột nhiên trong đám người lớn giọng nói:

"Lần này tỉ võ tại Hằng sơn, chức vị minh chủ trong chốn lục lâm của thiên hạ đều phải nhờ vào

chân tài thực học mới đoạt được, vị Hồ huynh này đã đánh bại Giang Nam Tứ Quái, La Phù Nhất Tẩu, các vị đã tận mắt nhìn thấy võ công của y, vả lại là người có phong độ, hào khí ngất trời, quả thực là một kỳ nhân hiếm có trong chốn lục lâm.

Nếu như không ai ra ứng chiến nữa, theo ý của huynh đệ, hãy lập tức lập vị Hồ huynh này làm minh chủ ...".

Chỉ nghe một giọng ồm ồm nói tiếp lới:

"Lão Vương này tán thành trước tiên, ai không phục, trước tiên hãy tỉ thí với lão Vương". Nói xong thì bước sải ra.

Không biết có người nào đồng thời cũng nói lớn:

"Chúng ta là người đi lại trên giang hồ, há không giữ lời hứa hay sao, hãy mau mau bái kiến minh chủ!" Người ấy nói xong, quần hào quả nhiên quỳ xuống đất, trong khoảnh khắc, quần hào ở các nơi đều nhất tề phục dưới đất.

Hồ Bách Linh vui mừng, ôm quyền vái dài, nói:

"Huynh đệ bất tài, làm sao có thể nhận được hậu lễ này của các vị ..." chàng ngừng một lúc rồi cao giọng nói:

"Trên Hàn Bích Nhai này, sớm đã có người mai phục, huynh đệ muốn dời đại hội này đến Vạn Nguyệt Hiệp cách đây mười dặm để cử hành, không biết ý các vị thế nào?".

Quần hào đều đồng thanh trả lới:

"Đều do minh chủ làm chủ".

Hồ Bách Linh phất tay, các lộ anh hùng đều đứng dậy.

Người trong chốn lục lâm đại đa số tính tình ngang ngược, nếu như trong lòng không phục, dù cho có giơ đao ngang cổ thì cũng không chịu nghe theo, nhưng nếu có lòng sùng kính thì lại trung thành cẩn cẩn, không sinh hai lòng.

Hồ Bách Linh nhìn một đệ tử dưới trướng của La Phù Nhất Tẩu, cao giọng kêu:

"Đến đây, ta có chuyện nói với ngươi!".

Người ấy hơi sững ra, chỉ chậm một bước, lập tức trong quần hào đã có bảy tám người tự động nhảy ra bắt người ấy đưa tới phía trước mặt Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh phất tay mỉm cười:

"Mau thả y, đừng đả thương y!".

Khi những người này đưa y đến phía trước mặt Hồ Bách Linh, vẫn có hai người giữ hai tay trái phải của y, nghe lời của minh chủ, quả nhiên buông tay thối lui.

Người ấy đứng dậy, nhìn xung quanh một vòng rồi nói:

"Không biết minh chủ có gì căn dặn?".

Y thấy quần hào xung quanh đều cung kính đối với Hồ Bách Linh, bất giác cũng sinh lòng kính ngưỡng.

Hồ Bách Linh nói:

"Khi La Phù Nhất Tẩu tỉnh dậy, hãy cho y biết rằng ta đã cử hành đại hội ở Vạn Nguyệt Hiệp cách đây mười dặm, nếu như y có hứng tham gia, Hồ mỗ này sẽ rất hoan nghênh, nếu như không có hứng, Hồ mỗ này quyết không cưỡng ép!".

Người ấy trả lời rồi quay đầu đi.

Hồ Bách Linh cười nhạt:

"Đừng quên nói với y rằng, Hồ mỗ này không tầm thường như y, Hàn Bích Nhai đã đặt mai phục, làm sao lọt khỏi đôi mắt của ta, chỉ với tội này thôi, cũng đã đủ xử tử!".

Người ấy quay lại nhìn Hồ Bách Linh rồi đột nhiên quay đầu bỏ chạy thật nhanh.

Cốc Hàn Hương đưa tay, nhận đứa trẻ từ trong tay Lý Kiệt, đi sát phía sau lưng Hồ Bách Linh, gió núi thổi tà áo của nàng, trên mặt nàng vẫn nở nụ cười tươi như hoa. Quần hào đi phía sau, kéo thành hàng dài, trong chốc lát đã xuống khỏi Hàn Bích Nhai.

Chung Nhất Hào và nho sĩ trung niên ấy trên người mang trọng thương, đã sớm được Giang Bắc Ngũ Long và bốn thiếu niên mang bội kiếm mặt hắc y chặt cành cây và lá mềm, làm hai cái cán, đặt hai người lên hai cái cán rồi đi theo trong hàng.

Đột nhiên nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa, một ngọn lửa bốc lên trời.

Quần hào quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hàn Bích Nhai khói lửa mịt mù, trong tai có tiếng đá đổ ầm ầm.

Khi quần hào đang sững người, đột nhiên nghe một giọng nói to như sấm:

"Tên khốn khiếp La Phù Nhất Tẩu, đã có ý muốn nổ chết chúng ta ở Hàn Bích Nhai, nếu như chẳng phải minh chủ mắt thần hơn người, đã nhìn thấy hết tất cả, chỉ e rằng chúng ta đã tan xương nát thịt".

Quần hào quay đầu lại nhìn, té ra người đang nói chính là Vương Đại Khang trong Lao Sơn Tam Hùng.

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Trên đỉnh núi cao hàng mấy trăm trượng, chôn hàng trăm cân thuốc nổ, không để lộ ra dấu vết gì, công trình này quả là không nhỏ, đáng tiếc Hoắc Nguyên Kha đã uống phí tâm cơ!" Nói xong, quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Chàng chỉ nói nhẹ mấy câu, quần hào ai nấy đều sinh lòng cảm phục với chàng, bởi vì ý của câu này, tựa như chàng đã sớm phát giác La Phù Nhất Tẩu đã chôn thuốc nổ ở trên Hàn Bích Nhai, nhưng lại có thể im lặng không nói, không chịu mượn cớ này để khơi dậy lòng căm phẫn của quần hùng, mà dùng võ công thắng La Phù Nhất Tẩu xong, dễ dàng đoạt được chức minh chủ, đưa quần hùng thoát ra khỏi chốn hiểm nguy, lòng dạ như thế thật là lỗi lạc, so với La Phù Nhất Tẩu thì khác nhiều lắm, điều đó càng tăng thêm lòng kính ngưỡng của quần hào đối với chàng.

Đi qua mấy ngọn núi, thế núi chợt thay đổi, chỉ thấy hai ngọn núi cao ngất đứng song song, giống như một cánh cửa bằng đá.

Hồ Bách Linh quay nhìn lại quần hào nói:

"Vào cành cửa của hai quả núi này, chính là Vạn Nguyệt Hiệp". Nói xong thì bước vào trước.

Quần hào kéo nhau vào trong cốc, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hai bên vách núi như dựng đứng, dòng suối từ trên cao đổ xuống, nước chảy ầm ầm, nghe như tiếng hoàng bội, đưa mắt nhìn ra xa, cây rừng tươi tốt, màu xanh trải dài, cỏ trong cốc tươi mơn mởn, dòng suối lượn quanh dưới chân núi, cảnh vật đẹp như tranh vẽ.

Hồ Bách Linh bước vào trước, đi sâu vào khoảng năm sáu trượng đột nhiên dừng lại.

Thân phận lúc này của chàng trong mắt của quần hào, đã là bậc chí tôn của chốn lục lâm, chàng vừa ngừng bước, quần hào cũng ngừng lại.

Suất Vân Long Khương Hoằng bước vội tới bên cạnh Hồ Bách Linh, hạ giọng hỏi:

"Đại ca! Sao lại không đi tiếp ...".

Chưa nói xong, trong cốc bỗng có một bóng người thân pháp nhanh nhẹn, phóng ra như mũi tên.

Khương Hoằng không đợi Hồ Bách Linh trả lời, xoay người phóng lên, đồng thời tay trái giở lên, trong số quần hào lập tức có bốn người phóng ra.

Hồ Bách Linh hạ giọng quát:

"Không được động thủ với người ấy, mau lui xuống!".

Khương Hoằng quay đầu lại nhìn Hồ Bách Linh, lui xuống y theo lời.

Nhưng người ấy cứ nhanh như sao xẹt, trong chốc lát đã đến phía trước mặt quần hào, cách Hồ Bách Linh khoảng năm sáu thước, đột nhiên ngừng lại, ôm quyền làm lễ, lớn giọng nói:

"Các vị đi vào Vạn Nguyệt Hiệp của chúng tôi, không biết có gì chỉ giáo?".

Hồ Bách Linh nhướng mắt nhìn, chỉ thấy người ấy tuổi khoảng hai mươi, một đôi mắt trong sáng, dưới hàng chân mày đen rì, nhọn như kiếm, trông rất sáng sửa, người này mặc một bộ kình phục màu xanh, ở eo cột chiếc đai màu trắng, trên đai có cột hai chiếc vòng bằng đồng, trên chiếc vòng này lại cột một ngọn roi mềm màu đồng.

Người ấy tuy tuổi còn trẻ, nhưng trong rất phong độ, lời nói ôn hòa, trong lòng đã sinh thiên cảm, thế rồi mỉm cười, lớn giọng nói:

"Có một vị tên là Thần Tiên Vạn Hiểu Quang, không biết có phải vẫn còn sống ở Vạn Nguyệt Hiệp không?".

Thiếu niên áo xanh ấy nhướng mắt nhìn Hồ Bách Linh, hơi trầm tư rồi nói:

"Đúng vậy, gia sư chính là đang sống ở Vạn Nguyệt Hiệp ..." nói đến đó đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn quần hào ở phía sau lưng Hồ Bách Linh, rồi ngập ngừng nói tiếp:

"Nhưng không biết ...".

Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh là người từng trải trên giang hồ, nhìn dáng vẻ của thiếu niên này, thì biết rằng trong lòng y hoài nghi về thân phận của mình, gật đầu nói:

"Mong huynh hãy chuyển lời, bảo rằng có Giang Bắc Hồ Bách Linh đích thân bái phỏng".

Thanh niên ấy thấy Hồ Bách Linh khí độ phi phàm, ôm quyền cười:

"Nếu đã là bằng hữu của gia sư, xin hãy theo vãn bối vào trong cốc. Rồi cúi người nói tiếp:

"Vãn bối sẽ dắt đường cho các vị". Nói rồi đi về phía trước.

Con đường này tuy rất bằng phẳng, nhưng lại rất xa, đi khoảng một trăm trượng, cây rừng hai bên um tùm, mỗi khi có trận gió thổi qua thì phát ra tiếng lá reo, mang theo làn hương thơm ngát, chốc chốc lại nghe thấy tiếng nước róc rách chảy, như nghe tiếng đàn, phong cảnh đẹp mê người ấy, Hồ Bách Linh cảm thấy trong lòng hâm mộ vô cùng.

Quần hào đi theo thiếu niên áo xanh ấy khoảng được một bữa cơm, thì lại rẽ vào một con đường núi, cảnh sắc trước mắt lại thay đổi, chỉ thấy núi non trùng điệp, gió núi lượn quanh, muôn hoa đua nở, văng vẳng có tiếng thú rừng kêu.

Lúc này thiếu niên áo xanh đột nhiên dừng bước xoay người, quay đầu nhìn Hồ Bách Linh nói:

"Phía trước chính là nơi ở của gia sư, xin các vị đứng đây chờ một lát, vãn bối sẽ vào bẩm cáo một tiếng ...".

Hồ Bách Linh gật đầu mỉm cười, thanh niên ấy cung tay, xoay người bước theo con đường núi, băng qua mảnh rừng rậm.

Hồ Bách Linh ngừng lại, quần hào cũng dừng bước, hơn hai trăm người đứng trong u cốc mà không hề nghe có một tiếng nói. Té ra quần hào đều bị thu hút bởi cảnh sắc tú lệ trong sơn cốc này, không ngừng đưa mắt nhìn xung quanh.

Đột nhiên nghe Chung Nhất Hào đang nằm trên chiếc cán, kêu:

"Trần Văn! Đến đây".

Trần Văn đang đưa mắt nhìn cảnh sắc trong sơn cốc, nghe tiếng gọi của Chung Nhất Hào, vội vàng bước tới.

Chung Nhất Hào lấy ra một bình thuốc, hạ giọng nói:

"Hãy đưa bình thuốc này cho minh chủ, bảo ngài hãy ban cho những người đã bị độc châm của ta đả thương".

Trần Văn nhận bình thuốc, hai tay dâng lên cho Hồ Bách Linh, hạ giọng:

"Bình thuốc này là Chung công tử ra lệnh cho tiểu nhân giao cho minh chủ để cứu những người bị độc châm của y đả thương".

Hồ Bách Linh nhận bình thuốc, chậm rãi bước tới phía trước những người bị độc châm đả thương, đổ thuốc trong bình ra, đặt trong mồm mỗi người một viên, hạ giọng nói:

"Đây là thuốc giải độc, mời các vị mau nuốt vào".

Vốn là những người bị thương này đều là tâm phục thủ hạ của Lao Sơn Tam Hùng, Lao Sơn Tam Hùng tuy nể phục võ công của Hồ Bách Linh, trong lòng rất tôn kính chàng, nhưng chuyện Chung Nhất Hào đã phóng độc châm đả thương thủ hạ của mình thì vẫn giữ mãi trong lòng, chỉ vì Chung Nhất Hào giờ này đang mang trọng thương, ba người tuy tức giận y, nhưng không tiện thừa lúc người ta lâm nguy mà ra tay, cho nên nén nhịn trong lòng.

Lúc này thấy y vừa mới tỉnh dậy, lập tức lấy thuốc giải độc sai người trao cho minh chủ, nhờ minh chủ trị thương có thể thủ hạ của mình, trong lòng lập tức giảm đi không ít nỗi phẫn hận đối với y.

Hồ Bách Linh là minh chủ của lục lâm trong thiên hạ, tự tay đặt thuốc vào trong miệng của những người bị thương, không những khiến cho Lao Sơn Tam Hùng càng tăng thêm lòng kính ngưỡng, mà quần hào ở các nơi khác đều thầm có ý kính phục.

Cốc Hàn Hương đi sát sau lưng Hồ Bách Linh, tay trái bế đứa trẻ, tay phải mở nút bầu nước, đổ nước bào miệng những người đang ngậm thuốc.

Nàng xinh đẹp như hoa, mỹ lệ tuyệt luân, lúc này hơi mỉm cười, phong tư ấy càng mê người, nàng đã tự tay đổ nước vào miệng cho ba người bị thương, những người khác đều nảy lòng hâm mộ, thầm trách tại sao không để cho mình bị độc châm đả thương.

Lúc này, trời đã về chiều, trong sơn cốc, đầy may mù, cảnh sắc tuyệt đẹp, dần dần bị màn đêm bao phủ, chỉ có gió núi vẫn đưa hương thơm bay tới ngào ngạt.

Lúc này thiếu niên anh tuấn mặc y phục màu xanh vẫn chưa thấy quay về, quần hào đã có người không chờ được, thầm mắng trong lòng.

Phải biết rằng trong số những người này, đại đa số là những quần hào lục lâm chiếm cứ một phương, chưa bao giờ gặp cảnh phải ngồi đợi như thế này, chỉ vì Hồ Bách Linh trong lúc nói chuyện, đã tỏ ra có mối tương giao rất sâu đậm với chủ nhân của cốc này, cho nên bọn họ mới không mạo mụi xông vào trong cốc, nay chờ mãi mà không thấy người đến, tự nhiên trong lòng lửa giận bốc lên, đột nhiên thấy trong màn mây mờ ảo có ba người chạy vội ra.

Những người ấy thân pháp rất nhanh, trong khoảnh khắc, đã dừng lại ở phía trước mặt, người ở giữa tuổi khoảng ngũ tuần, mặc bộc y phục dài màu xanh da trời, chân mang dày chữ phúc, đầu cột khăn vuông, râu dài đến ngực, mắt lạnh lùng, thần uy lẫm lẫm.

Người ở bên trái chính là thiếu niên anh tuấn vào trong cốc thông báo, người bên phải là một thiếu nữ tuổi khoảng mười chín, mình mặc áo tía, tóc cắm hoa, trông rất xinh đẹp.

Hồ Bách Linh bước về phía trước, vái dài nói:

"Đại ca vẫn mạnh khỏe, có còn nhận ra tiểu đệ Hồ Bách Linh không?".

Ông già ấy chính là Thần Tiên Phi Thoa Vạn Hiểu Quang, vội vàng đưa hai tay ra, nắm lấy hai cổ tay của Hồ Bách Linh, lắc một lúc rồi nói:

"Đệ còn có thể nhớ được vị lão ca ca sống ở chốn núi rừng hoang vắng này, rất tốt! Rất tốt ..." trong lúc vui mừng quá độ, ông chỉ cảm thấy muôn ngàn lời nói đều như tuôn ra, trong nhất thời, không biết nói thế nào mới phải, lát sau thì thở dài, nói:

"Nhớ lại lúc huynh đệ chúng ta chia tay, đệ vẫn là một thiếu niên mới hơn hai mươi tuổi, thế mà giờ đây râu ria đầy mặt!" Vừa nói vừa đưa tay vuốt chòm râu dài phía trước ngực.

Hồ Bách Linh nói:

"Phong thái của đại ca vẫn như xưa, vẫn giống hai mươi năm trước. Vạn Hiểu Quang quay đầu nhìn một nam một nữ hai bên mình nói:

"Còn chưa mau đến bái kiến thúc phụ". Thiếu niên anh tuấn và thiếu nữ ấy đồng thời quỳ xuống đất, đồng thanh nói:

"Khấu kiến thúc phụ". Hồ Bách Linh đưa tay đỡ hai người, cười nói:

"Mau đứng dậy!".

Vạn Hiểu Quang đưa mắt nhìn toàn trường xong rồi mới nói:

"Thời gian trôi qua như nước chảy, chớp mắt mà đã hai mươi mùa ấm lạnh, tiểu huynh sống ở vùng hoang vắng, không biết chuyện lớn trong võ lâm ...".

Vạn Hiểu Quang đột nhiên hạ giọng hỏi:

"Những người phía sau lưng đệ, không biết là những nhân vật nổi tiếng trong chốn lục lâm, điều này ..." đột nhiên như hiểu ra rồi tiếp lời:

"Huynh đệ! Có lẽ đệ đã tham dự cuộc tranh bá chức minh chủ lục lâm trong thiên hạ ...".

Hồ Bách Linh tiếp lới:

"Đại ca đoán việc như thần, không sai tí nào, tiểu đệ may mắn dành được chức minh chủ lục lâm, song ..." rồi chàng quay đầu nhìn quần hào phía sau lưng mình, ngừng một lát rồi tiếp lời:

"Chỉ vì khó ngăn được lòng nhớ nhung, mạo mụi đến bái phỏng, chỉ e quấy nhiễu sự thanh tu của đại ca".

Vạn Hiểu Quang ngẩng mặt nhìn trời, trầm tư một chốc rồi đột nhiên vút râu cười lớn:

"Nghe nói đệ đến đây, tiểu huynh cũng đã sắp xếp tiệc rượu cho các người, hãy mau mời bọn vào trong cốc vui vẻ một phen, một là tẩy trần cho đệ, hai là chúc mừng đệ đánh bại quần hào, đoạt được chức minh chủ trong chốn lục lâm".

Hồ Bách Linh nói:

"Hai mươi năm qua không đến thăm viếng, vừa thấy mặt đã đem lại phiền toái cho đại ca!".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Huynh đệ tri kỷ, cần gì phải nói những lời như thế ..." rồi nhướng mắt lên nhìn quần hùng, cao giọng nói:

"Chủ nhân Thảo Lư Vạn Nguyệt Hiệp, cung kính mời các vị anh hùng đến hàn xá uống ba chén rượu!".

Quần hào nghe y nói khách khí như thế, đều ôm quyền làm lễ, đồng thanh đáp lại:

"Đa tạ tấm thịnh tình của cốc chủ!".

Vạn Hiểu Quang vuốt râu cười lớn, nói:

"Các vị nể mặt, huynh đệ cảm thấy rất vinh hạnh, lão hũ xin phép đi trước dẫn đường!" Nói xong thì xoay mình bước về phía trước.

Hồ Bách Linh quay đầu nhìn quần nói:

"Vị Vạn huynh này là bằng hữu kim lan với huynh đệ, mời các vị hãy vào trong cốc, nếu như tiếp đãi có điều gì không chu toàn, mong các vị thứ lỗi".

Quần hào đồng thời cung kính đáp:

"Đã là nghĩa huynh của minh chủ, bọn chúng tôi nào dám bừa bãi".

Hồ Bách Linh biết trong số quần hào, nhân vật gì cũng có, chỉ e rằng uống xong mấy chén rượu thì dã tính phát tác, làm những chuyện vượt ra ngoài quy củ, như vậy sẽ hổ thẹn với nghĩa huynh, cho nên nói trước, đến lúc ấy nếu có người mượn rượu làm càn, thì sẽ ra tay trừng phạt, lúc đó quần hào sẽ không phản đối.

Chàng cơ trí hơn người, suy nghĩ chu đáo, trước tiên đã cảnh cáo những người tính tình khó bảo.

Quần hào xếp hàng đi theo phía sau Vạn Hiểu Quang, trong một canh giờ ngắn ngủi, đã nảy sinh lòng sùng kính đối với Hồ Bách Linh, ai nấy đều tuân theo quy củ, phóng cước bước nhanh, không hề lên tiếng.

Vạn Hiểu Quang thấy quần hào tập trung phía sau lưng Hồ Bách Linh, trong lòng vốn lo lắng, y sợ rằng Hồ Bách Linh vừa mới đoạt được chức minh chủ cũng không lâu, quần hào không phục chàng, mượn rượu sinh sự, xảy ra chuyện không vui. Nhưng thấy quần hào nghiêm túc bước đi, trong lòng lo lắng cũng giảm bớt, cước bộ dần dần gia tăng, đi được khoảng hai ba dặm đường, đến một mảnh rừng trúc, rừng trúc này tựa như đã được con người trồng, dày đặc lạ thường, giữa rừng, treo một ngọn đèn đỏ trên cao.

Vạn Hiểu Quang dẫn đường trước, chậm rãi bước vào một lối nhỏ trong rừng trúc.

Lối nhỏ này chỉ chừa cho hai người sánh vai bước qua, quần hào đành dừng lại, xếp hàng mà vào.

Đến một nơi có hàng rào bằng tre nứa, địa thế chợt mở rộng, đưa mắt nhìn trong tán cây, lầu đài nhô cao, phía trên cao có treo mười sáu ngọn đèn lồng, trên khoảng sân bằng phẳng đã sắp xếp sẵn bàn ghế.

Vạn Hiểu Quang xoay người, đối diện với quần hào, vái dài một cái, cao giọng nói:

"Xin thứ cho huynh đệ không biết các vị giá lâm hàn xá trong chốn rừng núi hoang vắng này, không thể chuẩn bị trước, nếu như có chỗ không vẹn toàn, mong các vị bỏ quá cho".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Lần này làm phiền, tiểu đệ cảm thấy không yên, nếu như Vạn huynh cứ khách sáo mãi, tiểu đệ sẽ càng hổ thẹn hơn".

Vạn Hiểu Quang vuốt râu cười, nói:

"Huynh đệ chúng ta không cần câu nệ lễ tiết, nhưng gặp chuyện long trọng như thế này, huynh đệ không thể tiếp đãi chu toàn, quả thực cảm thấy hổ thẹn trong lòng ..." nói đến đây, đột nhiên cao giọng, nói tiếp:

"Hàn xá chưa quét dọn, không thể cung kính các vị, vậy xin mời hãy ngồi trên bãi cỏ, uống vài chén rượu, nếu không chê xin hãy ngồi vào!".

Quần hào nghe y nói như thế, cũng không nói lời khách sáo gì nữa, nữa vào tiệc.

Vạn Hiểu Quang kéo tay Hồ Bách Linh, chậm rãi bước đến chỗ ngồi ở góc bên trái, cả hai cùng ngồi xuống.

Chỗ ngồi này ở góc khuất, lưng dựa vào hàng rào tre, Hồ Bách Linh giờ là thân phận minh chủ, vốn ngồi ở hàng đầu, chỉ vìvhq kéo chàng ngồi xuống, chỉ đành ngồi một góc với vị nghĩa huynh của mình.

Lúc này, thiếu niên anh tuấn mặc y phục màu xanh và thiếu nữ tóc cài hoa cũng đã lui ra, ở bàn này, chỉ có ba người, Vạn Hiểu Quang, Hồ Bách Linh và Cốc Hàn Hương.

Vạn Hiểu Quang ngồi xuống, thì thầm:

"Vị người ngọc như tiên tử này, không biết là gì của huynh đệ?".

Phải biết rằng Cốc Hàn Hương da trắng như tuyết, xinh đẹp muôn phần, mắt sáng xinh hoa, tuy đã kết tóc xe tơ với Hồ Bách Linh, nhưng nhìn vào chỉ như một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, Vạn Hiểu Quang tuy thấy hai người rất thân mật, nhưng không dám mạo mụi gọi thẳng là đệ mụi, chỉ e làm đường đột đến nàng Cốc Hàn Hương sắc đẹp muôn phần.

Hồ Bách Linh cúi người cười nói:

"Thật đáng chết! Đệ đã quên dẫn kiến cho đại ca, Hương mụi hãy mau ra mắt đại ca".

Cốc Hàn Hương ôm đứa trẻ, đứng dậy, rời chỗ ngồi, nhưng muốn qyù xuống bái lạy.

Vạn Hiểu Quang rời chỗ ngồi cúi người, luôn miệng nói:

"Không dám, không dám, đại ca là người ở chốn núi rừng, không câu nệ lễ nghĩa, đệ mụi hãy mau ngồi vào chỗ".

Cốc Hàn Hương cúi người thi lễ, mỉm cười ngồi vào chỗ.

Một lát sau, rượu thịt đã bưng lên.

Trên Hàn Bích Nhai, La Phù Nhất Tẩu đã chuẩn bị xong rượu thịt, bị Chung Nhất Hào nói khích, quần hào đã gây náo loạn đến nỗi bàn đổ đĩa bay, cả ngày nay, đa số quần hào chưa ăn uống gì, những người trong chốn lục lâm, đại đa số tính tình hào phóng, không câu nệ tiểu tiết, trong bụng giờ đây đã đói, lập tức ăn uống nhồm nhoàm.

Hồ Bách Linh tuy thấy Vạn Hiểu Quang tâm thần bất định, nghĩ rằng y không vui vì mình đã dắt lục lâm trong thiên hạ đến quấy nhiễu, lòng đã nghĩ ra chủ ý, ăn xong bữa cơm này, sẽ lập tức cáo biệt. Hai người uống được hơn mười chén, Vạn Hiểu Quang đột nhiên đặt chén rượu xuống hỏi:

"Huynh đệ đã đoạt được chức minh chủ lục lâm này, không biết bước tiếp theo sẽ tính toán thế nào?".

Hồ Bách Linh hơi thở dài, nói:

"Từ ngày chia tay đại ca ở Bắc Nhạc, chớp mắt đã trải qua hai mươi mùa ấm lạnh, hai mươi năm trôi qua như giấc mơ, nghĩ lại thật sự khiến cho người ta đau lòng ... chao ôi! Đại ca chắc cũng biết những chuyện ác của tiểu đệ khi còn ở Giang Bắc!".

Vạn Hiểu Quang bưng chén rượu uống cạn, trầm ngâm một chốc, nói:

"Chuyện xưa đã qua, đừng nên nhắc lại, chuyện cần thiết trước mắt là hành động của huynh đệ sau này, đệ đã đoạt được chức minh chủ lục lâm, nhất cử nhất động của đệ sẽ ảnh hưởng đến tình thế trên giang hồ, chúng ta là huynh đệ tri kỷ, hãy thứ ta nói thẳng không kiêng dè, cây lớn thì gió lớn, sau này đệ phải ..." nói đến đây, đột nhiên ngưng lại, ánh mắt lướt nhìn sang Cốc Hàn Hương.

Hồ Bách Linh cười nói:

"Đại ca có lời gì, xin hãy cứ nói hẳng đừng ngại, huynh đệ không có chuyện gì giấu đệ mụi".

Vạn Hiểu Quang hạ giọng nói tiếp:

"Từ xưa đến nay, trên giang hồ lúc nào rủi ro cũng trùng trùng, có biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt chết chỉ vì môt chữ danh ...".

Y ngừng một lúc rồi lại nói tiếp:

"Huynh đệ tài trí xuất chúng, võ công hơn người, tiểu huynh trước nay luôn kính phục, nhưng trên thế gian này, người có thể xưng hùng một đời, quả thực rất hiếm ...".

Hồ Bách Linh uống cạn chén rượu xong, nói:

"Đại ca chắc đã nghe được chuyện gì bất lợi cho huynh đệ, đã là tình nghĩa kim lang nặng như cốt nhục, còn có điều gì mà không thể nói".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Chuyện này nói ra đối với riêng huynh đệ không có gì bất lợi mà là hành động tụ hội ở Bắc Nhạc của lục lâm trong thiên hạ đã gây sự chú ý cho các đại môn phái trong võ lâm, nửa năm trước, La Phù Nhất Tẩu đã mời lục lâm trong thiên hạ đến Bắc Nhạc tỉ võ, các đại môn phái trong võ lâm đã có lòng cảnh giác, tập trung cao thủ ở Trung Nguyên, do chưởng môn nhân của phái Võ Đang đích thân ra mặt chủ trì, mời cao nhân của Đại Nam Giang Bắc tập trung ở Trung Nguyên, những người dự hội, đều là cao thủ của một phương ...".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Đại ca chắc cũng nhận được lời mời".

Vạn Hiểu Quang sững người, chép miệng:

"Huynh đệ liệu việc như thần, tiểu huynh quả thực đã đi dự đại hội lần này".

Hồ Bách Linh nói:

"Đại hội lần này chắc là đặt ra kế sách đối phó với đại hội Bắc Nhạc của chúng tôi".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Hiện nay trên giang hồ, khắp nơi đều xảy ra chuyện cướp cửa giết người, trước nay quần hùng lục lâm các nơi phân chia địa bàn, đôi bên đều có lòng kiêng dè lẫn nhau, khiến có thể thiên hạ đại loạn, nếu như đại hội Bắc Nhạc lần này có thể chọn ra được một minh chủ, lúc ấy quần hùng các phương sẽ tập trung dưới một lá cờ, chắc chắn ..." đột nhiên nhớ lại minh chủ của lục lâm trong thiên hạ chính là vị nghĩa đệ ngồi trước mặt mình đây, vội vàng ngừng lại không nói nữa.

Hồ Bách Linh nói:

"Điều đó cũng khó trách, nếu như lục lâm trong thiên hạ thống nhất dưới một người, không phải là chuyện một sớm một chiều, đó cũng là chuyện khó ngăn cản được".

Vạn Hiểu Quang nghe xong rồi lại sững người, nhủ thầm, xem ra y đã nghĩ đến điều ấy trước mình. Thế rồi cười nói:

"Trong cuộc đại hội lần ấy, cao thủ các nơi đều cho rằng người dành được chức minh chủ lục lâm chắc chắn là La Phù Nhất Tẩu, không ngờ ...".

Hồ Bách Linh tiếp lời:

"Chuyện này không những ngoài ý của đại ca, ba tháng trước đây, tiểu đệ cũng không nghĩ đến chuyện này, cho đên gần đây mới đột nhiên thay đổi ý nghĩ, vội vàng chạy đến Bắc Nhạc".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Giờ đây đệ đã là minh chủ của lục lâm trong thiên hạ, không biết có kế sách gì".

Hồ Bách Linh cười sảng khoái đang định trả lời câu hỏi của Vạn Hiểu Quang, đột nhiên nghe tiếng tà áo, có một người mau chóng lướt tới.

Xoay đầu nhìn lại thì ra đó là một thiếu niên mặc kình trang, lưng đeo trường kiếm, chạy về phía Vạn Hiểu Quang.

Hồ Bách Linh nhìn thấy bộ dạng của thiếu niên ấy thì lập tức biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ nghe thiếu niên ấy nói với Vạn Hiểu Quang:

"Ngoài cốc có người ...".

Hồ Bách Linh biến sắc nói:

"Ai ..." nói xong, sắc mặt đột nhiên giãn ra, tiếp lời:

"Nếu là bằng hữu năm xưa của đại ca, không biết huynh đệ có nên tránh đi một lúc hay không?".

Vạn Hiểu Quang mỉm cười, nói:

"Huynh đệ chủ đánh một trận đã nổi danh vùng Giang Bắc, kẻ địch lần đó của đệ, đệ có còn nhớ là ai không?".

Hồ Bách Linh giật mình nói:

"Người đại ca nói, có phải là Thiếu Lâm cao tăng Thiên Minh đại sư danh lừng giang hồ hay không?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Nửa năm trước, khi các đại môn phái trong võ lâm tụ hội, một trong những người của phái luyện tập tham dự đại hội chính là Thiên Minh đại sư, vị đại sư tuổi cao đức trọng này, không những rất có danh tiếng trong giang hồ, mà trong chùa Thiếu Lâm, cũng được phương trượng tôn trọng, môn hạ kính yêu, phái Thiếu Lâm phái ông ta tham dự đại hội lần này, rõ ràng rất coi trọng chuyện tranh bá của lục lâm trong thiên hạ ..." y hơi trầm ngâm rồi nói tiếp:

"Song, ông ta lần này đến đây bái phỏng, quả thực là ngoài ý của huynh, vậy huynh đệ cứ bàn chuyện đại sự với những người đi theo, tiểu huynh mời ông ta ra ngoài Vạn Nguyệt Hiệp nói chuyện là xong".

Hồ Bách Linh nói:

"Cuộc chiến năm xưa của bến sông Hoàng Hà, tiểu đệ vẫn còn nhớ rõ, phong độ của Thiên Minh đại sư. Vẫn trong sâu trong đầu, sao không mời ông ta đến đây cùng uống một chén?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Huynh đệ đã muốn gặp Thiên Minh đại sư, vậy hãy ngồi chờ một chốc, tiểu huynh sẽ đi mời ông ta".

Nói xong, đứng dậy mà đi.

Lúc này quần hào trong trường, đều đã biết xảy ra chuyện, mấy trăm ánh mắt đều nhìn về phía Vạn Hiểu Quang.

Hồ Bách Linh chậm rãi bước vào trường, cao giọng nói:

"Các vị hãy cứ dùng rượu như thường, không có lệnh của tại hạ, bất cứ ai cũng không được rời chỗ ngồi".

Chàng dáng người cao lớn, giọng nói như chuông, lần này nói chuyện với thân phận của minh chủ,chỉ cảm thấy hào khí ngất trời, thần oai lẫm lẫm.

Quần hào nghe lời căn dặn, quả nhiên vội nâng chén rượu, không để ý đến chuyện này nữa.

Lát sau, Vạn Hiểu Quang bước vào trước, sau lưng ông ta, là một nhà sư già mặt tăng bào màu xám, chân mang giày cỏ, vai vác thiền trượng.

Quần hào trong trường có không ít người biết rằng đó là vị Thiên Minh đại sư nổi danh thiên hạ, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Tự biết rằng Thiên Minh đại sư là một trong ba đại cao tăng của chùa Thiếu Lâm, thanh uy rất lớn, người trong chốn lục lâm đều e sợ ông ta ba phần, lúc này đột nhiên lại xuất hiện ở đây, lập tức gây xôn xao, nhưng Hồ Bách Linh đã có lời trước, quần hào tuy châu đầu ghé tai, bàn bạc xôn xao, nhưng không ai tự tiện rời chỗ ngồi.

Thiên Minh đại sư mỉm cười, lướt mắt nhìn quần hùng, chậm rãi bước phía sau lưng Vạn Hiểu Quang đến thẳng tới chỗ ngồi của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh đợi hai người đến gần, đứng dậy, ôm quyền thi lễ, cười nói:

"Lão Thiền sư lâu nay vẫn khỏe, không biết có nhận ra vãn bối Hồ Bách Linh không?".

Thiên Minh đại sư đặt cây thiên trượng xuống, chắp tay trước ngực, cao giọng đọc Phật hiệu, nói:

"Không dám, không dám, Hồ thí chủ vẫn còn nhớ lão tăng sao?".

Hồ Bách Linh nói:

"Đại sảnh phong độ hơn người, vãn bối vừa nhìn đã khó quên".

Đang nói thì vái dài một cái.

Thiên Minh đại sư cười nói:

"Lão tăng gặp buổi tụ hội này, quả thực vinh hạnh lắm, chỉ là đến thật mạo muội, e rằng đã làm mất hứng các vị!" Rồi chậm rãi bước vào trong tiệc ngồi xuống.

Hồ Bách Linh nói:

"Đại sư đến thật đúng lúc ..." chàng nói chưa hết ý thì ngưng lại, quay đầu nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Vị này chính là Thiên Minh đại sư, hãy mau bái kiến!".

Cốc Hàn Hương cúi người làm lễ, mỉm cười nói:

"Vẫn thường nghe đại ca bảo Lão Thiền sư nhân nghĩa hiệp đảm, không ngờ hôm nay có thể thấy được". Nàng vốn đã nghe Hồ Bách Linh kể lại cuộc chiến ở bến đò Hoàng Hà với Thiên Minh đại sư, vừa nghe bốn chữ Thiên Minh đại sư, lập tức nhớ lại chuyện xưa.

Thiên Minh đại sư đột nhiên mở to hai mắt, ánh mắt sáng quoắc, nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, một hồi lâu mà không chớp mắt, bất kỳ bộ phận nào trên khuôn mặt của nàng, hầu như ông ta đều nhìn kỹ càng.

Khoảng một tuần trà sau, Thiên Minh đại sư đột nhiên nhắm hai mắt, thở dài, chắp tay trước ngực, hạ giọng niệm:

"A di đà Phật!".

Hồ Bách Linh nhìn qua, thấy nhà sư cả một lúc lâu sau đột nhiên lại niệm Phật hiệu, đừng nói Hồ Bách Linh, Cốc Hàn Hương đều cảm thấy kỳ lạ, ngay cả Thần Tiên Phi Thoa Vạn Hiểu Quang cũng cảm thấy ngãc nhiên, nén không được hỏi:

"Lão thiền sư đã thấy được thiền cơ gì?".

Thiên Minh không để tới câu hỏi của Vạn Hiểu Quang, quay đầu lại nhìn Hồ Bách Linh nói:

"Vị nữ thí chủ này, có phải là lệnh chính của Hồ huynh hay không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Không sai, nếu như lão thiền sư đã nhìn thấy thiền cơ gì, mong hãy nói ra".

Thiên Minh đại sư nói:

"Quốc sắc thiên hương, kiều lệ vô luân, ôn nhu nhã tịnh, đáng tiếc ở trên mi tâm có một vết nhăn phạm vào tử đấu, trong vòng mười năm, e rằng tay ngọc sẽ nhuốm máu, tạo nghiệp cho võ lâm!".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Lão thiền sư đã quá lời, nàng tính tình thiện lương, ngay cả một con chim cũng không dám tổn thương, nếu bảo nàng tạo ngihệp cho võ lâm, quả thực khiến cho người ta khó tin được!".

Thiên Minh đại sư trầm giọng nói:

"Lão nạp từ nhỏ đã tinh thông thuật coi tướng, tự tin rằng không sai, nhưng cũng mong lơì của lão nạp không đúng, thì đó là điều may mắn cho thiên hạ, điều may mắn cho võ lâm đồng đạo!".

Hồ Bách Linh cười sảng khoái nói:

"Lão thiền sư danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, người trong võ lâm ai cũng kính ngưỡng, nhưng đối với dự ngôn này, tại hạ không dám tin theo".

Thiên Minh đại sư bưng chén rượu phía trước mặt, nghiêm nghĩ nói:

"Lão nạp đã ba mươi năm nay không biết đến mùi rượu, đêm nay sẽ vì chúng sinh trong võ lâm mà phá lệ ..." nói xong bưng chén rượu uống cạn, Vạn Hiểu Quang cùng uống với Thiên Minh đại sư một chén, nói:

"Chuyện của mười năm sau, tạm thời đừng nhắc đến nữa!

Thiền sư đã phá lệ uống rượu, đêm nay chúng ta hãy say sưa một phen".

Hồ Bách Linh cười lớn nói tiếp:

"Hay lắm, hay lắm, tại hạ trước tiên kính tão thiền sư ba chén". nói rồi bưng chén rượu trước tiên uống cạn ba chén.

Thiên Minh đại sư hình như trong lòng có chuyện lo lắng, gượng cười, nói:

"Lão nạp sẽ uống cho say trong đêm nay, Phật ta từ bi, xin thứ cho đệ tử!" nói xong, quả nhiên bưng chén rượu uống liền mấy chén.

Hồ Bách Linh thầm buồn cười, nhủ thầm, sao vị lão hòa thượng này lại lo phiền đến thế, chỉ là chuyện không căn cứ, thế mà ông ta lại tỏ ra vẻ lo lắng như thế.

Cốc Hàn Hương chậm rãi bưng chén rượu trước mặt, cười nói:

"Tiểu nữ cũng kính lão thiền sư một chén ...".

Thiên Minh đại sư bưng chén uống cạn, mỉm cười:

"Lão nạp có một chuyện thỉnh cầu, không biết nữ thí chủ có thể đáp ứng được không?".

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, uống hết rượu trong chén, cừơi nói:

"Lão thiền sư có chuyện gì? Hãy cứ nói với đại ca. chỉ cần đại ca chấp nhận thì là được!".

Thiên Minh đại sư quay mặt nhìn hai bên, nói:

"Lão nạp khổ tu hành cước, rất ít khi ở lại trong chùa, bối phận của lão nạp trong chùa tuy cao, nhưng không ai là đệ tử mà lão nạp đích thân truyền thụ võ công, muốn thu lệnh chính làm đệ tử, truyền cho võ công ...".

Hồ Bách Linh đứng dậy làm lễ, nói:

"Lão thiền sư coi trọng nàng như thế, vãn bối cảm kích vô cùng". Chàng quay sang nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Hương muội, sao còn chưa mau hành lễ bái sư, cơ duyên này ngàn năm khó gặp, Hương muội thật may mắn".

Cốc Hàn Hương đặt đứa trẻ xuống, nhẹ nhàng quỳ xuống đất, nói:

"Bái kiến sư phụ!".

Thiên Minh đại sư cười ha ha, nói:

"Chắc chắn một lời như thế, hãy miễn đại lễ, mau đứng dậy!".

Tiếng nói của ông ta thật lớn, quần hào trong trường đều ghe thấy, hàng trăm cặp mắt đều nhìn về phía ấy, tất cả đều im lặng như tờ.

Hồ Bách Linh nhìn lén qua, chỉ thấy quần hào trong trường ai nấy đều ngạc nhiên.

Phải biết rằng đây là chuyện không bình thường, Thiên Minh đại sư là cao thủ thuộc hàng nhất lưu trong danh môn chánh phái của võ lâm, được xếp vào một trong ba đại cao tăng của chùa Thiếu Lâm, người trong danh môn chánh phái đều tôn kính ông ta, Cốc Hàn Hương lại là thê tử của minh chủ lục lâm.

Hai nhân vật này không những hoàn cảnh khác nhau, mà còn là nam nữ hữu biệt, môn quy của

chùa Thiếu Lâm nghiêm ngặt, thiên hạ đều biết, chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn có lệ cấm phụ nữ vào trong chùa, ông ta là một cao tăng đức cao vọng trọng, thu nhận thê tử của minh chủ lục lâm làm đệ tử, có thể nói là một chuyện chấn động giang hồ.

Vạn Hiểu Quang sững người nhìn Thiên Minh đại sư, một lát sau mới cười ha ha nói:

"Lão thiền sư là người thông hiểu thiền lý, không chịu sự trói buộc của tục lý trong chốn nhân gia ...".

Thiên Minh đại sư đợi Cốc Hàn Hương ngồi vào chỗ xong mới mỉm cười:

"Lão nạp còn có chuyện quan trọng, phải đi ngay, xin cáo từ ở đây!" nói xong, không những Hồ Bách Linh cảm thấy ngạc nhiên, Vạn Hiểu Quang cũng cảm thấy kỳ lạ, sững người ra, nói:

"Cớ gì lão Thiền sư vội vàng đến rồi lại vội vàng ra đi?" ông ta biết Thiên Minh đại sư là người đức cao vọng trọng, cáo biệt như thế không phải là không có nguyên nhân, chỉ là trong nhất không nghĩ ra được mà thôi.

Cốc Hàn Hương đứng dậy nói:

"Đệ tử đưa sư phụ một đoạn!" ánh mắt lại nhìn về phía Hồ Bách Linh, như có vẻ van xin.

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Đạo làm đồ đệ, không thể ngược lại được, Hương muội hãy cứ đưa sư phụ một đoạn".

Thiên Minh đại sư rời khỏi chỗ ngồi bước ra.

Cốc Hàn Hương bế đứa trẻ đuổi theo sau Thiên Minh đại sư.

Hồ Bách Linh sợ trong quần hào có người ra tay ngăn cản, đi theo sau lưng hai người, đưa họ ra khỏi hàng rào trúc.

Chàng đưa mắt nhìn theo bóng dáng yêu kiều của Cốc Hàn Hương, đi sau lưng Thiên Minh đại sư, dần khuất trong ngõ trúc nhỏ, mới quay người lại, bước vội vào trong sân, cao giọng nói:

"Mời các vị hãy ngồi yên ..." quần hào quả nhiên ngồi xuống.

Hàng trăm cặp mắt đều nhìn về phía Hồ Bách Linh, ai nấy đều thần sắc ngưng trọng, trang nghiêm.

Vạn Hiểu Quang nhìn thấy tình thế, không khỏi lo lắng, bởi vì Thiên Minh đại sư đột nhiên đến, lại vội vàng đi, tựa như đã khiến cho quần hào nghi ngờ chỉ cần Hồ Bách Linh ra lệnh, sẽ lập tức nổi lên một trận phong ba ...".

Quần hào trong trường cũng lo lắng như Vạn Hiểu Quang, bởi vì Thiên Minh đại sư ấy là cao tăng đức cao vọng trọng trong võ lâm, lục lâm ở Đại Nam Giang Bắc đều biết đến đại danh của ông ta, huống chi ông ta lại là sư huynh của phương trượng chùa Thiếu Lâm hiện nay, nếu Hồ Bách Linh sai người đuổi theo, không những sẽ diễn ra một cuộc kịch chiến, mà hậu quả càng khó tưởng tượng hơn ...

Hồ Bách Linh nhìn thấy vẻ mặt của quần hào trong trường, biết bọn họ trong lòng đã hiểu lầm, bất đồ giật mình, nhủ thầm, tình thế trước mắt rất căng thẳng, chi bằng hãy nhân lúc này, nói ra tâm nguyện của mình, có thể tăng thêm uy tín".

Rồi nghiêm mặt, ánh mắt sáng quắc, nhìn xung quanh, nói:

"Tại hạ có một tâm nguyện, giấu trong lòng đã lâu, muốn nhân cơ hội này để thổ lộ ra, không biết các vị có hứng nghe hay không ...".

Quần hào trong trường đều đồng thanh nói:

"Xin mời minh chủ cứ nói, bọn chúng tôi rửa tai lắng nghe!

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Được hậu ái của các vị, Hồ mỗ này sẽ nói thẳng". Ánh mắt lại lướt nhìn quần hào, rành rọt nói:

"Mấy trăm năm nay, binh đao liên miên, ân oán tình thù trên giang hồ diễn ra không ngừng, nhất là người trong võ lâm chúng ta, tranh đấu nhau rất kịch liệt, cho nên trong võ lâm đã vô tình phân ra hai phái, chia ra thành hai đạo hắc bạch, những đồng đạo võ lâm chuyên dựa vào võ công để chuyển hàng bảo tiêu, cướp giàu cướu nghèo đều được người ta coi là nhân vật trong bạch đạo, bọn họ tự nhận là những hiệp đạo cứu nghèo giúp yếu ...".

Chàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

"Ngoài những người này, còn có những kẻ dũng phu, nhỏ thì mặc sức hoành hành, lớn thì chiếm cứ một phương, lập nên sơn trại, những người này bị coi là hắc đạo. Thực ra đạo cũng có đạo, chỉ cần có lòng ngay thẳng, chuyện gì mà không làm được, chuyện gì không phải do người làm, người xưa nói Thuấn cũng là người, ta cũng là người. Muốn làm Nghiêu Thuấn, chỉ cần trong lòng có ý nghĩ này cũng không phải là chuyện khó làm, hôm nay Hồ mỗ trở thành minh chủ cũng là do may mắn, tại hạ cho rằng, thân ở trong chốn lục lâm, thì phải quang minh lỗi lạc mới không uổng một đời người ...".

Những lời này, khiến cho quần hào nghe xong thì bàn bạc xôn xao.

Hồ Bách Linh ho nhẹ một tiếng, lớn giọng nói:

"Vì muốn thay đổi cách nhìn của người đời đối với nhân vật lục lâm chúng ta, vì muốn vỗ yên thiên lương của mỗi người, vì địa vị ngàn năm sau này của lục lâm trong thiên hạ, hôm nay Hồ mỗ phải lấy thân phận minh chủ lục lâm trong thiên hạ, trịnh trọng tuyên bố với anh hùng trong thiên hạ, đặt ra bốn đại giới luật trong giới lục lâm, hễ là người trong chốn lục lâm, đều phải tuân theo ...

Quần hào nhất thời im lặng, hàng trăm cặp mắt nhìn về phía Hồ Bách Linh, trong trường trang nghiêm lạ thường, Hồ Bách Linh cũng cảm thấy căng thẳng.

Phải biết rằng những người này bình thường chiếm cứ một phương, giết người cướp hàng, muốn làm gì thì làm, không hề để ý đến vương pháp, không hề bị trói buộc, thế mà trong chốc lát nữa đây sẽ có mấy giới luật trói buộc bọn họ, về mặt tâm lý, trước tiên đã cảm thấy khó chịu, nếu như có một người buông lời phản kháng, chắc chắn thế cuộc không thể thu xếp được.

Hồ Bách Linh trầm ngâm một lúc, cười lớn nói:

"Nếu các vị có ai không muốn bị trói buộc bởi giới luật, giờ đây rời khỏi nơi này vẫn còn kịp".

Chàng hỏi liền mấy tiếng, quần hào không ai trả lời.

Sự im lặng càng khiến cho không khí trong trường căng thẳng hơn. Hồ Bách Linh nhủ thầm, chuyện này sớm muộn sẽ gây nên một cuộc kinh động, chi bằng cứ nói ra trước". Thế rồi nghiêm mặt, cao giọng, nói:

"Trong muôn ngàn chuyện ác, dâm là hàng đầu, tại hạ muốn giới luật đầu tiên là nghiêm cấm dâm hành, bức hiếp phụ nữ nhà lành!".

Quần hào lại hạ giọng bàn bạc, nhưng không có ai phản đối.

Hồ Bách Linh nhìn toàn trường, trầm ngâm một lát, tiếp lời:

"Tàn sát những người vô tội, tàn hại những nhà thiện lương, là chuyện khiến cho người trong chốn lục lâm chúng ta bị chỉ trích nhiều nhất, phải xếp vào đại giới thứ hai!".

Lời này vừa nói ra, quần hào đều nhốn nháo, lập tức có người cao giọng nói:

"Giới luật cấm giết người này của minh chủ, hình như đã quá hà khắc, những kẻ đi lại trên giang hồ như chúng ta, kiếm cơm trên đường đao mũi kiếm, nếu như không thể giết người, chẳng khác nào tự trói buộc tay chân, mặc cho người chém giết ...".

Người ấy chưa nói xong, đột nhiên có ba bóng người phóng tới, một người cười lớn, tiếp lời:

"Ý của minh chủ là không cho chúng ta giết bừa người tốt ...".

Quần hào quay đầu nhìn lại, thấy đó chính là La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ.

Hồ Bách Linh thấy thân pháp ba người nhanh nhẹn như thế, giống như vết thương đã giảm hết, trong lòng thầm kinh hãi, nhủ thầm, ba người này bị thương không nhẹ, sao có thể hoàn toàn hồi phục trong vòng nửa ngày như thế?

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha khi còn cách Hồ Bách Linh hơn một trượng, đột nhiên dừng lại, ôm quyền nói:

"Bọn chúng tôi vừa hồi phục thần trí, lập tức chạy đến đây, nhưng vẫn muộn một bước, ming minh chủ miễn cho tội đến trễ". Trong lời nói hay vẻ mặt đều lộ vẻ cung kính vô cùng.

Hồ Bách Linh trong lòng tuy cảnh giác, nhưng miệng vẫn mỉm cười nói:

"Ba vị đến thật đúng lúc, hãy mau ngồi vào tiệc, uống chén rượu rồi hãy nói. La Phù Nhất Tẩu cười nói:

"Minh chủ nay đã là kẻ đứng đầu trong lục lâm thiên hạ chúng ta, có chuyện gì chỉ cần căn dặn, lời nói khiêm nhường này chúng tôi nào dám nhận".

Thần thái lời nói này của y, cũng không biết thật hay giả, quần hào trong toàn trường ai nấy đều cảm thấy kỳ lạ, quay đầu nhìn về ba người ấy.

Chỉ thấy Hoắc Nguyên Kha và Lĩnh Nam Nhị Kỳ cung kính thi lễ với Hồ Bách Linh, rồi tìm ba chỗ ngồi vào.

La Phù Nhất Tẩu danh lừng thiên hạ, được người ta coi là cao thủ hàng số một trong chốn lục lâm, lúc này đột nhiên lại ngoan ngoãn như thế, không những khiến cho quần hào đều cảm thấy kỳ lạ, mà cả Hồ Bách Linh, kẻ cơ trí hơn người cũng cảm thấy nghi hoặc không yên, không biết y đến đây là có lòng gì.

Lúc này, Chung Nhất Hào và nho sĩ trung niên đột nhiên đứng dậy, khệnh khạng đến chỗ Lĩnh Nam Nhị Kỳ và La Phù Nhất Tẩu ngồi xuống một bên.

Đây rõ ràng là hành động thị uy, nhưng cũng khiến cho người ta cảm thấy một sự cân bằng, bởi vì võ công của Lĩnh Nam Nhị Kỳ và nho sĩ trung niên, Chung Nhất Hào kém nhau không nhiều, Hồ Bách Linh thì đã đủ chống lại La Phù Nhất Tẩu.

Hồ Bách Linh thấy hành động của Chung Nhất Hào và nho sĩ trung niên nhanh nhạy, như tăng thêm không ít đảm khí, mỉm cười, nói:

"Hiện nay trên giang hồ, đa số đều không giữ tín nghĩ, giữa mọi người với nhau đều là trá ngụy,

tuy đã có hứa hẹn, nhưng gặp phải xung đột lợi hại thì lập tức không màng đến lời hứa nữa, khiến cho đôi bên không thể hòa thuận với nhau, cho nên, không giữ tín nghĩa được xếp vào đại giới thứ ba!".

Chàng ngừng một lúc, thấy không có người phản bác, tiếp tục nó:

"Mười ba tỉnh của hai miền nam bắc, khu vực rộng lớn, rất khó thống nhất, nếu như có một người không nghe theo, sẽ ảnh hưởng đến toàn cuộc, nếu như chúng muốn từ bỏ những điều tệ hại hàng trăm năm nay trong chốn lục lâm, phải coi chuyện không nghe lệnh vào đại giới thứ tư ...".

Nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, ánh mắt di chuyển, quét một vòng rồi lại nói tiếp:

"Đại giới thứ tư này, là do tại hạ căn cứ vào những điều tệ hại trong chốn lục lâm mà đặt ra, hàm ý đại thể đã thuật ở trên, trước khi chưa thành định án, các vị hãy cứ tranh biện, một khi đã công bố, mong các vị nghe theo mà hành động".

Đột nhiên La Phù Nhất Tẩu đứng dậy, nói:

"Điều đại giới thứ tư mà minh chủ vừa nói, quả thực là điều tệ hại trong chốn lục lâm chúng ta, tại hạ ủng hộ trước tiên".

Quần hào nhìn thấy Hoắc Nguyên Kha tán đồng giới luật thứ tư trước nhất, ai nấy đều ngạc nhiên, trong nhất thời, hàng trăm cặp mắt đều nhìn về phía y.

Hồ Bách Linh cơ trí hơn người, nào chịu mất cơ hội, nói tiếp:

"Nếu các vị không phản đối, chuyện này hãy cứ định như thế, trước tiên mời các vị say sưa một phen, ngày mai tại hạ sẽ ban bố giới luận thứ tư bằng văn thư". Nói xong thì chậm rãi bước về phía chỗ ngồi của mình.

Trong quần hào, đa số đều là những kẻ không chịu trói buộc, nhưng lại không muốn phản đối trước, trong lòng mỗi người đều không vui, nâng chén uống cạn.

May mà, Vạn Hiểu Quang cất rượu rất nhiều, quần hào tuy uống mạnh, nhưng vẫn còn rượu, trong chốc lát, người trong toàn trường mười phần đã say hết sáu bảy.

Hồ Bách Linh tuy bề ngoài không nhìn thấy được gì, nhưng trong lòng của chàng nặng nề, chỉ e quần hùng không phục bốn điều giới luật của chàng, bỏ đi hết cả. Chàng tuy không có lòng lưu luyến chức minh chủ này, nhưng cứ như thế, tâm nguyện làm điều thiện của chàng sẽ trôi theo dòng nước.

Vạn Hiểu Quang thở dài, hạ giọng nói:

"Huynh đệ hùng tài đại lược, quả thực người thường khó bì kịp, bỏ hết điều ác sau lưng, vung

trồng nhân tốt, tấm lòng hiệp nghĩa này, tiểu huynh tuy không dám nói người đời sau chẳng làm được, nhưng người xưa cũng chẳng có, xem ra những lời đồn ngày xưa, đều là có ý không tốt, tiểu huynh cũng bị mê hoặc, tưởng là thật, quả thực hổ thẹn rất nhiều".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Điều ấy cũng chẳng phải, năm xưa có lời đồn huynh đệ làm nhiều chuyện ác không những chuyện nào cũng là sự thật, mà e rằng lời đồn vẫn chưa nói hết, chao ôi! Nếu không gặp Hương muội, chỉ e rằng tiểu đệ giờ này vẫn là kẻ hai tay nhuốm đầy máu!".

Vạn Hiểu Quang thở dài, nói:

"Nói như thế, đệ muội không những là xinh đẹp muôn phần, mà còn là một nữ tử tài sắc vẹn toàn!".

Đột nhiên Hồ Bách Linh hạ giọng nói:

"Sau khi đại ca đến Vạn Nguyệt Hiệp, có biết một nơi tên gọi là Mê Hồn Cốc ở đâu không?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Nơi ấy không phải là Mê Hồn Cốc mà phải gọi là Mê Tông Cốc, bởi vì đường đi trong cốc chằng chịt, người vào trong cốc sẽ lập tức không phân biệt được phương hướng, có rất nhiều tiều phu, thợ săn lạc vào trong cốc thì mãi không trở về, cho nên dân của vùng ấy coi nơi này là cấm địa ...".

Hồ Bách Linh đang nhăn nhó mặt mày thì vui mừng, nói:

"Vậy Mê Tông Cốc cách đây bao xa?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Khoảng năm mươi dặm, tiểu huynh đã vào trong cốc hai lần, ngoại trừ phát giác đường đi trong cốc phức tạp, khó phân biệt phương hướng, còn thấy hình như có dấu chân của các loại mãnh thú ...".

Hồ Bách Linh vội vàng hỏi:

"Đại ca đã từng đến, quả thực rất tốt, không biết có thể dắt huynh đệ đi xem thử không?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Nơi ấy hoang vắng lạ thường, không có bóng người, giờ đây đệ đã là minh chủ của lục lâm trong thiên hạ ..." đột nhiên y hiểu ra kêu à một tiếng, nói:

"Phải chăng huynh đệ muốn xây dựng Mê Tông Cốc thành tổng đường của lục lâm trong thiên

hạ?".

Hồ Bách Linh trong lòng hình như rất vui mừng, vẻ buồn bã biến mất, mỉm cười:

"Tiểu đệ tuy có ý ấy, nhưng giờ đây nói ra hãy còn quá sớm". Chàng ngừng một lát, hạ giọng, nói tiếp:

"Huynh đệ đã giành được chức minh chủ, nhưng giờ đây lòng người vẫn chưa hoàn toàn nghe theo tiểu đệ, bốn điều giới luật đã khiến không ít người không vừa ý, chỉ cần có một người ra mặt khiêu khích, sẽ khiến cho trời long đất lở, Mê Tông Cốc ấy có ít người đến, đúng là nơi tốt để chúng tôi xử lý việc nội bộ ..." nói đến đây, đột nhiên nhún vai, mắt mở to, thần uy lẫm lẫm, hào khí ngất trời.

Vạn Hiểu Quang giật mình, nói:

"Tấm lòng hiệp nghĩa của huynh đệ đã đủ khiến kinh thiên động địa, nhưng lực của một mình huynh đệ, làm thế nào chống lại quần hùng vây công, chuyện này không nên quá gấp".

Hồ Bách Linh lắc đầu thở dài, nói:

"Quần hào lục lâm trong thiên hạ, tụ lại một nơi, nói thì dễ, bỏ qua cơ hội này mãi mãi sẽ không có ngày này nữa, sự quan tâm của đại ca, huynh đệ xin nhận lãnh, nhân lúc đệ muội chưa quay về, chúng ta hãy lên đường càng sớm càng tốt, chỉ cần đại ca có thể dắt đệ đến cửa cốc, những chuyện khác, đệ đã có tính toán sẵn". Nói xong thì đứng phắt dậy, bước ra ngoài sân.

Vạn Hiểu Quang vốn muốn ngăn cản, nhưng thấy vẻ mặt của chàng rất dứt khoát, cho nên không ra tay ngăn cản nữa, mắt dõi theo bóng dàng của chàng bước vào trong trường.

Hồ Bách Linh bước vào trong trường, đưa mắt nhìn quần hào đang say lúy túy, nói lớn:

"Các vị huynh đệ!".

Tiếng quát này như sấm dậy giữa mùa xuân, chấn động đến nỗi tiếng động vang lại trong cốc không ngớt, quần hào trong trường đa số đều bị chấn động đến nỗi điếc tai, sực tỉnh dậy, gắng gượng mở mắt, nhìn về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh nghiêm trang nói:

"Vạn Nguyệt Cốc này không phải là nơi ở lâu, có thể dừng chân tạm thì được, nhưng rốt cuộc không phải là kế lau dài, chúng ta hãy sớm tìm một nơi để an cư ...".

Chàng hơi ngừng lại rồi nói:

"Cách đây năm chục dặm, có một nơi gọi là Mê Tông Cốc, nghe nói trong cốc thường có mãnh

thú động vật xuất hiện, nếu là kẻ nhát gan, không dám đến Mê Tông Cốc, xin mời hãy bước về phía trước mười bước ...".

Những người ấy tuy say lúy túy, rất ít người còn tỉnh táo, nhưng cũng đã có chút rượu vào người, nghe lời nói khích của chàng, tuy có những người cảm thấy chuyện này bất ngờ, nhưng cũng không chịu đi sau người khác, toàn bộ đều ngồi yên tại chỗ không động đậy.

Hồ Bách Linh sắc mặt ngưng trọng, quay nhìn về phía Vạn Hiểu Quang, cao giọng nói:

"Nếu như các vị đều muốn đi, chúng ta hãy lập tức lên đường!" tiếng đi vừa nói ra, mọi người đều đứng dậy bước về phía trước.

Nhưng có tiếng xô đẩy bàn ghế, quần hào đều đứng dậy, đi theo sau Hồ Bách Linh.

Đột nhiên vọng lại tiếng kêu dịu dàng, nói:

"Đại ca, đại ca! huynh đi đâu, tại sao không chờ muội?".

Hồ Bách Linh hơi nhíu mày, dừng lại.

Quần hùng cũng đều đứng yên.

Như cảm thấy một làn gió thơm lướt qua quần hùng, khiến cho những người đang say sưa đều mở to mắt ra nhìn, chỉ thấy Cốc Hàn Hương ôm đứa trẻ, phóng ra như tên bắn, y phục phất phơ, mang theo một luồng gió thơm.

Chạy một mạch tới chỗ Hồ Bách Linh rồi mới ngừng lại, trên mặt lộ vẻ oán trách, nói:

"Sư phụ có nhiều lời muốn nói với muội, cho nên muội ...".

Hồ Bách Linh không để cho nàng nói tiếp, mỉm cười nói:

"Ta đã nhờ đại ca giữ nàng ở Vạn Nguyệt Hiệp mấy ngày, đợi cho chúng ta tảo trừ mãnh thú, độc xà trong Mê Tông Cốc xong, xây dựng nhà cửa, sẽ đến đây rước nàng". Chàng yêu thương Cốc Hàn Hương vô cùng, chưa bao giờ để cho nàng đau lòng, dù cho có nỗi đau sinh ly tử biệt, nhưng vẫn giả vờ như không có việc gì, nío ra rất nhẹ nhàng.

Cốc Hàn Hương nhoẻn cưới, nói:

"Từ ngày chúng ta xe duyện kết tóc, có mấy lúc rời nhau đâu, chao ôi! Dù cho Mê Tông Cốc ấy có hiểm nguy đến mức nào, muội cũng phải đi cùng với đại ca!\' Vạn Hiểu Quang thở dài, nói:

"Huynh đệ, đệ hãy nghĩ lại ...".

Hồ Bách Linh mỉm cười, coi như trả lời.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh, thấy quần hào đều say sưa, có rất nhiều người cả đứng cũng không vững, người lắc la lắc lư, trong lòng đột nhiên sinh cảm giác sợ hãi, hạ giọng nói:

"Đại ca, có rất nhiều người đều đã uống say, ngày mai hãy đi Mê Tông Cốc!".

Hồ Bách Linh nói:

"Đêm nay và ngày ma đều như nhau. Đã làm phiền đại ca dẫn đường cho chúng ta!".

Vạn Hiểu Quang thấy chàng quyết lòng muốn đi, có khuyên cũng không được, thế rồi mới nói:

"Ý huynh đệ đã quyết, tiểu huynh cũng sẽ làm hết sức mình, giúp cho huynh đệ một tay". Rồi bước về phía trước.

Hồ Bách Linh dắt theo quần hào, đi sau Vạn Hiểu Quang, gió đêm thổi tới khiến cơn say giảm đi không ít.

Vạn Hiểu Quang rất hiểu địa thế nơi này, dắt quần hào vượt qu lối hẹp mà đi, y sợ những kẻ đang say sưa khi leo núi thì rơi xuống, sẽ khiến cho quần hào mất mạng với nghĩa đệ với mình, cho nên tránh những con đường hiểm trở, đi vòng theo sơn cốc, cho nên tốc độ rất chậm.

Hồ Bách Linh cơ trí hơn người, lòng biết nghĩa huynh có ý giúp đỡ, nhưng trong lòng của chàng lại có nghĩ khác, nhân lúc quần hào vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, dắt họ vào trong Mê Tông Cốc, nếu như có kẻ không phục bốn giới luật của mình mà phản kháng, thì sẽ ra tay tàn sát, trước tiên trừ đi những kẻ ác ôn nhất để chuộc lại những lỗi lầm năm xưa ... hạ giọng nói với Vạn Hiểu Quang:

"Đại ca hãy cứ đi nhanh, dù thế nào, trước khi trời sáng, chúng ta phải đến cho được Mê Tông Cốc".

Vạn Hiểu Quang quay đầu lại nhìn, gia tăng cước bộ y theo lời Hồ Bách Linh.

Y bước nhanh, quần hào cũng bước nhanh, bước chân nghe rầm rập.

Bốn năm mươi dặm đường núi đối với những người một thân mang đầy võ công này chẳng phải là chuyện khó, khoảng hai canh giờ sau, đã đến được Mê Tông Cốc.

Ngẩng đầu lên nhìn, thấy thế núi liên miên, một dãy sơn cốc quanh co lẫn vào trong các ngọn núi.

Trước cửa cốc là các loại câu cổ thụ, cỏ hoang mọc đầy, bít kín lối vào, trông rất hoang vắng.

Lúc này, trời đã sắp sáng, ở chân trời phía đông, hiện lên một dải màu trắng.

Vạn Hiểu Quang dừng bước, nhìn sơn cốc ấy nói:

"Nơi có cỏ bít kín chính là lối vào của Mê Tông Cốc!".

Hồ Bách Linh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy quần hào đều lặng lẽ đứng im, ánh mắt đều nhìn về phía chàng.

Hồ Bách Linh trong lòng đang nghĩ ra cách đối phó với quần hào, đột nhiên nghe Vạn Hiểu Quang nói:

"Mê Tông Cốc này có rất ít người đến, trong cốc có nhiều độc vật mãnh thú, huynh đệ hãy ngồi điều dưỡng tinh thần, chuẩn bị làm việc lớn, tiểu huynh sẽ mở đường cho đệ". Nói rồi lách mình bước vào trong cốc.

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Nào dám làm phiền nghĩa huynh". Rồi bước vội theo sau.

Cốc Hàn Hương cũng theo Hồ Bách Linh vào trong sơn cốc.

Quần hào thấy Cốc Hàn Hương vào trong sơn cốc, nhủ thầm, hạng nữ lưu mà cũng không sợ, chúng ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu sau có thể đi sau kẻ khác".

Rồi cất bước vào trong.

Vài người ở phía trước vừa đi, người ở phía sau cũng kéo nhau bước theo, chia thành hai hàng, sánh vai bước vào trong cốc.

Khi Hồ Bách Linh đuổi đến sau lưng Vạn Hiểu Quang, hạ giọng hỏi:

"Đại ca, Mê Tông Cốc có nơi nào có thể dễ cố thủ nhất?".

Vạn Hiểu Quang đột nhiên thi triển công phu khinh công "tinh đình điểm thủy", phóng vọt lên ba lần, bay về phía trước khoảng ba bốn trượng.

Hồ Bách Linh biết y vì muốn né tránh tai mắt người khác cho nên cố ý chạy xa ra một đoạn, nhất thời đè chân khí đuổi theo.

Vạn Hiểu Quang ngừng lại, Hồ Bách Linh đã đến sau lưng, nói:

"Chuyện của huynh đệ, đại ca ngàn vạn lần đừng nhúng tay vào, nếu như đại ca giúp cho huynh đệ, sự việc sẽ lập tức rắc rối hơn nhiều, lúc đó sẽ khó mà thu xếp được, đại ca chỉ cần nói đại khái tình thế trong cốc cho tiểu đệ biết, rồi hãy lập tức quay về Vạn Nguyệt Hiệp".

Thần Tiên Phi Thoa Vạn Hiểu Quang hơi trầm ngâm chỉ tay về phía vách núi ở trước mặt nói:

"Vách núi ở phía trước mặt, chính là môn hộ của cốc này, sau khi đến ngã rẽ ở nơi ấy, thì coi như đã vào Mê Tông Cốc, trong đó có hàng trăm ngàn lối nhỏ, đừng nói là người mới đến, dù cho là người đến vài lần cũng khó mà nhận rõ đường đi nước bước, chỉ cần lạc hướng, lập tức sẽ bị vây trong đó, tiểu huynh ngày trước khi vào thăm dò trong cốc, đã suy nghĩ kỹ càng, từng bước cẩn thận, mỗi khi qua một ngã rẽ, sẽ đốt lên một ngọn hương, nhưng vẫn bị lạc trong cốc cả một ngày một đêm mới có thể tìm được lối ra".

Hồ Bách Linh nói:

"Nói như thế, chỉ cần giữ được môn hộ của vách núi kia, sẽ lập tức khóa kín được cốc này".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Không sai ..." y trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp:

"Theo ta biết, chỗ ngã rẽ của vách núi này, có một bãi cỏ rất rộng, đủ chứa tất cả những người ở đây, nhưng ta cũng mong huynh đệ đừng quá gấp gáp, trước tiên phải suy nghĩ chu đáo, đặt ra kế hoạch rồi hãy hành động, như thế mới có thể không có điều sơ suất".

Hồ Bách Linh tiếp lời:

"Lời căn dặn của đại ca, tiểu đệ ghi nhớ trong lòng, giờ đây trời không còn sớm, đại ca cũng nên quay về Vạn Nguyệt Hiệp".

Vạn Hiểu Quang hơi thở dài, nói:

"Huynh đệ tuy đảm lược hơn người, nhưng đây không phải chuyện nhỏ, cho nên cần phải cẩn thận, tiểu huynh cáo biệt ở đây".

Hồ Bách Linh vái dài một cái để đưa tiễn, nói:

"Sau khi đại ca trở về Vạn Nguyệt Hiệp, mong hãy chuẩn bị trước, nếu như tiểu đệ lần này không thuyết phục được quần hào, tất sẽ gây nên một cuộc kịch chiến gió tanh mưa máu, sinh tử vẫn chưa biết, tiểu đệ đã sớm gác việc sống chết sang một bên, nhưng e rằng liên lụy đến đại ca".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Huynh đệ hãy yên tâm, ba ngày sau, ta sẽ đến Mê Tông Cốc tìm đệ. Nói rồi vọt người một cái đã cách xa bốn năm trượng, chạy nhanh ra ngoài cốc.

Hồ Bách Linh nhìn theo bóng dáng của Vạn Hiểu Quang, lòng nhủ thầm, nhìn thân pháp của đại

ca, võ công chắc đã có tiến bộ. Nhưng cũng mong cơn sóng gió này không liên lụy đến y.

Nhìn thấy ái thê đang ôm đứa trẻ, vội vàng chạy đến, chỉ thấy mặt nàng có chút buồn bã, mất đi nụ cười mê người thường ngày.

Hồ Bách Linh xoay người đi gấp về phía trước.

Từ ngày Hồ Bách Linh và Cốc Hàn Hương quen biết nhau, nàng chưa bao giờ thấy chàng đối với mình như thế, cho nên lo lắng, trong lòng buồn bã, nén không được nước mắt lưng tròng.

Nhưng nàng tính tình thiện lương ôn nhu, tuy đau lòng nhưng lại không oán trách trượng phu, chỉ đưa tay áo lau nước mắt, chậm rãi bước theo, để ý nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày hôm nay, chuyện gì đã khiến cho trượng phu phiền não như thế.

Nàng chỉ nhớ lại những chuyện đã qua, bất giác bước chân chậm lại, quần hùng đi ngang qua nàng, mỗi người đến bên cạnh nàng đều bất giác ngừng lại, bị thu hút bởi sắc đẹp mê người của nàng, cho đến khi người đi sau va vào mới vội vàng bước tiếp.

Mấy trăm ánh mắt đều nhìn về phía nàng, nhưng nàng hình như không cảm thấy được điều ấy, vẫn chậm bước, ngửa mặt nhìn trời, nghĩ đến tâm sự của mình.

Đột nhiên có tiếng người thì thầm bên cạnh nàng:

"Phu nhân ...".

Cốc Hàn Hương hơi giật mình, luồng suy nghĩ bị cắt đứt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chung Nhất Hào mặt che mạng, chậm bước bên cạnh nàng.

Chỉ nghe Chung Nhất Hào cười một tiếng, nói:

"Phu nhân đang nghĩ gì, phía sau không còn người nữa".

Té ra quần hào đã đi hết về phía trước, Chung Nhất Hào thì đi tách ra, hình như cố ý đi chậm lại cùng với nàng ...

Cốc Hàn Hương kêu a một tiếng, bước vội về phía trước.

Khi nàng chạy đến vách núi, quần hào đã tụ tập trên bãi cỏ bên cạnh vách núi, Hồ Bách Linh đứng đối diện với mọi người, tuy uy phong vẫn lẫm lẫm, nhưng rõ ràng rất cô độc.

Cốc Hàn Hương đột nhiên cảm thấy, mình nên đứng cùng với chàng.

Yù nghĩ ấy lướt qua đầu nàng, nàng lập tức chạy đến, đứng sau lưng Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh chăm chú nhìn quần hào, vẻ mặt nghiêm túc lạ thường, nói:

"Sơn cốc này, người ta gọi là Mê Tông Cốc, nghe đồn rằng trong cốc thường có độc xà mãnh thú xuất hiện, người bình thường vào trong cốc, sẽ như hạt cát vào trong biển khơi, không còn mạng mà quay về, cho nên nơi này rất ít người đến".

Quần hào đều bất giác quay đầu lại nhìn, chỉ thấy u cốc giao nhau, muôn lối quanh co, giống như lưới nhện, không khỏi nhíu mày, không biết Hồ Bách Linh có dụng ý gì.

Hồ Bách Linh cười sảng khoái, lớn tiếng nói tiếp:

"Tại hạ sau khi nghe được có cốc này, đột nhiên nghĩ đến chúng ta tụ hội lần này, tuy là tìm ra một người làm minh chủ lục lâm, nhưng lại vẫn chưa có một nơi làm căn cứ địa, địa lý cốc này, quả thực rất thích hợp, cho nên tại hạ muốn tạm thời xây dựng một nơi căn cứ ở trong Mê Tông Cốc ...".

Quần hào lập tức xôn xao, không ít người châu đầu ghé tai, bàn bạc nhốn nháo.

Chỉ nghe trong quần hào có người cao giọng hỏi:

"Ý của minh chủ, phải chăng là muốn giữ chúng tôi ở Bắc Nhạc, không để cho chúng tôi quay về nơi cũ?".

Lời ấy vừa nói ra, trong trường lập tức im lặng, hàng trăm cặp mắt đều đổ về phía Hồ Bách Linh, tình thế căng thẳng vô cùng.

Hồ Bách Linh mỉm cười, chậm rãi trả lời:

"Huynh đệ được các vị hậu ái, trở thành minh chủ, các vị cũng nên nghe lệnh của huynh đệ".

Mấy câu này nói rất chậm rãi, từng chữ đều có lực, vang vọng trong sơn cốc, quần hào trong toàn trường nghe xong đều sững người ra tại chỗ.

Lúc này quần hào đang nhốn nháo, Hồ Bách Linh không những không có lời vỗ yên, làm dịu lòng bọn họ, ngược lại còn dùng mệnh lệnh để trói buộc quần hào, điều ấy quả khiến cho người ta bất ngờ.

Cũng bởi vì lời của chàng bất ngờ, quần hào trong nhất thời không nghĩ ra lời để đối đáp, đều sững sốt.

Hồ Bách Linh ánh mắt như điện, nhìn lướt qua quần hào một vòng rồi nói:

"Trong số các vị, nếu như có người không tín nhiệm huynh đệ, hoặc không chịu nghe lệnh huynh đệ, mời hãy bước ra ...".

Nói đến câu cuối cùng, giọng gằng lại, âm thanh chấn động lỗ tai, vang vọng trong vách núi không ngớt.

Quần hùng trầm mặt, thần sắc của mỗi người đều lộ vẻ bực dọc, ai nấy đều nhìn nhau, thế cuộc càng căng thẳng hơn, Hồ Bách Linh đột nhiên cười sảng khoái, nói:

"Chúng ta là người trong chốn lục lâm, đa số đều coi nhẹ sự sống chết của mình, đêm năm tháng của cuộc đời dùng vào trong việc tranh danh đoạt lợi, tàn sát lẫn nhau, cho nên mới bị những người danh môn chánh phái trong võ lâm coi là hắc đạo, không thấy được mặt trời, tiếng tăm càng nhiều thì sát nghiệp càng lớn, các vị có bao giờ tự hỏi đã tàn hại bao nhiêu gia đình, giết hại bao nhiêu người ta trói gà không chặt, hành vi này có nên ...".

Đột nhiên trong quần hào có người quát lớn:

"Bọn chúng tôi tham dự đại hội ở Hàn Bích Nhai, đề cử ra minh chủ lục lâm, là để thống nhất thực lực của lục lâm chúng ta, đối kháng với bọn người tự xưng là hiệp nghĩa xuất thân từ danh môn chánh phái, không ngờ minh chủ lại lấy lòng từ bi của cửa Phật đến độ hóa chúng tôi, những chuyện hành tiện tích đức này, không cần minh chủ phải phí lời, chỉ e người ở đây ai cũng hiểu được".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Ý của huynh đệ, không phải cấm các vị giết người mà là giết những người đáng giết, nếu như cứ tùy hứng mà giết người vô tội, không những là bị người trách cứ, và cả lẽ trời cũng khó dung. Trên đời này có rất nhiều kẻ giàu có mà bất nhân bất nghĩa, đủ cho bọn chúng ta trừ khử chúng, nếu như các vị tin lời của huynh đệ, trong vòng năm năm, lục lâm sẽ có bộ mặt khác.

Cốc Hàn Hương đột nhiên bước tới phía trước hai bước, đối mặt với quần hùng, nói lớn:

"Khi chúng tôi đến Bắc Nhạc, đã cứu được đứa trẻ này trong một mảnh rừng hoang ...".

Nàng cúi nhìn đứa trẻ, nói tiếp:

"Đứa bé này tuổi còn nhỏ mà trên vai trái, chân phải mỗi nơi đều có vết đao thấu xuống, cái chết của cha mẹ chúng càng thê thảm hơn, người nam thì hai tay bị bẻ gãy, sau đó bị một đao ngang eo chém thành hai đoạn, về nữ thì trên mình trúng bốn nhát đao, thê thảm vô cùng, khiến ai nhìn thấy cũng rơi nước mắt ...".

Chương 4: Phong Vân Nơi Tuyệt Cốc Gốc Họa Gieo Trồng

Trong ánh nắng ban mai, chỉ thấy Cốc Hàn Hương nước mắt đầy mặt, gió núi thổi tà áo của nàng, như đóa hải đường run rẩy trong cơn mưa gió, khiến ai thấy cũng nảy lòng thương cảm.

Đột nhiên có một người nói to như sấm:

"Minh chủ phu phu nhân nói không sai, người trong lục lâm chúng ta xem việc giết người như chuyện đùa, không biết có bao nhiêu nhà thiện lương, chồng chết cha mất, dù cho chúng ta không sợ phép nước, trong lòng cũng khó yên". Phải biết Cốc Hàn Hương là người đẹp tuyệt trần, nhất cử nhất động của nàng đều khiến cho người ta ngây ngất, trong quần hào, không ít những kẻ là hạng tàn nhẫn, nhưng cũng ngây ngất trước nét đẹp tuyệt trần của Cốc Hàn Hương, trong lòng chỉ cảm thấy một người thiên kiều bá mị như nàng nói ra lời nào cũng đúng cả, khiến cho nỗi phẫn nộ dần dần giảm hết, tình thế trở nên dịu lại.

Chỉ nghe quần hào đồng thanh nói:

"Minh chủ đã có lòng này, bọn chúng tôi sẽ gắng hết sức mình để thay đổi".

Hồ Bách Linh thấy Cốc Hàn Hương nói như thế khiến cho quần hào đều khâm phục, chịu nghe theo mình, trong lòng nhủ thầm, té ra nét đẹp của nàng cũng có mê lực kinh người như thế.

Hồ Bách Linh hơi trầm ngâm cao giọng nói:

"Các vị đã có ý muốn giúp đỡ huynh đệ, huynh đệ cảm kích vô cùng, xin được đa tạ các vị". Nói xong rồi ôm quyền vái dài một cái.

Quần hào đều cúi người trả lễ, nói:

"Minh chủ đối đãi với chúng tôi như thế, chúng tôi nào dám nhận".

Hồ Bách Linh cười sang sảng nói:

"Các vị chịu bỏ cơ nghiệp, tâm huyết cả đời để nghe theo huynh đệ, theo lý huynh đệ phải bái một lễ".

Chàng mỗi khi nghĩ đến nửa đời của mình, tạo quá nhiều tội nghiệt, trong lòng cảm thấy không yên, lập chí ra sức làm việc tốt cho nhân gian trong quảng đời còn lại, giờ đây dành được chức minh

chủ lục lâm, lại được quần hào hứa giúp đỡ, với sức của quần hào lục lâm trong thiên hạ, nếu như làm ác thì đáng sợ, nhưng làm thiện thì sẽ có đại thành, cho nên trong lòng cảm thấy vui mừng vô cùng.

Vả lại sau khi Vạn Hiểu Quang lui khỏi Mê Tông Cốc, trong lòng cảm thấy không yên, y kính phục vô cùng trước khí khái hào hiệp muốn thay đổi những tệ hại của lục lâm, nhưng thói quen hàng trăm năm nay một khi muốn dùng sức một người hoặc nhiều người để xoay chuyển, không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên ông ta rất lo lắng tới an nguy của nghĩa đệ của mình, nếu như những hào khách lục lâm hung hăng này không chịu trói buộc, với tính cách quật cường của nghĩa đệ của mình, thế nào cũng có chuyện máu đổ thành sông, Hồ Bách Linh võ công cao cường, nhưng cũng khó chống lại khi quần hào liên thủ với nhau.

Ông ta tựa như nghe được trong u cốc vang lên tiếng gào thét, Hồ Bách Linh tay trái cầm kiếm, tay phải cầm gậy, một mình chiến đấu với quần hào ...

Ông ta thở dài, dừng bước, quay đầu nhìn vào trong cửa cốc, trong lòng không yên.

Đột nhiên nghe tiếng cười ở phía sau lưng:

"Vạn đại hiệp vẫn khỏe chứ ...".

Vạn Hiểu Quang nghe thanh âm ấy rất lạ, lập tức đề tụ chân khí, trong lòng thầm chuẩn bị, đột nhiên quay phắc người lại.

Chỉ thấy một người mặc đạo bào màu đen, trên vai cắm xéo thanh trường kiếm, đó là một đạo nhân trung niên, râu đen dài chấm ngực, mặt mỉm cười, đứng cách đó sáu bảy thước.

Người này nhìn rất lạ, trong nhất thời Vạn Hiểu Quang không nhớ ra là ai. Nhưng nhìn ve ngoài của y, hình như đã gặp ở đâu đó, không khỏi sững ra, nói:

"Xin thứ cho tại hạ mắt mũi kém cõi, không biết đã nhìn thấy hạc giá ở đâu?".

Đạo sĩ trung niên vút râu cười nói:

"Bần đạo là Bạch Dương, phụng lệnh chương môn của tệ phái, giám thị mọi cử động của bọn lục lâm ở Bắc Nhạc, đến Bắc Nhạc đã lâu, vốn là muốn đến cửa bái phỏng, nhưng vì phải giữ bí mật hành tung, cho nên không dám quấy nhiễu!".

Vạn Hiểu Quang nghe đối phương nói ra đạo hiệu, lập tức nhớ lại nửa năm trước, chương môn nhân của phái Võ Đang là Tử Dương đạo trưởng đã bày tiệc mời quần hào võ lâm ở đại dương nam bắc tại nam dương quán ở núi Võ Đang, từng gặp qua người này, thế rối mới ôm quyền nói:

"Té ra là Bạch Dương đạo huynh, thất kính thất kính!".

Bạch Dương đạo trưởng mỉm cười, nói:

"Không dám, không dám, Vạn đại hiệp đang đêm vào chốn hoang cốc, có phải là giám thị hành động tụ hội của bọn lục lâm hay không?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Điều này ...".

Bạch Dương đạo trưởng mỉm cười tiếp lời:

"Điều đó cũng khó trách, bọn chúng đặt đại trại của bọn lục lâm trong thiên hạ tại Mê Tông Cốc, cũng gần với Vạn Nguyệt Hiệp mà Vạn huynh đang ẩn cư, Vạn đại hiệp nếu như quá nghiêm khắc với bọn chúng, khó tránh sẽ gây thù chuốc oán với bọn chúng". Lời nói tuy mềm mỏng, nhưng có ý mỉa mai.

Vạn Hiểu Quang trong lòng nghĩ thầm, y nhất định đã thấy chuyện quần hào lục lâm dùng tiệc trong Vạn Nguyệt Hiệp của mình, lại thấy mình dắt quần hào vào trong Mê Tông Cốc, tất nhiên khó tránh hiểu lầm. Nghĩ tới đây, sự phẫn nộ trong lòng hơi giảm, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

"Đạo trưởng chắc là hoài nghi Vạn mỗ này, cũng tham gia vào lục lâm hay không?".

Bạch Dương mỉm cười, nói:

"Điều này bần đạo không dám đoán mò, nhưng quần phỉ lục lâm trong thiên hạ tụ hội tại Vạn Nguyệt Hiệp của huynh, chắc là chuyện có thật?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Nói như thế, lòng nghi ngờ của đạo huynh đối với tại hạ rất sâu?" y vốn là người tính tình kiêu ngạo, nghe Bạch Dương đạo trưởng mỉa mai một phen, lửa giận trong lòng bốc cao, vuốt râu cười lớn một tiếng, nói:

"Dù cho Vạn Hiểu Quang này gia nhập vào trong lục lâm, chưa đến lượt đạo huynh đến đây trách cứ, hừ! Trên đời này chả lẽ có người muốn quảm lão phu?".

Bạch Dương đạo trưởng biến sắc, nói:

"Nửa năm trước, khi sư huynh của bần đạo mời anh hùng thiên hạ dự tiệc, Vạn đại hiệp cũng đến, không ngờ nay lại bảo là sẽ gia nhập vào trong lục lâm ...".

Vạn Hiểu Quang tính tình đạm bạc, từ sau khi ẩn cư ở Vạn Nguyệt Hiệp, rất ít đi lại trên giang hồ, ngoại trừ có bằng hữu bái phỏng, nói một số chuyện trên giang hồ với y, đối với tình thế trong võ

lâm, biết rất ít, nhưng tuyệt kỹ "phi thoa" của y đã đến mức xuất thần nhập hóa, năm xưa khi còn đi lại trên giang hồ, tiếng tăm lẫy lừng, tuy y đã ẩn cư ở Vạn Nguyệt Hiệp, nhưng võ lâm một khi nhắc đến y, đều rất kính trọng. Cho nên, Tử Dương đạo trưởng khi mời anh hùng thiên hạ tụ hội ở Tam Nguyên quán, thì liền sai người đến mời ông ta tham dự.

Ông ta tuy là người không trọng danh lợi, nhưng lại là kẻ kiêu ngạo, rất không ưa bị người ta hiểu nhầm, lúc này bị Bạch Dương đạo trưởng trách cứ mỉa mai một phen, không khỉ cả giận, cười lạnh lùng một tiếng nói:

"Lệnh sư huynh Tử Dương đạo trưởng danh lừng võ lâm, vọng trọng một thời, nhưng ông ta rất khiêm nhường với kẻ khác, đạo huynh tuổi không bằng lão hũ, vọng không bằng lệnh huynh, sao lại ăn nói với kẻ khác ngang ngược như thế, hừ! Nếu không nể mặt lệnh sư huynh, ông đối đãi với lão hũ như thế, quả thực phải dạy cho ông một bài học mới phải!".

Bạch Dương đạo trưởng tuổi tuy không lớn, nhưng bối phận của ông ta trong phái Võ Đang rất cao, là đệ tử cuối cùng của Quản Tùng đạo trưởng, chương môn nhân đời trước của phái Võ Đang, rất được sư phụ yêu thương, ngày Quản Tùng nhập hóa, đã gọi đại đệ tử là Tử Dương đạo trưởng, người chương môn kế tiếp đến trước giường, dặn dò ông ta phải chăm sóc cho vị tiểu sư đệ này.

Tử Dương nhận lời, sau khi tiếp quản môn hộ phái Võ Đang, đã rất coi trọng vị tiểu sư đệ này.

Bạch Dương từ nhỏ thông minh hơn người, rất giỏi kiếm thuật tâm pháp nội công của phái Võ Đang, vì được sư phụ quá yêu thương, có thói kiêu ngạo, Tử Dương đạo trưởng vì nhận di mệnh của sư phụ lúc lâm chung, cho nên cũng dễ dãi đối với y.

Song Tử Dương đạo trưởng là một bậc tôn sư võ học, tuy dễ dãi với vị tiểu sư đệ này, nhưng không để cho y xuống núi hành đạo, một là vì tuổi trẻ tài cao, kiêu ngạo hiếp người, hai là vì y tính tình nóng nảy, rất dễ mất lòng người khác, cho nên vẫn giữ y trên núi Võ Đang, đã trải qua hai mươi năm.

Lần này lục lâm trong thiên hạ tụ hội ở Bắc Nhạc, tranh đoạt chức minh chủ, Tử Dương đạo trưởng đột nhiên nhớ đến vị sư đệ giỏi giang này của mình, hai mươi năm nay chưa từng rời núi Võ Đang một bước, nên phải y lẻn đến Bắc Nhạc, âm thầm theo dõi tình hình của đại hội lục lâm, theo Tử Dương đạo trưởng, lần hành động này phải bí mật, mà kiếm thuậtm khinh công của Bạch Dương đạo trưởng rất giỏi, cho nên có thể nhận nhiệm vụ này.

Nhưng sự thay đổi trong thiên hạ thường khiến cho người ta khó đóan được, Tử Dương đạo trưởng không ngờ rằng, Bạch Dương chưa xung đột với quần phỉ, thì lại hiểu lầm Vạn Hiểu Quang, người có danh lừng một phương.

Bạch Dương đạo trưởng nghe Vạn Hiểu Quang trách cứ, chỉ cảm thấy nổi giận, xông tới, quát lớn:

"Phái Võ Đang chúng ta là danh môn chánh phái trong võ lâm, người người giang hồ ai mà không kính ngưỡng, người trong chốn lục lâm, nghe tên đã tháo chạy, ngươi dám đối đãi với ta như thế, chả lẽ muốn xem bảo kiếm của bần đạo có nhanh hay không?".

Vạn Hiểu Quang cười nhạt, nói:

"Khẩu khí của đạo huynh thật là lớn, ông cảm thấy thanh bảo kiếm trong tay có thể thắng được tại hạ hay không?".

Bạch Dương đạo trưởng lật cổ tay, rút thanh trường kiếm trên lưng ra, chỉa về phía Vạn Hiểu Quang nói:

"Mau lấy ra binh khí, hôm nay, ta phải cho ngươi thất kiếm pháp của phái Võ Đang ..." đột nhiên vọt một cái, phóng tới phía trước, còn cách Vạn Hiểu Quang ba bốn thước.

Vạn Hiểu Quang rốt cuộc là người có tuổi, tính tình tuy kiêu ngạo, nhưng làm việc rất thận trọng, thấy Bạch Dương đạo trưởng quả thực rút kiếm xông tới, ngược lại có chút chần chừ, trong lòng nhủ thầm, kẻ này kiêu ngạo như thế, cũng nên dạy cho y một bài học. Nhưng Tử Dương đạo trưởng đối đãi với ta rấty nồng hậu, nếu mình ra tay với y, tuy đối phương sai, nhưng ngày sau làm sao ăn nói với Tử Dương đạo trưởng, chi bằng tạm thời nén cơn giận nhất thời, chờ khi đến Tam Nguyên quán của núi Võ Đang, nói lại chuyện này cho Tử Dương đạo trưởng hay, thuận tiện có thể kể lại chuyện Hồ Bách Linh muốn thay đổi những tệ hạ trong võ lâm, tự tay đặt ra bốn điều giới luật, chỉ cần Tử Dương đạo trưởng biết được chuyện này, với uy vọng của ông ta trong võ lâm, chắc chắn có thể tạm thời ngăn cản các cao thủ và các đại môn phái trong võ lâm liên thủ đối phó với nghĩa đệ, như thế Hồ Bách Linh sẽ có nhiều thời gian để sắp xếp chuyện nội bộ".

Yù nghĩ ấy vừa lướt qua, Vạn Hiểu Quang gắng giằng cơn nóng giận xuống, lạnh lùng nói:

"Nể mặt Tử Dương đạo trưởng, lão phu nhường người một bước, trong vòng nửa tháng nữa, lão phu sẽ đích thân đến Tam Nguyên quán ở núi Võ Đang một chuyến cùng lệnh sư huynh ...".

Bạch Dương đạo trưởng từ ngày học võ nghệ, chưa bao giờ có cơ hội động thủ với người khác, Vạn Hiểu Quang nổi tiếng như thế, trong lòng sớm đã nhộn nhạo, một là muốn thử thân thủ của mình, lại nghe Vạn Hiểu Quang dùng Tử Dương đạo trưởng để hù dọa mình, trong lòng tức tối hơn, kêu lớn:

"Sư huynh của bần đạo là người có thân phận như thế nào mà lại gặp ngươi?".

Mấy câu ấy làm tổn thương Vạn Hiểu Quang, y ngửa mặt cười lớn một tràng nói:

"Nói như thế, là muốn lệnh sư huynh đến tìm tại hạ sao?".

Bạch Dương đạo trưởng trong nhất thời nghe không hiểu hàm ý trong ấy, sững người ra hỏi:

"Cái gì?".

Vạn Hiểu Quang lạnh lùng nói:

"Chắc ta phải bắt sống ngươi về nhốt trong Vạn Nguyệt Hiệp, sai người đưa thư đến bảo lệnh sư huynh đến Vạn Nguyệt Hiệp này cứu ngươi ...".

Bạch Dương đạo trưởng giở thanh kiếm, đâm thẳng tới trước, miệng quát:

"Ngươi không được nói bừa, trước tiên hãy tiếp của ta ba mươi chiêu".

Y võ công vốn rất cao, lúc này phẫn nộ, đâm ra một kiếm càng mạnh hơn bình thường, kiếm phong đánh xoạc một cái.

Vạn Hiểu Quang thấy thấy thế suất kiếm của y đầy uy lực, trong lòng kinh hãi, nhủ thầm, chả trách người này cuồng vọng như thế, võ công quả thực có chỗ hơn người".

Tay phải phất một cái, thân người đã phóng ra cách xa sáu bảy thước.

Bạch Dương đạo trưởng quát lớn một tiếng, đuổi theo như hình với bóng, cổ tay phải múa tròn, thanh trường kiếm trong tay vẽ ra ba đóa kiếm hoa, đâm về phía ba đại huyệt trên người Vạn Hiểu Quang.

Vạn Hiểu Quang tay phải đánh ra một chiêu "phi bạt chàng chung", chém ra một nguồn kình lực mạnh mẽ vô cùng, giáng thẳng về phía Bạch Dương đạo trưởng, tay trái thồ vào eo, tháo ngọn roi mềm ra phất một cái, đầu roi màu vàng tung ra quét ngang eo.

Bạch Dương đạo trưởng tuy đã là một trung niên tuổi khoảng tứ tuần, nhưng đây lại là lần đầu tiên thực sự động thủ với người khác, nóng lòng cầu thắng, chưởng phải phất ra, tiếp lấy luồng chưởng lực của Vạn Hiểu Quang.

Hai đạo chưởng lực hùng hậu chạm vào nhau, bất đồ mỗi người đều lùi ra sau hai bước.

Vạn Hiểu Quang nhìn Bạch Dương đạo trưởng, mỉm cười nói:

"Công lực của đạo huynh quả nhiên thâm hậu, chả trách nào khí tráng chí hào như thế".

Bạch Dương đạo trưởng từ nhỏ đã được thầy sủng ái, nào chịu thua thiệt, hú dài một tiếng, vươn người lách cổ tay, kiếm quang lấp lánh, kiếm hoa tuôn trào, đâm thẳng về phía Vạn Hiểu Quang.

Trong lúc thịnh nộ, ra tay rất mãnh liệt, nhát kiếm nào cũng xé gió, quả thực cương nhu có đủ,khí

thế kinh người.

Vạn Hiểu Quang vừa thấy kiếm thế của bắt đầu đạo trưởng, thì biết y đánh ra "thái cực kiếm" của bổn môn, trong lòng cười nhạt, ngọn roi mềm quất một vòng lên trời, lắc cổ tay một cái, đầu roi đâm thẳng về phía kiếm của Bạch Dương đạo trưởng.

Sau hai mươi chiêu, Bạch Dương đạo trưởng bất đồ lo lắng, nhủ thầm, mình được ân sư đích thân truyền dạy kiếm pháp của bổn môn, thế mà lại không thể chiếm được một chút phần hơn, sau này làm sao hành hiệp trên giang hồ?

Yù nghĩ này của y là bởi lần đầu tiên ra giang hồ, chưa được mài giũa, một mặt cũng là vì y không có kinh nghiệm đối địch, y nào biết ngọn roi long đầu bằng tơ vàng trong tay Vạn Hiểu Quang là một loại binh khí độc môn, loại binh khí này, sở trường chính là giữa mềm và cứng, nếu như đối thủ đánh loại ngạnh công phu của ngoại môn, thì ngọn roi này có thể dùng công lực của toàn thân để chống lại đối phương, nếu như đối thủ có sở trường công phu nội nhu thì ngọn roi này sẽ mềm như một sợi dây, lúc nào cũng có thể hóa lực, mượn lực, tuyệt để cho đối phương chiếm được phần hơn.

Vạn Hiểu Quang đã dùng ngọn roi long đầu này mấy mươi năm, đã nghiên cứu được một bộ chiêu thức tinh diệu vô cùng, khi dùng thì rất thần kỳ khó đoán, y thấy Bạch Dương đạo trưởng muốn đánh bay binh khí của mình, trong lòng bất đồ hơi tức giận, thầm mắng, thật là quá coi thường lão phu, hôm nay không dạy cho người một bài học, sau này ngươi sẽ càng coi thiên hạ không ra gì.

Hai người đều có ý nghĩ riêng, chiêu thức cũng đã dần dần chuyển sang lợi hại hơn.

Bạch Dương đạo trưởng trong lúc giao đấu, đã nhìn thấy ngọn roi mềm trong tay Vạn Hiểu Quang thần kỳ khó đoán, có thể hóa giải được ám kình trên thanh kiếm của mình, biết nếu như không suất kỳ chiêu, quyết không thể thắng được đối phương. Nghĩ đến đây, hai vai bước lùi ra sau hai bước, thay đổi kiếm chiêu, lao tới lần thứ hai, kiếm thế lúc nãy vốn nhẹ nhàng chậm rãi, thế mà đột nhiên nhanh nhẹn vô cùng, từng nhát kiếm đánh ra liên miên.

Vạn Hiểu Quang biết rõ võ học của các môn các phái, vừa thấy Bạch Dương đạo trưởng thay đổi kiếm chiêu, bất đồ trong lúc giở roi chống đỡ, thầm chú ý, nhưng thấy trong kiếm ảnh liên miên bất tuyệt ấy, ẩn chứa tiếng phong lôi kinh tâm động phách, nhưng kiếm thế ấy nhìn bề ngoài thì không cương mãnh, trong lòng ngạc nhiên nhủ thầm, trong kiếm thuật của Võ Đang, đâu có loại kiếm pháp này.

Y biết rằng Bạch Dương đạo trưởng lâu nay trên núi Võ Đang rất ngang ngược, mấy câu của Vạn Hiểu Quang đã khiến y liều mạng, kiếm chiêu lần này là sự kết hợp giữa "hình ý kiếm" với "thiên lôi kiếm", cho nên trong kiếm thế liên miên bất tuyệt mới có tiếng phong lôi như thế.

Kiếm thế của Bạch Dương càng lúc càng nhanh, đánh được ba bốn mươi hiệp, người và kiếm đã

thành một thể, kiếm khí tuôn trào như sóng bể, tấn công liên miên, ngọn roi mếm của Vạn Hiểu Quang tuy lợi hại, nhưng cũng khó chống đỡ được kiếm thế như dời núi lấp biển, trong lòng kinh hãi lắm, thầm nhủ, phái Võ Đang nổi tiếng võ lâm nhờ kiếm thuật, xem ra qua thật không sai, cứ đánh như thế này, chắc chắn sẽ bị thương dưới kiếm của y, chi bằng nhân lúc còn sức phản kích, mạo hiểm tiếp y vài chiêu, kiếm thuật của kẻ àny tuy lên đến thượng thừa, nhưng kinh nghiệm đối địch không đủ, nếu như có thể dùng kế, chắc chắn có thể thắng được ...

Yù nghĩ ấy lướt qua, ngầm vận chân lực, cổ tay múa tròn, ngọn roi lòng đầu bằng tơ vàng đột nhiên vẽ ra một luồng ánh sáng màu vàng, trong nhất thời ánh vàng mạnh lên, đánh bạt thế kiếm kín kẽ của Bạch Dương đạo trưởng, mượn thế phản kích, cổ tay gập lại, đánh liền ra ba chiêu, tay đánh ra một màn roi, phóng thẳng tới ba yếu huyệt trên ngực của Bạch Dương đạo trưởng.

Chiêu "long linh phụng vũ" này, là một trong ba đại tuyệt chiêu của bảy mươi hai thức "long phụng tiên pháp" của Vạn Hiểu Quang, khi dùng thì uy thế không thể coi thường, Bạch Dương đạo trưởng lập tức bị thế phản công mạnh mẽ ấy buộc thối lùi đến hai bước, nhưng y tính tình kiêu ngạo, vừa lùi bước thì lập tức giở kiếm tấn công, một chiêu "triều phiên nam hải" đâm thẳng vào màn roi.

Thế rồi roi và kiếm giao nhau, ánh kiếm, màn roi lập tức tắt hẳn.

Bạch Dương đạo trưởng quát lên một tiếng, vận đủ nội lực, đẩy thanh trường kiếm về phía Vạn Hiểu Quang.

Té ra khi roi và kiếm giao nhau, cả hai đều vận nội lực, cho roi và kiếm giáng lại với nhau, ngọn roi tơ vàng quấn lên thanh kiếm, Bạch Dương đạo trưởng dùng lực đẩy một cái, cả kiếm lẫn roi đều đâm về phía Vạn Hiểu Quang.

Ngọn roi long đầu tơ vàng trong tay Vạn Hiểu Quang là vật mềm mại, khi giao nhau với thanh trường kiếm của Bạch Dương đạo trưởng thì thua thiệt rất lớn, chỉ cảm thấy thế đẩy của đối phương mạnh mẽ lạ thường, trong lòng biết nếu tiếp đòn này, thì sẽ bị thương ngay tại trận, lập tức rê ngang hai bước, lách qua một bên.

Bạch Dương đạo trưởng đã vận chân lực của toàn thân thấy Vạn Hiểu Quang né qua một bên, ngửa mặt hú dài một tiếng, lắc cổ tay một cái.

Cú lắc này, chính là tập trung hết công lực trong toàn thân của y, lực đạo lớn mạnh vô cùng, Vạn Hiểu Quang cảm thấy ngọn roi trong tay bị một nguồn kình lực hút đi, vốn muốn dùng lực nắm roi lại, nhưng đã trễ một bước, chỉ cảm thấy ngọn roi trong tay bị hút bay ra.

Bạch Dương đạo trưởng, một kiếm đã đánh bay được ngọn roi trong tay Vạn Hiểu Quang, cười ha ha nói:

Thần Tiên Phi Thoa, chẳng qua chỉ có thế thôi ..." rồi giơ thanh kiếm đâm thẳng tới.

Vạn Hiểu Quang nổi danh trên giang hồ, được võ lâm đồng đạo kính ngưỡng, trong đời chưa từng bao giờ bị mỉa mai như thế, nhíu này, mặt lộ sát cơ, tay trái đưa xéo ra để dụ kiếm thế của Bạch Dương, tay phải đánh ra một chiêu "phi bạt chàng chung".

vào be sườn của Bạch Dương.

Bạch Dương đạo trưởng vận nội lực, đánh bay ngọn roi của Vạn Hiểu Quang xong, nhủ thầm đã nắm chắc phần thắng trong tay, nào ngờ chq đột nhiên phản kích, trong nhất thời, né không kịp, chỉ đành hạ tay trái chịu một quyền của Vạn Hiểu Quang, chỉ cảm thấy một nguồn lực đạo mạnh mẽ, đánh lên tay trái, nhất thời cảm thấy đau đến nhói tim, bước chân không vững nữa, thối lùi đến năm bước.

Vạn Hiểu Quang vừa tung đòn đã đắc thủ, hú dài một tiếng, phóng người lên, lộn người lên không như một con chim hạc, phóng người tới chỗ cây roi rơi xuống, tay phải đưa ra nhặt ngọn roi. Cầm được ngọn roi trong tay, đột nhiên nghe phía sau lưng có tiếng gió, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bạch Dương đạo trưởng cả người lẫn kiếm phóng tới nhanh như điện chớp.

Bạch Dương đạo trưởng sau khi bị trọng thương, vẫn có thể dùng kiếm mau chóng đánh ra một đòn, quả thực ngoài ý của Vạn Hiểu Quang, dù có muốn né tránh cũng không kịp, trong lúc vội vàng, tay cầm ngọn roi quét mạnh ra.

Trong lúc lung túng, lực không giống như bình thường, lực đạo tuy mạnh, nhưng không chính xác được. chỉ nghe tiếng roi kiếm giao nhau, ngọn roi của Vạn Hiểu Quang bị thanh kiếm của Bạch Dương đạo trưởng đánh bạt ra, một luồng khí lạnh đâm thẳng tới phía trước ngực.

Té ra thế phản kích của Bạch Dương đạo trưởng sau khi bị thương, ngưng tụ công lực của tòan thân, kình đạo mạnh mẽ vô cùng, ngọn roi của Vạn Hiểu Quang chưa chặn được thế lao đến của Bạch Dương đạo trưởng, trong lúc nguy cấp, toàn thân ngửa ra sau, tay trái chống xuống đất, mau chóng lăn qua một bên.

Y tuy ứng biến nhanh chóng, nhưng vì kiếm thế của Bạch Dương quá mạnh mẽ, mũi kiếm đã đến, tay phải của Vạn Hiểu Quang bị cứa một nhát sâu đến bốn thốn, máu tươi tuôn ra.

Kiếm thế vẫn còn đà, đâm xuống đất, sâu đến nửa thước.

Vạn Hiểu Quang quát lớn một tiếng, vươn người dậy, phóng ra một cước.

Bạch Dương đạo trưởng sau khi tay trái bị thương, cố né đau đâm ra một kiếm, tuy có thể đâm tay phải của Vạn Hiểu Quang bị thương, nhưng sức lực của y cũng hết, thế là trúng một cước của Vạn Hiểu Quang, thân người bay cao đến sáu bảy thước rồi rơi xuống đất, thanh trường kiếm cũng tuột khỏi tay. Vạn Hiểu Quang cố nén đứng dậy, chạy tới chỗ Bạch Dương đạo trưởng, điểm hai huyệt đạo

của y, rồi đứng dấy băng bó vết thương trên tay, nhặt ngọn roi long đầu tơ vàng quấn vào trong eo, cõng Bạch Dương đạo trưởng chạy về Vạn Nguyệt Hiệp.

Y vốn muốn đưa Bạch Dương đạo trưởng về Vạn Nguyệt Hiệp, trước tiên trị liệu vết thương cho y, sau đó sẽ đích thân đến Tam Nguyên quán ở núi Võ Đang một chuyến, gặp mặt Tử Dương đạo trưởng để kể rõ hết sự tình.

Nhưng khi y đi đến gần Vạn Nguyệt Hiệp, trong lòng đột nhiên nghĩ rằng, nếu cõng Bạch Dương vào phía trong, chuyện y bị bắt sống sẽ lọt vào trong mắt đệ tử, Bạch Dương lại là người coi trọng sĩ diện, cho nên sẽ ghi nhớ chuyện này trong lòng, mối thù oán này mãi mãi khó mà gỡ được ...

Yù nghĩ lướt qua, thế rồi đặt Bạch Dương đạo trưởng trên vai xuống, giải huyệt đạo cho y, nói:

"Võ công của đạo trưởng cao hơn tại hạ một bậc, sự việc giờ đây đã xảy ra, toàn là do kinh nghiệm đối địch vẫn chưa đủ".

Bạch Dương đạo trưởng cười nhạt một tiếng, nói:

"Không những kinh nghiệm đối địch chưa đủ, mà võ công cũng còn kém, nhưng đã bị ông bắt sống, thì cứ coi như ta đã bại trong tay của ông!".

Vạn Hiểu Quang nhíu mày, định trút cơn giận, nhưng lòng nghĩ lại, kẻ này tuy ngang ngược, nhưng chưa bao giờ làm chuyện ác, hiện nay trên giang hồ, phái Võ Đang có chân đứng rất vững, nếu như kết thù chuốc oán với y, không những không có lợi cho mình, mà cũng sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến nghĩa đệ ...

Rồi nén cơn giận, nói:

"Trên giang hồ, thắng bại là chuyện thường thấy, huống chi chuyện hôm nay, đạo trưởng không phải thực sự bại ...".

Bạch Dương đạo trưởng đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói:

"Đạo gia có thù sẽ báo, cái nhục ngày hôm nay tạm ghi nhớ trong lòng, ngày sau sẽ tính ...".

Vạn Hiểu Quang cả giận nói:

"Vạn mỗ này sẽ chờ ngươi ở Vạn Nguyệt Hiệp".

Bạch Dương tức giận nói:

"Trong vòng ba tháng, đạo gia sẽ báo thù này ...".

Vạn Hiểu Quang thấy khẩu khí của y càng lúc càng khó nghe, không khỏi lửa giận bốc cao, đưa tay vào trong lòng, lấy ra hai mũi ngân thoa, lắc cổ tay một cái, hai mũi ngân thoa xé gió bay ra.

Y vốn được người ta tôn xưng là Thần Tiên Phi Thoa, tài ném ám khí rất cao cường, hai mũi phi thoa tuy là ra tay cùng lúc, nhưng đà lao tới thì khác nhau, mũi phi thoa bên tay trái xé gió bay thẳng tới, mũi phi thoa bên tay phải thì lại bay xéo lên tiến về phía trước, chậm rãi lạ thường.

Bạch Dương đạo trưởng đã lãnh giáo võ công của đối phương, cho nên không dám coi thường hai mũi ngân thoa, thế rồi cắn răng, cố nén cơn đau, ngầm đề chân khí, ngưng thần chuẩn bị.

Hai mũi ngân thoa khi còn cách y một trượng năm thước, thì đột nhiên mũi bên trái bỗng trở nên nhanh chóng, một luồng ánh sáng bạc phóng thẳng vào ngực Bạch Dương.

Bạch Dương đạo trưởng thấy khoảng cách của hai mũi ngân thoa tương đối xa nhau, đều tập trung chú ý lên mũi ngân thoa bên trái, nghĩ bụng trước tiên gạt mũi ngân thoa này rớt xuống rồi sẽ đối phó với mũi ngân thoa bên phải, thế rồi quát lớn một tiếng, vận nội lực một chưởng chém sang mũi ngân thoa bên tay trái.

Nội công của y thâm hậu, chưởng này tụ thế mà phát ra, uy thế không nhỏ, một luồng nội lực mạnh mẽ tuyệt luân, gíng thẳng về phía mũi ngân thoa, lập tức mũi ngân thoa ở phía trước bị lệch sang một bên.

Nào ngờ mũi ngân thoa bên phải vốn chậm rãi, cho đến khi y ra tay đối phó với mũi ngân thoa bên trái, đột nhiên phóng tới nhanh như điện xẹt, chỉ thấy một luồng ánh sáng bạc lóe lên, đã đến gần Bạch Dương đạo trưởng.

Bạch Dương đạo trưởng chém ra chưởng phải chưa kịp thu về, mũi ngân thoa đã ở phía trước ngực, trong lúc vội vàng, người lách qua một bên, mũi ngân thoa đã cắm phập vào vai trái, chỉ cảm thấy trên vai lạnh toát, mũi ngân thoa đã cắm vào trong thịt đến hơn một thốn, nhướng mắt nhìn lên, thấy Vạn Hiểu Quang hai mắt trừng trừng, đứng yên ở đấy, hai tay mỗi bên cầm hai mũi ngân thoa, xem ra nếu như hai mũi ngân thoa lúc nãy không trúng, sẽ lập tức phóng bốn mũi ngân thoa này ra.

Bạch Dương đạo trưởng thở dài, chặn huyệt đạo trên vai trái lại, tay phải cầm chuôi ngân thoa, rút chiếc thoa ra, một dòng máu phun ra xa đến bốn thước.

Vạn Hiểu Quang hai tay giở ngân thoa lên, lạnh lùng nói:

"Đây chẳng qua chỉ là một đòn trừng phạt nho nhỏ, nếu buông lời làm tổn thương người nữa, ta sẽ cho ngươi nếm mùi vị "liên hòan phi thoa"!".

Bạch Dương đạo trưởng cười một tràng điên dại, lắc cổ tay ném ngược mũi ngân thoa về phía Vạn Hiểu Quang, gằng giọng nói:

"Trong vòng ba tháng, Vạn Nguyệt Hiệp của ngươi sẽ thành bình địa ..." nói xong thì xoay người chạy mất.

Vạn Hiểu Quang nhìn bóng Bạch Dương đạo trưởng lướt nhanh như điện xẹt, trong lòng thầm than, nhủ thầm, kẻ này lòng dạ hẹp hòi như thế, sẽ khó chịu nổi cái nhục bị đả thương và bắt sống, về đến núi Võ Đang, chắc chắn sẽ buông lời thị phi, giờ đây thực lực của phái Võ Đang trên giang hồ rất lớn, chỉ e khó chịu nổi cái nhục cao thủ trong phái bị đánh bại, cho nên vì sĩ diện sẽ báo đại thù, với thực lực hùng hậu của phái Võ Đang, bản lĩnh của mình dù có mạnh hơn cũng khó chống cự nổi".

Đột nhiên ý nghĩ xoay chuyển, lại nhủ thầm, Tử Dương đạo trưởng lòng dạ khoan dung, quyết không thể tin lời nói một phía của Bạch Dương đạo trưởng, mà báo thù mình, dù cho không hài lòng việc mình dùng phi thoa đả thương Bạch Dương, chắc chắn cũng sẽ phái người đến điều tra chân tướng của chuyện này trước, nếu như y biết được Bạch Dương đạo trưởng có hành vi cuồng ngạo, chắc không đến nỗi trở mặt thành thù".

Trong nhất thời ý nghĩ dâng trào, khó lui nỗi âu lo, thở dài một tiếng, chậm rãi bước vào trong Vạn Nguyệt Hiệp.

Từ khi y ẩn cư ở Vạn Nguyệt Hiệp, đã để ý địa hình ở đây, rồi lại ra tay sắp đặt, tuy không phải nơi nào cũng hiểm trở, nhưng người khác muốn tìm chỗ ẩn thân ở đây, lại là chuyện không dễ dàng.

Ngày trước khi còn hành hiệp trên giang hồ, y đã kết thù rất nhiều, giờ đây tuy đã qyy ẩn, nhưng không hề lơi lỏngviệc luyện tập võ nghệ, ngoài ái nữ và một đệ tử đắc ý, còn có hai mươi tên gia bộc, canh giữ trong cốc, cùng với bốn ả tỳ nữ.

Y nửa đêm rời khỏi cốc, đến khi mặt trời lên ba cây sào vẫn chưa về nhà, đã khiến ái nữ và đệ tử không yên lòng, vừa vào trong cốc, đã thấy một thiếu niên anh tuấn tuổi trên dưới hai mươi và ái nữ mặc áo tía vội vàng chạy ra.

Hai người hình như đã chờ lâu, vừa thấy Vạn Hiểu Quang an toàn trở về, vui mừng chạy tới, thiếu niên ấy thần thái cung kính gọi một tiếng sư phụ, cúi đầu đứng một bên.

Nhưng thiếu nữ áo tía thì nũng nịu lêu lên một tiếng phụ thân rồi chạy vào lòng Vạn Hiểu Quang.

Nàng hình như thấy vết máu trên tay Vạn Hiểu Quang, kêu ối chao một tiếng, thối lui hai bước, vẻ mặt kinh hoảng, hỏi:

"Trên áo phụ thân sao lại có vết máu?".

Vạn Hiểu Quang mỉm cười, nói:

"Đừng lo, chỉ là một vết thương nhẹ!".

Thiếu nữ áo tía chạy về phía trước hai bước, nhẹ nhàng nâng cánh tay phải của Vạn Hiểu Quang lên, chỉ thấy trên tay áo, có một chỗ rách rộng đến bốn phân, bất giác kêu lớn:

"Phụ thân lại đánh nhau với người ta, đây chẳng phải là vết kiếm hay sao?" rồi lật chỗ rách trên tay áo của Vạn Hiểu Quang ra nhìn, chỉ thấy phần áo trong cánh tay có vết máu rướm ra ngoài.

Nàng từ nhỏ đã mất mẫu thân, lớn lên bên cạnh phụ thân, Vạn Hiểu Quang đã quy ẩn ở Vạn Nguyệt Hiệp khi tên tuổi lẫy lừng, cũng là có liên quan đến sức khỏe của ái thê.

Y tuy đã bỏ mọi danh vọng trên giang hồ vì ái thê, chọn một nơi phong cảnh đẹp đẽ như Vạn Nguyệt Hiệp để ẩn cư, mỗi ngày ở bên cạnh ái thê, chăm sóc cho bà, nhưng vẫn không thể cước được tính mạng của ái thê, sinh được cho y một đứa con gái thì lìa bỏ cõi trần, Vạn Hiểu Quang đau đớn vô cùng, nổi mong nhớ ái thê đều đặt lên mình ái nữ, tự tay nuôi dưỡng ái nữ trưởng thành.

Ông một thân nhưng vừa là cha vừa là mẹ, cho nên cũng nuông chìu đứa con duy nhất này, khiến cho nàng cũng có chút ngang ngạnh, may mà trong Vạn Nguyệt Hiệp, ai cũng nhường nàng mấy phần để cho xong chuyện.

Ông vì kỷ niệm ái thê Lý Vân Hà đã mất, cho nên đặt tên con gái là Ánh Hà.

Vạn Ánh Hà tuy ngang ngạnh một chút, nhưng thông minh lạ thường, rất hiểu lý lẽ, chuyện nhỏ tuy không khỏi theo ý mình, nhưng đối với chuyện lớn thì rất nghe lời phụ thân.

Vạn Hiểu Quang thấy được nỗi thống khổ vì bệnh của ái thê, cho nên quyền tâm truyền hết võ công cho con gái, muốn cho nàng khỏe mạnh, cho nên sinh Vạn Ánh Hà không được bao lâu, Vạn Hiểu Quang đã dùng thuốc nước tắm rửa cho nàng, khi Vạn Ánh Hà hiểu biết chút ít sự đời thì bắt đầu truyền thụ cho phương pháp nội công tọa tức, đó chính là đặt nền tảng cho việc truyền thụ võ công, bởi vì nguyên khí tiên thiên không mất, sau này còn được điều dưỡng, nền tảng vững chắc vô cùng, rất dễ đi vào cảnh giới thượng thừa, Vạn Hiểu Quang có lòng bồi dưỡng cho con gái, ngoài tình yêu thương, chăm sóc, còn điều chế cho nàng rất nhiều loại thuốc, lại thêm Vạn Ánh Hà thông minh tuyệt đỉnh, năm mười lăm tuổi đã học được chín phần võ công của Vạn Hiểu Quang.

Y thấy võ công của con gái mình đã có nhiều thành tựu, sau khi suy nghĩ thì đã truyền tuyệt kỹ "liên hoàn phi thoa".

Vạn Ánh Hà là người lanh lẹ, cảm thấy ngân thoa của phụ thân mình quá nặng, không tích hợp cho nữ tử, cho nên vẽ kiểu rồi sai thợ đẽo cho mình loại ngân thoa kiểu nhỏ, lại còn cắm thêm hai miếng ngân dịp yến vĩ, đổi tên thành yến vĩ ngân thoa.

Loại ám khí này của nàng có thể tích nhỏ, sau khi luyện tập, không những đã bước vào cảnh giới

xuất thần nhập hóa, mà một tay có thể đồng thời phóng ra bốn mũi yến vĩ ngân thoa.

Vạn Hiểu Quang thấy võ công, ám khí của con gái yêu ngày càng muốn vượt hơn mình, trong lòng cũng không biết là vui hay buồn, chỉ cảm thấy con gái của mình thông minh hơn người, xinh đẹp đáng yêu, là một nữ tử mà học một thân võ công như thế, có chút không ổn, cho nên trong lòng cũng có phần lo lắng.

Lại nói Vạn Ánh Hà thấy phụ thân không chịu nói đến chuyện bị thương, lập tức vẩu môi, nói:

"Phụ thân không nói, nữ nhi cũng đoán được kẻ nào đã đả thương người, võ công của phụ thân cao cường như thế, kẻ khác sao có thể đả thương người, chắc chắn đó chính là vị thúc thúc minh chủ lục lâm gì đó, hừ! Khi y quay trở lại Vạn Nguyệt Hiệp chúng ta, nữ nhi phải dùng "yến vĩ ngân thoa" đả thương y mới được!".

Vạn Hiểu Quang nghe mà sửng sốt, nhủ thầm, nha đầu này thật lớn gan, ngang ngạnh, nói được là làm được, thủ pháp \"yến vĩ ngân thoa\" của nó rất cao cường, nếu như nó đứng trong chỗ tối, tấn công bất ngờ, Hồ hiền đệ võ công tuy cao chỉ e khó né kịp.

Trong lòng lo lắng, buột miệng nói:

"Hà nhị không được làm bậy, phụ thân bị thương dưới kiếm của Bạch Dương đạo trưởng phái Võ Đang, chẳng có liên quan gì đến Hồ thúc thúc của con!".

Vạn Ánh Hà nhoẻn miệng cười, nói:

"Hồ thúc thúc có nghĩ kim lang với phụ thân, tất nhiên sẽ không đánh nhau với người, song, nếu nữ nhi không nói khích phụ thân, người quyết không cho nữ nhi biết sự thật, hừ! Bạch Dương đạo trưởng, sau này gặp y, nữ nhi nhất định đâm cho y hai nhát để trừ bỏ cơn tức cho phụ thân!".

Vạn Hiểu Quang không ngờ đứa con gái mới mười bảy tuổi mà đã quỷ quyệt với mình, lắc đầu thở dài, chậm rãi bước về phía trước.

Vạn Hiểu Quang uay vào trong cốc, gọi ái nữ và đồ đệ là Văn Thiên Sinh, người đã đi theo y mười mấy năm, cùng với hai mươi gia bộc trong nhà vào trong đại sảnh rồi nói:

"Bắt đầu từ hôm nay, các người phải càng để ý hơn, theo dõi các lối vào trong cốc, nếu như phát hiện có người vào trong núi, phải lập tức về bẩm báo".

Vạn Ánh Hà nói:

"Phụ thân cẩn thận phòng ngừa như thế chắc là vì Bạch Dương đạo trưởng, hừ! Một tên Bạch Dương đạo trưởng có gì đáng sợ, khi gặp y, nữ nhi sẽ cho y biến thành "Hồng Dương" đạo trưởng".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Trẻ con biết gì, Bạch Dương đạo trưởng là sư đệ chương môn phái Võ Đang hiện thời, võ công cao cường, kiếm thuật tinh thâm, ta mà vẫn chưa thắng nổi y, huống chi một chút võ công của con". Y sợ ái nữ khi gặp Bạch Dương đạo trưởng thì ra tay thật, cho nên phải dạy cho nàng cảnh giác.

Nào ngờ Vạn Ánh Hà từ nhỏ đã được y nuông chìu, không hề e sợ, chỉ mỉm cười nói:

"Phái Võ Đang rất có danh tiếng trong võ lâm, môn hạ lại nhiều, phải chăng phụ thân e sợ bọn họ đem nhiều người đến đây xâm phạm?" nàng vẫn thường nghe phụ thân nói về chuyện phái Võ Đang, biết được phái Võ Đang là một phái lớn trong giang hồ, thấy phụ thân cẩn thận như thế, biết rằng sợ có đông người đến đây xâm phạm.

Vạn Hiểu Quang lạnh lùng hừ một tiếng, giận dữ nói:

"Trẻ con đừng lắm chuyện!".

Vạn Ánh Hà nhoẻn miệng cười:

"Phụ thân không nên lo lắng vì chuyện này, Hồ thúc thúc vẫn ở gần đây, nếu như phái Võ Đang đến xâm phạm, chúng ta cứ đi mời Hồ thúc thúc sai người đến giúp đỡ". Nàng thấy Hồ Bách Linh thống lĩnh lục lâm trong thiên hạ trông rất oai phong, cho nên lúc này chợt nhớ đến chàng.

Lời ấy vừa nói ra, Vạn Hiểu Quang đột biến sắc, đứng bật dậy, bước tới gằng giọng nói:

"Phụ thân là nhân vật thế nào, sao có thể nhờ vào sức của bọn đạo phỉ trong chốn lục lâm ..." tay trái giở lên tát một cái khiến cho Vạn Ánh Hà phải lảo đảo thối lùi ra sau ba bước, trên má đỏ ửng, dấu tay vẫn còn, khóe miệng tóe máu tươi.

Từ ngày ra đời, Vạn Ánh Hà chưa bao giờ bị phụ thân mắng nặng một câu, thế mà giờ đây bị một bạt tai như thế, bất giác đứng yên tại chỗ, nhìn Vạn Hiểu Quang một lúc, đột nhiên hai tay bưng mặt khóc lớn rồi chạy ra ngoài.

Vạn Hiểu Quang hạ tay xuống, trong lòng có chút hối hận, bởi vì cảm thấy lời nói có ý nhục mạ nghĩa đệ, lại cảm thấy trách phạt ái nữ quá nặng. Thấy nàng bưng mặt chạy ra ngoài, trong lòng cảm thấy không yên.

Văn Thiên Sinh thấy sư phụ nổi cơn thịnh nộ, hoảng sợ đến nỗi không nói ra lời, cung kính đứng yên một bên.

Vạn Hiểu Quang phất tay, quay sang nói với mười hai gia bộc:

"Nếu có người xâm nhập vào trong cốc, không được tự tiện ra tay, chỉ được mau chóng quay về báo với ta".

Mười hai gia bộc ấy nhất tề ôm quyền cúi người mà lui.

Vạn Hiểu Quang quay lại nhìn Văn Thiên Sinh nói:

"Con hãy đi khuyên sư muội một lát, đừng để nó khóc đến nỗi bệnh". Nói xong thì quay người chậm rãi bước ra.

Văn Thiên Sinh biết sư muội chắc chắn về phòng, nào ngờ vào đế nội viện mới biết được nàng không quay về, trong lòng không khỏi lo lắng, nhủ thầm, sư muội đã quen được nuông chìu, làm việc bao giờ cũng theo ý mình, lúc này không biết nàng đã đi đâu. Chàng tuy trong lòng có tâm sự, nhưng không hề chậm trễ, mau chóng chạy ra ngoài.

Chàng vừa chạy, vừa suy nghĩ xem sư muội đi về hướng nào, đột nhiên lòng chợt nghĩ ra, liền chạy ra bờ hồ sau cốc, đó là nơi bình thường chàng và sư muội thường đến vui đùa và luyện võ công.

Trong lòng có tâm sự, bước chân càng nhẹ nhàng hơn, trong chốc lát đã đến cuối cốc, từ xa đã nhìn thấy một thiếu nữ áo tía, nằm phục trên tảng đá bên cạnh bờ hồ, đôi vai của nàng run lên bần bật, chắc là đang khóc.

Văn Thiên Sinh vừa thấy sư muội, nỗi lo lắng trong lòng đã giảm đi một nửa, vội vàng bước tới phía sau Vạn Ánh Hà, hạ giọng gọi:

"Sư muội, sư muội ...".

Vạn Ánh Hà chỉ khóc chứ không ngẩng đầu lên.

Văn Thiên Sinh kêu mấy tiếng mà nàng không trả lời, thì liền ngồi xuống tảng đá, nói:

"Sư muội, lẽ nào muội còn giận sư phụ ..." vừa nói vừa nhìn Vạn Ánh Hà, chỉ thấy nàng vẫn không phản ứng, thở dài, nói tiếp, sư phụ là người đức cao vọng trọng trong võ lâm, mấy khi bị người ta bức hiếp, không ngờ hôm nay bị thương trước về, trong lòng tự nhiên tức giận, muội không nên cãi lại người trong lúc ấy. Sư muội, muội là người thông minh, muội hãy nghĩ xem lời của ngu huynh có đúng không?".

Một lát sau, Vạn Ánh Hà vẫn khóc thút thít, Văn Thiên Sinh lung túng, thở dài, nói:

"Sư muội, sau khi muội chạy ra, sư phụ trong lòng cũng rất áy náy, huynh chưa bao giờ thấy thần sắc của người như thế, sư muội, đừng giận nữa ...".

Vạn Ánh Hà ngẩng đầu lên, tóc hất ra sau, mở to đôi mắt, nói:

"Muội không giận phụ thân, mụi chỉ căm ghét Bạch Dương đạo trưởng, có một ngày muội sẽ đâm y hai kiếm".

Văn Thiên Sinh trong lòng chỉ muốn làm cho nàng vui, thuận miệng nói:

"Phái Võ Đang tuy là một môn phái lớn trong giang hồ, nhưng chúng ta chưa chắc sợ bọn chúng, tay sư phụ tuy bị thương, nhưng thương thế không nặng, từ đó có thể suy đoán, Bạch Dương đạo trưởng này nhất định trọng thương trong tay của sư phụ".

Vạn Ánh Hà đột nhiên đưa tay lau nước mắt, nói:

"Phụ thân thừơng nói kiếm thuật của phái Võ Đang cao cường, là lãnh tụ hiện nay của võ lâm, huynh nói như thế, rõ ràng có ý lừa muội!".

Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên với nhau, là một đôi thanh mai trúc mã, sớm đã có tình ý, Vạn Ánh Hà vì được phụ thân yêu thương, cho nên có thói nũng nịu, bình thường Văn Thiên Sinh thường nhường nàng mấy phần, thế rồi tập thành thói quen, vì thế mới vội vàng biện bạch:

"Huynh nào dám lừa sư muội, nếu như sư phụ bại trong tay Bạch Dương đạo trưởng, y sao dễ dàng tha cho sư phụ ..." nói đến đây, đột nhiên trầm tư im lặng, lát sau mới lẩm bẩm:

"Thật ra có một điểm làm cho người ta khó hiểu, huynh nghĩ mãi mà không ra!".

Vạn Ánh Hà nói:

"Chuyện gì mà nghĩ không ra, nói cho muội biết, muội sẽ nghĩ giùm huynh!".

Văn Thiên Sinh mỉm cười, nói:

"Võ Đang vốn là một kiếm phái lớn trong giang hồ, sư phụ cũng là một đại hiệp lừng danh một thời, không biết cớ gì lại động thủ với nhau?".

Vạn Ánh Hà nói:

"Huynh đó, ngày thường thì rất thông minh, hừ! Một khi gặp phải chuyện thì lại trở nên hồ đồ như thế!".

Văn Thiên Sinh nghe mà ngạc nhiên, nói:

"Sao? Sư muội đã nghĩ ra rồi sao?".

Vạn Ánh Hà nói:

"Chuyện này rất dễ, muội không cần tìm hiểu cũng biết được!".

Văn Thiên Sinh nói:

"Sư muội thông minh hơn người, võ công cao minh hơn tiểu huynh nhiều, nhưng chuyện trong giang hồ, muội làm sao biết ..." đột nhiên cảm thấy mấy câu nói này, có chút đường đột, vội vàng sửa lại rằng:

"Có lẽ sư muội thông minh hơn người, đã nghĩ được nguyên nhân trong đó, tiểu huynh mong rửa tai lắng nghe".

Vạn Ánh Hà giở ống tay áo, lau nước mắt trên mặt, cười:

"Nhất định là do Bạch Dương đạo trưởng thấy phụ thân và bọn Hồ thúc thúc đi với nhau, đợi khi phụ thân một mình ra khỏi cốc, chặn đường chất hỏi, cho nên dẫn đến xung đột".

Văn Thiên Sinh nghe mà giật mình, nhủ thầm, nếu là như thế, chỉ e sẽ lớn chuyện.

Vạn Ánh Hà vốn nghĩ chàng nghe xong lời này của mình, nhất định sẽ khen mấy câu, nào ngờ Văn Thiên Sinh ngửa mặt nhìn trời, im lặng trầm tư, giống như chưa từng nghe, nén không được hỏi:

"Sao? Muội nói không đúng sao?".

Văn Thiên Sinh sực tỉnh, đáp liền mấy tiếng:

"Không sai, không sai, song quả thực nếu vì nguyên nhân này, chỉ e sự việc vẫn chưa kết thúc ở đây ...".

Vạn Ánh Hà nhẹ thở dài một tiếng, tiếp tục nói:

"Từ sau khi phụ thân ẩn cư ở Vạn Nguyệt Hiệp này, mười mấy năm qua chưa bao giờ gặp chuyện gì khó xử, lần này, sau khi giao đấu với Bạch Dương đạo trưởng, đột nhiên lại trở nên lo lắng phiền não như thế, thực sự không phải là không có lý do, cho nên muội suy đóan rằng nhất định là người đang lo lắng Bạch Dương đạo trưởng sẽ dắt theo người của phái Võ Đang đến đây xâm phạm, cho nên cha mới không vui như thế. Nghe nói phái Võ Đang là một kiếm phái lớn trên giang hồ, người đông thế mạnh, phụ thân một mình vỗ tay khó kêu ...".

Văn Thiên Sinh nói:

"Sư muội nói không sai, nhưng phái Võ Đang lại là danh môn đại phái trong chốn võ lâm hiện nay, quyết không thể không hỏi rõ ngọn ngành mà đã đến xâm phạm Vạn Nguyệt Hiệp chúng ta, dù

cho giữa sư phụ và Bạch Dương có chuyện hiểu lầm cũng không đến nỗi cả phái Võ Đang đến đây báo thù".

Vạn Ánh Hà nói:

"Cũng mong sư huynh nói không sai, nhưng nếu sự việc không may để muôi đóan trúng, một chút sức của Vạn Nguyệt Hiệp chúng ta khó mà chống lại cả phái Võ Đang, cách duy nhất là đi tìm Hồ thúc thúc sai người đến giúp đỡ ...".

Văn Thiên Sinh thất kinh, nói:

"Chuyện này vạn lần không thể, sư phụ là một bậc đại hiệp, làm sao có thể chung chạ với người trong chốn lục lâm được ...".

Vạn Ánh Hà nghiêm mặt nói:

"Ngoài cách này, có còn cách nào có thể giữ yên Vạn Nguyệt Hiệp chúng ta?".

Văn Thiên Sinh nói:

"Sư phụ là người lo sâu tính xa, tất đã có sắp xếp, sư muội vạn lần không được tự tiện hành động".

Vạn Ánh Hà lại thở dài, nói:

"Mong suy đoán của muội là sai thì tốt!" rồi chậm rãi đứng dậy.

Thời gian ba tháng trôi qua thật mau, Vạn Nguyệt Hiệp vẫn như xưa.

Nhưng phía ngoài Vạn Nguyệt Hiệp lại có biến cố.

Đêm nay, trời trong mây tạnh, trăng sáng như gương, bóng trăng trên trời trong xuống khe suối, từng đợt sóng xô đẩy lấp lánh, như một tấm màn dưới đáy nước, phía trên có khảm vầng trăng sáng.

Trên khe suối, ngọn núi cao ngất trời mây, phía dưới chính là lối vào của Vạn Nguyệt Hiệp.

Khe núi này rất hiểm trở, từ ngày Vạn Hiểu Quang bị thương quay về, liền sai người ngầm tăng cường căn giữ ở đây.

Đêm nay trên đỉnh núi, chính là lượt tuần phòng của Lý Mậu, thuộc hạ cũ của Vạn Hiểu Quang, người này rất hiểu biết chuyện trên giang hồ, xử lý sự việc rất tỉnh táo, về mặt võ công, cũng có tu vi rất sâu, nhất là thanh đơn đao, đã giúp y tránh được nhiều cơn sóng gió trên giang hồ, cho nên người đời trên giang hồ gọi là là Khoái đao Lý Mậu.

Đêm nay trời đã qua canh ba, mặt trăng vẫn treo trên trời, Khoái đao Lý Mậu đang đứng canh trên ngọn tra tùng, đột nhiên thấy dưới khe suối có xuất hiện ba chấm đen, y tự nhủ đó là bóng chim trên trời chiếu xuống, nhưng nghĩ lại, đêm khuya thế này, còn có chim nào bay nữa.

Nghĩ như thế, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, ngưng thần nhìn xuống, lại thấy hai chấm đen, phóng thẳng vào cửa cốc.

Khoái đao Lý Mậu vốn là người già dặn, tuy biết chấm đen xuất hiện kỳ lạ, nhưng không hề lo lắng mà vẫn ngồi trên cành cây theo dõi tiếp.

Trong chớp mắt, hai bóng đen ấy lách sang bên phải, bị tảng đá nhô lên khỏi mặt nước cản lại, lúc này không nhìn thấy nữa.

Khoái đao Lý Mậu trong lòng thầm kêu kỳ lạ, mượn lực bật trên cành cây, người nhoài ra phía trước, đã đu qua một cây khác, rồi lại phóng người vượt qua một cây nữa, trong chốc lát đã vượt qua mười mấy cây đại thụ, nhìn xuống tảng đá ấy, chẳng thấy dấu vết gì nữa chứ đừng nói bóng người.

Khoái đao Lý Mậu trong lòng lo lắng, nhủ thầm, chẳng lẽ có thể cao thủ nào đến Vạn Nguyệt Hiệp chúng ta? Trong lòng suy đoán như thế, người đã vọt xuống đất, đến gần quan sát một hồi vẫn tìm không ra dấu vết gì.

Chương 5

Lý Mậu đến bên tảng đá xem xét, đột nhiên nghe dưới suối có tiếng ục ục, y nhủ thầm, coi như ngươi có gan, quả nhiên đã đến! Rồi thu người, phóng xuống phía dưới.

Trên những vách đá của Vạn Nguyệt Hiệp, đều có các dòng suối nhỏ ngày đêm tuôn nước, nếu không để ý, thì rất khó nghe được những âm thanh khác.

Lý Mậu để ý nhảy xuống vách núi, nhưng chỉ thấy nước chảy cuồn cuộn, chẳng có một bóng người, không khỏi ngạc nhiên, nhủ thầm, chả lẽ mình đã nghe nhầm.

Y là người đi lại trên giang hồ đã lâu, bước tới một tảng đá, nghĩ thầm, trên núi cũng có người theo dõi, chi bằng mình sẽ nấp sau tảng đá.

Đang suy nghĩ thì người đã đến bên tảng đá ấy, đang định lẻn ra sau, đột nhiên sau lưng có tiếng gió, trong lòng biết có sự lạ, vội vàng vọt về phía trước.

Sự ứng biến của y tuy nhanh, nhưng người ấy thân thủ cao cường, còn nhanh hơn cả y, Lý Mậu hai chân vừa mới chạm đất, không kịp quay đầu lại, đột nhiên huyệt phong phủ ở trên vai tê rần, thì ra đã bị người ta điểm huyệt đạo.

Chỉ cảm thấy cổ áo bị người ấy chụp lại, giở lên, đi thẳng lên tảng đá.

Tảng đá ấy to khoảng hai gian nhà, nhưng tảng đá này cách vách núi vẫn còn ba bốn thước nữa.

Lý Mậu tuy bị điểm huyệt đạo, nhưng đầu óc tỉnh táo, chỉ thấy có hai đạo nhân lưng đeo trường kiếm đang đứng ở đấy, vì bị điểm huyệt đạo nên không kêu lên được, trong lòng lo lắng lắm.

Rồi thấy cổ áo được thả lỏng ra, bị người ta ném xuống đất.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy người điểm huyệt đạo của mình là một đạo sĩ trung niên, người mặc hắc bào, râu dài đến ngực, ánh mắt như điện, vừa nhìn đã biết người này có nội công tinh thâm.

Nghe y cười lạnh lùng một tiếng, nói:

"Vạn Hiểu Quang ở trong cốc này ..." rồi đặc biệt nhớ lại huyệt đạo của Lý Mậu bị điểm, không thể mở miệng được, liền nói tiếp:

"Giờ đây ta sẽ giải huyệt đạo cho ngươi, nhưng nếu muốn chạy thoát thì đừng trách bần đạo không nói trước. Nói xong, quả nhiên vỗ vào huyệt đạo của Lý Mậu, người này không biết là không có kinh nghiệm trên giang hồ hay là ỷ võ công của mình cao cường, giải huyệt đạo của Lý Mậu xong thì chậm rãi bước lui ra sau, nói:

"Giờ đây ngươi có thể trả lời ta được".

Lý Mậu nhìn lại, chỉ thấy hai đạo nhân đang đứng lức nãy đã rút ra bảo kiếm, chặn ở lối ra vào, phía trước và phía sau cũng bị người ta chặn lại, thế rồi mới nói:

"Ngươi hỏi ta điều gì?" thừa cư ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy hai bên vách núi dựng đứng cao hàng mấy trượng, khinh công của mình không thể vọt lên được.

Đạo nhân trung niên ấy lạnh lùng nói:

"Ta hỏi ngươi Vạn Hiểu Quang có ở nhà không?".

Lý Mậu thuận miệng nói:

"Ngươi là ai? Sao lại hỏi vô phép thế?" trong lòng thầm tính toán, làm thế nào để thoát thân hoặc gọi người.

Đạo nhân trung niên ấy tức giận nói:

"Ta đang hỏi ngươi, ngươi lại dám hỏi lại ta?".

Lý Mậu nói:

"Nếu như ngươi không nói rõ thân phận, tại hạ không thể nói hành tung của cốc chủ". Trong lời nói cố ý kéo dài thời gian để cho đối phương suy đoán.

Đạo sĩ trung niên ấy ngửa mặt cười lạnh lùng một tiếng, nói:

"Bần đạo là Bạch Dương, đặc biệt đến đây tìm Vạn Hiểu Quang để tính sổ món nợ cũ".

Lý Mậu trầm ngâm một lát, lẩm bẩm:

"Bạch Dương đạo trưởng! Các vị có thể phải là môn hạ của phái Võ Đang không?".

Bạch Dương đạo trưởng võ công tuy cao, nhưng chưa bao giờ bước chân vào giang hồ, do đó người biết đến tên y không nhiều, thế rồi mặt hơi biến sắc, nói:

"Nếu Vạn Hiểu Quang không có ở trong cốc, bần đạo cũng không làm khó ngươi, song ngươi hãy

cho y hay, ba ngày sau, bần đạo sẽ lại đến bái phỏng!".

Y thấy Lý Mậu không biết đến tên tuổi của mình, đột nhiên cảm thấy đường đường là một trong tứ lão của phái Võ Đang mà trên giang hồ lại chẳng có tên tuổi gì, trong lúc tức giận, đã thay đổi chủ ý, lách mình né qua một bên.

Lý Mậu mỉm cười nói:

"Phái Võ Đang là một kiếm phái đường đường chính chính trên giang hồ, làm viện phải nên quang minh lỗi lạc, tại hạ nhất định sẽ nghe theo lời căn dặn của đạo trưởng, chuyển lời cho cốc chủ, ba ngày sau sẽ cung hầu đại giá".

Bạch Dương đạo trưởng bị y mỉa mai, chỉ đành lạnh lùng nói:

"Đã là như thế, ba ngày sau bần đạo sẽ đến, lúc ấy mặc cho y có hay không, bần đạo cũng sẽ vào trong Vạn Nguyệt Hiệp của các ngươi, hễ ai ngăn cản sẽ giết sạch!".

Lý Mậu ôm quyền nói:

"Đạo trưởng hãy yên tâm, ba ngày sau, tại hạ sẽ chờ ở bên ngoài".

Bạch Dương đạo trưởng hừ một tiếng, xoay người bước vội.

Hai đạo nhân lưng đeo trường kiếm, thấy Bạch Dương vội vàng bỏ đi cũng lập tức chạy theo.

Lý Mậu thấy mất bóng người khuất xa, vội vàng chạy vào trong cốc, thấy một mình Vạn Hiểu Quang ngồi trong đại sảnh uống trà, thế rồi mới chạy vào quỳ phục xuống đất nói:

"Lý Mậu có chuyện bẩm báo chủ nhân".

Vạn Hiểu Quang xua tay cười nói:

"Ngươi đứng dậy".

Lý Mậu nói:

"Bạch Dương đạo trưởng của phái Võ Đang ...".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Ta đã biết, ngươi hãy lập tức thông báo cho mọi người hãy chuẩn bị, tập trung chờ đợi ở bãi cỏ phía trước cửa".

Lý Mậu sững người, đứng dậy chạy ra đại sảnh.

Vạn Hiểu Quang chậm rãi đứng dậy, bước ra ngoài, vẻ mặt lo lắng, đột nhiên nghe tiếng kêu lảnh lót của Vạn Ánh Hà:

"Phụ thân!" từ bên ngoài chạy vào.

Vạn Hiểu Quang làm ra vẻ vui mừng, quay đầu lại cười nói:

"Các con đi đâu?".

Vạn Ánh Hà lo lắng nói:

"Vừa rồi con và sư huynh thấy có mấy đạo nhân mang bội kiếm, không biết có phải là người của phái Võ Đang không?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Các con có động thủ với bọn họ không?".

Vạn Ánh Hà quay đầu lại nhìn Văn Thiên Sinh đang đi theo phía sau, nói:

"Con định đuổi theo hỏi cho rõ ràng, nhưng sư huynh lại ngăn cản, không cho con ra tay, bảo con hãy quay về báo với phụ thân!".

Vạn Hiểu Quang nhìn ái nữ và đệ tử, thần sắc ngưng trọng nói:

"Hai con đến đây!" y bước đến bên chiếc bàn, ngồi xuống chiếc ghế thái sư, hạ giọng nói:

"Cha có mấy lời, phải cho các con hay, không biết các con có nghe không?".

Vạn Ánh Hà ngẩn ra, hai dòng nước mắt chảy dài, nói:

"Có phải phụ thân muốn nữ nhi và sư huynh rời khỏi nơi này để tránh kẻ thù hay không?".

Vạn Hiểu Quang thở dài một tiếng, nói:

"Con rất thông minh, đoán không sai".

Vạn Ánh Hà nói:

"Võ công của cha tuyệt thế, tại sao lại sợ Bạch Dương đạo trưởng?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Phái Võ Đang là một đại kiếm phái trong võ lâm, đệ tử rất nhiều, một chút sức của Vạn Nguyệt Hiệp chúng ta làm sao có thể chống được, cha nay đã lớn tuổi, chuyện sống chết đã không để ở trong lòng, hai tháng nay ngày nào ta cũng lo lắng đến sự an nguy của hai con ...".

Văn Thiên Sinh vội vàng bước về phía trước hai bước, quỳ phục xuống nói:

"Đệ tử đã chịu ơn hai mươi năm nuôi dạy của sư phụ ...".

Vạn Hiểu Quang nghiêm mặt, lạnh lùng nói tiếp:

"Kiếm thuật của phái Võ Đang đứng hàng đầu võ lâm, cả ta mà cũng không có khả năng thắng được, dù các con ở lại đây, cũng chẳng làm gì được, hãy mau chuẩn bị lập tức theo ta ra khỏi cốc".

Vạn Ánh Hà đột nhiên nhoẻn nụ cười nói:

"Phụ thân đi cùng với chúng con?".

Vạn Hiểu Quang hơi tở dài, nói:

"Từ ngày mẫu thân của con qua đời, ta càng yêu thương con hơn, dù cho có chỗ lầm lỗi cũng không trách phạt con ..." nói đến đây, nước mắt tuôn trào.

Vạn Ánh Hà kêu lớn:

"Phụ thân!" rồi chạy vào trong lòng Vạn Hiểu Quang.

Vạn Hiểu Quang vuốt nhẹ mái tóc của ái nữ, buồn bã thở dài, nói tiếp:

"Nếu không phải vì chăm sóc cho con, cha đã sớm đi theo mẹ con xuống dưới chín suối ...".

Trong đại sảnh, không khí trở nên buồn bã, ai nấy đều nước mắt tuôn rơi, Vạn Ánh Hà đã khóc thành tiếng.

Đột nhiên nghe giọng nói vang vọng từ ngoài cửa đại sảnh:

"Có chuyện gì mà khiến cho đại ca đau thương đến thế!".

Vạn Hiểu Quang đẩy con gái ra, lau nước mắt, chỉ thấy một đại hán cao lớn, râu ria đầy mặt và một mỹ nữ tuyệt thế sánh vao bước vào trong cửa đại sảnh.

Người ấy chính là Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh, lãnh tụ của lục lâm trong thiên hạ và ái thê của y là Cốc Hàn Hương.

Vạn Hiểu Quang vội vàng bước lên, làm ra vẻ vui mừng, ôm quyền nói:

"Không biết phu phụ của hiền đệ đến đây, không kịp nghênh đón, mong hãy thứ lỗi".

Hồ Bách Linh bước vào trong sảnh, cúi người làm lễ, trả lời:

"Sao đại ca lại khách sáo với tiểu đệ như thế?" chàng nhìn lướt qua khuôn mặt Vạn Ánh Hà và Văn Thiên Sinh, lại nói:

"Đại ca đau thương như thế, chắc là có chuyện lo buồn, không biết có thể cho tiểu đệ hay hay không, tiểu đệ có lẽ sẽ giúp cho đại ca một tay".

Vạn Hiểu Quang gượng nở nụ cười:

"Hôm nay là ngày dỗ của đại tẩu, bọn chúng tôi nói đến chuyện này, trong lòng không khỏi đau buồn, khiến cho hiền đệ cười chê".

Hồ Bách Linh mỉm cười, cũng không hỏi nữa, nói sang chuyện khác:

"Trong mấy tháng nay, tiểu đệ bận rộn chuyện nội bộ, không thể đến thăm viếng đại ca ...".

Chàng ngừng một lát, mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

"Coi như trong thời gian mấy thàng nay, không uổng phí, Mê Tông Cốc đã được chỉnh lý, trưa ngày hôm sau, tiểu đệ chuẩn bị yến tiệc, cho nên đặc biệt đến mời đại ca ...".

Vạn Hiểu Quang nhíu mày, nói:

"Hiền đệ là người tài ba, có thể trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi mà có được thành tựu như thế, Mê Tông Cốc vốn là nơi ít người đến, thế mà hiền đệ có thể xây dựng thành tổng trại của minh chủ lục lâm, hình thế thiên nhiên ở đó hiểm yếu, lại được hiền đệ sắp xếp, chắc chắn sẽ vững như tường đồng vách sắt ..." y hơi trầm ngâm một lát lại nói:

"Song, mấy ngày gần đây, đang là lúc kỵ thần của đại tẩu, tiểu huynh trong lòng không vui, cho nên không thể đến dự yến được".

Cốc Hàn Hương đang định khuyên lơn, Hồ Bách Linh đã đứng dậy nói:

"Nếu đại ca trong lòng không vui, tiểu đệ cũng không dám ép uổng, tiểu đệ xin cái từ!".

Rồi đứng dậy, vái dài một cái, kéo Cốc Hàn Hương ra ngoài.

Vạn Hiểu Quang chậm bước đưa ra ngoài cổng, cao giọng nói:

"Hiền đệ chậm bước, tiểu huynh không thể đưa tiễn được!".

Hồ Bách Linh quay người lại nói:

"Đại ca trong lòng không yên, nào dám làm phiền đại ca đưa tiễn!".

Vạn Hiểu Quang đứng trong cửa đại sảnh, đợi cho hai người khuất bóng mới chậm rãi quay vào trong, nói:

"Các con hãy lập tức thu xếp hành trang, chúng ta lập tức lên đường".

Vạn Ánh Hà mấp máy môi, lời chưa kịp nói ra thì Vạn Hiểu Quang đột nhiên trầm mặt, nói:

"Nếu con là người có hiếu, thì không nên làm đau lòng cha già ...".

Vạn Ánh Hà sững ra, nói:

"Nữ nhi nào dám ...".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Hãy mau thu xếp hành lý!".

Vạn Ánh Hà giơ tay áo, lau nước mắt rồi chậm rãi xoay người, bước ra phía sau.

Vạn Hiểu Quang nhìn Văn Thiên Sinh, thấy chàng vẫn đứng đó, hơi giận nói:

"Con vẫn chưa thu xếp hành lý, đứng đó làm gì?".

Văn Thiên Sinh rơi nước mắt mà nói:

"Sư phụ hãy mang sư muội rời khỏi nơi đây, chuyện trong cốc, hãy để đệ tử ra mặt ...".

Vạn Hiểu Quang cười nhạt một tiếng nói:

"Hay thật! Võ công của con có hơn sư phụ chưa?".

Văn Thiên Sinh quỳ phục xuống đất, nói:

"Đệ tử nào dám có lòng cuồng vọng ...".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Vậy thì sao không mau thu xếp đồ đạc, định làm cho ta tức giận, dạy cho con một bài học sao?".

Văn Thiên Sinh vẫn quỳ dưới đất, cúi đầu không nói.

Vạn Hiểu Quang trong lòng đang lúc buồn bực, thấy chàang không nói, lửa giận càng bốc cao, phóng ra một cước đá tới.

Chỉ thấy ấm chén tung bay, Văn Thiên Sinh cũng bị chảy máu, nhưng chàng vẫn cứ quỳ ở đấy không động đậy.

Vạn Hiểu Quang đá trúng Văn Thiên Sinh xong, cảm thấy chàng không vận khí chống lại, trong lòng rất hối hận, nhưng trong nhất thời không thể nào thu thế được, trong lúc vội vàng hít một luồng chân khí, lực đạo tuy thu lại rất nhiều, nhưng đà phóng cước tới vẫn rất mạnh mẽ.

Chỉ thấy Vạn Ánh Hà nước mắt lưng tròng, từng giọt tuôn rơi đứng ở cầu thang.

Té ra nàng nghe tiếng chén bát vỡ, quay người lại.

Vạn Hiểu Quang chậm rãi bước đến bên cạnh Văn Thiên Sinh, phất tay nói với Vạn Ánh Hà:

"Hãy mau thu xếp đồ đạc!\' Mười mấy năm qua Vạn Ánh Hà chưa bao giờ thấy phụ thân nỏi giận như thế, nhìn sư huynh rồi xoay người chậm rãi bước lên lầu.

Vạn Hiểu Quang thở dài, nhìn Văn Thiên Sinh nói:

"Bạch Dương đạo trưởng có ý đến tìm ta, nếu như ta không ở trong cốc, sự việc cũng không thể xong được, con tưởng rằng ở trong cốc là có thể thay cho ta, con ơi, lòng con tuy quý, nhưng giang hồ hiểm trá, không giống như con nghĩ!".

Văn Thiên Sinh chậm rãi ngẩng đầu lên đứng dậy, kiên quyết nói:

"Sư nương mất sớm, sư muội lớn lên bên mình sư phụ, phái Võ Đang người đông thế mạnh, nếu như quả thực tìm đến để báo thù, Vạn Nguyệt Hiệp chúng ta không thể chống trả được, sư phụ ở đây cũng đâu khác gì đệ tử ...".

Chàng ngừng một hồi rồi lại nói tiếp:

"Sư muội không hề hiểu biết chuyện giang hồ, đệ tử tuổi hãy còn trẻ, cũng không có kinh nghiệm đối với chuyện trên giang hồ, một khi gặp hung hiểm, đệ tử khó mà bảo vệ sự an toàn cho sư muội, không biết sư phụ có cho rằng lời của đệ tử có lý hay không?".

Vạn Hiểu Quang nghe chàng nói thì sững ra, trầm ngâm một lúc, nói:

"Nói không sai, ý kiến của con còn hạn hẹp lắm, chưa chắc ta đã bị thương trong tay của đạo nhân phái Võ Đang, dù cho ta mất mạng dưới kiếm trận của phái Võ Đang, bọn chúng cũng phải trả giá đắt ..." rồi y đột nhiên buồn bã thở dài, nói:

"Con ơi, ta đã sống đến hơn sáu mươi tuổi, đã sớm hiểu rõ chuyện sống chết, sư muội của con và con đều là người trẻ tuổi, ngày tháng vẫn còn dài, chúng con là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên với nhau, tình cảm của các con ta đã biết hết, ta đưa các con rời khỏi Vạn Nguyệt Hiệp, các con hãy chạy đến chỗ ngoại công của Ánh Hà, nơi ấy non xanh nước biết, phong cảnh tuyệt đẹp, ngoại công và mấy vị cửu phụ của Hà nhi đều là bậu thức giả, sống cùng với họ, sẽ có ích lợi nhiều cho các con, chao ôi! Nếu như các con có thể sống ở nơi non xanh nước biếc ấy, làm một đôi ẩn sĩ ở chốn núi rừng, lúc rãnh rỗi, thì du sơn ngoạn thủy, sống một đời vui sướng, ta dù có chết trong Vạn Nguyệt Hiệp cũng sẽ mỉm cười mà xuống chín suối, hãy mau thu xếp hành trang, lập tức rời khỉ cốc cùng với ta".

Lời nói ấy rõ ràng là đã đem chuyện trả lời của Vạn Ánh Hà gởi cho chàng, Văn Thiên Sinh nghe mà lo lắng, sững ra một lát rồi mới quỳ xuống đất, nói:

"Đệ tử! Đệ tử ...".

trong lòng chàng sớm đã có vị sư muội này, nhưng lại cảm thấy việc bảo vệ an toàn cho sư muội, sức mình không thể làm được, trong lòng mâu thuẫn, khiến cho chàng nói không ra lời.

Vạn Hiểu Quang nói:

"Các con có thoát ra khỏi tay đạo nhân phái Võ Đang hay không vẫn là điều chưa thể biết được, chuyện này một nửa là nhờ trời, một nửa là do người, sau không mau thu xếp đồ đạc, nếu cứ kéo dài nữa, muốn chạy cũng không thoát!".

Văn Thiên Sinh thấy ý sư phụ đã quyết, biết được có nói nữa cũng vô dụng, chỉ đành đứng dậy, xoay người về phòng, thu xếp đồ đạc, mang thao binh khí, ám khí, khi vào trong đại sảnh thì Vạn Ánh Hà đã đứng chờ ở đấy.

Hai người thu xếp hành trang, đều rất đơn giản, ngoài mấy bộ y phục, thì chỉ có binh đao và ám khí.

Vạn Ánh Hà bước ra đại sảnh trước, thấy Vạn Hiểu Quang chắp tay sau lưng, trên lưng đeo tay nải màu xanh, đứng trên bậc thềm của đại sảnh, mặt lộ vẻ lo lắng.

Y quay nhì nữ nhi rồi chậm rãi bước về phía trước.

Vạn Ánh Hà thấy vẻ mặt phụ thân như thế, đã biết y không muốn kéo dài nữa, liền đi sát theo sau.

Vạn Hiểu Quang càng bước nhanh hơn. Đi được khoảng trăm trượng, thì đã chạy như bay, Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh đành thi triển khinh công đuổi theo, trong chốc lát, đã vượt qua hai ngọn núi.

Vạn Ánh Hà đột nhiên nghĩ đến, lần này rời khỏi Vạn Nguyệt Hiệp, không biết khi nào mới quay lại, cho nên muốn đến mộ phần của mẫu thân bái lạy rồi mới đi, thế rồi mới hạ giọng kêu:

"Phụ thân hãy chậm bước, nữ nhi phải bái lạy mộ phần của mẫu thân".

Vạn Hiểu Quang dừng bước, quay đầu lại nói:

"Lúc này gấp gáp, không bái cũng được!".

Vạn Ánh Hà buồn bã nói:

"Nữ nhi lần này ra đi, không biết năm nào tháng nào mới quay lại Vạn Nguyệt Hiệp, bái lạy mộ phần của mẫu thân ..." hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Vạn Hiểu Quang ngửa mặt nhìn trời, trầm giọng nói:

"Cũng được, nhưng không được ở lâu".

Vạn Ánh Hà nói:

"Nữ nhi bái lạy xong sẽ đi!".

Vạn Hiểu Quang không nói nữa, xiay người bước vào trong hẻm núi hẹp.

Té ra Vạn Hiểu Quang đau lòng vì cái chết của ái thê, không nỡ đem chôn thi thể của nàng, cho nên đã đục một chiếc quan tài đá rất lớn, đặt thi thể của ái thê vào trong quan tài đá ấy, sau đó tưới nước sạch lên để có thể nước kết thành băng, nắp quan tài chính là một phiến đá thủy tinh trong suốt, rồi đặt quan tài ở chỗ lạnh lẽo, không để cho băng trong quan tài tan ra, cho nên chỉ cần đến trước quan tài thì có thể nhìn thấy được ái thê.

Vạn Nguyệt Hiệp này rất lạnh lẽo, vách núi dựng đứng, đến trưa thì mới thấy được mặt trời, nhưng phía dưới là nền đá cứng cáp, xem ra tuy lạnh lẽo nhưng rất khô ráo.

Đi được khoảng năm trượng, địa thế bắt đầu lên cao, vha dẫn đường đi trước.

Hẻm núi này, ngoại trừ Vạn Ánh Hà đã cùng với phụ thân đến hai lần, bình thường thì ít khi được phụ thân cho phép đến đây, Văn Thiên Sinh đã sống trong Vạn Nguyệt Hiệp mười mấy năm, nhưng chưa bao giờ đến đây, lúc còn bé, chàng đã chịu ơn nuôi dưỡng của Vạn phu nhân, trong lòng rất mong nhớ vị sư nương xinh đẹp mà yếu ớt ấy, nhưng không có cách nào đến bái lạy mộ phần của sư nương, chàng cũng đã từng hỏi sư muội, xem thử sư nương được chôn ở đâu, Vạn Ánh Hà cũng không nói với chàng, Văn Thiên Sinh hỏi mấy lần mà không có câu trả lời thì không hỏi nữa.

Địa thế càng lúc càng cao, lên thẳng đến vách núi.

Vạn Hiểu Quang hình như rất cẩn thận, chốc chốc lại quay đầu lại nhìn.

Đi hết đoạn đường dốc nghiêng ấy, đến một tảng đá nhô ra, ngẩng đầu lên nhìn, vách núi dựng đứng, chẳng còn đường nào đi nữa.

Vạn Hiểu Quang nhìn xung quanh rồi mới quay xuống tảng đá trơn tuột, dùng lực đẩy một cái, chỉ nghe thấy tiếng rào rào, vách đá nứt ra một cánh cửa đá.

Một làn gió lạnh thổi ra khiến cho ai nấy đều lạnh mình.

Đó là một thạch động sâu đến hai trượng, vách đá xung quanh đều trơn như gương, ở nơi vách đá là một cổ quan tài đặt nằm ngang, Vạn Ánh Hà nhìn thấy quan tài, không nén được bi thương, kêu lên:

"Mẫu thân!" rồi quỳ phục xuống đất, khóc òa lên.

Vạn Hiểu Quang đưa tay nhẹ lau nước mắt, chậm rãi bước đến gần cổ quan tài bằng đá, cùi đầu nhìn kỹ, im lặng không nói, một giọt nước mắt rơi xuống.

Văn Thiên Sinh bước đến sau lưng sư phụ, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trong cổ quan tài có một lớp băng mỏng, một người đàn bà tuổi trung niên xinh đẹp nằm ngửa, ở khóe miệng của bà hình như vẫn vương vấn nụ cười, vẻ mặt trông rất an nhàn.

Bộ y phục màu xanh vẫn đẹp đẽ sau lớp băng mỏng, những hồi ức tuổi thơ hiện lên trong đầu, chàng nhớ đến sự yêu thương của người phụ nữ ấy đối với chàng, chàng nhớ đến tiếng rên đau khổ khi bà trở mình trên giường bệnh, mỗi khi tỉnh táo, bà vẫn kéo chàng lại hỏi han ...

Chỉ thấy máu nóng trong ngực dâng trào, nước mắt tuôn rơi, rốt cuộc không kiềm chế được nỗi đau khổ, kêu lớn một tiếng rồi quỳ phục xuống trước cổ quan tài bằng đá, khóc òa lên.

Vạn Hiểu Quang buồn bã thở dài, cố nén đau buồn, nói:

"Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta hãy lên đường!".

Văn Thiên Sinh thở dài, đứng dậy, lau nước mắt nói:

"Sư phụ, đệ tử ...".

Vạn Hiểu Quang lắc đầu không để chàng nói tiếp, mà bảo:

"Chuyện ta đã quyết định mãi mãi không thay đổi, hãy mau mang hành lý!".

Vạn Ánh Hà khóc xong, trong lòng hình như bình tĩnh hơn nhiều, xách hành lý đứng dậy, bước lùi ra ngoài cửa động.

Vạn Hiểu Quang đóng kín cửa động đá xong, đang định vội vàng xuống núi, đột nhiên thấy có

bốn đạo nhân đứng dàn hàng ngang cách cửa cốc mười trượng.

Bốn đạo nhân này tuổi đều đã trên tam tuần, tất cả đều mặc đạo bào màu xanh, mặt đầy râu.

Vạn Hiểu Quang một khi gặp kẻ địch, sẽ rất bình tĩnh, sải bước xuống phía dưới.

Văn Thiên Sinh, Vạn Ánh Hà đuổi theo sau, vừa thấy bóng dáng kẻ địch, ba người đều bình tĩnh, xuống núi càng nhanh.

Trong khoảnh khắc, bọn họ đã đến gần bốn đạo nhân ấy khoảng một trượng.

Vạn Hiểu Quang dừng bước, nhướng mắt nhìn bốn đạo nhân, lạnh lùng hỏi:

"Bốn vị có phải đến từ núi Võ Đang hay không?".

Đạo nhân phía bên trái nói:

"Không sai, các hạ chắc là Vạn đại hiệp?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Không dám, tại hạ là Vạn Hiểu Quang, các vị vào Vạn Nguyệt Hiệp của tại hạ, không biết có gì chỉ giáo?".

Đạo nhân phía bên trái ấy, hình như là đầu lĩnh của mấy người này, chắp tay nói:

"Bọn bần đạo được Bạch Dương sư thúc phái đến đây là để ngăn chặn người của Vạn Nguyệt Hiệp tùy tiện đi nơi khác, còn Bạch Dương sư thúc của tệ phái có lời hẹn gì với Vạn Nguyệt Hiệp, bọn vãn bối không dám hỏi nhiều".

Mấy cau trả lời ấy ấy đắc thể, đã nói ra tâm ý của mình một cách mềm mỏng, ôn hòa.

Vạn Hiểu Quang ngửa mặt cười lớn nói:

"Vạn Nguyệt Hiệp là nơi Vạn mỗ đã phí công khai mở, Vạn mỗ muốn ra thì ra, muốn vào thì vào, các vị muốn ngăn cản chúng tôi, không biết dựa vào cái gì?".

Đạo nhân phía bên trái mỉm cười:

"Đại hiệp danh lừng giang hồ, bần đạo từ lâu đã mến mộ đại danh, làm sao sinh lòng vọng tưởng, nhưng Bạch Dương sư thúc đã có lệnh, bần đạo nào dám không tuân theo, chỉ đành mọng Vạn đại hiệp thứ lỗi, bọn chúng tôi chỉ là phụng lệnh, canh giữ ở nơi bày, đợi cho Bạch Dương sư thúc gặp mặt Vạn đại hiệp, bọn chúng tôi sẽ lập tức rút lui ..." y ngừng một lát rồi nói tiếp:

"Không dáng giấu Vạn đại hiệp, bốn mặt tám hướng của Vạn Nguyệt Hiệp này đều đã có người canh giữ, giữa chúng tôi đều đã có phương pháp thông báo tin tức cho nhau". Nói đến đây, đột nhiên im lặng.

Vạn Hiểu Quang hơi nhíu mày, nhủ thầm, nghe lời của y, phái Võ Đang sớm đã sắp xếp canh giữ xung quanh Vạn Nguyệt Hiệp, hai đứa trẻ này, không hề có kinh nghiệm, không biết giấu hành tùng, dù cho có xông ra, cũng khó mà thóat khỏi sự truy đuổi của người ta ... nghĩ đến đây, đột nhiên nhớ đến Hồ Bách Linh, nếu như nhờ chàng mang hai đứa trẻ này chạy trốn, dù cho phái Võ Đang có sai người đến cướp, cũng không sợ.

Đang lúc lo lắng, bên tai lại vang lên giọng nói của đạo nhân ấy:

"Vạn đại hiệp nổi danh một thời, lại quen biết với chương môn tệ phái, dù cho có điều hiểu nhầm với Bạch Dương sư thúc, cũng không khó giải thích rõ ràng, bọn bần đạo không dám cố ý mạo phạm". Tay trái phất một cái, bốn đạo nhân đều lui ra phía sau.

Vạn Hiểu Quang nghe y nói cũng có lý, nhủ thầm, lời này quả thực không sai, Bạch Dương đạo trưởng điều động nhiều môn hạ như thế, chắc chắn khó giấu được Tử Dương đạo trưởng, chỉ cần Tử Dương đạo trưởng đích thân đến đây, chuyện này sẽ không khó giải quyết trọn vẹn, nếu như để hai đứa trẻ không có kinh nghiệm giang hồ này mạo hiểm đi xa, chi bằng cứ ở trong cốc chờ đợi thay đổi".

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bốn đạo trưởng đã khuất sau hẻm núi.

Vạn Ánh Hà thông minh tuyệt luân, thấy thần sắc chần chừ của phụ thân, biết trong lòng y đang lo lắng cho mình,nàng cũng không muốn vì tránh kẻ thù mà bỏ đi xa, rời khỏi chà già, thế rồi mới nói:

"Sư huynh và con là người không có kinh nghiệm giang hồ, đi xa tránh kẻ thù, chi bằng ở cùng một chỗ với phụ thân ...".

Vạn Hiểu Quang hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi bước về phía trước.

Ra khỏi hrẻm núi, lại thấy tám đạo nhân mang bội kiếm, đứng ở trước vách núi.

Té ra người của phái Võ Đang đã nắm rõ hết các đường ra vào trong Vạn Nguyệt Hiệp này.

Đột nhiên nghe hai tiếng hù dài liên tiếp vang lên, từ trên ngọn núi phía trước mặt, có hai người phóng xuống.

Thân pháp của những người này cực kỳ nhanh nhạy, trong chốc lát đã đến phía trước mặt tám đạo nhân.

Chỉ thấy tám đạo nhân mang bộo kiếm ấy, vội vàng né qua một bên, chừa ra một lối, hai người ấy cũng đồng thời chậm bước, vênh mặt bước tới, rõ ràng rất kiêu ngạo.

Vạn Hiểu Quang hơi nhíu mày, nhủ thầm:

"Hai người này là ở đâu ...".

Rồi hai người ấy lại bước nhanh như bay, trong chớp mắt đã tới phía trước mặt bọn Vạn Hiểu Quang.

Người đi phía trước thì che mặt bằng vải đen, người mặc kình trang, trong eo nổi lên cồm cộm, cũng không biết là mang theo binh khí gì.

Người phía sau, ăn mặc theo kiểu văn sĩ thất thểu, eo có đeo chiếc đồng la, trên vai có cắm thiết bản.

Đến cách Vạn Hiểu Quang ba bốn thước thì đột nhiên dừng lại, người che mặt ấy ôm quyền nói:

"Tại hạ phụng lệnh của minh chủ đến đây, Vạn đại hiệp có việc gì, xin hãy căn dặn".

Vạn Hiểu Quang biết rõ mà vẫn hỏi:

"Tại hạ không quen biết với hai vị, không biết vị minh chủ nào đã phái đến đây?".

Người đi trước vì che mặt, cho nên không thấy được phản ứng của y, văn sĩ phía sau thì hơi biến sắc, rốt cuộc nén không được, ngửa mặt cười ha ha:

"Vạn đại hiệp tuy không quen chúng tôi, nhưng chắc là biết thiên hạ lục lâm minh chủ Hồ Bách Linh ...".

Vạn Hiểu Quang lạnh nhạt nói tiếp:

"Hồ Bách Linh và Vạn mỗ tuy có nghĩa kim lang, nhưng Vạn mỗ không thích người khác xen tay vào chuyện của mình, xin mời hai vị quay về báo với minh chủ rằng Vạn Hiểu Quang này xin lãnh nhận tấm thịnh tình".

Người che mặt đột nhiên xen vào nói:

"Phái Võ Đang sớm đã sắp đặt thiên la địa võng ở bên ngoài Vạn Nguyệt Hiệp, võ công của Vạn đại hiệp tuy cao, nhưng cũng khó địch lại số đông, bọn chúng tôi phụng mệnh đến đây chỉ là nghe sai khiến, chứ quyết không tự tiện ra tay, Vạn đại hiệp hãy suy nghĩ lại!".

Vạn Hiểu Quang phất tay, nói:

"Tấm thịnh tình chỉ đành lãnh nhận, mời hai vị hãy quay về". Nói xong chậm rãi xoay người, bước về phía trước, đầu không ngoái lại, kêu:

"Sinh nhi, Hà nhi, chúng ta đi thôi!".

Người che mặt ấy cười nhạt một tiếng, nói:

"Làm ra vẻ ...".

Văn sĩ trung niên hạ giọng nói:

"Y không muốn chúng ta nhúng tay vào giúp đỡ, đó là chuyện bất đắc dĩ, chúng ta hãy quay về thỉnh mệnh minh chủ, xem ngài xử lý thế nào".

Người che mặt ấy hừ một tiếng, nói:

"Lão già này cuồng ngạo như thế, nếu không phải có nghĩa kim lang với minh chủ, tại hạ đã ra tay dạy cho y một bài học!".

Người ăn mặt theo kiểu văn sĩ mỉm cười, nói:

"Chunh huynh không nên để chuyện này trong lòng, chúng ta nghe lệnh mà đến đây, chỉ có thể hành động theo mệnh lệnh, người này bề ngoài tuy cuồng ngạo, nhưng trong lòng y chắc cũng biết với chút thực lực của Vạn Nguyệt Hiệp, không phải là đối thủ của phái Võ Đang, sở dĩ y xua đuổi chúng ta, chẳng qua là sợ mất đi thân phận hiệp khách của mình mà thôi".

Người che mặt không nói nữa, thở dài nhẹ một tiếng, quay người bước về phía trước.

Lại nói Vạn Hiểu Quang dắt theo đệ tử, ái nữ, chậm bước vào trong cốc, trong lòng y đang nghĩ có nên để cho đệ tử, ái nữ rời khỏi Vạn Nguyệt Hiệp hay không, đang lúc suy nghĩ thì bước vào trong trang viện.

Vạn Ánh Hà mấy lần mấp máy môi, muốn nói chuyện với phụ thân, nhưng thấy y nhíu mày, cho nên đành nén lại.

Cho đến khi tới phía trước trang viện, Vạn Hiểu Quang hình như đã có quyết định, đột nhiên thở dài nói:

"Thôi được, các con bỏ chạy chưa chắc thoát khỏi sự truy đuổi của phái Võ Đang, chi bằng cứ ở lại trong Vạn Nguyệt Hiệp".

Văn Thiên Sinh nghe Vạn Hiểu Quang cho phép chàng và sư muội ở lại, trong lòng như cất được tảng đá.

Vạn Hiểu Quang trong lòng hình như rất nặng nề, quay đầu lại nói với hai người:

"Các con hãy vào nhà trước! Ta phải đi ra ngoài một chốc".

Cũng không đợi hai người trả lời, đặt tay nải trên vai xuống, bước ra ngoài.

Té ra y đã đột nhiên quyết định, muốn một mình một ngựa đi tìm Bạch Dương đạo trưởng, rồi đơn đả độc đấu.

Vạn Ánh Hà nhìn thấy bóng dáng phụ thân, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không may, kêu lớn:

"Phụ thân!" rồi đuổi theo.

Vạn Hiểu Quang đột nhiên gia tăng cước bộ, trong chốc lát đã khuất bóng trong rừng trúc.

Vạn Ánh Hà đuổi tới hàng rào tre, thì đã không thấy bóng dáng phụ thân nữa.

Không biết cớ gì, trong lòng nàng dâng lên cảm giác buồn bã, bất đồ kêu lớn:

"Phụ thân! Phụ thân!" chỉ nghe thấy tiếng vọng lại.

Nàng càng lúc càng đau buồn, gọi thêm mấy tiếng thì đột nhiên khóc òa lên.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên có một tiếng thở dài nặng nề mà buồn bã vang lên phía sau lưng:

"Hà sư muội, đừng khóc nữa!".

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Văn Thiên Sinh mặt rầu rĩ lặng lẽ đứng một bên, chàng tuy khuyên sư muội không khóc nữa, nhưng bản thân mình thì nước mắt tuôn rơi.

Vạn Ánh Hà lau nước mắt, nói:

"Đi! Chúng ta tìm phụ thân!".

Văn Thiên Sinh nói:

"Sư phụ không cho chúng ta đi cùng, dù cho có tìm thấy, cũng khiến cho người nổi giận, chi bằng hãy vào nhà trước!".

Vạn Ánh Hà giận dỗi nói:

"Vậy một mình huynh quay về đi! Muội phải tìm phụ thân".

Rồi xoay người chạy vào trong hẻm núi bên trái.

Văn Thiên Sinh chỉ đành chạy theo nàng, qua mấy ngã rẽ, đến một lối ra.

Nhưng lại thấy bốn đạo nhân người mang bội kiếm xếp hàng chặn ở cửa cốc.

Vạn Ánh Hà hơi dừng bước, lao về phía trước.

Bốn đạo nhân ấy đột nhiên tản ra, hai người ở giữa lùi ra sau đến năm bước, rút ra thanh bảo kiếm, hai người phía trước thì chắp tay phía trước ngực, cúi đầu nói:

"Nữ anh hùng hãy dừng bước ngọc".

Vạn Ánh Hà hừ một tiếng, dừng bước lại, nói:

"Phụ thân của ta đã đi đâu?".

Đạo nhân bên trái bị nàng hỏi thì hơi sững ra nói:

"Bọn bần đạo phụng lệnh giữ ở cửa cốc này, cũng đã một ngày, vẫn không thấy lệnh tôn.

Vạn Ánh Hà trong lòng tức giận, nói:

"Ta thấy phụ thân chạy ra đây! Các ngươi tại sao không thấy, hừ đạo sĩ lỗ mũi trâu đã không chịu nói thực".

Bốn đạo nhân bị nàng mắng thì ai nấy đều biến sắc, đưa mắt nhìn nhau, đạo nhân phía bên rìa phải đáp:

"Cô nương không được mắng người khác, bọn bần đạo chưa bao giờ nói dối, quả thực chưa từng thấy lệnh tôn".

Vạn Ánh Hà nói:

"Vạn Nguyệt Hiệp này là nơi ở của bọn ta, các ngươi chưa được bọn ta cho phép mà chạy đến đây làm gì?".

Đạo nhân ở rìa bên trái nói:

"Điều này bần đạo cũng khó giải thích, lệnh của sư trưởng, bọn chúng tôi nào dám không tuân theo".

Vạn Ánh Hà lách người, lao ra cửa cốc, miệng quát lên:

"Tránh ra!".

Hai đạo nhân ở phía trước đồng thời lách người đẩy ra một chưởng.

Vạn Ánh Hà chỉ cảm thấy chưởng lực đẩy tới của đối phương mạnh mẽ, bị buộc thối lùi một bước, nói:

"Hay lắm! Các ngươi dám ra tay đánh người!".

Đạo nhân ở rìa bên phải chắp tay nói:

"Bọn chúng tôi phụng lệnh giữ ở cửa cốc này, bất cứ ai cũng không được tự tiện ra vào, chỉ cần cô nương không qua cửa cốc này, bọn bần đạo quyết không ra tay ngăn cản".

Vạn Ánh Hà càng lúc càng tức giận, quát lớn:

"Vạn Nguyệt Hiệp này là nơi ta ở, ta thích đi đâu thì đi, các người sao có thể ngăn cản được? ta cứ qua cửa cốc này thử xem sao!" rồi lật tay rút ra thanh bảo kiếm, xông ra ngoài cốc.

Hai đạo nhân ở phía trước, vừa thấy Vạn Ánh Hà rút kiếm đánh tới, đột nhiên thối lùi ra sau, hai nhưng tay cầm trường kiếm đột nhiên xông về phía trước, một tiến một lùi, nhanh như điện xẹt, hai bên vừa mới lướt qua nhau, hai đạo nhân cầm kiếm đã chặn hai thanh kiếm vào nhau để ngăn cản.

Vạn Ánh Hà rút nhanh thanh trường kiếm, đánh ra một chiêu "dã hỏa thiêu thiên", tay ngọc lật lại, thanh kiếm trong tay từ phía dưới giở lên, gạt thanh bảo kiếm trong tay hao đạo nhân ra, thân người lách qua, mũi kiếm quét ra hai bên trái phải, chia nhau đánh về phía hai đạo nhân. Hai đạo nhân ấy không ngờ nàng vừa mới ra tay mà đã xuất thủ hiểm hóc như thế, thế là mỗi người bị nàng ép lùi đến một bước.

Vạn Ánh Hà vừa ra tay đã chiếm được tiên cơ, thừa thế tấn công tới, tay ngọc máy động, đánh liền ra tám nhát kiếm.

Hai đạo nhân cầm kiếm bị nàng tấn công mạnh mẽ, thối lùi liền đến ba bước.

Khi chân đã vững thì bắt đầu phản công lại, chỉ nghe hai tiếng quát, hai kiếm phân ra đánh từ hai bên trái phải.

Vạn Ánh Hà lần đầu tiên thực sự động thủ với kẻ khác, nóng lòng muốn tìm phụ thân, cho nên muốn đánh nhanh thắng nhanh, nhuệ khí không thể cản được, kiếm thế suất ra rất hiểm hóc, vừa thấy đối phương cùng đánh tới, đột nhiên tụ khí tại đơn điền, thân người phóng lên, tay phải cầm bảo kiếm điểm xuống đầu của đạo nhân bên trái.

Đột nhiên đạo nhân bên trái hú dài một tiếng, quát:

"Cô nương đã hiếp người quá đáng, sao lại coi thường chúng tôi đến thế?" rồi vung tay vọt lên, suất kiếm ở trên không, một chiêu "xuyên vân xạ nguyệt" cả người lẫn kiếm phóng thẳng về phía Vạn Ánh Hà.

Té ra Vạn Ánh Hà vừa mới suất kiếm, tấn công mấy chiêu đã khiến cho hai đạo nhân nổi giận.

Vạn Ánh Hà vừa thấy hai người suất kiếm xung mãnh như thế, người lách qua một bên, quát lên:

"Các người là kẻ thanh tu, sao lại tìm đến chỗ chúng tôi bức hiếp kẻ khác, nếu không dạy cho các người một bài học, các người sẽ cười Vạn Nguyệt Hiệp chúng tôi không có người".

Đạo nhân bên phải cười ha ha nói:

"Nha đầu, ngươi phải ngoan ngoãn, có lẽ bọn ta sẽ tha cho ngươi, không ngờ ngươi tuổi còn trẻ mà miệng lưỡi hung hăng như thế, lần này ngươi đã tự chuốc khổ, đừng trách đạo gia độc ác ..." nói vừa xong, nháy mắt với đạo nhân bên trái một cái, hai người đồng thời vọt lên, thanh trường kiếm trong tay như hai con thần long phóng thẳng về phía Vạn Ánh Hà.

Vạn Ánh Hà giận dữ, nghiến răng, đang định giở kiếm lên đỡ, đột nhiên có một bóng người lóe lên phía trước, đồng thời một luồng kiếm quang tỏa ra, kiếm thế của hai đạo nhân bị gạt ra. Hai đạo nhân ấy cảm thấy kiếm khí của người ấy như cầu vồng, vội vàng thu lại kiếm thế, nhướng mắt lên nhìn, thì ra người ấy chính là ái đồi Văn Thiên Sinh của Vạn Hiểu Quang.

Văn Thiên Sinh trong lúc hạ người xuống, giơ ngang thanh trường kiếm trước ngực, nghiêng mặt nhìn Vạn Ánh Hà mỉm cười:

"Sư muội là bậc thiên kim, cần gì phải nổi giận với hạng người như thế, để lão huynh đối phó với mấy tên lỗ mũi trâu này là xong".

Đạo nhân cao gầy phía bên trái vừa thấy thiếu niên ấy, dáng vẻ oai phong, trong nhất thời không dám ra tay, nhìn Văn Thiên Sinh rồi hỏi:

"Ngươi là ai? Sao lại ngăn cản bọn ta?".

Văn Thiên Sinh cười sang sảng, cao giọng nói:

"Các ngươi đến đây với ý đồ không tốt, ta cần gì phải nhường các ngươi".

Vạn Ánh Hà nói:

"Sư huynh hãy lui ra, ai cần sư huynh giúp đỡ?" trước mặt bốn đạo nhân, Văn Thiên Sinh bị nàng

trách như thế, không khỏi đỏ mặt, không nío ra lời.

Vạn Ánh Hà hình như cảm thấy lời của mình hơi nặng, cười rằng:

"Văn ca ca, huynh hãy đứng một bên xem muội, đợi khi muội đánh không lại, thì hãy lên thế muội".

Bọn họ tuy từ nhỏ đã lớn lên cùng với nhau, là một đôi thanh mai trúc mã, nhưng chưa bao giờ gọi nhau thân mật như thế, đây là lần đầu tiên, Vạn Ánh Hà nói xong thì bất giác đỏ mặt, giơ ngang thanh kiếm đâm về phía đạo nhân phía bên trái.

Văn Thiên Sinh kêu a một tiếng, lùi ra sau moấy bước.

Vạn Ánh Hà đâm kiếm về phía đạo nhân bên trái, tay trái cũng đồng thời phất ra một chưởng về phía đạo nhân bên phải.

Nàng hình như muốn hai người đối phương cùng ra tay, thế là kiếm bên phải, kiếm bên trái đồng thời đánh về phía hai người.

Hai đạo nhân đều tức giận, hai kiếm giở lên, triển khai phản công, phai Võ Đang được người ta gọi là đệ nhất kiếm phái cho nên kiếm thuật của đệ tử dưới trướng đều rất cao cường, hai thanh kiếm triển khai thế công lợi hại tuyệt luân, trong chốc lát hai luồng kiếm quang đã kết thành một màn kiếm, chỉ thấy khí lạnh tỏa ra, trong khoảnh khắc đã nhốt Vạn Ánh Hà vào trong luồng kiếm quang.

Vạn Ánh Hà động thủ với kẻ địch được vài chiêu, tấn công rất sắc biến, nhưng khi kiếm pháp của đối phương triển khai phản công thì mới biết được gặp phải kình địch, thế rồi nghiến răng suất ra toàn lực, giở hết tuyệt học gắng gượng đấu với hai đạo nhân.

Nàng từ nhỏ được Vạn Hiểu Quang chỉ dạy, có thể nói vừa ra đời là bắt đầu luyện võ công, không những có thành tích về mặt kiếm thuật, mà nội công cũng đã có mười mấy năm hỏa hầu, sức bền rất mạnh, bị hai đạo nhân kẹp trong kiếm thế mà vẫn có thể phản công được.

Văn Thiên Sinh thấy sư muội bị luồng kiếm quang của hai đạo nhân vây khốn, trong lòng rất lo lắng, ngầm đề tụ chân khí, lặng lẽ quan sát, chỉ cần phát hiện Vạn Ánh Hà thất thế sẽ lập tức nhảy vọt vào trong.

Hai đệ tử của phái Võ Đang toàn lực tấn công, thế cuộc trong trường lập tức thay đổi, Vạn Ánh Hà không còn ung dung như lúc mới bị màn kiếm vây khốn nữa, chỉ cảm thấy kiếm thế của đối phương như sông dài biển rộng, liên miên không ngớt, chỉ đỡ chiêu thôi cũng đã rất mất sức, không thể nào phản công được, gắng gượng chống được mười hiệp thì lại cảm thấy nguy ngập.

Văn Thiên Sinh càng nhìn càng thấy nguy hiểm, tay phải lấy ngọn roi mềm long đầu ở eo ra, tay

trái lật một cái, rút thanh trường kiếm trên vai, quát lớn một tiếng, xông vào.

Chàng cũng sử dụng một ngọn roi long đầu tơ vàng giống như sư phụ Vạn Hiểu Quang, bởi vì Vạn Ánh Hà không thích dùng roi, cho nên dùng kiếm, may mà Vạn Hiểu Quang tinh thông các loại binh khí, cho nên đã thay đổi tiên pháp thành kiếm chiêu, truyền cho Vạn Ánh Hà.

Văn Thiên Sinh thấy sư muội tập kiếm, trong lòng không khỏi vui mừng, cũng đi theo luyện tập, chàng là người thích võ đã lâu, mỗi ngày ngoài luyện roi, còn luyện kiếm pháp, hai loại binh khí này chàng đều rất thành thục.

Học xong kiếm pháp, lại bắt đầu mày mò dùng hỗn hợp với nhau, khi trời tối vắng lặng, thì dậy luyện tập võ nghệ, rốt cuộc đã tìm ra phương pháp dùng roi và kiếm để ứng địch.

Nhưng chàng rất cẩn thận, bởi vì sư phụ không chính thức tryuền cho kiếm pháp, cho nên bình thường không mang theo kiếm, hôm nay cùng với sư muội đi xa, cho nên cũng mang theo bảo kiếm.

Chàng vọt vào trong trường, chuẩn bị giải nguy cho sư muội, hai đạo nhân đứng một bên cũng nhất tề phóng người vào, hai kiếm đánh ra lực "bình thiên nam", chặn lại.

Cts trầm khí ở đơn điền, người hạ xuống đất, ngọn roi mềm trong tay phải phất một cái, điểm sang bên trái, thanh trường kiếm trong tay phải cũng đi theo thân roi đánh ra một chiêu "thần long suất vân" về phía đạo nhân bên phải.

Trong tay chàng cầm hai món binh khí, trong khoảng sát na đồng thời suất kích, chiếm được tiên cơ.

Đạo nhân bên trái lách người một cái, né được ngọn roi long đầu, đạo nhân bên phải thì phất cây trường kiếm trong tay, gạt thanh kiếm của Văn Thiên Sinh ra.

Chỉ nghe hai kiếm giao nhau, Văn Thiên Sinh lập tức thu kiếm thối lui đến sáu bảy thước, hơi dừng lại rồi hua kiếm múa roi phóng lên.

Hai đạo nhân thấy Vạn Ánh Hà động thủ với hai đạo nhân kia, cho nên không dám coi thường Văn Thiên Sinh, vừa động thủ đã lập tức thi triển "bát tiên kiếm pháp", chia ra hai mặt tấn công tới.

Vạn Ánh Hà thông minh lanh lẹ, đánh được năm mươi hiệp, đã cảm thấy thua thiệt, nếu đánh nữa thì sẽ tự chuốc lấy khổ, nhân lúc còn chút dư lực thì phóng ra khỏi vòng vây, dùng ám khí cầu thắng.

Yù nghĩa ấy lướt qua, ngầm vận chân lực, đột nhiên hua kiếm phản công, đâm xoạc xoạc xoạc liên tục ba kiếm, quả nhiên màn kiếm của hai đạo nhân mở ra, thoát ra khỏi vòng vây.

Hai đạo nhân cũng không đuổi theo, đột nhiên nhảy vọt ra hai bên rồi giơ ngang kiếm đứng yên.

Trong khoảnh khắc Vạn Ánh Hà phá được màn kiếm vọt ra phía sau, tay đã cho vào trong người rút ra một ngọn yến vĩ ngân thoa, nhưng thấy hai người giơ ngang kiếm không đuổi nữa thì cũng không phóng ra, sững người rồi nói:

"Nếu hai người hợp lực ra tay, ta sẽ phóng ám khí".

Hai đạo nhân đồng thời nói:

"Mời cô nương cứ ra tay".

Vạn Ánh Hà trầm tư, nhủ thầm, phụ thân kết thù với người với phái Võ Đang, toàn là do Bạch Dương đạo trưởng, chỉ cần đánh bại Bạch Dương đạo trưởng hoặc đả thương y thì sẽ dễ giải quyết, sao mình không tìm Bạch Dương đạo trưởng để đánh một trận, nếu thắng được y, thì cũng giúp cho phụ thân hạ được cái giận".

Vạn Ánh Hà nói:

"Chúng ta phải cá cược mới được".

Đạo nhân bên phải nói:

"Phương pháp cá cược thế nào, mời cô nương hãy nói rõ!".

Vạn Ánh Hà nói:

"Trong vòng ba thủ pháp, nếu không đả thương được các người, sẽ lập tức lui ra cốc này, nếu như đả thương được các người, vậy thì hai vị hãy dắt ta đến gặp Bạch Dương sư thúc của các người".

Hai vị đạo nhân bị nàng nói khích, chưa kịp suy nghĩ đẽ chấp nhận.

Vạn Ánh Hà nói:

"Tốt lắm! Chúng ta chắc một lời nhé". Rồi cho tay vào trong lòng, lấy ra một nắm yến vĩ ngân thoa, nói:

"Chiêu này gọi là thủ pháp "mãn thiên hoa vũ" cổ tay lắc một cái, bảy mũi ngân thoa cùng phóng ra.

Ánh mắt của hai đạo nhân đều cùng để ý lên mũi ngân thoa đang bay tới, ngưng thần giơ ngang kiếm.

Vì bảy mũi ngân thoa ấy không phải bay về phía hai người mà là phóng thẳng lên cao, hai đạo nhân tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng không hề dám sơ ý.

Đến khi hai mũi ngân thoa bay đến đỉnh đầu của hai người, đột nhiên cùng rơi xuống, bốn mũi ngân thoa phóng về phía đạo nhân bên phải, ba mũi thì phóng về phía đạo nhân bên trái.

Thủ pháp ấy thật là hiếm thấy, trong lòng hai đạo nhân đã kinh hãi, giở kiếm múa tròn trên đỉnh đầu, vạch ra một luồng kiếm quang.

Chỉ nghe tiếng kim loại giao nhau, rồi tiếp theo vang lên hai tiếng hự. Màn kiếm quang chợt tắt, hai đạo nhân lọang choạng lui ra phía sau mấy bước.

Vạn Ánh Hà lần đầu tiên thử thủ pháp này có thể đả thương hai người hay không, trong lòng cũng không nắm chắc, định thần nhìn lại, chỉ thấy trên vai trái của hai đạo nhân đều trúng một mũi ngân thoa không khỏi sững ra, nhủ thầm, hai kẻ này đồng thời bị đả thương vai trái, quả thực là chuyện kỳ lạ.

Thì ra hai người này có công lực ngang bằng nhau, vận khí thi kiếm, kiếm thế khi đến vai trái thì kình lực giảm xuống, tốc độ cũng chậm lại rất nhiều, lúc ấy những chiếc ngân thoa rơi xuống trúng vào ai trái của hai người.

Phái Võ Đang là một kiếm phái lớn lãnh tụ của võ lâm, môn quy rất nghiêm ngặt, hai đạo nhân đã hứa, sau khi trúng ngân thoa, quả nhiên không giơ kiếm phản công nữa, mà đồng thời ném vũ khí xuống đất.

Vạn Ánh Hà vốn muốn dùng lời mỉa mai hai đạo nhân mấy câu, nhưng thấy phong độ lỗi lạc của hai người, thì không thể nói được, chậm rãi bước tới, cúi người nhặt mấy mũi "yến vĩ ngân thoa", bỏ vào trong túi, nói:

"Hai vị đã thua, vậy hãy dắt tiểu nữ đi gặp Bạch Dương đạo trưởng!".

Hai đạo nhân ấy nhìn nhau, không nói một lời, xoay người đi về phía trước.

Vạn Ánh Hà thấy trên vai trái hai đạo nhân cắm hai mũi ngân thoa, cũng không thèm rút ra, nhủ thầm, mũi ngân thoa này của mình có râu ngược, nếu hai đạo nhân này không biết, dùng lực rút ra, nhất định sẽ rút ra cả da lẫn thịt. Trong lòng sinh từ bi, cao giọng nói:

"Mũi ngân thoa này của tiểu nữ có râu ngược, nếu như không biết cách rút ra, nhất định sẽ rất đau đớn, hai vị hãy chờ một chốc, tiểu nữ sẽ rút ngân thoa ra cho hai vị, rồi sẽ đi tìm Bạch Dương sư thúc của các người".

Hai đạo nhân đồng thời ngừng bước, xoay người lại, người bên trái lạnh lùng nói:

"Đừng nói một mũi ngân thoa bé nhỏ, dù cho có chặt đi cánh tay cũng chẳng hề gì. Tấm thịnh tình của cô nương, bọn chúng tôi quả thực khó nhận".

Vạn Ánh Hà mắng thầm, hừ! Lão đại sĩ không biết tốt xấu, không chịu khổ một chút cũng không biết sự lợi hại của mũi ngân thoa này của ta.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Văn Thiên Sinh và hai đạo nhân đánh nhau đến kó giải, trong lòng nảy ra một ý, nhủ thầm, mấy đạo nhân này ai nấy võ công đều cao cường, nếu dựa vào bản lĩnh thực sự, sẽ không đấu lại bọn họ, nếu như mình đi tìm Bạch Dương đạo trưởng, để một mình sư huynh ở đây, chống không lại hai người kia, thì sẽ không ai cứu.

Nhất thời chần chừ không bước, bất đồ đứng ngây ra tại chỗ.

Hai đạo nhân ấy hình như có lòng đánh nhanh thắng nhanh, thi triển "bát tiên kiếm", \"bát tiên kiếm\" này nếu như đơn đả độc đấu, rõ ràng chẳng có điều gì kỳ diệu, nhưng nếu có người liên thủ hô ứng, thì có thêm một người sẽ tăng thêm uy lực của một người, nếu tám người cùng ra tay, căn cứ vào phương vị của bát quái, phân bố thành kiếm trận thì uy lực sẽ như sấm sét, đó vốn là tuyệt học của phái Võ Đang, rất ít khi sử dụng.

Hôm nay hai đạo nhân này thi triển \"bát tiên kiếm\", may mà chỉ có hai người phối hợp, uy lực của \"bát tiên kiếm\" chưa hoàn toàn phát huy, Văn Thiên Sinh một mình đấu với hai người, trong nhất thời vẫn chưa đến nỗi bại.

Hai thanh trường kiếm của đại sĩ phái Võ Đang thế như du long, phối hợp kín kẽ, đan thành một màn kiếm lớn, vây Văn Thiên Sinh ở trong.

Văn Thiên Sinh vốn lần đầu tiên ra tay, tay phải thì cầm ngọn roi long đầu tơ vàng, tay trái thì cầm trường kiếm, trái đỡ phải chặn, đánh trước né sau, một roi một kiếm rất thành thục, giống như hai người liên thủ với nhau.

Trong chớp mắt đã hơn ba mươi chiêu, đại sĩ phái Võ Đang thấy đấu cả một lúc lâu mà không hạ được một kẻ hậu sinh chưa bước ra giang hồ, dù cho môn quy không trách nhưng một khi đồn ra ngoài, thì sẽ tổn thương đến thanh danh của phái Võ Đang.

Hai người này ghé mắt với nhau, tay trái cũng ngầm đưa ra ám hiệu, đạo nhân lớn tuổi phía bên trái rút mạnh thanh trường kiếm, lui ra sau hai bước.

Văn Thiên Sinh đang cầm cây roi chống cự với kiếm thế của đạo nhân bên kia, thấy đạo nhân bên trái đột nhiên vọt ra sau, trong lòng đang lo y thừa cơ phóng ám khí, nào để cho y thối lui, xoay người một cái, thân đã lách sang bên trái hai thước, thanh trường kiếm phóng ra, đâm thẳng về phía đạo nhân lớn tuổi.

Đạo nhân lớn tuổi được chọn đến đây, đương nhiên không phải là tay kém cõi, đồng thời y đã tính toán sẵn, thấy Văn Thiên Sinh phóng kiếm tới thì không giơ kiếm lên đỡ mà lạnh lùng cười một cái,

hai vai hơi lắc, người đã vọt lên cao, Văn Thiên Sinh thấy đại sĩ lớn tuổi vọt lên cao, bất đồ cảnh giác, chân trái vốn bước xéo ra một bước, rồi lộn người, sau đó hạ người xuống, đồng thời cây roi trong tay phải múa thành một vòng roi, cuốn lên phía trên.

Trong lúc Văn Thiên Sinh hạ người xuống, thu roi lại và phất roi ra, đạo nhân trung niên đã quát lớn một tiếng, cây trường kiếm đánh ra một chiêu "bạt thảo tầm xà", đâm thẳng xuống hạ bàn của Văn Thiên Sinh.

Văn Thiên Sinh đang chống trả với kẻ địch, lúc này người cúi xuống, muốn né tránh cũng không thể nào được, đồng thời, kiếm thế của đại sĩ lớn tuổi từ trên cao ép xuống, cứ như thế trên dưới đều gặp địch, muốn hóa giải cũng không dễ dàng, vả lại kinh nghiệm ứng địch lại ít, trong nhất thời, không khỏi lung túng.

Trong lúc thanh trường kiếm sắp đâm vào chân Văn Thiên Sinh, đột nhiên có một ánh bạc lóe lên nhanh nhẹn vô cùng, tiếp theo là có tiếng khụy xuống, đồng thời vang lên tiếng quát:

"Đồ vô sỉ, hai người đánh một người, mà còn dùng lối đánh ác độc như thế, không biết phái Võ Đang sao có thể đứng chân võ lâm được".

Người ấy chính là Vạn Ánh Hà.

Té ra Vạn Ánh Hà đứng yên chưa thể quyết định rằng nên đi hay không, nhưng mắt vẫn nhìn sự thay đổi trong trường, lại thấy sư huynh đồng thời đánh ra roi và kiếm, mà lại vận dụng rất linh hoạt, trong nhất thời tánh trẻ con nổi lên, cảm thấy lối đánh này của sư huynh rất vui, cho nên đứng yên một bên mà nhìn.

Cho đến khi hai đạo nhân đột nhiên tách ra, phân ra trên dưới để tấn công Văn Thiên Sinh, nàng đã thấy sư huynh gặp nguy cấp, nếu muốn nghĩ cách giúp đỡ thì đã không kịp, đồng thời hai đạo nhân này một trên một dưới, thế như sấm vỗ, không ai có thể cứu được, trong lúc nguy cấp, nàng chỉ lách tay một cái, phóng ra một mũi \"yến vĩ ngân thoa\", đánh bạt kiếm thế tấn công phần hạ bàn của Văn Thiên Sinh.

Mũi ngân thoa bay trúng thanh trường kiếm của đạo nhân trung niên, thanh trường kiếm lệch ra, cảm thấy hổ khẩu chấn động, kiếm thế đã lệch ra đến bảy tám thốn, giật mình quay đầu nhìn lại, lạnh lùng nói:

"Tiểu cô nương, lực tay của cô nương rất giỏi".

Nói xong thì chậm rãi bước về phía Vạn Ánh Hà.

Khi Vạn Ánh Hà đánh bạt thanh trường kiếm của đạo nhân ấy ra, đạo nhân lớn tuổi cũng đã hạ xuống đất, giơ ngang kiếm trước ngực, đề phòng Văn Thiên Sinh tấn công tới, miệng nói:

"Tiểu cô nương, cô đã nhục mạ thanh danh của Võ Đang chúng tôi, nếu không phải cô tuổi nhỏ vô tri, chắc chắn ...".

Đạo nhân ấy nói chưa dứt lời, Vạn Ánh Hà đã trợn mắt, phì một tiếng nói:

"Các người đừng huênh hoang thanh cao, bọn lỗ mũi trâu của các người đến đây xâm phạm Vạn Nguyệt Hiệp của chúng tôi, ai biết các người có lòng gì? Theo ta thấy hừ, các ngươi tự cho mình là thanh cao, thực ra hành vi của các ngươi, cả bọn hắc đạo cũng không bằng ...".

Vạn Nguyệt Hiệp vốn là một mảnh lạc thổ, thế mà nay bọn họ đến tìm kẻ thù, khiến cho mây buồn sương thảm, thậm chí cốt nục phân ly, Vạn Ánh Hà đương nhiên tức giận muôn phần, càng mắng càng tức, mắng một hồi thì giận quá không mắng được nữa, tay cầm thanh trường kiếm giận dữ nói:

"Bọn lỗ mũi trâu các ngươi, không được hiếp người như thế, hôm nay bổn cô nương sẽ cho các ngươi biết tay. Rồi lộn người lao tới phía trước.

Đại sĩ trung niên vốn đang tức giận Vạn Ánh Hà đã phóng thoa giải vây cho Văn Thiên Sinh, thấy nàng phóng tới, lập tức hua kiếm lên chặn lại.

Hướng người trong lòng đều tức giận, cho nên không thèm nói thêm một lời, kiếm quang đã lóe lên.

Văn Thiên Sinh vừa thấy sư muội ra tay, đương nhiên không rũ tay áo đứng nhìn, tay phải cuộn ngọn roi long đầu tơ vàng vào trong eo, cầm lấy thanh kiếm, mỉm cười với đạo nhân ấy, nói:

"Phái Võ Đang nổi tiếng thiên hạ nhờ kiếm, và lãnh tụ của võ lâm, hôm nay ta phải dùng kiếm để lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của phái Võ Đang". Nói rồi chân hơi di chuyển, tay trái giở lên, thanh kiếm đâm thẳng về phía đạo nhân ấy.

Hai người giao thủ với nhau, đều suất ra tuyệt học của mình, chỉ thấy kiếm phủ thành màn, kiếm thế liên miên.

Vạn Ánh Hà tức giận, lại thêm lúc nãy mới đấu với hai đạo nhân, cho nên giao thủ được hai mươi chiêu thì khí huyết nhộn nhạo, không đủ lực nữa, nhủ thầm, mình cần gì phải liều mạng với y, sao không dùng \"yến vĩ ngân thoa\" để hạ y!

Trong lòng đang suy nghĩ, tay đã chậm lại, khi nàng lấy ra được ngân thoa thì đạo nhân ấy quát lớn một tiếng, trường kiếm đâm thẳng tới.

Vạn Ánh Hà vừa chậm tay thì tiên cơ đã mất, muốn phản công lại cũng không dễ, chỉ đành lách tay một cái, phóng ra hai mũi \"yến vĩ ngân thoa\", nhưng thế kiếm lợi hại cũng đã đánh tới.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng quát lớn vang lên:

"Hà nhi đừng làm bậy ..." rồi một luồng nội kình cường mãnh phóng tới, chỉ nghe hự một tiếng, đạo nhân ấy bị chấn động, loạng choạng lùi ra sau đến hơn một trượng.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy ở cách xa bảy tám thước, Vạn Hiểu Quang đang đứng sừng sững ở đấy.

Vạn Ánh Hà vừa thấy phụ thân, lập tức kêu lên:

"Phụ thân!" rồi lao tới.

Vạn Hiểu Quang nhìn con gái rồi đưa tay phải ra kéo Vạn Ánh Hà qua một bên, vẫn im lặng không nói.

Lúc này, cuộc đấu trong toàn trường đều dừng lại. Đạo nhân bị Vạn Hiểu Quang từ xa phóng tới một chưởng, bị thương không nhẹ, khóe miệng tóe máu, nhưng vẫn trợn tròn hai mắt, nằm yên dưới đất, không phát ra tiếng rên nào cả.

Vạn Ánh Hà phát giác sắc mặt phụ thân kỳ lạ, trong lòng lo lắng, muốn nói trăm vạn lời nhưng không thể nào thốt ra được.

Văn Thiên Sinh giở ngọn roi long đầu tơ vàng, châm bước lùi sang bên cạnh sư phụ, cả hai bên hình thành cục diện đối địch.

Vạn Hiểu Quang trong mắt lộ sát cơ, chậm rãi giở tay lên, nhưng lại đặt xuống mấy lần.

Đột nhiên đạo nhân bị Vạn Hiểu Quang dùng chưởng lực đả thương kêu lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu, hai chân duỗi một cái, nhắm mắt rồi tắt thở.

Vạn Ánh Hà chưa bao giờ gặp chuyện này trong đời, hoảng sợ đến nỗi kêu ối chao một tiếng.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy trong vũng máu, có những cục máu nhỏ, té ra đạo nhân ấy đã bị chưởng lực đánh từ xuống của Vạn Hiểu Quang làm chấn động đến nỗi vỡ cả nội tạng.

Ba đạo nhân còn lại nước mắt từ từ tuôn rơi, nhưng không ai đến đỡ thi thể đang nằm trên mặt đất.

Sắc mặt Vạn Hiểu Quang trở lại bình thường, hạ giọng nói với Văn Thiên Sinh và Vạn Ánh Hà:

"Chúng ta đi thôi!" rồi xoay mình chậm rãi bước đi.

Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh đi theo sau Vạn Hiểu Quang, đi khoảng năm sáu trượng, đột nhiên ở phía trước có mười mấy đạo nhân xông ra, ai nấy đều cầm trường kiếm dàn hàng ngang.

Vạn Hiểu Quang lạnh lùng hừ một tiếng, dừng bước, chỉ thấy một luồng hắc khí hiện lên mặt, trong khoảnh khắc, mặt xanh lè, hai mắt mở to, ở chân mày đã lộ sát cơ.

Vạn Ánh Hà chưa bao giờ thấy phụ thân có sắc mặt như thế, trong lòng kinh hãi, thì thầm gọi:

"Phụ thân, người sao thế ...".

Văn Thiên Sinh kéo nhẹ tà áo Vạn Ánh Hà, nói:

"Sư phụ đã vận thần công, chuẩn bị ứng địch, muội đừng làm phân tâm người".

Chỉ thấy mười hai đạo nhân cầm kiếm đều dừng bước, ai nấy mặt mũi trang nghiêm.

Vạn Hiểu Quang biết những người này đang sắp xếp kiếm trận, tay phải giở lên ngang ngực rồi đẩy lên một chưởng.

Một luồng ám kình mạnh mẽ tuyệt luân phóng tới, đạo nhân khoảng hơn ba mươi tuổi đứng ở rìa bên trái xông ra, kêu hự một tiếng, thân người bay lên, rơi ra cách đó khoảng bảy tám thước, miệng ói ra một ngụm máu, tay vẫn cầm kiếm, người đã tắt thở.

Mười một đạo nhân còn lại đều đồng thời biến sắc, nhưng chỉ nhìn đạo nhân đã chết một lần, vẫn đứng yên tại chỗ.

Vạn Hiểu Quang tay phải phất ra liên tục, chưởng lực xuất ra liên miên, chỉ nghe mấy tiếng hự vang lên, trong chớp mắt, đã có năm người bị y đả thương, mỗi người đều bay xa đến bảy tám thước, miệng phun máu mà chết.

Điều kỳ lạ là những đạo nhân còn sống vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay vẫn cầm kiếm, không hề có ý suất thủ.

Vạn Hiểu Quang giật mình, nhủ thầm, chuyện sống chết của một đời người trọng đại như thế, nhưng mười mấy đạo nhân này hình như coi thường sự sống chết, dù cho có cái hào khí coi cái chết như quay về, cũng không thể trói tay chịu chết như thế.

Y chậm rãi hạ chưởng thế xuống, trong lòng lo lắng, không biết những đạo nhân này muốn gì.

Chỉ thấy bảy đạo nhân còn lại vẫn cầm kiếm đứng yên.

Hào khí coi thường sự sống chết ấy không những khiến cho Văn Thiên Sinh, Vạn Ánh Hà lạnh mình, mà Vạn Hiểu Quang vốn đã từng trải giang hồ, cũng thầm sinh lòng kính ngưỡng, thế rồi nhắm mắt đứng, nhả phong lực ra, đang định mở miệng hỏi thì đột nhiên thấy trong sơn cốc lại có bốn đạo đồng trẻ tuổi mắt thanh mày tú bước ra.

Bốn người này tóc búi lên cao, người mặc đạo bào màu xanh, lưng cắm thanh bảo kiếm, trên tay cầm phất trần, tuổi khoảng mười tám mười chín.

Vạn Hiểu Quang thấy bốn đạo đồng này mặt mũi rất quen thuộc, nhưng trong nhất thời không nhớ là đã gặp ở đâu.

Bốn đạo đồng này vừa thấy năm thi thể thì trên khuôn mặt hiện lên tia sát cơ.

Đạo đồng đi đầu tiên nhìn Vạn Hiểu Quang, lạnh lùng hỏi:

"Năm vị sư huynh này của ta, có phải là do Vạn đại hiệp giết chết không?".

Vạn Hiểu Quang nghe thanh âm của đạo đồng ấy, đột nhiên nhớ lại bốn đạo đồng này chính là kẻ theo hầu Tử Dương đạo trưởng, không khỏi thất kinh, nhủ thầm, chả lẽ Tử Dương đạo trưởng cũng đến đây, rồi chậm rãi gật đầu, nói:

"Không sai, năm người bọn họ đã chết trong tay ta".

Đạo đồng đi đầu tiên lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Vạn đại hiệp ra tay ác độc như thế, chả trách nào được người ta tôn xưng là Thần Tiên Phi Thoa ...

Vạn Hiểu Quang nói:

"Bọn họ tuy chết trong tay ta, nhưng ta không hề có lòng muốn làm tổn thương họ, đây là chuyện hiểu lầm, trong nhất thời thu tay lại không kịp".

Đạo đồng ấy lại cười nhạt một tiếng, nói:

"Liên tục đả thương năm người, ai nấy đều bị đánh vỡ cả nội phủ, thế mà lại còn bảo là hiểu nhầm, nếu như Vạn đại hiệp có lòng giết người, chỉ e mười hai vị sư huynh này của ta đã chết sạch trong tay của Vạn đại hiệp rồi!".

Năm thi thể nằm đấy bằng chứng to như núi, Vạn Hiểu Quang dù cho có tài của Tô Tần cũng không cách nào nói rõ được.

Đang lúc trầm ngâm, đột nhiên nghe một tiếng cười lớn:

"Vạn đại hiệp vẫn mạnh giỏi chứ, có còn nhận ra bần đạo là Tử Dương hay không?".

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một đạo nhân râu năm chòm dài ngang ngực, người mặt đạo bào màu xanh, xuất hiện ở ngoài cửa cốc.

Người này tiên phong đạo cốt, trông giống như bậc thần tiên.

Vạn Hiểu Quang ôm quyền nói:

"Không biết hạc giá của đạo trưởng quang lâm, Vạn mỗ không thể nghênh đón từ xa".

Tử Dương đạo trưởng nhìn lướt lên năm thi thể nằm ở mặt đất, nói:

"Bần đạo vì có chuyện đến noi khác, sư đệ là Bạch Dương đã tự tiện truyền lệnh sai khiến đệ tử mạo phạm Vạn Nguyệt Hiệp, sau khi bẩn đạo trở về núi, biết được tin này, đang đêm chạy đến đây ..." y thở dài một tiếng, nhìn năm thi thể nằm dưới đất, đột nhiên im lặng không nói nữa.

Vị đại tôn sư danh lừng võ lâm này, tuy tận mắt thấy cái chết thê thảm của năm đệ tử, nhưng vẫn giữ được thần thái bình tĩnh.

Vạn Hiểu Quang đột nhiên bước về phía trước hai bước, ôm quyền nói:

"Đạo trưởng đến trễ một bước, Vạn mỗ đã gây ra điều sai trái, liên tục đánh bị thương sáu đệ tử của quý phái".

Tử Dương đạo trưởng đưa tay ngang ngực trả lễ, cười:

"không biết Vạn đại hiệp dùng võ công gì mà trong khoảnh khắc có thể đả thương năm đệ tử của bổn phái".

Vạn Hiểu Quang trầm ngâm một lúc, nói:

"Vạn mỗ thi triển võ công không đúng chỗ, đả thương sáu đệ tử của quý phái, mong được đạo trưởng phán xử".

Tử Dương đạo trưởng mỉm cười, vẫn chưa trả lời, đột nhiên ở phía sau có giọng nói lạnh lùng:

"Giết người đền mạng, nợ tiền trả tiền, nợ máu trả máu, vạn đại hiệp đả thương sáu đệ tử của phái Võ Đang chúng tôi, phải đền lại ba mạng, chắc không phải là quá đáng!".

Vạn Ánh Hà nhìn lên, chỉ thấy hai đạo nhân trung niên người mang thanh bảo kiếm, sánh vai bước đến, đứng ở phía sau Tử Dương đạo trưởng bốn năm thước.

Vạn Hiểu Quang cung tay cười nói:

"Thanh Dưng đạo huynh nói không sai, Vạn mỗ đã giết người, tự biết phải thường mạng, song các vị vô duyên vô cớ mà xâm nhập Vạn Nguyệt Hiệp của ta, chỉ e rằng cũng không phải là công đạo võ lâm".

Đạo nhân vừa mới nói lúc nãy, xoay mặt sang đạo nhân bên cạnh nói:

"Sư đệ, chương môn sư huynh đã đích thân đến đây, đệ cần gì phải giấu giếm nữa, hãy mau kể rõ hết sự tình để chương môn định đoạt".

Tử Dương đạo trưởng đột nhiên quay lại, lạnh lùng nói:

"Hai vị sư đệ, hãy tới đây, ngu huynh có điều muốn hỏi các người".

Thì ra hai đạo nhân ấy đều là sư đệ của tác dụng đạo trưởng, cùng với Tử Dương đạo trưởng được người ta gọi là "Võ Đang Tứ Dương", gồm Thanh Dương, Bạch Dương, còn có một người nữa là Kim Dương đạo trưởng, vì luyện tập nội công thượng thừa cho nên đã bế quan mười năm, thời hạn chưa hết vì thế không đến cùng.

Thanh Dương, Bạch Dương vội vàng đến phía trước sư huynh, cúi người nói:

"Sư huynh có gì dạy bảo".

Tử Dương đạo trưởng lạnh lùng nói:

"Ai đã tự tiện truyền lệnh, sai đệ tử trong phái đến đây?".

Bạch Dương đạo trưởng vội vàng nói:

"Tiểu đệ tự tiện làm chủ, sai phái đệ tử, nguyện chịu sự trừng phạt của môn quy".

Thanh Dương đạo trưởng chen vào:

"Sư huynh mắt thần như điện, sao có thể để cho sư đệ chịu bức hiếp ...".

Y quay đầu nhìn năm thi thể đang nằm trên mặt đất, nói tiếp:

"Bạch Dương sư đệ có lòng chịu tội thay cho đệ, thực ra chuyện tự tiện truyền lệnh, sai đệ tử đến đây toàn là do tiểu đệ cả".

Tử Dương đạo trưởng lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Các người có còn nhớ những điều cấm kỵ trong phái hay không?".

Thanh Dương nói:

"Tiểu đệ còn nhớ, mong được trách phạt".

Tử Dương nói:

"Vậy rất tốt, hai người tuy nặng nhẹ khác nhau, nhưng đã phạm môn quy giới luật của bổn môn, tuy là thân phận tôn trưởng, nhưng cũng chịu trừng phạt như nhau ...".

Y ngừng một lát, đột nhiên quát lên:

"Bắt lại cho ta".

Bốn đạo đồng mắt thanh mày tú lập tức xông tới, lấy hai sợi dây vàng trong người ra, trói hai người ấy lại, đẩy sang một bên.

Vạn Hiểu Quang đỏ mặt, thối lui ra sau năm bước.

Tử Dương đạo trưởng cao giọng nói:

"Mời Vạn đại hiệp hãy nói ra thủ pháp võ công đã đánh trọng thương đệ tử bổn phái, bần đạo cũng có cách cứu giải".

Vạn Hiểu Quang thở dài một tiếng, nói:

"Đạo trưởng tuy có linh đơn diệu dược, chỉ e không còn cách cứu tính mạng của những người này, bọn họ đã bị "hắc sát chưởng lực" cực kỳ độc đánh vỡ nội tạng".

Chương 6: Máu Nhuộm Hoang Sơn, Giang Hồ Nổi Sóng

Tử Dương đạo trưởng chợt biến sắc, nói:

"Vạn đại hiệp luyện "hắc sát chưởng lực", quả thực khiến cho bần đạo bất ngờ".

Vạn Hiểu Quang cười khổ nói:

"Tại hạ tuy luyện loại công lực cực kỳ độc này, nhưng trong đời rất ít dùng ...".

Y vốn muốn nhận sai, nhưng lời ra đến miệng thì khó thốt ra, đột nhiên dừng lại.

Sắc mặt Tử Dương đạo trưởng dần dần giãn ra, nhưng thanh âm vẫn nghiêm khắc:

"Loại \"hắc sát chưởng lực\" này của Vạn đại hiệp, không biết là do ai truyền thụ?".

Khẩu khí của câu hỏi này, vốn rất khó nghe, nhưng Vạn Hiểu Quang thấy Tử Dương đạo trưởng hạ lệnh trói hai vị sư đệ, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, không hề để ý đến khẩu khí ép buộc khác của Tử Dương đạo trưởng, thở dài một tiếng, đáp rằng:

"Chuyện này nói ra thì dài, bốn mươi năm trước, tại hạ vô tình cứu một cao nhân hắc đạo người bị trọng thương, giúp ông ta điều dưỡng thương thế trong một ngôi miếu cũ, khi ông ta dần dần khỏi thì bắt đầu truyền \"hắc sát chưởng lực\" này cho tại hạ, lúc ấy tại hạ tuổi còn trẻ, không biết công phu này độc địa vô cùng, sau một tháng, thương thế của ông ta lành hẳn, nhưng vẫn cố ý kéo dài thời gian, ở lại trong ngôi miếu cũ này, trải qua ba tháng, cho đến khi tại hạ luyện được \"hắc sát chưởng lực\" thì ông ta mới rời khỏi, trước khi bỏ đi, đã từng dặn dò tại hạ, bảo rằng phải ngày đêm khổ luyện, ba năm thì có thể tiểu thành, năm năm thì trung thành, mười năm thì đại thành ...".

Tử Dương đạo trưởng hỏi tiếp:

"Người truyền thụ võ công cho Vạn đại hiệp tên gì?".

Vạn Hiểu Quang lắc đầu nói:

"Y chưa từng nói tên họ của mình".

Tử Dương đạo trưởng nói:

"Diện mạo của y, Vạn đại hiệp có còn nhớ chăng?".

Vạn Hiểu Quang gật đầu đáp:

"Người ấy tướng mạo rất quái dị, bất cứ ai chỉ cần gặp y thì sẽ khó quên, tuy đã bốn mươi năm, nhưng cho đến hôm nay vẫn còn nhớ rõ tướng mạo của y".

Tử Dương đạo trưởng vẫn hỏi bằng giọng điệu lạnh lùng lạ thương:

"Vạn đại hiệp còn nhớ được tướng mạo của người ấy, thật là tốt, hãy mau ..." nói chưa hết lời thì đột nhiên ngừng lại.

Vạn Hiểu Quang ngửa mặt nghĩ ngợi một chốc rồi nói:

"Người ấy thân hình ngũ đoản, xương cốt gồ ghề, tay đặc biệt dài, buông xuống tới gối, nhưng mặt mũi y thế nào, xin thứ tại hạ không nhớ được".

Tử Dương đạo trưởng lạnh lùng nói:

"Y ở bên cạnh ông ba tháng, quả thực không nói tên họ của mình sao?".

Vạn Hiểu Quang nghe khẩu khí của lão như thế, càng lúc càng thấy kỳ lạ, không khỏi nhíu mày đáp:

"Tại hạ trong đời chưa bao giờ nói dối, nếu đạo trưởng không tin, tại hạ vũng chẳng còn cách nào nữa".

Tử Dương đạo trưởng vuốt râu, cười:

"Nếu như vạn đại hiệp quả thực không thể nhớ tên họ người ấy, bần đạo lại có thể nói được".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Xin mời đạo trưởng hãy nói, Vạn mỗ rửa tai lắng nghe".

Tử Dương đạo trưởng nói:

"Y chính là Hắc Ma Thời Phật trong Hắc Bạch Song Ma".

Vạn Hiểu Quang sững sốt, chép miệng:

"Sau khi tại hạ luyện thành \"hắc sát chưởng lực\", rất ít dùng trong đời, cho nên người biết chuyện này không nhiều, chỉ là nghe người ta nhắc đến \"hắc sát chưởng lực\" thì mới biết võ công mình luyện chính là "hắc sát chưởng".

Tử Dương đạo trưởng cười nhạt, nói:

"Vạn đại hiệp tuy thâm tàn bất lộ, đi lại trên giang hồ mấy mươi năm, nhưng không ai biết ông có món tuyệt kỹ này, song, trong vòng mười năm, trong thành Khai Phong đã xảy ra một vụ án kinh động võ lâm, chuyện bốn mươi vị cao thủ võ lâm bị giết ở bến đò Hoàng Hà, chắc vạn đại hiệp cũng nhớ!".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Vụ thảm án ấy đã lan truyền trên giang hồ nhiều năm, tại hạ tuy đã phong đao quy ẩn, nhưng chuyện kinh thiên động địa như thế cũng đã từng nghe người ta nói lại".

Tử Dương đạo trưởng ngửa mặt nhìn áng mây trắng trên trời, nói:

"Vạn đại hiệp có biết mười bốn vị võ lâm cao thủ ấy là nhân vật như thế nào không?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Điều này tại hạ không biết rõ".

Tử Dương đạo trưởng trầm ngâm, nói:

"Trong mười bốn người, có năm người là môn hạ của tệ phái, bốn người là nhà sư của chùa Thiếu Lâm, hai người khác là môn hạ của phái Côn Luân, ba người là tiêu đầu của võ lâm Trung Nguyên. Bần đạo nghe được tin dữ này, đã đích thân đến hiện trường điều tra, trong mười bốn người, có sáu người chết bởi \"hắc sát chưởng lực\"".

Vạn Hiểu Quang cười nhạt một tiếng, nói:

"Sao? Đạo trưởng hoài nghi là do Vạn mỗ ra tay?".

Tử Dương đạo trưởng không thèm để ý đến lời nói của Vạn Hiểu Quang, tiếp tục nói:

"Một trăm năm nay, kẻ luyện \"hắc sát chưởng lực\" đến bậc đại thành này khắp thiên hạ chỉ có một mình Hắc Ma Thời Phật, nhưng Hắc Bạch Song Ma bốn mươi năm trước đã bị chương môn nhân đời trước của bổn phái thống lĩnh cao thủ của Côn Luân, Nga Mi bao vây sào huyệt, tuy để cho bọn chúng thoát ra, nhưng cả hai kẻ này đều đã mang trọng thương, trong vòng mấy mươi năm không hề lộ mặt trên giang hồ, đồng đạo võ lâm đều cho rằng hai người này bị thương quá nặng, không thoát khỏi cái chết, không ngờ hôm nay từ lời Vạn đại hiệp mà biết được Hắc Ma Thời Phật vẫn chưa chết".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Nếu như đạo trưởng hoài nghi rằng cái chết của mười bốn vị cao thủ của các đại môn phái trong võ lâm ở bến đò Hoàng Hà ngoại ô phủ Khai Phong có liên quan đến Vạn mỗ ...".

Tử Dương đạo trưởng vuốt râu cười dài, ngắt lời Vạn Hiểu Quang, nói:

"Trước khi bần đạo chưa tìm ra chứng cứ, không dám suy đoán bừa bãi, nhưng hiện nay trên giang hồ, ngoài Hắc Ma Thời Phật đã luyện môn võ công này, Vạn đại hiệp có thể coi là người có thể kế thừa y bác của y, chỉ e ngoài Hắc Ma Thời Phật, không ai có được thành tựu như Vạn đại hiệp nữa!".

Vạn Hiểu Quang bị lão mấy lời mỉa mai, lửa giận không khỏi bốc cao, cao giọng nói:

"Đạo trưởng bơi móc huynh đệ như thế, không biết là có ý gì?".

Tử Dương đạo trưởng nói:

"Sau khi vụ án xảy ra, tại hạ cũng cùng với mấy vị cao thủ trong chùa Thiếu Lâm, dắt theo đệ tử của hai phái đi khắp nơi truy tìm tung tích kẻ địch, điều tra cả ba tháng trời mà không có chú tin tức, bần đạo tuy không dám nói bừa Vạn đại hiệp có liên quan đến chuyện này, nhưng Vạn đại hiệp biết loại chưởng công hắc sát tuyệt độc này là sự thật".

Vạn Hiểu Quang lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Tâm ý của đạo trưởng, Vạn mỗ đã biết, chắc là sau khi vụ huyết án ở Khai Phong xảy ra, đạo trưởng vẫn ngầm chú ý đến người luyện loại chưởng công hắc sát này, nhưng nhiều năm đã qua không hề phát hện được gì, hôm nau vừa thấy Vạn mỗ biết loại chưởng pháp này thì cho rằng vụ án ở bế đò Hoàng Hà năm xưa là hành vi của Vạn mỗ, có phải không?".

Tử Dương đạo trưởng vẫn không hề động thanh sắc, chậm rãi nói:

"Vạn đại hiệp đã hiểu nhầm ý của bần đạo, bần đạo từ ngày tiếp chưởng phái Võ Đang, xử lý sự vụ chưa bao giờ dựa vào những điều suy đoán bừa bãi, trước khi chưa có chứng cứ xác thực, cũng không ghép tội bừa cho người khác".

Vạn Hiểu Quang lộ vẻ nôn nóng, nói:

"Đã là như thế, sao đạo trưởng còn buộc tại hạ nhắc lại chuyện xưa để làm gì? Đạo trưởng là chương môn phái Võ Đang, lãnh tụ của võ lâm, có lời gì sao không nói thẳng, cớ gì lại cứ úp mở như thế".

Tử Dương đạo trưởng cười dài nói:

"Vạn đại hiệp quả thực mau lẹ, khiến cho người ta kính phục, bần đạo giờ đây chẳng có ý gì khác,

chỉ là muốn lãnh giáo tuyệt học \"hắc sát chưởng lực\" của Vạn đại hiệp ...".

Tử Dương đạo trưởng chưa nói dứt lời, Vạn Hiểu Quang đã cắt ngang:

"Điều khác thì Vạn mỗ có thể suy nghĩ, nếu như đạo trưởng muốn thử "hắc sát chưởng", xin thứ cho Vạn mỗ khó mà tuân mệnh".

Tử Dương đạo trưởng nói:

"Hàng trăm năm qua chỉ có một vài người luyện được "hắc sát chưởng", nhất là trong mấy mươi năm gần đây, trên giang hồ càng hiếm thấy hơn, loại võ công hiếm thấy này là tuyệt học trên đời, dầu sao bần đạo cũng đã may mắn được thấy, nếu như không lãnh giáo, thì quả là chuyện đáng tiếc cả đời, cho nên bần đạo mới không tự lượng sức, mong Vạn đại hiệp nể mặt, chỉ giáo cho một đôi chiêu, bần đạo thật sự cảm kích không nguôi".

Vạn Hiểu Quang nhíu mày nói:

"Vạn mỗ tuy học được loại võ công này, nhưng rất ít sử dụng, tuy đạo trưởng có hứng, nhưng vạn mỗ không thể dùng bừa". Nói đến đây ngừng một chốc rồi nói tiếp:

"Hôm nay Vạn mỗ đã đả thương đệ tử của quý phái, giết người đền mạng, nợ tiền trả tiền, nợ máu trả máu, đó là điều công bằng trên giang hồ, chỉ cần đạo trưởng nói lời công bằng, tại hạ cũng sẽ nghe theo".

Tử Dương đạo trưởng đột nhiên ha ha cười lớn.

Vạn Hiểu Quang ngạc nhiên hỏi:

"Cớ gì đạo trưởng lại cừơi?".

Tử Dương đạo trưởng chép miệng:

"Người ta nói, Vạn đại hiệp quang minh lỗi lạc, thế nhưng hôm nay lại ẫm ờ như thế, khiến cho bần đạo thất vọng quá".

Vạn Hiểu Quang vuốt râu nói:

"Cớ gì đạo trưởng lại nói lời này?".

Tử Dương đạo trưởng cười dài nói:

"Bần đạo đã ba lần bốn lượt yêu cầu Vạn đại hiệp thi triển một đôi chiêu tuyệt học hắc sát chưởng để bần đạo được ở rộng tầm mắt, cũng là để chứng minh vụ án ở bến đò Hoàng Hà có phải là do Vạn

đại hiệp gây ra hay không, không ngờ Vạn đại hiệp lại sợ đầu sợ đuôi ...".

Vạn Hiểu Quang hú dài một tiếng nói:

"Không phải Vạn mỗ này sợ đầu sợ đuôi, chỉ là ta đã đả thương môn hạ của quý phái, trong lòng cảm thấy hối hận, nguyện bị đạo trưởng phán xử, không có ý muốn đọ chiêu ứng thủ với đạo trưởng, không ngờ đạo trưởng lại có ý ép buôc, nếu như Vạn mỗ không nghe theo, quả thực sẽ không làm hài lòng đạo trưởng, song ...".

Tử Dương hỏi:

"Song thế nào?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Vạn mỗ chấp nhận phô cái giở, nhưng đó chỉ là chuyện của một mình Vạn mỗ, mong đạo trưởng hạ lệnh tha cho tiểu nữ và tiểu đồ rời khỏi nơi này, nếu không, vạn mỗ khó mà đáp ứng".

Tử Dương đạo trưởng gật đầu mỉm cười:

"Được, ông hãy cứ yên tâm".

Vạn Hiểu Quang hơi điều tức, quát lớn nói:

"Như vậy, mời đạo trưởng hãy tiếp một chưởng của tại hạ".

Tử Dương đạo trưởng không hề coi thường môn tuyệt học nổi danh trong giới lục lâm, thế rồi ngầm đề tụ chân khí, hạ giọng nói với bốn đạo đồng bên cạnh:

"Các người hãy dắt hai vị sư thúc lùi ra sau". Bốn đạo đồng trả lời một tiếng, kẹp Bạch Dương, Thanh Dương lùi ra sau đến chín thước.

Vạn Hiểu Quang ngừng thần đứng yên, ngầm đè tụ chân khí, chỉ thấy một luồng khí đen xông lên mặt, trong khoảnh khắc, mặt xanh mét. Tử Dương đạo trưởng mở to hai mắt, sửng sốt nhìn lên mặt Vạn Hiểu Quang, thấy mặt y chuyển thành màu xanh, trong lòng không khỏi kinh hãi, đè tụ đủ chân khí của toàn thân, bảo vệ cho các yếu huyệt.

Vạn Hiểu Quang chậm rãi giơ chưởng phải lên, bước về phía trước hai bước, tới lách nhẹ mấy cái, tỏ ý bảo Tử Dương đạo trưởng chuẩn bị. Té ra loại \"hắc sát chưởng công".

này của y, sau khi ngưg tụ đủ mười thành công lực, huyết mạch toàn thân sẽ căng lên, nếu mở miệng ra, công lực sẽ tản hết, cho nên, không thể mở miệng nói chuyện được, phải dùng tay để ra hiệu có thể Tử Dương đạo trưởng chuẩn bị.

Tử Dương đạo trưởng hơi trầm tư, nói:

"Vạn đại hiệp hãy cứ ra tay, bần đạo đã chuẩn bị ổn thỏa".

Vạn Hiểu Quang hơi gật đầu, giơ tay đẩy một chưởng tới.

Tử Dương đạo trưởng biết loại \"hắc sát chưởng lực\" này là một tuyệt kỹ của hắc đạo, ngoài chưởng thế cực lỳ hùng mạnh, còn có một luồng độc khí, nếu bị đánh trúng, dù cho không chết, cũng sẽ bị độc chưởng đả thương, ngoại trừ việc vận đủ chân khí để bảo vệ cho các yếu huyệt, cũng có thể vận công lực "miên chưởng" cí nhu của phái Võ Đang để tiếp chưởng.

Vạn Hiểu Quang vừa suất thủ, lập tức có một luồng tiềm lực mạnh mẽ vô cùng tuôn đến, giáng thẳng tới Tử Dương đạo trưởng.

Tử Dương đạo trưởng vẫn đứng yên, hai chưởng vỗ ra đón lấy luồng chưởng lực mạnh mẽ mà Vạn Hiểu Quang vừa mới đẩy tới.

Một nguồn lực âm nhu mềm mại giao nhau với chưởng lực hắc sát cực hàn, Tử Dương đạo trưởng hơi ngửa người ra sau, còn Vạn Hiểu Quang thì bước về phía trước một bước mà không tự chủ được.

Tử Dương đạo trưởng mỉm cười, nói:

\"Hắc sát chưởng lực\" của Vạn đại hiệp quả nhiên không tệ, nhưng bần đạo vẫn còn hứng, mong được tiếp thêm chưởng nữa.

Vạn Hiểu Quang đột nhiên bước vọt tới phía trước hai bước, áp sát tới bên cạnh Tử Dương đạo trưởng, giơ tay chém xuống một chưởng.

Tử Dương đạo trưởng đứng theo kiểu tý ngọ trang, thi triển công phu "miên chưởng", lại tiếp thêm một đòn nữa.

Lần này hai người tiếp chưởng nhau, Vạn Hiểu Quang, chỉ cảm thấy chưởng thế của mình như đánh trúng vào một khối bông, chưởng lực của đối phương mau chóng đưa ra phía sau.

Tử Dương đạo trưởng vừa chạm phải chưởng của Vạn Hiểu Quang, chỉ cảm thấy như đụng phải tấm sắc lạnh lẽo, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhủ thầm, loại \"hắc sát chưởng công\" này không những là kỳ lạ mà thế rất cương mãnh, chỉ loại chưởng lực hùng hậu này cũng khó tiếp được".

Trong lúc suy nghĩ thì Vạn Hiểu Quang lại giáng xuống một chưởng nữa.

Y đã đề tụ chân khí của toàn thân để đánh ra chưởng này, cho nên uy thế không thể xem thường, một luồng kình đạo mạnh mẽ chém thẳng tới.

Tử Dương đạo trưởng quát lớn một tiếng, tiếp lấy đòn này.

Đòn này, hai người đều dùng công lực của toàn thân, Tử Dương đạo trưởng bị chưởng lực mạnh mẽ tuyệt luân của Vạn Hiểu Quang đẩy lùi đến ba bước, Vạn Hiểu Quang cũng bị chưởng lực mạnh mẽ đẫy lùi đến một bước.

Tử Dương đạo trưởng thối lui ba bước thì hơi nhắm hai mắt, chỉ hơi điều tức thì đã khôi phục lại nguyên khí, Vạn Hiểu Quang thì đứng lặng lẽ bất động, chỉ thấy luồng khí đen trên mặt y dần dần tản đi, nhắm mắt đứng khoảng một tuần trà thì mở to mắt, nói:

"Công lực của đạo trưởng thật thâm hậu, tại hạ không phải là địch thủ, người đã mang trọng thương!" trong khi nói thì chậm rãi giở tay phải lên.

Tử Dương đạo trưởng nheo mắt nhìn qua, chỉ thấy trên tay phải của Vạn Hiểu Quang có một vệt đỏ sưng tấy, năm ngón cũng sưng lên, to hơn bình thường đến hai lần, Vạn Ánh Hà kêu lên một tiếng, lao tớii, nắm lấy tay phải của Vạn Hiểu Quang.

Vạn Hiểu Quang rụt tay phải lại, hạ giọng nói:

"Hãy mau quay về, tay phải của cha đã bị Tử Dương đạo trưởng đánh bị thương, kịch độc \"hắc sát chưởng lực\" đã xâm nhập vào trong tay phải".

Vạn Ánh Hà sững người ra, nói:

"Đã trúng \"hắc sát chưởng độc\", chẳng lẽ không có cách giải cứu?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Có thể cứu hay không vẫn còn khó nói ...".

Y ngập ngừng rồi sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm khắc, tiếp lời:

"Hà nhi, Tử Dương đạo trưởng đã hứa thả hai con, sao không mau cảm tạ Tử Dương đạo trưởng".

Vạn Ánh Hà hai mắt lấp lánh, ánh mắt rất kỳ lạ, chậm rãi nhìn lên mặt Tử Dương đạo trưởng, chậm rãi bước đến.

Vạn Hiểu Quang trong lòng thầm an ủi, nhủ rằng, đứa trẻ này lúc bình thường thì không chịu nghe lời, không ngờ khi gặp chuyện lớn thì lại biết nặng nhẹ như thế ...".

Trong lòng đang vui, đột nhiên thấy Vạn Ánh Hà hạ eo xuống, phóng tới Tử Dương đạo trưởng thật mau, thanh trường kiếm trên lưng cũng rút ra, cả người lẫn kiếm xông về phía Tử Dương đạo trưởng.

Tử Dương đạo trưởng lạnh lùng hừ một tiếng, tay áo phất một cái, lùi nhanh ra sau đến ba thước.

Chỉ nghe hai tiếng quát, hai thanh kiếm từ hai bên trái phải đánh tới, thế đánh rất nhanh, một ánh chớp lóe lên, hai kiếm giao nhau chặn đường Vạn Ánh Hà lại.

Té ra bốn đạo đồng ấy vừa thấy Vạn Ánh Hà rút kiếm tấn công Tử Dương đạo trưởng, lập tức hai người cầm kiếm xông ra.

Đột nhiên Vạn Ánh Hà lách tay, bảy mũi \"yến vĩ ngân thoa\" nhất tề phòng về phía Tử Dương đạo trưởng.

Tử Dương đạo trưởng hình như không vui vì hanh động ám toáng này của Vạn Ánh Hà, mặc biến sắc, phất chưởng vỗ ra.

Hai đạo đồng ấy quát lớn một tiếng, đồng thời mỗi người đâm ra một kiếm, Vạn Ánh Hà bị ép lùi ra sau một bước.

Tử Dương đạo trưởng cười lạnh lùng, nói:

"Trẻ con không biết trời cao đất dày".

Hai mắt sáng quắc nhìn thẳng về phía Vạn Ánh Hà, Vạn Ánh Hà bị ép lùi qua một bên, lại bị Tử Dương đạo trưởng mắng, nén không được nhíu mày, giơ ngang kiếm trước ngực, tức giận quát:

"Bọn đạo sĩ lỗ mũi trâu các người, đã xâm phạm Vạn Nguyệt Hiệp của ta, đả thương phụ thân của ta, hừ, nếu phụ thân của ta có bề gì, ta sẽ liều mạng với các ngươi ...".

Cha con bọn họ sống dựa vào nhau, cốt nhục tình thâm, Vạn Ánh Hà gặp phải kinh biến, trong lòng không biết nghĩ gì, nhưng nói ra rất thương tâm, bất giác mũi hơi cay, nước mắt chảy dài". Vạn Hiểu Quang lúc đầu nghĩ rằng nàng nghe lời mình, đến đáp tạ Tử Dương đạo trưởng, nào ngờ nàng vẫn ngang ngạnh quật cường, đột nhiên lại đánh lén, trong lòng lo lắng, quát lớn:

"Hà nhi hãy dừng tay ..." rồi đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi cứng đờ, mắt hoa lên nói không ra lời.

Văn Thiên Sinh thấy sư phụ không hay, vội vàng hai tay đỡ Vạn Hiểu Quang ngồi xuống.

Vạn Hiểu Quang ngồi xuống, trong lòng không yên, gắng gượng mở mắt, thấy Vạn Ánh Hà chống kiếm đứng đấy mà rơi nước mắt, trong lòng bất đồ cảm thấy chua chát, vốn định kêu lên, nhưng không còn sức, chỉ nhìn sang Văn Thiên Sinh.

Văn Thiên Sinh nói:

"Sư phụ muốn đệ tử gọi sư muội trở về?".

Vạn Hiểu Quang hơi gật đầu.

Văn Thiên Sinh kêu:

"Sư muội ...".

Vạn Ánh Hà quay đầu lại nhìn, thấy phụ thân ngồi dưới đất, lại thấy mặt mũi sư huynh ngưng trọng, trong lòng chợt rung, xoay người vọt một cái thì hạ xuống bên mình Vạn Hiểu Quang, khóc òa một tiếng, vốn định ngã lên người phụ thân. Vạn Hiểu Quang cố né người, vội vàng nói:

"Đừng động vào ta". Giọng nói tuy lớn nhưng lại ồm ồm không rõ.

Vạn Ánh Hà nuốt lệ nói:

"Phụ thân, cha cảm thấy thế nào, trong người có khó ở không?".

Vạn Hiểu Quang cố cười nói:

"Các con đừng động vào người ta, coi chừng nhiễm phải độc khí". Nói rồi thở dài:

"Sau Hà nhi không nghe lời như thế? Chao ôi, con thật quá ngang ngạnh, cả ta cũng phải là đối thủ của y, con có thể làm gì được? con bình thường thông minh, nhưng gặp chuyện lớn thế này, sao lại hồ đồ đến thế?" y nói một hồi thì không khỏi thở dốc, rõ ràng chân khí đã đứt.

Vạn Ánh Hà sững ra nhìn phụ thân, nói:

"Vậy chúng con đưa phụ thân ra kỏi nơi đây, được không?".

Vạn Hiểu Quang chậm rãi lắc đầu, gượng cười nói:

"Trong người ta có độc, con có thể đưa ta đi đâu ...".

Vạn Ánh Hà lo lắng nói:

"Nhưng không thể để một mình phụ thân ở đây!".

Vạn Hiểu Quang nhìn ái nữ và ái đồ rồi nói:

"Ta làm sao để cho những người không hề có kinh nghiệm giang hồ như các con đi xa, chỉ là sự việc đến nước này cũng đành làm như thế".

Văn Thiên Sinh lau nước mắt nói:

"Phái Võ Đang cũng coi như là danh môn đại phái trên giang hồ, sư phụ đã mang trọng thương, dù

cho có liều mạng, đệ tử cũng đưa người rời khỏi nơi đây, chả lẽ bọn họ thật sự có thể đuổi cùng giết tận chúng ta hay sao?".

Vạn Ánh Hà nhìn Văn Thiên Sinh nói:

"Đúng rồi, sư huynh sẽ cõng cha, còn con hộ vệ một bên, chúng ta ra khỏi đây thì tìm cách đến chỗ ngoại công, homl;c đến chỗ Hồ thúc thúc".

Vạn Hiểu Quang nhìn con gái và đệ tử, nghe bọn họ nói rất thật lòng, trong lòng càng khó chịu hơn, nén không được rơi đôi dòng lệ, cúi đầu nhìn tay phải, vết đỏ ửng màu đỏ giờ đây đã chuyển sang màu tím đen, ông quay mặt sang nói với Văn Thiên Sinh:

"Sinh nhi, con hãy đi nhặt một cành cây đến đây".

Văn Thiên Sinh y theo lời nhặt một cành cây, chàng không biết sư phụ lúc này dùng cành cây để làm gì, cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ đành đưa lên.

Vạn Hiểu Quang tay trái cầm lấy cành cây, nhẹ nhàng đưa tay đánh lên tay phải.

Văn Thiên Sinh và Vạn Ánh Hà đều ngẩn người ngồi một bên, không biết thế nào mới phải.

Vạn Hiểu Quang đánh ba lần, đột nhiên dùng kình đánh ba lần nữa, rồi nghiền răng giơ cao cành cây dùng lực đánh mạnh xuống cánh tay phải của mình.

Văn Thiên Sinh và Vạn Ánh Hà chưa bao giờ thấy trạng táhi thất thường này của ông, hành động ấy khiến cho hai người hoảng sợ đến nỗi biến sắc.

Vạn Ánh Hà kêu lên một tiếng kinh hãi, ôm chặt lấy cánh tay trái của Vạn Hiểu Quang, khóc:

"Phụ thâm, cha làm gì, tại sao nhẫn tâm đến thế ...".

Văn Thiên Sinh cũng nước mắt đầy mặt, nói:

"Sư phụ, người không cần lo lắng, như thế há chẳng phải đã tự làm khổ mình hay sao? Người phải bảo trọng ...".

Vạn Hiểu Quang buồn bã ngẩng đầu nhìn ái nữ và ái đồ, thở dài, nói:

"Chao ôi!

Các con không biết nỗi khổ của lòng ta hay sao?".

Té ra Vạn Hiểu Quang cúi đầu nhìn thấy tay phải của mình, màu đỏ đã chuyển sang màu tím đen,

ông biết rằng đó là do chất độc gây ra, cho nên bảo vta nhặt một cành cây, rồi tự đánh vào thử, nếu như tay phải vẫn còn đau thì còn cơ hội, lúc đó sẽ tạm thời rời khỏi Vạn Nguyệt Hiệp như thỉnh cầu của hai người.

Ông tuy đã đổi ý, nhưng khi dùng cành cây đánh thử, tay phải vẫn không hề có cảm giác, trong lòng thầm lo lắng, liền dùng kình đánh mạnh xuống vài lần, nào ngờ cũng chẳng có cảm giác gì cả.

Vạn Hiểu Quang thấy tay phải vẫn không hề đau đớn, trong lòng buồn bã, lại thấy Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh hai người sững sốt nhìn mình đang sững sờ, trong lòng chua chát, dâng lên một cảm giác sinh ly tử biệt không thể nào nói ra được.

Nỗi lo lắng thống khổ ấy như ngàn vạn mũi đao đâm vào tim, nỗi niềm oán hận, bi phẫn, lo buồn khó tả khiến cho ông phát cuồng, cho nên mới giơ cao cành cây đánh mạnh xuống để phát tiết những nỗi thống khổ ấy.

Lúc này tay trái đã bị Vạn Ánh Hà chụp lại, trong lòng của ông hoang mang, ông rầu rĩ ôm tay trái, cành cây rơi xuống đất.

Vạn Hiểu Quang nuốt nước mắt nói:

"Hà nhi, Sinh nhi, không phải là ta không muốn đi, ta nói thật với các con, dù cho có Đại La thần tiên hạ phàm, Hoa Đà tái sinh cũng không thể cứu được tính mạng của ta, tay phải của ta đã hoàn toàn tê rần, chất độc đã phát tác, dù cho ta có chịu đi cùng với các con đến nhà ngoại công, cũng chẳng có ích gì ...".

Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh nghe xong thì đứng một bên khóc thút thít.

Vạn Hiểu Quang gượng cười, nói:

"Đời người trăm năm vẫ khó qua ải này, chẳng qua thời gian sớm hay muộn mà thôi, từ ngày mẫu thân các con qua đời, nếu không phải vì các con, ta cần gì phải sống dối giữa chốn nhân gian, nay sự việc đã như thế, cũng coi như khó thoát, ta có thể xuống chín suối để gặp mẹ con, nhưng để lại hai đứa trẻ không hiểu sự đời, bảo các con đi xa, ta thật không yên tâm ..." đang nói thì nước mắt tuôn xuống như mưa.

Ba người khó một hồi, Vạn Hiểu Quang đột nhiên sắc mặt lộ vẻ cương nghị, nói:

"Hà nhi, Sinh nhi, ta nay tuổi đả quá hoa giáp, chỉ cần các con yêu thương hòa thuận nhau, ta đã an tâm, hai con hãy nghe lời ta, mau đến nhà của ngoại công, đừng nhớ đến ta nữa". Ngừng một lát thì nhíu mày nói:

"Phụ thân đã giết chết nhiều người của phái Võ Đang, bọn họ sẽ không tha cho ta mà ta giết người

thì phải thường mạng, chỉ là Hồ thúc thúc của các con tánh tình nóng nảy, quyền không chịu để yên chuyện này, chỉ e sự việc này sẽ bị y khơi dậy cơn sóng gió ...".

Văn Thiên Sinh lau nước mắt nói:

"Nếu như sư phụ quả thực có điều gì hai dài ba ngắn, đệ tử sẽ tìm đến phái Võ Đang để tính nợ".

Vạn Hiểu Quang thở dài:

"Những chuyện sau này, ta không quản được nữa, giờ đây chỉ mong các con bình an rời khỏi nơi đây". Nói đến đây thì xoay mặt sang bọn Tử Dương đạo trưởng.

Tử Dương đạo trưởng là chương môn nhân của phái Võ Đang, cho nên cách làm việc không giống với bọn người kia, lão vừa thấy chất độc của Vạn Hiểu Quang phản công lại nổi phủ thì cũng hối hận rằng mình đã ra tay quá nặng, nhưng sự việc đã như thế, hối hận cũng vô ích, nay thấy bọn họ trong khoảnh khắc phân ly cốt nhục, mình không thể bỏ đi không lo được, cho nên vẫn đứng yên tại chỗ, chờ đợi sự việc phát triển.

Vạn Hiểu Quang nhìn sang Tử Dương đạo trưởng, Tử Dương đạo trưởng biết ngay ông có điều muốn nói, chậm rãi bước về phía Vạn Hiểu Quang.

Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh vừa thấy Tử Dương đạo trưởng bước tới, đều đứng dậy, giận dữ nhìn.

Vạn Hiểu Quang vội vàng nói:

"Các con không được làm càn, ta có điều muốn nói với lão".

Tử Dương đạo trưởng nhìn Vạn Hiểu Quang, nói:

"Không biết Vạn đại hiệp có điều chi chỉ giáo?".

Vạn Hiểu Quang nói:

"Đạo trưởng là chương môn nhân của một phái, nhưng không biết lời lúc nãy có thể giữ được không?".

Tử Dương đạo trưởng nói:

"Bần đạo là đệ tử của Tam Thanh, sao lại nói bừa bãi với Vạn đại hiệp".

Vạn Hiểu Quang gật đầu nói:

"Tốt, vậy hãy nhận của tại hạ một lễ, rồi gắng gượng vươn người vái dái một cái.

Tử Dương đạo trưởng vội vàng né người qua một bên, nói:

"Vạn đại hiệp cần chi phải như thế ...".

Vạn Hiểu Quang phấn chấn tinh thần, cười, nói:

"Huynh đệ bái không phải là vì ngài là Tử Dương đạo trưởng chương môn phái Võ Đang, mà là tôn kính ngài một lời hứa như ngàn vàng, đó là toàn do tinh thần đạo nghĩa trên chốn võ lâm".

Rồi xoay mặt gọi:

"Hà nhi, Sinh nhi, hãy đến đây".

Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh không biết việc gì, lo lắng bước đếnb cạnh.

Vạn Hiểu Quang nghiêm mặt, nói:

"Bọn chúng một đứa là nữ nhi của tại hạ, một đứa là đồ nhi của tại hạ, nhưng tại hạ vẫn yêu thương chúng như nhau, không phân dày mỏng, không biết các con có chịu nghe lời của ta hay không?".

Văn Thiên Sinh nhìn Vạn Ánh Hà, nói:

"Sư muội và đệ tử đều do một tay người nuôi dưỡng, lời dạy của sư phụ đương nhiên phải nghe theo". Vạn Hiểu Quang nhìn Vạn Ánh Hà, Vạn Ánh Hà cũng buồn bã gật đầu.

Văn Thiên Sinh nói:

"Sư phụ có việc gì, xin hãy căn dặn ...".

Vạn Hiểu Quang quay mặt sang Tử Dương đạo trưởng nói:

"Vừa rồi đạo trưởng đã hứa, chuyện hôm nay chỉ là việc riêng của Vạn mỗ, không liên quan gì đến tiểu nữ với tiểu đồ, giờ đây mong đạo trưởng giữ lời hứa, tha cho tiểu nữ, tiểu đồ rời khỏi nơi này".

Nói rồi quay mặt lại:

"Hà nhi, Sinh nhi, hãy mau đến tạ ơn đạo trưởng".

Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh trong lòng rất tức giận vì Tử Dương đạo trưởng đã đả thương Vạn Hiểu Quang, cho nên chần chừ không bước.

Vạn Hiểu Quang thở dài:

"Chao ôi! Hai con lại không nghe lời ta rồi!".

Hai người thấy Vạn Hiểu Quang đau đớn như thế, chỉ đành lê bước tới phía trước tạ ơn Tử Dương đạo trưởng.

Vạn Hiểu Quang thở dài một tiếng nói:

"Tử Dương đạo trưởng, Vạn mỗ này giết người đền mạng, chỉ mong ngài giữ lời hứa, tha cho hai đứa trẻ này một con đường sống, Vạb mỗ cảm kích không nguôi!" rồi mặt đầy nước mắt nói:

"Hà nhi, Sinh nhi, ta chỉ mong hai con thương yêu nhau, đừng phụ tấm lòng của ta đối với hai con, nếu ta ra đi, các con đừng nên đau buồn, hãy mau đi ..." nói đến đây, ánh mắt đột nhiên nhìn về nơi xa xăm, miệng quát lên:

"Ngươi là ai?".

Mọi người đều bị tiếng quát của y làm cho giật mình, đồng thời quay lại.

Trong khoảnh khắc mọi người quay đầu lại, Vạn Hiểu Quang nghiến răng vận công, giơ cao tay trái, vỗ mạnh xuống huyệt thiên linh cái của mình, chỉ thấy máu văng ra, kêu bốp một tiếng, Vạn Hiểu Quang ngã nhào xuống đất.

Khi mọi người nhìn ra, chẳng có một bóng người, biết là bị lừa, đến khi quay lại thì một bậc đại hiệp sớm đã đầu vỡ khí tuyệt, rời khỏi thế gian.

Vạn Ánh Hà thấy phụ thân tự đánh vỡ thiên linh cái mà chết, trong lòng đau như dao cắt, nhưng nàng không hề khóc, chỉ cười thảm một tiếng, quát lớn nói:

"Tên lỗ mũi trâu kia, ta liều mạng với ngươi". Rồi một ánh bạc lóe lên, cả người lẫn kiếm xông về phía Tử Dương đạo trưởng.

Văn Thiên Sinh cũng kêu lên:

"Linh hồn sư phụ phù hộ, đệ tử sẽ báo mối huyết thù này cho người". Rồi giở ngọn roi long đầu tơ vàng xốc lên.

Tử Dương đạo trưởng nhìn thấy Vạn Hiểu Quang tự xử, trong lòng cảm thấy hoang mang, đồng thời vì đã hứa thả cho hai người này rời khỏi đây, cho nên cứ thối lui không đánh trả.

Trong lúc này, trên núi có vọng lại tiếng quát:

"Hà nhi hãy gừng tay!".

Tiếng quát ấy thật là bất ngờ, Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh đều ngừng tay thu thế, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy trên sườn núi có hai bóng người phóng xuống nhanh như sao xẹt.

Người đi đầu mình mặc kình trang màu xanh, trên tay cầm gậy sắt, trên lưng cắm trường kiếm, nhìn từ xa thấy ngọn tua kiếm bay phất phơ trong gió, người đi phía sau thì che mặt bằng vải đen.

Người ấy chính là minh chủ của lục lâm trong thiên hạ, Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh, người đi theo sau chàng chính là Chung Nhất Hào.

Vạn Ánh Hà vừa thấy Hồ Bách Linh, như thấy người thân, lao về phía trước, ôm chân Hồ Bách Linh, nói:

"Xin thúc thúc hãy báo thù cho phụ thân ..." nói chưa hết lời thì khó òa lên.

Hồ Bách Linh nhảy vọt vào, đưa mắt nhìn quanh, lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Hà nhi đừng khóc, ngu thúc đã đến, chuyện sẽ do ngu thúc làm chủ". Vừa nói vừa vuốt mái tóc của nàng xoay mặt sang nói với Văn Thiên Sinh:

"Thiên Sinh hãy đến chăm sóc cho sư muội của con". Rồi chậm rãi bước về phía thi thể của Vạn Hiểu Quang.

Chung Nhất Hào thấy minh chủ Hồ Bách Linh bước về phía trước cũng đi sát theo.

Lãnh diện Diêm La cúi người nhìn thi thể Vạn Hiểu Quang, quả thậ cảm thấy bất nhẫn, nhất thời lòng dạ rối bời, chuyện xưa cứ tràn về trong đầu, lòng nghĩ, đại ca an cư ở Vạn Nguyệt Hiệp, đã không còn liên quan gì đến việc phân tranh trên giang hồ, hưởng phúc nhân gian ở đây, nếu không phải vì mình dắt mọi người đến Vạn Nguyệt Hiệp của y, y đã không dính líu đến việc tị phi của giang hồ. Nghĩ đến đây, bất đồ nói:

"Đại ca, toàn là do tiểu đệ hại huynh". Chàng ngẩng đầu lên, nhìn trời xanh mây trắng, lại nhớ đến tấm lòng của đại ca đối với chàng, nhưng cảnh vật trong Vạn Nguyệt Hiệp vẫn như xưa, mà đại ca kính yêu duy nhất của mình giờ đã nhân gianc cách biệt, mãi mãi xa rời ... nghĩ đến đây, lòng đau xót, nén không được, rơi mấy giọt lệ anh hùng.

Ngẩng đầu lên nhìn, Tử Dương đạo trưởng và môn nhân của phái Võ Đang vẫn đứng một bên, chàng lau nước mắt, đứng dậy đi về phía Tử Dương đạo trưởng.

Chàng biết địa vị của phái Võ Đang trong võ lâm cùng với chùa Thiếu Lâm như thái sơn bắc đẩu, mà hôm nay mình là minh chủ của lục lâm trong thiên hạ, trong lòng tuy đau đớn vạn phần, cũng

không thể làm lớn chuyện này, thế rồi mới ôm quyền hỏi:

"Xin hỏi đạo trưởng, phái Võ Đang là danh môn đại phái trong võ lâm, không biết cớ gì mà xâm phạm Vạn Nguyệt Hiệp của đại ca tôi?".

Tử Dương đạo trưởng gật đầu trả lễ nói:

"Chuyện này suất phát từ sự hiểu lầm, Vạn đại hiệp gặp phải kiếp nạn này, bần đạo cũng đang rất hối hận ...".

Hồ Bách Linh cười nhạt, nói:

"Đạo trưởng không cần thoái thác, phái Võ Đang của ông kéo người đến đây xâm phạm Vạn Nguyệt Hiệp, Hồ mỗ đã biết được từ sớm, chỉ là đại ca tôn trọng phái Võ Đang là danh môn đại phái trong võ lâm, phàm chuyện gì cũng phải hành sự theo quy củ võ lâm, cho nên không để cho huynh đệ nhúng tay vào chuyện này, nào ngờ môn nhân của phái Võ Đang các người không màng đến đạo nghĩa võ lâm giang hồ, ỷ thế mạnh người đông, làm ra những chuyện đi ngược lại với công đạo của võ lâm, lúc này đạo trưởng lại bảo rằng hiểu nhầm, không biết nân giải thích thế nào đây?".

Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh lời nói rất cứng rắn, chỉ câu hỏi ấy thôi cũng khiến Tử Dương đạo trưởng trong nhất thời không có lời gì để nói, sững người ra một lúc rồi mới nói:

"Câu hỏi của tôn giá quả thực khiến cho bần đạo hổ thẹn, sự việc đã như thế, cũng đành nói thực với tôn giá. Chỉ vì Vạn đại hiệp và sư đệ của bần đạo có chút hiềm khích, sư đệ vô tri, nhân lúc bần đạo có việc phải đi nơi khác đã tự tiện truyền lệnh dắt các đệ tử đến Vạn Nguyệt Hiệp, đến khi bần đạo xong việc quay về thì mới biết, chỉ e sự việc rắc rối, cho nên đang đêm đã đến đây, không ngờ Vạn đại hiệp đã liên tục đánh bị thương nhiều người của phái Võ Đang chúng tôi, sự hiểu lầm này muốn giải thích cũng khó ...".

Tử Dương đạo trưởng chưa nói xong, Hồ Bách Linh ha ha cười lớn nói:

"Nếu bảo như thế, Hồ mỗ đã biết lòng đạo trưởng, chắc là đạo trưởng vừa đến Vạn Nguyệt Hiệp, thấy môn hạ đã có thương vong, không hỏi rõ trắng đen, chỉ biết bênh vực cho môn hạ, rốt cuộc thẹn quá hóa giận, toàn lực ra tay cho nên ...".

Hồ Bách Linh nói đến đây, Tử Dương đạo trưởng vội vàng chặn lại:

"Lời tân giá có phần hơi quá, từ ngày bần đạo tiếp chưởng phái Võ Đang đến đây, tự thấy đối với người và việc đều tuân theo hai chữ tình lý. Vạn đại hiệp danh lừng võ lâm, bần đạo xử lý việc này nào dám lỗ mãng, đối với môn hạ của mình, càng không có lòng bênh vực".

Hồ Bách Linh nói:

"Đã là như thế, đạo trưởng xử lý cũng chưa công bằng".

Tử Dương tatr cười nói:

"Không biết tôn giá dựa vào đâu mà trách bần đạo không công bằng, theo cao kiến của tôn giá, làm thế nào mới tính là công bằng?".

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Đạo trưởng đã biết môn nhân tự tiện truyền lệnh, đến nơi này, cũng nên phải tạ tội quấy nhiễu với đại ca, sau đó thì căn cứ theo môn quy, xử phạt người tự tiện truyền lệnh, rồi mới phân tranh cao thấp với đại ca của tại hạ, như thế mới tỏ rõ khí độ danh môn đại phái của Võ Đang, cũng có thể khiến cho anh hùng trong thiên hạ kính phục".

Tử Dương đạo trưởng nghe mà hơi biến sắc, nói:

"Chả trách nào tôn giá trở thành minh chủ của lục lâm, cao kiến lúc nãy, bần đạo rất bội phục, bần đạo tuy không có tài cán gì nhưng được tiên sư sớm tối dạy dỗ, tất nhiên biết được cái lý làm việc làm người, bần đạo xử lý việc này như thế nào, tôn giá có thể hỏi lại môn nhân của Vạn đại hiệp".

Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh quay sang hỏi ngọn ngành, Văn Thiên Sinh liền kể lại sự việc từ lúc Tử Dương đạo trưởng đến đây.

Hồ Bách Linh vừa nghe vừa gật đầu, khen rằng:

"Đạo trưởng xử lý sự việc này, tại hạ tuy bái phục, song cái sai vẫn là do một tay đạo trưởng gây nên.

Tử Dương đạo trưởng hỏi:

"Không biết bần đạo lại sai ở đâu?".

Hồ Bách Linh nói:

"Đại ca tôi hành đạo trên giang hồ, danh lừng võ lâm, đạo trưởng không phải không biết, huống chi từ ngày từ ngày đại tẩu mất đi, đại ca càng coi nhẹ danh lợi, lui ẩn chốn núi rừng, chưa từng hỏi đến những chuyện trên giang hồ, chuyện này người trong thiên hạ biết cả, đạo trưởng là lãnh tụ của võ lâm, chưa hiểu rõ về việc này, sao lại tự tiện đến đây?".

Tử Dương đạo trưởng bị hỏi đến mặt biến sắc, nhưng cũng bình tĩnh lại, nói:

"Vạn đại hiệp tiết tháo trong sạch, bọn chúng tôi rất tôn kính, nhưng mười bốn mạng người của mười năm trước cũng phải không thể không hỏi tới".

Hồ Bách Linh hừ hừ mấy tiếng nói:

"Lời này của đạo trưởng quả đúng là hiếp người, dù cho đại ca của tôi có biết môn võ công này, chả lẽ đạo trưởng có thể rằng vụ huyết án mười bốn mạng người ở Hoàng Hà là da một tay đại ca tôi gây nên? Xin hỏi đạo trưởng, phái Võ Đang lừng danh thiên hạ về kiếm thuật, vậy thì hễ những người bị thương bởi đao kiếm, phải chăng tất cả đều quy cho môn hạ của phái Võ Đang?".

Tử Dương đạo trưởng có định lực thậm hậu, nhưng bị Hồ Bách Linh trách một hồi cũng không khỏi nổi giận, lạnh lùng cười, nói:

"Tôn giá nói với bần đạo những lời như thế, chả lẽ là lấy thân phận minh chủ lục lâm đến giáo huấn bần đạo hay sao?".

Hồ Bách Linh cũng cười nhạt nói:

"Nào dám, nào dám, tại hạ chỉ là nói lý với đạo trưởng mà thôi".

Tử Dương đạo trưởng vuốt râu, nói:

"Chúng ta không nói đến vụ án ở sông Hoàng Hà nữa, năm mạng người của phái Võ Đang chúng tôi chả lẽ phải hy sinh uổng phí hay sao?".

Hồ Bách Linh mặt biến sắc, nói:

"Đạo trưởng coi trọng môn hạ của mình như thế, có thể báo thù cho họ, chả lẽ đại ca đối với tại hạ tình như thủ túc, yêu thương như cha anh, Hồ mỗ này sẽ nhịn món huyết thù, ngoảnh mặt làm ngơ hay sao? Ngày nay ông là chương môn của một phái lớn, có thể cưỡng từ đoạt lý, không mang đến đạo nghĩa, chả lẽ Lãnh diện Diêm La này sợ ông hay sao?".

Lưỡi kiếm môi thương hai người, sau một lúc tranh cãi, đều không khỏi có nộ ý.

Đạo nhân đứng phía sau Tử Dương đạo trưởng, vừa thấy Hồ Bách Linh chỉ trích tôn sư chương môn của mình, ai nấy đều tức giận, đưa mắt nhìn nhau, bước về phía trước hai bước.

Chung Nhất Hào đều thấy hành động của môn nhân của phái Võ Đang, trong lòng thầm cười, thuận tay lấy ra chiếc quạt xếp phe phẩy cũng bước về phía trước mấy bước, đứng thành thế ỷ giác với Hồ Bách Linh, đề phòng người của phái Võ Đang ra tay bất ngờ.

Văn Thiên Sinh cũng thấy rõ tình thế ấy, chàng lo lắng sư muội vì đau lòng quá độ cho nên ra tay bất ngờ, vì thế mới cố nén cơn bi thương, đứng một bên Vạn Ánh Hà để chờ đợi ứng biến.

Lúc này Tử Dương đạo trưởng vuốt râu cười dài, nói:

"Bần đạo đối với chuyện này tự cảm thấy hổ thẹn, tuy đã giải thích, nhưng tôn giá lại không tin, cũng chẳng còn cách nào nữa, không biết tôn giá tính thế nào đây?".

Chung Nhất Hào lạnh lùng cười:

"Giết người đền mạng, nợ tiền trả tiền, đạo lý này chẳng lẽ đạo trưởng không hiểu rõ hay sao?".

Tử Dương đạo trưởng biến sắc, không nhìn Chung Nhất Hào mà nhìn thẳng về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh ngưng thần trầm tư, như tự nói với mình:

"An nghĩa của đại ca đối với ta to như núi, nếu ta không báo thù này, không những không thể an ủi người chết, mà cũng khó ăn nói với bản thân mình!" rồi quay sang Vạn Ánh Hà đang nước mắt lưng tròng, mặt lộ vẻ suy tư, nói:

"Song ...".

Lúc này từ trong Vạn Nguyệt Hiệp có một người phóng ra.

Hồ Bách Linh nhìn thấy người ấy là thuộc hạ của Vạn Hiểu Quang, lòng nhủ thầm, đại ca gặp điều không may, thù nhất định phải báo, nhưng lúc này cao thủ của Võ Đang rất nhiều, nếu như động thủ, thương vong tất nhiên không ít, vả lại hai đứa trẻ Ánh Hà và Thiên Sinh đều đau lòng quá độ, chuyện trong Vạn Nguyệt Hiệp chưa thể sắp xếp ổn thỏa, nếu như động thủ, bên cạnh mình chỉ có Chung Nhất Hào, mình không thể nào ...

nghĩ đến đây, trong lòng rất khó xử.

Lúc này Tử Dương đạo trưởng trong lòng đã tính toán, lão suy nghĩ một hồi rồi dứt khoát nói:

"Lần này môn hạ của phái Võ Đang tự tiện truyền lệnh đến đây báo thù riêng, đối với phái Võ Đang mà nói, thật sự là chuyện lớn, cần phải mau chóng quay về núi thanh lý môn hộ, còn chuyện của Vạn đại hiệp, sự thể đã thế này, hối hận cũng không kịp, bần đạo không muốn sai rồi lại sai nữa, tuy Võ Đang là đệ tử của Tam Thanh, cũng phải nói đến công đạo trong giớ võ lâm, sự việc này do bần đạo gây ra, tự thấy không có lời gì nói nữa, chuyện này chắc chắn sẽ có ngày chấm dứt ...".

Hồ Bách Linh nghe Tử Dương đạo trưởng nói thì biết đó là việc ngoài ý muốn của lão, đồng thời trong lòng mình cũng có tính tóan khác, thế rồi gật đầu đáp:

"Đạo trưởng không hổ là một bậc chương môn, xử lý sự việc rất quyền đoán, chuyện này chính như lời lúc nãy của đạo trưởng, tất sẽ có một ngày chấm dứt, chuyện hôm nay dừng lại ở đây, xin mời đạo trưởng hãy về núi, Hồ mỗ quyết không có ý làm khó, may mà Võ Đang là danh môn đại phái, đạo trưởng cũng không phải là người sợ đầu sợ đuôi, một câu nói trên giang hồ chúng ta, chính là non

xanh không đổi, nước biếc còn đây, chuyện của Vạn Nguyệt Hiệp đâu chỉ trong một sớm một tối, ngày sau Hồ Bách Linh này sẽ đến Tam Nguyên quán của núi Võ Đang gặp mặt đạo trưởng để chấm dứt chuyện này". Nói xong thì quay sang Vạn Ánh Hà nói:

"Hà nhi, con có trách ngu thúc xử lý như thế không?".

Vạn Ánh Hà trong lòng rất tôn kính Hồ Bách Linh, gật đầu nói:

"Thúc thúc hãy cứ làm chủ".

Hồ Bách Linh cười buồn bã quay sang Tử Dương đạo trưởng phẩy tay nói:

"Xin thứ không thể giữ được, đạo trưởng hãy cứ tùy tiện".

Tử Dương đạo trưởng gật đầu, nói:

"Cung kính chi bằng tuân mệnh, bần đạo chỉ nhận lãnh tấm thịnh tình, nếu như tôn giá có hứng, chịu giá lâm núi Võ Đang chúng tôi, bần đạo sĩ cung hầu đại giá ở sơn môn!".

Hồ Bách Linh nói:

\'Quá lời, quá lời, ngày sau sẽ đến thỉnh giáo, hôm nay xin thứ lỗi Hồ mỗ không thể tiễn".

Tử Dương đạo trưởng lùi ra sau một bước, gọi môn hạ một tiếng, dắt mọi người lui khỏi Vạn Nguyệt Hiệp, quay về núi Võ Đang.

Hồ Bách Linh thấy Tử Dương đạo trưởng vừa đi, quay sang nói với Vạn Ánh Hà:

"Hà nhi, di thể của phụ thân con sẽ xử lý thế nào đây?".

Vạn Ánh Hà ngửa mặt nhìn lên, hất mái tóc sang một bên, suy nghĩ một lát, nói:

"Di thể của phụ thân không thể để lộ thế này, theo ý của điệp nữ, chi bằng hãy đưa vào trong thạch động, chỗ để quan tài của mẫu thân, nơi ấy vừa kín đáo mà khô ráo, không biết ý thúc thúc thế nào?".

Hồ Bách Linh gật đầu:

"Được, nếu con đã biết chỗ để quan tài của mẫu thân, vậy thì tốt còn gì bằng, cứ như thế, đại ca cũng rất yên lòng".

Văn Thiên Sinh nói:

"Đã như thế, con sẽ cõng sư phụ đi ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Hãy khoan". Quay sang Vạn Ánh Hà nói:

"Phụ thân có di ngôn gì cho các con không?".

Vạn Ánh Hà nghe mà không khỏi đỏ mặt, liếc nhìn Văn Thiên Sinh cúi đầu không nói.

Hồ Bách Linh đã nhìn thấy thần thái của nàng, cũng không hỏi nữa, bảo:

"Chả lẽ đại ca không căn dặn các con đi đâu hay sao?".

Vạn Ánh Hà hạ giọng trả lời:

"Theo ý của phụ thân, người muốn chúng con đến chỗ ngoại công".

Hồ Bách Linh nhíu mày, nói:

"Đường đến đấy rất xa, hai con còn trẻ tuổi chưa có kinh nghiệm giang hồ, ta thật không yên tâm".

Vạn Ánh Hà biết Hồ Bách Linh đã chế phụ được anh hùng trong thiên hạ, giờ là minh chủ của lục lâm, lại nghe những sự tích của chàng, thì đã sớm khâm phục vị nghĩa thúc này, chỉ là phụ thân quá câu nệ, song nàng quả thật muốn đến thăm thú phong cảnh ở Mê Tông Cốc.

Vạn Ánh Hà nói:

"Thúc thúc, điệp nữ cũng nghĩ đến điều này, đường xa vạn dặm, quả thực không tiện, điệp nữ thấy chi bằng đến chỗ thúc thúc ở vài ngày, sau đó lại tính tiếp, một mặt có thể học chút võ công với thúc thúc ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Được, cứ quyết định như thế, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta hãy xử lý mọi việc". Ngừng một lát, lại nói:

"Ta và Hà nhi đi mai táng đại ca, Thiên Sinh hãy cùng với Chung huynh vào trong cốc bảo với mọi người rằng:

"Lão chủ nhân không may gặp nạn, giờ đây tiểu thư sẽ tạm thời theo ta đến Mê Tông Cốc, nếu như bọn họ muốn cùng đi thì hãy lập tức thu xếp lên đường, nếu như bọn họ muốn đi nơi khác, các người cứ làm chủ, chia ít vật quý cho họ để cho bọn họ tự mưu sinh, lát nữa bọn chúng ta sẽ gặp lại ở đây".

Thiên Sinh trả lời một tiếng đi theo Chung Nhất Hào dắt theo người lúc nãy quay về Vạn Nguyệt

Hiệp.

Hồ Bách Linh cúi người ôm di thể của Vạn Hiểu Quang, nói:

"Hà nhi hãy dẫn đường".

Hồ Bách Linh tẩm liệm xong Vạn Hiểu Quang quay về, Văn Thiên Sinh, Chung Nhất Hào đã sắp xếp xong mọi việc, thuộc hạ cũ của Vạn Hiểu Quang không ai chịu rời khỏi Vạn Nguyệt Hiệp, đều ở lại canh giữ.

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Thật hiếm thấy một tấc lòng của bọn họ".

Thế rồi bốn người cũng không dừng lại, đi về phía Mê Tông Cốc.

Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh đến Mê Tông Cốc, trong chớp mắt đã hai tháng, hai tháng này, nhờ có Cốc Hàn Hương an ủi cho nên cuộc sống cũng bình thường trở lại.

Sau bữa cơm tối ngày hôm nay, mọi người đang ở trong nhà nói chuyện, đột nhiên có người vào báo, bảo rằng Đa Trảo Long Lý Kiệt, Nhập Vân Long Tiền Bính cầu kiến.

Hồ Bách Linh nói:

"Gọi bọn họ vào".

Người ấy ra không bao lâu thì Tiền Bính, Lý Kiệt bước vào trong.

Hai người vừa thấy Hồ Bách Linh, Cốc Hàn Hương thì vúi người thi lễ, nói:

"Tiểu đệ xin thỉnh an đại ca và đại tẩu".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Hai vị huynh đệ đi Hà Nam, trên đường cực khổ, không biết phía ngoài nghĩ gì về lục lâm chúng ta?".

Hai người Tiền Bính, Lý Kiệt nhìn Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh rồi lại nhìn nhau.

Hồ Bách Linh cười nói:

"Hai người này chắc các người đã gặp, ngày trước chúng ta đã tụ hội tại Vạn Nguyệt Hiệp của bọn họ, ta và phụ thân của họ có nghĩas kim lang, hai vị huynh đệ có lời gì hãy cứ nói, đừng ngại".

Nhập Vân Long Tiền Bính nói:

"Từ ngày đại ca trở thành minh chủ lục lâm, đặt ra bốn điều giới luật, người trong bạch đạo quả thực nhìn chúng ta bằng con mắt khác, bằng hữu ở các nơi cũng tuân theo, nào ngờ lần này trên đường đến Hà Nam, không biết bằng hữu ở nơi nào đã làm ra chuyện không hay khiến cho người ta lại hiểu nhầm chúng ta nữa ...".

Hồ Bách Linh nhíu mày, kêu ồ một tiếng, nói:

"Không biết bọn họ lại làm ra chuyện xấu gì nữa?".

Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Huynh đệ chúng tôi phụng lệnh minh chủ đại ca, đi đến hai đất, Dự, Lỗ, âm thầm điều tra hành vi của người trong chốn lục lâm, ở Sơn Đông thì chưa có phát hiện gì, nhưng ở Hà Nam lại xảy ra một chuyện lớn ...".

Cốc Hàn Hương đang dỗ đứa trẻ, nghe thế thì bất đồ thất kinh, rê về phía trước một chút, mở to mắt:

"Đại ca, chả lẽ chuyện bên ngoài có liên quan đến chúng ta sao?".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Hôm nay ta là minh chủ của lục lâm, chuyện của bằng hữu trong giới lục lâm, ta nàng không liên quan.

Rồi xoay sang Lý Kiệt nói:

"Xảy ra chuyện gì, đệ hãy nói ra nghe thử".

Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Năm xưa ở Lạc Dương có một vị lão tiêu đầu, người ta gọi là Bố y thiện sĩ Trịnh Thọ Phong, không biết đại ca có biết người này hay không?".

Vạn Ánh Hà chớp mắt, hỏi:

"Sao lại gọi là Bố y thiện sĩ? Tên này thật là kỳ lạ!".

Hồ Bách Linh nói:

"Vị Trịnh lão tiêu đầu này là một người trọng nghĩa khinh tài, tế khổ phò nguy, nhưng bản thân thì

rất tiết kiệm, suốt năm đều mặc một bộ áo vải, chưa bao giờ mặc áo tơ, tuy nhà giàu có, nhưng tiền bạc đều dùng vào việc cứu người, cho nên trên giang hồ rất kính ngưỡng ông ta, chỉ cần nhắc đến đó là tiêu của tiêu cục Trịnh Gia, dù đến nơi nào cũng không hề bị ngăn cản". Nói xong thì hỏi Lý Kiệt:

"Sao, đệ đột nhiên nhắc đến người này, chả lẽ chuyện này xảy ra với ông ta hay sao?".

Lý Kiệt nói:

"Đại ca sáng suốt ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Tiêu cục của Trịnh lão tiêu đầu hai mươi năm trước đã dẹp bỏ, huống chi ông ta lại không có kẻ thù, chẳng lẽ còn có sóng gió gì hay sao?".

Nhập Vân Long Tiền Bính nói:

"Đại ca nói rất phải, trịnh lão tiêu đầu biết rõ rằng tiêu cục của mình lớn như thế, có thể đi lại được trên giang hồ không phải là nhờ sức của mình trấn áp được kẻ khác, mà là nhờ vào một chút tiếng tốt, cho nên trong lần đại thọ sáu mươi, đã bày tiệc mời anh hùng trong thiên hạ tuyên bố giải tán tiêu cục, quy ẩn chốn núi rừng, con cháu trong nhà cũng không ai tập võ, chỉ ở Lạc Dương buôn bán, nhưng lần này tai họa lại giáng xuống đầu!".

Tiền Bính nhìn Cốc Hàn Hương, đột nhiên im lặng.

Hồ Bách Linh biết y muốn nói nhưng lại ngại Cốc Hàn Hương, thế rồi mới bảo:

"Hiền đệ hãy cứ nói ra đừng ngại, đại tẩu và hà nhi không phải người ngoài".

Tiền Bính ho khan một tiếng, nói:

"Trịnh lão tiêu đàu ày sau khi quy ẩn, con cháu cũng chẳng có công danh gì mở một tiệm thuốc, tạ tuyệt với giang hồ, cả nhà đều sống yên vui, không ngờ vào một đêm tối trời tháng trước, đột nhiên có ba người bịt mặt, võ công của Trịnh lão tiêu đầu rất bình thường, đừng nói ba người, dù cho một người ông ta cũng không chống nổi. Nói đến đây thì hừ một tiếng, rồi nói tiếp:

"Người ấy xử quyết Trịnh lão tiêu đầu, đả thương công tử Trinh Gia, cuối cùng lại còn phạm điều thứ nhất trong bốn giới luật!".

Hồ Bách Linh gật đầu, nói:

"Ác tặc, hừ, huynh đệ, hãy nói tiếp".

Tiền Bính lại nói:

"Ba kẻ ấy cưỡng bức xong phụ nữ họ Trịnh, rồi cướp sạch những đồ quý giá ...".

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Ta đã biết, ta hỏi đệ, khi chuyện này xảy ra, quan phủ ở Lạc Dương có biết hay không?".

Tiền Bính nói:

"Chuyện này xảy ra được bốn ngày, hai huynh đệ chúng tôi đến Lạc Dương, quan phủ địa phương biết Trịnh tiêu đầu là người có tiếng tăm, cho nên điều tra rất nghiêm ngặt, nhưng không hề phát hiện tin tức gì".

Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Đệ quen biết một người là Hộ viện giáo tộc trong nhà của Phi hồn kiếm Từ Mồ Bạch, một trong quan lạc tam kiếm, y nói rằng, Phi Hồn Kiếm rất coi trọng việc này, quyết điều tra chân tướng sự việc ...".

Hồ Bách Linh kêu ừ một tiếng, nói:

"Có y ra mặt, chắc chắn sẽ điều tra được". rồi trầm ngâm một lúc, nói:

"Hai người ở Lạc Dương mấy ngày, chả lẽ không tìm ra được manh mối gì sao?".

Tiền Bính nhíu mày nói:

"Chỉ nghe người của Trịnh gia nói, bọn người ấy đều mặc đồ màu đen, dùng cương đao, khi xông vào không hề mở miệng, cho nên ấn tượng để lại rất mơ hồ".

Hồ Bách Linh nói:

"Tốt, hai vị hiền đệ đã cực khổ, các người hãy nghỉ ngơi".

Hồ Bách Linh nhìn Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh trên mặt cũng lo lắng, thì cười nói:

"Chuyện chẳng có gì lớn, không khó giải quyết, các con cũng đi nghỉ".

Cái chết của Trịnh tiêu đầu ở Lạc Dương khiến cho Hồ Bách Linh trong lòng bất an, suốt hai ba ngày tinh thần không yên, nhưng chuyện này không thể bạn bạc với mọi người, chỉ để ở trong lòng.

Hôm nay, Chung Nhất Hào không nén được, nói với Hồ Bách Linh:

"Thấy minh chủ mấy ngày hôm nay mày chau ủ dột, trong lòng chắc có chuyện khó xử ..."Hồ Bách Linh nhìn Chung Nhất Hào không đáp.

Chung Nhất Hào lại nói:

"Minh chủ là chủ của lục lâm, rất nhiều chuyện phải do minh chủ giải quyết, có chuyện chi bằng hãy nói ra để cho mọi người cùng tìm đối sách, minh chủ cần gì phải suy nghĩ một mình?".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Đa tạ đã quan tâm, chỉ là chuyện này quá bất ngờ khiến cho người ta không nghĩ tới, nói ra cũng chẳng ích gì, nếu như chuyện này quả thực cần đến mọi người, ta sẽ tự nói, giờ đây chúng ta cùng hưởng vinh nhục, làm việc cần gì phải khách sáo nữa?".

Chung Nhất Hào cũng gật đầu nói:

"Tuy minh chủ nói như thế, song tại hạ chỉ nghĩ có thể minh chủ, nếu như trong lòng minh chủ đã có tính toán khác, vậy minh chủ hãy cứ xử lý theo ý mình". Ngừng một lúc rồi nói:

"Mấy hôm nay lá đỏ đáng rất đẹp, minh chủ sao không thưởng ngoạn một phen để giải sầu?".

Cốc Hàn Hương ngồi một bên nói:

"Đúng thế, đại ca sao không nghe lời Chung gia đến Tiền Sơn du ngoạn?".

Hồ Bách Linh quay mặt hỏi:

"Vậy Hương muội có đi không?".

Cốc Hàn Hương nhìn Hồ Bách Linh nói:

"Nếu đại ca có hứng, tiểu muội sẽ phụng bồi ..." rồi hơi trầm ngâm một lát, nói:

"Hãy gọi Hà nhi và Thiên Sinh cùng đi".

Thế là Hồ Bách Linh, Chung Nhất Hào, Cốc Hàn Hương, Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh một hàng năm người chậm bước vào trong cốc, đi về phía Tiền Sơn.

Đi được một đoạn đường, thấy lối ra, ở lối ra có ba ngã rẽ, ở nơi họ đang đứng lá đỏ như son, vừa diễm lệ mà hùng vĩ, khiến cho ai nấy đều thoải mái trong lòng.

Mọi người đang ngắm nhìn, bỗng nhiên thấy ở lối rẽ bên phải có bụi tung lên.

Chung Nhất Hào nói:

"Minh chủ, hình như có người đến".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Không sai, có người đến".

Bụi tung lên, lại vang lên tiếng vó ngựa, gấp gáp lạ thường.

Bọn họ bước về phía trước, leo lên một ngọn đồi nhỏ, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy trên con đường núi có hai thớt ngựa khỏe phóng nhanh tới.

Trong chốc lát hai thớt ngựa đã đến gần ngọn đồi nhỏ, Chung Nhất Hào nói:

"Là Khương lão đại" nói xong người đã vọt xuống.

Hồ Bách Linh cũng cảm thấy ngạc nhiên, tung mình nhảy xuống.

Đó là hai người Suất Vân Long Khương Hoằng và Phú Hỏa Long Lưu Chấn đi Giang Nam quay về.

Vốn là Hồ Bách Linh phái Giang Bắc Ngũ Long chia nhau đi các nơi trong vòng một tháng, điều tra phản ứng ở bên ngoài, hôm qua Nhập Vân Long Tiền Bính, Đa Trảo Long Lý Kiệt đã từ Lạc Dương quay về Mê Tông Cốc.

Hồ Bách Linh nhìn thấy Khương Hoằng quay về, lại nhìn Lưu Chấn, người thì nằm bẹp trên yên ngựa, hình như bị nội thương, Hồ Bách Linh bước về phía trước, một tay nâng cằm Phú Hỏa Long lên nhìn, chỉ thấy hai mắt của y vô thần, mặt mũi tái mét, thế rồi mới hỏi:

"Y đã bị người ta điểm huyệt đạo, sao đệ không giải khai, chả lẽ đã động thủ với người ta hay sao?".

Suất Vân Long Khương Hoằng mặt lộ vẻ áy náy, nói:

"Chuyện này mong đại ca thứ lỗi, huyệt đạo của lão ngũ là bởi Khương Hoằng này điểm".

Lời này của y thật bất ngờ, Giang Bắc Ngũ Long của bọn họ tình như thủ túc, thế mà y cớ gì lại điểm huyệt đạo của lão ngũ? Cho nên y vừa nói ra, mọi người không hẹn mà đều quay mặt nhìn y.

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Lão ngũ quá nóng nảy, đệ điểm huyệt đạo của y là chuyện bất đắc dĩ, điều này ...

Chung Nhất Hào nói:

"Lẽ nào trên đường xảy ra chuyện?".

Khương Hoằng nói:

"Không phải xảy ra trên đường mà ở Giang Tây".

Hồ Bách Linh lúc ấy mới thất kinh, nhử thầm, chả lẽ trong thiên hạ lại có chuyện khéo như thế, sớm không xảy ra, muộn không xảy ra, sao lại xảy ra không cùng một lúc?

Chàng trong lòng lo lắng, nhưng là minh chủ lục lâm, cho nên không tỏ ra mặt, để tránh ảnh hưởng tới toàn cuộc, thế rồi mới an ủi Khương Hoằng:

"Đệ trên đường đã cực nhọc, chi bằng hãy ngồi xuống nghỉ một lát, rồi hãy nói chuyện này". Nói xong thì đến chỗ Lưu Chấn, đưa tay ra vỗ vào vai trái của y, Lưu Chấn bừng tỉnh, vừa thấy Hồ Bách Linh, thì liền nhìn về phía Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Đại ca, lão đại thật hiếp người quá đáng, nếu như không vì đại ca, Phú Hỏa Long sẽ ...".

Hồ Bách Linh biết y là người nóng nảy, chỉ vỗ vai y rồi an ủi:

"Ngũ đệ, đệ hay ngồi xuống nghỉ ngơi một chốc, huynh đệ các người tình như thủ túc, có chuyện gì nói không được?".

Phú Hỏa Long Lưu Chấn đang tức giận, vung tay dặm chân, gi một đứa trẻ bị mắng oan.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, bước tới, nói:

"Ngũ đệ, đừng quá bực tức, đại ca của đệ sẽ không bức hiếp đệ, y có lẽ có nỗi khổ bất đắc dĩ ...".

Phú Hỏa Long nhìn Cốc Hàn Hương, nói:

"Y mà không bức hiêp đệ, y giúp người ngoài, không để cho đệ trừng trị bọn chúng, bởi vì bọn chúng đã nói điều xằng bậy, thế mà còn điểm huyệt đạo của đệ, khiến cho đệ, khiến cho đệ ..." nói xong một chàng thì ngồi xuống tảng đá nghỉ ngơi.

Hồ Bách Linh nhìn Cốc Hàn Hương cười, sau đó mới quay sang Suất Vân Long Khương Hoằng hỏi:

"Các người lần này đến Giang Tây, chả lẽ đã gặp phải chuyện gì sao?".

Khương Hoằng lau mồ hôi trán, thở dài:

"Huynh đệ chúng tôi phụng lệnh đại ca, vượt qua hồ Phiên Dương, đến Nam Xương, dọc đường

đều bình an, cũng không nghe nói có chuyện gì, nhưng khi chúng tôi đến Phủ Châu, lại xảy ra một chuyện bất ngờ, đại ca nhất định chắc biết Nhất tinh thần đạn Bành Tịnh ...".

Hồ Bách Linh không nói, nhưng đang lắng nghe, Chung Nhất Hào đáp:

"Không sai, trên giang hồ có nhân vật này, người này nổi tiếng nhờ "thất tinh liên châu thần đạn", đã mở một tiêu cục ở Nam Xương, gọi là Thất Tinh tiêu cục, nghe nói mấy năm nay làm ăn rất phát đạt, đã trở thành một tiêu cục giàu có".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Chung đại ca nói đúng, Thất Tinh tiêu cục của y không những là đệ nhất tiêu cục ở Giang Tây, mà cũng nổi tiếng sang cả vùng bắc Việt Bát Bân, lần này ở Phúc Kiến gặp hạn hán, thân sĩ trong toàn tỉnh Giang Tây đã quyên góp được hai chục vạn lượng bạc, đưa đến cứu tế, nhưng vì sợ giữa đường xảy ra chuyện, cho nên đã nhờ Thất Tinh tiêu cục áp giải. Thất Tinh Thần Đạn rốt cuộc không hổ là một bậc cao nhân, y cũng cảm thấy trách nhiệm không nhẹ, cho nên mới chia hai chục vạn lượng ấy ra làm hai, một nửa là do hai người con trai của y hộ tống, một nửa thì đích thân ra tay ... nghe nói con đường từ Giang Tây đến Phúc Kiến vốn rất bình an, không cần nói do hai đứa con trai của ông đích thân áp giải, chỉ dựa vào lá cờ Thất Tinh cũng đã vượt qua mọi rủi ro, nào ngờ lần này lại để ra sơ hở, khi tiêu xa của Thất Tinh tiêu cục đến Quảng Tinh thì cả ba người đều bị cướp xe tiêu ...

Cốc Hàn Hương nghe nói mà giận dữ:

"Bạc này là dùng để cứu người, sao lại có người độc ác đến thế, không màng đến hàng trăm vạn dân đang đau khổ, cướp đi món tiền này? Thực đáng chết".

Hồ Bách Linh nhìn Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Chắc sau khi các người đến Phủ Châu, chuyện này mới xảy ra?".

Khương Hoằng nói:

"Đại ca nói phải, sau khi đệ và lão ngũ đến Phủ Châu, chỉ cảm thấy những người mang theo binh khí quả thực không ít, lúc đó cũng không ngờ rằng xảy ra biến cố này, bọn đệ cũng theo những người này dạo phố, sau đó vào một tửu quán, phía đối diện có bốn đại hán, nhìn cách ăn mặc là biết người của tiêu cục, bọn chúng tôi ngồi xuống thì liền nghe một người cao gầy nói:

"Chuyện của lão bản chúng tôi, ba vị thấy đấy, không ai dám chạm vào!" một trung niên lắc đầu, nói:

"Không thể, Đông gia chúng tôi cũng không phải là nhân vật không tên không hiệu, vả lại gần đây ông ta chưa hề đắc tội với ai ..." người cao gầy lại nói:

"Gần đây lục lâm trên giang hồ vừa mới lập minh chủ, chuyện này chúng tôi e rằng có lẽ là có bàn tay của minh chủ lục lâm, muốn hạ uy chúng ta". Trung niên khác lại nói:

"Theo ý tiểu đệ, chuyện này không phải là hành vi của họ, lần trước có người đến tiêu cục chúng tôi, nói chuyện minh chủ lục lâm của lần này, quả là phúc của võ lâm, lại nói người này vừa mới trở thành minh chủ đã đặt ra bốn điều giới luật, bốn điều giới luật này rất quang minh chính đại, cho nên không thể làm những chuyện như thế được". người cao gầy hừ một tiếng nói:

"Sao lại có lọai cường đạo có thiện tâm như thế?" lúc ấy trong lòng đệ có tính toán khác, định rằng từ miệng bốn người này để dò hỏi manh mối, nhưng lão ngũ ngu ngốc này vừa nghe người cao gầy nói như thế thì liền muốn động thủ ...".

Phú Hỏa Long Lưu Chấn mặt nổi gân xanh đứng dậy, cãi lại:

"Đệ ngu ngốc, huynh nghe bọn chúng mắng đại ca, thế mà không cho đệ đánh gãy vài cái răng của chúng, chả lẽ huynh không ngốc?" y quay sang nhìn Cốc Hàn Hương, cười nói:

"Đại ca nói rất phải, lão ngũ này tình tình ngay thẳng, không thể để cho đại ca bị người ta mắng ...".

Hồ Bách Linh hiểu rõ tính tình của Giang Bắc Ngũ Long, thế rồi mới giả vờ trách Suất Vân Long Khương Hoằng:

"Ngũ đệ nói rất có lý, nếu như lúc ấy đệ có dụng tâm gì cũng phải thương lượng trước với y, chả lã đệ còn không biết lão ngũ là người thẳng tính hay sao?" dừng một lát rồi lại nói:

"Sau đó thì thế nào?".

Mấy lời ấy của Lãnh diện Diêm La khiến cho Lưu Chấn mừng hớn hở.

Suất Vân Long biết dụng tâm của minh chủ, cũng nhoẻn miệng cười với Lưu Chấn, tiếp tục nói:

"Vì sự việc quá bất ngờ, cho nên không thể bàn bạc với lão ngũ trước. Lại có một người nói:

"Trước khi sự việc chưa rõ ràng, chúng ta không nên gây phiền toái cho Đông gia". Người cao gầy cười mà nói rằng:

"Không phải lão đệ nói khó nghe, chỉ dựa vào hai vị, bữa cơm này không nên ăn nữa, chúng ta làm nghề này, vẫn là trên đầu đao có dính máu, có mấy người định kết bằng hữu với hắc đạo, chúng ta mặc y là minh chủ lục lâm, cường đạo hắc lâm, cướp tiêu hay cường đạo, ngày mốt Đông gia sẽ đến đây, đến lúc ấy, các người sẽ tin rằng lời của huynh đệ không phải là giả". Bọn họ nói đến đây, tiểu đề thấy mặt lão ngũ biến sắc, biết nếu không đi, y chắc chắn không nén giận được, cho nên lúc đó đệ đã

kéo y ra khỏi quán:.

Phú Hỏa Long Lưu Chấn lại muốn đứng lên, Khương Hoằng không để y lên tiếng, nói tiếp, đệ nghĩ, nếu Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh sắp đến, chi bằng mình cứ ở lại Phủ Châu thêm vài ngày, xem y sẽ giải quyết thế nào".

Suất Vân Long nói đến đây, Lưu Chấn đứng một bên gào lên:

"Y xử lý cái rắm, càng nói càng khiến lão ngũ này thêm bực ...".

Chung Nhất Hào nói:

"Khương lão đại, Thất Tinh Thần Đạn ấy nói thế nào?".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Trưa ngày thứ ba, trong thành Phủ CHâu quả nhiên có xuất hiện mười hai thớt khoái mã, đó là bọn người Bành Tịnh, người của Thất Tinh tiêu cục tại Phủ CHâu đã đón bọn họ đến một tửu quán tên là Cao Bảo lâu, đệ cũng dắt theo lão ngũ đến chọn một chỗ ngồi để nghe bọn nói gì, nhưng lần này đệ nhắc nhở lão ngũ rằng, bảo y đừng la lối". Dừng một lát rồi lại nói:

"Thất Tinh Thần Đạn xử lý việc này rất thỏa đáng, y không lên tiếng mà chỉ nghe từng tiêu sư một báo cáo ...".

Vạn Ánh Hà ngồi một bên hỏi:

"Vậy hai đứa con trai của y?".

Phú Hỏa Long nói:

"Đã bị người ta đả thương".

Khương Hoằng ngừng một lát rồi nói:

"Những tiêu sư này toàn những điều không có liên quan, một lát sau Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh mới lên tiếng, y không điều tra, chỉ hỏi diện mạo, y phục và binh khí của đối phương! Nghe nói trong ba n. có hai người dùng kiếm, một người tuổi rất trẻ, một người lại là lão già râu bạc, còn người khác là ..." y nhất thời không nói được nữa.

Chung Nhất Hào hỏi dấn tới:

"Lại là thế nào?".

Khương Hoằng lung túng nói:

"Người ấy sử dụng binh khí giống như đại ca".

Cốc Hàn Hương kêu ối chào một tiếng, nói:

"Sao, binh khí của y sao lại giống đại ca?".

Chung Nhất Hào hỏi:

"Vậy tướng mạo, y phục của người ấy, có ai thấy rõ không?".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Nói ra càng khiến người ta bực bội, kẻ này che mặt bằng vải đen, cho nên không ai thấy được diện mạo của y, song nghe nói, thân hình rất cao lớn".

Hồ Bách Linh kêu ồ một tiếng.

Khương Hoằng lại nói tiếp:

"Khi cướp tiêu, người này chỉ đứng một bên, không ra tay, sau đó chỉ hơi nhúc nhích, hình như người này là đầu lĩnh trong số ba người".

Hồ Bách Linh nhìn sang Chung Nhất Hào nói:

"Mấy năm nay ta ít đi lại trên giang hồ, cho nên chắc đệ rõ chuyện hơn ta, đệ hãy xem, có ai dùng binh khí giống như ta?".

Chung Nhất Hào nhíu mày một lát sau, lắc đầu:

"Không phải tiểu đệ tự khoác lác, mấy năm nay đệ biết rất nhiều nhân vật, ngoại trừ minh chủ chưa bao giờ gặp người như thế, vả lại ba người bọn họ nếu có thể đả thương hai đứa con trai của Thất Tinh Thần Đạn, võ công nhất định không kém, không giống như người bình thường, song đệ chưa bao giờ nghe nói tới".

Hồ Bách Linh trầm tư một lát, cũng không có manh mối gì, thế rồi lại hỏi Khương Hoằng:

"Vậy Thất Tinh Thần Đạn nói thế nào?".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Bọn họ cũng suy đoán là nhân vật ở phía nào làm, thương lượng một lúc lâu cũng chẳng có kq gì, nhưng một tên mập mặt tía nói:

"Theo ta thấy, hiện nay trên võ lâm, người sử dụng gậy và kiếm chỉ có Lãnh diện Diêm La, mà Hồ Bách Linh vừa mới trở thành minh chủ của lục lâm, sự việc này quả thực khiến người ta nghi ngờ". Lại một người nữa nói:

"Hồ Bách Linh trah đọat chức minh chủ lục lâm vốn là muốn vực dậy đạo nghĩa giang hồ, mở một con đừng sáng cho lục lâm, nghe nói đã có được thành tựu, theo tiểu đệ thấy, y chắc không làm như thế". Lúc này Thất Tinh Thần Đạn lại nói:

"Bành Tịnh này tự tin, chua bao giờ đắc tội bằng hữu trên giang hồ, các vị ngồi ở đây, cũng chưa bao giờ kết thù chuốc oán trên giang hồ, chuyện này khiến cho người ta khó hiểu, nhưng không thể không điều tra, phải biết rằng số bạc này có quan hệ đến tính mạng của hàng vạn dân, nếu như không tìm ra được số bạc, ta không những không thể đứng chân trên giang hồ, mà cũng không còn mặt mũi gì nhìn muôn dân đang lầm than, giờ đây chỉ có hai con đường, thứ nhất là, may mà số hàng này nhiều không dễ giấu, chỉ cần chúng ta phái người đi điều tra là được, thứ hai, mặc dù ba kẻ này không để lại giấu vết gì, nhưng chúng ta đã biết được hình dạng của bọn chúng, chúng ta cứ bắt đầu từ manh mối này, có lẽ sẽ tìm ra được". kẻ cao ốm đã gặp mấy ngày trước nói:

"Bẩm tiêu chủ, theo tiểu nhân thấy, chuyện này tám phần là hành vi của minh chủ lục lâm".

Thất Tinh Thần Đạn ấy hỏi:

"Sao ngươi lại đoán đó là hành vi của bọn họ?".

Kẻ cao gầy lại nói:

"Tiêu chủ chắc không nghĩ rằng, Lãnh diện Diêm La này đã từng quy ẩn giang hồ, lần này xuất hiện lại đoạt được chức minh chủ lục lâm, y nhất định sẽ làm hai điều, một là sẽ lậy uy tín trong nội bộ mới có thể chế phục người khác, cho nên không thể không ra tay một đôi lần, thứ hai là muốn khoa trương thân thế với người ngoài, đương nhiên cũng phải làm một đôi chuyện thất thường để cho người ta biết đến uy phong của minh chủ lục lâm, hơn nữa y không thể tay không mà làm vua, không có vốn thì chẳng làm được chuyện gì, cho nên tiểu đệ đoán rằng tám phần là do bọn họ làm ...".

Thất Tinh Thần Đạn nghe người ấy nói, cười ha ha nói:

"Hay cho Lãnh diện Diêm La, Bành mỗ này với ngươi nước sông không phạm nước giếng, ngày trước không có oán, ngày nay không có thù, thế mà ngươi lại động đến ta, chả lẽ Thất Tinh Thần Đạn này thua ngươi hay sao! Hừ hừ, ngươi đã sai rồi ...".

Hồ Bách Linh nghe thế thì lạnh nhạt hừ một tiếng, nói:

"Kẻ này không hiểu lý lẽ như thế, xem ra rất khó giải thích với y ...".

Chung Nhất Hào nhìn Hồ Bách Linh nói:

"Kẻ này dám ngậm máu phun người như thế, lúc đấy, ta sẽ lãnh giáo tuyệt học "Thất tinh thần đạn" của y ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Chuyện này tuy khó giải thích, nhưng cũng phải thu xếp cho ổn thỏa". Nói xong thì quay sang Khương Hoằng:

"Sau đó bọn chúng còn nói gì nữa?".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Sau đó lại còn điều tra tất cả các nhân vật ở chốn lục lâm, vẫn không có manh mối gì, cho nên càng nghi ngờ chúng ta hơn, người cao gầy ấy lại nói thêm mấy câu đổ dầu vào lửa".

Cốc Hàn Hương bực dọc nói:

"Y rốt cuộc đã nói gì?".

Khương Hoằng nói:

"Y nói giang hồ dễ đổi, bản tính khó dời, đại ca tuy có lòng chỉnh đốn lục lâm nhưng phẩm cách trời sinh, nào có thể đổi được, y còn nói những lời không tốt, nhưng lão ngũ không nén giận được cho nên giơ quyền định đánh".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngôi Cao Bảo lâu ấy là phạm vi thế lực của bọn chúng, lão ngũ thật không hiểu chuyện, động thủ có ích gì?".

Khương Hoằng nói:

"Đệ vừa thấy lão ngũ như thế, cho nên đã cầm đũa điểm huyệt lão ngũ".

Chung Nhất Hào nói:

"Khi ấy đang ở trước mặt bọn họ, bọn họ có nghi ngờ không?".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Điểm này đệ cũng biết, ở đó có nhiều cao thủ, nếu ra tay không cẩn thận thì bị chúng nhìn thấy lúc đó sẽ phiền toái nhiều, cho nên đệ giả vờ làm đổ chén rượu, mượn cơ hội lau rượu trên mình y,

trong khoảnh khắc đã điểm huyệt y, rồi bảo:

"Đã bảo đừng uống nhiều thế mà lại uống say, đi, chúng ta về thôi, Quế nhi đang chờ chúng ta ăn cơm ở nhà". Đệ vừa nói, vừa kéo y trở về, cho nên bọn Thất Tinh Thần Đạn mới không phát hiện thân phận của bọn đệ ...".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Chuyện này đệ làm rất tốt, tuổi tác cao thì hiểu biết nhiều".

Phú Hỏa Long Lưu Chấn không đợi Hồ Bách Linh nói xong, thì gào lên:

"Y để cho người ta mắng đại ca, mà còn bảo là làm đúng, đệ thấy đại ca bị người ta mắng thì tức giận thế mà lại sai".

Hồ Bách Linh cười mà an ủi rằng:

"Ngũ đệ hào sảng, tâm địa lại tốt, đại ca biết, đệ không nên khó chịu, lần này hai đệ đã cực nhọc, tối nay chúng ta sẽ uống hai chum để tẩy trần cho các đệ ...".

Phú Hỏa Long nghe đại ca sẽ uống cùng y hai chum, đó là chuyện chưa bao giờ có, trong lòng vui mừng, quên hết những chuyện buồn bực trong lòng.

Tối đến, Hồ Bách Linh chuẩn bị mấy món ăn, mời Suất Vân Long Khương Hoằng, Nhập Vân Long Tiền Bính, Đa Trảo Long Lý Kiệt, Phú Hỏa Long Lưu Chấn vào trong nhà đàm đạo.

Hồ Bách Linh nhìn Giang Bắc Tứ Long ngồi quanh, nói:

"Các vị huynh đệ bình an quay về, chỉ có lão tam đến vùng Tam Tương vẫn chưa trở lại, ngu huynh rất mong nhớ".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Điều này đại ca hãy yên tâm, lão tam thông minh tài cán, hiểu biết nhiều, sẽ không xảy ra chuyện gì, thời gian nhất định của chúng ta đã đến, đêm nay không về, ngày mai chắc chắn sẽ về".

Phú Hỏa Long vì Hồ Bách Linh phá lệ mời bọn họ uống rượu, trong lòng rất vui, nói:

"Đại ca hãy yên tâm, cả Phú Hỏa Long này mà không đi lạc được, tam ca càng không thể ...".

Đột nhiên, ở phía ngoài có tiếng huyên náo, Hồ Bách Linh đặt chén rượu xuống lắng nghe, nói:

"Có người đến ...".

Cốc Hàn Hương ôm đứa trẻ, chậm rãi bước vào nói:

"Có lẽ tam đệ quay về".

Mọi người im lặng, tiếng vó ngựa dần dần truyền đến, lại còn có cả tiếng chuông, trong chốc lát tiếng vó ngựa đã đến cửa, lại một lát sau, Phi Thiên Long Hà Tông Huy bước vào nhà, trước tiên thỉnh an phu phụ Hồ Bách Linh, sau đó mới chào hỏi bọn Khương Hoằng rồi mới ngồi vào chỗ.

Phi Thiên Long uống ba chén rượu, quay sang Hồ Bách Linh nói:

"Đại ca, lần này tiểu đệ phụng mệnh đến Tam Giang, Hòanh Dương, sau đó quay sang Tương Đàm, đến Trường Sa, trên đường vẫn bình an".

Hồ Bách Linh gật nhẹ đầu, không lên tiếng.

Chương 7: Mạo Danh Giá Họa Mai Phục Trên Đường

Phi Thiên Long lại nói:

"Khi chúng tôi đến Trường Sa, lại thấy có nhiều người vây quanh xem cáo thị ...".

Cốc Hàn Hương giật mình hỏi:

"Chả lẽ Trường Sa lại xảy ra vụ án nữa hay sao?".

Phi Thiên Long Hà Tông Huy nói:

"Chuyện này rất rắc rối, Trường Sa vốn là đầu phủ của Hồ Nam, trước nay đều yên bình, nhưng không biết cớ gì lại xảy ra một vụ án lớn như thế. Đây không phải là chuyện ân oán trên giang hồ, không phải là vụ cướp bóc tái sản mà là một bức họa".

Đa Trảo Long Lý Kiệt hỏi:

"Bức họa này đáng giá bao nhiêu, chả lẽ chủ của bức họa này báo quan?".

Phi Thiên Long gật đầu nói:

"Chủ của bức họa này không báo quan, nhưng quan phủ thì không dám buông lơi ...".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Nói như thế, đây nhất định là người có quyền thế".

Hà Tông Huy nói:

"Đúng vậy, kẻ này là binh bộ đại nhân đã về hưu, nhà y mất trộm, phủ Trường Sa không gánh vác nổi, cả Hồ nam cũng không thể ăn nói được, nghe nói bức họa này là một bức tùng chi đồ hoàng đế ban tặng cho vị đại nhân này trong đại thọ sáu mươi, món đồ này mất trong phạm vi Trường Sa, phủ Hồ Nam sao không lo lắng cho được?".

Hồ Bách Linh nói:

"Xảy ra vụ án như thế thì phải tìm cách điều tra, dán cáo thị có ích gì?".

Hà Tông Huy nói:

"Đại ca nói phải, dán cáo thị thì có ích gì, song trên cáo thị không hề nhắc đến chuyện mất bức họa, chỉ quy định mấy điều khi ra vào Trường Sa, chú ý điều tra mà thôi".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Vậy tam đệ đã nghe được gì ở Trường Sa?".

Phi Thiên Long lắc đầu:

"Đệ thấy ở cửa thành tra xét rất gắt, chắc trong khách sạn cũng có người của nha môn theo dõi, cho nên đệ ở Trường Sa năm sáu ngày cũng không hề hoạt động để tránh phiền phức, chỉ âm thầm theo dõi". Y ngừng một lát rồi nói:

"Kẻ đánh cắp bức họa này rất lanh tay lẹ chân, không hề để lại giấu vết. Cho nên không cách nào điều tra, huống chi vật bị mất không phải làm kim ngân châu báu, ý kẻ này muốn gì cũng thật khiến người ta khó đoán.

Cốc Hàn Hương trầm tư một lúc, nói:

"Bức họa này do hoàng thượng ban tặng, người này đánh cắp vật ấy, chắc là có thù với binh bộ đại nhân, muốn hạm hại ông ta ...".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Bày cạm bẫy hãm hại, đó là việc của người bình thường, nhưng kẻ này có thân thủ như thế, nếu có thù oán với y, y cần gì phải làm thế, chi bằng dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra sẽ gọn gàng hơn, theo đệ thấy không đơn giản như thế, kẻ này chắc chắn có ý khác".

Hồ Bách Linh ngồi một bên nhíu mày trầm tư không nói, một lát sau mới bảo:

"Trên giang hồ liên tục xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ, thực sự khiến người ta khó hiểu, mà chuyện nào cũng không nhất định có liên quan đến ân oán trên giang hồ, thậm chí cả những người bình thường cũng bị quấy nhiễu, chuyện này càng lúc càng đáng sợ".

Lãnh diện Diêm La nói mà thần sắc ngưng trọng, mọi người đều không trả lời.

Một lát sau, Hà Tông Huy mới nói:

"Vừa rồi đại ca bảo, trên giang hồ xảy ra nhiều biến cố, không biết là chuyện gì ...".

Phú Hỏa Long không chờ y nói xong liền kể hết một lượt chuyện ở Phủ Châu.

Đa Trảo Long Lý Kiệt cũng kể chuyện Trịnh lão tiêu đầu ở Lạc Dương.

Hồ Bách Linh đợi họ nói xong thì mới thở dài, nói:

"Các vị huynh đệ theo ta đã nhiều năm, tất nhiên không cần giấu nữa, theo ngu huynh thấy, chuyện này chắc chắn là cơn sóng lớn trên giang hồ, nói không chừng có người âm thầm thao túng, cho nên ngu huynh muốn ra ngoài điều tra một chuyến".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Đại ca nghĩ rất phải, chỉ là Mê Tông Cốc vừa mới xây dựng, đại ca sao có thể đi xa, huống chi chuyện xảy ra tản mát khắp nơi, đại ca trong nhất thời làm sao có thể đến được các nơi ấy?".

Hồ Bách Linh buồn bã nói:

"Ta cũng biết lúc này không tiện đi xa, nhưng các vị hiền đệ không biết nỗi khổ của ngu huynh, hôm nay không giống như trước, chúng ta ai làm việc ấy không hề liên quan đến nhau, đừng nói chỉ có vài vụ án, dù có ba bốn trăm vụ án cũng không hề liên quan đến Hồ mỗ này, nhưng hôm nay thì khác hẳn, ngu huynh đã là minh chủ lục lâm, chuyện nhỏ thì có thể giả câm giả điếc, nhưng những chuyện lớn kinh động võ lâm, chấn động quan phủ, ngu huynh sao có thể không nghe không hỏi sao được?" rồi quay sang Cốc Hàn Hương, nói:

"Còn có sư phụ của đại tẩu các đệ nữa, Thiên Minh đại sư của phái Thiếu Lâm cũng đã từng nói, ngu huynh sau khi đoạt được chức minh chủ lục lâm, tất cả mọi hành động đều được người trong chính đạo coi trọng, nhưng vừa mới đặt ra bốn điều giới luật thì lại xẩy ra những chuyện này, nếu vậy bốn điều giới luật của chúng ta sau này có cần đến nữa hay không?".

Phú Hỏa Long Lưu Chấn nói:

"Bốn điều giới luật này do chính miệng đại ca ban ra, ai dám không nghe".

Hồ Bách Linh nói:

"Muốn giữ vững bốn điều giới luật này, thân là lục lâm minh chủ, đương nhiên không thể để chuyện này dễ dàng trôi qua, cần phải làm rõ ràng, nếu không làm sao ăn nói với thiên hạ, làm sao ăn nói với chính mình".

Hà Tông Huy trầm tư một lát, nói:

"Đại ca đi chuyến này đối với những việc ấy đương nhiên là tốt, nhưng đại ca không thể phân thân được, không biết là sẽ đi về hướng nào?".

Hồ Bách Linh trong lòng đã tính sẵn, đáp rằng:

"Chuyện ở Lạc Dương, cách đây gần nhất, chỉ cần người trong cốc để ý, thì sẽ không khó thu được tin tức. Ta lo nhất là chuyện cướp tiêu ở Quản Tinh Huyết Tô Lĩnh, không những số bạc này dùng để cứu tế cho nạn nhân, mà Thất Tinh Thần Đạn đã nghi ngờ cho ta, nếu như hai bên không gặp mặt, e rằng sớm muộn gì y cũng sẽ tìm đến đây, lúc đấy sự việc sẽ rắc rối hơn".

Phú Hỏa Long nghe nhắc đến Thất Tinh Thần Đạn, trong lòng vẫn chưa hết tức giận, nắm chặt quyền, nói:

"Rắc rối thì rắc rối, Thất Tinh hay Bát Tinh lão ngũ này cũng không sợ ...".

Hồ Bách Linh nhìn y, nói:

"Ngũ đệ, khi ngu huynh không ở trong cốc, đệ không được làm bừa, chuyện gì cũng phải nghe lời của những vị huynh trưởng, nếu có gì sai sót, ta quay về sẽ không tha cho đệ". Nói xong, lại an ủi:

"Nếu đệ quả thực kính yêu ngu huynh, thì phải hiểu nỗi khổ của ngu huynh, đừng gây thêm phiền phức cho ta, có chuyện gì thì phải nói với đại tẩu để cho đại tẩu làm chủ cho đệ".

Phú Hỏa Long nói:

"Dcá cứ yên tâm, lão ngũ tuy ngốc nghếch, nhưng lời này thì vẫn hiểu".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Như vậy thì tốt". Rồi lại nói tiếp:

"Cho nên ta phải đi Giang Tây, xem thử động tịnh của Thất Tinh tiêu cục, sau đó thì xuống Hồ Nam, xem vụ án đó phát triển thế nào, theo ngu huynh thấy, hai chuyện đánh cắp bức họa, cướp tiêu e rằng ít nhiều đều có liên quan đến nhau".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy đại ca khi nào lên đường?".

Hồ Bách Linh nói:

"Sự việc không thể chậm trễ, ta muốn lên đường ngay trong ngày hôm nay".

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Lần này đại ca ra đi, trên đường chắc chắn sẽ gặp rắc rối, cho nên theo tiểu đệ thấy cần phải dắt

thêm người".

Hồ Bách Linh nói:

"Chuyện này để ta suy nghĩ rồi mới quyết định, song cũng không tiện mang theo nhiều người".

Phú Hỏa Long Lưu Chấn nói:

"Có bọn đệ đi theo đại ca, chắc là cũng đủ".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Các vị hiền đệ không cần phải đi theo ngu huynh, huống chi các vị vừa mới lộ mặt, lần này lại đi nữa, sẽ khiến cho người ta nghi ngờ". Ngừng một chập rồi nói tiếp:

"Hơn nữa chuyện trong cốc vẫn còn nhiều, một mình đại tẩu ở nàh cũng cần các vị giúp đỡ".

Giang Bắc Ngũ Long cảm thấy Hồ Bách Linh lời này rất thực tình, cho nên cũng không nói gì nữa.

Mọi người bàn bạc một hồi lâu rồi mới đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Bách Linh mời tất cả những nhân vật quan trọng đến, có cả Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh.

Hồ Bách Linh nhìn quanh một lượt, thấy La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, Lao Sơn Tam Hùng, Giang Nam Tứ Quái và Chung Nhất Hào, nho sĩ trung niên Dư Diệc Lạc ăn mặc theo kiểu đoán mệnh tiên sinh cũng đến đủ, thế rồi mới đứng dậy vái dài một cái, nói:

"Được các vị hậu ái như thế này, lẽ ra phải ở lại trong cốc để cùng với các vị xây dựng một con đường mới, không ngờ trên giang hồ lại xảy ra biến cố, vả lại bên ngoài có chỗ hiểu nhầm đối với huynh đệ, có đôi lời trách cứ, vì danh dự của huynh đệ, vì sự thành bại của lục lâm trong thiên hạ, cho nên huynh đệ phải đích thân phải ngoài một chuyến, dù cho không thể tìm ra chân tướng của sự thật, nhưng cũng phải điều tra được chút ít ...".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha nói:

"Nhưng không biết minh chủ đã nhận được tin gì, trên giang hồ đã xảy ra chuyện gì?".

Hồ Bách Linh nói:

"Nói ra thì dài, nhưng chuyện xảy ra tuy là giang hồ đã thấy quen mắt, nhưng những chuyện này đều bất lợi đối với chúng ta".

Chung Nhất Hào nói:

"Mê Tông Cốc vừa mới xây dựng, minh chủ sao có thể dễ dàng rời khỏi".

Hồ Bách Linh tiếp lời:

"Vì chuyện này, ta đã suốt đêm khó ngủ, Mê Tông Cốc tuy mới xây dựng, nhưng bên ngoài vẫn chưa biết được nơi đây, trước mắt có thể canh giữ, sắp đặt thêm bố phòng, tuy ta ra ngoài, nhưng các vị đều là những bậc hùng tài một cõi, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực thì không có chuyện gì khó".

Mọi người đều cúi người nói:

"Không dám, không dám".

Hồ Bách Linh nói:

"Lần này liên tiếp xảy ra nhiều chuyện kinh động đến võ lâm, chắc chắn những người lộ diện để lo cho chuyện này không ít, một khi tại hạ ra ngoài, giả sử có kẻ đến Mê Tông Cốc của chúng ta điều tra, mong các vị hãy nghĩ đến đại sự, trước tiên nhẫn nhịn, đừng ra tay động thủ với người ta".

Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Chả lẽ chúng ta để cho người ta làm càn hay sao?".

Hồ Bách Linh nói:

"Dù cho khi không thể nhịn được, cũng không nên để đổ máu kết thù, điều này không phải là vì Hồ mỗ này sợ đầu sợ đuôi, mà trong cục diện hiện nay, chúng ta cần có thêm bằng hữu chứ không nên kết thêm thù địch".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Đại ca chịu cúi người cầu toàn như thế, quả thực là có dụng tâm".

Hồ Bách Linh nhìn ái thê rồi trầm tư quay sang mọi người nói:

"Lần này ta đi Giang Tây, chuyển sang Hồ Nam, định điều động vài vị huynh đệ cùng đi". Rồi quay sang Tư Diệc Lạc nói:

"Lần đi này không phải là đọ sức với nhau, chủ yếu là âm thầm điều tra, vì tránh người ta nghi ngờ, người cùng đi tốt nhất là ít lộ diện ở vùng Dương, Tương, cho nên mời Từ huynh là Lao Sơn Tam Hùng cùng đi".

Dư Diệc Lạc nói:

"Hay lắm, hay lắm, đi lại trên giang hồ là nghề của tại hạ, nguyện đi theo cùng minh chủ".

Vương Đại Khang nghe Hồ Bách Linh kêu mình cùng chàng ra ngoài, trong lòng rất vui mừng, mặt lộ vẻ đắc ý, vỗ ngực nói:

"Muốn lão Vương này đi, lão Vương vui sướng vô cùng, chỉ cần minh chủ nói một câu, dù cho có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, lão Vương này cũng không hề nhíu mày".

Y trái một câu lão Vương, phải một câu lão Vương, khiến cho những người ngồi đấy đều cười ầm lên, nhưng không hề để ý mà vẫn nói tiếp:

"Các người đừng cười, lão Vương nói thật lòng".

Hồ Bách Linh vốn thích bản sắc này của y, nghiêm mặt nói:

"Vương hiền đệ hiệp nghĩa can đảm, hào khí ngất trời, ngu huynh rất cảm kích, nhưng trên đường mong hiền đệ đừng quá nóng nảy, chuyện gì cũng phải làm theo ý của ngu huynh mới không để xảy ra lỡ chuyện".

Vương Đại Khang gật đầu nói:

"Lão Vương hiểu".

Hồ Bách Linh cúi người nói:

"Chuyện trong cốc, tại ạh muốn làm phiền Hoắc huynh, Chung huynh". Nói xong thì quay mặt về phía mọi người:

"Những chuyện nhỏ thì các vị cứ châm chước mà làm, chuyện lớn phải bàn bạc với hai vị Hoắc, Chung ...".

Hoắc Nguyên Kha, Chung Nhất Hào đều cúi người gật đầu.

Hồ Bách Linh lại quay sang Giang Bắc Ngũ Long nói:

"Phía bên đại tẩu của các đệ, tuy có Hà nhi và Thiên Sinh, nhưng con trẻ vừa vẫn yếu ớt, ngu huynh quả thực không yên tâm, chuyện trong nhà phải nhờ đến các vị, tốt nhất mỗi người cử ra hai người đến tiếp ứng".

Suất Vân Long Khương Hoằng đứng dậy nói:

"Đại ca hãy yên tâm, bọn tiểu đệ sẽ biết sắp xếp tất cả".

Hồ Bách Linh lại quay sang Phú Hỏa Long Lưu Chấn, Đa Trảo Long Lý Kiệt căn dặn:

"Khi huynh không có ở nhà, các người phải nghe lời của đại tẩu, không được làm bừa". Ngập ngừng rồi đứng dậy nói:

"Chuyện này không thể trễ, chúng ta lập tức lên đường".

Bọn họ sắp xếp xong thì được mọi người đưa ra ngoài cửa cốc, bọn Hồ Bách Linh dắt ngựa, phóng lên mình ngựa, quát lớn một tiếng, năm thớt ngựa phóng như bay ra ngoài cốc.

Năm người Hồ Bách Linh rời khỏi Mê Tông Cốc, chạy gấp một hồi thì ra đến cốc đảo, khoảng đến giờ ngọ thì ra đến quang đạo.

Hồ Bách Linh bung dây cương, quay đầu lại hỏi:

"Theo ý các vị, chúng ta trước đến Nam Xương hay là đến Phủ Châu?".

Dư Diệc Lạc nháy mắt nói:

"Chuyến đi này của minh chủ mục đích là điều tra, không phải là chính thức gặp Thất Tinh Thần Đạn, theo ngu kiến của tiểu đệ, Nam Xương hay Phủ Châu cũng như nhau cả".

Hồ Bách Linh nói:

"Ta nghĩ rằng chuyện này có kẻ gây sự, tất nhiên đã nắm được chín phần thắng, Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh tyu đích thân đến Phủ Châu, nhưng cũng chưa chắc điều tra được manh mối gì, lúc này Thất Tinh Thần Đạn có lẽ từ Phủ Châu quay về Nam Xương, chúng ta trước tiên đến Nam Xương, có vẻ sẽ nghe được một ít tin tức, Dư Diệc Lạc tiếp lời:

"Vậy chúng ta hãy đến Nam Xương trước để xem xét tình hình rồi hẵng nói".

Chưa đến giờ thân ngày hôm ấy, bọn năm người Hồ Bách Linh đã đến Nam Xương, mọi người xuống ngựa vào thành, tìm đường đến Thất Tinh tiêu cục.

Chỉ thấy trước cổng Thất Tinh tiêu cục có hai đại hán mặc kình trang, trong sảnh đường có mấy người xem ra rất an nhàn.

Hồ Bách Linh nói với mọi người:

"Chúng ta trước tiên hãy tìm noi trú ngụ rồi tính sau".

Mọi người đến một khách sạn tên là Tam Tần, tiểu nhị trong khách sạn tiếp đón rất ân cần.

Hồ Bách Linh nhủ thầm, nơi đây rất gần Thất Tinh tiêu cục, quả thực thuận tiện.

Vì thế mới gật đầu trao ngựa bước vào.

Ông chủ quán vừa thấy Hồ Bách Linh trên yên ngựa có treo một cây gậy sắt, không khỏi nhìn chăm chú.

Buổi tối năm người chia nhau ngủ ở hai căn phòng, Hồ Bách Linh, Dư Diệc Lạc một căn, Lao Sơn Tam Hùng một căn.

Canh ba đêm ấy, thành Nam Xương yên ắng lạ thường.

Đột nhiên, trong không trung có tiếng gõ la, trong tiếng gió lan truyền khắp nơi.

Tràng tiếng la ấy khiến cho mọi nhà đều tỉnh giấc, nhất thời phụ nữ và trẻ con đều lo lắng.

Bọn Hồ Bách Linh tai mắt đều lanh lẹ, khi tiếng la đầu tiên vừa vang lên thì đã thức tỉnh.

Ơũ ngoài cửa có tiếng vó ngựa gấp gáp.

Hồ Bách Linh nhìn Dư Diệc Lạc, định lên tiếng, Vương Đại Khang ở bên phòng bên kia đã kêu lên:

"Con bà nó, chắc là Nam Xương sắp động đất, để lão Vương này ra xem thử".

Dư Diệc Lạc kêu lên:

"Không được, đừng để y bước ra".

Hồ Bách Linh không lên tiếng, người đã vọt một cái ra đến ngoài cửa, đẩy cửa phòng, chân điểm một cái đã đến trước cửa phòng của Lao Sơn Tam Hùng.

Vương Đại Khang bước ra ngoài, Hồ Bách Linh giơ tay chặn lại:

"Đệ không được nóng nảy, lúc này bên ngoài náo loạn, không biết xảy ra chuyện gì, chúng ta cứ ở trong phòng chờ đợi".

Sáng sớm hôm sau, bọn Hồ Bách Linh thức dậy, khi ăn điểm tâm, hỏi tiểu nhị chuyện đêm qua.

Tiểu nhị thì thầm:

"Các vị là người ở đâu?".

Hồ Bách Linh thuận miệng nói:

"Chúng tôi ở Hà Nam".

Tiểu nhị nói:

"Nói ra các vị có lẽ cũng không biết, nhưng có thể biết". đang nói thì ngập ngừng, lại nói tiếp:

"Ở Giang Tây chúng tôi có một bọn cường đạo nổi tiếng, đầu lĩnh của bọn chúng cái gì Cương Tiên, cái gì Phi Tiêu, kẻ này kể cả nhỏ khi nhắc đến y thì không dám làm ồn, không biết đã gây ra bao nhiêu vụ án, sau đó vị đại lão gia tiền nhiệm phải mời mấy vị hiệp khách mới bắt được y, nhốt trong tử lao, định mang đi chém, không biết thế nào mà đêm qua có một đám người đã đến cướp ngục, giết người phóng hỏa cứu y chạy thoát, nghe nói còn thả không ít tử tù, quả thực là ghê gớm".

Đang nói thì có người chạy vào báo:

"Thất Tinh tiêu cục phái người đến thăm các vị".

Hồ Bách Linh nghe thấy thì ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy có bốn đại hán trung niên bước vào, người đều mặc trường sam, người lớn tuổi đi phía trước, hai tay bưng một hộp sơn đỏ.

Dư Diệc Lạc nhẹ kéo tà áo của Hồ Bách Linh.

Người bưng hộp sơn ấy bước về phía trước hai bước nói:

"Dám hỏi quý khách, vị nào là minh chủ lục lâm trong thiên hạ Hồ Bách Linh, Hồ minh chủ?".

Dư Diệc Lạc ngồi yên tại chỗ hỏi:

"Xin hỏi bốn vị là bằng hữu phương nào, tìm minh chủ có gì chỉ giáo?".

Người ấy nói:

"Chúng tôi là môn hạ của Thất Tinh Thần Đạn Bành tiêu chủ, phụng lệnh của tiêu chủ, đến đây đưa thiếp bái hầu".

Dư Diệc Lạc cười nói:

"Chúng tôi chỉ đi qua đây, sao lại khách sáo như thế".

Ngừng một lát rồi nói:

"Thôi được, xin hãy đưa bái thiếp lên, để cho minh chủ xem qua".

Người ấy giở cao chiếc hộp lên cao quá đầu, cúi người bước về phía trước hai bước, đưa chiếc hộp về phía trước.

Dư Diệc Lạc đưa tay mở chiếc hộp, lấy ra một tấm thiệp màu đỏ, chuyển sang cho Hồ Bách Linh.

"Thiên hạ lục lâm minh chủ Hồ huân giám:

"Vui mừng được nghe minh chủ giá lâm đến Nam Xương, quả thực khiến cho chúng tôi thêm phần rạng rỡ. Từ lâu đã nghe các hạ võ công trùm đời, nghĩa khí thiên thu, chúng ta đều là võ lâm đồng đạo, chúng tôi đã chuẩn bị rượu thịt, cung hầu quang lâm, mong muốn được tỏ tình chủ khách". Hồ Bách Linh trao thiệp lại cho Dư Diệc Lạc, nói với người ấy rằng:

"Mời bốn vị về báo lại với tiêu chủ, bảo rằng Hồ Bách Linh xin cảm tạ tấm lòng hậu ái, lát nữa tại hạ sẽ đích thân đến quý phủ".

Người ấy cúi người nói:

"Hồ minh chủ đã quá khách sáo, tiêu chủ chúng tôi bảo Hồ minh chủ là quý nhân việc nhiều, hiếm có dịp đến đây, lát nữa tệ tiêu chủ sẽ đích thân đến nghênh đón".

Hồ Bách Linh nói:

"Như thế Hồ mỗ nào dám nhận, cung kính chi bằng tuân mệnh, xin hãy nói là Hồ mỗ này nhận lãnh tấm thịnh tình của ông ta". Rồi lại nói tiếp:

"Đã làm phiền các vị".

Bốn người ấy cúi mình lui ra.

Dư Diệc Lạc cười nói với Hồ Bách Linh:

"Từ xưa đến nay, không có bữa tiệc nào là tốt cả, lát nữa chúng ta phải đề phòng".

Vương Đại Khang nói:

"Các người hãy yên tâm, tất cả hãy để lão Vương này chuẩn bị".

Một canh giờ sau, chủ quán vào báo, bảo Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh đích thân đến bái phỏng.

Hồ Bách Linh cùng Dư Diệc Lạc ra cửa nghênh đón, chỉ thấy Thất Tinh Thần Đạn người khoảng không quá năm mươi, trông rất uy mãnh, phía sau là sáu thuộc hạ trong tiêu cục.

Thất Tinh Thần Đạn nói:

"Bành mỗ không biết tôn giá quang lâm Nam Xương, nghênh đón chậm trễ ...".

Bọn Hồ Bách Linh không đợi y nói xong, chặn lại:

"Nào dám, nào dám, chúng ta là người trong võ lâm, cần gì phải khách sáo!".

Bành Tịnh nói:

"Tệ cục đã chuẩn bị rượu thịt, mời các vị lập tức dời giá!".

Hồ Bách Linh nói:

"Lần đầu tiên gặp nhau thế mà đã quấy nhiễu ...".

Bành Tịnh cười ha ha, ngắt lời, kéo tay Hồ Bách Linh nói:

"Tôn giáo khách sáo như thế đã coi chúng tôi là người ngoài, đi nào, chúng ta hãy cạn ba chén lớn ...".

Hồ Bách Linh chỉ đành cười nói:

"Nếu đã hậu ái như thế, chỉ đành làm phiền".

Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh nhìn quanh rồi nói:

"Còn mấy vị quý hữu của tôn giá, cũng mời cùng đến tệ cục ...".

Hồ Bách Linh xoay người gọi tiểu nhị một tiếng, trong chốc lát Lao Sơn Tam Hùng cũng cấp binh khí xuống, Hồ Bách Linh lần lượt giới thiệu.

Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh nhìn ba người cười ha ha:

"Té ra là Lao Sơn Tam Hùng đỉnh đỉnh đại danh uy chấn tề lỗ, thất kính, thất kính".

Bọn họ lại chào hỏi mấy câu, lúc này có hai đại hán của tiêu cục quay sang Bành Tịnh nói nhỏ:

"Ngựa đã chuẩn bị xong, tiêu chủ hãy căn dặn".

Thất Tinh Thần Đạn nói:

"Nếu tôn giá không có việc khác, ngoài cửa xe ngựa đã chuẩn bị xong, mời tôn giá hãy đến tiêu cục".

Hồ Bách Linh gật đầu nói:

"Nơi này gần với quý cục, không cần dùng đến xe ngựa, chúng ta đi bộ là được".

Bành Tịnh nói:

"Bành mỗ tuân lệnh". Nói xong thì kéo tay Hồ Bách Linh ra ngoài cổng, những người còn lại đều đi theo sát.

Ra đến cổng, Bành Tịnh phất tay với người hầu, sánh vai cùng Hồ Bách Linh đi về hướng Thất Tinh tiêu cục.

Thất Tinh tiêu cục này so với hôm qua mới đến Nam Xương đã khác nhiều, lúc này cánh cửa nặng mở ra, ngoài cổng có sáu đại hán tay cầm đơn đao, khí thế rất phi phàm.

Bành Tịnh dắt bọn người Hồ Bách Linh vào trong đại sảnh, trong đại sảnh đã chuẩn bị bốn bàn tiệc rượu.

Hồ Bách Linh nhìn thấy bốn bàn tiệc rượu, trong lòng nhủ thầm, ở đây không có nhiều người, tại sao lại có đến bốn bàn tiệc? Nhưng mình là minh chủ lục lâm, không tiện hỏi, trong lòng chỉ cảm thấy kỳ lạ.

Thất Tinh Thần Đạn mời khách ngồi, mọi người lại khiêm nhường một đỗi rồi mới ngồi vào bàn chính giữa.

Rượu được ba tuần, Thất Tinh Thần Đạn mới nói:

"Mấy bàn này vẫn còn trống, chi bằng mời bọn họ vào ăn, để cho bọn họ tận mắt thấy phong thái của minh chủ lục lâm".

Những người đứng sau Bành Tịnh lập tức trả lời môt tiếng, xoay người bước ra.

Trong khoảnh khắc, ngoài sân có tiếng rầm rập, Hồ Bách Linh ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng không khỏi giật mình, nhủ thầm, những kẻ này ở đây ra thế này, không biết Bành Tịnh này rốt cuộc có dụng ý gì?.

Té ra những người đến này đều là ông già tóc bạc da mồi, phụ nữ mặt đầy nước mắt với trẻ con ốm yếu, lại còn có tám chín hán tử trung niên chống gậy.

Những người này bước vào trong, Bành Tịnh gọi bọn họ ngồi ở ba bàn còn trống, sau đó rót một chén rượu cho Hồ Bách Linh với mình, hai tay bưng chén rượu, lập tức đứng dậy nói với Hồ Bách Linh, nói:

"Tại hạ là Nam Xương Thất Tinh tiêu cục Bành Tịnh, có một chuyện khẩn nhờ Hồ minh chủ, tại hạ

uống cạn chén này, nếu như minh chủ nể mặt, cũng xin cạn chén". nói xong thì ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Hồ Bách Linh hơi chần chừ, nói:

"Không biết quý tiêu chủ có gì chỉ giáo, chỉ cần Hồ mỗ biết sẽ không giấu ...".

Bành Tịnh ôm quyền nói:

"Câu này của Hồ minh chủ khiến tại hạ thập phần cảm kích, Bành Tịnh này là một kẻ võ phu, rất thích nói thẳng".

Hồ Bách Linh khí định thần nhàn nói:

"Có lời gì xin hãy cứ nói".

Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh, chỉ về đám nam phụ lão ấu ở ba bàn kia, nói:

"Đó toàn là những gia thuộc ăn cơm tiêu cục chúng tôi, hôm nay, Bành Tịnh muốn hỏi một chuyện trước mặt bọn họ".

Hồ Bách Linh là người cơ trí, thấy đám người ấy nam nữ có cả, già trẻ lớn bé, cụt tay thiếu chân, trong lòng đã đoán được bảy tám phần, không khỏi nhíu mày, bưng chén rượu ở trước mặt uống cạn, nói:

"Bành huynh có lời gì xin hãy cứ nói thẳng, tại hạ rửa tai cung kính lắng nghe".

Bành Tịnh không ngờ minh chủ lục lâm Hồ Bách Linh lại ăn nói khiêm nhường khách sáo như thế, trong nhất thời sững ra nói không ra lời. Đột nhiên nghe một giọng của bào lão mắng lớn:

"Cái gì minh chủ thối, minh chủ giặc, năm xưa trong chốn lục lâm chưa có cái gì gọi là minh chủ, con trai của ta vẫn có thể sống trên đời, trên giang hồ, tuy hiểm ác nhưng cũng có quy củ, lấy mạng thì không lấy tiền, lấy tiền thì không lấy mạng, từ xưa có tên minh chủ thối nhà ngươi, không những không thể dẹp yên biến loạn trên giang hồ, ngược lại tình thế càng nguy ngập hơn, con trai của ta đi theo Thất Tinh tiêu cục đã mươi ba năm, chưa từng xảy ra chuyện, không biết có oán thù gì với ngươi thế mà bị ngươi đánh chết dưới cây gậy sắt".

Hồ Bách Linh tuy trong lòng rất buồn bực, nhưng bề ngoài thì vẫn nở nụ cười hòa nhã, chậm rãi nói:

"Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, người ấy nếu như vô duyên vô cớ đả thương con trai của lão, lão phải mắng một trận mới phải".

Chỉ nghe một giọng nữ tử yếu ớt nói:

"Hồ minh chủ, phu quân của thiếp không phải là người trong chốn lục lâm, cũng không phải là tiêu sư, chỉ vì học được một chút võ công, nhưng y chưa bao giờ ỷ mạnh hiếp người, không biết đã đắc tội gì với Hồ minh chủ ngài, mà đã chết dưới kiếm của ngài, thi thể thì bị quăng ngoài đồng, còn đầu thì đem về để trong khách sảnh của hàng xá ...".

Hồ Bách Linh trong lòng kinh động, toàn thân run bần bật, nhưng trong nhất thời vẫn giữ được bình tĩnh, mỉm cười:

"Không biết tôn phu cao danh quý tánh là gì?".

Phụ nữ ấy khoảng hai mươi tuổi, người rất thanh tú, giơ tay áo bưng mặt khóc mà nói rằng:

"Phu quân của thiếp họ Đơn, song danh là Hoằng Hữu ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Không biết Đơn huynh đã bị người ta giết hại khi nào? Cách đây bao lâu?".

Phụ nữ trẻ tuổi ấy nói:

"Phu quân của thiếp bị giết cách đây không đầy nửa tháng, giờ đây vẫn chưa chôn".

Hồ Bách Linh chậm rãi đứng dậy, ôm quyền vái dài, miệng mỉm cười, mắt nhìn lướt qua người trong toàn trường, cao giọng nói:

"Hôm nay những người có mặt ở đây e rằng đều có chuyện mà đến, tại hạ mong các vị hãy nói hết chuyện trong lòng, dù cho mắng huynh đệ vài câu cũng chẳng hề gì".

Nói xong, đột nhiên phía ngoài có bước chân gấp gáp.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai đại hán đỡ một phụ nữ trung niên toàn thân mặc đồ trắng, trong chớp mắt, đã đến cửa đại sảnh.

Ba người đến rất nhanh, trong chốc lát lập tức có thể nhận ra ai nấy đều có võ công rất cao.

Thất Tinh Thần Đạn hình như cũng không quen biết ba vị khách không mời mà đến này, lập tức đứng dậy, ôm quyền hỏi:

"ba vị muốn tìm ai?".

Phụ nữ trung niên ấy mặt lạnh lùng, ánh mắt như điện, nhìn xăm xoi người trong sảnh, nói:

"Ở đây có Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh không?".

Vương Đại Khang giơ tay vỗ bàn, chén đĩa tung bay, rượu thịt văng tứ tung, đứng dậy nói lớn:

"Con mụ kia ở đâu ra thế mà nói chuyện không biết nặng nhẹ, Hồ Bách Linh là để ngươi gọi hay sao?".

Hai đại hán bên cạnh bà ta nhảy vọt lên, chặn phía trước người phụ nữ ấy, đại hán bên trái tuổi tương đối lớn, chỉ tay về phía Vương Đại Khang quát:

"Ngươi là cái thứ gì, nói chuyện lại không có quy củ như thế?".

Vương Đại Khang quát:

"Ngươi không phục hay sao? Để lão Vương đến dạy cho người một bài học ...".

Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh vừa nhìn đã biết tình thế không hay, vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, đứng chặn ở giữa Vương Đại Khang với hai đại hán, lớn giọng nói:

"Các vị đến Thất Tinh tiêu cục của tại hạ, thì có nghĩa là đã coi trọng Bành mỗ này, Bành mỗ đương nhiên phải đối đãi với cái vị như bằng hữu, có lời gì mọi người hãy cứ nói rõ". Nói đến đây ngừng một lát rồi tiếp lời:

"Nếu các vị muốn động thủ ở Thất Tinh tiêu cục, không phải Bành mỗ này e sợ, nhưng cũng cần phải nói rõ trước.

Lúc này Hồ Bách Linh đứng dậy bước vào ở giữa, nói:

"Bành tiêu chủ nói rất phải, mong ba vị hãy nói rõ vì sao đến đây".

Đại hán ấy nhìn Hồ Bách Linh rồi nói:

"Ngươi là ai?".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Tại hạ chính là minh chủ lục lâm, bằng hữu trên giang hồ gọi là Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh, không biết ba vị vội vàng đến đây có gì chỉ giáo?".

Chàng vừa nói xong, phụ nữ trung niên ấy nghiến răng, giận dữ quát:

"Hồ Bách Linh ngươi thật độc ác ..." nói chưa xong, người đã lách một cái, chỉ thấy bóng trắng phất phơ, thân người đã vọt đến.

Hồ Bách Linh thấy bà ta mặc đồ tang, không muốn tranh chấo nên hơi rê bước, đã lùi ra phía sau đến ba thước, nhìn phụ nữ áo trắng ấy nói:

"Vị đại tẩu này, không quen biết với tại hạ, tại sao lại mắng tại hạ ...".

Phụ nữ trung niên ấy cừơi nhạt một tiếng, nói:

"Tên cường đọa xảo quyệt, ta hỏi ngươi, mười ngày trước ngươi dùng kiếm giết chết phu quân của ta, dùng gậy giết chết tiểu đệ của ta, ngươi có nhận không?".

Hồ Bách Linh nghe mà giật mình, nói:

"Chuyện này sao lại thế, tại hạ ...".

Phụ nữ áo trắng ấy cười một tiếng thê thảm, nói:

"Hồ Bách Linh, ngươi là minh chủ lục lâm, chắc phải có khí khái nam tử, cần gì phải sợ đầu sợ đuôi như thế?".

Hồ Bách Linh nói:

"Không phải Hồ mỗ sợ đầu sợ đuôi, Hồ mỗ quả thực không biết chuyện này, sao đại tẩu có thể khẳng định cái chết của tôn phu và lệnh đệ có liên quan đến Hồ mỗ?".

Phũ nữ trung niên ấy trừng mắt nói:

"Chả lẽ ta không nhận ra binh khí của ngươi".

Ngừng một lát rồi rít lên:

"Hôm nay ta phải lấy lại công đạo".

Hồ Bách Linh lại nói:

"Chả lẽ chuyện này chính mắt bà nhìn thấy?".

Phụ nữ ấy lắc đầu nói:

"Không phải".

Hồ Bách Linh nói:

"Đã không phải chính mắt nhìn thấy, tại sao lại khẳng định là Hồ Bách Linh này?".

Phụ nữ ấy bước về phía trước một bước, nhìn hai đại hán, hỏi:

"Lúc ấy các người đều có mặt, tận mắt nhìn thấy thảm kịch, kẻ giết trượng phu, tiểu đệ của ta có phải là kẻ này hay không?".

Đại hán bên trái trừng mắt nhìn chằm chằm vào mặt Hồ Bách Linh rồi nói:

"Chính là y, không sai chút nào!".

Phụ nữ áo trắng ấy biến sắc, khuôn mặt xinh đẹp càng trở nên lạnh lùng hơn, cười nhạt một tiếng nói:

"Giờ đây đã có người chứng kiến thảm kịch, ngươi còn lời gì để biện bác, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, nam tử hán đại trượng phu, giết người không dám nhận, có coi là nghiên cứu anh hùng hay không?".

Hồ Bách Linh chưa kịp trả lời, đại hán đứng bên phải đã chỉ về phía thánh kiếm và cây gậy mà Vương Đại Khang mang trên lưng, nói:

"Phu nhân, trang chủ đã chết dưới thanh kiếm có tua đỏ ấy, thanh kiếm có tua đỏ, tiểu nhân suốt đời không quên ...".

Hồ Bách Linh đột nhiên quát lớn một tiếng:

"Câm miệng!".

Chàng vốn là người uy võ, quát lớn tiếng ấy, chấn động đến nỗi mái ngói lung lay, bụi rơi xuống, râu dựng ngược, mắt sáng quắc, trông càng thần uy lẫm lẫm, hai đại hán vừa lên tiếng ấy không khỏi hoảng sợ đứng ngây ra tại chỗ.

Thiếu phụ áo trắng cũng sững người ra, nhủ thầm, kẻ này chả trách đã trở thành minh chủ lục lâm, quả nhiên khí độ bất phàm, thần oai hơn người.

Bỗng nghe một tiếng khóc òa, tiếp theo là nhiều tiếng khóc cùng vang lên.

Té ra là mấy đứa trẻ nghe Hồ Bách Linh quát thì chấn động đến nỗi lỗ tai kêu ong ong, nấp bên mình mẹ, tuy lúc nãy cảm thấy oan ức, nhưng không dám khóc ra, cho đến nữa tuần trà sau, có một đứa trẻ bắt đầu khóc, tiếng khóc này lập tức khiến mấy đứa trẻ khác cũng khóc theo.

Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh hơi nhíu mày, ôm quyền nói:

"Các vị phu nhân, xin hãy nể mặt Bành mỗ này, dỗ mấy đứa trẻ, đừng để chúng khóc nữa".

Thiếu phụ áo trắng lấy lại bình tĩnh trước nhất, lạnh lùng nói:

"Hồ Bách Linh, tuy ta không tận mắt thấy người giết trượng phu, huynh đệ của ta, nhưng đã điều tra rõ ràng, trừ ngươi ra, trên giang hồ không có ai dùng kiếm lẫn gậy ...".

Dư Diệc Lạc đột nhiên xen vào nói:

"Trên giang hồ, tuy không nghe có người thứ hai dùng kiếm có gậy, chả lẽ người khác không biết cải trang thành minh chủ chúng tôi, mượ gậy và kiếm để giá họa cho người hay sao ...".

Vương Đại Khang sớm đã thấy tình thế không hay, trong lòng y hiểu rõ, cái chết của trượng phu và he của những người này không liên quan đến minh chủ của mình, nhưng y đơn giản, không biết được tại sao những người này lại cứ bảo minh chủ là hung thủ, nghe Dư Diệc Lạc nói, trong lòng hiểu ra, cao giọng tiếp lời:

"Dư huynh nói không sai, không hiểu con rùa đen khốn khiếp nào đã giả thành minh chủ của chúng tôi, giết người ở khắp nơi, gây nhiều phiền toái cho chúng tôi, lão Vương này sau này gặp được y, quyết sẽ đập vỡ sọ y ra".

Người này đơn giản, không hề có tâm cơ, trong lòng nghĩ chuyện gì thì nói ra chuyện đó, y mắng rất thô lỗ, khiến những người phụ nữ trẻ tuổi trong sảnh đều vội vàng quay đầu bịt tai.

Thiếu phụ áo trắng trầm ngâm một lúc, nhìn Hồ Bách Linh, lạnh lùng nói:

"Trước khi chưa tìm ra người giả mạo chuyện này không thể dừng ở đây ...".

Hồ Bách Linh đột nhiên ngửa mặt cười lớn:

"Ta là minh chủ lục lâm, thống lĩnh quần hào lục lâm, giết mấy người thì có đáng là gì?".

Chàng ngừng một lát rồi lại nói tiếp:

"Giết người là chuyện nhỏ, mượn danh của ta hành hung là chuyện lớn, phu nhân dù cho không truy cứu, tại hạ cũng phải tra vấn, trước khi sự việc chưa rõ ràng, tại hạ không muốn động thủ với người, người có mặt hôm nay đều đến vì Hồ mỗ, vậy các vị hãy cứ ghi món nợ máu này cho Hồ Bách Linh, ba tháng sau, nếu Hồ Bách Linh không tìm ra kẻ đã hành hung thật sự, thì sẽ lập tức nhận ngay, mặc cho các vị dùng bất cứ thủ đoạn nào để báo thù cũng được".

Nói đến đây, đột nhiên dừng lại, mắt nhìn về phía Thất Tinh Thần Đạn, lạnh lùng nói:

"Xin mời Bành huynh hãy ghi lại danh tính địa chỉ của người bị hại đưa cho Hồ huynh xem qua, ba tháng sau là ngày trả nợ máu". Nói rồi bước ra ngoài sảnh.

Thiếu phụ áo trắng ấy đột nhiên lách người, chặn đường nói:

"Ngươi cứ nói cho xong mấy lời nhẹ nhàng như thế thì muốn đi sao?".

Hồ Bách Linh giận dữ nói:

"Ta đã nói rõ ràng, có lý gì không được đi?".

Thiếu phụ áo trắng ấy lạnh lùng nói:

"Nếu như ngươi bỏ đi như thế rồi lại không giữ lời, trên trời góc biển chúng tôi biết tìm ngươi ở đâu?".

Hồ Bách Linh tuy giận đến phát run, nhưng thấy đối phương là phụ nữ, chỉ sợ khi phát tác ra thì mất thân phận của mình, thế rồi nén giận nói:

"Hồ mỗ này nói lời thì giữ lời, phu nhân không tin tại hạ, quả thực khiến cho tại hạ khó xử!".

Phũ nữ trung niên áo trắng ấy đột nhiên điểm hai chân xuống đất, người đã lui ra sau năm bước, nói:

"Trương phu, huynh đệ của tuy không dám nói là vô địch, nhưng người tầm thường muốn giết hại họ cũng không phải chuyện dễ ..." nói xong quay người vẫy tay, hai đại hán cùng đi theo lập tức chạy đến, đứng ở hai bên thiếu phụ ấy.

Hồ Bách Linh nghe bà ta nói chưa xong, đột nhiên xoay người, trong nhất thời không hiểu hàm ý trong lời của bà ta, không khỏi nhíu này, ôm quyền nói với Bành Tịnh:

"Xin cáo từ Bành huynh, huynh đệ sẽ chờ tin tức của Bành huynh trong khách sạn Tam Thái".

Bành Tịnh nói:

"Các hạ là minh chủ của lục lâm, đối đãi với người ta rất khiêm nhường, quả thực khiến cho Bành mỗ này bất ngờ, chuyện đã căn dặn đêm nay sẽ thực hiện, sáng sớm ngày mai sẽ đưa đến cho Hồ huynh".

Hồ Bách Linh nói:

"Lúc này tại hạ lòng như lửa đốt, hận không thể lập tức rời khỏi đây, nếu như đêm nay có thể đưa tới được, vậy thì tốt còn gì bằng".

Bành Tịnh hơi trầm ngâm, nói:

"Trước canh hai đêm nay, sẽ đưa cho minh chủ xem qua".

Hồ Bách Linh ôm quyền nói:

"Đã làm phiền, ngày sau sẽ báo đáp". Nói rồi chạy ra khỏi sảnh".

Lao Sơn Tam Hùng và Dư Diệc Lạc đều đuổi theo sau, ra khỏi Thất Tinh tiêu cục thì chạy thẳng về khách sạn Tam Thái.

Hồ Bách Linh trong lòng nặng nề, chạy rất nhanh, trong khoảnh khắc đã về đến khách sạn.

Mọi người vừa ngồi xuống, đột nhiên thấy tiểu nhị trong tay cầm một phong thư bước tới:

"Phong thư này xin gởi cho Hồ đại gia, người đưa thư bảo rằng Hồ đại gia phải tự tay mở ra đọc". Hai tay dâng lên bức thư.

Hồ Bách Linh nhận bức thư, quả nhiên trên bì thư đề rằng:

"Hồ Bách Linh đọc qua".

Nét chữ đẹp đẽ, nhưng khẩu khí lại rất lớn, trong lòng rất bực dọc, nhủ thầm, kẻ nào cuồng ngạo như thế này, thuận tay mở ra, thư viết rằng:

"Có lời muốn nói với Hồ minh chủ:

Phu quân của thiếp ôm hận mà chết thảm dưới kiếm, huynh đệ cũng trúng gậy mà vong, tuy chưa chắc là chết dưới tay của ngài, nhưng nhân chứng vật chứng đều rõ rành rạch, quả thực khiến cho người ta không thể không nghi ngờ". Hồ Bách Linh vừa đọc thì cười nhạt một tiếng, tiếp tục đọc nữa. "Võ công của phu quân thiếp tuy không phải là cao thủ đệ nhất thiên hạ, nhưng người bình thường trong chốn lục lâm quả thực khó đả thương y, vì thế càng khiến cho thiếp thêm nghi ngờ, ngài là minh chủ lục lâm, đương nhiên thân mang tuyệt học, giờ đây tiên phu, vong đệ đều được quàng tại miếu Dược Vương ở Thành Nam, nếu như ngài có gan, vào canh ba đêm nay hãy mang kiếm và gậy một mình đến Thành Nam, thiếp sẽ chờ đợi trước quan tài của vong phu. Vị vong nhân kính gởi".

Hồ Bách Linh nhìn kỹ giấu mực trên bức thư vẫn chưa khô hết, thế rồi mới bỏ thư xuống than rằng:

"Thiếu phụ áo trắng hẹn canh ba đêm nay đến gặp mặt tại miếu Dược Vương ở Thành Nam ...".

Chàng chưa nói xong, Vương Đại Khang đã lên tiếng:

"Nửa đêm canh ba, hẹn đến chỗ vắng vẻ, quyết không phải có lòng tốt, lão Vương này thấy đừng đi là xong, nếu đi, chúng ta phải sớ,mau chóng dự phòng".

Dư Diệc Lạc mỉm cười, nói:

"Vương huynh gần đây không những kiến thức tăng lên, mà tâm địa cũng đặc biệt nhanh nhạy ...".

Vương Đại Khang được y khen thì mừng rỡ nói:

"Bằng hữu võ lâm trong thiên hạ ai cũng biết lão Vương là người ngốc nghếch, đoán mệnh tiên sinh quỷ quái nhà ngươi không biết có thật lòng dát vàng lên mặt lão Vương hay không?".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Trong thư bà ta hẹn chỉ một mình tại hạ, e rằng khó đem các người theo!".

Dư Diệc Lạc nói:

"Minh chủ có liên quan đến sự an nguy của lục lâm trong thiên hạ, cần gì đi vào chỗ hiểm nguy, tuy bà ta hẹn một mình ngài đi, nhưng vì không thể thất tín với đàn bà, theo ý của tại ạh, chi bằng để cho tại hạ đi thay cho minh chủ một chuyến".

Hồ Bách Linh cười ha ha, nói:

"Ta đường đường là minh chủ lục lâm, nào sợ một người đàn bà yếu ớt, vả lại trong thư có nói rõ phải mang theo kiếm và gậy có lẽ là mượn binh khí của ta để điều tra vết thương".

Dư Diệc Lạc nói:

"Minh chủ có lòng cứu người cứu thế, trên thế gian này có mấy người biết được, không phải tại hạ đa nghi, phụ nữ áo trắng này có lẽ được người ta chỉ bảo, nếu như ở miếu Dược Vương có mai phục cao thủ, ám tiễn bắn lén, minh chủ dù cho có võ công tuyệt thế cũng không thể đề phòng được, chi bằng cứ để cho tại hạ đi thì tốt hơn".

Hồ Bách Linh đứng phắt dậy, ngửa mặt cười, nói:

"Trong đời của Hồ Bách Linh này, không biết đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, chả lẽ giờ đã là minh chủ lục lâm mà sợ hay sao, hảo ý của các vị, ta xin nhận lãnh, ta đã quyết định một mình đến phó ước, có thể mượn cơ hội này để điều tra kẻ đã mạo danh ta".

Dư Diệc Lạc trầm ngâm một lúc lâu, nói:

"Minh chủ đã quyết định, bọn tại hạ cũng không dám ngăn cản, để đề phòng bất trắc, tốt nhất phải đem theo một người cùng đi".

Hồ Bách Linh trầm ngâm nói:

"Được! nếu như canh năm mà ta vẫn chưa quay về đây, các vị hãy đến miếu Dược Vương để điều tra".

Dư Diệc Lạc nói:

"Từ canh ba đến canh năm, mất đến hai canh giờ, nếu như thiếu phụ áo trắng có âm mưu gì, chỉ e rằng chúng tôi đến thì đã muộn".

Hồ Bách Linh nói:

"Các người hãy yên tâm, dù cho bọn họ có âm mưu gì với tại hạ, tại hạ cũng không để trong lòng".

Đk không dám nói nữa, cúi người lui ra cửa nói:

"Giờ đây thời gian hãy còn sớm, minh chủ hãy đi nghỉ ngơi một lát điều dưỡng tinh thần, lát nữa Bành Tịnh sẽ đưa danh sách tới, tại hạ sẽ mời minh chủ".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Hành tung của chúng ta đã bị lộ, nói không chừng sẽ gặp phiền toái, các người hãy cẩn thận hãy cẩn thận một chút".

Dư Diệc Lạc, Lao Sơn Tam Hùng nhất tề cúi người ôm quyền nhận lệnh lui ra.

Hồ Bách Linh đợi bốn người rơi khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, ngồi nhớ lại những biến cố trên giang hồ, nhủ thầm, các danh môn đại phái trên giang hồ, dù cho trong lòng không thích mình dành được chức minh chủ lục lâm, cũng sẽ không làm chuyện giả danh mình, nhưng giờ đây nhân vật trong giới lục lâm đều đã tập trung ở Mê Tông Cốc, còn có ai không tham dự đại hội anh hùng ở Bắc Nhạc ...".

Chàng tuy cơ trí hơn người, nhưng nghĩ mãi mà vẫn không ra, trong lòng nhiều nỗi nghi ngờ không thể nào mở được. đến canh hai, Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh quả nhiên đến theo hẹn, đưa danh sách những người bị hại, Dư Diệc Lạc trước tiên nhìn qua một lượt, sau đó mới dắt Bành Tịnh vào phòng Hồ Bách Linh trình lên danh sách.

Hồ Bách Linh nhận danh sách vội nhìn, nhất thời nhíu mày, chỉ thấy trên danh sách viết rất kín, hàng lối đều rất rõ ràng, kẻ bị giết tại trận có đến chín người, còn người bị trọng thương đến tàn phế là mười sáu người, bị thương nhẹ là hai mươi mốt người, số thương vong đến bốn mươi sáu người, trong đó bao gồm cả con trai của Bành Tịnh.

Xem xong danh sách, trời đã sắp đến canh ba, Hồ Bách Linh đứng dậy nói với Dư Diệc Lạc:

"Những người thương vong này, nếu là mẹ già vợ góa thì mỗi người tặng hai lượng vàng, người không vợ không con thì giảm xuống một nửa, người bị trọng thương thì tặng ba mươi lượng, bị thương nhẹ thì hai mươi lượng".

Bành Tịnh vừa nghe chàng nói, hẩu lễ như thế, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, đứng dậy ôm quyền nói:

"Minh chủ lục lâm quả nhiên ra tay hơn người, một trăm lượng hoàng kim, đủ để cho một nhà sống vừa phải, tại hạ xin thay bọn họ nhận lãnh tấm hậu lễ này!".

Hồ Bách Linh đứng dậy mở cửa, mỉm cười nói:

"Chỉ một chút lễ bạc, không đủ kính ý, mong Bành huynh chuyển lời tới người nhà bọn họ, ráng chờ đợi, trong vòng ba tháng Hồ Bách Linh sẽ điều tra kẻ đã giả danh tại hạ, đem lại công bằng cho bọn họ".

Bành Tịnh cúi người nói:

"Trước khi gặp minh chủ, đã nghe tin đồn, minh chủ ngang ngược vô cùng, ra tay là giết người, không ngờ vừa gặp thì lại là người đại nhân đại trí".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Nào dám, nào dám, Bành huynh đã quá khen".

Trong miệng tuy nói mấy lời khiêm nhường, người đã ôm quyền tiễn khách, Bành Tịnh đi lại lâu trên giang hồ, nào không hiểu được, ôm quyền thối lui ra cửa phòng nói:

"Minh chủ nếu như có điều cần dùng, xin hãy cứ một lời căn dặn, Bành Tịnh này muôn chết không từ!".

Hồ Bách Linh nói:

"Sau này còn phải nhờ nhiều, lúc ấy huynh đệ sẽ phái người đến mời, Dư huynh hãy thay huynh đệ đưa tiễn Bành huynh một đoạn".

Dư Diệc Lạc cúi người nhận lệnh dắt Bành Tịnh đi ra, Hồ Bách Linh nhìn hai người đi ra, quay vào phòng lấy kiếm và gậy, thổi tắt ngọn nến đẩy cửa sổ phóng ra, đi thẳng về phía miếu Dượng Vương ở Thành Nam.

Khinh công của chàng đã đến mức lư hỏa thuần thanh, vượt phòng vượt tường không hề phát ra tiếng, chỉ cần có chút ánh trăng thì có thể phóng như tên bay.

Trong chốc lát đã đến miếu Dược Vương.

Đây là một tòa cổ miếu hùng vĩ nhưng rất vắng vẻ, đã nhiều năm không có hương hỏa, mấy cây bạch dương, cổ bách càng tôn thêm vẻ âm u của tòa cổ miếu này.

Hồ Bách Linh vừa dừng chân, đột nhiên một bóng người từ phía sau cây cổ bách bước ra, đó là một đại hán mặc kình trang, người này đi thẳng về phía Hồ Bách Linh, khi cách ba bốn thước thì ngừng lại ôm quyền nói:

"Phu nhân chúng tôi đã chờ ngài trước linh cửu của trang chủ đã lâu".

Hồ Bách Linh ánh mắt sắc bén, đã nhận ra đây là một trong hai đại hán đi theo thiếu phụ áo trắng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, cười nhạt nói:

"Giờ đây vẫn chưa quá canh ba, trang chủ phu nhân của các người đến quá sớm".

Đại hán ấy không đáp lời, xoay người đi vào trong miếu.

Hồ Bách Linh ánh mắt di chuyển, nhìn tình thế ngoài miếu, ưỡn ngực bước theo sau đại hán.

Bước vào cửa, xuyên qua một mảnh sân vắng vẻ, bước lên bậc thềm đá, nhìn thấy cảnh vật thì biến sắc.

Chỉ thấy cây cổ thụ vươn cao, gió đêm thổi xào xạc, không hề có một ánh đèn. Hồ Bách Linh nhíu mày, trong lòng nhủ thầm, ở đây dù cho có ba trăm người mai phục cũng khó nhận ra.

Đại hán ấy thấy Hồ Bách Linh trông trái nhìn phải, nén không được cười nhạt một tiếng nói:

"Hồ minh chủ có cảm thấy ở nơi này quá vắng vẻ hay không?".

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn đại hán nói:

"Nếu ta không coi ngươi là một tên nô bọc chỉ nghe lệnh người khác, chỉ với câu nói này, cũng đủ xử chết tại chỗ".

Chàng tướng mạo uy võ, thần uy lẫm lẫm, quả thực có khí độ khiến cho người ta phải sợ hãi, đại hán ấy chợt lạnh mình, không dám nói nữa, cúi đầu đi về phía trước.

Lại xuyên qua hai khoảnh sân, đột nhiên thấy ở trước mặt có một tòa đại điện có ánh đèn chiếu ra.

Đại hán ấy đã hoảng sợ trước uy thế của Hồ Bách Linh, không dám nói lời mỉa mai nữa, quay đầu lại, ôm quyền nói:

"Tệ trang chủ phu nhân đang đợi ở trong tòa đại điện ấy, xin mời Hồ minh chủ!".

Hồ Bách Linh ngửa mặt nhìn trời, cười nhạt nói:

"Hãy vào thông báo với phu nhân của các người, bảo rằng Hồ mỗ đã đến theo lời hẹn, kêu bà ta ra gặp mặt".

Đại hán ấy sững người, nói:

"Điều này ...".

Nói vừa xong, thì bỗng nghe ở trong đại điện, vọng ra tiếng gọi:

"Hồ minh chủ hãy thứ cho thiếp đang mang trọng hiếu, đang đốt tiền giấy bên quan tài của vong phu, không thể bước ra nghênh đón, mời bước vào đại điện để cho thiếp vào tạ tội trước mặt".

Lời nói rất mềm mỏng.

Hồ Bách Linh nhủ thầm, bà ta đã ra lời cầu xin, mình đường đường là một nam tử mình cao bảy thước, nào chân trái xử sự giống như người đàn bà được, thế rồi xoay người, bước vào trong đại điện.

Chỉ thấy một ngọn đèn và hai cỗ quan tài bằng gỗ sơn màu đen, trước quan tài quả nhiên có tiền giấy vẫn chưa cháy hết, cạnh cỗ quan tài bên tay trái có một thiếu phụ xinh đẹp toàn thân mặc y phục màu trắng, trước ngực nàng có thêu một đóa tố hoa to bằng chén uống trà, một mảnh khăn màu đen cột tóc, hai mắt mở to, trên cỗ quan tài đặt một thanh kiếm.

Đại điện âm u, hai cỗ quan tài nằm đấy, một ngọn đèn loe loét, thiếu phụ mặc đồ tang ấy tuy xinh đẹp như hoa nhưng không thể nào làm giảm đi sự lạnh lẽo của đại điện.

Hồ Bách Linh tuy là người đã trải qua hàng trăm trận chiến, nhưng trong tình cảnh này cũng cảm thấy có cảm giác lạnh lẽo. Ngừng một lát, sải bước về phía hai cỗ quan tài ấy, khi cách cỗ quan tài khoảng ba bước thì ngừng quyền, thi lễ với hai cỗ quan tài rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thiếu phụ áo trắng nói:

"Không biết phu nhân mời tại hạ đến đây có gì chỉ giáo?".

Thiếu phụ áo trắng ấy chậm rãi vươn tay phải, lấy thanh kiếm đặt trên cỗ quan tài xuống nói:

"Vong phu trúng ba kiếm mà chết, nhưng trên mặt không hề bị thương ..." nói đến đây, đột nhiên lật cổ tay, ánh kiếm lóe lên, nắp quan tài bên tay trái bật lên.

Hồ Bách Linh mỉm cười, chậm rãi bước về phía trước, thò đầu vào nhìn, thấy một người tuổi khoảng tứ tuần, người trên mình phủ miếng gấm, nằm ngửa trong quan tài.

Bàn tay ngọc chậm rãi thò vào trong, ngón tay giở nhẹ một góc tấm vải gấm lên.

Hồ Bách Linh ngưng thần nhìn qua, thấy người này mặt vuông tai lớn, trông giống như còn sống, không khỏi giật mình, hỏi rằng:

"Xin hỏi phu nhân, tôn phu chết đã được bao nhiêu ngày?".

Thiếu phụ áo trắng đáp:

"Vong phu đã chết hơn hai mươi ngày!" rồi giở hẳn tấm vải gấm lên.

Hồ Bách Linh nhủ thầm, một người đã chết hai mươi ngày, nhưng mặt vẫn như còn sống, quả thực là chuyện khó hiểu.

Chàng vẫn chưa lên tiếng, thiếu phụ ấy nói:

"Mời hãy xem vết thương trên mình vong phu".

Hồ Bách Linh nói:

"Ba nhát kiếm đều bị người ta đâm vào yếu huyệt, mỗi nhát đều là vết thương chí mạng".

Thiếu niên áo trắng nói:

"Một nhát kiếm đã dồn người ta vào chỗ chết, không biết tại sao phải đâm đến ba kiếm?".

Hồ Bách Linh cười nhạt nói:

"Điều này tại hạ làm sao biết?".

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên giơ tay ra nói:

"Thiết phu chết trong tay của ngài, không biết có thể cho thiếp mượn thanh trường kiếm được không?".

Hồ Bách Linh lạnh lùng nói:

"Có gì mà không được, song nếu người ấy mô phỏng binh khí của tại hạ, giả mạo tên tuổi của tại hạ, có lẽ binh khí cũng giống như thế". Tay phải lật một cái, rút thanh trường kiếm trên lưng đưa tới.

Thiếu phụ áo trắng ấy nhận lấy thanh kiếm, đặt trong tay nâng lên hai lần, chậm rãi bước tới đo vết thương trên người đại hán trong quan tài.

Hồ Bách Linh hai mắt nhìn kỹ, thấy thiếu phụ ấy dùng kiếm của mình đặt lên vết thương một chốc

rồi lại trả lại nói:

"Ba nhát kiếm đều vừa vặn với kiếm của ngài".

Hồ Bách Linh nói:

"Nói như thế, phu nhân đã cho rằng tại hạ là hung thủ?".

Thiếu phụ áo trắng cười nhạt nói:

"Điều ấy không phải ... đột nhiên bước thối lùi hai bước, giơ thanh kiếm hất một cái, chỉ nghe vù một tiếng, nắp quan tài đóng lại.

Hồ Bách Linh thấy bà ta hai lần dùng kiếm hất nắp quan tài, song chỉ giơ tay phất nhẹ một cái, lòng nhủ thầm, lực cổ tay của nữ nhân này quả thực không kém ...

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên nghe phía sau có tiếng bước chân thẳng vào trong đại điện.

Hồ Bách Linh hào khí ngất trời, không hề bị kinh động bởi tiếng bước chân ấy, lạnh lùng hỏi:

"Phu nhân viết thư mời tại hạ đêm khuya đến đây, có phải là vì mượn kiếm để thử vết thương của tôn phu hay không?".

Thiếu phụ áo trắng không trả lời câu hỏi của Hồ Bách Linh, xoay người một cái, bước liền mấy bước đến chỗ cỗ quan tài bên kia. Chậm rãi dùng kiếm hất nắp quan tài:

"Hồ minh chủ hãy nhìn thi thể huynh đệ của thiếp".

Hồ Bách Linh bước sải tới phía trước, dừng lại trước cổ quan tài đang định cúi đầu nhìn vào trong cỗ quan tài, lòng chợt nhủ thầm, khi người đàn bà này hất nắp cỗ quan tài thứ nhất, thủ pháp rất nhanh chóng, khi đóng lại thì cố ý mạnh tay để cho nắp quan tài phát ra tiếng kêu lớn, vừa rồi lại nghe bước chân, trong đại điện rõ ràng có người bước vào, bọn họ lại cố ý đi mạnh để kinh động đến mình, không biết có dụng tâm gì?

Thủ pháp hất nắp cỗ quan tài này của bà ta chậm rãi lạ thường, chả lẽ trong quan tài có ẩn chứa âm mưu gì?

Nghĩ như thế, lập tức đứng yên, mở to hai mắt nhìn lên mình thiếu phụ áo trắng.

Thiếu phụ áo trắng ấy chỉ cảm thấy ánh mắt sáng quắc như có điện soi thẳng vào trong lòng mình, cổ tay hơi rung, hầu như nắp quan tài muốn rơi xuống.

Hồ Bách Linh thầm đề chân khí, người đột nhiên xoay một cái.

Mượn thế xoay nhanh chóng ấy, đã nhìn thầy cảnh vật ở sau lưng, đại hán đứng ở hai bên cửa ra vào đại điện, đó là người đã hộ tống thiếu phụ áo trắng này đến Thất Tinh tiêu cục.

Thiếu phụ áo trắng trong khi Hồ Bách Linh xoay người, đã khôi phục lại bình tĩnh, nhoẻn miệng cười:

"Hồ minh chủ chắc đã phát hiện được điều gì đáng nghi ngờ?".

Hồ Bách Linh trong lòng cảnh giác, hơi trầm ngâm, đã nghĩ ra nguyên cớ, cừơi nhạt một tiếng, nói:

"Lúc hai người này vào trong đại điện cố ý dập mạnh chân để thu hút sự chú ý của tại hạ hòng che lấp hành động của người khác, có phải không?".

Thiếu phụ áo trắng ấy biến sắc nói:

"Ngài là người đa nghi, thế mà lại trở thành minh chủ lục lâm trong thiên hạ! Nếu đã sợ trong quan tài có mai phục, vậy thí đừng xem.

Hồ Bách Linh cười dài nói:

"Nếu trong quan tài có đặt một thi thể, không xem cũng được, nếu đã có mai phục, tại hạ nếu như không xem thì há đã phụ tâm huyết của phu nhân hay sao?".

Thiếu phụ áo trắng ấy đột nhiên nhíu mày nói:

"Nếu như trong quan tài có mai phục, vậy cần gì phải mạo hiểm". Nói rồi chậm rãi hạ cổ tay xuống, chuẩn bị dóng nắp quan tài.

Hồ Bách Linh đột nhiên giở cây gậy trong tay, chặ lại nắp quan tài, lạnh lùng nói:

"Tại hạ đã đến đây, sao không xem thử mai phục của phu nhân". Rồi ngầm đề khí hộ thân, thò đầu nhìn vào trong quan tài.

Chỉ thấy một người nằm trong quan tài, xuống đầu đã vỡ, máu me nhầy nhụa, không khỏi sửng sốt, nhủ thầm, trong quan tài này đặt một cái xác, chả lẽ mai phục là ở trong cái xác này ...".

Đột nhiên cái xác nằm ngửa ấy hơi lay động, đang cảm thấy kỳ lạ thì đột nhiên một luồng sáng lóe lên, phong thẳng tới cổ họng.

Hồ Bách Linh sớm đã chuẩn bị, tăng thêm lự vào cây gậy đang chống nắp quan tài, nắp quan tài đột nhiên bay ra phía sau, người thì như cơn gió phóng ngược ra sau năm thước, tránh được một kiếm đột kích của thiếu phụ áo trắng.

Định thần nhìn lại, chỉ thấy thiếu phụ áo trắng giơ nhanh kiếm vọt tới.

Trong khoảnh khắc ấy, trong cỗ quan tài phun ra một luồng nước độc màu bạc.

Hồ Bách Linh thất kinh, nhủ thầm, mình còn tưởng trong quan tài có giấu tên, thiết tiêu, nào ngờ đó là một nguồn nước độc, xem ra một kiếm này của bà ta lại cứu mình ...

Yù nghĩ xoay chuyển, người đã vịt ra s.

Chỉ thấy nước độc, độc châm phun ra xong thì lập tức bay khắp nơi bao phủ một phạm vi khoảng một trượng.

Hồ Bách Linh nhìn quanh, lướt trên mặt thiếu phụ áo trắng, quát lớn một tiếng, phóng tới xác của quan tài, quét ngang cây gậy trong tay ra.

Chỉ nghe bình một tiếng, cỗ quan tài ấy bị cây gậy quét ngang, phóng thẳng lên vỡ nát, cái xác trong cỗ quan tài cũng bị đứt thành hai đoạn.

Sau tiến kêu đinh tai nhức óc, đèn trong đại điện đột nhiên tắt hẳn.

Hồ Bách Linh đã trải qua hàng trăm trận chiến, càng gặp tình thế hiểm nguy thì càng bình tĩnh, thế rồi kiếm và gậy hợp nhau, bảo vệ ở phía trước người, đứng lặng tại chỗ.

Nội công của chàng tinh thâm, nhãn quang vốn hơn người, chỉ hơi nín thở thì có thể nhìn thấy được sự vật ở trong bóng tối.

Chậm rãi đảo mắt nhìn quanh, cũng không biết thiếu phụ áo trắng ấy rời khỏi lúc nào, hai đại hán giữ ở hai bên cửa cũng đồng thời biến mất, hai cánh cửa cũng không biết đã bị người ta đóng lại lúc nào, trong đại điện tối như hũ nút.

Trong hoàn cảnh đáng sợ này, bất cứ một người lớn gan nào cũng không khỏi sợ hãi, Hồ Bách Linh tuy người mang tuyệt thế võ công, nhưng cũng bất giác có cảm giác lạnh lẽo, nhủ thầm, bọn chúng đóng hai cánh cửa lại, không cho một tí ánh sáng ở ngoài chiếu vào, nhất định là thi triển âm mưu độc địa gì đó, đáng tiếng là khi mình vào trong đại điện không để ý nhìn cảnh vật xung quanh, nếu như có kẻ nấp trong bóng tối xung quanh, phóng ra các lọai ám khí hoặc kỳ độc, lúc đó mình làm sao đề phòng được. nếu như mình phá cửa xông ra, chỉ e rằng bọn chúng sẽ cười chê, trước mắt chỉ có cách đốt đèn lên rồi tính sau.

Yù nghĩ ấy lướt qua, thò tay vào trong người rút ra mồi lửa, rồi thuận tay đốt lên, ngầm vận nội kình, bung tay ném về phía cỗ quan tài, ngưng thần đứng lặng trong chốc lát, nhưng không hề có chút động tịnh.

Mồi lửa được ném trên cỗ quan tài cháy lên, ánh lửa càng lúc càng lớn, Hồ Bách Linh chậm rãi bước tới, mỗi bước đều đạp mạnh xuống, nền gạch ở dưới chân lún xuống đến nửa thốn, khi sắp đến cỗ quan tài, mới giơ thanh trường kiếm trên tay phải, hất mồi lửa trên mặt cỗ quan tài, đốt lên ngọn đèn bên cạnh. Mắt nhìn cỗ qaun tài, giơ cây gậy sắt trong tay, gõ xuống cỗ quan tài vài lần rồi nói:

"Nếu như cứ nằm đấy giả chết nữa, ta sẽ một gậy quật xuống, ngươi cả cơ hội trở tay cũng không có".

Nói xong, chỉ nghe kẹt một tiếng, nắp quan tài đột nhiên bay lên rồi đầu tiên một tấm vải bay ra, tiếp theo là một bóng đêm vọt lên cách xa cỗ quan tài bảy tám thước thì hạ xuống đất.

Hồ Bách Linh ngừng thần nhìn lên, chỉ thấy người ấy mặt vuông tai lớn, đó chính là người nằm giả chết trong quan tài, nhìn vết thương của y rõ ràng vẫn còn, nhíu mày nói:

"Ngươi giả chết không hề giống tí nào, nhưng không biết vết thương trên người làm sao mà thành?".

Người ấy vọt ra khỉ quan tài xong, hai mắt ngó trừng trừng đứng yên ở đấy, hình như không hề nghe câu hỏi của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh thấy người này không trả lời câu hỏi của mình đã lâu, trong lòng đại nộ, hai vai lắc một cái, áp sát tới, quát lớn:

"Ngươi có nghe ta hỏi không?".

Chỉ thấy miệng người ấy hơi máy động, máu từ trong miệng tuôn ra, chưa nói câu nào thì người đã ngã xuống đất.

Hồ Bách Linh cảnh giác vô cùng, vừa thấy tình thế không xong, lập tức lách sang một bên, quả nhiên khi người ấy ngã xuống, trong bóng tối, đột nhiên có bốn lưỡi liễu diệp phi đao dài đến bốn tấc đột nhiên phóng ra, trên thân đao có màu xanh lè, vừa nhìn thì đã biết đó là loại ám khí đã tẩm chất kịch độc.

Bốn mũi liễu diệp phi đao xé gió phóng tới, chỉ nghe mấy tiếng phập phập, cắm lên vách tường.

Hồ Bách Linh nhìn kỹ vào nơi phát ra đao, trong tai lại nghe lên tiếng ám khí, quay đầu nhìn lại thì thấy sáu luồng ánh sáng trắng phóng tới đà lao tới rất nhanh, trong chớp mắt đã tới sát.

Hồ Bách Linh đã sớm vận khí chuẩn bị, thanh trường kiếm trong tay phất một cái, vẽ ra một màn kiếm, chỉ nghe tiếng kang keng vang lên, mấy mụi ám khí phóng tới đều bị kiếm đánh rơi.

Trong lúc chàng phất kiếm đánh rơi ám khí, ở một góc tối phóng ra hai mũi tiêu thương, sau một

trận gió thì đèn đuốc tắt ngấm.

Hồ Bách Linh võ công tuy cao nhưng không thể nào giữ được ngọn đèn ở cách xa đến bảy tám thước, trong đại điện lại tối om om.

Rồi một tràng cười nhức tai, nghe như sói tru vang lên ở góc điện ở phía sau lưng Hồ Bách Linh, khoảng một tuần trà sau, mới dừng lại, sau tiếng cười, sự im lặng bao trùm cả đại điện.

Hồ Bách Linh một mặt chuẩn bị, một mặt nghĩ cách đối phó, chàng là người gan dạ hơn người, bất cứ hoàn cảnh đáng sợ nào cũng không thể làm nhiễu loạn tinh thần của chàng, tràng cười quái dị ấy tuy kinh tâm động phách, nhưng chàng vẫn đứng yên bất động.

Một lúc lâu sau, đại điện vẫn không hề có động tịnh gì, sự im lắng ấy hình thành nên một sự căng thẳng đáng sợ.

Hồ Bách Linh rốt cuộc nén không được, cười lớn một chuỗi dài, nói:

"Giấu mình thi triển ám toáng, há có phải là hành vi của đại trượng phu, nếu như không chịu xuất hiện, đừng trách Hồ mỗ này bỏ đi".

Giọng nói của chàng to như chuông đồng, lúc ấy tiếng quát này làm chấn động cả đại điện.

Riồ chuỗi cười như tiếng sói tru quái dị lại vang lên, kẻ ấy nói:

"Hồ Bách Linh, ngươi đã vào chốn hiểm nguy, xung quanh đại điện này đã có mai phục hàng chục cao thủ, nếu là kẻ biết thời thế thì hãy mau bỏ binh khí trong tay xuống vẫn có thể giữ được mạng, nếu như dám xông ra bừa bãi, chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, lập tức sẽ có hàng chục loại ám khí tuyệt độc đồng thời phóng ra, dù cho ngươi có võ công tuyệt thế cũng khó mà thoát ra khỏi màn ám khí như mưa ấy, chỉ cần y trúng một mũi ám khí sẽ lập tức bỏ lại xác nơi đại điện.

Hồ Bách Linh nghe giọng nói ấy vang lên từ sau góc tường của đại điện, hình như người ấy ẩn mình sau bức tượng, trong lòng nhủ thầm, lời này của y tuy là hù dọa, nhưng nghĩ kỹ lại cũng có phần thực, trong đại điện tối như bưng thế này, nếu như y dùng các loại ám khí cực độc như mai hoa châm chẳng hạn, né tránh quả thực không dễ dàng, địch tối ta sáng, nếu chỉ vì cái giận nhất thời, sẽ trúng kế khích tướng của y, thật không phải là thượng sách.

Yù nghĩ ấy lướt qua, thầm di chuyển trong bóng tối, đến trước cỗ quan tài, đề đủ chân khí thì đột nhiên quát lớn một tiếng, một chân đá cỗ quan tài đi.

Cú đá này của chàng là dùng hết lực bình sinh, uy thế không nhỏ, cả cỗ quan tài bay lên, lao thẳng ra bức tường phía sau của đại điện.

Khi Hồ Bách Linh đá cỗ quan tài, tay phải phất thanh trường kiếm, một màn kiếm ảnh tuôn ra, bảo vệ một bên, cây gậy sắt trong tay múa tít, phóng ra cửa đại điện.

Một loạt tiếng động lớn vang lên, cỗ quan tài lao thẳng vào bức tường phía sau, lập tức tòa đại điện nghiêng ngả, ngói và bụi rơi xuống như mưa.

Chàng tuy đã suy tính khoảng cách giữa mình với cửa đại điện, lúc này mượn thế cây gậy, hai chân điểm một cái đánh ra một chiêu "xuân yến xuyên vân" phóng ra ngoài cửa nhanh như tên bắn.

Thân pháp của chàng nhanh chóng vô cùng, khi thân người ra tới chỗ cách cửa điện không quá hai trượng, đột nhiên, có tiếng xoẹt xoẹt lao tới trước mặt.

Lúc này Hồ Bách Linh vẫn đang lơ lửng trên không, nghe thấy tiếng gió ấy, vội vàng hít khí vào đơn điền, thân người hạ xuống, khi thân người sắp tiếp xúc với mặt đất, thân trên ngã ra sau, eo lơ lửng trên mặt đất, nằm ngang với mặt đất, rồi lại bay vọt vào trong đại điện.

Cú hạ người bay vọt lại ít nhất cũng đến bốn năm trượng, sau khi hạ xuống đất thì mới biết thứ bay thẳng vào mặt mình là loại mưa độc, Hồ Bách Linh cảm thấy lạnh mình.

Tiếng rú ấy lại vang lên ở một góc điện khác, Hồ Bách Linh hơi thở dốc, nhủ thầm, tình thế trước mắt không thể chỉ dựa vào võ công mà có thể ứng phó được, kẻ địch giấu mình ở nơi tối, dùng các loại nước độc, độc châm để tấn công, võ công của mình có cao hơn cũng khó mà tránh được, phải nghĩ ra cách thoát thân mà kẻ địch không ngờ đến mới có thể thoát ra khỏi vòng vây, hoặc có thể tìm cách giết chết kẻ địch trước để hạ uy ...

Chỉ nghe tràng cười quái dị như tiếng sói tru lại vang lên liên miên không ngớt, tiếng cười này vang vọng đến nhức tai, tiếng cười ấy giống như thoát ra từ địa ngục, khiến cho người ta cứ tưởng mình đang ở chốn ma quỷ.

Hồ Bách Linh có nội công tinh thâm, định lực rất mạnh, lúc đầu khi nghe thấy tiếng cười thì không hề để trong lòng, nghe một hồi thì cảm thấy không hay, bởi vì tiếng cười phát ra liền một mạch, không hề ngừng nghỉ, nếu như không phải người có nội công cao cường thì không thể làm được, lúc này chàng mới biết ngoài độc thủy và độc châm, còn có một cường địch nội lực tinh thâm, trong lòng không khỏi kinh hãi, ngầm đề tụ chân khí, ngửa mặt hú dài.

Tiếng hú giống như hạc gọi cửu tuyền, tiếng cười giống như ma quỷ khóc trong đêm tối hai loại âm thanh giao nhau, lúc thì đột nhiên tiếng hú vút cao, tiếng cười hạ thấp, lúc thì đột nhiên tiếng cười nổi lên, tiếng hú bị đè xuống, tạo thành một bản nhạc kinh tâm động phách.

Đột nhiên vang lên hai tiếng hự!

Rồi rầm một tiếng, hình như có vật gì hạ xuống mặt đất.

Hồ Bách Linh vận nội công, phát ra tiếng hú dài để đọ sức với tiếg cười quái dị kia, chỉ cảm thấy tiếng cười quái dị kia giống như một dòng sông thủy ngân, không thể nào chen vào được, hai bên đấu một hồi, vẫn không thể phân được cao thấp, nhưng Hồ Bách Linh thì đã mồ hôi đầy trán, bởi vì hai bên không thấy mặt nhau, cho nên không biết kẻ phát ra tiếng cười quái dị là người thế nào, cũng không biết y có mệt như mình hay không.

Đột nhiên tiếng cười nổi mạnh lên, tiếng hú dài lập tức bị đè xuống, Hồ Bách Linh đang định dùng hết sức mình để phản kích, tiếng cười ấy đột nhiên ngừng lại, rõ ràng người kia sợ rằng nếu cứ tiếp tục đấu với Hồ Bách Linh nữa, thì những người mai phục xung quanh cũng chịu không nổi.

Lúc này, Hồ Bách Linh cũng cảm thấy rất mệt, tiếng cười quái dị ngừng lại, cũng lập tức ngừng hú, hơi điều tức, cao giọng nói:

"Các hạ đã có võ công cao cường, không phải là hạng vô danh, sau không ra gặp mặt, giấu đầu lòi đuôi như thế này không thấy nhục danh của các hạ hay sao?".

Chỉ nghe trong một góc tối, truyền ra giọng nói lạnh lùng:

"Lão phu đã hai mươi năm không gặp mặt người, kẻ bình thường, lão phu cũng không cần gặp mặt y ...".

Hồ Bách Linh nhủ thầm, khẩu khí thật lớn! Rồi cười lạnh lùng nói:

"Hồ mỗ nếu không xứng cho các hạ gặp mặt, không biết mời Hồ mỗ đến đây là có ý gì?".

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng ấy vọng lên:

"Lão phu quay trở lại giang hồ, đã nghe đến đại danh, vốn nghĩ rằng lời đồn không như thực, nào ngờ hôm nay gặp mặt quả nhiên bất phàm, hãy đợi một lát, lão phu sẽ lập tức xuất hiện".

Hồ Bách Linh nhủ thầm, người này lén lén lút lút, không biết là ý gì, chả lẽ trước khi hiện thân còn giở trò gì nữa hay sao.

Nghĩ chưa xong thì đột nhiên phía trước mặt lóe lên luồng sáng màu xanh, trong chớp mắt bốn ngọn đèn màu xanh sáng lên như bốn chiếc đèn lồng của ma, bốn ả tì nữ xinh đẹp mặc y phục màu xanh, mỗi người cầm một ngọn đèn chậm rãi bước ra từ phía sau bức tượng.

Những ngọn đèn này tuy lờ mờ, nhưng Hồ Bách Linh là cao thủ có nội ngoại kim tu, cho nên có thể nhìn thấy rõ mọi vật trong đại điện.

Chỉ thấy bốn ả nữ tì này đều khoảng mười sáu mười bảy tuổi, ai nấy đều mày đen môi đỏ, mặt hoa

môi phấn, bước đi rõ ràng rất nhẹ nhàng.

Hồ Bách Linh vừa nhìn thì biết ngay bốn ả nữ tì này là những người võ công cao cường, thế rồi đề tụ chân khí, âm thầm chuẩn bị, lật tay đút kiếm kiếm vào vỏ sau lưng, một tay chống gậy đứng đấy.

Bốn ả nữ tỳ xinh đẹp bước thẳng vào trong đại điện thì mới ngừng lại, sau đó chậm rãi tản ra, mỗi người đều giở cao ngọn đèn lồng trên tay.

Hồ Bách Linh đang muốn nhìn tình thế xung quanh, đột nhiên nghe tiếng chân nặng nề truyền vào trong tai, lập tức ngưng thần nhìn ra, chỉ thấy một người cao lớn râu bạc tới ngực, người mặc hắc bào, tóc búi theo kiểu đạo nhân, tay cầm phất trần, mặt dài như ngựa, xuống trán nhô cao, sắc mặt như xác chết chậm rãi từ sau bức tượng bước ra, chân giở cao dặmx đất.

Người này bề ngoài mang ba phần quỷ khí, lại thêm bốn ngọn đèn kia nữa cùng với bộ hắc bào màu đen y mặc trên mình, khiến cho y trông giống như một vị phán quan sinh tử bước ra từ trong địa ngục.

Hồ Bách Linh tuy lớn gan, nhưng thấy tướng mạo với cách ăn mặc của người này không khỏi giật mình. Chỉ thấy y bước đến ở giữa bốn nữ tỳ rồi ngừng lại, ho nhẹ một tiếng, bốn nữ tỳ đồng thời hạ ngọn đèn xuống.

Hồ Bách Linh đang định mở miệng, quái nhân mặc hắc bào mời nói trước:

"Ngươi có phải là Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh, kẻ đã đánh bại được quần hùng, đọat được chức minh chủ của lục lâm trong đại hội lục lâm năm ngoái?".

Hồ Bách Linh thấy lời nói y có vẻ ngang ngược, bất giác trong lòng bực bội, lạnh lùng đáp rằng:

"Không dám, Hồ mỗ chính là tại hạ".

Quái nhân ấy đảo đôi mắt tròng trắng nhiều hơn tròng đen, nhìn xoi mói Hồ Bách Linh một hồi rồi nói:

"Quả nhiên là anh hùng khí độ, một bậc nhân tài".

Hồ Bách Linh nói:

"Lão anh hùng đã quá khen".

Người ấy hơi nhoẻn miệng cười không thành tiếng nói:

"Trong võ lâm hiện nay, những kẻ tự xưng là danh môn đại phái, từ sau khi anh hùng lục lâm trong thiên hạ đề cử ra minh chủ đều cảm thấy lo lắng, chuẩn bị liên thủ hợp lực mở rộng chinh phạt,

ngươi là minh chủ lục lâm, không biết có cách đối phó gì?".

Hồ Bách Linh thấy lối nói của y như thế rõ ràng là ra vẻ trưởng bối, không giống như lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng cảm thấy không vui lắm, lạnh nhạt đáp rằng:

"Chuyện này tại hạ vẫn chư nghe ai nói tới, cho nên vẫn chưa có cách đối phó".

Quái nhân ấy giở tay, vuốt râu nói:

"Thân là minh chủ lục lâm, thế mà suy nghĩ không tới, một khi sự việc xảy ra, người ta ra tay đánh các người trong lúc không để ý, chả lẽ lúc ấy thì trói tay mặc cho người ta chém giết hay sao?".

Chương 8: Âm Ma Xuất Thế Lưỡng Bại Câu Thương

Hồ Bách Linh nhủ thầm, kẻ này không biết là người thế nào, trước tiên phải biết rõ âm mưu của y rồi hãy nói, thế rồi mới hỏi mà không đáp:

"Không biết lão anh hùng cao danh quý tánh là gì?".

Quái nhân ấy xầm mặt, lạnh nhạt nói:

"Năm xưa khi lão phu đi lại trên giang hồ, được võ lâm đồng đạo đề cử, tặng cho cái ngoại hiệu là Âm Thủ Nhất Ma, song lão phu đã mấy mươi năm chưa bước chân ra giang hồ, người biết ngoại hiệu này chỉ e chẳng còn bao nhiêu".

Hồ Bách Linh tuy là minh chủ của lục lâm, nhưng nơi chàng xuất hiện chỉ là vùng Giang Bắc, ngoài mấy cao thủ nổi danh đương thời, đối với những cao thủ của đời trước biết không nhiều, trong lòng nhủ thầm, cái tên Âm Thủ Nhất Ma quả thực chưa nghe ai nói tới, nhưng trong cái tên này vừa có âm lại vừa có ma, chắc chắn là người rất hung tàn. Thế rồi mới ôm quyền nói:

"Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!".

Quái nhân vốn nghĩ Hồ Bách Linh tuổi tác như thế này, chắc chắn sẽ không biết chuyện của mấy mươi năm trước, cho nên sau khi nói ra ngoại hiệu, lại thêm một câu để chừa đường rút lui, nào ngờ Hồ Bách Linh lại ôm quyền làm lễ, miệng thì nói ngưỡng mộ đã lâu, trong lòng cảm thấy bất ngờ, nhủ thầm, năm xưa mình bị cao tăng Thiếu Lâm bao vây, người mang trọng thương, phá được vòng vây mà chạy, người đời đều cho rằng mình đã chết, chả lẽ ngoại hiệu của mình vẫn còn truyền trên giang hồ hay sao?".

Y tính tình âm trầm tàn khốc, trước nay đa nghi, vui hay giận đều không hiện ra trên mặt, dù trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn lạnh nhạt nói:

"Ngươi dù cho đã biết ngoại hiệu cấy của lão phu, nhưng ngươi còn trẻ tuổi đối với việc giang hồ năm xưa, cũng khó mà biết nhiều, huống chi người đời vô tri, đa số đều tưởng rằng lão phu đã chết từ lâu".

Hồ Bách Linh nhủ thầm, y đã tái suất giang hồ, tất nhiên sẽ chuẩn bị hành động, chi bằng mượn cơ hội này dò hỏi ý đồ của y như thế nào!

Thế rồi mới cung tay nói:

"Lão anh hùng lần này tái xuất giang hồ, chắc là chuẩn bị làm chuyện kinh thiên động địa?".

Âm Thủ Nhất Ma cười lạnh lùng nói:

"Lão phu lần này tái xuất giang hồ, vốn là muốn liên thủ các vị cao thủ trên chốn lục lâm, đồng tâm hợp lực đánh một trận sống chết với bọn người tự xưng là danh ngôn chính phái, nào ngờ người đã chiếm tiên cơ, đoạt lấy chức minh chủ lục lâm trong thiên hạ của ta".

Hồ Bách Linh nói:

"Lão anh hùng nói không sai, gần đây người trong lục lâm chúng ta quả thực là bị bọn chúng đè nén không ít ...".

Âm Thủ Nhất Ma nghe chàng nói lời ấy, cũng giống như lời mình muốn nói, trong lòng không khỏi vui mừng, khuôn mặt nặng nề đột nhiên nở nụ cười, nói:

"Không ngờ sau khi lão phu ẩn cư, trong chốn lục lâm chúng ta lại xuất hiện một nhân tài ...".

Lão ta hơi ngừng rồi nói tiếp:

"Trong đồi lão phu, chưa bao giờ có thiện cảm với bất cứ ai, nhưng đối với ngươi thì ngoại lệ, lão phu vốn có ý muốn tranh dài ngắn, nhưng ý ngươi và lão phu giống nhau, vậy không cần đến chức minh chủ lục lâm nữa".

Hồ Bách Linh trong lòng nhủ thầm, chắc trong này có điều chi ẩn khuất ... Âm Thủ Nhất Ma lại nói:

"Lão phu tuy có thể để cho ngươi ngồi cái chức minh chủ lục lâm, nhưng phải tuân theo ba điều kiện của lão phu!".

Hồ Bách Linh thầm mắng, khẩu khí thật lớn, miệng thì mỉm cười:

"Không biết có ba điều kiện gì?".

Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Điều kiện thứ nhất, là phải giao thực quyền minh chủ lục lâm cho lão phu, tất cả phải nghe theo lão phu điều động. Thứ hai ngươi phải trở thành moan hạ của lão phu, lão phu sẽ truyền cho ngươi vài món tuyệt kỹ. Điều kiện thứ ba ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Điều kiện thứ ba thế nào?".

Âm Thủ Nhất Ma đưa tay phất một cái, bốn ả tiểu tỳ mặc y phục màu xanh thối lui ba bước, giơ cao ngọn đèn trong tay, đồng thanh nói:

"Dâng rượu".

Hồ Bách Linh thầm mắng, sao lại có cái nơi thối tha thế này. Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy sau bức tượng có hai thiếu phụ mặc y phục màu xanh và y phục màu trắng, mỗi người trong tay bưng một khay ngọc nhỏ, uyển chuyển bước ra đến phía trước Hồ Bách Linh thì dừng lại.

Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng nói:

"Điều kiện thứ ba rất đơn giản, chỉ cần ngươi uống hai chén dược tửu trong khay ngọc này là được".

Hồ Bách Linh cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy hai chén rượu này có màu sắc khác nhau, chén rượu trong tay của thiếu phụ mặc áo trắng thì màu đỏ như máu, chén rượu trong tay của thiếu phụ áo xanh thì lại có màu đen như mực, không khỏi nhíu mày, hỏi:

"Không biết có tác dụng gì?".

Âm Thủ Nhất Ma ha ha cười lớn:

"Lão phu và ngươi vừa gặp đã thấy rất hợp, cho nên phá lệ cho ngươi biết rằng, loại rượu màu đen gọi là Hương Tâm Lộ, uống xong rượu này, suốt đời không hề có hai lòng đối với lão phu, phàm đã là môn hạ của ta, tất phải uống rượu này".

Hồ Bách Linh nói:

"Một chén dược tửu có bao nhiêu độc lực, tại hạ không tin, có thể khiến cho người ta cả đời một lòng hướng về ngài".

Nói rồi đưa tay bưng chén rượu màu đen.

Chỉ thấy thiếu phụ áo trắng hơi bực dọc, đưa khay rượu ngọc, nói:

"Phàm đã trở thành môn hạ của sư phụ ta, trước tiên phải uống rượu này, ngươi sao có thể phá lệ được".

Âm Thủ Nhất Ma cười lớn, mắt nhìn Hồ Bách Linh, nói:

"Lão phu sẽ cho ngươi chiếm phần tiện nghi, chỉ cần uống chén rượu trong tay của ả, lão phu sẽ

tặng luôn người".

Nếu như Hồ Bách Linh chưa hướng thiện, nghe xong lời này sẽ vui mừng, nhưng lúc này nghe được lời ấy, thì cảm thấy không vừa tai, không khỏi biến sắc, lạnh nhạt nói:

"Loại rượu dâm mị như thế này, há là thứ đồ uống của đại trượng phu, tuy chỉ là một chén rượu nhỏ bé, chưa chắc đã có thể khiến cho tại hạ loạn tính".

Thiếu phụ áo trắng trong mắt lộ vẻ kỳ dị, nhìn Hồ Bách Linh nói:

"Uống trước rượu này là môn quy của chúng ta, ngài hứa trở thành môn hạ của sư phụ ta, từ chối uống rượu đó là điều bất kính với sư trưởng ...".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Ta đã hứa trở thành môn hạ của sư phụ các người lúc nào?".

Âm Thủ Nhất Ma trầm mặt, lạnh nhạt nói:

"Con tiện tỳ lắm mồm!" đột nhiên bước về phía trước hai bước, tay trái vươn ra, đè vào huyệt mệnh môn trên bối tâm của thiếu phụ áo trắng, chỉ cần y nhả nội lực ra, thiếu phụ này sẽ chết dưới chưởng.

Hồ Bách Linh đột nhiên quát lớn:

"Dừng tay, đối phó với một nữ tử đột nhiên ra tay, há là hành vi của đại trượng phu!".

Âm Thủ Nhất Ma giận dữ nói:

"Ả là đệ tử của ta, giết hay để là tùy ý của ta, đâu có tính là đột nhiên ra tay".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Bà ta dù là đệ tử của lão, lão cũng không nên đối xử với bà ta như thế".

Âm Thủ Nhất Ma chậm rãi thu lại chưởng trái trên huyệt mệnh môn của thiếu phụ áo trắng, cười:

"Ngươi cầu xin cho ả hay sao?".

Hồ Bách Linh nói:

"Điều đó thì không phải, trong một môn phái, tất sẽ có môn quy giới luật, bà ta đã phạm môn quy, cũng nên trị tội theo môn quy, hành vi ra tay thì đã giết người, hừ hừ! Đâu có giống thân phận của một bậc tôn sư!".

Âm Thủ Nhất Ma bị mấy lời của chàng nói ngược lại, há hốc mồm nói không ra lời, sững người một đỗi rồi nói:

"Ngươi nói không sai".

Hồ Bách Linh đột nhiên nhíu mày, ánh mắt sáng quắc, nói:

"Hễ là tỉ thí, trước tiên phải công bằng, lão anh hùng lệnh cho tại hạ uống hai chén dược tửu, chắc chắn sau khi rượu vào bụng, thì tại hạ suốt đời còn lại sẽ không hai lòng với lão, song nếu tại hạ uống hai chén dược tửu này quả nhiên như lời thì coi như xong, nếu như hai chén dược tửu này không thể khiến cho bản tính của tại hạ mê loạn, không biết lão anh hùng sẽ xử lý thế nào?".

Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng nói:

"Ngươi muốn lão phu thế nào?".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Nếu như tại hạ uống hai chén dược tửu này mà vẫn như xưa, vậy mong alão anh hùng hãy nghĩ ra phương pháp tự tuyệt, rời khỏi nhân gian, tránh làm mất thân phận".

Âm Thủ Nhất Ma thấy chàng vẫn từ tốn nói:

"Tựa như không hề sợ hai chén rượu này, trong lòng không khỏi hoài nghi, nhủ thầm, loại rượu độc này của mình đã thử trăm lần không sai, kẻ này lại dám cá cược với mình, chả lẽ trong người y có linh dược giải độc hay sao? Trong nhất thời trầm ngâm không đáp.

Hồ Bách Linh thấy thần sắc của y đầy vẻ chần chừ, thì biết y hoài nghi mình có thuốc giải độc, thế rồi mới mỉm cười nhìn Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Nhìn thần sắc của lão anh hùng, chả lẽ còn nghi ngờ trong lời tại hạ có điều gian dối, hoặc cho rằng trong người tại hạ có thuốc giải độc?".

Âm Thủ Nhất Ma bị chàng hỏi, thầm kêu hổ thẹn trong lòng, mặt biến sắc, cười ha ha mà không nói.

Thiếu phụ áo trắng ấy nghe hai người đối đáp, vẻ lo lắng trên khuôn mặt giãn ra trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, quan tâm, chờ đợi, khẩn khoản nhìn về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh nhìn bầu trời, trong lòng tính toán, thế rồi mới nói:

"Tại hạ tuy có lòng thử dược tửu của lão anh hùng, nhưng lão anh hùng lại nghi ngờ tại hạ có giấu

thuốc giải, vả lại nhìn thần sắc của lão anh hùng, không những không tin lời của tại hạ, mà còn muốn tra xét, xem ra, lão anh hùng đã quá đa nghi, điều này quả thực khiến cho tại ạh không dám nghe theo".

Mấy lời này rất can đảm, mà lại rất sắc bén, khiến cho Âm Thủ Nhất Ma biến sắc.

Thiếu phụ áo trắng nghe lời Hồ Bách Linh sắc bén như vậy, liếc xéo chàng một cái, nhưng chàng vẫn nói mà không hề e sợ, không khỏi thầm thở dài, môi mấp máy nhưng lại không nói ra điều gì, ánh mắt nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma bị Hồ Bách Linh nói như thế thẹn quá hóa giận, mặt biến sắc quát lớn:

"Chả lẽ lão phu không thể tra xét ngươi hay sao?".

Hồ Bách Linh lạnh lùng cười một tiếng, không nói.

Âm Thủ Nhất Ma quát:

"Ngươi đừng giở trò trước mặt lão phu!" nói xong thì chưởng phải giở lên đẩy ra một luồng kình phong lao thẳng về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh không hề né tránh, chưởng trái vẫy ở trước ngực một vòng tròn, đẩy luồng kình đạo của Âm Thủ Nhất Ma ra.

Âm Thủ Nhất Ma cừơi một tràng quái dị, nói:

"Lão phu mấy mươi năm chưa từng đi lại trên giang hồ, hai mươi năm qua cũng chưa từng động thủ với ai, không ngờ trên giang hồ lại xuất hiện không ít nhân vật, xem chưởng này của ngươi, quả thực có chút công lực, chả trách nào ngươi có thể tranh được chức minh chủ lục lâm". Nói xong thì lại cười quái dị một tiếng, nói:

"Hôm nay lão phu phải mở rộng tầm mắt".

Hồ Bách Linh đẩy một chưởng của Âm Thủ Nhất Ma, biết công lực của y quả thực thâm hậu, lúc này mới tự nhủ rằng, hiện nay đừng nói y người đông thế mạnh, chỉ một mình Âm Thủ Nhất Ma này cũng đã khó đối phó, giờ đây chỉ còn cách kéo dài thời gian của y, đợi bọn người Dư Diệc Lạc đến rồi mới tính sau.

Yù nghĩ ấy lướt qua đầu, người đã hơi lách qua một bên, nói:

"Tại hạ tôn kính ngài là bậc tiền bối ...".

Thiếu phụ áo trắng đứng một bên lúc nãy thấy lời nói của hai người sắc bén, đã rất bất an, lại thấy

Âm Thủ Nhất Ma đẩy ra một chưởng về phía Hồ Bách Linh, chỉ thấy hoa dung thất sắc, mặt trắng bệt, nếu không phải vì sợ Âm Thủ Nhất Ma thì quả thực đã ngăn cản.

Lúc này bà ta thấy Hồ Bách Linh lui qua một bên, không thể ngăn được, thế rồi mới quay sang nói với Hồ Bách Linh:

"Ngươi đã hứa bước vào sư môn của chúng ta, tại sao lại vô lễ ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Tại hạ đã hứa bước vào sư môn của các người khi nào?".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Ngươi chịu uống rượu này, coi như là đã hứa, sao lại không thừa nhận?".

Hồ Bách Linh nói:

"Ta hứa uống dược tửu là bởi vì không tin dược lực của loại dược tửu này có gì quái dị".

Âm Thủ Nhất Ma đứng yên, nhủ thầm, chỉ cần ngươi uống xong rượu này, chỉ cần ngươi quả thực không có thuốc giải, lão phu còn sợ ngươi chạy khỏi bàn tay của ta hay sao?

Nhưng khi thấy Hồ Bách Linh có vẻ không hề sợ loại dược tửu này, trong lòng lại hồ nghi bất định.

Âm Thủ Nhất Ma này là người trong lòng nếu có điều gì nghi ngờ hay buồn vui đều không hiện ra mặt, trong lòng đang tính toán, càng nghĩ càng nghi, thế rồi mới hạ quyết tâm, quay sang nói với thiếu nữ mặc áo xanh đứng bên cạnh:

"Các ngươi bước tới rà xoát trên người của y, coi thử có giấu thuốc giải hay không?".

Hồ Bách Linh lạnh lùng hừ một tiếng, trầm giọng quát:

"Các người quả thực muốn tra xét hay sao?".

Thiếu nữ áo xanh ấy nhìn Âm Thủ Nhất Ma không trả lời, bước tới.

Hồ Bách Linh thấy hai người cứ bước tới, không khỏi nổi giận, quát lớn một tiếng:

"Đứng lại!" bề ngoài của chàng vốn đã uy vũ trang nghiêm, câu này lại giống như sấm động giữa trời xuân.

Hai người bị chàng quát, bất đồ bước chân hơi chậm lại, cả hai đều nhìn về phía chàng, chỉ thấy

mắt chàng như điện, sắc mặt nghiêm túc, có thần uy khiến cho người ta phải sợ, hai người trong lòng chợt run, đang định quay sang nhìn Âm Thủ Nhất Ma, Âm Thủ Nhất Ma đứng một bên gằng giọng:

"Mau đến tra xét!".

Âm Thủ Nhất Ma là người lạnh lùng tàn khốc, hai thiếu nữ này tuy trong lòng khiếp sợ thần oai lẫm lẫm ấy của Hồ Bách Linh, nhưng không dám cãi lại mệnh lệnh của Âm Thủ Nhất Ma, hai người đưa mắt nhìn nhau, chỉ bước về phía trước.

Hồ Bách Linh vội vàng nói:

"Nam tử hán không đấu với nữ nhi, Hồ Bách Linh đường đường là một đấng đại trượng phu, nào chịu động thủ với bọn nữ nhi yếu đuối các người, hãy mau quay về".

Hai thiếu nữ áo xanh như không nghe lời của y.

Hồ Bách Linh thấy hai thiếu nữ không màng đến lời nói của mình, trong lòng lo lắng, lại thối lùi ra sau một bước, nói:

"Lão anh hùng, tại hạ kính lão là bậc tiền bối, sao lão lại kêu hai thiếu nữ đến, hãy kêu bọn chúng quay về, tại hạ chấp nhận giải quyết với lão anh hùng".

Âm Thủ Nhất Ma không hề quay đầu chẳng thèm để ý đến chàng.

Hai thiếu nữ áo xanh đến phía trước mặt Hồ Bách Linh, còn cách ba bốn thước thì đột nhiên lách cổ tay, rút ra một thanh nhuyễn kiếm, hai thanh nhuyễn kiếm này sáng lấp lánh rung lên một cái, một thanh lấp lánh ánh sáng màu vàng, một thanh lấp lánh ánh sáng màu bạc, phóng tới.

Hồ Bách Linh vừa thấy hai người này rút ra binh khí, trong lòng nhủ thầm:

"Loại nhuyễn kiếm này là binh khí thâm sâu nhất, nếu không có nội lực thâm hậu, sẽ không dám sử dụng, xem hai người này sử dụng nhuyễn kiếm, công phu chắc chắn không kém.

Yù nghĩ lướt qua, rồi đề cao cảnh giác, miệng thì nói:

"Các người không nghe lời tại hạ đừng trách Hồ mỗ ...".

Chàng nói chưa xong, hai người đã giở kiếm đứng thủ hai bên, thiếu nữ đứng ở trước mặt nói:

"Nếu như ngươi có thuốc giải hãy mau đem ra".

Hồ Bách Linh miệng hơi cười lạnh lùng không trả lời.

Thiếu nữ đứng bên cạnh Hồ Bách Linh nói:

"Ngươi có nghe không?".

Hồ Bách Linh vẫn cứ cười lạnh lùng.

Hai thiếu nữ nhìn nhau, không lên tiếng, chỉ nghe một tiếng quát, hai thiếu nữ giở kiếm đâm về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh tay trái cầm gậy, tay phải vỗ ra một luồng chưởng phong "kinh thiên vĩ địa", chia ra đón hai mũi kiếm đang đâm tới.

Chiêu "Kinh thiên vĩ địa" này khi đánh ra, uy lực không thể xem thường, trong chưởng phong có tiếng kêu vút, khi chạm nhau với kiếm thế thì thân kiếm bị chấn động run lên bần bật.

Hai thiếu nữ áo xanh đột nhiên cảm thấy thân kiếm run lên, hầu như không nắm chắc được, buông đồ thất kinh vội vàng đề nội lực đầy vào trong thân kiếm.

Âm Thủ Nhất Ma đứng một bên cũng không khỏi buông lời khen:

"Quả nhiên hảo công lực".

Hai thiếu nữ đâm một nhát kiếm chưa trúng, tiếp tục đâm nữa, lần này hai thanh kiếm chia nhau đâm vào các yếu huyệt ở thượng, trung, hạ bàn.

Hồ Bách Linh thấy hai thanh kiếm này quá lợi hại, cười nhạt một tiếng nói:

"Các người đừng trách Hồ mỗ này bức hiếp nữ lưu ..." nói rồi giơ chưởng phải đánh ra một chiêu "lưu tinh trụy địa", chiêu này gồm có hai thức, trên đẩy dưới đè, nhanh như điện xẹt, nặng như thái sơn, đẩy hai thanh kiếm bay ngược ra.

Hai thiếu nữ áo xanh vừa mới tiếp chiêu này của Hồ Bách Linh thì bị chưởng phong của chàng gây chấn động đến nỗi người lảo đảp, biết công lực của chàng thâm hậu, trong lòng đã sớm chuẩn bị, lúc này thấy chàng đánh ra một chiêu \"lưu tinh trụy địa\", thì cảm thấy một luồng lực đạo mạnh mẽ chặn kiếm lại.

Hai thiếu nữ nào dám sơ suất, vội vàng thu chiêu, cổ tay lắc một cái, hai bóng người chia nhau rồi lại tụ lại, một trước một sau, lần lượt tấn công tới.

Thiếu phụ áo trắng chỉ đứng sững ra một bên, cảm thấy kinh hãi, cắn chặt môi dưới, môi trên trái chảy ròng ròng, nhìn phía Hồ Bách Linh một cách đầy lo lắng.

Bỗng nghe Hồ Bách Linh gầm lên một tiếng, tay phải lật lại, cây gậy sắt chổng ngược lên, chân

dùng lực, người mượn lực xoay tròn một vòng, đánh ra một chiêu "khốn long thăng thiên", chỉ nghe tiếng gậy kiếm giao nhau, hai thiếu nữ thất kinh kêu lên một tiếng, rồi cả hai người đều thối lui đến sáu bảy thước.

Thiếu phụ áo trắng quay đầu nhìn hai thiếu nữ, thấy hai người đều hoa dung thất sắc, mặt tái nhợt đứng thở dốc không ngừng, lại nhìn về phía Hồ Bách Linh thì đã thu gậy đứng ở đấy. Trong lòng nàng bất đồ dâng lên cảm giác kính mộ, khóe miệng mỉm cười, mắt chan chứa tình cảm, cúi đầu nhìn xéo chàng, ánh mắt ấy hàm chứa tình ý sâu xa.

Thiếu nữ áo xanh hơi thở dốc, lo lắng nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma cười hì hì nói:

"Công lực như thế quả thực hiếm có, lần này dù cho là bại cũng không trách hai người". Nói xong, bước người về phía trước hai bước, lạnh lùng nói:

"Kẻ có thể phá "song châu liên kiếm" của lão phu, e rằng trên giang hồ không có mấy người, trong lúc đọ chiêu, ngươi có thể đẩy lùi bọn chúng đủ thấy công lực của ngươi không kém".

Thiếu niên áo trắng nhìn Âm Thủ Nhất Ma rê về phía trước, trong lòng không biết cớ gì lại lo lắng cho sự an nguy của Hồ Bách Linh, cũng không khỏi bước về phía trước hai bước.

Âm Thủ Nhất Ma cười lạnh lùng nói:

"Lão phu thấy thế thì vui, đã nhiều năm chưa từng động thủ, hôm nay hiếm có được cơ duyên này, cho nên phải coi thử minh chủ lục lâm trong thiên hạ rốt cuộc có bao nhiêu công lực". Nói đến đây, thì cười ha ha nói:

"Lão phu cũng không ép buộc nữa, chỉ cần ngươi tiếp ba chiêu của lão phu ...".

Hồ Bách Linh anh hùng trùm đời, hào khí ngất trời, nào cam chịu khuất phục, thế rồi cũng cười to nói:

"Lão anh hùng nếu như có hứng, tại hạ xin phụng bồi, đừng nói ban cho ba chiêu, dù cho ba mươi chiêu, ba trăm chiêu cũng chẳng là gì cả".

Âm Thủ Nhất Ma ngửa đầu hú một tràng dài nói:

"Tốt, ngươi hãy cẩn thận tiếp chiêu ...".

Nói chưa dứt lời thì đột nhiên phía trước truyền vào tiếng tranh cãi, rồi sau đó có tiếng binh khí giao nhau.

Hai người đều hơi giật mình.

Lúc này ở ngoài có tiếng quát lớn:

"Ngươi hãy bớt nói lời thừa thãi, lão Vương không mắc lừa các ngươi, nếu không phải lão Vương trong lòng lo lắng, ít nhất cũng đập vỡ đầu đám khốn khiếp các ngươi ...".

Âm Thủ Nhất Ma nghe tiếng quát, to như chuông đồng, trong lòng không khỏi ngạc nhiên, nhủ thầm, không biết bọn người nào àm lỗ mãng như thế?

Y nghĩ chưa xong thì ở ngoài có tiếng bình bình, rồi tiếp theo tiếng kêu gào, tiếng bước chân chạy gấp, trong chớp mắt, tiếng bước chân ấy đã truyền đến ngoài cửa.

Âm Thủ Nhất Ma vừa nghe có tiếng ồn thì biết rằng đã có biến, nhưng y là kẻ kinh nghiệm phong phú, tính tình thâm trầm, mặt không hề đổi sắc, thu lại chưởng thế quay mặt ngó ra ngoài cửa.

Chỉ thấy bốn bóng người xông thẳng vào, người phía trước mình cao tám thước, lưng hổ eo gấu, sắc mặt thì đỏ, râu ngắn lởm chởm, trên lưng có cắm xép một thanh kim bối khai sơn đao, mắt mở to, xông vào phía trước.

Còn ở phía sau là hai đại hán mặc kình trang, ba người này chính là Lao Sơn Tam Hùng.

Vương Đại Khang vừa thấy Hồ Bách Linh từ xa đã kêu lên:

"Ồ, minh chủ ở đây". Y đang nói thì xông về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Hồ Bách Linh biết y là người lỗ mãng, sợ y xảy ra chuyện, đang định mở miệng ngăn cản, Vương Đại Khang ấy chỉ tay về phía Âm Thủ Nhất Ma quát:

"Tên lão quỷ này là ai, đây là minh chủ lục lâm của chúng ta, nếu ngươi chưa từng gặp chắc cũng đã nghe qua, sao lại dám đối với minh chủ như thế, có muốn lão Vương này cho ngươi một bài học hay không ...".

Hồ Bách Linh vội vàng giơ tay cản lại:

"Vương hiền đệ đừng vô lễ, vị này là tiền bối anh hùng, mau lui xuống ...

Vương Đại Khang cười ha ha nói:

"Minh chủ yên tâm, lão Vương này dù không đánh lại lão, nhưng nào đã sợ lão". Nói rồi tiến sát lên.

Âm Thủ Nhất Ma thấy Vương Đại Khang tính tình thô lỗ, không thèm để ý đến y, chỉ cười lạnh

lùng.

Khi Vương Đại Khang tiến về phía trước, Hồ Bách Linh đang định giơ tay ngăn cản, trong lúc Âm Thủ Nhất Ma cười nhạt, đột nhiên ở ngoài cửa có tiếng đồng la vang lên, rồi lại một tràng cười ha ha.

Âm Thủ Nhất Ma quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người ăn mặc theo kiểu văn sĩ, tay cầm đồng la thiết bản, chân đi chữ bát, cười mà chậm rãi bước vào, trên vai y còn treo một tấm vải trắng dài.

Vương Đại Khang nhân lúc Âm Thủ Nhất Ma quay mặt nhìn ra, cao giọng quát:

"Ngươi không được nhiền đông ngó tây, lão Vương này sắp động thủ".

Âm Thủ Nhất Ma nghe y nói mà rất thú vị, không khỏi quay đầu nhìn lại.

Vương Đại Khang hình như không phục nói:

"Ngươi cười cái gì, Vương Đại Khang này từ trước đến nay quang minh chính đại, chưa bao giờ đánh lén người ta". Ngừng một chốc rồi lại nói tiếp:

"Ngươi phải chuẩn bị cho tốt, lão Vương này sắp động thủ".

Nói chưa dứt lời, người đã vọt tới, đấm vù ra một quyền, quyền này phát ra trong lúc y rất tức giận, một luồng kình phong như dời núi lấp biển phóng thẳng về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma vừa thấy quyền của y đến thì miệng nhếch mép cười, nói:

"Đến rất hay, đồ ngu ngốc không hiểu việc". Trong khi nói, thì cổ tay hơi lật lên, chỉ nghe một tiếng gió nhỏ vang lên, ống tay áo vang lên một cái, trong lúc phất lên, ống tay áo tạt vào cổ tay của Vương Đại Khang.

Chỉ nghe ối chao một tiếng vang lên, Vương Đại Khang nhảy bật ra ngoài, tay trái nâng quyền phải, mắt trợn ngược, tức giận nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Ngươi đánh không lại ta thì sử dụng yêu pháp để trêu ghẹo ...".

Hồ Bách Linh nhìn kỹ tay phải Vương Đại Khang, thấy đã sưng đỏ lên, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhủ thầm, một người dù cho công lực thâm hậu, nội kình cương mãnh cũng không thể trong lúc phất tay áo mà đả thương một người có công phu thâm hậu, chỉ e kẻ này đã luyện loại công phu kỳ độc gì.

Yù nghĩ ấy lướt qua, trong lòng nghi ngờ lắm, hạ giọng kêu:

"Vương huynh đệ hãy mau co duỗi cánh tay, xem gân cốt có bị thương hay không?".

Vương Đại Khang nói:

"Minh chủ yên tâm, lão Vương tuy không đánh hơn người ta, nhưng khả năng chịu đòn thì lại có chỗ hơn người".

Y miệng tuy nói rất nhẹ nhàng, nhưng cũng cảm thấy có gì không hay, cũng co duỗi cánh tay như lời Hồ Bách Linh.

Cảm thấy cánh tay co duỗi tự nhiên, gân cốt không hề bị thương, cười lớn nói:

"Đa tạ minh chủ quan tâm, lão Vương rất rắn chắc, cánh tay không hề bị thương".

Hồ Bách Linh hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt càng nặng nề, hai vai lắc một cái, người đã đến bên cạnh Vương Đại Khang, trầm giọng nói:

"Hãy duỗi tay phải ra cho ta xem".

Vương Đại Khang chậm rãi mở năm ngón tay, duỗi tay phải ra, quả nhiên trên cẳng tay có một vết máu rất nhỏ, chỉ là vết máu này nhỏ như sợi tơ, nếu không để ý thì không nhìn thấy được.

Hồ Bách Linh chậm rãi quay mặt nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma, lạnh lùng nói:

"Âm thầm dùng độc thủ với một người tâm địa đơn giản, lão không cảm thấy hổ thẹn hay sao?".

Âm Thủ Nhất Ma nghe mà sững ra, suy nghĩ một hồi rồi mới lạnh lùng đáp:

"Chả lẽ cái ngoại hiệu Âm Thủ Nhất Ma này của ta, người ta kêu nhầm hay sao?".

Té ra trong đời của y, rất ít người dùng lời thiện lương để trách cứ, cho nên khi nghe thì cảm thấy bất ngờ, trầm ngâm một lúc mới đáp lại.

Hồ Bách Linh chậm rãi giở tay phải, rút ra thanh trường kiếm trên lưng, ánh mắt như điện, nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma, chậm rãi bước tới, thần oai lẫm lẫm, khí độ hơn người.

Âm Thủ Nhất Ma là người lạnh lùng, cũng bất giác cảm thấy run sợ bởi khí độ uy võ của chàng, thế rồi thần sắc đột nhiên căng thẳng mở to đôi mắt thầm đề khí chuẩn bị.

Hồ Bách Linh chậm rãi phất tay, thanh bảo kiếm trong tay vẽ ra một vòng bạc, tua kiếm màu đỏ lay động dưới ánh sáng màu xanh, hai màu xanh đỏ hòa vào nhau tạo thanh một vòng tím mờ, lay động theo kiếm quang.

Thiếu phụ áo trắng đi theo bên mình Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên cúi người, đặt chén rượu trong tay xuống đất, thò tay vào trong người rút ra một sợi dây thừng kết bằng tơ màu đỏ, một đầu thì cột

bằng chiếc chùy cưu đầu, một đầu thì cột với một viên ngân châu màu trắng, cầm trong tay phải, tay trái thì rút thanh trường kiếm trên lưng, hạ giọng nói với Âm Thủ Nhất Ma:

"Sư phụ, con ra tay trước, được không?".

Âm Thủ Nhất Ma chưa trả lời, đột nhiên nghe ba tiếng la keng keng keng vang lên, tựa như là rớt thiết bản trong eo ra, tung người vọt đến bên cạnh Hồ Bách Linh nói:

"Minh chủ nào có thể tùy tiện ra tay, trận này hãy giao cho tại hạ!".

Thiếu phụ áo trắng ấy đột nhiên nhìn Dư Diệc Lạc lạnh nhạt nói:

"Ta không cần động thủ với ngươi, hãy mau lui xuống để tránh chuốc khổ!".

Dư Diệc Lạc mỉm cười nói:

"Buôn bán không xong nhân nghĩa vẫn còn, cuộc giao dịch này của chúng ta dù cho không thành, cũng nên để lại chút tình gặp mặt ...".

Thiếu phụ áo trắng rít lên:

"Ngươi nói bừa cái gì?" rồi giơ thanh kiếm đâm ra một chiêu "độc mãng xuất huyệt".

Dư Diệc Lạc đưa thanh thiết bản chặn lại, chỉ nghe keng một tiếng, hai món binh khí giao nhau, thanh kiếm bị thiết bản đánh bạt ra.

Hồ Bách Linh đột nhiên hạ giọng quát:

"Dừng tay!".

Thiếu phụ áo trắng một kiếm đâm không trúng, chiếc chùy cưu đầu cột bằng thừng màu hồng trong tay phóng thẳng ra, Dư Diệc Lạc giơ ngang chiếc đồng la trong tay trái, vẽ thành một luồng kim quang, hộ ở trước thân, trong tai nghe tiếng đồng la kêu lớn, chiếc chùy cưu đầu lại bị đồng la đánh bạt ra, Dư Diệc Lạc mược thế nhảy vọt sang một bên, cúi người nói:

"Minh chủ có gì căn dặn?".

Hồ Bách Linh nhìn chiếc chùy cưu đầu trong tay thiếu phụ áo trắng mặt đầy nghi ngờ hỏi:

"Loại binh khí bà đang sử dụng là tên gì?".

Thiếu phụ áo trắng nghiêng mặt nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma, chỉ thấy y hơi nhắm hai mắt, chắp tay sau lứng đứng ở đấy mặt không khỏi đổi sắc, giơ thanh bảo kiếm trong tay đáp lớn:

"Binh khí gì thì đâu có liên quan đến ngươi!".

Hồ Bách Linh nghiêm mặt nói:

"Bà dùng chùy cưu đầu này, trên giang hồ rất hiếm thấy, có phải là do lệnh sư truyền thụ hay không?" chàng vừa hỏi tên của món binh khí thì lúc này lại tự nói ra, vẻmặt nghiêm trang, giống như rất tôn trọng loại binh khí kỳ lạ này.

Dư Diệc Lạc cơ trí hơn người, nhìn thấy vẻ mặt của minh chủ như thế, trong lòng hiểu ra, nhủ thầm, đúng rồi, loại binh khí này trên giang hồ rất ít người dùng, binh khí của người này và phu nhân của y đều như nhau, chả trách nào mà lại truy hỏi như thế.

Thiếu phụ áo trắng ấy trầm ngâm một lúc, đột nhiên tiếng lên, chùy và kiếm đánh thẳng vào các yếu huyệt của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh thì thuận tay đánh ra gậy và kiếm, hóa giải thế công mãnh liệt, ra tay không nặng không nhẹ, chỉ chặn binh khí của bà ta lại mà thôi.

Chàng rất yêu quý ái thê của mình, bởi vì món binh khí trong tay của thiếu phụ này giống như của Cốc Hàn Hương, cho nên trong lòng không muốn đả thương bà ta, chỉ buộc bà ta thối lui mà thôi.

Thiếu phụ áo trắng ấy đánh liền mấy chiêu, nhìn thì hiểm hóc, nhưng không hề có kình lực, thấy Hồ Bách Linh tùy tiện múa kiếm và gậy, không khỏi nổi lòng háo thắng, kình đạo của kiếm và chùy dần tăng lên, sau hai mươi hiệp, trong bóng chùy đã có tiếng rít của gió, còn kiếm thì mở ra một màn kiếm quang lạnh lẽo.

Hồ Bách Linh hơi nhúm vai, nhủ thầm, bà ta không biết tiến thoái thế này, không biết đánh đến khi nào mới dừng, nếu như không cho bà ta biết tay, chỉ e rằng bà ta không chịu lui.

Yù nghĩ ấy lướt qua, ngầm vận công lực, cây gậy sắt trong tay đánh ra một chiêu "kinh hồng ly vĩ", quét ngang vào kiếm và chùy của thiếu phụ áo trắng.

Chỉ nghe tiếng binh khí giao nhau, luồng kiếm quang đột nhiên bị đánh tạt ra, thiếu phụ áo trắng đồng thời cũng thối lùi đến hai bước.

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Bà không phải là địch thủ của ta". Rồi quay mặt nhìn Âm Thủ Nhất Ma đang đứng chắp tay nhắm mắt, cao giọng nói:

"Các vị võ công cao cường, tại hạ đã lãnh giáo, giờ đây xin lãnh giáo võ công của lão anh hùng, hãy mau lấy ra binh khí!".

Âm Thủ Nhất Ma lúc nãy giờ vẫn nhắm mắt đứng lặng một bên, nghe lời khiêu chiến của Hồ Bách Linh thì chậm rãi mở mắt, cười nhạt nói:

"Lão phu chỉ dựa vào đôi song chưởng này để tiếp kiếm và gậy của ngươi".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Khẩu khí của lão anh hùng thật lớn, nếu đã không dùng binh khí, tại hạ cũng chỉ đành dùng tay không để phụng bồi".

Đang định xuất thủ thì bỗng nghe một tiếng rên.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Đại Khang tay trái ôm tay phải, mặt đầy vẻ đau khổ, mồ hôi trên trán đổ xuống như mưa, tay phải bị thương đã sưng lên gấp hai lần.

Hồ Bách Linh trong lòng thầm kinh, nhủ thầm, kẻ này không biết đã dùng loại võ công gì mà lại độc địa như thế. Trong lòng tuy kinh hãi nhưng bề ngoài thì vẫn bình tĩnh, cười nhạt một tiếng, nói:

"Cuộc tỉ võ này của chúng ta, ít nhất cũng phải cá cược, không biết tôn ý thế nào?".

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên ngửa mặt cười ré lên, nói:

"Nếu như ngươi thua trong tay lão phu thì phải nhường chức minh chủ lục lâm cho lão phu".

Hồ Bách Linh nói:

"Nếu như tại hạ thắng thì thế nào?".

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên nhìn về phía thiếu phụ áo trắng nói:

"Nếu thắng thì ta sẽ tặng ả làm tỳ thiếp cho ngươi suốt đời".

Hồ Bách Linh nhủ thầm, lão quỷ đáng ghét. Miệng thì mỉm cười nói:

"Đa tạ tấm thịnh tình của lão anh hùng, nhưng tại hạ không có diễm phúc ấy ...".

Chàng hơi ngừng một chốc lại nói:

"Nếu tại hạ may mắn thắng được, chỉ mong lão anh hùng trị thương cho vị huynh đệ của tại hạ là được".

Âm Thủ Nhất Ma hình như cảm thấy bất ngờ, lạnh lùng nói:

"Trên giang hồ rất trọng lời hứa, ngươi là minh chủ lục lâm, nếu như miệng không đúng với lòng,

thì có thể bị bằng hữu trong võ lâm thiên hạ chê cười".

Hồ Bách Linh nói:

"Một lời của bậc trượng phu xe bốn ngựa khó đuổi, nặng hơn chín địch, lão anh hùng hãy cứ an tâm".

Bào Siêu trong Lao Sơn Tam Hùng đột nhiên bước về phía trước hai bước, lớn giọng nói:

"Đại trượng phu sinh tử có số, minh chủ sao có thể vì chuyện sống chết của một người mà đem cá cược chức minh chủ lục lâm".

Hồ Bách Linh cười nhạt nói:

"Ta suy nghĩ đã lâu, các vị đừng nhiều lời". Rồi ôm quyền bước về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Bốn ả tiểu tỳ mặc áo xanh đột nhiên tản ra, mỗi người cầm ngọn đèn giơ cao, phạm vi chiếu sáng của bốn ngọn đèn mở rộng.

Bóng tối trong đại điện bị đẩy lùi, ánh sáng màu xanh tỏa khắp, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên xanh mét, giống như đang đứng ở chốn địa ngục.

Âm Thủ Nhất Ma mỉm cười, nói:

"Lão phu bình sinh đọ chiêu của người khác, chưa từng nhường ai, hôm nay phá lệ nhường ngươi ba chiêu, trong vòng ba chiêu, lão phu chỉ né chứ không trả đòn, ngươi có tuyệt kỹ gì hãy cứ sử dụng, ba chiêu đã qua, hy vọng thắng trận của ngươi sẽ hết".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Lão anh hùng còn chưa hứa cá cược với tại hạ".

Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Nếu như ngươi thắng lão phu, không những trị thương cho huynh đệ của ngươi, mà còn có thể thả tất cả mọi người của các ngươi".

Dư Diệc Lạc cười nhạt một tiếng tiếp lời:

"Vị lão chưởng quỷ này tính thật hay, buôn bán tuy nói đến lợi lộc, song, quân tử tham tài cũng phải có lý, lần cá cược này chưa chắc đã công bằng, chả lẽ lão không thả, bọn chúng tôi không thể đi được hay sao?".

Âm Thủ Nhất Ma cười nhạt, chưa đáp lời, Hồ Bách Linh đã nói:

"Hãy cứ quyết một lời như thế, tại hạ ra tay đây".

Rồi tung mình vọt một cái lao thẳng tới, tay phải phất trái quét phải liên tục vỗ ra ba chưởng, nói:

"Ba chiêu đã xong, lão anh hùng hãy ra tay!".

Rồi giơ tay một quyền đấm thẳng ra phía trước ngực.

Kình đạo của quyền này cương mãnh, khác hẳn với ba chưởng lúc nãy, quyền thế chưa đến thì quyền phong đã đến gần ở phía trước ngực.

Âm Thủ Nhất Ma tay phải giơ ngang ngực đẩy quyền thế của Hồ Bách Linh ra, lạnh lùng nói:

"Cung kính chi bằng tuân mệnh". Rồi đẩy ngược ra một luồng ám kình.

Hai luồng kình lực chạm nhau, đột nhiên một trận gió tuôn ra, thổi bốn ngọn đèn lắc lư.

Hồ Bách Linh đột nhiên vươn chưởng trái ra, chụp lên cổ tay phải của Âm Thủ Nhất Ma, xuất thủ nhanh như điện xẹt.

Âm Thủ Nhất Ma không hề né tránh, tay phải đột nhiên lật lại, chụp lên cổ tay trái của Hồ Bách Linh.

Đòn phản công này, chuyển thủ thành công, mau chóng nhanh như điện chớp, Dư Diệc Lạc thầm kinh hãi, nhủ rằng, chả trách kẻ này miệng nói tòan lời ngông cuồng, quả nhiên thân đầy tuyệt kỹ, nhìn thủ pháp ứng biến này đã biết võ công bất phàm.

Hồ Bách Linh hơi có thể cánh tay lại, né tránh đòn chụp của Âm Thủ Nhất Ma, khi hơi có thể cánh tay lại, năm ngón tay đồng thời co lại rồi lập tức bật vào tay phải của Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma giật mình, nhủ thầm, võ công của người này quả nhiên có chỗ hơn người. Thế rồi thu khí vào đơn điền, người đột nhiên vọt ra sau nửa thước.

Trong lúc hai người chạm tay nhau, liên tục đánh ra mấy chiêu công thủ kỳ dị, trong lòng của hai bên đều có tính toán, không ai có ý khinh địch, mỗi người đều thu lại chưởng thế, đứng yên ở đó, bốn mắt nhìn nhau không hề động đậy.

Nhưng hai người trong lòng biết rõ đây chỉ là sự yên tĩnh trước khi giông bão kéo đến, cả hai đều vận chân khí, chỉ cần ra tay thì thế công nhất định sẽ rất ghê gớm.

Hai người đứng khỏang một tuần trà, Hồ Bách Linh đột nhiên tiến một bước về phía trước, chưởng

trái điểm vào huyệt huyền cơ trên ngực của Âm Thủ Nhất Ma. Tay phải thì đánh ra một chiêu "hành đả kim chung" đánh tạt ở một bên. Trong lúc tấn công thì kình đạo khác nhau, nhưng mỗi đòn đều rất hiểm hóc.

Âm Thủ Nhất Ma không lùi mà tiến, đột nhiên nghiêng người, hai tay đẩy ra, tay trái quét ngang tay phải bằng một chiêu "bàn hoa phất liễu", tay phải đánh ra một chiêu "cự hổ môn ngoại" tiếp lấy chưởng trái.

Khi Hồ Bách Linh sắp chạm vào chưởng của Âm Thủ Nhất Ma thì đột nhiên vọt ra sau đến năm thước.

Âm Thủ Nhất Ma hình như không ngờ Hồ Bách Linh có chiêu này, thân người chồm về phía trước, hai chưởng rơi vào khoảng không.

Trong khoảnh khắc ấy, Hồ Bách Linh đã thay chiêu đổi thức, vòng ra sau lưng Âm Thủ Nhất Ma, tung một cước đá thẳng lên hậu tâm.

Âm Thủ Nhất Ma hai chưởng đánh hụt, người đã chuẩn bị, biết Hồ Bách Linh sắp ra độc chiêu, mượn đà nghiêng của thân người, đột nhiên rê về phía trước ba bước, né được cú đá của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh cười lớn, đề tụ chân khí lên đan điền, người nhảy vọt lên, chân phải đạp xuống, chân trái đá tiếp ra.

Âm Thủ Nhất Ma sau khi né được đòn đá của Hồ Bách Linh, người xoay một cái, không ngờ Hồ Bách Linh lại đá chân trái ra nữa, trong lúc thất thần, thì đã rơi vào nguy ngập, người xoay chưa hết vòng thì chân trái của Hồ Bách Linh đã đến phía trước ngực.

Nhưng y là người trải qua hàng trăm trận chiến, lâm nguy mà không lọan, hít mạnh một luồng khí, toàn thân thu ra sau đến năm tấc, chân trái của Hồ Bách Linh đá lướt qua trước ngực.

Âm Thủ Nhất Ma chưa kịp trở tay thì Hồ Bách Linh đang ở trên không, chân phải lại tung cước.

Chiêu này vừa nhanh, độc, nơi mũi chân đá vào chính là huyệt tướng đài, khiến cho Âm Thủ Nhất Ma lại phải vọt ra sau năm thước.

Hồ Bách Linh đại triển thần oai, hai tay giơ ngang, hai chưởng vỗ xuống, giữ vững thân hình ở trên không, hai chân trái phải liên tục đá ra, trong khoảnh khắc đã xuất ra tám cước.

Thế công của tám cước này rất mạnh mẽ, Âm Thủ Nhất Ma không có cơ hội trở tay, buộc phải thối lùi mới có thể tránh được tám cước này.

Hồ Bách Linh hạ Nam Xương đất, mỉm cười nói:

"Lão anh hùng võ công quả nhiên bất phàm, đồng đạo trong võ lâm, có thể né tránh được "phi phụng thập nhị liên hoàn cước" e rằng chẳng có mấy người!".

Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng hừ một tiếng, xốc tới, hai chưởng liên tục đẩy ra, trong chớp mắt đã đánh ra mười tám chưởng.

Hồ Bách Linh cũng buộc thối lùi đến bảy thước mới có thể né tránh được mười tám chưởng này.

Hai bên trong chớp mắt, đều dùng tuyệt kỹ của mình buộc đối phương không thể trở tay, cả hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, khó phân thắng bại.

Lúc này, hai bên đã sắp xáp lá cà, sự biến hóa của quyền chưởng nhanh chóng vô cùng, trong khoảnh khắc, hai người đã giao nhau bốn năm mươi chiêu.

Trong đại điện bốn ả tiểu tỳ mặc y phục màu xanh tay cầm đèn lồng đều chia ra bốn góc, vây hai người ở giữa.

Hai người càng lúc càng kịch liệt, sự biến hóa của quyền chưởng càng lúc càng nhanh, hai bóng người cứ xoay tròn trong chu vi năm thước, khó phân được địch ta, khiến ai nấy đều hoa cả mắt.

Đột nhiên nghe hự một tiếng, tiếp theo là tiếng quát lớn rồi hai bóng người tách ra.

Mọi người đều giật mình, chỉ thấy hai người nhìn nhau, đứng cách nhau bốn năm bước, cả hai đều nhắm hờ mắt.

Tình cảnh này vừa nhìn đã biết hai người đều đã bị thương, nhưng sắc mặt của cả hai đều bình thường, như là bị thương không nặng.

Thiếu phụ áo trắng chậm rãi bước về phía Âm Thủ Nhất Ma, môi mấp máy, tựa như muốn lên tiếng nhưng lời không thoát ra khỏi miệng, đột nhiên mặt đổi sắc, tung mình vọt ra sau bảy thước.

Hành động kinh hãi lạ thường này của bà đã khiến Lao Sơn Tam Hùng và Dư Diệc Lạc đồng thời nổi lòng nghi ngờ, Bào Siêu quát lớn một tiếng, xông thẳng về phía thiếu phụ áo trắng.

Dư Diệc Lạc rất cẩn thận, thấy thiếu phụ áo trắng hình như không thừa cơ hạ thủ Hồ Bách Linh, vội vàng kêu lên:

"Bào huynh đệ, đừng lỗ mãng" tung mình vọt thẳng tới.

Y tuy nhảy vọt sau, nhưng khinh công hơn người, đà lao đến rất nhanh, đã chặn lại phía trước Bào Siêu, nói:

"Minh chủ hẹn tỉ võ với người, vẫn chưa phân thắng bại, chúng ta sao lại tự tiện ra tay!".

Bào Siêu tức giận nhìn thiếu phụ áo trắng, mắng:

"Đồ tiện nhân không biết sĩ diện, dám lừa minh chủ của chúng ta, ta vừa nhìn đã căm ghét".

Thiếu phụ áo trắng ấy khép hờ hai mắt, mặc cho Bào Siêu quát mắng, không hề lên tiếng, cả mắt cũng không động đậy, lặng lẽ đứng yên một chỗ như một pho tượng đá.

Dư Diệc Lạc trong lòng suy nghĩ kỹ càng, một mặt ngăn chặn Bào Siêu không để y ra tay, một mặt nhìn về phía thiếu phụ áo trắng.

Dưới ánh sáng màu xanh, khuôn mặt muôn phần kiều diễm của bà ta phủ một lớp axnh nhạt, ngưng thần nhìn, trông rất đáng sợ. Vẻ vui buồn trên mặt bà ta tuy không thể nhìn ra được, nhưng từ thần tình thì có thể thấy, bà ta mặt đầy thống khổ, hai mắt khép hờ như là đã bị trọng thương, như là có một nỗi niềm tâm sự nặng nề, đứng sững ra đấy, lời mắng của Bào Siêu đối với bà ta, bà ta hình như không nghe, trong lòng không khỏi thầm kỳ lạ, nhủ thầm, người đàn bà này sao lại đột nhiên trở nên như thế, tựa như đã bị nội thương, nhưng bà ta chưa đến gần minh chủ, chả lẽ là Âm Thủ Nhất Ma đã đả thương bà ta?".

Đột nhiên một ý nghĩ lướt qua, nhủ thầm, đúng rồi, nhất định là lão ma đầu này vận nội công gì đấy, khiến người ta không thể đến gần trong vòng mấy thước.

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên thiếu phụ áo trắng thở dài một tiếng, mở mắt, trước tiên nhìn về phía Hồ Bách Linh rồi lại nhìn sang Dư Diệc Lạc, hơi lắc đầu, mấp máy:

"Xong rồi!".

Hai chữ ấy nói rất yếu ớt, Dư Diệc Lạc tuy đứng đối diện với bà ta, nhưng cũng nghe không rõ, chỉ có thể nhìn miệng máy động mà đóan, mới có thể nghe được bà ta nói gì.

Dư Diệc Lạc nhíu mày, nhủ thầm thế là thế nào, chả lẽ sau khi bị thương thì nổi điên?

Y tự coi mình là kẻ thông minh, những âm mưa quỷ kế trên giang hồ đều không qua khỏi mắt y, nhưng lúc này y lại cảm thấy khó hiểu.

Tay phải của Vương Đại Khang đã sưng to hơn bình thường gấp hai lần, ở chỗ vết thương đã biến thành màu tím, vì sợ ảnh hưởng đến tinh thần của Hồ Bách Linh nên không dám rên rỉ, cố nén cơn đau, không phát ra một lời.

Thiếu phụ áo trắng ấy sau một hồi kinh hãi thì tinh thần dần dần hồi phục lại chậm rãi bước về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Dư Diệc Lạc nhủ thầm, người đàn bà này hành động kỳ lạ, không biết là có ý gì, đừng để bà ta hạ độc thủ, thế rồi ngầm rút ra thiết bản, vận công chuẩn bị, mắt nhìn chăm chăm về phía thiếu phụ áo trắng, trong chớp mắt, chỉ cần phát hiện bà ta có cử động gì thì lập tức mau chóng chặn lại.

Chỉ thấy thiếu phụ áo trắng chậm rãi lê bước về phía trước, người hơi run, hình như trong lòng rất sợ hãi.

Âm Thủ Nhất Ma chậm rãi mở hai mắt, nhìn thiếu phụ áo trắng, lạnh lùng nói:

"Ngươi muốn chết?".

Thiếu phụ áo trắng vội vàng nói:

"Sư phụ, con ...".

Thanh âm run rẩy, rõ ràng trong lòng bà ta kinh hãi vô cùng.

Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng nói:

"Lui ra!" tay phải phất ra một chưởng về phía thiếu phụ áo trắng.

Chưởng này rất chậm không hề có tiếng gió, nhưng thiếu phụ áo trắng tựa như đại nạn giáng xuống đầu, rú lên một tiếng, thối lui ba bước.

Sự thay đổi ấy quả thực gây bất ngờ cho Dư Diệc Lạc, y không khỏi sững người ra.

Sau khi Âm Thủ Nhất Ma phất ra một chưởng về phía thiếu phụ ấy, lập tức xông thẳng về phía Hồ Bách Linh, hai chưởng đẩy ra.

Hồ Bách Linh đột nhiên quát lớn một tiếng, râu tóc dựng lên, ngón trỏ và ngón giữa của tay phải khép lại, điểm mạnh ra, người lao theo hai ngón tay xông thẳng về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Hành động của hai bên cực kỳ nhanh chóng, một tiến một đón, nhanh như điện xẹt, hai bóng người lướt qua.

Âm Thủ Nhất Ma hình như bị trọng thương, thân người lão đảo không vững, ngừng một lát rồi mới lạnh lùng nói:

"Cuộc chiến đêm nay hãy dừng ở đây, trong vòng ba tháng, lão phu sẽ tìm đến Bắc Nhạc để thỉnh giáo".

Hồ Bách Linh mặt mũi trang nghiêm, nhưng vẫn chậm rãi nói:

"Tại hạ sẽ chờ đợi, nhưng mong lão anh hùng hãy để lại thuốc giải rồi hãy đi".

Trên khuôn mặt âm trầm của Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên hiện lên tia nhìn giận dữ, tựa như sắp phát tác, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Hồ Bách Linh thì cố nén lại, chậm rãi lấy ra trong người một bình ngọc, đổ ra hai viên thuốc màu đen.

Một thiếu nữ mặc áo xanh chậm rãi bước tới, nhận lấy viên thuốc, rồi nhanh nhẹn đưa cho Hồ Bách Linh, đưa xong viên thuốc thì lui lại đứng bên cạnh Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma nhìn quanh quần hào trong đại điện, cất bước ra phía ngoài điện.

Khi bước ngang thiếu phụ áo trắng thì cười nhạt một tiếng, thiếu phụ áo trắng ngã xuống.

Hồ Bách Linh quát lớn:

"Lão anh hùng trước tiên truyền lệnh giải tán mai phục trong điện, rồi hãy đi cũng không muộn".

Âm Thủ Nhất Ma quay đầu lại nhìn Hồ Bách Linh rồi đưa tay đánh thành một vòng tròn lên đầu.

Chỉ nghe thấy bóng tối xung quanh điện có tiếng bước chân rầm rập, mười tám đại hán người mặc kình trang màu đen, che mặt bằng vải màu đen từ ngoài điện chạy vào.

Bào Siêu nhìn thấy có nhiều người chạy ra như thế, trong lòng tức giận, quay đầu lại kêu:

"Lão Vương hãy động thủ! chúng ta giết vài tên để cho hả giận".

Hán tử trung niên người cao gầy như que củi chạy ra cản đường.

Hồ Bách Linh quát lớn:

"Đứng lại".

Bào Siêu và hán tử cao gầy nghe Hồ Bách Linh quát thì quả nhiên lui sang một bên.

Âm Thủ Nhất Ma thấy những đại hán ấy chạy ra hết thì trên khuôn mặt âm u đột nhiên có sự nuối tiếc, nhìn thiếu phụ áo trắng rồi mới chậm rãi bước đi, bốn tên tiểu tỳ và thiếu phụ áo xanh bước theo sau.

Khi Âm Thủ Nhất Ma xoay người đi thì Hồ Bách Linh đột nhiên nhíu mày, hít một hơi dài, ưỡn ngực, nhất thời tinh thần phấn chấn, ánh mắt như điện nói lớn:

"Lão anh hùng hãy chậm bước, xin thứ cho tại hạ không thể tiễn đưa".

Âm Thủ Nhất Ma cũng không quay đầu lại mà chỉ lạnh nhạt nói:

"Các hẹn ba tháng, cứ quyết một lời ở đây".

Hồ Bách Linh đột nhiên cao giọng nói:

"Nhưng trước khi thời hạn ba tháng trôi qua, lão anh hùng phải giữ lời hứa, không được giả mạo tên của Hồ mỗ để gây chuyện này nọ, giết người cướp cửa".

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên quay người lại nói:

"Lão phu là người thế nào mà thèm giả danh ngươi?".

Hồ Bách Linh nhìn thấy trong mắt y đầy vẻ tức giận, mới nhủu thầm rằng, kẻ này làm việc lớn như thế, vả lại đã sớm nổi tiếng trên giang hồ, chắc cũng không đến nỗi nào giả danh mình, nếu là thuộc hạ của y làm, chỉ e rằng khó tìm ra người có võ công giỏi như thế, Thất Tinh Thần Đạn Bành Tịnh lừng danh vùng Giang Nam, võ công cũng không phải kém, tiêu đầu trong tiêu cục cũng có mấy người võ công cao cường, kẻ giả danh mình và người của y có thể trong vòng vài chiêu mà đả thương được cường địch, võ công chắc không kém ...

Âm Thủ Nhất Ma thấy Hồ Bách Linh chỉ cúi đầu suy nghĩ, không trả lời câu hỏi của mình, bất giác nổi giận, cười nhạt một tiếng, nói:

"Trong đời của lão phu chưa bao giờ chịu ..." nói chưa xong thân người đột nhiên dúi về phía trước, rồi lại lảo đảo, hầu như sắp ngã trên mặt đất.

Hồ Bách Linh cung tay nói:

"Lão anh hùng một lời nặng như chín đỉnh, tại hạ không dám không tin, xin mời lão anh hùng!".

Âm Thủ Nhất Ma cười lạnh lùng một tiếng, quay người chậm rãi bước ra ngoài, ra đến cửa đại điện, chân đã không vững nữa, người cứ lắc lư gắng gượng lắm mới bước ra khỏi cửa điện.

Người đàn bà áo xanh và bốn tiểu tỳ cầm đèn theo sau lão ra đến đại điện, vừa ra đến cửa điện thì lập tức bốn ngọn đèn xanh tắt hẳn, lẩn vào trong đêm tối.

Bào Siêu vừa thấy kẻ địch đã bỏ đi, thì hoài nghi nói với Hồ Bách Linh:

"Lão quỷ ấy đã bị trọng thương, minh chủ sao lại thả cho y đi, thả cọp về rừng, để lại cái lo về sau, sao không thừa cơ trừ khử y ...".

Hồ Bách Linh thở dài một hơi, mặt đổi sắc, mồ hôi trên mặt tuôn xuống ròng ròng, gắng gượng giơ tay nói:

"Hãy mau đưa thuốc giải cho Vương huynh uống vào, lúc này khắp người y đầy kịch độc, muộn nữa sẽ không cứu kịp ..." nói đến đây, người lắc lư, lại nói tiếp:

"Còn có thiếu phụ áo trắng, hãy cứu ..." nói chưa xong thì té phịch xuống đất.

Té ra khi đánh đòn cuối cùng với Âm Thủ Nhất Ma, mỗi người đều xuất ra toàn lực, cho nên đều bị trọng thương, nhưng hai người lại không muốn để cho đối phương biết mình đã bị thương cho nên gắng gượng ứng chiến, mỗi người đều nhờ vào công lực mấy mươi năm của mình miễn cưỡng đè thương thế xuống, không để phát tác ra.

Âm Thủ Nhất Ma vì sau khi đả thương thiếu phụ áo trắng, đột nhiên có lòng nuối tiếc, lại bị Hồ Bách Linh trách rằng y giả danh minh chủ lục lâm, nhất thời đại nộ, khí huyết nhộn nhạo, thần trí không tập trung nên thương thế phát tác trước.

Hồ Bách Linh vì không có tạp niệm, cho nên giả vờ không bị thương trông rất thật, không những Lao Sơn Tam Hùng không nhìn ra, ngay cả Âm Thủ Nhất Ma cũng có chút hoài nghi bất định, biết chàng vẫn có thể đánh nữa, cho nên phải nghe theo lời Hồ Bách Linh, thấy chàng không có lòng làm khó thì lập tức chạy cho gấp.

Dư Diệc Lạc tung người vọt một cái, hạ xuống bên người Hồ Bách Linh, đỡ sau lưng chàng, vội vàng hỏi:

"Thương thế minh chủ có nặng không?".

Lao Sơn Tam Hùng thấy thế thì sững người ra, cùng chạy đến, Vương Đại Khang tay trái đỡ tay phải bị thương hỏi:

"Tên thầy bói kia, thương thế của minh chủ có nặng không?".

Dư Diệc Lạc quay lại trừng Vương Đại Khang, lấy thuốc giải từ trong tay Hồ Bách Linh, trao một viên cho Vương Đại Khang nói:

"Hãy mau nuốt thuốc giải này vào".

Vương Đại Khang nhận viên thuốc màu đen, nuốt vào bụng.

Bào Siêu ngồi xuống, hạ giọng hỏi:

"Thương thế của minh chủ thế nào? Sau lúc nãy không hề thấy gì?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Thương thế chỉ e không nhẹ, hãy mau tìm cách tìm một tấm gỗ, chúng ta trước hết hãy khiêng

minh chủ về khách sạn trong thành, nơi này thuốc men không tiện, trị liệu khó khăn".

Đột nhiên Hồ Bách Linh hơi mở hai mắt, thều thào nói:

"Không cần! Đỡ ta đứng dậy, đi lại một lát rồi hãy nói".

Dư Diệc Lạc y theo lời đỡ Hồ Bách Linh dậy, Bào Siêu vội vàng bước tới, đỡ bên tay trái của Hồ Bách Linh đi về phía trước.

Hồ Bách Linh mặt đau đớn, giở bước chậm rãi về phía trước, mỗi khi giở bước lên thì xương cốt toàn thân kêu răng rắc, mồ hôi trên trán đổ xuống như mưa.

Đi một vòng đại điện thì Hồ Bách Linh đã mệt đến nỗi phải thở phì phò, nhưng thần sắc trên mặt của chàng đã đỡ hơn nhiều.

Lúc này mồi lửa trong tay Bào Siêu đột nhiên tắt hẳn, ánh lửa lóe lên rồi tắt phụp.

Dư Diệc Lạc thò tay vào trong lòng, lấy ra mồi lửa đốt lên, rồi tìm một ngọn đèn cầy trong chiếc túi vải màu trắng đeo bên mình đặt trên chiếc bàn phía trước bức tượng, hạ giọng nói:

"Minh chủ có cần bọn chúng tôi đỡ ngài đi một vòng nữa không?".

Hồ Bách Linh lắc đầu, nói:

"Không cần, ta phải ngồi tịnh tọa một lát, các ngươi hãy dùng thủ pháp "thôi cung quá huyệt" cứu tỉnh thiếu phụ áo trắng ấy". Nói xong thì lại thở dốc, rồi mới chậm rãi ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần.

Dư Diệc Lạc nhìn Vương Đại Khang, chỉ thấy tay phải của y vẫn to như cũ thì nhíu mày hỏi:

"Thương thế của Vương huynh thế nào?".

Vương Đại Khang nhìn cánh tay mình, cười:

"Trước khi chưa uống viên thuốc màu đen này, có chút đau đớn và ngứa ngáy, giờ đây không còn đau đớn và ngứa ngáy nữa".

Dư Diệc Lạc gật đầu nói:

"Chắc là thuốc đã có tác dụng, huynh đừng cử động, cũng đừng kêu gào, hãy ngồi nghỉ ngơi một lát".

Vương Đại Khang nâng cánh tay phải đang bị thương cười ha ha nói:

"Không ngờ tên thầy bói nhà ngươi cũng biết trị thương ...".

Dư Diệc Lạc thấy thế thì mỉm cười, cũng không nói nữa, bước đến chỗ thiếu phụ áo trắng đang nằm, nhìn một hồi rồi xoay mặt nói với Bào Siêu:

"Bào huynh làm ơn hãy đem ngọn đèn cầy trên bàn đến đây".

Bào Siêu y theo lời lấy ngọn đèn cầy đến.

Dư Diệc Lạc đưa tay nhận lấy chiếc đèn cầy, ngồi xuống, soi lên thiếu phụ áo trắng, cúi đầu coi kỹ một hồi, chỉ thấy khuôn mặt vốn xinh đẹp của bà ta giờ đã trắng xanh, môi cũng tái nhợt, hai mắt khép chặt, thân người thì co quắp, hai người nhìn một hồi, Dư Diệc Lạc như tự nói với mình:

"Xem ra, bị thương không nhẹ, lão quái vật này nhẫn tâm hạ thủ như thế".

Bào Siêu nói:

"Lúc nãy minh chủ căn dặn dùng thủ pháp "thôi cung quá huyệt" để cứu bà ta, không thể chậm trễ được, ta thấy chúng ta hãy động thủ!".

Dư Diệc Lạc ừ một tiếng, lạnh nhìn thiếu phụ áo trắng, nhưng không ra tay.

Bào Siêu dùng cùi chỏ hích Dư Diệc Lạc một cái, nói:

"Sao, sao huynh không động thủ?" nói rồi nhún vai cười.

Dư Diệc Lạc nghiệm mặt nói:

"Huynh đệ không phải tham sắc, chỉ thấy nam nữ hữu biệt, làm thế nào mà thi triển thủ pháp "thôi cung quá huyệt"? cho nên lấy làm khó".

Bào Siêu cười:

"Dư huynh cũng có thể coi là một vị kỳ sĩ trên giang hồ, tại sao sự việc đang lúc nguy ngập mà lại câu nệ đến thế! Há không biết phàm chuyện gì cũng phải cân đo nặng nhẹ hay sao. Giờ đây chúng ta đang ở trong hang ổ của kẻ địch, cho nên cứu người là quan trọng, sao lại có thể để ý đến lễ tiết như thế?".

Dư Diệc Lạc trầm ngâm một lúc, nghiêm mặt gật đầu:

"Đã như thế, vậy mời Bào huynh hãy đặt đèn cầy xuống, đỡ cho nàng nằm ngay thẳng, huynh đệ sẽ thôi nã huyết mạch của nàng" dừng một lát rồi lại nói:

"Mời bào huynh hãy canh giữ cho huynh đệ ...".

nói xong thì lập tức ngầm vận chân khí.

Trong khoảnh khắc, Dư Diệc Lạc xắn hai tay áo, đè lên mặt trong của hai cổ tay thiếu phụ áo trắng, xoa bóp một hồi.

Dư Diệc Lạc xoa bóp cánh tay của bà ta, rồi lại vén tóc bà ta xoa bóp một hồi ở những chỗ như chẩm, đỉnh đầu, trán ...

Khoảng một tuần trà sau, thiếu phụ áo trắng đột nhiên hít một tiếng, sau đó ọc ra một ngụm máu ứ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đột nhiên mở to mắt, thấy Dư Diệc Lạc và Bào Siêu ngồi xổm bên cạnh mình mà Dư Diệc Lạc thì đang nắm lấy mạch môn cổ tay phải của mình, đang đè vào, bất đồ dùng lực rút ra, người lăn qua, rồi dùng tay trái chống xuống đất, ngồi dậy.

Dư Diệc Lạc thấy bà ta hiểu nhầm mình, vội vàng nói:

"Bà bị thương không nhẹ, tại hạ được lệnh của minh chủ, đang thi triển thủ pháp "thôi cung quá huyệt" cho bà.

Thiếu phụ áo trắng gắng gượng ngồi dậy, mái tóc như mây bất đồ xõa tung lân mặt, nàng vội vàng vén ra, lo lắng nói:

"Minh chủ của các người thì sao?".

Dư Diệc Lạc trả lời:

"Vừa rồi ngài mới đấu với lão quái một trận, có lẽ bị thương không nhẹ, giờ đây đang tự điều tức ở đằng kia". Nói rồi quay mặt nhìn về phía chỗ Hồ Bách Linh đang ngồi.

Thiếu phụ áo trắng nhìn theo ánh mắt của y, chỉ thấy Hồ Bách Linh ngồi xếp bằng đang vận khí điều tức, thở phào một hơi, ánh mắt ngó quanh quất, nói:

"Sư phụ của ta cũng đi rồi sao?".

Bào Siêu lạnh lùng nói:

"Có phải ngươi hỏi lão già không giống người, mặt mũi âm u đấy chăng?".

Khi thiếu phụ áo trắng tỉnh dậy, nói liền mấy câu, tựa như rất mệt, nàng chậm rãi ngã người xuống, trả lời yếu ớt rằng:

"Chính là người ấy ...".

Bào Siêu nói:

"Y đã bị thương trong tay minh chủ của chúng ta, đã bỏ chạy ...".

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên vẻ mặt trở nên lo lắng nói:

"Sao? Y đã bại trong tay minh chủ của các người?" rồi gắng gượng ngẩng đầu lên, lại nhìn về phía chỗ Hồ Bách Linh.

Dư Diệc Lạc đã sớm thấy tâm ý của nàng, không đợi nàng mở miệng hỏi, tự động trả lời:

"Sau khi bọn họ đọ chưởng với nhau, thành ra thế lưỡng bại câu thương, song lệnh sư hình như đã bị thương nặng hơn".

Thiếu phụ áo trắng mệt nhọc lắc đầu, nói:

"Sư phụ của ta đã luyện thành môn Âm phong chưởng cực độc, dù người có võ công cao cường như thế nào, cũng khó chịu một đòn, chỉ e minh chủ của các người đã trúng Âm phong chưởng của y ..." nàng vừa mới bị thương nặng, thể lực chưa hồi phục, lời nói cứ bị đứt đoạn, một hơi không thể nói xong một lời.

Dư Diệc Lạc nhíu mày, nói:

"Cô nương chắc cũng bị thương bởi Âm phong chưởng của lệnh sư?".

Thiếu phụ áo trắng khép hờ đôi mắt, thều thào nói:

"Không sai, khi ta thấy y đứng yên vận công, đã biết y sắp sử dụng Âm phong chưởng, muốn chạy tới ngăn cản y, nào ngờ y lại hạ độc thủ với ta trước". Chỉ nghe tiếng thở mệt nhọc, không thể nói tiếp được nữa.

Dư Diệc Lạc đột nhiên cảm thấy thiếu phụ áo trắng đang nằm trước mặt mình, rất yếu ớt đáng thương, trong lòng nhủ thầm:

"Người này tuy có chỗ đáng ghét, nhưng vì lão ma đầu quá ghê gớm cho nên không thể kháng cự được, cũng khó trách được ả". Yù nghĩ ấy lướt qua, bất đồ sinh ra lòng thông cảm, nói:

"Cô nương có biết sau khi đã trúng Âm phong chưởng, có loại thuốc nào có thể giải cứu không?".

Thiếu phụ áo trắng gắng gượng nói:

"Âm phong chưởng ấy cực độc, theo ta biết, trên thế gian chỉ có nội công thuần dương của Tiên thiên tính công quyền là có thể trị liệu, nhưng loại võ công này đứng đầu trong bảy mươi hai tuyệt kỹ

của Thiếu Lâm tự, cao tăng Thiếu Lâm hiện nay không biết có ai luyện được loại võ công này không ...".

Nàng thở dốc một hồi rồi mới nói:

"Sau khi y vận công lực, trước tiên phất ra một chưởng về phía ta, uy lực của Âm phong chưởng, có thể nói đã giảm đi rất nhiều, vết thương minh chủ của các người, có lẽ sẽ phát tác chậm một chút, ta đã trúng độc của Âm phong chưởng rất nặng, các vị đừng nhọc lòng vì ta, hãy mau nghĩ cách cứu minh chủ của các vị".

Dư Diệc Lạc thở dài nhẹ một tiếng nói:

"Minh chủ có nội công thâm hậu, cơ trí hơn người, lệnh sư tuy có môn Âm phong chưởng tuyệt độc, nhưng chưa chắc có thể khiến cho ngài bị thương, sau khi trúng chưởng mà ngài vẫn có thể vận công trị liệu, như thế vết thương không nặng".

Trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng hiện lên sự vui mừng, mỉm cười nói:

"Cũng mong y bị thương không nặng, sớm ngày hồi phục". Nói xong thì chậm rãi khép đôi mắt lại.

Dư Diệc Lạc giơ tay lên, nhẹ nhàng đè lên trán của nàng, chỉ thấy trên trán của nàng hơi rịn ra mồ hôi lạnh, biết vết thương của nàng rất nặng, hy vọng cứu chữa rất ít.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồ Bách Linh đang vận khí điều tức, thương thế có vẻ đã chuyển biến tốt.

Thế rồi mới đứng dậy, hạ giọng nói với Lao Sơn Tam Hùng:

"Minh chủ đang vận khí đến chỗ khẩn trương, đừng quấy nhiễu ngài, vết thương trên tay của Vương huynh chưa hết, hãy mau ngồi dưỡng khí một chốc, chúng ta hãy đợi ở đây cho đến khi minh chủ tỉnh táo rồi mới đi, còn thiếu phụ áo trắng này, chỉ e khó chữa trị".

Bào Siêu nhìn thiếu phụ áo trắng rồi mắng:

"Con tiện nhân này chết cũng đáng ...".

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên mở to mắt nhìn Bào Siêu rồi lại chậm rãi nhắm lại.

Trong khoảnh khắc ấy, nàng thật là yếu đuối đáng thương, Bào Siêu đột nhiên trong lòng cảm thấy không yên, nhủ thầm:

"Minh đường đường là một nam tử, thế mà lại nói ra những lời phóng túng đối với một người đàn

bà đang lúc sống chết chưa biết, thật là mất phong độ của đại trượng phu". Nói rồi quay người sang Dư Diệc Lạc:

"Dư huynh hãy coi chừng thương thế của minh chủ, huynh đệ sẽ ra giữ ở cửa bên trái, ngăn cản có người xông vào, quấy nhiễu minh chủ trị thương". Nói xong thì chạy thẳng về cửa hông bên trái.

Đại hán cao gầy như que củi nói:

"Ta sẽ đi giữ ở cửa điện bên phải". Nói xong thì quay người chạy vội ra.

Người này nhìn tuy mười phần gầy yếu, người toàn da bọc xương, nhưng trong Lao Sơn Tam Hùng, võ công chỉ thua lão đại Bào Siêu, hơn hẳn Vương Đại Khang, người có thân hình cao lớn, xếp ở hàng thứ hai, họ là Hồng tên là Trạch, trong Lao Sơn Tam Hùng, y là người có tâm kế nhất, thủ đoạn cao cơ nhất, cho nên gọi là Quỷ Gia Cát.

Trong đại điện chỉ còn lại Hồ Bách Linh đang ngồi tịnh tọa điều tức, thiếu phụ áo trắng đang thở mệt nhọc, Vương Đại Khang đang dựa vào vách tường nhắ, mắt điều tức, và Dư Diệc Lạc mặt mày lo lắng.

Dư Diệc Lạc ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong lòng dâng lên hàng trăm hàng ngàn suy nghĩ phức tạp, giờ đây bốn người trong đại điện chỉ có y là chưa bị thương, chỉ cần y thực hiện một chút thủ đoạn, lập tức có thể dồn Hồ Bách Linh vào chỗ chết mà không để lộ sơ hở gì, sau đó lại tìm cách ám toáng Lao Sơn Tam Hùng, ngụy tạo di thư của Hồ Bách Linh, sẽ dễ dàng đoạt được chức minh chủ lục lâm, bản thân y tuy không trông mong gì ở chức vị này, nhưng nghĩa đệ Chung Nhất Hào thì lại sớm tối mong chờ, trong di thư chỉ rõ nhường cho Chung Nhất Hào tiếp quản chức minh chủ lục lâm, quả thực điều đó càng kín kẽ như áo trời không có đường may ...

Yù nghĩ ấy lướt qua, sát cơ chợt nổi lên, chậm rãi đứng dậy, bước về phía Hồ Bách Linh, ngầm vận công lực, đang định ra tay điểm vào tử huyệt của Hồ Bách Linh đột nhiên thiếu phụ áo trắng ở phía sau rên lên một tiếng, mơ hồ nói:

"Lạnh quá ...".

Tiếng kêu yếu ớt đấy khiến cho tia sát cơ của Dư Diệc Lạc chợt tắt hẳn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu phụ áo trắng hơi động đậy rồi lại I lặng hẳn.

Định thần nhìn qua, chỉ thấy Hồ Bách Linh nhắm mắt ngồi im, thần uy lẫm lẫm, dưới ánh sáng của ngọn đèn cầy, râu ria tua tủa như kim châm, tuy đang ngồi vận khí trị thương, nhưng vẫn có khí độ làm cho người khác hoảng sợ.

Những chuyện trong mấy tháng vừa qua đột nhiên hiện lên trong đầu Dư Diệc Lạc, trong lòng thầm nhủ:

"Trong chốn lục lâm rồng rắn hỗn tạp, rất khó thống suất, ngoại trừ kẻ này có lòng dạ, khí phách như thế, quả thực khó tìm người thứ hai, nếu vừa rồi mình hạ độc thủ, điểm tử huyệt của y, thì quả đó là một chuyện sai lầm lớn ...".

Đột nhiên thấy Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Thiếu phụ áo trắng ấy quả thực có ơn nghĩa rất nhiều đối với ta, nếu không phải nàng đã chịu trước một đòn Âm phong chưởng của Âm Thủ Nhất Ma, chỉ e ta bị thương không nhẹ như thế này. Dư huynh hãy xem thương thế của thiếu phụ áo trắng như thế nào rồi".

Dư Diệc Lạc đang trầm tư suy nghĩ thì bừng tỉnh lại, hơi nhíu mày, trả lời mà mặt hơi áy náy:

"Thương thế của nàng rất nặng, chỉ e khó cứu được nàng".

Hồ Bách Linh nói:

"Các người tạm thời hãy chặn thương thế của nàng lại, đừng để chuyển biến xấu là được, đợi ta đưa chân khí đi một vòng, rồi sẽ tìm cách cứu nàng".

Dư Diệc Lạc nói:

"Minh chủ hãy yên tâm, chuyện này tại hạ có thể làm được".

Hồ Bách Linh mỉm cười rồi chậm rãi nhắm hai mắt.

Dư Diệc Lạc chầm chậm đứng dậy, bước tới bên thiếu phụ áo trắng, đỡ nàng ngồi dậy, còn mình thì cũng ngồi xếp bằng, ngầm vận chân khí, đưa chưởng phải ra, đặt trên huyệt mệnh môn ở bối tâm của thiếu phụ áo trắng, đẩy chân khí trong người ra, một luồng khí nóng tuôn ra theo cánh tay, đánh thẳng vào huyệt mệnh môn của thiếu phụ áo trắng.

Hơi thở sắp đứt của nàng lại dần dần hồi phục, nhưng tiếng thở rất nhỏ, giống như người đang ngủ say vậy.

Khoảng một tuần trà thì trên đỉnh đầu Dư Diệc Lạc bắt đầu rịn ra mồ hôi.

Y thu chưởng phải về, hơi thở nặng nề, rồi lại vươn ra, đặt trên huyệt mệnh môn ở bối tâm của thiếu phụ áo trắng.

Dư Diệc Lạc có thể hiểu rằng, Hồ Bách Linh muốn mình dùng nguyên khí để kéo dài sinh mệnh của thiếu phụ áo trắng, trong một đêm, Dư Diệc Lạc đã đưa nguyên khí của mình vào mười hai đại huyệt trong người của nàng.

Cùng với một sắc trời từ tối chuyển sang sáng, ngọn đèn cầy trong điện cũng cháy hết, ánh sáng ban mai chiếu xuyên vào, có thể thấy được sắc mặt và hơi thở của thiếu phụ áo trắng dần dần đã đỡ hơn.

Nhưng Dư Diệc Lạc thì lại nhắm nghiền hai mắt, mặt mũi nặng nề, trên mặt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, người cũng mướt mồ hôi, ướt cả áo ngoài, thân người tuy ngồi bất động, nhưng hình như đã không vững.

Hồ Bách Linh ngồi một bên, điều tức suốt đêm, thử dùng chân khí của mình để đả thông các kinh mạch, đẩy khí âm hàn của Âm phong chưởng ra ngoài.

Lúc này ánh sáng mặt trời xuyên vào trong đại điện, chiếu thẳng vào mặt chàng, chỉ cảm thấy mắt sáng bừng lên, thì biết được trời đã sáng, chậm rãi thở ra một hơi, mở hai mắt, chỉ thấy Dư Diệc Lạc vẫn ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên huyệt mệnh môn của thiếu phụ áo trắng, mồ hôi trên người bị nội nguyên chân khí làm nóng, một luồng khí nóng bốc lên.

Hồ Bách Linh nhìn thấy tình hình ấy của y, thì đã biết y đã hao phí nội nguyên của bản thân, kéo dài mạng sống cho thiếu phụ áo trắng, trong lòng rất cảm động, thế rồi mới hít một hơi, dồn khí vào đan điền, chậm rãi vươn người, chỉ cảm thấy kinh mạch trong người thông suốt, như không có điều gì khác lạ, đứng dậy bước tới.

Dư Diệc Lạc hình như không hề biết Hồ Bách Linh bước tới phía trước mình. Hồ Bách Linh ngồi xổm xuống, hạ giọng:

"Dư huynh, nhìn thần sắc của huynh, chắc là đã rất mệt, hãy mau ngừng lại". Dư Diệc Lạc vẫn như không nghe thấy, chỉ cảm thấy hơi thở ở mũi phì ra một tiếng.

Hồ Bách Linh vén chéo áo lau nhẹ mồ hôi trên mặt y, nói:

"Dư huynh ...".

Dư Diệc Lạc nghe tiếng gọi của Hồ Bách Linh, hai mắt đang nhắm nghiền thì mở bừng ra, môi mấp máy chỉ nói được một tiếng:

"Minh chủ ..." rồi thân người của y đổ nhào xuống đất.

Té ra Dư Diệc Lạc đã hao phí chân nguyên của bản thân trong suốt một đêm, sở dĩ y vẫn có thể ngồi ở đây để giúp thiếu phụ áo trắng đả thông kinh mạch, duy trì hơi thở của nàng, có thể nói là do trong lòng cảm kích Hồ Bách Linh, lúc này thấy Hồ Bách Linh quan tâm mình như thế, lau mồ hôi cho mình, tuy không nói, nhưng trong lòng lại rất hiểu rõ, do đó cảm động lắm, khi y mở mắt, định nói chuyện thì luồng khí chân nguyên đang ngưng tụ lập tức tản ra, chân nguyên vừa tản thì tác dụng tinh thần cũng tản mất, cho nên vừa mở miệng thì người đã đổ nhào xuống đất.

Hồ Bách Linh vội vàng đưa tay đỡ y ngồi xếp bằng dậy, vận công tụ thần, điểm vào các huyệt tử cung, ngoại lăng, thiên địa, thần tàn, hoành môn, bách hội của y.

Chỉ nghe Dư Diệc Lạc thở phì một tiếng, mở miệng, khạc ra một đống đờm.

Hồ Bách Linh tay trái nắm chặt vào huyệt mạch môn của y, tay phải thờ vào trong người, lấy ra một bình ngọc cổ, đưa lên miệng cắn nút bình đổ ra một viên thuốc màu đỏ, nói:

"Dư huynh, huynh bị thương quá nặng, trong nhất thời máu không quy kinh, hãy mau uống viên đơn hoàn này để bảo vệ cho tỳ tạng tâm phủ". Dư Diệc Lạc không lên tiếng, chỉ gật nhẹ đầu, hả miệng nuốt viên thuốc.

Hồ Bách Linh đậy nút bình lại, hạ giọng nói:

"Dư huynh hãy mau vận khí điều tức một chốc".

Dư Diệc Lạc hơi mỉm cười, nói:

"Minh chủ hãy yên tâm, thuộc hạ uống xong linh đơn của minh chủ cũng cảm thấy đỡ nhiều, minh chủ không cần nhọc lòng lo cho thuộc hạ, hãy mau tìm cách cứu thiếu phụ áo trắng, chỉ e nàng sắp không hay ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Nàng được Dư huynh dùng nguyên khí đưa vào người, cho nên đã chuyển biến tốt, ít nhất cũng có thể kéo dài được mạng sống của nàng".

Dư Diệc Lạc thở phào nói:

"Nói như thế thuộc hạ đã may mắn không phụ lòng minh chủ".

Đột nhiên thiếu phụ áo trắng quay mặt lại, tiếp lời:

"Tiểu nữ cũng rất cảm tạ ngài, ngài đã không tiếc dùng khí chân nguyên của bản thân để kéo dài mạng sống của tiểu nữ, song tiểu nữ bị thương quá nặng, tuy được cứu chữa, nhưng e rằng khó qua nổi giờ ngọ hôm nay ...".

Nàng buồn bã thở dài một tiếng, lại nói:

"Song, như thế cũng đã đủ, tiểu nữ có thể sống được nửa ngày, dù cho có hàng vạn lời nói cũng có thể nói hết được".

Hồ Bách Linh hơi lắc đầu, nói:

"Thương thế của nàng, không phải là không có cách chữa, không nên lo lắng ...".

Thiếu phụ áo trắng ấy buồn bã nói:

"Không phải đâu! Âm phong chưởng lực của y, đã hao phí công lực mười lăm năm của y, không những âm độc vô cùng, mà chưởng lực cũng rất thâm hậu, tiểu nữ tự biết khó vượt qua khỏi giờ ngọ".

Hồ Bách Linh nói:

"Phu nhân nói không sai, tại hạ đã chịu của y một chưởng ...".

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên cướp lời nói:

"Đừng gọi tiểu nữ là phu nhân".

Hồ Bách Linh trước tiên ngạc nhiên rồi mỉm cười.

Thiếu phụ áo trắng mỉm cười buồn bã, nói:

"Hễ là môn hạ của sư phụ tiểu nữ, trước nay không được phép có phu thê, tiểu nữ chỉ giả vờ bảo rằng trượng phu, đệ đệ chết trong tay của ngài là để dụ ngài đến đây".

Hồ Bách Linh nói:

"Ta biết".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Đã biết rồi thì đừng gọi tiểu nữ là phu nhân nữa".

Hồ Bách Linh hơi suy nghĩ, nói:

"Cô nương họ là gì?".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Khi còn ở nhà, mẫu thân thường gọi thiếp là Lan nhi, mười mấy năm qua, không ai gọi thiếp như thế nữa, ngài hãy gọi thiếp là Lan nhi!".

Hồ Bách Linh nhíu mày, sắc mặt hơi khó coi, im lặng không nói.

Chương 9

Thiếu phụ áo trắng hình như đã nhìn thấy tâm ý của Hồ Bách Linh, cười nói:

"Dầu sao thiếp cũng không thể sống quá giờ ngọ, ngài gọi cái tên thuở bé của thiếp cũng chẳng được mấy câu nữa".

Hồ Bách Linh nhìn thấy ánh mắt thất thần của nàng, đầy vẻ van nài, thầm thở dài, nhủ rằng:

"Khi sắp chết, tình cảm của người ta rất yếu đuối, rất dễ nhớ lại chuyện lúc bé, mình sao có thể từ chối được" thế rồi mới ho nhẹ một tiếng, cười nói:

"Lan nhi!".

Thiếu phụ áo trắng ấy đột nhiên mỉm cười, ngửa mặt nói:

"Nghe tiếng gọi này, thiếp như trẻ lại đến mười năm, quay về bên cạnh phụ mẫu".

Rồi hai hàng nước mắt chảy dài xuống má nàng, ở khóe miệng, hiện lên nụ cười vui mừng, tựa như tiếng gọi thì thầm của Hồ Bách Linh đã đem lại sự an ủi không gì có thể sánh được cho nàng.

Ánh nắng xuyên quá chỗ thủng trên mái chiếu xuống, ở ngoài cửa hông có bóng người chạy vào, đó chính là Bào Siêu, Hồng Trạch.

Hai người chạy đến chỗ cách Hồ Bách Linh bốn năm bước thì cùng dừng lại, ôm quyền thi lễ với Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Bây giờ đã đến giờ nào?".

Bào Siêu cúi người đáp:

"Đã đến cuối giờ mão".

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên quay mặt lại hỏi:

"Sao? Các người phải đi sao?".

Hồ Bách Linh nói:

"Trong miếu hoang này thuốc thang không có, đợi một chốc nữa, huynh đệ của tại hạ điều khí xong, chúng ta hãy quay về trong thành, rồi tìm cách ...".

Dư Diệc Lạc đột nhiên mở bừng hai mắt, nói:

"Thuộc hạ đã cảm thấy khỏe nhiều, đã có thể hành động được".

Thiếu phụ áo trắng tiếp lời:

"Nhưng tiểu nữ thì không được, lúc này đã là buổi sáng, tiểu nữ chỉ còn có thể sống hai canh giờ nữa, nếu như lên đường trong lúc này thì thực là tiếc".

Hồ Bách Linh trầm ngâm nói:

"Thương thế của cô nương tuy nặng, nhưng không phải là không có cách cứu, hãy tin lời tại hạ ...".

Thiếu phụ áo trắng cắt ngang lời Hồ Bách Linh, nói:

"Ngài chẳng phải đã hứa gọi là Lan nhi hay sao?".

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp:

"Thiếp biết, thương thế này ngoài Tiên thiên tính công quyền của Thiếu Lâm, dù cho có linh đơn cải tử hồi sinh cũng không thể cứu được".

Hồ Bách Linh nói:

"Lan nhi! Nàng có biết vì sao Tiên thiên tính công quyền của phái Thiếu Lâm có thể giải được độc của Âm phong chưởng hay không?".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Tiên thiên tính công quyền là công phu thuần dương của nội gia, có thể đẩy được những chất âm độc".

Hồ Bách Linh nói:

"Đúng vậy! Tiên thiên tính công quyền có thể đẩy được những chất âm độc, phàm là công phu nội gia thuần dương hầu hết đều có thể đẩy được âm độc".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Vậy ngài định tìm ai cứu thiếp?".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Ta!".

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên hiện lên tia mừng rỡ mà ngạc nhiên:

"Ngài đã có thê tử chưa?".

Hồ Bách Linh sửng sốt, trong nhất thời không nghĩ ra câu trả lời.

Thiếu phụ áo trắng hình như cảm thấy câu hỏi của mình có chút không đúng, lại nói tiếp:

"Thiếp từng nghe sư phụ nói, phàm là huấn luyện chân phải thuần dương đến bậc đại thành, phải bắt đầu luyện từ nhỏ, vả lại ... vả lại ...".

Nàng lung túng nói không ra lời.

Nhưng Hồ Bách Linh đã hiểu được lời nói của nàng, cười tiếp lời:

"Điều ấy cũng chưa chắc, người luyện nội công thuần dương tất nhiên phải là đồng tử mới vững chắc, nhưng người đã có thành tựu, thì không cần phải theo lý này, nếu như Tiên thiên tính công quyền quả thực có thể trị được thương thế cho nàng, ta nghĩ Thiên tinh chỉ cũng làm được".

Thiếu phụ áo trắng ngẩng đầu nhìn lên mái nhà, buồn bã nói:

"Thiếp thấy thôi đi vậy! Dù cho ngài có thể cứu sống được thiếp, thiếp cũng khó sống được lâu trên đời này".

Hồ Bách Linh ngạc nhiên hỏi:

"Tại sao? Ta không hiểu?".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Hễ là người trong sư môn của thiếp, suốt đời không thể phản lại, nếu như rời khỏi sư môn, tất nhiên sẽ bị truy sát, dù trốn tới chân trời góc biển cũng khó thoát được".

Hồ Bách Linh trầm ngâm một hồi, nói:

"Nếu nàng quả thực có lòng bỏ tà về với chính, sau khi trị thương xong, có thể tạm thời sống ở trong Mê Tông Cốc, đợi cái hạn ba tháng với Âm Thủ Nhất Ma của ta đã qua, nàng hãy rời khỏi nơi ấy cũng không muộn".

Thiếu phụ áo trắng nhẹ thở dài, nói:

"Chỉ đành thế!".

Hồ Bách Linh quay đầu lại nhìn Vương Đại Khang đang ngồi dựa ở góc tường, nói:

"Thương thế của Vương đã thế nào rồi?".

Vương Đại Khang như không nghe, vẫn ngồi ở nơi ấy, cả mắt cũng không động đậy.

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch mặt biến sắc, bước tới nói:

"Chỉ e lão quỷ ấy đã dùng thủ đoạn trong thuốc giải".

Đang nói thì Quỷ Gia Cát bước đến chỗ Vương Đại Khang, đưa tay kéo y một cái.

Vương Đại Khang đột nhiên mở hai mắt, quát lớn:

"Không biết lão quỷ ấy cho ta thuốc gì mà uống vào thì cảm thấy buồn ngủ".

Hồ Bách Linh thấy y tỉnh dậy, trong lòng nhẹ nhõm hẳn, mỉm cười hỏi:

"Lan nhi, sau khi uống thuốc giải này vào, người ta có cảm giác buồn ngủ phải không?".

Thiếu phụ ấy nhẹ gật đầu nói:

"Không sai ..." ngừng một chốc rồi lại nói tiếp:

"Thương thế của bọn họ không nhẹ, vẫn chưa hết hẳn, chi bằng cứ ở lại trong điện một chốc nữa, để thiếp nói xong tâm sự ở trong lòng, rồi hãy đi được không? Có lẽ trước khi thiếp về đến Nam Xương, chưởng độc sẽ phát tác mà chết".

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn về phía Vương Đại Khang, chỉ thấy vết sưng đỏ trên tay phải của y quả nhiên giảm đi không ít, miệng thì nói:

"Nếu nàng không tin lời tại hạ, thì tại hạ cũng chẳng còn cách nào nữa, có lời gì xin hãy nói".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Thiếp nào không tin ngài, chỉ e rằng nếu thương thế của thiếp phát tác mà chết đi, lời ở trong lòng không thể nói ra được, thì đó là một chuyện đáng tiếc, chết xuống chín suối cũng không thể nhắm mắt được".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Nàng hãy cứ nói! Ta đang lắng nghe".

Thiếu phụ áo trắng thở dài, nói:

"Sư phụ của thiếp lần này tái suất giang hồ đã sớm có dự mưu chuẩn bị một mẻ lưới bắt trọn những cao nhân trong các danh môn đại phái ở võ lâm ...".

Hồ Bách Linh cười nhạt nói tiếp:

"Chỉ dựa vào một ít võ nghệ của Âm Thủ Nhất Ma mà muốn quét sạch các đại môn phái trong võ lâm Trung Nguyên, hà hà, thật quá ngông cuồng ...".

Thiếu phụ áo trắng tiếp lời:

"Lời này của y không phải là không có bằng cứ, y đã biết được chỉ dựa vào sức của một mình mình thì khó mà thắng được các cao thủ trong các đại môn phái ở Trung Nguyên, cho nên đã sớm có chuẩn bị".

Hồ Bách Linh ngạc nhiên hỏi:

"Chuẩn bị thế nào?".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Theo thiếp biết, có vài lão ma đầu đang ẩn cư, vì sư phụ của thiếp van nài, cho nên đều có dự định tái suất giang hồ, tình hình cụ thể trong ấy, thiếp tuy không rõ lắm, nhưng nhìn bề ngoài, bọn họ hình như đã sắp đặt âm mưu, chỉ không biết bọn họ hành động lúc nào, hạ thủ như thế nào mà thôi".

Hồ Bách Linh nói:

"Nàng có biết trong số những người ấy có những nhân vật nào không?".

Thiếu phụ áo trắng trầm ngâm rồi nói:

"Hình như có một người tên gọi là Phong Thu, một khi nhắc đến tên của người này thì thần thái của sư phụ rất tôn kính, hình như là kẻ chủ mưu".

Hồ Bách Linh ngửa mặt lên nhìn mái nhà, hạ giọng nói:

"Phong Thu, Phong Thu ..." rồi mặt đổi sắc.

Thiếu phụ áo trắng ngạc nhiên nói:

"Sao? Ngài biết lão ta hay sao?".

Hồ Bách Linh thở dài một tiếng nói:

"Nếu quả thật y chủ trì chuyện này, chỉ e trên giang hồ sắp xảy ra nhiều chuyện. Người này võ công cao cường, ít có kẻ nào là địch thủ của y, luận về bối phận, y chính là sư thúc của tại hạ ...".

Thiếu phụ áo trắng nói:

\'Ngoài Phong Thu, còn có nhiều cao thủ giang hồ ẩn cư đã lâu, nếu chuyện này xảy ra, chỉ e chức minh chủ lục lâm thiên hà của ngài khó mà giữ được.

Hồ Bách Linh nói:

"Lan nhi, nàng có biết khi nào bọn họ hành động hay không?".

Thiếu phụ áo trắng lắc đầu nói:

"Điều này thì thiếp không biết, nhưng chắc là trong mấy tháng gần đây!".

Hồ Bách Linh im lặng một lúc lâu, nói:

"Nếu chuyện này là sự thực, các đại môn phái trong võ lâm phải liên kết với nhau, mới có thể xoay chuyển được đại cuộc, tránh được phong ba, nếu như vẫn khăng khăng theo ý riêng của mình, rũ tay áo mà đứng nhìn hổ đấu, chỉ e ...".

Nói đến đây, đột nhiên nừng lại, đứng phách dậy, đi hai vòng trong đại điện rồi quay đầu nhìn thiếu phụ áo trắng, mặt đầy vẻ trang nghiêm, hỏi:

"Lan nhi! Chuyện này không thể coi thường, nàng nói có phải là sự thực hay không?".

Thiếu phụ áo trắng đột nhiên nhắm hai mắt, rơi lệ mà rằng:

"Chả lẽ thiếp lừa ngài hay sao?".

Hồ Bách Linh vẫn sắc mặt trang nghiêm, lại đi lòng vòng trong đại điện, nhìn sắc mặt của chàng thì biết chàng trong lòng đang nghĩ đến điều rất phức tạp.

Đi hai vòng đột nhiên ngừng lại, dặm chân thở dài, nói:

"Ngoài cách này, không còn cách nào nữa!".

Chàng tự nói hai câu như thế, đột nhiên quay mặt sang Dư Diệc Lạc, nói:

"Dư huynh, chuyện này chúng ta nên xử lý thế nào?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Minh chủ chắc đã suy tính trong lòng, bọn thuộc hạ chỉ mong đi theo sau, nghe lệnh sai khiến".

Hồ Bách Linh thở dài nói:

"Nếu để những lão ác ma kia khuấy động giang hồ, lôi kéo người trong lục lâm chúng ta làm điều ác, thiên hạ sẽ đại loạn ...".

Nói đến đây thì đột nhiên im lặng, đưa mắt nhìn sang Lao Sơn Tam Hùng.

Nhưng ba người ấy như lắng nghe lời của chàng.

Hồ Bách Linh nhìn lên mặt Quỷ Gia Cát Hồng Trạch, hơi mỉm cười, hỏi:

"Lúc này chúng ta chỉ lấy chuyện luận chuyện, huynh đệ tạm thời đặt chức minh chủ sang một bên, Hồng huynh thấy lời của huynh đệ như thế nào?".

Hồng Trạch ôm quyền nói:

"Minh chủ lòng chứa đại nhân bao trùm trời đất, chuyện gì cũng nghĩ cho chúng sinh thiên hạ, thật là đáng kính đáng phục!".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Lời của ta vừa rồi ngược với y của đồng đạo lục lâm, các vị nghe mà không thấy trái tai hay sao?".

Hồng Trạch nói:

"Người trong lục lâm tuy là đa số háo sát, coi mạng người như cỏ rác, nhưng không phải tất cả đều là máu lạnh, ý chí của minh chủ cao xa, một lòng nghĩ cho thiên hà chúng sinh, giải nỗi thống khổ trong nhân gian, làm toàn chuyện đại nhân đại từ, bọn chúng tôi dù có mù quáng, cũng cảm động trước lòng nhân đức của minh chủ, Lao Sơn Tam Hùng chúng tôi, trước đây làm nhiều chuyện ác, nay một lòng muốn thay đổi, muốn đi theo minh chủ, cùng minh chủ rửa sạch tiếng nhơ cho đồng đạo lục lâm chúng ta".

Hồ Bách Linh đại phát hào khí, ngửa mặt hú một tiếng dài, khiến cho bụi trên đại điện chấn động rơi xuống lả tả, tiếng hú vang lên không ngớt trong tai.

Tiếng hú vừa dứt, cao giọng nói:

"Các vị có thể hiểu được lòng của huynh đệ, huynh đệ cảm thấy an ủi ..." chàng chậm rãi nhìn về phía thiếu phụ áo trắng, nói tiếp:

"Giờ này trên chốn giang hồ sắp xảy ra tai kiếp, đại trượng phu phải nên đứng ra tạo phúc cho chúng sinh, thành bại nào đủ luận anh hùng".

Dư Diệc Lạc đứng dậy, nói:

"Sau khi điều tức, thuộc hạ cảm thấy thương thế đã khỏe nhiều, minh chủ có gì sai khiến, xin hãy cứ căn dặn, giờ đây thời gian quý báu, không nên kéo dài nữa".

Hồ Bách Linh trầm ngâm một lúc rồi nói:

"Tình thế trước mắt quả thực rất gấp, chúng ta hãy chia nhau hành sự". Rồi nhìn sang Lao Sơn Tam Hùng nói:

"Ba vị hãy đưa cô nương này về Mê Tông Cốc, giao cho đại tẩu, bảo đại tẩu sai người ngày đêm canh giữ các nơi để đề phòng gian tế vào trong Mê Tông Cốc, trong vòng hai tháng rưỡi ta sẽ quay về, Dư huynh hãy theo ta đến chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn một chuyến".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Thiếp thấy đã không kịp nữa, các người hãy cứ tùy tiện, đừng lo cho thiếp.

Hồ Bách Linh nói:

"Lan nhi, ta đã hứa cứu nàng, há lại có lý không cứu sống nàng, hãy mau ngồi dậy".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Thương thế của ngài vừa mới hết, sao có thể hao phí nội lực để cứu thiếp nữa".

Hồ Bách Linh nói:

"Đừng lo". Rồi ngồi xuống, tay trái đặt lên vai nàng, tay phải đặt lên huyệt mệnh môn trên lưng của nàng.

Thiếu phụ áo trắng ấy vẫn còn đang muốn vùng vẫy, nhưng bị Hồ Bách Linh tay trái đè lên vai, không thể động đậy được nữa, chỉ đành ngồi im.

Hồ Bách Linh mặt mũi ngưng trọng, hít một hơi dài, một luồng hơi nóng từ lòng bàn tay phải đánh thẳng vào trong huyệt mệnh môn của thiếu phụ áo trắng. Thiếu phụ áo trắng hơi run rẩy, mặt đổi sắc, hai má đỏ ửng, môi mấp máy, thở liền ra hai hơi.

Hồ Bách Linh hạ giọng nói:

"Lan nhi, ngồi yên". Rồi đột nhiên tung mình, thối lui đến năm bước, tay phải đẩy ra, một luồng chỉ phong điểm về phía huyệt mệnh môn của thiếu phụ áo trắng.

Khi luồng chi phong ấy đến, thiếu phụ áo trắng chợt run bần bật.

Hồ Bách Linh đột nhiên xoay vòng bên thiếu phụ áo trắng, cứ mỗi vòng thì xoay người điểm ra, từng luồng chỉ phong điểm vào mười ba đại huyệt gồm thiên khư, kỳ môn, thiên nhử, vân môn, kiêng tĩnh, thần phong, thiên đột, tử cung, khải hoàn, thiên đỉnh, khuyết bồn, ngọc đường trên người của thiếu phụ áo trắng ấy.

Cứ điểm vào một cái thì thiếu phụ áo trắng lại hơi run lên.

Điểm xong mười ba đại huyệt trên người thiếu phụ áo trắng, Hồ Bách Linh đã mệt đến nỗi mồ hôi đầy trán, thở phì phò.

Chàng vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán vừa hạ giọng nói:

"Lan nhi, ta đã dùng Thiên tinh chỉ công điểm mười ba đại huyệt trên người của nàng, hãy mau vận khí điều tức đẩy khí âm hàn ra, thương thế sẽ khỏe ngay".

Thiếu phụ áo trắng lập tức nhắm hai mắt, vận khí điều tức.

Hồ Bách Linh đã mệt đến nỗi người bãi hoải, thở phì một tiếng ngồi im một chỗ, vận khí điều tức.

Sắc mặt trắng nhợt của chàng dần dần thay đổi, trong khoảng thời gian một bữa cơm thì đột nhiên mở to hai mắt.

Dư Diệc Lạc thấy Hồ Bách Linh thi triển Thiên tinh chỉ công, trị liệu cho thiếu phụ áo trắng xong thì mệt mỏi, trong lòng nhủ thầm:

"Y mệt như thế này, chỉ e ba canh giờ sau mới có thể khỏe lại", nào ngờ chỉ trong vòng một bữa cơm thì Hồ Bách Linh đã khỏe lại, mở mắt ra, nhìn ánh mắt của y thì đã biết công lực đã khôi phục lại hết, trong lòng kính phục lắm, nói:

"Minh chủ thần võ hơn người, chỉ trong một bữa cơm mà thần công đã khôi phục, khiến cho bọn thuộc hạ kính phục.

Hồ Bách Linh quay nhìn lại, chỉ thấy thiếu phụ áo trắng ấy đang nhắm mắt điều tức, lập tức hạ giọng nói với Lao Sơn Tam Hùng:

"Các người đợi nàng điều tức xong thì hãy đưa nàng về Mê Tông Cốc".

Bào Siêu ôm quyền nói:

"Chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn là lãnh tụ của võ lâm chính phái, căm ghét người trong lục lâm chúng ta vô cùng, minh chủ chỉ đem một mình Dư huynh theo, thực lực e rằng quá mỏng, theo ý của tại hạ, minh chủ chỉ cần bảo một người đưa vị cô nương này về Mê Tông Cốc, hai người trong bọn chúng tôu sẽ đi theo minh chủ đến chùa Thiếu Lâm, nếu cóxảy ra chuyện gì cũng có thể giúp đỡ một tay".

Hồ Bách Linh lắc đầu cười nói:

"Lần này đến Tung Sơn, nếu người đông thì ngược lại sẽ bất tiện, huống chi môn hạ của Âm Thủ Nhất Ma rất nhiều, y tuy không thể đích thân ra tay, nhưng e rằng sẽ sai bộ hạ chặn đường, ba người các vị chỉ e thực lực vẫn còn mỏng, làm sao có thể giảm người nữa, ba vị đừng lo cho ta ..." nói đến đây thì quay đầu lại phía Dư Diệc Lạc:

"Công lực của Dư huynh đã hồi phục chưa?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Nhờ ơn minh chủ, công lực của tại hạ đã hồi phục".

Hồ Bách Linh phất tay nói với Lao Sơn Tam Hùng:

"Chúng tôi đi trước một bước".

Rồi bước ra khỏi đại điện.

Dư Diệc Lạc đuổi theo sau, Lao Sơn Tam Hùng ai nấy đều ôm quyền cúi người.

Hồ Bách Linh bước ra khỏi đại điện, lão tía thi triển khinh công phóng nhanh, còn Dư Diệc Lạc thì theo sát ở phía sau.

Hồ Bách Linh ngày nghỉ đêm đi. Dư Diệc Lạc tuy võ công thâm hậu, nhưng so với Hồ Bách Linh thì hơi kém một bậc, mấy ngày đầu thì vẫn còn theo kịp, nhưng sau đó thì lực bất tòng tâm, Hồ Bách Linh chỉ đành đi chậm lại.

Chạy hơn mười đêm thì đến địa phận tỉnh Hà Nam, hai người tìm một khách sạn, nghỉ ngơi một ngày một đêm, đợi cho khỏe hẳn rồi mới đếnTung Sơn.

Đến giữa giờ ngọ ngày hôm nay thì tới chân Tung Sơn, ngẩng lên nhìn, thế núi nguy nga, chùa Thiếu Lâm thiên hạ ẩn hiện trong những tán cây cổ thụ.

Hồ Bách Linh năm xưa tuy hô mưa gọi gió ở vùng Hà Bắc, nay lại là minh chủ của lục lâm trong

thiên hạ, nhưng không dám coi thường chùa Thiếu Lâm, ngừng lại, sửa sang y phục rồi mới bước lên.

Hồ Bách Linh định bước vào rừng, đột nhiên ở phía sau hai gốc cây tùng lớn vang lên mấy tiếng:

"A di đà Phật! Rồi hai hòa thượng cao lớn từ sau gốc cây bước ra, chặn đường hai người, chắp tay phía trước ngực nói:

"Hai vị thí chủ đến đây làm gì?".

Hồ Bách Linh nhìn thấy hai nhà sư, nói:

"Tại hạ Hồ Bách Linh, muốn gặp phương trượng chương môn của quý tự, có chuyện trọng đại cần thương lượng, phiền hai vị đại sư hãy thông báo cho một tiếng".

Hai nhà sư đưa mắt nhìn nhau, nói:

"Hồ minh chủ đấy ư?" hình như trong lời nói đã đoán được chuyện gì.

Hồ Bách Linh cung tay cười nói:

"Không dám, không dám, vội vàng đến bái phỏng, thật đã quá lỗ mãng".

Nhà sư bên trái bước lùi ra sau hai bước, cúi người chắp tay nói:

"Hồ minh chủ hãy vào phòng khách đợi một lát, để cho tiểu tăng đi báo với phương trượng của tệ tự rồi sẽ đến mời".

Hồ Bách Linh hiên ngang bước về phía trước, nhà sư bên phải chạy lên nói:

"Tiểu tăng sẽ dẫn đường cho hai vị". Rồi bước vào trong rừng.

Mảnh rừng tùng này dày đặc, giữa rừng có một khoảng trống, chu vi khoảng bốn năm trượng, xung quanh là bức tường gạch đỏ, phía trong là một tòa tiểu lâu.

Nhà sư dẫn đường đột nhiên bước nhanh bước tới bên bức tường đỏ, đưa tay gõ lên cánh cổng màu đen ba lần.

Hai cánh cổng màu đen mở ra, một nhà sư trẻ đứng ở bên cửa.

Nhà sư cao lớn ấy, chắp tay mời khách, Hồ Bách Linh hơi cúi đầu bước vào trong.

Dư Diệc Lạc đi theo sau Hồ Bách Linh, nửa bước không rời.

Khi Hồ Bách Linh bước lên lầu, nhà sư cao lớn ấy đến đây thì dừng lại chỉ còn lại hai người Hồ

Bách Linh và Dư Diệc Lạc.

Hồ Bách Linh nhắp ngụm trà táo, nói:

"Chùa Thiếu Lâm trước nay được gọi là lãnh tụ của võ lâm chính phái, nếu tiếp kiến chúng ta trong chùa, e rằng khó giữ được bí mật, đồn ra giang hồ sẽ ảnh hưởng đến danh dự của bọn họ, nếu ta phán đoán không lầm, phương trượng chùa Thiếu Lâm sẽ đến tòa tiểu lâu này gặp mặt chúng ta".

Dư Diệc Lạc cười nói:

"Phương trượng Thiếu Lâm được võ lâm coi là Thái Sơn Bắc Đẩu, có thể dời giá đến tòa tiểu lâu này để gặp mặt chúng ta, quả thật coi như đã rất coi trọng minh chủ".

Hồ Bách Linh nói:

"Chẳng qua y e ngại chuyện gặp mặt chúng ta sẽ đồn trên giang hồ, cho nên mới sắp xếp như thế này".

Lát sau, nhà sư trẻ bưng một khay ngọc lên, nói:

"Các vị từ xa đến đây, chắc là trong bụng đã đói, phương trượng của tệ tự đã sai làm vài món chay để mời hai vị, mời hai vị hãy dùng".

Hồ Bách Linh nói:

"Đa tạ sư phụ".

Khoảng một bữa cơm trôi qua, đột nhiên nghe ở dưới cầu thang có tiếng bước chân, nhà sư trẻ ấy bước lên trước, nói:

"Phương trượng của tệ tự đã đến".

Hai người Hồ Bách Linh, Dư Diệc Lạc đứng dậy, bước ra nghênh đón.

Chỉ nghe một tiếng Phật hiệu A di đà Phật, một hòa thượng người mặc cà sa màu vàng, mặt mũi hồng hào, thân hình cao lớn xuất hiện ở ngay cầu thang chắp tay nói:

"Lão nạp đến muộn một bước, đã khiến hai vị phải chờ lâu!".

Hồ Bách Linh nhìn người ấy, chỉ thấy người ấy mặt to tai lớn, đôi mắt hiền từ, trong ôn hòa có chút trang nghiêm, ôm quyền trả lễ, nói:

"Đại sư danh lừng võ lâm, hôm nay được gặp mặt, Hồ Bách Linh cảm thấy rất vinh hạnh".

Hòa thượng cao lớn ấy mỉm cười, nói:

"Minh chủ dùng lực khuất phục quần hùng, lừng danh ở Bắc Nhạc, dành được chức minh chủ lục lâm, lão nạp hâm mộ đã lâu, tuy đã được nghe Thiên Minh sư huynh kể lại, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên phong thái anh hùng, khí độ phi phàm".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Đại sư đã quá khen".

Nhà sư trẻ ấy đợi ba người ngồi xuống xong thì lập tức lui xuống lầu.

Hồ Bách Linh cúi người, chép miệng:

"Hồ mỗ lần này mạo muội đến bái phỏng, quấy nhiễu đại sư thanh tu, trong lòng cảm thấy không yên".

Nhà sư mặc áo cà sa màu vàng chắp tay nói:

"Đâu dám đâu dám! Hồ minh chủ là một bậc anh hùng, danh chấn giang hồ, chịu dời giá đến Tung Sơn chắc là có điều chi chỉ giáo".

Hồ Bách Linh trầm ngâm một lúc rồi nói:

"Gần đây sóng gió giang hồ lại ngầm nổi lên, trong nhất thời, quả thực khiến cho người ta không biết phải nói từ đâu".

Hòa thượng cao lớn ấy mỉm cười nói:

"Hồ minh chủ là lãnh tụ của lục lâm, đối với sự thay đổi tình thế trên giang hồ đương nhiên rõ như bàn tay, có gì chỉ giáo, lão nạp rửa tai cung kính lắng nghe".

Hồ Bách Linh thở dài nói:

"Đại sư nắm giữ chùa Thiếu Lâm, chắc là rất bận rộn, tại hạ cũng không tiện quấy nhiễu lâu, Hồ mỗ lần này mạo muội đến đây là để báo cho một chuyện trọng đại".

Chàng ngừng một lát rồi nói:

"Được gặp mặt coi như đã có duyên, còn chưa biết pháp hiệu của đại sư".

Nhà sư cao lớn vốn nhắm hai mắt, đang ngồi tịnh tọa lắng nghe, nghe lời này thì đột nhiên mở bừng hai mắt, chắp tay trước ngực nói:

"Lão nạp pháp danh Thiên Thiền".

Hồ Bách Linh cúi người ôm quyền làm lễ, nói:

"Tại hạ khi đi lại ở Nam Xương, vô tình đã gặp một vị tiền bối trong chốn lục lâm".

Thiên Thiền đại sư hai mắt máy động, hạ giọng niệm Phật hiệu rồi nói:

"Chắc là vị tiền bối lục lâm này nghe chuyện tranh dành chức minh chủ lục lâm trong thiên hạ cho nên tái suất giang hồ".

Hồ Bách Linh cười nhạt một tiếng nói:

"Nếu như vị tiền bối đó muốn tái suất giang hồ, dành lấy chức minh chủ lục lâm, Hồ mỗ cũng không dám quấy nhiễu đến đại sư".

Thiên Thiền trầm ngâm, nói:

"Hồ minh chủ có nhớ danh tánh của người ấy không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Danh tánh tuy không biết, nhưng biết ngoại hiệu của y là Âm Thủ Nhất Ma".

Thiên Thiền đại sư hạ giọng nói:

"Âm Thủ Nhất Ma ..." đột nhiên mỉm cười, nói tiếp:

"Hai mươi năm trước trong chốn lục lâm quả thực có người này, lão nạp tuy biết đến cái tên này, nhưng chưa từng gặp mặt y".

Hồ Bách Linh thấy Thiên Thiền đại sư từ lời nói cho đến thần thái tựa như rất coi thường mình, trong lòng cảm thấy không vui, nhủ thầm:

"Ta ngàn dặm bôn ba chạy đến đây là để báo tin cho ông, ông lại coi thường ta như thế", đang định đứng dậy bỏ đi, lòng đột nhiên nghĩ lại "Mình lần này đến đây là có ý tạo phúc cho chúng sinh, giúp cho võ lâm tránh một trận hào kiếp, làm sao có thể vì cái giận nhất thời mà bỏ đi đại nghĩa", cố nén cơn giận ấy, nói:

"Tại hạ từ trong miệng của đệ tử Âm Thủ Nhất Ma nghe được rằng có vài lão ma đầu ẩn cư đã lâu sẽ cùng tái suất giang hồ, chuẩn bị tranh hùng cùng với quý phái và các danh môn chính phái, chỉ e rằng sẽ tạo nên một cuộc chém giết bi thảm trong võ lâm, quý phái là lãnh tụ của võ lâm chính phái cho nên tại hạ đến đây báo lại, mong đại sư sớm chuẩn bị để tránh khi trở tay không kịp".

Thiên Thiền đại sư hơi trầm ngâm, nói:

"Trong đám người này ngoài Âm Thủ Nhất Ma còn có ai nữa?".

Hồ Bách Linh nói:

"Tại hạ nghe được, kẻ chủ mưu chính là Phong Thu".

Thiên Thiền biến sắc nói:

"Phong Thu?".

Hồ Bách Linh nói:

"Không sai".

Thiên Thiền đại sư mặt mũi trang nghiêm nói:

"Phong Thu đã bốn mươi năm không lộ diện trên giang hồ, chả lẽ y vẫn còn sống hay sao?".

Hồ Bách Linh hơi mỉm cười nói:

"Mười năm trước tại hạ vẫn còn gặp người này một lần, với công lực thâm hậu của y, vẫn có thể sống trên ba mươi năm nữa, chắc là không thể ...".

Chàng vốn định nói không thể bệnh chết, nhưng nghĩ đến Phong Thu là bậc tôn trưởng của mình, thế rồi mới nuối những lời định nói vào lại.

Thiên Thiền đại sư mở mắt, đứng phách dậy, chậm rãi bước ra cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, nói:

"Nói như thế, Hồ minh chủ chắc chắn có mối quan hệ gì đó với Phong Thu".

Hồ Bách Linh nói:

"Nếu luận theo bối phận, Phong Thu chính là sư thúc của tại hạ".

Thiên Thiền đại sư hơi ngạc nhiên, đột nhiên quay đầu, nói:

"Chuyện Phong Thu tìm các đại môn phái trả thù, chắc là trước tiên đã cho Hồ minh chủ biết".

Hồ Bách Linh đứng phách dậy, nói:

"Phong Thu tuy là sư thúc của tại hạ, nhưng ông ta rất ít khi gặp mặt tại hạ, tình cảm giữa đôi bên

rất nhạt nhẽo, lão thiền sư nếu như cho rằng lời của tại hạ có giả dối, càng khiến cho người ta trăm miệng khó cãi, tại hạ ngàn dặm đến đây, mạo muội bái phỏng, chẳng qua là báo lại những chuyện đã nghe được, còn nếu như lảo thiền sư không tin, thì hãy cứ tùy tiện, tại hạ xin cáo biệt ở đây".

Nói rồi ôm quyền làm lễ, xoay người bước xuống.

Thiên Thiền đại sư chắp tay nói:

"Ở dưới lầu đã chuẩn bị cơm chay, dùng xong rồi hãy đi, thế nào?".

Hồ Bách Linh nói:

"Không dám quấy nhiễu thiên sư thanh tu". Nói xong thì bước xuống lầu.

Dư Diệc Lạc đi theo sau Hồ Bách Linh, rời khỏi mảnh rừng rậm, đi ra con đường đá, đi khỏi chùa Thiếu Lâm.

Dư Diệc Lạc hình như cũng biết Hồ Bách Linh đang tức giận trong lòng, im lặng đi theo, không nói một lời.

Hai người đi một mạch khoảng hơn mười dặm, Hồ Bách Linh đột nhiên ngừng lại, thở dài, quay đầu nói với Dư Diệc Lạc:

"Uy danh của phương trượng chùa Thiếu Lâm truyền khắp giang hồ, hôm nay gặp mặt, phong thái qaủ nhiên bất phàm".

Y nghe Hồ Bách Linh miệng khen phương trượng chùa Thiếu Lâm như thế, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, nhủ thầm:

"Bọn chúng ta ngày đêm lên đường, chạy đến chùa Thiếu Lâm để báo tin cho họ, không những không được khoản đãi mà còn bị bọn họ hoài nghi, ngươi lại luôn mồm khen y ..." càng nghĩ càng giận nén không được nói:

"Lão hòa thượng ấy thật uổng được võ lâm đồng đạo khen ngợi, hình như y là hạng người lòng dạ hẹp hòi, có thể nắm giữ môn hộ Thiếu Lâm, quả thực làm tổn hại đến uy danh của Thiếu Lâm, hừ! Gặp mặt mới biết không giống như lời đồn".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Chuyện này cũng không trách được ông ta đã nghi ngờ, thân phận của chúng ta không giống nhau, làm thế nào mà trách được người khác nghi ngờ, tâm ý của chúng ta chỉ là muốn cho ông ta biết được chuyện này để có chuẩn bị sớm, tâm nguyện giờ đây đã đạt được. Thiên Thiền đại sư có thể tiếp

chưởng môn hộ Thiếu Lâm, tất nhiên là người thông minh tuyệt đỉnh, chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này, chỉ cần ông ta ngầm phái người điều tra, nhất định sẽ tìm ra được chân tướng ...".

Dư Diệc Lạc thở dài:

"Minh chủ lòng dạ thật phóng khoáng, can đảm hơn người, đại nhân đại nghĩa, trên thế gian này thật khó có người thứ hai, Dư Diệc Lạc này có thể đi theo ngài, quả thực là sự may mắn trong đời".

Hồ Bách Linh chợt biến sắc, mỉm cười nói:

"Từ xưa đến nay, người đại nhân đại nghĩa, đều để lại sự nuối tiếc cho người đời sau, có mấy người có thể được như tâm nguyện, tạo phúc cho chúng sinh?".

Chàng chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh vô tận, buồn bã nói:

"Tình cảnh của chúng ta giờ đây rất nguy hiểm, một khi xử lý không đúng, không những bị mọi người xa rời, mà còn có thể bị cả hai bên công kích, tình cảnh này thật khiến cho người ta cảm khái ...".

Dư Diệc Lạc là người cơ trì hơn người, nào không biết được tình cảnh lúc này, không trong các danh môn chính phái không muốn kết minh với bọn họ, mà thủ hạ của bọn họ đều là đạo tặc trong chốn lục lâm, những người này bình thường đã quen làm chuyện ác, giết người phóng hỏa, coi mạng người như cỏ rác, vô pháp vô thiên, nay Hồ Bách Linh đặt ra bốn điều giới luật, trói buộc những người hung ác vô cùng, dã tính khó đổi này thật là một chuyện vô cùng nguy hiểm, bình thường vì e sợ võ công của Hồ Bách Linh, không dám làm bừa, một khi gặp sự cố, không những không chịu ứng phó với kẻ địch mà e rằng bọn chúng sẽ thừa cơ làm loạn, tạo ra thế cuộc tàn sát lẫn nhau. Thế rồi thầm thở dài, miệng thì nói:

"Minh chủ là người đảm thức hơn người, thuộc hạ rất kính ngưỡng, tuy tình thế hiểm ác nhưng cũng có thể an toàn vượt qua".

Hồ Bách Linh nói:

"Chúng ta hãy đi nhanh hơn nữa, đến thị trấn sẽ nghỉ ngơi một lát, ăn chút đồ".

Thì ra hai người vội vàng cáo biệt với Thiên Thiền đại sư, chưa ăn thức gì vào bụng.

Lại nói Lao Sơn Tam Hùng thủ ở đại điện, cho đến khi thiếu phụ áo trắng điều tức xong, tỉnh lại, Bào Siêu mới chuyển lời của Hồ Bách Linh với nàng, rồi lập tức lên đường chạy về Bắc Nhạc.

Thiếu phụ áo trắng ấy trở nên nhàn nhã, trong lời nói và hành động đều rất có phong phạm, Lao Sơn Tam Hùng trong lòng vốn có ý coi thường nàng, nhưng dần dần đã thay đổi, trở nên rất kính

trọng nàng.

Một điều bất ngờ là thủ hạ của Âm Thủ Nhất Ma không đuổi theo, cả cuộc hành trình rất thuận lợi.

Đến giờ ngọ ngày hôm nay thì đã vào đến địa phận của Hồn Huyện, chỉ còn cách Bắc Nhạc nửa ngày đường. Quỷ Gia Cát Hồng Trạch thở phào một hơi, cười nói:

"Giờ đây đã đến gần Bắc Nhạc, dù cho có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không sợ nữa.

Nói vừa dứt, đột nhiên thấy ở chân núi có hai đạo nhân lưng đeo trường kiếm chậm rãi bước tới.

Bào Siêu quay đầu lại nói với Hồng Trạch:

"Lão nhị, ngươi nhìn hai đạo nhân mang kiếm kia, tinh thần xung mãn, khí độ bất phàm, chắc là cao thủ nội gia".

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch nhìn hai người ấy rồi nói:

"Hình như là người trong phái Võ Đang, không biết bọn họ đến đây làm gì?".

Đang nói thì khoảng cách của hai bên đã xích gần lại, lstj sáu đôi mắt đều nhìn về phía hai đạo nhân dò xét, nhưng hai đạo nhân hình như không biết được điều ấy, vẫn chậm rãi bước về phía trước.

Bào Siêu phóng ngựa ra trước, y trong lòng rất hoài nghi chuyện hai đạo nhân đến gần Bắc Nhạc, cho nên có lòng muốn gây sự, mượn cớ động thủ, bắt hai đạo nhân ấy về trong Mê Tông Cốc thẩm vấn.

Hai đạo nhân ấy vừa thấy Bào Siêu phóng ngựa tới thì mỉm cười, đồng thời lách người né qua một bên, chừa ra một khoảng trống rộng khoảng ba thước.

Bào Siêu có lòng gây sự, cho nên cố ý giật cương ngựa lao về phía đạo nhân phía bên trái, nào ngờ thớt ngựa hí dài một tiếng, phóng vọt lên, Bào Siêu đề phòng không kịp, suýt tý nữa rơi xuống ngựa, trong lúc vội vàng, hai chân dùng lực, vọt lên khỏi lưng ngựa, lộn nhào một vòng rồi hạ xuống đất.

Thớt ngựa ấy hí dài một hồi rồi phóng nhanh về phía trước.

Lúc này Quỷ Gia Cát Hồng Trạch cũng đã đuổi tới, thiếu phụ áo trắng phóng người ra khỏi ngựa, áo quần bay phất phới, người của nàng bay cao lên đến hơn một trượng rồi hạ xuống yên ngựa, một tay giật cương quay đầu ngựa lại, chạy tới bên cạnh bôn họ.

Hồng Trạch và Vương Đại Khang đều nhảy xuống lưng ngựa, hai người đứng dàn hàng ngang, chặn hai đạo nhân lại.

Hai đạo nhân này mắt hấp háy, hơi dò xét thiếu phụ áo trắng, người đứng bên phải, đột nhiên bước ngang hai bước đứng song song với người phía bên phải.

Bào Siêu cười nhạt một tiếng nói:

"Người xuất gia không giữ thanh quy, trên người lại mang binh khí, ra tay đả thương ngựa của ta, phải chăng có lòng muốn cướp đoạt?".

Đạo nhân phía bên trái tuổi tác tương đối lớn, bìn thản nói:

"Vậy phải trách ngựa của ngươi đã mù mắt, lao ngang táng dọc coi mạng người như trò đùa, chả lẽ tính mạng của người xuất gia không đáng là gì hay sao?".

Mấy câu này trả lời rất sắc bén, mà lại rất nghiêm nghị, Bào Siêu trong nhất thời không nghĩ ra được câu trả lời, không khỏi đứng sững tại chỗ.

Té ra y gần đây đi theo Hồ Bách Linh, không khỏi chịu sự ảnh hưởng của chàng, cảm thấy đối phương rất có lý, không cách nào biện bác được, cơn lửa giận không thể nào bốc ra được.

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch lạnh lùng nhìn hai đạo nhân rồi nói:

"Hai vị đạo trưởng có phải là cao nhân trong phái Võ Đang hay không?".

Hai đạo nhân nghe y bất ngờ chuyển chủ đề, không khỏi nhíu mày, trầm ngâm không nói.

Hồng Trạch lại cười hai tiếng, lại nói tiếp:

"Phái Võ Đang là danh môn chính phái, rất có tiếng trong võ lâm, nói ra chắc không nhục thân phận của hai vị chứ!".

Hai vị đạo nhân bị lời nói sắc bén của y ép buộc không thể nào từ chối được, chỉ đành lạnh lùng đáp:

"Vậy thì thế nào?".

Hồng Trạch nói:

"Núi Võ Đang cách đây xa xôi ngàn dặm, cũng không gần phải không?".

Hai đạo nhân trong nhất thời nghĩ không ra tại sao y hỏi như thế, đưa mắt nhìn nhau nói:

"Ngài hỏi thế là có ý gì?".

Hồng Trạch nghiêm mặt, cười nhạt nói:

"Hai vị ngàn dặm bôn ba đến đây, không biết có thể gì chỉ dạy?".

Đạo nhân tương đối lớn tuổi cao giọng nói:

"Sao ngài lại hỏi như thế?".

Hồng Trạch quay đầu lại nhìn Bào Siêu, lạnh nhạt nói:

"Nếu hai vị không muốn nói ra, vậy để tại hạ nói thay vậy!".

Đạo nhân tương đối lớn tuổi ở bên trái nói:

"Cái gì ...".

Hồng Trạch tiếp lời:

"Chắc là hai vị phụng lệnh của sư trưởng muốn đến dò xét tình thế Bắc Nhạc? Đáng tiếc đường vào Mê Tông Cốc khó tìm, canh phòng nghiêm ngặt, cho nên hai vị đành phải quay về".

Đạo nhân trẻ tuổi phía bên phải bị y nói khích, không nén được nữa, cười nhạt nói:

"Chỉ e chưa chắc ...".

Đạo nhân phía bên trái đột nhiên nói:

"Sư đệ, đệ nói gì?".

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch cười ha ha nói:

"Đã muộn!" rồi quay đầu lại nói với Bào Siêu:

"Đại ca, e rằng bọn họ đã đoán được tình thế trong Mê Tông Cốc, chúng ta phải xét bọn họ thử xem".

Bào Siêu nói:

"Được thôi!" rồi đột nhiên tiến sát về phía hai đạo nhân.

Đạo nhân lớn tuổi nhìn đạo nhân trẻ tuổi, trừng mắt, lật cổ tay rút thanh trường kiếm, thuận tay phất một cái, vẽ ra một đạo kiếm quang, kiếm khí lạnh lẽo, ngăn cản Bào Siêu lại, lạnh lùng cười nói:

"Hừ! Muốn động thủ phải không?".

Hồng Trạch lật cổ tay rút ra thanh nhạn linh đao trên lưng, tung người vọt lên. đạo nhân trẻ tuổi cũng mau chóng rút thanh trường kiếm trên lưng, rê ngang hai bước, sánh vai cùng với đạo nhân lớn tuổi để đối địch.

Vương Đại Khang quát lớn một tiếng, thò tay vào trong người rút ra một chiếc cùm vàng sáng chói, và một cây nạng sắt, nói:

"Lão tam lão nhị hãy tránh ra để đệ thử kiếm pháp của phái Võ Đang". Người này rất lỗ mãng không hề câu nệ bởi lễ tiết, nói đánh là đánh, một tay giơ gậy bổ xuống đầu.

Đạo nhân lớn tuổi ấy thấy gậy của y đánh đến mười phần hung ác, giơ kiếm điểm xéo lên mạch môn cổ tay phải của Vương Đại Khang.

Nhát kiếm này rất hiểm hóc, Vương Đại Khang vội vàng thu gậy lại, thối lui ba bước.

Đạo nhân lớn tuổi đâm ra một kiếm ép Vương Đại Khang thối lùi rồi đột nhiên xốc tới, thanh trường quét trái đánh phải, trong chốc lát đã đánh ra đến tám nhát kiếm.

Tám nhát kiếm này đánh liền một mạch, nhanh như điện chớp, chiêu nào cũng điểm vào các yếu huyệt trên người Vương Đại Khang hung hiểm tuyệt luân, buộc Vương Đại Khang phải liên tục chống đỡ, gắng gượng lắm mới tránh được tám nhát kiếm.

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch nhìn thấy thế thì hơi nhíu mày, nhủ thầm:

"Kiếm thuật của pháo Võ Đang quả nhiên bất phàm, xem ra một mình lão tam khó chống đỡ nổi".

Đang định ra tay trợ chiến, đột nhiên nghe Vương Đại Khang quát lớn một tiếng như sấm phản kích trở lại, vòng vàng và cây gậy sắt liên tục tung đòn, buộc đạo nhân ấy thối lùi đến năm bước.

Phải biết Lao Sơn Tam Hùng là người nổi danh trên giang hồ, không phải là hạng dễ ứng phó, đạo nhân này lúc mới động thủ đã dùng mấy chiêu tinh túy trong Bát tiên kiếm pháp mà dành được tiên cơ, liên tục tấn công mới đẩy được Vương Đại Khang thối lùi, nhưng sau khi đánh xonh tám nhát kiếm, chưa kịp biến chiêu thì Vương Đại Khang đã mau chóng phản công.

Người này trời sinh có lực tay hơn người, binh khí của y rất nặng nề, đà đánh xuống của chiếc gậy sắt giống như búa gõ xuống, đạo nhân trẻ tuổi tuy trong tay có kiếm, nhưng không dám ráng chống đỡ gậy sắt và vòng vàng của y, đều phải dùng thân pháp để né tránh thế tấn công mau chóng của y.

Hai người đều xuất ra tuyệt học, sau khi tấn công thì đột nhiên ngừng lại nhìn nhau.

Vừa rồi giao thủ mấy chiêu, cả hai bên đều biết được rằng đã gặp kình địch, không ai có ý khinh địch, lần này động thủ, chắc chắn sẽ xuất ra toàn lực, cho nên đều ngừng lại để vận khí điều tức.

Đạo nhân trẻ tuổi tay cầm ngang thanh kiếm, đứng một bên như muốn lao vào.

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch thì dựng ngược thanh đao, đứng nhìn chằm chằm, chỉ cần đạo nhân trẻ tuổi ấy suất thủ sẽ lập tức ra tay để nghênh đón.

Bào Siêu và thiếu phụ áo trắng đều khí định thần nhàn, đứng một bên.

Hai phương nhìn nhau một hồi rồi hai người lại lao vào nhau.

Lần này, hai người đều không dám sơ suất nữa, mỗi người đều thi triển sở học bình sinh của mình, đánh nhau rất kịch liệt.

Vương Đại Khang có lực tay hơn người, chiêu nào cũng như búa lớn bổ xuống núi, vừa tấn công vừa la hét, hình gậy bóng vòng lại thêm tiếng gầm như sấm sét giữa mùa xuân của y, thanh thế khiến người ta phải e sợ.

Đạo nhân ấy thì mặt mũi nghiêm túc, thanh trường kiếm vẽ ra một mảng bạc, đánh thẳng vào gậy sắt và vòng vàng của Vương Đại Khang.

Cuộc ác chiến này trong chớp mắt đã đến ba mươi hiệp, nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Luận về kình lực thì Vương Đại Khang hơn hẳn đạo nhân này, nhưng kiếm chiêu của đạo nhân này thì lại tinh kỳ hơn Vương Đại Khang, hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, xem ra trong nhất thời không ai phân được thắng bại.

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch hạ giọng nói với Bào Siêu:

"Kiếm thuật của đạo nhân này quả thực rất tinh thâm, lão tam thì dùng chân lực đọ sức với người này, xem ra thanh thế của lão tam rất uy mãnh, tựa như chiếm được thượng phong, nhưng cứ đánh mãi như thế này chắc chắn sẽ thua thiệt, đệ ra thay y, huynh thấy thế nào?".

Bào Siêu nói:

"Chỉ hai đạo sĩ vô danh mà chúng ta đánh không lại, thử hỏi uy danh của Lao Sơn Tam Hùng để ở đâu? Đệ gọi lão tam lại, hai chúng ta cùng ra tay".

Hồng Trạch hơi gật đầu, cao giọng kêu:

"Lão tam hãy mau lui xuống ..." y gọi mấy tiếng, Vương Đại Khang cũng không thèm nghe. Té ra Vương Đại Khang đang tập trung ứng chiến, đánh rất cao hứng, không hề nghe được tiếng gọi của Hồng Trạch.

Đạo nhân trẻ tuổi thấy Bào Siêu và Hồng Trạch nói nhỏ với nhau một hồi rồi lại kêu Vương Đại

Khang lui xuống, chỉ e là có âm mưu gì ám toáng sư huynh của mình, nên giơ ngang thanh kiếm, quát lớn:

"Ám toáng người khác, thắng cũng không hay ho gì, hừ! Người trong chốn lục lâm, rốt cuộc cũng không thoát khỏi con đường của đạo tặc".

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch tức giận nói:

"Tên tiểu đại sĩ này thật đáng ghét, ta thu thập y rồi hãy nói". Rồi thuận tay rút thanh nhạn linh đao, xông lên.

Đạo nhân lớn tuổi đột nhiên đâm trường kiếm xoạc xoạc xoạc liên tục ba chiêu, ép Vương Đại Khang thối lùi, lớn giọng kêu:

"Sư đệ không được đơn độc động thủ vớ kẻ địch, chúng ta hãy liên thủ đối địch".

Đạo nhân trẻ tuổi trả lời một tiếng, tung người vọt tới bên cạnh đạo nhân lớn tuổi, thanh trường kiếm đam ngang ra một chiêu "Nhủ yến tà phi", ánh sáng lấp lánh phóng thẳng về phía lưng của Vương Đại Khang.

Vương Đại Khang đột nhiên bị đâm một kiếm, buộc phải thối lui ngang đến ba thước.

Trong khoảnh khắc, Quỷ Gia Cát Hồng Trạch đã lao tới nhanh như điện xẹt, thanh nhạn linh đao cẽ ra một tấm màn lạnh lẽo chụp xuống.

Thanh trường kiếm trong tay đạo nhân lớn tuổi từ phía dưới lật lên, đánh ra một chiêu "Dã hỏa thiêu thiên", chặn lại thế tấn công của Hồng Trạch, đạo nhân trẻ tuổi ấy rê ngang hai bước, sánh vai với sư huynh, chém ngang thanh trường kiếm ra, buộc Hồng Trạch phải lộn mèo một vòng thối lui đến bốn thước.

Hồng Trạch hơi đổi khí rồi phất đao xốc tới, Vương Đại Khang cũng đồng thời giở gậy và vòng tấn công lên.

Hai người liên thủ đối địch, uy thế đột nhiên tăng lên, cự ly giữa hai bên phối hợp rất nghiêm cẩn, nhất là chiêu kiếm trong tay đạo nhân lớn tuổi đánh rất hiểm hóc, thế công rất mạnh mẽ, võ công của đạo nhân trẻ tuổi tuy kém hơn một bậc, nhưng nhờ đi theo kiếm chiêu của đạo nhân lớn tuổi, cho nên phối hợp rất kín kẽ, lúc thì cùng tấn công, lúc thì chia ra thi triển, kiếm thế biến hóa thật khó lường.

Thanh nhạn linh đao trong tay Hồng Trạch thi triển hết các chiêu số tinh kỳ, đao ảnh như núi, nhưng vẫn không thể nào phá được thế liên thủ của hai người ấy, trong lòng không khỏi lo lắng, nhủ thầm:

"Phái Võ Đang tự cho kiếm thuật lãnh tụ võ lâm, xem ra không phải lời suông, hai tên đệ tử vô danh thế này mà kiếm thuật lại lợi hại đến thế, nội lực thâm hậu như vậy, nếu cứ đánh như thế này, dù có đánh thêm một hai trăm chiêu nữa cũng khó phân thắng bại".

Yù nghĩ chợt lướt qua, đao pháp đột nhiên thay đổi, thi triển tuyệt học trong đời, Nộ ba thập ngũ đao, trong khoảng sát na đao quang đại thịnh, vẽ ra một màn đao lạnh lẽo vây hai người trong màn đao ấy.

Đạo nhân lớn tuổi một mặt giơ kiếm chống đỡ, một mặt tự nhủ:

"Kẻ địch hôm nay đều không phải là tay kém cỏi, đại hán cao gầy xem chẳng ra sao, nhưng đao pháp thật lợi hại khó chống đỡ, xem ra hôm nay muốn thoát khỏi bọn người này e rằng cũng không phải là dễ ...".

Đột nhiên cảm thấy áp lực tăng lên, đao quang bốn bên nặng như núi dồn tới, vội vàng thu đi tạp niệm, tập trung vận kiếm.

Nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy trên tránh sư đệ mồ hôi tuôn ra như suối, không khỏi kinh hãi trong lòng, hú dài một tiếng, lật cổ tay quét ra hai kiếm, giữ vững kiếm trận sắp bị Hồng Trạch phá được, hạ giọng nói:

"Sư đệ không nên sợ đao quang của kẻ địch, hãy mau dùng tâm pháp vô thượng của sư môn để chống lại ...".

Đột nhiên vang lên tiếng quét như sấm của Vương Đại Khang:

"Đại sĩ thối sao chưa buông kiếm chịu thua". Rồi một chiêu gậy "Kim cương khai sơn" giáng xuống đầu.

Đại sĩ lớn tuổi đưa kiếm chặn lại chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, thanh trường kiếm hầu như rơi khỏi tay.

Hồng Trạch thừa thế đánh ra một chiêu "Giang lưu nộ tả", cả người lẫn đao tiến thẳng về phía trước, tách thế liên thủ của hai đạo nhân ra, rồi xoay người và đao lại, đánh ra một chiêu "Cấp lan phiên châu", tấn công vào thanh trường kiếm của đạo nhân trẻ tuổi.

Chỉ nghe tiếng kim loại giao nhau, đạo nhân trẻ tuổi rơi kiếm khỏi tay.

Đạo nhân lớn tuổi phất kiếm đến cứu, nhưng bị Vương Đại Khang dùng gậy và vòng đánh ra một chiêu "Nhật nguyệt tranh huy" chặn lại.

Hồng Trạch một đao đánh bay thanh trường kiếm của đạo nhân trẻ tuổi, tay trái mau chóng vỗ ra

một chưởng, đánh lên huyệt kim tĩnh của đạo nhân ấy.

Chỉ nghe hự một tiếng, đạo nhân trẻ tuổi thối lui ngã xuống đất.

Đạo nhân lớn tuổi vừa thấy sư đệ trúng chưởng ngã xuống, trong mắt giận dữ hú dài một tiếng, thanh trường kiếm đánh ra toàn những chiêu hiểm hóc, trong khoảnh khắc đã liên tục phóng ra đến mười hai nhát kiếm.

Hàng quang lấp lánh, kiếm phong vi vút, buộc Vương Đại Khang thối lùi đến sáu bảy bước.

Hồng Trạch tung cước đá đạo nhân lớn tuổi ấy, giơ ngang đao quát:

"Lão tam hãy tránh ra!".

Rồi đột nhiên một sợi dây đai phóng tới, quấn vào cổ tay phải của đạo nhân ấy.

Sợi dây đai này phóng tới mà không hề phát ra âm thanh gì, chỉ thấy màu đỏ lóe lên, đạo nhân trẻ tuổi sau một hồi đánh nhau thì tai không còn thính như lúc bình thường nữa, chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, nhìn lại thì đã bị sợi dây quấn vào, thanh trường kiếm rơi khỏi tay.

Vương Đại Khang thừa thế tung ra một cước, đá vào chân trái của đạo nhân ấy.

Lực đạo của cước này tuy không nhẹ, nhưng mã bộ của đạo nhân này rất vững vàng, người chỉ lắc lư vài cái mà không hề ngã xuống.

Vương Đại Khang quát lớn nói:

"Quả nhiên võ công của tên lỗ mũi trâu này không kém ..." rồi đẩy vòng vàng một cái, tung ra một chiêu "Thuận thủy thôi châu", đánh thẳng vào vai phải.

Cổ tay phải của đột nhiên này bị dây đai quấn lại, không còn lanh lẹ nữa, chỉ đành né người, tránh được chiếc vòng vàng, tay trái lật lại vỗ ra một chiêu "Huy trần thanh đạm".

Vương Đại Khang xoay xéo chiếc vòng vàng, đánh tới, chiêu này thừa thế biến hóa, nhanh chóng tuyệt luân, đạo nhân này muốn né nhưng đã muộn một bước, bị chiếc vòng vàng đánh trúng vai, lập tức cảm thấy gân đứt xương gãy, ngửa người té nhào xuống.

Nhưng một chiêu "Huy trần thanh đạm" của đạo nhân này cũng đã đánh trúng vai phải của Vương Đại Khang.

Chỉ nghe Vương Đại Khang kêu lớn một tiếng, cây gậy sắt trong tay phải rơi xuống đất.

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch mau chóng nhảy vọt tới, đỡ Vương Đại Khang hỏi:

"Lão tam, bị thương có nặng không?".

Vương Đại Khang cười nói:

"Không sao, dù có nặng hơn nữa, lão Vương này cũng chịu được" rồi cúi người nhặt chiếc gậy, bước lùi ra phía sau.

Té ra người này trời sinh gân cốt to lớn, chưởng lực của đạo nhân này tuy không kém, nhưng không làm cho y bị thương.

Còn đạo nhân ấy trúng một vòng của Vương Đại Khang, khi ngã nhào ra sau, sợi dây đỏ quấn trên cổ tay phải của y đột nhiên thu về.

Vương Đại Khang quay mặt lại nhìn, thấy thiếu phụ áo trắng mau chóng thu sợi dây về, dấu trong lòng.

Chỉ thấy Quỷ Gia Cát Hồng Trạch trên tay cầm ngang thanh nhạn linh đao, áp sát tới phía đạo nhân, Bào Siêu cao giọng nói:

"Lão nhị đừng đả thương y, hãy dắt y trở về Mê Tông Cốc đợi cho minh chủ phát lạc".

Vương Đại Khang nói:

"Chẳng phải minh chủ và đoán mệnh tiên sinh đến chùa Thiếu Lâm, lẽ nào về Mê Tông Cốc trước chúng ta?" trong lòng y, chỉ có Vương Đại Khang là đáng tôn kính, cho nên ý của lời này là Hồ Bách Linh đã không có trong Mê Tông Cốc, vậy thì không cần đưa hai đạo nhân này về Mê Tông Cốc để nghe người khác phát lạc.

Bào Siêu mỉm cười nói:

"Khi minh chủ rời cốc, đã gởi gắm chuyện trong cốc cho người khác, đây là lệnh của minh chủ, chúng ta cũng phải nghe lệnh của người ấy".

Vương Đại Khang tuy không nói, nhưng trong lòng lại không chịu, nhủ thầm:

"Thôi được! ngươi là lão đại trong Lao Sơn Tam Hùng, lão Vương này chỉ đành nghe theo người".

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch điểm hai huyệt đạo của đạo nhân lớn tuổi, không nói một lời, vác đạo nhân ấy tung mình lên lưng ngựa.

Vương Đại Khang cũng vác đạo nhân trẻ tuổi lên, nhảy lên yên ngựa, bốn thớt ngựa chạy thẳng về Mê Tông Cốc.

Đường núi hiểm trở, ngựa đi khó khăn, vào đến trong rừng núi thì ngựa không thể vượt qua đồi núi hiểm trở nữa.

Vương Đại Khang nhảy xuống ngựa trước, nói lớn:

"Đại ca, không thể đi ngựa được nữa, chả lẽ chúng ta cõng hai tên đại sĩ này lên đường hay sao?".

Bào Siêu nhíu mày, đang định trả lời, đột nhiên thấy ở chân núi có hai mươi đại hán mặc kình trang màu đen, tay cầm trường mâu, lưng đeo cung và tên, vừa thấy Lao Sơn Tam Hùng thì từ xa đã bái kiến.

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch mỉm cười nói:

"Hay lắm! Lâu la tuần núi đã đến, không cần chúng ta cõng người nữa".

Chỉ thấy sau lưng mười hai đại hán ấy có một người chậm rãi bước ra, đó chính là Phi Thiên Long Hà Tông Huy trong Giang Bắc Ngũ Long.

Hà Tông Huy vừa thấy Lao Sơn Tam Hùng lập tức chạy đến, ôm quyền làm lễ nói:

"Các vị đường xa trở về, chắc là đã mệt nhọc nhiều".

Bào Siêu trả lễ cười nói:

"Cũng thế thôi, gần đây trong cốc có chuyện gì không?".

Hà Tông Huy nhìn hai đạo nhân lắc đầu thở dài nói:

"Tuy không có ngoại địch đến xâm phạm, nhưng nỗi lo bên trong lại khiến cho người ta ..." rồi đột nhiên cảm thấy nói không đúng lúc, chỉ mỉm cười rồi không nói nữa.

Thế rồi hỏi ngược lại:

"Không biết minh chủ hiện giờ ở đâu?".

Bào Siêu nói:

"Minh chủ và Dư huynh đã cùng nhau đến chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn".

Hà Tông Huy ngạc nhiên hỏi:

"Minh chủ tới chùa Thiếu Lâm làm gì?".

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch cướp lời nói:

"Hành tung của minh chủ, bọn tại hạ không dám hỏi nhiều".

Hà Tông Huy nhìn về phía thiếu phụ áo trắng, cảm thấy nàng xinh đẹp hơn người, không dám nhìn lâu, lướt qua, quay về phía Bào Siêu hỏi:

"Vị này có phải là tẩu phu nhân không?".

Thiếu phụ áo trắng ấy đỏ mặt, mỉm cười, lặng lẽ không nói.

Bào Siêu quay đầu lại nhìn thiếu phụ áo trắng, cười lớn nói:

"Lao Sơn Tam Hùng ai nấy đều là kẻ lỗ mãng phàm tục, nào có được diễm phúc như thế?".

Thiếu phụ áo trắng tuy đỏ mặt, nhưng vẫn không hề lung túng, mỉm cười rồi nói:

"Bào huynh đã cười tiểu nữ!" rồi nàng nói tiếp:

"Tiện thiếp được Hồ minh chủ bảo vệ, đi theo ba vị này đến đây để tránh nạn".

Hà Tông Huy ngạc nhiên, nói:

"Đã là như thế, hãy mau vào trong cốc!" rồi trong lòng nhủ thầm:

"Minh chủ sao lại hồ đồ đến thế, dắt theo một thiếu phụ xinh đẹp như hoa về trong cốc". Trong lòng tuy lo lắng, nhưng miệng thì không tiện hỏi nhiều, nói sang chuyện khác:

"Hai đạo nhân này ...".

Vương Đại Khang tiếp lời:

"Hai lão đại sĩ lỗ mũi trâu này đều là môn hạ của phái Võ Đang, đến đây dọ thám tình hình Mê Tông Cốc chúng ta, bị ta bắt sống lại".

Htuhy không hỏi nhiều nữa, sai hai người khiêng hai đạo nhân ấy vào thẳng trong cốc.

Mê Tông Cốc ngàn lối giao nhau, người vào trong cốc này, đều bị lạc đường, nhưng từ khi Hồ Bách Linh chọn noi đây là tổng trại của lục lâm trong thiên hạ, đã sớm đặt các ám hiệu ở trên các con đường, canh phòng rất cẩn mật, người trong cốc đều theo các ám hiệu này ra vào mà không hề bị cản trở gì, nhưng người ngoài thì không những bị lạc đường mà có thể rơi vào các cạm bẫy được đặt ở trên các con đường.

Thiếu phụ áo trắng vừa đi vừa âm thầm dò xét tình thế trong cốc, chỉ cảm thấy đường lối rắc rối, giao nhau, nếu không có người dẫn đường thì khó mà tìm ra được.

Đi sâu vào khoảng bốn năm dặm thì đến được một ngã núi, cảnh vật đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy một tòa nhà lớn xây bằng đá trên một bãi cỏ rộng lớn, hoa núi nở rộ, cỏ xanh như nhung, tòa nhà này dựa vào núi, xung quanh là hàng rào bằng tre, gió thổi xào xạc, tạo nên một bức tranh rất đẹp mắt, không hề giống với tổng trại của lục lâm trong thiên hạ mà giống như nguồn đào nguyên ở thế ngoại, thiên đàn ở nơi nhân gian.

Ơû trước tòa nhà có treo một tấm biển đề bốn chữ "Nghĩa bạc vân thiên".

Hai cánh cổng màu đen đóng im ỉm, không thấy được bên trong.

Hà Tông Huy bảo hai đại hán đưa hai đại sĩ vào trong tòa nhà bằng đá bên cạnh đại sảnh rồi quay lại nói với Bào Siêu:

"Theo quy củ trong trại chúng ta, phàm là người mới vào trong cốc, trước tiên phải bái kiến minh chủ, sau khi được cho phép thì mới có thể ở lại trong cốc. Giờ đây chuyện trong cốc do hai vị Chung, Hoắc nắm giữ, song, vị cô nương này đã gặp mặt minh chủ trước, đến đây tránh nạn, theo tình mà nói, không cần bái kiến hai vị Chung, Hoắc nữa".

Thiếu phụ áo trắng mỉm cười nói:

"Nếu như quý trại đã có quy củ này, sao có thể vì tiện thiếp mà bỏ được".

Bào Siêu cười nói:

"Thế này nhé! Hà huynh hãy kể câu chuyện vị cô nương này được minh chủ cho phép đến cốc để tránh nạn bẩm cáo với hai vị Chung, Hoắc trước, tốt nhất để cho nàng bái kiến hai người ấy".

Hà Tông Huy hơi suy nghĩ một lát rồi nói:

"Chúng ta trước tiên bái kiến minh chủ phu nhân, để cho minh chủ phu nhân xử lý".

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch hơi nhíu mày nói:

"Minh chủ phu nhân trước nay không hỏi chuyện trong cốc, muốn người xử lý, chỉ e không tiện lắm!".

Trong mắt của y, Cốc Hàn Hương trước nay như một vị tiên tử, là một tiểu phụ nhân ngây thơ lãng mạn, vẫn như một đứa trẻ nít, làm sao có thể xử lý chuyện trong cốc.

Hà Tông Huy hơi thở dài, nói:

"Hồng huynh nào biết, từ ngày minh chủ rời khỏi cốc, trong cốc lập tức xảy ra sóng gió, hai vị

Chung Hoắc đã hình thành thế đối địch, buộc cho phu nhân đành phải ra mặt can thiệp, phu nhân vốn là người trẻ người non dạ, không hiểu sự việc, nhưng vì nội loạn trùng trùng cho nên rốt cuộc có thể nắm giữ được đại cuộc, nếu không có phu nhân ra mặt, chỉ e hai vị Chung, Hoắc đã sớm rút đao ...".

Bào Siêu ngửa mặt nhìn bầu trời, trầm ngâm một lát rồi mới nhìn về phía Hồng Trạch, Vương Đại Khang nói:

"Đi thôi, chúng ta trước tiên hãy gạp phu nhân rồi hãy chia nhau bái kiến hai vị Chung, Hoắc".

Hà Tông Huy đi trước dẫn đường, về phía vách núi phía bên trái.

Đi được hơn mười trượng, thì rẽ vào một lối nhỏ, bước chân vào một khoảng sân đầy hoa núi.

Hà Tông Huy đến trước cửa, cung kính ôm quyền kêu lớn:

"Lao Sơn Tam Hùng đã trở về cốc, đến gặp phu nhân".

Chỉ nghe phía trong có tiếng bước chân, một thiếu nữ mặc áo tang đứng ở cửa.

Hà Tông Huy mỉm cười, nói:

"Vạn cô nương, phu nhân ở đâu?".

Thiếu nữ mặc áo tang nhìn Lao Sơn Tam Hùng rồi nhìn về phía thiếu phụ áo trắng, một lát lâu mới hạ giọng nói:

"Mời các vị vào!" nói xong rồi xoay người chậm rãi bước dẫn đường trước.

Hà Tông Huy lách người nhường đường, Lao Sơn Tam Hùng theo thứ tự bước vào, thiếu phụ áo trắng nhìn lướt qua trong sảnh, trong lòng nhủ thầm:

"Minh chủ lục lâm trong thiên hạ mà có cuộc sống đơn giản thế này, nếu không tận mắt nhìn thấy, có nghe cũng chẳng tin được".

Rồi ở góc phòng, chiếc mành trúc lay động, một phụ nữ xinh đẹp chậm bước ra, đầu tóc búi cao, váy dài quét đất, trên khuôn mặt xinh đẹp có đường nét u buồn, nhưng sự u buồn ấy không che lấp được vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn tăng thêm mấy phần yếu đuối, khiến cho người ta cảm thấy tiếc thương.

Lao Sơn Tam Hùng nhìn thấy lập tức cúi đầu, không dám nhìn lâu, cả Vương Đại Khang cũng không dám ngước mắt lên nhìn.

Thiếu nữ mặc áo tang kia vẫn đi phía sau lưng nàng.

Bào Siêu cúi đầu ôm quyền nói:

"Bào Siêu, Hồng Trạch, Vương Đại Khang bái kiến phu nhân!".

Hồng Trạch, Vương Đại Khang đều ôm quyền làm lễ.

Cốc Hàn Hương nói:

"Ba vị trên đường đã mệt nhọc, không nên đa lễ, hãy mau ngồi xuống".

Bọn Bào Siêu y theo lời ngồi xuống, cung kính đáp:

"Đa tạ phu nhân đã quan tâm, bọn thuộc hạ hổ thẹn không dám nhận".

Cốc Hàn Hương quay mặt lại, hạ giọng nói với thiếu nữ mặc đồ tang:

"Hãy mau rót vài chum trà!".

Thiếu nữ mặc đồ tang ấy trả lời một tiếng rồi chậm rãi bước ra.

Thiếu phụ áo trắng ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Xem khí độ của ả không giống với bọn hạ nhân, chả lẽ phu nhân của minh chủ lục lâm trong thiên hạ mà không có nô tỳ hay sao?".

Đang ngạc nhiên thì thiếu nữ mặc áo tang ấy bưng một chiếc khay bằng gỗ vào, lần lượt dâng lên từng chum trà.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn Lao Sơn Tam Hùng rồi hỏi:

"Đại ca của ta sao vẫn chưa về?".

Quỷ Gia Cát Hồng Trạch vội vàng nói:

"Minh chủ và Dư huynh cùng nhau đến chùa Thiếu Lâm, bọn thuộc hạ phụng lệnh quay về trong cốc trước".

Cốc Hàn Hương thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Chao ôi! Đại ca không về, ta thật là buồn ..." rồi đột nhiên nở nụ cười, nói tiếp:

"Chàng ở bên ngoài suốt ngày cực khổ, ta không thể đi bên cạnh để chăm sóc, trong lòng đã cảm thấy không yên, nếu như không thể giúp đỡ chàng xử lý chuyện ở nhà, thật là vô dụng".

Bào Siêu nói:

"Khi minh chủ đến chùa Thiếu Lâm, đã căn dặn bọn thuộc hạ hộ tống vị cô nương này về Mê Tông Cốc chúng ta ở tạm".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn thiếu phụ áo trắng, cười nói:

"Có phải vị tỷ tỷ này không?".

Thiếu phụ áo trắng cúi người nói:

"Tiện thiếp được Hồ minh chủ đại nhân giúp đỡ, đến đây tránh thù".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Đại ca thật là người tốt bụng, chao ôi! Nhưng lại có nhiều võ lâm đồng đạo bảo rằng chàng là kẻ xấu, không chịu tha cho chàng, ngày ấy ta và chàng né tránh kẻ địch, suốt ngày phải chạy trốn ở chốn núi rừng sâu thẳm, có lúc không đủ cơm ăn, phải dùng trái dại đỡ lòng, quả thực rất cực khổ ...".

Nàng lại mỉm cười nói:

"Tỷ tỷ hãy yên tâm, nơi này có rất nhiều cao nhân trong lục lâm, kẻ thù của tỷ tỷ sẽ không dám tìm đến đây".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Đa tạ phu nhân!".

Cốc Hàn Hương nhìn thiếu nữ áo tang, nói:

"Chúng ta lại có một người bạn nữa".

Bào Siêu nhìn Quỷ Gia Cát Hồng Trạch nói:

"Phu nhân, chuyện vị cô nương này ở đây, không biết có cần thông báo cho hai vị Chung, Hoắc một tiếng hay không".

Cốc Hàn Hương đang định trả lời, đột nhiên ở bên ngoài có tiếng gọi lớn:

"Phu nhân có ở nhà không?".

Thiếu nữ mặc áo tang nói:

"Chung Nhất Hào đã đến!" bước vội ra, mở cửa, chỉ thấy một người mặc trường sam, che mặt bằng

vải đen bước vào, từ xa đã ôm quyền thi lễ với Cốc Hàn Hương:

"Chung Nhất Hào xin thỉnh an phu nhân".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Ngươi đến thật đúng lúc, hãy mau ngồi xuống!".

Người đó chính là Chung Nhất Hào.

Người này tuy che mặt, không thấy được mặt thật, nhưng chỉ nhìn thấy bước đi hiên ngang của y, thì đã biết kẻ này tính tình cao ngạo.

Nhưng vừa gặp Cốc Hàn Hương thì chợt trở nên mềm mỏng, cúi đầu, hình như không dám ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt của Cốc Hàn Hương.

Lao Sơn Tam Hùng vội vàng đứng dậy, cúi người làm lễ.

Chỉ thấy Chung Nhất Hào quay mặt ngừng về phía thiếu phụ áo trắng hỏi:

"Vị cô nương này là ai?".

Bào Siêu ôm quyền nói:

"Khi minh chủ đến Nam Xương, đã gặp vị cô nương này, vì cứu minh chủ đã chọc giận sư phụ, bị trọng thương ngay tại chỗ, được minh chủ cứu giúp, nhưng không còn chốn nào để đi, minh chủ ra lệnh cho bọn chúng tôi đưa nàng trở về Mê Tông Cốc ...".

Chung Nhất Hào cười nhạt một tiếng nói tiếp:

"Trên giang hồ coi trọng đạo thầy trò, thế mà nay nàng lại quên ơn dưỡng dục của sư phụ, ngày sau không biết có bội phản minh chủ như thế không, hạng người như thế này mà cũng đưa về Mê Tông Cốc, há chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức hay sao?".

Bào Siêu hơi nhíu mày nói:

"Lúc ấy minh chủ có lệnh, bọn thuộc hạ nào dám không tuân".

Thiếu phụ áo trắng đứng yên một bên, không nói một lời. Chung Nhất Hào đột nhiên cao giọng quát:

"Lấy cái ơn nhỏ để làm việc lớn, làm sao có thể giấu nổi cặp mắt của Chung mỗ này". Rồi đưa tay ra ngoài ngoắc một cái, lập tức có hai đại hán mặc kình trang màu đen mang theo bội kiếm bước vào

trong, cung kính đứng ở ngoài cửa sảnh, cúi người nói:

"Chủ nhân có gì sai khiến?".

Chung Nhất Hào chỉ thiếu phụ áo trắng nói:

"Hãy đưa người đàn bà này nhốt vào trong thạch lao, nhưng không được đối xử tệ với nàng, đợi minh chủ trở về cốc thì sẽ phát lạc".

Lao Sơn Tam Hùng đi cùng đường với nàng, trên đường đã để ý, thấy rằng nàng không những võ công cao cường, cơ mưu hơn người, mà tính tình thì nhu hòa, nhàn tịnh, sự coi thương đối với nàng đã biến mất, thay vào đó là sự kính trọng, nay thấy Chung Nhất Hào không hỏi trắng đen thì đã hạ lệnh bắt người, trong lòng tức giận, Vương Đại Khang không nén được, đi vòng tới chỗ Bào Siêu, chuẩn bị ra tay ngăn cản hai người áo đen.

Bào Siêu giơ tay phải ra cản Vương Đại Khang lại, hạ giọng quát:

"Quay lại".

Vương Đại Khang tuy không dám phản đối, nhưng cũng không chịu lui lại, tức giận nhìn Chung Nhất Hào.

Cốc Hàn Hương vốn có phần non trẻ, nếu là trước đây sẽ cảm thấy lung túng, phản ứng chậm trễ, nay nàng thấy Chung Nhất Hào ra lệnh cho thủ hạ ra tay bắt người, nhưng trong nhất thời không biết thế nào mới phải, cho đến lúc hai đại hán áo đen áp sát tới chỗ thiếu phụ áo trắng, khi định ra tay thì nàng đột nhiên quát:

"Dừng tay, không được đụng tới nàng!".

Hai người áo đen đều là người của Chung Nhất Hào, ngoài y, bọn họ không thèm màng đến kẻ khác, cho nên như không nghe lời của Cốc Hàn Hương, đồng thời đưa tay phải ra, chụp về phía thiếu phụ áo trắng.

Thiếu nữ áo tang đứng phía sau lưng Cốc Hàn Hương, lặng lẽ quan sát, vừa thấy hai người áo trắng không thèm để ý đến tiếng kêu của Cốc Hàn Hương, lập tức lao ra, hai tay vỗ vào bối tâm của hai người ấy.

Thiếu phụ áo trắng đứng lặng lẽ, khi hai đại hán áo đen đưa tay ra chụp nàng, nàng như không thấy được điều ấy.

Thiếu nữ áo tang ra tay rất nhanh chóng, hai đại hán áo đen chưa chụp được thiếu phụ áo trắng, thì đòn đánh của nàng đã đến, buộc hai đại hán áo đen đành phải lo trước cái nguy của mình, đồng thời

bước né sang ngang một bước, tránh được chưởng thế, rồi sau đó lại đưa tay ra chụp về phía thiếu phụ áo trắng lần nữa.

Chung Nhất Hào đột nhiên tiến lên, trái đánh phải phất, hai tay đồng thời đánh ra.

Chỉ nghe bốp bốp hai tiếng, hai đại hán mỗi người trúng một chưởng.

Thân pháp của y cực kỳ nhanh, ra sau mà đến trước, hai đại hán áo đen chưa chụp được thiếu phụ áo trắng thì trên mặt mỗi người đã trúng một bạt tai, phải thối lùi đến hai bước.

Hai đại hán áo đen nhìn về phía Chung Nhất Hào, trong lòng tuy tức giận, nhưng không dám phát tác, chỉ đành bưng má đứng yên tại chỗ.

Chung Nhất Hào cười nhạt một tiếng, mắng:

"Lời của minh chủ phu nhân các ngươi cũng dám không nghe, thật quá quắt, hãy lui xuống cho ta".

Hai đại hán áo đen ôm quyền trả lời rồi mau chóng lùi ra khỏi phòng.

Chung Nhất Hào chậm rãi quay người lại, cúi mình nói:

"Nếu phu nhân đã làm chủ, thuộc hạ xin tuân mệnh ...".

Cốc Hàn Hương thở dài một tiếng, nói:

"Đại ca của ta sáng suốt đến thế, sao có thể nhìn lầm người".

Chung Nhất Hào nói:

"Minh chủ sáng suốt hơn người, thuộc hạ khó bì kịp".

Cốc Hàn Hương cười:

"Cứ như thế! Đại ca của ta muốn bọn họ dắt nàng đến đây, thì quyết không có điều gì sai lầm, ngươi không cần lo chuyện này nữa, hãy cứ để nàng ở bên ta!".

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân là người tôn quý, sao có thể để một người lai lịch bất minh ở bên cạnh, một khi xảy ra chuyện gì, thuộc hạ làm sao gánh nổi, chi bằng cứ tạm thời giao nàng cho thuộc hạ, phái người canh giữ, đợi minh chủ về cốc thì sẽ để cho minh chủ phán quyết".

Chương 10

Cốc Hàn Hương nói:

"Giao cho người dắt đi thật không tiện, chi bằng cứ giữ ở bên ta, đợi đại ca về rồi hãy nói".

Chung Nhất Hào cung kính đáp rằng:

"Vậy phu nhân hãy quyết định, thuộc hạ xin cáo lui". Nói xong thì xoay người bước ra ngoài.

Lao Sơn Tam Hùng cũng đứng dậy, ôm quyền cáo biệt.

Cốc Hàn Hương đưa ra đến ngoài cổng, cười nói:

"Ba vị đi đường đã mệt nhọc, cũng nên nghỉ ngơi, chuyện này ta sẽ nói với Hoắc Nguyên Kha".

Bào Siêu nói:

"Đã nhọc lòng phu nhân". Rồi dắt theo hai người kia quay người đi.

Cốc Hàn Hương gọi thiếu nữ áo tang, nói:

"Cháu hãy đến chỗ Hoắc Nguyên Kha, cho y biết rằng Lao Sơn Tam Hùng đã quay về, bảo có một vị nữ anh hùng đang ở chỗ của ta, nói với y đừng điều tra chuyện này nữa!".

Thiếu nữ áo tang nói:

"Cháu sẽ bảo y đến gặp thẩm thẩm thì tốt hơn".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Cháu cứ bảo y một tiếng là được, ta không muốn gặp y".

Thiếu nữ áo trắng gật nhẹ đầu nói:

"Thôi được!" quay người mà đi.

Cốc Hàn Hương chậm rãi quay về trong phòng, thiếu phụ áo trắng đang đứng đợi ở trước cửa, cúi người làm lễ, nói:

"Được phu nhân bảo vệ, tiện thiếp cảm kích không nguôi".

Cốc Hàn Hương kéo nàng tới chiếc ghế rồi ngồi xuống nói:

"Tỷ tỷ ra tay cứu đại ca của ta, trong lòng ta cũng cảm kích không nguôi như thế, chúng ta đừng nên khách sáo với nhau!".

Nàng hơi ngừng lại rồi lại nói:

"Tỷ tỷ đã quen biết đại ca của ta từ hồi nào?".

Thiếu phụ áo trắng lắc đầu nói:

"Lần đầu tiên gặp ở Nam Xương, trước đây chưa hề quen biết".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tại sao tỷ tỷ ra tay cứu chàng?".

Lời này hỏi rất bất ngờ, dù cho thiếu phụ áo trắng cơ trí hơn người, cũng không khỏi giật mình vì câu hỏi này, trầm ngâm một lát, rồi mới mỉm cười đáp rằng:

"Hồ minh chủ lòng dạ lỗi lạc, khí độ ngất trời, tiện thiếp không nỡ để ngài chết dưới Âm phong chưởng của sư phụ ta".

Cốc Hàn Hương nghe nàng ca ngợi Hồ Bách Linh như thế, không khỏi vui mừng, mỉm cười nói:

"Rất ít người ở trước mặt ta mà khen ngợi chỗ tốt của đại ca, nhưng chàng quả thực là người tốt nhất trên đời này, tỷ tỷ khen ngợi chàng như thế, trong lòng ta cảm thấy vui mừng ...".

Thiếu phụ áo trắng thấy nàng cười tươi như hoa, không hề giả vờ, trong lòng thầm hổ thẹn, nhủ rằng:

"Một người thiện lương đa tình, trong sáng như một thiên sứ, dù cho tơ lòng của mình đối với Hồ Bách Linh giấu kỹ suốt đời không lộ, cũng cảm thấy không yên". Cốc Hàn Hương đột nhiên thu lại nụ cười, nói:

"Muội mừng đến nỗi hồ đồ, cả tên tỷ tỷ mà cũng quên không thỉnh giáo?".

Thiếu phụ áo trắng nói:

"Tiện thiếp họ Miêu tên là Tố Lan, phu nhân sau này hãy cứ gọi tiện thiếp là Lan nhi!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tỷ tỷ lớn hơn muội vài tuổi, muội sẽ gọi là Miêu tỷ tỷ ...".

Miêu Tố Lan nói:

"Điều này tiện thiếp nào dám?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Trong cốc chỉ có hai người phụ nữ là tiểu muội và Hà nhi, nay có thêm một người bạn, ở hậu sơn có thác nước trong vách, có rất nhiều hoa đẹp, hôm sau tiểu muội sẽ đưa tỷ đi thăm, giờ đây tỷ nên nghỉ ngơi".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân đối đãi với tiện thiếp như thế, thật khiến cho tiện thiếp cảm thấy không biết lấy gì mà báo đáp!".

Cốc Hàn Hương chưa trả lời thì thiếu nữ áo tang vội vàng bước vào, nói:

"Hoắc Nguyên Kha nghe bảo rằng phu nhân giữ vị thẩm thẩm này ở đây, chỉ cười nhạt mà không nói, trong lòng hình như rất không vui".

Cốc Hàn Hương đứng dậy nói:

"Cháu hãy sắp xếp chỗ ở cho Miêu tỷ tỷ này, ta sẽ đích thân đi gặp y!".

Miêu Tố Lan đứng dậy nói:

"Phu nhân không cần vì chuyện của tiện thiếp mà phải đích thân đi xử lý, chi bằng cứ để vị tỷ tỷ này đưa tiện thiếp đến chỗ vị họ Hoắc ấy, nghe y phán xử, Hồ minh chủ cũng đã sắp về, ngài muốn tiện thiếp đến trong cốc này tránh nạn, chắc là đã sớm có sự sắp xếp".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"Tỷ tỷ hãy an tâm! Hoắc Nguyên Kha tuy nóng nảy, nhưng y không dám không nghe lời của ta, ta sẽ quay về rất mau". Rồi xoay người bước đi.

Miêu Tố Lan thở dài nhẹ một tiếng, quay nhìn sang thiếu nữ áo tang nói:

"Muội muội họ gì?".

Thiếu nữ áo tang đáp:

"Tiểu muội tên là Vạn Ánh Hà! Còn tỷ tỷ?".

Miêu Tố Lan nói:

"Ta tên là Miêu Tố Lan, muội muội sao lại mặc đồ tang như thế?".

Vạn Ánh Hà buồn bã đáp:

"Tiểu muội đang để tang cho phụ thân".

Miêu Tố Lan nói:

"Bá phụ qua đời từ lúc nào?".

Vạn Ánh Hà chảy nước mắt mà nói:

"Đã mất được mấy tháng! Người đã bị Tử Dương đạo trưởng của phái Võ Đang giết chết".

Miêu Tố Lan nói:

"Tử Dương đạo trưởng, lão chính là chưởng môn nhân của phái Võ Đang!".

Vạn Ánh Hà nói:

"Đúng vậy! Bọn họ tự xưng là danh môn chính phái trong võ lâm, nhưng lại làm việc không ngay thẳng, tiểu muội đi theo Hồ thúc thúc luyện võ công, ngày sau sẽ báo thù cho phụ thân".

Miêu Tố Lan nhủ thầm:

"Phái Võ Đang là môn phái có thực lớn mạnh trên giang hồ, chuyện báo thù, nào dễ như thế ...".

Nàng tuy nghĩ như thế, nhưng miệng lại không nói ra, chỉ an ủi rằng:

"Quân tử báo thù mười năm không muộn, ngày tháng vẫn còn dài, muội muội đừng nên gấp".

Vạn Ánh Hà đột nhiên ngửa mặt nhìn mái nhà, nghiến răng nói:

"Thù này một ngày không báo, trong lòng của tiểu muội một ngày khó yên, muội phải đích thân giết chết Tử Dương đạo trưởng mới xong ...".

Miêu Tố Lan nói:

"Thân thế của ta cũng có chỗ giống với tiểu muội, phụ mẫu đã bỏ ta ra đi khi ta vẫn chưa trưởng thành".

Vạn Ánh Hà bị chạm tới chỗ đau lòng, nước mắt tuôn rơi, nói:

"Tiểu muội sẽ sắp xếp chỗ ngủ cho Miêu tỷ tỷ".

Miêu Tố Lan nói:

"Làm sao dám phiền muội muội, để ta tự đi vậy".

Hai người sắp xếp xong giường chiếu thì Cốc Hàn Hương đã chậm rãi bước vào.

Miêu Tố Lan bước tới hỏi:

"Phu nhân, vị họ Hoắc ấy có chịu phá lệ để tiện thiếp ở đây hay không?".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Bọn họ đều nể mặt đại ca, nhường ta một bước".

Nửa ngày lại trôi qua, trong chớp mắt màn đêm buông xuống.

Cốc Hàn Hương đích thân nấu mấy món ăn để đãi tiệc tẩy trần cho Miêu Tố Lan, ba người ngồi cùng bàn, vừa ăn vừa nói, Miêu Tố Lan kiến thức rộng rãi, kể hết chuyện này đến chuyện nọ, khiến Cốc Hàn Hương, Vạn Ánh Hà đều cười khanh khách.

Đang lúc cao hứng, đột nhiên có bước chân gấp gáp ở ngoài hàng rào, nói:

"Thẩm thẩm có ở nhà không?".

Cốc Hàn Hương đặt đũa xuống nói:

"Sinh nhi đã đến!" rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Vạn Ánh Hà chạy ra ngoài cửa, mở cổng.

Chỉ thấy một thiếu niên toàn thân mặc kình trang, lưng cắm bảo kiếm, eo cột sợi nhuyễn tiên vội vàng bước vào, lo lắng kêu một tiếng sư muội rồi chạy gấp vào trong nhà, ôm quyền nói:

"Hai vị Chung, Hoắc vì xử lý chuyện hai đạo nhân trong phái Võ Đang đã xảy ra tranh chấp, không ai nhường ai! Càng cãi càng dữ, thẩm thẩm hãy mau đi một chuyến, nếu muộn thì e rằng hai người sẽ đánh nhau".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nói:

"Bọn họ hiện giờ đang ở đâu?".

Thiếu niên ấy nói:

"Giờ đây đang ở trong Tụ nghị sảnh, thủ hạ thân tín của hai người đều xoa quyền mài chưởng, như muốn ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, thẩm thẩm hãy mau đên!".

Cốc Hàn Hương thở dài một tiếng, đứng dậy chạy ra ngoài. Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà và thiếu niên mặc kình trang chạy theo sau, thẳng về phía Tụ nghị sảnh.

Hai nơi cách nhau không quá quấy chục trượng, bốn người chạy vội trong chớp mắt đã tới.

Chỉ thấy trong sảnh đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, Chung Nhất Hào và Hoắc Nguyên Kha đứng ở bên chiếc bàn bằng gỗ tùng, hai bên có hơn trăm quần hào đứng xếp hàng, ở giữa có bốn đại hán mặc y phục màu đen, tay cầm quỷ đầu đao, vây quanh hai đạo nhân đang bị trói.

Chỉ nghe Hoắc Nguyên Kha cao giọng nói:

"Ta bảo giết thì cứ giết, nếu xảy ra chuyện thì Hoắc mỗ này sẽ chịu hết".

Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Phái Võ Đang là môn phái có thực lực lớn mạnh trên giang hồ, mạng của hai người này tuy không đáng coi trọng, nhưng sẽ khiến cho phái Võ Đang đến đây báo thù, sự việc lúc ấy sẽ khó xử lý, minh chủ đã sắp quay về, ta thấy chi bằng cứ nhốt hai kẻ này vào trong thạch lao, đợi minh chủ quay về sẽ do ngài phán xử".

Hoắc Nguyên Kha lớn giọng nói:

"Chung huynh cũng là bá chủ vùng Giang Bắc một thời, tại sao lại ...".

Chung Nhất Hào không để cho y nói hết, lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Huynh đệ không phải là e sợ chuyện gì cả, chỉ là không muốn chuốc lấy phiền phức cho Mê Tông Cốc chúng ta".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Phiền phức cái gì, rõ ràng là e sợ, hừ hừ! Nếu Chung huynh có lòng trung nghĩa của đàn bà, sao có thể làm nên chuyện lớn".

Chung Nhất Hào vỗ tay xuống bàn, nói:

"Ngươi mắng ai?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Mắng ngươi thì thế nào?".

Chung Nhất Hào tức giận nói:

"Hoắc Nguyên Kha dám mắng người khác, chắc là không muốn sống nữa đây!".

Hoắc Nguyên Kha giơ quyền đấm tới, miệng thì quát:

"Chúng ta hãy thử xem kẻ nào không muốn sống nữa".

Chung Nhất Hào né quyền ấy, lật tay lại vỗ ra một chưởng Thừa phong kích lãng.

Cốc Hàn Hương đã đến phía trước chiếc bàn, cao giọng nói:

"Dừng tay lại!".

Hoắc Nguyên Kha hơi bước lên một bước, chân phải ngầm vận lực, xoay người một cái, né được chưởng thế của Chung Nhất Hào rồi áp sát lên, đẩy ra một chưởng Trực khấu thiên môn thẳng về phía trước.

Chung Nhất Hào đã nghe tiếng quát của Cốc Hàn Hương, hai vai lách một cái, thối lùi ra sau ba bước.

Hoắc Nguyên Kha thì giả vờ không nghe tiếng quát của Cốc Hàn Hương, giở chân phóng cước tới.

Cốc Hàn Hương vội kêu:

"Ta bảo các người dừng tay lại, ngươi không nghe sao?".

Hoắc Nguyên Kha nhìn về phía Cốc Hàn Hương, hạ tay xuống, nói:

"Phu nhân đến khi nào, sao không cho người báo trước một tiếng, bọn chúng tôi sẽ nghênh đón".

Cốc Hàn Hương cười nhạt nói:

"Chung huynh chắc là bị điếc, không nghe được tiếng quát của phu nhân".

Hoắc Nguyên Kha ôm quyền thối lui hai bước, cung kính nói với Cốc Hàn Hương:

"Xin mời phu nhân thượng tọa".

Cốc Hàn Hương hơi nhíu mày, nhìn Miêu Tố Lan, mặt đầy vẻ lung túng.

Miêu Tố Lan đưa mắt nhìn quanh nói:

"Trên vai phu nhân có nhiều bụi quá". Rồi bước tới, mượn lúc phủi bụi, nói:

"Phu nhân hãy cứ ngồi lên, đừng sợ".

Cốc Hàn Hương trong lòng vốn không có chủ ý, nghe Miêu Tố Lan nói như thế, thì chợt nhủ thầm:

"Đúng rồi! Chỗ này vốn là chỗ ngồi của đại ca, tại sao mình không thể ngồi?" rồi bước lên ngồi xuống ở giữa.

Chung Nhất Hào ôm quyền trước ngực nói:

"Thuộc hạ Chung Nhất Hào bái kiến phu nhân". Thấy y thi lễ, những nhân vật ở vùng lục lâm Giang Bắc đều cùng đến bái kiến.

Thế là Hoắc Nguyên Kha cũng đành ôm quyền làm lễ, những nhân vật ở vùng Giang Nam, Đỉnh Nam cũng đều hành lễ theo Hoắc Nguyên Kha, trong khoảng sát na, trong phòng vang lên tiếng bái kiến phu nhân.

Cốc Hàn Hương trong đời lần đầu tiên gặp chuyện này, thấy quần hào hành đại lễ với mình, trong lòng rất lo lắng, nhủ thầm:

"Mình nên làm gì đây?".

Nàng ngồi sững ra đó, một lát mới lớn tiếng nói:

"Mời các vị đứng dậy".

Quần hào đều quay về chỗ ngồi, trong đại sảnh lập tức yên lặng.

Ánh mắt của Cốc Hàn Hương nhìn lên mặt của quần hào, ánh mắt lướt tới đâu thì quần hào đều cúi đầu đến đó.

Nàng đột nhiên cảm thấy làm người đứng đầu không phải là một chuyện khó khăn, bọn họ hình như rất chịu nghe lời của mình.

Yù nghĩ ấy lướt qua, lòng trở nên gan dạ, chậm rãi đứng dậy, cao giọng nói:

"Minh chủ rời cốc chưa về, chuyện trong cốc vốn giao cho hai vị Chung, Hoắc thay minh chủ xử lý, nhưng bọn họ thường vì ý kiến bất đồng mà tranh chấp, ta thường phải xử lý, giờ đây ta sẽ quản tất cả mọi việc trong cốc".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Cái gì?".

Chung Nhất Hào vội vàng nói:

"Minh chủ không ở trong cốc, đương nhiên phu nhân có thân phận cao nhất, phàm là người trong cốc đều phải nghe lời phu nhân".

Cốc Hàn Hương quay mặt, nhìn Hoắc Nguyên Kha nói:

"Sao? Ngươi không nghe lời ta?".

Hoắc Nguyên Kha tiếp xúc với ánh mắt của nàng lập tức chỉ cảm thấy không thể chống cự được, trong lòng rối bời, nói:

"Lời của phu nhân, thuộc hạ nào dám không nghe".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, đưa mắt nhìn quần hào, nói:

"Trong số các người, có ai không chịu nghe lời ta?".

Quần hào đều cúi đầu, im lặng không nói. Miêu Tố Lan trong lòng cười thầm:

"Sao lại hỏi như thế?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Các người không lên tiếng, vậy là không ai phản đối".

Chung Nhất Hào cúi người nói:

"Minh chủ không có trong cốc, lệnh của phu nhân chính là lệnh của minh chủ, thuộc hạ muôn chết không từ".

Quần hào đều nói theo:

"Lệnh của phu nhân, bọn chúng tôi nào dám không theo".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Hãy cứ như vậy, sau này hai người bọn họ sẽ không tranh cãi nữa".

Quần hào nghe mà trong lòng đều cười thầm, nhưng lại rất vui mừng, nhủ rằng:

"Từ rày về sau nàng phải thường đến Tụ nghị sảnh, chúng ta chẳng phải sẽ thường gặp mặt nàng hay sao!".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm một lát, chậm rãi bước xuống, tự tay tháo dây thừng trên người hai đại sĩ, nói:

"Các người hãy quay về! Khi đại ca quay về cũng sẽ thả hai người".

Quần hào trong sảnh đều nhìn nhau ngạc nhiên, nhưng vì Cốc Hàn Hương đã đích thân thả hai kẻ này, cho nên không thể ra tay ngăn cản, hàng trăm ánh mắt đều nhìn về phía hai đạo nhân.

Đạo nhân lớn tuổi nhìn nghiêng xuống vai phải của mình, nói:

"Phu nhân hãy trói chúng tôi lại!".

Đạo trưởng lớn tuổi cười lớn:

"Vai phải của bần đạo đã gãy, dù cho trong tay có binh khí cũng khó vượt qua vòng vây của quý cốc".

Cốc Hàn Hương nghe mà sững người, lát sau mới hiểu được ý trong lời của đạo nhân, quay đầu lại nói với Văn Thiên Sinh và Vạn Ánh Hà:

"Hai con hãy đưa họ ra khỏi cốc! Nếu có người ngăn cản, hãy bảo rằng ta thả họ đi".

Vạn Ánh Hà nhíu mày, nói:

"Thẩm thẩm, trong phái Võ Đang chẳng có người tốt, cứ giết bọn chúng cho xong!".

Nàng đã tận mắt thấy phụ thân chết trong tay của Tử Dương đạo trưởng, cho nên căm ghét người của phái Võ Đang đến thấu xương, nào muốn đưa bọn họ rời khỏi đây.

Cốc Hàn Hương nhất thời không biết được nguyên nhân Vạn Ánh Hà cãi lại mình, chỉ nhẹ thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

"Ta sẽ đưa các người ra!".

Hai đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, im lặng cúi đầu.

Chung Nhất Hào bước ra, nói:

"Phu nhân là mình ngàn vàng, nào có thể tùy tiện hành động, hãy để thuộc hạ đưa bọn họ ra!".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Làm phiền ngươi!".

Chung Nhất Hào tung mình vọt một cái, người đã ra đến cửa đại sảnh, quay đầu lại quát hai đạo nhân:

"Các người còn chưa bái biệt phu nhân lên đường, đứng đó chờ cái gì?".

Hai đạo nhân bị y quát, cúi mình thi lễ với Cốc Hàn Hương rồi mới đi theo sau Chung Nhất Hào.

Cốc Hàn Hương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vạn Ánh Hà giơ ống tay áo lau nước mắt, chậm rãi bước tới hỏi:

"Hà nhi, con khóc cái gì?".

Vạn Ánh Hà ngẩng đầu lên nói:

"Cháu nghĩ đến cái chết thê thảm của phụ thân, không nén được đau buồn".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm một lát rồi nói:

"Đúng rồi! Đại ca cho ta biết, phụ thân của con chết trong tay của người phái Võ Đang, con thấy ta thả hai đạo nhân này, trong lòng rất khó chịu phải không?".

Vạn Ánh Hà nói:

"Hà nhi không dám".

Cốc Hàn Hương nói:

"Nhất định là ..." nàng vốn định nói mấy lời an ủi, trong nhất thời, lại không nghĩ ra là phải nói gì, ngẩn người nhìn Vạn Ánh Hà, chậm rãi bước vào chỗ ngồi.

Hoắc Nguyên Kha nhìn về phía Cốc Hàn Hương, nói:

"Phu nhân, thuộc hạ có một chuyện không hiểu, không biết có nên hỏi hay không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chuyện gì hãy cứ hỏi! Nếu ta trả lời không được thì hãy chờ đại ca quay về rồi hãy hỏi!".

Hoắc Nguyên Kha ho khan một tiếng nói:

"Hai người của phái Võ Đang đã dọ thám bí mật của Mê Tông Cốc chúng ta, phu nhân thả bọn họ,

phải chăng là đã thả cọp về rừng?".

Cốc Hàn Hương sững người ra nói:

"Vậy làm thế nào?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Bọn họ vừa mới đi không lâu, phu nhân hãy cứ truyền lệnh xuống, thuộc hạ sẽ đích thân dắt người đuổi theo giết chết bọn họ là xong".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Vậy làm sao được, ta đã hứa thả bọn họ ...".

Nàng trong lòng tuy nghĩ đến giết hai đạo nhân phái Võ Đang này nhất định sẽ gây nên cơn sóng gió, nhưng miệng lại không nói ra lời đã nghĩ trong lòng, suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói:

"Ta thường nghe đại ca nói, phái Võ Đang là môn phái thực lực lớn mạnh hiện nay trong võ lâm, đệ tử dưới trướng rất nhiều, nếu như chúng ta giết chết hai đạo nhân này, nhất định bọn họ sẽ kéo đến đây báo thù".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Phái Võ Đang và lục lâm chúng ta xưa nay nước lửa không nhường, giết hay không giết hai kẻ này đâu có thể gì khác nhau".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta thấy chi bằng đừng giết".

Hoắc Nguyên Kha mặt đổi sắc, tựa như muốn phát tác ra, nhưng rốt cuộc nén được, nói:

"Nếu phu nhân nhất định muốn thả, thì hãy cứ thả, thuộc hạ không khỏe lắm, xin lui trước một bước". Y không đợi Cốc Hàn Hương trả lời, quay đầu đi thẳng.

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nhìn theo Hoắc Nguyên Kha, không biết thế nào mới phải, ngồi sững tại chỗ.

Miêu Tố Lan quay đầu lại, hạ giọng nói với Vạn Ánh Hà:

"Muội muội, hãy đến bảo với phu nhân, nếu không có chuyện gì nữa, hãy ra lệnh cho mọi người giải tán!".

Vạn Ánh Hà hơi gật đầu, bước tới, kề bên tai Cốc Hàn Hương nói:

"Thẩm thẩm, nếu không có chuyện gì nữa, hãy bảo bọn họ quay về nghỉ ngơi".

Cốc Hàn Hương tuy trong lòng không nghĩ gì, nhưng đối với chuyện Hoắc Nguyên Kha cáo lui, cũng cảm thấy y tức giận mà bỏ đi, sự việc này, trong đời của nàng chưa từng gặp qua, trong lòng không biết là tức giận hay hổ thẹn, chỉ cảm thấy lung túng, không biết làm thế nào, nghe Vạn Ánh Hà nói như thế, lập tức đứng dậy, phất tay nói:

"Đã hết chuyện, các người hãy quay về nghỉ ngơi!".

Quần hào lại nhìn nhau, bước ra khỏi đại sảnh.

Cốc Hàn Hương thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

"Mình thật là ngốc, chẳng làm chuyện gì được". cảm thấy nỗi oan ức trong lòng trào dâng, nén không được, rơi đôi dòng lệ.

Vẻ đẹp của nàng quả thực trên đời hiếm thấy, lúc này đôi dòng lệ tuôn rơi, mắt đầy u oán, trông cáng đáng thương hơn.

Quần hào vẫn chưa đi hết, mấy người còn lại đều nhìn thấy vẻ mặt u sầu của Cốc Hàn Hương, nên ai nấy đều mặt mày buồn bã.

Cốc Hàn Hương đưa tay lau nước mắt, chậm rãi bước ra ngoài, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đi sát theo sau, quần hào đều lui ra hai bên nhường một lối đi lớn. Miêu Tố Lan đột nhiên cảm thấy rằng mỗi cử chỉ của Cốc Hàn Hương đều đã chinh phục được lòng của quần hào trong Mê Tông Cốc, vẻ đẹp như hoa của nàng thật khiến cho người ta ngất ngây như rượu nồng.

Vạn Ánh Hà bước sát theo sau Cốc Hàn Hương, nói:

"Thẩm thẩm, đừng đau lòng nữa, đợi thúc thúc về, nhất định người sẽ trừng phạt Hoắc Nguyên Kha".

Cốc Hàn Hương lắc đầu, quay mặt lại nói:

"Chuyện này làm sao có thể cho chàng biết! chao ôi! Chàng nhất định sẽ rất tức giận".

Vạn Ánh Hà rốt cuộc vẫn là một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi, trong lòng tuy muốn khuyên Cốc Hàn Hương mấy câu, nhưng không biết nên nói gì, suy nghĩ một lát mới nói:

"Thẩm thẩm, nếu không cho thúc thúc biết chuyện Hoắc Nguyên Kha, chỉ e sau này y sẽ càng phóng túng hơn".

Cốc Hàn Hương lẩm bẩm:

"Dù thế nào đi nữa, chuyện này cũng không nên để cho đại ca biết". nàng quay đầu lại nhìn, nói:

"Từ sau khi thúc thúc của con ra đi, ta đột nhiên cảm thấy có rất nhiều người không phải thật sự tôn kính chàng, những kẻ này bề ngoài thì mười phần tôn kính chàng, nhưng trong lòng thì ngược lại chán ghét chàng, chao ôi! Không biết bọn họ có lòng gì ..." nàng thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

"Trước đây, ta và thúc thúc của con suốt ngày bên nhau, tuy kẻ thù đuổi theo sát, nhưng chưa bao giờ lo lắng, từ ngày chàng dành được chức minh chủ của lục lâm, không biết tại sao, ta bắt đầu lo lắng cho chàng".

Đang nói, thì đã đến trước nhà, Vạn Ánh Hà bước lên phía trước, đẩy cửa bước vào.

Miêu Tố Lan tuy chỉ mới đến nửa ngày, nhưng đã rất quen thuộc, tự đến rót mấy chén trà, nói với Cốc Hàn Hương:

"Chúc mừng phu nhân, vừa rồi trong Tụ nghị sảnh ...".

Cốc Hàn Hương không để cho nàng nói tiếp, chen vào:

"Ta buồn đến sắp chết đây, tỷ tỷ lại còn chúc mừng ta, không biết có chuyện gì đáng mừng".

Miêu Tố Lan mỉm cười nói:

"Phu nhân có lẽ cảm thấy chuyện Hoắc Nguyên Kha tức giận bỏ đi là một chuyện khó xử, kỳ thực y đã giả khéo hóa vụng, uy vọng của phu nhân đã nằm sâu trong lòng của quần hào".

Cốc Hàn Hương lo lắng hỏi:

"Tỷ tỷ, sao lại nói như thế, ta không hề cảm thấy được điều ấy?".

Miêu Tố Lan như đang tìm lời, trầm ngâm một lúc khá lâu rồi mới nói:

"Trên đường, quần hào đều hành lễ đối với phu nhân, chả lẽ phu nhân không nhận ra hay sao?" nàng không tiện nói thẳng ra rằng quần hào đều bị lay động bởi sắc đẹp tuyệt thế của Cốc Hàn Hương, chỉ đành nói lòng vòng.

Cốc Hàn Hương không giỏi tâm cơ, cũng không biết được ý của Miêu Tố Lan, nhưng nàng lại cảm thấy chuyện này rất lớn, tựa như những người này đều có lòng nhòm ngó đến cái chức minh chủ lục lâm, thế rồi mới thở dài đứng dậy, chậm rãi bước vào trong phòng.

Lúc này, trời đã gần canh hai, Văn Thiên Sinh không tiện ở lâu, hạ giọng nói với Vạn Ánh Hà:

"Sư muội hãy chăm sóc cho thẩm thẩm".

Vạn Ánh Hà trong lòng rối bời, nào có chủ ý, hơi gật đầu, có vẻ bực dọc nói:

"Huynh không đi, còn ở đây làm gì?".

Văn Thiên Sinh cũng không để trong lòng, mỉm cười, quay người bước đi, đang định lui ra, đột nhiên nghe tiếng thanh la từ xa truyền đến.

Cốc Hàn Hương nghe tiếng thanh la, vội vàng chạy ra, hỏi:

"Có phải tín hiệu khẩn cấp trong cốc chúng ta hay không? Chắc đã xảy ra chuyện!".

Lúc này, Văn Thiên Sinh lại chạy vào trong nhà, vội vàng nói:

"Không sai, tiếng la này chính là tín hiệu khẩn cấp trong cốc chúng ta, sư muội hãy bảo vệ cho thẩm thẩm, ta ra ngoài điều tra". Không đợi bọn họ trả lời, tung người vọt ra, người đã hạ xuống ở ngoài sân, sau đó vọt ra khỏi hàng rào tre.

Vạn Ánh Hà trả lời một tiếng:

"Biết rồi!" vội vàng chạy vào trong phòng lấy ra thanh bội kiếm, máng trên người, lại còn mang theo ám khí, hạ giọng hỏi Miêu Tố Lan:

"Tỷ tỷ dùng binh khí gì?".

Miêu Tố Lan nói:

"Đừng lo cho tỷ tỷ, tỷ đã có binh khí".

Cốc Hàn Hương quay mặt lại, nhìn hai người nói:

"Các người hãy ở trong nhà! Ta cũng phải ra ngoài xem sao".

Vạn Ánh Hà nói:

"Làm sao được? bọn chúng tôi sẽ đi theo bảo vệ cho thẩm thẩm".

Cốc Hàn Hương buồn bã thở dài, nhìn hai người rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Trong lòng nàng tuy có nhiều lời muốn nói, nhưng chỉ cảm thấy không biết nói từ đâu.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà bước theo sau ra đến ngoài cánh cổng bằng tre.

Bóng người lấp loáng chạy thẳng về phía trước, bốn bề có rất nhiều ánh đuốc.

Lúc này, tiếng la ngừng lại, trong tiếng gió núi, u cốc yên ắng trở lại.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn ánh đuốc bốn bề, lẩm bẩm:

"Xem ra kẻ địch không ít, tại sao bốn bề toàn là ánh đuốc thế này?".

Đột nhiên có ánh lửa xông lên tới trời, cao đến bốn năm trượng rồi đột nhiên nổ bùng ra, đốm lửa bay tứ tán, ánh đuốc xung quanh đều đột nhiên tắt hết.

Rồi có tiếng áo quần sột soạt, Chung Nhất Hào xuất hiện trước mặt bọn Cốc Hàn Hương như tướng nhà trời, người mặc kình trang, lưng quấn một thanh miến đao, mặt che vải đen.

Chỉ thấy y ôm quyền hành lễ, nói:

"Phu nhân hãy mau quay về, ra ngoài trong đêm lạnh thế này, sẽ trúng phong hàn".

Cốc Hàn Hương nói:

"Trong cốc đã xảy ra chuyện gì?".

Chung Nhất Hào nói:

"Có vài kẻ lai lịch bất minh, xông vào trong cốc, đả thương sáu người, thuộc hạ đã phái người vây bắt, phu nhân đừng nên lo lắng, hãy quay về nghỉ ngơi".

Đột nhiên tiếng la lại vang lên truyền vào trong tai, lúc này âm thanh rất hỗn loạn.

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân hãy quay về, thuộc hạ sẽ đích thân đi điều tra, lát nữa sẽ về bẩm báo". Nói vừa dứt, người đã vọt lên, biến mất vào trong màn đêm.

Cốc Hàn Hương nhìn theo bóng dáng Chung Nhất Hào, quay đầu lại hỏi Miêu Tố Lan:

"Tỷ tỷ, chúng ta có cần đi xem thử hay không".

Miêu Tố Lan mỉm cười, dịu dàng nói:

"Phu nhân đừng nên lo lắng, trong Mê Tông Cốc có nhiều cao thủ như thế, dù cho hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đến đây cũng có thể chống lại, huống hồ chi tình thế lúc này vẫn chưa ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Nếu đại ca ở nhà, ta sẽ không lo như thế này ...".

Đột nhiên có tiếng bước chân hỗn loạn, đột nhiên Hoắc Nguyên Kha dắt theo khoảng hơn hai mươi người đuổi đến.

Chỉ thấy La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha phất tay một cái, những hào khách lục lâm phía sau lưng của y đột nhiên tản ra, bao vây Cốc Hàn Hương, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà vào trong.

Miêu Tố Lan nhíu mày, ngầm vận công chuẩn bị, giả vờ đưa tay vuốt tóc, đẩy nhẹ Vạn Ánh Hà một cái.

Cốc Hàn Hương đối diện tình thế hiểm ác thế này, tựa như không hề hay biết, nhìn lên mặt Hoắc Nguyên Kha hỏi:

"Trong cốc chúng ta có kẻ địch, ngươi có biết hay không?".

Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng nói:

"Ồ! Biết".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chung Nhất Hào nói với ta, kẻ địch đã vượt qua ba trạm canh gác, đả thương sáu người".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Điều này thì thuộc hạ không biết".

Cốc Hàn Hương nói:

"Sao ngươi không đi điều tra thử xem?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Cái gì ...".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài nói:

"Ngươi tuy không hợp cới Chung Nhất Hào, nhưng cũng nhận sự ủy thác của đại ca ta, hiện nay trong Mê Tông Cốc, chỉ có hai người các ngươi là võ công giỏi nhất, có thể khuất phục được mọi người, chao ôi! Các ngươi không biết làm lành với nhau, cho nên chuyện trong cốc chúng ta mới rối loạn thế này ...".

Hoắc Nguyên Kha cười nhạt một tiếng, chưa kịp trả lời thì Cốc Hàn Hương lại nói tiếp:

"Chung Nhất Hào đã đi điều tra, ngươi hãy giúp y một tay!".

La Phù Nhất Tẩu thấy lời nói của nàng, trong sự mềm mỏng có cả một sức mạnh không thể kháng cự nổi, thế rồi mới gật đầu nói:

"Được thôi!".

Cốc Hàn Hương thấy y trả lời như thế, vẫn đứng đấy, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, thở dài lại nói:

"Ngươi đã hứa với ta, tại sao không mau đi điều tra?".

La Phù Nhất Tẩu kêu ồ một tiếng, xoay người chậm rãi bước đi. Bọn người bao vây Cốc Hàn Hương nhìn thấy Hoắc Nguyên Kha quay đầu mà không ngó lại, hoang mang không biết thế nào, Lĩnh Nam Nhị Kỳ đưa mắt nhìn nhau, định ra tay trước, đột nhiên Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quần hào bốn bên nói:

"Các ngươi cũng đi đi!" lời nói dịu dàng khéo léo, dễ nghe vô cùng.

Bọn người bao vây bốn bên nghe thế đều sững người ra, chỉ thấy trong lời nói mềm mỏng của nàng hàm chứa sự tin tưởng và uy nghiêm không gì sánh được, khiến cho người ta không thể kháng cự nổi, đều xoay người chậm rãi bước ra.

Chỉ có Lĩnh Nam Nhị Kỳ đều đứng yên, trên mặt lộ ra tia sát cơ.

Cốc Hàn Hương lo lắng nhìn hai người rồi bước thẳng về phía ấy.

Vạn Ánh Hà nhíu mày, lật tay cầm chuôi kiếm, đang định đi theo bảo vệ, nhưng lại bị Miêu Tố Lan giật nhẹ chéo áo kéo lại.

Lĩnh Nam Nhị Kỳ thấy Cốc Hàn Hương bước tới mà không hề phòng bị, thì cảm thấy bất ngờ, trong nhất thời, đứng sững ra, không biết có nên thừa cơ ra tay hay không?

Cốc Hàn Hương bước gần tới hai người, thở dài nhẹ một tiếng nói:

"Các người có lời muốn nói với ta sao?".

Lĩnh Nam Nhị Kỳ sững người ra nói:

"Không có! Đêm lạnh sương nặng, phu nhân hãy bảo trọng thân thể, chỉ có mấy tên vô danh tiểu tốt xông vào trong cốc, chẳng có chuyện gì lớn cả, phu nhân hãy quay về nghỉ ngơi, chờ đợi tin tốt" nói xong thì chạy ra ngoài cốc.

Cốc Hàn Hương cao giọng nói:

"Đại ca hiện giờ không có trong cốc, các người đã cực nhọc!".

Chỉ nghe Lĩnh Nam Nhị Kỳ từ xa nói với tới:

"Đa tạ phu nhân ..." tiếng chưa dứt, người đã khuất bóng.

Miêu Tố Lan nhìn thấy tình thế hung hiểm này đã bị nàng dễ dàng dập tắt, nhủ thầm:

"Quá nguy! Quá nguy!".

Rồi Cốc Hàn Hương xoay người, bước tới, nói:

"Tỷ tỷ, chúng ta có cần đi ra xem thử hay không?".

Miêu Tố Lan nhủ thầm:

"Bọn Hoắc Nguyên Kha đãcó lòng giết nàng, lúc nào cũng có thể ra tay, trước mắt hiện giờ ở phía ngoài đang lúc hỗn tạp, nếu đi ra qủa hực có điều bất tiện, chi bằng cứ vào nấp trong nhà thì hơn".

Nàng là người già dặn, chỉ trong một ngày thì đã có thể thấy được Cốc Hàn Hương là người không hề có tâm cơ, thế rồi mới nói:

"Chúng ta hãy quay về thôi! Đã có nhiều người đi điều tra, dù cho kẻ địch có nhiều hơn nữa cũng không cần lo, chúng ta có đi cũng chẳng giúp được gì!".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

"Được! chúng ta quay về thôi!" rồi quay lưng vào trong nhà trở lại.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đi sát theo sau, ba người lại quay vào trong nhà.

Cốc Hàn Hương trong lòng lo lắng ngồi trong nhà lặng lẽ không lên tiếng.

Nàng chưa bao giờ nghĩ ngợi nhiều đến thế, chỉ cảm thấy trăm mối tơ vò, trong lòng có trăm vạn lời nói nhưng không biết trước tiên phải nói lời nào.

Chỉ nghe có tiếng bước chân nặng nề truyền tới, hình như đã có người bước vào trong cánh cổng bằng tre, Vạn Ánh Hà, Miêu Tố Lan đã âm thầm vận công chuẩn bị, trong tay cầm chặt ám khí, Cốc Hàn Hương thì mở to mắt nhìn về phía hai cánh cửa.

Chỉ nghe ở ngoài cửa có giọng nói nặng nề vang lên:

"Phu nhân có ở nhà không?".

Cốc Hàn Hương đang định lên tiếng thì bị Miêu Tố Lan xua tay cản lại.

Chỉ nghe hai cánh cửa mở ra, một người mặc kình trang tay cầm binh khí bước sải vào.

Miêu Tố Lan đột nhiên phóng ra dải lụa trắng, đánh thẳng về phía đại hán đang bước vào trong phòng ấy.

Mảnh vải trắng chưa đánh đến người ấy thì Cốc Hàn Hương hình như đã nhìn thấy người ấy là ai, kêu lớn:

"Mau ngừng tay!" vội vàng đứng dậy lao về phía ấy.

Miêu Tố Lan gập cổ tay thu lại mảnh lụa trắng, nói:

"Phu nhân, người ấy là ai?".

Hai vai lách một cái, lao ra trước.

Chỉ thấy đại hán vừa mới bước vào cửa loạng choạng thối lui hai bước rồi ngã xuống đất.

Vạn Ánh Hà cũng nhìn thấy người ấy, kinh hoảng kêu lên một tiếng rồi lao tới, đưa tay đỡ người ấy dậy.

Miêu Tố Lan thấy tình thế không hay, định thần người nhìn lại, chỉ thấy đó là một đại hán tuổi khoảng tứ tuần, mặt mũi trắng bệt, hai mắt nhắm chặt, ở khóe miệng có vệt máu, rõ ràng là bị người ta dùng thủ pháp của nội gia đánh bị thương.

Miêu Tố Lan hạ giọng hỏi:

"Người này là ai?".

Vạn Ánh Hà nói:

"Đó là Nhập Vân Long Tiền Bính, một trong Giang Bắc Ngũ Long có mối giao tình rất sâu với minh chủ".

Cốc Hàn Hương chậm rãi đưa tay lên, hai hàng nước mắt nhỏ xuống, lấy tay áo chùi vệt máu trên khóe miệng Tiền Bính, dịu dàng hỏi:

"Tiền huynh đệ, ai đã đả thương đệ?".

Nàng hỏi liền mấy tiếng nhưng không nghe Tiền Bính trả lời.

Miêu Tố Lan nhẹ thở dài, nói:

"Phu nhân, y bị thương rất nặng nề, hơi thở rất yếu, hãy mau đỡ y nằm xuống nghỉ ngơi, tiện thiếp cũng biết chút ít về y đạo, coi thử có thể giữ được chân khí của y hay không ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đại ca y đạo tinh thâm, chỉ cần chưa đứt hơi thì vẫn có thể cứu được, chao ôi, đáng tiếc là chàng không có trong cốc!".

Vạn Ánh Hà chậm rãi đỡ Tiền Bính nằm xuống đất, Miêu Tố Lan ngồi xuống, bắt đầu xoa bóp trên người Tiền Bính.

Khoảng một tuần trà nóng sau, hơi thở của Tiền Bính đột nhiên trở nên nặng nề.

Miêu Tố Lan đã mồ hôi đầy trán, hạ giọng nói với Vạn Ánh Hà:

"Muội muội, hãy mau rót một chén nước nóng, để cho y uống vào". Rồi hai tay đột nhiên tăng lực, xoa bóp vào ba huyệt ở trước ngực của y.

Chỉ nghe Nhập Vân Long Tiền Bính hít một hơi, đột nhiên mở mắt, vẻ mặt đầy thống khổ, nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Phu nhân ..." vừa nói ra hai chữ thì ánh nến trong phòng lắc lư, Chung Nhất Hào đột nhiên xuất hiện ở trong sảnh.

Người này đến thật bất ngờ, người trong sảnh đều ngạc nhiên.

Miêu Tố Lan hít một hơi dài, đứng dậy nói:

"Chung đại hiệp công lực thật thâm hậu ...".

Chung Nhất Hào không để nàng nói xong, nói chen vào:

"Tại hạ không hề biết chút y thuật ...".

Miệng tuy nói khiêm tốn như thế, nhưng đã chậm rãi cúi đầu, hình như xem xét vết thương của Tiền Bính.

Cốc Hàn Hương thở dài, nói:

"Đáng tiếc là y không thể nói là đã bị ai đả thương!".

Chung Nhất Hào ngồi xuống, đưa tay phải ra, chụp vào cổ tay phải của Tiền Bính, ngầm vận chân khí, cổ tay phải đưa lên, Tiền Bính đột nhiên lăn người, từ nằm ngửa thì trở thành nằm sấp.

Cốc Hàn Hương giật mình hỏi:

"Ngươi làm gì? Y đã bị thương rất nặng! Ngươi còn đối xử với y ...".

Chung Nhất Hào giơ tay trái lên, vỗ ba chưởng nhanh chóng lạ thường vào trong lưng Tiền Bính rồi tung người thối lui ra.

Nói cũng thật kỳ lạ, Tiền Bính bị Chung Nhất Hào vỗ ba chưởng lên lưng thì đột nhiên xoay người, ngồi dậy, chậm rãi đưa mắt nhìn tất cả mọi người trong sảnh rồi nói:

"Phu nhân, sau khi đại ca quay về, bảo đại ca đừng luyến tiếc chức vị minh chủ lục lâm này ..." nói đến đó thì đột nhiên ho một trận rồi phun ra bốn năm búng máu tươi.

Chung Nhất Hào lạnh lùng hỏi:

"Tiền Bính, hãy hít một hơi, nói xong rồi hãy chết".

Cốc Hàn Hương lòng dạ thiện lương, nhìn thấy sắc mặt thống khổ của Tiền Bính thì lại rơi nước mắt, lấy ra chiếc khăn tay trắng muốt lau vết máu trên miệng của y.

Chỉ nghe Tiền Bính thở dốc rồi nói:

"Nội phủ của đệ đã bị đánh nát, chỉ e ... khó ...

chống chọi ...".

Chung Nhất Hào quát lớn:

"Là ai đã đả thương ngươi?".

Tiền Bính hai mắt đã nhắm lại, nghe Chung Nhất Hào quát lớn như thế, đột nhiên mở ra, ngập ngừng nói:

"Là một ...".

Đột nhiên một trận gió xông vào trong phòng.

Chung Nhất Hào đột nhiên lách qua một bên, lật tay vỗ ra một chưởng.

Chỉ nghe một giọng nói nặng nề quát lên:

"Chung huynh sao lại ra tay đả thương người". Một luồng ám kình lao tới phía trước mặt.

Chung Nhất Hào lạnh lùng hừ một tiếng, lui ra sau hai bước, người ấy cũng bị luồng chưởng phong mạnh mẽ của Chung Nhất Hào đẩy lùi ra bên ngoài.

Lúc này, bọn Cốc Hàn Hương, Miêu Tố Lan cũng đã nhìn thấy rõ người ấy chính là La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha.

Hoắc Nguyên Kha hơi dừng lại rồi bước vào trong cửa.

Chung Nhất Hào đột nhiên bước dấn về phía trước hai bước, chụp tay Tiền Bính, giơ lên, hỏi:

"Là ai đã đả thương ngươi, nói mau!".

Y hỏi liền mấy tiếng nhưng không nge Tiền Bính trả lời, đưa tay xuống sờ thì thấy Tiền Bính đã đứt hơi mà chết.

Cốc Hàn Hương đột nhiên bước về phía trước, đưa tay tát tới.

Chỉ nghe bốp một tiếng, trên má Chung Nhất Hào đã bị một cái tát.

Cái tát này rất mạnh, Chung Nhất Hào bị đánh đến lảo đảo, vì y che mặt cho nên không thấy thần sắc của y như thế nào, chỉ thấy y chậm rãi đặt Tiền Bính xuống nói:

"Phu nhân, thuộc hạ có gì không đúng?" lời nói rất ôn hòa, không hề tức giận.

Cốc Hàn Hương đây là lần đầu tiên ra tay đánh người, đánh xong thì ngẩng đầu lên nói:

"Y đã bị nội thương trầm trọng, thế mà ngươi lại còn dày vò y như thế ...".

Bên tai nghe Chung Nhất Hào cười lớn:

"Thuộc hạ nào dám, y quả thực đã bị trọng thương, đã không còn thuốc gì có thể chữa được, thuộc hạ đã dùng chân khí đưa vào trong ba đại huyệt sau lưng của y, giúp cho chân khí của y vốn tản mát khắp nơi tụ lại trong đơn điền, mong có thể làm cho y hồi quang phản chiếu kể lại mọi chuyện, nào ngờ không thể làm được, chao ôi! Thuộc hạ ra tay lỗ mãng, không nói trước với phu nhân, cũng khó trách phu nhân hiểu nhầm!".

Hoắc Nguyên Kha đột nhiên cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu nhìn Chung Nhất Hào, mặt có vẻ khinh miệt.

Cốc Hàn Hương vốn đã tin lời Chung Nhất Hào, nhưng nghe Hoắc Nguyên Kha cười nhạt, trong lòng lại sinh hoài nghi, chớp mắt chép miệng:

"Nếu có đại ca ở đây, ta không cần suy nghĩ những chuyện như thế này!".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân, Chung đại hiệp nói không sai".

Chung Nhất Hào quay nhìn Hoắc Nguyên Kha, lạnh lùng nói:

"Hoắc huynh cười cái gì?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Chuyện của huynh đệ, Chung huynh cũng hỏi, hình như đã quản quá nhiều điều?".

Chung Nhất Hào giận dữ nói:

"Hoắc huynh sớm không cười, muộn không cười, sao lại vừa lúc huynh đệ nói xong thì cười nhạt, không biết có ý gì?".

Hoắc Nguyên Kha biến sắc, trong mắt phóng ra tia nhìn ác độc, chậm rãi bước tới, giơ chưởng phải lên.

Chung Nhất Hào hạ giọng nói:

"Phu nhân hãy mau tránh ra". Rồi đề chân khí lên đơn điền, hai chưởng để ngang phía trước ngực.

Cốc Hàn Hương trong lòng lo lắng, cao giọng kêu:

"Đừng động thủ". vội vàng bước tới, đứng giữa chỗ hai người.

Hoắc Nguyên Kha trong mắt lộ ra tia sát cơ, lạnh lùng nói:

"Phu nhân không chịu tránh ra, một khi thuộc hạ thu thế không kịp, đến lúc đó đả thương phu nhân ...".

Đột nhiên nghe một giọng nói ồm ồm uy nghiêm từ ngoài phòng vang lên:

"Nếu đả thương nàng, ngươi cảm thấy nên thế nào?".

Cốc Hàn Hương nghe giọng nói ấy thì đã biết là ai, vội vàng kêu:

"Đại ca! cuối cùng chàng đã trở về, chao ôi! Nếu chàng không về, muội buồn biết mấy".

Hoắc Nguyên Kha thu chưởng lại, quay đầu nhìn ra, chỉ thấy Hồ Bách Linh mặt mũi phong trần,

chậm rãi bước vào trong phòng.

Cốc Hàn Hương chạy vội đến, nói:

"Đại ca! Tiền huynh đệ đã chết, nếu huynh về sớm nửa canh giờ, y có lẽ không chết".

Hồ Bách Linh đưa tay phải đỡ Cốc Hàn Hương, ánh mắt nhìn lên thi thể của Tiền Bính, buồn bã hỏi:

"Y đã chết bao lêu?".

Miêu Tố Lan chen vào nói:

"Chưa đầy một khắc".

Hồ Bách Linh ngồi xuống, đưa tay sờ vào ngực trước của Tiền Bính, nói:

"Không thể cứu được nữa!" rồi lại chậm rãi đứng lên, quay đầu nhìn Hoắc Nguyên Kha, Chung Nhất Hào nói:

"Đánh trống triệu tập các huynh đệ, ta có chuyện muốn tuyên cáo".

Chung Nhất Hào ôm quyền thối lui ra trước, Hoắc Nguyên Kha đứng yên tại chỗ, trầm ngâm một lúc lâu mới nói:

"Đêm nay Mê Tông Cốc chúng ta có cường địch đến, đã xông qua bốn trạm gác, đả thương mười hai vị huynh đệ".

Hồ Bách Linh nói:

"Đã biết".

Hoắc Nguyên Kha lại nói:

"Thuộc hạ dắt người đuổi theo, đã đọ với người đó một chưởng, chỉ cảm thấy khó phân thắng bại, có lẽ kẻ địch thấy hậu viện chạy đến, cho nên đọ xong chưởng đó với thuộc hạ thì bỏ chạy mất".

Hồ Bách Linh kêu ừ một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

Hoắc Nguyên Kha ngừng một lát lại nói:

"Khinh công của đối phương rất cao cường, đi nhanh như điện chớp, thuộc hạ đuổi theo không kịp".

Hồ Bách Linh hỏi:

"Hoắc huynh có nhìn thấy mặt mũi kẻ ấy ra sao không?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Kẻ địch hình như đã có chuẩn bị, người đọ chưởng với thuộc hạ đầu đội khăn đen, không thể nhìn thấy được diện mạo của y ...".

Y ngừng một lát rồi lại nói:

"Song hiện nay trong võ lâm, trừ những người tự xưng là danh môn chính phái, cao thủ trong chốn lục lâm đều dưới trướng của minh chủ, chỉ có một hai người là không phải người của chúng ta, nhưng cũng là kẻ có danh tiếng, thuộc hạ tuy chưa gặp nhưng đã nghe danh lâu, nếu những kẻ này đến Mê Tông Cốc có ý muốn dành chức minh chủ thì sẽ đường đường chính chính tìm minh chủ để đọ sức, tuyệt không ám toáng, người thuộc hạ suy đoán kẻ địch đêm nay chắc là những người tự xưng dnah môn chính phái".

Hồ Bách Linh nói:

"Lời suy đoán này quả thực rất có kiến giải ...".

Hoắc Nguyên Kha cười lớn nói:

"Lời thuộc hạ, không phải là không có bằng cứ".

Hồ Bách Linh xua tay ngăn không cho y nói tiếp, rồi bảo:

"Trước mắt chuyện lớn đang nhiều, Hoắc huynh trước tiên hãy lui xuống, đợi chốc nữa đến Tụ nghị đường rồi hẵng bàn tiếp".

Hoắc Nguyên Kha vẫn mỉm cười, ôm quyền cáo lui.

Vạn Ánh Hà nhìn Hoắc Nguyên Kha khuất xa rồi mới nói:

"Kẻ này cao ngạo, chỉ e rằng có âm mưu khác".

Hồ Bách Linh thở dài, nói:

"May mà ta đã đoán được trong cốc có chuyện, ngày đêm chạy về đây ...".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài nói:

"Từ ngày đại ca ra đi, hai người Chung, Hoắc như nước với lửa, chuyện lớn chuyện nhỏ đều tranh

chấp với nhau ...".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Chuyện này ta đã sớm dự liệu, nhưng không ngờ bọn họ lại ra tay trắng trợn như vậy ...".

Cốc Hàn Hương đột nhiên bước tới, ngồi xuống bên cạnh chàng.

Hồ Bách Linh cảm thấy hành động của ái thê rất bất ngờ, không khỏi quay đầu nhìn nàng.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương chảy hai dòng nước mắt, nói:

"Đại ca, chàng đừng làm minh chủ lục lâm nữa, mấy ngày hôm nay, thiếp thường cảm thấy có rất nhiều chuyện hung hiểm, trong lòng quả thực rất e sợ".

Hồ Bách Linh hạ giọng an ủi:

"Nàng sợ gì, chắc là cảm thấy Hoắc Nguyên Kha sắp bội phản ta?".

Đột nhiên nghe ba tiếng trống từ xa vang vọng tới.

Hồ Bách Linh đứng dậy, vuốt nhẹ vai ái thê, nói:

"Hãy quay về phòng nghỉ ngơi!

Ta đi một chốc sẽ về". Rồi thuận tay ôm xác của Nhập Vân Long Tiền Bính đi thẳng về phía Tụ nghị đường.

Trong đại sảnh đã đốt hai mươi bốn cây đuốc lớn, ánh sáng tràn ngập trong gian phòng.

Hồ Bách Linh hít một hơi dài, tinh thần phấn chấn, bước vào trong sảnh, đặt thi thể Tiền Bính xuống, đi về phía chỗ chiếc ghế minh chủ.

Chung Nhất Hào trước tiên ôm quyền làm lễ, quần hào Giang Bắc cũng hành lễ tham kiến.

Hồ Bách Linh lạnh lùng nhìn Hoắc Nguyên Kha, Hoắc Nguyên Kha lập tức cúi đầu ôm quyền, cao giọng nói:

"Bái kiến minh chủ".

Hồ Bách Linh phất tay nói:

"Miễn".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Thuộc hạ có chuyện bẩm báo".

Hồ Bách Linh nói:

"Có phải là chuyện thả hai đạo nhân phái Võ Đang không?".

Hoắc Nguyên Kha ngạc nhiên nói:

"Minh chủ mắt thần như điện ...".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói tiếp:

"Hoắc huynh là lãnh tụ quần hào Giang Nam, trước đây duy ngã độc tôn, lần này chịu dưới trướng của huynh đệ, trong lòng chỉ e có chút không phục".

Hoắc Nguyên Kha chậm rãi nhìn Lĩnh Nam Nhị Kỳ, nói:

"Thuộc hạ không dám".

Hồ Bách Linh nói:

"Hoắc huynh nếu muốn thay huynh đệ chấp chưởng chức minh chủ thì trước mắt là cơ hội tốt nhất".

Hoắc Nguyên Kha trong lòng nhộn nhạo, nén không được hỏi:

"Không biết cơ hội gì ..." vừa mới nói ra thì đã biết lỡ lời, vội vàng im lặng.

Hồ Bách Linh thần thái nhẹ nhàng, cười sang sảng:

"Giờ ngọ ngày mai, có người đến Mê Tông Cốc chúng ta, Hoắc huynh nếu thắng được người ấy, huynh đệ sẽ nhường chức minh chủ, lập tức cuốn gói rời khỏi đây".

Hoắc Nguyên Kha trong lòng vẫn nhớ mãi chuyện bại trong tay Hồ Bách Linh từ năm ngoái, nghe Hồ Bách Linh nói thành thực như thế, hình như không phải là lời giả dối, thế rồi mới hỏi:

"Nếu như thuộc hạ không thể thắng được người này, không biết sẽ bị xử phạt thế nào?".

Hồ Bách Linh đột nhiên nghiêm mặt, mặt mũi trang nghiêm nói:

"Nếu không thể thắng được người này, từ nay về sau phải nghe lời của ta, đừng có ý ngông cuồng nữa".

Cười nhạt một tiếng lại nói:

"Nếu không thắng được, bổn tọa sẽ ra tay cho Hoắc huynh mở rộng tầm mắt để huynh đệ đừng ôm lòng bất phục đối với chuyện thất bại trong chuộc tranh đoạt chức minh chủ năm ngoái".

Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng hừ một tiếng, chậm rãi thối lui hai bước, cúi đầu.

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn quần hào, đứng dậy, đến trước thi thể của Tiền Bính, ánh mắt của quần hào của quần hào trong Tụ nghị đường đều nhìn về phía Hồ Bách Linh.

Chỉ thấy chàng cúi người xuống, một tay nâng thi thể của Tiền Bính lên nói:

"Các vị hãy xem y bị loại võ công gì đả thương?".

Giọng nói trầm lắng đầy bi thương.

Chung Nhất Hào bước tới, nhìn kỹ càng lên người Tiền Bính rồi nói:

"Theo ý của thuộc hạ, hình như là đã trúng Đại lực kim cương chưởng hoặc Tiểu thiên tinh thủ pháp".

Hồ Bách Linh chỉ mỉm cười chứ không nói.

Quần hào Giang Bắc đi theo sau lưng Chung Nhất Hào, chậm rãi bước qua, nhìn một lượt, nhưng không ai có ý kiến gì.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha đợi Chung Nhất Hào dẫn quần hào Giang Bắc lui xuống rồi mới bước tới, nhìn kỹ càng lên người Tiền Bính rồi nói:

"Ý của thuộc hạ không giống với Chung huynh, Tiền huynh chắc là bị loại võ công như Miên chưởng trong phái Võ Đang đánh bị thương".

Hồ Bách Linh nhẹ nhàng đặt thi thể Tiền Bính xuống, căn dặn vài đại hán trong sảnh:

"Các người hãy dùng vải trắng bọc thi thể của y lại, đặt ở trong Tụ nghị đường, tạm thời chưa chôn". Nói xong thì chậm rãi bước về chỗ ngồi.

Bốn đại hán mặc y phục màu đen mang theo đao y lời mang xác Tiền Bính xuống.

Hồ Bách Linh nhìn quanh đại sảnh một vòng, vẻ mặt trang nghiêm nói:

"Huynh đệ được các vị yêu thương, trở thành minh chủ, vốn là muốn mượn sức của các vị để làm nghiệp lớn, một là tẩy rửa cái nhục là tặc phỉ trong mắt của người đời, nào ngờ thời gian không đợi

ta, Mê Tông Cốc chúng ta đã sắp xảy ra một trận phong ba ...".

Chàng thở dài nhẹ một tiếng rồi nói tiếp:

"Quần hào lục lâm trong thiên hạ liên thủ kết minh, về thực lực mà nói, không thua bất cứ môn phái lớn mạnh nào trong võ lâm, nhưng các danh môn chân phải trong võ lâm không để yên cho chúng ta, hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đã để ý đến mọi hành động của Mê Tông Cốc chúng ta, không những ngầm phái đệ tử dọ xét động tĩnh của Mê Tông Cốc mà còn có ý muốn xâm phạm ...".

Chung Nhất Hào cao giọng nói:

"Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, ỷ người đông thế mạnh, thường chống đối người trong lục lâm chúng ta. Theo ý của tại hạ, chi bằng mượn thời cơ này đánh với bọn chúng một trận, thù mới hận cũ tính một lúc cho xong".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang tuy có danh tiếng rất lớn trên giang hồ, nhưng không thể nào lật đổ được cơ nghiệp trong Mê Tông Cốc chúng ta, hiện nay có một chuyện hệ trọng hơn uy hiếp sự tồn vong của Mê Tông Cốc chúng ta".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Không biết chuyện hệ trọng gì, mong minh chủ nói rõ".

Hồ Bách Linh quay đầu nhìn Hoắc Nguyên Kha, nói:

"Hoắc huynh xuất đạo đã lâu, chẳng hay có biết Âm Thủ Nhất Ma hay không?".

Hoắc Nguyên Kha trầm ngâm rất lâu rồi nói:

"Hình như đã nghe có người nói đến!".

Hồ Bách Linh nói:

"Hoắc huynh đã nghe nói đến Âm Thủ Nhất Ma, chắc là cũng nghe người ta nhắc đến kẻ có tên gọi là Phong Thu?".

Hoắc Nguyên Kha ngửa mặt suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói:

"Có phải là người mà bốn mươi năm trước danh lừng giang hồ, được người ta gọi là Thần Trượng Ông hay không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Không sai, chính là người này".

Hoắc Nguyên Kha mặt đổi sắc, người hơi run, nói:

"Nếu kẻ anỳ vẫn còn sống trên đời, chức minh chủ lục lâm chắc chắn thuộc về y".

Hồ Bách Linh cười nhạt một tiếng, nói:

"Hoắc huynh trước nay tự phụ võ công cao cường, không biết tại sao khi nghe đến cái tên Thần Trượng Ông Phong Thu thì lại lo lắng đến thế?".

Hoắc Nguyên Kha cảm thấy mặt nóng lên, cúi đầu mà không nói gì.

Hồ Bách Linh đột nhiên cao giọng, nói:

"Có mấy lão ma đầu ẩn cư đã lâu, nay được Phong Thu cầm đầu, đã sắp tái suất giang hồ, nếu như bọn họ chỉ vì chức minh chủ lục lâm, huynh đệ sẽ dâng hai tay, song, bọn họ tái suất giang hồ không phải chỉ có thế ...".

Chàng dừng một lát rồi lại nói:

"Từ canh ba đêm nay trở đi, Mê Tông Cốc chúng ta bắt đầu canh phòng cẩn mật, bất luận là ai, nếu không được bổn tọa cho phép thì không được tự tiện ra vào, kẻ nào trái lại sẽ bị xử tử". Nói đến câu cuối cùng thì chữ nào cũng như đá vàng gõ vào nhau, găm vào trong tai của quần hùng, những người có võ công hơi kém thì tim đập thình thình.

Chàng vốn rất uy võ, khi nhìn quanh thì mọi người đều hoảng sợ, lúc này râu dựng ngược lên, ánh mắt như điện, mắt nhìn tới chỗ nào thì quần hào chỗ ấy đều cúi đầu.

Hồ Bách Linh thấy quần hào đều khiếp sợ trước thần oai của mình, chậm rãi ngồi xuống nói:

"Chung huynh hãy chọn ra hai mươi người võ công cao cường phụ trách tuần tra quanh núi, các trạm canh gác một khi nhận được tin, lập tức phải đến viện trợ".

Chung Nhất Hào cúi người ôm quyền nói:

"Thuộc hạ tuân lệnh".

Ánh mắt Hồ Bách Linh nhìn về phía Lĩnh Nam Nhị Kỳ, nói:

"Các vị hãy chọn năm người trong cao thủ vùng Lĩnh Nam giữ ở cửa cốc, hễ có người vào cốc,

đều buộc họ phải đưa thiệp cầu kiến, nếu như gặp phải người không chịu đưa thiệp, hai vị hãy ra tay ngăn cản, giết chết không tha".

Lĩnh Nam Nhị Kỳ cúi người nhận lệnh.

Hồ Bách Linh lại quay về phía Lao Sơn Tam Hùng nói:

"Ba vị hãy thay bổn tọa chưởng lý hình quy, hễ có người trái lại bốn điều giới luật, thì phải giết chết!".

Lao Sơn Tam Hùng ôm quyền nói:

"Thuộc hạ nhận lệnh".

Hồ Bách Linh đột nhiên cao giọng nói:

"Giờ ngọ ngày mai, tất cả các vị phải đem theo binh khí đến tụ hội tại Tụ nghị đường, ngoại trừ những người phải đi canh gác, tất cả phải đến Tụ nghĩa sảnh trước giờ ngọ để đợi lệnh".

Hoắc Nguyên Kha đột nhiên ôm quyền nói:

"Minh chủ sao không sai khiến thuộc hạ, chả lẽ võ công của thuộc hạ không đủ đảm trách những việc hệ trọng hay sao?".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Bổn tọa trước nay đều coi hai vị Hoắc huynh, Chung huynh là hai cánh tay trái phải, cho nên khi rời cốc mới nhờ hai vị lo mọi chuyện lớn nhỏ trong cốc, song giờ ngọ ngày mai Hoắc huynh phải động thủ với người ta, nếu như bổn tọa lại sai khiến, e rằng sẽ làm phân thần Hoắc huynh, đêm nay hãy nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai xin chúc Hoắc huynh mở cờ đắc thắng, mã đáo thành công, bổn tọa cũng sẽ nhường chức lục lâm minh chủ ..." chàng không đợi Hoắc Nguyên Kha trả lời, giơ tay phất một cái, nói:

"Tan hội". Rồi bước ra ngoài sảnh.

Quần hào thấy bóng dáng Hồ Bách Linh dần khuất rồi mới kéo nhau rời khỏi sảnh.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, giờ ngọ chưa tới, Hồ Bách Linh đã mang theo kiếm và gậy đến Tụ nghĩa sảnh, quần hào cũng đã đến, ai nấy đều mang theo binh khí, không khí trong đại sảnh yên ắng lạ thường.

Hoắc Nguyên Kha thì eo cột ngọn roi đầu rắn, toàn thân mặc kình trang, tinh thần sung mãng, xem qua đêm qua đã vận công điều tức.

Hồ Bách Linh bước vào trong sảnh, quần hào ôm quyền đứng lên chào, Hồ Bách Linh một mặt cúi đầu làm lễ, bước chậm rãi tới chỗ ngồi.

Trong khoảnh khắc, Chung Nhất Hào dắt theo hai mươi cao thủ Giang Bắc cũng đã chạy về Tụ nghĩa sảnh.

Người này vẫn mặc trường sam, mặt mũi che kín, ở eo dắt theo thanh miến đao, bước tới chiếc bàn lớn, ôm quyền nói:

"Nhờ phước lớn thần oai minh chủ, đêm qua không có chuyện gì xảy ra".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Chung huynh đã cự khổ nhiều".

Nói chưa xong, đột nhiên thấy Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa vội vàng chạy vào trong đại sảnh, hai tay cầm một ống màu đỏ, cung kính dâng lên cho Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh mở ra xem, nói:

"Hãy đưa y vào đây!".

Ba Thiên Nghĩa trả lời một tiếng rồi xoay người bước ra.

Hồ Bách Linh quay sang nhìn Hoắc Nguyên Kha nói:

"Hoắc huynh hãy xem qua".

La Phù Nhất Tẩu nhận lấy, chỉ thấy trên phong thư viết rằng:

"Sư đệ Trương Kính An bái chào". Không khỏi nhíu mày, nói:

"Người này có thật là sư đệ của minh chủ không?".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Võ công trong thiên hạ vốn là một nhà, người này và sư môn có chút quan hệ, tự xưng là sư đệ, cũng có thể tạm cho là được".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Nếu người này quả thật là sư đệ của minh chủ, thuộc hạ không dám động thủ với y, một khi lỡ tay làm tổn thương y, há chẳng phải không nể mặt minh chủ hay sao?".

Hồ Bách Linh lắc đầu nói:

"Khi đọ sức với nhau, Hoắc huynh hãy cứ ra tay thống khoái, chỉ cần Hoắc huynh có thể thắng được y, bị thương hay mất mạng cũng không luận, chỉ e rằng Hoắc huynh bị thương dưới tay đối phương ...".

Hoắc Nguyên Kha bị Hồ Bách Linh nói khích, nhất thởi tức giận, cười nhạt một tiếng nói:

"Minh chủ cứ yên tâm, thuộc hạ hôm nay nếu không thể thắng được kẻ này, cũng không còn mặt mũi gì gặp ...".

Hồ Bách Linh ho lớn một tiếng, cắt lời Hoắc Nguyên Kha, nói:

"Thắng bại là chuyện thường trong giang hồ, Hoắc huynh không cần phải thề thốt như thế".

Toàn căn đại sảnh im lặng, không hề nghe bất cứ âm thanh gì, nhưng sát khí thì đằng đằng.

Một lát sau, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa, Câu phách sách Tống Thiên Trạch dắt theo một trung niên tuổi khoảng tam tuần, chậm rãi bước vào trong sảnh.

Người này mặc trường sam màu xanh da trời, xem ra rất yếu đuối, nhưng khí độ thì lại rất trầm ổn, đưa mắt nhìn quanh đại sảnh một vòng rồi bước thẳng tới chiếc bàn gỗ đặt ở giữa, còn cách năm bước thì ngừng lại, ôm quyền làm lễ nói:

"Sư huynh hồng đồ đại triển, nay là minh chủ của lục lâm thiên hạ, tiểu đệ sống trong chốn núi sâu, cho đến hôm nay mới chậm trễ chạy đến chúc mừng, mong sư huynh rộng lượng tha thứ cho".

Hồ Bách Linh cười nhạt nói:

"Sư huynh đệ chúng ta đã hơn mười năm không gặp?".

Người ấy cung kính đáp:

"Đã mười năm lẻ ba mươi tháng".

Hồ Bách Linh nói:

"Đệ ngàn dặm đến đây, chắc là chỉ chúc mừng cho ta phải không?".

Người ấy cười nhạt rồi nói:

"Ngoại trừ chúc mừng sư huynh, còn có một chuyện cầu xin".

Hồ Bách Linh nói:

"Chuyện gì cứ nói!".

Trung niên yếu đuối ấy đưa mắt nhìn quanh quần hào, nói:

"Mời sư huynh hãy đến chỗ bí mật ...".

Hồ Bách Linh lạnh lùng nói tiếp:

"Người trong sảnh toàn là tâm phúc của tiểu huynh, có lời gì hãy cứ nói thẳng ra".

Văn sĩ yếu đuối ấy hơi nhíu mày, chậm rãi lấy ra một cái tráp được gói bằng mảnh vóc, nói:

"Gia sư có một món lễ bạc, ra lệnh cho tiểu đệ trình lên cho sư huynh xem qua".

Hồ Bách Linh nhận chiếc tráp, mở tấm vóc ra, chỉ thấy trong đó là một chiếc tráp gỗ sơn đỏ dài khoảng tám thốn, rộng khoảng bốn thốn, Hồ Bách Linh nhìn chiếc tráp gỗ mà không mở ra, mỉm cười lại hỏi:

"Ngoài chiếc tráp gỗ này, chắc là còn có thư tín gì nữa?".

Văn sĩ yếu đuối ấy lại đáp:

"Gia sư chỉ giao cho tiểu đệ chiếc tráp này chứ không có món khác, nếu có thư tín, chắc là đã bỏ vào trong chiếc tráp".

Hồ Bách Linh nói:

"Nói như thế, chắc là tiểu huynh phải mở ra thì mới biết được nội tình?".

Văn sĩ trung niên nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Hồ Bách Linh, trong lòng hình như nổi giận, mặt hơi đổi sắc, nói:

"Sư huynh đa nghi như thế, không khỏi đã tổn thương đến tôn nghiêm của sư trưởng? Theo tiểu đệ thấy, hình như sư huynh rất lạnh nhạt".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Bậc tôn trưởng tặng lễ cho hậu bối là chuyện hiếm thấy trong thiên hạ, sao không khiến cho tiểu huynh đa nghi được".

Văn sĩ trung niên đột nhiên dậm chân phải, phóng về phía chiếc bàn, đưa tay chụp lấy chiếc hộp, cười nói:

"Nếu sư huynh đa nghi như thế, tiểu đệ sẽ mở dùm huynh vậy" tay phải đẩy đáy hộp, tay trái mở nắp hộp.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng chói mắt.

Trong chiếc hộp toàn là châu báu, hình như Hồ Bách Linh rất bất ngờ, hơi trầm ngâm, đưa tay nhận lấy chiếc hộp. Nhìn kỹ lại thì thấy trong hộp ngoài tám viên minh châu, còn có một bình ngọc màu xanh và một bức thư, trên bì thư đề chữ:

"Mong Bắc Nhạc Mê Tông Cốc của Hồ minh chủ Hồ Bách Linh tự tay mở ra".

Văn sĩ yếu đuối ấy nhìn thấy Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Bức thư của gia sư có cần tiểu đệ tự tay mở hay không?".

Hồ Bách Linh trầm ngâm không nói, mở bức thư, chỉ thấy đề rằng:

"Hiện nay trong võ lâm, hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang là cuồng ngạo nhất, ta tuy ẩn cư mấy mươi năm không hỏi chuyện giang hồ, nhưng lại thường nghe nhiều chuyện ác của hai phái này, trong lòng rất căm ghét, vì muốn lục lâm đồng đạo chúng ta có chỗ đứng chân, lại thêm các vị bằng hữu van nài, cho nên tính tái suất giang hồ để giập tắt ngọn lửa Thiếu Lâm, Võ Đang.

Ta vui mừng nghe được con đã đánh bại quần hào lục lâm trong thiên hạ, đoạt được chức minh chủ, cho nên phái Kính An đến đưa một ít lễ mọn để chúc mừng, mong sau khi nhận được thư này, sẽ lập tức tuyên bố chuyện ta tái suất giang hồ, mùng bảy tháng bảy, ta sẽ đích thân đến Mê Tông Cốc một chuyến. Lúc đó ta sẽ thống suất quần hào trong thiên hạ đến hỏi tội chùa Thiếu Lâm để tẩy rửa nỗi nhục mấy mươi năm của đồng đạo lục lâm chúng ta.

Ta đã đưa thư này, mong con sớm có chuẩn bị. Sư thúc Phong Thu chính tay viết.

Hồ Bách Linh đọc xong, bỏ bức thư vào trong tay áo rồi đưa mắt nhìn về phía thi thể Tiền Bính, lạnh lùng hỏi:

"Sư đệ hãy xem người này, có phải là đệ đã đả thương y không?".

Văn sĩ yếu đuối ấy nhìn thi thể Tiền Bính rồi gật đầu nói:

"Không sai!".

Hồ Bách Linh quay đầu lại nhìn Hoắc Nguyên Kha, nói:

"Sư đệ có biết Mê Tông Cốc của tiểu huynh là nơi nào không?".

Văn sĩ yếu đuối ấy mỉm cười nói:

"Sư đệ dù có ngu muội cũng biết Mê Tông Cốc của sư huynh là tổng trại của lục lâm trong thiên hạ".

Hồ Bách Linh đột nhiên trợn mắt, quát:

"Ngươi đã biết Mê Tông Cốc của ta là tổng trại của lục lâm trong thiên hạ, tại sao lại lớn gan ra tay giết người?".

Trương Kính An cười nhạt, nói:

"Tục ngữ có nói, ra tay không lưu tình, nếu tiểu đệ không giết y, y cũng sẽ giết tiểu đệ, há chẳng phải đã uổng phí một mạng mà không gặp được mặt sư huynh hay sao".

Hồ Bách Linh nói:

"Hay cho câu ra tay không lưu tình, ngươi dám đả thương người ở trong Mê Tông Cốc của ta, trong mắt nào có kẻ sư huynh này, sư đệ đã biết ra tay không lưu tình, chắc là cũng biết hai câu thiếu nợ trả tiền, giết người đền mạng!".

Trương Kính An cười nhạt một tiếng, nói:

"Chả lẽ sư huynh đòi tiểu đệ phải thế mạng cho thuộc hạ hay sao?".

Hồ Bách Linh mặt đổi sắc, nghiêm nghị nói:

"Nếu ta không thể làm chủ chuyện này, làm sao có thể phục chúng?" rồi quay đầu nhìn Hoắc Nguyên Kha nói:

"Bắt lại cho ta".

La Phù Nhất Tẩu trả lời một tiếng rồi bước về phía Trương Kính An.

Trương Kính An thần sắc bình tĩnh, mỉm cười nói:

"Sư huynh đệ chúng ta mười mấy năm không gặp, sư huynh có muốn thử võ công của tiểu đệ không?".

Hoắc Nguyên Kha là người già dặn, Trương Kính An tuy nhìn có vẻ yếu đuối, người toàn là xương, vả lại sắc mặt vàng ệt, giống như mới khỏi bệnh, không hề có chỗ nào đáng sợ, nhưng trong mắt lấp lánh như điện, huyệt thái dương hai bên nhô cao, nội công đã đến mức thượng thừa, không hiện ra bên ngoài, cho nên không hề dám sơ suất, y còn cách Trương Kính An khoảng năm bước thì

ngừng lại, ôm quyền nói:

"Tại hạ Hoắc Nguyên Kha phụng lệnh minh chủ đến lãnh giáo Trương huynh vài chiêu tuyệt học".

Người này gian xảo, đã sớm ngầm vận công lực toàn thân, chuẩn bị ra tay, nhưng miệng lại nói lời rất khách khí, ý muốn nói là chỉ là phụng lệnh ra tay mà thôi, không có ý liều mạng với nhau.

Trương Kính An mỉm cười, nói:

"Nghe danh đã lâu, nghe danh đã lâu, Hoắc huynh hãy cứ ra tay, huynh đệ sẽ xá mạng phụng bồi".

Hoắc Nguyên Kha cười nói:

"Trương huynh là khách từ phương xa, tại hạ theo lý phải nhường tiên cơ".

Trương Kính An không khiêm nhường nữa, hai vai lách một cái, xốc tới, đấm ra một quyền Thần long xuất quỷ.

Hoắc Nguyên Kha âm thầm đè chân khí lên đơn điền, đột nhiên lách sang bên trái ba thước, vẫn không trả đòn.

Trương Kính An nhướng mắt nhìn Hồ Bách Linh, nói:

"Hoắc huynh đã nhường đủ một chiêu, sao không ra tay?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Trương huynh có nghĩa sư môn với minh chủ, tại hạ theo lý phải nhường ba chiêu".

Trương Kính An phất tay trái một cái, đánh hờ ra một chưởng, nói:

"Đây coi như là chiêu thứ hai". Rồi áp sát tới, tay phải vỗ vào ngực trước của Hoắc Nguyên Kha.

Hoắc Nguyên Kha đột nhiên ngửa người ra phía sau, né được chưởng thế, tay phải đánh ra một chiêu "Hoành chiêu thiên quân".

Lực đạo của y kinh người, tiếng gió rít lên.

Trương Kính An không ngờ đà phản kích của y lại mãnh liệt như thế, trong lòng thầm mắng:

"Lão này thật gian xảo". Vận khí lên tay trái, đánh ra một chiêu "Lực bình thiên nam", chặn cú đấm của La Phù Nhất Tẩu lại.

Hai người hai tay chạm nhau, bình một tiếng, mỗi người đều bị chấn động đến thối lui một bước.

Trương Kính An ngẩng đầu nhìn Hồ Bách Linh nói:

"Sư huynh xin thứ cho tiểu đệ phóng túng!" lời chưa dứt thì người đã vọt lên, chưởng trái đánh ngang, chưởng phải đánh thẳng, một đòn mà lại đánh ra hai luồng lực đạo.

La Phù Nhất Tẩu sau khi tiếp đối phương một chiêu, trong lòng đã tính tóan, Trương Kính An nhìn vào trông có vẻ yếu ớt, nhưng công lực không hề kém mình, kết quả của train đấu này, thắng bại vẫn khó lường. Thế rồi đề chân khí đan điền lên, thay đổi thế công, chuẩn bị thử các chiêu số quyền cước của đối phương, lại nghĩ ra kế sách phá địch, quyền cước đều dùng, thủ môn hộ rất kín kẽ.

Trương Kính An thì từng bước tiến tới, chiêu nào cũng là sát thủ, thế công rất mãnh liệt, sau hai mươi chiêu, quyền kình chưởng lực không những không giảm xuống mà ngày càng cương mãnh, quyền nào cũng như búa sắt gõ xuống tảng đá.

La Phù Nhất Tẩu tính khéo hóa ra vụng, vốn là muốn dùng phương pháp du đấu để làm hao phí chân lực đối phương, đợi khi đối phương không đủ lực thì sẽ dùng cách sấm sét triển khai phản công, nào ngờ nội lực của kẻ địch như sông dài biển rộng, liên miên không ngớt, càng đánh thì càng mạnh.

Y đang phòng thủ cho nên mất đi tiên cơ, trong nhất thời muốn lấy lại được ưu thế thật không dễ dàng, trong hai mươi chiêu, không thể trả nổi một quyền hay một chưởng.

Trương Kính An đánh lâu không hạ được, hình như đã nổi giận, quát lớn một tiếng, quyền pháp đột nhiên thay đổi, chưởng suất cước bay, quỷ dị tuyệt luân, thân pháp nhanh nhạy không thể nào thấy được, La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha trong nhất thời lập tức lung túng, trở tay không kịp.

Quần hào trong sảnh thấy Hoắc Nguyên Kha càng lúc càng nguy hiểm, nếu cứ đánh nữa thì chắc chắn sẽ bị thương trong tay của đối thủ, Lĩnh Nam Nhị Kỳ là quan tâm nhất, chậm rãi bước ra, vận công chuẩn bị, chỉ cần Hoắc Nguyên Kha gặp nguy hiểm, sẽ lập tức ra tay tương cứu.

Hoắc Nguyên Kha sau khi chống trả được hơn hai mươi hiệp thì mới tìm được sơ hở của Trương Kính An, quát lớn một tiếng, toàn lực đánh ra hai chiêu, chưởng phong vù vù, buộc Trương Kính An thối lùi hai bước, tung người vọt xéo ra năm bước, thoát khỏi màn quyền chưởng của Trương Kính An.

Trương Kính An đưa mắt nhìn quần hào bốn bên, thấy ai nấy cũng nổi giận, trong lòng nhủ thầm:

"Mình dù có thể thắng được Hoắc Nguyên Kha, cũng khó chống lại được sư huynh, huống chi quần hào ở đây đông như thế, nếu có ý ra tay, thì mình làm sao chống trả nổi". Yù nghĩ ấy lướt qua, trong lòng có phần e sợ, thế rồi mới cung tay nói:

"Hoắc huynh võ công hơn người, huynh đệ rất kính phục, cuộc chiến ngày hôm nay hãy cứ dừng lại ở đây, thế nào?".

Trước mặt quần hào, Hoắc Nguyên Kha nào nhịn được cái nhục ban nãy, cười nhạt một tiếng nói rằng:

"Huynh đệ nể mặt minh chủ, có ý nhường Trương huynh vài phần, nhưng nếu không phân thắng bại tồn vong, huynh đệ làm sao ăn nói với minh chủ".

Trương Kính An trợn mắt, giận dữ nói:

"Nói như thế, Hoắc huynh muốn liều mạng với huynh đệ hay sao?".

Hoắc Nguyên Kha tháo ngọn roi ở eo ra nói:

"Mời Trương huynh hãy lấy ra binh khí!".

Trương Kính An chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Hồ Bách Linh, hỏi:

"Sư huynh chắc là có ý buộc tiểu đệ thi triển độc thủ để đả thương kẻ khác?".

Hồ Bách Linh quay mặt nhìn về phía thi thể Tiền Bính, lạnh lùng nói:

"Giết một người và giết nhiều người có gì khác nhau?".

Trương Kính An nói:

"Sư huynh đã buộc tiểu đệ giết người như vậy, tiểu đệ cung kính chi bằng tuân mệnh".

Hoắc Nguyên Kha lách ngọn roi mềm, nói:

"Nếu Trương huynh không lấy ra binh khí, huynh đệ sẽ không chờ nữa".

Trương Kính An đảo mắt một vòng, đột nhiên như hiểu ra điều gì, mỉm cười:

"Binh khí không có mắt, nếu ta lỡ tay đả thương Hoắc huynh, đừng trách ta ra tay độc ác".

Đang nói thì tay phải thò vào trong eo, rút ra một chiếc vòng màu vàng sáng loáng, nói tiếp:

"Mời Hoắc huynh hãy ra tay!".

Hoắc Nguyên Kha lúc nãy vì nhường nhịn, cho nên mất hết tiên cơ, hầu như bị thương trong tay của đối phương, lần này nào chịu nhường tiên cơ, mỉm cười nói:

"Trương huynh hãy để ý!" lời vừa nói ra, người đã áp sát tới đối phương, ngọn roi xé gió, đánh thẳng đến huyệt huyền cơ trên ngực của Trương Kính An.

Trương Kính An khí định thần nhàn, như không hề để ý đến thế công mãnh liệt của Hoắc Nguyên Kha, cho đến khi đầu ngọn roi đến gần ngực khoảng ba thốn, mới đột nhiên lách người qua một cái, ngọn roi lướt qua áo ở phía trước ngực, rồi lật tay đánh ngược chiếc vòng bằng vàng ra.

Hoắc Nguyên Kha quát lớn một tiếng, giật sợi roi về, hai chân tăng lực, đột nhiên nhảy vọt ra sau sáu thước. Đà lao tới của y như gió, nhưng thế lùi thì nhanh hơn mấy phần, quả thực di chuyển như linh xà, nhanh như điện xẹt.

Trương Kính An thì ngược lại với y, né địch, tung đòn, rốt cuộc không hề di chuyển nữa bước.

Hai người giao thủ với nhau một chiêu, Hoắc Nguyên Kha trong lòng kinh hoảng, nhủ thầm:

"Xem ra thuật sử dụng vòng vàng này của y còn quỷ dị hơn cả quyền chưởng mấy phần". Rồi không dám mạo hiểm tiến tới, đứng yên tại chỗ.

Chương 11: Huyết Ấn Độc Chưởng Truyền Lời Cảnh Cáo

Trương Kính An mỉm cười, nói:

"Thân pháp của Hoắc huynh thật là nhanh".

Ánh vàng lóe lên, thân người đã áp sát tới.

Hoắc Nguyên Kha quát lớn một tiếng, ngọn roi trong tay múa tiếp chiêu "Bát phương phong vũ" để bảo vệ cho phía trước người.

Trương Kính An tạt xéo chiếc vòng vàng ra một chiêu "Lưu tinh cản nguyệt", keng một tiếng, vòng và roi giao nhau, màn roi của La Phù Nhất Tẩu bị quét ra, chưởng trái vỗ thẳng ra một chiêu "Thiên ngoại lai vân".

La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng hừ một tiếng, chưởng trái giơ ngang ngực đẩy ra một chiêu "Thôi sơn điền hải".

Chưởng thế của hai người lại chạm nhau, chiêu này mỗi người đều dùng trên bảy thành công lực, La Phù Nhất Tẩu đứng không vững, thối lùi một lúc đến năm bước mới dừng lại được.

Trương Kính An thì thi triển thân pháp "Phong bài khô hà", hai vai lắc lư không ngừng, chống lại nguồn kình lực mạnh mẽ, đứng yên tại chỗ không di chuyển.

Hoắc Nguyên Kha vừa lùi đã tiến, ngọn roi lại điểm tới.

Lúc mới đầu Trương Kính An rõ ràng rất lúng túng, nhưng sau hơn hai mươi hiệp thì dần dần ổn định, chiếc vòng vàng trong tay trái chặn phải đỡ, thân pháp như nước chảy mây bay, đánh rất nhẹ nhàng.

Cho đến khi Hoắc Nguyên Kha dùng xong một bộ tiên pháp, Trương Kính An mới cười nhạt một tiếng nói:

"Hoắc huynh còn có tuyệt học gì nữa hãy mau sử dụng để huynh đệ coi thử, nếu như đã hết, huynh đệ sẽ phản công đây".

Nói chưa dứt lời, đột nhiên xốc tới, chiếc vòng vàng trong tay đánh thẳng tới một chiêu "Kinh hồng ly vĩ".

La Phù Nhất Tẩu hạ ngọn roi xuống, điểm về phía bụng dưới của Trương Kính An, người thì lại bước ngang sang bên trái một bước, tránh được chiếc vòng vàng của Trương Kính An.

Trương Kính An xoay người một cái, né được đầu ngọn roi, chiếc vòng vàng trong tay phải đẩy ra, chưởng trái vỗ vào vai La Phù Nhất Tẩu.

Hai người lập tức đánh sáp lá cà, roi và vòng đều sử dụng, chưởng chỉ đều đẩy ra.

Trong lúc ác đấu, đột nhiên nghe một tiếng cười lạnh lùng, rồi một tiếng hự vang lên, hai thân người xoay tít đột nhiên tách ra.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy Trương Kính An tay cầm chiếc vòng vàng đứng yên tại chỗ, còn La Phù Nhất Tẩu thì thối lui đến năm bước mới đứng vững lại được.

Hồ Bách Linh đã nhìn thấy Hoắc Nguyên Kha bị thương ngầm, Trương Kính An thì không hề tổn thương, thế rồi cười nhạt một tiếng nói:

"Chúng ta mười mấy năm không gặp, võ công của sư đệ hình như đã tiến bộ rất nhiều".

Trương Kính An nói:

"Sư huynh thần võ hơn người, tiểu đệ khó bì kịp".

Hồ Bách Linh cười nhạt, nói:

"Sư đệ đã dùng võ công gì để đả thương?".

Trương Kính An cười:

"Công lực của vị Hoắc huynh này thâm hậu, quyền chưởng cứng cáp, tiểu đệ khó là địch thủ, cho nên buộc phải thi triển chưởng lực "Huyết thủ ấn".

Hồ Bách Linh nhìn lên xác của Tiền Bính, nói:

"Người này chắc là cũng bị thương dưới chưởng lực "Huyết thủ ấn" của đệ?".

Trương Kính An mỉm cười, nói:

"Tiểu đệ tuy đệ luyện mười năm, nhưng chưởng lực của \"Huyết thủ ấn\" vẫn chưa đạt đến năm thành hỏa hầu ...".

Hoắc Nguyên Kha đột nhiên buông ngọn roi, xé toẹc mảnh áo trên vai trái, cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên vai trái có ba dấu tay màu đỏ như máu, không khỏi giật mình, quay đầu nhìn Hồ Bách Linh, muốn

nói nhưng lại thôi.

Y vốn muốn hỏi Hồ Bách Linh chưởng lực của \"Huyết thủ ấn\" sau khi trúng thì có thể cứu được không, nhưng lời đến cửa miệng thì đột nhiên cảm thấy hổ thẹn không nói ra.

Trương Kính An đột nhiên cười lớn, nói:

"Hoắc huynh không cần lo lắng, huynh đệ chỉ dùng mới hai thành công lực ...".

Hoắc Nguyên Kha cười nhạt, nói tiếp:

"Đại trượng phu nào để chuyện sống chết ở trong lòng!".

Y ngừng một lát rồi lại nói:

"Tại hạ nể mặt minh chủ, không muốn âm thầm sử dụng độc thủ để đả thương Trương huynh, không ngờ Trương huynh lại dùng loại võ công độc địa như thế này để đối phó huynh đệ, chỉ đành lấy một trả một, khi chúng ta động thủ nữa, Trương huynh hãy để ý độc thủ của huynh đệ".

Trương Kính An lắc đầu nói:

"Hoắc huynh đã trúng \"Huyết thủ ấn\" của huynh đệ, tuy có lòng muốn đánh nữa, chỉ e không có sức mà thôi, nếu như trong lòng Hoắc huynh không phục, nội trong ba ngày nữa huynh đệ vẫn còn chưa chết thì, đợi cho thương thế của Hoắc huynh khỏe lại, chúng ta đánh một trận nữa cũng không muộn".

La Phù Nhất Tẩu thầm nghĩ:

"Dấu tay trên cánh tay của mình rất rõ ràng, chắc \"Huyết thủ ấn\" là võ công cực độc, trước mặt quần hùng lục lâm trong thiên hạ, lại hỏi y phương pháp cứu chữa, quả thực rất hổ thẹn, chi bằng phải dùng lời để nói khích y". thế rồi cười lạnh lùng, nói:

"Sao mà không thể đánh nữa, chả lẽ một chút thương thế như thế này mà có thể lấy được mạng của người ta hay sao?".

Trương Kính An nói:

"Huynh đệ tuy chỉ dùng hai thành công lực, nhưng chất độc của \"Huyết thủ ấn\" đã xâm nhập vào trong da thịt của Hoắc huynh, nếu như không uống thuốc giải độc môn của huynh đệ, sau hai mươi canh giờ, chất độc sẽ đi theo huyết khí mà xâm nhập vào trong lục phủ ngũ tạng của Hoắc huynh, lúc đó dù cho Hoa Đà có tái thế cũng khó cứu được tính mạng của Hoắc huynh, nếu như quá chiêu động thủ, chỉ e rằng khiến cho huyết mạch vận hành nhanh hơn, vậy thì chỉ cần sáu canh giờ Hoắc huynh sẽ

chết chắc".

Hoắc Nguyên Kha thất kinh nhưng y vẫn giữ được bình tĩnh ở bề ngoài, quay đầu nhìn Hồ Bách Linh ôm quyền hành lễ nói:

"Võ công của thuộc hạ hổ thẹn không bằng người ta, đã nhục mệnh minh chủ".

Hồ Bách Linh hình như chỉ đợi y nói câu ấy, nghe xong thì cười lạt nói:

"Trong võ lâm, thắng bại là chuyện thường tình, Hoắc huynh không nên để ở trong lòng". Rồi bước xuống, giơ tay điểm lên cánh tay của Hoắc Nguyên Kha.

Hoắc Nguyên Kha chỉ cánh tay vết thương ở tay tê rần đột nhiên cánh tay sụi lơ, không nghe lời nữa.

Hồ Bách Linh thò tay vào trong lòng, lấy ra hai viên thuốc, đưa cho Hoắc Nguyên Kha nói:

"Hoắc huynh hãy mau uống hai viên thuốc này, sau đó vận khí điều tức, một canh giờ nữa chất độc sẽ giải được".

Lúc này La Phù Nhất Tẩu không còn hung hăng như trước, y theo lời uống viên thuốc, lui ra một góc của đại sảnh ngồi xếp bằng vận khí điều tức.

Hồ Bách Linh quay mặt nhìn Trương Kính An nói:

"Khi sư đệ đến Mê Tông Cốc, đả thương cả thảy bao nhiêu người?".

Trương Kính An hơi trầm ngâm, nói:

"Không dám giấu sư huynh, tính cả vị Hoắc huynh này nữa, đã có hai chết ba bị thương".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Hai chết ba bị thương, đổi một mạng của sư đệ không biết có đáng không?".

Trương Kính An mặt đổi sắc, lạnh lùng nói:

"Vậy phải xem cách tính như thế nào, nếu như theo huynh đệ, có thêm mười mạng tám mạng cũng không bằng một cọng lông cọng tóc của tiểu đệ".

Hồ Bách Linh nói:

"Khẩu khí thật lớn, giả sử cái chức minh chủ lục lâm này của tiểu huynh trao cho sư đệ, không biết hung thủ đã đả thương thuộc hạ của mình nên xử trí thế nào?".

Trương Kính An nói:

"Đương nhiên là phải báo thù rửa hận cho họ mới có thể phục chúng. Song ...".

Hồ Bách Linh quát lớn:

"Song cái gì? Ngươi liên tục đả thương năm người, có còn lời gì để nói? Sao không mau bó tay chịu trói, chả lẽ đợi ta ra tay hay sao?".

Trương Kính An ôm quyền thối lùi một bước, nói:

"Tiểu đệ phụng lệnh của sư phụ đến đây, sư huynh dù cho không để cho tiểu đệ có chỗ lùi bước, cũng phải nể mặt gia sư ...".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Khi Phong sư thúc bảo ngươi đưa thư đến đây, có kêu ngươi ra tay giết người hay không?".

Trương Kính An nói:

"Điều này ...".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Tội khi sư quả thực không nhỏ, sư đệ phải suy nghĩ kỹ rồi hãy nói".

Trương Kính An nói:

"Gia sư tuy không bảo rõ rằng tiểu đệ khi gặp ngăn cản thì ra tay đả thương người khác, nhưng thuộc hạ của sư huynh lại cứ ngăn cản, làm sao có thể trách được tiểu đệ lỡ tay ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Đừng nói là Phong Thu sư thúc đã không bảo ngươi đả thương những kẻ chặn đường, dù cho người đã từng nói với ngươi như vậy, khi bước vào Mê Tông Cốc của ta thì phải chịu ước thúc của cốc quy, nếu không bỏ binh khí xuống nghe phán xử, đừng trách ta đổi mặt vô tình".

Trương Kính An ngửa mặt cười lớn nói:

"Nếu như sư huynh không ưa hành vi của tiểu đệ thì có thể đợi gia sư đến đây, báo lại với gia sư, nếu muốn tiểu đệ bó tay chịu trói, chỉ e rằng khó làm được!".

Hồ Bách Linh hai mắt trừng lên, trầm giọng nói:

"Đã hơn mười năm, chắc võ công của ngươi đã tiến bộ nhiều, đã buộc ta ra tay như thế, có lẽ đã nắm chắc phần thắng trong tay, thấy ngươi ngàn dặm đến đây đưa thư, nhường cho ngươi một chiêu, hãy mau ra tay!".

Quần hào trong sảnh toàn bộ đều tập trung, chờ đợi cuộc long tranh hổ đấu này, có không ít các nhân vật Giang Bắc đều thầm lo lắng cho Hồ Bách Linh, cuộc chiến tranh đoạt chức minh chủ ở Hàn Bích Nhai, quần hào trong sảnh đều chính mắt thấy sự hung hiểm khi Hoắc Nguyên Kha, Hồ Bách Linh đấu nội lực với nhau, Hồ Bách Linh tuy thắng hơn một bậc, đoạt được chức minh chủ, nhưng sau cuộc chiến ấy, chàng đã sức cùng lực kiệt, Trương Kính An tuy yếu ớt nhưng đã đánh bại La Phù Nhất Tẩu, xem ra không hề mất tý sức nào, vẫn khí định thần nhàn, cho nên cuộc đấu này, hươu chết về tay ai, quả thực khiến cho người ta khó đoán.

Trương Kính An lại đủng đỉnh lùi về sau hai bước, nói:

"Sư huynh thực sự muốn động thủ với tiểu đệ ư?".

Hồ Bách Linh cười:

"Chả lẽ ta nói đùa, nếu còn chưa ra tay, ta sẽ chiếm tiên cơ".

Trương Kính An đột nhiên cười lớn nói:

"Sư huynh cứ ép buộc như thế này, nếu tiểu đệ từ chối nữa thì sẽ làm tổn thương đến uy danh của sư phụ, tiểu đệ cung kính chi bằng tuân mệnh, sư huynh hãy để ý". Rồi lách vai xốc tới, quyền trái giáng xuống một quyền "Trực khấu thiên môn".

Tay trái của Hồ Bách Linh đánh ra chiêu "Thiên vương thác tháp", đánh ngược lên mạch môn của Trương Kính An.

Quyền thế của Trương Kính An đang hạ xuống đột nhiên lệch qua một bên, tay co lại thúc chỏ ra, chân phải thì đồng thời bước về phía trước một bước, điểm về huyệt kỳ môn của Hồ Bách Linh.

Chiêu này xem ra có vẻ bình thường, thật sự trong tấn công có phòng thủ, đà đánh tới cực kỳ nhanh.

Hồ Bách Linh tay phải điểm ngang ra, xỉa vào huyệt khúc trì ở cùi chỏ của Trương Kính An, miệng thì cười lớn nói:

"Võ công của sư đệ quả nhiên tiến bộ không ít!".

Trương Kính An nói:

"Quá khen, quá khen". Rồi chân phải đá tròn, thân người xoay nửa vòng, tránh được cú điểm của Hồ Bách Linh, chưởng phải và chân trái nhất tề đánh ra, chân thì đá vào huyệt đơn điền của Hồ Bách Linh, quyền thì đấm vào ngực.

Hồ Bách Linh quát lớn một tiếng, hai tay cùng đẩy ra, từ "Đồng tử bái Phật".

chuyển thành "Dã hỏa thiêu thiên", hai chưởng một trên một dưới, trên thì chặn quyền thế, dưới thì vỗ vào khớp gối của Trương Kính An.

Trương Kính An thối lùi hai bước, đột nhiên vung hai tay, thân người bốc lên cao, hai chưởng liên tục đẩy xuống, Hồ Bách Linh lập tức ngưng thần đứng yên, phất chưởng lên chặn lại, hai người đồng thời xuất ra những chiêu cực kỳ nhanh chóng, Trương Kính An chân vừa hạ xuống đất, hai người đã chạm nhau bốn chiêu, quần hùng trong sảnh đều nhìn mà mắt không chớp.

Hồ Bách Linh tiếp xong mấy chưởng thế liên hoàn của Trương Kính An, đột nhiên quát lớn một tiếng, xốc tới, quyền trái chưởng phải đồng thời phóng ra, trong chớp mắt đã đánh ra sáu quyền mười hai chưởng, buộc Trương Kính An phải thối lùi đến bảy tám thước.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa nhíu mày, hạ giọng nói với Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch:

"Võ công của minh chủ hình như tiến bộ hơn nhiều so với lúc ở Hàn Bích Nhai, quyền phong chưởng kình hình như mạnh lên không ít, chả lẽ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà võ công tiến triển như thế sao". Bọn họ nào biết trước khi tỉ thí ở Hàn Bích Nhai, Hồ Bách Linh đã trị thương cho đứa trẻ của Cốc Hàn Hương, chân khí hao phí rất nhiều, khi chàng động thủ với Hoắc Nguyên Kha, chân lực vẫn chưa hồi phục, cho nên khó phân cao thấp với Hoắc Nguyên Kha.

Trương Kính An bị những chiêu số nhanh như chớp giật của Hồ Bách Linh đánh thối lùi, không có sức trở tay, trong lòng hiểu rằng, mười mấy năm khổ luyện của mình vẫn không địch nổi sư huynh.

Y chỉ cảm thấy quyền thế chưởng lực của Hồ Bách Linh càng lúc càng cương mãnh, còn mình thì dần dần mất sức, trong long thầm nhủ:

"Nếu cứ đánh mãi thế này, không quá trăm chiêu, mình sẽ bị thương dưới chưởng thế cực kỳ nhanh nhạy của y, nếu không cũng bị chấn thương bởi nội lực hùng hậu của y, lúc đó muốn thi triển độc thủ cũng e đã muộn".

Y nghĩ ấy vừa lướt qua, tia sát cơ nổi lên, mắt trừng lên, miệng quát lớn:

"Sư huynh cứ ép tiểu đệ như thế, tiểu đệ vì danh dự của sư môn, đành thi triển độc thủ".

Quyền chưởng của Hồ Bách Linh càng lúc càng gấp, gió thổi vù vù, chưởng thế quyền phong bao trùm lên toàn thân Trương Kính An, miệng thì cười rằng:

"Sư đệ không cần phải nghị đến tình đồng môn nữa, có tuyệt kỹ gì hãy cứ thi triển ra, nếu không chẳng còn cơ hội nữa đâu".

Trương Kính An cười nhạt một tiếng, chưởng phải đột nhiên thay đổi, phản công trở lại nhanh nhẹn tuyệt luân, trong chớp mắt, đã đánh ra bảy chưởng.

Bảy chưởng này đánh ra một mạch, nhất thời chặn được thế công mãnh liệt của Hồ Bách Linh, chiếm được tiên cơ, không đợi Hồ Bách Linh phản kích, tay trái lại đột nhiên giở lên cao.

Quần hào trong sảnh thấy hai người đấu càng lúc càng hung hiểm, ai nấy đều nín thở đứng nhìn.

Chỉ thấy chưởng trái của Trương Kính An giở lên cao, biến thành một màu đỏ như máu.

Hồ Bách Linh đột nhiên thối lùi ba bước, hai tay chắp lại đứng yên, râu tóc dựng lên, mặt mũi trang nghiêm, mắt mở trừng trừng, thần quang như điện, nhìn thẳng vào mặt Trương Kính An.

Khóe miệng Trương Kính An hiện lên nụ cười độc ác, chậm bước về phía trước.

Hồ Bách Linh đột nhiên nhắm hai mắt như không muốn nhìn thấy bàn tay đỏ như máu ấy nữa.

Quần hào thấy Trương Kính An châm rãi bước về phía trước Hồ Bách Linh mà không thấy Hồ Bách Linh thối lùi, như là không chịu ra tay nữa, không khỏi kinh ngạc.

Chỉ nghe Trương Kính An cười lạnh một tiếng, chưởng trái chém vù xuống.

Chỉ thấy một màn màu đỏ như máu cùng với tiếng gió bao trùm trong khoảng hai thước, chụp xuống toàn thân Hồ Bách Linh, rồi xoay hai vòng trên đỉnh đầu của Hồ Bách Linh nhưng không lập tức hạ xuống.

Quần hào bốn bên chỉ nghĩ rằng Trương Kính An đột nhiên nghĩ đến tình xưa, không nỡ ra tay, cho nên ngừng chưởng không hạ xuống.

Thật ra Trương Kính An đã dùng toàn lực để vận dụng độc công của \"Huyết thủ ấn\", chưởng thế ấy xoay vòng trên không, cứ mỗi vòng thì uy lực lại tăng thêm nhiều, chuẩn bị vận dụng hết toàn lực vỗ xuống. Y trong lòng biết rõ chưởng này không những quan hệ đến sự thắng bại của cuộc đấu này mà còn liên quan đến tính mệnh của y nữa, nếu như đòn này không thể giết chết Hồ Bách Linh, hoặc làm cho chàng trọng thương, Hồ Bách Linh sẽ phản công trở lại.

Hồ Bách Linh nhìn bề ngoài tuy vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng rất căng thẳng, \"Huyết thủ ấn\" của Phong Thu chứa đầy chất độc, đừng nói trong chưởng thế, độc khí trong chưởng phong cũng đủ dồn người ta đến chỗ chết, cho nên không hề dám sơ suất, ngưng thần vận khí, toàn thân cứng như sắt đá, thầm vận thần công "Thiên tinh chỉ".

chuẩn bị, đợi thời cơ ra tay.

Chỉ cảm thấy khi chưởng thế của Trương Kính An múa tròn, mùi tanh bốc ra từ chưởng xộc vào trong mũi, thế rồi Hồ Bách Linh hành công đóng chân khí lại.

Trương Kính An xoay chưởng hai vòng trên đầu Hồ Bách Linh xong thì đột nhiên vỗ xuống.

Hồ Bách Linh quát lớn một tiếng, toàn thân phóng lên, tay phải vươm ra vỗ thẳng vào chưởng thế của Trương Kính An.

Hai bóng người vừa hợp đã phân, Trương Kính An hự một tiếng, thối lùi ra sau bốn năm bước mới có thể đứng vững lại, Hồ Bách Linh thì lui ra sau một bước.

Hai mau chóng bốn mắt nhìn nhau không ai nói một lời, khoảng một tuần trà, Trương Kính An thở phì một tiếng nói:

"Sư huynh võ công hơn người, tiểu đệ không phải là địch thủ, nếu ngày sau chúng ta có duyên gặp lại, tiểu đệ lại sẽ lãnh giáo võ công của sư huynh".

Hồ Bách Linh cười lạnh lùng một tiếng, nói:

"Sao? Sư đệ còn muốn đi sao?".

Trương Kính An nói:

"Sư đệ tuy không phải là địch thủ của sư huynh, nhưng tự tin vẫn có thể đi được".

Hồ Bách Linh nói:

"Sư đệ đã trúng lực "Phản chấn thiên tinh chỉ" của ta, bị tổn thương ở nội tạng, trong vòng hai canh giờ, thương thế sẽ phát tác, dù cho không động thủ với kẻ khác, cũng khó đi được trăm dặm, huống hồ chi Mê Tông Cốc khắp nơi đều là trạm canh gác, dù cho ta thả cho đệ đi, đệ cũng không đi được".

Trương Kính An lạnh lùng đáp:

"Chưởng lực \"Huyết thủ ấn\" của tiểu đệ có chứa chất cực độc, sư huynh tuy đã dùng "Thiên tinh chỉ" phá \"Huyết thủ ấn\" của tiểu đệ, chỉ e cũng đã bị thương nặng bởi chất độc".

Hồ Bách Linh cười:

"Đáng tiếc công lực của sư đệ không đủ, không cách nào đẩy chấy kỳ độc trong chưởng lực vào người của tiểu huynh".

Trương Kính An mặt đổi sắc, nói:

"Nói như thế, sư huynh đã có lòng giữ tiểu đệ trong Mê Tông Cốc". Không đội Hồ Bách Linh trả lời, xoay người bước ra ngoài, Hồ Bách Linh quát lớn:

"Đứng lại!".

Trương Kính An quay đầu nhìn lại nói:

"Thế nào?".

Hồ Bách Linh nói:

"Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, chuyện Mê Tông Cốc có hai người chết ba người bị thương, sư đệ vẫn chưa trả lời, lại muốn đi hay sao?".

Trương Kính An thầm vận khí, quả nhiên cảm thấy nội phủ đã bị thương, nhủ thầm:

"Nếu mình kiên quyết đi trong lúc này chắc chắn sẽ bị thương trong tay của sư huynh, sư phụ thì cách xa ngàn dặm, nếu chưa đến ngày hẹn mùng bảy tháng bảy, chỉ e rằng khó báo được hung tin, chi bằng trước tiên hãy nghĩ cách tự bảo vệ, thoát ra khỏi nơi này rồi tính tiếp".

Yù nghĩ ấy lướt qua, quay đầu lại:

"Sư huynh không nghĩ đến tình đồng môn, không biết sẽ phát lạc tiểu đệ thế nào đây?".

Hồ Bách Linh cười lạnh lùng nói:

"Sư đệ tạm thời hãy ở lại trong Mê Tông Cốc này, đợi ta điều tra được sự việc, sẽ sử quyết sư đệ theo điều luận trong Mê Tông Cốc".

Trương Kính An mỉm cười, nói:

"Sư huynh đại công vô tư, chả trách nào được quần hào trong thiên hạ kính phục. Tiểu đệ mong sẽ thành toàn uy danh của sư huynh". Chậm rãi bước tới.

Hồ Bách Linh đang định quay đầu bảo Chung Nhất Hào nhốt Trương Kính An vào trong thạch thất, đột nhiên nghe tiếng gió, Trương Kính An đã phóng tới phất ra một chưởng vỗ ngang tới.

Đòn đánh này là dùng toàn lực để ra tay, chưởng thế hunh hiểm vô cùng.

Hồ Bách Linh quát lớn một tiếng, tay phải đẩy ra một chưởng "Vân vụ kim quang".

tiếp chưởng thế của Trương Kính An, tay trái vẽ ra ở phía trước ngực nửa vòng tròn, một quyền

đấm ra.

Chưởng thế của hai người chạm vào nhau, Trương Kính An bị lực phản kích cương mãnh của Hồ Bách Linh đẩy lùi đến hai bước, bước chân không vững, cú đấm tay trái của Hồ Bách Linh đã đến, Trương Kính An chỉ cảm thấy trước ngực bị giáng một đòn, miệng phun ra một búng máu tươi té nhào xuống.

Hồ Bách Linh nhìn Trương Kính An, nói:

"Khiêng y vào trong thạch lao".

Bốn đại hán lập tức bước ra, khiêng Trương Kính An ra ngoài.

Trong đại điện yên ắng, hơn một răm người mà không hề phát ra tiếng gì.

Hồ Bách Linh chậm rãi bước về phía Hoắc Nguyên Kha, hạ giọng hỏi:

"Thương thế của Hoắc huynh thế nào?".

Hoắc Nguyên Kha không hề cuồng ngạo như trước nữa, đứng dậy, cung kính đáp:

"Uống linh đơn của minh chủ, thương thế đã giảm nhiều ...".

Y ngừng một lát, chép miệng:

"Thuộc hạ hôm nay mới hiểu cuộc chiến tranh bá ở Hàn Bích Nhai ngày trước là minh chủ đã có ý nhường nhịn!".

Hồ Bách Linh chép miệng:

"Hoắc huynh hãy dưỡng thương, ngày sau có nhiều việc hệ trọng phải nhờ đến".

Hoắc Nguyên Kha cao giọng nói:

"Minh chủ tâm địa nhân hậu, thuộc hạ ngày hôm nay mới biết, sau này nếu cần Hoắc Nguyên Kha này, thuộc hạ sẽ muôn chết không từ, nếu như miệng không đúng với lòng, trời tru đất diệt".

Y vì cảm kích cái ơn cứu mạng của Hồ Bách Linh, trong lòng rất khâm phục, ý đoạt chức minh chủ đột nhiên biến mất.

Hồ Bách Linh mỉm cười an ủi, cao giọng nói:

"Con người sống ở trên đời chẳng quá trăm năm, không nói đến việc nhân qủa báo ứng, chuyện sinh tử tồn vong chỉ trong chớp mắt, có bao nhiêu nhà thiện lương đều bị chúng ta khiến cho vợ xa

con lìa. Vì chuyện thị phi giở tay đã giết người, có lẽ chỉ sảng khoái một lúc, nhưng mỗi khi đêm về, thần trí tỉnh táo, có ai tự hỏi rằng chúng ta đã được gì? Chúng ta là người xuất thân trong chốn lục lâm, chẳng lẽ cứ mãi làm chuyện ác hay sao?".

Chàng nhẹ thở dài một tiếng, nói tiếp:

"Điều này chắc các vị trong lòng rất hiểu, như huynh đệ đây, nhiều năm trước làm toàn chuyện hại người, cho nên chuyện ác chất như núi, hai tay đầy máu tanh".

Quần hào trong sảnh đều rất chăm chú nghe, tất cả các ánh mắt đều nhìn về phía Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh hơi thở dài, nói:

"Chuyện ác càng nhiều, một khi tỉnh ngộ thì càng đau khổ, lòng mong muốn được tha thứ cũng mãnh liệt ..." trước mặt những đạo phỉ lục lâm chuyên phóng hỏa giết người, làm toàn điều ác mà chàng nói toàn những chuyện hướng thiện, thế mà ai nấy cũng nghiêng tai lắng nghe.

Lúc này, đột nhiên có người bước vội vào trong sảnh, lao tối phía trước Hồ Bách Linh nói:

"Minh chủ ...".

Quần hào đưa mắt sang nhìn, chỉ thấy người ấy chính là Dư Diệc Lạc, kẻ đã theo Hồ Bách Linh rời khỏi Mê Tông Cốc, chỉ thấy y mặt mũi mệt mỏi, hình như đã chạy rất gấp.

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn Dư Diệc Lạc, gật đầu nói:

"Dư huynh chắc đã mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi trước, có chuyện gì lát nữa hãy nói".

Dư Diệc Lạc nói:

"Thuộc hạ vẫn còn chịu được!".

Hồ Bách Linh thấy y đứng không chịu thối lui, trong lòng biết y có chuyện muốn báo, hơi nhíu mày nói:

"Có chuyện gì gấp gáp?".

Dư Diệc Lạc giơ tay lau mồ hôi trên trán, nói:

"Thuộc hạ đã gặp Tử Dương đạo trưởng của phái Võ Đang".

Hồ Bách Linh mặt đổi sác nói:

"Tử Dương đạo trưởng thế nào?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Y sẽ đến gặp minh chủ, sau giờ ngọ hôm nay không đến, sáng sớm mai nhất định sẽ tới".

Quần hào nghe Tử Dương đạo trưởng sắp đến Mê Tông Cốc để gặp Hồ Bách Linh, ai nấy đều lo lắng, nhủ thầm:

"Tử Dương đạo trưởng là bậc tôn sư trong chốn võ lâm, sao lại dễ dàng đến Mê Tông Cốc? Chuyến đi này chắc chắn là có chuyện hệ trọng".

Dư Diệc Lạc nói:

"Chính y đã nói với thuộc hạ, chắc không phải là giả".

Hồ Bách Linh nói:

"Huynh đã gặp y khi nào?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Vào giờ dần hôm nay, trong một thôn nhỏ cách Mê Tông Cốc không quá trăm dặm, ở đó có rất nhiều đệ tử phái Võ Đang, do Tử Dương đạo trưởng đích thân xuất lĩnh, hình như có chuyện gì rất hệ trọng ...".

Nói đến đây đột nhiên im lặng.

Hồ Bách Linh cũng không hỏi nữa, cười nhạt nói:

"Ngoài chuyện này ra, còn có chuyện gì nữa?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Ngoài người của phái Võ Đang, thuộc hạ cũng gặp mấy hòa thượng phái Thiếu Lâm".

Y tuy đã cố gắng nói với giọng rất bình tĩnh như là không có chuyện gì, nhưng tin tức này lại chấn động quần hào, ai nấy đều châu đầu ghé tai, thì tầhm bàn luận.

Hồ Bách Linh nói:

"Thôi được, Dư huynh hãy cứ nghỉ ngơi trước!".

Dư Diệc Lạc trả lời một tiếng, ôm quyền làm lễ rồi rời khỏi đại sảnh.

Chung Nhất Hào nói:

"Tử Dương đạo trưởng của phái Võ Đang rất ít khi rời núi Võ Đang, nếu không phải có chuyện gì hệ trọng, chắc chắn sẽ không gặp gỡ các hòa thượng của chùa Thiếu Lâm, thuộc hạ muốn được một mình đến điều tra, sau đó sẽ về báo lại với minh chủ".

Hồ Bách Linh nhủ thầm:

"Hai phái này gặp nhau chắc chắn là có chuyện, chỉ không biết bọn họ muốn đối phó với bọn người Phong Thu hay là có âm mưu với Mê Tông Cốc chúng ta?" trầm ngâm một lát, nói:

"Chung huynh hãy cứ đi một chuyến, nhưng ngàn vạn lần không thể giao thủ với người".

Chung Nhất Hào nói:

"Minh chủ yên tâm, thuộc hạ sẽ lên đường ngay". Cúi người vái dài một cái, tung mình vọt ra khỏi đại sảnh, chạy về phía trước.

Hồ Bách Linh nhìn theo bóng Chung Nhất Hào khuất hẳn, phát tay nói với quần hào:

"Các vị hãy về nghỉ ngơi, có lẽ trong vòng hai ngày, Mê Tông Cốc của chúng ta sẽ có đại biến". Rồi rời khỏi đại sảnh trước, lửng thửng bước đi.

Cốc Hàn Hương đang dựa cửa đứng ngóng, nơi nàng ở cách Tụ nghĩa sảnh cũng gần, nhưng Hồ Bách Linh đã dặn nàng đừng đến Tụ nghĩa sảnh tìm chàng, Cốc Hàn Hương tính tình nhu thuận, trong lòng tuy lo lắng, nhưng cũng không đến trong sảnh tìm chàng, chỉ tựa cửa đứng ngóng.

Vừa thấy Hồ Bách Linh, lập tức chạy vội tới, nói:

"Muội mấy lần định đến Tụ nghĩa sảnh tìm huynh, nhưng nhớ lại huynh không cho muội đến, chỉ đành tựa cửa chờ huynh".

Mỗi chữ của nàng đều suất phát từ lòng chân thành, không cần nói những lời hay ho, thế mà nghe đã thấy ngọt tận tim gan, Hồ Bách Linh tuy trong lòng có tâm sự nặng nề, nhưng thấy nét mặt như hoa của ái thê thì lòng cảm thấy thư thái.

Hai người sánh vai chậm rãi bước vào trong ngõ trúc.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đã đứng đợi trong sảnh, hai người chưa ngồi xuống, lập tức dâng trà thơm lên.

Cốc Hàn Hương bưng chén trà thơm, đưa tới phía trước Hồ Bách Linh, ngồi xuống bên cạnh chàng, cười nói:

"Trong những ngày đại ca rời khỏi Mê Tông Cốc, muội không thể xử lý chuyện trong cốc, nghĩ lại muội thật là ngốc".

Hồ Bách Linh nói:

"Chuyện trong cốc rất rắc rối, ta cũng không cách nào xử lý cho tốt".

Cốc Hàn Hương nói tiếp:

"Giờ thì tốt rồi, chàng quay về, không cần thiếp phải nhọc lòng nữa".

Hồ Bách Linh đột nhiên đặt chén trà xuống, đứng dậy nói:

"Chúng ta hãy đi thăm con trẻ, thế nào?".

Cốc Hàn Hương dịu dàng nói:

"Muội muốn huynh đi thăm nó, nhưng thấy huynh bận rộn không tiện mở miệng". Nói mà mặt vui mừng.

Hồ Bách Linh đứng dậy, mỉm cười với Cốc Hàn Hương:

"Chúng ta đi thôi!" Cốc Hàn Hương đứng dậy, hai người sánh vai ra hậu viện. Miêu Tố Lan hơi trầm ngâm, đi theo sau lưng hai người.

Ngôi nhà cỏ này lưng dựa vào núi, ra cửa sau chính là vách núi nhấp nhô. Khắp núi đều là tùng trúc cỏ xanh, không thấy lối lên núi.

Hồ Bách Linh dẫn đường đi trước, vặt bụi cỏ, đi thẳng lên trên vách núi. Đi được hơn mười trượng, đến một tảng đá nhô ra, Hồ Bách Linh đưa tay đẩy tảng đá, lộ ra một lối đi.

Đi được khoảng mười trượng nữa thì hết lối, chỉ thấy có một thạch động to khoảng hơn hai căn phòng, vách tường bên phải chất đầy cỏ khô, trên cỏ phủ tấm vải, một đứa trẻ bốn năm tuổi đang nằm ngửa, hơi thở phập phồng, tựa như đang ngủ rất say.

Cốc Hàn Hương đi vội tới, ngồi xuống, đưa tay vuốt mái tóc đứa trẻ, hạ giọng nói:

"Con ơi, con đã ốm nhiều!".

Đưa trẻ ấy chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Cốc Hàn Hương thì mỉm cười nói:

"Mẹ đã lâu không đến thăm con".

Cốc Hàn Hương nói:

"Mấy ngày nay bận rộn, không đến thăm con được".

Đứa trẻ ấy thở dài nhẹ một tiếng nói:

"Con rất nhớ mẹ". Rồi quay mặt lại, đột nhiên ngồi dậy nói:

"Nghĩa phụ cũng đến sao?".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Đã mấy tháng nay chúng ta không gặp nhau".

Đưa trẻ ấy nói:

"Con cũng không biết đã mấy tháng nhưng thời gian rất dài, rất dài, võ công nghĩa phụ dạy cho con, con đã học hết".

Cốc Hàn Hương dịu dàng hỏi:

"Con ơi, một mình ở đây, con có sợ không?".

Đứa trẻ ấy lắc đầu:

"Con vốn rất sợ, nhưng ở lâu thì không còn sợ nữa!".

Miêu Tố Lan nhìn đứa trẻ mặt mũi hồng hào, trong lòng rất ngạc nhiên, nói:

"Mấy ngày nay không thấy đưa thức ăn đến cho nó, không biết nó ăn thứ gì". Rồi hạ giọng hỏi Cốc Hàn Hương:

"Phu nhân, con trẻ ở đây, mỗi ngày có người đưa cơm hay không?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Không có!".

Đứa trẻ hình như nghe hai người nói chuyện, thò tay xuống dưới gối, lấy ra hai bình ngọc lớn, nói:

"Con ăn cái này".

Miêu Tố Lan thấy trong hai bình ngọc chứa đầy những viên thuốc màu vàng to như hạt đậu, trong nhất thời, không nhận ra thuốc gì, im lặng không nói.

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Đây là loại thuốc được bào chế bởi thịt hổ và hà thủ ô trăm năm, rất có ích đối với gân cốt của đứa trẻ. Chao ôi! Đứa trẻ này vốn rất yếu ớt, lại thêm mang trọng thương, mất quá nhiều máu, dùng loại thuốc này mới có thể giúp cho nó sớm ngày mạnh khỏe".

Đưa trẻ đột nhiên thở dài nói:

"Nghĩa phụ nói với con, ăn loại thuốc này không những thân thể cường tráng, mà học võ công cũng nhanh hơn, sau này sẽ báo thù cho phụ mẫu".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Võ công ta dạy cho con, con đã học hết chưa, hãy tập lại một lần cho ta coi thử!".

Đứa trẻ gật đầu nói:

"Đã học hết, chỉ là không biết có đúng hay không, nếu con tập sai, nghĩa phụ hãy dạy lại cho con!".

Rồi đứng dậy, hai tay thủ ở trước ngực, chầm chậm đánh ra từng chưởng từng cước.

Hồ Bách Linh thất lộ số quyền cước của đứa trẻ đánh ra, từng chiêu từng thức đều giống như mình đã truyền thụ, cả bộ quyền pháp không hề sai một chiêu, trong lòng rất vui mừng, vò đầu nó nói:

"Con thông minh như thế, lại chịu khó học, không quá mười năm, nhất định có thể học hết bản lĩnh của ta, chỉ không biết nghĩa phụ có thể dạy cho con được mười năm hay không ..." nói đến câu cuối cùng thì rất buồn bã như là anh hùng mạc lộ.

Cốc Hàn Hương đột nhiên xoay người lại, nhìn về phía Hồ Bách Linh nói:

"Đại ca, chàng bảo sao? Tại sao không thể dạy nó mười năm ...".

Hồ Bách Linh đã biết vẻ thất thường của mình khiến cho ái thê lo lắng, vội vàng lấy lại tinh thần, cười ha ha nói:

"Ta có lo lắng gì đâu, chỉ là nghĩ đến đứa trẻ này ...".

chàng định nói đến cái chết thê thảm của cha mẹ đứa trẻ này để ái thê khỏi nghi ngờ, nhưng khi sắp nói ra thì đột nhiên nghĩ lại lời này chắc chắn sẽ làm cho đứa trẻ đau lòng, vội vàng nín lặng, cười ha ha rồi nói hàm hồ cho qua. Cốc Hàn Hương tâm địa thuần khiết, chỉ cảm thấy chàng quả thực nghĩ đến cái chết của cha mẹ đứa trẻ này, trong lòng không yên, thế rồi thở dài nói:

"Chuyện đã qua thì đừng nghĩ đến nữa! Hôm nay chúng ta đến thăm con trẻ, phải nên vui mừng

mới đúng".

Miêu Tố Lan chen vào nói:

"Minh chủ ngày lo muôn chuyện, khó có được lúc rảnh rỗi, tiện thiếp đi chuẩn bị vài món ngon đưa vào trong động này cùng ăn với con trẻ!".

Hồ Bách Linh trầm ngâm không nói, cũng không trả lời, cũng không ngăn cản Miêu Tố Lan đi làm cơm.

Cốc Hàn Hương thì gật đầu cười:

"Ý tỷ tỷ rất hay, chỉ là làm phiền tỷ tỷ chạy một chuyến".

Miêu Tố Lan nói:

"Đây là chuyện nô tỳ phải làm ..." rồi quay người đi ra, trong chốc lát, đã bưng một khay gỗ vào trong, trên khay có bốn món thức ăn và một bầu rượu.

Nàng sắp xếp xong thức ăn thì rót rượu cho Cốc Hàn Hương và Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh bưng chén rượu, mỉm cười nói với Cốc Hàn Hương:

"Mấy tháng nay, để cho nàng lo lắng, trong lòng ta cũng rất không yên, nay kính nàng một chén rượu để tỏ bày nỗi hổ thẹn ...".

Chương 12: Thả Hổ Về Núi Thâm Nhập Hang Cọp

Cốc Hàn Hương đột nhiên bước tới, ngã vào lòng Hồ Bách Linh cười rằng:

"Đại ca lần này quay về, hình như xa lạ với thiếp nhiều, muội là thê tử của chàng! Sao lại nói những lời như thế với muội?" rồi hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Hồ Bách Linh thở dài, vuốt mái tóc của ái thê, trong lòng dâng lên cảm giác thê lương, nhủ thầm rằng:

"Mình vốn là dắt theo ái thê ẩn cư, sống ở chốn núi rừng như thần tiên, thế mà lại nổi lòng tranh dành chức minh chủ lục lâm, giờ đây leo lên lưng cọp khó trèo xuống, bên ngoài thì không được các nhân vật của danh môn chính phái tha thứ, bên trong thì không được đồng đạo lục lâm khuất phục, bọn Phong Thu thì sắp tái suất giang hồ, chắc chắn trong võ lâm sắp có chuyện kinh thiên động địa, giờ đây mình hai bên đều gặp địch ..." nghĩ đến đây thì bất giác hùng tâm giảm xuống.

Cốc Hàn Hương chậm rãi ngẩng đầu lên lau nước mắt, nói:

"Đại ca trong lòng đã không vui, chao ôi! Muội không nên rơi nước mắt thế này ...".

Hồ Bách Linh giật mình, lấy lại tinh thần, cừơi lớn nói:

"Hương muội đừng quá lo lắng, ta nào có không vui, chúng ta hãy uống chén rượu!" rồi ngửa cổ uống cạn chén rượu trong tay.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, bưng chén rượu uống cạn một hơi, nói:

"Đại ca, ngày sinh thần của huynh đã sắp đến".

Hồ Bách Linh hơi suy nghĩ rồi nói:

"Muội nhớ thật rõ ...".

Cốc Hàn Hương cười:

"Lúc trước chúng ta suốt ngày chốn chạy, không có thời gian chúc mừng cho huynh, từ rày về sau muội sẽ làm nhiều món ngon, chúc mừng cho chàng một phen".

Hồ Bách Linh quay đầu lại nhìn đứa trẻ, cười:

"Còn nửa tháng nữa là đến ngày sinh thần của ta, đến lúc đó hãy nói!".

Đột nhiên đứng dậy:

"Ta vẫn còn có việc, không thể ở cùng các người". Rồi đưa tay vỗ nhẹ lên đầu đứa trẻ, sải bước ra ngoài.

Thì ra Hồ Bách Linh đột nhiên cảm thấy mối nhu tình của Cốc Hàn Hương đã làm cho tráng chí của chàng giảm xuống, không dám ngồi lâu nữa, mới đứng dậy mà đi.

Hồ Bách Linh bước ra khỏi thạch động, một trận gió thổi vào mặt, tinh thần tỉnh táo.

Đột nhiên chợt nghĩ rằng:

"Phong Thu sư thúc trước nay quỷ kế đa đoan, để cho sư đệ đến Mê Tông Cốc đưa thư, chắc chắn không thể không dự phòng, mình đã có lòng cứu đời, sao không thăm dò âm mưu của bọn họ để ra tay đề phòng trước".

Hồ Bách Linh đến chỗ một vách núi, đưa tay gõ lên vách đá ba lần.

Một lát sau, vách đá đột nhiên nứt ra một cánh cửa.

Một đại hán người mang đơn đao, mình mặc kình trang bước vội ra, cúi người làm lễ với Hồ Bách Linh, rồi đứng sang một bên.

Hồ Bách Linh hơi gật đầu, chậm rãi bước vào trong. Tòa thạch thất này chính là nơi kiên cố và bí mật nhất trong Mê Tông Cốc, dùng để nhốt những phạm nhân quan trọng.

Rẽ qua mấy núi vòng véo, thì đến một căn phòng rộng rãi, Trương Kính An đang nằm ngửa trên đống cỏ khô.

Hồ Bách Linh kêu lên:

"Sư đệ ...".

Trương Kính An chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía Hồ Bách Linh rồi hững hờ nhắm lại, nhìn ánh mắt tán lọan, thần thái yếu ớt, xem ra thương thế rất nặng.

Hồ Bách Linh quay nhìn đại hán người mang đơn đao đi sau mình, nói:

"Mở cửa ra".

Đại hán trả lời một tiếng, lấy chìa khóa mở cánh cửa bằng sắt.

Hồ Bách Linh đẩy cánh cửa, chậm rãi bước về phía Trương Kính An, đưa tayvỗ lên huyệt huyền cơ ở trước ngực của y, nói:

"Thương thế của sư đệ có nặng không?".

Trương Kính An đột nhiên mở hai mắt, ngồi dậy, mặt phẫn nộ nói:

"Chắc sư huynh đến đây lấy mạng của tiểu đệ?".

Hồ Bách Linh lắc đầu than:

"Nếu muốn lấy mạng của đệ, ta sẽ không đến thăm đệ".

Trương Kính An tiêu nghiểu chậm rãi nằm xuống, lạnh lùng nói:

"Phải chăng sư huynh muốn dùng tình xưa để lừa đệ nói ra bí mật trong lòng, sau đó giết chết đệ".

Hồ Bách Linh nói:

"Sư đệ nếu đa nghi như thế, thật khiến cho tiểu huynh khó cãi".

Trương Kính An nói:

"Nếu như sư huynh muốn lấy tính mạng của đệ, lại không muốn điều tra bí mật, vậy thì vào thạch lao này thăm đệ là có ý gì?".

Hồ Bách Linh nói:

"Ta đến đây để trị thương cho đệ".

Trương Kính An lạnh lùng nói:

"Đệ tự tin gia sư có thể trị thương thế của \"Thiên tinh chỉ\", sư huynh nếu như quả thật có lòng thả đệ, chỉ cần đưa đệ ra khỏi Mê Tông Cốc là xong".

Hồ Bách Linh một ý nghĩ lướt qua, nói:

"Dù cho ta thả đệ rời khỏi Mê Tông Cốc, lại còn đoạn đường xa vạn dặm, đệ người mang trọng thương, làm sao đủ sức đi?".

Trương Kính An hé mắt, cười nhạt:

"Phải chăng sư huynh hoài nghi ở ngoài Mê Tông Cốc có người tiếp ứng đệ?".

Hồ Bách Linh nghiêm mặt nói:

"Chúng ta rốt cuộc vẫn có tình đồng môn, sau khi đả thương đệ, trong lòng ta cảm thấy không yên, sau nhiều lần suy nghĩ, mới chạy đến đây thăm đệ, ta trị thương cho đệ xong sẽ đích thân đưa đệ đến gặp Phong sư thúc, thỉnh tội trước mặt của người".

Trương Kính An hơi trầm ngâm, lạnh nhạt nói:

"Sư huynh quả nhiên bất phàm, tâm cơ thâm trầm, khiến cho người ta khó ...".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói tiếp:

"Thương thế của sư đệ rất nặng, không tiện nói nhiều, hãy mau vận khí đợi ta đả thông kinh mạch của đệ xong, ta sẽ đưa chân khí vào trong người đệ, chỉ cần huyết mạch thông suốt, thương thế sẽ không trầm trọng hơn".

Nói xong, đưa tay đỡ vào người Trương Kính An.

Trương Kính An miệng tuy từ chối nhưng trong lòng thì làm theo lời Hồ Bách Linh, cố nén cơn đau, vận chân khí lên.

Hồ Bách Linh đặt bàn tay lên lưng Trương Kính An, lập tức cảm thấy được rằng y đã âm thầm vận công, cũng không nói ra điều ấy, mỉm cười nói:

"Sư đệ hãy cẩn thận, giờ đây tiểu huynh điểm tám đại huyệt sau lưng của đệ". Tay trái đỡ lên vai Trương Kính An, tay phải đưa lên phất xuống, trong chớp mắt, đã liên tục vỗ vào tám đại huyệt của Trương Kính An.

Trương Kính An biết thương thế của mình rất nặng, nếu Hồ Bách Linh có lòng giết y thì đề phòng cũng vô dụng, trong lòng thì rất thản nhiên, không hề đề phòng.

Hồ Bách Linh vỗ xong tám đại huyệt ở sau lưng thì hơi ngừng lại, nói:

"Giờ đây ta sẽ dùng chân khí đánh vào huyệt mệnh môn của sư đệ, nếu như sư đệ có thể nén cơn đau, cố gắng vận khí tiếp ứng, như vậy công hiệu sẽ tăng lên gấp bội".

Trương Kính An đã cảm thấy Hồ Bách Linh thật lòng thật dạ trị thương cho mình, hít dài một hơi, đáp rằng:

"Sư huynh căn dặn, tiểu đệ sẽ tuân lệnh".

Hồ Bách Linh đưa tay đặt lên lưng Trương Kính An xong, một luồng khí nóng từ trong lòng bàn tay đánh thẳng vào người Trương Kính An.

Trương Kính An cảm thấy luồng khí nóng này như sông dài biển rộng cuồn cuộn tuôn vào người không ngớt, thế rồi lập tức tụ chân khí đẩy ra phía sau.

Hai luồng khí hợp nhau, Trương Kính An cảm thấy cơn đau trong người giảm xuống, người cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đồng thời cảm thấy khí huyết trong người bị một luồng khí nóng đẩy đi khắp tòan thân, đi đưa đến tứ chi và các khớp xương.

Khoảng một bữa cơm thì Hồ Bách Linh mới thu lại chưởng trái đặt ở huyệt mệnh môn sau lưng Trương Kính An, nói:

"Sư đệ hãy vận khí điều tức một vòng, tiểu huynh cũng ở đây, đợi cho đệ hành khí một vòng xong thì sẽ dùng một ít thuốc, thương thế sẽ giảm đi phân nửa, trong vòng hai ba ngày thì hoàn toàn hồi phục".

Khi Trương Kính An quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồ Bách Linh đang rút khăn tay lau mồ hôi trên mặt, mỉm cười nói:

"Tiểu đệ lần này nghĩ rằng chắc chắn sẽ chết, nào ngờ sư huynh lại hồi tâm chuyển ý, đích thân trị thương cho tiểu đệ".

Hồ Bách Linh hạ giọng nói:

"Khí huyết của sư đệ vừa mới thông suốt, không tiện nói nhiều, hãy mau vận khí điều tức".

Trương Kính An vận khí hành huyết một vòng xong, khi mở mắt ra, Hồ Bách Linh đã điều tức xong trước y, mỉm cười nói:

"Sư huynh ...".

Hồ Bách Linh xua tay, thì thầm:

"Thiệt thòi cho sư đệ, hãy tạm thời ở trong thạch lao này, tiểu huynh sẽ lập tức sai người đưa thức ăn, sư đệ sau khi dùng thức ăn thì hãy lập tức vận công điều tức, canh ba đêm nay, tiểu huynh sẽ đến thạch lao đón đệ, đích thân đưa đệ ra khỏi cốc".

Trương Kính An hơi mỉm cười, nói:

"Sư huynh cứ tùy tiện".

Hồ Bách Linh xoay người đi ra khỏi thạch lao, đóng cửa lại rồi bước ra ngoài.

Trương Kính An nhìn bóng Hồ Bách Linh khuất dần, trong lòng cứ suy đi nghĩ lại tại sao Hồ Bách Linh cứu mình, nghĩ hoài mà vẫn không tìm ra lý do ...

Một lát sau cánh cửa sắt lại mở ra, một đại hán khỏang hai mươi tuổi bưng vào một khay gỗ, trong khay có mấy món thức ăn ngon và một bình rượu, tám miếng bánh dầu.

Trương Kính An trong bụng đã đói, ăn hết sạch những thứ vừa mới bưng vào.

Đại hán đưa thức ăn ấy kính cẩn đứng một bên, đợi Trương Kính An ăn xong thì thu dọn bát đũa đem ra.

Trương Kính An ăn uống xong, cảm thấy tinh thần hồi phục rất nhiều, cứ theo lời Hồ Bách Linh căn dặn mà tiếp tục vận khí điều tức.

Đến canh ba, Hồ Bách Linh quả nhiên theo hẹn mà đến, toàn thân mặc kình trang, mang theo cả kiếm và gậy, mở cửa nói:

"Sư đệ cảm thấy thương thế có đỡ hơn chưa?\' Trương Kính An nói:

"Thương thế đã đỡ rất nhiều, chỉ là đã làm phiền sư huynh đích thân đưa tiễn".

Hồ Bách Linh không để y nói tiếp, chen vào:

"Sư đệ đã cảm thấy thương thế đỡ đi rất nhiều, chúng ta hãy lên đường, ta đã sai người chuẩn bị ngựa ở ngoài cốc".

Tla đứng dậy, đi theo sau Hồ Bách Linh, những người tuần đêm gặp Hồ Bách Linh đều cung kính làm lễ bái kiến.

Khi ra đến cửa cốc, Hồ Bách Linh nhận lấy hai sợi cương ngựa từ trong tay đại hán, quay đầu lại nói với Trương Kính An:

"Sư đệ hãy lên ngựa".

Trương Kính An tung người nhảy vọt lên lưng ngựa, nói:

"Mời sư huynh".

Hồ Bách Linh nói:

"Tiểu huynh đi trước một bước dẫn đường cho sư đệ". Rồi giật cương ngựa, phóng về phía trước,

Trương Kính An quất ngựa đuổi theo.

Hai người chạy được khoảng hơn mười dặm, Trương Kính An đột nhiên kìm cương ngựa lại nói:

"Sư huynh hãy đi chạm một bước, tiểu đệ có mấy câu muốn nói ...".

Hồ Bách Linh ghìm ngựa lại nói:

"Sư đệ có lời gì, hãy cứ nói ra".

Trương Kính An nói:

"Không dám giấu sư huynh, ở ngoài Mê Tông Cốc này có người đón tiếp sư đệ".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Không biết người đón tiếp sư đệ đang ở đâu, chúng ta cùng đi gặp y!".

Trương Kính An nói:

"Nếu sư huynh không nghi ngờ, tiểu đệ sẽ lập tức gọi y đến".

Hồ Bách Linh trong lòng giật mình, nhưng bề ngoài thì vẫn bình tĩnh, nói:

"Sư đệ sao lại nói thế, tiểu huynh nào nghi ngờ, nếu tiểu huynh nghi ngờ thì đâu có đích thân đưa đệ ra".

Trương Kính An đưa tay vào trong người, lấy ra một vật hình tròn, đặt trong tay, nói:

"Đây là loại dụng cụ truyền âm mà gia sư đã chế ra, không biết sư huynh đã gặp qua hay chưa". Rồi vung tay ném một cái.

Chỉ nghe thấy tiếng vù vù vang lên không ngớt, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Lực tay của Trương Kính An hơn người, vật ấy bay xéo khoảng hơn mười mấy trượng, âm thanh phát ra kéo dài cả một tuần trà.

Quả nhiên thấy ở sơn cốc phía tây có một bóng người mau chóng phóng đến, trong chốc lát đã đến chỗ hai người.

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đó là một người tuổi trên dưới tam tuần, mình mặc kình trang, trên người mang theo một thanh trường kiếm.

Trương Kính An chỉ người ấy, nói với Hồ Bách Linh:

"Vị Châu huynh này là môn hạ của bằng hữu gia sư, lần này cùng đi với tiểu đệ đến đây, vốn là muốn cùng vào trong cốc bái kiến sư huynh, nhưng Châu huynh cảm thấy danh tiếng của sư huynh quá lớn, e rằng không chịu tiếp kiến, cho nên đợi ở ngoài cốc!".

Hồ Bách Linh là người lợi hại, vừa nhìn người ấy đã biết kẻ này rất tự phụ, thế rồi ôm quyền, nói:

"Châu huynh".

Chàng suy nghĩ rất kín kẽ, vừa nghe Trương Kính An tuy giới thiệu, nhưng vẫn không nói kẻ ấy là môn hạ của ai, biết được đối phương có lòng đề phòng với mình, cũng không hỏi nhiều nữa.

Người này quả nhiên kiêu ngạo, vừa thấy Hồ Bách Linh, như không thấy vậy, thần thái rất lạnh lùng, nhưng thấy Hồ Bách Linh ôm quyền làm lễ với y trước, thế là có chút hơi lung túng, vội vàng trả lễ, nói:

"Nghe danh Hồ huynh đã lâu, hôm nay mới gặp mặt, quả thực cảm thấy rất vui mừng".

Hồ Bách Linh mỉm cười nói:

"Châu huynh đã quá khen".

Trương Kính An đột nhiên tiếp lời nói:

"Anh hùng mến tài nhau, hai vị vừa gặp nhau đã như bằng hữu".

Hồ Bách Linh quay nhìn Trương Kính An, nói:

"Sư đệ, chúng ta nhân lúc còn sớm hãy lên đường, ta nghĩ sư thúc chắc chắn là đang trông đợi tin tức của đệ".

Trương Kính An chưa kịp trả lời, đại hán mặc kình trang ấy nói:

"Ở ngoài Mê Tông Cốc của Hồ huynh, có rất nhiều đại sĩ, hòa thượng, không biết là cớ gì?".

Hồ Bách Linh nhíu mày, nhủ thầm:

"Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng hiếp người quá đáng, dù có lòng đề phòng đối với mình, cũng không nên trắng trợn như thế".

Đại hán trung niên mặc kình trang ấy thấy Hồ Bách Linh trầm ngâm không nói, nén không được nói tiếp:

"Theo ý của tại hạ, những hòa thượng, đại sĩ này ai cũng có võ công thượng thừa, vả lại người

mang theo binh khí, hình như không giống với du phương đại sĩ, hành cước hòa thượng bình thường, chắc chắn là có mưu đồ gì đây".

Hồ Bách Linh trong lòng tuy phẫn nộ, nhưng có định lực hơn người, luôn giấu được sự hỷ nộ ở trong lòng, không để lộ ra ngoài, thế rồi mới mỉm cười nói:

"Những người ấy chắc là môn hạ của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang".

Trương Kính An nói:

"Sao? Sư huynh và hai phái ấy có mối hiềm khích ư?".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Trăm năm nay, các nhân vật trong giới lục lâm chúng ta lúc nào cũng xung đột với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Mê Tông Cốc của tiểu huynh là tổng trại của lục lâm trong thiên hạ, chắc chắn đã khiến cho hai phái để ý ...".

Đại hán mặc kình trang ấy đột nhiên cười nhạt, nói tiếp:

"Hồ huynh khí độ ngất trời, rộng rãi như biển khơi, nếu là huynh đệ đã ra tay cho bọn chúng thấy!".

Hồ Bách Linh trong lòng nhủ thầm:

"Kẻ này không biết là môn hạ của ai mà khẩu khí cuồng nạgo như thế", để ý nhìn thì thấy hai huyệt thái dương của dẻ này nhô cao, ánh mắt như điện, quả là người có võ công thượng thừa, thế rồi mới mỉm cười nói:

"Huynh đệ tuy đã dành được chức minh chủ của lục lâm trong thiên hạ, nhưng các vị quần hào đều là bá chủ của một phương, trong nhất thời rất khó thống nhất ý kiến, không thể nào để ý đến chuyện bên ngoài, còn hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang ngạo mạn như thế ...".

Chàng chưa nói xong đột nhiên ở sau một quả núi cách hơn một trượng có tiếng cười nhạt.

Tiếng cười nhạt này tuy rất nhẹ, nhưng ba người đều là cao thủ thuộc hàng nhất lưu, tai mất lanh lệ lạ thường, đều nghe rất rõ ràng.

Đại hán mặc kình trang ấy quát lớn một tiếng, nói:

"Ai?" rồi đưa tay vào trong lòng phất ra, hai chấm sáng phóng vút ra.

Chỉ nghe tiếng kim loại và đá giao nhau, dưới ánh trăng có ánh lửa lóe lên.

Hồ Bách Linh thấy y phóng ra ám khí không phải có lòng đánh người, chẳng qua là mượn thời cơ để biểu diễn mà thôi.

Trung niên mặc kình trang phóng ám khí ra, người cũng bay vọt lên, hai tay vung một cái, phóng thẳng lên cao đến một trượng năm sáu thước, sau đó thu hai chân lại, xoay người lên không, phóng xéo về chỗ phát ra tiếng cười, giống như một con chim đang lao xuống, thân phân, tư thế trông rất đẹp mắt, ki sắp đến gần hòn đá thì cổ tay phải lật lại, rút thanh trường kiếm ra khỏi bao, chém mạnh xuống.

Khi nhát kiếm này chém ra, một bóng người đột nhiên phóng vọt lên.

Chỉ nghe tiếng keng keng giao nhau, kiếm quang chợt tắt, hai bóng người vừa hợp đã phân, đều đồng thời từ trên không hạ xuống.

Hồ Bách Linh ngưng thần nhìn qua, chỉ thấy đó là một nhà sư già mặc áo bào màu xám, tay cầm ngang thanh thiền trượng, đứng hiên ngang dưới ánh trăng.

Đại hán trung niên mặc kình trang quay đầu lại nhìn Hồ Bách Linh, hỏi:

"Hồ huynh có quen vị hòa thượng này không?".

Hồ Bách Linh tuy không quen, nhưng biết nhà sư này là người trong phái Thiếu Lâm, thế rồi mới nói:

"Vị sư phụ này trông rất lạ, chắc chắn là cao tăng trong chùa Thiếu Lâm!".

Đại hán mặc kình trang cười dài nói:

"Nếu Hồ huynh không quen, thì hãy để cho huynh đệ đối phó!" rồi thanh trường kiếm trong tay phất tới, tiến tới phía trước hai cu, nói:

"Nghe nói hòa thượng chùa Thiếu Lâm ai nấy đều mang tuyệt thế võ công, nhưng tại hạ trước nay tiếc rằng không có cơ hội gặp mặt, nếu đêm nay đã thấy, thời cơ tốt khó ...".

Nhà sư mặc áo bào màu xám ấy đọc Phật hiệu, cắt ngang lời nói của đại hán mặc kình trang, bảo rằng:

"Bần tăng là Đạt Ma viện Thiên Vọng ...".

Đại hán mặc kình trang trung niên ấy lạnh lùng nói:

"Mặc ngươi là Thiên Vọng hay Địa Vọng, hãy tiếp của ta ba kiếm".

Lời vừa nói ra, kiếm thế đã đâm thẳng tới trước ngực một chiêu "Thiên ngoại lai vân".

Thiên Vọng đại sư nhíu mày, mặt lộ vẻ tức giận, một trượng đánh ra chiêu "Dã châu hoành độ" đánh bạt thanh kiếm ra.

Đại hán mặc kình trang tuổi trung niên không để cho Thiên Vọng đại sư trở tay, thanh trường kiếm trong tay lại quét trái điểm phải, đánh liền ra hai chiêu.

Chỉ thấy một mảng kiếm quang vẽ ra từng đóa kiếm hoa đánh thẳng về phía Thiên Vọng đại sư.

Thiên Vọng đại sư cười nhạt một tiếng, cây thiền trượng múa tiếp ra chiêu "Vũ đả lê hoa" hộ ở trước thân, chỉ nghe tiếng keng keng vang lên, thanh kiếm của đại hán mặc kình trang bị đánh bật ra, miệng thì niệm lớn:

"A di đà Phật!" rồi lật tay đánh ra một trượng "Hiệp sơn siêu hải", từ trên đầu bổ xuống.

Chiêu này rất uy mãnh, dù cho đại hán mặc kình trang ấy có hung hăng đi nữa cũng không dám lấy kiếm mà đỡ gậy, hai vai lách một cái, thối lùi ra sau năm thước, né tránh được một trượng.

Đại hán mặc kình trang ấy lúc đầu đánh được vài chiêu, kiếm thế liên miên không ngớt, thế công sắc bén lạ thường, nhưng đánh được khoảng vài chục chiêu thì thế công dần dần bị phá giải, ngược lại Thiên Vọng đại sư thì càng đánh càng mạnh, trượng thế càng cường liệt hơn, luồng kiếm quang của đại hán trung niên bị cây thiền trượng của Thiên Vọng đại sư áp chế, càng lúc càng nhỏ lại.

Đại hán trung niên lúc ấy mới thay đổi cách đánh, từ thế công trở thành thế thủ, kiếm chiêu liên miên không ngớt, thủ kiếm ở môn hộ.

Thiên Vọng đại sư thì thi triển thế phản công mãnh liệt, cây thiền trượng xỉa thẳng quét ngang, trong tiếng gió thổi vù vù, uy thế càng lúc càng mạnh. Nhưng đại hán mặc kình trang có kiếm thế kín kẽ lạ thường, Thiên Vọng đại sư tuy đã nhốt được y vào trong màn trượng, nhưng trong nhất thời không thể nào đả thương y, xem ra hai người phải đánh rất lâu.

Hồ Bách Linh một mặt nhìn hai người đánh nhau, một mặt nhủ thầm:

"Kẻ này không biết là môn hạ của ai mà kiếm thuật tuy không thượng thừa nhưng cũng thuộc loại đăng đường nhập thất".

Trương Kính An tuy rất để ý đến cuộc đấu của hai người, nhưng thần sắc không hề có vẻ quan tâm, tựa như hai người dù ai chết cũng được, chẳng liên quan gì đến mình.

Hồ Bách Linh lúc mới thấy thần sắc của Trương Kính An thì trong lòng không hiểu, suy nghĩ tiếp thì mới vỡ lẽ ra, nhủ thầm:

"Phải rồi, Phong Thu là người thâm trầm, không bao giờ để lộ sát cơ, Trương Kính An đi theo Phong Thu đã lâu, chắc cũng học được ít nhiều sự âm trầm, hiểm trá của y, nếu như kẻ kia bị thương trong tay Thiên Vọng đại sư, chắc chắn sẽ khiêu khích lòng báo thù của sư phụ của y, phái Thiếu Lâm lại có thêm một cường địch ...".

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên nghe một tiếng quát lớn, đại hán trung niên cầm kiếm đột nhiên phản công, trong chớp mắt luồng kiếm quang đại thịnh, phá được màn trượng dày đặc của Thiên Vọng đại sư, phóng vọt ra ngoài đến hơn một trượng.

Thiên Vọng đại sư giơ ngang trượng, không đuổi theo, cao giọng niệm Phật hiệu, cười ha ha nói:

"Thí chủ võ công không kém, lão nạp không nỡ đả thương thí chủ ...".

Đại hán trung niên ấy cười nhạt, nói:

"Ta chẳng qua một lúc phân tâm, bị ngươi điểm trúng huyệt đạo, trong vòng ba tháng ta sẽ đến rửa mối nhục này!".

Thiên Vọng đại sư nói:

"Ngươi đã trúng "Kin cương chỉ" của ta, kinh mạch đã bị thương, nhưng khi hạ thủ, lão nạp đã để cho thí chủ một con đường rút lui, chỉ dùng ba thành công lực, tuy bị thương không nặng, nhưng ít nhất trong vòng ba tháng mới có thể khôi phục lại nguyên khí, Phật ta từ bi, dung nạp vạn vật, biển khổ không bờ, quay đầu là bến, A di đà Phật!".

Hồ Bách Linh thầm nhủ:

"Cao tăng của chùa Thiếu Lâm quả nhiên tu dưỡng, định lực có chỗ hơn người, khi liều mạng với người ta mà vẫn có lòng từ bi như thế ...".

Chỉ nghe đại hán mặc kình trang ấy cười lớn:

"Lão hòa thượng hãy bớt thuyết giáo nhân quả báo ứng, trước tiên hãy tfhử mùi vị "Đoạt hồn tử mẫu thoa" của ta!".

Đột nhiên tay trái phất lên một cái, một luồng ánh sáng màu vàng phóng thẳng tới Thiên Vọng thiền sư.

Hồ Bách Linh nghe thấy tên ám khí lá \"Đoạt hồn tử mẫu thoa\", trong lòng chợt nghĩ đến một người, không khỏi thất kinh, nhủ thầm:

"\"Đoạt hồn tử mẫu thoa\" là loại ám khí nhất tuyệt trong võ lâm, lão hòa thượng này nếu như

không biết, chỉ e sẽ thiệt thòi ...".

Thiên Vọng đại sư giơ trượng đánh thẳng về phía chiếc kim thoa.

Lão ra tay thật nhanh, trượng vừa giơ lên đã đánh trúng chiếc kim thoa, chỉ nghe một tiếng keng vang lên, chiếc kim thoa đột nhiên nổ thành một tấm màn màu xanh, chụp xuống.

Thiên Vọng đại sư nào ngờ trong chiếc kim thoa này lại có chứa độc hỏa, lúc ấy cảm thấy bất ngờ, muốn tránh cũng không kịp, chỉ cảm thấy ánh lửa lóe lên, tay áo, trước ngực đã bị cháy xém.

Lão võ công tinh thâm, định lực hơn người, tuy áo có mấy chỗ bị cháy, nhưng vẫn không lung túng, tung người vọt ra sau đến ba thước, giơ tay vỗ vào chỗ bị cháy ở trước ngực.

Nào ngờ khi tay phải chạm đến vết cháy ở trước ngực thì ống tay áo cũng bắt lửa cháy lên.

Trong khoảnh khắc, toàn thân bốc lửa, ánh lửa màu xanh chiếu sáng khuôn mặt của lão.

Thiên Vọng đại sư không dập tắt được lửa trên người, trong lòng đã cảm thấy lo lắng, đột nhiên mặt hiện lên vẻ bi phẫn, quát lớn một tiếng, lao về phía đại hán trung niên mặc kình trang.

Đại hán ấy đang dương đắc ý, đột nhiên thấy Thiên Vọng đại sư toàn thân bốc lửa lao tới, trong lòng kinh hãi, không dám chặn Thiên Vọng đại sư lại, tung người vọt lên, bay xéo ra ngoài.

Chỉ nghe Thiên Vọng đại sư gầm lên:

"Sử dụng loại ám khí độc địa như thế này, không thể tha ngươi được". thanh âm bi tráng, giống như tiếng chuông đồng vậy.

Trong tiếng quát, người đầy lửa phóng vọt lên không một vòng lao về phía đại hán mặc kình trang.

Đại hán mặc kình trang ấy tung người vọt lên, đột nhiên cảm thấy chân phải tê rần, thì đã biết mình đã bị trọng thương, không khỏi thất kinh.

Quay đầu nhìn lại, cây thiền trượng của Thiên Vọng đại sư đã giáng xuống đầu.

Y trong lòng lo lắng, đâu còn dũng khí tiếp cây thiền trượng của Thiên Vọng đại sư nữa, xuất hết toàn lực, lại tung người nhảy vọt ra đến tám thước.

Thiên Vọng đại sư lạnh lùng hừ một tiếng, đánh cây thiền trượng xuống, cây thiền trượng chạm xuống đất, thân người lại vọt lên, đuổi theo.

Lão ta ba lần vọt lên, thân người không hề chạm đất, khinh công quả thật cao cường.

Đại hán mặc kình trang ấy tuy né tránh được lần thứ hai, nhưng thương thế của toàn thân đã phát tác, biết mình không thể tránh được đối phương nữa, thầm than:

"Xong rồi". Tay phải cầm thanh bảo kiếm định dốc hết toàn lực tiếp lấy trượng thế của Thiên Vọng đại sư.

Đột nhiên nghe một tiếng quát chấn động trời xanh, một bóng người phóng vọt tới.

Người ấy đón đầu Thiên Vọng đại sư, giơ cao cây gậy sắt, tiếp cây thiền trượngc Thiên Vọng đại sư.

Tiếng kim loại giao nhau, hai bên đều chần động rơi xuống đất.

Thiên Vọng đại sư trên người đã trúng lửa độc ở nhiều nơi, nhưng lão cố nén cơn đau, chuẩn bị sau khi đánh chết đại hán trung niên sẽ tự đánh vỡ huyệt thiên linh cái của mình để tránh nỗi khổ bị thiêu đốt.

Nhưng nào ngờ Hồ Bách Linh đột nhiên ra tay, dùng gậy tiếp lấy cây trượng của y.

Chiêu này quả thực cả hai bên đều sử dụng chân tài thực học, không ai có thể chiếm được phần hơn.

Thiên Vọng đại sư đã cảm nhận được nỗi khổ bị lửa độc thiêu đốt, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, đưa mắt nhìn về phía Hồ Bách Linh, nói:

"Lão nạp đã từng nghe Thiên Minh sư huynh nói, Hồ minh chủ có thần lực hơn người, võ công tuyệt thế, hôm nay gặp quả nhiên bất phàm, đáng tiếc lão nạp ..." lửa cháy phừng phừng trên người lão, chiếc tăng bào đã cháy quá nửa. Hồ Bách Linh đột nhiên nói:

"Mong đại sư hãy giữ mạng lại để sau này tại hạ còn có cơ hội thỉnh giáo".

Thiên Vọng đại sư vung hai tay, chiếc tăng bào đang bị cháy rách ra từng mảnh, rơi xuống đất.

Tuy lão đã vung rách chiếc tăng bào, nhưng mấy đốm lửa màu xanh trên người vẫn chưa tắt.

Té ra loại lửa độc này rất mạnh, chỉ cần bắt vào nơi nào thì sẽ cháy mãi không ngớt.

Hồ Bách Linh quay nhìn đại hán mặc kình trang, rồi lạnh lùng nhìn Thiên Vọng đại sư nói:

"Đại sư đã bị lửa độc cháy ở nhiều nơi, chỉ e chất độc đã xâm nhập vào trong người, dù cho có dùng cát dập tắt lửa độc cũng khó giữ được tính mạng".

Yù muốn ngầm bảo lão ta hãy mau dùng cát dập tắt lửa trên người.

Thiên Vọng đại sư không đáp lại, tung người vọt lên, vọt đến hai ba lần thì biến mất vào trong góc núi.

Hồ Bách Linh biết lão không muốn ở trước mặt mình mà lăn lộn ở dưới đất mà mất đi thân phận, cho nên mới tránh đi.

Trương Kính An chậm rãi bước tới, nói:

"Lão hòa thượng này toàn thân bốc lửa, chỉ e rằng khó sống nổi".

Hồ Bách Linh mỉm cười, cũng không hỏi nữa, trong lòng nhủ thầm:

"Chả lẽ loại lửa độc giấu trong \"Đoạt hồn tử mẫu thoa\" không có thuốc chữa hay sao?".

Chỉ nghe Trương Kính An tiếp tục nói:

"Nếu khi y phục mới vừa bắt lửa, lập tức dùng cát để dập tắt, như thế lửa độc sẽ không phạm vào trong người".

Hồ Bách Linh là người thông minh, đã biết Trương Kính An hiểu rằng mình ngầm chỉ cho Thiên Vọng đại sư cách dập tắt lửa, trong lòng nhủ thầm:

"Nếu mình không nghĩ ra cách hay, giấu đi chuyện này, chắc chắn sẽ khiến cho y nghi ngờ".

Yù nghĩ ấy lướt qua, mỉm cười nói:

"Vị hòa thượng Thiếu Lâm này nếu như bị lửa thiêu chết ở đây, chắc chắn sẽ khiến cho các nhà sư Thiếu Lâm báo thù, sư đệ và Châu huynh thương thế vẫn chưa hết, một mình tiểu huynh e rằng khó chống đỡ ...".

Trương Kính An mỉm cười nói:

"Tiểu đệ đã nghe phái Thiếu Lâm được tôn xưng là Thái Sơn Bắc Đẩu trong chốn võ lâm, đệ tử môn hạ ai nấy đều võ công cao cường, ngày nay được gặp, quả nhiên không phải lời đồn suông".

Hồ Bách Linh chậm rãi bước đến chỗ đại hán mặc kình trang, nói:

"Châu huynh thương thế thế nào, nếu không có gì trở ngại,chúng ta hãy lên đường, nếu như thương thế nặng nề thì hãy vào trong Mê Tông Cốc của huynh đệ, nghỉ ngơi vài ngày rồi đi cũng không muộn".

Chàng hơi trầm tư rồi lại nói tiếp:

"Theo huynh đệ suy đóan, vị hòa thượng Thiếu Lâm này sau khi bị trọng thương, chắc chắn các nhà sư chùa Thiếu Lâm sẽ báo thù, nếu muộn nữa chỉ e rằng khó chạy thoát".

Đại hán mặc kình trang tuy thương thế không nhẹ, nhưng không hề muốn tỏ ra rằng mình yếu đuối, cười lớn nói:

"Chỉ một vết thương nhỏ nhoi thế này, huynh đệ vẫn có thể chống chọi được, chúng ta hãy mau lên đường". Rồi xoay người bước về phía trước.

Hồ Bách Linh phóng lên mình ngựa, giật dây cường, thớt ngựa phóng y như bay, khi đuổi đến bên cạnh đại hán mặc kình trang, đột nhiên đưa tay kéo đại hán lên yên ngựa, còn mình thì nhảy xuống, nói:

"Châu huynh đã bị thương nhẹ, đi bộ không tiện, hãy ngồi lên ngựa của huynh đệ".

Đại hán mặc kình trang ấy quay đầu lại nhìn Hồ Bách Linh, không hề nói một lời cảm kích, phóng ngựa đi.

Đi được nửa đêm, khi trời sắp sáng sáng thì đã rời Mê Tông Cốc được khoảng hơn năm mươi dặm, Trương Kính An đột nhiên nhảy xuống lưng ngựa nói:

"Sư huynh đi bộ cả nửa đêm, chắc là đã mệt nhọc, hãy ngồi lên ngựa của tiểu đệ".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Tiểu huynh không hề mệt mỏi, sư đệ đừng khách sáo".

Trương Kính An chần chừ một lát rồi nói:

"Tiểu đệ có mấy câu chưa kịp nói với sư huynh, trong lòng rất không yên ... xong ... xong ..." y ấp úng một hồi rồi không nói được câu gì.

Hồ Bách Linh nói:

"Sư đệ có lời gì khó nói?".

Trương Kính An nói:

"Không dám giấu sư huynh, gia sư đã từng đến Bắc Nhạc, nhưng sư đệ không cho sư huynh hay".

Hồ Bách Linh giật mình, nhủ thầm:

"Mình chỉ đoán mấy ngày nữa y sẽ đến Bắc Nhạc, không ngờ đã đến, xem ra âm mưu của bọn họ

đã sớm phát động ...".

Hồ Bách Linh trầm ngâm một lát rồi nói:

"Phong Thu sư thúc làm việc, xưa nay xuất quỷ nhập thần, không biết người giờ hiện đang ở đâu, hãy mau dẫn tiểu huynh đến gặp người, huynh đã hơn mười năm không gặp Phong sư thúc".

Trương Kính An mỉm cười nói:

"Gia sư ở gần đây, không biết hai thớt ngựa này nên xử lý thế nào?".

Hồ Bách Linh là người thông minh, nghe Trương Kính An nói như thế, lập tức hiểu ra ý của y, hơi trầm ngâm rồi giơ tay vỗ lên thớt ngựa của Trương Kính An.

Thớt ngựa vươn dài cổ một cái rồi ngã xuống đất chết ngay.

Hồ Bách Linh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đại hán trung niên vẫn ngồi yên trên ngựa, hai tay chống lên yên, mắt nhắm chặt, mặt thì trắng bệt, không khỏi nhíu mày, nhủ thầm:

"Người này bị thương rất nặng, lại đi mấy mươi dặm đường, thế mà không té xuống ngựa".

Rồi bước tới, tay trái đỡ lấy đại hán mặc kình trang, tay phải vỗ lên đầu ngựa.

Thớt ngựa hí một tiếng rồi ngã xuống đất chết.

Trương Kính An nhìn đại hán mặc kình trang, hỏi:

"Thương thế của Châu huynh có nặng không?".

Hồ Bách Linh biết giờ đây y không thể cử động được, đưa tay đỡ lên lưng y, nói:

"Tiểu huynh sẽ cõng y đi!".

Trương Kính An nói:

"Đã làm phiền sư huynh". Rồi xoay người bước vào trong núi.

Hồ Bách Linh đi sát theo sau, đi vòng qua chân núi thì cảnh vật đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy hai vách núi kẹp một sơn cốc, trong cốc toàn là loại cỏ dại cao bằng đầu người, ngoài lối đi này, chẳng còn đường nào nữa, không khỏi ngạc nhiên nói:

"Sư đệ, chả lẽ Phong sư thúc ở trong bãi cỏ hoang này hay sao?".

Trương Kính An nói:

"Không sai" người lách một cái, phóng vọt vào trong bãi cỏ.

Hồ Bách Linh đuổi sát theo sau vào trong đám cỏ. Cỏ ở trong sơn cốc này rất dày, chỉ đi vào vài thước, người đã bị cỏ che lấp.

Trương Kính An hai tay vặt cỏ, đi rất chậm rãi, tựa như đang dò đường.

Đi được khoảng hai ba dặm, Trương Kính An mới dừng lại, giơ cao hai tay, vỗ ba cái.

Trong khoảnh khắc, từ xa có tiếng vỗ tay trả lời.

Chỉ thấy bãi cỏ dập dờn, đột nhiên xuất hiện hai đại hán mặc kình trang, nhìn thấy Trương Kính An thì đều ôm quyền làm lễ.

Trương Kính An hỏi:

"Sư phụ ở đâu?".

Đại hán mặc kình trang ở bên trái, nhìn Hồ Bách Linh sò xét rồi hỏi ngược lại:

"Người này là ai?".

Trương Kính An nói:

"Vị này chính là đỉnh đỉnh đại danh đương kim lục lâm minh chủ, Hồ Bách Linh, Hồ sư huynh!".

Hai đại hán ấy hơi cung tay, nói:

"Ngưỡng mộ đã lâu". Rồi xoay người đi về phía trước.

Thân phận của hai người này rõ ràng không cao bằng Trương Kính An, nhưng nhìn vẻ mặt thì hình như không tôn trọng Trương Kính An.

Hồ Bách Linh cố ý ho nhẹ một tiếng, gây sự chú ý cho hai người ấy rồi hạ giọng nói với Trương Kính An:

"Tiểu huynh đi gặp Hắc đồng thời thế này, không biết có tiện không? Ta thấy chi bằng sư đệ hãy đi trước thông báo một tiếng".

Trương Kính An chưa kịp trả lời, đột nhiên nghe giọng nói từ xa truyền vào tai:

"Không cần đâu!" giọng nói không lớn, nhưng lại nghe giật mình, từng chữ rõ ràng.

Hồ Bách Linh thầm thất kinh, nhủ rằng:

"Đó rõ ràng là giọng của Phong sư thúc, nhưng lão ta có thể nghe được lời mình nói với Trương Kính An, chả lẽ mười năm không gặp, lão đã luyện đến võ công thượng thừa trên có thể nhìn thấy, dưới có thể nghe được hay sao ..." trong lòng cảm thấy không hay, cao giọng đáp:

"Đệ tử đã lâu không bái kiến sư thúc, lúc nào cũng nhớ trong lòng, lại không dám mạo muội bái phỏng, e làm kinh động đến sự thanh tu của sư thúc ...".

Chỉ nghe từ xa có tiếng cười lạnh lùng truyền vào trong tai, bảo rằng:

"Hiền sư điệp dành được chức lục lâm minh chủ, đem lại vinh quang cho sư phụ và ta, lão phu đang có khách bái phỏng, không rảnh để đích thân nghênh đón".

Hồ Bách Linh cao giọng đáp:

"Nào dám làm phiền đại giá của sư thúc".

Hai đại hán mặc kình trang nghe Phong Thu và Hồ Bách Linh đối thoại, đột nhiên khách sáo với Hồ Bách Linh, một trước một sau chia nhau vẹt cỏ dẫn đường.

Bọn Hồ Bách Linh, Trương Kính An lại đi được bốn năm trượng nữa, đến trước một tảng đá lớn, đại hán mặc kình trang dừng lại, cung kính vái tảng đá ấy một vái dài, nói:

"Đương kim lục lâm minh chủ Hồ Bách Linh cầu kiến sư tôn".

Chương 13: Ngầm Đặt Cạm Bẫy, Sát Cơ Bốn Bề

Chỉ nghe ở phía sau tảng đá truyền ra giọng nói rõ ràng:

"Đưa hắn vào!".

Phía sau tảng đá là một vách đá nhỏ, có một đạo đồng tuổi khoảng mười ba mười bốn, lưng cắm trường kiếm, mặt mũi thanh tú, vừa thấy đại hán mặc kình trang thì mỉm cười hỏi:

"Vị nào là Hồ minh chủ?".

Hồ Bách Linh hai tay đỡ trên vai đại hán họ Châu, cúi người nói:

"Chính là tại hạ!".

Đạo đồng ấy mỉm cười, bước sang ngang hai bước.

Người này hình như rất thích mỉm cười, răng trắng môi đỏ, trông hãy còn trẻ con, khi cười thì rất đẹp.

Hồ Bách Linh nhủ thầm:

"Hành động của đứa trẻ này thật lạ thường, sau này nếu không phải là một bậc đại hiệp, nhất định là một kẻ kiêu hùng độc ác vô cùng". Rồi bất giác nhìn y, nói:

"Tiểu hude có phải là môn hạ của Phong sư thúc không?".

Đạo đồng ấy lại mỉm cười, nói:

"Học sau tiến sau, khó thành đại khí, cũng còn phải nhờ Hồ sư huynh nâng đỡ". Miệng lưỡi rất lanh lợi, rất dễ được người ta thương yêu, Hồ Bách Linh gật đầu mỉm cười, không đáp bước về phía trước.

Té ra vách đá sau lưng đạo đồng ấy có một thạch động dài khoảng ba thước, đi nghiêng xuống.

Hồ Bách Linh cõng đại hán họ Châu dẫn đi trước, cúi người chui vào thạch động, đi thẳng về phía trước.

Trương Kính An và đạo đồng ấy đi theo sau, hai đại hán mặc kình trang thì giữ ở ngoài cửa

Thạch động này tuy khúc khuỷu, nhưng không dài, đi được bốn năm trượng thì đột nhiên thấy ánh mặt trời

Chỉ thấy bốn mặt núi non nhô cao, vây quanh một tuyệt cốc, dưới mái nhà vải có bốn ông già.

Người ngồi ở rìa bên trái, ăn mặc theo kiểu đại sĩ, tóc bạc trắng, mặt như trăng tròn, đó chính là Phong Thụ

Còn ba người ngồi nghiêng lưng lại, không cách nào thấy được dung mạo

Hồ Bách Linh đặt đại hán họ Châu trên lưng xuống, vái dài:

"Đệ tử đã hơn mười năm không gặp sư thúc, công lực của người đã đạt đến cảnh giới cải lão hoàn đồng".

Té ra Phong Thu râu tóc đều bạc, nhưng sắc mặt lại hồng hào trông rất trẻ trung.

Phong Thu vuốt râu cười nói:

"Tốt lắm, tốt lắm, ngươi đã đem lại vinh quang cho lệnh sư và lão phu, tốt lắm, tốt lắm". Chỉ mới hai ba câu ngắn ngủi mà đã khen bốn lần tốt lắm.

Hồ Bách Linh nói:

"Ơn giáo dưỡng của sư phụ rất nặng nề, ơn đề bạc của sư thúc rất sâu, đệ tử chẳng qua được cơ hội này, may mắn không phụ lòng sư phụ, sư thúc".

Đột nhiên ông già bên trái đứng dậy, bước về phía đại hán bị trọng thương, đưa tay vỗ vào huyệt mệnh môn của đại hán ấy, đại hán này thở phì một tiếng tỉnh dậy

Ông già ấy lạnh lùng hỏi:

"Đồ vô dụng, ngươi bị thương trong tay của ai".

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn qua, không khỏi cười thầm.

Té ra ông già ấy trông rất xấu xí, khuôn mặt nửa bên trắng, nửa bên đỏ, màu đỏ rất tươi, màu trắng trông như xác chết.

Đại hán họ Châu ấy rất e sợ ông già mặt mũi âm dương ấy, giọng run rẩy đáp:

"Đệ tử bị thương trong tay của nhà sư phái Thiếu Lâm".

Ông già quái dị ấy cười nhạt một tiếng, nói:

"Lần đầu tiên ra trận thế mà bại trong tay của người ta, để ngươi sống, kẻ làm thầy như ta còn mặt mũi đâu nhìn người" nói xong thì đưa tay lên, có ý muốn giết đại hán họ Châu ngay lập tức.

Hồ Bách Linh nhủ thầm:

"Người này có cái tên là Lãnh Độc, quả nhiên danh bất hư truyền, đối với đệ tử chính tay mình dạy dỗ mà lại tàn khốc như thế". Bước vội tới nói lớn:

"Lão tiền bối hãy tạm nguôi dận, kẻ địch của Châu huynh là Thiên Vọng đại sư ở Đạt Ma viện của chùa Thiếu Lâm, là một trong những cao thủ thuộc hàng chữ Thiên trong chùa Thiếu Lâm, Châu huynh và lão ta đánh cả trăm chiêu, có thể coi là tuy bại mà vẫn vinh quang, huống chi Thiên Vọng đại sư đã bị thương dưới \"Đoạt hồn tử mẫu thoa\" của Châu huynh, thương thế rất nặng".

Lão già quái dị ấy đột nhiên vuốt râu cười, nói:

"Té ra ngươi đã gặp lão hòa thượng Thiên Vọng ấy, tuy khó coi bại mà vinh, nhưng cũng có thể miễn được tội chết, sao còn chưa mau điều tức".

Đại hán họ Châu ấy quay mặt nhìn Hồ Bách Linh, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, chậm rãi nhắm hai mắt lại điều tức.

Phong Thu đang ngồi ngay ngắn đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn Trương Kính An quát:

"Ngươi cũng bị thương trong tay lão hòa thượng ấy chứ?".

Trương Kính An nói:

"Không phải, đệ tử bị thương trong tay ...".

Phong Thu gằng giọng nói:

"Môn hạ của phái Võ Đang".

Trương Kính An lung túng nói:

"Cũng không phải, đệ tử bị thương bởi \"Thiên tinh chỉ\" của Hồ sư huynh".

Phong Thu nhíu mày, đưa mắt nhìn Hồ Bách Linh, im lặng không nói

Hồ Bách Linh thì lại không hề lung túng, cứ rành rọt mà nói rằng:

"Sư thúc bớt giận, sư đệ quả thực đạ bị thương bởi \"Thiên tinh chỉ\", song đệ tử là minh chủ, không thể thiên vị để làm mất lòng người, cho nên mới động thủ với sư đệ".

Phong Thu hơi gật đầu, nói:

"Lời này cũng có mấy phần đạo lý".

Hồ Bách Linh thản nhiên mỉm cười lại nói tiếp:

"Võ công của sư đệ tiến bộ rất nhiều, buộc đệ tử phải sử dụng \"Thiên tinh chỉ\" Phong sư thúc chắc biết tiên sinh khi \"Thiên tinh chỉ\" ra đòn, khó mà thu lại, huống chi đệ tử chỉ dùng bốn thành công lực".

Phong Thu mỉm cười, nói:

"\"Thiên tinh chỉ\" công là một trong những tuyệt kỹ của lệnh sư, sư đệ của ngươi đương nhiên chống không nổi".

Hồ Bách Linh nói:

"Sau khi đệ tử đả thương sư đệ, trong lòng rất không yên, cảm thấy hổ thẹn với sư thúc".

Phong Thu nói:

"Sự việc đã qua, không cần phải để trong lòng, huống chi tình thế lúc ấy cũng trách ngươi không được, ngươi là minh chủ lục lâm trong thiên hạ, thuộc hạ đã bị thương, ngươi không thể ngồi nhìn mà không lo".

Hồ Bách Linh vái dài một cái, nói:

"Sư thúc lòng dạ rộng rãi như biển khơi, đệ tử cảm kích không nguôi".

Phong Thu quay lại nhìn Trương Kính An nói:

"Ngươi tạm thời hãy vận khí điều tức".

Rồi quay sang Hồ Bách Linh nói:

"Thư của ta ngươi đã đọc chưả".

Hồ Bách Linh nói:

"Đã đọc qua".

Phong Thu nói:

"Ngươi có tuyên bố với bọn thuộc hạ hay không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Đệ tử chưa gặp sư thúc, cho nên chưa tuyên bố với thuộc hạ".

Phong Thu vuốt râu cười, nói:

"Ngươi đến thật đúng lúc, bọn chúng ta đã chuẩn bị từng bước hành động".

Hồ Bách Linh trong nhất thời nghĩ không ra lời đáp, mỉm cười, im lặng không nói

Phong Thu hơi ngừng lại, lại nói tiếp:

"Ta đã lâu không đi lại trên giang hồ, không biết trong chốn lục lâm hiện nay, có những nhân vật như thế nào, ngươi đã đoạt được chức minh chủ của lục lâm trong thiên hạ, có thể dùng được bọn chúng không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Đệ tử may mắn đoạt được chức minh chủ lục lâm, nhưng thời gian còn ngắn, khó sai khiến được thuộc hạ".

Phong Thu mỉm cười:

"Chắc ngươi cũng có thuộc hạ tâm phúc?".

Hồ Bách Linh nói:

"Thuộc hạ tâm phúc tuy có nhưng không nhiều!".

Phong Thu trầm ngâm một lát, cười nói:

"Thế này vậy, ngươi trước tiên hãy ngồi suy nghĩ lại, chia thuộc hạ của ngươi ra thành ba cấp, loại thứ nhất là những kẻ ngoan cường, loại thứ hai là những kẻ chịu nghe lời, loại thứ ba là những kẻ tâm phúc ...".

Hồ Bách Linh thầm thất kinh, nhủ thầm:

"Thủ đoạn của kẻ này quả thực độc ác!".

Chỉ nghe Phong Thu tiếp tục nói:

"Sau khi ngươi chia thuộc hạ ra thành ba loại, hãy chọn lựa một ngày mở một buổi tiệc, mời bọn chúng ăn cơm, sau đó ngầm hạ độc trong rượu thịt, giết chết những kẻ thuộc nhóm thứ nhất, lúc ấy ta sẽ đích thân dẫn người đến giúp ngươi hoàn thành chuyện này, nếu như bị người ta vạch trần ngay tại chỗ thì hãy ra tay giết chết hết bọn chúng từng tên một ".

Hồ Bách Linh đã sớm đoán được Phong Thu sẽ nói gì, cho nên không hề có cảm giác ngạc nhiên, cố ý suy nghĩ một lát nói:

"Điều này phải bàn bạc cho chu toàn".

Phong Thu hạ giọng cười nhạt, nói:

"Ngươi hãy vào đây ngồi! Ngươi giờ đây là minh chủ lục lâm, thân phận địa vị đều rất cao quý, cũng phải làm quen với các vị cao nhân tiền bối trong chốn lục lâm".

Hồ Bách Linh nói:

"Sư thúc khen ngợi đệ tử như thế, đệ tử nào dám nhận!" miệng tuy nói lới khiêm nhường, nhưng bước vào trong lều

Phong Thu chưa lập tức giới thiệu với Hồ Bách Linh cho mọi người trong lều, quay đầu lại căn dặn với đạo đồng:

"Bảo bọn chúng hãy mau dọn rượu thịt lên".

Đạo đồng ấy mỉm cười, cũng không đáp, xoay người đi

Hồ Bách Linh vừa bước vào trong lều, thì tỏ ra rất khúm núm, ngồi xuống, từ đầu tới cúi không nói một lời

Mấy ông già ngồi yên, giống như tượng đá, từ khi Hồ Bách Linh tiến vào, không thèm nhìn Hồ Bách Linh một cái, cả đầu cũng không quay lại

Sau một lúc, đạo đồng ấy dắt theo tám ả tiểu tỳ mặc y phục màu xanh bước vào, trên tay mỗi người bưng một cái khay, nhưng bước đi vẫn như bay, thẳng vào trong lều

Lúc này, Phong Thu nói:

"Mời các vị dùng chút ít rượu thịt!".

Mấy kẻ này hình như rất tự phụ, từ lúc Hồ Bách Linh vào trong lều, ngoại trừ Phong Thu và lão già quái dị mặt mũi âm dương, những kẻ khác đều không nói một câu nào

Cho đến khi Phong Thu mời khách nhập tiệc, bọn họ mới chậm rãi đứng dậy, bước tới ngồi xuống.

Hồ Bách Linh thừa cơ nhìn mấy người ấy, chỉ thấy người ở rìa bên trái gầy như que củi, toàn thân mặc y phục màu đen, nhưng trên mặt thì có cặp chân mày màu trắng.

Người bên phải là một ông già mặc trường sam màu đất, mặt vàng ệt, trông giống như người đã chết nhiều tháng từ trong quan tài bước ra, mặt mũi âm ụ

Bốn ông già trong lều, ngoại trừ Phong Thu mặt mũi hồng hào, dáng vẻ trẻ trung nhưng râu tóc bạc phơ, rất tiên phong đạo cốt, những người khác đều trông rất khó coị

Lúc này, đại hán họ Châu và Trương Kính An đã lui xuống, ở phía ngoài lều, đạo đồng và bốn thiếu nữ mặc áo xanh vừa dâng rượu thịt lên cũng khuất bóng.

Hồ Bách Linh không biết những người này đến từ đâu, rồi lại đi đâụ

Phong Thu chỉ Hồ Bách Linh nói với lão già mặt mũi âm dương quái khí:

"Người này là môn hạ của sư huynh huynh đệ, là minh chủ lục lâm đương kim". Trong ba lão già, chỉ có người mặt mũi âm dương hơi cúi người, gật đầu, còn hai người kia thì không hề động đậy, chỉ liếc mắt nhìn Hồ Bách Linh. Hồ Bách Linh cố chịu đựng, mấy lão già này tuy có vẻ lạnh lùng kiêu ngạo với chàng, nhưng Hồ Bách Linh không hề để trong lòng, chậm rãi đứng dậy, ôm quyền vái dài, nói:

"Kẻ hậu bối Hồ Bách Linh xin ra mắt ba vị tiền bối".

Lão già mày trắng người mặc y phục màu đen, gầy ốm như que củi cười khà khà, quay mặt nhìn lão già người mặc trường sam màu đất, mặt mũi vàng ệt nói:

"Vị sư điệp này của Phong huynh thật là dễ dạy".

Người ấy im lặng không nói, nhưng khi nói ra thì rất cao ngạọ

Lão già mặc trường sam màu đất, mặt mũi vàng ệt mỉm cười nói:

"Cũng coi như là người biết lễ phép".

Hồ Bách Linh trong lòng thầm nhủ:

"Khẩu khí thật lớn". Miệng thì hơi mỉm cười, nói:

"Hai vị lão tiền bối đã quá khen".

Phong Thu đưa tay vuốt râu, cười lớn, chỉ về lão quái nhân toàn thân mặc áo đen, gầy đét như que củi, nói:

"Vị này là Quỷ Lão Thủy Hàn".

Hồ Bách Linh ôm quyền vái dài, nói:

"Thủy lão tiền bối". Trong lòng thầm cười:

"Ngươi đã là quỷ, tất nhiên nằm dưới sự quản lý của Diêm La ta".

Phong Thu lại chỉ lão già mặc trường sam màu đất, mặt mũi vàng ệt nói:

"Đây là Nhân Ma Ngũ Độc".

Hồ Bách Linh lại ái dài về phía Ngũ Độc, nói:

"Ngũ lão tiền bối". Ngũ Độc nhếch mép cười, cũng không trả lễ.

Phong Thu nhìn quái nhân mặt mũi âm dương, nói:

"Bốn mươi năm trước hai vị Thủy, Ngũ đã tuyệt tích giang hồ, không hỏi chuyện thị phi võ lâm, vùi đầu ở Bắc Cực Băng Thiên Tuyết Địa, luyện Hàn Âm Thần Công ba mươi năm, mấy tháng nay vừa mới thành công, rời khỏi Bắc Cực, quay trở về Trung Nguyên". Lão vuốt râu cười lớn rồi nói:

"Giờ đây cao thủ trong võ lâm, kẻ có thể đấu được một đòn với hai người này, chỉ e khó tìm được".

Thủy Hàn, Ngũ Độc im lặng không nói, tựa như lời của Phong Thu không hề có chút khen ngợi

Phong Thu chỉ về phía quái nhân mặt mũi âm dương, nói:

"Vị này, chắc là hiền sư điệp đã nghe qua, chính là đệ nhất cao thủ ám khí trong chốn lục lâm chúng ta, Độc Hỏa Thành Toàn".

Hồ Bách Linh lại vái dài một cái, nói:

"Thành lão tiền bối".

Thành Toàn hình như rất có thiện cảm với Hồ Bách Linh, hơi cúi người, trả lại một lễ.

Phong Thu bưng chén rượu trên bàn cười nói:

"Các vị trước tiên hãy uống cạn một chén, để cho tiểu đệ tỏ chút lòng tương kính.

Thủy Hàn, Ngũ Độc, Thành Toàn, Hồ Bách Linh mỗi người bưng chén người rượu trước mặt uống cạn.

Uống xong chén rượu, Quỷ Lão Thủy Hàn tỏ vẻ trầm ngâm, nói:

"Phong huynh có chí đại phá Thiếu Lâm, Võ Đang, hình như không cần phải đông người, nhọc lòng đề ra kế sách, chỉ cần bốn người chúng ta đến Thiếu Lâm để hỏi tội bọn chúng thì đã đủ, cần gì phải chạy đông chạy tây, nhờ người này người nọ giúp đỡ, theo ý của tại hạ, chúng ta uống xong bữa rượu này, lập tức đến núi Thiếu Thất, tìm bọn hòa thượng đầu não giết quách cho xong ...".

Phong Thu mỉm cười nói:

"Hàng trăm năm nay, Thiếu Lâm, Võ Đang luôn hùng bá giang hồ, người trong chốn lục lâm sớm đã khuất phục dưới trướng của hai phái này, trừ phi đụng tới sự sinh tử, nếu không sẽ không chịu xung đột chính diện với Thiếu Lâm, Võ Đang, nếu như kêu gọi đồng đạo lục lâm chống lại Thiếu Lâm, Võ Đang, thì phải tiêu diệt những kẻ quan trọng của hai phái này ...".

Lão ta ngừng một lát rồi lại nói:

"Huynh đệ nếu như không có ý muốn tiêu diệt những kẻ quan trọng của hai phái này, cũng không dám làm phiền các vị".

Quỷ Lão Thủy Hàn đột nhiên vui mừng, cười nói:

"Phong huynh coi trọng huynh đệ và Ngũ huynh như vậy, thật khiến cho huynh đệ cảm kích, không biết Phong huynh chuẩn bị khi nào thì ra tayỷ".

Phong Thu vuốt râu mỉm cười, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Hồ Bách Linh, nói:

"Chuyện này phải mong hiền sư điệp tha lỗi cho lão phu, đã tự tiện mượn danh của ngươi, phát thiệp mời các nhân vật đứng đầu trong hai phái này".

Hồ Bách Linh sững người, nhủ thầm:

"Chả trách nào người trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang lần lượt kéo đến Mê Tông Cốc, té ra là ở trong đó có ẩn tình ...".

Trong lòng tuy rất không vui vì hành động của Phong Thu, nhưng miệng lại mỉm cười mà đáp rằng:

"Sư thúc mượn danh của đệ tử, phát thiệp mời hai phái này, đệ tử cảm thấy rất vinh hạnh".

Phong Thu vuốt râu cười lớn, nói:

"Ta vốn muốn mượn Mê Tông Cốc của ngươi mở đại hội anh hùng vào ngày mùng bảy tháng bảy, định treo đầu mấu nhân vật chủ chốt trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang lên để hù dọa quần hùng.

Nào ngờ ngàn tính nhưng có một sai, ngươi đã đích thân đưa sư đệ của ngươi đến đây, cho nên khó giữ bí mật với ngươi nữa".

Hồ Bách Linh trong lòng đang muốn biết Phong Thu sẽ đối phó thế nào với Thiếu Lâm, Võ Đang lập tức nói:

"Nếu như sư thúc có chỗ muốn dùng đệ tử, đệ tử lập tức sẽ trở về Mê Tông Cốc trước, chọn các cao thủ trong số thuộc hạ để chờ đợi sai khiến".

Phong Thu vuốt râu cười, nói:

"Hiện nay thì không cần, ta đã sớm có chuẩn bị, chỉ cần người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang vào trong cạm bẩy của ta, coi như đã thành công được một nửa".

Hồ Bách Linh hơi mỉm cười, nói:

"Hình như sư thúc đã sắp xếp nhân thủ ở phía ngoài Mê Tông Cốc?".

Phong Thu nói:

"Không sai, ta đã bỏ ra ba tháng để bố trí thiên la địa võng, tuy chưa chắc có thể một mẻ quét sạch cao thủ của hai phái, nhưng người lọt lưới cũng khó thoát được Hàn Âm Thần Công của hai vị Ngũ, Thủy này".

Nói xong thì cười lớn, mặt rất vui mừng.

Hồ Bách Linh thầm kinh hãi, chàng tuy chưa nghe Phong Thu nói ra sẽ dùng cách gì để quét sạch cao thủ hai phái, nhưng nghĩ chắc đây cũng là kế cực kỳ độc địa, nếu như người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang không biết âm mưu này, sa vào trong quỷ kế của Phong Thu, chính nghĩa trong giang hồ sẽ lập tức lung lay.

Chàng trong lòng tuy rất kinh hãi, nhưng vẻ mặt thì vẫn rất bình tĩnh, mỉm cười, nói:

"Nếu như quét sạch được cao thủ chủ chất trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, các nhân vật trong chốn lục lâm chúng ta mới có thể ngóc đầu lên được, nhưng người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, võ công không phải là hạng bình thường, nào phải ...".

Phong Thu vuốt râu cười lớn, nói:

"Chuyện này ngươi hãy yên tâm, trừ phi chúng không sa vào cạm bẫy của ta, chỉ cần đặt chân vào

thì dù cho đó có là mình đồng da sắt cũng khó chạy thoát".

Hồ Bách Linh thản nhiên nói:

"Không biết sư thúc dùng cách gì có thể quét sạch cao thủ hai phái này".

Phong Thu đột nhiên trừng hai mắt, ánh mắt như điện, nhìn thẳng vào mặt Hồ Bách Linh, lạnh lùng nói:

"Dùng phương pháp gì, tạm thời không thể tiết lộ".

Ngừng một lát rồi lại nói:

"Hồ hiền điệp dùng xong bữa cơm này, mời lập tức quay về Mê Tông Cốc, điều cao thủ trong cốc ra bên ngoài để chờ lệnh".

Hồ Bách Linh trong lòng biết y sắp ra tay, nếu như không kịp thời thông báo cho người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, hai phái này có lẽ sẽ bị Phong Thu chôn vùi

Yù nghĩ ấy lướt qua, thế rồi đứng dậy nói:

"Đệ tử lập tức quay về".

Phong Thu nói:

"Hiền sư điệp không cần quá gấp, các nhân vật chủ chốt của hai phái này hiện giờ vẫn chưa vào trong núi, dùng xong bữa cơm thì về cũng chẳng muộn".

Hồ Bách Linh trong lòng rất nôn nóng, nhưng biết Phong Thu tính tình đa nghi, chỉ đành ngồi xuống trở lại

Trong lòng thì nhủ thầm:

"Âm mưu lần này của sư thúc, không biết đã dùng bao nhiêu tâm cơ, đã phí mất bao nhiêu thời gian, cả hành động của các nhân vật chủ chốt trong hai phái cũng bị lão giám thị".

Chỉ nghe Phong Thu ha ha cừơi lớn một hồi rồi nói:

"Người trong võ lâm chúng ta, tuy nói đến phải tỉ thí võ công cao thấp, nhưng cơ trí so với võ công thì quan trọng hơn, cao thủ trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nhiều như mây, trong chớp mắt, có thể tiêu diệt hết đai bộ phận cao thủ tinh nhuệ trong hai phái này ...".

Hồ Bách Linh nghĩ ra một ý, nói:

"Trên thiệp mời chỉ có tên tiểu điệp, chỉ e rằng hai phái không chịu đưa ra hết cao thủ, lúc ấy tâm huyết của sư thúc sẽ hao phí!".

Phong Thu nói:

"Hiền sư điệp nghĩ không sai, nếu như chỉ có tên của một mình ngươi, cao thủ của hai phái này sẽ không chịu xuất đầu lộ diện, ta không giấu nữa, tên của lão phu cũng có trong thiệp mời".

Hồ Bách Linh mỉm cười, nói:

"Sư thúc tính toán thật chu đáo, đệ tử khó bì kịp".

Trong lòng thì thầm kinh hãi, nói:

"Hay cho một lão già tính tóan sâu xa, xem ra người trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang khó thóat khỏi kiếp số này".

Chỉ nghe Phong Thu lại cười khà khà nói:

"Người trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang rất coi trọng chuyện này, phái hết tất cả các cao thủ để đối phó, đại khái chúng cũng chuẩn bị trong cuộc chiến này, tiêu diệt hết cao thủ trong lục lâm chúng ta cho nên bố trí cũng rất nghiêm cẩn, số người đi dự đại hội cũng đông, có thể nói tất cả các nhân vật tinh nhuệ của hai phái này đều tham gia vào cuộc chiến, cả hai bên đều có lòng không đợi trời chung, chuyện thành bại sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến tình thế trên giang hồ sau này ...".

Hồ Bách Linh cười lớn nói:

"Đâu chỉ ảnh hưởng rất lớn, nếu như trận này có thể tiêu diệt hết cao thủ của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, các môn phái tự xưng là danh môn chính phái trên giang hồ e rằng từ đây khó ngóc đầu lên nổi nữa".

Phong Thu xoay mặt nhìn Hồ Bách Linh nói:

"Nếu như trong cuộc chiến này chúng ta không may bại trong tay của Thiếu Lâm, Võ Đang, trong vòng ba mươi năm, lục lâm chúng ta khó mà khôi phục lại nguyên khí".

Hồ Bách Linh đứng dậy cười:

"Cuộc chiến này rất hệ trọng, đệ tử không có lòng dùng cơm nữa, xin quay về trước, gọi tất cả các thuộc hạ ...".

Phong Thu cười nói:

"Nếu đã thế, hiền sư điệp cứ quay về trước".

Hồ Bách Linh ôm quyền vái một cái, rời khỏi chỗ ngồi, bước về phía trước.

Phong Thu đột nhiên cao giọng kêu:

"Hiền sư điệp hãy chậm một bước ...".

Hồ Bách Linh quay người lại, lại vái một cái, nói:

"Sư thúc có gì căn dặn?".

Phong Thu cười nói:

"Hiền sư điệp một mình về cốc, nếu có chuyện gì xảy ra chỉ e khó đối phó, hãy kêu vị tiểu sư đệ này đi cùng ngươi!".

Hồ Bách Linh hơi trầm ngâm, nói:

"Đệ tử rất vui mừng có tiểu sư đệ đi cùng ...".

Phong Thu không đợi chàng nói tiếp, vuốt râu cười, quay qua nói với tên đạo đồng:

"Hãy đi theo Hồ sư huynh của ngươi đến Mê Tông Cốc một chuyến!".

Đạo đồng mỉm cười, cũng không đáp.

Hồ Bách Linh biết Phong Thu phái đồng tử này đi theo mình để giám sát, thế rồi mới cung tay nói với đồng tử ấy:

"Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi!".

Đồng tử ăn mặc theo kiểu đại sĩ lại mỉm cười, gật đầu đi trước dẫn đường cho Hồ Bách Linh.

Hai người ra khỏi thạch động, vượt qua sơn cốc đầy cỏ dại, đi thẳng về phía Mê Tông Cốc.

Hồ Bách Linh ngầm gia tăng tốc độ.

Tà áo của đồng tử ấy phấp phới, rõ ràng là vẫn theo sát phía sau Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh thầm nhíu mày, đẩy ra bảy thành công lực, bước chân nhanh như bay

Chàng vốn nghĩ tên đồng tử này khó đuổi theo kịp, đi được một đoạn quay đầu lại nhìn. Nào ngờ sự xảy ra ngoài ý, tên đồng tử này vẫn đi sát theo sau, mà bước chân thì rất nhẹ nhàng, không hề có

cảm giác mất sức.

Hồ Bách Linh thầm kinh, bước chậm lại, quay mặt về phía đồng tử, cười:

"Tiểu sư đệ năm nay bao nhiêu tuổi".

Đồng tử ấy đáp:

"Mười lăm tuổi". Nói xong thì lại cười

Hồ Bách Linh nói:

"Tiểu sư đệ mười lăm tuổi mà có công lực như thế, tương lai sau này thật khó đoán".

Đồng tử ấy lắc đầu rồi lại mỉm cười

Hồ Bách Linh nhủ thầm:

"Đứa trẻ này sao không thích nói chuyện?" rồi lại hỏi dấn tới một câu nữa:

"Đệ đã theo Phong sư thúc học nghệ được bao nhiêu năm?".

Đồng tử ấy vẫn không trả lời, giơ hai ngón tay rạ

Hồ Bách Linh nói:

"Hai năm?".

Đồng tử ấy gật đầu cười, vẫn không lên tiếng.

Hồ Bách Linh giật mình, thầm nhủ:

"Nếu như y không nói dối, trong thời gian hai năm làm sao có thể học được công phu như thế?" chỉ thấy trong lòng rất nghi ngờ không thể giải được, trầm ngâm một lúc lâu rồi lại hỏi:

"Nói như thế, tiểu sư đệ đã biết võ công rối mới theo sư thúc?".

Đồng tử ấy hình như có vẻ khó chịu, hơi gật đầu, đột nhiên phóng nhanh về phía trước.

Trong chớp mắt đã cách xa Hồ Bách Linh hơn một trượng.

Khinh công tuyệt thế này khiến cho Hồ Bách Linh kinh hãi, thế rồi mới gia tăng kình lực, phóng nhanh về phía trước.

Hai người thi thố cước trình với nhau trong khoảng rừng núi hoang xơ.

Hồ Bách Linh dốc toàn lực phóng về phía trước nhanh như điện chớp, trong khoảnh khắc đã chạy được hơn hai mươi dặm, thế mà vẫn không đuổi kịp theo đồng tử ấy

Đang chạy thì đột nhiên nghe tiếng quát:

"Đứng lại". Ánh sáng lóe lên, một đạo nhân tay cầm trường kiếm phóng vọt ra giữa đường, chặn hai người lại

Đồng tử ấy mỉm cười, tay trái từ trước ngực đẩy ra, tay phải thò ra phía sau rút thanh kiếm trên vai

Động tác của y nhanh nhẹn vô cùng, đạo nhân ấy tránh được chưởng chưa kịp trả đòn thì thanh bảo kiếm của y đã đâm vào bụng dưới của đạo nhân.

Đạo nhân ấy đại khái thấy y mặc y phục của đại sĩ, sợ rằng đả thương người cùng phe, bất giác hỏi:

"Ngươi là ...".

Kiếm thế của đồng tử ấy đột nhiên thay đổi, đánh ra một chiêu quỷ dị tuyệt luân, đạo nhân ấy chưa nói xong một câu, thanh bảo kiếm đã tới phía trước ngực, trong lúc lung túng đã dưa kiếm ra đỡ.

Kiếm thế của đồng tử đánh ra đột nhiên xéo qua một bên, ánh sáng lấp lánh, tay phải cầm kiếm của đạo nhân đứt lìa

Hồ Bách Linh thầm kinh quát lên một tiếng:

"Kiếm pháp thật hiểm hóc ...".

Lời khen chưa dứt, kiếm thế của đồng tử ấy đột nhiên quét ngược trở lại, chỉ nghe hự một tiếng, đạo nhân ấy bị chém ngang eo thành hai đoạn.

Hồ Bách Linh kinh ngạc thở dài một tiếng, nói:

"Kiếm pháp của tiểu sư đệ hiểm hóc vô cùng, ngu huynh ra giang hồ mấy mươi năm mà lần đầu tiên mới thấy được".

Đạo đồng ấy thì hững hờ mỉm cười, lau vết máu trên kiếm lên xác của nạn nhân, rồi lại co chân phóng về phía trước, tựa như không hề nghe lời khen của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh đột nhiên cảm thấy, vị tiểu sư đệ hay mỉm cười này là một nhân vật đáng sợ lạ thường, lòng dạ độc ác, võ công lại không thể lường được, nếu như y trung thành với Phong Thu, thì quả thực là một kẻ kình địch, cho nên trước tiên cần phải tìm cách trừ khử y

Yù nghĩ ấy lướt qua, sát cơ đột nhiên nổi lên.

Thế rồi mới gia tăng kình lực, phóng ra như một mũi tên, sau khi vọt người hai cái thì đã đuổi theo tới sau lưng đồng tử ấy

Đang định giơ chưởng hạ thủ, đồng tử ấy đột nhiên ngừng bước, quay đầu lại, cười mà nói rằng:

"Lúc nãy đạo nhân ấy là ai".

Hồ Bách Linh trầm chân khí đứng lại, giả vờ tỉnh như không mà đáp rằng:

"Đệ tử dưới trướng của phái Võ Đang".

Đồng tử ấy cười lộ hàm răng trắng ngà, nói:

"Đệ thường nghe người ta nói, phái Võ Đang tự xưng là lãnh tụ của kiếm thuật và công phu nội gia, sao lại không giống như thế?".

Nói xong, không đợi Hồ Bách Linh trả lời, lập tức xoay người phóng về phía trước.

Người này môi đỏ răng trắng, mặt mũi thanh tú như là nữ tử, nhưng tâm địa lại độc ác, võ công lại cao không thể lường, Hồ Bách Linh vốn là người hiểu biết rõ ràng, nhưng cũng không biết được lai lịch của đồng tử này, chỉ cảm giác trong sự hiền hòa của y có ẩn chứa sự âm hiểm không gì bì được.

Hai người lại phóng về phía trước bốn năm dặm nữa, đến một chân núi, chĩ nghe một tiếng:

"A di đà Phật!" hai nhà sư người mặc áo bào màu xám, tay cầm thiền trượng đứng ra chặn đường.

Đồng tử ấy quay đầu mỉm cười, hỏi:

"Hai nhà sư này có phải là người của phái Thiếu Lâm hay không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Không sai".

Đồng tử ấy đưa tay rút ra thanh trường kiếm, không lên tiếng, giơ kiếm đâm thẳng về phía nhà sư bên tay trái

Hai nhà sư thấy y vừa chạm mặt đã ra tay, không khỏi sửng sốt, nhà sư bên trái cầm thiền trượng đẩy xéo ra một chiêu "Lan giang tiệp đấu", đánh bạt kiếm ra, nói:

"Ngươi không phải là địch thủ của bần tăng, hãy mau lui xuống!".

Đạo đồng ấy nhe răng cười, đột nhiên đâm tới ba kiếm.

Ba kiếm này liên tục, nhanh chóng, hiểm hóc, trong nhất thời khiến cho nhà sư bên tay trái lung túng, thối lùi ra phía sau

Hồ Bách Linh sự y ra tay đả thương nhà sư Thiếu Lâm, vội vàng tung mình vọt lên, trầm giọng quát:

"Tiểu sư đệ mau lui, cứ để hai nhà sư này cho ta ứng phó".

Đồng tử không quay đầu lại mà dịu dàng nói rằng:

"Trước tiên đệ sẽ giết một tên, để lại một tên cho huynh!" rồi kiếm thế trong tay gấp gáp tấn công tới

Nhà sư bên tay trái bị mấy kiếm của y tấn công, hầu như bị thương dưới tay của y, nào dám xơ ý nữa, thấy y lại xông tới thì lập tức múa cây thiền trượng chặn kiếm lại rồi trả đòn.

Hai người này lập tức triển khai một cuộc ác chiến hung mãnh.

Chỉ thấy kiếm quang bay tròn, thiền trượng giức gió, trong khoảnh khắc, đã đấu với nhau mười mấy hiệp.

Hồ Bách Linh thấy hòa thượng Thiếu Lâm này, tay cầm thiền trượng có công có thủ, trong nhất thời vẫn chưa thất bại, cho nên mới yên tâm, mở to mắt nhìn cuộc đấu của hai người, định từ trong kiếm lộ của đồng tử này để tìm hiểu lai lịch của y

Lại đấu với nhau bốn năm hiệp nữa, kiếm thế của đồng tử ấy đột nhiên thay đổi, kiếm chiêu trong tay linh hoạt nhẹ nhàng, đánh ra bốn năm kiếm đã dồn hòa thượng kia đến chỗ nguy hiểm.

Nhà sư bên tay phải đứng yên mà nhìn, nhưng thấy đồng bạn rơi vào nguy hiểm, thì múa thiền trượng ra tay giúp đỡ.

Đồng tử ấy đột nhiên cười ha ha, cao giọng nói:

"Hồ sư huynh, hai người bọn họ liên thủ đánh một mình đệ, đừng trách đệ không để dành cho huynh!" kiếm thế đột nhiên thay đổi, thế công đột nhiên trở nên mạnh mẽ, chỉ thấy ánh sáng lấp lánh, kiếm khí xông lên trời, trong khoảnh khắc, hai nhà sư đã bị nhốt vào trong màn kiếm.

Đứa trẻ này tựa như có ý dụ hòa thượng đang đứng nhìn lao vào trợ chiến, cho nên đánh lòng vòng với hòa thượng kia được mười mấy hiệp thì mới đột nhiên tấn công, buộc cho nhà sư đang đứng nhìn đành trước ra tay giúp đỡ.

Sau khi hai nhà sư ra tay liên thủ, y đột nhiên thay đổi kiếm thế, nhốt hai nhà sư vào trong màn kiếm trùng trùng.

Hồ Bách Linh thấy hai nhà sư đã lâm vào nguy hiểm, trong lòng kinh hãi lắm, cao giọng kêu:

"Tiểu sư đệ ..." hai chữ ấy vừa thoát ra miệng, đột nhiên nghe một tiếng rú thảm thiết.

Trong màn kiếm, đột nhiên bắn ra một tia máụ

Một cái đầu trọc lóc bay ra đến bảy tám thước bay long lóc vào bụi cỏ.

Đột nhiên vang lên giọng nói dịu dàng thánh thót như nữ tử:

"Hồ sư huynh, đừng lo cho đệ, đệ đã giết được một tên, còn một tên đỡ không được năm kiếm của đệ ..." nói chưa xong đột nhiên lại một tiếng rú thảm thiết truyền đến, nhà sư còn lại đã bị trúng một kiếm của đồng tử xuyên từ trước ngực ra đến sau lưng.

Đồng tử ấy rút kiếm, nhảy vọt sang một bên, một luồng máu tươi phun rạ

Trong khoảnh khắc đã ra tay giết liền hai cao thủ Thiếu Lâm, một người thì đứt đầu, một người thì bị xuyên thủng ngực.

Thân thủ như thế trong võ lâm có mấy người bì kịp.

Hồ Bách Linh nhìn hai cái xác nằm bên nhau, buồn bã thở dài, chậm rãi bước về phía đồng tử ấy, nói:

"Tiểu sư đệ võ công thâm hậu, kiếm pháp tinh kỳ, quả thực là cao thủ hiếm thấy trong đời của tiểu huynh".

Đồng tử ấy mỉm cười, mặt lạnh nhạt, lao vết máu trên kiếm lên hai cái xác, nói:

"Hồ sư huynh là minh chủ lục lâm trong thiên hạ, võ công tất nhiên sẽ cao hơn đệ, đợi giết xong người của phái Thiếu Lâm, Võ Đang, tiểu đệ sẽ lãnh giáo mấy chiêu kiếm pháp của Hồ sư huynh".

Hồ Bách Linh mỉm cười:

"Không cần bì nữa, tiểu huynh quyết không thể là địch thủ ...".

Chàng ngừng một lát rồi lại nói:

"Kiếm thuật của sư đệ có phải học từ Phong Thu sư thúc hay không?".

Đồng tử ấy hơi nhíu mày, nói:

"Không phải".

Hồ Bách Linh thấy y không chịu nói ra lai lịch thân phận của mình, không hỏi nhiều nữa, đổi sang chuyện khác:

"Tiểu sư đệ trước nay ăn mặc theo kiểu đại sĩ, chắc là đệ tử của Tam Thanh, không biết pháp hiệu là gì?".

Đạo đồng ấy do dự một hồi, nói:

"Đệ từ nhỏ đã mặc y phục đại sĩ, mặc quen rồi nên không muốn cởi ra mà thôi, không phải là đệ tử dưới cửa Tam Thanh, cũng chẳng có pháp hiệu gì".

Hồ Bách Linh nói:

"Nói như thế tiểu sư đệ vẫn dùng họ tên của tục gia, không biết xưng hô thế nào".

Đồng tử ấy hơi thở dài, nói:

"Sư huynh cứ hỏi nhiều như thế, thật khiến cho người ta cảm thấy phiền phức, từ nhỏ đệ đã được sư phụ đưa vào chốn núi rừng nuôi lớn, nào có tên họ gì?" y cúi đầu suy nghĩ một hồi, lại nói:

"Hình như đệ họ Mạch, sư phụ thường gọi đệ là Tiểu Minh, đại khái gọi là Mạch Tiểu Minh!".

Hồ Bách Linh nói:

"Tiểu sư đệ có phải đã được Phong sư thúc đưa vào trong chốn núi rừng hay không?".

Mạch Tiểu Minh trừng hai mắt, rõ ràng rất bực bội, nói:

"Hồ sư huynh cứ hỏi xuất thân của đệ, không biết có dụng ý gì?".

Hồ Bách Linh không ngờ y hỏi thẳng ra như thế, trong nhất thời không tìm ra được lời đáp cho thích hợp, không khỏi sững người, trầm ngâm một lúc rồi nói:

"Tiểu huynh chỉ là tùy tiện hỏi thế thôi, không có lòng nào khác". Rồi phóng về phía trước.

Mạch Tiểu Minh đuổi theo sau, đã chạy được sáu bảy dặm đường.

Hồ Bách Linh toàn lực phóng nhanh, người như tên bắn nhưng Mạch Tiểu Minh vẫn đi sát theo sau Trên đường cũng không có trở ngại gì, đi khoảng nửa canh giờ thì đã đến phía ngoài của Mê Tông Cốc.

Chỉ thấy mấy mươi đại hán mặc kình trang tay cầm binh khí đứng thủ ở bên ngoài cốc.

Những người này vừa thấy Hồ Bách Linh đã ôm quyền làm lễ, cao giọng kêu minh chủ.

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, hỏi:

"Hồ sư huynh, đây có phải là thuộc hạ của huynh không?".

Vừa hỏi, vừa ngẩng đầu nhìn quần hào dò xét, thấy ai nấy đều cung kính đối với Hồ Bách Linh, không khỏi khen rằng:

"Ồ! Trở thành minh chủ lục lâm té ra là oai như thế, chả trách nào ai cũng muốn dành cái chức minh chủ này".

Hồ Bách Linh vừa thấy tình thế, đã biết trong cốc xảy ra chuyện lớn, không khỏi nhíu mày, nói:

"Chung Nhất Hào quay về chưả".

Một giọng nói ồm ồm vang lên:

"Chung phó minh chủ vừa mới quay về, đã vào trong cốc".

Hồ Bách Linh nói:

"Có ai đến không?".

Người ấy đáp:

"Tử Dương đạo trưởng của phái Võ Đang, đích thân dắt theo tám đệ tử đến bái phỏng, nhưng biết minh chủ không có ở trong cốc, đã để lại thư rồi đi".

Người ấy lấy ra một phong thư, dâng lên.

Hồ Bách Linh hơi trầm tư, mở thư, trong thư đề rằng:

"Đã nhận được thư mời, bần đạo ở Vạn Nguyệt Hiệp chờ đại giá của minh chủ", ở phía dưới không hề đề tên.

Mạch Tiểu Minh có vể rất ngây thơ, cũng chẳng kiêng dè gì, Hồ Bách Linh mở thư ra xem, y cũng ghé đầu ngó qua, Hồ Bách Linh xem xong đang cúi đầu trầm tư, Mạch Tiểu Minh ha ha cười lớn nói:

"Hồ sư huynh, Vạn Nguyệt Hiệp là nơi nào, chúng ta hãy đi xem thử!".

Hồ Bách Linh định trả lời, đột nhiên nghe giọng nói thanh thoát từ xa truyền vào trong tai:

"Đại ca, huynh đi đâu thế?".

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cốc Hàn Hương chạy tới, phía sau nàng là Miêu Tố Lan và Chung Nhất Hào, trong khoảnh khắc đã đến bên cạnh Hồ Bách Linh.

Trên mặt nàng rõ ràng hiện lên nét mệt mỏi, hình như suốt đêm không ngủ.

Hồ Bách Linh nhìn thấy ái thê như thế, không khỏi sinh lòng thương tiếc, mỉm cười nói:

"Hình như muội rất mệt?".

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, nói:

"Muội suốt đêm qua không ngủ, chờ đến trời sáng mà vẫn không thấy đại ca quay về".

Trong lời nói có chút hờn trách.

Hồ Bách Linh nói:

"Huynh có việc phải ra ngoài".

Cốc Hàn Hương không nói nữa, nhắm hờ đôi mắt, thở dài một tiếng, chậm rãi bước tới, dựa vào người của chàng.

Mạch Tiểu Minh nhìn Cốc Hàn Hương, hỏi:

"Hồ sư huynh, nữ nhân này là thê tử của huynh?".

Cách hỏi thẳng thừng ấy khiến Hồ Bách Linh sững ra, chỉ mỉm cười, gật đầu

Mạch Tiểu Minh chép miệng, nói:

"Tỷ rất đẹp!".

Cốc Hàn Hương chậm rãi đưa mắt nhìn y, hỏi:

"Đệ quen biết đại ca của tả".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Y là sư huynh của đệ, đệ đương nhiên là biết ...".

Cốc Hàn Hương kêu ừ một tiếng, chưa đáp lại, Mạch Tiểu Minh lại nói:

"Song, đệ và Hồ sư huynh mới quen biết hôm qua, trước kia thì không biết".

Y hình như cảm thấy không nên giấu diếm Cốc Hàn Hương, cho nên thêm vào hai câu nữa

Hồ Bách Linh mỉm cười, quay đầu lại hỏi Chung Nhất Hào:

"Chuyến đi này của Chung huynh như thế nào".

Chung Nhất Hào ôm quyền, nói:

"Thuộc hạ đã gặp Tử Dương đạo trưởng và Thiên Thanh đại sư ở Chung Giám viện của phái Thiếu Lâm.

Hồ Bách Linh vội vàng hỏi:

"Bọn họ nói gì?" đột nhiên nghĩ đến Mạch Tiểu Minh đang giám sát mình, vội vàng nói:

"Tử Dương đạo trưởng đã đến Mê Tông Cốc chúng ta".

Chung Nhất Hào trong nhất thời, không hiểu được hàm ý trong câu nói của Hồ Bách Linh, nói:

"Thiên Thanh đại sư đã căn dặn thuộc hạ ...".

Hồ Bách Linh nhíu mày nói tiếp:

"Ta đã nhận được thư hàm của Tử Dương, hẹn gặp mặt trong Vạn Nguyệt Hiệp!".

Chung Nhất Hào rốt cuộc là người già dặn, thấy vẻ mặt của Hồ Bách Linh như thế thì đã biết rằng chàng không muốn mình nói ra sự việc, trầm ngâm một lát rồi nói:

"Người của phái Võ Đang rất kích động, minh chủ không nên một mình vào chỗ hiểm nguy".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên chen vào nói:

"Đừng lo, có ta đi cùng với Hồ sư huynh, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì".

Người này tuy tuổi còn trẻ, nhưng khẩu khí lại rất lớn, Hồ Bách Linh biết y người mang tuyệt kỹ, cũng không nói gì, Chung Nhất Hào nghe thế thì có chút bực mình, cười nhạt, nói:

"Tiểu huynh đệ có khẩu khí thật lớn ..." đột nhiên nghĩ đến y gọi Hồ sư huynh, chỉ e là đồng môn sư huynh đệ của Hồ Bách Linh, không tiện nói ra lời khó nghe, thế rồi im lặng.

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, nói:

"Ngươi là thuộc hạ của Hồ sư huynh, ta giết ngươi, chỉ e sư huynh không vui, nhưng nếu ngươi không tin võ công ta cao hơn ngươi, chúng ta hãy cá cược!".

Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Hừ, tuổi còn trẻ mà nói chuyện không biết lễ phép, ngươi muốn cá cược thế nào".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười:

"Phương pháp cá cược rất đơn giản, lát nữa chúng ta gặp người của phái Võ Đang hoặc Thiếu Lâm, cùng ra tay, xem thử ai giết được nhiều người hơn thì người ấy thắng".

Chung Nhất Hào nghe y nói khẩu khí lớn như thế, không khỏi đại nộ, đang định tìm lời để mỉa mai, đột nhiên cảm thấy đối phương chẳng qua chỉ là đứa trẻ mười ba mười bốn tuổi, nếu như mình tính toán với nó, e rằng mất thân phận, thế rồi quay đầu đi, tỏ vẻ lạnh lùng.

Khi quay đầu thì thấy hai hàng người đang đi thẳng về phía Mê Tông Cốc.

Đột nhiên, nghe thấy tiếng vù vù truyền tới.

Hồ Bách Linh đã biết đó là ống tiêu mà Trương Kính An ném lên để truyền tin, vừa nghe, lập tức có thể phân biệt được.

Mạch Tiểu Minh mỉm cười nói:

"Đại sư huynh, sư phụ sai người đến tìm huynh!".

Hồ Bách Linh kêu ừ một tiếng, chưa kịp trả lời, Chung Nhất Hào đã nói:

"Người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đã đến".

Thì ra hai hàng người từ xa ấy đang phóng tới.

Hồ Bách Linh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một hàng là hòa thượng vai vác thiền trượng, còn một hàng là đạo nhân người mang theo kiếm, đang phóng nhanh tới.

Đột nhiên ở phía sau tảng đá vang lên giọng nói quen thuộc:

"Hồ sư huynh, gia sư phái tiểu đệ đến đây có việc thương lượng". Nói xong, người đã đến sát bên cạnh Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh hơi trầm ngâm, phất tay nói với quần hào:

"Các ngươi hãy tạm thời lui ra ...".

Quần hào lui hết, chỉ còn Cốc Hàn Hương vẫn đứng bên cạnh Hồ Bách Linh.

Trương Kính An nhìn thấy Cốc Hàn Hương thì nói:

"Vị này là ...".

Hồ Bách Linh nói:

"Nàng chính là sư tẩu của đệ, dù có chuyện hệ trọng thế nào, ta cũng chưa bao giờ giấu nàng, có lời thì hãy nói ra".

Trương Kính An nhìn thấy người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đang kéo tới, còn cách khoảng một dặm, hạ giọng nói:

"Gia sư chỉ cần sư huynh dắt người của Thiếu Lâm, Võ Đang đến Lạc Nhạn Cốc cách Mê Tông Cốc này khoảng ba dặm là được".

Hồ Bách Linh nói:

"Lạc Nhạn Cốc tuy hiểm trở, nhưng phía sau vẫn có đường đi".

Trương Kính An nói:

"Gia sư căn dặn như thế chắc là đã sớm có chuẩn bị, sư huynh cứ nói là gia sư đang đợi cao thủ của hai phái ở Lạc Nhạn Cốc ...".

Y quay mặt lại nhìn người của phái Võ Đang, Thiếu Lâm đang kéo đến gần, nói:

"Gia sư đang đợi sư huynh trả lời, tiểu đệ ...".

Hồ Bách Linh nói tiếp:

"Sư đệ hãy về báo lại với sư thúc rằng tiểu huynh tuân lệnh".

Trương Kính An ôm quyền vái một cái, xoay người bước đị

Hồ Bách Linh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy có khoảng trên dưới bốn năm chục nhà sư Thiếu Lâm, phái Võ Đang thì có thêm hai mươi người

Chung Nhất Hào đưa tay phất một cái, hạ giọng nói:

"Chúng ta xông lên bảo vệ cho minh chủ".

Quần hào dạ lang một tiếng, nhất tề phóng lên, đứng hai bên Hồ Bách Linh.

Chỉ nghe tiếng Phật hiệu vang vọng, một nhà sư tuổi trên dưới năm mươi, tay cầm thiền trượng, bước ra, nói:

"Các vị thí chủ, lão tăng hữu lễ".

Hồ Bách Linh nói:

"Lão thiền sư có gì chỉ giáỏ".

Nhà sư già mỉm cười nói:

"Nếu như lão tăng mắt không hoa, thí chủ đây chắc là Hồ minh chủ".

Hồ Bách Linh nói:

"Tại hạ chính là Hồ Bách Linh, lão thiền sư có gì dạy bảo, xin hãy cứ nói".

Nhà sư ấy cười nói:

"Hồ minh chủ đưa thư mời tệ phái và phái Võ Đang đến đây, không biết có gì thương lượng?".

Hồ Bách Linh trầm ngâm một lát, nheo mắt nhìn Mạch Tiểu Minh nói:

"Lão thiền sư đã từng nhận được thư mời của tại hạ saỏ".

Nhà sư ấy hơi ngạc nhiên, nhủ thầm:

"Chính y đã đề tên trên thiệp mời, chả lẽ mình nhớ lầm?" chỉ nghĩ rằng chàng có ý đùa cợt, không khỏi có chút bực mình, nghiêm mặt, giọng trang nghiêm nói:

"Người suất gia lâu nay không nói dối, ngài đường đường là minh chủ chí tôn, chả lẽ có người mạo danh phát thiệp mờỉ".

Bởi vì thiệp mời tuy có tên của Hồ Bách Linh, nhưng là Phong Thu mượn danh mà phát, cho nên trong thư viết gì chàng không hề biết, trong lòng cũng muốn lấy xem thử, nhưng nghe lời nói của vị hòa thượng này, biết y trong lòng đã hiểu lầm, thế rồi mới nói:

"Không biết lão thiền sư pháp hiệu là gì? Phương trượng chưởng môn của quý phái có đến hay không?".

Hòa thượng ấy chắp tay trước ngực, lạnh lùng nói:

"Bần tăng Thiên Nghĩa, phương trượng của tệ phái sẽ đến đây sau, Hồ minh chủ có lời gì nói với lão nạp cũng như thế".

Hồ Bách Linh ôm quyền nói:

"Ngưỡng mộ đã lâu, yến hội trong Mê Tông Cốc sẽ cử hành ở Lạc Nhạn Cốc cách đây mấy dặm ...".

Thiên Nghĩa đại sư hình như nghi ngờ đối với chuyện đột nhiên thay đổi nơi cử hành yến hội, suy nghĩ hồi lâu, không biết phải đáp thế nào

Hồ Bách Linh quay đồi lại nhìn Chung Nhất Hào nói:

"Chung huynh hãy truyền lệnh của ta, triệu tập tất cả những người trong cốc ra ngoài cửa cốc".

Chung Nhất Hào trả lời một tiếng rồi xoay người trở vào trong cốc.

Hồ Bách Linh nhẹ thở dài, hạ giọng nói với Cốc Hàn Hương:

"Hương muội cũng hãy quay vào trong cốc ...".

Cốc Hàn Hương tựa như dự cảm thấy điều gì không may, lặng lẽ nói:

"Muội không quay về, muội phải ở bên cạnh đại ca".

Hồ Bách Linh nói:

"Chuyện động thủ là sao muội ...".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn người hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm, chỉ thấy ai nấy cũng đứng ngay ngắn, mặt mũi trang nghiêm, trong lòng bất giác lo lắng, chậm rãi bước về phía trước.

Nàng tuy mang vẻ u sầu, lại thêm đôi mắt rưng rưng, nhưng điều ấy càng tôn thêm vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng, người trong phái Thiếu Lâm, Võ Đang ai nấy đều không dám nhìn lâu

Hồ Bách Linh nhủ thầm:

"Lần này nếu Thiếu Lâm, Võ Đang phát hiện mình đang dụ bọn họ vào trong Lạc Nhạn Cốc, chỉ e nửa đường sẽ động thủ, người của phái Võ Đang, Thiếu Lâm toàn là cao thủ, một khi động thủ nhất định sẽ có ác đấu, chỉ e rằng lúc ấy không thể lo được cho nàng". Thế rồi quay mặt, lạnh lùng nói:

"Không được, muội hãy vào trong cốc!".

Từ ngày quen biết Cốc Hàn Hương, chưa bao giờ chàng nói với nàng như thế, trong lòng trong

đau khổ vô cùng, không dám nhìn ái thê.

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, nói:

"Đại ca đừng giận, muội sẽ vào trong cốc chờ huynh". Rồi chậm rãi xoay người, bước đị

Gió núi thổi tà áo nàng phấp phới, trong rất thê lương.

Hồ Bách Linh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn quần hào nói:

"Các người hãy ở lại đây, chờ Chung Nhất Hào dắt người trong cốc ra đây, thì hãy cùng đến Lạc Nhạn Cốc tiếp ứng ta", ôm quyền làm lễ với Thiên Nghĩa đại sư, nói:

"Lão thiền sư nếu có gan thì hãy cùng Hồ mỗ đến Lạc Nhạn Cốc một chuyến".

Thiên Nghĩa đại sư nói:

"Hồ minh chủ chỉ cần đi, lão tăng sẽ sá mạng phụng bồi".

Hồ Bách Linh cừơi lớn nói:

"Lão thiền sư hào khí ngất trời, tại hạ rất khâm phục, song cái dũng của huyết khí, kẻ có trí không nhận, lão thiền sư hãy cẩn thận". Rồi bước về phía trước, trong lời nói đã ngầm bảo rằng Lạc Nhạn Cốc có sát cơ mai phục bốn bề.

Thiên Nghĩa đại sư chỉ nghĩ rằng chàng cố ý dùng lời để nói khích, lạnh lùng cười rồi nói:

"Núi đao rừng kiếm, bần tăng nào có sợ". Rồi tay cầm cây thiền trượng bước theo sau Hồ Bách Linh.

Mạch Tiểu Minh lách người một cái, lướt tới phía trước Thiên Nghĩa đại sư, quay đầu cười nói:

"Lão hòa thượng thật hung dữ, đứng lại để ta dạy cho ngươi một bài học".

Lời ấy vừa nói ra, các nhà sư đều biến sắc.

Phải biết rằng Thiên Nghĩa đại sư có thân phận rất cao trong chùa Thiếu Lâm, Mạch Tiểu Minh nói lời bất kình như thế, đương nhiên các nhà sư không nén được.

Chỉ nghe một nhà sư cao lớn lạnh lùng nói:

"Tuổi trẻ mà chẳng coi bậc tôn trưởng ra gì, nếu không thấy ngươi tuổi còn trẻ, ta sẽ lập tức cho ngươi nếm mùi đau khổ".

Mạch Tiểu Minh đưa mắt nhìn quanh, liếc về phía hòa thượng thân hình cao lớn, cười nói:

"Đợi lát nữa ta sẽ giết ngươi trước".

Câu nói ấy khiến cho các nhà sư trở nên bình tĩnh, té ra mọi người đều đột nhiên cảm thấy đứa trẻ này nói năng lộn xộn, chắc là có bệnh gì trong người

Hồ Bách Linh vốn muốn âm thầm cho Thiên Nghĩa đại sư biết chuyện Phong Thu có âm mưu ám toáng người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang để cho lão sớm chuẩn bị tránh gặp phải ám toáng.

Nhưng Mạch Tiểu Minh một tấc không rời, khiến cho chàng không có cơ hội tiết lộ điều cơ mật, trong lòng rất lo lắng.

Đi được ba dặm, trong khoảnh khắc đã tới, Lạc Nhạn Cốc đã ở phía trước mặt.

Hồ Bách Linh thầm nhủ:

"Nếu không mượn cơ hội này tiết lộ điều cơ mật cho phái Thiếu Lâm, vào trong Lạc Nhạn Cốc, chỉ e chẳng còn cơ hội nữa". Nhưng không nghĩ ra cách để đuổi Mạch Tiểu Minh đi

Đang suy nghĩ thì đã đến trước cửa cốc.

Chàng đột nhiên ngừng lại, xoay người, chậm rãi nhìn người của phái Thiếu Lâm, Võ Đang, lạnh lùng nói:

"Đã đến Lạc Nhạn Cốc". Chàng nhất thời không nghĩ ra sẽ nói gì, chỉ đành buột miệng nó một câu như thế.

Thiên Nghĩa đại sư ngẩng đầu nhìn vào sơn cốc dò xét, nói:

"Có phải tòa sơn cốc này không?".

Hồ Bách Linh nói:

"Không sai, ba mặt núi cao vây quanh, hai bên vách núi đứng thẳng, sát cơ trùng trùng ...".

Thiên Nghĩa đại sư cao giọng niệm Phật hiệu:

"A di đà Phật!" cắt ngang lời của Hồ Bách Linh, nói tiếp:

"Tà khó thắng chính, Hồ minh chủ hãy cứ dẫn đường vào trong cốc".

Hồ Bách Linh thầm than, nhủ rằng:

"Thật là một lão hòa thượng cố chấp!" miệng thì nghiêm giọng nói:

"Lão thiền sư không phải là chưởng môn của phái Thiếu Lâm, sao lại có thể tùy tiện vào trong cốc?".

Thiên Nghĩa đại sư tức giận nói:

"Lão tăng tuy không phải chưởng môn, nhưng đã được chưởng môn nhân truyền lệnh, đây là chuyện trong phái Thiếu Lâm chúng tôi, Hồ minh chủ đừng nhọc lòng".

Hồ Bách Linh trong lo lắng, nhưng mặt thì vẫn bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn áng mây trắng lửng lờ trôi trên bầu trời, thản nhiên nói:

"Ta thấy chi bằng hãy chờ chưởng môn nhân của quý phái đến rồi vào trong cốc cũng không muộn".

Thiên Nghĩa đại sư giận dữ nói:

"Chả lẽ Hồ minh chủ cho rằng sự sắp xếp trong cốc có thể một mẻ quét sạch chúng tôi hay sao, hừ! Thật là không tự lượng sức mình".

Hồ Bách Linh nhủ thầm:

"Y có thể biết được trong cốc có bố trí, có lẽ đã sớm có chuẩn bị, huống chi tình hình trong cốc mình cũng không biết, cũng khó nói ra". Thế rồi cười nhạt, nói:

"Lão thiền sư nếu đã tự tìm đường chết, chi bằng hãy cứ vào trong cốc thử một chuyến". Chàng ba lần bốn lượt bảo rằng trong cốc có nguy hiểm, chính là muốn bọn Thiên Nghĩa đại sư đề cao cảnh giác.

Thiên Nghĩa đại sư phất tay, hạ giọng nói:

"Để lại mười hai hộ pháp, chờ đợi đại giá của chưởng môn".

Phái Võ Đang do một đạo nhân, y tuổi trên dưới ngũ tuần suất lãnh, từ khi gặp mặt Hồ Bách Linh, y không nói một lời, cho đến khi vào cốc, thì chỉ nói có một câu:

"Để lại năm người". Rồi bước tới đi song song với Thiên Nghĩa đại sư.

Hồ Bách Linh thầm để ý, thấy bọn họ để lại người giữ ở cửa cốc, nhủ thầm:

"Xem ra bọn họ đã sớm có sắp xếp, Thiếu Lâm chưởng môn Thiên Thiền đại sư và Võ Đang Tử Dương đạo trưởng cứ chần chừ không lộ mặt, chắc là có ý khác". Rồi dạ mới hơi yên, chậm rãi bước

theọ

Người hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang từ đầu đến cuối đều cách Hồ Bách Linh năm thước, bởi vì chàng đi rất chậm, để người trong hai phái có đủ thời gian quan sát tình thế trong cốc.

Sơn cốc này hiểm trở lạ thường, vào trong cốc được khoảng một dặm, chưa thấy một cành cây ngọn cỏ nào, trừ những tảng đá quái dị, hầu như không có thứ gì sống được.

Mạch Tiểu Minh đi sau Hồ Bách Linh, hạ giọng thúc:

"Chúng ta đi mau hơn một tý được không?".

Người trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng bước nhanh dần.

Hồ Bách Linh có ý để cho người trong hai phái có cơ hội quan sát tình thế trong cốc, khi tới ngã rẽ thì tìm lời nói với Mạch Tiểu Minh, mượn cớ cố ý bước chậm lại

Qua bảy tám ngã rẽ, địa hình đột nhiên thay đổi, thấy ở trên một tảng đá, có bốn ông già mặc y phục màu sắc khác nhau

Sau lưng bốn người này là mười hai ả nữ tỳ xinh đẹp mặc áo màu xanh, ngoài ra, chẳng có ai khác.

Tảng đá này cao hơn mặt đất đến khoảng bốn năm trượng, phía sau lưng là ngọn núi cao trọc trời, phía dưới tảng đá lớn này là những hòn đá lởm chởm.

Thiên Nghĩa đại sư chắp tay nói:

"Lão nạp là Thiên Nghĩa của phái Thiếu Lâm tự".

Phong Thu cười nhạt một tiếng, nói:

"Người lão phu mời là Thiên Thiền đại sư chưởng môn của quý phái".

Thiên Nghĩa quay đầu lại nhìn các nhà sư, cũng lạnh nhạt đáp:

"Chưởng môn của tệ phái thân phận cao quý, lão nạp phụng mệnh mở đường trước cho chưởng môn, có chuyện gì, trước tiên hãy cứ nói với lão nạp!".

Phong Thu đưa mắt nhìn Quỷ Lão Thủy Hàn, cười rằng:

"Quả nhiên như lời dự đoán của Thủy huynh, chưởng môn của Thiếu Lâm không dám theo hẹn mà đến ...".

Thiên Nghĩa đại sư là một trong năm đại cao tăng thuộc hàng chữ Thiên trong chùa Thiếu Lâm, tính tình nóng nảy, rất ít đi lại trên giang hồ, cho nên hiểu biết kém cỏi, nghe Phong Thu nói thế thì nổi giận, tay cầm thiền trượng, cao giọng nói:

"Phương trượng của bổn tự là nhân vật như thế nào, há tùy tiện gặp mặt các ngươi ...".

Phong Thu mỉm cười, nói:

"Hiện giờ phương trượng của quý tự chưa đến, trước tiên mời các vị ngồi xuống nghỉ ngơi chốc lát, đợi phương trượng của quý tự đến, lão phu sẽ xuống nghênh đón".

Thiên Nghĩa đại sư trong lòng tuy tức giận, nhưng vì trong lời nói của Phong Thu, hình như rất tôn trọng phương trượng Thiếu Lâm, khiến cho lão không tiện phản bác, chỉ đành nén cái giận mà im lặng không nói

Phong Thu thấy Thiên Nghĩa đại sư nổi giận, lòng cười thầm rằng:

"Lão hòa thượng này thật nóng nảy, mình phải trêu y một chập". Rồi lại cao giọng nói:

"Hồ hiền điệp từ xa đến đây, chắc là đã rất mệt nhọc, hãy mau lên đây nghỉ ngơi chốc lát".

Hồ Bách Linh tuy biết Phong Thu cố ý trêu tức Thiên Nghĩa đại sư, nhưng cũng đành giả vờ vui mừng, ôm quyền vái một cái rồi bước lên tảng đá.

Trên tảng đá này, chỉ có một lối nhỏ ở bên trái, còn những nơi khác đều là vách dựng đứng, ngoài lối nhỏ này, chẳng còn con đường nào khác, muốn lên thì phải thi triển khinh công. nhưng tảng đá này cao đến bốn năm trượng, trừ phi khinh công rất giỏi mới chân trái vọt lên được.

Hồ Bách Linh trong lòng thầm tính toán khinh công của mình có thể lên được, nhưng chàng sau khi suy xét kỹ càng thì quyết định không phóng lên mà chậm rãi bước về phía lối nhỏ ấy

Mạch Tiểu Minh thì đi sát theo sau Hồ Bách Linh.

Nhưng Hồ Bách Linh thì trong lòng lo lắng, nhủ thầm:

"Y giám thị mình một bước không rời như thế này, thật là vướng chân vướng tay, phải mau tìm cách thoát ra khỏi y mới được".

Đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe Thiên Nghĩa đại sư cao giọng nói:

"Pháp Nguyên, Pháp Tịnh, hãy mau lên tảng đá kia coi thử có sắp xếp gì!".

Chỉ thấy hai hòa thượng thân hình cao lớn từ trong nhóm các nhà sư bước ra, phóng về phía tảng

đá.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên xoay người, cười:

"Được! ngươi tự tìm đến đấy". Thanh kiếm trong tay điểm về phía hòa thượng Pháp Nguyên ở bên trái

Té ra Pháp Nguyên là người lúc nãy trách mắng Mạch Tiểu Minh.

Hồ Bách Linh trong lòng thầm nghĩ:

"Ở trên tảng đá này có bốn lão ma đầu, ai nấy đều độc ác, hai hòa thượng nếu như xông lên tảng đá như vậy, khó giữ được tính mạng, chi bằng buộc họ thối lui thì hay hơn, có lẽ cũng trêu tức được Thiên Nghĩa hòa thượng, không đợi chưởng môn nhân đến, phát động trước, người của hai phái rất đông, Ngũ Hành kiếm trận, La Hán trận đều là những trận pháp tuyệt diệu, bọn bốn lão ma đầu Phong Thu dù cho võ công cao cường cũng khó mà tận diệt Thiếu Lâm, Võ Đang, có lẽ cũng vì phát động trước mà khiến cho âm mưu độc kế của Phong Thu không thể thi triển được ...".

Yù nghĩ ấy lướt qua đầu, thế rồi quát lớn một tiếng, cây gậy trong tay chặn hòa thượng phía bên mặt lại

Hòa thượng ấy tay cầm thiền trượng, không thèm né mà tiếp của Hồ Bách Linh một gậy

Chỉ nghe tiếng kim loại giao nhau, hòa thượng ấy bị gậy của Hồ Bách Linh đẩy lùi bước, nhưng Hồ Bách Linh thì hai tay hơi tê, lòng mừng thầm:

"Uy danh của Thiếu Lâm quả nhiên không ngoa, nếu như những hòa thượng đến đây đa số võ công bằng người này, chỉ luận về thực lực, quyết không yếu hơn bên mình ...".

Chỉ nghe Phong Thu cười lớn:

"Hồ hiền điệp, hãy mau leo lên đây, hai hòa thượng này cứ để cho một mình sư đệ của con đối phó cũng đủ rồi".

Hồ Bách Linh tuy đã thấy y ra tay độc ác, nhưng võ công của vị hòa thượng vừa mới động thủ với mình không phải là kém, y đánh ra một trượng quả nhiên lực lực rất cương mãnh, Mạch Tiểu Minh võ công tuy quái dị, nhưng rốt cuộc công lực cũng có hạn, một mình đấu với hai nhà sư, chỉ e khó thắng được.

Trong lòng đang nghĩ thì người đã lui lên tảng đá.

Pháp Tịnh múa cây thiền trượng định đuổi theo, đột nhiên thấy ánh sáng lóe lên, một kiếm chém

xéo tới rồi đâm ngang qua, không khỏi giật mình, thối lui một bước, giơ thiền trượng ra chặn lại

Kiếm thế này thật nhanh chóng quái dị, thu thế thì càng nhanh hơn, trượng thế của Pháp Tịnh vừa đánh ra, thanh kiếm đã thu về, xoay ngang một cái đâm về phía Pháp Nguyên.

Pháp Nguyên, Pháp Tịnh là cao thủ trong số đệ tử đời sau của Thiếu Lâm, thấy bị một đứa trẻ khoảng mười mấy tuổi chặn đường, trong lòng lại vừa giận vừa thẹn, không hẹn mà đều dốc toàn lực đánh tới

Trong khỏang sát na, trượng ảnh trùng trùng ép tới như đẩy núi lấp biển.

Mạch Tiểu Minh mặt vẫn mỉm cười, tay ung dung múa tiếp thanh bảo kiếm, tuy bị màn trượng bao trùm mà vẫn thảnh thơi, chỉ cần hai nhà sư tiến tới một bước, y liền đánh ra những chiêu kiếm quái dị khó phòng, buộc hai nhà sư thối lui

Một lát sau cả hai bên đã đánh nhau đến hơn hai mươi hiệp, hai nhà sư bị chặn ngay tại chỗ, không tiến thêm được bước nào

Hồ Bách Linh thấy kiếm thế của Mạch Tiểu Minh rất kỳ ảo, trong lòng kinh hãi, nhìn vẻ mặt thảnh thơi của y, dù có thêm hai cao thủ Thiếu Lâm cũng khó đánh bại được y

Ánh mắt của Phong Thu từ đầu đến cúi đều nhìn về phía Mạch Tiểu Minh, nhìn thấy kiếm thế quái dị của y, mặt lại không hề vui mừng.

Độc Hỏa Thành Toàn, Ngũ Lão Thủy Hàn cùng với Nhân Ma Ngũ Độc tự nhiên hơi ngạc nhiên bởi kiếm thuật tinh kỳ của Mạch Tiểu Minh, còn người trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang ai nấy đều mặt đổi sắc.

Quỷ Lão Thủy Hàn nhẹ vuốt chòm râu khen rằng:

"Phong huynh có thể dạy dỗ được đệ tử giỏi thế này, thật khiến cho huynh đệ hâm mộ vô cùng, e rằng mười năm sau sẽ là cao thủ thuộc hàng đệ nhất trên giang hồ".

Phong Thu thản nhiên cười, tựa như lời khen của Quỷ Lão Thủy Hàn không làm cho y vui sướng.

Trong lúc kịch đấu, đột nhiên nghe một tiếng quát lớn, một luồng máu phun ra, Pháp Nguyên hòa thượng lăn xuống con dốc, định thần lại nhìn, chỉ thấy Mạch Tiểu Minh tay phải cầm kiếm, tay trái cầm một cái đầu trọc lóc.

Té ra y đột nhiên xuất ra kỳ chiêu, khéo léo né tránh được cây trượng của Pháp Nguyên, một kiếm chém ngang, chặt được đầu của Pháp Nguyên, một luồng máu phun lên, cái đầu bắn cao lên đến hơn một trượng.

Mạch Tiểu Minh tung chân đá một cước, thi thể của Pháp Nguyên ngã xuống, tay trái đưa ra chụp lấy cái đầu đang rớt xuống của Pháp Nguyên.

Pháp Tịnh đột nhiên gặp biến cố, kinh hãi thối lui ra sau một bước, ngạc nhiên lung túng.

Y cùng Pháp Nguyên liên thủ tấn công Mạch Tiểu Minh, nhưng không hề thấy rõ Pháp Nguyên bị Mạch Tiểu Minh chém chết.

Mạch Tiểu Minh cười ha ha, nói:

"Cầm lấy!" tay trái vươn ra ném cái đầu người đầy máu về phía Pháp Tịnh.

Pháp Tịnh không kịp nghĩ có nên chụp lấy hay không, tay đã chụp lấy đầu của Pháp Nguyên theo bản năng.

Chỉ thấy một luồng sáng lóe lên, kiếm thế của Mạch Tiểu Minh đã đâm tới

Pháp Tịnh tay trái chụp lấy đầu người rồi định dùng tay phải cầm thiền trượng đỡ ra, nhưng đã không kịp, vội vàng thối lui ra sau hai bước.

Mạch Tiểu Minh cười:

"Ngươi còn muốn tránh?" rồi cầm kiếm xốc tới, tiến về phía trước hai bước.

Pháp Tịnh chỉ cảm thấy nơi vai phải chợt lạnh, tay phải bị chặt xuống, một cơn đau thấu tim nổi lên, bất giác tay trái buông đầu người

Chỉ nghe bình một tiếng, cây thiền trượng đánh lên một tảng đá.

Mạch Tiểu Minh vẫn mỉm cười nói:

"Tha cho ngươi, hãy xuống đi!".

Pháp Tịnh quay mặt lại nhìn chỗ cánh tay bị chặt đứt, máu tươi tuôn ra ào ạt, cúi người nhặt đầu của Pháp Nguyên, bước xuống phía dưới, đi được nửa đường thì không chịu đựng nổi, người lảo đảo muốn ngã, lại thêm đường núi gập ghềnh, bước chân khó vững, một chân đạp lên tảng đá trơn tuột, té nhào xuống đất, rồi lăn xuống phía dưới

Thiên Nghĩa hòa thượng hình như bị hút hồn bởi kiếm thế quỷ dị của Mạch Tiểu Minh, đứng sững ở đấy, không ai dám đến tiếp cứu

Đột nhiên nghe một tiếng hú dài, một bóng người lao tới như điện, chụp lấy Pháp Tịnh hòa thượng đang lăn xuống núi, hai chân dặm mạnh, người ấy phóng lên, hạ xuống trước mặt các nhà sư chùa

Thiếu Lâm.

Người này võ công cao cường, đà lao đến nhanh như điện, Thiên Nghĩa đại sư hạ giọng kêu:

"A di đà Phật, tội quá, tội quá" tựa như là rất lấy làm tiếc vì chuyện không cứu được Pháp Tịnh.

Hồ Bách Linh nhìn lại, chỉ thấy người ấy người mặc kình trang màu bạc, đôi chân mày kiếm, tay vượn eo ông, lưng cắm thanh trường kiếm, trông rất tuấn tú, tuổi khoảng hai mươi ba, mặt mũi lạ lẫm, hiønh như là người không thường đi lại trên giang hồ.

Chỉ nghe Phong Thu hạ giọng nói:

"Hồ hiền điệp, thiếu niên ấy là ai" rõ ràng, Phong Thu cũng chú ý đến khinh công tuyệt thế của thiếu niên này.

Hồ Bách Linh vốn muốn dùng công phu "Thiên lý truyền âm" để cho Phong Thu biết, mình không nhận ra thiếu niên, nhưng chàng muốn không nên để lộ võ công của mình, quay đầu lại nhìn Phong Thu, đáp rằng:

"Đệ tử chưa từng gặp qua người này!".

Phong Thu hơi nhíu mày, im lặng không nói.

Thiếu niên mặc trang phục màu bạc cứu được Pháp Tịnh hòa thượng xong, điểm huyệt phong phủ sau vai phải của y, ngăn không cho máu chảy ra, quay đầu lại nói với Thiên Nghĩa thiền sư:

"Chưởng môn của quý phái và gia phụ sẽ đến sau, vãn bối đi đến trước, bẩm cáo với đại sư một tiếng, tốt nhất hãy chờ đợi chưởng môn của quý phái đến rồi mới động thủ với bọn chúng cũng không muộn".

Thiên Nghĩa đại sư chắp tay trước ngực, hỏi:

"Lão nạp ít đi lại trên giang hồ ...".

Thiếu niên mặc y phục màu bạc ấy thông minh tuyệt đỉnh, mỉm cười, nói:

"Vãn bối chưa bao giờ lộ diện trên giang hồ, chả trách nào lão tiền bối không biết, song gia phụ đã quen biết với Thiên Thiền lão tiền bối chưởng môn quý phái đã lâu, nhắc đến tên gia phụ, lão tiền bối có lẽ cũng biết ..." nói đến đây, cố ý cao giọng nói:

"Dự Nam Phạm Đồng Sơn, không biết lão tiền bối có quen không?"Thiên Nghĩa đại sư ngạc nhiên nói:

"Tổng lĩnh các nhân vật hiệp nghĩa ở Đại Nam Giang Bắc hai mười năm trước Thần Kiếm Phạm Đồng Sơn chính là lệnh tôn ư? Vậy các hạ nhất định là Phạm công tử Phạm Văn Kiệt?".

Thiếu niên mặc áo bạc ấy ôm quyền làm lễ, đáp rằng:

"Phạm Văn Kiệt là gia huynh, vãn bối là Phạm Bảo Côn".

Thiên Nghĩa đại sư khen rằng:

"Trần gian sóng sau xô sóng trước, anh hùng xuất thiếu niên, khinh công trác tuyệt vừa rồi của Phạm công tử trên đời thật hiếm thấy, lão nạp tự thấy không bằng".

Phạm Ngọc Côn cúi người đáp:

"Lão tiền bối đã quá khen".

Giọng nói của hai người rất lớn, bọn người Phong Thu, Hồ Bách Linh đứng ở trên cao đều nghe thấy rõ từng chữ.

Hồ Bách Linh hạ giọng nói:

"Không ngờ Phạm Đồng Sơn quy ẩn giang hồ đã lâu, lần này lại tham dự vào chuyện này, đệ tử đã lâu nghe danh kẻ này, nhưng suất đạo không lâu thì y đã quy ẩn, rốt cuộc vẫn không gặp".

Phong Thu cười nhạt nói:

"Tốt, càng nhiều càng hay, có thể một mẻ lưới quét sạch khỏi vướng tay vướng chân chúng ta".

Quỷ Lão Thủy Hàn quay đầu lài nhìn Nhân Ma Ngũ Độc, nói:

"Trước khi chúng ta quy ẩn, Phạm Đồng Sơn đã danh lừng võ lâm, không ngờ chúng ta xuống núi, lại gặp y".

Nhân Ma Ngũ Độc lạnh lùng nói:

"Phạm Đồng Sơn và huynh đệ đã có duyện gặp mặt vài lần, chỉ là cách đây mấy mươi năm, giờ gặp lại không biết có nhận ra hay không?\' Phong Thu đột nhiên giơ tay phất, nói:

"Chuẩn bị tiệc rượu".

Mười hai ả nữ tỳ xinh đẹp mặc y phục màu xanh ở sau lưng y lập tức xoay người, bước ra phía sau

Từ sau khi Hồ Bách Linh leo lên tảng đá, trong lòng luôn thầm để ý tình thế ở trên tảng đá, nhưng chàng biết Phong Thu là người rất đa nghi, chỉ e quá để ý thì sẽ gây sự nghi ngờ cho y, không dám

quay đầu lại nhìn.

Khi Phong Thu căn dặn mười hai ả nữ tỳ bày tiệc rượu, Hồ Bách Linh mượn thời cơ quay đầu lại nhìn.

Mô đất này to khoảng một mẩu, phía dưới toàn là đá gập ghềnh, nhưng phía trên là một khoảng trống bằng phẳng.

Hồ Bách Linh nhìn thấy mừơi hai ả nữ tỳ chạy đến sau vách núi, lòng nhủ thầm:

"Tảng đá này, xem ra là nối liền với ngọn núi cao trọc trời, ở phía sau tại sao lại có lối đỉ".

Trong lòng tuy ngờ vực, nhưng không dám nhìn lâu, quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trong khoảng một dặm, có một nhóm người, chậm rãi bước tớị

Nhóm người này rất đông, ngoài những hòa thượng mặc áo bào màu xám, đầu trọc, tay cầm thiền trượng, cùng với những đại sĩ tóc búi, người mang theo kiếm, còn có rất nhiều người ăn mặc theo kiểu tục giạ

Những người này đi rất chậm, tuy trong một dặm, nhưng đi lâu đến cả một khắc.

Thiên Nghĩa đại sư thống suất đệ tử của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, xoay người bước ra nghênh đón.

Hồ Bách Linh nhìn kỹ lại, chỉ thấy Thiên Thiền đại sư người mặc cà sa màu vàng, mặt rất trang nghiêm, đi ở giữa, bên trái là Tử Dương đạo trưởng của phái Võ Đang, bên phải là một ông già mặc trường sam chân mang dày phúc, mặt mày trẻ trung nhưng râu tóc đã bạc phơ.

Phía sau ba người này ngoài sư sải của chùa Thiếu Lâm và đệ tử của phái Võ Đang, còn có hơn mười người cao thấp khác nhau, mặc kình trang có màu sắc khác nhaụ

Thiên Thiền đại sư đưa mắt nhìn thi thể của đệ tử nằm dưới đất, mặt hiện lên vẻ cảm thương, hạ giọng hỏi Thiên Nghĩa đại sư:

"Pháp Nguyên chết trong tay kẻ nàỏ".

Thiên Nghĩa đại sư chắp tay, cúi người đáp:

"Trong tay của tên đạo đồng kia".

Thiên Thiền đại sư nhướng mắt nhìn Mạch Tiểu Minh đang cầm kiếm đứng ở trên, hỏi:

"Pháp Tịnh cũng bị thương trong tay của ỷ".

Thiên Nghĩa đại sư nói:

"Lão nạp điều động không đúng, khiến chi đệ tử bị tổn thương, mong chưởng môn sư huynh trừng phạt theo tự quy".

Thiên Thiền đại sư mỉm cười, nói:

"Khi động thủ khó tránh được thương vong, sao có thể trách sư đệ".

Phong Thu đang đứng ở trên cao, quay đầu lại nói với Hồ Bách Linh:

"Ngươi là người mời bọn họ dự yến, không thể thất lễ được, chúng ta ra đón bọn họ lên trên này".

Rồi bước xuống phía trước.

Hồ Bách Linh bước theo sau

Mạch Tiểu Minh nhìn Phong Thu và Hồ Bách Linh, nói:

"Sư phụ, có cần động thủ không, bọn họ đã đến".

Phong Thu hơi gật đầu, nói:

"Thu kiếm lại, đi sau ta, chưa có lệnh của ta, không được tùy tiện ra tay".

Mạch Tiểu Minh cũng không lên tiếng, chỉ mỉm cười, đút kiếm vào trong vỏ, đi theo phía sau Phong Thụ

Chương 14: Quỷ Kế Âm Mưu - Quét Sạch Một Mẻ

Thiên Thiền đại sư quay đầu lại nhìn hai bên:

"Đạo huynh, Phạm huynh, ông già mặt mũi hồng hào đó chính là Phong Thu; còn đại hán mặt đầy râu quai nón, tướng mạo uy võ chính là đương kim lục lâm minh chủ Hồ Bách Linh".

Phạm Đồng Sơn vuốt râu, cười rằng:

"Ba người ở trên tảng đá ấy, không biết đại sư có nhận ra hay không?".

Thiên Thiền đại sư nói:

"Lão nạp ít đi lại trên giang hồ, kiến thức có hạn, Phạm huynh hỏi như thế, chắc là đã nhận ra bọn họ?".

Phạm Đồng Sơn nói:

"Người gầy khô như que củi, toàn thân mặc hắc y, hai hàng chân mày màu trắng, tên là Thủy Hàn; người mặc trường sam màu đất, mặt mũi vàng ệt, trông rất âm u là Nhân Ma Ngũ Độc; người mặt âm dương, huynh đệ không dàm khẳng định, nhưng chắc là Độc Hỏa Thành Toàn".Thiên Thiền đại sư nói:

"Phạm huynh quy ẩn giang hồ đã mấy mươi năm, nhưng vừa gặp đã nhận ra danh tính của đối phương, quả thật khiến cho lão nạp bái phục".

Phạm Đồng Sơn hơi mỉm cười, nói:

"Kẻ này trực tích giang hồ đã lâu ..." y hơi suy nghĩ, nói:

"Không ngờ mấy lão ma đầu ở trời nam đất bắc này lại tụ tập với nhau, gây nên cơn sóng gió ...".

Đang nói thì Phong Thu và Hồ Bách Linh đã sánh vai bước tới, Mạch Tiểu Minh đi sát theo sau Phong Thu.

Hai bên cách nhau khoảng năm sáu thước, Phong Thu đã dừng bước lại, ôm quyền làm lễ, nói:

"Phong Thu đợi các vị đã lâu".

Thiên Thiền đại sư chắp tay lại nói:

"Bọn lão nạp đến chậm một bước, đã khiến các vị chờ lâu!".

Hồ Bách Linh đưa mắt nhìn Thiên Thiền đại sư, nói:

"Trên kia đã chuẩn bị tiệc rượu, cho các vị tẩy trần".

Phạm Đồng Sơn vuốt râu cười nhạt nói:

"Từ xưa đến nay, chẳng có bữa tiệc suông nào cả, Hồ minh chủ nếu như định hạ độc trong rượu thịt, e rằng đã phí công".

Phong Thu hừ lạnh lùng một tiếng nói:

"Nếu như Phong Thu mắt không hoa, đại giá có phải là tổng lĩnh của các nhân vật hiệp nghĩa ở Đại Nam Giang Bắc năm xưa Thần Kiếm Phạm Đồng Sơn, Phạm lão anh hùng hay không?".

Phạm Đồng Sơn mỉm cười, nói:

"Chính là lão hũ ...".

Phong Thu thản nhiên cười nói tiếp:

"Phạm lão anh hùng hãy cứ yên tâm, Phong Thu trong mắt các vị, tuy bị coi là nhân vật ở chốn hắc đạo, nhưng cũng không đến nỗi bỏ thuốc độc vào trong rượu thịt".

Phạm Đồng Sơn nói:

"Phong huynh dù cho tâm địa lỗi lạc, không sử dụng quỷ kế ấy, nhưng bọn lão hũ cũng phải đề phòng ...".

Y lại cười lớn, nói với vẻ mỉa mai:

"Điều đó phải trách các nhân vật trong chốn lục lâm thường dùng thuốc mê hồn ...".

Phong Thu mặt hơi đổi sắc, cắt ngang lời của Phạm Đồng Sơn:

"Phạm huynh tốt nhất trong lời nói phải giữ kẽ".

Phạm Đồng Sơn nói:

"Phong huynh đừng đa nghi, dù cho những người có thân phận như Phong huynh không thể giống với những kẻ tép riu trong chốn lục lâm".

Phong Thu đã sớm máu huyết nhộn nhạo vì lời mỉa mai của Phạm Đồng Sơn, nhưng y là người âm trầm, không thể vì cái giận nhỏ mà phá hỏng mưu lớn, ráng gắng gượng cười mà rằng:

"Huynh đệ hôm nay mời các vị đến Lạc Nhạn Cốc, chính là muốn giải những nỗi ân oán trong mấy mươi năm qua của đồng đạo lục lâm với hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang".

Thiên Thiền đại sư cao giọng niệm Phật hiệu rồi nói:

"Nếu quả thật như thế, bọn lão nạp đã không uổng chuyến đi này".

Phong Thu ôm quyền nói:

"Nơi đây không thể nói chuyện lâu, trên kia đã bày tiệc xong, các vị có gì chỉ giáo, xin hãy nhập tiệc rồi nói cũng không muộn, huynh đệ sẽ rửa tai cung kính lắng nghe".

Thiên Thiền đại sư quay lại căn dặn các đệ tử của Thiếu Lâm ở phía sau lưng, nói:

"Các người ở đây chờ đợi ...".

Phong Thu vội vàng nói:

"Huynh đệ chuẩn bị chỗ ngồi rất nhiều, những người đi cùng đại sư cũng mời lên, uống chén rượu".

Phạm Đồng Sơn nói:

"Hay lắm! Phong huynh có lòng muốn quét sạch một mẻ chúng tôi hay sao?".

Người này kiến thức rộng rãi, câu nào cũng như kiếm đâm vào trong lòng của Phong Thu.

Phong Thu lạnh lùng nói:

"Nếu như Phạm đại hiệp e rằng huynh đệ bỏ độc trong rượu thịt, chi bằng cứ ở dưới đây chờ đợi là xong".

Phạm Đồng Sơn cười:

"Huynh đệ lần này được Thiên Thiền đại sư mời đến Bắc Nhạc, đã sớm gác chuyện sống chết qua một bên".

Phong Thu tiếp tục nói:

"Huynh đệ chỉ muốn gặp mặt Thiên Thiền đại sư của phái Thiếu Lâm, Tử Dương đạo trưởng của phái Võ Đang để cùng giải quyết việc phân tranh trên võ lâm, không nghĩ đến Phạm huynh, cho nên

không gởi thư mời".

Phạm Đồng Sơn cười:

"Lão hũ tự tìm cái chết mà đến, Phong huynh chẳng phải đỡ nhọc công hay sao?".

Phong Thu lạnh lùng nói:

"Phạm huynh đã tự coi mình quá cao, dù cho Phạm huynh sống ở trên đời, cũng chẳng có ích gì cho đại cuộc".

Mấy câu nói ấy thật chua cay, khắc bạc, Phạm Đồng Sơn là người già dặn mà cũng không khỏi nổi giận, mặt đổi sắc, lạnh lùng nói:

"Phong huynh không nên quá cuồng vọng, hôm nay hươu chết về tay ai cũng còn khó đoán, dùng lời nói đả kích người khác, có uy phong gì đâu".

Phong Thu không thèm phản bác nữa, cung tay cười, nói với Thiên Thiền đại sư:

"Xin thứ cho huynh đệ đi trước một bước để dẫn đường cho các vị!" rồi xoay người bước về phía trước.

Thiên Thiền đại sư quay lại nhìn Tử Dương đạo trưởng và Thần Kiếm Phạm Đồng Sơn nói:

"Chúng ta đã đến đây, không thể thất lễ, chi bằng trước tiên hãy nghe cao luận của bọn họ".

Tử Dương đạo trưởng gật đầu mỉm cười, ba người sánh vai bước về phía trước.

Lên tảng đá ấy, tiệc rượu đã bày xong, tiệc có năm bàn, mỗi bàn có hai ả nữ tỳ bưng rượu đứng hầu.

Phong Thu ngồi xuống trước, bưng chén rượu ở trước mặt, uống cạn, nói:

"Phong Thu lấy thân phận chủ nhân, trước tiên uống một chén".

Bọn Thiên Thiền đại sư, Tử Dương đạo trưởng, Phạm Đồng Sơn ngồi xuống theo thứ tự, nhưng đệ tử của ba người đều ở lại phía dưới, không lên.

Phạm Đồng Sơn bước lên tảng đá, lập tức để ý nhìn cảnh vật xung quanh, nhưng chỉ thấy tảng đá này bằng phẳng, không hề có chỗ khả nghi, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhủ thầm:

"Tảng đá này lưng dựa vào vách núi, ba mặt rất rõ ràng, không thể nào ẩn mình được, Phong Thu là kẻ già dặn, quyết không thể hạ độc trong rượu thịt".

Thiên Thiền đại sư ngồi xong, mỉm cười hỏi:

"Hai vị đưa thư mời lão nạp và Tử Dương đạo trưởng đến đây, không biết có gì chỉ giáo?".

Phong Thu thấy lão rượu chưa uống, mở miệng đã nhắc đến chuyện chính, biết bọn họ nghi ngờ trong rượu thịt có độc, thế rồi cầm đũa lên trước, gắp thức ăn cho vào miệng nhai xong rồi nói:

"Hàng trăm năm nay, hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đều được các nhân vật trong võ lâm tôn sùng, được coi là danh môn chính phái ...".

Thiên Thiền đại sư nói:

"Quá lời, quá lời, trong phái Thiếu Lâm chúng tôi cũng có đệ tử không tốt".

Phong Thu nói:

"Người trong chốn lục lâm cũng chẳng phải ai nấy đều là hạng đáng giết".

Tử Dương đạo trưởng nói tiếp:

"Lời của Phong huynh không sai, song các nhân vật trong chốn lục lâm, đại bộ phận là ỷ vào sức mạnh của mình, giết người phóng hỏa, thật khiến cho người ta coi trọng".

Phong Thu cười lớn nói:

"Dù cho thực lực của quý phái và phái Thiếu Lâm có lớn đi nữa, trong hàng trăm năm nay cũng không thể diệt hết người trong chốn lục lâm".

Thiên Thiền đại sư nói:

"Giới luật đầu tiên của đệ tử Phật môn là sát sinh, nếu khi có thể thả thì thả, hàng trăm năm nay trong chốn lục lâm cũng không phải không có anh hùng hào kiệt, ráng sức thay đổi lục lâm, đáng tiếc những người này ít ỏi, mà đa số đều bỏ mình trước ...".

Lão thở dài một tiếng, nói với vẻ cảm khái vô hạn:

"Vả lại những người này không phải là chết bất ngờ, hoặc là chết trong tay nhân vật bạch đạo, hoặc là chết trong tay các nhân vật lục lâm các người ...".

Thiên Thiền đại sư nói đến đây, lại thở dài nữa, ánh mắt lướt nhìn về phía Hồ Bách Linh, vẻ mặt rất trang nghiêm nói tiếp:

"Cũng có không ít những kẻ khẩu thị tâm phi, mượn tiếng thay đổi lục lâm, giả vờ hành thiện để

ngầm làm ác, những kẻ này còn đáng diệt hơn những kẻ có hành vi giết người phóng hỏa cướp của".

Hồ Bách Linh biết mấy câu cuối cùng của lão là chỉ dâu mắng hòe, hướng về phía mình, chỉ thản nhiên cười, im lặng không nói.

Phạm Đồng Sơn đưa mắt nhìn Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc, Độc Hỏa Thành Toàn, cười nói:

"Không ngờ lần này đến Bắc Nhạc, lại có thể gặp gỡ được các vị ...".

Thủy Hàn lạnh lùng nói:

"Huynh đệ cũng không ngờ rằng, Phạm huynh vẫn còn sống ở trên đời".

Thần Kiếm Phạm Đồng Sơn mỉm cười:

"Diêm Vương không đòi mạng, tiểu quỷ không đến lấy, lão hũ tuy muốn chết, nhưng cũng không cách nào chết được!".

Nhân Ma Ngũ Độc lạnh lùng nói:

"Hôm nay Lạc Nhạn Cốc này chính là mồ chôn của huynh".

Phạm Đồng Sơn cười nói:

"Chúng ta đã mấy mươi năm không gặp, chắc là các vị mỗi người đều đã có mấy món tuyệt kỹ, lão hũ hôm nay nếu có thể mở rộng tầm mắt, chôn thân trong Lạc Nhạn Cốc này cũng không tiếc".

Phong Thu vuốt râu cười:

"Các vị tranh biện như thế cũng vô ích, huynh đệ đưa thiệp mời các vị đến đây còn có chuyện thương lượng".

Thiên Thiền đại sư nói:

"Lão nạp đang muốn nghe cao luận".

Phong Thu nói:

"Quý phái được người trong võ lâm gọi là Thái Sơn Bắc Đẩu, thực tế cũng đã mấy trăm năm nay, là danh môn chánh phái có thực lực mạnh nhất, từ xưa đến nay đều có người tài, chống đối với người trong chốn lục lâm chúng tôi, hàng trăm năm nay không ngừng đấu đá lẫn nhau, khiến cho huynh đệ phác giác một chuyện cực kỳ hệ trọng ...".

Tử Dương đạo trưởng nói:

"Không biết đó là chuyện hệ trọng gì?\' Phong Thu mỉm cười, nói tiếp:

"Hàng trăm năm nay, người trong chồn lục lâm vẫn không hoàn toàn bị tiêu diệt, vả lại mỗi lần gục ngã thì có tuyệt kỹ mới, cuộc đấu tranh này mãi mãi không ngừng được, nếu cứ lấy oán thù báo nhau không biết khi nào mới ngừng, vả lại óan thù giữa hai bên càng lúc càng sâu, trở thành thế nước lửa khó dung, mỗi bên đều đi đến cực đoan".

Thiên Thiền nói:

"Lời của Phong huynh quả nhiên rất có lý, nhưng không biết có cao kiến gì để có thể chấm dứt cuộc phận tranh không dừng này?".

Phong Thu mỉm cười:

"Đó chính là lý do chính mà huynh đệ mời các vị đến Lạc Nhạn Cốc này".

Phạm Đồng Sơn hơi nhíu mày nói:

"Mấy lời vừa rồi của Phong huynh, có phải xuất phát từ gan ruột hay không?".

Phong Thu hơi bực bội nói:

"Chả lẽ huynh đệ lại nói đùa với các vị?".

Thiên Thiền đại sư hạ giọng niệm Phật hiệu rồi hỏi:

"Lão nạp tự tin có thể uốn khúc được môn hạ, nhưng trong chốn lục lâm, đa số đều tự coi mình là kẻ anh hùng, chỉ e khó nghe lệnh của Phong huynh".

Phong Thu nói:

"Chuyện này nói tuy dễ, nhưng làm thì rất khó, theo ý của huynh đệ, muốn nời đại sư và Tử Dương đạo huynh ...".

Nói đến đây, đột nhiên có một luồng khói đen bốc lên trời, Phạm Đồng Sơn đứng phắc dậy, chưa kịp lên tiếng, Phong Thu đã phất tay cho ả nữ tỳ đứng bên cạnh:

"Hãy đi xem thử lửa cháy lên ở đâu".

Aû nữa tỳ ấy cúi người tuân lệnh rồi chạy lên.

Phạm Đồng Sơn thấy Phong Thu vẫn ngồi yên, trong lòng hoài nghi lắm, nhủ thầm:

"Lão ma đầu không biết giở trò gì, giờ đây hình như Tử Dương đạo trưởng, Thiên Thiền đại sư đều giao động trước mấy lời của y, mình không có cách nào vạch ra chân tướng của âm mưu, xem ra mối nguy hiểm của ngày hôm nay thật khó đề phòng".

Luồng khói đen ấy bốc lên từ ở giữa tảng đá với vách núi, cách mọi người không quá năm sáu trượng.

Phong Thu hình như rất để ý đến ngọn lửa, người tuy ngồi yên, nhưng ánh mắt cứ nhìn về phía luồng khói đen.

Sáu ả nữ tỳ chạy đến mép tảng đá, tung người nhảy xuống, nhưng lập tức vọt lên, chạy về lại, đến trước mấy bàn tiệc mới ngừng bước, nói rằng:

"Đó là do đầu bếp không cẩn thận để lửa bắt vào cỏ khô, đã kịp thời dập tắt".

Phong Thu hơi nhíu mày, vội vàng đứng dậy, quát lớn:

"Khói đen bốc lên cao, rõ ràng lửa vẫn đang cháy lan ra, đâu có giống đã bị dập tắt".

Thiên Thiền, Tử Dương đạo trưởng không khỏi quay đầu nhìn về phía chỗ bốc lửa.

Trong lúc hơi phân thần, sáu ả nữ tỳ thừa cơ nhảy vọt tới ba người.

Phía sau quát lớn một tiếng, thanh kiếm máy động, lập tức chặt đứt ả nữ tỳ lao đến bên mình thành hai đoạn, trong khi máu tươi phun ra, thì nghe tiếng kêu thảm thiết đến nhức tai.

Thiên Thiền đại sư và Tử Dương đạo trưởng vì nhìn sang ngọn lửa cho nên phản ứng hơi chậm, chỉ thấy bóng người lóe lên, hai ả nữ tỳ phóng thẳng tới.

Tử Dương đạo trưởng lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Lão ma đầu vô liên sỉ, sao lại bắt bọn chúng tự nạp mạng". Đang nói, tay phải giở lên đẩy một chưởng về phía ả nữ tỳ đến sát mình.

Ba người này tuy ai nấy võ công tuyệt thế, nhưng vì sáu ả nữ tỳ ra tay bất ngờ, khiến cho bọn họ có cảm giác lung túng, vả lại cũng tự cảm thấy rằng công lực của mình thâm hậu, mấy ả nữ tỳ này là hạng chân yếu tay mềm cho nên cũng không lo lắm.

Nào ngờ suy nghĩ nhân từ ấy đã khiến bọn họ rơi vào độc kế của Phong Thu.

Té ra Phong Thu vốn là người xảo quyệt, đã sớm đoán được rằng người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang sẽ có lòng thương tiếc đối với những thiếu nữ yếu đuối như hoa này, cho nên mới lợi dụng

sáu ả nữ tỳ đột nhiên ra tay ám toáng.

Chỉ thấy sáu ả nữ tỳ này sau khi lao tới sát, mồm há ra phun một bãi nước bọt, mười cánh tay phất ra, ống tay trái bắn ra một luồng mưa bạc, ống tay phải bắn ra một luồng lửa màu xanh.

Đây là loại ám khí đến gần mới phát ra, dù cho Thiên Thiền đại sư, Tử Dương đạo trưởng võ công có cao hơn nữa cũng không thể nào đỡ được, nhưng lưng lại quay về phía vực sâu, không thể nào lùi được.

Nói ra thì dài, nhưng tình cảnh này chỉ là trong một khoảng sát na, Thiên Thiền, Tử Dương đạo trưởng không ngờ rằng những ả nữ tỳ này lại phun ra thuốc mê hồn, chỉ cảm thấy một mùi hương kỳ dị phóng tới, vội vàng nín thở, phất tay áo, ai nấy đều vận lực đẩy ra.

Hai luồng kình lực từ ống tay áo của hai người ấy phóng ra, luồng mưa bạc cũng bị đẩy ra quá nửa.

Dù cho hai người thần công tuyệt thế, cũng khó tránh được hết loại ám khí này, chỉ cảm thấy vai và mặt tê rần, mỗi người đã trúng mấy mũi độc hỏa.

Luồng lửa xanh mà mấy ả nữ tỳ này bắn ra, gặp gió từ ống tay áo của hai người kia, lập tức bốc cháy trở thành một cục lửa xanh biếc.

Mấy cục lửa này gặp nhau, cháy bừng lên, hễ gặp thứ gì cũng cháy, thức ăn trên bàn trong chớp mắt đều bị cháy phừng phừng.

Trong ánh lửa màu xanh, vang lên tiếng cười nhức tai của Phong Thu:

"Các người đã trúng "Tam tuyệt thần châm", "Thất độc tiêu hồn táng" của ta, và "Bạch lân tiễn" của Thành huynh, nếu thức thời thì hãy mau hạ lệnh cho đệ tử của các người buông binh khí xuống, đợi bọn ta phát lạc, nếu như cố chấp không nghe, lão phu sẽ giết chết các ngươi ...".

Lúc này đệ tử của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang ở dưới tảng đá đã kéo lên, Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc thấy Thiên Thiền đại sư, Tử Dương đạo trưởng và Phạm Đồng Sơn đều bị thương, lập tức kéo nhau chạy xuống cản lại.

Mạch Tiểu Minh cũng rút thanh bảo kiếm, thanh kiếm phản chiếu màu sáng xanh của ánh lửa.

Trên chiếc tăng bào màu xám của Thiên Thiền đại sư đã có mấy nơi bắt lửa, đồng thời ở chỗ trúng găm trên người cũng cảm thấy ngừa ngáy.

Vị hòa thượng đức cao vọng trọng, thân mang tuyệt thế nội công tuy trúng độc châm, nhưng vẫn giữ được thần thái bình tĩnh, một mặt ngầm vận công chống độc, một mặt thi triển "Đại lực kim

cương chưởng" của phái Thiếu Lâm, đột nhiên cao giọng niệm Phật hiệu rồi một chưởng đẩy về phía bàn tiệc.

Chưởng này tụ hết công lực cả đời của lão, uy thế mạnh mẽ vô cùng, cả bàn tiệc bị chấn độc bay lên, chén đũa rơi lả tả.

Những thứ này đều đã bắt lửa, chỉ thấy từng đốm lửa màu xanh bay tứ tán.

Phong Thu thấy Thiên Thiền đại sư đã bị thương mà công lực vẫn thâm hậu như thế, trong lòng kinh hãi, nhủ rằng:

"Nếu như đòn này không thành công, muốn thắng chỉ e không dễ ...".

Trong lòng nghĩ thế, miệng quát lớn một tiếng, đánh ra một chưởng.

Một luồng ám kình tung ra đánh bay những thứ bát đĩa đang phóng về phía mình.

Đột nhiên Tử Dương đạo trưởng hú dài một tiếng, tung mình nhảy vọt lên, lao tới, thanh trường kiếm vẽ ra từng đóa hoa, bao trùm xuống Phong Thu.

Trong lúc sống chết, đã bị trúng độc châm mà lão không muốn để mất thân phận, trước tiên hú một tiếng rồi mới rút kiếm tấn công.

Mạch Tiểu Minh đứng bên cạnh Phong Thu, đột nhiên mỉm cười, tay áo giở lên phóng ra một chiêu "Hiệp sơn siêu hải".

Tử Dương đạo trưởng cố nén thương thế mà ra tay, trong lòng đã động sát cơ, cho nên đánh ra thế kiếm cực kỳ lợi hại của phái Võ Đang, định trước khi chất độc phát tác mà chết, giết chết Phong Thu dưới kiếm.

Vừa thấy Mạch Tiểu Minh phóng kiến tới, trong lòng phận nộ, lạnh lùng hừ một tiếng, vẽ ra một vòng bạc, đánh lên kiếm của Mạch Tiểu Minh.

Chỉ nghe tiếng kim loại giao nhau, Tử Dương đạo trưởng đã đưa chân lực nội gia vào trong thanh trường kiếm đánh bật Mạch Tiểu Minh cả người lẫn kiếm bay ra ngoài.

Chỉ thấy y cả người lẫn kiếm xoay tròn, hạ xuống trở lại bên cạnh Phong Thu.

Tử Dương đạo trưởng đánh bay Mạch Tiểu Minh xong, cổ tay lắc một cái, thanh trường kiếm vẽ ra ba đóa kim hoa, chia nhau đánh về phía ba đại huyệt của Phong Thu.

Phong Thu quát lớn một tiếng, tay áo phất ra một luồng kình phong, chặn Tử Dương đạo trưởng lại, người thì đột nhiên thối lui ba bước, thò vào trong ống tay áo lấy ra hai chiếc vòng vàng to như

miệng chén, sáng lấp lánh cầm ở hai tay.

Chỉ chậm một sát na, Tử Dương đạo trưởng đã đánh kiếm tới.

Cả hai bên lập tức triển khai một cuộc đấu kịch liệt.

Tử Dương đạo trưởng tức giận mà ra tay, trong lòng muốn trước khi chết vì chất độc phát tác, trước tiên sẽ giết chết Phong Thu, thanh trường kiếm trong đánh ra toàn những chiêu tuyệt học như "Sông dài biển rộng", hết kiếm này đến kiếm khác.

Phong Thu triển khai đôi vòng, vẽ ra một màn ánh sáng, phòng thủ kín kẽ vô cùng.

Chỉ thấy chiếc vòng và kiếm giao nhau không ngớt, trong chớp mắt đã đánh nhau đến sáu bảy mươi hiệp.

Phong Thu vừa gặp đã đánh, một mặt thầm kinh hãi kiếm thế kỳ ảo của Tử Dương đạo trưởng, trong lòng nhủ rằng:

"Nếu như y không bị thương vì trúng độc, thế công chắc chắn càng hiểm hóc hơn, nếu y có thể đánh được trên trăm chiêu, mình chắc chắn sẽ bại dưới kiếm".

Té ra chỉ trong sáu bảy chiêu, Phong Thu bị kiếm thế kỳ ảo của Tử Dương đạo trưởng khống chế, vẫn chưa trả lại được chiêu nào.

Nhưng y trong lòng đã tính toán kỹ càng, chắc chắn rằng Tử Dương đạo trưởng khó gắng gượng đến trăm chiêu, cho nên dù cho ở thế bại, cũng không hề có cảm giác lo lắng.

Thiên Thiền đại sư một chưởng đánh bay bàn tiệc, ánh mắt như điện nhìn về phía Hồ Bách Linh, mặt bi phẫn, nói:

"Hồ minh chủ, bọn lục lâm các người quả thực tâm địa độc ác, khiến cho người ta khó đề phòng, nếu lão nạp không tin ngươi có lòng sửa ác hướng thiện, cũng không bị trúng quỷ kế của ngươi".

Hồ Bách Linh nói:

"Lão thiền sư sao lại nói ...".

Thiên Thiền đại sư cười nhạt, nói:

"Hay cho hành vi gian trá, để ngươi ở trên đời, không biết sẽ hại bao nhiêu người nữa?" rồi giơ tay một chưởng từ xa đánh tới.

Hồ Bách Linh biết chưởng này của lão, đã có ý muốn giết người, uy thế chắc chắn không thể coi

thương, ngầm đề chân khí, nghiêng người vọt lên, rút kiếm lầy gậy, chân chưa hạ xuống đất, người đã lao về phía Thiên Thiền đại sư, kiếm và gậy vẽ ra qaung ảnh trùng trùng.

Thiên Thiền đại sư tuy bị ánh gậy màn kiếm bao trùm, nhưng vẫn không hề cảm thấy áp lực.

Hồ Bách Linh chỉ dùng ánh gậy bóng kiếm để hộ thân, trầm giọng nói:

"Đại sư đừng nên nóng lòng, trước tiên hãy ngừng tay, vận khí điều tức đừng để cho chất độc phát tác".

Nào ngờ Thiên Thiền đại sư sau khi trúng độc thì đã nổi giận, thần trí không còn tỉnh táo như lúc bình thương nữa, đã nhìn thấy được sơ hở, một chỉ điểm tới. Hồ Bách Linh loạng choạng thối lui ra sau.

Thiên Thiền đại sư giở chưởng phải, khi lão sắp hạ chưởng xuống, một luồng bạch quang phóng tới như điện đánh vào hạ bàn.

Hồ Bách Linh gắng gượng đề tụ chân khí, vọt người lên, phun ra một ngụm máu tươi, tay chống cây gậy sắt, nhắm mắt đứng yên ngầm vận chân khí điều tức.

Thương thế của chàng rất nặng, nội phủ đã bị chấn động, nhưng chàng rất bình tĩnh, không hề oán trách Thiên Thiền đại sư, chỉ cảm thấy đòn này chính là quả báo cho những việc ác của chàng trước kia, trong lòng không hề tức giận, người bình tĩnh rất nhiều, điều ấy có lợi cho việc điều tức của chàng.

Thiên Thiền đại sư đột nhiên bị nhát kiếm ấy đâm tới, giở chưởng phải chém về phía màn kiếm.

Một nguồn kình lực mạnh mẽ phóng ra.

Người ấy lăn tròn dưới đất, né ra mấy thước, không dám tiếp lấy luồng chưởng phong ấy.

Nhưng y vừa lui đã lên, sau khi tránh được đòn này, lập tức mùa kiếm đánh lên.

Thiên Thiền đại sư đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy người cầm kiếm đánh mình chính là tên tiểu đồng ăn mặc theo kiểu đại sĩ, bất giác hơi chần chừ.

Khoảnh khắc chần chừ ấy đã bị Mạch Tiểu Minh chiếm tiên cơ, thanh trường kiếm múa trái quét phải, đánh liền ra năm kiếm.

Lúc này, Phạm Đồng Sơn đã động thủ với Độc Hỏa Thành Toàn, hai bên đều dùng những chiêu thuật nhanh chóng vô cùng để chiếm lấy tiên cơ.

Cao thủ Thiếu Lâm, Võ Đang canh giữ ở dưới tảng đá đã xông lên, nhưng đều bị Nhân Ma Ngũ

Độc, Quỷ Lão Thủy Hàn liên thủ chặn lai.

Hai lão ma đầu này công lực thâm hậu, khi đã liên thủ với nhau thì càng khó chống đỡ hơn, các cao thủ hai phái yếu lĩnh, Võ Đang đã nhiều lần xông lên nhưng đều bị hai người chặn lại.

Phạm Đồng Sơn sau khi đánh được mấy mươi chiêu với Thành Toàn thì cảm thấy chỗ trúng châm tê rần và dần dần mở rộng.

Phạm Đồng Sơn lại gắng gượng chống đỡ được vài hiệp thì dần di chuyển chậm chạp, thầm than, đột nhiên thanh kiếm trong tay đánh gấp ra ba chiêu, buộc cho Độc Hỏa Thành Toàn thối lui rồi mới quát lớn:

"Ngừng tay!".

Thiên Thiền đại sư, Tử Dương đạo trưởng nghe Phạm Đồng Sơn quát lớn, qaủ nhiên ngừng tay.

Phong Thu ngửa mặt hú dài, chấn động cả một vùng.

Nhân Ma Ngũ Độc, Quỷ Lão Thủy Hàn, Độc Hỏa Thành Toàn nghe tiếng hú thì lui ra sau, đứng tụ lại với nhau.

Lúc này, Thiếu Lâm, Võ Đang và cao thủ đi cùng Phạm Đồng Sơn đều đã xông lên.

Thiên Thiền đại sư dưa mắt nhìn các nhà sư, nói:

"Ta đã bị trọng thương, chỉ e rằng gắng gượng không được bao lâu, nếu ta không may qua đời, chứa phương trượng sẽ do Thiên Minh sư huynh tiếp thế ...".

Đột nhiên nghe một tiếng kêu kinh hồn, vang vọng cả một vùng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đệ tử Phạm Ngọc Côn đỡ Phạm Đồng Sơn, không ngừng gọi phụ thân.

Té ra Phạm Đồng Sơn thương thế đã phát tác, hôn mê nằm trên mặt đất.

Thiên Thiền đại sư hình như không thể gắng gượng được nữa, hạ giọng niệm một tiếng:

"A di đà Phật!" chậm rãi ngồi xuống đất, nói với Tử Dương đạo trưởng:

"Nếu như đạo huynh thương thế vẫn chưa sao, người của bổn tự, bắt đầu từ lúc này nghe sự điều khiển của đạo huynh ...".

Chỉ nghe Tử Dương đạo trưởng nói:

"Bần đạo cũng đã không xong, chất độc bắt đầu phát tác".

Lão hơi ngừng, quay đầu lại đệ tử đứng một bên, nói:

"Ta chôn thân ở núi này, chức chưởng môn phái Võ Đang sẽ do Thanh Dương sư thúc của các người tiếp chưởng".

Chưởng môn nhân của hai phái có thực lực lớn nhất trên giang hồ hình như cảm thấy thương thế khó mà hồi phục được, cho nên truyền lại chức chưởng môn cho người khác.

Chỉ thấy đệ tử Thiếu Lâm, Võ Đang trên mặt dần hiện sát cơ, mấy mươi ánh mắt đều nhìn về phía Phong Thu đang đứng cách đó hai trượng.

Hồ Bách Linh nén đau, gắng gượng như không có chuyện gì, để ý nhìn động tịnh bốn bên.

Nội công của chàng tinh thâm, tuy bị gãy hai chiếc xương sườn, nhưng sau khi kịp thời vận khí điều tức, khi hành động thì vẫn khó mà nhìn ra được.

Phong Thu đưa mắt nhìn quần hào, đã biết quần hào đang kính động, sắp lập tức ra tay, thế là cười nhạt, hạ giọng nói với Thành Toàn:

"Thành huynh, mau ra tay ...".

Độc Hỏa Thành Toàn cười nhạt, không để ý đến Phong Thu, cũng không thèm ra tay.

Hồ Bách Linh thì thầm kinh hãi, nhủ rằng:

"Không biết bọn họ dùng quỷ kế gì, lão ma đầu này giỏi dùng lửa, chắc là sắp dùng hỏa công đây".

Chỉ nghe Phong Thu cười lớn một hồi, đưa mắt nhìn quanh quần hào Thiếu Lâm, Võ Đang, nói:

"Giờ đây ba người bọn họ đều đã trúng "Tam tuyệt thần châm" và "Thất độc tiêu hồn táng" của bọn chúng ta, trong bốn canh giờ chắc chắn sẽ chết, khắp thiên hạ chỉ có thuốc giải độc môn của ta mới có thể cứu được, bọn các ngươi nếu không màng đến sự sinh tử của ba người bọn họ, hãy cứ ra tay cho xong".

Mấy câu nói này của lão quả nhiên có sức uy hiếp rất lớn, môn hạ của Thiếu Lâm, Võ Đang quả nhiên đều sửng sốt, đứng đờ ra đó.

Thiên Nghĩa đại sư bước ra nói:

"Tình thế trước mắt, không cần phải nói lòng vòng nữa, điều kiện gì các ngươi mới có thể giao thuốc giải cho bọn ta?".

Phong Thu đưa mắt nhìn thi thể bốn ả nữ tỳ nằm dưới đất, nói:

"Bọn chúng ta đã chết bốn người ...".

Thiên Nghĩa đại sư nói:

"Nếu chưởng môn sư huynh của ta và Tử Dương đạo trưởng không phải vì lòng nhân từ, các nữ thí chủ này dù cho có ám khí cũng khó đả thương được bọn họ".

Phong Thu cười lạnh, nói:

"Có lẽ tính mạng của bốn nữ tử yếu đuối này không thể nào sánh bằng với sự sinh tử của chưởng môn quý phái ...".

Đột nhiên nghe một tiếng hú dài truyền đến, có mấy chục bóng người từ xa phóng tới.

Những người này lao đến thật nhanh, chỉ trong chớp mắt đã nhìn thấy rõ người đi đầu, đó chính là La Phù Nhất Tẩu và Chung Nhất Hào, dắt theo cao thủ trong Mê Tông Cốc đến trợ chiến.

Hồ Bách Linh thầm nhíu mày, hạ giọng nói với Phong Thu:

"Thuộc hạ của đệ tử đã đến ...".

Phong Thu nói như không hề quan tâm:

"Bảo bọn họ canh giữ ở lối ra vào, không cần trợ chiến".

Hồ Bách Linh nói:

"Đệ tử tuân lệnh". Thế rồi mới đề chân khí, cao giọng nói:

"Các ngươi canh giữ ở phía dưới, không cần lên đây ...".

Khi chàng vận khí, chỉ cảm thấy chỗ xương sườn bị gãy đau như dao cắt, nói chưa xong thì đau đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi.

Thiên Thiền đại sư đột nhiên đứng phắc dậy, vẻ mặt trang nghiêm, đầy bi tráng, nói:

"Chuyện ngày hôm nay, không phải là chuyện sống chết của mấy người lão nạp, mà là quan hệ đến võ lâm chúng ta sau này, nếu các người vì sự sống chết của ba người chúng tôi mà bị người ta kìm kẹp, bắt bó tay chịu trói, bỏ phí cơ hội tiêu diệt kẻ cường địch, chỉ e giang hồ sau này mãi mãi không có ngày thanh bình ..." chỉ mấy câu bình thường nhưng nghe đầy chính nghĩa, khiến ai nấy đều có lòng tôn kính.

Lão hơi ngừng một lát rồi lại nói:

"Bỏ qua cơ hội ngày hôm nay, sẽ để lại cho hậu bối trong võ lâm chúng ta các hận ngàn thu" rồi đưa tay lấy cây thiền trượng từ trong tay của một nhà sư đứng cạnh, bước tới chỗ bọn Phong Thu.

Hành động này của Thiên Thiền đại sư khiến cho Phong Thu kinh hãi nhủ thầm:

"Lão hòa thượng này công lực tinh thâm, quả thực hiếm nghe hiếm thấy, kỳ độc của "Tam tuyệt thần châm" đã phát tác, thế mà lão có thể dùng nội lực để áp chế chất kịch độc ...".

Đang nghĩ thì Thiên Thiền đại sư đã bước đến gần.

Chỉ nghe lão niệm Phật hiệu, nói:

"Phong Thu, lão nạp và ngươi chẳng có ân oán gì, lại nói người trong cửa Phật cũng không có lòng tham sân ái ố, hàng trăm năm qua Thiếu Lâm thường xung đột với người lục lâm các người, đó là chuyện bất đắng dĩ, đệ tử Phật môn tuy không được sát sinh, nhưng cũng không thể ngồi nhìn người lương thiện mà bị hại ...".

Nói đến đây, đột nhiên im lặng, ngẩng đầu nhín trời, nói tiếp:

"Ngươi dùng ám khí tuyệt độc đẩ đả thương lão nạp, lão nạp không có lòng căm ghét ngươi, nhưng cũng không nên buộc bốn nữ tử áo xanh kia nạp mạng dùm ngươi lợi dụng một chút lòng thương tiếc đối với nữa tử yếu đuối của lão nạp và Tử Dương đạo huynh, ngươi ám toáng bọn lão nạp như thế có cảm thấy quá bỉ ổi hay không?".

Sau khi điều tức, lão đã bình tĩnh hơn nhiều, không phẫn nộ giống như khi động thủ với Hồ Bách Linh.

Phong Thu lạnh lùng cười, nói:

"Dùng binh phải xảo quyệt, càng trá ngụy càng tốt, hai bên đã có lòng không đội trời chung, khó tránh một cuộc sinh tử ...".

Thiên Thiền đại sư mỉm cười, nói tiếp:

"Hay cho câu không đội trời chung, Phật ta từ bi, xin thứ cho đệ tử phải mở rộng sát giới". Rồi cây thiền trượng đánh tới Phong Thu.

Phong Thu vội vàng giơ chiếc vòng vàng trong tay, tiếp lấy cú đánh ấy.

Chỉ nghe tiếng kim khí giao nhau, Phong Thu bị chấn động lùi đến năm bước, hai vai lắc lư, thân hình lảo đảo muốn ngã.

Nội lực kinh thế hãi tục ấy không những khiến cho bọn Nhân Ma Ngũ Độc kinh hãi mà ngay cả Thiên Nghĩa đại sư cũng không ngờ rằng công lực trong mấy năm nay của sư huynh mình tiến bộ nhiều như thế, trong lòng rất kính phục.

Chỉ thấy Thiên Thiền đại sư lại chậm rãi giở cây thiền trượng trong tay bổ xuống.

Phong Thu lúc nãy vừa mới tiếp một trượng, đã bị chấn động đến nỗi khí huyết nhộn nhạo, đứng không vững nữa, nào dám tiếp đòn này, nhưng trước mắt của mọi người, lại không thể tung mình né tránh, chỉ đành định gắng gượng chống đỡ tiếp một trượng, đột nhiên nghe Độc Hỏa Thành Toàn lạnh lùng nói:

"Phong huynh hãy mau lui".

Một tia lửa màu xanh theo tiếng quát lạnh lùng của y bắn ra, trúng vào tảng đá, tảng đá lập tức bốc cháy phừng phực.

Phong Thu thừa cơ nhảy vọt thối lui ra sau đến bảy tám thước, tránh cây trượng của Thiên Thiền đại sư.

Nhân Ma Ngũ Độc, Quỷ Lão Thủy Hàn cũng đồng thời quát một tiếng, cùng nhau đánh ra một chưởng, một luồng chưởng phong lạnh lẽo đánh vù tới.

Thiên Thiền đại sư phất tay áo một cáu, một luồng kình lực cũng phóng ra đón lấy luồng chưởng phong của hai kẻ này.

Chỉ thấy cú phất áo ấy rất chậm rãi, không hề có tiếng gió.

Nhưng luồng kình phong lạnh lẽo kia như bị một nguồn lực đạo vô hình chặn lại, tạo thành một trận gió lốc, thổi đến cát chạy đá bay.

Nhân Ma Ngũ Độc và Quỷ Lão Thủy Hàn đồng thời cảm thấy giật mình, chưởng lực vừa mới đánh ra bị một luồng kình lực vô hình thổi ngược trở lại.

Thiên Thiền đại sư dốc hết toàn lực vận thần công phát ra một chưởng, người đã mệt mỏi đến nỗi đổ mồ hôi đầy mình, há miệng phun ra một búng máu tươi, ngã xuống đất.

Lão cố gắng đè nén cơn đau, động thủ với bọn Phong Thu, khiến cho chất độc phát tác sớm hơn, nhưng trong lòng lão biết, nếu mình không chết thì các nhà sư chùa Thiếu Lâm sẽ e ngại không dám ra tay, chắc chắn sẽ bị bọn Phong Thu kìm kẹp, nếu như mình trọng thương mà chết, nhất định sẽ khơi dậy lòng báo thù của các nhà sư Thiếu Lâm, như thế bọn họ mới có thể hết lòng ra tay.

Quả nhiên các nhà sư chùa Thiếu Lâm thấy chưởng môn phương trượng ngã xuống đất, đều cao

giọng niệm Phật hiệu, tay cầm binh khí xông lên.

Lúc này, Hồ Bách Linh đột nhiên nhảy vọt lên, phóng qua đầu các nhà sư, hạ người xuống, cây trượng trong tay múa tít đánh lui hai nhà sư đang đứng bên cạnh chưởng môn phương trượng của chùa Thiếu Lâm, đưa tay móc một cái, ôm Thiên Thiền đại sư đang toi thóp vào trong lòng, rút ra thành bảo kiếm kề ngay cổ của Thiên Thiền đại sư gằng giọng quát:

"Ngừng tay!".

Các nhà sư chùa Thiếu Lâm quả nhiên đều ngừng lại, tay hạ binh khí xuống, mấy mươi ánh mắt đều nhìn về phía Hồ Bách Linh, mặt đầy bi phẫn.

Hồ Bách Linh cười lớn, nói:

"Kẻ nào dám động thủ, ta lập tức chém lão đầu rơi khỏi cổ". Rồi bước về phía Phong Thu.

Các nhà sư chùa Thiếu Lâm thấy chưởng môn phương trượng bị chàng lấy kiếm kề cổ, chỉ đành cùi đầu nghe lệnh, không ai dám ra tay ngăn cản.

Hồ Bách Linh bước đến gần Phong Thu, cao giọng nói:

"Sư thúc, lão hòa thượng này còn có thể sống được bao lâu?\' Phong Thu mỉm cười, nói:

"Hiền sư điệp đảm lược hơn người, quả nhiên là một bậc hùng tài, y đại khái có thể sống ..." đột nhiên im lặng.

Hồ Bách Linh hơi nhíu mày nói:

"Trên mình sư thúc có thuốc giải độc hay không?".

Phong Thu hơi trầm ngâm, bảo:

"Ngươi không muốn lão chết hay sao?".

Hồ Bách Linh cười nói:

"Nếu lão có thể sống một khắc nữa, chúng ta có thể dùng lão để kìm kẹp các nhà sư Thiếu Lâm trong một khắc".

Phong Thu đáp:

"Được". đưa tay vào trong lòng lấy ra một bình ngọc, đổ ra một viên thuốc rồi đưa cho Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh nhận viên thuốc, nhìn kỹ lại thì thấy viên thuốc này có màu nhạt, mùi hương thơm lừng xộc vào mũi, thế rồi lập tức cho viên thuốc vào trong miệng của Thiên Thiền đại sư.

Thiên Thiền đại sư lúc này thần trí đã hơi mơ hồ, khi Hồ Bách Linh đặt viên thuốc vào miệng, lão liền nuốt xuống một cách không tự chủ, nếu như lão còn tỉnh táo, quyết không chịu uống loại thuốc của kẻ địch đã cho.

Phong Thu đưa thuốc cho Hồ Bách Linh xong, hình như có chút hối hận, định quát Hồ Bách Linh lấy thuốc trở lại, Hồ Bách Linh đã dặt viên thuốc vào trong miệng của Thiên Thiền đại sư.

Các nhà sư Thiếu Lâm do Thiên Nghĩa đại sư cầm đầu đã bao vây Hồ Bách Linh, tay cầm binh khí, mắt nhìn phẫn nộ, chỉ cần Thiên Nghĩa đại sư ra lệnh một tiếng sẽ lập tức ra tay tấn công.

Lúc này, Độc Hỏa Thành Toàn đã đánh ra một mảng lửa xanh, lửa đã bốc cháy, ở tảng đá bằng phẳng đã có một đống lửa cháy lan ra đến ba thước. Độc Hỏa Thành Toàn đột nhiên hai tay lại phóng ra bốn mũi "Bạch lân tiễn", bốn mũi tên này liền nhau một mạch tạo thành một tia lửa màu xanh.

Đột nhiên thấy Phong Thu phất tay một cái, Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc đồng thời phóng ra một chưởng.

Luồng chưởng phong này đầy những tàn lửa ấy bắn về phía các nhà sư Thiếu Lâm.

Phong Thu hạ giọng quát:

"Hồ hiền điệp mau lui ra!".

Hồ Bách Linh trong lòng ngầm quan sát đã lâu, nhưng vẫn không phát giác được bọn Phong Thu sẽ dùng cách gì để quét sạch một mẻ các nhà sư Thiếu Lâm và đại sĩ Võ Đang, trong lòng nhủ thầm:

"Phong Thu đã sớm có dự mưu, sắp xếp rất chu toàn, nếu như mình không cúi đầu nghe lệnh, thì phải phản bội y, chi bằng cứ theo y xem thử rồi hãy nói, có lẽ sẽ phát giác được âm mưu của y".

Yù nghĩ ấy lướt qua, đột nhiên quát lớn một tiếng, tung mình vọt ra ngoài.

Thiên Nghĩa đại sư vội vàng chạy ra chặn đường lại, cầy thiền trượng trong tay bổ xuống đầu.

Hồ Bách Linh trong lúc nguy cấp thì sinh trí, giơ Thiên Thiền đại sư ra đỡ.

Thiên Nghĩa đại sư thất kinh, vội vàng thu cây thiền trượng lại, nhảy vọt ra sau.

Trong khoảnh khắc ấy, các nhà sư Thiếu Lâm đã xông lên, bao vây xung quanh.

Hồ Bách Linh quát lớn:

"Ai không sợ đả thương phương trượng chưởng môn của các người, hãy mau ra tay". Rồi dùng Thiên Thiền đại sư làm binh khí, múa tròn trong tay.

Các nhà sư qaủ nhiên thối lui ra sau, không ai áp sát tới chàng.

Phong Thu cười lớn nói:

"Hồ hiền điệp quả nhiên là bậc hùng tài, lão hũ lấy làm vui mừng vì lệnh sư có người kế thừa".

Hồ Bách Linh cắn răng nén cơn đau, tung mình nhảy vọt tới chỗ Phong Thu nói:

"Các nhà sư Thiếu Lâm lo lắng cho tính mệnh phương trượng chưởng môn của bọn họ, quyết không dám tấn công chúng ta, trước mắt chỉ cần tìm cách đối phó với người của phái Võ Đang và Thần Kiếm Phạm Đồng Sơn là được".

Phong Thu phất Trung Hoa cười:

"Hiền điệp mau lui xuống, nơi này có lão phu và hai vị Thủy, Ngũ, nhân thủ cũng đã đủ".

Hồ Bách Linh chưa kịp trả lời, đột nhiên nghe một âm thanh chấn động, đá vỡ tung bay, khói đen bốc lên, cả bốn bề tảng đá lửa cháy phừng phực.

Lạc Nhạn Cốc này, vốn là cỏ không mọc, nhưng sau tiếng chấn động ấy, ánh lửa bốc cháy phừng phừng trên tảng đá.

Tử Dương đạo trưởng sau khi điều tức người khỏe lại không ít, thấy quần hào bị vây khốn trong khói lửa mù mịt, trong lòng không khỏi kinh hãi, cố gắng đề chân khí, đứng dậy.

Lão tuy trong lúc nguy cấp mà vẫn giữ được bình tĩnh, trước tiên nhìn tình thế xung quanh, nói:

"Cuộc chiến ngày hôm nay, chúng ta đã thua, trước mắt phải thoát thân rồi mới tìm cách báo mối thù ngày hôm nay". Lão ngừng một lát rồi lại nói tiếp:

"Phạm tứ hiệp hãy chọn bốn người có võ công cao cường trong số các huynh đệ để bảo vệ cho lệnh tôn, những người còn lại tốt nhất phải đi với nhau, tránh phân tán thực lực ..." nói đến đây, đột nhiên cao giọng nói:

"Tám đệ tử hộ pháp của phái Võ Đang, hãy dùng kiếm mở đường, đột phá vòng vây, dù gặp nguy hiểm thế nào cũng không được thối lui, nếu như cãi lại thì không cần về núi Võ Đang nữa".

Chỉ nghe tám đại hán trung niên ăn mặc theo kiểu đại sĩ nhất tề trả lời một tiếng, hàn quang lấp lánh, tám thanh trường kiếm rút ra khỏi bao, tung người vọt tới chỗ Phong Thu đang đứng.

Lúc nào, quần hào cách bọn Phong Thu khoảng một trượng, ở giữa là một bức tường lửa, tám đạo nhân cầm kiếm hộ vệ trước thân, lao ra phía trước.

Phạm Ngọc Côn thi triển thủ pháp "Thôi cung quá nguyệt", không ngừng xoa bóp kinh huyệt toàn thân cho phụ thân, cho đến khi Phạm Đồng Sơn thở nhẹ một tiếng, tỉnh lại, Phạm Ngọc Côn mới đưa lão cho cao thủ hộ vệ, lật tay rút thanh trường kiếm hú dài một tiếng, thi triển tuyệt kỹ khinh công gia truyền, một thức "Tiềm long thăng thiên".

phóng vọt lên đến hơn hai trượng.

Từ trên không trung thanh kiếm múa tít, vẽ ra một luồng bạch quang, mượn kiếm thế xoay tròn, giữ vững thân mình, đổi một hơi chân khí thi triển thân pháp thượng thừa "Bát bộ đăng không", phóng vọt qua ngọn lửa, người như thiên mã hành không bay xa đến bốn trượng, thanh kiếm hóa thành "Xuyên vân thủ nguyệt", cả người lẫn kiếm chụp xuống.

Phong Thu quát lớn:

"Hồ hiền điệp mau lui". Tay áo phất một cái, một luồng kình lực phóng thẳng về phía Phạm Ngọc Côn.

Trong khoảnh khắc ấy, tám đệ tử của phái Võ Đang đã xông qua bức tường lửa, cầm kiếm lao tới, tuy ba đạo nhân áo bào đã bốc lửa, nhưng bọn họ vẫn không màng đến sự sống chết mà cứ múa kiếm xông lên.

Phong Thu nội lực mười phần cương mãnh, Phạm Ngọc Côn đang hạ gấp xuống, gặp phải nguồn kình lực của y đánh ra, buộc phải né xéo qua đến ba bốn thước rồi mới hạ xuống đất.

Lúc này, cả tảng đá đều đã bắt lửa màu xanh, nơi không có lửa thì đều có người đứng.

Chỉ nghe chưởng phong vù vù đánh về phía những đám lửa ấy, nhưng lửa vẫn mạnh, tuy bị dập tắt nhưng trong chớp mắt thì bốc cháy trở lại.

Tám đệ tử của phái Võ Đang chia thành hai tốp, một tốp bốn người tấn công Phong Thu, một tốp bốn người tấn công Hồ Bách Linh.

Phạm Ngọc Côn sau khi chân hạ xuống đất thì múa kiếm xông về phía Độc Hỏa Thành Toàn, cây trường kiếm múa ra kiếm ảnh trùng trùng, hộ vệ trước thân, từ trong màn lửa xong ra.

Phong Thu đấu với bốn đệ tử Võ Đang, tuy lực vẫn còn dư, nhưng trong nhất thời muốn đẩy lùi bốn người này thì không phải là chuyện dễ dàng.

Hồ Bách Linh thì bị bốn đệ tử Võ Đang tấn công bằng những kiếm thế liên hòan, chàng người đã

mang trọng thương, trong lòng lại ôm Thiên Thiền đại sư, cho nên di chuyển không nhanh nhẹn, may mà cây trước trong tay của chàng nặng nề, bốn đệ tử Võ Đang không dám tiếp trượng, cho nên mới có thể gắng gượng chống trả được.

Các nhà sư Thiếu Lâm vốn bị Hồ Bách Linh bị Thiên Thiền đại sư để khống chế, không dám ra tay, nhưng thấy đệ tử Võ Đang đã được Tử Dương đạo trưởng thống lĩnh, đều ra tay, ba người đi theo Phạm Đồng Sơn cũng rút ra binh khí, chuẩn bị tấn công, lúc này thế lửa trên tảng đá đã ăn lan ra, quá nửa đã bị bốc cháy, nếu không phải Quỷ Lão Thủy Hàn, Phong Thu vẫn còn đứng trên tảng đá, quần hào e rằng đã rối loạn.

Thiên Nghĩa đại sư bình tĩnh quan sát đại cuộc, lòng thầm nhủ:

"Thế lửa trên tảng đá này càng lúc càng lớn, chỉ một chốc nữa thôi e rằng chẳng còn chỗ đứng chân, theo tình thế trước mắt mà phán đoán, bọn Phong Thu sớm đã có dự mưu, chỉ cần vài người chúng ta vọt ra khỏi tảng đá, nhất định âm mưu sẽ phát động, giờ đây chỉ có cách vây những lão ma đầu này trên tảng đá, dù cho tảng đá này có bốc lửa cháy rụi, thì đã có bọn chúng chết chung, như thế hy sinh cũng có chút giá trị".

Yù nghĩ ấy lướt qua, đột nhiên cao giọng nói với các nhà sư:

"Tình thế trước mắt, đã thành một sống chín chết, tuy chưởng môn phương trượng rơi vào tay của kẻ địch, chúng ta cũng không thể ngồi mà chờ chết".

Các nhà sư vốn đã có ý ra tay, nhưng Thiên Nghĩa đại sư chưa hạ lệnh, bọn họ không dám tự tiện, nghe Thiên Nghĩa đại sư nói thế, lập tức cao giọng nói:

"Bọn chúng tôi sớm đã có lòng hy sinh, không để cho uy danh Thiếu Lâm chúng ta bị tổn thương".

Thiên Nghĩa đại sư cười thê lương, nói:

"Tốt! Đã ra tay thì đừng e ngại nữa ..." rồi múa cây thiền trượng trước tiên phóng về chỗ Phong Thu.

Phong Thu đấu với bốn đệ tử Võ Đang, tuy chiếm được ưu thế, nhưng sau khi có Thiên Nghĩa đại sư thì lập tức mạnh yếu thay đổi cho nhau, lão hòa thượng công lực thâm hậu, cây thiền trượng đánh xuống như búa bổ, không đến mười hiệp, Phong Thu đã bị buộc vào thế trở tay không kịp.

Hồ Bách Linh một mặt múa tít cây gậy chống địch, một mặt thầm quan sát xung quanh, thấy các nhà sư Thiếu Lâm xếp thành trận thế đầu đuôi liên tiếp nhau, dùng chưởng lực, thiền trượng quét lửa ra, tạo thành thế hợp vây, sắc mặt của các nhà sư đều bình tĩnh, trong ánh lửa không ai có vẻ lo lắng, tựa như mỗi người đều đã gác chuyện sống chết sang một bên.

Đột nhiên nghe Nhân Ma Ngũ Độc quát lớn:

"Phong Thu mau lui, các hòa thượng chùa Thiếu Lâm đã xếp thành La Hán trận, nếu để bọn chúng hình thành thế hợp vây, lúc đó muốn thoát thân thì khó hơn lên trời".

Uy danh La Hán trận của chùa Thiếu Lâm sớm đã chấn động hai đạo hắc bạch trong thiên hạ, Ngũ Độc quát lớn, Phong Thu, Thành Tòan đều thất kinh. Phong Thu quát lớn một tiếng, chiếc vòng vàng trong tay phải tiếp lấy cây thiền trượng của Thiên Nghĩa đại sư, chiếc vòng vành trong tay phải đánh ra một chiêu "Vân vụ kim quang".

chặn lại trường kiếm của bốn đệ tử Võ Đang, phóng vọt ra khỏi vòng vây, tay áo phất một cái, đánh ra một luồng ám kình, phóng thẳng về phía bốn đệ tử phái Võ Đang đang vây đánh Hồ Bách Linh.

Cú phất này đã tụ hết công lực cả đời của y, uy thế rất lớn, bốn đệ tử phái Võ Đang lập tức bị luồng ám kình ấy buộc thối lui qua một bên.

Phong Thu tung người nhảy vọt đã đến chỗ Hồ Bách Linh, tay phóng ra chiếc vòng đánh thẳng về phía Thiên Nghĩa đại sư, trầm giọng bảo:

"Hiền điệp hãy mau đưa Thiên Thiền đại sư cho ta". Nói xong thì đã vươn tay chụp Thiên Thiền đại sư về phía mình.

Hồ Bách Linh vội vàng thối lui hai bước, tránh tay phải của Phong Thu, bảo:

"Sư thúc đang chủ trì đại cuộc, mang theo người chỉ vướng víu, lão hòa thượng này cứ để đệ tử giữ lấy!" tung mình vọt một cái, lao về phía Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc.

Phong Thu cười nhạt một tiếng, lật tay đánh ra một chưởng về phía sau lưng của Phạm Ngọc Côn.

Phạm Ngọc Côn một mình chống trả Độc Hỏa Thành Toàn, thi triển kiếm pháp gia truyền, hai người lúc ấy hình thành thế tám lạng nửa cân, không phân thắng bại.

Đang lúc kịch đấu, Phạm Ngọc Côn đột nhiên cảm thấy một luồng ám kình từ phía sau lao tới, trong lòng thất kinh, nhảy vọt về phía trước.

Trong khoảnh khắc ấy Thiên Nghĩa đại sư và tám đệ tử phái Võ Đang lại múa binh khí tấn công tới.

Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc đồng thời quát lớn một tiếng, cùng nhau đánh ra một chưởng, một luồng kình phong lướt qua ngọn lửa, phóng thảng về phía bọn Thiên Nghĩa đại sư.

Hàn âm khí công của hai người này đã đạt đến hỏa hầu tương đối, giờ đây liên thủ đánh ra một chưởng, uy lực lớn mạnh không gì sánh được, Thiên Nghĩa đại sư và tám đệ tử hộ pháp phái Võ Đang đều cảm thấy một luồng khí lạnh lướt qua thân mình, tuy bốn bề lửa cháy phừng phừng nhưng vẫn cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, bất giác rùng mình một cái.

Độc Hỏa Thành Toàn và Phong Thu nhân lúc thế công của những người này chậm lại nhảy vọt tới bên cạnh Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc.

Lúc này, La Hán trận của các nhà sư Thiếu Lâm chưa kịp phát động, hai lão ma đầu đã thoát kỏi vòng vây.

Các nhà sư vốn là những người rất thuộc trận La Hán, động tác nhanh nhạy lạ thường, nhưng trên tảng đá này nhiều chỗ đã bốc lửa, làm chậm tốc độ bày trận của các nhà sư.

Chỉ nghi Phong Thu trầm giọng nói:

"Chúng ta mau lui!" rồi đẩy ra một luồng chưởng phong.

Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc đưa mắt nhìn nhau rồi cùng đánh ra một chưởng.

Độc Hỏa Thành Toàn cười nhạt một tiếng, thò tay vào trong lòng lấy ra một cái bọc vải trắng, ném xuống.

Bọc vải trắng này rơi xuống đất, đột nhiên bung thành một mảng phấn màu vàng, màng phấn màu vàng ấy gặp lửa, lập tức cháy bừng lên.

Trận lửa này cùng với ngọn lửa xanh đang lan dần ra bốc cháy cao đến hơn hai trượng.

Các nhà sư lập tức bị bức tường lửa này chặn lại.

Độc Hỏa Thành Toàn dương dương đắc ý nói:

"Đám lửa độc này của huynh đệ có thể cháy một tuần trà, lúc đó chúng ta đủ thời gian ung dung rời khỏi đây".

Phong Thu vuốt râu cười lớn nói:

"Trận chiến này tiêu diệt hết những cao thủ của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, tẩy rửa mối nhục hàng trăm năm nay của lục lâm chúng ta, chư huynh ngày sau sẽ là những nhân vật được truyền tụng không ngớt trong chốn lục lâm". Nói xong, cười lớn xoay người bước về phía trước.

Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc, Độc Hỏa Thành Toàn kéo theo sau, phóng xuống phía dưới.

Hồ Bách Linh đi sau cuối, trong lòng rất lo lắng, thấy người của phái Thiếu Lâm, Võ Đang bị nhốt trong biển lửa, còn mình thì không cách gì cứu được, trong lòng rất không yên.

Bọn Phong Thu đi rất nhanh, trong chốc lát đã xuống khỏi tảng đá.

Hồ Bách Linh vừa đi vừa ngoái đầu lại nhìn, trong lòng thầm tính toán, bức tường lửa này tuy khó vượt qua, nhưng dài không quá hai trượng, nếu các nhà sư đi đường vòng thì có thể đuổi theo kịp.

Đang nghĩ thì mấy bóng người đang đuổi gấp tới.

Những người này đuổi rất nhanh, trong chớp mắt đã đến cách hai ba trượng, đó chính là Thiên Nghĩa đại sư và Phạm Ngọc Côn, sau lưng hai người còn có bốn hòa thượng, và hai đại hán trung niên mình mặc trường sam.

Lúc này, bọn Phong Thu đã chạy xuống khỏi tảng đá, chỉ có Hồ Bách Linh vẫn còn ở mép tảng đá.

Té ra chàng nhân lúc chạy xuống, âm thầm thi triển thủ pháp "Thôi cung qúanguyệt" xoa bóp các kinh mạch của Thiên Thiền đại sư.

Phạm Ngọc Côn chỉ về phía Hồ Bách Linh, nói với Thiên Nghĩa đại sư:

"Đại sư hãy đối phó kẻ này". Tung người vọt một cái, phóng tới như một con chim ưng, thanh trường kiếm múa tít lao thẳng về phía Phong Thu.

Chỉ nghe một giọng rất thanh tao vang lên bên cạnh Phong Thu, nói:

"Sư phụ! Để kẻ này cho đệ tử đối phó!" Mạch Tiểu Minh rút kiếm vọt lên, chặn Phạm Ngọc Côn lại.

Hai thanh kiếm giao nhau, nhất thời vang lên tiếng kêu nhức tai.

Phạm Ngọc Côn từ trên cao đánh xuống, chiếm được không ít ưu thế, Mạch Tiểu Minh bị kiếm thế của y chấn động đến nỗi người phải hạ tấhp xuống.

Người này tuổi tuy nhỏ nhưng hung hăng vô cùng, khi nhảy vọt ra bảy tám thước, đột nhiên đề chân khí, xoay người phóng lên lao về phía chỗ Phạm Ngọc Côn.

Điều này quả ngoài dự liệu của Phạm Ngọc Côn, thế rồi y vội vàng đề chân khí, hạ người xuống quét xéo ra một kiếm.

Chỉ nghe keng một tiếng, hai người lại chạm nhau một kiếm ở trên không, hai người đồng thời cảm thấy lòng chấn động, cả hai từ trên không té xuống.

Lần này hai người té rất nặng, ở nơi này toàn là đá lởm chởm, cho nên đã có mấy chỗ trên mình bị thương, máu tuôn ra.

Hồ Bách Linh xoa bóp mạch huyệt của Thiên Thiền đại sư, hạ giọng nói:

"Bọn Phong Thu đã sớm ám toáng người của quý phái và phái Võ Đang, đại sư hãy giả vờ hôn mê chưa tỉnh, ngầm vận chân khí điều tức".

Thiên Thiền đại sư hơi hé hai mắt, nhưng mau chóng nhắm lại.

Mạch huyệt của lão vừa mới được giải, đang cần ngầm vận khí điều tức, trong lòng tuy không muốn, nhưng nhất thời cũng không làm gì được.

Lúc này, Thiên Nghĩa đại sư đã đuổi đến, cây thiền trượng điểm thẳng vào bối tâm của Hồ Bách Linh.

Hồ Bách Linh lách người, quát:

"Các ngươi lại ép buộc ta, đừng trách ta ra tay độc ác đối phó với phương trượng chưởng môn của quý phái".

Tiếng quát của chàng rất lớn, Thiên Nghĩa đại sư thu cây thiền trượng lại, không dám buộc chàng nữa.

Hồ Bách Linh phóng vọt người lên, sau ba lần phóng người thì đã hạ xuống bên cạnh Phong Thu.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bốn bề trên tảng đá đều là lửa, chỉ có đường rút lui của bọn Phong Thu là không có lửa.

Hồ Bách Linh vận khí gắng gượng chống đỡ cơn đau, chàng trong lòng rất hiểu kết quả của cuộc chiến giữa chính với tà này, không những có liên quan đến tình thế giữa chính với tà trong võ lâm sau này, mà con liên quan đến những người vô tội khác, một khi những cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang đều bị tận diệt vì âm mưu của Phong Thu.

Trên giang hồ sẽ dấy lên một cuộc sát phạt kinh thiên động địa ...

Tinh thần chuộc tội hướng thiện đã giúp cho chàng chống đỡ được cơn đau, tuy đang đau đớn nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Mạch Tiểu Minh và Phạm Ngọc Côn khắp người đều là máu, múa tít thanh kiếm lao vào nhau.

Cuộc ác đấu quên cả sinh tử này, cả hai bên đều mang những vết thương do va phải đá, cả hai lao

vào nhau chỉ vì cái ganh thắng bại.

Hồ Bách Linh buồn bã thở dài, quay đầu lạ không muốn nhìn nữa.

Đột nhiên nghe Phong Thu cười nhạt, nói:

"Hồ hiền điệp thở dài cái gì?".

Hồ Bách Linh thất kinh, ho nhẹ một tiếng, nói:

"Mạch sư đệ người đã bị thương mà vẫn cứ đánh, có lẽ không cần thiết, người của Thiếu Lâm, Võ Đang đã như chim bị nhốt trong lồng, cần gì phải ...".

Mấy câu này chỉ là lời ứng biến tùy tiện, nhưng nói rất đúng, lòng đa nghi của Phong Thu đã giảm đi rất nhiều, cao giọng kêu:

"Tiểu Minh, đừng ham đánh, mau lui xuống".

Mạch Tiểu Minh nghe tiếng gọi, lập tức đánh ra vài chiêu, tung mình vọt ra sau.

Phạm Ngọc Côn định múa kiếm đuổi theo, thấy Thiên Nghĩa đại sư tay cầm thanh thiền trượng đứng sững ở đấy, bất giác trong lòng lo lắng, cao giọng kêu:

"Lão thiền sư sao không đuổi theo, đứng đó chờ chết ư?".

Thiên Nghĩa thở dài, nói:

"Lão nạp làm sao có thể nhìn phương trượng chưởng môn của tệ phái chết trong tay của y?".

Phạm Ngọc Côn vội vàng nói:

"Giờ đây bốn bề là lửa, chỉ còn một con đường thóat, nếu như không đuổi theo kẻ địch, xông ra khỏi biển lửa, còn có đường sống nào nữa". Thanh trường kiếm trong tay múa tít đuổi theo phía trước.

Hai đại hán trung niên mặc trường sam đều nhìn về phía Thiên Nghĩa đại sư, nói:

"Nhị công tử nói không sai, chúng ta không thể bỏ qua cơ hội duy nhất này". Rồi đuổi theo sau Phạm Ngọc Côn.

Thiên Nghĩa đại sư quay đầu nhìn lại, thấy thế lửa trên tảng đá ngày càng mạnh hơn, lửa đang ăn lan dần xuống phía dưới, lập tức quay đầu lại căn dặn bốn đệ tử đi bên cạnh mình, nói:

"Hai người trong số các ngươi đứng ở đây đón những người trên tảng đá, hai người theo ta truy

đuổi kẻ địch". tung mình lướt một cái, phóng thẳng ra đến hai trượng, xông về phía trước.

Bọn Phong Thu hình như có ý dụ địch, vừa đánh vừa lui, đến chỗ ngã rẽ lập tức quay lại phản công, chặn thế công mãnh liệt của Phạm Ngọc Côn và Thiên Nghĩa đại sư, đấu được ba hiệp, các nhà sư Thiếu Lâm và đệ tử Võ Đang cũng đuổi tới.

Chỉ vì con đường núi này nhỏ hẹp, người của Thiếu Lâm, Võ Đang tuy đông, nhưng không thể nào cùng ra tay được.

Phong Thu vừa ra tay, vừa để ý đếm số người phía đối phương, chỉ thấy Tử Dương đạo trưởng được sáu đệ tử Võ Đang bảo vệ, nhắm mắt đứng ở đấy, rõ ràng đang vận nội công để chống lại chất độc.

Phạm Đồng Sơn thì được hai đại hán trung niên mặc kình trang khiêng xuống, vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Bọn Phong Thu thầm tính số người của phía đối phương, tổng cộng là năm mươi bốn người, lập tức quát lớn một tiếng, chiến vòng trong tay chặn các chiêu số của Thiên Nghĩa đại sư và Phạm Ngọc Côn lại, Độc Hỏa Thành Toàn và Mạch Tiểu Minh thì nhảy vọt lui xuống phía dưới, biến mất sau ngã rẽ.

Khi Mạch Tiểu Minh thối lui, thuận tay kéo áo Hồ Bách Linh nói:

"Sư huynh mau lui xuống".

Hồ Bách Linh nhìn ngã rẽ ấy, lập tức lòng chấn động, thầm nhủ:

"Thật nguy hiểm".

Chỉ thấy đó là một con đường nhỏ, rộng khoảng ba thước, hai bên là vách núi cheo leo, cách khoảng bốn trượng thì đột nhiên mở ra một vùng rộng đến khoảng vài trượng, mà lại rất bằng phẳng, qua vùng bằng phẳng này lại là một sơn cốc nhỏ hẹp, trông như một chiếc hồ lô.

Độc Hỏa Thành Toàn đột nhiên ngừng lại, lạnh lùng nói với Hồ Bách Linh:

"Các người hãy lui ra phía sau, đừng đứng đây cản trở".

Rồi thò tay vào trong khe đá bên cạnh lấy ra một sợi dây dẫn thuốc nổ to như cây đèn cầy, tay phải thì cầm mồi lửa định châm lửa.

Hồ Bách Linh rùng mình, nhủ thầm:

"Nếu như đốt cỏ khô hoặc củi, đệ tử phái Thiếu Lâm, Võ Đang tuy khó tránh trọng thương, nhưng

không đến nỗi bị tận diệt, ở trong con đường nhỏ này nếu chôn thuốc nổ hay dầu đồng, chỉ e người của hai phái khó chạy thoát". Trong lòng rùng rồi ngầm dùng ngón tay búng nhẹ vào Thiên Thiền đại sư ở trong lòng.

Thiên Thiền đại sư đã cố động thủ với Phong Thu, khiến cho chất độc phát tác trước thời hạn, tuy đã vận khí điều tức nhưng cảm thấy đề tụ được chân khí của toàn thân, lòng biết nếu gắng gượng ra tay, cũng khó chống được một đòn của cường địch, chỉ đành tạm thời nằm im, tranh thủ thời gian tụ chân khí, Hồ Bách Linh đưa tay búng nhẹ một cái, lão vẫn giả vờ nằm im lìm.

Hồ Bách Linh chỉ nghĩ y thương thế trầm trọng, thần trí vẫn chưa hồi phục, không khỏi than thầm.

Đột nhiên nghe Mạch Tiểu Minh cười ha ha nói:

"Sư phụ đã đến!".

Hồ Bách Linh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Phong Thu phóng tới như một mũi tên.

Độc Hỏa Thành Toàn lách mồi lửa, đốt sợi dây dẫn trong tay.

Chỉ thấy một ánh lửa lóe lên, bốc cháy nhanh nhạy vô cùng.

Sợi dây dẫn này đã được bọn Phong Thu giấu trong khe núi, không để ý thì không nhìn thấy được.

Lúc này, Phong Thu đã phóng tới chỗ bọn Hồ Bách Linh.

Độc Hỏa Thành Toàn lại thò tay lấy ra một bao vải, nghiêng tay đổ ra, tay phải phóng ra một mũi "Bạch lân tiễn".

Mũi "Bạch lân tiễn này phóng rất nhanh, cắm vào bao vải.

Chỉ nghe bùm một tiếng, bao vải này đột nhiên phóng ra ngọn lửa, trong chớp mắt biến thành một biển lửa, chặn bọn Thiên Nghĩa đại sư, Phạm Ngọc Côn lại.

Hồ Bách Linh nhìn lại, chỉ thấy các nhà sư Thiếu Lâm và đệ tử Võ Đang đều đã đuổi đến chỗ rộng rãi lúc nãy, lo lắng đến nỗi mồ hôi tuôn xuống ròng ròng.

Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc đều đã vận đủ hàn âm khí công chờ đợi phát ra, chỉ cần có người xông ra khỏi biển lửa thì sẽ lập tức cùng nhau phát chưởng.

Phong Thu nhìn không chớp mắt về phía biển lửa.

Hồ Bách Linh thấy sợi dây dẫn càng cháy càng ngắn, trong lòng càng lo lắng, máu nóng dâng trào lên ngực.

Các nhà sư Thiếu Lâm và đệ tử Võ Đang đều bị ngọn lửa chặn lại.

Hồ Bách Linh thấy sợi dây dẫn sắp cháy hết, thời cơ sắp qua, mấy mươi đệ tử Thiếu Lâm, Võ Đang sẽ lập tức thân hóa thành tro bụi, chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xông lên, đặt Thiên Thiền đại sư, lao về phía trước.

Hành động của chàng khiến cho người có một ở đấy đề cảm thấy bất ngờ.

Phong Thu phản ứng nhanh nhạy, vừa thấy Hồ Bách Linh phóng về phía chỗ sợi dây dẫn, lập tức cảnh giác, cao giọng quát:

"Thủy huynh, Ngũ huynh, mau phát chưởng".

Thủy Hàn hơi ngạc nhiên, hỏi:

"Đánh ai?".

Phong Thu vội vàng nói:

"Hồ Bách Linh".

Trong lúc hai người đối đáp với nhau, Hồ Bách Linh đã phóng tới chỗ lửa bốc cao.

Thủy Hàn, Ngũ Độc quát lớn một tiếng, phóng ra một chưởng.

Một luồng khí âm hàn lao thẳng tới.

Hồ Bách Linh đang chạy, đột nhiên cảm thấy phía sau lưng có một luồng kình phong thổi tới. Trong lúc gấp gáp, không thể né tránh, chỉ đánh mượn thế tung người vọt một cái lên trên.

Chỉ cảm thấy sau lưng bị một luồng kình lực rất mạnh xô tới, thân người vọt lên cao, lực vọt lên của chàng cộng với lực thổi tới của luồng kình lực ấy khiến cho thân chàng bắn lên cao đến hơn ba trượng, vọt qua bức tường lửa chặn đường.

Hồ Bách Linh vốn đã bị Thiên Thiền đại sư thi triển "Kim cương chỉ" thần côn, điểm bị thương nội tạng, hai xương sườn bị gãy, nay lại trúng đòn của hai người Thủy Hàn, Ngũ Độc, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, khí huyết lập tức như muốn tuôn ra, bất giác há mồm ói ra một bụm máu tươi.

Chàng trong lòng chỉ muốn cứu người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, tuy bị trọng thương, thần trí lẽ ra phải mê mẩn, nhưng trong lòng chàng vẫn nhớ đến mồi dẫn sắp cháy hết, sau khi ói ra bụm máu, vẫn lao về phía mồi dẫn ấy.

Người hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang thấy Hồ Bách Linh phóng vọt qua bức tường lửa, lập tức kéo

đến bao vây.

Hồ Bách Linh gắng gượng đề tụ một ngụm chân khí, chỉ cần mở miệng nói chuyện, chân khí sẽ bị tản mát, cho nên không cách nào giải thích, chỉ đành một lời không nói, cây gậy trong tay múa tít, mở ra một lối đi, lao thẳng về phía mồi dẫn.

Ơû gần chỗ mồi dẫn chính là nơi Phạm Đồng Sơn đang nằm, Hồ Bách Linh lao qua, Phạm Ngọc Côn chỉ tưởng rằng chàng sắp đả thương phụ thân, cho nên không khỏi lo lắng quát lớn một tiếng, cả người lẫn kiếm hóa thành một luồng ánh sáng bạc phóng tới.

Tử Dương đạo trưởng cách Phạm Đồng Sơn rất gần, thấy Hồ Bách Linh lao tới chỗ Phạm Đồng Sơn, lập tức gắng gượng đứng dậy, thanh trường kiếm đâm thẳng vào người Hồ Bách Linh, Hồ Bách Linh giơ gậy lên đỡ, không ngờ thanh kiếm của Phạm Ngọc Côn đã đâm tới từ sau lưng vào trong nội phủ.

Nhát kiếm này đã đâm trúng chỗ yếu hại, Hồ Bách Linh khó gắng gượng được nữa, cây gậy trong tay kêu keng một tiếng, ngã xuống đất.

Tử Dương đạo trưởng vốn đã bị trọng thương, nay gắng gượng dùng kiếm đối địch, bị Hồ Bách Linh một gậy đánh bạt thanh kiếm ra, rút kiếm trở lại, đâm ra.

Hồ Bách Linh tuy người mang trọng thương, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía sợi dây dẫn, người thì đã có chút đầu váng mắt hoa, nào có thể tránh được kiếm thế của Tử Dương đạo trưởng,chỉ thấy ngực trước đau nhói, đã bị Tử Dương đạo trưởng đâm một kiếm vào trước ngực.

Hồ Bách Linh thần trí đột nhiên tỉnh táo, quát lớn một tiếng, giơ tay đánh ra một chưởng về phía ngực trước của Tử Dương đạo trưởng.

Tử Dương đạo trưởng đã có chút mơ hồ, bị chưởng lực của Hồ Bách Linh chấn động đến thối lùi ba bước, thanh trường kiếm vốn đâm vào trước ngực của Hồ Bách Linh cũng theo thế mà rút ra.

Một luồng máu tươi phun vọt ra!

Hồ Bách Linh chốm người về phía trước, ngã sấp mặt xuống sợi dây dẫn, miệng kêu lớn:

"Thuốc nổ, thuốc nổ ..." dòng máu tươi ở trước ngực phun lên sợi dây dẫn.

Sợi dây dẫn lập tức bị máu tươi dập tắt, nhưng Hồ Bách Linh đã gắng gượng hết sức mình.

Tử Dương đạo trưởng nghe mà lòng chấn động, thần trí vốn đang mơ hồ, đột nhiên tỉnh táo trở lại.

Dõi ánh mắt nhìn qua chỉ thấy ở trước một tảng đá, có một sợi dây dẫn dài khoảng một thước,

dùng kiếm hất một cái, tảng đá ấy bật lên, té ra tảng đá này đã bị đà lên, phía dưới ngoài dây dẫn, còn có cả thuốc nổ màu đen, chỉ cần chậm một khắc nữa thôi, sợi dây dẫn sẽ cháy hết, khối thuốc sẽ nổ tung, tất cả những người ở đây sẽ trở thành tro bụi.

Chỉ cảm thấy một nỗi hối hận dấy lên trong lòng, đưa mắt nhìn thi thể xuống Hồ Bách Linh, mắt rơi đôi dòng lệ bi thương, nếu không phải nhờ chàng liều chết dùng máu tươi dập tắt dây dẫn, chỉ e người của Thiếu Lâm, Võ Đang đã thịt nát xương tan.

Đột nhiên nghe tiếng khóc truyền vào trong tai, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một phụ nữ xinh đẹp toàn thân mặc y phục màu đen, xông qua đám lửa đang cháy bừng bừng lao tới, sau lưng nàng là hai người phụ nữ mặc y phục màu trắng và màu đen.

Người phụ nữ mặc huyền y ấy khi chỉ còn cách Hồ Bách Linh khoảng còn bảy tám thước, đột nhiên kêu lên một tiếng:

"Đại ca". tung mình lao đến chỗ thi thể của Hồ Bách Linh, nằm phục lên thi thể, khóc òa lên.

Tử Dương đạo trưởng chống kiếm xuống đất, cố gắng giữ cho thân mình khỏi đổ, cao giọng quát:

"Mau xông qua bức tường lửa ...".

Lão gắng gượng nói ra câu ấy, người đã không chống đỡ nổi, tay chợt bủn rủn, ngã xuống.

Lúc này, Phạm Ngọc Côn đã thấy thuốc nổ chôn đầy dưới khối đá, không khỏi sững người ra.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy người ở trước cửa cốc đánh nhau rất kịch liệt.

Các nhà sư Thiếu Lâm và đệ tử Võ Đang thấy dưới khối đá có chôn thuốc nổ, đều sững người, Thiên Nghĩa đại sư lạnh lùng quát một tiếng:

"Thủ đoạn thật độc ác". Tay múa tít thanh thiền trượng, lao ra khỏi đám lửa.

Các nhà sư Thiếu Lâm theo sau Thiên Nghĩa đại sư, lần lượt phóng ra đám lửa.

Độc Hỏa Thành Toàn ném ra bao thuốc, sau khi cháy hết thì thế lửa đã giảm đi rất nhiều, các nhà sư Thiếu Lâm lập tức dẫm đạp, lửa dần dần bị dập tắt.

Các đệ tử của phái Võ Đang đỡ Tử Dương đạo trưởng lao ra.

Lúc này, ở ngoài cửa cốc, đang có một cuộc ác đấu kịch liệt, Thiên Thiền đại sư cố hết sức mình, chống đỡ Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc, chốc chốc thì quay sang tấn công Độc Hỏa Thành Toàn để kìm chế y không thể phóng lửa ra nữa.

Thiên Thiền đại sư nội công thâm hậu, tuy trọng thương trong người vẫn chưa hết, nhưng sau khi điều tức thì thể lực đã khôi phục không ít, khi Hồ Bách Linh đột nhiên ném lão xuống, chân khí của lão có thể vận chuyển một vòng, may mà lúc đó mọi người đều để ý đến Hồ Bách Linh.

Khi Hồ Bách Linh xả thân cứu quần hào, lão đã điều tức xong, đột nhiên đứng dậy.

May mà lúc này Chung Nhất Hào và La Phù Nhất Tẩu dắt quần hùng lục lâm trong Mê Tông Cốc đã đi đường vòng đuổi đến.

Khi Cốc Hàn Hương đến, đã nhìn thế Hồ Bách Linh đang vọt qua bức tường lửa, rơi vào trong vòng vây của các nhà sư Thiếu Lâm, trong lòng không khỏi kinh hãi, kêu lớn một tiếng, xông vào phía trong.

Vạn Ánh Hà, Miêu Tố Lan đồng thanh kêu lên:

"Phu nhân, nguy hiểm!" vội vàng đuổi tới.

Bọn Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc đuổi theo sau, nhưng lại bị Phong Thu quay người chặn đường, khi quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thiên Thiền đại sư đứng ở đấy, không khỏi ngạc nhiên, đưa tay vỗ một chưởng tới.

Thiên Thiền đại sư giơ chưởng tiếp lấy.

Mạch Tiểu Minh lách người một cái, lao tới, đưa tay rút kiếm chém ngang qua.

Đà lao đến của y rất nhanh, Chung Nhất Hào biết y tấn công mình, khua thanh miến đao trong tay tiếp lấy kiếm ấy.

Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc đồng thời quát lớn một tiếng, cùng nhau đánh ra một chưởng.

Chưởng phong của hai người này cương mãnh, khiến cho Dư Diệc Lạc đứng bên cạnh bị chấn động đến lùi ra một bên.

Thiên Thiền đại sư rê ngang hai bước tránh đòn này, tung người vọt một cái về phía hai kẻ này, gắng gượng kìm chế vết thương, đề tụ chân khí xông vào xáp lá cà với hai người.

Mạch Tiểu Minh bị một kiếm của Chung Nhất Hào đánh bật ra, trong lòng cả giận, lập tức triển khai kiếm chiêu đánh tới ào ào.

Chung Nhất Hào biết ra y là môn hạ của Phong Thu, nhưng trong lòng căm ghét thái độ cuồng vọng của y, không muốn nhiều lời giải thích, thế là thi triển thanh miến đao, lao vào Mạch Tiểu Minh.

La Phù Nhất Tẩu dắt theo mấy mươi cao thủ lục lâm đuổi đến, thấy một trận tàn sát đang diễn ra, nhưng không biết xử lý thế nào.

Trong khoảnh khắc ấy, Thiên Nghĩa đại sư đã dắt theo các nhà sư lao đến cửa cốc, rút ra binh khí xốc tới.

Phong Thu thấy thế bại đã lộ, trong lòng tuy khí giận đã lên đến cực điểm, nhưng giờ đây tình thế đã rối loạn, nhất thời không dễ khống chế được, nếu đánh thêm nữa, cũng chẳng được lợi gì, lập tức hú dài một tiếng, nói:

"Thủy, huynh, Ngũ huynh, hỗn chiến như thế này chẳng có ích gì, chúng ta hãy đi trước thôi!" Y là người tâm địa âm trầm, đại gian đại ác, vừa thấy không có lợi gì cho mình thì lập tức không muốn đánh nữa, bỏ chạy trước tiên.

Thủy Hàn, Ngũ Độc cùng nhau đánh ra một chưởng nữa, chưởng phong cương mãnh đánh bật Thiên Thiền đại sư vốn đã bị thương sang một bên, hai người thừa thế xông ra, co dò chạy mất.

Độc Hỏa Thành Toàn quát lớn một tiếng, đánh vù ra hai chưởng, buộc hai đệ tử Thiếu Lâm thối lui, rồi chạy theo sau hai người ấy.

Bọn họ đi thật nhanh, trong khoảnh khắc đã không còn thấy bóng dáng nữa, chỉ còn lại một mình Mạch Tiểu Minh vẫn đang liều mạng với Chung Nhất Hào.

Thiên Nghĩa đại sư ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Nguyên Kha, định xông tới.

Thiên Thiền đột nhiên kêu:

"Sư đệ đừng ..." sau khi bị trọng thương, ông ta lại cố gắng vận khí, sau một hồi kịch chiến thì đã không chịu nổi nữa, vừa mở miệng nói thì chân khí đã được đề tụ lập tức tản mất, ngã nhào xuống đất.

Thiên Nghĩa đại sư dừng bước, định quay đầu lại hỏi ý thì Thiên Thiền đại sư đã ngất ở dưới đất.

Lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh và một tiếng hự, Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh đang sáp lá cà với nhau, đột nhiên phân ra.

Chỉ thấy vai trái của Mạch Tiểu Minh máu tuôn đầm đìa, còn trên chân phải của Chung Nhất Hào thì máu cũng chảy ròng ròng.

Té ra hai người đều đã bị thương, Chung Nhất Hào chém một đao lên vai trái của Mạch Tiểu Minh, Mạch Tiểu Minh thì đâm một kiếm vào chân phải của Chung Nhất Hào.

Dư Diệc Lạc hạ giọng nói với Hoắc Nguyên Kha:

"Hoắc huynh hãy chủ trì đại cuộc, ức thúc thuộc hạ, đừng để họ xung đột với môn hạ Thiếu Lâm, Võ Đang".

Hoắc Nguyên Kha hạ giọng nói:

"Chuyện gì thế này, huynh đệ quả thực chẳng hiểu gì cả".

Dư Diệc Lạc nói:

"Lúc này nói ra không tiện, lát nữa chúng ta nói cũng không muộn".

Rồi tung mình vọt đến chỗ Chung Nhất Hào nói:

"Thương thế của Chung huynh thế nào?".

Chung Nhất Hào lắc đầu cười:

"Vết thương da thịt, chẳng có gì đáng lo, Dương huynh hãy mau xem minh chủ đã thế nào".

Vì Thiên Thiền quát ngăn lại, các nhà sư chùa Thiếu Lâm mới không dám tự tiện ra tay, lặng lẽ đứng trong cốc.

Dư Diệc Lạc quay đầu lại nhìn Mạch Tiểu Minh, nói:

"Tiểu huynh đệ khắp người đã bị thương, lại bị bao vây, tốt nhất đừng làm bừa, có lẽ sẽ giữ được tánh mạng".

Mạch Tiểu Minh cũng không thèm nhìn Dư Diệc Lạc, buông thanh kiếm trong tay xuống, ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt dưỡng thần, cứ để cho vết thương chảy máu mà không thèm băng lại, thần sắc không hề khiếp sợ, không thèm để ý đến các nhà sư đang bao vây bốn mặt.

Dư Diệc Lạc hơi nhíu mày, sải bước vào trong cốc, những nhà sư Thiếu Lâm tuy đứng đó nhưng vẫn không ra tay ngăn cản, nhưng vẫn không nhường lối cho Dư Diệc Lạc.

Dư Diệc Lạc họ nhẹ một tiếng, cung tay nói:

"Các vị đại sư, xin nhường bước".

Thiên Nghĩa trầm giọng nói:

"Để cho y bước qua". các nhà sư Thiếu Lâm vội vàng rẽ qua hai bên, nhường ra một lối đi.

Dư Diệc Lạc bước nhanh qua.

Lúc này, các lửa trong sơn cốc đã tắt nhiều, chỉ còn một vài đốm lửa vẫn đang cháy.

Tiếng khóc ngẹn ngào theo gió núi truyền đến, âm thanh của tiếng khóc ấy đem lại cho người ta cảm giác đau đớn vô cùng, tựa như người khóc đang ở bên bờ vực của sự tuyệt vọng, chẳng tiếc nuối gì đến thế giới này.

Bước đi của Dư Diệc Lạc lập tức nặng trình trịch, tựa như một tảng chì nặng ngàn cân gieo vào lòng y.

Dư Diệc Lạc mang theo tâm tư nặng nề, chậm rãi bước tới, đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Cốc Hàn Hương đang ôm một cái xác cao lớn dựa trên tảng đá, hai mắt khép hờ, nước mắt tuôn ra ướt đẫm cả hai má, còn tiếng khóc ai oán của nàng thì phát ra từ đôi môi xinh xắn ấy.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đứng bên cạnh nàng, chắc hai người cũng đau đớn vì tiếng khóc của nàng, nước mắt cũng tuôn rơi.

Dư Diệc Lạc thở dài một tiếng, thầm nhủ:

"Sao hai người này chẳng biết khuyên nhủ gì cả? Chả lẽ cứ để cho nàng khóc đến chết hay sao?" đột nhiên bước nhanh tới.

Chỉ nghe tiếng khóc ấy như ai như oán, không ngừng turyền vào trong tai, khi bước đến gần Cốc Hàn Hương thì cũng mủi lòng trước tiếng khóc đau đớn này, bất giác nước mắt tuôn trào, quên cả việc phải khuyên nhủ nàng.

Nụ cười xinh đẹp, ánh mắt long lanh khiến ai cũng đắm say, nhưng tiếng khóc đau đớn này cũng có sức lan tỏa mãnh liệt, chỉ cảm thấy trong tiếng khóc ai oán ấy, hàm chứa sự đau đớn không gì bì được, nghe một hồi thì đã cảm giác như ngày tận thế đã đến, cuộc sống đã chấm dứt.

Chỉ nghe tiếng khóc càng lúc càng yếu dần, cho đến khi không còn gì nữa.

Dư Diệc Lạc lau nước mắt, hình như tỉnh táo lại, vội vàng kêu:

"Phu nhân, phu nhân ...".

Té ra Cốc Hàn Hương vì đau lòng quá độ cho nên đã ngất đi.

Y kêu như thế, Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà cũng đồng thời tỉnh táo lại, lo sợ kêu lên một tiếng, ngồi xuống đỡ Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương tuy đã ngất đi, nhưng nàng vẫn ôm chặt Hồ Bách Linh.

Lúc này có nhiều tiếng bước chân truyền đến.

Chung Nhất Hào, Hoắc Nguyên Kha dắt theo quần hào trong Mê Tông Cốc chen nhau chạy đến.

Mảnh vải che mặt của Chung Nhất Hào hơi động đậy, rõ ràng trong lòng y cũng cảm thấy bi thương không gì sánh được bởi sự thay đổi kinh hồn này, chỉ là không nhìn thấy được vẻ mặt của y được mà thôi.

Chương 15: Ai Gây Ra Sai Lầm - Con Tim Rướm Máu

oắc Nguyên Kha nặng nề thở dài một tiếng, nói:

"Minh chủ còn có thể cứu được không?".

Miêu Tố Lan chậm rãi ngẩng đầu lên, buồn bã nói:

"Hai vết thương đều ở chỗ chí mạng, thi thể đã lạnh".

Hoắc Nguyên Kha ngẩng đầu nhìn áng mây trắng bồng bềnh trên trời cao, trầm giọng hỏi:

"Minh chủ đã bị thương trong tay ai?".

Miêu Tố Lan lắc đầu nói:

"Điều này tiện thiếp không thấy, không dám nói bừa".

Chung Nhất Hào nói:

"Không phải trong tay của nhà sư Thiếu Lâm, mà là bởi môn hạ Võ Đang ...".

Dư Diệc Lạc nói:

"Vết thương trên người của minh chủ tựa như vết kiếm, nhà sư Thiếu Lâm không dùng kiếm".

Một luồng gió núi thổi mạnh đến, tà áo quần hào phất phơ, Cốc Hàn Hương đột nhiên tỉnh dậy, chỉ thấy nàng từ từ mở mắt, mặt đầy vẻ hoang mang, nhìn quần hào một hồi, đột nhiên rú lên một tiếng, ôm thi thể Hồ Bách Linh chạy thật nhanh.

Dư Diệc Lạc thở dài một tiếng, quay đầu lại nhìn Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà nói:

"Phu nhân đau lòng quá độ, thần trí đã mê loạn, hai vị hãy hãy mau đuổi theo, đừng để phu nhân làm chuyện khờ dại".

Vạn Ánh Hà, Miêu Tố Lan mặt đầy nước mắt, gật nhẹ đầu, đuổi theo.

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Giờ đây người trong phái Thiếu Lâm, Võ Đang đều ở ngoài cốc, chúng ta ...".

Dư Diệc Lạc nói:

"Chưởng môn của Thiếu Lâm, Võ Đang hình như đều đã bị trọng thương, địch ý của hai phái này đối với chúng ta xem ra cũng không nặng, theo ý của tại hạ, nếu như không thể động thủ với người trong hai phái này, chi bằng đừng động thủ thì hơn".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Người trong hai phái, đánh nhau đã mệt, e rằng không còn sức động thủ với chúng ta, Dư huynh hình như đã hiểu nhầm rằng bọn chúng không còn địch ý với chúng ta, e rằng đã có chút tự coi là thông minh".

Dư Diệc Lạc hơi nhíu mày, không thèm trả lời, bước nhanh ra ngoài cốc.

H Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Theo ý của huynh đệ, tạm thời không xung đột với người trong hai phái thì hơn". Rồi không đợi La Phù Nhất Tẩu trả lời, tung người vọt một cái, khinh công của y đã đến mức xuất thần nhập hóa, chỉ ttrồi sụp hai ba lần đã ra đến ngoài cốc.

Chỉ thấy mười nhà sư Thiếu Lâm giàn hàng ngang đứng ở đấy, ai nấy tay cũng cầm binh khí, chặn đường lại, bọn Cốc Hàn Hương, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà, Dư Diệc Lạc đều bị chặn ở ngoài cửa cốc.

Cốc Hàn Hương tựa như không chịu đựng nổi nữa, phải nhờ Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đỡ ở hai bên, nhắm mắt đứng ở đấy, trên mặt, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi.

Chung Nhất Hào đột nhiên cảm thấy lửa giận bốc lên, tháo ngay thanh miến đao ở eo, sải bước tới các nhà sư Thiếu Lâm.

Dư Diệc Lạc hạ giọng nói:

"Chung huynh đừng làm bừa". Rồi tung mình vọt một cái, đuổi theo.

Các nhà sư Thiếu Lâm đang đứng ở đấy đột nhiên bắt đầu thay đổi vị trí, trong khoảnh khắc, đã lập thành một trận thế.

Chung Nhất Hào không khỏi giật mình, nhủ thầm:

"Xem thế cuộc hôm nay, chỉ e khó dừng lại ...".

Quay đầu nhìn lại, Hoắc Nguyên Kha đã dắt quần hào trong Mê Tông Cốc đuổi tới.

Dư Diệc Lạc bước về phía trước hai bước, chặn ở phía trước mặt Chung Nhất Hào cung tay nói với các nhà sư:

"Các vị đại sư canh giữ ở cửa cốc, không biết có dụng ý gì?".

Các nhà sư Thiếu Lâm ai nấy ặmt mũi trang nghiêm, im lặng không đáp.

Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Xem ra hôm nay khó tránh một cuộc chiến, Dư huynh không nên phí lời". Đột nhiên có một thanh âm thấp trầm từ xa truyền đến, nói:

"Nhường đường cho họ bước qua".

Giọng nói này chỉ có thể nghe được văng vẳng nhưng các nhà sư Thiếu Lâm đều đã lui ra hai bên, chừa ra một lối lớn, binh khí trong tay cũng đồng thời hạ xuống.

Sự thay đổi bất ngờ này khiến cho bọn Dư Diệc Lạc và Chung Nhất Hào có chút lúng túng, sững người ra một lúc, Chung Nhất Hào thì thầm:

"Dư huynh hãy đi trước mở đường, huynh đệ đi sau bảo vệ cho phu nhân". Quay đầu lại, ôm quyền nói:

"Mời phu nhân lên đường".

Miêu Tố Lan buồn bã trả lời:

"Phu nhân vì đau lòng quá độ, đã bất tỉnh nhân sự".

Chung Nhất Hào bước sải tới, hạ giọng nói:

"Thời cơ hiếm có, không nên kéo dài, cô nương hãy thử vận công đẩy vào huyệt mệnh môn, xem thử có giúp phu nhân tỉnh táo lại hay không".

Miêu Tố Lan gật nhẹ đầu, thầm vận công lực, giơ chưởng đè vào huyệt mệnh môn sau lưng của Cốc Hàn Hương, đẩy nhẹ về phía trước một cái.

Chỉ thấy thân người Cốc Hàn Hương giúi về phía trước, chậm rãi mở mắt, nhìn quanh các nhà sư rồi đột nhiên sải bước về phía trước.

Chung Nhất Hào tung mình vọt tới, chặn phía trước mặt Cốc Hàn Hương, hạ giọng nói:

"Phu nhân hiện giờ không khỏe, hãy cho trao thi thể của minh chủ cho tại hạ!".

Cốc Hàn Hương tựa như sợ Chung Nhất Hào cướp lấy xác trong lòng, đột nhiên xoay người, lắc đầu, nói:

"Để cho ta". Rồi bước về phía trước.

Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà chia nhau đi hai bên nàng, La Phù Nhất Tẩu dắt theo một đám cao thủ trong Mê Tông Cốc bước ra phía sau.

Đột nhiên nghe một giọng nói lanh lảnh truyền đến, nói:

"Hồ sư huynh đã đứt hơi".

Mạch Tiểu Minh tay phải nhặt thanh kiếm bước tới.

Sau khi y và Chung Nhất Hào động thủ bị thương, vẫn ngồi ở đấy vận khí điều tức, các nhà sư Thiếu Lâm tuy nhớ cái thù y đã giết chết đồng môn của mình, nhưng thấy y là một đứa trẻ, người đầy máu me, nhắm mắt ngồi ở dưới đất điều tức, phái Thiếu Lâm là danh môn chính phái trong giang hồ, đệ tử dưới cửa ai nấy đều lòng dạ lỗi lạc, không muốn ra tay đối với một đứa trẻ khắp người bị thương, chỉ đành để cho y ngồi xếp bằng vận khí điều tức, lúc ấy thấy y đứng lại, lập tức có một hòa thượng bước ra chặn đường, trầm giọng quát:

"Đứng lại, ngươi muốn chạy sao?".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, nói:

"Tại sao ta không thể chạy?" rồi giơ tay đâm tới một nhát kiếm.

Chỉ thấy trong ánh hàn quang là những đóa kiếm hoa, hòa thượng ấy vội vàng tránh qua một bên.

Các nhà sư Thiếu Lâm biết kiếm pháp của y rất lợi hại, không dám khinh địch, thấy y vừa ra tay, đã lập tức ngưng thần giới bị, buộc hòa thượng đứng ở phía bên trái đánh vù ra một trượng "Hoành tảo thiên quân", quét ngang eo của y.

Mạch Tiểu Minh không lùi mà tiến, đột nhiên vọt tới trước một cái, đà lao đến nhanh chóng vô cùng, thanh trường kiếm quét trái đâm phải, trong chớp mắt đã đánh liền ra ba kiếm, buộc mấy nhà sư Thiếu Lâm đang chặn đường phải thối lui, thế là phá đượng vòng vây, lao đến phía trước mặt Cốc Hàn Hương, thò đầu nhìn thi thể của Hồ Bách Linh rồi lắc đầu nói:

"Không cứu được nữa!".

Ngay lúc ấy, bốn nhà sư Thiếu Lâm đã đuổi theo, hình thành thế hợp vây, vây Mạch Tiểu Minh vào

ở giữa.

Cốc Hàn Hương nhướng mày, quát lớn:

"Ngừng tay".

Nàng xinh đẹp như hoa, tư dung tuyệt thế, khi nổi giận lên thì lại có vẻ đẹp khác, các nhà sư Thiếu Lâm quay đầu lại nhìn nàng rồi hạ tay xuống.

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, bước đến bên cạnh Cốc Hàn Hương, nói:

"Đệ gọi Hồ minh chủ là sư huynh, vậy phải gọi tỷ là tẩu tẩm mới phải".

Cốc Hàn Hương nhìn y một cái, rồi không thèm để ý đến y nữa.

Thiên Nghĩa đại sư nói:

"Mời phu nhân hãy bước qua, nhưng đứa trẻ này đã đả thương đệ tử trong chùa chúng tôi, phải giữ lại".

Cốc Hàn Hương nhìn Mạch Tiểu Minh, nói:

"Ta cứ muốn dắt y đi theo, các người đã giết chết trượng phu của ta, chẳng phải đó cũng là một mạng người hay sao?".

Thiên Nghĩa đại sư mặt đổi sắc, nói:

"Phu nhân nói năng ngang ngược như thế, thực đã làm khó lão nạp".

Rồi Thiên Nghĩa đại sư từ xa thở dài một tiếng, nói:

"Cứ để cho bọn họ đi!".

Thiên Nghĩa không biết Hồ Bách Linh đã xả thân cứu hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, cũng không biết chưởng môn sư huynh đã dùng "Kim cương chỉ" điểm bị thương Hồ Bách Linh, cho nên trong lòng hối hận, nhưng môn quy của chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt, y tuy là xưng huynh gọi đệ với Thiên Thiền đại sư, nhưng cũng không dám cãi lại lời của Thiên Thiền, trong lòng tuy không muốn, nhưng cũng không dám nhiều lời, buồn bã lui qua một bên.

Đệ tử của Võ Đang, thấy các nhà sư Thiếu Lâm không chịu ngăn cản kẻ địch, lập tức lập thành "Ngũ hành kiếm trận", để chặn đường.

Dư Diệc Lạc ngẩng đầu nhìn "Ngũ hành kiếm trận", hạ giọng nói với Chung Nhất Hào:

"Phái Võ Đang và Mê Tông Cốc của chúng ta vốn đã có hiềm khích, muốn qua được cửa ải này chỉ e không dễ".

Chung Nhất Hào nói:

"Ngũ hành kiếm trận" của phái Võ Đang tuy nổi danh giang hồ, nhưng huynh đệ không tin rằng không phá được, điều đáng lo là hiện nay minh chủ phu nhân có chút thất thường, trước tiên hãy tìm cách an ủi phu nhân, lúc đó chúng ta mới thẳng tay động thủ".

Dư Diệc Lạc quay mặt qua, chỉ thấy Cốc Hàn Hương đứng ở đó, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ kỳ lạ, trong ánh mắt sáng ngời, lóe lên sự phẫn nộ và sát cơ, nhưng cũng hàm chứa nỗi đau khổ, vẻ mặt phức tạp ấy cho thấy nội tâm của nàng đang kích động vô cùng.

Trời đã về chiều, ánh nắng le lỏi qua khe núi chiếu xuống khuôn mặt nàng, khuôn mặt có nhiều biểu hiện phức tạp ấy phản chiếu dưới bóng chiều, nhưng đau khổ, bi thương, phãn nộ vẫn không cách nào che lấp sắc đẹp của nàng ...

Quay đầu nhìn qua, chỉ thấy đệ tử dưới trướng của phái Võ Đang, ai nấy ánh mắt đều ngây ngất, đứg lặng ở đấy, lẽ nào đệ tử Tam thanh đã vượt ra khỏi Tam giới cũng động lòng trước vẻ đẹp của Cốc Hàn Hương.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương ôm thi thể của Hồ Bách Linh bước sải vào "Ngũ hành kiếm trận".

Nàng không hề bảo họ nhường đường, nhưng vì ánh mắt xinh đẹp ấy vẫn nhìn các đạo nhân, các đạo nhân bất giác lùi ra phía sau, chừa ra một lối.

Lúc này, chỉ có một đạo nhân đột nhiên cầm kiếm đâm tới, không cần mượn sự thay đổi kỳ diệu của "Ngũ hành kiếm trận", vẫn có thể lập tức giết chết Cốc Hàn Hương dưới kiếm.

Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc trong lòng như căng ra, nhưng cũng không dám khuyên can, chỉ đi theo bảo vệ, vì Cốc Hàn Hương đã bước vào kiếm trận, cho nên thân thủ dù có nhanh như thế nào cũng không cách nào chặn lại kiếm thế của đạo nhân ấy.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương vẫn thản nhiên bước qua, các đạo nhân lùi ra phía sau, tránh ra một lối. Trong khoảnh khắc ấy, nàng đã băng ra kiếm trận, chậm rãi bước về phía trước, bóng dáng xinh đẹp ấy toát ra nỗi thê lương vô hạn, bước đi của nàng chậm rãi lạ thường, tựa như không hề biết rằng, trong khoảnh khắc lúc nãy, đã trải qua một đại kiếp sinh tử.

Miêu Tố Lan nước mắt lưng tròng, mãi nhìn theo dáng Cốc Hàn Hương, trong chớp mắt, Cốc Hàn Hương đã khuất sau chân núi, lúc này mới thở dài một tiếng, nói:

"Phu nhân đã thay đổi".

Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc thấy nàng thoát hiểm, mới bỏ được tảng đá trong lòng xuống, ánh mắt lại nhìn về phía "Ngũ hành kiếm trận" của phái Võ Đang, quan sát kỹ càng hình thế của kiếm trận.

Chung Nhất Hào nói:

"Dư huynh, "Ngũ hành kiếm trận" của phái Võ Đang nổi danh thiên hạ, tề danh với "La Hán trận" của chùa Thiếu Lâm, huynh đệ chúng ta hãy vào trận xem thử, coi thử lời đồn có thực hay không".

Dư Diệc Lạc vẫn chưa kịp trả lời, Mạch Tiểu Minh đã tiếp lời:

"Ta cũng có phần chí?".

Y tuổi tuy còn nhỏ, nhưng võ công kiếm thuật đã cực kỳ cao cường, Chung Nhất Hào đã từng động thủ với y, biết kiếm chiêu của y quỷ dị, không hề thua đao pháp của mình, thế rồi mới nói:

"Được thôi! Chừa ngươi một phần".

Nói rồi xông lên trước, lao thẳng vào "Ngũ hành kiếm trận".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Chúng ta cùng nhau xông vào trận để dễ dàng tiếp ứng với nhau".

Dư Diệc Lạc muốn ngăn cản cũng không được, hai người đã lao vào trận, không khỏi thầm thở dài, quay đầu lại nói với Vạn Ánh Hà, Miêu Tố Lan:

"Hai vị cô nương hãy đợi ở ngoài trận!".

Miêu Tố Lan nói:

"Tiện thiếp tuy nghề không bằng người, nhưng vẫn có thể giúp đỡ cho các vị một tay ...".

Vạn Ánh Hà nói:

"Tiểu nữ cũng phải vào, cha của tiểu nữ đã bị đạo nhân Võ Đang ép chết, thù sâu hận lớn này đã lớn ...".

Dư Diệc Lạc thấy thần sắc của hai người, biết không thể nào ngăn cản được, hạ giọng nói:

"Thôi được! song sau khi hai vị vào trận, tốt nhất phải đi bên cạnh tại hạ, để dễ dàng cứu ứng lẫn nhau".

Miêu Tố Lan nói:

"Chúng tôi sẽ nghe theo".

Vạn Ánh Hà nói:

"Thẩm thẩm thần sắc khác thường, bỏ đi một mình quả thực khiến cho người ta không yên tâm, chúng ta hãy mau đuổi theo!".

Dư Diệc Lạc nghe nàng nhắc như thế, trong lòng cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, tay phải lật một cái, rút ra cái thiết bản ở trên lưng, tay trái lấy cái đồng la ở eo, gõ keng một tiếng, nói:

"Các vị hãy theo sau tại hạ vào trận". Rồi bước sải về phía trước.

Lúc này, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh đã cùng nhau xông vào trận, "Ngũ hành kiếm trận" này sớm đã nổi danh thiên hạ, hai đạo hắc bạch trên giang hồ ai cũng biết trận này là tuyệt học hợp lực chống địch trong phái Võ Đang, sau khi hai người vào trận, Chung Nhất Hào tay phải cầm đao, tay trái nắm quyền, tập trung công lực toàn thân giới bị.

Mạch Tiểu Minh cũng không hề giữ thần thái cao ngạo như lúc bình thường, tập trung tinh thần, cây trường kiếm chỉa xéo lên, mũi kiếm hơi lay động, vẽ ra từng đốm kiếm quang, nhưng vẫn chưa ra tay.

Tốc độ xông vào trận của hai người nhanh chóng lạ thường, nhưng sau khi vào trận thì bước đi rất chậm rãi, từng bước từng bước di chuyển bộ pháp, đưa mắt nhìn xung quanh, chú ý sự thay đổi của kiếm trận.

Bởi vì hai người hành động chậm rãi, khiến cho "Ngũ hành kiếm trận" không thể nào thay đổi nhanh chóng được, chỉ thấy năm thanh kiếm nhất tề chỉa về phía hai người, phương vị dưới chân cũng bắt đầu chậm rãi thay đổi.

Đột nhiên thấy một đạo nhân ở giữa quét thanh trường kiếm sang hai bên trái phải, ánh hàn quang lóe lên, đâm về phía mỗi người một kiếm.

Một kiếm đơn phụng liêu vân của Mạch Tiểu Minh mau chóng đâm về phía đạo nhân ấy, người này tuổi tuy còn trẻ, nhưng thông mình hơn người, là môn hạ của danh sư, tuy chưa gặp qua "Ngũ hành kiếm trận" của phái Võ Đang, nhưng đã nghe sư phụ nói về sự thay đổi ảo diệu của trận này, chỉ có thể chế phục người nắm giữ kiếm trận, uy lực của trận này sẽ khó phát huy, cho nên sau khi vào trận thì lập tức toàn thần vận kiếm, tìm thời cơ ra tay.

Tính toán của y tuy không sai, nhưng đạo nhân bố trận này, là cao thủ luyện trận đã lâu, kiếm thế vừa điểm ra lập tức thu lại, đợi cho Mạch Tiểu Minh phóng kiếm ra thì kiếm thế của y lại đâm về phía Chung Nhất Hào.

Mạch Tiểu Minh một kiếm đâm hụt, "Ngũ hành kiếm trận" đã phát động, chỉ thấy ánh hàn quang lấp lánh, một kiếm đâm thẳng tới mặt, Mạch Tiểu Minh hạ người xuống, né tránh kiếm ấy, lật tay đánh ra một chiêu "Hoạch phân âm dương", đánh keng một tiếng chặn lại thanh kiếm đâm sau lưng.

Hai đạo nhân tấn công Mạch Tiểu Minh lướt qua nhau, hai kiếm đều tiến tới từ hai bên trái phải, đâm về phía Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào quát lớn một tiếng, đánh ra một quyền về phía mặt của một đạo nhân, thanh miến đao thì vạch ra một chiêu "Phong khởi vân đồng", đao quang lấp lánh, chặn lại kiếm thế tấn công từ hai mặt, đang định phất đao tấn công nữa, phía sau lưng đột nhiên có một kiếm đâm tới.

Hai người vốn nghĩ sau khi vào trận sẽ lấy nhanh thắng nhanh, kìm chế được sự thay đổi của kiếm trận, nào ngờ vừa mở ra tay thì cảm thấy kiếm trận của đối phương xoay chuyển, mất hết cả tiên cơ.

Chung Nhất Hào một mặt huơ đao chống lại kiếm thế liên hoàn, một mặt để ý đường đến của kiếm lộ, định từ trong thế công không ngớt chân phải, tìm ra một chút lộ số, rồi sau đó tìm cách dành lấy chủ động, chế địch chiếm tiên cơ.

Nhưng chỉ thấy kiếm ảnh đầy trời, cuồn cuộn tuôn tới từ bốn mặt tám phương, đừng nói là nhìn ra thay đổi của đối phương, chỉ chống đỡ thôi cũng đã cảm thấy ứng phó không dễ.

Lúc đầu, Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh còn có thể tiếp ứng cho nhau, sau mười mấy chiêu thì uy lực của "Ngũ hành kiếm trận" dần dần phát huy, hai người chỉ cảm thấy bị vây khốn trong trùng trùng kiếm ảnh, nếu sơ ý thì sẽ bị thương bởi kiếm thế lao tới từ bốn bề, đừng nói là tiếp ứng cho nhau, dù cho nhìn nhau một cái cũng không có cơ hội.

Lúc này, Dư Diệc Lạc và Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đã đến phía ngoài "Ngũ hành kiếm trận", nhưng thấy kiếm khí đầy trời, quang ảnh như sơn thì không biết ra tay từ nơi nào, chỉ biết đứng ở bên ngoài kiếm trận.

Hoắc Nguyên Kha cũng dắt theo quần hào trong Mê Tông Cốc đuổi tới, trong tay ai cũng cầm binh khí, chuẩn bị ra tay, nhưng kiếm trận thay đổi quá nhanh, từ ngoài trận nhìn vào, chỉ thấy một màn bạch quang, quần hào đều có cảm giác không thể nào ra tay.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh gắng gượng chống trả được mười tám hiệp, thì đã bị kiếm thế liên hòan ấy làm cho lúng túng tay chân, không thể ứng cứu được cho nhau.

Khi hai người đang lâm vào tình thế nguy cấp, khó có thể chống chọi nổi nữa, đột nhiên nghe một tiếng quát nhẹ, luồng bạch quang thu lại, kiếm thế ngừng lại.

Chung Nhất Hào lau mồ hôi trên mặt, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy năm đạo nhân trung niên tay cầm thanh trường kiếm, mỗi người đứng ở một phương vị khác nhau, chừa ra một đường nói:

"Mời các vị hãy bước qua".

Mấy đạo nhân này tuy đã trải qua một trận đấu kịch liệt, nhưng vẫn khí định thần nhàn, mặt vẫn không đổi sắc.

Chung Nhất Hào tựa như không dám tin lời của mấy đạo nhân này, ngạc nhiên nói:

"Cái gì?".

Đạo nhân đứng ở phía đông, nhẹ nhàng chĩa thành trường kiếm trong tay, nói:

"Mời các vị bước qua!".

Mạch Tiểu Minh giơ tay trái, lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt, mỉm cười, nói:

"Chúng tôi đã sắp bại, các người sao không động thủ, trong vòng mười hiệp, hai người chúng tôi không chết cũng bị thương".

Đạo nhân vừa mới trả lời lúc nãy trầm ngâm một hồi, nói:

"Đây là lệnh của gia sư, các vị hãy mau bước qua!" rồi hạ thanh kiếm trong tay xuống, lui ra phía sau, bốn đạo nhân còn lại cũng lui theo.

Chung Nhất Hào quay mặt nhìn qua, chỉ thấy Tử Dương đạo trưởng được bốn đạo nhân bảo vệ, đứng dựa ở vách núi, hai mắt nhướng lên, dáng vẻ rất mệt mỏi, tựa như trên người đã bị trọng thương.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên cừơi ha ha nói:

"Cây độc châm của sư phụ ta, đã được tẩm trong mười loại chất độc, dù người có nội công tinh thâm đến đâu chỉ cần trúng một cây thì cũng đủ chết ...".

Lời của y đều là điều mà người của phái Võ Đang ai cũng muốn nghe, cho nên ai nấy đều ngưng thần lắng nghe.

Nào ngờ Mạch Tiểu Minh nói được một nửa thì đột nhiên dừng lại, rồi lấy ra một mảnh khăn, lau mồ hôi trán, lại lau vết máu ở chỗ bị thương, các đại sĩ vốn đang nóng lòng nhưng lại không dám hỏi tới.

Mạch Tiểu Minh lau xong vết máu, thuận tay ném cái khăn xuống đất, cầm thanh kiếm trong tay nói:

"Bọn đại sĩ lỗ mũi trâu các người, nếu như muốn cứu Tử Dương đạo trưởng, thì phải bỏ binh khí

trong tay xuống". Y trên người ăn mặc theo kiểu đại sĩ, thế mà lại mắng người khác là đạo sĩ lỗ mũi trâu, khiến cho Vạn Ánh Hà và quần hào trong Mê Tông Cốc ai nấy đều cười thầm.

Các đạo nhân mặt đều đổi sắc, mấy mươi đôi mắt phẫn nộ đều nhìn về phía Mạch Tiểu Minh.

Đột nhiên nghe keng một tiếng, không biết là ai đã ném thanh kiếm trong tay trước.

Người ấy vừa ném thanh kiếm, các đại sĩ đều hưởng ứng theo, chỉ nghe thấy tiếng leng keng, các đại sĩ trong phái Võ Đang đều bỏ binh khí trong tay.

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, giơ thanh trường kiếm trong tay, quay đầu lại nhìn bọn Dư Diệc Lạc nói:

"Mời các vị!".

Chung Nhất Hào hạ giọng nói với Dư Diệc Lạc:

"Đứa trẻ này đảm khí hơn người, không hề sợ chết, người nhỏ nhưng gan lớn, chắc chắn y đã có cách thoát thân, chúng ta hãy đi trước!" rồi cất bước.

Bọn Dư Diệc Lạc, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà dắt theo quần hào trong Mê Tông Cốc nối đuôi nhau bước ngang qua đệ tử Võ Đang, trong chốc lát, chẳng còn ai, chỉ còn lại một mình Mạch Tiểu Minh vẫn đứng yên ở đấy.

Mạch Tiểu Minh thấy người trong Mê Tông Cốc đã khuất sau hẻm núi, thò tay vào trong người lấy ra một viên đơn hoàn nói:

"Viên đơn hoàn này, có thể trị liệu được kịch độc của "Tam tuyệt thần châm"".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, ngồi xuống, đặt viên đơn hoàn trong tay xuống tảng đá, sau đó đề chân khí, bay vọt lên lướt qua đầu các đạo nhân.

Đệ tử phái Võ Đang cứ để cho y vọt ngang qua không đuổi theo, ánh mắt đều nhìn về phía viên đơn hoàn dưới tảng đá.

Viên đơn hoàn màu trắng ấy chỉ nhỏ bằng hạt đậu.

Mười mấy ánh mắt đều nhìn về phía viên đơn hoàn, nhưng không ai thò tay ra lấy, bởi vì kẻ nào nhặt viên đơn hoàn lên thì kẻ ấy phải chịu trách nhiệm đưa viên đơn hòan cho Tử Dương đạo trưởng uống vào, là thuốc giải hay thuốc độc? Nếu viên thuốc này không phải là thuốc giải, ai đưa cho Tử Dương đạo trưởng, kẻ ấy sẽ gánh tội giết thầy, đây là tội nặng nhất trong chốn võ lâm, đều bị võ lâm đồng đạo phủ nhổ.

Chỉ nghe một tiếng thở dài nhẹ, ở phía đông đột nhiên có một cánh tay thò ra, nhặt lấy viên đơn hoàn trên tảng đá.

Tay trái của y nhặt lấy viên đơn hoàn, đồng thời tay phải cũng nhặt thanh trường kiếm ở dưới đất, sắc mặt trang nghiêm, trên mặt lộ vẻ kiên quyết, bước sải về phía Tử Dương đạo trưởng.

Mấy mươi ánh mắt kinh hoảng và hy vọng đều nhìn về phía viên thuốc màu trắng trong tay của y, sắc mặt của mỗi người đều trang nghiêm, chậm rãi đi sau lưng y bước về phía Tử Dương đạo trưởng.

Ánh nắng chiều còn sót lại, chiếu lên mặt y, mấy giọt mồ hôi lăn xuống từ khuôn mặt trang nghiêm ấy.

Chỉ nghe y đưa viên đơn hoàn trong tay lên rồi nói:

"Sư phụ, hãy uống viên đơn hoàn giải độc này".

Tử Dương đạo trưởng mặt vẫn bình thản, tựa như không nghe y nói gì.

Các đạo nhân đồng thời giật thót mình, đồng thanh kêu lên:

"Sư phụ".

Thanh Nhất đạo trưởng thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Thương thế của sư phụ quá nặng nề, cũng khó kéo dài được thời gian, nếu các vị sư huynh đệ không ai phản đối, ta tự làm chủ vậy". Đột nhiên cao giọng kêu liền hai tiếng sư phụ.

Tử Dương đạo trưởng tựa như không hề nghe thấy tiếng gọi ấy, nhưng mắt vẫn không máy động.

Thanh Nhất đạo trưởng hơi nhíu mày, tay phải giơ lên, cằm dưới của Tử Dương đạo trưởng, ngón cái và ngón trỏ đồng thời vận lực, bật hàm Tử Dương đạo trưởng ra, Thanh Nhất đạo trưởng giơ tay trái lên, bỏ viên thuốc trong tay vào trong mồm Tử Dương đạo trưởng.

Qua một tuần trà, Tử Dương đạo trưởng vẫn không hề có phản ứng, vẫn nhắm mắt dựa ở vách đá.

Vầng mặt trời đã lặn xuống núi tây, ánh dương còn sót lại len qua kẽ núi cũng rơi theo, gió núi thổi tà áo của các đạo nhân, mặt mũi, thần tình của họ càng lúc càng căng thẳng, mấy mươi ánh mắt đều nhìn về phía mặt Tử Dương đạo trưởng, chỉ nghe hơi thở của ông ta càng lúc càng yếu, sinh mệnh như sắc trời dần tối, đã gần đến thời khắc hoàng hôn.

Sắc mặt của Thanh Nhất đạo trưởng trở nên tái xanh, nhặt thanh trường kiếm trong tay, đau đớn nói:

"Các vị sư huynh đệ, đừng quên báo thù cho ân sư, ngài đã bị thương bởi \"Tam tuyệt thần châm\" của Phong Thu, chết trong tay của đứa trẻ ấy ...".

Đột nhiên đưa ngang thanh kiếm trong tay, cứa ngang qua cổ.

Hai tiếng quát vang lên, hai cánh tay vươn tới nhanh như điện xẹt, một cánh tay chụp lấy cổ tay cầm kiếm của Thanh Nhất, một cao thủ thì đẩy cánh tay của Thanh Nhất ra.

Thanh Nhất một lòng đã muốn chết, ra tay rất nhanh, chỉ thấy máu tươi phun ra, hai cánh tay vừa chạm đến tay của Thanh Nhất đạo trưởng, đầu của Thanh Nhất đã theo tia máu bắn vọt ra đến hơn ba thước.

Các đạo nhân đều kêu lên kinh hoảng, nước mắt tuôn trào.

Ngay lúc này, Tử Dương đạo trưởng đột nhiên mở hai mắt. Không biết ai đã nhìn thấy Tử Dương đạo trưởng tỉnh dậy trước, hạ giọng kêu một tiếng sư phụ.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Tử Dương đạo trưởng.

Thời gian chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng cũng đủ khiến cho người ta kẻ thì sống lại, người thì hồn lìa khỏi xác.

Ánh mắt của Tử Dương đạo trưởng lướt về phía Thanh Nhất đạo nhân, trong lòng ngạc nhiên, tựa như không hề biết gì về cái chết của y, chỉ nhìn chứ không nói.

Vì Tử Dương đạo trưởng vừa mới tỉnh dậy, thần trí vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, không ai muốn báo cho lão nghe cái tin đau đớn này, ai nấy đều lặng lẽ không nói.

Từ xa vọng lại tiếng Phật hiệu, Thiên Nghĩa đại sư dắt theo các nhà sư Thiếu Lâm lục tục kéo đến.

Thiên Thiền đại sư đã có thể đi đứng được, bốn đệ tử Thiếu Lâm đỡ lão đi phía sau cùng.

Phạm Ngọc Côn cầm ngược thanh trường kiếm, mặt mũi đau đớn đi bên cạnh Thiên Thiền, y chốc chốc thì lại dùng tay áo quẹt nước mắt, hai đại hán mặc kình trang khiêng thi thể của Phạm Đồng Sơn đi theo sau.

Tử Dương đạo trưởng đột nhiên đứng dậy, hạ giọng nói:

"Thu dọn thi thể, đi thôi!".

Ơû cách mấy dặm ngoài sơn cốc, có một hàng người kéo nhau đi, người đầu tiên ôm một cái xác, nước mắt tuôn xuống như mưa, nhỏ lên cái xác mà nàng ôm trong lòng, là ai đã gây nên cảnh đau thương này.

Phía sau nàng là Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà, Dư Diệc Lạc, Chung Nhất Hào, Hoắc Nguyên Kha và quần hào trong Mê Tông Cốc, bước đi phá vỡ sự yên tĩnh của con đường núi khúc khuỷu.

Một hàng người đi, tuy bước chân của ai nấy đều nặng nề, nhưng chuyện trong lòng đang suy nghĩ thì rất khác nhau, Hoắc Nguyên Kha thì đang nghĩ Hồ Bách Linh chết đi rồi, chức minh chủ lục lâm để lại, làm thế nào mới thuận lợi dành được, giờ đây trong số quần hào, chỉ có Chung Nhất Hào và một mình y là ngang tài ngang sức, chỉ cần tìm cách trừ kẻ này, hoặc dụ y về phía phe mình, thì dễ dàng lấy được chức minh chủ lục lâm, nếu như Chung Nhất Hào giở trò, ngăn cản, thì chắc chắn sẽ có một trận đấu kịch liệt.

Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Chung Nhất Hào cúi đầu mà đi, hình như trong lòng cũng rất nặng nề, không khỏi thầm cảnh giác:

"Mình tìm cách đối phó với y, chỉ e y cũng đang tìm cách đối phó với mình, xem ra phải đấu một trận nảy lửa mới dành được chức minh chủ này".

Thực ra trong lòng Chung Nhất Hào lại nghĩ đến chuyện khác.

Trời đã dần tối, quần hào đã ra ngoài Mê Tông Cốc, Cốc Hàn Hương đột nhiên ngừng chân, quay đầu lại nhìn quần hào đi sau lưng nàng, nói:

"Các người hãy quay về!".

rồi xoay người đi sang con đường khác.

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Phu nhân, tiện thiếp đi cùng phu nhân!".

Cốc Hàn Hương quay đầu lại nhìn Miêu Tố Lan, hơi gật đầu rồi lại bước về phía trước.

Vạn Ánh Hà nói:

"Thẩm thẩm, cháu cũng đi theo".

Cốc Hàn Hương quay đầu lại, buồn bã nói:

"Ta đi chôn thúc thúc của con, con đi theo làm gì?".

Vạn Ánh Hà nói:

"Con cũng phải đến trước mộ phần của thúc thúc bái lạy".

Cốc Hàn Hương không còn cách nào nữa chỉ đành nói:

"Thôi được!".

Chung Nhất Hào cũng bước theo, nói:

"Phu nhân, quan tài chôn minh chủ vẫn chưa chuẩn bị, chi bằng cứ về Mê Tông Cốc trước, chuẩn bị quan tài xong ...".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Nếu bỏ vào quan tài, sau này ta làm sao nhìn thấy chàng? Không cần nữa!" quay đầu mà đi.

Chung Nhất Hào sững người, hạ giọng nói với Dư Diệc Lạc:

"Phu nhân thần trí vẫn chưa hồi phục, cứ để phu nhân đi một mình, e rằng có điều bất trắc, chúng ta âm thầm đi theo bảo vệ!".

Dư Diệc Lạc nói:

"Được thôi!" rồi đi sau lưng nàng từ phía xa.

Hoắc Nguyên Kha thấy Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc âm thầm đi theo Cốc Hàn Hương, lòng chợt nảy ra một ý, thầm nhủ:

"Minh chủ đã chết, sao mình không về Mê Tông Cốc trước sắp xếp mọi chuyện". Rồi dắt theo quần hào đi thẳng về Mê Tông Cốc.

Lại nói Cốc Hàn Hương ôm thi thể của Hồ Bách Linh, đi theo một lối nhỏ lên thẳng ngọn núi cao vút.

Vạn Ánh Hà thấy đường núi càng lúc càng gập ghềnh, Cốc Hàn Hương trong lòng ôm một cái xác trèo lên, rất gian nan khó khăn, Vạn Ánh Hà đã mấy lần muốn chạy tới phía trước khuyên nhủ, nhưng đều bị Miêu Tố Lan cản lại.

Trời đã sập tối, gió núi càng lúc càng mạnh, như một bài ca bi tráng, khiến cho chốn núi rừng giữa đêm tối càng thê lương hơn.

Đường núi càng lúc càng khúc khuỷu, thế núi hiểm trở, lại thêm đêm tối như mực, không phân biệt được đường đi, càng khiến cho người ta khó cất bước hơn.

Miêu Tố Lan và Cốc Hàn Hương gặp nhau tuy không lâu, nhưng nàng là người thông minh, tinh tế, biết rất rõ võ công của Cốc Hàn Hương, trong đêm tối, thế núi hiểm trở thế này, nàng ôm một cái

thi thể cao lớn, leo lên núi quả thực là chuyện không thể tưởng tượng, không biết nàng lấy đâu ra sức mạnh mà leo đến hàng trăm trượng, vẫn không có ý nghỉ ngơi.

Vạn Ánh Hà nhìn không chớp mắt về phía Cốc Hàn Hương, định bụng hễ khi nàng hụt chân, thì sẽ ra tay đỡ lấy.

Còn Chung Nhất Hào và Dư Diệc Lạc ở phía sau hai người ấy, cũng đã sớm chuẩn bị.

Cách hai trượng ở phía sau Chung Nhất Hào và Dư Diệc Lạc, có một bóng người lẳng lặng đi theo.

Người này, chính là Mạch Tiểu Minh, kẻ có võ công quỷ dị tuyệt luân.

Đang đi, đột nhiên Cốc Hàn Hương trượt một cái.

Miêu Tố Lan giật mình, tung người vọt một cái, mạo hiểm lướt qua vách núi hiểm trở.

Nào ngờ Cốc Hàn Hương trượt được hai ba thước, đột nhiên ngừng lại, hình như chụp được một cành cây, thân người lơ lửng ở đấy, nhưng nàng vẫn bò lên được.

Khi Miêu Tố Lan hạ xuống bên cạnh nàng, nàng đã thoát khỏi hiểm nguy.

Nhìn kỹ lại, chỉ thấy Cốc Hàn Hương mặt vẫn bình tĩnh, không hề có ý lo sợ, tựa như nàng chưa hề trải qua khoảnh khắc hiểm nghèo lúc nãy.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương nhìn lại thi thể trong lòng, nói:

"Còn tốt, vẫn chưa chạm phải đại ca!".

Hai câu ấy nói rất tự nhiên, giống như người trong lòng của nàng vẫn đang còn sống.

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Phu nhân đã đi xa như thế, chỉ e là đã mệt nhọc, để cho tiện thiếp bế minh chủ một đoạn, thế nào?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Sau này sẽ không còn cơ hội bế chàng nữa, đêm nay ta phải bế chàng".

Miêu Tố Lan biết lời nàng nói chính là chuyện nàng đang nghĩ trong lòng, có khuyên cũng vô dụng, nàng tính tình dịu dàng nhu mì, không giỏi tâm cơ, nhưng lúc này đột nhiên như trở thành một người khác, mỗi câu mỗi chữ đều lộ ra vẻ cương nghị không gì snáh được, nhưng chém đinh chặt sắt, không hề có chỗ hở để thương lượng.

Ngẩng đầu nhìn lên, ngọn núi vẫn còn cách không quá hai trăm trượng, Cốc Hàn Hương lấy lại tinh thần, bước đi đột nhiên nhanh chóng, trong khoảnh khắc, đã lên đến đỉnh núi.

Đây là một đỉnh núi cao trong dãy núi, đỉnh núi rộng không quá ba bốn trượng, trên đỉnh núi toàn là đá lổm chổm, chẳng có chỗ nào rộng rãi được ba thước, không biết Cốc Hàn Hương tại sao lại leo lên ngọn núi này.

Cốc Hàn Hương leo lên ngọn núi, người đã mệt mỏi, ôm thi thể của Hồ Bách Linh, dựa trên một tảng đá mà ngủ thiếp đi.

Gió núi rất mạnh thổi tới khiến cho mọi người đứng không vững chân, Miêu Tố Lan nhìn trái ngó phải, chẳng tìm ra điều gì đáng cho người ta để ý, không thể nào hiểu được vì sao Cốc Hàn Hương lại trèo lên ngọn núi này, thở dài một tiếng, nhủ rằng:

"Xem ra, thần trí của phu nhân có chút mê loạn".

Đột nhiên sau lưng có vang lên tiếng bước chân, bọn Vạn Ánh Hà, Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc, Mạch Tiểu Minh cũng kéo lên ngọn núi.

Vạn Ánh Hà nhíu mày, nhủ thầm:

"Gió nùi ở đây mạnh như thế, thẩm thẩm ngủ say, không khéo sẽ bị bệnh!" rồi đưa tay chụp vào vai của Cốc Hàn Hương, toan đánh thức nàng.

Đột nhiên sau lưng vang lên giọng thì thầm, bảo rằng:

"Đừng đụng vào phu nhân".

Vạn Ánh Hà rụt tay lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy Chung Nhất Hào đứng cách phía sau nàng khoảng một thước, trong lòng hơi bực bội, nói:

"Nơi này gió núi rất mạnh, sao có thể để cho thẩm thẩm ngủ thiếp đi?".

Chung Nhất Hào vốn lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng lúc này đột nhiên trở nên rất hiền hòa, thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Nếu không vì mệt mỏi quá độ, làm sao có thể ngủ khi gió núi thổi mạnh như thế này". Nói xong rồi cởi bộ trường sam trên người, phủ lên mình Cốc Hàn Hương.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đều đứng thôn mặt ra, Vạn Ánh Hà thấy không thuận mắt, định mở miệng nói, nhưng bị Miêu Tố Lan kéo nhẹ vạt áo một cái, cho nên nén lại được.

Phải biết ở thời này, ranh giới giữa nam và nữ rất nghiêm ngặt, nam và nữ không được gần gũi

nhau, hành động này của Chung Nhất Hào, quả thực là quá lớn gan, Dư Diệc Lạc tựa như cũng cảm thấy hành động này không phải phép, nhưng không tiện trách, vội vàng quay đầu đi, giả vờ không nhìn thấy.

Chung Nhất Hào vẫn tỉnh như không, nói:

"Phu nhân vì mệt mỏi quá độ, cho nên có lẽ sẽ ngủ say, chi bằng chúng ta hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, đợi phu nhân tỉnh dậy".

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà chia nhau ngồi xuống bên cạnh Cốc Hàn Hương, hai người vừa leo trèo mệt nhọc, cho nên trong chốc lát cũng ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, Chung Nhất Hào đã vận khí điều tức xong, mở mắt nhìn, đột nhiên không thấy Cốc Hàn Hương nữa, không khỏi giật mình, đứng dậy đưa mắt nhìn xung quanh.

Ngọn núi này, chỉ rộng có vài trượng, Chung Nhất Hào là người tinh mắt, tuy là trong đêm tối, nhưng có thể phân biệt được sự vật, y nhìn khắp một lượt, vẫn không thấy tung tích Cốc Hàn Hương ở đâu, trong lòng lo lắng lắm, nhủ thầm:

"Thế núi hiểm trở thế này, nàng một mình ôm một cái thi thể, không biết đã đi đâu". Trong lòng y tuy lo lắng lạ thường, nhưng vẫn không đánh thức mọi người.

Gió núi quật vào mặt, trời đã sắp đến canh ba.

Đêm nay không có trăng, chỉ có sao trời phát ra ánh sáng yếu ớt.

Chung Nhất Hào đưa mắt nhìn qnah vẫn không thấy tung tích của Cốc Hàn Hương ở đâu, thì cảm thấy nóng ruột lắm.

Y thở nhẹ một tiếng, nhủ rằng:

"Mình đành phải đánh thức bọn họ, mỗi người tìm một nơi".

Đang định đánh thức Dư Diệc Lạc, đột nhiên nghe thấy đá vỡ truyền đến.

Aâm thanh ấy liên miên không dứt, Chung Nhất Hào lắng nghe một hồi, lập tức nhận ra một tảng đá từ trên đỉnh núi rơi xuống, tán vào tảng đá ở lưng chừng núi, phát ra tiếng.

Nghe tiếng động rất lớn, thì biết tảng đá rơi xuống không nhỏ, âm thanh ấy trong đêm tối nghe rất rõ ràng.

Chung Nhất Hào nhủ thầm:

"Chắc là Cốc Hàn Hương đẩy tảng đá này rơi xuống".

Thế rồi tung mình vọt một cái, phóng thẳng tới nơi phát ra tiếng.

Thân pháp của y cực nhanh, trong lòng lại nghĩ đến an nguy của Cốc Hàn Hương, cho nên đà lao đến nhanh chóng vô cùng, trong chốc lát đã phóng lên đến một đỉnh cao ở phía trước mặt.

Lúc này, tảng đá rơi xuống phía dưới có lẽ đã đến chân núi, đêm lại chìm vào trong im lặng.

Chung Nhất Hào tuy có khinh công thượng thừa, nhưng khi đến nơi này thì cũng có chút mệt nhọc, dừng lại ở lưng chừng núi vận khí điều tức, rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên ngọn núi, một bóng người đang lồm cồm cử động, tim bỗng nhiên đập mạnh, người đã phóng vọt lên như một mũi tên.

Y tựa như sợ kinh động đến Cốc Hàn Hương, khi sắp đến gần bóng người ấy thì đột nhiên chậm bước lại.

Dưới ánh sao mờ, vẫn thấy có một người đang bò, đó chính là Cốc Hàn Hương.

Khi chưa thấy Cốc Hàn Hương, lòng y lo như lửa đốt, giận không lập tức tìm được nàng, đến khi thấy được Cốc Hàn Hương, trong lòng lại lo sợ hành động lén lút của mình, không biết nàng có thấy được không, trong lòng lo lắm, cho nên không dám đến gần gặp mặt.

Cốc Hàn Hương leo lên đỉnh núi, lấy tay áo quệt mồ hôi trên trán, hạ giọng nhìn cái thi thể, nói:

"Đại ca, sắp đến rồi". Rồi cúi người xuống, hôn lên cái xác ấy, lại tiếp tục bò về phía trước.

Chung Nhất Hào ngạc nhiên nhủ thầm:

"Nàng cứ leo lên đến hết ngọn núi này đến ngọn núi kia, không biết là muốn đi đâu ...".

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên ngọn núi sừng sững ấy, tuyết phủ đầy, toàn là màu trắng, không khỏi thất kinh, nhủ rằng:

"Ngọn núi này không những cao tận mây, mà tuyết lại tích rất nhiều, với khinh công như mình, leo lên được đến đấy cũng đã khó khăn muôn phần, huống chi võ công của nàng kém xa mình, trong lòng lại ôm Hồ minh chủ, leo lên đấy để làm gì?".

Trong lòng tuy ngạc nhiên, nhưng không đủ gan gọi Cốc Hàn Hương, chỉ đành âm thầm đi theo sau lưng nàng, vận khí chuẩn bị, một khi Cốc Hàn Hương trượt chân, sẽ lập tức ra tay tương cứu.

Không ngoài dự đoán của y, Cốc Hàn Hương vượt qua đỉnh núi, tiếp tục leo lên đỉnh núi phủ đầy

tuyết phía trên.

Ngọn núi này cao hơn những ngọn núi khác, trong vòng ba mươi dặm, không có ngọn núi nào cao hơn ngọn núi này.

Không biết Cốc Hàn Hương lấy đâu ra sức mà ôm được thi thể của Hồ Bách Linh từng bước trèo lên.

Đến gần đỉnh núi, đường đi càng khó nhọc hơn, rất trơn trượt, khó mà đặt chân được, Cốc Hàn Hương xé rách y phục của mình, cột thi thể của Hồ Bách Linh lên trên lưng, bò dần lên.

Chung Nhất Hào sợ nàng hụt chân rơi xuống, thế núi hiểm trở thế này, chỉ e khó tiếp cứu được, lập tức đề chân khí, đuổi theo đến cách Cốc Hàn Hương ba bốn thước.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương dùng đôi tay của mình, vỗ lên các tảng đá nhô ra, đánh bay tuyết phủ, bắn vào những tảng đá ấy, rồi sau đó lần dò trèo lên.

Chung Nhất Hào nhìn thấy mà lòng thầm thấy thương, nhủ rằng:

"Té ra nàng đã trèo lên như thế, may mà nàng nghĩ ra cách này".

Đột nhiên nghe một tiếng kêu ối chao, nhưng tiếng kêu ấy vừa vang lên, lập tức tắt hẳn.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn tới, đột nhiên thấy trên tuyết đầy máu đỏ, ở những tảng đá nàng chạm tay vào, đều để lại giấu tay đầy máu đỏ.

Nỗi thống khổ ấy quả thực là khó chịu nổi, bàn tay đã trầy xước, lại còn dùng lực vỗ lên băng phủ trên đá, nhưng nàng vẫn nghiến răng chịu đựng, không hề rên một tiếng.

Y chỉ biết buốn bã thở dài, một người phụ nữ trông yếu đuối nhưng lại có tinh thần kiên nghị như thế.

Đang suy nghĩ thì Cốc Hàn Hương đã leo lên đến đỉnh, dừng lại, quay đầu lại nhìn, Chung Nhất Hào mau chóng ẩn mình, nấp sau một tảng đá nhô ra.

Chỉ nghe từ trên đỉnh núi truyền xuống giọng nói thanh tao của Cốc Hàn Hương:

"Đỉnh núi này quả thực là cao ..." nói xong thì không nghe tiếng gì nữa, hình như lại đi tiếp.

Chung Nhất Hào thò đầu ra nhìn lên, quả nhiên không thấy bóng dáng Cốc Hàn Hương, trong lòng lo lắm, đề tụ chân khí leo lên đỉnh núi.

Một cơn gió lạnh thốc vào mặt, Chung Nhất Hào bất giác rùng mình một cái, đỉnh núi này lạnh

không gì sánh được, so với khí hậu ấm áp phía dưới giống như có hai mùa khác nhau, cái lạnh khiến cho đầu óc người ta tỉnh táo, đưa mắt nhìn xa, khắp nơi đều là băng tuyết, vẫn không thấy Cốc Hàn Hương, y lại không dám kêu lớn, trong lòng chỉ biết lo lắng.

Đột nhiên có tiếng băng tuyết chạm nhỏ vào nhau truyền đến, âm thanh ấy thấp lạ thường, nếu không phải Chung Nhất Hào mang trên người võ công thượng thừa, tai thính mắt tinh hơn người khác, quả thực khó mà nghe được.

Y tìm về nơi phát ra âm thanh, băng qua một tảng đá, quả nhiên thấy Cốc Hàn Hương quỳ xuống đất, không ngừng dùng tay cào tuyết.

Trên người nàng không hề mang theo một thứ binh khí gì, hai tay đã trầy xước, lúc này lại còn dùng tay cào băng tuyết, biết có đau đớn đến mức nào, huống chi trên đỉnh núi tuyết này, gió lạnh thổi đến thấu xương, ngón tay của nàng đã tê cứng, tuyết moi lên càng lúc càng ít.

Chung Nhất Hào thấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng máu đã cảy đầm đìa, không cách nào nén được, bước tới phía bên Cốc Hàn Hương, hỏi:

"Phu nhân, phu nhân cào tuyết làm gì?".

Cốc Hàn Hương sững ra rồi mỉm cười, nói:

"Ta muốn xây một căn nhà ở đây".

Chung Nhất Hào nhủ thầm:

"Té ra nàng đã biết mình đột nhiên xuất hiện, không hề có ý trách cứ, nếu sớm biết như vậy, mình hiện thân cho rồi". Miệng thì nói:

"Phu nhân muốn dùng băng tuyết để xây nhà ư?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ư! Ta phải đặt đại ca trong căn nhà tuyết này, lúc nhớ chàng, có thể đến gặp chàng".

Chung Nhất Hào tuy trong lòng buồn cười, nhưng không dám để lộ ra ngoài, nghiêm mặt nói; "Đôi tay của phu nhân đang bị thương rất nặng, phải nghỉ ngơi một lát, chuyện đào tuyết cứ để cho thuộc hạ làm cho phu nhân!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Thôi được, ta cũng quả thực rất mệt".

Chung Nhất Hào tháo thanh miến đao ở eo xuống, bắt đầu đào tuyết, công lực của y thâm hậu, lại có binh khí trong tay, cho nên trong khoảnh khắc đã đào được một đống tuyết lớn.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Cốc Hàn Hương ngồi dựa lên tảng đá, hai mắt khép hờ, tựa như đang ngủ say.

Chung Nhất Hào gọi liền hai tiếng phu nhân, nhưng đều không nghe Cốc Hàn Hương trả lời, không khỏi có lòng nghi ngờ, bước đến bên cạnh Cốc Hàn Hương, lấy hết can đảm, đưa tay sờ lên đỉnh môn của nàng.

Chỉ thấy như sờ vào tuyết, trong lòng kinh hãi, té ra gió lạnh đã thổi vào, khiến cho người nàng như đông cứng đi, Chung Nhất Hào ngửa mặt hít một hơi, trấn tĩnh tinh thần, đưa tay sờ vào ngực trước của nàng, thấy hơi ấm vẫn còn, tim vẫn đập.

Y cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà ngày đêm y vẫn hằng mong nhớ,một nỗi xao xuyến dâng lên trong lòng không thể kìm chế được, y mất tự chủ, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên khuôn mặt lạnh lẽo ấy.

Y trong lòng tuy biết rõ Cốc Hàn Hương đã lạnh cóng đến mức cả tri giác, dù cho hôn nàng ngàn lần, vạn lần, nàng vẫn không hề hay biết. nhưng bình thường tấm lòng tôn kính đối với nàng quá sâu, hôn xong thì lập tức cảm thấy đã phạm phải tội lớn, trong lòng hổ thẹn, giơ tay tát bôm bốp vào mặt.

Y tuy tự phạt mình, nhưng ra tay lại rất nặng, tát hai cái xong, trên mặt vẫn còn cảm thấy đau, nhưng thần trí vốn mê loạn đã tỉnh táo nhờ hai cái tát ấy, nhủ thầm:

"Nàng lúc này hơi thở chỉ còn thoi thóp, sao không mau nghĩ cách cứu nàng". Một ý nghĩ ấy lướt qua, lập tức những tạp niệm khác không còn nữa, đưa tay bế thân người của Cốc Hàn Hương mau chóng nhảy vọt xuống.

Võ công của y cao cường, đi lại rất nhanh chóng, trong khoảnh khắc, đã xuống dưới đỉnh núi, tìm một sơn cốc khuất gió, đặt Cốc Hàn Hương xuống, đề tụ chân khí, xoa bóp trên người của nàng.

Trên đỉnh núi này lạnh vô cùng, gió lạnh thấu xương, nhưng trong sơn cốc thì rất ấm áp, thời gian mà Cốc Hàn Hương bị tê cóng không dài, lại có chút nền tảng võ công, sau một hồi xoa bóp thì từ từ tỉnh dậy.

Chỉ nghe nàng thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt ra.

Chung Nhất Hào và đôi mắt xinh đẹp ấy tiếp xúc với nhau, lập tức giật mình thối lui, vội vàng nói:

"Phu nhân, xin hãy thứ tội cho thuộc hạ phóng túng ...".

Nào ngờ Cốc Hàn Hương mỉm cười, không hề giận mà nói rằng:

"Ngươi trong lòng sợ điều gì?".

Chung Nhất Hào sững người, nói:

"Phu nhân lạnh cóng ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Không cần phải nói nữa, ngươi vì cứu ta, ta không trách ngươi, trong lòng ngươi sợ điều gì?".

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân lòng dạ như biển khơi, thuộc hạ cảm kích không nguôi".

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, nói:

"Lời của ngươi sao kỳ lạ đến thế? Ngươi đã cứu mạng ta, ta phải cảm kích ngươi mới phải, tại sao ngươi lại cảm kích ta?".

Chung Nhất Hào nói:

"Điều này, điều này ...".

Cốc Hàn Hương ngồi dậy, chỉ tảng đá bên cạnh mình, nói:

"Đến đây, ngồi xuống đây, ta có chuyện muốn nói với ngươi".

Chung Nhất Hào cung kính bước tới, y theo lời ngồi xuống, nói:

"Phu nhân có điều gì dạy bảo?".

Cốc Hàn Hương đột nhiên rơi nước mắt, buồn bã thở dài, hỏi:

"Đại ca của ta là người tốt hay kẻ xấu?".

Chung Nhất Hào nói:

"Hồ minh chủ có tấm lòng cứu nhân độ thế, không màng đến danh dự bản thân, mạo hiểm cứu người, tấm lòng thiện lương ấy không ai có thể bì kịp".

Cốc Hàn Hương đột nhiên bật khóc, vừa khóc vừa nói:

"Nhưng chàng đã chết, ta không thấy chàng giết một nào, làm chuyện xấu nào, nhưng trời cao sao không để cho chàng sống trên đời này?".

Nàng vừa nói vừa khóc, mà khóc thì rất thê lương, Chung Nhất Hào thấy nàng khóc thì lòng dạ rối bời, không biết xử lý thế nào, thộn mặt ra ở đó, một hồi sau mới khuyên rằng:

"Minh chủ đã chết, phu nhân khóc cũng chẳng ích gì, chúng ta hãy tìm cách báo thù cho người mới phải".

Cốc Hàn Hương đột nhiên nín lặng, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn sao trời lấp lánh, lặng lẽ không nói.

Chung Nhất Hào ngưng thần nhìn tới, chỉ thấy vẻ mặt của nàng thây đổi bất định, lúc thì hai chân mày nhíu lại, lúc thì hoang mang, tựa như có một vấn đề lớn lao bắt buộc nàng phải suy nghĩ.

Trong thời gian một bữa cơm, đột nhiên chỉ nghe nàng mạnh mẽ nói:

"Ngươi nói không sai, ta sẽ tìm cách báo thù cho đại ca, ta phải giết hết những kẻ đã gây tổn hại cho đại ca, ta phải biết chàng đã chết trong tay kẻ nào".

Từng câu từng chữ như phóng ra từ cổ họng của nàng, nàng đã dùng hết tất cả khí lực của mình để nói ra câu ấy, khiến người nghe phải giật mình.

Chung Nhất Hào chỉ cảm thấy đầu hơi choáng, nói:

"Chuyện báo thù cho minh chủ, không phải là một sớm một chiều, phu nhân phải bảo trọng sức khỏe, tính kế lâu dài".

Cốc Hàn Hương đột nhiên quay mặt lại, đưa mắt nhìn Chung Nhất Hào, hỏi:

"Trong Mê Tông Cốc chúng ta có ai có thể báo thù cho minh chủ?".

Lời ấy hỏi quá bất ngờ, Chung Nhất Hào trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

"Điều này thì rất khó nói".

Cốc Hàn Hương thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Ngươi có thể không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Nếu chỉ dựa vào võ công, thuộc hạ tự biết không đủ sức báo đại thù của minh chủ".

Cốc Hàn Hương đột nhiên như hiểu ra kêu à một tiếng, nói:

"Đúng rồi! Võ công của đại ca ta cao cường như thế, vẫn không thể nào thắng được bọn hòa thượng, đại sĩ ấy, võ công của ngươi kém hơn đại ca nhiều, cho nên khó mà thắng được bọn họ".

Chung Nhất Hào nhẹ thở dài nói:

"Thuộc hạ tuy không đủ sức thắng người của phái Thiếu Lâm, Võ Đang nhưng những nhân vật trong chốn lục lâm có thể thắng được hai phái, chỉ e không tìm được mấy người".

Cốc Hàn Hương nói:

"Hoắc Nguyên Kha có thể không?".

Chung Nhất Hào tính tình lạnh lùng kiêu ngạo, bị mấy lời của Cốc Hàn Hương nói khích, hào tình tráng khí trỗi dậy, cười lạnh một tiếng, nói:

"Hoắc Nguyên Kha võ công chưa chắc mạnh hơn thuộc hạ, phu nhân nếu không tin, thuộc hạ sẽ cùng y dắt theo quần hào trong Mê Tông Cốc, quyết chiến một trận".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chao ôi! Nói như thế, trong Mê Tông Cốc chúng ta, người có bản sự nhất chắc là ngươi".

Chung Nhất Hào nói:

"Thuộc hạ tuy không đủ sức thắng cao thủ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, nhưng tin rằng trong Mê Tông Cốc chúng ta ngoài Hồ minh chủ, không ai đủ sức khiến cho tại hạ tâm phục".

Cốc Hàn Hương đột nhiên đứng dậy, dịu dàng nói:

"Ngươi có chịu giúp ta báo thù cho đại ca hay không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân có lệnh, muôn chết không từ".

Cốc Hàn Hương thở một hơi, cười rằng:

"Chỉ cần ngươi thực lòng giúp ta báo thù cho đại ca, ta quyết không để cho ngươi thiệt thòi ...".

Chung Nhất Hào cũng không biết mừng hay lo, sững người ra một lúc rồi mới nói:

"Thuộc hạ những mong đi theo phu nhân, dù cho có tan xương nát thịt cũng cam lòng ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đừng nói nữa, ta biết ngươi luôn đối xử tốt với ta, đúng không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân xinh đẹp tuyệt trần, trên đời có một không hai, tại hạ nếu không vì sắc đẹp của phu nhân quyến rũ, quyết không khuất phục dưới người khác".

Ánh mắt của Cốc Hàn Hương di chuyển, trong khoảng sát na, vẻ đẹp như thiên sứ của nàng đã trở thành một vưu vực ở chốn nhân gian, nhoẻn miệng cười một cái, nói:

"Ta có đẹp như ngươi nói hay không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Còn hơn thế nữa, thuộc hạ miệng lưỡi khô khan, lời khó đạt ý, dù có ngàn vạn câu ca tụng, cũng không thể nào miêu tả hết vẻ đẹp của phu nhân".

Cốc Hàn Hương giơ tay phải vốn đã mệt mỏi, đầy vết máu, sửa lại mái tóc, nói:

"Ta chưa bao giờ chú ý đến sắc đẹp của mình, chả lẽ nhanh sắc có thể khiến cho người ta siêu lòng hay sao?".

Câu nói của nàng như là tự nói, như tự hỏi mình, ánh mắt đầy vẻ mê hoặc, tựa như nàng đột nhiên biết được sắc đẹp của mình có thể khiến cho đàn ông siêu lòng.

Chung Nhất Hào thở nhẹ một tiếng, hỏi:

"Phu nhân nghĩ gì?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta đang nghĩ sắc đẹp của một người, ngoại trừ cho người ta thưởng thức, không biết có tác dụng gì khác?".

Chung Nhất Hào lặng lẽ không nói, chậm rãi thối lui hai bước, nói:

"Tay của phu nhân đã bị thương rất nặng, phải chữa trị để khỏi chuyển biến xấu!".

Cốc Hàn Hương tựa như bất ngờ nghĩ ra chuyện lớn lao gì quay mặt qua, nhìn Chung Nhất Hào nói:

"Ngươi vẫn thương che mặt, chắc là mặt mũi xấu xí phải không?".

Chung Nhất Hào hơi run rẩy, nói:

"Phu nhân muốn nhìn mặt thật của thuộc hạ?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Nếu mặt ngươi có khuyết điểm gì, vậy thì không cần nhìn nữa, nếu ta thấy được, trong lòng ngươi chắc chắn sẽ khó chịu".

Chung Nhất Hào cười lớn nói:

"Trong thiên hạ này không ai vừa mắt ta, cho nên thuộc hạ không muốn cho thiên hạ biết mặt thật". Rồi đột nhiên giở tay, lột khăn che mặt ra.

Trong khoảng sát na y đưa tay lên lột khăn che mặt, Cốc Hàn Hương đột nhiên quay mặt đầu đi, nói:

"Không cần lấy khăn che mặt xuống nữa, ta không cần nhìn".

Chung Nhất Hào hạ giọng cười:

"Mời phu nhân quay mặt lại xem thử! Ngoài cha mẹ, ân sư, phu nhân là người đầu tiên thấy mặt thật của thuộc hạ.

Cốc Hàn Hương chậm rãi xoay mặt lại, chậm rãi đưa ánh mắt lên mặt Chung Nhất Hào.

Khi nàng chậm rãi nhìn, tim bắt đầu đập mạnh, gió đêm thổi nhẹ lên mái tóc của nàng, nàng chợt thở mạnh, rõ ràng trong lòng nàng rất căng thẳng.

Trong tưởng tượng của nàng, Chung Nhất Hào chắc là có khuyết điểm lớn lắm, cho nên suốt ngày phải đeo mạng che mặt, nếu không phải chột một mắt thì nhất định thiếu mất một lỗ tai, hoặc là trên mặt có nhiều vét sẹo.

Nào ngờ sự tình hoàn toàn ngoài ý của nàng, Chung Nhất Hào rõ ràng là người ngũ quan đoan chính, mặt mũi tuấn tú, sự bất ngờ ấy khiến cho nàng kêu lên thất thanh, đứng sững ra, rồi đột nhiên cất giọng cười, nói:

"Té ra ngươi lại đẹp như thế! Tại sao suốt ngày ngươi phải che mặt?".

Chung Nhất Hào cười:

"Thuộc hạ che mặt chỉ là không muốn cho người đời biết mặt thật, nhưng giờ đây lại có tác dụng

khác".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên hỏi:

"Tác dụng gì?".

Chung Nhất Hào trầm ngâm một lúc, nói:

"Đồng đạo trong võ lâm, người biết mặt thật của thuộc hạ rất ít, nếu thuộc hạ bỏ khăn che mặt đi, thì không ai biết được thuộc hạ nữa".

Cốc Hàn Hương cười:

"Ta đã hiểu, sau này chúng ta đi với nhau, người khác sẽ không nhận ra ngươi là ai!".

Chung Nhất Hào giật thót mình, nói:

"Phu nhân ..." lời muốn nói nhưng nghẹn lại ở cổ họng, lo đến nỗi mặt đỏ tía nói không ra lời.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Ngươi sao thế? Sao không nói nữa?".

Chung Nhất Hào nói:

"Thuộc hạ không dám nói tiếp".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tại sao?".

Chung Nhất Hào nói:

"Mạo phạm phu nhân thì thế nào?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đừng lo, ngươi hãy cứ nói! Dù có mắng ta, ta cũng không tức giận".

Chung Nhất Hào nói:

"Nếu phu nhân chấp nhận cho thuộc hạ mãi mãi đi theo, thuộc hạ sẽ bỏ tấm khăn này, không bao giờ che mặt nữa".

Cốc Hàn Hương sững người ra, nói:

"Ngươi vẫn thương đi theo ta ..." đột nhiên khó nói tiếp, chỉ cười.

Chung Nhất Hào từ lần đầu tiên gặp Cốc Hàn Hương thì bị quyến rũ bởi dung nhan tuyệt thế của nàng, cam chịu thần phục dưới trướng của Hồ Bách Linh, đã dùng tấm lòng trung để lấy lòng tin của Hồ Bách Linh, chính là vì muốn được gần gũi nàng, lúc này đối diện với người ngọc, bốn bề đều thanh vắng, làm sao có thể kìm chế được tấm lòng ngưỡng mộ đã ghi tâm khắc cốt, đột nhiên đưa tay chụp lấy tay trái của Cốc Hàn Hương ...

Nhưng vừa nắm bàn tay của nàng, đột nhiên lại cảm thấy hành động này quá lỗ mãng, lại buông ra, thối lui hai bước, cúi đầu không dám nhìn Cốc Hàn Hương nữa.

Y nghĩ bụng, Cốc Hàn Hương nhất định sẽ nổi giận, mắng xong vài câu rồi sẽ đánh cho mình một trận, sau đó không thèm ngó đến nữa ...

Nhưng chuyện trên đời thương bất ngờ, chỉ thấy cánh tay trắng như tuyết đưa tới, trong tai vang lên giọng nói ngọt ngào của Cốc Hàn Hương:

"Ngươi có thích nắm tay ta không?".

Chung Nhất Hào bàng hoàng nói:

"Thuộc hạ một lúc lỗ mãng, muôn lần mong phu nhân tha thứ!" ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, thần tình rất kỳ lạ.

Lúc này, y vẫn chưa che mặt, khuôn mặt đỏ ửng.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, chậm rãi đưa bàn tay ngà ngọc, đặt lên tay Chung Nhất Hào, nói:

"Tay ta đã bị thương, vừa dơ vừa đau, ngươi nắm cổ tay cũn như thế".

Chung Nhất Hào ngửa mặt lên nhìn trời, nói:

"Ta có nằm mơ không?".

Chung Nhất Hào chậm rãi đưa ra, nắm lấy cổ tay ngà ngọc của Cốc Hàn Hương, chỉ cảm thấy mịn màng vô cùng, tim đập mạnh, nói:

"Được phu nhân chiếu cố như thế này, Chung Nhất Hào chết cũng không hối tiếc".

Cốc Hàn Hương chỉ cảm thấy y nắm năm ngón tay của mình, không ngừng run lên, trong lòng bàn tay xông ra một luồng nhiệt khí, lòng cũng hơi xao xuếy, cười rằng:

"Sao tay ngươi run thế?".

Chung Nhất Hào nói:

"Ta ... trong lòng quá vui".

Cốc Hàn Hương chậm rãi rút tay ra khỏi Chung Nhất Hào, hỏi:

"Ngươi có mệt không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Không mệt, phu nhân có chuyện gì xin hãy cứ căn dặn.

Cốc Hàn Hương rút tay ra khỏi tay không xong, chậm rãi bước ra chỗ cửa cốc, gió núi thổi mạnh làm tóc nàng tung bay, rõ ràng nàng đã mượn gió núi để xua đuổi sự xao xuyến trong lòng của mình.

Chung Nhất Hào bước đến gần nàng, lo lắng nói:

"Gió núi thổi mạnh, phu nhân hãy vào phía trong tránh gió!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta không cần".

Chung Nhất Hào lặng lẽ một hồi, chép miệng:

"Phải chăng phu nhân đang giận hành động phóng túng của thuộc hạ?".

Cốc Hàn Hương đột nhiên quay đầu, nói:

"Đừng hỏi nữa được không?".

Chung Nhất Hào hơi sững người, thối lui hai bước, lòng nhủ thầm:

"Lòng dạ đàn bà quả là khó đoán, nàng chợt vui chợt buồn như thế này, thật không biết đâu mà lần".

Y nào biết Cốc Hàn Hương lúc này đang bồi hồi giữa bờ vực vạn trượng, cái chết của Hồ Bách Linh là một sự đả kích to lớn đối với nàng, khiến cho nàng bắt đầu hoài nghi về sự thiện lương.

Tâm hồn thuần khiết của nàng đã hoài thai sự thù hận.

Gió núi thổi làm cho nàng tỉnh táo, nhưng không thể nào xua đuổi lửa giận phục thù của nàng.

Một hạt giống phục thù đã gieo trong lòng nàng bắt đầu nẩy mầm, lớn lên, mau chóng thay đổi nàng. Hạt giống ấy được tưới mát bằng sự bi thương, phẫn nộ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn bầu trời vô tận, lẩm bẩm:

"Ta phải báo thù cho đại ca, ta phải giết hết kẻ thủ đã giết đại ca, ta phải dùng hàng trăm hàng ngàn mạng để bù đắp cái chết của đại ca ...".

Đột nhiên một ý nghĩ khác lướt qua đầu nàng nhanh như điện xẹt, võ công của đại ca cao cường như thế, anh hùng như thế, nhưng chàng vẫn chết trong tay của người khác, chút ít võ công của mình làm sao có thể báo thù cho chàng? Nhưng chỉ thấy trong lòng càng đầy thù hận, một ngày còn sống thì còn có hy vọng báo thù cho đại ca, nghĩ đến chỗ đau lòng thì bất giác òa khóc lên.

Chung Nhất Hào đứng một bên, thấy nàng lẩm bẩm một hồi thì đột nhiên òa khóc, trong lòng cảm thấy rất ngạc nhiên.

Y đối với nàng từ yêu snag kính, từ kính sang sợ, không dám nhiều lời. Tiếng khóc như ai như oán, tựa như rất đau lòng, chỉ e ảnh hưởng đến sức khỏe của nàng, nén không được bước tới khuyên rằng:

"Phu nhân, đêm lạnh sương nặng, gió núi thổi mạnh, phu nhân sẽ bệnh mất ...".

Cốc Hàn Hương đột nhiên quay lại, khóc rằng:

"Đại ca đã chết, ta sống trên đời này còn có ý nghĩa gì, chi bằng sớm chết cho xong, sống làm phu phụ, chết chung cùng mộ ...".

Chung Nhất Hào đột nhiên cảm thấy trong lòng chua chát, khẽ ho nhẹ một tiếng, nói:

"Đừng nên nói như vậy, phu nhân bớt đau buồn, giữ lại thân mình để ngày sau tìm cách báo thù cho Hồ minh chủ".

Cốc Hàn Hương đưa tay phải quẹt nước mắt trên mặt hỏi:

"Võ công của chúng ta không bằng đại ca, làm sao có thể báo thù cho chàng?".

Chương 16: Ngọn Lửa Phục Thù Đốt Cháy Lòng Băng

"Chuyện báo thù cho minh chủ, tuy là cần người có võ công cao cường, nhưng cũng không phải chỉ có một cách là dùng võ công, mới có thể làm được, hiện nay Thiếu Lâm, Võ Đang là hai phái lớn trong võ lâm, người có thể kháng cự lại hai phái này rất ít, nếu muốn báo thù cho minh chủ, cần phải đi con đường khác, nếu như muốn dùng võ công để tiêu diệt người của hai phái này, chỉ e chuyện này mãi mãi không thể làm được!

Cốc Hàn Hương ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao, trâm tư một lúc lâu, đột nhiên chậm rãi nói:

"Ta phải báo thù cho đại ca, hễ còn sống là phải báo thù, dù cho tâm nguyện này mãi mãi không có ngày đạt được, nhưng ta cũng phải gắng gượng hết sức mình, dù cho thịt nát xương tan cũng không tiếc".

Lời nói của nàng đầy sự kiên quyết.

Chung Nhất Hào thở dài, muốn nói nhưng thôi.

Cốc Hàn Hương ánh mắt long lanh, mặt lộ vẻ kiên nghị chưa từng có, chầm chậm quay đầu lại, ánh mắt nhìn lên mặt Chung Nhất Hào, lạnh lùng hỏi:

"Ngươi thở dài điều chi? Phải chăng trong lòng đã sợ?".

Chung Nhất Hào nói:

"Dù có báo thù được cho minh chủ hay không, thuộc hạ vẫn mong suốt đời đi theo phu nhân, đợi nghe sai khiến, chết cũng không oán trách".

Cốc Hàn Hương đang lạnh lùng, đột nhiên mỉm cười, nói:

"Tại sao ngươi chịu giúp ta như thế? Phải chăng là vì nhan sắc của ta?".

Nàng thiên sứ sắc đẹp tuyệt luân này đã bắt đầu thay đổi, thay đổi một cách kinh người, dù rằng cách nói chuyện hay con người của nàng đều phát ra một sức mạnh chúa tể, nàng đã bắt đầu bỏ đi sự dịu dàng, sự nhu mì, không chịu khuất phục dưới sự sắp sếp của vận mệnh, tình yêu mãnh liệt đã đốt lên ngọn lửa thù hận, giúp cho nàng kiên cường, nàng không những đã nắm giữ bản thân mình, mà còn phải làm chúa tể của người khác, khiêu chiến với vận mệnh ...

Chung Nhất Hào không ngờ nàng lại hỏi câu ấy, sững sờ rồi nói:

"Điều này, điều này ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đừng điều này điều nọ nữa, ngươi hãy mạnh dạn nói, ta đã hỏi ngươi, có nói sai cũng không sao ..." nàng tựa như chưa nói hết lời, lại nói tiếp:

"Nhưng ngươi phải nói ra lời từ gan ruột, không được lừa gạt ta". Nói xong, thì ánh mắt vẫn nhìn về Chung Nhất Hào không chớp, trên mặt lộ vẻ nôn nóng.

Nàng bắt đầu trắc nghiệm bản thân, xem thử có dùng sắc đẹp trời phú để nắm giữ vận mệnh của người khác được không.

Từ thiên sứ chuyển sang tà ác, nàng tựa như đã cảm giác được rằng sắc đẹp là sức mạnh duy nhất mà nàng có thể dùng, nhưng nàng không biết sức mạnh ấy lớn bao nhiêu, Chung Nhất Hào là đối tượng đầu tiên để nàng trắc nghiệm sắc đẹp đầy ma lực của mình.

Chung Nhất Hào bị nàng nhìn như thế, bất giác cúi đầu, y vốn cảm thấy rằng mình là người bảo vệ cho nàng, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt của nàng, y đột nhiên cảm thấy yếu đuối, vẻ đẹp của nàng khiến cho y trở thành một kẻ bị chinh phục, y lung túng bảo:

"Thuộc hạ không dám ...".

Cốc Hàn Hương mỉm cười hỏi:

"Có phải ngươi đã bị sắc đẹp của ta mê hoặc hay không?".

Chung Nhất Hào im lặng một hồi rồi nói:

"Phu nhân có nhan sắc tuyệt trần, kẻ ngất ngây vì nhan sắc của phu nhân, đâu chỉ một mình thuộc hạ!".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"Lời này có thực không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Muôn ngàn lần đều đúng, chữ nào cũng từ gan ruột".

Cốc Hàn Hương hít một hơi nói:

"Nếu quả thực như thế thì rất tốt".

Chung Nhất Hào nghe xong thì hơi bất ngờ, ngạc nhiên hỏi:

"Tốt cái gì?".

Cốc Hàn Hương không trả lời mà hỏi rằng:

"Ngươi giò đây có mệt không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Không mệt, phu nhân có chuyện gì?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chúng ta lên đỉnh núi chôn thi thể của đại ca!".

Rồi bước về phía trước.

Nàng vẫn chưa hết mệt nhọc, tinh thần và sức lực đã xuống dốc, trèo được mấy chục trượng thì cảm thấy không đủ sức nữa, cứ thở dốc, lúc trèo lên thì trông rất yếu đuối.

Chung Nhất Hào vội vàng đến sát bên nàng nói:

"Phu nhân, có cần thuộc hạ đỡ không?".

Cốc Hàn Hương quay đầu mỉm cười, chầm chậm đưa tay bám vào vai Chung Nhất Hào, dịu dàng nói:

"Ta quả thực rất mệt, đi không nổi nữa, tốt nhất ngươi hãy bế ta lên".

Chung Nhất Hào nghe thế thì sững sờ, vui mừng nói:

"Phu nhân xin thứ cho thuộc hạ phóng túng". Rồi một tay ôm ngay eo Cốc Hàn Hương, tung mình vọt lên phía trên đỉnh núi.

Nàng tựa như có ý muốn biểu hiện một chút thành tựu công phu khinh công của mình, một hơi đã vọt lên đỉnh núi cao cả trăm trượng.

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, khen rằng:

"Thuật khinh công của ngươi, ngoài đại ca ta ra, ta thấy ngươi là người giỏi nhất".

Chung Nhất Hào cười nói:

"Phu nhân đã quá khen".

Cốc Hàn Hương chậm bước đến bên thi thể của Hồ Bách Linh, ngồi xuống, hạ giọng cầu khấn:

"Hương hồn đại ca nếu có linh thiêng, hãy giúp muội báo thù cho huynh". Rồi đột nhiên cảm thấy có nỗi hổ thẹn dâng lên trong lòng, thầm nhủ rằng:

"Xương cốt của đại ca chưa lạnh, mình đã để cho người ta ôm ấp, làm sao đối mặt với chàng ...".

Yù nghĩ ấy vừa hiện lên đã biến mất, mau chóng bị ngọn lửa phục thù xua đuổi.

Chung Nhất Hào bước tới, lạy ba lạy về phía thi thể của Hồ Bách Linh, tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng y cảm thấy hổ thẹn với nhân vật anh hùng lòng dạ nhân từ này, chỉ cảm thấy bàng hoàng bất an, muốn mượn mấy lạy này để giảm đi nỗi áy náy trong lòng.

Bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của Cốc Hàn Hương:

"Ngươi hãy chôn thi thể của đại ca ta dưới băng tuyết!". Giọng nói tuy dịu dàng đến động lòng người, nhưng trong ngôn từ lại hàm chứa quyền uy của mệnh lệnh.

Chung Nhất Hào chậm rãi đứng dậy, tháo thanh miến đao ở eo ra, bắt đầu đào bới, một lúc sau đã đào được một hố băng rất sâu.

Chung Nhất Hào đặt thanh miến đao xuống đất, ôm thi thể của Hồ Bách Linh bỏ vào trong hố băng, tung mình nhảy vọt lên, đang định lắm băng xuống, đột nhiên Cốc Hàn Hương kêu:

"Khoan đã, ta phải xuống đó nhìn đại ca lần nữa". Chậm rãi bước tới, tung mình vọt xuống dưới hố, hạ giọng kêu:

"Đại ca". rồi cúi người đưa tay sửa sang quần áo cho chàng.

Khi ngón tay chạm vào ngực chàng, thấy có một vật tròn tròn, lấy ra xem thì đó là một viên ngân cầu to khoảng bằng một trái long nhãn, trên viên ngân cầu này tựa như có khắc hoa văn, đáng tiếc là trong đêm tối, không thấy rõ đó là hình điêu khắc gì? Trong lòng thầm nhủ:

"Đại ca không để lại cho mình di vật gì, viên ngân cầu này trông rất hay, chi bằng cứ giữ lấy nó, ngày sau khi nhớ đến chàng có thể lấy ra ngắm nhìn". Rồi tiện tay bỏ viên ngân cầu vào trong túi, sửa sang xong quần áo trên người Hồ Bách Linh thì nhảy vọt ra khỏi hố tuyết.

Chung Nhất Hào nói:

"Có thể lấp băng chưa?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Có thể lấp".

Chung Nhất Hào đẩy băng xuống, không bao lâu thì đã lắp đầy hố băng.

Cốc Hàn Hương chỉ về một một gốc tùng cách đó mấy trượng nói:

"Đời cây tùng ấy đến đây!".

Chung Nhất Hào nhặt thanh miến đao, cười nói:

"Nếu không có thanh miến đao này, thuộc hạ dù có giỏi hơn cũng khó chuyển gốc tùng đến đây". Rồi bước sải qua, dùng thanh miến đao moi quanh gốc tùng rồi nhổ cả gốc lẫn rễ lên.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Hãy trồng xuống bên cạnh thi thể của đại ca ta, ngày sau ta sẽ dễ dàng tìm thấy nơi chôn chàng".

Đạo nhân im lặng không nói, lại đào một cái lỗ rồi chôn gốc tùng xuống bên cạnh thi thể của Hồ Bách Linh.

Võ công của y tuy giỏi, nhưng đang vừa đói vừa lạnh, liên tục làm nhiều chuyện như thế này, cũng có chút mệt nhọc, nên hơi thở dốc.

Cốc Hàn Hương đợi y trồng xong gốc tùng, chậm rãi bước tới, đưa mắt nhìn quanh, nhoẻn miệng cười, nói:

"Ngươi đã cực khổ! Có cảm thấy mệt không".

Chung Nhất Hào hít một hơi dài, cười:

"Tuy có chút mệt, nhưng không đáng lo, nghỉ một lát thì sẽ khỏe lại, nơi này khí hàn gió lạnh, phu nhân không nên ở lâu". Chàng biết nội công của nàng không có nền tảng, dưới tiết trời lạnh lẽo thế này, khó chịu được bao lâu.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Khi ta bế đại ca, không hề cảm thấy lạnh lẽo, giờ đây có chút giá lạnh, chúng ta mau xuống núi!" rồi bước đi về phía trước.

Chung Nhất Hào đuổi theo hạ giọng nói:

"Có cần thuộc hạ bế phu nhân xuống không?".

Cốc Hàn Hương quay đầu lại mỉm cười rồi gật nhẹ.

Lúc trước lòng dạ nàng thanh khiết, tuy nhan sắc tuyệt thế, nụ cười làm người ngất ngây, nhưng khi cười chỉ đẹp chứ không lẳng lơ, người khác dù cho mê mẩn trước nụ cười của nàng, cũng chỉ cảm thấy nàng xinh đẹp đáng yêu, quyết không dám nổi lên lòng tà ...

Nhưng trong một đêm ngắn ngủi này, tấm lòng thanh khiết của nàng đã bị ngọn lửa phục thù mãnh liệt che lấp, lòng dạ của nàng trở nên đen tối, khi quay đầu lại mỉm cười, nụ cười ấy vừa đẹp mà vừa lẳng, khiến cho người ta phải giật mình.

Chung Nhất Hào bị cuốn hút bởi nụ cười câu hồn đoạt phách ấy, sững người ra rồi đột nhiên đưa hai tay ôm chắc lấy eo của Cốc Hàn Hương.

Hành động xuất phát từ tà niệm ấy của y, không những nhanh chóng, mà còn mạnh mẽ dị thường, không hề có ý tiếc ngọc thương hoa.

Cốc Hàn Hương bị y ôm chặt ngay eo, đau đến nỗi kêu lên một tiếng, nói:

"Ngươi hãy nhẹ tay một chút!".

Rồi vùng mạnh ra.

Nhưng đôi tay của Chung Nhất Hào rất mạnh mẽ, nàng tuy ráng gắng gượng vùng vẫy, nhưng khó thoát ra được, chỉ cảm thấy một nỗi uất ức dâng lên trong lòng, ngã vào người Chung Nhất Hào, khóc òa lên.

Sự thay đổi này quá bất ngờ đối với Chung Nhất Hào, trong nhất thời lòng dạ bàng hoàng, không biết thế nào mới phải, sững người ra một lúc, đột nhiên cảm thấy người buốt giá, biết không nên ở lâu nơi này, trước tiên bế nàng xuống đỉnh núi, tìm một nơi tránh gió rồi nói tiếp. Yù nghĩ ấy vừa lướt qua, cũng không nói gì, bế Cốc Hàn Hương phóng thẳng xuống đỉnh núi.

Cốc Hàn Hương tựa như đao thương vô hạn, chỉ khóc to chứ không hỏi Chung Nhất Hào định đưa nàng đi đâu.

Chung Nhất Hào chạy một mạch xuống khỏi đỉnh núi, bế Cốc Hàn Hương đến một nơi khuất gió, đặt xuống rồi nói:

"Phu nhân đừng khóc nữa, hành động của thuộc hạ quá vô lễ, mong được trách phạt".

Cốc Hàn Hương chầm chậm đưa tay áo, lau nước mắt trên mặt, chép miệng:

"Đó cũng chẳng phải là cái sai của một mình huynh, nếu ta không bảo huynh bế ta, cũng không đến nỗi xảy ra chuyện này".

Chung Nhất Hào đột nhiên bật cười điên cuồng:

"Tại hạ đã sớm động lòng trước nhan sắc của phu nhân, đời này kiếp này chỉ e khó kìm chế nổi ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đừng gọi ta như thế".

Chung Nhất Hào đột nhiên ngừng cười, sững người, nói:

"Vậy ta gọi phu ..." đột nhiên ngừng lại đổi giọng nói:

"Tại hạ phải xưng hô với nàng thế nào?".

Cốc Hàn Hương thở dài buồn bã, nói:

"Đại ca của ta là nhân vật anh hùng, xương cốt của chàng chưa lạnh, ta đã bội phản chàng, còn có mặt mũi nào làm thê tử của chàng, huynh vẫn cứ gọi ta là phu nhân, ta làm sao có thể ...".

Nàng hơi ngừng một lát rồi nói:

"Huynh hãy gọi tên ta! Hồ phu nhân nay đã chết, trái tim của nàng đã đi cùng đại ca yên ngủ dưới suối vàng, chỉ còn lại một cái xác không hồn mà thôi ...".

Chung Nhất Hào ngửa mặt nhìn trời, hít một hơi, lặng lẽ không nói.

Cốc Hàn Hương cười to nói:

"Chung Nhất Hào, huynh có biết tại sao muội phải sống trên đời này không, một cái xác không hồn thì dù có sống cũng đau khổ hơn chết gấp ngàn vạn lần!".

Chung Nhất Hào nói:

"Điều này tại hạ không đoán ra".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta để lại cái thân xác này, là muốn báo thù cho trượng phu, ta sẽ bất chấp thủ đoạn, giết chết những kẻ đã hãi đại ca ta, không biết huynh có chịu giúp ta hay không?".

Chung Nhất Hào trầm ngâm một lúc nói:

"Dù chết cũng không từ".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nói:

"Tại sao nói thế?".

Chung Nhất Hào cười nói:

"Tại hạ tánh tình cuồng ngạo, ngoài ân sư ra, trên đời này không có ai đáng cho tại hạ bội phục ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy tại sao huynh giúp đại ca ta, đoạt chức minh chủ lục lâm?".

Chung Nhất Hào nói:

"Vì phu nhân".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Lúc đó đại ca ta vẫn còn sống, trước kia chúng ta không hề quen nhau".

Chung Nhất Hào nói:

"Vừa mới gặp mặt đã ngất ngây trước nhan sắc của phu nhân".

Cốc Hàn Hương chép miệng:

"Nếu đại ca không chết, chả lẽ huynh cũng đối với ta như thế".

Chung Nhất Hào nói:

"Hồ minh chủ đại nhân đại nghĩa, sau khi quen biết với ngài, tại hạ sinh lòng kính ngưỡng đối với ngài ... ngài tuy rất đáng khâm phục, nhưng muốn tại hạ cam lòng nghe lệnh, đó là chuyện không thể ...".

Cốc Hàn Hương thở dài một tiếng nói:

"Ta đã hiểu, nói đi nói lại, huynh vẫn là vì ta cho nên mới nghe lời của đại ca ta".

Chung Nhất Hào nói:

"Không sai, trong đời tại hạ, chưa bao giờ động lòng trước nữ sắc, nhưng vừa mới gặp nàng, thì tinh thần đã giao động, không thể tự khống chế tình cảm của mình".

Cốc Hàn Hương đột nhiên nghiêm mặt, nói:

"Huynh đối với ta một tấm chân tình, ta cũng không muốn lừa gạt huynh, chân tình của ta đã chôn cùng với đại ca xuống dưới suối vàng, sau này chẳng thể thương yêu một ai nữa".

Chung Nhất Hào đột nhiên thở dài, buồn bã nó:

"Chả lẽ nàng đối với ta một chút tình ý cũng chẳng có sao?".

Cốc Hàn Hương nghiêm mặt nói:

"Nếu ta đối với huynh không có một chút tình ý nào, cũng không thể nói với huynh những lời này ...".

Nàng ngửa mặt nhìn bầu trời đầy sao, buồn bã nói tiếp:

"Ngưu Lang, Chức Nữ tuy một năm mới gặp nhau một lần, nhưng ngàn vạn năm sau họ vẫn có thể gặp nhau, còn ta và đại ca thì người ma khác đường, không còn ngày gặp lại nữa ...".

Chung Nhất Hào tựa như xúc động trước mối chân tình của Cốc Hàn Hương, thở dài, nói:

"Hồ minh chủ có tri kỷ như thế này, y chết xuống suối vàng nhưng cũng có thể nhắm mắt, nếu tại hạ được nàng thương yêu như thế, dù lập tức tan xương nát thịt cũng không hề nuối tiếc".

Cốc Hàn Hương cười thê lương nói:

"Niệm tình huynh chôn thi thể của đại ca, ta không muốn lừa gạt huynh, huynh hãy mau đi khỏi nơi này, còn cái ơn huynh đã chôn đại ca của ta, ngày sau ta sẽ báo đáp huynh". Chậm rãi quay người bước đi.

Chung Nhất Hào thở dài, đuổi theo nói:

"Nàng đi đâu?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta phải đi tìm người có thể giúp ta báo thù cho đại ca".

Chung Nhất Hào cười lớn nói:

"Theo tại hạ biết, trong võ lâm hiện nay, không có cao thủ nào đã từng thắng hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang ... y ngừng một lát rồi nói tiếp:

"Dù cho có, những người này đều đã mai danh ẩn tích, thâm tàn bất lộ, trời đất mênh mông, nàng

là một phụ nữ không hề có kinh nghiệm giang hồ, đi đâu mà tìm?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta đã biết phải tìm như thế nào, không cần huynh nhọc lòng".

Chung Nhất Hào đột nhiên bước tới, chặn ngang đường, nói:

"Nàng đi như thế này sao?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy phải làm thế nào?".

Chung Nhất Hào nói:

"Đường xa vời vợi, gian nan khó lường, nếu tại hạ không theo nàng, chỉ e nàng cũng khó ra khỏi núi".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Nam nữ trẻ tuổi cùng nhau đi trên giang hồ, chỉ e người khác đều coi chúng ta là một đôi tình nhân ...".

Chung Nhất Hào nói:

"Nhưng tại hạ tự hào vì điều ấy".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy thì ta sẽ khổ, người ta tưởng rằng chúng ta là một đôi tình nhân, ta làm sao có thể tìm người có võ công cao cường?".

Chung Nhất Hào sững người, nói:

"Nàng tìm bọn họ như thế nào?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Dù kẻ ấy là ai, chỉ cần có thể báo thù cho đại ca, ta sẽ gả cho y!".

Chung Nhất Hào tưởng mình nghe không rõ, sửng sốt nói:

"Cái gì?".

Cốc Hàn Hương cười:

"Trái tim của ta đã sớm xuống dưới suối vàng cùng với đại ca, thân này chỉ là một cái vỏ không hồn, ta đã không còn tình yêu nữa".

Chung Nhất Hào mặt đổi sắc, chụp lấy tay Cốc Hàn Hương, kéo một cái, thân người của Cốc Hàn Hương xoay một vòng.

Cốc Hàn Hương đã hoàn toàn thay đổi, nàng tựa như đã mạnh dạn hơn nhiều, lực kéo của Chung Nhất Hào tuy rất mạnh, nhưng nàng không hề sợ hãi.

Chung Nhất Hào kéo nàng hai vòng, tựa như khí giận đã giảm đi nhiều, buông cánh tay của Cốc Hàn Hương ra, cười lạnh nói:

"Nếu như nàng muốn đi con đường dâm tiện, tại hạ cũng chẳng còn cách nào nữa".

Cốc Hàn Hương đột nhiên mỉm cười, chậm rãi bước tới, dựa vào trong lòng Chung Nhất Hào, dịu dàng nói:

"Vừa rồi huynh chỉ cần buông tay, ta sẽ tan xương nát thịt".

Chung Nhất Hào chỉ cảm thấy một thân hình mềm mại dựa vào, nụ cười xinh đẹp ấy như hoa tươi nở rộ, da thịt chạm vào nhau, lập tức trong lòng xao xuyến, một thứ tình cảm ngọt ngào dâng lên trong lòng y.

Chỉ nghe y thở dài một tiếng, hai tay ôm chặt lấy thân hình của Cốc Hàn Hương, hai dòng nước mắt tuôn rơi, hạ giọng nói:

"Thuộc hạ nguyện làm kẻ tôi tớ, mong suốt đời đi bên cạnh nàng, nghe nàng sai khiến".

Cốc Hàn Hương cố thoát ra khỏi đôi tay của Chung Nhất Hào, nói:

"Huynh quả thật muốn đi theo ta?".

Chung Nhất Hào cảm thấy trước ngực như bị giáng một đòn rất mạnh, giọng nói có chút run rẩy:

"Mong có thể được gặp ...".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Ý ta muốn nói tìm người có thể báo thù cho đại ca, dù cho người ấy là già hay trẻ, xấu hay đẹp, chỉ cần có thể báo thù cho đại ca, ta sẽ hiến thân cho y, huynh đi theo ta như thế, khi ta gả cho người khác, trong lòng huynh không khó chịu sao? Chao ôi! Huynh đối xử tốt với ta, ta mới khuyên huynh

như thế, nếu ta không có một chút tình ý nào với huynh thì cũng không cần nói với huynh những điều này!".

Chung Nhất Hào nói:

"Đa tạ tấm lòng của nàng, nhưng tình này đã đeo đẳng mãi trong ta, một khi chia tay với nàng, người đông kẻ tây, cái khổ của nỗi mong nhớ thật khiến cho ta khó chịu nổi".

Cốc Hàn Hương cừơi rằng:

"Lòng ta đã thuộc về kẻ khác, chỉ đành phụ tấm chân tình, thân này chẳng qua chỉ là một cái xác không hồn, chả lẽ huynh chỉ yêu nhan sắc của ta hay sao?".

Chung Nhất Hào buồn bã nói:

"Rượu không làm say người mà người tự say, nhan sắc không mê hoặc người mà người tự mê hoặc, đa tạ đã khuyên nhủ, nhưng tại hã không kìm chế nỗi mình nữa".

Cốc Hàn Hương chép miệng:

"Huynh tự tìm cái khổ, ta cũng chẳng còn cách nào nữa".

Chung Nhất Hào cúi đầu trầm tư một hồi, nói:

"Cứ như thế! Trước khi nàng tìm ra người có thể báo thù cho minh chủ, tại hạ tạm thời đi theo, một là có thêm cơ hội được gẫn gũi nàng, hai là làm kẻ tôi tớ bảo vệ cho nàng".

Cốc Hàn Hương hơi trầm ngâm, nói:

"Thôi được!" rồi đưa mặt tới ...

Chung Nhất Hào vừa tiếp xúc với mặt của nàng, đột nhiên cảm thấy máu huyết trong toàn thân chảy rần rật, lại ôm Cốc Hàn Hương vào trong lòng.

Cốc Hàn Hương thấy hai mắt y đỏ rực, mặt như bốc lửa, mới giật thót người, nói:

"Chung Nhất Hào, huynh làm gì?".

Chung Nhất Hào nói:

"Nàng đã không có lòng thủ tiết, thuộc hạ phải ...".

Đột nhiên nghe một tràng cười lớn truyền đến, nói:

"Ngươi muốn làm gì? Mau buông sư tẩu của ta xuống!".

Chung Nhất Hào quay mặt nhìn qua, chỉ thấy Mạch Tiểu Minh tay cầm thanh bảo kiếm phóng tới.

Sau lưng y là Dư Diệc Lạc, Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà.

Lúc này Mạch Tiểu Minh cầm thanh kiếm bước đến gần Chung Nhất Hào, mũi kiếm chĩa về phía Chung Nhất Hào nói:

"Mau lấy binh khí ra!".

Chung Nhất Hào cũng đã từng động thủ với y, biết y kiếm thuật cao cường, nếu dùng tay không đấu với y, thì không thể kháng cự nổi, lập tức rút thanh miến đao ở eo ra, lạnh lùng nói:

"Đêm nay tốt nhất chúng ta phải phân thắng bại".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Hay lắm!" rồi đâm một kiếm đến.

Chung Nhất Hào quát lớn một tiếng, giơ ngang đao quét ra, đao và kiếm giao nhau, vang lên tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Cốc Hàn Hương đột nhiên bước về phía trước hai bước, nói:

"Các người không cần đánh nữa! Mau thu lại binh khí".

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh đều quay mặt về phía Cốc Hàn Hương, thu binh khí trong tay lại.

Chung Nhất Hào đột nhiên rút lấy chiếc khăn ở eo ra che lên mặt xoay người bỏ đi.

Dư Diệc Lạc kêu lớn:

"Chung huynh, hãy dừng bước lại trong chốc lát, huynh đệ có lời cần nói".

Chung Nhất Hào đáp mà không quay đầu lại:

"Dư huynh nếu có nhớ đến minh chủ đại nhân đại nghĩa của chúng ta, hãy chăm sóc cho phu nhân, hôm nay huynh đệ cáo biệt, ngày sau không còn gặp lại nữa". Y vừa nói vừa đi, nói đến đây thì người đã cách xa bốn năm trượng, trong màn đêm chỉ thấy thấp thoáng một bóng đen.

Cốc Hàn Hương đột nhiên cảm thấy không nên để cho y đi, cao giọng kêu:

"Chung Nhất Hào, mau dừng lại cho ta".

Bóng người ấy đột nhiên ngừng bước, từ xa nói vọng lại:

"Phu nhân có gì sai bảo?".

Cốc Hàn Hương cao giọng nói:

"Ta có lời muốn nói với huynh". Chậm rãi bước đến.

Vạn Ánh Hà sợ nàng gặp bất trắc, cúi người nhặt thanh bảo kiếm chạy theo.

Cốc Hàn Hương nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại nói:

"Đừng theo ta".

Vạn Ánh Hà sững người, chỉ đành ngừng bước.

Cốc Hàn Hương đột nhiên bước nhanh đến phía bên cạnh Chung Nhất Hào, giơ tay lột khăn che mặt của y xuống, chậm rãi nhắm hai mắt, môi dịu dàng nói:

"Huynh quả thực muốn bỏ đi sao?".

Chung Nhất Hào nói:

"Có đứa trẻ ấy và Dư Diệc Lạc bảo vệ, nơi này đã không cần đến tại hạ nữa".

Cốc Hàn Hương mỉm cười:

"Đứa trẻ ấy chẳng qua chỉ mười ba tuổi, chẳng hiểu gì chuyện đời, huynh tức giận với hắn làm gì?".

Rồi hôn nhẹ lên má Chung Nhất Hào một cái, nói tiếp:

"Giờ đây huynh có muốn đi nữa không?".

Chung Nhất Hào như ngất ngây, thở dài một tiếng:

"Không đi nữa!".

Ngay lúc ấy, Dư Diệc Lạc, Miêu Tố Lan. Vạn Ánh Hà đều đã đuổi tới.

Con người của Cốc Hàn Hương nhỏ bé, đứng đối diện với Chung Nhất Hào, hoàn toàn bị thân người của y che khuất, cũng che khuất hành động hôn lên má của nàng.

Dư Diệc Lạc bước tới, ôm quyền nói:

"Mong Chung huynh hãy nể mặt cố minh chủ, đừng làm khó phu nhân trong lúc này ...".

Y thở dài một tiếng, nói tiếp:

"Hoắc Nguyên Kha lòng dạ khó lường, đã sớm có ý muốn đọat chức minh chủ, Chung huynh ở lại nơi này, có thể khiến cho y e ngại, không dám ra tay bừa bãi, chúng ta cũng dễ dàng sắp xếp".

Chung Nhất Hào mỉm cười, nói:

"Đã như thế, huynh đệ quyết ở lại nơi này".

Dư Diệc Lạc sững người, lòng nhủ thầm:

"Kẻ này trước nay lạnh lùng kiêu ngạo, nói một không hai, thế mà hôm nay vừa khuyên đã nghe theo. Mình vốn nghĩ phải phí nhiều lời mới có thể khuyên y ở lại được, không ngờ lại dễ dàng như thế này".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn mọi người, cừơi nói:

"Chúng ta hãy mau trở về cốc!".

Miêu Tố Lan thấy nàng cười nói vui vẻ, tựa như không có gì đau buồn, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, chỉ là không tiện truy vấn, chỉ đành im lặng không nói.

Cốc Hàn Hương xoay người bước về phía trước, bọn Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà, Mạch Tiểu Minh, Dư Diệc Lạc, Chung Nhất Hào nối đuôi đi theo sau.

Bước vào Mê Tông Cốc, có không ít người nghênh đón nàng, phần lớn là thủ hạ của Chung Nhất Hào, những nhân vật lục lâm miền Giang Bắc.

Cốc Hàn Hương cũng không để ý ai đã đón nàng, cứ đi thẳng về nơi ở.

Lúc này, trời đã sáng, Chung Nhất Hào đã bịt mặt trở lại.

Trong thời gian một đêm, La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha không biết đã làm gì, mà khi vào cốc không gặp y và Lĩnh Nam Nhị Kỳ.

Cốc Hàn Hương đến trước cánh cổng tre, lòng đột nhiên do dự, không biết có nên để bọn Chung Nhất Hào vào hay không, đây là nơi khuê các của nàng.

Nàng trầm ngâm một lúc, đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt lạnh lùng, nói:

"Chung Nhất Hào, huynh hãy triệu tập người trong cốc đến Tụ nghĩa sảnh chờ ta".

Chung Nhất Hào sững người, nói:

"Phu nhân, giờ đây tình thế không rõ ràng, đợi thuộc hạ đi điều tra rồi sẽ về trả lời".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Không cần y, có thể gọi được bao nhiêu người thì tính bấy nhiêu".

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân không nên mạo hiểm, để thuộc hạ bố trí xong thì sẽ cho người mời phu nhân".

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Chung phó minh chủ nói không sai, phu nhân không nên cố chấp".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chúng ta chưa kịp bố trí, chỉ e người khác đã ra tay".

Chung Nhất Hào sững người, nhủ thầm:

"Nàng đột nhiên trở nên quyết đoán như thế này". Thế rồi trả lời:

"Thuộc hạ sẽ đi triểu tập thuộc hạ trong cốc, phu nhân hãy nghỉ ngơi một chốc". Rồi xoay người bước nhanh ra.

Cốc Hàn Hương nhìn Mạch Tiểu Minh mỉm cười, nói:

"Đệ giữ ở ngoài cốc, bất cứ ai muốn gặp ta, đều phải thông báo".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Được! nếu có người không nghe lời đệ, đệ sẽ giết y, được không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Giết y xong thì đem đầu vào gặp ta".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Nhớ rồi, sư tẩu hãy yên tâm nghỉ ngơi".

Cốc Hàn Hương bước vào trong.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà dợm bước vào trong, Mạch Tiểu Minh đột nhiên quát lớn một tiếng, rút thanh bảo kiếm trên lưng ra nói:

"Đứng lại".

Miêu Tố Lan hơi ngạc nhiên nói:

"Ngươi muốn làm gì?".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Các người không nghe lời căn dặn của sư tẩu ta lúc nãy hay sao? Bất cứ ai muốn gặp sư tẩu thì trước tiên phải thông báo cho ta một tiếng".

Miêu Tố Lan mặt đổi sắc, nói:

"Tuổi tác vẫn còn nhỏ, sao ngông cuồng quá thể?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Thế nào, nếu trong lòng không phục thì cứ thử xem sao, coi ta có thể chặn ngươi hay không?".

Đột nhiên nghe giọng nói của Cốc Hàn Hương vọng ra:

"Hai người này đều là người thân cận nhất của ta, bọn họ ra vào không được ngăn cản".

Mạch Tiểu Minh rút thanh bảo kiếm lại, nói:

"Phu nhân có lệnh, các người hãy vào!".

Miêu Tố Lan kéo Vạn Ánh Hà bước vào trong, trong lòng thầm ngạc nhiên, chuyện Mạch Tiểu Minh ngăn cản, Cốc Hàn Hương sớm đã biết, tại sao không ngăn lại ...

Đang suy nghĩ thì đã vào trong đại sảnh.

Quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Cốc Hàn Hương đã cởi bộ y phục màu đen bên ngoài, chỉ mặc bộ y phục lót, nằm vội trên giường, vẫy tay gọi hai người:

"Các người mau vào đây, ta có điều muốn nói!".

Cửa phòng ngủ của nàng mở rộng, chỉ cần vào sảnh, sẽ có thể thấy được phòng ngủ của nàng.

Miêu Tố Lan ngạc nhiên bởi hành động bạo dạn của nàng, hít dài một hơi, chậm rãi bước vào, nói:

"Phu nhân có gì căn dặn?".

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, nói:

"Hai người các ngươi thấy ta như thế này, nhất định sẽ cho rằng ta rất hạ tiện, đúng không?".

Miêu Tố Lan nói:

"Điều này, thuộc hạ cũng không dám nghĩ bừa, nhưng phu nhân ăn mặc như thế này, lại gọi bọn chúng tôi vào, rõ ràng đã có dụng tâm?".

Cốc Hàn Hương gật đầu nói:

"Lan tỷ tỷ quả thật rất thông minh, vừa đoán đã trúng, ta muốn nhờ hai người làm người chứng kiến cho ta ...".

Ánh mắt của nàng chậm rãi nhìn về phía Vạn Ánh Hà, buồn bã nói:

"Hà nhi, con thấy ta như thế này, trong lòng chắc là chán ghét ta lắm phải không?".

Vạn Ánh Hà suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

"Hà nhi là vãn bối, hiểu chuyện không nhiều, không dám nghị luận trưởng bối ..." nàng nghĩ một hồi, tựa như cảm thấy lời chưa nói hết ý, lạnh lùng nói tiếp một câu:

"Dù sao Hồ thúc thúc đã chết, không còn ai quản thúc được thẩm thẩm nữa".

Cốc Hàn Hương mỉm cười thê lương, nói:

"Khi Hồ thúc thúc của con còn sống, ta chưa bao giờ thấy chàng làm chuyện thương thiên hại lý, nhưng nay chàng đã chết, mà lại chết thê thảm như thế!".

Vạn Ánh Hà đột nhiên dâng lên trong lòng nỗi phẫn nộ, lạnh lùng hừ nói:

"Nếu Hồ thúc thúc không chết, thẩm thẩm đâu có phóng đãng như thế này ..." đột nhiên cảm thấy lời của mình quá nặng, vội vàng im lặng không nói.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân, Miêu Tố Lan lách người một cái, mau chóng đóng lại cửa phòng, hỏi:

"Ai?".

Ngoài cửa vọng vào giọng nói của Mạch Tiểu Minh:

"Ta đây, sư tẩu có trong đấy không?".

Cốc Hàn Hương lau nước mắt trên má, hỏi:

"Chuyện gì?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Có một đại hán trung niên muốn gặp phu nhân".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngươi bảo y chờ một lát rồi vào!".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Y mãi mãi không vào được".

Cốc Hàn Hương trong nhất thời không hiểu được hàm ý lời nói của y, ngạc nhiên hỏi:

"Tại sao?".

Mạch Tiểu Minh cười khanh khách nói:

"Bởi vì y đã bị đệ giết!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Y tên là gì?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Y không nói, đệ bảo y đợi một lát bên ngoài, khi vào thông báo cho y, y lại dám đi theo sau, bị đệ một kiếm chém bay đầu, sư tẩu có cần nhìn hay không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Hiện ta đang có việc, không thể ra ngoài gặp ngươi, còn đầu người ấy thì cứ để ngoài cửa sảnh".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Tiểu đệ tuân lệnh".

Bước chân dần xa.

Cốc Hàn Hương nói:

"Vì báo thù cho đại ca, ta đã quyết định không tiếc cái xác không hồn này, ta muốn dùng hàng trăm hàng ngàn mạng người để bù đắp cái chết của đại ca, nhưng trái tim của ta vẫn mãi mãi thuộc về đại ca".

Miêu Tố Lan nhẹ thở dài:

"Hồ minh chủ anh hùng khí độ, lòng dạ lỗi lạc, cái chết của ngài quả thực khiến cho người ta thương tiếc không nguôi ...".

Đột nhiên nghe giọng nói của Mạch Tiểu Minh truyền đến:

"Đệ đã giết hai tên, có thể đặt ở ngoài cửa sảnh hay không?".

Cốc Hàn Hương đang nghĩ chuyện khác, cũng không nghe rõ y nói gì, thuận miệng trả lời:

"Đặt ở đấy!".

Chỉ nghe tiếng cười khanh khách của Mạch Tiểu Minh truyền vào trong phòng, tự nói rằng:

"Hành lanh này không dài quá một trượng, xem ra cho đến trưa thì không còn chỗ đặt đầu người nữa".

Cốc Hàn Hương buồn bã thở dài, nói:

"Ta đem tâm sự trong lòng nói cho hai người nghe, cầu mong hai người tha thứ cho ta, sau đó nhờ hai người làm một chuyện".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân có chuyện gì, xin hãy cứ căn dặn, khách sáo như thế chúng tôi làm sao gánh vác nổi?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Từ ngày ta và đại ca kết tóc se duyên, chưa bao giờ nghĩ rằng chàng sẽ rời xa ta, chàng thương yêu ta, tình như biển sâu, bất luận là chuyện gì, chàng vẫn không hề lỡ hẹn với ta, giờ đây ta vẫn không tin rằng chàng quả thực đã rời xa ta mà đi ...".

Hai dòng nước mắt trên má nàng tuôn rơi, giọng nói của nàng càng trở nên thê lương hơn:

"Nhưng ta đã tận mắt thấy thi thể của chàng, thấy chàng bị người ta giết như thế nào, chàng đã quên

mình cứu bọn chúng, thế nhưng bọn chúng đã giết hại chàng".

Nói đến đây thì nước mắt nàng tuôn như suối.

Vạn Ánh Hà chỉ thấy một nỗi bi phẫn dâng lên trong lòng, cao giọng nói:

"Bọn chúng đã ép chết cha của cháu, lại giết hại Hồ thúc thúc, cháu đã tận mắt thấy hai thảm kịch, thầm thẩm muốn báo thù, cháu cũng muốn báo thù ..." nhưng cảm thấy lòng chua xót, nước mắt tuôn trào.

Cốc Hàn Hương nói:

"Không sai, ta phải báo thù, nhưng võ công của chúng ta kém xa bọn chúng, làm thế nào mới báo được thù đây?".

Vạn Ánh Hà sững người, nói:

"Điều này quả thực rất khó, hỡi ơi! Hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, người đông thế mạnh, dù cho tất cả người trong Mê Tông Cốc đều chịu báo thù cho Hồ thúc thúc, cũng chẳng làm sao đánh lại bọn chúng".

Cốc Hàn Hương nói:

"Cho nên chúng ta có một cách ...".

Vạn Ánh Hà nói:

"Cách gì?".

Cốc Hàn Hương đưa tay trái, sửa sang mái tóc, cúi đầu nhìn đôi chân thon dài, chỉ cảm thấy làn da mịn màng, nói:

"Hà nhi, cháu thấy thẩm thẩm thẩm có đẹp không?".

Vạn Ánh Hà gật đầu nói:

"Rất đẹp! Nhan sắc mê người, lu mờ hoa nguyệt".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, nói:

"Khi đại ca còn sống trên đời, ta chưa bao giờ chú ý đến sắc đẹp của mình, nay đại ca đã chết, ta mới cảm thấy sắc đẹp của mình ...".

Vạn Ánh Hà ngạc nhiên nói:

"Báo thù cho Hồ thúc thúc được hay không phải nhờ vào võ công, đâu có liên quan gì với sắc đẹp?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chao ôi! Nha đầu ngốc, trời cao đã cho ta dung mạo xinh đẹp, ta phải lợi dụng nó để báo thù cho đại ca".

Vạn Ánh Hà tựa như hiểu mà không hiểu, gật đầu nói:

"À ..." đột nhiên thở dài nói:

"Đúng rồi! Ai có thể báo thù cho Hồ thúc thúc, thẩm thẩm sẽ gả cho y đúng không?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang người đông thế mạnh, một người dù có võ công cao bao nhiêu cũng không có cách nào giết hết người trong hai phái".

Vạn Ánh Hà nói:

"Vậy phải làm sao?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta phải lợi dụng sắc đẹp này để khiến cho nhiều người bán mạng cho ta".

Miêu Tố Lan thở nhẹ nói:

"Phu nhân đã quyết định chưa?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngoài cách này ra, ta cũng chẳng còn nghĩ ra cách nào để báo thù cho đại ca nữa".

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Phu nhân hãy nghĩ lại, quyết định này rất hệ trọng".

Cốc Hàn Hương đột nhiên nghiêm sắc mặt, nói:

"Ta suy nghĩ, chỉ cần có thể báo thù cho đại ca, ta chẳng màng gì cả ...".

Nàng ngập ngừng một lúc rồi lại nói:

"Chỉ mong hai vị hứa cho một chuyện".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân xin hãy căn dặn".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta phải báo thù cho đại ca, sau này cuộc sống sẽ gặp nhiều sóng gió, không còn thời gian chăm sóc cho đứa trẻ mà ta nuôi dưỡng, nhờ hai vị giúp ta nuôi lớn thành người".

Miêu Tố Lan nói:

"Giang hồ hiểm ác, lòng người khó phòng, phu nhân không có kinh nghiệm, làm sao đối phó được ...".

Cốc Hàn Hương nói tiếp:

"Có hai người Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh giúp ta, cũng đã đủ, ta phải đi gặp cao thủ trong võ lâm thiên hạ ...".

Miêu Tố Lan nói:

"Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh chỉ có thể là hộ vệ của phu nhân, muốn bọn họ tìm đại kế cho phu nhân, chỉ e trí mưu không đủ, phu nhân có nhan sắc tuyệt thế, trên đời này không có bì được, nhưng ngoài nhan sắc ra, còn phải có cách khống chế ...".

Nàng hơi trầm tư, nói tiếp:

"Những người võ công đã có thành tựu đặc biệt, cần phải có tài năng trời cho, những người này chẳng phải là thông minh hơn người, thì cao ngạo lạnh lùng, phu nhân tuy có sắc đẹp mê người, nhưng nếu không biết lợi dụng, cũng không thể khiến cho họ thuần phục, hết lòng hết dạ nghe theo ...".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì ngẩn ra, nói:

"Chao ôi! Còn có nhiều điều như thế sao?".

Miêu Tố Lan cười nói:

"Tiện thiếp từ nhỏ đã đi lại trên giang hồ, từng trải xuộc đời, thấy rằng phải dùng kế theo thời,

dùng thuật theo người thì mới có thể khuynh đảo được chúng sinh, lôi kéo hết nhân tài trong thiên hạ, phu nhân nếu như quyết định dùng sắc đẹp để báo thù cho Hồ minh chủ, cần phải có tiện thiếp sắp đặt kế sắc, trước tiên phải khuấy động giang hồ thì mới có thể gây chú ý cho mọi người!".

Cốc Hàn Hương thở dài, nói:

"Té ra lại phiền phức như thế, quả thực phải nhờ tỷ tỷ giúp đỡ".

Miêu Tố Lan nói:

"Tiện thiếp sẽ sắp đặt kế hoạch, trước tiên tung ra lời đồn về sắc đẹp của phu nhân".

Cốc Hàn Hương đột nhiên nghiêm sắc mặt, hai dòng nước mắt tuôn rơi, buồn bã nói:

"Vậy phải nhờ tỷ tỷ nhọc lòng".

Miêu Tố Lan vẫn chưa trả lời, đột nhiên nghe giọng nói của Mạch Tiểu Minh lại vang lên ở ngoài phòng:

"Có gã họ Chung muốn gặp sư tẩu, có cho y vào hay không?".

Cốc Hàn Hương vội vàng lấy y phục mặc vào, nói:

"Gọi y vào".

Mạch Tiểu Minh trả lời một tiếng, bước vội ra.

Khi Cốc Hàn Hương ra ngoài cửa phòng, Chung Nhất Hào đã đợi ở ngoài cửa sảnh, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy ở ngoài hành lang bầy đầy đầu người máu me, không khỏi giật mình, nhìn về phía Mạch Tiểu Minh, vội vàng nói:

"Những kẻ này đều do ngươi giết ư?".

Mạch Tiểu Minh cười khanh khách, nói:

"Đúng vậy! Hành lang này không đủ chỗ nữa!".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, nói:

"Những người này phải chăng đều đến tìm ta?".

Mạch Tiểu Minh cười:

"Đúng vậy! Khi đến, bọn họ không nói một lời thì xông vào trong, đệ bảo bọn họ dừng lại, bọn họ

đã ra tay ...".

Chung Nhất Hào nhìn đầu người bày ở dưới đất, nói:

"Đây đều là thủ hạ của Hoắc Nguyên Kha, những kẻ này e rằng có mưu đồ không tốt, giết chết không sai".

Cốc Hàn Hương nói:

"Mau thu dọn, đặt nhiều đầu người ở đây, trông thật đáng sợ".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, co dò tung một cước, đá mộ cái đầu người trên cùng, cái đầu ấy bay đến năm sáu trượng.

Chỉ thấy y dùng cả hai chân, trong chớp mắt, mười hai cài đầu người đều bay lên, va vào nhau trong không trung, máu thịt đổ xuống như mưa.

Mạch Tiểu Minh ngửa mặt nhìn, miệng thì mỉm cười, trông bộ dạng dương dương tự đắc.

Mười hai cái đầu người va vào nhau, đều rơi ra ngoài sân.

Chung Nhất Hào nhìn mà thầm kinh sợ, nhủ rằng:

"Kẻ này tuổi còn nhỏ, thế mà võ công đã lên hàng thượng thừa, ngày sau quả thực không thể đo được, trong chớp mắt mà đá được mười hai cái đầu người va vào nhau trong không trung, mình không thể làm được như thế".

Cốc Hàn Hương đột nhiên nảy ra một ý, hỏi:

"Phải chăng ngươi đã được sư phụ truyền thụ võ công?".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười:

"Công phu đá đầu người của đệ rất hay phải không! Sư tẩu nếu muốn học, đệ sẽ lập tức dạy".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tuy hay nhưng quá tàn nhẫn".

Mạch Tiểu Minh khựng người lại, nói:

"Nếu e sợ, sư tẩu đá đầu bằng đá cũng như thế".

Cốc Hàn Hương cười hỏi:

"Ta muốn hỏi ngươi, phải chăng Phong Thu đã truyền võ công cho ngươi?".

Mạch Tiểu Minh lắc đầu nói:

"Cả y e rằng cũng chưa học qua, làm sao truyền thụ cho đệ?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngươi có mấy sư phụ?".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên ngưng cười, trầm ngâm một hồi, nói:

"Hai người ...".

Y ngập ngừng một hồi, vội vàng nói:

"Sư tẩu đừng hỏi nữa".

Cốc Hàn Hương thấy y lung túng, lòng nhủ thầm:

"Đứa trẻ này người bé mà gan lớn, chỉ e có nỗi khổ gì khó nói, chi bằng đợi khi không có người thì hãy hỏi!".

Yù nghĩ ấy lướt qua, quay đầu lại nhìn Chung Nhất Hào nói:

"Tìm ta có chuyện gì?".

Chung Nhất Hào nói:

"Thuộc hạ đã triệu tập quần hào trong cốc, đợi phu nhân ở Tụ nghĩa sảnh".

Cốc Hàn Hương nói:

"Hoắc Nguyên Kha có đến không?".

Chung Nhất Hào nói:

"La Phù Nhất Tẩu, Lĩnh Nam Nhị Kỳ đều cũng đã có mặt ở Tụ nghĩa sảnh".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chúng ta đi thôi!" rồi cất bước về phía trước.

Chung Nhất Hào vội vàng nói:

"Hoắc Nguyên Kha, Lĩnh Nam Nhị Kỳ đều mang theo binh khí, chắc là muốn động thủ, phu nhân phải cẩn thận".

Miêu Tố Lan nói:

"Chung phó minh chủ có cách đối phó chưa".

Chung Nhất Hào nói:

"Tại hạ đã ngầm ra lệnh cho thuộc hạ mang theo binh khí, gia tăng phòng bị, e rằng khi xảy ra chuyện, có lẽ sẽ thành thế cuộc hỗn chiến".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân do ba người Vạn cô nương, Mạch Tiểu Minh và tiện thiếp bảo vệ, ngài chỉ cần đối phó Hoắc Nguyên Kha, Lĩnh Nam Nhị Kỳ là được".

Chung Nhất Hào nói:

"Như thế bớt cho ta một nỗi lo!" Rồi quay người đi về phía trước.

Cốc Hàn Hương theo sát sau lưng Chung Nhất Hào, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đi hai bên, Mạch Tiểu Minh đi sau cùng.

Lúc này đã đến cuối giờ mão, bầu trời trong xanh, Cốc Hàn Hương mặc bộ y phục màu xanh, bên ngoài khoác áo bào màu trắng, tóc buông dài tung bay theo gió, chậm rãi bước đi ở giữa Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà.

Chung Nhất Hào đi trước mở đường, trong chốc lát đã đến Tụ nghĩa sảnh.

Trong sảnh đã có nhiều người đứng ở đấy, mặt mũi của ai đều nặng nề, không thấy nở nụ cười.

Chung Nhất Hào đứng ở cửa, cao giọng kêu:

"Phu nhân đã đến".

Chỉ thấy quần hào ở bên trái ai nấy đều cúi người làm lễ, cao giọng kêu phu nhân, quần hào ở bên phải thì đứng yên ở đấy.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh, giơ tay phẩy nhẹ một cái, cất bước vào trong đại sảnh.

Mạch Tiểu Minh đưa mắt nhìn quần hào bên phải, cười rằng:

"Những kẻ này chắc là không muốn sống nữa đây".

Ánh mắt quần hào đều nhìn về phía Cốc Hàn Hương, không ai để ý đến y.

Cốc Hàn Hương đi đến chiếc bàn ở giữa, hơi do dự, cất bước lên bệ gỗ, ngồi lên cao.

Đó đúng là nơi ngồi của Hồ Bách Linh trước kia, theo quy củ, Hồ Bách Linh ngồi xuống rồi quần hào sẽ lập tức cúi người tham bái, Cốc Hàn Hương vừa ngồi xuống, Hoắc Nguyên Kha lập tức lớn giọng nói:

"Phu nhân có biết chỗ ngồi này là của ai không?".

Cốc Hàn Hương thuận miệng trả lời:

"Ta sao không biết được, đây là chỗ ngồi của đại ca!".

Hoắc Nguyên Kha không ngờ nàng trả lời như thế, hơi khựng người lại, nói:

"Chỗ ngồi của minh chủ lục lâm há để cho người ta tùy tiện ngồi vào?\' Cốc Hàn Hương đưa mắt chậm rãi nhìn về phía Hoắc Nguyên Kha, hỏi:

"Chả lẽ ta không thể ngồi sao ...".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Không sai, bất luận là ai muốn ngồi vào chỗ ấy, thì phải có thân phận minh chủ lục lâm đương kim, bà tuy là minh chủ phu nhân, cũng không thể ngồi ở chỗ ấy".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta không thể ngồi, vậy chỗ này để ai ngồi?".

Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng đáp:

"Minh chủ lục lâm đương kim".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Đại ca đã chết, còn có minh chủ nào đâu?".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Ngài đã chết, nhưng vẫn còn người chưa chết, vẫn có thể chọn ra người khác".

Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Muốn trở thành minh chủ phải có khả năng hơn người, mới có thể lãnh đạo quần hào, phát ra hiệu lệnh, ai muốn ngồi vào chỗ này, cần phải tỏ rõ chút bản lĩnh mới được".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Chung huynh nói không sai, Hồ minh chủ nay đã mất, cho nên phải sớm ngày chọn ra minh chủ mới ...".

Chung Nhất Hào nói:

"Hoắc huynh phải chăng có lòng muốn dành chỗ ngồi này?".

Hoắc Nguyên Kha vuốt râu cười lớn:

"Hãy cứ nói chuyện thẳng thừng với nhau, ngày hôm này chỉ có Chung huynh và huynh đệ tranh nhau mà thôi".

Chung Nhất Hào lớn giọng nói:

"Minh chủ nay đã mất, phải do phu nhân kế vị, huynh đệ không hề có dã tâm với chức vị minh chủ này".

Hoắc Nguyên Kha lạnh lùng nói:

"Lãnh tụ quần hào là điều hệ trọng, hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang sẽ không dừng lại ở đây, nếu như huynh đệ đoán không sai, trong vòng ba ngày, năm ngày, cao thủ của hai phái sẽ kéo đến cốc này. Lúc đó phải động thủ, chính như lời Chung huynh vừa nói, cần phải có chút chân tài thực học mới có thể duy trì được đại cuộc, phu nhân là một nữ lưu, ngoài sắc đẹp hơn người, huynh đệ vẫn không thấy bà ta có tài cán gì mà có thể lãnh đạo được quần hào ...".

Chung Nhất Hào tức giận nói:

"Hoắc huynh nói chuyện tốt nhất phải giữ lời, phu nhân là thân phận thế nào mà lại coi thường như thế?".

Hoắc Nguyên Kha cười lớn, nói:

"Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Chung huynh đã ngây ngất vì di sương tươi sắc của minh chủ ...".

Chợt nghe Cốc Hàn Hương thở dài một tiếng, nói:

"Đại ca ta trở thành minh chủ lục lâm trong thiên hạ chưa đầy một năm, thế mà đã chết bởi chức này, cái danh minh chủ lục lâm trong thiên hạ rõ ràng là không may, chúng ta đừng tranh nhau nữa,

cứ nhường cho Hoắc Nguyên Kha thôi!".

Lời này không những khiến cho Chung Nhất Hào bất ngờ, mà ngay cả Hoắc Nguyên Kha cũng khựng lại.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn một vòng trong đại sảnh, dừng lại trên khuôn mặt Hoắc Nguyên Kha, nói:

"Hoắc Nguyên Kha, ông đã sớm có lòng dành chức minh chủ, giờ đây không cần nhọc lòng nữa". Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài đại sảnh, nói tiếp:

"Trước khi mặt trời xuống núi, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, Mê Tông Cốc mà đại ca cực khổ xây dựng nên, cũng tặng luôn cho ông". Rồi nhoẻn miệng cười, nói tiếp:

"Hy vọng ông có bản lĩnh làm vang danh tổng trại của lục lâm trong thiên hạ".

Chung Nhất Hào vội vàng kêu:

"Phu nhân!".

Cốc Hàn Hương quay mặt sang, cười:

"Chuyện gì?".

Chung Nhất Hào nói:

"Cơ nghiệp trong Mê Tông Cốc này là do minh chủ phí lòng nhọc sức xây dựng thành, há có thể hai tay dâng lên cho người ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Huynh tưởng chút thực lực trong Mê Tông Cốc này có thể kháng cự lại hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang hay sao?".

Chung Nhất Hào nói:

"Chỉ dựa vào thực lực võ công thì khó chống chọi với hai phái, nhưng trong Mê Tông Cốc đường lối chằng chịt, hình thế hiểm trở, ai nấy đều liều mạng, đủ có thể ngăn cản cao thủ hai phái ...".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"Chí của chúng ta không phải là ngăn cản người trong hai phái vào cốc, giữ lấy nơi này để làm gì, ta đã quyết định, huynh không cần nói nhiều nữa".

Chung Nhất Hào nói:

"Thuộc hạ tuân lệnh".

Cốc Hàn Hương chậm rãi đứng dậy, lớn giọng nói:

"Giờ đây chức vị minh chủ này, chẳng qua chỉ là cái danh hão mà thôi, đại ca của ta võ công cao cường, trong các người ai tự tin thắng được đại ca của ta?".

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, đáp không ra lời.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quần hào một vòng, nói tiếp:

"Đại ca của ta chết là bởi cái danh hão minh chủ lục lâm này, nếu như chàng không tham gia đại hội cuồng hào ở Hàn Bích Nhai, không đoạt được chức minh chủ, chàng cũng không chết, bọn chúng ta giờ đây vẫn là một đôi phu thê khoái lạc".

Nàng tựa như đột nhiên biết được rất nhiều chuyện, lời nói rất rành rọt, khiến cho quần hào ai nấy đều chỉ lắng lặng mà nghe.

Một trận gió núi thổi vào, mái tóc của nàng tung bay, Cốc Hàn Hương đưa bàn tay trắng ngà sửa lại mái tóc, đưa mắt nhìn quanh rồi mỉm cười.

Nụ cười ấy trông rất phong tình, quần hào trong sảnh đều động lòng, ai cũng cảm thấy nàng cười với mình.

Chỉ nghe giọng nói thanh tao văng vẳng ấy lại vang lên trong tai:

"Đại ca ta dành được chức minh chủ lục lâm, đã làm cho người trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đố kỵ, cho nên mới có kết cục thê thảm như thế này, người trong hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang vẫn chưa tới đây, không phải là không có mưu đồ, nếu như hôm nay các vị không đi, chỏ e rằng ngày mai khó rời khỏi nơi này, thực lực của chúng ta không thể nào tiếp chiến với người ta, giữ lại cái danh tổng trại lục lâm này chẳng phải là tự chuốc lấy phiền toái hay sao, các người đều là thuộc hạ của đại ca ta, ta mới không tiếc lời khuyên các người, nếu như không nghe thì tùy các ngươi vậy". Rồi cất bước rời khỏi cái bàn, chậm rãi bước về phía trước.

Đột nhiên nghe một giọng nói ồm ồm vang lên:

"Phu nhân muốn đi đâu?".

Cốc Hàn Hương ngừng bước nói:

"Trên trời góc biển, hành tung vô định".

Giọng nói ồm ồm ấy lại vang lên:

"Trong đời của lão Vương này, chưa bao giờ thấy một anh hùng đại nhân đại nghĩa như Hồ minh chủ, nay Hồ minh chủ tuy đã chết, lòng tôn kính của lão Vương này đối với ngài vẫn không hề giảm, nếu phu nhân muốn rời khỏi nơi này, ba huynh đệ chúng tôi cũng sẽ rời khỏi Mê Tông Cốc, không biết phu nhân có cần dùng đến lão Vương hay không?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười thê lương, nói:

"Không cần". Rồi chậm bước về phía trước.

Vương Đại Khang cao giọng nói:

"Nếu phu nhân đến chân núi Lao Sơn, mong hãy ghé thăm Tam Nghĩa trang".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đa tạ tấm thịnh tình, nếu như có cơ duyện, nhất định sẽ đến bái phỏng ba vị".

Lao Sơn Tam Hùng đều làm lễ một cái, nói:

"Phu nhân bảo trọng". Rồi phất tay một cái, lập tức có mười sáu mười bảy đại hán kình trang chạy đến.

Vương Đại Khang phất tay, nói:

"Người chúng ta phục là Hồ minh chủ, nay ngài đã chết, chúng ta đã tự do, ở đây cũng chỉ bị người ta chèn ép, đi thôi!".

Y tính tình ngây ngô, nói ra không biết nặng nhẹ, nói xong thì quay đầu đi.

Hoắc Nguyên Kha thấy Lao Sơn Tam Hùng dắt theo thủ hạ bỏ đi, chưa kịp ra tay ngăn cản thì tựa như mấy lời vừa rồi của Cốc Hàn Hương đã làm hùng tâm của y giảm xuống nhiều.

Chung Nhất Hào cười dài một tràng, cao giọng nói:

"Phu nhân lòng dạ rộng rãi, Hoắc huynh nay đã toại nguyện, dễ dàng dành được chức minh chủ lục lâm".

Hoắc Nguyên Kha mặt đổi sắc, muốn nói nhưng lại thôi.

Chung Nhất Hào lại cười một tràng nữa, nói:

"Hy vọng Hoắc huynh sống lâu trăm tuổi, làm rạng danh tổng trại này, huynh đệ sẽ chống mắt chờ

đợi". Rồi sải bước ra ngoài.

Quần hào phía bên trái kéo ra ngoài đại sảnh, theo sau Chung Nhất Hào.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên tiến tới phía trước một bước, nói:

"Sư tẩu, chúng ta thực sự phải đi sao?\' Cốc Hàn Hương nói:

"Đây là nơi thâm sơn cùng cốc, ở lại để làm gì?".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười nói:

"Chúng ta đã không cần, thì chi bằng phóng hỏa đốt sạch rồi hãy đi".

Cốc Hàn Hương đang định trả lời, từ xa có tiếng vó ngựa truyền đến.

Mạch Tiểu Minh rút thanh bảo kiếm, chặn phía trước Cốc Hàn Hương.

Thớt ngựa ấy đến phía trước Cốc Hàn Hương khỏang bốn năm thước thì đột nhiên ngừng lại, người trên ngựa phóng xuống, nói:

"Đại ca quả thực đã chết sao?".

Cốc Hàn Hương đột nhiên dâng lên nỗi chua xót trong lòng, hai hàng nước mắt cứ tuôn rơi, nói:

"Khương Hoằng, các người đi đâu thế?".

Suất Vân Long Khương Hoằng khóc mà rằng:

"Không ngờ mới cách biệt ba ngày mà trở thành mãi mãi, đại ca giờ đang ở đâu? Phu nhân hãy dẫn huynh đệ đến viếng".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Không cần nữa, ta đã chôn chàng, đợi chúng ta giết xong kẻ thù đã hại chàng, rồi đưa di thể của chàng đến Hương Sơn, lúc ấy chúng ta sẽ bái lạy trước linh tiền của chàng".

Lục hợp sững người, ánh mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương, một lát sau vẫn không nói ra lời.

Y là người cực kỳ trọng đạo nghĩa, trước nay tôn kính vị phu nhân xinh đẹp này của Hồ Bách Linh, chưa bao giờ có chút khinh bạc, giờ đây khi nhìn lại, y đã phát giác ra rằng nàng Cốc Hàn Hương trước nay tâm địa thiện lương đột nhiên đã thay đổi quá nhiều.

Cốc Hàn Hương hạ giọng hỏi:

"Sao ngươi lại nhìn ta, sao không nói gì cả?".

Suất Vân Long như tỉnh cơn mê, vội vàng cúi đầu, nói:

"Chao ôi! Đại ca cơ trí tuyệt luân, dường như mấy ngày trước đã biết được mình sẽ gặp điều không may!".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Ngươi nói thật không?".

Khương Hoằng nói:

"Tiểu đệ nào dám lừa gạt phu nhân". Hơi ngừng một lát, lại nói:

"Phu nhân vừa rồi không phải hỏi bọn chúng tôi đi đâu sao?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đúng thế!".

Khương Hoằng nói:

"Ba ngày trước, chúng tôi được lệnh của minh chủ, đi đến ...".

Y đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhìn Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh, nói tiếp:

"Đại ca đã từng dặn dò tiểu đệ, nếu đại ca có điều gì không may, huynh đệ sẽ dẫn phu nhân đến nơi đại ca chỉ định, đồng thời để lại một bức thư ...".

Cốc Hàn Hương vội vàng hỏi:

"Trong thư nói gì?".

Khương Hoằng nói:

"Trên thư đề rằng phải chính do phu nhân mở thư, bọn tiểu đệ nào dám đọc lén!".

Cốc Hàn Hương đột nhiên chảy hai dòng nước mắt, đưa tay nói:

"Mau đưa cho ta, ta phải xem đại ca viết gì trong đấy?".

Khương Hoằng nói:

"Điều này, điều này ...".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên rút kiếm, một đốm hàn quang quét qua đỉnh đầu Khương Hoằng, lạnh lùng nói:

"Điều này cài gì, mau lấy ra!".

Khương Hoằng quắc mắt nhìn Mạch Tiểu Minh, rồi lại quay sang Cốc Hàn Hương, nói:

"Đại ca chỉ rõ, bức thư ấy phải đợi khi tẩu tẩu phu nhân đến chỗ ngài chỉ định rồi mới được đọc, huynh đệ nào dàm gạt phu nhân, cũng không dám không tuân theo dạy bảo của đại ca!".

Cốc Hàn Hương đưa tay áo, quẹt nước mắt trên mặt, nói:

"Ngươi hãy lấy bức thư ra để cho ta xem nét bút cuối cùng của đại ca".

Khương Hoằng trầm ngâm một lúc, từ từ lấy ra một phong thư, cầm trong tay nói:

"Mời tẩu phu nhân xem".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn phong thư, ngó một hồi thì khóc rằng:

"Quả nhiên đó là nét chữ của đại ca".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên tiến tới phía trước một bước, vọt lên đưa tay chụp lấy phong thư.

Khương Hoằng đã ngầm giới bị, né qua một bên.

Mạch Tiểu Minh chụp không được, lập tức rút kiếm, y ra tay vừa nhanh vừa hiểm, trong chớp mắt mà đã đánh ra năm kiếm, buôc Khương Hoằng thối lui đến sáu bảy bước.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, quát lớn:

"Đứa trẻ hoang này, hãy dừng lại cho ta".

Mạch Tiểu Minh thu thanh kiếm lại, thối lui năm bước, cười rằng:

"Người này không nghe lời của tẩu phu nhân, chả lẽ đệ giết không đúng hay sao?".

Cốc Hàn Hương giận dữ nói:

"Ngươi không có phép tắc như thế, sau này làm sao đi theo ta?".

Mạch Tiểu Minh gãi đầu, cười:

"Nếu sư tẩu thích mắng thì cứ mắng! Chỉ cần chấp nhận cho đệ đi theo tẩu là được".

Khương Hoằng không biết Mạch Tiểu Minh, nhưng thấy Cốc Hàn Hương đã mắng y, cũng không nói gì nữa, cười nói:

"Vị tiểu huynh đệ này ra tay rất nhanh nhẹn, không biết là ai?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Y là sư đệ của đại ca, còn nhỏ không biết chuyện, đừng chấp nhất y".

Khương Hoằng nói:

"Chả trách nào có thân thủ như thế nào, té ra là cùng một thầy với đại ca".

Cốc Hàn Hương quay đầu nhìn quần hào phía sau lưng Chung Nhất Hào, nói:

"Những người này đều đi theo chúng ta?".

Chung Nhất Hào nói:

"Thuộc hạ ra lệnh cho bọn họ về lại chỗ cũ, ngày sau khi cần dùng đến bọn họ thì thuộc hạ triệu tập cũng không muộn".

Cốc Hàn Hương chậm rãi gật đầu, nói:

"Cứ làm thế!".

Nàng ngừng một lúc rồi lại nói:

"Ta đi lấy một ít y phục, dắt theo con trẻ, các người đợi ta ở ngoài cửa cốc".

Gió núi thổi tà áo của Cốc Hàn Hương, nàng chỉ nhìn thấy núi hai bên, khi mới vào cốc, nàng đi cuối cùng, nhưng khi ra cốc, nàng đi đầu tiên, bóng dáng cao lớn của Hồ Bách Linh vẫn ẩn hiện trong tâm trí nàng, chỉ cảm thấy sắc núi mờ ảo, hai dòng nước mắt chảy xuống bên má.

Nàng đưa tay áo lau nước mắt, hoang mang bước về phía trước.

Mặt trời dần lặn về phía tây, trên bầu trời chỉ còn lại ráng chiều vàng vọt.

Bốn đại hán cao lớn đứng ngoài cửa cốc, mặt mũi ai nấy đều nặng nề.

Người ở rìa bên trái, đột nhiên bước tới, ôm quyền vái dài, nói:

"Đường đi còn xa, thế núi gập ghềnh, tẩu phu nhân hãy mau lên ngựa!".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài nói:

"Khương Hoằng, Giang Bắc Ngũ Long các người chỉ còn lại bốn!".

Khương Hoằng buồn bã đáp:

"Tiền huynh đệ đã chết!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta nhớ lại ngày các người và đại ca gặp lại, chao ôi, chẳng có mấy lúc đại ca và Tiền huynh đệ đã ra đi, mối thù này các người đừng quên".

Khương Hoằng nghiêm mặt nói:

"Tẩu phu nhân yên tâm, nếu cần dùng đến bọn huynh đệ, dù có xông vào dầu sôi lửa bỏng, muôn chết cũng không từ".

Cốc Hàn Hương mỉm cười thê lương, chỉ quay đầu lại nói với Chung Nhất Hào:

"Chúng ta sắp lên đường, đừng mang theo nhiều người như thế!".

Chung Nhất Hào ôm quyền nói:

"Thuộc hạ sẽ giải tán bọn họ". Tung mình một cái vọt lên tảng đá lớn bên đường cao giọng nói:

"Minh chủ đã chết, giờ đây Mê Tông Cốc không có người lãnh đạo, phu nhân tuy có lòng kế thừa đại chí của minh chủ, nhưng hiện giờ thời cơ chưa tới, cần phải tạm thời giấu diếm hành tung, cho nên khó mang theo các vị cùng đi ...".

Y ngừng một lát rồi lại nói:

"Giờ đây các vị hãy về lại nơi cũ, ngày sau nếu có cần dùng, huynh đệ sẽ đến Giang Bắc mời gọi".

Một câu nói ấy đã khiến cho lòng dạ quần hào kích động, ai nấy đều bảo phải báo thù cho minh chủ.

Chung Nhất Hào lớn giọng quát:

"Mau im miệng, có lời hãy chậm rãi nói".

Quần hùng bị y quát, quả nhiên im lặng trở lại.

Cốc Hàn Hương đột nhiên xen vào:

"Đừng đối với họ như thế". Chậm rãi bước về phía quần hào.

Chỉ thấy quần hào đều ôm quyền, lùi sang một bên, chừa ra một con đường.

Trên mặt Cốc Hàn Hương nở nụ cười thê lương, chậm rãi bước ngang qua quần hào.

Ngọn lửa phục thù đang thiu đốt lòng nàng, một ý nghĩ lướt qua, đột nhiên cảm thấy những người này đều có thể dùng được, nàng bạo dạn đưa tay, nắm lấy tay của một đại hán mặc kình trang màu xanh, nói:

"Vì báo thù cho minh chủ, hãy quý trọng bản thân".

Người ấy sững người ra, nói:

"Phu nhân nếu có chỗ dùng đến tiểu nhân, dù cho tan xương nát thịt cũng không tiếc". Y nói bằng chân tình, nước mắt tuôn trào, rõ ràng đó là lời hứa từ đáy lòng.

Cốc Hàn Hương buồn bã mỉm cười, chậm rãi bước về phía trước, lại nắm tay một người nữa căn dặn như thế.

Nàng đi quanh trước mặt quần hào, mỗi người đều có duyên nắm tay nàng.

Phải biết rằng thời đại này nanh giới giữa nam và nữ rất khắc khe, hành động bạo dạn của Cốc Hàn Hương khiến cho người ta khó mà tin được.

Nhan sắc tuyệt đẹp của nàng vốn là chỉ khiến cho người ta có cảm giác không dám nhìn, giờ đây nàng nắm tay bọn họ, đã để lại trong lòng bọn họ một hồi ức khó quên, đồng thời cũng đã chinh phục được hàng trăm trái tim.

Vầng thái dương đã lăn xuống phía tây, ở vùng núi sâu trời trở về chiều sớm, ánh tà dương càng ngắn ngủi hơn, trong chớp mắt màn đêm đã buông xuống.

Cốc Hàn Hương giơ cao tay phải, vẫy nhẹ nói:

"Các vị hãy bảo trọng".

Không biết là ai đã cao giọng kêu:

"Phu nhân bảo trọng".

Mọi người nghe thế cũng đồng thanh kêu lên:

"Phu nhân bảo trọng". Trong khoảng sát na, âm thanh ấy vang vọng khắp chốn núi rừng.

Hàng trăm ánh mắt đều nhìn về phía nàng, chỉ có tiếng vó ngựa lọc cọc truyền lại.

Miêu Tố Lan đột nhiên nhớ rằng, vẫn không hề thấy mặt của Văn Thiên Sinh, nén không được hỏi Vạn Ánh Hà:

"Vạn cô nương, lệnh sư huynh đi đâu?".

Vạn Ánh Hà nói:

"Muội cũng không biết!" trong lời nói tuy có vẻ chẳng màng đến, nhưng không giấu được nỗi lo lắng trên khuôn mặt.

Suất Vân Long Khương Hoằng nói:

"Vạn cô nương đừng lo lắng, lệnh sư huynh đã sớm chờ chúng tôi ở đấy!".

Vạn Ánh Hà mỉm cười, nói:

"Ta không thèm để ý đến y".

Cốc Hàn Hương quay đầu lại, hỏi:

"Nơi ấy có xa không?".

Khương Hoằng nói:

"Tuy không xa nhưng đường núi gập ghềnh, có lẽ phải đi một ngày mới đến".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, nói:

"Đại ca chưa bao giờ có chuyện giấu ta, thế nhưng việc này ta không hề hay biết".

Khương Hoằng nói:

"Đó là một nơi tiên cảnh, thế ngoại đào nguyên, hỡi ơi! Minh chủ đã sớm nghĩ đến việc này". Y tựa như biết mình lỡ lời, đột nhiên im lặng, không nói tiếp nữa.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên nói:

"Hừ! Phong cảnh trong thiên hạ chỉ e không vượt qua Vạn hoa cung ở Thiên Đài ..." y cũng tựa như cũng cảm thấy mình lỡ lời, vội vàng im lặng.

Nhưng Vạn hoa cung ở Thiên Đài ấy đã khiến cho Dư Diệc Lạc, Chung Nhất Hào chú ý, ánh mắt nhìn về phía Mạch Tiểu Minh.

Cốc Hàn Hương giật mình, quay đầu lại hỏi:

"Mạch Tiểu Minh, Vạn hoa cung ở Thiên Đài ấy là ở đâu?".

Mạch Tiểu Minh sững ra, nói:

"Vạn hoa cung ở Thiên Đài ư? Đó là một nơi phong cảnh rất đẹp rất đẹp".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Đệ đã đến nơi ấy chưa?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đến thì đến, song, song ...".

Cốc Hàn Hương càng nghi ngờ hơn, nói tiếp:

"Song điều gì?".

Mạch Tiểu Minh bị Cốc Hàn Hương hỏi đến đỏ mặt tía tai, mồ hôi trên trán rơi xuống ròng ròng, thở dài một hơi nói:

"Song nơi ấy không để cho người sống bước chân vào, đã đến thì đừng hòng sống mà ra khỏi".

Cốc Hàn Hương như đã hiểu ra, gật đầu chứ không hỏi nữa.

Đó là một đoạn đường gian nan, thớt ngựa mà Cốc Hàn Hương cỡi tuy là thớt ngựa tốt, nhưng sau một đêm tung vó đến nỗi mình đổ đầy mồ hôi, đến khi trời sáng thì thớt ngựa ấy đổ gục.

Suất Vân Long Khương Hoằng vội vàng chạy đến, nói:

"Phu nhân, ngựa này không đi được nữa, vả lại phía trước đường sá hiểm trở, ngựa cũng không đi được, để cho bọn huynh đệ khiêng ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngày trước ta đã từng theo đại ca, suốt ngày leo trèo trong chốn thâm sơn cùng cốc, dù nơi nào ta cũng đã đi qua, đoạn đường núi ngắn ngủi này lẽ nào ta không đi được?".

Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Tẩu phu nhân đừng cố chấp, chúng tôi đã chuẩn bị kiệu tre ..." đang nói thì Phú Hỏa Long Lưu Chấn, Phi Thiên Long Hà Tông Huy đã khiêng ra một cái kiệu tre sau một gốc tùng lớn.

Té ra bọn họ đã sớm chuẩn bị kiệu tre, đặt ở sau gốc tùng này.

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân suốt đêm đau buồn không ngủ, có lẽ người đã mệt nhọc, không nên chối từ nữa".

Cốc Hàn Hương hơi trầm tư, ngồi lên kiệu tre, bế đưa trẻ từ trong tay Lý Kiệt, Lưu Chấn, Hà Tông Huy khiêng kiệu tre, Khương Hoằng dẫn đường đi trước leo lên đỉnh núi cao.

Đỉnh núi này dựng đứng như vách tường, tuy có thể leo trèo, nhưng rất mất sức, Lưu Chấn, Hà Tông Huy khiêng cái kiệu tre, đi càng mệt nhọc hơn.

Gần đến một canh giờ mới leo lên được đỉnh núi.

Khương Hoằng chỉ dòng thác chảy từ trên đỉnh núi xuống, nói:

"Chúng ta vượt qua dòng thác này thì sẽ đến".

Dư Diệc Lạc đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy sắc núi xanh biếc, thác trắng như tuyết, chẳng hề thấy có điều gì kỳ lạ, nén không được hỏi:

"Phía sau thác có người ở không?".

Khương Hoằng nói:

"Bên cạnh dòng thác là một khe núi, đủ cho hai người sánh vai bước qua, sau khe núi ấy chính là nơi chúng ta cần đến, ở nơi ấy hoa núi nở rộ, cảnh sắc tuyệt đẹp, đúng là một mảnh thế ngoại đào nguyên".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chúng ta không mang theo thức ăn, nơi ấy ít người qua lại, chả lẽ chúng ta suốt ngày ăn quả dại hay sao?".

Khương Hoằng nói:

"Tẩu phu nhân đừng lo, Hồ minh chủ đã sớm chuẩn bị cho chúng ta, phía trong đã có lương thực, đủ cho chúng ta dùng trong hai năm ".

Dư Diệc Lạc hơi ngạc nhiên, miệng mấp máy muốn nói nhưng lại thôi, bước lên vách núi.

Mọi người bước theo, đi một đoạn thì ở giữa lưng chừng núi có một con đường nhỏ dẫn tới dòng thác ấy.

Khương Hoằng đi trước dẫn đường, đi vòng qua con đừơng, thẳng về phía dòng thác.

Đó là một con đường rất dốc, phía dưới là vực sâu trăm trượng, bên ngoài con đường là vách núi rêu xanh bám đầy, chỉ cần hụt chân thì sẽ rơi xuống vực sâu, tan xương nát thịt như chơi.

Vì địa hình hiểm trở như thế, quần hào dù có khinh công hay võ công cao cường cũng không dám mạo hiểm, cất bước rất khó khăn, như đi trên băng mỏng.

Dòng thác ấy tuy vừa nhìn đã thấy, nhưng bọn họ phải mất một canh giờ mới đến được.

Khương Hoằng rất thuộc đường, đi thẳng xuống dưới thác.

Cốc Hàn Hương hạ giọng nói:

"Để ta đi xuống".

Lưu Chấn, Hà Tông Huy sau một hồi leo trèo, sức lực đã hết, y theo lời hạ kiệu tre xuống.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên lách người, vượt qua Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà, ôm đứa trẻ, nói:

"Đệ cõng hắn!".

Người này tuổi tuy nhỏ, nhưng quả thực có cái hào khí coi cái chết như trò chơi, đường núi trơn trượt, thế mà y đã lách người vọt tới.

Cốc Hàn Hương nói:

"Cẩn thận, nếu làm rơi nó, ngươi hãy tự tận chứ đừng gặp ta".

Mạch Tiểu Minh cười:

"Sư tẩu yên tâm, trừ khi đệ rơi xuống vực sâu, nếu không sẽ không làm bị thương hắn". Rồi đi theo sau lưng Khương Hoằng, vào trong dòng thác.

Đoàn người nối đuôi mà vào, khi xuống đến dòng thác, chỉ cảm thấy hơi nước phả vào mặt, còn người thì đã vào trong dòng thác.

Té ra sau dòng thác ấy có một tảng đá nhô ra cao khoảng một trượng, nước từ trên tảng đá ấy đổ xuống vách đá, còn vách đá ở trên thì không hề có nước.

Đi được bốn năm trượng, Khương Hoằng đột nhiên ngừng lại, nói:

"Đến rồi!" rồi xoay người bước về phía vách núi.

Lối đi đột nhiên rẽ ngoặt, người đi phía sau nhìn tới, chỉ thấy y lẩn vào trong cốc núi.

Lúc này, ánh nắng bị dòng thác chảy xuống che lại, quần hào như đi trong sương mù, chỉ cảm thấy đường đi quanh có thể, lại đi thêm hai dặm nữa, cảnh vật đột nhiên thay đổi. Chỉ thấy nơi ấy đầy hoa, cảnh vật đột nhiên mở rộng ra.

Suất Vân Long Khương Hoằng tung mình vọt một cái, nhảy xuống, quay đầu lại nói:

"Chính là nơi này".

Té ra nơi họ cần đến thấp hơn dòng thác đến bảy tám thước.

Quần hào đều nhảy xuống, nhìn tình thế bốn bề, Cốc Hàn Hương thở dài, nói:

"Nơi này quả thật đẹp".

Dư Diệc Lạc nói:

"Bốn bên đều có núi cao vây quanh, vách núi như bức tường, chỉ có một lối ra vào, lại có thác nước che khuất, khe núi này chỉ rộng khoảng hai ba thước, chỉ cần chặn khe núi này lại, hoặc một người có võ công cao cường giữ ở đấy thì coi như một người giữ cửa, vạn quân khó vào".

Đó là một vùng bồn địa có núi non vây quanh, đường đi nhỏ hẹp, có lẽ là do đất đai phì nhiêu, khí hậu thích hợp cho nên hoa cỏ um tùm, khắp nơi đều là hoa núi nở rộ, màu sắc sặc sỡ.

Khương Hoằng dắt theo quần hào, đi băng qua cánh đồng đầy hoa, đi được khoảng hai ba dặm thì dừng lại ở một mảnh rừng cây cối xum xuê.

Mảnh rừng này rộng không quá hai mẫu, trong rừng mọc đầy cỏ cao không quá hai tấc, tạo thành một mảng màu xanh.

Khương Hoằng quay đầu lại nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Không biết là ai đã xây dựng mấy căn nhà gỗ trong rừng, xung quanh có hàng rào tre, nào ngờ hàng rào tre ấy đã sống trở lại ...".

Vạn Ánh Hà kêu à một tiếng, nói:

"Chuyện này quả thực kỳ lạ, Khương thúc thúc hãy dẫn chúng tôi đi xem".

Mạch Tiểu Minh cười lạnh một tiếng, nói:

"Có gì hay ho, ở đây nước non đầy đủ, thế núi lại kéo dài hai hướng đông tây, ánh sáng dư thừa, thích hợp cho cây cối sinh trưởng, chỉ cần một đầu cây tre cắm xuống đất, thì sẽ dễ dàng sống lại, hừ! Thật thiếu hiểu biết!".

Quần hào tựa như không ngờ y tuổi còn nhỏ mà lại biết nhiều chuyện như thế, cảm thấy rất bất ngờ, không khỏi nhìn về phía y.

Mạch Tiểu Minh nhíu mày, lớn giọng nói:

"Nhìn cái gì? Ta nói không đúng sao?".

Dư Diệc Lạc cười nói:

"Chính vì rất đúng, bọn chúng tôi mới nhìn bằng ánh mắt bội phục".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Hừ! Ngươi đừng đội mũ cao cho ta ...".

Cốc Hàn Hương nghe y mở miệng đã không để cho người ta xuống thang, trong lòng bực bội, lớn giọng quát:

"Đặt đứa trẻ xuống cho ta!".

Mạch Tiểu Minh khựng người, đặt đứa trẻ xuống, nói:

"Sao thế? Đệ đâu có làm chuyện gì sai?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đứa trẻ hoang nhà ngươi, không có một chút lễ phép, dù nói chuyện với ai, cũng không biết nặng nhẹ".

Mạch Tiểu Minh nhún vai cười nói:

"Đệ từ bé không cha không mẹ, nên không ai quản thúc đệ".

Cốc Hàn Hương nói:

"Về sau nếu còn ngang ngược như thế này, ngươi hãy cứ đi chỗ khác, ta không giữ ngươi".

Mạch Tiểu Minh vốn hung hăng, ngang ngược, thế mà lại chịu nghe lời Cốc Hàn Hương, lắc đầu nói:

"Sau này đệ cứ ôn hòa với người khác một chút là được".

Khương Hoằng e Cốc Hàn Hương vẫn chưa hết giận lại mắng nữa, vội vàng bế đứa trẻ, nói:

"Căn nhà ở phía trước mặt, chúng ta hãy đến xem thử!" rồi đi về phía trước.

Quần hào đi theo phía sau y, đi được mười mấy trượng, quả nhiên có hai căn nhà hiện ở phía trước mặt.

Cốc Hàn Hương vội vàng bước tới, đẩy cánh cửa tre, bước vào trong nhà.

Căn nhà này to lớn, phòng ốc rộng rãi, một tòa sảnh rộng rãi ở phòng ngoài, lại còn có hai canh phòng ở hai bên.

Cốc Hàn Hương đẩy cửa phòng ngủ bên trái, thấy căn phòng bố trí rất ngăn nắp, không khỏi kêu ồ lên một tiếng.

Nhìn kỹ lại, không những vị trí của những vật dụng trong phòng giống như căn nhà của mình ở Mê Tông Cốc, mà màu sắc của màn che cũng là màu mà mình hằng ngày thích nhất, không khỏi hơi ngạc nhiên, nhủ thầm:

"Màu sắc mình thích, ngoại trừ đại ca ra, không ai biết được, chả lẽ bọn họ đã chuẩn bị khéo như thế sao?".

Đang suy nghĩ, đột nhiên giọng nói của Khương Hoằng truyền đến, nói:

"Di thư của đại ca, tẩu phu nhân có thể xem chưa?".

Cốc Hàn Hương vội vàng nói:

"Mau đưa đây!".

Ơû nơi bức rèm, Khương Hoằng bước vào, hai tay dâng lên bức thư, cung kính trao cho Cốc Hàn Hương rồi lập tức lui ra ngoài.

Trên bức thư đề tám chữ "Thư do chính tay hiền thê mở ra", nét chữ mạnh mẽ, như rồng bay phượng múa, đó chính là thủ bút của Hồ Bách Linh.

Cốc Hàn Hương thấy thương nhớ người, không ngăn được hai dòng nước mắt tuôn rơi.

Nàng chậm rãi bước tới giường, ngồi xuống, sau đó cung kính mở thư ra.

Chỉ thấy thư đề rằng:

"Hương muội, khi muội đọc bức thư này, tiểu huynh đã rời xa thế gian ...".

Chỉ mới đọc có hai dòng, thế mà một nỗi đau thương thù hận dâng lên trong lòng, bật khóc òa lên.

Quần hào đang đợi ở ngoài sảnh nghe tiếng khóc thì lập tức chạy vào.

Cốc Hàn Hương nhìn quần hào, lấy tay áo lau nước mắt, nói:

"Các người hãy lui ra!".

Quần hào thấy nàng vẫn bình an, đều y theo lời mà lui ra, chỉ có Miêu Tố Lan đứng ở đấy.

Cốc Hàn Hương nhìn nàng, nói:

"Sao tỷ tỷ không ra ngoài".

Miêu Tố Lan nói:

"Tiện thiếp ở lại chăm sóc cho phu nhân".

Cốc Hàn Hương kêu ừ một tiếng, tiếp tục đọc thư.

"Đời người trăm năm khó tránh được cái chết, sau khi ta chết đi, mong Hương muội đừng quá đau buồn, mấy năm làm phu thê mà vẫn chưa hề đáp đền, ngược lại còn khiến cho tấm thân yếu ớt của nàng theo ta chạy trốn nơi chân trời góc biển, nhớ đến điều này ta quyết đem nửa đời còn lại báo tấm chân tình của Hương muội, nhưng gian hồ hiểm ác, sóng gió trùng trùng, tiểu huynh thân đầy tội ác, hai tay nhuốm máu, không thể làm cho các danh môn đại phái tha thứ, cũng không ở lại được trong chốn lục lâm, sức lực của một người đâu dễ dàng xoay chuyển được tình thế, nhưng Hương muội tình ý thâm trầm, ta há có thể e ngại cái chết, ngày lập chí đã quyết định cái chết, Hương muội ta, mong có thể tha thứ cho nỗi khổ của ta, máu rơi dưới kiếm, thây nằm ngoài đồng, quả thực là tâm ý của ta.

Nơi này cách biệt thế gian, chính là thế ngoại đào nguyên, vốn không có tên, nhưng ta đặt là Thiên Hương, chính là để dành cho Hương muội.

Nhà phía đông chứa sách, nhà phía tây chôn bảo vật, mong Hương muội tạm thời ẩn thân ở Thiên Hương cốc, lấy việc dạy con làm vui, nghỉ ngơi vài ba năm rồi ra cốc này, ngàn vạn lần đừng nuôi lòng báo thù cho ta, bởi vì ta đã từng tự tay làm tàn hại nhiều gia đình vô tội, so với người khác, tội của ta còn lớn hơn, mong Hương muội có thể làm theo di thư của ta, dù cho tiểu huynh có chết đi cũng ngậm cười nơi chính suối".

Miêu Tố Lan đọc hết bức di thư, buồn bã chép miệng:

"Phu nhân đoán không sai, ngài muốn phu nhân tạm sống ở đây, ba năm sau sẽ ra khỏi cốc ...".

Cốc Hàn Hương vội nói:

"Đừng nói nữa, tỷ tỷ hãy giữ lấy bức thư này".

Miêu Tố Lan sững người ra, nhận lấy bức di thư, nói:

"Phu nhân quả thực không xem nữa hay sao".

Cốc Hàn Hương đột nhiên đứng dậy, mặt đầy vẻ kiên quyết, nói:

"Không xem nữa, xem xong muội sẽ không nỡ làm ngược lại di thư của chàng, như thế thù của chàng sẽ mãi mãi không báo được!\' Miêu Tố Lan nhận lấy bức di thư, gấp lại cẩn thận, bỏ vào trong lòng, nói:

"Nếu lòng báo thù của phu nhân kiên quyết như thế, không biết đã có cách gì hay?".

Cốc Hàn Hương cười não nề, nói:

"Không có, nhưng muội quyền hy sinh để báo thù!".

Nàng ngâp ngừng rồi lại nói:

"Tỷ tỷ, sau này tỷ đừng gọi muội là phu nhân nữa, chúng ta là tỷ muội, tỷ lớn hơn muội vài tuổi, hãy cứ gọi muội một tiếng là Hương muội!".

nói xong thì bái một cái.

Miêu Tố Lan giật mình, nói:

"Điều này làm sao tiện thiếp gánh nổi!" thấy không thể nào đỡ Cốc Hàn Hương dậy, chỉ đành vội vàng quỳ xuống đất bái.

Cốc Hàn Hương nói:

"Chuyện báo thù cho đại ca, mong tỷ tỷ tìm mưu cho muội, nếu tỷ không hứa, muội sẽ quỳ mãi ở đây không đứng dậy".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân coi trọng tiện thiếp, tiện thiếp làm sao dám ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tỷ lại gọi muội là phu nhân nữa rồi ...".

Miêu Tố Lan cảm động đến nỗi hai mắt rơi lệ, nắm lấy bàn tay Cốc Hàn Hương, nói:

"Muội muội hãy mau đứng dậy, sẽ làm hết sức mình để giúp muội muội báo thù".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đa tạ tỷ tỷ". Hai người đỡ nhau đứng dậy.

Miêu Tố Lan trầm tư hồi lâu, nói:

"Nếu Hương muội quả thực muốn báo thù cho Hồ minh chủ, quyết không thể ở mãi trong cốc này".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tỷ tỷ có cách gì hay dạy muội".

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc đều là nhân kiệt một thời trong chốn lục lâm hiện nay, muội muội có thể cải trang đi lại trên giang hồ, lấy võ công của hai người này làm chuẩn, hễ những người có võ công hơn hai người này thì đều chiêu dụ dưới trướng ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chuyện này nói ra thì dễ, chỉ e tiểu muội không làm được ...".

Miêu Tố Lan nói:

"Khi còn là đệ tử của Âm Thủ Nhất Ma, tỷ tỷ đã học được không ít bản lĩnh của y, dùng kế này, lại thêm nhan sắc trời cho của muội muội, không quá nửa năm, nhất định giang hồ sẽ rúng động, lúc đó tự nhiên sẽ có rất nhiều võ lâm cao thủ đi theo chúng ta".

Cốc Hàn Hương chép miệng:

"Tất cả đều nhờ vào tỷ tỷ, chỉ cần có thể báo thù cho đại ca, chuyện gì muỗi cũng có thể làm được, chao ôi! Nói thực với tỷ tỷ một câu, từ lúc đại ca chết đi, muội cũng không muốn sống trên đời này nữa, khi xuống dưới chín suối, muội sẽ xin tội với đại ca, mong chàng tha thứ".

Miêu Tố Lan thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Hai người tình sâu tựa biển, trên đời này thật hiếm có, tỷ tuy là kẻ ngoài cuộc, nhưng cũng cảm động bởi lòng báo thù của muội muội".

Nàng coi Cốc Hàn Hương như tri kỷ, lại ngày nhớ đêm mong với Hồ Bách Linh, hai thứ tình cảm này cũng đốt lên trong lòng nàng ngọn lửa phục thù ...".

Nàng ngửa mặt nhìn lên mái nhà, im lặng một hồi thì nói:

"Muội muội có dung nhan tuyệt thế, nếu muội muội không tiếc ban bố mưa móc, không phải tỷ tỷ khen muội, nhân tài trong võ lâm đều sẽ đi theo muội muội".

Nàng đưa mắt nhìn quanh, rồi ghé vào tai Cốc Hàn Hương, thì thầm nói mấy câu, Cốc Hàn Hương gật đầu lia lịa, nói:

"Tiểu muội sẽ nghe theo tỷ tỷ mà hành sự".

Miêu Tố Lan cười rằng:

"Muội muội trước tiên đừng gấp, hãy tạm thời nghỉ ngơi trong cốc này mấy ngày, sau đó sẽ hành sự theo kế hoạch". Nói xong thì chậm rãi bước ra ngoài.

Cốc Hàn Hương cười buồn bã nói:

"Mấy ngày nay, muội phải ở cùng với con trẻ, một bước không rời".

Quần hào cũng tạm thời ở lại trong Thiên Hương cốc.

Cốc Hàn Hương chẳng màng đến chuyện gì cả, suốt ngày ở cùng với con trẻ.

Nàng tựa như muốn trong mấy ngày ngắn ngủi, muốn trao hết tình yêu của một đời từ mẫu cho con trẻ, nàng đưa nó đi chơi trên bãi cỏ, cùng ăn cơm, cùng ngủ, trong chớp mắt đã qua bảy ngày, trong bảy ngày này, Cốc Hàn Hương như biến thành một người khác, nàng hình như đã chững chạc hơn nhiều, trong hành động hay lời nói đều giống như một người phụ nữ đã có con.

Đêm thứ bảy, bọn Dư Diệc Lạc, Chung Nhất Hào, Khương Hoằng Văn Thiên Sinh đều nhận được thông báo của Miêu Tố Lan, mời bọn họ vào canh một ra ngoài bãi cỏ ngắm trăng.

Đêm ấy, chính là đêm trăng tròn, chưa tới đầu canh, một vầng trăng tròn vành vạnh đã treo trên trời cao.

Bầu trời trong xanh không gợn mây, ánh trăng tựa như nước, gió nhẹ mơn man lên mặt, không ngừng đưa đến hương thơm.

Quần hào đều ngồi vào chỗ, đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh.

Đột nhiên có tiếng hoàn bội vang lên, ở từ phía trong bước ra một mỹ nhân sắc đẹp rạng ngời,

trăng hoa đều thẹn.

Mạch Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn ánh trăng, hạ giọng khen:

"Ồ, sư tẩu thật là đẹp, ánh trăng sáng ngời cũng bị sắc đẹp của tẩu che lấp!".

Dư Diệc Lạc thầm cười, nhìn sang Chung Nhất Hào, lòng nhủ rằng:

"Cũng không trách Chung Nhất Hào say mê sắc đẹp của Cốc Hàn Hương, ngay cả đứa trẻ cũng chưa hiểu chuyện này hình như cũng bị sắc đẹp của nàng mê hoặc ...".

Đang nghĩ thì người đẹp ấy đã bước đến chỗ ngồi, đó chính là vị vong nhân Cốc Hàn Hương của Hồ Bách Linh.

Đi theo sau nàng là Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà, hai người này cũng trang điểm rất xinh đẹp.

Cốc Hàn Hương, bộ y phục màu xanh lam của nàng như tôn thêm vẻ đẹp cho làn da trắng như tuyết, nàng như vầng trăng sáng nổi bật giữa bầu trời xanh.

Miêu Tố Lan vẫn mặc y phục màu trắng, Vạn Ánh Hà thì mặc y phục màu xanh lục.

Chung Nhất Hào đang say mean ngắm nhìn, đột nhiên một làn hương thơm đưa vào mũi, Cốc Hàn Hương đã đến gần phía trước, chỉ thấy từ đôi môi nàng phát ra giọng nói dịu dàng:

"Đã khiến các vị phải đợi lâu". Rồi mỉm cười làm lễ.

Quần hào đều đứng lên, cúi người trả lễ.

Cốc Hàn Hương đột nhiên nghiêm mặt, nói:

"Các vị đều là bằng hữu tốt của đại ca ta, nếu không phải là huynh đệ tình thân như thủ túc với chàng, thì là tri kỷ như hai cánh tay của chàng, giờ đây chàng đã bỏ chúng ta mà rời khỏi thế gian ...".

Nói đến đây, đột nhiên im lặng, đưa mắt nhìn quần hào một vòng, nói tiếp:

"Chuyện báo thù cho chàng, cũng phải đặt trên vai các vị".

Dư Diệc Lạc hơi nhíu mày, nói:

"Phu nhân xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, trong di thư của Hồ minh chủ, không biết có nhắc đến chuyện muốn chúng ta báo thù cho ngài hay không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đại ca của ta lòng dạ rộng lớn, đương nhiên sẽ không bảo các người báo thù cho chàng trong di thư".

Dư Diệc Lạc nói:

"Nói như thế, chuyện báo htù cho Hồ minh chủ, toàn là chủ ý của phu nhân?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Không sai, chuyện báo thù cho chàng là chủ ý của ta, nhưng ta là người đàn bà yếu đuối, đâu có sức báo thù cho chàng, cho nên phải nhờ vào sức của các vị!".

Dư Diệc Lạc nói:

"Phu nhân dù cho có báo thù, cũng phải tính kế lâu dài, thuộc hạ đã được minh chủ lúc còn sống coi như tri kỷ, sau khi minh chủ chết lại được phu nhân coi trọng, đương nhiên cảm thấy, hết lòng hết dạ giúp đỡ cho phu nhân".

Cốc Hàn Hương đột nhiên đột nhiên đưa mắt nhìn về phía Dư Diệc Lạc, trịnh trọng nói:

"Nếu ta đã nghĩ ra cách báo thù, không biết Dư tiên sinh có chịu giúp đỡ hay không?".

Dư Diệc Lạc vẫn không ngờ nàng đột nhiên hỏi điều này, khựng người lại, nói:

"Điều này ... thuộc hạ nghĩa bất dung từ".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chuyện báo thù cho đại ca, vốn rất khó khăn, tuy nhiên ta đã tìm ra được một cách, nhưng vẫn phải mượn sức của các vị".

Dư Diệc Lạc nói:

"Tại hạ đã chấp nhận, thì sẽ không bao giờ thay đổi, phu nhân có chuyện gì, hãy thử nói rõ ra!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Các vị hãy thay đổi bề ngoài, cùng ta hành tẩu trên giang hồ, chiêu mộ cao thủ để tăng lực báo thù".

Dư Diệc Lạc trầm ngâm một hồi, cười lớn nói:

"Phu nhân đã quyết định, bọn tại hạ sẽ nghe lệnh hành sự".

Chung Nhất Hào nói:

"Tại sao phải thay đổi bề ngoài?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chúng ta lấy thân phận người mới lộ mặt trên giang hồ, mới có thể gây chú ý cho người trong chốn lục lâm".

Mạch Tiểu Minh cười hỏi:

"Không biết phải chỉ trang thành nhân vật như thế nào?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Ta phải mặc y phục gây động lòng người, để cho bọn họ nhìn thấy ta thì sẽ nhớ mãi không thôi".

Mạch Tiểu Minh vỗ tay cười lớn, nói:

"Hay lắm! Rất hay, đệ có thể hằng ngày đều nhìn thấy tẩu!".

Dư Diệc Lạc ngẩng đầu nhìn sắc trời nói:

"Phu nhân hãy cho chúng tôi biết kế hoạch!".

Cốc Hàn Hương chậm rãi ngồi xuống, đưa tay bưng bình rượu, rót cho mỗi người một chén rượu, hạ giọng nói:

"Trước tiên mời các vị uống cạn chén rượu này, chúng ta sẽ từ từ nói sau!".

Quần hào đều bưng chén rượu uống cạn.

Cốc Hàn Hương uống xong chén rượu của mình, lập tức nói rõ kế hoạch mà Miêu Tố Lan đã dạy cho nàng.

Quần hào có mặt ở đấy, ai nấy đều trố mắt, có người gật đầu mỉm cười, có người lắc đầu thở dài.

Sau khi quyết định chuyện lớn này, Cốc Hàn Hương đột nhiên trở nên phóng đãng, cứ như thế, quần hào đã bị nàng chuốc rượu say mèm.

Sau bảy ngày, trên giang hồ xuất hiện sáu thớt khoái mã và một chiếc xe la đẹp đẽ, nơi dừng lại đầu tiên của họ chính là cố đô Trường An.

Sáu thớt khoái mã và một chiếc xe la đồng thời dừng chân lại ở khách sạn Kim Long.

Đây là khách sạn lớn nhất ở Tây Kinh, cũng là chốn phồn hoa nhất.

Cách ăn mặc của họ rất đặc biệt, nhất thời làm xôn xao cả khách sạn Thiên Long.

Chung Nhất Hào đã bỏ mạng che mặt, mặc bộ kình trang màu xanh, Dư Diệc Lạc cũng thay đổi cách ăn mặc, không dùng bộ y phục dài thậm thượt như đoán mệnh tiên sinh nữa, mà đã mặc bộ áo vải của phu đánh xe, ở eo có thắt đai màu trắng, trên lưng mang xéo một tay nải, trong đó chứa thiết bản và đồng la, tay cầm ngọn roi dài, chân mang giày cỏ.

Bọn Chung Nhất Hào cỡi trên những thớt ngựa khác màu, mặc những bộ kình trang khác màu, nhưng có một chỗ giống, đó là trên cổ tay trái của mỗi người đều đeo một cái vòng vàng rộng khoảng ba tấc, cái vòng vàng ấy sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trở thành một giấu hiệu rất rõ ràng.

Cốc Hàn Hương thì ăn mặc càng xinh đẹp hơn, tóc dài phủ vai, tết thành hai cái bím ở hai bên, người mặc bộ y phục màu đỏ, váy dài tới gối, để lộ đôi chân tròn lẳng, trắng như ngọc.

Trong thời đại này, cách ăn mặc ấy rất hiếm thấy ở đất Trung Thổ, cho nên khi Cốc Hàn Hương vén rèm bước xuống xe, lập tức đã gây xôn xao, khách sạn Kim Long vốn cũng là một tiệm rượu, những kẻ rỗi hơi chỉ chỏ nhau trong chốc lát đã vây đến chỗ Cốc Hàn Hương.

Miêu Tố Lan vẫn mặc đồ tang, áo trắng váy trắng, eo mang đai hoa, nàng cũng trang điểm rất xinh đẹp.

Vạn Ánh Hà thì người mặc y phục màu xanh lục, tóc chải thành hai bím.

Ba phụ nữ lần lượt xuống xe, Vạn Ánh Hà đỡ bên tay trái của Cốc Hàn Hương, hai màu xanh đỏ nổi bật nhau, khiến cho ai thấy cũng phải trố mắt há mồm.

Không biết tên lưu manh nào, rúng động trước vả đẹp của Cốc Hàn Hương, lớn giọng kêu:

"Mẹ ơi, trên đời này lại có phụ nữ xinh đẹp như thế ...".

Mạch Tiểu Minh nhíu mày quát lên:

"Các ngươi đứng xa một tý mà nhìn, được không?" rồi sải bước về phía trước.

Bọn người ấy thấy y chỉ là một đứa trẻ, không coi ra gì cả, vẫn đứng yên ở đấy.

Mạch Tiểu Minh lửa giận bốc lên đầu, hai tay vung một cái, đã có bốn đại hán đứng gần nhất bị đẩy giúi xuống đất.

Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh hai tay vung loạn xạ, trong chốc lát đã có hai ba chục người bị y đẩy ngã.

Những người đứng nhìn đó, ai nấy đều té đến nỗi mũi sưng mặt vêu, trong lòng không khỏi sợ hãi, nhưng vẫn còn ham nhìn nhan sắc của Cốc Hàn Hương, bọn họ nào chịu bỏ qua cơ hội này, thế rồi tránh qua hai bên, nhường ra một lối.

Cốc Hàn Hương hạ giọng nói:

"Tiểu Minh, đừng để ý đến bọn chúng nữa".

Mạch Tiểu Minh quay đầu mỉm cười, sải bước về phía trước.

Bọn tiểu nhị trong quán bước tới, dắt mọi người vào mảnh sân bên trái.

Mảnh sân này rất yên ắng, trong sân có nhiều chậu hoa, Cốc Hàn Hương, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà ở trong phòng phía đông, Chung Nhất Hào dắt theo quần hào ở phòng phía tây.

Tiểu nhị dâng rượu thịt lên, quần hào suốt ngày đi đường, đều đã đói khát, vội vàng ăn xong thì căn dặn tiểu nhị, nếu chưa được cho phép thì không vào, đóng chặt cửa lại.

Hành tung bí mật của bọn họ đã khiến cho mọi người tò mò, đến canh một đêm ấy thì đã đồn khắp thành Trường An.

Trong lúc tin đồn lan ra, trong phòng Cốc Hàn Hương, bốn ngọn nến đang cháy, quần hào ngồi vào bàn, bàn bạc đại kế.

Miêu Tố Lan nhìn Cốc Hàn Hương, cười rằng:

"Sắc đẹp của phu nhân khiến khuynh đảo lòng người, lại thêm toàn thân mặc bộ y phục kỳ dị này, cũng đã trở thành đề tài cho mọi người, nhưng chỉ mới lan truyền ở chốn phố phường, phải tìm cách nào để kinh động đến các nhân vật trong võ lâm".

Dư Diệc Lạc cười nói:

"Tại hạ từng nghe người ta nói rằng, ở cách thành Trường An ba mươi dặm có một tòa Đồ long trại, trại chủ họ Kim, rất ít người biết họ tên của y, y vốn rất ít đi lại trên giang hồ, nhưng thực ra y là nhân vật đầu não lãnh đạo lục lâm ở miền Tây Bắc".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Có được manh mối này, tốt còn gì bằng, chúng ta cứ hạ thủ từ y, thế nào?".

Dư Diệc Lạc lắc đầu nói:

"Việc này tuy rất tốt, nhưng chưa chắc dễ dàng như chúng ta nghĩ, kẻ này đứng đầu lục lâm vùng

Tây Bắc, đã hai mươi năm nay, nhưng trên giang hồ vẫn không hề nghe sự tích của y, tâm cơ ấy người thường khó mà bì kịp, binh lược nói rằng, đánh trong lúc địch không phòng bị, nếu như để y chuẩn bị, chúng ta không những thất bại mà còn tạo nên một kẻ cường địch, đừng nói đến chuyện chiêu nạp người ta làm thủ hạ".

Quần hào nghe xong thì khựng lại, không biết nói tiếp thế nào.

Miêu Tố Lan nói:

"Chuyện này phải nhờ thần cơ diệu toán của tiên sinh ...".

Dư Diệc Lạc nói tiếp:

"Chuyện đầu tiên trước mắt là phải làm thế nào tiếp cận được y, làm thế nào mới có thể lẻn vào trong Đồ long trại ...".

Miêu Tố Lan thở nhẹ một hơi, nói:

"Nếu như giang hồ đồn không ngoa, có lẽ lúc này kẻ họ Kim đang biết hành tung của chúng ta ...".

Chung Nhất Hào đột nhiên đứng dậy, phất tay một cái, ngọn đèn trong phòng lập tức tắt ngấm.

Cốc Hàn Hương lo lắng nói:

"Huynh làm gì ..." lời tiếp theo chưa nói ra, thì người đã bị Chung Nhất Hào ôm eo nhấc bổng lên, tung mình vọt một cái, phóng sang một bên, kè vào tai nàng nói nhỏ:

"Có người đến!" Mạch Tiểu Minh hình như cũng cảm thấy có người đến, rít lên:

"Ai?" rồi thân người lách một cái vọt ra cửa sổ phía sau, người chưa đến thì kiếm đã đến, binh một tiếng, một cánh cửa sổ mở ra, phóng vọt ra ngoài.

Bọn Dư Diệc Lạc, Giang Bắc tam long, Văn Thiên Sinh đi theo sau Mạch Tiểu Minh, phóng vọt ra cửa.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà tuy chưa ra đến cửa, nhưng cũng đã rút binh khí đứng thủ ở hai bên cửa sổ.

Chung Nhất Hào ôm Cốc Hàn Hương nhảy vọt nấp snag một bên, vẫn cứ không thả ra, ngược lại ôm càng chắc hơn.

Cốc Hàn Hương nhớ y vốn là người lạnh lùng kiêu ngạo, thế mà lại chịu nghe theo mình, trong lòng y, không biết đã chịu nhiều thiệt thòi thế nào.

Một nỗi tội nghiệp mau chóng dâng lên trong lòng, chồm người tới, hôn nhẹ lên má y một cái, thì thầm:

"Buông muội ra, đừng để người ta nhìn thấy ...".

Chung Nhất Hào buông Cốc Hàn Hương ra, kề bên tai nàng nói:

"Nàng hãy đứng ở đây, ta đi xem thử".

Có lẽ đêm tối đã giúp cho y bạo dạn hơn, có lẽ Cốc Hàn Hương dựa vào người y, đã đem lại sự quyến rũ mà y không thể nào chống đỡ nổi, nói xong, y mạnh dạn hôn lên môi Cốc Hàn Hương một cái.

Y tựa như cảm thấy rằng hành động của mình quá phúng túng, không dám nhìn lại Cốc Hàn Hương, tung người vọt ra cửa sổ.

Cốc Hàn Hương tựa như không hề để điều ấy trong lòng, chậm rãi bước về trước cửa sổ.

Chung Nhất Hào vừa vọt ra cửa sổ, mũi chân vừa chạm đất, lập tức lại phóng lên hạ xuống mái nhà.

Chỉ thấy Giang Bắc tam long mỗi người cầm binh khí, thủ ở hai bên góc, không ngừng nhìn trái ngó phải, nhưng lại không thấy Mạch Tiểu Minh, Dư Diệc Lạc đâu cả.

Phú Hỏa Long Lưu Chấn quay lại nhìn Chung Nhất Hào chậm rãi bước tới, hạ giọng nói:

"Dư tiên sinh và Mạch Tiểu Minh đuổi theo kẻ ấy".

Chung Nhất Hào nói:

"Bọn họ chạy hướng nào?".

Lưu Chấn nói:

"Chạy về hướng Tây Bắc".

Chung Nhất Hào nói:

"Các người hãy giữ kỹ ở đây, đừng bỏ đi, ta đuổi theo xem thế nào". Nói xong thì tung mình vọt lên, phóng thẳng về hướng Tây Bắc.

Lúc này, canh một vừa mới qua, đèn hoa treo cao, chợ đêm đang náo nhiệt, người đi trên đường chợt như nêm, Chung Nhất Hào vọt qua mấy mái nhà, ngừng lại, lòng nhủ thầm:

"Người đi đường đông như thế, khắp nơi đèn đuốc sáng trưng, mình cứ chạy trên mái nhà thế này, khó mà không gây hoảng cho họ, nhưng nếu quay về khách sạn, lòng lại không yên". Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên thấy trong dòng người đi đường, có hai người len lỏi chạy rất nhanh.

Chung Nhất Hào nhìn lại, lập tức thấy người đi phía sau chính là Mạch Tiểu Minh, mỉm cười nhủ thầm:

"Thằng bé này, giống như thay đổi hoàn toàn vậy, giờ đây có đủ kiên nhẫn đuổi theo kẻ địch trong dòng người thế này". Một ý nghĩ lướt qua, người đã phóng vọt xuống men theo lề đường đuổi theo hai người.

Lúc này, y đã thấy người chạy ở phía trước, đó là một đại hán tuổi khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm, người mặc trường sam, chân mang giày phúc, hai tay vén áo, chạy thật nhanh trong dòng người.

Xem cách ăn mặc của y, có vẻ như đó là một công tử, nhưng thân pháp rất nhanh, xem ra đó là người mang võ công thượng thừa.

Hai người truy đuổi nhau trên đường phố, tuy gây chú ý cho không ít người, nhưng vì hành động cực nhanh, vừa thấy đã mất, mới quay đầu lại nhìn thì hai người đã mất dạng.

Người ấy như có ý muốn đùa với Mạch Tiểu Minh, cứ chọn ở chỗ đông người mà chạy.

Mạch Tiểu Minh đuổi một hồi, không còn nhẫn nại nữa, rít lên:

"Đứng lại cho ta".

Phóng người nhảy vọt lên, lướt qua đầu người mà truy đuổi theo.

Hành động ấy của y nhất thời gây chấn động cho người đi đường, tất cả đều ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn.

Đại hán mặc trường sam ấy thấy Mạch Tiểu Minh hạ người xuống, đột nhiên lách người một cái chui tọt vào đám đông trốn mất.

Cho đến khi Mạch Tiểu Minh hạ người xuống, người ấy đã chạy rất xa, khiến cho Mạch Tiểu Minh va phải người khác.

Đà lao tới của y rất nhanh, những người đứng gần đều bị y va phải té liểng xiểng, lập tức đám đông nổi giận, quyền cước thi nhau đấm xuống y.

Mạch Tiểu Minh tính tình nóng nảy, làm sao có thể nhịn cái nhục này, hai tay vẫy một cái, vung quyền phản công, trong chớp mắt, đã đánh bị thương mười mấy người.

Y ra tay rất nặng, những kẻ bị đánh không phải gãy tay gãy chân thì ngực bụng bị trọng thương, người xung quanh thấy y xuống tay nặng như thế, thì hoảng hồn tránh ra hai bên.

Khi Mạch Tiểu Minh ngẩng đầu lên, đã không thấy người mặc trường sam đâu nữa, lạnh lùng hừ một tiếng, mắng rằng:

"Đồ nhát gan". Vung tay một cái, phóng vọt người lên trên mái nhà, đuổi gấp theo.

Nhưng Chung Nhất Hào đang đứng một bên, đã nhìn thấy đại hán mặc trường sam, thấy y trâu ghẹo Mạch Tiểu Minh thì mỉm cười, cứ men theo phía bắc đuổi tới.

Chung Nhất Hào vì ăn mặc lỳ lạ, e sợ người đi đường để ý, cho nên nhân lúc lộn xộn, đã điểm huyệt đạo của một người, cởi bộ trường sam của y rồi mặc vào người, sau đó lại giải huyệt đạo cho y, đuổi gấp theo đại hán mặc trường sam.

Y đi lại đã lâu trên giang hồ, kinh nghiệm già dặn, từ đầu đến cuối vẫn giữ khoảng cách ba trượng với người ấy.

Hain chạy được mấy con đường, đến một nơi rất náo nhiệt, chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng, nhà cửa huy hoàng, trông rất hào hoa, người mặc trường sam ấy đi thẳng về căn nhà phía bên trái.

Chung Nhất Hào ngẩng đầu lên nhìn, thấy phía trên có bức đại tự đề bốn chữ "Xuân giang thư ngụ", không khỏi mỉm cười, nhủ thầm:

"Té ra người này dừng chân ở đây, không ngờ ở chốn ngõ liễu đường hoa lại là nơi ngọa hổ tàng long". Thế rồi nhớ kỹ con đường, vội vàng quay về khách sạn Kim Long.

Y vừa vào trong sân, lập tức cảm thấy không hay, bốn bề đều tối đen không thấy một ánh đèn.

Y cố ý dặm mạnh bước chân, đến trước cửa phòng Cốc Hàn Hương, ho lớn một tiếng, hỏi:

"Phu nhân đã nghỉ chưa?".

Y hỏi liềm mấy câu, nhưng không có tiếng trả lời, không khỏi kinh hoảng, đưa tay phải ngầm vận nội kình, dùng lực đẩy vào cánh cửa, làm gãy then cửa.

Nào ngờ hai cánh cửa ấy lại khép hờ, ngón tay Chung Nhất Hào vừa chạm vào cửa thì hai cánh cửa đã bật ra, nội kình đang tụ trong lòng bàn tay của y khó thu lại, hai cánh cửa ấy mở ra, luồng nội kình phóng thẳng vào trong phòng.

Chỉ nghe một tiếng động lớn, bàn ghế trong phòng bị chưởng lực của y đánh trúng, chén trà để trên bàn chạm vào nhau bay lên vỡ tan.

Chung Nhất Hào đang lo lắng sự an nguy của Cốc Hàn Hương, không màng đến sự nguy hiểm của bản thân, cửa phòng vừa mở đã lập tức vọt người vào, miệng thì kêu lên:

"Phu nhân!" người đã lao tới một góc phòng.

Cửa phòng vừa chạm vào đã mở, Chung Nhất Hào nghĩ bụng trong phòng chắc chắn có kẻ địch, cho nên chân vừa chạm đất, lập tức giơ hai chưởng thủ ở phía trước ngực.

Nào ngờ sự việc lại ngoài suy nghĩ của y, ngoài tiếng ly cốc chạm nhau, chẳng có động tịnh gì khác.

Y đứng lặng hồi lâu, nhìn kỹ một vòng trong phòng, không hề có điều gì đáng nghi ngờ, lấy ra mồi lửa châm lên. ánh lửa vừa mới sáng lên, ở bên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bước chân.

Chung Nhất Hào lấy ra một cây độc châm, miệng hỏi:

"Ai?".

Bên tai truyền lại giọng nói của Dư Diệc Lạc:

"Là Chung huynh?".

Chung Nhất Hào cúi người nhặt cây nến dưới đất đốt lên, trong phòng lập tức sáng bừng.

Dư Diệc Lạc chậm rãi bước vào, đưa mắt nhìn quanh phòng, hạ giọng hỏi:

"Phu nhân đi đâu?".

Chung Nhất Hào nói:

"Huynh đệ cũng vì chuyện này mà lo lắng không yên ...".

Dư Diệc Lạc nhìn mảnh vỡ ở dưới đất, chưa lên tiếng thì Chung Nhất Hào đã nói:

"Ly tách này là do chưởng lực của huynh đệ đánh vỡ, thật kỳ lạ, bọn Miêu Tố Lan và Giang Bắc tam long đều giữ ở nơi này, không hề xảy ra ấu đả mà lại để người ta cướp phu nhân đi".

Dư Diệc Lạc cúi đầu trầm tư một lúc lâu, ngẩng đầu lên cười:

"Chung huynh làm sao biết phu nhân bị người ta cướp đi?".

Chung Nhất Hào ngạc nhiên nói:

"Không phải bị người ta cướp đi chả lẽ tự nguyện đi hay sao?".

Dư Diệc Lạc cười nói:

"Không sai, bà ta đã tự nguyện đi ...".

Y nhẹ thở dài, nói tiếp:

"Hồ phu nhân thông minh hơn chúng ta nhiều, không phải huynh đệ tự hạ thấp mình, sau hai nắm, bà ta có thể khống chế được chúng ta, sắc đẹp của bà ta cũng giống như sự thông minh của bà ta, hơn hẳn người khác, điều đáng sợ nhất là sự yếu đuối của bà ta đã che đi trí tuệ của mình khiến người ta không hề cảnh giác, hiểu lầm rằng bà ta chỉ là một phụ nữ yếu đuối đáng thương cần được bảo vệ ...".

Chung Nhất Hào không còn nhẫn nại nữa, nói:

"Điều đáng lo nhất hiện giờ là phải tìm cho ra tung tích của Hồ phu nhân, cao luận của Dư huynh ...".

Dư Diệc Lạc cười nói:

"Nếu như Chung huynh biết được tính cách của Hồ phu nhân, mới có thể tin lời của huynh đệ".

Chung Nhất Hào nói:

"Vậy Dư huynh hãy nói cao kiến ở trong lòng".

Dư Diệc Lạc biết y lo lắng chuyện mất tích của Cốc Hàn Hương, vừa sợ nàng bị tổn thương, lại vừa có sự đố kỵ mãnh liệt, thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Miêu Tố Lan thâm tàn bất lộ, nhưng võ công của ả quyết không thấp hơn Giang Bắc tam long, Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh cũng không phải là người dễ đối phó, Giang Bắc tam long đi lại đã lâu trên giang hồ, đối với những loại mê hương, vừa nhìn đã biết, ngoại trừ phu nhân tự nguyện đi theo người ta ra ngoài, nếu không trải qua một cuộc ác chiến, quyết không bị người ta cướp đi".

Chung Nhất Hào nói:

"Nếu nàng tự nguyện đi, chắc phải để lại tin tức gì đó".

Dư Diệc Lạc nói:

"Điều không thể hiểu được chính là điểm này, nhưng đối với Hồ phu nhân, không thể lấy lẽ thường để suy đoán".

Chung Nhất Hào đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, nói:

"Giờ đây chưa đến canh một, Dư huynh nếu như có hứng, chúng ta chi bằng đến trại Đồ Long xem thử?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Dù cho phu nhân bị người trong trại Đồ Long dẫn đi, cũng sẽ không đi thẳng đến trại Đồ Long".

Chung Nhất Hào nhíu mày, nói:

"Ý của Dư huynh là, chúng ta canh ở đây đợi tin tức".

Dư Diệc Lạc nói:

"Dù cho có đi tìm, cũng phải đợi Mạch Tiểu Minh quay về rồi hãy nói, theo ý của huynh đệ, trước giờ ngọ ngày mai, phu nhân sẽ có tin tức truyền về".

Đột nhiên có một làn gió nhẹ thổi vào ngọn nến trên bàn, một bóng người nhẹ nhàng lướt vào.

Chung Nhất Hào nói:

"Sư tẩu của ngươi đã mất tích".

Mạch Tiểu Minh mở to hai mắt nhìn quanh phòng, nói:

"Sao lại mất tích?".

Y ngập ngừng một lúc rồi rít lên:

"Nơi quỷ quái này đã làm cho ta nổi giận, hãy đốt không còn mảnh ngói".

Chung Nhất Hào trong lòng thầm nhủ:

"Dư Diệc Lạc là người chậm chạp, đi cùng với y thật vướng tay vướng chân, chi bằng cùng hành động với Mạch Tiểu Minh, có thể dễ dàng ra tay".

Yù nghĩ ấy lướt qua, mỉm cười nói:

"Dư huynh hãy cho chúng tôi biết đường đi đến trại Đồ Long, huynh đệ và Mạch Tiểu Minh sẽ cùng đi một chuyến, Dư huynh cứ ở lại trong khách sạn này chờ đợi tin tức".

Dư Diệc Lạc nói:

"Hai vị nhất định đi, huynh đệ cũng không ngăn cản, nhưng mong suy nghĩ kỹ rồi mới hành động, đừng tạo thêm kẻ cường địch". thế rồi nói cho hai người biết phương hướng, đường đi đến trại Đồ

Long.

Mạch Tiểu Minh, Chung Nhất Hào lập tức thay đổi y phục, cùng nhau rời khỏi khách sạn Kim Long.

Trong mảnh sân yên ắng chỉ còn lại một mình Dư Diệc Lạc, y thu dọn mảnh vỡ ly tách, rồi thay y phục lên giường nằm ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, đột nhiên có một mùi hương xộc vào mũi.

Mở mắt nhìn ra, ngọn nến chỉ còn lại một đoạn ngắn, nàng Cốc Hàn Hương sắc đẹp tuyệt trần đang nằm nghiêng ngủ bên cạnh y, hơi thở nhẹ nhàng, tựa như ngủ rất say.

Dư Diệc Lạc giật mình ngồi dậy, bước xuống giường, ngồi bên cạnh cái bàn.

Sắc đẹp của Cốc Hàn Hương có sức quyến rũ rất lớn đối với y, y nén không được quay đầu lại nhìn thêm vài lần.

Đột nhiên Cốc Hàn Hương mở mắt, chậm rãi ngồi dậy.

Dư Diệc Lạc khựng người, nói:

"Phu nhân về lúc nào?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta vừa mới về không lâu, thấy ông đang ngủ say, không muốn đánh thức ông dậy, nhưng ta rất mệt mỏi, chỉ đành nằm xuống chợp mắt".

Dư Diệc Lạc nói:

"Sao phu nhân không đánh thức tại hạ rồi mới ngủ?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta thấy ông ngủ rất say, đánh thức ông dậy, trong lòng ông chắc chắn sẽ khó chịu!".

Dư Diệc Lạc ho nhẹ một tiếng, nói:

"Thuộc hạ không nên nằm trong phòng ngủ của phu nhân".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ông không biết ta quay về từ lúc nào, làm sao có thể trách ông?".

Dư Diệc Lạc gượng cười, nhủ thầm:

"Mình cũng mê mẩn trước sắc đẹp của nàng, nói cả nửa ngày mà vẫn chưa nhắc đến chuyện quan trọng". Thế rồi nghiêm mặt, hỏi:

"Phu nhân đi đâu?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Ta đang rất khát, ông rót cho ta một chén trà nhé?".

Dư Diệc Lạc chỉ cảm thấy trong nụ cười diịu dàng của nàng, hàm chứa một sức mạnh không thể kháng cự nổi, chỉ đành xoay người đi rót cho nàng một chén trà.

Nào ngờ, bình trà, chén trà đã bị Chung Nhất Hào đánh vỡ, trong nhất thời đi đâu mà tìm, ngó quanh hồi lâu vẫn không tìm ra được chén trà, lắc đầu chép miệng:

"Chén trà, bình trà đều đã bị Chung Nhất Hào đánh vỡ".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nói:

"Đánh vỡ?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Khi Chung huynh về khách sạn, không thấy phu nhân đâu cả, trong lòng lo lắng, lỡ tay đánh vỡ ...".

Cốc Hàn Hương chậm rãi bước xuống giường, mỉm cười, nói:

"Trong lòng y nhất định tức giận nên mới đánh vỡ chén trà".

Dư Diệc Lạc nói:

"Chung huynh và Mạch Tiểu Minh đã chạy đến trại Đồ Long để tìm hành tung của phu nhân".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên:

"Sao ông không khuyên bọn họ? Chao ôi! Ta đâu có bị người ta cướp đi".

Dư Diệc Lạc nói:

"Bọn họ quyết đi, thuộc hạ khuyên không được!".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm một hồi, đột nhiên mỉm cười, nói:

"Chỉ cần bọn họ không giết hoặc đả thương người ta, chắc là không xảy ra xung đột".

Dư Diệc Lạc nhíu mày, cảm thấy trong lời nói của nàng có hàm ý rất sâu, nhưng vẫn không hoàn toàn hiểu được, lại không thể hỏi dấn tới, cung tay làm lễ, nói:

"Phu nhân đã mệt mỏi, xin hãy nghỉ ngơ sớm, thuộc hạ lui trước".

Chương 17

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn lên mặt Dư Diệc Lạc, cười nói:

"Chỉ một mình ta quay về, ông không hề cảm thấy kỳ lạ sao?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Phu nhân thông minh hơn người, chắc đã sớm có sắp xếp, không cần thuộc hạ phải lo lắng".

Cốc Hàn Hương đột nhiên thu lại nụ cười trên mặt, thở dải buồn bã, nói:

"Hầu hết những người biết ta, đều say mê nhan sắc của ta, chỉ duy có một mình tiên sinh thì khác hẳn, ông đối với ta không hề ham muốn".

Dư Diệc Lạc thở dài nhẹ một tiếng:

"Phu nhân quá khen". Ôm quyền ở trước ngực lách người lui ra.

Đêm ấy Dư Diệc Lạc như nằm trên nệm gai, suốt đêm ngủ không yên, Cốc Hàn Hương đột nhiên quay về, đã đem lại cho y nỗi thắc mắc không thể nào giải tỏa được, nỗi thắc mắc ấy khiến y không ngủ được.

Cho đến sau canh năm, y mới buồn ngủ, trong mơ màng chợt nghe tiếng gõ cửa phòng, mở mắt nhìn ra, chỉ thấy Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh một trước một sau bước vào trong phòng.

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh oang oang nói:

"Trại Đồ Long cái gì, trại con rùa thì có, ta phải đốt cho chúng không còn mảnh ngói".

Dư Diệc Lạc nghe y mắng rất độc địa, biết rằng hai người đã tay không quay về, vội vàng ngồi dậy nói:

"Các người đã về".

Chung Nhất Hào nói:

"Đã quay về! Có tin tức của phu nhân không?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Các người đi không lâu, phu nhân đã an toàn quay về, giờ đây đang ngủ".

Chung Nhất Hào trầm ngâm không nói, tháo thanh miến đao ở eo xuống rồi lên giường nằm ngủ.

Hai người tựa như vừa trải qua một trận kịch chiến, trông rất mệt mỏi, Mạch Tiểu Minh ném kiếm, ngã xuống giường ngủ vùi.

Dư Diệc Lạc trong lòng vốn có nhiều điều muốn nói với Chung Nhất Hào, nhưng thấy y mệt mỏi như thế, không nỡ gọiy dậy, chỉ đành tạm giữ ở trong lòng, mơ màng chìm vào giấc ngủ say nồng.

Ba người ngủ một trận say sưa, cho đến cuối giờ thân mới thức dậy. Hình như Cốc Hàn Hương đã sớm đợi ở trong phòng, ba người vừa tỉnh dậy, Miêu Tố Lan lập tức đến mời.

Chung Nhất Hào nói:

"Đêm qua các người đi đâu?".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Tiện thiếp không hề rời khỏi khách sạn Kim Long!".

Mạch Tiểu Minh nhảy tót xuống giường, rít lên:

"Ngươi nói dối, đêm qua bọn chúng tôi quay về không hề thấy một ai, thế mà lại bảo không ra ngoài ...".

Miêu Tố Lan nói:

"Ngươi phải nói có phép tắc một chút, cái gì mà nói dối?".

Dư Diệc Lạc sợ hai người lại cãi ầm lên, vội vàng nói:

"Phu nhân ở đâu?".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân đang ở trong phòng đợi các vị, chắc có mấy việc muốn nói với các vị".

Chung Nhất Hào nhìn hai người Dư, Mạch nói:

"Chúng ta đi thôi". Rồi ra bên ngoài trước.

Dư Diệc Lạc, Mạch Tiểu Minh, Miêu Tố Lan kéo theo sau, bước vào trong phòng Cốc Hàn Hương.

Chỉ thấy bọn Lý Kiệt, Lưu Chấn, Hà Tông Huy, Văn Thiên Sinh, Vạn Ánh Hà chia nhau ngồi hai bên, Cốc Hàn Hương ngồi ở giữa.

Cốc Hàn Hương thấy họ, lập tức đứng dậy, cười nói:

"Các vị ngủ thật say ...".

Dư Diệc Lạc sững người, thầm nghĩ:

"Phải rồi, dù cho mệt mỏi cũng không đến nỗi tham ngủ đến khi mặt trời mọc ba cây sào mới thức dậy".

Đang suy nghĩ thì Cốc Hàn Hương đã phẩy tay cười nói:

"Mời các vị ngồi! Ta có một việc rất hệ trọng, cần thương lượng với các vị".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, ánh mắt chậm rãi lướt qua mặt Dư Diệc Lạc, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh nói:

"Chúng tôi suýt tý nữa không nhìn thấy ba vị nữa".

Chung Nhất Hào giật mình, nói:

"Sao phu nhân lại nói như thế?".

Cốc Hàn Hương hạ giọng nói:

"Đêm qua chúng tôi đều đã bị người ta ám toáng ...".

Chung Nhất Hào nói:

"Ai mà lớn gan như thế?".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Người này trí kế đa đoan, không thể đề phòng được, tuy có bọn Lý Kiệt canh giữ ở ngoài phòng, nhưng y vẫn xông vào đây được".

Chung Nhất Hào nói tiếp:

"Phải chăng là trại chủ của trại Kim Long?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Điều này ta không biết".

Nàng ngừng một lúc rồi lại nói:

"Y bảo trước canh ba đêm nay sẽ đến thăm các người, có chuyện cần bàn với các người".

Dư Diệc Lạc, Chung Nhất Hào đều ngạc nhiên, không khỏi quay đầu lại ngó sau lưng.

Mạch Tiểu Minh thì lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Y đến đây, trước tiên phải đấu với đệ một trăm chiêu, có thể thắng được đệ, chúng ta mới nói chuyện với y!".

Chung Nhất Hào đột nhiên chen vào nói:

"Phải chăng phu nhân đã quyết định ở lại đây gặp mặt người ấy?".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn Giang Bắc tam long và bọn Miêu Tố Lan, hạ giọng nói:

"Hình như chúng ta giờ đây đã trúng mê dược của y, theo y nói, mê dược này phát tác rất chậm, nhưng một khi phát tác võ công của toàn thân cũng sẽ theo đó mà mất hết ...".

Chung Nhất Hào cười lạnh một tiếng, nói:

"Hừ, không thể tin được".

Dư Diệc Lạc thì lắc đầu bảo:

"Chung huynh đừng gấp, lời của phu nhân không phải là không có căn cứ, như huynh đệ đây đêm qua tuy mệt mỏi, nhưng cũng không đến nỗi ngủ đến khi mặt trời mọc ba cây sào mới thức dậy, điều này chỉ e có chút nguyên nhân".

Chung Nhất Hào sững người, im lặng không nói.

Cốc Hàn Hương thì thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Chung Nhất Hào, ta không cố ý gạt huynh, đêm qua bọn họ đều bị trúng mê dược, người ấy không hề phí chút sức mà có thể xông vào trong phòng của ta".

Giang Bắc tam long và Văn Thiên Sinh không khỏi đỏ mặt, đồng thanh nói:

"Bọn chúng tôi bảo vệ không chu đáo, khiến cho phu nhân đã kinh hãi".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, quay đầu nhìn Miêu Tố Lan, nói:

"Chỉ có tỷ tỷ và ta không bị trúng mê dược, nhưng người ấy võ công cao cường, Miêu tỷ tỷ đã động thủ với y một hồi, biết không phải là địch thủ ...".

Dư Diệc Lạc nói:

"Lúc ấy bọn chúng tôi đang đuổi theo kẻ địch chưa quay về, cường địch đã thừa cơ xông vào ...".

Chung Nhất Hào lại nói:

"Người ấy trước tiên sai người dụ chúng tôi ra ngoài, sau đó lại dùng mê dược đánh ngã mọi người, rõ ràng đã sớm có mưu đồ, đệ và Mạch Tiểu Minh khi tìm đến trại Đồ Long, người trong trại cũng đã sớm có chuẩn bị, chúng tôi chưa vào trại thì đã bị cao thủ mai phục ở ngoài trại chặn lại, đánh đến hai canh giờ vẫn không thắng không bại, liên tưởng hai chuyện này, kẻ địch chắc chắn là trại chủ trại Đồ Long, trước mắt chỉ có một chuyện khiến cho tại hạ suy nghĩ không thông.

Dư Diệc Lạc hỏi:

"Chuyện gì?".

Chung Nhất Hào nói:

"Bọn Hà huynh sớm đã cảnh giác, người ấy làm thế nào mà thần không biết quỷ không hay thi triển mê dược, đánh ngã mọi người?".

Phi Thiên Long Hà Tông Huy nói:

"Nói ra thật xấu hổ, bọn huynh đệ sau khi Chung huynh, Dư huynh đuổi theo kẻ cường địch, vẫn canh giữ bốn bề phòng ngủ của phu nhân, đề phòng ám tóang, khoảng một bữa cơm vẫn không phát hiện được tung tích kẻ địch, nhưng lúc này đột nhiên thấy ở một mái nhà phía đông có ánh lửa, huynh đệ chạy đến xem xét, chỉ thấy một vật tựa như cây nhang đang cháy đỏ rực, định dùng chân đạp tất thì đột nhiên thấy một làn hương xông vào mũi, người ngất đi".

Đa Trảo Long Lý Kiệt, Phú Hỏa Long Lưu Chấn cũng nói:

"Chúng tôi nghe tiếng Hà huynh ngã xuống, nhất tề đuổi đến, vừa chạy đến thì người đã ngửi thấy mê hương ...".

Dư Diệc Lạc chép miệng:

"Cách này rất ít người dùng, cũng không trách được ba các vị không cách nào phòng hờ, dù cho huynh đệ cũng khó ngờ đến".

Văn Thiên Sinh nói:

"Tại hạ và sư muội canh giữ ngoài phòng thẩm mẫu, đột nhiên nghe tiếng động giống như ngói rơi xuống đất, khi nhặt lên xem thì té ra đó là một cái hộp giấy, một luồng hương lạ từ trong hộp xông ra, lập tức ngã xuống ngất đi".

Chung Nhất Hào nói:

"Kẻ này có tâm cơ như thế, thuật sử dụng mê dược quả thực gây bất ngờ cho người ta, đúng là xảo quyệt vô cùng, nhưng Dư huynh và ta đều không ngửi phải mê hương của y, không biết cớ gì lại trúng độc?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Điều này ta cũng không hiểu, nhưng khi bảo sẽ gặp lại ta, y đã đưa thuốc giải cho ta".

Chung Nhất Hào tựa như ý vẫn chưa hết, môi mấp máy nhưng lại không nói ra, tựa như lời ấy rất khó nói.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Y đối với ta rất lễ phép".

Đây là điều mà Chung Nhất Hào muốn hỏi, Cốc Hàn Hương nói thẳng ra, Chung Nhất Hào lại cảm thấy áy náy, mặt đỏ ửng.

Dư Diệc Lạc đột nhiên cười lớn nói:

"Khi chúng ta rời khỏi Thiên Hương cốc, luôn lo lắng rằng không cách nào gây chú ý cho các nhân vật trong võ lâm, xem ra đã dư thừa, ở trạm dừng thứ nhất này, đã có cao thủ tìm đến, ngày sau không biết có bao nhiêu người theo đuổi chúng ta, gây nên cục diện gì".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Càng nhiều càng tốt, cao thủ trong chốn lục lâm đều tìm đến thì như vậy mới hay ...".

Cốc Hàn Hương phẩy tay, nói:

"Các vị nên nghỉ ngơi một lát, có lẽ đêm nay vẫn còn việc".

Bọn Dư Diệc Lạc lần lượt lui ra.

Ngày hôm ấy rất tĩnh lặng, sau bữa cơm tối, Mạch Tiểu Minh kéo nhẹ tay áo Chung Nhất Hào,

trước tiên rời khỏi phòng ngủ, đi đến một nơi vắng vẻ.

Chung Nhất Hào vội vàng đuổi theo, hỏi:

"Chuyện gì?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Huynh phải chăng là rất phiền não?".

Chung Nhất Hào ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời sắp lặn xuống, im lặng không nói.

Mạch Tiểu Minh nói:

"Huynh không cần gạt đệ, đệ biết trong lòng huynh rất đố kỵ người hẹn gặp sư tẩu đêm nay, còn sư tẩu thì có ý biện hộ cho y, trong lòng huynh nhất định cảm thấy khó chịu ...".

Chung Nhất Hào nhìn lướt Mạch Tiểu Minh một cái, vẫn không nói một lời.

Mạch Tiểu Minh hai mắt hấp háy, nói:

"Ta muốn giúp huynh giết kẻ này".

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân có ý bảo vệ cho y, chúng ta làm thế nào ra tay được?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Chúng ta đừng để cho sư tẩu biết là được, đợi sau khi y và sư tẩu gặp mặt, đến khi cáo từ, chúng ta liền đuổi theo giết quách, hoặc mai phục ở một nơi nào đấy cản đường y".

Chung Nhất Hào nói:

"Cứ quyết một lời như thế, đến lúc ấy đệ hãy nhìn ánh mắt của ta mà hành sự".

Hai người bàn bạc ổn thỏa xong, trong lòng yên ổn, mỗi người về phòng vận khí điều tức, chuẩn bị cho trận ác chiến đêm nay.

Trời đã đến canh hai, Mạch Tiểu Minh nhảy xuống giường trước, đến bên giường Chung Nhất Hào, hạ giọng nói:

"Không còn sớm nữa, chúng ta đi xem thử!".

Chung Nhất Hào chậm rãi mở hai mắt, bước xuống giường, thò đầu ra cửa sổ, nhìn lên trời, hạ giọng nói:

"Chúng ta hãy nấp ở ngoài phòng, âm thầm theo dõi".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, nói:

"Được thôi!" rồi chạy về phía phòng ngủ của Cốc Hàn Hương.

Đó là một đêm không có trăng, ánh đèn từ trong phòng Cốc Hàn Hương rõ ràng rất sáng.

Hai người chọn xong vị trí thì nấp mình vào.

Cốc Hàn Hương đứng một mình trong phòng, nhắm mắt trầm tư.

Nàng đứng sững ở đấy, không biết đã bao lâu rồi.

Đột nhiên, nghe có tiếng ho nhẹ từ bên cạnh mình.

Cốc Hàn Hương giật mình, ngẩng đầu nhìn, thấy một nam tử trung niên người mặc trường sam, râu dài đến ngực đến bên cạnh.

Người này đến mà không gây ra tiếng động gì, Cốc Hàn Hương không biết y đã vào phòng từ lúc nào.

Nàng trấn tĩnh rồi hỏi:

"Ngài đến khi nào?".

Đại hán trung niên ấy mỉm cười, nói:

"Ta đến đã lâu, không nỡ quấy rầy suy nghĩ của nàng, cho nên ta không lên tiếng".

Cốc Hàn Hương xoay người lại, đến bên cái bàn có đặt cây đèn cầy, ngồi xuống, nói:

"Ngài có đem thuốc giải đến cho ta như đã hứa hay không?".

Đại hán trung niên ấy cười nói:

"Đương nhiên đã đem đến!" thì tay vào trong lấy ra một đôi bình ngọc, đặt trên bàn, cười nói:

"Thuốc giải ở trong bình bạch ngọc này, còn trong bình thúy ngọc là loại thuốc mê hồn do ta điều chế, loại thuốc này không màu không vị, lúc nào cũng có thể dùng được, đối với hành động trên giang hồ của nàng sẽ rất có ích".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vật quý báu thế này, ngài mang đến tặng, tiểu nữ rất cảm kích". Rồi đưa tay cầm lấy đôi bình ngọc.

Động tác của đại hán trung niên ấy càng nhanh hơn nàng, tay phải vươn ra, đã chụp lại đôi bình ngọc ấy, nói:

"Tại hạ đem hai loại thuốc quý giá này đến đây, đương nhiên có lòng muốn dâng tặng, song ...".

Cốc Hàn Hương thấy y đột nhiên không nói, nén không được hỏi:

"Song cái gì?

Hãy cứ nói".

Đại hán trung niên ấy cười nhẹ, nói:

"Song, trong đời tại hạ, không muốn tặng ai cành cây ngọn cỏ, dù cho bức một cọng lông mà lợi cho thiên hạ, tại hạ cũng không muốn làm, hai món thuốc quý giá này, làm sao có thể tặng suông cho nàng?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Ta đã sớm chuẩn bị". Rồi chậm rãi cởi áo bào trắng ở bên ngoài, lột từ trên cổ ra một sợi chân châu.

Sợi chân châu này, hạt nào cũng sáng lấp lánh như ánh nến, trong đó có hai hạt liền nhau lớn như long nhãn, ánh sáng của sợi chân châu lấp lánh cả căn phòng, chỉ một hạt thôi cũng giá trị liên thành.

Cốc Hàn Hương lưu luyến nhìn chuỗi chân châu một hồi, rồi chậm rãi đưa tới, nói:

"Tiểu nữ dùng chuỗi chân châu này đổi lấy thuốc giải độc và thuốc mê của ngài, thế nào?".

Người ấy mỉm cười, đưa tay nhận lấy sợi chân châu, cúi đầu xem xét. Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, nói:

"Chúng tôi có thực sự trúng độc hay không, giờ đây rất khó nói, nhưng tiểu nữ thà tin là có chứ không muốn tin là không, cho nên chấp nhận dùng chuội minh châu này mà trao đổi với ngài".

Người ấy lấy sợi chân châu kiểm tra một hồi, lại trả về cho Cốc Hàn Hương, nói:

"Sợi chân châu này tuy hạt nào cũng giá trị liên thành, nhưng chuỗi hạt của tại hạ còn quý giá hơn

của nàng, nàng nếu không đành trao đổi, vậy hãy cứ giữ lại".

Cốc Hàn Hương nói:

"Nói như thế, ắt hẳn ngài tặng không cho chúng tôi thuốc giải độc?".

Đại hán trung niên ấy cười nói:

"Trong đời tại hạ chưa bao giờ có ngoại lệ này, đối với cô nương cũng không thể khác được".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chuỗi chân châu quý giá thế này vẫn không bằng bình thuốc giải độc của ngài hay sao?".

Đại hán trung niên ấy nói:

"Minh châu tuy quý, nhưng vẫn là vật có giá ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đáng tiếc tiểu nữ chẳng còn vật gì quý giá hơn chuỗi minh châu này nữa".

Người ấy cười nói:

"Có, cô nương có một thứ quý nhất, không phải kim ngân châu báu có thể mua được".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Thật không? Sao tiểu nữ lại không biết?".

Đại hán trung niên ấy nói:

"Vật này vẫn đi theo bên cạnh cô nương".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chỉ cần tiểu nữ có thì sẽ không tiếc, ngài cứ nói ra!".

Đại hán trung niên ấy mỉm cười nói:

"Cô nương hãy cứ thử nghĩ xem, có lẽ sẽ nghĩ ra được".

Cốc Hàn Hương như hiểu ra, nói:

"Hay là cứ tự nói đi vậy!".

Đại hán trung niên ấy cười nói:

"Trong lòng cô nương chắc đã có tính toán, đó chính là sắc đẹp của cô nương ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chả lẽ sắc đẹp cũng có thể dùng để trao dổi hay sao?".

Đại hán trung niên ấy nói:

"Sắc đẹp của cô nương đủ cho người ta bỏ ngủ quên ăn".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy ngài hãy ngồi ở đây, ngắm tiểu nữ một ngày một đêm vậy!".

Đại hán ấy trung niên chậm rãi bước tới, đưa tay nắm lấy bàn tay Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương vội vàng thối lui, nói:

"Ngài muốn làm gì?".

Đại hán ấy thản nhiên mỉm cười, nói:

"Chả lẽ cô nương không lo cho tính mạng của bản thân và thuộc hạ hay sao?".

Cốc Hàn Hương khựng người, nói:

"Rốt cuộc ngài muốn thế nào?".

Đại hán trung niên ấy trầm ngâm một hồi, nói:

"Cô nương quả thật không hiểu sao?

Hay là giả vờ không hiểu?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tiểu nữ có hiểu chút ít, nhưng vẫn không hiểu lắm, chi bằng ngài cứ nói thẳng ra vậy!\' Đại hán ấy mỉm cười, nói:

"Những lời này, quả thực rất khó nói ra".

Cốc Hàn Hương nói:

"Trong phòng chỉ có hai người chúng ta, chả lẽ ngài e thẹn hay sao?".

Đại hán trung niên ấy nói:

"Cô nương cứ hỏi thế này, tại hạ chỉ đành nói ...".

Y ngừng một lát rồi lại nói:

"Nếu như cô nương hứa ở bên cạnh tại hạ hai ngày, tại hạ sẽ tặng hai bình dược vật này".

Cốc Hàn Hương gật đầu nói:

"Được thôi! Ngài hãy đưa hai bình thuốc trước cho tiểu nữ".

Đại hán trung niên ấy tựa như không ngờ nàng lại dễ dàng chấp nhận như thế, sững người nói:

"Cô nương đã hứa?".

Cốc Hàn Hương gật nhẹ đầu nói:

"Đã hứa".

Đại hán trung niên ấy quả nhiên đưa bình thuốc cho Cốc Hàn Hương, Cốc Hàn Hương nhận bình thuốc, mỉm cười nói:

"Tiểu nữ hứa thì hứa, song bây giờ thì chưa được".

Đại hán trung niên ấy mặt biến sắc nói:

"Tại sao?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Bọn chúng tôi có trúng độc hay không hiện giờ vẫn chưa biết được, bình thuốc giải độc của ngài có công hiệu hay không, tiểu nữ cũng chưa rõ, đợi tiểu nữ chứng minh được lời của ngài không sai, tiểu nữ sẽ thực hiện theo lời hứa".

Đại hán trung niên ấy cười nói:

"Nói không sai, nhưng tâm nguyện này của cô nương quả thực quá xa, nếu như trong một tháng mà không chứng minh được, chả lẽ tại hạ phải đợi một tháng hay sao?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tiểu nữ đã hứa với ngài, nhất định sẽ không lừa gạt ngài, hãy quay về đi, hai ngày sau hãy đến gặp tiểu nữ".

Hai câu nói này rất dịu dàng, đại hán trung niên ấy thở dài nhẹ một tiếng, đưa tay ra, nói:

"Để tại hạ cầm tay cô nương một chốc, có được không?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, chậm rãi đưa tay ra, đặt lên tay của y, dịu dàng nói:

"Hãy kiên nhẫn chờ đợi! Trăng kia rọi xuống nhân gian, nhưng đêm nào cũng chỉ có một vầng trăng ấy".

Đại hán trung niên ấy lộ ra vẻ thích thú và buồn bã, rõ ràng là y đã bị khuất phục dưới sắc đẹp của Cốc Hàn Hương, cho nên tâm tình lúc này không biết là buồn hay vui.

Giọng cười nhỏ nhẹ của Cốc Hàn Hương lại vang lên bên tai của đại hán trung niên ấy:

"Thời gian không còn sớm nữa, ngài vẫn chưa quay về ư?" rồi chậm rãi rút tay về.

Đại hán trung niên ấy đột nhiên thở dài một tiếng, nói:

"Sắc đẹp của cô nương tuy lần đầu xuất hiện trên giang hồ, nhưng vì cách ăn mặc kỳ lạ của các người, đã sớm gây sự chú ý cho lục lâm miền Tây Bắc, chỉ e từ nay các người phải gặp nhiều phiền não".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Bọn chúng tôi ăn mặc như thế này là muốn tìm lấy phiền toái, ngài không cần lo lắng có thể chúng tôi, chúng tôi càng gặp phiền thì càng tốt".

Đại hán trung niên ấy nghe mà ngạc nhiên, trầm ngâm không nói, một lúc lâu, đột nhiên như hiểu ra, nhìn Cốc Hàn Hương rồi nói:

"Nói như thế, cách ăn mặc gây chú ý của cô nương, phải chăng là có dụng tâm khác?".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Tiểu nữ nếu không có dụng tâm khác, tại sao lại xuất đầu lộ diện thế này".

Người ấy đột nhiên phấn chấn tinh thần, nói:

"Không biết cô nương có thể cho tại hạ biết dụng tâm ấy, có lẽ tại hạ có thể giúp được một tay".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngài rất thông minh, nhưng đảm khí và võ công thế nào?".

Người ấy cười nói:

"Không phải nói khoác, nếu cô nương có thể khiến cho tại hạ cam lòng nghe lệnh, tại hạ so với những người đi cùng với cô nương mạnh hơn gấp trăm lần".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Ngài rất bình tĩnh, chẳng có chút gì giống như động lòng trước nhan sắc của tiểu nữ".

Người ấy trầm ngâm một hồi, nói:

"Cô nương không cần chờ cái hẹn hai ngày với tại hạ, muốn lên đường bỏ đi, trước tiên tại hạ cắt đứt tơ tình, rồi nghĩ cách rửa cái hận cô nương gạt tại hạ hôm nay, nếu như tình này khó giải, tự nhiên sẽ nghe lệnh cô nương".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Rất tốt, kẻ thù trong lòng của tiểu nữ có rất nhiều, vả lại đa số đều là tôn sư của một phái trên giang hồ hiện nay, so với ngài còn cao cường hơn rất nhiều, thêm một kẻ thù như ngài nữa cũng chẳng có hề gì".

Người ấy đột nhiên ôm quyền cười nói:

"Tốt, nếu như tại hạ không kuất phục trước nhan sắc của nàng, trong vòng mười ngày nữa toàn bộ các người sẽ chết ...".

Cốc Hàn Hương phất tay cười nói:

"Ngài hãy mau quay về, ngài đối với tiểu nữ thế này, nếu như bị bọn thuộc hạ của tiểu nữ thấy được, họ sẽ không tha cho ngài".

Người ấy càng tức tối hơn, cười lạnh một tiếng, nói:

"Dựa vào mấy thuộc hạ của cô nương mà cũng có thể làm hại được tại hạ?" rồi chậm rãi giở tay phải, đang định phất ra, đột nhiên nghe sau lưng vang lên một thanh âm lạnh lùng, bảo rằng:

"Ngừng tay".

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trung niên anh tuấn tuổi khoảng tam tuần, một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi sánh vai đứng ở đấy, hai người ngoài tay phải cầm binh khí, tay trái cũng giở cao, tựa

như trong tay đã nắm sẵn ám khí.

Tay phải đang giơ cao của trung niên đại hán ấy đột nhiên búng nhẹ một cái, một mảng bột trắng phóng thẳng về phía Cốc Hàn Hương.

Bột trắng này rất nhỏ, khi bay không hề phát ra tiếng, dưới ánh nến yếu ớt, rất khó nhận ra được.

Sau khi tay trái búng một cánh ra sau, thì chậm rãi nói:

"Hai vị khí thế hung hăng, chắc là muốn tỷ thí với tại hạ vài chiêu?".

Mạch Tiểu Minh lo rằng đánh nhau sẽ làm tổn hại đến Cốc Hàn Hương, nói:

"Nếu ngươi có ý động thủ, chi bằng chúng ta hãy chọn một nơi rộng rãi, căn phòng này quá nhỏ hẹp".

Người ấy cười nói:

"Đừng lo lắng rằng ta dùng nàng làm con tin, đối phó với hai vị, có lẽ không dùng đến thủ đoạn như thế".

Chung Nhất Hào cười lạnh một tiếng, nói:

"Nghe khẩu khí của ngươi cuồng ngạo như vậy, chắc ngươi chính là trại chủ của trại Đồ Long, lãnh tụ của lục lâm miền Tây Bắc".

Đại hán trung niên ấy hơi khựng người lại, buông giọng cười lớn, nói:

"Ta từ nơi đến mà đến, nơi đi mà đi, gặp nhau chưa chắc quen biết, tại hạ là ai, hai vị không cần phí sức đoán mò".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Ai hỏi danh tánh của ngươi, muốn đánh thì đánh, mau ra đây!".

Đại hán trung niên ấy mặt biến sắc, sải bước về phía chỗ hai người đứng.

Khi sắp đến gần hai người, đột nhiên giở tay lên, búng nhẹ ra một cái.

Chung Nhất Hào kinh nghiệm già dặn, hai mắt nhìn vào hai tay của y, thấy y giơ tay búng một cái, lập tức giở đao đâm đến.

Người này muốn dùng thuốc mê giấu trong tay búng vào hai người, nào ngờ Chung Nhất Hào đã đoán được, ra tay trước, buộc cho y không thể nào nhắm thẳng được hai người, chỉ đành phấtx một

cái, rải thuốc giấu trong tay xuống đất.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên giở kiếm chặn đao thế của Chung Nhất Hào, nói:

"Để y bước ra, chúng ta cùng động thủ cũng không muộn ...".

Chung Nhất Hào nhủ thầm:

"Không sai, mình buộc y vào lại trong phòng, há chẳng phải đã đúng theo ý của y hay sao, nếu sắp thất bại, y lại bắt Cốc Hàn Hương làm con tin".

Yù nghĩ ấy lướt qua, vội vàng thối lu về sau hai bước, chừa ra một lối.

Đại hán trung niên ấy chậm rãi bước đến gần cửa, đột nhiên hạ eo, người vọt lên như mũi tên, khi hạ người xuống thì đã ra đến hai trượng.

Chung Nhất Hào cười lạnh một tiếng, tay phải giương lên, một luồng ngân quang bắn thẳng tới, Mạch Tiểu Minh phóng vọt người đuổi theo.

Người ấy tựa như đã đoán được rằng bọn Chung Nhất Hào nhất định sẽ phóng ra ám khí, sau khi chân chạm đất, lập tức chồm về phía trước, ngực trước ép xuống đất, tránh được một nắm ngân châm của Chung Nhất Hào phóng tới.

Nhưng y đã chậm một bước, không thể nào tránh được sự truy đuổi của Mạch Tiểu Minh, thân người y chưa đứng dậy, trường kiếm trong tay của Mạch Tiểu Minh đã mang theo một luồng hơi lạnh chém tới.

Người này võ công không kém, lâm nguy mà không loạn, hít một hơi, thân người nhào ra một bên.

Mạch Tiểu Minh ra tay rất hiểm hóc, thanh trường kiếm xoay tròn, kiếm quang bắt đầu chụp lên thân hình của người ấy.

Người ấy không thể nào thoát ra được kiếm thế của y, cũng không thể đứng lên được.

Chung Nhất Hào vội vàng đuổi tới, thấy hai người đang quần nhau, lập tức phóng ra một chiêu "Độc mãng xuất huyệt", đao quang như tuyết, hòa với kiếm ảnh trùng trùng chụp xuống.

Chỉ nghe đại hán trung niên ấy quát lớn một tiếng, đột nhiên vọt người dậy, tay phải phất một cái, bạch quang lấp lánh, rồi tiếng binh khí giao nhau, thanh huyễn đao của Chung Nhất Hào, kiếm thế của Mạch Tiểu Minh đều bị chấn động đến bay tạt ra.

Ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy đại hán ấy trong tay phải cầm một loại binh khí như đoản kiếm, đứng

sừng sững ở đấy.

Mạch Tiểu Minh sững người, nói:

"Ta còn tưởng ngươi không mang theo binh khí trên người!" rồi chem. Xéo thanh kiếm đến.

Y cố ý hỏi người ấy một câu, kéo dài thời gian, thuận tiện gây chú ý cho Chung Nhất Hào, Chung Nhất Hào bất giác cũng giở đao chém đến.

Té ra một kiếm này của y chính là chiêu đầu tiên trong thuật hợp kích của hai người.

Trong tay người ấy là một vật có hàn quang lấp lánh giống kiếm mà không phải kiếm, trông rất kỳ lạ, không phải đoản kiếm cũng không phải trủy thủ, chỉ thấy y vung tay một cái, đã đánh bật được kiếm thế của Mạch Tiểu Minh, tung cước đá vào tay phải của Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào vội vàng thối lui hai bước, tránh được một cước của y, y đột nhiên phát giác võ công của người này cao hơn mình dự liệu rất nhiều, hạ giọng nói với Mạch Tiểu Minh:

"Mau ngừng tay lại!".

Mạch Tiểu Minh y theo lời thối lui hai bước, giở ngang thanh trường kiếm ở trước ngực.

Chỉ nghe người ấy cười lạnh một tiếng nói:

"Mười người các ngươi đều đã trúng kịch độc, bảy ngày sau độc tính sẽ phát tác, toàn thân thối rữa, giờ đây hy vọng sống duy nhất của các người là trong vòng bảy ngày, ta đến đây cứu các người ...".

Mạch Tiểu Minh tức giận nói:

"Vậy ngươi đưa thuốc giả cho sư tẩu ta?".

Trung niên đại hán nói:

"Loại thuốc ấy là thật".

Chung Nhất Hào nói:

"Đừng nói bọn chúng ta không hề cảm thấy bị trúng độc, dù cho có thực sự trúng độc, đã có thuốc giải còn sợ quái gì nữa?".

Người ấy nói:

"Không sai, tại hạ đã trao thuốc giải cho vị cô nương ấy, nhưng đáng tiếc là, tại hạ vẫn chưa dạy

cho cô nương ấy cách dùng".

Chung Nhất Hào cười lạnh một tiếng, nói:

"Đã có thuốc giải, sợ gì không dùng?

Điều ấy không cần ngươi lo lắng".

Trung niên đại hán nói:

"Giờ đây thuốc giải độc môn của các đại môn phái, đa số đều có pha chế với kịch dộc, nếu như người không biết dùng mà cứ dùng bừa, không những không thể cứu được mà còn khiến cho nạn nhân tánh mạng cũng khó giữ".

Chung Nhất Hào trầm tư một lát, phất tay nói:

"Ngươi hãy đi đi!".

Người ấy cười lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Mạch Tiểu Minh ngạc nhiên nói:

"Tại sao huynh thả y?".

Chung Nhất Hào nói:

"Ta phải coi thử chúng ta có thực sự trúng độc hay không".

Mạch Tiểu Minh chép miệng:

"Đến khi huynh biết được mình trúng độc, người ấy đã sớm đi mất dạng!".

Chung Nhất Hào lặng lẽ không nói, xoay người đi vào trong phòng của Cốc Hàn Hương.

Mạch Tiểu Minh hơi trầm ngâm, cũng phóng vào trong phòng của Cốc Hàn Hương, Cốc Hàn Hương đang ngồi dưới ánh nến, không biết đang nghĩ dì.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh bước vào phòng, nàng vẫn như không hề hay biết.

Mạch Tiểu Minh cố ý ho mạnh một tiếng, nói:

"Sư tẩu, người ấy để lại thuốc giải cho sư tẩu?".

Cốc Hàn Hương như tỉnh cơn mê, quay phách đầu lại, nhìn hai người rồi nói:

"Để lại!".

Nàng tựa như đang nghĩ đến một vấn đề hệ trọng, chỉ đáp một câu rất ngắn gọn, rồi lập tức chìm vào trong sự trầm tư ấy.

Chung Nhất Hào chậm rãi bước đế, hạ giọng nói:

"Người ấy có cho phu nhân biết chúng ta đã trúng độc gì hay không?".

Cốc Hàn Hương thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Y đã nói, nhưng y đã để lại thuốc giải, đương nhiên không cần phải sợ nữa!".

Chung Nhất Hào nói:

"Phu nhân làm sao biết thuốc giải độc của y là thật?".

Cốc Hàn Hương hơi sững người, nói:

"Ta nghĩ y không dám lừa gạt, giờ đây ta đang suy nghĩ một chuyện rất hệ trọng, các người đừng quấy rầy ta".

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh trong lòng tuy có rất nhiều lời muốn nói với nàng, nhưng thấy vẻ khó chịu của nàng, chỉ đành im lặng lui ta.

Hôm sau trời chưa sáng, mọi người đã rời khỏi thành Trường An.

Sáu thớt ngựa khỏe, một chiếc xe la rong ruổi giữa đồng nội bao la.

Sau khi bịn họ rời khỏi khách sạn Kim Long được hai canh giờ, lại có tám thớt khoái mã rời thành Trường An đến trưa, mọi người đã cách thành Trường An năm mươi dặm, mấy thớt ngựa khỏe cũng chạy đến nỗi toát mồ hôi đầy người.

Cốc Hàn Hương thò đầu ra nhìn, hạ giọng nói với Dư Diệc Lạc đang đánh xe ở phía trước:

"Dừng lại trong khu rừng kia nghỉ ngơi một chốc".

Dư Diệc Lạc phất roi đánh bốp một tiếng, hai thớt la kéo xe đột nhiên rẽ ngoặc, phóng về phía mảnh rừng bên cạnh.

Cốc Hàn Hương chậm rãi bước xuống xe, đưa mắt nhìn quần hào, cười nói:

"Ta nghĩ bọn chúng nhất định sai người đuổi theo chúng ta".

Chung Nhất Hào nói:

"Ý của phu nhân, phải chăng là chờ bọn chúng?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta phải điều tra lai lịch của người ấy, từ bọn người này và phương pháp dùng thuốc giải độc".

Nàng ngừng hồi lâu rồi mới nói tiếp:

"Các người mau ẩn nấp trong rừng, ta sẽ dụ bọn chúng vào rừng, rồi sau đó giăng lưới bắt gọn".

Miêu Tố Lan đột nhiên nhảy xuống xe, cười nói:

"Để tỷ cùng muội đi dụ địch".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Được thôi!" rồi nắm tay Miêu Tố Lan bước ra ngoài rừng.

Hai người ngồi xuống bên vệ đường, nhìn về con đường dẫn tới Trường An.

Bọn họ thì thầm hồi lâu, Cốc Hàn Hương rốt cuộc mặt e thẹn gật đầu.

Cốc Hàn Hương chưa bao giờ rối trí như lúc này, nàng tuy dã có lòng lợi dụng sắc đẹp của mình, nhưng trong tâm lý của nàng, vẫn còn sự trói buộc và e ngại, sự trói buộc này đã bị mấy câu của Miêu Tố Lan giải tỏa, nàng có chút e sợ, có chút e thẹn, để lại nỗi thống khổ to lớn cho người ta ...".

Đột nhiên trên đường bụi tung mù mịt.

Miêu Tố Lan đột nhiên đứng dậy, nói:

"Đến rồi!".

Cốc Hàn Hương chậm rãi đưa tay, nắm lấy tay Miêu Tố Lan, nói:

"Tỷ tỷ, tiểu muội có chút e ngại".

Miêu Tố Lan điềm nhiên cười, nói:

"Từ từ rồi muội sẽ quen thôi".

Ngẩng đầu lên nhìn, đã thấy thấp thoáng những thớt khoái mã đang phóng tới.

Miêu Tố Lan cảm thấy lòng bàn tay Cốc Hàn Hương không ngừng tuôn mồ hôi, quay đầu lại mỉm cười, hạ giọng nói:

"Muội muội, giang hồ hiểm ác vô cùng, không phải muội chinh phục người khác, thì cũng bị người ta chinh phục, muội hãy mạnh dạn lên".

Chỉ thấy ngựa phóng như tên bay, trong khoảnh khắc đã đến phía trước mặt hai người.

Người đi đầu đột nhiên giật dây cương, thớt khoái mã chợt ngừng lại.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn bọn người ấy, nhè nhẹ kéo Miêu Tố Lan, chậm rãi xoay người bước vào trong rừng.

Người đi đầu là một đại hán mắt to mày rậm, lưng hổ eo gấu, dáng vẻ rất oai võ, đột nhiên nhảy xuống ngựa, quát lớn:

"Đứng lại".

Tiếng quát to như sấm đến nỗi vang vọng trong tai người ta ong ong.

Cốc Hàn Hương ngừng lại, quay đầu mỉm cười, dịu dàng hỏi:

"Chuyện gì?".

Giọng nói của nàng nhỏ nhẹ, nghe rất vui tai, đại hán ấy khựng người lại, chậm rãi bước tới.

Miêu Tố Lan e ngại y ra tay bất ngờ, lách người một cái, chặn phía trước mặt Cốc Hàn Hương nói:

"Phu nhân chúng tôi là thân phận thế nào, há để cho hạng phàm phu tục tử các người đến gần, có điều gì thì hãy cứ đứng đấy mà nói!".

Đại hán ấy hơi trầm ngâm, nói:

"Tại hạ phụng lệnh đến đây, chỉ là cho biết cách dùng thuốc giải mà thôi ...".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"Nếu có ý tốt mà đến, vậy hãy mời vào trong rừng ngồi xuống!" rồi xoay người bước chậm về phía trước.

Đại hán ấy phất tay một cái, bảy đại hán còn lại đều nhảy xuống lưng ngựa, rút ra binh khí, bước đi đầy cảnh giác.

Cốc Hàn Hương quay đầu lại nhìn, không khỏi nhíu mày, hạ giọng nói:

"Bọn chúng như thế, chỉ e không dễ đối phó".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Người đi đầu, xem ra tuy thân hình cao lớn, trông rất đáng sợ, chẳng qua chỉ có sức mạnh trời cho, nếu luận về chân tài thực học, chỉ e ngay cả tiện thiếp cũng địch không nổi ...".

Nàng nghĩ ngợi một lát rồi nói:

"Muội muội, chúng ta hãy dùng y làm thí nghiệm.

Tỷ đã lấy từ tay Thiên Ma rất nhiều dược vật, từ lúc vào Mê Tông Cốc thì không được dùng nữa, giữ đã lâu, những loại thuốc này nữa, nhưng không ngờ hôm nay lại đem ra trở lại, đợi lát nữa biết cách dùng, với dung nhan tuyệt sắc của muội, nhất định sẽ gây một trận sóng gió trên giang hồ, khiến cho trời long đất lở, quỷ thần không yên ...".

Cốc Hàn Hương cười nói tiếp:

"Giống như một trận bão, thổi bụi cát bay đầy trời".

Đang cười nói thì đã vào trong rừng.

Trong giang hồ có quy củ gặp rừng thì không vào, đại hán ấy xầm thanh quỷ đầu đao, dừng lại ở ngoài rừng, cao giọng nói:

"Cô nương nếu không có gì căn dặn nữa, tại hạ sẽ ở ngoài rừng chờ đợi".

Cốc Hàn Hương nảy ra một ý, quay đầu nói:

"Ngài chờ ai?".

Đại hán ấy nói:

"Chờ đầu lĩnh của tại hạ".

Cốc Hàn Hương không thèm màng đến y nữa, xoay người bước vào trong rừng, ngồi xuống bên cỗ xe la, hạ giọng nói với Miêu Tố Lan:

"Tỷ tỷ, bọn chúng không chịu vào, chúng ta phải làm thế nào đây".

Miêu Tố Lan nói:

"Muội muội đừng lo, bọn chúng chờ chẳng được bao lâu, hãy an tâm vào trong xe nghỉ ngơi!

Nhân lúc này, tỷ sẽ chỉ cách dùng dược vật cho muội".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Dược vật gì?".

Miêu Tố Lan cười nói:

"Đừng hỏi, sau này muội tự nhiên sẽ biết".

Hai người quả nhiên vén rèm xe, bước vào trong xe.

Bọn Chung Nhất Hào đang ẩn mình, thấy tám đại hán ấy ngồi ở ngoài rừng, không chịu vào, trong lòng bồn chồn, nhưng không thể lộ diện được.

Hai bên cứ kiên trì khoảng một bữa cơm, đại hán ấy tựa như không nhịn được, bước về cỗ xe la.

Chung Nhất Hào thấy đối phương chỉ có một người tiến vào, lòng thầm nhủ:

"Một mình y vào rừng, chẳng có tác dụng dụ địch, nhưng cũng không tiện để lộ hành tung, để cho kẻ địch phát giác trong rứng có mai phục".

Bọn họ đã hẹn trước, tất cả phải lấy hành động của Chung Nhất Hào làm chuẩn, y không ra tay, mọi người chỉ đành lặng lẽ ẩn mình.

Đại hán ấy xông tới trước cỗ xe la của Cốc Hàn Hương, thò tay vén rèm xe lên.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương ngồi dựa trên thành xe, mặt mỉm cười, nhan sắc tuyệt trần, đại hán ấy không khỏi sững người ra.

Trong đời y chưa bao giờ gặp phụ nữ xing đẹp như thế này, huống chi nàng ngồi mỉm cười, trông rất hấp dẫn.

Đại hán ấy nuốt nước bọt, quên lời muốn nói, tay vẫn vịn ở càng xe, đứng bất động ở đấy.

Cốc Hàn Hương hạ giọng nói:

"Hãy mau trở ra, trong rừng có người mai phục".

Giọng nói của nàng dịu dàng vô cùng, thần sắc lại rất lẳng lơ, đại hán ấy sững người một hồi thì đột nhiên lấy ra một bình ngọc.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Nơi này sát cơ trùng trùng, ngài không nên ở lâu, hãy mau ra ngoài!".

Giọng nói nhỏ nhẹ, thần thái nhu mì, lại thêm lời nói đầy vẻ khẩn khoản, đại hán ấy như bị điện chích vào, toàn thân đứng cứng đờ ngay tại chỗ.

Y hít một hơi dài, gắng gượng nói:

"Tại hạ có chuyện muốn nói với cô nương".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Không cần nói, ngài hãy mau đi thôi!".

Đại hán ấy nói:

"Chuyện này có thể liên quan đến việc sinh tử của cô nương và thuộc hạ của nàng, sao có thể không nói được?".

Cốc Hàn Hương giật thóp trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh, cười rằng:

"Ngài hãy chờ tiện thiếp ở thị trấn phía trước, đêm nay chúng ta sẽ gặp nhau".

Rồi đưa tay phất một cái, buông rèm xuống.

Đại hán chậm rãi quay người đi, trong tai vẫn còn văng vẳng giọng nói thanh tao của Cốc Hàn Hương:

"Đêm nhau chúng ta sẽ gặp nhau".

Câu nói này như sợi dây cứ trói buộc lấy thân tâm y.

Y bàng hoàng bước ra kỏi rừng, lạnh lùng nhìn bảy tên đi cùng, nói:

"Chúng ta đi thôi!" rồi nhảy lên ngựa ra roi phóng về phía trước.

Bảy đại hán thấy dáng vẻ bất hồn của y, cũng không dám hỏi nhiều, ai nấy đều tung người lên ngựa, đuổi gấp theo sau y.

Thời gian một bữa cơm trôi qua, mọi người đã đến một thĩ trấn.

Đại hán ấy như mới tỉnh giấc mộng, đột nhiên kìm cương lại, nói:

"Chúng ta ngừng lại ở trấn này". Cũng không đợi bảy người kia có đồng ý hay không, một mình vào trong khách sạn.

Y cứ mãi nhíu đôi chân mày, không nói một lời, tựa như tất cả người trên đời này đều có thù sâu hận lớn với y.

Y gọi một bàn rượu thịt, nhưng một mình thì ăn không hết, lạnh lùng nói với bảy tên đi cùng:

"Các người hãy đợi ta trong khách sạn". Đứng dậy bước ra ngoài.

Y trong lòng nghĩ mãi đến lời hẹn "đêm nay chúng ta gặp nhau, vội vàng bước ra con đường lớn của thị trấn, trong lòng cứ bồi hồi, như kiến bò trên chảo lửa, bất cứ ai cũng đều có thể nhìn thấy vẻ bàng hoàng bất an trong lòng của y.

Cóc tía muốn ăn thịt thiên nga, nhan sắc của mỹ nữ đã khiến cho y ngây ngất đến mức ấy.

Vầng mặt trời đã hạ xuống phía tây, ở đường chân trời vẫn còn mảng ráng chiều, y ngửa mặt nhìn cảnh sắc hoàng hôn, sững sờ xuất thần.

Đột nhiên, trên con đường lớn có mấy thớt khoái mã phóng tới, bụi bay mù mịt.

Đại hán trung niên ấy dâng lên nỗi vui mừng, bởi vì ở xa xa đã xuất hiện một cỗ xe la, đó chính là cỗ xe của Cốc Hàn Hương.

Trên hai thớt ngựa đi đầu là Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh, hai người này tánh tình kiêu ngạo, nhưng sau một khoảng thời gian gần gũi nhau, tình cảm trở nên thân thiện hơn. Hai người còn luyện một bộ kiếm pháp liên thủ rất lợi hai.

Chung Nhất Hào lướt qua đại hán ấy, lạnh lùng hừ một tiếng, nói với Mạch Tiểu Minh:

"Tên tiểu tử này đến dọ thám".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Cho y chút khổ rồi hãy nói".

Người phóng ngựa như bay, hai người chưa nói xong thì đã đến bên cạnh đại hán ấy.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên vung tay phải, ngọn roi dài trong tay quét tới.

Y ra tay nhanh chóng vô cùng, khi đại hán ấy phát giác ra muốn né tránh thì đã chậm một bước, chỉ nghe bốp một tiếng vang lên, trên vai phải đã trúng một roi, thân hình của y lảo đảo.

Sáu thớt khoái mã lướt nhanh qua y như gió.

Tiếng bánh xe lọc cọc, một chiếc xe la trang hoàng đẹp đẽ đi theo ở phía sau.

Nơi chiếc xe la vượt qua, một mẩu giấy rơi xuống, trên mẩu giấy chỉ viết có một câu:

"Đêm nay gặp nhau".

Bốn chữ.

Đại hán tay cầm mảnh giấy, như uống được một viên linh dược, quên cả vết đau trên mình.

Đại hán ấy vỗ đầu của mình nhủ thầm:

"Người ta đã gặp may mắn thì dù cho có tường đồng vách sắt cũng khó ngăn cản, trại chủ của mình có thân phận cao quý như thế nào, nhưng dù ngài phí lòng nhọc sức cũng không có cách nào lọt vào mắt xanh của mỹ nhân, thế mà mình có thể độc chiếm được lòng thơm.

Đại hán ấy cung kính cất mẩu giấy vào, đưa tay sờ vết thương trên vai phải, ngẩng đầu sải bước vào trong thị trấn.

Y kiên nhẫn đi hết tất cả các khách sạn, quả nhiên đã tìm ra được hành tung của bọn Cốc Hàn Hương.

Một người phụ nữ toàn thân mặc đồ trắng, chậm rãi bước tới, khi bước ngang qua y thì hạ giọng nói:

"Canh ba đêm nay, mời hãy đến cửa sau chờ đợi".

Nàng cứ điềm nhiên bước đi ngang qua y, thần thái rất tự nhiên, như là không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đại hán ấy hầu như không mấy tin vào tai mình, đưa tay nhủ thầm:

"Câu nói ấy phải chăng là nói với mình? Mã Nhị Thiên này phải chăng đã gặp vận đào hoa?".

sự thay đổi quá lớn ấy khiến y không thể nào tin được.

Đột nhiên, từ phía sau lưng truyền lại giọng cười lạnh, nói:

"Tên tiểu tử này gan thật lớn".

Mã Nhị Thiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên đồng tử vừa mới lấy roi đánh mình ở ngoài ngoại ô, ngửa đầu ưỡn ngực bước tới, lòng nhủ thầm:

"Đứa trẻ này có lẽ là thân cận của vị cô nương ấy, không thể gây gổ với nó".

Yù nghĩ ấy lướt qua, bước ra ngoài cửa tiệm.

Mạch Tiểu Minh thấy thần thái hoảng hốt của y, không khỏi bật cười, nhủ thầm:

"Kẻ này nhát gan như thế, thế mà lại dám đem thân vào chốn lục lâm".

Nếu người này có chút tài cán nhất định sẽ khiến cho Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh nghi ngờ mà đề phòng, nhưng kẻ này lại cao lớn ngu độn, không hề có chút khí độ, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh dù có thông minh hơn nữa cũng không ngờ Cốc Hàn Hương lại lấy y làm thí nghiệm.

Miêu Tố Lan đã chọn tên ngốc này, dụng tâm là khiến cho Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh không nghi ngờ, để khi Cốc Hàn Hương sử dụng sắc đẹp thì không bất ngờ.

Cốc Hàn Hương lòng đã chết, nàng quyết tâm báo thù cho đại ca, mặc kệ phải trả giá nhiều như thế nào. Màn đêm buông xuống, trời tối gió mạnh.

Mã Nhị Thiên ăn mặc đẹp đẽ, dắt theo một ngọn trủy thủ, lặng lẽ ra khỏi khách sạn, tìm đến cửa sau nơi khách sạn của bọn Cốc Hàn Hương ăn ở.

Lúc này, trời mới khoảng canh hai, đêm tối tĩnh lặng, người đi đường rất ít, Mã Nhị Thiên chọn một gốc tối ngồi xuống.

Chờ đợi được khoảng một canh, cánh cửa tròn nhỏ kêu kẹt một tiếng, một bóng người lách ra.

Mã Nhị Thiên nhướng mắt nhìn, té ra người ấy chính là người phụ nữ mặc áo trắng.

Y đứng phách dậy bước tới.

Miêu Tố Lan hai mắt ngưng thần, nhìn lên mặt Mã Nhị Thiên, lạnh lùng hỏi:

"Ngài tới đây đã lâu chưa?".

Mã Nhị Thiên cung kính đáp:

"Đã chờ được một canh giờ!".

Miêu Tố Lan nói:

"Phu nhân chúng tôi nhan sắc tuyệt thế, người theo đuổi phu nhân không biết bao nhiêu mà xuể, thấy ngài có vẻ đôn hậu, mới phá lệ tiếp kiến ngài ngài phải cẩn thận hầu hạ!".

Mã Nhị Thiên nói:

"Ơn của phu nhân, tại hạ mãi mãi ghi khắc trong gan ruột, suốt đời không quên".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Phu nhân giờ đây đang chờ đợi trong phòng ngủ, ngài phải tỏ chút lòng thành, tốt nhất phải bò vào".

Mã Nhị Thiên vâng dạ một tiếng, hai tay chống xuống đất, cứ từ ngoài bò vào trong.

Miêu Tố Lan chậm rãi bước theo, nhưng toàn đi đường vòng, rõ ràng đã có sắp xếp trước.

Xuyên qua hai tòa đình viện, đến một mảnh sân u tịnh, Miêu Tố Lan chỉ căn phòng đang khép hờ, hạ giọng nói:

"Vào đi!".

Mã Nhị Thiên ôm quyền vái dài Miêu Tố Lan một cái, thân hình cao lớn lách một cái, lao vào trong phòng.

Trong phòng không hề có đèn đóm gì cả, xung quanh u ám, nhưng lại có một luồng hương thơm ngào ngạt, khiến có thể người ta ngất ngây như say rượu.

Mã Nhị Thiên rốt cuộc vẫn là người đi lại đã lâu trên giang hồ, y có kinh nghiệm giang hồ phong phú, sau khi tiến vào phòng thì ngưng thần định khí đứng đấy, tay phải thò vào trong mình, rút ra ngọn trủy thủ.

Ơû một góc phòng truyền lại giọng nói dịu dàng:

"Ngài vừa mới đến sao?".

Giọng nói ấy nghe thật ngọt ngào, đầy quyến rũ.

Mã Nhị Thiên đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy ở một góc phòng, có một cái giường rất rộng, trên giường buông màn, giọng nói dịu dàng ấy là từ trong màn truyền ra.

Kỳ ngộ như mộng như ảo này, y trong đời chưa bao giờ gặp qua, y cảm thấy hơi hồi hộp, ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh lại, nói:

"Tại hạ đã ở ngoài cổng sau, chờ dợi hơn một canh giờ".

Trong bức màn truyền ra tiếng cười nhẹ, bức màn lay động, Cốc Hàn Hương mặt trường bào, chậm rãi bước ra.

Mã Nhị Thiên đã đứng lâu ở chỗ tối, nhờ ánh sáng bên ngoài lọt vào, thấp thoáng thấy được người đang bước tới, đó chính là nàng thiếu nữ mặc y phục màu đỏ có dung nhan tuyệt thế đã nhìn thấy ở trong rừng, chỉ cảm thấy máu huyết dâng tràn, cúi người vái một cái, nói:

"Tại hạ chẳng qua chỉ là một tên tiểu tốt trong chốn lục lâm, vả lại dung mạo tầm thường tài không xuất chúng, thế mà được lọt vào mắt xanh cô nương ...".

Cốc Hàn Hương cũng lần đầu tiên học trộm tình, nàng cũng căng thẳng đến nỗi phát run, nhưng mọi hành động của nàng đều đã được Miêu Tố Lan chỉ bảo, trong lòng đã có tính toán, tuy căng thẳng, nhưng vẫn không hề lung túng, thế rồi mỉm cười, nói:

"Gặp nhau vì duyên, điều này đâu có quan hệ gì đến tài cán và dung mạo".

Miêu Tố Lan chậm rãi giở tay lên, nhẹ nhàng đặt trên ngực y, dừng lại một lúc rồi nói:

"Tim của ngài đập mạnh quá ...".

Mã Nhị Thiên chỉ cảm thấy từ người của nàng tỏa ra mùi hương thơm ngây ngất, y kích động đến nỗi đột nhiên mở hai tay, ôm Cốc Hàn Hương lại, nói:

"Không ngờ Mã Nhị Thiên này lại có được cái may hôm nay ...".

Cốc Hàn Hương đẩy nhẹ tay, chậm rãi vuốt lên má y, nói:

"Buông thiếp ra, đêm nay thiếp sẽ cùng chàng tận hưởng giất xuân, chàng còn e ngại gì nữa".

Mã Nhị Thiên chỉ cảm thấy bàn tay của nàng mịn màng như ngọc, nơi bàn tay ấy đưa đến như có điện lướt qua, máu huyết trong toàn thân như chảy mạnh hơn, kinh mạch như nổ tung, trong lòng dễ chịu vô cùng, nhưng cũng đau khổ vô cùng.

Y kích động đến nỗi run rẩy không ngừng, nhưng y vẫn y theo lời Cốc Hàn Hương mà buông nàng ra, chép miệng:

"Tình cảm của cô nương nặng như núi, thật khiến cho tại hạ dù tan xương nát thịt cũng khó báo".

Cốc Hàn Hương đưa tay vuốt mái tóc mình, dịu dàng nói:

"Thiếp tin ngài nhất định sẽ chết vì thiếp".

Mã Nhị Thiên sững người, nói:

"Cái gì?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Nam nhân quen nói lời ngon ngọt ...".

Nàng ngửa mặt, nhoẻn miệng cười, chậm rãi xoay người rồi bước về phía cái giường.

Mã Nhị Thiên đuổi theo, hạ giọng nói:

"Không biết cô nương thế nào mới có thể tin lời tại hạ".

Lúc này, Cốc Hàn Hương đã đến gần cái giường, đưa tay kéo tấm trường bào ra, lộ đôi chân trắng như tuyết, té ra trong tấm trường bào, nàng chẳng mặc thêm gì cả ...

Trong căn phòng tĩnh lặng, mỹ nhân da trắng như tuyết, hương thơm ngây ngất, khiến cho người ta hồn phách khó giữ, tấm trường bào vừa kéo xuống đã hiện ra thân hình tuyệt đẹp.

Mã Nhị Thiên đột nhiên chụp tay Cốc Hàn Hương, vội vàng nói:

"Tại hạ lọt vào mắt xanh của cô nương ...".

Cốc Hàn Hương nhẹ vén bức màn, cười nói:

"Đừng nói nữa". Rồi bước trên giường.

Mã Nhị Thiên đột nhiên thò tay lấy ra một bình ngọc nói:

"Đây là thuốc giải độc trại chủ phái thuộc hạ đưa đến cho cô nương".

Cốc Hàn Hương nhận bình ngọc cười nói:

"Chúng tôi chẳng phải đang khỏe hay sao? Đâu có giống như bị trúng độc?".

Mã Nhị Thiên nói:

"Cô nương vẫn còn chưa biết tài dùng độc của trại chủ chúng tôi, chỉ cần gặp mặt ngài một lần, hoặc nói mấy câu thì đã trúng kịch độc".

Cốc Hàn Hương nói:

"Y thật sự có tài như thế sao?".

Mã Nhị Thiên nói:

"Tiểu nhân nếu như có lời nói dối, trời chu đất diệt".

Cốc Hàn Hương dịu dàng nói:

"Y họ gì?".

Mã Nhị Thiên nói:

"Họ Diêm! Trong trại Đồ Long một cành cây ngọn cỏ đều có chứa chất kịch độc, cho nên hễ những người đến gặp trại chủ chúng tôi, khi vào trong trại Đồ Long chỉ có hai con đường".

Cốc Hàn Hương nói:

"Hai con đường nào?".

Mã Nhị Thiên nói:

"Nếu không gia nhập vào trại thì chỉ còn con đường chết".

Cốc Hàn Hương nhìn thuốc giải, nói:

"Nếu thuốc trong bình không phải là thuốc giải độc, sau khi chúng tôi uống vào há chẳng phải trúng quỷ kế của u hay sao?".

Mã Nhị Thiên nói:

"Tiểu nhân đã đi theo ngài nhiều năm, rất hiểu thuốc của ngài, bình này quả thực là thuốc giải độc, quyết không sai được".

Cốc Hàn Hương đặt bình ngọc xuống, thở dài một tiếng, nói:

"Bề ngoài của ngài thật trung hậu, nhưng người gian trá trên thế gian này rất nhiều, bảo thiếp làm sao có thể tin được ngài, trừ phi ..." đột nhiên im lặng không nói.

Mã Nhị Thiên lửa dục đã bốc cao, vội nói:

"Trừ khi điều gì, cô nương xin hãy cứ nói ra".

Cốc Hàn Hương nhẹ giở bàn tay mềm mại trắng như ngọc, từ tốn vén cái màn lên, tựa như không biết người khác đang nóng lòng chờ đợi câu trả lời của nàng.

Cốc Hàn Hương buông tay, tấm màn rơi xuống, tiếp theo là một luồng hương thơm kỳ lạ từ trong tấm màn bay ra.

Mùi hương ấy đem lại cho người ta cảm giác dễ chịu vô cùng, cũng làm cho người ta càng nảy sinh lòng ham muốn.

Mã Nhị Thiên há to miệng, hít một hơi dài, lồng ngực y như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, lục phủ ngũ tạng bắt đầu nhộn nhạo cả lên.

Y lao lên giường, như lại e ngại hành động lỗ mãng ấy khiến Cốc Hàn Hương không vui.

Y gắng gượng cố nén ngọn lửa dục đang thiêu đốt trong lòng.

Lúc này, bức màn động đậy, một giọng nói lẳng lơ, phóng đãng truyền ra:

"Hãy mau lên đây, không còn sớm nữa".

Mã Nhị Thiên đã bị lửa dục thiêu đốt thân mình, thiêu đốt đến nỗi đầu váng mắt hoa, đâu còn khả năng phân biệt giọng nói nữa, nghe giọng nói dịu dàng ấy gọi, cũng không có cách nào kìm chế được, hai tay vén bức màn, nhảy tót lên giường.

Sau một trận mưa bão kịch liệt, tất cả đều tĩnh lặng.

Mã Nhị Thiên mơ màng ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, Mã Nhị Thiên đột nhiên được một bàn tay ngọc lay tỉnh.

Y vươn vai hai tay, mở mắt ra, chỉ thấy Cốc Hàn Hương mặt mũi nghiêm nghị, mặc trường bào ngồi trên giường.

Nàng tựa như cảm thấy Mã Nhị Thiên đã tỉnh táo, đưa mắt nhìn, lạnh lùng nói:

"Sau canh bốn, ngài phải đi!".

Sự lạnh lùng của nàng khiến cho Mã Nhị Thiên nhớ lại sự nhiệt tình của nàng lúc nãy, không khỏi sửng sốt, đột nhiên ngồi dậy, định mở miệng, Cốc Hàn Hương đã lạnh lùng nói tiếp:

"Không cần nói nữa, hãy mau đi thôi!".

Giọng nói lạnh lùng của nàng như một mệnh lệnh, Mã Nhị Thiên hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, chậm rãi bước xuống giường.

Một thiếu phụ mặc áo trắng đứng ở ngoài cửa, tay cầm một thanh kiếm lạnh lẽo, Mã Nhị Thiên đã nhìn thấy đó là người đã dẫn y vào.

Mã Nhị Thiên hơi chần chừ, thò tay lấy ra cây trủy thủ.

Đó chỉ là một hành động trong vô thức, y hơi trấn tĩnh lại, lập tức bỏ cây trủy thủ vào trong lòng, đưa mắt nhìn Miêu Tố Lan, quay đầu lại nhìn Cốc Hàn Hương đang ngồi trong bức màn nói:

"Ngày tháng sau này, không biết tiểu nhân có thể gặp lại cô nương hay không?".

Một bàn tay trắng như tuyết từ trong trướng thò ra, bức màn vén lên, nàng Cốc Hàn Hương dung

nhan tuyệt sắc bước ra.

Nàng lạnh lùng nhìn Mã Nhị Thiên, chân mày nhíu lại, mặt lộ vẻ tởm lợm, có lẽ sau khi gặp kẻ thô lỗ này, trong lòng của nàng đã dâng lên cảm giác hổ thẹn, nhưng vẻ mặt thì vẫn lạnh lùng, ánh mắt nhìn Mã Nhị Thiên, nói:

"Ngài còn nhớ đến ta sao?".

Mã Nhị Thiên nghiêm mặt, cung kính nói:

"Tiểu dân có thể gặp cô nương lần nữa, dù cho tan xương nát thịt mà chết, cũng không đáng tiếc". Khoảnh khắc ấy đã khiến y suốt đời không quên.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Bề ngoài ngươi đần độn thế này, biết cái gì gọi là tình ý?".

Mã Nhị Thiên thộn mặt ra, đột nhiên thò tay vào lấy ra mũi trủy thủ, nói:

"Nếu cô nương không tin, tại hạ để lại một lỗ tai".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ta không tin ngươi dám cắt tai của mình".

Mã Nhị Thiên nghiêm mặt nói:

"Cô nương không tin, tại hạ sẽ cho cô nương thấy".

Rồi giơ mũi trủy thủ lên lắc một cái, một cái lỗ tai đầy máu rơi xuống đất.

Cốc Hàn Hương thấy y qaủ thực dùng dao cắt tai của mình, không khỏi sững người ra.

Nàng vốn là người thiện lương không gì sánh được, mắt thấy tình cảnh này, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, vội vàng bước tới, chép miệng:

"Sai ngài ngốc thế?" rồi lấy một mảnh khăn trắng, đè lên chỗ đang tuôn máu của y.

Mã Nhị Thiên ưỡn ngực, tay cầm lỗ tai trái vừa mới bị cắt, cao giọng nói:

"Tiểu nhân chỉ là một kẻ thô lỗ, may mắn được lọt vào mắt xanh của cô nương, không có gì báo đáp, nay xin dâng một lỗ tai trái để biểu lộ tấm chân tình".

Y nói xong thì đặt tai trái trong tay xuống, xoay người bước ra ngoài.

Cốc Hàn Hương vội vàng đuổi theo, nhưng bị Miêu Tố Lan nắm tay lại, lắc đầu tỏ ý bảo nàng cứ ở trong phòng, còn mình thì chạy ra.

Một lát sau, Miêu Tố Lan cười ha ha bước vào, cầm lỗ tai đầy máu trong tay Cốc Hàn Hương, nói:

"Chúc mừng muội muội, bước đầu đã thành công, thần thái, ngôn từ của muội trông rất thật".

Cốc Hàn Hương buồn bã chép miệng:

"Trong lòng muội quả thật chán ghét y, đâu phải là giả vờ!".

Miêu Tố Lan thì nhìn lỗ tai đầy máu trong tay, lẩm bẩm:

"Đúng rồi, sau này phàm là những kẻ muốn gần gũi tiểu muội, chúng ta phải bắt y để lại một vật gì đó.

Cốc Hàn Hương nói:

"Để lại vật gì?".

Miêu Tố Lan cười nói:

"Tai, mũi, mắt, tay, cứ để cho chúng chọn một món ...".

Nàng tựa như đột nhiên nghĩ ra một chuyện gì rất vui, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, nói:

"Trong Thiên đài vạn hoa cung, có một ông già tàn phế, có võ công tuyệt thế, y thuật của ông ta có thể tùy ý thay đổi vị trí của ngũ quan, muội muội sao không dùng dung nhan tuyệt thế của mình để bắt những kẻ quỳ gối dưới chân của muội dâng lên ngũ quan, tứ chi ...".

Cốc Hàn Hương nghe mà lạnh mình, nói:

"Tỷ tỷ, điều đó chẳng phải quá tàn nhẫn hay sao?".

Miêu Tố Lan cười nói:

"Chỉ có dùng cách tàn nhẫn này mới có thể gây rúng động trên giang hồ, chúng ta làm vài cái rương, đặt những thứ mà bọn họ dâng lên vào đấy".

Cốc Hàn Hương định phản dối, đột nhiên trong đầu lại hiện lên cảnh Hồ Bách Linh chết thảm ...

Cảnh tượng ấy đã để lại cho nàng hồi ức khó quên suốt đời, khiến cho tàn nhãn đã dần dần thay thế cho sự thiện lương của nàng.

Ngọn lửa phục thù lại cháy bừng bừng trong lòng nàng, nàng nhớ lại lời hứa của mình trước thi thể của Hồ Bách Linh, phải lấy hàng ngàn tính mạng của nhân vật trong võ lâm để bù đắp cho cái chết của chàng.

Ngọn lửa phục thù ấy đã che lấp bản chất thiện lương của nàng, nàng chậm rãi gật đầu nói:

"Tất cả đều nghe theo tỷ tỷ sắp xếp".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Mã Nhị Thiên đã say mê nhan sắc của muội muội, theo đó mà suy luận, chắc không có gì sai sót, chúng ta cứ lấy thuốc này cho bọn họ uống!".

Cốc Hàn Hương nói:

"Muội không tin chúng ta đều đã trúng độc".

Miêu Tố Lan nói:

"Tỷ tỷ cũng có chút hoài nghi, song sự việc này rất dễ chứng minh, chúng ta để lại một ít thuốc giải độc, chọn một người, để cho mau chóng đó uống vào, xem thử chất độc có phát tác hay không".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Tỷ tỷ nói tuy không sai, nhưng chọn ai? Một khi độc tính phát tác, muốn cứu cũng không kịp nữa".

Miêu Tố Lan nói:

"Tên tiểu tử Mạch Tiểu Minh, không những tâm cơ rất sâu, quỷ kế đa đoan, vả lại võ công cũng cao cường, không giống với người thường, y là người của Thiên đài vạn hoa cung, có lẽ trong người cũng có linh đơn diệu dược, chúng ta cứ bắt y thử nghiệm!".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm một hồi, cười nói:

"Không sai, trong mấy người chúng ta, y quả thực thích hợp nhất".

Miêu Tố Lan cầm tay Cốc Hàn Hương, kéo đến gần cái giường, hạ giọng dặn:

"Chuyện ở đây tốt nhất tạm thời đừng để cho Chung Nhất Hào biết".

Cốc Hàn Hương nói:

"Sau này y cũng sẽ biết, chả lẽ cứ giấu mãi y?".

Miêu Tố Lan nhíu mày, nói:

"Đây chính là chuyện tỷ tỷ phải hỏi muội, Chung Nhất Hào yêu muội thật lòng, y cam tâm nghe lệnh muội, chính là vì y coi muội như là người trời, không dám trèo cao, nhưng một khi phát hiện hành vi này của chúng ta, chắc chắn sẽ chuyển yêu thành hận, mọi chuyện sẽ hỏng bét ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy phải làm thế nào đây?".

Miêu Tố Lan nói:

"Chuyện này quả thực không khó, chỉ hỏi muội muội có mấy phần tình ý với y?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Điều này rất khó nói, y giúp muội chôn thi thể của đại ca, tình cảm quả thực chân thành, muội đối với y có chút tội nghiệp".

Miêu Tố Lan hạ giọng cười:

"Điều này rất phải, trong số mọi người ở đây, ngoại trừ Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh, những người khác đều chẳng có mưu đồ gì với muội muội, Chung Nhất Hào xuôi lòng vì mỹ sắc, sớm đã có lòng muốn dành lấy trái tim của muội, Mạch Tiểu Minh tuy kỳ quái khác thường, nhưng rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ, dù có dụng tâm, chẳng qua cũng chỉ muốn gần gũi muội, chỉ cần muội muội bố thí chút tình ái, có thể khiến cho y dù chết cũng phải nghe theo, nhưng Chung Nhất Hào rất khó đối phó, nếu muội không ban chút mưa móc, an ủi tấm chân tình của y, chỉ có cách giết y để trừ hậu hoạn ...".

Cốc Hàn Hương chậm rãi giở tay phải, đặt lên trán, nói:

"Tỷ hãy để cho muội suy nghĩ rồi hãy quyết định được không?".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Chuyện này gấp cũng không phải trong một lúc, ba ngày năm bữa quyết định cũng không muộn, không còn sớm nữa, muội muội hãy nghỉ ngơi!".

Giờ dậu sáng hôm sau, Cốc Hàn Hương lại cùng mọi người đi về hướng đông, khéo léo chia thuốc giải cho mọi người dùng, chỉ một mình Mạch Tiểu Minh là vẫn chưa đưa.

Chung Nhất Hào cỡi ngựa dẫn đường, Cốc Hàn Hương vén bức rèm, nhìn bóng dáng anh tuấn của

y, trong lòng dâng lên nỗi lo lắng ...

Gió buổi sớm thổi tung bay tà áo của Chung Nhất Hào, chỉ thấy bóng dáng của y lộ ra vẻ thê lương vô hạn ...

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, hai dòng nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên giật dây cương, thớt ngựa quay đầu lại, chạy tới gần cỗ xe, hạ giọng nói:

"Sư tẩu, sư tẩu buồn ư?".

Cốc Hàn Hương nhìn Mạch Tiểu Minh, cười nói:

"Không có!".

Mạch Tiểu Minh nhẹ thở dài, nói:

"Tại sao sư tẩu khóc?" rồi chậm rãi lấy ra một mảnh khăn đưa tới.

Cốc Hàn Hương đột nhiên cảm thấy trong hai mắt của Mạch Tiểu Minh lộ ra vẻ đói khát vô hạn, cứ nhìn thẳng vào mặt của nàng, không khỏi giật mình, nhủ thầm:

"Đứa trẻ này tuổi tuy không lớn, nhưng ánh mắt của nó lộ ra vẻ đói khát, sao lại giống người lớn như thế".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh thở dài, nói:

"Sư tẩu, phải chăng trong lòng của tẩu chán ghét đệ?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Không có, sao đệ lại hỏi như thế".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Chao ôi, tại sao sư tẩu lại muốn hại chết đệ?".

Cốc Hàn Hương giật mình, nói:

"Cái gì? Ta định hại đệ lúc nào?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Vậy tại sao lại cho mỗi người một viên thuốc mà không đưa cho đệ?".

Cốc Hàn Hương sững người ra, nói:

"Sao đệ biết?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đệ thấy một người trong số họ uống thuốc xong, trong lòng liền hoài nghi, nào ngờ lần lượt hỏi bọn họ, té ra tất cả mọi người đều uống, chỉ có mình đệ vẫn chưa".

Cốc Hàn Hương lòng biết rõ khó gạt được y, cười rằng:

"Người ấy bảo chúng ta đều đã trúng độc, đưa thuốc giải độc tới, ta không tin chúng ta thật sự trúng độc, nhưng ta lại phải xem thử loại thuốc đó có hại hay không, để đề phòng vạn nhất, ta đã chia thuốc giải cho bọn họ, ta định dùng đệ để thử nghiệm, xem thử có chuyện thực sự trúng độc hay không ...".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Té ra là thế, nếu đệ quã thực trúng độc mà chết, làm thế nào đây?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đừng lo, ta sẽ theo đệ".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Thật không?".

Cốc Hàn Hương thò tay vào trong lòng, lấy ra một viên thuốc màu đỏ, nói:

"Chả lẽ ta gạt đệ sao, đây chẳng phải là thuốc của ta sao, nếu trong lòng đệ e sợ, thì hãy cứ lấy mà uống!".

Mạch Tiểu Minh nhìn viên thuốc màu đỏ, cười nói:

"Té ra lọ thuốc giải mà người ấy đưa đến có chứa chất kịch độc, trong số những người chúng ta ở đây, chỉ có sư tẩu và đệ sẽ không chết". Rồi hai chân hơi dùng lực, hất ngựa phóng về phía trước.

Chung Nhất Hào quay đầu lại, nhìn về phía Cốc Hàn Hương, thấy mặt nàng đầy vẻ ưu tư, tựa như lo lắng vô cùng.

Cốc Hàn Hương chậm rãi buông rèm xuống, quay đầu lại nhìn Miêu Tố Lan ở bên cạnh, hạ giọng

nói:

"Trông thần sắc của y, đầy vẻ lo lắng, muội thấy y hình như rất phiền não".

Miêu Tố Lan giật thót người, làm ra vẻ không hề hay biết, hỏi:

"Muội nói ai?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chung Nhất Hào!".

Miêu Tố Lan nói:

"Muội ngại y phiền não có thể thấy rất quan tâm đến y!".

Vạn Ánh Hà nói:

"Hừ! Người ấy cứ giống như khúc gỗ, mặc kệ y!".

Cốc Hàn Hương nhẹ thở dài, nói:

"Ta thấy y rất đáng thương ...".

Nói chưa xong, đột nhiên nghe tiếng vó ngựa rầm tập chạy đến cỗ xe la, lại nghe giọng nói của Mạch Tiểu Minh quát lên:

"Các ngươi muốn chết sao?".

Chỉ nghe một giọng nói ồm ồm vang lên:

"Không được động thủ".

Cốc Hàn Hương nghe giọng nói ồm ồm ấy, không khỏi giật mình, vén rèm nhìn ra, chỉ thấy một đại hán cao lớn, trên đầu quấn sợi băng trắng, đưa tay cản những người khác.

Mạch Tiểu Minh ngồi xoay lưng lại, thớt ngựa vẫn phóng về phía trước, hai mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm về phía tám chín đại hán đi theo sau cỗ xe ngựa, thanh bảo kiếm trong tay chứa đầy sát cơ.

Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh giở kiếm chỉ về phía đại hán đầu quấn băng trắng ấy, cao giọng nói:

"Nếu các ngươi có gan tiến thêm một bước, ta sẽ cắt luôn lỗ tai còn lại của ngươi, không tin ngươi cứ lên mà thử!".

Đại hán ấy nhìn về phía Cốc Hàn Hương, cười nói:

"Lỗ tai này, tại hạ đã mong muốn bị người ta cắt xuống".

Chỉ nghe thấy một tràn quát tháo ồn ào:

"Mã đại ca, tuy trại chủ chưa đến, chúng ta cũng không thể nuốt cái giận này".

Mã Nhị Thiên quắc mắt, tức giận quát:

"Phải chăng các vị muốn làm khó ta? Trại chủ giao các vị cho huynh đệ, huynh đệ đương nhiên phải giữ các vị nguyên vein để trao lại cho trại chủ".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Cả ngũ quan của ngươi, ngươi cũng không giữ được cho đầy đủ, thế mà lại đảm bảo giữ người khác nguyên vẹn, phải chăng đã quá khoác lác?".

Y lại ngửa mặt cười lớn nói:

"Thế này vậy, ta sẽ cắt các ngươi mội người một lỗ tai, khi gặp trại chủ hay trang chủ gì đó của ngươi cũng dễ dàng ăn nói!" rồi phất roi một cái, phóng thẳng tới.

Cốc Hàn Hương biết y ra tay độc ác vô cùng, đang định quát ngăn lại thì Miêu Tố Lan nhẹ giật vạt áo của nàng hạ giọng nói:

"Hương muội hãy ngồi yên".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh cười lặng một tiếng, phóng người vọt lên, rời khỏi yên.

Y tuổi tuy còn nhỏ, nhưng tiếng quát đã tràn trề sát cơ, nhưng trong mắt của đối phương vẫn chẳng qua chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, không ai nể sợ y. Mạch Tiểu Minh như một con thương ưng lượn một vòng trên đầu bọn họ, rồi bổ nhào xuống, kiếm quang trong tay lóe lên lập tức có một đại hán rơi xuống ngựa.

Động tác của y nhanh nhẹn vô cùng, người ấy vừa rơi xuống ngựa, Mạch Tiểu Minh đã thừa cơ hạ mình xuống yên ngựa của người ấy, thanh bảo kiếm xoay một cái, lại có một đại hán lăn xuống ngựa.

Y vừa mới ra tay đã đả thương liền hai người, những đại hán ấy đều có chút kinh hoảng, Mã Nhị Thiên lật tay rút ra thanh nhạn linh đao trên yên ngựa, phất tay một cái, sáu đại hán còn lại đột nhiên thu cương ngựa, sáu thớt ngựa khỏe đang phóng nhanh hý dài một tiếng, ngừng lại.

Mạch Tiểu Minh cười lạnh lùng, múa kiếm như gió, hai chân điểm một cái vào bàn đạp, người

phóng vọt lên, trong lúc múa kiếm thì lại có một người trúng kiếm rơi xuống ngựa.

Y liên tiếp chém bị thương ba người, chẳng qua chỉ là trong một khoảng sát na, những người còn lại mới có thời gian rút ra binh khí.

Chỉ nghe mấy tiếng quát liền nhau vang lên, hai thanh đơn đao, hai thanh hổ đầu câu đều tấn công đến.

Sau khi Mạch Tiểu Minh đánh ngã một người, người đã hạ xuống đất, thanh trường kiếm múa tít, lại một tràng tiếng binh khí giao nhau vang lên, hai thanh đơn đao, hai thanh hổ đầu câu đều bị đánh bật ra.

Mạch Tiểu Minh thừa thế phóng vọt lên, thuận tay đánh ra một kiếm, lại có một đại hán rơi xuống ngựa.

Mã Nhị Thiên thấy để y ra tay nữa tất sẽ có người bị thương, trong lòng kinh hãi lắm, thấy đồng bọn đã bị tổn thương quá nửa, cho nên không thể rũ tay áo mà nhìn, quát lớn một tiếng, múa tít thanh nhạn linh đao chém ngang đến.

Người này lực tay hơn người, trong nhát đao ấy có mang cả tiếng gió.

Mạch Tiểu Minh thấy thế lao đến của y rất hung giữ, không dám múa kiếm chống đỡ thế rồi vọt người một cái, nhẹ nhàng né tránh.

Mã Nhị Thiên thừa cơ vọt xuống lưng ngựa, quát lớn một tiếng, lại một đao nữa chém đến.

Mạch Tiểu Minh thấy đao thế của y mãnh liệt, lại tránh qua một bên.

Sự chậm trễ ấy, ba đại hán chưa bị thương lập tức xuống ngựa, đều múa binh khí bao vây Mạch Tiểu Minh lại ở giữa.

Mạch Tiểu Minh cười lạnh, múa kiếm chống đỡ, gạt hai thanh đơn đao ra, thuận ta mau chóng đánh ra hai kiếm, lập tức khiến cho vòng vây của ba đại hán ấy rối loạn.

Chỉ nghe y cười khanh khách nói:

"Ta sẽ đưa các ngươi cùng về với mẹ đây!" đang nói thì kiếm thế trong tay đồng thời gia tăng, đánh một lúc ba kiếm, lại có một người bị thương nữa.

Mã Nhị Thiên thấy bảy đại hán đi cùng chỉ còn lại hai người, tổn thương nặng nề như vậy chắc chắn sẽ khiến cho trại chủ của y nổi giận mà trách mắng, kiếm chiêu của người này lại quỷ dị và hiểm hóc, có thể coi là trên đời hiếm thấy, cả bản thân mình ra tay mà cũng khó chống đỡ, nhưng y chưa

chắc nổi mười hai chiêu "Bách thắng thần đao" của mình.

Trong lúc y đang tính toán tình thế giữa địch và ta, lại có thêm một người bị thương dưới kiếm của Mạch Tiểu Minh.

Mã Nhị Thiên không chần chừ nữa, quát lớn một tiếng, múa đao đánh tới, một chiêu "Hoành tảo thiên quân" chém ngang eo.

Mạch Tiểu Minh vốn đã muốn chống đỡ chiêu này của y, nhưng thấy thế chém ngang tới uy mãnh vô cùng, không hề sơ hở, tuy chỉ là một chiêu rất bình thường nhưng lại hàm chứa rất nhiều sự biến hóa, trong lòng không khỏi kinh hãi, lách người thối lui, nhủ thầm:

"Kẻ này bề ngoài tuy thô lỗ, nhưng đao pháp tinh kỳ, quả thực là điều bất ngờ".

Mã Nhị Thiên gầm lớn một tiếng, lại một đao nữa chém tới.

Mạch Tiểu Minh chỉ cảm thấy trong thế đao của y ngầm chứa sự ảo diệu, nếu vận kiếm chống đỡ thì chắc sẽ thua to, cho nên buộc phải thối lui thêm một bước nữa.

Mã Nhị Thiên áp tới tấn công, chém liền ra ba đao.

Ba đao này liên tiếp nhau một mạch, Mạch Tiểu Minh bị đao thế của y buộc phải thối lùi đến ba bốn thước.

Mã Nhị Thiên hơi do dự, lại chém thêm một lúc ba đao nữa.

Ba nhát đao này còn hiểm hóc, nghiêm cẩn hơn ba nhát đao lúc nãy, Mạch Tiểu Minh bị đánh liền ba đòn, rơi vào thế hạ phong, suýt tý nữa bị thương dưới đao.

Sau ba đao, Mã Nhị Thiên ngừng tay không đánh nữa, cầm ngang đao đứng sừng sững ở đấy.

Té ra mười hai chiếu bách thắng thần đao của y đã đánh ra tám chiêu, còn bốn chiêu nếu như không thể đả thương được kẻ địch, thì chỉ còn có nước ngồi chờ chết mà thôi.

Nhưng Mạch Tiểu Minh đã bị tám đao của y tấn công mãnh liệt đến nỗi kinh hoảng, lòng thầm nhủ:

"Kẻ này đao pháp tinh kỳ, lực tay hơn người, nếu đánh nữa thì mình chắc chắn sẽ bị thương dưới đao của y.

Ngẩng đầu nhìn lên, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của bọn Cốc Hàn Hương nữa, lập tức muốn thối chạy, tung người vọt một cái phóng lên lưng ngựa, giật cương cho ngựa phóng đi.

Y chạy một mạch mười mấy dặm mới đuổi theo xe la của Cốc Hàn Hương.

Khi thấy y chưa quay về, bọn Cốc Hàn Hương trong lòng lo lắng, Cốc Hàn Hương vén rèm quay đầu lại nhìn.

Mạch Tiểu Minh điểm chân lên bàn đạp, hạ xuống càng xe, cười nói:

"Người này đao pháp thật lợi hại, đệ bị đuổi quay về".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ai?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Chính là người đầu quấn vải trắng, mất một tai!".

Miêu Tố Lan nói:

"Võ công y có giỏi không?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đao pháp rất kỳ diệu, trên đời hiếm thấy".

Miêu Tố Lan nói:

"Nói như thế, y là hạng có thể dùng được".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đâu chỉ hữu dụng, nếu lấy đao pháp của y mà luận, có thể một địch trăm". Nói xong thì cười, tung người phóng tới hạ xuống lưng ngựa.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Xem bề ngoài y là người ngốc nghếch, thế mà lại là một cao thủ mình mang tuyệt kỹ".

Miêu Tố Lan nói:

"Mạch Tiểu Minh khen y như thế, tất nhiên không sai".

Cốc Hàn Hương nói:

"Nói như thế, cách của tỷ tỷ quả nhiên không sai".

Miêu Tố Lan nói:

"Nếu tiểu muội chịu nghe tỷ tỷ, trong một năm đảm bảo nhan sắc của muội sẽ gây chấn động cho Đại Nam Giang Bắc".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vì báo thù cho đại ca, muội không màng tất cả".

Dưới sự sắp xếp khéo léo của Miêu Tố Lan, sắc đẹp của Cốc Hàn Hương đã mau chóng đồn ra trên giang hồ, trời phú cho nàng một nhan sắc tuyệt đẹp, còn Miêu Tố Lan đã giúp cho tiếng tăm của nhan sắc nàng bay ra khắp giang hồ.

Giống như một trận bão thơm lừng, gây rúng động cho võ lâm!

Rất nhiều cao thủ lục lâm bắt đầu đi tìm Cốc Hàn Hương, thậm chí các nhân vật trong danh môn chính phái cũng chấn động vì điều ấy.

Người đầu tiên khuất phục dưới chân của Cốc Hàn Hương chính là trại chủ trại Đồ Long, lãnh tụ ngầm của lục lâm miền Tây Bắc.

Người này nổi danh giang hồ nhờ cơ trí và dùng độc, đã suất đạo mấy mươi năm, nhưng trên giang hồ vẫn không biết danh tính của y, song y vẫn ngầm chỉ huy mọi hoạt động của lục lâm miền Tây Bắc.

Sau một đêm mệt mỏi, y đã tự nguyện cắt đi một ngón tay của mình. Nhưng lòng thành và uy danh của y vẫn không khiến cho Cốc Hàn Hương xuôi lòng, giống như Mã Nhị Thiên, sau một đêm, Cốc Hàn Hương cũng đuổi thẳng cổ y.

Song, nàng đã để lại cho y một tia hy vọng đẹp đẽ, đó chính là nàng hứa trong vòng ba năm sẽ trở lại trong vòng tay của y.

Trong thời gian nửa năm, Cốc Hàn Hương đã đi khắp Trung Nguyên, võ lâm Trung Nguyên có bốn cao thủ nổi danh, đều bị khuất phục trước sắc đẹp của nàng, song những kẻ bị nàng chinh phục, đều tuyệt tích giang hồ, không xuất hiện nữa, cho nên nàng càng trở nên bí hiểm hơn. Nửa năm sau, Cốc Hàn Hương đã vào đến Giang Nam, lập tức võ lâm miền Giang Nam nổi lên cơn sóng gió.

Hôm nay bọn họ đã xuống thuyền, ở trên bờ có mười mấy đại hán mặc kình trang, những người này đều mang theo binh khí, vừa nhìn thì đã biết đó là những nhân vật trong võ lâm.

Trừ những đại hán mặc kình trang mang theo binh khí, trên bờ sông rất yên tĩnh, ở bến đò tuy có nhiều thuyền cá đang đậu, nhưng lại không thấy một bóng người.

Mạch Tiểu Minh nhảy xuống thuyền, tiếp theo là Chung Nhất Hào, Hà Tông Huy, Lý Kiệt, Lưu Chấn.

Miêu Tố Lan vẫn mặc y phục màu trắng, Vạn Ánh Hà mặc y phục màu xanh, hai người đỡ Cốc Hàn Hương bước xuống thuyền.

Dư Diệc Lạc, Văn Thiên Sinh thì đi sau rốt.

Những đại hán mặc kình phục trên bờ đều đưa mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương.

Trên mặt nàng phủ một lớp vải mỏng manh màu đỏ, nét mặt của nàng ẩn hiển dưới tấm vải ấy, càng thêm phần thần bí.

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Các ngươi có mù không, nhiều người như thế các ngươi không thấy sao?".

Y tuy đi lại trên giang hồ đã lâu, tánh tình vẫn cứ nóng nảy lạ thường, nói xong thì rút thanh trường kiếm xông tới.

Mười mấy đại hán vừa thấy Mạch Tiểu Minh rút ra binh khí, đại hán tay cầm hai cây phán quan bút, tựa như là đầu lĩnh của những người này, hơi cúi người, nói:

"Không biết vị nào có thể làm chủ, mời ra đây nói chuyện".

Chung Nhất Hào phất tay, nói:

"Có gì hãy nói với ta!".

Đại hán ấy hai tay cầm hai cây phán quan bút, nói:

"Gần đây võ lâm Trung Nguyên đồn rằng có Hồng Hoa công chúa, bước ngọc đi tới đâu cũng gây nên cơn sóng gió, không biết vị nào là Hồng Hoa công chúa?".

Té ra Cốc Hàn Hương bảo rằng đến từ Tây Vực, mang thân phận công chúa, thích mặc y phục màu đỏ, nàng lại đẹp như hoa mùa xuân, cho nên gọi là Hồng Hoa công chúa.

Chung Nhất Hào lạnh lùng cười một tiếng, nói:

"Hồng Hoa công chúa có thân phận cao quý, sao có thể dễ dàng nói chuyện với ngươi ...".

Người ấy lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Các vị đến địa phận Giang Nam, cũng không thăm dò trước tình hình hiện nay ở Giang Nam sao?".

Mạch Tiểu Minh phẫy tay, đâm vút thanh kiếm tới, miệng quát:

"Tình hình cái quái gì ...".

Tay trái người ấy cầm phán quan bút vẫy một cái, keng một tiếng, đánh bật thanh trường kiếm của Mạch Tiểu Minh ra, nói:

"Tại hạ phụng lệnh mà đến đây, không muốn động thủ với các vị".

Chung Nhất Hào rút thanh miến đao, chặn thanh trường kiếm của Mạch Tiểu Minh lại, nói:

"Đã không có lòng động thủ, chả lẽ đứng đây nghênh đón chúng tôi?".

Đại hán ấy nghiêm mặt nói:

"Cái tên Giang Nam Song Hào, không biết các vị có nghe qua chưa?".

Chung Nhất Hào nói:

"Đã nghe qua thì thế nào?".

Đại hán ngửa mặt cười lớn, nói:

"Đã từng nghe thì tốt ...".

Y hơi ngừng một chút, thu lại tiếng cười, nói:

"Tại hạ phụng lệnh Giang Nam song hào Nhật, Nguyệt Nhị Bài, đến đây nghênh đón Hồng Hoa công chúa, xe, ngựa, đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần các vị hứa đi một tiếng, lập tức có thể khởi trình".

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng hừ, nói:

"Bọn chúng ta đều có chân, chả lẽ không biết đi hay sao? Cần gì các ngươi phải nhọc lòng?".

Chung Nhất Hào quay đầu lại nhìn Mạch Tiểu Minh, hạ giọng nói:

"Đừng nhiều lời". Nửa năm hành tẩu trên giang hồ, Chung Nhất Hào đã trở thành đầu não của những người này, Mạch Tiểu Minh đối với y, đã có mấy phần e ngại, quả nhiên không xen vào nữa.

Đại hán cầm hai cây phán quan bút ấy nhìn Mạch Tiểu Minh, muốn nói nhưng ngừng lại.

Chung Nhất Hào cung tay nói:

"Vị huynh đệ này của tại hạ tuổi trẻ khí thịnh, đã đắc tội các vị, mong được thứ lỗi, hãy để tại hạ đi thỉnh thị rồi sẽ báo lại cho các vị".

Nửa năm qua, y đã gặp nhiều cao thủ, cho nên về phương diện khí độ đã lớn hơn nhiều.

Chung Nhất Hào xoay mình lại ôm quyền, hướng về phía Cốc Hàn Hương nói:

"Giang Nam song hào, phái người nghênh đón công chúa!".

Giọng nói thanh tao của Cốc Hàn Hương truyền đến:

"Người ta có lòng nghênh đón, chúng ta hãy tuân mệnh!".

Chung Nhất Hào cúi người trả lời:

"Tại hạ lãnh mệnh". Rồi quay người lại nói với quần hào đang đứng ở đấy nói:

"Đã được công chúa chấp nhận, các vị hãy dẫn đường, chúng tôi lập tức lên đường".

Đại hán đứng đầu ấy thu cây phán quan bút, giơ cao hai tay, vỗ ba tiếng.

Chỉ thấy ở bờ đê gần đấy đột nhiên xuất hiện mười mấy thớt ngựa khỏe và một cỗ xe ngựa hào hoa.

Chung Nhất Hào phất tay, bọn Mạch Tiểu Minh, Hà Tông Huy, Lưu Chấn, Lý Kiệt tung mình nhảy vọt lên lưng ngựa.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đỡ Cốc Hàn Hương, uyển chuyển bước lên xe ngựa, Dư Diệc Lạc ngồi lên trước xe ngựa, thò tay giật lấy cây roi ngựa trong tay phu xe, nói:

"Hãy trao roi cho ta! Chỗ này không cần đến ngươi nữa".

Người ấy cười lạnh một tiếng, tung mình nhảy vọt lên càng xe ngựa, Dư Diệc Lạc cũng không thèm để ý đến y, phất roi một cái, một tiếng chát vang lên, xe ngựa phóng nhanh về phía trước.

Bọn Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh cưỡi trên sáu thớt ngựa khỏe, lập tức tản ra bốn bên của xe ngựa để hộ tống.

Đại hán ấy cắm cây phán quan bút lên lưng, giật cương ngựa, dẫn đường trước, mười mấy thớt khoái mã tung vó phi nước đại.

Sau một hồi chạy gấp, bọn họ đã đi được mười mấy dặm đường, đại hán dẫn đường ấy đột nhiên giật cương ngựa, rẽ vào một con đường nhỏ hoang vắng.

Chung Nhất Hào nhíu mày, nói:

"Con đường này nhỏ hẹp như vậy, làm sao xe ngựa qua được?".

Đại hán ấy cười:

"Trên cỏ hoang hai bên đường, đều là đất sa thạch rắn chắc, các hạ hãy cứ yên tâm".

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đồi núi chập chùng, đi được vài dặm thì vào một vùng rừng núi, nhưng lại không thấy nhà cửa đâu cả, không khỏi nghi ngờ, quay sang nhìn đại hán lưng cắm hai cây bút, lạnh lùng nói:

"Vùng rừng núi này quả là một nơi mai phục rất tốt ...".

Đại hán ấy mỉm cười, nói:

"Cây Thùy Dương dưới dãy núi, đại giá đừng quá đa tâm".

Chung Nhất Hào cố nhìn cho kỹ, nhưng vẫn không thấy giấu vết gì, lại không tiện hỏi nhiều nữa, trong lòng thầm tính:

"Nếu đến gần vùng núi, mình lập tức nhường ngựa không đi nữa, dù cho có mai phục cũng không đáng sợ".

Lại đi được năm sáu dặm nữa thì đến một vùng đồi núi, đại hán dẫn đường ấy đột nhiên phóng người xuống ngựa.

Chung Nhất Hào điểm hai chân một cái, người như một con én biển vọt xuống lưng ngựa, nhẹ nhàng hạ xuống bên người đại hán ấy, đứng sánh vai với y.

Đại hán ấy quay mặt lại cười, nói:

"Hảo thân pháp".

Chung Nhất Hào lạnh lùng đáp:

"Quá khen".

Đại hán ấy chỉ về phía sơn cốc ở bên trái, nói:

"Đi vòng qua rừng trúc, có thể thấy lầu các ẩn hiện trong rừng quế, đó chính là thôn Thùy Dương".

Đang nói thì đột nhiên nghe ba tiếng chuông vang lên từ rừng trúc vọng đến.

Chung Nhất Hào đưa mắt nhìn quanh, dò xét sơn cốc rộng rãi ấy một hồi, chỉ thấy cây cỏ xanh tốt, thấp thoáng có bóng người. Đột nhiên lại nghe tiếng bánh xe, xe của Cốc Hàn Hương đã đến.

Trong xe truyền ra giọng nói ngọt ngào của Cốc Hàn Hương:

"Sao không đi nữa?".

Đại hán sử dụng phán quan bút ấy nói:

"Đã đến thôn thôn Thùy Dương, thiên hạ anh hùng đến đây đều phải đi bộ, phải làm phiền bước ngọc của công chúa!".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên giật dây cương, phóng ngựa thẳng tới, miệng quát lớn:

"Sao lại như thế, con đường rộng rãi thế này mà không đi ngựa?" nói xong thì ngựa đã phóng xa đến bốn năm trượng.

Đại hán ấy nhíu mày, phóng tới phía trước Mạch Tiểu Minh, tay phải giơ ngang cản lại:

"Đứng lại!".

Mạch Tiểu Minh nhoài người ra, tay phải chụp vào cổ tay của đại hán ấy.

Đại hán ấy co tay phải lại, nhưng tay trái đồng thời đấm ra.

Mạch Tiểu Minh chụp không trúng, hai chân điểm một cái, từ trên lưng ngựa lộn mèo xuống.

Nhưng một thanh kiếm lạnh lẽo đã điểm về phía trước ngực của đại hán ấy.

Té ra Mạch Tiểu Minh mượn lúc nhảy vọt xuống ngựa, rút ra thanh trường kiếm.

Đại hán ấy võ công không kém, Mạch Tiểu Minh đánh ra kiếm chiêu tuy hiểm hóc, nhưng đại hán ấy vẫn khéo léo né tránh, hai tay rút hai cây phán quan bút, đánh ra một chiêu "Song long suất thủy", chia nhau điểm vào hai đại huyệt huyền cơ và phúc các của Mạch Tiểu Minh.

Động tác của hai người này cực kỳ nhanh nhẹn, kiếm đến thì bút đỡ, trong chốc lát đã đánh nhau đến bảy tám chiêu.

Người ấy không ngờ thân thủ của đối phương lại nhanh nhẹn như thế, mặt thoáng vẻ kính phục.

Đại hán sử dụng hai cây phán quan bút tựa như rất phẫn nộ vì hành động của Mạch Tiểu Minh, đang định múa bút đuổi theo, đột nhiên nghe một giọng nói ồm ồm có lực truyền đến:

"Ta bảo ngươi đi đón khách quý, sao ngươi lại đối đãi với người ta như thế?".

Đại hán ấy nghe giọng nói này xong thì hơi giật mình, hạ hai cây bút xuống, cung kính nói:

"Tiểu nhân bị ép ra tay, không phải xử tệ với khách quý".

Chung Nhất Hào ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở cách bảy tám trượng, từ trong rừng trúc có hai người sánh vai bước ra.

Sau lưng hai người này bốn năm thước, có bốn đồng tử mặc áo xanh, trên tay mỗi người đều bưng một vật, chậm bước theo sau hai người ấy.

Chung Nhất Hào nhìn thấy đại hán cầm hai cây bút lộ vẻ khúm núm, trong lòng thầm kinh, nhủ rằng:

"Người này võ công không tệ, có thể coi là cao thủ nhất lưu dưới tay của Giang Nam song hào, nhưng thần thái đối với hai người ấy rất cung kính, chắc là hai kẻ này ngày thường đối đãi với người ta rát nghiêm khắc.

Đang suy nghĩ, hai người mặc trường sam ấy đã đến gần.

Chung Nhất Hào hơi chột dạ, nhủ thầm:

"Hai người này tuy bước chậm nhưng lại đến nhanh".

Chỉ nghe một giọng nói trầm sâu có lực:

"Vị nào là Hồng Hoa công chúa?" giọng nói như kim loại chạm vào nhau, rõ ràng kẻ này có nội công thâm hậu.

Đại hán cầm hai cây bút ấy đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

"Hồng Hoa công chúa giờ đang ở trong xe ngựa.

Chung Nhất Hào ôm quyền, nói:

"Công chúa thân phận cao quý, không tiện đi bộ vào rừng, không biết có thể phá lệ để công chúa ngồi xe vào thôn hay không?".

Đang nói thì thừa cơ nhìn hai người dò xét.

Chỉ thấy người bên trái thân hình khôi ngô, mắt to mày rậm, râu dài đến ngực, da mặt đen đúa, không giận mà oai. Người bên phải là một thiếu niên anh tuấn mặt trắng, thần thái tiêu sái, miệng nở nụ cười ôn hòa.

Đại hán mặt râu mày rậm nhìn Chung Nhất Hào, nói:

"Các hạ là ai?".

Chung Nhất Hào nói:

"Là Giá tiền đới đao tổng quản của công chúa".

Thiếu niên anh tuấn ấy mỉm cười nói:

"Thôn dương liễu chưa bao giờ để xe ngựa đi vào, dù là ai muốn vào thôn dương liễu cũng phải dừng xe xuống ngựa, phiền tổng quản bẩm cáo lại với công chúa, làm phiền gót ngọc đi bộ vào thôn, huynh đệ đã bày tiệc rượu để tạ tội".

Chung Nhất Hào nhìn qua, chỉ thấy Mạch Tiểu Minh đang nhìn chằm chằm hai người ấy, trong mắt đầy lửa giận, như muốn nhảy nhổm lên, sợ y nổi giận làm hư chuyện, vội vàng nói:

"Hai vị nếu không nể mặt, bọn tại hạ cũng không tiện miễn cưỡng, khách mạnh ép chủ, bọn chúng tôi xin cáo biệt ở đây".

Đại hán mặt đen râu dài ấy, đột nhiên ngửa mặt cười lớn, nói:

"Hay cho câu khách mạnh ép chủ, phải biết ở vừng Giang Nam, ngoại trừ thôn dương liễu này, không nơi nào có thể tiếp đãi công chúa ...".

Một tràng cười trong trẻo từ trong xe truyền ra, nói rằng:

"Hai vị sai người dùng xe, đón chúng tôi đến nơi này, đâu phải chúng tôi tự tìm đến". Rồi Cốc Hàn Hương từ trong xe bước ra.

Tiếp theo là Vạn Ánh Hà và Miêu Tố Lan.

Thiếu niên anh tuấn ấy ngẩng đầu nhìn ba người cười nói:

"Lâu nay đã nghe danh công chúa Hồng Hoa, sao không lộ mặt thật cho người ta thấy".

Trong lời nói, lộ vẻ mỉa mai.

Miêu Tố Lan nghiêm mặt, ung dung nói:

"Xem ra hai vị chắc là Giang Nam song hào?".

Thiếu niên anh tuấn ấy mỉm cười, nói:

"Quá khen, quá khen, chỉ là chút hư danh, đâu đáng nhắc ở cửa miệng".

Miêu Tố Lan nói:

"Quân tử không trọng tất không oai, thịnh danh của các hạ tuy trọng, nhưng đã quá khinh phù!".

Thiếu niên anh tuấn ấy mặt biến sắc, tựa như muốn nổi giận, đại hán râu dài ho khan một tiếng, nói:

"Bọn chúng tôi sai người đón công chúa đến đây, một là đón tiếp, hai là có việc thỉnh cầu, không hề có ác ý, mong các vị bỏ đị địch ý".

Mạch Tiểu Minh chen vào nói:

"Đừng nói là một thôn Thùy Dương, dù cho là long đàm dổ huyệt, có gì đáng sợ ...".

Thiếu niên anh tuấn ấy sau một hồi trầm tư, không còn tức giận nữa, cười lớn nói:

"Huynh đệ đã nặng lời, bọn chúng tôi thành thật nghênh đón, không hề có cơ tâm, giang hồ chỉ đồn đại không đúng sự thực, vừa rồi huynh đệ thất lễ, mong các vị thứ lỗi cho". Nói xong ôm quyền làm lễ một cái.

Cốc Hàn Hương cúi người nói:

"Nào dám".

Miêu Tố Lan nói tiếp:

"Công chúa là cành vàng lá ngọc, rất ít đi bộ, huống chi đường núi gập ghềnh, bước đi khó khăn, không biết có thể phá lệ ưu tiên đi ngựa hay không?".

Đại hán râu dài ấy trầm ngâm một lúc lâu, nói:

"Thôn Thùy Dương từ ngày lập ra quy củ này, đồng đạo trong võ lâm thiên hạ đều tuân theo, công chúa thân phận tuy cao quý, nhưng muốn phá lệ quả thật rất khó ...".

Y ngừng một lát, nói:

"Tại hạ đã nghĩ ra một cách vẹ cả đôi đàng, chúng tôi sẽ sai hai người dùng ghế tre làm kiệu, tạm

thời thay bước cho công chúa, không biết ý như thế nào?".

Miêu Tố Lan nói:

"Biện pháp này quả thực cao minh, thật khiến cho người ta kính phục trong lòng".

Đại hán râu dài ấy cung tay, nói:

"Vậy làm phiền các vị đi bộ". Rồi hạ giọng nói với đồng tử áo xanh ở phía sau, căn dặn hai câu, đồng tử áo xanh ấy lập tức phóng người đi.

Một lát sau quả nhiên có hai đại hán khiêng một cái ghế tre chạy vội đến.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đỡ Cốc Hàn Hương ngồi lên ghế tre, đi sát theo hai bên.

Giang Nam song hào vái dài khách rồi dẫn đường đi trước, bọn Chung Nhất Hào theo sát sau Giang Nam song hào, bước thẳng vào trong rừng.

Chương 18

Băng qua mảnh rừng trúc, cảnh vật đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy có một tòa trang viện rộng lớn, xung quanh núi bao bọc, thạch lâu, đình các, hoa núi nở rộ, trông hùng vĩ không mất đi khí thanh u.

Dưới chân hàng liễu rũ là con suối lượn quanh, nước chảy róc rách nghe như tiếng hoàn bội.

Đi qua một cây cầu đá trắng, là một tòa đại sảnh rộng lớn xung quanh có kỳ hoa bao bọc.

Trong tòa đại sảnh là hai bàn tiệc rượu đã bày sẵn rượu thịt, hơn mười thiếu nữ xinh đẹp tóc thắt hai bím, người mặc áo trắng, tuổi khoảng đôi chín, đứng ở ngay bậc thềm đón khách.

Đại hán râu dài ấy lách người qua một bên, mỉm cười ôm quyền nói:

"Xin mời các vị".

Chung Nhất Hào ôm quyền trả lễ, bước vào trước.

Hai đại hán khiêng ghế hạ người xuống, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà đỡ Cốc Hàn Hương vào trong đại sảnh. Gió núi thổi bay một góc khăn của nàng, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Bôn ba phong trần cả nửa năm, không hề khiến cho người ngọc tuyệt thế, quốc sắc thiên hương ấy giảm đi nét đẹp của mình, nét đẹp của nàng vẫn không hề suy suyễn.

Thiếu niên anh tuấn vẫn mãi chú ý đến cử chỉ của Cốc Hàn Hương, trong lúc gió thổi khăn mặt của nàng bay lên, y đã bị nhan sắc của nàng cuốn hút.

Cốc Hàn Hương tựa như có ý muốn so sánh vẻ đẹp của mình với mười thiếu nữ xinh đẹp trong đại sảnh, nàng chậm rãi tháo khăn mặt xuống.

Hành động ấy khiến cho ai nấy cũng bất ngờ, sắc đẹp của Cốc Hàn Hương lan tỏa ra, nhất thời khiến cho tất cả các thiếu nữ trong sảnh đều thất sắc.

Nàng nhẹ nhàng phất tay, mỉm cười, nói:

"Mời các vị tỷ muội mau đứng dậy".

Lẽ ra với thân phận giờ này, nàng phải lạnh lùng mới phải, nhưng lời nói rất ôn hòa, không những gây bất ngờ cho hơn mười thiếu nữ ấy, mà cả Giang Nam song hào cũng không khỏi khựng người.

Chỉ nghe mấy thiếu nữ áo trắng ấy đồng thanh nói:

"Đa tạ ân điển của công chúa".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, quay sang Miêu Tố Lan nói:

"Thưởng cho bọn họ mỗi người một viên minh châu".

Miêu Tố Lan quay đầu lại nói với Dư Diệc Lạc đứng ở cửa sảnh:

"Đem minh châu của công chúa đến đây!".

Dư Diệc Lạc bước tới, rút ra một cái túi màu vàng, mở miệng túi.

Miêu Tố Lan thò tay vào túi, bốc ra một nắm minh châu, chia cho mỗi người một viên.

Thiếu niên anh tuấn ấy đã sớm muốn nói vài câu với Cốc Hàn Hương, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm ra được thời cơ thích hợp, lúc này thấy thời cơ đã đến, lập tức ho nhẹ một tiếng nói:

"Công chúa ra tay là một viên minh châu, hào khí này quả thật khiến cho tại hạ bội phục".

Cốc Hàn Hương đưa nhẹ làn thu ba, nhìn lướt về phía thiếu niên anh tuấn ấy, nói:

"Chút ít lễ mọn, có gì đáng nói".

Thiếu niên anh tuấn ấy ôm quyền nói:

"Mời công chúa vào tiệc". Tay phải thừa thế đưa ra, định đỡ tay trái của Cốc Hàn Hương.

Đại hán râu dài ấy nhẹ nhíu mày, hạ giọng nói:

"Nhị đệ đừng ...".

Lời vừa nói ra, đột nhiên thấy Cốc Hàn Hương đưa tay trái vịn lên tay phải của thiếu niên anh tuấn, chỉ đành không trách mắng nữa, vội vàng ho một tiếng, mượn cớ im lặng.

Thân hình của Cốc Hàn Hương tựa lên tay của thiếu niên anh tuấn, chậm rãi bước về phía trước.

Tư thế bước đi của nàng uyển chuyển nhẹ nhàng, như gió vờn liễu.

Đại hán râu dài ấy vẫn như tỏ vẻ trịnh trọng, không thèm nhìn đến Cốc Hàn Hương, ôm quyền làm

lễ với bọn Chung Nhất Hào mời vào trong tiệc.

Quần hào vừa vào chỗ ngồi, hơn mười thiếu niên áo trắng ấy lập tức dâng rượu thịt lên.

Đại hán râu dài bưng chén rượu trước tiên kính quần hào một chén, lớn giọng nói:

"Tại hạ có mấy lời không hợp, sắp nói ra, mong công chúa đừng trách".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Bọn chúng tôi mới vào Giang Nam, thế mà đã được khoản đãi như thế này, có lời gì mong hãy cứ nói hết".

Đại hán râu dài giơ tay uống cạn chén rượu, nói:

"Sắc đẹp của công chúa đã sớm truyền khắp trong thiên hạ, tại hạ trước khi gặp công chúa đã nghe danh".

Cốc Hàn Hương nói:

"Quá khen". Lời đáp của nàng tuy ngắn gọn, nhưng giọng nói dịu dàng ngọt ngào nghe như tiếng nhạc.

Đại hán râu dài ấy cười nói:

"Công chúa lần này đến Giang Nam, không biết là để làm gì ...".

Y tựa như biết câu hỏi vừa rồi của mình là hơi quá đáng, ngừng một lát rồi lại bổ sung một câu nữa:

"Tại hạ có lẽ giúp được".

Cốc Hàn Hương cười trong trẻo, nói:

"Bọn chúng tôi đã nghe phong cảnh ở Giang Nam như tranh vẽ, đến đây thưởng lãm một phen, chẳng có việc gì cả".

Đại hán râu dài trầm ngâm một hồi, đột nhiên ho lớn một tiếng, nghiêm mặt nói:

"Hiện nay hai đạo hắc bạch trong võ lâm Giang Nam, đại đa số đều nghe lệnh của huynh đệ mà hành sự, Nhật Nguyệt Nhị Bài ở vùng Giang Nam đã được thánh chỉ của hoàng thượng, chắc là công chúa đã nghe qua".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Đã nghe qua, hôm nay may mắn được gặp".

Đại hán râu dài nói:

"Quá khen, quá khen".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đáng tiếc chúng tôi cũng không biết tôn tánh đại danh của hai vị".

Đại hán râu dài ấy nói:

"Tại hạ họ Hoàng Phủ, tên là Thiên Trường ...".

Thiếu niên anh tuấn ấy không đợi đại hán râu dài giới thiệu, tự mình nói rằng:

"Huynh đệ họ Đàm, tên là Cửu Thành".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Trong võ lâm chỉ nghe Giang Nam song hào chứ không nghe họ tên của hai vị, chắc là hai vị thân phận cao quý, đồng đạo kính ngưỡng cho nên không dám nhắc đến tên họ?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nhíu mày, nhủ thầm:

"Ả này tự xưng là công chúa Hồng Hoa, không biết xuất thân từ nơi nào, hai chữ công chúa từ đâu mà có? Nghe khẩu khí của ả, tựa như rất hiểu chuyện trong giang hồ, quả thực khiến cho người ta nghi ngờ". Yù nghĩ ấy lướt qua, mặt biến sắc, lời nói cũng trở nên lạnh lùng:

"Tại hạ không có ý truy cứu thân thế công chúa, nhưng có một việc muốn hỏi, mong công chúa nể mặt tại hạ".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chuyện gì?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Từ ngày huynh đệ chúng tôi thống suất hai đạo hắc bạch ở Giang Nam, võ lâm Giang Nam đã nhiều năm qua yên bình vô sự, công chúa bước chân đến đây đã gây nên cơn sóng lớn, tại hạ không muốn thấy võ lâm giang hồ lại sát phạt lẫn nhau, công chúa dùng xong bữa tiệc rượu này, hãy lập tức rời khỏi Giang Nam, bọn chúng tôi sẽ thân hành dắt theo cao thủ miền Giang Nam đưa tiễn".

Y nói thẳng vào, không hề giữ lời, trong nhất thời khiến cho Cốc Hàn Hương nghĩ không ra lời đáp, sững ra một hồi, nói:

"Nếu chúng tôi không muốn rời khỏi Giang Nam thì sao?".

Hoàng Phủ Thiên Trường chậm rãi đưa ánh mắt nhìn từ chỗ Cốc Hàn Hương lên mặt Đàm Cửu Thành, nói:

"Nếu như công chúa kiên quyết không chịu rời khỏi Giang Nam, tại hạ chỉ đành ...".

Đàm Cửu Thành đột nhiên chen vào nói:

"Đại ca xin hãy nghe huynh đệ nói vài câu".

Hoàng Phủ Thiên Trường nhíu mày, lạnh lùng nói:

"Nhị đệ cứ nói".

Đàm Cửu Thành nói:

"Công chúa từ xa đến đây, vẫn chưa nghỉ ngơi, đại ca đã nói thẳng, không cần gấp gáp, theo ý của huynh đệ, chi bằng cứ để công chúa nghỉ ngơi một đêm, trước giờ ngọ ngày mai rồi hãy nói tiếp".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Theo ý của tiểu huynh, sau khi dùng xong tiệc rượu, lập tức hộ tống công chúa qua sông, nhị đệ chủ trương chần chừ, vậy cứ y theo ý của nhị đệ".

Đàm Cửu Thành nâng chén rượu, mỉm cười nói với Cốc Hàn Hương:

"Công chúa đi đường vất vả, tại hạ kính một chén".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, bưng chén rượu uống cạn.

Đàm Cửu Thành cũng cạn xong chén rượt, nói:

"Ngày mai là địch là bạn, đó là chuyện của ngày mai, hôm nay có rượu cứ uống cạn, công chúa muốn ngắm cảnh Giang Nam, chắc đã nghe danh của Ca Cơ miền Tô Hàn?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Tấm thịnh ý của trang chủ, tiểu nữ xin nhận lãnh, nhưng tiểu nữ không muốn xem nữa".

Chung Nhất Hào đột nhiên đứng dậy, cúi người nói với Cốc Hàn Hương:

"Bọn thuộc hạ rượu đã đủ cơm đã no, không biết có thể rời tiệc trước hay không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chúng ta cùng đi một lúc!" rồi chậm rãi đứng dậy.

Đàm Cửu Thành nói:

"Thôn dương liễu đã sắp sẵn chỗ ở cho các vị, không biết có thể nể mặt ở lại một đêm hay không?".

Cốc Hàn Hương đưa mắt lướt nhìn Đàm Cửu Thành nói:

"Vậy phải hỏi lệnh huynh có thành ý giữ khách hay không?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Trước giờ ngọ này mai, các vị vẫn là khách quý trong thôn dương liễu chúng tôi".

Mạch Tiểu Minh cười lạnh nói:

"Sau giờ ngọ thì sao?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Là địch hay bạn, toàn là bởi các vị cả".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên cười khanh khách, nói:

"Cao thủ hai đạo hắc bạch ở vùng Giang Nam, phải chăng đã tập trung ở trong thôn dương liễu?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Các vị hãy cứ yên tâm, trước giờ ngọ ngày mai, quyết không ai dám động đến các vị".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Hừ! Dù có đến quấy nhiễu, chúng tôi cũng chưa chắc sợ".

Hoàng Phủ Thiên Trường quả nhiên không mất phong độ của một hùng chủ, buông giọng cười lớn một hồi, nâng chén rượu, nói:

"Trước giờ ngọ ngày mai, tại hạ tự tin có thể nhường các vị mấy phần, vị tiểu huynh đệ này trong lòng nếu có gì không vui, mong hãy cứ nói thẳng ra".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Nếu không phải công chúa nghiêm cấm, chỉ mấy lời phóng túng vừa rồi của ngươi, đã sớm bị ta chém chết dưới kiếm".

Hoàng Phủ Thiên Trường mỉm cười, nói:

"Khẩu khí thật lớn, tiểu huynh đệ năm nay bao nhiêu tuổi?".

Mạch Tiểu Minh hơi sững người, nói:

"Chưa đủ mười lăm".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Chính vậy, dù cho tiểu huynh đệ có tài năng bẩm sinh, vừa ra đời đã bắt đầu luyện võ, chẳng qua cũng chỉ mới có mười lăm tuổi".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Mười lăm tuổi có thể mài sắt thành kim ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường cười nói:

"Tiểu huynh đệ miệng lưỡi lanh lợi, tại hạ chịu nhận thua, nào! Ta kính đệ một chum". Rồi bưng chén rượu uống cạn trước.

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng nói:

"Được ông coi trọng, ta sẽ phụng bồi một chén".

Lúc này, Lý Kiệt, Hà Tông Huy, Dư Diệc Lạc đều đã đứng dậy.

Đàm Cửu Thành cũng đứng dậy, lớn giọng nói:

"Các vị đã không có ý dùng rượu nữa, bọn tại hạ cũng không miễn cưỡng".

Y tuy nói chuyện với bọn Cốc Hàn Hương, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về phía Hoàng Phủ Thiên Trường.

Hoàng Phủ Thiên Trường mỉm cười, nói:

"Làm phiền nhị đệ đưa quý khách đến nhà khách!".

Đàm Cửu Thành nói:

"Tiểu đệ tuân lệnh". Rồi quay sang Cốc Hàn Hương ôm quyền nói:

"Xin mời công chúa!".

Cốc Hàn Hương rời chỗ ngồi trước, chậm rãi bước đi, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà lật đật bước ra, đi ở hai bên trái phải.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh phóng vọt ra, mở đường cho Cốc Hàn Hương, Dư Diệc Lạc, Văn Thiên Sinh và Giang Bắc tam long đi ở phía sau, vây võ công Cốc Hàn Hương ở giữa.

Đàm Cửu Thành nhìn Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Tại hạ đi trước một bước, dẫn đường cho công chúa". Rồi phóng vọt ra khỏi chỗ ngồi.

Chỉ thấy y rời chỗ ngồi được bảy tám thước, hai tay đột nhiên phân ra, như chim én vút lên trời cao, lướt qua ở giữa Dư Diệc Lạc và Văn Thiên Sinh, người lách một cái, lướt qua bên mình Miêu Tố Lan như điện xẹt, phóng thẳng theo sau Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh.

Chung Nhất Hào thấy khinh công của y cao cường như thế quả thực hiếm thấy, cố ý bước ngang một bước, nắm tay trái của Mạch Tiểu Minh lại, một mặt vật khí hộ thân.

Nào ngờ Đàm Cửu Thành đột nhiên ngửa đầu, thân hình đột nhiên lộn lên không một vòng, lướt qua đỉnh đầu của hai người.

Chung Nhất Hào cười lạnh một tiếng, khen rằng:

"Thân pháp hay". Y gần đây gặp nhiều cường địch, công phu đã giỏi hơn nhiều.

Nhưng Mạch Tiểu Minh tính tình vốn nóng nảy, không thể nhịn được, tay trái đưa ra chụp Đàm Cửu Thành một cái.

Thân pháp của Đàm Cửu Thành cực kỳ nhanh, Mạch Tiểu Minh ra tay nhanh như điện xẹt, nhưng thân hình của y thấp bé, năm ngón tay chỉ chạm nhẹ vào chân trái của Đàm Cửu Thành.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, hạ giọng quát:

"Tiểu Minh không được lỗ mãng".

Chỉ thấy Đàm Cửu Thành nhẹ nhàng hạ người xuống đất, mỉm cười nói:

"Đừng lo".

Cốc Hàn Hương nói:

"Thuộc hạ vô lễ, tiện thiếp xin nhận tội". Nói xong thì cúi người một cái.

Đàm Cửu Thành cười nói:

"Còn tốt, vẫn chưa bị thương, đã nhọc lòng công chúa".

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng nhìn Đàm Cửu Thành muốn nói nhưng lại thôi.

Đàm Cửu Thành thì vẫn cười nói nhưng không gật đầu, quay về phía Mạch Tiểu Minh nói:

"Tiểu huynh đệ ra tay thật nhanh".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Quá khen, quá khen, song nhị trang chủ trổ tài khinh công như thế, hình như đã coi thường anh hùng trong thiên hạ".

Đàm Cửu Thành ngang dọc giang hồ, người trong hai đạo hắc bạch đều kiêng dè y mấy phần, làm sao có thể chịu đựng nỗi sự mỉa mai này, muốn trả đũa lắm, nhưng lại không dám có hành động lỗ mãng trước mặt Cốc Hàn Hương, cố nén cơn tức vào bụng, cười nói:

"Tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ nhất, nhưng tánh tình là xấu nhất, tại hạ là chủ ở đây, cho nên không so đo tính toán với ngươi".

Mạch Tiểu Minh đưa mắt trộm nhìn Cốc Hàn Hương, phát giác mặt hơi đỏ, có lẽ đã nổi giận, nào dám nhiều lời nữa, thế là im lặng bước ra khỏi đại sảnh.

Đi vòng qua một ngõ trúc, xuyên qua một lối đi trồng đầy dương liễu, ven lối toàn là kỳ hoa dị thảo, hương thơm ngào ngạt.

Trong vườn cây U Minh tùm, ẩn hiện từng tòa lầu các được xây bằng gạch đỏ, Đàm Cửu Thành chỉ về phía tòa lầu các nhô cao nói:

"Những tòa lầu các bằng gạch đỏ trong vườn kia, là nơi tiếp đón khách quý của thôn Thùy Dương chúng tôi, tuy không thể nói là phú lệ đường hoàng, nhưng cũng có thể coi là thanh u nhã khiết".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"Đa tạ tấm thịnh tình của nhị trang chủ".

Đang nói thì đã đến trước một cái cầu nhỏ.

Cái cầu nhỏ này dài khoảng một trượng, nước suối róc rách chảy dưới cầu, mười hai thiếu nữ tòan thân mặc y phục màu trắng đứng xếp hàng ở gốc cầu bên kia, ai nấy đều cúi người chào đón, Đàm Cửu Thành qua cầu trước, quay lại ôm quyền mời khách.

Cốc Hàn Hương, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà cùng ở trong một lầu, những người khác thì cũng trú trong một lầu.

Trong vườn hoa này, nhà cửa rất nhiều, nhưng bọn họ đang lâm vào thế nguy hiểm lạ thường, bất cứ lúc nào cũng có khả năng cường địch đến tấn công, cho nên bọn họ phải tập trung thực lực, không nên phân tán.

Thời gian một đêm trôi qua, trời vừa sáng, mấy tiểu tỳ mặc áo đỏ đã đến chia nhau mời quần hào.

Khi Cốc Hàn Hương bước vào đại sảnh, bọn Chung Nhất Hào đã đứng trong sảnh chờ đợi.

Chỉ thấy những thị tỳ áo đỏ ấy ai nấy đều bưng mâm ngọc, dâng điểm tâm lên.

Quần hào ngồi đối diện với nhau im lặng không nói, đợi những tiểu tỳ ấy lui ra khỏi sành, Cốc Hàn Hương mới nhìn Dư Diệc Lạc nói:

"Tiên sinh liệu việc như thần, sau một đêm suy nghĩ chắc đã có kế hay".

Dư Diệc Lạc trầm ngâm một hồi, nói:

"Giang Nam song hào suy nghĩ sâu xa, sớm đã chuẩn bị cách đối phó với chúng ta, sự tình e rằng không có chỗ thương lượng, nếu như chúng ta vẫn kiên trì ở lại Giang Nam, khó tránh một trận xung đột, tính toán tình thế đối với chúng ta quả thực bất lợi lắm, theo ý của tại hạ, chi bằng tạm thời lui ra khỏi Giang Nam, sau này sẽ tìm cách thu phục Giang Nam song hào".

Cốc Hàn Hương nghe Dư Diệc Lạc nói xong, chỉ mỉm cười, quay sang nhìn Chung Nhất Hào, nói:

"Chúng ta có cần rời khỏi Giang Nam hay không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Nếu như chúng ta rời khỏi Giang Nam như thế này, không những là không thực hiện được ý nguyện ban đầu mà còn tổn thương đến uy danh của phu nhân, chi bằng tại hạ sẽ trực tiếp khiêu chiến với Giang Nam song hào, đánh một trận sinh tử với bọn họ, có câu rắn không đầu thì không đi được, chim không cánh thì không thể bay, Giang Nam song hào tuy nắm giữ hai đạo hắc bạch ở bảy tỉnh vùng Giang Nam, nhưng các nhân vật trong hai đạo này chưa chắc ai nấy đều chịu bán mạng cho bọn họ, chỉ cần có thể chế phục được Giang Nam song hào, những kẻ khác không đánh cũng sẽ chịu khuất phục".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta tuy không hiểu võ công, nhưng thấy khí độ, hành động của Giang Nam song hào quyết không phải là hạng tầm thường, một khi người của chúng ta không phải là đối thủ của Giang Nam song hào, há chẳng phải vẽ hổ không xong thành vẽ phân chó hay sao?".

Chung Nhất Hào nói:

"Thuộc hạ tuy không nắm chắc có thể thắng được Giang Nam song hào hay không, nhưng tự tin rằng không thể bại trong tay của bọn họ".

Cốc Hàn Hương nói:

"Nếu như trong vòng một trăm hiệp không thể áp chế được Giang Nam song hào ...".

Đột nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng cười lớn, ngắt lời Cốc Hàn Hương.

Tiếng cười ấy đến thật bất ngờ, quần hào trong sảnh nghe đều sững người ra.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đàm Cửu Thành người mặt kình trang màu xanh bên ngoài khoác bào màu đen, mặt mũi nghiêm nghị đứng sừng sững ở ngoài cửa.

Quần hào trong sảnh đa số là những người có kinh nghiệm giang hồ phong phú, vừa nhìn đã phân biệt ra tràng cười nhẹ ấy không phải phát ra từ chỗ Đàm Cửu Thành.

Mặt trời mới lên, ánh sáng chiếu xuống cây cỏ ở ngoài sảnh, sương đêm còn đọng lại trên cành hoa ngọn cỏ sáng lấp lánh, lá xanh hoa đỏ tạo nên cảnh đẹp hiếm thấy.

Cốc Hàn Hương đưa tay vẫy nhẹ, cản Chung Nhất Hào vốn đang muốn đứng lên, uyển chuyển bước ra, mỉm cười nói:

"Xin chào nhị trang chủ".

Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Đàm Cửu Thành, hiện lên nụ cười lạnh lùng, nói:

"Công chúa đã quyết định lên đường chưa?".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm, hỏi ngược lại:

"Đã đến giờ nào?".

Đàm Cửu Thành nói:

"Giờ mão".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Vẫn chưa vượt khỏi giờ ngọ, nhị trang chủ phải chăng đã hỏi quá sớm?".

Đàm Cửu Thành nhíu mày, ánh mắt lướt về phía những người trong sảnh, chậm rãi xoay người bước ra khỏi sảnh.

Cốc Hàn Hương cất bước muốn đi, đột nhiên nghe Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Công chúa ngừng bước". Rồi bước vội ra chặn Cốc Hàn Hương lại.

Cốc Hàn Hương nhìn thấy Đàm Cửu Thành bước đi, hạ giọng nói:

"Hành động của người này thật kỳ lạ".

Lúc này, bọn Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc hình như đã cảm thấy hành động của Đàm Cửu Thành mười phần đáng nghi, mười mấy ánh mắt đều nhìn theo bóng dáng của y.

Chỉ thấy khi đi đến bên cái cầu nhỏ, đột nhiên dúi về phía trước một cái, nếu không kịp thời chụp lấy lan can cầu thì đã té xuống cầu.

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Thôn Thùy Dương e rằng có thay đổi lớn, chúng ta hãy ngồi chờ đợi để tùy cơ ứng biến vậy".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nghĩ ngợi chốc lát rồi nói:

"Tràng cười lúc nãy không biết từ đâu truyền đến, nghe rất quen tai".

Vừa nói xong, đột nhiên thấy Đàm Cửu Thành ấy vốn đang vịn vào lang can cầu đứng thẳng dậy nhanh chóng bước qua cầu, tựa như đã khỏe khoắn trở lại, đang nói, đột nhiên nghe một âm thanh chấn động, trong bụi cây đối diện với cây cầu, bóng người xẹt lên, ánh đao lấp lánh, một nhóm đại hán mặc kình trang, tay cầm binh khí nhất tề phóng ra. Những người ấy đều là các nghiên cứu có danh có tiếng trong hai đạo hắc bạch ở Giang Nam, binh khí trong tay đều rất kỳ lạ. Mạch Tiểu Minh cười lạnh một tiếng, nói:

"Giang Nam song hào thị oai với chúng ta, hừ!".

Dư Diệc Lạc nói:

"Những kẻ này tựa như đều là những cao thủ võ lâm miền Giang Nam mà Giang Nam song hào triệu tập".

Cốc Hàn Hương nhìn bóng người từ trong bụi cây nhảy ra, trên dưới trăm người, không khỏi nhíu mày, nói:

"Thanh thế đối phương lớn mạnh thế này, chúng ta khó mà địch lại, chi bằng chấp nhận lời yêu cầu của họ cho xong ...".

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Phu nhân không cần nghĩ ngợi nhiều, theo tiện thiếp thấy, có lẽ nội bộ của họ có thay đổi lớn".

Cốc Hàn Hương nói:

"Thay đổi gì?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Ý của Miêu cô nương, chắc là Giang Nam song hào trở mặt thành thù, tàn sát lẫn nhau?".

Miêu Tố Lan lắc đầu nói:

"Điều này rất khó nói, nhưng tiện thiếp có thể đoán rằng, vừa rồi Đàm Cửu Thành chạy đến đây, chắc có gì hệ trọng cần thương lượng với chúng ta ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Thương lượng?".

Miêu Tố Lan cười nói:

"Không sai, nhưng y nửa đường thì lại đổi ý, không muốn nói ra nữa".

Cốc Hàn Hương nhìn kẻ địch ở phía trước mặt, nói:

"Xem ra, trước khi chưa tới giờ ngọ, chúng ta muốn ra khỏi mảnh rừng này, cũng rất khó khăn".

Miêu Tố Lan hạ giọng khuyên:

"Phu nhân không cần lo lắng, tiện thiếp tự tin suy đoán không sai, chúng ta tạm thời vào lại phòng, ngồi chờ thời cơ, sau đó xem xét tình thế giữa địch và ta, tùy cơ ứng biến".

Cốc Hàn Hương nói:

"Sự việc đã đến nước này, cũng chỉ còn một cách đó!".

Quần hào chậm rãi lui vào trong khách sảnh, chờ đợi cái hẹn vào giờ ngọ.

Tủy chỉ có khoảng một canh giờ, nhưng hình như thời gian trôi qua rất chậm, một lát sau vầng thái dương mới treo lên giữa bầu trời.

Cốc Hàn Hương ngửa mặt nhìn sắc trời, nói:

"Chúng ta phải lên đường".

Ánh mắt của tất cả mọi người không khỏi nhìn về phía cái cầu nhỏ ấy.

Dù vui hay buồn cũng không thể nào giữ lại được thời gian, chỉ thấy bóng cây trong vườn bắt đầu ngã dài sang phía đông, vầng mặt trời đã nghiêng về phía tây.

Chung Nhất Hào lạnh lùng hừ một tiếng, mắng rằng:

"Đã đến giờ ngọ lại không thấy ai cả! Hừ! Thật phách lối quá thể".

Dư Diệc Lạc giở tay, chỉ ra ngoài sảnh nói:

"Đến rồi!".

Quần hào đưa mắt nhìn ra, quả nhìn thấy một đại hán râu dài chậm rãi bước tới.

Bước đi của người ấy hình như rất chậm chạp, thực sự rất nhanh, trong khoảnh khắc đã đấn cửa sảnh.

Cốc Hàn Hương từ tốn đứng dậy, nói:

"Sau chỉ có mỗi mình đại trang chủ?".

Đại hán râu dài ấy chính là Hoàng Phủ Thiên Trường, chỉ thấy y nhếch mép nói:

"Công chúa phải chăng là nhớ nhung nhị đệ của tại hạ?".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Đàm nhị trang chủ thiếu niên anh tuấn, lời nói hòa nhã, so với đại trang chủ khiến người ta cảm thấy gần gũi hơn nhiều".

Hoàng Phủ Thiên Trường lạnh lùng nói:

"Công chúa sau một đêm suy nghĩ, chắc đã có quyết định".

Cốc Hàn Hương nhoẻn cười, nói:

"Đã quyết định".

Hoàng Phủ Thiên Trường ôm quyền, nói:

"Xe ngựa đã chuẩn bị đầy đủ, tại hạ đích thân tiễn công chúa qua sông".

Cốc Hàn Hương đột nhiên không đáp lời, im lặng không nói.

Miêu Tố Lan lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Trước khi đại trang chủ nghe rõ, tốt nhất đừng tự tiện đưa ra chủ ý".

Hoàng Phủ Thiên Trường sững người, nói:

"Cái gì? Cái vị đã quyết định ở lại Giang Nam?".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Bọn chúng tôi không có quyền làm chủ, điều này phải do công chúa quyết định".

Hoàng Phủ Thiên Trường buông giọng cười lớn nói:

"Giờ đây đã đến giờ ngọ, tại hạ không có thời gian ở lại đây lâu, đi hay không đi chỉ dựa vào một lời của công chúa".

Cốc Hàn Hương chớp mắt, nhìn lên mặt Hoàng Phủ Thiên Trường, nói:

"Dù cho hôm nay chúng tôi lui về Giang Bắc, nhưng chúng tôi cũng có thể lập tức trở lại, tuy ngài lo lắng, đã vời cao thủ Giang Nam, nhưng ngài không thể để cho hai đạo hắc bạch ở vùng Giang Nam ở mãi trong thôn Thùy Dương được ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường cười lạnh một tiếng, ngắt lời Cốc Hàn Hương nói:

"Người trong hai đạo hắc bạch ở Giang Nam, vẫn thường ở lại trong thôn Thùy Dương, không hề gặp khó khăn gì ..." y ngừng một lát rồi nói:

"Tại hạ tiếp đãi công chúa khách sáo như thế không phải là chúng tôi có điều gì e sợ, chúng tôi đã hết tình chủ nhà, còn muốn thành địch hay bạn, chỉ dựa vào sự chọn lựa của công chúa mà thôi".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên kéo tay áo Chung Nhất Hào, hai người ấy nhảy vọt ra chặn ở ngoài cửa, thanh nhuyễn đao và thanh trường kiếm đồng thời rút ra khỏi bao.

Chung Nhất Hào cười lạnh một tiếng nói:

"Nếu là tiên lễ hậu binh, bọn chúng tôi đã hết lòng khách sáo với đại trang chủ ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường bình tĩnh nhìn Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh, nói:

"Hai vị rút ra binh khí, chắc là đã có lòng động thủ?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Khẩu khí không nhỏ, chỉ e rằng hôm nay ngươi khó rời khỏi nơi này".

Hoàng Phủ Thiên Trường ngửa mặt cười lớn, tiếng như hổ gầm, chấn động lỗ tai người ta kêu ong ong.

Đang cười thì hai tay vẫy một cái, vai áo màu đen đột nhiên bay khỏi người.

Miêu Tố Lan, Dư Diệc Lạc đồng thời phóng vọt ra phía trước hai bước, chặn hai bên Cốc Hàn Hương.

Đưa mắt nhìn lại chỉ thấy trong tay Hoàng Phủ Thiên Trường đã có thêm một thanh đoản kiếm màu bạc sáng lấp lánh.

Y tựa như chuẩn bị mà đến, đã âm thầm mang theo binh khí.

Chung Nhất Hào múa thanh miến đao, hạ giọng quát:

"Miêu cô nương và Dư huynh hãy bảo vệ phu nhân, những người khác canh giữ ở ngoài cửa sảnh, ngăn cản kẻ địch viện trợ".

Giang Bắc tam long và Văn Thiên Sinh đều nhất tề vâng dạ, rút ra binh khí đứng chặn ở ngoài cửa sảnh.

Dư Diệc Lạc quay đầu lại nhìn mấy thị tỳ ở trong sảnh, cao giọng nói:

"Không có chuyện các người, hãy mau tránh vào một góc, đao kiếm không có mắt, coi chừng bị thương".

Bảy tám ả thị tỳ áo đỏ đã hoảng hốt đứng sững ngay tại chỗ, nghe Dư Diệc Lạc quát như thế lập tức nấp vào một góc trong đại sảnh.

Tình thế lúc này đã rất căng thẳng, một cuộc ác đấu sắp xảy ra.

Hoàng Phủ Thiên Trường cầm thanh đoản kiếm đứng sừng sững ở đấy, hai mắt nửa mở nửa khép,

rõ ràng đang vận dụng công lực, chuẩn bị ra tay.

Y hình như đã thấy tình thế trước mắt, dù cho có gọi thêm thuộc hạ chạy đến viện trợ, đối phương đã giữ ở ngoài cửa sảnh, trong nhất thời cũng khó xông vào được, cho nên giả vờ không thèm để ý.

Trong đại sảnh đột nhiên trầm mặt xuống, không hề nghe được tiếng động gì.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh đều nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, đợi nàng phát ra hiệu lệnh.

Đột nhiên nghe Cốc Hàn Hương thở dài, phất tay một cái nói:

"Các người hãy thu lại binh khí".

Chung Nhất Hào khựng người, cất lại thanh miến đao trước.

Mạch Tiểu Minh nói:

"Thôi được! chúng ta đành bỏ qua cơ hội giết địch, chỉ ngồi chờ chết". Tuy miệng y nói vậy, nhưng cũng thu lại thanh trường kiếm.

Cốc Hàn Hương hạ giọng quát:

"Các người ra ngoài". Miêu Tố Lan nhìn Cốc Hàn Hương, bước ngang ra hai bước, Dư Diệc Lạc cũng thối lui một bước.

Cốc Hàn Hương giở tay phải, sửa lại cây trâm ở trên đầu, chậm rãi bước về phía Hoàng Phủ Thiên Trường.

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Công chúa ...".

Cốc Hàn Hương quay lại cười nói:

"Các người yên tâm, ta nghĩ y không đả thương ta".

Hoàng Phủ Thiên Trường hai mắt như điện, nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, vẻ mặt của y thay đổi theo sự di chuyển của nàng. Chung Nhất Hào thò tay vào trong lòng, lấy ra một nắm độc châm, cầm ở trong tay, âm thầm vận nội lực chuẩn bị tung ra.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, trong sự trầm mặc có ẩn chứa sự căng thẳng.

Cốc Hàn Hương bước đến gần Hoàng Phủ Thiên Trường, chậm rãi đưa tay phải, nói:

"Hãy đưa đoản kiếm của ngài cho ta".

Hoàng Phủ Thiên Trường ngạc nhiên nói:

"Cô nương nói bừa gì thế?".

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, nói:

"Nếu ngài không đưa đoản kiếm cho ta, vậy thì hãy cứ giết ta!".

Hoàng Phủ Thiên Trường hai mắt xoay chuyển, mặt biến sắc, rõ ràng trong lòng y đã chấn động kịch liệt.

Tất cả những người trong sảnh đều lo lắng cho Cốc Hàn Hương, cả mấy ả thị tỳ đang nấp ở một góc sảnh cũng mở to hai mắt, nín thở đứng đấy, ngoại trừ ai cũng lo lắng, trong đại sảnh im lặng đến nỗi có thể nghe cả tiếng chim rơi.

Lúc này, chỉ cần Hoàng Phủ Thiên Trường giở kiếm trong tay, một bậc hồng nhan sẽ lập tức máu tưới đại sảnh.

Chung Nhất Hào nhìn về phía Miêu Tố Lan và Dư Diệc Lạc, ánh mắt đầy vẻ trách cứ, tựa như rất lấy làm bất mãn vì bọn họ đã để cho Cốc Hàn Hương đi tới.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Thiên Trường thở dài một tiếng, chậm rãi đưa thanh đoản kiếm tới.

Cốc Hàn Hương nhoẻn cười, nói:

"Tiểu nữ biết, ngài quyết không giết tiểu nữ!".

Sắc mặt ôn hòa của Hoàng Phủ Thiên Trường đột nhiên nghiêm lại, khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nói:

"Ta tuy không muốn giết cô nương, nhưng cũng không cho phép cô nương ở lại Giang Nam".

Cốc Hàn Hương ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói:

"Giờ đây đã qua giờ ngọ, nhưng bọn chúng tôi vẫn ở trong thôn Thùy Dương của ngài, ngài đã thất bại!".

Hoàng Phủ Thiên Trường cười lạnh nói:

"Công chúa tuy tự phụ là một đóa quốc sắc thiên hương, nhưng đáng tiếc tại hạ không có lòng thương hoa tiếc ngọc".

Mạch Tiểu Minh rít lên nói:

"Ngươi đã không giữ lời!".

Hoàng Phủ Thiên Trường quay lại nhìn Mạch Tiểu Minh nói:

"Ngươi mắng ai?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Ngươi xem thử ta mắng ai?".

Hoàng Phủ Thiên Trường mặt biến sắc, nghiêm nghị nói:

"Tại hạ là người có thân phận như thế nào, há đâu dễ dàng để ngươi mắng như thế?".

Mạch Tiểu Minh hai mắt như đổ lửa, có thể giọng nói với Cốc Hàn Hương:

"Kẻ này cuồng vọng như thế, thuộc hạ có nên ra tay dạy cho y một bài học hay không?".

Cốc Hàn Hương phất tay một cái:

"Các người tránh đường để cho trai trang chủ bước ra".

Mạch Tiểu Minh tuy trong lòng không muốn, nhưng cũng không dám cãi lời Cốc Hàn Hương, bước lùi ra hai bước.

Hoàng Phủ Thiên Trường cừơi lạnh một tiếng, xoay người bước về phía trước.

Cốc Hàn Hương bước theo sau lưng y.

Chung Nhất Hào vội vàng chạy tới, nói:

"Công chúa không nên đi vào chốn nguy hiểm".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đừng lo, các người hãy cứ giữ ở đây, không được lệnh của ta thì không được vượt qua cây câu".

Mạch Tiểu Minh lắc đầu, hạ giọng nói với Miêu Tố Lan:

"Để sư tẩu của ta đi theo y, thế nào được".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Nhu có thể khắc cương, Hoàng Phủ Thiên Trường tuy mặt sắt, nhưng e rằng không thoát khỏi lưới tình mê người của phu nhân".

Chung Nhất Hào vội vàng bước tới, nói:

"Nếu như Hoàng Phủ Thiên Trường giữ nàng lại làm con tin, buộc chúng ta lùi ra khỏi Giang Nam, vậy thì phiền to".

Dư Diệc Lạc nói:

"Giờ đây địch nhiều ta ít, chỉ có thể dùng trí chứ không chống chọi với địch được".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Chả lẽ công chúa dùng sắc đẹp ...".

Y muốn nói Cốc Hàn Hương định dừng sắc đẹp để cầu lấy bình an, nhưng khi nói ra đến cửa miệng thì đột nhiên cảm thấy chói tai, nên nén lại.

Miêu Tố Lan trầm ngâm một hồi, đột nhiên mỉm cười, nói:

"Công chúa thông minh tuyệt luân, tài trí chúng ta không bằng được, có lẽ đã khiến cho Giang Nam song hào trở mặt với nhau".

Dư Diệc Lạc như hiểu ra, kêu ồ một tiếng, nói:

"Mong rằng diệu kế của phu nhân thành công, khiến cho bọn họ ác đấu với nhau".

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy bóng dáng nhỏ nhoi của Cốc Hàn Hương đi sát theo thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Thiên Trường, chậm rãi bước qua cây cầu.

Chung Nhất Hào cảm thấy một nỗi đố kỵ dâng lên trong lòng, y ngửa mặt hít một hơi dài, thầm nhủ:

"Chung Nhất Hào ơi Chung Nhất Hào, ngươi rốt cuộc tại sao phải bán mạng cho nàng, chả lẽ vì sắc đẹp của nàng mà phải suốt ngày đi theo bên cạnh nàng, nghe nàng sai khiến ..." y vốn là người rất tự phụ, ý nghĩ ấy lướt qua trong lòng, nhất thời lửa giận xông lên, sắc mặt biến đổi.

Dư Diệc Lạc mãi âm thầm để ý đến hành động của Chung Nhất Hào, y hiểu rõ con người của Chung Nhất Hào, cực kỳ tự phụ, cam chịu nghe lệnh của Cốc Hàn Hương là bởi say mê nhan sắc tuyệt đẹp của nàng, nhưng điều quan trọng nhất là sự thanh khiết của Cốc Hàn Hương khiến cho y cam chịu nghe lệnh, bôn tẩu nửa năm, Cốc Hàn Hương đã chinh phục được bốn vị cao thủ ở Trung Nguyên, gây ra lời đàm tiếu, Chung Nhất Hào trong lòng tuy buồn bực, nhưng vẫn tự lừa gạt mình, cho rằng Cốc

Hàn Hương là người trong sạch, quyết không làm ra những chuyện tồi tệ như thế, tai nghe không bằng mắt thấy, nếu như y thấy được hành vi của Cốc Hàn Hương, thì sẽ nổi lòng đố kỵ, từ đó sẽ không nghe lời Cốc Hàn Hương nữa. Vừa thấy sắc mặt Chung Nhất Hào biến đổi, lập tức bước tới, hạ giọng nói:

"Chung huynh".

Chung Nhất Hào quay đầu lại nhìn Dư Diệc Lạc, ngẩng đầu nhìn áng mây trắng trôi lửng lờ trên trời, nói:

"Đại trượng phu sao có thể ở dưới tay của người khác, ta giống như áng mây trắng kia, lửng lờ trôi trên bầu trời bao la, dù cho khói tỏa mây tan, cũng không chịu ở dưới gót chân của người ta ...".

Nét giận trên khuôn mặt của y đột nhiên biến mất, thay vào đó là sự đau khổ, thở dài rồi nói:

"Dư huynh là người tài trí, đối mặt với hồng nhan mà vẫn coi như không, huynh đệ thật không bằng ...".

Y mỉm cười thê lương, mặt lộ vẻ đau khổ, nói tiếp:

"Lúc trước huynh đệ nhờ Dư huynh ở lại giúp đỡ cho phu nhân báo thù, không ngờ nay lại đi trước Dư huynh ...".

Dư Diệc Lạc nhíu mày, nói:

"Chung huynh hãy tạm nguôi cái giận trong lòng, nghe huynh đệ nói vài câu có được không?".

Chung Nhất Hào nói:

"Tự cổ đa tình không dư hận, mộng đẹp từ xưa đến nay dễ vỡ nhất, tấm thịnh tình của Dư huynh, huynh đệ xin nhận lãnh ...".

Y đột nhiên ngửa mặt hú một tiếng dài, nói đầy hào khí:

"Non xanh không đổi, nước biếc còn đây, huynh đệ chúng ta sau này sẽ gặp lại". Rồi đút thanh miến đao vào trong eo, sải bước về phía trước.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên nhảy vọt đến, nói:

"Hôm nay chia tay nhau không biết năm nào mới gặp lại, chúng ta hãy thử lần cuối uy lực của đao kiếm hợp nhất, thế nào?".

Chung Nhất Hào nói:

"Lần này chín thua một thắng, huống chi ta chỉ muốn rời khỏi nơi đây, tấm thịnh tình của hai vị, tại hạ xin nhận lãnh". Rồi ôm quyền vái dài một cái.

Miêu Tố Lan bước vội tới, nói:

"Chung huynh, có thể suy nghĩ lại không?".

Chung Nhất Hào cười thê lương, nói:

"Ta suy nghĩ đã nhiều, Miêu cô nương hãy phò trợ nàng ...".

Miêu Tố Lan mặt biến sắc, lạnh lùng nói:

"Chung huynh có phát giác được mấy ngày hôm nay, phu nhân có điều gì khác hay không?".

Chung Nhất Hào trầm ngâm một hồi, nói:

"Không có".

Miêu Tố Lan nói:

"Chính là thế".

Nàng đột nhiên hạ giọng, nói:

"Phu nhân không phải là người bạc tình, Chung huynh hết lòng nghe lệnh phu nhân, phu nhân không phải là không biết, phu nhân càng lạnh lùng với Chung huynh, tình cảm càng sâu name với Chung huynh".

Chung Nhất Hào thở dài nói:

"Thật sự có chuyện này sao?".

Miêu Tố Lan nói:

"Chung huynh chỉ cần cố gắng là có thể lấy được lòng thơm, tin hay không đó là tùy huynh, một xinh đẹp như phu nhân, những kẻ phàm phu tục tử trên đời, phu nhân nào chịu tùy tiện ban bố nhan sắc?".

Chung Nhất Hào trầm ngâm, im lặng không đáp, nhưng vẻ mặt của y thay đổi không ngừng, rõ ràng là nội tâm của y kích động vô cùng.

Đó là một sự chọn lựa đầy đau khổ, trong lòng Chung Nhất Hào dâng lên cơn sóng cuộc.

Y phải vứt bỏ những điều đã thấy, đã nghe để tin tưởng rằng Cốc Hàn Hương vẫn còn trong sáng như năm xưa.

Miêu Tố Lan thở dài, nói:

"Chung huynh phải tin lời tiểu nữ, nếu không tin, huynh sẽ hối tiếc cả đời ...".

Chung Nhất Hào hai mắt sáng lấp lánh, nói:

"Đa tạ cô nương chỉ điểm".

Miêu Tố Lan mỉm cười, nói:

"Huynh có còn muốn đi không?".

Chung Nhất Hào ngượng ngùng cừơi, nói:

"Không đi nữa, nhưng ta phải xông ra để bảo vệ an toàn cho nàng".

Miêu Tố Lan nói:

"Làm thế sẽ làm phá hoại kế hoạch chia rẽ Giang Nam song hào của phu nhân".

Chung Nhất Hào mỉm cười, nói:

"Cô nương hãy yên tâm, tại hạ có cách vẹn toàn".

Y ngửa mặt nhìn trời, hít một hơi dài, nói:

"Ta muốn các nhân vật hai đạo hắc bạch ở Giang Nam thử sự lợi hai của cây cương đao này".

Rồi quay sang nhìn Mạch Tiểu Minh nói:

"Đệ có gan thử uy thế của đao kiếm liên thủ hay không?".

Mạch Tiểu Minh cừoi khanh khách nói:

"Muốn đánh nhau sao? Thật hay quá, đừng nói cao thủ trong hai đạo hắc bạch, Giang Nam, dù cho anh hùng trong khắp thiên hạ đến cả đây, đệ cũng không sợ".

Chung Nhất Hào nói:

"Khi vượt qua cây cầu kia, đệ phải tuyệt đối nghe lời ta".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Được thôi, vì chuyện đánh nhau, đệ hứa với huynh".

Chung Nhất Hào buông giọng cười lớn, rút ra thanh miến đao, bước về phía trước.

Mạch Tiểu Minh rút thanh trường kiếm, cười nói:

"Đao kiếm liên thủ, kiếm thế phải đi trước đao, để đệ đi trước".

Chung Nhất Hào mỉm cười, né ngang qua một bước, để cho Mạch Tiểu Minh bước về phía trước.

Chỉ nghe trong bụi hoa truyền lại tiếng quát:

"Hai vị hãy mau dừng bước".

Mạch Tiểu Minh cười khanh khách, nói:

"Không dừng bước thỉ thế nào". Rồi tung người vọt thẳng tới.

Chung Nhất Hào cao giọng kêu:

"Hãy cẩn thận, cung nỏ của đối phương rất lợi hại ...".

Vừa nói ra, Mạch Tiểu Minh đã phóng người votï qua khỏi cây cầu.

Chỉ nghe trong lùm cây đối diện, truyền ra tiếng tên xé gió, mấy mươi mũi tên đã nhất tề bắn ra.

Mạch Tiểu Minh đã sớm vận khí giới bị, thanh trường kiếm múa ra một chiêu cuồng phong lạc diệp, thành ra một màn kiếm ảnh, hộ ởï trước thân.

Chỉ nghe một tràng tiếng cong cong vang lên, trận mưa tên ấy đều bị kiếm gạt rơi xuống hết.

Mạch Tiểu Minh khí trầm xuống đan điền, hạ nhanh xuống đất.

Y vừa đứng vững, trận mưa tên thứ hai đã bắn tới.

Ngay lúc này, Chung Nhất Hào đã hạ xuống bên cạnh Mạch Tiểu Minh, thanh miến đao trong tay múa tít, vẽ thành một màn đao quang, hộ ở bên cánh của Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh vừa đứng vững chân, kiếm thế ứng biến không kịp, chỉ có thể để ý ở chính điện, nếu như không phải Chung Nhất Hào đến kịp thì loạt mưa tên áy dù không làm cho y bị thương, cũng khiến cho y lung túng, trở tay không kịp.

Tên trong bụi hoa bắn ra hình như đã nhiều hơn, sau khi loạt mưa tên thứ hai bắn ra, mưa tên trong bụi hoa vẫn không ngừng lại, ngược lại càng mãnh liệt hơn.

Trận mưa tên lần này có đến hàng trăm mũi, mà mỗi lần thì có từ ba đến năm mũi phóng tới. tên tuy giảm xuống, nhưng kình đạo thì trở nên mạnh mẽ hơn lúc trước, mà phương hướng của những mũi tên lần này đều nhắm vào các chỗ hiểm của hai người.

Trận mưa tên này đã đem đến sự uy hiếp cho hai người, đồng thời cũng cản đường tiến của hai người.

Trong lòng Mạch Tiểu Minh dần dâng lên cảm giác lo lắng, hạ giống như với Chung Nhất Hào:

"Chúng ta cứ dùng giằng như thế này, không biết cho đến lúc nào, phải nghĩ cách thoát ra".

Trận mưa tên liên miên không ngớt ấy cứ giống như dòng suối tuôn trào, từng mũi tên cứ từ trong bụi hoa bắn ra, chỉ hơi chậm trễ thì sẽ bị bắn trúng, khiến cho hai người không thể không toàn thần tập trung đối phó với trận mưa tên.

Chung Nhất Hào hơi suy nghĩ, nói:

"Đối phương không muốn đả thương, chỉ muốn cản trở chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể đả thương bọn họ, chỉ đành buộc cho kẻ địch tự thối lui mà thôi".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Được! trận này không cần đánh nữa, địch không thể đả thương ta, ta cũng không thể đả thương địch, đánh cũng chẳng mùi vị gì!".

Chung Nhất Hào nói:

"Giờ đây công chúa đang rơi vào tay kẻ địch, sống chết cũng chưa biết, nếu như chúng ta đả thương quá nhiều người,tất sẽ khiến cho bọn họ tức giận, lúc đó bọn chúng có lẽ sẽ giết công chúa để thỏa cơn tức trong lòng".

Mạch Tiểu Minh sững ra, nói:

"Không sai, chuyện này đệ lại không nghĩ đến".

Chung Nhất Hào nói:

"Do đó chúng ta không thể đả thương bọn họ".

Mạch Tiểu Minh sững ra, nói:

"Thôi được! dù sao đệ cũng đã hứa với huynh, đã qua khỏi cầu, chuyện gì cũng phải nghe theo huynh".

Chung Nhất Hào đột nhiên xông về phía trước một bước, thanh miến đao trong tay lập tức múa ra cuồn cuộn, chặn phía trước lại, hạ giọng nói:

"Đệ đi theo sau ta, dùng kiếm bù những chỗ đao quang không đủ, chúng ta cùng nhau tiến về bụi cây ấy".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đao kiếm liên thủ chế địch, lẽ ra đệ phải đi trước, huynh đã bảo như thế, vậy huynh cứ đi trước cũng được".

Hai người hợp thành một hàng, mặt chịu tên cũng giảm đi rất nhiều.

Chung Nhất Hào múa tít thanh miến đao trong tay, gạt hết mưa tên, từng bước chậm rãi tiến về phía trước.

Mạch Tiểu Minh đi sát theo sau Chung Nhất Hào tiến về phía trước, chốc chốc lại dùng kiếm gạt tên cho Chung Nhất Hào.

Hai người dần dần đến gần bụi hoa, chỉ nghe trong bụi hoa truyền lại tiếng quát:

"Hai vị nếu không dừng chân, đừng trách chúng tôi dùng cung mạnh nỏ cứng".

Chung Nhất Hào nói:

"Các vị hãy tạm thời dừng tay, tại hạ có lời hệ trọng muốn nói".

Trong bụi hoa truyền ra tiếng quát ồm ồm:

"Có lời gì hãy mau nói".

Sau tiếng trả lời ấy mưa tên trong bụi cây lập tức dừng lại.

Chung Nhất Hào nói:

"Công chúa nhà ta vừa rồi đi theo Hoàng Phủ Thiên Trường bàn bạc chuyện chúng tôi rời khỏi Giang Nam, bọn chúng tôi phải đi theo bảo vệ".

Y hơi ngừng lại rồi nói:

"Nếu các vĩ không tin, hãy sai người đi hỏi trang chủ một tiếng".

Người ấy vẫn cố ý nâng giọng của mình lên cao, tựa như để rất nhiều người nghe được.

Quả nhiên, từ trong bụi hoa một đại hán mặc kình trang màu đen từ tốn bước ra, ừ xa ôm quyền làm lễ, nói:

"Hoàng Phủ trang chủ đã truyền lệnh, để cho hại vị bước qua, đi theo bảo vệ cho công chúa".

Trong bụi hoa, có hai đồng tử mặc áo xanh mắt thanh mày tú bước ra.

Hai người bước tới phía trước Chung Nhất Hào, dừng bước lại, nói:

"Bọn chúng tôi phụng lênh trang chủ dẫn đường cho hai vị".

Chung Nhất Hào nói:

"Đã làm phiền".

Hai đồng tử mặc áo xanh ấy đồng thanh nói:

"Mời hai vị đi theo phía sau, nếu không sẽ lạc đường".

Nói xong, xoay người bước đi.

Mạch Tiểu Minh nhìn thấy hai đồng tử ấy, cơ thịt trên mặt không ngừng máy động, rõ ràng y đã gắng gượng khống chế sự xúc động trong lòng.

Chung Nhất Hào sải bước tới trước, đi theo phía sau hai đồng tử, một mặt phất tay bảo Mạch Tiểu Minh đừng làm càn.

Hai đồng tử mặc áo xanh dắt hai người băng qua mảnh vườn. Mạch Tiểu Minh cố nén, nhưng rốt cuộc nén không được, nói:

"Mảnh vườn này của các ngươi rộng bao lớn, sao đi ãi vẫn không ra được?".

Hai đồng tử áo xanh ấy đột nhiên ngừng bước, quay đầu lại nhìn Mạch Tiểu Minh nói:

"Nếu không phải chúng tôi dẫn đường, hai vị dù có đi hai ngày cũng khó mà ra được".

Mạch Tiểu Minh đang nổi nóng, Chung Nhất Hào vội vàng hạ giọng:

"Lúc này không nên xung đột với bọn họ, cứ ghi nhớ ở trong lòng là được". đang nói thì người đã ra khỏi mảnh vườn.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh chỉ cảm thấy cảnh vật phía trước thoáng đãng, cây cối đã hết, bốn phía đều là Thùy Dương đung đưa theo gió, một tràng gió nhẹ đưa hương thơm từ trong rừng bay ra thổi tới, giống như từ cảnh hồng trần bước vào tiên cảnh.

Mạch Tiểu Minh ngửa mặt hít mội hơi, vẻ phẫn nộ đã giảm hết, cười ha ha nói:

"Chỗ tốt, chỗ tốt, thấy cảnh này, ta càng không muốn rời Giang Nam nữa".

Chung Nhất Hào tuy cảm thấy lòng thư thái, nhưng y có thể nhìn thấy được sau hàng Thùy Dương này chắc chắn là nơi ở của võ lâm miền Giang Nam, là trọng địa của thôn Thùy Dương.

Hai đồng tử áo xanh ấy đưa mắt nhìn nhau, người bên trái lạnh lùng nói:

"Hai vị hãy chờ đợi ở đây một lát, chúng tôi sẽ đi thông báo trước".

Hai đồng tử này bước chân rất nhanh, trong chớp mắt đã mất dạng sau hàng Thùy Dương.

Chung Nhất Hào lúc này lòng đầy tâm sự, đưa mắt nhìn tới thì thấy trong hàng Thùy Dương ẩn hiện hình bóng của đình đài lầu các.

Y thầm nhủ:

"Người dựng nên thôn này, chắc đã phí nhọc nhiều công sức, từng ngôi đình ngọn cỏ đều sắp xếp rất tinh tế ...".

Đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe một tràng cười trong vắt truyền đến, Mạch Tiểu Minh tinh thần phấn chấn, nói:

"Công chúa ở ...".

Chung Nhất Hào vội vàng phất tay, ngắt lời y, thì thầm:

"Nghe thử!".

Chỉ nghe giọng nói của Cốc Hàn Hương:

"Thiên Trường huynh, huynh có còn muốn chúng tôi ra đi nữa không?".

Chung Nhất Hào thầm hùm một tiếng, nhủ rằng:

"Chưa đầy một canh giờ, nàng đã gọi huynh xưng muội với người ta". Chỉ cảm thấy uất ức trong lòng, không nói ra lời được.

Một lát lâu sau, vẫn không nghe lời đáp của Hoàng Phủ Thiên Trường, rõ ràng là y đang suy nghĩ

rất nhiều.

Cốc Hàn Hương lại nói:

"Lần này muội đi, cũng không biết đi về đâu, cũng không biết khi nào mới quay lại, vậy huynh mãi mãi sẽ không gặp muội nữa!".

Giọng nói của nàng dịu dàng mà thanh tao, Chung Nhất Hào ưỡn ngực, lấy thanh miến đao ra nói:

"Phía trước dù là rừng đao núi kiếm, chúng ta cũng phải xông tới, chờ ở đây ... chờ ở đây ...".

Y vốn muốn nói "chờ ở đây, há có phải là hành vi của bậc đại trượng phu". Nhưng chàng cảm thấy mình không nên kích động như thế, buông thanh đao xuống, không nói tiếp nữa.

Nào ngờ Mạch Tiểu Minh không đợi y nói xong, cả mừng kêu lên:

"Đi!" rồi cầm thanh trường kiếm phóng thẳng tới phía trước.

Chung Nhất Hào cừơi khổ chạy theo, lát sau đã vào trong rừng tùy dương, chỉ thấy phía trước sóng nước lăn tăn, đó là một mặt hồ, lúc này đã cuối xuân, trong hồ hoa sen đỏ nổi bật giữa làn nước trong xanh, cảnh vật càng thêm thanh nhã.

Phía tây của hồ sen là từng dãy lầu các, bên bờ lễu rũ lơ thơ, ven bờ là hai chiếc thuyền trông rất tráng lệ.

Nhìn vào cửa sổ có hai người đang ngồi đối diện, một người là hào sĩ uy mãnh râu dài, một người là một thiếu phụ xinh đẹp, cũng không biết bọn họ đã tăng thêm nhã thú cho sắc nước bóng hồ hay là sắc nước bóng hồ bốn bề đã tăng thêm u tình cho bọn họ, vừa nhìn tới đã cảm thấy hai người này như hòa mình vào với cảnh sắc, giống như thiên đường giữa chốn nhân gian.

Bước chân Chung Nhất Hào trở nên gấp gáp, thanh miến đao đột nhiên run lên bần bật.

Mạch Tiểu Minh nhìn sang y, gật đầu tựa như đã hiểu, chợit kêu lớn:

"Công chúa ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường, Cốc Hàn Hương nhất tề quay đầu lại, hai đồng tử áo xanh cũng từ trong thuyền vọt ra nhanh như điện xẹt, người bên trái quát lên:

"Bảo các ngươi chờ đợi thông báo, không nghe sao?".

Mạch Tiểu Minh cừơi lạnh nói:

"Chỉ là một trang chủ nhỏ bé, thế mà lại làm bộ làm tịch".

Người bên trái quát lên:

"Ngươi nói gì". Rồi hai quyền nắm chặt, trừng trừng nhìn Mạch Tiểu Minh như muốn lao vào.

Chung Nhất Hào đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Cốc Hàn Hương hơi nhíu mày, tựa như trách mắng, hán tử ấy không khỏi đột nhiên thở dài, nói:

"Tiểu huynh đệ, các người đã thông báo chưa?".

Đồng tử áo xanh bên trái hừ một tiếng, nói:

"Theo ta!" rồi xoay mình bước về phía chiếc thuyền.

Đồng tử áo xanh bên phải trừng mắt nhìn Mạch Tiểu Minh, nào ngờ Mạch Tiểu Minh chợt mỉm cười, nói:

"Nếu ta động thủ với ngươi, há chẳng phải mất thân phận của ta hay sao!" rồi không thèm nhìn đến đồng tử áo xanh ấy nữa, đi theo bên cạnh Chung Nhất Hào đến bên chiếc thuyền.

Chung Nhất Hào cúi đầu bước đi, nhưng cảm thấy sóng biếc lăn tăn như làn sóng mắt của Cốc Hàn Hương.

Mạch Tiểu Minh ngẩng đầu sải bước, sóng biếc lăn tăn trước mặt cứ như đao quang kiếm ảnh, trong lòng của y đầy nỗi tức giận, tiếc không thể đánh nhau một trận, tung cước đá Hoàng Phủ Thiên Trường rơi xuống hồ.

Hai người vừa mới bước lên thuyền, đột nhiên Cốc Hàn Hương nói:

"Ở dưới thuyền, không được lên".

Nàng cũng không quay đầu lại, tựa như tự tin rằng hai người bọn họ chắc chắn không dám chống lại lời của mình.

Chung Nhất Hào sững người, cúi đầu lui xuống thuyền, mặt đầy vẻ buồn bã.

Mạch Tiểu Minh ngạc nhiên nhìn y, trong lòng hình như cũng buồn lắm, nhưng miệng thì nói lớn:

"Không lên thì không lên!" y vỗ vai Chung Nhất Hào, nói:

"Đứng ở đây còn dễ chịu hơn lên thuyền".

Chung Nhất Hào cười khổ một tiếng, đột nhiên thấy tơ liễu lay động, một người cao ráo mặc áo

đen ung dung bước ra.

Mạch Tiểu Minh nhìn người ấy, hạ giọng nói:

"Đàm Cửu Thành cũng đến".

Chung Nhất Hào mặt phớt tỉnh, tựa như bất cứ vật gì trên thế giới này cũng không làm cho y tò mò, không thèm quay đầu lại, điềm nhiên nói:

"Ta đã thấy".

Mạch Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn áng mây trắng trên trời, đột nhiên mỉm cười, nhún vai, đưa mắt nhìn sóng hồ, thấy bầu trời xanh phản chiếu dưới mặt hồ.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, đến sát bên.

Từ trong thuyền truyền ra giọng nói thanh tao của Cốc Hàn Hương:

"Nhị trang chủ" giọng nói ngọt ngào, đầy sức quyến rũ.

Đàm Cửu Thành nhíu mày, ôm quyền nói:

"Đã qua giờ ngọ, công chúa vẫn chưa đi sao?".

Trong thuyền truyền ra giọng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Thiên Trường:

"Nhị đệ đó ư? Hãy mau lên thuyền!".

Đàm Cửu Thành cười lạnh, nói:

"Có tiện không?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Có gì mà không tiện ...".

Y tựa như nghe trong lời nói của Đàm Cửu Thành có mấy phần mỉa mai, hơi ngừng một lát, nói tiếp:

"Nhị đệ phải để ý lời nói của mình, giai nhân đang ngồi ở đây, làm sao có thể không phân biệt lớn nhỏ như thế?".

Đàm Cửu Thành nhún hai chân một cái, vọt lên thuyền, nhưng chỉ đứng ở ngoài, không vào cửa, cười lạnh, nói rằng:

"Không biết giai nhân trong thuyền là cao nhân phương nào?".

Cốc Hàn Hương ngồi ngay cửa sổ, vả lại đã chào hỏi y, huống chi từ ngoài khoang thuyền có Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh đứng ở đấy, lời này rõ ràng biết mà vẫn cứ hỏi.

Đối diện với nàng Cốc Hàn Hương nhan sắc tuyệt trần, Hoàng Phủ Thiên Trường tựa như có cảm giác không thể xuống thang được, lạnh lùng hừ một tiếng, cao giọng nói:

"Vào đi!".

Rèm cửa lay động, Đàm Cửu Thành chậm rãi bước vào.

Y vốn là người anh tuấn tiêu sái, mặt đẹp như ngọc, lúc này mặc y phục màu đen, nét đẹp của y càng nổi bật hơn.

Cốc Hàn Hương quay đầu lại nhìn Đàm Cửu Thành, nhoẻn miệng cười nói:

"Xin mời nhị trang chủ ngồi".

Đàm Cửu Thành hơi cúi người, nhưng vẫn không chịu ngồi, mặt lạnh lùng, mặt nhìn về phía Hoàng Phủ Thiên Trường, lạnh nhạt hỏi:

"Đại ca ra lệnh cho tiểu đệ vào trong khoang, không biết có gì dạy bảo?".

Lời nói của y tuy mười phần khách sáo, nhưng bô mặt lạnh như tiền ấy khiến người ta có cảm giác chướng mắt.

Hoàng Phủ Thiên Trường hơi nhíu mày, nói:

"Nhị đệ không khỏe sao?".

Đàm Cửu Thành nói:

"Tiểu đệ vẫn khỏe".

Hoàng Phủ Thiên Trường mặt đổi sắc, lạnh lùng nói:

"Ta thấy sắc mặt của đệ có chút không không khỏe?".

Đàm Cửu Thành nói:

"Đại ca mắt thần như điện, một lời đã nói trúng tâm sự của tiểu đệ".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Tâm sự gì?".

Đàm Cửu Thành nói:

"Đó là một nỗi bất bình!".

Hoàng Phủ Thiên Trường trầm ngâm không nói, hai mắt chậm rãi lướt lên mặt Đàm Cửu Thành nói:

"Cớ gì nhị đệ bất bình?".

Đàm Cửu Thành nói:

"Chắc đại ca cũng biết câu nói "Mình không ngay thì không chỉnh được kẻ khác"?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Câu nói ấy tuy biết, nhưng không biết nhị đê muốn nói gì?".

Đàm Cửu Thành cừơi lạnh một tiếng, nói:

"Đại ca trước nay ra lệnh như núi, chưa bao giờ thay đổi, không biết lần này sao lại không thực hiện?".

Hoàng Phủ Thiên Trường trầm ngâm chốc lát, nói:

"Ý nhị đệ nói là chuyện gì?".

Đàm Cửu Thành nói:

"Đại ca đã từng truyền lệnh, hạn định khách trong thôn Thùy Dương chúng ta trước giờ ngọ phải rời khỏi nơi này, nay giờ ngọ đã qua, thế mà đại ca lại mời người ta lên thuyền, rồi lại trở thành khách quý của đại ca".

Hoàng Phủ Thiên Trường thấy y càng nói càng tức giận, mặt đỏ ửng lên, biết rằng nếu cứ để y nói tiếp chắc chắn sẽ khó nghe lắm, lập tức quát rằng:

"Im miệng, không được nói tiếp".

Nào ngờ Đàm Cửu Thành vẫn cứ ung dung nói:

"Đại ca đã hỏi, tiểu đệ phải nói hết những lời trong lòng ra mới đúng ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường nó:

"Nơi này lúc này, ta không muốn nghe nữa, sao chưa im miệng ...".

Đàm Cửu Thành tức giận nói:

"Đại ca có cảm thấy quá mất mặt hay không?".

Hoàng Phủ Thiên Trường liên tiếp bị người ta cãi lại, mặt lộ vẻ phẫn nộ, nói:

"Bang có bang quy, gia có gia pháp, nhị đệ phạm thượng như thế, chắc là biết đã phạm do chúng ta đặt ra?".

Đàm Cửu Thành cười lớn nói:

"Giới luật này ai đã đặt ra?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Là do tiểu huynh và nhị đệ đặt ra".

Đàm Cửu Thành nói:

"Đó là do tiểu đệ và đại ca đặt ra, chúng ta cũng có thể bỏ đi".

Hoàng Phủ Thiên Trường cao giọng quát:

"Tiểu huynh niệm tình huynh đệ chúng ta, không nỡ trút giận, nhưng đệ lại không biết tiến lùi như thế, phải chăng muốn ép huynh dạy cho đệ một bài học?".

Đàm Cửu Thành muốn nói nhưng lại thôi, từ tốn cúi đầu xuống, Cốc Hàn Hương nhìn thấy hai người sắp đến bước không thể xuống thang, đổi mặt thành thù, thế nhưng Đàm Cửu Thành lại đột nhiên nín lặng, không khỏi lo trong lòng, vội vàng nói:

"Hai vị đừng cãi nữa, sự việc do tiểu nữ mà ra, hai vị tranh cãi như thế này, quả thực khiến cho tiểu nữ trong lòng không yên ...".

Cơn lửa giận vốn đã cắt của Đàm Cửu Thành tựa như lại bị Cốc Hàn Hương khơi lại, cười lạnh một tiếng, nói:

"Đó là chuyện của huynh đệ chúng tôi, không liên quan đến công chúa".

Cốc Hàn Hương nói:

"Nếu tiểu nữ không theo đại trang chủ đến đây, hai vị chắc cũng không tranh cãi".

Đàm Cửu Thành chậm rãi đưa mắt nhìn lên mặt Hoàng Phủ Thiên Trường, nói:

"Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào mà không tan, thời gian chúng ta hợp tác với nhau không ngắn, cũng nên đến lúc chia tay".

Hoàng Phủ Thiên Trường lạnh lùng nói:

"Nhị đệ, một lời sai nói ra thì sẽ ôm hận suốt đời, nhị đệ phải suy nghĩ rồi mới nói".

Đàm Cửu Thành nói:

"Tiểu đệ đã suy nghĩ một ngày một đêm, đã sớm quyết chí, không muốn thay đổi nữa".

Hoàng Phủ Thiên Trường đột nhiên ngửa mặt cười lớn nói:

"Nhị đệ đã quyết định rút lui, tiểu huynh cũng không miễn cưỡng nữa, nhưng không biết khi nào đệ mới đi, tiểu huynh sẽ bày tiệc đưa tiễn".

Đàm Cửu Thành nói:

"Tiểu đệ sẽ lập tức lên đường!".

Hoàng Phủ Thiên Trường mặt lúc xanh lúc trắng, trầm ngâm một lúc khá lâu rốt cuộc bình tĩnh trở lại, nói:

"Nếu đã là như thế, tiểu huynh không gượng ép nữa ...".

Đàm Cửu Thành vốn nghĩ rằng Hoàng Phủ Thiên Trường nghe y nói xong thì nhất định nổi giận lắm, nào ngờ Hoàng Phủ Thiên Trường lại bình tĩnh lạ thường, trả lời rành rọt như vậy.

Tình thế khó xử ấy khiến cho trong lòng Đàm Cửu Thành nổi lên ngọn lửa phẫn nộ, nhưng không cớ gì để phát tác, đứng thộn mặt ra một lúc lâu, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, ôm quyền nói:

"Đại ca bảo trọng, tiểu đệ bái biệt ở đây".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Xin thứ cho tiểu huynh không thể tiễn đưa".

Đàm Cửu Thành chậm rãi xoay người, bước về phía trước.

Cốc Hàn Hương đột nhiên bước ra theo sau Đàm Cửu Thành.

Hoàng Phủ Thiên Trường nhìn hai người, quay mặt đi.

Y tâm địa âm trầm, cơ trí hơn người, biết rõ rằng lúc này Đàm Cửu Thành đang nuốt giận trong lòng, chỉ là tình thế không thể khiến cho y phát tác mà thôi, chỉ cần có cớ thì sẽ hai bên sẽ không thể nào xuống thang được.

Đàm Cửu Thành ra đến cửa khoang thuyền đột nhiên quay đầu lại, nói:

"Công chúa hãy ngừng bước".

Cốc Hàn Hương buồn bã thở dài, nói:

"Ngài quả thật phải đi sao?".

Đàm Cửu Thành nói:

"Đương nhiên là thật, chả lẽ là giả". Giọng nói của y hơi run, rõ ràng trong lòng đang rất kích động.

Cốc Hàn Hương nói:

"Hôm nay xa cách, không biết khi nào chúng ta mới có duyên gặp lại".

Đàm Cửu Thành đột nhiên buông giọng cười lớn, nói:

"Tại hạ sống ở Giang Nam, đương nhiên không thể rời bả quê hương đến nơi khác, công chúa nếu như có hứng ngắm cảnh Giang Nam, không những có thể thường gặp, tại hạ cũng mong là người dẫn đường đưa công chúa đi đây đi đó ở Giang Nam".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Bọn chúng tôi từ xa đến đây, đương nhiên rất muốn ngắm cảnh Giang Nam, nhưng tiếc là hai vị không cho phép chúng tôi ở lại Giang Nam".

Đàm Cửu Thành trầm ngâm một hồi, ánh mắt lướt về phía Hoàng Phủ Thiên Trường, nói:

"Tại hạ đã rời khỏi thôn Thùy Dương, đương nhiên không nhúng tay vào chuyện ép buộc công chúa rời khỏi Giang Nam".

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Không biết ý của đại trang chủ thế nào?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Đại trượng phu nói ra lời nặng như núi, làm sao có thể nửa chừng đã thay đổi, trước khi mặt trời lặn các vị phải quay về Giang Bắc".

Cốc Hàn Hương thở dài, nói:

"Đại trang chủ ép chúng tôi rời khỏi Giang Nam, quả thực không biết cớ sao ngại làm thế?".

Hoàng Phủ Thiên Trường cười lạnh, nói:

"Trên giang hồ đồn rằng sắc đẹo và âm độc của công chúa nổi danh như nhau, ta chỉ tưởng rằng lời đồn vô bằng cớ, không ngờ hôm nay vừa gặp, không những đủ chứng minh rằng lời đồn không ngoa, mà sự âm độc còn có phần hơn sắc đẹp của công chúa".

Cốc Hàn Hương tuy nổi danh giang hồ nhờ sắc đẹp, nhưng chưa từng bị người ta mắng thẳng trước mặt, không kỏi sững người.

Mạch Tiểu Minh ở ngoài thuyền sớm đã nổi giận, xoay người rút thanh kiếm, chuẩn bị xông vào trong thuyền, nhưng bị Chung Nhất Hào ra tay ngăn cản.

Chỉ nghe Hoàng Phủ Thiên Trường cười lớn một hồi, nói:

"Ta đã phá lệ cái hẹn giờ ngọ, trước khi trời tối, nếu như các người vẫn không chịu lên đường, đừng trách Hoàng Phủ Thiên Trường này ra tay độc ác".

Đàm Cửu Thành sững người đứng ở ngoài khoang, trong lòng y dâng lên cảm giác vô cùng mâu thuẫn, chỉ cảm thấy Hoàng Phủ Thiên Trường vì chính nghĩa chứ không hề có chút nhi nữ tư tình, còn mình thì lại hiểu lầm y, quả thực không đáng, nhưng một mặt lại thông cảm với sự yếu đuối của Cốc Hàn Hương, Hoàng Phủ Thiên Trường trách mắng như vậy, rõ ràng là quá oan khuất, tội nghiệp cho nàng.

Cốc Hàn Hương thở dài một tiếng, buồn bã nói:

"Ngài mắng rất phải, tiểu nữ không hề oán hận ngài".

Hoàng Phủ Thiên Trường sững người, nhưng trong khoảng sát na đã khôi phục lại sự bình tĩnh, phất tay nói với hai đồng tử áo xanh đang đứng ngoài khoang:

"Hãy đưa công chúa trở về nhà khách".

Hai đồng tử áo xanh đều vâng dạ, người bên trái bước vào trong khoang, cao giọng nói:

"Xin mời công chúa".

Cốc Hàn Hương quay lại nhìn Hoàng Phủ Thiên Trường, nói:

"Ngài rất anh hùng".

Rồi đi theo sau hai đồng tử áo xanh, chậm bước ra ngoài.

Đàm Cửu Thành vẫn đứng ở ngoài khoang, thấy Cốc Hàn Hương đi qua, đột nhiên bước sải tới một bước, ra khỏi khoang.

Mạch Tiểu Minh nhìn Đàm Cửu Thành, nói:

"Không ngờ nhị trang chủ lại đi trước chúng tôi".

Đàm Cửu Thành đang ôm giận trong lòng, không có cách nào phát tác, nghe Mạch Tiểu Minh nói như thế, lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, giơ cao chưởng phải lên, khi y giơ cao chưởng phải lên, đột nhiên Hoàng Phủ Thiên Trường từ trong khoang quát:

"Quay lại!".

Hai chữ ấy, tựa như y dùng hết khí lực của mình để nói, một lát sau mới nói ra được.

Y chỉ nói hai chữ quay lại, không ai biết rằng y đang quát kẻ nào.

Đàm Cửu Thành hạ chưởng phải xuống, quay đầu nhìn vào trong khoang thuyền.

Hai đồng tử áo xanh cũng đồng thời ngừng bước.

Cốc Hàn Hương đã sắp cất bước ra khỏi khoang, nghe tiếng gọi ấy, cũng đột nhiên quay người lại.

Những người ấy đều đứng sững ngay tại chỗ.

Hoàng Phủ Thiên Trường giơ tay lau mồ hôi trên mặt, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Cốc Hàn Hương nói:

"Công chúa quả thực muốn ở lại Giang Nam sao?".

Cốc Hàn Hương gật đầu nói:

"Đương nhiên là thật!".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Muốn ở lại Giang Nam không khó, nhưng phải hứa với ta một điều kiện".

Cốc Hàn Hương mở to mắt nói:

"Điều kiện gì?".

Đàm Cửu Thành đã vào trong khoang, đột nhiên bước ra đứng ở ngoài khoang, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Thiên Trường.

Đột nhiên ở dưới hồ có một con cá phóng lên, Mạch Tiểu Minh phóng thanh trường kiếm xuống.

Thanh trường kiếm bay khỏi tay, đâm xuyên qua con cá, bong bóng nước nổi lên.

Chung Nhất Hào nhíu mày, nói:

"Đệ không cần kiếm ư?".

Con cá ấy nguẩy một cái, mang theo cả thanh kiếm chìm xuống đáy hồ.

Mạch Tiểu Minh nhìn Chung Nhất Hào, nói:

"Đệ đi nhặt kiếm". Tung người vọt một cái, phóng xuống hồ.

Chung Nhất Hào lắc đầu, than:

"Chao ôi! Đứa trẻ tinh nghịch".

Hoàng Phủ Thiên Trường đứng trong khoang, Mạch Tiểu Minh ném kiếm đâm cá tựa như đã làm y thức tỉnh, y nhẹ thở dài một tiếng, phất tay nói:

"Công chúa hãy đi đi, trước khi trời tối phải rời khỏi nơi này".

Cốc Hàn Hương dịu dàng nói:

"Ngài bảo tiểu nữ quay lại, chỉ để nói hai câu này hay sao?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nghiêm nghị nói:

"Ta không muốn thấy nàng và thuộc hạ của nàng chôn thây trong thôn dương liễu".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngài quả thực tự cao tự đại, không coi ai ra gì, sao biết chúng tôi nhất định sẽ đi, làm sao đoán được chúng tôi sẽ chết?".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Không nghe lời tốt khuyên nhủ, vậy thì nàng hãy thử xem sao".

Cốc Hàn Hương nói:

"Người hộ tống tiểu nữ đến Giang Nam tuy không nhiều, nhưng ai nấy đều là cao thủ mình mang tuyệt kỹ".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Khách mạnh khó ép chủ, huống chi trong thôn dương liễu này đầy rẫy cơ quan, giống như thiên la địa võng, cao thủ Giang Nam cũng tụ tập ở đây, dù cho người của nàng có nhiều hơn nữa, rốt cuộc cũng phải buông tay chịu trói".

Cốc Hàn Hương xoay người, nói:

"Nếu như trước khi trời tối mà bọn tiểu nữ vẫn không rời khỏi đây, vậy thì không đi nữa, dù cho ngài có thủ đoạn ác độc gì cũng hãy cứ sử dụng!".

Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Hãy nghe lời tại hạ khuyên nhủ, công chúa hãy rời khỏi đây cho xong".

Cốc Hàn Hương nói:

"Không cần ngài lo nữa, đi hay không là chuyện của tiểu nữ".

Sắc mặt lạnh lùng của Đàm Cửu Thành đột nhiên trở nên hòa nhã, xoay người, hú dài một tiếng rồi phòng vọt khỏi chiếc thuyền.

Cốc Hàn Hương kêu:

"Nhị trang chủ".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh cười khanh khách, nói:

"Khinh công của gã này không tệ, vừa đi đã mất dạng, công chúa có cần kêu y quay lại không?".

Cốc Hàn Hương chậm rãi bước ra khỏi khoang thuyền, chỉ thấy Mạch Tiểu Minh toàn thân đầy nước, đứng ở mép thuyền, tay phải câm kiếm, tay trái xách một con cá thật lớn, mặt tươi cười, lộ hàm răng trắng ngà, không khỏi mỉm cười, nói:

"Đệ cũng biết công phu dưới nước nữa sao?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Trên nước hay dưới cạn đệ đều giỏi".

Hoàng Phủ Thiên Trường bước ra khỏi cửa thuyền, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói:

"Thời gian không còn sớm nữa, từ đây đến lúc trời tối cũng chỉ có vài canh giờ ..." rồi quay sang đồng tử mặc áo xanh, nói tiếp:

"Ngươi hãy lập tức đưa công chúa quay về nhà khách". Nói xong tung mình vọt một cái xuống khỏi thuyền, người đã khuất dạng trong rừng dương liễu.

Chương 19

Trên thuyền chỉ còn lại Mạch Tiểu Minh, Chung Nhất Hào và hai đồng tử áo xanh.

Mạch Tiểu Minh giơ tay áo lau nước trên đầu, ném con cá chết vào trong hồ, nghiêng đầu nhìn hai đồng tử áo xanh, giơ thanh trường kiếm trong tay.

Hai đồng tử áo xanh ấy không hề màng đến hành động của Mạch Tiểu Minh, người bên trái hạ giọng nói với Cốc Hàn Hương:

"Xin mời công chúa!".

Cốc Hàn Hương hơi trầm tư, tựa như đang suy nghĩ đến một vấn đề rất khó.

Mạch Tiểu Minh đang căm tức hai đồng tử áo xanh, nhìn hai người dò xét rồi nói:

"Các người tại sao không mang theo binh khí?".

Đồng tử áo xanh bên phải nói:

"Mang theo binh khí làm gì?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Mang theo binh khí, các người có thể liên thủ đánh với ta một trận".

Cốc Hàn Hương đột nhiên lẩm bẩm tự nói:

"Đúng rồi! Chúng ta nấp vào trong thuyền, bơi ra giữa hồ, vậy thì dù bọn họ có mai phục bên cạnh nhà khách cũng vô dụng ...".

Chung Nhất Hào nhìn lên bầu trời, nghe Cốc Hàn Hương nói thế, đột nhiên quay đầu lại nói:

"Công chúa nói không sai, những nhà khách ấy được xây theo nguyên lý ngũ hành đơn sinh tương khắc, chắc là đã sớm có sắp đặt cơ quan ...".

Y chưa nói xong, đột nhiên nghe một tràng tiếng chuông gấp gáp truyền đến, Mạch Tiểu Minh nhíu mày mắng:

"Một thôn Thùy Dương nhỏ bé, thế mà sắp xếp lại không ít".

Chung Nhất Hào nói:

"Tiếng chuông này có chút kỳ lạ". Rồi vươn tay một cái, chụp về phía đồng tử áo xanh.

Đồng tử ấy thân thủ bất phàm, Chung Nhất Hào vừa ra tay, y lập tức cảnh giác, lạnh lùng hừ một tiếng, rê ngang né sang một bước.

Đồng tử áo xanh còn lại đột nhiên quát lớn một tiếng, chụp lấy tay phải của Cốc Hàn Hương.

Mạch Tiểu Minh tức giận quát:

"Ngươi muốn chết". Tay phải múa một cái, mũi kiếm máy động, chém thẳng về phía cánh tay của đồng tử áo xanh ấy.

Đồng tử áo xanh ấy vung tay một cái, đón lấy thanh trường kiếm của Mạch Tiểu Minh.

Y đang nắm chặt cánh tay trái của Cốc Hàn Hương, nếu như Mạch Tiểu Minh chém xuống một kiếm, đương nhiên có thể chặt đứt tay trái của đồng tử ấy, nhưng cũng sẽ chặt đứt cánh tay của Cốc Hàn Hương.

Tình thế ấy bắt buộc Mạch Tiểu Minh đành phải ngừng tay, cổ tay gập xuống một cái, thu lại kiếm thế.

Đồng tử áo xanh tuổi tuy nhỏ, nhưng võ công không tồi, tâm cơ sâu xa, hành động nhanh nhẹn, kiếm thế của Mạch Tiểu Minh vừa thu, lập tức phóng lên tung một cước tới.

Cước ấy tung ra nhanh như điện xẹt, Mạch Tiểu Minh kêu lên:

"Thân pháp rất nhanh". Người lách một cái, né được cú đá vừa rồi.

Đồng tử áo xanh ấy một cước buộc Mạch Tiểu Minh thối lui, tay phải dắt Cốc Hàn Hương, chưởng trái giở lên, đè vào huyệt mệnh môn trên lưng Cốc Hàn Hương, lạnh lùng quát:

"Các người không dừng tay, ta một chưởng đánh đứt tâm mạch của công chúa".

Đồng tử áo xanh bên trái trong khoảng sát na ấy đã đánh đến bốn năm chiêu với Chung Nhất Hào, thân thủ rất nhanh, khiến cho Chung Nhất Hào thất kinh, vả lại đánh nhiều mà thủ ít, buộc Chung Nhất Hào thối lui đến hai bước.

Cốc Hàn Hương bị uy hiếp, khiến cho Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh không thể phản công, hai người đồng thời ngừng tay.

Mạch Tiểu Minh nhìn đồng tử áo xanh, lạt giọng quát:

"Đồ khốn khiếp, có ngon hãy buông công chúa ra, chúng ta dùng võ công để phân cao thấp, uy hiếp người khác thế này há có phải là hành vi của đại trượng phu".

Đồng tử áo xanh bên phải đột nhiên rê ngang hai bước, đứng song song với đồng tử áo xanh bên trái, lạnh lùng đáp:

"Giờ đây không phải là lúc chúng ta dùng võ công phân cao thấp, nhưng các người muốn đánh, thời gian sẽ không còn lâu nữa".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Phải chăng lúc trời về đêm?".

Hai đồng tử áo xanh đồng thanh đáp:

"Có lẽ ngaty lúc này, có lẽ cũng rõ ràng đợi đến ba ngày năm ngày sau".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Hừ! Nói cả một buổi, người ta cũng chẳng hiểu gì".

Chỉ nghe tiếng chuông ấy ngừng lại, đột nhiên vang lên, âm thanh rối loạn, rõ ràng xảy ra chuyện gấp gáp.

Chung Nhất Hào đã lão luyện giang hồ, kinh nghiệm phong phú, nhìn hai đồng tử áo xanh ấy kẹp Cốc Hàn Hương, trong lòng đột nhiên tỉnh ngộ nói:

"Các vị giữ công chúa như thế, không biết có ý gì?".

Hai đồng tử áo xanh chỉ cười lạnh chứ không nói gì.

Cốc Hàn Hương quay sang nhìn hai đồng tử áo xanh nói:

"Các ngươi có phải là người của Vạn hoa cung phái đến hay không?".

Hai đồng tử áo xanh tựa như không ngờ nàng lại hỏi câu này, không khỏi sững người, người bên trái đáp:

"Vậy thì thế nào?".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên đưa ánh mắt nhìn lên hai đồng tử áo xanh, dò xét một hồi rồi nói:

"Phải chăng các người đều đã uống tỏa cốt độc đơn của Vạn hoa cung chủ?".

Hai đồng tử áo xanh ấy càng thất kinh hơn đối với câu hỏi của Mạch Tiểu Minh, đồng thời biến sắc.

Chung Nhất Hào nhìn kỹ, quả nhiên thấy rằng trên mặt hai đồng tử áo xanh ấy ẩn hiện giấu vết của tuổi tác, dược lược của tỏa cốt thần đơn vẫn không thể nào che giấu được định luật tự nhiên sinh lão bệnh tử, song mặt mũi của hai người này rất hồng hào, vẫn có thể che giấu được tuổi tác của mình, nếu không để ý thì rất khó nhận ra.

Một tràng tiếng chuông loạn xạ đột nhiên ngừng lại, rồi tiếng tù và ong ong truyền đến.

Đồng tử áo xanh bên trái đột nhiên rút ra một cái tù và dài khoảng một thước rưỡi thổi lên, âm thanh kéo dài, hô ứng với tiếng tù và từ xa truyền đến.

Mạch Tiểu Minh trước nay không sợ chết đột nhiên thở dài một tiếng, thanh trường kiếm buông xuống đất, giở ống tay trái lau mồ hôi trên mặt, nói:

"Chao ôi! Không sai, quả nhiên là người của Vạn hoa cung đã đến".

Chung Nhất Hào tay phải giắt thanh đao vào trong eo, tay trái hất ra một nắm độc châm, lạnh lùng nói:

"Nếu quả thực hai vị là người trong Vạn hoa cung, chắc chắn là ...".

Chưa nói xong, đột nhiên nghe một luồng gió lướt qua người, Hoàng Phủ Thiên Trường vừa bỏ đi không lâu lại nhảy vọt lên thuyền.

Chung Nhất Hào lướt qua một ý, né qua hai bước, chừa ra một lối.

Hoàng Phủ Thiên Trường tựa như ngạc nhiên trước cảnh tượng ở đây.

Đồng tử áo xanh đang cầm từ và, thấy người đến thì lập tức thu lại.

Động tác của y tuy nhanh, nhưng Hoàng Phủ Thiên Trường phóng tới rất nhanh, đã nhìn thấy hành động giấu tù và vào trong người, nhưng y là người cẩn thận, không lập tức nói ra, giả vờ không nhìn thấy, ánh mắt nhìn một vòng rồi lạnh lùng nói với Chung Nhất Hào:

"Các người cản đường như thế, đừng trách thị đồng của ta vô lễ, trên thuyền này không phải là nơi ở lâu của các người, hãy mau quay về nhà khách ...".

Hơi dừng lại rồi lại quay đầu quát hai đồng tử áo xanh:

"Ta bảo các người đưa công chúa về nhà khách, các người sao lại vô lễ như thế, còn không chịu buông tay ra cho ta".

Hai đồng tử áo xanh tựa như đã quen với lời trách mắng của Hoàng Phủ Thiên Trường, lúc này tình thế tuy khác trước, nhưng nếu bọn họ lập tức cãi lại, thì có chút không đúng, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi sải bước về phía trước.

Đồng tử áo xanh bên phải, tay phải vẫn nắm chắc lấy cổ tay Cốc Hàn Hương, tay trái vẫn đè lên huyệt mệnh môn của Cốc Hàn Hương.

Hoàng Phủ Thiên Trường lắc người một cái, chặn Chung Nhất Hào lại, chừa ra một lối.

Hai đồng tử áo xanh thấy Hoàng Phủ Thiên Trường chặn Chung Nhất Hào, lòng giới bị cũng giảm đi không ít, kéo hàng dọc bước về phía trước.

Hoàng Phủ Thiên Trường chờ cho một đồng tử áo xanh bước qua, hạ giọng nói với đồng tử đang nắm lấy mạch môn của Cốc Hàn Hương:

"Đừng buông cổ tay của ả ra ...".

Lời vừa nói ra khỏi miệng, tay phải đã mau chóng vổ bốn ra.

Đồng tử áo xanh nghe y nói thì đã phân tâm, nhưng không ngờ Hoàng Phủ Thiên Trường nói xong chưởng đến, muốn né tránh nữa cũng đã muộn, chỉ nghe binh một tiếng, chưởng lực đã vỗ lên lưng.

Chưởng lực ấy hiểm hóc vô cùng, đồng tử áo xanh này dúi người về phía trước, há mồm phun ra một búng máu.

Đồng tử áo xanh đi phía trước quay phắt của dậy, đưa tay chụp lấy tay phải của Cốc Hàn Hương.

Hoàng Phủ Thiên Trường đã sớm đề phòng y quay trở lại phản công, sau khi một chưởng đánh trúng đồng tử áo xanh ở phía sau, lập tức phóng ra một cước.

Đồng tử áo xanh ấy tay phải vẫn cứ chụp đến Cốc Hàn Hương, ngón trỏ và ngón giữa của tay phải khép lại, xỉa vào chân trái mà Hoàng Phủ Thiên Trường đang đá tới.

Hoàng Phủ Thiên Trường lạnh lùng hừ một tiếng, vai lách một cái, táng vào đồng tử áo xanh đã trúng chưởng, tay phải thuận thế chụp Cốc Hàn Hương, kéo ra khỏi chưởng thế của đồng tử kia.

Nói thì chậm, nhưng tình thế lúc ấy chẳng qua chỉ là trong khoảng sát na, ngay lúc ấy, Chung Nhất Hào đã lướt tới, thanh đao trong tay chém ra một chiêu "Bắc hải đồ kình".

Một ánh hàn quang lướt tới, buộc đồng tử áo xanh ấy đành phải thối lui ra sau hai bước.

Chung Nhất Hào một chiêu đã đánh lui được cường địch, không để cho y có thời cơ trở tay, lập tức múa tít tanh đao, trong chốc lát bóng đao ngang dọc, tuôn tới như dời núi lấp biển.

Đồng tử áo xanh ấy chỉ có tay không, chống đỡ không dễ dàng, bị buộc phải thối lui ra sau.

Đồng tử áo xanh bị trúng chưởng đã sớm khí huyết nhộn nhạo, lục phủ ngũ tạng bị chấn động, không thể chịu nổi một cú táng bằng vai của Hoàng Phủ Thiên Trường nữa, lập tức ngã soài xuống đất.

Hoàng Phủ Thiên Trường thừa thế chụp lấy cổ tay của Cốc Hàn Hương.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên vẫy thanh trường kiếm trong tay, nói:

"Buông ra".

Hoàng Phủ Thiên Trường tung một cước, đá bay thi thể của đồng tử áo xanh về phía Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh múa thanh kiếm, máu tuôn như mưa, đồng tử áo xanh ấy bị chém ngang eo đứt thành hai khúc, còn y thì lao về phía Hoàng Phủ Thiên Trường.

Hoàng Phủ Thiên Trường đá bay cái xác của đồng tử áo xanh, tay phải ngầm vận kình lực, nắm mạch môn của Cốc Hàn Hương, nói:

"Nếu nàng muốn sống, hãy mau bảo thuộc hạ ngừng tay".

Cốc Hàn Hương nhìn Hoàng Phủ Thiên Trường nói:

"Ta không sợ chết".

Ngay lúc ấy, Mạch Tiểu Minh đã phóng tới, y phục của y nước vẫn chưa khô, lại dính đầy máu tươi, múa kiếm lao tới, trong hung hãn vô cùng.

Hoàng Phủ Thiên Trường tay phải dùng lực kéo một cái, lấy thân người của Cốc Hàn Hương làm binh khí giơ lên đỡ về phía trường kiếm của Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh quát lên:

"Hay lắm! Giang Nam song hào té ra là hạng người đê tiện!".

Y miệng thì mắng, kiếm thế chém xéo lướt qua, tránh khỏi người Cốc Hàn Hương.

Hoàng Phủ Thiên Trường lạnh lùng quát:

"Ngươi không dừng tay, đừng trách ta dùng chưởng đánh chấn thương ả".

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng hừ, thu trường kiếm, nói:

"Ngươi thật vô sỉ!".

Hoàng Phủ Thiên Trường nghiêm nghị nói:

"Các ngươi có cả thảy mấy người?".

Mạch Tiểu Minh hơi suy nghĩ rồi đáp:

"Ngươi thật mau quên! Cả thảy mười người, ba nữ bảy nam, thế nào?".

Hoàng Phủ Thiên Trường có vẻ nghĩ ngợi hồi lâu, cừơi nói:

"Nói như thế, cường địch xâm phạm thôn Thùy Dương của ta không phải đi cùng với các ngươi?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Ngươi buông công chúa của chúng ta ra, ta sẽ trả lời người chuyện này cũng không muộn".

Hoàng Phủ Thiên Trường quả nhiên buông tay phải của Cốc Hàn Hương ra, nói:

"Ta hạn cho các ngươi trước khi trời tối phải rời khỏi nơi này, quay trở lại Giang Bắc, nghe hay không là do các ngươi tự quyết định". Hai tay vung một cái, vọt ra khỏi thuyền, hú dài rồi phóng thẳng lên bờ.

Lúc này, Chung Nhất Hào đã buộc đồng tử áo xanh đến mép thuyền, nếu lùi nữa thì sẽ rơi xuống hồ.

Cốc Hàn Hương vung tay phải cho máu huyết lưu thông, cao giọng kêu:

"Đừng giết y!".

Chung Nhất Hào hơi sững một cái, thu đao thế, quay đầu lại nói:

"Nhưng phải bắt sống!".

Cốc Hàn Hương đáp:

"Không sai, bắt sống!".

Chung Nhất Hào chém thêm một đao, chặn đường thối lui của đồng tử áo xanh, ngón trỏ và ngón

giữa của tay trái điểm tới.

Mạch Tiểu Minh lắc đầu nói:

"Bắt sống người này chỉ e không dễ, đệ sẽ giúp huynh một tay!" tay phải cắm thanh trường kiếm xuống đất, phóng vọt tới, giơ quyền đấm ra.

Đồng tử áo xanh ấy võ công tuy không tồi, nhưng trong tay y không có binh khí, không có cách nào chống đỡ thanh miến đao của Chung Nhất Hào, tiên cơ đã mất hết, bị buộc thối lùi mấy bước, làm sao có thể chống được hai người, không đầy mười hiệp chân tay đã lung túng, sắp rơi vào cảnh thảm bại.

Đột nhiên một luồng gió lướt qua đầu mọi người lao xuống.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương kinh hoảng kêu lên:

"Phi điểu".

Chung Nhất Hào múa thanh miến đao quét lên trên, một mảng đao quang bảo vệ trên đỉnh đầu.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con quái điểu rất to lớn bay vòng vòng ở trên đầu, hai cánh mở ra đến khoảng một trượng, Mạch Tiểu Minh đột nhiên thở dài, nói:

"Đó là quái điểu của Vạn hoa cung, loại chim này thích ăn thịt người ...".

Chung Nhất Hào tuy nhìn quái điểu, nhưng thanh miến đao trên tay phải, kiếm chỉ trên tay trái vẫn không buông ra, vẫn phóng thẳng về phía đồng tử áo xanh.

Mạch Tiểu Minh tấn công càng mãnh liệt hơn.

Đồng tử áo xanh ấy trong tay không có binh khí, không lấy được thế thượng phong, trong một lúc thất thần đã bị một quyền của Mạch Tiểu Minh đấm lên vai trái.

Chung Nhất Hào thừa thế điểm ra một chỉ, trúng vào huyện kim tĩnh của đồng tử áo xanh.

Chỉ nghe đồng tử áo xanh ấy kêu ối một tiếng, ngả ngửa xuống đất.

Mạch Tiểu Minh lách người một cái, phóng vọt tới, rút thanh kiếm, hạ giọng quát:

"Con quái điểu này lực mạnh trảo bén, rất khó đề phòng, chúng ta hãy nấp vào trong thuyền ...".

Đang nói thì bỗng nghe quác một tiếng, thanh âm ấy cực kỳ chói tai, như trẻ con kêu khóc.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, kêu:

"Thanh âm thật khó nghe".

Chung Nhất Hào thấy trong lúc con quái điểu vươn đôi cánh, mang theo một luồng kình phong rất mạnh, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhủ rằng:

"Con quái điểu này to lớn như thế trên đời thật hiếm thấy, dù có đâm trúng một hai đao, cũng không làm bị thương nó ...".

Đang suy nghĩ, đột nhiên con quái điểu thu cánh lại, bổ nhào xuống, hai vuốt vươn ra chụp về phía Cốc Hàn Hương.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh đều nhất tề quát một tiếng, phóng vọt lên, đao kiếm cùng đánh ra, quét về phía con quái điểu.

Đao thế của Cốc Hàn Hương đến trước, chém trúng vào chân con quái điểu.

Thanh miến đao của y rất bén, chân của con quái điểu tuy to bằng cánh tay người nhưng cũng bị rạch một đường máu.

Con quái điểu sau khi bị thương lại kêu quác lên một tiếng, đôi cánh vỗ mạnh bổ nhào xuống.

Một luồng kình phong từ trên không giáng xuống, Cốc Hàn Hương và đồng tử áo xanh đã bị điểm trúng huyệt đạo bị thổi bay lên, rơi thẳng xuống hồ.

Mạch Tiểu Minh đã chuẩn bị, thấy con quái điểu ấy vung cánh, lập tức lui vào trong khoang.

Thân người Chung Nhất Hào cũng bị lực vỗ cánh của con chim ấy thổi bay lên, nhưng y có kinh nghiệm ứng biến phong phú, thanh miến đao trong tay múa tít vẽ ra một mảng hàn quang hộ ở trước thân, người mượn lực múa đao xoay một vòng, hạ xuống khoang thuyền.

Con quái điểu ấy có lẽ bị thương không nhẹ, sau khi vỗ cánh thì phóng vọt lên, trong chốc lát chỉ còn lại một chấm đen.

Chung Nhất Hào hai chân điểm lên sàn, phóng vọt vào trong khoang.

Mạch Tiểu Minh trước nay vốn không sợ chết, lúc này chợt trở nên nhát gan, nấp ở trong một góc khoang, mặt không còn chút máu, trông có vẻ rất hoảng hốt.

Chung Nhất Hào ho nhẹ một tiếng, nói:

"Phu nhân đâu?".

Mạch Tiểu Minh lắc đầu, nói:

"Không biết".

Chung Nhất Hào từ ngày quen biết Mạch Tiểu Minh, y vẫn rất khó bảo, chưa bao giờ thấy y hoảng hốt như thế này, không khỏi nhíu mày, hạ giọng an ủi:

"Huynh đệ, lòng vẫn còn sợ ư?".

Mạch Tiểu Minh ưỡn ngực, định cãi lại, nhưng lời chưa nói ra khỏi miệng thì lập tức co rúm người lại, thở dài, hạ giọng nói:

"Đệ có chút e sợ".

Chung Nhất Hào nói:

"Chắc là sợ con quái điểu ăn thịt đệ?".

Mạch Tiểu Minh lắc đầu, lặng lẽ không nói.

Chung Nhất Hào nói:

"Huynh đệ, trước nay đệ đều gan dạ, không hề sợ bất cứ ai, sao giờ này lại sợ một con quái điểu?".

Mạch Tiểu Minh chớp mắt, mặt lộ vẻ thất thần, lắc đầu:

"Đệ không phải sợ con chim ấy".

Chung Nhất Hào nói:

"Đệ sợ điều gì?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đệ sợ mang tội muốn chết không được muốn chết không xong!".

Y ngừng một lát rồi lại nói:

"Giả sử một người có một cánh tay mọc sau lưng, huynh bảo có khó coi hay không?".

Chung Nhất Hào sững ra, nói:

"Nếu trời sinh như thế thì đành chịu vậy ...".

Y buông giọng cười lớn một hồi, nói:

"Nhưng chúng ta hãy cứ yên tâm, đời này kiếp này chúng ta không thể mọc một cánh tay trên lưng được".

Mạch Tiểu Minh giở tay vỗ đầu, nói:

"Điều đệ e sợ chính là chuyện này, trước ngực mọc ra một cái chân, sau lưng mọc ra một cái tay, người cũng trở nên si độn, không biết hình dàng kỳ quái của mình, thế mà vẫn vui mừng sống ở trên đời".

Chung Nhất Hào nói:

"Đệ đừng nghĩ bậy nữa, sao lại có chuyện như thế".

Đột nhiên nhớ đến Cốc Hàn Hương, vội vàng nói:

"Chúng ta hãy mau tìm phu nhân!" rồi bước ra khoang thuyền.

Đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Cốc Hàn Hương tay trái nắm một cọng sen, tay phải thì chụp lấy đồng tử áo xanh, đang lặn ngụp ở dưới nước.

Chung Nhất Hào vội vàng kêu:

"Tiểu huynh đệ mau ra đây, phu nhân bị rơi xuống nước".

Mạch Tiểu Minh bước chậm ra khoang thuyền, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, buông thanh trường kiếm, vọt người lao xuống nước, ôm Cốc Hàn Hương kéo đến gần bờ.

Chung Nhất Hào đưa tay, kéo Cốc Hàn Hương lên, nhưng Cốc Hàn Hương vẫn chụp lấy đồng tử áo xanh không buông ra, Chung Nhất Hào chỉ đành cứu kẻ đồng tử áo xanh ấy lên.

Mạch Tiểu Minh nhảy vọt lên thuyền, nói:

"Nếu một người bị xích ở dưới nước, quả thật sống không bằng chết".

Cốc Hàn Hương toàn thân đẫm nước, y phục dính sát vào người, tóc dài buông xuống vai, nước không ngừng chảy xuống.

Chung Nhất Hào nhìn một hồi, đột nhiên cảm thấy tim đập mạnh, vội vàng quay đầu đi, hạ giọng hỏi:

"Phu nhân đã kinh sợ".

Người ngọc nhan sắc vô song ấy nhìn bề ngoài tuy yếu đuối nhưng khi đối diện với sinh tử tồn vong, vẫn có dũng khí hơn người, chỉ thấy nàng chậm rãi giở tay lao nước trên mặt, mỉm cười, nói:

"Đừng lo, ta không sợ".

Mạch Tiểu Minh chậm rãi nhặt thanh trường kiếm, buồn bã dựa vào cửa khoang, nói:

"Phu nhân".

Y chưa bao giờ gọi như thế, Cốc Hàn Hương hơi ngạc nhiên, nói:

"Chuyện gì?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đệ muốn cáo biệt".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đệ không có nhà cửa, đi đâu bây giờ?".

(bản chính thiếu một trang) lời nói hơi ngừng lại, đột nhiên quát lớn:

"Ngươi cừơi cái gì?" y vốn trong lòng phẫn nộ, thấy người khác cười như thế, nén không được đã nổi giận.

Chung Nhất Hào ha ha cười nói:

"Ngươi đã không sợ chết, gặp phải chuyện khó chịu đựng nổi chi bằng ngươi hãy cứ đi tìm chết cho xong, vậy thì cuộc đời đối với ngươi có gì phiền não nữa?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, chỉ thấy Mạch Tiểu Minh ngửa đầu nhìn trời, thộn mặt ra một lúc rồi mới buông giọng cười lớn, nói:

"Phải lắm, phải lắm, dù không sợ chết, cuộc đời có gì đáng phiền não?".

Cười chưa dứt, Chung Nhất Hào hạ giọng nói:

"Im!" tiếng cười ngừng lại, mắt nhìn ra xa.

Cốc Hàn Hương, Mạch Tiểu Minh nhìn theo ánh mắt của y, chỉ thấy từ trong rừng, có bóng người thấp thóang, di chuyển rất nhanh nhạy, nhưng lại không hề phát ra âm thanh gì.

Mạch Tiểu Minh mắt sáng lên, nói:

"Đến rồi!".

Chung Nhất Hào nói:

"Ai đến?".

Mạch Tiểu Minh mặt đầy vẻ hưng phấn, nói:

"Vạn hoa cung!".

Chung Nhất Hào quay đầu lại, đưa mắt nhìn Cốc Hàn Hương, trầm giọng nói:

"Phu nhân, con đường phía trước càng lúc càng nguy hiểm, đệ ...".

Đột nhiên thở dài một tiếng, không nói nữa.

Tiếng thở dài nhẹ này hàm chứa nỗi lo lắng và thống khổ, Cốc Hàn Hương cúi đầu nói:

"Dù con đường phía trước hung hiểm như thế nào, chúng ta vẫn phải đi".

Chung Nhất Hào quay đầu lại nhìn Cốc Hàn Hương, mắt đầy vẻ thắc mắc.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nhẹ nhàng nói:

"Bọn chúng ta lúc này không thể tiến tới cũng không thể rút lui, chỉ đành quay về nhà khách, cùng nhau bàn bạc chờ đợi biến cố".

Mạch Tiểu Minh thu thanh trường kiếm, nói:

"Đi!" rồi phóng vọt ra trước.

Chung Nhất Hào trao đao cho tay phải, vội vàng cởi áo bào bên ngoài, khoác nhẹ lên người Cốc Hàn Hương. Rồi kéo Cốc Hàn Hương đi về phía trước.

Cốc Hàn Hương một tay giữ chặt áo của Cốc Hàn Hương, che thân hình ướt đẫm nước của mình, mặt lộ vẻ buồn bã, từ sâu thẳm trong lòng nàng, nỗi lo lắng và tình cảm lâu nay trong khoảnh khắc hình như đã lộ ra hết.

Mạch Tiểu Minh múa thanh trường kiếm, phóng vọt vào trong rừng hoa, đột nhiên thấy ba luồng ô quang phóng thẳng tới, y lộn người một cái lên không, ba mũi tên cùng lúc lướt qua ngực y, đà lao đến vẫn chưa hết, phóng thẳng vào người Cốc Hàn Hương.

Chung Nhất Hào quát một tiếng, cổ tay đao quang xẹt lên, chém vào ba mũi tên đang bay đến, ba mũi tên ấy bị chém thành sáu khúc.

Mạch Tiểu Minh quay đầu lại nói:

"Trong rừng hình như có mai phục, các người phải cẩn thận".

Kiếm quang múa tít, vẽ thanh một mảng kiếm trắng như tuyết hộ thân, phóng xoạc vào trong rừng, lúc này y không còn sợ hãi co rúm như ban nãy nữa.

Mạch Tiểu Minh quét thanh trường kiếm, kêu lớn:

"Mau ra đây!" tiếp theo kiếm cũng đâm hai nhát vào một gốc cây.

Cốc Hàn Hương hơi nhíu mày, nói:

"Tình cảnh nguy ngập thế mà đệ lại còn hấp tấp".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Đệ không tin bọn chúng ...".

Đột nhiên trong rừng, truyền ra tiếng quát mắng, trong đó có hai tiếng kêu thảm chấn động.

Chung Nhất Hào, Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn nhau, Chung Nhất Hào nói:

"Người trong Vạn hoa cung đã đến".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Hay lắm, hỗn chiến một trận, thật là thống khoái". Rồi người lách một cái, phóng thẳng tới nơi phát ra tiếng kêu gào.

Cốc Hàn Hương thở dài, nói:

"Đứa trẻ này ...".

Chung Nhất Hào nói:

"Hay lắm". Rồi chạy sau Mạch Tiểu Minh phóng thẳng tới phía trước, chỉ thấy bàn tay cầm đao của y ẩn hiện gân xanh, y hình như muốn giải tỏa nỗi u sầu trong lòng mình bằng một trận chiến.

Mạch Tiểu Minh phóng về phía trước ba trượng, đột nhiên có tiếng gió lướt tới, lại có ba mũi tên phóng tới, Mạch Tiểu Minh múa kiếm đánh bay ba mũi tên, kéo người qua một bên, đột nhiên bốn mũi trường mâu đâm ra, Mạch Tiểu Minh xoay người một cái, bốn mũi trường mâu lại bị đánh ngược ra.

Nhưng trong khoảng sát na này, lại có thêm ba mũi tên nữa, phóng về phía Cốc Hàn Hương.

Chung Nhất Hào quát lớn một tiếng, đánh bay ba mũi tên, chỉ nghe người trong rừng quát:

"Nếu không đi đường khác, loạt tiễn sẽ bắn ra như mưa, hai người có thể bảo vệ được cha ả không?".

Mạch Tiểu Minh cười lớn ba tiếng, nói:

"Chỉ là một trận loạn tiễn nhỏ bé ..." tiếng cười ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Cốc Hàn Hương, thanh trường kiếm trong tay từ từ buông xuống.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Đứa trẻ này quả nhiên biết nghĩ cho người ta, sợ mình bị loạn tiễn bắn, cho nên mới cố giằng cơn giận ...

Phía bên cái cầu, ngoài nhà khách, Dư Diệc Lạc, Miêu Tố Lan và Giang Bắc tam long nhất tề đứng bên cầu.

Đột nhiên Vạn Ánh Hà kêu:

"A, thẩm thẩm ... công chúa đã về!".

Quần hào nhìn lại, chỉ thấy Cốc Hàn Hương chậm rãi bước tới, người đã lên đến đầu cầu.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh đi theo hai bên nàng.

Miêu Tố Lan vội vàng bước tới, hạ giọng nói:

"Phu nhân đã kinh sợ ..." đột nhiên phát giác thấy y phục trên người nàng đều ướt đẫm, không khỏi nhíu mày.

Cốc Hàn Hương đưa tay vuốt lại mái tóc, nói:

"Muội bị rơi xuống nước".

Cốc Hàn Hương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh mặt mũi lạnh lẽo, tựa như vẫn còn chưa hết giận.

Nàng vốn là người thâm trầm, thấy thần sắc hai người như thế biết đã xảy ra biến cố nghiêm trọng, Mạch Tiểu Minh trước nay vốn chưa biết lo lắng là gì cũng trở nên nặng nề như thế, chắc chắn sự việc không đơn giản, biết không tiện hỏi nhiều, đưa tay đỡ Cốc Hàn Hương bước qua cầu.

Đa Trảo Long Lý Kiệt nhìn Mạch Tiểu Minh, hỏi:

"Tiểu huynh đệ, đệ cũng rơi xuống nước?".

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Dựa vào Giang Nam song hào làm sao có thể đẩy đệ xuống nước, là đệ cao hứng nhảy xuống mà thôi".

Dư Diệc Lạc đón Chung Nhất Hào, hạ giọng nói:

"Chung huynh, sự việc kết quả thế nào?".

Chung Nhất Hào nói:

"Hoàng Phủ Thiên Trường và Đàm Cửu Thành đã xích mích với nhau, nhưng Hoàng Phủ Thiên Trường vẫn không cho phép chúng ta ở lại Giang Nam, hẹn rằng trước khi trời tối chúng ta phải rời khỏi nơi này".

Dư Diệc Lạc nói:

"Vừa rồi trong vườn hoa nghe có tiếng tên bay, hẳn là các người đã động thủ với bọn chúng?".

Chung Nhất Hào ngửa mặt cười lớn nói:

"Phước không đến hai lần, họa không đến một lần, Giang Nam song hào trở mặt với nhau, vẫn chưa biết kết quả, thôn Thùy Dương lại có cường địch đến, nếu như chúng ta thừa cơ ra tay, thôn Thùy Dương mảnh ngói sẽ chẳng còn!".

Ơû phía bên kia cầu, Miêu Tố Lan, Dư Diệc Lạc cùng bọn Giang Bắc tam long đang đứng tụm lại ở đó.

Đột nhiên Vạn Ánh Hà kêu lên:

"Ồ, thẩm ... công chúa đã về!".

Quần hào đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Cốc Hàn Hương chậm rãi bước qua cầu.

Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh hộ tống ở hai bên.

Miêu Tố Lan bước vội tới đón, hạ giọng nói:

"Phu nhân đã kinh sợ ..." đột nhiên thấy áo nàng nước vẫn chưa khô, không khỏi nhíu mày.

Cốc Hàn Hương đưa tay vuốt mái tóc, nói:

"Muội chợt chân rơi xuống hồ nước".

Miêu Tố Lan đưa mắt nhìn qua, thấy Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh mặt mũi lạnh lẽo, tựa như vẫn chưa hết giận.

Nàng vốn là người thâm trầm, thấy thần sắc của hai người thì trong bụng đã biết xảy ra biến cố nghiêm trọng, nếu không Mạch Tiểu Minh, người chưa bao giờ biết buồn khổ là gì, cũng trở nên nặng nề như thế, chắc chuyện này không đơn giản, thế rồi cũng không hỏi nhiều nữa, đưa tay đỡ Cốc Hàn Hương, bước qua cầu.

Đa Trảo Long Lý Kiệt nhìn Mạch Tiểu Minh nói:

"Tiểu huynh đệ, đệ cũng bị rơi xuống nước sao?".

Mạch Tiểu Minh hừ một tiếng, nói:

"Giang Nam song hào làm sao có thể đẩy đệ rơi xuống nước, là đệ cao hứng nhảy xuống mà thôi".

Dư Diệc Lạc nhìn Chung Nhất Hào, hạ giọng nói:

"Chung huynh, sự việc đã có kết quả chưa?".

Chung Nhất Hào nói:

"Hoàng Phủ Thiên Trường và Đàm Cửu Thành đã trở mặt với nhau, nhưng Hoàng Phủ Thiên Trường vẫn không cho chúng ta ở lại Giang Nam, hạn trước khi trời tối, buộc chúng ta phải rời khỏi nơi này.

Dư Diệc Lạc nói:

"Vừa rồi trong vườn hoa có tiếng tên bay, phải chăng các người đã động thủ?".

Chung Nhất Hào ngửa mặt cười lớn, nói:

"Phúc không đến hai lần, họa không đến một lần, Giang Nam song hào trở mặt với nhau vẫn không biết kết quả, thôn thùy dương lại có cường địch, nếu như chúng ta thừa cơ ra tay, thôn thùy dương sẽ chẳng còn mảnh ngói!".

Dư Diệc Lạc nói:

"Không biết kẻ địch là ai?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Là thuộc hạ của Vạn hoa cung!".

Miêu Tố Lan hơi giật mình, nói:

"Cái gì?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Vừa rồi các người có thấy một con chim thật lớn bay qua hay không?".

Vạn Ánh Hà gật nhẹ đầu nói:

"Ta có nhìn thấy!".

Mạch Tiểu Minh nghiêm mặt, nói:

"Con chim này thích ăn thịt người, cũng tàn nhãn giống như lão già trong Vạn hoa cung".

Vạn Ánh Hà nói:

"Chỉ là một con chim lớn có gì đáng sợ, chả lẽ nó hung dữ hơn cả cọp hay sao?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Phụ nữ các người thật tối dạ,ta mong các người đến Vạn hoa cung để thấy quái nhân phía trước ngực mọc tay, phía sau lưng mọc chân!".

Đang nói thì đột nhiên có tiếng hú dài vọng đến.

Tiếng hú chưa dứt thì trong mảnh rừng trước mặt có truyền đến tiếng chim bay, rồi có mấy tiếng quát, sau đó lại có tiếng binh khí giao nhau.

Rõ ràng, cường địch đã xông vào trong mảnh vườn trước mặt.

Chung Nhất Hào nhíu mày nói:

"Xem ra Giang Nam song hào chống không nổi kẻ địch, đã bị người ta hạ thủ!".

Y hơi ngừng một lát quay đầu lại nhìn Giang Bắc tam long nói:

"Ba vị hãy tạm thời canh giữ ở bên cầu này, không cho bất cứ ai qua".

Giang Bắc tam long vâng dạ một tiếng rút binh khí bước tới.

Đột nhiên nghe tiếng gió vù vù lướt qua đầu.

Mạch Tiểu Minh rút ra một thanh trường kiếm múa tít ở trên đầu, kêu lên:

"Con ác điểu ấy lại đến!".

Quần hào ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy có một con chim lớn dang cánh bay tới, hễ vỗ cánh thì phát ra tiếng kêu vù vù.

Dư Diệc Lạc nhíu này, nói:

"Con chim thật lớn, ta đã đi nửa đời trên giang hồ mà vẫn chưa gặp qua".

Chung Nhất Hào thò tay rút thanh miến đao, cao giọng nói:

"Các vị hãy mau lấy ra binh khí, con quái điểu này rất mạnh, đừng để nó đả thương!".

Y vừa quát, quần hào quả nhiên rút ra binh khí, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà một trước một sau kẹp Cốc Hàn Hương ở giữa, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy con quái điểu ấy vẫn bay lòng vòng phía trên đầu.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên bước đến bên Chung Nhất Hào nói:

"Có người ngồi trên mình con quái điểu!" y hầu như đã mất đi dũng khí thường ngày, mặt mũi trắng bệt, trong giọng nói có chút run rẩy.

Chung Nhất Hào hạ giọng nói:

"Đại trượng phu sống có gì đáng vui, chết có gì đáng sợ, đệ trước nay dũng mãnh vô cùng, lúc này sao lại nhát gan như thế!".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Không biết thế nào mà nghe đến ba chữ Vạn hoa cung, đệ lại cảm thấy sợ hãi trong lòng ...".

Y hơi ngừng một lát rồi nói:

"Chao ôi! Có lẽ các người chưa từng đến Vạn hoa cung, chưa từng thấy thủ đoạn của lão gì tàn khốc ấy".

Chỉ thấy con quái điểu thu cánh lại hạ xuống đất.

Trên lưng con chim quả nhiên có bốn người, ngoài một đồng tử ăn mặc theo kiểu đạo sĩ, toàn thân màu đen, ba người còn lại ai nấy đều quái dị, một người cụt tay, một người cụt chân, có một người trên lưng mọc ra một cánh tay.

Cốc Hàn Hương kêu ối một tiếng, nói:

"Trên đời này lại có người kỳ quái như thế?

Thực là quái dị!".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Hừ! Các người chắc đã tin lời ta!".

Đồng tử mặc y phục đạo sĩ màu đen nhảy xuống lưng chim, hai mắt nhìn chăm chú về phía Cốc Hàn Hương, chậm rãi bước tới.

Vạn Ánh Hà quát lên:

"Ngừng lại, tiến tới nữa sẽ lập tức cho ngươi nếm mùi vị của thanh kiếm trong tay ta".

Đồng tử mặc đồ đạo sĩ màu đen vẫy tay một cái, ba quái nhân cụt tay thiêu chân và có ba cánh tay nhất tề bước tới phía trước.

Vạn Ánh Hà thấy những người này có hình dạng quái dị, trong lòng rất lo sợ, cố lấy bình tĩnh, múa tít thanh kiếm trong tay.

Đồng tử mặc đồ đạo sĩ tựa như không thèm nghe tiếng quát của Vạn Ánh Hà, vẫn bước tới chỗ Cốc Hàn Hương.

Miêu Tố Lan nhíu mày, hạ giọng nói với Cốc Hàn Hương:

"Phu nhân cẩn thận, hãy lui ra sau vài bước".

Cốc Hàn Hương nói:

"Muội không hề sợ ..." miệng trả lời như thế nhưng người vẫn cứ bước ra sau.

Miêu Tố Lan hạ giọng nói:

"Chung huynh và Dư tiên sinh hãy toàn lực bảo vệ công chúa".

Người thì vọt một cái, tay phải vẫy một cái, một sợi dây vải màu đen phất về phía đồng tử mặt y phục đạo sĩ màu đen.

Nhưng khi sợi dây vải quấn ra đồng tử ấy giơ tay chụp thanh trường kiếm trên vai, thanh kiếm múa tít, sợi dây vải trong tay Miêu Tố Lan đứt thành mấy đoạn.

Mạch Tiểu Minh nói:

"Kiếm pháp của y là tuyệt học của Vạn hoa cung, không hề sai tý nào".

Miêu Tố Lan thấy y một kiếm chém đứt sợi dậy vải của mình, trong lòng thất kinh lắm, thầm nhủ:

"Tuổi nhỏ thế này, sao lại có kình lực cao cường đến thế?".

Sợi dây vải này là vật êm mại lạ thường, đồng tử này chỉ huơ thanh kiếm một cái mà đã chém đứt sợi dây vải, lực tay ấy quả thực kinh người.

Đồng tử ấy bình tĩnh, lạnh lùng vô cùng, một kiếm chém đứt sợi dây vải, vẫn cứ tỉnh như không, vẫn cứ bước về phía trước.

Vạn Ánh Hà thò tay vào người, lấy ra hai chiếc ngân thoa, lạnh lùng quát:

"Nếu tiến tới một bước nữa, ta sẽ đánh ra ám khí này!".

Đồng tử ấy vẫn cứ làm thinh, không thèm nhìn đến Vạn Ánh Hà, vẫn cứ bước về phía trước.

Ba quái nhân cụt tay thiếu chân, ba cánh tay đi sát theo sau đồng tử áo đen, bước về phía Cốc Hàn Hương, bốn người, tám ánh mắt đều nhìn về phía Cốc Hàn Hương, tựa như không thèm để ý đến ba người còn lại.

Mạch Tiểu Minh trước nay nóng nảy, giờ đây đột nhiên thay đổi hẳn, co người đứng một bên, im lặng chẳng nói gì cả.

Tất cả mọi người tựa như đều kinh sợ trước quái nhân có ba cánh tay, cũng im thin thít.

Chỉ nghe Vạn Ánh Hà quát lên một tiếng, cổ tay vung một cái, hai đạo ngân quang bắn ra như điện chớp, một trước một sau phóng về phía đồng tử áo đen ấy.

Đồng tử áo đen ấy vẫn cứ ung dung, vẫy thanh trường kiếm trong tay, nhất thời từng đóa kiếm hoa tuôn ra, hai chiếc ngân thoa đều bị kiếm hoa đánh rơi cả.

Chung Nhất Hào lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Kiếm pháp hay!" tung mình một cái vọt lên, thanh nhuyễn đao trong tay chém ngang ra một chiêu "Hoành tảo thiên quân".

Đồng tử áo đen ấy lách người qua một bên, giở thanh trường kiếm lên đâm thẳng vào huyệt huyền cơ trên người của Chung Nhất Hào, tựa như không nghe không thấy đao thế đang chém ngang tới.

Chung Nhất Hào giật mình, thầm nhủ:

"Đây là lối đánh gì, vừa ra tay đã lưỡng bại câu thương".

Yù nghĩ lướt qua, người phóng vọt lên, thối lui đến ba thước.

Đồng tử áo đen vẫn cứ khuôn mặt trắng bệt không hề có chút máu, không hề biểu lộ tình cảm, vẫn cứ bước về phía Cốc Hàn Hương, như một con rối mất hết linh tính, chẳng hề lo lắng gì đến chuyện sống chết.

Chung Nhất Hào đã có kinh nghiệm, không dám mạo hiểm tiến tới nữa, thanh miến đao chém xéo ra một chiêu "Đại bằng thư giực".

Đồng tử áo đen vẫn thanh trường kiếm một cái, đâm ngược vào cổ tay phải của Chung Nhất Hào.

Y vừa ra tay trả đòn, Chung Nhất Hào lập tức tìm ra được lối tấn công, thanh miến đao lập tức thay đổi, đánh ra những chiêu tấn công liên hoàn, trong chốc lất đã chém ra đến năm đao, ánh hàn quan tạo thành một luồng đao ảnh, chặn đường đi của đồng tử áo đen lại.

Đồng tử áo đen cũng thay đổi kiếm thế theo đao thế của Chung Nhất Hào, múa tít thanh kiếm, từng đóa kiếm hoa hộ vệ ở trước thân.

Trong lúc kịch đấu, bỗng nghe một tiếng kêu quái lạ, ba quái nhân ở phía sau đạo đồng áo đen đột nhiên phóng vọt lên, xông về phía Cốc Hàn Hương.

Những kẻ này tuy cụt tay thiếu chân, hình dáng kỳ quái, nhưng bọn họ phóng vọt lên nhanh vô cùng, chỉ thấy ba bóng người lướt qua đầu Chung Nhất Hào và đồng tử áo đen như ba con chim.

Vạn Ánh Hà, Miêu Tố Lan đồng thời kinh hãi kêu lên một tiếng, trường kiếm và sợi dây vải nhất thời quét ra, phóng về phía ba kẻ ấy.

Dư Diệc Lạc, Văn Thiên Sinh cũng đồng thời quát lên một tiếng, phóng vọt người lên.

Giang Bắc tam long giữ ở bên này cầu, cách tương đối xa, trong lòng lo lắng vì thế chạy đến giúp đỡ, nhưng thân pháp của ba người dù nhanh hơn nữa cũng không kịp.

Chỉ có Mạch Tiểu Minh cầm kiếm đứng một bên, tựa như không thấy gì, không chịu ra tay.

Bỗng nhiên nghe một trận gió, cho nên quái điểu đã hạ xuống đất đột nhiên vỗ cánh bay tới.

Lúc này đã trở thành thế cuộc hỗn chiến.

Sợi dây vải trong tay Miêu Tố Lan đến trước, quét vào ba quái nhân bằng một thức "Hoành tảo thiên quân".

Vạn Ánh Hà múa ra một chiêu "Vân vụ kim quang", một mảng hàn quang hộ vệ trước Cốc Hàn Hương.

Cánh tay sau lưng ba quái nhân ấy tựa như không có tác dụng gì, cứ bung xuống mềm oặt ở sau lưng, tay phải thì mau chóng vươn ra một cái, chộp về phía sợ dây vải của Miêu Tố Lan.

Miêu Tố Lan đột nhiên thêm lực, sợi dây vải kêu vù một tiếng, cuộn vào người ba quái nhân ấy.

Chỉ nghe đồng tử áo đen rít lên một tiếng, nghe khèn khẹc, hoàn tòan không phải là tiếng người, cũng không biết y nói tiếng gì.

Dư Diệc Lạc phóng người kên, cái thiết bản vươn ra, điểm về phía đại hán cụt chân.

Người này bình thường thầm tàn bất lộ, nhưng võ công thì không kém Chung Nhất Hào, khi tay phải điểm cây thiết bản ra, tay trái cũng đánh xéo cái đồng la lên đầu quái nhân ba cánh tay ấy.

Chỉ nghe keng một tiếng, cái đồng la đã đánh trúng đầu của quái nhân ba tay.

Miêu Tố Lan thuận thế gập cổ tay, dây vải buông ra, quái nhân ba cánh tay ấy từ trên không trung rơi xuống.

Khi cái đồng la của Dư Diệc Lạc đánh trúng quái nhân ba cánh tay, cây thiết bản của y cũng điểm vào be sườn của đại hán cụt chân.

Tuy trúng vào chỗ yếu hại, nhưng đại hán cụt chân ấy vẫn chẳng hề hấn gì, hai tay mở ra, đột nhiên ôm lấy Dư Diệc Lạc.

Đang giao thủ ở trên không, đà lao đến vô cùng nhanh chóng, muốn né tránh cũng không được, Dư Diệc Lạc thấy y mở hai tay ra, nhưng không thể nào tránh được, thế là bị y ôm chặt lại, cả hướng người từ trên không rơi xuống.

Người cụt tay kia cũng bị Văn Thiên Sinh phất cây roi dài, đánh trúng vào chân trái, thế rồi gập cổ tay một cái, kéo hẳn người cụt tay lên trên, nhưng kẻ này lại mượn thế rơi xuống đất lại.

Khi Văn Thiên Sinh nghĩ, lực đạo của đòn đánh này rất lớn, chân trái của người này chắc chắn sẽ gãy, không thể nào trả đòn được, nào ngờ sự thực lại ngoài ý muốn, người này bị một roi ở chân trái,

nhưng vẫn không hề gì, thân người lại bị Văn Thiên Sinh ném lên đến mấy thước, nhưng y lại mau chóng hạ xuống, Văn Thiên Sinh vừa mới đứng vững, người cụt tay đã hạ xuống bên cạnh y, giở tay đấm tới phía trước ngực.

Văn Thiên Sinh không ngờ rằng, kẻ này sau khi trúng một roi của mình rồi mà vẫn còn sức trả đòn, không khỏi hơi sững người, bị y một quyền đấm trúng vào vai trái.

Nhìn bề ngoài, hành động của người này chậm chạp, nhưng sức rất lớn, Văn Thiên Sinh bị y đấm một cú, thân người lảo đảo, ngã ngửa xuống đất.

Vạn Ánh Hà chém xéo thanh trường kiếm tới, khi kiếm tới nơi thì màu tươi tuôn ra, kẻ này chỉ có một cánh tay, cũng bị Vạn Ánh Hà chém nốt.

Nếu là người khác sẽ cảm thấy rất đau đớn, nhưng quái nhân cụt tay tựa nhưng không thèm màng đến, cả rên cũng chẳng có, cuốn người lao thẳng đầu về phía Vạn Ánh Hà.

Vạn Ánh Hà ngạc nhiên, vội vàng tranh qua một bên.

Động tác của người này nhanh nhẹn vô cùng, Vạn Ánh Hà chưa kịp né hết người đã bị đầu của y táng vào sườn trái, chỉ cảm thấy như bị giáng một búa vào, bất đồ thối lùi đến năm bước, ngồi phịch xuống đất.

Miêu Tố Lan quát một tiếng, phóng ra một cước, trúng vào lưng của người cụt tay ấy.

Cú đá này mạnh mẽ vô cùng, người cụt tay ấy nhất thời bị đá lăn qua một bên.

Vạn Ánh Hà chỉ cảm thấy xương sườn đau đớn như gãy, nhưng thần trí của nàng vẫn chưa hoàn toàn hôn mê, cố cắn răng nén đau, gắng gượng chén xéo một kiếm ra, chặt quái nhân cụt tay ấy đứt thành hai đoạn.

Sự thay đổi này chẳng qua chỉ trong một khoảng sát na, khi Miêu Tố Lan quay đầu lại, Dư Diệc Lạc đã cuộn quái nhân cụt tay ấy thành một khối, lăn lộn ở dưới đất.

Nàng vốn là moan hạ của Âm Thủ Nhất Ma, kẻ âm độc tuyệt luân, trải qua vô số sóng gió, nhưng thấy kẻ này sau khi trúng kiếm mà vẫn không hề đau đớn, lại có thể hung dữ như thế, trong lòng chợt hiểu ra, cúi người nhặt thanh trường kiếm của Vạn Ánh Hà:

"Muội muội hãy mau vận khí điều tức, những kẻ này e rằng đã uống thuốc, không biết đau đớn là gì ...".

Chỉ cảm thấy một trận gió lớn cuộn tới, gió bay cát chạy, người cũng sắp bị thổi bay, hai mắt khó mở ra.

Trong tay vang lên tiếng quát của Chung Nhất Hào:

"Phu nhân cẩn thận ...".

Một bóng người phóng vọt tới thẳng Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương chưa nhìn thấy rõ người ấy là ai, mạch môn tay trái đã bị người ta chụp lấy, đồng thời một thanh kiếm lạnh ngắt đã kề trên cổ.

Quái nhân ba cánh tay ấy vốn nằm bất tỉnh dưới đất, bị trận gió thổi qua, đột nhiên ngồi dậy, chực về phía Dư Diệc Lạc.

Dư Diệc Lạc lúc này đang cúi người đè phía trên người của quái nhân cụt chân, đột nhiên cảm thấy kình phong vỗ đến, không khỏi kinh hãi, lập tức chân phải chống xuống đất một cái, cả thân người mượn lực chống ấy phóng vọt qua.

Khi Dư Diệc Lạc lộn người qua, cánh tay của quái nhân ba cánh tay đã chụo đến, chỉ nghe có tiếng quần áo bị xé rách, trên lưng quái nhân cụt chân lúc nãy Dư Diệc Lạc đè lên, đã bọ quái nhân ba cánh tay xé rách một mảng cả áo lẫn da.

Dư Diệc Lạc lúc này mới nhìj rõ lại, sắc mặt của quái nhân cụt chân vẫn không hề thay đổi, tựa như chẳng thấy đau đớn gì.

Quái nhân ba cánh tay ném miếng da rách trong tay, thừa thế lại chụp tới nữa.

Dư Diệc Lạc hai chân vào trong, chặn ở dưới bụng của quái nhân cụt chân, dùng lực đạp ra một cái, quái nhân cụt chân ấy bị đẩy ra xa.

Lúc này quái nhân ba cánh tay cũng đã chụp tới, Dư Diệc Lạc lăn ra ngoài, hạ eo phóng vọt người lên, cái đồng la trong tay chém về phía cánh tay đang chụp tới của quái nhân ba cánh tay.

Quái nhân ba cánh tay ấy không rút về kịp lập tức bị cái đồng la chém đứt một cánh tay.

Quái nhân ba cánh tay ấy bị chém đứt tay phải, người bất đồ sững một cái, lạnh lùng nhìn cánh tay đang chảy máu, tựa như không tin rằng cánh tay của mình đã bị người ta chặt đứt như thế.

Dư Diệc Lạc vừa chống trả, nhưng vẫn để ý đến Cốc Hàn Hương, khi một chiêu đắc thủ, thấy quái nhân ba cánh tay còn đang sững sờ nhìn cánh tay bị chặt đứt của mình, biết không thể để mất thời cơ, phóng vọt người áp sát tới, cái đồng la từ trên chém xuống, chỉ thấy ánh máu tuôn ra, quái nhân ba cánh tay bị chém đứt từ đầu xuống đến vai.

Y cũng không thèm nhìn đến thi thể của quái nhân ba cánh tay, người đã phóng vọt đến chỗ Cốc

Hàn Hương đang đứng.

Phía bên này Chung Nhất Hào cũng kêu lớn:

"Phu nhân cẩn thẩn ..." người cũng đồng thời vọt tới.

Lúc này Cốc Hàn Hương đã bị người ta chụp tay trái, trên cổ lại kề một thanh đoản kiếm lạnh lẽo, nàng quay đầu lại nhìn, té ra đó lá đạo đồng mặc áo đen, nàng trong lòng lúc này không hề e sợ, ánh mắt nhìn về phía đạo đồng áo đen mỉm cười nói:

"Mau lấy thanh kiếm ra ...".

Nàng đối diện với kẻ địch mà giọng nói vẫn cứ nhẹ nhàng tự nhiên như thế, thế nhưng hai câu này của nàng, tựa như có quyền lực không gì sánh bằng, đạo đồng áo đen ấy há mồm, sững người nhìn nàng, chậm rãi thu lại thanh kiếm trên cổ của Cốc Hàn Hương, nhưng cánh tay nắm lấy mạch môn tay trái của Cốc Hàn Hương vẫn không hề buông ra.

Dư Diệc Lạc, Chung Nhất Hào đồng thời vọt đến, thấy đạo đồng áo đen ấy chụp lấy cổ tay của Cốc Hàn Hương, tay phải thì cầm ngang kiếm trước ngực, lạnh lùng đứng ở đấy.

Đạo đồng áo đen đưa mắt nhìn hai người, đột nhiên phát ra tiếng kêu khẹc khẹc, đồng thời thanh trường kiếm múa tít trước mặt Cốc Hàn Hương.

Hai người Chung, Dư tuy không hiểu đạo đồng áo đen ấy nói cái gì, nhưng cũng biết rằng có ý không cho hai người tiến tới nữa.

Vì Cốc Hàn Hương bị kẻ địch khống chế, hai người không dám làm bừa, chỉ đứng đấy lấy mắt mà nhìn.

Người cụt chân bị Dư Diệc Lạc đá bật ra, ngồi phịch xuống đất, vừa lúc ấy Vạn Ánh Hà chém xong người cụt tay, cùng với Miêu Tố Lan, Văn Thiên Sinh chạy đến cứu viện, vừa thấy người cụt chân bị đánh ngã xuống đất, Văn Thiên Sinh tay phải phất ra một roi, chỉ nghe phụp một tiếng, máu thịt tung tóe, xương đầu của người cụt chân ấy vỡ nát, chết ngay tại trận.

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai người Chung Dư đứng sững ở đấy, Cốc Hàn Hương thì bị đạo đồng áo đen chụp lấy cổ tay trái, trong lòng ba người tuy lo lắng, nhưng cũng không dám tiến bừa tới, chỉ đành đứng lại.

Chung Nhất Hào trong tay đã cầm truy hồn thần châm, mắt nhìn không chớp về phía đạo đồng áo đen, nhưng vẫn không dám ra tay.

Vạn Ánh Hà cũng càm yến vĩ ngân thoa trong tay, nhìn Chung Nhất Hào, chỉ chờ Chung Nhất Hào

ra tay thì mình sẽ lập tức phóng ra chiếc thoa này.

Ánh mắt lạnh lùng của đạo đồng áo đen ấy nhìn chằm chằm vào Cốc Hàn Hương, tựa như đang suy nghĩ về điều gì, nhưng mặt mũi vẫn tỏ vẻ giới bị, không hề lơi lỏng.

Cả hai bên cứ đứng đấy cả tuần trà, đột nhiên vang lên giọng nói của Cốc Hàn Hương, chỉ nghe nàng ngạc nhiên nói:

"Ngươi nhìn ta làm gì?".

Đạo đồng áo đen ấy hơi sững người, tựa như tỉnh cơn mê, lập tức tỉnh táo trở lại, ánh mắt lạnh lùng ấy nhìn xung quanh một vòng, khi thấy đồng bọn của mình đều đã quật ngã, bất đồ ánh mắt thu lại, nhìn về phía Cốc Hàn Hương, đột nhiên trợn mắt, ngửa đầu hú lên một tiếng, tiếng kêu ấy vang vọng khắp nơi, đồng thời cũng càng khó nghe hơn.

Trên không trung cũng vọng lại tiếng kêu của con quái điểu, đột nhiên một trận gió nổi lên, con quái điểu to lớn từ trên không trung lướt xuống, khi cách mặt đất còn khoảng mười mấy trượng, thì hai cánh thu lại, bổ nhào xuống đất, hạ xuống bên cạnh của đạo đồng áo đen.

Đà lao xuống của con quái điểu này mạnh mẽ vô cùng, khiến cho cát chạy đá bay.

Bọn Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc cũng không dám mạo hiểm ra tay vì Cốc Hàn Hương đang bị người ta khống chế, trong lòng đang lúc rất lo lắng, lúc này thấy đạo đồng áo đen gọi con quái điểu ấy, biết rằng y sẽ đưa Cốc Hàn Hương cỡi chim mà bay đi, tình thế này không thể chậm trễ được nữa, ngay lúc con quái điểu hạ xuống, cát bay mù mịt, thì phóng vọt tới chỗ Cốc Hàn Hương.

Khi con quái điểu hạ xuống, đạo đồng áo đen tay trái vươn ra, ôm ngang eo Cốc Hàn Hương, mũi chân điểm một cái, người phóng vọt lên khỏi mặt đất, hạ xuống trên mình con chim.

Mọi người thấy thế thì đều kinh hãi, lòng biết nếu không ra tay nữa thì thời cơ sẽ qua.

Chung Nhất Hào giương tay phóng ra truy hồn thần châm về phía con quái điểu ấy.

Tay trái Dư Diệc Lạc cũng đánh ra một chiêu "Trường hồng quán thiên", tay phải cầm cái thiết bản điểm tới một chiêu "Thần long nhập vân".

Miêu Tố Lan cũng phất sợi dây vải ra cuốn vào con quái điểu ấy.

Cây roi dài trong tay Văn Thiên Sinh thì quét về phía đạo đồng áo đen.

Đạo đồng áo đen này đang ở trên không trung, tay trái ôm Cốc Hàn Hương, tay phải múa thanh trường kiếm, một luồng kình phong tuôn ra, chỉ nghe keng một tiếng, đánh bật ra cái đồng la của Dư

Diệc Lạc, tiếp theo thanh kiếm hất lên một cái, chặn lại sợi roi mềm của Văn Thiên Sinh, trong chớp mắt, người đã hạ xuống lưng con chi,.

Con chim này nhanh nhẹn vô cùng, khi đạo đồng hạ xuống lưng thì lập tức vung cánh bốc người lên khỏi mặt đất.

Lúc này Chung Nhất Hào, Vạn Ánh Hà đã phóng vọt tới, con quái điểu đã mở cánh ra, thân đã rời khỏi mặt đất.

Chung Nhất Hào phóng vọt lên, thanh miến đao chém ở dưới bụng con chim.

Con chim kêu lên một tiếng quái dị, hai cánh vỗ một cái, Vạn Ánh Hà vừa phóng lên thì bị đôi cánh ấy quét một cái, người như con diều đứt dây bị chấn động bay ngược ra phía sau.

Dư Diệc Lạc, Miêu Tố Lan, Chung Nhất Hào phóng vọt tới nữa, con chim cũng đã bay lên không trung, nhỏ xuống mấy giọt máu.

Té ra con chim này lông dày bị thần châm của Chung Nhất Hào đánh trúng, nhưng không hề cảm thấy đau đớn, còn thanh miến đao là loại binh khí rất sắc bén, khi Chung Nhất Hào múa đao chém tới, đã chặt được vào vuốt của con chim.

Ngửa đầu lên nhìn, trên bầu trời xanh, chỉ còn lại một chấm đen nhỏ.

Vạn Ánh Hà bị con quái điểu vỗ cánh một cái, người bay ra đến hai ba trượng, rơi xuống bên cạnh cái cầu.

Nàng định ngồi dậy thì đột nhiên được người ta đỡ đứng lên, quay đầu lại nhìn, té ra đó là Mạch Tiểu Minh.

Nàng chợt nhớ ra rằng lúc nãy Mạch Tiểu Minh đứng yên mà không chịu ra tay, trong lòng bất mãn lắm, thế rồi mới lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Ta tưởng ngươi là đại anh hùng, té ra chỉ là con ma sợ chết, hừ, buông tay ra, ta không cần ...".

Nếu bình thương Mạch Tiểu Minh bị nàng trách mắng như thế, nhất định sẽ nổi xung lên, nhưng giờ đây y vẫn còn chưa hết sợ, chỉ trừng mắt nhìn Vạn Ánh Hà nói:

"Ngươi mắng ai sợ chết?".

Vạn Ánh Hà hừ một tiếng, nói:

"Mắng ngươi ..." rồi quay đầu đi không thèm nhìn y nữa.

Mạch Tiểu Minh thấy nàng không thèm để ý đến mình nữa, vốn định kéo nàng quay lại, trả đũa mấy câu, nhưng nghĩ lại tình hình lúc nãy, quả thực mình rất khác thường ngày, chả trách nàng lại mắng như thế.

Một ý nghĩ lướt qua, rút tay lại, ngượng ngùng cười nói:

"Ta không phải sợ chết, chỉ là ..." y nói chỉ là một hồi, nhưng không nói ra được lý do gì nữa.

Vạn Ánh Hà vuốt mái tóc, quay đầu lại:

"Chỉ là cái gì?".

Mạch Tiểu Minh đưa mắt nhìn quanh, thở dài, nói:

"Có nói ra cũng vô dụng".

Vạn Ánh Hà trong lòng tự nhiên rất bực bội, không để y nói hết, chen vào:

"Có gì ghê gớm đâu, bọn chúng chẳng phải đã bị chúng ta giết cả rồi sao". Nói đến đây, đột nhiên mở to hai mắt, tựa như phát hiện ra một chuyện gì rất hệ trọng, kinh hãi kêu lên:

"Oái chao, thẩm thẩm của ta ...".

Mạch Tiểu Minh tựa như được tiếng kêu của nàng thức tỉnh, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bọn Chung Nhất Hào đã chạy qua cầu.

Vạn Ánh Hà phóng vọt xuống cầu, kéo tay áo của Miêu Tố Lan, lo lắng hỏi:

"Thẩm thẩm đâu?".

Dư Diệc Lạc chạy đến, hạ giọng an ủi:

"Cô nương đừng lo, sự việc đến nước này lo cũng vô dụng, điều quan trọng trước mắt là phải truy tìm tung tích của kẻ địch".

Vạn Ánh Hà đưa mắt nhìn Chung Nhất Hào, thấy y trong tay cầm hai cái móng chim, đột nhiên kêu:

"Y biết ...".

Miêu Tố Lan nói:

"Muội muội nói ai biết".

Vạn Ánh Hà nói:

"Mạch Tiểu Minh ..." nàng đưa tay chỉ qua, nàng vốn nghĩ rằng Mạch Tiểu Minh nhất định cũng đuổi tới, nào ngờ quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy Mạch Tiểu Minh đâu cả, té ra y vẫn còn nấp ở dưới cái cầu.

Nàng quay về chỗ Mạch Tiểu Minh, kêu:

"Ngươi mau lên đây, bọn ta có chuyện muốn hỏi ngươi ..." rồi bước tới cầu trước.

Khi bọn Chung Nhất Hào đuổi tới bên cầu, Vạn Ánh Hà đã kéo Mạch Tiểu Minh bước lên.

Mạch Tiểu Minh chậm rãi đưa mắt nhìn, khi thấy ba quái nhân đang nằm ở dưới đất, không khỏi sững người.

Chung Nhất Hào đưa cái vuốt chim cho Mạch Tiểu Minh, nói:

"Phu nhân đã bị người ta cướp đi, đệ hãy xem cái vuốt chim này, có phải là ở trong Vạn hoa cung hay không?".

Mạch Tiểu Minh đưa mắt nhìn cái vuốt chim, gật nhẹ đầu, im lặng không nói.

Vạn Ánh Hà cười lạnh một tiếng, nói:

"Ngày thường tựa như trời không sợ, đất không sợ, nói được làm được, hôm nay có chuyện hỏi, thế mà cả một lời cũng chẳng nói".

Mạch Tiểu Minh quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, vẫn không mở miệng.

Dư Diệc Lạc trầm tư một hồi, nói:

"Người trong Vạn hoa cung lần này đến thôn thùy dương, hình như không ít ...".

Miêu Tố Lan lo lắng nói:

"Vạn hoa cung đột nhiên đến đây, cướp phu nhân, Dư tiên sinh có biết dụng tâm của chúng là gì không?".

Dư Diệc Lạc lắc đầu, nói:

"Tại hạ tuy đã đi bên ngoài nhiều năm, nhưng không hề biết gì đến Vạn hoa cung ...".

Y nói đến đây, đột nhiên nghe Đa Trảo Long Lý Kiệt quát lớn một tiếng một tiếng:

"Đứng lại".

Một giọng nói khác hừ lạnh một tiếng:

"Khẩu khí lớn lắm, thôn thùy dương này là của trang chủ chúng ta, hơn nữa trang chủ chúng ta ở phía trước mặt, đâu có để cho ngươi cuồng vọng như thế".

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoàng Phủ Thiên Trường mặt mũi ngưng trọng đứng ở bên cầu, sau lưng y là hơn mười đại hán mặc kình trang tay cầm binh khí.

Giang Bắc tam long cũng giơ ngang binh khí đứng ở bên cầu, chặn họ lại.

Dư Diệc Lạc quay đầu lại nhìn Chung Nhất Hào hạ giọng nói:

"Xem tình hình Hoàng Phủ Thiên Trường đã đánh lui kẻ địch, lúc này phu nhân bị người ta cướp đi, không nên xích mích với bọn họ nữa, theo ý của huynh đệ, chi bằng cứ để họ bước qua trước ...".

Chung Nhất Hào nói:

"Cứ theo ý của Dư huynh". Rồi cao giọng nói với Giang Bắc tam long:

"Để cho họ qua".

Giang Bắc tam long y theo lời lách qua một bên, chừa ra một lối.

Hoàng Phủ Thiên Trường chậm rãi bước qua cầu, đưa mắt nhìn Chung Nhất Hào, lạnh nhạt nói:

"Các vị vẫn chưa đi sao?".

Mạch Tiểu Minh đột nhiên chen vào:

"Chúng tôi không thích đi, thế nào?".

Chung Nhất Hào nhìn Hoàng Phủ Thiên Trường, phát giác thấy trên áo có vết máu, mặt lộ vẻ mệt mỏi, nghĩ bụng chắc y vừa trải qua một cuộc ác đấu, y vốn có ý đố kỵ cới Hoàng Phủ Thiên Trường, nhưng lúc này Cốc Hàn Hương đã bị cướp đi, sự đố kỵ trong lòng ấy đã giảm hết, thầm nhủ:

"Giang Nam song hào là lãnh tụ của hai đạo hắc bạch ở Giang Nam, tai mắt của bọn họ có khắp Giang Nam, lúc này chi bằng chịu lép, có lẽ sẽ tìm ra được manh mối".

Yù nghĩ ấy lướt qua, bước tới hỏi:

"Trang chủ đến đây, chắc là đã đánh lui được kẻ địch".

Hoàng Phủ Thiên Trường nhìn xung quanh, cười lạnh nói:

"Thôn thùy dương ở Giang Nam, đâu có dẹ dàng để cho người ta xâm phạm ...".

Chung Nhất Hào nghe khẩu khí cuồng ngạo của y như thế, phe phẩy cây quat xếp trong tay, nói:

"Thôn thùy dương nổi danh ở Giang Nam, không ngờ bị cường địch đánh thẳng vào, điều này khiến cho tại hạ bất ngờ ..." nói xong, cười lạnh một tiếng.

Hoàng Phủ Thiên Trường bị Chung Nhất Hào nói khích đến nỗi mặt đổi sắc, vừa vuốt chòm râu ở trước ngực, định tìm lời phản bác, đột nhiên thấy ở dưới đất có ba thi thể đầy máu, không khỏi giật mình, nói:

"Ba thi thể này phải chăng là các vị đánh chết?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Không sai, trang chủ có biết kẻ địch đã đến nơi này hay không?".

Hoàng Phủ Thiên Trường sững người, nói:

"Những kẻ này đều quái dị, tại hạ trong nhất thời không nghĩ ra được lai lịch của bọn chúng ...".

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Các người không biết mà lại dám lớn tiếng như thế, tự xưng là lãnh tụ của võ lâm Giang Nam?".

Chung Nhất Hào đưa cái vuốt chim trong tay, nói:

"Trang chủ có biết vật này hay không?".

Mạch Tiểu Minh nhìn thấy cái vuốt chim ấy, bất đồ thối lui đến một bước.

Hoàng Phủ Thiên Trường nhìn một hồi, lắc đầu nói:

"Có phải là vuốt chim không?".

Dư Diệc Lạc hơi trầm tư, nói:

"Trang chủ có nghe nói một nơi tên là Vạn hoa cung hay không?".

Hoàng Phủ Thiên Trường suy nghĩ một chốc, nói:

"Hình như có nghe nói qua, nhưng tại hạ trong nhất thời không nhớ được ...".

Miêu Tố Lan đột nhiên nhìn thẳng vào mặt Mạch Tiểu Minh, cười nói:

"Mạch Tiểu Minh, ngươi đến đây!".

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng nói:

"Cái gì?" mặt lộ vẻ không vui, nhưng vẫn y theo lời bước tới.

Lúc này lòng dạ của y phức tạp vô cùng, vẻ mặt thì rất kỳ lạ, tựa như là người bị oan khuất, ngọn lửa giận đang đốt trong lòng, trong mắt thì đầy vẻ oán hờn.

Miêu Tố Lan đưa tay vuốt nhẹ mái tóc Mạch Tiểu Minh, dịu dàng hỏi:

"Ngươi có cho phu nhân biết chuyện Vạn hoa cung hay không?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Ta chưởng phải phu nhân biết làm gì? Phu nhân đâu có chịu nghe".

Miêu Tố Lan nói:

"Giờ đây phu nhân bị người ta cướp đi, sống chết chưa biết, chúng ta cần phải chạy mau đến đó để cứu viện ...".

Mạch Tiểu Minh lắc đầu nói:

"Ta không đi ..." rồi xoay người bước đi.

Miêu Tố Lan nhíu mày, mặt lạnh lùng, nhưng miệng thì vẫn dịu dàng kêu:

"Tiểu Minh, đừng đi ..." rồi chạy theo, vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Mạch Tiểu Minh.

Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh mở to mắt chớp mấy cái, tựa như rất hoang mang.

Miêu Tố Lan mặt mũi ngưng trọng, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên mặt Mạch Tiểu Minh.

Vẻ mặt của nàng hoàn toàn khác hẳn lúc bình thường, quần hào đều đưa mắt nhìn về phía nàng, chỉ cảm thấy vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt ngưng trọng, vô tình tạo cho người ta cảm giác sâu kín.

Mạch Tiểu Minh mở to đôi mắt, sững người nhìn về phía nàng.

Trong khoảnh khắc ấy, Miêu Tố Lan chậm rãi bước về sau mấy bước, giơ tay vỗ nhẹ xuống một cái.

Tiếng vỗ nhẹ này đã khống chế thần trí của Mạch Tiểu Minh, Mạch Tiểu Minh bước tới.

Miêu Tố Lan cười lạnh một cái, mau chóng giơ tay phải, vẽ lên không trung một cái vòng.

Mạch Tiểu Minh xoay người nhảy vọt ra sau một cái.

Miêu Tố Lan đợi cho Mạch Tiểu Minh nhảy hơn hai mươi bước, thì lại giơ hai tay vỗ một cái nữa.

Mạch Tiểu Minh nghe tiếng vỗ tay, đột nhiên ngừng lại, phóng vọt người lên, lộn mèo trên không trung một vòng, sau đó vọt về phía Miêu Tố Lan.

Khi đến trước mặt Miêu Tố Lan thì ngừng bước lại, không nói một lời đứng một bên.

Miêu Tố Lan mặt mũi nghiêm chỉnh, ánh mắt lạnh lùng, nhìn thẳng vào mặt Mạch Tiểu Minh, dịu dàng hạ giọng nói:

"Mạch Tiểu Minh ...".

Mạch Tiểu Minh trả lời theo:

"Vâng".

Miêu Tố Lan nói:

"Vạn hoa cung ở đâu?".

Mạch Tiểu Minh rành rọt nói:

"Ở núi Thiên Đài tại Triết Đông".

Quần hào nhìn thấy thần sắc lúc này của Mạch Tiểu Minh, không khỏi kinh ngạc.

Miêu Tố Lan hỏi tiếp:

"Núi Thiên Đài ở Triết Đông đường xa ngàn dặm, đồi núi chập chùng, ngươi có biết đường đến Vạn hoa cung hay không?".

Mạch Tiểu Minh gật đầu liền mấy cái, lớn giọng nói:

"Đương nhiên biết".

Miêu Tố Lan đưa tay vỗ nhẹlên vai Mạch Tiểu Minh, hạ giọng nói:

"Ngoan lắm ...".

Mạch Tiểu Minh tự nhiên trong lòng được an ủi nhiều lắm, ngoan ngõan dựa vào người Miêu Tố Lan.

Miêu Tố Lan quay mặt snag Chung Nhất Hào và Dư Diệc Lạc nói:

"Theo dấu vết để lại, chắc chắn Vạn hoa cung đã cướp phu nhân ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường đột nhiên lớn giọng hỏi:

"Chung huynh, các người nói gì?".

Té ra y đến đây là để tìm Cốc Hàn Hương, cho nên không hề để ý đế lời nói của bọn họ, lúc này đột nhiên nghe nói Cốc Hàn Hương bị cướp đi, trong lòng không khỏi kinh hãi.Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Không giấu gì huynh, công chúa chúng tôi đã bị người ta cướp đi, giờ đây đừng nói là một thôn thùy dương nhỏ bé của ông, dù cho là vườn thượng uyển của hoàng cung, chúng tôi cũng không muốn ở nữa, bọn tại hạ xin cáo từ ở đây".

Hoàng Phủ Thiên Trường sắc mặt chợt thay đổi, nói:

"Các người giờ đây muốn đi đâu?".

Chung Nhất Hào lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Chúng tôi đi đầu, làm gì, điều này không cần ngài lo lắng".

Nói đến đây, xoay mặt về phía Miêu Tố Lan nói:

"Cô nương, chúng ta lên đường".

Miêu Tố Lan vỗ vai Mạch Tiểu Minh, nói:

"Tiểu Minh, chúng ta đi thôi ...".

Mạch Tiểu Minh nhìn Miêu Tố Lan, gật nhẹ đầu rồi bước về phía trước.

Hoàng Phủ Thiên Trường tuy bị Chung Nhất Hào có lời trách cứ, tự nhiên trong lòng cảm thấy không yên, lúc này trong đầu y hiện ra hình bóng của Cốc Hàn Hương, y nhớ đến nụ cười, ánh mắt, làn môi của nàng ...

Y lại nhớ đến tình cảnh trong chiếc thuyền bên bờ hồ, đối mặt với giai nhân tuyệt thế, nhan sắc như hoa ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường vốn là một hán tử mặt sắc nổi tiếng trên giang hồ, y cũng từng nghe đến sự âm độc của Hồng Hoa công chúa, trong lòng tuy nghĩ rằng không nên nhớ đến nàng nữa, nhưng tình cảnh lãn mạn ấy lại cứ ẩn hiện trong đầu y, không thể nào xua đuổi đi được ...

Lúc này, y biết được giai nhân đã bị cướp đi, càng không kìm được lòng mình, một nỗi lo lắng và nhớ nhung không thể tả được cứ dâng lên trong lòng, cảm thấy lòng mình đầy mâu thuẫn.

Yù nghĩ ấy lướt qua, rốt cuộc y thở mạnh một tiếng, bước đuổi theo, quát lớn một tiếng:

"Các vị hãy dừng bước".

Chung Nhất Hào quay người lại hỏi:

"Chả lẽ ngài còn muốn giữ chúng tôi trong thôn thùy dương hay sao?".

Hoàng Phủ Thiên Trường thở dài, nói:

"Chung huynh đã hiểu nhầm".

Chung Nhất Hào trong lòng lo lắng cho sự an nguy của Cốc Hàn Hương, tựa như rất gấp gáp, lạnh lùng nói:

"Nếu ngài có điều muốn nói, xin hãy mau nói, xin thứ cho tại hạ không có thời gian đôi co với ngài ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường đưa mắt nhìn quần hào Giang Nam ở phía sau, nói với Chung Nhất Hào:

"Công chúa đến Giang Nam, dừng lại ở thôn thùy dương, chính là đã coi trọng Giang Nam song hào chúng tôi, nếu như công chúa bị người ta cướp đi ở thôn thùy dương, chuyện này đồn ra ngoài, quả thực đó là nỗi nhục của tại hạ ...".

Y hơi dừng lại rồi nói tiếp:

"Hơn nữa kẻ địch công nhiên xông vào thôn thùy dương, bọn chúng không hề coi Giang Nam song hào chúng tôi ra gì, cái giận này chúng tôi không thể nào nén được, cho nên tại hạ mong được đi cùng với các vị đến Vạn hoa cung ...".

Chung Nhất Hào vẫn còn ghen tỵ với y, cười lạnh một tiếng, không nói gì cả.

Dư Diệc Lạc thấy hai người đứng yên tại chỗ, chậm rãi bước tới, nói:

"Chung huynh, nếu là như thế, chúng ta hãy cùng nhau lên đường".

Chung Nhất Hào chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng rồi xoay người bước đi.

Quần hào bước ra khỏi thôn thùy dương thì thấy một bóng người xẹt tới, đó chính là Đàm Cửu Thành.

Y nhìn thấy Hoàng Phủ Thiên Trường, dừng lại ôm quyền nói:

"Đại ca ...".

Y kêu lên một tiếng kích động rồi lập tức nói:

"Tiểu đệ nghe có người xâm phạm thôn thùy dương, cho nên quay về ...".

Lúc nãy Giang Nam song hào vì Cốc Hàn Hương cho nên trở mặt với nhau, Đàm Cửu Thành tức giận bỏ đi.

Lúc này, Hoàng Phủ Thiên Trường thấy Đàm Cửu Thành quay về, rốt cuộc tình nghĩa vẫn trên hết, trong lòng cũng xúc động, thế rồi nói:

"Kẻ địch đã bị huynh đánh lui ...".

Đàm Cửu Thành đưa mắt nhìn quần hào, nói:

"Đại ca muốn đi đâu?".

Hoàng Phủ Thiên Trường thở dài nói:

"Cường địch đã cướp đi công chúa, Giang Nam song hào còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa ...".

Đàm Cửu Thành kinh ngạc nói:

"Cái gì?".

Hoàng Phủ Thiên Trường thở dài:

"Hồng Hoa công chúa đã bị người ta cướp đi".

Đàm Cửu Thành vội vàng hỏi:

"Kẻ nào dám đến thôn thùy dương cướp người ...".

Chung Nhất Hào cười lạnh, nói:

"Ngươi tưởng thôn thùy dương là long đàm hổ huyệt hay sao?".

Đàm Cửu Thành giận dữ nhìn Chung Nhất Hào.

Hoàng Phủ Thiên Trường hình như không muốn hai bên trở mặt động thủ với nhau, mới đổi sang chuyện khác:

"Tiểu huynh đã quyết đi theo bọn Chung huynh, truy tìm tung tích công chúa, tiện thế cũng có thể báo cái nhục cường địch đến xâm phạm ...".

Đàm Cửu Thành nói:

"Đi đâu để tìm bọn chúng?".

Hoàng Phủ Thiên Trường gật đầu nói:

"Vừa rồi nghe bọn Chung huynh nói, kẻ địch chính là người ở Vạn hoa cung tại núi Thiên Đài ở Triết Đông".

Đàm Cửu Thành ngửa mặt nhìn trời, khóe miệng mấp máy, tựa như trong lòng đang tính toán một chuyện hệ trọng, vẻ mặt cũng thay đổi.

Dừng một lúc lâu, chỉ thấy y mặt mũi kiên nghị, nghiêm túc nói:

"Đại ca nói phải, kẻ địch lớn gan đến đây cướp người, không những đã coi thương thôn thùy dương chúng ta, mà còn miệt thị đồng đạo võ lâm ở Giang Nam, cái nhục này nếu không rửa, huynh đệ chúng ta làm sao còn mặt mũi nhìn võ lâm đồng đạo, cho nên đệ nghĩ ..." y nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, tựa như gặp phải chuyện gì lớn, trong lòng có điều lo lắng.

Hoàng Phủ Thiên Trường biết y là người văn võ song toàn, lâu nay luôn tin tưởng y, hễ chuyện gì cũng bàn bạc với y, cho nên thấy vẻ mặt của y như thế, rồi mới nói:

"Đánh vào thôn thùy dương, cướp người, xem ra tuy là hai chuyện, nhưng hai chuyện này có liên quan đến nhau, không thể tách rời, cho nên chuyện của bọn Chung huynh cũng chính là chuyện của huynh đệ chúng ta, đôi bên phải đồng tâm hiệp lực, hiền đệ hãy cứ nói, đừng ngại".

Đàm Cửu Thành đưa mắt nhìn quần hào, nói:

"Theo ý của huynh đệ, chúng không thể ngồi yên được, phải toàn lực giúp đỡ".

Ngừng một lát, ôm quyền vái dài Hoàng Phủ Thiên Trường rồi nói:

"Tiểu đệ mong đại ca đưa ra nhật nguyệt lệnh bài ...".

Quần hào Giang Nam đứng hai bên Giang Nam song hào nghe y nói như thế, bất đồ mặt biến sắc, đồng thanh nói:

"Nhật nguyệt lệnh bài?".

Hoàng Phủ Thiên Trường tựa như không ngờ rằng y đòi đưa ra nhật nguyệt lệnh bài, nghe thế thì kinh hãi, sững người ra, mới nói:

"Hiền đệ muốn đưa ra nhật nguyệt lệnh bài ...".

Đàm Cửu Thành gật đầu nói:

"Không sai, đệ muốn truyền ra nhật nguyệt lệnh bài".

Bọn Chung Nhất Hào đã từng nghe Giang Nam song hào dùng nhật nguyệt lệnh bài để thống suất võ lâm Giang Nam, lúc này nghe bọn họ định truyền ra nhật nguyệt lệnh bài, thì biết chuyện này không tầm thường, cũng ngạc nhiên.

Quần hào ai nấy mặt mũi đều nghiêm nghị, ánh mắt đều nhìn lên mặt Đàm Cửu Thành.

Đàm Cửu Thành cao giọng nói:

"Làm phiền bốn vị huynh đệ chưởng đàn nghe lệnh".

Y vừa nói xong, trong Giang Nam song hào có bốn người bước ra đợi lệnh.

Đàm Cửu Thành lớn giọng tuyên bố:

"Kẻ địch xâm phạm thôn thùy dương chúng ta, cướp đi Hồng Hoa công chúa, theo manh mối để lại, chắc chắn là người của Vạn hoa cung tại núi Thiên Đài ở Triết Đông, cho nên làm phiền bốn vị huynh đệ, truyền ra nhật nguyệt song bài của thôn thùy dương chúng ta, yêu cầu bảy mươi hai lộ phân đàn ở hai đường thủy bộ mau chóng điều tra hành tung của Hồng Hoa công chúa, một khi có manh mối hãy lập tức phi báo về thôn thùy dương".

Bốn người cúi mình trả lời:

"Tuân lệnh".

Đàm Cửu Thành lại nói:

"Bọn chúng ta lần này đi đến núi Thiên Đài, tuy sự việc chưa rõ ràng, nhưng là xâm nhập vào hang ổ của kẻ địch, nhân thủ quá ít, chỉ e không thể viện trợ nhau được, nhưng nếu nhân thủ quá nhiều cũng không tiện, theo ý của huynh đệ, ngoại trừ bọn người Chung huynh đi theo hộ tống công chúa, ta

cùng đại ca của ta, lại thêm tám vị huynh đệ đi cùng, có lẽ cũng đủ ứng phó".

Hoàng Phủ Thiên Trường vuốt râu, im lặng nghe y sai khiến, không nói một lời.

Ánh mắt uy nghiêm của Đàm Cửu Thành quét về phía quần hào, nói:

"Bọn chúng ta sáng sớm mai sẽ lên đường đi đến Thiên Đài, cứ mỗi ba mươi sặm sẽ thay ngựa, sáu mươi dặm sẽ nghỉ ngơi, chín mươi dặm sẽ dùng cơm, cho nên các phân đàn trên đường phải chọn hai mươi thớt ngựa tốt, chuẩn bị thực phẩm đển cho chúng tôi đổi ngựa, nghỉ ngơi, không được chậm trễ".

Nói xong thì thò tay lấy ra bốn miếng lệnh bài.

Hoàng Phủ Thiên Trường cũng lấy ra bốn miếng lệnh bài giao cho Đàm Cửu Thành.

Chương 20: Nguy Hiểm Trùng Trùng - Vạn Hoa Cung Chủ

Đàm Cửu Thành nhận lấy bốn miếng lệnh bài ghép lại với nhau, chia ra cho bốn đàn chủ, nghiêm mặt nói:

"Sự việc cấp bách, bốn vị hãy lập tức lên đường".

Bốn người nhận lệnh mà đi.

Đàm Cửu Thành nhìn Hoàng Phủ Thiên Trường, tựa như có lời muốn nói nhưng lại không tiện mở miệng.

Bọn họ quen biết nhau đã nhiều năm, nhất cử nhất động đều có thể truyền đạt được tâm ý cho nhau, Đàm Cửu Thành nhìn y như thế, Hoàng Phủ Thiên Trường đã hiểu, quay mặt lại nói với bọn Chung Nhất Hào:

"Bọn chúng tôi biết Chung huynh lo lắng cho sự an nguy của công chúa, nhưng huynh đệ tại hạ cũng đứng ngồi không yên, cho nên mới truyền ra nhật nguyệt song bài, để truy tìm tung tích công chúa, lần này đi đến Thiên Đài, đường xa vời vợi, cho nên mong các vị hãy ở lại thôn thùy dương nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta lại phải lên đường, không biết tôn ý của các vị thế nào?".

Chung Nhất Hào thấy y nói rất chân thành, đồng thời cũng chính mắt nhìn thấy huynh đệ bọn họ truyền ra nhật nguyệt song bài, trong nhất thời cũng không thể nào từ chối, chỉ đành chấp nhận.

Hoàng Phủ Thiên Trường thấy Chung Nhất Hào chấp nhận, trong lòng tựa như vui lòng lắm, truyền lệnh cho quần hào Giang Nam:

"Ta và Đàm hiền đệ ngày mai sẽ theo bọn Chung huynh đi đến Triết Đông, tất cả mọi sự việc trong thôn thùy dương phải nhờ Tiêu Thị tam kiệt làm chủ thay huynh đệ chúng ta, nếu có chuyện gì hãy dùng khoái mã thông báo".

Tiêu Thị tam kiệt nhất tề cúi người nghe lệnh.

Sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng, Hoàng Phủ Thiên Trường đã chọn ra tám cao thủ cùng với bọn Chung Nhất Hào đi về hướng Triết Đông.

Nhật nguyệt song bài này của Giang Nam song hào quả thực có quyền lực thần kỳ ở miền Giang

Nam, tối hôm qua vừa mới truyền lệnh, hôm nay những phân đàn ven đường đã nghe lệnh hành sự. Quả thực cứ cách ba mươi dặm thì thay ngựa một lần.

Cứ mỗi lần ngừng lại thì có người báo với Giang Nam song hào, nhưng hành tung của Hồng Hoa công chúa như đá chìm vào biển lớn, không hề có tăm hơi gì.

Quần hào từ bắc xuống nam, ngày đêm lên đường, băng ngang qua miền Triết Giang, vài ngày thì đã đến núi Thiên Đài.

Núi Thiên Đài này thuộc dãy tiên hà, phía tây liền với núi Nhạn Than, Quát Thương, phía bắc nối với núi Tứ Minh, Kim Hoa, thế núi kéo dài ngàn dặm, hình thể rất hùng vĩ.

Quần hào đều buông lỏng cương ngựa, chậm rãi quan sát thế núi.

Vạn Ánh Hà vì trong lòng nhớ Cốc Hàn Hương, tiếc không mọc cánh bay vào núi, vội vàng nói với Mạch Tiểu Minh:

"Chúng ta đã đến núi Thiên Đài, ngươi hãy mau xem đường vào núi để dắt chúng ta vào Vạn hoa cung".

Mạch Tiểu Minh lắc đầu, chậm chạp nói:

"Núi này quá lớn, Vạn hoa cung rốt cuộc ở đâu, ta cũng không biết".

Chung Nhất Hào đột nhiên cười một tràng lớn, nói:

"Bộ đao kiếm hợp bích của chúng ta đã lâu không thi triển, lần này vào trong Vạn hoa cung, cũng nên thử xem sao".

Mạch Tiểu Minh hoang mang lắc đầu.

Miêu Tố Lan hạ giọng kêu:

"Mạch Tiểu Minh". Rồi đưa mắt nhìn thẳng vào mặt của y.

Mạch Tiểu Minh cảm thấy rùng mình một cái, bước lên phía trước.

Miêu Tố Lan nói với giọng dịu dàng, hiền từ:

"Mạch Tiểu Minh, ta hỏi ngươi, ngươi có thật lòng kính yêu công chúa hay không?".

Mạch Tiểu Minh gật nhẹ đầu, nói:

"Đương nhiên là thật".

Miêu Tố Lan nói:

"Nếu ngươi thật lòng kính yêu công chúa, vậy thì bọn chúng ta từ xa ngàn dặm đến núi Thiên Đài, ngươi phải dẫn đường trước, tìm Vạn hoa cung để cứu công chúa ...".

Trên khuôn mặt hoang mang của Mạch Tiểu Minh hiện ra nét cười, ngó sững Miêu Tố Lan, tựa như đang suy nghĩ chuyện gì hệ trọng lắm.

Miêu Tố Lan mở to hai mắt tay phải máy động ở trước ngực, miệng lẩm bẩm đọc:

"Vạn hoa cung ở núi Thiên Đài ... Vạn hoa cung ở núi Thiên Đài ...".

Vẻ mặt của Mạch Tiểu Minh thay đổi nhiều lần, ánh mắt đờ đẫn từ trên mặt Miêu Tố Lan dần dần nhìn về nơi xa, miệng cũng đọc theo:

"Vạn hoa cung ở núi Thiên Đài ...

Vạn hoa cung ở núi Thiên Đài".

Miêu Tố Lan nhìn sự thay đổion khuôn mặt Mạch Tiểu Minh, đột nhiên giở cao tay phải, vẽ ra một cái vòng, cao giọng quát:

"Vạn hoa cung ở núi Thiên Đài".

Tiếng quát ấy của nàng vang vọng khắp nơi, chấn động cả xung quanh.

Mạch Tiểu Minh đang đờ đẫn, đột nhiên nghe tiếng quát ấy, như sấm giữa mùa xuân, thần thái trở nên bay bổng, cao giọng nói theo:

"Vạn hoa cung ở núi Thiên Đài".

Nói vừa xong, tay giật dây cương một cái, quay đầu ngựa phóng về hướng bắc.

Miêu Tố Lan tựa như đã chuẩn bị, khi Mạch Tiểu Minh xoay người thì thúc ngựa đi sau người y.

Quần hào cũng quay đầu ngựa phóng theo hai người.

Vượt qua mảnh rừng, một dòng suối lượn quanh núi.

Lúc này ngựa đã mệt mỏi, vừa thấy suối thì muốn uống ngay. Mạch Tiểu Minh đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, kéo cương xoay người lại, quát lớn:

"Nước này không thể uống ..." nói xong thì hai chân kẹp một cái, một quyền đấm lên mông ngựa,

con ngựa bị đấm đau, vọt qua dòng suối.

Quần hào nghe thế đều giật cương ngựa, phóng vọt qua khe suối đi theo Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh chạy một hồi, lại vòng qua mấy con đường núi, một lúc sau đường núi cũng hết, phía trước mặt là một bãi cỏ, ở phía tây bãi cỏ có một tấm bảng bằng tử thạch cao đến bốn trượng.

Tấm bảng này có khắc bốn chữ Thiên Đài tiên cảnh, một con đường bằng phẳng kéo dài đến vô tận, hai bên đường là tùng bách, ở phía dưới là cỏ xanh mơn mởn.

Quần hào nhìn một hồi, lòng dâng lên một nỗi e sợ.

Mạch Tiểu Minh dựa sát vào người Miêu Tố Lan, lặng lẽ nhìn tảng đá ấy.

Miêu Tố Lan chỉ tay về tảng đá nói:

"Đó có phải là Vạn hoa cung không?".

Mạch Tiểu Minh chậm rãi lắc đầu.

Trong số quần hào có vài người nóng tính, đã thúc ngựa vọt qua tảng đá ấy, vào trong con đường lớn.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng.

Quần hào biết đã phát hiện ra chuyện gì đáng sợ, đều đưa mắt nhìn về phía y.

Khi Mạch Tiểu Minh kinh hãi kêu lên một tiếng, đã có ba người vào đến tảng đá lúc nãy, ba người nghe tiếng kêu cũng quay đầu lại nhìn.

Đột nhiên, trên cây có tiếng vù vù, một bầy chim màu đỏ phóng vọt lên trời.

Mạch Tiểu Minh chỉ bầy chim ấy, miệng thì há ra, chẳng nói được lời nào.

Dư Diệc Lạc là người lão luyện giang hồ, thấy thế thì hạ giọng nói với Miêu Tố Lan:

"Vừa rồi y đột nhiên kêu lên kinh hãi, chắc là vì đã biết trên cây có bầy chim nhỏ này ...".

Y vừa nói xong, lại không biết mình có nói đúng hay không, hơi trầm tư rồi nói tiếp:

"Chẳng lẽ bày chim nhỏ này có điều gì đáng sợ?".

Miêu Tố Lan nói:

"Mạch Tiểu Minh bình thương dũng cảm vô cùng, nhưng trở nên sợ hãi thế này, chắc là không giả".

Chung Nhất Hào, Hoàng Phủ Thiên Trường trong lòng đều nhớ đến Cốc Hàn Hương, vừa nghe hai người nói thế thì đồng thời nói:

"Dù cho Vạn hoa cung là long đàm hổ huyệt, chúng ta cũng không thể nửa đường đã quay về".

Miêu Tố Lan gật đầu mỉm cười, quay mặt sang Mạch Tiểu Minh, nói:

"Ngươi hãy dẫn đường".

Mạch Tiểu Minh lo lắng nhíu mày, không dám tiến về phía trước.

Miêu Tố Lan đột nhiên chỉ tay phải về phía trước, trầm giọng quát:

"Chúng ta đi thôi!".

Mạch Tiểu Minh nghe tiếng thì hai chân kẹp bụng ngựa một cái, phóng ngựa về phía trước.

Đường núi bằng phẳng, quần hào chạy một mạch bốn năm dặm, địa thế đột nhiên thay đổi, thế núi như xuôi đến ngàn dặm, ở một góc quanh, có một tàng đá cao bằng đầu người, tảng đá có tám chữ màu đỏ "Nơi này tiên cảnh, người phàm ngừng bước".

Mạch Tiểu Minh thở dốc, nói:

"Ta không đi nữa".

Vạn Ánh Hà bĩu môi, lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Tại sao không đi?".

Mạch Tiểu Minh chậm rãi chỉ tay về phía xa.

Trong lòng y tựa y có nỗi sợ hãi không gì sánh được, ngón tay chỉ ra hơi run run.

Chung Nhất Hào phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, vội vàng hỏi:

"Phía trước có phải là Vạn hoa cung không?".

Đàm Cửu Thành gật đầu nói:

"Chung huynh đoán không sai ...".

Chung Nhất Hào tựa như có thành kiến rất sâu đậm với Giang Nam song hào, đưa mắt nhìn y rồi không thèm để ý đến y nữa, sau đó lại nhìn về phía Miêu Tố Lan.

Miêu Tố Lan mắt nhìn về phía con đường núi ngàn dặm, nhìn một hồi thì hơi trầm ngâm, chậm rãi đưa mắt nhìn lên mặt Mạch Tiểu Minh, thần thái trở nên dịu dàng:

"Mạch Tiểu Minh, chúng ta đã sắp tới nơi, sao ngươi lại có thể quay lại? Tiểu Minh, hãy mau đi tiếp, mọi người ở đây đều lo cho công chúa ...".

Nàng nói chậm rãi, giọng nói đầy dịu dàng và thương yêu, khiến cho ai nghe cũng không thể nào chống cự lại.

Nói xong, lại lấy tay vẫy nhẹ Mạch Tiểu Minh:

"Ngoan nào, hãy dẫn đường đi trước".

Vẻ mặt lo lắng của Mạch Tiểu Minh giãn ra, ánh mắt nhìn về con đường núi, trầm tư chốc lát rồi thở dài, ngẩng đầu nói:

"Đi thôi!".

Con đường này rất dốc, ngựa đi rất khó khăn.

Đi được khoảng một tuần trà, đột nhiên, hai bên vách đá có một tiếng gầm lớn vang lên.

Tiếng gầm này rất bất ngờ, vang vang vọng cả núi rừng, khiến cho quần hào đều thất kinh, có mấy thớt ngựa hoảng sợ đến nỗi bốn chân mềm nhũn, ngồi xụm xuống.

Mạch Tiểu Minh thì lạnh lùng nói:

"Đó là tiếng sư tử gầm ...".

Y chưa nói xong thì lại một tiếng gần nữa truyền đến.

Quần hào đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy trên đỉnh vách núi, cách một đoạn thì lại có một con sư tử lông vàng giữ ở đấy, con nào con nấy đều ngó mắt nhìn xuống.

Quần hào trong lòng đều lạnh lẽo, nghĩ bụng nếu bầy sư tử này từ trên phóng xuống, họ làm sao chống đỡ nổi, ai nấy đều sợ hãi nên nhất thời đứng sững ngay tại trận.

Mạch Tiểu Minh điềm nhiên nói:

"Bầy sư tử này chỉ giữ ở đây, không phóng xuống". Nói xong thì thúc ngựa đi về phía trước.

Quần hào thấy y không hề e sợ bầy sư tử này, cũng buông cương phóng tới.

Bầy sư tử trên đỉnh núi thấy quần hào thúc ngựa phóng tới, con đầu tiêb lại kêu lên một tiếng, những con thứ sau đều lần lượt gầm lên, khắp núi rừng vang vọng tiếng sư tử ...

Đi hết con dốc này, đường núi lại quẹo sang phải, mặt đường cũng trở nên nhỏ hẹp đến nỗi họ phải nối đuôi nhau mà đi.

Đi được khoảng hơn mười trượng, lại qua một ngã rẽ nữa, ở giữa đường có bốn con hắc tinh tinh to lớn canh giữ.

Bốn con hắc tinh tinh này tựa như rất có linh tính, nghe tiếng người nói và tiếng vó ngựa thì không hề động đậy, chỉ mở to đôi mắt đỏ như lửa, khi thấy người ngựa tiến tới gần, thì phì hơi ở mũi ra, đồng thời há to miệng như chậu máu, như đang hù dọa quần hào.

Mạch Tiểu Minh vừa thấy bốn con tinh tinh ấy phát ra một tiếng quát nhẹ tựa như bản năng.

Bốn con tinh tinh hung dữ ấy mở to đôi mắt nhìn Mạch Tiểu Minh một hồi, rồi cứ nhảy nhót loạn cả lên.

Con đường này càng đi càng cao, lên đến lưng chừng thì thấy may mù bao phủ khắp nơi, xung quanh có hàng ngàn ngọn thác từ trên cao đổ nước xuống tạo thành một cái đầu lớn, có mấy dòng suối lượn quanh chân núi.

Ơû cúi con đường chỉ có một cây cầu đá dài khoảng hai mươi trượng, từ ngay chỗ quần hào dẫn đến đỉnh núi đối diện, ngoài cây cầu đá ấy chẳng có đường nào có thể qua được.

Cảnh sắc kỳ dị này đúng là trời tạo ra.

Quần hào nhìn một lúc sau thì đột nhiên một trận gió lớn nổi lên đến nỗi cát chạy đá bay.

Mọi người chưa kịp xoay người, hai con hổ từ phía sau phóng ra, vọt lên cái cầu đá, phóng thẳng về ngọn núi đối diện.

Khi quần hào quay đầu lại nhìn, phát hiện ở sau lưng mình có một vách núi bằng phẳng cao đến hai trượng, rộng năm thước, trên vách núi có đề:

"Quay lại ở đây còn giữ được mạng, tiếp tục đi nữa sẽ xuống suối vàng".

Hoàng Phủ Thiên Trường lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Người này tâm địa gian trá vô cùng, lời cảnh cáo thế mà lại dựng sau lưng người ta, sao lại có lý như thế?".

Dư Diệc Lạc gật đầu nói:

"Hành động của kẻ này quả thực không có khí khái anh hùng quang minh lỗi lạc".

Dư Diệc Lạc nhìn xung quanh ngọn núi có hàng ngàn dòng thác, chỉ có cây cầu đá này là có thể đi, cây cầu đá này giống như cầu vồng xuyên mặt trời treo giữa không trung, bốn bên đều là thác, phía dưới là vực sâu ngàn trượng, dưới vực là đá lổm chổm, khe núi bốc hơi mù mịt, đừng nói là những con ngựa này không thể vượt qua, dù là người bình thường cũng không có gan này.

Mọi người vội vàng xuống ngựa, lấy đồ đạc trên mình ngựa xuống.

Chung Nhất Hào nói:

"Mạch Tiểu Minh, hãy dẫn đường tiếp".

Miêu Tố Lan gật đầu, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

Dư Diệc Lạc là người tinh tế, hiểu biết nhiều, trầm ngâm một lúc rồi nói:

"Không biết trên cây cầu đá này có mai phục hay không?".

Mạch Tiểu Minh nghe y nhắc thì đột nhiên hiểu ra, nói tiếp:

"Vạn hoa cung nơi nơi đều mai phục, bước bước đều nguy hiểm, song cây cầu đá này không có mai phục ...".

Miêu Tố Lan không đợi y nói xong, chen vào:

"Đã không có mai phục, ngươi hãy dẫn đường cho mọi người".

Mạch Tiểu Minh nhìn đôi mắt của Miêu Tố Lan, không nói một lời, bước thẳng về phía cây cầu.

Quần hào nối đuôi theo nhau.

Đi hết cây cầu đá là một cốc đạo sâu hun hút.

Đi hết cây cầu đá, bước chân vào cốc đạo, chỉ thấy một con gấu thật lớn ngồi giữ bên cốc, vừa thấy có người bước vào cốc thì lẳng lặng phóng tới.

Mạch Tiểu Minh đi đầu tiên, con gấu phóng tới có nghĩa là lao vào y, lúc này vừa thấy con gấu phóng tới thì Mạch Tiểu Minh không hề chậm trễ, rút phách thanh trường kiếm ra, đâm thẳng vào bụng con gấu.

Con gấu to đùng, nhưng động tác rất linh hoạt, vừa thấy Mạch Tiểu Minh đâm kiếm tới, giơ vuốt

ra chụp vào mặt y.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên thu tay rút kiếm, xoay người đâm ra một kiếm nữa vào bụng con gấu.

Con gấu này lanh lẹ lạ thường, vừa chụp không trúng thì gầm lên một tiếng như nổi điên, chân sau vọt một cái, vuốt trước lại chụp về phía trước.

Mạch Tiểu Minh xoay người né tránh, miệng kêu lên:

"Con gấu này đã được cho uống thuốc, hung hăng vô cùng, hãy mau hợp lực giết chết nó ...".

Văn Thiên Sinh cách Mạch Tiểu Minh gần nhất, cây roi phất một cái, cuộn vào chân con gấu.

Con gấu tung mình nhảy vọt lên, né tránh được nhát roi ấy.

Đàm Cửu Thành cũng không đứng yên, hai chưởng đẩy ra, một luồng cương khí phóng thẳng vào con gấu đen.

Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh quen biết đã lâu, hiểu rõ tính cách của y, vừa thấy vẻ mặt của y nghiêm chỉnh như thế, không hề dám sơ suất, biết được con gấu này hung dữ vô cùng, nếu không Mạch Tiểu Minh sẽ không cẩn thận như thế. Vội vàng lấy ra mấy cây truy hồn thần châm.

Con gấu nhảy lên tránh được nhát roi, thân hình vẫn chưa đứng vững, chưởng kình của Đàm Cửu Thành đã đánh tới, con gấu này lanh lẹ như khỉ, hai chân sau dặm lên đất, mông vểnh lên, đồng thời chân trước bổ xuống, thân người từ trên không phóng vọt tới Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào nào để mất thời cơ, mấy đốm ngân quang trong tay phải phóng ra.

Con gấu ấy gào lên một tiếng, vuốt trước che mặt, chỉ nghe ầm một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Té ra con vật này mạnh mẽ vô cùng, lại uống thuốc kích thích rất mạnh, da thịt đã không biết đau đớn nữa, nhưng hai mắt thì rất yếu, lại thêm truy hồn thần châm của Chung Nhất Hào là loại ám khí nổi danh, con gấu không thể chịu đựng nổi.

Khi con gấu ấy lăn lộn dưới đất, chưởng phong của Đàm Cửu Thành cũng đánh tới.

Mạch Tiểu Minh mau chóng múa thanh trường kiếm, nhảy vọt lên đâm mấy nhát xuống bụng con gấu, cho đến khi con gấu đứt hơi mà chết, y mới thở phào một hơi, đút kiếm lại trong bao.

Miêu Tố Lan thấy y không còn sợ hãi nữa, bất đồ nhìn y nói:

"Xem ra con gấu này chắc là hung dữ lắm?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Thật lợi hại, nếu chúng ta không cùng nhau ra tay, chỉ e không đấu lại nó". Nói xong thì mỉm cười nhìn Miêu Tố Lan, tựa như rất vui mừng vì chuyện đã giết chết con gấu đen.

Y giết chết con gấu đen xong, đảm khí cũng nhiều hơn lúc trước, quay đầu nhìn Miêu Tố Lan cười nói:

"Đi thôi!".

Quần hào đi được bảy tám trượng nữa, đột nhiên nghe giữa không trung có tiếng kêu như cú rúc, hai con quái điểu cánh dài đang vọt xuống, đậu bên cạnh con gấu đen, lập tức rỉa thịt.

Vạn Ánh Hà từ nhỏ được bảo bọc kỹ lưỡng, đâu đã gặp thấy cảnh gớm ghiếc thế này, thất kinh kêu ối một tiếng, đi sát vào bên cạnh Miêu Tố Lan.

Đi được một hồi, rẽ qua hẻm núi, chỉ thấy từ xa cỏ xnah mơn mởn, cây cối um tùm, thấp thoáng có một tòa trang viện tường đỏ ngói xanh.

Bước đến gần, Mạch Tiểu Minh đột nhiên ngừng chân, mặt trở nên tái nhợt, yếu ớt nói:

"Đến rồi ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường trong lòng lo lắng, nghe Mạch Tiểu Minh nói đã đến Vạn hoa cung, thế rồi lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Bọn chúng dám đến xâm phạm thôn thùy dương chúng ta, tại hạ cũng muốn xông vào tòa Vạn hoa cung thần bí này". Rồi hú dài một tiếng, phóng vọt tới phía trước.

Quần hào Giang Nam cũng đuổi theo y.

Chung Nhất Hào quay đầu lại nhìn bọn Dư Diệc Lạc, lạnh lùng hừ nói:

"Khẩu khí cuồng ngạo ..." rồi phóng vọt theo.

Quần hào phóng vọt tới, đột nhiên có mùi hương lạ xộc vào mũi, cảnh sắc trước mặt cũng thay đổi, chỉ thấy toàn là kỳ hoa dị thảo đang bày ở trước mặt.

Đi hết cốc đạo, xuất hiện một lối nhỏ bằng đá trắng, ở cuối lối nhỏ ấy có một tòa cung điện cột đỏ ngói xanh, trông đẹp đẽ vô cùng.

Quần hào đi được một đoạn nữa, có một con suối chắn ngang, một cây cầu nhỏ vắt ngang con suối, bên cây cầu là hàng rào gỗ thấp.

Lúc này cái hàng rào gỗ đột nhiên giở lên, quần hào đưa mắt nhìn thì không khỏi thất kinh.

Té ra sau hàng rào gỗ ấy, có sáu đại hán mình quấn khố da báo, thân trên trần trùn trụt, người cao lớn dị thường.

Sáu đại hán này tóc tai rối bời, râu ria đầy mặt, không thể nào nhìn rõ được diện mạo của họ, trong tay mỗi người đều cầm một cái mâu dài khoảng một trượng ba bốn thước, đầu của cây mâu sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hàng rào gỗ này chính là lối phải qua trong Vạn hoa cung, quần hào nhìn một hồi, Hoàng Phủ Thiên Trường trầm giọng hỏi:

"Vị huynh đệ nào lên trước thử sức ...".

Nói chưa xong, ở phía sau lưng của y vọt ra hai trung niên đại hán, hai người không nói một lời, phóng thẳng vào cái hàng rào gỗ ấy.

Hai người này chính là Kiếm Quải song kiệt Viên Thiệu huynh đệ nổi danh vùng Giang Nam.

Lão nhĩ Viên Đạt Nhân, người mặc kình trang màu xanh trong tay cầm hai cây gậy, phóng thẳng lên phía trước.

Lão đão Viên Phụng Thiên người mặc kình trang màu xám trong tay múa song kiếm cũng đồng thời điểm ra.

Sáu đại hán quái dị râu tóc rối bời này thấy có người đánh đến, đồng thời phát ra tiếng hú quái dị, sáu người phóng thẳng tới trước, sáu cây trường mâu đâm thẳng về phía hai người.

Mạch Tiểu Minh mở to hai mắt, miệng há hốc nhìn động tác của sáu người ấy.

Huynh đệ họ Viên múa tít gậy và kiếm, gạt đỡ trường mâu, chỉ cảm thấy binh khí của đối phương nặng nề, vừa chạm vào đã cảm thấy cánh tay tê rần, lập tức rút kiếm và quật gậy về.

Mạch Tiểu Minh trông rất lo lắng, đột nhiên lớn giọng nói:

"Cây trường mâu ấy có độc, phải cẩn thận".

Chỉ nghe keng một tiếng, sáu đại hán cầm trường mâu đã đâm thẳng mâu đến.

Huynh đệ họ Viên nghe Mạch Tiểu Minh quát như thế, cũng đề cao cảnh giác, thấy sáu cây mâu phóng đến, lập tức tung người thối lui đến sáu bảy bước.

Sáu đại hán cầm trường mâu ấy đuổi đến năm bước, lại nghe một tràng tiếng leng keng vang lên,

thế là quay về.

Té ra ở phía sau hai người này đều kéo một sợi dây xích dài khoàng năm thước, một đầu sợi dây xích thì xuyên vào xuống chân của bọn họ, một đầu thì được khóa vào thành cầu, cho nên khi đi đứng phát ra tiếng leng keng, mà trong lúc tiến tùi đều rất hạn chế.

Huynh đệ họ Viên định rút kiếm đánh tiếp, Đàm Cửu Thành đột nhiên kêu lên:

"Hai vị hãy quay về".

Hoàng Phủ Thiên Trường không biết y có ý gì, đưa mắt nhìn.

Đàm Cửu Thành bước tới nói:

"Đại ca, huynh thấy sáu người này đều bị khóa bằng dây xích, tiến lui bị hạn chế, chúng ta không cần du đấu với bọn chúng, chi bằng cứ dùng ám khí đối phó thì sẽ đỡ vất vả hơn".

Vạn Ánh Hà đứng một bên chen vào nói:

"Không được, họ bị trói buộc mà chúng ta đối phó họ như thế, chẳng phải không được quang minh lỗi lạc hay sao?".

Đàm Cửu Thành cười lạnh nói:

"Cô nương, đối phó với kẻ địch sao có lòng nhân từ được?".

Y cười lạnh hai tiếng rồi tay phải phất nhẹ một cái, chỉ nghe tiếng kêu vun vút, mỗi người đánh ra mỗi loại ám khí.

Sáu người này cầm trường mâu múa tít, nhưng người nặng nề di chuyển chậm chạp, trong khoảnh khắc đã có người bị trúng ám khí.

Những người giỏi dùng ám khí trong số các quần hào Giang Nam đều phóng ra các loại ám khí.

Sáu đại hán trên mình tuy trúng rất nhiều loại ám khí nhưng không hề có cảm giác gì, thần thái, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, giống như chẳng có điều gì xảy ra.

Hoàng Phủ Thiên Trường thấy tình hình ấy, đột nhiên nhớ lại những kẻ địch xông vào thôn thùy dương cũng không sợ đao kiếm như thế, không biết đau đớn là gì, trong lòng biết những kẻ này chắc chắn đã bị cho uống thuốc, dù cho đánh ám khí ra nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Lập tức phất tay cản lại, nói:

"Các vị hãy ngừng tay, có sáu người thế này làm sao có ngăn cản được chúng ta?".

Nói xong thì quay mặt về phía Chung Nhất Hào nói:

"Tại hạ và Chung huynh liên thủ đánh lên, thế nào?".

Chung Nhất Hào nhìn y rồi không nói gì, nhưng lật tay rút ra thanh miến đao.

Mạch Tiểu Minh đứng bên cạnh Miêu Tố Lan, lúc này lúc này lòng dạ tựa như đã bình tĩnh hơn nhiều, y vừa thấy Chung Nhất Hào rút đao, chớp mắt nhìn Miêu Tố Lan nói:

"Không cần dùng đao thương, sáu tên này phải dùng lửa đốt mới được".

Miêu Tố Lan tuy đi theo Âm Thủ Nhất Ma đã lâu, đã quen thấy rất nhiều chuyện độc ác, nhưng nghe Mạch Tiểu Minh nói thì giật mình, mặt lộ vẻ bất nhẫn.

Đàm Cửu Thành ha ha cười, nói:

"Đúng, đây là ý hay ...".

Miêu Tố Lan nói:

"Hay là chúng ta cứ đánh đến, dù cho đều bị giết chết, bọn chúng cũng phục trong lòng".

Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc trong lòng nhớ đến Cốc Hàn Hương, tựa như đã không muốn chờ nữa, hai người phất tay một cái, thanh miến đao múa tít, lao tới tấn công.

Kiếm Quãi song kiệt Viên Thiệu huynh đệ, lúc nãy ở phía trước mặt quần hào Giang Nam cùng liên thủ tấn công mà vẫn không chiếm được thượng phong, trong bụng có chút xấu hổ, giờ đây thấy hai người Chung, Dư ra tay, thì đưa mắt nhìn nhau rút kiếm giơ gậy phóng thẳng tới quái nhân ở bên trái.

Sáu đại hán này ai nấy người đều cao lớn, tay cầm trường mâu giữ chặt ở một đầu cầu, bốn người Chung Nhất Hào tuy là những cao thủ mình đầy tuyệt nghệ, nhưng trong tay là loại binh khí ngắn nhỏ, không dám lực đấu, trong lòng lại e sợ mũi mâu tẩm đầy độc, trong nhất thời cũng không thể nào đắc thủ được.

Đánh nhau một hồi, Chung Nhất Hào đột nhiên nảy ra một ý, nhớ lại bộ đao kiếm hợp kích của Mạch Tiểu Minh, lật tay rút ra cây quạt, nói với Dư Diệc Lạc:

"Dư huynh, chúng ta vào hang ổ của kẻ địch, không nên ở lâu, huynh và ta hãy toàn lực đối phó với kẻ thứ ba ở bên trái ...".

Khi y đang nói, một quái nhân đâm mâu tới, y vội vàng lách qua một bên, né tránh được mũi mâu, lại nói tiếp:

"Huynh hãy dụ cây trường mâu của y ra, đặng tại hạ đến đối phó với y".

Dư Diệc Lạc và Chung Nhất Hào liên thủ đã lâu, tâm ý đôi bên cũng hiểu nhau nhiều, vừa nghe lời của Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc đã hiểu, gõ cái đồng la một cái rồi cười:

"Tính toán của huynh rất đúng".

Rồi phóng người một cái, quét ngang cái đồng la vào đầu gối của đại hán đứng ở giữa.

Đại hán ấy vì người buộc dây xích, cử động bất tiện, hơi thối lui ra sau, cây trường mâu hạ xuống đâm vào cái đồng la.

Chung Nhất Hào cdũng ra tay, tay trái vươn một cái, điểm cái quạt vào huyệt đơn điền của đại hán ấy.

Đại hán này không sợ đao kiếm, cũng không có cảm giác đau đớn trên người, nhưng thấy cây quat điểm đến cũng lách qua một bên theo bản năng.

Chung Nhất Hào áp sát tới, lực dồn vào cánh tay, đưa lên cái quạt, gõ xéo lên cây trừơng mâu của đại hán thứ ba.

Đại hán thứ ba này bị Dư Diệc Lạc dụ ra xa, cây trường mâu đang toàn lực gõ xuống cái đồng la, lúc này, cây quạt xếp của Chung Nhất Hào đã điểm đến, điều ấu thật bất ngờ đối với y, y đang định giơ cây mâu chặn lại, nhưng đã không kịp nữa, vả lại Chung Nhất Hào đã dồn mười thành công lực vào trong cái quạt, lực nặng như ngàn cân, muốn đỡ cũng không được nữa.

Chung Nhất Hào lạnh lùng hừ một tiếng, đồng thời áp sát tới, thanh miến đao chém ngang ra, đại hán ấy bị chặt đứt đôi từ eo trở xuống.

Cái xác ngã ngữa ra sau.

Trong khoảng sát na ấy, lại có tiếng dây xích kêu lên leng keng, năm đại hán còn lại bất đồ thối lui ra sau, bộ pháp loạn xạ.

Té ra sợi dậy xích xuyên qua xương chân của sáu đại hán này móc với một sợi dây xích nằm ngang, lúc này, thi thể của đại hán ở giữa té ngửa ra sau, cái xác to lớn ấy đè lên sợi dây xích nằm ngang, lực đè này rất mạnh, lại trong lúc không đề phòng, cho nên năm đại hán ấy bị sợi dây xích kéo ngược ra sau, đại hán ở rìa bên trái bị kéo một cái, ngã phịch xuống đất.

Viên Đạt Nhân nào đánh mất thời cơ tốt, tung mình vọt một cái, phóng người lên cao, hai cây gậy múa tít từ trên cao gõ xuống.

Chiêu này rất nhanh chóng, chỉ thấy máu đỏ phun ra, xương đầu của đại hán ấy bị đánh nát bét.

Phía bên này Dư Diệc Lạc cũng thừa cơ giở cái đồng la gõ xuống, Chung Nhất Hào cũng đâm thanh miến đao ra, hai người mỗi người đánh chết một tên.

Cùng lúc đó, lại có mấy người lao vào vòng chiến, lại giết thêm được một tên nữa.

Hoàng Phủ Thiên Trường cũng phóng tới, một tay đoạt được cây trường mâu trong tay của một đại hán, lật tay chụp được mạch môn của đại hán ấy.

Chung Nhất Hào một đao chém đứt sợi dây xích.

Hoàng Phủ Thiên Trường quát lớn:

"Nói mau, Hồng Hoa công chúa có phải bị Vạn hoa cung các người cướp đến đây không?".

Đại hán ấy vênh mặt lên, chỉ nhìn y chứ không nói.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên bước tới, giơ kiếm đâm thẳng vào bụng y.

Hoàng Phủ Thiên Trường mặt biến sắc, giận dữ nói:

"Ngươi có ý gì?".

Mạch Tiểu Minh điềm nhiên nói:

"Y không thể nói chuyện, giữ lại để làm gì?".

Dư Diệc Lạc biết Mạch Tiểu Minh xưa nay miệng lưỡi lanh lẹ, chẳng chịu tha ai bao giờ, mà Hoàng Phủ Thiên Trường là lãnh tụ của võ lâm Giang Nam, trước mặt các nhân vật trong võ lâm Giang Nam, cũng không để cho một đứa trẻ đè đầu, giờ đây đi sâu vào sào huyệt của kẻ địch, cho nên không thể để cho nội bộ lục đục, thế rồi vội vàng nói:

"Tiểu Minh nói không sai, kẻ này chắc là không thể nói, Hoàng Phủ trang chủ dù cho có hỏi cũng vô dụng".

Hoàng Phủ Thiên Trường nhếch mép cười, nói:

"Vậy cao kiến của Dư huynh như thế nào?".

Dư Diệc Lạc cũng cười lạnh nói:

"Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, chúng ta đã đến đây, ngoại trừ xông vào Vạn hoa cung, tại hạ bất tài, quả thực chẳng nghĩ ra được cách gì hay, vậy ý trang chủ thế nào?".

Hoàng Phủ Thiên Trường mỉm cười, định đáp lại, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kỳ lạ vang lên, hai con quái điểu phóng vọt lên trời.

Vạn Ánh Hà vừa thấy con quái điểu, vội vàng kêu:

"Loại chim này đã từng đến thôi thôn thùy dương ...".

Nàng chưa nói xong, con quái điểu ấy bay lượn vòng trên trời, đột nhiên hai cánh thu lại, bổ nhào xuống chỗ quần hào đang đứng chân.

Chung Nhất Hào đã biết sự lợi hại của con chim này, cao giọng quát:

"Loài quái điểu này rất hung dữ, mọi người hãy cẩn thận ...".

Quần hào đều là những người già dặn, vừa nghe y quát thì đều tản ra.

Con quái điểu ấy thấy mọi người vội vàng tản ra, tựa như rất tức giận lại đồng thời dang cánh phóng vọt lên trên không trung lần nữa.

Hai con quái điểu, một con thì chao lượn giữa không trung, một con thì thấy có một vài người nấp dưới gốc cây, kêu quác một tiếng, đấu chút xuống, lao xuống như sao xẹt, chỉ nghe tiếng gãy răng rắc, té ra gốc cây ấy bị đôi cánh của nó quét một cái thì cành đứt thân gãy.

Những người nấp dưới gốc cây tuy lão luyện giang hồ, nhưng chưa từng thấy một con quái điểu lợi hại như thế, đều kinh hãi, vội vàng chạy tứ tán.

Con quái điểu ấy thấy người ta chạy tản ra, đuôi quét một cái, vỗ cánh đập thật mạnh, một luồng kình phong quét về phía mọi người.

Mọi người nghe tiếng gió vù vù, liền ngả người xuống đất.

Con quái điểu này tuy hung hăng, ứng biến nhanh nhạy, nhưng rốt cuộc không thể nào bì được với con người, đà lao đến rất nhanh, trong nhất thời thu lại không kịp, quét phải một tảng đá nhô lên khỏi mặt đất, tảng đá vỡ toang.

Đàm Cửu Thành nấp sau một tảng đá lớn, quát:

"Mau dùng ám thanh tử cho nó ăn ...".

Con quái điểu ấy rốt cuộc là vật có da có thịt, quét tảng đá vỡ toang xong thì cơn giận cũng giảm xuống, co chân ngửa đầu định phóng vọt lên cao nữa, đột nhiên hàng chục đốm hàn quang, mấy mươi loại ám khí từ bốn phương tám hướng bắn tới.

Lọat ám khí bất ngờ này tựa như đã khơi dậy sự phẫn nộ của nó, lại một tiếng hú dài, đôi cánh dang rộng, phóng vọt lên không trung.

Con quái điểu này bay lên không trung thu cánh lại, định bổ nhào xuống tiếp, đột nhiên nghe từ xa truyền lại, thanh âm rất nhẹ nhàng.

Con quái điểu nghe thanh âm ấy, không bổ nhào nữa mà vươn cổ kêu lên một tiếng quái dị, bay về phía con quái điểu đang chao lượn trên không trung.

Con quái điểu đang chao lượn ấy cũng kêu lại một tiếng, rồi cả hai bay vút về phía tây.

Giang Bắc tam long đưa mắt nhìn nhau xông qua hàng rào gỗ, chạy ra khỏi cây cầu đá.

Miêu Tố Lan biết ba người này tuy mạnh có dư, nhưng mưu thì không đủ, vừa thấy bọn họ xông tới, vội vàng kêu:

"Ba vị đừng lỗ mãng, mau ...".

Nàng nói đến lúc này thì người đã vượt lên cầu.

Giang Bắc tam long cũng y theo lời dừng bước, đứng trên cầu.

Miêu Tố Lan đứng trên cầu quay đầu lại vẫy tay về phía Mạch Tiểu Minh, nói:

"Tiểu Minh, đến đây".

Mạch Tiểu Minh nhìn về phía Miêu Tố Lan, rồi cũng bước tới.

Miêu Tố Lan đột nhiên hạ giọng, dịu dàng nói:

"Mạch Tiểu Minh, phía trước chính là Vạn hoa cung, hãy dẫn đường cho mọi người đi cứu công chúa ...".

Mạch Tiểu Minh hơi chần chừ, nhưng sau khí tiếp xúc với ánh mắt của Miêu Tố Lan tjì gật nhẹ đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Chung Nhất Hào nhìn bóng dáng Mạch Tiểu Minh hơi ngạc nhiên, đột nhiên tung người vọt về phía trước, nói:

"Mạch Tiểu Minh, hãy chậm bước, để ta đi với đệ ...".

Quần hào cũng nối đuôi nhau qua cầu đá, đi theo sau hai người.

Con đường này chỉ rộng hai thước, hai bên đều là hoa, tựa như bước vào biển hoa.

Mạch Tiểu Minh đột nhiên quay đầu:

"Các vĩ hãy cẩn thận, đừng dặm lên hoa".

Đàm Cửu Thành cuối đầu nhìn bụi hoa dưới chân, lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

"Chả lẽ ở đây có mai phục?".

Mạch Tiểu Minh lạnh lùng nói:

"Hừ, không tin thì thử xem sao".

Quần hào như có cảm giác Mạch Tiểu Minh cao thâm khó lường, nghe y nói như thế thì đều không dám dặm vào bụi hoa, chân bước đi rất cẩn thận, tốc độ bất đồ chậm lại, đi được một hồi, phía trước là một bãi cỏ rộng lớn bằng phẳng, ở giữa có một lối đi bằng đá xanh.

Ơû cuối lối đi ấy là một đài cao bằng cẩm thạch, trên đài ấy có mười tám cây trụ màu đỏ, mỗi cây đều lớn đến nỗi hai người mới có thể ôm xuể. Sau mười tám cây trụ ấy là một bức tường màu trắng, ở giữa bức tường ấy có một cổng lớn với hai cánh cửa màu đỏ, vòng cửa bằng đồng.

Trên cánh cổng này có treo một cái biển màu đen xung quanh viền màu vàng.

Trên cái biển ấy là ba chữ lớn thiếp vàng, viết rằng "Vạn hoa cung".

Lúc này trời đã sắp về chiều, ở phía tây ráng chiều đỏ ửng, chỉ thấy trước mắt có làn khói nhẹ màu tím bốc lên.

Trong tiếng gió núi thổi vù vù, sương chiều lảng đảng, Vạn hoa cung đứng sừng sững ở đấy, mang dáng vẻ thần bí, đáng sợ.

Quần hào nhìn một hồi, chỉ cảm thấy tòa cung điện tráng lệ này âm khí lạnh lẽo, bất đồ bước chân chậm lại.

Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh ở phía trước, bước lên bậc thang bằng đá, chỉ thấy trước hai cánh cửa lớn ấy có treo một sợi dây màu vàng to bằng ngón tay cái.

Chung Nhất Hào nhìn xung quanh, xem xét một hồi nhưng không biết sợi dây đó dùng để làm gì, trong nhất thời hào khí dâng lên trong lòng, rút ra thanh miến đao chém thẳng về phía sợi dây vàng ấy.

Mạch Tiểu Minh thấy y rút đao chém sợi dây, lập tức mặt đổi sắc, vội vàng kêu lên:

"Không thể ..." trong khi kêu lên thì người đã phóng vọt tới.

Nhưng Chung Nhất Hào chém bất ngờ, khi Mạch Tiểu Minh phát giác ra thì sợi dây đó đã bị chặt đứt, đến khi y vọt tới thì sợi dây đã được kéo vào phía bên trong tường.

Mạch Tiểu Minh mặt lo lắng, tựa như tự nói với mình, tựa như oán trách Chung Nhất Hào:

"Hỏng bét, sắp có người ra ...".

Y nói chưa xong chỉ nghe trên không trung có tiếng ong ong vang lên.

Quần hào đứng ở ngoài bãi cỏ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên mái nhà có hai cái bánh xay gió thật lớn, đang xoay tròn theo gió, phát ra tiếng kêu nhức tai.

Té ra sợi dây ở trước cửa này chính là dùng để kìm chế cánh quạt của bánh xay gió ấy, khi sợi dây bị Chung Nhất Hào cắt đứt, bánh xay gió lập tức chuyển động.

Chung Nhất Hào cũng không khỏi ngạc nhiên, nhìn Mạch Tiểu Minh, trong nhất thời không biết làm thế nào.

Mạch Tiểu Minh cũng thẩn thờ nhìn vào cửa cung, người chậm rãi thối lui ra sau.

Đột nhiên nghe kẹt một tiếng, hai cánh cửa lớn ấy chậm rãi mở ra hai bên.

Chung Nhất Hào nghe tiếng thì lách qua một bên, giơ ngang đao hộ thân, hai mắt quắc lên, nhìn về phía cánh cửa đang chậm rãi mở ra.

Quần hào đứng xung quanh cũng là những người lão luyện giang hồ, kinh nghiệm phong phú, vừa thấy cánh cửa mở ra, đều tàn ra hai bên.

Hai cánh cửa lớn ấy sau khi chậm rãi mở ra vẫn không hề có động tịnh gì.

Quần hào đưa mắt nhìn vào phía trong, chỉ thấy phía trong là một tòa đình viện, hai bên là hành lang uốn lượn, sau tòa đình viện ấy là đình đài lầu các, hoa cỏ tốt tươi, chỉ là trời gần tối cho nên không nhìn thấy rõ mà thôi.

Chung Nhất Hào quay đầu lại nhìn quần hào, trong lòng tuy có ý e sợ tòa Vạn hoa cung này, nhưng trước mặt mọi người thì không thể tỏ ra lo lắng, hai chân mày nhíu lại, trầm tư một hồi, đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng bước vào trong cửa.

Dư Diệc Lạc thấy Chung Nhất Hào bước vào Vạn hoa cung, biết lần đi đi này sẽ rất nguy hiểm, trong dạ không yên, thế rồi mới cầm cái đồng la, nói:

"Chúng ta vào xem thử ...".

Nói đến đấy thì người đã theo sát Chung Nhất Hào.

Hoàng Phủ Thiên Trường cũng không thể tỏ ra sợ hãi, vọt người đuổi theo, miệng thì nói:

"Để huynh đệ đi cùng hai vị ...".

Ba người vào trong tòa đình viện, dưới đất có một lớp rêu dày, tựa như đã rất lâu không có người bước tới, cây cối thì um tùm, rõ ràng rất u ám.

Ba người đều có lòng cảnh giác, cho nên bước chân rất chậm rãi.

Quần hào ở phía ngoài cung cũng nối đuôi nhau theo vào.

Mọi người vượt qua tòa đình viện, bước lên một đài cao năm bậc, thấy trước mắt là một hàng cửa sổ dài.

Chung Nhất Hào đưa quạt đẩy một cái vào hai cánh cửa sổ ở giữ, hai cánh cửa sổ bật ra.

Quần hào bước vào nhìn, té ra đó là một tòa đại sảnh rộng rãi, chỉ là cửa sổ đóng chặt, cho nên giống như bước vào sơn động vậy.

Ơû giữa tòa đại sảnh, có treo một ngọn đèn lưu ly, ngọn đèn ấy phát ra ánh sáng màu xanh.

Quần hào từ chỗ sáng sủa vào chỗ tối, trong nhất thời vẫn không nhìn thấy rõ được sự bài trí của tòa đại sảnh này.

Đột nhiên bên cạnh phát ra một tiếng rên, quần hào nghe mà kinh hãi, ai nấy đều lạnh mình.

Quần hào đều là những nhân vật có tiếng trên giang hồ, sau khi bước vào phòng tối thì đã hơi định thần, đã có thể nhìn thấy mọi vật xung quanh, chỉ thấy hai bên đại sảnh có hơn mười người đang nằm co quắp.

Đàm Cửu Thành quát:

"Các người là ai?".

Mạch Tiểu Minh lúc này đã định thần, rất căng thẳng, cả thở mạnh cũng không dám, đột nhiên nghe Đàm Cửu Thành quát như thế, tựa như thất kinh, vội vàng hạ giọng nói với Miêu Tố Lan:

"Bảo họ đừng để ý với những người nằm dưới đất ...".

Miêu Tố Lan cũng im lặng không nói, bước về phía trước hai bước, đẩy cánh cửa ở phía sau sảnh

bước chân qua.

Quần hào thấy Miêu Tố Lan bước đi cũng lập tức chạy theo.

Mọi người vượt qua hai lần sảnh điện, đến một lớp cửa nữa.

Bước qua lớp cửa này, là một mảnh sân rộng khoảng một mẫu, ở dưới đất dùng những tảng đá hình chữa nhật xếp thành lối đi hình chữ thập, thông đến bốn bên, ngoài một hướng thông về phía lớp cửa ấy, ba lối đi kia đều dẫn đến những tòa lầu cao xung quanh.

Ngoài lối đi bằng đá hình chữ thập nằm ở giữa, trên mặt đất toàn là các tảng đá với những hình dáng khác nhau, tạo thành lối đi ngoằn ngoèo.

Quần hào nhìn những tòa lầu cao ở ba mặt, không biết nên đi về hướng nào, ai nấy đều ngơ ngác đứng ngay tại trận.

Đột nhiên ở trong hành lang vọng lại tiếng chuông, tiếng trống. Thanh âm này nghe rất gấp gáp, khiến cho ai nấy đều lo lắng trong lòng.

Quần hào đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy từ trong hành lang u ám ấy có hai nhóm người bước ra.

Hai nhóm người này chậm rãi bước ra trung đình, nhóm bên trái có mười người, đều mặc áo hoa, người phủ trường bào màu đỏ. Bên phải cũng có mười người, mình phủ trường bào màu xanh.

Hai nhóm người này mặt đều như thoa dầu, tóc rối bời, thả dài đến tận eo, tay trái cầm một cái trống da nhỏ, tay phải thì vỗ nhẹ vào.

Ơû eo của mỗi người đều mọc ra một cánh tay, trên cánh tay này cầm một cái chuông đồng nhỏ, khi lắc ra vang lên tiếng leng keng.

Đám người quái dị này xuất hiện trong tòa thâm cung u ám lạnh lẽo, quần hào ai nấy đều dựng tóc gáy.

Quần hào đều là những người trải qua hàng trăm trận chiến, đã từng giao thủ với quái nhân của Vạn hoa cung tại thôn thùy dương, cho nên thấy hai nhóm quái nhân ba tay này chậm rãi bước tới, lập tức ngầm vận công lực, xếp thành một trận thế hình bán nguyệt chờ đợi tấn công.

Hai nhóm người ba cánh tay này bước vào trong đình, xếp thành hình chữ bát, mắt nhìn quần hào, miệng thì phát ra tiếng kêu khèn khẹc.

Cả tuần trà trôi qua cũng thấy những quái nhân này có động tịnh gì.

Trong số quăng ném đã có người hình như không chịu nổi tiếng trống, phát ra tiếng thở gấp gáp.

Ngay lúc này, tám ngọn đèn ở trong tòa lầu trước mặt đột nhiên sáng bừng lên.

Hai nhóm quái nhân ấy thấy đèn vừa sáng, tăng lực vỗ mạnh chuông và trống, trong tòa đình viện rộng rãi, vang lên những âm thanh hỗn tạp vô cùng.

Chỉ nghe một hồi tiếng ầm ầm vang lên, hai cánh cửa lớn ở chính sảnh đột nhiên bật ra.

Lại có tiếng kèn kẹt vang lên, rồi một chiếc thiếc sa từ trong cửa phóng vọt ra.

Cỗ xe này lao ra rất nhanh, đến khi nó tới trước mặt thì mới nhìn rõ được. bề ngoài của cỗ xe này giống như một cái ngai hình tròn, cao khoảng hơn ba thước, phía dưới toàn là những chiếc bánh nhỏ, trên cái ngai này phủ một lớp đệm dày, ở trước và sau ngai có đặt những cái rương bằng đồng trông rất kỳ dị, phía trên là một bức màn cao hơn tám thước.

Trong bước màn có một bóng đen ...

Chung Nhất Hào ngạc nhiên, định tìm Mạch Tiểu Minh để hỏi, nhưng khi quay đầu lại thì không thấy y đâu cả.

Đang ngơ ngác thì đột nhiên nghe trong xe phát ra một tràng cười lạnh, giọng cười này không những chói tai mà thanh âm tựa như chuông đồng, lớn hơn người bình thường gấp nhiều lần.

Lúc ấy hai nhóm quái nhân đều hạ tay xuống, tiếng chuông và trống chợt ngừng lại.

Người trong xe cũng ngừng cười, lại phát ra một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo:

"Thiên Đài Vạn hoa cung là nơi tiên cảnh, cũng là nơi của ma quỷ! Bọn các ngươi có biết trời cao đất dày, dám cả gan xông vào Vạn hoa cung của ta ...".

Nói đến đây, lại cười một tràng điên cuồng, nói tiếp:

"Lão phu phải coi các người có thể phải là nhân vật ba đầu sáu tay gì hay không".

Cỗ thiết sa ấy lại rê về phía trước hai thước, bức màn phía trước chậm rãi vén lên, hình dạng người đang ngồi trong xe lập tức xuất hiện rõ ràng.

Quần hào vừa nhìn thấy người trong xe, đều không khỏi kinh hãi, Vạn Ánh Hà thì hoảng sợ đến nỗi kêu thét lên một tiếng.

Té ra trong xe là một người mặc hắc bào, chỉ thấy người ấy đầu cột khăn vàng, tóc dài xõa ra sau, trên mặt đầy những vết sẹo, hai hàng chân mày đã lở loét, trên mắt trái lòng thong một miếng thịt dài khoảng ba tấc, che cả con mắt trái lại, con mắt phải thì lồi ra ngoài, môi trên cuộn lên đến mũi, lộ ra hàm răng trắng ởn, bộ mặt xấu xí này khiến người ta không thể đoán được tuổi tác của y.

Tay trái của y viện lên cái rương đồng ở phía trước chỗ ngồi, tay phải thì cầm một cây phất trần tao bạt, hai tay nổi đầy vảy, giống như vuốt chim vậy.

Y chợt nghe Vạn Ánh Hà kêu thét lên một tiếng, thì biết nàng đã nhìn thấy tướng mạo của mình cho nên hoảng sợ quá độ, đây là chuyện y ghét nhất, trợn con mắt phải, gằng giọng:

"Bọn các ngươi có thấy lời cảnh cáo của lão phụ ở bên ngoài hay không?".

Quần hào tuy gan dạ hơn người, nhưng đối diện với quái nhân này cũng đều có ý sợ hãi, trong nhất thời không ai bước lên phía trước đáp trả lời.

Quái nhân một mắt ấy thấy quần hào không đếm xỉa đến mình, trong lòng tựa như đã bực bội lắm, đưa mắt nhìn một vòng rồi nói:

"Nếu không có ai nói chuyện với lão phu, đừng trách lão phu ...".

Y nói đến đây, đột nhiên đổi giọng nói:

"Bọn các ngươi dám xông vào Thiên Đài Vạn hoa cung của ta, lão phu không cần phí nhiều lời với bọn các ngươi nữa ...".

Hoàng Phủ Thiên Trường nghe khẩu khí của y cuồng vọng, đột nhiên nhớ đến chuyện thôn thùy dương bị xâm phạm, lại nghĩ đến nàng Cốc Hàn Hương nét đẹp tuyệt thế, chính là bị kẻ xấu xí này cướp đi, trong lòng dâng lên cơn giận, thế rồi mới lạnh lùng hừ một tiếng, bước ra phía trước.

Quái nhân một mắt quát:

"Ngươi là ai?".

Hoàng Phủ Thiên Trường lúc này đã đầy bụng, hiên ngang đáp:

"Ngươi không cần hỏi ta là ai, ta hỏi ngươi, thôn thùy dương của ta với Vạn hoa cung của ngươi, nước sông không phạm nước giếng, cớ gì ngươi lại đến xâm phạm ...".

Quái nhân một mắt ấy chưa bao giờ bị ai chỉ trích, tức giận đến nỗi những vết sẹo trên mặt máy động, gằng giọng quát:

"Câm mồm!".

Hoàng Phủ Thiên Trường biết lúc này không thể dừng lại được, tiếp tục nói:

"Hồng Hoa công chúa dừng lại ở thôn thùy dương của ta, ngươi hoàn toàn không màng đến quy củ võ lâm, lại đến xâm phạm cướp người ...".

Quái nhân một mắt lại tức giận quát lên:

"Câm mồm!".

Lúc này quần hào Giang Nam sợ Hoàng Phủ Thiên Trường bị tấn công, cho nên ai nấy đều bước về phía trước, đứng thành vòng tròn phía sau lưng y, vận công giới bị.

Những vết sẹo trên mặt quái nhân một mặt ấy lại một phen nhấp nhô, đột nhiên cười lớn nói:

"Xem ra ngươi cũng có mấy phần gan dạ ..." đột nhiên trợn mắt phải, nói:

"Trước mặt lão phu, sao có thể để cho loại điên cuồng ...".

Nói đến đây, tay phải vươn về phía trước, cây phất trần điểm ra, một luồng kình phong lao thẳng về phía huyệt Thần Đài trước ngực của Hoàng Phủ Thiên Trường.

Hoàng Phủ Thiên Trường muốn né tránh nhưng đã không kịp, chỉ nghe hự một tiếng, té phịch xuống đất.

Quái nhân một mắt đả thương Hoàng Phủ Thiên Trường, lập tức khiến cho quần hào Giang Nam phẫn nộ, một tiếng quát, đã có hai người xông tới.

Quái nhân một mắt hơi giở tay trái lên, hai hạt thiết đảm đã phóng ra như điện xẹt, bắn về phía hai người ấy.

Chỉ nghe hai tiếng hự, hai người vừa phóng vọt lên lúc nãy trước ngực mỗi người cắm một viên thiết đạn, mồm há ra phun một búng máu, người té bật ngửa xuống đất, chết ngay tại chỗ.

Đàm Cửu Thành trong lúc nguy cấp, kêu lên:

"Dùng ám thanh tử ...".

Quần hào được y nhắc, lập tức lấy ra ám khí phóng về phía quái nhân một mắt ấy.

Quái nhân một mắt xoay tay phải một cái, cây phất trần vẽ ra một màn ánh sáng bạc, sau đó thu vào trong, thế là những loại ám khí của quần hào Giang Nam bị hút vào trong cây phất trần.

Kiếm Quãi song kiệt Viên Thiệu huynh đệ múa tít kiếm và gậy chia nhau từ hai bên đánh vào quái nhân một mắt.

Quái nhân một mắt phất cây phất trần trên tay phải ra ngoài, những loại ám khí bị cây phất trần hút vào lúc nãy phóng ra, bắn về phía Viên Đạt Nhân.

Viên Đạt Nhân không ngờ quái nhân một mắt lại dùng chiêu này, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, rồi các loại ám khí phóng tới, muốn né cũng không kịp nữa, cả tiếng hự cũng không phát ra được, lập tức mất mạng tại chỗ.

Trong khi tay phải phất cây phất trần ra ngoài, tay trái của quái nhân một mắt ấy cũng vươn ra ngoài, hai thanh kiếm nhỏ dài khoảng hai tấc, một thanh kiếm ngắn khoảng một thước chia làm hai đường bắn về phía Viên Phụng Thiên.

Viên Phụng Thiên tách hai cây kiếm của mình ra, phía bên trái thì đánh ra một chiêu "Ngọc xích lượng thiên", tay phải đánh ra một chiêu "Nộ hải để trụ", chia nhau đón lấy ba thanh kiếm của quái nhân một mắt.

Ba thanh kiếm đang phóng nhanh tới đột nhiên khựng lại ở nửa đường, kình thế lập tức chậm lại.

Viên Phụng Thiên đang giơ kiếm đón lấy thanh đoản kiếm đang phóng tới không ngờ kiếm thế đột nhiên chậm lại, y là người trải qua hàng trăm trận chiến, nhưng ít khi thấy loại ám khí nào khi đang phóng nhanh tới mà nửa đường lại chậm lại như thế, cho nên bất đồ hơi ngạc nhiên.

Trong khi y ngạc nhiên, kiếm giơ trong tay cũng chậm lại.

Nói thì chậm, nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, đột nhiên chỉ thấy ánh vàng xẹt lên, ba thanh kiếm chợt bắn tới Viên Phụng Thiên nhanh như sao xẹt.

Đến khi Viên Phụng Thiên phát giác đựơc kêu lên một tiếng không xong ... âm chưa rời khỏi môi thì hai thanh kiếm đã cắm vào trong hai mắt, còn một thanh thì xuyên vào ngực của y, đôi kiếm trong tay của y rơi xuống, người ngã xuống đất chết ngay.

Đa Trảo Long Lý Kiệt tính tình nóng nảy nhất trong Giang Bắc tam long, y vừa thấy quái nhân một mắt chỉ cần giở tay lên cũng đã giết liền bốn cao thủ võ lâm miền Giang Nam, y thầm nhủ:

"Muốn đối phó quái nhân một mắt này, chi bằng mọi người cứ xông lên, liên thủ tấn công, đánh cho y luống cuống tay chân".

Y nghĩ là làm, rút cây hổ đầu câu ở trong tay, quát lớn một tiếng, nói:

"Chúng ta cùng nhau xông lên ..." rồi phóng lên trước.

Tiếng quát ấy của y đã có tác dụng, Phi Thiên Long Hà Tông Huy phóng theo sau, quần hào Giang Nam ngoài Đàm Cửu Thành đang phải giúp Hoàng Phủ Thiên Trường trị thương, bốn người còn lại cũng rút ra binh khí, hú lên một tiếng rồi đồng thời vọt lên.

Quái nhân một mắt bỏ cây phất trần xuống, hai tay cho vào cái rương đồng ở phía trước, lục lọi

một hồi, miệng lạnh lùng nói:

"Ta lấy tay phải của hai ngươi ..." nói xong thì tay giở ra ngoài, hai lưỡi liễu diệp phi đao phóng ra.

Chỉ nghe Đa Trảo Long Lý Kiệt, Phi Thiên Long Hà Tông Huy đau đớn kêu lên một tiếng, người thì bổ nhào xuống đất, cánh tay phải đã rơi xuống ở phía sau lưng.

Quái nhân một mắt không hề chậm trễ, không ném ra hai lưỡi phi đao, hai tay lại phất ra lần nữa.

Bốn người trong số quần hào Giang Nam, người đi đầu tiên chỉ thấy mắt hoa lên một cái, hai mắt đã trúng châm, đau đớn lăn lộn dưới đất.

Người thứ hai cảm thấy hai chân tê rần, té phịch xuống đất, hai cái chân đã bị chặt đứt từ đầu gối trở xuống.

Hai người ở phía sau tựa như gặp phải một trở lực vô hình nào đó, thân hình cứ thối lùi cho đến khi va phải gốc cây ở phía sau lưng mới dừng lại được. người chưa đứng vững thì hai cây đinh dài hơn một thước đã phóng tới.

Hai cây cự đinh này lao tới khi hai người lui ra phía sau, cho đến khi cây đinh phóng tới thì xương tỳ ba trên vai hai người đã bị hai cây đinh xuyên qua, cắm lên gốc cây.

Quái nhân một mắt trong chớp mắt đã đả thương nhiều người, trong lòng tự nhiên rất vui sướng, bất đồ phát ra tiếng cười thê lương như tiếng cú kêu.

Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc tuy đi lại trên giang hồ đã lâu, nhưng quả thực chưa từng thấy có một người nào có võ công cao cường như kẻ này, trong lòng kinh hãi lắm.

Giang Bắc tam long tình như thủ túc, Phú Hỏa Long Lưu Chấn thấy Lý Kiệt và Hà Tông Huy mỗi người đều bị chặt đứt tay phải, lòng đã nổi giận, gạt sự sống chết của mình sang một bên, quát lớn một tiếng:

"Ta liều mạng với ngươị ...." Rồi hai cây búa múa tít, lao vào trong cái xe.

Văn Thiên Sinh và Giang Bắc tam long quen biết đã lâu, đã có tình nghĩa sâu nặng, vừa thấy Lưu Chấn liều mạng vì bằng hữu, trong nhất thời hào khí như mây, rút ra cây roi mềm đánh tới.

Vạn Ánh Hà vốn là nữ nhi, đối với thủ đoạn giết người độc ác của quái nhân một mắt, nàng cả nhìn cũng không dám, nhưng nàng và Văn Thiên Sinh là đôi tình nhân thắm thiết, lúc này thấy Văn Thiên Sinh phóng lên, bản thân cũng không biết dũng khí ở đâu, lấy ra một mũi yến thủy ngân thoa của vọt người phóng lên.

Miêu Tố Lan, Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc thấy hai người bọn họ không kể đến sống chết mà phóng lên, cũng không thể đứng một bên mà nhìn, cũng nhất tề tung người vọt tới.

Cục diện này đã thành thế hỗn chiến, với võ công của quái nhân một mắt, chỉ cần y có lòng đả thương, những người này sẽ lập tức nguy hiểm.

Ngay lúc này, ở cửa sổ đang đóng kín của tòa lầu bên phải đột nhiên có ánh đèn sáng trưng.

Quái nhân một mắt đang định ra tay, đột nhiên thấy ánh đèn sáng lên, quay đầu nhìn về phía cửa sổ ấy.

Trên lầu nghe kẹt một tiếng, cánh cửa sổ bật ra, Cốc Hàn Hương đứng phía trên kêu lên:

"Ngừng tay lại!".

Giọng nói của nàng tuy dịu dàng vô cùng, nhưng lại hàm chức uy nghiêm vô thượng, đừng nói bọn Chung Nhất Hào đều ngừng bước, ngay cả quái nhân một mắt cũng trợn tròn mắt phải, ngừng tay bất động.

Cốc Hàn Hương kêu lên một tiếng rồi xoay người vào trong.

Lát sau, từ trong cửa của tòa lầu ấy, hai tiểu tỳ mặc áo xanh tay cầm đèn bước ra, một nữ tỳ khác thì đỡ Cốc Hàn Hương, chậm rãi bước ra ngoài.

Bọn Vạn Ánh Hà, Miêu Tố Lan vừa thấy Cốc Hàn Hương bước ra thì cũng chạy đến.

Quái nhân một mắt quát lên:

"Không được làm càn ...".

Cốc Hàn Hương nhìn quái nhân một mắt, nói:

"Đây là những người đi theo tiểu nữ đã lâu ...".

Quái nhân một mắt ấy lạnh lùng nói:

"Bọn chúng cãi lại lệnh cấm của ta, dám tự tiện xông vào Vạn hoa cung, ta phải cho bọn chúng nếm mùi thoát thai hoán cốt ...".

Cốc Hàn Hương phát ra tiếng cười dịu dàng, nói:

"Ngài đã cướp tiểu nữ đến Vạn hoa cung, thế mà còn trách bọn họ đến đây tìm tiểu nữ ...".

Nàng nhìn thấy bọn Lý Kiệt, Hà Tông Huy kẻ thì cụt chân kẻ thì mất tay, thở dài một hơi, nói:

"Những người này chắc là do ngài đả thương?".

Quái nhân một mắt ấy cừơi lạnh, không nói lời gì.

Cốc Hàn Hương nói:

"Bọn họ tuy cãi lại lệnh cấm của ngài, xông vào Vạn hoa cung, nhưng bọn họ đến đây vì tiểu nữ, ngài đã giữ tiểu nữ ở đây, tiểu nữ cũng không cho phép ngài đả thương bọn họ, nếu không, ngài đừng hòng giữ được tiểu nữ ...".

Quái nhân một mắt thấy thần thái của ngài rất trang nghiêm, chỉ mở to con mắt còn lại, không biết đáp lại thế nào.

Một lát sau y mới lấy ra một cái trống da, gõ hai tiếng nói:

"Khiêng bọn chúng vào".

Bọn quái nhân đang đứng yên lúc nãy giờ vâng dạ một tiếng, bước tới khiêng những kẻ nằm dưới đất vào trong.

Quái nhân một mắt chỉ về bọn Chung Nhất Hào, nói:

"Trước tiên nhốt bọn chúng lại, đợi sau này sẽ phát lạc.

Y nhìn Cốc Hàn Hương rồi lại nói:

"Không được làm khó bọn chúng, phải tiếp đãi cho tốt ...".

Y nói đến đây thì giọng nói lạnh lùng ấy đột nhiên trở nên dịu dàng, ôn hòa nói với Cốc Hàn Hương:

"Gió núi đêm lạnh, chúng ta hãy vào trong, bọn họ đã là người của nàng, ta quyết sẽ không làm khó ...".

Cốc Hàn Hương mỉm cười gật đầu.

Quái nhân một mắt ấy thấy nàng nở nụ cười trong lòng tựa như vui sướng lắm, vươn tay ôm Cốc Hàn Hương lên xe, sau đó hai tay lại đè lên xe, cỗ xe phát ra tiếng kêu kèn kẹt, những bánh xe nhỏ ở phía dưới bắt đầu lăn tròn, trong chốc lát đã phóng nhanh vào trong.

Cốc Hàn Hương bị quái nhân một mắt ôm lên xe, chỉ cảm thấy có một mùi tanh xộc vào trong mũi, trong lòng rất khó chịu, tựa như muốn nôn ra ngoài.

Nhưng lúc này nàng đã khác trước, nàng đã chịu đựng nỗi đau khổ lớn nhất đời người, cho nên nàng vẫn có thể cố nén lòng mình để thích ứng với mọi hoàn cảnh, nàng biết quái nhân chột mắt này vui buồn thất thường, lạnh lùng vô cùng, y cũng là một con người tàn khốc tuyệt luân, chỉ cần gây ra một chuyện không vừa ý của y, lập tức sẽ gặp phải thảm cảnh.

Quái nhân chột mắt này bị lở loét ở eo, phát ra mùi hôi rất khó chịu, nhưng nàng vẫn có thể cố giằng sự ghê tởm trong lòng, ngồi dựa bên mình y.

Cỗ xe bằng sắt chậm rãi vào trong nội sảnh, sau đó chạy qua hai lớp đình viện.

Cốc Hàn Hương lúc này lo lắng cho sự an nguy của bọn Miêu Tố Lan, không biết sắp xếp thế nào mới phải, nhưng không dám lộ ra ngoài, cho nên vẫn cứ im lặng không nói.

Quái nhân một mắt ấy nhìn sững nàng một hồi, trên mặt y đầy vết sẹo, cho nên không thể nào nhìn thấy được biểu hiện của y, nhưng nhãn thần của con mắt còn lại cứ thay đổi không ngừng.

Y đột nhiên đưa tay cánh tay đầy vảy nắm lấy bàn tay của Cốc Hàn Hương, tỏ vẻ rất xúc động.

Cốc Hàn Hương quay nhìn lại y, mặt nở nụ cười buồn bã.

Quái nhân một mắt ấy thấy hối hận, mình không nên làm nàng buốn lòng, lúc này buông tay, hạ giọng hỏi:

"Nàng trái vui ư?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Không phải ...".

Nàng ngừng một lúc rồi thở dài:

"Tiểu nữ không biết ngài đã làm gì bọn họ?".

Quái nhân một mắt nói:

"Bọn họ đến đây vì nàng, ta sẽ không làm khó bọn họ".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, dựa vào mình quái nhân một mắt ấy, nói:

"Sao ngài không thả họ".

Quái nhân một mắt ấy trợn con mắt còn lại, không đáp thành lời.

Y sững người ra một hồi rồi mới nói:

"Ta sẽ thả bọn chúng, nhưng không phải lúc này".

Cốc Hàn Hương giật mình, không đợi y nói tiếp, hỏi rằng:

"Không biết ngài đợi đến lúc nào mới ...".

Nàng quay lại nhìn, chỉ thấy dáng vẻ y đang trầm tư, tựa như không nghe câu hỏi của mình, trong nhất thời không dám quấy rối y, chỉ đành im lặng không nói.

Lúc này cỗ xe đột nhiên hơi lay động, chỉ thấy phía trước có một luồng sáng màu đỏ.

Cốc Hàn Hương nhướng mắt lên nhìn, té ra cỗ xe đã lăn xuống một cái địa đạo.

Địa đạo này được xây bằng đá, rất kiên cố, hai bên vách tướng cứ cách một đoạn thì có một cây đuốc bằng dầu tùng, phát ra ánh lửa màu đỏ.

Cỗ xe lăn trong địa đạo, phát ra tiếng kêu kèn kẹt, thanh âm này vang vọng trong lối đi, khiến cho người ta có cảm giác đáng sợ.

Cốc Hàn Hương lo lắng hỏi:

"Ngài dắt tiểu nữ đi đâu?".

Quái nhân một mắt ấy tựa như không hề nghe câu hỏi của nàng, vẫn cứ ngồi sững sờ trên xe, như đang suất thần, tựa như đang suy nghĩ một vấn đề khó khăn hệ trọng nào đó.

Bề ngoài của y xấu xí vô cùng, lúc này lại là trong một cái địa đạo lạnh lẽo, y cứ ngồi nghệnh mặt ra đó, giống như một pho tượng đá, trông càng đáng sợ hơn.

Cốc Hàn Hương trong lòng càng lúc càng kinh hãi, vì muốn phá vỡ sự tịch mịch như cõi chết này, nàng bạo dạn, cố ý cao giọng nói:

"Ngài thật vô lễ với người ta".

Quái nhân chột mắt ấy tựa như thức tỉnh trước lời nói của nàng, ngơ ngác hỏi:

"Nàng nói gì?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Lúc này trong lòng ngài phải chăng có người khác?".

Nghe câu nói đầy vẻ trách cứ của nàng, quái nhân chột mắt ấy không những không hề tức giận, mà

thậm chí rất vui mừng, dịu dàng nói:

"Ta đang nghĩ đến một việc".

Cốc Hàn Hương lúc này đã biết thủ đoạn đối phó với kẻ khác, nàng nghe xong lời của quái nhân chột mắt thì cười lạnh một tiếng, không hỏi nữa.

Quái nhân chột mắt ấy thấy nàng không hỏi dấn tới, tựa như chưa nói hết lời, ngừng một chập rồi tiếp tục nói:

"Ta đang nghĩ việc ấy nên nói thế nào với nàng ...".

Cốc Hàn Hương chậm rãi nói:

"Ngài có những ý nghĩ rất kỳ dị, tiểu nữ không muốn biết".

Quái nhân chột mắt ấy đưa mắt nhìn Cốc Hàn Hương, ngừng một chập rồi nói:

"Chuyện này có liên quan đến nàng ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy xin ngài hãy nói".

Quái nhân chột mắt ấy lẩm bẩm:

"Ta đương nhiên phải nói với nàng ...".

Dáng vẻ của y lúc này giống như say rượu, như tự nói với mình:

"Nếu không, ta cũng không cần cướp nàng đến Vạn hoa cung này ...".

Cốc Hàn Hương tuy không muốn nhiều lời với quái nhân xấu xí này, nhưng lúc bấy giờ trong lòng bỗng dâng lên sự tò mò, nói:

"Nàng cướp tiểu nữ đến đây, chính là vì muốn nói chuyện này với tiểu nữ".

Quái nhân chột mắt ấy lắc đầu:

"Không phải nói chuyện này, ta muốn nàng làm cho ta một chuyện".

Y nói đến đây thì đột nhiên ngửa đầu cười một tràng cuồng dại.

Y cười tựa như rất kích động, chỉ thấy những vết sẹo trên mặt y cử động không thôi, tiếng cười dần

dần trở nên yếu ớt.

Lúc này cỗ thiết sa dừng lại trước mặt cánh cửa sắt, quái nhân chột mắt ngừng cười, cây phất trần gõ mạnh lên cái vòng bằng đồng trên cánh cửa sắt ấy, rồi y kéo nhẹ ra sau, cái vòng hạ xuống, phát ra tiếng kêu ầm ầm.

Cánh cửa sắt bật lên trên.

Cốc Hàn Hương nén không được hỏi:

"Ngài rốt cuộc có chuyện gì muốn nói, ngài muốn đi đâu?".

Quái nhân một mắt ấy trầm ngâm một hồi, đột nhiên trở nên rất đau khổ, buồn bã nói:

"Lão phu đã để chuyện này ở trong lòng nhiều năm, nơi này cũng đã nhiều năm không có ai bước vào".

Y ngừng một hồi rồi nói:

"Lão phu chỉ nghĩ rằng chuyện này không thể làm được khi lão phu còn sống, ai ngờ ...".

Nói đến đây, đột nhiên im lặng.

Cỗ xe tiến vào sau cánh cửa sắt, rẽ qua một lối, đột nhiên trước mắt sáng bừng như ban ngày, lại có hương thơm bay đến.

Một bóng người xẹt tới, đó là một ông già lưng gù.

Ông già này mặt che vải đen, cho nên không thể nào thấy được diện mạo của lão.

Quái nhân một mắt vẫy tay, ông già ấy bước về phía trước.

Tuy ông già lưng gù, nhưng chân y rất nhanh nhẹn, đến phía trước hai cánh cửa, ông già gù đốt ngọn đuốc lên, mở cánh cửa màu đỏ ra, đứng ở cửa chờ đợi.

Quái nhân một mắt ấy gật đầu, phẩy tay tựa như có ý bảo lão lui ra.

Ông già gù ấy ngửa mặt nhìn về phía Cốc Hàn Hương, thân người hơi rung rồi đột nhiên cúi đầu, xoay mình bước ra ngoài.

Quái nhân một mắt nhấn vào cái nút, tấm màn che và cái càng xe lập tức cuộn lên.

Cỗ xe vừa vào trong cánh cửa, chỉ thấy trước mặt rèm ngọc lấp lánh, tựa như hàng vạn ngôi sao.

Phía bên trong bức rèm là một căn phòng ngủ bài trí hoa lệ, ngào ngạt hương thơm.

Cỗ xe vượt qua bức rèm bằng ngọc, dừng lại trước một cái giường bằng hương mộc có khắc hoa, quái nhân một mắt bế Cốc Hàn Hương xuống xe, chỉ cái ghế bên cạnh cái bàn, bảo nàng ngồi xuống, sau đó tung mình vọt một cái hạ xuống cái giường gỗ.

Hai người trầm mặt một hồi, quái nhân một mắt mở miệng hỏi:

"Công chúa đến Vạn hoa cung của lão phu, có biết tâm ý của lão phu hay không?".

Cốc Hàn Hương nhìn y, lắc đầu mỉm cười.

Quái nhân một mắt ấy gật đầu cười nói:

"Chuyện này nếu như lão phu không nói, nàng tất nhiên sẽ không biết".

Y nói đến đây, tựa như cảm thấy vẫn chưa vào chuyện chính, ha khan một tiếng, nói tiếp:

"Lão phu tuy ở trong Vạn hoa cung, nhưng đối với chuyện trên giang hồ cũng không muốn hỏi tới, nhưng từ khi danh tiếng của nàng từ Tây Vực truyền đến Trung Thổ, lão phu đã nghe phong thanh, song lão phu vẫn chưa tin, trên đời này làm sao có thể có người đẹp như lời đồn, nào ngờ vừa gặp nàng, lão phu cảm thấy bất ngờ, sau khi suy nghĩ đắn đo, mới đưa nàng đến mật thất này".

Cốc Hàn Hương nghe y nói một hồi, cũng không biết ý của y muốn gì, thế rồi nhoẻn cười, nói:

"Ngài nói một hồi, tiểu nữ vẫn chưa hiểu được".

Quái nhân một mắt tựa như không nghe câu nói của Cốc Hàn Hương, rồi lại nói tiếp:

"Nàng có thích tòa Vạn hoa cung này không?".

Cốc Hàn Hương không biết y có dụng tâm gì khi hỏi câu ấy, làn thu ba lay động, chậm rãi nói:

"Tòa Vạn hoa cung này quả thực đẹp đẽ vô cùng, dù cho phủ đệ của bậc vương hầu cũng chẳng qua là thế ...".

Quái nhân một mắt nghe nàng khen như thế, trong lòng vui mừng lắm, lập tức nó tiếp:

"Nói như thế, nàng đã rất thích?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tòa Vạn hoa cung này của ngài tuy đẹp, nhưng tiểu nữ cũng không thể sống ở đây".

Quái nhân một mắt đột nhiên lộ vẻ bực bội, trầm giọng nói:

"Nàng còn muốn đi hay sao?".

Cốc Hàn Hương thở dài nói:

"Chuyện tiểu nữ phải làm rất nhiều, cho nên phải vượt cách Giang Nam hàng ngàn dặm mà tiểu nữ cũng phải đi".

Quái nhân một mắt cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói:

"Nàng tuy có nhiều người đi theo hộ tống, nhưng đám người ấy trong mắt lão phu cũng không bằng trẻ con ba thước, nếu như lão phu không cho nàng đi, nàng cũng chẳng thể nào thoát được".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngài giữ tiểu nữ ở đây, không biết có dụng tâm gì?".

Quái nhân một mắt cười lớn một hồi, nói:

"Lão phu sẽ mãi mãi giữ nàng ở Vạn hoa cung, làm bạn với lão phu hết cuộc đời này".

Cốc Hàn Hương nghe mà giật mình, nhủ thầm:

"Giữ ta ở lại Vạn hoa cung để làm bạn với ngươi, há chẳng phải làm bạn với một quái vật hay sao?" trong lòng nàng tuy nghĩ như thế, nhưng mặt không hề động thanh sắc, ngược lại mỉm cười, nói:

"Nếu tiểu nữ không chịu?".

Quái nhân một mắt ấy cười lạnh một hồi, nói:

"Đã vào Vạn hoa cung của lão phu, nàng không chịu cũng chẳng được, hừ! Nếu có kẻ chống lại lời của lão phu, thì lão phu sẽ cho y nếm cái khổ chân tay chuyển dời".

Y nói đến đây, tựa như cảm thấy lời này quá nặng, lập tức đổi giọng nói:

"Nhưng đối với nàng, lão phu không nỡ dùng thủ đoạn ấy, chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời lão phu ...".

Quái nhân một mắt lúc này thần tình rất khác lúc bình thường, mặt trở nên đỏ tía, con mắt phải lồi ra có tia nhìn rất lạ, đột nhiên y im lặng không nói nữa, nhìn thẳng vào mặt Cốc Hàn Hương không chớp.

Cốc Hàn Hương thấy thần sắc của y như thế, trong lòng cảm thấy bất an, nhưng lúc này đã vào chốn long đàm hổ nguyệt, mà quái nhân một mắt này võ công cao cường, thủ đoạn tàn ác, trong lòng tuy rất lo lắng, nhưng cũng không nghĩ ra cách thoát thân.

Đang lúc Cốc Hàn Hương lòng dạ rồi bời, quái nhân chột mắt ấy đột nhiên vọt người khỏi giường, phóng người tới, ôm Cốc Hàn Hương vọt lại cái giường.

Quái nhân chột mắt ấy hai tay như cái kìm sắt, ôm chặt Cốc Hàn Hương, mặt đầy vẻ tham lam, tởm lợm, Cốc Hàn Hương như muốn nôn ra, muốn chống cự cũng không đủ sức.

Nhưng Cốc Hàn Hương vốn là người thông minh, đã trải qua nhiều biến cố, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, nàng đột nhiên quát lên:

"Ngài đối xử với ta như thế này, rốt cuộc là có ý gì?".

Quái nhân chột mắt ấy tựa như không nghe, cứ đưa bộ mặt xấu xí về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương như muốn khóc òa lên, nhưng nàng biết trong lúc này, dù cho khóc khan cổ, cũng chẳng có ích gì, nàng cố hết sức mình, vung tay, tát một bạt tai vào mặt của quái nhân chột mắt.

Quái nhân chột mắt ấy không ngờ Cốc Hàn Hương lại hành động như thế, người ngẩn ra.

Cốc Hàn Hương nhân lúc y đang sững sờ nghiêm giọng nói:

"Ngài là chủ của một cung, sao có thể vô sỉ như thế?".

Nàng tuy xinh đẹp như hoa, nhưng trong giọng nói thì lại hàm chứa một quyền uy vô thượng, nét mặt lạnh lùng ấy khiến cho người ta không dám mạo phạm.

Quái nhân ấy sững sờ nhìn nàng một hồi, trong lòng tựa như có ý xấu hổ, né tránh ánh mắt của Cốc Hàn Hương, nói:

"Hỡi ơi, ta quá yêu nàng ...".

Cốc Hàn Hương hừ một tiếng, nói:

"Dù cho là yêu thương, cũng không nên sỉ nhục tiểu nữ như thế".

Quái nhân chột mắt lúc này không còn hung dữ nữa, chỉ thở dài, nói:

"Nàng có biết tấm lòng của ta đối với nàng không?".

Y tuy nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, nhưng ánh mắt ngượng ngùng, mặt cũng đầy vẻ hoang mang,

lẩm bẩm nói:

"Ta đã chờ mấy mươi năm nay, hôm nay ...".

Cốc Hàn Hương không đợi y nói xong, lòng kinh ngạc lắm, hỏi:

"Cái gì? Ngài đã chờ tiểu nữ mấy mươi năm?".

Quái nhân một mắt ấy đáp:

"Không sai, nhờ trời cao thương tình, tâm nguyện mấy mươi năm nay của ta hôm nay coi như đã đạt được ...".

Y đột nhiên phát giác ra người phía trước mặt chính là Cốc Hàn Hương, bất đồ mặt lộ vẻ kinh ngạc như vừa tỉnh cơn mê, thất vọng nói:

"Là nàng, té ra là nàng ... nàng thật giống người ấy".

Cốc Hàn Hương nhìn vẻ mặt thất thường của y, trong lòng cảm thấy tò mò, đồng thời nàng biết quái nhân một mắt này là một kẻ hỷ nộ vô thường, tính tình hung dữ, vừa rồi trong lúc gấp gáp, mình đã tát y một bạt tai, không biết y có chuyện thẹn thành giận hay không, lòng nàng lúc này vừa lo sợ, vừa tò mò, nhẹ nhàng hỏi:

"Ngài bảo tiểu nữ giống ai ...".

Quái nhân một mắt này lúc này đã bình thường trở lại, thần sắc tham lam lúc nãy đã lui hết, y lại nhìn nàng, nói:

"Nàng hoàn toàn giống người trong lòng của ta, nhưng lão phu đã cố hết sức mà vẫn không tìm được, hôm nay cướp nàng về đây, lão phu muốn nàng thay người ấy làm bạn với lão phu trong Vạn hoa cung, sống hết nửa đời còn lại".

Nói xong thì đưa tay nhấn lên tường một cái, chỉ thấy bức tranh vẽ hoa trên tường chậm rãi cuốn lên, lộ ra một bức tranh vẽ nàng thiếu nữ.

Cốc Hàn Hương nhìn lên, cũng sững sờ.

Té ra nàng mỹ nữ trong tranh ấy ngoại trừ cách ăn mặc khác với mình, diện mạo, thần thái đều giống y như đúc.

Cốc Hàn Hương vừa nhìn bức tranh vừa thầm tính toán, nàng trâm tư một lúc rồi quay sang quái nhân chột mắt, nói:

"Xem ra, ngài lúc nào cũng nhớ đến nàng".

Quái nhân chột mắt ấy gật đầu:

"Mấy mươi năm nay, chưa bao giờ quên".

Cốc Hàn Hương hỏi:

"Ngài xem nàng là người như thế nào?".

Quái nhân một mắt nói:

"Lão phu xem nàng như tiên nữ ở chốn Dao Đài ...".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Tiểu nữ thấy ngài miệng nói lời không đúng với lòng!".

Quái nhân chột mắt nói:

"Sao nàng nói thế?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngài đã xem nàng như thần tiên ở chốn Dao Đài, thì không nên có ý nghĩ càn rỡ như vừa rồi.

Những vết sẹo trên mặt quái nhân chột mắt ấy hơi động đậy, nói:

"Nếu cuộc đời này lão phu không thể gần gũi, quả thực là điều đáng tiếc".

Y ngừng một hồi, nói tiếp:

"Như bánh vẽ thì không thể ăn được, cho nên lão phu tự hứa với lòng nhất định phải tìm ra một người giống với người ấy, bắt nàng phải ở bên cạnh lão phu, trời cao coi như không phụ lòng người, nàng quả nhiên giống người trong tranh như đúc, cho nên lão phu vừa rồi nhất thời ..." nói đến đây, tựa như thấy không nên nói tiếp nữa, đột nhiên im lặng.

Cốc Hàn Hương chợt đỏ mặt, cúi đầu nói:

"Chuyện này không thể hoàn toàn trách ngài, nhưng đây là chuyện đại sự trong đời người, cho nên không thể coi như trò chơi của trẻ con".

Nàng nói đến đây, một ý nghĩ lướt qua, rất nhiều sự việc lại hiện lên trong lòng, trong nhất thời, lòng dạ rối bời, không thể nào nói tiếp được nữa.

Quái nhân chột mắt ấy thấy nàng nói dịu dàng như thế, trong lòng không khỏi vui mừng, vội vàng nói:

"Vậy theo nàng thì phải thế nào?".

Cốc Hàn Hương lặng lẽ suy nghĩ hồi lâu, biết đã lọt vào trong tay của kẻ hung dữ này, số phận trong tương lai quả thực khó tưởng tượng, trước mắt cứ dùng lời kéo dài thời gian để đợi thời cơ mà hành động.

Nàng ý đã định, đưa tay vuốt mái tóc, lại sửa lại y phục, sau đó mới nở nụ cười, nói:

"Ngài yêu thương người trong bức tranh, nhưng tiểu nữ rốt cuộc không phải là người ấy, sau này ...".

Quái nhân một mắt vội vàng nói:

"Nàng ..." y trong lúc gấp gáp, chỉ nói ra được một chữ nàng chứ không nói được gì nữa.

Cốc Hàn Hương nói:

"Theo tiểu nữ thấy, trong chốn võ lâm ngài chắc chắn không phải là hạng tầm thường, tiểu nữ cũng là thân phận công chúa một phương, nếu quả thực ngài yêu tiểu nữ, tuyệt không thể sơ xài, cần phải long trọng cử hành chuyện này mới được".

Quái nhân chột mắt ấy trả lời ngay:

"Lão phu chấp nhận".

Cốc Hàn Hương lắc đầu:

"Đâu có dễ dàng như thế, tiểu nữ còn muốn nài hứa vài chuyện, một chuyện không hứa cũng không được".

Quái nhân chột mắt vội vàng nói:

"Được, lão phu sẽ hứa với nàng, nàng cứ nói ra ...".

Cốc Hàn Hương hơi trầm ngâm, nói:

"Nếu ngài thật lòng yêu thương tiểu nữ, cần phải mai mối cưới hỏi, đại lễ sẽ cử hành sau hai tháng, trong khoảng thời gian này, tiểu nữ sẽ xem thử ngài có thật lòng với tiểu nữ hay không".

Quái nhân chột mắt nói:

"Được".

Cốc Hàn Hương lại nói:

"trong khoảng thời gian này, ngài phải bỏ cấm lệnh ở Vạn hoa cung, không được giết bất cứ ai".

Quái nhân chột mắt nói:

"Được, còn gì nữa, nàng hãy cứ nói ra".

Cốc Hàn Hương lại nói:

"Trong thời gian cử hành đại lễ, tiểu nữ phải mời ra tam môi lục chinh, đồng thời ngài phải mời hết các anh hùng trong thiên hạ đến xem lễ ...".

Quái nhân chột mắt trợn con mắt lồi ra, nói:

"Lão phu không hề qua lại với người bên ngoài, hà tất ...".

Cốc Hàn Hương cười lạnh một tiếng, nghiêm mặt nói:

"Tiểu nữ đã sớm biết ngài không có lòng thật".

Quái nhân chột mắt thấy thần thái oán trách của nàng, vội vàng nói:

"Được, ta nghe theo nàng, nàng có vừa lòng chưa?".

Cốc Hàn Hương lại nói:

"Tiểu nữ đã nói trước với ngài, tiểu nữ từ ngàn dặm xa xôi đến đây là có một chuyện hệ trọng".

Quái nhân một mắt vì muốn lấy lòng nàng, lập tức nói:

"Chuyện gì chỉ cần lão phu làm được, nhất định sẽ tận lực giúp nàng".

Cốc Hàn Hương nghiêm mặt nói:

"Chuyện này trước khi tiểu nữ nói ra, ngài không được hỏi, song tiểu nữ vẫn phải nhờ ngài".

Quái nhân một mắt ấy lần này không lên tiếng nữa, chỉ nhìn Cốc Hàn Hương gật nhẹ đầu.

Cốc Hàn Hương lại dịu dàng, nói:

"Sau khi chúng ta thành hôn, tiểu nữ ở trong cung với ngài một năm, tiểu nữ phải ra ngoài một

chuyến giải quyết chuyện này, sau khi xong chuyện, lại sẽ quay về Thiên Đài, sống cùng với ngài, ngài có đồng ý không?".

Quái nhân ấy trầm ngâm một hồi, gật đầu trả lời:

"Ta đồng ý".

Cốc Hàn Hương nói:

"Khi đi giải quyết chuyện này có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, tuy có người đi theo bảo vệ, nhưng rốt cuộc cũng không ổn, cho nên trong thời gian bên cạnh ngài, ngài phải truyền võ nghệ cho tiểu nữ".

Quái nhân ấy nghe xong thì đột nhiên phát ra một tràng cười ha ha quái dị.

Cốc Hàn Hương thấy y cười sảng khoái như thế, không biết y có ý gì, muốn hỏi y, nhưng lại không biết hỏi như thế nào, sững người ra một hồi ngồi nhìn y.

Quái nhân ấy cười một hồi xong, nắm tay Cốc Hàn Hương, nói:

"Trong võ lâm hiện nay, kẻ có thể tiếp được vài ba chiêu của lão phu, hừ hừ, e rằng không có mấy người, chỉ cần nàng chịu hứa theo ta, lão phu sẽ truyền cho nàng vài chiêu tuyệt học, đảm bảo nàng xông pha trên giang hồ, không ai dám bức hiếp".

Cốc Hàn Hương rất chú ý nghe, buồn bã hỏi:

"Lời này có thật không?".

Quái nhân ấy vuốt ve bàn tay ngọc ngà của Cốc Hàn Hương, dịu dàng nói:

"Lão phu tuy chẳng phải là kẻ đại tín đại nghĩa, nhưng lời nói cho nàng nghe, tuyệt không có nửa câu dối gạt".

Vì trên mặt của y toàn là vết sẹo, cho nên khi nói chuyện không nhìn thấy tình cảm, nhưng giọng nói của y thì rất chân thành.

Cốc Hàn Hương vốn là người thiện lương, thấy y chân thành với mình như thế, trong lòng cảm thấy cũng rất cảm động, thế rồi dịu dàng nói:

"Tiểu nữ biết ngài đối với tiểu nữ rất tốt ...".

Quái nhân một mắt ấy nghe nàng khen mình thì trong lòng vui mừng lắm, nắm hai tay Cốc Hàn Hương, giọng nói run run, xúc động:

"Chỉ cần nàng tin ta, ta sẽ làm cho nàng có cuộc sống sung sướng".

Cốc Hàn Hương dịu dàng gật đầu.

Quái nhân chột mắt ấy thấy nàng ngoan ngoãn như thế, trong lòng rất vui mừng, lập tức nói:

"Ta nhất định sẽ toàn lực truyền thụ cho nàng mấy môn tuyệt học đắc ý nhất cuộc đời ta".

Cốc Hàn Hương nhìn chằm chằm vào ngọn đèn, như đang chìm đắm vào một chuyện gì trọng đại.

Chương 21

Quái nhân chột mắt ấy đột nhiên phát giác nàng không hoàn toàn nghe lời y nói, bất đồ lắc tay nàng:

"Nàng đang nghĩ gì?".

Cốc Hàn Hương kêu à một tiếng, mỉm cười:

"Thiếp sống ở Vạn hoa cung, tuy sung sướng nhưng cảm thấy quá buồn".

Quái nhân chột mắt ấy vốn đang tìm lời an ủi nàng, đột nhiên nghe lời nói của nàng quả thực có lý, để cho nàng sống ở nơi âm u thế này, đương nhiên nàng cảm thấy buồn bã không yên, còn mình lúc này quả thực cũng không có cách gì an ủi nàng, cho nên im lặng không nói.

Cốc Hàn Hương tựa như nói với quái nhân chột mắt, cũng tựa như nói với mình:

"Nếu ngài quả thực đối xử tốt với thiếp, thì hãy thả hết những người của thiếp ra để cho họ bầu bạn với thiếp".

Quái nhân chột mắt buột miệng nói:

"Ngày mai ta sẽ thả bọn chúng ra là xong".

Y đột nhiên thấy trên mặt Cốc Hàn Hương lộ vẻ mệt mỏi, lại nói:

"Chắc nàng đã mệt! Ta đưa nàng về phòng".

Cốc Hàn Hương dịu dàng nhìn y rồi gật đầu.

Quái nhân chột mắt đè vào cái nút trên tường, bức tranh mỹ nhân lập tức cuộn lên, y đưa tay ôm ngang eo Cốc Hàn Hương, phóng vọt lên cỗ thiết sa, đưa tay ấn nút, cỗ thiết sa lăn ra ngoài cửa phòng. Ông già che mặt lưng gù lúc này bước tới nghênh đón.

Quái nhân chột mắt ngừng xe vẫy tay về phía ông già che mặt lưng gù.

Ông già ấy vừa nhìn tay của quái nhân chột mắt, vừa nhìn xéo về phía Cốc Hàn Hương.

Quái nhân chột mắt phát giác ông già lưng gù nhìn chăm chú Cốc Hàn Hương, đột nhiên mặt biến sắc, nhưng cũng bình tĩnh trở lại, ấn vào cái nút trên xe, lại một tràng tiếng kèn kẹt vang lên, cỗ xe lăn bắn về phía trước.

Đến trước căn phòng của Cốc Hàn Hương, hai ả nữ tỳ chạy ra nghênh đón.

Quái nhân chột mắt trước khi đi còn kề vào tai Cốc Hàn Hương nói nhỏ:

"Chuyện hôm nay, nàng không được nói với kẻ khác, nhất là chuyện bức tranh, càng không được cho bất cứ kẻ nào biết". nói xong thì bịn rịn bước ra ngoài.

Bữa cơm trưa ngày hôm sau, bọn nữ tỳ lại đặt trên bàn thêm ba cái chén và ba đôi đũa.

Cốc Hàn Hương rất kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi han gì.

Một lát sau, bọn nữ tỳ lại dâng thức ăn lên.

Trong chốc lát, cửa phòng mở ra, một giọng nói vang lên:

"Phu nhân ..." và "Thẩm thầm ...".

Rèm ngọc lay động, hai người Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà chạy vào.

Cốc Hàn Hương thấy hai người bước vào, vội vàng đứng dậy nắm tay hai người, cả một lúc lâu sau vẫn không nói lên lời nào.

Vạn Ánh Hà hai tay nắm chặt tay Cốc Hàn Hương, kêu lên một tiếng:

"Thẩm thẩm". Rồi nước mắt tuôn rơi.

Cốc Hàn Hương nói:

"Chung tiên sinh, Dư tiên sinh ở đâu?".

Miêu Tố Lan nói:

"Không thấy bọn họ".

Cốc Hàn Hương thấy họ không biết tình cảnh của bọn Chung Nhất Hào, cũng không hỏi nữa.

Ba người dùng cơm xong, Cốc Hàn Hương đuổi bọn nữ tỳ ra hết, sau đó kể lại một lượt chuyện đêm qua.

Miêu Tố Lan trầm tư một hồi, nhìn Cốc Hàn Hương, nói:

"Lão quái vật này đối với phu nhân như vậy, y sẽ không dễ dàng bỏ qua, chỉ là nghe Mạch Tiểu Minh nói, tính tình của y kỳ lạ, lại là kẻ hỷ nộ khác thường, phu nhân phải đối với với hạng người này, quả thực khiến cho tiện thiếp lo lắng".

Cốc Hàn Hương nói:

"Cho nên muội muốn thương lượng với tỷ tỷ ...".

Nàng nói câu ấy xong, nở nụ cười, nói:

"Giờ đây muội đã khôn lanh hơn trước nhiều, nếu lúc trước gặp phải chuyện này, quả thực không biết phải làm thế nào ...".

Vạn Ánh Hà nói:

"Nay y chịu thả chúng tôi, quả thực đã chịu nghe lời thẩm thẩm ...".

Nàng nói chưa xong, ngoài cửa có bóng người xẹt tới, một ả tỳ nữ bước vào, đứng bên Cốc Hàn Hương thì hạ giọng nói.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương mặt biến sắc, chân mày giãn ra, nói:

"Mau đưa bọn họ vào".

Aû nữ tỳ ra ngoài không lâu, ngoài cửa có tiếng bước chân, Chung Nhất Hào bước vào trước.

Cốc Hàn Hương thấy bọn người Chung Nhất Hào, nói:

"Vì ta mà khiến cho bọn các người phải mạo hiểm ...".

Chung Nhất Hào nhìn Cốc Hàn Hương, nói với vẻ đầy quan tâm:

"Chỉ trách bọn tại hạ hộ vệ không chu toàn, thực là ..." y tựa như có rất nhiều điều muốn nói, lúc này gặp Cốc Hàn Hương, trong nhất thời không thể nào diễn tả được tình ý của mình.

Lúc này Giang Nam song hào cũng bước vào, ôm quyền làm lễ, nói:

"Huynh đệ của bọn tại hạ canh giữ sơ suất, quả thực lòng khó yên, vì công chúa, bọn huynh đệ chúng tôi đã dắt theo bằng hữu võ lâm Giang Nam, đến Vạn hoa cung, chính là vì muốn cứu công chúa ra khỏi chốn hiểm nguy quay về thôn thùy dương".

Chung Nhất Hào nhìn y rồi lạnh lùng hừ một tiếng.

Hoàng Phủ Thiên Trường nhìn Chung Nhất Hào, mặt đỏ ửng, đột nhiên im lặng không nói.

Cốc Hàn Hương chậm rãi đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng thì nhìn lại trên mặt của Phú Hỏa Long Lưu Chấn.

Lưu Chấn lập tức nói:

"Hai người bọn họ tuy đã có người trị thương, nhưng không thể cử động được".

Cốc Hàn Hương đột nhiên kêu ối chao một tiếng, nói:

"Sao không thấy Mạch Tiểu Minh?".

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, đều không biết Mạch Tiểu Minh đã đi đâu, cho nên không ai trả lời.

Vạn Ánh Hà nói:

"Cháu cũng không thấy y".

Cốc Hàn Hương tựa như rất quan tâm, buồn bã nói:

"Chao ôi! Không biết đứa trẻ này đã đi về nơi nào?".

Khi nói thì trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Chung Nhất Hào nói:

"Y tuổi tác tuy nhỏ nhưng đảm cước hơn người, hình như rất quen thuộc tòa Vạn hoa cung này, chắc không xảy ra chuyện gì lớn".

Cốc Hàn Hương gật nhẹ đầu, miễn cưỡng mỉm cười. Đột nhiên từ xa vọng lại tiếng ngọc kêu chuông gõ.

Một tên tiểu tỳ mặc y phục màu xanh vội vàng bước vào, nói với Cốc Hàn Hương:

"Chủ nhân mời công chúa vào trong nói chuyện".

Cốc Hàn Hương nhìn quần hào nói:

"Các người hãy quay về, nếu có việc, ta sẽ sai người đến mời". Rồi quay sang Miêu Tố Lan nói:

"Tỷ tỷ và Ánh Hà hãy chờ muội ở đây".

Rồi đứng dậy theo ả tiểu tỳ mặc áo xanh ấy ra ngoài.

Cốc Hàn Hương theo tiểu tỳ ấy bước vào phòng trong, thấy quái nhân một mắt trên mặt che một miếng vải đen, ngồi xếp bằng trên cái giường gỗ.

Y vừa thấy Cốc Hàn Hương bước vào, vỗ nhẹ tay bên mép giường, tỏ ý bảo Cốc Hàn Hương ngồi xuống, đồng thời nói:

"Chuyện nàng muốn, lão phu đã thực hiện xong".

Quái nhân chột mắt ấy sợ Cốc Hàn Hương không hiểu tâm ý của y, lại nói:

"Những kẻ đi theo nàng, lão phu đã thả hết, bọn chúng vẫn cứ đi theo nàng, còn những kẻ bị thương, lão phu cũng miến cho chúng nổi khổ bị đổi gan thay ruột, đã trị liệu vết thương cho bọn chúng".

Cốc Hàn Hương mỉm cười:

"Đa tạ ngài!".

Quái nhân chột mắt ấy lại nói:

"Lão phu đã hạ lệnh, từ hôm nay ở Vạn hoa cung không tàn sát một người nào nữa, bắt đầu từ ngày mai lão phu sẽ truyền võ công cho ngươi ...".

Cốc Hàn Hương lúc này đã rất hiểu việc đời, thấy y im lặng không nói, đã biết tâm sự của y, thế rồi nhoẻn miệng cười nói:

"Ngài đối xử với thiếp tốt như thế, thiếp ...".

Quái nhân chột mắt không đợi nàng nói xong, lập tức nói tiếp:

"Sau hai tháng, chuyện nàng hứa với ta, không được hối hận".

Cốc Hàn Hương hạ giọng nói:

"Ngài hãy yên tâm ...".

Nàng hơi trầm ngâm một lúc, nói:

"Chỉ là chuyện hôn lễ, thiếp muốn ngài mời anh hùng trong khắp thiên hạ, ngài nhất định phải làm cho được".

Quái nhân chột mắt ấy trầm tư một lúc, nói:

"Chỉ là lão phu quy ẩn giang hồ đã lâu, làm sao mời anh hùng võ lâm đến đây ...".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, buồn bã thở dài, nói:

"Thiếp biết là ngài ...".

Nàng tựa như rất ai oán, mặt lộ vẻ không vui.

Quái nhân chột mắt ấy vội vàng nói:

"Không phải là lão phu không nghe theo nàng, chỉ là lão phu đã không còn qua lại với bên ngoài, dù cho lão phu phân phát thiệp mừng khắp thiên hạ, cũng không có người chịu đến".

Cốc Hàn Hương lại nở nụ cười, nói:

"Chả lẽ không thể nghĩ ra một cách mà khiến cho anh hùng thiên hạ nghe tin thì nhất định phải đến hay sao?".

Quái nhân chột mắt ấy hơi trầm tư, sau đó nói:

"Nàng có cách gì?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu, nói:

"Thiếp nhất thời nghĩ không ra, song vị Dư tiên sinh đi theo thiếp nhất định sẽ có kế hay".

Quái nhân chột mắt ấy vỗ tay, ả tiểu tỳ lúc nãy bước vào, y vội vàng căn dặn:

"Hãy mau mời vụ Dư tiên sinh ấy đến đây".

Trong chốc lát Dư Diệc Lạc đã theo ả tiểu tỳ áo xanh bước vào.

Cốc Hàn Hương nói:

"Dư tiên sinh, ta đã hứa gả cho chủ nhân cung này, nhưng trong ngày đại lễ ta muốn anh hùng trong thiên hạ đều đến tham dự".

Quái nhân chột mắt ấy nói:

"Nhưng lão phu ít qua lại với bên ngoài, không biết thiệp này gởi như thế nào, huống chi người trong võ lâm lão phu cũng không qua lại, dù cho nhận được thiệp mời, cũng chưa chắc đã chịu đến, cho nên muốn nhờ Dư tiên sinh nghĩ ra một cách ổn thỏa".

Dư Diệc Lạc nghe xong thì mặt lúc xanh lúc trắng, cả một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời.

Quái nhân một mắt ấy trầm giọng nói:

"Xem bộ dạng của ngươi, chắc là lòng đầy phẫn nộ, không có cách nào phát tiết, chả lẽ công chúa của các người gã cho lão phu thì thiệt thòi lắm hay sao?".

Dư Diệc Lạc đột nhiên ngửa mặt lên trời, cười lớn, tiếng cười vọng ra ngoài cửa một lát sau vẫn không ngớt.

Tràng cười này đầy sự mỉa mai, cho đến khi quái nhân một mắt nổi giận, giơ chưởng lên định giết chết Dư Diệc Lạc.

Cốc Hàn Hương lo lắng muôn phần, vội vàng hỏi:

"Dư tiên sinh, ông cười cái gì?".

Quái nhân một mắt ấy chậm rãi buông tay xuống, nói:

"Ngươi lớn gan dám cuồng vọng trước mặt lão phu như thế, nếu không nói rõ lý do, lão phu sẽ trừng trị ngươi".

Dư Diệc Lạc vẫn bình tĩnh, đột nhiên hai mắt sáng quắc, nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Công chúa, phải chăng tướng mạo của vị chủ nhân Vạn hoa cung này kỳ dị, công chúa không chịu gả cho lão, cho nên mới đòi mời thiên hạ anh hùng đến đây, cố ý làm khó y hay không?".

Lời này vừa nói ra, quái nhân chột mắt và Cốc Hàn Hương đều sửng sốt, không ai biết y nói lời này là có ý gì.

Dư Diệc Lạc đột nhiên lớn giọng hỏi:

"Công chúa, phải chăng thuộc hạ đã vạch trần tâm sự của người?".

Cốc Hàn Hương không hề cam lòng chịu gả cho quái nhân chột mắt này, trong lòng y cũng biết, lúc này Dư Diệc Lạc lại nói thẳng ra, trên mặt hai người đều lộ vẻ khó xử.

Cốc Hàn Hương lung túng, không biết nói thế nào mới phải, quái nhân chột mắt không nén được, quay sang Dư Diệc Lạc nói:

"Ngươi dám trước mặt chủ nhân vô lễ như thế, chắc là thường ngày bức hiếp nàng đã quen ...".

Vừa nói vừa giơ chưởng phải lên, định hạ độc thủ.

Dư Diệc Lạc không thèm nhìn, đột nhiên nói:

"Công chúa, phải chăng người ngưỡng mộ võ công của vị chủ nhân này mới cam tâm tình nguyện gả cho y?".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Mình vì báo thù cho đại ca, ngoài kẻ này, đi đâu mà tìm kẻ có võ công cao hơn". Rồi cúi đầu, hạ giọng nói:

"Vậy công chúa mời anh hùng trong thiên hạ đến xem lễ, phải chăng là e sợ người ta không biết công chúa Hồng Hoa đã gả cho chủ nhân của Vạn hoa cung?".

Y lời nào cũng ép người, khiến cho Cốc Hàn Hương mặt trắng bệt, thầm rung trong lòng.

Quái nhân chột mắt ấy nhìn nàng rồi quay sang Dư Diệc Lạc nói:

"Ngươi phải ăn nói cho đàng hoàng tử tế, vô lễ nữa, lão phu sẽ cắt lưỡi của ngươi".

Cốc Hàn Hương đột nhiên nước mắt tuôn dài, nhủ thầm:

"Y rõ ràng lại nhắc nhở mình, đừng để cho người ta biết thê của Hồ Bách Linh gả cho người khác, chao ôi! Mình tự coi là Hồng Hoa công chúa, thật ra người trên giang hồ đều sáng mắt, mình và đại ca đã từng tham dự đại hội Bắc Nhạc, người biết mình quả thực không ít".

Dư Diệc Lạc cao giọng nói:

"Nếu công chúa không muốn gả cho vị chủ nhân này, chúng ta sẽ liều chết với nhau, cũng không bó tay chịu trói, nhưng nếu ngưỡng mộ võ công của ngài, cam chịu thiệt thòi ...".

Quái nhân chột mắt ấy chặn lại:

"Nàng vừa mới nhận, cam chịu gả cho lão phu, chả lẽ tai ngươi đã điếc".

Cốc Hàn Hương giở tay áo, lau nước mắt trên mặt, nói:

"Tiên sinh hãy lui ra, ta đã hiểu".

Quái nhân chột mắt nghe Cốc Hàn Hương nói thế, ngỡ rằng nàng đã thay đổi ý, không đòi mời các nhân vật trong võ lâm đến đây xem lễ, không khỏi mừng rỡ, như trút được gánh nặng, phát tay về phía Dư Diệc Lạc, nói:

"Hôm nay ngươi dĩ hạ phạm thượng, chẳng nể nang gì cả, theo lý đáng phải sử chết". Ngừng một lát rồi nói:

"Nhưng niệm tình ngươi có lời khuyên nhủ, mà ngày vui của lão phu sắp đến, không nên để máu tanh nhuộm đất, ngươi hãy mau lui ra".

Dư Diệc Lạc không nói lời nào nữa, hành lễ với hai người rồi xoay người bước ra ngoài.

Quái nhân một mắt đưa tay vuốt tay Cốc Hàn Hương, nói:

"Kẻ này quen thói giang hồ, cố ý làm ra vẻ, thật ra rất trung thành với nàng, lời nói rất đáng nghe".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Mình đã quyền tâm bỏ lớp da bên ngoài, mưu đồ đoạt lấy võ công báo thù cho đại ca, sao lại sợ khó không tiến về phía trước, hai lòng ba ý thế này, đã quên nỗi khổ của bản thân!".

Lòng tự trách của nàng nổi lên, lập tức quyết định cắt thịt cho hổ ăn, bất chấp thủ đoạn, sớm ngày lấy được lòng tin của quái nhân một mắt này, vì thế nói:

"Thiếp đã nghĩ thông, Vạn hoa cung là nơi đào nguyên thế ngoại, sao có thể để cho bọn người phố thị bước chân vào, vả lại ..." nói đến đây, nước mắt rơi lả chả.

Quái nhân một mắt thấy nàng ngoan ngoãn như thế, trong lòng không khỏi vui mừng, nắm lấy bàn tay của nàng, hỏi liền miệng:

"Vả lại cái gì? Hử? Vả lại cái gì?".

Cốc Hàn Hương nũng nịu, e thẹn nói:

"Thiếp đã quyết tâm gả cho ngài, thời hạn hai tháng cũng chẳng có ý nghĩa gì".

Quái nhân một mắt vui mừng ra mặt, nói:

"Phải! Phải! Lạo phu sẽ lập tức sắp đặt để hành lễ với nàng".

Buổi tối hôm sau, trong Vạn hoa cung đèn đuốc sáng trưng, nhạc tấu vang lừng, quái nhân một mắt và Cốc Hàn Hương cử hành hôn lễ.

Sau buổi tiệc mừng, quái nhân một mắt dung xe đưa Cốc Hàn Hương vào trong một thông đạo dài hun hút, đến một căn phòng tối.

Quái nhân một mắt ôm Cốc Hàn Hương, y rất vui mừng.

Cốc Hàn Hương chỉ cảm thấy một làn hơi tanh tưởi khiến cho người ta muốn nôn xông vào trong mũi, trong lòng khí huyết nhộn nhạo, nghĩ đến tình cảnh lúc này, nàng bất đồ rơi đôi dòng lệ.

Nàng biết số phận sắp tới của nàng, trong lòng thầm cầu khấn:

"Đại ca, muội của trước đây đã theo đại ca xuống dưới chín suối, muội của sau này đã không giống như muội của trước nay nữa ... đại ca, Cốc Hàn Hương coi như đã chết, sau này kẻ sống là công chúa Hồng Hoa, nhưng muội sẽ mượn thân phận của công chúa Hồng Hoa để báo thù cho chàng ...".

Đêm khuya canh vắng, ngoại trừ bọn Chung Nhất Hào trằn trọc không yên giấc, Mạch Tiểu Minh nấp sâu trong hang đá cũng ngắm nhìn bầu trời đầy sao, núi Thiên Đài tịch mịt.

Từ nay về sau, Cốc Hàn Hương cố gắng ngày đêm theo quái nhân một mắt luyện võ.

Ngày hôm nay, Cốc Hàn Hương vừa luyện xong nửa bộ chưởng pháp, quái nhân chột mắt rất vừa ý, nói:

"Tư chất của nàng rất tốt, lại chịu khó, cho nên tiến bộ rất nhanh, thật khiến cho ta bất ngờ".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Luyện thêm mười năm nữa cũng chẳng bằng ngài ...".

Quái nhân chột mắt kiêu ngạo nói:

"Nếu quả thực nàng có thể luyện được một phần mười của ta, cũng đủ xưng hùng trên giang hồ".

Rồi cười khen một tiếng, nói tiếp:

"Muốn luyện được một phần mười của ta, nói ra thì dễ dàng ...".

Cốc Hàn Hương trong lòng vốn muốn dò tâm ý của y, lúc này thừa cơ nói:

"Tiểu muội từ Tây Vực đến Trung Thổ, trên đường đi gặp không ít nhân vật trong võ lâm, luận về võ công đương nhiên khó bằng chàng, song theo tiểu muội biết, hiện nay trên giang hồ, trong các môn các phái vẫn có người thân mang kỳ học ...".

Quái nhân chột mắt lạnh lùng nói:

"hừ, không phải lão phu nói khoác, bọn người đó chỉ như ánh sáng của đom đóm, làm sao có thể bì được với lão phu".

Cốc Hàn Hương nói với vẻ ngây thơ:

"Chàng nói như thế, thiếp cũng chẳn cần học võ công nữa".

Quái nhân chột mắt ngạc nhiên hỏi:

"Tại sao không cần học nữa?".

Cốc Hàn Hương thở dài nói:

"Những bậc tôn sư chưởng môn ấy ai cũng luyện mấy mươi năm mới có được thành tựu như thế, chàng lại bảo người ta chẳng qua chỉ là ngọn lửa đom đóm, chàng nghĩ xem, thiếp dù cho có học mười năm tám năm cũng chẳng có gì đáng nói ...".

Quái nhân chột mắt lắc đầu, nói:

"Đạo võ công không thể luận như thế, điều này phải xem thiên phú, cơ may của mỗi người ...".

Y ngừng một lát rồi nói:

"Học võ luyện công, đầu tiên phải coi trọng thiên phú, nếu như một người không có tài, dù cho Đại La thần tiên cũng khó khiến cho y thay da đổi thịt. Nếu như kẻ này có tài năng bẩm sinh, lại gặp thầy giỏi, như thế một ngày sẽ đi được ngàn dặm, người khác phải mất đến mười năm, cũng không bằng thành tựu một năm nửa năm của y".

Cốc Hàn Hương quay mặt sang, hỏi:

"Chàng thấy thiếp thế nào?".

Quái nhân chột mắt lêu ừ một tiếng, nói:

"Nàng trời sinh thông tuệ tuyệt luân, chỉ cần một thời gian ngắn, ta đảm bảo trên võ lâm hiện nay không ai có thể địch lại nàng".

Cốc Hàn Hương lộ vẻ kinh ngạc, nói:

"Lời này thật khó tin".

Quái nhân chột mắt khựng lại, lạnh lùng nhìn nàng rồi nói:

"Nàng chẳng lẽ không tin lời lão phu hay sao?".

Cốc Hàn Hương dịu dàng nói:

"Thiếp tuy biết chàng có võ công trác tuyệt, kiến thức rộng rãi, nhưng trên người của chàng lại có bệnh, bản thân cũng không thể chữa trị được, cho nên ...".

Quái nhân chột mắt nghe thế thì cười ha ha, nói:

"Cho nên nàng không tin lời ta, đúng không?".

Cốc Hàn Hương im lặng không nói.

Quái nhân chột mắt gật đầu nói:

"Điều ấy cũng không thể trách nàng, song nàng lại không biết bệnh này của lão phu do đâu mà có".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vết lở loét ở eo của chàng lúc nào cũng rỉ máu, không những khiến cho người ta khó chịu, thực ra dù cho bản thân chàng khi đi đứng cũng bất tiện lắm ...".

Nàng ngừng một hồi rồi nói tiếp:

"Chàng dù cho võ công cái thế, nhưng bán thân bất toại, không thể sánh với người thường".

Lời này vốn là làm tổn thương lòng tự tôn của người khác, cho nên nàng nói rất khéo léo.

Quái nhân chột mắt nghe xong mà không hề nổi giận, ngửa mặt trầm tư một lúc lâu mới nói:

"Chúng ta đã là phu thê, ta cũng không cần giấu nàng, nhắc đến tật bệnh của lão phu, đúng là một bí mật mà trên đời này không ai biết được ...".

Cốc Hàn Hương vội vàng lắc đầu, nói:

"Đừng nói nữa, đã là bí mật hệ trọng như thế, thiếp cũng không muốn nghe nữa".

Quái nhân chột mắt quay mặt nhìn nàng, nói:

"Thời gian đã trôi qua, hôm nay nhắc lại, cũng chẳng còn điều gì bí mật nữa".

Cốc Hàn Hương trong lòng tuy rất muốn biết bí mật của y, nhưng bề ngoài thì tỏ vẻ không quan tâm, điềm nhiên kêu à một tiếng.

Quái nhân chột mắt suy nghĩ một hồi, tựa như đang nghĩ rằng phải bắt đầu từ đâu.

Y nghĩ một hồi chậm rãi nói:

"Bốn mươi năm trước, lão phu là người có danh có tiếng trên giang hồ, nhưng không ngờ đã có một lần bại trong tay của kẻ thù, lúc ấy lão phu tuổi trẻ khí thịnh, khó nuốt nổi cái nhục này, vì muốn báo thù rửa hận, cho nên đã đi đến chốn biên thùy, vào vùng Man Di ...".

Cốc Hàn Hương cũng đang ôm lòng học võ báo thù, nghe y nói thế thì bất đồ chú ý, hỏi:

"Trung Thổ là nơi phát nguyên của võ thuật, danh gia cao thủ không biết bao nhiêu mà kể, chàng cần gì phải đi xa như thế?".

Quái nhân chột mắt nói:

"Nàng chỉ biết một mà không biết hai. Lúc ấy những cao thủ mà lão phu gặp qua, đâu chỉ có trăm người, nhưng người có thể khiến cho lão phu khâm phục thật sự không nhiều, đồng thời lúc ấy ta còn có một ý nghĩ quái lạ, ta cảm thấy muốn học loại võ công bình thường phải tốn rất nhiều thời gian, mà lòng háo thắng của ta lúc đó rất mạnh, lại gấp gáp báo thù, cho nên muốn trong một thời gian ngắn họ được thứ võ công không ai địch lại ...".

Cốc Hàn Hương nghe đến đây, không khỏi mỉm cười, nhủ thầm:

"Mình cũng nghĩ như thế".

Quái nhân một mắt ấy cũng không thèm để ý đến nàng, tiếp tục nói:

"Lúc ấy lão phu nghĩ bụng, nếu đã đi vào con đường bàng môn tả đạo, sao không đến miền Biên Thùy học thuật bỏ độc của người Man Di, cho nên mới đi xa như thế ...".

Y nói đến đây, hơi ngừng lại, nói tiếp:

"Nào ngờ chuyện gì cũng có cơ duyên, khi đến vùng Miêu Cương, ta đã gặp được một vị kỳ nhân tiền bối mai danh ẩn tích đã lâu, đáng tiếc là vị tiền bối này lúc đó như cây đèn sắp cạn dầu, nếu không lão phu cũng không ra nông nổi này".

Y nhắc đến chuyện xưa, vẫn tỏ vẻ tiếc nuối, thở dài một hơi, rồi trở nên hưng phấn, nói:

"Đó cũng là một kỳ duyên của ta, vị lạo tiền bối này đã truyền cho ta hai quyển sách, nhưng trước khi lâm chung đã cho ta hay rằng, ta chỉ cần học quyển sách thứ nhất, không được thử đến quyển sách thứ hai ...".

Cốc Hàn Hương nảy ra một ý, hỏi với vẻ quan tâm:

"Vậy chàng có nghe lời ông ta hay không?".

Quái nhân chột mắt ấy lúc này nhắm con mắt lồi ra, mũi chỉ hừ một tiếng, nói:

"Trước khi vị lão tiền bối ấy qua đời, lời nói cứ như tiếng dế tiếng muỗi, ngập ngà ngập ngừng, lão phu không thể nào nghe rõ được, chỉ có thể hiểu ý, hình như ông ta nói rằng kỳ học của một đời đều ghi trong hai quyển sách này, quyển sách thứ nhất là những kỳ chiêu tuyệt chiêu quyền cước binh

khí, quyển sách thứ hai thì ghu rất nhiều bí thuật, trong đó có rất nhiều môn nội công, ngoại trừ khổ luyện còn phải uống đơn dược để bổ trợ cho thân thể ...".

Y nói đến đây, quay mặt sang nhìn Cốc Hàn Hương, nói:

"Sau khi ta được hai quyển sách này, vị lão tiền bối đó đã qua đời, lúc đầu lão phu vẫn còn biết tự nhắc nhở mình, chỉ luyện võ công trong quyển sách thứ nhất, nhưng lão phu là người có lòng háo thắng, năm năm sau, lão phu tuy báo được thù trước, nhưng lại bị vây khốn, thắng được kẻ thù quả thực không dễ dàng, lão phu đột nhiên cảm thấy bản thân là người thông minh, khổ luyện năm năm mà vẫn không thể xưng hùng võ lâm, xem ra đạo võ công quả thực ngoài người có người, ngoài trời có trời, cho nên lão phu quyết tâm tìm một nơi ít người đến tu luyện những bí thuật trong quyển sách thứ hai".

Cốc Hàn Hương kêu à một tiếng, chen vào hỏi:

"Chắc là chàng đã đến núi Thiên Đài này?".

Quái nhân chột mắt gật đầu nói:

"Không sai, ta đã đi rất nhiều nơi, vì núi này có nhiều linh tuyền dị hoa, không thiếu những thứ mà lão phu cần, cho nên đã chọn nơi này, nhưng tâm lý lúc đó của lão phu rất phức tạp, vừa muốn luyện thành bvản lĩnh thiên hạ vô địch, nhưng lại sợ sau khi luyện thì bước vào vết xe đổ của vị lão tiền bối ấy, lão phu nhiều phen suy nghĩ, thế là quyết định cẩn thận hành sự, không vội tiến bộ nhanh, chậm rãi nghiên cứu, coi như cũng đạt được ý nguyện, nửa phần trước thì lão phu rất thành công ...".

Y cười khen một tiếng tựa như rất đắc ý.

Đột nhiên, y tựa như hỏi Cốc Hàn Hương, tựa như nói với mình:

"Nàng có biết lão phu luyện thứ gì không, lão phu không phải luyện "Kim trung tráo", cũng không phải luyện "Thiết bố sam", mà chỉ dựa vào nội kình thuần nhu vẫn có thể khiến cho đao thương bất nhập ...".

Cốc Hàn Hương thầm kinh, nhủ rằng:

"Ngươi đã luyện đến mức đao thương bất nhập".

Quái nhân chột mắt ngừng một lát rồi nói:

"Con người vốn rất tham lam, lao phu luyện được loại võ công như thế lẽ ra phải thỏa mãn, nhưng bí cấp của vị tiền bối này giống như núi sâu chôn bảo tàng, càng đào càng có nhiều của lạ, ta càng xem càng muốn luyện, cho nên đã quyết tâm luyện tiếp ...".

Cốc Hàn Hương là người thông minh, lúc này trong lòng đã có tính toán khác, tâm cơ cũng trở nên thâm trầm, nàng biết rõ quái nhân chột mắt này nói tiếp, nhất định sẽ là luyện công tẩu hỏa nhập ma, nàng lúc này vẫn cứ giả vờ quan tâm, nói:

"Võ công của chàng lúc này chắc là đã cái thế tuyệt luân, cần gì phải khổ luyện nữa?".

Quái nhân chột mắt thở dài, nói:

"Nàng không biết sự kỳ diệu của loại nội công này, làm sao có thể hiểu được ta?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Chả lẽ có thể trường sinh bất lão hay sao?" nàng nói mà đầy vẻ giận dỗi, nhưng trong lòng lại rất kích động.

Quái nhân chột mắt vốn không muốn nói nữa, nhưng bị nàng nói khích như thế, bất đồ thay đổi tâm ý, nói:

"Sau khi luyện thành loại võ công này, tuy nói không thể trường sinh bất lão, nhưng có thể khống chế sự tuần hoàn của máu huyết, tạng phủ tỳ vị, đều do bản thân khống chế, đến bước này, con người không hề chịu sự ảnh hưởng của thời tiết khí hậu, cũng chẳng có cảm giác no đói đau đớn, chàng không sợ tật bệnh xâm nhập, song khi tu luyện, trước tiên phải chịu cái khổ của khí huyết phản hồi, tạng phủ chấn động, không may lão phu luyện sau mấy năm, một lúc không cẩn thận đã khiến huyết lưu không thể quy kinh, cho nên mới ra nông nổi thế này ...".

Cốc Hàn Hương thấy y nói đến đây, sắc mặt đột nhiên thay đổi, râu tóc dựng lên, nàng biết y vốn là người hỷ nộ vô thường, cho nên lúc này chỉ lặng ngồi một bên, không thèm để ý đến y.

Quái nhân chột mắt ấy phẫn nộ một hồi rồi mới dần dần bình tĩnh trở lại, nói tiếp:

"Lão phu bị liệt nửa người, tựa tin rằng không khó chữa trị, lão phu không những đã học được thuật thay đổi tạng phủ, vả lại lão phu cũng không cần dựa vào thủ thuật này mà vẫn có thể trị liệu được, nhưng vết thương ở eo thì không dám trị".

Cốc Hàn Hương thấy thần sắc của y đã trở nên bình thường, vả lại lời nói cũng không còn phẫn nộ nửa, lại hỏi:

"Nửa người bị liệt khiến cho vết thương ngày càng lở loét nhiều, chỉ một vết tương nhỏ bé như thế chả lẽ không có cách trị?".

Quái nhân chột mắt nói:

"Không phải là không thể trị mà không dám trị".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nhìn y, tựa như không hiểu lời y nói.

Quái nhân chột mắt hơi gật đầu, nói:

"Điều này cũng không trách nàng không hiểu, nàng có biết rằng vết lở loét này là do tự lão phu mở ra hay không?".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Tại sao ngài làm thế?".

Quái nhân chột mắt nói:

"Lão phu luyện công tẩu hỏa nhập ma, huyết lư không thể quy kinh, nội khí không thể tuôn ra ngoài, đó là chuyện nguy hiểm nhất, may mà lão phu công lực vẫn còn kém, chưa đến nỗi mất mạng, chỉ hôn mê vài ngày rồi sau đó dần dần tỉnh lại, nhưng huyết lưu bị nội công ép chảy ngược lại, không thể nào tuần hoàn một vòng trong người, cần phải gây chấn động buồng tim, buồng tim bị chấn động, nội khí sẽ hoạt động trở lại, dòng huyết khí không bình thường không thể nào bài tiết ra, chỉ chạy nhộn nhạo trong bụng, nỗi đau này người bình thường khó chịu nổi, lúc ấy lục phủ ngũ tạng của lão phu rối bời, toàn thân cứng đờ, hận không thể mổ ngực để cho huyết khí tuôn ra, coi như lão phu cũng thông minh hơn người, vì thế sau một hồi đau đớn thì mới quyết tâm mở một lỗ nhỏ ở phần eo, rồi dùng nội công dẫn luồng huyết khí chạy nhộn nhạo trong người ra ngoài mới có thể giữ được mạng cho nên vết thương này tuy suốt ngày bốc mùi khó chịu, nhưng lão phu không dám chữa trị".

Cốc Hàn Hương nghe thấy thì gật đầu, nói:

"Té ra là ...".

Nàng nói được ba chữ thì đột nhiên kêu à một tiếng, nói:

"Nếu có người bịt vết thương này lại, há chẳng phải chàng sẽ ...".

Quái nhân một mắt ấy cười lạnh, nói:

"Muốn trêu đùa lão phu đâu có dễ dàng như thế, huống chi chỗ chí mạng của lão phu ...".

Lòng háo thắng của y rất mạnh, trước mặt Cốc Hàn Hương lại muốn khoe khoang, cao hứng nói:

"Lão phu tuy luyện công tẩu hỏa nhập ma, nhưng hiện nay có thể nói là vô địch trên đời này, vết thương này tuy đối với mạng sống của lão phu quan hệ trọng đại, chỗ chí mạng của lão phu ở một nơi bí mật, ngoại trừ lão phu thì chẳng ai biết được ...".

Cốc Hàn Hương tim đập bình bình, trong chớp mắt đã nghĩ ra cách thoát thân, không đợi y nói hết, vội vàng ngăn lại:

"Chàng đừng nói nữa, thiếp không muốn biết bí mật hệ trọng này ...".

Quái nhân một mắt đột nhiên dịu dàng nói:

"Nàng đã gả cho lão phu, chết thành phu phụ, lời xưa có nói:

"Phu thê đồng mệnh với nhau", chỗ chí mạng của lão phu đối với người khác đương nhiên không thể tiết lộ, nhưng cho nàng biết thì có hề gì".

Cốc Hàn Hương lắc đầu, nói:

"Không thể nói như thế, chàng chấp nhận cho thiếp biết chuyện hệ trọng này, điều đó cho thấy chàng đối xử rất tốt với thiếp, nhưng chuyện này quan hệ rất trọng đại, nếu như thiếp biết được bí mật này, sau này trong một lúc sơ suất thì tiết lộ ra, đó chẳng phải là chuyện đáng tiếc suốt đời hay sao?".

Quái nhân chột mắt nghe nàng lý luận như thế, đột nhiên cười ha ha, nhìn nàng gật đầu, chứ không thể nào thấy được lòng dạ của y, nhưng từ dáng vẻ ấy thì biết y tựa như rất vui mừng.

Ngày hôm nay, Cốc Hàn Hương luyện xong võ công, quay về trong mật thất, vừa lúc đó ông già gù canh giữ thông đạo không có mặt, nàng liền đi vào nội thất.

Chỉ thấy cành cửa màu đỏ đóng chặt, nàng gõ hai cái không nghe tiếng vọng lại, nàng biết quái nhân một mắt mỗi ngày lúc này đều ở trong căn phòng này, quyết không ra ngoài, nhưng lúc này không hề thấy động tịnh gì, nghĩ bụng:

"Chả lẽ lúc này y đang ngủ?" đang định quay người đi thì cánh cửa kêu kẹt một tiếng mở ra.

Quái nhân một mắt đang ngồi xếp bằng trên giường.

Cốc Hàn Hương vào cửa, chỉ thấy bức tường ngầm đang chậm rãi đóng lại.

Quái nhân chột mắt nhìn Cốc Hàn Hương, nói:

"Nàng có biết trong căn mật thất này chứa thứ gì không?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu:

"Chuyện của người khác, thiếp chưa bao giờ hỏi qua".

Quái nhân chột mắt đảo con mắt còn lại, sửng sờ nhìn Cốc Hàn Hương một hồi, khóe miệng mấp

máy tựa như có lời muốn nói, nhưng lại im lặng.

Ngừng một lát, tựa như nén không được, đột nhiên nói:

"Nàng đối với lão phu, có thể xứng với hai chữ \'hiền thuận\'".

Y nói chuyện chẳng đầu chẳng đuôi, Cốc Hàn Hương cũng chẳng hiểu y muốn nói gì, chỉ mỉm cười đứng một bên.

Quái nhân chột mắt lại nói:

"Tâm huyết một đời của lão phu đều cất trong căn phòng này, nếu nàng mãi mãi trung thành với lão phu, nàng sẽ có được duyên kỳ ngộ, bằng không, ngày lão phu ra đi sẽ hủy cung này, lão phu không muốn để cho người khác chiếm phần tiện nghi".

Cốc Hàn Hương nghe mấy câu này, cảm thấy trả lời cũng không phải, không trả lời cũng không phải, lo lắng nhìn y.

Lúc này ông già vừa gù vừa câm bước vào, ra dấu với quái nhân chột mắt, rồi lại lui ra ngoài.

Quái nhân chột mắt ấy nhân lúc này né tránh tình thế khó sử giữa hai người.

Cốc Hàn Hương biết y là người đa nghi, nhưng nàng không hề để lộ ra ngoài, mỗi ngày sớm tối đều thay y phục cho y, cẩn thận tìm kiếm huyệt đạo.

Ba ngày trôi qua, Cốc Hàn Hương đã thử dò tìm huyệt đạo khắp người của quái nhân nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Chiều hôm nay, nàng một mình tựa cửa nghĩ ngợi, thấy trên cành cây có con chim đang thò đầu vào dưới đôi cánh rỉa lông, bất đồ giật mình.

Sáng hôm sau khi thay quần áo cho y, ngón tay chạm nhẹ vào nách trái của quái nhân chột mắt.

Quái nhân chột mắt đột nhiên sầm mặt, nhìn Cốc Hàn Hương.

Đến tối Cốc Hàn Hương lại thử lần nữa.

Quái nhân chột mắt ấy dùng tay phải gạt một cái, Cốc Hàn Hương té phịch xuống đất, chỉ thấy mặt mũi y đầy vẻ tức giận.

Cốc Hàn Hương trong lòng đã có tính toán, nhưng bề ngoài thì lo lắng hỏi:

"Chàng sao thế?".

Quái nhân chột mắt nhìn vẻ oán trách của Cốc Hàn Hương, sắc mặt cũng giãn ra, đột nhiên cười nói:

"Lão phu tuy luyện võ công, nhưng lại có một tật quái lạ, ở dưới nách, dưới lòng bàn chân từ nhỏ đã sợ nhột, người khác chạm vào lão phu sẽ chịu không nổi".

Nói xong thì lại cười lớn một tràng.

Lúc nãy Cốc Hàn Hương chạm vào nách y, sắc mặt chợt thay đổi, vốn định phát tác, nhưng đột nhiên nhớ rằng trước đây mình nhắc tới bí mật này, Cốc Hàn Hương đã ngăn cản, giờ đây tuy chạm vào chỗ bí mật của mình, xem ra có vẻ là vô ý, cho nên rất hối hận vì hành động thô bạo lúc nãy.

Yù nghĩ ấy lướt qua, y lập tức nở nụ cười, vừa nói vừa vọt người đến đỡ nàng ngồi dậy.

Cốc Hàn Hương thấy thần thái y như thế, biết mình tính không sai, nhưng bề ngoài thì vẫn lo lắng, u oán.

Quái nhân chột mắt ngưng thần nhìn nàng một hồi, càng hối hận ra tay quá mạnh, cho nên cũng tỏ vẻ không yên.

Sau buổi trưa ngày hôm nay, ba người Cốc Hàn Hương, Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà đã luyện võ công đến hai canh giờ, sau khi quay về, quái nhân chột mắt nói:

"Trán nàng đầy mồ hôi, không biết đã làm chuyện gì cực nhọc?".

Cốc Hàn Hương thấy y hỏi như thế, lòng nảy ra một ý, cố ý thở dài, dận dỗi nói:

"Đừng hỏi nữa!".

Quái nhân chột mắt ấy nhìn nàng, lo lắng hỏi:

"Chả lẽ nàng có chuyện gì không vừa ý?".

Cốc Hàn Hương cố ý trầm mặt, rồi mới nói:

"Thiếp thấy không cần học võ công nữa".

Quái nhân chột mắt ấy rất ngạc nhiên, nói:

"Lão phu không biết nàng nói thế là có ý gì?".

Cốc Hàn Hương giận dỗi quay mặt, nói:

"Chàng bảo võ công của chàng đệ nhất thiên hạ, nhưng thiếp theo chàng học đã lâu, hừ! Thế mà cả

Ánh Hà thiếp cũng không thắng được, vậy có gì đáng học nữa ...".

Quái nhân chột mắt ấy cười nói:

"Té ra là chuyện nhỏ này!".

Cốc Hàn Hương giận dỗi cãi lại:

"Thiếp thấy đó là chuyện hệ trọng, thế mà chàng bảo là chuyện nhỏ".

Quái nhân chột mắt nói:

"ta vốn đã nói với nàng, đạo võ công cần phải có thiên phú, lại phải cần danh sư, tuyệt không phải là chuyện một sớm một chiều ...".

Y thấy Cốc Hàn Hương giận dỗi vì chuyện này, vốn muốn tìm lời khéo léo để an ủi nàng, nhưng nói đến đây, lại nhìn Cốc Hàn Hương, thấy nàng cứ ngồi sững ở đấy, tựa như không thèm nghe lời của mình.

Y muôn phần yêu thương Cốc Hàn Hương, cho nên chuyện gì cũng nghe theo, lúc này thấy vẻ mặt giận dỗi của nàng, trong nhất thời không thể nào nói tiếp được, nhưng trong lòng y rất muốn tìm lời hay để khuyên giải, nhưng y lạ lung túng.

Cốc Hàn Hương thầm để ý cử động của y, thấy y quả nhiên đã bị mình làm cho rối trí, trong lòng bất đồ thầm cười.

Nàng đột nhiên quay mặt về phía quái nhân chột mắt, thở dài nhẹ một tiếng, buồn bã nói:

"Chuyện này chỉ trách thiên phú của thiếp quá kém, cũng không thể trách được chàng, chàng không cần lo lắng như thế ...".

Con mắt còn lại của quái nhân ấy mở to ra như đang trầm tư suất thần.

Ngừng một lát sau, y mới như tỉnh giấc từ trong mộng, lạnh lẽo nói:

"Nàng không cần lo lắng chuyện này, lão phu nhất định sẽ nghĩ cho nàng một cách hay".

Cốc Hàn Hương mỉm cười áy náy, nói:

"Thiếp tuy biết chàng võ công tuyệt thế, nhưng chuyện này còn có cách gì mà nghĩ?" nàng nói xong, thì cuối đầu thở dài nhẹ một tiếng.

Những vết sẹo trên mặt của quái nhân chột mắt giật giật một hồi, con mắt còn lại bắn ra tia nhìn

lạnh người, đột nhiên nói:

"Người có thể thắng trời, lão phu sẽ thử y một lần".

Nói xong thì quay sang Cốc Hàn Hương nói:

"Phải chăng nàng thật sự muốn học võ công tuyệt thế?".

Cốc Hàn Hương nhoẻn cười:

"Đương nhiên là thật, trên đời này ai mà không muốn?".

Quái nhân chột mắt chỉ ừ nhẹ một tiếng, nói:

"Tốt, lão phu hỏi nàng có thể chịu khổ nổi không?".

Cốc Hàn Hương không biết hàm ý trong lời này của y, lo lắng hỏi:

"Nhưng không biết thiếp phải chịu khổ gì?".

Quái nhân chột mắt ấy nghiêm mặt, nói:

"Lão phu đã luyện tập mấy mươi năm nay, cũng chịu mấy mươi năm đau khổ, nay lão phu định dùng một phương pháp khác để truyền tuyệt học của lão phu cho nàng".

Y ngừng một lát rồi nói:

"Hành động này của lão phu là tranh thắng với ông trời, rốt cuộc người có thể thắng trời hay không vẫn chưa biết được, song trước tiên nàng phải chịu nỗi đau đớn trong vòng bảy bảy bốn mươi chín canh giờ ...".

Cốc Hàn Hương lộ vẻ kiên nghị, nghiêm mặt nói:

"Chỉ cần chàng thật lòng truyền thụ võ công, đừng nói bảy bảy bốn mươi chín canh giờ, dù cho bảy bảy bốn mươi chín ngày cũng chẳng hề gì!".

Quái nhân chột mắt ấy lạnh lùng nói:

"Nàng đừng hối hận".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"Thiếp học võ không phải muốn tranh thắng trên giang hồ, chỉ là muốn thử xem sức có bằng kẻ khác hay không, cho nên dù cho có chịu khổ chút ít cũng cam tâm tình nguyện".

Quái nhân chột mắt ấy đột nhiên vọt dậy, phóng người lên trần nhà, lấy ra một bình thuốc, trao cho Cốc Hàn Hương:

"Cách truyền thụ võ công này của lão phu là chuyện chưa từng có trong võ lâm, cũng là thử nghiệm của lão phu, có thể thành công hay không, hoặc nửa đường đã thất bại đều phải xem tạo hóa của nàng. Đêm nay nàng hãy uống sáu viên thuốc trong bình này, sáng mai lão phu sẽ dùng nội công đánh thôngt hai mạch Nhâm, Đốc của nàng" nói xong thì nhắm mắt ngồi yên.

Cốc Hàn Hương trong lòng dâng lên một nỗi kích động, không biết là vui, là buồn, là họa, hay là phúc, chỉ cảm thấy máu trong toàn thân chảy rần rần, trong nhất thời không cách nào kìm chế được tâm tư của mình.

Nàng lo lắng kẻ chuyện này cho Miêu Tố Lan.

Miêu Tố Lan hơi trầm tư một hồi, rất lo lắng nói:

"Lão quái vật tâm địa âm độc, không biết có giở trò gì hay không, huống chi theo lời y nói, phải chịu cái khổ trong bốn mươi chín canh giờ, muội muội yếu đuối thế này, làm sao có thể chịu nổi?".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"So với những ngày lo lắng không yên, chi bằng giải quyết một lần cho xong, là sống hay chết, muội đã không còn lo lắng nữa, song nhìn dáng vẻ của y, cũng không đến nỗi có âm mưu gì".

Cốc Hàn Hương gật nhẹ đầu nói:

"Muội muội nói cũng phải, chỉ là khổ cho muội mà thôi".

Cốc Hàn Hương nói:

"Muội đi đây, tỷ tỷ tuy có thể nói chuyện này cho Dư tiên sinh và Chung Nhất Hào nghe, nhưng ngàn vạn lần bảo bọn họ đừng làm càn mà hỏng chuyện lớn".

Nàng nói xong thì bước ra ngoài.

Trước khi màn đêm buông xuống, quái nhân chột mắt cho nàng uống thuốc.

Cốc Hàn Hương không biết loại thuốc này có tác dụng gì cho nên sau khi uống xong thì nằm yên trên giường, chờ đợi sự thay đổi của dược lực.

Không biết nàng đã ngủ thiếp lúc nào.

Trong mơ, nàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm như một cái diều, nhẹ bay trong gió mùa xuân ...

Lại cảm thấy thân mình đang nằm trên một chiếc thuyền bồng bềnh trôi theo dòng nước ...

Chỉ cảm thấy toàn thân có cảm giác thư thái vô cùng, nàng yếu ớt mở mắt ra nhìn, thấy quái nhân chột mắt hai tay đặt lên mạch môn tay trái của mình nhẹ nhàng nắn bóp.

Quái nhân chột mắt tuy nắn bóp cổ tay trái của nàng nhưng vẫn chú ý đến phản ứng của nàng.

Khi Cốc Hàn Hương mở mắt ra, nàng chưa kịp lên tiếng, thì lập tức nhỏ nhẹ nói:

"Nàng đừng ở miệng ...".

Cốc Hàn Hương thấy y bảo mình đừng nói, mặt lộ vẻ lo lắng.

Quái nhân chột mắt tựa như muốn giải trừ lo lắng trong lòng nàng, nói:

"Lão phu trước tiên đánh thông ngoại lục kinh của nàng, cho máu chảy quy tâm vào kinh, cho đến chín ngọ, lão phu sẽ khiến cho máu chảy ngược lại".

Y nói đến đây thì đột nhiên im lặng, cúi đầu chăm chú xoa bóp tiếp.

Cốc Hàn Hương lại chìm vào giấc ngủ.

Cho đến cúi giờ tỵ, quái nhân chột mắt sai ông già vừa gù vừa câm đốt một lò lửa trong phòng, trên lò lửa đặt một cái nồi đồng, trong nồi đồng nước sôi sùng sục.

Quái nhân chột mắt đánh thức Cốc Hàn Hương dậy, bào nàng cởi y phục, sau đó y lại dùng hai mảnh vải nhung cho vào nồi nước, lấy ra đợi cho nguội thì phủ tấm vải ướt đẫm ấy lên mình Cốc Hàn Hương.

Lúc này y cũng cởi áo khoác ngoài ra, nghiêm mặt nói với Cốc Hàn Hương:

"Giờ đây lão phu sẽ dùng nội lực đánh thông mạch đốc của nàng, nỗi khổ này không dễ chịu đựng được ...".

Y vốn còn có lời muốn nói nữa, nhưng thấy Cốc Hàn Hương mặt mũi nghiêm túc, lập tức im lặng.

Cốc Hàn Hương nhắm hai mắt lại, quên tất cả mọi chuyện đi, cũng không nghĩ đến nỗi thống khổ nữa.

Quái nhân chột mắt ngồi yên điều tức, cho đến khi tới giờ ngọ, y thổi ra một hơi, tay trái đè lên mệnh môn của Cốc Hàn Hương, tay phải mau chóng điểm chín huyệt trên mạch đốc của nàng.

Cốc Hàn Hương như cảm thấy người từ đỉnh núi cao ngàn trượng rơi tõm xuống vực sâu, đau đớn

như rách tim xé phổi, thân người chảy mồ hôi đầm dìa, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tuôn ra.

Trong nỗi thống khổ, lại cảm thấy như có một sợi dây xích nung đỏ, quật vào toàn thân, đánh đến chỗ nào thì chỗ ấy có cảm giác nóng rát khó chịu.

Sau một tuần trà, nàng kêu thảm một tiếng, ngất đi.

Nàng tuy ngất đi nhưng cơn đau ấy vẫn không hề giảm.

Quái nhân chột mắt lại xoa bóp một hồi, lại thay mảnh vải khác, ngồi điều tức một hồi.

Cho đến giờ ngọ hôm sau, Cốc Hàn Hương đã dần dần bình phục lại, quái nhân chột mắt bước tới hỏi:

"Nàng cảm thấy thế nào?".

Cốc Hàn Hương như vừa trải qua một cơn bạo bịnh, toàn thân yếu ớt, chỉ hơi gật đầu.

Quái nhân chột mắt nói:

"Mạch Đốc của nàng đã thông, nay lão phu phải đả thông mạch Nhâm cho nàng, đến ngày mai sau khi hai mạch Nhâm đốc đều đã thông, sau đó ta sẽ đả thông tiếp mười hai quan khí trong toàn thân của nàng, nếu nàng có thể chịu đựng được nỗi đau khổ trong vòng bảy bảy bốn chín canh giờ thì coi như đạ thành công một nửa".

Cốc Hàn Hương tựa như rất kích động, yếu ớt nhìn y, chỉ mỉm cười.

Quái nhân chột mắt nói:

"Nàng phải nằm sấp mà ngủ".

Cốc Hàn Hương y theo lời nằm sấp xuống.

Quái nhân chột mắt đưa tay phải đặt vào hậu tâm của Cốc Hàn Hương, tay trái giở lên, vỗ nhẹ vào hai huyệt thiên phủ, địa tuyền của nàng.

Cốc Hàn Hương cảm thấy toàn thân lạnh toát, rùng mình một cái, há miệng định kêu, nhưng thanh âm chưa phát ra khỏi miệng thì toàn thân tê cóng, cơ bắp như thu lại, tựa như nhảy vào hố băng.

Một luồng hơi lạnh như mũi dao bén đâm vào da thịt, thấu đến tận tim gan.

Nàng chưa bao giờ gặp phải một trận lạnh như thế, chỉ cảm thấy miệng lưỡi cứng đờ, răng như vỡ nát, da thịt như nứt ra, xương cốt trong toàn thân như gãy từng đoạn.

Sau khi quái nhân ấy dùng một loại kình lực nội da chí âm chí nhu mà y đã tu luyện nhiều năm để đánh thông mười hai huyệt đạo trên mạch Nhâm của nàng thì lấy ra một cái vò bằng sành.

Trong cái vò này chứa đựng loại tuyết ở vực núi sâu quanh năm không có ánh mặt trời, và loại nước suối được lấy từ trong núi, đây là hai loại nước tối âm tối hàn, dù cho tháng sáu trời mùa hạ, chỉ cần uống một giọt cũng cảm thấy mát đến tận tim phổi, có tác dụng giải nhiệt.

Quái nhân chột mắt đổ ra một cốc nước, tay trái bóp răng Cốc Hàn Hương, đổ vào.

Cốc Hàn Hương vốn toàn thân đã lạnh buốt, lúc này y lại cho loại nước suối lạnh nhất trên đời này vào, dòng nước ấy cứ như một thanh đao bằng băng đâm thấu đến tận tim, nàng rùng mình một cái, nguyên khí ở đơn điền lập tức tản ra, miệng ra thở yếu ớt.

Quái nhân chột mắt ấy lại lấy một viên thuốc màu đỏ như lửa, bỏ vào trong miệng của nàng.

Viên thuốc này được điều chế từ những vị nóng nhất, nhưng sau khi Cốc Hàn Hương uống xong cũng chỉ có tác dụng rất ít.

Cho đến giờ ngọ ngày hôm sau, hàn nhiệt trong người mới bắt đầu bình thường trở lại.

Quái nhân chột mắt cũng vì mất quá nhiều nội lực, ngồi yên điều tức cho đến lúc này mới tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh dậy, y nhìn Cốc Hàn Hương, thấy sắc mặt của nàng đã bình thường, đỡ nàng ngồi dậy rồi dạy cho nàng phương pháp "Châu thiên vận tức".

Cốc Hàn Hương y theo phương pháp của quái nhân chột mắt mà luyện tập.

Đó là phương pháp tu vi nội gia chí thượng, nàng luyện tập một ngày một đêm thì sắc mặt bắt đầu sáng lên, tinh thần cũng thư thái hơn nhiều.

Quái nhân chột mắt nói:

"Nàng có cảm thấy điều gì khác lạ không?".

Cốc Hàn Hương gật đầu, thở ra một hơi, tuy không đáp, nhưng thần thái tỏ vẻ rất vui mừng.

Quái nhân chột mắt nhìn một hồi rồi nói:

"May thay bước thứ nhất của lão phu vẫn chưa thất bại, hai mạch Nhâm, Đốc của nàng đã thông suốt ...".

Y hơi ngâp ngừng rồi lại nghiêm túc nói:

"Nàng đừng coi thường việc đả thông hai mạch Nhâm Đốc, trong võ lâm hiện nay, người có thể đả thông hai mạch Nhâm Đốc này không nhiều, nàng tuy đã trải qua cái khổ hàn nhiệt trong hai ngày, nhưng võ công của nàng đã vượt qua người khác đến mười năm, hai mươi năm ...".

Quái nhân chột mắt nói đến đây, trầm ngâm một lát rồi nói:

"Song võ công mà lão phu sẽ truyền thụ cho nàng, là một loại kỳ học mà lão phu đã nghiên cứu cực khổ trong vòng mấy chục năm, hai mạch Nhâm Đốc của nàng tuy đã thông suốt, nếu học loại nội công khác thì đã dư, nhưng muốn học loại kỳ học này của ta vẫn còn chưa đủ, cho nên lão phu sẽ mạnh dạn thử một chuyện chưa từng có trong lịch sử, võ lâm cũng chưa ai từng làm qua".

Cốc Hàn Hương lo lắng nhìn y, rồi mỉm cười.

Bộ mặt đầy vết sẹo của y giật giật một hồi, cũng không biết y nghĩ gì, lời nói trở nên kiên định:

"Mấy mươi năm qua lão phu vì luyện tập loại kỳ công này, trong người đã chịu cái khổ máu huyết chảy ngược, hôm nay lão phu sẽ dùng công lực của bản thân khiến cho máu huyết của nàng chảy ngược, việc muốn tránh được nỗi đau khổ này tuy chưa từng có trong sử sách, nhưng ta tự tin nắm chắc mười phần, song khi lão phu thành công, nàng phải ráng chịu đựng".

Y vốn là người lạnh lùng lạ thường, đối với Cốc Hàn Hương cũng coi như là yêu thương nhất, đây là lúc căng thẳng, y cũng không đợi Cốc Hàn Hương lên tiếng, lập tức đưa tay điểm hai yếu huyệt nơi tâm tạng của nàng, thuận tay lật lại chụp vào mạch môn hai tay của nàng, vận khí ở đan điền lên, chuyển vào hai cánh tay, một luồng kình đạo mạnh mẽ vô cùng dồn đến mười đầu ngón tay, đánh thẳng vào trong người Cốc Hàn Hương.

Không đến một bữa cơm, Cốc Hàn Hương chỉ cảm thấy như trời xoay đất chuyển, núi lở biển gào, kinh mạch trong toàn thần như muốn nổ tung, ngũ tạng nhộn nhạo.

Quái nhân chột mắt nhìn chằm chằm vào người nàng.

Cốc Hàn Hương đau đớn đến thấu tim gan, vùng mình một cái, vốn định lăn lộn, nhưng lúc đó quái nhân chột mắt nhanh chóng điểm vào huyệt đạo của nàng, khiến nàng không thể nào nhúc nhích được.

Quái nhân chột mắt tuy võ công cao cường, nhưng đây chỉ là sự thử nghiệm mạnh dạn của y, vì sự thử nghiệm này diễn ra trên mình của người y yêu thương nhất đời, cho nên càng căng thẳng hơn, trên bộ mặt xấu xí đã lăn xuống mấy giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Cốc Hàn Hương vì quá đau đớn nên mặt đã không còn sắc máu.

Quái nhân chột mắt lại tiếp tục đẩy cho huyết mạch của nàng chảy ngược bốn canh giờ, cho đến cuối giờ hợi thì mới bảo nàng y theo phương pháp "Châu thiên tọa tức" mà điều nguyên quy bản.

Giờ hợi trôi qua, Cốc Hàn Hương mới từ trong đau đớn mà thoát ra.

Quái nhân chột mắt lau mồ hôi, thở phì ra một hơi, nói:

"Coi như nàng đã trải qua bảy bảy bốn mươi chín canh giờ, bước đầu cũng có thể nói là thành công mĩ mãn, giờ đây hai mạch Nhâm Đốc của nàng đã thông suốt, sau khi đánh thông, máu huyết nghịch chuyển, nàng sẽ được lão phu truyền thụ võ công, chỉ là hỏa hầu còn kém mà thôi ...".

Y nói đến đây, rút ra một bình lưu ly từ trong bức tường bí mật.

Cái bình này cao hơn bốn tấc, phía trong chứa đầy nước màu xanh, có một cọng cỏ màu đỏ nhạt.

Quái nhân tay trái cầm bình, tay phải chỉ vào cọng cỏ màu đỏ ở trong bình, nói:

"Năm xưa lão phu đã lấy được loại cỏ này ở biên thùy, dân ở đó gọi là du mộng thảo, bất luận người hay xúc vật sau khi ăn loại cỏ này vào chắc chắn sẽ rơi vào cảnh giới nửa tỉnh nửa mê, giống như người bị mộng du".

Y ngừng một hồi, nói:

"Song loại cỏ này là kỳ trân trong nhân gian, lão phu trong đời chẳng qua chỉ dùng có một cọng ...".

Nói đến đây, mở nút bình, dùng đũa gắp ra cọng du mộng thảo này.

Cọng cỏ vừa rút ra khỏi bình thì lập tức không héo.

Quái nhân ấy mau chóng đặt vào trong một cái bát sành, rồi lại đổ ra mấy viên thuốc nghiền nát với cọng cỏ, vò thành một viên thuốc tròn tròn, đưa cho Cốc Hàn Hương, nói:

"Nàng hãy uống viên thuốc này".

Cốc Hàn Hương nhận lấy viên thuốc, y theo lời uống vào, sau đó cười hỏi:

"Chẳng lẽ chàng muốn thiếp nằm mộng hay sao?".

Quái nhân chột mắt ấy cũng mỉm cười, nói:

"Lão phu trong vòng ba ngày sẽ truyền cho nàng võ công kỳ tuyệt, nhưng tài trí của con người vốn có hạn, trong vòng ba ngày nàng có thể học được bao nhiêu, cho nên lão phu dùng loại thuốc này để giúp cho nàng toại nguyên".

Cốc Hàn Hương nghe mà ngạc nhiên, định mở miệng hỏi, đột nhiên cảm thấy cơn buồn ngủ ập tới,

nhất thời tinh thần thả lỏng, nằm ngả xuống giường.

Quái nhân ngồi xếp bằng trên giường, đưa tay điểm vào huyệt thần phù ở phía trước người nàng, còn ở phía sau thì điểm vào huyệt long trì.

Cốc Hàn Hương bị điểm hai huyệt đạo, người rùng mình một cái, hai mắt từ từ mở ra, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Lúc này trong phòng treo hai ngọn đèn, ánh sáng rực rỡ, khắp phòng đều là một màu vàng mơ hồ.

Cốc Hàn Hương đưa tay nhẹ duội mắt, lơ mơ ngồi dậy.

Quái nhân chột mắt ấy nhắm con mắt còn lại tựa như một nhà sư già đang nhập định.

Cốc Hàn Hương từ sau khi được y đánh thông hai mạch Nhâm Đốc, máu huyết nghịch chuyển, lúc này tâm linh tựa như tương thông với y.

Quái nhân chột mắt quyết tâm sau khi Cốc Hàn Hương uống vào túy mộng thảo, người đang lúc nửa mê nửa tỉnh, dùng sức mạnh cảm ứng tâm linh của mình để truyền thụ võ công cho nàng.

Trong đầu y hiện lên một bộ võ công.

Võ công này là bộ thân pháp nhanh nhất, khi di chuyển có hơi khiến cho kẻ địch không thể nào đuổi kịp, dùng để né tránh, đúng là một loại võ học thuộc loại nhất đẳng, còn thần diệu hơn cả "Thất tinh bộ" của phái Võ Đang, vốn là do y nghĩ ra, vẫn chưa kịp đặt tên, lúc này y đã đặt cho loại bộ pháp này tên là "Trích tinh bộ".

Quái nhân chột mắt nhắm mắt ngồi yên, dùng linh tư tâm ngữ nói với Cốc Hàn Hương:

"Lão phu sẽ truyền cho nàng "Trích tinh bộ" ...".

Tiếp theo trong đầu y hiện lên bộ pháp "Trích tinh bộ".

Cốc Hàn Hương cất bước đi vòng quanh trong phòng.

"Trích tinh bộ" này dựa vào Bát quái phương vị mà sáng tạo, mỗi phương vị có sáu bước, trong sáu bước lại chia làm ba bước chính, ba bước vãn, cộng lại là sáu ngàn tám trăm bốn mươi tám bước.

Quái nhân chột mắt dùng bộ pháp chậm truyền cho nàng "Trích tinh chính bộ", lại bảo nàng tập hai lần, sau đó lại truyền cho nàng "Trích tinh phản bộ".

Cốc Hàn Hương luyện "Trích tinh phản bộ" mấy lần thì đã mất khá nhiều thời gian.

Quái nhân chột mắt bảo nàng nghỉ một chốc.

Lúc này, đã đến lúc lên đèn, quái nhân chột mắt cắm rất nhiều hương ở trong phòng.

Quái nhân chột mắt cắm hương xong, trên bàn đặt một nắm ngân châm nhỏ như lông bò, sau đó dùng tâm ý sai Cốc Hàn Hương đứng dậy lấy châm.

Y dạy cho nàng cách sử dụng ám khí, không đến canh ba đều đã truyền thụ cho nàng cách phóng thẳng, phóng nghiêng, xoay người phóng ngược.

Sáng sớm hôm sau, quái nhân chột mắt lại giải thích với Cốc Hàn Hương một hồi về nguồn gốc võ công, ý nghĩa, tinh hoa của chín đại môn phái trong võ lâm đương kim bằng phương pháp tâm truyền, sau đó lại giải thích thêm các thủ pháp đánh địch thường dùng của các phái cùng các tuyệt học kỳ chiêu của họ.

Đồng thời lại truyền những khẩu quyết bí mật cho nàng.

Quái nhân chột mắt nghĩ đến một câu, Cốc Hàn Hương cũng thầm đọc trong lòng hai lần trong một ngày một đêm, Cốc Hàn Hương không những đã hiểu hết võ công của các môn các phái, mà cũng nhớ kỹ trong đầu các khẩu quyết bí truyền.

Đến ngày thứ ba, quái nhân chột mắt lại truyền cho nàng "Tam nguyên cửu linh huyền công ở trong kíp quyết thứ nhất.

"Tam nguyên cửu linh huyền công" này là một trăm lẻ tám thức chưởng pháp, loại chưởng pháp này rất kỳ diệu, từ xa có thể đánh trúng đối phương, người khác nhìn vào chỉ là cử động nhẹ nhàng của bàn tay, nhưng thực sự trong chưởng thức có chứa đựng nội kình chí nhu chí âm, nếu như công lực của người phát chưởng thâm hậu chỉ cần quét trúng kẻ địch, lập tức sẽ khiến cho kẻ địch đoạn kinh đứt huyệt, lợi hại vô cùng.

Quái nhân chột mắt tuy truyền thụ \"Tam nguyên cửu linh huyền công\", thế nhưng hai người một dạy một học đã trải qua đến bảy ngày, nguyên thần cũng hao phí rất nhiều, lúc này lực đã hết, tinh thần phân tán, người dạy thì không thể nào toàn lực truyền thụ, người học cũng không thể nào toàn lực tiêu hóa, cho nên Cốc Hàn Hương cũng không thể nào hấp thu được hết.

Cho đến khi \"Tam nguyên cửu linh huyền công\" truyền thụ xong, hai người đã mệt mỏi đến nỗi không chống chọi nổi.

Quái nhân chột mắt cố trấn tĩnh, nói:

"Lão phu truyền võ công cho nàng, vì công lực hao phí quá nhiều, nay phải ra thạch động ở hậu sơn tịnh tọa mười ngày, nàng cũng không được quá lao lực".

Nói xong vài câu thì y cảm thấy mất sức lắm, vội vàng lăn xe đi mất.

Cốc Hàn Hương cũng cảm thấy tinh thần mệt mỏi, tịnh tọa ở trên giường, nhắm mắt dưỡng thần một hồi rồi sau đó ngủ thiếp đi.

Nàng vì hao phí nhiều tinh lực, cho nên không biết đã ngủ bao lâu.

Lúc này, hai huyệt Nhâm, Đốc của Cốc Hàn Hương đã thông, lại được quái nhân chột mắt dùng tâm pháp để truyền thụ rất nhiều loại võ công bí truyền, cho nên thích tai hơn trước nhiều.

Trong lúc nàng đang mơ màng, chỉ cảm thấy một tiếng động nhẹ vang lên, bất đồ giật mình một cái, mở mắt nhìn ra ngoài.

Ơû phía ngoài đèn đuốc vẫn sáng trưng, một bóng đen rất lớn đang chậm rãi tiến về phía mình.

Nàng biết đây là căn phòng bí mật của quái nhân một mắt, không dễ dàng để cho người khác tiến vào, lòng giật thót, nhưng nàng vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, vì muốn xem thử kẻ ấy rốt cuộc có ý đồ gì, cho nên vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Lúc nãy nàng vừa mới tỉnh dậy sau cơn ngủ vùi, cho nên không thể thấy được người ấy là ai, lúc náy hé mắt ra nhìn, người ấy chính là ông già gù che mặt canh giữ mật thất.

Nàng thấy đó chính là y, nghĩ bụng căn phòng này vốn do y canh giữ, y đến đây coi như không có điều gì kỳ lạ.

Yù nghĩ ấy vừa lướt qua, lòng bình tĩnh trở lại, đột nhiên thấy dưới ánh đèn sáng trưng, trong tay ông già có thêm một thanh trủy thủ.

Cốc Hàn Hương bất đồ kinh hãi, nhủ thầm, xem ra y tựa như là tâm phúc của lão quái vật, ngay lúc này y cầm truỷ thủ đến không biết có ý gì?".

Nàng tuy là người nhân từ lạ thường, trong lòng hết sức kiên nhẫn, gặp chuyện thì rất bình tĩnh, vả lại lúc này đã học được võ công của quái nhân một mắt, bản thân tuy chưa biết rằng mình đã là kẻ võ công cao cường, nhưng giờ đây đã gan dạ hơn trước, cho nên vừa thấy ông già lưng gù cầm trủy thủ đến vẫn không hề sợ hãi.

Ông già lưng gù bịt mặt ấy lần dò đến trước giường, tay trái vén màn, cứ đứng lặng ở phía trước giừơng, người nghệch ra, tựa như đang nghĩ đến một chuyện hệ trọng gì.

Cốc Hàn Hương không thể nào thấy được vẻ mặt của y nhưng từ hành động của y thì có thể hiểu được.

Ông già gù ấy đứng lặng một hồi, đột nhiên giở tay phải, ngọn đao xanh lè đâm xuống người Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương tuy không biết võ công của mình đã đạt tới cảnh giới nào, nhưng trong bản năng đã vận dụng võ công mà quái nhân chột mắt đã truyền cho, chân trái giở lên, đá vào xương sườn ông già gù, đồng thời người lăn một cái, tay phải gạt ra, đánh về phía cổ tay phải của y.

Ông già gù bị đánh bất ngờ, be sườn đã bị đá trúng, đồng thời tay phải cảm thấy tê rần, một luồng chỉ phong đã quét tới.

Nhưng ông già này cũng không phải tay tầm thường, tuy hai nơi bị Cốc Hàn Hương đánh trúng, nhưng không hề lúng túng, tay phải phất ra, thanh trủy thủ phóng về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương lúc này đã ngồi dậy, vì khoảng cách của hai người chỉ hai thước, thanh trủy thủ của ông già ấy phóng tới trước mặt Cốc Hàn Hương.

Nàng kinh hãi kêu lên một tiếng, một mặt trái chém xéo về phía thanh trủy thủ ấy.

Thanh trủy thủ trúng một luồng chưởng phong, rơi xuống giường.

Ông già gù bị đá trúng be sườn, lại thấy thanh trủy thủ bị nàng đánh rơi, bất đồ kinh hãi, một nỗi lo sợ dâng lên trong lòng, lập tức giở tay vỗ mạnh vào thiên linh cái của mình.

Cốc Hàn Hương cũng không biết mình lấy đâu ra bản lĩnh, bàn tay đưa ra chụp một cái, cú chụp ấy tuy phát động sau ông già gù, nhưng lại nhanh hơn y một bước, chưởng của y chưa kịp vỗ xuống thiên linh cái thì đã bị Cốc Hàn Hương chụp lại.

Suy nghĩ của nàng đã thay đổi so với trước, nhưng bản tính vẫn còn, huống chi nàng tự hỏi mình và ông già này không thù không oán, tại sao y lại hạ độc thủ với mình, nàng chụp trúng ông già gù, kinh ngạc hỏi:

"Lão tuy không thể đâm chết ta, nhưng cũng không nên tự sát ...".

Ông già ấy bị chụp ở mạch môn, không thể nào kháng cự được, quay lại nhìn thẳng vào Cốc Hàn Hương.

Y thấy trên mặt Cốc Hàn Hương chỉ có vẻ ngạc nhiên chứ không hề phẫn nộ, trong lòng bất đồ cảm thấy kỳ lạ.

Ông già đang sững người, tay trái của Cốc Hàn Hương đã lướt tới như điện chớp chụp vào mặt của lão, ông già muốn né tránh cũng không kịp nữa, Cốc Hàn Hương chụp lấy tấm vải che mặt của lão kép xuống.

Cốc Hàn Hương vừa nhìn trong lòng đã cảm thấy ngạc nhiên.

Vốn là nàng nghĩ rằng người trong Vạn hoa cung chắc chắn là xấu xí, ông già này lại che mặt như thế chắc chắn là mặt mũi xấu xí khó nhìn.

Nào ngờ nàng lột khăn che mặt của lão, thì thấy ông già này ngũ quan đoan chính, mặt mũi hiền từ, song trên khuôn mặt đầy vẻ kinh dị.

Cốc Hàn Hương nhìn một hồi, ngạc nhiên hỏi:

"Ta và ông không thù không oán, tại sao lại muốn đâm chết ta?".

Nàng vốn là người thuần hậu, cho nên lời hỏi cũng thực tình.

Ông già gù ấy sững người nhìn nàng, trên mặt lộ vẻ hổ thẹn.

Cốc Hàn Hương từ ngày đến Vạn hoa cung, chưa bao giờ nói với ông ta một câu, lúc này hỏi cả hai lần, ông ta vẫn không đáp, mới nhớ lại rằng ông vốn là người câm, bất đồ lại hỏi một câu:

"Quả thật ông không thể nói ư?".

Ông già câm ấy buồn bã thở dài một hơi, há miệng dùng tay chỉ vào trong.

Cốc Hàn Hương nhìn, té ra lưỡi của ông già tựa như bị người ta cắt, chỉ để lại một mẩu ngắn, cho nên không thể nào phát âm được.

Nàng nhìn mà giật mình, kêu à một tiếng, nói:

"Té ra ông bị người ta hại!".

Nàng là người thông minh tuyệt đỉnh, nói vừa xong thì một ý nghĩ lướt qua, lập tức hiểu ra, nhủ thầm:

"Xem ra ông già này chắc là bị lão quái vật hãm hại".

Nghĩ đến đây mới hỏi:

"Chả lẽ ông cũng bị lão quái vật hãm hại?".

Khi nói thì nàng đã thả tay của ông già ra.

Ông già hoang mang nhìn nàng, sau đó lo lắng chỉ tay về phía Cốc Hàn Hương, đồng thời miệng há ra, trong cổ họng phát ra tiếng kêu à à.

Cốc Hàn Hương thấy vẻ mặt của ông như thế, gật đầu hỏi:

"Ông muốn hỏi ta là ai, phải không?".

Ông già gù ấy thấy Cốc Hàn Hương ôn hòa, lúc này mới không còn căng thẳng ngạc nhiên nữa, nghe Cốc Hàn Hương hỏi như thế vội vàng gật đầu.

Cốc Hàn Hương nói:

"Ta bị y cướp về đây ...".

Nàng ngừng một hồi, lại nói thêm:

"Ta nghe theo y cũng là chuyện bất đắc dĩ".

Ông già câm ấy nhìn nàng, gật đầu, Cốc Hàn Hương chớp mắt, hỏi:

"Ông là ai?

Xem ra võ công không tệ ... tại sao ông lại muốn mưu sát ta?".

Ông già vừa gù vừa câm ấy lộ vẻ lo lắng khó nói, đưa mắt nhìn một vòng, thấy trên tường có cắm mấy cây nhang, lập tức rút xuống.

Lão lại tìm một mảnh vải trắng, dùng tàn nhang viết:

"Lão tưởng nàng cùng một duộc với y, cho nên muốn giết nàng để trừ hại cho chúng sinh".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"À, điều ấy chả trách lão".

Cốc Hàn Hương lại hỏi tiếp:

"Lão là ai?".

Ông già gù ấy trầm tư một lát, sau đó mới viết:

"Tại hạ Bao Cửu Phong".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Chắc là ông cũng bị y cướp tới". Thế rồi hỏi tiếp:

"Xem ra võ công của ông không tầm thường, tại sao không tìm cách chạy trốn?".

Bao Cửu Phong viết tiếp:

"Tại hạ đã bị giữ ở đây mấy mươi năm, không những không thể thoát được bàn tay của y, mà đã uống thuốc độc của y, cứ cách mỗi năm phải uống thuộc giải một lần, cho nên cũng không dám phản bội lại y".

Cốc Hàn Hương lòng nhủ thầm:

"Y sống ở đây là cuộc sống không thấy mặt trời, mà vẫn không dám bội phản lão quái vật, có thể thấy kia ham sống, con người cũng thế".

Nàng nghĩ một hồi rồi lại hỏi:

"Lão không dám phản bội lãi y, tại sao lại dám hạ thủ mưu sát ta?".

Bao Cửu Phong lúng túng, sững ra một hồi rồi mới sững ra viết:

"Tại hạ thấy y truyền võ công cho nàng, e rằng các người sẽ cấu kết với nhau làm hại thiên hạ, sau khi suy nghĩ thì thừa cơ lúc nàng chưa hồi phục, ra tay trừ khử nàng".

Bao Cửu Phong thở dài một hơi viết tiếp:

"Trong nhất thời, tại hạ cũng không kịp suy nghĩ nhiều".

Cốc Hàn Hương nhìn Bao Cửu Phong một hồi, thấy lão lưng thì gú, râu tóc bạc phơ, trong lòng dâng lên nỗi thông cảm thương xót, nhủ rằng:

"Lão cao tuổi thế này mà vẫn chịu khổ, không biết tại sao lão quái vật lại giữ ông ta ở lại Vạn hoa cung, hành hạ ông ta như thế này?".

Nàng suy nghĩ một hồi, nén không được hỏi:

"Không biết tại sao lão bị y bắt về đây?".

Chòm râu bạc của Bao Cửu Phong rung rung, hai mắt như đổ lửa, sững sờ suất thần.

Tựa như câu hỏi của Cốc Hàn Hương đã khơi dậy nhiều chuyện xưa của lão.

Sau một hồi, vẻ mặt kích động của Bao Cửu Phong bình tĩnh trở lại, lão cũng biết Cốc Hàn Hương cũng là người đồng cảnh ngộ với mình, lòng căm ghét đã hết, thở dài, lấy một cây hương khác, viết:

"Nàng có biết tại hạ và Đồng Công Thường có quan hệ gì không?".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Lão bảo lão quái vật ấy tên là Đồng Công Thường?".

Bao Cửu Phong gật nhẹ đầu.

Cốc Hàn Hương lắc đầu, nói:

"Điều này, ta không biết".

Bao Cửu Phong cúi đầu viết:

"Tại hạ chính là sư huynh của y!".

Y nói điều này quả thực khiến cho Cốc Hàn Hương bất ngờ, nàng không sao ngờ rằng ông già canh giữ thông đạo này, người bị lão quái vật hãm hại chính là sư huynh của y.

Nàng sững ra một hồi nói không ra lời.

Bao Cửu Phong quay mặt nhìn Cốc Hàn Hương, biết nàng chắc là kinh hãi việc lời nói của mình, thế rồi mới mỉm cười, tiếp tục viết:

"Chuyện trên đời này vốn có rất nhiều điều không thể ngờ được, nàng cũng không cân kinh ngạc ...".

Cốc Hàn Hương lại nói:

"Ta tuy ở trong Vạn hoa cung này đã lâu ngày, nhưng không biết y rốt cuộc là nhân vật như thế nào, lão là sư huynh của y, chắc là ...".

Bao Cửu Phong không đợi nàng nói xong, lại múa cây hương tàn, vẽ ra chuyện xưa giữa lão cà Đồng Công Thường.

Té ra năm xưa Bao Cửu Phong và Đồng Công Thường là đồng môn sư huynh đệ, Bao Cửu Phong là đại sư huynh, sau đó Đồng Công Thường nửa đường bỏ ra khỏi sư môn, đem thân vào chốn lục lâm.

Lúc này Đồng Công Thường trong chốn lục lâm tuy đã có danh tiếng, nhưng đối với vị sư huynh này, y cũng có mấy phần nể sợ.

Trải qua nhiều năm, Đồng Công Thường gây án bị người ta vây bắt, bị thương mà bỏ chạy, từ đó không hề có tin tức, trên giang hồ đồn rằng y đã bỏ mạng ở ngoài, hoặc bị thương mà chết ở nơi

hoang vắng nào đó.

Không ngờ trải qua nhiều năm, trên giang hồ lại có lời đồn, kẻ thù năm xưa vây đánh y đã bị giết chết, giang hồ cũng bị y khuấy động đến gió tanh mưa máu, tạo thành một trận hào kiếp.

May thay Đồng Công Thường này chỉ xuất hiện một lúc trên giang hồ, không lâu sau đó đã mất tăm hơi.

Bao Cửu Phong lúc này đã thoát khỏi sự phân tranh của giang hồ, ẩn cư chốn điền viên, nhưng trong một đêm mưa gió, Đồng Công Thường đột nhiên đến thăm, sau khi sư huynh đệ gặp nhau hàn huyên mấy câu, Đồng Công Thường liền bảo rằng muốn mời Bao Cửu Phong đi cùng với y, thay y chủ trì một nơi.

Không đợi Bao Cửu Phong tỏ ý, Đồng Công Thường đã điểm huyệt đạo của lão bắt lão đi.

Té ra lúc ấy Đồng Công Thường đã chiếm Thiên Đài Vạn hoa cung, sau khi đưa Bao Cửu Phong đến Vạn hoa cung, một mặt lấy tình đồng môn đề đối xử với Bao Cửu Phong, một mặt lại dùng thuốc độc để khống chế lão, giao rất nhiều chuyện trong Vạn hoa cung cho Bao Cửu Phong, còn mình thì ẩn nấp luyện tập võ công.

Sau khi Đồng Công Thường luyện công tẩu hỏa nhập ma, tính tình thay đổi, càng hiểm độc hơn trước kia, vì muốn trị bệnh của mình, đã bắt rất nhiều người sống làm những cuộc thì nghiệm thay chân đổi tạng.

Bao Cửu Phong đương nhiên không vừa ý, đã dùng lời ngăn cản, nhưng Đồng Công Thường lúc này đã không còn bình thường nữa, nhục mã lão trăm điều, cuối cùng cắt đầu lưỡi lão đi.

Rốt cuộc Đồng Công Thường lại ép lão uống một loại thuốc độc, khiến cho lão không dám có ý bỏ chạy.

Đồng thời, Đồng Công Thường đã lấy tính mạng cả nhà của lão làm con tin, nếu như Bao Cửu Phong mưu đồ chạy trốn, hoặc có ý tự vẫn, y sẽ xuống núi lấy mạng cả nhà ông ta.

Trước uy thế của Đồng Công Thường, Bao Cửu Phong đúng là sống không được, chết chẳng xong, đã trải qua mấy mươi năm như thế này.

Tuy lão có một thân võ công, lúc nào cũng muốn liều mạng với Đồng Công Thường, nhưng võ công của đối phương quá cao, còn mình nếu không cẩn thận thì tính mạng cũng khó giữ mà lại còn liên lụy rất nhiều người.

Vì thế Bao Cửu Phong chỉ có ôm hận trong lòng mà thôi.

Sau này thấy Cốc Hàn Hương bị cướp vào Vạn hoa cung, được Đồng Công Thường thương yêu, lại thấy Cốc Hàn Hương chịu gả cho Đồng Công Thường, trong lòng nghĩ rằng bọn họ cùng một duộc.

Thấy Đồng Công Thường truyền võ công cho nàng, trong lòng càng phẫn hận hơn, sợ nàng một khi học được võ công sẽ cùng với Đồng Công Thường làm bậy, gậy hại cho giang hồ, đó quả thật là một cái họa vô cùng.

Vì muốn giúp cho giang hồ tránh một trận đại hào kiếp, cho nên lão quyết tâm nhân lúc Đồng Công Thường thể lực chưa hồi phục, phải ra hậu sơn nghỉ ngơi, trừ khử Cốc Hàn Hương.

Bao Cửu Phong viết ra thân thế và mối quan hệ của mình với Đồng Công Thường.

Cốc Hàn Hương gật đầu thở dài một hồi, kể lại chuyện mình bị cướp, nhưng chuyện với Hồ Bách Linh thì một chữ không nhắc đến.

Lúc này Bao Cửu Phong đã biết đại khái tình cảnh của Cốc Hàn Hương, thế rồi mới hỏi:

"Cô nương đã không cam lòng ở lại nơi này hầu hạ tên giặc họ Đồng, không biết cô nương có tính toán gí?".

Cốc Hàn Hương chớp mắt, lòng thầm trầm tư, không trả lời mà hỏi lại:

"Theo lão thì ta phải làm gì?".

Bao Cửu Phong không ngờ nàng hỏi ngược lại mình, không khỏi ngạc nhiên, nghĩ ngợi rồi viết:

"Tên giặc họ Đồng đối với nàng tuy tốt, nhưng kẻ này tính tình quái lạ, thay đổi vô thường, ở lâu bên cạnh sẽ khó có được kết quả tốt, nếu cô nương có lòng rời khỏi đây, trừ phi ...".

Y viết đến đây, thì đột nhiên ngừng tay không viết nữa, ánh mắt nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương nói:

"Trừ phi, trừ phi điều gì?".

Bao Cửu Phong lộ vẻ kiên nghị, đưa tay chép xéo qua tỏ ý phải giết người.

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Có nghĩ là trừ phi giết y, không còn cách khác hay sao?".

Bao Cửu Phong mỉm cười gật nhẹ đầu.

Cốc Hàn Hương nói:

"Muốn giết y nói thì dễ ...".

Bao Cửu Phong thuận tay nhặt thanh trủy thủ, đưa cho Cốc Hàn Hương, lại cầm cây nhang viết:

"Thanh trủy thủ này đã tẩm độc, tên giặc họ Đồng và cô nương là tình nghĩ phu thê, nếu như thừa cơ ra tay chắc chắn sẽ thành ...".

Y lại trầm ngâm, viết tiếp:

"Mười ngày nữa tên giặc họ Đồng sẽ gần gũi với cô nương, lúc này tinh lực của y vẫn chưa phục nguyên, chi bằng cứ nhân lúc ấy mà ra tay".

Cốc Hàn Hương ngưng thần, như đang lặng lẽ suy nghĩ.

Bao Cửu Phong lại viết:

"Tại hạ có thể ở ngoài tiếp ứng cho cô nương".

Cốc Hàn Hương gật đầu, nói:

"Đã là như thế, ta cũng không giấu lão, sau khi đến Vạn hoa cung, thuộc hạ cũ của ta cũng theo đến Vạn hoa cung, trong đêm hành sự phải nhờ bọ họ đến tiếp ứng ...".

Nàng vì mất quá nhiều nguyên khí, tuy đã nghỉ ngơi nhưng tinh lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, lúc này nói nhiều, mặt bất giác lộ vẻ mệt mỏi, Bao Cửu Phong nhìn nàng, viết:

"Thể lực của cô nương vẫn chưa hồi phục, tại hạ cũng không quấy nhiễu nữa".

Viết xong nhìn Cốc Hàn Hương vui vẻ mỉm cười.

Cốc Hàn Hương nói:

"Chuyện chúng ta đã nói, cứ theo kế mà hành sự".

Nói xong thì chậm rãi cất cây trủy thủ vào trong lòng.

Bao Cửu Phong gật đầu đồng ý, rồi lại che mặt, phất tay về phía Cốc Hàn Hương lui ra cửa.

Mấy ngày sau, Cốc Hàn Hương đã ra phía trước, bảo Vạn Ánh Hà gọi Miêu Tố Lan vào.

Miêu Tố Lan bước vào trong phòng, nhìn Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Tỷ tỷ sao thế?".

Miêu Tố Lan ngạc nhiên nói:

"Tỷ thấy khí sắc của muội muội khác nhiều sau với trước ...".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, rồi kể chuyện lão quái vật đã bị khích truyền thụ võ công như thế nào, Bao Cửu Phong đã hành thích như thế nào.

Khi Cốc Hàn Hương bảo quái nhân chột mắt tên gọi là Đồng Công Thường, Miêu Tố Lan không khỏi kinh hãi.

Cốc Hàn Hương nói:

"Chả lẽ tỷ tỷ cũng biết kẻ này?".

Miêu Tố Lan lắc đầu nói:

"Tỷ làm sao biết được, song nghe người ta nói mấy mươi năm trước, kẻ này danh lừng võ lâm".

Mười ngày chớp mắt trôi qua.

Cốc Hàn Hương trong lòng đầy căng thẳng.

Giờ mùi đã qua, nàng chờ đợi ở trong phòng.

Chờ khoảng một bữa cơm, đột nhiên nghe có tiếng kẹt kẹt, quái nhân chột mắt Đồng Công Thường đã ngồi xe phóng tới.

Đồng Công Thường thấy Cốc Hàn Hương đợi mình ở ngoài, tuy tựa như rất vui mừng, nhưng dáng vẻ thì hình như đã lạnh lùng rất nhiều, hỏi:

"Nàng cảm thấy ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Thiếp rất khỏe, chàng ...".

Đồng Công Thường gật đầu ừ một tiếng.

Hai người vào trong phòng, ngồi một hồi, Đồng Công Thường đột nhiên hỏi với vẻ rất quan tâm:

"Mấy ngày nay, nàng cảm thấy có gì khác trước?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Không thấy có gì khác trước".

Đồng Công Thường nhìn nàng một hồi, nói:

"Võ công lão phu truyền cho nàng, nàng đã nhớ chưa?".

Cốc Hàn Hương là người thông minh tuyệt đỉnh, thấy y quay về thì có vẻ hủ nộ bất thường, e rằng y có lóng hối hận đối với việc đã truyền võ công cho mình, cho nên rất cẩn thận khi đáp lời y.

Lúc này thấy y hỏi, chỉ mỉm cười rồi đáp rằng:

"Mấy ngày hôm nay thiếp chỉ biết ngủ, võ công của ngài dạy thiếp chỉ mơ hồ, giống như đã trải qua một giấc mộng, không biết có học được hay không!".

Đồng Công Thường mở to con mắt còn lại nhìn thần thái của nàng, thấy nàng nói với vẻ bình thường như thế, mặt chẳng có gì vui mừng, lòng trầm ngâm một lát, gật đầu mỉm cười, im lặng không nói.

Cốc Hàn Hương thấy y im lặng không nói, trong lòng không biế y đang nghĩ gì, cũng ngồi im trầm tư.

Hai người trầm tư ngồi đối diện nhau, một lát sau, Đồng Công Thường đột nhiên hỏi:

"Nàng đang nghĩ gì?".

Cốc Hàn Hương lúc này đang nghĩ rằng đến tối sẽ ra tay như thế nào, lòng lại hy vọng trời mau tối để ra tay, sớm ngày rời khỏi Vạn hoa cung, lại e sợ mình một khi xuống tay không thành, tình hình sẽ không biết diễn biến như thế nào, đồng thời, lại cảm thấy nếu hạ thủ thành công, nên giải quyết chuyện sau này ở Vạn hoa cung như thế nào ...

Trong lòng nàng chứa đầy những câu hỏi, nhưng nghe Đồng Công Thường hỏi, thì nhoẻn miệng cười nói:

"Thiếp đang thử nhớ lại võ công chàng đã dạy cho thiếp ...".

Nói đến đây, buồn bã cười nói:

"Thiếp không tin trong khoảng thời gian ngắn mà có thể học được bản lĩnh to như trời ...".

Đồng Công Thường thấy Cốc Hàn Hương nói như thế, trong lòng đã tin hiện giờ Cốc Hàn Hương vẫn chưa biết võ công của mình đủ để phân cao thấp với cao thủ thuộc hàng nhất lưu trong giang hồ, chàng tin rằng nàng cũng chẳng có hùng tâm đại chí gì.

Yù nghĩ lướt qua, thần thái cũng chuyển biến, tình ý lại quay về.

Đến tối, Đồng Công Thường lại đưa Cốc Hàn Hương vào trong mật thất.

Bao Cửu Phong vẫn che mặt, buông tay đứng hầu.

Cốc Hàn Hương nhìn y, bất đồ tim nhảy bình bịch.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, hương thơm ngào ngạt.

Đồng Công Thường đã mười ngày không gặp Cốc Hàn Hương, lúc này vào trong phòng, trong phòng lại đầy ánh sáng mê người, hương thơm, nàng Cốc Hàn Hương nhan sắc tuyệt trần trong ánh sáng hương thơm càng trở nên quyến rũ hơn, y tham lam nhìn Cốc Hàn Hương, lòng cứ lâng lâng, không thể nào tự kìm chế được mình.

Cốc Hàn Hương dịu dàng hơn ngày thường ba phần, nàng một mặt ngoan ngoãn để y vui lòng một mặt thầm tính sẽ ra tay như thế nào.

Lúc này, trời đã qua canh hai.

Bao Cửu Phong đã được Cốc Hàn Hương dặn trước, thấy hai người vào trong phòng thì lập tức lặng lẽ ra ngoài, mở hết tất cả các cửa ra.

Y mau chóng chạy ra khỏi thông đạo, đến bên tòa Lương đình, theo lời căn dặn của Cốc Hàn Hương, nhẹ vỗ tay ba cái.

Miêu Tố Lan, Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc, Văn Thiên Sinh, Vạn Ánh Hà và Giang Bắc tam long nấp ở bụi hoa sau đình lập tức phóng vọt ra.

Mọi người biết Bao Cửu Phong là người câm, cũng không nói chuyện với y, chỉ lấy tay ra hiệu.

Bao Cửu Phong không chần chừ, xoay người dẫn đường, dắt mọi người vào trong thông đạo.

Quần hào đến trước căn mật thất đều nín thở, chờ đợi thay đổi ...

Đồng Công Thường ôm Cốc Hàn Hương, cười nói một hồi thì lòng viên ý ngựa trỗi lên, lại muốn vui tình cá nước.

Cốc Hàn Hương đã mong ngày này rất lâu, nhưng khi thời cơ chưa đến thì lại căng thẳng vô cùng,

mặt đỏ ửng, tim đập mạnh.

Đồng Công Thường lúc này thần trí đã bị lửa dục che khuất, chỉ nghĩ rằng nàng bị mình kích động đến nỗi đỏ mặt không hề nghĩ đến điều khác.

Cốc Hàn Hương nằm ngửa xuống giường, đưa tay rút ra ngọn trủy thủ tẩm độc.

Nàng tuy đi theo Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh đã nhiều năm, lại ở trong Mạch Tiểu Minh tình thế phức tạp cũng đã lâu, thấy rất nhiều chuyện kinh người, mà lần này việc giết Đồng Công Thường lại do mình nghĩ ra, thế nhưng khi đối mặt với hiện thực, tay cầm trủy thủ thì lòng dạ rối bời, toàn thân đổ mồ hôi.

Nàng e sợ mình không có dũng khí hạ thủ, bởi vì nàng vốn là người tâm địa thiện lương, lúc này muốn nàng tự tay giết một người quả thực là chuyện khó khăn.

Nàng cố gắng trấn tĩnh, nhớ lại tấm thân tình của Hồ Bách Linh đối với mình, nhớ lại tình cảm của mình với Hồ Bách Linh, nhớ lại quyết tâm báo thù cho Hồ Bách Linh của mình ...

Nàng mong mượn những điều ấy để tập trung tâm ý của mình, nàng mong mượn ý chí báo thù rửa hận để tăng cường cho dũng khí của mình.

Đồng Công Thường giơ tay lên búng một cái, hai ngọn đèn trong phòng tắt ngấm, trong phòng chỉ còn lại hai ngọn, không còn sáng trưng như lúc nãy nữa.

Cốc Hàn Hương biết chuyện sắp xảy ra, tim càng đập mạnh hơn. Nàng vô cùng căng thẳng, nhắm mắt thầm kêu một tiếng:

"Đại ca!" trong lòng thầm cầu khấn Hồ Bách Linh:

"Đại ca, muội vì đại ca, chuyện gì cũng làm, hôm nay muội phải giết kẻ này, cầu mong đại ca trên trời phù hộ cho muội thành công ...".

Trong đầu nàng hiện ra hình bóng cao lớn của Hồ Bách Linh, trong tim tựa như đã có chỗ dựa, lập tức nảy sinh một nguồn lực rất lớn.

Ngay lúc này, một bóng ma xấu xí dùng hai tay chống thân người, lao lên người nàng.

Máu trong người như đông lại, nàng không có thời gian suy nghĩ nữa, trong lúc bóng ma đè xuống, nói thì chậm nhưng sự việc diễn ra rất nhanh, cánh tay phải Cốc Hàn Hương giấu ở dưới thân người đột nhiên giở lên, cắm thẳng vào be sườn trái của Đồng Công Thường, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu xanh xẹt lên, phập một tiếng, một mũi trủy thủ đã cắm sâu vào trong be sườn của Đồng Công Thường, máu tươi phun thẳng ra, nhuộm, đỏ cả cánh tay phải của Cốc Hàn Hương, trên giường

máu tưới đầy.

Hoa tuyết tung bay, gió núi gầm rú, ngọn Bắc Nhạc hằng sơn hàng ngàn vực sâu, tuyết trắng phủ đầy, phía tây là một ngọn núi cao thấu trời xanh, trước gốc tùng cao khoảng bốn thước, một người phụ nữ toàn thân mặc đồ tang ...

Gió không ngừng thổi, tuyết không ngừng rơi, hai chân hai tay nàng dần dần phủ một lớp tuyết dày, nhưng nàng vẫn không hề cử động, vẫn cứ hai tay ôm mặt, cúi đầu quỳ trước gốc tùng.

Nàng tựa như đang khóc, tựa như đang than thở, tựa như đang cầu khấn!

Không biết đã bao lâu, nàng chậm rãi đứng dậy, đầu nàng quấn khăn trắng, toàn thân mặc đồ trắng, nàng! Người phụ nữ mặc đồ tang, chính là nàng Cốc Hàn Hương xinh đẹp tuyệt trần, tính tình đã thay đổi, nay quay lại với bộ mặt thật.

Công chúa Hồng Hoa nổi danh lẳng lơ nay đã chết, người đang đứng ở đây chính là vị vong nhân của cố minh chủ Hồ Bách Linh.

Dưới chân nàng ướt đẫm nước mắt!

Đột nhiên Cốc Hàn Hương giở tay lên, rồi sau đó đột nhiên xoay người, hai tay áo phất vào nhau, quét về phía đống tuyết trước mặt.

Trong khoảnh khắc tuyết bay tứ tán, thân người của nàng càng lúc càng nhanh, hai tay phất càng lúc càng nhanh, chỉ thấy tuyết xung quanh bắn ra tứ tán.

Cho đến khi nàng thu tay lại, tuyết trên đỉnh núi chỉ còn ba thước.

Đột nhiên nàng lặng nhìn dưới đất, lẩm bẩm nói:

"Đại ca đừng đi xa, chỉ cần báo được thù cho đại ca, muội lập tức đến với đại ca". nói xong thì lặng lẽ một lúc lâu, tựa như đang lắng nghe câu trả lời.

Nàng chợt xoay người, hỏi:

"Ai?" giọng nói lạnh lùng, giống như bang tuyết muôn trượng.

Chỉ nghe từ dưới lưng núi có người đáp:

"Tại hạ Chung Nhất Hào, có thể lên bái di thể của minh chủ hay không?".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, lạnh nhạt nói:

"Không cần". Rồi xoay người nhìn xuống đất, mặt có chút khinh bỉ nói:

"Đại ca, kẻ này chẳng qua ham mê sắc đẹp của muội, không phải thực lòng trung thành với đại ca".

Nói đến đây, đột nhiên xoay người giận dữ nói:

"Chung Nhất Hào, ngươi dám tiến lên một bước, đừng trách ta không nể mặt!".

Gió đang thổi ngược, thế mà nàng vẫn nghe động tịnh ở dưới lưng núi, quả thực nội lực rất thâm hậu.

Đột nhiên nàng thở dài một tiếng, buồn bã nói:

"Đại ca, muội quả thực muốn gặp chàng, nhưng lại e rằng đã quấy nhiễu chàng, khiến cho linh hồn của chàng không yên".

Nói xong thì buồn bã thở dài.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, hai mắt của nàng mờ hẳn, nhìn xuống dưới đất một hồi, đột nhiên nghiến răng xoay người phóng xuống núi.

Chung Nhất Hào vẫn che mặt, đứng lặng trong gió tuyết, vừa thấy Cốc Hàn Hương từ trên phóng xuống, lập tức né qua một bên, cúi người nói:

"Phu nhân chưa quay về, mọi người đều không yên tâm".

Cốc Hàn Hương trong mắt lạnh lẽo, nhìn lên mặt y, trầm giọng nói:

"Có chuyện gì lát nữa hãy nói". Nói xong vung tay một cái, trong chớp mắt người đã cách xa đến mấy chục trượng, trên tuyết không hề để lại một giấu chân.

Chung Nhất Hào nhìn theo bóng dáng nàng, sững người một hồi, đột nhiên thở dài một tiếng đầy oán trách, đầy đau lòng, đầy tiếc núi rồi dặm mạnh chân, đuổi theo nàng.

Trong gió tuyết Cốc Hàn Hương phóng nhanh như một luồng khói, trong chớp mắt đã tiến vào một sơn động rộng không quá hai trượng.

Trong sơn động này đã có một nhóm người đang chờ đợi, đó chính là Dư Diệc Lạc, Giang Bắc tam long, Văn Thiên Sinh, Mạch Tiểu Minh, Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà và một đứa bé trai tám tuổi môi đỏ răng trắng, dáng người cao lớn.

Mọi người đang đợi xuất phát, vừa thấy Cốc Hàn Hương bước vào, lập tức đứng dậy làm lễ, đứa trẻ ấy chạy đến nói:

"Mẹ đi đâu không về, con muốn tìm nhưng bọn họ không cho!".

Cốc Hàn Hương vuốt mái tóc của nó, hạ giọng nói:

"Từ nay về sau, mệ còn có nhiều việc phải làm, con hãy ngoan ngoãn nghe lời Miêu cô cô và Vạn tỷ tỷ, biết chưa?".

giọng nói của nàng rất dịu dàng, đầy vẻ thương yêu.

Đứa trẻ ấy mở to hai mắt, gật đầu nói:

"Linh nhi sẽ nghe lời của Miêu cô cô và Vạn tỷ tỷ, Linh nhi không rời mẹ nữa".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, dịu dàng nói:

"Chúng ta lập tức lên đường đi lấy lại cơ nghiệp của nghĩa phụ con, con đi cùng với Miêu cô cô để tránh làm phân tán tinh thần của mẹ".

Linh nhi gật nhẹ đầu, xoay người lui đến bên cạnh Miêu Tố Lan, Cốc Hàn Hương đột nhiên nghiêm mặt, nhìn mọi người rồi nói:

"Đi thôi". Rồi xoay người bước ra khỏi động.

Mọi người lục tục kéo theo đi sau lưng nàng, tiến thẳng về hướng đông nam, Chung Nhất Hào cũng vừa chạy về, lặng lẽ đi cùng với mọi người.

Cốc Hàn Hương dắt theo quần hào, băng qua một con đường núi nhỏ hẹp, đội gió tuyết mà đi, đi khoảng hơn mười dặm thì đã đến Mê Tông Cốc.

Ngẩng đầu nhìn lên, thế núi liên miên, một lối sơn cốc ngoằn ngoèo mất hút trong dãy núi.

Nàng dừng bước lại, mắt lạnh lùng, nói:

"Chung Nhất Hào! Bọn người Hoắc Nguyên Kha ấy trong cốc này, sao không thấy chòi canh gác ở ngoài cửa cốc?".

Chung Nhất Hào bước tới, cúi người nói:

"Thuộc hạ đã sớm điều tra, Hoắc Nguyên Kha và bọn người Ba Thiên Nghĩa, Tống Thiên Trạch quả thực ở trong cốc này".

Dư Diệc Lạc bước tới mấy bước, nói:

"Sào huyệt của ba người bọn họ đã bị Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc chiếm cứ, đức độ

lực lượng của Hoắc Nguyên Kha đương nhiên không thể kế thừa bảo tòa minh chủ lục lâm trong thiên hạ, không đặt chòi canh gác là điều thông minh".

Cốc Hàn Hương gật đầu, xoay sang Chung Nhất Hào nói:

"Ngươi hãy đi trước, bảo bao người bọn chúng ra đây nghênh đón, nghe hay không nghe thì tùy ý bọn chúng ta sẽ đến sau".

Chung Nhất Hào nói hai tiếng "Tuân lệnh". Rồi bước vào trong cốc trước, Cốc Hàn Hương đột nhiên cười gằng, tay phất một cái, bước vào trong cốc.

Mê Tông Cốc này lối đi phức tạp, vừa vào trong cốc đã khó phân biệt phương hướng, may mà mọi người đã từng ở nơi này, vả lại trên tuyết còn có dấu chân của Chung Nhất Hào để lại, cho nên Cốc Hàn Hương cứ theo thẳng dấu chân mà tiến tới.

Khi y sắp đến gần đại trại, đột nhiên thấy Chung Nhất Hào một mình chạy ra, Cốc Hàn Hương không đợi y mở miệng, hơi phất tay nói:

"Không cần nói nữa". Nói xong thì bước nhanh về phía trước.

Ngoài cửa đại trại, có ba người đang đứng dàn hàng ngang, La Phù Nhất Tẩu tóc dài đến lưng, râu trắng dài đến ngực, ăn mặc vẫn giống như trước, Lĩnh Nam Nhị Kỳ vẫn toàn thân mặc y phục màu xanh, mặt mũi không hề thay đổi, sau lưng ba người có hơn ba mươi hán tử mặc y phục màu đen.

Cốc Hàn Hương dắt theo mọi người tiến tới, chưa đứng lại thì La Phù Nhất Tẩu đột nhiên buông giọng cười dài, nói:

"Kẻ ấy có phải là Hồng Hoa công chúa ở Tây Vực nổi sanh tuyệt đẹp hay không?".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh quát lớn:

"Lão chó già kia có mù mắt hay không, cả minh chủ phu nhân mà cũng không nhận ra!".

Hoắc Nguyên Kha nổi giận, hai tay hơi giở lên, định lao tới, đột nhiên nghe Cốc Hàn Hương hừ một tiếng lạnh lẽo.

Tiếng hừ ấy không lớn, nhưng Hoắc Nguyên Kha lại nghe màng nhĩ nhói lên, thân người giật một cái, đưa mắt nhìn lên mặt của nàng.

Bốn mắt gặp nhau, Hoắc Nguyên Kha chợt rùng mình, bất đồ đưa mắt nhìn nơi khác.

Té ra Cốc Hàn Hương vẫn xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là vẻ dịu dàng đã biến mất trên khuôn mặt của nàng, thay vào đó là một lớp băng mỏng, cùng với sát khí ở giữa đôi chân mày.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha tuổi già thành tinh, một ý nghĩ lướt qua, biết Cốc Hàn Hương chắc chắn đã gặp kỳ ngộ, đã không còn ngờ nghệch như ngày trước, thế rồi ôm quyền, nói:

"Giang hồ đồn rằng, phu nhân đã đến ở tại Vạn hoa cung ở Thiên Đài, nay ngàn dặm lên phía bắc không biết là vì cớ gì?".

Cốc Hàn Hương nghiêm mặt, nhìn Hoắc Nguyên Kha một hồi, lạnh lùng nói:

"Nếu như Cốc Hàn Hương trở lại giang hồ báo thù cho tiên phu, tiêu diệt hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, ngươi có lời gì để nói".

Khẩu khí của nàng rất lớn, Hoắc Nguyên Kha không khỏi cười lớn, nào ngờ vừa mới cười thì ánh mắt đột nhiên nhìn thấy sát khí trên mặt của nàng, lập tức ngậm miệng lại, không cười nữa mà nói:

"Phu nhân không quên tình cũ, báo thù rửa hận cho minh chủ, Hoắc Nguyên Kha bất tài, đương nhiên sẽ nghe lệnh dưới trướng".

Cốc Hàn Hương nghe trong lời nói của y có sự mỉa mai, bất giác cười lạnh một tiếng, hỏi:

"Nếu như ta muốn thu lại cơ nghiệp của tiên phu, tự lập làm minh chủ lục lâm trong thiên hạ, ngươi có lời gì để nói không?".

Hoắc Nguyên Kha nhíu mày, cười khan một tiếng, nói:

"Điều này, nếu như lục lâm thiên hạ không có lời gì để nói, bọn Phong Thu Thủy Hàn, Võ Đang Thiếu Lâm đều không lên tiếng, Hoắc Nguyên Kha đương nhiên cũng chẳng có lời gì mà nói".

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương cừơi lạnh một hồi, đôi tay giở lên, tháo áo bào xuống, phóng người ra phía trước nói:

"Đại ca của ta đại nhân đại nghĩa, cũng không thể lấy được lòng trung của các người, xem ra trong chốn lục lâm chẳng có đạo nghĩa gì có thể nói được".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Hồ minh chủ thân ở trong chốn lục lâm, lòng có hai chữ hiệp nghĩa, coi như ông ta là một đại gian tế, ở trong chốn lục lâm nói chuyện lục lâm, Hoắc Nguyên Kha lòng có chí khác, cũng là chuyện thường tình".

Trên khuôn mặt Cốc Hàn Hương bỗng lướt qua vẻ kỳ dị, nói:

"Hay cho câu đại gian tế, đáng kiếp là chính ngươi đã nói ra điều này". Rồi đưa tay chỉ về phía cả ba người, nói:

"Ba người các ngươi hãy cũng nhau tiến lên, tận lực mà ra tay, thắng được Cốc Hàn Hương này các ngươi cứ tùy ý mổ xẻ, nếu như bại, ta sẽ xử lý các ngươi".

Chỉ nghe Hoắc Nguyên Kha cười một tràng điên cuồng, một lát sau mới im lặng rồi nói:

"La Phù Nhất Tẩu, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, cả ba người cùng lên, ha ha! Ba lão đệ, Tống lão đệ ý các người thế nào?".

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa hừ một tiếng trong mũi, nói:

"Lão tử khóc cười không xong".

Hoắc Nguyên Kha đột nhiên bước về phía trước ba bước, đứng cách Cốc Hàn Hương năm thước, xoay mặt nói:

"Trong thiên hạ này chuyện lạ gì cũng có, Lĩnh Nam Nhị Kỳ chưa thấy được kỳ tuyệt thiên hạ, hai vị hãy cùng tiến lên".

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa và Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch đưa đưa mắt nhìn nhau, hai người tiến về phía trước, đứng cách hai bên trái phải của Cốc Hàn Hương bốn năm thước.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương cười lạnh, hai vai hơi rung, đột nhiên thân người lao tới, bàn tay giở lên, đẩy thẳng vào ngực trước của Hoắc Nguyên Kha.

Chưởng này nhẹ nhàng nhanh chóng, không mang một tiếng gió nào, nhưng lại quỷ dị lạ thường!

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha thấy chưởng thế nhanh chóng như thế, tuy không ẩn chứa tiềm lực, nhưng lại chứa một luồng lực đạo âm độc, không dám chống đỡ, chỉ lướt bước xoay người, tay trái giở lên mau chóng chụp vào cổ tay của kẻ địch, tay phải chém thẳng một chiêu "Tuyết dụng lam quan".

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa, Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch quát lớn một tiếng, một trái một phải, hai luồng chưởng lực xé gió đánh thẳng tới phía sau lưng Cốc Hàn Hương.

Chương 22: Trùng Trấn Thanh Uy - Lực Đấu Âm Ma

Lĩnh Nam Nhị Kỳ là hảo thủ hảo danh đã lâu trong chốn hắc đạo, lúc này cùng tung chưởng, một trái một phải đánh kẹp tới, hai luồng chưởng phong phóng tới vù vù như sóng cuộn, luồng chưởng phong mạnh mẽ thâm hậu như thế có thể đẩy ngã bia bật cây, quần hào đứng bên cạnh đều lo lắng nhìn về phía Cốc Hàn Hương.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh mắng lớn:

"Loài chuột kia dám đánh sau lưng người khác!" hai chân dặm một cái, toan phóng vọt vào trong.

Dư Diệc Lạc đứng bên cạnh y, đưa tay chụp lấy tay của y, trầm giọng nói:

"Đừng nóng nảy, phải quan sát kỹ càng".

Mạch Tiểu Minh trừng mắt, giận dữ nói:

"Ngươi dám đa sự!".

Đang nói thì tình thế trong trường thay đổi, thân người Cốc Hàn Hương chỉ hơi lách một cái, thoát ra ba luồng chưởng lực đang đánh tới từ ba hướng, hai chưởng đẩy ra, trong khoảnh khắc đã đánh ra bốn chỉ chín chưởng, chạm với ba người ấy mười ba chiêu.

Cốc Hàn Hương từ khi đâm chết được quái nhân xấu xí Đồng Công Thường, chỉ còn lại một mình, tiếp tục luyện ba tháng nữa ở trong mật thất tại Vạn hoa cung. Sau khi nàng ra ngoài, tính tình thay đổi, so với trước giống như hai người, không còn nói cười như trước, võ công cao cường hơn trước, nhưng người thì trở nên lạnh lẽo, trên mặt thường lộ một luồng sát khí khiến ai nhì cũng sợ, bọn Chung Nhất Hào chỉ biết nàng đã luyện được một thân tuyệt kỷ, nhưng không rõ đã đến cảnh giới nào.

Nay thấy một mình nàng đấu với Nhất Tẩu và Nhị Kỳ, công hay thủ đều kỳ ảo vô cùng, khi ra tay tì có uy lực không gì sánh bằng, không khỏi kinh ngạc, vui mừng, Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà thì nước mắt lưng tròng, trong lòng xúc động không nguôi.

Đang đấu say sưa, chỉ thấy Cốc Hàn Hương thân hình như điện chớp, tay trái xỉa vào huyệt kỳ môn của Ba Thiên Nghĩa, tay phải phất ra, năm ngón tay chém vào cổ tay phải của Hoắc Nguyên Kha.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha một chưởng vỗ ra, chưởng đi được nửa đường thì đột nhiên

thấy năm ngón tay của Cốc Hàn Hương phất tới, lập tức trầm cánh tay vặn eo, chưởng trái hạ xuống, chặn chiêu của kẻ địch lại, chưởng phải phất ra, chém xuống be sườn của nàng, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa hai chưởng chặn lại, hóa giải đòn điểm của kẻ địch, quát lớn một tiếng, đánh ra một chiêu "Diêm vương nhưng lệnh".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch tâm địa hiểm độc, tính tình tàn nhẫn, khi ra tay không bao giờ dung tình, lúc này thấy hai người Hoắc, Ba đều đã ra tay, chặn đường tiến của Cốc Hàn Hương, lập tức lách người tiến lên, toàn lực đánh thẳng một chưởng vào hậu tâm của nàng! Ba người ba chưởng, phối hợp kín kẽ như áo trời, vừa nhanh vừa độc, chưởng nào cũng chí mệnh, quần hào đứng xem mà ai nấy đều toát mồ hôi.

Đột nhiên nghe Cốc Hàn Hương cười lạnh một tiếng, đôi vai hơi lách, lập tức thoát khỏi chưởng lực của ba phía, bàn tay phất một cái, đẩy thẳng vào lưng Tống Thiên Trạch.

Nàng nhẹ nhàng như bóng ma, Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch một chưởng vỗ ra, đột nhiên cảm thấy trước mắt hoa lên, thế là chẳng thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Tống Thiên Trạch biết không hay, lo lắng rồi hạ người xuống, lướt ra ngoài đến bảy thước.

Chỉ nghe Hoắc Nguyên Kha và Ba Thiên Nghĩa đều quát lớn, bốn chưởng đẩy ra, chặn đường truy kích của Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương nổi giận, hai tay tách ra, tấn công về phía hai người, trong khoảng sát na cả ba người đã chạm nhau đến năm mươi chiêu, Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch vẫn chưa kịp xoay người lại.

La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ trên giang hồ nổi danh hung ác, khi đơn đả độc đấu không biết đã đánh bại biết bao nhiêu cao thủ, nếu lấy ba chọi một thì chẳng có ai địch lại, vả lại ba người đều có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, khi liên thủ thì uy lực tăng lên gấp nhiều lần, trong chớp mắt cả đôi bên đã đánh hơn hai trăm hiệp.

Cốc Hàn Hương nóng lòng báo thù cho chồng, cắt thịt cho hổ ăn, được trời thương luyện được một thân võ công, lúc này đấu với La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ đã hai trăm chiêu mà vẫn chưa có vẻ thất bại, bọn Chung Nhất Hào ai nấy đều kinh hãi, Nhất Tẩu và Nhị Kỳ lúc nãy phẫn nộ, nay thì kinh hãi. Đang lúc ác đấu, Cốc Hàn Hương chợt cảm thấy đau lòng, nhủ rằng:

"Cả ba tên này đánh mãi mà cũng không hạ được, xem ra chuyện báo thù cho đại ca chẳng có hy vọng gì". Yù nghĩ ấy lướt qua, sát cơ nổi lên, nghiến răng một cái, tấn công gấp về phía ba kẻ ấy.

Nàng đánh hai trăm hiệp mà vẫn không hề lộ vẻ mệt mỏi, vả lại chiêu nào cũng kỳ lạ vô cùng, bọn ba người Hoắc Nguyên Kha tuy ngang sức với nàng, từ đầu đến cuối đều có công có thủ, nhưng

không tìm ra được sơ hở của nàng.

Ba người vốn càng đánh càng lo, Cốc Hàn Hương đột nhiên thay đổi chiêu thế, phóng ra một chỉ xé gió, trong chớp mắt cả ba người kia cảm thấy áp lực tăng lên, thế công bị cản lại, đành phải toàn lực chống trả.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha chợt nhủ thầm:

"Người đàn bà này có chút tà môn, nếu không hạ được ả, e rằng hối hận không kịp!".

Đang suy nghĩ thì dồn kình đạo vào hai tay, liên tiếp chém ra bốn chưởng, chặn lại thế công của địch, đưa mắt lướt qua đánh giá tình hình xung quanh.

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh cười hì hì nói:

"Xem cho kỹ, muốn phá vòng vây phải chạy bên này".

Té ra y rất thích đánh nhau với người ta, thấy trong trường náo nhiệt như thế, lòng dạ đã ngứa ngáy, tay đã cầm thanh kiếm đứng một bên xem trận, gần đây y ngày càng e sợ Cốc Hàn Hương, chưa được lệnh thì không dám tự tiện ra tay, cho nên cứ mong hai người chia nhau bỏ chạy để mình được ra tay.

Dư Diệc Lạc thấy trận đấu trở nên kịch liệt, biết ngay thắng thua đã phân, sinh tử đã phán, vì thế nháy mắt với mọi người.

Chung Nhất Hào rút thanh nhuyễn đao, lách mình tiến lên, chặn đường rút ra khỏi cốc.

Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà bảo vệ Linh nhi ở giữa, ba người lui qua một bên, Dư Diệc Lạc tay cầm đồng la và thiết bản, vta thì rút ngọn roi mềm cùng với Giang Bắc tam long, canh giữ ở hai bên đề phòng bọn Hoắc Nguyên Kha thẹn quá hóa giận, ra tay hạ độc Linh nhi.

Thuộc hạ của La Phù Nhất Tẩu và Lĩnh Nam Nhị Kỳ thấy thế không hay, cũng đều rút binh khí ra cầm trong tay.

Cuộc ác chiến trong trường càng lúc càng kịch liệt, La Phù Nhất Tẩu thấy Mạch Tiểu Minh và Chung Nhất Hào đứng nhìn một bên, biết rằng dù cho ba người có muốn chạy cũng không dễ dàng thoát thân được, vì thế ráng sức đẩy lùi Cốc Hàn Hương.

Trong chớp mắt năm mươi hiệp nữa lại trôi qua, La Phù Nhất Tẩu giật mình nhủ thầm:

"Người đàn bà này võ công kỳ dị, bộ pháp huyền ào, lại thêm tên họ Chung và Mạch Tiểu Minh đứng một bên chờ đợi tiếp ứng, rõ ràng ả đã nắm chắc phần thắng trong tay". Thế rồi trong lòng đã

quyết, đột nhiên đánh ra một chưởng, thối lùi ra sau quát lớn:

"Phu nhân hãy dừng tay nghe Hoắc Nguyên Kha nói một lời!".

Lĩnh Nam Nhị Kỳ nghe Hoắc Nguyên Kha lên tiếng kêu dừng lại, lập tức đánh liền ra mấy chưởng, lách mình đứng so vai với nhau.

Cốc Hàn Hương cũng thâu thế đừng yên, lạnh lùng hỏi:

"Ngươi có gì để nói?".

Cuộc đấu ngừng lại, chưởng phong đã dứt, tiếng thở dốc của Lĩnh Nam Nhị Kỳ nhất thời nghe rõ mồn một, hơi thơ của Hoắc Nguyên Kha và Cốc Hàn Hương cũng nặng nề lạ thường, chỉ thấy Hoắc Nguyên Kha ôm quyền, hơi cúi người nói:

"Phu nhân có võ công cao cường, tại hạ muôn lần khâm phục, nhưng không biết bọn tại hạ sau khi đã thua, phu nhân sẽ xử trí thế nào?".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Các ngươi vẫn chưa thất bại, lúc này nói cũng vô ích".

Đột nhiên nghe Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Hươu chết về tay ai vẫn chưa biết được, Hoắc đại ca hỏi lời thừa thãi như thế để làm gì?".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha quay mặt sang, giận dữ nói:

"Ba lão đệ, nếu chúng ta đắc thắng, lão đệ có cảm thấy vinh quang không?".

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa trợn mắt, giận dữ nói:

"Hoắc đại ca nói lời này có nghĩa gì?".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha nhíu mày, cao giọng nói:

"Hoắc Nguyên Kha thật lòng bội phục võ công của minh chủ phu nhân, thế nào, chả lẽ ta sai?".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh tiếp lời:

"Hoắc Nguyên Kha, ngươi trước binh sau lễ, chả lẽ đã sợ chết?".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha mặt đỏ ửng, mắt đầy hận thù, nhìn Mạch Tiểu Minh nói:

"Tiểu cẩu kia, võ công của ngươi chắc đã tiến bộ hơn nhiều".

Mạch Tiểu Minh nổi giận, múa kiếm chém thẳng về phía Hoắc Nguyên Kha, quát lớn:

"Để coi ai hơn ai!".

Hoắc Nguyên Kha thấy thế kiếm chém đến hiểm hóc vô cùng, hai vai lách một cái, thối lui ra sau hai thước.

Nào ngờ y tính tình hung hãn, chưa thấy quan tài thì chưa đổ lệ, thế là tay trái chụp vào cổ tay cầm kiếm của Mạch Tiểu Minh, tay phải đẩy ra một chưởng.

Hai chiêu này phát ra cùng lúc nhanh như chớp, Mạch Tiểu Minh một chiêu chưa hết, đột nhiên cảm thấy tiếng chưởng phong lướt qua tai, một luồng ám kình giáng thẳng vào ngực, cổ tay nóng hổi, suýt tý nữa thì bị Hoắc Nguyên Kha chụp được.

Mạch Tiểu Minh lấy lại tinh thần, cao giọng quát:

"Hay lắm!" múa thanh kiếm chém thẳng vào cổ tay phải của Hoắc Nguyên Kha.

Cốc Hàn Hương đột nhiên phất ống tay áo một cái, một luồng ám kình cực kỳ âm nhu lao thẳng về giữa hai người, buộc hai người phải thối lui ra đến mấy thước.

Nàng đưa tay ngăn Mạch Tiểu Minh lại, nhìn thẳng vào Hoắc Nguyên Kha nói:

"Cuộc chiến hôm nay đến đây chấm dứt, các người muốn đi thì tùy ý, nếu chịu thua thì Mê Tông Cốc vẫn còn chỗ cho các ngươi".

La Phù Nhất Tẩu trong đầu lướt qua một ý nghĩ, nhủ thầm:

"Người đàn bà này trong mắt đầy sát cơ, tình thế Mê Tông Cốc, bọn chúng ta hiểu như bàn tay, ả há yên tâm để cho chúng ta rời khỏi đây, lòng đàn bà là độc ác nhất, lão phu sẽ nhường ả một bước, sau này tính tiếp". Không đợi Lĩnh Nam Nhị Kỳ mở miệng, ôm quyền nói:

"Nếu phu nhân có ý báo thù cho minh chủ, tại hạ tình nguyện giúp sức, nếu không trả lại cơ nghiệp cho minh chủ mà rời khỏi đây".

Cốc Hàn Hương sắc mặt nặng nề, không hề lộ vẻ hỷ nộ, xoay mặt qua đưa mắt nhìn về phía Lĩnh Nam Nhị Kỳ.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch cũng cùng một lòng với Hoắc Nguyên Kha, e sợ bọn Chung Nhất Hào xông lên, vả lại sào huyệt lại bị Nhân Ma Ngũ Độc chiếm đoạt, ngoài nơi này chẳng có chỗ nào nương thân nữa, thế rồi ôm quyền cúi người nói:

"Nếu báo thù cho minh chủ, dù có xông vào dầu sôi lửa bỏng, huynh đệ Tống Thiên Trạch cũng cam tâm tình nguyện, nều không ở lại nơi này cũng chẳng có hứng thú, vậy xin từ biệt phu nhân ở đây".

Hai người này rất quỷ quyệt, biết rõ Cốc Hàn Hương không quên việc báo phu cừu, cho nên cứ nói nếu không rồi lại nếu không.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương thản nhiên mỉm cười, nói:

"Ba vị nếu có thể giúp cho Cốc Hàn Hương báo thù, vong hồn của tiên phu trên trời nhất định sẽ cảm kích vô cùng".

Nhất Tả và Nhị Kỳ đều cúi mình đáp:

"Minh chủ đại nhân đại nghĩa, bọn chúng tôi theo lý phải liều mạng vì ngài".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn ba người rồi quay mặt sang gọi:

"Mạch Tiểu Minh".

Mạch Tiểu Minh cười hì hì, bước lên nói:

"Chuyện gì?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ, nói:

"Quốc có quốc pháp, bang có bang quy, tuổi tác ngươi đã không còn nhỏ nữa, nói năng hay làm việc phải suy nghĩ nhiều hơn". Nói xong rồi bước vào trong trại.

Mạch Tiểu Minh thầm lè lưỡi, đột nhiên nghiêm mặt, quay về phía Nhất Tẩu và Nhị Kỳ lạnh lùng nói:

"Đã nghe chưa? Quốc có quốc pháp, bang có bang quy, ba người các ngươi phải cẩn thận".

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa trợn mắt, giận dữ nói:

"Ngươi muốn chết?".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch kéo Ba Thiên Nghĩa nói:

"Chúng ta hãy mau dọn đi chỗ khác để nhường trại cho phu nhân, cần gì phải đôi co với đứa trẻ nít miệng còn hôi sữa".

Mạch Tiểu Minh giở thanh kiếm định nhào tới động thủ, Dư Diệc Lạc đột nhiên kéo tay y, nói:

"Phu nhân trở lại nơi cũ, trong lòng nặng nề, ngày nay không phải như trước, đệ phải kiểm điểm lại mình". Đang nói thì ánh mắt nhìn về phía Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào biết lời này là nói cho mình nghe, trong lòng y lẽ nào không hiểu đạo lý ấy, nhưng y vì yêu quá thành ra say mê, không thể tự chủ được, lúc này nhớ đến võ công của Cốc Hàn Hương cao hơn mình nhiều, khoảng cách của hai người càng lúc càng xa, nhất thời lòng sinh cảm khái, buồn bã cúi đầu.

Mê Tông Cốc này đã được Hồ Bách Linh khai phá, xây dựng sơn trại có quy mô rất lớn, Nhất Tẩu và Nhị Kỳ sau khi bị đoạt chỗ ở, định lấy nơi này làm nơi cư trú lâu dài, để mưu đồ đại sự, cho nên đã càng mở rộng hơn sơn trại.

Hậu trại dựa vào vách núi, nay Cốc Hàn Hương chiếm cứ, ở chung với nàng có Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà và đứa trẻ tên Hồ Bạch Linh, Hồ Bạch Linh gợi cho nàng nhớ đến cái tên Hồ Bách Linh.

Trong Mê Tông Cốc, ngọai trừ bốn điều giới luật do Hồ Bách Linh đặt ra, nay còn có một điều luật nữa:

"Kẻ xông vào hậu trại sẽ bị giết chết không tha".

Trong hậu trại có một thất rộng ba trượng, trong phòng có mấy cái bồ đoàn và một cái giá binh khí, ngoài ra chẳng có vật gì nữa, Cốc Hàn Hương ngoài việc ra ngoài nghị sự, không phân ngày đêm đều một mình ở trong mật thất, mỗi buổi chiều đều dắt Vạn Ánh Hà và Linh nhi và trong phòng, đích thân truyền thụ võ công.

Sáng sớm hôm nay, Miêu Tố Lan đang đốc thúc Linh nhi tập võ, đột nhiên thấy Cốc Hàn Hương sai người đến gọi mình, vì thế, đến mật thất hỏi:

"Phu nhân cho gọi không biết có gì căn dặn".

Cốc Hàn Hương chỉ cái bồ đoàn bên cạnh, nói:

"Tỷ tỷ hãy ngồi xuống".

Miêu Tố Lan y theo lời ngồi xuống, nhìn hai mắt nàng, trong sự lạnh lùng như có lửa cháy, nét phù dung trên mặt nàng ngày càng giảm đi, dáng người không còn đầy đặn như trước, trong lòng không khỏi chua xót, buồn bã thở dài một tiếng.

Cốc Hàn Hương tựa như hiểu tâm ý của nàng, mỉm cười, hỏi:

"Tỷ tỷ, Âm Thủ Nhất Ma có phải là sư phụ của tỷ không?".

Miêu Tố Lan đột nhiên nghe nàng hỏi chuyện này, không khỏi sững người, nói:

"Võ công của tỷ chính là do y truyền thụ".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy y chính là sư phụ của tỷ tỷ?".

Miêu Tố Lan lắc đầu nói:

"Y đã đoạt lấy trinh tiết của tỷ, cơ thiếp hay đệ tử chẳng phân, cho nên cũng chẳng coi là sư phụ gì cả".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tự hủy hoại đạo thầy trò, cầm thú cũng không bằng, y không phải là sư phụ của tỷ tỷ".

Miêu Tố Lan ngạc nhiên hỏi:

"Phu nhân chợt nhắc đến chuyện này, không biết có dụng ý gì khác?".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên cười:

"Âm Thủ Nhất Ma hung hãn độc ác, tỷ tỷ đã bỏ tối về với sáng, phản bội lại y, nếu y biết hành tung của tỷ tỷ, chắc chắn sẽ không tha cho tỷ tỷ".

Nhắm mắt trầm tư một lúc lâu, đột nhiên mở mắt hỏi:

"Âm Thủ Nhất Ma hiện nay đang ở đâu, nếu không có điều gì trở ngại, tỷ hãy cho muội hay!".

Miêu Tố Lan nhíu mày, hỏi:

"Chả lẽ muội muội muốn tìm lão?".

Cốc Hàn Hương hơi gật đầu:

"Muội không đi thì sớm muộn gì y cũng tới, bọn người này không bao giờ chịu ngồi yên, huống chi đại ca đã từng đả thương lão".

Miêu Tố Lan mặt buồn rầu, nói:

"Nói tuy không sai, nhưng Âm Thủ Nhất Ma đã thành danh mấy mươi năm nay, võ công cao cường hơn bọn Hoắc Nguyên Kha nhiều, cuộc chiến tại cổ miếu năm xưa giữa minh chủ với y quả thực là cục diện lưỡng bại câu thương".

Cốc Hàn Hương gật đầu nói:

"Điểm này muội biết, ngày đó nếu không phải tỷ tỷ xả thân tương trợ, đại ca đã khó tránh cái chết".

Miêu Tố Lan thở dài, nói:

"Võ công y cao cường thì không đáng lo, chỉ là, kẻ này độc địa, lắm mưu nhiều kế, khiến người ta không thể đề phòng được".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngoại hiệu của lão là Âm Thủ Nhất Ma, đương nhiên có thể đoán được y là kẻ hiểm trá âm độc". Nói xong đứng dậy, lấy một ngọn trủy thủ cắm trên giá binh khí, nhìn qua nhìn lại rồi nói:

"Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con, tỷ tỷ không cần lo lắng. Hãy mau nói ra, lát nữa muội sẽ lên đường".

Miêu Tố Lan biết ý nàng đã quyết, không thể thay đổi nữa, vì thế kiên quyết nói:

"Muội đã quyết lòng muốn đi, tỷ sẽ theo muội một chuyến, nếu đi bằng khoái mã ba ngày sau sẽ đếm được".

Cốc Hàn Hương nghe nàng bảo muốn đi cùng, lòng nhủ thầm:

"Âm Thủ Nhất Ma danh lừng giang hồ, không phải là hạng dễ đối phó, chuyến đi này sống chết chưa biết, một khi cả hai người đều gặp chuyện bất hạnh, Linh nhi tuổi còn trẻ phải nhờ ai đây?".

Miêu Tố Lan thấy nàng trầm tư không nói, vội vàng nói:

"Tỷ đã từng là môn hạ của Âm Thủ Nhất Ma, cho nên hiểu rất rõ con người của lão".

Cốc Hàn Hương cả quyết lắc đầu:

"Linh nhi luyện võ đang tiến triển, không thể bỏ đi một ngày, cả hai chúng ta cùng đi không ai đốc thúc nó, muội đã quyết, tỷ tỷ hãy mau nói ra địa điểm, muội lập tức lên đường".

Miêu Tố Lan tuy không yên tâm nhưng thấy nàng kiên quyết như thế, chỉ thở dài, nói rằng:

"Địa điểm tại núi Lữ Lương, trong địa phận của Thạch huyện, nơi ẩn nấp của Âm Thủ Nhất Ma gọi là Hắc phong hiệp, động phủ ăn sâu vào lòng núi, phạm vi không nhỏ, ngoại trừ đệ tử hay cơ thiếp, trước đây còn có hơn hai mươi thuộc hạ võ công không kém".

Cốc Hàn Hương nghe bảo Âm Thủ Nhất Ma ngoại trừ đệ tử cơ thiếp còn có thuộc hạ, không khỏi

nhíu mày, nói:

"Nói như thế, Âm Thủ Nhất Ma ý chí không nhỏ".

Miêu Tố Lan nói:

"Đúng vậy, y vốn có ý dành chức minh chủ lục lâm ở Trung Nguyên, gần đây án binh bất động, chắc là vẫn còn e ngại hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, và bọn người Phong Thu Thủy Hàn".

Cốc Hàn Hương mặt lộ sát khí, nói:

"Tỷ tỷ hãy cho người chuyển lời gọi năm người Hoắc Nguyên Kha, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh, Ba Thiên Nghĩa và Tống Thiên Trạch chuẩn bị ám khí, cùng nhau lên đường".

Miêu Tố Lan nhận lệnh đi ra, Cốc Hàn Hương dắt thanh trủy thủ tẩm độc vào trong eo, cắm thanh trường kiếm trên lưng, xoay người bước ra khỏi mật thất.

Bên ngoài mật thất là nơi ở của Cốc Hàn Hương, hai ả thị tỳ thường canh giữ ở trong phòng lúc này thấy Cốc Hàn Hương bước ra, vội vàng mặc áo bào cho nàng.

Cốc Hàn Hương nói:

"Hãy khóa mật thất lại, bất cứ ai cũng không được cho vào".

Nói xong thì bước ra cửa, ra sân luyện võ trong trại.

Trên sân luyện võ, chỉ có một mình Linh nhi đang hua tay múa chân, cậu bé đang luyện tập chưởng pháp.

Bộ chưởng pháp này do Cốc Hàn Hương đích thân truyền thụ, có cả thảy sáu mươi bốn chiêu, chỉ mới truyền được một nửa, nhưng cậu bé đã luyện được đến mức giở tay phát ra kình, đẩy chưởng mang theo gió, nhẹ nhàng như nước chảy mây bay.

Cậu bé luyện tập rất siêng năng, Cốc Hàn Hương ra đến sân, cậu bé vẫn không hề phát giác, đánh xong ba mươi hai chiêu thì thu thế đứng yên, hít một hơi bắt đầu luyện lại.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương mỉm cười, dịu dàng nói:

"Linh nhi hãy ngừng tay, mẹ có lời muốn nói".

Tiểu Linh nhi thâu chưởng lại nhìn, vui mừng chạy đến kéo tay Cốc Hàn Hương nói:

"Mẹ, con luyện cho mẹ xem".

Cốc Hàn Hương mỉm cười:

"Mẹ sắp phải ra ngoài, nhiều thì nửa tháng, ít thì bảy ngày mới quay về được".

Linh nhi nghe nàng nói sắp ra ngoài, mặt sụ lại, nũng nịu nói:

"Mẹ lại ra ngoài nữa".

Cốc Hàn Hương vuốt nhẹ đầu cậu bé nói:

"Con ngoan, lần này không giống như trước kia, vài ngày mẹ sẽ quay về, vả lại có Miêu cô cô làm bạn với con, nào để ý xem mẹ truyền hết công phu sẽ lập tức lên đường". Nói xong bước ra giữa sân, giở ra thế thủ, từng chưởng từng chưởng truyền cho cậu bé.

Tiểu Linh nhi rất thông minh, Cốc Hàn Hương truyền cho cậu bé bốn chiêu chưởng pháp, chỉ múa hai lần mà cậu bé đã thuộc, Cốc Hàn Hương không thấy sai sót, thế rồi mới nói, mỗi ngày ra ngoài cốc luyện khinh công, phải có Miêu cô cô hoặc Ánh hà tỷ tỷ đi cùng, đêm đến luyện nội công, chỉ được luyện đến hai cây nhang, không được nửa đường đã bỏ, không được tham nhiều, có biết chưa?" chỉ thấy khóe mắt của cậu bé đỏ ửng, rồi nàng lại nói thêm một câu:

"Nam nhi phải kiên cường, phải giống như nghĩa phụ vậy, không được khóc, có biết không?".

Linh nhi gật đầu, nói:

"Biết rồi, Linh nhi sẽ giống như nghĩa phụ, Linh nhi không khóc".

Đột nhiên, có tiếng thở dài lọt vào trong tai Cốc Hàn Hương.

Tiếng thở này rất lạ thường, Cốc Hàn Hương giật mình, đưa mắt nhìn ra xa.

Đột nhiên nghe giọng nói khàn khàn truyền theo gió vào trong tai:

Lão phu cách đây hơn trăm trượng, nếu muốn gặp lão phu, có thể đến vách núi phía tây, nhưng không được mang theo kẻ tùy tùng".

Cốc Hàn Hương nhìn lại, ở vách núi cách đó một trăm trượng ngoài cỏ dại, đá tảng, chẳng có thứ gì nữa.

Cốc Hàn Hương đang ngạc nhiên, đưa mắt nhìn đi nơi khác, đột nhiên có một bóng người màu xám, cách luyện võ trường khoảng một trăm trượng, phóng thẳng lên đỉnh núi.

Đó là do công lực của nàng gia tăng gấp bội, cho nên đã tinh mắt hơn nhiều, nếu là bọn Hoắc Nguyên Kha, Chung Nhất Hào, có lẽ chỉ thấy được bóng người mờ mịt chứ không nhìn rõ.

Linh nhi đột nhiên lắc tay nàng, ngửa mặt hỏi:

"Mẹ, mẹ đang nhìn gì thế? Sao mặt lại tái, tay lạnh giá như thế?".

Cốc Hàn Hương hơi định thần, dịu dàng nói:

"Mẹ có việc, con hãy ở đây luyện võ, không được bỏ đi". Nói xong thì hai vai hơi lách, người đã lướt ra ngoài trại đến bảy tám trượng.

Từ hậu tại ra tiền trại, đi thẳng ra cửa cốc, nàng chạy thật nhanh, nhìn chỉ giống như một bóng mờ, mọi người thấy ai nấy đều kêu lên kinh hãi.

Vừa ra khỏi cửa cốc, nàng quay đầu phóng thẳng về ngọn núi phía tây, trong chốc lát, nàng đã phóng lên vách núi cao ngàn trượng.

Trên vách núi, có một ông già áo bào màu xám râu dài đến ngực, hai mắt hơi khép, lạnh lùng nhìn Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương dừng chận lại, cách ông già đó khoảng một trượng, mắt nhìn dò xét.

Ông già ấy râu tóc, y phục đều một màu xám, hai tay giấu trong tay áo, mặt đầy nếp nhăn, da dẻ cũng màu xám.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Kẻ này không biết là địch hay bạn, bề ngoài tuy không hung dữ, nhưng vẻ mặt lạnh lùng thật khiến cho người ta khó chịu".

Nàng ôm quyền, ung dung hỏi:

"Cụ già đến gọi, không biết có gì chỉ giáo?".

Ông già mặc đồ xám ấy tựa như bất ngờ trước khinh công của nàng, lúc này hai mắt hơi mở ra, lạnh lùng nhìn lướt lên mặt nàng, điềm nhiên nói:

"Cô nương quả thật muốn kìm chế Âm Thủ Nhất Ma?".

Cốc Hàn Hương nghe nói thế thì không khỏi kinh ngạc, vừa rồi cuộc nói chuyện trong mật thất không biết thế nào mà lão ta nghe được, nghĩ mãi vẫn không biết cớ gì.

Chỉ nghe ông già áo xám nói:

"Cô nương không cần nghi thần ngờ quỷ, nửa năm nay lão phu vẫn mãi đi theo bên cạnh cô nương,

từ Thiên hương cốc, Vạn hoa cung đến đây, mỗi đêm cô nương đều luyện võ công trong cuốn sách rách ấy, lão phu đã thấy hết cả".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Không biết y nói thật hay giả, nếu là thật thì khó tin quá".

Ông già áo xám nói:

"Sao cô nương không trả lời câu hỏi của lão phu? Mặt cô nương tái nhợt, tay chân phát rung, chắc là rất sợ hãi, thực ra chỉ cần cô nương không ngược lại lão phu, lão phu cũng không đả thương cô nương, vả lại lão phu sẽ đem đến cho cô nương nhiều điều lợi".

Cốc Hàn Hương gượng cười, nói:

"Hai chữa sống chết đã không còn ở trong lòng Cốc Hàn Hương này nữa".

Ông già áo xám nói:

"Ngươi nhẫn nhục nằm gai nếm mật, là vì điều gì? Hừ, lời ngược với lòng mà dám nói ra trước mặt lão phu?".

Cốc Hàn Hương định thần, ôm quyền nói:

"Lão trượng không biết xưng hô thế nào?

Lão trượng không quản cực khổ đi theo bên cạnh Cốc Hàn Hương, thực ra là có dụng ý gì?".

Ông già áo xám lạnh lùng nói:

"Ngươi chưa trả lời câu hỏi của lão phu, tốt nhất đừng hỏi lão phu".

Cốc Hàn Hương nói:

"Người trong giang hồ được bảy phần võ công, thì tỏ vẻ thần bí, thật là đáng cười vô cùng".

Ông già mặc áo xám nghiêm giọng nói:

"Gia đầu bẻn mép, chắc là không muốn sống nữa!" chưởng phải dựng lên, đẩy ra một chưởng.

Không hề có tiếng gió, một luồng ám kình nặng như núi lao thẳng vào ngực Cốc Hàn Hương.

Chỉ cách nhau có hai trượng, Cốc Hàn Hương vừa không cam lòng, cũng không mặt mũi nào thối lui.

Chỉ thấy nàng đứng vững bộ pháp, hai chưởng giở lên ngang ngực, chầm chậm đẩy ra phía trước.

Ông già áo xám thấy nàng xuất chưởng chống lại, chân mày hơi nhíu lại, không đợi chưởng lực hai bên chạm nhau, thu tay lại nói:

"Chỉ dựa vào chút ít võ công của ngươi mà dám tiếp một đòn của lão phu?".

Nói chưa hết, đột nhiên nghe bình một tiếng, luồng chưởng lực nội gia của Cốc Hàn Hương bị y dẫn qua một bên, tạo thành một hố tuyết sâu đến ba bốn thước.

Chợt nghe ông già áo xám nói:

"Niệm tình ngươi là hạng nữ lưu, lão phu tha thứ cho ngươi, nay không cần nói xàm nữa, ngươi hãy giao ra "Vấn tâm tử", lão phu sẽ giúp ngươi hoàn thành một tâm nguyện".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên nói:

"Vấn tâm tử? tiểu nữ không biết lão trượng muốn nói gì?".

Ông già áo xám ấy chợt cười lạnh, giận dữ nói:

"Ngươi đừng đánh trống lãng nữa, Vấn tâm tử to như hạt long nhãn, ngân quang chói lòa, trên có khắc một con phi long nhe nanh giơ vuốt, giờ đang ở trong người của ngươi".

Cốc Hàn Hương tim đập thình thình, nhủ rằng:

"Đó chính là di vật của đại ca, y sao lại biết được, mình cũng rất ít lấy ra xem, thế mà bị y biết được, thật khiến cho người ta khó tin".

Ông già áo xám ấy thấy nàng trầm ngâm không nói, vì thế nói:

"Ngươi có yêu cầu gì hãy cứ nói ra, dù cho Hướng tâm lộ của Âm Thủ Nhất Ma, Lục ngọc Phật trượng của Thiếu Lâm tự, hoặc đầu của bọn Thiên Thiền, Tử Dương, Phong Thu, lão phu đều lấy được cho ngươi".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy tiểu nữ chỉ cần giao ra Vấn tâm tử hay sao?".

Ông già áo xám ấy gật đầu:

"Đúng vậy, Vấn tâm tử vốn là vật của lão phu".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nói:

"Đó rõ ràng là di vật của đại ca tiểu nữ, ngài nói là của ngài, vậy có gì đối chứng hay không?".

Ông già áo xám nói:

"Lão phu giao dịch với ngươi chứ không phải cướp giật của ngươi".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Ông già này thật dễ nổi giận".

Chợt nghe ông già ầy trầm giọng nói:

"Ngươi muốn cũng được, không muốn cũng được, lão phu phải thu về vật này, Vạn hoa cung, Thiên hương cốc, phòng ngủ của ngươi lão phu đều đã lục soát, nay chỉ có hai nơi lão phu vẫn chưa tìm".

Cốc Hàn Hương hỏi:

"Đó là hai nơi nào?".

Ông già áo xám nói:

"Một là nơi chôn Hồ Bách Linh, hai là trên người của ngươi, hai nơi này lão phu đều không muốn đích thân ra tay, ngươi hãy tính toán lợi hại, nếu như làm cho lão phu bực bội thì khó có lời gì mà nói nữa".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Y có thể giết Thiên Thiền, Tử Dương, lại có thể giết Phong Thu và Âm Thủ Nhất Ma, rõ ràng là một người không luận trái phải, không kể trắng đen, sao lại e sợ mình và đại ca?".

Nàng vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, hơi suy nghĩ, thì đã biết trong đó có nguyên nhân gì nữa khiến cho ông già này không dám làm càn, nhưng rốt cuộc là như thế nào thì không thể nào chỉ suy nghĩ mà ra được.

Chợt nge ông già áo xám nói:

"Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?".

Cốc Hàn Hương nghiến răng, nhủ thầm:

"Là phúc không phải là họa, là họa tránh không thoát!" ý đã quyết cao giọng nói:

"Vấn tâm tử đang ở trong mình tiểu nữ, nếu lão trượng muốn lấy, cần phải hứa chịu nghe tiểu nữ sai khiến cho đến khi tiểu nữ báo được phu cừu mới thôi".

Chỉ thấy ông già ấy râu tóc dựng ngược, lạnh lùng hừ một tiếng, giở tay đánh ra một chưởng về phía vách đá cách đó hai trượng.

Aàm một tiếng vang lên, vách đá trước mặt bị đánh vỡ đến bốn thước, sâu đến năm phân, chưởng lực này thật khiến cho người ta kinh hãi!

Cốc Hàn Hương ý đã quyết, cho nên vẫn trấn tĩnh như thường, lặng lẽ đứng nhìn không hề lên tiếng.

Ông già ấy không nén được giận, ánh mắt lạnh lẽo, răng nghiến kèn kẹt, một lúc sau mới từng chữ nói ra:

"Lão phu là ai mà chịu để cho ngươi kìm kẹp!".

Cốc Hàn Hương bình tĩnh nói:

"Ai kìm kẹp lão trượng? Đã bảo là giao dịch thì hai bên phải hài lòng".

Ông già áo xám đột nhiên giở tay, chỉ về phía Cốc Hàn Hương:

"Lão phu tạm thời không giết ngươi, nhưng ngươi phải cẩn thận, nếu để mất Vấn tâm tử, lão phu sẽ nghiền xác Hồ Bách Linh ra, phanh thây ngươi thành muôn đoạn!" nói xong rồi hai tay áo lách một cái, phóng vọt xuống vách núi trăm trượng.

Cuối giờ ngọ, đầu giờ mùi, Cốc Hàn Hương dắt theo Hoắc Nguyên Kha, Chung Nhất Hào, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, Mạch Tiểu Minh rời khỏi Mê Tông Cốc.

Sáu thớt ngựa tốt nối đuôi nhau tung vó trên con quan đạo, phóng về hướng tây nam.

Đến hoàng hôn ngày thứ ba, bọn Cốc Hàn Hương đã vào đến địa phận của Thạch huyện, trú chân tại một khách sạn nhỏ, sau đó dùng cơm tối.

Sáng sớm hôm sau, sáu thớt ngựa rời khỏi khách sạn, tiến thẳng về núi Lữ Lương, sau khi vào núi đi thêm hai canh giờ nữa thì mới đến Hắc phong hiệp.

Hắc phong hiệp này hai bên là vách núi, ở giữa có một con đường hẹp rộng khoảng bốn thước, vách núi cao tận mây, trên núi là cây cổ thụ cao thấu trời xanh, che ánh nắng mặt trời, cho nên tuy là ban ngày, nhưng trong cốc vẫn cứ âm u, quỷ khí lành lạnh, lại thêm gió lạnh thấu xương khiến cho ai nấy râu tóc dựng ngược, địa thế ở đây còn hiểm trở hơn cả Mê Tông Cốc.

Sàu người tuy là kẻ đã từng kêu mưa gọi gió, nhưng vào trong chốn âm u này cũng cảm thấy bất an, tim bắt đầu đập thình thình.

Cốc Hàn Hương tay dắt ngựa tiến vào trước, đi được khoảng hơn mười trượng thì đột nhiên nghe có tiếng huýt gió lướt qua trên đỉnh đầu.

Tiếng huýt này nghe rất chói tai, như là ma kêu quỷ khóc, vọng lại phía trong cốc, càng tăng thêm vẻ kinh dị, mọi người đều kinh tâm động phách, bất đồ dừng chân lại ngửa đầu nhìn lên.

Bỗng nhiên nghe một tiếng kêu thật lớn từ phía sau truyền lại, mọi người quay mặt lại, một màn màu đen đã chặn cửa cốc lại.

Nghe âm thanh này vang xa, vật chặn ngay cửa cốc chắc chắn trên vạn cân.

Mạch Tiểu Minh hai vai lắc một cái, xoay người phóng tới cửa cốc, rút thanh kiếm ra chém liền mấy nhát vào vật ấy.

Chỉ nghe tiếng leng keng liên tiếp vang lên không ngớt trong tai, vọng lại trong cốc.

Cốc Hàn Hương mới vào trong cốc, vốn đã bị ảnh hưởng bởi không khí thê lương và cảnh sắc u ám ở đây, lúc này đột nhiên thấy kẻ cường địch ở bên cạnh, lập tức lấy lại tinh thần.

Nàng trải qua gian nan, nên gan dạ hơn người, lúc này hai mắt nhìn xung quanh một vòng, lớn giọng nói:

"Tiểu Minh quay lại, đừng làm hỏng bảo kiếm".

Mạch Tiểu Minh tay cầm bảo kiếm, tung người vọt tới chỗ Cốc Hàn Hương, cười nói:

"Tấm sắt dày đến nửa thước!".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha nói:

"Chắc đây là cạm bẫy của Âm Thủ Nhất Ma".

Cốc Hàn Hương cười:

"Hoắc huynh nói không sai, những kẻ dám xâm phạm vào Hắc phong hiệp, đương nhiên không xem tấm sắt cao hai ba trượng vào đâu".

Cốc Hàn Hương rút ra một tấm thiệp màu đỏ, phóng về phía Mạch Tiểu Minh, rồi chỉ lên vách núi nói:

"Trên đó có người, đệ hãy lên đưa thiệp, ra lệnh cho Âm Thủ Nhất Ma xuất hiện đón khách".

Mạch Tiểu Minh nhìn về hướng nàng chỉ, ngẩn người ra một lúc rồi nói:

"Nếu có người, sao đệ lại không phát giác được". nói rồi vọt người một cái, phóng ra cách đấy ba trượng, rồi đột nhiên quay đầu nói:

"Nếu có người không tuân lệnh, hoặc lên tiếng chống cự, đệ có nên một kiếm giết phăng y hay không?".

Y đã lâu không động thủ, lúc này trong lòng đã ngứa ngáy, rất mong đốt ngọn lửa chín, ác đấu với người ta một trận.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, bực dọc nói:

"Đáng giết thì cứ giết, đệ cứ xem tình thế mà làm!".

Mạch Tiểu Minh nghe thế thì cả mừng, cất tấm thiệp vào trong lòng, tay cầm thanh bảo kiếm cao giọng nói:

"Có người hay không?".

Chỉ nghe vút vút mấy tiếng, bốn đại hán mặc kình trang màu đen, sau lưng cắm binh khí từ trên phóng xuống chặn lại giữa đường.

Mạch Tiểu Minh đưa mắt quét qua, thấy bốn đại hán mặc hắc y này ở eo đều có đeo túi da, bất đồ cười hì hì, thanh bảo kiếm chỉa về phía trước, nói:

"Mau trao thiệp này cho Âm Thủ Nhất Ma, bảo y mau mau ra đón khách, ai chạy chậm một bước, ta sẽ chặt chân chó của kẻ ấy xuống". Miệng nói đưa thiệp nhưng lại không lấy thiếp ra.

Bốn đại hán mặc áo đen đều quát lên một tiếng, trong khoảnh khắc đã rút ra binh khí cầm trên tay.

Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh rút kiếm vọt tới, cao giọng quát:

"Ngươi dám mắng ta!".

xoạc xoạc mấy tiếng, đâm liền ra bốn nhát kiếm.

Bốn nhát kiếm này quỷ dị lạ thường, nhanh như điện chớp.

Có tiếng kêu kinh hãi vang lên, đột nhiên nghe một đại hán mặc áo đen quát lớn:

"Tất cả cùng xông lên!" bạch quang xẹc tới, một thanh quỷ đầu đao lưng dày chém xuống đầu.

Trong khoảnh khắc, đao phong vun vút, kiếm ảnh trùng trùng xô tới như dời núi lấp biển.

Thì ra Hắc phong hiệp này nhỏ hẹp u ám, nếu như bốn người liên thủ lấy ám khí đánh địch, dù cho đối phương võ công có cao cường cũng sẽ rơi vào nguy hiểm, Mạch Tiểu Minh là người thông minh, ra tay bất ngờ, một chiêu bốn kiếm đã đánh rơi túi ám khí của bốn đại hán mặc áo đen này.

Chỉ nghe bốn đại hán mặc áo đen quát lớn, một hàng đao quang đột nhiên cuộn tới, buộc Mạch Tiểu Minh thối lui một bước.

Bốn người này binh khí như nhau, chiêu thuật cùng một loại, liên thủ ra tay, phương thức ứng địch quả thực hiếm thấy.

Mạch Tiểu Minh mặt tươi hơn hớn, tuy bị buộc thối lùi đến hai bước, nhưng kiếm đánh ra rất ung dung.

Đột nhiên, kiếm quang đại thịnh, Mạch Tiểu Minh vặn tay chém ngang kiếm ra.

Chỉ nghe tiếng đao kiếm giao nhau vang lên không ngớt trong tai.

Bốm đại hán mặc áo đen chấn động thối lùi một bước, thế lao tới phía trước của Mạch Tiểu Minh cũng bị khựng lại.

Cốc Hàn Hương đột nhiên chuyển sang giọng lạnh lùng, nói:

"Ác quỷ bôn tang ...".

Mạch Tiểu Minh giật mình, lách người qua một cái, tiến tới phía trước ba thước, đâm một kiếm xuống be sườn của đại hán mặc áo đen bên trái.

Cốc Hàn Hương trầm giọng nói:

"Oan hồn triền túc, ngũ lôi kích đỉnh ...".

Mạch Tiểu Minh đánh được nửa chiêu "Ác quỷ bôn tang", đột nhiên xoay thân kiếm, chém ngang xuống chân của bốn đại hán ấy, tiếp theo phóng vọt lên trời, miệng thì kêu lớn:

"Hãy thử xem!".

Nói xong thì có tiếng rú thảm thiết vang lên, một luồng máu tươi vọt ra, đại hán ở rìa bên phải đã bị Mạch Tiểu Minh chém đứt nửa đầu, còn đại hán cũng bị chặt đứt tay phải.

Ngay lúc này, từ sâu trong cốc truyền lại giọng nói lạnh lùng:

"Kẻ nào lớn gan đã vào Hắc phong hiệp mà còn dám ra tay giết người?".

Mạch Tiểu Minh múa tít thanh kiếm, đuổi theo hai đại hán còn lại, trong bốn người thì có một chết một bị thương, hai người còn lại cũng không thể nào chống được kiếm thế hiểm hóc của Mạch Tiểu Minh.

Cốc Hàn Hương đột nhiên kêu:

"Tiểu Minh ngừng tay, để lại mạng của hai người ấy".

Mạch Tiểu Minh không dám không nghe, vọt người ra sau, võ công của y và Cốc Hàn Hương vốn cùng một thầy, lúc nãy khi động thủ với bốn đại hán mặc áo đen, y tấn công mãi mà không cách nào phá giải được đao pháp liên thủ của bốn người này, Cốc Hàn Hương chỉ điểm ba chiêu, lập tức thấy ngay công hiệu, vô hình trung y càng nể sợ Cốc Hàn Hương thêm mấy phần.

Trong chớp mắt, cách đó mười trượng ánh lục quang lay động, có bốn ngọn đèn màu xanh lục như bốn ngọn đèn của ma quỷ, bốn ả nữ tỳ toàn thân mặc áo màu lục mỗi người cầm một ngọn đèn chậm rãi bước tới.

Ngọn đèn này phát ra màu lục mờ chạt, nhưng Cốc Hàn Hương giờ đây nội công đã thâm hậu, vẫn có thể thấy rõ được bọn chúng.

Chỉ thấy bốn ả nữ tỳ xinh đẹp mặc áo màu lục uyển chuyển bước tới, sau lưng bốn người là một người cao lớn, râu bạc dài đến ngực, người mặc hắc bào, tóc búi theo kiểu đạo sĩ, tay cầm phất trần, mặt dài như ngựa, hai thái dương nhô cao, mặt như xác chết.

Kẻ này bề ngoài có ba phần quỷ khí, lại thêm bốn ngọn đèn màu xanh lục chiếu vào, cùng với bộ trang phục âm khí nặng nề của y, nhìn vào cứ tựa như vừa mới bước ra từ địa ngục.

Cốc Hàn Hương nhủ thấm:

"Kẻ này chắc là Âm Thủ Nhất Ma".

Bọn La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha và Chung Nhất Hào đều là những nhân vật kêu mưa gọi gió, xưng bá trong chốn lục lâm, lúc này đang đứng ở chỗ nhìn lên không thấy ánh mặt trời, nhìn xuống chỉ thấy âm u, thấy bộ dạng của Âm Thủ Nhất Ma như thế không khỏi sững sốt, trong lòng kinh hãi.

Chỉ thấy Âm Thủ Nhất Ma đi ở giữa bốn nữ tỳ, ho khan một tiếng, lạnh lùng nói:

"Hắc phong hiệp này hơn hai mươi năm qua chưa có người lạ vào, các người hãy báo danh tánh, lần này đến đây là cố ý hay vô ý để lão phu tiện xử trí".

Cốc Hàn Hương nghe lời lẽ của y ngông cuồng như thế, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Nghe khẩu khí của các hạ, chắc là Âm Thủ Nhất Ma, chủ nhân của Hắc phong hiệp này".

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên nói:

"Giơ đèn".

Bốn nữ tỳ ấy vừa nghe, lập tức bước lên phía trước ba bước, mỗi bên một người, giơ cao bốn ngọn đèn lên.

Âm Thủ Nhất Ma nhìn không chớp mắt vào mặt Cốc Hàn Hương.

Y tính tình âm trầm đa nghi, vẻ vui buồn trên mặt không bao giờ lộ ra, nhưng lúc này, hai mắt của y bị ánh sáng màu xanh của bốn cái đèn xanh lè như đốm lân tinh, mặt vẫn lạnh lẽo, nhưng không hề nhìn thấy Nhất Tẩu Nhị Kỳ và Mạch Tiểu Minh, Chung Nhất Hào bên cạnh Cốc Hàn Hương.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Ngươi rốt cuộc có phải là Âm Thủ Nhất Ma hay không? Cứ giả vờ giả vịt như thế làm gì".

Âm Thủ Nhất Ma tựa như không nghe, vẫn nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, nói:

"Lão phu chính là Âm Thủ Nhất Ma, ngươi đã nhận ra lão phu, chắc là đến đây có việc, tên tuổi lai lịch, đến đây làm gì, trước tiên hãy nói cho lão phu biết".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, quay mặt nhìn về phía Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh thò tay vào người lấy ra cái thiệp màu đỏ của Cốc Hàn Hương, giơ về phía Âm Thủ Nhất Ma, nói:

"Tiếng xấu của ngươi đồn khắp giang hồ, chốc nữa ta sẽ đấu với ngươi ba trăm hiệp". Rồi phóng mạnh chiếc thiệp lao thẳng về trước mặt của Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma tựa như không ngờ Mạch Tiểu Minh tuổi còn bé như thế mà nội lực lại thâm hậu, có thể ném một tấm thiệp mỏng manh bay nhanh như thế, đưa tay chụp lấy tấm thiếp, không khỏi nhìn y dò xét rồi sau đó mới nhìn xuống tấm thiệp.

Trên tấm thiệp đề chín chữ lớn "Thiên hạ lục lâm minh chủ Cốc Hàn Hương", Âm Thủ Nhất Ma không động thanh sắt, nhìn kỹ một hồi, sau đó nhướng mắt lên, nhìn thẳng vào Cốc Hàn Hương:

"Lão phu từng nghe có người nói, vị vong nhân của Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh nhan sắc đẹp tuyệt trần, nhưng không biết giữa hai vị minh chủ có mối quan hệ gì?".

Cốc Hàn Hương trầm giọng nói:

"Hồ Bách Linh chính là tiên phu, Cốc Hàn Hương là vị vong nhân của Hồ Bách Linh".

Nàng vốn là một đóa quốc sắc thiên hương, bất cứ ai nhìn thấy nàng đều không khỏi giật mình trước sắc đẹp của nàng, nhìn nàng không chớp mắt, nàng đã coi đó là chuyện thường, cho nên Âm Thủ Nhất Ma dù có nhìn hau háu lên khuôn mặt của nàng, nàng vẫn không hề e sợ.

Âm Thủ Nhất Ma nghe nàng thừa nhận là vị vong nhân của Hồ Bách Linh, hơi nhếch mép, cười nói:

"Chức minh chủ lục lâm này của cô nương là dùng võ công lấy được hay là do thiên hạ lục lâm đề cử?".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha đột nhiên lạnh lùng nói:

"Dùng võ công lấy được, được lục lâm đề cử, nếu như Hắc phong hiệp này của ngươi cũng coi như là thuộc chốn lục lâm, ít nhất cũng thuộc quyền quản hạt của Cốc minh chủ".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Hoắc Nguyên Kha giam xảo quỷ quyệt có thể tranh phong với Âm Thủ Nhất Ma này".

Âm Thủ Nhất Ma sầm mặt, ánh mắt nhìn lướt về phía Hoắc Nguyên Kha, đột nhiên ôm quyền nhìn về phía Cốc Hàn Hương cười rằng:

"Cốc minh chủ giá đáo lão hủ lười biếng thành thói, không kịp nghênh đón từ xa, mong được xá tội". Rồi lách người vái dài một cái, nói:

"Minh chủ từ xa đến đây không dễ dàng, xin mời hãy vào hàn xá uống chén trà để cho lão hủ được nghe chỉ dạy.

Đột nhiên Chung Nhất Hào cười hì hì nói:

"Âm Thủ Nhất Ma cũng biết mỉm cười mà đón người, xem ra lời đồn trên giang hồ có nhiều chỗ không đúng".

Âm Thủ Nhất Ma quả nhiên danh đồn không ngoa, cả ba người Mạch Tiểu Minh, Hoắc Nguyên Kha, Chung Nhất Hào liên tục bứi móc mà vẫn lạnh lùng như không, không hề tỏ ý giận dữ, sự âm trầm ấy còn hơn cả Cốc Hàn Hương và Hoắc Nguyên Kha.

Chỉ thấy y phất cây phất trần một cái rồi chậm rãi nói:

"Cốc minh chủ, hình như mấy người tùy tùng của minh chủ cuồng ngạo quá thể".

Cốc Hàn Hương chưa lên tiếng, Chung Nhất Hào đột nhiên bước tối một bước, trầm giọng nói:

"Ngươi nói lời phải nên kiểm điểm lại, hai chữ cuồng ngạo không nên tùy tiện dùng như thế!".

Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng nío:

"Lão phu thích dùng thì cứ dùng, trong Hắc phong hiệp này đâu có chỗ cho các ngươi lên tiếng".

Chung Nhất Hào giận dữ quát:

"Khẩu khí lớn lắm!" âm thanh vừa ứt thì phóng người tiến lên, phất ra một chưởng.

Âm Thủ Nhất Ma thấy y dám động thủ, không khỏi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương.

Địa thế của Hắc phong hiệp này hiểm trở lạ thường, động phủ của y càng không biết đến mức nào, cho nên bọn Hoắc Nguyên Kha và Chung Nhất Hào không muốn vào chốn nguy hiểm, vì thế khiêu chiến ngay tại chỗ, quyết một trận sống mái với Âm Thủ Nhất Ma.

Cốc Hàn Hương trong lòng đã có tính toán khác, lúc này thấy Chung Nhất Hào ra tay thì không hề lên tiếng ngăn cản, ánh mắt chỉ lạnh lùng nhìn vào mặt Âm Thủ Nhất Ma coi y trả đòn như thế nào.

Âm Thủ Nhất Ma thấy khóe miệng nàng có nụ cười lạnh không nói không rằng, cũng không đoán được tâm ý của nàng, không khỏi nhủ thầm:

"Sao người đàn bà này lạnh lẽo vô tình như thế, thật khác với lời đồn".

Yù nghĩ ấy lướt qua trong đầu y, tiếng kình phong lướt qua bên tai, chưởng của Chung Nhất Hào còn cách ngực của y không quá một thước.

Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng hừ một tiếng, giở chưởng phất ra, tiếp lấy chưởng của Chung Nhất Hào.

Hai chưởng chạm nhau, bình một tiếng vang lên, ở giữa hai người nổi lên một trận gió xoáy, khiến cho bốn ngọn đèn trong tay của bốn ả nữ tỳ lắc lư không ngừng.

Chỉ thấy Chung Nhất Hào thối lui liền hai bước, còn Âm Thủ Nhất Ma thì đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Chợt thấy Chung Nhất Hào tung mình xông tới, một chiêu "Trực khấu thiên môn".

đấm thẳng vào ngực của Âm Thủ Nhất Ma.

Trong cùng lúc ấy, Mạch Tiểu Minh phóng người tuốt kiếm đâm thẳng xuống đỉnh đầu Âm Thủ Nhất Ma, miệng quát lớn:

"Ngươi cũng tiếp của ta một kiếm xem thử!".

Nhưng trên vách núi có tiếng la hét loạn xạ, hơn mười đốm sáng màu xanh lam phóng thẳng tới Mạch Tiểu Minh.

Cốc Hàn Hương thấy tình thế sắp hỗn loạn, hai vai lắc một cái, xông vào ở giữa hai người Chung Nhất Hào và Âm Thủ Nhất Ma, tay áo phất một cái đánh ra một luồng ám kình âm nhu.

Âm Thủ Nhất Ma và Chung Nhất Hào hai chưởng sắp chạm vào nhau, đột nhiên Cốc Hàn Hương ra tay ngăn cản, lập tức cả hai đều thâu thế lại, phóng vọt ra sau mấy thước, chỉ nghe một tràng tiếng leng keng vang lên, mười mấy ngọn liễu diệp phi đao có tẩm độc dài khoảng bốn thước, màu xnah lấp lánh đã bị Mạch Tiểu Minh dùng kiếm đánh bay ra, cắm vào vách núi hai bên.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn Âm Thủ Nhất Ma, chỉ tay về phía Hoắc Nguyên Kha nói:

"Vị này họ Hoắc tên Nguyên Kha, trên giang hồ gọi là La Phù Nhất Tẩu". Rồi chỉ về phía Lĩnh Nam Nhị Kỳ, nói:

"Hai vị này là huynh đệ Ba Thiên Nghĩa, Tống Thiên Trạch, người ta gọi là Lĩnh Nam Nhị Kỳ".

Âm Thủ Nhất Ma trợn mắt, chỉ hừ lạnh trong mũi.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa thấy Âm Thủ Nhất Ma công nhiên vô lễ như thế, rõ ràng trong mắt chẳng có ai, chẳng để Nhất Tẩu và Nhị Kỳ ở trong mắt, thế là nổi giận, tiến liền tới phía trước mấy bước, tung quyền đấm ra.

Quyền này do giận mà đấm ra, hiểm hóc lạ thường, quyền đi được một nửa, một luồng quyền lực hung mãnh tuyệt luân đã xông thẳng tới Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma cười lạnh một tiếng, nói:

"Ngươi chẳng qua chỉ có thế". Chưởng giơ ngang ngực đẩy ra, một luồng ám kình phóng thẳng ra theo bàn tay.

Quyền phong chưởng lực tiếp với nhau, chỉ nghe bình một tiếng, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa thối lui liền hai bước, Âm Thủ Nhất Ma vẫn đứng sừng sững như núi.

Trong kỳ đại hội ở Bắc Nhạc, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa đánh một trận với Chung Nhất Hào,

kết quả cả hai lưỡng bại câu thương, từ đó về sau hai hễ có cơ hội là đấu đá với nhau, Chung Nhất Hào vừa ra tay đã thua Âm Thủ Nhất Ma một chiêu, Ba Thiên Nghĩa tiến lên thì vẫn như thế, bất giác tâm bệnh trỗi dậy, không màng đến khí huyết nhộn nhạo trong ngực, bước lên một bước, chưởng trái đánh ra, chưởng phải thu lại.

Trong chớp mắt, y đã đánh ra ba bốn quyền, lực đạo của mỗi quyền đều tụ lại thành trận cuồng phong, giáng thẳng về chỗ Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma đánh liền ra hai chưởng, giận dữ quát:

"Ngươi muốn chết!".

nhưng cũng không làm gì được Ba Thiên Nghĩa, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Cốc Hàn Hương đứng yên một bên, miệng nở nụ cười kỳ dị, phất tay một cái, nói:

"Ba huynh đệ hãy lui xuống trước".

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa đánh quyền ra, chạm với chưởng lực của Âm Thủ Nhất Ma, đã cảm thấy ngực đau nhói, nghe thế thì mượn lực phản chấn phóng vọt ra sau.

Cốc Hàn Hương đưa mắt quét xuống chân Âm Thủ Nhất Ma, nói:

"Lão anh hùng danh đồn không ngoa, công lực quả thực bất phàm".

Té ra Âm Thủ Nhất Ma sau khi tiếp vài chiêu của Chung Nhất Hào và Ba Thiên Nghĩa, hai chân đã lún sâu đến hai tấc, đất ở đây cứng rắn như đá, y có thể lún xuống được hai tấc rõ ràng kình lực rất thâm hậu, Cốc Hàn Hương nói như thế là ý muốn bảo rằng hai người Chung Nhất Hào và Ba Thiên Nghĩa cộng lại cũng không bằng một Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma nào không hiểu ý của nàng, cười lạnh nói:

"Cốc minh chủ đến Hắc phong hiệp này, giết người khiêu chiến, rốt cuộc là muốn làm gì?".

Cốc Hàn Hương chỉ tay về phía Chung Nhất Hào nói:

"Vị này họ Chung tên Nhất Hào, cầm đầu lục lâm Giang Bắc đã nhiều năm, còn vị kia tên gọi Mạch Tiểu Minh, là sư đệ của tiên phu".

Âm Thủ Nhất Ma thấy nàng cứ nói sang chuyện khác, trong lòng nổi giận, lạnh lùng nói:

"Những kẻ này lão hũ đã thấy qua, Cốc minh chủ có thể chế ngự được quần hào, chắc là võ công cao hơn một bậc".

Cốc Hàn Hương cười nhạt, nói:

"Làm phiền lão anh hùng dẫ đường, đưa Cốc Hàn Hương vào xem phong thái của tiên cư".

Âm Thủ Nhất Ma nhủ thầm:

"Người đàn bà này hành sự kỳ lạ, xem ra còn lợi hại hơn cả Hồ Bách Linh!" ý nghĩ ấy lướt qua, hai tay cung lại, xoay người dẫn đường đi trước.

Bốn ả nữ tý thấy Âm Thủ Nhất Ma cất bước thì lập tức xoay người bước theo hai bên vào trong hiệp cốc.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh, lướt lên một Hoắc Nguyên Kha và Tống Thiên Trạch, nhủ thầm:

"Các người có mưu đồ trong lòng, ta sẽ dồn các người vào chỗ chết, xem ra các ngươi có chịu bán mạng hay không".

Âm Thủ Nhất Ma dẫn đường trước, Cốc Hàn Hương theo sát, Chung Nhất Hào và La Phù Nhất Tẩu đi phía sau tiến thẳng vào trong u cốc.

Hắc phong hiệp này dài hơn ba trăm trượng, nơi rộng nhất chỉ có tám chín thước, càng vào sâu trong cốc ánh sáng càng yếu, đưa tay ra chẳng phân biệt được năm ngón.

Mọi người cứ theo bốn cây đèn mà quan sát địa thế, chỉ thấy hai bên vách núi có rất nhiều hang động tối đen.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Hang động này có thể giấu được chín mười người, từ trên cao dùng ám khí phóng xuống, dù có võ công cao cường đi nữa né cũng không dễ".

Âm Thủ Nhất Ma cười khan một tiếng, xoay người đi về phía trước, đột nhiên thấy sáng lòa, trước mặt là một cửa động rộng chín thước, bốn thiếu niên mặc áo xanh lưng cắm trường kiếm đứng hai bên, mỗi người trong tay cầm một cái lồng đèn.

Tòa động phủ này ăn sâu vào núi, trong động không thấy ánh sáng, cho nên phải nhờ vào ánh sáng màu xanh lè của những cái lòng đèn này, cho nên khung cảnh càng thêm lạnh lẽo đáng sợ.

Âm Thủ Nhất Ma ho nhẹ một tiếng, nói:

"Hào khí và đảm kích của Hồ phu nhân thật khiến cho người ta khâm phục, không biết lần này đến Hắc phong hiệp rốt cuộc là có chuyện gì?".

Cốc Hàn Hương trong lòng đã có tính toán, thản nhiên nói:

"Cốc Hàn Hương đến đây là có một chuyện nhỏ muốn làm phiền lão anh hùng".

Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Phu nhân có lời xin mời hãy nói, nếu có thể làm được, lão hũ sẽ tuân lệnh".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, ánh mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào Âm Thủ Nhất Ma:

"Nghe nói lão anh hùng có một loại dược vật tên là Hướng tâm lộ, Cốc Hàn Hương mạo muội muốn xin lão anh hùng một ít".

Âm Thủ Nhất Ma trợn mắtm chậm rãi nói:

"Không biết chuyện thứ hai là gì?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Lão anh hùng có một môn hạ tên gọi Miêu Tố Lan, giờ đây nàng vẫn chưa chết, đang làm bạn với Cốc Hàn Hương, nay xin nói rõ một tiếng".

Âm Thủ Nhất Ma trầm ngâm không nói.

Lúc này, một ả nữ tỳ bưng một mâm trà tới, dâng lên trước mặt mọi người những chung trà thơm.

Âm Thủ Nhất Ma bưng chén trà, hơi mỉm cười nói:

"Trong trà này không hề có Hướng tâm lộ, phu nhân cứ uống đừng ngại". Nói xong đưa chén trà lên môi nhấp một cái.

Đột nhiên nghe Chung Nhất Hào lạnh lùng nói:

"Các hạ nói thật dễ dàng, không giống với hành vi trước nay của Âm Thủ Nhất Ma, trà này các hạ dám uống, Chung Nhất Hào này chả lẽ không dám". Nói xong đưa tay phải chụp về phía nữ tỳ đang đứng hầu hạ ở phía sau.

Âm Thủ Nhất Ma mở năm ngón tay chụp tới, kêu lên:

"Hạng tiểu bối vô lễ!".

Mấy năm nay, Chung Nhất Hào đi theo Cốc Hàn Hương bôn ba trên giang hồ, đã trải qua nỗi cực khổ của đời người, đau lòng vì võ công của mình học chưa tới nơi, không thể báo thù cho Hồ Bách Linh, đến nỗi Cốc Hàn Hương phải dùng nhan sắc đổi lấy võ công, cho nên hễ rảnh rỗi thì khắc khổ

luyện tập võ công, vì thế, tuy chỉ có hai ba năm ngắn ngủi nhưng võ nghệ đã tiến nhiều hơn trước.

Aû nữ tỳ này tai mắt vốn lanh lẹ, vả lại đứng cách Chung Nhất Hào bốn thước, Chung Nhất Hào ngồi trên ghế, theo lý chụp ả không được, nào ngờ Chung Nhất Hào vừa mới vươn tay ra đã lướt tới như điện chớp, chưa thấy y rời khỏi chỗ thì đã chụp trúng cổ tay của tỳ nữ áo xanh ấy, kéo vào trong lòng.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương cười lạnh một tiếng, nói:

"Thuộc hạ lỗ mãng, lão anh hùng hãy tha lỗi". Rồi nâng ly giơ về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Chung Nhất Hào và La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha đứng dậy trước, Lĩnh Nam Nhị Kỳ và Mạch Tiểu Minh cũng vội vàng đứng dậy, Âm Thủ Nhất Ma mặt mỉm cười quái dị, ánh mắt nhìn hau háu lên mặt Cốc Hàn Hương.

Té ra Cốc Hàn Hương giở tay lên, há miệng một cái, đổ chén trà nóng vào trong miệng, rồi hất ly trà tới, suýt tý nữa đã chạm vào huyệt khùc trì của Âm Thủ Nhất Ma, buộc chưởng sắp đánh ra phải thu lại.

Chỉ nghe tách tách hai tiếng, Chung Nhất Hào đã điểm huyệt đạo của tỳ nữ áo xanh ấy, cổ tay lắc một cái, ném nàng về phía một tỳ nữ khác.

Y vốn là muốn khiêu chiến, lúc này rút thanh đao ở eo ra, nói:

"Trong trà này quá nửa là có độc, phu nhân hãy đứng một bên, đợi thuộc hạ giải quyết kẻ này".

Đột nhiên nghe Mạch Tiểu Minh nói lớn:

"Trận thứ nhất để cho đệ!" keng một tiếng, đã rút thanh kiếm cầm trong tay.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, chậm rãi nói:

"Ngoại trừ Chung huynh, những người còn lại mỗi người giữ ở một cửa".

Trong chớp mắt, Hoắc Nguyên Kha, Ba Thiên Nghĩa, Tống Thiên Trạch, Mạch Tiểu Minh chia nhau chiếm bốn nơi.

Âm Thủ Nhất Ma ngồi yên trên ghế, lạnh lùng cười một hồi, nói:

"Phu nhân quả nhiên có tài chỉ huy quần hào, chỉ là trong mắt của lão phu, đám thuộc hạ này của phu nhân chẳng qua là gà đất chó sành mà thôi".

Lời ấy vừa nói ra, Hoắc Nguyên Kha và Tống Thiên Trạch vốn từ đầu đến cuối đều im lặng, cũng

cảm thấy tức giận không thể kìm nỗi, Chung Nhất Hào áp sát tới, rút đao múa tít.

Âm Thủ Nhất Ma hai mắt vẫn nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, tựa như không hề thấy Chung Nhất Hào đang tiến lên.

Chỉ nghe tiếng quát vang lên, hai ả nữ tỳ mặc áo xanh lách người tiến tới trước, rút ra hai thanh nhuyễn kiếm ở eo, một thanh kim quang lấp lánh, một thanh ngân quang chói mắt phóng tới như sao xẹt.

Cốc Hàn Hương đều để ý mỗi người mỗi vật trong Hắc phong hiệp này, thấy hai ả nữ tỳ này cầm kiếm xông ra, lớn giọng kêu:

"Chung huynh hãy nương tay".

Chỉ nghe tiếng đao kiếm vang lên không ngớt, hai ả nữ tỳ bị đánh lùi đến bốn năm thước.

Cốc Hàn Hương đột nhiên lạnh lùng nói:

"Lão anh hùng, Cốc Hàn Hương từng nghe tiên phu nói, ngài lòng ôm đại chí, bụng đầy cơ mưu, có ý muốn độc bá Trung Nguyên, không biết nay có thay đổi hay không?".

Âm Thủ Nhất Ma cười hì hì, nói:

"Có câu ngựa già chí tại ngàn dặm, lão phu hùng tâm tuy chưa hết, nhưng chỉ hận là sức mỏng mà thôi".

Cốc Hàn Hương đứng phắc dậy, nói:

"Thắng được Cốc Hàn Hương, từ nay về sau Mê Tông Cốc thuộc quyền quản hạt của Hắc phong hiệp".

Âm Thủ Nhất Ma cười quỷ dị nói:

"Phu nhân sao không đề khí, thử xem trong người có gì khác lạ".

Chung Nhất Hào quay mặt ra, nhìn về phía Cốc Hàn Hương, vì y mang khăn che mặt, cho nên không ai thấy được thần tình trên mặt của y, nhưng từ động tác ấy, có thể thấy trong lòng của y đang chấn động.

Cốc Hàn Hương hừ nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói:

"Chỉ e thuốc độc này không giết chết được Cốc Hàn Hương". Nói rồi hai vai lắc một cái, vỗ thẳng một chưởng lên trán Âm Thủ Nhất Ma.

Chưởng này rất kỳ ảo, không hề phát ra tiếng, chậm rãi mà phóng ra, giống như một đóa mây trắng trên bầu trời trong xanh.

Âm Thủ Nhất Ma nhếch mép cừơi lạnh, phóng vọt người lên, múa chưởng đón lấy.

Cốc Hàn Hương nhan sắc tuyệt trần, trên người nơi nào cũng đẹp, nhưng đôi tay như có một lớp băng tuyết, vừa nhìn tới đã khiến người ta có cảm giác rằng không hề có xương.

Âm Thủ Nhất Ma vốn là kẻ không phân cơ thiếp hay đệ tử, bên cạnh không thiếu người đẹp, nội lực của y tinh thâm, ánh mắt sắc bén, lần đầu tiên nhìn thấy Cốc Hàn Hương thì đã giật mình trước nhan sắc của nàng, không kìm chế được bản thân, nhưng y là kẻ già dặn, biết nàng đến đây có ý không hay, cho nên gắng nén lòng mình, giả vờ đón Cốc Hàn Hương vào trong, rồi ngầm ra hiệu cho tỳ nữ bên cạnh, bỏ độc vào trong trà của Cốc Hàn Hương.

Biện pháp đơn giản này chẳng qua chỉ là thử mà thôi, chưa chắc thành công, không ngờ Cốc Hàn Hương biết rõ mà vẫn cứ uống cạn chén trà, làm sao khiến cho y không mừng được.

Chỉ nghe một thanh âm nhè nhẹ vang lên, hai chưởng sắp chạm nhau, một luồng khí lưu mạnh mẽ lạ thường dồn tới như sóng cuồn, bay ra tứ tán, khiến cho áo quần của mọi người trong phòng đều kêu lên phần phật.

Âm Thủ Nhất Ma vội vàng thối lui hai bước, chân dặm một cái, thân người chồm về phía trước, Cốc Hàn Hương thì hai chân cắm chặt xuống đất, thân người lắc lư, tựa như chiếc lá sen tàn dưới mưa gió.

Đột nhiên nghe Chung Nhất Hào quát lớn một tiếng, thanh nhuyễn đao múa tít, phóng tới chém xuống đỉnh đầu của Âm Thủ Nhất Ma.

Đao này mạnh mẽ tuyệt luân, hai ả tỳ nữ kinh hãi đến hoa dung thất sắc, hai thanh nhuyễn kiếm chia nhau đâm đến hai bên bến đò của Chung Nhất Hào.

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên lách ra năm thước, hai tay vỗ vào nhau ba lần. Tiếng vỗ tay vừa dứt, ở ngoài có tiếng chân rầm rập vang lên.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, phóng thẳng người lên, tay trái xỉa thẳng vào bả vai Âm Thủ Nhất Ma, tay phải thì chụp vào huyệt đạo trên be sườn trái của Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma vì khinh địch nên đã thất bại, khi tiếp của Cốc Hàn Hương một chưởng chỉ dùng có năm thành công lực, lúc này trong nội phủ đã bị chấn thương, không dám có lòng thương hoa tiếc ngọc nữa, vừa thấy chưởng của Cốc Hàn Hương đánh tới đã lập tức xoay người toàn lực đánh ra một chưởng.

Chỉ thấy đao quang lấp lánh, kiếm khí bừng bừng, hai ả nữ tỳ đấu được vài chiêu với Chung Nhất Hào thì một thiếu nữ đứng cạnh cũng múa kiếm xông vào vòng chiến.

Ơû cửa động đánh càng kịch liệt hơn, ngoài trừ bốn ả nữ tỳ đón khách ở ngoài cửa, hơn mười nam tử còn lại cũng chia nhau xông vào trong phòng.

Hình thế của tòa thạch thất này rất lỳ lạ, bốn mặt đông tây nam bắc đều có một cánh cửa, ở ngoài bốn cánh cửa lại có một tòa thạch thất tương đối hẹp. Lúc này trong phòng ngoài phòng tiếng chưởng phong vang lên trong tai, tiếng binh khí giao nhau xen lẫn với tiếng quát tháo.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha trong lòng có mưu đồ, vừa nghe Cốc Hàn Hương ra lệnh mỗi người giữ một cửa, lập tức chiếm lấy cửa phía bắc để khi nguy cấp thì dễ bề bỏ chạy.

Y tâm cơ thâm trầm, đã tính sẵn đường rút, nào ngờ khéo quá hóa vụng, Âm Thủ Nhất Ma khinh địch quá thể, một chiêu đã bị Cốc Hàn Hương đánh chấn thương nội phủ, vì thế vỗ tay là hiệu, gọi thuộc hạ đang canh giữ ở ngoài, tiếng vỗ tay chưa hết thì bốn thiếu niên tay cầm trường kiếm đã lao tới như điện chớp.

Bốn thiếu niên này đệ tử tinh nhuệ dưới trướng của Âm Thủ Nhất Ma, do một tay y dạy dỗ, võ công hơn hẳn bốn thiếu nữ áo xanh kia.

Hoắc Nguyên Kha vừa thấy bốn người xuất hiện, đã lập tức đánh giá được đối phương, rút ra binh khí.

Chỉ thấy bốn thiếu niên áo xanh hai trước hai sau, trong chớp mắt đã tới, hai người đi đầu đâm thẳng cây trường kiếm tới Hoắc Nguyên Kha.

Hai người vừa múa kiếm ra, đã tạo thành một màn kiếm quang khiến cho ai nhìn cũng sợ.

Hoắc Nguyên Kha vung tay một cái, đánh bật hai thanh kiếm của hai người đi đầu ra.

Trên tay La Phù Nhất Tẩu cầm một loại binh khí kỳ lạ màu đen, giống như cái cựa gà, vừa ra tay đã đánh lùi hai thiếu niên ở phía trước, xoay cổ tay một cái, vẽ ra một luồng ô quang, chặn đường tiến tới của kẻ địch.

La Phù Nhất Tẩu nổi danh đã mấy mươi năm, vốn là nhân vật chủ chốt có ý muốn dành lấy chiếc ghế minh chủ lục lâm, không những võ công trác tuyệt, mà kinh nghiệm chiến đấu cũng rất phong phú, có thể nắm được tiên cơ, lấy ngắn đánh dài, hạng tầm thường không thể tiếp được ba chiêu hai thức của y.

Hai thiếu niên vừa đâm trường kiếm tới, đột nhiên giật mình, cánh tay tê rần, thanh trường kiếm tựa như muốn vượt khỏi tay, bất đồ cả kinh vội vàng thâu chiêu, thối lui nửa bước.

Loại binh khí mà Hoắc Nguyên Kha sử dụng tên là thanh long đoạt, chiêu thuật cực lỳ quỷ dị, thế trước chưa hết, chiêu sau đã tới, chỉ thấy tay phải của y hơi vung lên, một luồng ô quang mang theo tiếng gió phóng ra.

Đột nhiên, Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch quát lớn một tiếng, vang vọng cả tòa thạch thất.

Tiến vun vút vang lên, mười mấy loại ám khí tẩm độc từ hai mặt đông tây bắn tới, tiếng leng keng vang lên không ngớt trong tai.

Hoắc Nguyên Kha nhủ thầm:

"Nếu mình để cho bịn chúng xông vào trước thì còn mặt mũi nào nữa, huống chi sẽ khiến cho ả căm ghét". Yù nghĩ ấy lướt qua, chợt thấy hai thanh trường kiếm đâm tới như điện xẹt.

Y bất giác cảm thấy kiêng nể Cốc Hàn Hương, cây thanh long đoạt đánh ra một chiêu "Vân ma tam vũ", chống trái gạt phải, gạt hai thanh kiếm ra hai bên.

Cốc Hàn Hương dùng cả chưởng lẫn chỉ, hai tay áo dài chốc chốc lại đánh ra luồng tiềm lực như dời núi lấp biển, kiến cho Âm Thủ Nhất Ma không thể trở tay được, đột nhiên trong tay nàng lóe lên một ánh hàn quang, đó chính là một cây trủy thủ tẩm độc xanh lè.

Ánh sáng màu xanh vừa lóe lên, một chiêu "Kim câu quải ngọc" đâm thẳng vào be sườn của Âm Thủ Nhất Ma nhanh như điện chớp.

Âm Thủ Nhất Ma thấy nàng càng đánh càng hăng, cả một cốc trà có bỏ độc đã bị nàng uống vào trong bụng, nay chẳng có phản ứng gì cả, trong lòng không khỏi kinh hãi, thầm cảm thấy chần chừ.

Chiêu "Kim câu quải ngọc" đột nhiên phóng đến, may mà y mắt sáng tay nhanh, ứng biến lanh lẹ, trong lúc nguy cấp hai chân hạ xuống, vọt người ra sau, tay phải trầm xuống, chưởng xếp lại như một thanh đao chém xuống cổ tay trái của Cốc Hàn Hương, tay trái giở lên đột nhiên đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, chưởng phải giở lên tiếp lấy chưởng ấy, tay trái đánh nửa vòng tròn, nghiêngn đâm cây trủy thủ ra.

Chiêu thức của nàng quái dị, không giống với võ học của Trung Nguyên.

Âm Thủ Nhất Ma phóng vọt người ra mấy thước, giận dữ nói:

"Cốc Hàn Hương ngươi liều mạng như thế là vì cái gì?".

Cốc Hàn Hương lao thẳng tới, cây trủy thủ như linh xà phun độc, co duỗi không ngớt, chỉ nghe tiếng xoạc xoạc vang trong tai giống như có cả bầy rắn dưới lùm cỏ.

Chợt nghe Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa mắng:

"Hạnh chuột nhắt vô sỉ ...".

Thanh âm chưa dứt, ba hán tử mặc áo đen từ cửa đông đã phóng vào.

Người đi đầu múa cây đơn đao phóng vọt tới sau lưng Chung Nhất Hào, giơ đao chém xuống.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa giữ ở cửa phía đông, rút ngọn roi mềm chống lại ám khí, võ công của y vốn không phân trên dưới với Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch, nhưng Tống Thiên Trạch dùng đơn đao để đánh bạt ám khí ra, rồi sợi dây mềm phòng thân đánh địch, cứng mềm đều có cả, cho nên về binh khí đã chiếm được phần hơn, do đó Tống Thiên Trạch có thể cầm cự được, còn y thì bị kẻ địch xông vào trong phòng.

Đại hán xông vào trước tuổi khoảng tứ tuần, người mặc kình trang màu đen, kẻ này theo Âm Thủ Nhất Ma đã lâu, trong lúc gặp địch mà mắt vẫn lanh lẹ, y không giúp Âm Thủ Nhất Ma mà lặng lẽ lao đến sau lưng Chung Nhất Hào.

Thanh nhuyễn đao của Chung Nhất Hào rất hiểm hóc. Ba thiếu nữ áo xanh vốn không thể cầm cự được, nhưng ba người liên thủ với nhau, phối hợp kín kẽ muôn phần, Chung Nhất Hào tuy muốn nhanh giải quyết ba người này để giúp đỡ cho Cốc Hàn Hương đối phó với Âm Thủ Nhất Ma, nhưng trong lúc cấp bách vẫn không thể hạ được.

Y là người có kinh nghiệm phong phú, trong lúc ác chiến mà vẫn phân biệt rõ ràng động tịnh của xung quanh, thóang nghe sau lưng có tiếng gió, lập tức chân dặm mạnh một cái, người xoay nửa vòng lật tay chém một đao ra.

Đột nhiên Mạch Tiểu Minh cười dài, một ánh hàn quang lướt tới sau lưng Cốc Hàn Hương, chỉ thấy y múa tít thanh kiếm, hai tiếng rú ngắn ngủi vang lên, hai dòng máu vọt ra trên không trung.

Hai đại hán mặc áo đen vừa mới phóng vào trong căn phòng đã đầu một nơi thân một ngả.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương quát:

"Cút ra".

Mạch Tiểu Minh kêu lớn:

"Mặt đó không có người! Tay trái múa tít, quát lớn:

"Âm Thủ Nhất Ma, ngừng tay!" ba cái đầu người đầy máu nối đuôi bay tới.

Âm Thủ Nhất Ma nghiến răng kèn kẹt, thấy đầu người bay tới nhưng lại không rảnh để đối phó,

trong lúc lúng túng, hai chưởng đánh ra liên tục, người phóng ra xa đến bốn thước, tránh được ngọn trủy thủ tẩm độc của Cốc Hàn Hương và hai cái đầu người đầy máu.

Chợt thấy ánh bạch quang xẹt tới, kiếm thế của Mạch Tiểu Minh đã theo cái đầu người đâm tới.

Âm Thủ Nhất Ma nổi điên, chỉ thấy y thay đổi chiêu thức, hai chưởng đánh ra liên tục, trong chớp mắt đã đánh ra đến hơn hai mươi chưởng, buộc Cốc Hàn Hương và Mạch Tiểu Minh phải thối lui đến mấy thước.

Chợt nghe tiếng quát của Lĩnh Nam Nhị Kỳ đồng thời vang lên.

Chỉ thấy ở hai cửa đông tây, mỗi cửa có ba đại hán mặc kình trang đứng ở đấy, mỗi người cầm trong tay một cái ống đồng dài đến ba thước, to như miệng chén, từng dòng nước độc màu đen từ trong ống đồng phun ra.

Độc thủy, độc châm sau khi từ ống đồng ấy phun ra thì lập tức bắn ra tứ tán, bao trùm cả một khoảng rộng đến hơn một trượng, cả ba ống đồng đều phun nước mù mịt khiến cho ai nấy đều kinh tâm động phách.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa, Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch lách người sang phía bắc, tay cầm binh khí, mắt vẫn chưa hết sợ.

Chung Nhất Hào chém ngang thanh nhuyễn đao, không màng đến nam tử mặc kình trang và ba thiếu nữ mặc áo xanh nữa, lao thẳng về phía Âm Thủ Nhất Ma, miệng quát lớn:

"Phu nhân hãy lui, để thuộc hạ và Mạch Tiểu Minh đấu với y một trận".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng quát:

"Mau ngừng tay!".

Cốc Hàn Hương vừa quát xong, Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh lập tức thu thế ngừng tay, đứng hai bên của nàng.

Âm Thủ Nhất Ma cũng không tiến tới nữa, mặt chỉ mỉm cười, lạnh lùng nhìn Cốc Hàn Hương.

Trong chớp mắt, sáu đại hán tay cầm ống đồng từ ngoài cửa bước vào phòng, mỗi người ba người chia nhau đứng hai bên của Âm Thủ Nhất Ma.

Hoắc Nguyên Kha nghe Cốc Hàn Hương quát ngừng tay cũng lập tức thối lui một bước, bốn thiếu niên mặc áo xanh tiến vào, chia nhau đứng hai bên Âm Thủ Nhất Ma, trong khoảnh khắc ở ba cửa đông tây nam đều đã có hơn mười đại hán cầm đao đứng đấy.

Cốc Hàn Hương cười lạnh, hai tay phất một cái, ra hiệu cho Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh thối lui ha bước, quay mặt qua đưa mắt nhìn về phía Hoắc Nguyên Kha.

Ánh mắt của nàng như điện, tia nhìn đầy uy nghiêm, Hoắc Nguyên Kha giật mình, vội vàng bước về phía trước đứng sánh vai với Mạch Tiểu Minh, Ba Thiên Nghĩa và Tống Thiên Trạch nhìn nhau, vội vàng bước lên, tình thế trong căn phòng như kiếm rút đỏ căng, tràn đầy sát khí.

Âm Thủ Nhất Ma đưa mắt nhìn mọi người, chậm rãi nói:

"Cuộc chiến ngày hôm nay thắng thua vẫn chưa phân, song lão hũ được địa lợi nhân hòa, phần thắng chiếm nhiều hơn". Nói đến đây, ngừng một lát, nói tiếp:

"Nếu như lão phu không chịu gật đầu, phu nhân và thủ hạ có thể tự tin rời khỏi Hắc phong hiệp hay không?".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Âm Thủ Nhất Ma, ngươi có dám đơn đả độc đấu quyết chiến với ta một trận hay không?".

Chương 23: Đại Chiến Trên Núi - Vô Danh Kỳ Tẩu

Trong nhóm sáu người Cốc Hàn Hương, Mạch Tiểu Minh tuổi nhỏ nhất nhưng võ công lại rất cao, Âm Thủ Nhất Ma đã sớm sinh lòng kiêng dè đối với y, nghe thế thì nhìn y dò xét, thấy y quả thật tuổi nhỏ chứ không phải có thuật trụ nhan, không khỏi nhíu mày, nói:

"Võ công của Hồ Bách Linh ta đã thấy qua, ngươi là sư đệ của y, sao lộ số võ công lại giống với Hồ phu nhân?".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Người này thật tinh mắt, tâm cơ tựa như biển, quả thật khó đối phó".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh nói:

"Ngươi dám đánh thì cứ đánh, cần gì phải hỏi này hỏi nọ".

Âm Thủ Nhất Ma cười hì hì, quay sang Cốc Hàn Hương nói:

"Phu nhân có biết trong chung trà ngoài có chất kịch độc, còn có pha máu bích thiềm, nước dãi kim mô, nếu không uống thuốc giải của lão hũ, chắc chắn sẽ hậu hoạn vô cùng".

Lời ấy vừa nói ra, bọn năm người La Phù Nhất Tẩu, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh đều chuyển ánh mắt nhìn sang Cốc Hàn Hương, mọi người tuy không biết máu của bích thiềm và nước dãi của kim mô rốt cuộc là vật gì, nhưng nghe hai cái tên như thế thì cũng tưởng tượng rằng đó là những thứ rất độc hại.

Cốc Hàn Hương sầm mặt, đưa mắt nhìn Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Việc sống chết của Cốc Hàn Hương, mong lão anh hùng đừng nhọc lòng, hai chuyện đã nói rốt cuộc giải quyết thế nào, lão anh hùng hãy nói rõ".

Âm Thủ Nhất Ma trầm ngâm một lát, nói:

"Không phải lão hũ dọa dẫm, nếu phu nhân tự ỷ vào nội công của mình, không lo thuốc của lão hũ ...".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Lão ma đầu này cứ nói sang chuyện khác, xem ra đang kéo dài thời gian, đợi mình độc phát thân vong". Yù nghĩ ấy lướt qua, đột nhiên giở tay ra so vai, rút thanh trường kiếm cầm trong tay, lạnh lùng nói:

"Nếu tiểu nữ không tin thuốc độc của lão anh hùng, làm sao dám mạo hiểm đến đây xin Hướng tâm lộ".

Đột nhiên nghe Chung Nhất Hào nói:

"Âm Thủ Nhất Ma, khoan hãy nói thuốc giải của ngươi có công hiệu hay không, nếu như muốn ngươi giao ra thuốc giải, cần có điều kiện gì?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, há mồm ngửa đầu phun một cái, hành động ấy quả thực bất ngờ, người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn lên. chỉ thấy từ trong miệng của nàng, một luồng khói màu đen bốc lên, luồng khói ấy bay cao đến bảy thước, sau đó hóa thành một màn sương xám bay tản ra khắp nơi.

Bọn đệ tử của Âm Thủ Nhất Ma đương nhiên không dám để màn mây màu xám ấy phun trúng người, nhưng vì Âm Thủ Nhất Ma bình thường rất nghiêm khắc, chưa được y ra lệnh thì không dám thối lui ra sau, trong nhất thời làn sương mù ấy chầm chậm bay xuống, ai nấy mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Chén trà thơm của lão anh hùng quả thực lợi hại vô cùng, nhưng Cốc Hàn Hương tuy đã uống vào trong bụng, song vẫn chưa thấm vào trong người, đã phụ tấm thịnh tình của lão anh hùng, mong lão anh hùng thứ lỗi cho". Nàng tuy buông lời mỉa mai, dù cho Âm Thủ Nhất Ma là kẻ tâm cơ âm trầm, nhưng mặt cũng tái xanh.

Âm Thủ Nhất Ma vươn tay áo phất một cái, một luồng kình khí vô hình đánh tan màn sương mù ấy, lạnh lùng nói:

"Quyền công của phu nhân thần thông, có thể chặn lại thuốc độc đã uống vào trong bụng, sau khi động thủ mấy mươi chiêu mà vẫn phun ra, lão hũ có thể thấy được kỳ học này quả thực là cái may của ba kiếp".

Cốc Hàn Hương nói:

"Lão anh hùng khách khí, nếu quả thật động thủ, Cốc Hàn Hương biết không nắm chắc phần thắng".

Hai người trong lời nói đầy khách khí, nhưng thực sự mỗi người đều tỏ tâm cơ, đều tính toán kế sách, muốn bắt sống đối phương mà không làm cho mình bị thương.

Âm Thủ Nhất Ma chợt quay mặt sang căn dặn thiếu nữ mặc áo xanh ở phía sau:

"Mau đi lấy hai bình Hướng tâm lộ, một viên Hàn nạp đơn đến".

Thiếu nữ áo trắng cúi đầu nhận lệnh, vội vàng đi ra sau động, một lát sau thì quay lại, trong tay bưng ba bình ngọc hai lớn một nhỏ.

Âm Thủ Nhất Ma phất tay nói:

"Trao cho Hồ phu nhân".

Thiếu nữ áo xanh bước tới phía trước Cốc Hàn Hương, dâng ba bình ngọc lên, Cốc Hàn Hương cầm lấy, mặt không động thanh sắt, bỏ vào trong túi.

Âm Thủ Nhất Ma ho nhẹ một tiếng, nói:

"Trong hai bình lớn đó, có đựng Hướng tâm lộ, sau khi uống vào khí tức sẽ mất, thần trí mê mẩn, suốt đời phải nhờ vào thuốc giải, dù có nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng không biết từ nan". Ngừng một chốc rồi nói:

"Trong bình nhỏ có chứa Hàn nạp đơn, phu nhân tuy đã phun trà ra, chỉ e vẫn có thuốc độc thấm vào trong người, một khi phát tác thì khó mà cầm cự được, đến lúc ấy uống Hàn nạp đơn thì độc tính sẽ tự giải".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Lão anh hùng suy nghĩ thật chu toàn khiến cho tiểu nữ cảm kích không nguôi, không biết lão anh hùng còn có hứng tranh chức lục lâm minh chủ hay không".

Chỉ thấy Âm Thủ Nhất Ma lắc đầu quầy quậy, nói:

"Từ sau cuộc chiến với Hồ minh chủ ở trong cổ miếu ở Nam Sương, lão hũ đã cảm thấy giang hồ hiểm ác, đạo võ công quả thật như biển lớn, không có bờ bến, cho nên cần gì phải chạy theo cái danh hão để tự chuốc lấy cái khổ, chi bằng đóng cửa hưởng phúc, sống nốt quãng đời còn lại, lão hũ đã không muốn bẩn tay vì cái ghế minh chủ nữa".

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh cười hì hì nói:

"Lão nói thật dễ nghe, chỉ e có chút miệng không giống với lòng".

Âm Thủ Nhất Ma tựa như không thèm nghe, tiếp tục quay về Cốc Hàn Hương nói:

"Lão hũ tuy có lòng xưng bá trên giang hồ, song Hồ phu nhân là người lão hũ bái phục nhất trên

đời, một khi Mê Tông Cốc có việc, nếu có chỗ cần dùng, lão hũ sẽ tận lực giúp sức".

Cốc Hàn Hương giở tay cắm thanh trường kiếm vào vai, hai tay ôm quyền, thần thái rất lãnh đạm mà rằng:

"Tấm thịnh tình này tiểu nữ không dám quên, xin cáo từ ở đây".

Âm Thủ Nhất Ma nghe nàng bảo cáo từ, thế rồi cũng không giữ nữa, quay sang hai bên nói:

"Tiễn khách".

Bốn thiếu nữ áo xanh nghe thế thì lập tức bước sang một bên, mỗi người cầm một ngọn đèn.

Cốc Hàn Hương thầm cười lạnh, nhủ rằng:

"Lão ma đầu này lời nói khéo léo, quả thật khiến cho người ta khó dò". Thế rồi thầm giới bị, cố ý đi song song với y, chậm bước ra ngoài động.

Bọn Nhị Kỳ và Nhất Tẩu cùng Chung Nhất Hào đều là kẻ đa nghi giả trá, Âm Thủ Nhất Ma hôm nay tỏ ra yếu đuối như thế, không hề nhắc đến chuyện mình đã đánh chết hơn mười thủ hạ, do đó trong lòng ai nấy đều nghi ngờ trùng trùng, không biết Âm Thủ Nhất Ma có quỷ kế gì ở phía sau.

Bốn thiếu nữ áo xanh giơ đèn dẫn đường, Cốc Hàn Hương và Âm Thủ Nhất Ma đi theo sau, Nhất Tẩu, Nhị Kỳ và Chung Nhất Hào đồng lòng một ý nối đuôi theo sau, mỗi người đều nhìn về phía một đại hán tay cầm ống đồng.

Âm Thủ Nhất Ma chợt cười nhẹ, quay sang Cốc Hàn Hương nói:

"Tin phu nhân trùng chỉnh lục lâm, chắc vẫn chưa truyền ra giang hồ, nếu không những kẻ tự xưng là danh môn chính phái sẽ liên thủ hợp lực chuẩn bị trừng phạt".

Cốc Hàn Hương nhướng mày, nói:

"Lão anh hùng có phải vì nguyên cớ này nên mới cam chịu im hơi lặng tiếng, không tranh chức lục lâm minh chủ".

Âm Thủ Nhất Ma điềm nhiên mỉm cười, nói:

"Những kẻ có lòng không đứng cùng lục lâm chúng ta tuy nhiều, nhưng thực sự uy hiếp đến lục lâm chúng ta, chẳng qua chỉ có hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, nếu như cao thủ trong chốn lục lâm có thể đồng tâm hiệp lực, quyết chiến một trận sống mái với những kẻ tự xưng danh môn chính phái thì thắng thua vẫn chưa biết chừng".

Cốc Hàn Hương nói:

"Vậy theo lão anh hùng, làm thế nào mới khiến cho các cao thủ trong chốn lục lâm đồng tâm hiệp lực liên thủ đối phó với hai phái này?".

Âm Thủ Nhất Ma cười khan một tiếng, nói:

"Phu nhân thật thông tuệ, lời này rất phải, những kẻ thảo mãn đa phần là kiêu ngạo bất phục, không ai chịu cho người ta kìm chế, lại thêm nếu thật là hạng có võ công cao cường thì khó tránh dã tâm bừng bừng, không chịu cúi người trước người khác".

Ra đến cửa cốc, chỉ thấy cánh cửa sắt đã mở ra, hai đại hán mặc áo đen dắt ngựa chờ ở ngoài cốc.

Mục đích nàng đến đây là muốn thâu phục Âm Thủ Nhất Ma, lúc này một mặt đánh giá tình thế xung quanh, một mặt chuẩn bị ra tay.

Âm Thủ Nhất Ma tựa như đã biết tâm ý của Cốc Hàn Hương, hai mắt cứ mãi không rời khỏi người nàng, thấy nàng nắm hờ hai tay ở trước ngực, rõ ràng là đang tập trung vận công.

Trong khoảnh khắc, mọi người đã ra tới cửa cốc, Âm Thủ Nhất Ma dừng bước, hai tay cung lại, nói:

"Xin thứ cho lão hũ không thể tiễn ra ngoài, nếu như có gì cần thiết, phu nhân có thể sai người thông báo cho lão hũ".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh, thấy mấy đại hán cầm ống đồng đứng bên cạnh y, nhủ rằng:

"Uy lực của vật này quá lớn, trừ phi trừ tiên dùng đòn sấm sét kìm chế sáu tên này, nếu không thân pháp dù có nhanh hơn nữa cũng không tranh được độc thủy độc châm". Rồi chỉ đành ôm quyền, nói:

"Hôm nay mạo phạm, Cốc Hàn Hương chỉ vì bất đắc dĩ, mong lão anh hùng thứ lỗi".

Nói xong thì hai chân nhún một cái, thân người hạ xuống lưng ngựa, bọn Chung Nhất Hào cũng theo nhau lên ngựa.

Cốc Hàn Hương ngồi trên lưng ngựa, nói hai chữ "Sau này ..." (ý nàng muốn nói sau này sẽ gặp lại), rồi ra roi phóng đi trước, sau thớt ngựa tung vó đuổi theo nhau.

Lúc này trời đã sắp vào chiều, Cốc Hàn Hương phóng ngựa thẳng về phía tây, đi được khoảng được bảy tám dặm thì đột nhiên xoay đầu phóng lên một quả núi.

Ngựa đi được một nửa đường, Cốc Hàn Hương đột nhiên kìm cương ngựa, nói:

"Ba huynh, Tống huynh, hai vị hãy ở đây nghỉ ngơi".

Lĩnh Nam Nhị Kỳ nghe thế thì ngạc nhiên, hai người chưa kịp dừng ngựa thì Cốc Hàn Hương đã tiếp tục phóng lên đỉnh núi.

Một lát sau Cốc Hàn Hương đột nhiên quay sang Hoắc Nguyên Kha nói:

"Hoắc huynh hãy ở đây nghỉ ngơi". Nói xong không đợi trả lời thì tiếp tục phóng ngựa lên trên đỉnh núi, Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh đuổi sát theo sau.

Đi được một đoạn, Cốc Hàn Hương kìm ngựa, quay sang Chung Nhất Hào nói:

"Huynh hãy canh ở đây, không cho bất cứ ai xông lên đỉnh núi".

Chung Nhất Hào thấy nàng sắp xếp như thế, rõ ràng trong mắt của nàng, Mạch Tiểu Minh còn thân tín hơn cả mình, trong nhất thời lòng buồn bã, lặng lẽ cúi đầu.

Y che mặt, người khác vốn không thấy được tâm sự của y, song Cốc Hàn Hương gần gũi y đã lâu, đã biết được tính tình của y, lúc này nhíu mày, lạnh lùng nói:

"Chung trà của Âm Thủ Nhất Ma lợi hại vô cùng, trong người của ta vẫn còn chất độc, phải mau chóng vận công hóa giải, thành công hay không vẫn chưa biết, huynh giữ ở đây, bất cứ là ai cũng không cho xông lên đỉnh núi".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh lẩm bẩm:

"Ai bảo huynh thích làm hảo hán ...".

Cốc Hàn Hương sầm mặt lạnh lùng hừ một tiếng, Mạch Tiểu Minh vội vàng bịt miệng, không dám nói tiếp nữa.

Chung Nhất Hào tựa như cảm thấy sứ mệnh của mình rất trọng đại, trong lòng cũng an ủi hơn nhiều, nói:

"Nếu hôm nay không phải phu nhân kìm chế Âm Thủ Nhất Ma trước, khiến cho y không biết nông cạn, trong lòng nghi kỵ, y cất một kế không thành, lại sinh kế khác, chúng ta cũng không cách nào thoát khỏi dễ dàng như thế này".

Cốc Hàn Hương thở dài nhẹ, nói:

"Kẻ này rất lợi hại, y biết mục đích của ta là không phải xin Hướng tâm lộ". Nói xong thì giật cương ngựa phóng thẳng lên đỉnh núi.

Đường núi gập ghềnh, lại thêm có tuyết phủ, cho nên đi được một đoạn nữa thì ngựa không thể nào đi tiếp nữa.

Cốc Hàn Hương phòng người xuống đất, quay sang Mạch Tiểu Minh nói:

"Đệ hãy giữ ở nơi này, nếu có kẻ nào lên núi, ta sẽ lấy mạng của đệ".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Nếu là Chung Nhất Hào ...".

Cốc Hàn Hương cắt ngang:

"Không kể là ai, cứ giết không tha". Nói người thân người lách một cái, phóng thẳng lên đỉnh núi.

Chỉ thấy nàng phóng như bay, trong chớp mắt đã lên đến đỉnh núi, hơi dò xét tình thế, lập tức ngồi xếp bằng dưới một gốc cây, nhắm mắt vận công.

Trong hành trang của mỗi người đều có lương khô, lúc này ai nấy đều tìm chỗ tránh gió, ngồi nghỉ ngơi dùng lương khô, chỉ có Cốc Hàn Hương ở trên đỉnh núi cao, ngồi xếp bằng dưới cơn gió lạnh lẽo, không nói không rằng tựa như một bức tượng đá, từ xa nhìn tới, nàng thật cô độc và ngạo nghễ, nhưng chứa đựng cương nghị, cứng rắn không gì sánh được.

Sau khi trời tối, tuyết bắt đầu rơi, gió càng lúc càng lớn, gió thổi ù ù làm rung chuyển cả trái núi, cây rừng đá núi như muốn bật gốc bay lên, cho đến nửa đêm thì Cốc Hàn Hương mới đứng dậy, chỉ thấy nàng vung tay một cái, phủi tuyết trên người, rồi hai chân điểm xuống đất, từ trên đỉnh núi phóng xuống.

Mạch Tiểu Minh nào dám lười biếng, lúc này nấp sau một tảng đá, hai mắt mở to nhìn xuống phía dưới.

Cốc Hàn Hương lướt qua, hạ giọng kêu:

"Tiểu Minh, đi". Aâm thanh chưa dứt thì người đã lướt tới.

Trong đêm đen gió thổi ù ù, ngựa không thể nào đi được, Mạch Tiểu Minh tung mình vọt một cái, đuổi theo phía sau, trong chốc lát, Chung Nhất Hào và Nhất Tẩu Nhị Kỳ đã tập trung lại một chỗ.

Trong gió tuyết mù mịt, chỉ thấy Cốc Hàn Hương hai mắt như điện, nhìn lên mặt mọi người, giọng nói đau đớn:

"Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang thế mạnh người đông, bọn Phong Thu, Thủy Hàn võ công cao cường, chỉ dựa vào sức Cốc Hàn Hương và các vị, quả thực không đủ đối kháng".

Thở dài một tiếng, lại nói:

"Cho nên Cốc Hàn Hương không tiếc cái chết, nhất định phải thâu phục Âm Thủ Nhất Ma để tăng cường thêm mấy phần thực lực". Nói đến đây, đột nhiên ánh ắmt sắc bén, nhìn lên mặc Hoắc Nguyên Kha nói:

"Nếu ông sợ chết thì hãy mau nói rõ với ta, nếu làm hỏng đại sự, ta sẽ đánh ông vào mười tám tầng địa ngục, khiến ông muôn kiếp không phục".

Nàng nói ra câu nào cũng có lực, trong tiếng gió thổi ù ù mà từng chữ nghe rõ ràng, đâm thẳng vào trong tai Hoắc Nguyên Kha.

La Phù Nhất Tẩu vốn là nhân vật lẫy lừng trong chốn lục lâm, lúc này cúi đầu không nói, trong lòng đầy kinh hoảng, một lát sau mới thở dài, khẳng khái nói:

"Thôi được, người sống được mấy lúc, phu nhân đã không tiếc cái chết, thuộc hạ sao có thể tham sống được".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn Tống Thiên Trạch và Ba Thiên Nghĩa, tiếp theo thân người lách một cái, phóng thẳng tới Hắc phong hiệp.

Trong khoảnh khắc đã tới, đưa mắt nhìn lên, tấm cửa sắt vẫn chưa hạ xuống.

Sáu người trong chớp mắt đã lặng lẽ tiến vào trong cốc.

Trong cốc này chỉ có khí lạnh thấu xương và cuồng phong không ngơi nghỉ, nhưng không có hoa tuyết, mọi người mới vào trong cốc thì đã nghe phía sau lưng có tiếng gió nổi lên, tiếp theo là một tiếng ầm vang lên, ngoái đầu nhìn lại, tấm cửa sắt vạn cân đó đã bị người ta hạ xuống.

Trong bóng tối, đột nhiên nghe xung quanh có tiếng tanh tách.

Cốc Hàn Hương vội vàng quát:

"Tản ra!" rồi lướt người một cái, tránh ra đến năm trượng.

Trong chớp mắt, xung quanh toàn là những loại ám khí nhỏ như kim châm rơi xuống đất.

Cốc này vốn đã u ám, tấm cửa sắt vừa đóng lại, lập tức chìa tay ra không thấy được năm ngón, lúc nãy tiếng tanh tách vang lên, bọn Nhất Tẩu Nhị Kỳ và Chung Nhất Hào không đợi Cốc Hàn Hương ra lệnh, đã tránh ra bốn hướng, lúc này ai nấy đều nín thở đứng yên, không biết đối phương đang ở chỗ nào.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Vừa rồi không có tiếng người, chắc là không có ai bị thương". Đang suy nghĩ thì mắt nhìn vào bóng tối.

Nhìn một hồi rốt cuộc vẫn chẳng thấy gì.

Bất đồ ngạc nhiên:

"Mình không thấy gì, chắc Âm Thủ Nhất Ma cũng chẳng thấy, như thế thủ hạ của y càng không thấy được vị trí của kẻ địch". nghĩ thế thì vận công lực dồn lên hai tai lắng nghe.

Lắng nghe một lát, lập tức nghe được có tiếng thở của mấy chục người, người đứng ở lối ra vào thì hơi thở dài mà nhẹ, người đứng ở trên vách núi thì có vẻ nặng nề hơn.

Nàng suy nghĩ một lát, lập tức chống hai tay vào vách núi, từ từ bò lên.

Vách núi này cách mặt đất hai trượng, có rất nhiều hang hốc lớn nhỏ, chắc chắn người trong Hắc phong hiệp nấp trong những hang hốc này, Âm Thủ Nhất Ma có lẽ cũng ở trong đó, cho nên bò lên rất chậm, không dám phát ra tiếng thở.

Đột nhiên một đạo kiếm quang từ trong bóng tối lóe lên, tiếp theo là có tiếng lò xo bật lên, rồi những trái thiết tật lê và ám tiễn xé gió phóng tới.

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh quát:

"Đến rất hay!" một mảng kiếm quang rộng đến bảy tám thước xô tới.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nhủ thầm:

"Gã ngốc này thật lỗ mãng, nếu kéo dài như thế sẽ mất mạng dưới ám khí".

Đang nghĩ thì người đã vọt lên đến một trượng, tai đã nghe được trên đỉnh đầu có tiếng ám khí phát ra, thế rồi vặn người một cái, phóng lên như điện xẹt, lao thẳng vào cái hang có phát ra ám khí.

Chiêu này quả thật nguy hiểm vô cùng, trong cái hang đó quả thực có hai đại hán đang từ trên cao phóng ám khí xuống luồng kiếm quang của Mạch Tiểu Minh, cả hai chợt cảm thấy có tiếng gió xộc vào mặt, lập tức vặn cổ tay đánh ra.

Cốc Hàn Hương lúc này chân mới chạm vào trong hang, lập tức né người, lao vào phía trong, chỉ nghe có tiếng ám khí vang lên trong tai, tay trái chụp được một mũi tiêu thương lướt qua áo, tay phải mở ra năm ngón đâm thẳng vào trong sườn của đại hán ấy.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm vang lên, đại hán ấy bị năm ngón tay của Cốc Hàn Hương đâm vào trong be sườn, cảm thấy đau đến tim phổi, cũng không kịp rút ra binh khí, tay phải đấm mạnh một

quyền ra.

Cốc Hàn Hương sát cơ đại thịnh, tay phải gồng một cái, bóp gãy hai cái xương sườn của đại hán ấy, tay trái cầm cây tiêu thương giáng thẳng xuống tay phải của đại hán ấy.

Lại một tiếng rú vang lên, tay phải của đại hán ấy bị Cốc Hàn Hương đập nát, máu thịt tung bay, người thì ngất ngây tại chỗ. Đại hán kia đã kinh tâm động phách, chưa kịp rút ra binh khí thì hai chân điểm một cái, nhảy ra khỏi cái hang.

Cốc Hàn Hương có thể nghe được tiếng gió mà phân biệt phương vị, chụp lấy đại hán ban nãy ném về phía người kia, chỉ nghe người ấy kêu ối chao một tiếng, rơi ra khỏi động.

Khi trên vách núi có tiếng rú vang lên, ám khí bốn bên đều đã ngừng lại, trong nhất thời xung quanh đều im lặng, ngay lúc này đột nhiên nghe bình một tiếng, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa kêu khự lên, tựa như có người giáng một chưởng từ phía sau lưng.

Cốc Hàn Hương giật mình, thầm nhủ:

"Chưởng này không nhẹ, ngoại trừ Âm Thủ Nhất Ma, người khác không có công lực như thế này.

Chợt thấy Mạch Tiểu Minh phóng kiếm lướt tới, đại hán vừa mới bị Cốc Hàn Hương đánh rơi xuống rú lên được một tiếng thì đã bị y giết chết.

Đột nhiên một âm thanh vang rền nổi lên, một luồng kình khí giáng thẳng vào trong vách núi.

Té ra Âm Thủ Nhất Ma đã lặng lẽ ra cốc, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa đi đầu không né tránh kịp, bị y giáng một chưởng lên vai, hầu như xương vai vỡ nát, đó là vì lúc ban ngày y đã bị trọng thương khi đối chưởng với Cốc Hàn Hương, nếu không Ba Thiên Nghĩa khó giữ được tính mạng.

Chỉ nghe Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi đã rơi vào tuyệt địa, hãy nghe lời khuyên của ta, chi bằng bỏ binh khí xuống, nếu còn vẫn muốn trình cường, chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, lập tức sẽ có mấy mươi loại ám khí tuyệt độc cùng mười ống đồng phóng thẳng vào ngươi, dù cho ngươi võ công cái thế cũng khó chạy thoát nơi này, chỉ cần ngươi trúng một châm hay một tiễn, dính một giọt nước độc thì sẽ lập tức mất mạng tại đây".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Lời của y không phải hù dọa, nhưng không biết tại sao y vẫn chậm trễ không chịu ra tay".

Yù nghĩ ấy lướt qua, chọn một nơi ám khí khó bắn tới nấp vào.

Tòa u cốc tối tăm này lặng lẽ như cõi chết, Âm Thủ Nhất Ma không lên tiếng nữa, xem tình hình chắc là đang chờ Cốc Hàn Hương trả lời.

Cốc Hàn Hương dựa vào vách núi, nhủ thầm:

"Đã lâu không nghe động tịnh của Chung Nhất Hào, y là người dũng mãnh có tiến chứ không lui, lúc này không thấy tiếng động, xem ra đã nấp vào trong cốc".

Yù nghĩ ấy lướt qua, lập tức vận nội công chậm rãi nói vào vách đá bên phải:

"Âm Thủ Nhất Ma, ngươi cứ khoa trương sự lợi hại của mấy món binh khí ấy, sao không phóng ra để Cốc Hàn Hương coi thử".

Môi nàng mấp máy, không thấy phát ra tiếng, nhưng trên vách đá phía trước mặt lại vang lên thanh âm trong trẻo, lập lại từng lời nói của nàng.

Chỉ nghe Âm Thủ Nhất Ma nhẹ thở dài, nói:

"Nếu ta không thương tiếc võ công và tài năng của ngươi, lúc ban nãy đã dồn ngươi vào chỗ chết".

Y hơi ngừng lại, nói:

"Lão phu trong đời rất ít khi có thiện cảm với kẻ khác, nhưng ngày ấy sau khi gặp Hồ Bách Linh thì nảy sinh lòng thương tiếc nhân tài, không ngờ y không biết phải trái, dám liều chết với lão phu, tên phản đồ của lão phu đột nhiên ra tay khiến cho lão phu và Hồ Bách Linh đều bị thương, suýt tý nữa cùng chết".

Nói đến đây, trầm giọng thở dài, nói tiếp:

"Nào ngờ tạo hóa trêu người, hôm nay sau khi gặp ngươi, lão phu lại có lòng thương tiếc, vì thế mới nhường một bước, không nỡ hạ độc thủ".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Cứ ghìm nhau ở đây thì chừng nào mới xong, phải nghĩ một cách dụ lão ma này ra chỗ trống quyết chiến một trận".

Đang suy nghĩ, đột nhiên có một luồng gió nhẹ lướt qua người, trong lòng tuy biết đó là một trong những người phe mình, nhưng không chắc đó là ai, thế rồi vươn tay một cái chụp về phía trước.

Té ra người lướt qua phía trước nàng chính là Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch, Tống Thiên Trạch tay cầm sợi roi mềm trong tay, lúc này cảm thấy nàng đưa tay ra chụp tới, không dám trả đòn, chỉ xoay người né tránh, tay trái đẩy ra.

Cốc Hàn Hương vốn muốn thử xem đó là ai, Tống Thiên Trạch xoay người một cái, nàng đã nhận ra, không đợi chưởng trái của y đẩy tới, liền co tay lại.

Trong chớp mắt, La Phù Nhất Tẩu cũng nấp vào chỗ tối, chỉ còn lại Cốc Hàn Hương, Mạch Tiểu Minh và Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa đã bị thương còn ở gần cửa cốc.

Chợt nghe Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa kêu hự một tiếng, tiếp theo người đổ xuống đất.

Mạch Tiểu Minh kinh hoàng kêu lên:

"Sư tẩu, bọn chúng phóng mê dược!" nói xong chữ dược thì người đã vọt ra đến hai mươi trượng.

Cốc Hàn Hương nghe nói đến hai chữ mê dược cũng không khỏi lo lắng, thế rồi nín thở, người lách một cái quay lại chỗ cũ, tay vịn vào vách đá, dùng thuật "Bích hổ du tường" chậm rãi bò lên.

Khi lên đến mép hang, ngưng thần lắng nghe, không phát hiện được gì, vì thế mới vặn người chui tọt vào trong hang, rút ra cây trủy thủ tẩm độc ở eo, xông vào phía trong động.

Khi Cốc Hàn Hương rời khỏi Mê Tông Cốc, đã nghe Miêu Tố Lan kể lại tình thế trong Hắc phong hiệp này, trên vách đá này có rất nhiều hang hóc, đều là do thiên nhiên tạo thành, song cũng có nơi do con người mở ra, tương thông với nội động.

Tay trái cầm chắc thanh trủy thủ, người lách một cái, trong chớp mắt đã vào sâu đến hơn hai mươi trượng. Đột nhiên ở phía đầu thông đạo truyền lại tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Nghe tiếng bước chân, kẻ này chắc là thủ hạ của Âm Thủ Nhất Ma".

Đang suy nghĩ thì ngừng bước, lưng ép vào trong vách động.

Người này quả nhiên rất thuộc đường, trong chớp mắt đã đến phía trước mặt Cốc Hàn Hương, Cốc Hàn Hương nghe tiếng phân biệt phương vị, tay phải giở lên, mau chóng điểm ra.

Người này đi rất nhanh, chợt nghe ở eo tê rần, một hơi chưa kịp thở ra thì toàn thân vô lực, té sấp về phía trước, thanh đơn đao cũng vuột khỏi tay.

Thanh đơn đao của y vuột khỏi tay, Cốc Hàn Hương đang lúc gấp rút, không kịp đưa tay ra chụp, chỉ đưa thanh trủy thủ ra, định hất ngược thanh đơn đao lên rồi đưa tay ra chụp.

Nào ngờ, Cốc Hàn Hương vừa đưa thanh trủy thủ ra, một tiếng hừ lạnh lùng nhẹ bên tai, tiếp theo một luồng gió nhẹ lướt qua lao thẳng vào trong động. Thanh trủy thủ của Cốc Hàn Hương hất không trúng thanh đơn đao, người chưa kịp xoay trở, thanh đơn đao sắp rớt xuống đất đó đã bị người ta chụp

lấy.

Thân thủ của người này rất nhanh, Cốc Hàn Hương đột nhiên lạnh mình, lònh dâng lên nỗi sợ hãi, nỗi sợ hãi chưa hết thì nỗi sầu khổ lại dâng lên trong lòng.

Đang lúc nàng lo buồn, trong lòng hiện lên hình bóng của Hồ Bách Linh, vẫn khôi ngô, cao lớn, đầy vẻ anh hùng, giống như chàng đang còn sống vậy.

Khi Cốc Hàn Hương gặp khó khăn, hoặc lo lắng, trong lòng không khỏi nhớ đến Hồ Bách Linh, vì thế sự dũng cảm nhất thời nảy sinh.

Nàng đâm trủy thủ về phía trước, tay phải đỡ lấy người ấy, thuận thế đặt cái xác xuống phóng thẳng vào phía trong.

Trong thông đạo u ám lạ thường, Cốc Hàn Hương men theo bức tường quẹo trái rẽ phải, đi được khoảng một hai trăm trượng, đột nhiên thấy phía trước rộng rãi, tựa như đã vào trong một căn thạch thất, đồng thời cảm giác rằng cách mình không xa có một người đang chặn đường.

Cốc Hàn Hương nghiến răng, thầm vận công lực toàn thân tụ lên chưởng phải chuẩn bị đánh ra "Tam nguyên cửu linh huyền công" mà nàng chưa bao giờ sử dụng.

Đột nhiên ánh sáng xanh xẹt tới, chỉ thấy Âm Thủ Nhất Ma tay cầm một cái đèn lồng, lạnh lùng đứng trước cánh cửa, vẻ mặt quỷ dị, nhìn cũng phát run.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Người lúc nãy tuyệt không phải là Âm Thủ Nhất Ma, nhưng lúc này nơi này không phải bạn thì là địch, người đó không thuộc phe mình thì chắc chắn là người của Hắc phong hiệp". Nghĩ thế thì giở chưởng phải lên, định vỗ tới.

Âm Thủ Nhất Ma giận dữ hừ một tiếng, nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi đã hiếp người quá thể".

Giọng nói của y tuy mạnh mẽ, nhưng ẩn chứa ý trách cứ.

Cốc Hàn Hương cười lạnh nói:

"Đại ca của ta và ngươi có thù oán gì, sao ngươi lại dụ chàng đến Nam Sương, ám toáng chàng, ân oán trên giang hồ chẳng có bao nhiêu đạo lý mà nói, ngươi có bản lĩnh gì hãy cứ thi triển ra, Cốc Hàn Hương này tuy chết cũng không oán".

Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Ngươi tuy chết không oán, nhưng thù của Hồ Bách Linh, ai sẽ báo cho ngươi?".

Cười hì hì một tiếng, lại nói:

"Nếu ngươi không chê lão phu tuổi già, vậy thì hãy hợp tác với lão phu, lúc đó lão phu chắc chắn sẽ dốc hết sức mình giúp ngươi báo thù cho Hồ Bách Linh, lại quét hết những kẻ chống đối xơng bá võ lâm cũng không phải là chuyện khó".

Cốc Hàn Hương sau khi trải qua kiếp nạn, tâm cơ đã thâm trầm, không thua gì Âm Thủ Nhất Ma, lúc này tuy lửa giận dâng lên trong đầu, nhưng cố nén xuống, lắng nghe y nói xong, mới lạnh lùng nói:

"Kẻ tham lam nhan sắc của Cốc Hàn Hương không phải chỉ có một mình ngươi, muốn biết ngươi có khác gì kẻ khác không, trước tiên phải coi võ công của ngươi thế nào".

Nói đến đây, chậm rãi thu lại thanh trủy thủ tẩm độc, hai chưởng hơi giở lên, cười lạnh một tiếng nói:

"Ngươi hãy giở ra tuyệt kỷ, ta coi ngươi có phải nói khoác hay không".

Âm Thủ Nhất Ma tuy là kẻ thâm trầm nhưng không chịu nổi lời nói khích của nàng, hừ lạnh một tiếng, nói:

"Nếu lão thu đắc thắng ...".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, bực dọc nói:

"Muốn giết muốn bổ tùy ý, không cần phải nói!".

Chỉ thấy Âm Thủ Nhất Ma cười quái dị một tiếng, ống tay áo giở lên phất về phía vách tường đá một cái, trong khoảnh khắc ầm một tiếng vang lên, hai cánh cửa lập tức đóng lại.

Âm Thủ Nhất Ma cắm cái đèn lồng trên tay vào vách đá, trầm giọng nói:

"Lão phu cũng không dám nói nhún nhường, ngươi hãy ra tay trước".

Cốc Hàn Hương lặng thinh tiến bước, đột nhiên bổ ra một chưởng.

Chưởng này nàng đã tụ hết công lực mà phát ra, tuy vẫn chưa thi triển "Tam nguyên cửu linh huyền công", nhưng chưởng lực nặng như núi, một trận cuồng phong cuộc lên lao thẳng tới.

Âm Thủ Nhất Ma hiểu biết rộng rãi, vừa thấy chưởng thế đã biết sức nàng vẫn chưa hết, đòn sát thủ thực sự chắc chắn ở phía sau, một ý nghĩ lướt qua, thân người xoay một cái, giở chưởng lên chặn lại

chưởng thế của nàng.

Cốc Hàn Hương mặt như băng tuyết, hai tay tung chiêu liên tiếp, trong chớp mắt đã đánh ra đến năm chiêu, chiêu số kỳ ảo, nội lực thâm hậu, hỏa hầu đã đến mức lão luyện, hoàn toàn không giống như một nữ tử còn trẻ tuổi.

Âm Thủ Nhất Ma lòng chấn động, y tuy nhìn thấy Cốc Hàn Hương mình mang võ công tuyệt thế, nhưng không ngờ nàng ra tay hung hiểm như thế, gắng gượng đỡ được năm chiêu, lập tức cướp được tiên cơ, giành được chủ động.

Đang lúc kịch chiến, Cốc Hàn Hương chợt nghĩ:

"Xem ra đêm nay nếu không liều mạng thì không thể giành được thắng lợi". Lòng đã quyết, đột nhiên hú một tiếng, hai chân điểm xuống đất, người phóng vọt lên, chưởng phải giở ra từ trên không giáng xuống.

Chưởng này vừa nhẹ mà vừa chậm, không hề mạng theo tiếng gió, xem ra chưởng thế vốn không phải đánh lên mình Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma thấy thế thì kinh hoảng, buột miệng nói:

"Chưởng pháp âm nhu!".

Lời nói chưa dứt, một luồng ám kình chí âm chí nhu đã dồn tới phía trước ngực.

Âm Thủ Nhất Ma kinh hoảng phóng sang bên trái mấy thước, tay phải đột nhiên vỗ ra một chưởng, tay trái khép ngón giữa và ngón trỏ lại, mau chóng điể ra.

Cốc Hàn Hương nghe vuốt bên tai một tiếng, một luồng chỉ phong phóng thẳng tới huyệt thất khảm của mình.

Huyệt thất khảm này nằm giữa ngựa của nàng, Âm Thủ Nhất Ma trong lức nguy cấp mà ra tay, không hề có lòng khinh bạc, Cốc Hàn Hương lại thầm sinh lòng phẫn nộ, chân trái giở lên lướt ngang qua ba thước, cổ tay vặn một cái, liên tục vỗ ra ba chưởng.

Ba chưởng này nhanh đến nỗi như điện chớp, chưởng thế chách người xa đến hai thước, nhưng Âm Thủ Nhất Ma cảm thấy vai trái, sườn phải, bụng dưới đồng thời có một luồng ám kình dồn đến.

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên quát:

"Chưởng pháp hay!" rồi lắc vai dời bước, hai chưởng tung ra, chỉ nghe bình một tiếng vang lên, hai luồng chưởng lực cương nhu chạm vào nhau.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Chả trách kẻ này kiêu ngạo như thế, võ công cơ trí đều không kém, xem tình hình này mình chưa chắc thắng được y.

Yù nghĩ lướt qua, đột nhiên hai chân bước theo "Trích tinh bộ", một chưởng rồi lại một chưởng toàn lực chém về phía y.

Lực tấn công này liên miên nhau, từng chiêu nối nhau kín kẽ như mưa, chiêu nào cũng hiểm hóc lạ thường, nhìn cũng đủ thấy kinh hãi.

Âm Thủ Nhất Ma cũng thi triển tuyệt học cả đời, chưởng chỉ giao nhau, tránh địch trả đòn, trong chiêu có chiêu, trong thức giấu thức, tung mãi không thôi.

Chợt nghe ầm một tiếng, cánh cửa đá đột nhiên mở bật ra.

Cánh cửa đá mở ra, chỉ thấy Chung Nhất Hào toàn thân đầy máu, tay cầm thanh nhuyễn đao xông vào, hai thiếu niên mặc áo xanh cũng cầm trường kiếm đuổi theo.

Chung Nhất Hào chui tọt vào trong phòng, quát lớn một tiếng, múa đao chém vào sau lưng Âm Thủ Nhất Ma, thế đao tựa như cầu vồng, hiểm ác vô cùng.

Âm Thủ Nhất Ma đang lúc kịch đấu, chợt nghe đao phong lướt qua tai, vội vàng rê bước, phất ra một chưởng.

Hai thiếu niên áo xanh xông vào trong phóng, hai kiếm múa tít chém về phía sau lưng Chung Nhất Hào.

Không gian ở trong phòng này không lớn, năm người hỗn chiến với nhau, thế là di chuyển không nhanh nhạy được nữa, Cốc Hàn Hương thấy sau lưng Chung Nhất Hào có địch, chỉ đành bỏ Âm Thủ Nhất Ma, từ xa vỗ một chưởng về phía hai thiếu niên ấy, buộc cả hai người khựng lại, thối lui.

Chung Nhất Hào gầm lên một tiếng, một chiêu "Thần long đấu giáp" chém thẳng về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Y toàn thân đầy mồ hôi và máu, mạng che mặt cũng không còn nữa, hai mắt hằn lên tia máu, trông như hung thần ác sác.

Âm Thủ Nhất Ma đánh liền ra ba chưởng, buộc Chung Nhất Hào thối lui mấy bước, quát lớn:

"Cốc Hàn Hương, nếu ngươi không ra lệnh cho y ngừng tay, đừng trách ta không lưu tình!".

Cốc Hàn Hương cười lạnh nói:

"Ta bảo y ngừng tay, ngươi không ngừng tay thì làm thế nào". Rồi hai chưởng giở lên, giáng về phía ba người.

Hai thiếu niên ấy liên thủ kín kẽ lạ thường, nhưng \"Tam nguyên cửu linh huyền công\" của Cốc Hàn Hương suất thần nhập hóa, nhẹ nhàng lạ thường, một luồng nội kình âm nhu giáng vào thanh kiếm, thanh trường kiếm chấn động như muốn gãy đôi.

Đang lúc kịch chiến, Âm Thủ Nhất Ma nghĩ thầm:

"Gã họ Chung này tuổi tác còn trẻ như thế, bên ngoài lại tuấn tú, nhưng lại đánh rất liều mạng, nếu không phải có tình cảm đặc biệt với Cốc Hàn Hương sao lại chịu bán mạng cho ả như thế". Nghĩ như thế, lửa gan bốc lên trong lòng, sát cơ nổi lên, một mặt né tránh kẻ địch, một mặt âm thầm vận công lực chuẩn bị ra tay.

Âm Thủ Nhất Ma tâm cơ ầm trầm, lòng đã động sát cơ, thế đánh càng vững vàng hơn, chưởng nào cũng đánh vào chỗ yếu hại của Cốc Hàn Hương, tựa như chỉ muốn né tránh thanh nhuyễn đao của Chung Nhất Hào.

Cốc Hàn Hương thông minh hơn người, thấy thần tình của y cò điều khác lạ, trong lòng chợt hiểu ra, thầm nhủ:

"Kẻ này có dã tâm với mình, khi ra tay chỉ muốn bắt sống, điều này ngược với lẽ thường, chắc chắn có quỷ kế gì đó". Đang suy nghĩ thì tay trái vươn ra chụp vào cổ tay của một thiếu niên cầm kiếm bên cạnh. Tay phải đánh ra một chiêu "Tam tiên triều quan", giáng về phía Âm Thủ Nhất Ma, cao giọng quát:

"Chung Nhất Hào, cẩn thận!".

Âm Thủ Nhất Ma trong lòng vốn muốn giết chết Chung Nhất Hào, Cốc Hàn Hương lại nhắc nhở như thế, một người hữu ý, một người vô tâm, làm sao không khiến cho lửa gan bốc lên vạn trượng cho được.

Chỉ nghe Chung Nhất Hào quát lớn:

"Phu nhân hãy để lão này cho thuộc hạ!".

Âm Thủ Nhất Ma không nén được giận, đột nhiên cười một tràng dài, gầm lên:

"Nạp mạng cho ta!" vừa quát lên thì chưởng đánh ra, xuyên thẳng vào màn đao quang, hướng về phía lòng ngực Chung Nhất Hào.

Chung Nhất Hào tuy không sợ chết, nhưng thấy thế cũng không khỏi kinh hãi, vội vàng múa tít

thanh đao chém về phía cánh tay của Âm Thủ Nhất Ma.

Cốc Hàn Hương vội vàng quát:

"Âm Thủ Nhất Ma xem chưởng!" tay trái chụp lấy cổ tay của một thiếu niên áo xanh, ném y về phía kiếm của một người khác, chưởng phải múa trái quét phải liên tục vỗ ra ba chưởng.

Bình bình hai tiếng liên tiếp nhau, Chung Nhất Hào bị Âm Thủ Nhất Ma giáng một chưởng lên ngực, máu tươi phun trào, người bay ra đến hơn một trượng, va vào vách đá rồi rơi xuống đất.

Cùng lúc này, Âm Thủ Nhất Ma múa chưởng trái hóa giải ba chưởng của Cốc Hàn Hương, nhưng bị dư ba của luồng chưởng lực chí âm chí nhu chấn động đến thân người lắc lư, trong lúc lắc lư thì tay phải đã bị thanh nhuyễn đao của Chung Nhất Hào chém đứt một mảng thịt, cho nên chưởng lực trúng vào người Chung Nhất Hào vì thế cũng giảm không ít.

Cốc Hàn Hương nổi giận, lật tay rút thanh kiếm, mũi kiếm múa tít, hàng vạn đốm hàn tinh đâm thẳng về phía Âm Thủ Nhất Ma.

Tay phải của Âm Thủ Nhất Ma máu thịt đã bầy nhầy, đau đớn vô cùng, thấy hàng vạn đốm hàn tinh đâm tới, chỉ đành lui bước né sang một bên.

Chỉ nghe hai thiếu niên áo xanh đồng thanh quát lớn, một trái một phải đâm tới.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Các ngươi đã chán sống". Rút kiếm về, chém ngang ra một nhát.

Trong chớp mắt luồng kiếm phong giáng tới hai thiếu niên ấy, cả hai người bị chấn động lui đến mấy bước.

Trong lúc chậm trễ ấy, Âm Thủ Nhất Ma đã lướt tới bên ngọn đèn, tay trái phất lên, giập tắt ngọn đèn ấy.

Màn đêm lại bao trùm trong căn thạch thất, Cốc Hàn Hương vội vàng cúi đầu xuống nhìn, thấy ngọn trường kiếm trong tay mình không chút ánh sáng, người dã hơi run.

Trong bóng tối, chỉ nghe tiếng thở dốc của hai thiếu niên, và hơi thở yếu ớt của Chung Nhất Hào, Cốc Hàn Hương và Âm Thủ Nhất Ma đều dùng phương pháp quy tức của nội gia nín thở đứng yên trong phòng.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Nơi này thật tối, không hề có chút ánh sáng ..." chưa nghĩ xông, đột nhiên thấy ở ngoài cửa có

xuất hiện một luồng ánh sáng.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh kêu:

"Phía trong là ai hãy mau bước ra, nếu không giết nhầm người tốt thì đừng trách!".

Cốc Hàn Hương quát:

" Thu kiếm của ngươi lại!".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh cười hì hì, nói:

"Sư tẩm đừng lo, đệ đã có pháp bảo hộ thân". Đang nói thì cất thanh kiếm lại.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Căn thạch thất này do cơ quan đóng mở, Âm Thủ Nhất Ma không nhốt mình trong căn thạch thất mà lại mở cánh cửa, rõ ràng là có ý dụ mình vào trong, sao Chung Nhất Hào và Mạch Tiểu Minh có thể an toàn bước vào, rồi từ phía trong đi ra, lại còn kẻ đã nhặt thanh đơn đao sao chẳng có động tĩnh gì?".

Đang lúc suy nghĩ thì chợt nghe Mạch Tiểu Minh hỏi:

"Sư tẩu, trong có người của chúng ta không?".

Aâm thanh chưa dứt, chợt nghe có tiếng lò xo bật nhẹ, trong chớp mắt lại có tiếng vun vút vang lên.

Âm Thủ Nhất Ma gầm lên:

"Thằng giặc con đáng chết, lão phu không phanh thây ngươi ra muôn đoạn thề không làm người!" rồi một luồng kình phong giáng thẳng về phía vách đá kêu lên ong ong.

Trong bóng tối, chỉ nghe một thiếu niên áo xanh kêu lên hai tiếng ối chao, Cốc Hàn Hương nhân lúc hỗn loạn, phóng người đến chỗ Chung Nhất Hào, nhét một viên thuốc vào trong mồm của y.

Té ra Mạch Tiểu Minh từ cửa chính xông vào trong động, trong lúc quyết chiến đã liều chết cướp được một cái ống đồng chứa độc châm và độc thủy, thế là giơ ống đồng về phía hai thiếu niên áo xanh, hàng chục mũi độc châm nhỏ như lông trâu với độc thủy bắn thẳng về phía hai người ấy.

Trong căn phòng tối đen đến nỗi không nhìn thấy rõ năm ngón tay, khi có tiếng lò xo bật lên thì ám khí đã tới, vả lại hai thiếu niên đang đứng thở dốc, không thể nào né tránh được, may mà Âm Thủ Nhất Ma ứng biến lanh lẹ, mau chóng vỗ ra một chưởng, dùng chưởng phong mạnh mẽ ấy đanh rơi

hầu hết độc thủy và độc châm.

Mạch Tiểu Minh đắc ý vô cùng, quát lớn về phía chỗ Âm Thủ Nhất Ma đang đứng:

"Âm Thủ Nhất Ma, có phải ngươi không?".

Âm Thủ Nhất Ma giận đến nỗi phát run, biết mình chỉ cần mở miệng thì độc châm và độc thủy sẽ phóng tới, cố nén lòng vận hết công lực của toàn thân lên chưởng trái.

Đột nhiên, ở ngoài cánh cửa đá, có thấp thoáng ánh sáng màu xanh, tiếng reo hò, ánh sáng và tiếng binh khí chạm nhau dần dần đến gần.

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên phất ống tay áo về phía vách đá, hai cánh cửa đá kêu ầm một tiếng, từ trên rơi xuống.

Mạch Tiểu Minh đang đứng ngay cửa, định bắn độc châm và độc thủy thì đột nhiên nghe thấy thanh âm ấy kinh hãi dặm hai chân, tung mình về phía trước.

Y vừa mới tung người lên, Âm Thủ Nhất Ma đã chụp một thiếu niên áo xanh, lướt qua vai y, trong chớp mắt đã chui tọt ra ngoài cửa, Cốc Hàn Hương muốn chặn lại cũng đã chậm một bước.

Mạch Tiểu Minh định thần cười hỏi:

"Sư tẩu, ai nằm dưới đất?" nói rồi cắm cái ống đồng ở eo, hai tay gõ lên vách đá.

Cốc Hàn Hương nói:

"Chung Nhất Hào đã trúng của Âm Thủ Nhất Ma một chưởng, bọn Hoắc Nguyên Kha thế nào rồi?".

Mạch Tiểu Minh hai tay không ngừng, vỗ bình bình vào trong vách đá nói:

"Hoắc Nguyên Kha hôm nay không tệ, đã theo sau Chung Nhất Hào, còn Tống Thiên Trạch thì nhát gan, đệ thấy y nấp một chỗ không ra tay, đâm y một kiếm nhưng không trúng".

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngươi có mang theo mồi lửa không?".

Mạch Tiểu Minh nói:

"Có". Rồi rút mồi lửa ra lách một cái, ánh lửa lóe lên, căn phòng sáng trở lại nói:

"Đệ nghe hai đứa nữ tỳ nói chuyện với nhau, bảo rằng có rất nhiều cơ quan hôm nay đột nhiên

trực trặc, có phải là sư tẩu đã làm không?".

Cốc Hàn Hương cầm mồi lửa soi lên mặt Chung Nhất Hào, thuận miệng nói:

"Trong động này có người, nhưng không biết là địch hay bạn".

Mạch Tiểu Minh nhìn về phía Chung Nhất Hào, thấy y hai mắt nhắm chặt, hơi thở mỏng manh, trên mặt có khí đen, vạt áo trước ngực đã rách, trên ngực in một giấu tay.

Chợt nghe giọng nói của Âm Thủ Nhất Ma từ phía trên thạch thất vọng xuống:

"Cốc Hàn Hương, ngươi hãy mau quay người ra mà nhìn".

Cốc Hàn Hương và Mạch Tiểu Minh vừa nghe lập tức quay mặt ra, chỉ thấy một luồng khói từ ở góc bên trái chầm chậm nổi lên, rồi dần dần tản ra căn phòng.

Chỉ nghe giọng nói của Âm Thủ Nhất Ma tiếp tục:

"Trong khói đen này có chứa chất kịch độc, hít vào người sẽ lập tức ngạt thở mà chết, vả lại gặp lửa sẽ cháy, lợi hại vô cùng".

Mạch Tiểu Minh gầm lên:

"Âm Thủ Nhất Ma, có bản lĩnh thì một thương một đao liều chết với nhau, dựa vào cơ quan để đả thương người khác, đâu có phải là một trang hảo hán!".

Chỉ nghe Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi hãy mau dập tắt mồi lửa, nếu cầm cự không nổi nữa thì hãy vỗ ba lần lên mặt cửa phía bên trái".

Cốc Hàn Hương nhìn lên vách tường đối diện, nhủ thầm:

"Y hai lần đóng mở cánh cửa này, ống tay áo đều phất về nơi ấy, xem ra nút khởi động cơ quan là ở đấy". Yù nghĩ ấy lướt qua, vội điểm huyệt không cho Chung Nhất Hào hít thở nữa, tiếp theo dập tắt mồi lửa, dặn dò Mạch Tiểu Minh:

"Đệ hãy nín thở lại, nếu ta có thể mở được cánh cửa, đệ hãy ôm Chung Nhất Hào xông ra ngoài theo ta".

Trong phòng nói chuyện, bên ngoài nghe rất rõ ràng, Cốc Hàn Hương vừa nói xong thì giọng nói của Âm Thủ Nhất Ma lại vang lên:

"Ngươi đừng tưởng bở, ta không muốn thả ngươi thì cả cuộc đời này ngươi đừng hòng thoát ra".

Cốc Hàn Hương không giám lên tiếng nữa, nín thở giở tay một chưởng vỗ về phía vách đá đối diện.

Chỉ nghe bình một tiếng, hai cánh cửa vẫn đóng kín.

Luồng khói dần lan khắp căn phòng bị luồng chưởng phong của nàng đánh tản ra, Cốc Hàn Hương cảm thấy nước mắt tuôn ra.

Trong bóng tối, Mạch Tiểu Minh đột nhiên lướt người tới cánh cửa bên phải, rút thanh kiếm chém mạnh xuống.

Thanh bảo kiếm này của y có thể chém vàng chặt ngọc, một kiếm chém xuống, cánh cửa đá bị vạch một rãnh sâu đến năm tấc.

Mạch Tiểu Minh múa kiếm định chém xuống nữa, nhưng đột nhiên cổ tay chấn động, thanh kiếm đã bị Cốc Hàn Hương đoạt lấy.

Chợt nghe Âm Thủ Nhất Ma lại nói tiếp:

"Cốc Hàn Hương, ngươi không cần nhọc lòng nữa, bọn chúng ta đã giăng lưới ở ngoài cửa, chỉ cần các ngươi chạy ra cửa thì sẽ lọt vào tay ta".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Kẻ này nói cũng đáng tin mấy phần, dù cho có phá được cánh cửa đá này, nếu như lại dùng ám khí nữa, mình vẫn thoát không được". đang suy nghĩ thì ngón trỏ và ngón cái chà lên thanh kiếm một cái, thấy kiếm rất tốt, không hề bị cong, vì thế lách mình một cái tiến người về phía trước cánh cửa thông ra ngoài động.

Chỉ nghe Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Thủ hạ của ngươi đã bị ta bắt sống, hãy nghe lời ta mà buông khí giới đầu hàng, đừng sơ suất hít hơi độc vào bụng, chết uổng mạng".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Chỉ cần có gió núi thổi vào thì không sợ khói độc này nữa, sau đó lại tìm cách thoát ra, bắt sống kẻ này để khỏi uổng chuyến đi". Yù nghĩ lướt qua, lập tức cắm mũi kiếm vào cái khe ở giữa hai tấm cửa đá.

Chợt nghe Âm Thủ Nhất Ma vội vàng quát:

"Cốc Hàn Hương, mau tránh ra!".

Té ra trong tòa động phủ này của y, ở mỗi cửa đều có hai cánh, trong đó có tác dụng rất tuyệt diệu, lúc này tiếng quát chưa dứt, đột nhiên có tiếng vun vút vang lên, hang trăm mũi liễu diệp phi đao có tẩm độc từ trên dưới trái phải bắn vào ở giữa.

Những mũi liễu diệp phi đao này cũng được bố trí rất khéo léo, chỉ cầm chạm vào cơ quan thì phi đao sẽ bắn ra, đường rút lui của người đứng trước cửa sẽ bị chặn lại, dù có thân pháp nhanh nhạy cũng né không được những mũi loạn đao này.

May mà được Âm Thủ Nhất Ma nhắc nhở, Cốc Hàn Hương nghe thế thì kinh hoàng, chưa kịp đợi y nói tiếp thì dặm chân nhảy vọt ra sau, chỉ cảm thấy có hơi gió lướt qua mặt, mười mấy mũi phi đao đã cứa đứt quần áo ở trên người.

Chưa kịp định thần, chợt nghe Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Cốc Hàn Hương, phi đao của ta đã tẩm độc, sau khi chạm vào người một canh giờ thì sẽ chết ngay, nếu như ngươi đã bị thương thì hãy mau lấy Hàn nạp đơn của ta nuốt vào".

Chiến thuật công tâm này của y rất lợi hại, câu nào cũng khiến cho người ta lo lắng, Cốc Hàn Hương trở nên kiên nhẫn, mặc cho y hù dọa vẫn không hề lúng túng, Mạch Tiểu Minh thì đã không được nữa, nín thở, nhắm chặt hai mắt đã cảm thấy không chịu được, trong tai cứ nghe y nói như thế mà bản thân lại không thể trả lời lại, càng cảm thấy khó chịu hơn.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Mình muốn bắt sống lão, lão lại muốn bắt sống mình, không biết kết quả ai thắng ai bại". Đang nghĩ thì thân hình lắc một cái, phóng trở lại tới trước cánh cửa đá.

Nàng thật lớn gan, tay cầm thanh kiếm tiếp tục đâm vào cửa.

Chợt nghe Âm Thủ Nhất Ma lại nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi đã là con chim trong lồng, con cá trong lưới, gắng gượng chống chọi chẳng qua chỉ là kéo dài mà thôi".

Ngừng một lát rồi lại nói:

"Ngươi chắc biết được rằng, đám thủ hạ của ngươi không thể dùng được, mối huyết hải thâm thù của Hồ Bách Linh phải nhờ một mình ngươi, hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nhân số đâu chỉ trăm ngàn, lại thêm bọn Phong Thu, Thủy Hàn, không ai không phải là hạng cùng hung cực ác, võ công ngươi có giỏi hơn nữa, một mình cô thế cũng chẳng phải đối thủ của đám người ấy".

Mạch Tiểu Minh càng nghe càng giận, thầm nhủ:

"Tên khốn kiếp này có nói rằng, nếu như chống chọi không được thì sẽ dùng lực vỗ ba chưởng lên cánh cửa bên trái". Yù nghĩ ấy lướt qua, lách mình tới phía trước cánh cửa, tay trái cầm chắc ống đồng, tay phải vỗ liền bình bình ba cái lên cánh cửa.

Cốc Hàn Hương nghe tiếng vỗ trên cánh cửa đá, chân mày nhíu lên chậm rãi ngoái đầu lại.

Người có nội công thâm hậu tự nín thở trong một canh giờ là điều dễ dàng, chỉ là trong canh thạch thất này toàn là khói, không cách nào mở mắt được, lúc này khói vờn lên mặt, cảm thấy rất khó chịu, cho nên Cốc Hàn Hương tuy biết Mạch Tiểu Minh vỗ lên cửa nhưng cũng không ngăn lại.

Chợt nghe Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Cốc Hàn Hương, lão phu chưa bao giờ nhún nhường người khác, hôm nay có duyên với ngươi, cho nên mới nhịn ngươi mấy phần, nay thả ngươi ra nếu ngươi không biết điều, lão phu sẽ hạ thủ ngươi".

Cốc Hàn Hương giận đến phát run, người lách một cái, lướt đến sau lưng Mạch Tiểu Minh, trả kiếm cho y, rồi chạy tới chỗ Chung Nhất Hào, dìu y đến dựa vào vách tường để tránh bị người ta đạp trúng.

Nàng chưa kịp đứng lên thì sau lưng có tiếng ầm ầm, hai cánh cửa đã mở toang ra.

Mạch Tiểu Minh đã không chịu nổi nữa, cánh cửa vừa mở ra, đã lập tức múa kiếm hộ thân, phóng ra như điện chớp. Cốc Hàn Hương lo y xảy ra chuyện, phóng người theo sau.

Trong bóng tối, chỉ nghe Mạch Tiểu Minh gào lên một cái, bảo kiếm lẫn ống đồng đều rơi xuống đất.

Cốc Hàn Hương giật mình, phóng vọt người ra đến hơn một trượng.

Chợt nghe một tiếng động nhỏ vang lên, thân người của Mạch Tiểu Minh ngã xuống.

Cốc Hàn Hương đã không nén được, quát lên:

"Âm Thủ Nhất Ma, Cốc Hàn Hương đang ở đây, ngươi hãy xuất hiện!".

Lời nói của nàng vang vọng khắp trong động, liên miên không ngớt, sau nửa tuần trà mới ngừng lại.

Tất cả đều rơi vào tĩnh lặng, không có tiếng người, Âm Thủ Nhất Ma không hiện thân cũng không trả lời.

Cốc Hàn Hương một mặt giới bị, một mặt tìm cách đối phó, nàng tuy là người gan dạ, nhưng rơi vào tình thế hiểm ác thế này, sáu người thì đã ngã mất ba, hai người không biết tăm hơi đâu, chỉ còn một người, địch tối mà ta sáng, cho nên thầm cảm thấy bất an.

Đứng một lúc lâu, trong bóng tối vẫn không hề động tịnh, tất cả vẫn tĩnh lặng, không khí càng căng thẳng đáng sợ hơn.

Cốc Hàn Hương không chịu nổi sự trầm lắng khiến cho người ta nghẹt thở này, buông giọng cười một hồi, nói:

"Trốn chui trốn nhủi nhằm dùng quỷ kế, đâu có phải là hành vi của nam tử hán, nếu không xuất hiện đừng trách Cốc Hàn Hương này phải bỏ đi đây!".

Giọng nói của nàng vang vang chấn động cả tòa thạch động.

Đột nhiên, Cốc Hàn Hương thò tay vào trong túi, lấy ra mồi lửa, đốt lên rồi bước về phía Mạch Tiểu Minh.

Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh nằm ngửa mặt lên trời, hai má đỏ ửng, ngử rất say.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Nhìn mặt mũi của y, tựa như trúng một loại mê dược rất lợi hại, nhưng không biết có thuốc giải nào mới có thể cứu tỉnh y đây?" rồi cúi người xuống, bàn tay đè lên huyệt bách hội của y, một luồng nội lực đẩy vào trong mạch đốc của y.

Mat và Chung Nhất Hào đều là người cùng trải qua hoạn nạn với nàng, cho nên đôi bên nảy sinh tình thân thiết, nàng vì báo thù cho chồng nên ngày thường đối xử với người khác rất lạnh lùng, vì thế tình nghĩa này giấu sâu không lộ ra, lúc này một người bị trọng thương, một người thì bất tỉnh nhân sự, sự lo lắng và quan tâm dâng lên trong lòng nàng.

Nàng cứu Mạch Tiểu Minh không tỉnh, có chút lo lắng, đột nhiên ở phía sau cách ba thước, có vang lên một tiếng hừ lạnh lùng đến nỗi không thể lạnh hơn nữa.

Cốc Hàn Hương dổ mồ hôi, cuốn người xuống đất, phóng ra một trượng, thuận tay nhặt thanh kiếm và ống độc châm của Mạch Tiểu Minh, ném mồi lửa xuống đất.

Trong bóng tối, một giọng nói già lão mà nặng nề chậm rãi vang lên:

"Tiểu nha đầu, ngươi dám làm càn, lão phu sẽ cho ngươi nằm thẳng cẳng dưới đất".

Cốc Hàn Hương nghe giọng nói ấy tựa như rất quen thuộc, trong nhất thời không nhớ được là ai,

thế rồi mới chỉa ống độc châm về phía người ấy, lạnh lùng hỏi:

"Ngươi là ai?".

Giọng nói nặng nề già lão ấy lại vang lên:

"Ngươi nhìn không rõ lão phu, thế nhưng lão phu nhìn rất rõ ngươi, ngươi chỉa cái ống đồng nát ấy về phía lão phu là có ý gì?".

Cốc Hàn Hương nghe mà phát rung, không biết thế nào mới phải, sững ra một hồi rồi cố trấn tĩnh:

"Có phải Phong Thu?".

Giọng nói già lão nặng nề ấy lại vang lên:

"Hừ! Phong Thu là cái quái gì, làm sao có thể bì được với lão phu!" ánh sáng màu xanh xẹt lên, một bóng người kỳ dị xuất hiện ở trước mặt.

Dưới ánh sáng màu xanh, chỉ thấy đó là một ông già râu tóc bạc phơ, áo bào dài đến gối, tay cầm một cái lồng đèn, một tay thì kẹp Âm Thủ Nhất Ma tứ chi rũ rượi, người mềm oặt.

Cốc Hàn Hương hai mắt như điện, vừa nhìn đã nhận ra ông già ở phía trước mặt chính là người mấy ngày trước ở ngoài Mê Tông Cốc đã đời lấy Vấn tâm tử của mình.

Chỉ nghe ông già vô danh ấy lạnh lùng nói:

"Nha đầu, cuộc mua bán này ngươi có làm không?".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Té ra lão đi đến đây mục đích vẫn là Vấn tâm tử, đây là duy vật duy nhất của đại ca, mình làm sao có thể trao cho người khác?" nàng đối với Hồ Bách Linh tình sâu nghĩ nặng, tuy chỉ là một vận nhỏ bé nhưng trong mắt của nàng có giá trị rất lớn.

Ông già vô danh nhíu mày, hai mắt như điện, nhìn thẳng lên mặt Cốc Hàn Hương, tức giận nói:

"Nếu ngươi chọc giận lão phu, Hắc phong hiệp này chính là mồ chôn thân của ngươi!".

Cốc Hàn Hương đã từng giao thủ với lão, biết võ công của lão quả thực đã đến cảnh giới phóng lá cây có thể đả thương người, vì thế tuy nghe lão nói đại ngôn nhưng cũng tìm không ra lời để phản bác lại.

Ông già vô danh thấy nàng trầm ngâm không nói, nhất thời mặt giãn ra, vui mừng nói:

"Đêm nay nếu không phải lão phu ngầm bảo hộ, ngươi đã sớm lọt vào trong tay tên này, nay ta đã bắt sống được y, điểm huyệt hết thuộc hạ của y, chỉ cần ngươi giáo Vấn tâm tử cho lão phu, ngươi có thể đổ Hướng tâm lộ vào trong miệng của y, trở thành chủ nhân của Hắc phong hiệp".

Y tựa như bình sinh chưa bao giờ nói lời tốt với ai, nói xong thì ngực phập phồng, kích động không ngừng.

Cốc Hàn Hương vốn là một nữ tử lòng dạ mềm yếu, từ sau khi Hồ Bách Linh chết thảm, nàng đau đớn vô cùng, lòng dạ trở nên cứng rắn, lúc này bị ông già vô danh vừa hù dọa vừa dụ dỗ, lòng không khỏi giao động.

Ông già vô danh thấy nàng vẫn chưa chịu mở miệng, lại nói tiếp:

"Nói thực với ngươi, Âm Thủ Nhất Ma dảo hoạt vô cùng, viên đơn hoàn mà y trao cho ngươi là một loại thuốc độc, hai bình Hướng tâm lộ cũng là hàng giả, đồ thật đang ở trên mình lão phu, chỉ cần ngươi chấp nhận cuộc giao dịch này, lão phu sẽ trao thuốc và người cho ngươi, nếu không, lão phu chỉ đành thả y để cho các ngươi sống chết với nhau".

Cốc Hàn Hương đột nhiên mỉm cười, nói:

"Tiểu nữ có chút nghi vấn, lão tiền bối cần phải trả lời thực, nếu không cuộc giao dịch này không cần phải bàn nữa".

Ông già vô danh nhíu mày nói:

"Lão phu vô danh vô tánh, cũng không biết Vấn tâm tử có tác dụng gì, ngoại trừ điều ấy, ngươi cứ việc hỏi".

Hai điểm này chính là điều mà Cốc Hàn Hương muốn biết, không ngờ y đã bịt miệng Cốc Hàn Hương trước.

Cốc Hàn Hương cười nhẹ, hỏi:

"Võ công của lão tiền bối hơn Cốc Hàn Hương nhiều, sao không cướp giật thẳng tay, mà lại nghĩ ra cách giao dịch công bằng này?".

Ông già vô danh trừng mắt, nghiêm giọng nói:

"Ngươi tưởng lão phu không dám cước đoạt hay sao?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Lão tiền bối đương nhiên dám, chính là vì điểm này mà vãn bối nghĩ mãi vẫn không hiểu cớ gì

lão tiền bối vẫn chưa chịu xuống tay?".

Nàng càng nói càng khách sáo, ông già vô danh càng nghe càng giận, rốt cuộc buông Âm Thủ Nhất Ma xuống, từng bước từng bước ép tới.

Cốc Hàn Hương thấy lão bước đến gần mình, lập tức giơ ngang kiếm hộ thân, chỉa ống độc châm ra, lớn giọng nói:

"Lão tiền bối hãy đứng lại, tiến thêm một bước nữa, đừng trách vãn bối vô lễ!".

Ông già vô danh ấy không nén giận được, gằng giọng nói:

"Ngươi quả thật không biết tiến thối!".

Đang quát thì tay trái giở lên, đẩy ra một luồng ám kình về phía Cốc Hàn Hương.

Tay phải của lão vẫn cầm ngọn đèn lồng màu xanh, chỉ dùng chưởng trái đối địch, khi ra tay thì thần thái vẫn ngạo mạn, xem ra rất từ tốn, nhưng luồng chưởng phong mạnh mẽ này phát ra tiếng kêu vù vù, khiến ai cũng kinh sợ.

Cốc Hàn Hương thấy chưởng lực của ông già vô danh cuồn cuộn ào tới, không thể chống trả được, biết độc thủy độc châm cũng không đánh được ông già, trong lúc nguy cấp thì một ý nghĩ lướt qua như điện xẹt:

"Là phục là họa, phải xem kết quả của nhát kiếm này!".

Yù nghĩ ấy lướt qua, chỉ thấy nàng xoay mình tiến bước, tay phải vụt đâm ra một kiếm.

Kiếm này nặng nề như núi, nhanh chóng vô cùng, kiếm đâm chưa được một nửa thì đột nhiên ánh hàn quang mở rộng, nhát kiếm ấy như chợt dài ra thêm mấy thước, đâm thẳng vào trung tâm của luồng chưởng lực ấy.

Chỉ nghe ông già vô danh quát lớn:

"Đồ khốn kiếp, lão phu sẽ cho ngươi biết sự lợi hại!" tay trái vẽ ra nửa vòng tròn, áp sát tới, đột nhiên chụp vào cổ tay trái của Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương đã đưa công lực của toàn thân vào trong kiếm thế này, từ mũi kiếm tuôn ra, mượn uy lực của mũi kiếm để đâm vào chưởng tâm của ông già vô danh, ông già vô danh nếu không rút chưởng thu chiêu thì chắc chắn sẽ cùng với Cốc Hàn Hương lưỡng bại câu thương.

Cách đánh này có chút liều mạng, song ông già vô danh thấy nàng đưa công lực của toàn thân thành kiếm thế để đả thương, tuy hỏa hầu vẫn còn nông cạn, nhưng cũng thầm kính phục.

Cốc Hàn Hương một kiếm đâm ra, thấy ông già vô danh rút chưởng biến thế, xoay qua chụp cổ tay trái của mình, trong nhất thời bước chân khựng lại, thi triển "Trích tinh bộ pháp" lui nhanh về phía sau.

Ông già vô danh ấy cười lạnh, nói:

"Đồ tiểu bối không biết trời cao đất dày!" đang nói thì năm ngón tay vươn ra, toan chụp lấy một đầu của ống phun độc châm.

Cốc Hàn Hương vừa mới di chuyển, đột nhiên thấy tay trái chấn động, trong lúc kinh hãi thì kiếm trên tay phải đã vẽ thành nửa vòng cung, đánh hất lên, đâm về phía ông già vô danh ấy.

Nhát kiếm này vừa nhanh vừa giữ, hiểm hóc vô cùng, kiếm vừa mới xoay chuyển, tiếng gió đột nhiên nổi lên.

Ông già vô danh không ngờ nàng có thể đâm ra một kiếm ở phương vị vốn không thể xuất kiếm, không khỏi nhíu mày, tay trái buông ra thối lui ra sau đến hơn một trượng.

Cốc Hàn Hương cũng không đuổi theo, kiếm thế vừa thu lại, ngạc nhiên nói:

"Lão tiền bối, lão và tiên phu có quan hệ gì?".

Ông già vô danh ấy hai mắt như điện chớp, gằng giọng nói:

"Nha đầu, nụ cười của ngươi chứa dao ..." nói chưa xong, đột nhiên quay mặt vào trong động quát:

"Ai? Mau bước ra!".

Thanh âm chưa dứt, đột nhiên có người ho một tiếng, chỉ thấy một trung niên tuổi khoảng tam tuần chân bước sải ra, dưới ánh đèn màu xanh, chỉ thấy người ấy mặc trường sam màu đen, xem ra rất yếu đuối, hai mắt máy động, khí độ lại rất thâm trầm.

Người này đứng ở cửa, đưa mắt nhìn quanh trong căn thạch thất, đột nhiên ôm quyền, làm lễ từ xa với Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương cách người ấy hai trượng, thấy người ấy ôm quyền làm lễ, trong mắt lộ vẻ dâm tà, không khỏi nổi giận, lạnh lùng hừ một tiếng.

Chợt nghe người ấy cười, nói:

"Tại hạ Trương Kính An, vị cô nương này có phải là chủ mới Cốc Hàn Hương của Mê Tông Cốc hay không?\' Giọng nói nhẹ nhàng, có ẩn chứa ý hối hận.

Cốc Hàn Hương trong lòng bực dọc, lạnh lùng nói:

"Ta chính là Cốc Hàn Hương, tiên sinh có lời gì muốn nói?".

Trương Kính An ấy dùng tay sửa lại vạt áo, cười nói:

"Vừa rồi nghe cô nương nhắc đến tiên phu, không biết đó là ý nói đến thiên hạ lục lâm minh chủ Hồ Bách Linh hay là chủ nhân của Vạn hoa cung Đồng Công Thường?".

Đột nhiên, ở trên mi tâm của Cốc Hàn Hương lộ một tia sát cơ khiến cho người khác không dám nhìn.

Trương Kính An giật mình, gượng cười, nói:

"Cô nương cần gì phải nổi giận, chồng chết thì theo con, không có con thì tái giá, đó là chuyện bình thường, chỉ là hỏi như thế, cô nương ...".

Nói chưa xong, ông già vô danh đột nhiên gằng giọng nói:

"Xúc sinh! Hãy nấp sau lưng lão phu!".

Cốc Hàn Hương sát cơ đại thịnh, âm thầm vận công lực, định phóng người đánh ra một kiếm, giết chết Trương Kính An, nghe thế thì không khỏi nhìn về phía ông già vô danh, giận dữ nói:

"Kẻ này là đệ tử của Phong Thu, lão trượng bao che cho y, chẳng hay có liên quan gì với y?".

Ông già vô danh hừ nhẹ một tiếng, hững hờ đáp rằng:

"Lão phu là ai? Ai có liên quan gì đến hạng xúc sinh không biết sống chết này!".

Chợt nghe Trương Kính An buông giọng cười, nói:

"Té ra cô nương biết lai lịch của tại hạ, quả thực vinh hạnh vô cùng". Nói xong bước ra mấy bước, nhìn về phía ông già vô danh nói:

"Lão già này, lúc nãy có phải nói chuyện với ta không?".

Ông già vô danh ấy nghiêm mặt, chỉ tay về phía Âm Thủ Nhất Ma và Mạch Tiểu Minh nói:

"Hai kẻ này đã bị thương dưới chưởng của Cốc Hàn Hương, ả đã động sát cơ định lấy tánh mạng của ngươi, ngươi hãy mau nấp sau lưng của lão phu để tránh độc thủ của ả".

Trương Kính An sau khi vào trong phòng đã nhìn thấy Âm Thủ Nhất Ma và Mạch Tiểu Minh nằm dưới đất, hai người này y đều biết, võ công nông sâu thế nào y cũng biết, lúc này nghe hai người này

đều bị thương dưới chưởng của Cốc Hàn Hương, mặt không khỏi nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía nàng.

Trước khi đến đây, y đã nghe nói đến câu chuyện về Cốc Hàn Hương, tuy biết Cốc Hàn Hương xonh đẹp tuyệt trần, đã luyện được một thân tuyệt kỹ, nhưng nghĩ bụng thời gian chỉ mới đây, dù cho có học được tuyệt kỹ, công lực cũng có hạn, cho nên bảo Âm Thủ Nhất Ma bị Cốc Hàn Hương đả thương, y quả thực khó tin, Mạch Tiểu Minh đã bị thương trong tay Cốc Hàn Hương như thế nào, y càng không hiểu lý do.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Ông già này thật cổ quái, miệng thì mắng là xúc sinh, nhưng lại bảo y nấp sau lưng, không biết lão muốn giở trò gì?".

Đang suy nghĩ thì chợt nghe ông già vô danh ấy nghiêm giọng nói:

"Xúc sinh!

Ngươi rốt cuộc có nấp hay không?".

Trương Kính An nổi giận nói:

"Lão cẩu! Đại gia há để cho ngươi gọi tới gọi lui hay sao!".

Chỉ nghe ông già vô danh ấy cười hì hì, nói:

"Ngươi không nấp, lão phu chỉ đành động thủ". rồi tiến sát người lên, năm ngón tay mở ra chụp về phía trước ngực Trương Kính An.

Trương Kính An lửa giận đã bốc cao, tay trái giở lên chụp lấy cổ tay của kẻ địch, chưởng phải phất ra một chưởng.

Cốc Hàn Hương đứng đó nhìn, thấy Trương Kính An tay trái hóa giải chiêu số của kẻ địch, chưởng phải đồng thời đánh địch, công thủ đều có, mà lạ sử dụng rất thích hợp, chưởng kình như sóng bể, không khỏi thầm nhủ:

"Nhìn trò thế này thì đã biết ngay thầy, muốn giết Phong Thu xem ra không phải chuyện dễ".

Đang suy nghĩ thì không khỏi thở dài một tiếng.

Ông già vô danh không ngờ Trương Kính An lại nổi giận như thế, lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái thu lại, trong lúc ống tay áo phất phơ thì đã áp sát tới Trương Kính An, ngón trỏ và ngón giữa khép lại điểm vào yết hầu của y.

Trên tay phải của lão vẫn cấm cái lồng đèn, nhưng trong lúc đối địch, lồng đèn vẫn không lay động.

Trương Kính An một chưởng đánh ra, cảm thấy một luồng kình phong đâm thẳng tới cổ họng của mình, không khỏi kinh hãi, vội vàng đánh liền ra mấy chưởng chặn bàn tay của kẻ địch lại, rồi đề khí lên đơn điền, mau chóng thối lui ra sau như điện xẹt.

Ông già vô danh biến chỉ thành chưởng, trầm cổ tay xuống phất một cái, nhưng vẫn không chụp được y, thế rồi phóng người ra phía trước đánh hờ ra một chưởng, miệng lạnh lùng nói:

"Đỡ được ba chiêu của lão phu, ngươi cũng có thể xưng bá giang hồ!".

Cốc Hàn Hương thấy chưởng này chỉ đánh hờ ra nhưng huyền ảo khó lường, nghĩ rằng Trương Kính An chắc chắn không đỡi nổi, vì thế quát lớn một tiếng, vung kiếm đâm về phía ông già vô danh.

Ông già vô danh giận dữ hừ một tiếng, hai vai hơn lách, người phóng ngang ra nửa thước, hai ngón tay co lại búng mạnh vào đầu kiếm của Cốc Hàn Hương.

Cú búng này sinh động như một con linh xà, nhanh như điện chớp, trong chớp mắt đã đến gần thân kiếm.

Cốc Hàn Hương thầm nghĩ kiếm thuật chưa thành, vội vàng nghiêng thân kiếm một cái, định dùng lưỡi kiếm đón lấy ngón tay của ông già.

Chỉ nghe đinh một tiếng, ngón giữa của ông già vô danh lướt qua thân kiếm, dư âm vẫn chưa hết.

Chợt nghe Trương Kính An cao giọng nói:

"Đa tạ tẩu phu nhân giúp đỡ".

Đang nói thì chỉ thấy tay y cầm một cái hộp vàng sáng lấp lánh, vặn người bước lên, xông về phía ông già vô danh.

Cốc Hàn Hương đột nhiên lạnh lùng nói:

"Ai là tẩu phu nhân của tên xúc sinh nhà ngươi!" nói xong thì ánh hàn quang mở ra, đâm xuống Trương Kính An.

Trương Kính An quay đầu lại nhìn, kinh hãi biến sắc, vội vàng lộn người xuống đất một cái, cái vòng vàng trong tay múa tít.

Cốc Hàn Hương sát cơ vẫn chưa hết, cười lạnh một tiếng, cúi người dùng kiếm đâm vào cái vòng vàng ấy.

Chỉ nghe thấy kim khí giao nhau, ở eo Trương Kính An đã bị mũi kiếm lướt qua, máu tươi chảy tràn ra đất.

Cốc Hàn Hương lướt tới, lại một kiếm nữa đâm xuống.

Kiếm này như sấm bay chớp giật, Trương Kính An đứng dậy chưa kịp thì người sắp bị chém ra làm đôi.

Ông già vô danh đột nhiên một chưởng vỗ tới, lạnh giọng nói:

"Chưa được lão phu cho phép, sao có thể tùy tiện giết người".

Trong khoảnh khắc đột biến ấy, lão đã cắm cái đèn lồng lên trên vách, thế lao tới nhanh như gió, thế quay lại còn mau hơn mấy phần.

Cốc Hàn Hương mặt lạnh lùng, giận dữ nói:

"Lão già đa sự, chắc là không muốn lấy Vấn tâm tử nữa!" rồi múa kiếm đâm về phía trước mặt của ông già vô danh.

Trương Kính An từ dưới đất phóng người dậy, lửa giận bốc lên muôn trượng, đang định nhân lúc Cốc Hàn Hương động thủ với ông già vô danh đến ra tay ám toáng nàng.

Y toan lao tới thì chợt nghe Cốc Hàn Hương miệng nói ra ba chữ "Vấn tâm tử", trong lòng không khỏi giật mình, buột miệng kêu lên ồ một tiếng.

Cốc Hàn Hương đột nhiên thay đổi kiếm thế, đánh ra như điện xẹt sao bay, trong khoảng sát na đã đánh ra liền tám kiếm, phóng người lui ra sau, quát lớn:

"Lão trượng ngừng tay!".

Ông già vô danh đứng yên, cười hì hì, hỏi:

"Phải chăng ngươi có lời muốn hỏi tên xúc sinh ấy?".

Trương Kính An giận dữ quát:

"Lão già lại mở miệng mắng người, đại gia mắng mười tám đời tổ tông lão!".

Ông già vô danh nhíu mày, chưởng phải giở lên vỗ tới.

Cốc Hàn Hương vội vàng kêu lên:

"Lão trượng, phải chăng định giết người bịt miệng?".

Ông già vô danh nghiến răng, trừng mắt nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Nha đầu đừng trêu chọc lão phu, nếu lão phu nổi giận sớm muộn cũng sẽ lấy mạng ngươi".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Tiểu nữ nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy lão trượng chắc đã nợ đại ca của tiểu nữ một mối ân tình, thế nên ...".

Ông già vô danh ấy cắt ngang:

"Ngươi đừng nằm mơ, lão phu và Hồ Bách Linh không hề quen biết nhau, hạng tiểu bối hậu sinh như hắn làm sao có mối giao tình được với lão phu".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng quay mặt sang, nói:

"Trương Kính An, Vấn tâm tử có tác dụng gì?".

Trương Kính An miệng mấp máy, tựa như định đáp lời, đột nhiên cảm thấy bốn ánh mắt như bốn mũi tên nhìn thẳng lên người mình, không khỏi nhủ thầm:

"Lão tử ngang dọc giang hồ, chưa bao giờ bị nhục như thế này, hai kẻ này võ công cao cường, chỉ là hành sự quái đản, thật khiến cho người ta khó lường, lão tử không nên lắm lời nữa, uổng mạng như chơi".

Yù nghĩ ấy lướt qua, ngẩng đầu, nói:

"Sư tẩu, tiểu đệ dù cho có muôn lời trêu ghẹo, cũng không đáng tội chết, sư tẩu hạ độc thủ như thế há chẳng phải quá đáng hay sao?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ngươi đừng mồm loa mép giải nữa, ta hỏi ngươi Vấn tâm tử có tác dụng gì?".

Trương Kính An cao giọng nói:

"Tiểu đệ không biết, sao sư tẩu không hỏi ..." y vốn định nói " ... không hỏi lão già ấy", giống như nghĩ lại ông già vô danh này võ công sâu đến khó lường, lời nói ra đến môi thì phải thu lại.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Viên Vấn tâm tử ấy không biết có tác dụng gì, nghe lời nói của y và hành động của lão già này, chắc trong đó có chứa bì mật".

Yù nghĩ ấy lướt qua đột nhiên quay về phía ông già vô danh nói:

"Lão tiền bối, cuộc giao dịch của chúng ta không thành, lão hãy tính toán khác đi". Ông già vô danh ấy giận dữ vô cùng, chỉ thấy lão buông giọng cười lớn, chỉ về phía Cốc Hàn Hương nói:

"Lão phu thấy ngươi nằm gai nếm mật, không quên phu cừu, cho nên vẫn giữ mấy phần kính ý đối với ngươi, nào ngờ ngươi tham lam thành thói, chỉ nghĩ đến món lợi nhỏ chứ không biết đến đại cuộc, tầm thường vô cùng!".

Nói đến đây, đột nhiên phất tay áo xuống đất, luồng kình phong ấy thổi Âm Thủ Nhất Ma bay về phía vách đá.

Cốc Hàn Hương bị y nói khích, lòng thầm giậ dữ, thực ra nàng muốn kìm kẹp ông già vô danh này để báo phu cừu.

Đột nhiên Âm Thủ Nhất Ma tay phải đè lên vách đá, phóng ra ngoài cửa như điện xẹt.

Cốc Hàn Hương giật mình, quát:

"Âm Thủ Nhất Ma, bỏ thuốc giải lại rồi mới đi!".

đang quát thì lướt ra mấy trượng, người phóng ra vách đá bên ngoài, cổ tay vặn một cái đâm kiếm vào hậu tâm của Âm Thủ Nhất Ma.

Căn thạch thất này không có ánh đèn, chỉ nhờ vào ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài cửa chiếu vào, trong bóng tối, chỉ thấy Âm Thủ Nhất Ma giống như bóng ma, đột nhiên xoay người một cái, chưởng phải phất lên một luồng kình phong lạnh lẽo.

Cốc Hàn Hương biết đó là luồng nội công chí nhu chí âm, biết rằng chỉ cần trúng âm phong chưởng này của y chắc chắn sẽ bị thương còn nặng hơn cả y. thế rồi không dám chống đỡ, tay trái múa tít thân kiếm hộ trước thân.

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên chạy tới vách bên phải, ống tay áo giở lên, đè lên vách mấy lần, chợt nghe thấy tiếng ầm ầm, rồi cánh cửa đá thông ra ngoài cốc đột nhiên mở ra.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ngươi bỏ chạy như thế, chả lẽ không tiếc sự nghiệp cả đời này hay sao?".

Âm Thủ Nhất Ma cười quái dị nói:

"Ngươi dám động một cành cây ngọn cỏ của Hắc phong hiệp, ta sẽ san bằng Mê Tông Cốc của

ngươi".

Chợt nghe Trương Kính An cười nói:

"Lão tiền bối, gia sư hiện nay đang ở trong Mê Tông Cốc, tại hạ được lệnh đến đây là muốn giảng hòa hai vị, mời hai vị cùng đến Mê Tông Cốc bàn bạc chuyện lớn".

Cốc Hàn Hương nghe Phong Thu đã đến Mê Tông Cốc, trong lòng vừa kinh hãi vừa hoài nghi, mắt nhìn lên mặt Trương Kính An.

Trương Kính An đứng ở cửa, lớn giọng lên tiếng, mặt lộ vẻ đắc ý, y vốn người chỉ có da bọc xương, vả lại mặt vàng như ánh nến, trông giống như bệnh lâu mới khỏe, nhìn yếu đuối vô cùng, lúc này cố làm ra vẻ càng khiến cho người ta buồn cười hơn.

Ông già vô danh càng ngạc nhiên hơn, lão đứng lừng lững phía sau lưng Trương Kính An giống như một bóng ma.

Lúc nãy Âm Thủ Nhất Ma bị ông già vô danh điểm vào hôn huyệt, nay huyệt đạo được giải, lập tức phóng vọt ra ngoài, chưa kịp để ý đến Trương Kính An, lúc này nghe y lên tiếng thì ánh mắt nhìn tới, không ngờ ánh mắt vừa đến nơi, thì thấy ông già vô danh đứng phía sau Trương Kính An.

Âm Thủ Nhất Ma đã trở thành kinh cung chi điểu, sững người hai chân nhún một cái vọt ra ngoài cửa đá, y rất quen thuộc đường lối, chỉ hơi lắc người một cái đã biến mất.

Cốc Hàn Hương đang nghĩ cách đối phó với ông già vô danh này, Trương Kính An bước tới phía trước, cao giọng nói:

"Sư tẩu, kẻ đang nằm kia có phải là Chung Nhất Hào không?".

Y bước tới một bước, ông già vô danh bước thêm một bước nữa, như hình với bóng, Trương Kính An một thân võ công thượng thừa, năm xưa trong đại trại của Mê Tông Cốc, đã từng đánh bị thương La Phù Nhất Tẩu bằng \"Huyết thủ ấn\", nhưng giờ này ông già vô danh đi sát theo sau y mà y vẫn không phát giác được, thật sự khiến cho người ta kinh hãi!

Cốc Hàn Hương biết ông già vô danh ấy đang thị uy mình, Trương Kính An này ở eo máu vẫn chưa khô, thế mà mặt vẫn dương dương đắc ý bước về phía mình, không khỏi bực bội, gắt lên:

"Xúc sinh, hãy mau nấp sau lưng ta!".

Trương Kính An nghe thế thì giật mình, cao giọng nói:

"Sư tẩu gọi tiểu đệ?" nói rồi người lắc một cái, phóng về phía chỗ Cốc Hàn Hương.

Ông già vô danh ấy đột nhiên cười lạnh, tay phải đưa ra chụp lấy Trương Kính An, kẹp y dưới nách của mình.

Cốc Hàn Hương thấy thế thì ngạc nhiên nói:

"Kẻ này là đệ tử của Phong Thu, lão trượng giết y thì được, bắt sống có lợi ích gì?".

Ông già vô danh hừ lạnh một tiếng, nói:

"Lão phu sẽ dắt tên xúc sinh này về núi, bắt y giữ cửa động, làm mất mặt Phong Thu".

Cốc Hàn Hương buồn cười lắm, nói:

"Lão trượng về núi nào? Giả sử Phong Thu tìm đến nơi há chẳng phải phiền toái hay sao?".

Chỉ nghe ông già vô danh ấy phì một tiếng, nói:

"Tên Phong Thu ấy đâu có lớn gan như ngươi, y thấy lão phu thì tránh không kịp".

Cốc Hàn Hương vốn không phải là thiếu nữ, lại thêm mấy năm nay gặp nhiều chuyện phong trần, thế nên lòng đã không còn niềm vui như trước nữa, nay bị ông già vô danh cứ gọi mãi là nha đầu, trong lòng có cảm giác thống cười không xong.

Nàng thầm nhủ:

"Võ công của ông già này tựa như không thua Đồng Công Thường, nếu được lão trợ lực, chuyện báo thù sẽ dễ dàng hơn".

Ông già vô danh thấy nàng trầm ngâm không nói, bước tới phía trước nàng, trong bóng tối chỉ thấy ánh mắt của lão lạnh lùng nhìn nàng.

Cốc Hàn Hương đứng sát vào vách đá, đột nhiên lướt ra hơn một trượng, tay trái cầm ống phun độc châm, lạnh lùng nói:

"Lão trượng muốn gì?".

Ông già vô danh đã tụ đủ công lực lên trên bàn tay, cười lạnh nói:

"Lão phu niệm tình ngươi là một phụ nữ, không nở lục soát trên người ngươi, nay đã nghĩ ra được một cách".

Cốc Hàn Hương trợn mắt, gằng giọng nói:

"Cách gì?".

Ông già vô danh điềm nhiên nói:

"Trước tiên lão phu sẽ giết chết ngươi, rồi sẽ lục soát trên thi thể của ngươi".

Nói chưa dứt lời thì thân hình áp sát tới.

Cốc Hàn Hương cười lạnh một tiếng, tay đè lên nút lò xo ở trên ống phun, hai chân nhún một cái, lướt ngang ra ba bước.

Chỉ nghe xẹt một tiếng, một luồng độc thủy độc châm phun ra, chụp xuống ông già vô danh ấy.

Nàng bấm nút cực kỳ chính xác, ông già vô danh ấy vừa phất chưởng ra, định nhốt nàng dưới chưởng lực của mình, một làn nước tanh nồng đã phóng tới cách mình sáu thước.

Y vội vàng hít chân khí ở đan điền lên, người lướt qua chỗ Chung Nhất Hào, tránh được luồng độc thủy độc châm ấy.

Cốc Hàn Hương trong lòng lo lắng, nhủ rằng:

"Loại ám khí này tuy lợi hại, nhưng nghĩ có thể tạm thời kìm chế lão, nếu lão có thể tránh được bốn lần, độc thủy độc châm cũng sẽ dùng hết".

Đang suy nghĩ thì chợt nghe ông già vô danh ấy quát lên:

"Là ai? Mau bước ra".

Ơû ngoài thông đạo vọng lại giọng nói của Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch:

"Phu nhân đang ở trong đấy phải không?".

Cốc Hàn Hương lạnh giọng nói:

"Ta đang ở đây, ông hãy cứ vào". Chỉ nghe giọng nói của Tống Thiên Trạch càng lúc càng gần:

"Âm Thủ Nhất Ma từ đây xông ra, rồi lại từ cửa chính vào trong động, thuộc hạ e sợ phu nhân trúng quỷ kế của y cho nên đến đây tiếp ứng".

Cốc Hàn Hương thầm cười lạnh, đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch tay cầm đơn đao nhuyễn sắt chậm rãi bước vào.

Ông già vô danh đột nhiên trầm giọng nói:

"Nha đầu, ngươi rốt cuộc muốn sống hay muốn chết?".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Phong Thu đã đến Mê Tông Cốc, mình phải quay về sớm, người đi cùng đã bị thương quá nửa, nếu không dùng kế quyền nghi, hôm nay không tránh được lão già này".

Yù nghĩ ấy lướt qua, nói rằng:

"Tiểu nữ quả thực muốn chết, song vì hiền nỗi thời gian hãy còn sớm, thế này vậy, lão trượng nếu có thể bắt giữ Âm Thủ Nhất Ma, vãn bối sẽ phục tùng".

Ông già vô danh ấy giận dữ hừ một tiếng, nói:

"Ngươi dám lừa quỷ dối thần, đừng trách lão phu vô tình!".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Lão trượng hãy yên tâm, nhưng chỉ e Âm Thủ Nhất Ma đã chạy xa, lão trượng bắt không được y".

Ông già vô danh ấy buông tay, ném Trương Kính An xuống, lướt người một cái chụp vào cổ tay phải của Tống Thiên Trạch.

Hành động ấy cực kỳ nhanh nhẹn, thân người của Trương Kính An chưa kịp rơi xuống đất thì Tống Thiên Trạch đã bị y chụp.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Kẻ này là thuộc hạ của vãn bối, lão trượng bắt y làm gì?".

Ông già vô danh ấy tựa như không thèm nghe, gằng giọng nói với Tống Thiên Trạch:

"Tiểu tử hãy mau nói, Âm Thủ Nhất Ma đã chạy đi đâu?".

Tống Thiên Trạch đưa mắt nhìn ông già vô danh, nói:

"Các hạ là ai? Lúc nãy tại hạ chẳng phải đã nói Âm Thủ Nhất Ma đã vào trong động rồi sao?" y tuy hai tay cầm hai món binh khí nhưng mạch môn đã bị ông già kìm chế, không thể nào thi triển được kình lực.

Ông già vô danh ấy bóp mạnh tay một cái, gằng giọng nói:

"Tiểu tử hãy mau nói, Âm Thủ Nhất Ma đã chạy đi đâu?".

Chỉ nghe Tống Thiên Trạch kêu thảm một tiếng, hai tay buông ra, hai món binh khí rơi xuống đất, hai gối mềm nhũn khụy xuống đất.

Cốc Hàn Hương mặt đổi sắc, quát một tiếng, phóng người một kiếm đâm đến.

Ông già vô danh không thèm quay đầu lại, người xoay một cái thuận thế kéo tay Tống Thiên Trạch chặn lại ở giữa.

Cốc Hàn Hương trầm khí xuống đan điền, dừng chân thu kiếm, lạnh lùng hỏi:

"Lão trượng làm thế là có ý gì?".

Ông già vô danh cười khan một tiếng, nói:

"Nha đầu, ngươi rất ngốc, tên tiểu tử này đã nói dối, thế mà ngươi lại không biết".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch mặt đầy mô hôi, run rẩy nói:

"Lão tiền bối buông tay, Âm Thủ Nhất Ma đã chạy ra ngoài cốc".

Cốc Hàn Hương thầm mắng:

"Đồ khốn kiếp". Nhưng miệng thì mỉm cười:

"Lão trượng hãy mau đuổi theo, muộn sẽ không kịp".

Ông già vô danh ánh mắt sắc như giao, nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Nếu lão phu bắt được Âm Thủ Nhất Ma, ngươi lại dám chần chừ nữa, đừng trách lão phu độc ác".

Cốc Hàn Hương nở nụ cười kỳ dị, nói:

"Điều này phải có thời hạn, nếu lão trượng vài ba năm vẫn chưa bắt được ...".

Ông già vô danh ấy giận dữ hừ một tiếng, nói:

"Dù y có chạy đến đằng trời, không đầy một tháng lão phu sẽ bắt được y". nói xong vung tay một cái, ném Tống Thiên Trạch ra ngoài.

Cốc Hàn Hương thấy y định bỏ đi, vội vàng kêu:

"Lão trượng, xin hãy để lại Hướng tâm lộ".

Ông già vô danh ấy hơi sững người, tiếp theo vung tay một cái, ném một bình ngọc về phía Cốc Hàn Hương nói:

"Vật âm độc, giữ lại cũng sẽ không may, là phúc hay là họa, ngươi hãy tự suy nghĩ lấy". Giọng nói chưa dứt thì người đã khuất sâu vào trong thông đạo.

Cốc Hàn Hương vươn tay ra chụp được bình ngọc ấy, đột nhiên loạng choạng bổ nhào về phía trước.

Chương 24

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch thấy Cốc Hàn Hương sắp té nhào, bất đồ kinh hãi, lách người tới vươn tay ra đỡ, nhưng Cốc Hàn Hương hai vai lách một cái, lướt ngang ra mấy thước, đến khi đứng vững lại thì lạnh lùng hỏi:

"Ba Thiên Nghĩa đang ở đâu?".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch cảm thấy lạnh ở nơi xương sống, cúi đầu nói:

"Y đã bị thủ hạ của Âm Thủ Nhất Ma dụ vào trong động".

Cốc Hàn Hương đột nhiên sầm mặt, cười lạnh, nói:

"Hướng tâm lộ này không biết có hiệu quả như thế nào, ta muốn ông dùng trước, ý ông thế nào?".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch giật mình, cúi người nói:

"Tại hạ là thuộc hạ của Hồ minh chủ, quyết không dám có lòng khác với phu nhân".

Cốc Hàn Hương cười lạnh nói:

"Ngươi cũng nhớ đến tình xưa hay sao? Ba Thiên Nghĩa với ngươi có tình sinh tử, sao ngươi thấy nguy mà không cứu?".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch thầm đổ mồ hôi lạnh, cúi đầu nói:

"Từ nay về sau, thuộc hạ không dám tham sống sợ chết".

Cốc Hàn Hương thầm thở dài, nhủ rằng:

"Dựa vào hạng nô tài như thế này, làm sao có thể báo được thù cho đại ca?" nghĩ như thế, lòng không khỏi buồn bã, nước mắt tuôn ra.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch cúi đầu không nói, lòng thì lại nghĩ lúc nãy nàng đột nhiên sắp té, là bởi ban ngày sau khi uống chén rượi độc của Âm Thủ Nhất Ma, tuy lên tiếng kìm chế được y, nhưng giờ này kịch độc đã xâm nhập vào phủ tạng, vả lại chưa thể hóa giải hết, sau một hồi kịch đấu thì chất độc phát tác.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Trong động này có rất nhiều đèn lồng, ông hãy mau đi đốt lên, hãy cẩn thận đừng chạm vào cơ quan".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch vâng một tiếng, bước vào trong động, Cốc Hàn Hương hơi trầm ngâm, rồi bước đến chỗ Chung Nhất Hào, ngồi xuống giải khai huyệt đạo cho y.

Chỉ thấy Chung Nhất Hào thở phì một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, yếu ớt nhìn Cốc Hàn Hương, trong mắt đầy vẻ cảm kích.

Cốc Hàn Hương thở nhẹ một tiếng, nói:

"Ngươi đã uống Bảo mệnh thần đơn của Vạn hoa cung, tính mệnh tuy không nguy ngập, nhưng Âm phong chưởng phải dùng nội công thuần dương để trị liệu, ta không thể giúp ngươi được, ngươi hãy tự vận công, vài ngày sau chắc sẽ thuyên giảm".

Chung Nhất Hào mấp máy miệng tựa như muốn nói, tiếp theo hơi gật đầu, tay chống xuống đất định ngồi dậy.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Y si mê bất ngộ, mình không nên tỏ ra quá quan tâm để khiến y hiểu nhầm".

Yù nghĩ ấy lướt qua, để y tự ngồi dậy, rồi bước tới đỡ Trương Kính An phóng người vào trong thạch thất.

Mạch Tiểu Minh vẫn nằm chổng vó dưới đất, Cốc Hàn Hương thấy y vẫn còn mê man, nghĩ bụng nếu không có thuốc giải thì không thể cứu tỉnh được, thế rồi mới ném Trương Kính An xuống, xoay người bước vào trong động.

Các cửa ở trong động đều mở ra, đèn lồng trên vách cũng được Tống Thiên Trạch đốt sáng, Cốc Hàn Hương nhìn tình thế rối nhủ thầm:

"Các lối đi trong động này phức tạp như thế, lại thêm cơ quan trùng trùng, đêm nay nếu chẳng phải lão già ấy kìm chế được Âm Thủ Nhất Ma, mình chắc chắn sẽ chôn thân ở nơi này".

Chợt nghe giọng nói của Tống Thiên Trạch truyền vào tai:

"Phu nhân hãy mau đến đây".

Cốc Hàn Hương nghe giọng nói của y đầy lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng phóng người tới. Khi vào cánh cửa bên trái, đưa mắt ra nhìn thì thấy có rất nhiều người nằm la liệt ở

dưới đất.

Tống Thiên Trạch đứng trong phòng, chỉ tay xuống đất nói:

"Ba lão đại ngã xuống ở đây, nhưng Hoắc đại ca thì không thấy".

Cốc Hàn Hương thầm kinh:

"Lão già này thật lợi hại, tất cả những người trong động đều bị y kìm chế". Đang suy nghĩ thì vọt tới chỗ Ba Thiên Nghĩa, lật người y lại nhìn, té ra trên lưng của y có dính một giấu chưởng của Âm Thủ Nhất Ma, chưởng này tựa như đã nương tay, tuy không nhẹ, lại không phải là chưởng lực của Âm phong chưởng, chỉ là loại thủ pháp bình thường mà thôi.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch đứng một bên, nói:

"Thủ pháp điểm huyệt của Âm Thủ Nhất Ma nổi danh thiên hạ, thuộc hạ đã thử vài nơi, nhưng không cách nào giải được".

Cốc Hàn Hương không động thanh sắt, một chưởng vỗ lên huyệt thần phong của Ba Thiên Nghĩa, chỉ thấy Ba Thiên Nghĩa khạc ra một ngụm đờm, mắt mở ra.

Trong Nhất Tẩu và Nhị Kỳ, Ba Thiên Nghĩa là người tương đối nóng nảy, lòng đầy mưu mô, Cốc Hàn Hương nghe Tống Thiên Trạch tự xưng là thuộc hạ của của Hồ Bách Linh, lòng cũng mềm đi, lấy ra một bầu hồ lô màu đỏ, đổ ra một viên thuốc, để vào trên tay rồi búng vào trong miệng của Ba Thiên Nghĩa.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa mặt biến sắc, hả miệng toan khạc ra ngoài, Tống Thiên Trạch đột nhiên phất tay xuống cằm y, nói:

"Phu nhân ban linh đơn, hãy mau nuốt vào".

Cốc Hàn Hương giả vờ không nhìn thấy, phóng người vọt tới chỗ thiếu nữ áo xanh, kiểm tra huyệt đạo của nàng.

Thủ pháp điểm huyệt của ông già vô danh ấy rất kỳ lạ, Cốc Hàn Hương thử cả một hồi mới có thể hóa giải được huyệt đạo của thiếu nữ áo xanh ấy.

Thiếu nữ áo xanh này vốn là người bưng trà dâng lên cho khách, huyệt đạo vừa được giải thì liền ngồi dậy, thấy tình thế trong phòng thì kinh hãi đến nỗi hoa dung thất sắc, toan cất bước chạy ra ngoài.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Ngươi tốt nhất hãy đứng lại, bước ra khỏi cửa này ta sẽ lấy mạng ngươi".

Thiếu nữ áo xanh nghe xong thì sững người dừng bước, đứng một bên cửa.

Cốc Hàn Hương trong chớp mắt đã giải khai được huyệt đạo cho ba thiếu nữ áo xanh và bốn thiếu niên áo xanh.

Bảy người này trong chớp mắt vừa mới tỉnh dậy đã rút ra binh khí đứng sáng vai với nhau đối địch.

Cốc Hàn Hương thấy thế thì lạnh lùng nhìn họ, đợi cho bảy người đứng vững xong mới hỏi:

"Các ngươi là đệ tử của Âm Thủ Nhất Ma hay chỉ là hạ nhân của y?".

Trên chân mày của nàng lóe lên một luồng sát khí, lời nói đầy uy quyền, cả những nhân vật như Nhất Tẩu và Nhị Kỳ càng lúc càng cảm thấy khiếp sợ nàng, mấy nam nữ thiếu niên này thấy Âm Thủ Nhất Ma đã biến mất, trong lòng càng lo lắng hơn.

Bốn thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn nhau, một người đáp:

"Bọn chúng tôi chỉ là thân phận hạ nhân, không phải là đệ tử của Động chủ".

Cốc Hàn Hương không khỏi nhíu mày, lạnh lùng nói:

"Theo ta biết, Âm Thủ Nhất Ma còn có hai đệ tử nữa, hiện nay đang ở đâu?".

Thiếu niên áo xanh lúc nãy ngập ngừng rồi đáp:

"Hai vị cô nương ấy vốn ở trong động, bọn tại hạ không biết nay họ đã đi đâu".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Võ công của những thiếu niên nam nữ này vốn tồi, nếu có thể thâu phục rồi lại huấn luyện thêm, sau đó giao cho trọng trách, chỉ là Âm Thủ Nhất Ma vẫn còn đấy, bọn họ chắc chắn không giám thay lòng".

Yù nghĩ ấy lướt qua, ánh mắt nhìn lên mặt những thiếu niên nam nữ ấy, nói:

"Âm Thủ Nhất Ma là kẻ bất nghĩa, nếu các ngươi mãi mãi ở trong sơn động u tối này, sao không theo ta tới Mê Tông Cốc?".

Tám thiếu niên đều cảm thấy bất ngờ, đưa mắt nhìn nhau, nhưng đều không dám lên tiếng trả lời.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn thiếu niên đứng đầu, nói:

"Âm Thủ Nhất Ma khó thoát được bàn tay của ta, các ngươi hãy mạnh dạn theo ta, coi thử y dám

làm gì".

Chợt thấy Chung Nhất Hào bước tới, nghiêm giọng nói:

"Bỏ tối theo sáng, cơ hội tốt ngàn năm một thuở, ai dám chấp mê bất ngộ, thì sẽ trị tội theo bốn điều giới luật của lục lâm!".

Y đã mang mạn che mặt lại, ngẩng đầu sải bước, xem ra rất hào hùng, nhưng lời nói của y thì ngắt quãng, vừa nghe đã biết y bị trọng thương.

Thiếu niên đứng đầu đã từng giao thủ với Chung Nhất Hào, thấy y trúng một đòn Âm phong chưởng ngã xuống đất, không ngờ y vẫn chưa chết, mà lại đi đứng tự nhiên, cao giọng nói lớn, không khỏi ngạc nhiên, đứng sững ra đấy.

Rồi một thiếu nữ mặc áo xanh cúi người làm lễ với Cốc Hàn Hương, nói:

"Bọn tiểu tỳ cũng nghe có người nói rằng, điều luật thứ tư trong bốn điều giới luật là không tuân mệnh lệnh, song bọn tiểu tỳ chỉ là kẻ hạ nhân, không biết Động chủ có chịu sự tiếp chế của Mê Tông Cốc hay không, chưa được Động chủ cho phép, quả thực không dám tuân theo".

Cốc Hàn Hương thấy thiếu nữ ấy chính là người dâng trà lúc ban ngày, không giận mà cười nói:

"Ngươi quả là miệng lưỡi lanh lợi, họ gì? Tên gì?".

Thiếu nữ ấy đáp lời:

"Tiểu tỳ không có họ, tiện danh là Lục Vân".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên cười nói:

"Tên cũng rất hay, bọn chúng ta có một người trúng mê dược nằm ở bên ngoài, ngươi hãy ra cứu tỉnh y rồi dắt vào đây".

Thiếu nữ tên gọi Lục Vân ấy nghe xong thì quay mặt nhìn về phía đồng bọn, tựa như đang chờ bọn họ đồng ý.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch quát lên:

"Còn chưa mau đi, muốn chết hay sao".

Lục Vân nhìn về phía Cốc Hàn Hương, thấy khóe miệng nàng cười lạnh, hai mắt đầy uy quyền, bất giác chột dạ, xoay người bước ra ngoài cửa.

Chung Nhất Hào lo nàng có mưu đồ, cất bước theo sau, Cốc Hàn Hương phất tay, nói:

"Không cần". Rồi cao giọng nói hướng về phía Lục Vân:

"Âm Thủ Nhất Ma đã sớm trốn chạy, ai dám có mưu mô xảo quyệt, đừng trách ta dùng thủ pháp "Ngũ âm sưu hồn".

trừng trị".

Lục Vân xoay người lại nói:

"Tiểu tỳ không dám".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, phất tay nói:

"Đi mau về mau, gặp hai vị cô nương của các người, dắt bọn họ đến gặp ta".

Lục Vân cúi đầu vâng một tiếng, xoay người bước ra cửa, Cốc Hàn Hương quay sang thiếu niên áo xanh đứng đầu, nói:

"Bọn chúng ta có một người không rõ tông tích, ngươi hãy mau tìm y đến đây".

Thiếu niên áo xanh ấy đã e sợ trước uy quyền của Cốc Hàn Hương, không dám chống lệnh, chỉ đánh cất bước ra ngoài phòng.

Trong thạch thất này rất rộng, Cốc Hàn Hương đứng trong phòng, giống như một đỉnh núi cao sừng sững, khiến cho người ta có cảm giác không thể nào với tới được.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa ngồi xếp bằng ở dưới đất, còn Chung Nhất Hào và Tống Thiên Trạch đứng hai bên Cốc Hàn Hương.

Hơn mười nam tử mặc kình trang màu đen nằm ở dưới đất, sáu thiếu niên nam nữ còn lại nín thở đứng một bên, mặt mũi ai nấy đều lo lắng.

Đột nhiên, ở bên ngoài cửa truyền vào tiếng quát của Mạch Tiểu Minh và tiếng binh khí giao nhau.

Cốc Hàn Hương nhíu này, quay sang Tống Thiên Trạch nói:

"Ngươi hãy ra xem ...".

Nói chưa xong, đột nhiên thấy Lục Vân tóc tai rối bời, trên tay trái và chân phải máu me đầm đìa, tay thì cầm một thanh đoản kiếm dài không quá một thước chui tọt vào trong phòng, còn Mạch Tiểu Minh tay cầm thanh trường kiếm đuổi theo sau.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh cao giọng quát:

"Xem kiếm!" rồi đâm thẳng vào xương sống lưng của Lục Vân.

Cốc Hàn Hương đột nhiên hai vai lắc một cái, lướt tới bên cạnh Mạch Tiểu Minh, đưa tay ra chụp lấy thanh kiếm của y.

Chỉ nghe một tràng tiếng đinh đinh vang lên, Cốc Hàn Hương liên tục dùng kiếm điểm vào mũi kiếm của sáu thiếu niên nam nữ, khiến cho bọn họ đều đồng thời thối lui một bước.

Trong phòng im lặng như tờ, không khí như đông cứng lại, ai nấy đều sững sờ trước thủ pháp kỳ ảo của Cốc Hàn Hương.

Mạch Tiểu Minh trố mắt lè lưỡi, ngẩn ra một hồi, nói:

"Thủ pháp của sư tẩu, đệ chưa thể học được".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn y, rồi quay sang Lục Vân nói:

"Ngươi hãy mau băng bó vết thương lại, có thể vào đến đây, võ công của ngươi coi như cũng không tệ".

Phải biết rằng võ công của Mạch Tiểu Minh được chính tay quái nhân một mắt Đồng Công Thường truyền thụ, cùng một đường lối với Cốc Hàn Hương, cho nên điều mà Mạch Tiểu Minh có thể làm được thì Cốc Hàn Hương cũng biết, nhưng điều mà Cốc Hàn Hương làm được, Mạch Tiểu Minh lại chưa học, cho nên Cốc Hàn Hương mới có thể dễ dàng đoạt lấy kiếm của y.

Cốc Hàn Hương thấy thiếu nữ áo xanh ấy đã băng bó vết thương xong thì ném kiếm về phía Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh tiếp lấy thanh kiếm, đột nhiên chĩa xuống Trương Kính An, ngạc nhiên nói:

"Sư tẩu, sao Trương Kính An lại ở đây?".

Cốc Hàn Hương không đáp mà hỏi:

"Y có phải là sư huynh của ngươi không?".

Mạch Tiểu Minh cười hì hì, nói:

"Đệ cũng ăn cơm của Phong Thu được vài ngày, Phong Thu định thu đệ làm đồ đệ, y bảo đệ gọi y làm sư phụ, đệ thấy dù sao cũng không cần làm lễ bái sư, thì cứ gọi là sư phụ vậy".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ, nói:

"Ta sắp trừng trị Trương Kính An, nếu ngươi có tình cố nhân với y, tốt nhất hãy né qua một bên, đừng nhìn".

Đang nói thì ngoài cửa có truyền vào tiếng bước chân, tiếp theo thì thấy tpnt Hoắc Nguyên Kha tay xách một người, sải bước bước vào trong.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn ra, thấy Hoắc Nguyên Kha đã mất cả dây cột tóc, tóc tai rối bời, toàn thân đầm đìa mồ hôi, tay trái xách một thiếu phụ áo tía, tay phải xách một thiếu phụ áo vàng, hai thiếu phụ này đều rất xinh đẹp, người đã mềm oặt ra, tựa như bị người ta điểm huyệt đạo.

Hoắc Nguyên Kha bước vào cửa, đưa mắt nhìn mọi người, rồi ném hai nữ tử ấy xuống, cúi mình làm lễ với Cốc Hàn Hương:

"Thuộc hạ bất tài, suýt nữa đã hỏng uy danh của phu nhân, đến đây xin tội".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn về phía hai nữ tử ấy, nhận ra hai người này đã bị ông già vô danh điểm huyệt, nhủ thầm:

"Y lấp liếm như thế này là để che giấu cái thẹn, nhìn vẻ tả tơi, chắc là vừa mới trải qua một trận kịch đấu".

Yù nghĩ ấy lướt qua, đột nhiên ôn hòa nói:

"Hoắc huynh đã mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi một lát, ta có việc cần xử lý".

La Phù Nhất Tẩu ôm quyền làm lễ rồi rê bước sang một bên, Cốc Hàn Hương đột sầm mặt, nhìn về phía mấy nữ tỳ áo xanh nói:

"Các ngươi đi thoe Âm Thủ Nhất Ma đã lâu, chắc là biết cách dùng của Hướng tâm lộ".

Bốn nữ tỳ ấy đưa mắt nhìn nhau, ngập ngừng một chập rồi Lục Vân mở miệng nói:

"Động chủ đã chế Hướng tâm lộ thành thuốc viên, khi dùng thì pha với rượu, sau khi uống vào sẽ bất tỉnh một canh giờ, sau khi tỉnh dậy thì đầu óc mất sáng suốt, chỉ nghe theo người đã cho uống thuốc.

Ngập ngừng rồi lại nói:

"Động chủ trước nay đều mang theo thuốc ở trên người, nếu như phu nhân muốn lấy, bọn tiểu tỳ không thể tuân lệnh được".

Cốc Hàn Hương hỏi:

"Còn thuốc giải?".

Lục Vân nói:

"Hôm qua Động chủ sai tiểu tỳ lấy Hướng tâm lộ, đại tiểu thư đã đoán tâm ý của Động chủ, đã lấy hai viên thuốc giải cho phu nhân, những viên thuốc này chỉ cần uống vào thì sẽ có công hiệu".

Khi nói đến chữ đại tiểu thư, ánh mắt của nàng liếc về phía thiếu phụ áo tía, Cốc Hàn Hương đã đoán được hai người này là đệ tử của Âm Thủ Nhất Ma, nhưng cũng không thèm màng đến, chỉ điềm nhiên nói:

"Các ngươi rót cho ta một chén rượu".

Một thiếu nữ áo xanh nghiêng một nhìn nàng rồi mới ra ngoài phòng, Cốc Hàn Hương đến bên cạnh Trương Kính An, lật y dậy, một chưởng vỗ lên lưng y.

Chỉ thấy Trương Kính An rùng mình, thở ra một hơi, khi hơi định thần lại thì đứng dậy.

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười lạnh lẽo, bàn tay phất một cái điểm về phía huyệt thần phong của y.

Cú điểm này rất nhanh, Trương Kính An chưa đứng vững thì đã nhìn thấy, vội vàng né người nhưng đã không kịp nữa, bàn tay của Cốc Hàn Hương đã điểm vào huyệt đạo không sai một ly.

Trương Kính An bị điểm huyệt, tòan thân cứng đờ, cười khổ nói:

"Sư tẩu, sư tẩu kìm chế tiểu đệ để làm gì?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng không nói, lấy bình ngọc ra, mở nút đổ ra một viên thuốc màu đen.

Trương Kính An hoảng sợ đến nỗi mặt không còn sắc máu, run rẩy hỏi:

"Viên thuốc này dùng để làm gì, chẳng lẽ cho tiểu đệ uống?".

Mạch Tiểu Minh đứng một bên, môi mấp máy tựa như muốn lên tiếng nhưng lại sợ Cốc Hàn Hương, rốt cuộc nén lại được.

Trương Kính An thấy Cốc Hàn Hương im lặng không nói, vội vàng đưa ánh mắt nhìn về phía Mạch Tiểu Minh, đầy vẻ cầu khẩn. Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh sững người, lắp bắp nói:

"Sư tẩu ...".

Cốc Hàn Hương quay mặt lại, sát khí đằng đằng, tức giận nói:

"Ngươi cút ra, ngươi muốn chết hay muốn nếm mùi vị của Hướng tâm lộ!".

Trương Kính An nghe nói đến ba chữ Hướng tâm lộ, trong chớp mắt trên trán rịn ra mồ hôi lạnh, hai mắt đầy vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh sững người, yếu ớt nói:

"Ra ngoài cũng được, không thấy thì hơn". Nói xong xoay người bước ra ngoài cửa.

Trương Kính An vội vàng kêu:

"Mạch sư đệ, dù không có tình đồng môn, cũng nên nhớ đến ân sư, khuyên sư tẩu một tiếng".

Mạch Tiểu Minh ngoái đầu lại:

"Sư huynh đừng sợ, sư tẩu cũng không giết huynh, huynh cứ nghe theo sư tẩu, sư tẩu sẽ không đối xử tệ với huynh". Nói xong thì co dò chạy ra ngoài cửa.

Lúc này, thiếu nữ áo xanh đã bưng vào một chén ngọc, trong chén đựng đầy rượu.

Cốc Hàn Hương thấy mắt nàng đầy oán thù, nhìn về phía Hoắc Nguyên Kha, không khỏi nhíu mày, hỏi:

"Hoắc huynh phải chăng đã giết tên thiếu niên kia?".

Hoắc Nguyên Kha cúi người nói:

"Thuộc hạ ra tay không nặng, chắc là còn cứu được".

Cốc Hàn Hương nói:

"Hoắc huynh hãy mau xem thử, là ta bảo y đi gọi Hoắc huynh, giết y chết khó tránh người ta chê cười".

Hoắc Nguyên Kha đỏ mặt, nói tuân lệnh một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài.

Cốc Hàn Hương bưng cái chén, bỏ viên thuốc vào trong rượu rồi bước gần tới chỗ Trương Kính An.

Trương Kính An mồ hôi tuôn ra như suối, vội vàng kêu:

"Sư tẩu, chỉ cần sư tẩu không chê tiểu đệ ngu độn, tiểu đệ cam chịu làm trâu làm ngựa, dù cho xông vào dầu sôi lửa bỏng, muôn chết cũng không từ, quyết không dám hai lòng".

Cốc Hàn Hương giả tản, chỉ lắc cái chén không ngừng, một lát sau, màu rượu trở nên đen như mực.

Trương Kính An thấy không cầu xin được, nổi giận gầm lên:

"Cốc Hàn Hương, tánh mạng của nam phụ lão ấu trong Mê Tông Cốc đều ở trong tay của sư phụ ta, nếu ngươi dám làm bừa chắc chắn sẽ hối hận không kịp!".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ngươi tốt nhất câm mồm lại, nếu ta cắt lưỡi ngươi, ngươi có hối hận cũng không kịp".

Trương Kính An kinh hãi đến nỗi toàn thân tuôn mồ hôi, nhưng người thì đã cứng đờ không làm thế nào được.

Cốc Hàn Hương thấy thuốc đã hòa tan vào trong rượu, thế là bưng đổ vào trong miệng Trương Kính An.

Người trong phòng không ai dám thở mạnh, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cái chén đựng Hướng tâm lộ, ai nấy đều có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Ngoại trừ Chung Nhất Hào, trong lòng ai cũng lo lắng rằng sau khi Trương Kính An uống xong thì đến lượt mình.

Chợt nghe Trương Kính An gầm lên:

"Tiện tỳ ...".

Cốc Hàn Hương tay trái đưa ra, bóp lấy cằm dưới của Trương Kính An, tay phải đổ hết chén rượu thuốc vào trong bụng Trương Kính An, không còn một giọt.

Chỉ thấy Trương Kính An sặc mấy tiếng, trong chớp mắt, bộ mặt trắng bệt trở nên xanh tái, mi mắt cũng dần buông xuống.

Cốc Hàn Hương phất tay giải huyệt đạo cho y, gằng giọng quát:

"Tiểu Minh!".

Mạch Tiểu Minh từ bên ngoài thò đầu vào cửa, hỏi:

"Chuyện gì?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Cõng y lên". rồi co tay đẩy thân người của Trương Kính An ra.

Mạch Tiểu Minh lách người ra, đưa tay chụp lấy, ngạc nhiên hỏi:

"Chúng ta phải đi sao?".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn Chung Nhất Hào và Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa:

"Hai vị có thể cỡi ngựa không?".

Chung Nhất Hào chưa lên tiếng, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa đã từ dưới đất bật người dậy, nói:

"Đa tạ phu nhân đã ban cho linh đơn, thuộc hạ đã có thể đi được!".

Cốc Hàn Hương quay mặt sang nhìn Chung Nhất Hào, Chung Nhất Hào vội vàng ôm quyền nói:

"Thuộc hạ cũng vậy".

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha bước vào trong phòng, cúi người nói:

"Trong động này có một căn mật thất, khống chế cửa của các nơi, phu nhân có cần đi xem qua một lượt hay không?".

Cốc Hàn Hương hơi trầm ngâm, nói:

"Phong Thu đã đến Mê Tông Cốc, chúng ta phải lập tức lên đường quay về". Rồi quay sang mấy thiếu niên nam nữ nói:

"Cầm đèn dẫn đường, nếu Động chủ của các ngươi quay về, bảo y đến gặp ta".

Mấy thiếu niên nam nữ nghe dặn như thế đều vâng vâng dạ dạ, không ai dám nhiều lời, thế rồi cầm đèn bước ra ngoài trước.

Cốc Hàn Hương đi theo sau, bọn Hoắc Nguyên Kha và Chung Nhất Hào đều sợ nuôi ong tay áo, mong có thể trừ hết thuộc hạ của Âm Thủ Nhất Ma, hủy hoại động phủ của y nhưng Cốc Hàn Hương vui buồn khó lường, hành sự kỳ quái, nên đều không dám lên tiếng để tránh gây họa.

Khi ra bên ngoài Hắc phong hiệp, nhìn sắc trời thì đã sắp đến giờ ngọ, một thiếu nữ áo trắng dắt ngựa của Cốc Hàn Hương đưa đến.

Cốc Hàn Hương phóng người lên ngựa, cầm lấy dây cương, rồi nhìn bọn thiếu niên nam nữ một hồi, nói:

"Nếu trong vòng một thàng Âm Thủ Nhất Ma không quay về, các ngươi tốt nhất hãy tự động đi

theo ta, Mê Tông Cốc tu không chiêu hiền nạp sĩ, nhưng cũng không đối xử tệ các ngươi". Nói xong thì giật dây cương một cái, thớt ngựa tung vó.

Bọn Nhất Tẩu Nhị Kỳ và Chung Nhất Hào vội vàng thúc ngựa chạy theo sau, Mạch Tiểu Minh thì đỡ Trương Kính An đã say mèm lên om yên ngựa, cỡi ngựa đi theo cuối cùng.

Sáu thớt ngựa tung vó lên đường phóng thẳng về hướng tây bắc, Cốc Hàn Hương đang nóng lòng quay về, ngựa không dừng vó, càng chạy càng nhanh, mọi người tuy bụng đói đến sôi lên, nhưng cũng không tiện nói phải lời. Đang chạy thì Trương Kính An nằm mềm oặt trên lưng ngựa đột nhiên quát lớn một tiếng, từ trên lưng ngựa phóng vọt xuống đất.

Mạch Tiểu Minh thất kinh, cũng không dám nghĩ nhiều, tay phải vươn ra chụp được cổ chân của y, tay trái điểm vào huyệt thái ất ở eo của y.

Chỉ thấy Trương Kính An vặn người một cái, hai chân đá bật vào Mạch Tiểu Minh.

Cú đá liên hoàn này nhanh như điện chớp, mạnh như búa lớn mở núi, Mạch Tiểu Minh bị thế lao về phía trước giật lại, người té xuống đất.

Trong lúc cấp bách, chỉ nghe y kêu lên một tiếng sư tẩu rồi lộn người mấy cái rơi xuống đất, Trương Kính An phóng người lên hai tay chụp lấy bờm ngựa.

Cốc Hàn Hương chạy ở phía trước, nghe tiếng quát của Trương Kính An, thì lập tức giật dây cương, ngoái đầu nhìn lại, thấy Trương Kính An đã phóng lên ngựa, không khỏi quát lên:

"Trương Kính An!".

Trương Kính An nghe thấy tiếng quát thì giật mình một cái, kìm cương ngựa quay đầu nhìn lại.

Cốc Hàn Hương tuy đứng từ xa nhưng có thể nhìn thấy được nhãn thần bấn loạn của y, bộ mặt đầy vẻ thất thần, thế rồi vẫy tay nghiêm giọng kêu:

"Đến đây!".

Trương Kính An nghe thấy Cốc Hàn Hương gọi, hai mắt từ xa nhìn vào mặt nàng, tựa như chợt nhận ra đó là người quen.

Bốn ánh mắt gặp nhau, nhìn cả một lúc lâu Trương Kính An mới kẹp bụng ngựa, thúc ngựa phóng tới.

Cốc Hàn Hương ánh mắt như điện, nhìn Trương Kính An không chớp, miệng lạnh lùng nói:

"Xuống ngựa. Đi bộ bên cạnh ta".

Trương Kính An xem ra hiểu cũng không phải hiểu, đưa mắt sang nhìn bọn La Phù Nhất Tẩu, lộ vẻ lúng túng.

Mạch Tiểu Minh tuy hung dữ, không kể thị phi, đã quen biết với Trương Kính An hai năm, giữa hai người chẳng có tình cảm gì, cũng không có hiềm khích, lúc này thấy y ngờ nghệch như thế, bộ mặt đầy vẻ thất thần, trong lòng có chút ái ngại, vì thế mới nói với Cốc Hàn Hương:

"Sư tẩu, cứ để y cỡi ngựa, đệ chạy bộ một đoạn rồi hãy nói".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Dược lực tuy lợi hại, song hạng người si đần như thế này mang theo bên cạnh cũng chẳng có ích gì lớn".

Đang suy nghĩ thì trong lòng cảm thấy phiền toái, giật dây cương, ngựa phóng về phía trước, Trương Kính An tựa như lo rằng nàng sẽ bỏ mình, thúc ngựa chạy tới phía trước, vượt qua cả bọn Chung Nhất Hào và Hoắc Nguyên Kha, đi sát bên cạnh nàng.

Tảng chiều thì đã đến phía bên ngoài huyện Hân, sáu thớt ngựa nối đuôi nhau tiến vào trong thành, đột nhiên có tiếng vó ngựa vọng tới, một thớt ngựa màu đỏ xuất hiện ở phía trước. Cốc Hàn Hương ánh mắt như điện, vừa nhìn đã biết người ngồi trên ngựa chính là Đa Trảo Long Lý Kiệt, thế rồi mới kìm cương ngựa hạ giọng kêu:

"Lão tam?".

Đa Trảo Long Lý Kiệt nghe tiếng gọi nhướng mắt lên nhìn, vội vàng kìm cương ngựa, chỉ thấy con ngựa ấy hý lên một tràng dài, dừng chân lại.

Cốc Hàn Hương thấy cả người lẫn ngựa mồ hôi đều đầm đìa thì biết là y đã chạy cả suốt ngày đêm vẫn chưa dừng chân.

Đa Trảo Long Lý Kiệt nhảy xuống lưng ngựa, đột nhiên thấy Trương Kính An đi bên cạnh Cốc Hàn Hương thì mặt đổi sắc, môi mấp máy tựa như muốn nói nhưng lại ngừng.

Cốc Hàn Hương nói:

"Đệ có lời hãy nói, chắc là trong cốc có biến cố gì xảy ra?".

Đa Trảo Long Lý Kiệt cúi người làm lễ, liếc mắt về phía Trương Kính An, thấy y mặt mũi ngu ngơ, có vẻ rất khác thường, bất đồ kinh ngạc hỏi:

"Phong Thu đã đến trại, ngoại trừ sai người đến đỉnh Nam mời Quỷ Lão và Nhân Ma, còn truyền

hiệu lệnh của phu nhân, triệu tập đồng đạo lục lâm trong thiên hạ vào ngày tám tháng tư đến Mê Tông Cốc nghe lệnh".

Nói đến đây, chỉ tay về phía Trương Kính An nói:

"Gã này cước trình thật nhanh, trên đường đệ đã đổi ngựa, hai ngày đêm không dừng chân thế mà vẫn để y vượt qua".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm, hỏi:

"Phong Thu đã truyền hiệu lệnh của ta, là lệnh miệng hay bằng thư, người truyền lệnh phải chăng là đệ tử trong cốc?".

Đa Trảo Long Lý Kiệt thở dốc một hơi, nói:

"Dư tiên sinh vừa mới chế xong Tam sắc lệnh phù, không hiểu thế nào mà bị Phong Thu biết được, y buộc Dư tiên sinh giao ra bốn miếng Uy phong lệnh phù, sai y mang theo bốn đệ tử truyền lệnh phù ra".

Cốc Hàn Hương phất tay nói:

"Vào khách sạn rồi hãy nói". Rồi giật dây cương thúc ngựa vào trong thành.

Bốn thớt ngựa nối đuôi nhau vào trong thành, Cốc Hàn Hương ngoái đầu lại nói:

"Tống Thiên Trạch, ở phía trước có hai lão đạo sĩ, mau đuổi theo!".

Tống Thiên Trạch nghe sai bảo, đưa mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy ở cuối đường có bóng dáng hai lão đạo sĩ lưng mang trường kiếm, thế rồi không dám chậm trễ tung mình xuống ngựa, thi triển thân pháp khinh công toàn lực đuổi về phía trước.

Ngày mùa đông ngắn ngủi, trong chớp mắt màn đêm đã buông xuống, phố chợ cũng đã lên đèn, Cốc Hàn Hương thúc ngựa về phía trước, thớt ngựa chậm rãi gõ vó lên mặt đường, tìm thấy một căn khách sạn thì cùng mọi người vào trong.

Mọi người cả ngày vẫn chưa ăn uống gì, vào khách sạn thì lập tức uống rượu dùng cơm, Trương Kính An si đần cứ đứng một bên Cốc Hàn Hương không rời, cùng đứng cùng ngồi, đều hành động theo nàng.

Cốc Hàn Hương nhìn Hoắc Nguyên Kha nói:

"Tình thế gần đây trên giang hồ, Hoắc huynh chắc biết rõ, trong cõi lục lâm phải chẳng đã có nhân tài mới?".

Sau trận chiến Hắc phong hiệp, uy nghi của nàng đã tăng hơn nhiều, La Phù Nhất Tẩu nghe nàng hỏi mình thì bất đồ buông chén rượu xuống, ôm quyền đáp:

"Từ sau khi minh chủ mất đi, hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang càng mạnh hơn trước, lại thêm người lãnh đạo lục lâm đều là những kẻ ít có tiếng tăm, cho nên không từng nghe nói những nhân vật mới nổi lên".

Chung Nhất Hào đột nhiên chen vào nói:

"Lao Sơn Tam Hùng rất kính trọng Hồ minh chủ, bọn họ được hiệu lệnh của phu nhân nhất định không đợi đến mùng tám tháng tư sẽ quay về Mê Tông Cốc, lại còn người cũ của thuộc hạ, nghe lệnh chắc chắn sẽ lên đường".

Cốc Hàn Hương nhìn Mạch Tiểu Minh, hỏi:

"Phong Thu có mấy đệ tử?".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Có ba người rưỡi".

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương sầm mặt, lộ vẻ khó chịu, Mạch Tiểu Minh vội vàng nói tiếp:

"Vốn là thế này, đệ coi như là nửa người". Rồi chỉ Trương Kính An nói:

"Y còn cò hai sư huynh ...".

Cốc Hàn Hương đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nói:

"Phong Thu là kẻ chủ mưu, vốn là ta định thu xếp xong Âm Thủ Nhất Ma sẽ tìm y tính nợ, không ngờ y tự chui vào lưới".

Mạch Tiểu Minh hỏi:

"Sư tẩu định giết y?".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, chưa kịp nói ra lời thì ở ngoài đường truyền vào tiếng bước chân.

Mọi người quay mặt nhìn ra, chỉ thấy Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch phóng vào như bay.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, hỏi:

"Hai lão đạo sĩ ấy có phải là người của phái Võ Đang không?".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch hành lễ rồi nói:

"Chính là hai trong tứ Dương của Võ Đang, Thanh Dương và Bạch Dương".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên, nhủ thầm:

"Trong phái Võ Đang, hai người này có thân phận cao vời, nay cùng nhau lên phía bắc chắc là có chuyện gì lớn". Đang suy nghĩ thì một luồng sát cơ dâng lên trong lòng.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch chưa nói xong thấy thế thì chột dạ, không dám nói tiếo nữa.

Cốc Hàn Hương trầm giọng hỏi:

"Hai người ấy đang ở đâu? Ông có để lộ hành tung hay không?".

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch vội vàng nói:

"Hai người này vẫn chưa phát giác ra thuộc hạ, bọn họ đi đến một khách sạn ở thành bắc, trong khách sạn lập tức có một người đàn ông trung niên chạy ra đón, ba người nói vài câu thì cùng nhau phóng ra ngoài thành, dáng vẻ rất vội vàng, hình như có chuyện gấp, thuộc hạ theo dõi cho đến ngoài thành, phát hiện bọn họ không phải chạy về hướng Hằng Sơn, cho nên quay lại thỉnh thị".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Phái Võ Đang thế mạnh người đông, "Ngũ hành kiếm trận" vang danh thiên hạ, muốn giết Võ Đang tứ Dương thật không dễ dàng, giờ đây bọn họ chỉ có hai người, không hạ thủ thì còn đợi lúc nào nữa?".

Thế láy đã quyết, đưa mắt nhìn Chung Nhất Hào và Ba Thiên Nghĩa, nói:

"Nội thương của hai vị vẫn chưa hết, hãy nghỉ ngơi ở trong khách sạn". Nói xong thì bước ra ngoài.

Trương Kính An thấy thế thì lập tức bước theo sau lưng nàng, Hoắc Nguyên Kha và Mạch Tiểu Minh cũng đứng dậy bước theo ra ngoài.

Đột nhiên Chung Nhất Hào cao giọng nói:

"Thuộc hạ muốn đi cùng".

Cốc Hàn Hương tựa như không rảnh để ý đến hai người ấy, thuận miệng kêu ừ một tiếng rồi cất bước phóng nhanh ra.

Nàng vừa ra khỏi cửa khách sạn, Tống Thiên Trạch đã lập tức dẫn đường, một hàng tám người phóng về phía thành bắc.

Sau khi ra khỏi thành, Cốc Hàn Hương hỏi rõ phương hướng rồi lập tức căn dặn mọi người đuổi theo sau, còn mình thì thi triển khinh công toàn lực đuổi về phía trước.

Ngoài đồng trống, gió đem vi vút, khắp nơi là tuyết, dưới đất toàn là một màu trắng.

Nàng toàn lực đuổi theo, trong khoảnh khắc đã bỏ lại mọi người, nhưng Trương Kính An thì như sao chổi đuổi theo trăng, chạy theo sát Cốc Hàn Hương, Mạch Tiểu Minh dốc toàn lực đuổi theo sau Trương Kính An.

Chạy được nửa canh giờ thì đột nhiên thấy một cái chòi chắn ngang trước mặt, tiếng binh khí giao nhau truyền vào trong tai.

Cốc Hàn Hương hít sau một hơi, trong khoảnh khắc đã phóng ra mấy mươi trượng.

Đột nhiên nghe một luồng chưởng phong vi vút bên tai.

Cốc Hàn Hương nhảy vọt lên bảy tám trượng, thân người chưa kịp hạ xuống đất thì đột nhiên thấy thấp thoáng bóng người, rồi tiếng quát nổi lên, trong chớp mắt bốn người đàn ông tay cầm binh khí xếp thành hình chữ nhất đứng chặn ở phía trước mặt.

Chỉ nghe một giọng nói ồm ồm quát lên:

"Ai? Hãy mau báo danh tánh?".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn bốn người ấy, từng bước rê sát tới.

Trên ngọn đồi nhỏ ấy, ba người kia đang kịch đấu, một người thân hình ngũ đoản, người gầy đét, hai tay đặc biệt dài, mặt như cú vọ, còn hai người kia thì mình mặc đạo bào màu xanh, tóc búi lên cao như đạo sĩ, râu dài đến ngực.

Chợt nghe giọng ồm ồm lúc nãy quát lên:

"Quay lại!".

Té ra bốn đại hán chặn đường Cốc Hàn Hương bị ánh mắt của nàng quét qua, đều sững người ra, cho đến khi thần trí tỉnh lại thì Cốc Hàn Hương đã đến gần, bàn tay giở lên, phất về phía hai người đứng giữa.

Người này tay cầm thanh đao răng cưa sóng dày đến năm tấc, thấy Cốc Hàn Hương cứ xông tới, không khỏi thẹn quá hóa giận, tiếng phát ra thì đao cũng vút ra, lật tay đánh ra một chiêu "Mãnh hổ

đơn đạo", chém xéo tới, đao phong kêu lên vù vù khiến người ta nhức tai.

Rồi hai người ở giữa hự một tiếng, người ngửa ra sau, thân hình bị bắn ra đến hơn một trượng.

Chưởng này của Cốc Hàn Hương chức đầy ám kình, hai đại hán cao lớn ấy đã bị chấn động đến nỗi huyệt đạo bị đóng lại, đứng không dậy nổi, nói thì chậm, lúc ấy sự việc diễn ra rất nhanh, chưa kịp thấy nàng thay chiêu đổi thức, bàn tay đã nhanh như chớp chụp vào thanh đao răng cưa.

Đại hán ấy vừa chém đao ra, đột nhiên cảm thấy cổ tay chấn động, thanh đao đã bị giữ chặt, trong lúc kinh hãi thì hai chân biến thành mã bộ quát lớn một tiếng, tòan lực rút thanh đao về phía mình.

Đồng thời đại hán phía bên trái cũng quát lớn một tiếng, một sợi roi bảy đốt đâm ngang eo Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương vẫn để ý đến cuộc đấu của ba người phía trên, chỉ nghe nàng lạnh lùng hừ một tiếng, eo hơi lách, người đã lướt ngang ra xa ba thước, rồi tay chém ra một cái.

Chợt nghe một giọng nói thanh tao vang lên:

"Cô nương xin hãy nương tay".

Một bóng người từ cách đó hơn mười trượng phóng tới như điện xẹt.

Người này võ công cao cường, lao tới như điện chớp, Cốc Hàn Hương thầm kinh, dồn công lực vào năm đầu ngón tay, đột nhiên trầm cổ tay xuống vặn một cái.

Chỉ nghe keng một tiếng vang lên, thanh đao răng cưa sóng dày năm tấc ấy đã bị nàng bẻ gãy.

Bề ngoài nhìn vào, nàng rất yếu ớt, nhưng tay vừa chụp vào đao, đao đã gãy, làm sao khiến người ta không kinh hãi được, hai đại hán hoảng đợ đến nỗi đứng sững ra trố mắt nhìn nàng, giống như bức tượng gỗ.

Bóng người ấy đột nhiên trầm giọng nói:

"Các ngươi sao còn chưa lui, chẳng lẽ đứng đó chờ chết!" riồ cúi người phất tay, giải huyệt đạo của hai người đang nằm dưới đất.

Hai đại hán nghe thế thì kinh hoảng, vội vàng thối lui ra sau.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy người ấy tuổi khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu, người mặc kình trang màu bạc, mày kiếm mắt sao, tay vượn eo ong, lưng cắm bảo kiếm, khí thế hơn người.

Chợt trong kiếm khí chưởng phong, vang lên giọng nói già lão mà mạnh mẽ:

"Thời Dần, bọn bần đạo lấy nhiều thắng ít, cũng chẳng là vì bất đắc dĩ, nếu ngươi không bó tay chịu trói ...".

Chỉ nghe người mặt cú, ốm yếu gầy gò ấy nói:

"Đừng hòng! Thắng được đại gia, cái đầu trên cổ đại gia sẽ trao cho ngươi".

Trong lời nói, hai chưởng đột nhiên quét ra nhanh như điện, từng chiêu không rời những chỗ yếu hại của hai lão đạo sĩ.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Người này đúng là một trang hảo hán". Đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy người ấy sắc mặt xanh lè, hai chưởng đen sì, ở dưới khuỷu tay đã rướm máu, bàn tay sưng lên to đùng.

Ba người này ra đòn tuy nhanh, nhưng nàng có thể thấy được hết tấc cả.

Người ban nãy thấy nàng nhìn mình rồi lại tiếp tục nhìn cuộc chiến, rê bước đến gần chỗ ba người kia, mặt không khỏi hơi đỏ, ôm quyền nói:

"Cô nương tôn tính phương danh? Kẻ này sử dụng "Hắc sát chưởng lực", độc địa vô cùng, cô nương nếu không phải ...".

Y vốn định nói:

"vốn không phải đồng đạo của y thì đừng nên xen vào". Nói đến đây, đột nhiên nghĩ lại thiếu nữ xinh đẹp cao nhã này quyết không phải là vây cánh của Thời Dần, lỡ nói ra chỉ e xúc phạm đến giai nhân.

Cốc Hàn Hương cũng chỉ có hơn hai mươi tuổi, nàng có sắc đẹp tuyệt trần, tuy đã trải qua nhiều cay đắng, nhưng bề ngoài vẫn là một thiếu phụ xinh xắn.

Cốc Hàn Hương thấy người họ Thời kia lấy một địch hai, dùng chưởng chống lại song kiếm, mà võ công của y lại là \"Hắc sát chưởng lực\", nhất thời chột dạ phóng người lướt tới.

Hán tử vừa mới xuất hiện lúc nãy thấy nàng chẳng màng gì đến lời nói của mình, không khỏi ngạc nhiên, thế rồi hai vai lắc một cái, phóng vọt tới.

Đột nhiên, một luồng kình phong lướt tới, chỉ thấy Trương Kính An phất chưởng đẩy về phía lưng của người lúc nãy.

Chưởng này rấy quỷ dị, lực đạo hơn người, trong chưởng có mùi gió tanh, hiểm hóc vô cùng.

Người đàn ông ấy thân thủ quả nhiên cao cường, tai nghe chưởng phong, eo vặn một cái xoay người qua, đưa tay tiếp lấy chưởng của Trương Kính An.

Chợt nghe y kinh hãi kêu lên:

"\"Huyết thủ ấn\"!".

Bình một tiếng, hai chưởng chạm vào nhau, gió lốc nổi lên.

Công lực của y vốn yếu hơn, lại trong lúc gấp rút phát chưởng, dùng ngắn để địch dài, cho nên chấn động đến nỗi tay phải tê rần, nội phủ nhộn nhạo, mắt hoa tai ù, thân người văng ra đến hơn một trượng.

Trương Kính An vỗ ra một chưởng, trong chớp mắt đã phóng tới bên cạnh Cốc Hàn Hương.

Đột nhiên Mạch Tiểu Minh phóng tới, cười lớn:

"Phạm Ngọc Côn, tiếp của ta một chưởng!" rồi giơ chưởng vỗ xuống thiên linh cái của người lúc nãy.

Chợt nghe tiếng quát nổi lên, sáu bãy bốn người lao tới chỗ Mạch Tiểu Minh.

Té ra người lúc nãy chính là con trai của thần kiếm Phạm Đồng Sơn, trong cuộc chiến ở Lạc Nhạn cốc tại Bắc Nhạc, đã từng đấu với Mạch Tiểu Minh hơn trăm hiệp, vẫn chưa phân thắng bại.

Phạm Ngọc Côn bị \"Huyết thủ ấn\" của Trương Kính An đánh văng ra hơn một trượng, người chưa ngã thì thấy Mạch Tiểu Minh giáng chưởng xuống, muốn trả đòn nhưng không thể nào giở nổi tay phải lên, chỉ đành lách qua một bên.

Mạch Tiểu Minh cười hì hì, nói:

"Tha cho ngươi một mạng!" rồi phóng vọt người lên, lướt qua khỏi đầu những kẻ lao tới, hạ xuống bên mình Cốc Hàn Hương.

Hai đạo sĩ trong cuộc chiến biết Cốc Hàn Hương là địch chứ không phải bạn, cả hai đều đồng tâm hiệp lực đánh nhanh thắng nhanh, mau chóng hạ được người tên Thời Dần.

Hai đạo sĩ ấy công lực thâm hậu, có thể được coi là cao thủ thuộc hàng nhất lưu trong võ lâm, kiếm pháp của hai người này sử dụng rất khác thường, kiếm này chưa hết thì kiếm kia đã phóng tới, kiếm này vừa phóng ra đã thu lại, kiếm kia chưa kịp động đã đến, từng nhát kiếm cứ đan vào nhau, kín kẽ vô cùng, tạo ra một màn kiếm vây Thời Dần ở trong đấy.

Mạch Tiểu Minh nhìn một hồi, trong lòng cảm thấy không phục, buộc miệng nói:

"Sư tẩu, hai lão lỗ mũi trâu kia thật vô sỉ, đệ cho bọn chúng biết tay, thế nào?".

Y đến lúc này vẫn mặc trang phục đạo sĩ, mà thấy đạo nhân thì lại gọi là lỗ mũi trâu.

Cốc Hàn Hương mặt lạnh lẽo, nhìn cuộc đấu của ba người, miệng thì đáp:

"Để ý mà nhìn, đừng nhiều lời".

Mạch Tiểu Minh nghe thế thì lầm bầm:

""Lưỡng nghi kiếm pháp" của phái Võ Đang có gì đáng nhìn, \"Ngũ hành kiếm trận\" đệ cũng xông vào được ..." y nói đến đây thì đột nhiên im lặng.

Chợt tiếng gió vun vút, bọn người Nhất Tẩu Nhị Kỳ và Chung Nhất Hào, Lý Kiệt trước sau nhảy vọt đến, vây quanh hai bên Cốc Hàn Hương.

Phía bên Cốc Hàn Hương người càng lúc càng đông, Phạm Ngọc Côn và hai lão đạo sĩ đều cảm thấy tình thế nghiêm trọng, trong chớp mắt bóng người thấp thoáng, những kẻ lúc nãy đứng tụ lại đối địch với bọn Cốc Hàn Hương.

Thời Dần ấy rất bình tĩnh, màn kiếm càng lúc càng nhỏ, hai mũi kiếm lạnh lẽo cứ điểm tới vạch lui trên các đại huyệt khắp người y, y không hề lúng túng, hai chưởng giao nhau giữ kỹ những chỗ hiểm của toàn thân, thừa cơ trả đòn.

\"Hắc sát chưởng lực\" của y là tuyệt kỹ nổi danh trong chốn hắc đạo, chưởng lực rất hùng hậu, ngoài ra còn có một luồng độc khí rất mãnh liệt, bị đánh trúng dù cho không trúng thì cũng bị thương bởi độc chưởng.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch đứng một hồi, thấy \"Lưỡng nghi kiếm pháp\" ấy tuần hoàn tương sinh, như sông dài biển rộng, càng lúc càng uy mãnh, Thời Dần thì đôi lúc cũng gặp nguy hiểm, y tuy không biết lai lịch của Thời Dần nhưng biết chắc rằng đây là người trong chốn hắc đạo, cho nên không khỏi quan tâm, vì thế đến sát Cốc Hàn Hương, hạ giọng nói:

"Bẩm cáo phu nhân, hai tên tạp mao này chính là Thanh Dương và Bạch Dương".

Cốc Hàn Hương gật đầu, nói:

"Ta biết".

Trong lúc kịch đấu, nguy cơ trùng trùng, Thời Dần ấy biết khó tránh được cái chết, vì thế thay đổi chiêu thức, mưu đồ lưỡng bại câu thương.

Đột nhiên, Cốc Hàn Hương hừ lạnh một tiếng, bóng người xẹt tới, phóng vào trong màn kiếm chưởng phong.

Người ở bên ngoài đều đã muốn nhảy vào, Cốc Hàn Hương hừ một tiếng mới phóng ra, Mạch Tiểu Minh đã rút thanh kiếm, tung người vọt vào trong vòng chiến.

Trương Kính An thần trí mơ hồ, phản ứng tương đối chậm chạp, nhưng công lực của y thâm hậu, thân pháp nhanh nhạy, Cốc Hàn Hương vừa mới lắc người, y đã tung người vọt theo.

Nào ngờ động tác của Cốc Hàn Hương quá nhanh, Cốc Hàn Hương vào tới nơi thì Mạch Tiểu Minh và Trương Kính An mới đi được nửa đường, những người còn lại vừa mới nghĩ đến, trong vòng chiến đã vang lên tiếng cười lạnh, tiếng quát, tiếng hự, bốn bóng người giao nhau, nhanh như lửa xẹt, đột nhiên tản ra.

Ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy Cốc Hàn Hương mặt cười lạnh, đứng yên ngay tại chỗ, hai đạo sĩ tay cầm trường kiếm đứng cách đó hai trượng, râu tóc dựng ngược, mặt tức giận đến tái xanh.

Thời Dần đứng giữa hai bên, hơi thở phí phò, mồ hôi ướt đẫm, vết thương ở phía trước ngực máu tuôn ra như suối, trong chớp mắt đã ướt đẫm cả mảnh áo ở phía trước ngực.

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười lạnh, nhìn về phía hai đạo nhân nói:

"Hai ngươi đừng nổi giận, nếu như có bản lĩnh thì chỉ dùng bộ kiếm pháp này, đêm này đừng hòng sống sót".

Thanh Dương đạo trưởng chưa kịp mở miệng, Bạch Dương đã giận dữ quát lớn:

"Khẩu khí của ngươi lớn lắm, có liên quan gì đến Mê Tông Cốc?" lướt mắt nhìn về phía bọn Nhất Tẩu và Nhị Kỳ.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ta họ Cốc, lục lâm trong thiên hạ đều thuộc quyền quản hạt của ta, ngươi là Thanh Dương hay Bạch Dương?".

Lúc nãy nàng phóng người vào trong màn kiếm, ra tay cứu người, tuy chỉ có một chiêu nửa thức nhưng đã khiến cho Thanh Dương và Bạch Dương kinh hãi, cho nên nàng tuy bảo rằng thiên hạ lục lâm do mình quản hạt, hai người này cũng phải tin.

Bạch Dương đạo trưởng ngạc nhiên, Thời Dần bỗng nhiên đổ người về phía trước, há mồm phun ra một búng máu độc.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn lên mặt y, ngạc nhiên nói:

"Ta thấy máu ông vón cục lại, phải chăng nội phủ đã bị chấn thương?".

Chỉ thấy Thời Dần trợn mắt, nhìn Cốc Hàn Hương, nói:

"Hừ! Nếu ta không bị thương, hạng chuột nhắt này làm sao là đối thủ của ta?" sự kiêu ngạo đã thể hiện trong lời nói.

Tống Thiên Trạch đột nhiên nói:

"Khẩu khí của ngươi cũng không nhỏ, phu nhân chúng ta đã cứu mạng của ngươi, sao ngươi lại vô lễ chẳng đáp tạ một lời!".

Cốc Hàn Hương thấy Thời Dần ấy nhíu mày, thế rồi phất tay, nói:

"Thuộc hạ của ta đã nói thẳng, ta không nên để trong lòng". Rồi đưa tay vào lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai viên thuốc màu vàng. Viên thuốc này có khả năng cải tử hồi sinh, Chung Nhất Hào và Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa cũng đã uống, mọi người thấy nàng nghiêng bình ngọc, biết thuốc chỉ còn lại hai viên, bất giác đầu trố mắt xem nàng sẽ xử lý thế nào.

Chỉ thấy nàng bỏ một viên thuốc trở lại trong bình, đậy xong nắp thì bỏ vào trong lòng, rồi búng viên thuốc kia về phía Thời Dần. Thời Dần tiếp lầy viên thuốc, phát giác thấy những người bên cạnh nàng mặt đều có vẻ nuối tiếc, ngạc nhiên, chợt ném viên thuốc trở lại, nói:

"Hôm nay tại hạ được cô nương giúp đỡ, sau này nhất định sẽ báo đáp, viên thuốc này xem ra rất quý giá, tại không thể nhận lãnh tấm thịnh tình này nữa".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, ném viên thuốc ấy trở lại, nói:

"Phái Võ Đang xưa nay quen thói lấy đông hiếp người, võ công của ông tuy cao, nội thương vẫn chưa hết, thoát được đêm nay, không thoát được ngày mai, tiểu nữ cứu người thì cứu đến cùng, vả lại còn có chuyện muốn thỉnh cầu ông, ông hãy nuốt viên thuốc này vào, tiểu nữ có lời muốn nói".

Thanh Dương đạo trưởng đứng yên một bên, suy đi nghĩ lại, rốt cuộc vẫn không nhớ ra được trong chốn hắc đạo, ai có được người vợ võ công cao cường và sắc đẹp như thiên tiên này, chợt quay về phía Cốc Hàn Hương, nói:

"Bần đạo là Thanh Dương, dám hỏi tôn phu của nữ thí chủ là vị anh hùng nào?".

Cốc Hàn Hương đột nhiên ánh mắt lạnh lẽo, cười hỏi ngược lại:

"Cuộc chiến ba năm trước ở Bắc Nhạc, đạo trưởng có mặt hay không?".

Thanh Dương đạo trưởng tựa như không ngờ rằng nàng hỏi như thế, hơi ngạc nhiên rồi mới chậm rãi nói:

"Cuộc đại chiến lần đó ở Lạc Nhạn cốc, kinh thiên động địa, Thanh Dương cũng đã có mặt, cho đến nay vẫn nhớ như trong, không biết nữ thí chủ sao lại hỏi câu này?".

Chợt thấy giữa đôi chân mày của Cốc Hàn Hương lóe lên tia sát cơ, gằng giọng nói:

"Vậy ông có biết người có tên gọi là Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh hay không?".

Câu hỏi ấy như sét đánh giữa trời xanh, bọn ba người Thanh Dương, Bạch Dương và Phạm Ngọc Côn đều giật mình.

Khi Hồ Bách Linh chết đi, trên người có để lại một vết thương bởi kiếm, từ sau lưng xuyên ra phía trước ngực, lúc ấy những người phó hội chủ yếu là hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, trong phái Thiếu Lâm không ai dùng kiếm, những người khác tuy dùng kiếm thì chỉ có thần kiếm Phạm Đồng Sơn là nổi danh nhất, nhưng bọn ba người Phạm Đồng Sơn và Thiên Thiền, Tử Dương vừa xông lên thì đã trúng \"Tam tuyệt thần châm\", Thất độc tiêu hồn tán của Phong Thu, ba người đều bị trọng thương.

Cuộc chiến ngày hôm ấy, người bên cạnh Cốc Hàn Hương, chỉ có Mạch Tiểu Minh có mặt, nhưng trong lúc Hồ Bách Linh trọng thương mà chết, y đã lui xuống, cho nên bọn Cốc Hàn Hương suy đoán rằng Hồ Bách Linh đã chết dưới \"Ngũ hành kiếm trận\" của phái Võ Đang, hoặc bởi những cao thủ như Thanh Dương, Bạch Dương.

Lúc này, Cốc Hàn Hương thấy hai người Thanh Dương và Bạch Dương vừa nghe tên của Hồ Bách Linh thì lập tức mặt đổi sắc, người giật mình, thì càng tin tưởng hơn phán đoán của mình, trong nhất thời chỉ cảm thấy trong tim đau nhói lên, hai tay run bần bật.

Đột nhiên, chỉ thấy nàng ngửa mặt lên trời, buông giọng cười một tràng dài.

Tiếng cừơi rất thê lương, xé hết trời xanh, tiếng vọng lại vang lên không ngớt!

Nàng càng cười càng kích động, cười đến nỗi cả hai bên địch ta đều cảm thấy kinh hãi, mắt mờ thân rung, kinh hoảng như trời long đất lở.

Đột nhiên, tiếng cười ngừng lại, Cốc Hàn Hương lật tay rút ra thanh trường kiếm trên vai, từng bước đi thẳng về phía Thanh Dương và Bạch Dương.

Trương Kính An đã kinh hãi trước tiếng cười thê lương của nàng, tay chân run lẩy bẩy, lúc này thấy nàng rút kiếm tiến về phía trước, cũng thò tay vào eo lấy ra cái vòng vàng sáng lấp lánh bước theo.

Cốc Hàn Hương chợt quay đầu lại quát:

"Trở về!".

Trương Kính An chân tay run bần bật, bước đi khựng lại, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Từ lúc Chung Nhất Hào gặp Cốc Hàn Hương đến nay, tuy cũng có lúc thấy nàng nổi giận, nhưng chưa bao giờ như thế này, biết nàng thấy được kẻ thù cho nên đau đớn, tuy lòng y rất quan tâm nhưng không dám lộ ra nửa câu, chỉ im lặng đứng đấy, buồn bã nhìn theo nàng. Còn bọn Nhất Tẩu Nhị Kỳ thì càng kinh hãi hơn, cả thở mạnh cũng không dám.

Mạch Tiểu Minh thấy Trương Kính An sững người ra, nhưng vẫn tiếp tục bước về phía trước, vội vàng lướt người tới nắm tay y kéo về.

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười lạnh, đưa mắt nhìn hai người Thanh Dương và Bạch Dương nói:

"Nếu hai ngươi không ra tay, ta không thể chờ nữa". Thần sắc của nàng lạnh lẽo, đôi mắt đầy sát khí quả thực khiến cho đối phương không lạnh mà run.

Thanh Dương đạo trưởng giơ một chưởng trước ngực, hỏi:

"Nữ thí chủ phải chăng là phu nhân của giang hồ kỳ hiệp Hồ Bách Linh?".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, cười hì hì nói:

"Giang hồ kỳ hiệp! Thực kỳ quái!" hơi ngập ngừng rồi quát lên:

"Cốc Hàn Hương báo thù cho chồng, các ngươi hãy chuẩn bị!".

thanh trường kiếm vung lên rồi đâm thẳng về phía ngực của Thanh Dương đạo trưởng.

Chỉ thấy hai người Thanh Dương và Bạch Dương đồng thời phóng người thối lui ra sau năm thước, Thanh Dương đạo trưởng buông giọng nói:

"Phu nhân hãy tạm thời dừng tay, bọn bần đạo có điều muốn nói!".

Cốc Hàn Hương thâu lại kiếm thế, lạnh lùng nói:

"Sự việc đến ngày hôm nay đã rõ moan một, các người còn có điều gì để nói?".

Hai người Thanh Dương và Bạch Dương đột nhiên đưa mắt nhìn nhau, đồng thời đút kiếm vào trong bao.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, điềm nhiên nói:

"Võ Đang tứ Dương nổi danh đã lâu, hai người liên thủ chống địch, chưa chắc không thể tự giữ được mạng mình, sợ đầu sợ đuôi như thế há chẳng phải để cho người khác chê cười hay sao?".

Bạch Dương đạo trưởng tính tình vốn rất nóng nảy, nghe thế thì nén không được, mặt đổi sắc, mở miệng định đáp lại.

Thanh Dương đạo trưởng đột nhiên quay mặt quát lớn:

"Sư đệ chả lẽ đã quên lời dặn của chưởng môn sư huynh rồi sao?".

Chỉ thấy Bạch Dương đạo trưởng cúi đầu, hạ giọng nói:

"Bạch Dương không dám".

Cốc Hàn Hương thấy hai người đối đáp thần sắc vẫn tự nhiên, không giống như giả vờ, không khỏi ngạc nhiên, nói:

"Phái Võ Đang xưa nay tự cao, ngang dọc giang hồ, không biết Tử Dương đã bảo gì mà khiến cho các ngươi nuốt nhục, nhún nhường như thế?".

Thanh Dương đạo trưởng nghe trong lời nói của nàng có sự mỉa mai, vẫn không hề nổi giận, thở dài một tiếng, nghiêm mặt nói:

"Không những là tệ phái, cả Thiếu Lâm tự cũng thế ...".

Cốc Hàn Hương gằng giọng nói:

"Thế nào?".

Thanh Dương đạo trưởng nói:

"Hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nhớ đến ân đức của Hồ đại hiệp, kính ngưỡng hiệp cốt nhân tâm của ngài, cho nên chưởng môn hai phái ra lệnh cho môn hạ, bất kỳ trong tình huống nào cũng không được động thủ với di sương của đại hiệp".

Mấy câu ấy khiến cho người ta bất ngờ, Cốc Hàn Hương cũng không khỏi biến sắc, sát cơ cũng giảm đi không ít.

Chợt thấy Thời Dần bỏ viên thuốc vào miệng, ôm quyền hướng về phía Cốc Hàn Hương nói:

"Hẫu đãi của Hồ phu nhân, Thời mỗ đã nhận lãnh, phu nhân có gì sai khiến xin hãy lên tiếng".

Cốc Hàn Hương quay đầu lại nhìn y, đột nhiên lạnh lùng nói:

"Viên thuốc lúc nãy độc tuyệt thiên hạ, nếu không có thuốc giải độc môn của ta, sau một trăm ngày sẽ đứt ruột mà chết".

Thời Dần vừa nghe viên thuốc này âm độc như thế, trong chớp mắt, sắc mặt đã thay đổi đến mức khó coi, mắt lộ hung quang.

Cốc Hàn Hương thấy y đang âm thầm ngưng tụ công lực, định ra tay chế ngự mình, không khỏi cười lạnh, nói:

"Nội thương của ngươi vẫn chưa hết, người lại mệt mỏi, lúc này động thủ với ta chẳng khác gì tự tìm đường chết".

Thời Dần hừ một tiếng, nói:

"Ngươi cứ ỡm ờ như thế này rốt cuộc là có dụng tâm gì?".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Ta muốn giết hết những kẻ đứng đầu hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nhưng thế cô sức yếu, khó mà đạt thành tâm nguyện ...".

Thời Dần chợt hiểu ra, chen vào nói:

"Ý của ngươi là muốn ta giống như đám người này, đi theo ngươi để nghe lệnh?" đang nói thì chỉ tay về phía bọn Nhất Tẩu và Nhị Kỳ.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Đám người này vốn là bá chủ của một phương, võ công yêu vọng đều không thua Thời Dần nhà ngươi, nếu ngươi muốn nhập bọn cũng không phải là thiệt thòi".

Chỉ thấy Thời Dần nhíu mày, trầm ngâm không nói, hai mắt sáng quắc nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, thần sắc đầy vẻ nanh ác.

Cốc Hàn Hương cười, nói:

"Ngươi hãy suy nghĩ kỹ lại, đợi ta giết xong hai tên đạo nhân này rồi sẽ bàn bạc kế lâu dài với ngươi".

Thời Dần đột nhiên nghiến răng, gằng giọng nói:

"Nếu nói giết hết người hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Thời Dần này tự nguyện giúp sức, nhưng

không muốn chịu sự kìm kẹp của ngươi, nhập bọn với lũ người này".

Đang nói thì chỉ tay về phía Nhất Tẩu và Nhị Kỳ.

La Phù Nhất Tẩu trợn mắt, lạnh lùng nói:

"Ngươi là cái thứ gì, Hắc Bạch Song Ma nổi danh một thời, kết quả vẫn bị phái Võ Đang liên thủ với cao thủ của hai phái Côn Luân và Nga Mi đánh trọng thương, rốt cuộc lặng lẽ mà chết, ngươi thù cha vẫn chưa báo, có đẹp mặt gì đâu!".

Thời Dần lửa giận bốc cao, tay phải giở lên định chém tới một chưởng.

Cốc Hàn Hương phất tay, nói:

"Thời Dần, y tuy nói lời đường đột, nhưng những đều ấy là sự thực, ngươi thẹn quá hóa giận chỉ khiến cho người ta chê cười".

Thời Dần cố nén cơn giận, trừng mắt nhìn Hoắc Nguyên Kha, quay snag Cốc Hàn Hương nói:

"Niệm tình ngươi giải vây, chuyện hôm nay ân oán huề nhau, ngươi báo thù chồng, ta báo thù cha, mỗi người làm việc của mình, không xen vào nhau".

Cốc Hàn Hương thấy y tựa như muốn bỏ đi, thế rồi sầm mặt nói:

"hãy khoan! Aân là ân, oán là oán, đâu có chuyện huề nhau!".

Thời Dần nổi điên lên, gằng giọng nói:

"Vậy ngươi muốn thế nào?".

Quần hùng thấy lời nói của nàng khác thường, đều ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều tập trung lên mặt nàng, định xem nàng rốt cuộc muốn gì.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, chậm rãi nói:

"Hơn mười năm trước, ở thành Khai Phong xảy ra một vụ huyết án chấn động võ lâm, mười bốn cao thủ võ lâm đều bị giết ở bến sông Hoàng Hà".

Vụ án này đã từng gây náo động một thời, bọn Nhất Tẩu và Nhị Kỳ đều là những người đi lại trên giang hồ đã lâu, đối với chuyện này đều rất rõ ràng, nay thấy nàng đột nhiên nhắc lại thì đều nghiêng tai lắng nghe, xem nàng định nói gì nữa.

Chỉ thấy Bạch Dương đạo trưởng môi hơi mấp máy, tựa như muốn chen vào, Thanh Dương đạo

trưởng nháy mắt với y, Bạch Dương đạo trưởng lập tức im lặng.

Cốc Hàn Hương hơi ngập ngừng, đột nhiên nghiêm mặt nói:

"Thời Dần, ngươi hãy thật lòng trả lời hai câu hỏi của ta, chuyện hôm nay ta cứu ngươi sẽ xóa sạch từ lúc này, trong vòng một trăm ngày, chỉ cần ngươi thắng được đôi chưởng của ta, ta sẽ giải độc cho ngươi".

Thời Dần nhíu mày, lớn giọng hỏi:

"Lời này có thật không?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ta sẽ nói thì sẽ giữ lời, câu hỏi của ta cũng rất đơn giản, nói hay không cũng được".

Thời Dần không suy nghĩ, nói tiếp:

"Thời mỗ biết thì sẽ đáp, ngươi hãy cứ hỏi".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Khi vụ huyết an ở Khai Phong xảy ra, ngươi có mặt ở đấy hay không?".

Lúc này Bạch Dương đạo trưởng tựa như nén không được nữa, chỉ tay về phía Thời Dần tức giận nói:

"Trong mười bốn nạn nhân đã chết thảm, có năm người là đệ tử của bổn phái, bốn người là đệ tử của phái Thiếu Lâm, còn những người khác là hai ngôn ngữ thuộc phái Côn Luân, ba người là tiêu đầu của võ lâm Trung Nguyên, trong mười bốn người thì có sáu người chết dưới \"Hắc sát chưởng lực\" ...".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn sang, nói:

"\"Hắc sát chưởng lực\" thì thế nào?".

Bạch Dương đạo trưởng gằng giọng nói:

"Tên họ Thời này đã chính miệng thừa nhận, vụ huyết án lần đó do chính một tay y sắp đặt ...".

Thời Dần cười lạnh một tiếng, ngắt lời y nói:

"Chính là Thời đại gia chủ mưu, vậy ngươi làm thế nào?".

Bạch Dương đạo trưởng gằng giọng quát:

"Nợ máu trả máu, đêm nay ngươi đừng hòng bỏ chạy!\' Cốc Hàn Hương đột nhiên buông giọng cười, đưa mắt nhìn y đầy vẻ khinh miệt.

Bạch Dương đạo trưởng mặt đổi sắc, lớn giọng hỏi:

"Cốc Hàn Hương, bọn bần đạo tuân theo nghiêm lệnh của chưởng môn sư huynh, ngươi đừng nên hiếp người quá thể!".

Chỉ nghe Thanh Dương đạo trưởng trầm giọng quát:

"Sư đệ! Nếu đệ không biết tiến thối nữa, ta có thể thay chưởng môn sư huynh dùng gia pháp trừng trị đệ!".

Bạch Dương đạo trưởng nghe thế thì sững người, đưa mắt nhìn nhìn đi nơi khác.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng, đưa mắt nhìn Thời Dần nói:

"Nói như thế, lúc đó ngươi cũng có mặt?".

Thời Dần ngẩng đầu nói:

"Thời mỗ chính tay đánh chết sáu người, có lý nào lại không có mặt, chả lẽ còn phải hỏi hay sao?".

Cốc Hàn Hương cúi đầu, cười:

"Không sai, chuyện thứ hai ta muốn hỏi là Thần Tiên Phi Thoa Vạn Hiểu Quang có phải cũng tham dự vào chuyện này?".

Hai người Thanh Dương và Bạch Dương lúc này vỡ lẽ ra, hiểu được mục đích Cốc Hàn Hương đưa ra câu trả lời, đồng thời trên mặt hai người đều lộ vẻ bất an.

Té ra ngày trước ở ngoài Vạn Nguyệt Hiệp, chưởng môn của phái Võ Đang là Tử Dương đạo trưởng thấy Vạn Hiểu Quang cũng biết được môn \"Hắc sát chưởng công\", vì thế nghi ngờ rằng vụ huyết án ở Khai Phong có liên quan đến Vạn Hiểu Quang, sau đó lại dùng "Miên chưởng" đánh trọng thương Vạn Hiểu Quang khiến cho độc chưởng xâm nhập ngược lại vào người y, đến nỗi phải tự đánh vỡ thiên linh cái mà chết ngay tại trận.

Lúc này Thời Dần hơi ngạc nhiên nói:

"Vạn Hiểu Quang nay đang ở đâu, Thời mỗ đang muốn tìm y".

Cốc Hàn Hương gằng giọng nói:

"Ngươi tìm y để làm gì, chả lẽ vụ huyết án lần ấy cũng có phần của y?".

Thời Dần thấy mặt nàng đầy sát cơ, không hợp với lời nói tý nào, có vẻ như đang muốn ra tay không khỏi thầm nhủ:

"Người đàn bà này hỷ nộ vô thường, tâm ý khó dò, không chính không tà, quả thực khiến cho người ta khó hiểu".

Chợt nghe Cốc Hàn Hương hỏi dấn tới:

"Ngươi đã bảo biết thì sẽ nói, sao không trả lời câu hỏi của ta?".

Thời Dần nhíu mày, nói:

"Vạn Hiểu Quang có ơn cứu mạng tiên phụ, cũng là người thứ hai trên đời này có luyện \"Hắc sát chưởng công\", ta tái suất giang hồ, đương nhương muốn tìm gặp y, còn chuyện giết người ở Khai Phong là do ta va hai đồng đạo khác gây ra, chẳng có liên quan gì đến Vạn Hiểu Quang".

Cốc Hàn Hương nói:

"Sức của ba người mà giết được mười bốn cao thủ võ lâm, võ công của hai người kia chắc là không kém thời dần". Đang suy nghĩ thì buột miệng hỏi:

"Hai người kia là ai, ngươi và Vạn ...".

Đang nói thì đột nhiên nhớ rằng mình đã bảo rằng chỉ hỏi y có hai câu, vội vàng im lặng, phất tay một cái, nói:

"Ta đã hỏi xong, ngươi hãy cứ đi đi, trong vòng một trăm ngày đến Mê Tông Cốc gặp ta".

Thời Dần hơi trầm tư, nói:

"Ta và Vạn Hiểu Quang chưa bao giờ gặp nhau, nếu ngươi nói ra chỗ ở của y, ta cũng sẽ cho ngươi biết danh tính xuất thân của hai người còn lại".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Vạn Hiểu Quang đã bị Tử Dương đạo nhân của phái Võ Đang ép chết, hai hậu nhân của y nay theo ta đến Mê Tông Cốc, còn hai kẻ đồng mưu giết người với ngươi là ai, ngươi không cần nói cũng được".

Thời Dần nhìn thẳng vào mặt Cốc Hàn Hương chốc lát, đột nhiên nói:

"Hai người còn lại, một người tên là Long Hành Phong, một người tên là Chu Ngũ Thần, đều là môn hạ của Bạch Ma". Nói xong rồi hơi cung tay, xoay người bước đi.

Bạch Dương đạo trưởng đột nhiên cao giọng nói:

"Thời Dần, hôm nay ngươi may mắn được thoát, nếu không lập tức cải tà quy chính ...".

Thời Dần không đợi y nói xong, quay người nói:

"Cũng mong hai ngươi đêm nay không chết, Thời mỗ không phanh thây hai ngươi ra thành muôn đoạn, thề không làm người". Nói xong xoay người bỏ đi, tựa như đã quên chuyện mình đã trúng độc.

Đột nhiên Thanh Dương đạo trưởng cúi đầu làm lễ:

"Hồ phu nhân kế thừa di chí của tiên phu, trùng chỉnh lục lâm, tạo phúc cho muôn dân, bọn Thanh Dương bội phục vô cùng, nay xin tạm thời cáo lui, ngày sau may mắn lại xin được thỉnh giáo phu nhân".

Cốc Hàn Hương thấy bọn họ sắp bỏ đi, lòng chợt nghĩ:

"Mình dùng tấm thân thanh bạch nuốt nhục mà sống, lách người vào trong chốn lục lâm, mục đích là gì?".

Trong lúc suy nghĩ thì hình bóng thần oai lẫm lẫm của Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh hiện lên trong đầu nàng.

Nàng vốn rất thiện lương, là người yêu thương chúng sinh, từ ngày Hồ Bách Linh chết thảm, tính tình của nàng thay đổi, từ sâu thẳm trong lòng nàng nhận ra các nhân vật trong chốn võ lâm không phân chính tà, đều là hung thủ đã hại chết Hồ Bách Linh, đều là đối tượng nàng phải báo thù.

Một ngọn lửa thù hận trong khoảnh khắc đã đốt cháy lòng nàng, chỉ thấy hai mắt của nàng đỏ ngầu, cười lạnh nói:

"Sống chết có số, các ngươi hãy chuẩn bị".

Thanh Dương đạo trưởng thấy nàng sắp ra tay, vội vàng kêu:

"Phu nhân hãy khoan".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, giận dữ nói:

"Sự việc cho đến ngày hôm nay không thể dùng lời để nói nữa, các ngươi chống cự cũng được, không chống cự cũng được, ta nhất định phải lấy mạng của hai ngươi".

Thanh Dương đạo trưởng nói:

"Bần đạo không phải sợ chết như phu nhân nghĩ, song phu nhân thù hận bọn bần đạo quá sâu nặng như thế, bần đạo nghĩ mãi vẫn không hiểu, thế nên vừa không dám không tuân theo lệnh của chưởng môn sư huynh, lại không muốn bó tay chịu trói, chết mà chẳng hiểu gì".

Chợt nghe Cốc Hàn Hương cười hì hì, nghiêm giọng hỏi:

"Đại ca ta vì sao mà chết?".

Thanh Dương đạo trưởng thở dài, nói:

"Cái chết của Hồ minh chủ là thảm sự, tuy là có chuyện hiểu nhầm, nhưng Thiếu Lâm, Võ Đang và bọn người Phong Thu Thủy Hàn cũng khó mà cãi được".

Cốc Hàn Hương hừ một tiếng, cười lạnh hỏi:

"Thần Tiên Phi Thoa Vạn Hiểu Quang vì cớ gì mà chết?".

Thanh Dương đạo trưởng không lời gì để đáp lại được, thở dài một tiếng, im lặng không nói.

Bạch Dương đạo trưởng vốn là người nóng nảy, thấy Cốc Hàn Hương câu nào cũng dồn người ta, mà sư huynh của mình lại cứ nhún nhường, trong lòng giận lắm, nén không được hừ một tiếng ra mũi, quay sang Phạm Ngọc Côn đang đứng yên lúc nãy giờ:

"Phạm công tử, ở lại nơi này cũng vô ích, ta thấy chi bằng hãy bỏ đi cho xong".

Cốc Hàn Hương lửa thù vẫn chưa tắt, lạnh lùng nói:

"Cái chết của Vạn Hiểu Quang do ngươi mà ra, hôm nay nếu không giết ngươi, quả thực không còn mặt mũi gì nhìn hậu nhân của y!".

Nói vừa xong, thân hình phóng lên như mũi tên, thanh kiếm múa tít, vẽ ra một màn kiếm quang điểm vaò Bạch Dương đạo trưởng.

Thanh kiếm đâm ra hàng ngàn nhát, hiểm hóc vô cùng, Bạch Dương đạo trưởng là danh gia dùng kiếm, thấy luồng kiếm phong lướt đến mặt, hàng vạn điểm ngân tinh phóng tới, cũng không biết mục tiêu của những mũi kiếm này là chỗ nào trên người của mình.

Trong lúc kinh hãi thì lướt qua một bên.

Cốc Hàn Hương hơi vặn eo, tiế lên múa tít thanh kiếm đuổi theo.

Bạch Dương đạo trưởng không kịp rút kiếm, hai chân nhún một cái phóng vọt lên, tay phải phất ra một chưởng vỗ xuống.

Chỉ nghe xoạc một tiếng, một mảnh áo xanh rơi xuống đất.

Thanh Dương đạo trưởng mặt lo lắng, mắt nhìn theo thân hình của Cốc Hàn Hương, nhủ thầm:

"Không ngờ võ công của người đàn bà này lại đến cảnh giới như thế, chả trách nào ả không cần đến những cao thủ kia, mà một mình đấu với \"Lưỡng nghi kiếm pháp\" của sư huynh đệ mình".

Bạch Dương đạo trưởng phóng vọt lên, rút thanh kiếm sau lưng, miệng kinh hoảng kêu ồ lên một tiếng.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một màn tinh quang luân chuyển như điện, theo sát hai chân của mình phóng vọt lên.

Một nỗi hổ thẹn và phẫn nộ dâng lên trong lòng, y dùng hết sức bình sinh của mình, hai chưởng vỗ xuống, mượn sức gió do hai chưởng tạo ra, người xoay tròn lên rồi phóng xéo ra đến bảy tám thước.

Cốc Hàn Hương phóng vọt lên đuổi theo, một chiêu "La khuất cụ cùng", chém vào hai chân của Bạch Dương, chợt cảm thấy kiếm thế khựng lại, tựa như bị một bức tường vô hình chặn lại, trong lúc sát cơ đại thịnh, đột nhiên hít khí ở đan điền lên, thân người gập về phía trước, vung tay đâm kiếm ra.

Ánh mắt của nàng lạnh lùng như điện, đầu trút xuống dưới, chân chổng ngược lên, mũi kiếm đâm thẳng vào hậu tâm của Bạch Dương, nhát kiếm này đâm lên như điện, chắc chắn sẽ đâm xuyên qua ngực của Bạch Dương.

Bạch Dương chưa hạ xuống đất, đột nhiên cảm thấy ở sau lưng chấn động, một luồng kiếm thế hiểm hóc vô cùng đâm vào huyệt kê tâm của mình, trong lúc nguy cấp thân người lộn một vòng trên không, phóng ra đến bốn thước. Cốc Hàn Hương đâm ra ba nhát kiếm, buộc Bạch Dương phải rơi vào chốn hiểm nguy, nhưng cả ba nhát vẫn không hề làm cho y bị thương, trong lòng dâng lên lửa giận.

Bạch Dương một chân điểm xuống đất, chợt lộn người lên, keng một tiếng đã chụp thanh kiếm trong tay.

Cốc Hàn Hương phẫn nộ cực điểm, chỉ nghe nàng lạnh lùng hừ một tiếng, người chưa chạm xuống đất thì tay đã vung lên, chém thanh trường kiếm về phía Bạch Dương.

Chỉ nghe keng một tiếng vang lên, một thanh trường kiếm đột nhiên gãy ra từng đoạn, những mảnh vụn bay về phía đầu và mặt của Bạch Dương.

Bạch Dương thấy nàng tự đánh gãy thanh trường kiếm, không biết nàng muốn gì, đang lúc ngạc nhiên thì rút kiếm về múa tròn ra một chiêu "Vân liên tần lĩnh bảo vệ toàn thân của mình.

Cốc Hàn Hương hai chân chạm xuống đất, vung cổ tay một cái, cái chui kiếm trong tay phóng ra như sao xẹt, bắn thẳng vào mặt của Bạch Dương.

Bạch Dương đạo trưởng tuy ngạo khí hiếp người, nhưng lúc này cũng kinh hãi trước uy thế của Cốc Hàn Hương, thấy chuôi kiếm bay tới, không dám dùng kiếm hất ra, hai chân lướt một cái, tung người vọt ngang ra hơn cả thước, tránh được chuôi kiếm.

Quả nhiên, Cốc Hàn Hương lướt tới như điện chớp, bàn tay phất ra, vỗ thẳng vào ngực của Bạch Dương, tựa như không hề nhìn thấy thanh trường kiếm trong tay của y.

Bạch Dương đạo trưởng tuy biết người đàn bà phía trước mặt mình là địch thủ có võ công mạnh nhất trong đời mình, trong lúc thịnh nộ, cứ nghĩ nàng tuổi còn trẻ, chưởng trái phất lên tiếp lấy chưởng này của Cốc Hàn Hương.

Kiếm là vua của binh khí ngắn, khó học khó giỏi nhất, kiếm pháp của Cốc Hàn Hương là tu luyện theo bí cấp của quái nhân một mắt Đồng Công Thường để lại, vì không có thầy dạy cho nên chỉ học được một nửa, vả lại ngày tháng ngắn ngủi, công lực hoả hầu còn quá kém, do đó dùng ba chiêu sát thủ mà vẫn không hạ được Bạch Dương.

Lúc này, nàng dùng tay không đối địch, tình thế đương nhiên không giống nữa, \"Tam nguyên cửu linh huyền công\" và \"Trích tinh bộ pháp\" của nàng đều do Đồng Công Thường đích thân truyền dạy, sinh tử huyền quan cũng là do Đồng Công Thường đích thân đánh thông, do đó nội công chưởng pháp của nàng hơn hẳn kiếm pháp.

Chưởng này của Cốc Hàn Hương tuy chỉ dùng sáu bảy thành công lực, nhưng kình đạo đủ đã kinh người, Bạch Dương đạo trưởng trong lòng cầu thắng, nhất thời tính sai, suất chưởng tiếp lấy, hai chưởng vừa chạm nhau, Bạch Dương đạo trưởng đã bị chấn động đến thối lui ba bước.

Bạch Dương đạo trưởng vừa sợ vừa giận, mau chóng đưa một luồng hơi di chuyển ở trong ngực và bụng của mình, phát giác nội phủ vẫn không hề tổn thương, thế rồi hú dài một tiếng, tiến sát người lên vung kiếm như điện chớp, vẽ ra hàng vạn đóa kiếm hoa đâm thẳng về phía Cốc Hàn Hương.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương cười lạnh, phất ra một kiếm vỗ về phía thân kiếm.

Bạch Dương đạo trưởng cả kinh, thấy chưởng thế ấy nhẹ nhàng quỷ dị, hư thực khó lường, thanh trường kiếm trong tay kêu lên ong ong, không khỏi nhủ thầm trong đầu:

"Võ công của người đàn bà này quả thực tà môn vô cùng".

Đồng thời, thanh trường kiếm vẽ nửa vòng tròn, đánh ra một chiêu "Phong quyện trường thảo", chém ngược vào bàn tay của nàng.

Cốc Hàn Hương tuy kiếm luyện chưa thành, nhưng ánh mắt sắc bén vô cùng, vừa thấy kiếm thế của Bạch Dương có hàm chứa lực giáng, cuốn, chụp, dẫn, cương nhu đều có cả, khí thế phi phàm, biết rõ y đã sử dụng "Thái cực kiếm pháp" của phái Võ Đang, trong lòng thầm cười lạnh, lướt bước xoay người, đột nhiên vòng ra phía sau lưng của y nhanh như cơn gió, rồi bàn tay phất lên, vỗ một chưởng ra.

Bạch Dương đạo trưởng thấy thân pháp của nàng nhanh như thế, đột nhiên thấy nàng biến mất trước mắt mình, lòng cành giác nổi lên, xoay người phất kiếm, đánh ra liền một lúc ba chiêu "Hạnh hoa xuân vũ", "Vân ma tệ nhật", "Đấu bính nam chỉ", thoát ra khỏi chưởng thế của nàng.

Hai người vừa phân lại hợp, trong chớp mắt cuộc đấu trở nên kịch liệt lạ thường, chỉ cảm thấy chưởng ảnh tung hoành, kiếm quang lấp lánh, thế công ào ào, nguy cơ trùng điệp.

Chung Nhất Hào đứng bên ngoài xem, đột nhiên kề tai Mạch Tiểu Minh nói:

"Phu nhân từ ngày hôm qua vẫn chưa hề nghỉ ngơi, nay lại gặp kẻ thù, rất tức giận, khi ra tay không khỏi có chút tâm nhộn khí nhạo ...".

Mạch Tiểu Minh tay trái đang nắm lấy cánh tay của Trương Kính An, đề phòng y đột nhiên xông ra phía trước, nghe thế thì cười nói:

"Lão lỗ mũi trâu này tuy có kiếm trong tay, nhưng trong vòng ba trăm chiêu vẫn sẽ chết dưới chưởng của sư tẩu".

Chung Nhất Hào thầm nhíu mày, hạ giọng nói:

"Chuyện đời khó lường, trên người ta đang bị thương, đệ phải chú ý chuẩn bị tiếp ứng".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, hờ hững gật đầu.

Trong khoảnh khắc, đôi bên đã đấu đến hơn một trăm hiệp.

Phía bên kia, Phạm Ngọc Côn đột nhiên rê bước tới chỗ Thanh Dương đạo trưởng rầu rỉ nói:

"Đạo trưởng hãy mau tìm cách tách hai người ấy ra, cứ đánh nữa chắc chắn sẽ có một bên thương vong".

Thanh Dương buồn bã mỉm cười, nói:

"Thành kiến của Hồ phu nhân đối với tệ phái đã rất sâu, lời của bần đạo bà ta không thèm nghe".

Ngập ngừng rồi nói tiếp:

"Nếu như Bạch Dương đạo trưởng mất mạng, bần đạo cũng không mặt mũi nào quay về núi, làm phiền Phạm công tử đến Võ Đang một chuyến, bẩm báo lại cho chưởng môn nhân tệ phái biết chuyện Thần Tiên Phi Thoa Vạn Hiểu Quang chẳng có liên quan gì đến vụ thảm án ở Khai Phong, còn chuyện bọn Thanh Dương mất mạng, mong công tử dùng lời khéo léo để tránh gây thêm thù sâu cho hai bên".

Y đang nói thì ánh mắt sánh quắc, nhìn vào thanh trường kiếm của Bạch Dương.

Té ra y kiến thức sâu rộng, ánh ắt sắc bén, vừa nhìn thấy những người đi theo bên cạnh của Cốc Hàn Hương thì biết họ đều là những cao thủ thuộc hàng nhất lưu, võ công của mỗi người đều ngang bằng với y, đơn đả độc đấu y chưa chắc toàn thắng, đến khi hỗn chiến thì y kém xa đối thủ, cho nên đã quyết rằng dù cho Bạch Dương đạo trưởng không chống chọi nổi với Cốc Hàn Hương, y cũng không ra tay giúp đỡ, ngược lại một khi Cốc Hàn Hương thất thủ, y lại có ý cứu viện.

Đang lúc kịch chiến, đột nhiên thân hình của Cốc Hàn Hương chạy vòng quanh dưới màn kiếm ảnh, trông giống như ma quái, nhẹ nhàng vô cùng, Bạch Dương đạo trưởng cứ đánh ra từng chiêu liên miên, như tằm nhả tơ, từng nhát kiếm lướt qua người Cốc Hàn Hương, cả hai bên địch ta thấy thế thì đều kinh hãi vô cùng.

Lúc này trong trường kiếm khí đầy trời, chưởng phong ào ạt, kiếm và chưởng cứ giao nhau như điện chớp, trong khoảnh khắc, cuộc ác chiến của hai người đã đến gần ba trăm hiệp.

Phái Võ Đang nổi danh nhờ kiếm thuật, nhất là "Thái cực kiếm" hư thực tương sinh, cương nhu đều có, lấy kiếm pháp nội gia làm cơ sở, chỗ tinh diệu là sau khi một chiêu suất ra, bất luận đối phương chốngt đỡ né tránh như thế nào, chiêu thứ hai thuận thế mà đánh ra, không cần thu về rồi lại phát ra, tròn trịa liên miên nhau như hình thái cực.

Kiếm pháp của Bạch Dương đạo trưởng đã đến mức lưu hỏa thuần thanh, ý ở trước kiếm, ý động thì kiếm đến, giống như trâu chạy trên mâm ngọc, không hề có chỗ trống.

Cốc Hàn Hương sử dụng \"Tam nguyên cửu linh huyền công\" và \"Trích tinh bộ pháp\", sự kỳ ảo của chưởng pháp và thân pháp không gì sánh được, kiếm đến thì chưởng đi, kỳ chiêu trùng điệp, khiến cho người cả hai bên địch ta đều nhìn mà mắt không chớp.

Đột nhiên Cốc Hàn Hương liên tiếp tung chưởng, trong chớp mắt đã đánh ra đến hơn hai mươi chưởng.

Hai mươi chưởng này biến hóa quỷ dị, nhanh chóng vô cùng, từng chưởng nối tiếp nhau không rời, giống như sông dài biển rộng, cuồn cuộn tuôn ra, buộc Bạch Dương đạo trưởng phải rút kiếm về,

thối lui không ngừng.

Đang lúc kịch chiến, chợt nghe một tiếng hự, một tiếng quát, hai bóng người giao nhau như điện chớp, rồi đột nhiên phân ra.

Người trong trường đều kinh hãi, định thần nhìn lại, chỉ thấy hai người đứng đối diện nhau, cách nhau khoảng bốn năm bước, mỗi bên đều khép hờ mắt.

Những người đứng xem hai bên tim đập thình thình, ngưng thần nhìn kỹ lại người phía bên mình, ngoại trừ Chung Nhất Hào mặt che mạng, Mạch Tiểu Minh mặt mỉm cười, những người còn lại mặt đều kinh hoảng.

Thanh Dương đạo trưởng thấy kiếm quyết tay trái của Bạch Dương đạo trưởng hướng lên trời, mũi kiếm người tay phải hơi vểnh lên, giở ra chiêu cúi cùng trong "Thái cực kiếm" là "Tử phủ vân phong", không khỏi buông ra một tiếng thở dài buồn bã.

Đột nhiên Cốc Hàn Hương rê bước xéo ra hai bước, tay phải phất ra một chưởng về phía Bạch Dương đạo trưởng.

Thế đánh ra của chưởng này rất chậm rãi, hầu nư không có tiếng gió, nhưng Bạch Dương đạo trưởng tựa như đại nạn đã giáng xuống đầu, trợn mắt quát một tiếng, thanh trường kiếm múa tít, một luồng kiếm quang bao bọc lấy toàn thân.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương sau khi phất ra chưởng này, thân hình đột nhiên như dương liễu đùa gió, nghiêng ngả ra hai phía trước sau, Bạch Dương đạo trưởng thối lùi liền hai bước, ở khóe miệng chảy ra hai dòng máu đỏ bầm.

Sự thay đổi ấy khiến cho quần hào đều bất ngờ, ai nấy đều sững người ra.

Lúc này, chỉ thấy chân trái của Cốc Hàn Hương rê ngang nửa bước, đi từ "Vô Vọng", tiến vào vị trí "Tụng", chuyển sang "Quy Muội" ở tây bắc, rồi chậm rãi đẩy chưởng về phía Bạch Dương đạo trưởng.

Người ở trong trường đa phần là hành gia của võ học, thấy nàng chân bước theo sáu mươi bốn quẻ của Phục Hy, suất chưởng như đẩy núi lấp biển, thì đều biết chưởng này tụ hết công lực của toàn thân, nếu như công lực của Bạch Dương đạo trưởng không địch lại, chắc hẳn không chết cũng bị thương, không thể nào đánh được tiếp nữa, còn nếu như y có thể đỡ được đòn này, Cốc Hàn Hương sẽ bị lực phản chấn đánh ngược lại, chết ngay tại trận.

Chỉ thấy Bạch Dương đạo trưởng râu tóc dựng ngược, hai mắt mở to, cây trường kiếm chấn động đến nỗi kêu ong ong, rõ ràng là cũng dồn công lực cả đời của mình tụ lên thân kiếm.

Khi chân lực giữa chưởng và kiếm sắp phát ra, trong lúc sinh tử tồn vong, chợt nghe Phạm Ngọc Côn run rẩy nói:

"Cô nương, Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh do chính tay tại hạ giết chết!".

Câu nói ấy như sấm nổ giữa trời xanh, Cốc Hàn Hương, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh và bọn người Nhất Tẩu Nhị Kỳ đều giật mình!

Phải biết rằng Lãnh diện Diêm La Hồ Bách Linh hùng bá võ lâm, hiếm khi gặp được địch thủ, Phạm Ngọc Côn này tuy là hậu duệ của danh gia, thân thủ không kém, nhưng nếu so với Hồ Bách Linh thì quả thực khó mà bì được.

Thế nên, sau khi Hồ Bách Linh chết thảm, bọn Cốc Hàn Hương suy đi nghĩ lại rốt cuộc cũng không nghĩ đến Phạm Ngọc Côn, lúc này nghe y chính miệng khai ra, bọn họ sao không bất ngờ cho được.

Cốc Hàn Hương tụ công lực định đánh ra chưởng này, giết chết Bạch Dương, báo thù cho tiên phu và Vạn Hiểu Quang, nghe thế chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, thân người lắc lư như muốn ngã xuống.

Chợt nghe Thanh Dương đạo trưởng quát lớn:

"Phạm công tử, đi!".

Chữ đi vừa buông ra, người đã lướt tới bên cạnh Phạm Ngọc Côn, tay trái đưa ra chụp lấy cánh tay của y, phóng ra đến hơn mấy trượng.

Mạch Tiểu Minh tay cầm bải kiếm, phóng vọt qua đỉnh đầu của hai người, chặn lại ở phía trước.

Hoắc Nguyên Kha, Tống Thiên Trạch, Đa Trảo Long Lý Kiệt đều vọt người ra phía sau hai người ấy, Chung Nhất Hào và Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa tuy mang trọng thương trên người nhưng cũng đều rút ra binh khí lao tới, mọi người đều cảm thấy rằng, đêm nay nếu để cho Phạm Ngọc Côn chạy thoát, Cốc Hàn Hương sẽ trút giận lên đầu mình.

Thế nhưng, Cốc Hàn Hương cứ đứng như trời trồng một chỗ, chỉ có ánh mắt lạnh lùng đáng sợ bao trùm lấy Phạm Ngọc Côn. Hai nếp nhăn màu tía đột nhiên xuất hiện ở giữa hai chân mày của nàng, khiến cho ai nhìn cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Mười đại hán kia đều là người đi theo bên cạnh Phạm Ngọc Côn, thấy bọn Mạch Tiểu Minh đuổi theo chủ nhân của mình thì cũng quát mắng ầm lên đuiổ theo sao.

Đó đều là những chuyện xảy ra trong cùng một thời gian, Bạch Dương đạo trưởng tay chụp lấy

cánh tay Phạm Ngọc Côn, lướt ra hơn mấy trượng, chân điểm xuống đất rồi lại vọt lên.

Chỉ thấy Mạch Tiểu Minh phóng người lên không như điện chớp, quát lớn:

"Chạy đi đâu!" rồi một màn kiếm quang chói mắt từ phía trên chụp xuống. Kiếp pháp của y cũng kỳ ảo như Cốc Hàn Hương, nhưng công lực trên kiếm thì lại thâm hậu hơn nhiều, Bạch Dương thấy kiếm phong trùm xuống thì chỉ đành thi triển "Thất tinh bộ" lách qua một bên.

Đa Trảo Long Lý Kiệt quát lên:

"Đồ khốn kiếp, trả mạng đại ca lại đây!" miệng thì quát, tay thì múa tít đôi hổ đầu câu, đánh tới chỗ Phạm Ngọc Côn.

Bạch Dương đạo trưởng quát lên:

"Phạm công tử, công tử không giết người, người cũng giết công tử!".

Rồi tiếng binh khí giao nhau, Đa Trảo Long Lý Kiệt chấn động đến nỗi thối lui mấy bước, hai tay tê rần, suýt tý nữa không giữ được đôi hổ đầu câu.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Tiểu Minh, trước tiên hãy cắt đầu tên tặc đạo Bạch Dương xuống".

Câu nói ấy, lạnh đến nỗi không thể lạnh nữa, tựa như ở dưới hố băng sâu muôn trượng, cơn gió lạnh thổi lên.

Mạch Tiểu Minh nào dám chậm trễ, múa tít thanh bảo kiếm, quát lớn:

"Lỗ mũi trâu, chạy đi đâu cho thoát!" rồi thanh kiếm đâm tới Bạch Dương như sấm sét.

Trong khoảnh khắc, tiếng binh khí giao nhau và tiếng quát tháo vang lên.

Lý Kiệt hai mắt đỏ ửng, múa tít đôi hổ đầu câu lao tối Phạm Ngọc Côn lần nữa.

Phạm Ngọc Côn trong lúc kích động, đã tự thừa nhận rằng giết Hồ Bách Linh, trong lời nói vốn có ý hối hận, lúc này thấy Cốc Hàn Hương chưa động thủ, kẻ tùy tùng của nàng đã lao vào liều mạng với mình, bất đồ trong lòng nổi giận, nhủ thầm:

"Là đúng là sai, quả thực khó nói, Phạm mỗ dù có thể đáng chết cũng không thể chết trong tay các ngươi!".

Yù nghĩ ấy lướt qua, đột nhiên dừng bước xoay người, tránh được đôi câu của Lý Kiệt, tay giở lên

chụp thanh kiếm.

Chỉ nghe Hoắc Nguyên Kha hừ một tiếng, lao tới miệng lạnh lùng nói:

"Tiểu tử, ngươi tốt nhất dùng kiếm tự sát cho xong". Đang nói thì nghe có tiếng rú lên thảm thiết, ba đại hán cầm đao đã bị Chung Nhất Hào và Lĩnh Nam Nhị Kỳ trong vòng một chiêu đã kết liễu tính mạng.

Trong chớp mắt, bóng người giao nhau, hàn quang chói mắt, một cuộc hỗn chiến nổ ra trên bãi tuyết.

Cốc Hàn Hương sát cơ đầy mặt, lạnh lùng nhìn Thanh Dương đạo trưởng, đột nhiên quay mặt nhìn về phía Trương Kính An quát lên:

"Lui xuống!".

Chỉ thấy Trương Kính An kinh hại đến nỗi giật mình một cái, thối lui một bước, bộ dạng ngơ ngác, lúng túng.

Cốc Hàn Hương giận đến nỗi răng đánh bò cạp, chân giở lên định chém tới, đột nhiên đổi ý, mặt quay về phía cuộc hỗn chiến, phất tay một cái, Trương Kính An đã hiểu, không nói một lời phóng thẳng vào trong trường.

Thanh Dương đạo trưởng mặt lộ vẻ lo lắng, cúi đầu làm lễ nói:

"Phu nhân minh xét, cuộc chém giết này ...".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ngươi có lòng dạ nhân từ, sau không múa kiếm tiến lên giải cứu cho đồng bọn?".

Tiếng rú thảm thiết truyền đến không ngớt, chỉ thấy Trương Kính An hai chưởng múa tít, cứ tìm bọn hạ nhân của bọn Phạm Ngọc Côn mà xuống tay, mỗi chưởng một người, đánh đến nỗi ai nấy đều phun máu tươi, văng ra khỏi vòng chiến, lát sau chỉ còn lại vài người. Thanh Dương đạo trưởng đột nhiên dậm chân, kêu hừ một tiếng, rút thanh trường kiếm phóng thẳng về phía Trương Kính An.

Cuộc ác đấu này quả thực kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, những người tham chiến đều liều mình, có tiến chứ không lui, tựa như những kẻ đối địch đều là người đã giết cha đoạt vợ của mình.

Trong khoảnh khắc, tiếng gào thét đã chấm dứt, thi thể nằm la liệt ở dưới đất, khắp nơi là mùi máu tanh, hơn mười tên thuộc hạ của Phạm Ngọc Côn cũng không còn một mống.

Chỉ thấy hai đạo kiếm quang của Mạch Tiểu Minh và Bạch Dương đạo trưởng tuôn ra cuồn cuộn,

kiếm khí xông lên trời. Trương Kính An không biết từ lúc nào đã lấy ra cái vòng sáng lấp lánh ấy, đấu với thanh kiếm của Thanh Dương đạo trưởng, chưởng trái của y đỏ như máu, từng chiêu không rời những cỗ yếu hại của Thanh Dương đạo trưởng.

Phía bên kia, Nhất Tẩu và Nhị Kỳ, Chung Nhất Hào, Đa Trảo Long Lý Kiệt, năm người bao vây Phạm Ngọc Côn, nguyên khí giáng xuống như mưa, toan phanh thây y ra muôn đoạn, Phạm Ngọc Côn tuy kiếm pháp hơn người, công lực bất phàm, nhưng năm người bao vây thì có bốn người là cao thủ hùng bá một phương trong chốn lục lâm, võ công của ai cũng đều ngang tài ngang sức với y, Lý Kiệt tuy kém hơn, nhưng y còn liều mạng hơn cả bốn người kia.

Lấy một địch năm, y làm sao chống chọi cho nổi.

Hai người Bạch Dương và Thanh Dương thấy Phạm Ngọc Côn sắp mất mạng tới nơi, cho nên cả hai đều định lướt người tới, ba người liên thủ chống địch, nhưng Trương Kính An và Mạch Tiểu Minh cứ đeo riết lấy, khiến cho hai người không thể nào giúp được Phạm Ngọc Côn.

Cốc Hàn Hương thấy phần thắng đã nắm trong tay, bất đồ một tiếng cười lạnh, quay về phía bọn người Chung Nhất Hào nói:

"Tay chân thì có thể chặt xuống, nhưng phải để lại mạng sống". Giọng nói lạnh lùng, từng chữ cứ như băng tuyết, khiến ai nghe cũng đều rùng mình.

Khi đang nói, chỉ thấy cây thanh long đoạt của Hoắc Nguyên Kha vẽ ra một màn màu đen, chợt chụp xuống tay trái của Phạm Ngọc Côn, lạnh lùng nói:

"Tiểu tử, ngươi chịu chết đi!".

Phạm Ngọc Côn bốn mặt đều có địch, biết rằng khó tránh khỏi bất hạnh, nhưng cũng không thể bó tay chịu chết, trong lúc lúng túng, thanh kiếm múa ra một màn kiếm ảnh, đẩy tới phía trước mặt Hoắc Nguyên Kha.

Nào ngờ Hoắc Nguyên Kha đột nhiên thay đổi chiêu thế, cây thanh long đoạt chợt đánh hất lên.

Chợt nghe Phạm Ngọc Côn kêu thảm một tiếng, năm ngón tay trên tay trái đã bị cây thanh long đoạt đánh gãy nát, máui thịt tung bay, trông ghê tởm vô cùng.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch thừa cơ tiến tới, quát lớn một tiếng, ngọn roi mềm cuộn vào vai phải của Phạm Ngọc Côn.

Chỉ nghe Bạch Dương đạo trưởng quát một tiếng chấn động cả trời đất:

"Cốc Hàn Hương! Lòng dạ của ngươi thật độc ác!".

Vừa quát lên, thanh trường kiếm đã đánh ra một chiêu "Tinh hà dao đẩu", đẩy về phía thanh bảo kiếm của Mạch Tiểu Minh, hai tay vung lên một cái, phóng vọt qua đầu Phạm Ngọc Côn.

Y trong lúc nguy cấp cứu người, không quản đến thân mình, cú vọt ấy vốn nhanh chóng vô cùng, nhưng kiếm chiêu của Mạch Tiểu Minh cũng rất kỳ dị, thật hiếm thấy trong võ lâm, chỉ nghe y gầm lân một tiếng, thanh bảo kiếm đột nhiên xoay lại, đâm vào bụng của Bạch Dương đạo trưởng, tiến ra thì kiếm tới, nhanh chóng đến kinh hãi!

Bạch Dương đạo trưởng chân rời đất chẳng qua chỉ được mấy thước, đột nhiên thấy một luồng hàn quang chói mắt phóng tới, không khỏi kinh tâm khiếp đảm, thanh kiếm trầm xuống, thi triển ra một chiêu tuyệt học của Võ Đang "Pháp luân cửu chuyển".

từ trên chụp xuống, chưởng trái dùng lực phất xuống.

Một chưởng một kiếm này đã tụ hết công lực toàn thân của cả đời Bạch Dương, Mạch Tiểu Minh tuy hung hãn, nhưng cũng không dám khinh địch, quát lớn một tiếng, cả người lẫn kiếm phóng ra đến hơn một trượng, Bạch Dương đạo trưởng cả hai chân và eo đã thấy máu thịt bầy nhầy, bộ áo màu xanh trên người cũng tả tơi.

Bạch Dương đạo trưởng đau đến nỗi toàn thân run bần bật, nhưng người thì cũng đã vọt qua đỉnh đầu Phạm Ngọc Côn như một mũi tên, trên không trung gầm lên một tiếng, một chiêu "Pháp hoa truyền chỉ" giáng xuống đầu Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch.

Chương 25

Phía bên kia, Thanh Dương đạo trưởng giở hết sở học của cả đời rốt cuộc cũng không thoát được đơi chưởng của Trương Kính An, lúc này mới liều mạng đâm ra một kiếm.

Té ra sau khi uống Hướng tâm lộ, ngoài võ công, Trương Kính An chỉ biết tiến chứ không lui, không hề hiểu những chuyện khác, lúc gặp địch cũng chẳng có ý nghĩ sống hay chết, càng không có lòng sợ hãi, một lòng một ý đánh bại kẻ địch, còn việc kẻ địch có chết hay không thì thuận theo tự nhiên chứ không hề có tính toán.

Võ công của y vốn cao, nay động thủ trong lòng không hề có tạp niệm, cho nên công lực hỏa hầu vốn có đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Chỉ thấy Thanh Dương đạo trưởng đánh ra một chiêu "Hậu Nghệ xạ nhật", đâm thẳng tới, tiếp theo là một chiêu "Thiên lý lư sa", một kém chém ngang, sau đó tung mình phóng người dựng kiếm hất lên, một chiêu "Chư thiên lịnh đáo" chém thẳng lên mặt Trương Kính An.

Cả ba chiêu liên hoàn này nhanh nhẹn vô cùng, uy lực tuyệt luân, nhất là chiêu "Chư thiên lịnh đáo" cuối cùng, là một trong "Độ thế tam chiêu" của Võ Đang, là bí truyền trong võ lâm chỉ có nghe chứ không thấy.

Trương Kính An tựa như biết được sự lợi hại của chiêu "Chư thiên lịnh đáo" này, chỉ thấy cái vòng vàng của y múa tít, hóa giải được hai chiêu trước, tiếp theo há miệng phát ra một tiếng hú giận dữ, vặn eo xoay người múa ra trùng trùng vòng ảnh, che kín toàn thân của mình.

Rồi vòng và kiếm giao nhau, tia lửa bắn tung tóe tạo thành một cảnh kỳ quan.

Hai bóng người đột nhiên phân ra, bộ mặt vàng ệch của Trương Kính An cứ giật giật không ngớt, đôi mắt trợn lên nhìn chằm chằm vào mũi kiếm của Thanh Dương đạo trưởng.

Thanh Dương đạo trưởng nhìn thấy kẻ có thần tình kỳ quái, mặt mũi kinh người này đã chặn được tuyệt nghệ của mình, trong nhất thời cũng đứng sững ngay tại trận, không nghĩ ra được lý do.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh cao giọng nói:

"Lỗ mũi trâu, còn chưa nằm xuống cho ta!".

Thanh Dương đạo trưởng giật mình, mồ hôi lạnh tuôn ra, phóng vọt người một cái, vội vàng nói:

"Phu nhân giơ cao quý thủ!".

Té ra Bạch Dương lướt qua đỉnh đầu của Phạm Ngọc Côn giải nguy, thân người chưa kịp rơi xuống đất, thanh nhuyễn đao của Chung Nhất Hào, cái thanh long đoạt của Hoắc Nguyên Kha đã đâm tới.

Nhưng lúc này, chỉ thấy Đa Trảo Long Lý Kiệt lướt người xuống đất, bay xuyên qua thân người Phạm Ngọc Côn, cái câu trên tay giật xuống.

Năm ngón tay trên tay trái của Phạm Ngọc Côn đã bị Hoắc Nguyên Kha đánh gãy, đau đớn đến tận tim gan, kiếm đã rơi xuống, lúc này ngã xuống đất chưa kịp đứng dậy, chợt cảm thấy trên vai phải đau nhói, rú lên một tiếng, tức thì ngất đi.

Bạch Dương đạo trưởng lao tới, thấy được cảnh ấy thì khóe mắt như rách toét, quát lớn một tiếng xông tới.

Chung Nhất Hào bị y một kiếm đánh lui, trong lòng phẫn nộ lạ thường, không màng đến vết thương đau nhói ở phía trước ngực nữa, múa tít thanh nhuyễn đao chém thẳng tới phía sau lưng Bạch Dương.

La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha thầm nhủ:

"Phải làm một trận cho ra trò, giết được tên tạp mao này sợ gì thiên hạ không loạn!".

Yù nghĩ ấy lướt qua, thân người áp sát lên, cây thanh long đoạt đánh ra một chiêu "Long dược vân tân" chém thẳng vào trong eo của Bạch Dương.

Lực của cú đánh này rất mạnh, trong luồng ô quang, luồng kình phong bay tạt vào người Bạch Dương.

Trong cùng lúc ấy, Mạch Tiểu Minh đã lao tới, đột nhiên một kiếm đâm vào trong tim Bạch Dương, thế đến nhanh chóng vô cùng.

Bạch Dương đạo trưởng hai chân đều đã bị trọng thương, mũi chân điểm xuống đất, lập tức cảm thấy trên đùi đâu đớn khó chịu, hai gối mềm nhũn, thân người chồm về phía trước, ba món binh khí như hổ như sói đã đồng thời đánh tới.

Một đao, một kiếm, một đọat hợp lực nhau đánh tới, dù cho Tử Dương đạo trưởng chưởng môn của phái Võ Đang cũng chịu không nổi, hai chân của Bạch Dương đạo trưởng đã bị thương, làm sao tránh được nữa, trong lúc sinh tử thì đột nhiên vặn người một cái, né tránh được cây đoạt của Hoắc

Nguyên Kha, tay múa thanh kiếm dồn lực chém vào thân kiếm của Mạch Tiểu Minh.

Phía bên kia, Thanh Dương đạo trưởng khó khăn lắm mới thoát được khỏi cái vòng của Trương Kính An, thấy sư đệ lâm nguy, vội vàng tung mình vọt một cái, nào ngờ hai chân vừa mới rời khỏi đất, đột nhiên một bóng người lướt tới, Cốc Hàn Hương đã chặn lại ở phía trước mặt.

Cốc Hàn Hương thấy y lên tiếng cầu xin, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, cánh tay giở lên, đột nhiên vỗ ra một chưởng.

Thanh Dương đạo trưởng máu nóng nhộn nhạo, trong lúc nguy cấp đã dùng hết mười thành công lực đẩy ngược trở lại một chưởng.

Hai chưởng chạm nhau kêu bình một tiếng, Cốc Hàn Hương thối lui đến hai bước, Thanh Dương đạo trưởng từ xa vỗ chưởng tới nhưng vẫn bị lực phản chấn giật ngược trở lại, thân người bắn ra xa đến hai trượng.

Thanh Dương đạo trưởng khí huyết nhộn nhạo, người chưa rớt xuống đất thì sau lưng đã có một luồng kình phong lướt tới, trong lúc nguy cấp đã lộn ngược ra một bên, hạ xuống đất.

Chỉ thấy Trương Kính An không nói lời nào, một chiêu đánh không trúng, lại đánh ra chiêu thứ hai, trong chớp mắt đã nhốt Thanh Dương đạo trưởng vào trong cái vòng vàng.

Đó đều là những chuyện trong khoảnh khắc, chỉ nghe có tiếng choang vang lên, hai thanh kiếm của Bạch Dương đạo trưởng và Mạch Tiểu Minh chạm vào nhau khiến cho hai người đồng thời lảo đảo, cây thanh long đoạt của Hoắc Nguyên Kha một chiêu đánh hụt, Chung Nhất Hào một đao chém tới thì đã trúng, máu tuôn ra như suối, Bạch Dương cũng không đứng vững nổi nữa, hự lên được nửa tiếng thì đổ nhào xuống đất.

Chợt thấy Hoắc Nguyên Kha bước tới, cây thanh long đoạt giáng mạnh xuống đầu Bạch Dương, luồng kình phong lướt qua tai, lực thế rất hùng hậu.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương lạnh lùng quát:

"Hoắc Nguyên Kha dừng tay!".

Hoắc Nguyên Kha e rằng thiên hạ không loạn, thấy cây thanh long đoạt chỉ cách đầu Bạch Dương không quá một tấc, trong lúc ác niệm nảy sinh, cố ý dùng lực co cánh tay phải lại, giả vờ toàn lực thâu chiêu, nhưng lại khéo léo hạ cái đoạt xuống, định giết Bạch Dương.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh cười hì hì nói:

"Lão già xảo quyệt!" ánh hàn quang lướt lên như điện xẹt, một kiếm đâm vào trong cổ họng của

Hoắc Nguyên Kha, phát sau mà đến trước, kiếm đã thấy vết máu.

Chỉ thấy Hoắc Nguyên Kha gầm lên một tiếng, người bay ngược ra sau như một mũi tên, hai chân dặm một cái, lao vào trở lại, quát lớn:

"Tiểu cẩu để mạng lại!" cây thanh long đoạt kêu vù một tiếng giáng xuống.

Một tiến một thoái này nhanh nhẹn vô cùng, Mạch Tiểu Minh múa thanh bảo kiếm định phản công lại, nhưng thấy trước mắt hoa lên một cái, Cốc Hàn Hương đã lao vào ở giữa.

Hoắc Nguyên Kha nổi giận như điên, cây thanh long đoạt đã ngưng tụ kình lực của toàn thân, nào ngờ xuất chiêu được một nửa thì đột nhiên thấy Cốc Hàn Hương chặn lại ở phía trước mặt, dù y có lớn gan đến mức nào thì lúc này cũng phải rút cây đọat trở lại.

Cốc Hàn Hương mặt lạnh như băng, lướt nhìn Hoắc Nguyên Kha, trên mặt lộ nụ cười âm trầm.

Lúc này ngoại trừ Trương Kính An vẫn đang hỗn chiến với Thanh Dương, những người khác đều đã ngừng tay, ai nấy đều lặng lẽ đứng nhìn, cả thở mạnh cũng không dám.

Hoắc Nguyên Kha đưa tay sờ lên cổ, thấy ở cổ họng đã bị Mạch Tiểu Minh đâm thành một lỗ nhỏ như hạt đậu, nếu chỉ chệch qua thêm một ly nữa thôi, thì cổ họng của y sẽ bị tổn thương, y không thể nén được cơn giận, hai mắt như đổ lửa, nhìn về phía Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh nhoẻn miệng cười, nói:

"Lão già nhìn cái gì, nếu trong lòng không phục thì tìm nơi vắng người đánh một trận nữa".

Cốc Hàn Hương quay mặt lại, lạnh lùng nhìn Mạch Tiểu Minh, rồi sau đó quay snag Hoắc Nguyên Kha nói:

"Tiên phu nhân hậu, Cốc Hàn Hương thì nóng tính, ông đi lại trên giang hồ đã lâu, chắc hiểu rõ điều này".

Mấy câu này tuy rất bình thường, không hề có vẻ bực tức, nhưng ai nghe thấy cũng đều lạnh mình.

Hoắc Nguyên Kha hiểu ý trong lời của nàng, bảo nếu như mình có ý đồ không tốt, nàng sẽ ra tay trừ khử mình. Cho nên cố nén giận, cuối cùng cúi đầu lui ra hai bước.

Chợt trong mắt Cốc Hàn Hương bắn ra tia hàn quang, nhìn về phía Phạm Ngọc Côn và Bạch Dương đạo trưởng, quay snag Mạch Tiểu Minh nói:

"Hãy điểm huyết âm tâm mạch của hai kẻ này!".

Thanh Dương đạo trưởng đang khó phân thắn bại với Trương Kính An, chợt nghe Cốc Hàn Hương sai người điểm huyết âm tâm mạch của Bạch Dương và Ngọc Côn, không khỏi kinh hãi, vội vàng kêu lên:

"Phu nhân hãy nể mặt Thiên Minh đại sư ...".

Vừa nói xong, Trương Kính An đã múa cái vòng giáng xuống, thanh trường kiếm bật ra đến hơn cả thước, trong lúc nguy cấp, chỉ đánh nhùn hai chân, thi triển "Thất tinh bộ pháp" tránh qua một bên.

Chỉ nghe xoạc một tiếng, \"Huyết thủ ấn\" của Trương Kính An đánh hụt tới, thuận thế chụp một cái, xé tọac mảnh áo trên vai của Thanh Dương đạo trưởng.

Thiên Minh đại sư của phái Thiếu Lâm đã từng nhận Cốc Hàn Hương làm đệ tử, điều này Mạch Tiểu Minh đã nghe người ta nói tới, lúc này mở mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương, chờ đợi mệnh lệnh của nàng.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn trời, trầm ngâm không nói, đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng, tự nói rằng:

"Ngày ấy các người giết đại ca của ta, có nể mặt sư phụ của ta không, nợ máu trả máu, còn già mà nói nữa". Nói xong sầm mặt, phất tay về phía Mạch Tiểu Minh.

Mạch Tiểu Minh không nói một lời, cuối xuống lật mặt Bạch Dương đạo trưởng và Phạm Ngọc Côn qua, xuất chỉ như gió điểm liên tục lên ngực của hai người ấy, hai người này vì mất máu quá nhiều, đã hôn mê, Mạch Tiểu Minh điểm ngón tay tới, thân người của hai kẻ này vẫn run rẩy không ngừng.

Sau khi huyết âm tâm mạch bị điểm, dù võ công nông hay cạn, sau một trăm ngày sẽ chết, người trong trường đều là những hành gia đi lại trên giang hồ, nhưng cũng chỉ nghe nói đến thủ pháp này chứ chưa thấy, Mạch Tiểu Minh chắc cũng biết thủ pháp này quá âm độc, cho nên trong khi động thủ, đã xoay người lại không để cho người ta thấy.

Thanh Dương đạo trưởng thở phì phò, Trương Kính An cứ tung đòn tới tấp, trong vòng vài chiêu nữa, Thanh Dương chắc khó giữ được tính mạng.

Ngay lúc này, Cốc Hàn Hương chợt lạnh lùng hừ một tiếng, đôi vai hơi lách một cái, lách vào giữa hai người, hai chưởng phân ra đẩy hai kẻ ấy ra.

Trương Kính An thấy Cốc Hàn Hương đẩy chưởng tới, mặt đầy kinh ngạc nhảy lướt ra, Thanh Dương đạo trưởng đã sớm đuối sức, lúc này mũi chân điểm một cái, thân mình phóng ra đến bảy thước.

Thanh Dương đạo trưởng chưa kịp thở, nhìn về phía Bạch Dương đạo trưởng đang nằm dưới đất, nỗi hổ thẹn và phẫn nộ dâng lên trong lòng, râu tóc đều dựng ngược, chỉ tay về phía Cốc Hàn Hương nói:

"Phu nhân làm thế này, chỉ e lẽ trời khó dung".

Cốc Hàn Hương buông giọng cười, chỉ tay về phía hai người Phạm Ngọc Côn và Bạch Dương đạo trưởng nói:

"Nếu ngươi có thể khiến cho đại ca của ta sống lại, ta sẽ phục hồi lại cánh tay của Phạm Ngọc Côn, trị hết thương thế của hai người ấy".

Thanh Dương đạo trưởng nghe thế thì sững người ra, năm ngón tay trên tay trái của Phạm Ngọc Côn đã bị cây thanh long đoạt của Hoắc Nguyên Kha đánh bẹp dí, dù cho Hoa Đà sống lại cũng không thể phục hồi được, ý nghĩ ấy lướt qua, biết nàng chỉ giận mà nói thế, cho nên phẫn nộ mà nói:

"Oùan thù chồng chất, phu nhân có thể báo được cho tới chứng nào, Hồ đại hiệp tuy chết oan, Võ Đang, Thiếu Lâm và Phạm công tử đều phạm cái lỗi vô tâm, còn hạng tàn nhận vô đạo như ngươi ...".

Chợt nghe Đa Trảo Long Lý Kiệt gầm lên:

"Im miệng! Tẩu phu nhân của ta nếu không phải mềm lòng, lúc này ngươi đâu còn mạng!".

Cốc Hàn Hương phất tay, nói:

"Lão tứ đừng xen vào, cứ để cho y nói tiếp".

Thanh Dương đạo trưởng ngập ngừng rồi nói tiếp:

"Phu nhân đã bị thù hận che lấp, thần trí đã không còn tỉnh táo, lời của bần đạo chắc phu nhân nghe chẳng xuôi tai".

Nói đến đây, thở dốc một hơi, nói:

"Bần đạo hỏi phu nhân một câu, Phạm công tử và sư đệ của bần đạo đã bị thương sắp chết, nay phu nhân lại còn sai người điểm huết âm tâm mạch của hai người bọn họ, nay còn muốn gì nữa?".

Cốc Hàn Hương nhướng mày, điềm nhiên nói:

"Phạm Ngọc Côn nếu muốn sống, trừ phi mặt trời mọc từ phía tây, song ta nhất thời cũng không giết y".

Thanh Dương đạo trưởng giận dữ nói:

"Phu nhân muốn làm gì?".

Cốc Hàn Hương cười âm trầm, nói:

"Ta phải mổ ruột moi tim của y, tế sống linh hồn của đại ca ta".

Thanh Dương đạo trưởng bất đồ râu tóc dựng ngược, gằng giọng nói:

"Ngươi có biết thần kiếm Phạm Đồng Sơn cũng chết ở trong Lạc Nhạn Cốc!".

Cốc Hàn Hương cười hì hì nói:

"Đã là như thế, Phạm Ngọc Côn sao bỏ thù cha không báo? Các ngươi tự sưng là hiệp nghĩa, tại sao rũ tay áo đứng nhìn?".

Mấy câu này rất sắc bén, mà sự thực cũng là như thế, Thanh Dương đạo trưởng cũng chẳng còn lý gì để mà nói.

Cốc Hàn Hương chợt nhìn xuống, buồn bã tự nói:

"Nếu tên họ Phạm này là một hiếu tử, không bao giờ quên thù cha, ta sẽ thả y, sau này trước mặt đại ca cũng còn có lời mà nói".

Lời nói rất thê lương, ai nghe cũng dựng tóc gáy.

Té ra nàng đối với Hồ Bách Linh tình thâm ái trọng, cảm thấy rằng vì báo thù cho chồng, dù cho có giết hết người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Phạm Ngọc Côn, bọn người Phong Thu là chuyện có lý có tình, cho nên đây là chuyện đáng thông cảm.

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Vạn Hiểu Quang tuy bị Tử Dương đạo trưởng ép chết, nhưng thực sự cũng do một tay Bạch Dương gây ra, theo lý mà nói, y chết cũng chưa hết tội". Nàng hơi ngừng một lát rồi nói:

"Niệm tình ngươi chân thành kính trọng đại ca của ta, ta quyền nghi tha cho ngươi một mạng, song người thì phải do ta dắt đi, trong vòng một trăm ngày chưởng môn nhân của các ngươi phải đích thân đến Mê Tông Cốc nhận người".

Thanh Dương đạo trưởng thầm nhủ:

"Hoắc Nguyên Kha nổi danh hung ác, trước mặt của ả mà vẫn phải nuốt giận, tên tiểu đồng ấy và kẻ điên rồ này đều là hàng không có tiếng tăm, thế nhưng võ công lại cao đến khó lường, mình nếu không nghe theo ả thì cũng tự chuốc lấy cái nhục mà thôi".

Yù nghĩ ấy lướt qua, không khỏi thở dài một tiếng, giơ chưởng làm lễ, nói:

"Phạm công tử và sư đệ này của bần đạo đều đã bị thương nặng, đường đi đến Mê Tông Cốc rất xa, giả xử chết nửa đường thì chẳng phải đã khiến phu nhân thất vọng hay sao?".

Cốc Hàn Hương cười lạnh nói:

"Theo ý của đạo trưởng, vậy phải làm thế nào đây?".

Thanh Dương đạo trưởng nói:

"Bần đạo không có nhiều thỉnh cầu, chỉ mong trước tiên trị lành vết thương của hai người, tạm thời giữ lại mạng sống của họ".

Cốc Hàn Hương hờ hững, hơi phất tay, nói:

"Đạo trưởng hãy cứ động thủ, có linh đơn diệu dược gì cứ cho họ uống vào". Nói xong thì xoay người phóng vọt ra ngoài mấy trượng.

Thanh Dương đạo trưởng vội vàng đến bên cạnh hai người, lấy ra thuốc trị thương, xé đạo bào trên người, trước tiên băng bó vết thương trên tay và vai của Phạm Ngọc Côn, sau đó cạy răng của y nhét vào mấy viên thuốc.

Dưới bãi tuyết, xác người la liệt, trong bóng tối cảnh tượng thê thảm bày ra, mọi người đều là những hảo hán giết người không chớp mắt, nhưng cũng không muốn nhìn lại thảm cảnh ấy.

Thanh Dương đạo trưởng thấy mọi người không chú ý đến mình, vì thế nhân lúc "Thôi cung quá huyệt", ầm thầm kiểm tra huyệt mạch của Phạm Ngọc Côn, chỉ phát giác ra được tâm mạch của y có điều khác lạ, không thể nào biết được vấn đề nằm ở đâu, hiểu ngay thủ pháp điểm huyệt của Mạch Tiểu Minh kỳ dị, mình không thể giải được, chỉ đành buồn bã thở dài, quay sang chăm sóc vết thương cho Bạch Dương.

Hai người này đều bị ngoại thương, sau khi cầm máu thì lần lượt tỉnh dậy, chỉ là mất máu quá nhiều cho nên người chưa tỉnh nhưng vẫn yếu ớt, tựa như cả sức mở mắt mà cũng không có.

Thanh Dương đạo trưởng thầm thở dài, chậm rãi nói:

"Phạm công tử và sư đệ yên tâm ..." nói chưa xong đột nhiên im lặng, buồn bã thở dài, phóng tới phía trước mặt Cốc Hàn Hương, thi lễ rồi nói:

"Đa tạ phu nhân, bần đạo cáo từ ở đây".

Cốc Hàn Hương ôm quyền nói:

"Sau này sẽ gặp lại, xin thứ không tiễn".

Thanh Dương đạo trưởng cười buồn bã, phóng người xuống đồi, đi được hơn mười trượng thì nén không được quay đầu lại nhìn.

Không biết từ lúc nào, Thời Dần đã âm thầm quay lại chỗ cũ, đang đứng cạnh bọn La Phù Nhất Tẩu.

Trong chớp mắt, bóng dáng của Thanh Dương đạo trưởng đã khuất trong màn đêm.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quần hào, khi ánh mắt nàng lướt tới gương mặt của Thời Dần, trong mắt lộ vẻ vui mừng, trong lòng tựa như cảm thấy ngày báo thù cho trượng phu đã đến gần.

Rời Mê Tông Cốc đã lâu, Phong Thu đã vào trong cốc, trong lòng nàng nhớ đến những người ở lại, nhất là đối với nghĩa tử Linh nhi, mỗi khi nghĩ đến thì lòng đau nhói, thế nhưng bề ngoài vẫn ôn tồn nói:

"Ta biết các vị đã mệt nhọc, theo lý phải nghỉ lại một ngày, song vì trong cốc có biến ta đang nóng lòng quay về, mong các vị chịu thiệt thòi một tý".

Sau khi đại chiến quần hào ai nấy đều mệt mỏi, nhưng đều biết rằng nàng chỉ là bất đắc dĩ, thế nên không ai lên tiếng.

Cốc Hàn Hương liếc mắt nhìn Bạch Dương đạo trưởng và Phạm Ngọc Côn, nói:

"Nơi này không tiện ở lâu, lão tứ và Tiểu Minh hãy mang hai người này quay vào thành thuê một chiếc xe rồi trở về cốc.

Đa Trảo Long Lý Kiệt vâng dạ một tiếng, vọt tới bên cạnh Phạm Ngọc Côn, hai tay ôm ngang người y lên, Phạm Ngọc Côn gắng gượng mở mắt, bộ mặt tái nhợt lộ vẻ đau đớn.

Mạch Tiểu Minh bước tới, đột nhiên ngừng lại, nhìn Thời Dần, nói:

"Này, ngươi có phải là Thời Dần không?".

Thời Dần ngửa mặt lên trời, nhìn xuống, lạnh lùng nói:

"Chính là Thời mỗ, ngươi có lời gì muốn nói?".

Mạch Tiểu Minh nghiêng đầu, hỏi:

"Ngươi có muốn nhập bọn hay không?".

Thời Dần ngạo mạn nói:

"Chuyện của Thời đại gia không cần đứa trẻ nhà ngươi lo lắng".

Mạch Tiểu Minh không giận mà cười, nói:

"Nói như thế, ngươi đã nhập bọn".

Hai thanh kiếm của Phạm Ngọc Côn và Bạch Dương đạo trưởng đều là những vật phi phàm, sau khi hai người ngã xuống đất, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa lập tức nhặt lấy bao kiếm của hai người, đút hai thanh kiếm vào, rồi sau đó trao cho Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương đang nhìn hai thanh kiếm, tai nghe Thời Dần và Mạch Tiểu Minh đấu khẩu, thầm đưa mắt lạnh lùng liếc về phía hai người.

Chỉ nghe Thời Dần hừ một tiếng trong mũi, nói:

"Thời đại gia cao hứng nhậop bọn, tên nhãi ranh nhà ngươi có điều gì muốn nói?".

Mạch Tiểu Minh cười hì hì, nói:

"Ngươi buông lời vô lý, chỉ cần điểm này cũng đã đáng giết".

Cốc Hàn Hương đột nhiên nhíu mày, trầm giọng nói:

"Tiểu Minh, ngươi gây chuyện thị phi, phải chăng có lòng khiến cho Mê Tông Cốc tổn hao uy danh?".

Mạch Tiểu Minh vừa bước sang phía Bạch Dương đạo trưởng vừa nói:

"Có chuyện gì mệt nhọc thì cứ sai đệ, thật không công bằng".

Trong miệng y lẩm bẩm, tựa như thiệt thòi lắm, Cốc Hàn Hương thấy y lầm bầm, té ra là chỉ lười biếng, vốn không thèm để ý, đột nhiên giật mình, cố ý điềm nhiên nói:

"Nếu ngươi lười biếng, vậy thì sẽ bảo Trương Kính An thay ngươi".

Mạch Tiểu Minh mừng rỡ, nói:

"Sư tẩu nói đấy nhé! Y ngu si đần độn, nếu như làm chết lỗ mũi trâu này, sư tẩu đừng trách đệ". Vừa nói thì vừa ôm Bạch Dương đạo trưởng bước về phía Trương Kính An.

Trương Kính An ngạc nhiên không hiểu, hai tay rụt lại, nhìn về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Hướng tâm lộ quả nhiên lợi hại, nhìn vẻ mặt y như thế này, rõ ràng là trừ mình ra, chẳng biết ai cả, nhưng không biết mình sai y chết, y có nghe hay không".

Thế rồi phất tay về phía y, tỏ ý bảo y nhận lấy người, Trương Kính An quả nhiên hai tay đưa ra, nhận lấy Bạch Dương đạo trưởng.

Lúc này trời đã sáng, Cốc Hàn Hương ra lệnh lên đường, đi trước dẫn đầu, quần hào ai nấy thi triển khinh công phóng theo sau, trong chớp mắt ở khoảng trống rộng mênh mông, chỉ có mấy cái xác người và những vũng máu vung vãi.

Vội vàng một ngày đến sáng sớm ngày thứ hai thì đã vào đến địa phận của huyện Định Tương.

Lúc này Chung Nhất Hào mặt đã che mạng, ngồi trên cỗ xe đi đầu, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa hai tay cho vào tay áo, ngồi ở cỗ xe thứ hai dưỡng thần, năm thớt ngựa phía sau là Nhất Tẩu, Nhị Kỳ, Mạch Tiểu Minh, Lý Kiệt và Thời Dần.

Trong tiếng vó ngựa, ngựa xe phóng như bay về phía Hằng Sơn, cách Mê Tông Cốc chỉ còn có hai ngày đường, mọi người bắt đầu lo lắng.

Từ đây lên phía bắc, người càng thưa thớt, sau khi ngựa xe ra ngoài thành, chạy cho đến trưa thì ngựa vẫn không ngừng vó.

Đột nhiên, từ cỗ xe thứ nhất vọng ra giọng nói của Cốc Hàn Hương:

"Cách Mục hổ cương còn bao xa?".

Tuy vó ngựa rầm rập, gió tuyết thổi ù ù, nhưng giọng nói của nàng vẫn không tản mát, từng chữ đưa vào trong tai quần hào.

Chung Nhất Hào nói lớn:

"Còn nửa canh giờ sẽ đến".

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương ngồi trong xe căn dặn:

"Người ngựa đều đã mệt mỏi, nếu ở gần đây có chỗ khuất gió, hãy ngừng lại nghỉ ngơi một lát".

Chung Nhất Hào cao giọng nói:

"Gần đây gió rất mạnh, xem ra chỉ đành đến Hổ mục cương". Nói xong nghiêng tai lắng nghe một hồi, quả nhiên những thớt ngựa phía sau đã có vẻ chậm lại.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa đột nhiên rút ra trong tay một ngon roi, quất hai thớt ngựa ở bên trái mấy roi, Chung Nhất Hào thấy tên đánh xe ngựa bên cạnh mồ hôi ướt đẫm, hơi thở phì phò, thì giật lấy cương ngựa và roi, tự tay đánh xe.

Chạy được nửa canh giờ, chợt thấy trước mắt có một cái gò cản đường.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh quát lớn:

"Lão lừa trọc! Ngươi muốn chết!".

Nói chưa dứt, quần hào đã nhìn ra, một nhà sư mặt tròn như trăng, râu dài đến ngực, đầu trọc lóc, hai hàng giới ba rõ ràng có thể đếm được, hạt nào hạt nấy to như đồng tiền đang ngồi xếp bằng trên gò, chặn đường lên gò.

Quần hào đều là những người đi lại đã lâu trên giang hồ, vừa nhìn đã biết vị hòa thượng này không phải kẻ tầm thường, nhưng bọn họ là những kẻ hung dữ, thấy hòa thượng này chặn đường nhưng vẫn không hề dừng ngựa, ngược lại đều ra roi phóng tới.

Mạch Tiểu Minh vốn phi ngựa ở phía trước, Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch đột nhiên phất hai roi phóng lên chạy song song với y, trong chớp mắt sẽ phóng lên người vị hòa thượng này.

Sau rèm xe, đột nhiên truyền ra giọng nói của Cốc Hàn Hương:

"Dừng ngựa!".

Mạch Tiểu Minh và Tống Thiên Trạch nghe như sấm vọng vào tai, chỉ thấy hai người giật cương ngựa, hai thớt ngựa đột nhiên tách ra, lướt qua người vị hòa thượng ấy.

Trong khoảnh khắc tiếng ngựa hí vang rền, Chung Nhất Hào giật cương ngựa dừng lại ở phía trước người của nhà sư già này, chỉ còn cách vài thước nữa thôi vị hòa thượng này sẽ bị dẫm chết dưới chân ngựa.

Chỉ thấy quần hào kìm cương ngựa lại, vây quanh vị hòa thượng ấy.

Vị hòa thượng vẫn bình tĩnh, ngồi xếp bằng không hề động đậy, hai mắt chậm rãi mở ra nhìn quần hào, sau đó nhìn thẳng vào trong xe của Cốc Hàn Hương, thần sắc không hề lộ vẻ sợ hãi.

Đa Trảo Long Lý Kiệt thấy khi độ của vị hòa thượng này phi phàm, biết rằng đây chẳng phải là người rảnh rỗi, vội vàng phóng xuống ngựa, bước về phía cỗ xe của Cốc Hàn Hương.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Này, hòa thượng kia, ông có phải là người của phái Thiếu Lâm không?".

Vị hòa thượng mở mắt, nhìn lên mặt Mạch Tiểu Minh, nói:

"A di đà Phật, hành cước tăng nhân chính là người của chùa Thiếu Lâm".

Đa Trảo Long Lý Kiệt vén rèm xe, chợi thấy Cốc Hàn Hương nhíu mày điềm nhiên nói:

"Hỏi nhà sư ấy có chuyện gì, rồi do Hoắc Nguyên Kha làm chủ".

Mấy câu này tuy thanh âm không lớn, nhưng người ở đấy đều nghe cả, Đa Trảo Long Lý Kiệt hạ giọng vâng một tiếng, buông rèm xe quay đầu nhìn về phía Hoắc Nguyên Kha.

La Phù Nhất Tẩu ngạc nhiên, tiếp theo thầm nghĩ:

"Chuyện này thật kỳ lạ, rõ biết kẻ này ý đồ không tốt mà còn sai mình làm chủ". Yù nghĩ ấy lướt qua đầu rồi nhủ rằng:

"Đúng rồi, Thiên Minh hòa thượng là sư phụ của ả, ả không tiện ra mặt, cho nên mới dùng kế bưng tai trộm chuông này, đã là như thế chẳng phải ngầm bảo mình giết hòa thượng này cũng chẳng hề gì hay sao".

Đang suy nghĩ, chợt thất hòa thượng ấy nhìn mình, nói:

"Bần tăng là Thiên Giác, vị này phải chăng là La Phù Hoắc thí chủ?".

La Phù Nhất Tẩu giật mình, phóng người xuống ngựa, ôm quyền nói:

"Kẻ bất tài chính là Hoắc Nguyên Kha, thường nghe trong giang hồ đồn rằng, đại sư chính là một trong ba vị cao tăng của Thiếu Lâm, xưa nay vân du trong thiên hạ, không biết đã quay về chùa Thiếu Lâm từ lúc nào?".

Chung Nhất Hào thấy Cốc Hàn Hương trao quyền cho Hoắc Nguyên Kha, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, lúc này nghe Hoắc Nguyên Kha trước tiên hỏi Thiên Giác đại sư quay về chùa từ lúc nào, trong lòng không khỏi mừng rỡ, biết nếu là mình, chưa chắc đã hỏi được câu này.

Chỉ nghe Thiên Giác đại sư cao giọng nói:

"Bần tăng vô đức vô năng, nào phải là cao tăng". Ngập ngừng rồi tiếp:

"Thiên Giác đã ở bên ngoài hơn bốn mươi năm nay, cho đến nay vẫn chưa quay trở về Tung Sơn, không biết thí chủ cớ gì lại hỏi như thế?".

La Phù Nhất Tẩu om quyền trước ngực nói:

"Đại sư chưa quay trở về núi Thiếu Thất, chắc là không biết gì về mối hiềm khích giữa phái Thiếu Lâm với Mê Tông Cốc".

Thiên Giác đại sư nhướng mày, nhìn Hoắc Nguyên Kha nói:

"Cuộc chiến ở Lạc Nhạn Cốc, bần tăng đã nghe có người nói đến, đồng thời bần tăng cũng từng nghe người ta nói rằng chủ nhân hiện nay của Mê Tông Cốc là đệ tử ký danh của Thiếu Lâm tự".

La Phù Nhất Tẩu nhíu mày, vuốt râu, cao giọng nói:

"Nói như thế, đại sư chặn đường ở đây chính là có ý gây sự!".

Thiên Giác đại sư chắp tay niệm Phật hiệu, nói:

"Bần tăng là người khổ hạnh, chuyện gây sự muôn lần không dám".

La Phù Nhất Tẩu nhìn Thiên Giác đại sư, nói:

"Nếu không phải gây sự, cản đường chận lối như thế này không biết là có ý gì?".

Thiên Giác đại sư thở dài, nói:

"Quý minh chủ tuy là đệ tử ký danh của chùa Thiếu Lâm, chẳng qua chỉ là ký danh, bần tăng nào dám làm càn, nay giữ đại giá của các vị ở đây là bởi có một chuyện đẹp cả đôi đàn, ý muốn kết một mối thiện duyên với quý minh chủ".

Hoắc Nguyên Kha nói:

"Tệ minh chủ có lời căn dặn, đại sư có chuyện gì thì có thể thương lượng với Hoắc mỗ, không biết chuyện đẹp cả đôi đàn gì, mối thiện duyên ấy làm sao kết được?".

Thiên Giác đại sư môi mấp máy, tựa như muốn nói nhưng nhìn thấy vẻ trầm ngâm của ông ta, tựa như trong lòng rất khò xử.

La Phù Nhất Tẩu lạnh lùng nói:

"Đại sư có thể nói thì hãy nói, nếu chê ở đây nhiều người chướng mắt thì hãy tránh ra, ngày sau xin mời đến Mê Tông Cốc gặp mặt thương nghị với tệ minh chủ".

Chỉ nghe Thiên Giác đại sư nhẹ thở dài, nói:

"Không phải bần tăng coi khinh các vị, mà thực ra chuyện này quan hệ trọng đại, không thể khinh suất".

La Phù Nhất Tẩu hơi nổi giận, nói:

"Nếu ông có điều khó xử, tệ minh chủ cũng không muốn gặp ông, xem ra chuyện ngày hôm nay chỉ đến đây mà thôi".

Thiên Giác đại sư tựa như bất đắc dĩ phải nói:

"Thí chủ muôn lần đừng nổi giận, bần tăng đến đây thực sự là có một món quý giá, ý muốn hiến cho chủ nhân của Mê Tông Cốc".

Quần hào nghe Thiên Giác đại sư chặn đường cản lối là muốn hiến cho pháp bảo, trong khoảnh khắc mắt ai nấy đều sáng lên.

Thiên Giác đại sư hơi ngập ngừng rồi lại nói tiếp:

"Bần tăng ngoài chuyện có pháp bảo muốn dâng hiến, còn có một lời thỉnh cầu mong quý minh chủ chấp thuận".

La Phù Nhất Tẩu nghĩ bụng, lão hòa thượng là người hành cước, làm gì có pháp bảo, thế rồi không động thanh sắt, chỉ nhìn về phía Thiên Giác đại sư.

Thiên Giác đại sư đưa mắt nhìn quần hào, nghiêm mặt nói:

"Vật mà bần tăng đang có đây, người trong võ lâm ngày đêm đều mong muốn, chuyện này rất hệ trọng, xin thứ cho bần tăng không thể để cho các vị ngó qua".

Lời ấy vừa nói ra, trên mặt quần hào đều lộ vẻ bực dọc, đồng thời cũng trỗi dậy lòng hiếu kỳ.

Mạch Tiểu Minh cười hì hì nói:

"Lão hòa thượng, vật ấy là quyền kinh hay kiếm quyết?".

Thiên Giác đại sư lắc đầu, đưa mắt nhìn vào rèm xe, nói:

"Cốc đàn việt, có thể để cho lão nạp tự tay dâng lên bảo vật hay không?" trong xe vẫn im lặng, rõ ràng Cốc Hàn Hương không chịu gặp mặt Thiên Giác đại sư.

Thiên Giác đại sư lắc đầu, mắt nhìn vào rèm xe, nói:

"Cốc đàn việt, thật ra thỉnh cầu của lão nạp không lớn, Cốc đàn việt đừng để mất thời cơ, e rằng sau này hối hận không kịp".

La Phù Nhất Tẩu đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

"Mục đích của đại sư không thể thực hiện được, tệ minh chủ không phải là kẻ tham lam, đại sư đừng phí lời nữa".

Nói rồi cung tay một cái, phóng người lên ngựa.

Mạch Tiểu Minh nghe thế thì ngạc nhiên, buột miệng nói:

"Hòa thượng, ông nói đi nói lại, phải chăng là muốn sư tẩu ta thả tên lỗ mũi trâu Bạch Dương và tên họ Phạm kia?".

Chợt nghe Thiên Giác đại sư nói:

"Ý của bần tăng là chỉ muốn dùng pháp bảo trong người đổi lấy một mình Phạm Ngọc Côn".

La Phù Nhất Tẩu ngồi trên ngựa, nói:

"Đổi một người cũng được, hai người cũng được, đại sư không đưa món bảo vật ấy cho Hoắc mỗ coi trước, cuộc giao dịch này coi như không thành".

Nói rồi ôm quyền:

"Bọn chúng tôi phải lên đường, mong đại sư nhường đường".

Thiên Giác đại sư hơi nhướng mày, lặng lẽ nhìn Hoắc Nguyên Kha, đột nhiên nhắm mắt lại ngồi yên một chỗ.

La Phù Nhất Tẩu nghĩ thầm:

"Lão lừa trọc này và hai người Thiên Minh, Thiên Thiền được võ lâm gọi là Thiếu Lâm tam tân, võ công của y tuyệt không phải kém, nếu cứ xông lên một mình, một khi không hay thì chắc chắn sẽ khiến cho đầu tro mặt đất, làm trò cười cho tên tiểu cẩu và gã họ Chung kia".

Yù nghĩ ấy lướt qua, thế rồi nháy mắt với Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch, buông giọng nói:

"Đại sư cứ cản đường cản lối, chả lẽ buộc chúng tôi phải xông bừa qua!".

Thiên Giác đại sư tựa như không thèm nghe, hai mắt vẫn nhắm ngồi xếp bằng ở đấy.

Chỉ thấy La Phù Nhất Tẩu mặt đỏ lên, giận dữ quát:

"Đại sư đã ỷ mạnh như thế, đừng trách Hoắc Nguyên Kha vô lễ!".

Aâm chưa dứt, chợt nghe cạc một tiếng, cánh cửa xe của Cốc Hàn Hương chầm chậm mở ra.

Chợt thấy Cốc Hàn Hương chồm ra ngoài, nói:

"Hai vị lui xuống, ta sẽ đích thân gặp vị sư phụ này". Đang nói thì uyển chuyển bước thẳng về phía Thiên Giác đại sư.

Quần hào thấy nàng xuống xe cũng xuống ngựa, Chung Nhất Hào và Ba Thiên Nghĩa từ trên xe nhảy xuống, mỗi người đi sát bên cạnh nàng.

Thiên Giác đại sư hai chân bật một cái, đứng thẳng người dậy, không đợi nàng bước tới gần, trước tiên chắp hai tay lại, cúi đầu nói:

"Lão nạp lỗ mãng, đã cản ngọc giá của Cốc đàn việt, mong hãy thứ lỗi cho".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn Thiên Giác, chỉ thấy ông ta người mặc tăng bào màu xám, chân mang dày cỏ, ở be sườn có đeo một túi vải, dày và áo quần đều rách rưới, mặt mũi phong trần, quả thật có dáng vẻ của một nhà sư khổ hạnh, không khỏi nhủ thầm:

"Nhà sư này chắc chắn võ công khó lường".

Đang suy nghĩ, thì đã dừng lại phía trước mặt Thiên Giác đại sư, ôm quyền làm lễ, điềm nhiên nói:

"Những kẻ thảm mãng của Cốc Hàn Hương nếu có điều gì thất lễ, mong lão thiền sư đừg trách".giọng nói trở nên lạnh lùng:

"Phạm Ngọc Côn giờ đây đang bị trọng thương, không biết lão thiền sư có quan hệ gì với y, sao lại chịu bỏ ra bảo vật đổi lấy mạng của y?".

Thiên Giác đại sư thấy nàng đi thẳng vào chuyện, không khỏi sững người, trầm tư chốc lát rồi nói:

"Lão nạp và Phạm Ngọc Côn chưa từng gặp mặt, cũng chẳng có mối quan hệ gì, nhưng nghĩ tình y chịu tội giùm cho người ta, trong lòng cảm thấy bất nhẫn, lại thêm gặp cơ hội này, nếu không cứu một mạng của y, tự thấy trong lòng rất hổ thẹn".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, lạnh lùng nói:

"Tiên phu đã chết dưới kiếm của y, y đã thay người nào chịu tội?".

Thiên Giác đại sư buồn bã nói:

"Nhớ lại Hồ đại hiệp võ công siêu quần, đã từng bất phân thắng bại với Thiên Minh sư huynh của lão nạp, Phạm Ngọc Côn trẻ tuổi nông cạn, làm sao có thể lấy được tánh mạng của y?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng cười:

"Lão thiền sư nói cũng có lý, thực ra Cốc Hàn Hương chưa từng nghĩ đến điều này, song Phạm Ngọc Côn đã chính miệng khai ra, Cốc Hàn Hương chỉ đành thà giết lầm còn hơn bỏ sót".

Thiên Giác niệm Phật hiệu, nói:

"Hồ đại hiệp lòng dạ nhân hậu là chuyện ai ai cũng biết, Cốc đàn việt giết lầm người tốt, há chẳng phải đã tổn thương đến anh danh của Hồ đại hiệp hay sao!".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói như chém đinh chặt sắt:

"Cốc Hàn Hương lòng đã như sắt đá, lão thiền sư đừng nói nữa".

Thiên Giác đại sư nói:

"Vậy chuyện dùng bảo vật đổi người, Cốc đàn việt chẳng hề suy sét sao?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Cuộc đời tạm bợ, cần bảo vật để làm gì!".

Thiên Giác đại sư nói:

"Hỡi ơi! Món bảo vật này sẽ có ích cho việc báo thù rửa hận của Cốc đàn việt, chả lẽ Cốc đàn việt không suy xét hay sao?".

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương sầm mặt, nổi giận:

"Vật ấy quý đến mức nào, sao dám nói có ích cho chuyện báo thù của ta!".

Thiên Giác da thở dài, thò tay vào trong lòng, chậm rãi lấy ra một vật, bước tới nói:

"Vật này quan hệ trọng đại, ngoại trừ Cốc đàn việt, không thể để cho người khác nhìn thấy".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, phất tay về phía quần hào, nói:

"Các vị hãy lui ra mười trượng, chưa có lệnh của ta không được đến gần".

Quần hào tuy trong lòng hiếu kỳ, muốn biết vật đó là gì, nhưng biết lúc này không thể chống lệnh, Chung Nhất Hào vọt ra trước, trong chớop mắt chỉ còn lại Thiên Giác đại sư và Cốc Hàn Hương.

Chỉ thấy Thiên Giác đại sư lấy ra một cái túi vải rách dài khoảng sáu tấc đưa đến, thần sắc đầy vẻ nghiêm túc. Cốc Hàn Hương không kịp suy nghĩ, đưa tay nhận lấy, chậm rãi mở mảnh vải rách ấy ra đưa mắt nhìn vào vật ấy, chỉ thấy ở trong miếng vải chẳng qua chỉ là một thanh tiểu đao, thân đao đen bóng, tựa như được làm bằng sừng trâu.

Nhìn thanh đao này, độ dài nhiều nhất chẳng qua chỉ có tám tấc, nhưng đã bị gãy ở giữa, mũi đao đã không còn, chỉ còn lại một đoạn chuôi đao, tổng công dài chỉ có bốn tấc, nhìn đi nhìn lại chẳng có điều gì kỳ lạ.

Cốc Hàn Hương nhìn thanh đao một hồi, nhướng mắt lên, cười lạnh nói:

"Lão thiền sư là một vị cao tăng, chắc không thể có chuyện hiếp người, Cốc Hàn Hương kiến thức thô lậu, không thể nào nhìn thấy được chỗ kỳ diệu của vật này". Vừa nói vừa bọc lại thanh đao, đưa lại cho Thiên Giác đại sư.

Thiên Giác đại sư từ lúc Cốc Hàn Hương mở miếng vải ra, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm lên mặt của nàng, tựa như sợ rằng sẽ bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của nàng, lúc này nhận lấy cái bọc nhỏ, cẩn thận cất vào trong lòng, ngạc nhiên nói:

"Cốc đàn việt không nhận ra lai lịch của vật này hay sao?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu, nói:

"Cốc Hàn Hương kiến thức nông cạn, không thấy được chỗ kỳ lạ của vật này".

Thiên Giác đại sư tựa như thất vọng, thở dài tự nói:

"Nói như thế, lão nạp đã tính sai".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên, nói:

"Tiểu nữ tuy không nhận ra lai lịch của vật này, nhưng nếu như biết được vật này có ích, cuộc giao dịch của chúng ta chưa chắc đã không thể đạt thành".

Cốc Hàn Hương cười lạnh một tiếng, nói:

"Đã là như thế, chuyện của Phạm Ngọc Côn, lão tang kí sinh tốt nhất đừng nhúng tay vào nữa".

Thiên Giác đại sư đưa mắt nhìn lên chiếc xe chở Phạm Ngọc Côn và Bạch Dương đạo trưởng, đột nhiên đổi ý, nói với vẻ thăm dò:

"Thanh đao này tuy chỉ còn một nửa, nhưng sắc bén lạ thường".

Nói xong đột nhiên quay nhìn về phía tây nam, trong hai mắt phóng ra hai luồng ánh sáng nhanh như điện xẹt.

Cốc Hàn Hương thầm kinh, nhìn theo ánh mắt của ông ta, thấy tứ xa có bụi đất tùng bay.

Thiên Giác đại sư đột nhiên quay mặt lại, vội vàng nói:

"Lạm tạo sát kiếp, trên mất thiên hòa, mong Cốc đàn việt phóng hạ đồ đao ..." nói xong chữ đao thì người đã lách một cái, vọt ra đến hơn mươi trượng, sau mấy lần trồi hụp thì trong chớp mắt đã mất dạng sau Mục hổ cương.

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên, đột nhiên thấy ở sau lưng mình có luồng kình phong xốc tới, vội vàng nhún hai chân, phóng vọt người đến hơn một trượng, đưa mắt nhìn lại, té ra người phóng đến mình chính là ông già vô danh lúc trước đã đi theo mình đòi Vấn tâm tử.

Ông già vô danh ấy ánh mắt như điện, nhìn xung quanh, miệng thì hỏi:

"Nha đầu, tên tặc hòa thượng chùa Thiếu Lâm phải chăng vừa mới rời khỏi đây?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Phải chăng người mà lão tiền bối hỏi đến là Thiên Giác đại sư của phái Thiếu Lâm?".

Ông già vô danh ấy ánh mắt kỳ dị, gật đầu nói:

"Chính là tên giặc trọc ấy, y tìm ngươi có chuyện gì?".

Cốc Hàn Hương chỉ về cỗ xe, cười nói:

"Tiểu nữ vừa mới bắt được con trai của Phạm Đồng Sơn và một đạo nhân của phái Võ Đang, hòa thượng ấy chận đường cướp người, khi sắp động thủ thì đột nhiên bỏ chạy mất, lão tiền bối hỏi ông ta làm gì?".

Ông già vô danh sầm mặt, bước tới một bước, gằng giọng nói:

"Nha đầu! Ngươi dám giở trò trước mặt lão phu!".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Lão quái vật này tựa như rất lo lắng, chả lẽ Thiên Giác hòa thượng và Vấn tâm tử có mối liên quan gì hay sao?".

Đang suy nghĩ thì phất tay một cái.

Quần hào đang đứng cách đó mười trượng, thấy Cốc Hàn Hương phất tay thì vội vàng chạy đến.

Ông già vô danh cười lạnh, đưa mắt nhìn quần hào, nói:

"Bọn vá áo túi cơm này cũng đông thật".

Mạch Tiểu Minh quát:

"Lão già là ai? Chắc đã chán sống?".

Ông già vô danh nổi giận, tay phải giở lên định vỗ ra một chưởng.

Cốc Hàn Hương gắt lên, Tiểu Minh không được vô lễ!".

Mạch Tiểu Minh cười nói:

"Hôm nay có nhiều chuyện quái lạ, ông già này nghênh ngang như thế chẳng lẽ lại có món bảo vật gì?".

Lời ấy vừa nói ra, ông già vô danh hai mắt đầy phức tạp, Cốc Hàn Hương thần quang lấp lánh, hai người đều nhìn chằm chằm đối phương, tựa như đang suy đoán tâm ý của đối phương.

Mạch Tiểu Minh ngạc nhiên nhìn hai người, nói:

"Các ngươi có điều gì bí mật?

Chả lẽ lại có chuyện lớn không thể cho người thứ ba biết hay sao?".

Quần hào có người già dặn, có người tâm cơ thâm trầm, không ai lên tiếng, chỉ có mỗi mình y cứ nói năng lung tung, chẳng e sợ gì cả.

Đột nhiên ông già vô danh sác mặt lạnh lùng, mắt đầy hung quang, nói:

"Nha đầu, mau đưa vật ấy trả cho lão phu, nếu không Mục hổ cương này chính là nơi chôn thân của mi!".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Vấn tâm tử ấy rõ ràng là di vật của đại ca, lão quái vật lại cứ bảo rằng của mình, trong giang hồ hiểm trá trùng trùng, mình không thể mắc lừa lão".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh lớn giọng kêu:

"Lão già, vật gì trả lại cho ngươi, ngươi ngang ngược như thế chắc là không biết sự lợi hai của sư tẩu ta".

Ông già vô danh lạnh lùng hừ một tiếng, phóng người lướt tới một chưởng vỗ vào Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương thấy chưởng ấy âm hiểm vô cùng, rõ ràng đã tụ công lực mà phát ra, giật mình vội dùng \"Trích tinh bộ pháp\" lướt ngang ra tám thước.

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh quát lớn một tiếng, một kiếm đâm thẳng vào cổ tay của ông già vô danh.

Ông già vô danh tựa như biết rõ bản lĩnh của quần hào, hai vai hơi lắc, tránh được nhát kiếm của Mạch Tiểu Minh, rồi lướt người về phía Cốc Hàn Hương, trông hung dữ vô cùng, rõ ràng là muốn đề phòng quần hào cùng xông lên cho nên định dùng đòn sấm sét để kìm chế Cốc Hàn Hương.

Chợt tiếng gió lướt qua tai, Trương Kính An và Thời Dần đồng thời vỗ về phía ông già vô danh, hai người ấy một người bàn tay màu đỏ, một người bàn tay màu đen, chỉ màu sắc thôi cũng khiến cho người ta lạnh mình.

Ông già vô danh ấy nghiến răng, không thèm đuổi theo Cốc Hàn Hương nữa, hai chưởng rút về đồng thời đẩy về phía hai người Thời Dần và Trương Kính An.

Cốc Hàn Hương không chậm trễ, đôi chân lướt tới, một chưởng lại vỗ ra, miệng lạnh lùng nói:

"Lão cứ lừa gạt như thế, đừng trách ta bất nhân bất nghĩa!".

Ông già vô danh đẩy chưởng thế của Thời Dần và Trương Kính An ra, đột nhiên cảm thấy một luồng ám kình nặng như núi giáng tới be sườn của mình.

Chỉ nghe lão già cười lạnh một tiếng, tay trái phất ra, một luồng chưởng phong đón lấy chưởng lực của Cốc Hàn Hương.

La Phù Nhất Tẩu thấy hai người đánh hai chiêu, chợt múa cây thanh long đoạt tiến tới, Mạch Tiểu Minh cũng xuất ra một chiêu kiếm "Huy mã hóa long", một mảng hàn quang chụp tới, hai người này vốn là một cặp oan gia nhưng khi liên thủ với nhau thì uy mãnh vô cùng.

Ông già vô danh không nén giận được nữa, quát lớn một tiếng, vỗ ra mấy chưởng, dùng luồng chưởng lực mạnh mẽ vô cùng đẩy lui kiếm và đoạt.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Lão già này chưa bao giờ nhắc ba chữ Vấn tâm tử trước mặt người thứ ba, trong dó chắc có điều gì bí mật, Thiên Giác hòa thượng ấy né tránh lão ta, chắc là có liên quan đến chuyện này".

Nàng vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, hơi suy nghĩ thì đã biết được đại khái, đồng thời nhủ rằng:

"Võ công của lão quái vật này có thể nói là đệ nhất, nếu mình được lão giúp sức, thì chuyện báo thù đã có hy vọng".

Nhớ đến thù chồng, lòng dạ của nàng trở nên cứng rắn vô cùng, thế rồi quát lên:

"Mọi người để ý, ai để lão ta chạy thoát, ta sẽ lấy mạng kẻ ấy!".

Đang nói thì tay trái thò vào eo lấy ra ngọn trủy thủ tẩm độc cầm trong tay, Trương Kính An thấy nàng lấy ra binh khí, cũng rút ra cái vòng vàng của mình.

Ông già vô danh bị năm đại cao thủ vây đánh, dù võ công có thần thông hơn nữa thì cũng cảm thấy khó cầm cự nổi, tả xung hữu đột mà vẫn không thoát ra khỏi vòng vây của năm người, trong lúc tức giận thì quyết định bắt giặc trước tiên phải bắt vua giặc, thế rồi thay đổi chưởng thế phản công về phía Cốc Hàn Hương.

Trương Kính An lúc này bộ dạng si đần, chỉ để ý đến sự an nguy của Cốc Hàn Hương, tâm ý của ông già vô danh vừa mới lộ ra, cái vòng vàng của y đã tấn công tới ông già vô danh như mưa xa bão táp.

Ông già vô danh dần dần cảm thấy chưởng của mình nặng nề, lòng thầm nhủ:

"Gã ngốc này thần trí đã mê mẩn, chỉ biết liều mạng cho ả nha đầu, xem ra phải hạ y trước mới có thể bắt được ả nha đầu này".

Yù nghĩ ấy lướt qua, trong lòng nổi lên sát cơ, gắng gượng thoát được kiếm, đọat và chưởng chiêu của Thời Dần, liên tục đánh ra hơn mười chiêu sát thủ về phía Trương Kính An, khiến cho y tay chân lúng túng né tránh không kịp.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương cười lạnh nói:

"Lão trượng nếu không liều mạng, đừng hòng chạm được chúng tôi". Đang nói thì cây trủy thủ đâm tới.

Ông già vô danh gằng giọng nói:

"Lão phu dù có liều mạng, trước tiên cũng sẽ giết ả nha đầu nhà ngươi!" rồi lật tay phất một cái, vỗ ra một chưởng.

Chợt nghe Thời Dần trầm giọng nói:

"Ngươi trước tiên hãy thử một chưởng của ta".

Vù một tiếng, một luồng chưởng lực như dời núi lấp biển ào tới.

Té ra y tính tình háo cường, nghĩ bụng từ ngày suất đạo, chỉ đơn đả độc đấu mà chưa bao giờ gặp cường địch thủ, không ngờ vừa mới đi theo Cốc Hàn Hương thì dù hợp lực với bốn người kia cũng không kìm chế nổi một ông già lai lịch bất minh, vì thế không màng đến nội thương vẫn chưa hồi phục, ầm thầm vận đủ mười thành công lực của \"Hắc sát chưởng\" liều mạng vỗ ra một chưởng.

Ông già vô danh ấy vừa mới giao thủ thì biết lai lịch của Thời Dần, lúc này thấy y một chưởng vỗ tới, biết rằng Thời Dần đã dốc hết toàn lực, nếu mình suất chưởng phản công thì dù cho có thể đánh chết y, những người còn lại cũng thừa cơ xông lên, mình dù không chết cũng bị trọng thương.

Ông già vô danh tuy biết thế nhưng lòng háo thắng còn hơn cả Thời Dần, ý nghĩ ấy vừa lướt qua trong đầu, bàn tay đã vận đủ công lực, vỗ mạnh ra một chưởng.

Chợt nghe Hoắc Nguyên Kha và Mạch Tiểu Minh cùng quát lên một tiếng, một kiếm một đoạt đấm tối sau lưng ông già vô danh, Trương Kính An cũng là người có kinh nghiệm, lúc này thần trí tuy mờ mịt, nhưng võ công vẫn còn, vừa thấy chưởng thế của hai người, sắp chạm vào nhau, nhất thời chồm người tới, vươn cánh tay, đánh mạnh cái vòng vàng.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương quát lên một tiếng, cây trủy thủ giở lên chém thẳng vào chưởng phải của ông già vô danh.

Ông già vô danh ấy vừa liều mạng thì hối hận, lúc này chưởng thế trầm xuống, lướt qua cái trủy thủ của Cốc Hàn Hương, trong lúc hạ tay xuống đã chạm với bốn người mỗi người một chiêu.

Thời Dần định tiếp một chưởng của ông già vô danh, chợt thấy Cốc Hàn Hương lướt qua phía trước mặt mình, vội vàng thu chưởng lực lại, thân người lướt tới vị trí của Cốc Hàn Hương lúc nãy, trong chớp mắt lại vây ông già vô danh vào ở giữa.

Chợt nghe ông già vô danh lạnh lùng nói:

"Nha đầu thối, ngươi căm ghét lão phu lắm phải không?".

Cốc Hàn Hương múa chưởng, điềm nhiên nói:

"Ta cảm thấy người có võ công như lão, chết cũng không đáng tiếc, hơn nữa cũng không muốn người ở trong Mê Tông Cốc mất mạng dưới tay của ngươi".

Ông già vô danh cười hềnh hệch nói:

"Ngươi vì báo thù cho chồng mà đã chịu nhiều cực khổ, đủ làm cảm động lòng trời!".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ông biết là tốt".

Nói xong hai bên lại lao vào nhau.

Chợt nghe Chung Nhất Hào quát lớn:

"Chuẩn bị ám thanh tử!".

Lời nói chưa dứt, hơn mười bóng người đã phóng thẳng tới, trong chớp mắt bóng người đã hiện rõ, có cả nam phụ lão ấu, tăng tục đều có cả.

Cốc Hàn Hương tai mắt lanh lẹ, tuy đang kịch đấu, nhưng vẫn có thể nhìn ra tướng mạo, cách ăn mặt cùng với võ công, thân pháp của những người ấy.

Kẻ xông đến có cả thảy mười hai người, kẻ đi đầu là một lão ni, phía sau nửa bước là một đầu đà còn tóc, một nam tử tục gia tuổi khoảng tứ tuần, sau ba người ấy khoảng hơn một trượng thì có tám nam nữ thanh niên, trong đám người ấy, ngoại trừ đầu đà kia tay cầm phương tiện sản, những người còn lại vai đều cắm thanh trường kiếm.

Chung Nhất Hào, Lĩnh Nam Nhị Kỳ, Đa Trảo Long Lý Kiệt tung mình nhảy vọt đến bên cỗ xe, tay cầm binh khí giữ chặt ở đấy.

Lão ni ấy thân pháp cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã lướt tới gần, định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên thấy bọn Cốc Hàn Hương đang ác đấu, chỉ thấy nhãn thần của bà ta như bị những đòn thế của ông già vô danh thu hút, trên mặt đầy vẻ kinh hãi và vui mừng, không hề nghe tiếng quát của bọn Chung Nhất Hào.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Những kẻ này thân thủ không kém, đêm dài lắm mộng, xem ra chỉ đành trước tiên thu thập lão già này mới xong".

Yù nghĩ đã quyết, sát cơ nổi lên, gằng giọng nói:

"Cùng nhau tiến lên, trước tiên giết chết lão quái!" cây trủy thủ trên tay trái hất một cái, chưởng phải múa tròn ra, một chiêu "Hoán ảnh du âm" đánh thẳng tới ông già vô danh.

Ông già vô danh tay chân lúng túng, gắng gượng cầm cự cho đến mức này thì không hóa giải được chiêu "Hoán ảnh du âm" nữa, trong lúc nguy cấp thì người lướt ngang qua nửa thước, tay trái đột nhiên vươn ra chụp vào cây thanh long đoạt của Hoắc Nguyên Kha, chưởng phải vỗ thẳng một chưởng về phía Cốc Hàn Hương.

Thời Dần và Trương Kính An ra tay nhanh như điện, một trái một phải, hai chưởng đồng thời vỗ tới, Mạch Tiểu Minh chém kiếm xuống tay phải của ông già vô danh, năm người hợp vây, uy thế thật kinh hãi, dù cho ông già vô danh có mọc thêm đôi cánh cũng khó thoát được.

Chợt lão ni ấy quát lớn:

"Cuồng đồ vô lễ!" rồi phóng người một kiếm đâm thẳng về phía Mạch Tiểu Minh.

Cùng lúc ấy, đầu đà kia và nam từ trung niên cũng múa sản và kiếm xông vào, bọn Chung Nhất Hào đã chuẩn bị trước, lúc này cũng múa binh khí chia nhau chặn ba người ấy lại.

Cả mấy người đồng thời phát động, trong tiếng quát, chỉ thấy Chung Nhất Hào múa thanh nhuyễn đao, chém thẳng vào thanh trường kiếm của lão ni, bị chấn động đến nỗi hự một tiếng, thối lui đến hai bước, vết thương cũ ở ngực đau nhói lên.

Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch cũng đối ba chiêu với đầu đà kia, cây phương tiện sản của đầu đà ấy tuy lực mạnh chiêu trầm, công lực hùng hậu, nhưng lúc này cũng không chiếm được phần hơn nào.

Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa chặn đầu hán tử trung niên, một chưởng chưa kịp đánh ra, đã bị thanh trường kiếm của hán tử trung niên ấy đâm tới phía trước ngực, buộc phải thối lui snag một bước.

Hán tử trung niên và lão ni ấy một chiêu đắc thủ, lập tức xông tới chỗ bọn Cốc Hàn Hương, chỉ trong chớp mắt, sự thắng thua trong trường đã rõ, tình thề đã thay đổi.

Té ra ông già vô danh thấy thân rơi vào chốn hiểm nguy, biế không nắm lấy cơ hội thì tính mạng khó giữ, vì thế xoay người một cái, hai chưởng vỗ về phía Mạch Tiểu Minh, Hoắc Nguyên Kha, Thời Dần, Trương Kính An, một mặt vận công ra phía sau lưng chuẩn bị tiếp lấy một chưởng của Cốc Hàn Hương.

\"Hắc sát chưởng\" của Thời Dần và "Huyết chưởng ấn" của Trương Kính An đều là công phu kỳ độc vô cùng, một khi chạm phải, nếu không có thuốc giải độc môn của hai người này, thì dù không chết ngay tại trận thì cũng khó giữ tánh mạng, một kiếm một đọat của Mạch Tiểu Minh và Hoắc Nguyên Kha cùng với đôi vòng vàng của Trương Kính An cũng hung hiểm vô cùng, nếu trúng phải không chết cũng bị thương, thế nên ông già vô danh sau khi đắn đo nặng nhẹ, đã quyết định thà chịu một chưởng của Cốc Hàn Hương, tuy nói như thế, ngoại trừ là lão, những người bên cạnh cũng không thể trong một chiêu mà hóa giải được chiêu số của bốn người Mạch Tiểu Minh.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra thì nhanh, chỉ thấy Cốc Hàn Hương trầm giọng hừ một tiếng, đổi chưởng thành chỉ, xỉa vào huyệt tam tiêu của ông già vô danh.

Nhát xỉa này hiểm hóc vô cùng, luồng chỉ phong rít lên trong gió, tựa như một mũi tên.

Ông già vô danh cũng không ngờ Cốc Hàn Hương lại đổi chưởng thành chỉ, huyệt tam tiêu là một trong những huyệt gây hôn mê, nếu bị nàng điểm vào, chắc chắn sẽ bị chấn động đến nỗi cương khí hộ thân sẽ tản mát.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ông già vô danh ngầm vận thần công, dòn ra các huyệt đạo ở sau lưng, đột nhiên rê sang ngang nửa tấc.

Đó đều là chuyện trong chớp mắt, chỉ thấy ngón tay của Cốc Hàn Hương điểm lên lưng ông già vô danh, khiến ông ta rùng mình một cái, thân người chồm về phía cây thanh long đoạt của Hoắc Nguyên Kha.

Hoắc Nguyên Kha có thể nói là người ứng biến nhanh nhất trong quần hào, vừa thấy ông già vô danh rùng mình một cái, lập tức cây thanh long đoạt đánh ra một chiêu "Thương long quy hải" đẩy về phía trước!

Võ công của ông già vô danh thật sự đã vào hóa cảnh, chỉ thấy lão gầm một tiếng, hai tay phân ra, chưởng phải vỗ lên cây thanh long đoạt của Hoắc Nguyên Kha, khiến cả người lẫn binh khí văng ra đến bảy tám thước, tay trái búng một cái, thanh kiếm của Mạch Tiểu Minh ở phía trước người bật ra hơn một thước.

Sự thay đổi trong chớp mắt ấy khiến cho người ta khó tin được, té ra ông già vô danh tuy võ công thần thông, bọn Cốc Hàn Hương cũng đều là những cao thủ đăng đường nhập thất, nhất là đôi chưởng của Thời Dần, không những kình lực cương mãnh, chiêu thuật đầy biến hóa, mà còn huyền ảo muôn phần, ông già vô danh vừa mới bị Cốc Hàn Hương điểm trúng, đôi chưởng của y đã vô đến theo.

Chợt Cốc Hàn Hương quát lên:

"Ngừng lại!" chỉ thấy nàng nhíu mày, tay trái chụp vào cổ tay của Thời Dần, chưởng phải lật một cái chặn vào cái vòng vàng của Trương Kính An, nhìn tâm ý của nàng, tựa như không muốn dồn ông già ấy vào chỗ chết.

Cốc Hàn Hương vừa chặn lại, ông già vô danh đã lướt ra xa mấy trượng nhanh như điện xẹt, ánh mắt sáng quắc, lặng lẽ không nói nhìn thẳng lên mặt nàng, Cốc Hàn Hương phất hai tay, chặn quần hào lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía ông già vô danh.

Nhãn thần của hai người, một người tựa như đổ lửa, một người tựa như đóng băng, hai người nhìn chằm chằm vào nhau, tựa như giận mà không phải giận, mỉa mai mà không phải mỉa mai, khiến cho người ở xung quanh đều ngạc nhiên.

Chợt thấy vị lão ni ấy cắm trường kiếm trở lại trên vai, đưa mắt nhìn hai người đồng bọn, ba người

đến trước chỗ ông già vô danh, đồng thời cúi người làm lễ.

Ông già vô danh ấy đưa mắt nhìn ba người, nói:

"Nhìn chiêu số võ công của các người, chắc là hai phái Nga Mi, Côn Luân, nay điều động đông người như thế này không biết có chuyện gì lớn?".

Ông già ấy ngang tàng, không hề trả lễ lại, ba người kia cũng không hề để ý, vị lão ni chắp tay, mặt đầy vẻ tôn kính, nói:

"Bần ni là Mạn Đà ở núi Nga Mi, còn hai vị đạo hữu này là môn hạ của phái Côn Luân".

Đầu đà cầm phương tiện sản chắp tay, nói:

"Bần tăng là Tào Đạo Lăng, cùng với sư đệ Triển Vân Dực, lão tiền bối tôn tính đại danh là gì có thể cho biết hay không?".

Vị lão ni và đầu đà kia đều là những người nổi danh trong võ lâm, vì thấy võ công của ông già vô danh thần kỳ khó lường, lại đang ác đấu với các nhân vật trong chốn lục lâm, thế nên đoán rằng chắc chắn là một cao nhân tiền bối ẩn cư giang hồ, nay mới tái suất, cho nên trong lời nói đầy vẻ cung kính.

Ông già vô danh nhíu mày, nói:

"Danh tính của lão phu đã lâu không dùng, các người đừng hỏi thì hơn, ta và các người không cùng đường, khó mà nắm tay hợp tác".

Tào Đạo Lăng nghe thế thì ngạc nhiên, chỉ tay về Thời Dần, nói:

"Người kia là con trai của Hắc ma Thời Phật, không biết có bao nhiêu người trong chính phái đã chết dưới tay của y, lão tiền bối lần này đến đây không biết có liên quan gì với y?".

Thời Dần nhíu mày, cao giọng nói:

"Họ Tào kia, Thời đại gia đang đứng đây ngươi muốn thế nào?".

Lão ni Mạn Đà nổi giận, nghe thế thì quay mặt gằng giọng nói:

"Ngươi đừng ngông cuồng! Nếu không chặt thủ cấp của ngươi xuống, lão ni quyết không về núi Nga Mi nữa".

Thời Dần nổi giận, hai vai lắc một cái, tiến tới gần bốn thước, quát:

"Đại gia không tin, trong mấy ngày mà kiếm pháp của ngươi tiến được bao nhiêu!" nghe lời nói của y, hai người tựa như đã từng giao thủ với nhau.

Lão ni Mạn Đà xoay người một cái, rút thanh trường kiếm, Tào Đạo Lăng đưa tay cản lại, nói:

"Sư thái bớt giận, dù sao cũng đã gặp mặt, không nên gấp gáp". Rồi quay về phía ông già vô danh nói:

"Chỉ cần lão tiền bối và chúng tôi chí đồng đạo hợp, Tào Đạo Lăng nguyện nghe sai khiến".

Ông già vô danh ấy lắc đầu, nói:

"Lão phu có ý khác, không thể nói cho người khác biết, tên họ Thời đã nhập bọn với Cốc Hàn Hương, theo ta thấy chuyện này phải tính kế lâu dài mới được".

Lão ni Mạn Đà đột nhiên cười lạnh, nói:

"Tào đạo hữu, chúng ta đang có việc gấp, đừng nhiều lời nữa".

Lão ni Mạn Đà đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cốc Hàn Hương, miệng chậm rãi nói:

"Ngươi có phải là thê tử của Hồ Bách Linh, tân minh chủ Cốc Hàn Hương?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Bà biết mà vẫn cứ hỏi! Ta nghe người ta nói, phái Nga Mi nhờ bà chủ trì môn hộ, xem ra chuyện trong phái của bà, bà là người làm chủ!".

Lão ni Mạn Đà nhíu mày, giận dữ nói:

"Lão ni với chưởng môn nhân tuy cùng học một thầy, gặp chuyện cũng không dám làm chủ, nhưng nếu trừ gian vệ đạo thì là chuyện khác".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Vậy thì tốt, trong Mê Tông Cốc chẳng có chính nhân quân tử, bà không cần lo lắng giết lầm người tốt". Rồi đưa mắt snag nhìn Tào Đạo Lăng, nói:

"Chuyện của phái Côn Luân, chắc là do ông làm chủ".

Tào Đạo Lăng gật đầu nói:

"Cốc minh chủ chỉ cần vẽ đường, Tào mỗ chịu nghe sai khiến".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn mấy thiếu niên nam nữ, biết rằng là môn hạ của hai phái này, vì thế chỉ về phía Thời Dần, lạnh lùng nói:

"Thời bằng hữu đã gia nhập vào Mê Tông Cốc, chuyện ân oán riêng tư của ông ta đều do Cốc Hàn Hương gánh lấy, các vị muốn đòi người thì hãy đời ở Cốc Hàn Hương này".

Thời Dần mấp máy môi tựa như muốn nói gì đó, nhưng lại đổi ý, lặng lẽ lui ra mấy bước, đứng một bên Chung Nhất Hào.

Chợt thấy Tào Đạo Lăng bước tới hai bước, giơ tay làm lễ, nói:

"Nghe nói Cốc minh chủ đã bắt được hai người, một trong hai người đó là con trai của thần kiếm Phạm Đồng Sơn, không biết việc này có thực hay không?".

Cốc Hàn Hương chỉ về cỗ xe ở phía sau, nói:

"Nấy đang ở trong xe, còn một người nữa là Bạch Dương đạo trưởng của phái Võ Đang, các hạ có gì chỉ giáo?".

Tào Đạo Lăng chợt thở dài, nói:

"Chuyện của Bạch Dương đạo trưởng thì do phái Võ Đang ra mặt, không cần đến bọn bần tăng, nhưng Phạm Đồng Sơn ấy và bọn bần tăng là chỗ quen biết cũ, đưa con của y lần này chỉ là vì hiệp trợ bọn bần tăng truy bắt Thời Dần, rốt cuộc bị Cốc minh chủ bắt sống, về tình về lý bọn bần tăng không thể ngồi yên mà nhìn được".

Nói đến đây, hơi ngập ngừng rồi lại nói tiếp:

"Bần tăng to gan, mong Cốc minh chủ thả người này, nếu được chấp nhận thì từ nay về sau, phái Côn Luân không hỏi đến chuyện của Mê Tông Cốc nữa".

Cốc Hàn Hương buông giọng cười dài, một lát sau mới nói:

"Ông có biết Phạm Ngọc Côn có thù giết chồng với ta hay không?".

Tào Đạo Lăng sững người, chép miệng:

"Cốc minh chủ một lòng muốn báo thù, bần tăng đã từng nghe người ta nói đến, nhưng Phạm Ngọc Côn này võ công bình thường, dù cho Hồ đại hiệp có chết dưới kiếm của y trong đó chắc có ẩn tình, vả lại Phạm Đồng Sơn cũng đã mất mạng trong Lạc Nhạn Cốc".

Ông già vô danh đột nhiên chen vào nói:

"Nha đầu, lời của đầu đà này cũng có lý, Phạm Ngọc Côn là tên vô danh tiểu tốt, ngươi hành hạ y coi như cũng chẳng báo được thù cho chồng".

Cốc Hàn Hương quay mặt lại, giận dữ nói:

"Lão lúc thiện lúc ác, rốt cuộc là có ý gì?".

Ông già vô danh cười khan một tiếng, nói:

"Lão phu không nỡ giết ngươi, cũng chẳng muốn cứu những kẻ này, ngươi không trả vật ấy cho lão phu, lão phu cũng không thể bỏ đi, hành sự điên đảo, bản thân cũng không hiểu vì sao".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Lão quái vật này như ngọn cỏ đầu tường, cứ xuôi theo chiều gió, có lão ở đây thật cản chân cản tay". Yù nghĩ ấy hơi lướt qua, quay về phía ông già vô danh nói:

"Sau khi bắt Âm Thủ Nhất Ma, nếu ta không giữ lời thì sai ở ta, nay người vẫn chưa bắt, ông không giữ lời thì là sai ở ông, giải quyết thế nào thì tự ông suy nghĩ lấy".

Ông già vô danh cười hì hì, trầm ngâm một lúc rồi nói:

"Nha đầu, ta khuyên ngươi có thể tha được thì cứ tha, quả thực khiến cho trời giận người oán, Hồ Bách Linh ở dưới suối vàng biết được có lẽ cũng không tha thứ cho ngươi".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, mặt đầy sát khí, chậm rãi nói ra từng chữ:

"Ông cứ buông lời mà không kiêng dè, ta sẽ khiến cho ông hối hận đến suốt đời".

Ông già vô danh lạnh lùng hừ, quay snag Tào Đạo Lăng nói:

"Lão phu chẳng phải là kẻ hiệp nghĩa, chẳng biết xả thân vệ đạo, các người cứ đánh giá tình thế, tự giữ lấy mình".

Nói xong thì người lách một cái, phóng về phía tây nam như điện chớp, miệng thì nói vọng lại:

"Nha đầu, ngươi dám trêu đùa lão phu, lão phu sẽ khiến cho ngươi chết không chỗ chôn thân!" thanh âm ấy tựa như vọng lại từ trên trời, khiến cho ai nấy đều nhìn nhau kinh hãi.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn toàn trường, chỉ thấy người của phía mình đều mệt mỏi, vẻ mặt tiều tụy, không khỏi thầm than.

Chợt nghe Tào Đạo Lăng cao giọng nói:

"Cốc minh chủ vì báo thù cho chồng, chí lý thật đáng khen, bọn bần đạo vốn rất bội phục, chỉ là oan gia nên giải không nên kết, thù óan chém giết cho đến ngày nào mới xong? Mong Cốc minh chủ nghĩ lại rồi mới làm".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Đại đầu đà, đừng nhiều lời, Cốc Hàn Hương tự biết xử lý, các vị không nên lắm điều nữa, tốt nhất hãy cứ tránh qua một bên, đừng gây thêm chuyện".

Tào Đạo Lăng chưa kịp mở miệng, lão ni Mạn Đà đã gằng giọng:

"Cốc Hàn Hương, ngươi hãy cẩn thận, lão ni dù cho có bị chưởng môn nhân trách phạt, hôm nay cũng phải dạy cho ngươi một bài học!".

Chỉ nghe Thời Dần nói:

"Hừ, chỉ dựa vào một tý võ công của ngươi, không biết là ai dạy ai".

Lão ni Mạn Đà lửa giận bốc cao, chỉ tay về Thời Dần nói:

"Lão ni để cho ngươi sống thêm một lúc, nếu ngươi không biết hối hận. Dù cho ngươi xuống dưới điện diêm vương, lão ni cũng phải lấy được tánh mạng của ngươi".

Keng một tiếng, rút ra thanh trường kiếm ở sau vai, quay về phía Cốc Hàn Hương nói:

"Lão ni trước tiên thỉnh giáo của ngươi vài chiêu, chỉ cần ngươi thắng được một chiêu nửa thức, lão ni sẽ chẳng hỏi đến chuyện của ngươi nữa".

Cốc Hàn Hương buồn cừơi lắm, nói:

"Ta tưởng bà hàn ma vệ đạo, té ra là chỉ tranh cường háo thắng". Đang nói thì thò tay về phía Mạch Tiểu Minh, lấy thanh kiếm của y.

Thời Dần đột nhiên bước về phía trước mấy bước, cúi người nói:

"Những nhân vật tựa như lão ni trong danh môn chính phái, ít nhất cũng có năm mươi người, nếu như ai cũng phải do phu nhân đích thân thâu phục, vậy còn cần bọn chúng tôi làm gì nữa?".

Cốc Hàn Hương sầm mặt, lạnh lùng nói:

"Ta có tính toán khác, ông đừng hỏi nhiều". Rồi lại nói:

"Cốc Hàn Hương thống suất lục lâm trong thiên hạ, phải nghe lời khuyên của ta, các ngươi trước

khi được chưởng môn cho phép, tốt nhất đừng làm càn, khiến cho phái Côn Luân đi vào chỗ vạn kiếp bất phục".

Chợt nghe lão ni Mạn Đà nói:

"Lục lâm trong thiên hạ tuy đông đúc, ngươi làm sao biết ai ai cũng đều phục ngươi, chịu nghe ngươi sai khiến?".

Cốc Hàn Hương đảo mắt, nói:

"Nếu bà không tin, thì hãy cứ tiến lên".

Lão ni Mạn Đà tung người vọt lên, cười lạnh nói:

"Ngươi đừng ngông cường nữa, lão ni không lãnh giáo của ngươi vài chiêu, dù cho có chết cũng không nhắm mắt". Lật tay hất một cái, rút ra thanh bội kiếm ở phía sau lưng.

Cốc Hàn Hương nói:

"Thắng được thì hãy dắt người đi, nếu như bại thì ta sẽ giết Phạm Ngọc Côn trước mặt bà, sự việc trọng đại, bà phải cẩn thận". Rồi múa thanh bảo kiếm đột nhiên đâm đến.

Lão ni Mạn Đà tức giận đến nồi nghiến răng kèn kẹt, một mặt múa kiếm trả đòn, một mặt nhủ thầm:

"Kiếm thế của ả này quả thật huyền ảo, nếu luyện thêm một thời gian nữa, công lực và kinh nghiệm tiến bộ, chỉ e trong chốn lục lâm không ai là đối thủ của ả, mình nay tuổi tác đã già, sao không lấy thân tuẫn đạo, liều mạng với ả để trừ một mối nguy cho thiên hạ chúng sinh!".

Nghĩ như thế, múa tít thanh kiếm đángh tới, để ý đến kiếm chiêu của Cốc Hàn Hương coi thử có sơ hở để đánh vào hay không. Hai người ra tay đều nhanh, trong chốc lát năm mươi hiệp đã qua.

Chương 26

Cốc Hàn Hương và lão ni Mạn Đà đang ác chiến, chợt nghe Chung Nhất Hào cao giọng:

"Lão ni cô trong lòng có mưu đồ, phu nhân chi bằng hạ lệnh cho bọn chúng tôi, dùng khoái đao hỗn chiến một trận".

Cốc Hàn Hương thông minh tuyệt đỉnh, kinh nghiệm ứng địch tuy không nhiều, nhưng cũng đã thấy được lão ni cô trong lòng có cơ mưu, quyết giết cho bằng được mình, một khi xuống tay chắc chắn sẽ trời long đất lở. Thế nên cũng ngưng thần ứng chiến, công thì nhanh, thủ thì chắc, không hề tham lam tấn công, cũng không thèm để ý đến lời của Chung Nhất Hào.

Đang lúc kịch đấu, Cốc Hàn Hương đột nhiên tăng kiếm thế, đánh liền một lúc tám kiếm về phía lão ni Mạn Đà, tiếp theo đẩy kiếm một cái, vẽ ra hàng vạn đốm tinh quang đâm thẳng về phía trước ngực của lão ni.

Lão ni Mạn Đà trong lòng thầm mừng, biết Cốc Hàn Hương đánh mãi không được, cuối cùng cảm thấy không nhẫn nại nữa, vì thế hất thanh trường kiếm lên, chém ngược vào cổ tay địch thủ rồi hiút khí phóng người lui ngược ra sau đến mấy thước.

Cốc Hàn Hương cười thầm, đuổi theo như hình với bóng, lại một kiếm nữa đâm ra.

Lão ni Mạn Đà thấy nàng kiếm nào cũng hiểm hóc, cương lực trên kiếm càng lúc càng mạnh mẽ, trong lúc lo lắng, tâm ý trừ khử nàng càng kiên quyết hơn.

Đang lúc Cốc Hàn Hương từng bước ép tới, lão ni Mạn Đà càng ngừng bước thối lui, ở phía đông nam chợt xuất hiện bóng dáng của hòa thượng Thiên Giác, lúc nãy ông ta đã vọt xuống đồi mà bỏ đi, không biết tại sao lúc này lại quay về từ hướng đông nam.

Trong chớp mắt, Thiên Giác đại sư đã đến gần, trong tay ông ta có thêm một cây tích trượng, túi vải đeo ở eo cũng không biết tại sao lại không còn nữa.

Mạch Tiểu Minh thấy vị hòa thượng ấy quay trở lại, định mở miệng hỏi thì Chung Nhất Hào thấy cuộc ác chiến trong trường đã vào giai đoạn kịch liệt, vì đề phòng Cốc Hàn Hương phân tâm, cho nên nháy mắt với y ngầm bảo y im lặng, Thiên Giác đại sư và bọn Tào Đạo Lăng không quen biết nhau, đôi bên nhìn nhau một cái rồi chú ý đến cuộc đấu trong trường.

Đột nhiên, Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, đôi chân bước nhanh, chạy vòng quanh lão ni Mạn Đà, đồng thời kiếm chiêu, trái đến phải đâm, chém về phía Mạn Đà mấy mươi kiếm, buộc vị lão ni ấy phải xoay mình bỏ chạy.

Quần hào trong Mê Tông Cốc thấy Cốc Hàn Hương thi triển \"Trích tinh bộ pháp\", biết sự thắng thua trong chớp mắt sẽ rõ ràng, bất giác đồng thời đều rút ra binh khí, Trương Kính An tay cầm cái vòng vàng, bước ra phía trước.

Vị lão ni Mạn Đà giữ kín môn hộ, lướt mắt thấy quần hào trong Mê Tông Cốc định xông vào, nhất thời quát nhẹ một tiếng, cho trường kiếm đâm nhanh một kiếm ra.

Cốc Hàn Hương thấy thế kiếm đâm đến kỳ quái, rút kiếm về đỡ không kịp nữa, hai chân dùng lực phóng xéo ra đến mấy thước.

Trong khoảnh khắc, thế công và thủ đã thay đổi, lão ni Mạn Đà đâm một lượt bảy kiếm nhanh như điện xẹt, Cốc Hàn Hương từ trong màn kiếm phóng vọt ra.

Sư huynh đệ Tào Đạo Lăng và môn hạ của hai phái Nga Mi và Côn Luân đều tay cầm binh khí, nhìn chằm chằm về phía quần hào Mê Tông Cốc, mặt mũi ai nấy căng thẳng vô cùng, rõ ràng chỉ cần đối phương vừa nhúc nhích, đôi bên sẽ lao vào nhau.

Cốc Hàn Hương cười lạnh, thanh bảo kiếm đột nhiên thi triển tuyệt học, đánh ra một đóa kiếm hoa thật lớn đẩy tới.

Kiếm này không những hóa giải chiêu số của địch mà còn bao trùm lên tám đại tử huyệt trên ngực của Mạn Đà lão ni, chỉ cần mũi kiếm chạm vào người bà ta, bà ta chắc chắn sẽ chết ngay. Lão ni Mạn Đà vừa giận vừa kinh, rút thanh trường kiếm, nhảy thối lui ra sau.

Chỉ nghe keng một tiếng vang lên, hai kiếm giao nhau, thanh kiếm của lão ni đã bị chặt đứt một đoạn đến hơn cả tấc.

Chợt nghe Thiên Giác đại sư buông xuống nói:

"Cốc Hàn Hương, nếu ngươi còn hung hăng trước mặt lão nạp, lão nạp sẽ lập tức quay đầu đi khiến cho ngươi hối hận suốt đời".

Cốc Hàn Hương thừa thế tấn công, buộc lão ni Mạn Đà từng bước thối lui, nghe thế thì nén không được thu kiếm dừng lại, cười lạnh:

"Nếu Cốc Hàn Hương thất bại, chắc lão hòa thượng rất vui mừng".

Thiên Giác đại sư cười lớn, nhướng mày nhìn nàng.

Bốn mắt giao nhau, Thiên Giác đại sư đột nhiên nhắm mắt, cúi đầu chắp tay hành lễ:

"Lão nạp là người khổ hạnh, không hề có ác ý với Cốc đàn việt".

Té ra Cốc Hàn Hương trời sinh tuyệt sắc, sau khi nội công tiến bộ thì dung quang càng rực rỡ hơn, Thiên Giác đại sư tuy là người trong cửa Phật, lòng dạ sáng như gương, cũng không dám nhìn thẳng vào nàng.

Cốc Hàn Hương tựa như biết điều ấy, không khỏi thầm nhủ:

"Đại ca lấy đi con tim của mình, nhưng không mang đi dung mạo của mình, chả lẽ ông ta quay lại là giúp mình báo thù tửa hận hay sao?".

Trong lòng nàng chợt dâng lên ý nghĩ kỳ lạ, nhất thời mỉm cười, bước về phía Thiên Giác đại sư, điềm nhiên nói:

"Hòa thượng không có ác ý, sao không nhân lúc tiểu nữ chưa đắc thủ mà nói ra lý do hối hận không kịp".

Chỉ nghe lão ni Mạn Đà đột nhiên nói:

"Dựa vào uy lực của bảo kiếm, có gì mà đắc ý?".

Cốc Hàn Hương quay mặt, nói:

"Bà không đến Hoàng Hà không cam lòng, lát nữa ta sẽ dùng tay không đấu với bà vài chiêu để cho bà thua mà tâm phục khẩu phục, từ rày không dám lắm chuyện nữa".

Thiên Giác đại sư đột nhiên lấy ra một bọc vải ở trong lòng, cuối đầu nói:

"Cốc đàn việt, lão nạp còn có việc, nếu Cốc đàn việt đã tin được Thiên Minh sư huynh của lão nạp, thì cũng nên tin lão nạp".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Thanh đao gãy này không biết là bảo vật gì, với địa vị của Thiên Giác đại sư ở trong chùa Thiếu Lâm, chắc là không đến nỗi hiếp người quá đáng".

Đang suy nghĩ thì nở nụ cười, nói:

"Đại sư danh lừng giang hồ, được gọi là một trong ba đại cao tăng của Thiếu Lâm, sao thấy ông già vô danh kia thì lập tức quay đầu bỏ chạy, chả lẽ có tỳ vết gì bị ông già vô danh ấy nắm hay sao?".

Thiên Giác đại sư hạ giọng niệm Phật hiệu:

"Trong đời lão nạp, chưa bao giờ làm chuyện thẹn với lòng, nào có tỳ vết gì ở trong tay người khác, song ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Song cái gì, một bậc cao tăng mà cũng có lời khó nói hay sao?".

Thiên Giác đại sư nói:

"A di đà Phật, Cốc đàn việt đã quá lời".

Cốc Hàn Hương hơi phì một tiếng, nói:

"Đại sư lời không nói hết ý, chả trách nào Cốc Hàn Hương nghi ngờ".

Thiên Giác đại sư trầm ngâm một lát rồi đột nhiên thở dài, nói:

"Không giấu gì Cốc đàn việt, vị thí chủ ấy mưu đồ đoạt bảo vật của lão nạp cho nên đuổi theo lão nạp đã hơn mười năm nay, lão nạp đánh không lại y, đương nhiên chỉ đành hễ thấy là phải chạy cho xa".

Cốc Hàn Hương mỉm cười nói:

"Lão muốn đoạt bảo vật của đại sư? Phải chăng chính là ...".

Thiên Giác đại sư không đợi nàng nói xong, lập tức chặn lại:

"Đúng vậy! Đúng vậy!

Lão nạp suy đi tính lại, thấy rằng thà rơi vào tay của y, chi bằng dùng để đổi người với Cốc đàn việt thì hơn".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh, cười rằng:

"Nể mặt sư phụ, tiểu nữ sẽ làm cuộc giao dịch này với lão hiền sư". Quay mặt sang Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Lão tứ, thả Phạm Ngọc Côn ra".

Đa Trảo Long Lý Kiệt vâng dạ một tiếng, chạy vào trong xe, ôm Phạm Ngọc Côn.

Không nói một lời, đưa tới, Cốc Hàn Hương đưa tay ra lấy cái bọc bằng vải trong tay của lão hòa

thượng.

Thiên Giác đại sư trao cái bọc bằng vải cho Cốc Hàn Hương, nghiêm mặt nói:

"Nữ đàn việt đã thả người, đương nhiên cũng phải giải khai huyết âm mạch của y, nếu không sau một trăm ngày, y vẫn không tránh khỏi cái chết, chẳng phải đã làm thất vọng lão nạp hay sao?".

Cốc Hàn Hương cười hì hì, nói:

"Tiểu nữ chỉ thả người một lần, lần sau lại rơi vào tay tiểu nữ, xem lão thiền sư còn có bảo vật gì để đổi lấy nữa". Rồi quay sang Mạch Tiểu Minh nói:

"Giải tâm mạch cho y".

Mạch Tiểu Minh nghe thế thì sững người ra, đột nhiên xua tay, nói:

"Công lực của đệ không đủ, điểm thì được mà giải thì e làm cho người ta chết".

Phạm Ngọc Côn ấy tay trái băng vải, bàn tay đã bị đứt hết năm ngón, thần tình thiểu não, mặt đầy bệnh hoạn, hai mắt tuy mở nhưng tứ chi thì mềm oặt tựa như không có xương.

Lão ni Mạn Đà nhìn như muốn rách mắt, nhiếc giọng nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi lòng dạ như lang sói, ác độc tựa rắn rít, lão ni nếu không trừ ngươi ...".

Nói chưa xong, quần hào Mê Tông Cốc đã quát lên, Thời Dần lách một cái, phóng ra phía trước.

Cốc Hàn Hương lạnh giọng nói:

"Thời huynh hãy quay về, lão ni cô lắm lời mà không biết thẹn, cần gì phải tính toán với bà ta". Nàng hơi ngừng rồi xoay sang Đa Trảo Long Lý Kiệt cùng với Thiên Giác đại sư, mỗi người đỡ một bên vai của Phạm Ngọc Côn, để cho y đứng xuống đất, sau đó chậm rãi bước tới, bàn tay múa tít vỗ vào tám chưởng ở phía sau hậu tâm của y.

Mỗi khi nàng vỗ một chưởng, thân người của Phạm Ngọc Côn lại giật lên một cái, tám chưởng vỗ xong, Phạm Ngọc Côn phun ra một búng máu, hai mắt khép chặt, mệt mỏi đến nỗi đầu cúi gục xuống.

Phương pháp "Âm thủ tuyệt mạch" này, trong trong hai phái Côn Luân và Nga Mi lần đầu tiên thấy được, ai nấy đều thầm kinh trước thủ đoạn của nàng, đồng thời cũng cảm thấy chưởng công của nàng hơn hẳn kiếm pháp.

Thiên Giác đại sư bế Phạm Ngọc Côn lên, liếc mắt về phía cái bọc vải trong tay Cốc Hàn Hương, nói:

"Vật này rất quan trọng, nữ đàn việt phải cất cho kỹ, tốt nhất đừng để người khác thấy".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, thấy những người bên cạnh đều đưa mắt nhìn vào tay mình, tựa như mong mình mở mảnh vải ra.

Ngay lúc ấy, Phạm Ngọc Côn đột nhiên mở mắt, yếu ớt nói:

"Cốc ... minh chủ ...".

Cốc Hàn Hương sầm mặt, lạnh lùng nói:

"Ngươi muốn nói gì?".

Phạm Ngọc Côn mặt cười khổ não, nhìn nàng rồi nói:

"Có một ông già tóc búi theo kiểu đạo sĩ, mình mặt hắc bào đã chui vào trong xe của Cốc minh chủ ...".

Nói chưa xong, rèm xe của Cốc Hàn Hương bật lên, Âm Thủ Nhất Ma từ trong xe phóng vọt ra, khi hạ người xuống thì đã cách đó mấy trượng.

Chung Nhất Hào đã trúng của y một chưởng, suýt tý nữa mất mạng, thấy thế thì đuổi theo, quát lớn:

"Âm Thủ Nhất Ma, có ngon hãy đứng lại!".

Nghe Cốc Hàn Hương kêu:

"Đừng đuổi theo, cứ để cho y đi".

Âm Thủ Nhất Ma tựa như biết địch đông thế mạnh, chẳng nói năng thế nào, phóng người lên ngọn đồi lẩn mất.

Chợt nghe lão ni Mạn Đà lạnh giọng nói:

"Phạm công tử, công tử lấy đức báo oán, bần ni quả thực khâm phục vô cùng".

Cốc Hàn Hương đột nhiên xoay mặt, chậm rãi bước về phía lão ni ấy.

Mạn Đà lão ni thấy mặt mũi nàng đầy sát cơ, bước đi nặng nề, biết nàng đang âm thầm ngưng tụ công lực, vội vàng giơ ngang kiếm chờ địch.

Trương Kính An tựa như đã căm ghét lão ni Mạn Đà đến thấu xương, chỉ thấy hai mắt y đỏ vằn, miệng gầm gừ bước về phía lão ni.

Thiên Giác đại sư thấy tình thế như kiếm rút nỏ căng, trong lúc lo lắng, đã lách tới phía trước người Cốc Hàn Hương, nói:

"Nữ đàn việt trong người có bảo vật ...".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, ném cái túi vải trở lại, nói:

"Cốc Hàn Hương không nợ nhân tình, không quên thù hận, lần sau gặp lại, các người phải cẩn thận".

Lão ni Mạn Đà là người nóng nảy, biết rằng cứ nếu liều mạng thì phía bên mình khó tránh khỏi thảm bại, thế nhưng cũng không nén được giận, chỉ tay về phía Cốc Hàn Hương gằng giọng nói:

"Con tiện tỳ ...".

Ba chữ ấy vừa nói ra khỏi miệng, Cốc Hàn Hương đã nổi giận, phất tay về phía Trương Kính An.

Trương Kính An thấy Cốc Hàn Hương phất tay, chỉ hú một tiếng, múa cái vòng vàng lao thẳng về phía lão ni Mạn Đà.

Lão ni Mạn Đà múa kiếm chạm một chiêu với Trương Kính An, miệng thì giận dữ nói:

"Con tiện tỳ Cốc Hàn Hương, ngươi ...".

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười lạnh, nói:

"Hoắc huynh, lên!".

La Phù Nhất Tẩu hơi ngạc nhiên, cây thanh long đoạt đánh ra một chiêu "Ô vân tệ nhật" về phía lão ni Mạn Đà.

Tào Đạo Lăng cao giọng nói:

"Cốc minh chủ, lấy nhiều đánh ít, quy củ của giang hồ để ở đâu?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tôn giá hãy cứ xông lên, há chẳng phải hai địch hai hay sao?".

Đang nói thì nghe tiếng kim khí vang lên không ngớt trong tai.

Chỉ thấy cái vòng vàng của Trương Kính An chạm với cây trường kiếm của lão ni Mạn Đà, đôi bên bật ra một bước.

Hoắc Nguyên Kha áp sát tới, cây thanh long đoạt đánh ngang ra một chiêu "Hoành tảo thiên quân" về phía eo của lão ni Mạn Đà.

Lão ni Mạn Đà né tránh không kịp, chỉ đành dồn lực vào thân kiếm, dùng kiếm gạt cây đoạt ra.

Sức hai người tương đương nhau, thế nhưng kiếm nhẹ mà đọat thì nặng, khi kiếm vào đoạt chạm nhau, lão ni Mạn Đà chỉ đành mượn lực phản chấn, rút kiếm phóng vọt người ra sau.

Trương Kính An ra tay như điện, cái vòng vàng và \"Huyết thủ ấn\" đồng thời đánh tới, chặn đường lui của lão ni, Hoắc Nguyên Kha là kẻ xảo quyệt, kiểu đánh có thắng chứ không bại này hợp với tâm ý của y, cây thanh long đoạt của y ẩn chứa thế đánh sấm sét, như có ý tranh công với Trương Kính An.

Đánh được mấy chiêu, lão ni Mạn Đà đã bị ép xuống thế hạ phong, một đoạt một vòng trồi lên hụp xuống, lão ni Mạn Đà chỉ biết giữ kín môn hộ chứ không thể nào trả đòn được.

Tào Đạo Lăng trong lòng thầm lo, thấy đệ tử phái Nga Mi sắp xông lên, quay sang Triển Vân Dực nói:

"Sư đệ hãy xông lên, giúp sư thái một tay".

Triển Vân Dực cũng biết nếu xảy ra hỗn chiến, tình thế sẽ cực kỳ thảm khốc, thế rồi múa thanh kiếm tung người vọt lên.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương trầm giọng nói:

"Tiểu Minh, lên!".

Mạch Tiểu Minh chỉ chờ lệnh của nàng, lúc này vọt ra, chặn đường Triển Vân Dực lại, Triển Vân Dực né tránh mấy lần, rốt cuộc cũng không thể nào thoát khỏi y, chỉ đành triển khai Côn Luân kiếm pháp chống trả.

Tào Đạo Lăng thầm liếc mặt Cốc Hàn Hương, chỉ thấy mặt nàng đầy sát khí, mắt đầy sát cơ, lạnh lùng nhìn bọn Mạn Đà và hai người Hoắc, Trương, thấy thần sắc ấy của nàng, rõ ràng là muốn lấy mạng của lão ni Mạn Đà.

Đột nhiên, cái vòng vàng và cây trường kiếm chạm nhau, hai bóng người khựng lại, Hoắc Nguyên Kha phóng tới, cây thanh long đoạt giáng xuống lão ni Mạn Đà như sấm sét.

Hai người Hoắc Trương đều là nhân tài trong chốn hắc đạo, lão ni Mạn Đà lấy một địch hai, quả thực khó cầm cự nổi.

Chỉ nghe hự một tiếng, cây thanh long đoạt từ trên vai lướt xuống, kéo cả áo lẫn thịt trên tay trái của lão ni Mạn Đà xuống một mảng.

Tào Đạo Lăng thấy không thể ngồi nhìn nữa, tay múa tít cây phương tiện sản giáng xuống sau lưng Hoắc Nguyên Kha.

Cốc Hàn Hương cười hì hì, gằng giọng quát:

"Thời huynh, lên!".

Thời Dần không nói một lời nào, vọt người xông lên, múa chưởng vỗ vào sau lưng của Tào Đạo Lăng.

\"Hắc sát chưởng\" danh lừng giang hồ, võ công của Thời Dần khổ luyện kém Cốc Hàn Hương bao nhiêu, nếu không đệ tử của Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi làm sao tuyệt truy bắt một mình y mà phải kéo đi đông người như thế.

Tình thế này quả thực giống như bọ ngựa bắt ve, chim sẽ ở phía sau, Tào Đạo Lăng buộc phải thay đổi chiêu thức, vặn người múa cây sản, quay ngược lại trả đòn.

Thời Dần nào coi Tào Đạo Lăng ra gì, trầm giọng hừ một tiếng, đưa tay chụp một cái về phía đầu sản, chân trái giở lên đá vào cổ tay của Tào Đạo Lăng/ Trong chớp mắt, Thời Dần chặn Tào Đạo Lăng, Mạch Tiểu Minh chặn Triển Vân Dực cùng với bọn lão ni Mạn Đà chia thành ba nơi.

Lão ni Mạn Đà vốn không thể chống cự nổi, vai trái đã bị thương, nhất thời rơi vào cảnh nguy hiểm, Trương Kính An và Hoắc Nguyên Kha càng đánh càng giữ, một vòng một đoạt, tấn công liên hoàn, suất chiêu ra như mưa gió, chiêu nào cũng đánh vào chỗ yếu hại của lão ni Mạn Đà.

Thiên Giác đại sư càng nhìn càng lo, lúc này mới đặt Phạm Ngọc Côn xuống đất, đệ tử của hai phái Côn Luân, Nga Mi đều đã ra tay xông vào ba nơi.

Cốc Hàn Hương sát cơ nổi lên, phất tay một cái, kêu:

"Tất cả cùng lên! oán thù sắp kết, đừng để sống một mống!".

Thiên Giác đại sư vùa lo vừa sợ, quát:

"Cốc Hàn Hương, ngươi dám lạm sát vô cớ!".

thân người như điện xẹt, xỉa ngón tay tới.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, đưa tay phất một chưởng về phía Thiên Giác đại sư, tự nhiên không thèm nghe lời nói của lão.

Trong khoảnh khắc, tiếng rú thảm thiết vang lên, Câu Phách Sách Tống Thiên Trạch trong lúc ra tay đã một đao chém xuống một đệ tử của phái Nga Mi.

Chung Nhất Hào đột nhiên xông vào chỗ Tào Đạo Lăng, thanh nhuyễn đao ché`mau chóng xuống, trầm giọng nói:

"Thời huynh, tên đầu đà này để cho tiểu đệ!".

Thời Dần hiểu ý, quát lớn một tiếng:

"Được!" thân hình vọt tới chỗ Thiên Giác đại sư.

Thiên Giác đại sư tay phải nâng trượng, tay trái vận chỉ như gió, chợt đánh chợt chặn, ý muốn dùng đòn sấm sét bịt tai để kìm chế Cốc Hàn Hương, thế nhưng chưởng pháp và bộ pháp của Cốc Hàn Hương đều thần kỳ, đánh được bảy tám chiêu mà vẫn không thể nào đắc thủ.

Ngay lúc này, chưởng lực của Thời Dần đã lao tới.

Thiên Giác đại sư thầm lo, cây trượng đánh ra một chiêu "Phi bạt dàn chung".

giáng tới chỗ Thời Dần.

Thời Dần hừ nhẹ một tiếng, người xoay một cái, đi vòng qua Thiên Giác đại sư, một chưởng vỗ vào ngực của lão.

Trong cùng lúc ấy, Cốc Hàn Hương đột nhiên bước ra sau Thiên Giác đại sư, bàn tay giở lên chém một chưởng từ xa tới.

Chưởng này trông rất nhẹ nhàng, không hề có tiếng gió, nhưng đó là chiêu số tinh túy trong "Tam nguyên cửu linh huyền công".

Thiên Giác đại sư một trượng đánh không trúng, thấy Thời Dần xoay sang phải, lập tức đuổi theo đánh tới một trượng, trượng thế chưa hết thì đột nhiên rút trượng lại hất lên, xỉa vào huyệt đơn điền của Thời Dần, ba trượng đánh ra liên tiếp, nhanh nhẹn vô cùng, cứ nhiên một chiêu vậy.

Nào ngờ, một luồng ám kình nặng như núi đã chạm vào hậu tâm.

Thiên Giác đại sư giật mình, thầm nhủ:

"Chưởng lực âm nhu". Rồi cúi người, phóng xéo ra hơn một trượng, người chưa đứng vững thì tiếng rú lên thảm thiết, truyền vào trong tai.

Đột nhiên Phạm Ngọc Côn loạng choạng bước tới mấy bước, nhặt một thanh trường kiếm, kề

ngang dưới cổ gào lên:

"Ngừng tay lại, nhìn ta đây!".

Người của hai bên địch ta thấy y chợt giơ kiếm đời tự vận, không khỏi ngạc nhiên, chiêu tung ra đồng thời chậm lại.

Thiên Giác đại sư quét ngang cây trượng, đẩy Cốc Hàn Hương và Thời Dần thối lui một bước, quát lên:

"Cốc Hàn Hương! Hãy mau ra lệnh cho thủ hạ của ngươi ngừng tay".

Cốc Hàn Hương cũng ngạc nhiên, lướt người ra sau, cao giọng nói:

"Lui xuống hết!".

Có câu băng dày ba tấc không phải là cái lạnh của một ngày, Cốc Hàn Hương từ ngày làm chủ Mê Tông Cốc, uy thế ngày một tăng lên, cho nên vừa nghe mệnh lệnh, quần hào đã không hẹn mà rút chiêu thối lui, trong chớp mắt đã tập trung phía sau lưng của nàng.

Chợt nghe lão ni Mạn Đà ngạc nhiên nói:

"Phạm công tử, sao lại thế?".

Vị lão ni này tính tình cứng rắn lạ thường, lúc này máu chảy vẫn chưa ngừng, hơi thở đã mệt nhọc, nhưng trong lời nói và thần tình vẫn đầy sự tức giận.

Phạm Ngọc Côn cười thảm một tiếng, nói:

"Sư thái và hai vị tiền bối Tào, Triển bảo vệ cho vãn bối, vãn bối suốt đời không quên".

Lão ni Mạn Đà giận dữ nói:

"Ném kiếm xuống, nói những lời thừa thãi ấy làm gì?".

Phạm Ngọc Côn hơi lắc đầu, kiên quyết nói:

"Nếu vì một mình vãn bối mà khiến cho hai phái Côn Luân, Nga Mi ...".

Lão ni Mạn Đà ngắt lời:

"Nói bậy! Lão ni chỉ trừ gian giệt ác, đâu có liên quan gì đến ngươi, các đạo hữu của phái Côn Luân có thể lui hết, chuyện tiến thoái của phái Nga Mi sẽ do lão ni làm chủ".

Cốc Hàn Hương nghe Mạn Đà nói thế thì định hỏi:

"Phạm Ngọc Côn nói với vẻ thê lương:

"Nếu lão nhân gia có nợ, ngày sau sẽ tiếp với Cốc minh chủ, nếu không vãn bối sẽ lập tức tự sát ở đây".

Thiên Giác đại sư nhìn xuống đất, té ra chỉ trong chốc lát mà đã có một người chết, khắp người đầy máu, được một đệ tử của phái Nga Mi bế trong tay, vì thế quay sang lão ni Mạn Đà nói:

"Theo lão nạp thấy, chuyện hôm nay hãy ngừng ở đây, Bạch Dương đạo trưởng của phái Võ Đang đang ở trong tay Cốc đàn việt, Tử Dương chân nhân chắc chắn sẽ đến Mê Tông Cốc, sư thái nếu có hứng sao không cùng đi với Tử Dương một chuyến, giải quyết hết chuyện hôm nay".

Lão ni Mạn Đà cũng biết phía bên địch thế mạnh, nếu cứ liều mạng nữa thì bọn tiểu bối trong hai phái Nga Mi, Côn Luân trước tiên sẽ không chống chọi nổi, đành phải cố nuốt cơn giận, trừng mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương, quay đầu bỏ đi.

Tào Đạo Lăng hành lễ với Thiên Giác đại sư và Cốc Hàn Hương rồi miệng nói:

"Ngày sau gặp lại" sau đó quay người bỏ đi, đệ tử hai phái đỡ những đồng môn thương vong theo sau, Thiên Giác đại sư chờ cho mọi người đi hết, hạ giọng than, kẹp Phạm Ngọc Côn xoay người đi về hướng đông nam.

Trong chớp mắt trong trường chỉ còn lại chín người của Mê Tông Cốc, Cốc Hàn Hương nghĩ đến thù mới oán cũ, không khỏi cười lạnh mấy tiếng.

Chợt nghe Mạch Tiểu Minh cao giọng nói:

"Hai tên khốn kiếp kia, mau ra đây lên đường!".

Một lát sau mới thấy hai tên phu đánh xe từ trong bụi cỏ chui ra.

Đa Trảo Long Lý Kiệt nhớ lại chuyện Âm Thủ Nhất Ma lẻn vào trong xe, vội vàng chạy đến cỗ xe, vạch rèm giở lên nhìn, thấy Bạch Dương đạo trưởng vẫn ở trong xe mới yên tâm.

Mọi người dùng cơm xong, nghỉ ngơi chốc lát thì mới lên đường, đến trưa ngày thứ ba thì mới bắt đầu vào chốn rừng núi.

Vừa mới vào cửa cốc, đã thấy Dư Diệc Lạc dắt mấy đầu mục đứng bên đường nghênh đón.

Cốc Hàn Hương không đợi xe ngừng lại thì đã phóng người xuống, trầm giọng hỏi:

"Linh nhi thế nào? Khương Hoằng, Hà Tông Huy, Lưu Chấn ở đâu?".

Dư Diệc Lạc cúi người hành lễ, nói:

"Thiếu cốc chủ vẫn bình yên, Lưu Chấn nhận lệnh của thuộc hạ, canh giữ bên cạnh Phong Thu". Rồi nhướng mắt lên nhìn về phía Trương Kính An và Thời Dần.

Cốc Hàn Hương chỉ Thời Dần, nói:

"Vị này chính là hậu duệ của Hắc ma Thời tiền bối, hai vị hãy làm quen với nhau".

Dư Diệc Lạc ôm quyền nói:

"Huynh đệ Dư Diệc Lạc, ngưỡng mộ đã lâu đại danh của Thời huynh".

Thời Dần trả lễ, không lên tiếng, Dư Diệc Lạc đi lại đã lâu trên giang hồ, biết người vô số, tuy cảm thấy y là người kiêu ngạo, trong lòng cũng không lấy làm lạ, đưa mắt nhìn sang Trương Kính An nói:

"Người này thần tình kỳ lạ, phải chăng đã uống thuốc của phu nhân?".

Cốc Hàn Hương hơi gật đầu, nói:

"Nơi này không có người ngoài, Dư huynh có lời thì hãy nói".

Dư Diệc Lạc ngập ngừng một chập rồi nói:

"Hai vị Khương, Hà cùng với hai vị cô nương Miêu, Vạn đều đã đưa thiếu cốc chủ đi ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Tốt! Chuyện này xử trý rất thích đáng, không cần phải nói rõ".

Dư Diệc Lạc cúi người nói:

"Thuộc hạ bất tài, đã bị người ta lấy uy phong kim phù của phu nhân, mong phu nhân trị tội".

Cốc Hàn Hương phất tay, nói:

"Phong Thu khó địch, lợi hại đôi đường, chọn một, có thể giữ yên ở đây công lao của tiên sinh đã không nhỏ". Nói xong thì nhảy lên một thớt ngựa khỏe, phóng vào trong cốc trước.

Sau khi vào đại trại, Dư Diệc Lạc tiến lên nói:

"Phong Thu đang ở tả trại, Trương Kính An này xử trý thế nào?".

Cốc Hàn Hương trầm ngâm một lúc, nói:

"Tiên sinh hãy lập tức đến gặp Phong Thu, bảo ta đã về cốc, đến khi lên đàng mời y đến đại trại nghị sự, đồng thời nói rằng Trương Kính An đã đi theo bên cạnh ta, đến tối sẽ gặp y".

Dư Diệc Lạc vâng dạ một tiếng, quay người bước sang tả trại.

Cốc Hàn Hương đột nhiên sầm mặt, nhìn về phía bốn người Nhất Tẩu Nhị Kỳ và Chung Nhất Hào nói:

"Các vị hãy về trại, nghỉ ngơi cho khỏe, chuẩn bị ứng biến tối nay".

Nhất Tẩu Nhị Kỳ và Chung Nhất Hào thi lễ, xoay người bước đi.

Cốc Hàn Hương đợi bốn người bước đi, quay sang Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Lão tứ hãy chịu vất vả một tý, canh giữ ở gần tả trại, nếu phát hiện có người âm thầm tiếp xúc với Phong Thu, đêm nay hãy báo cho ta".

Đa Trảo Long Lý Kiệt nói:

"Huynh đệ hiểu ý, tẩu phu nhân đừng lo lắng". Rồi xoay người bước đi.

Mạch Tiểu Minh ngạc nhiên, nói:

"Sư tẩu, sao lại thế?".

Cốc Hàn Hương mặt cười quái lạ, nói:

"Đệ nên nghĩ lại xem, đệ rốt cuộc là đệ tử của ai?".

Mạch Tiểu Minh nghĩ ngợi rồi nói:

"Võ công của đệ vốn học ở Vạn hoa cung, theo lý mà nói là đệ tử của Đồng Công Thường".

Cốc Hàn Hương cười nhạt, nói:

"Nếu ta muốn giết Phong Thu?".

Mạch Tiểu Minh trố mắt, sững người một lúc rồi hỏi:

"Tại sao? Phong Thu không gây bất lợi với sư tẩu kia mà?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đồ ngốc, sư huynh của ngươi chẳng phải đã bị Phong Thu hãm hại hay sao? Hơn nữa y đến đây, rõ ràng là muốn chiếm chỗ này, sao lại nói chưa gây bất lợi cho ta?".

Mạch Tiểu Minh thộn mặt ra, đột nhiên cười nói:

"Cứ tùy sư tẩu vậy, sư tẩu thích giết ai thì cứ giết, chỉ cần đừng giết đệ là được".

Cốc Hàn Hương cười, xoay người bước ra hậu trại, nói:

"Ba người các ngươi, tạm thời đi bên cạnh ta".

Thời Dần vẫn đứng yên, nói:

"Phu nhân ...".

Cốc Hàn Hương quay người nói:

"Phải chăng ông thấy ta là kẻ âm hiểm, khó công tác?".

Thời Dần gật đầu, tỏ ý xác nhận cảm giác này.

Chợt y lắc đầu, nói:

"Làm thân nữ tử ở chốn lục lâm, lại phải báo mối huyết hải thâm cừu, âm hiểm đọc ác cũng là chuyện bất đắc dĩ".

Cốc Hàn Hương thấy khi y nói chuyện thì thần tình có vẻ lạnh lẽo, không hề có ý thông cảm, biết càng như thế lời nói càng chân thực, cười nói:

"Ông gọi ta lại, có gì muốn nói".

Thời Dần nhìn nàng, điềm nhiên nói:

"Thuộc hạ của phu nhân cá rồng hỗn tạp, Thời mỗ cam lòng nghe lệnh, nhưng không muốn bỏ sáng theo tối, bị coi như là hạng nô bọc".

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười lạnh, nói:

"Ta không hề có ý coi ông là nô bọc, song nếu ông cuồng vọng tự đại nữa, đừng hòng lấy được thuốc giải của ta".

Thời Dần mở to nhìn nàng một lát rồi cười khan một tiếng, nói:

"Thời Dần tuy không còn chốn dung thân, nhưng không phải là kẻ tiểu nhân tham sống sợ chết, nếu viên thuốc mà phu nhân trao cho quả thực là vật âm độc, Thời Dần dù có muôn chết cũng không hề cúi đầu trước phu nhân".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, quay người đi. Mạch Tiểu Minh thấy Cốc Hàn Hương quay về trại, cười hì hì bước theo, Trương Kính An cũng theo sau.

Thời Dần thấy ba người đều đã rời khỏi trại, do dự một lát cuối cùng cũng đuổi theo.

Về đến hậu trại, Cốc Hàn Hương sai thị tỳ dọn dẹp cho ba người một căn phòng ở gần cửa trại, nói:

"Làm phiền Thời huynh, nếu như Phong Thu xông đến đòi gặp ta, huynh hãy chận y lại".

Thời Dần nhíu mày, nói:

"Té ra là chuyện này, phu nhân hãy yên tâm, tên họ Phong ấy dù có ba đầu sáu tay thì cũng khó vượt qua ải này".

Cốc Hàn Hương quay người bước vào phòng.

Sau khi về phòng, nàng trước tiên vào trong mật thất, ngồi xếp bằng đả tọa, nhắm mắt luyện công, cho đến khi trời sập tối, mới bước ra khỏi mật thất tắm rửa thay y phục.

Đêm nay nàng cố ý trang điểm thật đẹp, mặc bộ y phục đẹp nhất, đó là chuyện chưa bao giờ có, điều ấy khiến cho cả hai ả thị tỳ bên cạnh cũng phải ngạc nhiên.

Trang điểm xong xuôi, nàng lại bước vào mật thất, khi bước ra trong tay có hai bọc bột thuốc, nàng mở bọc thuốc ra, té ra một bọc màu đen, một bọc màu trắng.

Chỉ thấy nàng trước tiên uống bột thuốc màu đen, sau đó gói bọc màu trắng lại, trao cho ả thị tỳ đứng bên cạnh, nói:

"Đợi khi rượu đã thấm, ta sai các ngươi dâng rượu, các ngươi hãy đổ bột thuốc này vào trong bình rượu của ta, nhớ đừng để lộ ra, rượu này chỉ một mình ta uống".

Hai ả thị tỳ này một người tên là Thanh Cô, một người tên là Uyển Cô, đều là người cũ trong Vạn hoa cung.

Cốc Hàn Hương dắt hai người ra ngoài, Thời Dần cùng Mạch Tiểu Minh, Trương Kính An đã đợi ở ngoài cửa trại.

Trong trại đèn đuốc sáng trưng, trên bàn tiệc, đã có người ngồi, có người nhắm mắt khô tọa, có

người cúi đầu thì thầm, té ra Dư Diệc Lạc được lệnh của Cốc Hàn Hương, sắp xếp bàn tiệc theo kiểu gia yến, một bàn tròn đặt ở giữa đại sảnh, quần hào trong cốc đều cùng ngồi với Phong Thu.

Lúc này Nhất Tẩu Nhị Kỳ, Đa Trảo Long Lý Kiệt, Phú Hỏa Long Lưu Chấn, Chung Nhất Hào, Dư Diệc Lạc đều ngồi ở trước bàn, điều kỳ lạ nhất là Phong Thu vốn là bậc trưởng bối, lại là quý khách cũng ngồi vào trong bàn.

Cốc Hàn Hương giở tấm hoàn bội, uyển chuyển bước ra, khi đến cửa sảnh thì trong sảnh đã vang lên tiếng cười nhức tai của Phong Thu.

Y cười xong mới lên tiếng:

"Khách đợi chủ nhân, Hương nhi thật kiêu ngạo!" nói xong thì cười ha ha.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, lòng thì nhủ rằng:

"Thở chậm hít sâu, âm thanh chấn động cả mái ngói, nội công của lão Phong Thu này tựa như không kém ông già vô danh, không biết võ công của y rốt cuộc đến mức nào". Một ý nghĩ lướt qua, người uyển chuyển bước vào trong đại sảnh, hướng về chỗ có phát ra tiếng cười.

Chỉ thấy ghế đầu có một người, ăn mặc theo kiểu đạo sĩ, râu tóc đều bạc phơ, mặt như trăng tròn, sắc mặt ửng hồng.

Bọn Cốc Hàn Hương vừa bước vào trong sảnh, Phong Thu đang ngồi yên đột nhiên đứng dậy, đưa mắt nhìn Trương Kính An quát:

"Kính An! Ngươi sao thế?".

Quần hào thấy y quát như thế đều lo rằng sự việc sẽ hỏng bét, bất giác đều rời chỗ ngồi bước về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương vẫn chậm rãi quay người lại nhìn Trương Kính An, thấy thần tình của y ngây ngô, tựa như không hề quen biết Phong Thu, bất giác mỉm cười, quay sang Phong Thu nói:

"Y dĩ hạ phạm thượng, xúc phạm đến tiểu nữ, tiểu nữ đoạt lấy Hướng tâm lộ của Âm Thủ Nhất Ma, thuận tay cho y uống một ít".

Phong Thu nhíu mày, trừng mắt nhìn về phía chỗ Cốc Hàn Hương không chớp, chòm râu của y rung rung, tựa như phẫn nộ vô cùng. Cốc Hàn Hương đột nhiên nhoẻn cười, quay sang Dư Diệc Lạc nói:

"Tiên sinh hãy giúp ta tiếp khách, nếu không có chuyện gì hệ trọng, hôm nay không được làm

phiền ta". Nói xong thì quay người bước ra ngoài sảnh.

Phong Thu nổi giận, tay vỗ lên bàn, định phóng người vọt ra, đột nhiên đổi ý, hạ giọng xuống nói:

"Nha đầu, ngươi đứng lại".

Cốc Hàn Hương xoay người nói:

"Thế nào, lão tiền bối muốn trổ tài cho Cốc Hàn Hương thấy hay sao?".

Phong Thu cười gượng, nói:

"Ta thấy tình hình trong cốc thì biết ngươi ngang ngược bá đạo, không giống với Hồ Bách Linh, nào ngờ ngươi không những ngang ngược mà còn không nhận người thân!".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Phải chăng lão tiền bối muốn dạy dỗ tiểu nữ?".

Ánh mắt của Phong Thu sáng quắc, lướt đi lướt lại trên khuôn mặt của nàng, đột nhiên sắc mặt dãn ra, tay vỗ lên thân ghế, nói:

"Ngươi ngồi xuống, ngu thúc ngàn dặm đến đây, có chuyện quan trọng cần thương lượng với ngươi".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, chậm rãi bước tới cúi người rồi lặng lẽ ngồi vào ghế.

Nàng vốn xinh đẹp tuyệt trần, dù giận hay vui, cùng đều khiến cho chúng sinh điên đảo, đêm nay lại cất đi bộ mặt lạnh lùng, quần hào đều ngây ngất.

Phong Thu thấy Cốc Hàn Hương đã ngồi yên, cười khà khà, quay sang Mạch Tiểu Minh nói:

"Minh nhi, ngươi tấy sư phụ sao không hành lễ, chả lẽ sư tẩu của ngươi không dạy sao?".

Mạch Tiểu Minh mỉm cười, vái một cái rồi nói:

"Sư phụ, đệ tử chào sư phụ".

Phong Thu vuốt râu cười, nói:

"Rất tốt, rất tốt, ngươi đã thành người lớn".

Nói xong thì ngồi xuống, mỉm cười nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Hương nhi hãy mau bảo bọn họ ngồi xuống, ngu thúc chờ đợi đã lâu, trong lòng đã sớm nôn nóng, nếu ngươi không nghe lời theo, ngu thúc sẽ phủi tay áo àm đi".

Cốc Hàn Hương thầm hừ một tiếng, phẩy ta về phía quần hào tỏ ý bảo mọi người ngồi xuống.

Quần hào ngồi xuống xong, Dư Diệc Lạc phất tay về phía mấy ả thị tỳ hầu rượu Thanh Cô và Uyển Cô đứng sau lưng Cốc Hàn Hương, Thanh Cô bưng bầu rượu, châm rượu cho Cốc Hàn Hương, sau đó ôm bầu rượu vào trong lòng, không để ý đến người khác.

Trên bàn tiệc, Phong Thu ngồi trên cao, Cốc Hàn Hương và Dư Diệc Lạc ngồi hai bên trái phải, Mạch Tiểu Minh thì ngồi sát bên cạnh Cốc Hàn Hương, quần hào đều không biết kết quả của bữa tiệc rượu này như thế nào vì thế đều rất cẩn thận.

Cốc Hàn Hương bưng chén rượu, hướng về Phong Thu nói:

"Phong sư thúc trước tiên uống cạn một chén, coi như là một chút lòng thành kính của Hàn Hương, chuyện này sau này chúng ta đi đến đâu thì hãy nói đến đấy".

Phong Thu cười khà khà, nói:

"Hương nhi, nghe trong lời nói của con, hình như có điều bất mãn với sư thúc, chả lẽ là vì chuyện của sư đệ Trương Kính An hay sao?".

Nói xong thì kề chén rượu lên môi, định uống cạn nhưng lại thở dài một tiếng, nói:

"Từ ngày Bách Linh chết đi, sư thúc cũng đã nhiều lần dò hỏi tin tức của con, hỡi ơi!

Con một thân quá phụ, lưu lạc khắp giang hồ, đợi ta giúp con báo thù xong, sẽ tìm cho con một chỗ an thân". Y ngừng một lúc rồi lại nói:

"Con yên tâm, ngoài sư thúc, con cũng chẳng còn người thần nào, sư thúc sẽ không đối xử tệ với con".

Cốc Hàn Hương thấy y nâng chén rượu lên môi, đều lưỡi đã chạm vào rượu, nhưng lúc này miệng vẫn nói huyên thuyên, vẫn chưa chịu uống vào.

Nàng vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, thấy hành động của y như thế, biết y đề phòng trong rượu có độc, thế nên dùng đầu lưỡi nếm trước, cũng không thèm vạch trần ra, ngược lại phất tay về phía mấy ả thị tỳ hầu rượu, nói:

"Hãy lui xuống, không có việc không được bước tới".

Phong Thu tựa như đã thấy trong rượu không có độc, uống cạn một chén xong thì đưa mắt nhìn

Cốc Hàn Hương, nói:

"Hàn Hương con thật lớn gan, Âm Thủ Nhất Ma không phải là hạng dễ đối phó, y chưa động đến con, sao con lại gây sự với y?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Người trong Mê Tông Cốc cũng không phải là hạng dễ đối phó!" đang nói thì giơ chén rượu về phía quần hào, nói:

"Lần này những người ra đi và ở lại đều có công như nhau, Cốc Hàn Hương uống cạn một chén này, tỏ ý đáp tạ các vị".

Quần hào đều bưng chén đáp tạ, La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha nói:

"Phu nhân đi trước sĩ tốt, bọn thuộc hạ nào dám không bán mạng".

Quần hào trong cốc vốn là những hạng ăn to uống lớn, lúc đầu vì có Phong Thu cho nên cảm thấy hơi ngại ngùng, mấy chén rượu vào bụng xong, thấy Cốc Hàn Hương tỏ ý nghênh ngang với Phong Thu, Phong Thu cũng cừơi nói luôn miệng, bộ dạng như rất gần gũi, vì thế sự e ngại đã dần lui, lộ ra bản sắc thô hào.

Rượu đã hơi say, Cốc Hàn Hương đột nhiên sầm mặt, quay về phía Phong Thu nói:

"Sư thúc truyền Kim phong lệnh phù của tiểu nữ là có ý gì?".

Phong Thu thấy nàng nổi giận, tựa như đang sắp đổi mặt thành thù, không khỏi cười khà khà, ánh mắt nhìn lên mặt nàng mà đầy phức tạp.

Tửu lượng của nàng vốn không cao, đêm nay lại cố ý uống mấy chén, cho đến nổi đôi má ửng hồng, hai mắt long lanh, làn da trắng ngần, vẻ đẹp ấy quả thực khó nói.

Sắc đẹp ở phía trước mặt, lại thêm rượu đã say ngà, hơn mười cặp mắt đều nhìn lên khuôn mặt của nàng.

Cốc Hàn Hương thấy Phong Thu đã lâu không trả lời, cười lạnh một tiếng, nói:

"Nay vẫn chưa muộn lắm, sư thúc tốt nhất hãy đích thân đi tìm bốn miếng kim bài trở về, nếu không tiểu nữ chỉ đành ra tay".

Phong Thu cười khan một tiếng, tay vuốt râu nói:

"Hương nhi, nghe vị Dư tiên sinh này nói, ý con muốn tự tay giết những kẻ đứng đầu của hai phái

Thiếu Lâm, Võ Đang, lời này có thực không?".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên trả lời:

"Lần này ra ngoài, quay về bắt được một đạo nhân trong phái Võ Đang, nếu sư thúc có ý, chúng ta sẽ lập tức vạch ngực mổ tim của y để trợ tửu hứng".

Phong Thu nhướng mày, nói:

"Không ngờ con đã ra tay sớm như thế, con đã bắt được ai trong phái Võ Đang?".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Một người tên là Bạch Dương, sư thúc có gặp qua chưa?".

Phong Thu cười nói:

"Có vẻ đã gặp qua trong cuộc đại chiến ở Lạc Nhạn Cốc, nhưng nay không nhớ được nữa, song đã là một trong tứ Dương, phái Võ Đang chắc chắn sẽ không bỏ qua, xem ra không lâu nữa sẽ to chuyện ra".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Lão tặc này xem ra bộ dạng đã ngà ngà, nhưng thức ăn mình chưa đụng đũa, y cũng không chạm tới, xem ra thần trí vẫn còn tỉnh táo, không hề sơ ý".

Nhìn thấy quần hào đang ngồi thì đã quá nửa ngà ngà say càng thấy càng lo, thầm nhủ:

"Phải tìm một cách kích động lòng người, sau đó thừa cơ ra tay mới được".

Chợt nghe Phong Thu cười, nói:

"Hương nhi, sư thúc đã mời bọn người Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc và Độc Hỏa Thành Toàn giúp đỡ, chỉ đợi đến ngày tám tháng tư, sau khi quần hùng lục lâm gặp mặt ở Mê Tông Cốc ...".

Vhh không đợi y nói xong, cướp lời:

"Sư thúc làm sao biết quần hùng lục lâm trong thiên hạ chắc chắn sẽ đến Mê Tông Cốc?".

Phong Thu danh lừng một đời, đã mấy mươi năm nay không ai dám tỏ vẻ phóng túng trước mặt của lão, lúc này bị Cốc Hàn Hương hỏi ngược lại như thế, không khỏi sững người.

Cốc Hàn Hương đột nhiên che miệng cười, nói:

"Phái Võ Đang đã dùng một viên ngân châu tên gọi là Vấn tâm tử để trao đổi Bạch Dương đạo trưởng với tiểu nữ".

Nàng nói đến đây, cố ý dừng lại nhưng vẫn mỉm cười, đưa mắt nhìn mọi người.

Trong khoảnh khắc, quá nửa số người đều biến sắc, chỉ có Thời Dần và Trương Kính An thì vẫn như cũ, Mạch Tiểu Minh không biết Vấn tâm tử là món gì, nhưng lại cũng không nhớ ra phái Võ Đang đã trao đổi với Cốc Hàn Hương từ lúc nào, vì thế mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Phong Thu đột nhiên cúi người, ghé sát vào trước mặt Cốc Hàn Hương, trầm giọng nói:

"Hương nhi hãy mau nói, phái Võ Đang sai ai đàm phán với con, con đã từng thấy món ấy chưa".

Mạch Tiểu Minh ngạc nhiên nói:

"Sư tẩu ...".

Cốc Hàn Hương sầm mặt, nói:

"Ngươi im miệng!".

Mạch Tiểu Minh sững người, nói:

"Thôi được, im thì im vậy".

Phong Thu cười hì hì, nói:

"Hương nhi thật lợi hại, cả Minh nhi mà cũng phải sợ con". Hai mắt của y như đổ lửa, không rời khỏi người Cốc Hàn Hương, không hề có dáng vẻ của một bậc trưởng bối.

Cốc Hàn Hương không phải là hạng lẳng lơ, sắc đẹp của nàng tuyệt trần, dù cho người có tu vi lâu năm như Phong Thu, định lực thâm hậu mà cũng không chống cự nổi sự quyến rũ của nàng.

Chợt thấy Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Phong sư thúc, Vấn tâm tử ấy rốt cuộc là có tác dụng gì? Phái Võ Đang buộc tiểu nữ phải thả Bạch Dương trước, chẳng qua chỉ là một viên ngân châu bé nhỏ có khắc đôi long phụng, làm sao có thể bằng tánh mạng của tứ Dương trong Võ Đang?".

Phong Thu gật đầu cười nói:

"Đổi lấy tánh mạng của bốn người ấy cũng đáng giá lắm, chỉ là không biết vật này đang ở trong tay ai?".

Cốc Hàn Hương giả vờ giận dỗi nói:

"Sư thúc cứ hỏi mãi tung tích của món đồ này, không biết dụng ý là gì?".

Phong Thu cừơi khan một tiếng, nói:

"Sư thúc chỉ có ý không tin, đề phòng ngươi bị người khác lừa gạt".

Y hơi ngừng một lát, đưa mắt nhìn quần hào rồi đắc ý nói:

"Lão phu dám nói, bí mật về Vấn tâm tử, trong võ lâm tuy có lời đồn, nhưng không ai biết rõ hơn lão phu". Y quay sang Dư Diệc Lạc nói:

"Ta thấy ông kiến thức không kém, ông trước tiên hãy nói ra lai lịch của Vấn tâm tử, nếu có chỗ không đúng, lão phu sẽ sửa lại".

Dư Diệc Lạc đăt chén rượu xuống, ôm quyền làm lễ về phía Cốc Hàn Hương, nói:

"Thuộc hạ kiến thức thô lậu, hiểu biết có hạn, nay nói chỉ nói lại lời đã nghe, nếu có chỗ không đúng, phu nhân đừng trách tội".

Chỉ nghe Mạch Tiểu Minh nói:

"Nói thì cứ nói, cần gì phải quanh co như thế".

Dư Diệc Lạc mỉm cười, nói:

"Hơn một trăm năm trước, trong võ lâm xuất hiện một nhân vật tên gọi là Tam Diệu thư sinh, người này xuất đạo trên giang hồ không quá ba năm thì đã danh lừng thiên hạ, võ công của y nghe nói cao chưa từng thấy".

Cốc Hàn Hương nói:

"Y tự xưng là Tam Diệu, ngoài võ công còn có thứ gì nữa?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Y tự xưng là Tam Diệu, tức là ý muốn nói nho, thích, đạo, còn y thuật, võ công trong lòng y, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi".

Y ngập ngừng rồi lại nói:

"Tam Diệu thư sinh này đi khắp thiên hạ, có những kẻ khiêu chiến với y, nghe nói chỉ nhờ vào đôi chưởng mà đánh khắp thiên hạ vẫn không có địch thủ, lời này tuy có không thực, song y thuật của y

thần thông, cứu sống người ta vô số, nhưng đó chỉ là lời đồn, không biết có thực hay không".

Cốc Hàn Hương nói:

"Như thế cũng là đáng quý, về sau thì sao?".

Dư Diệc Lạc nói:

"Về sau Tam Diệu thư sinh này đột nhiên mai danh ẩn tích, nhưng cứ cách mười năm thì lại lộ mặt trên giang hồ một lần, cho đến kỳ hạn của hai ba mươi năm trước thì không thấy y xuất hiện ...".

Cốc Hàn Hương nói:

"Chắc là y đã qua đời".

Dư Diệc Lạc nói:

"Người trong võ lâm đương thời cũng đều suy đoán như thế, chỉ vì từ xưa đến nay chỉ thấy một mình y, không thấy y mang theo tùy tùng hay môn hạ, thế nên mọi người đều nghĩ đến di vật của y".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Cái lợi ở trước mắt, vì thế thiên hạ đã đại loạn".

Dư Diệc Lạc nghiêm mặt nói:

"Nhân sĩ trong giang hồ vì thế mỗi lần Tam Diệu thư sinh xuất hiện, thì đều lộ mặt ở vùng Giang Triết, vì thế suy đoán nơi y mai danh ẩn tích là vùng ven biển đông nam, trong nhất thời mới dậy lên cơn sóng tìm bảo vật".

Chung Nhất Hào thấy y cứ quanh co như thế, nén không được nữa, chen vào nói:

"Sau này có người tìm được viên Vấn tâm tử ấy cùng với di ngôn của Tam Diệu, bảo rằng mở Vấn tâm tử ra sẽ thấy bảo vật trong đấy".

Cốc Hàn Hương giật mình, e sợ thần sắc của mình đã sơ hở, vì thế bưng bình rượu rót vào chén.

Trên bàn đầy thức ăn, Cốc Hàn Hương và Phong Thu tự rót tự uống. Mỗi người đều dùng bình rượu bên cạnh mình.

Lúc này rượu trong bầu của nàng đã hết, Dư Diệc Lạc định truyền lệnh châm rượu, nàng đã đưa bầu rượu không ra phía sau, hờ hững nói:

"Thanh nhi thêm rượu". Đôi mắt nhìn lên mặt Chung Nhất Hào, tựa như lắng nghe lời nói của y.

Chỉ nghe Chung Nhất Hào lớn giọng nói:

"Nào ngờ trên giang hồ lại đồn rằng viên Vấn tâm tử ấy thủy hỏa bất xâm, bất cứ bảo đao bảo kiếm gì cũng không thể chặt được, cứ như thế người được Vấn tâm tử chỉ đành lấy mắt mø nhìn mà chẳng làm gì được".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Sao lại có vật mà bảo đao bảo kiếm không thể làm tổn hại, đáng tiếc mình không chịu thử cho sớm".

Đang suy nghĩ, thấy Thanh Cô bưng bầu rượu tới, nhận lấy bầu rượu không của mình, biết nàng đã bỏ thuốc vào trong rượu, vì thế tự rót tự uống, uống cạn một chén thì bắt đầu rót tiếp.

Ánh mắt của Phong Thu từ đầu đến cuối vẫn không rời Cốc Hàn Hương, lúc này mới vuốt râu cười, âu yếm nói:

"Hương nhi, ta thấy tửu lượng của con không tốt, con nên uống ít thì hơn".

Cốc Hàn Hương nheo mắt nhìn Phong Thu, nói:

"Đã mấy năm nay, tiểu nữ chưa bao giờ uống vui vẻ như thế này".

Nàng nheo mắt tựa như vừa giận vừa vui, phong tình vô cùng, Phong Thu cũng ngây người ra, những người còn lại cũng không khỏi giật mình.

Chung Nhất Hào thầm nhủ:

"Hỡi ơi! Chỉ cần nàng nhìn mình một lần như thế, cuộc đời này chết cũng không hối tiếc".

Tấm tình si của y càng lúc càng sâu, Cốc Hàn Hương thì lại đối với y càng lúc càng xa cách, tuy y biết như thế thì cũng không dám lộ sự bất mãn, chỉ đành âm thầm nhẫn nhịn.

Cốc Hàn Hương đột nhiên thấy y im lặng không nói, lòng như đã hiểu.

Chỉ thấy nàng kề chén rượu lên môi, nhấp một cái, rồi uống cạn chén rượu, ánh mắt nhìn về phía Phong Thu, tựa như muốn y tiếp tục nói.

Phong Thu cười khà khà, thấy nàng rót rượu tiếp, đưa tay giật lấy bình rượu của nàng, tự rót tự uống, uống liền cả ba chén rồi mới cười nói:

"Vấn tâm tử đã nhiều lần đổi chủ, rốt cuộc đã lọt vào trong tay của Thiên Trì lão quái Bàng Sĩ

Xung, chuyện này chỉ có lão phu và một số ít người biết được".

Cốc Hàn Hương thấy y uống liền ba chén, thần sắc không giấu được vẻ mừng rỡ.

Phong Thu đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn thẳng vào nàng, nói:

"Hương nhi, ta biết ngươi trong lòng có mưu đồ ...".

Cốc Hàn Hương giật mình, đoạt lấy bình rượu, rót đầy một chén, ngửa đầu uống cạn rồi giả vờ giận dỗi nói:

"Có mưu đồ thì mưu đồ, sao sư thúc không bỏ đi cho xong?".

Quần hào thấy trong lời nói của hai người có ẩn tình, đều thầm sinh nghi, chỉ là ai nấy đều ngồi nhìn chứ không dám chen vào.

Chợt nghe Phong Thu cười lớn nói:

"Nha đầu ngốc, đừng nói là ngươi có bản lĩnh đọat được Vấn tâm tử trong tay, dù cho là vật của sư thúc, cũng không thể tặng cho ngươi, sư thúc chỉ thấy làm lạ rằng Vấn tâm tử rõ ràng đã rơi vào trong tay của Bàng lão quái, sao lại chuyển sang phái Võ Đang?".

Cốc Hàn Hương vừa nghe thì biết té ra y vẫn đang nghĩ đến di vật của Tam Diệu thư sinh, không khỏi thầm thở phào, xoay người mặt giận dỗi nói:

"Sư thúc tuy dò hỏi tông tích của Vấn tâm tử, không nói Bàng Sĩ Xung ấy là nhân vật như thế nào, huống chi tiểu nữ chưa bao giờ nghe có người nói đến kẻ này".

Phong Thu vuốt râu cười, nói:

"Bàng lão quái ẩn cư ở Thiên Trì, không phải là nhân vật ở trung thổ cho nên ít người biết".

Y tựa như không muốn nói nhiều đến chuyện của Bàng Sĩ Xung, nói đến đây, đưa chén rượu về phía Cốc Hàn Hương, tựa như có ý bảo nàng châm rượu cho mình.

Cốc Hàn Hương nheo mắt, như cười mà không cười, nhìn Phong Thu một lát, rồi mới buông bình rượu rót đầy chén cho y thỏ thẻ hỏi:

"Võ công của lão quái Bàng Sĩ Xung ở Thiên Trì đó như thế nào?".

Phong Thu ngửa cổ uống cạn chén rượu, nói:

"Võ công không kém, Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc chính vì tranh đọat Vấn tâm tử, đã

bại trong tay của Bàng lão quái, thế nên tức giận đã vùi đầu ở bắc cực băng thiên tu luyện "Hàn âm thần công" ..." vừa nói thì lại giơ chén rượu về phía Cốc Hàn Hương.

Chung Nhất Hào đột nhiên đứng dậy, ôm quyền về phía Cốc Hàn Hương, nói:

"Thuộc hạ đang bị thương, không thể ngồi lâu được, mong phu nhân cho phép thuộc hạ cáo từ".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, phẫy tay một cái, nói:

"Chung huynh lui xuống". Rồi nhìn Phong Thu cười, nói:

"Võ công của sư thúc so vơi Bàng Sĩ Xung như thế nào?".

Phân tích cừơi khan, nói:

"Điều đó rất khó nói".

Y quay mặt, thấy Chung Nhất Hào ngẩng đầu sải bước ra đến gần cửa, lòng thầm mắng:

"Hạng tiểu bối không biết sống chết, dám ghen tuông với lão phu!".

Chỉ nghe y buông giọng cười:

"Hương nhi, con có muốn thấy võ công của sư thúc hay không?" đang nói thì giở chưởng lên, từ xa vỗ vào sau lưng Chung Nhất Hào.

Dư Diệc Lạc lớn giọng quát:

"Chung huynh để ý ở sau lưng!".

Cốc Hàn Hương ngồi bên cạnh Phong Thu, thấy y bất ngờ ra tay, vốn là định xuất chiêu ngăn cản, cánh tay giở lên nhưng đột nhiên lại đổi ý, hạ tay xuống.

Chung Nhất Hào thấy ánh mắt của Cốc Hàn Hương đối với phân tích đầy ấm áp, hai người liếc qua liếc lại, tôn trưởng không giống tôn trưởng, vãn bối cũng chẳng giống vãn bối, lửa ghen bốc cháy, đã định tìm cách đấu với Phong Thu một trận, lúc này nghe Dư Diệc Lạc lên tiếng cảnh cáo, lập tức xoay người, một chưởng vỗ ngược ra.

Chỉ nghe Phong Thu lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

"Hương nhi, nhìn đây". Rồi chưởng thế dừng lại, vẽ ra nửa vòng cung, kéo về trong lòng một cái.

Chung Nhất Hào thấy Phong Thu đẩy một chưởng về phía mình từ phía cách xa hơn một trượng, dù cho chưởng lực của y có trầm hùng, cự ly xa như thế này chắc chắn cũng khó mà làm tổn thương

mình, vì thế xoay người toàn lực phản công lại một chưởng.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau, luồng ám kình của Phong Thu đẩy ra, rồi lại xoay về kêu vù một tiếng.

Chưởng lực của Chung Nhất Hào đã hết, đột nhiên cảm thấy chân đứng không vững, thân người bị một nguồn lực hút kéo về phía bàn tiệc, trong lúc kinh hãi và giận dữ, tay thò vào trong eo, rút ra thanh nhuyễn đao, đồng thời chưởng trái vung một cái, phóng người lên vượt qua mặt bàn, lao thẳng tới chỗ Phong Thu.

Quần hào thấy y rút ra binh khí, biết rằng sẽ to chuyện, bất giác quát lớn một tiếng, đẩy ghế đứng dậy, lách qua một bên.

Dư Diệc Lạc thân thiết với Chung Nhất Hào, biết y trong lòng có uẩn khúc, mượn rượu để trút giận, nhưng nghĩ Phong Thu võ công cao cường như thế, Chung Nhất Hào khó chống của y một đòn, vả lại Cốc Hàn Hương nếu Cốc Hàn Hương ra tay giải cứu, bên cạnh cũng chẳng có ai ra tay giúp đỡ, trong lúc gấp gáp, thân người lướt một cái phóng qua bàn rượu, đưa tay chụp lấy cổ tay của y.

Phong Thu cười khà khà, nói:

"Hương nhi, chiêu này gọi là "Tiên tỏa chuyển long".

Chữ long vừa nói xong, thân người đã phóng vọt lên, tay phải thò ra chụp lấy cổ tay cầm đao của Chung Nhất Hào, giở lên xoay y một vòng, rồi đặt xuống ở giữa Cốc Hàn Hương và mình.

Đồng thời, Dư Diệc Lạc cũng phóng vọt ra ngoài hơn một trượng, thần sắc đầy vẻ tức giận.

Té ra Phong Thu trách y lên tiếng nhắc nhở, rồi lại ra tay ngăn cản, vì thế giở Chung Nhất Hào xoay một vòng, một đao chém vào mặt của y.

Thanh nhuyễn đao tuy vẫn còn trong tay Chung Nhất Hào, nhưng nhát đao này hung mãnh vô cùng, đao quang xẹt tới, trên trán Dư Diệc Lạc đã cảm thấy đao phong khứa vào đau rát, nếu không phải y nhanh nhạy, chắc chán sẽ bị thương dưới đao này.

Trong đại sảnh vừa loạn đã tĩnh, quần hào đứng xung quanh, ánh mắt đều nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương, có người lo lắng có người bàng hòang, cũng có người trong lòng thầm mừng.

Phong Thu tay phải chụp cổ tay của Chung Nhất Hào, tay trái bưng chén rượu, cười nói:

"Hương nhi, kẻ này kiêu ngạo không nghe lời, võ công lại kém, để lại quả thật vô dụng, có cần ta thuận tay giết chết luôn hay không?".

Cốc Hàn Hương ngồi trên ghế, nghe thế thì cười, trong lòng nảy ra một ý nghĩ:

"Dược lực sắp phát tác, nếu như mình lập tức ra tay, chỉ e y nổi iận đả thương người, nếu đợi dược lực phát tác rồi mới hạ thủ, lại lo y phát hiện ra trước rồi bỏ chạy".

Phong Thu thấy nàng trầm ngâm không nói, bất giác mặt nở nụ cười âm hiểm, nói một lời mà hai ý:

"Sư thúc biết, tên tiểu bối này theo con đã lâu, con nhớ đến tình xưa, cho nên không nhẫn tâm".

Cốc Hàn Hương đã trải qua phong sương, nào không hiểu được lời của y, chỉ thấy trên mặt nàng lộ sát cơ, lạnh lùng nói:

"Kẻ này tuy theo tiểu nữ đã lâu, nhưng chẳng có tình cũ gì mà nhớ, song trước mắt là lúc cần người ...".

Phong Thu lắc đầu cười nói:

"Hạng người này không dùng được, con hãy yên tâm, chỉ mấy tên đệ tử của ta cũng đủ cho con sai khiến".

Cốc Hàn Hương nhoẻn cười, nói:

"Vậy thấy người rồi mới biết thật hay giả". Nàng hơi ngừng, mặt lộ vẻ kiên nghị, trầm giọng nói:

"Sư thúc trước tiên ném người này ra cửa".

Chung Nhất Hào bị Phong Thu chụp lấy cổ tay, công lực trong toàn thân không thể dùng được, mở to mắt đứng đấy, không thể nào nhúc nhích được.

Y vừa tức vừa thẹn, hận không cắn ngay đầu lưỡi để mà giải thoát, thế nhưng, y lại nghĩ, phải xem tình hình như thế nào, Cốc Hàn Hương đối với y như thế nào, không ngờ nàng không những không nhớ đến tình cũ, mà lại còn bảo Phong Thu ném mình ra ngoài sảnh.

Có câu kẻ sĩ có thể giết chứ không chịu bị làm nhục, Cốc Hàn Hương vừa nói xong, Dư Diệc Lạc chợt biết sắc, cả Nhất Tẩu và Nhị Kỳ vốn có hiềm khích với Chung Nhất Hào cũng giật mình.

Nghe Chung Nhất Hào buông giọng cười:

"Cốc ...".

Phong Thu hừ một tiếng trong mũi, ngón tay hơi vận chân lực, Chung Nhất Hào kêu hự lên một tiếng, không thể nói tiếp được nữa.

Lực đạo trên tay y sử dụng rất khéo léo, cho đến lúc này, thanh nhuyễn đao của Chung Nhất Hào mới rơi xuống, mồ hôi trên trán cũng lăn xuống ròng ròng.

Cốc Hàn Hương chợt hiểu, biết rằng Phong Thu cố ý kéo dài thời gian, dày vò Chung Nhất Hào và những người khác, một mặt là để lập oai, một mặt là để trút giận, vì thế lạnh lùng hừ một tiếng, phất áo đứng dậy như muốn đi ra ngoài.

Phong Thu đột nhiên cười ha ha, nói:

"Hương nhi ngồi xuống". Rồi giở tay ném Chung Nhất Hào ra ngoài sảnh.

Ngay lúc y giở tay, be sườn trống không, Cốc Hàn Hương xoay eo một cái, xỉa vào huyệt kỳ môn của y.

Chỉ nghe tách một tiếng, Phong Thu biến sắc, không thể chống đỡ hay né tránh kịp, trong lúc nguy cấp vội vàng đè một ngụm chân khí, dời huyệt kỳ môn ra nửa tấc.

Vù một tiếng nhẹ vang lên, Phong Thu nghiến răng phóng vọt ra hơn một trượng, bước chân loạng choạng đi thêm năm bước nữa!

Cốc Hàn Hương cao giọng quát:

"Thời huynh, Hoắc huynh, Chung huynh, lên, những người còn lại giữ ngoài cửa sảnh!".

Đang nói thì ngưng tự mười thành công lực của \"Tam nguyên cửu linh huyền công\", mau chóng vỗ ra một chưởng.

Phong Thu hừ một tiếng, quay đầu xoay người hai chân dặm một cái, phóng vọt ra ngoài sảnh, thế lao mạnh như một con sói đã trúng tên.

Thân thủ của Thời Dần nhanh nhất, lướt ngang qua một bước, múa chưởng đánh tới, trong chưởng có gió tanh.

Chỉ thấy Phong Thu vặn eo một cái, phóng ra hơn một trượng, mũi chân điểm xuống đất, lao về phía Mạch Tiểu Minh và Trương Kính An, Cốc Hàn Hương đuổi theo vỗ ra một chưởng nhưng không trúng.

Mạch Tiểu Minh đã kinh hoang lúng túng, vừa thấy Phong Thu lao về phía mình, bất đồ nhảy vọt ngang qua.

Đột nhiên Trương Kính An múa chưởng vỗ thẳng vào ngực của Phong Thu.

Phong Thu trong lúc lo lắng và tức giận, điên cuồng gầm lên một tiếng, quay người xông sang

bên phải, sau tiếng gầm ấy, luồng chân khí vừa mới ngưng tụ lại tản mát cả.

Trong chớp mắt, La Phù Nhất Tẩu múa cây thanh long đoạt cùng với Cốc Hàn Hương xông tới phía sau của Phong Thu, Thời Dần bên trái, Trương Kính An bên phải đều chặn đường Phong Thu lại.

Chung Nhất Hào té xuống ngoài cửa đại sảnh, cũng không kịp điều tức vận khí nữa, tung mình nhặt thanh nhuyễn đao, chém xuống Phong Thu.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương gằng giọng:

"Mau chóng xuống tay, nếu để công lực của Phong Thu hồi phục, Mê Tông Cốc chết không còn một mống!".

Trong lời nói, chưởng phong tung ra ào ào, Phong Thu lúc này như cá ở dưới lưới, luồn lách loạn xạ.

Chợt Mạch Tiểu Minh quay đầu chạy ra ngoài cửa, trong chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Chợt Dư Diệc Lạc trầm giọng nói:

"Ba huynh, Tống huynh giữ ở bên trái, Lý huynh, Lưu huynh giữ ở bên phải". Nói rồi lách người một cái vọt ra cửa sảnh.

Bốn người quay đầu lại nhìn phía sau, té ra trong chốc lát, ở ngoài cửa sảnh đã có một đội cung thủ, hơn một trăm cung mạnh nỏ cứng đã lắp tên, chĩa thẳng vào cửa đại sảnh, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa trước tiên tung mình vọt một cái, lui ra ngoài cửa, bọn Tống Thiên Trạch cũng phóng vọt theo, mỗi người giữ mỗi bên, tránh được tầm bắn của mũi tên.

Chỉ nghe tiếng loảng xoảng vang lên, cái bàn rượu bị Cốc Hàn Hương một chưởng vỗ nát, ly tách trên bàn rơi xuống đất.

Phong Thu cứ loay hoay tìm cách thoát ra khỏi sự bủa vây của mấy cao thủ ấy, trong chốc lát, mồ hôi ướt đẫm trên lưng, hơi thở phì phò.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Phong Thu đã bị mình điểm huyệt, đánh tản chân khí trong người, nếu như năm người hợp lực mà không kìm chế được y, Mê Tông Cốc chỉ đành giải tán từ đây".

Nàng thầm nổi giận, đánh năm chiêu về phía Phong Thu.

Phong Thu đang lui ra phía sau, đột nhiên hú một tiếng, nói:

"Con tiện tỳ, bụng dạ ngươi thật độc ác, thủ đoạn đê tiện!" lời ra chiêu xuất, phản kích trở lại ào ào.

Cốc Hàn Hương trong mắt lộ tia sát cơ, đánh liền một lúc ra tám chưởng rồi mới lạnh lùng nói:

"Ngươi tốt nhất phải cẩn thận lời nói! Chạy thoát khỏi Mê Tông Cốc, ngươi hãy tìm cách báo thù, nếu nói lời cuồng ngạo, không lọt vào tay ta thì thôi, đã lọt vào thì ta sẽ cho ngươi kiếp này sống không được chết không xong".

Phong Thu tuy ngang dọc lục lâm, nhưng đến lúc này bị năm cao thủ vây đánh, Trương Kính An thì thần trí mê mẩn, không nhận ra mình nữa, cũng chỉ đành nuốt giận trong lòng, không dám buông lời mắng chửi nữa.

Cuộc ác đấu này kịch liệt vô cùng, Cốc Hàn Hương e sợ hả cọp về núi, để lại hậu hoạn vô cùng, còn Chung Nhất Hào đối với chuyện bị Phong Thu kìm chế lúc nãy, đã cảm thấy là một mối nhục trong đời, Thời Dần quen thói háo cường, liên thủ đánh địch đối với y mà nói là một chuyện mất mặt lắm, nếu không thắng nữa thì y không thể chịu nổi, Trương Kính An thì bị ảnh hưởng của Cốc Hàn Hương, Cốc Hàn Hương liều mạng, y cũng liều mạng, Hoắc Nguyên Kha tuy tham sống sợ chết, nhưng y biết mình lực yếu, nếu càng né tránh thì càng dễ để cho kẻ địch xông tới, cho nên cả năm người đều ra mạnh tay.

Phong Thu dùng hết sức bình sinh chống trả được đến tám chín mười hiệp, biết nếu cứ đánh nữa thì chắc chắn sẽ không tránh khỏi bất hạnh, vì thế chiêu thức thay đổi, giữ kỹ ở môn hộ, vội vàng tìm cách thoát thân.

Chợt ở trong đầu của y đau như búa bổ, rùng mình một cái, buột miệng kêu lớn một tiếng.

Năm cao thủ không hề bỏ mất thời cơ, chỉ thấy Thời Dần tung chưởng đánh bình một cái, vỗ lên vai trái của Phong Thu.

Phong Thu kêu một tiếng chưa xong, lại kêu thêm một tiếng nữa, thân người phóng vọt lên, lao vào giữa Hoắc Nguyên Kha và Trương Kính An.

La Phù Nhất Tẩu là kẻ thích chiếm phần tiện nghi nhất, cây thanh long đoạt quét ra ngang eo như sấm sét.

Phong Thu quả thật lợi hại, thân người lộn nhào trên không một cái, lướt ra khỏi cây thanh long đoạt, thấy Trương Kính An đánh ra một chiêu "Quỷ vương chiến phiến", Phong Thu dạy chiêu này rất tường tận, lúc này thấy y dùng để đánh mình, lửa giận bốc cao, mắt như muốn rách ra.

Chỉ nghe Phong Thu gầm một tiếng, lật tay lại chụp trúng cổ tay phải của Trương Kính An, Cốc Hàn Hương và Thời Dần lao tới, hai chưởng đã vỗ ra. Chung Nhất Hào đột nhiên quát một tiếng, thanh

nhuyễn đao đánh ra một chiêu "Thám hải đồ long", chém thẳng xuống be sườn trái của Phong Thu.

Vai trái của Phong Thu đã trúng một chưởng của Thời Dần, cánh tay sụi xuống, giờ đây đã như phế vật, trong lúc nguy cấp, buột miệng hú một tiếng, tay phải giở lên, dùng Trương Kính An làm tấm thuẫn, giáng thẳng về phía thanh nhuyễn đao của Chung Nhất Hào, Hoắc Nguyên Kha ở bên phải vọt người lên, phóng ra ngoài cửa.

Chung Nhất Hào dùng hết lực bình sinh đánh ra một chiêu "Thám hải đồ long", đoán rằng Phong Thu sẽ không thoát được đao này, nào ngờ y dùng Trương Kính An chặn lại, Chung Nhất Hào ôm hận mà ra tay, chiêu thức dùng đã quen, tuy có ý rút đao, nhưng cảm thấy lực bất tòng tâm, không kịp nữa.

Thấy Trương Kính An khó giữ được tính mạng, Cốc Hàn Hương đột nhiên phân hai tay ra, một chưởng vỗ lên thân đao của Chung Nhất Hào, một chưởng đẩy bật Trương Kính An ra mấy thước.

Đồng thời, Thời Dần giở chưởng vỗ lên hậu tâm của Phong Thu, đánh y bật ra hơn một trượng, rơi xuống đất.

Nhưng Phong Thu vừa mới rơi xuống đất đã đứng dậy, hú dài một tiếng, phóng thẳng ra đại sảnh.

Quần hào đều là những người ánh mắt tinh tường, thấy y trúng liền hai đòn \"Hắc sát chưởng\", vẫn đủ sức đột phá vòng vây, ai nấy đều kinh hãi trong lòng.

Chợt nghe ở ngoài cửa kêj tách một tiếng, tiếng tên bay truyền vào trong tai.

Bốp một tiếng, Phong Thu rơi xuống trước cửa, lộn mấy vòng rồi nấp vào trong sảnh, một màn mưa tên phóng vào sau lưng của y.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Dược lực lẽ ra đã sớm phát tác, sao lão này lại không ngã, chả lẽ thuốc này đẻ lâu nên dược tính đã mất hết".

Té ra hai bọc thuốc bột một trắng một đen chính là do quái nhân một mắt Đồng Công Thường luyện thành, bọc màu đen là thuốc giải, bọc màu trắng không màu không vị bỏ vào trong rượu, chỉ cần uống một ít nửa canh giờ sau sẽ mê man.

Đang suy nghĩ, chợt thấy Phong Thu trầm giọng gầm lên, thân người phóng tới, hai mắt đỏ vằn như một con cọp điên.

Trương Kính An thấy thế thì máu nóng chảy rần rần, nén không được vọt ngang người một chưởng vỗ về phía Phong Thu.

Thời Dần thấy Phong Thu trúng của mình hai chưởng mà vẫn không ngã được, cũng không có hiện tượng chất độc phát tác, lập tức tiến sát người lên dồn lực vỗ ra một chưởng nữa.

Phong Thu lách người một cái, tránh được một đòn của Trương Kính An, cánh tay giở lên tiếp lấy chưởng vừa rồi của Thời Dần.

Chỉ nghe bình một tiếng, Thời Dần thối lùi một lúc bốn bước.

Trong người Phong Thu cũng lắc lư như muốn đổ xuống, đột nhiên Chung Nhất Hào và Hoắc Nguyên Kha một đao một đoạt đâm tới ở phía sau lưng.

Y lập tức vặn người, tay phải giở lên định chém về phía hai người, đột nhiên cảm thấy trong đầu đau nhói, hai mắt tối sầm, chưởng phải cũng giật mạnh một cái.

Chung Nhất Hào và Hoắc Nguyên Kha đồng thanh quát lớn, đau quang lấp lánh chém thẳng tới.

Cốc Hàn Hương vốn có ý bắt sống Phong Thu, thấy thế định ra tay ngăn cản, nhưng lại sợ Phong Thu trong lúc sắp chết thì liều mạng đả thương người.

Chỉ thấy Phong Thu quát lớn một tiếng, phóng vọt người đến hơn tám thước, tay phải ôm đầu bổ nhào xuống đất.

Cốc Hàn Hương gằng giọng quát:

"Bắt sống!" rồi tiến lên điểm ngón tay ra.

Phong Thu cảm thấy trong đầu như búa bổ, đau đến nỗi đứng không được, nào ngờ Cốc Hàn Hương một chỉ điểm tới, y vẫn lộn người xuống đất một cái, né tránh được.

Trong chớp mắt, chỉ phong từ bốn mặt tám phương xỉa lên người Phong Thu, Chung Nhất Hào và Hoắc Nguyên Kha cũng ném binh khí, cùng động thủ với mọi người.

Đó là một cuộc ác đấu kinh tâm động phách, năm đãi cao thủ vây Phong Thu đang lăn lộn dưới đất.

Phong Thu võ công cao cường, nhưng lúc này thần trí đã dần mất hết, đang lúc sắp chết cho nên phát huy công lực tìm tàng, trong tay của y chạm phải ai kẻ đó ách chết.

Đột nhiên Phong Thu lại kêu lớn một tiếng, Cốc Hàn Hương phóng chỉ điểm tới thật nhanh.

Chỉ này vừa nhanh vừa chính xác, quần hào chưa kịp thấy rõ, Cốc Hàn Hương vừa tiến đã lui, trầm giọng quát:

"Ngừng tay!".

Chỉ phong lập tức thu lại, đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy thân người Phong Thu giật một cái, ngã lăn xuống đất.

Trong đại sảnh im lặng như tờ, ai nấy mồ hôi đều chảy ròng ròng, trong lòng vẫn chưa hết sợ, chẳng ai còn lòng dạ nào lên tiếng, cũng chẳng ai có cảm giác thắng lợi.

Một lúc lâu sau mới nghe Cốc Hàn Hương nói:

"Làm phiền Thời huynh trước tiên hãy giải độc chưởng cho Phong Thu".

Thời Dần một tiếng không nói, bước đến bên cạnh Phong Thu, lấy hai viên thuốc màu đen bỏ vào trong mồm của y.

Ngay lúc này, bọn Dư Diệc Lạc, Ba Thiên Nghĩa, Tống Thiên Trạch và Lý Kiệt Lưu Chấn cũng chạy vào trong sảnh.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quần hào, đột nhiên quay về phía Dư Diệc Lạc nói:

"Mạch Tiểu Minh đâu?".

Dư Diệc Lạc cúi người nói:

"Nhìn hướng y chạy, chắc là quay trở lại bổn trại, phu nhân muốn truyền y?".

Cốc Hàn Hương lắc đầu nói:

"Tiên sinh trước tiên quay về bảo với y sáng sớm ngày mai đến hậu trại gặp ta".

Ngập ngừng rồi lại nói:

"Tiên sinh tạm thời sắp xếp cho Thời huynh một chỗ ở, ngày mai sẽ tính tiếp".

Dư Diệc Lạc cúi mình, nói:

"Thuộc hạ tuân lệnh".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn bọn Nhất Tẩu Nhị Kỳ và Chung Nhất Hào, có ý muốn nói an ủi vài câu, nhưng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tựa như muốn ngã gục, chỉ đành phất tay một cái nói:

"Các vị đã mệt mỏi nhiều ngày, đêm nay phải nghỉ ngơi sớm".

Cuộc chiến này, quần hào đã thấy được thủ đoạn sấm sét của nàng, vừa thấy nàng có ý muốn rời đi,

bất giác đều cúi người đưa tiễn, vẻ cung kính đều lộ trên mặt.

Cốc Hàn Hương nhìn Uyển Cô, chỉ về phía Phong Thu đang nằm ở dưới đất, sau đó mới bước ra cửa, Uyển Cô vội vàng đỡ Phong Thu đi theo sau nàng, quần hào đưa nàng ra khỏi trại rồi mới bắt đầu tản đi hết.

Về đến hậu trại, Cốc Hàn Hương quay mình lại nhìn, quả nhiên thấy Trương Kính An lững thững đi theo sau hai ả nữ tỳ.

Nàng thầm than, đưa tay chỉ về căn nhà ở bên phải cửa trại, nói:

"Ngươi ở nơi này, không cần theo ta mãi".

Trương Kính An tựa như hiểu mà không hiểu, sững ra một lát rồi lập tức đứng đó không đi nữa.

Cốc Hàn Hương quay người vào trong phòng, sai Uyển Cô bỏ Phong Thu vào trong mật thất, nói:

"Chuẩn bị một chén rượu, một chén nước lạnh, sau đó may cho Phong Thu một tấm bào rộng rãi màu đen, một cái tút trùm đầu màu đen, chỉ lộ đôi mắt".

Uyển Cô và Thanh Cô gật đầu, một người đo thân hình của Phong Thu, một người đi rót rượu và nước lạnh, sau đó cả hai lui ra ngoài phòng.

Cốc Hàn Hương đóng cửa mật thất, ngưng thần lắng nghe một lát, sau khi biết bên ngoài không còn động tịnh gì thì mới cỏi áo ngoài.

Trên ngực của nàng đeo một túi vải nhỏ, chỉ thấy nàng chầm chậm mở túi vải ấy ra, lấy ra một viên ngân cầu sáng lấp lánh.

Viên ngân cầu này có khắc một đôi long phụng, trông rất sống động.

Nàng lẩm bẩm:

"Vấn tâm tử ... Vấn tâm tử, bí mật ở trong viên ngân cầu này ...".

Đột nhiên, hai dòng nước mắt rơi xuống, viên Vấn tâm tử này là do nàng lấy từ trong người của Hồ Bách Linh, đó là di vật của Hồ Bách Linh, là món đồ duy nhất mà Hồ Bách Linh để lại cho nàng, nay nhìn vật nhớ đến người bất giác nước mắt tuôn rơi.

Nàng nhủ thầm:

"Viên ngân châu này lẽ nào không thể mở ra được? thế nhưng đôi long phụng này rõ ràng là do người ta khắc vào ...".

Một ý nghĩ lướt qua, ngầm dốn công lực vào đầu ngón tay, dùng móng tay vạch lên viên ngân châu, chỉ thấy ngón tay đau nhói, viên ngân châu vẫn không hề suy suyễn.

Công lực trên tay của nàng không phải là kém, chẳng thua gì bảo đao bảo kiếm, viên Vấn tâm tử này tuy có được làm bằng thuần kim, móng tay của nàng vạch lên cũng có thể để lại một vết sâu, nhưng viên ngân cầu vẫn không hề tổn thương.

Nàng không nghi ngờ gì nữa, bước tới cái giá đặt binh khí, rút ra một thanh bảo kiếm, đặt viên Vấn tâm tử ấy lên cái giá, giở kiếm chém xuống, chỉ nghe keng một tiếng, thanh bảo kiếm bật ngược ra, viên Vấn tâm tử thì bắn lên cao cả thước.

Nàng nhìn kỹ lại, viên Vấn tâm tử vẫn y nguyên mà bảo kiếm thì đã mẻ một miếng.

Thanh kiếm này vốn là vật của nhà họ Phạm ở Dự Nam, có thể dùng để chém vàng chặt ngọc, Phạm Đồng Sơn được người ta gọi là thần kiếm, sau khi chết đi kiếm truyền cho Phạm Ngọc Côn, trong cuộc chiến ở Mục hổ cương, Phạm Ngọc Côn và Bạch Dương đạo trưởng bị bắt sống, vũ khí của hai người đều bị Tống Thiên Trạch nhặt mất, sau đó Phạm Ngọc Côn tuy được thả, Tống Thiên Trạch vẫn không trả lại, Phạm Ngọc Côn cũng không thể đòi được, vì thế được mang về Mê Tông Cốc.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn về phía thanh kiếm của Bạch Dương, biết rằng có thử nữa cũng vô ích, buồn bã thở dài rồi bỏ viên Vấn tâm tử vào cái túi, mặc lại y phục rồi bước về phía chỗ Phong Thu đã bất tỉnh nhân sự.

Nàng nhủ thầm:

"Có câu nói "Dùng cái mâu của y để đâm cái thuẫn của y", Tam Diệu thư sinh có thể chế ra Vấn tâm tử, chắc chắn phải để lại vật mở Vấn tâm tử, huống chi chỉ khắc một đôi long phụng ở trên viên Vấn tâm tử chẳng phải cho người ta biết rằng, Vấn tâm tử tuy cứng nhưng cũng có vật khắc chế, chỉ cần tìm được vật này, thì có thể lấy được bảo vật của y".

Đột nhiên, nàng giật mình, thầm kêu lên:

"Thiên Giác hòa thượng dùng bảo vật đổi người, bảo rằng thanh đao sừng trâu kia cứng rắn vô cùng, hì hì! Hai món này chắc có liên quan đến nhau, lão lừa trọc ắt hẳn là người có lòng, biết Vấn tâm tử ở trong tay mình!".

Nghĩ xong, cạy răng Phong Thu, đổ thuốc vào trong miệng của y, tiếp theo lấy ra một bình ngọc, đổ ra một viên Hướng tâm lộ hòa vào trong rượu.

Một lát sau, Phong Thu mở mắt, nhìn thẳng về phía Cốc Hàn Hương, rồi nhìn quanh căn phòng, Cốc Hàn Hương thấy y tuy bị thương mà mắt vẫn đầy tinh quang, lòng không khỏi chấn động.

Một lát sau, Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Phong Thu, ngươi tích ác như núi, Cốc Hàn Hương này cũng coi như là hung tàn thành thói, nay ta hạn với nhau ba điều, ngươi phải nghe cho kỹ".

Phong Thu lạnh lùng nhìn về phía nàng mà không nói gì.

Cốc Hàn Hương nói:

"Thứ nhất Cốc Hàn Hương này không sợ chết, người không sợ chết trên thế gian không ít, vì thế ta không dễ dàng giết ngươi".

Phong Thu mắt sáng lên, tựa như muốn nói nhưng lại im lặng.

Cốc Hàn Hương nói:

"Ngươi phải nhớ kỹ, không được mắng chửi ta, nếu không ta khiến cho ngươi sống không được chết không xong".

Nàng ngậo ngừng rồi lại nói tiếp:

"Thứ đến, ta hỏi thì ngươi phải trả lời, điều đó chỉ có lợi cho ngươi. Điểm cuối cùng, đại ca của ta vì ngươi mà chết, nhưng không phải chết trong tay của ngươi, ta không giết ngươi, song phải mượn tay ngươi để báo thù, ngày nào đại công cáo thành, Cốc Hàn Hương này rời khỏi thế gian, sẽ trả lại tự do cho ngươi".

Những lời ấy nàng nói rất bình thường, nhưng lời nói đầy lạnh lẽo, câu nào cũng như đao như tên, đâm vào trong lòng Phong Thu.

Phong Thu nhíu mày, nhìn cái chén trong tay của nàng, lại thấy nước rượu trong đó đen như mực, nhắm mắt nghĩ ngợi hồi lâu rồi mở mắt ra hỏi:

"Thuốc ở trong chén có phải là Hướng tâm lộ của Âm Thủ Nhất Ma?".

Cốc Hàn Hương gật đầu, điềm nhiên nói:

"Đây là chuẩn bị cho ngươi, chắc ngươi cũng hiểu được, đời người khổ nhiều mà vui ít, có thể trải qua một lúc mất bản tính, sống những ngày không lo không buồn, cũng là một chuyện đáng mừng".

Nàng vì đau lòng mà nói như thế, Phong Thu đau phải là nàng, làm sao nghe lọt tai câu nói ấy, nén không được cuối cùng buột miệng nói:

"Dù thế nào, lão phu rốt cuộc cũng là trưởng bối của ngươi, ngươi dùng thủ đoạn này đối phó với lão phu, chỉ e Bách Linh ở dưới chín suối cũng không yên lòng".

Cốc Hàn Hương cười, nói:

"Tâm ý của đại ca, ngươi không thể hiểu rõ hơn ta".

Nàng trầm ngâm một lát rồi nói:

"Ngươi nghĩ thử xem, ngươi đã lọt vào tay ta như thế nào?".

Phong Thu sững sờ nhìn lên mặt nàng hồi lâu rồi buồn bã nói:

"Chỉ trách lão phu tham lam sắc đẹp của ngươi, mất cảnh giác nên rơi vào bẫy của ngươi".

Y thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

"Nếu ngươi có thể ban cho lão phu cái chết, lão phu cảm kích không nguôi".

Cốc Hàn Hương lắc đầu, nói:

"Người trên đời tranh dành danh lợi, tham lam sắc dục, chỉ có cầm thú mới mong thành tiên, thành thánh nhân, chuyện sống hay chết ngươi đừng nhắc nữa, ta tự biết tính toán".

Phong Thu sững người, nói:

"Ngươi giận đời ghét tục ...".

Cốc Hàn Hương phẩy tay, lạnh lùng nói:

"Nói nhiều cũng vô ích, Cốc Hàn Hương này không thể bị lời nói lay động, ta hỏi ngươi, Vấn tâm tử rơi vào tay Bàng Sĩ Xung, sau đó thì thế nào?".

Phong Thu tựa như biết cầu xin cũng vô ích, nhưng cũng không dám mắng chửi cho hả giận nữa, trầm ngâm một lát rồi nói:

"Bàng Sĩ Xung tuy ít đi lại ở Trung Nguyên, nhưng quả thật hiếm có ai địch lại y, sau khi đọat được Vấn tâm tử thì y lập tức quay trở về miếu Trường Bạch, không ai dám tìm đến y nữa, huống chi ai cũng biết được rằng dù có lấy được Vấn tâm tử cũng không cách nào kở ra, tìm hiểu bí mật ở trong đó".

Y hơi ngừng rồi nói tiếp:

"Võ công và y thuật của Tam Diệu thư sinh nổi danh, huống chi y sống lâu trăm tuổi, trước khi

chết vẫn cứ bề ngoài như một trung niên, thế nên ai ai cũng nghĩ rằng y chắc chắn có quyền kinh kiếm phổ hoặc linh đơn diệu dược để lại, bọn họ không doạt được Vấn tâm tử, vì thế đi tìm di vật của y".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đây cũng là cách, thiên hạ không có chuyện khó, chỉ e rằng không có người có lòng, nhưng có ai tìm được gì không?".

Phong Thu nói:

"Khoảng hơn mười năm trước, việc tìm kiếm bảo vật của Tam Diệu thư sinh dần dần lắng xuống, đột nhiên trên giang hồ có lời đồn, có người đã tìm được một thanh hàn tê đao ở trong núi Trung Phù ...".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, chen vào hỏi:

"Hàn tê đao? Tại sao có tên như thế?".

Phong Thu nói:

"Nói thì nói, không biết có ai đã từng gặp qua món này, cũng không ai nói ra cái tên này từ đâu mà có, nghe nói cái đao này dài khoãng năm tấc, toàn thân màu đen, không phải kim loại, cũng không phải đá, bất cứ bảo đao bảo kiếm nào chạm phải đều gãy, vì thế người ta liên tưởng hàn tê đao và Vấn tâm tử lại với nhau, nhưng Thiên Trì lão quái cũng không ở Trường Bạch, người lấy được hàn tê đao ấy không biết ở chốn nào".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Điều này cũng rất có ý nghĩa, người lấy được Vấn tâm tử chắc chắn sẽ tìm tông tích của hàn tê đao, chủ của hàn tê đao cũng tìm Vấn tâm tử".

Phong Thu tựa như quên hẳn tình cảnh của mình, cười nói:

"Ngươi rốt cuộc đã lấy được Vấn tâm tử hay hàn tê đao? Nếu lấy được cả hai món thì không lo việc báo thù, nếu chỉ được một món thì hãy lo cho tính mạng của mình".

Cốc Hàn Hương hừ lạnh lùng, hỏi:

"Bộ dạng và võ công của Bàng Sĩ Xung như thế nào? Thiên Trì lão quái chắc là ngoại hiệu của y".

Phong Thu thấy nàng cười lạnh, bất đồ rùng mình, nói:

"Bốn chữ Thiên Trì lão quái là do những kẻ căm ghét y gọi ra, võ công và dung mạo của người

này đều khó tìm ra đặc trưng, song không bao giờ dùng binh khí, con người cũng chính tà khó phân, hành sự khó đoán".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Nói như thế, ông già vô danh chắc chắn là Bàng Sĩ Xung, thế nhưng Vấn tâm tử đã rơi vào tay đại ca như thế nào? Nếu quả thực hàn tê đao nằm trong tay Thiên Giác hòa thượng, sao lại chỉ còn một đoạn, còn một đoạn thì rơi vào tay ai?".

Nàng nghi ngờ trừng trùng, nhưng hiểu rằng muốn biết được chân tướng của sự việc này, phải hỏi thẳng hai người ấy, trầm tư một lát thì bưng Hướng tâm lộ bước về phía Phong Thu.

Trong chớp mắt, sắc mặt Phong Thu vàng ệch như đất, miệng mấp máy không ngừng, phẫn nộ, lo lắng, óan thù, van xin, nhưng y đều cố nén được không dám lộ ra ngoài, bộ mặt méo mó đến khó coi.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng bước tới phía trước mặt y, nói:

"Ngươi yên tâm, chỉ cần Cốc Hàn Hương không bất ngờ xảy ra chuyện, quyết không lấy đi mạng của ngươi trước".

Nói xong thì tay trái chụp lấy miệng của y, bóp mạnh, tay phải đổ Hướng tâm lộ vào.

Hướng tâm lộ này quả thật kinh người, Phong Thu bị trúng hai đòn \"Hắc sát chưởng\" mà còn chịu được, chỉ mới đổ nửa chén rượu vào thì mi mắt đã sụp xuống, trong chớp mắt sắc mặt xanh mét, chìm vào giấc ngủ say.

Cốc Hàn Hương để y nằm ngửa dưới đất, đưa tay giải huyệt đạo của y, do dự một lát thì mở cái túi của mình ra.

Té ra đường lối võ công của quái nhân một mắt Đồng Công Thường phải tu luyện cùng với các loại thuốc, sau khi Cốc Hàn Hương giết y xong, lấy hai quyển bí kiếp của y, đồng thời lấy các loại thuốc, nàng nhìn vết xe đổ của Đồng Công Thường, chỉ luyện võ công trong bí cấp chứ không uống bất cứ thuốc gì.

Khi rời khỏi Vạn hoa cung, nàng mang theo một ít thuốc, trong đó có linh đơn cải tử hồi sinh, cũng có loại diệu dược giết người lấy mạng, nàng cứu ba người Chung Nhất Hào, Ba Thiên Nghĩa và Thời Dần, đều dùng các loại thuốc khác nhau, tác dụng không giống nhau, nhìn bề ngoài thì khó tìm ra điều lạ.

Lúc này, nàng cho tay vào trong bọc tìm một hồi, lấy ra một cái bầu hồ lô nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu vàng, nhét vào trong miệng Phong Thu, sau đó ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt luyện công.

Khoảng một canh giờ sau, Phong Thu đột nhiên ợ một tiếng, từ dưới đất bật dậy, bàng hòang nhìn xung quanh tựa như muốn chạy ra cửa.

Cốc Hàn Hương đã có kinh nghiệm đối phó với Trương Kính An, lúc này thấy thế thì trừng mắt, phất tay áo một cái, cái bồ đoàn bên cạnh bay xéo ra mấy thước, nghiêm giọng nói:

"Ngồi xuống!".

Phong Thu nghe tiếng quát ấy thì giật mình một cái, đưa mắt nhìn Cốc Hàn Hương, thần sắc lộ vẻ ngơ ngác.

Cốc Hàn Hương ánh mắt như điện nhìn vào hai mắt của y, một lát sau ánh mắt phức tạp của Phong Thu dần dần dịu xuống, lộ vẻ ngoan ngoãn, tựa như nhận ra rằng Cốc Hàn Hương là người thân duy nhất của y.

Lại một lát nữa, Cốc Hàn Hương chỉ cái bồ đoàn, nói:

"Ngồi xuống".

Phong Thu hơi sững người ra, rốt cuộc y theo lời ngồi xuống, Cốc Hàn Hương không thèm để ý đến y, nhắm mắt bắt đầu luyện công trở lại, Phong Thu nhìn một lát thì hai mắt cũng nhắm lại.

Đến khi trời tảng sáng, Cốc Hàn Hương đứng dậy bước ra khỏi mật thất, Phong Thu cũng đi theo, Cốc Hàn Hương biết, muốn cho y quen thuộc với mệnh lệnh và tâm ý của mình, cần phải dạy dỗ từng chút một.

Hai người Thanh Cô và Uyển Cô đã may một bộ áo bào rộng rãi màu đen, cùng một cái bao trùm đầu, ra lệnh cho Phong Thu thay y phục thì dễ, đến khi bảo y trùm đầu thì cực kỳ khó khăn, Cốc Hàn Hương phải đích thân trùm cho y.

Sau khi tắm rửa dùng cơm xong, Cốc Hàn Hương sai người gọi Mạch Tiểu Minh vào, giao mấy trang kiếm phổ cho y, bảo y âm thầm tự luyện, đồng thời cho y đem theo Trương Kính An bên mình, hai người sống cùng với nhau, sau một đêm, Mạch Tiểu Minh đối với chuyện Phong Thu đã không còn để trong lòng nữa, chỉ là có chút không vui vì nàng dắt theo Phong Thu một mình ra cửa.

Mạch Tiểu Minh đi phía sau, Cốc Hàn Hương lại gọi Dư Diệc Lạc vào hậu trại, hỏi rõ chỗ ở của bọn Miêu Tố Lan và Linh nhi, căn dặn xong mọi chuyện sau đó mới bảo y truyền luyện cho quần hào trong cốc đến giờ ngọ sẽ tập trung dùng tiệc ở trung trại.

Mạch Tiểu Minh ra ngoài xong, Cốc Hàn Hương cùng với Phong Thu lên cỗ xe của nàng.

Quần hào đưa ra tới cửa cốc, không ai biết mục đích của chuyến đi này, nhưng đều đoán rằng lần

này nàng ra ngoài quá nửa là có liên quan đến di vật của Tam Diệu thư sinh.

Đến hoàng hôn thì Cốc Hàn Hương đã vào thánh Dụ Châu.

Vào khách sạn, Cốc Hàn Hương căn dặn cho người đánh xe:

"Ngươi đi thăm dò thử, xem nhà của Phạm Ngọc Côn ở đâu, danh tiếng của Dự Nam Phạm Đồng Sơn rất lớn, người biết nhà của y không ít, chú ý đừng để lộ hành tung".

Tên đánh xe tên gọi là Tam Nhãn Điêu Chương Aân, vốn là bộ hạ của Chung Nhất Hào, rất thông minh năng nổ, làm việc rất chu đáo, Dư Diệc Lạc đặc biệt chọn ra để sai khiến.

Tam nhãn Điêu Chương Ân nhận lệnh bước ra, khỏang một canh giờ sau thì quay lại, bẩm báo với Cốc Hàn Hương:

"Phạm Gia trang cách đây năm sáu dặm, tiểu nhân đã đứng ở ngoài một lát, phát giác trong trang canh giữ rất nghiêm ngặt, hình như gặp phải đại địch, đến khi trời tối thì trong trang có hai đạo nhân bước ra, tựa như muốn đi lên phía bắc".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Dụ Châu cách Võ Đang cũng gần, sau khi Thanh Dương đạo trưởng ấy về núi báo tin, phái Võ Đang chắc chắn sẽ có người xuống núi, suy đi tính lại thì sớm đã đến nơi này".

Yù nghĩ ấy lướt qua, quay về phía Tam nhãn Điêu Chương Ân nói:

"Sau khi dùng cơm, hãy đến Phạm Gia trang theo dõi tiếp, không được đến quá gần, đến canh ba ta sẽ đến tìm".

Tam nhãn Điêu Chương Ân cung kính dạ một tiếng, hành lễ cáo lui, Cốc Hàn Hương liếc Phong Thu một cái rồi thổi đèn ngồi tịnh tọa.

Sau canh hai, Cốc Hàn Hương xuống giường, Phong Thu tựa như biết nàng có việc ra cửa, cũng đứng dậy, Cốc Hàn Hương cứ để y đi theo, ra đến ngoài sân thì tung mình vọt lên mái ngói, phóng thẳng về hướng nam.

Ra ngoài thành, chạy khoảng năm sáu dặm về hướng tây nam, phát giác có một tòa trang viện rộng lớn phía trước mắt, con sông hộ trang rộng hai trượng, khí thế hùng vĩ lạ thường.

Tam nhãn Điêu Chương Ân đột nhiên từ trong bụi cây phóng ra, thì thầm:

"Bẩm cáo phu nhân, vừa rồi có một người lẻn vào trong trang, thân pháp của người ấy thật là nhanh, thực sự tiểu nhân ...".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Nơi này cách con sông Hộ trang ít nhất cũng hai ba mươi trượng, có người lại có lách một cái là vào!".

Đang suy nghĩ thì chợt thấy Phong Thu xoay mặt, đưa mắt nhìn về phía Dụ Châu.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Chả lẽ có người đến, phất tay một cái, lẩn vào trong gốc cây.

Ba người vừa mới ẩn mình, tiếng bước chân nhẹ nhàng đã truyền vào trong tai, tiếp theo là tiếng quần áo xột xọat, năm bóng người nối đuôi nhau bước tới.

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nhủ thầm:

"Hai lão ma này sao lại đi chung với nhau!".

Té ra người đi phía trước chính là một ông già mặt mũi xấu xí vô cùng, người này mặt một bên đỏ một bên trắng, bên đỏ thì tươi tắn đẹp đẽ vô cùng, bên trắng thì không hề có sắc máu, Cốc Hàn Hương tinh mắt, tuy trong đêm đen nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Té ra người ấy chính là Độc Hỏa Thành Toàn, y vốn mặt mũi kỳ lạ, Cốc Hàn Hương đã từng nghe người ta nói qua, cho nên vừa thấy thì đã nhớ.

Phía sau Độc Hỏa Thành Toàn là Âm Thủ Nhất Ma, y đầu tóc rối bời, hai ống tay áo bị xé toạc đến khuỷu tay, nhìn bộ dạng tả tơi ấy ai cũng buồn cười, phía sau hai người là ba đại hán trung niên, thân pháp đã nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là cao thủ thuộc hàng nhất lưu.

Năm người ấy đến nơi thì đứng yên, tựa như đợi Độc Hỏa Thành Toàn hạ lệnh.

Đột nhiên một đại hán tuổi khoảng ngũ tuần, ăn mặt không phải tăng cũng chẳng phải đạo bước về phía trước, cung tay về phía Thành Toàn nói:

"Vãn bối đã điều động huynh đệ lục lâm miền Dự Nam đến đây, chỉ đợi lão tiền bối hạ lệnh sẽ lập tức ra tay hành sự".

Độc Hỏa Thành Toàn cười nhẹ, nói:

"Không ngờ tiếng tăm của ả nha đầu ấy lại vang dội như thế, một miếng lệnh phù mà có thể hiệu lệnh được cả vùng Giang Bắc". Y ngập ngừng rồi đưa mắt nhìn Âm Thủ Nhất Ma, cười nói:

"Đạo huynh đã gặp quả ả nha đầu ấy, huynh đệ có chút không tin, ả quả thực có xinh đẹp như lời

đồn hay không?".

Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng nói:

"Sắc đẹp chỉ là thứ yếu, lòng dạ độc ác còn hơn hẳn mười lần lời đồn, nếu như Thành huynh gặp được ả, tốt nhất phải cẩn thận nhất là trong lời nói".

Độc Hỏa Thành Toàn vuốt râu, cười nói:

"Đạo huynh chớ lo như thế".

Chương 27

Độc Hỏa Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma nói về Cốc Hàn Hương, hán tử ăn mặc nửa tăng nửa đạo ấy đột nhiên quay sang Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Lão tiền bối, phải chăng hàn tê đao thực sự trong tay lão lừa trọc Thiên Giác?".

Âm Thủ Nhất Ma tựa như lòng dạ đang rất bồn chồn, nghe thế thì cười lạnh, nói:

"Ta đã tận mắt thấy y đưa cho Cốc Hàn Hương, lẽ nào lão phu đã hoa mắt". Nói đến đấy thì quay sang Độc Hỏa Thành Toàn nói:

"Nếu đêm nay Thành huynh vẫn là đầu hổ đuôi rắn, huynh đệ sẽ không phụng bồi nữa".

Độc Hỏa Thành Toàn điềm nhiên cười, quay sang đại hán nửa tăng nửa đạo nói:

"Ta và sư phụ của ngươi có tình sinh tử chu giao, ngươi hãy cứ yên tâm, sau khi đoạt được hàn tê đao, ta sẽ không chiếm làm của riêng".

Hán tử nửa tăng nửa đạo cung tay, lui về phía trong đám người ấy.

Độc Hỏa Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma nhìn nhau, đột nhiên trầm giọng quát:

"Đi!" thân hình lướt về phía tòa trang viện như điện chớp. Trong khoảnh khắc, hàn quang chói mắt, những người phía sau đã rút ra binh khí phóng vọt qua con sông hộ trang.

Chợt nghe phía sau cửa sơn trang có một tiếng la vang lên, tiếp theo là ánh lửa chói mắt, xuất hiện một đại hán tay cầm binh khí, giơ cao ngọn đuốc, tiếp theo là cánh cửa trang mở ra, thấp thoáng có hơn mười bóng người.

Cốc Hàn Hương ẩn mình sau bụi cây, thầm cười lạnh, đưa mắt nhìn thấy, chỉ thấy hai bên đã bày trận thế ở ven con sông Hộ trang, kiếm rút nỏ căng, trông cứ giống như hai quân đối địch.

Trong đám người từ trong trang phóng ra nghênh đón, Phạm Ngọc Côn đứng đầu, tay trái của y treo trước ngực, xem ra thương thế vẫn chưa thuyên giảm, bọn Thiên Giác của phái Thiếu Lâm, Mạn Đà của phái Nga Mi, Tào Đạo Lăng, Triển Vân Dực của phái Côn Luân đứng ở bên cạnh, ngoài ra còn có năm đạo nhân, bốn đạo dồng, chia nhau đứng ở hai bên trái phải của y.

Chợt thấy Thiên Giác đại sư bước về phía trước, giận dữ hướng về phía Độc Hỏa Thành Toàn nói:

"Thí chủ đã là anh hùng nổi danh, đến quấy rối như thế này khiến cho người ta bất an, lẽ nào không sợ bằng hữu trên giang hồ chê cười?".

Độc Hỏa Thành Toàn cúi đầu cười lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn về phía đạo nhân ấy, nói:

"Đều là chỗ quen biết cũ cả, nhưng vị đạo trưởng này trông rất lạ mặt".

Đạo nhân ấy thần thái vẫn trang nghiêm, chậm rãi nói:

"Bần đạo là Kim Dương của phái Võ Đang". Rồi quay sang Thiên Giác đại sư gật đầu, nói:

"Lão thiền sư, sao không mời Bàng thí chủ ra, giải quyết cho xong chuyện hàn tê đao?".

Thiên Giác đại sư trầm ngâm một lát, đột nhiên quay vào trong trang lớn giọng kêu:

"Bàng thì chủ, lần này bằng hữu trên giang hồ công nhiên đến đoạt hàn tê đao của lão nạp, nếu thí chủ không hiện thân, chỉ e hối hận thì đã muộn!".

Chỉ nghe trong trang vang lên một tràng cười nhức tai, một ông già mặc áo xám, phóng người vọt ra, ngồi trên mái đình trước cửa trang, ha ha cười lớn rằng:

"Tật hòa thượng, nếu làm mất bảo vật của lão phu, lão phu sẽ thiêu rụi chùa Thiếu Lâm của ngươi!\' Cốc Hàn Hương đưa mắt lên nhìn, té ra đó là ông già vô danh, lòng thầm nhủ:

"Kẻ này quả nhiên chính là Thiên Trì Bàng Sĩ Xung, xem ra y bảo Vấn tâm tử là của y, cũng có mấy phần căn cứ". Yù nghĩ ấy lướt qua, đột nhiên cảm thấy người bên cạnh không đủ, tiếc rằng không dắt theo quần hào trong cốc.

Thiên Giác đại sư thấy Bàng Sĩ Xung ngồi lưng chừng trên mái đình mà không chịu xuống, ngạc nhiên quay sang Độc Hỏa Thành Toàn nói:

"Thành thí chủ, ý của thí chủ thế nào?".

Độc Hỏa Thành Toàn liếc nhìn Âm Thủ Nhất Ma, nhận ra rằng y vừa thấy Bàng Sĩ Xung xuất hiện thì lập tức tỏ ra bất an, không khỏi nhướng mắt nhìn đến mái đình.

Y cười khan hì hì mấy tiếng rồi nói:

"Vẫn là lời cũ, đại hòa thượng thắng được hành mỗ, thành mỗ sẽ rút lui, nếu không đại hòa thượng hãy giao ra bảo vật!".

Chợt nghe Kim Dương đạo trưởng nói:

"Bàng thí chủ, tôn ý thế nào?".

Bàng Sĩ Xung cười khà khà, nói:

"Vật ở trong tay ai, lão phu sẽ tìm đến người ấy, các người cứ việc đánh nhau, lão phu rũ tay áo đứng nhìn".

Kim Dương đạo trưởng quay sang Thiên Giác đại sư, nói:

"Vậy vị Thành thí chủ này xin trao cho bần đạo".

Thiên Giác đại sư chắp tay nói:

"Đã làm phiền".

Kim Dương đạo trưởng thần tình nghiêm nghị, không hề có vẻ do dự, cũng không nói lời nhún nhường như Thiên Giác đại sư, y bước chậm rãi tới phía trước, nói:

"Tôn giá hãy động thủ, thắng được bần đạo, lão thiền sư sẽ đưa ra hàn tê đao".

Độc Hỏa Thành Toàn cố nén cơn giận xuống, lạnh lùng nói:

"Phái Võ Đang nổi danh thiên hạ nhờ kiếm pháp, sao đạo trưởng không rút kiếm ra?".

Kim Dương đạo trưởng nghiêm mặt nói:

"Tôn giá là đệ nhất cao thủ ám khí trong chốn lục lâm, bần đạo không dám ngông nghênh, khi cần dùng kiếm thì sẽ tự rút kiếm ra".

Độc Hỏa Thành Toàn nhủ thầm:

"Trong Võ Đang tứ Dương chỉ có Kim Dương này là người ta không biết nông sâu, nay đã dám ra mặt cho Thiên Giác, võ công chắc có chỗ hơn người".

Yù nghĩ ấy lướt qua, bước tới phía trước một chưởng "Thiên ma khấu tử phủ" chậm rãi vỗ tới.

Kim Dương đạo trưởng nhíu mày, chân đứng vững, một luồng miên chưởng vỗ ra đón lấy luồng chưởng lực mạnh mẽ đang đẩy tới của Thành Toàn.

Một luồng lực âm nhu liên miên và một luồng cương lực chạm vào nhau, hai người hơi ngửa ra sau, râu tóc và y phục đều phập phồng.

Chợt nghe Độc Hỏa Thành Toàn cười nói:

"Té ra trong phái Võ Đang cũng có cao nhân!" tay trái phất một cái, chụp vào năm đại tử huyệt ở trước ngực của Kim Dương đạo trưởng, tay phải vươn ra điểm tới một chỉ.

Chỉ này giấu sau chưởng trái mà phóng ra khiến cho người ta không thể đề phòng được, chỉ phong kêu rít lên trong tai, đã tới phía trước ngực của Kim Dương đạo trưởng.

Chỉ thấy Kim Dương đạo trưởng trầm giọng hừ một tiếng, ống tay áo phất một cái thối lui ra sau ba thước, tránh được đòn đánh bất ngờ này, thân người đứng chưa vững thì đột nhiên tay trái chụp lấy cổ tay của kẻ địch, ngón tay của tay phải hơi vươn ra, xỉa vào má trái của Độc Hỏa Thành Toàn.

Độc Hỏa Thành Toàn thấy Kim Dương đạo trưởng giở tay lên, ngón tay đã sắp chạm đến cổ tay của mình vội vàng rút chiêu thâu thế, phóng xéo ra mấy thước.

Hai người vừa phân lại hợp, trong chớp mắt mỗi người đã đánh đến tám chín chiêu, chiêu nào cũng là sát thủ, khiến quần hùng đứng bên cạnh cũng cảm thấy bất an.

Kim Dương thủ pháp huyền ảo, tuyệt học của phái Võ Đang tầng tầng lớp lớp, suất chiêu thâu thế kín kẽ lạ thường, lại thêm công lực thâm hậu, uy lực của chưởng và chỉ đều đến mức lư hỏa thuần thanh, đạt đến cảnh giới tối cao của quyền thuật nội gia, Độc Hỏa Thành Toàn tuy nổi danh thiên hạ nhờ ám khí, ngoại trừ công lực thâm hậu, thủ pháp cũng kỳ ảo vô cùng.

Hai người sau một lượt tấn công thì đột nhiên chậm rãi trở lại, Độc Hỏa Thành Toàn thối lui ra sau, đột nhiên hai tay đẩy ra, tiến sát lên phía trước.

Kim Dương đạo trưởng đứng vững như núi, đợi cho y tiến sát tới gần, mới bắt đầu hai chưởng phất ra, một mặt điềm nhiên nói:

"Thành thí chủ nếu không giở ra tuyệt nghệ, cuộc chiến đâm nay đành phải uổng tâm phí sức".

Độc Hỏa Thành Toàn đánh liền ra bảy chiêu, vẫn chưa thể đắc thủ, đột nhiên thối lui hai trượng, lạnh lùng nói:

"Đã là như thế, ta sẽ cho ông nếm thử mùi vị độc hỏa đốt người!".

Đang nói thì hai tay giở lên, trong ống tay áo bay ra hai luồng lửa dài đến năm thước.

Phía bên ngoài con sông hộ trang này là một vùng bằng phẳng rõ ràng, người của hai bên đứng ở hai mặt năm bắc, Thiên Trì Bàng Sĩ Xung ngồi vắt vẻo trên mái đình, Cốc Hàn Hương thì dẫn Phong Thu và Tam nhãn Điêu Chương Ân ẩn mình ở sau bụi cây lùng cách đó hai ba mươi trượng.

Hai luồng lửa màu xanh từ ồng tay áo phóng ra, bay thẳng tới sau lưng Kim Dương đạo trưởng, ánh lửa xanh lấp lánh, khiến cho râu tóc của Kim Dương đạo trưởng cũng trở nên màu xanh.

Món ám khí ấy của Thành Toàn rất kỳ lạ, y không bắn vào Kim Dương đạo trưởng, mà lại bắn xuống đất, thật khiến cho người ta ngạc nhiên.

Kim Dương đạo trưởng biết toàn thân của Thành Toàn đều là hỏa khí kỳ độc, nếu cứ để y thi triển thì quả thực quá nguy hiểm, thế rồi hai ống tay áo mới phất ra hai luồng kình phong mạnh mẽ, bay thẳng tới Thành Toàn, đồng thời không lùi mà tiến sát tới.

Chỉ nghe bình một tiếng, hai luồng lửa bắn từ trong tay áo của Thành Toàn chợt lao vào nhau trên không trung, bốc cháy bừng bừng, hóa thành một mảng lửa màu xanh, chu vi rộng cả trượng, uy thế kinh người.

Đồng thời, Độc Hỏa Thành Toàn dựng hai chưởng lên, đẩy tới luồng kình phong của Kim Dương đạo trưởng, hai ống tay áo mở ra, lại hai luồng lửa màu xanh bắn ra.

Hai luồng lửa màu xanh này rời ống tay áo thì đã lao vào nhau, trong chớp mắt, thế lửa mở rộng, rồi nguồn nộ gia chân lực phát ra từ hai chưởng của y ùa tới.

Kim Dương đạo trưởng cũng không ngờ rằng, y lại sử dụng khéo léo loại ám khí hỏa dược này, trong chớp mắt đã thấy trước sau đều là lửa, vội vàng nhún hai chân một cái, phóng vọt qua một bên nhanh như điện xẹt.

Chợt nghe Độc Hỏa Thành Toàn phát ra một tràng cười, nhức tai, rồi nói:

"Các người hãy xem bạch lân tiễn của ta có gì khác trước!" đang nói thì hai tay giở lên, một luồng ngân quang chụp thẳng xuống đỉnh đầu của Kim Dương đạo trưởng.

Kim Dương đạo trưởng thấy xung quanh lửa cháy bừng bừng, một luồng ngân quang chói mắt lại tới, lập tức đề một luồng chân khí, toan lách ra giữa khe hở của ngọn lửa và luồng ngân quang.

Chợt nghe vút vút mấy tiếng vang lên trong không trung, màn ngân quang ấy lao vào nhau, rồi lại rơi xuống.

Kim Dương đạo trưởng thấy thế rơi của luồng ngân quang, hầu như đã chặn đừng đường rút lui của mình, trong lúc kinh hãi và giận giữ, thi triển món thần công tuyệt thế mà y vốn không tùy tiện sử dụng, hai chưởng giở ra, đẩy lên không trung.

Chỉ nghe Độc Hỏa Thành Toàn cười lớn, nói:

"Châu chấu đá xe!".

Nói chưa xong, đột nhiên thấy mười mấy ngọn bạch lân tiễn giơ mình nén đau phóng ra, rơi xuống cách đỉnh đầu của Kim Dương đạo trưởng ba thước thì đột nhiên đều ngừng lại, không rơi xuống nửa, cũng không bắn ngược lên.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung ngồi vắt vẻo trên mái đình cao giọng kêu:

"Hay lắm! Phái Võ Đang có người đã luyện được "Huyền môn thái thanh chân khí, quả thực là chuyện trăm năm nay chưa có, đáng chúc mừng".

Trong lời nói, luồng ngân quang được tạo bởi mấy mươi ngọn bạch lân tiễn đã co lại biến thành một quả cầu lửa, bắt đầu bốc cháy ở cách đỉnh đầu của Kim Dương đạo trưởng ba thước.

"Thái thanh chân khí" này vốn là công phu chí cao vô thượng trong huyền môn, luyện đến hóa cảnh có thể đẩ chân khí trong người ra ngoài theo ý của mình, bảo vệ cho thân mình và đả thương kẻ địch, giống như một vật hữu hình.

Kim Dương đạo trưởng tuy nhờ vào "Thái thanh chân khí" chặn được bạch lân tiễn, nhưng tuyệt nghệ của Độc Hỏa Thành Toàn đâu chỉ có thế, chỉ thấy y hơi nhú hai chân một cái, phóng người vọt qua một bên.

\"Thái thanh chân khí\" vừa dừng lại, khối cầu lửa đang cháy bừng bừng trên không trung tức thì rơi xuống, khi chạm với mặt đất vẫ người cứ tiếp tục cháy.

Chợt nghe Độc Hỏa Thành Toàn gằng giọng quát:

"Kim Dương! Ta phải xem \"Thái thanh chân khí\" của ngươi rốt cuộc đã có mấy thành hỏa hầu!".

Trong tiếng quát, hai tay phất ra liên tục, mấy mươi khối ngân quang to như chén rượu cùng với ba viên ám khí hình trái thoa chói mắt phóng về chỗ Kim Dương đạo trưởng.

Chợt nghe Thiên Giác thiền sư kêu lớn:

"Đoạt hồn tử mẫu thoa, đạo huynh hãy cẩn thận!".

Aâm thanh chưa dứt thì có một tiếng tách vang lên, ba cái thoa ấy đột nhiên nổ bùm ra, một màn lửa màu xanh lam chụp xuống.

Kim Dương đạo trưởng quả thực không ngờ rằng, ám khí trên toàn thân của Độc Hỏa Thành Toàn lại nhiều như thế, mà món nào cũng có lửa, bá đạo tuyệt luân, trong lúc cấp bách, đã ngầm vận \"Thái thanh chân khí\" dồn ra toàn thân, phóng xéo ra hơn một trượng.

Thần công của huyền môn, quả thực không tầm thường, bốn năm khối độc hỏa sắp chạm phải thân

người của Kim Dương thì đột nhiên bắn ngược ra.

Kim Dương đạo trưởng đứng vững, đưa mắt nhìn lại thì thấy xung quanh lửa cháy bừng bừng, vây mình lại ở giữa, chợt thấy Độc Hỏa Thành Toàn mở tay phải ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một khối cầu tròn như cái trứng vịt, đen lấp lánh, chỉ nghe y cười liền mấy tiếng, nói:

"Thiên Giác hòa thượng, lão phu đã bày xong "Đâu thiên ma hỏa đại trận", chỉ cần viên kinh thiên ma hỏa đạn này bắn ra, Kim Dương đạo trưởng sẽ lập tức hóa thành tro bụi, máu thịt không còn, nếu hiểu biết thời thế thì hãy mau đưa ra hàn tê đao để cứu một mạng của Kim Dương".

Lúc này trong trường im lặng như tờ, hơn mười ánh mắt đều nhìn về phía viên kinh thiên ma hỏa đạn trên tay của Thành Toàn, thần sắc nửa tin nửa ngờ, không biết viên đạn này rốt cuộc có uy lực đến mức nào!

Trong tất cả mọi người, người lo lắng nhất lại là Cốc Hàn Hương đang ẩn thân nơi chỗ tối, nàng đã lo lắng trước võ công của Kim Dương đạo trưởng, lại lo lắng ám khí của Độc Hỏa Thành Toàn, lòng chợt cảm thấy con đường báo thù cho chồng ngày càng kéo dài.

Chợt nghe Thiên Giác cao giọng nói:

"A di đà Phật, lão nạp dù có chịu trao hàn tê đao cho ông, Bàng thí chủ cũng không chấp nhận".

Yù muốn nói võ công của Bàng Sĩ Xung hơn hẳn Độc Hỏa Thành Toàn.

Bàng Sĩ Xung đang ngồi vắt vẻo ở trên cao, cười ha ha, nói:

"Tặc hòa thượng, ngươi hãy cứ yên tâm, Bàng Sĩ Xung rất dễ ăn nói, ngươi cứ trao đao cho y là xong".

Y đã bảo trước rằng hàn tê đao rơi vào tay ai, y sẽ tìm đến người ấy, nay lại nói như thế, quả thực khiến cho người ta khó lường.

Kim Dương đạo trưởng đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói:

"Đại sư cần gì phải phí lời, chỉ ngọn lửa nhỏ này e rằng chẳng làm gì được Kim Dương".

Độc Hỏa Thành Toàn cười gằng nói:

"Ngươi dựa vào mấy thành \"Thái thanh chân khí\", chưa đến Hoàng Hà lòng không nguôi". Nói rồi cầm viên kinh thiên ma hỏa đạn chậm rãi giở lên.

Hai người nói chuyện, bốn ánh mắt đều nhìn vào nhau, không ai muốn chớp mắt, e rằng chỉ hơi sơ ý thì đối phương sẽ đột nhiên ra tay, hoặc thừa cơ phóng ra khỏi vòng lửa.

Kim Dương đạo trưởng thấy vẻ mặt ngưng trọng của Độc Hỏa Thành Toàn, tựa như đã ngầm đưa công lực của toàn thân dồn vào trong chưởng phải, thế rồi cũng đưa \"Thái thanh chân khí\" đã khổ luyện mười năm dồn ra phía trước thân, chờ đợi y phóng ra viên ma hỏa đạn.

Độc Hỏa Thành Toàn vốn là người mưu sâu kế cao, tuy y đã đoán rằng một khi mình đã phóng ra loại hỏa khí có uy lực nhất này, rất có thể sẽ giết chết Kim Dương đạo trưởng, nhưng cũng biết rằng phái Võ Đang thế mạnh người đông, trước khi gặp Phong Thu, kết thù với phái Võ Đang quả thực là điều không sáng suốt, vả lại Bàng Sĩ Xung đang đứng cờ một bên, dù cho có đả thương được Kim Dương, cũng chưa chắc đoạt được cây hàn tê đao trong tay Thiên Giác.

Tình thế phức tạp khiến y chấn chừ chưa chịu ra tay, thế nhưng dây cung đã kéo, không thể không bật ra, chỉ đành ngầm nghiến răng, luồng chân lực trong lòng bàn tay đẩy ra, phóng kinh thiên ma hỏa đạn về phía Kim Dương. Chỉ nghe ầm một tiếng, ánh lửa lóe lên, chiếu sáng cả hơn mười trượng. Người trong trường đều cảm thấy đầu váng mắt hoa tai lùng bùng, giật mình một cái, tựa như trời long đất lở.

Không ai ngờ rằng viên đạn này có uy thế như thế, trên mặt đầy vẻ lo lắng, quên cả Kim Dương đang ở trong biển lửa.

Kim Dương đạo trưởng lúc này đang đứng ở phía tây cách đó mười trượng, mặt mũi tái nhợt, râu tóc đều dựng ngược, trên đạo bào đã bị rách nhiều lỗ nhỏ, đã có nhiều nơi rướm máu.

Té ra viên kinh thiên ma hỏa đạn này là dùng chân lực nội gia trên lòng bàn tay để đánh vỡ ra, do đó không cần chạm vào đối thủ, cho nên vừa phóng ra đã nổ, thời gian và phương hướng đều phải nắm bắt rất chính xác.

Lớp vỏ ngoài của viên ma hỏa đạn này được chế bằng huyền thiếc và thanh cương cực tốt, phía trong có chứa thuốc nổ loại mạnh, lớp vỏ ngoài vỡ ra, lập tức sẽ trở thành hàng trăm mảnh đạn mang theo lửa lưu huỳnh, bắn ra bốn phía, chu vi đến cả hơn mười trượng.

Tuy nhiên Kim Dương đạo trưởng đã sớm toàn thần giới bị, ma hỏa đạn của Thành Toàn vừa mới bắn ra, y lập tức nhún mạnh hai chân, lưng áp sát xuống đất phóng vọt ra, thế nhưng vẫn bị những mảnh đạn của viên ma hỏa đạn này bắn trúng, phá được \"Thái thanh chân khí\" hộ thân, chạm vào người, nhưng đã bị \"Thái thanh chân khí\" cản lại, uy thế đã hết, cho nên chỉ bắn vỡ tấm đạo bào, chỉ có vài mảnh đạn tương đối mạnh là làm y bị thương.

Chợt nghe Độc Hỏa Thành Toàn cười lớn, nói:

"Kim Dương, kinh thiên ma hỏa đạn này của ta đã được tẩm chất kịch độc, ngươi đừng thấy bị thương chút ít mà mừng, sau hai canh giờ, ngươi vẫn phải xuống dưới suối vàng".

Kim Dương đạo trưởng mặt tái xanh, bước chân khựng lại, rồi chậm rãi bước tới gần y, miệng lạnh lùng nói:

"Ta vốn không muốn lấy mạng của ngươi, nhưng nói như thế ta đành phải giết ngươi".

Thiên Giác đại sư thấy Độc Hỏa Thành Toàn mặt mũi nanh ác, trong tay phải lại cầm thêm một trái ma hỏa đạn, lập tức nói:

"Đạo huynh hãy lui bước, để cho Thiên Giác đến lãnh giáo". Hai vai hơi lách, người lướt tới.

Chợt nghe lão ni Mạn Đà của phái Nga Mi vung tay quát lên:

"Các vị đạo hữu, tất cả hãy xông lên tiêu diệt tên họ Thành này để trừ hại cho giang hồ!".

Lời nói chưa dứt thì lập tức múa tít thanh trường kiếm phóng thẳng về phía Thành Toàn.

Lão ni Mạn Đà vừa phóng người lên, Tào Đạo Lăng và Triển Vân Dực của phái Côn Luân cũng nhảy vọt tới, trong chớp mắt, năm người mỗi đứng một phía, bao vây Độc Hỏa Thành Toàn vào ở giữa.

Âm Thủ Nhất Ma lặng lẽ đứng một bên, lúc này chợt thấy Bàng Sĩ Xung đang ở trên mái đình, quay về phía đại hán râu rậm áo đen nói:

"Chữ hiền điệp, đoạt lấy bảo vật là lúc này".

Gã họ Chữ ấy là đại đệ tử của Độc Hỏa Thành Toàn, vừa thấy năm kẻ địch bao vây sư phụ mình ở giữa, cũng đã có ý muốn liều mạng, tạo thành thế cục lưỡng bại câu thương, thế rồi lúc này không màng đến lời khiêu khích của Âm Thủ Nhất Ma, cười lạnh một tiếng, nói:

"Thiếu Lâm, Võ Đang tự xưng là danh môn chính phái, té ra người của hai phái cũng đều khóac lác, là kẻ tiểu nhân ỷ nhiều đánh ít".

Chỉ thấy một đạo đồng đứng bên cạnh Phạm Ngọc Côn nói:

"Cái gì mà huênh hoang khoác lác, bọn các ngươi cũng chẳng dưới năm mươi người, sao không cùng xông lên?".

Phải biết rằng Độc Hỏa Thành Toàn nổi tiếng nhờ hỏa khí, lúc đầu có thể kìm chế được bọn Kim Dương đạo trưởng và Thiên Giác đại sư, nếu hai bên hỗn chiến, Thành Toàn sẽ ném chuột sợ bể đồ, hỏa khí không thể phát huy được uy lực, nếu chỉ dựa vào võ công, chắc chắn sẽ lọt xuống thế hạ phong, cho nên gã họ Chữ tuy thấy kẻ địch có năm người vây sư phụ mình, nhưng cũng không dám bước ra.

Kim Dương đạo trưởng nhìn thấy tên đệ tử họ Chữ của Thành Toàn, hai người đồng thời môi mấp máy, tựa như muốn nói, chợt nghe một tiếng hừ lanh lảnh truyền vào trong tai, bất giác đều quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng hừ ấy.

Té ra Cốc Hàn Hương nhìn thấy tình thấ trước mắt, biết mình nếu không bước ra, chỉ dựa vào Độc Hỏa Thành Toàn và đám ô hợp lục lâm này sẽ không thành sự, thế nên đột nhiên xuất hiện.

Cốc Hàn Hương phóng người ra, mọi người đều quay đầu lại nhìn, nàng đã đứng sừng sững ở trong trường, còn Phong Thu thì xuất hiện bên cạnh nàng.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung gằng lên:

"Cốc Hàn Hương, ngươi mang ai đến? Aên mặc như thế phải chăng y không thể cho người khác biết mặt?".

Ba chữ Cốc Hàn Hương khiến cho lòng dạ ai nấy đều chấn động, người của phía bên Phạm Gia trang đương nhiên không đoán được, tại sao nàng vừa mới quay về phương bắc thì đột nhiên đuổi xuống phương nam, bọn người Độc Hỏa Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma cũng ngạc nhiên, không biết tại sao nàng lại đem theo một người toàn thân mặc đồ đen, chỉ lộ ra hai mắt.

Tam nhãn Điêu Chương Ân đột nhiên chạy tới, quát lớn về phía các nhân vật ở chốn lục lâm Dự Nam:

"Minh chủ giá đáo, các ngươi sao không lên tham kiến".

Các nhân vật này bề ngoài là được uy phong kim phù gọi đến, trên thực tế thì người truyền kim phù là đệ tử thứ hai của Phong Thu, Đinh Nhất Hồn, lúc này chợt nghe Cốc Hàn Hương đích thân đến đây, một mặt là vì giật mình trước sắc đẹp của ngài, mặt khác Đinh Nhất Hồn vẫn chưa có động tịnh, cho nên nhấy thời đứng sững ngay tại trận.

Tiếng quát của Tam nhãn Điêu Chương Ân vừa mới dứt, những người ấy bất giác đều đồng thời ôm quyền làm lễ, có người nói:

"Tham kiến Cốc minh chủ". Nhưng âm thanh rời rạc, không hề hăng hái tý nào.

Người tuổi khoảng ngũ tuần, ăn mặc chẳng phải tăng cũng chẳg phải đạo chính là đệ tử thứ hai của Phong Thu, Đinh Nhất Hồn, y xuất đạo giang hồ đã lâu, trong chốn lục lâm cũng có tiếng tăm, võ công còn hơn cả Trương Kính An, lúc này bước tới mấy bước, ôm quyền làm lễ với Cốc Hàn Hương, nói:

"Tiểu huynh Đinh Nhất Hồn, lần đầu tiên gặp mặt Cốc sư muội, có chỗ nào thất lễ, mong sư muội bỏ qua". đang nói thì đưa mắt lướt về phía Phong Thu.

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười lạnh, nói:

"Một miếng kim bài của ta có phải trên người của ngươi không?".

Đinh Nhất Hồn nghe lời nói của nàng không hay, bất giác điềm nhiên cười một cái, nói:

"Tiểu huynh phụng lệnh ân sư, đem miếng kim phù đi truyền lệnh, nay đến Dự Nam, gặp Thành lão tiền bối có chuyện sai khiến, chậm trễ mấy ngày mong sư muội thứ lỗi". Yù muốn nói là kim phù đang ở trên người, nhưng không thể trao cho nàng.

Người phía bên Phạm Gia trang đều muốn biết nội tình của Mê Tông Cốc, lúc này thấy nội bộ của bọn họ mâu thuẫn rất sâu, không khỏi thầm mừng, đứng yên một bên mà nhìn, không chen vào.

Độc Hỏa Thành Toàn thấy Cốc Hàn Hương quả nhiên nhan sắc tuyệt trần, trên đời hiếm thấy, trong lòng thầm mừng, nghĩ rằng chuyến đi này không uổng phí, chỉ có một mình Âm Thủ Nhất Ma nhìn lèn Bàng Sĩ Xung một cái rồi lại nhìn về phía Cốc Hàn Hương, một lát lại đưa mắt nhìn xung quanh, ý như đang tìm đường rút lui.

Đang lúc mỗi người đều tính toán riêng cho mình, Cốc Hàn Hương đột nhiên đưa mắt nhìn Phong Thu, trong mắt lộ ra hai luồng sát khí, bàn tay giở lên nhẹ nhàng chém xuống dưới một cái.

Phong Thu nhìn thấy nhãn thần và bàn tay của nàng, hơi khựng lại, lập tức hú nhỏ một tiếng, phóng vọt tới chỗ Đinh Nhất Hồn.

Đinh Nhất Hồn thấy thế vừa kinh vừa giận, chân trái bước ngang qua, tay phải vỗ thẳng vào ngực Phong Thu.

Chưởng này hiểm hóc vô cùng, hùng hậu theo tay mà tuôn ra lao vào trước ngực Phong Thu.

Thế nhưng, võ công của y là do Phong Thu truyền cho, cho nên chiêu này làm sao có thể đả thương được Phong Thu.

Chỉ thấy Phong Thu tay trái lật một cái, chụp cổ tay của Đinh Nhất Hồn, tay phải giở lên, một chưởng giáng xuống.

Đinh Nhất Hồn thấy người mặc áo bào rộng thùng thình màu đen, đầu đội túi vải màu đen, chân đập thình thình, tựa như có cảm giác rất quen thuộc, lúc này thấy y một chiêu đã chụp được cổ tay của mình, tuy thủ pháp rất bình thường, nhưng cảm thấy rất quen mắt, trong lòng kinh hãi thì lại thấy y vỗ chưởng tới trước ngực.

Chưởng này giống y như chưởng của mình vừa mới đánh ra không hề sai tý nào, chỉ nghe bốp một tiếng, một chưởng của Phong Thu vỗ lên vai Đinh Nhất Hồn, y rú lên thảm thiết một tiếng, phun ra

một luồng máu, người ngã ngửa ra sau!

Phong Thu giật tay trái một cái, kéo thân người của Đinh Nhất Hồn lật ngược lại, tay phải giở lên vỗ mạnh xuống thiên linh cái của y.

Đinh Nhất Hồn đã trúng một chưởng, xương vai đã vỡ nát, nay thấy chưởng thứ hai sắp giáng xuống, không khỏi mắt nhắm lại, miệng kêu một tiếng:

"Sư phụ!".

Đó chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt, Độc Hỏa Thành Toàn kinh ngạc vô cùng, đang phóng người tới, chợt nghe Đinh Nhất Hồn kêu lên một tiếng sư phụ, trong lòng không khỏi sửng sốt, phóng được nửa đừơng thì khựng người lại.

Ngay lúc chưởng của Phong Thu sắp chạm xuống đỉnh đầu của Đinh Nhất Hồn, Cốc Hàn Hương đột nhiên bước ra phía trước, đưa tay phất vào cổ tay của Phong Thu, phản ứng của Phong Thu cũng nhanh nhạy vô cùng, Cốc Hàn Hương vừa mới giở tay lên y đã hiểu được tâm ý của nàng, tay trái buông ra, người thì lướt ra sau mấy thước.

Đinh Nhất Hồn loạng choạng, rốt cuộc đứng vững lại, hai mắt như đổ lửa, nhìn vào mặt Phong Thu và Cốc Hàn Hương.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương nở nụ cười lạnh lẽo, nói:

"Đinh Nhất Hồn, nay ngươi đã hiểu chưa?".

Trên khoéo miệng Đinh Nhất Hồn nhỏ xuống giọt máu tươi, một lát sau mới gật mạnh đầu, nói:

"Đinh mỗ đã hiểu!".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Ngươi hiểu thì tốt, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi muốn chết hay là muốn sống?".

Đinh Nhất Hồn nhìn về phía Phong Thu nhưng thấy y vẫn dửng dưng như không, tựa như một bức tượng đá màu đen, thế rồi nhìn chằm chằm lên mặt Cốc Hàn Hương, tựa như e rằng nàng bất ngờ bỏ đi.

Đinh Nhất Hồn đôi mắt đỏ ngầu, nhìn lại Cốc Hàn Hương, nghiến răng nói:

"Đinh mỗ đối với việc sinh tử của mình không hề lo lắng ...".

Cốc Hàn Hương cắt ngang lời y, nói:

"Nói như thế, ngươi muốn chết".

Đinh Nhất Hồn gật đầu, trầm giọng nói:

"Đinh mỗ muốn sống!".

Cốc Hàn Hương cười hì hì, nói:

"Dù ngươi muốn sống vì mục đích gì, chỉ cần ngươi không muốn chết, trước khi đạt được mục đích, phải nghe theo lời ta mà hành sự".

Nói đến đây, ngập ngừng rồi lại nói tiếp:

"Nay ngươi phải dắt theo người của Dự Nam, làm theo kế hoạch đã định, trước ngày tám tháng tư, phải mời cho được Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc đến Mê Tông Cốc, những chuyện khác ngươi tự tính toán, kết quả như thế nào thì phải coi vận may của chúng ta!" nói xong phất tay một cái.

Đinh Nhất Hồn sững ra một cái, đột nhiên sụp người lạy về phía Phong Thu một cái, thấy y không hề động đậy, chỉ đành nghiến răng đứng dậy, quay về phía đám người đi theo mình nói:

"Các vị hãy theo Đinh mỗ rời khỏi nơi này".

Người trong trường đều đã hiểu người mặc áo đen che mặt ấy chính là Phong Thu, kẻ đã gây chấn động trong chốn lục lâm mấy mươi năm nay, đồng thời cũng hiểu được rằng, Cốc Hàn Hương đã khống chế tinh thần của y, trở thành chú tể của y.

Các nhân vật lục lâm ở Dự Nam nhìn thấy màn kinh tâm động phách này, thì đã sinh lòng kính sợ đối với Cốc Hàn Hương, vừa nghe Cốc Hàn Hương bảo trước tiên rút lui thì đều cúi người hành lễ cáo lui.

Đinh Nhất Hồn lẳng lặng dắt đám người ấy bỏ đi, trong chớp mắt đã khuất dạng.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng quay mặt sang nhìn Kim Dương đạo trưởng:

"Cuộc tranh chấp giữa Mê Tông Cốc và phái Võ Đang, đạo trưởng chắc đã biết, không biết đạo trưởng có gì chỉ giáo?".

Kim Dương đạo trưởng tiếp xúc với ánh mắt của nàng, nhìn xuống đất, nghiêm túc nói:

"Kim Dương muốn thỉnh giáo một câu, không biết sư đệ Bạch Dương của bần đạo có còn trên đời hay không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Trong vòng hai ba tháng thì không lo gì đến tánh mạng, phải chăng đạo trưởng có ý giải quyết chuyện này ở đây?".

Kim Dương đạo trưởng lắc đầu, nói:

"Bần đạo phụng lệnh chưởng môn sư huynh đến chờ ở đây, chuẩn bị vào ngày một tháng ba sẽ đến Mê Tông Cốc bái kiến phu nhân, cho nên lúc này giờ này bần đạo không dám nhắc đến chuyện của Bạch Dương sư đệ".

Cốc Hàn Hương nói:

"Lệnh sư đệ giờ đây đang ở Mê Tông Cốc, lúc này nói đến chuyện ấy quả thực không hợp". Nàng hơi ngập ngừng rồi lại lạnh lùng nói:

"Cốc Hàn Hương sẽ không làm tổn thương lệnh sư đệ trước kỳ hạn, song có một điều mong đạo trưởng lưu ý, Mê Tông Cốc là tổng trại của lục lâm trong thiên hạ, kỵ nhất là có người dò thám, khắp nơi đều có chướng ngại, đạo trưởng cần phải hiểu điều này".

Bạch Dương đạo trưởng cười lạnh, nhướng mắt lướt qua mặt nàng, rồi sau đó nhìn xuống lại, nói:

"Phái Võ Đang quả thực đã phái hai dte lên phía bắc, song mục đích chỉ là gởi thư, chắc là không phạm phải điều cấm kỵ của quý trại".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, lòng nhủ thầm:

"Bức thư ấy chắc là định ngày gặp gỡ, trước ngày một tháng ba mình quay về trong cốc là xong".

Yù nghĩ ấy lướt qua, rồi đưa mắt nhìn về phía Độc Hỏa Thành Toàn, thấy trong tay phải của y vẫn cầm một hòn kinh thiên ma hỏa đạn, không khỏi mỉm cười, nói:

"Ám khí độc hỏa của Thành huynh quả thực xưa nay chẳng ai có được, gặp mặt hơn cả nghe tiếng, thực sự khiến cho ta khâm phục".

Độc Hỏa Thành Toàn thấy vừa rồi bộ mặt nàng lạnh lùng, đầy sát khí, nay nói chuyện với mình thì giọng nói ngọtc ngào, vẻ mặt như hoa xuân, khiến lòng nôn nao, xao xuyến, không khỏi cười ha ha, cung tay ngang trán, nói:

"Cốc minh chủ khen ngợi, Thành Toàn hổ thẹn vô cùng".

Phải biết rằng Cốc Hàn Hương được giang hồ biết đến là sắc đẹp và sực ác độc của nàng, một nhân vật như Độc Hỏa Thành Toàn sông dài biển rộng đều đã bước qua, cũng có thể nói là biết được vô vố người, nếu như Cốc Hàn Hương là người lẳng lơ, dù cho có tự đưa đến, Độc Hỏa Thành Toàn cũng

cảm thấy chẳng có gì đáng quý, chính vì ý chí báo thù và sắc đẹp của nàng đi liền với nhau, thế nên nàng chỉ cần giả vờ vui mừng, đã khiến Độc Hỏa Thành Toàn quên cả mọi thứ.

Chỉ nghe ở phía trên mái đình, Bàng Sĩ Xung quát:

"Nha đầu! Ngươi dùng ngoa ngôn xảo ngữ, chả lẽ muốn để lão già thích chơi lửa ấy nếm mùi vị của Hướng tâm lộ ư?".

Bọn người Thiên Giác đại sư và Kim Dương đạo trưởng nghe đến ba chữ Hướng tâm lộ, trong lòng dường như đã hiểu, không khỏi nhìn về phía Phong Thu.

Độc Hỏa Thành Toàn vốn cũng đã nghĩ đến, Phong Thu chắc chắn đã bị Cốc Hàn Hương ám toáng, uống Hướng tâm lộ do Âm Thủ Nhất Ma luyện ra, lúc này nghe Bàng Sĩ Xung quát như thế, không khỏi rùng mình, bất đồ thối lui một bước.

Cốc Hàn Hương nổi giận, quay mặt sang gằng giọng nói:

"Bàng Sĩ Xung, nếu Cốc Hàn Hương không khiến cho ngươi hoài công phí sức, mối thù của ta sẽ không cần báo".

Bàng Sĩ Xung nội công tinh thâm, nhãn thần như điện, y tuy đứng cách xa Cốc Hàn Hương, nhưng nhờ ánh lửa dưới đất vẫn có thể thấy được rõ ràng vẻ mặt của nàng.

Bàng Sĩ Xung ngạc nhiên, chưa kịp nói lên lời, Cốc Hàn Hương đã quay mặt snag Thiên Giác đại sư, nói:

"Lão thiền sư, Cốc Hàn Hương ngàn dặm xuống phía nam là muốn mượn hàn tê đao của lão, không biết lão có chấp nhận không?".

Lồi ấy vừa nói ra, người trong trường đều ngạc nhiên, mấy mươi ánh ắmt đều nhìn đi nhìn lại trên mặt nàng và Thiên Giác đại sư, rõ ràng là đều ngạc nhiên vì chuyện nàng mượn hàn tê đao, đồng thời cũng không biết Thiên Giác đại sư sẽ trả lời thế nào.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung cười lớn, nói:

"Nha đầu, ngươi lớn gan lắm!".

Âm thanh vừa dứt, người đã từ trên vọt xuống, đứng giữa Thiên Giác đại sư và Cốc Hàn Hương.

Độc Hỏa Thành Toàn hừ lạnh một tiếng, nói:

"Đây là đất Trung Nguyên, không phải ở quan ngoại, các hạ nếu không biết ước thúc, chỉ e xương phơi nơi đất khách, làm con ma cô độc, như thế thì không đáng".

Bàng Sĩ Xung nghe thế thì nổi giận, trầm giọng nói:

"Lão phu sẽ đốt lò lửa lên, coi thử đống sắt vụn của ngươi!".

Nói rồi áp sát tới, phất ra một chưởng.

Độc Hỏa Thành Toàn thấy y lách người tới, đột nhiên tiến sát tới phía trước mình, vẫy cổ tay một cái, hòn kinh thiên ma hỏa đạn chui tọt vào trong ống tay áo xoay người phất chưởng trả đòn.

Hai người vừa mới chạm nhau một chiêu, Cốc Hàn Hương đã ngầm phất tay về phía Phong Thu, Phong Thu lập tức hiểu ngay, phóng người vọt tới vỗ một chưởng lên lưng Bàng Sĩ Xung.

Y vừa mới lách người, đã rê tới hơn một trượng, bàn tay vươn ra đã chạm tới Bàng Sĩ Xung, nhanh chóng, quỷ dị vô cùng, công lực ấy qaủ thực trên võ lâm hiếm thấy.

Bàng Sĩ Xung chưa kịp xoay người, thì đã biết kẻ đánh lén sau lưng là Phong Thu, lòng thầm nổi giận, hai chân nhún một cái, xoay người dồn chín thành công lực vào trong bàn tay vỗ ra.

Bàng Sĩ Xung và Phong Thu động thủ, tình thế đã khác hẳn, chiêu nào của hai người cũng ẩn chứa đầy sát cơ, mỗi một vạt áo đai bào đều ẩn chứa cạm bẫy, chỉ cần đối phương chạm vào sẽ lập tức mất mạng, Độc Hỏa Thành Toàn đứng một bên cũng cảm thấy không thể chạm vào.

Trận ác đấu anỳ khiến người trong trường đều chú ý, nhìn tới chỗ tinh kỳ tuyệt luân, trên khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn tới chỗ nguy cơ không thể cứu được, mỗi người đều lộ vẻ kinh hoảng, miệng há hốc ra như muốn kêu, đến khi một bên đột nhiên dùng một chiêu hay hóa hiểm thành an, người đứng bên cạnh đều lộ vẻ như trút được gánh nặng.

Lúc ba người đang đấu đến chỗ quên cả sinh tử, người bên cạnh cũng quên cả đất trời, Cốc Hàn Hương đột nhiên lách người một cái, xẹt tới chỗ Thiên Giác đại sư.

Kim Dương đạo trưởng đứng bên cạnh Thiên Giác đại sư, thấy Cốc Hàn Hương lẳng lặng xẹt tới, lập tức mở miệng quát:

"Đại sư để ý ...".

Thiên Giác đại sư quay mặt lại, lặng lẽ nhìn Cốc Hàn Hương một lát rồi nói:

"Chả lẽ ndv muốn ám toán lão nạp?".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên cười, nói:

"Ám toán thì không dám, song lời thỉnh cầu của Cốc Hàn Hương, mong lão thiền sư có câu trả lời rõ ràng".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung gằng giọng:

"Cốc Hàn Hương, nếu hàn tê ngưu rơi vào tay ngươi, lão phu thề chết cũng phải lấy mạng của ngươi".

Cốc Hàn Hương cười lạnh:

"Mạng của ai dài vẫn phải xem ông trời sắp xếp, ngươi có thể làm chủ được hay sao?".

Chỉ nghe Độc Hỏa Thành Toàn kêu lớn:

"Cốc minh chủ, nàng rốt cuộc mượn hàn tê đao để làm gì? Nếu nói rõ ràng ra, Thành mỗ nhất định sẽ giúp đỡ".

Bàng Sĩ Xung phì một tiếng nói:

"Ngươi có bao nhiêu sức mà giúp!" chưởng trái phất ra, đánh ra một lượt tám chưởng buộc Độc Hỏa Thành Toàn né trái tránh phải, chống đỡ không ngớt tay nhưng cũng thoát không được chưởng thế.

Cốc Hàn Hương trầm ngâm một lát đột nhiên cao giọng nói:

"Ta đã đoạt được Vấn tâm tử của Bàng Sĩ Xung, nếu như mượn hàn tê đao thì di vật của Tam Diệu đã lọt vào tay, nói như thế Thành huynh có tin không?".

Câu nói ấy, đừng nói là Độc Hỏa Thành Toàn, những người khác cũng không hoàn toàn tin được, thế nhưng chút ít vẫn có chỗ đáng tin được, nếu không bọn Bàng Sĩ Xung đâu có lo lắng hàn tê đao rơi vào trong tay Cốc Hàn Hương, lại thêm sau khi Cốc Hàn Hương lên tiếng, Bàng Sĩ Xung không hề phản bác, mọi người càng tin thêm mấy phần.

Độc Hỏa Thành Toàn đột nhiên phấn chấn, quát liền mấy tiếng đánh ra mấy đòn, đôi chưởng múa tít phản công không nguôi, tựa như đã kết thù chuốc oán với Bàng Sĩ Xung, lập tức phải giết y ngay tại trận.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn chiêu số, đột nhiên quay mặt nhìn Thiên Giác đại sư.

Thiên Giác đại sư do dự một lát, trên khuôn mặt hiền từ lộ vẻ cương nghị, đưa tay thò vào trong lòng.

Kim Dương đạo trưởng thấy thế thì bảo:

"Lão thiền sư phải suy nghĩ kỹ lại, di vật của Tam Diệu là tuyệt nghệ võ học, nếu rơi vào tay kẻ ác, sẽ tạo nên kiếp nạn cho giang hồ, lão thiền sư có thể gánh nổi hay không?".

Cốc Hàn Hương thấy bảo vật sắp nằm trong tay, thế mà Kim Dương đạo trưởng lại ngăn cản, không khỏi giận sôi lên, lạnh giọng nói:

"Cốc Hàn Hương nếu như có thể lấy được tuyệt nghệ, chuyện đầu tiên sẽ là lấy mạng tứ Dương trong phái Võ Đang".

Kim Dương đạo trưởng nghe thế thì nổi giận, hai mắt trợn lên, định vọt qua Thiên Giác đại sư phất chưởng đánh về phía Cốc Hàn Hương.

Thiên Giác đại sư đột nhiên mỉm cười, hai tay chặn hai người lại, khóe môi mấp máy, dùng công phu truyền âm nhập bậc nói với Kim Dương đạo trưởng:

"Chuyện này rất phức tạp, lão nạp không phải là người khinh suất, đến khi mọi chuyện qua rồi sẽ giải thích tường tận cho đạo trưởng hay".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, nói:

"Lão thiền sư là cao tăng hữu đạo, lã nào có chuyện không thể cho người khác biết?".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung gầm lớn:

"Thiên Giác, ngươi dám đưa ra hàn tê đao, lão phu sẽ quyết chẳng tha cho pháo Thiếu Lâm ngươi!".

Kim Dương đạo trưởng cảm thấy ngạc nhiên vì hành động của Thiên Giác đại sư, cố nén nhưng rốt cuộc vẫn phải mở miệng:

"Chuyện này liên quan đến chúng sinh trên võ lâm, lão thiền sư phải suy nghĩ kỹ lại, đừng nên sơ ý".

Cốc Hàn Hương vốn cũng cảm thấy thái độ của Thiên Giác đại sư không bình thường, cho nên lúc này cũng không gấp lấy hàn tê đao, chỉ nhìn chằm chằm lên mặt Thiên Giác đại sư, như muốn tìm ra sơ hở từ trong vẻ mặt của ông ta.

Bàng Sĩ Xung rất muốn thoát khỏi hai người Phong Thu và Thành Toàn, cho nên đôi chưởng tung toàn những đòn âm độc quỷ dị, thế nhưng vẫn không cách nào đẩy lui được hai người, trong lúc lửa giận thiêu đốt, từng chưởng tung ra càng lúc càng kịch liệt, người của phái Côn Luân, Âm Thủ Nhất Ma, và ba đệ tử đều nhìn đến nỗi như tim muốn rớt khỏi lồng ngực.

Thiên Giác đại sư chợt thở dài một tiếng, dùng "Truyền âm nhập mật" nói vối Kim Dương đạo trưởng:

"Từ ngày đại hội lục lâm ở Bắc Nhạc, Thiên Minh sư huynh của lão nạp đã biết cuộc thế của ngày hôm nay, ý trời khó cãi, rốt cuộc vẫn không nghĩ ra cách tránh được cuộc hào kiếp này ...".

Kim Dương đạo trưởng kiên nghị nói:

"Dùng phương pháp tráng sĩ chặt tay, chả lẽ không được sao?".

Thiên Giác đại sư thấy y lớn giọng nói, chỉ sợ Cốc Hàn Hương nổi giận, không khỏi đưa mắt nhìn về phía nàng.

Cốc Hàn Hương hiểu ý của Kim Dương đạo trưởng, điềm nhiên cừơi, nói:

"Ta cũng muốn dùng thủ đoạn khoái đao loạn trảm, giết một lúc bốn lão già của phái Võ Đang, chỉ là lực vẫn chưa đủ, cho nên chưa làm được gì cả".

Thiên Giác đại sư thầm nhủ:

"Té ra nha đầu này miệng mồm cũng lợi hại thật!".

nghĩ thế rồi quay sang kề vào tai Kim Dương nói:

"Đạo huynh đừng coi thường một mình ả này, những kẻ đứng bên cạnh lão nạp đều muốn lấy mạng ả, nhưng cũng là chuyện khó vô cùng, nếu không xong sẽ hóa khéo thành vụng, khiến cho ả mất đi lý tính, càng không thể thu thập được".

Lão hơi ngập ngừng rồi tiếp tục nói:

"Thiên Minh sư huynh của lão nạp sau khi suy nghĩ, đột nhiên hiểu ra rằng Tam Diệu tiền bối là người học cao tài rộng, suốt đời làm chuyện cứu người, cho nên ngài đã khéo léo sắp xếp di vật, tuyệt không để lọt vào tay người xấu đến nỗi trở thành công cụ tạo nên hào kiếp cho giang hồ ...".

Kim Dương đạo trưởng nén không được chen vào nói:

"Xin thứ cho bần đạo lỗ mãng, nghĩ mãi vẫn không thông đạo lý này".

Lúc này Bàng Sĩ Xung và Phong Thu, Thành Toàn đã đấu đến hơn ba trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, Kim Dương đạo trưởng và Thiên Giác đại sư thì đang nghĩ cách đối phó với Cốc Hàn Hương, Cốc Hàn Hương lại nhủ trong đầu rằng:

"Trừ phi lão hòa thượng này cố ý đưa hàn tê đao cho mình để khiến cho mình và Bàng Sĩ Xung bất hòa với nhau, đồng thời những kẻ doom ngó đến di vật của Tam Diệu sẽ đến tranh đoạt, thậm chí lấy tính mạng của mình, nếu là như thế quả đúng là diệu kế mượn đao giết người".

Cốc Hàn Hương suy đoán như thế, Thiên Giác đại sư tiếp tục dùng công phu \"Truyền âm nhập mật\" nói với Kim Dương đạo trưởng:

"Thiên Minh sư huynh của lão nạp đã nghiên cứu kỹ càng cuộc đời của Tam Diệu tiền bối, biết được vị võ lâm tiền hiền này không những nhân từ vô cùng mà hành sự cũng rất cẩn thận, vật của ngài để lại chắc chắn sẽ có ích cho hậu thế, người có thể lấy được di vật của ông ta cũng phải tính tình thiện lương ...".

Kim Dương đạo trưởng thấy Thiên Giác đại sư khẳng định như thế, trong lòng tuy vẫn còn nghi ngờ, nhưng biết nói nhiều cũng vô ích, vả lại dù tốt xấu thế nào, Cốc Hàn Hương vẫn là đệ tử ký danh của Thiên Minh đại sư, có mối quan hệ sâu xa với Thiên Giác đại sư, hơn nữa hàn tê đao là vật của Thiên Giác đại sư, mình cũng không tiện nói nhiều, chỉ đành gật đầu, im lặng không nói.

Thiên Giác đại sư đột nhiên rút cái túi vải rách nhét vào trong tay Cốc Hàn Hương, hạ giọng nói:

"Mau cất lại".

Cốc Hàn Hương tuy nghi ngờ Thiên Giác đại sư dùng kế giá họa, nhưng nghe lời nói của ông ta chân thành như thế, câu nào cũng như từ gan ruột, trong lòng cảm thấy bất an, bỏ cái bao nhỏ vào trong lòng, lúc này tình thế trong trường đã thay đổi.

Chỉ thấy Bàng Sĩ Xung trợn mắt, trông giống như hung thần ác sát, chưởng nào cũng ngưng tụ chân lực tìm cách đẩy lui hai người kia.

Phải biết rằng Phong Thu và Thành Toàn đều là những nhân vật danh lừng giang hồ, nhất là võ công của Phong Thu, trên giang hồ ít có đối thủ, Bàng Sĩ Xung lấy một địch hai, có thể cầm cự mà không bại, đã là chuyện chấn động võ lâm, muốn đẩy lui hai người quả thực không dễ dàng.

Chợt Bàng Sĩ Xung phất chưởng, Độc Hỏa Thành Toàn né không được, giở chưởng tiếp lấy chưởng ấy.

Hai chưởng chạm vào nhau, bốp một tiếng vang lên, Độc Hỏa Thành Toàn thối lùi đến năm bước, ở ngực và bụng đau như dao cắt, miệng đầy máu.

Bàng Sĩ Xung công lực tuy thâm hậu, nhưng cũng bị chấn động đến nỗi khí huyết nhộn nhạo, thối lui một bước dài, người chưa đứng vững thì Phong Thu đã vỗ chưởng tới nhanh như điện chớp!

Y vốn tính tình nóng nảy, huống chi giờ đây vì Vấn tâm tử và hàn tê đao đã lọt vào trong tay Cốc Hàn Hương, chỉ sợ nàng thừa cơ bỏ chạy, sau khi nàng lấy được di vật của Tam Diệu muốn kìm chế nàng, hy vọng ấy thật mỏng manh, trong lúc lo lắng và phẫn nộ, ngưng tụ đủ tám phần công lực, đẩy lại một chưởng về phía Phong Thu.

Bình một tiếng vàng lên, hai người đồng thời thối lui ra sau, cứ mỗi bước thối lui thì đất ở dưới chân lún sâu cả tấc.

Công lực cả đời của Bàng Sĩ Xung đều nghĩ tới Vấn tâm tử và hàn tê đao, thế nhưng chuyện bất ngờ cứ xảy ra, đến nỗi khiến y mất cả bảo vật, nỗi giận dữ lâu ngày lúc này đã bộc phát, khiến cho thần tình của y thay đổi, trông giống như điên.

Chợt nghe y quát lớn một tiếng, thế thối lui vẫn chưa dừng thì lập tức phóng vọt người lên cả hơn một trượng, lướt qua đỉnh đầu Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương thấy thân ảnh của Bàng Sĩ Xung, hai tay đẩy lên, không đợi Bàng Sĩ Xung giáng chưởng xuống, đã trả đòn ngược trở lại.

Bình một tiếng vang lên, hai luồng chưởng lực nội gia chạm nhau, cuồng phong nổi dậy, gió cúôn xoay vòng, trông giống như một f con sóng lớn, biển dựng mây xa. Chỉ thấy Cốc Hàn Hương hai chân thối lui liên tiếp cho đến tám thước, mặt ngọc trắng nhợt, không còn sắc máu, Bàng Sĩ Xung thì lộn người trên không một vòng rớt xuống cách đó hai trượng, sau khi hạ xuống đất tóc bạc trên đầu cứ run lên bần bật.

Phong Thu đôi mắt đỏ ngầu, chỉ thấy tay trái của y đã nắm một huyết ấn, tay phải giở lên, đột nhiên áp sát tới sau lưng Bàng Sĩ Xung, vẻ mặt trông rất nanh ác, tựa như ma quỷ vậy.

Bàng Sĩ Xung xoay người, đột nhiên thấy trong ánh mắt của y đầy vẻ oán thù, không khỏi giật mình một cái, lướt xéo người ra mấy thước, thuận thế lao tới chỗ Cốc Hàn Hương.

Phong Thu đột nhiên hú dài một tiếng, tay phải phất lên, vỗ nhanh về phía vai của Bàng Sĩ Xung.

Tiếng hú này tựa như của loài chó hoang lúc sắp chết, ai nghe thấy cũng đều sững người ra.

Bàng Sĩ Xung lướt mắt nhìn, chưởng phải của Phong Thu đột nhiên đỏ tươi như máu, vội vàng lướt ngang mấy thước, tránh ra đòn ấy, một mặt vận khí hành công để điều hòa chân khí trong người.

Người trong trường đa số là hành gia của võ học, thấy \"Huyết thủ ấn\" của Phong Thu đã luyện đến mức ấy đều kinh hãi trong lòng.

Thành Toàn nhủ thầm:

"Con ả này nói Vấn tâm tử đã lọt vào trong tay ả, lão họ Bàng liều mạng như thế, chuyện này cũng có tám phần đáng tin". Y đã đi khắp nơi, kiến thức rộng rãi, đưa mắt nhìn một vòng thì trong lòng đã có chủ ý, thế rồi nói với Cốc Hàn Hương:

"Cốc minh chủ hãy đứng một bên đốc chiến, cứ trao tên họ Bàng này cho Thành mỗ".

Nói chưa dứt lời thì đã giở hai tay lên, hai luồng bạch lân từ trong tay vọt ra.

Bàng Sĩ Xung vừa thấy uy lực ám khí của y, dưới đất toàn là lân hỏa vẫn chưa tắt, biết rằng chống đỡ không được, thế rồi lách người qua né tránh, lướt sát về phía thân người Độc Hỏa Thành Toàn.

Độc Hỏa Thành Toàn chưa phóng ra lượt ám khí thứ hai, đột nhiên thấy một luồng ám kình mạnh mẽ như dời núi lấp biển dồn tới phía trước mình, không khỏi thầm mắng:

"Lão quái vật này! Thật là ..." rồi hai chân nhún một cái, lướt người qua một bên.

Bàng Sĩ Xung nào để y trả đòn, chưởng phất lên, miệng thì nói đầy vẻ khinh bỉ:

"Tiểu bối đừng chạy, lão phu trao cho ngươi đây". Đang nói thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có người đánh tới, xoay người lại nhìn, thì ra đó chính là Phong Thu, vội vàng đẩy ra một chiêu "Uông vân thác nguyệt".

Độc Hỏa Thành Toàn thầm nhủ:

"Võ công của Phong Thu tuy còn, thần trí đã mê mẩn, đám người tự sưng là hiệp nghĩa kia quyết không có mặt mũi gì đoạt bảo vật của Cốc Hàn Hương, thế cuộc trước mắt chỉ có Bàng lão quái này là đáng ghét, trừ khử lão này thì không lo không lấy được bảo vật và giai nhân". Y vừa tham lợi lẫn sắc dục, bất giác cảm thấy hùng tâm muôn trượng, huyết mạch như căng lên, quên cả chấn thương trong nội phủ, gầm lớn một tiếng, múa chưởng đánh về phía Bàng Sĩ Xung.

Chợt nghe Mạn Đà lão ni nói:

"Phạm công tử, thế cuộc rối loạn như thế này, lão ni chỉ cảm thấy đáng ghét, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta hãy về trang thôi".

Vị lão ni này rất căm ghét Cốc Hàn Hương, Cốc Hàn Hương cũng chẳng thích đám người này, nghe nói thế thì không khỏi giận dữ, mặt lạnh lùng đưa mắt nhìn sang.

Ánh mắt của nàng vừa nhìn sang, phát giác Phạm Ngọc Côn nhìn về phía mình, bốn ánh mắt giao nhau, Phạm Ngọc Côn vội vàng đưa mắt nhìn về chỗ Kim Dương đạo trưởng và Thiên Giác đại sư nói:

"Đêm hết canh tàn, mời hai vị tiền bối về trang nghỉ ngơi".

Kim Dương đạo trưởng cũng cảm thấy ở lại chốn này cũng vô ích, đưa mắt nhìn ba người đang ác đấu rồi quay mặt bước về cửa sơn trang.

Thiên Giác đại sư đột nhiên dùng công phu \"Truyền âm nhập mật\", từ xa nói vào tai Cốc Hàn

Hương:

"Cứng rất dễ gãy, hung hăng sẽ gặp nguy hiểm, nhớ kỹ! Nhớ kỹ!".

nói xong thì quay đầu đi.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng hừ một tiếng, nhủ thầm:

"Kế dời hoa ghép cành này của lão đã thành, nay lại dương dương tự đắc". Trong lòng của nàng đầy thù hận, chỉ cảm thấy ai cũng đáng chết, cho nên chuyện gì cũng nghĩ về mặt xấu.

Trong chớp mắt, người của phía Phạm Gia trang đã rút vào trong trang hết, hai cánh cửa đóng chặt lại, ngọn đuốc trong trang đã dập tắt hết, chỉ còn lại những đốm lửa ở dưới đất, ánh sáng xanh lấp lánh, khiến cho xung quanh giống như một bãi tha ma.

Cốc Hàn Hương nhìn lại, thấy trong trường ngoài ba người đang ác đấu, chỉ còn là Tam nhãn Điêu Chương Ân và ba đệ tử của Độc Hỏa Thành Toàn, ngoài ra còn có một người, đó chính là Âm Thủ Nhất Ma.

Đột nhiên, nàng nở nụ cười quỷ dị, nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Ngươi quả thực không muốn chia lợi sao?".

Âm Thủ Nhất Ma hơi ngạc nhiên, nói:

"Ngươi muốn nói gì?".

Chợt nghe Thành Toàn buông giọng nói:

"Cốc minh chủ không cần nóng vội, lão họ Bàng này không thoát được bàn tay của Phong Thu và tại hạ đâu". Nói xong thì gia tăng công lực, đánh liền ra mấy chiêu.

Bàng Sĩ Xung nghến răng chửi rủa:

"Đồ vô sỉ, lão phu sẽ giết ngươi trước". Rồi hai tay đổi chiêu, buộc Độc Hỏa Thành Toàn thối lui mấy bước, nếu không phải Phong Thu chiêu nào cũng đánh vào chỗ yếu hại của y, buộc cho y không thể chậm tay lại, Độc Hỏa Thành Toàn đã sớm mất mạng dưới chưởng của y.

Âm Thủ Nhất Ma đưa mắt nhìn lén về phía Cốc Hàn Hương, định đột nhiên ra tay kìm chế lấy nàng, rồi cướp cả người lẫn vật đi, nhưng lại lo rằng một đòn đánh không trúng ngược lại rước họa vào thân, lại e rằng trở thành mục tiêu của nhiều người, thoát không được sự vây công của bọn họ.

Cốc Hàn Hương đột nhiên xoay mặt lại, nhìn y tựa như cười mà không phải cười, nói:

"Thấy ngươi cử chỉ bất định, tựa như đang rất khó xử, hãy nghe lời ta khuyên, chi bằng mau mau rời khỏi nơi thị phi này, nếu không chúng ta giết xong Bàng Sĩ Xung sẽ quay lại đối phó với ngươi".

Âm Thủ Nhất Ma nghe thế thì sững người, biết rõ nàng đang hù dọa, nhưng mắt đang mê mỹ sắc, lòng đang tham bảo vật, không nỡ rời khỏi chốn này.

Y trầm ngâm một lúc lâu thì đột nhiên qdm nhủ thầm:

"Không phải phúc, thì là họa, mặc kệ bọn chúng".

Lòng đã quyết, lập tức lách người tiến lên, vỗ chưởng về phía Bàng Sĩ Xung.

Bàng Sĩ Xung nổi giận mắng nàng:

"Con tiện tỳ Cốc Hàn Hương! Lão phu không phanh thây ngươi ra muôn đoạn ...".

Nói chưa xong, hai đôi chưởng đã vỗ tới sát người.

Bàng Sĩ Xung nổi giận đến nỗi phát điên, chưởng trái vẫy lên, hóa giải chưởng của Âm Thủ Nhất Ma, chưởng phải đánh ra một chiêu "Lôi động vạn vật", phóng thẳng tới Phong Thu, rồi tung cước đá về phía Thành Toàn.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Bàng Sĩ Xung, võ lâm Trung Nguyên không có chỗ cho ngươi dung thân, nếu ngươi không biết điều, chỉ e rằng không thể quay lại Thiên Trì".

Bàng Sĩ Xung đánh ra một chiêu tuyệt học, thân người xoay tròn, buộc ba địch thủ phải thối lui một bước, miệng gằng giọng nói:

"Lão phu dù có phơi xác nơi xứ người, cũng không để con tiện tỳ nhà ngươi như ý".

Cốc Hàn Hương cười lạnh một tiếng, nói:

"Ta vốn không có lòng giết ngươi, nhưng ngươi lại cứ mắng người khác, ta dù có ý hành thiện cũng không kìm được mình nữa".

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên lạnh lùng hừ một tiếng, đánh ra một đòn "Âm phong chưởng lực".

Chưởng phong vi vút lướt qua tai.

Chưởng này là ngưng tụ công lực mà phát ra, một luồng ám kình mạnh mẽ tuyệt luân như dời núi lấp biển dồn tới.

Bàng Sĩ Xung nhíu mày, thấy \"Huyết thủ ấn\" của Phong Thu đã đến gần mình, chỉ đành thi triển thân pháp "Kim lý đảo xuyên ba" lướt xéo lên, vọt ra sau đến bảy tám thước.

Y chưa chạm đất, đột nhiên một luồng ánh sáng xanh xẹt tới, một đốm lửa đã phóng tới ngay chỗ y hạ chân, thời gian và bộ vị đếm nắm rất chính xác.

Chỉ nghe bình một tiếng, đốm lửa xanh ấy chạm xuống đất, ánh lửa bùng lên, cháy tới chỗ Bàng Sĩ Xung hạ người.

Bàng Sĩ Xung giật mình, hít một hơi chân khí, lộn vọt người lên, cao đến mấy trượng, đột nhiên thấy ở vạt áo đã bắt lửa, vội vàng dùng tay xé vạt áo xuống, thuận tay ném về phía Độc Hỏa Thành Toàn.

Chỉ nghe vù một tiếng, mảnh áo đã bắt lửa ấy đã bị y ném như một mũi tên, kình lực ghê người.

Độc Hỏa Thành Toàn định thừa cơ phóng ra ám khí, dùng kinh thiên ma hỏa đạn ném về phía Bàng Sĩ Xung, đột nhiên thấy ánh lửa bay tới phía trước mặt, chỉ đành hai chân nhún một cái, vọt ngang ra mấy thước, đưa mắt nhìn lại thì thấy Phong Thu đang lao vào kịch chiến với Bàng Sĩ Xung.

Y nhủ thầm:

"Tình thế trước mắt, trừ thêm một cao thủ, mình có thêm một tia hy vọng".

Ác niệm nảy sinh, tay phải giở lên, phóng kinh thiên ma hỏa đạn về phía Bàng Sĩ Xung.

Bàng Sĩ Xung và Phong Thu đang kịch đấu với nhau, Âm Thủ Nhất Ma vẫn chưa tiến tới, hòn ma hỏa đạn này buông khỏi tay Bàng Sĩ Xung và Phong Thu đều khó thoát chết.

Chợt Cốc Hàn Hương lách qua một cái, phóng nhanh ra, vỗ chưởng xuống eo của Thành Toàn, miệng lạnh lùng nói:

"Thành huynh, sao không mau lên, một mình Phong Thu không phải là ám tiễn của lão quái ấy".

Độc Hỏa Thành Toàn ngạc nhiên, y vốn phải dùng chân lực nội gia để bóp vỡ hòn ma hỏa đạn ấy, lúc này nội lực đã dồn vào trong viên đạn, không cách nào rút lại được, trong lúc gấp gáp đã ném viên ma hỏa đạn sang một bên, vọt người tránh sang bên trái.

Chỉ nghe ầm một tiếng, ánh lửa tung tóe, dưới đất nứt ra, cát bụi tung bay, trong tai mọi người đều nghe tiếng ong ong.

Bàng Sĩ Xung thấy thế thì căm tức đến nỗi gan phổi như muốn rách ra, đẩy được Phong Thu, phóng người tới chỗ Thành Toàn, người chưa đến thì một luồng chưởng lực mạnh mẽ đã dồn ra.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Bàng Sĩ Xung, nhớ rằng ta đã cứu ngươi một mạng, song ngươi hãy yên tâm, ta không có yêu cầu gì buộc ngươi phải đáp trả".

Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Ngươi chẳng qua chỉ sợ Phong Thu chết, mất đi kẻ bảo vệ, hừ! Tấm lòng Tư Mã Siêu ấy ai mà không biết, lão phu đâu phải là con nít ba tuổi". Rồi vù đánh một quyền "Trực đảo hoàng long" tới trước ngực của Thành Toàn.

Độc Hỏa Thành Toàn lách người qua tránh được đòn ấy, ngón trỏ và ngón cái của tay phải khép lại, xỉa vào be sườn của Bàng Sĩ Xung, lòng thì nhủ thầm:

"Người đàn bà này quả thật hợp với câu tục ngữ, đẹp như thiên tiên, độc như rắn rết".

Cốc Hàn Hương chợt quay sang Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Các hạ dùng dằng như thế, rốt cuộc có tính toán gì?".

Âm Thủ Nhất Ma nhíu mày, nhìn nàng đột nhiên ánh mắt buồn bã nói:

"Lão phu ngang dọc nửa đời ...".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Kẻ ngang dọc một đời, cảnh chiều thê lương, chắc ông chưa từng thấy".

Âm Thủ Nhất Ma nghiến răng, trừng nàng rồi lại đẩy chưởng về phía Bàng Sĩ Xung.

Cốc Hàn Hương cười gằng, nói:

"Như vậy mới đúng, thắng thì làm vua thua thì làm giặc, người ở trên đời đâu phải cứ gặp may mãi?".

Lần này Độc Thủ, Bàng Sĩ Xung và Độc Hỏa Thành Toàn đều cẩn thận, Bàng Sĩ Xung chưởng chỉ liên miên không để cho Độc Hỏa Thành Toàn có cơ hội thoát thân, Độc Hỏa Thành Toàn thì cảnh giác thủ đoạn của Cốc Hàn Hương, thế nên không muốn dùng chưởng chỉ chặn thế công của Bàng Sĩ Xung, cũng không muốn đấu nội lực để bảo tồn nguyên khí, để tránh khi giết chết được Bàng Sĩ Xung thì công lực đã hết, bị Cốc Hàn Hương ra tay hạ thủ.

Âm Thủ Nhất Ma thì càng cẩn thận hơn, tuy cũng ra tay nhưng từng bước cũng rất chần chừ, hoàn toàn chỉ có ý muốn tự bảo vệ cho mình, chỉ muốn đả thương đối phương mà thôi, còn Phong Thu thì

ngu ngơ, \"Huyết thủ ấn\" tuy lợi hại, nhưng cũng chẳng làm gì được Bàng Sĩ Xung.

Chưởng thế của bốn người lúc đầu còn chậm chạp, sau hai bước mươi chiêu thì cả hai bên đã trở nên nhanh chóng, trong chớp mắt ai cũng chiếm được tiên cơ, biến hóa vô cùng, lại trở thành một cuộc ác đấu quên cả sinh tử.

Lúc này, chỉ cần người nào chậm tay thì lập tức xác phơi nay tại trận, trừ phi bốn người đồng thời ngừng tay, nếu không sẽ là thế cuộc không ngơi nghỉ, đồng thời ai nhục trí trước kẻ ấy sẽ mất mạng trước.

Chỉ thấy chưởng chỉ của hai bên đánh ra liên tục, bốn bóng người giao nhau, từ đầu đến cuối đều vây Bàng Sĩ Xung vào trong.

Sau một khắc, cả hai bên đã đánh nhau đến ba bốn trăm hiệp, trong tiếng chưởng phong đã có tiếng thở nho nhỏ.

Trong chớp mắt, tiếng thở mãnh đã rõ ràng, té ra Độc Hỏa Thành Toàn sau khi chạm một chưởng với Bàng Sĩ Xung, ngũ tạng đã bị chấn thương nghiêm trọng, sau một hồi kịch chiến, thương thế đã phát tác, nội phủ đau như dao cắt, đồng thời chân lực trong người cũng bắt đầu tán loạn.

Thế nhưng, Bàng Sĩ Xung đã đến lúc sức cùng lực kiệt, sắp không chống chọi nổi, phải biết rằng vòng vây của ba người này, trên đời chỉ có một mình Bàng Sĩ Xung là có thể cầm cự được bốn năm trăm chiêu mà không bại, không hề có người thứ hai.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Nếu mình không ra tay, chỉ e lão quái sẽ thoát ...".

đang suy nghĩ thì lạnh lùng nhìn ba đệ tử của Độc Hỏa Thành Toàn, chậm rãi bước về chỗ bọn Bàng Sĩ Xung.

Đang lúc Cốc Hàn Hương từ từ tiến tới, định thừa cơ ra tay, Bàng Sĩ Xung đột nhiên cảm thấy tình thế nghiêm trọng, đánh liền ra tám chưởng, tạo được một kẽ hở, vọt ra khỏi vòng vây.

Cốc Hàn Hương giật mình, vội vàng quát:

"Thành huynh mau ra tay!".

Thành Toàn không ngờ võ công của Bàng Sĩ Xung lại cao cường như thế, đến lúc này hơi thở đã phập phồng, vội vàng giương hai tay ra, bạch ân tiễn, đoạt hồn tử mẫu thoa đồng thời phóng ra.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung hú lên một tiếng, hai chân nhún một cái phóng vọt sang hướng bắc,

miệng kêu lên:

"Cốc Hàn Hương, nếu không trả lại Vấn tâm tử, lão phu sẽ khiến cho ngươi tan xương nát thịt, Mê Tông Cốc sẽ trở thành bãi đất bằng!".

Thanh âm chưa dứt thì người đã vọt ra đến hơn mấy mươi trượng, trong chớp mắt đã biến mất.

Cốc Hàn Hương hơi định thần, đột nhiên hơi gằng giọng nói:

"Thành huynh, Âm Thủ Nhất Ma đi theo ta lấy bảo vật, những người khác quay lại cốc đợi lệnh!" nói xong thì không quay đầu phóng về phía tây nam.

Phong Thu vừa nhìn thấy, co dò chạy theo Cốc Hàn Hương, Âm Thủ Nhất Ma hơi ngạc nhiên, lập tức nối đuôi theo sau, trong chớp mắt bọn họ đã chạy được hơn mười trượng.

Độc Hỏa Thành Toàn căm giận đến nỗi hai mắt đổ lửa, nghiến răng lướt nhìn ba đệ tử rồi đuổi theo.

Lại nói Cốc Hàn Hương chạy ở phía trước, đâm phóng về phía tây nam, nhưng trong lòng thì lại đổi ý.

Té ra nàng đoán rằng di vật của Tam Diệu thư sinh quá nửa là rơi ở vùng đông nam, Bàng Sĩ Xung chạy sang hướng bắc, nàng đang chạy về hướng đông nam. Thực ra Bàng Sĩ Xung không chạy xa, y nấp ở một chỗ tối, vừa thấy Cốc Hàn Hương chạy về hướng nam, lập tức cũng chạy theo sau Độc Hỏa Thành Toàn và ba tên đệ tử, song y biết mình dù võ công có cao cường hơn nữa nếu không bất ngờ ra tay, trong nhất thời cũng chẳng làm gì được Cốc Hàn Hương, cho nên chỉ đành đuổi gấp theo sau. Cốc Hàn Hương chọn một con đường thẳng chạy về phía Nhữ Nam, càng chạy càng nhanh không hề ngừng lại, đồng thời cũng để ý đến động tĩnh phía sau lưng mình, Phong Thu cất bước hơi chậm chạp, chạy được mười dặm thì không còn đuổi kịp theo nàng nữa, còn atm tuy không ở phía sau nhưng cũng không thể đuổi đến gần.

Cốc Hàn Hương ở phía trước chạy nhanh đến nỗi bóng nàng trở nên mờ nhạt, cho đến khi mặt trời lên, Phong Thu chỉ còn cách nàng khoảng hai ba mươi tượng, song lúc này đã cách Phạm Gia trang đến trăm dặm.

Âm Thủ Nhất Ma cách đó khoảng trăm trượng, nén không được kêu vọng:

"Cốc minh chủ, tại sao cứ chạy mãi như thế này?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Độc Hỏa Thành Toàn vẫn còn ở phía sau chứ?".

Âm Thủ Nhất Ma đột nhiên hiểu ra, đột nhiên hiểu ra, lòng nhủ thầm:

"Người đàn bà này thật độc ác! Té ra ả muốn giết chết Độc Hỏa Thành Toàn!".

Yù nghĩ ấy lướt qua, nghiêng tai nghe ở phía sau phát giác Độc Hỏa Thành Toàn quả nhiên vẫn không chịu buông tay, vẫn đuổi ở phía sau lưng mình một hai trăm trượng.

Y thầm nhủ:

"Chủ ý này thật là độc ác, Độc Hỏa Thành Toàn đánh lâu người mệt mỏi, lại thêm trong mình có nội thương, nếu không chịu ngừng lại, dù cho không bị giết chết, cũng mệt đến nỗi lả người, lúc ấy ả chỉ cần phất một chưởng là đủ kết liễu tính mạng của y đồng thời cũng có thể vứt bả y".

Chợt y giật mình, nhủ thầm:

"Không hay! Trong những người này, rõ ràng nội lực của Phong Thu thâm hậu nhất, tâm thần của lão già ấy đã bị khống chế, nếu như ả phất tay một cái, ra lệnh cho Phong Thu lấy mạng mình, mình chẳng phải trở tay không kịp hay sao".

Chợt nghe Độc Hỏa Thành Toàn ở phía sau gào lên:

"Cốc minh chủ, Bàng Sĩ Xung cũng chưa đuổi tới, cần gì phải ..." y đã hết sức, trung khí không tiếp tục được, chữ chạy cuối cùng không nói ra được.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương nói:

"Bàng lão quái cước trình rất nhanh, chúng ta nếu không bỏ xa y, đừng hòng lấy được bảo vật trong tay.

Độc Hỏa Thành Toàn nói:

"Tại hạ nội thương ..." nói được một nửa đột nhiên im lặng, nghiến răng đuổi sát theo, bốn người ấy chạy như sao chổi đuổi trăng, Bàng Sĩ Xung chạy ở phía sau cách một hai dặm đột nhiên đổi ý, chỉ e vào trong thành thị thì Cốc Hàn Hương sẽ nấp vào, vì thế gia tăng kình lực, đuổi nhanh về phía trước.

Trong chốc lát Bàng Sĩ Xung đã đến bên cạnh ba đệ tử của Độc Hỏa Thành Toàn, đột nhiên lạnh lùng nói:

"Các người cần gì phải chạy theo bọn chúng, chi bằng nằm xuống dưới đây nghỉ ngơi một chốc".

Ba người này đi lại đã lâu trên giang hồ, nghe thế thì biết Bàng Sĩ Xung đã trút giận lên người mình, người họ Chữ quát lớn một tiếng, cung người vọt qua một bên.

Chỉ nghe Bàng Sĩ Xung kêu phì một tiếng, hai tay giở lên, trong chớp mắt đã điểm vào huyệt thái ất ở eo của cả ba người, thân người cũng không hề ngừng lại.

Khi ba người này té xuống đất, hai chân đã cứng đờ, mở to mắt nhìn theo bóng dáng của Bàng Sĩ Xung, miệng thì mắng chửi không nguôi.

Độc Hỏa Thành Toàn đang nghiến răng cầm cự, định đợi Cốc Hàn Hương sức cùng lực kiệt thì tự dừng lại, đột nhiên cảm thấy sau lưng có tiếng tà áo phất phơ trong gió.

Y quay đầu nhìn lại, không khỏi kinh hãi đến hai chân mềm nhũng, ngoác miệng kêu to:

"Cốc minh chủ, Bàng lão quái ...".

Nói chưa dứt thì Bàng Sĩ Xung đã cười hì hì, lao tới như điện xẹt.

Độc Hỏa Thành Toàn kinh hoảng, hai tay giở lên phóng ám khí từ trong tay áo ra.

Nhưng Bàng Sĩ Xung quát lớn một tiếng, hai chưởng đẩy ra, một luồng kình lực như con sóng biển ùa tới ám khí của Độc Hỏa Thành Toàn.

Độc Hỏa Thành Toàn nội lực đã tận, vừa mới phóng ra ám khí thì miệng phun ra một búng máu bầm, tiếp theo rú lên một tiếng thảm thiết lăn xuống bên vệ đường.

Té ra ám khí của Độc Hỏa Thành Toàn quá bá đạo, hai người Bàng Sĩ Xung và Cốc Hàn Hương đều có mấy phần kiêng dè, hai người đều không nắm chắc có thể kìm chế được y, thế nên Bàng Sĩ Xung bỏ bộ dạng nghênh ngang thường ngày, bất ngờ đánh ra một đòn, Cốc Hàn Hương tuy nghe y lên tiếng nhưng cũng không quay đầu lại giúp đỡ.

Độc Hỏa Thành Toàn đã sức cùng lực kiệt, cổ tay đã yếu, Bàng Sĩ Xung đánh ra một chưởng, lập tức đẩy ngược bạch long tiễn và đoạt hồn tử mẫu thoa của y bay ngược trở lại, trong ánh lửa màu xanh, một mũi bạch lân tiễn lướt qua má phải của y trước sau đó cắt một mảng lớn trên lỗ tai xuống, máu thịt bầy nhầy, đau đến thấu tim.

Bàng Sĩ Xung có lòng giết người, không đợi Độc Hỏa Thành Toàn phóng vọt người lên, lắc người lướt tới phía trước, phất tay đánh ra một chưởng nữa về phía vai phải của Độc Hỏa Thành Toàn.

Chỉ nghe Độc Hỏa Thành Toàn rú lên một tiếng, người té xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu bầm, không gượng dậy nổi nữa.

Bàng Sĩ Xung một chưởng đánh tới, quay đầu đuổi theo Âm Thủ Nhất Ma, Âm Thủ Nhất Ma đã biết sợ, thấy Bàng Sĩ Xung đột kích Thành Toàn, không những không quay lại phía sau mà còn chạy theo Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương sớm biết muốn tránh được Bàng Sĩ Xung không phải dễ, lúc này quay người đứng lại đợi y đuổi tới, Phong Thu tựa như trong lòng rất oán hận Bàng Sĩ Xung, hai mắt của y đầy oán thù, nhìn lên mặt Bàng Sĩ Xung không chớp mắt, bộ dạng còn đáng sợ hơn cả Cốc Hàn Hương.

Âm Thủ Nhất Ma chạy được mấy bước, đến gần Cốc Hàn Hương quay đầu lại thì thấy Bàng Sĩ Xung đã đuổi theo tới, đứng cách đó hai ba trượng.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Bàng Sĩ Xung, sao còn chưa động thủ, còn đợi gì nữa?".

Bàng Sĩ Xung nhướng mày, nói:

"Lão phu đợi lương tri của ngươi thức tỉnh, hối hận mà trả lại bảo vật cho lão phu".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Ngươi cứ bảo Vấn tâm tử là vật của ngươi, lời nóik bằng cứ, bảo ta làm sao tin được?".

Chỉ thấy sắc mặt của Bàng Sĩ Xung trong chớp mắt đã thay đổi.

Một lát sau, y đột nhiên trầm giọng thở dài, yếu ớt nói:

"Lão phu đánh bại hơn mười cao thủ Trung Nguyên, đoạt được Vấn tâm tử trong tay, đó là chuyện người võ lâm Trung Nguyên ai cũng biết ...".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Ta chỉ biết Vấn tâm tử là di vật của tiên phu, đó là chuyện thiên chân vạn xác, Cốc Hàn Hương này tuy không nói lý lẽ, nhưng tiên phu là anh hùng đội trời đạp đất, chàng quyết không làm chuyện hổ thẹn với lòng".

Bàng Sĩ Xung ngửa đầu lên trời, trầm ngâm một lát rồi đột nhiên thở dài:

"Đó là chuyện đáng tiếc suốt đời của lão phu, hỡi ơi! Nếu ngươi không biết Vấn tâm tử làm sao rơi vào tay của Hồ Bách Linh, đợi đến khi lão phu sắp chết, sẽ nói huyền cơ cho người khác biết".

Y ngập ngừng rồi lại nhướng mắt nhìn lên trời, chậm rãi nói:

"Cũng được, lão phu sẽ tặng di vật của tên thư sinh thối ấy cho ngươi, nhưng lão phu phải cùng ngươi lấy bảo vật ...".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, ngạc nhiên nói:

"Tại sao?".

Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Lão phu vì món di vật thối tha này, đã lãng phí hết nửa đời người, nếu không nhìn thấy thì quả thật chết không nhắm mắt".

Y hơi ngừng lại, đột nhiên mặt lộ vẻ mệt mỏi, nói:

"Vậy theo ngươi đoán, món đồ của tên Tam Diệu thư sinh ấy là gì?".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Chẳng hiểu lão quái vật này sao lại lúc nóng lúc lạnh, thần thái bất định, đâu có giống một người mang võ công tuyệt thế".

Nghĩ thế thì hỏi ngược lại:

"Nếu như Tam Diệu thư sinh để lại tuyệt học của cả đời, ông sẽ thế nào?".

Bàng Sĩ Xung bĩu môi, lộ vẻ khinh khỉnh, nói:

"Võ công luyện đến mức như lão phu, trên đời này đã hiếm gặp địch thủ, nếu luyện nữa thì có ý nghĩa gì? Vả lại lão phu cũng có tuyệt nghệ, sao có thể để cho người khác chê cười rằng phải học võ công của người ta".

Cốc Hàn Hương cười nói:

"Điều này tiểu nữ chưa nghĩ tới, học võ công của người ta thì coi như là đệ tử trong môn hạ, đối với lão trượng mà nói quả thật không hợp tý nào".

Bàng Sĩ Xung nhíu mày, nói:

"Lão phu cười ngươi vốn là một nữ tử đẹp tựa thiên tiên, đáng tiếc một khi lửa thù che lòng, lập tức trở nên xấu xí vô cùng". Rồi y phất tay ngăn Cốc Hàn Hương lại, tiếp tục nói:

"Ngươi hãy yên tâm, anh hùng trong thiên hạ đâu chỉ có một mình Hồ Bách Linh, lão phu nói lời thì sẽ giữ lời, bất cứ những vật thuộc loại bí cấp võ công, đều do ngươi giữ lấy".

Cốc Hàn Hương cười, nói:

"Nếu đó là loại linh đơn dị được kéo dài tuổi thọ trừ khử bệnh tật ...".

Bàng Sĩ Xung phẩy tay, nói:

"Lão phu sống đã đủ, chỉ muốn kết liễu một mối ân oán, rời khỏi trần thế hỗn tạp này, dù cho là tiên đơn trường sinh bất lão, lão phu cũng không thèm".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì ngạc nhiên, quay mặt snag Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Ta là người sắp chết, lúc nào cũng mong muốn giải thoát, nếu có linh đơn dị dược thì tất cả trao cho ngươi". Nói xong thì thò tay vào trong lòng lấy ra một bình ngọc nhỏ, mở nút đổ ra một viên thuốc màu đỏ.

Ánh mắt của Cốc Hàn Hương lạnh lẽo, nhìn Âm Thủ Nhất Ma một lúc rồi nói:

"Làm bạn với cọp, ta thực sự không yên tâm, nếu ngươi muốn ta tin tưởng ngươi, trước tiên phải uốngt loại thuốc này vào".

Âm Thủ Nhất Ma thối lùi liền hai bước, nói:

"Lòng của tại hạ như mặt trời giữa trưa, Cốc minh chủ cần gì phải nghi ngờ?".

Cốc Hàn Hương cười lạnh:

"Người không có lòng hại hổ, hổ lại có ý ăn người, ngươi đi lại đã lâu trên giang hồ, cần gì phải nói những lời thừa thãi như thế, chỉ để cho người ta chê cười". Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Dựa vào lực của Cốc minh chủ và Phong Thu, hình như không địch lại Bàng Sĩ Xung, theo tình hình lúc này, hợp tác thì cả đôi bên cùng lợi, chia rẽ thì đôi bên cũng sẽ tay không".

Cốc Hàn Hương đột nhiên sầm mặt, mắt lộ tia sát cơ, phẫy tay nói:

"Nếu đã tiếc nuối tính mạng, còn giữ lòng tham làm gì? Ngươi hãy rời khỏi nơi đây, lần sau xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ lấy mạng ngươi".

Âm Thủ Nhất Ma thấy nàng nói như chém đinh chặt sắt biết nếu không lập tức rời khỏi nơi này thì khó tránh được họa sát thân, thế rồi thầm mắng trong bụng, không nói một lời quay đầu phóng như bay.

Chỉ thấy Bàng Sĩ Xung cười hì hì nói:

"Trở mặt thành thù, quả thực là chuyện đầy hứng thú".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ông có sợ không?".

Bàng Sĩ Xung hừ một tiếng, nói:

"Lão phu sợ cái gì, không lấy mạng của ngươi đã là may mắn lắm".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Viên thuốc này tuyệt độc trong thiên hạ, sau khi uống vào nếu không chạm phải máu tươi, có thể giữ mạng một trăm ngày, nếu chạm vào máu tươi, lập tức sẽ độc phát thân vong".

Bàng Sĩ Xung ngửa đầu lên trời cười, nói:

"Vật này hay lắm! Ngươi hãy mau uống vào, lão phu tuyệt đối sẽ không dám lãnh giáo".

Cốc Hàn Hương nhìn y đột nhiên bẻ viên thuốc ra làm đôi, sau đó uống một nửa, một nửa ném về phía Bàng Sĩ Xung.

Bàng Sĩ Xung tiếp lấy nửa viên thuốc, ngạc nhiên hỏi:

"Con nha đầu nhà ngươi, có thể nói là người xảo trá nhất trên đời này ...".

Cốc Hàn Hương cừơi thảm, nói:

"Di vật của Tam Diệu ta phải lấy cho bằng được".

nói xong thì nhìn về chỗ Độc Hỏa Thành Toàn, thấy y đã hơi gượng dậy được, quay đầu bỏ chạy.

Nàng nở nụ cười lạnh như băng, nói:

"Ta mặc cho ngươi và đại ca của ta rốt cuộc có mối quan hệ gì, nếu muốn động thủ thì xin mời, nếu muốn cùng lấy di vật của Tam Diệu, thì trước hết phải uống nửa viên thuốc vào".

Bàng Sĩ Xung trầm giọng hừ một tiếng, bỏ viên thuốc màu đỏ ấy vào trong miệng nuốt xuống.

Cốc Hàn Hương nhìn chằm chằm lên mặt y, thấy y quả thực đã nuốt viên thuốc xuống, thế rồi mới mỉm cười nói:

"Từ nay về sau, nếu đả thương người khác, ông đừng để cho máu tanh dính trên người, sau khi lấy được di vật của Tam Diệu, ta sẽ lập tức đưa đơn thuốc giải độc cho ông".

Nàng ngập ngừng, rồi lại thò vào trong lòng, lấy ra cái túi vải ở trước ngực, nghiêm mặt nói:

"Ngoại trừ bí kíp võ công, những vật khác ta không cần, những quyền kinh kiếm quyết đã xem qua đều trao cho lão".

Bàng Sĩ Xung nào tin được lời của nàng, cười lạnh một tiếng, giọng đầy vẻ mỉa mai:

"Té ra lòng dạ của ngươi xấu xa như vậy, lão phu đã nhìn lầm ngươi".

Cốc Hàn Hương chậm rãi mở túi vải, lấy ra viên Vấn tâm tử, cẩn thận xem xét mấy lần. Rồi lại nắm trong tay, lấy ra cái túi vải rách, mở ra xem quả nhiên trong đó chính là nửa thanh đao bằng sừng tê giác.

Nàng tay trái cầm cttu, tay phải cầm hàn tê đao, đặt lưỡi đao lên viên Vấn tâm tử, dồn kình lực vào ngón tay, xoay nhẹ Vấn tâm tử.

Bảo vật quả nhiên không phải hạng phàm tục, chỉ nghe xoạc một tiếng, viên Vấn tâm tử ấy lập tức tách ra.

Cốc Hàn Hương nhìn lại, phát giác quả nhiên Vấn tâm tử rỗng ruột, ở trong có một vật thể như một cuộn vải trắng, nhưng thời gian quá lâu cuộn vải ấy biến thành màu vàng nhạt.

Tim nàng đập thình thình, lén liếc mắt nhìn Bàng Sĩ Xung, thấy đôi mắt của y như hai luồng điện quét xung quanh, không hề thấy hành động của mình, vì thế vội vàng đậy lại viên cttu, cắt cái hàn tê đao, mở viên vải trắng ấy ra.

Chỉ thấy tấm vải trắng rộng không quá năm tấc, không phải tơ mà cũng không phải vóc, cực kỳ mỏng manh, cũng không biết do vật gì đan thành, trên tấm vải không có chữ, chỉ có bức tranh sông núi, đình đài lầu các, nét bút không nhiều, rất khó nhận ra.

Cốc Hàn Hương là người thông minh, nàng vừa mới nhìn thì chợt cảm thấy cảnh ấy rất quen mắt, tiếp tục nhìn nữa, càng nhìn càng giật mình, càng nhìn càng kinh hãi.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh giọng nói:

"Trên giang hồ lập tức sẽ rúng động, nói không chừng một trận sóng gió sẽ dậy lên, thời gian quý báu nếu không biết chữ thì hãy thỉnh giáo lão phu".

Cốc Hàn Hương trong lòng tức giận, vung tay ném mảnh vải ấy đi.

Bàng Sĩ Xung đưa tay ra tiếp lấy, cúi đầu nhìn xuống.

Y nhìn một lất thì buột miệng nói:

"Quả nhiên ở Vạn hoa cung! Nhưng lão phu đã tìm khắp nơi ấy vẫn không hề lấy được gì, chả lẽ di vật của y đã bị Đồng Công Thường cướp trước?".

Cốc Hàn Hương cũng đã đi khắp Vạn hoa cung, nhưng không nhớ ra được có nơi nào bí mật mà

vẫn chưa tìm ra.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung hỏi:

"Võ công Đồng Công Thường, ngươi có phải đã học hết cả không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Biết hết thì thế nào?".

Bàng Sĩ Xung nghe ngữ khí của nàng không vui, không khỏi giật mình, rồi nhìn lại tấm vải ấy hỏi:

"Tấm bản đồ này, ngươi đã nhớ hết chưa?".

Cốc Hàn Hương lạnh nhạt nói:

"Nhớ hết thì thế nào?".

Bàng Sĩ Xung mỉm cười, vò tấm vải trắng ấy thành một khối, hai tay hợp lại chà một cái, lập tức biến thành bột màu vàng, rơi lả tả xuống đất.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Độc Hỏa Thành Toàn, Âm Thủ Nhất Ma cùng với người trong Phạm Gia trang đều đã biết Vấn tâm tử và hàn tê đao rơi vào trong tay mình, Độc Hỏa Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma mộng đẹp thành không, chắc chắn sẽ để lộ tin này ra để tạo cơn sóng gió trên giang hồ, thừa cơ ngư ông đắc lợi, đêm dài lắm mộng, xem ra mình phải mau ra tay mới được". ý ấy đã quyết, lập tức phất tay về phía Phong Thu, bước thẳng về phía trước.

Bàng Sĩ Xung thầm nhíu mày, phất tay áo lặng lẽ đi sau Phong Thu.

Trên đường không ai mở miệng, cho đến trưa thì ba người vội vàng ăn uống ở trong thành Nhữ Nam, sau đó ra cửa đông tiếp tục lên đường.

Tin đồn trên giang hồ tuy không chậm, nhưng cước trình của ba người ấy quá nhanh, thế nên vẫn chưa ai đuổi kịp theo họ.

Ba người ngày đêm lên đường, vượt qua mấy tỉnh không biết đã bao nhiêu ngày, từ Dự Nam đi đến Triết Đông, tới dưới chân núi Thiên Đài.

Vào trong núi, trên không trung chợt vang lên một tiếng kêu quái lạ nhức tai, một con chim có đôi cánh to lớn đột nhiên xếp cánh chao lượn hai vòng trên không trung, rồi lại kêu lên một tiếng quái lạ, đôi cánh xếp lại, bổ nhào xuống.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương giở tay trái lên, chu miệng hít nhỏ một tiếng, con chim ấy lượn một vòng rồi đột nhiên hạ xuống cánh tay của nàng, nhìn trái ngó phải kêu lên quạc quạc.

Cốc Hàn Hương đưa tay vuốt lông con chim, mỉm cười nói:

"Ngươi thật là tự do tự tại, có biết chủ nhân của ngươi mỗi ngày dài như một năm hay không?".

Bàng Sĩ Xung thấy nàng nói chuyện với con chim, cười nói:

"Con chim xấu xí".

Cốc Hàn Hương đột nhiên chụp lấy đôi trảo của con chim, ném lên quát:

"Thông báo Cửu Phong, bảo rằng ta đã về núi!".

Con chim phóng vọt lên bay lượn vòng rồi quả nhiên vào trong núi, rồi kêu lên quàng quạc.

Từ sau khi quen biết với Hồ Bách Linh, lưu lạc trên giang hồ, chẳng có nơi nương thân, tính đi tính lại thì Vạn hoa cung này tựa như đã trở thành nhà của nàng, nay cách biệt mấy tháng quay về gia viên, vì mấy tháng này vào sinh ra tử, trải qua nhiều sóng gió, cho nên lần này quay về chốn cũ không khỏi dâng lên nỗi lòng của kẻ tha hương.

Chương 28

Ba người bước nhanh xuyên qua một khu rừng rậm.

Lại đi thêm một đoạn đường núi đột nhiên trước mắt sáng bừng, con đường núi đã hết, phía trước là một bãi đất bằng phẳng, có dựng một cái bia đá cao đến bốn trượng, trên bia đá có bốn chữ Thiên Đài tiên cảnh.

Ông già vừa gù vừa câm râu tóc bạc phơ, tên gọi Bao Cửu Phong đã được con chim truyền tin, dắt hai nử tỳ mặc áo xanh cung kính đón ở bia đá, vừa thấy Cốc Hàn Hương đến gần thì đã cúi người hành lễ.

Cốc Hàn Hương vừa mới đến gần, trên lùm cây hai bên bia đá lập tức có hàng trăm con chim lớn nhỏ bay vọt lên, đồng thời hai bên vách núi cũng vang lên tiếng chim.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh nhạt nói:

"Có phúc không hưởng, một lòng tạo nghiệt, ông trời nếu có mắt cũng không để cho ngươi có kết quả tốt!".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì không khỏi nổi giận, lạnh lùng nói:

"Nay đã đến nơi này, ngươi hãy cẩn thận, coi chừng ta lấy mạng ngươi".

Bàng Sĩ Xung hừ một tiếng trong mũi, ngửa đầu nhìn trời nói:

"Ngươi cũng đừng sơ ý, có lẽ lúc đó lão phu sẽ đổi ý, đột nhiên ra tay giết người".

Trên đường, hai người không biết đã gây nhau bao nhiêu lần, có lúc lại còn ra tay động thủ với nhau mấy chiêu.

Bàng Sĩ Xung tựa như muốn gây sự, hễ có cơ hội là phải khích bác Cốc Hàn Hương, trong lời nói đầy vẻ mỉa mai, Cốc Hàn Hương tuy giận lắm nhưng cũng không làm gì được y.

Cho đến lúc này, lại có một tiếng gầm như sấm dậy vang vào trong tai, tiếp theo sau vách núi, đột nhiên xuất hiện bốn con tinh tinh thân cao quá một trượng, ở trên vách núi hai bên, cứ cách một đoạn lại xuất hiện một con tinh tinh lông vàng từ trên cao nhìn xuống.

Cốc Hàn Hương thấy trong mắt Phong Thu đầy địch ý, mười ngón tay mở ra hơi giở lên, tựa như âm thầm ngưng tụ công lực, bất giác dịu dàng nói:

"Bầy tinh tinh này do ta muôi dưỡng, sẽ không làm hại ta".

Trong lời nói, bốn con tinh tinh đã phóng sát tới, nhảy nhót ở trước mặt Cốc Hàn Hương, vẻ vui mừng đã hiện rõ.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, đưa mắt nhìn bốn con tinh tinh, nhủ thầm:

"Nếu suốt đời ở đây làm bạn với cây cỏ thì quả thực tiêu diêu tự tại, đáng tiếc đại ca đã chết, nơi thế ngoại đào viên này không có duyên với mình".

Yù nghĩ ấy lướt qua, lòng không khỏi nảy sinh cảm khái, thầm thở dài một tiếng.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Nếu lão phu đoán không sai, hai tên giặc Độc Hỏa Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma chắc chắn sẽ tụ tập bầy cẩu đảng, chạy đến đây sinh sự".

Cốc Hàn Hương đã sớm lo điều này, thế rồi mới hú dài một tiếng về phía bốn con tinh tinh, bốn con tinh tinh ấy lập tức nằm phục xuống đất.

Nàng trầm ngâm một lúc đột nhiên quay snag Bao Cửu Phong nói:

"Đốc thúc mãnh thú khắp nơi tăng cường phòng bị, bất cứ ai xông vào cấm cung sẽ giết chết không tha, kẻ địch có lẽ thế đông người mạnh, nhớ rằng tiên hạ thủ vi cường, bất chấp thủ đoạn".

Bao Cửu Phong nghe thế thì ngạc nhiên, nhủ thầm:

"Chả lẽ người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang sắp xâm phạm Vạn hoa cung?".

Cốc Hàn Hương nhướng mày, nói:

"Là một tên gọi là Âm Thủ Nhất Ma ...".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung nói:

"Đừng quên còn có Độc Hỏa Thành Toàn, kinh thiên ma hỏa đạn của tên này không phải dễ đối phó, đốt cháy rụi Vạn hoa cung của ngươi, ngươi có kêu trời cũng chẳng nghe".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn y một lúc rồi quay snag Bao Cửu Phong nói:

"antm và Độc Hỏa Thành Toàn là hai kẻ không có chuyện ác gì mà không làm, nổi danh hung ác,

người đi cùng với bọn chúng cũng chẳng phải kẻ thiện lương, ông hãy cứ ra tay, đừng sợ giết lầm người tốt". Bao Cửu Phong cúi người mà đi.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung ngửa đầu lên trời cười, nói:

"Té ra trong Vạn hoa cung có người tốt, lão phu thật bất ngờ".

Cốc Hàn Hương nổi giận, hú dài một tiếng, phất ra một chưởng đánh tới.

Bàng Sĩ Xung nào có coi nàng ra gì, ống tay áo phất một luồng ám kình phản công trở lại.

Đột nhiên nghe tiếng gào rú vang lên trong tai, phát ra từ miệng của bốn con tinh tinh to lớn, nghe cứ như sấm dậy, chấn động đến nỗi màng nhĩ đau nhói.

Chỉ thấy bốn con tinh tinh này nhảy vọt lên lao về phía Bàng Sĩ Xung, thế lao hung mãnh tuyệt luân, đôi mắt đỏ ngầu mở to, trong mũi phát ra tiếng xì xì, mồm ngoác ra, lộ hàm răng trắng ỡn, trông uy thế vô cùng.

Bàng Sĩ Xung tựa như biết sự lợi hại của bốn con vật này, chỉ thấy y cười một tràng dài, tung mình vọt lên, đột nhiên phóng ra xa mấy trượng, lúc trồi lúc hụp lao thẳng về Vạn hoa cung.

Trên đường, khắp nơi đều có mãnh thú, những con vật này được huấn luyện đã lâu, vừa thấy người lạ thì lập tức phóng tới tấn công nhưng may mà thân pháp của Bàng Sĩ Xung rất nhanh, vừa thấy đã mất, trong chớp mắt đã phóng ra mấy trượng, bất cứ con thú nào cũng không thể đuổi kịp.

Lúc này tiếng chim kêu vang, khắp núi đều là tiếng thú gầm, Bàng Sĩ Xung ở phía trước, Cốc Hàn Hương và Phong Thu ở phía sau, ba người phóng thẳng vào cung như sao xẹt.

Bàng Sĩ Xung theo dõi Vạn hoa cung đã lâu, đã quen thuộc đường lối, chỉ thấy y rẽ trái quẹo phải, không hề ngơi nghỉ, trong chốc lát đã đến gần bức tường của Vạn hoa cung.

Bàng Sĩ Xung phóng đến đây, đột nhiên dừng chân, quay đầu lại nhìn Cốc Hàn Hương lạnh nhạt nói:

"Nhanh lên một chút".

Cốc Hàn Hương hừ lạnh một tiếng, phóng người vượt qua dẫy đầu.

Qua một lối nhỏ, sau cây cầu đá là tám đại hán thân hình cao lớn lạ thường.

Trong tay mỗi đại hán này đều cầm một ngọn trường mâu dài ba bốn trượng, ở trên đầu mâu có màu xanh lè.

Cốc Hàn Hương vừa mới xuất hiện, tám người đều đã quỳ xuống đất, chỉ là cả tám người không hề nói tiếng nào.

Nàng phất tay một cái, người lách một cái vượt qua một lối nhỏ ở bên trái, chạy theo bức tường cung một đoạn, tiếp theo rẽ sang bên phải.

Vòng qua vòng lại cuối cùng đã đến một nơi đầy hoa tươi cỏ lạ, nước suối trong veo, Cốc Hàn Hương ngừng lại, đưa mắt nhìn khắp nơi.

Bàng Sĩ Xung cũng đưa mắt nhìn xung quanh, lẩm bẩm:

"Quả nhiên không sai, chính là nơi này". Nói xong rẽ hoa vẹt liễu bước về phía hòn núi đá.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Mỗi một cành cây ngọn cỏ ở Vạn hoa cung đều sắp xếp rất tinh tế, nếu không phải là người có lòng thì quyết không làm điều này".

Nàng nghĩ như thế, càng tin Vạn hoa cung chắc chắn có liên quan đến Tam Diệu thư sinh, vì thế lòng tin có thể tìm được món bảo vật càng kiên định hơn.

Nơi này nằm ở phía sau Vạn hoa cung, một bên là vách đá cao tám chín trượng, một bên thông với cung điện, những nơi còn lại đều có kỳ hoa dị thảo, nước nông cầu ngắn và một tòa lương đình bát giác.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Bảo vật của cao nhân dị sĩ chắc không chôn ở dưới đất mà ở trên vách đá".

Chợt nghe giọng nói của Bàng Sĩ Xung truyền tới:

"Cốc Hàn Hương, ngươi không sợ lão phu tìm ra bảo vật trước hay sao?".

Cốc Hàn Hương bước về phía vách đá, miệng lạnh lùng nói:

"Nơi này thường có người sửa sang, nếu dễ dàng tìm ra được bảo vật, có lẽ đã bị người ta lấy trước".

Chỉ nghe Bàng Sĩ Xung hừ một tiếng, nói:

"Nếu không tin, sao không tới mà nhìn".

Cốc Hàn Hương bước tới, chỉ thấy Bàng Sĩ Xung đứng trước vách đá, hai tay bám lên những sợi

dây leo, sững sờ nhìn vào một cái hang nhỉ.

Cái hang này rộng không quá năm thước, sâu không đến bốn thước, nhìn vào chẳng có gì khác lạ, chỉ duy nhất có một chỗ là cái hang rất khô ráo, không hề có cỏ dại cũng chẳng có côn trùng.

Chỉ nghe Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Ngươi mở to cặp mắt ra, nhìn thử trong hang có gì khác lạ".

Hai người càng lúc càng không khách sáo với nhau, trong lời nói cứ như lửa và nước, Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn kỹ vào trong hang một lát, quả thực không nhìn ra có điều gì khác lạ, nhưng lại không muốn tỏ ra là mình kém cỏi, vì thế nói lảng sang chuyện khác, cười lạnh rằng:

"Xem ra ngươi rất quen thuộc chỗ này, chắc là đã sớm nghi ngờ bảo vật của Tam Diệu giấu ở Vạn hoa cung".

Bàng Sĩ Xung cười lạnh, nói:

"Linh sơn thắng cảnh trong thiên hạ, nơi nào mà lão phu chưa từng bước chân qua? hừ hừ! Một tòa Vạn hoa cung to lớn như thế này, trong võ lâm không ai biết người đã xây dựng lên, đó chẳng phải là chuyện đáng nghi hay sao?".

Y nói đến đây, đột nhiên phất nhẹ ống tay áo vào trong cái hang nhỏ.

Chỉ nghe một âm thanh nhỏ vang lên, một luồng ám kình âm nhu từ trong ống tay áo của Bàng Sĩ Xung tuôn ra, phất về phía cái hang, khi chạm vào vách hang, bụi đất tung lên.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung hạ giọng quát:

"Tránh ra một bước". Người lách một cái, ống tay áo thu lại, bụi đất bay lượn vòng trong hang đột nhiên tụ thành một khối bắn ngược ra ngoài hang.

Cốc Hàn Hương né ra nửa bước, lòng nhủ thầm:

"Công phu phi tụ luyện đến mức này coi như là đã tranh phong tạo cực, không thể tiến nữa!" đang nghĩ thì lướt mắt nhìn Phong Thu, rồi lại quay về dòm Bàng Sĩ Xung.

Bàng Sĩ Xung tựa như đang theo dõi tâm ý của nàng, cười hì một tiếng, nói:

"Nếu như lão phu đoán không sai, ngươi chắc cảm thấy di vật của Tam Diệu không có hy vọng, vì thế bỏ gần lấy xa, cho nên tìm cách dùng dược vật khống chế lão phu, có công cụ giết người như lão phu, chuyện báo thù của ngươi sẽ dễ như trở bàn tay".

Cốc Hàn Hương quả thật có ý nghĩ này, lúc này bị y vạch trần trước mặt, mặt vẫn không đỏ, hơi thở vẫn không nặng nề, không hề động thanh sắt, chỉ sầm mặt nhìn y rồi quay mặt nhìn vào trong hang, chợt sắc mặt trắng nhợt, môi mấp máy tựa như muốn kêu lên.

Té ra Bàng Sĩ Xung phất ra nội gia chân lực, trong cái hang nhỏ này đột nhiên xuất hiện hai chuyện lạ, một là trên vách đá hiện ra một hình người khắc bằng chỉ lực, nét bút không nhiều, chỉ vẽ sơ sài, khắc họa một người ăn mặc theo kiểu văn sĩ, tay trái của người này giấu sau lưng, tay phải hơi giở lên, ngón trỏ và ngón giữa chỉ vào trong tim của mình, bức tranh trông rất sống động.

Chuyện lạ tiếp theo là ở trước mặt người này có mấy vết lõm tròn trịa lạ thường lớn nhỏ nông sâu khác nhau, vừa nhìn tựa như một người quỳ xoay mặt vào vách đá, để lại những giấu chân.

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên vô cùng, cúi người thò đầu vào trong hang, nhìn kỹ bức vẽ, bức vẽ này giống như được vẽ bằng kim cương chỉ lực trên vách đá.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi bước ra, để lão phu giở cái núi này lên coi thử tên thư sinh ấy để lại món gì?".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn quanh bốn phía, thấy cái hang đá này kín đáo, không hề có chỗ hở, vì thế lui ra ngoài, quay sang Bàng Sĩ Xung nói:

"Chủ nhân của Vạn hoa cung ở đây, nếu ngươi tự tin khí lực đầy đủ, hãy cứ mặc sức san bằng vách đá thành bình địa".

Cốc Hàn Hương nổi giận nói:

"Điều đó đương nhiên, dù sao ngươi cũng là người chết, vật ngoài thân có gì đáng tiếc?" nói xong thì bước vào, phất tay đẩy một chưởng vào phía trong hang. Bình một tiếng đất đá bay lên, bắn ra ngoài.

Bàng Sĩ Xung né ngang ra một bước, tránh những viên đá bắn ra ngoài, tiếp theo chân trái bước tới, một chưởng đẩy vào vách bên phải của cái hang nhỏ, rồi lại né ra bên phải, một chưởng vỗ vào vách đá bên trái của cái hang.

Tiếng bình bình vang lên.

Cả lỗ tai, những hòn đá to như cái chén va vào nhau ở trong hang, rồi lại bắn ra ngoài, mạnh mẽ vô cùng giống như trời long đất lở.

Chỉ thấy bốn vách của cái hang đá bị Bàng Sĩ Xung đánh nứt ra, nhưng vẫn không có điều gì lạ

nữa.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung nói:

"Cốc Hàn Hương, di vật của tên thư sinh ấy, ngươi có muốn lấy hay không?".

Cốc Hàn Hương nhìn bước tranh trên vách đá đã không còn nguyên vẹn nữa, lạnh lùng nói:

"Ngươi đừng lo chuyện của ta, trước tiên hãy hỏi bản thân mình".

Bàng Sĩ Xung trầm ngâm một lát, nói:

"Không nhìn thử bản lĩnh của tên thư sinh ấy, lão phu quả thực ăn không ngon ngủ không yên ...".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, nói:

"Ngươi chết cũng không thể nhắm mắt!".

Bàng Sĩ Xung đột nhiên cười một tràng dài, nói:

"Không chính mắt thấy kết quả bi thảm của ả ác phụ nhà ngươi, lão phu đâu có dễ dàng chết".

Y ngừng một lát rồi nói:

"Lão phu dám lấy đầu đánh cược, di vật của Tam Diệu thư sinh ở trong cái núi này, chỉ là trong nhất thời không tìm ra cửa mà thôi".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Ngươi chẳng phải muốn lật cả cái núi đá này lên hay sao? Sao lại chưa động thủ?".

Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nhìn Cốc Hàn Hương, nói:

"Lão phu chợt nghĩ, để cho ngươi ngồi yên mà hưởng quả thực không công bằng, nếu ngươi nhân lúc lão phu sức cùng lực kiệt đột nhiên ra tay lại cùng với tên đần độn kia mưu hại lão phu, điều ấy càng không đáng".

Cốc Hàn Hương cười hì hì, nói:

"Ngươi lúc nào cũng cẩn thận, không hề sơ suất".

Bàng Sĩ Xung nói:

"Một kẻ tâm địa độc ác, vô tình vô nghĩa như ngươi, lão phu sao không thể không đề phòng

được?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn y, im lặng không nói.

Ba người đứng trước cửa hang đá, đột nhiên đồng thời trầm mặt, Phong Thu thì ngu si đần độn, không thể nó chuyện, Cốc Hàn Hương và Bàng Sĩ Xung thì đang vắt óc tìm cách đào bới di vật của Tam Diệu thư sinh.

Một lát sau, Bàng Sĩ Xung chỉ tay về phía Phong Thu, nói với Cốc Hàn Hương:

"Ngươi ra lệnh cho tên ngốc này vỗ một chưởng vào trong động thử xem, lão phu sẽ nghe kỹ tiếng vọng lại thì biết ngay vách đá có trống rỗng hay không".

Cốc Hàn Hương đã nghĩ đến địa thế ở đây, nếu như trong núi này có hang động, theo lý lối ra vào sẽ được sắp đặt trên vách đá, lúc này chẳng còn cách gì nữa, phất tay về phía Phong Thu, ra lệnh cho y ngưng tụ công lực vỗ chưởng vào trong hang.

Phong Thu đi bên cạnh Cốc Hàn Hương đã lâu, đã rất quen thuộc với tâm ý của nàng, lúc này hơi ngập ngừng, lập tức dồn công lực vào trong chưởng phải, phất tay vỗ vào trong động.

Chưởng này của y kình lực trầm hùng, chẳng kém gì Bàng Sĩ Xung, chỉ nghe ầm một tiếng vang lên, đã từ trong động bay ra.

Bàng Sĩ Xung hai mắt khép hờ, chân mày nhíu lại, ngưng thần lắng nghe hồi âm truyền ra từ trong hang, Cốc Hàn Hương tuy cũng lắng nghe nhưng không phát giác có điều gì khác lạ.

Phong Thu vỗ xong một chưởng, thấy Cốc Hàn Hương vẫn không tỏ ý gì, hai chưởng đưa ngang ngực đẩy ra, một luồng chưởng lực như dời núi lấp biển dồn vào trong hang.

Lần này y dùng hết sức để phóng chưởng, đá vụn từ trong hang bắn ngược ra như mưa, âm thanh chấn động truyền ra ngoài Vạn hoa cung, cả tòa Vạn hoa cung như rung rinh.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Chưởng này như đẩy núi dời non, không ngờ người uống Hướng tâm lộ vào thì võ công lại tăng nhanh như thế".

Đang nghĩ, thấy Phong Thu hai tay vẽ một vòng tròn trước ngực, định đẩy ra phía trước nữa, Cốc Hàn Hương vội vàng phóng người tới, dang tay chặn lại.

Chỉ nghe Bàng Sĩ Xung hừ một tiếng trong mũi, lạnh lùng nói:

"Té ra lòng dạ của ngươi cũng yếu mềm, biết lo cho khí lực của thủ hạ".

Cốc Hàn Hương cười lạnh nói:

"Cường địch ở bên cạnh, ta phải biết lo cho mình".

Bàng Sĩ Xung liếc nhìn nàng một cái, người lách một cái chui tọt vào trong hang.

Không gian trong hang này không lớn, tuy Bàng Sĩ Xung và Phong Thu đánhl liền mấy chưởng, đã khoét sâu vào một lớp, nhưng cũng chỉ rộng thêm sáu thước, Cốc Hàn Hương thấy Bàng Sĩ Xung chui vào vì thế đứng ngoài cửa nhìn lên vách.

Chỉ thấy Bàng Sĩ Xung đưa chưởng phải chậm rãi vỗ lên vách hang kêu bộp bộp.

Cốc Hàn Hương nhìn một hồi, lòng nhủ thầm:

"Nếu như trên vách hang này có cửa, sau không có kẽ hở, ít nhất cũng phải có vết nứt".

Yù nghĩ ấy lướt qua rồi cười lạnh nói:

"Ta thấy ngươi không cần nhọc lòng nữa, địa điểm tuy ở đây, nhưng cửa thì chưa chắc nằm trong hang này".

Bàng Sĩ Xung ha ha cười lớn, gằng giọng nói:

"Cốc Hàn Hương, lão phu cá cược với ngươi, coi thử ngươi có tìm ra được di vật của tên thư sinh thối ấy không, ngươi có dám không?".

Cốc Hàn Hương nhướng mày, nói:

"Cá cược thế nào?".

Bàng Sĩ Xung chỉ vào cửa hang, nói:

"Ngươi vào trong hang, ngồi trên những giấu chân ở dưới đất trong vòng mười ngày, chắc chắn sẽ phát giác ra cơ quan của tên thư sinh thối ấy".

Cốc Hàn Hương cười lạnh:

"Ngươi muốn ta không ăn không uống in mười ngày đêm?".

Bàng Sĩ Xung thản nhiên nói:

"Có gì mà không được? nếu trong vòng mười ngày mà ngươi tìm không ra cơ quan, không cần ngươi đích thân ra tay, lão phu sẽ tự uống Hướng tâm lộ suốt đời làm kẻ tôi tớ cho ngươi".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Lão quái vật này chắc là đã phát hiện được điều gì nhưng lại không muốn cúi đầu trước Tam Diệu thư sinh". Đang nghĩ thì bất giác đưa mắt nhìn váo trong hang.

Chỉ nghe Bàng Sĩ Xung nói:

"Những giấu lõm ở dưới đất là một cái bồ đoàn, ngươi cứ ngồi vào, nếu đói thì có thể ăn uống, nhưng trong mười ngày không được đứng dậy ra khỏi hang".

Cốc Hàn Hương nén không được mỉm cười, nói:

"Ta quả thực không nghĩ ra điều bí mật này". Nàng tầm tư một hồi rồi hỏi:

"Nếu ngươi thắng, trong vòng mười ngày phát hiện ra lối vào chỗ để di vật, vậy thì thế nào?".

Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Lão phu chẳng có yêu cầu gì đối với ngươi, nếu trong vòng mười ngày tìm ra lối vào, di vật vẫn thuộc về ngươi, lão phu chỉ cần ngươi nghe mấy lời nghịch lỗ tai, còn làm hay không là do ngươi chọn lựa".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên cười, vẫy tay về phía hai ả thị tỳ ở bên ngoài.

Hai ả thị tỳ áo xanh vừa thấy gọi đã lập tức lướt tới chỗ Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương thấy khinh công của hai người tiến bộ nhiều như thế, mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

"Các người hãy thay phiên nhau canh giữ ở đây, ta sẽ vào trong hang Diện bích, có lẽ mừơi ngày sau mới ra được, hãy mau báo với Bao Cửu Phong, không cho bất cứ kẻ nào vào cung".

Hai ả nữ tỳ áo xanh cung kính vang một tiếng rồi một người lập tức xoay mình đi.

Cốc Hàn Hương nhìn Bàng Sĩ Xung rồi lạnh lùng nói:

"Đừng quên rằng trong người ngươi thuốc độc vẫn chưa giải, Cốc Hàn Hương này chết đi ngươi cũng chẳng sống được bao lâu nữa".

Bàng Sĩ Xung trầm giọng hừ, nói:

"Ngươi không cần đe dọa lão phu, chuyện sống chết, lão phu tự biết tính toán".

Cốc Hàn Hương gật đầu cười, phất tay về phía Phong Thu, bảo y ra giữ ở ngoài cửa, sau đó hơi cúi người xuống, chui tọt vào trong hang.

Nàng dùng tay áo phủi nhẹ cát đá ở dưới đất, rồi ngồi xuống giấu chân ở dưới mặt đất.

Tư thế ngồi này có chút không giống với tư thế nàng vẫn thường đả tọa, nhưng chẳng có điều gì đặc biệt, nàng cứ ngồi xuống y như thế, mắt nhìn lên bức vẽ trên vách.

Nàng không tin rằng, nếu cứ ngồi thừ ở đây mười ngày mười đêm thì sẽ phát hiện được di vật của Tam Diệu thư sinh, nàng thậm chí hoài nghi rằng, người ăn mặc theo kiểu văn sĩ ấy có phải là kỳ nhân mà võ lâm đã đồn đại hay không, nàng sở dĩ ngồi xuống là chỉ vì đã đánh cược với Bàng Sĩ Xung, nàng thầm quyết định, chỉ cần mười ngày trôi qua, buộc Bàng Sĩ Xung uống Hướng tâm lộ, sau đó sẽ thu phục bọn người Âm Thủ Nhất Ma và Thành Toàn, chỉ cần một khi sức đủ sẽ lập tức tiêu diệt những kẻ đứng đầu hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang, sau đó ...".

Lúc mới đầu, nàng còn suy nghĩ mông lung, nhưng nàng rốt cuộc vẫn là người mang võ công thượng thừa, nghĩ một thì cuối cùng dẹp bỏ hết tạp niệm, nhắm mắt âm thầm luyện công.

Trong Vạn hoa cung đột nhiên tĩnh lặng, Bao Cửu Phong chạy đến nhìn một lát, thấy Cốc Hàn Hương ngồi trong hang quay mặt vào vách tường, còn Phong Thu thì ngồi xếp bằng ở gối cửa, còn Bàng Sĩ Xung thì nhắm mắt ngồi ở ngoài bụi hoa, chỉ có ả nữ tỳ áo xanh là mắt vẫn mở trân trân, y không biết bọn họ giở trò gì, nhưng y biết sự việc rất hệ trọng, vì thế nhìn về nữ tỳ áo xnh rối lập tức ra phía trước.

Trong chớp mắt, tất cả đều đã tĩnh mịt, tiếng thú gầm chim hót cũng không còn, tựa như cả trong tòa Vạn hoa cung không có một sinh vật sống nào.

Mặt trời chìm xuống phía tây, mảnh trăng thượng huyền lại trỗi dậy ở phía đông ...

trăng rơi xuống núi tây, mặt trời lại hiện ra ở phía đông ... ngày lại qua ngày, thời gian chậm rãi trôi qua, cho đến trưa thứ ba Cốc Hàn Hương bắt đầu cảm thấy bồn chồn.

Aû nữa tỳ áo xanh mỗi ngày đều đem đồ ăn thức uống đến cho ba người, Bàng Sĩ Xung và Phong Thu đói thì ăn ngay, đôi lúc cũng vận động một lát, chỉ có một mình Cốc Hàn Hương ngồi trong động, hai chân không hề di chuyển.

Không biết thế nào, nàng quay mặt nhìn thức ăn bên cạnh, trong lòng cảm thấy biếng nhác, không muốn ăn uống gì cả.

Lúc này, nàng đã rất khó chịu, cứ muốn đứng dậy, nhưng nàng cố nén lại, nàng biết chỉ cần mình đứng dậy thì công phu của ba ngày sẽ uổng phí cả.

Một thứ nghị lực lạ lùng đã khiến cho nàng nhắm mắt ngồi yên không hề động đậy, đôi lúx mở to đôi mắt nhìn lên vách tường.

Chợt nàng giật mình, lòng thầm nhủ:

"Bàng Sĩ Xung chắc chắn dùng quỷ kế, nếu mình đói đến nỗi sức cùng lực kiệt, một mình Phong Thu không phải là đối thủ của y, nếu mình tẩu hỏa nhập ma, thì sẽ trở thành vật hiến tế, mặc cho y cắt mổ".

Yù nghĩ ấy lướt qua, thuận tay bốc một ít thức ăn cho vào miệng, sau đó thần trí tỉnh táo, lại nhắm mắt vận công.

Hai ngày nữa trôi qua, đến tối ngày thứ năm, chợt lửa bốc cao bên ngoài Vạn hoa cung, tiếp theo là tiếng chim kêu thú gầm, lại có lẫn cả tiếng của mấy võ lâm cao thủ la hét.

Cốc Hàn Hương mở mắt, nhìn ánh lửa phản chiếu trên vách tường, nghe tiếng mãnh thú gầm tựa sấm dậy, vì thế kêu:

"Thanh Bình vào đây".

Aû tỳ nữ tên Thanh Bình ấy đang lo lắng nghe thấy thế thì vội vàng lướt vào trong hang, cúi người nói:

"Phu nhân có gì căn dặn?".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Chắc chắn bọn chúng là Độc Hỏa Thành Toàn, song Bao Cửu Phong vẫn chưa đến, chắc tình thế vẫn chưa nghiêm trọng".

Cốc Hàn Hương từ ngày lập chí báo thù, lòng đã gan dạ hơn, cho nên nàng không hề lo lắng, quay sang Thanh Bình nói:

"Ngươi truyền lời cho Bao Cửu Phong, dù bất cứ kẻ địch là ai, cũng không được ngăn cản, cứ cho bọn chúng đến đây gặp ta, song cho vào chứ không cho ra, nếu không có lời của ta, bất cứ kẻ nào xông ra ngoài đều phải giết chết không tha".

Thanh Bình cung kính vâng một tiếng rồi xoay người bước ra ngoài.

Bàng Sĩ Xung ở ngoài bụi hoa đã nghe rõ ràng lời nói của nàng, nén không được trầm giọng hừ, nói:

"Lão phu đã gặp không ít vong mạng chi đồ, song hạng người không tính toán đến lợi hại, thành bại như ngươi, quả thực không có".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, không thèm tranh cãi nữa, chỉ luân tụ công lực lên hai tay, lắng nghe

động tịnh phía bên ngoài cửa cung.

Một lát sau, tiếng chim kêu thú gầm chợt ngừng lại, tiếp theo là hai tiếng hú kinh tâm động phách vọng tới.

Hai tiếng hú này vọng tới rất nhanh, trong chớp mắt tiếng đến thì người đã đến, chỉ thấy một người phóng tới trước thì gày đét như que củi, toàn thân mặc áo đen, nhưng đôi chân mày bạc trắng, người phía sau mặc trường sam màu vàng, sắc mặt cũng màu vàng, tựa như người đã chết mấy tháng từ trong quan tài bước ra, thần sắc đầy vẻ âm u.

Hai người ấy đứng xuống đất, tiếng hú vẫn còn vang vọng.

Hai người hạ xuống không lâu, tiếng kình phong lại lướt qua tai, một con quái điểu chao lượn vòng quanh trên không trung, rồi đậu xuống vách đá ở trên cái hang nhỏ, hai mắt như điện nhìn về phía hai kẻ này.

Ông già chân mày trắng toàn thân mặc y phục màu đen, người gầy như que củi cùng với ông già mình mặt trường sam màu vàng, mặt cũng vàng hạ xuống đất, vừa thấy Bàng Sĩ Xung và Phong Thu thì không khỏi nhìn nhau cười ha ha, chấn động đến nỗi cây cối đều rung rinh.

Tiếng cười chưa dứt thì có tiếng xoạc xoạc vang lên, Âm Thủ Nhất Ma và Độc Hỏa Thành Toàn đã vọt tới, tiếp theo sau là Bao Cửu Phong dẫn theo hai nhóm người kỳ hình dị dạng đuổi theo.

Chỉ thấy mười người phía bên trái mặc áo bào màu đỏ, mười người phía bên phải mặc áo bào màu xanh, hai nhóm người này mặt trắng bệch, đầu tóc rối bời, trên tay trái mỗi người đều cầm một cái trống da nhỏ, tay phải thì trống không, kỳ quái nhất là trên eo của mỗi người đều có một cánh tay, cánh tay này cầm một cái chuông.

Hai mươi quái nhân ba cánh tay này là thuộc hạ của Đồng Công Thường, sau khi Cốc Hàn Hương tiếp chưởng môn hộ, vì không có cách nào khôi phục hình dạng của bọn họ, cho nên vẫn cứ giữ lại trong cung mà không đuổi đi, cũng không mang theo xuống núi.

Hai nhóm quái nhân này chạy đến bụi hoa, Bao Cửu Phong phất tay một cái, trong miệng phát ra tiếng kêu khẹc khẹc, hai nhóm quái nhân lập tức chạy đến đứng hai bên cửa hang, đưa mắt nhìn bọn bốn Âm Thủ Nhất Ma, miệng phát ra tiếng kêu không rõ ràng.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh lùng cười, nói:

"Hai lão phế vật nhà ngươi năm xưa may mắn thoát chết, nay lại xuất hiện trên đời, chắc là đã luyện thành mấy môn tuyệt nghệ?".

Té ra ông già mày trắng mình mặc áo đen, gầy như que củi chính là Quỷ Lão Thủy Hàn, còn ông

già mặc áo màu đất, mặt mũi vàng ệch chính là Nhân Ma Ngũ Độc, hai người này năm xưa bị đoạt Vấn tâm tử, đã từng giao thủ với Bàng Sĩ Xung, sau đó bị Bàng Sĩ Xung đánh bại, hai người tức giận rời khỏi Trung Nguyên, vùi đầu ở băng thiên tuyết địa tại vùng bắc cực luyện "Hàn âm thần công" hai ba mươi năm nay. Kẻ thù gặp mặt thì lập tức mắt đỏ, Quỷ Lão Thủy Hàn trầm giọng cười, nói:

"Lão phế vật, hôm nay đã khác, ta và ngươi phải tính sổ cho xong". Y hơi ngừng lại rồi kiêu ngạo nói:

"Niệm ngươi tìm hàn tê đao cũng có công lao, huynh đệ chúng ta luận công mà thưởng, nhường cho ngươi một chút tiện nghi".

Bàng Sĩ Xung trợn mắt, ngửa mặt nhìn lên trời, chậm rãi nói:

"Sao? Hai lão phế vật nhà ngươi muốn đưa cổ ra cho lão phu chém đầu làm ghế ngồi hay sao?".

Quỷ Lão Thủy Hàn nhướng mày, gằng giọng nói:

"Ngươi đừng già mồm, huynh đệ bọn ta đứng ở đây, ngươi hãy chống được \"Hàn âm thần công\" của bọn chúng ta thì đêm nay sẽ tha cho ngươi một con đường sống.

Chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc nói:

"Thủy huynh đã quá nóng nảy, cả vốn lẫn lời để cho huynh đệ được không?".

Hai mắt của y lạnh lùng, nhìn lên mặt Bàng Sĩ Xung, nói:

"Họ Bàng kia, ngươi hãy gọi ả nha đầu Cốc Hàn Hương ra đây, họ Ngũ này có điều muốn hỏi ả".

Bàng Sĩ Xung nghe thế thì nhủ thầm:

"Trong núi này trống rỗng, lão phu nói khích ả nha đầu ngồi mười ngày, vốn mong ả thông minh tìm ra lối vào, nào ngờ ả lòng dạ bồn chồn, không hiểu được dụng ý của lão phu".

Yù nghĩ ấy lướt qua, không khỏi thầm than, quay đầu nhìn vào động kêu".

Cốc Hàn Hương, bại tướng dưới tay của lão phu năm xưa, hai tên phế nhân Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc mời người ra khỏi hang nói chuyện".

Cốc Hàn Hương ngồi quay mặt vào vách, không nhìn thấy bên ngoài, nhưng nghe ba người đối đáp thì đã biết đó là Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc, lúc này vẫn ngồi yên, lớn giọng kêu:

"Bàng Sĩ Xung, cuộc cá cược giữa chúng ta có còn tính nữa không?".

Bàng Sĩ Xung giận dữ nói:

"Ngươi muốn tính thì tính, không tính cũng được!".

Độc Hỏa Thành Toàn nhìn vào cửa hang, đột nhiên hai tay chắp lại rồi tách ra, buông giọng hỏi:

"Cốc Hàn Hương, cá cược điều gì? Bằng hữu đều đã tới, ngươi giấu đầu lòi đuôi, chả lẽ không hổ thẹn hay sao?" đang nói thì một luồng kình phong đẩy vào bụi hoa, bụi hoa bị thổi vẹt ra ngả rạp xuống hai bên, lộ ra một hang đá.

Bọn bốn người Độc Hỏa Thành Toàn đều là kẻ có võ công thượng thừa, nhãn lực của ai nấy đều không phải tầm thường, vừa nhìn thì đã thấy hết tình cảnh ở trong hang.

Cốc Hàn Hương tuy ngồi quay lưng lại, nhưng từ tiếng cây cỏ lay động thì cũng có thể biết được đó là hành động của Độc Hỏa Thành Toàn.

Nghe y nói thế thì trong lòng phẫn nộ, hai tay vỗ xuống đất phóng vọt ra cửa hang.

Nàng vừa mới xuất hiện, bọn Độc Hỏa Thành Toàn lập tức im lặng, hơn mười ánh mắt đều dừng lại trên người nàng, tựa như đang đợi nàng lên tiếng trước.

Chợt tiếng tà áo vang lên, Phong Thu và hai nhóm quái nhân ba tay đều bước tới đứng bên cạnh nàng.

Bàng Sĩ Xung nhìn nàng chằm chằm trong chốc lát, mặt lộ vẻ tiếc nuối, nói:

"Ngươi đã ngồi yên năm ngày, thần sắc vẫn không mệt mỏi, xem ra tư thế đả tọa của tên thư sinh ấy có điều kỳ bí".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Cuộc cá cuộc giữa chúng ta chỉ đành dừng lại ở đây". Rồi ánh mắt nhìn về phía Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc, nói:

"Hai vị xưng hô thế nào đây, đêm khuya đến đây không biết có gì chỉ giáo?".

Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc tựa như ngây ngất trước sắc đẹp của nàng, bỗng biến thành một người khác, chỉ thấy hai người đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ lúng túng, vì lúc nãy đã kàm mất lòng giai nhân.

Ngập ngừng một lát, Nhân Ma Ngũ Độc đột nhiên cung tay, nói trước:

"Lão hũ tên gọi Ngũ Độc". Rồi chìa tay về phía Quỷ Lão Thủy Hàn, nói:

"Vị này đại danh là Thủy Hàn, bằng hữu trên giang hồ gọi là Quỷ Lão".

Cốc Hàn Hương cười nhạt, nói:

"Nghe danh hai vị đã lâu, không biết đến Vạn hoa cung là vì chuyện gì?".

Nhân Ma Ngũ Độc trầm ngâm một lát, nói:

"Vì ba chuyện mà đến đây". Rồi y ngẩng mặt lên, cười khan một tiếng, nói:

"Một là vị Phong Thu huynh này là bằng hữu của chúng tôi, nghe rằng y đã rơi vào trong tay Cốc cô nương, bọn chúng tôi nếu không tới coi cho biết, thì quả thật mất nghĩa khí với bằng hữu ...".

Cốc Hàn Hương mỉm cười, nói:

"Phong Thu nay đã ở đây, y vẫn an toàn, hai vị hãy yên tâm".

Nhân Ma Ngũ Độc nghe thế thì ngạc nhiên quay mắt nhìn sang Phong Thu.

Quỷ Lão Thủy Hàn chợt nói:

"Phong huynh, huynh có còn nhớ huynh đệ hay không?".

Phong Thu ngơ ngơ ngẩn ngẩn, làm sao biết trả lời, y lại mang túi vải ở trên đầu, không ai nhìn thấy được vẻ mặt của y, cũng không biết y có nghe được lời nói của Quỷ Lão Thủy Hàn hay không.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, đưa mắt sang nhìn Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Ngươi cũng là chỗ quen biết với Phong Thu, sao không cho y một viên thuốc giải Hướng tâm lộ".

Âm Thủ Nhất Ma không ngờ nàng nói ra lời khẩu thị tâm phi, nhưng y rốt cuộc đi lại đã lâu trên giang hồ, là người giỏi tâm cơ, hơi suy nghĩ rồi lấy ra một viên thuốc ném về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương chụp lấy viên thuốc nhìn một lát, đột nhiên nhướng mày lên trầm ngâm không nói.

Độc Hỏa Thành Toàn đã trúng một chưởng của Bàng Sĩ Xung, bị Cốc Hàn Hương nửa đường bỏ lại, trong lòng đã căm hận nàng đến cùng cực, thề sẽ phanh thây nàng ra muôn đoạn, nào ngờ lúc này thấy thế thì lòng phẫn nộ đã tan biến.

Y mỉm cười, tỏ ra rằng nội thương của mình đã hồi phục, công lực vẫn còn, nói:

"Cốc Hàn Hương, hãy mau lấy thuốc giải cho Phong huynh uống vào, bọn chúng ta là bằng hữu cũ vớ nhau, nay gặp lại đang mong muốn được hàn huyên".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn y, đột nhiên cho tay vào trong lòng, lấy ra một viên thuốc.

Chỉ thấy nàng cầm hai viên thuốc xem xét một hồi, đột nhiên nhướng mắt lên, nhìn về phía Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Lần trước ngươi đưa cho ta một loại thuốc giải, lần này lại là loại khác, rốt cuộc loại nào thật loại nào giả?".

Âm Thủ Nhất Ma biết nàng sẽ không giải cứu Phong Thu, thế nên cứ lấy ra một viên thuốc, coi thử ở trước mặt mọi người nàng sẽ làm gì, nào ngờ nàng lấy bừa ra một viên thuốc rồi lại dùng cái kế đảo lộn thật giả, y tuy rất quỷ quyệt nhưng trong nhất thời cũng không biết biện bác thế nào.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương cười lạnh:

"Chả lẽ loại thuốc độc này của ngươi lại có hai loại thuốc giải?".

Âm Thủ Nhất Ma tức giận nói:

"Lòng của Tư Mã Siêu, người đi đường ai cũng biết, lối ăn nói hàm hồ của ngươi lừa được ai?".

Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc và Độc Hỏa Thành Toàn đều biết Cốc Hàn Hương vờ vịt, nhưng vì nàng nét đẹp tuyệt vời, ai nấy cũng ngây ngất, ba người chỉ cảm thấy nàng tinh nghịch đáng yêu, nén không được cười ha ha.

Nhân Ma Ngũ Độc ngừng cười, cao giọng nói:

"Âm Thủ huynh, tháo chuông phải nhờ người buộc chuông, Hướng tâm lộ là của huynh, chi bằng huynh hãy đích thân giải cứu!".

Y quay mặt sang cười với Cốc Hàn Hương, dịu dàng nói:

"Cô nương hãy yên tâm, có lã hũ ở đây, đảm bảo Phong huynh sau khi tỉnh táo sẽ không tính sổ với cô nương, lão phu sẽ đồng tâm hiệp lực, giúp đỡ cô nương báo thù rửa hận".

Cốc Hàn Hương cứ để cho y mở mắt nói mơ, nhìn sang phía Âm Thủ Nhất Ma, cười lạnh.

Âm Thủ Nhất Ma nhìn Nhân Ma Ngũ Độc, trong lòng thầm mắng:

"Lão thất phu, ngươi chỉ muốn trêu đùa lão phu, có một ngày ngươi rơi vào tay ả nha đầu này thì sẽ biết".

Trong lòng thì mắng nhưng miệng lại nói:

"Ta sẽ thử xem sao, Phong huynh nay thần trí đã mất, kìm chế y không được, cũng khó ép y ..." đang nói thì lấy ra một viên thuốc giải, chậm rãi bước tới chỗ Phong Thu, mắt đầy thân thiện, nhỏ nhẹ nói:

"Phong huynh, huynh đệ Âm Thủ Nhất Ma là bằng hữu lâu năm với huynh, nay đến đây giải cứu cho huynh ...".

Y lẩm bẩm, chưa đến gần Phong Thu thì đột nhiên trong mắt Phong Thu hung quang phóng ra, chân trái bước xéo tới chặn lại phía phía trước mặt Cốc Hàn Hương, vù một chưởng vỗ tới.

Âm Thủ Nhất Ma nghe chưởng phong mới nổi lên thì không khỏi kinh hãi, hai chân điểm xuống đất, vặn người thối lui ra sau, chỉ thấy một luồng kình phong lướt qua đầu của y, Âm Thủ Nhất Ma vừa mới rời khỏi mặt đất, Phong Thu thu chưởng lại, luồng chưởng phong ấy bay ngược trở lại lập tức biến mất, tỏa cây trong mấy trượng chỉ hơi lay động, ai nấy đều nhìn nhau không nói, cả hai người Cốc Hàn Hương và Âm Thủ Nhất Ma cũng không hiểu vì sao chưởng lực của Phong Thu đột nhiên cương mãnh như thế, vả lại thu pháp tùy tâm, vận dụng rất tự nhiên.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung cười hì hì một hồi, nói:

"Chuyện thứ hai của hai lão quái vật nhà ngươi, chắc là đi tìm lão phu".

Quỷ Lão Thủy Hàn nói:

"Họ Thủy này bình sinh không thích làm ăn mà lỗ vốn, lần này không những đến tìm ngươi mà còn phải lấy cái mạng của ngươi để xóa nỗi hận ba mươi năm vùi đầu ở chốn băng tuyến".

Bàng Sĩ Xung cười lạnh, mặt đầy vẻ khinh khỉnh, nói:

"Các ngươi còn có chuyện gì chưa làm thì hãy mau lo cho xong, lão phu sẽ giúp các ngươi hoàn thành tâm nguyện".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn mọi người, nói:

"Chuyện thứ bên chắc chắn là di vật của Tam Diệu".

Nhân Ma Ngũ Độc môi mấp máy, chưa kịp nói ra lời thì Độc Hỏa Thành Toàn đã buông một tràng cười dài, nói:

"Ngươi có biết rằng, người của bốn phái Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn Luân, Nga Mi đang tập trung ở dưới chân núi Thiên Đài, chuẩn bị đánh vào, nhân lúc người rời khỏi hang ổ Mê Tông Cốc, hợp lực bắt sống ngươi hay không?".

Cái tin ấy thật quá bất ngờ, Cốc Hàn Hương trước tiên sững người rồi lại chìm vào trầm tư.

Chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc buông giọng cười dài, nói:

"Nói tuy là thế, song ngươi đừng lo, bọn chúng ta đã hạ lệnh cho đệ tử canh giữ ở dưới núi, giám thị hành động của người bốn phái, có mấy lão già sống dai như chúng ta ở đây, đảm bảo ngươi sẽ không gặp nguy hiểm ..." lời nói của y hơi ngập ngừng, nhìn về phía hang đá, nói:

"Vừa rồi ngươi và Bàng lão nhi đánh cược chuyện gì, có phải có liên quan đến di vật của Tam Diệu hay không?".

Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Bảo vật của Tam Diệu ở sau vách đá, lão phản ứng đánh cược với ả, ai mở cửa ra trước, người đó chính là chủ nhân của bảo vật".

Trên khuôn mặt của Độc Hỏa Thành Toàn nở nụ cười xấu xí, cao giọng nói:

"Hay lắm! Chúng ta hãy đánh cược với nhau, coi thử ai may mắn nhất".

Quỷ Lão Thủy Hàn chợt nhướng mày, trên khuôn mặt gầy đét lộ tia sát cơ, nói:

"Động thủ đánh nhau, quyền cước không có mắt, Thành huynh ...".

Nhân Ma Ngũ Độc đột nhiên phất hai tay, nói:

"Hai vị lại phạm tâm bệnh, phải biết rằng nếu để cho Bàng lão nhi chiếm phần lợi là chuyện nhỏ, để cho Cốc Hàn Hương cô nương chê cười, ta thấy hai vị còn để mặt ở đâu nữa".

Độc Hỏa Thành Toàn và Quỷ Lão Thủy Hàn nghe thế thì đồng thời đưa mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương, thần sắc trên mặt hai người dãn ra, Nhân Ma Ngũ Độc cười khan ha ha một tiếng, nói:

"Thành huynh, ai mà không biết uy lực của kinh thiên ma hỏa đạn, huynh trước tiên hãy cho nổ vách đá này, sau khi tìm ra di vật của Tam Diệu, trước tiên cứ để có thể Hàn Hương cô nương chọn lấy, nếu những món cô nương ấy không cần, mấy lão già sống dai chúng ta lại sẽ tùy tiện mà nhặt lấy". Y quay mặt snag Âm Thủ Nhất Ma, hỏi:

"Âm Thủ đạo huynh, huynh thấy cách của huynh đệ thế nào?".

Âm Thủ Nhất Ma liếc mắt nhìn Cốc Hàn Hương, gật đầu nói:

"Lão hũ vốn chỉ là đấu khí với Cốc Hàn Hương, di vật của Tam Diệu đã ở trong Vạn hoa cung đương nhiên thuộc sở hữu của cô nương, bọn lão hũ sống đến gần tuổi này, đâu có thể nhòm ngó đến

vật của cô nương nữa".

Chợt thấy Cốc Hàn Hương ngẩng đầu, lạnh nhạt nhìn mọi người rồi nói:

"Tam Diệu thư sinh sống đến hàng trăm tuổi, đi khắp trong thiên hạ, di vật của ngài để lại chắc chắn không ít ...".

Quỷ Lão Thủy Hàn cười nói:

"Đúng vậy! Mấy lão già không chết chúng tôi nói ra sẽ giữ lời, nàng hãy lùi ra một bên, Thủy Hàn sẽ dồn hết công lực, dùng \"Hàn âm thần công\" phá vỡ vách đá này".

Bàng Sĩ Xung thấy bọn họ hoa ngộn xảo ngữ, chỉ là muốn lấy lòng Cốc Hàn Hương, trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận, nén không được chen vào:

"Ngươi hao phí công lực, cần phải đề phòng lão phu thừa cơ lấy mạng chó của ngươi".

Quỷ Lão Thủy Hàn đột nhiên nổi giận, thân người lách một cái phóng thẳng tới phía trước Bàng Sĩ Xung.

Cốc Hàn Hương thấy hai người sắp động thủ, lòng thầm nhủ:

"Kẻ địch có bốn người, ai nấy cũng là cao thủ võ công tuyệt thế, đều có lòng bất lương đối với mình, một khi xảy ra chuyện mình chắc chắn sẽ rơi vào cảnh bốn bề gặp hổ, chỉ có mình và Phong Thu rõ ràng không phải là địch thủ của bọn chúng, hạ nhân ở Vạn hoa cung tuy đông nhưng trước những cao thủ võ công xuất thần nhập hóa này cũng chẳng làm gì được".

Yù nghĩ ấy lướt qua, nàng đột nhiên cảm thấy rằng Thiên Trì lão quái Bàng Sĩ Xung là nhân vật rất có thiện ý với nàng, nghĩ lại chỉ sợ Bàng Sĩ Xung đánh đến sống chết, mất đi thế cân bằng, bất giác vỗ tay phất một chưởng về phía Quỷ Lão Thủy Hàn.

Quỷ Lão Thủy Hàn đang tiến sát về phía Bàng Sĩ Xung, chợt thấy Cốc Hàn Hương vỗ chưởng tới, nhưng không hề thấy luồng kình lực nào, giật mình lập tức xoay người đẩy ra năm thành hàn âm công lực.

Sau khi Cốc Hàn Hương rời khỏi Vạn hoa cung trải qua nhiều trận kịch chiến, kinh nghiệm ứng địch đã tăng lên không ít, không những nội ngoại công tinh tiến rất nhiều, mà đối với tuyệt học phòng thân \"Tam nguyên cửu linh huyền công\" cũng đã luyện đến mức lưu hỏa thuần thanh.

Nàng chưa đẩy chưởng ra, đợi đến khi chưởng lực của Quỷ Lão Thủy Hàn đã phóng ra thì mới vung bàn tay một cái, một luồng ám kình chí âm chí nhu dồn ra.

Chưởng lực của hai người đều thuộc loại âm nhu, Quỷ Lão Thủy Hàn thương hoa tiếc ngọc, tuy sử dụng năm thành công lực nhưng vẫn toàn thần để ý, nắm bắt rất chính xác thời cơ để tránh làm tổn thương Cốc Hàn Hương, Cốc Hàn Hương biết nếu cứ chạm vào chắc chắn sẽ gây bất lợi cho mình, vì thế giả vờ tung hết lực, thực tế chỉ dùng có năm sáu thành công lực.

Bàn tay của hai người chưa chạm nhau, chưởng lực đã tới, chỉ nghe bình một tiếng, chưởng phong lan ra xung quanh.

Quỷ Lão Thủy Hàn chưa đứng vững, chưởng lực vừa tiếp với nhau đoán rằng một chưởng bốn năm thành công lực này của mình, Cốc Hàn Hương miễn cưỡng cũng có thể chịu nổi, thấy nàng mượn lực phản chấn, phóng vọt người ra sau đến hơn một trượng, hóa giải dư kình chưởng lực của mình, không khỏi đắc ý cười ha ha, nói:

"Hay lắm, hay lắm, công lực này đủ có thể làm lãnh tụ thiên hạ quần hùng, điều hiếm có hơn là thông minh lanh lợi, nắm được tiên cơ".

Cốc Hàn Hương đứng vững, ngước mắt thấy Bàng Sĩ Xung môi mấp máy tựa như muốn nói, vội vàng cười lạnh, mặt lộ vẻ hơi giận dỗi, cướp lời:

"Ngươi cần gì phải huênh hoang như thế, hãy đánh thêm vài chưởng xem sao".

Đang nói chợt thấy khóm hoa bên cạnh sau khi lay động theo luồng chưởng phong, đột nhiên dần dần khô quắp lại, trong chớp mắt đều đã chết khô.

Quỷ Lão Thủy Hàn thấy sắc mặt của nàng trắng bệch, tựa như đã e sợ \"Hàn âm thần công\" của mình, không khỏi đắc ý, ngửa mặt cười lớn, nói:

"Thủy Hàn đến từng tuổi này, cần gì phải tranh thắng với ngươi, ngươi hãy vận khí trước, xem thử có bị khí âm hàn trong chưởng lực của ta xâm nhập vào trong người hay không".

Cốc Hàn Hương cứ mặc cho y cuồng ngạo, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, cũng chẳng hề điều tức vận khí.

Nhân Ma Ngũ Độc nhìn chằm chằm lên mặt nàng, cười:

"Năm thành công lực của Thủy huynh, ả vẫn có thể ứng phó được ..." ánh mắt của y lại nhìn về phía Độc Hỏa Thành Toàn.

Độc Hỏa Thành Toàn điềm nhiên cười, nói:

"Bọn Thủy huynh hãy lui qua một bên, để cho huynh đệ ra tay!".

Nhân Ma Ngũ Độc tâm cơ thâm trầm, biết Bàng Sĩ Xung đã ở đây lâu ngày, nếu có thể dùng

chưởng lực đánh vỡ vách đá, cũng không đợi đến lượt bọn mình đến, thế nên tuy thấy Độc Hỏa Thành Toàn lộ vẻ kiêu ngạo cũng giả vờ không thấy, cười nhẹ một tiếng, quay sang Cốc Hàn Hương nói:

"Cốc cô nương, xin mời hãy lui qua một bên cùng với Ngũ Độc".

Cốc Hàn Hương nghe y gọi thân thiết lạ thường, trong lòng thầm hừ một tiếng, đưa tay phất nhẹ về phía Phong Thu và hai nhóm quái nhân ba cánh tay, rồi thối lui đến mấy trượng.

Quỷ Lão Thủy Hàn vốn nghĩ rằng trước tiên phải giải quyết Bàng Sĩ Xung, sau đó mới ra tay lấy bảo vật, lúc này cảm thấy Âm Thủ Nhất Ma và Âm Thủ Nhất Ma cũng muốn như mình, khó tránh được xung đột, vả lại ở dưới chân núi còn có người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang dòm ngó, mình và Ngũ Độc vốn lấy bảo vật cướp người thoát thân, sẽ không tránh khỏi huyết chiến, vì bảo tồn nguyên khí công lực, cho nên thay đổi ý định, vừa thấy mọi người đều đã lui đến bốn năm trượng, thì hai chân cũng bật một cái phóng người lên sau trượng, hạ xuống một gốc cây đàn, lạnh nhìn Độc Hỏa Thành Toàn ra tay.

Độc Hỏa Thành Toàn đợi mọi người thối lui xong, cho tay vào trong người, lấy ra hai viên sắt to như cái trứng ngỗng, đen kịt, mỗi tay cầm một viên, nhắm thẳng vào cái hang trên vách đá. Rồi giơ tay ném vào.

Hai viên sắt của y vừa mới ném ra thân người bắn ngược ra phía sau đến ba bốn trượng, hai viên sắt ấy vừa được ném vèo trong hang, chợt nghe một tiếng ầm thật to truyền ra.

Tiếng vang này giống như trời long đất lở, mọi người đều là những cao thủ trùm đời nhưng cũng cảm thấy lỗ tai kêu ong ong, nhất thời mất hết thính giác.

Trong nhất thời, những tảng đá to như cái đấu từ trong cửa hang bắn vọt ra, ai nấy đều cảm thấy mặt đất dưới chân mình rung rinh, khiến bước chân cũng không vững.

Tiếng nổ ấy quả thực kinh thiên động địa, Phong Thu nghe thế thì chẳng hiểu ất giáp gì, kinh hoảng đến nỗi tay chân run rẩy, hai mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương, đầy vẻ van xin, hai nhóm người ba cánh tay cũng biến sắc, ai nấy đều kêu lên khèn khẹc.

Những cao thủ như Bàng Sĩ Xung và Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc lúc này cũng thầm kinh hãi, mọi người bọn họ chỉ biết kinh thiên ma hỏa đạn và bạch lân tiễn của Độc Hỏa Thành Toàn là loại hỏa khí lợi hại, nào ngờ trên người y còn có loại vũ khí sát thương kinh người như thế này, nghĩ bụng nếu không biết trước mà tránh cho xa, có vẻ đã bị y cho nổ tung.

Sau một lúc, trong hang yên hẳn, Độc Hỏa Thành Toàn tung người vọt vào trước, Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc cũng phóng vào, Bàng Sĩ Xung, Cốc Hàn Hương và Âm Thủ Nhất Ma chỉ đến trước cửa hang, đưa mắt nhìn vào trong.

Lúc này đêm đã tàn, trời hửng sáng, trên mặt đất toàn là đá, đè bẹp hết đóa hoa ở ngoài cửa hang, bọn Cốc Hàn Hương tuy ở ngoài hang, nhưng đã thấy hết mọi thứ, chỉ thấy vết sau của cái hang đá ấy bị khoét một mảng dày đến bốn năm thước, trên vách đá có một mảng đen tuyền, khác với màu của vách đá, tựa như một cánh cửa hang.

Nhân Ma Ngũ Độc đột nhiên vỗ bốp một chưởng lên trên vách đá.

Một lát sau, có tiếng ầm ầm từ trên vách đá vọng ra, dư âm kéo một lúc dài.

Bàng Sĩ Xung nghiêng tai lắng nghe, phát giác vách đá này ít nhất cũng dày năm sáu thước, thế rồi xoay người bỏ đi, miệng lẩm bẩm mắng:

"Con bà nó, tên thư sinh ...".

Đột nhiên Quỷ Lão Thủy Hàn nghiêm mặt, ngẩng đầu bước ra ngoài hang.

Nhân Ma Ngũ Độc cũng bước theo, khi đi ngang qua Cốc Hàn Hương thì đột nhiên nháy mắt về phía nàng.

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên, vẫn chưa hiểu, Độc Hỏa Thành Toàn cúi đầu nhìn nàng, lặng lẽ bước ra.

Nàng đưa mắt nhìn lên mặt Độc Hỏa Thành Toàn, phát giác vẻ mặt y vui buồn lẫn lộn, tựa như gặp phải một chuyện gì rất khó khăn, nàng là người thông minh, hơi suy nghĩ thì đã biết được điểm mấu chốt, thế nhưng vẫn giả vờ ngạc nhiên nhìn Nhân Ma Ngũ Độc, lớn giọng hỏi:

"Thành huynh, huynh có mấy trái đạn?".

Thành Toàn nghe xong thì ngập ngừng, rồi mới chầm chậm nói:

"Lớp ngoài của tích lịch đạn này được chế tạo bằng gang, Thành mỗ đã chế được năm trái, ngoại trừ hai trái đã dùng, trong người vẫn còn ba trái".

Cốc Hàn Hương gật đầu nói:

"Loại vũ khí này thật hiếm thấy".

Độc Hỏa Thành Toàn cười khan một tiếng nói:

"Cô nương quá khen, ba trái đạn còn lại này, Thành mỗ giữ lại để phòng thân".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung nói:

"Nói như thế, nếu ngày trước lão phu bù thêm cho ngươi một chưởng, ngươi sẽ tặng cho lão phu một trái đạn để cùng chết với nhau".

Độc Hỏa Thành Toàn nhớ lại ngày đó đã trúng một chưởng đến nay nội thương vẫn chưa hoàn toàn thuyên giảm, không khỏi tức giận đến nỗi hai mắt đổ lửa, nghiến răng nói:

"Ngươi nói không sai, song ngươi đừng đắc ý, Thành mỗ sớm muộn gì cũng khiến cho ngươi tan xương nát thịt, chết không nơi chôn thân".

Bàng Sĩ Xung cười ha ha nói:

"Nói như thế, tích lịch đạn của ngươi chỉ còn hai trái".

Độc Hỏa Thành Toàn giận dữ, quả thực muốn liền với y một trận, nhưng thấy thế cuộc trước mắt chỉ là trai cò tương tranh, khiến cho ngư ông đắc lợi, ai động thủ trước thì người ấy mất đi một phần hy vọng thành công, thêm một phần nguy hiểm, thế rồi mới cố nén cơn giận, nhún nhường không lên tiếng nữa.

Cốc Hàn Hương thấy hai người không đấu khẩu nữa, đưa mắt nhìn trong động, nói:

"Sinh mạng là quan trọng, vật phòng thân của Thành huynh, chúng ta không thể dùng nữa". Nàng trầm tư rồi lại cười nói:

"Nếu không tìm được bảo vật, không ai cam lòng, nay chỉ còn cách phá vách mà thôi".

Quỷ Lão Thủy Hàn nghe nàng làm khó Độc Hỏa Thành Toàn, trong lòng sung sướng lắm, vuốt râu mỉm cười:

"Cô nương thông minh tuyệt đỉnh, phải chăng đã nghĩ ra diệu kế gì?".

Cốc Hàn Hương nở nụ cười, nói:

"Thông minh thì chưa chắc, cách thì nghĩ được một ".

Mọi người nghe nàng noi đã tìm ra cách phá vách, đều đưa mắt nhìn lên mặt nàng, lắng lặng đợi nàng nói tiếp.

Chỉ thấy nàng cho tay vào trong người, lấy ra một cái hồ lô màu xanh nhỏ nhắn ...

Bàng Sĩ Xung nhìn cái hồ lô, biết rằng trong đó lại chứa thuốc, không khỏi giận đến nỗi hừ mạnh một tiếng, nói:

"Tà ma ngoại đạo, nếu sau này người có kết cuộc tốt, lão phu sẽ để tang cho ngươi".

Cốc Hàn Hương trừng mắt, giận dữ nói:

"Ở đây có ba người muốn lấy mạng của ngươi, ngươi sống cũng không quá ngày hôm nay". Nói xong thì bước đến một tảng đá lớn, mở cái nút của bầu hồ lô đổ ra bảy viên thuốc nhỏ trên tảng đá.

Nhân Ma Ngũ Độc đưa mắt nhìn, mỉm cười nói:

"Hàn Hương cô nương, bọn chúng tô đều là những ông già ngu ngốc sống dai, không biết trong hồ lô của nàng chứa thuốc gì?".

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười khanh khắch, lùi mấy bước, chỉ tay về phía mấy viên thuốc trên tảng đá, nói:

"Mấy viên thuốc này được chế tạo bởi linh chi ngàn năm, tuyết liên vạn năm, uống vào một viên thì có thể gia tăng được mười năm công lực, ở đây có cả thảy bảy viên, chúng ta mỗi người uống một viên, sau đó lần lượt phát chưởng lên vách đá, hết một vòng thì lại bắt đầu, cho đến khi vách đá vỡ ra thì mới được ngừng tay".

Mọi người không ngờ nàng nghĩ ra cách này, không khỏi cười khóc không xong, Âm Thủ Nhất Ma lạnh lùng hừ nói:

"Lần lượt phát chưởng, đó là cách bất đắc dĩ, song tại hạ thà chết vì công lực cạn kiệt, còn hơn uống dược hoàn của cô nương, tăng thêm mười năm công lực, giảm đi mười năm dương thọ của ta".

Độc Hỏa Thành Toàn nói tiếp:

"Thành mỗ cũng không muốn uống thuốc bừa bãi, thà Thành mỗ bỏ ra một viên tích lịch đạn với mấy viên kinh thiên ma hỏa đạn cho xong".

Nhân Ma Ngũ Độc và Quỷ Lão Thủy Hàn đưa mắt nhìn nhau, ngập ngừng một lát, Quỷ Lão Thủy Hàn cười nói:

"Đã từng nghe cô nương mình đầy kế độc, nghe nói con trai của Hắc Ma Thời Phật là Thời Dần cũng vì bị cô nương lừa gạt, uống một viên thuốc kỳ độc vào, thế nên mới cúi đầu nghe lệnh ...".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn Quỷ Lão Thủy Hàn rồi quay sang Bàng Sĩ Xung nói:

"Ngươi là kẻ sắp chết, chắc là không đa nghi như bọn họ".

Bàng Sĩ Xung trợn mắt, nói:

"Khi lão phu ra đi ít nhất cũng phải dắt ngươi theo để ngươi khỏi ở lại trên đời hại người".

Cốc Hàn Hương không giận mà cười, nói:

"Tốt, cứ như thế, dẫu sao ngươi cũng đã uống viên thuốc độc của ta, không có thuốc giải của ta thì ngươi cũng sống được bao lâu nữa".

Bọn Quỷ Lão Thủy Hàn nghe Bàng Sĩ Xung đã uống thuốc độc của nàng, đều quay mặt nhìn về phía Bàng Sĩ Xung.

Bàng Sĩ Xung đột nhiên giật thót, thầm nhủ:

"Ả nha đầu này tuy đáng ghét, không phải là kẻ ngu, ả biết rõ bọn chúng sẽ không uống thuốc của ả, làm như thế chả lẽ là muốn đối phó lão phu?".

Y lại nghĩ:

"Tình thế trước mắt, ả quả thực không thể hãm hại lão phu, huống chi lão phu thực sự đã uống một viên thuốc độc của ả, nếu độc lại thêm độc, há chẳng phải vẽ rắn thêm chân hay sao?".

Chợt nghe Cốc Hàn Hương nói:

"Ngươi dám uống thì cứ uống, nếu không dám thì nói một tiếng cho xong".

Bàng Sĩ Xung thấy nàng học theo lối nói của mình, căm giận đến nỗi nghiến răng mắng:

"Ả nha đầu không biết sống chết kia, đợi đến khi ngươi chết thảm, lão phu sẽ ngửa mặt lên trời cười lớn ba ngày!" đang nói thì bước sải tới, nhặt lấy một viên thuốc bỏ vào trong mồm.

Cốc Hàn Hương cười lạnh, bước tới trước tảng đá, nhặt sáu viên thuốc còn lại, mình thì uống ba viên, còn ba viên thì lại đưa cho Phong Thu, Phong Thu không hề do dự cũng nuốt vào.

Bọn Quỷ Lão Thủy Hàn cũng không biết nàng giở trò gì, thấy hành vi quái lạ khó đoán của nàng, trong lòng đều cảm thấy kiêng dè.

Cốc Hàn Hương nhoẻn cười nói:

"Vị nào phát chưởng thứ nhất?".

Nàng đưa mắt nhìn về Quỷ Lão Thủy Hàn, Quỷ Lão Thủy Hàn sững người, gượng cười nói:

"Thôi được, lão phu thử một lần".

Nói xong thì người đã nhảy vọt tới cửa hang, công lực dồn lên chưởng phải, đẩy mạnh ra một chưởng.

Quỷ Lão Thủy Hàn đánh xong một chưởng thì đã lui lại chỗ cũ, chỉ nghe trong hang có tiếng độnrg như sấm sét, đến một lát sau thì vang lên tiếng đá rơi.

Nhân Ma Ngũ Độc cười quái dị một tiếng, sải bước tới trước cửa hang, miệng thì nói:

"Quả thật đây không phải là cách, song Ngũ Độc tuy không muốn lấy bảo vật, nhưng cũng chỉ vì nàng mà thôi".

Ngũ Độc cười không dứt, giở tay đẩy ra một chưởng, trong tiếng ầm ầm, vách đá lại khoét rộng thêm được mấy thước.

Mọi người nghe tiếng ầm ầm, biết được thực lực trên chưởng của Nhân Ma Ngũ Độc khó phân cao thấp với Quỷ Lão Thủy Hàn, vả lại uy lực của chưởng này rất mãnh liệt, thực sự nhiều nhất cũng không quá sáu thành công lực.

Âm Thủ Nhất Ma lách người tới, trong tay ngưng tụ năm thành công lực đột nhiên chém ra một chưởng, thế là Độc Hỏa Thành Toàn, Bàng Sĩ Xung, Cốc Hàn Hương, Phong Thu đều lần lượt tiến lên mỗi người đánh ra một chưởng.

Chỉ nghe tiếng ầm ầm vang lên không ngớt trong tai, đá chạy cát bay mù trời, vách đá ấy lắc lư như muốn sập xuống, uy thế thật kinh hãi.

Quỷ Lão Thủy Hàn định tiến lên lần thứ hai đánh ra một chưởng trước, đột nhiên nghe Nhân Ma Ngũ Độc cao giọng nói:

"Thủy huynh hãy khoan!".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Các hạ phải chăng lại nghĩ ra được cách gì?".

Nhân Ma Ngũ Độc mỉm cười, người lách tới đứng trước cửa hang, hai ống tay áo lại phất ra hai luồng khí âm hàn dồn vào trong hang.

Trong chớp mắt, cát bụi ở trong hang rơi cả xuống đất, Nhân Ma Ngũ Độc hai mắt sáng quắc nhìn vào trong vách đá và ở dưới đất, tiếp theo quay người lại, mỉm cười với Cốc Hàn Hương nói:

"Hàn Hương cô nương, theo Ngũ Độc suy đoán, nếu chúng ta có thể giữ được lực đạo của một chưởng lúc nãy, mỗi người lại đánh ra mười chưởng, có thể phá vỡ vách đá này".

Cốc Hàn Hương giả vờ mỉm cười nói:

"Đã thế, chúng ta mỗi người sẽ đánh mười chưởng".

Nhân Ma Ngũ Độc đảo mắt liên hồi, nheo mắt nhìn nàng một chốc rồi lại nói:

"Cô nương nghĩ xem, mười chưởng này có thể giữ được công lực như nhau hay không?".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Ráng sức mà làm chả lẽ các hạ muốn nửa đường đã bỏ, phí công một chuyến đi hay sao?".

Chợt nghe Quỷ Lão Thủy Hàn nói:

"Hàn Hương cô nương, nếu cứ đánh ra từng chưởng như thế, sau khi đánh vỡ vách đá, cô nương còn đủ sức để đối phó với kẻ địch hay không?".

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Lão tặc này nói đi nói lại, chẳng qua chỉ là muốn mình ra mặt bảo Độc Hỏa Thành Toàn dùng tích lịch đạn".

Nàng đang nghĩ, miệng thì cười nói:

"Dù sao đi nữa tiểu nữ cũng không cần đến di vật của Tam Diệu thư sinh, bất quá chỉ hai tay dâng cho người ta, đâu cần phải ứng phó với họ".

Đột nhiên bàn tay phất lên, vẫy về phía hai nhóm quái nhân ba tay.

Trong chớp mắt, ba cánh tay của hai nhóm quái nhân ấy cứ kắc la lắc lư trong nhất thời tiếng trống tùng tùng, tiếng chuông leng keng vang lên.

Âm Thủ Nhất Ma kiêng dè nàng nhất, thấy thế thì cao giọng hỏi:

"Cốc cô nương, cô nương làm thế là có ý gì?".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên cười, nói:

"Không có gì, ta thấy các vị cứ chần chừ, cho nên định dùng tiếng chuông và tiếng trống để tẩy rửa tâm hồn cho các vị".

Nhân Ma Ngũ Độc biết nàng sẽ có quỷ kế, chỉ là chưa lộ ra sự ảo diệu ấy mà thôi, vì thế quay sang Độc Hỏa Thành Toàn nói:

"Thành huynh, huynh đệ định dùng tích lịch đạn của huynh, chắc huynh không từ chối".

Độc Hỏa Thành Toàn lạnh lùng nói:

"Tích lịch đạn này của huynh đệ dùng để đối phó với tuyệt thế cao thủ, một hai viên đã đủ. Nhưng muốn phá vách đá này, phải dùng đến ba viên mới được".

Nhân Ma Ngũ Độc cười nói:

"Đã là như thế, Thành huynh chỉ cần cho huynh đệ mượn cả ba viên là được". nói xong chậm rãi bước tới.

Âm Thủ Nhất Ma nghe tiết tấu của tiếng chuông và tiếng trống ngày càng thúc nhanh, khiến cho tâm trạng của mình trở nên nóng nảy, vội vàng thâu nhiếp tinh thần, cao giọng nói:

"Thành huynh, giờ đây chúng ta đã là kẻ ngồi chung thuyền, không còn con đường khác, theo ý của tại hạ, chi bằng Thành huynh cho nổ tung vách đá, tìm ra bảo vật thì hơn".

Thành Toàn từ từ thở ra một luồng hơi, nói:

"Lời của đạo huynh không sai ...".

Y đột nhiên quay mặt, lạnh giọng nói:

"Cốc cô nương, âm thanh này thật khó nghe, cô nương hãy bảo bọn chúng ngừng lại".

Cốc Hàn Hương nhướng mày, nói:

"Thành huynh sao không ném ra một viên tích lịch đạn nổ chết bọn chúng?".

Đột nhiên Bàng Sĩ Xung giận dữ nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi có muốn chết không?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Thế nào, chỉ với thanh âm ấy, ngươi đã chịu không nổi hay sao?".

Bàng Sĩ Xung hừ nặng một tiếng, nói:

"Lão phu thấy đám ma quỷ này thì đã bực bội".

Cốc Hàn Hương nhoẻn miệng cười, phất tay về phía đám quái nhân, đám quái nhân ấy lập tức dừng tay, tiếng chuông và tiếng trống cũng dừng lại.

Chỉ nghe Nhân Ma Ngũ Độc ngửa mặt cười lớn, nói:

"Thành huynh, huynh có cần huynh đệ thề với trời đất để xóa bỏ nỗi kiêng dè của huynh đối với

huynh đệ hay không?".

Độc Hỏa Thành Toàn điềm nhiên nói:

"Huynh đệ chỉ cảm thấy, dùng sức của một mình Thành mỗ phá vỡ vách đá này, tựa như không công bằng lắm".

Nhân Ma Ngũ Độc cừơi ha ha, nói:

"Thủy huynh và tại hạ đã có lời trước, di vật của Tam Diệu dù cho là chí bảo tuyệt thế, hai chúng tôi cũng đi cuối cùng, quyết không có ý tranh giành". Nói xong rồi đưa mắt nhìn về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương lạnh nhạt nói:

"Ta chỉ muốn báo phu cừu, vật ở ngoài thân có lấy cũng vô ích, nhưng nếu có ích cho việc báo thù, Cốc Hàn Hương sẽ giành lấy".

Chỉ nghe Âm Thủ Nhất Ma tiếp lời:

"Đây là lời từ trong gan ruột, không hề có chỗ đáng nghi, còn tại hạ ư, Âm Thủ Nhất Ma không cầu mong gì nhiều, Thành huynh hãy cứ yên tâm".

Bàng Sĩ Xung nhìn quanh mọi người, sau đó dừng lại ở chỗ Độc Hỏa Thành Toàn nói:

"Ngươi hãy cứ động thủ, có ai trái lời, lão phu sẽ đứng cùng phía với ngươi".

Độc Hỏa Thành Toàn biết nếu không ra tay thì sẽ khiến cho mọi người nổi giận vì thế hai tay giở lên, ném hai viên tích lịch đạn vào trong hang.

Hai viên tích lịch đạn vừa bay ra tay phải đã thuận tay ném luôn cviên thứ ba, người thối lui ra sau. Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, trong chốc lát cả cái núi như lắc lư, phong vân thất sắc, từng tảng đá lớn như cái đấu từ trong cửa hang bay ra.

Độc Hỏa Thành Toàn tựa như không ngờ đến rằng, uy lực của ba viên tích lịch đạn này mạnh mẽ như thế, thấy đá bay lên không trung sắp rơi xuống mình thì bất giác hai chân nhún một cái, vọt ra sau cả mấy trượng.

Aàm một tiếng, ở phía trên hang đá, nứt ra một mảng rộng đến hơn một trượng, khiến cho người ta nhìn vào đều cảm thấy cửa hang đột nhiên lớn thêm mấy lần, rồi một luồng cát đá tuôn ra cửa hang, càng lúc càng cao, như muốn bít cửa hang lại.

Cốc Hàn Hương nghe tiếng đá nứt không ngớt, không khỏi lo lắng, nhủ thầm:

"Nếu cửa hang bị đống loạn thạch này bít lại, muốn tìm ra lối vào, cũng không phải là chuyện một sớm một chiều".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung chửi rủa:

"Tên thư sinh thối tha kia! Con bà nó!".

Cốc Hàn Hương nghe thấy tiếng ầm ầm càng lúc càng lớn, một lát sau phát giác rằng ở trong vách núi cũng có tiếng đá vỡ.

Bọn Độc Hỏa Thành Toàn, Nhân Ma Ngũ Độc trên mặt đều lộ vẻ luyến tiếc, Cốc Hàn Hương nhìn vài của hang, chỉ còn ba bốn thước nữa, đột nhiên nàng nghiến răng nhún một cái, người vọt tới!

Mọi người thấy vách đá rung rinh, tựa như cả tòa núi đá sắp đổ xuống, nàng lại mạo hiểm lao vào trong cửa hang, đều không khỏi thất sắc, lên tiếng ngăn cản.

Chợt Bàng Sĩ Xung phóng tới sau lưng nàng, tay phải vỗ vào trong eo nàng, miệng quát:

"Ngươi muốn chết hay sao!".

Cốc Hàn Hương cách cửa hang còn khoảng một trượng, cảm thấy Bàng Sĩ Xung chụp tới, không khỏi nổi giận, vặn eo một cái, giọng lạnh lùng nói:

"Đừng nhiều chuyện!" rồi đưa tay vỗ thẳng ra trước ngực.

Bàng Sĩ Xung không dám chạm chưởng ấy, chỉ e nàng mượn lực phản chấn chui tọt vào trong hang, trong lúc gấp rút hai tay phóng ra, tay trái chém vào cổ tay, tay phải điểm vào huyệt kỳ môn của nàng.

Chợt Phong Thu lặng lẽ vỗ một chưởng vào sau lưng Bàng Sĩ Xung.

Bàng Sĩ Xung nghe chưởng phong nổi lên, biết Phong Thu đánh tới, miệng mắng ầm lên:

"Đồ ngu ngốc!" rồi xoay người một cái lướt về phía trước Cốc Hàn Hương, chặn lại trước cửa hang.

Đó chỉ là chuyện trong chớp mắt, Nhân Ma Ngũ Độc thấy Cốc Hàn Hương lao về phía cửa hang, lòng nhủ thầm:

"Một ả nha đầu xinh xắn thế này, chết đi thật đáng tiếc!".

ý nghĩ ấy lướt qua, người vọt tới mấy trượng, cao giọng nói:

"Đừng gấp rút, lão phu đảm bảo vật trong đó đều là của ngươi!".

Quỷ Lão Thủy Hàn cũng nghĩ như y, Ngũ Độc phóng vọt người lên, y lại lướt ở dưới đất, hai người một trên một dưới đều nhanh chóng vô cùng, khoảng cách đến bảy tám trượng mà trong chớp mắt đã tới.

Chợt Cốc Hàn Hương đả chân một cái, thi triển \"Trích tinh bộ pháp\", từ bên cạnh Bàng Sĩ Xung lướt qua, trong chớp mắt đã vọt lên đống loạn thạch ở cửa hang.

Nhân Ma Ngũ Độc đang ở trên không trung, Cốc Hàn Hương đã chui vào cửa hang, ống tay áo phất một cái, phóng vọt người tới, kêu lớn:

"Đừng lỗ mãng!" mười ngón tay mở ra chụp xuống đầu nàng.

Quỷ Lão Thủy Hàn hai tay vươn ra, lướt ra đến hơn một trượng, chụp vào hai chân Cốc Hàn Hương.

Hai người đều say mê sắc đẹp của Cốc Hàn Hương, có lòng thương hoa tiếc ngọc, cho nên trong nhất thời đều nhanh chóng ra tay chặn Cốc Hàn Hương lại.

Cốc Hàn Hương lúc này tuy máu nóng bừng bừng, tim đập loạn xạ, nhưng thần trí của nàng vẫn bình tĩnh, không hề bị lòng tham che mắt, thế nhưng nàng nóng lòng báo thù chưởng Hồ Bách Linh, cho nên phải nhập bọn với đám ma đầu võ công cao cường, lòng dạ khó đoán này, nếu không sớm nghĩ ra cách, sớm muộn sẽ bị đám ma đầu này ăn tươi nuốt sống, vả lại nàng biết, không ai thực lòng giúp nàng.

Nàng xem ra rất hung dữ! Hai chân cứ đảo liên tục, tung một cú đá vào mặt Quỷ Lão Thủy Hàn, hai tay đẩy lên trời, ngưng tụ mười hai thành công lực phóng ra một chưởng về phía Nhân Ma Ngũ Độc đang bỏ nhào xuống.

Chỉ nghe bình một tiếng vang lên, té ra Phong Thu và Bàng Sĩ Xung đã chạm nhau một chưởng.

Nhân Ma Ngũ Độc thấy Cốc Hàn Hương đẩy chưởng lên, tức thì lặn người trên không một cái, tránh được chưởng lực của nàng, buông giọng cười nói:

"Cô nương hãy mau tránh ra một bên, chuyện lớn này cứ để cho Ngũ Độc, đảm bảo nàng sẽ không thất vọng".

Một người có công lực đăng phong tạo cực như y, Cốc Hàn Hương hai chưởng đẩy lên, lực đạo ấy mạnh mẽ vô cùng, cho nên thấy không thể địch lại, lập tức thay đổi thân pháp, lướt xuống phía bên trái của Cốc Hàn Hương.

Quỷ Lão Thủy Hàn không chụp được hai chân của Cốc Hàn Hương mà bị nàng đá vào mặt, vội vàng khựng lại, thối lui năm thước.

Y không giận mà cười, lướt mắt nhìn thấy Nhân Ma Ngũ Độc bổ xuống ở bên trái, lập tức phóng vọt sang bên phải. Hai người một trên một dưới lao tới như gió, đừng nói đến \"Hàn âm thần công\", chỉ với thân pháp này mà luận, thì cũng đã là công phu tuyệt đỉnh.

Lúc này ở trong hang truyền ra tiếng ầm ầm, đá tuôn ra ngoài càng lúc càng cao, trong chốc lát chắc chắn sẽ bít kín cửa hang lại.

Cốc Hàn Hương cúi người một cái, hai chưởng đẩy ra hai bên, trong lòng thì nhủ:

"Hang này chắc chắn sẽ rất rộng, nếu Tam Diệu thư sinh quả thực cao minh, cũng quyết không thể chỉ mở một lối vào".

Nàng nghĩ đến đây, không khỏi thầm kêu lên:

"Đại ca! đại ca ơi! Hương muội bên trái là cọp, bên phải là sói, muội đã liều mạng nhưng cũng đã lực bất tòng tâm, nay chỉ đành mạo hiểm, còn chuyện sinh tử thành bại đều do tâm ý của huynh cả!".

Đang nghĩ thì đã giao nhau với Nhân Ma và Quỷ Lão bảy chiêu, hai người không nỡ đả thương nàng, nhưng muốn bắt sống nàng thì không hề dễ dàng. Song hai người đã quyết, không để cho nàng có cơ hội chậm tay, cứ kéo dài thời gian một lúc, sau khi hang ấy bít kín lại, đương nhiên sẽ không lo nàng chạy đằng trời.

Thế nhưng Phong Thu thấy Cốc Hàn Hương một mình đấu với hai người thì mắt nhìn như muốn tét ra, gan ruột muốn vỡ ra, sau một hồi tung chưởng như mưa gió, cuối cùng đã thoát khỏi Bàng Sĩ Xung, lao người tới một chưởng đánh vào Quỷ Lão Thủy Hàn.

Cốc Hàn Hương không chậm trễ nữa, hai tay đánh ra bốn chưởng, không đợi Nhân Ma Ngũ Độc và Bàng Sĩ Xung lao tới gần, vặn người một cái trong chớp mắt đã chui vào trong hang.

Mọi người thấy Cốc Hàn Hương chui vào trong hang, không khỏi kinh hoàng thất sắc, bọn Âm Thủ Nhất Ma, Độc Hỏa Thành Toàn cũng lao tới cửa hang, trong nhất thời tình thế đại loạn như trời long đất lở.

Nhân Ma Ngũ Độc và Bàng Sĩ Xung đều ra tay, nhưng vẫn không chụp được Cốc Hàn Hương, Bàng Sĩ Xung thấy cửa hang chỉ còn một hai thước thì nghiến răng chui tọt vào trong hang.

Ngay lúc này, một tiếng ầm vang lên, một đống đất đá từ trong hang tuôn ra.

Thân người của Bàng Sĩ Xung hơi chậm lại, vừa mới rướn người lên, chui tọt vào trong hang, đột

nhiên cảm thấy hai chân đau nhói rồi bị người ta ném ra.

Té ra sau khi Cốc Hàn Hương chui tọt vào trong hang, mọi người trừ việc đưa mắt nhìn nhau cũng không thể làm được gì khác, Phong Thu thì như điên loạn, lao người tới cửa hang, nhưng y đã chậm nửa bước, vừa thấy Bàng Sĩ Xung lao vào trong cửa hang, lập tức đưa tay chụp lấy hai chân của y, ném mạnh ra phía sau.

Phong Thu đã điên cuồng, hai tay dùng kình rất mạnh, chụp một cái thì ngón tay đã bấm vào trong chân của Bàng Sĩ Xung, máu tươi tuôn ra nhuộm đỏ cả mười đầu ngón tay.

Bàng Sĩ Xung đau đớn, không khỏi giận dữ, Phong Thu chưa ném y ra, y đã xoay hông vỗ một chưởng ra.

Chưởng ấy vỗ trúng vai của Phong Thu, chỉ nghe y phát ra tiếng kêu khèn khẹc, rồi ngã xuống đống loạn thạch.

Chợt nghe Độc Hỏa Thành Toàn kêu lên:

"Thủy huynh, Ngũ huynh, hãy tạm thời gác mọi chuyện lại, trước tiên hãy giết chết lão tặc này!".

Nhân Ma Ngũ Độc cười ha hả, nói:

"Được thôi! Thành huynh đã có ý đó, Thủy huynh và huynh đệ nếu không chịu ra tay thì đã quá coi thường người ta". Đang nói thì Phong Thu đã bò dậy, bước tới cửa hang, rốt cuộc đã chậm một bước, một luồng đất đá đã bịt kín cửa hang lại.

Bàng Sĩ Xung hai mắt đỏ vằn, hai tay cào bới loạn xạ vào trong cửa hang, muốn bưng những tảng đá bít kín cửa hang ném ra phía sau, nhưng sau một hồi đào bới vẫn không làm gì được.

Ngay lúc này, Bao Cửu Phong đã phóng tới, mặt mũi của y trắng bệch, ả tỳ nữ áo xanh mặt cũng đầy nước mắt.

Bao Cửu Phong chạy đến gần, nhìn thấy tình hình ở cửa hang thì lập tức phất tay một cái, dắt theo hai nhóm người ba cánh tay xoay người phóng đi như bay.

Phía bên kia Độc Hỏa Thành Toàn nghe Nhân Ma Ngũ Độc đẩy trách nhiệm đối phó với Bàng Sĩ Xung lên đầu mình, không khỏi thầm cười lạnh, phóng người tới phía trước đứng thành hình chữ đinh với hai người Nhân Ma Ngũ Độc, Quỷ Lão Thủy Hàn, bao vây Bàng Sĩ Xung ở giữa, cười lạnh nói:

"Lão họ Bàng kia, ngươi đã nghênh ngang ở võ lâm Trung Nguyên ba mươi năm, nay chắc đã mãn chí".

Chỉ nghe Bàng Sĩ Xung cười lạnh một triếng, nói:

"Lão thất phu kia, ngươi đừng hòng được như ý, chỉ cần ra tay lão phu sẽ lấy mạng của ngươi trước".

Y âm thầm vận công, chặn dòng máu đang chảy ở dưới chân, nói:

"Hừ hừ! Bọn xấu xa các người cũng tính là hào kiệt ở Trung Nguyên hay sao?".

Quỷ Lão Thủy Hàn cười lạnh một tiếng, nói:

"Lão già kia, một mình Thủy Hàn này cũng đủ sức đưa ngươi lên đường". Lách người tới phía trước, đột nhiên đánh ra một chưởng.

Bàng Sĩ Xung cười ha hả, người xoay một cái, tiến ra phía sau lưng Quỷ Lão Thủy Hàn, nói:

"Lão phu phải coi trong ba mươi năm ngươi đã tiến bộ được bao nhiêu". Rồi điểm ra một chỉ.

Quỷ Lão Thủy Hàn đứng lại xoay người, phất chưởng trả đòn, trong chớp mắt, hai người tranh giành tiên cơ, triển khai một cuộc long tranh hổ đấu.

Đột nhiên, tiếng bước chân rầm rập truyền tới, mọi người quay đầu lại nhìn, té ra đó là Bao Cửu Phong dắt theo hai nhóm người ba cánh tay phóng tới, phía sau là mấy thiếu nữ mặt đầy nước mắt.

Bao Cửu Phong người đầy mồ hôi, nước mắt tuôn rơi, y chạy đến bên cạnh vách đá rồi lập tức phất tay cho nhóm quái nhân ở bên trái, nhóm quái nhân này lập tức bước ra phía trước, bao vây cửa hang lại.

Té ra nhóm quái nhân này trong tay đã không cầm chuông và trống nữa, mà đổi thành những thứ dùng để đào bới, lập tức ra tay đẩy đống loạn thạch ra hai bên.

Phong Thu đột nhiên chụp một cái xẻng trong tay một người, chỉ nghe xoẹc xoẹc mấy tiếng, cái xẻng bị cuốn về phía y.

Bao Cửu Phong thấy thế thì xoay người lấy một cái chỉ ba của một người đứng phía sau lưng, ném về phía Phong Thu.

Phong Thu đưa tay chụp lấy, tức thì đào bới ở cửa hang, cái chỉ ba này vốn là loại binh khí rất đặc biệt, Phong Thu chỉ ra tay một lát thì đá vỡ tung bay, lửa tóe ra xèn xẹt.

Đã vương vãi trước cửa hang, tiếng ầm ầm trong hang đã ngừng lại, vừa mời đào ra được một ít thì đống loạn thạch ở trong hang lại tuôn ra nữa.

Bàng Sĩ Xung đánh một lúc hơn hai mươi chiêu với Quỷ Lão Thủy Hàn, hai người không thể nào chiếm được tiên cơ, buộc đối phương rơi xuống thế hạ phong, vì thế sau một hồi đánh nhau kịch liệt, hai người đồng thời nhảy vọt ra cả hơn một trượng.

Cầm cự một lúc lâu, Quỷ Lão Thủy Hàn lạnh lùng nói:

"Lão họ Bàng kia, họ Thủy này không muốn đánh nữa".

Quỷ Lão Thủy Hàn bảo rằng không muốn đánh nữa, đối với một nhân vật võ lâm mà nói là một chuyện bất thường, nhưng y nói rất tự nhiên, không hề tỏ ý yếu ớt, tựa như đây vốn là một trò chơi, đối phương không phải là kẻ thù ba mươi năm của mình.

Bàng Sĩ Xung nghe thế, liếc mắt nhìn về phía cửa hang, đột nhiên phát giác hứng thú cũng không còn, mối hận thù mấy mươi năm cũng tiêu biến.

Y sững người ra rồi đột nhiên nói:

"Không đánh thì không đánh, chả lẽ lão phu không biết ngươi có mấy cân mấy lượng hay sao ..." đang nói thì bước về phía cửa hang.

Quỷ Lão Thủy Hàn hừ một tiếng, cũng bước tới, chỉ thấy ở dưới đống đất đá ở cửa hang đã được dọn đi quá nửa.

Đột nhiên mấy thiếu nữ áo xanh bật khóc thút thít.

Chương 29: Tam Diệu Thư Sinh Khổ Luyện Tuyệt Nghệ

Người ở trong trường không dưới bảy mươi, mọi người đều vây quanh trước vách đá, lặng lẽ nhìn Phong Thu và bọn quái nhân dọn đất đá, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ tiếc thương.

Bao Cửu Phong thì càng lo lắng hơn, nước mắt tuôn rơi, chỉ huy đám quái nhân tiếp tục đào bới.

Tiếng khóc thút thít của đám thiếu nữ áo xanh càng lúc càng rõ, càng lúc càng bi thảm, những người còn lại đều muốn bọn chúng nín khóc, nhưng không ai muốn lên tiếng ngăn cản bọn chúng.

Đột nhiên, đám quái nhân ba cánh tay đến một bên có người phát ra tiếng khóc hu hu, trong chớp mắt, tất cả bọn quái nhân ba cánh tay đều khóc òa lên, cả những kẻ đang đào bới cũng thế.

Đám người này bên ngoài trông rất quái dị, tiếng khóc càng khó nghe hơn, cứ giống như ma khóc quỷ gào vậy.

Đám loạn thạch ở cửa hang đã được dọn dẹp, Phong Thu và hai quái nhân ba cánh tay đã đào được một cái lỗ sâu một thước, vì cửa hang rộng không quá một trượng, cho nên những người khác không giúp được, chỉ lui sang một bên.

Nhân Ma Ngũ Độc bước tớ phía trước, thấy đống loạn thách vừa mới cào ra, thì đống đá ở phía trong lại dồn ra nữa, vì thế bước tới một bên, hai tay áo phất lên, một luồng cuồng phong quét tới.

Đống lọan thạch ở dưới đất bị luồng cuồng phong của y cuốn lên, bay sang một bên.

Quỷ Lão Thủy Hàn thấy đám người ba cánh tay ấy gào khóc không ngừng, đột nhiên cảm thấy bực bội, y muốn trút giận lên mình những quái nhân ấy, đột nhiên đổi ý, nói với Bao Cửu Phong:

"Này, ông già hãy mau bảo đám quái vật này câm miệng, nếu không lão phu một chưởng một tên giết chết tất cả!

Bao Cửu Phong đang lúc đau lòng, nghe thế thì ngẩng đầu nhìn về phía Quỷ Lão Thủy Hàn, môi mấp máy.

Quỷ Lão Thủy Hàn tức giận nói:

"Ngươi nhìn ta làm gì, không muốn sống nữa hay sao!".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Y là kẻ câm ...".

Quỷ Lão Thủy Hàn chợt nổi giận, bước về phía Bàng Sĩ Xung, gằng giọng nói:

"Lão thất phu, y là kẻ câm, chả lẽ cũng điếc nữa hay sao?".

Nhân Ma Ngũ Độc đột nhiên lạnh lùng nói:

"Thủy huynh, Cốc Hàn Hương đã chết, chả lẽ bọn chúng cũng không được sao?".

Lúc này tiếng khóc của đám quái nhân đã bị Bao Cửu Phong ngăn lại, tiếng thút thít của đám thiếu nữ áo xanh cũng dần dần nhỏ hơn.

Ngay lúc này, một tiếng Phật hiệu to rõ từ ở cách mấy trăm trượng truyền tới.

Chỉ thấy sau bụi hoa, hai nhà sư già bước ra, người đi phía trước trên vai vác một cây thiền trượng, người đi phía sau mình mặt tăng bào đã cũ, có vá ở nhiều nơi, trong tay cầm một cây tích trượng.

Mọi người nhìn lại, bất giác đều giật mình, té ra nhà sư vai vác thiền trượng là Thiên Minh đại sư, người nổi danh trong chùa Thiếu Lâm, Thiên Minh đại sư đi lại trên giang hồ đã lâu, quần hùng có mặt ở đây quá nửa đều gặp ông ta, người đi phía sau ông ta chính là Thiên Giác đại sư, Thiên Giác đại sư tuy một đời đều đi đứng trong thiên hạ, nhưng người biết mặt ông ta thì không nhiều.

Chỉ thấy Thiên Minh đại sư bước đến gần, chắp tay về phía mọi người hành lễ, nói:

"Các vị lão thí chủ vẫn khỏe chứ, có nhớ bần tăng Thiên Minh hay không?".

Bàng Sĩ Xung đột nhiên cười ha ha, nói:

"Thiên Giác, ngươi bày ra cạm bẫy, lão phu rất phục ngươi!" nói xong thì lại cười ha hả.

Thiên Giác đại sư mặt biến sắc, đưa mắt nhìn quần hào rồi lai nhìn về phía cửa hang.

Chợt nghe Thiên Minh đại sư nói:

"Bàng lão anh hùng, ông có thấy ả nữ đồ ấy của bần tăng ...".

Nói chưa dứt, Bao Cửu Phong và hai thiếu nữ áo xanh đột nhiên chạy tới, quỳ xuống trước mặt Thiên Minh đại sư, khóc òa lên.

Thiên Minh đại sư giật mình, hỏi:

"Sao các người lại khóc, chả lẽ Hương nhi có điều gì bất trắc hay sao?".

Bao Cửu Phong không thể nói, mấy thiếu nữ áo xanh ấy chỉ về phía cửa hang, khóc òa lên nên không trả lời được.

Trung Hoa đại sư chậm rãi gật đầu, lẩm bẩm:

"A di đà Phật, xem bọn họ bi thương thế này, chắc là Hương nhi bình thường đối xử bọn họ không tệ ...".

Ông ta trầm ngâm nhìn xuống đất một lúc, rồi lại hạ giọng nói:

"Xem ra, Hương nhi vẫn không hề mất hết bản tính, chẳng phải Phật ta từ bi, không khiến cho nó mê muội hay sao?".

Chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc buông giọng cười, nói:

"Thiên Minh, Cốc Hàn Hương có phải là đồ đệ của ngươi hay không?".

Thiên Minh nhướng mắt lên nhìn sâu vào trong mắt Nhân Ma Ngũ Độc, nói:

"Nó là đệ tử ký danh của lão nạp, Ngũ thí chủ phải chăng đã thấy nó chôn thân trong đám loạn thạch này?".

Nhân Ma Ngũ Độc gật đầu, nói:

"Ngũ Độc đã tận mắt chứng kiến ả chui vào trong hang, ngăn cản không được, xem ra đống loạn thạch này đã bít kín cửa hang".

Y hơi ngừng lại rồi nói:

"Ngũ Độc cũng mong ả phước lớn mạng lớn, trời Phật phù hộ, nếu ả vẫn còn sống, từ nay về sau Ngũ Độc cũng ăn chay niệm kinh không làm chuyện xấu nữa".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Thiên Minh, ngươi hãy mau đọc kinh siêu độ để cho vong hồn đệ tử của ngươi ..." y càng lúc càng chán nản, càng nói càng cảm thấy vô vị, nói chưa xong thì đột nhiên im bặt.

Quỷ Lão Thủy Hàn nhìn chằm chằm vào cửa hang, đột nhiên nói:

"Để mấy lão già không chết chúng ta thi triển chút công phu, có lẽ ả nha đầu Cốc Hàn Hương đại nạn không chết, gặp được cơ duyên".

Thiên Minh đại sư điềm nhiên cười, quay đầu nhìn Bàng Sĩ Xung nói:

"Bàng lão anh hùng có thể giúp cho một tay hay không?".

Bàng Sĩ Xung cười lớn, phóng người đến chỗ Thiên Minh đại sư, Nhân Ma Ngũ Độc cũng đứng phía bên cạnh Quỷ Lão Thủy Hàn, bốn người mặt quay về cửa hang.

Bốn người lặng lẽ đứng sánh vai một lúc sau, Bàng Sĩ Xung trước tiên phất ra một chưởng, chậm rãi đẩy về phía cửa hang, tiếp theo thuyết minh đại sư hai chưởng mở ra, Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc cũng giơ bốn chưởng lên, đồng thời đẩy về phía cửa hang, ai nấy đều trầm mặt đẩy luồng công lực kinh thế hãi tục của mình hóa thành một nguồn ám kình dồn về phía cửa hang.

Đột nhiên, Phong Thu từ cửa hang phóng vọt ra, hạ xuống cách đó bốn năm trượng.

Chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc quát lớn một tiếng:

"Lên!" thanh âm vừa dứt, bốn người Thiên Minh đại sư, Bàng Sĩ Xung, Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc đã phóng vọt người lên đến mấy trượng.

Dừng lại trong khoảnh khắc, một tiếng ầm ầm vang lên, đống loạn thạch bít kín cửa hang đột nhiên rung rinh, rồi từ trong cửa hang tuôn ra ào ào như đê vỡ.

Uy thế của bốn người này thật kinh hãi, chỉ thấy loạn thạch từ trong hang tuôn ra đến hơn ba trượng, cho đến nửa tuần trà thì mới bắt đầu ngừng lại.

Trước cửa động bụi bay mù mịt, đất đá vẫn từ trong động đa phần ánh mắt đều sáng như đuốc, có thể nhìn thấu vào trong bức màn cát bụi ấy, bọn Bàng Sĩ Xung và Thiên Minh đại sư đều đã thấy cái hang ấy sâu lạ thường, ít nhất cũng phải đến năm trượng.

Mọi người nhìn đống loạn thạch tuôn ra, vẫn không thấy thi thể của Cốc Hàn Hương, trong lòng ai nấy đều nhủ rằng có lẽ nàng đã thoát chết được, lúc này nhìn lại trong hang lại có hang, mới càng tin rằng nàng đã vào được chỗ để bảo vật.

Nhân Ma Ngũ Độc thầm nhủ:

"Mình phải vào trước, không thể nào đi sau người ta được!".

Yù nghĩ ấy lướt qua, lập tức ngưng tụ công lực ở chưởng phải, thầm đề một luồng chân khí, không đợi bụi trong hang tan bớt, lập tức nhún hai chân một cái, phóng vọt người vào trong hang.

Y vừa mới rời khỏi mặt đất, đột nhiên cảm thấy phía sau nổi gió, chỉ nghe Quỷ Lão Thủy Hàn quát lên:

"Ngũ huynh coi chừng!".

Nhân Ma Ngũ Độc vừa kinh vừa sợ, thân người hạ xuống, vặn eo một cái, phất giác Phong Thu đã lao tới, đôi chưởng đỏ chói giáng xuống đầu của mình.

\"Huyết thủ ấn\" của Phong Thu quả thật không thể coi thường, Nhân Ma Ngũ Độc nổi giận phất tay đẩy một luồng \"Hàn âm thần công\" về phía Phong Thu.

Nào ngờ, Phong Thu thần trí tuy không tỉnh táo, nhưng vì trong lòng không hề có tạp niệm, võ công một ngày đã tăng thêm ngàn dặm, đột nhiên phóng tới, lúc này thấy chưởng thế của y thay đổi, lật bàn tay lại, xỉa ngón tay vào chưởng tâm của Nhân Ma Ngũ Độc, thân hình vẫn không hề chậm chạp, trong chớp mắt đã phóng vọt qua đỉnh đầu của Nhân Ma Ngũ Độc.

Nhân Ma Ngũ Độc không có chỗ trút giận, thấy mình sắp bị một chưởng của Phong Thu đánh chết, ngón tay của Phong Thu lại xé gió đâm xuống huyệt lao cung trên lòng bàn tay của mình, xem ra y thực sự muốn giết chết mình, chỉ đành cố nén cơn giận, hai chân nhún một cái lách ra một thước.

Y đứng chưa vững thì Phong Thu đã phóng tới gần cửa hang, chân chưa chạm tới đất, hai tay phất lên một cái, trong chớp mắt đã lao vào trong hang.

Chợt hai tiếng vút vút vang lên, Bàng Sĩ Xung và Quỷ Lão Thủy Hàn phóng vào trong hang.

Nhân Ma Ngũ Độc thấy Độc Hỏa Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma phóng người vọt lên, cũng lao tới, vọt vào trong cửa hang.

Thiên Minh đại sư thấy đám ma đầu ấy ai cũng tranh nhau phóng vào trong hang, vội vàng nói với Thiên Giác đại sư:

"Sư đệ, chúng ta hãy vào xem thử, đừng để bọn họ làm tổn thương Hàn Hương".

Thiên Giác đại sư cười, nói:

"Sư huynh đừng lo, Phong Thu ấy đã đi phía trước, Hương nhi của sư huynh sẽ an toàn".

Lại nói Bàng Sĩ Xung và Quỷ Lão Thủy Hàn đuổi theo Phong Thu vào trong hang, cách khoảng năm trượng, đối với mấy người này mà nói, chỉ lách người một cái là đã tới, nào ngờ hai người đứng chưa vững thì đã phát giác ở cuối hang, phía dưới đất có một cửa hang rộng khoảng sáu thước, Phong Thu cúi người nhìn xuống, lập tức tung người nhảy xuống.

Hai người chạy đến cửa hang, cúi đầu nhìn xuống, không khỏi đưa mắt nhìn nhau, không hề nói tiếng nào.

Té ra cái hang này tựa như một cái giếng khô, phía dưới âm u không hề thấy đáy, ánh mắt hai người tuy có thể thấy được cái kim rơi dưới đất trong bóng tối, nhưng vẫn không nhìn ra ở dưới đáy hang rốt cuộc như thế nào.

Trong chớp mắt, Nhân Ma Ngũ Độc, Độc Hỏa Thành Toàn, Âm Thủ Nhất Ma cùng với Thiên Minh, Thiên Giác đại sư nối đuôi nhau tiến vào đứng vây quanh cái hang ấy.

Nhân Ma Ngũ Độc đột nhiên cười khan một tiếng, đưa mắt nhìn Bàng Sĩ Xung nói:

"Lão họ Bàng kia, ngươi sớm muộn cũng thoát không khỏi chưởng của Ngũ Độc, dù sao cũng chết, chi bằng ngươi hãy xuống trước".

Bàng Sĩ Xung trợn mắt, lạnh lùng nói:

"Lão thất phu, chỉ e là lòai chuột vô sĩ lại giở trò, như thế thì chết cũng không đáng".

Nói vừa xong, đột nhiên nghe bình một tiếng từ ở dưới đáy hang truyền lên.

Thiên Minh đại sư nhủ thầm:

"Nghe tiếng này, hang này cao khoảng mười trượng, nhảy xuống thì dễ dàng, nhưng lên thì lại rất khó khăn. Lại một tràng tiếng bình bình vang lên nữa.

Thiên Minh đại sư chợt quay sang Thiên Giác đại sư nói:

"Vị Phong thí chủ kia chắc chắn đã phát hiện ra lối vào, đang dùng chưởng lực phá cửa, huynh nhảy xuống, sư đệ ở phía trên này, nếu như bọn Kim Dương đạo trưởng đến đây, sư đệ hãy nói rõ nguyên do để bọn họ chờ một lát".

Chỉ nghe Quỷ Lão Thủy Hàn nói:

"Đúng vậy! Ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục? Đó mới chính là bổn phận của người xuất gia".

Thiên Minh đại sư phất tay áo một cái, tay cầm cây thiền trượng nhảy xuống.

Trong chớp mắt, Thiên Minh đại sư đã xuống tới đáy hang, chỉ thấy hai cánh cửa đá chặn ở phía trước mặt, phía trên cánh cửa đá có đề ba chữ Vấn Tâm Trai, bút lực hùng hậu, đẹp đẽ lạ thường, một luồng ánh sáng dịu dàng từ trên đỉnh hang chiếu xuống hàng chữ, Phong Thu đang đứng trước cánh cửa, từng chưởng vỗ vào.

Thiên Minh đại sư thấy Phong Thu phất chưởng không ngừng, nhưng hai cánh cửa kia chỉ hơi rung rinh, phát ra tiếng kêu ầm ầm, không hề bị suy suyễn, không khỏi nhủ thầm rằng:

"Thiết kế của kỳ nhân tiền bối quả nhiên không tầm thường, chỉ ba chữ Vấn Tâm Trai này thôi cũng đã biết tình trạng ở phía sau cánh cửa đá".

Ông lại nhủ thầm:

"Theo lý mà nói, mình nên đuổi bọn họ đi, để cho nó tỉnh táo, một mình trong cái hang đá này, vậy thì nói nhất định có thể lấy được di vật của Tam Diệu tiền bối, âm thầm suy nghĩ, xóa bỏ ác niệm ở trong lòng, trở nên thiện lương, bỏ đi lòng khuấy động giang hồ, chỉ là ...".

Té ra Cốc Hàn Hương đã liều mạng xông vào trong hang khi cửa hang sắp bị bít kín.

Thế nhưng sau khi lọt đến Vấn Tâm Trai thì nàng lại lúng túng, trong lòng cảm thấy hối hận.

Té ra Vấn Tâm Trai này là một thạch thất rộng hai trượng, trống rỗng, đối diện cánh cửa đá là một bức tường bằng ngọc sáng lấp lánh, trên bức tường bằng ngọc này có khắc một nho sinh già ngồi nhắm mắt xếp bằng, một tay đặt trước ngực, một tay chỉ lên trời, nhìn dáng vẻ thần thái của nho sinh này, rõ ràng không phải là Tam Diệu thư sinh mà là một người khác.

Trước bức vẽ ấy, có đặt một cái ghế ngọc thấp, trên cái ghế ngọc có phủ một tấm lụa, đã ngả sang màu vàng, trên có đề bốn chữ "Tam Diệu di ngôn".

Cốc Hàn Hương đoán rằng bức hình này chính là tổ sư của Tam Diệu thư sinh, vì thế trước tiên quỳ xuống bái lạy, sau đó ngồi xếp bằng trước cái ghế ngọc, đọc di ngôn của Tam Diệu thư sinh.

Trên di ngôn ấy của Tam Diệu thư sinh, đoạn đầu viết rằng:

"Sư môn bất hạnh, không có truyền nhân, nay tuyệt thế võ công đang chờ người có duyên ...".

Trên di ngôn ấy nói rằng, tổ sư của Tam Diệu thư sinh là một vị thái thú tài cao học rộng, vì xuất thân từ nho gia, cho nên võ công của ông ta phải từ thành ý và chính tâm, phải nhất quán theo "định, tĩnh, an, lự, đắc", nếu không theo đúng những điều ấy, dù cho có vào cũng tay không mà ra, không được gì cả.

Cuối cùng, di ngôn ấy viết rằng:

"Hai cánh cửa đá của Vấn Tâm Trai đóng lại, không thể tùy ý mở ra, đồng thời cánh cửa đá đóng lại, thạch thất sẽ có một lối khác xuất hiện, nhưng người vào phải đợi tổ sư chỉ dẫn".

Cốc Hàn Hương đọc xong Tam Diệu di ngôn, trong lòng đã kinh hoảng đến nỗi mồi hôi chảy ròng ròng, nàng lại nghĩ lòng mình bay giờ làm gì có thành ý với chính tâm? Mà chỉ đầy thù hận, làm sao có thể học được món võ công ấy? Cho nên không dám làm càn, chỉ đành quỳ phục trước bức hình, cầu mong tổ sư gia chỉ dẫn.

Nào ngờ nàng quỳ không lâu, đống loạn thạch bít cửa động đã bị bọn Thiên Minh đại sư hợp lực mở ra, Phong Thu đã nhảy xuống đáy, giờ này lúc này, nàng không dám nghĩ nhiều nữa, cũng không biết kẻ xông vào trước là ai, lách người tới cánh cửa, đưa tay phất một cái, đóng hai cánh cửa đá lại.

Hai cánh cửa đá vừa đóng, sau tiếng ầm ầm vang lên, hai bên bức hình ấy đột nhiên xuất hiện hai cửa nhỏ, trên một cửa có đề bốn chữ "Tẩy tâm tiểu thất", phía trên cửa kia thì khác bốn chữ "Võ khố, văn lang".

Nàng vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, đã đọc thấy trên di ngôn nói rằng "Tuyệt thế thần công đang đợi người có duyên ..." thì biết trước tiên phải vào trong "Tẩy tâm tiểu thất", tẩy rửa tâm linh của mình trước, nhưng lòng nàng đầy thù hận, nếu vào trong "Tẩy tâm tiểu thất", chắc chắn mình sẽ đổi ý, không muốn báo thù nữa, cho nên nàng vẫen chần chừ không dám chạm vào cánh của "Tẩy tâm tiểu thất".

Nhưng trên di ngôn của Tam Diệu rõ ràng viết rằng:

"Nếu trong lòng có điều gì đáng hổ thẹn thì không thể học lén võ công". nàng chỉ đành y theo lời chỉ bảo trên di ngôn, quỳ xuống phía trước bức hình, cầu xin tổ sư gia chỉ bảo.

Nàng tuy biết rằng, cái gọi là "Tẩy tâm tiểu thất" ấy, cái gọi là lời chỉ bảo của tổ sư gia mục đích là thay đổi khí chất của con người, thế nên nàng cố gắng giữ cho tinh thần tỉnh táo, loại trừ tạp niệm, cố gắng dùng sự thông minh tài trí của mình để tham ngộ bí mật ở trong đó. Thế nhưng, một tràng tiếng ầm ầm vang lên khiến cho nàng bực bội, thần trí không yên, không cách nào suy nghĩ được, càng lúc càng đi xa với pháp môn "định, tĩnh, an, lự, đắc".

Đột nhiên, tiếng ầm ầm càng lúc càng lớn, lại văng vẳng tiếng nói truyền vào.

Nàng không chịu đựng được nữa, máu nóng nhộn nhạo, nàng đứng phắt dậy, mặt đầy nước mắt bước thẳng về phía cánh cửa có đề văn môn "Võ khố văn lang".

Bình một tiếng, nàng đưa tay vỗ vào cánh cửa đá của "Võ khố văn lang", rồi phóng người lại nghe tiếng ầm ầm vang lên ở sau lưng, quay đầu lại nhìn thì thấy cánh cửa đá nặng nề đã đóng lại.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Động này bố trí thật tinh xảo, nơi nào cũng có hàm ý!" đang suy nghĩ thì phóng tới trước cánh cửa, đưa tay vỗ mạnh lên, quả nhiên cánh cửa bất động, tựa như đã hợp với vách hang thành một khối.

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Đã đến nước này, chết hay không chết cũng thế thôi.

Nàng gạt bỏ hết mọi suy nghĩ, quay mình lại, đưa mắy nhìn xung quanh.

Chỉ thấy nơi đang đứng là một hành lang dài thăm thẳm, trên vách tường cứ cách hơn một trượng thì có khảm một hạt minh châu, mỗi hạt minh châu đều phát ra ánh sáng dìu dịu, nhưng không hề lạnh lẽo.

Cốc Hàn Hương cất chân bú tới, phát hiện trên một cánh cửa đá có đề bốn chữ "Thưởng tâm tiểu tàng", nàng tò mò bước tới, dùng tay đẩy lực vào cành cửa.

Chỉ nghe kẹt một tiếng nhẹ vang lên, cánh cửa đá mỏng ấy bật ra, Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn vào trong phòng, té ra nơi này bày rất nhiều những thứ nhạc cụ, tự họa, đồ cổ ...

Căn phòng "Thưởng tâm tiểu tàng" này tuy có nhiều đồ quý giá đẹp đẽ, nhưng Cốc Hàn Hương cũng tựa như cỡi ngựa xem hoa, chỉ đứng ngoài cửa nhìn vào và lập tức xoay người đi.

Đi một đoạn nữa, là nơi giữ sách của Tam Diệu thư sinh, Cốc Hàn Hương đẩy cửa đá nhìn vào, thấy trong đó toàn là những loại sách quý ở trên đời, hầu như sách của các nhà đều tập trung ở đây, nhưng không có liên quan gì đến võ công.

Nàng không khỏi thở dài, lẩm bẩm:

"Nếu không phải vì báo thù cho đại ca, mình sẽ ở mãi trong này".

Từ lúc bước vào căn phòng này đến đây, nàng đều để ý đến những vật trong căn phòng, lúc này tiếng táng cửa đột nhiên ngừng lại.

Một sự tĩnh lặng bất ngờ, một luồng khí lạnh chợt dâng lên trong lòng nàng, nàng rùng mình một cái rồi quay đều bước về phía trước.

Bước qua một căn mật thất, lại là nơi cất giữ những đồ quý giá mà Tam Diệu thư sinh ưa thích, Cốc Hàn Hương đứng đấy lưu luyến không muốn đi, nhìn qua một lượt các bức tranh chữ trong căn phòng, thế nhưng, nàng rốt cuộc vẫn thở dài buồn bã, xoay người bước ra ngoài.

Té ra căn phòng này ngoài những sách vở và y dược, còn có những loại thuốc khác nhau, cùng với những bình thuốc đựng đầy các loại thuốc, nàng đều nhìn qua, nhưng thấy những loại thuốc này chỉ có thể trị được bệnh chứ không giúp cho võ công của nàng tăng tiến.

Nàng tiếp tục bước về phía trước, phát giác lối đi này đã đến cúi đường, hai cánh cửa đá bít kín lối đi.

Trong khoảnh khắc, nàng trở nên lo lắng, nàng bắt đầu nghe được hơi thở của mình, nàng cũng cảm thấy tim mình đang đạp thình thình.

Hai cánh cửa đá này rất rộng lớn, phía trên cánh cửa có gắn một miếng ngọc thạch rộng bốn thước, cao khoảng một thước, bề mặt miếng ngọc thạch trơn láng vô cùng, nhưng lại chẳng có tỳ vết, xem ra chủ nhân của tòa động phủ này đã quên viết chữ ở trên miếng ngọc thạch, hoặc không biết đề chữ gì mới phải cho nên mới để trống như vậy.

Nàng trước tiên ngạc nhiên rồi lại nghiến răng, nhủ thầm:

"Mặc kệ nó có ý nghĩa gì, thà chôn xác ở đây còn hơn có tiến mà không lui". Yù đã quyết, lập tức lách mình ra phía trước, hai chưởng vung ra đẩy vào cánh cửa đá.

Chỉ nghe một tiếng nhỏ vang lên, hai cánh cửa bật ra, Cốc Hàn Hương nhìn vào, đột nhiên thấy một văn sĩ trung niên ngồi ngay cánh cửa, hai mắt nhìn về phía nàng mỉm cười, đồng thời một tràng tiếng ầm ầm như sấm nổ từ sau cửa vang lên.

Tiếng ấy khiến cho nàng giật thót mình, toàn thân chảy mồ hôi.

Cốc Hàn Hương thối lui đến mấy trượng, sau khi đứng vững, chưa kịp nhìn thấy rõ khung cảnh trong phòng, thì hai cánh cửa chậm rãi đóng lại, đồng thời căn thông đạo cũng vang lên tiếng kêu ầm ầm, tiếng kêu ấy không biết phát ra từ nơi nào, chỉ là khi truyền vào trong tai khiến người ta phải kinh hồn, cảm thấy giống như lối thông đạo này sắp sụp xuống.

Trong khoảnh khắc, trong đầu Cốc Hàn Hương lướt qua hàng ngàn bóng người, nàng nhớ lại Hồ Bách Linh, nhớ lại Phong Thu chiếm cứ Mê Tông Cốc, vì thế mà Linh nhi cùng bọn Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà phải đi tránh nạn, nàng cũng nhớ lại những thuộc hạ ở Mê Tông Cốc, đồng thời cũng nhớ lại những kẻ thù không thể nào đếm được.

Nàng càng rõ hơn một chuyện, lối thông đạo này sắp sụp xuống, sau khi cánh cửa đá khóa lại thì đừng hòng mở ra.

Chợt một dòng máu nóng xông lên, một ý chí cầu sinh, một quyết tâm báo thù thúc đẩy công lực ẩn chứa trong tòan thân của nàng, chỉ thấy nàng hai chân nhún một cái, vọt lên như điện xẹt, khi cánh cửa đá ấy sắp đóng lại, vẫn cón rộng không quá một thước, nàng phóng tọt vào, chỉ nghe ầm một tiếng, một tảng đá từ trên đỉnh thạch thất buông xuống, đóng kín hai cánh cửa lại.

Cốc Hàn Hương, tuy người của hai phái chính tà đều coi nàng là kẻ liều mạng, e ngại nàng, thế nhưng khi bản thân nàng rơi vào chốn hiểm nguy, sống chết khó lường, rủi may khó đoán, nàng cũng cảm thấy kinh hoảng.

Một lát sau, nàng hơi định thần lại, nhớ rằng mình đã vào trong căn thạch thất, đưa mắt nhìn lại, nàng không khỏi lạnh mình.

Té ra văn sĩ trung niên ấy ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn bằng ngọc đen, không biết từ lúc

nào đã đứng dậy, thối lui ra sau đến ba thước, đứng giữa căn thạch thất, hai mắt mở ta mỉm cười nhìn về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương mồ hôi đổ như mưa, đột nhiên lại nhận ra rằng khi mình chui vào trong động, áo quần đã rách tả tơi, trên người đầy đất cát.

Chợt thấy môi của văn sĩ trung niên ấy mấp máy, chậm rãi nói:

"Lão phu đã sống hơn một trăm sáu mươi tuổi, ngươi không cần e ngại, trong mắt của lão phu, ngươi chẳng qua là một đứa trẻ sơ sinh".

Cốc Hàn Hương tuy e thẹn, nhưng mặt thì tái nhợt, hai tay nàng ôm trước ngực, ngạc nhiên một lúc rồi mới lắp bắp:

"Lão nhân gia chính là ...".

Văn sĩ trung niên ấy thấy nàng ấp úng không thành lời, không khỏi mỉm cười, nói:

"Người đời gọi lão phu là Tam Diệu thư sinh, ngươi cũng hãy cứ gọi lão phu là Tam Diệu thư sinh".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên vô cùng, nói:

"Tam Diệu ... lão nhân gia không phải đã ...".

Văn sĩ trung niên ấy định nói gì đấy, nhưng lại mỉm cười, nói:

"Có lẽ ngươi rất lấy làm lạ, lão sao tại sao chưa chết?" y nhìn lên mặt Cốc Hàn Hương rồi nói tiếp:

"Thực ra lão phu đã chết".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì tim đánh thình một cái, nhủ thầm:

"Y rõ ràng chưa chết, sao nói là đã chết? Nhưng y nói tự nhiên như thế, thật khiến cho người ta không thể nào tin được".

Trong nhất thời, nàng cũng không nghĩ ra được hàm ý trong câu nói của vị kỳ nhân trùm đời này, chỉ thấy y nhắm mắt lại, thở dài một tiếng rồi im lặng.

Cốc Hàn Hương vốn rất nghi ngờ, nhưng thấy nho sĩ trung niên tự xưng là Tam Diệu thư sinh ấy nhắm mắt không nói, tựa như đã quên đi sự tồn tại của mình, cũng không dám mở lời, lại không biết nên hỏi từ đâu.

Im lặng một lúc lâu, Cốc Hàn Hương đột nhiên nhủ thầm:

"Nhìn dung mạo áo quần của người này, chính là người trên bức họa ở ngoài của hang, tuy lời nói không giống như người đã hơn trăm tuổi ...".

Nàng nghĩ chưa xong, đột nhiên lao về phía trước, quỳ phục xuống dưới chân của văn sĩ trung niên, bật khóc òa lên.

Văn sĩ trung niên ấy chậm rãi mở mắt, nói:

"Ngươi khóc cái gì? Nhìn thần sắc của ngươi, tựa như là có điều gì nghi ngờ lão phu".

Cốc Hàn Hương hởi ngửa mặt lên, khóc gằng:

"Lão nhân gia người chính là Tam Diệu ... tài nhân của Tam Diệu tổ sư?".

Văn sĩ trung niên ấy gượng cười, nói:

"Lão phu nếu có truyền nhân thì đã thoát khói cái vỏ da này". Y hơi dừng lại rồi lại hỏi:

"Tại sao ngươi quỳ phía trước mặt lão phu, phải chăng đang lo lắng từ nay không thể ra ngoài được?".

Cốc Hàn Hương nhớ lại Tam Diệu di ngôn, bất đồ lắc đầu, nói rằng:

"Đệ tử trải qua gian nan nguy hiểm chính là muốn mong học được tuyệt nghệ, cầu xin lão nhân gia từ bi ...".

Văn sĩ trung niên ấy điềm nhiên cười, chen vào:

"Tuyệt nghệ thì có, song lão phu không phải tăng cũng chẳng phải đạo, không lấy từ bi làm gốc, không nói đến nhân quả báo ứng".

Cốc Hàn Hương đau buồn nói:

"Lão nhân gia đã cứu sống rất nhiều người, còn hơn cả ngàn vạn Phật sống, đệ tử thân thế đáng thương, cầm mong lão nhân gia rũ lòng thương". Nước mắt nàng tuôn rơi, giọng nói rất thê thảm, khiến ai nghe thấy đều động lòng, nhưng văn sĩ trung niên ấy chỉ điềm nhiên cười, nói:

"Ngươi khắp người đầy máu tanh, theo lý mà nói, lão phát huy không thể lo liệu cho ngươi". Y mỉm cười rồi lại nói tiếp:

"Song ngươi đã có thể đến đây, coi như là cũng có duyên gặp mặt lão phu, ngươi hãy nói tường

tận thân thế lai lịch cho lão phu được biết, lão phu sẽ châm chước mà xử lý, quyết không đãi bạc ngươi".

Cốc Hàn Hương đưa tay áo lau nước mắt, nói:

"Đệ tử sẽ bẩm cáo sự tình".

Văn sĩ trung niên ấy hơi cau mày, nói:

"Ta thấy ngươi là người xảo quyệt quen thói, ngươi hãy cứ từ từ mà nói, không cần bẩm cáo theo sự thực".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì ngạc nhiên, suy nghĩ một chốc rồi đột nhiên quỳ xuống khóc òa lên, nói:

"Lão nhân gia có thành kiến với đệ tử, đệ tử dù cho có nói sự thực, lão nhân gia cũng sẽ không tin tưởng".

Nàng càng khóc càng thê thảm, hai vai run lên bần bật, nước mắt cứ tuôn trào, xem ra hoàn toàn giống như một thiếu nữ mới hiểu chuyện đời, đâu giống như một Cốc Hàn Hương kêu mưa gọi gió, khuấy động giang hồ.

Đột nhiên trên vách ở ngoài mật thất truyền vào một tràng thanh âm, thanh âm này tựa có tựa không, tràng thanh âm này chưa hết thì tràng thanh âm kia lại vọng vào.

Nho sĩ trung niên ấy cau mày, nói:

"Chưởng lực này rất hùng hậu, người phát chưởng là địch hay bạn của ngươi?".

Cốc Hàn Hương nghiêng tai lắng nghe, lắc đầu nói:

"Đệ tử không phân biệt được người phát chưởng là ai, chắc là tên ác ma của chốn hắc đạo tên gọi Phong Thu, hoặc nhân vật của quang ngoại tên là Bàng Sĩ Xung".

Nho sĩ trung niên ấy trầm ngâm một chốc rồi nói:

"Lão phu không nhớ ra hai người này, song hai thanh âm ấy chính là "Đại lực kim cương chưởng" của Phật môn đánh vào".

Cốc Hàn Hương cũng không biết Thiên Minh đại sư đã đến đây, suy nghĩ một chốc rồi nói:

"Có lẽ là một hòa thượng pháp hiệu Thiên Giác ở trong phái Thiếu Lâm ...".

Văn sĩ trung niên mỉm cười nói:

"Lão phu đã mấy mươi năm không đi lại trên giang hồ, đối với những nhân vật trong võ lâm đã trở nên xa lạ".

Đang nói thì thần sắc lộ vẻ tiếc nuối, nói tiếp:

"Ngươi tuy trầm luân trong biển thù, linh trí đã bị che mờ, nhưng niệm tình ngươi tuổi hãy còn trẻ, lão phu phá lệ lần này, ngươi trước tiên hãy kể rõ hết chuyện năm xưa, nếu có chỗ đáng dung thứ, lão phu sẽ giúp cho ngươi".

Cốc Hàn Hương trong lòng đã kinh hãi, nghe thế thì không khỏi mừng rỡ ra mặt, vừa quỳ vừa kể lại những chuyện giữa mình với Hồ Bách Linh, không hề giấu diếm.

Nước mắt nàng cứ tuôn rơi theo lời nói, chuyện xưa cứ quay ngược lại, không biết kể đến bao lâu, đến cúi cùng thì phục xuống đất, khóc òa lên trở lại, văn sĩ trung niên ấy nhắm mắt mà đứng yên, sắc mặt nghiêm túc, tựa như một nhà sư già đang nhập định.

Trên vách đá, tiếng chưởng vỗ vào lại vang lên từng hồi truyền vào bên trong.

Văn sĩ trung niên ấy đột nhiên mở mắt, cau mày, nói:

"Thanh âm ấy, chắc là do Phong Thu gây ra".

Cốc Hàn Hương cúi đầu không nói, rõ ràng lúc này nơi này, nàng đã cảm thấy kinh hoảng với những thủ đoạn sấm sét của mình trước nay.

Văn sĩ trung niên ấy đột nhiên đưa tay vuốt nhẹ đầu nàng, nói:

"Trên vách tường bên trái có một cánh cửa nhỏ, phía trong có đồ ăn thức uống, con đi nghỉ ngơi một lát, ta bắt đầu truyền chân phải cho con".

Cốc Hàn Hương mừng rỡ, nói:

"Đa tạ sư phụ ...".

Nho sĩ trung niên mỉm cười, nói:

"Lão phu không có phước thu nhận đệ tử, ngươi cũng không có phước trở thành môn hạ của lão phu, hãy đi thôi, ngươi hãy muốn báo thù cho nên mới học nghệ, lão phu ít nhiều cũng giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì ngạc nhiên, nàng vốn là người kiêu ngạo, lúc này trên mặt lúc đỏ lúc

trắng, vừa xấu hổ vừa lo lắng, một lát lâu sau vẫn không nói thành tiếng.

Văn sĩ trung niên ấy vẫn mỉm cười, đưa mắt nhìn lên mặt nàng, nói:

"Sao ngươi lại lo lắng? Lão phu truyền chân phải cho ngươi đã đủ, không nhận sư đồ, có hề chi đâu?

Nghĩ lại Thiên Minh hòa thượng ấy đã thu nhận ngươi làm đệ tử ký danh, chỉ vì chưa truyền võ công cho ngươi, ngươi có bao giờ nhận y là sư phụ chưa?".

Mấy câu ấy khiến cho Cốc Hàn Hương hổ thẹn vô cùng, cúi đầu một lúc lâu sau rồi mới ấp úng:

"Phái Thiếu Lâm đã nhúng tay vào cái chết của tiên phu, đệ tử nóng lòng báo thù, cho nên đã quên rằng Thiên Minh đại sư chính là sư phụ".

Văn sĩ trung niên điềm nhiên mỉm cười, nói:

"Chuyện này tạm thời không nhắc đến nữa, trong tiểu thất này có một dòng suối, dưới suối có một cây long tu bảo trúc, bảo trúc ấy cứ cách ba ngày thì mọc ra một búp măng, búp măng này có thể ăn được, nước suối có thể uống được, ngươi hãy vào trong uống nước suối, rồi quay lại đây ta sẽ chỉ cho ngươi luyện khí hành công".

Cốc Hàn Hương đã sớm khuất phục trước khí độ của Tam Diệu thư sinh, nghe bảo thế thì lập tức gật đầu, đứng dậy đi theo hướng y chỉ tay.

Trên vách đá, quả nhiên có một cánh cửa, Cốc Hàn Hương đưa tay đẩy một cái, cánh cửa nhỏ ấy bật ra.

Nàng bước vào trong phòng, thấy căn phòng nhỏ này rộng khoảng một trượng, ở dưới đất sát vách có một cái lỗ rộng khoảng một thước, trên cái lỗ là một cây tre xanh tốt cao khoảng ba thước, trên vách có một dòng suối phun ra, tưới vào cây tre ấy.

Chợt nghe giọng nói của văn sĩ trung niên truyền vào:

"Không được làm bẩn dòng suối ấy, búp măng chỉ có thể dùng tay bẻ xuống, không thể tiếp xúc với vật bằng kim loại".

Cốc Hàn Hương cúi xuống nhìn, trên đốt của long tu bảo trúc có mọc đầy râu dài khoảng một tấc, trông tươi xnah nõn nà, vừa nhìn thì đã thấy cây tre ấy là thứ quý hiếm.

Nàng ngồi xuống, nhìn ở dưới gốc cây tre, quả nhiên có một búp măng nho nhỏ, búp măng này chỉ lớn bằng ngón tay cái, màu sắc vàng óng, trông rất sạch sẽ, đẹp mắt.

Vốn là nàng đã đói, thấy búp măng này thì càng thém thuồng hơn, nhưng nàng chợt nghĩ:

"Long tu bảo trúc cứ ba ngày mọc ra một búp măng, trước khi mình tới đây, Tam Diệu sư phụ chắc là dùng nó để sống qua ngày, nay mình lại ăn mất búp măng, người sẽ ăn gì?".

Yù nghĩ ấy lướt qua, bất giác hỏi:

"Sư phụ, nếu đệ tử ăn búp măng này sư phụ ăn cái gì?".

Chỉ nghe văn sĩ trung niên ấy từ bên ngoài phòng nói vọng vào:

"Ngươi không cần lo lắng, lão phu đói không chết, chỉ cần ngươi đừng kêu bừa sư phụ".

Cốc Hàn Hương cừơi thầm, nói:

"Nếu mình nhất thời không cách nào rời khỏi nơi này, vậy thì sẽ cùng Tam Diệu sư phụ lần lượt ăn búp măng này, nếu như búp măng này là loại bảo vật, sáu ngày ăn một lần chắc không đói chết".

Yù nghĩ đã quyết, vì thế lấy cái bát ngọc bên cạnh, múc đầy nước suối, đi đến góc phòng rửa sạch tay chân mặt mũi, sau đó bẻ một búp măng.

Búp măng này chẳng qua chỉ to như ngón tay cái, cắn vào thì thấy rất mát mẻ, vị đắng và chát, không có điều kỳ lạ, nàng ăn xong, uống mấy ngụm nước suối, rồi bước ra ngoài phòng.

Văn sĩ trung niên ấy vẫn ngồi dưới cái bồ đoàn, lúc này đưa tay chỉ sang bên phải, nói:

"Ở đấy có một căn đơn thất, vốn là nơi ở của lão phu, ngươi hãy vào thay y phục".

Cốc Hàn Hương đỏ mặt, tới vách đá bên phải, sau đó lại bước ra ngoài phòng.

Văn sĩ trung niên ấy nhướng mắt lên thấy nàng buông tóc, mặc y phục nam nhân của mình, khềnh khàng bước ra, sát khí trên mặt đã quét sạch, thay vào đó là thần thái yêu kiều ngây thơ, không khỏi vỗ tay cười ha ha.

Cốc Hàn Hương nghe tiếng cười của y rất rõ ràng, nhưng tựa như không phải là người có nội công thâm hậu, không khỏi nhủ thầm:

"Chả lẽ vị Tam Diệu sư phụ này đã tu luyện đến cảnh giới chuyển phác thành hư". Yù nghĩ ấy lướt qua, vái dài một cái rồi dịu dàng gọi một tiếng "sư phụ".

Văn sĩ trung niên ấy cười khan một tiếng, vẫy tay một cái, nói:

"Lão phu không thích vờ vĩnh, ngươi cũng không cần làm thế". Rồi đưa tay chỉ, nói:

"Ngươi hãy ngồi xuống, lão phu sẽ kể sơ qua cho ngươi rõ chuyện của lão phu".

Cốc Hàn Hương ngồi xuống, nói:

"Sư phụ có điều gì, xin hãy nói".

Văn sĩ trung niên ấy điềm nhiên cười, nghiêm mặt, thần sắc trở nên ngưng trọng, nói:

"Trong tòa động phủ này, sau mỗi cánh cửa là có một tấm đoạn môn thạch nặng đến hàng vạn cân, nếu đoạn môn thạch ở các nơi đều đã rơi xuống, ngươi không thể luyện chưởng lực nặng ba vạn cân, thì cả đời này đừng hòng thoát ra".

Cốc Hàn Hương mở to mắt, nói:

"Vậy sư phụ cứ truyền công phu cho đệ tử, đến khi đệ tử luyện được chưởng lực nặng ba vạn cân".

Văn sĩ trung niên thấy nàng nói chuyện rất nhẹ nhàng, không khỏi mỉm cười, nói:

"Môn công phu của ta, đầu tiên coi trọng chữ "tĩnh", nếu ngươi không thể bỏ hết những âm thù thế tục, yên tâm ngưng thần học nghệ, lão phu dù cho có ý thành toàn, cũng khó giúp được cho ngươi, ngươi cũng không thể học được môn tuyệt nghệ này".

Y hơi ngập ngừng, lắng tai nghe tiếng động từ bên ngoài truyền vào, nói tiếp:

"Nếu không thể thủ định tâm thần, một khi bị quấy nhiễu, nặng thì mất mạng, nhẹ thì tàn phế". Y thở dài một tiếng, lẩm bẩm:

"Nếu không phải vì điều này, lão phu làm sao để cho môn tuyệt nghệ này thất truyền, rốt cuộc vẫn không thể tìm ra đệ tử y bát?".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên một lúc lâu, hỏi:

"Nếu như đệ tử có thể gạt bỏ chuyện thế tục, rửa sạch linh trí, vậy thì khoảng bao lâu mới có thể luyện được chưởng lực nặng ba vạn cân?".

Văn sĩ trung niên ấy trầm tư, nói:

"Khoảng mười năm ".

Cốc Hàn Hương nghe như sét đánh ngang tai, sững người rồi nước mắt tuôn rơi, nói:

"Đệ tử ngoài chuyện báo thù, còn có một đứa dưỡng tử ở bên ngoài, nay không dám cầu mong gì nhiều, chỉ mong sư phụ truyền cho một chút võ công, sau đó mở cánh cửa, thả đệ tử rời khỏi nơi này".

Văn sĩ trung niên ấy hơi cau mày, nói:

"Ngươi đang nghĩ, chỉ cần lão phu truyền cho ngươi một chút công phu thì đã đủ cho ngươi ngang dọc giang hồ, báo thù cho tiên phu, đúng không?".

Cốc Hàn Hương quả thực có ý nghĩ này, bị y vạch trần ra, mặt ngọc không khỏi đỏ ửng, lộ vẻ hổ thẹn.

Văn sĩ trung niên ấy đột nhiên thở dài, nói:

"Ý nghĩ của ngươi cố nhiên không sai, lão phu chỉ là đèn khô cạn dầu, sớm không đủ lực mở đoạn môn thạch nữa".

Cốc Hàn Hương thất kinh, biết vị cao nhân ở ngoài đời này không thể nào lừa gạt mình, trong nhất thời nàng kinh hoảng, bất giác mặt tái nhợt, miệng lẩm bẩm tự nói với mình:

"Mười năm, mười năm, mười năm quá dài ..." đột nhiên hai tay bưng mặt, khóc òa lên.

Văn sĩ trung niên ấy thấy nàng khóc bi thảm như thế, cũng không nói lời an ủi, ngược lại nhắm mắt rồi tự hành khô tọa.

Thế nhưng, Cốc Hàn Hương là người có tuệ căn, khóc một lát thì biết dù có bi thương cũng chẳng ích gì, thế rồi lau khô nước mắt, ngửa mặt nói:

"Sư phụ cứ truyền võ công cho đệ tử, đệ tử hết sức mà học, lúc nào thoát ra được khỏi nơi đây thì phải nghe theo ý trời".

Văn sĩ trung niên ấy mở mắt, gật đầu, nói:

"Thông quyền đạt biến, đúng là một nhân tài có thể đào tạo". Rồi nghiêm mặt, trầm giọng nói:

"Lão phu bình sinh cứu người vô số, chưa từng giết qua một người. Nói tuy là như thế, cũng biết có người đáng giết, ngươi hãy nói trước, ngươi sẽ giết ai?".

Cốc Hàn Hương không ngờ y hỏi câu ấy, nghe thế thì trong lòng thầm lo, không biết đáp thế nào mới phải.

Nàng đối với Hồ Bách Linh tình thâm ý trọng, từ ngày quyết chí báo thù cho đến nay, cố gắng nhẫn nhục là vì muốn tiêu diệt hết những kẻ trong hai phái chính tà đã khiến cho Hồ Bách Linh rơi vào thảm cảnh, thế nhưng cho đến lúc này nàng không thể dám nói thẳng được.

Một lát sau nàng mới ấp ứng nói:

"Quỷ Lão Thủy Hàn, Nhân Ma Ngũ Độc, Độc Hỏa Thành Toàn. Ba người này không điều ác gì mà không làm, đệ tử nhất định phải lấy mạng bọn chúng để trừ hại cho thế nhân".

Văn sĩ trung niên ấy đột nhiên nghiêm trang, ánh mắt nhìn thẳng lên mặt Cốc Hàn Hương, chậm rãi nói:

"Lão phu mặc kệ ngươi giết ai, song sau khi học được võ công của Tam Diệu ta, suốt đời ngươi chỉ được giết bốn mạng người, giết xong bốn mạng người này, dù cho ngươi có thù hận to bằng trời cũng không được lấy mạng của người ta nữa".

Nói đến đây, mặt đột nhiên lộ nụ cười thê lương, nói tiếp:

"Lão phu thà để cho tuyệt nghệ thất truyền chứ không muốn gây họa cho võ lâm, quyết định thế nào thì ngươi hãy tự suy nghĩ lấy".

Cốc Hàn Hương sững người, một lát sau vẫn không nói, lại nghe văn sĩ trung niên ấy điềm nhiên nói:

"Lão phu nói lời sẽ không đổi, song ngươi chỉ cần dùng tay đẩy một cái thì sẽ lấy được mạng của lão phu, còn kết tinh võ học một đời của lão phu đều cất trong căn đơn thất, ngươi có thể tự đọc tự luyện lấy".

Cốc Hàn Hương ngẩng mặt, lắc đầu nói:

"Đệ tử không phải là kẻ tà ác thực sự".

Văn sĩ trung niên nói:

"Vậy thì ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ càng".

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn xuống đất, cúi đầu trầm tư một lúc lâu cuối cùng ngẩng mặt nói:

"Chính là đệ tử tự xông vào đây, nay tiến lu không còn đường nữa, chỉ có nghe theo căn dặn của sư phụ, suốt đời không được giết hơn một người nữa".

Văn sĩ trung niên ấy gật đầu nói:

"Lão phu tin lời nói của ngươi là từ gan ruột, song thù hận của ngươi quá sâu làm thế nào để thủ tín, ngươi hãy lập một lời thề mà bản thân cũng không thể vi phạm được, ngươi hãy tự suy nghĩ đi".

Cốc Hàn Hương giật thót mình, trầm mặt một lúc lâu cuối cùng buồn bã nói:

"Đệ tử xin thế suốt đời này chỉ lấy bốn mạng người!".

Văn sĩ trung niên ấy trang nghiêm nói:

"Cũng được, ngươi hãy dẹp trừ tạp niệm, nghe lão phu truyền cho ngươi nội công tâm pháp".

Y ngập ngừng rồi lại nói kỹ càng khẩu quyết nội công và cách luyện khí hành công.

Nội công tâm pháp của Tam Diệu thư sinh này đặc biệt trọng chữ tịnh, y lập đi lập lại, giảng nhẽ kỹ càng, cho đến mức nửa ngày thì mới giúp cho Cốc Hàn Hương lãnh ngộ, không hề có điều gì nghi vấn nữa sau đó mới lệnh cho nàng tu luyện.

Nào ngờ khi nàng mới bắt đầu thì cảm thấy tiếng động ở phía bên ngoài tryuền vào càng lúc càng nhức tai, khiến cho người ta bực bội.

Tiếng động đến vách đá ấy từ lúc bắt đầu vang lên không hề ngơi nghỉ, nhưng tiếng động ấy rất nhỏ, không khiến cho người ta bực bội, nhưng cho đến khi Cốc Hàn Hương tĩnh tâm, thì thanh âm ấy lại to lên, thế nhưng khi nàng luyện công theo phương pháp trâu thiên tọa tức thì không hề thì không hề bị thanh ấy quấy nhiễu.

Khoảng một ngày trôi qua, Cốc Hàn Hương không thể nào loại trừ được tạp niệm, khi nàng vào đơn thất, mặt căn phòng có cây long tu bảo trúc, thanh âm ấy càng rõ ràng hơn, lúc này, văn sĩ trung niên ấy cũng lo lắng.

Cốc Hàn Hương cuối cùng phải lên tiếng van nài:

"Sư phụ, đệ tử quả thực không cách nào ...".

Văn sĩ trung niên ấy cười khổ nói:

"Lão phu biết! môn tâm pháp này luyện đến ba phần hỏa hầu thì tiếng muỗi cũng nghe thành tiếng sấm, lúc mới luyện quả thực không thể nào tránh được sự quấy nhiễu của tạp âm".

Cốc Hàn Hương hỏi:

"Đệ tử vẫn luyện nội công của mình, sư phụ truyền cho đệ tử võ công chiêu thuật, được không?".

Văn sĩ trung niên ấy lắc đầu nói:

"Môn nội công tâm pháp của ngươi khó có đại thành, luyện cho đến mức cùng cực cũng đừng mong giở đoạn môn thạch lên".

Cốc Hàn Hương nhíu mày, hỏi:

"Vậy dùng chưởng lực đánh gãy đoạn môn thạch, có được không?".

Văn sĩ trung niên nói:

"Trong động này có cả thảy ba tấm đoạn môn thạch, loại đá này đặc biệt rắn chắc không thể giở lên được, đánh cũng không vỡ". Đang nói thì chậm rãi đứng dậy, bước xuống cái bồ đoàn, nói tiếp:

"Cái bồ đoàn này là chí bảo của võ lâm, ngươi hãy ngồi lên thử".

Cốc Hàn Hương từ ngày vào động, lần đầu tiên thấy y đứng dậy, bất đồ nhún nhường nói:

"Đây là bảo tọa của sư phụ, đệ tử làm sao có thể chiếm được!".

Văn sĩ trung niên ấy mỉm cười, nói:

"Lão phu đã hơn ba mươi năm nay chưa xuống cái bồ đoàn này, nay đã đến lúc thoái vị nhường hiền". Nói xong thì bước tới căn đơn thất.

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên, thấy y một lúc lâu không bước ra, chỉ đà ngồi lên cái bồ đoàn, bắt đầu thử luyện công lại.

Cái bồ đoàn này kỳ diệu vô cùng, Cốc Hàn Hương ngồi không lâu thì cảm thấy toàn thân thư thái, đầu óc tỉnh táo, âm thanh từ bên ngoài truyền vào nghe càng rõ hơn, nhưng không hề làm dao động tinh thần, khiến cho nàng bực bội nữa.

Chính vì trong động không có ánh mặt trời, cho nên nàng ngồi như thế cũng không biết đã bao lâu, khi đứng dậy thì nghe âm thanh bên ngoài vẫn truyền vào, không khỏi thầm than, nghĩ bụng:

"Nếu không phải đó là chủ ý của Phong Thu, thì là Bao Cửu Phong, những người khác chắc chắn sẽ không nhẫn nại như thế".

Nàng vén áo đứng dậy, thấy trong tòa đơn thất vẫn không có động tịnh gì cho nên bước tới.

Đưa mắt nhìn vào thấy cây long tu bảo trúc lại mọc một búp măng, so với búp măng mình ăn lần trước thì lớn hơn một chút, thế nên thời gian không chỉ ba ngày.

Nàng vừa thấy búp măng, lập tức cảm thấy bụng đói, thèm thuồng, nhưng nàng không ăn búp măng ấy, chỉ uống mấy ngụm nước suối, sau đó lấy cái bát ngọc múc đầy nước, rồi bẻ cái búp măng bưng vào trong căn đơn thất.

Tấm cửa đá của căn đơn thất từ lúc mở ra thì không bao giờ đóng lại nữa, Cốc Hàn Hương nhón chân bước vào, thò đầu nhìn vào trong phòng, nào ngờ vừa nhìn vào nàng không khỏi ngạc nhiên, kêu lên thành tiếng.

Té ra trong thời gian ba bốn ngày ấy tóc trên đầu của văn sĩ trung niên ấy đã trở thành bạc trắng,

râu dưới cằm cũng trở nên màu bạc, da mặt chùng xuống, nếp nhăn ẩn hiện, xem ra ít nhất cũng là một ông già đã sáu mươi.

Ông già râu bạc ấy vẫn nhắm mắt ngồi trên cái giường, nghe Cốc Hàn Hương kêu thì mở hai mắt ra, cười khà khà, giở tay gọi:

"Sao ngươi lại thất kinh? Đến nay lão phu chính là Tam Diệu lão nhân".

Cốc Hàn Hương vẫn nghe được trong lời nói thường tình, ngoài vẻ già lão thì vẫn khí định thần nhàn, nho nhã ung dung, không khác gì so với trước, vì thế bước vào, lo lắng nói:

"Sư phụ, té ra người đã dùng thuật dị dung ..." nàng nói được một nửa, đột nhiên cảm thấy đó là chuyện không thể, thế nên mới im lặng không nói nữa.

Tam Diệu lão nhân ấy đưa mắt nhìn về phía cái bát ngọc và búp măng long tu trên tay của nàng, hiền từ cười nói:

"Lão phu không giống như ngươi, giỏi dùng cơ mưu đối với người khác". Y vuốt râu rồi nói tiếp:

"Đã nói với ngươi, lão phu đã là người đèn khô cạn dầu, chỉ nhờ vào cái bồ đoàn ấy, và búp măng lông tu trên tay của ngươi, mới có thể kéo dài được mạng sống cho đến ngày hôm nay ...".

Cốc Hàn Hương không đợi y nói xong, đột nhiên đặt cái bát ngọc và búp măng xuống, phục trên giường, cất giọng khóc òa lên.

Nàng cũng không biết vì lý do gì, sau khi gặp vị kỳ nhân tiền bối này tâm trạng đặc biệt dễ kích động, may mà vị kỳ nhân ngoài đời này mỗi khi thấy nàng khóc thì lại nhắm mắt khô tọa, không thèm để ý đến, nàng khóc được một lát thì cũng chỉ đành tự nín mà thôi.

Tam Diệu lão nhân ấy thấy nàng ngừng khóc, mỉm cười, nói:

"Con người ai mà không chết? Chỉ cần chết có ý nghĩa, không thẹn với lòng thì không có gì đáng tiếc". Y lại mỉm cười, nói tiếp:

"Ngươi đem những thứ này đến đây là để cho lão phu ăn?".

Cốc Hàn Hương gật đầu, kiên quyết nói:

"Đệ tử và sư phụ thay phiên nhau ăn, lần này đến lượt sư phụ". Ngập ngừng rồi lại nói:

"Đệ tử cũng là người một lời đã nói ra, đến chết vẫn không đổi".

Tam Diệu lão nhân vuốt râu cười, nói:

"Sáu ngày ăn một búp măng thì có chút hơi đói, búp măng này có tác dụng bồi nguyên tích khí, trợ giúp cho công lực, trụ nhân tăng thọ ...".

Cốc Hàn Hương ngắt lời:

"Luyện đến cảnh giới của sư phụ, cũng sẽ có ngày vũ hóa phi thăng, nhưng trên đời này không hề có người sống mãi mà không chết, sư phụ không ăn, đệ tử cũng thà bị đói chết".

Tam Diệu lão nhân ấy cười khà khà, nói:

"Thôi được, ngươi đã nhịn đói, lão phu cũng phải khoan chết một lúc, để chỉ điểm cho ngươi nhiều thêm, giúp ngươi sớm ngày thành công thoát khỏi chốn này". Nói xong cầm cái búp măng lên rồi nhai, uống mấy ngụm nước suối, sau đó lấy ra một cái hộp ngọc.

Cốc Hàn Hương bật cười, hỏi:

"Sư phụ còn cất bảo vật gì, sao không để cho đệ tử mở rộng tầm mắt?".

Tam Diệu lão nhân ấy mỉm cười, nói:

"Trong động phủ này, mỗi thứ đều là bảo vật, song thứ có ích đối với ngươi chỉ có một viên thuốc trong hộp ngọc này mà thôi".

Cốc Hàn Hương nhìn hộp ngọc không chớp, miệng thì nói:

"Quyền kinh kiếm quyết hay bất cứ bí cấp võ học gì cũng đều có ích đối với đệ tử".

Tam Diệu lão nhân ấy mở hộp ngọc, lấy ra một viên thuốc, mỉm cười nói:

"Lão phu không chịu nhận ngươi làm đệ tử, chính là vì tuyệt nghệ của môn phái ta khó học, dù cho ngươi có vào trong môn hạ, cũng không có phước hưởng hết ...".

Cốc Hàn Hương vừa giận vừa lo, giận dỗi nói:

"Đã như thế, sư phụ cần gì phải truyền võ công cho đệ tử?".

Tam Diệu lão nhân ấy đưa mắt nhìn nàng, mỉm cười nói:

"Lão ngươi mong ngươi có thể luyện được chưởng lực nặng ba vạn cân, giở tấm đoạn môn thạch lên, song kết tinh võ học một đời của lão phu đều phải trao cho ngươi, nếu sau khi ngươi giở đoạn môn thạch lên, có thể thấu triệt hai chữ âm thù, ở lại trong động này tiếp tục nghiên cứu tuyệt nghệ của lão phu, vậy thì lúc đó lão phu tuy chết nhưng cũng nhận ngươi là đệ tử, y bát truyền nhân".

Cốc Hàn Hương nghe xong thì im lặng, mặt lộ vẻ buồn bã, nàng nhủ thầm:

"Muốn mình thay điổ chủ ý, vứt bỉ oán thù, vậy võ công trùm đời của mình còn có tác dụng gì?".

Đang suy nghĩ thì một mùi hương lạ xộc vào mũi khiến nàng ngây ngất.

Té ra Tam Diệu lão nhân ấy đã bóc lớp ngoài của viên thuốc, một mùi hương lạ tỏa ra khắp căn phòng.

Cốc Hàn Hương thấy mùi hương ấy nồng nặc lạ thường, biết viên thuốc trong tay của y chắc là ắt hẳn được luyện từ các loại dược vật quý báu, trên đời hiếm thấy, từ lời nói của y mà biết được, tựa như còn có ý muốn tặng viên thuốc này cho mình, vì thế vừa lo vừa mừng, mắt cứ nhìn chằm chằm vào viên thuốc.

Nàng vốn trời sinh tuyệt sắc, đẹp đẽ vô cùng, trước mặt Tam Diệu lão nhân này thì lại trở về nét thơ ngây, dù cho lão nhân ấy lòng như nước đọng, không hề vướng chút bụi trần, nhưng cũng cười khà khà.

Tam Diệu lão nhân ấy cười chưa dứt, tay đã lột hết lớp vỏ bên ngoài, lộ ra một viên đơn hoàn màu đỏ như trái long nhãn, đưa cho Cốc Hàn Hương, nói:

"Viên được hoàn này tên gọi là hỏa long đơn, lão phu mất mười năm mới luyện thành, giữ cho đến ngày hôm nay, thời gian đã trên sáu mươi năm, vốn là ta chuẩn bị cho đệ tử nhập môn, nay lại trao cho ngươi".

Nàng vừa bỏ viên hỏa long đơn vào trong miệng thì lập tức lăn xuống bụng, nghe thế thì cảm kích, nước mắt như muốn trào ra.

Chỉ nghe Tam Diệu lão nhân nghiêm mặt nói:

"Đừng nhiều lời, hãy mau ngồi lên cái bồ đoàn, vận khí hành công theo phương pháp điều tức mà lão phu đã truyền cho ngươi, lão phu không gọi, không được đứng dậy".

Cốc Hàn Hương cảm thấy ở ngực và bụng có một luồng khí ấm tản ra, máu trong toàn thân như xông lên đầu, thân người như lơ lửng, thế rồi cảm kích nhìn Tam Diệu lão nhân rồi xoay người chạy ra ngoài phòng, ngồi lên cái bồ đoàn nhắm mắt vận khí hành công.

Hai mạch nhâm, đốc của nàng khi mới vào Vạn hoa cung thì đã được quái nhân một mắt Đồng Công Thường đánh thông, lại thêm bản thân của nàng chịu khó khổ luyện, cho nên nội công hỏa hầu đã đến cảnh giới của một cao thủ nhất lưu, nay tuy luyện theo tâm pháp nội công của Tam Diệu lão nhân, điều đó cũng chẳng qua là vì đi theo con đường khác, công lực hỏa hầu hơi kém mà thôi, còn chân khí ở đan điền thì vẫn lưu chuyển toàn thân, không hề bị ngăn cản, cho nên sau một lúc hành

công thì một luồng khí ấm ở bụng và ngực đã hòa vào với chân khí ở trong người, chạy khắp thân.

Dưới ánh sáng của những viên minh châu, nàng không phân biệt được ngày đêm nữa, Cốc Hàn Hương nàng vẫn ngồi trên cái bồ đoàn, hội ý với thần, đi vào cõi vong ngã, không biết đã bao lâu, nàng đột nhiên cảm thấy, nhiệt độ của toàn thân dần dần tăng lên.

Nàng biết dược lực của hỏa long đơn đã thẩm thấu vào trong huyết dịch của toàn thân, cho nên tiếp tục vận khí hành công, thúc đẩy dược lực, khiến cho dược lực lưu chuyển trong một trăm huyệt toàn thân, thế nên nhiệt độ càng lúc càng cao, càng về sau, máu trong người như sôi lên, sôi đến nỗi nàng chịu không nổi.

Một lát sau, tòan thân nàng đổ mồ hôi, nàng rên rỉ, lại một khắc nữa trôi qua, nàng cảm thấy như muốn gục ngã, nàng không ngừng co giật, mồ hôi đổ xuống như tắm, thấm ướt cả quần áo, một luồng nhiệt khí từ đỉnh đầu của nàng bốc lên, nàng đau đớn thở phì ra lấy hơi, cuối cùng nhắm mắt ngất ở trên cái bồ đoàn.

Không biết đã trải qua bao lâu, nàng dần dần tỉnh lại, mở to mắt nhìn quanh căn phòng, nàng nhớ rằng Tam Diệu lão nhân đã từng căn dặn, chưa được gọi thì không được rời khỏi chỗ ngồi, nàng lại điều tức vận khí, nhắm mắt hành công.

Nàng cảm thấy máu trong người của mình đã lạnh đi rất nhiều, tuy cũng có cảm giác khó chịu, nhưng không đến nỗi giống như lúc bị lửa đốt ban nãy.

Tiếp theo chân khí của nàng lưu chuyển, nhiệt độ trong người của nàng dần dần giảm xuống, mồ hôi trong y phục đã khô, nàng lại bước vào cảnh giới vong ngã ...

Tiếng gõ vào vách đá vẫn cứ tiếp tục, thời gian vẫn cứ trôi qua, búp măng trên long tu bảo trúc đã nhú lên, đột nhiên, trong tòa đơn thất vang lên tiếng gọi yếu ớt của Tam Diệu lão nhân.

Chỉ nghe Tam Diệu lão nhân ấy nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi hãy mau đến đây, lão phu sẽ truyền cho ngươi mấy chiêu thủ pháp".

Cốc Hàn Hương tỉnh dậy, phóng người phía trước giường, lo lắng kêu:

"Sư phụ ...".

lời chưa hết, đột nhiên cảm thấy mắt cay xè, rồi nước mắt chảy ròng ròng xuống má.

Té ra chỉ có mấy ngày mà Tam Diệu lão nhân ấy đã râu tóc bạc phơ, trên mặt toàn là nếp nhăn, lưng đã hơi gù xuống.

Cốc Hàn Hương nhớ lại khi mới bước vào trong hang, ông ta vẫn là một văn sĩ trung niên nho nhã trẻ trung, tiên phong đạo cốt, chưa được mấy lúc thì đã trở thành một ông già tóc bạc da mồi, nàng vốn là người tính tình nhân hậu, nhớ lại rằng chỉ vì mình mà nên nỗi này, bất đồ ôm mặt khóc òa lên.

Chợt nghe Tam Diệu lão nhân cười nói:

"Ngươi thật là thích khóc, đâu có giống minh chủ lục lâm".

Cốc Hàn Hương đột nhiên chạy ra ngoài phòng, bưng cái bồ đoàn vào trong.

Cái bồ đoàn ấy vốn rất nặng, nhưng nàng bưng trong tay cứ như không, chỉ thấy nàng đặt cái bồ đòan trên giường, nói:

"Sư phụ hãy mau ngồi lên ..." nói chưa xong, thì lại đem bức măng long tu đến trước giường, Tam Diệu lão nhân cũng không từ chối, ăn búp măng long tu, uống mấy ngụm nước suối rồi chỉ một cái bình ngọc trước cái bàn đá, cười khà khà nói:

"Thuốc ở trong bình có thể chống đói, ngươi hãy ăn trước một ít, lão phu sẽ nói chuyện với ngươi".

Cốc Hàn Hương bước tới đổ ra năm sáu viên thuốc trong bình, rồi cho vào mồm nuốt xuống, sau đó đến trước cái giường, nói:

"Sư phụ có gì dạy bảo".

Tam Diệu lão nhân hai mắt hơi khép lại, nghiêng tai lắng nghe ở phía bên ngoài, nói:

"Không biết là ai đã dùng một loại bảo vật gõ vào lớp đá đầu tiên, chừng vài ba ngày nữa, người ấy có thể sẽ đục được một lỗ nhỏ trên cánh cửa đá ấy, nếu kẻ này biết môn "Xúc cốt thần công" thì ngươi hãy chui vào Vấn Tâm Trai".

Y nói đến đây ngừng lại thở dài, Cốc Hàn Hương đã thấy trong lòng thầm nhói đau, chen vào nói:

"Có lẽ là Phong Thu, có lẽ những người khác thì không kiên trì được như thế".

Tam Diệu lão nhân mỉm cười nói:

"Kẻ này có lẽ đã lấy công chuộc tội, sau khi ra khỏi hang, ngươi hãy giải trừ Hướng tâm lộ cho y".

Cốc Hàn Hương gật đầu, nói:

"Đệ tử tuân lệnh sư phụ".

Tam Diệu lão nhân mỉm cười, nói:

"Khi y phá đến lớp đoạn môn thạch thứ hai, lão phu đã không chống chọi nổi thanh âm ấy, ngươi cũng không thể nào tiếp tục luyện công, cho nên lão phu tính toán rằng, trước tiên phải nói rõ chuyện này, sau đó mới truyền cho ngươi vài chiêu thủ pháp, ngươi hãy cố gắng luyện tập".

Cốc Hàn Hương nước mắt tuôn trào, nói:

"Sư phụ đừng nói những lời đau buồn như thế, có cái bồ đoàn bằng ngọc với búp măng long tu, lão nhân gia ít nhất còn sống đến hơn trăm năm nữa!".

Tam Diệu lão nhân cười lớn, tiếp theo lấy ra một cái hộp ngọc dày khoảng một tấc, giống như một cuốn sách, nói:

"Tinh túy võ học cả đời của lão phu đều để trong hộp ngọc này, khi ra khỏi hang, ngươi hãy mang hộp ngọc này theo, nếu có cơ duyên thì hãy giúp lão phu tìm truyền nhân".

Cốc Hàn Hương nhận lấy hộp ngọc, sau đó đặt bên cạnh cái bồ doàn, buồn bã nói:

"Đệ tử vốn định ở trong hang này, kế thừa y bát của sư phụ, nhưng vì có ngoại địch xâm phạm, đành phải rời khỏi động, vậy thì đệ tử có coi như là môn đồ của sư phụ không?\' Tam Diệu lão nhân cười lớn, nói:

"Nha đầu này thật dảo họat, nếu ngươi thực lòng muốn ở lại trong động này, lão phu chỉ cần phất tay một cái thì có thể khiến cho động phía trước sụp xuống, lúc đó dù cho Thổ Hành Tôn đến đây cũng không thể nào chui vào nơi này".

Cốc Hàn Hương đỏ mặt, e thẹn nói:

"Dưỡng tử Linh nhi của đệ tử là đồ tôn của lão nhân gia người, đệ tử phải ra động một lần để giắt nó đến đây".

Tam Diệu lão nhân vuốt râu cười lớn, nói:

"Ngươi hoa ngôn xảo ngữ, lão phu không tranh cãi với ngươi nữa". Rồi y nghiêm mặt, nói tiếp:

"Ngươi phải nhớ kỹ một chuyện, trước khi tấm đoạn môn thạch cuối cùng bị người ta phá vỡ, ngươi phải nhổ cả long tu bảo trúc lên rồi ăn cho hết".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên hỏi:

"Tại sao?".

Tam Diệu lão nhân nói:

"Sau khi ăn, công lực của ngươi sẽ tăng lên ba mươi năm, vả lãi thân người sẽ nhẹ như chim én".

Cốc Hàn Hương hơi trầm tư, nói:

"Vậy sư phụ hãy ăn long tu bảo trúc, chúng ta cùng rời khỏi nơi này".

Tam Diệu lão nhân nhìn nàng chốc lát, thấy đó là lời thật tình của nàng, không khỏi cảm động, đưa tay vuốt tóc nàng, nói:

"Dương thọ của lão phu đã tận, không loại thuốc nào có thể cứu được, huống chi hộp ngọc này rất quan trọng, nếu như ngươi không có công lực cái thế, nhất định sẽ bảo vệ không được, giả sử lọt vào trong tay kẻ xấu, vậy thì hào kiếp của kẻ ấy tạo ra còn lớn hơn của nha đầu nhà ngươi gấp nhiều lần".

Cốc Hàn Hương bĩu môi, giận dữ nói:

"Đệ tử tạo hào kiếp cho võ lâm hồi nào?".

Tam Diệu lão nhân mỉm cười, nghiêm mặt nói:

"Không cần phải nói nữa, lão phu truyền cho ngươi mấy chiêu chưởng pháp, thời gian gấp rút, ngươi hãy ráng lĩnh hội rồi luyện tập".

Cốc Hàn Hương nói:

"Sư phụ hãy nói tên gọi của chưởng pháp".

Tam Diệu lão nhân nói:

"Không có tên nhất định, nếu ngươi hành thiện diệt ác thì gọi là "Thiên lôi chưởng", nếu như ngươi lạm sát kẻ vô tội thì có thể gọi là "Thiên ma chưởng"".

Cốc Hàn Hương biết trong đó có điều bí mật, cố ý hỏi:

"Nếu đệ tử dùng để báo thù rửa hận thì gọi như thế nào?".

Tam Diệu lão nhân điềm nhiên nói:

"Thế gian làm gì có thù hận? Cũng giống như giữa ta và ngươi không hề có ân huệ".

Nói xong không đợi nàng trả lời, lập tức giải thích rõ chiêu thức, biến hóa, vận lực, sử kình của loại chưởng pháp này.

Cốc Hàn Hương vừa mới nghe xong chiêu thứ nhất, thì biết chín chiêu chưởng pháp này chính là tinh hoa tuyệt học của Tam Diệu lão nhân, vì thế không hề sơ ý, hỏi xong những điều chưa rõ thì bắt đầu học chiêu thứ hai.

Tam Diệu lão nhân truyền xong chiêu thứ ba lập tức sai Cốc Hàn Hương múa lại, đồng thời đem bồ đoàn bằng ngọc ra ngoài phòng, đích thân đứng một bên chỉ điểm, ba chiêu chưởng pháp luyện đã thành thục, không hề sai sót, lại học thêm ba chiêu chưởng pháp nữa, cho đến khi học xong chín chiêu chưởng pháp, Cốc Hàn Hương chưa luyện lại từ đầu thì trên vách đá truyền vào một tiếng động lớn.

Cốc Hàn Hương từ sau khi uống hỏa long đơn, nhãn lực và thính lực đã tăng thêm nhiều lần, lúc này nghe thế thì không khỏi kêu:

"Sư phụ, đoạn môn thạch của Vấn Tâm Trai đã bị người ta phá vỡ!".

Tam Diệu lão nhân gật đầu, mỉm cười:

"Kẻ này phá vỡ được tấm đoạn môn thạch đó mất mười một ngày đêm, theo đó mà luận, chí ít còn có hơn hai mươi ngày nữa, mới có thể đến đây, ngươi hãy mau luyện chưởng pháp không được phân tâm".

Cốc Hàn Hương cúi người nói vâng một tiếng lập tức phóng vọt ra đến hơn một trượng, luyện tập ba chiêu chưởng pháp cuối cùng.

Đột nhiên, ầm một tiếng từ bên ngoài truyền đến, dư âm chưa hết thì lại ầm thêm một tiếng nữa, tiếng kêu vang động cả căn phòng.

Cốc Hàn Hương thâu chưởng thế lại, nhíu mày, nói:

"Sư phụ, thanh âm này phải chăng đến từ cửa thông đạo?".

Tam Diệu lão nhân gật đầu, nói:

"Mau mau luyện công, không được phân tâm".

Cốc Hàn Hương ngạc nhiên, bắt đầu luyện tập lại bộ chưởng pháp.

Sau khi ba chiêu cuối cùng luyện tập thành thục, Cốc Hàn Hương luyện là từ đầu tới cuối chiêu chưởng pháp, chiêu chưởng pháp này, bề ngoài tuy là bảo chín chiêu, nhưng trong mỗi chiêu đều hàm chứa sự biến hóa phức tạp, tinh kỳ huyền ảo.

Chín chiêu chưởng pháp này triển khai có thể phòng thủ khắp thân người, đồng thời từ bất cứ góc độ nào cũng có thể đánh vào chỗ yếu hại của kẻ địch.

Cốc Hàn Hương vốn là kẻ thông minh hơn người, huống chi võ công vốn đã cao cường, nhưng khi luyện bốn chiêu chưởng pháp này, trước sau đã mất hơn mười ngày, nhưng vẫn chưa thể đạt được như ý nguyện, cách cảnh giới xuất thần nhập hóa càng xa hơn.

Tiếng phá đá ngày đêm vẫn không ngớt, vì thanh âm này còn rõ ràng hơn trước, vả lại vách đá truyền âm, vang vọng khắp nơi khiến cho người ta như muốn ngất đi, nếu không phải có Tam Diệu lão nhân đứng một bên đốc thúc, Cốc Hàn Hương sớm đã nổi điên.

Cho đến khi nàng luyện đến mức sức cùng lực kiệt, định nghỉ một lát, ăn mấy viên thuốc, đột nhiên Tam Diệu lão nhân ánh mắt như mờ đi, sắc mặt tái nhợt, thần thái rất mệt mỏi.

Cốc Hàn Hương thất kinh, nhảy bổ tới phía trước Tam Diệu lão nhân, lo lắng kêu lên:

"Sư phụ, sư phụ thế nào rồi?".

Tam Diệu lão nhân mỉm cười, nói:

"Lão phu sắp phải ra đi, âm thanh này thật khó chịu, ngươi hãy đưa lão phu ngồi lên giường".

Cốc Hàn Hương thấy lời nói của ông ta yếu ớt, tựa như một người sắp chết, trong lòng không khỏi nhói đau, nước mắt tuôn trào.

Nàng đặt Tam Diệu lão nhân lên cái bồ đoàn rồi bê cả người lẫn bồ đoàn đặt trên giường.

Tam Diệu lão nhân đưa tay vuốt tóc nàng, mỉm cười nói:

"Một người tình cảm yếu đuối như ngươi, quả thật không nên luyện môn công phu này của ta ...".

Cốc Hàn Hương thút thít nói:

"Chỉ có trước mặt của sư phụ đệ tử mới như thế, đối với người khác thì lòng dạ rất cứng rắn".

Tam Diệu lão nhân gượng cười, nói:

"Cứng rắn thì càng không thể, cần phải tâm bình khí hòa ..." y càng nói càng nhỏ, nói được hai câu thì ngưng lại, bắt đầu thở dốc.

Cốc Hàn Hương trong lòng lo lắng, bước ra ngoài đóng cửa lại, nhưng cũng không làm giảm thanh âm ấy, vội vàng mở cửa ra, chạy ra ngoài.

Chợt nghe Tam Diệu lão nhân kêu:

"Cốc Hàn Hương, ngươi định làm gì?".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì nói:

"Đệ tử đi nhổ long tu bảo trúc ...".

Tam Diệu lão nhân xua tay cười:

"Long tu bảo trúc chỉ có thể tăng cường công lực, không thể kéo dài mạng sống, cứ nhổ bừa như thế cả ngươi cũng sẽ đói chết". Ông ta thỏ phì một hơi, nói:

"Hãy nhớ lấy lời thề của ngươi, không được giết hơn một người, giữ kỹ hộp ngọc của lão phu, không được rơi vào tay kẻ xấu". Nói xong thì chậm rãi nhắm mắt lại.

Cốc Hàn Hương thấy trên mặt của ông ta sắc hồng dần dần biến mất, biết rằng ông ta sắp đi, không khỏi đau đớn, nước mắt tuôn trào, nhưng vẫn cố nén mà không dám khóc to.

Aàm ... ầm ... ầm tiếng phá đá càng lúc càng rõ, giống như thôi thúc Tam Diệu lão nhân mau mau rời khỏi trần gian.

Chợt Tam Diệu lão nhân hơi mở mắt, nhìn Cốc Hàn Hương chốc lát rồi lại nhắm mắt, đầu cúi gục xuống.

Cốc Hàn Hương sớm đã nước mắt như mưa ướt cả vạt áo phía trước ngực, nàng lặng lẽ nhìn di thể của vị lão nhân ấy, đột nhiên quỳ xuống đất, lạy chín lạy.

Sau đó, nàng cầm cái hộp ngọc đặt ở trên giường lên, cất vào trong người xong thì lẳng lặng lui ra khỏi phòng, đóng cửa đơn thất lại. Nàng chây đến cánh cửa nhỏ ở bên trái, lách vào sau cánh cửa,thút thít không nguôi, nàng lo rằng sẽ kinh động đến vong linh của Tam Diệu lão nhân, vì thế không dám khóc thành tiếng, nhưng nỗi đau đớn trong lòng nàng lại cứ tuôn trào, cho nên không thể nào ngừng khóc được.

Không biết trải qua bao lâu, đột nhiên nghe mấy tiếng vọng lớn truyền vào trong tai.

Nàng hơi suy nghĩ thì đã biết người ấy đang dùng chưởng lực đánh lên tấm đoạn môn thạch, chắc là người ấy chưởng lực vô hiệu cho nên tiếng búa gõ đá lại vang vọng.

Cốc Hàn Hương đau đớn khôn nguôi, lập tức cảm thấy thanh âm này rất khó chịu, nàng nghiến răng chạy ra ngoài phòng, bắt đầu luyện chưởng.

Một ngày, hai ngày, ba ngày ... đột nhiên một tiếng nổ lớn từ bên ngoài truyền vào.

Cốc Hàn Hương đã bị thanh âm ấy quấy rối cả hơn hai mươi ngày nay, cho nên lòng đã bứt rứt không yên, lúc này thấy có người đã đến ngoài cửa, lập tức đề chân khí ở đơn điền lên, quát lớn:

"Ai?".

Té ra ở ngoài thạch thất có một người đang đứng, đó chính là Phong Thu, người bên trái là Thiên Minh đại sư của chùa Thiếu Lâm, người bên phải là Tử Dương đạo trưởng.

Trên tấm đoạn môn thạch đã có một cái lỗ khoảng một thước, Nhân Ma Ngũ Độc, Quỷ Lão Thủy Hàn, Độc Hỏa Thành Toàn, Âm Thủ Nhất Ma lần lượt chui vào trong hang, xem qua một lượt những căn phòng đá ở phía ngoài, lập tức tiến vào trong, tiếp theo ở cửa hang có một vị lão ni với một hòa thượng mặt mũi già nua đi sát theo sau bọn Nhân Ma Ngũ Độc, trong chớp mắt đã thấy hết những căn phòng đá trong thông đạo.

Cốc Hàn Hương đứng sau cách cửa quát lên, người ở ngoài cửa chỉ cảm thấy tiếng ong ong chứ không nhận ra là thanh âm của người nào.

Thiên Minh đại sư đột nhiên phẩy tay vầ phía Phong Thu, tiếp theo dùng công phu "Ngưng khí thành ty" và \"Truyền âm nhập mật\" chậm rãi nói vào trong khe cửa:

"Lão nạp là Thiên Minh hòa thượng của chùa Thiếu Lâm, trong phòng nếu là Hương nhi thì hãy vỗ tay lên vách đá ba lần". Cốc Hàn Hương không ngờ rằng trung khí của mình lại xung mãn như thế, vừa quát một tiếng thì đã chấn động màn nhĩ, nhưng nàng lập tức hiểu ra rằng, nội lực của nàng tuy tiến triển kinh người nhưng vẫn còn rất phức tạp, chưa đến mức tinh thuần.

Lúc này, giọng nói của Thiên Minh đã truyền vào trong tai của nàng rất rõ ràng, nàng ngạc nhiên rồi vỗ nhẹ lên vách đá ba lần.

Nàng ra tay tuy nhẹ, nhưng ở ngoài cánh cửa lại vang lên ba tiếng ầm ầm, như rung rinh cả thông đạo.

Người ở bên ngoài phòng đều tưởng rằng nàng cố sức vỗ lên vách đá, ai nấy đều thầm nhíu mày, Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ nụ cười hiểu ý nhau.

Chương 30: Võ Lâm Hạo Kiếp - Ngọc Nát Hương Tàn

Thiên Minh đại sư nhủ thầm:

"Ả nha đầu này chắc là bị giam quá lâu, không chịu đựng nổi đói khát cho nên trong lòng mới nóng nảy như thế. Yù nghĩ ấy lướt qua, thế là lại một lần nữa dùng công phu \"Truyền âm nhập mật\" hướng về khe cửa nói:

"Hương nhi hãy cố ráng chịu đựng thêm vài ngày nữa, sư phụ sẽ ráng giúp cho con thoát khỏi chốn này".

Nói đến đây, đưa tay kéo Phong Thu, đồng thời phóng người lui ra sau đến bảy tám thước, nói:

"Thủy thí chủ, Ngũ thí chủ, chưởng lực của hai vị hùng hậu, xin hãy giúp lão nạp một tay, trước tiên đánh vỡ hai cánh cửa đá này".

Quỷ Lão Thủy Hàn cười khì khì nói:

"Lão lừa trọc, chắc là ngươi muốn công lực của bọn chúng ta cạn kiệt rồi sau đó đánh bại bọn chúng ta phải không hừ hừ!" y cười rồi nói tiếp:

"Đệ tử Phật môn các người thật là giỏi tâm cơ!".

Thiên Minh đại sư đưa mắt sáng quắc nhìn lên mặt Quỷ Lão Thủy Hàn, điềm nhiên nói:

"Nếu hai vị thí chủ lo lắng như thế thì hãy lui qua một bên, lão nạp sẽ một mình ra tay". Rồi xoay người về phía cánh cửa, điều tức vận khí, ngưng tụ công lực.

Phong Thu trên mình đầy cát bụi, y phục đã ướt đẫm mồ hôi, tay cầm một loại binh khí dài đến năm thước trông giống như giáng ma chữ, lúc này đột nhiên ném binh khí qua một bên bước tới phía trước đứng sánh vai với Thiên Minh đại sư.

Nhân Ma Ngũ Độc thấy thế thì đột nhiên cười ha ha, nói:

"Thủy huynh, chúng ta cũng ra chút sức, sau này còn cò mặt mũi gặp lại ả nha đầu ấy nữa". Nói xong thì lập tức phóng người tới bên cạnh Phong Thu.

Quỷ Lão Thủy Hàn lạnh lùng liếc nhìn Tử Dương đạo trưởng và hai người một tăng một ni kia,

rốt cuộc lách người tới phía trước, đứnh sánh vai với Thiên Minh đại sư, bốn người đứng một chốc, đột nhiên bốn cánh tay giương lên, đẩy về phía hai cánh cửa đá.

Chỉ nghe tiếng bình bình vang lên, hai cánh cửa đá dày rắn chắc lập tức vỡ toang, từng phiến đá nhỏ tung bay, lộ ra tấm đoạn môn thạch chặn ngay cánh cửa.

Tấm đoạn môn thạch này màu hơi đen, giống như một tấm bia lớn, ở trên dưới hai đầu đều có máng bằng đá, vừa vặn chặn cánh cửa lại.

Thiên Minh đại sư thấy cánh cửa đá đã vỡ, tức thì cao giọng kêu:

"Hương nhi, con có sao không?".

Cốc Hàn Hương đứng một bên đoạn môn thạch, tuy không nhìn thấy tình cảnh ở bên ngoài, nhưng đều nghe rõ được, lúc này cố nén sự kích động trong lòng, cao giọng nói:

"Đệ tử không sao cả, lão nhân gia sao lại đến đây?\' Thiên Minh đại sư nghe giọng nói của nàng rất rõ ràng, nguyên khí vẫn đầy đủ, không khỏi thở phào, nói:

"Không những sư phụ đến đây, cả chưởng môn của bốn phái Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi, Thiếu Lâm cũng đến Vạn hoa cung".

Nhân Ma Ngũ Độc đột nhiên buông giọng cười, nói:

"Hàn Hương, hai đạo hắc bạch, các môn các phái có đến hàng ngàn người, đang lục tục kéo đến đây, chỉ cần vị lục lâm minh chủ nhà ngươi xuất trận, trận quyết chiến của hai đạo hắc bạch mà trong hàng trăm năm nay chưa từng xuất hiện sẽ nổ ra".

Cốc Hàn Hương trau mày, lạnh lùng kêu:

"Bàng Sĩ Xung".

Bàng Sĩ Xung không có mặt ở đây, Quỷ Lão Thủy Hàn hỏi:

"Ngươi kêu y làm gì?".

Thiên Minh đại sư đột nhiên hạ giọng thở dài, nói:

"Đệ tử thứ tư của Phong Thu tên gọi là Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân, người ấy biết được Phong Thu thất thủ thì lập tức chạy đến Thiên Hương cốc, đã cướp Linh nhi của con, nay đã bị người của Mê Tông Cốc và Bàng Sĩ Xung vây ở trên một cái núi, hai bên đã cầm cự với nhau hơn hai mươi ngày, chắc là đợi con lộ diện để giải quyết chuyện này".

Cốc Hàn Hương nghe xong thì giật mình, ngừng một chốc rồi mới chậm rãi hỏi:

"Bên ngoài cửa có những ai?".

Nhân Ma Ngũ Độc cười khan một tiếng, nói:

"Ngoài những bằng hữu cũ, còn có Tử Dương của phái Võ Đang, Nhất Thể của phái Côn Luân, Mạn Aân của phái Nga Mi, chưởng môn của ba phái đều đến đây cung nghênh loan giá".

Chợt nghe vị lão ni lạnh lùng nói:

"Bần ni đến đây chỉ là theo dõi các ngươi đề phòng có người làm hại đến di thể của võ lâm tiền bối".

Quỷ Lão Thủy Hàn nghe thế thì nổi giận, xoay người một cái định ra tay, Nhân Ma Ngũ Độc đã cười một tràng, cướp lời:

"Lão phu còn tưởng các ngươi khuấy nước bắt cá, thừa cơ ra tay!".

Thiên Minh đại sư quay sang nhìn vị lão ni ấy bằng ánh mắt nhún nhường, ý như muốn mong bà ta nhịn một lúc, rồi quay vào cánh cửa nói:

"Tấm bia đá này cứng rắn lạ thường, Hương nhi hãy ráng thêm mười ngày nữa, ta có thể giúp con ra ngoài". Nói xong thì dựa cây thiền trượng lên vách, nhặt loại binh khí trông giống như giáng ma chữ gõ vào tấm đoạn môn thạch.

Tấm đoạn môn thạch ấy không biết được chế thành từ vật gì, kình lực của Thiên Minh đại sư đánh ra rất lớn nhưng chỉ thấy lửa tung tóe, tiếng động nhức tai, trên bề mặt chỉ xuất hiện một vạch nhỏ.

Cốc Hàn Hương nhủ thầm:

"Di thể của Tam Diệu sư phụ vẫn còn trong phòng, vả lại nghe lão nhân gia nói, căn mật thất này có chứa rất nhiều bảo vật, nếu như đoạn môn thạch bị phá hủy, cửa động mở ra thì thật là không ổn".

Yù nghĩ ấy lướt qua rồi lại nghe một tiếng động đinh tai nhức óc vội vàng cao giọng nói:

"Sư phụ hãy tạm ngừng tay".

Thiên Minh đại sư ngừng tay hỏi:

"Hương nhi muốn nói gì?".

Cốc Hàn Hương nói:

"Đệ tử không chịu nổi thanh âm này, sư phụ hãy nhờ mọi người tịnh tọa dụng công, đợi đến khi công lực phục nguyên thì chúng ta trong ngoài hợp lực, giở đoạn môn thạch này lên ...".

Chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc cười nói:

"Hàn Hương, tấm bia đá quỷ quái này tên gọi là đoạn môn thạch hay sao?".

Cốc Hàn Hương nghe y gọi thân tình như thế, không khỏi thầm cười lạnh, miệng đáp:

"Đúng vậy".

Nhân Ma Ngũ Độc mỉm cười nói:

"Ngươi có biết nó nặng bao nhiêu không?".

Thiên Minh đại sư cau mày, nói tiếp:

"Đoạn môn thạch này rất đặc dị, nặng khoảng vạn cân, dựa vào sức của một người thì khó giở lên, dù cho hai bên dùng lực, chí ít cũng phải có lực đạo trên hai vạn cân mới có thể có hy vọng".

Ông ta nói đến đây, thì nhìn lại tấm đoạn môn thạch, nói tiếp:

"Ở phía bên ngoài có nhiều người hợp lực, còn một mình con ở trong đó lấy đâu ra thần lực vạn cân để giở tấm đoạn môn thạch này lên?".

Cốc Hàn Hương thấy Thiên Minh đại sư tính toán độ nặng của tấm đoạn môn thạch này rất chính xác, trong lòng kính phục nhãn lực của vị sư phụ ký danh này, từ sau khi nàng uống vào hỏa long đơn, nội lực của bản thân đã khác trước, song rốt cuộc đến cảnh giới nào, cả bản thân nàng cũng không biết, nhưng nàng nghe Linh nhi đã lọt vào tay Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân, trong lòng đã lo lắng như lửa đốt, mong muốn thoát khỏi chốn này.

Nàng thầm nhủ:

"Theo Tam Diệu sư phụ nói, sau khi ăn rễ của long tu bảo trúc, ít nhất cũng tăng thêm ba mươi năm công lực, hai loại linh dược này bổ trợ cho nhau, lại thêm tu vi của mình, chắc là không còn kém quá xa".

Lòng đã quyết, lập tức cao giọng nói:

"Trong này có dồ vật có thể giúp ích, sư phụ trước tiên hãy nghỉ ngơi vận công, Hương nhi chuẩn bị ổn thỏa rồi sẽ mời sư phụ ra tay".

Thiên Minh đại sư không biết nàng có vật gì, song bản thân đã nhiều ngày mệt mỏi, cảm thấy thể

lực không cầm cự nổi nữa, cần phải nghỉ ngơi, vì thế quay về phía mọi người chắp tay nói:

"Mong các vị ra tay giúp đỡ, bần tăng cảm kích không nguôi, sự việc đã đến ngày hôm nay, chỉ mong các vị giúp tới cùng".

Tử Dương đạo trưởng nói:

"Đây chỉ là chuyện nhỏ, đồng đạo chí giao, lão thiền sư đừng quá khách khí". Nói xong lui ra mấy trượng, ngồi xếp bằng xuống dưới đất.

Bọn Nhất Thể đại sư của phái Côn Luân, Mạn Aân sư thái của phái Nga Mi cũng lui ra mấy trượng, ngồi xuống ở dưới đất.

Cốc Hàn Hương đứng sát tấm đoạn môn thạch, nghiêng tai lắng nghe một lúc rồi bước vào trong căn phòng nhỏ phía bên trái, nhổ cây long tu bảo trúc lên.

Năm ngón tay của nàng tụ chân lực, chụp vào gốc cây long tu bảo trúc, đá núi tuy cứng, nhưng nàng đã ra tay thì giống như gỗ mục.

Sau khi giở tảng đá lên, nàng chụp vào gốc cây, nhổ cả gốc lẫn rễ lên, sau đó rửa bùn ở trong ngọn nước suối, rễ của cây tre này nhiều và mềm ngoài ra chẳng có điều gì khác lạ, nhưng nàng không kịp nghĩ ngợi nhiều, cho vào trong mồm nhai ngấu nghiến.

Sau khi nhai vào cảm thấy lạnh lẽo, đắng và chát vô cùng, nàng nhíu mày bĩu môi, ăn xong nàng uống mấy ngụm nước suối rồi sau đó lui ra phòng ngoài, xếp bằng tịnh tọa.

Tính chất của long tu bảo trúc ngược lại vớ hỏa long đơn, nàng vừa mới ngồi xuống, lập tức cảm thấy bụng đau như cắt, toàn thân lạnh như băng, xương cốt như muốn đông cứng lại, nhưng trong lòng nàng cảm thấy an ủi, công hiệu của long tu bảo trúc càng lúc càng lớn, cho nên nàng cố chịu đựng, nén cơn đau ở trong người, gắng gượng ngồi tọa tức theo tâm pháp của Tam Diệu lão nhân.

Chợt Kim Dương đạo trưởng của phái Võ Đang từ cái lỗ nhổ ở cửa thông đạo phóng vọt vào, trên hai tay y bưng một cái rổ tre, trong cái rổ tre chứa đầy thức ăn.

Tất cả mọi người đều giật mình, Kim Dương đạo trưởng chưa đứng vững xuống đất, sau tấm đoạn môn thạch đã truyền ra giọng nói lạnh lùng của Cốc Hàn Hương:

"Ai?".

Mọi người vừa mới mở mắt, nghe thế thì đều động dung, Kim Dương đạo trưởng là cao thủ thuộc hàng đệ nhất trong phái Võ Đang, trên người mang tuyệt học "Thái thanh chân khí", nghe tiếng quát thì biết đó là giọng nói của Cốc Hàn Hương, vả lại giọng nói càng rõ ràng hơn trước, tựa như không

hề có vách đá ngăn cản.

Kim Dương đạo trưởng nhíu mày, bước đến gần, người ở dưới đất đều đứng dậy.

Độc Hỏa Thành Toàn đã lâu không lên tiếng, lúc này mới buột miệng hỏi:

"Cốc Hàn Hương, ngươi đứng ở đâu nói chuyện?".

Cốc Hàn Hương ngồi tọa tức theo phương pháp của Tam Diệu lão nhân, luyện được mất thời thần thì luồng khí âm hàn trong người đã tản đi, tai mắt đột nhiên nhạy cảm lạ thường, vả lại thân người nhẹ nhõm tựa như muốn bay lên.

Kim Dương đạo trưởng chưa vào trong hang, nàng đã giực mình, bởi vì nàng đang lo đến sự an nguy của Linh nhi, cho nên nghi rằng Bàng Sĩ Xung đã xông vào trong hang, cho nên mới buột miệng quát hỏi một tiếng, lúc này nghe Độc Hỏa Thành Toàn hỏi mình đứng ở đâu nói chuyện, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Chợt nghe Thiên Minh đại sư nói:

"Đó là Kim Dương đạo trưởng của phái Võ Đang, Hàn Hương vẫn khỏe chứ?".

Cốc Hàn Hương thấy ông ta không hề quên sự an nguy của mình, lời nói đầy vẻ hiền từ, trong lòng bất đồ sinh ra cảm giác áy náy, ấp úng nói:

"Hương nhi vẫn khỏe, sư phụ hãy ra tay, chỉ cần nghe Hương nhi lên tiếng thì lập tức giở tấm đoạn môn thạch này lên".

Thiên Minh đại sư ngạc nhiên, quay sang Kim Dương đạo trưởng nói:

"Làm phiền đạo huynh giúp cho một tay". Rồi quay sang Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc gật đầu, nói:

"Hai vị cũng giúp cho một tay".

Kim Dương đạo trưởng và Ngũ Độc đều im lặng không nói, bốn người cùng bước tới phía trước tấm đoạn môn thạch, thân người phải hạ xuống, bốn đôi chưởng đồng thời chạm vào tấm đoạn môn thạch, âm thầm vận công đẩy vào trong tấm đá.

Cốc Hàn Hương đã ngồi dậy, phục người lạy một lạy vào trong đơn thất mà nước mắt tuôn trào, sau đó sửa sang y phục, cất cái tráp ngọc, đứng dậy đặt hai chưởng vào trong đoạn môn thạch.

Nàng dồn công lực vào hai chưởng, miệng lẩm nhẩm mấy câu rồi đột nhiên quát một tiếng:

"Lên!".

Bốn người ở ngoài phòng đã sớm chuẩn bị, nghe thế thì lập tức vươn eo dậy, đẩy nội lực ra, giở tấm đoạn môn thạch ấy lên.

Chỉ nghe kẹt một tiếng, tấm đoạn môn thạch nặng hàng vạn cân đột nhiên bật lên để lộ một khe hở cao đến ba bốn thước.

Bọn Thiên Minh đại sư lực đạo tựa như đã hết, đột nhiên cảm thấy một luồng gió nhẹ từ ở dưới eo lướt qua, đồng thời tấm đoạn môn thạch ấy rơi xuống trở lại.

Chỉ nghe ầm một tiếng, tấm đoạn môn thạch rơi xuống, bọn Thiên Minh đại sư vẫn chưa hết kinh hãi, bất giác quay mặt nhìn lại.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương tóc phủ ngang vai, trên người mặt một bộ đồ nho sinh rộng thùng thình, đứng yên ở trong thông đạo, bộ đồ nho sinh ấy rõ ràng là vật của đàn ông, bởi vì quá dài cho nên phải dùng một sợi tơ giở tà áo lên, cột ngang eo, bộ dạng ấy thật tiêu thoát, nhưng cũng thật quỷ dị.

Thế nhưng, điều khiến người ta kinh hoảng nhất là, cặp mắt của nàng tựa như hai điểm hàn tinh, cặp mắt ấy nhìn đến ai, người ấy cũng không dám nhìn thẳng lại.

Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc môi mấp máy, thế nhưng hai người chợt im bặt.

Người trong trường đều là nhân tài trong chốn võ lâm, có người là tôn sư của võ học, có người là chưởng môn của một môn phái, có người là những ma đầu trùm đời lừng danh trong giang hồ đã mấy mươi năm, cả Phong Thu vốn đã mất hết thần trí cũng cảm nhận được điều ấy, cho nên trong mắt lộ vẻ vừa kinh hãi vừa mừng rỡ.

Từ sau khi Thiên Minh đại sư gặp nàng tại Mê Tông Cốc, chia cắt đã lâu, lúc này thấy nàng dung mạo vẫn như hoa, vẫn tươi tắn như ngày trước, nhưng trong thần tình đầy vẻ phong sương, ông ta thấy từ nàng toát ra sự kiên nghị, tự tin, trưởng thành và một luồng sát khí khiến người ta phải chùng bước, trên giữa hai chân mày nàng có ba vệt màu tía lúc ẩn lúc hiện, nhưng trông rất sinh động, trong nhất thời lòng dạ rối bời, sững sờ đứng ngay tại chỗ không biết mở miệng thế nào.

Chợt Cốc Hàn Hương bước về phía trước, cúi người trước Thiên Minh đại sư.

Thiên Minh đại sư tuy ở trong Phật môn đã lâu, định lực thâm sâu, lúc này cũng không khỏi xúc động, không nén được mình.

Nhà sư già thấy nàng không nói một lời, bất đồ hơi ngạc nhiên, nói:

"Hương nhi, con oán hận sư phụ ư?".

Cốc Hàn Hương quỳ phục xuống đất, lắc đầu, im lặng không nói.

Thiên Minh đại sư thở dài, nói:

"Có lẽ lão nạp đã đoán sai, hỡi ơi! Nếu từ sau khi Bách Linh qua đời, lão nạp dắt con đi theo ...".

Cốc Hàn Hương không đợi ông ta nói hết, lại lắc đầu quầy quậy.

Thiên Minh đại sư buồn bã nói:

"Lão nạp đã không làm hết trách nhiệm của kẻ làm sư phụ". Nói rồi đỡ nàng đứng dậy, nói:

"Dưỡng tử của con vẫn còn trong tay của Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân, chúng ta hãy mau lên đường tìm cách cứu thoát nó".

Cốc Hàn Hương nhìn ông ta, bình tĩnh nói:

"Tất cả đều có ý trời, đệ tử không nóng lòng". Nói xong quay mặt đi nhìn về phía Phong Thu.

Phong Thu đứng lặng một bên, ánh mắt vẫn nhìn lên người Cốc Hàn Hương, thấy nàng nhìn mình thì hai mắt sáng lên, lộ vẻ vừa vui mừng vừa kinh hãi.

Trên mặt Cốc Hàn Hương không hề lộ vẻ hỉ nộ, chỉ thấy nàng đưa mắt nhìn mọi người rồi điềm nhiên hỏi:

"Có ai muốn di vật của Tam Diệu lão nhân?".

Lời ấy vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, sau một hồi im lặng thì Nhân Ma Ngũ Độc mỉm cười hỏi:

"Ngươi thấy những gì? Được những gì? Trong căn phòng còn để lại những gì?".

Y hỏi liền một lúc ba chữ những gì, sự quan tâm đó tựa như không thể kìm chế được.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn y, nói:

"Ta đã gặp Tam Diệu lão nhân, học được một thân võ công, bảo vật trong căn phòng này rất nhiều, ta không hề lấy món nào".

Chỉ nghe Quỷ Lão Thủy Hàn cười khan, nói:

"Vậy chúc mừng ngươi".

Cốc Hàn Hương liếc nhìn Thủy Hàn, Ngũ Độc, Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma rồi lạnh nhạt nói:

"Các ngươi có muốn chia phần không?".

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, Độc Hỏa Thành Toàn chợt nói:

"Trong thông đạo này có mười một người, vậy hãy quyết chiến một trận, đó cũng là chuyện đáng vui".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Lời này của y tựa như nói với mình, ra động mới đánh không có lợi như ở đây".

Yù nghĩ ấy lướt qua, đưa mắt nhìn Tử Dương đạo trưởng, Nhất Thể đãi sư, Man Ân sư thái, nói:

"Ba vị đường đường là chưởng môn của ba phái, ắt hẳn không dễ dàng mạo hiểm".

Tử Dương đạo trưởng cúi đầu, nghiêm mặt nói:

"Hồ phu nhân, Thiên Thiền đại sư của phái Thiếu Lâm đã dắt hơn một trăm đệ tử bày "La Hán đại trận" ở trước Vạn hoa cung, hơn một trăm đồ đệ của phái Võ Đang cũng bày \"Ngũ hành kiếm trận\", ngoài ra còn có người của phái Côn Luân, Nga Mi đang đợi lệnh ở phía trước cung".

Nói đến đây, lão ngập ngừng rồi lại nói tiếp:

"Thế nhưng bọn chúng tôi không phải đối phó với phu nhân, càng không có ý dòm ngó di vật của tiền hiền, muốn ngừng hay chiến đều do phu nhân định đoạt".

Chợt nghe Thiên Minh đại sư nói:

"Hương nhi, nếu con trở thành kẻ gây họa, làm thế nào gặp mặt Hồ Bách Linh ở dưới chính suối?".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên nói:

"Nếu chẳng phải tất cả những người trước mắt đều chết ở trong hang núi này, há chẳng phải thiên hạ sẽ thái bình hay sao?".

Bọn Nhất Thể đãi sư, lão ni Mạn Đà cùng Tử Dương đạo trưởng đều là những cao nhân trong hai cửa Thích Đạo, tuy nghe nàng nói lời bá đạo như thế, nhưng không hề nổi giận, chỉ đưa mắt nhìn về phía Thiên Minh đại sư, xem ông ta có ý kiến thế nào.

Thiên Minh đại sư vốn đã cầm cây thiền trượng trong tay, lúc này chống mạnh một cái xuống đất, nói:

"Như thế cũng tốt, chính là lão nạp đã dụ ngươi đến động của Tam Diệu lão nhân, thực lòng hy

vọng ngươi được tiền hiền cảm hóa, bỏ cây đao đồ tể xuống, lập địa thành Phật, thế nhưng ý trời đã định, sức người khó thay đổi, lão nạp cũng không thể làm ngược ý trời nữa". Nói xong ngồi xuống, vườn hai chưởng ra, ý muốn cùng đấu nội lực với nàng.

Cốc Hàn Hương nhớ như trong lời thề của mình, suốt đời chỉ có thể giết bốn người, cho nên nàng muốn kê ra một trận hỗn chiến, khiến những nhân vật đứng đầu trong hai phái chính tà tàn sát lẫn nhau, thế nhưng, nàng không ngờ rằng Thiên Minh đại sư lại chọn mình để ra tay trước, vả lại vừa lên đã đấu nội lực với nhau.

Nàng sững người, lắc đầu, nói:

"Đệ tử không thể động thủ với sư phụ ...".

Thiên Minh đại sư điềm nhiên ngắt lời:

"Lão nạp không phải là sư phụ của ngươi, cũng giống như Linh nhi không phải là con trai của ngươi". Yù muốn noi giả sử bản thân là sư phụ của ngươi, ngươi sao có thể chống lại lệnh thầy? Giả sử Linh nhi là con ruột của ngươi, ngươi nghe tin nói rơi vào tay của kẻ địch, sao không mau chóng đi cứu?

Cốc Hàn Hương vốn rất thông minh, nghe thế thì hiểu ngay rằng ông ta trách mình là kẻ lục thân bất nhận, trong lòng nàng giờ đây chỉ nhớ đấn mối thù, có miệng cũng khó cãi, không khỏi đứng sững ngay tại chỗ, trong nhất thời cảm thấy lúng túng.

Nhân Ma Ngũ Độc thầm nhủ:

"Cục diện lúc này là sáu địch năm, sau khi ra khỏi động thì lại rơi vào "La Hán đại trận" và \"Ngũ hành kiếm trận\", nhân vật lục lâm đại giang nam bắc tuy nhiều, nhưng đều là người ô hợp, rốt cuộc không tránh được trận pháp của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang ...".

Nghĩ chưa xong, người đã bước ra phía trước, nói:

"Thiên Minh, Ngũ Độc bất tài, sẽ đấu nội lực với người trước". Nói xong thì ngồi xuống phía trước Thiên Minh đại sư.

Kim Dương đột nhiên cúi người trước Tử Dương đạo trưởng, nói:

"Kim Dương mong được pháp dụ của chưởng môn sư huynh, gắng gượng đấu với Hồ phu nhân một trận". Tử Dương đạo trưởng nhìn tình hình xung quanh, thấy Thiên Minh đại sư và Nhân Ma Ngũ Độc đã chạm bàn tay vào nhau, Quỷ Lão Thủy Hàn thì đã muốn nhảy ra, Độc Hỏa Thành Toàn và Âm Thủ Nhất Ma đều âm thầm tính toán thực lực của Nhất Thể đãi sư và Man Ân sư thái, Cốc Hàn Hương mắt đã lộ sát cơ, mỉm cười nhìn về phía mình.

Lão hơi trầm ngâm, lập tức nghiêm mặt nói:

"Sư đệ có thể thỉnh giáo Thủy Lão anh hùng, Hồ phu nhân cứ để cho sư huynh tiếp đãi".

Hai chưởng của Thiên Minh đại sư đã chạm với Nhân Ma Ngũ Độc, đột nhiên cổ tay vung một cái, đẩy bật bàn tay của Nhân Ma Ngũ Độc ra, ngẩng mặt nhìn Cốc Hàn Hương nói:

"Người trên giang hồ thì phải giữ chữ tín, sau khi ngươi ra khỏi động phải thả Bạch Dương đạo trưởng ...".

Nói chưa dứt, đột nhiên Cốc Hàn Hương quát lên:

"Tất cả hãy bước ra!" lời chưa dứt thì người đã lách một cái lướt ra ngoài đến tám chín trượng, chân chưa chạm đất thì lại chui tọt ra khỏi tấm đoạn môn thạch.

Thân pháp khinh công kinh thế hãi tục này, dù cho Thiên Minh đại sư, Tử Dương đạo trưởng cùng với bọn Quỷ Lão Thủy Hàn cũng chưa bao giờ thấy, chưa bao giờ nghe.

Mọi người kinh hãi nhìn lại, trong chớp mắt, Cốc Hàn Hương đã khuất dạng, Phong Thu lập tức đuổi theo, trong chốc lát, người trong thông đạo đã chạy ra khỏi cửa hang.

Cốc Hàn Hương cảm thấy khinh công của mình đột nhiên tiến triển, trong lòng cảm thấy thầm kinh, nàng hiểu rằng tất cả đều nhờ vào cây long tu bảo trúc, nhớ đến cây long tu bảo trúc không khỏi nghĩ lại ân đức của Tam Diệu lão nhân, đồng thời cũng nhớ đến những điều mà Thiên Minh đại sư đã nói, chính là ông ta đã tim cách dụ mình đến đây, trong nhất thời lòng trăm mối tơ vò, lo lắng không yên.

Nàng đã vào trong Vấn Tâm Trai, đã lạy một lạy trước vách ngọc, thấy ở trên tấm đoạn môn thạch cũng có một cái lỗ nhỏ khoảng tám chín phân, thế rồi lách người một cái, chui tọt ra.

Đến phía dưới cái lỗ, nàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy không hề có chỗ nào có thể mượn lực được, phía trên cái lỗ lại có một nhà sư và đạo sĩ đang cúi đầu nhìn xuống.

Nàng đang điều tức vận khí, định thử xem lực của mình có thể nhảy đến cao bao nhiêu, đột nhiên có tiếng gió lướt tới, Phong Thu đã chạy tới sát bên, tiếp theo bóng người thấp thóang, mọi người trong thông đạo đã đuổi tới. Kim Dương đạo trưởng dừng lại, ngẩng hú nhẹ lên phía trên một tiếng, từ phía trên cái lỗ, một sợi dây thừng dài thong xuống, Cốc Hàn Hương định bám lên sợi dây thừng, đột nhiên Nhân Ma Ngũ Độc mỉa mai:

"Tam Diệu thư sinh ấy nếu quả thực có bảo vật, sao ngươi không mang theo một ít?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Ta đã là người sắp chết, cần gì đến những vật ngoài thân? Các ngươi cũng không sống bao lâu nữa, ta mang theo thứ gì đối với các ngươi có hại chứ không lợi". Nói xong thì hai tay bám vào sợi dây thừng phóng vọt lên.

Nàng tung người ra khỏi cái lỗ, nhà sư và đạo sĩ đứng canh bên cái lỗ ấy đang nắm chắc một đầu sợi dây thừng, hai người nhìn thấy ánh mắt của nàng thì đều giật mình, tay buông ra, sợi dây ấy rơi xuống phía dưới cái lỗ.

Cốc Hàn Hương mặt lạnh lùng, đưa chân dặm một cái, giữ chắc sợi dây thừng lại, trong khoảnh khắc người ở dưới hang đều đã lục tục chui lên.

Mọi người thấy nàng chưa đi, cũng cứ đứng đấy, nào ngờ nàng đua tay chụp lấy cổ tay phải của Độc Hỏa Thành Toàn.

Độc Hỏa Thành Toàn tuy ham mê sắc đẹp của nàng, nhưng đột nhiên nàng cũng sợ như rắn rết, khi bước đi cũng không dám đến quá gần nàng! Lúc này thấy nàng vốn cách mình cả một trượng, đột nhiên lại thấy lao tới phía trước mình, chụp lấy cổ tay của mình, trong lúc kinh hãi thì chưởng trái phất lên, cổ tay phải lật lại giật ra, nào ngờ mạch môn tê rần, một luồng lực đạo nóng như lửa đốt dồn vào trong lòng.

Y biết hiện tượng này chính là huyết mặch nghịch chuyển chảy ngược lại buồng tim, nếu Cốc Hàn Hương gia tăng thêm kình lực, mình sẽ bị vỡ buồng tim mà chết, trong lúc nguy cấp cũng không dám giận dữ, chỉ gượng cười hỏi:

"Phu nhân muốn gì?".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nói:

"Cốc Hàn Hương muốn mượn dùng tích lịch đạn của Thành huynh một chốc".

Độc Hỏa Thành Toàn vội vàng thò tay vào trong túi, lấy ra một quả tích lịch đạn đưa tới, nói:

"Cần phải dùng nội lực đánh nổ, phải cân nhắc lực đạo nếu không sẽ nổ cả chính mình".

Cốc Hàn Hương cười lạnh, cầm lấy tích lịch đạn.

Chỉ thấy bóng người thoáng qua, Âm Thủ Nhất Ma dưới chân như có bôi dầu, lách người phóng ra ngoài cửa hang, Nhân Ma Ngũ Độc và Quỷ Lão Thủy Hàn nháy mắt với nhau, hai người trong chớp mắt đã phóng vọt đi.

Tử Dương đạo trưởng không biết nàng muốn gì, nhưng biết được uy lực của trái tích lịch đạn ấy kinh người, nếu như nổ tung ở trong cái động hẹp này, dù cho có bản lĩnh to bằng trời cũng khó tránh

được cái chết, vì thế quay snag gọi bọn Thiên Giác đại sư phóng ra ngoài hang.

Cốc Hàn Hương thấy mọi người đều đã lui, lập tức kéo Độc Hỏa Thành Toàn ra đến cửa hang, giương tay ném tích lịch đạn vào phía trong hang.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, đá núi ở trên đỉnh hang sụp xuống, Cốc Hàn Hương thò vào trong túi của Độc Hỏa Thành Toàn, mò được một trái tích lịch đạn, thuận tay ném vào trong hang, chỉ vì ám khí của Độc Hỏa Thành Toàn quá bá đạo, nếu dùng để ám toáng thì quỷ thần cũng khó thoát, cho nên người của hai phái chính tà đều kiêng dè y, Cốc Hàn Hương cũng đề phòng y bất ngờ hạ độc thủ đối với mình, cho nên mượn cơ hội này lấy hết ám khí trong người của y ném vào trong động.

Tiếp theo những loại hỏa khí như kinh thiên ma hỏa đạn, bạch lân tiễn, đoạt hồn tử mẫu thoa ... nổ bùng rồi bắt lửa khắp trong hang.

Độc Hỏa Thành Toàn giận dữ, nhưng cổ tay phải đã bị Cốc Hàn Hương giữ chặt, toàn thân không có khí lực, dưới ánh lửa, khuôn mặt của nàng trông rất quỷ dị.

Cốc Hàn Hương thấy không thể nào đóng chặt cái hang này lại trong lòng thầm lo, chợt nghe ở dưới đáy hang truyền lại tiếng đất đá sụp xuống.

Chợt nghe Thiên Minh đại sư quát:

"Hương nhi hãy mau lui ra".

Cốc Hàn Hương cũng cảm thấy vách núi như muốn đổ xuống, thế rồi buông Độc Hỏa Thành Toàn, phóng người thối lui ra sau.

Trong chớp mắt, tiếng ầm ầm nổi lên, vách núi rung rinh, vang lên tiếng vỡ nứt, Độc Hỏa Thành Toàn phóng vọt ra ngoài.

Chợt nghe một thiếu nữ kêu lên:

"Thẩm thẩm ...".

Cốc Hàn Hương quay mặt lại nhìn, chỉ thấy Vạn Ánh Hà mặt mũi đầy nước mắt, đứng một bên, ngoài ra còn có Bao Cửu Phong và đám hạ nhân của Vạn hoa cung, Thiên Minh đại sư và Phong Thu, bọn Tử Dương đạo trưởng và Quỷ Lão Thủy Hàn đều mất dạng.

Thiên Minh đại sư lo lắng kêu lên:

"Hương nhi mau chạy ...".

Cốc Hàn Hương nhớ đến an nguy của Linh nhi, trong lòng như lửa đốt, lúc này thấy vách núi sắp

đổ xuống, Tam Diệu lão nhân sẽ yên giấc ở dưới đáy hang, di thể cũng không bị xâm phạm, vì thế không dợi Thiên Minh đại sư nói, lên tiếng:

"Làm phiền sư phụ dẫn đường, Hương nhi sẽ đuổi theo".

Thiên Minh đại sư hơi gật đầu, tay cầm thiền trượng dẫn đầu đi trước, Cốc Hàn Hương chụp lấy tay Vạn Ánh Hà, đi theo sau, đi không lâu thì nghe phía sau có một tiếng nổ lớn vang lên, vách núi ấy quả thực đã đổ xuống đất.

Cốc Hàn Hương quay đầu lại nhìn, trong tai lại nghe thấy tiếng người ở phía trước, âm thanh này tuy rất nhỏ, nhưng nàng lại nhe rất rõ ràng. Thế rồi hai chân tăng thêm kình lực, vọt qua đầu Thiên Minh đại sư, gắng sức chạy về phía trước.

Trong khoảnh khắc tiếng quát tháo ngày càng rõ hơn, chỉ thấy ở trên bãi cỏ xanh dẫn tới cái bia đá màu tím có hàng trăm người đang tụ tập, binh khí lấp lánh dưới ánh mặt trời, sát khí đằng đằng, tựa như một trận huyết chiến sắp nổ ra.

Té ra hơn một trăm đạo sĩ phái Võ Đang, tay cầm trường kiếm, năm người một nhóm, năm nhóm một đám, canh giữ ở trước lối vào Vạn hoa cung, hơn một trăm nhà sư Thiếu Lâm, cứ mỗi mười tám người xếp thành một trận, canh giữ ở lối ra trước Vạn hoa cung, người của Côn Luân, Nga Mi và những môn phái khác đều tụ tập ở hai bên, ở giữa bãi cỏ xanh là những hảo hán lục lâm và cao thủ hắc đạo, số lượng không kém người của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang.

Có vẻ những nhân vật hắc đạo này cũng chia thành ba đám, cứ năm người một nhóm đứng tụ với nhau, mỗi nhóm đều có hàng ngũ rõ ràng, hình thức không hề rối loạn, những người của Giang Nam song hào cũng là một trong số ấy.

Ơû phía bắc tình thế càng căng thẳng hơn, chỉ thấy Phương Thiên Lan, La Tranh, Đinh Nhất Hồn, Truy Hồn Thủ Mạc Tín và tám chín người khác đang giữ ở trên một vách núi cao khoảng sáu bảy mươi trượng, một hán tử gầy ốm mũi ưng mắt diều, tia mắt lạnh lùng ngồi một mình trên đỉnh núi, một đứa bé trai môi đỏ răng trắng, âm khí bừng bừng, mặt mũi tức giận đang ngồi bên cạnh y.

Ơû phía dưới vách núi, có hơn hai mươi người đang ngồi, người ngồi phía trước chính là Thiên Trì lão quái Bàng Sĩ Xung, Thời Dần, Dư Diệc Lạc, Mạch Tiểu Minh, Nhất Tẩu Nhị Kỳ, Miêu Tố Lan, Giang Bắc tam long, Trương Kính An, tất cả những nhân vật chủ cốt của Mê Tông Cốc đều có mặt, cả Võ Đang đạo trưởng cũng ngồi ở đấy.

Phía bên kia, Tử Dương, Kim Dương của phái Võ Đang, và chưởng môn của hai phái Côn Luân, Nga Mi đang cầm cự với bọn Quỷ Lão Thủy Hàn, phía sau hai bên có hàng chục thủ hạ.

Ánh mắt của Cốc Hàn Hương rất sắc bén, ở cách một trăm trượng mà vẫn có thể thấy rõ ràng tình

thế ở bãi cỏ phía trước, thấy một cuộc huyết chiến sắp nổ ra, bất giác khí ngưng tại đan điền, hú một hơi dài.

Cốc Hàn Hương lúc này nội lực đã thâm hậu, đã đến mức kinh thế hãi tục, đã đến cảnh giớ không có gì sánh được, tiếng hú ấy giống như tiếng rồng gầm, ai nghe nấy cũng đều kinh tâm động phách, quay đầu nhìn về phía thanh âm ấy.

Đà lao tới của nàng nhanh như điện xẹt, âm đến thì người đến, trong chớp mắt đã đứng trên một tảng đá bên cạnh mảnh đất trống, cao giọng nói:

"Hai đạo hắc bạch, người đứng đầu hãy ra đây nói chuyện".

Người trong trường nghe giọng nói rõ ràng ấy ngưng tụ mà không tản, cứ vòng quanh trên đầu không bay đi, trong nhất thời đầu hoảng sợ đến nỗi không lên tiếng, đứng sững ngay tại chỗ.

Trong chớp mắt, Phong Thu cũng vọt lên như bay, đuổi theo phía sau Cốc Hàn Hương, Thiên Minh đại sư thì chạy về phía chỗ phương trượng Thiên Thiền đại sư.

Miêu Tố Lan thấy Cốc Hàn Hương xuất hiện, tức thời phóng tới, nói:

"Phu nhân ...".

nàng kích động quá thể nên nói không thành lời.

Cốc Hàn Hương điềm nhiên mỉm cười, nói:

"Tỷ tỷ hãy yên tâm, chúng ta sẽ giải quyết từng chuyện, dẫu sao muội cũng đã ráng hết sức, chỉ đành nghe ý trời mà thôi".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung giận dữ quát:

"Người đàn bà lòng dạ điên cuồng kia, chỉ lo trả thù, cả tính mạng của con trai mà cũng bỏ mặc".

Cốc Hàn Hương cả giận nói:

"Chắc ngươi muốn chết!".

Miêu Tố Lan thấy Cốc Hàn Hương nổi giận, vội vàng nói:

"Phu nhân bớt giận, vị lão tiền bối đấy lòng dạ hiệp nghĩa, ông ta đã canh giữ ở nơi này hơn hai mươi ngày đêm mà vẫn không hề chợp mắt".

Trong lời nói, Thiên Minh đại sư và Thiên Thiền đại sư, Tử Dương đạo trưởng và Kim Dương

đạo trưởng, Nhất Thể đãi sư, Man Ân sư thái cùng với hai ông già tóc bạc đã lục tục bước tới, bọn Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc cũng kép tới.

Chợt thấy chúng đồ của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng di chuyển, trong chốc lát, đều đã đứng ở mặt phía bắc, quần hùng hắc đạo tì kéo sáng phía nam, trong chớp mắt đã thành thế cuộc nam bắc.

Trên đỉnh núi, đại hán mũi ưng mắt diều, tia nhìn lạnh lùng đột nhiên chụp Linh nhi giở lên cao quá đầu, gằng giọng quát:

"Cốc Hàn Hương, hãy mau giải thoát cho sư phụ của ta, nếu không ta sẽ xé đứa nhỏ ra thành hai mảnh, khiến cho ngươi suốt đời hối hận!".

Cốc Hàn Hương ánh mắt như điện, lạnh lùng nhìn lên mặt y, nói:

"Ngươi tốt nhất hãy im miệng, đưa nhỏ này chết đi, ta sẽ băm vằm thầy trò ngươi ra". Giọng nói của nàng lạnh lùng đến nỗi ai cũng cảm thấy rùng mình.

Nói xong, nàng phất tay về phía người của Mê Tông Cốc, phóng người vọt ra ở giữa trường, bọn Dư Diệc Lạc chỉ đành chạy theo sau nàng.

Phương Thiên Lan ở trên đỉnh núi thấy Cốc Hàn Hương mặt mũi lạnh lùng, tựa như không thèm để ý đến sự sinh tử của Linh nhi ấy, trong nhất thời chỉ đưa mắt nhìn Cao Lân.

Cao Lân cười gằng một tiếng rồi nói:

"Sư huynh đừng trúng kế của nữ nhân ấy, chúng ta cứ giữ chặt đứa nhỏ này, không sợ ả làm càn".

Phương Thiên Lan nhíu mày nói:

"Sư đệ không biết tính tình của ả nữ nhân này, ả là kẻ lục thân bất nhật, huống chi đứa nhỏ này không phải là con ruột của ả".

Cao Lân hơi trầm ngâm, đột nhiên hừ một tiếng, nói:

"Xuống!".

Rồi kẹp theo Linh nhi nhảy vọt xuống.

Lúc này những nhân vật chủ yếu của hai đạo hắc bạch đã chia trận thế, Bàng Sĩ Xung một mình đứng một bên, xem ra tựa như không phải thuộc bên nào, chỉ thấy ánh mắt của y một chốc thì nhìn về Cốc Hàn Hương cười hì hì, một chốc thì lại đưa mắt nhìn lên đỉnh núi.

Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân kẹp Linh nhi phóng tới chỗ cách Cốc Hàn Hương và Bàng Sĩ Xung

tám chín trượng, lập tức ngừng lại, lạnh lùng nói:

"Họ Cao này tuy võ công hơi thấp, nhưng muốn bóp chết một đứa nhỏ vẫn dễ dàng như chơi, nếu ai dám làm càn ...".

Cốc Hàn Hương cắt lời:

"Đừng nhiều lời, ngươi muốn thế nào?".

Chợt nghe Thiên Minh đại sư nói:

"Hương nhi, con hãy thả sư phụ của bọn chúng, dù sao ân ân oán oán cũng giải quyết hôm nay, Mê Tông Cốc rất nhiều nhân tài, thiếu một mình Phong Thu đối với con cũng chẳng có hại gì".

Cốc Hàn Hương đã sớm thấy được, trong quần hào Mê Tông Cốc có hơn sáu bảy hán tử lai lịch bất minh, sáu người này đứng một bên với Thời Dần, vẻ mặt rõ ràng rất kiêu ngạo, xem ra đều là hạng võ công không phải tầm thường, độc lai độc vãn.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, một ý nghĩ hơi lướt qua rồi lập tức cao giọng:

"Mời Bạch Dương đạo trưởng bước ra đây".

Bạch Dương đứng ở giữa Giang Bắc tứ long nghe thế thì bước ra phía trước, vết thương bên ngoài của y đã thuyên giảm, vì bị Mạch Tiểu Minh điểm huyết âm tâm mạch, chân khí không thể nào ngưng tụ được, võ công cũng không thể thi triển do đó không bị trói lại.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương nói:

"Phái Võ Đang nhân lúc ta không có mặt đã ra tay cứu người, ta cũng theo quy củ giang hồ, thả ngươi ra trước, chốc nữa trước trận tiền hai quân sẽ dùng võ công quyết thắng".

Bạch Dương đạo trưởng im lặng không nói, xoay người bước về phía các đạo sĩ Võ Đang.

Thiên Minh đại sư môi mấp máy, định lên tiếng, Cốc Hàn Hương đột nhiên phất tay vỗ về phía bối tâm của Bạch Dương đạo trưởng, đệ tử phái Võ Đang vừa thấy đã không khỏi quát ầm lên.

Bạch Dương đạo trưởng đi được vài bước, đột nhiên cảm thấy có một luồng tìm lực nóng bức dồn vào trong người, đánh thẳng vào trong huyết âm tâm mạch, lập tức thân người giật một cái, há miệng phun ra một luồng khí, thử vận hành chân khí thì tám mạch đều đã thông suốt, vì thế rút nhanh về phía Tử Dương đạo trưởng.

Thiên Giác đại sư của phái Thiếu Lâm, Man Ân sư thái của phái Nga Mi, thôn dương liễu của phái Côn Luân, Phạm Ngọc Côn cũng đều có mặt, bọn họ đã thấy lần trước Cốc Hàn Hương giải huyệt,

phải đánh liền một lúc tám chưởng, nay chỉ cần phất tay một cái thì đã giải được, chỉ trong một tháng hơn mà công phu của nàng tiến triển như thế, ai nấy đều thầm kinh hãi, có cảm giác đêm tối đối với kết cục của cuộc chiến ngày hôm nay.

Chợt thấy Cốc Hàn Hương đưa tay lột mũ trùm đầu của Phong Thu xuống, bỏ một viên thuốc vào trong miệng y, Phong Thu như một đứa trẻ mới sinh, cứ mặc cho nàng sắp xếp mà không hề chống cự.

Cốc Hàn Hương quay sang Trương Kính An vẫy tay, Trương Kính An lập tức bước tới, thấy nàng đưa cho một viên thuốc thì lập tức nhận lấy, bỏ tọt vào mồm.

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung nói:

"Cao Lân, ngươi không thả người, thì lão phu giết ngươi trước".

Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân ấy một tay chụp bã vai Linh nhi, một tay đè lên đỉnh đầu Linh nhi, bọn hơn mười người Phương Thiên Lan thì tay cầm binh khí đứng trước người y, mấy mươi ánh mắt đều tập trung lên mặt Trương Kính An và Phong Thu, không thèm để ý đến tiếng quát của Bàng Sĩ Xung.

Cốc Hàn Hương đột nhiên quay sang Âm Thủ Nhất Ma nói:

"Âm Thủ huynh, sau khi uống thuốc giải của huynh vào, lúc nào thì mới có phản ứng, bao lâu ...".

Nói chưa dứt lời, Trương Kính An ấy đột nhiên gầm lên một tiếng, thân hình xoay vòng trên mặt đất.

Chỉ nghe Phương Thiên Lan gằng giọng quát:

"Cốc Hàn Hương!".

Cốc Hàn Hương cũng sợ Lãnh Nhãn Thần Cưu bóp chết Linh nhi, cố gắng bình tĩnh, nói:

"Đó là dược tính phát tác, các ngươi đừng nóng vội". Nói chưa dứt lời thì Phong Thu cũng gầm lớn một tiếng, cứ xoay vòng trên mặt đất.

Bọn Phương Thiên Lan kinh hãi, nhìn sang phía Âm Thủ Nhất Ma.

Chợt nghe ối chao một tiếng, Trương Kính An ngã xuống đất, ngất đi, Phong Thu cũng xoay tròn không ngừng.

Âm Thủ Nhất Ma thấy Cốc Hàn Hương mặt cười lạnh, ánh mắt lạnh như băng nhìn lên mặt mình, bất giác hoảng sợ, nói:

"Hướng tâm lộ này của ta đối với người có võ công càng cao thì hiệu lực càng lớn, song sau khi uống thuốc giải vào ít nhất cũng nửa canh giờ mới có thể tỉnh táo trở lại".

Bàng Sĩ Xung khí giận bừng bừng, bước tới chỗ bọn Phương Thiên Lan.

Chỉ nghe Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân gằng giọng nói:

"Cốc Hàn Hương, ngươi hãy mau chặn Bàng lão quái lại, nếu không đừng trách Cao mỗ độc ác!".

Hàng trăm người trong trường đều lạnh lùng đứng nhìn, chờ đợi sau khi chuyện này xong sẽ giải quyết mối ân oán tích tụ hàng trăm năm nay của hai đạo hắc bạch, thấy Cốc Hàn Hương lòng dạ cứng rắn như thế đều không khỏi sửng sốt.

Khi mọi người đang lo lắng, thầm thở dài, Bàng Sĩ Xung đã lướt tới chỗ Phương Thiên Lan và La Tranh nhanh như điện chớp, áp sát tới phía trước Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân, hai tay vỗ tới.

Chỉ vì Phong Thu tựa như điên cuồng, xoay tròn một chỗ, nhưng vẫn chưa ngã xuống đất, Cốc Hàn Hương thì mặt mũi vẫn lạnh lùng, khiến A di đà Phật nấy đều run sợ, do đó bọn Phương Thiên Lan cũng hơi phân tâm, quyết định không xong, đợi đến khi cảnh giác được thì Bàng Sĩ Xung đão lao tới một chiêu đắc thủ.

Lãnh Nhãn Thần Cưu Cao Lân chỉ nghĩ rằng Cốc Hàn Hương ném chuột sợ bể đồ, không dám làm càn, nào ngờ Bàng Sĩ Xung chẳng có liên quan gì đến chuyện này, lại là người nóng tính, trong lúc ngập ngừng thì một luồng chỉ phong sắc bén đã đâm vào huyệt thiên trì của mình.

Trong lúc gấp gáp, Cao Lân ngửa người ra sau, né tránh luồng chỉ phong ấy, đột nhiên cảm thấy tay trái đau nhói, còn Linh nhi thì vuột khỏi tay.

Chỉ thấy Phương Thiên Lan tay múa một cây bế huyệt kim quắc cùng với bọn La Tranh, Đinh Nhất Hồn quát lớn, đồng thời từ phía sau lưng của Bàng Sĩ Xung đánh tới.

Bàng Sĩ Xung thấy thế thì tay trái phất ống tay áo một cái, ôm Linh nhi vào trong lòng, người xoay một cái, thuận tay đẩy bọn Phương Thiên Lan thối lùi một bước, hai chân nhún một cái, thân người vọt ra đến mấy chục trượng.

Cốc Hàn Hương thấy y rời mình đã xa, không khỏi phì cười một tiếng, nói:

"Bàng Sĩ Xung, ngươi có ý đồ gì?" khi nàng đang nói thì Phong Thu vốn đang xoay vòng một chỗ bỗng nhiên ngã sấp mặt xuống đất.

Bàng Sĩ Xung đưa mắt nhìn xung quanh, lạnh lùng nói:

"Nếu ngươi muốn đứa trẻ này còn sống, hãy lập tức theo lão phu rời khỏi chốn này ...".

Nói chưa dứt lời, Linh nhi đột nhiên quát một tiếng, gắng gượng vùng ra khỏi bàn tay của y.

Bàng Sĩ Xung thầm kinh, vội vàng thối lui ra sau ba trượng nữa, trong chớp mắt Cốc Hàn Hương đã lẳng lặng đứng ở chỗ ban nãy của y.

Hành động của hai người đều nhanh như điện xẹt, cao thủ trong trường đều kinh hãi.

Chỉ thấy Cốc Hàn Hương mặt nổi giận, nói:

"Ta trước nay tưởng ngươi có mưu đồ đối với di vật của Tam Diệu, thế nên sơ ý đề phòng ngươi, không ngờ ngươi lại có ý này".

Nàng hơi ngừng, rồi hỏi:

"Ngươi buộc ta rời khỏi nơi này là lý do gì?".

Bàng Sĩ Xung biết công lực của Cốc Hàn Hương đã đến mức xuất thần nhập hóa, không thể tưởng tượng nổi, thế nên không dám sơ ý đối với nàng, lúc này đôi mắt trên mặt nàng không chớp, nói:

"Lão phu chẳng muốn gì cả, chỉ là một thân võ công của ngươi do Vấn tâm tử mà có được, lão phu không muốn cho ngươi thi triển mà thôi".

Cốc Hàn Hương nghe thế thì cười lạnh một tràng, nói:

"Hai đạo hắc bạch, oán thù đã tích nhiều năm, thế cuộc ngày hôm nay có Cốc Hàn Hương cũng đánh mà không có Cốc Hàn Hương cũng đánh, ngươi là kẻ trắng đen không phân, chính tà khó hiểu, ta giao đứa nhỏ này cho ngươi, nếu có gì sai sót, ta chỉ hỏi một mình ngươi".

Nói xong thì đưa mắt nhìn tòan trường, thấy ngoại trừ Độc Hỏa Thành Toàn, những người có liên quan đều có mặt, vì thế ngưng khí tại đang điền, buông giọng nói:

"Chưởng môn của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân nghe đây, từ nay về sau, oán thù trước kia của hai đạo hắc bạch sẽ xóa sạch, mỗi người tự lo cho mình, không được quấy nhiễu nhau, ý các vị thế nào?".

Lời ấy vừa dứt, tiếng nghị luận xôn xao lại nổi lên.

Chợt nghe chưởng môn phái Thiếu Lâm là Thiên Thiền đại sư niệm một tiếng Phật hiệu, thanh âm ấy bao trùm cả toàn trường, trong chớp mắt, tiếng ồn ào lặng xuống.

Thiên Thiền đại sư bước ra phía trước mấy bước, chắp tay nói:

"Hồ phu nhân, nếu hai đạo hắc bạch xóa bỏ thù trước, đổi can qua thành ngọc bạch, vậy thì đó là phước của võ lâm trong chúng sinh, là chuyện nứt lòng người".

Giọng nói của ông ta hơi ngừng lại, mặt lộ vẻ lo lắng, nói tiếp:

"Nhưng hai đạo hắc bạch giang hồ ai làm chuyện nấy, không quấy rối lẫn nhau, lúc đó giả sử những chuyện giết người cướp của, cả hai bên chỉ đứng mà nhìn, nhiều hiếp ít, mạnh hiếp yếu, không hề kiêng dè, vậy chính nghĩ giang hồ sẽ nằm ở đâu, bá tánh lầm than sẽ sống như chết ...".

Cốc Hàn Hương đột nhiên cười lạnh, cắt lời của Thiên Thiền đại sư, nói:

"Danh môn chính phái thay trời hành đạo, phò trợ nguy khốn, không dội trời chung cùng với quần hào lục lâm, lão thiền sư phải chăng có ý ấy?".

Thiên Thiền đại sư hiểu trong lời nói của nàng có ý khiêu khích, lòng thầm nhủ:

"Hai đạo hắc bạch thủy hỏa khó dung, đó là điều chắc chắn, nhưng nói không dội trời chung thì phải liều mạng với nhau".

Lòng nghĩ thế nhưng lòng vẫn bình tĩnh nói:

"Trong danh môn chính phái, đương nhiên đa số là người lòng đầy từ bi, trong chốn lục lâm cũng có những kẻ đại nhân đại nghĩa, xá mạng vì người, phu nhân tài trí siêu quần, tuyệt nghệ trùm đời, chí còn cao hơn cả Hồ đại hiệp, chắc là có thể tạo phước cho chúng sinh, làm nên chuyện oanh liệt, có ích cho nhân gian".

Chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc gằng giọng nói:

"Lão lừa trọc, ngươi hoa ngôn xảo ngữ, nói ra thật trái tai! Ta hỏi ngươi, Hồ Bách Linh có phải chết trong tay của những kẻ tự xưng là chính đạo, tự cho là hiệp nghĩa hay không?".

Chỉ thấy Giang Bắc tứ long quát lên:

"Chúng ta phải báo thù cho minh chủ đại ca!".

Tức thì nhất hô bá ứng, lập tức quần hùng lục lâm ở phía bắc đều kêu lên "Báo thù cho minh chủ đại ca". tiếng kêu như sấm dậy giữa mùa xuân.

Chợt thấy La Phù Nhất Tẩu Hoắc Nguyên Kha múa cây thanh long đoạt, gằng giọng quát:

"Thiên Thiền, Tử Dương, nếu như các ngươi thực sự coi Hồ minh chủ là đại nhân đại nghĩa, là bậc anh hùng thì mạng vì người, vậy thì hãy lập tức kề kiếm tự vẫn để tạ lỗi với thiên hạ, để giải đi mối hận trong lòng Hồ phu nhân".

Thiên Minh đại sư đột nhiên phóng mình tới phía trước, trầm giọng nói:

"Hương nhi, những kẻ này khơi gợi thù hận, tạo ra sát nghiệt, con ngàn vạn lần không thể bị bọn chúng lợi dụng!".

Chợt nghe trong đám người có tiếng quát:

"Chúng ta hãy báo thù cho minh chủ, dù thịt nát xương tan, chết cũng không oán!".

Thanh âm ấy vừa dứt, quần hào lập tức đều hưởng ứng.

Quần hào lục lâm ồn ào một lúc lâu nhưng đệ tử của phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi đều ngạc nhiên bởi vì có nghiêm lệnh của chưởng môn nhân nên không ai lên tiếng, song thấy tình thế nhốn nháo ấy, ai cũng cảm thấy bất an.

Chợt nghe Quỷ Lão Thủy Hàn quát:

"Cốc Hàn Hương, ngươi không doing thủ thì còn đợi lúc nào nữa?".

Khưu Độc đạo trưởng của phái Võ Đang quát lên:

"Thủy Hàn, sao ngươi không đơn độc đánh một trận với bần đạo?".

Nội công của hai người đều đã đến mức siêu quần, tuy tiếng gào thét nhộn nhạo ồn ào, nhưng lời nói của hai người vẫn rõ ràng, từng chữa lọt vào trong tai của người trong trường.

Hàng trăm cặp mắt đều nhìn về phía Cốc Hàn Hương, đợi nàng ra lệnh, Kim Dương đạo trưởng ấy tuy khiêu chiến với Quỷ Lão Thủy Hàn, nhưng cũng không tỏ vẻ động thủ, Quỷ Lão Thủy Hàn mặt đầy tức tối, nhưng lại đứng yên một chỗ.

Cốc Hàn Hương thì bình tĩnh một cách bất ngờ, trong lòng nàng lửa thù đang thiêu đốt, trong mắt ẩn hiện sát cơ, mặt thì lạnh như băng.

Chỉ thấy ánh mắt của nàng chậm rãi nhìn về phía mặt của bốn chưởng môn nhân, cuối cùng thì dừng lại ở trên mặt của Thiên Minh đại sư, cười lạnh nói:

"Sư phụ, hình như các người đã bàn bạc với nhau, bất luận ta có ra tay hay không, các người cũng phải đánh một trận, mượn dịp này để quét sạch lục lâm trong thiên hạ, sư phụ hãy nói, ta đoán có đúng hay không?".

Chỉ thấy Tử Dương đạo trưởng thần sắc kích động, cao giọng nói:

"Bọn chúng ta tuy không có lòng đuổi tận giết tuyệt, nhưng lại có ý muốn quét sạch những kẻ chủ

chốt, tội nặng khó dung!".

Cốc Hàn Hương thầm nhủ:

"Mình nuốt nhục chịu khổ, mối thù này sao không thể báo được? nhưng mình đã thề độc, suốt đơi chỉ có thể giết bốn người, kế ngày hôm nay đành phải một đá ném hai chim".

Mối thù của nàng đã chất chứa nhiều năm, lúc này đưa mắt nhìn toàn trường, ngưng khí buông giọng nói:

"Hai đạo hắc bạch lửa nước khó dung, cứ chém giết mãi không thôi, chi bằng hôm nay đánh một trận để phân cao thấp, vĩnh quyết thư hùng".

Nàng hơi ngừng lại, đưa mắt nhìn Tử Dương đạo trưởng, cười lạnh một tiếng, nói:

"Theo Cốc Hàn Hương nghĩ, nếu như muốn tạo phước cho chúng sinh, giúp võ lâm thoát khỏi hào kiếp, những kẻ ác ôn đáng chết, tự coi là hiệp nghĩa, giả mạo người hiền thì càng phải tru diệt trước tiên ...".

Tử Dương đạo trưởng thở dài nhẹ một tiếng, nói:

"Bần đạo thần làm chưởng môn của phái Võ Đang, tuy nhân hèn đức mọn, nhưng tự tin không phải là kẻ giả mạo người hiền, gây hại cho chúng sinh võ lâm".

Nói vừa dứt lời, đột nhiên một bóng người lướt tới, Vạn Ánh Hà và Văn Thiên Sinh tay cầm binh khí, nhảy vọt ra khỏi hàng.

Chỉ thấy Vạn Ánh Hà chỉ tay về phía Tử Dương đạo trưởng, nghiến răng nói:

"Ngươi giả nhân già nghĩa, cứ tưởng là thiên hạ anh hùng đều là đứa con nít ba tuổi, ta hỏi ngươi, phụ thân của ta là Thần Tiên Phi Thoa Vạn Hiểu Quang có tội gì, vì sao lại chết trong tay của ngươi?".

Ưu điểm đạo trưởng nghe nói thế thì thầm giật mình, đưa mắt nhìn đôi nam nữ thiếu niên phía trước mặt, nam thì mắt thanh mày tú, nữ thì xinh đẹp tuyệt trần, hai khuôn mặt này hình như rất quen thuộc.

Trong chớp mắt, trong đầu Tử Dương đạo trưởng hình ảnh Vạn Hiểu Quang tự đánh vỡ thiên linh cái, máu nhuộm hoang sơn.

Chuyện xưa hiện ra trước mắt, Tử Dương đạo trưởng lại thở dài một tiếng, nói:

"Chuyện này chỉ là hiểu lầm, bần đạo có miệng cũng khó cãi". Y hơi ngừng rồi lại nói:

"Đó là chuyện đáng tiếc nhất trong đời của bần đạo, may thay Vạn đại hiệp đã có người kế thừa, bần đạo bất tài nhất định sẽ có câu trả lời".

Vạn Ánh Hà đau đớn trong lòng, nước mắt tuôn xuống như mưa, lúc này cùng với Văn Thiên Sinh xoay người về phía Cốc Hàn Hương làm một lễ, rồi sau đó Vạn Ánh Hà lại mở miệng:

"Điệp nữ có thù cha không đội trời chung, có lòng liều mạng, quyết đấu một trận với kẻ thù đã giết cha, chỉ e võ công quá thấp, hạ nhuệ khí của thẩm thẩm ...".

nàng tuy gắng gượng giữ bình tĩnh nhưng vì đau lòng quá độ cho nên nói không thành tiếng.

Cốc Hàn Hương lạnh lùng nhìn hai người, nói như chém đinh chặt sắt:

"Chuyện hôm nay việc công trước tiên, tư thù để sau". Nói xong thì quay mặt nhìn về phía Nhân Ma Ngũ Độc:

"Ngũ huynh tiếng ác lừng vang, chắc là cũng thuộc loại cần phải tru diệt, Cốc Hàn Hương dùng thân phận minh chủ lục lâm trong thiên hạ mời Ngũ huynh thi triển tuyệt nghệ ứng phó với chưởng môn phái Võ Đang".

Nhân Ma Ngũ Độc nghe thế thì trước tiên sững người ra, sau đó thì thầm nghĩ:

"Nha đầu này hay lắm, ngươi đã thực sự nhặt lông gà làm lệnh tiễn".

Trong lòng tuy nghĩ thế, nhưng y đã run sợ trước khí thế của Cốc Hàn Hương, bất đồ phóng người ra, hướng về phía Tử Dương đạo trưởng kêu lớn:

"Lão tạp mao, Ngũ Độc sẽ lãnh giáo "Miên chưởng" và "Lưỡng nghi kiếm pháp" của phái Võ Đang nhà ngươi".

Tử Dương đạo trưởng chưa kịp lên tiếng, Kim Dương đạo trưởng là đệ nhất cao thủ trong phái Võ Đang, đương nhiên là nhân truyển lý tưởng để ra trận đầu, Tử Dương đạo trưởng hạ dặn căn dặn một câu, Kim Dương đạo trưởng lập tức xoay người bước về phía Nhân Ma Ngũ Độc.

Cốc Hàn Hương đã sớm liệu rằng đối phương có chiêu này, thế rồi cười lạnh, xoay người sang nói với Thời Dần ở sau lưng:

"Thời huynh hãy ra trận, lãnh giáo mấy chiêu của chưởng môn nhân của phái Võ Đang".

Thời Dần lách mình tiến ra phía trước, hạ giọng nói với Cốc Hàn Hương một câu, rồi lập tức vọt ra mấy trượng, cao giọng nói:

"Tử Dương, ngươi tốt nhất hãy ra đây".

Thời Dần đang nói thì không du đạo trưởng và Nhân Ma Ngũ Độc đã động thủ, bốn chưởng phất lên, thân ảnh nhạt nhòa.

Chợt một bóng người phóng ra, gằng giọng nói:

"Thời Dần, bần ni tiếp ngươi mấy chiêu".

Té ra đó là Man Ân sư thái của phái Nga Mi, vị lão ni ấy nói đánh là đánh, vung tay múa kiếm đâm thẳng tới.

Thời Dần khí giận bộc phát, thấy kiếm thế của Man Ân sư thái hiểm hóc như thế, rõ ràng còn hơn cả sư muội của bà ta là Mạn Đà sư thái, chỉ đành triển khai chưởng pháp ra sức tiếp mấy chiêu kiếm của Man Ân sư thái.

Lúc ấy tình thế ở bãi đất trống này đã căng thẳng, kiếm pháp Nga Mi của Mạn Aân, \"Hắc sát chưởng lực\" của Thời Dần, \"Thái thanh chân khí\" của Kim Dương đạo trưởng, \"Hàn âm thần công\" của Nhân Ma Ngũ Độc, mỗi loại võ công đều danh động giang hồ, cả bốn người đều dốc hết toàn lực, không hề sơ suất, người của hai bên cũng đều tâm thần ngưng trọng, không dám lạc quan.

Cốc Hàn Hương đứng lặng nhìn, thấy bốn người trong trận đấu cứ cầm cự với nhau, giữ chắc môn hộ, trong nhất thời khó phân thắng bại, vì thế quay sang truyền lệnh:

"Long huynh hãy tiến lên gặp gỡ Tử Dương chân nhân của phái Võ Đang".

Chỉ thấy một ông già cao gầy đứng bên cạnh Dư Diệc Lạc lướt người tới phía trước Cốc Hàn Hương, ôm quyền làm lễ, nói:

"Long hành phong nghe lệnh".

Té ra người này vốn là đệ tử dưới trướng của Bạch Ma Thân Vô, bốn mươi năm trước, hắc bạch song ma bị cao thủ của ba phái Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi vây đánh, tuy nhiên Hắc Bạch Song Ma sau nhiều ngày quyết chiến đã đột phá được vòng vầy, nhưng vì bị thương quá nặng, không lâu sau vết thương phát tác mà chết, từ đó về sau, đệ tử dưới trướng xuống của Song Ma đều mai danh ẩn tích, khổ luyện tuyệt nghệ, không công khai lộ mặt trên giang hồ nữa, đệ tử của hai người ấy tuy lúc nào cũng có ý báo thù rửa hận, nhưng vì ba phái Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi người đông thế mạnh, thanh khí tương thông, hễ ra tay đều liên kết với nhau, dùng thủ đọan lấy mạnh hiếp yếu, cho nên môn hạ của Song Ma cố nén cơn giận, không hề dám làm càn. Sau khi Thời Dần quy phục dưới trướng của Cốc Hàn Hương, lập tức gọi môn hạ của hai phái đến.

Long Hành Phong lách người một cái, phóng thẳng tới Tử Dương đạo trưởng ...

Ngay lúc này, chợt nghe Thời Dần hú dài một tiếng, tiếp theo là một tiếng bình vang lên, Kim

Dương đạo trưởng và Nhân Ma Ngũ Độc đã chạm nhau một chưởng.

Aâm thanh chấn động trời đất này khiến cho ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía hai người ấy.

Chỉ thấy Kim Dương đạo trưởng chạm một chưởng với Nhân Ma Ngũ Độc, lập tức thối lui liền ba bước, hai người đứng yên, không thể nhìn ra ai thắng ai thua.

Long Hành Phong ấy hơi liếc nhìn về phía hai người, lập tức quay sang Tử Dương đạo trưởng nói:

"Họ Long là đệ tử dưới trước của Bạch Ma Thời tổ sư, ngươi hãy xem thử coi có nên đích thân ra trận hay không".

Tử Dương đạo trưởng đang định lên tiếng, Nhất Thể đãi sư của phái Côn Luân đột nhiên nhìn thấy Thanh Dương của phái Võ Đang, Mạn Đà của phái Nga Mi cùng với sư đệ của mình là Triển Vân Dực đều muốn nhảy ra, không khỏi giật mình, vội vàng tung người vọt lên, cao giọng nói:

"Tử Dương đạo trưởng, trận này hãy giao cho bần tăng".

Tử Dương đạo trưởng nghe ông già cao ốm ấy là đại đệ tử của Bạch Ma Thân Vô, trong lòng cảm thấy khó chịu, thấy Nhất Thể đãi sư phóng ra thì mới hơi yên tâm, giơ chưởng làm một lễ, nói:

"Đa tạ đại sư thế chỗ, "Hoại huyết chưởng lực" của Bạch Ma là loại võ học nhất tuyệt, cho đến nay vẫn không ai giải cứu được, khi động thủ, đại sư đừng khinh địch".

Nhất Thể đãi sư mỉm cười gật đầu, xoay người chắp tay làm một lễ về phía Long Hành Phong, nói:

"Tôn giá chỉ cần ra tay, Nhất Thể sẽ phụng bồi".

Long Hành Phong ngạo mạn hừ một tiếng, tiến sát người lên, đột nhiên vỗ ra một chưởng, Nhất Thể đãi sư phất chưởng trả lại.

Phía bên kia, Kim Dương đạo trưởng và Nhân Ma Ngũ Độc càng đánh càng nhanh, hai bên đã lao vào nhau.

Lúc này Man Ân sư thái và Thời Dần đã trải qua trăm chiêu, Man Ân sư thái múa thanh trường kiếm giữ kín môn hộ, thừa cơ trả đòn, Thời Dần tựa như ngạo tính phục hồi, đôi chưởng tấn công không ngớt, quát tháo liền miệng.

Chợt nghe giọng nói lạnh như băng của Cốc Hàn Hương vang lên:

"Thủy huynh, Âm Thủ huynh, hai vị có thể ra trận".

Quỷ Lão Thủy Hàn và Âm Thủ Nhất Ma thì đều ngạc nhiên trong lòng, hai người này đều là

những kẻ đi lại đã lâu trên giang hồ, cơ trí thâm trầm, vừa nghe thế thì biết Cốc Hàn Hương đã có lòng khiến cho các nhân vật chủ chốt trong hai đạo hắc bạch cùng chết với nhau.

Hai người không hẹn mà đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều không muốn ra trận, nhưng cảm thấy lúc này nơi này nếu trở mặt với Cốc Hàn Hương, nhất định sẽ lâm vào cảnh hai mặt gặp địch, trái phải đều bị tấn công.

Âm Thủ Nhất Ma đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên nhảy ra năm trượng, nói về phía Thiên Minh đại sư và Thiên Giác đại sư:

"Hai vị lão thiền sư, vị nào muốn chỉ giáo cho tại hạ vài chiêu?".

Thiên Thiền đại sư thấy người của ba phái Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi đều đã ra trận, không đợi Thiên Minh, Thiên Giác lên tiếng, lập tức truyền lệnh bảo Thiên Giác đại sư bước ra.

Thiên Giác đại sư cúi người vâng một tiếng, tay cầm cây tích trượng bước về phía Âm Thủ Nhất Ma, trong chớp mắt cả hai đã động thủ.

Đồng thời, Quỷ Lão Thủy Hàn bước tới gần Cốc Hàn Hương cười khan một tiếng, nói:

"Phía bọn chúng cao thủ như mây, phía chúng ta hảo thủ không nhiều, chúng ta tận lực ra trận, một khi phía bọn chúng bày ra "La Hán đại trận" và \"Ngũ hành kiếm trận\", đám đông ô hợp của quần hào lục lâm sao có thể kháng cự nổi?".

Giọng nói của y rất nhỏ, trên mặt lại mang nụ cười, nào ngờ Cốc Hàn Hương nghe xong thì trên khuôn mặt lộ sát khí, ánh mắt lạnh lùng như băng, đột nhiên phóng ra hai tia oán độc.

Quỷ Lão Thủy Hàn giật thót mình, bất đồ thối lui đến ba thước, hai chưởng hơi giở lên, hạ giọng nói:

"Nơi này lúc này, không nên tàn sát lẫn nhau để cho đối phương thừa cơ ...".

Nói chưa xong, chợt nghe Dư Diệc Lạc cao giọng quát:

"Phu nhân để ý phía sau!".

Cốc Hàn Hương đứng vững như núi, không hề di chuyển, chỉ quay mặt lại ung dung nhìn ra.

Chỉ thấy một bóng người thoáng qua, đó chính là Phong Thu, y đột nhiên nhảy đến gần, hai mắt của y nhìn chằm chằm lên mặt Cốc Hàn Hương, thấy râu tóc của y đều run bần bật, miệng mím chặt tựa như phẫn nộ đến cực điểm.

Cốc Hàn Hương tựa như không thèm để ý đến Phong Thu, lạnh lùng nói:

"Ngươi vừa trải qua kiếp nạn, theo lý phải nên đổi ác thành thiện ...".

Nói chưa xong, chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc hú dài một tiếng, giống như tiếng ma kêu quỷ khóc, đồng thời người vọt lên phóng về hướng đông, Kim Dương đạo trưởng phóng vọt theo như hình với bóng.

Trong khoảnh khắc, tình thế chợt thay đổi!

Trong tiếng quát, Quỷ Lão Thủy Hàn phóg thẳng về phía sau lưng hai người, hơn mười đệ tử đi theo Nhân Ma Ngũ Độc và Quỷ Lão Thủy Hàn cũng rút ra binh khí lao tới, đồng thời, \"Ngũ hành kiếm trận\" của đệ tử phái Võ Đang cũng mở ra, đầu đuôi thay đổi, di chuyển sang bên phải.

Té ra Nhân Ma Ngũ Độc ráng sức đã lâu, biết không thể nào kiếm được thời cơ nữa, khó giữ được tánh mạng, vì thế đánh liền ra mấy chiêu, lập tức xoay người bỏ chạy.

Y vọt được hơn mười trượng, thân pháp vốn rất nhanh nhạy, nào ngờ người của phái Thiếu Lâm, Võ Đang đã thay đổi trận pháp, trong chớp mắt đã chặn lại đường rút lui.

Nhân Ma Ngũ Độc đang trồi lên hụp xuống, đột nhiên thấy năm đạo nhân tay cầm kiếm phóng về phía mình, kiếm khí lạnh lẽo, mang đầy sát khí, y vốn là kẻ kiến thức rộng rãi, vừa thấy đã biết được sự lợi hại của những người này, thế rồi phất áo bào một cái, lách người sang bên phải.

Rồi bóng người thấp thoáng, lại có năm đạo nhân cầm kiếm xông tới, đồng thời Kim Dương đạo trưởng cũng lướt tới như điện xẹt.

Đó đều là chuyện trong khoảnh khắc, mấy đệ tử của Độc Hỏa Thành Toàn thấy sư phụ đã lâu không hiện thân, trong lòng lo lắng lạ thường, thấy \"Ngũ hành kiếm trận\" bày ra, lập tức xoay người chạy vào trong Vạn hoa cung, nào ngờ "La Hán đại trận" của phái Thiếu Lâm cũng bày ra, trong chớp mắt đã chặn đường ở bên trái.

Quần hào lục lâm đến tuy nhiều nhưng đại bộ phận lại nghe ồn ào mà đến, chỉ có lòng coi náo nhiệt, là đánh hay đi, cứ theo thời thế mà làm, lúc này thấy hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang chặn đường rút lui, để lộ ra lòng muốn tiêu diệt hết, quần hào không khỏi nổi giận, tiếng quát tháo nổi lên, khiến cho tình thế ngày càng phức tạp.

Phong Thu thấy mấy trận đấu đều trở nên kịch liệt, đệ tử của hai phái Côn Luân, Nga Mi đều tiến sát tới chưởng môn nhân của mình, tựa như sẽ lên tiếp ứng khi cần thiết, Kim Dương đạo trưởng và Quỷ Lão Thủy Hàn đang giao đấu ở một nơi, Nhân Ma Ngũ Độc thì đang tả xung hữu đột trong \"Ngũ hành kiếm trận\", Thanh Dương đạo trưởng của phái Võ Đang đang lao về phía y, tình thế chỉ cần một người bị thương, thì sẽ trở nên hỗn loạn.

Y hơi trầm ngâm, lập tức buông giọng quát:

"Cốc Hàn Hương, rốt cuộc cho ngươi chủ trì đại cuộc hay là do lão phu phát ra hiệu lệnh?".

Cốc Hàn Hương nhìn về Bàng Sĩ Xung, lạnh lùng nói:

"Chúng ta cứ làm việc của mình, không phạm vào nhau, người của ngươi cứ do ngươi thống lĩnh, người của ta tì nghe ta chỉ huy".

Bàng Sĩ Xung kẹp Linh nhi, hai người già trẻ đứng một bên coi cuộc chiến, nghe Cốc Hàn Hương nói thế thì đưa mắt nhìn lại, Cốc Hàn Hương cũng đảo mắt nhìn sang.

Linh nhi vùng vẫy một hồi đột nhiên cao giọng quát:

"Mẹ, đừng lo cho con, con không sợ".

Lúc này tiếng mắng chửi đã vang trời, tiếng người la hỗn loạn, nhưng Cốc Hàn Hương vẫn nghe thấy rõ lời của Linh nhi, trong lòng nàng thầm lo, đang tìm cách đối phó, đột nhiên thấy Phong Thu ngưng khí buông giọng kêu lên:

"Huynh đệ lục lâm nghe đây, bọn chúng đã sớm định ra độc kế, muốn tiêu diệt hết huynh đệ hắc đạo chúng ta, đuổi tận giết tuyệt ...".

Nội lực của y rất thâm hậu, trung khí đầy đủ, lời nào cũng như sấm sét vỗ vào tai của người ta, quần hào lục lâm đều im bặt, nghe đến lúc này thì bị nhộn nhạo trở lại.

Chỉ nghe Phong Thu tiếp tục kêu:

"Chúng không thể bó tay chịu chết! Huynh đệ lục lâm phải đứng dậy, rửa mối thù trước để hả cái giận, không thể để cho người ta đuổi tận giết tuyệt ...".

Chợt nghe Bàng Sĩ Xung chen vào nói:

"Lão thất phu Phong Thu kia, ngươi thật vô sĩ!".

Quần hào lục lâm nghe thế đều quát mắng Bàng Sĩ Xung.

Chỉ nghe Phong Thu lại kêu lên:

"Huynh đệ lục lâm nghe đây! Huynh đệ bảy tỉnh phía nam đánh bên phải của Võ Đang, huynh đệ sáu tỉnh phía bắc đánh bên trái của Thiếu Lâm!" nói ra thì phát ra một tiếng hú lao thẳng về phía chưởng môn chùa Thiếu Lâm là Thiên Thiền đại sư.

Trong khoảnh khắc, tiếng la hét vang trời, Phong Thu, Độc Hỏa Thành Toàn Quỷ Lão Thủy Hàn,

Nhân Ma Ngũ Độc, đệ tử của những người này ra tay trước, lao về phía hai bên trái phải, quần hào lục lâm vốn đã chộn rộn, nay được Phong Thu kích động, thì lý trí không còn nữa, nhiệt huyết xông lên, lao ra phía trước theo bọn Phương Thiên Lan.

Lúc này tình thế đại loạn, Thiên Thiền đại sư thấy Phong Thu lao tới, lập tức phóng ra, cây trượng bát bảo đánh ra một chiêu "Hiệp sơn siêu hải".

Trong chớp mắt, cuộc hỗn chiến đã bắt đầu, đệ tử của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang đã bắt đầu chuyển động trận pháp, tiến thẳng về phía trước, môn hạ của hai phái Nga Mi, Côn Luân thì dồn ra phía trước của chưởng môn, môn hạ của Hắc Bạch Song Ma thì cũng chạy theo Thời Dần và Long Hành Phong, cả hai bên tức thì xảy ra ác đấu, người của Mê Tông Cốc vốn đứng yên chưa động đậy, cũng bị đám đông quần hào dồn về phía trước.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương buông giọng quát:

"Ánh Hà, Thiên Sinh đi theo sau lưng ta, những người khác thì vây chặt Bàng Sĩ Xung!" nói xong lách mình một cái phóng về phía Tử Dương đạo trưởng.

Hai đạo hắc bạch đã triển khai một cuộc đấu kich liệt tuyệt luân, chưa từng có trong sử sách.

Tử Dương đạo trưởng thấy Cốc Hàn Hương xông về phía mình, lập tức hú một tiếng, cây trường kiếm múa thẳng tới.

Chợt một tiếng Phật hiệu vang lên mình, chỉ thấy Thiên Minh đại sư cầm cây thiền trượng giáng thẳng về phía Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương không kìm được giận, quát lên:

"Sư phụ, sư phụ buộc đệ tử giết người hay sao?" lách người một cái, phóng ra một luồng chưởng lực.

Chỉ nghe vù một tiếng, một luồng chưởng phong cương mãnh tuyệt luân giáng thẳng về phía Thiên Minh đại sư.

Vạn Ánh Hà và Văn Thiên Sinh đều vọt qua Thiên Minh đại sư, lao thẳng về phía Tử Dương đạo trưởng.

Thiên Minh đại sư đánh ra một trượng, đột nhiên cảm thấy cây trượng nặng như núi, tựa như muốn rơi khỏi tay, trong lòng rất kinh hãi, vôi vàng thay chiêu đổi thức, một trượng quét ngang eo, miệng nói:

"Hương nhi, phu quân của ngươi cò lòng quét sạch bại hoại giang hồ, tạo phúc cho thiên hạ chúng

sinh, y liều chết không từ, đích thân bái phỏng Thiếu Lâm, thiết phục Thiên Thiền chưởng môn, ngươi tự cho mình là thông minh, không thể lấy đức thương người ...".

Ông ta thấy Cốc Hàn Hương phất tay một cái, một luồng chưởng lực kinh người tuôn ra, càng không dám để cho nàng thoát thân, chỉ là dù dồn hết sức vào cây trượng vẫn không thể nào kìm chế được nàng, lời đang nói thì đã ngắt quãng, âm thanh cũng nhòe đi.

Cốc Hàn Hương nghe ông ta nhắc đến vong phu, không nén được lửa hận, gằng giọng nói:

"Sư phụ hãy mau tránh ra! Nếu không báo được thù cho đại ca, đệ tử chết không nhắm mắt!" rồi phất một chưởng đánh ra.

Chưởng này dùng tám thành công lực, một luồng ám kình dồn ra.

Thiên Minh đại sư biết Tử Dương đạo trưởng không phải là địch thủ của nàng, nếu chưởng môn của phái Võ Đang chết đi, đệ tử của phái Võ Đang chắc chắn sẽ liều mạng với nàng, lúc đó thù hận đã kết sâu, không biết có bao nhiêu người sẽ mất mạng nữa, cho nên lòng lo như lửa đốt, không dám nghĩ nhiều nữa, tay phải buông cây thiền trượng, một chưởng đánh ngược lại.

Hai luồng chưởng lực mạnh mẽ vô cùng chạm vào nhau, chỉ nghe bình một tiếng vang lên, cát đá ở dưới đất bay tứ tán, một luồng gió tạo nên cơn cuồng phong.

Thiên Minh đại sư quát một tiếng, hai chân di chuyển, thối lui liền ba bước, ở hai bên khóe miệng rịn ra hai luồng máu đỏ.

Cốc Hàn Hương chỉ hơi lắc lư thân người, thấy Thiên Minh đại sư đã bị thương, trong lòng tức thời cảm thấy hối hận, nhưng nàng đã quyết lòng báo thù, cho nên đã cứng rắn lạ thường, nghiến răng một cái, bỏ mặt Thiên Minh đại sư phóng người tới chỗ Tử Dương đạo trưởng.

Lúc này tiếng quát tháo vang trời, mấy trăm con người đã lao vào cuộc hỗn chiến, tiếng binh khí giao nhau vang vọng khắp nơi, tiếng kêu rú thảm thiết chốc chốc lại nổi lên, thịt nát xương tan, máu tươi tung tóe, thảm trạng ấy khiến ai cũng không dám nhìn.

Hai người Vạn Ánh Hà và Văn Thiên Sinh, một người cầm kiếm, một người cầm roi, tấn công Tử Dương đạo trưởng không ngớt, Tử Dương đạo trưởng tay múa thanh kiếm chống lại hai người, mắt từ đầu đến cúi vẫn không rời hai người Cốc Hàn Hương và Thiên Minh đại sư, thấy Thiên Minh đại sư tiếp một chưởng thì lập tức chấn thương, không khỏi thầm than.

Thiên Minh đại sư thấy Cốc Hàn Hương lách người vọt qua, cây thiền trượng múa lên một lần nữa đánh tới, Tử Dương đạo trưởng vội vàng quát:

"Đại sư hãy thối lui, để cho bần đạo lãnh giáo Hồ phu nhân!" rồi thanh trường kiếm trong tay múa

tít, buộc Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh đồng thời thối lui cả mấy bước.

Chợt một tiếng cười thê thảm đột nhiên nổi lên trong tiếng quát tháo.

Té ra đệ tử của Hắc Bạch Song Ma hỗn chiến với người của hai phái Côn Luân, Nga Mi ở một nơi, Thời Dần và Man Ân sư thái đang lao vào nhau, hai người này nóng nảy thành thói, đều là kẻ cứng cỏi, kịch đấu đã lâu, Thời Dần một chưởng vỗ lên ngực của Man Ân sư thái, Man Ân sư thái chém trúng Thời Dần một kiếm trên vai, Thời Dần đứt cả cánh tay trái xuống, Man Ân sư thái thì bị \"Hắc sát chưởng lực\" đánh vỡ nổi phủ, lập tức phun một búm máu tươi, ngã xuống chết ngay tại trận.

Thời Dần một chưởng đánh chết kẻ địch, lập tức buông giọng cười cuồng điên, tay trái của y bị chém đứt xuống, máu chảy như suối, bộ dạng trông thật ghê tởm.

Đệ tử của phái Nga Mi thấy chưởng môn mất mạng, đều trở nên bi thống, trong chớp mắt bỏ đối thủ lao về phía Thời Dần, cục diện vốn đang hỗn loạn càng trở nên hỗn loạn hơn.

Cuộc thảm sát này khiến người ta không dám nhìn, lục lâm quần hào đa số đều là hùng bá của một phương, võ công cao cường, "La Hán đại trận" của phái Thiếu Lâm và \"Ngũ hành kiếm trận\" của phái Võ Đang thay đổi thần diệu, uy lực vô cùng, hai bên đều giở ra sở trường của mình, lao vào nhau không lâu, lập tức xảy ra thường vong, xác người ngã gục khắp nơi.

Trong cuộc kịch đấu Kim Dương đạo trưởng và Quỷ Lão Thủy Hàn, Long Hành Phong và Nhất Thể đãi sư đã đến chỗ sinh tử.

Kim Dương đạo trưởng thấy hỗn chiến bắt đầu, biết Cốc Hàn Hương sắp ra tay, đồng thời cũng hiểu ngay rằng đối tượng đầu tiên của nàng là chưởng môn phái Võ Đang, trong lúc lo lắng thì rút ra thanh trường kiếm ở sau vai, tấn công Quỷ Lão Thủy Hàn không ngừng.

\"Thái thanh chân khí\" là thần công vô thượng trong chốn huyền môn, Tử Dương đạo trưởng đã bế quan mười năm tu luyện đến nay, đã có thành tựu bất phàm, cây trường kiếm của ông ta mở rộng, \"Thái thanh chân khí\" hóa thành kiếm thế, từ trong kiếm tuôn ra, chỉ thấy thanh kiếm lúc ngắn lúc dài, lúc rộng lúc hẹp, ánh tinh quang chói mắt.

Trong chớp mắt, Quỷ Lão Thủy Hàn đã rơi vào nguy cấp, y kinh hãi thầm hối hận, nhưng vì Kim Dương đạo trưởng đã nổi sát cơ, từng kiếm dồn tới khiến cho y không thể nào thoát thân được.

Đang ác chiến thì Kim Dương đạo trưởng chợt hú một tiếng, thanh trường kiếm múa tít đâm liền ra ba kiếm.

Quỷ Lão Thủy Hàn đã sớm mặt vàng ệch, chỉ thấy hai chưởng của y múa tít, gắng gượng hóa giải hóa giải được ba nhát kiếm của Kim Dương đạo trưởng, nhưng kiếm thế ấy thật phức tạp, đột phá được luồng "Hàn âm chưởng lực" kín kẽ như vách tường, râu tóc của y bị cắt đứt từng đoạn, áo bào

rơi lả tả.

Chợt Kim Dương đạo trưởng quát một tiếng, phóng vọt người lên trên không, cây trường kiếm vẽ ra một luồng cầu vồng chụp xuống Quỷ Lão Thủy Hàn.

Quỷ Lão Thủy Hàn kinh hãi, trong lúc nguy cấp thì nhún hai chân, phóng ngược lên trên, nhưng nào ngờ đã trễ, chỉ nghe nữa tiếng rú thê thảm vang lên, \"Thái thanh chân khí\" của Kim Dương đạo trưởng hóa thành kiếm khí lướt ngang qua eo Quỷ Lão Thủy Hàn, lập tức chém y đứt thành hai khúc.

Ngay lúc này, khi tiếng quát tháo và tiếng binh khí vang lên đến nhức tai, tiếng gào của Long Hành Phong chợt nổi lên, tiếng gào ấy như điên cuồng, những người võ công tương đối thấp đứng gần đấy đều giật mình, chiêu thức hơi chậm lại.

Chỉ thấy Nhất Thể đãi sư của phái Côn Luân giở xéo thanh trường kiếm, chém từ dưới lên, chặt đại đệ tử của Bạch Ma Thân Vô thành hai khúc, máu tươi phọt lên, tiếng kêu chưa dứt thì thân người đã đổ xuống, nhưng chưởng môn của phái Côn Luân cũng bị "Hoại huyết chưởng" của Long Hành Phong vỗ vào ngực, cứ đứng sững tại chỗ trong chốc lát không đổ xuống, mà tòan thân dần chuyển sang trắng bệch, đứt hơi mà chết.

Kim Dương đạo trưởng chém xong Quỷ Lão Thủy Hàn, lập tức ngưng tụ công lực lên hai mắt, quan sát tình thế của toàn trận, thấy chưởng môn của phái Thiếu Lâm là Thiên Thiền đại sư và Phong Thu đang đánh nhau kịch liệt, vì võ công của hai người quá cao, thân pháp chiêu thức quá nhanh, cho nên người của hai đạo hắc bạch không thể nào lao vào được.

Thanh Dương đạo trưởng và Nhân Ma Ngũ Độc đang đánh nhau đến mức kịch liệt lạ thương, nhưng hai người này đều ở trong \"Ngũ hành kiếm trận\", Nhân Ma Ngũ Độc tuy ác chiến với Thanh Dương đạo trưởng, nhưng chốc chốc lại lách ra cầm cự với vài đệ tử của phái Võ Đang đang xông tới, nhưng vì đệ tử của Ngũ Độc và Quỷ Lão Thủy Hàn cùng với Độc Hỏa Thành Toàn đều ở gần đấy, cho nên Thanh Dương đạo trưởng chốc chốc lại phải phân thân ứng phó với những đòn tấn công bất ngờ, cứ như thế, cuộc chiến tuy kịch liệt, nhưng Thanh Dương đạo trưởng và Nhân Ma Ngũ Độc không thể nào toàn lực ra tay, trong nhất thời khó phân được thắng bại.

Âm Thủ Nhất Ma cùng Thiên Thiền cũng đấu rất kích liệt, xung quanh của hai người đều là những nhân vật lục lâm miền Giang Bắc, "La Hán trận" của đệ tử phái Thiếu Lâm cứ ba người một nhóm, bốn người một hàng, len lỏi trong đám người, xem ra rất lộn xộn, nhưng kỳ thực ngang dọc giao nhau, thứ tự chỉnh tề, cứ tiến lui rất tự nhiên, quần hào lạnh lùng tuy cao thủ nhiều như mây, nhưng vì mỗi bên đều tự lo cho mình, không ứng cứu lẫn nhau, do đó dần dần rơi vào thế bất lợi.

Quần hùng trong Mê Tông Cốc vốn là phụng mệnh canh giữ Bàng Sĩ Xung, người trong hai đạo hắc bạch có không dưới năm trăm người, nơi này tuy rộng, khi \"Ngũ hành kiếm trận\" của phái Võ Đang và "La Hán đại trận" của phái Thiếu Lâm triển khai ra, vẫn không có chỗ cho kẻ địch dung thân,

huống chi Bàng Sĩ Xung đứng giữa hai quân, một khí huyết chiến nổi lên, quần hào Mê Tông Cốc cũng quyết chiến với đệ tử Thiếu Lâm, Bàng Sĩ Xung chỉ trồi hụp mấy cái thì lập tức mất dạng, trong chớp mắt lại xuất hiện gần Tử Dương đạo trưởng và Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương đang ác chiến với Tử Dương đạo trưởng và Thiên Minh đại sảnh, Tử Dương đạo trưởng tay cầm thanh trường kiếm, "Thái cực kiếm pháp" kết hợp với "Miên chưởng" của phái Võ Đang, Thiên Minh đại sư thì tay cầm thiền trượng, giở hết tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm và công lực gần sáu mươi năm, tuy là thế vẫn bị Cốc Hàn Hương dồn vào chỗ nguy cấp, thủ nhiều hơn công.

Kim Dương đạo trưởng lặng lẽ quan sát tình thế toàn trường, lòng nhủ thầm:

"Phong Thu tuy lợi hai, nhưng hai vị đại sư của phái Thiếu Lâm là Thiên Thiền và Thiên Nghĩa cũng đủ đối phó với y, "Âm hàn thần công" của Nhân Ma Ngũ Độc tuy lợi hại, nếu mình tiến lên cũng có thể lấy được mạng của y, Âm Thủ Nhất Ma xem ra không đáng lo, võ công của Bàng Sĩ Xung tựa như hơn hẳn mọi người, nhưng hình như y ngả về phía mình ...".

Yù nghĩ ấy lướt qua, cảm thấy mối lo thực sự trong lòng chính là Cốc Hàn Hương và người của Mê Tông Cốc.

Đang suy nghĩ, chợt thấy Nhân Ma Ngũ Độc né tránh thế kiếm liên thủ của đệ tử phái Võ Đang, phóng ra một chưởng, đánh vào vai trái của Thanh Dương đạo trưởng, Thanh Dương đạo trưởng rút kiếm không kịp, vội vàng phất tay trái ra tiếp lấy chưởng này.

Vừa giao nhau, Thanh Dương đạo trưởng bị chấn động rơi ra đến hơn một trượng, Nhân Ma Ngũ Độc tiến sát theo, lại đánh ra một chưởng nữa, nếu không phải nhờ có đệ tử của phái Võ Đang xung quanh chặn lại, Thanh Dương đạo trưởng chắc chắn thoát không được.

Kim Dương đạo trưởng thấy Nhân Ma Ngũ Độc hung hăng vô cùng, tựa như ác đấu đã lâu mà công lực vẫn không hề giảm, không khỏi hú dài một tiếng, vọt người tới như điện xẹt.

Nhân Ma Ngũ Độc nghe tiếng hú, lập tức bỏ mấy đệ tử Võ Đang mà quay người lại nghênh địch.

Kim Dương đạo trưởng trong lòng lo lắng sự an nguy của chưởng môn sư huynh, luyện tập thi triển hết tuyệt học, đánh nhanh thắng nhanh, chỉ thấy người đến theo kiếm, một chiêu "Phong vân băng thiên" đánh ra, thanh kiếm hóa thành hàng vạn luồng ngân tinh đánh thẳng tới Nhân Ma Ngũ Độc.

Nhân Ma Ngũ Độc cả kinh thất sắc, thấy một màn ngân tinh dồn tới, trong lúc nguy cấp vội vàng tung người vọt một cái vào ở giữa hai hàng đệ tử Võ Đang.

Tuy may mắn thoát được thanh trường kiếm của Kim Dương đạo trưởng, nhưng đã rơi vào \"Ngũ hành kiếm trận\", hai chân y chưa đứng vững, hàn quang đá tới, thân người đã bị trúng hơn mười nhát

kiếm của đệ tử phái Võ Đang.

Đó là một cụôc huyết chiến kinh thiên động địa, thê thảm vô cùng, bất cứ một người thiện lương nào chỉ cần rơi vào trong cuộc huyết chiến này đều bị ảnh hưởng bởi sát khí ma kêu quỷ gào, thiên sầu địa thảm, trở nên quên hết sống chết, lòng gang dạ sắt.

Ba đệ tử của Nhân Ma Ngũ Độc đều là cao thủ thuộc hàng nhất lưu, đã thấy sư phụ không giữ được mạng, nhưng ngoại trừ kêu gào la thét cũng chẳng làm gì được.

Kim Dương đạo trưởng thấy Nhân Ma Ngũ Độc trồi lên hụp xuống, phóng vào trận địa của phái Thiếu Lâm, \"Ngũ hành kiếm trận\" không giữ được y, không khỏi gầm một tiếng, chỉ nghe đại đệ tử của Quỷ Lão Thủy Hàn quát lớn:

"Ngũ sư thúc coi chừng!".

Nhân Ma Ngũ Độc tuy đã mang trọng thương, nhưng tinh thần vẫn không loạn, chỉ thấy y xoay người lại, quát lên:

"Kim Dương! Lão phu lấy mạng ngươi!" rồi hai chưởng đẩy ra.

Kim Dương đạo trưởng mặt mũi ngưng trọng, chỉ thấy y múa thanh trường kiếm, một luồng cầu vồng bắn ra, chụp xuống Nhân Ma Ngũ Độc.

Chợt nghe Nhân Ma Ngũ Độc cười lớn một tiếng động trời, thân người lách một cái, vọt ngang qua, chưởng phải vỗ ngược lại.

Chiêu này tên gọi là "Băng hà giải đông", là tuyệt chiêu của "Âm hàn thần công", Quỷ Lão Thủy Hàn và Nhân Ma Ngũ Độc đã nghiên cứu "Âm hàn thần công" mất ba mươi năm, nào ngờ \"Thái thanh chân khí\" của Kim Dương đạo trưởng quá huyền diệu, chân khí tùy theo ý mà động, tấn công kẻ địch, phòng thủ thân mình, khiến người ta không thể nào thừa cơ đánh vào được, Quỷ Lão Thủy Hàn không dám liều mạng, cho nên tuy có mấy chiêu sát thủ nhưng rốt cuộc vận chưa thi triển.

Kim Dương không ngờ Nhân Ma Ngũ Độc thế cùng lực tận, trọng thương lâm nguy thì lại hung hăng như thế, trong lúc vội vàng, thanh trường kiếm chém xuống, đồng thời ngưng tụ công lực ở chưởng trái, đẩy ra một chưởng.

Chỉ nghe bốp một tiếng vang lên, xương cổ tay trái của Kim Dương đạo trưởng đã bị Nhân Ma Ngũ Độc dùng hết sức bình sinh đánh gãy, Nhân Ma Ngũ Độc thì bị \"Thái thanh chân khí\" của Kim Dương đạo trưởng đánh cho ngũ tạng vỡ nát, thanh kiếm chưa chạm vào người thì thất khứu đã đổ máu, đứt hơi mà chết.

Ngay lúc này, chợt nghe Bàng Sĩ Xung quát:

"Cốc Hàn Hương, ngươi hãy mở mắt nhìn xung quanh, chả lẽ ngươi muốn máu chảy thành sông, thây chất như núi, tất cả mọi người đều chết ở Vạn hoa cung này hay sao?".

Té ra trong khoảnh khắc này, cuộc chiến đã thay đổi, đệ tử của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang lúc đầu vì đối thủ quá nhiều, vả lại đều là hạng võ công cao cường trong chốn lục lâm, uy lực của \"Ngũ hành kiếm trận\" và "La Hán trận" không thể nào thi triển được, ác chiến đã lâu, đệ tử của Thiếu Lâm, Võ Đang cũng thương vong không ít, quần hào lục lâm tử thương càng nặng hơn, vì thế nhân số giữa hai bên càng lúc càng kém xa, nhân số của đối phương đã giảm xuống, uy lực của \"Ngũ hành kiếm trận\" và "La Hán đại trận" cũng đồng thời phát huy đến mức khó chống đỡ nổi.

Lúc này, đệ tử phía Thiếu Lâm, Võ Đang đã chiếm hết ưu thế, \"Ngũ hành kiếm trận\" và "La Hán đại trận" đã trở thành thế hợp vây, hơn một trăm nhân vật lục lâm đều bị vây trong trận, tung hoành ngang dọc, chém giết không ngớt, phía bên quần hào lục lâm, ngoài những người ở Mê Tông Cốc có thể tiếp ứng lẫn nhau, không có tử thương, môn hạ của Hắc Bạch Song Ma vì Long Hành Phong mất mạng, Thời Dần gãy tay, chưởng môn của hai phái Côn Luân, Nga Mi đều chết trận, đệ tử của hai bên đều ôm bi thương, muốn chính tay phục thù, kết quả là cả hai bên đều thương vong chất chồng, nếu không phải nhờ đệ tử của phái Thiếu Lâm ứn cứu, thì người trong hai phái Côn Luân, Nga Mi đã chết cả.

Thiên Thiền đại sư và Phong Thu đánh nhau một lúc được hơn hai trăm hiệp Thiên Thiền đại sư càng lúc càng yếu sức, Thiên Nghĩa đại sư đã xông lên, hai người đánh một mình Phong Thu, trong nhất thời công thủ đã thay đổi, Phong Thu bị ép xuống thế hạ phong.

Thế nhưng, lúc này quần hào lục lâm đều đã yếu sức, Cốc Hàn Hương càng đánh càng mạnh, uy lực trong chưởng giống như cuồng phong bão táp, càng lúc càng ghê gớm, Thiên Minh đại sư và Tử Dương đạo trưởng, đều là cao thủ trong danh môn chánh phái, nhưng vẫn phải rơi vào tình cảnh nguy ngập.

Cốc Hàn Hương kịch đấu đến đây, đã nắm chắc chín chiêu chưởng pháp của Tam Diệu lão nhân, nội lực được sinh ra bởi hỏa long đơn và long tu bảo trúc cũng dung hòa với công lực của toàn thân, lúc này vận dụng đã tự nhiên, \"Trích tinh bộ pháp\" và \"Tam nguyên cửu linh huyền công\" cũng đã đến mức đăng phong tạp cực, xuất thần nhập hóa, huyền ảo vô cùng.

Thế nhưng, nàng không lập tức ra tay giết người, lúc này lửa thù thiêu đốt trong lòng nàng, nàng quên hết mọi thứ, chỉ nhớ duy nhất một điều là báo thù! Giết! Chỉ có thể giết bốn người, vì thế nàng vẫn chưa dồn hết sức mình, cứ để người của hai đạo hắc bạch tàn sát lẫn nhau, cứ để cho những kẻ nàng muốn giết tự ngã xuống.

Màn đêm dàn dần buông xuống, tiếng binh khí vẫn vang lên không ngớt, tiếng gào thét như sấm đã dần dần giảm bớt.

Chợt ở lối thông đạo có ánh lửa chói mắt nổi lên, thế lửa lan ra rất nhanh, trong chớp mắt cây cối xung quanh đều đã bốc lửa.

Hai bên vách núi vang lên tiếng chim kêu thú gầm, khiến cho cuộc ác đấu ấy trở nên đáng sợ hơn.

Bàng Sĩ Xung đã điểm thụy huyệt của Linh nhi, lúc này đột nhiên cởi áo bào, quấn cậu bé phía trước ngực, cẩn thận cột lại.

Chỉ nghe Cốc Hàn Hương gằng giọng quát:

"Bàng Sĩ Xung, ngươi muốn gì?".

Bàng Sĩ Xung lạnh lùng nói:

"Độc Hỏa Thành Toàn đã đốt cháy ở cái núi phía trước, cuộc chiến đã sắp chấm dứt, ngươi đã không còn thuốc chữa, lão phu sắp quay về núi Trường Bạch".

Cốc Hàn Hương đột nhiên thay đổi chưởng thế, liên tục đánh ra mấy chiêu sát thủ vào chỗ yếu hại của Tử Dương đạo trưởng, gằng giọng kêu:

"Nếu ngươi không để lại con trai của ta, hôm nay ta sẽ khiến cho tất cả mọi người ở đây chết ráo ...".

Nói chưa dứt, Kim Dương đạo trưởng và Bạch Dương đạo trưởng chợt quát lớn, múa kiếm phóng lên, quần hào trong Mê Tông Cốc thấy thế cũng tiến về phía trước.

Bàng Sĩ Xung trầm ngâm một lúc, đột nhiên râu tóc rung lên bần bật, cao giọng nói:

"Nói thực với ngươi, đứa nhỏ này là cháu ngoại của lão phu, đứa con gái bất hiếu của lão phu đã đánh cắp Vấn tâm tử rồi bỏ chạy ..." y tựa như rất kích động, nói đến đây, đột nhiên lạc giọng.

Chợt nghe tiếng gào rú, tiếng quát mắng, tiếng cười cuồng điên vọng tới.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn, phát giác Thời Dần toàn thân đầy máu, đang lảo đảo muốn ngã xuống, Phong Thu thì bị Thiên Thiền đại sư một trượng đánh vào lưng, người đã loạng choạng nhưng tung người vọt lên, ác đấu trở lại với Thiên Thiền, Thiên Nghĩa.

Nàng nhủ thầm:

"Mình vốn lấy thủ cấp của các nhân vật chủ yếu trong hai đạo hắc bạch, tế vong linh của đại ca, thấy tình hình này thì thật khó đạt được ý nguyện".

Nàng vốn định báo thù rửa hận xong thì tiếp tục tự tận trước mộ phần của Hồ Bách Linh, nay nghe

Bàng Sĩ Xung nói y chính là ông ngoại của Linh nhi, địng dắt Linh nhi bỏ đi, trong lòng càng vui mừng vô cùng, nhưng nàng nghĩ lại vẫn còn đang giữ di vật của Tam Diệu lão nhân, định đưa cho Bàng Sĩ Xung để y truyền lại cho Linh nhi, lúc này cảm thấy tai mắt quá đông cho nên không ổn.

Chợt thấy chưởng môn của Thiếu Lâm là Thiên Thiền đánh hụt một trượng, Phong Thu quát lớn một tiếng, một chưởng vỗ lên ngực Thiên Thiền, Thiên Nghĩa đại sư múa cây thiền trượng giáng xuống vai của Phong Thu, cả hai người đều phun máu, bước chân loạng choạng.

Phía bên kia, Giang Bắc tứ long, Sưu Hồn Thủ Ba Thiên Nghĩa, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh ai nấy cũng đều bị thương, nhưng tất cả quần hào của Mê Tông Cốc đều đã xông đến gần Cốc Hàn Hương.

Chợt Cốc Hàn Hương sững người, nói:

"Bàng Sĩ Xung ngươi có biết rằng Linh nhi là do vợ chồng ta cứu sống từ trong cái chết hay không?".

Bàng Sĩ Xung nghe thế thì ngạc nhiên, nói:

"Biết thì thế nào?".

Cốc Hàn Hương lớn giọng nói:

"Ta muốn nó làm trọn nghĩa dưỡng tử, chính tay chôn thi thể của ta!".

Bàng Sĩ Xung nhíu mày, nói:

"Ngươi quả thực đã có ý muốn chết?".

Tử Dương đạo trưởng nhìn lại phía mình, thấy rằng Võ Đang tam Dương cùng với Thiên Minh đại sư cộng lại là bốn người, giao chiến với một mình Cốc Hàn Hương, trong lòng quả thực hổ thẹn muốn chết, nhưng vì danh dự của phái Võ Đang cũng không thể tỏ ra yếu thế, vì thế ông ta đã sớm quyết định chỉ cần Cốc Hàn Hương chịu ngừng tay thì o ông ta sẽ lập tức vung kiếm tự tận để kết liễu mối oán thù này, đồng thời cũng để tạ tội với Hồ Bách Linh và Vạn Hiểu Quang, thế nhưng Cốc Hàn Hương từ đến cuối vẫn không chịu ngừng tay.

Chợt nghe Cốc Hàn Hương gằng giọng nói:

"Bàng Sĩ Xung, ngoài Linh nhi, không được để cho ai chạm vào người ta!".

Bàng Sĩ Xung không biết nàng rco có ý muốn gì, nghe thế thì im lặng không đáp.

Thiên Minh đại sư chợt buông giọng nói:

"Hương nhi, ngươi dừng tay lại trước, cớ lời thì hãy nói cho xong".

Chợt nghe Miêu Tố Lan từ xa kêu:

"Phu nhân, báo thù không chỉ có một ngày, phu nhân hãy suy nghĩ kỹ lại".

Chợt thấy Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh, Dư Diệc Lạc toàn thân đầy máu phóng tới đứng một bên.

Chỉ nghe Chung Nhất Hào quát lớn một tiếng, thanh miến đao múa tít chém về phía Kim Dương đạo trưởng, Mạch Tiểu Minh và Dư Diệc Lạc đều xông về phía Tử Dương đạo trưởng.

Ngay lúc này, Thiên Nghĩa đại sư cũng tay cầm thiền trượng, phóng vọt người lên.

Cốc Hàn Hương đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Phong Thu đang ngã xuống đất, mấy đệ tử Thiếu Lâm đang chạy về phía Thiên Thiền đại sư, Âm Thủ Nhất Ma thì vẫn an toàn, đang tả xung hữu đột trong "La Hán trận", Miêu Tố Lan và Vạn Ánh Hà đầu tóc rối bời đang khổ đấu với đệ tử của phái Võ Đang, các nhân vật đều đã thương vong quá nửa, "La Hán trận" và \"Ngũ hành kiếm trận\" đã mở rộng.

Thi thể khắp nơi, trong các vũng máu đều là tay chân xương cốt, cùng với binh khí lấp lánh, tiếng kêu gào cũng đã nhỏ đi rất nhiều!

Lửa càng lúc càng lớn, tiếng nổ lách tách cũng vang lên, tiếng chim kêu thú gầm khiến cho khắp tòa Vạn hoa cung trở nên kinh hoàng và khủng khiếp.

Chợt một tiếng cừơi thê lương phát ra từ miệng Cốc Hàn Hương.

Tiếng cười này vang vọng khắp nơi, mọi người tuy đang lúc kịch đấu, nhưng khi nghe cũng cảm thấy nổi da gà, những người có võ công định lực kém cỏi thì càng kinh hãi đến nỗi hồn phiêu phách tán.

Chợt nghe Thiên Minh đại sư cao giọng kêu:

"Thiên Nghĩa sư đệ, lên! các vị đạo hữu hãy để ý!".

Chợt nghe tiếng cười của Cốc Hàn Hương ngừng lại, nói:

"Sư phụ! Chuyện đã đến nước này, lão nhân gia có muốn vẹn cả đôi đường hay không?".

Thanh âm ấy vừa dứt, đột nhiên thân hình nàng lách tới, trong chớp mắt chỉ còn lại một vệt khói mờ, cuốn thẳng tới Tử Dương đạo trưởng.

Kim Dương đạo trưởng là người tinh mắt nhất, gầm lớn một tiếng, múa kiếm chặn lại, Thiên Minh đại sư và Thiên Nghĩa đại sư cũng cao giọng niệm Phật hiệu, từ hai bên trái phải lao đến chặn lại.

Chỉ nghe bình một tiếng, Tử Dương đạo trưởng đã bị Cốc Hàn Hương vỗ trúng một chưởng, thân người bay bổng lên, rớt xuống đầu Vạn Ánh Hà.

Vạn Ánh Hà thấy có người lướt qua đỉnh đầu mình, đang lúc ác chiến nên không suy nghĩ nhiều, thanh bảo kiếm đâm thẳng lên phía trên, lúc này Tử Dương đạo trưởng lục phủ ngũ tạng đã vỡ nát, bị thanh kiếm của Vạn Ánh Hà chém đứt thành hai đoạn.

Cái xác rơi xuống, đệ tử của phái Võ Đang lập tức nhận ra đó là chưởng môn của mình, trong chớp mắt tiếng khóc vang dậy, cuộc huyết chiến đã xuất hiện thế trời long đất lở.

Cốc Hàn Hương một chưởng vỗ lên người Tử Dương đạo trưởng, thân pháp đã hơi chậm lại, Kim Dương đạo trưởng đã đuổi tới, luồng kiếm quang mở rộng.

Chỉ nghe nàng nghiến răng hừ một tiếng, thân người lách một cái, phóng tới sau lưng Bạch Dương đạo trưởng, từ xa vỗ ra một chưởng.

Thân pháp của Bạch Dương đạo trưởng tuy chậm hơn Cốc Hàn Hương nhiều, nhưng kiếm pháp và \"Thái thanh chân khí\" của y thì không thể xem thường, thấy có một tia máu vọt ngang qua người thì biết Cốc Hàn Hương đã trúng một kiếm của mình, bị thương chắc chắn không nhẹ, vì thế xoay người đuổi theo.

Chỉ thấy Bạch Dương đạo trưởng hự nửa tiếng, thân người bay ra khỏi trường.

Trong khoảnh khắc, Cốc Hàn Hương đã giết chết Tử Dương đạo trưởng và Bạch Dương đạo trưởng, Thanh Dương đạo trưởng đã nổi giận đến cùng cực.

Chợt nghe Thiên Thiền đại sư tay múa thiền trượng đuổi tới, nói:

"Cốc Hàn Hương, Hồ Bách Linh chết trong tay lão nạp ...".

Cốc Hàn Hương giết liền hai người, nhất thời sát cơ trỗi dậy, thân pháp của nàng nhanh đến nỗi mắt thường khó nhìn thấy, nghe thế thì lập tức xoay người lại quay về phía Thiên Thiền đại sư.

Thiên Minh đại sư đã kinh hoảng, thấy chưởng môn mình mang trọng thương, làm sao có thể chịu được một đòn của nàng, lòng như lửa đốt, ném cây thiền trượng tung mình đuổi vọt theo nàng.

Cốc Hàn Hương đang định vỗ chưởng về phía Thiên Thiền đại sư thì đột nhiên cảm thấy sau lưng có người lao tới, lập tức xoay người quay lại vỗ ra một chưởng.

Chưởng này kỳ ảo tuyệt luân, Thiên Minh đại sư biết không thể tránh kịp, không khỏi cười thảm một tiếng, không lùi mà tiến tới đón lấy chưởng ấy.

Cốc Hàn Hương cảm thấy không hay, nào ngờ Thiên Minh đại sư cứ lao tới, muốn thay chiêu đổi thức nữa cũng đã không kịp.

Bình một tiếng, một bậc cao tăng chết ngay tại trận, thế nhưng khi Cốc Hàn Hương đang sững người, cây thiền trượng của Thiên Thiền đại sư đã giáng xuống lưng nàng.

Đó là một cuộc ác đấu kịch liệt, chỉ thấy Cốc Hàn Hương lách người một cái, lộn người mấy vòng dưới đất sau đó lại cuộn thành một luồng khói nhẹ lao về phía Kim Dương đạo trưởng.

Kim Dương đạo trưởng cũng đang lao tới, ánh hàn quang xẹt tới, một tiếng kêu thê thảm vang lên, cây trường kiếm của Kim Dương đạo trưởng đã bay khỏi tay, cắm vào trong ngực Cốc Hàn Hương.

Trong cùng một thời gian, Chung Nhất Hào, Mạch Tiểu Minh, Dư Diệc Lạc đang giao đấu với Thiên Nghĩa đại sư và Thanh Dương đạo trưởng từ ba mặt lao tới, đao kiếm cùng thiết bản múa tít, chặt Kim Dương đạo trưởng ra thành ba khúc.

Cứ như thế, từ gần đến xa, bãi đất trống này dần dần tĩnh lặng.

Không còn có người giao đấu nữa, những người còn sống sót của hai phái đạo hắc bạch từ bốn phương tám hướng vây tới, nhưng thi thể khắp nơi, máu chảy thành suối, mọi người hầu như không thể cất chân được.

Lửa cháy càng lúc càng mạnh, nhưng muốn thiêu rụi cả tòa Thiên Đài sơn, tiếng chim kêu thú gầm nhất thời đều ngựng lại.

Cốc Hàn Hương ngã xuống vũng máu, dôi mắt lạnh lẽo chậm rãi nhìn xung quanh.

Miêu Tố Lan, Vạn Ánh Hà, Văn Thiên Sinh quỳ xuống bên cạnh Cốc Hàn Hương, nước mắt như mưa nhưng không dám buông ra tiếng khóc.

Bàng Sĩ Xung mặt trắng bệch, không còn tý máu, y là người duy nhất rũ tay áo đứng nhìn cuộc chiến, coi như cuộc chiến ấy không liên quan gì đến mình, y đưa tay tháo sợi dây ở trước ngực, định đặt Linh nhi xuống, để cho nó nói lời vĩnh biệt với Cốc Hàn Hương.

Cốc Hàn Hương chợt lắc đầu, chậm rãi nói:

"Không cần". Trên vai trái của nàng máu thịt bầy nhầy, ở trước ngực có vết kiếm, máu tuôn ra như suối, nhưng giọng nói của nàng vẫn rất rõ ràng, trong lời nói vẫn đầy uy nghiêm, đầy sức mạnh không thể chống cự được.

Chợt ánh mắt nàng lạnh lẽo, sát khí lộ ra, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Bàng Sĩ Xung nói:

"Ngươi là người duy nhất mang thi thể của ta rời khỏi đây, không được để cho người khác chạm tới!".

Hai câu này, từng chữ như đao, lạnh lẽo vô cùng, Bàng Sĩ Xung nghe xong thì sững sờ, thế rồi gật đầu nói:

"Ngươi hãy yên tâm, Bàng Sĩ Xung sẽ liều mạng già cũng quyết không phụ lời ủy thác của ngươi".

Cốc Hàn Hương cừơi lạnh, đưa mắt nhìn lên mặt từng người của Mê Tông Cốc, cuối cùng dừng lại ở trên khuôn mặt của Âm Thủ Nhất Ma.

Âm Thủ Nhất Ma ngạc nhiên, bước ra phía trước, nói:

"Phu nhân phải chăng truyền gọi thuộc hạ?".

Cốc Hàn Hương đảo mắt, nhìn Miêu Tố Lan đang quỳ bên cạnh mình, rồi lại nhìn lên khuôn mặt trắng bệch của Âm Thủ Nhất Ma, nở nụ cười quái dị, khiến cho người ta nhìn mà hoảng sợ.

Âm Thủ Nhất Ma cúi người, kính cẩn nói:

"Sau khi phu nhân ra đi, tại hạ sẽ lập tức quay về núi quy ẩn, quyết không dám gây thêm chuyện với người của Mê Tông Cốc và Vạn hoa cung".

Cốc Hàn Hương lạnh lùng cười, lại đưa mắt nhìn lên mặt mọi người, lúc này xung quanh đều là các nhân vật của chốn lục lâm, đệ tử của Võ Đang, Thiếu Lâm thì đã đi khiêng di thể người phe mình, đứng một bên lo liệu hậu sự, trên khuôn mặt của quần hào lục lâm đều lộ vẻ đau đớn.

Đột nhiên, đệ tử của phái Thiếu Lâm bắt đầu niệm kinh văn, nghe ý của kinh văn tựa như đang siêu độ vong linh, hộ tống vong hồn của những người vừa mới qua đời lên đường.

Cốc Hàn Hương mỉm cười, đột nhiên giở tay về phía Bàng Sĩ Xung hỏi:

"Ta đã giết cả thảy bao nhiêu người?".

Bàng Sĩ Xung nhíu mày, nói:

"Tử Dương, Bạch Dương của phái Võ Đang, Thiên Minh của phái Thiếu Lâm, cả thảy ba người".

Cốc Hàn Hương điềm nhiên cười, nói:

"Bọn họ đã giết nhầm đại ca của ta, ta giết nhầm sư phụ của mình".

Giọng nói của nàng ngừng lại, rồi nàng nói tiếp:

"Ta đã hứa với Tam Diệu lão nhân, suốt đời chỉ lấy mạng ba người, nay tên họ Phạm ấy không có mặt ở đây, xem ra chỉ đành lấy mạng mình thế vào cho đủ số". Nói rồi lật tay, vỗ mạnh vào vết thương của mình.

Ai nấy đều buột miệng kêu rú lên, thế nhưng đã không còn cách nào cứu vãn nổi, Cốc Hàn Hương hai mắt khép lại, ngọc nát hương tàn.

Nàng! Sắc đẹp tuyệt trần, nhưng đến cũng vội vàng mà cả đi cũng vội vàng, giống như một trận bão đến từ chân trời, lướt ngang qua mặt đất rồi lại biến mất, chỉ để lại cho người ta ký ức khó phai mờ, một làn hương thơm mãi không tan biến, một thứ hương thơm đến từ trời cao.

Đệ tử Thiếu Lâm vẫn niệm kinh văn, tiếng khóc đã bắt đầu trỗi dậy.

THIÊN NHÂN HIỆP LỮ

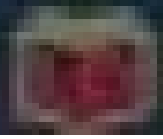

THIÊN NHAI HIỆP LỮ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hồi 1

Chương 2: Hồi 2

Lãnh Như Băng ngửa mặt nhìn trời than một tiếng "chao ôi" rồi thốt:

- Không đường bởi u mê, chẳng giúp được người tài !

Tố Mai u uất nói:

- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc âm thầm quan sát thấy tiểu thư đối với bệnh tình của mình rất thông hiểu, tin rằng đã tìm ra phương pháp chữa trị nhưng lại chẳng thiết tha thực hiện, khi Lãnh công tử gặp tiểu thư, mong hãy lựa lời khéo léo khuyên nhủ.

Lãnh Như Băng đáp:

- Được ! Tại hạ xin tận lực.

Bấy giờ chiếc thuyền nhỏ đã đến giữa hồ, Tố Mai đột nhiên quay lại, nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:

- Lãnh công tử, tại sao người lại dùng khăn che mặt ?

Lãnh Như Băng khẽ ho nhẹ, đáp:

- Tại hạ ... Tại hạ thấy có chút không được khỏe.

Tố Mai tiếp:

- Tiểu thư của tiểu tỳ có tài bốc quẻ tiên tri đã đoán biết công tử sẽ dùng khăn che mặt, nên khi gặp người, tiểu tỳ không cần phải hỏi cũng đã nhận ra.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Giữa thanh thiên bạch nhật nếu ta để dung mạo quái dị như thế này mà đi thì làm sao không khỏi làm kinh hãi người khác được ?

Vương Tích Hương đã biết dung mạo ta bị hủy, để tránh phiền phức tất phải dùng khăn che mặt, nào phải kỳ cơ quái sự gì mà khó tiên đoán". Chàng tuy nghĩ thế nhưng ngoài miệng lại nói:

- Vương cô nương liệu sự như thần, tại hạ rất khâm phục !

Tố Mai khẽ mỉm cười, không nói gì nữa, vận hết công lực đẩy thuyền đi như tên bắn. Lãnh Như Băng nhìn quanh chỉ thấy sóng nước mênh mông, không nhịn được phải hỏi:

- Cô nương, có phải Mai Hoa cư cách đây rất xa ?

Tố Mai đáp:

- Ở giữa Động Đình hồ, nhanh lắm khoảng nửa canh giờ sẽ tới.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

- Cô nương có cần tại hạ giúp đỡ lái thuyền ?

Tố Mai lắc đầu:

- Bất tất !

Chiếc thuyền tăng tốc phóng như bay về phía trước. Lãnh Như Băng nhìn sóng nước trắng xóa, trong tâm trí đột nhiên xuất hiện một nỗi sợ hãi khủng khiếp không sao tả được, toàn thân bắt đầu run rẩy.

Chàng đã trúng độc của Tạo Hóa Lão Nhân phải lao xuống sông đêm đó, đâm ra không còn sợ nước nữa. Nhưng không ngờ bây giờ đối diện với mặt nước, tâm tư lại phát sinh ra nỗi sợ hãi, bệnh cũ tái phát. Nỗi kinh sợ càng lúc càng tăng dần, Lãnh Như Băng không dám nhìn xuống mặt nước nữa. Chàng rúc vào khoang thuyền, nhắm chặt hai mắt.

Chẳng biết qua bao lâu, đột nhiên nghe giọng Tố Mai trong trẻo cất lên:

- Lãnh công tử, đã đến Động Đình hồ, thỉnh công tử lên bờ.

Lãnh Như Băng mở mắt trông ra xa, quả nhiên thấy khoái thuyền đã đổ dưới một vách núi. Tố Mai xoay người phóng lên một tảng đá, giơ tay vẫy. Lãnh Như Băng nhìn sóng nước rì rào, vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Chàng đưa mắt nhìn về nơi Tố Mai đang đứng, nhún chân lao tới. Tố Mai vừa trông thấy chàng đặt chân xuống đã phi thân qua tảng đá khác, miệng nói:

- Lãnh công tử, Mai Hoa cư của tiểu thư ở phía sau những bậc đá này.

Lãnh Như Băng điểm nhẹ chân phi thân qua từng tảng đá, chỉ thấy Tố Mai đã đợi sẵn trước bực thềm đá hướng lên trên. Nguyên lai phía sau khối đại thạch thiên nhiên là những bục đá đã được thợ đẽo thành nấc thang đi lên. Vừa bước chân lên mấy nấc thang đá, cảnh vật trước mắt đã thay đổi. Chỉ thấy phía trên sườn núi có một mẫu đất trồng một bồn hoa cỏ, trước cửa có cây hoa thụ đứng chắn, trên cây treo một bức bình phong đề ba chữ "Mai Hoa cư" cực lớn.

Tố Mai quay lại căn dặn Lãnh Như Băng:

- Chẳng biết tiểu thư đang ngủ hay thức, chúng ta nên bước khẽ để khỏi kinh động tiểu thư.

Lãnh Như Băng gật đầu nói:

- Thỉnh cô nương dẫn đường.

Chàng bám theo từng bước của Tố Mai xuyên qua vườn hoa đã thấy hiện ra một tiểu lâu. Tố Mai khẽ khàng mở hai cánh cổng gỗ, thấp giọng nói:

- Xin công tử đứng đây chờ một chút, tiểu tỳ vào xem tiểu thư đã tỉnh hay chưa.

Lãnh Như Băng gật đầu:

- Cô nương cứ tùy tiện.

Tố Mai nhẹ nhàng bước vào bên trong, khoảng nửa khắc sau trở lại nói:

- Tiểu thư đang đợi ở trên lầu.

Dứt lời quay lưng đi trước dẫn lối. Đó là một tiểu sảnh bố trí rất trang nhã, chiếm gần hết phân nửa diện tích của tiểu lâu, ngoài khoảng giữa trên tường có treo một bức họa, chung quanh chỉ còn màn lụa trắng buông rũ. Lãnh Như Băng vừa nhìn thấy tiểu sảnh, tâm tư chấn động thầm nghĩ:

"Cách bày trí thật thanh nhã cao quý, nhưng quá thê lương". Tố Mai đưa tay trái vén bức rèm trắng, thấp giọng thốt:

- Tiểu thư đang nghỉ ngơi trong đó, mời công tử vào !

- Đó là khuê phòng của Vương cô nương, làm sao tại hạ có thể tự tiện xông vào được ?

Tố Mai nói:

- Tiểu thư mang bệnh trong người, chẳng thể đích thân ra tiếp công tử được.

Đột nhiên từ trong hương khuê phía sau rèm, vọng ra một giọng nói yếu ớt:

- Có phải Lãnh huynh đó không ?

Tố Mai vội đẩy Lãnh Như Băng tới phía trước:

- Vào đi, Tiểu thư đang gọi công tử kìa !

Lãnh Như Băng đành vén rèm bước vào. Chỉ thấy Vương Tích Hương trên người vận một bộ nội y màu trắng đang nằm trên giường, thoáng trông thấy Lãnh Như Băng, gắng gượng ngồi dậy nói:

- Muội là người bệnh sắp chết, huynh không cần thiết phải nghiêm thủ nam nữ lễ tiết.

Lãnh Như Băng vội vàng nói:

- Xin cô nương cứ nằm mà nói.

Vương Tích Hương điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

- Muội chỉ còn sống hai tháng, nên hẹn huynh trong thời hạn hai tháng. Chỉ không ngờ bệnh càng ngày càng nặng, xem ra khó qua khỏi một con trăng.

Lãnh Như Băng nhìn gương mặt hốc hác của nàng, không ngăn được cảm giác bi thương, buồn bã nói:

- Cô nương đã biết bệnh tình ngày càng trở nặng, cớ gì không tìm lương y chẩn trị ?

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

- Muội tự biết trên thế gian này không có thuốc nào có thể trị hết bệnh của muội.

Lãnh Như Băng nhất thời nghẹn lời chẳng biết nói gì. Vương Tích Hương cười thảm thiết, nói tiếp:

- Huynh hãy tháo khăn bịt mặt ra, ngồi xuống đây nói chuyện với muội đi.

Lãnh Như Băng đưa tay tháo chiếc khăn bịt mặt xuống, nói:

- Cô nương tài hoa tuyệt thế, lại tinh thông y lý, trên thế gian này có biết bao nhiêu dược liệu, chẳng lẽ không có một thứ nào có thể chữa bệnh cho cô nương ?

Vương Tích Hương thở dài than:

- Ngọn đèn sắp cạn dầu còn cháy được bao lâu, hà huống linh dược trên đời chẳng dễ tìm, muội thì chỉ còn một ít thời gian. Đáng lẽ muội có thể bảo toàn sanh mạng trời cho nếu bằng lòng an phận, nhưng gần đây muội lại thường hay dùng thủ pháp kim châm quá huyệt để kích thích năng lực tiềm ẩn. Ôi ! Muội vốn yếu nhược, lại không chịu quý tiếc thể lực, e rằng tử kỳ càng ngày càng gần.

Lãnh Như Băng thốt:

- Cô nương đã biết như thế sao còn cố phạm ?

Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, nói:

- Nếu muội suốt ngày cứ nằm mãi trên giường bệnh, cho dù có thể sống hơn ba năm nữa cũng chẳng có lạc thú gì.

Lãnh Như Băng thở dài:

- Nếu cô nương không tham gia đại hội anh hùng ở Từ Châu, hoặc chẳng xen vào những chuyện thị phi, thì có lẽ cô nương có thể kéo dài sự sống thêm một ngày.

Vương Tích Hương khẽ di động thân thể yêu kiều, nói:

- Ôi ! Muội những tưởng sẽ lặng lẽ đến, lặng lẽ đi, giữ tâm thanh khiết không vương vấn bất cứ điều gì cả. Nhưng trời cao không chìu lòng người. Bây giờ muội thật không yên tâm rời bỏ thế gian này.

Lãnh Như Băng lại buông một tiếng thở dài não nuột:

- Cô nương còn tâm nguyện gì chưa toại, xin cứ phân phó. Tại hạ tự biết mình vô năng nhưng nguyện sẽ tận lực. Lãnh Như Băng một ngày chưa làm được thì một ngày tận lực đến trọn mười năm, nếu mười năm vẫn chưa được thì ngày nào tại hạ còn một hơi thở, vẫn nhất quyết hoàn thành tâm nguyện cho cô nương.

Trên gương mặt trắng xanh của Vương Tích Hương thoáng hiện nét hồng, nàng khẽ cười nói:

- Muội đã an bài hậu sự của mình, huynh bất bất phải nhọc tâm.

Đoạn nhỏ giọng tiếp:

- Huynh không cùng Âm Dương La Sát truy tầm di học của vị võ lâm tiền bối nào đó nữa ư ?

Lãnh Như Băng thoáng ngẩn người, đáp:

- Tại hạ phó ước cùng cô nương trước.

Vương Tích Hương mỉm cười:

- Ừm ! Tại sao lại đến sớm như thế ?

Lãnh Như Băng nhất thời không tìm ra lời để đối đáp, mặc nhiên im lặng. Vương Tích Hương khẽ buông tiếng thở dài, nói:

- Ở đây chỉ có huynh và muội, huynh có lời gì muốn nói xin cứ nói, bất tất phải đắn đo.

Lãnh Như Băng động tâm thầm nghĩ:

"Tại sao ta phải đến sớm để gặp nàng ? Có phải vì chuyện ta phát hiện ra Âm Dương La Sát mang mặt nạ hí lộng ta hay ta đột nhiên quan tâm nàng ?" Chàng bước tới cửa sổ, nhìn những đóa hồng hoa nở rộ trước sân, trầm tư chẳng nói một lời. Vương Tích Hương than "chao ôi" một tiếng, giơ bàn tay lên giữa chừng, nói:

- Huynh tưởng rằng muội không biết hay sao ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ tuyệt không thích nói láo.

Vương Tích Hương nói:

- Muội biết rằng huynh phát hiện ra hành động của Âm Dương La Sát khả nghi mới chợt nhớ đến muội, nhất thời xung động nên vội vàng đến gặp.

Lãnh Như Băng trong lòng phủ nhận, muốn mở lời thanh minh nhưng chẳng tìm ra lời để diễn tả, bất giác không nén nổi tiếng thở dài, thốt:

- Cô nương nói chẳng sai, thường tình là như thế, chỉ là ...

Vương Tích Hương cắt ngang:

- Chỉ là cái gì ?

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ trước khi đến đây, đã suy nghĩ ba lần.

Vương Tích Hương nói:

- Nghĩ đến ba lần tất có mục đích, chẳng biết dụng tâm của Lâm huynh là gì ?

Câu hỏi của nàng làm Lãnh Như Băng nhất thời bối rối, chẳng biết đối đáp thế nào, ngập ngừng một lúc lâu mới thốt:

- Sinh tử của cô nương có quan hệ rất lớn đến vận kiếp của võ lâm.

Vương Tích Hương vặn hỏi:

- Chuyện này quá to lớn. Muội chỉ muốn biết dụng tâm của huynh là gì ?

Lãnh Như Băng lúng túng đáp:

- Cô nương đối với tại hạ còn có ơn cứu mạng, tại hạ biết cô nương đang mang trọng bệnh, tới thăm là điều đương nhiên.

Vương Tích Hương khẽ thở dài, nói:

- Theo lời huynh thì huynh rất quan tâm đến sinh tử của muội ?

Lãnh Như Băng nói:

- Đâu phải chỉ mình tại hạ, thiên hạ quần hùng đều quan tâm đến sinh tử của cô nương.

Vương Tích Hương cười lạt:

- Chẳng sai, mọi người đều quan tâm đến sống chết của muội, vậy có ai có khả năng kéo dài sự sống cho muội thêm vài năm ?

Lãnh Như Băng ấp úng:

- Điều này ... điều này ...

Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, thốt:

- Muội nghĩ huynh có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi muội, sẵn muội đang đầu óc sáng suốt có thể vận dụng năng lực, huynh mau hỏi đi.

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ đến đây cốt ý chỉ để thăm hỏi bệnh tình của cô nương, chẳng mong khiến cô nương lao nhọc.

Vương Tích Hương nói:

- Muội chắc chắn phải chết, huynh đối với muội như thế có ích gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Cô nương nhân tâm hiệp cốt, cả võ lâm đều kính ngưỡng, tại hạ chẳng qua chỉ là một người trong số vạn người.

Vương Tích Hương cười:

- Theo lời huynh nói, muội tưởng cả võ lâm đều nghe danh muội.

Lãnh Như Băng nói:

- Nào phải chỉ nghe danh, mà cả võ lâm đều tôn kính cảm kích!

Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh cũng rất cảm kích muội ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Thụ ân trọng như núi, khắc sâu trong lòng.

Vương Tích Hương sắc mặt thoáng biến đổi, hỏi tiếp:

- Huynh cảm ân muội, nếu muội muốn huynh chết, huynh chắc không từ chối ?

Lãnh Như Băng nói:

- Chỉ cần cô nương phân phó, tại hạ toàn lực hoàn thành, quyết không ngại sinh tử.

Vương Tích Hương thốt:

- Tốt lắm ! Vậy muội muốn huynh làm một việc.

Lãnh Như Băng tự thẹn vì hình dáng, tuy trong lòng có ý ái mộ nhưng chẳng dám nói ra, đành biến tình yêu thành tình nghĩa, quyết định báo đáp nàng nên cung kính nói:

- Tại hạ xin rửa tai lắng nghe !

Vương Tích Hương thốt:

- Sau khi muội chết, huynh phải ở Mai Hoa cư này canh giữ mộ muội, chẳng hay huynh có bằng lòng đáp ứng ?

Lãnh Như Băng nói:

- Được ! Nhưng tại hạ phải nhờ người chuyển thư về nhà để thân mẫu khỏi lo lắng.

Vương Tích Hương thở dài nói:

- Đạo làm con tất phải như thế.

Mục quang của Lãnh Như Băng lay động nhìn lên gương mặt trắng xanh không chút huyết sắc của nàng, bất giác trong lòng đau đớn thầm nghĩ:

"Vị cô nương này trí tuệ tuyệt thế, dung mạo tu hoa bế nguyệt, tiếc rằng yểu thọ". Vương Tích

Hương yểu điệu đưa tay sửa lại mớ tóc mây, cất giọng ôn nhu hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì ?

Lãnh Như Băng thở than:

- Tại hạ đang nghĩ cô nương là một bậc nhân tài, mà chẳng còn sống đến đến một năm. Than ôi ! Thật là thiên đố hồng nhan !

Vương Tích Hương khẽ mỉm cười:

- Tự cổ hồng nhan thường bạc mệnh, lại có được mấy người thông tuệ. Nếu muội trời sanh đần độn, có lẽ sẽ sống thêm được vài năm.

Lãnh Như Băng lòng đã biết sanh mạng người ngọc chẳng còn dài, lại chẳng có cách gì níu kéo, từ từ khởi thân đứng dậy, thốt:

- Cô nương cần tịnh dưỡng, tại hạ không tiện quấy rầy thêm.

Đoạn quay lưng bước ra phía ngoài. Chỉ nghe Vương Tích Hương u uất kêu lên:

- Khoan đã !

Lãnh Như Băng quay lại thốt:

- Cô nương có gì chỉ giáo ?

Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh hy vọng muội sống thêm vài năm nữa phải chăng ?

Ánh mắt Lãnh Như Băng hiện lên một tia thần quang, đáp:

- Tại hạ hy vọng cô nương sống đến trăm tuổi.

Vương Tích Hương mặc nhiên trầm tư một lúc lâu, đoạn than:

- Suy đi tính lại, cho dù muội có may mắn thành công, làm sao tránh khỏi hủy danh bội tín với người ?

Lãnh Như Băng trong lòng nao nao, ngơ ngác nói:

- Vương cô nương lời chứa huyền cơ, tại hạ thật chẳng thể minh bạch.

Vương Tích Hương điểm nhẹ nụ cười, nói:

- Bất tất phải hiểu ! Huynh cùng với vị la sát cô nương của huynh định đi tới nơi nào tìm di vật của vị võ lâm tiền bối đó ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Nàng chưa từng cùng tại hạ bàn qua chuyện này.

Vương Tích Hương lại thốt:

- Huynh vừa phát giác ra nàng lừa dối huynh thì lập tức tới Mai Hoa cư tìm muội phải không ?

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ tuân lời cô nương âm thầm truy xét, quả nhiên phát giác ra điểm man trá.

Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh có biết nàng là ai chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ chẳng đoán ra được.

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:

- Không cần phải phí tâm cơ, nàng tức là người đã hủy đi diện mạo huynh, Công Tôn Ngọc Sương !

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ có từng nghĩ qua, chỉ là không hiểu tại sao nàng ta phải giả dạng Âm Dương La Sát hí lộng tại hạ ?

Vương Tích Hương nói:

- Nàng nhất định rất cay cú với Vương Thông Huệ nên muốn làm huynh thay lòng, khiến Vương Thông Huệ phải chịu đau khổ trong tình trường.

Đoạn cười một tiếng, tiếp:

- Vương Thông Huệ đối với huynh là tình chân, chỉ là chân thật tới mức độ nào thì khó mà nói được. Theo tình thế hiện tại mà luận, cho dù huynh có biến đổi, vị tất Vương Thông Huệ đã thương

tâm hối hận nghìn lần, đau xót trăm bề. Nhưng Công Tôn Ngọc Sương lại tự rước nhục, càng khó lòng nhẫn nhịn.

Nàng càng nói, đột nhiên càng thấy tức cười, không nhịn nổi bật cười thốt:

- Nguyên lai Công Tôn Ngọc Sương đã thắng, chỉ vì tánh tình nóng nãy vội vã, trận đầu tiên biểu diễn sống động xảo diệu, thập phần thành công, sau lại sai sót trùng trùng, tự mình can dự vào kế sách của mình.

Lãnh Như Băng im lặng lắng nghe, chẳng nói một lời. Vương Tích Hương hoan hỉ tự đàm, trên gương mặt trắng nhợt thoáng hiện nửa nụ cười, lại nói:

- Công Tôn Ngọc Sương tự phụ mình võ công lẫn tài hoa xuất thế, trước ở Từ Châu thất bại đã nộ hỏa, toan tính trút tất cả lên đầu Vương Thông Huệ, điều đáng tức cười là cả hai người đều đã vướng vào lưới tình, tự đổi giả thành thật.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ nghe lời cô nương nói, hẳn cô nương đã có an bài ?

Vương Tích Hương nói:

- Tự nhiên muội biết nếu như muội không dằn tâm tránh xa bể tình, thì song phương tập trung tâm lực ba tháng sau sẽ khai một trường quyết chiến. Huynh thử nghĩ xem sau trận chiến đó, liệu võ lâm còn lại được bao nhiêu tinh anh ?

Lãnh Như Băng khẽ thốt:

- Nguyên lai là như thế ...

Vương Tích Hương lại nở một nụ cười, tiếp:

- Cho nên muội mới bày ra trò vặt này. Nếu Công Tôn Ngọc Sương đối với huynh chẳng có một điểm ái mộ, thì biện pháp này không thể thi hành, còn như Công Tôn Ngọc Sương quả thật hữu ý với huynh, thì chẳng cần xảo ngôn thuyết phục, nàng cũng đáp ứng.

Nàng ngưng lại một chút, đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, nói:

- Muội tiên liệu Công Tôn Ngọc Sương tính cách quật cường, phàm làm việc gì cũng dự trù sẽ thắng người khác, vả lại tai mắt linh mẫn bố trí khắp nơi, chẳng việc gì có thể lọt qua, hà huống muội đã cố ý lơ là, quả nhiên sự việc đã nhanh chóng bị Công Tôn Ngọc Sương biết rõ.

Nàng điểm một nụ cười mê hồn, tiếp theo:

- Huynh vốn dĩ rất anh tuấn, chỉ vì Công Tôn Ngọc Sương từng gặp qua quá nhiều người, vội vàng liếc mắt, chẳng cách gì lưu lại trong ký ức. Sau lần nhiệt náo đó, Công Tôn Ngọc Sương đã bắt chước xuân tằm làm kén trói buộc ngoài ý muốn vậy.

Nàng nói đến đây, nét hoan hỉ trên mặt biến mất, khẽ buông tiếng thở dài, mặc nhiên im lặng. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nếu Công Tôn Ngọc Sương quả thật có tình ý với ta, đã chẳng ra tay hủy hoại dung mạo ta". Chàng đợi khá lâu, chẳng thấy Vương Tích Hương nói tiếp, không nhịn được phải lên tiếng hỏi:

- Cô nương an bài kế sách ấy, đối với sự chém giết trong giang hồ lại có ích gì ?

Vương Tích Hương nói:

- Sau khi sự việc kết thúc, nếu Công Tôn Ngọc Sương thật sự động mối chân tình với huynh thì nàng sẽ chẳng còn vận dụng tài trí náo loạn giang hồ để phạm thiên nộ.

Muội sẽ truyền cho huynh thuật kim châm quá huyệt để tìm cơ hội cắm vào huyệt đạo nàng phá đi Du Già tâm thuật, giúp nàng thoát ly ma đạo, bỏ đi tính cách lãnh khốc mà trở nên trầm tĩnh, ôn nhu, phục tùng, hoàn toàn có thể làm một thường nhân.

Lãnh Như Băng kinh ngạc:

- Có chuyện đó nữa sao ?

Vương Tích Hương đáp:

- Y đạo rất sâu xa, cũng tính là một thứ võ học thần kỳ, nghe lại thấy huyền diệu khó lường, kỳ thực luận thấu xong, bình thường đích thật rất đáng tiếc ...

Đột nhiên nàng ngưng lời. Lãnh Như Băng hỏi:

- Rất tiếc cái gì ?

Vương Tích Hương sắc diện ngưng trọng, thốt:

- Chao ôi ! Vờn lửa phỏng tay, lời xưa đã dạy, muội những tưởng sắp đặt biệt ly người, nhưng chẳng thể tiên liệu đột nhiên ... đột nhiên ...

Chớp mắt một cái, hai hàng lệ thánh thót rơi xuống. Lãnh Như Băng thất kinh hỏi:

- Vương cô nương thế nào, sao lại chẳng thư thả ?

Vương Tích Hương khẽ đưa tay áo lên chậm nước mắt, từ từ thốt:

- Muội khỏe mà.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Con gái thật là khó hiểu, nước mắt như lúc nào cũng có sẵn trong túi, tùy thời mà lấy ra, muốn nói vài lời an ủi cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu". Lại nghe Vương Tích Hương từ từ thốt:

- Muội cố tâm an bài cho Vương Thông Huệ đối nghịch với Công Tôn Ngọc Sương, khiến hai người bảo trì cục diện bình phân của võ lâm.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương đã có ý tương trợ Vương Thông Huệ, sao chẳng xuất toàn lực giúp nàng đả bại Công Tôn Ngọc Sương luôn một lần ?

Vương Tích Hương đưa đôi mắt trong suốt như hồ thu nhìn thẳng Lãnh Như Băng, nở một nụ cười thâm tình, thốt:

- Nếu như hai nàng ấy chẳng thể giữ được cục thế võ lâm phân bình, thì huynh há chẳng phải cũng là người rất quan trọng đó sao ?

Lãnh Như Băng tự nhiên trong lòng đã hiểu, nhưng vẫn vờ hồ đồ hỏi:

- Việc này có liên can gì đến tại hạ ?

Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh thật sự không hiểu hay giả vờ hồ đồ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tự nhiên là không hiểu.

Vương Tích Hương nói:

- Nghìn năm trở lại đây, võ lâm đại quyền phần lớn là do nam nhân nắm giữ, nếu có vị cân quốc anh thư nào chủ sự thì cũng chẳng qua là đàm hoa nhất hiện, mau sinh chóng diệt, không thể tồn tại. Tỷ như do hai vị nữ nhân làm chủ, sai sử thiên hạ tu mi, cục diện có thể duy trì lâu dài hơn một chút, sau lại có một nam nhân tài ba, khí khái, đột nhiên xuất hiện tung hoành trên giang hồ, chỉ trong vòng mấy con trăng hàng phục được cả hai vị mỹ nhân đang nắm giữ võ lâm đại quyền, khôi phục lại quyền vị của nam nhân, há người ấy lại chẳng thụ nhận sự kính trọng của võ lâm đồng đạo được sao ?

Lãnh Như Băng nói:

- Phóng mắt nhìn ra khắp đương kim giang hồ, lại có người nào có đủ tài năng.

Vương Tích Hương cười bí ẩn:

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Lãnh Như Băng ngơ ngẩn hỏi:

- Cô nương định nói tại hạ chăng ?

Vương Tích Hương nói:

- Chẳng lẽ hiện tại huynh còn chưa minh bạch ?

Lãnh Như Băng nói:

- Vài món võ công thô thiển của tại hạ, há có thể địch lại Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Tích Hương thốt:

- Vương Thông Huệ cũng chẳng thể vậy, nếu đơn độc chỉ bằng võ công để đối địch, đừng nói cách biệt thời gian ba tháng, cho dù cho Vương Thông Huệ một năm, cũng chẳng có cách luyện thành võ công đối địch với Công Tôn Ngọc Sương ..... Nàng cấp tốc há miệng hớp vào hai hơi dài, nhắm chặt song mục, không nói gì nữa. Lãnh Như Băng ngưng mục quan sát, thấy trán Vương Tích Hương lấm tấm mồ hôi, không thể tránh khỏi thất kinh, trong lúc khẩn cấp quên cả câu "nam nữ thọ thọ", đưa tay bắt lấy mạch nàng, chỉ thấy hữu thủ Vương Tích Hương lạnh ngắt, nhịp mạch đập yếu ớt. Chàng kinh sợ biết không phải là chuyện nhỏ, vội vàng gọi lớn:

- Tố Mai nhanh vào, tiểu thư của cô ...

Lời chưa ra khỏi miệng, Tố Mai đã cấp tốc xông vào, vừa qua khỏi cửa đã nhào tới đỡ lấy Vương Tích Hương, thò tay vào người lấy ra một hoàn thuốc, huy động song thủ nhanh chóng chà xát khắp người hòng cứu tỉnh Vương Tích Hương. Lãnh Như Băng nhất thời tâm tư rối bời, chẳng biết tìm ai khác để cầu cứu. Tố Mai động tác thành thục, gấp nhưng không loạn, chà xát khắp huyệt đạo trên người Vương Tích Hương, đoạn đặt Vương Tích Hương nằm xuống trên giường, nói:

- Lãnh công tử chớ quá kinh hãi, tiểu thư vẫn thường hay phát bệnh ...

Đột nhiên trông thấy diện mạo khủng khiếp của Lãnh Như Băng, bất giác buộc miệng kêu lên một tiếng thảng thốt, nhanh chóng lùi lại hai bước, định thần quát:

- Ngươi là ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ chính là Lãnh Như Băng.

Tố Mai kinh dị thốt:

- Lãnh công tử vốn anh tuấn tiêu sái, làm sao có thể mang diện mạo xú quái như ngươi ?

Lãnh Như Băng cười ảm đạm thốt:

- Tại hạ bị Công Tôn Ngọc Sương hủy đi dung mạo, chỉ còn lại hình dạng xú quái này.

Tố Mai hỏi:

- Nếu tiểu thư đã trông thấy, có lý nào lại không kinh hãi ?

Đoạn nàng mở to đôi mắt to đen chăm chú quan sát khuôn mặt Lãnh Như Băng, một lúc sau khẽ điểm nụ cười nhạt, nói:

- Thoạt mới trông thấy gương mặt đầy màu sắc quái dị này thì có chút kinh hãi, tuy nhiên sau khi nhìn kỹ lại, đích thị rất ngoạn mục.

Lãnh Như Băng buông một tiếng thở dài, mặc nhiên không đáp. Tố Mai tự biết ngôn từ có phần hơi khắc bạc làm tổn thương Lãnh Như Băng, khẽ cười nói:

- Lãnh công tử ắt hẳn đã đói, để tiểu tỳ chuẩn bị thức ăn cho người.

Lãnh Như Băng đích thực cảm thấy hơi đói bụng, lập tức ứng tiếng:

- Làm phiền cô nương.

Tố Mai thốt:

- Bất tất phải khách khí, Lãnh công tử cứ ngồi ở phòng tiểu thư, có lẽ tiểu tỳ chưa trở lại thì tiểu thư đã tỉnh.

Nói xong, lập tức chuyển thân bước ra khỏi phòng.

Trong hương khuê tĩnh mịch u nhã, thoáng chốc chỉ còn một mình Lãnh Như Băng.

Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương say sưa chìm trong giấc điệp, động tâm thầm nghĩ:

"Thôi hãy để nàng yên tịnh nghĩ ngơi, ta còn ở trong phòng e rằng sẽ kinh động nàng". Chàng chậm rãi bước ra tiểu sảnh, tiện tay vén một góc màn nhìn lại, bất giác sửng sốt. Nguyên lai phía sau bức màn trắng, có treo một bức họa của một thiếu niên vận kình trang, đích thị là chàng. Bên cạnh họa tượng, đề:

"xuân khê mộng lý nhân" thẳng một hàng, phía dưới lại có chữ "Vương Tích Hương hội đề" riêng rẽ.

Lãnh Như Băng lặng lẽ ngắm nhìn phong thái tiêu sái tuấn dật của người trong tranh, lắc đầu buông một tiếng thở dài vội thả rèm xuống. Chàng bước về phía một tấm màn trắng khác phía trước, đưa tay vén lên, đưa mắt nhìn kỹ, lại sửng sốt ngây người.

Sau bức màn trắng, cũng giống cái trước, là một họa tượng của chính chàng. Điều kỳ diệu là bên cạnh họa tượng, đề "quân thị xuân khuê mộng trung nhân", phía dưới lại để "Vương Thông Huệ nửa đêm hội đề".

Lãnh Như Băng thả rèm trắng xuống, hít mạnh một cái, tự nói với mình:

"Đúng là quái sự, làm sao lại có việc như thế này ?". Chàng đưa tay sờ lên khuôn mặt đầy sẹo của mình, chỉ thấy trùng trùng nghi vấn, chẳng thể nào giải thích được. Thoáng nghe có tiếng bước chân, rồi có tiếng Tố Mai vọng đến:

- Lãnh công tử, mời dùng cơm.

Lãnh Như Băng chậm rãi quay đầu lại, thốt:

- Thật là cực nhọc cho cô nương.

Tố Mai hai tay bưng một mâm ngọc gồm một bát nhỏ và bốn loại rau, nhẹ nhàng bước đến đặt xuống trên bàn, mỉm cười nói:

- Tiểu tỳ nấu nướng chẳng khéo, công tử hãy ăn đỡ lót dạ.

Lãnh Như Băng cảm thấy ruột gan cồn cào, chẳng khách sáo bước đến bàn cầm đũa ăn sạch chẳng thừa chút gì, đoạn bỏ bát xuống mở lời khen:

- Thật là cực phẩm !

Tố Mai nở một nụ cười kiều mị nói:

- Tiểu tỳ có vài lời muốn nói cùng công tử, nhưng chẳng biết liệu có thất lễ chăng ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Cô nương cứ nói, chỉ sợ tại hạ chẳng có đủ khả năng ứng phó mà thôi.

Tố Mai khẽ than một tiếng, thốt:

- Trước khi công tử đến, tiểu thư suốt ngày ở trong khuê phòng, chẳng cười một cái, chẳng thốt một lời. Nhưng sau khi công tử đến, tình hình đã biến chuyển không ngờ, hoặc giả nhờ sức của công tử, có thể kéo dài sinh mạng của tiểu thư thêm một thời gian.

Lãnh Như Băng nhất thời ngơ ngác, nói:

- Sinh tử của Vương cô nương có quan hệ đến cả thiên hạ võ lâm bao gồm chánh tà, nếu giới hạn trong khả năng của mình, đương nhiên tại hạ cam tâm tình nguyện. Chỉ là tại hạ không biết chút gì về y lý, làm sao có thể trị bệnh cho Vương cô nương ?

Tố Mai lại thở dài nói:

- Công tử của tôi, bệnh của tiểu thư cho dù có mời tất cả danh y trong thiên hạ cũng không trị được.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Nếu tất cả danh y trong thiên hạ đều bó tay, thì một người chẳng biết chút gì về y lý như tại hạ làm sao có khả năng đó ?

Tố Mai thốt:

- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội theo hầu tiểu thư đã lâu, rất thấu hiểu nội tâm của tiểu thư, chỉ có một tâm sự ẩn mật nhất của tiểu thư là không hiểu được.

Lãnh Như Băng kinh dị hỏi:

- Cô nương đã theo hầu lâu như thế mà vẫn không biết sao ?

Tố Mai nói:

- Đừng nói là tiểu tỳ, chỉ e rằng ngay cả lão gia và phu nhân cũng chẳng biết.

Lãnh Như Băng trầm ngâm:

- Lại có chuyện này nữa sao ?

Tố Mai thốt:

- Tiểu tỳ không phân sai trái, ngôn ngữ hồ đồ, xin có lời kỳ vọng vào công tử giúp tiểu thư mau

trở nên khoẻ mạnh.

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu tại hạ có khả năng, vạn tử bất từ.

Tố Mai lại tiếp:

- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc tổng hợp lại lời nói cùng cử chỉ của tiểu thư hàng ngày, qua mấy tháng nghiên cứu, cuối cùng đã phát hiện ra tâm sự ẩn mật đó.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cái gì ẩn mật ?

Tố Mai đáp:

- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc phát giác ra tiểu thư có một phương pháp khả dĩ có thể trị được kỳ bệnh của mình, cho dù không trị dứt tối thiểu cũng sống thêm được tám năm mười năm, nhưng vì một lý do nào đó, tiểu thư lại chẳng thiết trị liệu.

Lãnh Như Băng giật mình hỏi:

- Lời này đáng tin chăng ?

Tố Mai đáp:

- Tiểu tỳ và Hoàng Cúc tin chắc rằng không sai.

Lãnh Như Băng trầm tư thốt:

- Chuyện này quả thật có chút kỳ quái.

Tố Mai tiếp:

- Tiểu thư bình sinh lúc nào cũng hành sự đơn độc, đối với mọi sự việc đều xem như đùa bỡn, tiểu tỳ chưa bao giờ thấy tiểu thư thật sự quan tâm đến bất cứ sự việc hoặc người nào cả, chỉ riêng đối với công tử thì có chút khác biệt.

Lãnh Như Băng thoáng ngập ngừng rồi hỏi:

- Tại sao lại có chút khác biệt ?

Tố Mai bật cười nói:

- Huynh thật sự ngốc vậy sao ? Tiểu thư đã có ý định vùi thân nơi Mai Hoa cư này, ngoại trừ tiểu tỳ và Hoàng Cúc, lão gia và phu nhân ra, thì chỉ có hẹn ước với công tử tại nơi này, sau đó lại mời vào khuê phòng luận đàm lâu dài. Những hành động như thế, há có thể đối xử với một thường nhân ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ cũng có cảm giác Vương cô nương rất tốt với tại hạ, chỉ là chẳng dám tồn tâm mơ tưởng.

Tố Mai mỉm cười nói:

- Nếu công tử tồn tâm mơ tưởng, tiểu thư đã chẳng tốt với huynh như vậy.

Đoạn nhỏ giọng tiếp:

- Tiểu thư tuy thân thể hư nhược, dung mạo có phần nhợt nhạt, nhưng là một người có khí chất thanh nhã, yểu điệu động lòng người. Huynh có biết rằng có rất nhiều người thương mến nàng, cho dù biết nàng mang bệnh chẳng thể sống lâu, có thể chết bất cứ lúc nào, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện chỉ mong được một ngày làm phu thê, chẳng biết ý công tử đối với tiểu thư thế nào ?

Lãnh Như Băng nói:

- Điều này tại hạ chưa từng nghĩ qua.

Tố Mai kêu lên:

- Bất tất phải đàm luận về điều đó ! Tiểu tỳ chỉ cầu công tử, mong công tử khuyến khích tiểu thư, khiến tiểu thư có thể sống thêm vài năm.

Lãnh Như Băng gật đầu:

- Được ! Bất kể việc sẽ ra sao, tại hạ xin tận lực.

Tố Mai vái chàng một cái thật dài, thốt:

- Thật là nhọc đến công tử, tiểu tỳ xin bái tạ trước.

Lãnh Như Băng vội vàng xua tay:

- Chẳng dám ! Chẳng dám !

Tố Mai vừa thu dọn chén bát trên bàn, vừa nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư sắp tỉnh dậy, xin công tử đừng nói với tiểu thư là tiểu tỳ có yêu cầu.

Lãnh Như Băng gật đầu:

- Tại hạ đã rõ.

Tố Mai khẽ điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

- Như công tử có khả năng khuyến khích tiểu thư sống thêm vài năm, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội cảm kích bất tận, nguyện phụng thị công tử cả cuộc đời.

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương đã nặng lời.

Tố Mai mỉm cười, se sẽ lui gót xuống lầu. Lãnh Như Băng đưa tay sờ lên những vết sẹo trên mặt, tâm tư bỗng khởi lên một cảm giác mờ mịt, trong lòng thầm nghĩ:

"Lãnh Như Băng ta mặt mày xấu xa quái dị, há có thể sánh cùng nữ nhân dung mạo như hoa như ngọc ? Nhưng để khuyến khích Vương Tích Hương khởi dậy ý niệm sinh tồn, ta phải cố thử".

Chàng ngồi trơ như phỗng, tâm tư loạn tưởng, chẳng biết qua bao lâu thời gian.

Chỉ nghe từ phía sau rèm lụa trong khuê phòng vọng ra tiếng Vương Tích Hương gọi Tố Mai. Lãnh Như Băng theo bản năng bật dậy bước tới phía trước cửa, nhất thời không khỏi sửng người. Nguyên Vương Tích Hương đã ngồi hẳn dậy, áo trên xộc xệch hé mở, bộ nội y màu trắng trên người cũng lệch sang một bên, phía dưới lộ ra một cặp chân trắng như ngọc chuốt. Nàng cất giọng ngái ngủ gọi:

- Tố Mai nhanh đến đây ! Ta nóng đến chết mất.

Lãnh Như Băng thoáng ngần ngừ một thoáng rồi cấp tốc bước tới giơ tay đỡ Vương Tích Hương, hỏi:

- Vương cô nương, cô nóng lắm ư ?

Vương Tích Hương thốt:

- Muội sắp chết vì nóng.

Đoạn vòng tay qua ôm chặt lấy Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng chỉ cảm giác có một thân thể mềm mại áp sát vào thân trước của chàng, tỏa ra một mùi u hương dìu dịu lạ lùng. Chàng từ nhỏ tới lớn, chưa bao giờ trải qua tình cảnh như vậy, bất giác tim đập loạn xạ, mạch máu chạy nhanh, toàn thân nóng bừng bừng, không thể tự kiềm chế được.

Chương 3: Hồi 3

Chàng nghe giọng Vương Tích Hương khẩn thiết cất lên:

- Mau cởi y phục muội ra, bồng muội vào hồ tắm.

Lãnh Như Băng sửng sốt hỏi:

- Cởi y phục ? Để tại hạ đi gọi Tố Mai.

Vương Tích Hương hai tay càng siết chặt Lãnh Như Băng, gấp gáp thốt:

- Nhanh lên, muội nóng chết mất.

Lãnh Như Băng định thần lại, đưa tay đặt lên hữu thủ của Vương Tích Hương, quả nhiên nhận ra nàng đang phát nhiệt, nhưng chưa đến nổi quá lợi hại. Chàng muốn đẩy Vương Tích Hương ra, cấp tốc xuống lầu tìm Tố Mai, nhưng cảm thấy vòng tay Vương Tích Hương càng ngày càng siết chặt, sợ tổn thương nàng, nhất thời do dự không biết làm sao, ngồi ngơ ngẩn chẳng biết qua bao lâu. Đột nhiên cảm giác thân thể mềm mại của Vương Tích Hương xuất hạn dầm dề, tay chân đang cử động bỗng buông thỏng xuống, vòng tay quanh cổ chàng cũng lỏng ra, khẽ kêu lên một tiếng thất thanh, đưa tay cấp tốc kéo vạt áo lên che ngang miệng. Trong phòng đột nhiên trở nên vô cùng tĩnh lặng, chỉ còn nghe tiếng nhịp tim đập của hai người.

Lãnh Như Băng trong lòng tự trách móc:

"Lãnh Như Băng hỡi Lãnh Như Băng, sao mi lại có thể lỗ mãng như thế ? Dù cho Vương cô nương có truy tội, thì lòng mi vô tà niệm, sự thật hiển nhiên đã chứng minh, hà tất phải dùng lời biện bạch ?" Chàng đang tự than tự trách, bỗng nghe thanh âm của Vương Tích Hương cất lên:

- Lãnh công tử, hành động vừa rồi của ta đã làm công tử kinh hãi.

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ thật không phải, cô nương gọi Tố Mai, đáng lẽ tại hạ không nên xông vào.

Hành động thất thố của tại hạ hoàn toàn là vô tâm, mong cô nương rộng lòng thứ cho.

Vương Tích Hương thả vạt áo xuống, để lộ một gương mặt nửa giận nửa mừng, khẽ điểm nụ cười

thốt:

- Muội làm huynh kinh hãi trước, nguyên huynh đã tự nhận lỗi, chẳng trách bị làm sợ.

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ đang nghĩ tới một sự việc.

Vương Tích Hương hỏi:

- Việc gì ? Huynh có thể nói cho muội nghe không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chủ yếu chỉ là phải chi tại hạ tuân lời cô nương.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

- Trong đời muội chưa bao giờ hưởng qua một khoảnh khắc khoái lạc cho đến lúc này, nếu muội sống thêm được một vài khoảnh khắc như thế, sinh hoạt hàng ngày có lẽ đầy đủ hơn.

Lãnh Như Băng than:

- Rất tiếc, đời người có được bao nhiêu thời gian để sinh hoạt như thế.

Vương Tích Hương hỏi:

- Tại sao thế ? Huynh phải đi ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Không phải, tuy nhiên cho dù tại hạ có ở lại, cô nương lại còn bao nhiêu thời gian ?

Vương Tích Hương nói:

- Ra là vậy, nhưng nếu mỗi ngày đều có thể sống trong khoái lạc, thì chết có gì đáng tiếc ?

Đột nhiên nàng quay mặt đi, thấp giọng hỏi:

- Lãnh công tử, huynh có tin người chết rồi sẽ biến thành quỷ không ?

Lãnh Như Băng ngập ngừng đáp:

- Chuyện này ... rất khó nói.

Vương Tích Hương khẽ cười thốt:

- Nếu người chết đi có thể biến thành quỷ, thì muội sẽ đeo bám huynh suốt ngày, đó chẳng phải đã giải quyết đi sự phiền não của huynh về sinh tử của muội sao ? Muội lại chẳng cần phải chịu nỗi khổ tương tư, chẳng cần phải đau vì bệnh hoạn.

Lãnh Như Băng nhất thời ngẩn người, đoạn nói:

- Ý niệm này vô hình trung chẳng quá ích kỷ đó sao ? Cô nương chết đi là mọi chuyện kể như kết liễu cho riêng cá nhân cô nương, nhưng để lại thương tâm cho bao người khác.

Vương Tích Hương hỏi:

- Thương tâm cho ai ?

Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng, gom hết can đảm nói:

- Tại hạ ...

Vương Tích Hương khẽ nheo mắt, hỏi:

- Huynh ư ? Lời này có đáng tin chăng ?

Lãnh Như Băng nhớ tới lời phó thác của Tố Mai, thốt:

- Tự nhiên là lời thật lòng.

Vương Tích Hương cười khanh khách nói:

- Muội không tin.

Lãnh Như Băng nghĩ tới thân phận mình là một người kỳ hình quái mạo, trong lòng đau xót, nhưng lời đã nói ra như tên đã rời cung, có muốn cũng chẳng thể thu hồi, đành phải mạnh dạn nói:

- Làm thế nào cô nương mới tin ?

Vương Tích Hương ngưng cười, thốt:

- Huynh đã biết muội có rất nhiều khuyết điểm ?

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ chưa nhìn thấy.

Vương Tích Hương nói:

- Được ! Để muội nói cho nghe nhé !

Đoạn nhỏ giọng tiếp:

- Muội chẳng thể xào nổi một dĩa thức ăn, không quản nổi gia sự, chẳng phụng dưỡng được cho mẹ chồng, không thể quạt nồng ấm lạnh, cũng không thể sinh con.

Cười khanh khách một tiếng, hỏi:

- Đã đủ nhiều khiếm khuyết chưa ?

Lãnh Như Băng nói:

- Đó chỉ là tập tục của thế nhân, vốn khó mà giúp ích cho đại sự.

Vương Tích Hương hỏi:

- Thế nào ? Huynh tự tin rằng có thể bỏ qua định kiến của thế nhân chăng ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Bất hiếu hữu tam, vô hậu chi đại, nếu ta thật cưới một nữ nhân không thể sanh nở về làm vợ, Lãnh gia chỉ có nhất mạch, làm sao không khỏi tuyệt tự ?" Nghĩ đến đây tâm niệm đột nhiên chuyển động, thầm tự trách:

"Lãnh Như Băng hỡi, Vương Tích Hương đích thực là một tuyệt sắc tài nữ, há có thể hạ mình sánh duyên cùng kẻ quái nhân như ngươi ?" Ngoài miệng lập tức nói:

- Cho dù tại hạ có thể bỏ qua những định kiến ấy, cô nương cũng chẳng .. Lời sắp thoát cửa miệng, đột nhiên cảm thấy có phần mạo muội, vội vàng nín bặt.

Vương Tích Hương hỏi:

- Cũng chẳng thế nào ? Sao huynh không nói tiếp ?

Lãnh Như Băng có vẻ hổ thẹn, mỉm cười nói:

- Nói chỉ hao hơi, không nói thì hơn.

Vương Tích Hương nói:

- Nam tử hán đại trượng phu có cái gì mà không dám nói.

Lãnh Như Băng đảo mắt nhìn tứ hướng, thầm nghĩ:

"Ở trong khuê phòng chẳng có kẻ thứ ba, lỡ ta có bị nàng cười nhạo hai câu cũng chẳng có sao, nhưng nếu có thể thuyết phục nàng chịu sống thêm một vài năm, cho dù bị giễu cợt cũng đáng". Suy nghĩ đã thấu đáo, lập tức có can đảm thốt:

- Tại hạ có ý nói, cho dù có người chịu bỏ qua định kiến của thế tục, vị tất cô nương đã chịu lấy hắn.

Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh nói ai ?

Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng, đáp:

- Thí dụ là tại hạ !

Vương Tích Hương nói:

- Không được ! Hôn nhân đại sự há có thể đem ra ví dụ được sao ? Huynh là huynh, người khác là người khác, phải rõ ràng có danh có tánh, chẳng thể nói năng hàm hồ như vậy được.

Lãnh Như Băng bị Vương Tích Hương dùng ngôn từ bức bách, đành ưỡn ngực thẳng người dậy, nói:

- Như thế tại hạ Lãnh Như Băng.

Vương Tích Hương chớp đôi mắt to đen, hỏi:

- Làm sao huynh biết muội sẽ không chịu gả cho huynh ?

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương tài mạo tuyệt thế, còn tại hạ thì hình dung xú quái, có khác gì đem bông hoa lài cắm bãi phân trâu.

Vương Tích Hương bật cười thốt:

- Huynh học đâu ra cách ví von như thế, thô tục chết được.

Lãnh Như Băng nói:

- Tuy rằng thô tục, nhưng rất đúng sự thật.

Vương Tích Hương nói:

- Muội là người lắm bệnh, nên gả cho một người hình dung xấu xí để hắn tự thẹn với người vợ đẹp, mà kiên nhẫn hết lòng lo cho muội.

Lãnh Như Băng vừa định đáp lời, thì nghe có tiếng bước chân nhanh chóng đi tới, Tố Mai hối hả chạy lên lầu, gấp gáp nói:

- Tiểu thư ! Chuyện lớn rồi ! Chuyện lớn rồi !

Vương Tích Hương khẽ quát:

- Có chuyện gì ? Mau nói !

- Hoàng Cúc muội muội lại mang đến một Lãnh công tử khác.

Vương Tích Hương nhảy nhỏm lên một cái, kinh hãi hỏi:

- Có chuyện này sao ?

Lãnh Như Băng cũng gấp gáp hỏi:

- Người ấy hiện giờ ở đâu ?

Tố Mai đáp:

- Ở dưới lầu, Hoàng Cúc muội muội đang bồi tiếp.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tốt lắm ! Tại hạ phải xuống coi nhân vật nào lại đột nhiên giả mạo tính danh của tại hạ.

Vương Tích Hương vội nói:

- Chớ có hoảng hốt, chờ muội vận ngoại y vào, chúng ta cùng xuống xem.

Thần tình khẩn trương trên khuôn mặt nàng đột nhiên biến mất, tựa như tin này đột ngột đến thì kinh hãi, nhưng sau đó trong lòng đã thấu hiểu. Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ ở bên ngoài chờ cô nương.

Đoạn nhanh chóng cất bước ra ngoài. Không quá một tuần trà, rèm lụa hé mở, Vương Tích Hương tay vịn nhẹ vai Tố Mai, thong thả cất bước. Nàng toàn thân vận nguyên một màu trắng, áo trắng, quần trắng, hài trắng, chưa điểm chút phấn sáp.

Lãnh Như Băng toan cất bước đi trước, đột nhiên nghe giọng Vương Tích Hương dịu dàng cất lên:

- Không cần vội, trước hết hãy che mặt lại.

Đoạn trao cho chàng một chiếc khăn tay màu trắng. Dưới tình cảnh ấy, Lãnh Như Băng chỉ biết lắng nghe sự bài bố của nàng, đưa tay cầm lấy chiếc khăn bao mặt lại.

Vương Tích Hương dường như chẳng gấp, chờ Lãnh Như Băng kỹ càng che mặt, mới từ từ thốt:

- Huynh đi sau lưng muội, nếu không phải chuyện khẩn yếu, muội chưa ra dấu, thì tốt hơn không nên mở miệng.

Lãnh Như Băng gật đầu:

- Mọi sự đều do cô nương tác chủ.

Vương Tích Hương nghiêng đầu mỉm cười:

- Ừm ! Huynh nghe lời thật.

Hữu thủ tựa vào vai Tố Mai, cất bước xuống lầu trước. Lãnh Như Băng theo sát sau lưng nàng. Dưới lầu là một phòng khách lớn, bày biện nhiều bồn hoa đủ màu, mùi hương thoang thoảng, theo mũi xông thẳng vào tim.

Hoàng Cúc thân vận một bộ lục y, đứng giữa đại sảnh, có lẽ đã nghe Tố Mai thuật sơ qua, thần tình có vẻ ngơ ngác, nghi hoặc.

Trên chiếc ghế làm bằng gỗ bạch đàn, có một bạch y nhân dùng khăn xanh che mặt, chỉ để lộ đôi mắt, đang ngồi. Vương Tích Hương thần thái ung dung, từ tốn ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đưa tay khẽ vén tóc, nói:

- Thỉnh giáo quý tánh ?

Bạch y nhân đảo đôi tròng mắt một lượt, thốt:

- Lãnh.

Vương Tích Hương "ừm" một tiếng, hỏi:

- Lãnh gì ? Tại sao không nói tiếp ?

Bạch y nhân đáp:

- Cô nương chỉ hỏi họ của tại hạ.

Vương Tích Hương cười nói:

- Thất lễ, thỉnh giáo phương danh ?

Bạch y nhân thoáng trầm ngâm, nói:

- Tại hạ có tên chẳng thơm, nói ra e làm cô nương kinh hãi.

Vương Tích Hương hỏi:

- Ngươi là Âm Dương La Sát ?

Bạch y nhân đột nhiên đưa tay gỡ chiếc khăn che mặt để lộ khuôn mặt nửa trắng nửa hồng của Âm Dương La Sát, nói:

- Cô nương quả thật bác học đa tài, chỉ đoán một lần là trúng.

Lãnh Như Băng giật mình thất thanh kêu lên:

- Âm Dương La Sát !

Âm Dương La Sát khẽ cười nói:

- Thế nào ? Ta gây kinh sợ chăng ?

Vương Tích Hương điểm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Thiên lý tầm tình lang, bề ngoài xấu xí nhưng tâm thiện lương, ta há chẳng tận tình địa chủ.

Mục quang chuyển động đưa mắt nhìn hai tỳ nữ, ra lệnh:

- Bày rượu !

Hai tỳ nữ cảm thấy như đang lạc trong sương mù, nhưng lời của Vương Tích Hương phân phối không dám không tuân, thong thả quay lưng thối lui. Lãnh Như Băng từ từ lột bỏ tấm lụa trắng xuống, nhìn thẳng Âm Dương La Sát lạnh lùng hỏi:

- Thật ra ngươi là ai ?

Âm Dương La Sát mỉm cười nói:

- Vương cô nương thân thể không khoẻ, chẳng nên kinh động nàng. Chuyện riêng của chúng ta, tại sao không vào khuê phòng bàn luận ?

Vương Tích Hương điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

- Ngươi thiên lý xa xôi truy đến tận Thái Hồ này, chẳng phải chỉ muốn xem khi nào ta chết đó sao ?

Âm Dương La Sát nói:

- Cô nương đã quá đa tâm rồi, tiểu muội đến đây chỉ để thúc giục hắn trở về thôi.

Vương Tích Hương cười khanh khách nói:

- Công Tôn Ngọc Sương, ngươi nếu như muốn trông thấy bạch quan của ta chôn xuống đất vàng tại Mai Hoa cư, để năm mươi năm về sau trong giang hồ, chỉ có mình ngươi duy ngã độc tôn, thì chẳng phải là không có khả năng, chỉ cần đáp ứng ta một việc.

Âm Dương La Sát đột nhiên đưa tay lên mặt xóa đi lớp hóa trang quái dị, để lộ một gương mặt kiều mị tuyệt thế. Lãnh Như Băng dù đã từng nghĩ qua nàng chính là Công Tôn Ngọc Sương, nhưng bây giờ trông thấy bản lai diện mục của nàng, vẫn không thể ngăn nỗi sự kinh ngạc, buột miệng kêu lên:

- Quả nhiên chính là ngươi !

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười thốt:

- Không sai, tiểu muội đích thị Công Tôn Ngọc Sương.

Nàng dời mục quang lên mặt Vương Tích Hương, hỏi:

- Vương cô nương muốn ta đáp ứng việc gì ?

Vương Tích Hương nói:

- Trước tiên chớ vội nhận lời, chờ ta nói xong rồi hẵn quyết định chưa muộn.

Công Tôn Ngọc Sương vẫn giữ nụ cười, nói:

- Tiểu muội cung kính lắng nghe.

Vương Tích Hương trầm ngâm một chút, đoạn hỏi:

- Có phải cô nương rất ưa thích Lãnh Như Băng ?

Công Tôn Ngọc Sương làn thu ba chuyển động, khẽ liếc Lãnh Như Băng, đáp:

- Điều này rất khó nói, ý của Vương cô nương thế nào tiểu muội thật không hiểu.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

- Trong tâm nghĩ tới việc này khó mà nói ra, chỉ muốn hỏi cô nương có bằng lòng lấy hắn không ?

Lãnh Như Băng hoảng hốt kêu lên:

- Vương cô nương, không được !

Vương Tích Hương lạnh lùng cắt ngang:

- Chẳng cần huynh đa sự.

Lãnh Như Băng nhất thời sửng người, từ từ cúi đầu xuống không nói gì nữa. Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách hỏi:

- Thế nào ? Huynh không đồng ý lấy ta, ta thật chẳng thể so sánh với người sao ?

Vương Tích Hương thốt:

- Công Tôn cô nương, chúng ta đang bàn điều kiện, cô nương có nghĩ tới đáp ứng chăng ?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Đáp ứng thì thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

- Nếu đáp ứng, ta lập tức tổ chức hỷ sự cho hai người, đêm hai người động phòng hoa chúc, chính thức trở thành phu phụ sẽ là ngày tang lễ của ta.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

- Còn nếu ta không đáp ứng thì sao ?

Vương Tích Hương nói:

- Thì cô nương ngàn dặm tới Thái Hồ chỉ mất công.

Công Tôn Ngọc Sương nhãn thần soi mói nhìn đăm đắm vào mặt Vương Tích Hương, nói:

- Ta tính chẳng đáp ứng ngươi, chỉ sợ ngươi cũng không sống nổi qua ba trăng.

Vương Tích Hương hỏi:

- Ngươi không tin là ta có khả năng kéo dài mạng sống của mình sao ?

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Nếu ngươi thật sự có khả năng tục mệnh, ta bằng lòng đáp ứng làm vợ kẻ kia, ngươi một điềm sống tốt cũng bỏ qua ?

Vương Tích Hương nói:

- Ta chẳng coi trọng sinh mệnh, từ lâu đã không muốn sống trong thế gian hỗn độn này rồi, bởi thế, chưa bao giờ có một ý tưởng gì về sống chết, chỉ sau khi gặp Công Tôn Ngọc Sương ngươi, ta mới phải dụng tâm suy tới nghĩ lui về sinh tử của mình.

Công Tôn Ngọc Sương kinh ngạc hỏi:

- Tại sao vậy ?

Vương Tích Hương cười đáp:

- Ngươi giống như ngựa thoát dây cương, nếu ta chết đi, còn ai có khả năng thu thập ngươi nữa ?

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

- Còn gì nữa ?

Vương Tích Hương điểm một nụ cười, thốt:

- Ngươi tài phi địch thủ, ta chỉ qua vài lần gặp gỡ với ngươi đã coi ngươi là nhất đại kình địch, như thế đã mãn ý chưa ?

Trên hoa dung của Công Tôn Ngọc Sương, nụ cười đã biến mất, thần sắc ngưng trọng, từ từ thốt:

- Trừ phi kỳ tích xuất hiện có một loại người khó mà quan sát, còn không ta chẳng thể nhìn sai.

Vương Tích Hương đưa tay quơ một đường tuyệt đẹp, thừa thế rút mũi kim châm đâm vào huyệt đạo trên người, miệng từ từ ứng tiếng hỏi:

- Nhìn sai cái gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Ngươi thân mang tuyệt chứng, hoàn toàn không thể luyện võ công.

Một lời nói ra chấn động tất cả những người hiện diện, Tố Mai, Hoàng Cúc theo hầu Vương Tích Hương đã lâu, biết nàng hoàn toàn không có võ công, âm thầm giới bị, sẵn sàng tùy thời xuất thủ cứu chủ nhân. Lãnh Như Băng bán tín bán nghi, nhưng cũng âm thầm vận công, nếu Công Tôn Ngọc Sương có cử động gì, dù cho biết không phải là địch ý, cũng xuất thủ ngăn cản. Vương Tích Hương chớp đôi mắt to tròn một cái, mỉm cười hỏi:

- Nếu ta thật chẳng biết võ công, ngươi có xuất thủ hạ sát ta không ?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

- Chuyện này sao lại không...

Mục quang bất chợt tiếp xúc với nhãn thần của Vương Tích Hương, không thể ngăn nổi chấn động, lời chưa ra khỏi miệng đã ngưng lại. Nguyên lai trong đôi mắt to tròn của Vương Tích Hương, đột nhiên xuất hiện một luồng thần quang kinh nhân, hiển nhiên chỉ có ở người có nội công thượng thừa, phải luyện gần hoa giáp mới có nhãn thần như thế, chẳng ai có thể ngụy tạo. Công Tôn Ngọc Sương nhất thời hết sức kinh hãi, trơ mắt ra nhìn Vương Tích Hương một cách xuất thần. Vương Tích Hương khẽ điểm một nụ cười, hỏi:

- Nhìn ta làm gì vậy ?

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi đáp:

- Ta thật có chuyện không thể minh bạch được.

Vương Tích Hương thốt:

- Chuyện gì ? Cứ việc tự nhiên thỉnh giáo ta.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Ngươi có từng luyện qua võ công chưa ?

Vương Tích Hương nở một nụ cười, đáp:

- Ta không mong bị ngươi sát hại, cũng không mong ngươi phải mạo hiểm, chuyện này miễn bàn thì hơn.

Đoạn nhỏ giọng thốt:

- Bất quá, ngươi cứ việc yên tâm. Ở tại Mai Hoa cư này, ngươi là một trong những vị khách hiếm hoi, chỉ cần ngươi không vọng động, ta tuyệt không sát hại ngươi.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn những bồn hoa nở rực rỡ, tự nói to một mình:

- Chẳng lẽ sau khi võ công đã luyện tới đăng phong tạo cực, thì trở lại diện mục bình thường của mình, không lưu lại vết tích gì ?

Vương Tích Hương nói:

- Nếu không có khả năng thu liễm thần khí, trừ khử thần quang trong mắt, thì làm sao có thể giả ra bề ngoài như người thường, đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, nhưng tinh hoa nội ẩn, thần khí dìm nén. Bằng vào thành tựu võ công của Công Tôn Ngọc Sương ngươi, quyết không thể giả ra bề ngoài như vậy.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Nếu nói vậy, tiểu muội hồi nãy quả thật đã được thỉnh giáo qua, Vương cô nương đã tượng trưng một chút võ công không xuất ra hẳn.

Vương Tích Hương hỏi:

- Hồi nãy thì sao ?

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Tinh hoa nội ẩn, mục quang tự liễm, thần minh khí thanh, rõ ràng là biểu hiện của người thân mang nội công thượng thừa.

Vương Tích Hương lại cười thốt:

- Nếu như ta chẳng để ngươi trông thấy một chút, thì lúc này, một trong hai ta đã có một người nằm xuống.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Sao lại chẳng có thể là tiểu muội đã nhìn sai ?

Vương Tích Hương đáp:

- Ngươi không nhìn sai, chỉ là ta có điểm bất đồng với người thường.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Xin nghe cao luận.

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:

- Chuyện này rất đơn giản, chỉ vì ta mang bệnh rất khó trị.

Nàng bí bí mật mật nói ra phân nửa, còn phân nửa giữ lại, để Công Tôn Ngọc Sương tự đoán. Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Chỉ vì cô nương thân mang tuyệt chứng, cho dù có nội công thượng thừa, hình dáng bên ngoài so với thường nhân lại khác hẳn chăng ?

Vương Tích Hương đáp:

- Đúng vậy !

Công Tôn Ngọc Sương thở than:

- Tiểu muội thật không hiểu nổi, một người thân mang tuyệt chứng vô phương chữa trị, sao có thể có khả năng tu nạp nội công thượng thừa ?

Vương Tích Hương nói:

- Ta không nói bệnh của ta là tuyệt chứng, chỉ nói là khó lòng chữa trị.

Công Tôn Ngọc Sương cảm thấy kỳ quái, buột miệng hỏi:

- Nếu ngươi đã có cách chữa trị, sao lại ngần ngừ chẳng ra tay ?

Vương Tích Hương đáp:

- Nguyên vì ta không tham luyến sanh mệnh, một người đã bị ma bệnh hành hạ lâu năm, đối với sinh mạng chẳng luyến tiếc, trân quý như người thường.

Công Tôn Ngọc Sương phát giác ra mỗi lời của nàng đều ẩn chứa huyền cơ, không thể nén nổi lại buông tiếng thở dài:

- Nếu như ta chẳng biết ngươi tài trí tuyệt luân, nếu như ta chẳng biết ngươi một thân võ công, tự mình kiên cường phụ hội, lời lẽ thông suốt, ta quyết không bằng lòng tin tưởng.

Vương Tích Hương mỉm cười, cất giọng trong trẻo nói:

- Ngươi không tin thì tốt hơn. Ôi ! Điều này khả dĩ trừ đi một tâm nguyện của ta rồi.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Ta biết trong lòng ngươi nghĩ cái gì.

Vương Tích Hương nói:

- Ta không tin ngươi thực sự biết được.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:

- Ngươi muốn làm ta phát nộ để quên cả lợi hại mà xuất thủ trước, để lúc đó ngươi danh chánh ngôn thuận mà hạ sát ta chăng ?

Vương Tích Hương thần sắc biến đổi, lạnh lùng nói:

- Xem ra, ta thực sự nên hạ sát ngươi.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách thốt:

- Ngươi đã nói qua mà ta chưa động thủ, ngươi lại không thể xuất thủ sát nhân trước, hiện tại có hối hận lắm không ?

Vương Tích Hương trên mặt không một nét cười, điềm đạm thốt:

- Lời ta đã nói ra, tuyệt không hối hận.

Công Tôn Ngọc Sương thần thái thập phần đắc ý, cười khanh khách một tràng, nói:

- Bất luận là nam hay nữ, chỉ cần tự phụ mình là anh hùng, lúc nào cũng sợ người khác nói trúng tâm sự, tiểu muội cũng không khác, chỉ là nếu như có kẻ nào đoán trúng nội tâm ta đang nghĩ gì, tất nhiên ta sẽ tìm phương pháp sát hại hắn.

Vương Tích Hương lạnh lùng lên tiếng:

- Công Tôn Ngọc Sương, ngươi nói xong chưa ?

Công Tôn Ngọc Sương khởi thân đứng dậy hỏi:

- Vương cô nương đã muốn ra lệnh trục khách rồi sao ?

Vương Tích Hương đáp:

- Ta bình sinh chưa hề nói không giữ lời, hiện tại không muốn phá lệ.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

- Thư thả, ta quá vui nên quên thời gian.

Đoạn cầm vuông lụa xanh bao mặt lại, mỉm cười thốt:

- Nhưng mang ơn Vương cô nương quá ái mộ, trưa mai tiểu muội lại bái phỏng.

Hương Cúc có vẻ bực mình không còn nhẫn nại, lạnh lùng giục:

- Đi mau đi.

Một Công Tôn Ngọc Sương tánh tình cương cường nóng nảy, lúc này đột nhiên trở nên tốt tánh lạ thường, hối hả đáp:

- Đi ngay, đi ngay !

Đoạn cấp tốc quay mình bỏ đi. Vương Tích Hương gương mặt lạnh lùng ngồi im bất động, đợi hình bóng Công Tôn Ngọc Sương khuất mất thật lâu, đoan chắc rằng thuyền đã đi rất xa, mới nằm phục xuống ghế, kêu lên:

- Tố Mai, nhanh rút kim châm ra khỏi người ta, nhanh, nhanh lên !

Tố Mai vội vàng bước đến nhanh nhẹn rút mũi kim châm ra.

Kim châm vừa rút, Vương Tích Hương đột nhiên biến đổi cả nhân dạng, mồ hôi túa ra như mưa, sắc mặt trắng bệch, thân hình lay động vài lần, đột nhiên ngã lăn xuống ghế. Lãnh Như Băng thất kinh, vội vàng phủ phục xuống, đỡ lấy thân hình nàng. Vương Tích Hương há miệng hít vào hai luồng thanh khí, nói:

- Ở dưới gối của muội có bình dược vật, mau lấy cho muội uống.

Lãnh Như Băng cấp tốc lật ngược chiếc gối, quả nhiên thấy một bình ngọc, vội vàng mở nắp, không khỏi sửng sốt. Nguyên lai trong bình ngọc, chỉ còn duy nhất một viên dược hoàn màu trắng. Lại nghe Vương Tích Hương thúc giục:

- Mau đưa cho muội uống, muội còn... nhiệu.. lời cần nói với huynh lắm.

Câu nói đứt khúc, hiển thị hơi yếu, khó mà miễn cưỡng chống giữ. Lãnh Như Băng lập tức đưa viên dược hoàn màu trắng nhét vào miệng Vương Tích Hương. Vương Tích Hương nuốt viên dược hoàn, tả thủ vẫn nắm chặt Lãnh Như Băng, thốt:

- Muội cần nghỉ ngơi một lúc, huynh hãy ngồi trước giường muội.

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương cứ an tâm nghỉ ngơi, tại hạ ngồi tại đây chờ đợi.

Vương Tích Hương hé môi điểm một nụ cười nhẹ, an nhiên nhập mộng. Qua một thời gian lâu khoảng giờ thìn, Vương Tích Hương ngủ say mới tỉnh, mở đôi mắt ngái ngủ nhìn lên Lãnh Như Băng, mỉm cười:

- Huynh chưa bỏ đi sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Cô nương chưa có lệnh cho tại hạ ly khai.

Vương Tích Hương đưa mắt nhìn tả thủ vẫn đang nắm chặt Lãnh Như Băng, bất giác nở nụ cười e thẹn, buông tay nói:

- Người trong cơn bệnh, lúc nào cũng hy vọng có một người bên cạnh, Lãnh huynh chớ lấy làm lạ.

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

- Được cô nương coi trọng, Lãnh mỗ cảm thấy rất vinh hạnh, sao lại có thể lấy làm lạ ?

Vương Tích Hương hít một hơi thật sâu, thốt:

- Nếu vừa rồi Công Tôn Ngọc Sương giơ tay, đã có thể hạ sát muội trong một chưởng.

Lãnh Như Băng nói:

- Nhưng nàng thua trí cô nương, thường bị cô nương chế phục.

Vương Tích Hương nói:

- Nàng trong lòng bán tín bán nghi, cho dù bị qua mặt một lúc, đến trưa ngày mai trở lại, e rằng chẳng dễ đối phó.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Lời này thật đúng, Công Tôn Ngọc Sương đã nhìn ra Vương Tích Hương thân mang tuyệt chứng, lại nhìn ra Vương Tích Hương không thể luyện võ công, chỉ là nàng không thể nhìn ra Vương Tích Hương có thể dùng kim châm quá huyệt, kích thích sinh mệnh tiềm lực khiến cho mình trông giống như có nội công thượng thừa, nhưng Công Tôn Ngọc Sương là một người tự tin cực mạnh, tuy nhất thời bị Vương Tích Hương qua mặt, nhưng trong lòng bất phục, một con người cao ngạo tự phụ, khi đã cảm thấy bất phục thì sẽ mạo hiểm thử một lần, làm sao không ... ".

Chàng cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng, không dám nghĩ tiếp.

Vương Tích Hương buông tiếng thở nhẹ, hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì thế ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ nghĩ đến làm sao với đối phó Công Tôn Ngọc Sương.

Vương Tích Hương nói:

- Nếu như bằng võ công mà luận, Tố Mai, Hoàng Cúc và huynh cả ba liên thủ vẫn không phải là đối thủ của Công Tôn Ngọc Sương.

Lãnh Như Băng thốt:

- Cũng mong cô nương nghĩ ra biện pháp đối phó.

Vương Tích Hương mỉm cười hỏi:

- Huynh có sợ chết lắm không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Công Tôn Ngọc Sương chỉ kiêng kỵ mỗi mình cô nương, nếu như cô nương tử thương trong tay nàng, làm sao nàng chẳng tăng thêm hùng tâm, lúc đó đắc ý quên mình quên ta, tất sẽ tạo ra một trường sát kiếp nơi giang hồ.

Vương Tích Hương khẽ điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

- Cho dù nàng chẳng giết muội, thì muội lại còn sống được bao lâu ?

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương nếu như thị phi chẳng màng, chỉ cầu an tâm nằm xuống yên phận mình, sẽ lưu lại một Công Tôn Ngọc Sương chẳng ai quản được.

Vương Tích Hương ung dung cười hỏi:

- Như thế mắc mớ gì tới chuyện chết của muội ?

Nàng cứ thong dong cười nói như hoa nở, như chẳng quan tâm đến chuyện sống chết. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương này đích thực có chút kỳ quái, như nàng đối với cái chết chẳng hề e sợ, lại có

lòng muốn tạo ra bề ngoài như thế.".

Chỉ thấy Vương Tích Hương chống hai tay ngồi dậy, đột nhiên nói:

- Chúng ta ra đóng cửa ngăn Công Tôn Ngọc Sương, như vậy tốt chứ ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

- Không được, nàng ta rất kiêu ngạo, chúng ta đã thắng còn nàng thì chưa, làm sao chịu bó tay ? Tình thế cấp bách, tất sẽ chịu mạo hiểm một lần, làm sao không phát giác ra chuyện cô nương không có võ công được ?

Tinh thần của Vương Tích Hương đột nhiên trở nên cực tốt, phóng một cái xuống giường, tươi cười nói:

- Đi ! Muội đưa huynh đi xem cái này.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Xem cái gì ?

Vương Tích Hương đáp:

- Xem nơi mà muội chọn để vùi xương cốt.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Đại họa gần giáng xuống đầu mà nàng một chút cũng chẳng quan tâm, địa phương mai táng lại có gì tốt để mà xem ?" Tuy nghĩ thế nhưng không tiện từ chối, đành cất bước đi theo nàng. Vương Tích Hương khẽ điểm một nụ cười nhẹ, hỏi:

- Trong lòng huynh có phải rất sầu khổ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ lo lắng về sinh tử của cô nương.

Vương Tích Hương cười nói:

- Nếu Công Tôn Ngọc Sương còn một điểm thông minh, trưa mai hội ngộ tất sẽ đáp ứng lấy huynh, lúc đó, muội sẽ gian khổ sửa lại nơi táng thân thành phòng hoa chúc cho huynh.

Lãnh Như Băng nhíu mày thốt:

- Hôn nhân đại sự, quyền tại phụ mẫu, mẫu thân tại hạ còn khang kiện, ta làm sao có quyền tác chủ, cô nương làm sao có quyền quyết định ?

Vương Tích Hương vẫn cười nói:

- Không sao, sau khi huynh kết hôn, muội sẽ đi tìm thân mẫu huynh phân giải.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Làm sao cô nương biết rằng thân mẫu tại hạ sẽ đồng ý ?

Vương Tích Hương cười đáp:

- Muội tin rằng có thể thuyết phục được lệnh đường.

Lãnh Như Băng cảm thấy có một luồng nộ khí dâng lên trong lòng, lạnh lùng nói:

- Cô nương tốt nhất nên thuyết phục tại hạ trước.

Vương Tích Hương đảo tròng mắt to, cười nói:

- Sao thế ? Muội đã tìm cho huynh một người vợ xinh đẹp, huynh không cám ơn muội thì chớ, lại còn nổi giận với muội à.

Lãnh Như Băng cảm thấy luồng nộ khí càng lúc càng dâng cao, giận dữ quát:

- Vương cô nương, Lãnh Như Băng ta không hề cầu có một người vợ, chẳng cần cô nương phải phí tâm, thịnh tình đó tại hạ xin tâm lĩnh, tại hạ phải đi đây.

Đoạn nắm chặt song quyền, xoãi những bước dài xuống lầu. Vương Tích Hương cấp tốc chuyển thân đuổi theo với gọi:

- Lãnh tướng công ...

Vội vàng đưa tay níu giữ Lãnh Như Băng lại. Nhưng Lãnh Như Băng khí giận đã công tâm, đưa tay ra sau gạt nàng ra, tiếp tục bước nhanh. Chàng vừa đưa tay gạt, đột nhiên trong lòng cảnh giác, cấp tốc chuyển thân quay đầu lại nhưng đã muộn, chỉ nghe một âm thanh, thân hình Vương Tích Hương đã bị quẳng đi ngoài bảy thước. Lãnh Như Băng hết sức kinh hoàng, vội vàng phóng tới, chụp lấy Vương Tích Hương kêu lên:

- Vương cô nương ! Vương cô nương ! Tại hạ nhất thời thất thủ đã đả thương cô nương, ôi !

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:

- Muội khỏe lắm, huynh đừng lo.

Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy hết sức hổ thẹn, từ từ nói:

- Tại hạ nhất thời nóng nãy xuất thủ đả thương cô nương, thật chết vạn lần cũng không đủ tội.

Vương Tích Hương nở một nụ cười, nói:

- Đừng khẩn cấp, muội bình sinh ít bị người đánh qua như thế này.

Lãnh Như Băng thở dài:

- Tại hạ thật không cố ý.

Vương Tích Hương cắt ngang:

- Muội biết, không cần phải giải thích, mau bồng muội xuống lầu.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Nàng này tuy thân thể hư nhược, nhưng tính tình lại quá cố chấp".

Đoạn dìu nàng đi trước, bước xuống lầu xuyên qua khách sảnh, nhắm hướng huyền nhai đi thẳng một đường. Tố Mai theo sát phía sau, lên tiếng hỏi:

- Cô nương có cần tiểu tỳ phục thị chăng ?

Vương Tích Hương toàn thân dựa vào thân trước của Lãnh Như Băng, vừa đi vừa đáp:

- Không cần đâu, đã có Lãnh tướng công bên ta, ngươi mau vào bếp nấu vài món ngon, mở hầm rượu lấy bình rượu sâm thật lớn để ta uống thật say ngày mai đối phó với Công Tôn Ngọc Sương.

Tố Mai chẳng dám trái lệnh, vâng dạ một tiếng, trở gót thối lui. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nàng đã quá yếu nhược, lại còn đòi uống say, chỉ e rằng đến hai ngày còn chưa tỉnh".

Vương Tích Hương đột nhiên ngẩng mặt lên nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:

- Huynh có từng say bao giờ chưa ?

Lãnh Như Băng lắc đầu:

- Chưa từng.

Vương Tích Hương thốt:

- Tốt lắm, hôm nay có muốn cùng muội say không ?

Chương 4: Hồi 04

Lãnh Như Băng thầm nhủ:

"Nếu trước trưa mai mà chúng ta còn say rượu chưa tỉnh, Công Tôn Ngọc Sương lại đến, thì tốt ở chỗ nào ?" Chàng đang nghĩ ngợi thì đã đến cạnh huyền nhai. Vương Tích Hương trong vòng tay Lãnh Như Băng nâng đỡ ngang hông, đưa tay lên vách đá điểm vào một chỗ, thân hình mềm mại uyển chuyển bước qua phía Bắc bảy bước, lại điểm một cái vào vách đá.

Xong việc trở lại bên cạnh Lãnh Như Băng, đưa tay chỉ lên một cây nhỏ giữa vách đá, cười bảo:

- Lật đổ cây đó đi.

Lãnh Như Băng nói:

- Chuyện này không khó.

Đoạn điểm chân tung mình lên cạnh tiểu thụ, đưa tay chụp lấy, dĩ nhiên phát giác có chuyện không đúng, chỉ thấy tiểu thụ kiên ngạnh vô cùng, truyền hơi lạnh buốt vào tay, giống như làm bằng sắt, vội vàng buông tay nhưng đã muộn, thiết thụ đã lún sâu vào vách đá. Thạch môn đột nhiên bật mở ra. Lãnh Như Băng định thần nhìn vào, chỉ thấy một thạch cấp thông vào bên trong. Đó là một con đường duy nhất, khiến người ta chỉ có một chọn lựa khi bước vào, chàng không thể ngăn nổi cảm giác ảm đạm, khẽ buông một tiếng thở dài, thầm nhủ:

"Phải, lúc nãy ta xô nàng ngã, tuy rằng lòng tức giận đã tiêu tán, nhưng lại phát tác, bày cách đưa ta đi vào thạch động rồi đóng lại, nhìn vào không phải là khó minh bạch." Dọc theo thạch cấp, lại thấy một lối đi xuống. Đi khoảng trăm trượng, cảnh vật trước mắt đột nhiên đổi khác. Chỉ thấy trước mặt hiện ra một phong cảnh dưới nước kỳ diệu với đủ các loại cá, như đang thâm nhập thủy cung. Lãnh Như Băng định thần nhìn kỹ, mới phát giác trước mắt là một thạch ốc lớn, nằm cạnh mặt nước, kiến tạo bằng đá thủy tinh trong suốt, có thể thấy được đủ loại cá đang bơi lội bên ngoài.

Con đường đến thạch môn đã sớm mở rộng, phản chiếu ánh nước lấp lánh, sóng nước lăn tăn lên cảnh vật. Lãnh Như Băng từ từ tiến tới trước thạch môn, chỉ thấy sát vách phía Tây giữa vách đá, mường tượng có một giường gỗ hẹp dài, trên giường có màn gấm rủ xuống chia thành hai bên chỉnh tề, giữa vách có hai phiến đá tách ra, từng cơn gió lạnh theo đó ùa vào, nhưng không hề trông thấy ánh dương quang chiếu xuống, có lẽ bên ngoài thạch ốc là một thạch đạo khúc chiết xuyên qua huyền

nhai tuyệt bích, nên chỉ có gió mà không có nắng.

Phía Đông vách đá, tựa sát trước mặt nước có một mộc án, trên mộc án bày la liệt văn phòng tứ bảo, phía sau mộc án là một giá thư, chất rất nhiều sách. Lãnh Như Băng bước đến gần giá thư, tùy tiện rút một cuốn mở ra, chỉ thấy trong đó có một bao thư lụa trắng có những văn tự kỳ lạ được viết lên bằng mực chu sa, chàng nhìn một thoáng, cố nhiên chẳng hiểu được. Chàng tiện tay liệng cuộn sách lên kệ, nhắm mắt lại, thầm nghĩ:

"Chẳng hiểu dụng tâm của nàng gọi ta vào thạch động này là gì ? Khó nói được có phải vì ta vô ý đả thương nàng nên muốn giam ta trong thạch động này chăng ? Ôi ! Cảnh vật ở đây tuy huyền ảo mỹ lệ, nhưng không phải là một nơi có thể ở thường, hơn nữa ở đây chẳng có gì ăn, làm sao ở lâu cho được ?" Chàng đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe có tiếng bước chân vọng đến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương mồ hôi nhễ nhại tay vịn vào vách đá, đang lần vào thạch môn, nàng hít một hơi dài, kêu lên:

- Mệt chết muội mất ! Mệt chết muội mất !

Lãnh Như Băng vội vàng bước tới nghênh tiếp. Vương Tích Hương chẳng đợi chàng kịp mở miệng, đã đưa tay về phía trước, nói:

- Mau đỡ muội nằm xuống giường gỗ, chân muội sắp gãy mất.

Lãnh Như Băng đỡ nàng đến trước giường gỗ, nói là đỡ, kỳ thực chẳng khác gì ôm, bởi Vương Tích Hương chẳng biết vì thật sự quá mệt không đi nổi nữa hay cố ý buông lung, hoàn toàn ngã sát thân thể mềm mại yêu kiều vào lòng Lãnh Như Băng. Vương Tích Hương trèo lên giường gỗ, đưa tay áo lau chùi mồ hôi trên trán, cười hỏi:

- Huynh vừa rủa thầm muội phải không ?

Lãnh Như Băng lấy làm lạ, đáp:

- Không có đâu !

Vương Tích Hương cất giọng kiều mị cười, nói:

- Nhất định có, nếu không làm sao lỗ tai muội nóng lên ? Cho dù huynh không nguyền rủa ngoài miệng, nhất định rủa thầm trong lòng ! “Ôi, nữ nhân này khí độ hẹp hòi, ta chỉ vô ý xô nàng ngã đã nhốt ta vào trong thạch lao. A ! Thật là đáng sợ cho tâm nữ nhân !” Lãnh Như Băng cười thốt:

- Không có chuyện như vậy.

Vương Tích Hương giang rộng hai tay, cười hỏi:

- Muội chọn nơi này làm nơi táng thân, tốt hay không tốt ?

Lãnh Như Băng lạ lùng kêu lên:

- Cái gì ? Đây là nơi táng thân của cô nương à ?

Vương Tích Hương thốt:

- Thế nào ? Thật là tốt, muội chết rồi có thể nhìn thấy huynh qua thủy tinh thạch trong suốt kia.

Lãnh Như Băng thở dài than:

- Nhân công đã tốn biết bao công sức xây nên địa phương này, đích thực là một nơi ẩn cư tuyệt hảo, cô nương chán ngán trần thế, sao chẳng định cư tại nơi bí mật cách xa trời đất này, hà tất phải nhất định đòi chết ?

Vương Tích Hương thốt:

- Huynh nên biết, muội còn sống chỉ làm thương hại đến người khác.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương định nói Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

- Muội đã từng đọc qua thiên hạ y thư, qua kinh Phật, hai con đường này bao gồm tất cả các loại chuyên kinh mà chẳng tìm ra cách nào chữa trị bệnh tình của muội. Phật độ người hữu duyên, thuốc chẳng chữa dứt bệnh, Vương Tích Hương muội đã như vô duyên với huynh, muội cũng không định tìm ra thuốc hồi sinh làm gì.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Tại hạ nghe nói thiên niên chi sâm và hà thủ ô ngàn năm là linh chi dược vật có thể chữa bệnh trầm kha, chẳng biết điều ấy thật hay giả ?

Vương Tích Hương đáp:

- Những loại linh chi dược vật ấy sinh ở đâu, giờ nào không ai rõ, cần phải tốn một thời gian tìm kiếm, huống hồ những dược vật đó cũng không chữa được bệnh của muội.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Ta tận mọi biện pháp đi trộm thiên niên sâm hoàn, có lý nào không thể chữa được bệnh của nàng

sao ?" Ngoài miệng lại nói:

- Cô nương bụng đầy huyền cơ, tài học sánh thiên nhân, tin tưởng nhất định biết cách trị bệnh của mình.

Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh đã thấy qua thủ pháp kim châm quá huyệt của muội ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Đã thấy qua, đích thực hiển lộ công hiệu nhanh chóng, kỳ ảo mạc trắc.

Vương Tích Hương mỉm cười, nói:

- Công hiệu tuy kỳ ảo mạc trắc, nhưng thật ra là một thủ pháp bình thường nhất, khó là khó ở phải biết đích xác vị trí của ba trăm sáu mươi huyệt đạo trên người, cái nào thuộc nhâm mạch, cái nào thuộc đốc mạch, thân người có tứ kinh bát mạch, và rất nhiều huyệt đạo bên ngoài, mỗi kinh mạch, mỗi huyệt đạo đều có công dụng bất đồng, chủ yếu phải nhớ công dụng của từng huyệt đạo, ghi khắc trong lòng, khi nhận huyệt phải chính xác để hạ châm, đó không phải rất đơn giản sao ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Chuyện này nói nghe thì đơn giản, nhưng khi thực hiện chẳng dễ dàng.

Vương Tích Hương khẽ thở dài:

- Từ khi muội biết mình thân mang tuyệt chứng, trước tiên đọc sách mong tìm ra phương pháp trị liệu, cha mẹ muội vì bệnh của muội, đã phí tận tâm cơ đi khắp thiên hạ tìm danh y, đến đủ tất cả các nơi danh sơn đại trạch mong tìm linh dược, vì chữa bệnh cho muội đã khổ tâm không ngại gian lao bôn tẩu khắp nơi, rốt cuộc cũng chẳng được gì cả. Về phần những linh dược được ký tải trong y thư thì chẳng rõ ở đâu mà tìm, nếu như bệnh của muội kỳ vọng vào những dược vật đó, thì muội đành phải nghe theo mệnh trời.

Lãnh Như Băng chờ nàng nói xong, lập tức hỏi:

- Cô nương có thể từ y thư tìm ra phương pháp tự cứu chăng ?

Vương Tích Hương đáp:

- Trong y thư đa số chỉ ký tải phương pháp dùng thuốc, không đề cập tên thuốc để dùng, đọc y thư cũng như không.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

- Rồi sau đó thì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

- Y thư đã không có cách chữa bệnh cho muội, muội bắt đầu chuyển qua đọc cách thổ nạp của võ công, muội bỏ công nghiên cứu ba năm, đọc rất nhiều võ công bí cấp, nhưng rốt cuộc cũng không tìm ra phương pháp trị liệu.

Nàng cười bẽn lẽn, tiếp:

- Lúc đó muội rất sợ chết, nghĩ tới một người sau khi chết đi có rất nhiều sự việc không thể gặp lại, thật sự quá khủng khiếp. Muội không thể tìm ra phương pháp trị liệu, đã đổ rất nhiều nước mắt, nhưng trước mặt phụ mẫu vẫn vờ như không sợ chết, cười nói hoan hỉ.

Lãnh Như Băng thốt:

- Chẳng trách cô nương thấu hiểu võ công thiên hạ, tinh thông y thuật, nguyên lai đã bỏ nhiều công sức nghiên cứu.

Trong lòng chàng lại thầm nghĩ:

"Nàng lại có thể đọc qua được bao nhiêu y thư và võ công bí cấp quý hiếm ?" Chỉ nghe Vương Tích Hương thở dài nói:

- Sau đó, muội bỏ nhà ra đi, xem được một cuốn bí cấp quỷ dị, chung quy cũng tìm ra được một phương pháp.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Phương pháp gì ?

Vương Tích Hương đáp:

- Là một phương pháp rất tàn khốc, cũng là một loại võ công quỷ dị, cùng một gốc với Nhiếp Tâm Thuật của Công Tôn Ngọc Sương, đúng hơn phải trên Nhiếp Tâm Thuật một bậc.

Lãnh Như Băng nói:

- Thật là quái sự, nếu cả hai phương pháp đều trị được bệnh cô nương, sao lại nói là tàn khốc ?

Vương Tích Hương nói:

- Đó là muội phải hy sinh tánh mạng của rất nhiều người để trị bệnh cho một mình muội, huynh đã minh bạch chưa ?

Lãnh Như Băng buông một tiếng thở dài, thốt:

- Thì ra là như thế.

Vương Tích Hương tiếp:

- Trên sách ghi rõ, phương pháp này đối với bệnh của muội nếu hợp có thể có công hiệu kỳ diệu, bảy ngày thổ nạp có thể chữa lành bệnh, nhưng nếu sử dụng không hợp, thì tánh mạng của nhiều người sẽ hy sinh vô ích.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Với tài của cô nương, cũng chẳng có khả năng nhận biết cách này có hợp với chứng bệnh của cô nương hay không ư ?

Vương Tích Hương đáp:

- Chiếu theo những gì ký tải trong bí cấp đó thì muội mang một tuyệt chứng gọi là "Tam Âm Tuyệt Mạch", đại khái nếu không lầm lẫn thì trong bí cấp có đề cập người mang chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch" rất thích hợp luyện một loại võ công, vừa khéo trị bệnh vừa khéo tập võ, hai chuyện nhập một, bệnh dứt, lại luyện thành nhất thân võ công.

Lãnh Như Băng thốt:

- Chao ôi ! Xưa nay đều chưa nghe qua sự tình như thế.

Vương Tích Hương điểm một nụ cười, nói:

- Phàm người luyện tập võ công, chỉ cần có chút căn cơ, sau này sẽ luyện thành không sai, nhưng luyện cả đời cả kiếp cũng không thể ngừng lại.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Vì sao vậy ?

Vương Tích Hương đáp:

- Nếu không vậy thì đã chẳng xứng danh bàng môn tả đạo.

Lãnh Như Băng chỉ có cảm giác vị cô nương suy nhược lắm bệnh này trong lòng chứa đựng sở

học rộng như biển cả, tựa hồ cho dù có sống với nàng cả cuộc đời cũng không nghe hết, từng câu từng chữ đích thực làm người kinh ngạc, chàng không nhịn nổi phải hỏi:

- Cô nương có thể nói tường tận một chút chăng ?

Vương Tích Hương đáp:

- Được, để muội nói cho huynh nghe, muội đọc một cuốn bí cấp gọi là "Cửu Ma Huyền Công Lục !" Nàng tiếp:

- "Cửu Ma Huyền Công Lục", chỉ nghe danh tự đã làm người ta kinh hãi, một ma đã đủ kinh tâm động phách, huống hồ cửu ma.

Lãnh Như Băng thốt:

- Trong võ lâm chưa từng nghe qua môn võ công nào như vậy.

Vương Tích Hương nói:

- Căn cứ vào những gì ký tải trên "Cửu Ma Huyền Công Lục" thì bí lục này do chín người chép thành, mỗi người ghi lên một tuyệt kỷ, hợp cả lại gọi là "Cửu Ma Huyền Công Lục", một người chỉ cần theo phương pháp ký tải trên bí lục bắt đầu luyện thì chung thân khó mà dừng lại, nguyên nhân vì đây là một đường lối võ công khác biệt, kỳ quái, uy lực rất kinh nhân, tích cách của người luyện cũng bất tri bất giác từ từ thay đổi, võ công càng cao, công lực càng thâm thì tính tình càng trở nên hung bạo, không thể dừng lại phải tiến nhập ma đạo, huynh nói xem loại võ công này có thể luyện được không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Nếu có chuyện như vậy thì đương nhiên không thể nghĩ tới.

Vương Tích Hương nói:

- Vì vậy mà muội do dự khó quyết định, không biết có nên luyện võ công trong "Cửu Ma Huyền Công Lục" chăng ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Luyện sao được, một Công Tôn Ngọc Sương đã làm huyên náo, gây sóng gây gió trong võ lâm, nếu như nàng luyện võ công trong "Cửu Ma Huyền Công Lục", trở nên hung bạo tàn nhẫn, thì giang hồ há chẳng trở thành một trường đồ sát sao ?" Chỉ nghe Vương Tích Hương nói tiếp:

- Vì thế, muội thà để cho bệnh bộc phát mà chết, chứ không bằng lòng luyện thứ võ công đó.

Lãnh Như Băng trong lòng muốn nói:

"Nhưng nếu như nàng chết đi thì còn ai có thể chế phục Công Tôn Ngọc Sương ? Chuyện này thật sự khó mà quyết định, ta không thể khuyên nàng luyện, cũng không thể khuyên nàng không luyện". Trong nhất thời, cả hai mặt đều khó xử, chàng đành mặc nhiên im lặng. Vương Tích Hương đợi thật lâu không thấy chàng lên tiếng, nhịn không nổi đành hỏi:

- Huynh thay muội mà quyết định, nên luyện hay không luyện ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chuyện này ... chuyện này đích thực khó nói, nếu như cô nương nói câu nào cũng là sự thật, thì thật khiến người khó lòng tác chủ, một bên quan hệ đến sinh tử của cô nương, một bên quan hệ tới vận kiếp của giang hồ.

Vương Tích Hương thốt:

- Muội đã biết huynh sợ rằng sau khi muội luyện "Cửu Ma Huyền Công Lục" sẽ trở nên tàn bạo hiếu sát, biến giang hồ thành một trường gió tanh mưa máu.

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu như muốn tại hạ nói lời trong lòng, thì đích thực là như thế.

Vương Tích Hương mỉm cười, thốt:

- Huynh thật là anh hùng khí khái, không có chút nhi nữ tư tình, tục ngữ có câu "anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường", xem ra câu này không thể áp dụng trên người huynh.

Lãnh Như Băng đột nhiên thẳng người lên, nói:

- Nhưng tại hạ có một phương pháp, chẳng biết cô nương có đồng ý không ?

Song mục chàng lấp loáng kỳ quang, chỉ thấy Vương Tích Hương không thể ngăn được phải nhíu mày, hỏi:

- Phương pháp thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Cô nương dùng phương pháp kim châm quá huyệt, có thể kích thích tiềm lực sanh mạng trong người, đúng chăng ?

Vương Tích Hương nói:

- Không sai, thế thì sao ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Nếu cô nương ở trên người tại hạ đâm mấy mũi châm, công lực của tại hạ chắc chắn tăng cường rất nhiều phải không ?

Vương Tích Hương đáp:

- Ừm ! Tự nhiên phải vậy.

Lãnh Như Băng nói:

- Tốt lắm ! Tại hạ nhờ cô nương đâm trên người mấy mũi kim châm để tăng cường công lực, sau đó dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương vào trong thạch thất.. Vương Tích Hương cười khanh khách một tràng, hỏi:

- Thế nào ? Huynh định giết chết Công Tôn Ngọc Sương ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ nếu như có thể giết chết Công Tôn Ngọc Sương để báo thù hủy dung mạo thì quá tốt, vạn nhất không phải là địch thủ của Công Tôn Ngọc Sương thì xin cô nương phát động cơ quan, chôn sống cả hai trong thạch thất này.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

- Sống khó chung một đường, chết chôn chung một mộ, tính dứt luôn nợ tương tư, thật là một chuyện sát nhân đáng tiếc trong thạch thất của ta.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn bức tường thủy tinh trong suốt, nói:

- Nếu như có thể nhích thạch bích lên một tí, nước bên ngoài sẽ tràn vào, cho dù Công Tôn Ngọc Sương võ công cái thế, làm sao tránh khỏi tử vong ?

Vương Tích Hương lại cười hỏi:

- Muội chuẩn bị nơi táng thân cho mình, nay phải nhường lại cho huynh, chẳng phải đáng tiếc lắm sao ?

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu như Công Tôn Ngọc Sương chết đi, cô nương cũng an tâm mà nằm xuống.

Vương Tích Hương điểm nụ cười nhạt, nói:

- Muội trước khi chưa chết vẫn có thể tùy thời thay đổi chủ ý.

Đoạn vươn vai, tiếp:

- Muội buồn ngủ lắm rồi, muốn nghỉ ngơi, đừng nói chuyện với muội nữa.

Dứt lời nhắm mắt nằm xuống, nói ngủ là ngủ, chưa đầy nửa khắc đã nhập mộng.

Lãnh Như Băng chỉ biết lắc đầu, tiện tay rút một cuốn sách, chỉ thấy văn tự ngoằn nghèo khúc chiết, cố nhiên chẳng thể hiểu được, không khỏi chấn động tâm tư, tự hỏi:

"Những cuốn kỳ văn dị thư này, nếu là sách thường, Vương Tích Hương quyết chẳng đem giấu ở thạch thất này, chỉ tiếc là ta không thể hiểu được dù chỉ một chữ". Chàng quay đầu đi, tiện tay lại rút một cuốn khác.

Trên cuốn sách đã ố vàng này, đích thị là văn tự Trung Quốc, chỉ thấy trên bìa sách viết năm chữ "Không Thể Giải Thích Được" thật lớn. Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:

"Thật là quái thư, thêm danh tự quái lạ, ta phải xem thử coi sao." Chàng mở trang đầu, chỉ thấy có mấy chữ ghi bằng mực chu sa đỏ, đề:

"Đệ tam thập thất kế".

Lãnh Như Băng không nhịn nổi phá lên cười sằng sặc, thầm nghĩ:

"Thế nhân có tam thập lục kế, cuốn sách này ngay trang đầu tiên đã ra ngoài vòng thế tục, điên đảo thị phi, đổi thành 'Đệ tam thập thất kế'".

Chàng lật qua trang kế, chỉ thấy phía trên đề:

"Dối mình dối người". Lãnh Như Băng thầm nhủ:

"Được à ! Chỉ nhìn tên cũng đã thấy không có trong tam thập lục kế", chàng ngưng thần nhìn xuống, chỉ thấy ghi:

"Dối người mà chẳng dối mình, vĩnh viễn khó lòng mà che mắt thiên hạ, cuối cùng tất thất bại, cũng như vậy, dối mình mà không dối người, tất tự chuốc lấy đau khổ, dưới cả ngu ngốc vậy. Tự lừa mình trước rồi lừa người, mới đạt tới cảnh giới thượng thừa, ấy gọi là ngu tự nhiên." Lãnh Như Băng thở ra một hơi dài, thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương suốt ngày đọc những cuốn sách quái dị này, chẳng trách hành động không có tôn chỉ, việc làm không ai có thể dự đoán được". Chàng đang định đọc tiếp phần dưới, đột nhiên nghe tiếng khóc nghẹn ngào cất lên, không khỏi kinh ngạc, chuyển mục nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương mặt đầm đìa châu lệ, thánh thót rơi xuống, dường như vẫn trong giấc ngủ nhưng mộng thấy chuyện gì đó thương tâm. Chàng đột nhiên cảnh giác, thầm nghĩ:

"Ta xem trộm sách của nàng, lỡ nàng tỉnh dậy trách hỏi ta, thì thật là một chuyện hổ thẹn biết dường nào". Bỗng nghe tiếng khóc của nàng vang lên lớn hơn, toàn thân bắt đầu run rẩy nhè nhẹ, chàng hoảng hốt vội vàng gọi to:

- Vương cô nương ! Vương cô nương !

Vương Tích Hương đột nhiên ngồi bật dậy, kêu lên một tiếng nhỏ, nhào vào lòng Lãnh Như Băng nức nở. Lúc này nàng vừa mới chiêm bao thức dậy, khóc nghe hết sức ai oán, so với khi còn trong mộng, còn có phần thê lương hơn. Lãnh Như Băng vốn định an ủi nàng vài câu, nhưng khi nghe nàng khóc quá bi ai, lại chẳng biết mở miệng như thế nào, nửa lời cũng không thể thốt ra. Vương Tích Hương khóc lóc như thế, dường như muốn trút ra hết tất cả sầu muộn trong lòng, càng khóc càng to, toàn thân rung chuyển, làm người nghe không khỏi có cảm giác bi thương. Lãnh Như Băng cố trấn định tâm thần, lên tiếng hỏi:

- Vương cô nương có chuyện gì thương tâm xin cứ nói ra, hoặc giả có thể trút hết sầu muộn trong lòng, cô nương thân thể đã yếu nhược, làm sao có thể chịu đựng được chuyện đau đớn như thế này ?

Vương Tích Hương thốt:

- Mộng của muội so với người khác có chỗ bất đồng.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Bất đồng thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

- Mộng của muội là do tâm sinh.

Lãnh Như Băng nói:

- Ban ngày nghĩ tới thì đêm mộng mị, đó chỉ là thường tình.

Vương Tích Hương chuyển ánh mắt dịu dàng nhìn lên Lãnh Như Băng, u oán thốt:

- Muội trong mộng đã thấy con đường mà muội phải chọn.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương này là một nữ nhân quật cường như vậy, ngày hôm nay ta mới biết, nữ nhân lợi hại nhất thế gian, lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, cũng bị một cơn ác mộng dọa ra bộ dạng này". Chàng hốt nhiên nghĩ đến mình đường đường một nam tử, phải tỏ ra kiên cường nhiều hơn nữ nhân, không khỏi ưỡn ngực thẳng người, thốt:

- Cô nương đã thấy gì trong mộng, hãy nói cho tại hạ biết, biết đâu tại hạ có thể phân ưu cùng cô nương.

Vương Tích Hương đưa đôi mắt còn ngập lệ nhìn chàng, khẽ nở một nụ cười, tả thủ nắm lại thành quyền đấm nhẹ lên ngực Lãnh Như Băng, nói:

- Huynh thật là kiên cường.

Lãnh Như Băng nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, cho dù có gặp chuyện thương tâm gì cũng không thể đổ lệ.

Hai tay Vương Tích Hương dường như trở nên vô lực, đặt trên ngực Lãnh Như Băng, Lãnh Như Băng thì không có cảm giác gì, Vương Tích Hương lại phát giác ra tả thủ mình hơi ê ẩm. Nàng giơ tay phải lên sửa lại mớ tóc tán loạn trên trán, thốt:

- Muội mộng thấy Công Tôn Ngọc Sương khoác áo đỏ cùng huynh giao bái thiên địa kết thành vợ chồng, nhưng muội thì chỉ còn một hơi thở thoi thóp trên giường.

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương chỉ loạn tưởng.

Vương Tích Hương nói:

- Sự thật là thế, Công Tôn Ngọc Sương đầu mày cuối mắt ngập đầy hoan lạc, không nhìn muội lấy một cái ! Ôi, muội sắp chết mà nàng ta lại đối xử với muội như thế, muội rất phẫn uất, nhưng tội cho muội bệnh tình đã phát, bệnh thế trầm trọng, đứng cũng không vững, đành ngã sóng xoài trên giường.

Lãnh Như Băng thốt:

- Chuyện trong mơ sao có thể coi là thật.

Vương Tích Hương nói:

- Tuy là mộng, nhưng trải qua rõ ràng như vẽ, sao lại có thể bất đồng với tình cảnh của muội ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Lời này đích thực không sai, tình cảnh của nàng và mộng cảnh có điểm tương đồng". Chỉ nghe Vương Tích Hương tiếp tục nói:

- Bên huynh cũng ngập tràn hoan hỉ, trên mặt mỗi người đều mang một nụ cười thật tươi, muội thật sự bị cô lập ở đó, tất cả quan khách đều không nhìn muội đến một mắt, ngay cả Tố Mai, Hoàng Cúc cũng không buồn quan tâm đến muội, chỉ bận lo chuyện hỷ sự cho huynh. Chao ôi ! Bao nhiêu năm tình chủ bộc, cũng bỏ không màng tới.

Lãnh Như Băng nhíu mày thốt:

- Không thể có chuyện đó, Tố Mai, Hoàng Cúc đối với cô nương hết dạ quan hoài, sao lại có thể phản bội cô nương ?

Vương Tích Hương nói:

- Muội hiện tại còn sống tốt, nếu như muội thật sự chết đi, huynh đối xử với muội ra sao, muội cũng đâu biết được.

Đột nhiên thần sắc nàng trở nên nghiêm trang, tiếp:

- Vì thế, hiện tại muội không muốn chết.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Vì vậy cô bất kể đúng sai luyện tập 'Cửu Ma Huyền Công Lục' ?" Nhưng Vương Tích Hương đã thở ra một hơi dài, nói tiếp:

- Công Tôn Ngọc Sương kia kiêu ngạo tàn ác, lại cơ trá phi thường, nếu như biết được muội không có võ công, chỉ sợ lập tức hạ thủ, như nhược nàng ta trở mặt động thủ, huynh cùng Tố Mai, Hoàng Cúc liên thủ cũng không địch lại, thì chúng ta chẳng ai có thể sống sót.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương có kế sách gì không ?

Vương Tích Hương đáp:

- Chỉ cần muội còn một hơi thở, Công Tôn Ngọc Sương quyết không thể thoát ra khỏi lòng bàn tay muội.

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu như cô nương đã có kế sách, sao không ra tay sát tử nàng ta luôn một lần, trừ hại cho võ lâm ?

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:

- Một người bị ép vào tử lộ, tất nhiên không tránh khỏi liều mạng một lần, nếu như gấp gáp xuất thủ, làm sao tránh khỏi tự mình xen vào kế hoạch của mình ?

Lãnh Như Băng thở dài:

- Tại hạ lúc nào cũng cảm thấy chuyện này quá mạo hiểm, sao không chuẩn bị trước ? Vạn nhất xảy ra động thủ, chúng ta còn có cách để đối phó.

Trong lòng chàng tự hiểu, Vương Tích Hương yếu nhược đa bệnh, có thể chết bất cứ lúc nào, một khi nàng chết đi, Công Tôn Ngọc Sương nhất định khởi lên một trường sát kiếp bi thảm trên giang hồ, hơn nữa Công Tôn Ngọc Sương tánh tình lãnh khốc, đối với bất cứ người nào cũng chẳng coi là bạn, trở mặt vô tình xuất thủ sát nhân. Chàng trong lòng mang cái hận hủy dung đối với Công Tôn Ngọc Sương, chỉ muốn giết chết nàng, nhưng biết rằng khó thể trả được hận, cũng không thể cầu cứu ở đồng đạo võ lâm.

Một người cho dù chết đi, cũng phải lưu danh thiên cổ, nhưng Lãnh Như Băng trong lòng đã biết, cho dù có luyện thêm mười năm võ công cũng khó thể sát tử Công Tôn Ngọc Sương, cơ hội duy nhất chỉ có thể là nhờ vào tài năng của Vương Tích Hương để giết Công Tôn Ngọc Sương. Vương Tích Hương đột nhiên lên tiếng:

- Hiện tại muội đã biết trong lòng huynh rất hận nàng ta, chỉ muốn giết chết. Ôi !

Nếu Công Tôn Ngọc Sương không hủy đi dung mạo huynh, có phải huynh cũng hận nàng như bây giờ ?

Lãnh Như Băng vừa định đáp thì bỗng nghe một tràng âm thanh mường tượng ai gõ trên vách truyền vào. Tràng âm thanh này cho dù không lớn, nhưng nghe rất rõ ràng, hơn nữa lại mang một tiết tấu nhất định. Lãnh Như Băng tâm thần cảm thấy khẩn trương, đưa mắt nhìn ra phía trước. Chỉ thấy Vương Tích Hương ngưng thần lắng nghe, trên mặt không hề có nét khẩn trương. Đại khái ước chừng qua một tuần trà, âm thanh gõ tường kia đột nhiên ngưng hẳn, Vương Tích Hương đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

- Công Tôn Ngọc Sương cùng với một nhóm thuộc hạ, cỡi trên một chiếc thuyền rực rỡ, đang quanh co ở sơn khẩu.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Làm sao cô nương biết ?

Vương Tích Hương nói:

- Huynh có nghe tràng âm thanh gõ tường đó chứ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Có nghe.

Vương Tích Hương tiếp:

- Đó là phương pháp thông tin của muội, muội quyết định chuẩn bị thạch thất này để chôn thân, ngoại trừ huynh ra, chẳng có người nào khác lai vãng, ngay cả Tố Mai, Hoàng Cúc đã theo hầu muội từ nhỏ cũng chưa từng bước qua cửa. Nhưng muội mỗi ngày ở đây đọc sách, không ra khỏi cửa, khi họ có chuyện cần cũng không dám bước vào tìm muội, nên muội đã nghĩ ra phương pháp thông tin này, tại bí đạo bên ngoài thạch thất, có ẩn tàng mười hai cơ quan, chỉ cần gõ vào vách đá, thanh âm truyền đến, muội có thể nghe tất cả mọi chuyện.

Lãnh Như Băng thốt:

- Thì ra là như vậy, nhưng cô nương làm thế nào trả lời họ ?

Vương Tích Hương đáp:

- Không cần thiết phải trả lời, họ ở ngoài truyền tin tức vào cho muội, nếu như là đại sự, muội tự nhiên sẽ ra ngoài xử lý.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

- Như chuyện Công Tôn Ngọc Sương xuất lĩnh thuộc hạ cao thủ, là chuyện lớn hay nhỏ ?

Vương Tích Hương đáp:

- Nếu như nàng ta dong thuyền thẳng đến, thì đó là đại sự, còn như nàng ta chỉ quanh co ở sơn khẩu, chứng tỏ lòng khó quyết định, thì đó chẳng tính là đại sự.

Lãnh Như Băng than:

- Ôi ! Cô nương thân mang tuyệt chứng, tại hạ thì dung mạo bị hủy, thế gian về sau cũng chẳng có người tương thức, chết không hối tiếc, Tố Mai và Hoàng Cúc còn trong tuổi xuân xanh, chết đi há chẳng đáng tiếc lắm sao ?

Vương Tích Hương nói:

- Hai người đó có tướng trường thọ, sống tới bảy mươi, tám mươi chẳng phải chuyện khó, sao huynh lại trù họ chết ?

Lãnh Như Băng nói:

- Nhớ khi xưa Gia Cát Khổng Minh dùng kế không thành đẩy lui quân địch, trong cuộc đời người, cũng chẳng qua xài được một lần, cô nương đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, mỗi lần đều tìm đường sống trong chết, như thế đã chẳng phải quá mạo hiểm sao ? Hà huống bây giờ Công Tôn Ngọc Sương mang theo thuộc hạ cùng đến, chứng minh là nội tâm đã nghi ngờ.

Vương Tích Hương mỉm cười, thốt:

- Ừm ! Không ngờ huynh cũng rất có kiến thức, thỉnh giáo cao kiến ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ có ý muốn cô nương an bài kế sách, nhất cử sát địch, chí ít cũng phải phế đi nhất thân võ công của nàng ta.

Vương Tích Hương khẽ buông tiếng thở dài, nói:

- Tâm cơ của huynh cũng rất ác độc, nhất thân võ công bị phế đi so sánh với chết không phải có phần tàn nhẫn hơn sao ?

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu nàng ta không chết thì chúng ta chẳng ai hòng sống.

Vương Tích Hương chuyển động đôi mắt to, nghiêm túc hỏi:

- Huynh thật sự muốn giết nàng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Thật sự muốn giết.

Vương Tích Hương nói:

- Huynh sẽ hối hận về sau này, mỗi cá nhân chỉ có thể chết một lần, chết đi rồi thì chẳng thể phục sinh.

Lãnh Như Băng nói:

- Giết Công Tôn Ngọc Sương là trừ cho võ lâm một đại họa, đó là hành động đại nhân đại dũng, sao lại hối hận về sau ?

Vương Tích Hương bình thản thốt:

- Nếu muội nói cho huynh nghe một việc, huynh sẽ không thể ra tay sát hại nàng.

Lãnh Như Băng cương quyết:

- Đừng nói là một việc, cho dù trăm việc, tại hạ vẫn phải giết nàng ta.

Lãnh Như Băng nhất tâm nhất ý chỉ muốn giết Công Tôn Ngọc Sương, những chuyện khác căn bản đã gạt ngoài tai, nói tiếp:

- Hiện tại thời gian khẩn cấp, cô nương hãy nghĩ cách đối phó Công Tôn Ngọc Sương, chuyện khác chúng ta sẽ bàn sau.

Vương Tích Hương ngập ngừng một lúc lâu, mới thở dài thốt:

- Tưởng không nói ra thì tốt hơn.

Lãnh Như Băng chú tâm lắng nghe, nhịn không nổi lập tức hỏi:

- Chuyện gì ? Mau nói đi !

Vương Tích Hương nói:

- Công Tôn Ngọc Sương tuyệt chưa có hủy dung mạo huynh.

Lãnh Như Băng đưa tay sờ những vết sẹo trên mặt mình, đột nhiên phá lên cười sằng sặc. Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh cười cái gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ tai vẫn nghe thấy, nhưng bản thân thì đã kinh lịch qua, hiện tại những vết sẹo vẫn nằm đây, làm sao có thể sai được ?

Vương Tích Hương thở dài:

- Đó là sự thật, nàng ta chỉ dùng dược vật trên mặt huynh, điểm vài huyệt đạo của huynh làm cho tâm thần huynh u mê, khiến cho tâm linh hòa nhục thể, tưởng như mình bị thương.

Lãnh Như Băng lại đưa tay sờ những vết sẹo trên mặt, hỏi:

- Lời này có đáng tin chăng ?

Vương Tích Hương nói:

- Nếu như huynh không tin, chúng ta hãy làm một thử nghiệm.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Thử nghiệm như thế nào ? Tại hạ đã rửa mặt rất nhiều lần nhưng thủy chung mấy vết sẹo vẫn không biến đi.

Vương Tích Hương nói:

- Nếu có thể dùng nước rửa sạch, thì làm sao qua mặt được Vương Thông Huệ, cũng không lừa được huynh.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

- Làm sao có thể chứng thực ?

Vương Tích Hương thốt:

- Công Tôn Ngọc Sương bôi dược vật trên mặt huynh thì dược vật này tất phải qua quá trình điều chế đặc biệt khiến không thể dùng nước rửa sạch.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Vị cô nương này hà tất phải nói những lời thừa thãi như thế ?" Vương Tích Hương từ từ khởi thân đứng dậy, khoát tay nói:

- Hiện tại huynh còn muốn giết Công Tôn Ngọc Sương không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tự nhiên phải giết.

Vương Tích Hương nở một nụ cười, thốt:

- Khẩu khí đã thay đổi, không còn kiên quyết như lúc đầu.

Chỉ nghe trong thạch thất lại nổi lên một tràng âm thanh, liên tục mười tiếng rồi ngưng, Lãnh Như Băng hỏi:

- Lần này lại nói gì ?

Vương Tích Hương đáp:

- Công Tôn Ngọc Sương đã lên thuyền rời khỏi Mai Hoa cư.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

- Bây giờ là giờ nào ?

Vương Tích Hương trả lời:

- Đại khái mặt trời vừa lặn, ngay lúc hoàng hôn, có thể trễ hơn một chút.

Lãnh Như Băng nói:

- Chúng ta đi ra nhé !

Vương Tích Hương hỏi:

- Đi đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Ra khỏi thạch thất.

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

- Đêm nay muội không muốn đi.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Còn tại hạ thì sao ?

Vương Tích Hương đáp:

- Huynh cũng ở lại.

Lãnh Như Băng nói:

- Trong thạch thất chỉ có một giường gỗ, huống hồ chúng ta cô nam quả nữ, đêm dài thăm thẳm, khó tránh khỏi miệng đời dị nghị.

Vương Tích Hương nói:

- Quân tử chẳng ngại lời dèm pha sau lưng. Nếu huynh tự tin là một quân tử, thì sợ gì tiếng thị phi.

Lãnh Như Băng khẽ ho nhẹ, chỉ phát giác ra không có lời gì để phản bác, đành từ từ bước đến một góc thạch thất, khoanh chân ngồi xuống. Vương Tích Hương sửa sang lại chiếc gối hoa cho chỉnh tề, buông màn hồng xuống, thốt:

- Lãnh huynh, huynh cũng phải nghỉ ngơi.

Lãnh Như Băng nói:

- Thỉnh cô nương an nghỉ, tại hạ ngồi ở đây tọa công cũng một thứ.

Vương Tích Hương mỉm cười hỏi:

- Nếu muội không ra khỏi phòng này, cũng không cho huynh đi, không biết huynh có thể ngồi tọa công mười ngày chăng ?

Lãnh Như Băng ấp úng đáp:

- Điều này ... điều này ...

Chàng tuy nội công thâm hậu, nhưng nếu như phải tọa công liên tục mười ngày, tự biết thể lực khó thể đảm đương. Vương Tích Hương thốt:

- Không cần phải điều này điều kia, chiếc giường gỗ này rất rộng, có thể chứa cả hai người chúng ta.

Chương 5: Hồi 05

Lãnh Như Băng hốt hoảng nói:

- Cô nam quả nữ ở chung một phòng đã vô cùng không thỏa đáng, lại nằm chung một giường, như thế sao được ?

Vương Tích Hương thốt:

- Chúng ta chia ranh giới, hai bên không phạm lẫn nhau, cớ sao không được ?

Vương Tích Hương điểm một nụ cười, tiếp:

- Nếu huynh không tin ở định lực của chính mình, thì muội không ép.

Nàng sờ soạng tìm dưới gối lấy ra một đoản kiếm, rút ra khỏi vỏ. Dưới ánh đèn, hàn quang lấp lánh, lãnh khí trùng trùng. Vương Tích Hương từ từ đặt đoản kiếm xuống giữa giường, mỉm cười nói:

- Đây là Ngư Trường Kiếm sắc bén vô song, gia gia đưa muội để giành phòng thân, chỉ tiếc rằng muội trong tay có thần binh lợi khí mà không có khả năng sử dụng ...

Đoạn nhỏ giọng, tiếp:

- Kiếm chia ngang giường, biên giới phân minh, nếu huynh không dám cùng muội ngủ chung một chỗ chứng tỏ lòng huynh có quỷ, ngủ một giường sanh ra tà niệm, coi chừng bị tổn thương dưới thần kiếm.

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

- Nếu như tại hạ chẳng phải là một người thương hương tiếc ngọc, cô nương dù có để hai thanh kiếm, cũng khó mà cản trở.

Vương Tích Hương nói:

- Thanh kiếm này khác với kiếm bình thường, không những sắc bén vô song mà còn có linh tính, nếu huynh có hành động đốn mạt nào, nhất định không chịu nổi một kích, nhược bằng huynh tâm địa quang minh, giữ lễ nghi, thần kiếm cũng thương người đa tình, quyết nhiên chẳng sát thương huynh.

Lãnh Như Băng trong lòng chẳng mấy tin, chợt nhớ Vương Tích Hương là người lòng chứa huyền cơ, thường nhân đích thực không thể dự đoán, lời nói nhất định không quá, bất giác trầm mặc không lên tiếng. Vương Tích Hương từ từ cởi bỏ y phục trên người xuống, chui vào trong giường, hỏi tiếp:

- Vậy chứ huynh có dám cùng muội ngủ chung một giường không ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Ta lòng vô tà niệm, cho dù ngủ chung một giường cũng có gì mà sợ ?" Lập tức lên tiếng đáp:

- Có gì mà không dám.

Đoạn khởi thân đứng dậy bước đến bên giường gỗ, nằm thẳng xuống. Vương Tích Hương thốt:

- Gan của huynh cũng chưa đủ lớn nên chẳng dám cởi bỏ ngoại y.

Lãnh Như Băng thầm nhủ:

"Cô nam quả nữ nằm chung một giường trong thạch thất, cho dù nội tâm có trong sáng thế nào cũng không tránh khỏi miệng đời dị nghị, như Vương Tích Hương đã không phải là một người dâm đãng, hà cớ gì cứ liên tục dùng ngôn từ khiêu khích ta ? Nữ nhân hành sự lúc nào cũng khiến người ta không thể lường được, có lẽ có dụng ý riêng". Lại nghe Vương Tích Hương cười nói:

- Huynh xem muội như tiên nữ trên trời, kính muội như thần linh, hay coi muội như yêu nữ quỷ quái, sợ muội như rắn rết, nên lòng không sanh tà niệm ?

Lãnh Như Băng ngồi dậy, đáp:

- Cô nương chỉ là một người thường, nhưng tại hạ tự tin có thể khống chế định lực của mình.

Đoạn tháo thắt lưng, cởi bỏ ngoại y, rồi nằm xuống. Vương Tích Hương thốt:

- Hãy tắt ngọn nến trên bàn đi.

Lãnh Như Băng run lên một cái, nhưng vẫn y theo lời nàng, giơ tay xô một cổ ám kình quạt tắt ngọn nến. Chỉ nghe Vương Tích Hương cất một tràng cười trong trẻo như ngọc khua, hỏi:

- Trong tình cảnh thế này, huynh có cảm tưởng gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tốt lắm ...

Đoạn nàng thấp giọng thốt:

- Trong cuộc đời muội chưa bao giờ cùng nam nhân ngủ chung một chỗ, nhưng muội không chút sợ hãi.

Lãnh Như Băng thoáng nghe một luồng u hương phảng phất bay qua, người như say rượu, bất giác trong lòng gợn sóng, vội vàng vận khí điều tức, chẳng dám mở miệng đối thoại. Chỉ nghe Vương Tích Hương thốt:

- Đây là một cơ hội rất tốt, nếu như huynh tự tin lòng vô tạp niệm, muội sẽ truyền cho huynh một môn võ công, chỉ cần thời gian một đêm, rất có thể sẽ ghi nhớ hết trong lòng.

Lãnh Như Băng trong lòng muốn đáp, chỉ vì chân khí đang tự vận chuyển, không dám tùy tiện khai khẩu. Lại nghe thấy Vương Tích Hương nói tiếp:

- Đây là một loại võ công tối cao thâm huyền bí, huynh đã có sẵn căn bản võ công rất tốt, có thể thành tựu nhanh chóng, nhưng nếu huynh tự biết khó giữ lòng lặng như mặt nước, thì không thể học.

Lãnh Như Băng nhịn không nổi, tạm thời bế khí, lên tiếng hỏi:

- Vì sao thế ?

Vương Tích Hương đáp:

- Khi muội truyền võ công cho huynh, khó tránh đụng chạm da thịt, nếu lòng không an tĩnh, chân khí khó tự khống chế sẽ chia thành ba ngã, tất không tránh khỏi trọng thương, hơn nữa loại võ công này lại theo đường lối riêng biệt đích thực là bàng môn quái học, chỉ cần một điểm sai sót, cả hai chúng ta đều bị hủy hôm nay.

Lãnh Như Băng đưa chân khí trở về đan điền, thốt:

- Nếu như quá hung hiểm, tại hạ thấy không học thì hơn.

Vương Tích Hương hỏi:

- Huynh sợ chết lắm chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ chết không đáng tiếc, nhưng liên lụy tới cô nương, sao không khỏi chết đi mà còn oán giận mình ?

Vương Tích Hương thốt:

- Lòng muội đã chết nhiều năm, chỉ còn thể xác này, sinh sinh tử tử đối với muội chẳng gì phân biệt, huynh lại sợ liên lụy muội cái gì ?

Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Nàng từ nhỏ đã mang bệnh, khổ không sao tả được, phụ mẫu, thân nhân cũng chẳng có cách gì giải cứu nàng khỏi ma bệnh. Song thân nàng vì tìm danh y khắp thiên hạ, cũng đã khổ biết bao lần, cứ tưởng tượng một người phải ăn thuốc mà lớn, mỗi ngày đều phải vùng vẫy ở ranh giới sống chết, không có một người bạn thời thanh mai trúc mã, không có được một giây phút vui cười hoan lạc, khi lớn lên lại biết được mình thân mang tuyệt chứng, không có thuốc nào khả dĩ có thể cứu, trong lòng lại mang một tâm sự nặng nề, chẳng trách nàng sớm xem tất cả như tro tàn, không hề sợ chết. Ôi ! Thượng thiên ban cho nàng một trí óc phi thường, lại xui cho nàng chịu đựng một thân thể lắm bệnh !" Vương Tích Hương hồi lâu không nghe Lãnh Như Băng trả lời, không nhịn nổi cất lên một tràng cười khanh khách, hỏi:

- Lãnh Như Băng, huynh đang nghĩ gì thế ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ cảm thấy thượng thiên quá bất công, đã ban cho cô nương một tài năng tuyệt thế, sao lại không cho cô nương một thân thể khỏe mạnh ?

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

- Trời có ngày u ám, trăng có khi khuyết tàn, nếu muội sinh ra thân thể cường tráng thì biết đâu lại chẳng trở thành một Công Tôn Ngọc Sương thứ hai ?

Lãnh Như Băng nhất thời sửng sốt, thầm nghĩ:

"Lời này thật không sai, nàng là một người trí tuệ phi nhân, nếu chẳng cam chịu tịch mịch, tất sẽ ra tranh bá giang hồ, tạo nên sát kiếp tội nghiệt, chỉ e rằng còn đáng sợ hơn cả Công Tôn Ngọc Sương". Lại nghe Vương Tích Hương nói tiếp:

- Huynh chắc đã biết, Công Tôn Ngọc Sương thông tuệ thế nào, cũng đều không thể so sánh được với muội ?

Lãnh Như Băng ngập ngừng:

- Điều này ... điều này ... nàng ta bẩm sinh đã không có trí tuệ như cô nương.

Vương Tích Hương nói:

- Nhân vật thông tuệ như nàng ta trên đời đã khó kiếm, sở dĩ nàng thua trí muội là vì sự ham mê quyền lực quá lớn đã che mờ linh trí, muội thì lại đọc rất nhiều sách, biết vận dụng mưu lược, nếu gộp tất cả lại để so sánh thì nàng ta kém muội một bậc.

Nàng cất một tràng cười mê người, tiếp:

- Nhìn chung tinh anh của võ lâm hiện tại toàn do nữ nhân chiếm giữ, Vương Thông Huệ, Công Tôn Ngọc Sương kể như là tuyệt thế tài nữ.

Lãnh Như Băng nói:

- Bất luận so về tài trí hay võ công, Vương Thông Huệ đều thua Công Tôn Ngọc Sương một bậc.

Vương Tích Hương mỉm cười thốt:

- Đó chỉ là tình hình hiện tại, ba tháng sau, tình thế nhất định có chuyển biến lớn, Vương Thông Huệ cho dù không thể ở trên kềm chế Công Tôn Ngọc Sương, nhưng cũng sẽ khác biệt rất nhiều, võ công của Công Tôn Ngọc Sương quá tạp nhạp khó mà đạt tới trình độ cao thâm, Vương Thông Huệ thì lại có danh sư chỉ điểm võ công chính tông, sau khi được muội trợ giúp, tất mỗi ngày tiến vạn dặm, trên mặt trí mưu muội muốn nàng tinh súc, trên mặt võ công thì muội sẽ chỉ cho nàng phấn đấu cầu thắng. Ừm ! Giang hồ hai mươi năm sau này xem chừng sẽ lật ngược thế cờ, thúy tụ hồng phân, hương thơm giăng khắp sơn hà cẩm tú, bóng quần thoa che khuất hẳn tu mi ! Người chủ trì đại cuộc, hành lệnh vạn dặm, tất là bậc cân quắc anh thư chúng tôi.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương nói chỉ cần thời gian ba tháng là đủ, Vương Thông Huệ có thể cùng Công Tôn Ngọc Sương đối diện trên giang hồ ?

Vương Tích Hương đáp:

- Nếu nàng ưng thuận thì như thế, còn như không chịu nghe lời của muội, thì muội khó lòng nói.

Lãnh Như Băng nói:

- Theo như tại hạ biết, Vương Thông Huệ đối với cô nương thập phần kính ngưỡng, tuyệt đối sẽ không chống lại mệnh lệnh của cô nương.

Vương Tích Hương thốt:

- Hy vọng như thế ...

Đoạn nàng hạ thấp giọng, nói:

- Muội muốn hỏi huynh một việc, huynh phải thành thật trả lời muội, không được lừa dối muội.

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ đối với cô nương lúc nào cũng nói lời chân thành, cô nương có việc gì muốn hỏi, xin cứ tùy tiện !

Vương Tích Hương lập tức hỏi:

- Huynh từ khi trưởng thành tới giờ, có bao giờ cùng nữ nhân ngủ chung một giường chưa ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:

- Chỉ có một lần, lúc cô nương an bài mưu kế dẫn dụ Công Tôn Ngọc Sương, đã từng cùng Vương Thông Huệ nằm chung một giường.

Vương Tích Hương hỏi tiếp:

- Giống như chúng ta hiện tại ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Không giống, lúc đó tại hạ ...

Vương Tích Hương đột ngột thở dài nói:

- Ngủ đi ! Muội cảm thấy mệt lắm rồi.

Lãnh Như Băng không hề có cảm giác buồn ngủ, nhưng sợ làm kinh động Vương Tích Hương, khép mắt nằm im chẳng dám có một cử động nhỏ. Chẳng biết qua bao lâu sau, đột nhiên nghe có tiếng khóc nghẹn ngào nho nhỏ vang lên, chẳng biết vì cớ gì Vương Tích Hương đột nhiên bật khóc. Lãnh Như Băng có cảm giác nàng đang cố nén tiếng khóc xuống, bất giác giật mình tỉnh hẳn. Chàng muốn mở lời khuyên nhủ vài câu, chợt cảm thấy không mấy thỏa đáng, thầm nhủ:

"Nàng đã sợ ta biết, sao phải làm nàng thêm khó xử, ta cứ giả vờ không biết thì tốt hơn".

Chỉ nghe thấy một âm thanh nhỏ, Vương Tích Hương đã lặng lẽ bước xuống giường. Lãnh Như Băng trong lòng chấn động, thầm nghĩ:

"Chẳng biết nàng định làm gì nữa ?" Chàng từ từ trở mình, mở mắt ra nhìn. Chỉ thấy Vương Tích Hương khoác ngoại y lên, từng bước nhẹ nhàng tiến về giá thư trên tường. Thể lực của nàng hiển nhiên rất yếu nhược, hành động thập phần cật lực, tiếng thở gấp gáp, đứt đoạn, khoảng cách từ giường gỗ đến kệ sách ước chừng không quá sáu thước, nhưng Vương Tích Hương phải ngừng lại nghỉ ngơi

đến hai lần.

Chàng cảm thấy nội tâm dâng trào niềm thương hại, hận không thể bay xuống giường nâng đỡ nàng, nhưng nghĩ lại cố dằn tâm, đè nén tình cảm xuống. Chỉ thấy Vương Tích Hương đến bên giá thư, đưa tay lấy xuống vài cuốn sách, ôm vào người, quay trở về giường gỗ. Tay nàng vốn đã có cảm giác yếu đuối vô lực, lúc này phải cầm mấy cuốn sách, cử động hết sức gian khổ. Chỉ thấy nàng trở về giường, hơi thở nặng nhọc đứt quãng, từ từ thả đống sách xuống gối, tay vịn thành giường, thở gấp gáp không ngừng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Thân thể nàng suy nhược đến độ này, xem ra khó lòng mà sống". Chàng không ngăn được cảm giác ảm đạm bi thương. Vương Tích Hương thở xong một trận, cử chân bước lên giường, nào biết vừa nhấc chân trái, chân phải đột nhiên mềm nhũn, té nhào xuống giường. Lãnh Như Băng nhất thời thất kinh, không thể tiếp tục giữ bình tĩnh, vội vàng bật dậy phóng xuống giường, trong lúc khẩn cấp chẳng buồn câu nệ nam nữ tỵ hiềm, vực Vương Tích Hương dậy, hốt hoảng gọi:

- Vương cô nương, Vương cô nương ...

Hữu thủ nhanh nhẹn điểm ba huyệt đạo trên người nàng. Vương Tích Hương thở ra một hơi dài, khó nhọc nói:

- Không cần phải phí tâm, muội vẫn thường ...

Nàng ho một trận, không thể tiếp tục nói. Lãnh Như Băng buồn bã thốt:

- Cô nương không thể chết, cho dù phải bắt buộc luyện ma công, cũng không thể không luyện !

Chàng vốn tánh trầm ổn, trong lòng thâm tàng tình ý nhưng ngoài mặt bất lộ, lúc này quá khẩn cấp, bất giác lời nói lộ ra. Chỉ nghe Vương Tích Hương dịu giọng nói:

- Đừng có gấp, trong một thời gian muội chưa chết được, bồng muội lên giường, thắp đèn lên, muội có lời muốn nói với huynh.

Lãnh Như Băng bồng Vương Tích Hương đặt lên giường, sau đó, thắp lên ngọn nến trên bàn. Vương Tích Hương từ từ quay lại, trên khuôn mặt trắng nhợt, thoáng hiện một nét cười, môi hồng hé mở, lời chưa kịp thoát ra đột nhiên chấn động thần sắc, hốt hoảng kêu lên:

- Máu ! Huynh thọ thương rồi ư ?

Lãnh Như Băng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một khoảng bên hông nhuộm máu chảy xuống dưới đùi, màn gấm trên giường cũng loang lổ huyết tích. Nguyên lai khi chàng gấp gáp phóng xuống

giường đã va vào thanh Ngư Trường Kiếm, Ngư Trường Kiếm vốn sắc bén tuyệt thế, tuy chỉ chạm nhẹ vào hông Lãnh Như Băng, cũng đã rạch một đường sâu mấy tấc.

BHT cất giọng hết sức quan hoài, hỏi:

- Vết thương thật nghiêm trọng, huynh có đau lắm không ?

Lãnh Như Băng gượng cười, đáp:

- Không có gì, làm dính máu ô uế cẩm trướng của cô nương, tại hạ thật không an tâm.

Vương Tích Hương lần tay xuống gối rút ra một chiếc khăn lụa, bao lại vết thương, đoạn cầm thanh Ngư Trường Kiếm trên giường phóng thẳng lên bàn. Nàng nhắm chặt hai mắt, nghỉ ngơi một chút, đoạn mở mắt hỏi:

- Lúc nãy huynh đã trông thấy tất cả ?

Lãnh Như Băng cúi đầu đáp:

- Có thấy, chỉ là tại hạ không muốn kinh động cô nương, cho nên không lên tiếng.

Vương Tích Hương thốt:

- Muội nguyên tưởng ít nhất có thể sống được ba ngày, nhưng hiện tại ... hiện tại không xong rồi, muội sợ không chống nổi quá giờ ngọ ngày mai. Ôi ! Đại hỷ sự của huynh, chỉ sợ khó mà thành vậy.

Lãnh Như Băng sửng sốt hỏi:

- Cô nương đang tốt lành, sao tự nhiên phải chết ?

Vương Tích Hương đáp:

- Muội cảm thấy nội thể đã có biến hóa, đó là hiện tượng của tử vong...

Đột nhiên điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

- Muội tuy sanh mạng ngắn ngủi, nhưng cái gì cũng đã thấy qua, nhân gian có ân oán tình cừu, lễ tang hỷ sự, danh sơn thắng cảnh, hỉ nộ ai lạc, có thể tính là cuộc đời không trống rỗng, muội duy nhất chỉ chưa tròn một tâm nguyện, nhưng muội không cầu mong chuyện phi thường, chết cũng không hối tiếc.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Trông nàng thể lực suy thoái, tự xác định bệnh tình, ta trước tiên phải thử khơi dậy ý chí cầu sinh

của nàng, nàng hiểu biết sâu rộng, có thể sẽ có cách vãn hồi sanh mạng ?" Lập tức thở dài hỏi:

- Cô nương chết đi có nghĩ đến sự thống khổ của song thân chăng ?

Vương Tích Hương đáp:

- Không cần thiết, họ đã biết bệnh tình muội không có cách cứu, trong lòng bi thương đã mấy năm, cũng sớm tiên liệu sẽ có ngày tử vong.

Lãnh Như Băng thốt:

- An nguy của hàng vạn sinh linh trong võ lâm thiên hạ đều đặt trên người cô nương, chẳng lẽ cô nương cũng không quan tâm ?

Vương Tích Hương nói:

- Chuyện đó muội đã có an bài, bên gối có những cuốn sách này, trong sách ký tải các loại võ công, trên mỗi chương muội đều ghi chú xuống những loại võ công mà muội tâm đắc, vừa xem sách vừa chiếu theo bản ghi chú của muội mà luyện, sau năm năm, huynh có thể thắng được Công Tôn Ngọc Sương. Lúc đó, nếu như nàng ta vẫn hành ác, huynh hạ sát nàng để tạ tội với võ lâm, chẳng cần huynh phải tốn công ra tung hoành ở giang hồ, cũng tự nhiên trở thành nhất đại tông sư, thiên hạ võ lâm đồng đạo sẽ tôn sùng huynh như một vị Đạt Ma tổ sư thứ hai.

Lãnh Như Băng thở dài nói:

- Lãnh Như Băng ta chẳng lẽ không thể tự thành danh, phải nhờ vào tài sức của cô nương sao ?

Vương Tích Hương mỉm cười đáp:

- Cho dù huynh không có dụng tâm, nhưng muội lại hữu ý, ngày hôm nay chúng ta có tình đồng sàng, tuy muội chẳng phải là thê tử của huynh, nhưng thật sự có thể so sánh là người vợ tương lai của huynh, muội chỉ đi trước một bước chiếm hữu tiên cơ, tuy có điểm tư tình nhưng cũng đã vì an nguy của võ lâm thiên hạ mà suy nghĩ.

Nàng hít một hơi dài, tiếp:

- Nếu huynh chưa có khả năng lãnh đạo trước võ lâm, cục diện trên giang hồ sẽ do song thư Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ chia đôi đối nghịch, Vương Thông Huệ tuy kém một bậc, nhưng nàng lại có mẫu thân làm chỗ dựa, thêm Trần Hải và Long Thiên Lộc tương trợ, nhân số tuy ít ỏi, nhưng võ công đáng kể là một đại thực lực, có thể giữ được cuộc diện phân bình, vì nghĩa một đêm đồng sàng, muội trợ giúp huynh trở thành võ lâm nhất đại kỳ nhân, cả công tư lẫn tình lý đều bao gồm, an bài như thế, chẳng phải đầy đủ sao ?

Lãnh Như Băng khẽ buông một tiếng than, cúi đầu im lặng, cả thạch thất chìm trong tĩnh mịch. Chừng qua một tuần trà, Vương Tích Hương đột nhiên đưa tay về phía trước cầm lấy cổ tay của Lãnh Như Băng, cất giọng dịu dàng nói:

- Hãy cùng muội ngủ chung một lần nữa nhé ! Để muội trước khi chết được hưởng tư vị của tình ái.

Trong đầu Lãnh Như Băng đột nhiên lóe lên một tia sáng, nhớ tới lời ký thác của Tố Mai, sắc mặt trở nên nghiêm trang, hai mắt nhìn thẳng vào Vương Tích Hương, nói rõ ràng từng chữ một:

- Cô nương đã an bài xong hậu sự cho mình, chẳng biết sẽ an bài Lãnh Như Băng ta như thế nào ?

Vương Tích Hương đáp:

- Muội chẳng phải đã an bài tất cả rồi sao ? Chỉ là sự tình không nhất định tuyệt vô biến hóa.

Lãnh Như Băng lập tức hỏi:

- Biến hóa thế nào ?

Vương Tích Hương nói:

- Nếu giờ ngọ ngày mai Công Tôn Ngọc Sương chịu đáp ứng lấy huynh, giống như đáp ứng sự an bài của muội, tự nhiên không cần phải phí tâm cơ nữa.

Lãnh Như Băng nói:

- Nàng ta nhất định không đáp ứng.

Vương Tích Hương thốt:

- Đáp ứng hay không đáp ứng, mỗi bên đều có nửa cơ hội, nhưng theo suy nghĩ của muội dựa trên tình thế, thì cơ hội đáp ứng cao hơn.

Đoạn nàng nhắm mắt lại, thần sắc ảm đạm. Lãnh Như Băng thoáng trầm ngâm rồi cương quyết nói:

- Cho dù nàng ta đáp ứng, tại hạ cũng không lấy vợ.

Vương Tích Hương chớp mắt một cái, hỏi:

- Vì sao thế ? Công Tôn Ngọc Sương không đủ mỹ lệ hay sao ?

Lãnh Như Băng mỉm cười nói:

- Không phải, nàng ta đích thực rất mỹ lệ, nhưng Lãnh Như Băng chẳng chọn người vì dung mạo.

Vương Tích Hương lại hỏi:

- Huynh suốt đời cũng không muốn lấy vợ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Muốn, gia môn họ Lãnh của tại hạ chỉ có nhất mạch đơn truyền.

Vương Tích Hương thốt:

- Ồ ! Muội hiểu rồi ! Huynh muốn lấy một người vợ dung mạo bình thường, chẳng tài ba nhưng đức độ, huynh muốn lấy một nữ nhân hoàn toàn nương tựa vào huynh.

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

- Nào phải như vậy, chỉ cần tại hạ vui vẻ thì bất luận có tài hay không có tài, cũng như nhau.

Vương Tích Hương hỏi:

- Ừm ! Thì Vương Thông Huệ vậy ?

Lãnh Như Băng lại lắc đầu, đáp:

- Không phải.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

- Vậy thì trong lòng huynh hẳn đã có một người vợ lý tưởng.

Lãnh Như Băng chậm rãi thốt:

- Đã có, chỉ tiếc là người ấy chưa hẳn đã chịu lấy tại hạ.

Vương Tích Hương vội hỏi:

- Mau nói cho muội biết, vị cô nương nào lại có diễm phúc như thế ?

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Vương Tích Hương, nhìn xong một lần, đáp:

- Cô nương !

Vương Tích Hương tựa hồ như bị rắn độc cắn phải, hai mắt ngơ ngác thất thần, đột nhiên lóe lên một tia thần quang, chậm rãi hỏi:

- Huynh đang nói lời thật lòng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Từng câu từng chữ đều là lời thật lòng.

Vương Tích Hương khẽ chớp đôi mắt to đen, để rớt xuống hai giọt lệ, thốt:

- Muội sắp phải chết, huynh không cần thiết phải đem muội ra làm trò đùa.

Lãnh Như Băng vốn dĩ vô tâm, nhưng trước tình cảnh này, không ngăn nổi chân tình trào dâng, đưa tay nắm lấy hữu thủ của Vương Tích Hương, nói:

- Tại hạ từng câu từng chữ, đều là lời xuất phát từ phế phủ, chỉ cần cô nương bằng lòng tiếp tục sống.

Vương Tích Hương vội nói:

- Nhưng muội không thể sanh con, nếu huynh thật sự lấy muội, sao tránh khỏi làm Lãnh gia sau này tuyệt tự ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Cô nương vốn dĩ tài tuệ, ngay cả chuyện sinh tử khó khăn còn chưa làm khó được cô nương, huống hồ chỉ là chuyện sanh nở của nữ nhân.

Vương Tích Hương nở một nụ cười nhẹ, thốt:

- Chuyện này sức người không thể quyết định, nhưng cũng không khó giải quyết, muội cùng Tố Mai, Hoàng Cúc đã bàn qua, tuy muội không thể sinh con nhưng Tố Mai là người có tướng đa phúc đa tử, có thể thay muội sanh cho huynh cả chục tiểu bảo bối, không phải là một chuyện khó.

Lãnh Như Băng trông thấy giữa đôi mi nàng hiện đầy nét hoan hỉ, trong lòng thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ nàng thật sự rất hỉ ái ta sao ?" Tâm tư chuyển động, miệng mỉm cười nói:

- Điều cần thiết nhất là cô nương phải sống.

Vương Tích Hương hoa dung tươi thắm, trầm ngâm hồi lâu không nói một lời. Đột nhiên trong thạch thất lại vang lên một tràng âm thanh. Lãnh Như Băng ngưng thần lắng nghe, đoạn hỏi:

- Đó lại nói điều gì ?

Vương Tích Hương đáp:

- Nói là bên ngoài Mai Hoa cư có một chiếc thuyền khả nghi lui tới không bỏ đi.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Có cần tại hạ ra ngoài xem thử chăng ?

Vương Tích Hương lắc đầu:

- Không cần thiết, muội ở tại thủy đạo tiến nhập Mai Hoa cư đã bố trí vài cơ quan, nếu như kẻ lạ tự tiện xâm nhập, tất tự chuốc lấy khổ.

Lãnh Như Băng thốt:

- Nếu người đó là Công Tôn Ngọc Sương, cô nương bố trí cơ quan đó, có khả năng giữ chân nàng ta sao ?

Vương Tích Hương nói:

- Muội nghĩ rằng Công Tôn Ngọc Sương quyết sẽ không mạo hiểm vào ban đêm.

Đoạn nàng nhỏ giọng, nói tiếp:

- Nếu huynh phát hiện ra muội nhắm mắt, hơi thở yếu nhược, trông giống như người chết thì hãy vỗ vào mệnh môn huyệt sau lưng muội, như muội không thể tỉnh lại, tức là muội đã chết.

Lãnh Như Băng cấp tốc kêu lên:

- Cô nương đã đáp ứng tại hạ là sẽ không chết ?

Vương Tích Hương nói:

- Hiện tại chuyện sinh tử đã không còn nằm trong tay muội, bất cứ giờ phút nào muội cũng có thể tuyệt khí.

Lãnh Như Băng buồn bã thốt:

- Vậy thì chuyện đáp ứng hôn ước của tại hạ, cũng không tính ư ?

Vương Tích Hương lắc đầu nói:

- Muội chưa có đáp ứng.

Đoạn thở một hơi dài, tiếp:

- Cho dù chúng ta chưa có danh nghĩa phu thê, nhưng đã cùng chung một giường, hành động chưa vượt lễ nghi nhưng thanh danh đã bị hoen ố, muội trong lòng đã nhận huynh là trượng phu, nếu như muội còn sống sau này, nếu như muội phải kết hôn thì tự nhiên nhất định sẽ lấy huynh.

Một cơn suyễn kéo tới cắt ngang lời nàng. Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt, không nói thêm lời nào nữa. Lãnh Như Băng khẽ đặt tay lên mũi nàng dò xét, chỉ thấy hơi thở yếu ớt dị thường, trong lòng cực kỳ chấn động, thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ nào nàng thật sự bất hạnh chết đi đêm nay ?" Chàng muốn di chuyển thân thể nàng nằm xuống, nhưng sợ rằng có thể làm nàng chết đi, tự nhiên chẳng dám xuất thủ. Dưới ánh nến lập lòe, cả thạch thất chìm trong bầu không khí thê lương, tịch mịch. Lãnh Như Băng tâm thần xao động, đầu óc hoảng loạn, chẳng biết làm gì, đứng nhìn ngọn lửa đến xuất thần. Chàng ngồi thừ trên giường gỗ, chẳng biết qua bao lâu thời gian, đột nhiên lại nghe vọng vào một tràng âm thanh gõ vào tường.

Lãnh Như Băng bị tràng âm thanh làm chấn động, đề tỉnh thần trí hỗn loạn.

Chàng ngưng thần lắng nghe, chỉ thấy âm thanh truyền vào thạch thất rõ ràng dị thường, cùng với tràng âm thanh lúc nãy có chỗ bất tương đồng, Lãnh Như Băng cố nhiên vô phương hiểu được tràng âm thanh này mang hàm ý gì. Nhưng căn cứ vào thanh âm dồn dập, có thể đoán ra là chuyện khẩn cấp.

Tràng âm thanh đó đột nhiên ngừng lại, nhưng chỉ sau một tuần trà, lại cất lên.

Lần này âm thanh cực kỳ dồn dập, mường tượng như có đại sự gì đó thập phần hỏa cấp.

Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt, dường như trong giấc ngủ say sưa, tưởng chừng như nàng nửa đêm lao lực, được một phút nghỉ ngơi, lúc này đang ngủ say, cả thể xác lẫn tinh thần đều nhập một, vô luận có chuyện gì xảy ra cũng không thể làm nàng tỉnh giấc.

Tình thế như vầy chỉ làm Lãnh Như Băng càng thêm rối loạn, chàng vận dụng hết tâm trí vẫn không nghĩ ra được tràng âm thanh gõ tường dồn dập kia có ý nghĩa gì.

Chàng hít vào một hơi dài, từ từ trấn tĩnh tâm thần hoảng loạn lại, bắt đầu nghĩ đến đối sách, nếu như không thể lay tỉnh Vương Tích Hương, chỉ còn có hai cách.

Cách thứ nhất là tìm mở ám môn của thạch thất, đi ra ngoài coi có chuyện gì.

Cách thứ hai là khiến cho người gõ tường bên ngoài tự xuất nghi điểm, biết người trong thạch thất

đã vô phương hiểu được thông tin truyền vào. Chàng nghĩ Tố Mai, Hoàng Cúc đều là người rất tinh minh, chỉ cần chiếu theo tình hình, tất sẽ đoán ra được chuyện gì đang xảy ra trong mật thất.

Lãnh Như Băng bắt đầu dò trên tường tìm kiếm cơ quan để khai mở thạch thất.

Chàng nhớ lại tình cảnh lúc Vương Tích Hương tiến nhập thạch thất, tìm kiếm tỉ mỉ thật lâu vẫn không được gì, không ngăn nổi thất vọng, thầm nhủ:

"Xem ra chỉ có thể dùng cách thứ hai, hy vọng Tố Mai, Hoàng Cúc có thể khai mở thạch môn cho ta vậy". Tâm niệm chuyển động, chàng không dò tìm ám môn nữa, âm thầm vận công lực, nhắm giữa tường vung chưởng đập loạn. Chàng tự tin nếu người bên ngoài có thể gõ tường truyền âm thanh vào thạch thất, thì với chưởng lực của mình cũng có thể truyền âm thanh ra ngoài.

Quả nhiên sau khi chàng đập vào tường thì âm thanh bên ngoài ngưng lại, gian thạch thất khôi phục lại bầu không khí trầm tịch như trước. Đại khái ước chừng cạn nửa tuần trà thơm, giữa tường đá đột nhiên nổi lên một âm thanh kèn kẹt, mở ra một thạch môn.

Từ bên ngoài thạch môn truyền vào thanh âm của Tố Mai:

- Lãnh công tử, tiểu thư đang ngủ say ư ?

Lãnh Như Băng thấy biện pháp đã có công hiệu, vội vàng bước tới, đáp:

- Vương cô nương đang nghỉ ngơi ! Ôi, nàng nửa đêm lao lực cực khổ, thỉnh cô nương vào đi !

Tố Mai đáp:

- Không được, tiểu thư đã có lệnh, tiểu tỳ không thể tiến nhập thạch thất, thỉnh công tử bước ra đi.

Lãnh Như Băng cấp tốc bước ra, chỉ thấy Tố Mai vận kình trang đeo kiếm đứng giữa bí đạo, bất giác tâm tư thoáng động, hỏi:

- Thế nào ? Chẳng lẽ Mai Hoa cư xảy ra chuyện gì ?

Tố Mai không đáp lời chàng mà vội hỏi lại:

- Tiểu thư của muội như thế nào rồi ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Nàng ngủ rất ngon.

Tố Mai thở ra một hơi dài, thốt:

- Cám ơn trời đất.

Chắp hai tay lại, nói tiếp:

- Trời cao có mắt, xin cho tiểu thư sống lâu trăm tuổi, Tố Mai nguyện lấy thân mình thay tiểu thư thọ hạn.

Dứt lời, hai giọt lệ trong vắt rơi xuống. Lãnh Như Băng trông thấy sự trung thành của nàng với chủ, bất giác thầm nghĩ:

"Trước mắt Mai Hoa cư đang ngộ đại biến, nếu ta nói cho ra Vương Tích Hương đang trong tình trạng nguy kịch, Tố Mai cùng Hoàng Cúc tất vô cùng thương tâm, làm sao còn sức lực đối phó với cường địch ? Nói thật không được thì đành phải nói dối tốt hơn". Tâm niệm đã quyết, miễn cưỡng nở một nụ cười, thốt:

- Vương cô nương cùng tại hạ đàm thoại đến nửa đêm, lúc này dĩ nhiên đang ngủ say sưa.

Đôi mày sầu muộn của Tố Mai giãn ra, đưa tay áo lên lau nước mắt, mỉm cười nói:

- Đa tạ công tử, nếu như huynh có khả năng khơi dậy ý chí sinh tồn của tiểu thư, tiểu thư tất có cách tự cứu, tiểu tỳ xin cam tâm tình nguyện làm thân trâu ngựa đền đáp.

Đột nhiên phát giác ra thân hình Lãnh Như Băng nhuộm máu, kinh hãi kêu lên:

- Lãnh công tử, trên người có máu !

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

- Không cần lo, tại hạ chỉ bị Ngư Trường Kiếm rạch trúng.

Tố Mai hỏi:

- Vết thương có nặng lắm không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chỉ là một vết thương nhục thể, cô nương chớ nhọc tâm quan hoài.

Đoạn thấp giọng, hỏi tiếp:

- Cô nương vận kình trang lại đeo kiếm như đang lâm đại địch, chẳng biết Mai Hoa cư đã phát sinh đại sự gì ?

Tố Mai đáp:

- Có một chiếc thuyền lảng vảng chung quanh Mai Hoa cư không chịu bỏ đi, Hoàng Cúc muội muội đã lo phòng thủ thủy đạo, tiểu tỳ lo thông báo tiểu thư. Ai ! Không ngờ tiểu thư đã ngủ say.

Lãnh Như Băng thốt:

- Vương cô nương nói chuyện đến nửa đêm, cực kỳ mệt mỏi, không nên kinh động nàng, cô nương hãy dẫn đường tại hạ ra xem thử.

Tố Mai đảo hai tròng mắt, nói:

- Công tử cứ ở lại đây chiếu cố tiểu thư, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội dựa vào cơ quan ở thủy đạo, hoặc giả có thể kháng cự ngoại nhân.

Lãnh Như Băng vừa cất bước tiến ra thạch môn vừa nói:

- Vương cô nương ngủ rất say, tại hạ có lưu lại đây cũng vô dụng, có khi còn kinh động tới nàng, ra xem thì tốt hơn.

Tố Mai thốt:

- Thôi được !

Dứt lời quay lưng đi trước dẫn đường. Lãnh Như Băng theo sát sau lưng nàng, đi qua một thông đạo dài, ra khỏi thông đạo, dừng lại trên một mô đá sát đỉnh núi. Chàng đưa mắt nhìn xuống, thấy ngàn sao lấp lánh, bầu trời rất sáng sủa. Bỗng nghe một âm thanh cực lớn vang lên, rồi một khối sơn thạch lăn xuống lấp lại bí đạo động khẩu. Lãnh Như Băng để ý rất kỹ nhưng khi Tố Mai phát động cơ quan lấp lại bí đạo, chàng vẫn không nhìn thấy cơ quan khai bế thạch môn nằm ở nơi nào.

Tố Mai lấp xong bí đạo, cấp tốc nói:

- Một mình Hoàng Cúc muội muội trấn thủ thủy đạo thật khiến người ta không yên tâm, chúng ta mau đến xem sao.

Dứt lời nhanh chóng nhún chân lao đi trước. Lãnh Như Băng lập tức khởi thân theo sau nàng, chạy một mạch đến thủy đạo nhập khẩu. Chỉ thấy Hoàng Cúc tay cầm một thanh kiếm dài, ẩn thân sau phiến đá lớn, song mục chăm chú hướng về bên ngoài thủy đạo. Thủy đạo sóng nước chập chờn, quả nhiên có một chiếc khoái thuyền chạy quanh ở đó chưa bỏ đi. Lãnh Như Băng nhẹ nhàng bước đến sau lưng Hoàng Cúc, thấp giọng hỏi:

- Đã trông thấy được gì ?

Hoàng Cúc quay đầu lại nhìn gương mặt đầy thẹo quái dị của Lãnh Như Băng, không thể nhịn

được bật lên cười một tiếng nhỏ, đáp:

- Chưa trông thấy gì cả, họ đa số ẩn thân trong thuyền, chỉ trông thấy có hai đại hán bên ngoài chèo thuyền.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Đây có thể là ai ? Ngoại trừ Công Tôn Ngọc Sương ra, còn ai biết được Mai Hoa cư ở tại nơi này ?" Chỉ thấy chiếc khoái thuyền, đột nhiên chậm lại rồi hướng về phía thủy đạo thẳng tiến. Hoàng Cúc thầm chưởi một tiếng, thốt:

- Tự tìm đường chết !

Tả thủ đặt lên khống chế cơ quan nơi thủy đạo, tùy thời chuẩn bị phát động. Chỉ thấy khoái thuyền tiến vào thủy đạo chừng vài thước, đột nhiên ngừng lại, từ phía trong bước ra một thiếu niên anh tuấn thân vận kình trang màu xanh, lưng đeo bảo kiếm, đứng trước thủy đạo ôm quyền thi lễ, lớn tiếng hỏi:

- Có ai đó không ?

Hoàng Cúc quay đầu lại nhìn Tố Mai, nói:

- Tỷ tỷ hỏi hắn xem.

Tố Mai bước ra giữa thạch đạo, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ tìm ai ?

Thiếu niên đưa mắt quan sát Tố Mai một lượt, đoạn thốt:

- Tại hạ phụng mệnh Công Tôn cô nương.

Tố Mai nói tiếp:

- Hãy quay thuyền về nói với Công Tôn Ngọc Sương là tiểu thư nhà ta không muốn tiếp khách hôm nay.

Thiếu niên run lên một cái, nói:

- Công Tôn cô nương ra lệnh, từng nói là đã có hẹn ước với chủ nhân ở đây.

Tố Mai nói:

- Làm gì gấp, có thể đổi thời gian hẹn ước.

Thiếu niên ngập ngừng thốt:

- Tốt lắm, tại hạ sẽ hồi báo Công Tôn cô nương, chỉ là tại hạ phụng mệnh Công Tôn cô nương đem dâng quý chủ nhân một lễ vật, chẳng biết cô nương có thể tác chủ chuyện này chăng ?

Tố Mai trầm ngâm một thoáng, đoạn hỏi:

- Lễ vật gì ?

Thanh y thiếu niên thò tay vào lòng lấy ra một lễ thiếp, đáp:

- Một cây kỳ hoa ngọc thoa, một phong mật hàm, một quan tài gỗ, một thi thể.

Tố Mai tức giận quát:

- Quan tài và thi thể có thể xem là lễ vật tặng người được sao ? Thi thể thì liệng xuống hồ, còn quan tài thì lưu lại để ngươi sử dụng đi nhé ?

Thanh y thiếu niên đeo kiếm bình thản nói:

- Tại hạ chưa nói xong. Cô nương tốt nhất chờ sau khi nghe xong hẳn tự định chủ trương.

Tố Mai trong lòng nộ khí dâng lên, nhưng vẫn không ngăn nổi lòng hiếu kỳ, nhẫn nại thốt:

- Được lắm ! Ngươi nói đi !

Thanh y thiếu niên thốt:

- Công Tôn cô nương có nói, kỳ hoa ngọc thoa quý chủ nhân có thể khước từ, riêng quan tài bằng gỗ cùng với thi thể, quý chủ nhân không nhận không được.

Tố Mai hỏi:

- Vì sao thế ?

Thanh y thiếu niên đáp:

- Công Tôn cô nương nói, quý chủ nhân thu nhận quan tài cùng với thi thể, gọi là tận một chút hiếu tâm.

Tố Mai thất kinh hỏi:

- Ngươi nói gì thế ?

Thanh y thiếu niên lặp lại:

- Quý chủ nhân thu nhận quan tài cùng thi thể, kể như tận một chút hiếu tâm.

Tố Mai hít vào một hơi dài, cố trấn định tâm thần, hỏi:

- Trong quan tài có vật gì ? Còn thi thể của ai ?

Thanh y thiếu niên đáp:

- Quan tài ấy, thi thể ấy, tuy nghe qua là hai lễ vật, thật ra hai vật nhập một, trong quan tài để thi thể của một vị huyền y long nữ.

Tố Mai cất giọng sắc bén nói:

- Ngươi chỉ nói nhảm, cô chủ mẫu của ta võ công cao cường, há có thể bị Công Tôn Ngọc Sương đả thương.

Thanh y thiếu niên mỉm cười, thốt:

- Công Tôn cô nương căn dặn tại hạ như thế nào, tại hạ chuyển cáo như thế ấy, không thêm một lời, không bớt một chữ.

Tố Mai miễn cưỡng trấn tĩnh tâm thần, hỏi:

- Quan tài ấy hiện tại ở đâu ?

Thanh y thiếu niên đáp:

- Hiện tại ở trong thuyền.

Tố Mai lạnh lùng cười một tiếng, thốt:

- Ta đã minh bạch rồi, ngươi định dùng lời lẽ kinh nhân gây hỗn loạn để tiến nhập Mai Hoa cư, đúng không ?

Thanh y thiếu niên mỉm cười nói:

- Công Tôn cô nương đã có căn dặn, bảo rằng trong thủy đạo này tất có mai phục nguy hiểm, muốn tại hạ sau khi nói xong nội tình, lập tức bỏ thuyền bơi về.

Dứt lời, phóng thẳng xuống nước, nhanh nhẹn bơi về. Chỉ thấy hai đại hán chèo thuyền cũng cấp tốc theo sau thanh y thiếu niên, phóng xuống nước tất tả bơi về. Trên thủy đạo chỉ còn khoái thuyền, bập bềnh trên sóng nước. Hoàng Cúc đưa mắt nhìn khoái thuyền, thấp giọng nói với Tố Mai:

- Tỷ tỷ, chúng ta qua đó xem thử !

Tố Mai lắc đầu nói:

- Chúng ta không thể đoán được bọn chúng đang giở trò gì trên đó.

Hoàng Cúc nói:

- Tỷ tỷ niên kỷ lớn hơn, kiến thức cũng nhiều hơn, giám định thử xem đây có phải là quỷ kế của Công Tôn Ngọc Sương ?

Hai người bốn mắt liên tục đảo mục quang quan sát động tĩnh trên khoái thuyền, chừng qua một tuần trà thơm, vẫn không thấy khoái thuyền có động tĩnh gì. Tố Mai không thể nhẫn nại nữa, hạ giọng nói:

- Muội thủ tại đây, ta lên thuyền xem thử, như xảy ra bất cứ biến hóa gì, cứ việc phát động cơ quan, đừng lo về sinh tử của ta.

Hoàng Cúc nói:

- Làm vậy sao được ?

Tố Mai chẳng đợi Hoàng Cúc đáp ứng, bước xuống bậc thềm, đến sát khoái thuyền nhún chân nhảy lên. Nàng đề phòng cẩn mật, vận hành chân khí giới bị, từ từ tiến vào bên trong. Quả nhiên trong thuyền không hề có người, chỉ thấy giữa khoang thuyền có một quan tài, trên đề "Huyền Y Long Nữ Pháp Thể" sáu chữ thật lớn, đã được niêm phong cẩn mật. Trên quan tài có hai cây ngọc thoa, phía sau thoa có bó mười đóa kỳ hoa.

Đôi ngọc thoa ấy chất ngọc trong suốt, thoạt nhìn đã biết đích thực là mỹ ngọc hiếm có .

Chương 6: Hồi 06

Tố Mai tỉ mỉ tìm kiếm khắp mọi ngõ ngách trong thuyền cũng không phát hiện ra dấu vết có người từng hiện diện, không khỏi ngần ngại, thầm nghĩ:

"Trong quan tài gỗ này, có thi thể của phu nhân hay không, cũng khó mà đoán, nếu không có thi thể của phu nhân, ta làm sao tránh khỏi sa vào quỷ kế của Công Tôn Ngọc Sương, nhưng nếu ta bỏ đi không quản, lại sợ đúng là phu nhân". Sau nhiều năm theo hầu Vương Tích Hương, trí tuệ nàng tăng tiến rất nhiều, nhưng trước dụng tâm này của Công Tôn Ngọc Sương, vẫn vô phương suy đoán, thầm thở dài trong lòng, tự nói:

"Chuyện này chỉ cô nương mới có khả năng giải thích, nhưng xảo hợp sao lại nhằm lúc nàng ngủ mê chưa tỉnh". Chợt nghe giọng của Hoàng Cúc vọng vào, hỏi:

- Tố Mai tỷ tỷ, trong thuyền có quan tài nào không ?

Tố Mai ứng thanh đáp:

- Có.

Hoàng Cúc lại hỏi:

- Trong quan tài thật có di thể của phu nhân sao ?

Tố Mai đáp:

- Trên nắp quan tài có đề danh hiệu của phu nhân, còn như có hay không có, thật khó lòng mà tiên liệu.

Hoàng Cúc hỏi:

- Tỷ không thể mở ra xem sao ?

Tố Mai nói:

- Quan tài đã được niêm phong cẩn mật.

Hoàng Cúc nói:

- Để muội lên thuyền xem thử rồi nói tiếp.

Tố Mai trong lòng đã biết Hoàng Cúc nói là làm, tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, nhưng kiến thức so với nàng thì thua rất xa. Đang suy nghĩ thì đã thấy Hoàng Cúc lên thuyền, tiến thẳng vào khoang. Nữ nhân này vẫn còn tánh khí trẻ con, đích thực rất thuần khiết, vừa trông thấy bút tích trên quan tài đã không ngăn được hai giòng lệ thảm, nhào người tới trước quan tài bái lạy. Tố Mai đưa hữu thủ nắm lấy tay tả của Hoàng Cúc kéo lên, thốt:

- Mau đứng lên, trong quan tài có di thể của phu nhân hay không khó lòng mà đoán được, có thể đây chỉ là quỷ kế của Công Tôn Ngọc Sương.

Hoàng Cúc đưa tay lên quẹt nước mắt, thốt:

- Không sai, lỡ trong quan tài không phải là thi thể của phu nhân, thì chẳng phải muội đã tốn nước mắt oan uổng sao.

Thân thủ lập tức chộp lấy nắp quan tài, vận dụng nội công, toan tính mở nắp quan để nhìn. Tố Mai đột nhiên đặt tay lên cổ tay ngà ngọc của Hoàng Cúc, thốt:

- Cúc muội không nên vội vàng.

Hoàng Cúc ngơ ngác hỏi:

- Nếu không mở ra xem, làm sao biết được nội tình ?

Tố Mai nói:

- Chúng ta trước tiên hãy dời quan tài về Mai Hoa cư rồi nói tiếp.

Hoàng Cúc từ từ buông tay, nói:

- Tốt lắm ! Tỷ tỷ kiến thức rộng hơn, lúc nào cũng giỏi hơn tiểu muội.

Hai người nhất tề động thủ, đưa thuyền vào sát bờ, nhấc mộc quan lên bờ bỏ mặc thuyền nhỏ ở thủy đạo, muốn trôi đi đâu thì trôi. Lãnh Như Băng trông thấy mộc quan, toan mở miệng hỏi nhưng ngần ngại. Tố Mai thấp giọng nói với Hoàng Cúc:

- Mau phát động cơ quan, Công Tôn Ngọc Sương kia đã biết chúng ta ở tại đây, khó mà chắc chắn được có trở lại hay không.

Hoàng Cúc đưa tay ấn vào phía sau khối đại thạch, một âm thanh kèn kẹt lập tức vang lên, nhưng nhanh chóng phục hồi sự yên lặng. Lãnh Như Băng thấy thủy đạo chẳng hiện điểm gì lạ, không khỏi lấy làm kỳ, lên tiếng hỏi:

- Cơ quan đã phát động xong rồi sao ?

Tố Mai đáp:

- Cơ quan được thiết kế giữa hai vách đá dưới nước, cho dù đã khởi động cũng nhìn không ra, nếu như có người nào đó hoặc thuộc hạ tự tiện thâm nhập thủy đạo, đụng trúng cơ quan, chắc chắn thuyền hủy người chết.

Lãnh Như Băng thốt:

- Ra là vậy.

Chàng đưa tay đỡ lấy mộc quan, hỏi:

- Nếu như có người nằm trong quan tài, chẳng phải dễ dàng trà trộn vào đó sao ?

Chàng âm thầm vận chân khí, mượn thế truyền vào bên trong mộc quan. Tố Mai đáp:

- Việc này tiểu tỳ đã từng nghĩ qua, chỉ sợ vạn nhất trong quan tài có di thể của phu nhân, lại bỏ mặc phiêu lưu trên hồ, chìm xuống nước, há chẳng phải thiên thu di hận sao ?

Lãnh Như Băng cách mộc truyền lực vào, không hề cảm thấy trong quan tài có phản ứng nào, không khỏi chấn động, thầm nghĩ:

"Công Tôn Ngọc Sương kia là một người âm độc tuyệt luân, được Vương Tích Hương coi là đại kình địch, tất có lòng muốn trừ đi hậu hoạn, chỉ vì bị khí thế của Vương Tích Hương làm kinh hãi, không dám tùy tiện xuất thủ, nói không chừng đích thực đã tìm gặp Huyền Y Long Nữ, âm thầm hạ độc thủ, Công Tôn Ngọc Sương này nếu như có thể tìm được mẫu thân của Vương Tích Hương, há chẳng thể đi thẳng đến Bắc Ngục Phong Diệp Cốc quấy nhiễu mẫu thân ta sao ?" Chàng vừa nghĩ tới đây, không ngăn nổi một luồng lãnh khí dâng lên trong lòng.

Hoàng Cúc trông thấy Lãnh Như Băng tay đỡ mộc quan, ngây ngẩn xuất thần không nói một lời, bất giác không nhịn được kêu lên:

- Hê ! Huynh làm cái gì vậy, chẳng lẽ chúng ta ba người, lại sợ không thu thập được một người sao ?

Lãnh Như Băng chậm rãi đưa tay phải định mở nắp áo quan, nói:

- Công Tôn Ngọc Sương kia quỷ kế đa đoan, võ công cao cường, ba người chúng ta không phải là đối thủ, hai vị cô nương nên cẩn thận thì hơn.

Hoàng Cúc đảo đôi tròng mắt to, cười nói:

- Cần gì gấp, chúng ta chuẩn bị trước khi mở áo quan, chỉ cần phát giác ra trong quan tài không phải là phu nhân thì lập tức hạ độc thủ trước khi ả kịp ra tay.

Nàng tự tin lời này đích thực thập phần thông tuệ, cố ý nói thật to, muốn cho người trong quan tài cùng nghe. Tố Mai, Hoàng Cúc, tuy rằng tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu nhưng tính cách vô cùng khác nhau, Tố Mai kinh nghiệm già dặn thập phần thành thục, Hoàng Cúc còn chưa hết tánh trẻ con, hết sức đơn thuần tinh khiết. Lãnh Như Băng chẳng biết nàng nghĩ ra phương pháp gì, nhưng vì sợ sẽ lộ ra cơ mật, nên chẳng tiện nhiều lời truy vấn. Chỉ thấy hai người nhấc mộc quan đi thẳng đến hàng trúc trước cửa, đặt xuống một khoảng đất trống. Hoàng Cúc lập tức rút thanh kiếm trên vai xuống, đưa tới trước mặt Lãnh Như Băng, nói:

- Huynh cầm lấy.

Lãnh Như Băng cầm lấy, chưa kịp hỏi han gì thì Hoàng Cúc đã xoay mình phóng thẳng vào bên trong. Sau nửa khắc, nàng tay cầm một cây thiết tạc bước ra, thốt:

- Tố Mai tỷ tỷ, tỷ và Lãnh công tử cầm kiếm đứng gần quan tài, muội đi mở áo quan, nếu trong quan tài không phải là phu nhân thì hai người lập tức loạn kiếm phanh thây kẻ đó.

Nàng tự cảm thấy biện pháp này hết sức thỏa đáng, không kịp chờ Lãnh Như Băng và Tố Mai đồng ý đã giương cao thiết tạc rạch bỏ niêm phong, thầm vận nội lực, hô lên một tiếng, mở tung nắp áo quan. Nàng đưa mắt nhìn vào chỉ thấy trong quan tài có một huyền y phụ nhân đang nằm, áo kéo lên ngang mặt, che khuất cả mi mắt, chẳng thể nhìn rõ được. Hoàng Cúc đưa tay vào quan tài toan tính lật áo phụ nhân lại để xem rõ mặt mũi, chợt nghe giọng Tố Mai lanh lảnh vang lên:

- Hương Cúc không nên !

Hoàng Cúc rụt tay lại, hỏi:

- Sao thế ?

Tố Mai thốt:

- Nếu người này không phải là phu nhân, muội mạo hiểm thò tay vào tất bị kiềm chế huyệt mạch, chẳng phải khiến ta vô phương hạ thủ hay sao ?

Hoàng Cúc nói:

- Tỷ tỷ nói không sai.

Tố Mai âm thầm vận công đưa trường kiếm vào quan tài, lật manh áo che mặt phụ nhân xuống. Lãnh Như Băng và Huyền Y Long Nữ có chạm mặt một lần, lúc đó vội vã nên chẳng nhớ rõ diện mạo,

nhưng Tố Mai, Hoàng Cúc phải nên nhìn vào là biết ngay, không ngờ sự tình xảy ra ngoài dự liệu, chỉ thấy hai người bốn con mắt dán chặt vào gương mặt của huyền y phụ nhân, lâu lắm không nói một lời. Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhịn không được vụt hỏi:

- Vị này không phải là Vương phu nhân sao ?

Tố Mai tay vẫn cầm trường kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu huyền y phụ nhân. Hoàng Cúc nhíu mày đáp:

- Có điểm giống, có điểm không giống.

Lãnh Như Băng trong lòng càng lấy làm lạ hơn, hỏi:

- Sao thế ? Cô nương không nhận ra Vương phu nhân à ?

Hoàng Cúc đáp:

- Ai nói không nhận ra, chỉ là không xác định được người này có phải là phu nhân hay không.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Sao lại có người ngốc đến thế ? Là tỳ nữ thân tín bên cạnh mà không nhận ra được phu nhân ?" Trong lòng đột nhiên chuyển động, lên tiếng:

- Tại hạ không tiện khám xét thi thể, hai vị cô nương xem thử trên người này có vết thương nào không.

Hoàng Cúc thốt:

- Nếu thụ nội thương thì cũng không thể nhìn ra, vậy xem làm gì ?

Chỉ nghe Tố Mai lạnh lùng nói:

- Không cần xem nữa, người này không phải là phu nhân, mau đóng nắp quan tài lại, hỏa thiêu quan tài cùng thi thể một lượt.

Hoàng Cúc không hề biết Tố Mai cố ý nói dối, lập tức ứng thanh, đưa tay đóng nắp quan tài lại. Tố Mai nhìn Hoàng Cúc đóng quan tài, trong lòng có nỗi khổ không nói ra được, chỉ đành thu hồi trường kiếm. Hoàng Cúc vừa đóng nắp áo quan, chợt cảm nhận một cỗ kình lực cực mạnh xông thẳng lên trên, nàng hoảng hốt rút cổ tay lại, nắp áo quan tung thẳng lên không trung khoảng bảy tám chục thước. Từ trong quan tài, bay ra một nhân ảnh. Đến khi nắp áo quan đã rơi xuống đất nằm im, bên cạnh mộc quan hiển nhiên là một huyền y phụ nhân còn sống đứng đó. Chỉ thấy bà ta đưa tay xua loạn, vừa cười vừa nói:

- Nha đầu chết bầm, thật là tốt bụng nhỉ ! Lại còn định thiêu chết ta.

Đưa mắt nhìn qua Lãnh Như Băng, thốt:

- Hừm ! Ngươi không ngờ cũng ác tâm không kém, điềm nhiên tọa thị bàng quang.

Lãnh Như Băng kêu lên:

- Công Tôn Ngọc Sương, quả nhiên là ngươi !

Công Tôn Ngọc Sương đưa hai tay lên xoa mặt, để lộ bản lai diện mục, mỉm cười nói:

- Không sai ! Ta chưa từng gặp qua Huyền Y Long Nữ, chỉ nghe người tả lại dung mạo của bà ta, nên giả dạng không giống lắm.

Lãnh Như Băng lạnh lùng thốt:

- Vương cô nương hôm nay không tiếp khách, ngươi đến đây làm gì ?

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách, nói:

- Sao ? Bệnh nặng không thể cử động nổi chứ gì.

Lãnh Như Băng trong lòng chấn động, thầm nghĩ:

"Nữ nhân này quả là lợi hại, xứng là đại kình địch của Vương cô nương".

Trên mặt chàng đủ thứ màu sắc, lại thêm thẹo chằng chịt, cho dù có hiện vẻ kinh ngạc cũng không thể nhìn ra, chàng trầm ngâm một thoáng, đoạn thốt:

- Vương cô nương học bác cổ kim, trí tợ thiên nhân, luận về đấu trí đấu người ngươi đều không phải địch thủ, hôm nay không muốn gặp ngươi chẳng qua là ...

Công Tôn Ngọc Sương mục quang lạnh lẽo nhìn thẳng vào mắt Lãnh Như Băng, cắt ngang:

- Ngươi không cần phải quanh co lãng tránh trả lời câu hỏi của ta, nói cho ta biết Vương Tích Hương đang trở bệnh trầm trọng hay đã chết rồi ?

Hoàng Cúc giận dữ quát lên:

- Cô nương nhà ta đang sống tốt, sao ngươi lại nguyền rủa chết đi ?

Công Tôn Ngọc Sương điểm một nụ cười nhẹ, thốt:

- Nhưng bệnh tình trầm trọng phải không ?

Tố Mai, Hoàng Cúc đều biết bệnh tình của cô nương chuyển biến nguy kịch, Lãnh Như Băng trong lòng cũng đã biết Vương Tích Hương có thể tùy thời tùy khắc tuyệt khí mà chết, nhưng khi Công Tôn Ngọc Sương thẳng thắn hỏi thì cả ba người lại chẳng biết hồi đáp thế nào ?

Công Tôn Ngọc Sương ngẩng mặt nhìn trời, cười nói:

- Ngươi không cần phí tâm nói dối trước mặt ta, kỳ thực không cần phải hỏi các ngươi, ta cũng đã biết Vương Tích Hương quyết nhiên không qua được hai buổi sáng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương thân mang tuyệt chứng, chỉ cần ai tinh thông y lý đều nhìn ra, nhưng có thể tính được đích xác ngày nàng chết thì không phải chuyện dễ, nhưng Công Tôn Ngọc Sương kia một lời nói ra không sai một li, xem ra tình hình biến đổi đích xác theo dự ngôn của nàng, một người nếu như đã có khả năng như vậy, không biết tại sao lại không dám cùng Vương Tích Hương trực diện động thủ, kỳ thực chỉ cần nàng ta chỉ một ngón tay, thì cũng đủ đưa Vương Tích Hương hồn du địa phủ".

Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương nở một nụ cười nhạt, thốt:

- Cả ba người hợp sức lại cũng không phải là đối thủ của ta, tại lúc này, các ngươi nên tự biết điều ấy. Không thu vũ khí lại, chẳng lẽ muốn cùng ta đánh một trận sao ?

Hoàng Cúc tức giận nói:

- Nếu như ta biết trước là ngươi, đã sớm liệng ngươi xuống hồ rồi.

Công Tôn Ngọc Sương tươi cười nói:

- Rất tiếc hối hận đã muộn.

Lãnh Như Băng là người trước tiên bỏ trường kiếm trong tay xuống, thốt:

- Nàng ta nói không sai, cả ba chúng ta hợp sức cũng không phải là đối thủ của nàng, hai vị cô nương cũng chẳng cần phòng bị làm gì.

Tố Mai cũng từ từ buông rơi trường kiếm, hỏi:

- Ngươi giả trang đột nhập Mai Hoa cư có dụng ý gì ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

- Dẫn ta diện kiến cô nương của ngươi rồi nói sau.

Lãnh Như Băng thốt:

- Ta đã nói ba lần là Vương cô nương không có tiếp khách hôm nay.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Vậy thì khi nào nàng ta muốn tiếp khách ?

Tố Mai đáp:

- Ngươi ngày mai hãy đến.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Đi tới đi lui quá cực, chi bằng ta ở lại đây một đêm chờ đợi ?

Hoàng Cúc tức giận nói:

- Đồ mặt dày, ai muốn lưu giữ một người khách như ngươi ?

Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, lạnh lùng nói:

- Tiểu nha đầu, nói thêm một lời xúc phạm nữa làm ta động nộ thì ngươi tự chuốc lấy khổ.

Nàng vốn kiều mỹ tuyệt luân, diễm lệ vô song, khi cười thì tươi đẹp khó người sánh kịp, khi giận thì lại xuất ra một khí độ chấn nhiếp nhân tâm người đối diện, chỉ thấy song mục phóng ra hai luồng thần quang sáng như điện lạnh xạ thẳng lên mặt Hoàng Cúc khiến Hoàng Cúc rùng mình, từ từ cúi đầu chẳng dám thốt thêm lời nào nữa. Lãnh Như Băng trông thấy tình hình căng thẳng, sợ Hoàng Cúc không cẩn thận lại phát ngôn bừa bãi khơi dậy sát cơ của nữ ma đầu, vội vàng lên tiếng:

- Được ! Nếu ngươi không sợ kích nộ Vương cô nương thì cứ ở lại.

Công Tôn Ngọc Sương giật mình, hỏi:

- Nàng ta hiện đang ở đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Vương cô nương chưa cho phép, tại hạ không tiện phụng cáo.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Nếu như ta đáp ứng yêu cầu của nàng, há chẳng hóa địch thành bạn sao ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nàng ta nằm trong tay Vương Tích Hương, tâm trung đích thực phát sinh nỗi úy kỵ cực lớn, nếu như có biện pháp thỏa đáng, hoặc giả có thể khuất phục nữ ma đầu này, khiến nàng không buông lung dã tánh nữa". Tâm niệm chuyển động, đột nhiên sực nhớ tới tam thập lục kế "dối mình dối người", nhủ thầm:

"Ta trước tiên phải tự dối mình mới giả dạng giống thật khiến nàng ta tin tưởng được".

Công Tôn Ngọc Sương thấy chàng thật lâu không nói gì, chừng như trùng trùng tâm sự, không nhịn nổi buột miệng hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì thế ?

Lãnh Như Băng hít vào một hơi dài, thở ra nói:

- Vương cô nương đích thực bệnh tình rất trầm trọng.

Tố Mai, Hoàng Cúc nhất tề thất kinh, bốn con mắt chứa đầy sự kinh hoàng nhìn dán vào Lãnh Như Băng. Công Tôn Ngọc Sương lướt mắt nhìn qua hai vị thị tỳ, vẫy tay:

- Các ngươi lui đi, ta cần phải nói chuyện với Lãnh tướng công.

Tố Mai khẽ nhướng đôi mày, thốt:

- Lãnh công tử, huynh ...

Lãnh Như Băng sợ nàng nói thêm sẽ lộ ra cơ mật, phá hỏng kế hoạch của chàng, vội vàng lên tiếng cắt ngang:

- Công Tôn cô nương hoàn toàn không có ác ý, hai vị cô nương cứ lui đi !

Hoàng Cúc vừa định mở miệng nói đã bị Tố Mai nắm tay kéo đi, đành phải quay lưng đi luôn. Lãnh Như Băng nhìn theo bóng hai ả thị tỳ khuất xa, thở ra một hơi dài, nói tiếp:

- Theo lời Vương cô nương nói với tại hạ thì sau ba ngày tịnh dưỡng, rất có thể sẽ tránh được cái chết, tìm được sinh cơ. Ôi ! Nhưng theo tại hạ thấy thì sinh cơ mong manh, khó mà hy vọng.

Hai câu đầu tiên của chàng dụng ý muốn dùng mưu kế, hai câu sau lại vô hình trung xuất phát từ đáy lòng, không ngăn được đôi mắt đỏ lên rồi trào ra hai giòng lệ.

Công Tôn Ngọc Sương mặc nhiên không nói một lời, đôi thu ba không ngừng chuyển động trên khuôn mặt Lãnh Như Băng, một lúc lâu sau mới từ từ lên tiếng hỏi:

- Khi nàng ta nói như thế thì thần sắc trên mặt thế nào ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nữ nhân này thông tuệ tuyệt luân, câu hỏi tuy đơn giản nhưng chắc chắn phải có thâm ý, chẳng biết phải nên trả lời thế nào cho tốt".

Công Tôn Ngọc Sương lại nói tiếp:

- Cứ thành thật nói cho ta biết, ta có thể cho ngươi biết nàng có thể tìm được sinh cơ từ trong cửa tử không.

Lãnh Như Băng chỉ sợ ngập ngừng quá lâu sẽ khiến nàng đâm ra nghi ngờ, ứng tiếng đáp:

- Khi nói âm thanh rất nhỏ, thần sắc ảm đạm.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ cau mày, hỏi:

- Ngươi nhìn kỹ chứ, thần thái đó không sai ?

Lãnh Như Băng chẳng thể biết được mình nói đúng hay sai, nhưng lời đã nói ra, vô phương thu hồi, đành phải giữ lòng cứng rắn, đáp:

- Tại hạ nhớ rất rõ ràng, nhất định không sai.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cúi đầu, im lặng không nói, một lúc lâu sau mới từ từ ngẩng lên, thốt:

- Nàng có nửa hy vọng sống.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Ta tùy khẩu nói đại, không ngờ lại khiến mình nói đúng". Lập tức thốt:

- Kỳ thực Vương cô nương đã tiên liệu ngươi nhất định đến.

Công Tôn Ngọc Sương lập tức hỏi:

- Nhưng vì bệnh tình trầm trọng, sợ khi ta đến đây lại manh tâm khởi sát niệm, nên nhờ ngươi cản trở ta ?

Lãnh Như Băng nói:

- Vương cô nương tuyệt không có ý định cản trở ngươi.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Vậy thì là ý của ai, cải biến cảm nghĩ của hai nha đầu kia ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Là chút ý mọn của tại hạ.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, hỏi:

- Thật là kỳ quái, vì sao ngươi lại muốn cản trở ta tiến nhập Mai Hoa cư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Sự tình rất hiển nhiên, Vương cô nương sanh bệnh, chúng ta lại không phải là đối thủ của ngươi, để ngươi tiến nhập Mai Hoa cư có khác nào dẫn sói vào nhà ?

Công Tôn Ngọc Sương nhướng mày thốt:

- Ví dụ tuy không sai, chỉ là quá khó nghe.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ chỉ nói lời thành thật.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Có lẽ Vương Tích Hương đang lâm trọng bệnh, đầu óc kém minh mẫn đã không nhớ rõ là có hẹn ước với ta hôm nay.

Lãnh Như Băng nói:

- Chuyện này chưa nghe nàng nói qua.

Công Tôn Ngọc Sương ngẩng mặt nhìn sắc trời, nói:

- Điều này không thể trách nàng, ta đến hơi sớm một chút.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Tại hạ đã nói xong, cô nương định thế nào ?

Công Tôn Ngọc Sương không đáp mà hỏi ngược lại:

- Vương Tích Hương hiện đang ở đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Trong thạch thất dưỡng thương.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Ta đáp ứng không gây phương hại nàng, ngươi có tin không ?

Lãnh Như Băng buông gọn:

- Không tin được.

Công Tôn Ngọc Sương nhất thời ngẩn người, kế đó điểm một nụ cười nhạt, hỏi:

- Như ta đúng sai không màng, nhất định đòi gặp nàng thì sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ, cùng Tố Mai, Hoàng Cúc dù biết rằng chẳng phải là đối thủ của cô nương cũng tận lực ngăn cản.

Song mục Công Tôn Ngọc Sương chuyển động xạ ra hai luồng hung quang, lạnh lùng thốt:

- Ngươi tưởng ta không dám sát nhân ư ?

Lãnh Như Băng cười nhạt đáp:

- Nếu Vương Tích Hương từ trong tử vong tìm được sinh cơ, tất sẽ báo thù cho chúng ta.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên xuất thủ nhanh như chớp chụp lấy mạch môn của Lãnh Như Băng, gằn giọng:

- Để ta cho ngươi nếm thử mùi vị máu huyết chạy ngược, sự thống khổ mà không người nào chịu được.

Lãnh Như Băng thốt:

- Ngươi hủy đi diện mạo ta, so với chết còn khổ gấp mười lần, há còn sợ nỗi khổ tử vong.

Công Tôn Ngọc Sương từ từ buông mạch môn của Lãnh Như Băng ra, hỏi:

- Ngươi rất ái mộ Vương Tích Hương có phải không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Vương cô nương là người tiên, tài bác cổ kim, tại hạ dù có lòng cũng tự thẹn hình dạng xấu xí.

Công Tôn Ngọc Sương lại cười, hỏi:

- Ngươi chắc đã biết nàng ta không thể sinh con ?

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu như hai người yêu nhau, nguyện trọn đời bên nhau, thì chuyện nữ nhân sinh con, không quan trọng trong lòng Lãnh Như Băng ta.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Nói như thế, ngươi đối với nàng ta chân tình chân ý ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nữ nhân này thông minh tuyệt luân, trong ba mươi sáu kế, muốn dối gạt nàng ta trước tiên phải tự dối mình mới mong thành công !" Lập tức buông một tiếng thở dài, thốt:

- Chỉ đáng tiếc bệnh tình của Vương cô nương ngày càng trầm trọng, tại hạ thì chẳng có năng lực cứu vãn.

Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, sau đó điểm nụ cười nhạt, hỏi:

- Vương Thông Huệ, Vương Tích Hương, mỗi người một vẻ, nhưng Vương Thông Huệ xuất thân danh môn, tại sao ngươi lại tham luyến một Vương Tích Hương yếu ớt mong manh, sáng chiều đều cần quan tâm chăm sóc thế kia ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tình hữu sở chung, tuy đắng cũng ngọt.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Thật nhìn không ra ngươi cũng là hạng đa tình ...

Đoạn hạ giọng, nói tiếp:

- Nếu ngươi chịu tin lời ta, chúng ta sẽ thương lượng một sự việc.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Việc gì ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Chỉ cần ngươi nói cho ta biết Vương Tích Hương hiện đang ở đâu, ta sẽ tác thành cho ngươi và Vương Thông Huệ thành một cặp vợ chồng, không ngại tốn linh đan của ta, khôi phục lại dung mạo cho ngươi.

Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Quả nhiên trong lòng nàng ta có âm mưu, một ngày chưa giết Vương Tích Hương thì một ngày chưa dám buông thả hành động, sợ kích nộ Vương Tích Hương, nên lấy gậy ông đập lưng ông". Tâm niệm chuyển động, mở miệng lạnh lùng hỏi:

- Nếu như tại hạ không đáp ứng thì sao ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Ngươi cho dù không sợ chết, nhưng còn hai tiểu nha đầu kia, ta không tin chúng cũng mình đồng da sắt như ngươi.

Lãnh Như Băng cười nhạt, thốt:

- Lòng kiên trung của họ đối với chủ nhân chỉ sợ còn trên Lãnh Như Băng ta một bậc.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Ngươi không nói cho ta biết nơi ẩn thân của Vương Tích Hương, tưởng ta không tìm được sao ?

Dứt lời nhắm hướng tiểu lâu thẳng tiến. Lãnh Như Băng trong lòng định tùy thời ngăn cản nàng, lập tức theo sát phía sau. Tố Mai, Hoàng Cúc đã trở vào trong tiểu lâu, hai người suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không nghĩ ra cách đối phó Công Tôn Ngọc Sương, phương pháp chưa định liệu, đã thấy Công Tôn Ngọc Sương xông thẳng vào tiểu lâu. Tố Mai hoành thân chắn ngang cửa, hỏi:

- Ngươi làm gì vậy ?

Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ chụp lấy vai trái của Tố Mai, quát lớn:

- Tránh ra !

Vung tay một cái, tung Tố Mai xa đến bảy, tám thước, rơi xuống đất, nửa ngày chưa ngồi dậy nổi. Hoàng Cúc trông thấy Công Tôn Ngọc Sương chỉ nhấc một tay đã có uy thế kinh người như thế, nhất thời kinh hãi ngẩn người. Công Tôn Ngọc Sương bước chân nhẹ như gió, loáng cái qua trước mặt Hoàng Cúc đang đứng thất thần, vào giữa trung sảnh. Lãnh Như Băng giơ hữu thủ chụp chéo áo Hoàng Cúc giật một cái, thấp giọng nói:

- Hoàng Cúc cô nương, bất tất phải đuổi theo, chúng ta cứ ở lại đây cứu tỉnh Tố Mai cô nương rồi tính sau.

Hoàng Cúc vốn tâm địa thuần khiết, không có chủ ý, nghĩ đến cứu Tố Mai cũng là chuyện khẩn yếu, lập tức chạy tới bên cạnh vực Tố Mai dậy, hỏi:

- Tố Mai tỷ tỷ thương thế có nặng không ?

Tố Mai lắc nhẹ đầu đáp:

- Không gì, Hoàng Cúc muội muội, Lãnh công tử nói không sai, chúng ta quyết không phải là đối thủ của Công Tôn Ngọc Sương, nàng ta chỉ úy kỵ mỗi mình cô nương, nếu như không tìm ra được nơi hạ lạc của cô nương, tất sẽ nghiêm hình tra khảo chúng ta để chúng ta khai ra, tại lúc này chúng ta không thể nói ra được.

Hoàng Cúc nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, có giết chết muội muội cũng không nói.

Nàng chuyển đôi mắt sáng nhìn lên Lãnh Như Băng, cất giọng nghi ngờ nói tiếp:

- Chỉ sợ Lãnh công tử ...

Tố Mai gắt:

- Đừng có nói nhảm, Lãnh công tử là một đại anh hùng đại trượng phu, sao lại đi hãm hại cô nương. Ôi ! Hoàng Cúc muội muội, ta biết rằng muội không sợ chết, nhưng Công Tôn Ngọc Sương có nhiều thủ đoạn tàn nhẫn để hành hạ người ta, chỉ sợ chúng ta không chịu nổi.

Hoàng Cúc lại hỏi:

- Vậy thì làm thế nào ?

Tố Mai thò tay vào trong người móc ra một bình ngọc, trút ra một viên dược hoàn màu hồng, nói:

- Hãy ngậm thuốc này trong miệng, vạn nhất Công Tôn Ngọc Sương dùng nghiêm hình hỏi cung, thì nhai nát rồi nuốt đi.

Hoàng Cúc đưa tay cầm lấy, ngắm nghía, há miệng bỏ vào rồi hỏi:

- Nuốt vào là lập tức chết ư ?

Tố Mai đáp:

- Rất nhanh, đếm từ một tới mười, dược tính sẽ phát tác.

Dứt lời cũng lấy một hoàn bỏ vào miệng mình. Lãnh Như Băng thốt:

- Xin cô nương cho tại hạ một hoàn luôn thể.

Tố Mai mỉm cười, thốt:

- Lãnh công tử không cần phải uống thuốc độc, chúng tôi tuẫn thân vì chủ, chết không hối tiếc, Lãnh công tử không cần thiết phải thế.

Lãnh Như Băng cười nói:

- Nếu Lãnh Như Băng ta cần phải tìm một lý do để chết, thì gọi là tuẫn thân vì tình được không ?

Tố Mai đảo tròn đôi mắt to, hỏi:

- Những lời này, huynh đã nói với cô nương của muội chưa ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Vương cô nương thông minh tuyệt luân, có chuyện gì mà không biết, chắc đã sớm đoán ra, không cần tại hạ phải nói.

Tố Mai mừng rỡ thốt:

- Nếu cô nương biết huynh hết lòng ái mộ, chắc sẽ tăng gia ý chí sinh tồn.

Bỗng nghe Hoàng Cúc kêu lên:

- Công Tôn Ngọc Sương đã trở lại.

Lãnh Như Băng nhanh chóng lấy một dược hoàn, cho ngay vào miệng. Tố Mai còn chưa kịp cất đi ngọc bình thì Công Tôn Ngọc Sương đã bay tới, mục quang loang loáng nhìn Lãnh Như Băng một lược, hỏi:

- Ngươi vừa uống gì đó ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Độc dược, một loại kịch độc, sẽ chết trong một thời gian ngắn.

Công Tôn Ngọc Sương từ từ đưa tay về phía Tố Mai, cất giọng dịu dàng nói:

- Dược phẩm gì đó, mau đưa ta xem.

Tố Mai lắc đầu, thối lùi hai bước, đáp:

- Ta không muốn đưa ngươi xem.

Công Tôn Ngọc Sương đảo tròn mắt nhìn tứ phía một lược, nói:

- Sơn cốc này bất quá không quá trăm trượng, các ngươi không chịu nói, ta cũng tìm ra được nơi ẩn thân của Vương Tích Hương.

Hoàng Cúc hỏi:

- Ngươi dám đi gặp cô nương nhà ta sao ?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt đáp:

- Nàng ta mang bệnh sắp chết, sao ta lại không dám ?

Hoàng Cúc lạnh lùng nói:

- Ngươi quấy nhiễu nơi thanh tu của cô nương, coi chừng cô nương ra tay hạ sát ngươi.

Trong lòng nàng tràn đầy uất khí không có chỗ phát tiết, bây giờ trong miệng đã có độc dược nên phát sanh ra ý niệm muốn chết, trông thấy Công Tôn Ngọc Sương đích thực rất đáng hận, không nhịn được muốn chưởi nàng ta vài câu, nhưng tự mình chẳng nghĩ ra lý do gì để chưởi, đành phải dựa vào thân phận của cô nương để mạ lị vài câu, tiết hận trong lòng. Nàng lại tiếp tục nói:

- Ngươi trông thấy cô nương nhà ta sức khoẻ không tốt, muốn trù nàng chết hử ?

Ngươi không biết rằng cô nương đã từng nói với bọn ta là vốn không muốn sống, nhưng vì thấy ngươi tánh tình hung ác, lưu lại trên đời chỉ hại đến người khác, nên cô nương đổi ý quyết định sống thêm vài năm, chờ giết chết ngươi trước, rồi mới an tâm mà nhắm mắt.

Nàng trong lòng uất hận, bịa đặt lên câu chuyện rồi mở miệng nói đại, ngôn ngữ chắp vá cứng ngắc, khó làm người ta tin được. Không ngờ vô tình đụng phải một Công Tôn Ngọc Sương tuyệt thế thông minh, trong lòng đắn đo thầm nghĩ:

"Nha đầu này nhất định đang cố ý lừa gạt ta, nhưng không nghĩ ra được những lời nói động nhân để làm ta tin tưởng, nên nói ra những lời ấu trĩ buồn cười này, đương nhiên là không giả được".

Tố Mai quá hiểu rõ con người của Hoàng Cúc, sợ nàng nói nữa sẽ lộ ra thêm nhiều sơ hở, vội vàng cất tiếng gọi:

- Hoàng Cúc muội muội, bất tất phải nói nữa, có nói nàng ta cũng chẳng tin, có khác nào đàn khảy tai trâu ?

Công Tôn Ngọc Sương nhướng mi hỏi:

- Cô nương nhà ngươi đã đoán biết ta sẽ đến, tưởng đã biết ta cũng chẳng có đại sự cấp bách gì, trước khi gặp mặt Vương cô nương, ta hãy lưu lại đây là xong.

Hoàng Cúc hỏi:

- Ngươi ở lại đây làm gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Chờ đợi Vương cô nương.

Hoàng Cúc thốt:

- Một vị khách mặt dày như ngươi, muốn ở thì ở, nhưng chẳng đem tới thức ăn cho ngươi ăn đâu.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên biểu hiện tánh khí cực kỳ tốt, chỉ điểm nụ cười nhẹ, thốt:

- Chẳng cần thiết, ta luyện Du Già thiền tông, một lần ngồi thì năm, ba ngày cũng không cần ăn.

Hoàng Cúc lại nói:

- Chúng ta cũng không có phòng dư cho ngươi ngủ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Chẳng có sao, tiện thể chẳng sợ nóng lạnh, chỉ cần một thước đất cho ta nghỉ ngơi cũng đã quá tốt.

Hoàng Cúc nổi giận gằn giọng:

- Hừ ! Xem ra ngươi nhất định ở lại đây ?

Công Tôn Ngọc Sương bình thản đáp:

- Không sai, trước khi gặp Vương cô nương, ta chẳng đi đâu cả.

Tố Mai trong lòng hoảng hốt thầm nghĩ:

"Nàng ta đã nghi ngờ cô nương đang bệnh trầm trọng, nên đòi ở lại, có nàng ở đây hành động của chúng ta nhất định bị hạn chế, làm sao vào thạch thất thông báo cô nương một tiếng ? Nếu như thế, kế hoạch tạm thời giữ chân nàng ta đã chẳng bất thành sao ?" Lãnh Như Băng âm thầm quan sát tình thế, lòng trĩu nặng ưu tư, trong lòng Công Tôn Ngọc Sương đã đoán biết bệnh tình Vương Tích Hương nhất định trầm trọng, chỉ chưa nhìn thấy thân thể nàng, thủy chung chưa được an tâm, không dám mặc tình làm ác, ra tay đả thương người, nhưng cũng không cam lòng thối lui, trước sau gì cũng biết rõ chân tướng. Một khi nàng đã biết chắc rằng Vương Tích Hương đã chết, hoặc trọng bệnh không khỏi, chỉ cần cử nhẹ tay thì tánh mạng của ta, Tố Mai cùng Hoàng Cúc tất chẳng còn, trước khi nghi niệm trong lòng nàng chưa tiêu trừ, phải lập tức tìm cách trụcxuất nàng ra khỏi Mai Hoa cư. Nhưng Công Tôn Ngọc Sương võ công cao cường, cơ trí hơn người, cả trí tuệ lẫn võ công đều trên người thường, biện pháp gì thật khó mà nghĩ ra !

Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương ngồi xuống trước một bụi hoa, nói:

- Ba người đều đi ngủ đi ! Bất tất phải quản thúc ta !

Lãnh Như Băng dùng truyền âm nhập mật, nói:

- Hai vị cô nương, xin lui vào bên trong, chúng ta cùng bàn luận một biện pháp đối phó với Công Tôn Ngọc Sương.

Tố Mai đã từng nếm qua sự lợi hại của Công Tôn Ngọc Sương, biết Công Tôn Ngọc Sương chỉ cần giơ tay một cái có thể lấy đi mạng nàng dễ dàng, lập tức quay lưng thối lui. Lãnh Như Băng âm thầm quan sát, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương bỏ mặc ba người, thần hồn làm như không biết gì hết, cả mí mắt cũng không động. Ba người lui vào bên trong, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn không tìm ra một biện pháp khả dĩ có thể đối phó nàng.

Lãnh Như Băng thở ra một hơi dài, thốt:

- Chúng ta không nghĩ ra phương pháp nào, chỉ đành thỉnh thị Vương cô nương.

Tố Mai nói:

- Không được, tiểu tỳ và Hoàng Cúc muội muội không thể tiến nhập thạch thất, nếu muốn đi thì công tử đi là tốt nhất.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ không biết cách khai mở ám môn, nếu tại hạ đi thì một trong hai vị phải đi theo. Một người hành động đã vạn phần nguy hiểm, hai người hành động làm sao qua khỏi mắt Công Tôn Ngọc Sương ?

Tố Mai, Hoàng Cúc trầm ngâm không nói. Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn hai thị tỳ, tự mình thuyết phục mình, lập tức lên tiếng nói:

- Hiện tại thời gian cấp bách, cho dù Vương cô nương có nghiêm lệnh, cũng đành tòng quyền một lần, nếu như sau này cô nương có trách, tại hạ xin đảm nhận.

Hoàng Cúc đột ngột đứng dậy, thốt:

- Được ! Muội đi !

Lãnh Như Băng nói:

- Để tại hạ ra ngoài cùng Công Tôn Ngọc Sương nói vài câu nhảm nhí, làm loạn tai mắt nàng ta.

Hoàng Cúc nói:

- Muội sẽ từ cửa sổ leo xuống.

Nàng khởi thân bước đi vài bước, đột nhiên ngừng lại, hỏi:

- Nếu cô nương vẫn còn đang ngủ thì sao ?

Tố Mai nhất thời ngẩn người, hai giòng lệ trong vắt lăn xuống. Lãnh Như Băng thở dài:

- Thì đánh thức nàng vậy.

Tố Mai cất tiếng than:

- Nếu như cô nương không tỉnh dậy, thì bọn muội còn gì mà lưu luyến ? Cho dù Công Tôn Ngọc Sương không giết bọn muội, thì bọn muội cũng không muốn tiếp tục sống.

Lãnh Như Băng thừ người ra, chẳng biết nói gì trước ý chí của hai nàng.

Chương 7: Hồi 07

Tố Mai, Hoàng Cúc từ lâu đã biết bệnh tình của tiểu thư trầm trọng, ngày chết chỉ đến sớm hoặc muộn, nhưng hai người không muốn nói ra từ "chết", chỉ dùng chữ "ngủ" để thay thế tử vong chi ý. Trên gương mặt trắng hồng của Hoàng Cúc, sớm đã có hai giòng lệ rơi xuống, buồn bã nói:

- Nếu cô nương đang ngủ, muội sẽ lưu lại hầu hạ.

Tố Mai gật đầu thốt:

- Tốt lắm ! Ta sẽ tận sức kéo dài thời gian cho đến khi không thể, vạn nhất nếu Công Tôn Ngọc Sương bỏ đi, ta sẽ vào thạch thất hội tựu cùng muội và cô nương.

Câu nói nghe rất bình thường, nhưng biểu hiện nhân tính tối cao, chân ái vô cùng.

Lãnh Như Băng mặc nhiên im lặng không nói, nhưng nội tâm cảm khái muôn phần, chỉ cảm thấy tình bằng hữu chân thành của mấy vị cân quốc anh thư, hơn tu mi nam tử vạn lần.

Hoàng Cúc đưa tay kéo vạt áo lên lau giòng nước mắt, khóe môi hé một nụ cười, nửa như rụt rè, nửa như lưu luyến, đích thực là một nụ cười đẹp nhất trong nhân gian, đầy chân thành và mỹ lệ. Nàng nhẹ nhàng thả vạt áo xuống, dịu dàng thốt:

- Mai tỷ tỷ, Lãnh công tử, tiểu muội đi đây, hai vị khá bảo trọng.

Dứt lời xoay lưng đi xuống lầu. Tố Mai thờ thẫn nhìn bóng nàng từ từ khuất xa, không nói một lời nào. Tại thời khắc này, ngôn ngữ chỉ là thừa thãi, nỗi khổ ly biệt trong âm thầm đau hơn hàng vạn lời chia tay nói ra. Lãnh Như Băng buồn bã buông một tiếng than, khởi thân đứng dậy, nói:

- Tại hạ đi tìm Công Tôn Ngọc Sương đàm thoại vài câu.

Chàng muốn nói vài lời an ủi Tố Mai, nhưng cảm thấy thế gian không có ngôn từ nào khả dĩ có thể biểu đạt tâm ý, đành dằn lòng xuống, chỉnh trang ngoại y, cất bước về nơi Công Tôn Ngọc Sương đang tĩnh tọa. Công Tôn Ngọc Sương an nhiên ngồi đó, nhắm mắt, dưới hàng mi chỉ thấy mặt ngọc má hồng, kiều diễm như hoa, xem chừng như đã đến cảnh vong ngã, Lãnh Như Băng đến sát bên cạnh nàng, vẫn không có phản ứng gì.

Lãnh Như Băng dừng lại, từ từ ngồi xuống đối diện nàng, khẽ gọi:

- Công Tôn cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương mở mắt nhìn lên, mỉm cười hỏi:

- Có gì chỉ giáo ?

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương thủ tại Mai Hoa cư, kiên quyết không chịu ly khai, chắc muốn nhìn thấy thi thể của Vương cô nương ?

Công Tôn Ngọc Sương chớp đôi mắt to, ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào ? Nàng ta đã chết rồi ư ?

Lãnh Như Băng cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, mỉm cười đáp:

- Chưa đâu, nàng đã nói phải sống thêm vài năm nữa.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Ta tin nàng xứng đáng là võ lâm đệ nhất tài nhân, nhưng ta không tin nàng có thể thay đổi vận mệnh của mình.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Bất luận võ công, tài trí nàng ta đều cao hơn ta mấy bậc, nếu ta bịa chuyện không có căn cứ, chỉ sợ sẽ lộ tẩy, chi bằng cứ thành thật mà nói". Lập tức lên tiếng nói:

- Cô nương đã biết Vương Tích Hương không thể không chết, vậy có biết Vương Tích Hương mang bệnh gì chăng ?

Công Tôn Ngọc Sương giật mình, đáp:

- Ta không biết, nhưng chung quy cũng là một loại tuyệt chứng, một tuyệt chứng không có thuốc chữa.

Lãnh Như Băng thốt:

- Như thế quá bao quát, nếu cô nương muốn biết, tại hạ có thể phụng cáo.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Tốt lắm ! Ta cung kính rửa tai lắng nghe !

Lãnh Như Băng nói:

- Vương cô nương mắc phải chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch".

Công Tôn Ngọc Sương trợn tròn hai mắt, thốt:

- Sinh ra đã mang chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch" thì cho dù Hoa Đà tái sinh, Biển Thước hoàn hồn cũng khó thể trị lành.

Nàng nở nụ cười, nói tiếp:

- Ngày hôm kia ta nhìn khí sắc của nàng, dĩ nhiên đã biết đích xác, chánh ngọ là phải thọ tận.

Lãnh Như Băng lạnh lùng thốt:

- Kiến thức của Công Tôn cô nương thật vượt xa tầm nhìn của phàm phu tục tử.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

- Ngươi thật là can đảm phi thường, chẳng sợ kích nộ ta sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ căn cứ theo sự thật mà nói, nếu kích nộ cô nương thì cũng chẳng biết làm thế nào.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Cách biệt ba ngày, thật nhìn không ra, xin được nghe cao kiến của các hạ.

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương nói không sai, những y thư hiện tại đều không ghi chú cách trị liệu chứng "Tam Âm Tuyệt Mạch", nhưng cô nương lại bỏ quên một đại sự.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Đại sự gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Cô nương hà cớ gì không nghĩ đến tìm tòi phương pháp trị liệu trong võ công bí kíp ?

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

- Võ công nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Có một bản võ công bí kíp, không biết cô nương có từng đọc qua chưa ?

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Không cần phải quanh co, cứ việc nói hết đi.

Lãnh Như Băng cố ý muốn tạo cho nàng cảm giác kinh dị, gấp gáp để phân tán tinh thần, yểm hộ hành động của Hoàng Cúc, nhưng biết nàng trí tuệ siêu nhân, nếu dài dòng thái quá, chỉ sợ nàng sẽ sinh nghi, lập tức nói:

- "Cửu Ma Huyền Công Lục", chắc cô nương từng nghe qua ?

Công Tôn Ngọc Sương nhướng đôi mày liễu, suy nghĩ một chút, đoạn thốt:

- Chưa từng nghe qua.

Lãnh Như Băng cười khanh khách, nói:

- Nói như vậy, cô nương quả thật kiến văn cô lậu.

Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, tưởng chừng sắp phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại dằn xuống, mỉm cười thốt:

- Kiến văn của tiểu muội quả là thô lậu, thỉnh công tử chỉ giáo.

Lãnh Như Băng nói:

- Quá khen, quá khen, cô nương nghe danh cũng có thể đoán ra Cửu Ma Huyền Công Lục là một bí kíp do chín người hợp sức viết thành, ký tải chín môn tuyệt kỹ riêng biệt của chín người, nhưng tương quan với nhau hợp nhất một chỗ, chỉ là loại võ công này quá âm độc, Vương cô nương biết được điều đó nên không chịu tập luyện, thà để bệnh tình phát tác chết đi, nhưng hiện tại nàng đã thay đổi chủ ý.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Vì sao nàng lại thay đổi chủ ý ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Vì ngươi ! Nàng không muốn để cho ngươi tàn sát võ lâm, hành động theo ý của mình, cho nên quyết định tập luyện ma công, trị dứt tuyệt chứng, lưu lại tánh mạng, quan sát hành động của ngươi,

nếu như ngươi dám phóng thủ tạo nghiệt, nàng nhất định xuất sơn vệ đạo, đưa ngươi vào chỗ chết !

Những lời này, cũng là lời trong lòng Lãnh Như Băng, nên chàng nói một cách hết sức khí khái hùng tráng. Công Tôn Ngọc Sương tai nghe lời nói, mắt nhìn thần sắc, nhận ra đích thực không có một điểm giả dối, trong lòng tuy chấn động nhưng ngoài mặt vẫn trấn tĩnh phi thường, khẽ cười nhạt, thốt:

- Vương cô nương có trăm tính, ngàn tính cũng có lần tính sai, trí giả thiên lự tất hữu nhất thất, nếu ta chụp lấy cơ hội này thì cho dù nàng có trăm ngàn xảo kế, tất cả cố gắng của ngươi cũng trôi theo giòng nước.

Lãnh Như Băng giật mình cả kinh, trong lòng thầm nghĩ:

"Chẳng biết trong lời nói của ta có sơ hở gì mà nàng nghe ra, nữ ma đầu này quả thực khó đối phó". Tâm niệm chuyển động, miệng không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Vương cô nương luôn tiên liệu trước mọi việc, nàng đoán trước khi ngươi chứng thực được nàng chết hay sống, không dám tùy tiện sát hại bọn ta, lời này đúng hay không đúng ?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, đáp:

- Ngươi và hai nha đầu kia chẳng tiếp nổi ta mười chiêu, giết chẳng nhọc sức, để cũng vô hại, cho nên giết hay không giết ta chẳng để tâm.

Lãnh Như Băng nguyên lai muốn tránh đi sự thất toán của Vương Tích Hương, nhưng cuối cùng chàng cũng không nhẫn nại được, nói:

- Bất luận trong lòng ngươi nghĩ gì, ngươi không dám ra tay đả thương bọn ta, đó là sự thật, vậy thì Vương cô nương tính sai chỗ nào ?

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đứng dậy, thốt:

- Ta nhân trước khi nàng ta luyện thành ma công, có thể đi tìm sát hại nàng.

Lãnh Như Băng nói:

- Vương cô nương đã sớm phòng bị, ẩn thân nơi kín đáo, ngươi làm sao tìm được ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Mai Hoa cư này chỉ là một mảnh đất nhỏ bé, ta không tin không tìm ra chỗ ẩn thân của nàng ta.

Lãnh Như Băng thốt:

- Không tin thì ngươi cứ thử tìm xem, tại hạ, Tố Mai và Hoàng Cúc tự biết không phải là đối thủ của ngươi, đã ngậm sẵn độc dược trong miệng, tùy thời có thể tìm chết, nếu ngươi có ý định bức cung thì chỉ phí tâm cơ thôi.

Công Tôn Ngọc Sương thần sắc nghiêm túc, hai đạo mục quang sắc bén ngưng trọng. Lãnh Như Băng vô cùng lo lắng, thầm nghĩ:

"Nếu nàng ta nhìn thấy hành động của Hoàng Cúc thì kể như xong". Công Tôn Ngọc Sương đắn đo cân nhắc tình thế chu đáo, đoạn điểm một nụ cười, hỏi:

- Lãnh công tử, các hạ có muốn khôi phục lại dung mạo anh tuấn như xưa chăng ?

Lãnh Như Băng đột nhiên phá lên cười thật to, hỏi:

- Thế nào ? Cô nương thấy cứng rắn không thể thi hành được, đổi sang mềm dẻo à ?

Lãnh Như Băng ta đỉnh thiên lập địa, cứng mềm gì cũng quyết không tuân.

Công Tôn Ngọc Sương bình thản nói tiếp:

- Ta phải cùng với các hạ lập tức rời khỏi nơi này.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Vì sao thế ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Ta phải đi vận chuyển một số củi đến, chất chung quanh Mai Hoa cư, đốt ba ngày năm đêm.

Lãnh Như Băng kinh hãi thầm nghĩ:

"Biện pháp này quả nhiên ác độc, nếu như khói theo kẽ hở bay vào trong thạch thất, Vương Tích Hương thân thể yếu nhược, sao tránh khỏi bị ngộp khói mà chết ?" Công Tôn Ngọc Sương hủy đi diện mạo Lãnh Như Băng, không thể tưởng được tự mình đã mang đến cho mình một vấn đề lớn, khiến nàng hiện tại không có cách gì nhìn ra được thần tình biến hóa trên khuôn mặt chàng, chẳng thể tính toán được. Nhưng Công Tôn Ngọc Sương vốn dĩ là một nữ nhân thông minh tuyệt thế, lâu lắm không nghe Lãnh Như Băng lên tiếng, lập tức cất lên một tràng cười lạnh lẽo, hỏi:

- Biện pháp này tốt chứ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tốt cái gì ? Cho dù ngươi đốt trụi Mai Hoa cư, cũng không thể thiêu chết Vương cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương lập tức nói:

- Ta không tin không thiêu chết được nàng ta, chẳng lẽ nàng ta có thể xuống hồ lánh nạn sao ?

Lãnh Như Băng tức giận nói:

- Ngươi ...

Đột nhiên cảnh giác, ngậm miệng không nói nữa. Công Tôn Ngọc Sương cười hỏi:

- Thế nào ? Ta nghĩ không sai chứ ?

Lãnh Như Băng trong lòng đã hiểu nếu như nhiều lời với nàng, có khả năng sẽ tiết lộ một phần cơ mật, nên chàng quyết định ngậm miệng không nói gì nữa. Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhạt, nói tiếp:

- Ta phải triệu tập một lần một trăm, một ngàn thuyền gỗ đến, chở đầy đá vôi, bỏ bốn phía mặt hồ chung quanh Mai Hoa cư, đốt cho nước sôi lên, nàng ta làm sao có thể đào mệnh ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Đá vôi đó, cho dù có thể đun sôi cả nước trong hồ, cũng không thể thiêu chết Vương cô nương".

Công Tôn Ngọc Sương vẫn không nghe thấy Lãnh Như Băng lên tiếng, trong lòng nóng nảy, lại cười một tiếng lạnh lùng, nói tiếp:

- Ta một mặt đốt hồ, một mặt thiêu núi, bất luận nàng ta ẩn thân ở đâu tập luyện ma công thì trong vòng năm, ba ngày cũng chỉ thành công một chút, nhưng thời gian năm ba ngày đó đã đủ để Công Tôn Ngọc Sương ta dùng.

Lãnh Như Băng khẽ buông tiếng thở dài, nói:

- Vương cô nương đối với ngươi hết sức khoan hồng, vì sao ngươi lại hận nàng đến thế, phải dồn nàng vào chỗ chết mới cam tâm.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Ngươi phải đổi một chữ thì câu đó mới chính xác.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Đổi chữ gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Sau khi dồn vào chỗ chết mới cam tâm.

Lãnh Như Băng lại hỏi:

- Ngươi sợ Vương cô nương lắm ư ?

Công Tôn Ngọc Sương không đáp mà hỏi ngược lại:

- Vì sao hỏi ta như thế ?

Lãnh Như Băng đột nhiên bật lên một tràng cười thật lớn chấn động không trung, thanh âm vang dội cả sơn cốc. Công Tôn Ngọc Sương chớp đôi mắt to, hỏi:

- Ngươi cười cái gì ?

Lãnh Như Băng nói:

- Vương cô nương quả liệu sự như thần, tất cả mọi chuyện xảy ra đều nằm trong dự liệu.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Có việc nào nằm ngoài không ?

Lãnh Như Băng cười nói:

- Vương cô nương nói với ta, ngươi ngoài mặt tỏ ra tôn kính nàng, nhưng trong lòng chỉ muốn giết chết, bây giờ thì tại hạ đã được Công Tôn cô nương giải thích hoàn toàn.

Ôi ! Không tưởng được ngay lúc này tại hạ lại được nghe những lời chém giết thốt ra từ miệng cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương đứng bật dậy, giận dữ quát lớn:

- Đảm lược của nhà ngươi cũng thật không nhỏ, dám ở trước mặt ta bày trò giả trá !

Dứt lời lập tức phóng chân hướng về phía tiểu lâu phi thân tới. Lãnh Như Băng âm thầm tính toán thời gian, đoán rằng Hoàng Cúc đã sớm vào thạch thất, nếu như chàng đuổi theo sau, ngược lại có thể tự lộ hình tích, cách đơn giản nhất là ngồi im bất động, âm thầm quan sát nhất cử nhất động từ tiểu lâu.

Công Tôn Ngọc Sương tiến vào trong đại sảnh, chỉ thấy một mình Tố Mai tay cầm trường kiếm ngồi ngay mặt sảnh, không khỏi nổi lửa, cười một tiếng lạnh lẽo, hỏi:

- Còn nha đầu kia đâu rồi ?

Tố Mai chậm rãi thả trường kiếm xuống, đáp:

- Đi gặp cô nương nhà ta.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

- Vương Tích Hương hiện đang ở đâu ?

Tố Mai đáp:

- Chân trời góc biển, thiên thượng nhân gian.

Công Tôn Ngọc Sương cười gằn:

- Ngươi thật muốn chết hay nghĩ rằng ta không dám giết ngươi ?

Tố Mai đáp:

- Không cần phải nhọc công, ta tùy thời có thể nhai nuốt độc dược trong miệng.

Tố Mai, Hoàng Cúc, Lãnh Như Băng đều đầy dũng khí không sợ chết, nhưng không thể lường hết tâm cơ mưu kế của Công Tôn Ngọc Sương, cố tình huyên náo vô chủ ý rồi âm thầm vận công lực chuẩn bị đột nhiên xuất thủ. Nhân vì nàng chỉ có một cơ hội cực kỳ mỏng manh, trong lần xuất thủ duy nhất phải điểm trúng yếu huyệt của Tố Mai để Tố Mai không kịp có cơ hội nhai nuốt hoàn độc dược trong miệng.

Tố Mai giống như nhìn thấu tâm ý của Công Tôn Ngọc Sương, đột ngột khởi thân, tung mình một cái thoái lui ngoài năm thước, lạnh lùng nói:

- Chỉ cần ngươi nhấc tay một cái, ta sẽ nhai nuốt độc dược trong miệng để tự tận, đừng mong lưu giữ tánh mạng ta lại để chịu sự hành hạ của ngươi.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên buông một tiếng thở dài, hỏi:

- Vương Tích Hương đối với ngươi tốt lắm ư ?

Tố Mai đáp:

- Chúng ta tình như tỷ muội.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Chính vì vậy mà ngươi cam tâm chịu chết để tận trung ?

Tố Mai đáp:

- Nào phải chỉ mình ta, phàm là thuộc hạ của cô nương đều cam tâm bỏ mạng vì nàng.

Công Tôn Ngọc Sương nhíu mày hỏi:

- Lãnh Như Băng thì sao ?

Tố Mai thốt:

- Ta tưởng cũng như thế.

Công Tôn Ngọc Sương tự biết khó có cơ hội hạ thủ, đột nhiên quay lưng phóng ra ngoài. Nguyên lai nàng đột nhiên nghĩ đến có thể xuất kỳ bất ý điểm huyệt Lãnh Như Băng, dùng thủ pháp nghiêm hình bức cung, ép chàng khai ra nơi Vương Tích Hương đình thân. Nàng thập phần tin tưởng chỉ cần có cơ hội khiến bọn họ không thể tự tuyệt thì có thể dùng thủ pháp "phân cân thác cốt" tàn độc bức cung, nhất định có thể ép họ nói ra, chỉ là cơ hội ngăn cản bọn họ nuốt độc dược quá mong manh, khó lòng mà đắc thủ. Nàng không thể mạo hiểm, bởi vì giết chết ba người này chẳng có lợi ích gì cả mà lại cùng Vương Tích Hương kết mối oán thù không thể giải được. Trong lòng đang suy nghĩ, bước chân đã đến gần Lãnh Như Băng. Nàng tự nhiên phải biến đổi thành trầm tĩnh, như không có chuyện gì, đến gần Lãnh Như Băng dưới cự ly mười thước, khuôn mặt tươi cười, bước chân cũng chậm lại. Chỉ nghe thanh âm của Tố Mai vọng lại từ xa xa:

- Lãnh công tử, cẩn thận đề phòng !

Lãnh Như Băng lập tức cảnh giác, đứng bật dậy, lạnh lùng thốt:

- Đứng lại, nếu ngươi còn bước thêm một bước, ta lập tức nuốt viên độc dược.

Công Tôn Ngọc Sương đình chỉ cước bộ, cười nói:

- Nếu như ngươi chết đi, còn ai luyến tiếc Vương cô nương nữa ?

Miệng cười nói nhưng ngầm vận công lực, đột nhiên điểm ra một chỉ. Lãnh Như Băng đã có phòng bị, vừa thấy cổ tay Công Tôn Ngọc Sương cất lên, lập tức nghiêng mình tránh đi. Chàng tuy có thể tránh được đại huyệt, nhưng cánh tay phải vẫn bị chỉ lực của Công Tôn Ngọc Sương điểm trúng, lảo đảo thân hình, vội giơ tả thủ phóng ra một chưởng, cao giọng nói:

- Tố Mai cô nương, hãy bảo trọng, nói với Vương cô nương báo thù cho ta !

Lập tức nhai hoàn độc dược trong miệng nuốt xuống. Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ cực nhanh,

vừa điểm ra một chỉ, người đã vọt đến phía trước nhưng bị chưởng lực của Lãnh Như Băng cản lại. Khi nàng hóa giải xong chưởng lực của Lãnh Như Băng, thì chàng đã nhai nuốt đi dược vật ngậm trong miệng.

Công Tôn Ngọc Sương nhanh như gió, uốn mình một cái đã đến sát bên cạnh Lãnh Như Băng, đưa tay chộp lấy tay phải của chàng, thấp giọng hỏi:

- Ngươi đã nuốt dược hoàn rồi ư ?

Lãnh Như Băng cười ha hả thốt:

- Nhà ngươi quỷ kế đa đoan nhưng vẫn chậm một bước, không sai, ta đã nuốt hoàn độc dược rồi.

Công Tôn Ngọc Sương vội vàng kêu lên:

- Mau nhả ra cho ta !

Lãnh Như Băng thốt:

- Dược vật đã vào trong bụng, nhà ngươi đến không kịp rồi, ha ha ! Đây là một loại độc dược cực mạnh, chỉ nửa khắc sau, ta sẽ được chết rất an tường !

Công Tôn Ngọc Sương hữu thủ nhanh nhẹn điểm mấy huyệt đạo trên người chàng, gấp gáp thốt:

- Nghe lời ta, dẫn khí phong bế huyệt đạo, ta sẽ có cách cứu ngươi !

Lãnh Như Băng cười nhạt nói:

- Ngươi hủy đi diện mạo ta, muốn lấy mạng ta, tất cả nợ này, để cho Vương cô nương tính với ngươi.

Chàng thấy trước mắt nổi lên hàng vạn ngôi sao, đầu óc nặng trĩu, tâm trung dường như bị độc tính công phá, khẽ nhắm chặt hai mắt, thốt:

- Buông ta ra, ta chết nhanh cho xong.

Công Tôn Ngọc Sương lập tức buông tay thốt:

- Sao phải khổ như thế ? Ta đâu có lòng muốn phương hại ngươi, nếu muốn giết ngươi thì đã thiếu gì cơ hội, cần gì phải đợi đến ngày hôm nay.

Chỉ thấy thân hình Lãnh Như Băng run lên một cái, ngửa người ngã ra sau. Công Tôn Ngọc Sương lập tức đưa tay đỡ lấy thân thể Lãnh Như Băng, đặt chàng nằm xuống trên cỏ, thở dài ảo não:

- Ta nói là muốn hạ sát ngươi, chỉ để hăm dọa người sống, kỳ thực, ta quyết nhiên chẳng thể phương hại ngươi, cũng như hủy đi dung mạo ngươi, đâu phải thật sự hủy.

Đột nhiên nghe một thanh âm lạnh lùng cất lên phía sau:

- Bất tất phải giả vờ từ bi mèo khóc chuột.

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tố Mai tay thủ trường kiếm, đứng ngoài sáu thước. Nàng lập tức kêu lên:

- Cô nương ! Mau đưa ta giải dược cứu mạng hắn, chúng ta nói chuyện sau.

Tố Mai hỏi:

- Ngươi sợ cô nương ta báo thù cho hắn chăng ?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu nói:

- Mau đưa giải dược cứu mạng người quan trọng hơn.

Tố Mai thốt:

- Giải dược đã bị ta hủy đi, sau khi nuốt độc dược, không thể không chết.

Đôi mày thanh tú của Công Tôn Ngọc Sương dựng lên, giọng ngập tràn sát cơ:

- Toàn lời nói nhảm, tất cả các ngươi đều tưởng ta không dám ra tay sát nhân ư ?

Hừm ! Chọc ta nổi giận, ta hạ sát hai ngươi cho coi.

Tố Mai thốt:

- Cô nương tuy có lòng sát nhân, cũng có khả năng sát nhân, nhưng chẳng có thể có được hào khí không sợ chết.

Công Tôn Ngọc Sương run lên một cái, hỏi:

- Hắn thật sự không thể cứu được ?

Tố Mai đáp:

- Không thể cứu được.

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm thật lâu không nói, hiển nhiên một Công Tôn Ngọc Sương đa

mưu túc trí, trăm kế xảo biến đã bị tình thế làm khốn đốn, nghĩ không ra một kế sách thích đáng. Chỉ nghe Tố Mai lạnh lùng lên tiếng:

- Ngươi mau đi đi ! Hậu sự của Lãnh tướng công đã có ta lo.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn Tố Mai một cái, từ từ ngồi xuống đưa tay đến trước mũi Lãnh Như Băng dò xét, chỉ thấy hơi thở yếu ớt, tùy thời có thể tắt hẳn, không thể ngăn được cảm giác ảm đạm, khẽ thở dài một cái, thốt:

- Vương cô nương nếu như có khả năng giải trừ tai nạn, tìm được sinh cơ, phiền cô nương chuyển lời chúc mừng của Công Tôn Ngọc Sương ta đến nàng, còn như nàng chẳng may chết đi, thì trên mộ bia của nàng hãy đề tên của Công Tôn Ngọc Sương ta.

Chuyển biến đột ngột này quả bất ngờ, Tố Mai cho dù từng lời từng chữ nghe rất rõ ràng nhưng vẫn chẳng mấy gì tin, trong lòng thầm nghĩ:

"Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, chẳng biết đang giở trò gì". Bỗng thấy Công Tôn Ngọc Sương phục xuống ôm Lãnh Như Băng, chuyển lên hai tay, khởi thân đứng dậy, thong thả bỏ đi. Tố Mai hoảng hốt vội kêu lên:

- Đứng lại !

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên trở nên ôn nhu lạ thường, ngừng chân lại hỏi:

- Chuyện gì ?

Tố Mai hỏi:

- Ngươi mang thi thể của Lãnh công tử đi đâu ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Ta muốn đi bái phỏng một vị danh y, mong trị độc thương.

Tố Mai lại hỏi:

- Ngươi tin rằng trên thế gian này quả thật có tục mệnh kim đan, có thể cải tử hồi sinh ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Thế gian tuy không có tục mệnh kim đan, nhưng có trừ độc linh đan.

Tố Mai vội vàng thốt:

- Cô nương nhà ta là một vị đương kim thần y, ngươi để Lãnh công tử ở lại, may ra còn một sinh cơ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Cô nương nhà ngươi quyết tâm tập luyện ma công, trong vòng năm, ba ngày không thể xuất quan, ta xem không thể đợi được.

Tố Mai thầm nghĩ:

"Nếu ta cương quyết đòi lưu giữ Lãnh công tử, chỉ sợ nàng ta sinh nghi, chi bằng tạm thời cứ để nàng ta đem đi, chờ gặp cô nương rồi tính sau". Nghĩ thế nên không nói gì nữa.

Công Tôn Ngọc Sương chậm chạp quay lưng đi thẳng một đường, cước bộ trầm trọng như mang trùng trùng tâm sự. Tố Mai nhìn theo bóng lưng nàng đang từ từ tiến ra hướng thủy đạo, trong lòng thầm nghĩ:

"Ta định phát động cơ quan đả thương Công Tôn Ngọc Sương tại thủy đạo, nhưng nàng ta đang ôm Lãnh công tử, nếu ta phát động cơ quan, Lãnh công tử khó mà thoát chết, tốt hơn nên dời dây kéo đi khiến thủy luân tạm thời đình chuyển". Nàng vội lên tiếng hỏi:

- Không có thuyền làm sao ngươi rời thủy đạo ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Bất tất phải nhọc tâm.

Dứt lời đề khí, thi triển tuyệt kỹ đăng bình độ thủy, phi thân qua thủy đạo. Vì nàng mang thêm một người trên tay, nên nước bắn tung lên ướt cả phía trước. Tố Mai nhìn theo bóng Công Tôn Ngọc Sương dần dần khuất xa, trong lòng kinh hãi thầm nghĩ:

"Võ công nàng ta đích thật quá cao cường, cho dù có phát động cơ quan dưới nướ c, chỉ sợ cũng không thể đả thương nàng ta". Chỉ thấy bóng Công Tôn Ngọc Sương càng ngày càng xa, vượt qua thủy đạo không còn trông thấy nữa.

Tố Mai chán nản nhìn trước thủy đạo đến xuất thần, trong lòng u ám thầm nghĩ:

"Qua hai thì thời, dược lực hết công hiệu, Lãnh công tử tự nhiên sẽ tỉnh lại, lúc ấy sao tránh khỏi bị Công Tôn Ngọc Sương nhìn thấu những lời nói dối, ngày sau có muốn lừa gạt nàng ta, chỉ e rằng không thể được nữa".

Bỗng nghe một thanh âm trong trẻo vọng đến:

- Tố Mai tỷ tỷ.

Thanh âm hết sức quen thuộc, Tố Mai chẳng cần quay đầu lại cũng biết là Hoàng Cúc đã đến. Nàng quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy Hoàng Cúc đang đứng ngoài bảy, tám thước, hai mắt mọng đỏ, lệ quang ẩn hiện, hiển nhiên vừa khóc một trận lớn, không khỏi kinh hãi, bật hỏi:

- Cô nương sao rồi ?

Hoàng Cúc buông tiếng thở dài ảo não, đáp:

- Cô nương bệnh rất nặng.

Tố Mai gấp gáp hỏi:

- Nguy hiểm lắm ư ?

Hoàng Cúc không đáp, lại hỏi:

- Công Tôn Ngọc Sương đâu rồi ?

Tố Mai đáp:

- Đi rồi, tiểu muội có gì muốn nói cứ nói đi đừng ngại.

Hoàng Cúc than:

- Ôi ! Hơi thở cô nương mong manh như tơ, có thể tuyệt bất cứ lúc nào, muội hầu bên giường cả nửa canh giờ, cũng không nói một câu.

Tố Mai hỏi:

- Muội có gọi qua chưa ?

Hoàng Cúc lắc đầu:

- Muội không dám, sợ kinh động cô nương.

Tố Mai chau mày, hỏi:

- Cô nương bệnh nặng như thế, muội không ở bên cạnh hầu hạ, lại ra đây làm gì ?

Hoàng Cúc đáp:

- Muội hoang mang thất thần, càng nhìn càng hoảng, không thể ngăn được tiếng khóc, lệ rơi trên

mặt cô nương.

Tố Mai tức giận mắng:

- Nha đầu chết bằm, không thể giữ bình tĩnh, chẳng sợ kinh động cô nương sao ?

Hoàng Cúc nói:

- Cô nương bị nước mắt làm giật mình tỉnh dậy, chuyển mình gọi tên Lãnh tướng công, rồi lại tiếp tục ngủ say.

Tố Mai kinh ngạc hỏi:

- Cái gì ? Cô nương đã gọi tên Lãnh công tử ?

Hoàng Cúc gật đầu đáp:

- Phải, cô nương gọi rất rõ ràng, muội không thể nghe lầm được, vì thế muội mới chạy ra ngoài tìm tỷ tỷ thương lượng, nên thỉnh Lãnh công tử ...

Tố Mai ảm đạm thốt:

- Chỉ sợ chúng ta không thể gặp Lãnh công tử được nữa.

Hoàng Cúc ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao thế ?

Tố Mai đáp:

- Vì Lãnh công tử đã bị Công Tôn Ngọc Sương cướp đi rồi.

Hoàng Cúc lấy làm kỳ, hỏi:

- Lãnh công tử là một nam nhân, Công Tôn Ngọc Sương là một nữ nhân, cướp đi để làm gì ?

Tố Mai than:

- Ôi ! Nếu như Lãnh công tử là một nữ nhân, thì Công Tôn Ngọc Sương đã chẳng mang đi làm gì.

Hoàng Cúc đột nhiên tự mình hiểu ra, thở dài nói:

- Và cô nương nhà ta cũng chẳng thể gọi tên.

Tố Mai mỉm cười:

- Ừm ! Muội đã lớn nhiều.

Hoàng Cúc nhíu mày thốt:

- Công Tôn Ngọc Sương chỉ muốn tìm Lãnh công tử, chắc sẽ không trở lại nữa, tỷ tỷ không cần phải phòng thủ bên ngoài, chúng ta cùng vào thạch thất xem cô nương đi.

Tố Mai lắc đầu:

- Không được, cô nương đã có lệnh, chúng ta không thể tùy tiện xuất nhập thạch thất.

Hoàng Cúc nói:

- Cô nương như đèn sắp cạn dầu, chỉ sợ khó mà sống tiếp được.

Tố Mai hỏi:

- Bệnh tình của cô nương thật sự nghiêm trọng đến thế sao ?

Hoàng Cúc đáp:

- Muội làm sao dám gạt tỷ tỷ, chúng ta nên nhanh một chút, lỡ như trễ một bước, chỉ sợ không ...

Mấy lời sau chừng như rất khó nói ra khỏi miệng.

Lại nói về Công Tôn Ngọc Sương tay bồng Lãnh Như Băng, đạp nước mà đi tiến ra khỏi thủy đạo, đã thấy một chiếc khoái thuyền dài cột bên cạnh. Trên thuyền có hai thanh y tỳ nữ xinh đẹp, mắt nhìn chăm chăm về phía thủy đạo, vừa trông thấy Công Tôn Ngọc Sương, mặt hiện đầy nét vui mừng. Công Tôn Ngọc Sương đến sát bên thuyền lập tức phi thân lên trên, đi thẳng vào trong, miệng phân phó hai vị tỳ nữ:

- Mau khai thuyền.

Hai tỳ nữ dạ một tiếng lập tức thi hành, khoái thuyền phóng như mũi tên nhắm hướng giữa hồ trực chỉ.

Trong khoang thuyền tuy không lớn, nhưng bày trí cực kỳ hào hoa, Công Tôn Ngọc Sương từ từ đặt Lãnh Như Băng nằm xuống trên chiếc giường thấp bé, liên tục điểm mấy huyệt đạo trên người chàng. Nên biết dược vật mà Lãnh Như Băng nuốt, cho dù Công Tôn Ngọc Sương có dùng thủ pháp độc bộ võ lâm, cũng khó có công hiệu. Từ bên ngoài bước vào một tiểu tỳ, lên tiếng hỏi:

- Bẩm báo cô nương, chúng ta phải đi đâu ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Mau đổ thuyền vào bờ gần nhất.

Thanh y nữ tỳ vội vàng thối lui, tiểu thuyền lập tức chuyển hướng đi thẳng vào bờ.

Lúc này, hai cửa sổ trong thuyền mở lớn, một trận gió lùa vào thổi y phục Lãnh Như Băng bay lất phất. Công Tôn Ngọc Sương mở to cặp mắt xinh đẹp, nhìn Lãnh Như Băng ngơ ngẩn xuất thần, dường như có tâm sự gì đó. Khi tiểu thuyền đi như tên bắn sắp sửa vào bờ, Lãnh Như Băng đang nằm bất động, đột nhiên chuyển động thân mình một cái.

Công Tôn Ngọc Sương thở ra một hơi dài, thầm nghĩ:

"Quả nhiên là như thế, gan của hai tiểu nha đầu kia đích thực không nhỏ".

Chỉ thấy Lãnh Như Băng vươn hai tay, đột nhiên ngồi dậy. Nguyên lai chàng bị gió lạnh bên ngoài thổi vào, đã tỉnh dậy sớm hơn. Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhẹ, hỏi:

- Có khát không ?

Đoạn thò ngọc thủ đưa qua một chén trà thơm. Lãnh Như Băng hỏi:

- Ta đang ở đâu đây ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Trên thuyền.

Nàng cao giọng hướng ra ngoài nói tiếp:

- Quay thuyền lại, trở lại giữa hồ !

Lãnh Như Băng khẽ cử động hai tay, hỏi:

- Ngươi đã cứu ta ư ?

Công Tôn Ngọc Sương đã khôi phục lại thần thái ung dung, nở một nụ cười, đáp:

- Không phải, hai ả nha đầu đó chỉ dùng mê dược, qua một thời gian nhất định, ngươi sẽ tự lai tỉnh.

Lãnh Như Băng à một tiếng, thốt:

- Ra là vậy ...

Đoạn thấp giọng hỏi:

- Hiện tại ngươi muốn đưa ta đi đâu ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

- Ngươi muốn đi đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Mai Hoa cư.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Có phải để tham gia tang lễ của Vương Tích Hương ?

Lãnh Như Băng buông gọn:

- Phải.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Ta vốn định sát hại Vương Tích Hương, nhưng bây giờ quyết định để nàng ta tự chết.

Lãnh Như Băng thốt:

- Nghe khẩu phong của ngươi dường như thập phần úy kỵ Vương Tích Hương ?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Tại sao không nói là ta chán ghét nàng ta ?

Lãnh Như Băng cười một tràng lớn, thốt:

- Cô nương chỉ mong Vương Tích Hương chết đi, nhưng trước mặt nàng thì lại tỏ ra cung thuận dị thường, như vậy chẳng phải úy kỵ là gì ?

Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, nói:

- Tánh tình của ta rất xấu, nếu ngươi cứ thường thường đối nghịch ta, chỉ sợ ta không thể nhẫn nại.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Nhịn không được thì sao ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Cầu sống không được, cầu chết không xong, tư vị đó đích thực rất khó nếm.

Lãnh Như Băng thốt:

- Thiên cổ gian nan duy nhất tử, nếu như cả cái chết cũng không thể uy hiếp ta, thì có chuyện gì có thể khiến ta sợ nữa ?

Công Tôn Ngọc Sương song mục lóe hàn quang, toan tính phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại hạ xuống, cười nhạt một tiếng, quay mặt đi nhìn sóng nước ngoài thuyền, không nói lý với Lãnh Như Băng nữa.

Lãnh Như Băng trong tiềm thức đối với nước có một sự sợ hãi kinh khủng, ở giữa sóng nước mênh mông này, cho dù Công Tôn Ngọc Sương có để chàng đào tẩu, chàng cũng không dám bỏ đi. Chàng phát giác sóng nước trên hồ uy hiếp tinh thần chàng nhiều hơn sinh tử của nhục thể, nhưng chẳng biết nguyên nhân vì sao. Lúc này, khoái thuyền đã rời bờ, càng phóng nhanh hơn trực chỉ hồ tâm. Lãnh Như Băng trông thấy Công Tôn Ngọc Sương nhìn thẳng ra bên ngoài, gió đùa mái tóc dài bay phất phới, giữa chân mày hiện lên đầy nét hoan hỉ, chừng như căn bản đã quên cả sự tồn tại của bản thân mình, bất giác nhịn không được lên tiếng hỏi:

- Ngươi muốn đưa ta đi đâu ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Ta đã đáp ứng Vương Tích Hương trong vòng ba tháng không đả thương người, trước khi thời hạn tất phải bố trí, đến ngày kỳ hạn, nhất định sẽ có một trận đồ sát kinh nhân !

Lãnh Như Băng thất kinh, cảm khái than:

- Sao phải khổ như thế !

Công Tôn Ngọc Sương cười đáp:

- Vì dương danh lập uy !

Lãnh Như Băng thốt:

- Ngươi vì song thân bị sát hại, mà đâm ra cừu hận, tìm mọi cách để báo thù, quấy loạn cả võ lâm chẳng cần biết đến lòng người oán phẫn, trời cao nổi giận, có rất nhiều người vô oán vô cừu với ngươi, đều bị thương vong bởi hành động dã man của ngươi, họ ai cũng có gia đình thê tử, chẳng lẽ

con cái họ lại phải đi tìm ngươi để báo thù sao ?

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay vuốt mớ tóc dài đang tung bay trong gió, cười nói:

- Ta nghĩ bằng vào cuộc đại náo này của bọn ta, sẽ có rất nhiều quy củ luật lệ trên giang hồ, kể cả quy củ luật lệ rửa cừu trả hận, đều được cải biến đồng loạt.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Trên giang hồ đích thực có rất nhiều quy củ không hợp thời nghi, đang chờ cải biến". Lập tức lên tiếng hỏi:

- Có biện pháp như thế nào để cải biến ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

- Ta muốn trong vòng thời gian năm năm, dựng lên một người tay nắm quyền uy chí cao vô thượng trên giang hồ, quân lâm thiên hạ, hoàn thành trước võ lâm một tráng cử, đại sự chưa từng có xưa nay.

Chương 8: Hồi 08

Lãnh Như Băng trông thấy thần thái nàng thập phần đắc ý, không nhịn được phải hỏi:

- Tráng sự gì ?

Công Tôn Ngọc Sương tươi cười đáp:

- Ta muốn khiến người trong võ lâm bỏ đi truyền thống "oan oan tương báo".

Lãnh Như Băng thốt:

- Ý tưởng tuy hay, nhưng kế sách khó mà thành.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Đơn giản lắm, nếu như hậu bối của họ tường tận lý do, biết họ đáng chết, tự nhiên ý niệm báo cừu sẽ tiêu tán.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Lời này thật không sai, tuy phụ mẫu chi cừu bất cộng đái thiên, nhưng nếu một người đã giết phụ mẫu mình, lại khiến mình tưởng rằng họ đáng chết, thì chuyện này không phải rất đơn giản sao ?" Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Một nghìn năm nay, võ lâm không thiếu người tự phụ tài năng cao cường, ôm mộng tưởng thống nhất võ lâm, lãnh tụ giang hồ, nhưng chưa có một người nào thành công, ta đọc những thư ký kiêu hùng hoặc bí kíp võ công của tài nhân để lại, cũng không thiếu những người có tài năng tương đối tự biết mình khó hoàn thành giấc mộng xưng bá, chung quy cũng thất bại, hơn nữa đột nhiên lại bại khi sắp sửa thành công, trong lòng hết sức đau đớn.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương muốn nối bước tiền nhân dựng nên võ lâm bá nghiệp chăng ?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Ngươi nghĩ ta khó thể gánh vác đại sự này ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Đương thời không ít tay kiêu hùng, tài nhân, mưu lược đầy bụng, thường không tự phát giác được kế hoạch chu đáo của mình có những điểm sơ hở nhỏ, nhất thời phát động tưởng rằng thành công, nhưng chưa có một người nào khả dĩ có khả năng hoàn thành tâm nguyện, thành tựu bá nghiệp.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Đó là vì họ đã phạm phải một sai lầm thật lớn dẫn đến bại vong.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương tự tin không phạm sai lầm ?

Công Tôn Ngọc Sương nở một nụ cười đáp:

- Đương nhiên, ta đã rút được nhiều kinh nghiệm từ họ, sao có thể tự mình tái phạm.

Lãnh Như Băng thốt:

- Thời thế biến đổi, xưa nay bất đồng, cô nương đọc những kinh nghiệm xa xưa, chỉ sợ không hợp thời nữa.

Công Tôn Ngọc Sương cười nói:

- Nhìn không ra ngươi lại là một nhân vật có tài thao lược như vậy.

Rồi nàng cười một tràng khanh khách thật lớn, thốt:

- Bất quá không cần phải phí tâm, ta đã có chuẩn bị tinh tiến kỹ lưỡng, các phân đà đều có sở trường riêng, võ lâm bá nghiệp chỉ một ngày gần đây thôi.

Lãnh Như Băng thốt:

- Nếu như Vương cô nương nhìn không quen sự ngông cuồng tàn khốc của ngươi, khiến nàng nổi giận, trực diện ra giang hồ tranh bá với ngươi thì sao ?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Ngươi tin rằng nàng ta có thể tu thành ma công, duy trì tánh mạng ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Vương Tích Hương kia có chuyện gì không thể, chuyện sinh tử chỉ sợ cũng chẳng làm khó được

nàng.

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

- Cho dù nàng ta may mắn thành công, giữ được tánh mạng, ta cũng không cần sợ nàng nữa.

Lãnh Như Băng kinh ngạc hỏi:

- Vì sao thế ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Nàng ta tuy hiểu biết bao la, trí mưu trên ta một bậc, nhưng luận về võ công, khó mà chịu nổi một chưởng của ta.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Ngươi chẳng phải đã từng thấy qua rồi sao ?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:

- Ngươi còn muốn che giấu cho nàng ta nữa sao ?

Đoạn nhỏ giọng tiếp:

- Ta khó khăn biết mấy mới bố trí được một anh hùng đại hội quy tập quần hào bốn hướng về Từ Châu, theo như mưu kế của ta, tất cả những người tham dự, một nửa bị giết chết, một nửa sẽ thần phục, nhưng Vương Tích Hương lại nhúng tay vào quấy rối làm cho kế hoạch mà ta khổ tâm bố trí bấy lâu bị hủy đi trong một lúc, lúc đó ta bị mất tiên cơ nên nhụt nhuệ phong, đương nhiên chẳng dám cùng nàng ta đối địch.

Lãnh Như Băng lập tức hưởng ứng:

- Không sai ! Nàng đích thực mạnh hơn ngươi nhiều.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhẹ thốt:

- Rất tiếc nàng ta thân mang tuyệt chứng khó thể tìm ra linh dược điều trị, không chết cũng không được, đã thối lùi một vạn bước, toan tính tập luyện ma công để thoát khỏi cái chết, nhưng cũng không thể dăm ba ngày là có thể đại thành, ta có dư thời gian để thong dong bố trí, chờ đến khi nàng ta xuất nhập giang hồ, đã không thể theo kịp ta, vô phương thay đổi cục diện.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Vương cô nương quả nhiên tính không sai, truyền nghệ cho Vương Thông Huệ cản trở Công Tôn Ngọc Sương, khiến nàng ta khó thể nhanh chóng dựng thành bá nghiệp". Lại nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Huống hồ trước khi nàng ta luyện thành ma công, ta hoàn toàn có đủ thời gian để truy tìm hạ sát.

Lãnh Như Băng trong lòng đã biết nữ nhân này tâm trí linh xảo, càng nói chuyện với nàng nhiều càng lộ ra nhiều cơ mật, thà nghe nhiều nói ít thì hơn, lập tức thốt:

- Ngươi và Vương cô nương đều là đương kim võ lâm nhất đẳng nhân tài, bất luận đấu trí, đấu lực, người khác đều không thể xen vào, tại hạ chẳng dám bàn luận.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Nên bàn về ngươi.

Lãnh Như Băng run lên một cái, hỏi:

- Bàn về ta ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Không sai, cho dù ngươi không phải là đầu não của bất kỳ bên nào trong cuộc chiến võ lâm, nhưng là một nhân vật không thể thiếu được.

Lãnh Như Băng cười ha hả một tràng, thốt:

- Cô nương đã quá lời, tại hạ đã nằm trong tay cô nương, muốn giết lúc nào thì tùy tiện, bất tất phải bàn nữa.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Nếu như cái chết của ngươi có giá trị, thì ta đã chẳng cần hao tổn tâm huyết giữ ngươi lại.

Lãnh Như Băng cười to:

- Ha ha ! Lãnh Như Băng ta cũng có công dụng lớn như thế, thật là ngoài sự tưởng tượng của ta, xin được lĩnh giáo, xin lĩnh giáo.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Được ! Chúng ta không cần phải quanh co, để ta nói rõ ra, ngươi tự xem xét.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tốt lắm ! Cô nương hãy nói đi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Đơn giản lắm, chỉ cần ngươi giúp ta một việc.

Lãnh Như Băng thốt:

- Phải coi là việc gì, nếu như tại hạ có thể đáp ứng, xin tùy ý cô nương phân phó, nếu như không thể đáp ứng, dù cô nương có phân thân toái cốt Lãnh mỗ, cùng đừng mong ta đáp ứng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

- Không có một nam nhân nào đứng trước mặt Công Tôn Ngọc Sương ta, dám tỏ ra quật cường như ngươi.

Lãnh Như Băng thốt:

- Đại trượng phu có chuyện nên làm có chuyện không nên, Lãnh Như Băng ta tự biết luận về tài trí, võ công đều không phải là đối thủ của cô nương, nhưng vẫn còn một điểm khí khất.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách, nói:

- Đừng nói cứng quá, ngươi chắc đã biết, ta có vô số phương pháp có thể khiến ngươi phục tùng.

Lãnh Như Băng thở ra thật mạnh, thốt:

- Cô nương như muốn thị uy với tại hạ thì chúng ta không cần bàn luận nữa, có thủ đoạn độc ác gì, cứ thi triển ra đi.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên biến sắc, cười một tiếng lạnh lẽo, thốt:

- Muốn chết !

Đột ngột khởi thân đứng bật dậy. Lãnh Như Băng tự biết nàng sắp sửa hạ độc thủ với mình, âm thầm vận khí, giơ sẵn hữu chưởng, chỉ cần Công Tôn Ngọc Sương có một cử động, lập tức nhanh chóng đập vào thiên linh cái của mình. Chàng ngưng mục nhìn lại, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương mặt đầy sắc giận, nhìn ra phía bên ngoài. Lãnh Như Băng trong lòng thoáng động, thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ an bài của Vương cô nương đã bất thành ?" Chàng nhìn theo ánh mắt của Công Tôn Ngọc Sương, chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền đang rẽ nước tiến tới, không ngăn được tiếng cười nhỏ. Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, hỏi:

- Ngươi cười cái gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Xem ra, ngươi so với Vương cô nương, luôn sai một nước cờ.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng hừ một tiếng, hỏi:

- Ngươi nhận ra đó là Vương Tích Hương ?

Lãnh Như Băng đang lớn tiếng cười to, nghe giọng nàng, không khỏi rùng mình một cái, không nói năng gì nữa.

Công Tôn Ngọc Sương gằn giọng:

- Ngươi có muốn kiến thức võ công của ta không ?

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Tất nhiên không phải là Vương cô nương, chẳng biết là nhân vật nào ?" Bỗng nghe Công Tôn Ngọc Sương cất giọng trong trẻo quát to:

- Dừng lại !

Hai chiếc khoái thuyền đang phóng như bay sát bên, đột ngột ngừng lại. Công Tôn Ngọc Sương lập tức bước ra bên ngoài. Nàng bước gần sát cửa, đột ngột xuất một chỉ điểm ngược về. Công Tôn Ngọc Sương xuất thủ cực nhanh, Lãnh Như Băng không kịp cảnh giác nên tránh không khỏi, chỉ cảm thấy huyệt Khúc Trì nhói lên một cái, cánh tay phải đã buông thõng xuống. Công Tôn Ngọc Sương thân thủ như gió cuốn, chuyển thân một cái, hương thơm vừa bay đến đã hiện thân trước mặt Lãnh Như Băng, vươn tay nắm lấy cổ tay trái của chàng, cười nói:

- Chúng ta cùng ra ngoài gặp bọn chúng.

Dứt lời, lại xuất một chỉ điểm vào huyệt đạo sau vai Lãnh Như Băng khiến hàm khẩu chàng trở nên vô lực, đề phòng chàng cắn lưỡi tự tuyệt. Lãnh Như Băng hoàn toàn vô lực kháng cự, mặc tình nàng lôi ra bên ngoài khoang thuyền. Lúc này gió lặng sóng yên, mặt hồ trong như gương, hai chiếc khoái thuyền đã giảm tốc độ, đuổi theo sát bên.

Công Tôn Ngọc Sương thần thái ung dung, tựa sát bên vai Lãnh Như Băng, song mục chuyển động quan sát cảnh vật chung quanh, căn bản càng đến gần hai chiếc khoái thuyền, càng để tâm đề phòng. Lãnh Như Băng huyệt mạch bị phong bế, vô năng lực kháng cự, chỉ đành để mặc nàng bày bố. Đây đích thực là một bức họa vô cùng bất cân xứng, Công Tôn Ngọc Sương thì mắt sáng môi hồng,

diễm lệ vô cùng, Lãnh Như Băng thì xú quái không tả, mặt mày đủ sắc, thẹo ngang thẹo dọc, hai người đi sát bên nhau, một người thì cực đẹp, một kẻ thì cực xấu.

Hai chiếc khoái thuyền đến gần ngoài một trượng, tự động ngừng lại, ngoại trừ hai đại hán đang chèo thuyền bên ngoài, tất cả bình tịnh dị thường, không hề phát ra một tiếng động.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ:

"Trên hai chiếc khoái thuyền này không biết là nhân vật nào, mà tâm bình khí tịnh phi thường." Chàng qua mấy ngày tăng thêm được một ít kinh nghiệm giang hồ, trong lòng đã biết phàm là nhân vật nào càng bình tĩnh thì càng là cường địch khó đối phó. Ngưng mục nhìn qua, chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền không những đóng chặt cửa khoang, mà còn thả màn bố xuống che kín. Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn xuống bóng hai người lấp lánh trong nước, điểm nụ cười nhẹ, thốt:

- Lãnh lang, Vương Tích Hương kia đứng ra mai mối muốn muội kết thành vợ chồng với chàng. Ôi ! Nhưng nha đầu đó dụng tâm khó đoán, vì vậy, muội chẳng dám đáp ứng.

Lãnh Như Băng bị điểm "Nhân Nghênh", "Thiên Đỉnh" hai huyệt đề phòng cắn lưỡi tự tuyệt, trong lòng có lời muốn nói cũng không thể mở miệng. Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Lãnh lang, chỉ sợ Vương Tích Hương hiện tại xương cốt đã lạnh, niệm tình nàng làm mai mối, chúng ta nên đi cúng tế nàng một lần vậy.

Đột nhiên có tiếng mái chèo khua nước vang lên, lại xuất hiện thêm hai chiếc khoái thuyền phía sau. Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn một cái, thoáng biến sắc mặt nhưng lập tức khôi phục lại vẻ trấn tĩnh như cũ. Bốn chiếc khoái thuyền, tạo thành một vòng vây, giam chiếc khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương ở giữa.

Lãnh Như Băng trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ:

"Không biết người nào đã an bài cục diện này, nếu như Công Tôn Ngọc Sương không biết thủy công, cho dù có võ công cao cường, cũng không thể đối phó với cục diện hôm nay." Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên trông thấy cửa khoang thuyền bên tay trái mở ra, xuất hiện một lão nhân mặt đen như sắt, trên má có một vết sẹo dài, đích thị là vị Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Thần Phán Trần Hải danh chấn võ lâm.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Trần Hải một lược, làm như không thấy, cất giọng dịu dàng nói với Lãnh Như Băng:

- Lãnh lang, huynh bị Vương Tích Hương giam giữ tại Mai Hoa cư đã mấy ngày qua, thật khiến muội đau lòng đứt ruột chẳng phút nào yên. Ôi ! Tại sao huynh không lên tiếng ? Chẳng lẽ vẫn còn hoài niệm Vương Tích Hương đã chết đó ư ?

Chỉ thấy cửa khoái thuyền bên phải khai mở, bước ra một lão nhân vận trường bao đeo kiếm, chính là Lục Tinh đường lão trang chủ, Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Tốt lắm ! Trên hai khoái thuyền trước mặt là Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong, chẳng biết trên hai khoái thuyền phía sau là nhân vật nào ? Nhưng gặp gỡ thế này cũng không tệ, giao thủ trên mặt nước nhất định phải dựa vào chân tài thực học, âm mưu quỷ kế, đều khó mà thi triển".

Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong đều chưa biết chuyện Lãnh Như Băng bị hủy dung mạo, trông thấy Công Tôn Ngọc Sương cùng với một nam nhân diện mạo xú quái, tay tựa vai kề, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ quái, hai vị lão nhân cao niên đức trọng, tuy trong lòng vô cùng ngạc nhiên, nhưng không tiện hỏi nhiều. Bỗng thấy cửa khoang của hai chiếc khoái thuyền phía sau bật mở, bước ra một tăng một đạo, vị hòa thượng thân vận cà sa vàng, thân hình khô nhỏ, đôi chân mày bạc dài quá hai tấc, hai mắt nhắm chặt, hai tay chắp hình chữ thập trước ngực đứng trên sàn thuyền. Vị đạo nhân vận đạo bào màu xanh, râu dài xuống ngực, tay cầm một chiếc phất trần màu vàng kim.

Lãnh Như Băng không biết hai người này, nhưng nhìn cử chỉ nghiêm trọng, khí độ trầm ổn, cũng đoán biết là nhân vật có lai lịch. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên thò ngọc thủ bí mật giải khai huyệt đạo của Lãnh Như Băng, thấp giọng nói:

- Tất cả nhân vật đến đây đều võ công cao cường, khi xảy ra động thủ chỉ sợ ta không thể quan tâm cho ngươi, ngươi đã được tự do, hãy tự mình bảo trọng.

Chỉ thấy Trần Hải ôm quyền, lên tiếng hỏi:

- Công Tôn cô nương, có nhận ra lão phu không ?

Công Tôn Ngọc Sương cười một tiếng lạnh lùng, thốt:

- Cho dù ngươi có lột da đi, ta vẫn nhận ra.

Trần Hải thoáng biến sắc, toan tính phát tác, nhưng đột nhiên nhẫn nại dằn xuống.

Hạ Hầu Trường Phong vụt thốt:

- Còn kẻ vô danh tiểu tốt này, chắc cô nương cũng chưa quên ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong, phải không ?

Hạ Hầu Trường Phong đáp:

- Chính là tại hạ.

Vị hòa thượng ốm nhỏ vận áo cà sa vàng đột nhiên lên tiếng:

- Từng nghe nói cô nương kiến văn quảng bác, chắc nhận ra được bần tăng ?

Công Tôn Ngọc Sương khẽ đảo tròng mắt, thốt:

- Một trong hai cao tăng đức cao trọng vọng nhất còn sót lại của Thiếu Lâm tự, Trường My La Hán Thiên Bình, đúng hay không đúng ?

Thiên Bình thở ra một hơi dài, thốt:

- Cô nương quả nhiên uyên bác, lão tăng đã ba mươi năm không rời bổn viện một bước, vậy mà cô nương chỉ một lần nói ra đã trúng, bội phục, bội phục.

Thanh bào đạo nhân lập tức lên tiếng:

- Cô nương chắc cũng biết rõ lai lịch của bần đạo ?

Công Tôn Ngọc Sương hừ một tiếng lạnh lùng, đáp:

- Kim Phất đạo trưởng, ngươi trong tay giơ cao ký hiệu, chỉ sợ thế nhân chẳng nhận ra, hừ ! Không ngờ ngươi là kẻ không biết xấu hổ.

Kim Phất đạo trưởng mỉm cười điềm đạm, thốt:

- Miệng lưỡi cô nương thật là lợi hại.

Trần Hải ho một tiếng lớn, thốt:

- Cô nương có khả năng chỉ một lời đoán ra lai lịch cả bốn người chúng ta, đích thực cao minh, nhưng chẳng biết có bằng lòng giúp lão phu chờ thêm một chút nữa không ?

Công Tôn Ngọc Sương ngửa mặt nhìn sắc trời, nói:

- Nếu như ta đoán không lầm, thì còn một người nữa chưa tới.

Trần Hải hỏi:

- Người nào ?

Công Tôn Ngọc Sương buông gọn:

- Vương Thông Huệ.

Trần Hải khẽ rùng mình một cái, nhưng không lên tiếng đáp thoại, Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Tất cả chuyện khác và chuyện đơn giản này, nếu không phải Vương Thông Huệ chủ mưu, chỉ sợ các ngươi không thể nghĩ ra được.

Kim Phất đạo trưởng khẽ vung vẫy phất trần, thốt:

- Trần huynh, nếu như vị Công Tôn cô nương này đã không có ý hòa giải, thì bất tất phải bàn luận tiếp, hãy dựa vào võ công mạnh yếu mà quyết định sinh tử.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Tốt lắm ! Các ngươi cả bốn người lên một lượt hay dùng xa luân chiến ?

Cả bốn người đều là bậc đức cao trọng vọng trên giang hồ, Công Tôn Ngọc Sương lại buông lời giễu cợt khiến bốn người đỏ mặt đến tận mang tai, trong nhất thời không thể mở lời đáp thoại. Nguyên vì bốn người đều theo sự an bài của Vương Thông Huệ, trước khi đi Vương Thông Huệ đã có nói:

"Công Tôn Ngọc Sương võ công cao cường, nếu như từng người riêng biệt động thủ với nàng ta, chỉ sợ khó mà thắng được". Nhưng lại bị Công Tôn Ngọc Sương chiếm tiên cơ mở lời nói khích trước, cả bốn người đều không phải người giỏi ăn nói, trong nhất thời chẳng biết đối đáp sao cho đúng. Qua một lúc lâu, Trần Hải mới lên tiếng tiếp:

- Nếu như chiếu theo ý của Vương cô nương ...

Công Tôn Ngọc Sương cắt ngang:

- Thì bốn người nhất tề xuất thủ ? Còn nếu như không theo ý của Vương Thông Huệ thì sao ?

Trần Hải đáp:

- Bọn ta từng người lĩnh giáo võ công của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Được ! Tùy theo ý của các ngươi, liên thủ cũng được, độc chiến cũng được, ta sẵn sàng bồi tiếp.

Kim Phất đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Bần đạo xin được lĩnh giáo võ công cô nương trước tiên.

Nhún chân một cái, nhắm hướng khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương bay lên.

Trần Hải đột nhiên phách không một chưởng, kêu lên:

- Đạo huynh không nên vội vàng.

Kim Phất đạo trưởng cảm thấy một cỗ kình lực hùng mạnh xông tới, trong lòng đột nhiên cảnh giác, phất trần phất một cái, thân hình đảo ngược về phía sau, nhẹ nhàng đáp xuống sàn thuyền như trước. Hạ Hầu Trường Phong chỉ sợ đợi càng lâu càng sinh ra nhiều phiền phức, song chưởng huy động đẩy xuống làm nước trong hồ bay vụt lên thành một cột nước nhắm hướng khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương đánh tới. Trần Hải cũng lập tức xuất ra một chưởng, luồng nội lực cực kỳ hùng mạnh đánh thẳng vào Công Tôn Ngọc Sương. Công Tôn Ngọc Sương chân vận tiềm lực, ấn thuyền xuống mặt nước vài thước, trụ thân ổn định trước sóng lớn, hữu thủ phất lên một cái chuyển hướng cột nước về phía Kim Phất đạo trưởng. Kim Phất đạo trưởng vội huy động phất trần nghênh tiếp, chỉ thấy cột nước hóa thành muôn ngàn giọt nước bay tung tóe chung quanh vài thước, rụng xuống như một trận mưa rào. Thiên Bình đại sư cao giọng niệm phật hiệu:

- A di đà phật, vì muốn vãn cứu một trường hạo kiếp của võ lâm, cho dù phải tước đi sanh mạng một người, cũng không có cách nào khác.

Dứt lời, tăng bào phất lên một cái, tiềm lực như núi lập tức ào tới khoái thuyền của Công Tôn Ngọc Sương. Công Tôn Ngọc Sương giương cao mày liễu, phóng ngược lại một chưởng. Hai cỗ kình lực đụng nhau, Công Tôn Ngọc Sương bất giác phải lùi lại một bước, chân khí trong đan điền đột nhiên tản mác hết. Khoái thuyền cùng với sóng bạc cũng bị dư lực đánh quay một vòng. Lãnh Như Băng tì tay tại cửa thuyền, cười ha hả thốt:

- Công Tôn cô nương, cục diện ngày hôm nay chỉ sợ rủi nhiều may ít, võ công của cô nương chưa phải thiên hạ chí tôn, ta xem chắc phải cùng bọn họ đàm phán rồi.

Công Tôn Ngọc Sương cười một tiếng lạnh lẽo, hít vào một hơi dài, dồn xuống đan điền, tiểu thuyền đang chao đảo trên sóng đột nhiên trầm ổn lại. Bọn Trần Hải bốn người, sau khi xuất một chiêu tất cả đều dừng lại, Trần Hải nói:

- Cô nương tuy võ công cao cường, nhưng lại không biết thủy công, một mặt coi thuyền, một mặt cự địch, chỉ sợ chẳng đủ sức.

Công Tôn Ngọc Sương trong mắt đã hiện sát cơ, nhưng ngoài miệng lại mỉm cười nói:

- Ta cùng Vương Tích Hương đã có hẹn ước trong vòng ba tháng chẳng sát nhân, tính ra chỉ còn bảy ngày là hết hạn, nếu như các ngươi ép bức quá đáng, không giữ giao ước, vậy thì không xong được.

Kim Phất đạo trưởng toan tính mở miệng phản bác, nhưng mục quang vừa liếc qua Thiên Bình đại sư, lập tức im bặt. Nguyên vì Thiên Bình đại sư vừa chạm xong một chưởng với Công Tôn Ngọc Sương, đã nhắm chặt hai mắt đứng trên sàn thuyền, không nói một lời.

Kim Phất đạo trưởng mục quang lợi hại, vừa nhìn một mắt, đã biết Thiên Bình đại sư đang vận khí điều tức, hiển nhiên đã thọ nội thương. Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong đều đánh sóng cự địch, tá thủy truyền lực, nhưng cùng Công Tôn Ngọc Sương trực diện đối chưởng, chỉ có một mình Thiên Bình đại sư.

Trần Hải thở dài một tiếng, thốt:

- Trong bốn người chúng ta, có ba người tham dự vào cuộc vây công song thân cô nương năm xưa, cô nương xuất đạo giang hồ cũng vì nuôi chí phục cừu, vô can với người khác. Lão phu nguyện truy tìm tất cả những người tham dự năm xưa, toàn bộ quy lại cùng cô nương quyết một trận tử chiến, không biết ý cô nương thế nào ?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt, thốt:

- Gia phụ, gia mẫu chết đã mấy mươi năm, chẳng lẽ không nên có một điểm lợi tức nào ?

Trần Hải đáp:

- Lệnh tôn, lệnh đường bất quá chỉ hai người, chờ ta quy tụ tất cả những người tham dự, trừ những người đã chết, tính cũng phải dư trên mười người, cô nương như có thể một lần sát tử tất cả, đã có lợi tức rất lớn.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

- Nếu như ta không đáp ứng thì sao ?

Trần Hải đáp:

- Nếu như không xong, hôm nay bọn ta chỉ đành bất kể thủ đoạn đối phó với cô nương, thủ đoạn cương quyết chẳng chút từ tâm, cả bốn người liên thủ, tuy thanh danh khó giữ, nhưng đặt đại cuộc lên đầu, mặc người khác nói sao.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh, hỏi:

- Ngươi tin tưởng nhất định thắng được ta sao ?

Trần Hải đáp:

- Tối thiểu ngọc đá đều tan tành.

Hạ Hầu Trường Phong tiếp:

- Lão phu tuổi đã gần đất xa trời, chết không hối tiếc.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Chỉ sợ không được như ngươi mong muốn.

Trần Hải lạnh lùng thốt:

- Nếu thuyền cô nương đang cỡi đột nhiên bị người phá hoại, cô nương tin rằng có khả năng bơi khỏi hồ không ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Chỉ tiếc rằng ngươi không có một cơ hội để hạ thủ.

Đột nhiên cảnh giác, hạ giọng hỏi:

- Ngươi chắc đã phái người ...

Trần Hải nói tiếp:

- Không sai, cô nương quả thật rất thông minh, hiện tại dưới thuyền của cô nương đã có sáu vị anh hùng rành về thủy công, chỉ cần lão phu ra ám hiệu, bọn họ lập tức động thủ, trong vòng nửa khắc thời gian có thể khiến cả thuyền lẫn người đều chìm đáy bể.

Hạ Hầu Trường Phong thốt:

- Cô nương tuy võ công cao cường, trí mưu tuyệt thế, chỉ tiếc rằng không biết thủy công, chẳng cách gì giải quyết được việc hối tiếc này.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ nhíu mày, đoạn cười nhạt, thốt:

- Ta tuy khó mà ở lại, nhưng cũng còn bốn chiếc thuyền của bọn ngươi ...

Trần Hải cười rộ lên:

- Mau mở cửa thuyền, để Công Tôn cô nương xem cho biết.

Chỉ thấy một đại hán vận áo chẽn sát người dạ một tiếng, lập tức vén màn mở cửa.

Công Tôn Ngọc Sương ngưng mục nhìn vào, chỉ thấy giữa thuyền chất đầy củi khô, bốc lên mùi dầu hỏa nồng nặc. Hiển nhiên đống củi đó đã được tẩm dầu qua.

Trần Hải cười nói:

- Lão phu đã từng tra xét kỹ lưỡng, cô nương đích thực tài năng hiếm có, mới ra giang hồ đã cho người đầu nhập vào các bang hội đại môn phái, hấp thụ được trên trăm cao thủ tinh nhuệ.

Công Tôn Ngọc Sương ngắt lời:

- Bất tất phải khen ngợi, hãy nói vào chính đề.

Trần Hải thốt:

- Bất luận ngày xưa phụ mẫu cô nương hành động thế nào, nhưng cô nương báo thù cho song thân tính chung là không sai, chỉ là oan có đầu, nợ có chủ, cô nương không thể trút hết sự phẫn nộ lên đầu những người vô tội khác. Lão phu bình sinh chưa từng cầu qua ai một điều gì, hôm nay phá lệ xin cô nương một việc.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Việc gì ?

Trần Hải nói:

- Lão phu thỉnh cô nương đáp ứng không khuấy động võ lâm nữa, do lão phu phụ trách yêu cầu những nhân vật tham dự vào cuộc vây công lệnh tôn phu phụ năm xưa đến cùng cô nương ước định quyết chiến. Nếu như cô nương có thể giết tất cả dưới kiếm thì kể như báo xong thù cha mẹ, nếu như cô nương chẳng may thất bại, chúng tôi quyết không đả thương cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ giương mày liễu, hỏi:

- Trong lòng ngươi dường như có rất nhiều lỗi lầm hổ thẹn, phải chăng ?

Trần Hải đáp:

- Trong đời của ta, đã giết tất cả bốn trăm chín mươi bảy người, người nào cũng ác độc đáng chết, lão phu trong lòng tuyệt không một chút hổ thẹn, chỉ là tuổi tác đã gần đất xa trời, cho dù không chết dưới tay cô nương cũng chẳng còn bao nhiêu ngày để sống. Nhưng trong khoảng thời gian còn sống

ngắn ngủi, có thể cứu vãn giang hồ khỏi một hạo kiếp, há chẳng chết được rất thỏa mãn sao ? Bất luận hậu nhân bình luận về sinh tiền lão phu như thế nào, lão phu vẫn an tâm nhắm mắt dưới cửu tuyền.

Những lời này tuy đại nghĩa lẫm liệt, nhưng lại mang đầy nét thê lương của một vị lão anh hùng tuổi đã xế chiều, một người lãnh diện băng tâm như Công Tôn Ngọc Sương nghe xong cũng phải xốn xang động lòng, đầu mi thoáng hiện vẻ ảm đạm, nhưng thần sắc này chỉ thoáng qua rồi hết, lạnh lùng hỏi:

- Nếu ta không đáp ứng thì sao ?

Trần Hải đáp:

- Thì cô nương đã ép ta phải toàn lực liều mạng một lần, tính là nếu chúng ta đích thực không phải đối thủ của cô nương, cũng sẽ đồng qui ư tận, cùng chìm xuống đáy hồ.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách một tràng, thốt:

- Ngươi tính rõ ràng một điểm, nếu như có thể thắng trận chiến này, thì thử không hại gì, nếu như tình thế bắt buộc ta phải ra tay sát nhân, thì dù đã có hẹn ước, cũng không cách nào khác.

Nàng xuất thủ chộp lấy Lãnh Như Băng, vọt vào khoang thuyền, thò tay đóng cửa lại, buông cổ tay Lãnh Như Băng ra, thả màn cửa sổ xuống, chỉ vào chiếc ghế gỗ, cười nói:

- Ngồi xuống đi !

Lãnh Như Băng tự biết võ công mình kém nàng rất xa, nếu động thủ khó lòng qua nổi hai chiêu, theo tình thế này chỉ nên đấu trí, không nên đấu lực, tâm niệm chuyển động, lập tức y lời ngồi xuống.

Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương mở một ngăn tủ ngầm trên tường, lấy ra một ngọc bình, hai chung rượu, mỉm cười nói:

- Hoạn nạn phu thê tối khả quý, hôm nay nếu như chúng ta có thể thoát được đại nạn này, sau này tất mưa hòa gió thuận, cùng nhau sống đến bạc đầu.

Vừa nói, vừa đưa cổ tay trắng như tuyết, ngọc chỉ nhỏ nhắn rót rượu vào chung của Lãnh Như Băng, cười thốt:

- Trước tiên hãy uống rượu giao bôi !

Thần thái nàng thập phần cởi mở, uống cạn nửa chung, đưa tới trước mặt Lãnh Như Băng, giục:

- Mau lên !

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, chẳng biết muốn giở trò gì, phải tùy theo nàng ta nói, hôm nay ta đã tính trước rằng sẽ chết, chi bằng tìm cơ hội giúp bọn người Trần Hải trừ đi một đại họa cho giang hồ, kể như là một đại thiện công." Trong lòng chàng đã có âm mưu, ngoài mặt tỏ ra thập phần hòa hoãn, đưa tay nâng chung rượu phân nửa rồi đưa ra phía trước. Công Tôn Ngọc Sương đón nửa chung rượu thừa từ tay Lãnh Như Băng, cười khanh khách một tràng, thốt:

- Đãn nguyện lang tâm như thử tửu, từ phút này tiện thiếp đã là vợ của chàng.

Đoạn ngửa mặt, uống cạn nửa chung rượu của Lãnh Như Băng. Nhưng Lãnh Như Băng vẫn chưa đụng đến nửa chung rượu thừa của nàng đang để trước mặt, Công Tôn Ngọc Sương không nhịn được vội giục:

- Mau uống đi !

Lãnh Như Băng từ từ nâng nửa chung rượu lên uống cạn rồi hỏi:

- Cô nương chắc đã có kế sách thoái địch ?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu, mỉm cười đáp:

- Ta thất thố một bước, sa vào cục diện khốn cùng này ! Ôi, ta toàn tâm lo đối phó với Vương Tích Hương, lại bỏ quên tài trí mưu lược của Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng thốt:

- Nói như vậy, chúng ta phải đáp ứng lời của Trần Hải, hoặc hôm nay chìm xuống đáy hồ này ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

- Ngươi sợ lắm chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chuyện sinh tử ta vốn không quan tâm, nhưng chôn thây giữa hồ chẳng phải là mong muốn của ta.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Chết sao cũng là chết, vùi thây ở hoang sơn hay chìm xuống đáy hồ thì sao ?

Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Nàng ta quá kín miệng, chẳng muốn lộ ra một điểm nào trong phương pháp thoái địch, xem chừng đối với ta vẫn đề phòng".

Chàng cố tỏ ra chẳng quan tâm đến điều đó, trầm ngâm một thoáng, đoạn hỏi:

- Cô nương đã vào trong này mà bên ngoài chẳng có động tĩnh, đây là cơ hội rất tốt cho bọn họ, sao không thấy họ ra tay ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

- Ta càng tỏ ra bình tĩnh, không lý gì đến họ, họ càng nghi ngờ không lập tức động thủ. Bất quá kéo dài thời gian càng lâu, đối với chúng ta càng có lợi.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Có phải có viện thủ sắp đến ?

Trong lòng chàng ngầm tính toán, làm sao truyền tin tức này ra cho Trần Hải.

Chàng đã minh bạch võ công cùng cơ trí của Công Tôn Ngọc Sương, nếu như thi triển truyền âm nhập mật, khó mà qua mặt nàng, ắt phải nhân lúc nàng sơ ý mà tìm phương pháp thi hành thì tốt hơn. Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Chỉ cần kéo dài được nửa khắc thời gian, chúng ta cầm chắc thắng lợi.

Nàng nói một cách thành thật, thâm tình. Lãnh Như Băng càng nghe trong lòng càng gấp, thầm nhủ:

"Nửa khắc qua rất nhanh, thời gian để giết nàng ta cũng rất ngắn, sao bọn người Trần Hải chưa chịu động thủ ?" Trong lòng chàng tuy rất gấp, nhưng nhất thời không nghĩ ra cách gì để truyền tin ra ngoài. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên khẽ buông một tiếng thở dài, hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì đó ? Có phải rất hận ta ?

Lãnh Như Băng giật mình thất kinh, thầm nghĩ:

"Nữ nhân này quả nhiên lợi hại, ta tận mọi khả năng khiến cho trong lòng nghĩ gì không lộ ra mặt, vậy mà cũng bị nàng ta nhìn ra". Vội vàng trả lời:

- Không có chuyện gì.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Đừng gạt ta, ta biết hiện tại ngươi đang nghĩ ...

Lãnh Như Băng âm thầm đề khí, khi cần nhất định liều mạng một chuyến, rồi kêu to lên báo cho Trần Hải hạ thủ. Bỗng nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Nghĩ tới Vương Tích Hương chứ gì ?

Lãnh Như Băng mạnh dạn gật đầu:

- Không sai, luận về ôn nhu hiểu biết lễ nghĩa, nàng quả thật hơn ngươi nhiều.

Công Tôn Ngọc Sương từ từ cúi đầu, trầm ngâm một lúc lâu, đoạn nói:

- Lãnh lang, để muội nói cho huynh nghe một việc, muội chưa có hủy dung mạo huynh, chờ sau khi chúng ta thoát đại nạn này, muội sẽ tẩy đi màu sắc trên mặt huynh.

Nhưng cơ hội thoát nạn của chúng ta rất mong manh.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tốt lắm, ta từng nghĩ cô nương đối với ta đích thực có chút tình ý, nguyên lai đã biết chắc là chết, vẫn muốn kéo theo ta ...

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Lãnh lang, muội chưa bao giờ chân tâm hỉ ái một nam nhân nào, lúc nào cũng căm ghét loại nam nhân mà rỏ dãi tham muốn trước bóng sắc mỹ nhân, muội hôm nay đột nhiên muốn nếm thử tư vị tình ái, tuy khổ mà ngọt ngào phải không ?

Lãnh Như Băng cười lạnh, thốt:

- Cô nương giả bộ rất khá, chỉ tiếc rằng tại hạ đã biết cô nương quá rõ.

Công Tôn Ngọc Sương vội vàng kêu lên:

- Không phải giả bộ, mà là toàn tâm toàn ý thành thật ...

Nàng từ từ khởi thân ngọc đứng lên, đến trước mặt Lãnh Như Băng, dịu dàng thốt:

- Tin muội đi ! Đây là lời thật lòng, nếu huynh không tin cứ thử đánh muội một cái, xem muội có hoàn thủ hay không ?

Lãnh Như Băng nghĩ đến lòng dạ độc ác của nàng, lập tức nộ hỏa, hữu thủ tức thì vung lên phất qua. Chỉ nghe một âm thanh thật to thật giòn, trên khuôn mặt kiều diễm như hoa của Công Tôn Ngọc

Sương đã hiện rõ dấu năm ngón tay. Lãnh Như Băng biết nàng võ công cao cường, chưởng này cho dù đánh ra cũng không thể trúng, nhưng không ngờ nàng chẳng vận công kháng cự, nhất thời ngẩn người ra.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chớp đôi mắt to đen, mỉm cười thốt:

- Ừm, một người nếu như đã động chân tình, liền nếm khổ đau lẫn vị ngọt.

Lãnh Như Băng từ từ buông tay xuống, hỏi:

- Ngươi vì sao lại không hoàn thủ ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

- Đánh người với bị đánh, đích thực là hai tư vị khác nhau rất lớn.

Đoạn thấp giọng nói:

- Huynh hận muội rất sâu, sao không nhân cơ hội đánh muội một cú thật mạnh, hay là vì lòng tốt xuất phát từ tim ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Ngươi không muốn hoàn thủ, ta đã đánh ngươi, đó cũng không phải là hành vi của anh hùng.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

- Chắc huynh biết cơ hội rất hiếm có ?

Lãnh Như Băng đột nhiên cao giọng thốt:

- Chúng ta đã định chết, cho dù có ghét hận ngươi, cũng không cần giữ trong lòng.

Chàng cố ý to tiếng mong Trần Hải ở bên ngoài nghe được, lập tức động thủ. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên không cười nữa, lạnh lùng thốt:

- Ngươi muốn cho họ biết chúng ta đang bị vây khốn trong này, muốn họ sớm động thủ chăng ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nữ nhân này lúc lạnh lúc nóng, hỉ nộ vô thường, nay đã bị nàng nhìn thấu, chỉ sợ sẽ ra tay sát hại, cơ hội dĩ nhiên không nhiều, đích thực khó mà kéo dài".

Tâm niệm chuyển động, lập tức lên tiếng:

- Chỉ nửa khắc nữa, viện thủ của chúng ta sẽ đuổi tới, nhưng nếu bọn họ động thủ, thì không cần tới nửa khắc, chúng ta sẽ thuyền hủy nhân vong.

Câu này chàng cố ý đề thanh âm thật cao, chẳng cần che giấu. Công Tôn Ngọc Sương thoáng biến sắc, toan tính phát tác, đột nhiên thay đổi chủ ý, điểm nụ cười nhẹ, nói:

- Ngươi chắc cũng đã biết bọn chúng không thể dùng võ công hạ sát ta, chỉ có thể đục lủng thuyền này khiến thuyền hủy nhân vong, ngươi cũng khó thoát chết.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ chết không hối tiếc.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Xem ra như thế, ngươi đối với ta đích thực oán hận thâm sâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Không sai, ngươi lòng dạ như rắn rết, thủ đoạn độc ác, luyện võ công làm hại võ lâm, ngươi chết đi võ lâm sẽ được thái bình, ta chỉ bồi thường một mạng, chết không hối tiếc !

Đột nhiên nổi lên một tiếng động, rồi một cỗ cường lực thật mạnh từ bên ngoài đánh lên, vách thuyền bị thủng một lỗ lớn, một cột nước bay lên trúng người Công Tôn Ngọc Sương. Nàng vẫn sắc mặt nghiêm túc, trầm tĩnh bất động, dường như quên hẳn sự nguy hiểm của bản thân. Hai đạo mục quang dán chặt trên mặt Lãnh Như Băng nhìn chăm chú

Chương 9: Hồi 09

Lãnh Như Băng có cảm giác mục quang của Công Tôn Ngọc Sương như muôn ngàn mũi độc châm bay tới, trong lòng cảm thấy bất an, đột ngột chuyển thân phóng ra ngoài. Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo quát lên:

- Nằm xuống !

Hàn quang lấp loáng, một thanh kiếm ló ra từ sau màn cửa sổ, phong bế cánh cửa.

Lãnh Như Băng bị màn kiếm quang dày đặc đó bức thối lùi, trở lại bên trong. Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên lên tiếng:

- Bất tất phải cản chàng !

Mục quang chuyển lên mặt Lãnh Như Băng, thốt:

- Tỳ nữ vô tri, Lãnh lang không cần phải lấy làm khó chịu, có thể mau đi đi !

Lãnh Như Băng nhất thời ngớ người, ngơ ngác hỏi:

- Vì sao ngươi không giết ta ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Nếu ta muốn giết chàng thì chẳng cần phải đợi đến ngày hôm nay.

Lãnh Như Băng im lặng không nói, trong thuyền có thể nghe được cả nhịp đập trái tim của hai người. Đột nhiên gian thuyền nghiêng theo một con sóng lớn cùng với hai tiếng quát trong trẻo. Hiển nhiên, hai thị tỳ cố thủ phía trước đã cùng người động thủ.

Lãnh Như Băng đột nhiên ngồi xuống, thốt:

- Ta không đi nữa !

Công Tôn Ngọc Sương thần sắc nghiêm túc, không hề để lộ hỉ nộ, thở ra một hơi dài, thốt:

- Vì sao thế ? Lãnh lang, chàng đã biết, cơ hội thắng hôm nay của muội rất mỏng.

Lãnh Như Băng đáp:

- Cô nương đã có rất nhiều cơ hội hạ sát ta nhưng lại thả đi, hôm nay ta xá mệnh bồi quân tử.

Bỗng nghe một tiếng động nữa vang lên, vách thuyền lại có thêm một lỗ hổng lớn.

Tai đã nghe tiếng Trần Hải vọng vào:

- Công Tôn cô nương, điều kiện của lão phu chẳng quá hà khắc, nếu cô nương lại chẳng đáp ứng, đừng trách lão phu phải dựa vào đông người để thủ thắng.

Công Tôn Ngọc Sương cau đôi mày liễu, thốt:

- Lãnh lang, huynh nói coi muội có nên đại khai sát giới hôm nay ?

Lãnh Như Băng run lên một cái, không thể mở lời đáp thoại một lúc, trong lòng thầm nghĩ:

"Nếu luận về thường tình, sát nhân vốn không nên, nhưng trong tình cảnh này, nếu một người giữ lời hứa không khai sát giới, trừ phi tình nguyện ngồi chờ chết".

Chỉ nghe bên ngoài vọng vào tiếng kim thiết chạm nhau, tiếp theo là một tiếng nước văng lên, dường như có vài người tấn công lên thuyền cùng hai thị tỳ giao tranh, và có một người nào đó bị thương té xuống nước. Lãnh Như Băng vô phương đoán được ai té xuống nước, nhưng chàng có cảm giác, tình cảnh của Công Tôn Ngọc Sương càng lúc càng nguy hiểm. Chàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương đứng ngẩn người ở đó, thần sắc không một điểm kinh hoàng, cũng không có một điểm nộ ý, ưu sầu.

Nàng trông như một thần tượng mỹ lệ, đối với sinh tử đại sự, đã không còn để trong lòng vậy. Những tia nước bắn lên xuyên qua lỗ hổng trên thuyền thấm ướt y phục nàng. Lãnh Như Băng khẽ thở dài, thốt:

- Cô nương muốn ngồi chờ chết thật ư ?

Trên gương mặt lạnh lùng băng giá của Công Tôn Ngọc Sương như bị một luồng khí ấm áp làm tan ra, thoáng hiện một nụ cười mong manh như tơ, hỏi:

- Huynh nói coi muội nên làm thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Cô nương nên tìm cách đào tẩu.

Lời vừa thốt ra, đột nhiên phát giác không mấy hợp, nhưng đã không có cách gì thay đổi. Công

Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

- Thế nào ? Chẳng phải huynh hy vọng muội chết sao ?

Lãnh Như Băng vội vã ngậm miệng, không nói lời nào nữa, trong lòng thầm nghĩ:

"Bất kể tình thế như thế nào, ta cũng không nên mở miệng, trong tình hình này, nàng ra tay phản kích thì tất phải giết người, không thể sai được, bởi vậy, ta không thể cổ lệ nàng".

Bên ngoài thuyền, tình thế hết sức khẩn trương, tứ đại võ lâm cao thủ nội công thâm hậu, không ngừng kích động sóng nước đánh vào thuyền Công Tôn Ngọc Sương.

Nguyên vì bốn người Trần Hải đấu qua một chưởng với Công Tôn Ngọc Sương, phát giác võ công nàng quả nhiên cao cường, chẳng phải chuyện nhỏ ! Bốn người trong lòng đã minh bạch, đơn phương độc đấu thì chẳng có một cơ hội thắng. Sau khi thấy nàng vào trong thuyền, không trở ra một thời gian dài, trong lòng hồ nghi bất định, chẳng biết nàng đang bày mưu kế gì ?

Phía trong thuyền, lại như đang ở một thế giới khác, cả nam lẫn nữ đều im lặng không nói một lời nào. Chẳng biết qua bao nhiêu thời gian, Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mở miệng nói:

- Lãnh lang, muội không cam lòng chết như thế này.

Lãnh Như Băng chuyển động tròng mắt, trong lòng thầm nghĩ:

"Nàng ta chết đi, trên giang hồ sẽ bớt đi một hỗn thế ma vương, thường nhân có phước, vạn người vui mừng, có cái gì không tốt". Chàng trong lòng có vạn lời nhưng chỉ "ừm" một tiếng, quyết định không mở miệng. Công Tôn Ngọc Sương lại nói:

- Ôi Lãnh lang ! Muội chưa bao giờ nghĩ tới bất cứ chuyện gì, nhưng trong phút sinh tử này, đột nhiên nghĩ đến tất cả.

Lãnh Như Băng buột miệng hỏi:

- Chuyện gì ?

Chàng kinh hãi phát giác ra lúc không nên nói thì lời lại thốt ra. Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Muội phát giác ra một người, bất luận nam hay nữ, một khi đã trở thành một anh hùng mà tất cả mọi người đều kính trọng, hoặc trở thành một ma vương mà tất cả mọi người đều thống hận, thì vĩnh viễn làm bạn với tịch mịch, muội cũng vậy, Vương Tích Hương cũng vậy ...

Lãnh Như Băng "ừm" một tiếng, muốn nói nhưng nén lại. Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Huynh không tin lời muội ư ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Vương Tích Hương kia ngoài trừ Tố Mai, Hoàng Cúc thì thường giữ thân bên ngoài, Mai Hoa cư kia lạnh lẽo như một phần mộ sống, đích thực rất tịch mịch, hơn nữa nàng là người lắm bệnh, như nói là tịch mịch thì thật không sai, còn như cô nương, cũng bảo tịch mịch, đúng là một trò cười lớn, cô nương thống lãnh trăm ngàn thuộc hạ, mọi người đều kính cô nương trên cao, một tiếng hô có vạn người hưởng ứng, thì tịch mịch ở chỗ nào ?

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Chính vì vậy, muội mới so sánh với Vương Tích Hương, Vương Tích Hương còn có một Lãnh Như Băng thương tiếc, yêu quý nàng, còn muội lại có ai ?

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương có trăm ngàn thuộc hạ, trong số đó có lý nào không chọn được một bạn phòng khuê, cô nương kiều mị tuyệt luân, cười nghiêng thành đổ nước, chẳng biết có bao nhiêu anh hùng đã quỳ lụy dưới chân cô nương, chẳng lẽ cô nương còn chưa thỏa mãn ?

Những lời này tuy nói ra bằng ngữ điệu ôn hòa, nhưng thực thế hàm chứa đầy nét giễu cợt mai mỉa. Công Tôn Ngọc Sương khẽ mỉm cười, thốt:

- Huynh cứ mắng đi ! Nếu mắng chưởi vẫn không hết hận, thì hãy đánh muội lần nữa.

Nàng thở ra một hơi dài, tiếp:

- Không sai, dưới trướng của muội có trăm ngàn thuộc hạ, vô số tỳ nữ xinh đẹp, hành động sở chí như quân lâm thiên hạ, bọn họ đối với muội vô cùng tôn kính, cung cúc tận tụy, nhất cử nhất động nhất tiếu đều cực kỳ xu nịnh, chẳng dám có một phản kháng nhỏ ...

Lãnh Như Băng mỉa mai:

- Oai phong quá ! Sát khí quá !

Công Tôn Ngọc Sương nở một nụ cười cực kỳ thê lương, thốt:

- Bất tất phải châm chọc muội, hãy nghe muội nói hết, họ không xem muội là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt, mà kính muội như thần linh, không một ai dám đối xử với muội như đối với một con người.

Lãnh Như Băng toan mai mỉa thêm vài câu, chợt trông thấy thần thái thê lương của nàng, bất giác

không nhẫn tâm nói nữa. Công Tôn Ngọc Sương thở ra một hơi dài, tiếp:

- Muội từ nhỏ đã chịu khổ nối tiếp khổ, trải qua hết cay đắng nhọc nhằn trong thiên hạ, vì thế sau khi xuất đạo, đối với người khác độc ác dị thường, bất cứ người nào mà muội không cam nguyện tin, cũng không dám tin, thì bằng mọi giá tìm cách khống chế cho bằng được mới cam tâm. Vì thế muội bất chấp thủ đoạn học tất cả các loại võ công, bình thường, muội hô một tiếng có trăm người hưởng ứng, hành động tự tư tự lợi, cũng chẳng phát giác ra được gì, hiện tại trong phút sinh tử này, muội đột nhiên phát giác ra mình thiếu một thứ, hiện tại không những muội phát giác ra, mà còn phải tìm cho được nữa.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Cô nương phát giác ra điều gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Phát giác ra muội là một nữ nhân, và chỉ có huynh mới đổi xử với muội như đối với một con người.

Lãnh Như Băng đột nhiên bật cười thật to, lâu lắm không ngừng. Công Tôn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

- Huynh cười cái gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Thủ đoạn của Công Tôn cô nương thật khiến tại hạ phải bái phục, nếu cô nương muốn tại hạ cam tâm tình nguyện cùng táng thân với cô nương giữa hồ này, cũng không cần dùng phương pháp đó.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Huynh không tin những lời muội vừa nói ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Không tin, một câu một chữ cũng không tin, xem ra ngươi hoàn toàn không cần phải nói nữa.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Huynh có biết tại sao huynh không tin lời muội chăng ?

Lãnh Như Băng không tưởng được nàng đột nhiên lại hỏi như thế, thật lâu vẫn không đáp được một câu. Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

- Huynh có muốn muội nói cho huynh nghe không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Được lắm ! Xin được lĩnh giáo ! Xin lĩnh giáo !

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Đó là tại vì muội quá mạnh, bất luận về võ công, trí mưu, muội đều mạnh hơn huynh. Vì thế, bất luận muội thành thật với huynh thế nào, huynh cũng không chịu tin, nếu như muội trở nên yếu đuối, đáng tội nghiệp, huynh nhất định có cảm giác vượt trội, mạnh dạn bước tới, cam tâm hộ hoa ...

Lãnh Như Băng tiếp:

- Nếu cô nương trở nên yếu nhược, thì cũng không thể tạo nên phong ba trên giang hồ.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài buồn bã thốt:

- Cuộc sống của người anh hùng vốn đầy tịch mịch như thế ấy !

Bỗng nghe bên ngoài truyền vào một âm thanh gắng gượng kêu lên:

- Cô nương hãy khá bảo trọng, tiểu tỳ đi đây.

Hai câu ngắn gọn này, từ thấp từ cao, hiển nhiên một trong hai vị thị tỳ của Công Tôn Ngọc Sương đã thụ trọng thương, ráng tận tàn lực hướng về nàng cáo biệt, chữ cuối cùng cuối câu cực kỳ yếu ớt, rất khó mà nghe được. Công Tôn Ngọc Sương ảm đạm thốt:

- Lãnh lang, đây là cơ hội cuối, đi đi ! Muội tiễn huynh ra khỏi thuyền !

Đoạn đưa tay chộp lấy y phục của Lãnh Như Băng, kéo chàng hướng ra bên ngoài.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ đã đáp ứng sẽ phụng bồi cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Vì sao thế ? Huynh một điểm cũng không thích muội, nếu như cùng chết chung một chỗ tại đây rồi biến thành quỷ, há chẳng ồn ào mỗi ngày sao ?

Nàng vừa nói vừa vén rèm bước ra ngoài khoang thuyền. Chỉ thấy một thanh y tỳ nữ tay cầm trường kiếm, cùng Kim Phất đạo trưởng khai diễn một trường ác đấu, công kích ác liệt tuyệt luân. Thanh y nữ tỳ đó trên người có vô số vết thương, toàn thân nhuộm máu, nhưng vô cùng hăng hái

không hề lùi bước. Bên cạnh đó nằm một thanh y nữ tỳ khác, trên mặt nhuộm đầy máu, chẳng trông rõ ngũ quan. Lãnh Như Băng trong lòng chấn động thầm nghĩ:

"Những người này tự phụ là anh hùng hiệp nghĩa, mà xuất thủ ác độc đến thế !" Bỗng nghe Công Tôn Ngọc Sương khẽ quát:

- Dừng tay !

Thanh y tỳ nữ lập tức thu hồi trường kiếm, nhanh nhẹn thối lui. Kim Phất đạo trưởng đang trên đà công kích mãnh liệt, nhất thời khó thể ngừng lại, kim phất nghiêng qua một bên quật trúng cánh tay trái của thanh y tỳ nữ, cánh tay áo bay mất tức thì, máu thịt bầy nhầy. Nữ tỳ này thân vốn đã thụ trọng thương, chỉ dựa vào một chút nhuệ khí hăng hái khổ chiến không lùi, hoàn toàn không thể chịu nổi một kích nghiêm trọng này, ngã xuống như một cánh hoa tàn, song mục hiện lên vẻ thống khổ vô hạn, hướng về Công Tôn Ngọc Sương gắng gượng thốt:

- Cô nương, tiểu tỳ vô dụng ..... Lời chưa dứt, người đã chìm vào hôn mê. Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn vị tỳ nữ đang bị trọng thương nằm đó, thần sắc cực kỳ băng lãnh, chậm rãi thốt:

- Kim Phất đạo trưởng, nếu như ả không thu kiếm lùi lại, với một chiêu của đạo trưởng, có thể đả thương ả chăng ?

Kim Phất đạo trưởng lộ vẻ hổ thẹn, trầm ngâm một lúc, đoạn đáp:

- Một chiêu tuy không thể đả thương, nhưng nàng ta cũng khó thể chịu thêm mười chiêu nữa.

Công Tôn Ngọc Sương song mục xạ ra hai luồng hung quang lạnh lẽo, nhìn hết bọn người Trần Hải một lượt, đoạn nhẹ giọng thốt:

- Lãnh lang, chàng nên rời đi thôi.

Công Tôn Ngọc Sương ngưng mục trên mặt Trần Hải, nghiêm nghị thốt:

- Người này không phải môn hạ Mai Hoa môn, các ngươi cùng ta đối địch, bất luận cuộc chiến xảy ra như thế nào, các ngươi cũng không nên phương hại hắn.

Lãnh Như Băng hoàn toàn chưa kịp mở miệng, Trần Hải đã cao giọng đáp ứng:

- Chúng tôi đáp ứng cô nương, quyết không phương hại hắn.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Trần đại hiệp một lời đáng ngàn vàng, ta tin ông.

Mục quang chuyển sang nhìn Kim Phất đạo trưởng, tiếp:

- Ngươi nói là trong vòng mười chiêu, có thể hạ sát ả phải không ?

Kim Phất đạo trưởng đáp:

- Không sai.

Công Tôn Ngọc Sương giữa chân mày đã ẩn hiện sát cơ, hỏi:

- Ngươi có muốn thử chứng minh bằng hành động không ?

Kim Phất đạo trưởng kinh ngạc hỏi lại:

- Nàng ta đã thụ trọng thương, lại bị hủy đi một cánh tay, làm cách nào có thể tái chiến được ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Mai Hoa môn hạ, chỉ cần còn một hơi thở, nhất định có thể tiếp tục chiến đấu.

Kim Phất đạo trưởng lắc đầu:

- Ta không tin.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Không tin thì hãy xem đây.

Đột nhiên giơ tay trái nâng thanh y nữ tỳ lên, tay phải thò vào trong người lấy ra một bình ngọc, mở nắp lấy ra hai viên dược hoàn màu hồng, bóp quai hàm của thanh y nữ tỳ ra, nạp hai hoàn thuốc vào. Kim Phất đạo trưởng khẽ chau mày, toan nói nhưng ngần ngại. Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương khẽ vỗ một chưởng vào hậu tâm của vị tỳ nữ, thấp giọng nói:

- Hãy tận hết sức, đến chết mới thôi.

Hai mắt thanh y tỳ nữ đột nhiên bật mở, trên gương mặt tái xanh đồng thời hiện lên một sắc hồng lạ thường. Lãnh Như Băng kinh hãi thầm nghĩ:

"Nữ tỳ kia thụ thương hết sức trầm trọng, làm sao có thể có khả năng tái chiến ?" Chỉ thấy thanh y nữ tỳ kia sau khi phục hai hoàn thuốc, tinh thần đột nhiên phấn khởi lạ thường, đôi mắt đã thất thần đột nhiên hiện luồng thanh quang sáng rực có vẻ ngớ ngẩn, chậm chạp quay sang nhìn Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Cô nương có gì sai bảo ?

Công Tôn Ngọc Sương đưa tay chỉ vào Kim Phất đạo trưởng, lạnh lùng thốt:

- Đạo trưởng đó tổn thương thân thể ngươi, hủy tiền đồ của ngươi, nếu như ngươi nhất định phải chết, sao không hướng vào hắn báo phục ?

Thanh y nữ tỳ dạ một tiếng, thốt:

- Cô nương nói rất phải.

Đưa tay nhặt lên trường kiếm, trên mặt đột nhiên hiện lên sắc hồng quái lạ, tay hoành ngang trường kiếm, toàn thân nhuộm máu, trông thập phần khủng bố !

Kim Phất đạo trưởng trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:

"Ả ta thụ thương trầm trọng như vậy, thật có thể tái chiến sao ?" Còn đang suy nghĩ thì thanh y tỳ nữ đã nhào tới trước, trường kiếm vẽ lên hai đóa hoa nhắm hai đại huyệt trên người Kim Phất đạo trưởng đâm tới. Kim Phất đạo trưởng hoành kim phất ngang phong tỏa phía trên, hướng về phía tay cầm kiếm của thanh y tỳ nữ. Ông nghĩ rằng nữ tỳ kia thân vốn đã thụ thương trầm trọng, cho dù đã được phục linh dược cũng không thể chịu nổi một phất của mình.

Một phất này mục đích chỉ để chấn chệch đi trường kiếm của thanh y tỳ nữ. Nào ngờ sự tình vượt ra ngoài sự tiên liệu của Kim Phất đạo trưởng, thanh y tỳ nữ kia không hề nhảy tránh, trực diện chạm chiêu với ông. Cổ tay Kim Phất đạo trưởng chấn động một cái, trường kiếm của thanh y nữ tỳ không hề bị gạt đi, bất giác ông kinh hãi thầm nghĩ:

"Công lực của nha đầu này so với trước khi bị thương hơn biết bao nhiêu". Trong khi ông đang suy nghĩ thì trường kiếm của thanh y nữ tỳ đã phóng ra một kiếm hoa huyền ảo đâm tới nơi yếu hại trên người Kim Phất đạo trưởng. Nội lực của nàng đột nhiên tăng cường cực kỳ, kiếm phong như gió rít lên veo véo bao trùm cả không gian. Kim Phất đạo trưởng cùng thanh y tỳ nữ đã giao đấu trên hai mươi chiêu, nhưng chẳng có cách gì chiếm một điểm ưu thế, không khỏi cảm thấy kỳ quái, thầm nghĩ:

"Chẳng biết ả dùng dược vật gì ? Công lực đột nhiên tăng cường nhiều thế này ?" Nguyên lai công lực của Kim Phất đạo trưởng rất cao thâm, kim phất trần là vật mềm mại, nhưng khi tấn công thì lực đạo lại hung mãnh dị thường, thanh y nữ tỳ kia trước khi thụ thương, mỗi lần chạm chiêu với Kim Phất đạo trưởng là trường kiếm lại bị chấn khai, nhưng sau khi phục dược vật, công lực đột nhiên tăng cường rất nhiều, có thể cùng Kim Phất đạo trưởng bình thủ, trực diện chạm chiêu.

Chỉ nghe từ miệng Công Tôn Ngọc Sương ngọc sương phát ra một tràng âm thanh nhỏ, uyển chuyển thê lương, chấn động nhân tâm. Hai người đã đấu trên mấy chục chiêu, song phương vẫn chưa phân được thắng bại. Thanh y tỳ nữ càng đánh càng hăng, kiếm quang loang loáng, công kích hết sức

ác liệt. Lãnh Như Băng im lặng quan sát tình thế, phát hiện ra kiếm thế của thanh y tỳ nữ cùng với tràng âm thanh từ miệng Công Tôn Ngọc Sương phối hợp cùng nhau, mường tượng như tràng âm thanh đó là một loại tín hiệu chỉ huy kiếm thế của thanh y tỳ nữ. Chỉ thấy kiếm chiêu của thanh y tỳ nữ càng đánh càng lạ, giống như muốn cùng đối phương đồng qui ư tận, bất chấp an nguy bản thân, một mực công địch. Kim Phất đạo trưởng không thể làm theo phương pháp ngọc đá đều vỡ này, đành dùng thân pháp nhanh nhẹn tránh né. Mới bắt đầu đã bị thanh y tỳ nữ chiếm mất tiên cơ, tấn công ồ ạt hết sức hung hiểm !

Lúc bấy giờ, không những chỉ mình Kim Phất đạo trưởng phát hiện ra chuyện bất thường, mà Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong cũng phát hiện ra, nếu tiếp tục đánh như thế này, đích thực thanh y tỳ nữ đã chiếm được thượng phong, nói không chừng Kim Phất đạo trưởng có thể bị thương dưới kiếm của nàng. Đây thực là một sự huyền bí của y đạo, quần hào đều trông thấy công hiệu của dược vật, nhưng không ai biết đó là loại dược vật gì mà có thể cho người ta một lực lượng thần kỳ như thế ?

Ngưng mục nhìn lại, chỉ thấy gương mặt trắng xanh của thanh y tỳ nữ, đột nhiên trở nên xám ngắt như gan lợn, hai tròng mắt lòi hẳn ra ngoài, thần sắc cực kỳ dữ tợn, khủng bố. Công Tôn Ngọc Sương đã thôi phát tràng âm thanh kỳ lạ, nhưng thanh y tỳ nữ vẫn chiến đấu hùng dũng. Bấy giờ, Kim Phất đạo trưởng đã bị ép đến thủ nhiều công ít, xuống mức hạ phong. Đang ác đấu, đột nhiên nghe Kim Phất đạo trưởng quát lên một tiếng, phất trần trong tay vội vàng công ra ba chiêu, những sợi tơ li ti đầy trời rơi xuống.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cất tiếng hú thật cao, trường kiếm trong tay thanh y tỳ nữ cũng theo tiếng hú đó loang loáng vung lên hóa thành một màn bạc. Một tràng âm thanh như sóng nổi lên, kiếm quang cùng nhân ảnh, đồng thời biến mất không thấy nữa. Công Tôn Ngọc Sương nhanh như chớp phóng đến hữu thủ xuất ra điểm mấy huyệt đạo của thanh y tỳ nữ, lạnh lùng nói:

- Kim Phất đạo trưởng, ngươi có tính được bao nhiêu chiêu không ?

Kim Phất đạo trưởng chậm rãi thốt:

- Cô nương dùng dược vật gì vậy ?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Ngươi muốn tái đấu chăng ?

Kim Phất đạo trưởng đáp:

- Bần đạo đã nói lời khoa trương, trong mười chiêu vốn không cách gì thắng, bất luận là vì nguyên nhân gì, bần đạo đều nhận thua.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Ngươi tự phụ là nhân vật thành danh, lại nhận thua như vậy thôi sao ?

Kim Phất đạo trưởng đáp:

- Cô nương cứ hạ lệnh, bần đạo tận mọi khả năng tiếp thu điều kiện của cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần đạo trưởng rời khỏi cuộc thị phi hôm nay.

Kim Phất đạo trưởng trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

- Điều này ... điều này ...

Công Tôn Ngọc Sương ngắt lời:

- Điều này cái gì, nếu như ngươi không muốn tiếp nhận điều kiện này, thì cứ tính như thế.

Nên biết Kim Phất đạo trưởng trong võ lâm là một nhân vật có thinh danh rất lớn, tuy trước trận đấu chưa từng bàn qua điều kiện, nhưng theo quy củ của võ lâm, Kim Phất đạo trưởng đã mở miệng nói trong vòng mười chiêu sẽ đả thương người, qua mười chiêu vẫn không làm được, tự nhiên phải nhận thua. Đột nhiên giữa hồ nổi lên tiếng mái chèo khua nước cùng với một khoái thuyền đi tới. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Xong rồi, viện thủ của Công Tôn Ngọc Sương đã đến, ôi thật đáng tiếc ! Đáng tiếc !" Chàng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy trên đầu thuyền có hai lam y nữ tỳ ôm trường kiếm đứng đó.

Chỉ thấy Trần Hải vuốt râu cười:

- Tốt lắm ! Kim Phất đạo huynh, thỉnh trở về thuyền đi ! Vương cô nương đã đến, việc chiến hay hòa, chẳng cần chúng ta phải lao tâm nữa.

Khoái thuyền đến gần thuyền của Công Tôn Ngọc Sương tám, chín thước, đột nhiên ngừng lại, cửa khoang mở rộng, từ từ bước ra ngoài một Vương Thông Huệ toàn thân vận huyền y.

Kim Phất đạo trưởng vung phất trần một cái quét qua, hàng ngàn sợi tơ li ti làm nổi lên một trận gió. Công Tôn Ngọc Sương vung chưởng tung một cỗ ám kình, bức phất trần ngừng lại, hữu thủ nhanh nhẹn tuyệt luân chụp lấy cổ tay Kim Phất đạo trưởng. Kim Phất đạo trưởng kinh hoàng thầm nghĩ:

"Thủ pháp quả cực nhanh, cổ tay trái ta đã bị nàng ta nắm giữ, khó lòng mà thoát khỏi". Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương thân ngọc nhẹ nhàng, tung một cước không tiếng động ngay đầu gối Kim

Phất đạo trưởng. Kim Phất đạo trưởng chỉ cảm thấy đầu gối đau kịch liệt, thân hình lảo đảo té xuống hồ. Công Tôn Ngọc Sương động tác cực kỳ nhanh nhẹn, tả thủ vươn ra chộp lấy cổ tay phải Kim Phất đạo trưởng nhanh chóng phong bế huyệt mạch, tay ngọc lập tức kéo Kim Phất đạo trưởng bật dậy.

Động tác này trông chậm chạp, kỳ thực cực nhanh, phóng cước, xuất thủ, cơ hồ trong cùng một động tác.

Lúc này, Vương Thông Huệ đã bước tới đầu thuyền, khẽ nghiêng người một cái, cười nói:

- Công Tôn cô nương cách biệt đã lâu, tiểu muội xin có lời vấn an.

Tay phải Công Tôn Ngọc Sương vung lên điểm ba huyệt đạo trên người Kim Phất đạo trưởng, buông tay trái ra, từ từ xoay người lại, thốt:

- Vương giáo chủ, cách biệt đã lâu.

Hai đạo mục quang của Vương Thông Huệ dán chặt trên mặt Công Tôn Ngọc Sương, từ từ thốt:

- Công Tôn cô nương có thể nể tình tiểu muội, trước tiên buông thả Kim Phất đạo trưởng ?

Công Tôn Ngọc Sương cười nụ, thốt:

- Được !

Đoạn huy động song chưởng cách không giải ba huyệt đạo bị bế của Kim Phất đạo trưởng, nói tiếp:

- Nể tình Vương giáo chủ, mời đạo trưởng !

Kim Phất đạo trưởng nói không hết sự xấu hổ lẫn tức giận, song mục trợn to nhìn Công Tôn Ngọc Sương, thốt:

- Võ công của cô nương, xem ra còn cao cường hơn lệnh tôn, lệnh đường ngày trước.

Công Tôn Ngọc Sương đưa mắt nhìn thanh y tỳ nữ đang nằm dưới sàn thuyền, hỏi:

- Ả là do ngươi giết ?

Kim Phất đạo trưởng đáp:

- Không sai.

Công Tôn Ngọc Sương lại hỏi:

- Chắc ngươi cũng biết sát nhân phải thường mạng ?

Kim Phất đạo trưởng nói:

- Bần đạo đã quá bảy mươi, chết cũng không tiếc.

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay phải lên, thốt:

- Giết ngươi tuyệt không phải là chuyện khó, nhưng ta không muốn trước khi kỳ hạn đến, lấy đi tánh mạng ngươi. Ngươi trở về thuyền đi.

Kim Phất đạo trưởng đáp một tiếng, chuyển thân quay trở lại trên thuyền. Vương Thông Huệ khẽ nghiêng người, thốt:

- Đa tạ Công Tôn cô nương đã nể mặt tiểu muội.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Chỉ là chuyện nhỏ, bất tất phải đa lễ.

Vương Thông Huệ mục quang như điện, không ngừng tìm kiếm tra xét trên mặt Công Tôn Ngọc Sương, như muốn tìm gì đó, miệng lại ôn hòa thốt:

- Công Tôn thư thư, không ở tại Từ Châu, vạn dặm xa xôi chạy đến Thái Hồ, không biết là vì chuyện gì ?

Công Tôn Ngọc Sương hỏi lại:

- Vương giáo chủ đến đây, không biết lại vì chuyện gì ?

Vương Thông Huệ đáp:

- Không giấu gì Công Tôn thư thư, tiểu muội truy theo tung tích của Công Tôn thư thư mà tới.

Công Tôn Ngọc Sương mục quang chuyển động, sớm đã không thấy bóng Lãnh Như Băng, nghĩ đã trốn vào trong khoang, khẽ điểm nụ cười nhạt, đáp:

- Tiểu muội cũng truy theo một người.

Vương Thông Huệ hỏi:

- Không biết là người nào ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Vương Tích Hương.

Vương Thông Huệ trong lòng chấn động, hỏi:

- Vương cô nương hiện đang ở đâu ?

Công Tôn Ngọc Sương cười hỏi:

- Thế nào ? Vương giáo chủ muốn gặp nàng lắm ư ?

Vương Thông Huệ đảo tròng mắt hai lược, mỉm cười đáp:

- Gặp hay không gặp đều không gấp.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Vương cô nương hiện táng thân tại ..... Đưa mắt nhìn vào trong khoang thuyền, đột nhiên ngưng lời không nói nữa. Thiên hạ có biết bao nhiêu việc ngẫu nhiên xảo hợp, nếu như Công Tôn Ngọc Sương chẳng chóng tưởng nhớ đến Lãnh Như Băng, đưa mắt nhìn vào khoang thuyền, thì ngay lúc này, cho dù nàng biểu diễn giống thật như thế nào, bất quá chỉ lừa được Vương Thông Huệ, nhưng một cái nhìn vô ý của nàng, đã khởi lên trong lòng Vương Thông Huệ một nghi vấn. Nguyên vì Vương Thông Huệ quá thông minh, luôn để tâm âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của Công Tôn Ngọc Sương, chỉ vì nàng đặt toàn bộ tâm trí lên người Công Tôn Ngọc Sương nên hoàn toàn không trông thấy Lãnh Như Băng. Âm sai dương lẫn đã trợ giúp lời nói dối của Công Tôn Ngọc Sương thêm phân lượng. Vương Thông Huệ lập tức biến sắc, hỏi:

- Thế nào ? Vương Tích Hương kia đã bị Công Tôn thư thư sanh cầm ư ?

Công Tôn Ngọc Sương tránh không trực diện trả lời câu hỏi của nàng mà trả lời mập mờ:

- Vương giáo chủ đến trễ một bước, chỉ sợ lại một phen phí tổn tâm cơ.

Trần Hải và Hạ Hầu Trường Phong nghe thế trong lòng chấn động dữ dội, thầm nghĩ:

"Không lạ vì sao nàng ta bình tĩnh như vậy, nguyên lai đã sớm sanh cầm Vương Tích Hương trong thuyền, nếu như đánh chìm thuyền của nàng ta xuống hồ, hại chết Vương cô nương, đó đích thực là một việc làm chung thân hối tiếc !" Thần sắc khẩn trương của Vương Thông Huệ từ từ trầm tĩnh lại, giơ tay vuốt lại mớ tóc óng ả tung bay trong gió, thốt:

- Trí giả nghĩ trăm ngàn kế, tất phải có một sơ sót, Công Tôn thư thư thân bị vây hãm trong trùng vây, không cách gì cầu cứu viện binh, cũng chẳng tính là một việc mất mặt vậy.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Nếu nói về tình thế hiện tại, trước khi động thủ, ai chết ai sống hoàn toàn chưa biết được, lùi lại một bước, ta tính rằng ta không thể thắng, nhưng hoàn toàn đủ sức để phá vòng vây đào tẩu.

Vương Thông Huệ mỉm cười nói:

- Nếu như ở trên núi non đồng bằng, tiểu muội rất tin rằng Công Tôn thư thư có thể sống, nhưng ở giữa Thái Hồ này, sóng bạc muôn trùng, nhìn không thấy bờ, Công Tôn cô nương tuy võ công tuyệt thế, chỉ tiếc rằng không biết thủy công.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ cười nhạt, không tỏ ra đồng ý cũng không phản đối.

Vương Thông Huệ nói tiếp:

- Chung quanh Công Tôn thư thư là bốn chiếc thuyền chở đầy hỏa dược, dầu đồng, tiểu muội chuyên về điều khiển hỏa khí, cả thiên hạ đều biết, bốn chiếc thuyền nếu như nhất tề phát hỏa nổ tung, phương viên bốn mươi trượng nhất định trở thành một biển lửa.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Đó chưa chắc gì có thể thiêu chết ta.

Vương Thông Huệ nói:

- Cho dù không chắc, nhưng thực tế không đáng cho Công Tôn thư thư bỏ công mạo hiểm như thế.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Không cần phải ngại, Vương giáo chủ như muốn khảo nghiệm công lực của ta, cứ tự nhiên thử.

Vương Thông Huệ mỉm cười thốt:

- Tiểu muội đã hiểu rõ khả năng của Công Tôn thư thư, trí mưu không ai bằng, nếu như thư thư nói có thể thoát được trận biển lửa do muội bố trí, thì thật có phần quá khoa trương ...

Sắc mặt nàng đột nhiên trở nên nghiêm túc, gằn giọng:

- Nhưng thư thư có khả năng sanh cầm một người như Vương Tích Hương, thật ngoài dự liệu của tiểu muội.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Việc ngoài dự liệu chỉ sợ không chỉ có thế.

Vương Thông Huệ thốt:

- Trừ điều ấy ra, tiểu muội thật không nghĩ ra Công Tôn thư thư lại có gì kinh nhân nữa ?

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

- Chúng ta bất tất phải nói chuyện tình nghĩa xưa cũ, mời Vương giáo chủ nói thẳng ra đi thôi.

Vương Thông Huệ hỏi:

- Công Tôn thư thư muốn bức bách tiểu muội phải quyết một trận sống chết thật sao ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Trông tình thế hiện tại mà luận, ta đang ở thế kém, chiến hay không chiến, chẳng còn ở trong tay ta thao túng.

Vương Thông Huệ nghe thấy giọng Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mềm xuống, trong lòng không khỏi dấy lên một sự thương hại, nàng khổ công bố trí cục diện phải thắng hôm nay, không ngờ vì chuyện Vương Tích Hương bị sanh cầm mà có chút biến hóa, xem ra trận này, có thể bại dưới tay Công Tôn Ngọc Sương. Tâm niệm vừa chuyển động, miệng lập tức nở một nụ cười:

- Nếu như Công Tôn thư thư chịu thả Vương Tích Hương, tiểu muội nguyện cung kính tiễn thư thư lên bờ.

Công Tôn Ngọc Sương thầm nghĩ:

"Quỷ nha đầu quả nhiên điêu ngoa xảo quyệt, nếu không thấy được mặt Vương Tích Hương, hôm nay chắc chắn không để ta đi". Cho dù võ công trí tuệ nàng cao siêu như thế nào, cũng vô phương đưa ra một Vương Tích Hương còn sống, tình thế cấp bách, khiến nàng phải suy tính hơi lâu, tức sẽ làm tăng gia sự nghi ngờ của Vương Thông Huệ, nên chỉ điểm nụ cười nhẹ, thốt:

- Việc này ta khó lòng mà tác chủ, để ta vào hội ý với Vương cô nương rồi tính sau.

Dứt lời xoay lưng tiến vào trong khoang thuyền. Nàng quay đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy Lãnh Như Băng ngây người ngồi đó, ngơ ngẩn nhìn vách thuyền một cách xuất thần. Công Tôn Ngọc Sương khẽ hắng giọng, thốt:

- Lãnh lang, chắc huynh đã trông thấy nàng rồi ?

Nàng tuy không nói ra danh tự, nhưng Lãnh Như Băng đã biết nàng muốn ám chỉ ai, gục gặc đầu, đáp:

- Thấy rồi.

Công Tôn Ngọc Sương thần sắc nghiêm túc thốt:

- Những lời của Vương Thông Huệ, chắc huynh cũng đã nghe hết ? Nàng nói không sai một điểm, trong tình thế này, muội gần như chẳng còn sức để kháng cự, nếu như dựa vào võ công, muội vị tất đã sợ bọn họ, nhưng họ bố trí trận hỏa công này khiến muội vô phương kháng cự. Nếu như muội phải thương vong ở tay bọn họ, thì thà rằng cái công lao chấn thế hãi tục này rơi vào tay huynh.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Công lao gì ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Huynh có thể giết muội, hoặc điểm vào huyệt đạo của muội, xong nói với họ là huynh đã giết chết hoặc bắt sống Công Tôn Ngọc Sương, đó chẳng phải là một việc chấn động võ lâm sao ?

Song mục Lãnh Như Băng lấp loáng thần quang, nhìn chăm chú vào mặt Công Tôn Ngọc Sương, hỏi:

- Lời này có thật không ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Trăm ngàn lần không sai, huynh lúc nào cũng không tin muội, hiện tại có thể chứng minh.

Dứt lời, nhắm chặt hai mắt. Lãnh Như Băng nhìn lên gương mặt tươi cười của Công Tôn Ngọc Sương, trong lòng do dự khó quyết định, nghĩ đến nếu để nữ ma đầu này lưu lại trên thế gian thì cực kỳ tai hại, hôm nay đúng là một cơ hội tốt để trừ khử nàng.

Nhưng Lãnh Như Băng phát giác hành động này chẳng mấy quân tử, nếu sau này truyền ngôn trên giang hồ nói rằng Lãnh Như Băng bắt sống Công Tôn Ngọc Sương, cho dù đó là sự thật, cũng sợ có rất nhiều người chẳng dám tin. Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương cất giọng mơ màng thốt:

- Lãnh lang, sao huynh còn chưa hạ thủ ? Chỉ cần huynh giơ tay điểm xuống một cái, nửa khắc sau sẽ danh chấn thiên hạ.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Hôm nay nếu ta còn lòng dạ nhân từ của đàn bà, sau này không biết có bao nhiêu anh hùng hào kiệt võ lâm sẽ đổ máu, mất mạng vì sai lầm của ta hôm nay".

Tâm niệm chuyển động, khẽ nghiến răng giơ tay lên, nhưng khi nhìn thấy Công Tôn Ngọc Sương nhắm chặt hai mắt, miệng cười như hoa nở, trong lòng đột nhiên phát sinh cảm giác bất nhẫn, ngón

tay sắp chạm vào người nàng bỗng buông thõng xuống, thở dài một tiếng, nói:

- Ngươi lúc nào hành động vì tham vọng của mình, giết người không chớp mắt, sao tại giây phút này lại trở nên khiếp nhược như thế ?

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mở mắt, nở một nụ cười nhẹ, thốt:

- Đây không phải là khiếp nhược, muội bình sinh chưa từng có qua cái đại dũng khí thúc thủ chịu chết, không chút phản kháng, đối với muội mà nói, đó là một chuyện hết sức khốn nạn ...

Nàng đưa tay vuốt lại mớ tóc rối, nói tiếp:

- Hôm nay cho dù muội đang ở thế kém, nhưng nếu muội xuất toàn lực phản kích, sẽ có hơn nửa số người trong bọn họ bị thương vong, muội hoàn toàn có được ba phần cơ hội đào tẩu.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Nếu nói như vậy, sao ngươi không cùng bọn họ liều mạng một trận ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

- Vì huynh.

Lãnh Như Băng thốt:

- Vì ta cái gì ? Hừ ! Lời nói khó tin.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười thốt:

- Nếu muội thoát khỏi vận kiếp hôm nay, sau này hành động thế nào, đều làm huynh thống hận, chán ghét, đúng hay không đúng ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đáp:

- Không sai.

Công Tôn Ngọc Sương tiếp:

- Nếu như muội bị thương mà chết tại đây, chết trong tay người thì thật không cam tâm, nhưng nếu chết trong tay huynh thì khác.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Khác chỗ nào ?

Công Tôn Ngọc Sương nở nụ cười buồn bã, đáp:

- Bởi vì chết trong tay huynh, muội sẽ có được cảm giác chết vì tình.

Lãnh Như Băng thốt:

- Chuyện này từ đâu mà có, chúng ta lúc nào cũng tâm bất đồng, ý bất hợp, làm sao có thể gọi là chết vì tình ?

Công Tôn Ngọc Sương nói tiếp:

- Bất luận huynh nghĩ cái gì, hôm nay nếu như muội chết dưới tay huynh, bất luận Vương Tích Hương hay Vương Thông Huệ, tất cả đều thua muội một bước, có thể họ sẽ cùng huynh sống tới bạc đầu, nhưng chẳng có cách gì lưu lại trong tim huynh một hình ảnh trước khi chết. Ôi ! Trong cuộc đời muội chưa bao giờ nhường bất cứ người nào một việc gì, chỉ có huynh ...

Lãnh Như Băng thốt:

- Ta thế nào ? Lãnh Như Băng ta đường đường một thân tu mi sáu thước, tuy võ công, tài trí đều thua ngươi, nhưng không thể chịu sự khuất nhục của ngươi dù chỉ một chút, đại trương phu khả sát bất khả ...

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười cắt ngang:

- Điều này không cần nói, muội đã biết !

Lãnh Như Băng nói:

- Vậy thì tốt ...

Đoạn thấp giọng, tiếp:

- Việc của ngươi hôm nay, ta tự biết không cách gì để quản, nếu ngươi quyết định không phản kháng, thì ta chỉ tốn công nhấc một ngón tay, nhưng chuyện này truyền ra, tin rằng chẳng ai tin được.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Sao không nói sự thật ra, hơn nữa lại có bốn vị võ lâm cao thủ đức cao trọng vọng làm chứng.

Lãnh Như Băng lắc đầu nói:

- Cảm tình xin tâm lĩnh, chuyện này tại hạ không làm được. Tại hạ vô năng lực giúp đỡ cô nương, cũng không muốn giúp cô nương, nhưng cũng không muốn danh dự bị thế nhân khinh khi.

Công Tôn Ngọc Sương thở dài:

- Lãnh lang, trước khi muội thay đổi chủ ý, hãy nhanh hạ thủ !

Bỗng nghe tiếng của Vương Thông Huệ từ bên ngoài vọng vào, nói:

- Công Tôn thư thư, Vương cô nương có đồng ý cùng tiểu muội tương kiến không ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Nếu như ngươi có can đảm, thỉnh qua thuyền một lần.

Chỉ nghe Vương Thông Huệ nói:

- Bất luận Công Tôn thư thư nói gì, tiểu muội đối với chuyện Vương cô nương bị bắt, thủy chung vẫn có cảm giác không mấy gì tin.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Nếu như ngươi không tin, thì mời quá bộ sang thuyền một lần.

Vương Thông Huệ thốt:

- Tiểu muội đếm đúng mười tiếng thanh la, nhưng nếu như không thấy Vương cô nương hiện thân, tiểu muội lập tức hạ lệnh tổng công. Mười tiếng này, sánh như cấp cho thư thư một cơ hội tìm cách đào tẩu, thoát được hay không thì phải xem khả năng của thư thư.

Tiếng thanh la trong trẻo gióng lên một tiếng lớn, âm thanh rõ ràng truyền qua.

Chương 10: Hồi 10

Công Tôn Ngọc Sương nhướng đôi mày liễu, thấp giọng nói:

- Vương Thông Huệ có lòng muốn giết muội, nhưng biện pháp duy nhất có thể giết muội là phóng hỏa đốt thuyền, lúc đó, huynh cũng sẽ bị thiêu sống.

Lãnh Như Băng chưa kịp đáp lời thì đã nghe "boong", thêm một tiếng thanh la nữa.

Chàng đưa mắt nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy Vương Thông Huệ chỉ huy một số khoái thuyền, bố thành một thế trận liền lạc, điều kỳ lạ là Công Tôn Ngọc Sương đang ngồi trên chiếc thuyền sắp bị tàn phá, lại điềm nhiên bất động. Lãnh Như Băng không khỏi nhíu mày, thốt:

- Nếu lúc này có hai chiếc thuyền trợ thủ cô nương, không cần đợi dứt mười tiếng thanh la, cô nương có thể thoát khỏi vòng vây của bọn họ.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Tiểu thuyền này đã bị họ dùng xích sắt buộc lại, chung quanh lại có bốn chiếc thuyền chở đầy hỏa dược, dầu ngô đồng phía trên vây chặt, trừ phi muội lặn xuống hồ, ngoài ra không có cách gì thoát.

"Boong" một tiếng, đã ba tiếng thanh la. Lãnh Như Băng thốt:

- Vậy cô nương chuẩn bị thúc thủ chờ chết ?

Công Tôn Ngọc Sương điểm một nụ cười, thong thả đến bên cạnh Lãnh Như Băng ngồi xuống, nói:

- Muội sinh ra trong một thế giới mang đầy cừu hận, không thể không giết người, nếu không giết, muội đã phải chết một trăm lần rồi.

Trong lòng Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Nàng đã phát hiện ra không có khả năng xoay chuyển cục diện ngày hôm nay, không cách gì khác, mới tỏ ra vẻ khinh thường sống chết như thế này". Chàng đang suy nghĩ, bỗng phát hiện ra một làn u hương xông vào mũi, Công Tôn Ngọc Sương đã từ từ tựa sát thân hình kiều diễm qua. Lãnh Như Băng vốn định giơ tay đẩy nàng ra, hốt nhiên phát giác nàng cô độc không chỗ nương tựa, trong lòng

bất nhẫn, thầm nghĩ:

"Một nữ ma đầu cái thế nay lâm vào tuyệt cảnh chẳng khác nào hổ trong lồng sắt, rồng sa nước cạn, thật khiến người ta phải thương hại. Hôm nay trước sau gì cũng chết, sao chẳng đối xử với nàng ôn hòa một chút".

Thời gian đi thật nhanh, chỉ trong chớp mắt đã nghe thanh la gióng đến tiếng thứ tám. Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương thần thái bình thản, tựa như không hề phiền não, khóe môi hé nở một nụ cười như đang ngủ say, bất giác trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác bội phục, thầm khen:

"Công phu trấn tĩnh của nàng thế này, thật khiến tu mi như ta phải hổ thẹn !" Bỗng nghe thanh âm của Vương Thông Huệ từ bên ngoài truyền vào:

- Công Tôn thư thư, chỉ còn hai tiếng thanh la nữa là muội sẽ phát động hỏa trận, thời gian không còn nhiều, không biết thư thư đã chuẩn bị xong chưa.

Lại nghe một tiếng thanh la nữa, tiếng thứ chín, vọng vào. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Vương Thông Huệ này cũng thật khả ố, như nàng ta đã quyết tâm sát hại Công Tôn Ngọc Sương, bố trí một trận hỏa công ác độc trên mặt nước, khiến nàng vô phương chọn đường đi, đã tính như vậy, mà ngoài miệng lại ngọt ngào nhỏ nhẹ, một thư thư hai thư thư, thật hết sức âm hiểm".

Lãnh Như Băng trong lòng đã biết một khi hỏa trận khởi dậy, thì bản thân chàng cũng bị thiêu sống tại đây, tuy tính cách anh hùng nhưng đứng trước một cái chết tàn khốc như thế, nói rằng không cảm xúc, thực tế không thể. Chỉ nghe Vương Thông Huệ thở dài một tiếng, thốt:

- Công Tôn thư thư, Vương cô nương không muốn cùng muội diện kiến thật sao ?

Nguyên vì sự trấn tĩnh của Công Tôn Ngọc Sương vô tình khiến Vương Thông Huệ phát sinh cảm giác bất an, vạn nhất thiêu chết Vương Tích Hương, thì đúng là một chuyện hối tiếc cả đời. Lúc này, sóng yên gió lặng, trên mặt hồ một vùng u tịch, bầu không khí tử vong khủng bố âm thầm lan rộng nhanh chóng. Lãnh Như Băng nghĩ đến sau này khó lòng gặp lại mẫu thân cùng ân sư, không khỏi buồn bã buông một tiếng than !

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên mở lớn hai mắt, nhìn Lãnh Như Băng một cái, dịu giọng hỏi:

- Lãnh lang, huynh có sợ chút nào không ?

Lãnh Như Băng khẽ than:

- Nghĩ không ra Lãnh Như Băng ta lại cùng ngươi táng thân tại Thái Hồ này !

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

- Huynh hối hận rồi ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Một lời đã thốt, há lại hối cải.

Công Tôn Ngọc Sương điểm nụ cười nhẹ, thốt:

- Lãnh lang, Vương Thông Huệ chẳng phải là một người lỗ mãng, nếu nàng không xuất hiện kịp lúc, chúng ta có lẽ đang bị thiêu sống, nhưng nàng xuất hiện, ngược lại chúng ta đã được cứu.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao thế ?

Công Tôn Ngọc Sương cười thốt:

- Vương Thông Huệ tuy tài trí tuyệt luân, nhưng luận về bối phận tuổi tác thực vô phương lãnh tụ võ lâm, lúc này lòng nàng đang phân vân, nếu như muội là Vương Thông Huệ, sẽ không khởi trận hỏa công này.

Lãnh Như Băng run lên một cái, hỏi:

- Vương Thông Huệ đại trí đại dũng, sao có thể mang lòng riêng tư ?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

- Trước Từ Châu đại hội, nàng đích thực là một vị cô nương đại trí đại dũng, nhưng bây giờ tình hình đã có chút khác biệt. Nàng có một giấc mộng không với tới là, trong vòng một thời gian ngắn, bước lên vị trí minh chủ võ lâm, thêm tình trường chẳng được như ý, trong trái tim đã khắc một cái tên, dĩ nhiên hôm nay không thể sánh với hôm xưa.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn thốt:

- Ta có một chút không tin.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhẹ thốt:

- Thanh âm thứ mười kia, nên sớm đã gióng, sao tới bây giờ vẫn chưa nghe ?

Lãnh Như Băng âm thầm tính toán cự li của từng tiếng thanh la, xác thực đã quá thời hạn, nhưng không biết tại sao không nghe tiếng cuối cùng. Chàng khẽ vén một góc rèm, ngưng mục nhìn ra, chỉ

thấy chiếc thuyền Vương Thông Huệ đang cỡi, đã quay đầu lặng lẽ bỏ đi. Theo sát phía sau là thuyền của Trần Hải, Hạ Hầu Trường Phong, Thiên Bình đại sư, và chiếc thuyền nhỏ đặc biệt của Kim Phất đạo trưởng, toàn bộ đều quay đầu bỏ đi hết.

Biến hóa này thật ngoài dự liệu, chỉ thấy trong lòng Lãnh Như Băng cực kỳ chấn động, tự kêu lên một mình:

- Chuyện này là thế nào ?

Công Tôn Ngọc Sương vén hẳn rèm cửa sổ lên nhìn theo bóng năm chiếc thuyền xa xa. Lãnh Như Băng thở dài:

- Lại bị cô nương đoán trúng rồi.

Công Tôn Ngọc Sương cau chặt đôi mày, trầm ngâm không nói. Dường như việc năm chiếc thuyền đột ngột thoái lui, đối với nàng có điểm không hiểu rõ. Lãnh Như Băng từ trong tử vong, lại bắt được sinh cơ, trong lòng nảy sinh cảm giác bất an, từ từ ngồi xuống, thốt:

- Vương Thông Huệ đối với cô nương, cũng như cô nương đối với Vương Tích Hương, bất luận tính toán cơ hội thắng, đều nhất mực nghiêm cẩn, tinh mật, đến cuối cùng, chung quy cũng thất bại trong tay cô nương ...

Chàng thở một hơi dài, nói tiếp:

- Ngày hôm nay, bọn họ rõ ràng đang ở tình thế toàn thắng, đột nhiên giữa đường triệt binh. Ôi ! Thật khiến người không hiểu nguyên nhân ở đâu.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chuyển tấm thân mềm mại, bước ra bên ngoài, điểm vào mấy huyệt đạo của thanh y nữ tỳ, ôm nàng ta vào trong khoang thuyền, phục thêm một hoàn thuốc, đặt nằm bên cạnh, đoạn thấp giọng nói:

- Hai thị tỳ chèo thuyền, một người bị thương, một người chết, phiền Lãnh công tử giúp muội một tay lái thuyền.

Lãnh Như Băng trông thấy nàng tránh nói về việc Vương Thông Huệ đột ngột bỏ đi, cũng không muốn tra vấn nữa, cất bước ra phía ngoài, thốt:

- Tại hạ không có kinh nghiệm lái thuyền, nếu như đụng vào đá ngầm, cũng không thể trách tại hạ.

Công Tôn Ngọc Sương dường như có tâm sự gì đó, chẳng hề nghe Lãnh Như Băng nói gì, chỉ đưa mắt nhìn chàng một cái, nở một nụ cười tươi. Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Nữ ma đầu này đích thực không nên giữ lại, Vương Thông Huệ cam nguyện bỏ đi cơ hội giết chết nàng, chỉ có Lãnh Như Băng ta hạ thủ, nàng ta không hề biết thủy công, chỉ cần ta cố ý đụng thuyền vào đá ngầm cho vỡ tan từng mảnh, khiến nàng ta chết chìm giữa Thái Hồ".

Tâm niệm chuyển động, lập tức bước nhanh ra bên ngoài, bẻ bánh lái chuyển hướng, song thủ huy động hai mái chèo. Tiểu thuyền từ từ di động trên mặt hồ u tịch, vạch lên một lằn sóng trắng xóa. Công Tôn Ngọc Sương vẫn ngồi ngây ngẩn ở đó, trầm ngâm không nói, tỏ ra đối với việc Vương Thông Huệ đột ngột bỏ đi, cũng có cảm giác mờ mịt khó lường.

Lại nói về Lãnh Như Băng trong lòng đã quyết, chuẩn bị lái thuyền đâm vào đá ngầm, dìm chết một Công Tôn Ngọc Sương đang sống, nhưng chàng chẳng có kinh nghiệm, nhìn tới nhìn lui, cũng không biết đá ngầm nằm ở chỗ nào. Đang lúc khẩn cấp, đột nhiên thấy rèm cửa vén lên, Công Tôn Ngọc Sương thong thả bước ra. Công Tôn Ngọc Sương trông thấy hướng chàng lái thuyền đi, không khỏi nhíu mày, hỏi:

- Huynh muốn đi đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Sóng bạc mênh mông, nhìn không thấy bờ, đi hướng nào cũng như nhau.

Lúc này, mặt trời đã chìm về phía Tây, Công Tôn Ngọc Sương nhìn hoàng hôn giăng khắp chân trời, mỉm cười nói:

- Lãnh lang, thuyền nhẹ một chiếc, sóng bạc mênh mang, trông thấy cô nhạn giữa ráng chiều, thực là một chuyện hoan lạc của kiếp người.

Lãnh Như Băng khẽ cười nhạt, thốt:

- Nếu như thuyền chạm phải đá ngầm, chìm xuống đáy Thái Hồ, chẳng phải ngày ngày cùng làm bạn với sóng bạc, cô nhạn sao ?

Công Tôn Ngọc Sương thong thả bước đến ngồi xuống bên cạnh Lãnh Như Băng, cười nói:

- Lãnh lang, trong lòng chàng dường như đang đè nén một cơn giận sắp bộc phát.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Ngươi cao hứng lắm ư ?

Công Tôn Ngọc Sương đáp:

- Chúng ta vừa thoát qua một đại nạn trong gang tấc, tự nhiên phải cao hứng, huynh chắc từng

nghe người ta nói qua, đại nạn không chết, tất hữu hậu phước ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Ngươi mà có phước, thì võ lâm thiên hạ sẽ thảm thương.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Vì sao lại như thế ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Ngươi ngày hôm nay không chết, tất sau này sẽ tạo nên một trường đồ sát trên võ lâm, chẳng phải là ngươi có phước, thiên hạ thảm thương sao ?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Trong giới hạn của kẻ địch, huynh cùng muội đều có thể có hậu phước.

Lãnh Như Băng cười lạnh lùng, thốt:

- Cho là ngươi có thể hoành hành nhất thời, sau này cũng khó tránh khỏi bại vong.

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

- Huynh hy vọng muội sớm chết chăng ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chết một cá nhân ngươi, có muôn vạn người được sống, dĩ nhiên muốn ngươi phải chết.

Công Tôn Ngọc Sương thốt:

- Nếu như lúc nãy huynh xuất hiện nói dù một câu một chữ, tính rằng Vương Thông Huệ cũng sẽ không muốn giết muội, lúc nãy đã không có khả năng, bây giờ nếu có lòng muốn giết muội, cũng chỉ xảy ra khi không có huynh bên cạnh !

Lãnh Như Băng thốt:

- Ta phải lái chiếc thuyền này tông vào đá ngầm trong hồ, chúng ta đều chết tại đây !

Công Tôn Ngọc Sương nói:

- Được lắm ! Sống không chung giường, chết chung mộ, cuộc chiến này, muội tính là đã thắng cả

Vương Tích Hương lẫn Vương Thông Huệ.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Nàng ta vốn tánh tình lãnh khốc, đối với thuộc hạ nghiêm khắc không tả, thường động đến là muốn giết người, sao bây giờ đối với ta lại nhẫn nại đến thế ?" Lập tức mở miệng nói:

- Chuyện đó chưa chắc, ngươi có thể chết ngộp, ta không nói là cùng chết theo.

Công Tôn Ngọc Sương giơ tay ra phía trước, cười thốt:

- Để muội giúp huynh lái thuyền, Thái Hồ độc một thuyền, chỉ có hai người chúng ta, sao lúc nào cũng cãi vả làm gì ?

Lãnh Như Băng đột nhiên buông mái chèo xuống, nói:

- Cô nương cứ lái thuyền, tại hạ vào trong nghỉ ngơi một lúc.

Công Tôn Ngọc Sương chẳng hề nổi giận, đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng mỉm cười, tiếp lấy mái chèo, tự chèo một mình. Lãnh Như Băng bước vào bên trong thuyền, nhắm mắt điều tức, trong lòng ngầm tính toán biện pháp sát hại Công Tôn Ngọc Sương. Chàng nghĩ tới lui, vẫn không nghĩ ra một biện pháp có thể sát hại nàng, bất luận về võ công, cơ trí, chàng biết đều khó lòng thắng Công Tôn Ngọc Sương, khả năng duy nhất có thể sát hại Công Tôn Ngọc Sương là ám toán, nhất kích ngay chỗ yếu hại, nhưng thủ đoạn đê hèn như thế, trong lòng chàng chẳng muốn thi hành.

Tiểu thuyền chầm chậm lướt trên mặt hồ, chẳng biết qua bao lâu thời gian. Bỗng nghe tiếng nói trong như chuông bạc của Công Tôn Ngọc Sương vọng vào:

- Lãnh lang, đã đến bờ.

Lãnh Như Băng lập tức cất bước ra ngoài, chỉ thấy tiểu thuyền đã ghé vào bờ, Công Tôn Ngọc Sương đã sớm phóng lên bờ. Chàng trông thấy sau lưng Công Tôn Ngọc Sương có vô số khôi sắc võ sĩ khác nhau, dẫn đầu là một nhân vật toàn thân vận hoàng y, thân hình cao lớn, tay trái quặp xuống, trên tay đặt một cái giá sắt, trên giá có một con quái điểu màu xám, thần sắc cực kỳ lạnh lùng.

Lãnh Như Băng trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ:

"Thì ra Công Tôn Ngọc Sương đã có bố trí, chỉ là thời gian, địa điểm chưa nắm chắc thôi". Trong lòng suy nghĩ, bước chân đã rời khỏi thuyền. Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại thì thầm vài câu với lão nhân có con quái điểu, lão nhân vâng dạ liên tục, lập tức lùi về phía sau.

Lãnh Như Băng quan sát kỹ lưỡng đám võ sĩ, thấy phân ra rõ ràng bốn sắc vàng, trắng, xám, xanh

lam, mỗi màu tám người, tổng cộng bốn đội, trên mặt bọn họ đều mang một chiếc mũ đồng giống nhau, bao phủ từ mặt mũi đến tóc tai, chỉ lộ hai con mắ t sáng rực, trông thập phần quái dị, khủng bố.

Chỉ nghe tiếng y phục phất phới, hai tỳ nữ áo xanh, tay nâng một chiếc giường mềm mại, chẳng biết từ đâu chạy đến, cung kính im lặng đứng hầu. Nhưng chàng thấy tứ sắc phục trang võ sĩ đó, đều mang vũ khí bén nhọn khác nhau, màu vàng đeo kiếm, màu trắng mang đao, màu xám dắt nhuyễn tiên sau lưng, màu xanh lam tay cầm hổ xoa.

Bốn đội tám người tổng cộng ba mươi hai người đứng đó bất động, dưới trăng trông như những pho tượng bằng gỗ.

Công Tôn Ngọc Sương uyển chuyển gót sen bước đến trước mặt Lãnh Như Băng, thấp giọng nói:

- Lãnh lang, huynh cùng muội trải qua nguy hiểm, lo lắng, cũng kể như là hoạn nạn chi giao, kể từ lúc này, muội phải đối xử tốt với huynh.

Lãnh Như Băng thốt:

- Thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lãnh, bây giờ cô nương đã có thuộc hạ nghiênh tiếp chu đáo, đại cục chuyển nguyên thành an, tại hạ cũng xin được cáo từ.

Công Tôn Ngọc Sương run lên một cái, vội hỏi:

- Huynh muốn đi đâu ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chân trời góc bể, hành tung vô định.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Còn dược vật trên mặt huynh, chẳng lẽ không muốn muội xóa đi sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Không cần thiết, tại hạ nhìn lâu cũng đã quen với dung mạo xấu xí này, tại hạ xin cáo biệt.

Đoạn ôm quyền vái chào, quay lưng bước đi. Công Tôn Ngọc Sương môi đào mấp máy, tính nói nhưng lại thôi. Lãnh Như Băng bước được vài bước, đột nhiên quay mình trở lại, nói:

- Tại hạ có một việc muốn thỉnh cầu cô nương, không biết ...

Công Tôn Ngọc Sương thở dài đáp:

- Đừng nói một việc, dù tám mười việc, muội cũng đáp ứng huynh.

Lãnh Như Băng thốt:

- Cô nương chớ đáp ứng nhanh quá, việc này đối với cô nương có liên quan rất lớn.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế ?

Lãnh Như Băng buông rõ từng câu từng chữ:

- Tại hạ muốn cô nương đáp ứng, sẽ không trở lại Mai Hoa cư quấy rầy Vương cô nương nữa.

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

- Bệnh tình của nàng ta trầm trọng, muội nghĩ mười phần hết chín là không thể sống.

Lãnh Như Băng ngắt lời:

- Nàng chết hay sống, đối với cô nương vô can, cô nương chỉ cần không đến quấy rầy nàng là đủ.

Công Tôn Ngọc Sương trầm tư một thoáng, đoạn thốt:

- Được ! Muội đáp ứng huynh.

Lãnh Như Băng ôm quyền thốt:

- Đa tạ cô nương đã nể mặt tại hạ, Lãnh Như Băng cảm kích bất tận.

Lập tức chuyển thân bước nhanh đi, chỉ nghe từ phía sau truyền đến tiếng thở dài buồn bã của Công Tôn Ngọc Sương cùng với tiếng than:

- Lãnh lang, khoảng cách giữa chúng ta, dường như càng ngày càng xa.

Lãnh Như Băng nghe rất rõ ràng nhưng vờ như không nghe, xoãi bước thật dài, không hề quay đầu nhìn lại. Công Tôn Ngọc Sương lặng lẽ nhìn theo bóng Lãnh Như Băng càng lúc càng xa, trong lòng chẳng biết có tư vị gì, cho đến khi bóng chàng khuất hẳn đi, không còn trông thấy nữa, mới từ từ chuyển thân bỏ đi.

Nói về Lãnh Như Băng bỏ đi một mạch, đã hơn mười dặm đường, mới từ từ ngừng chân lại, đưa mắt nhìn vầng trăng sáng rực trên cao, tự mình hỏi mình:

- Ta nên đi đâu bây giờ ?

Trước mặt chàng chỉ có hai con đường, một là trở lại Mai Hoa cư xem Vương Tích Hương sống chết thế nào, hai là trở về Phong Diệp cốc, thăm mẫu thân cùng ân sư.

Nhưng sư đệ Lý Tiểu Hổ đã thất tung, khiến chàng có cảm giác hổ thẹn khi gặp lại mẫu thân, ân sư. Chàng đứng thừ người ra đó, chẳng biết qua bao nhiêu thời gian, cho đến khi vầng lãnh nguyệt chìm xuống sau núi, vẫn chưa quyết định được hành trình của mình.

Hừng đông bắt đầu lóe lên tia sáng, đã qua một đêm bắt đầu ngày mới. Sương mai thấm qua vai áo của Lãnh Như Băng, khiến chàng như tỉnh táo sau một cơn mê. Chàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy sóng bạc chập chùng, có một chiếc thuyền đánh cá nhỏ vẫn còn đậu ven bờ Thái Hồ. Đột nhiên vọng đến một tràng âm thanh ngựa phi gấp gáp, phá tan sự tĩnh mịch quanh hồ. Lãnh Như Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thớt ngựa cao lớn phóng như bay tới. Trên lưng ngựa nằm rạp một người, nhắm hướng Lãnh Như Băng xông thẳng đến.

Lãnh Như Băng trong lòng lửa giận phừng phừng, thầm nghĩ:

"Kẻ này đui mù hay sao, mà nhắm vào người ta phóng nhanh tới ?" Hữu thủ lập tức vươn ra, chụp cương ngựa lại. Kiện mã đang phi như điên, bỗng bị Lãnh Như Băng vận lực ghì lại, phải quay một vòng. người trên lưng ngựa đột nhiên nghiêng người một cái, té xuống, nằm dài trên mặt đất.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn xuống, không khỏi ngây người. Chỉ thấy một người vận áo lót màu xanh, đích thị là Lục Tinh đường thiếu môn chủ Hạ Hầu Lam. Lãnh Như Băng cấp tốc chạy qua, đưa tay đỡ Hạ Hầu Lam dậy, miệng gọi:

- Hạ Hầu huynh ...

Hữu thủ huy động, vỗ liền mấy chưởng vào các đại huyệt trên người. Hạ Hầu Lam từ từ mở mắt, nhìn Lãnh Như Băng một cái, ngơ ngác hỏi:

- Các hạ là ai ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tiểu đệ Lãnh Như Băng.

Hạ Hầu Lam ngẩn người ra, hỏi:

- Các hạ thật sự là Lãnh huynh đệ sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chính là tiểu đệ, chẳng lẽ Hạ Hầu huynh nhận không ra thanh âm của tiểu đệ ?

Hạ Hầu Lam lắc đầu, thốt:

- Lãnh huynh đệ mặt mày như ngọc, phong độ như hành vân lưu thủy, tiêu sái bất phàm, đích thực là một thế gia công tử, sao có thể như các hạ ...

Chàng muốn nói sao có thể xú quái như các hạ, nhưng lời sắp thốt ra, chợt nhớ người này đối với mình có ân cứu mạng, sao có thể mở lời khinh rẻ. Lãnh Như Băng thở dài, thốt:

- Tiểu đệ bị Công Tôn Ngọc Sương hủy đi dung mạo, chẳng trách gì Hạ Hầu huynh không nhận ra được.

Hạ Hầu Lam hít vào một hơi dài, tung mình bật dậy, hỏi:

- Các hạ thực là Lãnh huynh đệ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Đích thực là Lãnh Như Băng.

Hạ Hầu Lam thốt:

- Ôi ! Tiểu huynh suýt nữa mất mạng, may nhờ Lãnh đệ tương cứu.

Lãnh Như Băng nói:

- Huynh đệ chúng ta tình nghĩa chi giao, không phải là người ngoài, chẳng biết thương thế của huynh thế nào ? Có cần nghỉ ngơi nhiều không ?

Hạ Hầu Lam đáp:

- Thương thế của tiểu huynh không nặng lắm, chỉ vì đối phương dùng một loại bế khí tỏa mạch thủ pháp, làm tắt nghẽn vài kinh mạch yếu huyệt, nếu như Lãnh đệ không kịp thời tương cứu, giải khai mấy kinh mạch bị phong bế của tiểu huynh, thời gian đã lâu, chỉ sợ sẽ thụ trọng thương.

Lãnh Như Băng thốt:

- Bế khí tỏa mạch thủ, thật chưa bao giờ nghe ai nói qua về loại võ công này.

Hạ Hầu Lam đột nhiên bật dậy, giục:

- Đi, chúng ta phải mau đi.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu ?

Hạ Hầu Lam đáp:

- Hoa viên của Nam Xương phủ.

Lãnh Như Băng càng nghe càng hồ đồ, không nhịn được phải hỏi:

- Chúng ta thật đi đến hoa viên ?

Hạ Hầu Lam đáp:

- Thiên hạ anh hùng cùng cao thủ các đại môn phái đều tập trung tại hoa viên của Nam Xương phủ, cùng nhau suy tôn một vị minh chủ lãnh đạo thiên hạ đối phó Công Tôn Ngọc Sương, một thịnh sự như thế, trăm năm chưa gặp một lần, sao có thể bỏ qua.

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn nói:

- Chuyện tranh danh đoạt vị, xem đã chán ngán mỏi mệt, thứ cho tiểu đệ không thể phụng bồi.

Dứt lời chuyển thân bỏ đi. Hạ Hầu Lam vội vàng gọi với theo:

- Lãnh huynh đệ ...

Lãnh Như Băng quay người lại, ôm quyền thi lễ, thốt:

- Mỗi người một chí, trong lòng tiểu đệ quả thực rất chán ngán mấy chuyện này, không thể hợp với Hạ Hầu huynh, ngưỡng mong lượng thứ, huynh đệ chúng ta nghĩa như núi xanh, tình tựa nước chảy, vĩnh viễn bất biến, một ngày ắt sẽ gặp lại.

Hạ Hầu Lam buông một tiếng thở dài, nói:

- Lãnh huynh đệ, đệ hãy nghe huynh nói.

Lãnh Như Băng đáp:

- Trừ chuyện thiên hạ anh hùng đại hội gì đó ra, Hạ Hầu huynh có gì phân phó, tiểu đệ đều xin tuân theo.

Hạ Hầu Lam nói:

- Trường đại hội anh hùng này, tuyệt không phải đơn thuần là vì danh vị, mà là vì sự an nguy của võ lâm.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tiểu đệ xem ra, bất luận là người nào đoạt được chức vị minh chủ, đều như nhau.

Hạ Hầu Lam nói:

- Nếu Công Tôn Ngọc Sương đưa người ra tranh giành, thì tình thể đã khác đi.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương như là đã chết, đương kim chi thế, lại có ai có khả năng chế phục Công Tôn Ngọc Sương ? Cho dù Vương Tích Hương còn sống, luyện thành ma công, tính tình cũng sẽ biến đổi lớn, là thiện hay ác, rất khó mà đoán, Vương Thông Huệ tuy là một người tốt, nhưng vì chức vị võ lâm minh chủ, đã nhẹ tay phóng thích Công Tôn Ngọc Sương, Công Tôn Ngọc Sương đối với võ lâm đồng đạo rõ ràng như rắn rết, mãnh thú, nhưng đối với Lãnh Như Băng ta đích thực không tệ !" Chỉ thấy thị thị phi phi, một vòng tròn hỗn loạn, chàng suy nghĩ nát óc, vẫn không thể minh bạch ra.

Hạ Hầu Lam trông thấy chàng trầm tư không nói, chẳng biết có tâm sự gì ? Không nhịn nổi lên tiếng hỏi:

- Huynh đệ, đang nghĩ gì thế ?

Lãnh Như Băng thở dài một tiếng, đáp:

- Tiểu đệ trong vòng vài tháng gần đây đã gặp nhiều kỳ ngộ, khiến tiểu đệ phát giác ra những nhân vật thành danh hiệp nghĩa, chưa hẳn là người tốt, những kẻ mang danh bại hoại, chưa chắc là người xấu.

Hạ Hầu Lam ngơ ngác hỏi:

- Lời này nghĩa là thế nào ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Nếu như Vương Thông Huệ trở thành minh chủ võ lâm, vị tất đã tạo phúc cho thiên hạ võ lâm đồng đạo, vãn cứu một trường hạo kiếp, nếu như Công Tôn Ngọc Sương trở thành minh chủ võ lâm, cũng chưa chắc đã khiến thiên hạ tới cảnh giới đại loạn, đã như không thể nhìn xa, sao chúng ta phải khổ công tham dự vào cuộc thị phi này.

Hạ Hầu Lam sửng sốt nhìn Lãnh Như Băng, từ từ lên tiếng nói:

- Lãnh đệ, đệ đã biến đổi, hơn nữa còn biến đổi rất nhiều.

Lãnh Như Băng thốt:

- Có thể đệ đã biến đổi, nhưng những lời này của đệ, là vì đệ đối với người và việc trên giang hồ đã có một sự hiểu biết thâm sâu. Nếu như chân thành muốn tạo phúc cho võ lâm, tất không thể đi con đường tắt, đơn thuần chỉ chăm chú vào danh vị, thì bổ ích gì ?

Hạ Hầu Lam thốt:

- Lãnh đệ nếu như đã kiên quyết có lòng qui ẩn, thì tiểu huynh không tiện khuyên nhủ nữa.

Lãnh Như Băng nói:

- Tiểu đệ tuyệt không có lòng muốn qui ẩn sơn lâm, chỉ là cảm khái trước chuyện tranh giành hư danh đoạt vị, không những không giúp ích gì cho đại cuộc, hơn nữa còn tăng thêm phiền phức, tiểu đệ muốn ...

Lời chưa hết ý, đột nhiên ngưng lại không nói tiếp. Hạ Hầu Lam không tiện truy vấn, ôm quyền thốt:

- Tiểu huynh vì môn phái, thân mang trọng mệnh, không thể ở lâu, đành cáo biệt ở đây.

Lãnh Như Băng nói:

- Thứ cho tiểu đệ không tiễn.

Hạ Hầu Lam nhảy lên ngựa, quay đầu lại hỏi:

- Huynh đệ, chúng ta năm nào tháng nào gặp lại ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:

- Trung Thu năm tới, tiểu đệ xin ở tại Vũ Xương Hoàng Hạc lâu hầu giá.

Hạ Hầu Lam thốt:

- Tốt lắm ! Từ sáng đến tối, không gặp không đi.

Dứt lời giục ngựa, cấp tốc phóng đi. Lãnh Như Băng nhìn theo bóng Hạ Hầu Lam cho đến khi không còn trông thấy nữa, mới quay về phía chiếc thuyền đang đậu ven bờ Thái Hồ, đưa tay vẫy gọi. Ngư thuyền trông thấy có người vẫy gọi, lập tức đi tới. Đến gần khoảng một trượng, vừa trông thấy gương mặt nhiều màu sắc hết sức quái dị của Lãnh Như Băng, rú lên một tiếng, vội quay quyền bỏ chạy. Lãnh Như Băng đề khí, đột nhiên bay thẳng lên thuyền, người chèo thuyền là một lão nhân khoảng ngũ tuần, mắt trông thấy Lãnh Như Băng chỉ nhún chân một cái đã phi qua hơn một trượng

dư, trong lòng sợ chàng sát hại, vội vàng thốt:

- Đại gia, tiểu lão đánh cá qua ngày, sinh hoạt khốn khổ ...

Lãnh Như Băng thò tay vào lòng lấy ra một đĩnh vàng, đưa ra thốt:

- Lão trượng bất tất phải sợ hãi, tại hạ tuyệt không phải là cường đạo.

Lão ngư nhân trông đĩnh vàng đó phải trên năm lượng, hai mắt lập tức sáng rực nhưng chẳng dám thò tay ra đón, miệng liên tục thốt:

- Đại gia có việc gì xin cứ tận tình phân phó, tiền của đại gia, tiểu lão nào dám lấy.

Lãnh Như Băng nhìn gương mặt thèm thuồng của lão, bất giác bật cười, đặt đĩnh vàng xuống, thốt:

- Lão trượng đưa ta đến phía Tây Động Đình sơn, đĩnh vàng này kể như là tiền công, ta vào thuyền nghĩ một lát, khi tới Động Đình sơn thì gọi ta một tiếng.

Dứt lời lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, vận khí điều tức. Chẳng biết qua bao lâu thời gian, bỗng nghe thanh âm của lão ngư nhân cất lên:

- Đại gia, đã tới Động Đình sơn.

Lãnh Như Băng đứng ở đầu thuyền, chỉ cho lão ngư nhân lái thuyền đến gần cửa thủy đạo, đề khí kêu lên:

- Có ai đó không ?

Thanh âm thực tế không lớn lắm, nhưng truyền đi rất xa. Khoảng chừng nửa khắc, phía sau thạch nham ở thủy đạo bước ra một thiếu nữ toàn thân vận thanh y, đích thực là Hoàng Cúc, chỉ thấy nàng mặt mày sầu não, thần sắc bi thương, vừa trông thấy Lãnh Như Băng, đột nhiên khuôn mặt thoáng hiện nét vui mừng, kêu lên:

- Lãnh công tử đó ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Chính là tại hạ.

Hoàng Cúc vội vàng thốt:

- Lãnh công tử đến thật đúng lúc, mau đi theo muội.

Lãnh Như Băng đưa mắt nhìn lão ngư nhân, nói:

- Sau khi lão trượng rời khỏi nơi này, không được nhắc lại chuyện ngày hôm nay.

Tung thân một cái, rời thuyền phóng lên bờ. Hoàng Cúc vội vàng bước tới nghênh tiếp, thốt:

- Cô nương cứ mãi gọi tên công tử mà không thấy công tử xuất hiện. Vừa sau khi công tử rời khỏi, cô nương đã tự bước ra khỏi thạch thất, vừa nghe tin công tử bị Công Tôn Ngọc Sương bắt đi, rú lên một tiếng rồi ngất xỉu, muội và Tố Mai tỷ tỷ sợ đến nổi hồn lìa khỏi xác, vừa thôi huyệt vừa kêu khóc, cuối cùng cũng chẳng làm cô nương tỉnh lại được.

Lãnh Như Băng buồn bã hỏi:

- Vương cô nương hiện đang ở đâu ?

Hoàng Cúc đáp:

- Ở trong khuê phòng.

Đoạn nắm áo Lãnh Như Băng kéo vào bên trong sảnh đường, hai người bước vào tiểu lâu, nhắm hướng khuê phòng của Vương Tích Hương thẳng tiến. Chỉ thấy Tố Mai đang quỳ cạnh giường, hai tay nắm chặt tay Vương Tích Hương, gục xuống mà khóc.

Hoàng Cúc run lên một cái, hỏi:

- Tố Mai tỷ tỷ, cô nương .. Tố Mai ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Cúc và Lãnh Như Băng một cái, đáp:

- Cô nương .. cô nương .. cô nương ...

Nàng như nghẹn ngang cổ họng, lắp bắp cả nửa ngày, lời vẫn chưa ra khỏi miệng.

Hoàng Cúc khẽ chớp đôi mắt to, lệ rơi xuống như mưa, chảy đầy cả mặt, từng câu từng chữ hỏi một cách rõ ràng:

- Chẳng lẽ cô nương đã tuyệt ..... khí ?

Tố Mai than:

- Cô nương không xong rồi.

Hoàng Cúc rú lên một tiếng:

- Thật sao ?

Đoạn buông người một cái, toan nhảy lên giường. Lãnh Như Băng đưa tay phải ngăn nàng lại, thốt:

- Không nên làm loạn lên, Vương cô nương thân thể yếu nhược, cho dù là một người mạnh khoẻ cũng khó thể chịu nổi cú nhảy của cô nương, huống hồ bệnh tình trầm trọng như thế.

Trong tình thế khẩn cấp hiện tại, mới thấy sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân, Lãnh Như Băng tuy trong lòng cực kỳ đau khổ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ được sự trấn tĩnh như thường. Hoàng Cúc run lên một cái, thốt:

- Lãnh công tử nói thật không sai.

Lãnh Như Băng từ từ bước đến cạnh giường, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Vương Tích Hương mặt mày trắng nhợt, hai mắt nhắm chặt, hơi thở đã tuyệt. Chỉ nghe Tố Mai ảm đạm thốt:

- Lãnh công tử, hơi thở của cô nương, đã ngừng khoảng nửa tuần trà.

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng mở chiếc áo ngủ bằng gấm trên người Vương Tích Hương ra, đưa tay đặt trước ngực nàng, phát giác nội tạng vẫn còn đập yếu ớt. Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đưa mắt nhìn Tố Mai cùng Hoàng Cúc một cái, hỏi:

- Trước mắt bệnh tình của Vương cô nương đã đến cảnh giới hết sức hiểm ác, xem ra chỉ còn cách thử dùng biện pháp khẩn cấp một lần.

Tố Mai hỏi:

- Biện pháp khẩn cấp gì ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tại hạ muốn dùng nội lực thúc đẩy máu huyết vận hành trong tâm tạng, khiến nàng thở chậm hơn một chút.

Hoàng Cúc hấp tấp lên tiếng tán đồng:

- Vậy tốt lắm !

Lãnh Như Băng nói:

- Nhưng tại hạ phải nói trước, Vương cô nương hiện tại đang trong tình trạng nửa sống nửa chết, tùy thời có thể hoàn toàn tuyệt khí, cũng có thể kéo dài một thời gian rất lâu, nếu như chiếu theo biện pháp của tại hạ, hoặc có thể có khả năng lai tỉnh, nhưng cũng có khả năng tâm mạch lập tức đình chỉ, hoàn toàn chết đi.

Tố Mai hỏi:

- Cơ hội sống chết đó, lớn nhỏ thế nào ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Phải là năm mươi đối năm mươi, nửa phần sống nửa phần chết.

Tố Mai trầm tư một thoáng, đoạn thốt:

- Tốt lắm, thỉnh công tử động thủ đi, muội đã có lòng tuẫn thân vì chủ, một khi cô nương tuyệt khí, Lãnh công tử hãy mang theo Hoàng Cúc muội muội lập tức ly khai chốn này, muội phải phát động cơ quan phong bế Mai Hoa cư, sau đó đưa thi thể cô nương vào mật thất, trọn đời bên cạnh bầu bạn.

Hoàng Cúc bật khóc kêu lên:

- Muội không đi, muội phải ở lại bầu bạn với hương hồn cô nương trọn đời.

Lãnh Như Băng thốt:

- Hai vị bất tất phải tranh chấp về điều ấy, cát nhân tự hữu thiên tướng, có thể Vương cô nương sẽ tỉnh lại.

Chàng đưa tay trái nâng thân hình Vương Tích Hương dậy, tay phải đặt trước Mệnh Môn huyệt của nàng. Chỉ thấy thân thể gầy gò của Vương Tích Hương đột nhiên rung động một cái, môi đào hé mở, phun ra một cục đờm đặc. Lãnh Như Băng đã chuyển thân đến trước mặt Vương Tích Hương để tiện bề xem xét hơi thở của nàng, cục đờm ấy, vô tình phun thẳng vào mặt chàng. Lúc bấy giờ, chàng đang vận toàn lực thúc đẩy nội công vận hành máu huyết trong người Vương Tích Hương, hai tay không thể cử động để gạt đi, đành để cục đờm từ từ trôi từ trên mặt xuống vào trong miệng. Hai mắt đang nhắm chặt của Vương Tích Hương bỗng hé mở, trông thấy trên mặt Lãnh Như Băng còn vương chút nước dãi đang chảy xuống, vẫn chưa biết rõ, không thể nhịn được khẽ mỉm cười.

Tố Mai, Hoàng Cúc, hai người bốn mắt đều dán chặt trên mặt Vương Tích Hương, vừa trông thấy nàng mỉm cười, mừng rỡ reo to:

- Cô nương tỉnh rồi !

Lãnh Như Băng thở ra một hơi dài, từ từ buông tay ra khỏi Mệnh Môn huyệt của Vương Tích Hương, thốt:

- May không đến nổi nhục mệnh.

Vương Tích Hương đột nhiên giơ tay về phía trước lau chùi gương mặt Lãnh Như Băng, thốt:

- Huynh đã trở lại.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Trở lại ?

Vương Tích Hương lần tay xuống gối rút ra một mũi kim châm, đâm vào huyệt đạo trên người, lập tức tinh thần trở nên phấn chấn, trên gương mặt trắng nhợt, đã thoáng hiện sắc hồng, hỏi:

- Công Tôn Ngọc Sương thả huynh đi ư ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Thân thể cô nương yếu nhược, nguyên khí đã tổn thương nặng, vậy mà còn dùng kim châm quá huyệt, kích thích sanh mạng tiềm lực, chẳng phải tự vắt cho kiệt sức lực của mình sao ?

Vương Tích Hương ngắt lời:

- Hãy nói cho muội biết là không phải Công Tôn Ngọc Sương phóng thích huynh.

Lãnh Như Băng nói:

- Chuyện đó rất dài ...

Vương Tích Hương nói:

- Không sao, muội có đủ nhẫn nại để lắng nghe.

Lãnh Như Băng đem chuyện đã trải qua, từng chi tiết một kể tỉ mỉ ra. Vương Tích Hương quả nhiên để tâm chăm chú lắng nghe, sau đó điểm nụ cười nhẹ:

- Vương Thông Huệ vì tình trường thất ý, đã chuyển tâm dời ý về phía danh lợi.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Có phải nàng ta cố ý buông tha Công Tôn Ngọc Sương ?

Vương Tích Hương thốt:

- Nếu như Công Tôn Ngọc Sương chết đi, không còn ai là địch thủ của Vương Thông Huệ, muốn lên ngôi võ lâm minh chủ, há không phải là chuyện dễ dàng sao ?

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu nói như vậy thì lời Công Tôn Ngọc Sương một điểm cũng không sai, ôi, xem ra ...

Đột nhiên ngưng lời không nói tiếp nữa.

Vương Tích Hương thốt:

- Xem ra trên thế gian này không còn có một người nào khả dĩ có thể tín nhiệm được, đúng không ?

Lãnh Như Băng thở dài, nói:

- Một cá nhân nếu muốn thoát khỏi sự ràng buộc của danh lợi, thì đương nhiên chẳng có dễ dàng. Như Trần Hải đại hiệp, thân được võ lâm đồng đạo kính trọng như thế, thực là chuyện không dễ.

Vương Tích Hương mỉm cười nói:

- Không sai, một người nếu như muốn chẳng có có tư tâm, nói dễ mà làm chẳng dễ.

Vương Thông Huệ buông thả Công Tôn Ngọc Sương, chủ yếu là muốn nhờ vào Công Tôn Ngọc Sương để lên ngôi vị minh chủ. Sau đó, với thân phận minh chủ, hiệu lệnh thiên hạ võ lâm, cùng Công Tôn Ngọc Sương tranh bá trên giang hồ. Chẳng biết sẽ có bao nhiêu cao thủ võ lâm vì ý nghĩ sai lầm của nàng mà phải đổ máu, bỏ mạng.

Chương 11: Hồi 11

Lãnh Như Băng than:

- Ôi ! Phụ nhân chi kiến ...

Đột nhiên nhớ đến Vương Tích Hương cũng là nữ nhân, vội vàng im bặt. Vương Tích Hương thốt:

- Không nên trách Vương Thông Huệ, nếu như là muội, muội cũng sẽ phóng thích Công Tôn Ngọc Sương. Nếu không trút nỗi oán khí vì sự thất bại trong tình trường của nàng vào việc tranh giành danh lợi, thì bảo nàng sau này phải sống ra làm sao ?

Lãnh Như Băng thở dài, thốt:

- Nhân tâm của con người đều tự tư tự lợi, cõi giang hồ sẽ càng thêm hỗn loạn, cô nương thật sự không nên chết sớm.

Vương Tích Hương điểm nụ cười nhẹ, thốt:

- Muội chết đi bây giờ, trong lòng huynh, muội vẫn là một nữ nhân tốt, nếu muội còn sống lâu, có thể sẽ biến đổi cùng Vương Thông Huệ, Công Tôn Ngọc Sương trở nên cá mè một lứa.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nàng thay đổi ư ! Trong võ lâm đầy rẫy cơ trá, không có đến một người hoàn mỹ, cho dù đích thực có một người tốt, đều không thể tìm gặp giữa chốn võ lâm hỗn tạp này, tuy nhiên kẻ bại hoại thì có quá nhiều, nếu như nàng biến thành bại hoại, cũng chẳng có gì phải khẩn cấp ! Một ao có biết bao nhiêu nước, thêm một giọt nhỏ xuống, lại có quan hệ gì ?" Tai bỗng nghe thanh âm dịu dàng của Vương Tích Hương cất lên:

- Lãnh huynh, muội không biết huynh rời mật thất khi nào, nhưng muội thức dậy rất lâu. Ngày xưa, muội rất thích sự cô đơn, trong cõi cô đơn u tịch đó, muội có thể quên đi việc mình sắp sửa chết, nhưng hiện tại ..... hiện tại đã không xong rồi.

Trên gương mặt kiều diễm của nàng, đã chảy xuống hai giòng lệ, tiếp:

- Hiện tại muội rất sợ cô đơn, muội rất sợ chết.

Lãnh Như Băng thốt:

- Cửu Ma Huyền Công đó, chẳng phải có thể giúp cô nương trị dứt tuyệt chứng sao ?

Vương Tích Hương thốt:

- Ôi ! Nếu như muội luyện ma công đó, sẽ hủy đi hình ảnh tốt đẹp trong tim huynh, muội sẽ thay đổi, sẽ biến thành một người hết sức bại hoại, một nữ nhân hết sức xấu xa.

Lãnh Như Băng nói:

- Nếu phải biến đổi thì đành biến đổi thôi !

Vương Tích Hương rùng mình một cái, hỏi:

- Lúc đó, huynh có còn muốn kết hôn với muội không ?

Lãnh Như Băng trầm ngâm một thoáng, đoạn đáp:

- Vẫn còn.

Vương Tích Hương vươn tay tới chụp lấy tay phải của Lãnh Như Băng ghì chặt, buồn bã nói:

- Muội không muốn luyện Cửu Ma Huyền Công Lục đó, nhưng muội cũng không muốn chết. Ôi ! Sinh và tử đích thực là hai cực đoan đối nhau, Lâm huynh ơi ! Ở giữa chẳng có một con đường nào khác để lựa chọn.

Lãnh Như Băng mạnh dạn cười nói:

- Muội cứ yên tâm luyện ma công đi ! Lãnh Như Băng ta đã hứa, tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Vương Tích Hương gật gật đầu, thốt:

- Muội tin tưởng huynh, nếu như lúc đó muội trở nên hết sức bại hoại, huynh đã thấy được cái tốt hiện tại của muội, biết đó không phải là bản tánh của muội !

Nàng dường như đã có một quyết định, trên mặt thoáng hiện vẻ kiên quyết, nói tiếp:

- Muội có lời trọng thệ của huynh, hy vọng có thể giúp muội khắc phục được ma tính của Cửu Ma Huyền Công Lục.

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc của nàng, mỉm cười thốt:

- Muội vốn tài trí, có thể sau khi đi sâu vào sẽ tìm ra được một lối thoát.

Vương Tích Hương nở một nụ cười mê người, yêu kiều thốt:

- Ôm muội đi.

Lãnh Như Băng ngập ngừng, chẳng dám đưa tay ra. Vương Tích Hương lại nói:

- Huynh đã hứa rồi, muội đã là thê tử của huynh, thì cần gì phải ngại chuyện nam nữ lễ tiết nữa ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Đúng vậy.

Đoạn giơ tay ra ôm lấy thân hình mềm mại của Vương Tích Hương. Tố Mai và Hoàng Cúc, đưa mắt nhìn nhau khẽ mỉm cười, đồng thời lặng lẽ lui gót.

Thời gian vui vẻ, lúc nào cũng ngắn ngủi. Vương Tích Hương nhắm chặt hai mắt nằm im trong lòng Lãnh Như Băng, không biết qua bao lâu. Nàng mở mắt, nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, thở dài:

- Lãnh huynh, huynh nên đi rồi.

Lãnh Như Băng đứng dậy ngừng lại trước mặt Vương Tích Hương, mỉm cười hỏi:

- Khi nào ta mới có thể gặp lại muội ?

Vương Tích Hương đáp:

- Không cần thiết phải tìm kiếm muội, nếu như muội luyện thành ma công, lấy một năm làm hạn định, muội tự nhiên sẽ đi tìm gặp huynh, nếu như muội khó lòng tiến nhập ma cảnh, tối đa ba ngày sẽ vĩnh biệt nhân thế, lúc đó huynh có muốn gặp muội cũng khó mà gặp.

Lãnh Như Băng thốt:

- Được ! Ta sẽ chờ muội, bất quá, ta hành tung vô định, muội biết tìm ta ở đâu ?

Vương Tích Hương nói:

- Nếu như muội có thể thoát được kiếp số, tự nhiên sẽ có cách tìm huynh.

Lãnh Như Băng nắm lấy hai bàn tay của Vương Tích Hương, cất giọng quan hoài nói:

- Muội hãy bảo trọng thân mình thật tốt, thật tốt.

Vương Tích Hương nở một nụ cười tuyệt đẹp, nói:

- Nếu như muội có thể vượt qua tử vong, trọn cuộc đời sau này đều sống vì huynh.

Lãnh Như Băng đột nhiên nhớ tới cái hẹn với Hạ Hầu Lam, lập tức thốt:

- Trung Thu năm tới ta có cái hẹn với một vị bằng hữu tại Hoàng Hạc lâu, nếu muội luyện công đã thành, hãy đến đó gặp.

Vương Tích Hương nói:

- Hy vọng muội có thể mau chóng tới kỳ hẹn ...

Nàng thở dài một tiếng, tiếp:

- Vạn nhất muội không thể thoát khỏi cái chết, lúc đó cũng sẽ tìm cách thông báo hung tin cho huynh.

Lãnh Như Băng ảm đạm thốt:

- Chỉ mong trăng tròn người tròn đôi !

Vương Tích Hương nước mắt lưng tròng, mỉm cười thốt:

- Thâm tình như biển của Lãnh huynh, có thể giúp muội vượt qua tử vong.

Nàng khẽ chớp đôi mắt to để hai hàng lệ rơi xuống, nói tiếp:

- Lãnh huynh hãy bảo trọng, vạn sự phải nhẫn nại, chờ đợi muội.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tốt lắm ! Lời vàng ngọc của cô nương, tại hạ xin ghi nhớ.

Vương Tích Hương cao giọng gọi:

- Tố Mai ở đâu ?

Tố Mai lập tức ứng thanh hỏi:

- Cô nương có gì phân phó ?

Vương Tích Hương đáp:

- Muội hãy tiễn Lãnh công tử một đoạn, sau đó phát động cơ quan phong bế Mai Hoa cư.

Tố Mai dạ một tiếng, cất bước đi trước dẫn đường, tiễn Lãnh Như Băng thẳng ra bờ hồ, sau đó mới thấp giọng nói:

- Lãnh công tử khơi dậy ý chí sanh tồn của cô nương, cũng như đã cứu tính mạng của muội và Hoàng Cúc, tiểu tỳ cảm kích bất tận.

Lãnh Như Băng thốt:

- Cô nương đã nặng lời, sau này nhờ cô nương chiếu cố đến Vương cô nương.

Tố Mai dạ một tiếng, quay thuyền nhỏ trở về. Lãnh Như Băng rời khỏi Mai Hoa cư, tuy bước vội vàng, nhưng dường như vừa giải quyết xong một đại sự không gì so sánh được, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, bước đi thong dong, đột nhiên phát giác một mùi thơm bay đến mũi, chợt nhớ ra cả ngày chưa có gì vào bụng. Chàng quay đầu nhìn quanh, chỉ thấy một chiêu bài đề ba chữ "Bích Vân Thiên" cực lớn đang bay trong gió.

Lãnh Như Băng lập tức bước vào điếm, đi thẳng lên lầu hai. Tửu điếm này nằm sát bên cạnh hai thị trấn nhỏ của Thái Hồ, thị trấn tuy không lớn, nhưng cực kỳ nhiệt náo.

Tiểu lâu Bích Vân Thiên này đích thực hết sức thanh nhã tinh khiết, tường trắng, khăn trải bàn trắng, phối hợp với rèm cửa màu lam, ghế màu lam, trông thập phần thanh nhã thoát tục.

Bỗng thấy rèm cửa vén mở, từ từ bước ra một đồng tử toàn thân vận bạch y, lễ phép hỏi:

- Khách quan muốn dùng chi ?

Đồng tử này mi thanh mục tú, cử chỉ văn nhã, trông chẳng giống bộ dạng của một tiểu nhị. Lãnh Như Băng đáp:

- Một bình rượu cùng bốn dĩa rau cải.

Chàng thầm nghĩ:

"Nhân vật này thần thái chẳng chút gì giống bộ dạng của điếm tiểu nhị". Không thể nhịn được buột miệng hỏi:

- Tiểu huynh đệ, mời cùng tại hạ đối ẩm được chăng ?

Đồng tử đáp:

- Tiểu nhân không dám.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tứ hải giai huynh đệ, xa tận chân trời cũng như hàng xóm, nếu như tửu điếm không bận rộn, thì uống vài chung rượu có gấp gáp gì ?

Đồng tử nói:

- Tiểu nhân chẳng thể uống rượu, thịnh tình của khách quan, tiểu nhân xin tâm lĩnh.

Đoạn chấp tay thi lễ, lui bước ra ngoài.

Lãnh Như Băng thấp giọng kêu lên:

- Tiểu huynh đệ khoan đi !

Lời chưa dứt đã chuyển thân chắn lối. Trên mặt đồng tử thoáng hiện nét kinh hoàng, hỏi:

- Khách quan có điều chi phân phó ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Bộ dạng của tiểu huynh đệ trông chẳng giống khách điếm tiểu nhị.

Đồng tử lập tức nói:

- Khách quan, điếm tiểu nhị phải bẩm sinh mới được sao ?

Dứt lời chuyển thân sang một bên, nhắm hướng bên ngoài xông ra. Lãnh Như Băng nguyên phát giác ra đồng tử này chẳng giống bộ dạng điếm gia tiểu nhị, cử chỉ văn nhã nhu hòa, có khí khất của một thư hương môn hạ, trong nhất thời có lòng mến tiếc, nhưng hắn có cử động thất thố, bất giác làm chàng khởi dậy lòng hoài nghi, thân thủ khẽ động, vươn tay nắm chặt uyển mạch nơi tay phải của đồng tử, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi chạy đi đâu ?

Đồng tử bị Lãnh Như Băng nắm lấy uyển mạch, cảm thấy bồn chồn, nhưng không có cách gì thoát ra được, tự nhiên để rơi hai giòng nước mắt xuống. Lãnh Như Băng trong lòng càng nghi ngờ, sợ hắn kêu lên, vội vàng vươn chỉ điểm vào á huyệt của hắn.

Trong vòng thời gian gần đây, chàng liên tiếp gặp nhiều cơ trá trên giang hồ, đã khiến lòng cảnh giác tăng thêm nhiều, hơn nữa thêm vào chuyện tại nơi hoang dã bị trúng độc của Tạo Hóa Lão Nhân, khó mà quên được. Vì thế, vừa trông thấy đồng tử có cử chỉ thất thường, chàng lập tức sinh lòng hoài nghi.

Chàng vén rèm nhìn ra bên ngoài, chẳng thấy một ai, lập tức bế đồng tử vào bên trong đặt lên ghế,

thấp giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, ta không có lòng muốn hại đệ, không cần phải sợ, nếu như đệ có gì khó khăn, cứ nói cho ta biết.

Á huyệt của đồng tử đã bị điểm, cho dù có lời cũng không thể nói, chỉ thấy nước mắt rơi xuống như mưa, thấm ướt cả mặt. Lãnh Như Băng cau mày tiếp:

- Ta bây giờ giải huyệt cho đệ, nếu như đệ sanh lòng muốn đào tẩu là tự chuốc lấy khổ.

Đoạn vươn tay giải huyệt cho đồng tử. Huyệt đạo vừa được giải tỏa, hắn lập tức bật mình dậy phóng ra ngoài. Tay phải Lãnh Như Băng vung lên một cái, nhanh như chớp chộp lấy cổ tay phải của hắn. Chàng đưa mắt nhìn ra, đã thấy một thanh y thiếu nữ xuất hiện ngay cửa. Sắc mặt nàng nghiêm túc, giữa chân mày đã thoáng hiện nét phẫn nộ.

Lãnh Như Băng nhất thời ngẩn người, vội vàng vươn tay điểm vào huyệt đạo của đồng tử.

Chỉ nghe thanh y thiếu nữ ôn nhu thốt:

- Khách quan, xin hãy buông tay, hắn niên kỷ còn nhỏ, nếu có gì đắc tội với khách quan, cũng xin rộng lòng tha thứ.

Trên mặt nàng đã hiện đầy vẻ phẫn nộ, tuy nhiên thanh âm vẫn giữ được nét nhu hòa.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Hắn là gì của cô nương ?

Thanh y thiếu nữ đáp:

- Là đệ đệ của tiểu nữ.

Lãnh Như Băng nói:

- Cô nương cứ yên tâm, cho dù vị tiểu huynh đệ này có gì không đúng với tại hạ, tại hạ cũng không phương hại hắn.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên cất bước đi tới, thần sắc cực kỳ nghiêm túc. Lãnh Như Băng âm thầm vận công giới bị, ngoài miệng từ từ hỏi:

- Tửu điếm này là do cô nương mở ra ư ?

Thanh y thiếu nữ này đích thực cực kỳ mỹ lệ, chỉ nhưng ở giữa chân mày ẩn hiện một luồng khí

lạnh kinh người. Chỉ thấy nàng mỉm cười, đáp:

- Các hạ hãy thả đệ đệ của ta ra, chúng ta nói chuyện sau.

Lãnh Như Băng cười nhạt thốt:

- Nói xong rồi thả lệnh đệ cũng chưa muộn.

Thanh y thiếu nữ khẽ nhíu mày, thốt:

- Được lắm ! Các hạ có gì muốn hỏi cứ hỏi đi !

Lãnh Như Băng trong lòng có biết bao nhiêu nghi vấn, trong nhất thời chẳng biết bắt đầu từ đâu, trầm tư thật lâu vẫn chưa thốt ra được lời nào. Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của thanh y thiếu nữ cất lên:

- Khách quan xin hỏi đi.

Lãnh Như Băng khẽ ho một tiếng, hỏi:

- Trong tửu điếm này, chỉ có tỷ đệ hai người thôi sao ?

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng đáp:

- Còn có một gia huynh.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Lệnh huynh hiện đang ở đâu ?

Thanh y thiếu nữ đáp:

- Đánh cá.

Lãnh Như Băng hết lời, nghĩ một chút, đoạn thốt:

- Quý điếm bố trí trang nhã, chắc là do tay của cô nương ?

Thanh y thiếu nữ hỏi:

- Khách quan chỉ hỏi những chuyện vô can này thôi sao ?

Lãnh Như Băng chỉ thấy một luồng nhiệt khí xông thẳng lên mặt, nghĩ thầm:

“Thật xấu hổ, ta cùng với một đại cô nương đàm thoại, đích thực có phần thất thố”.

Lập tức đưa tay giải huyệt cho đồng tử, nói:

- Cô nương mắng thật đúng.

Đồng tử khởi thân đứng dậy, nhìn thanh y thiếu nữ một cái, nhanh chóng phóng ra ngoài. Lãnh Như Băng vươn trảo chụp lại, lập tức bị thanh y thiếu nữ hoành thân ngọc cản đường. Đồng tử kia cực kỳ nhanh nhẹn, thân hình như một vệt khói thoáng chốc chạy mất.

Lãnh Như Băng từ từ thu hồi hữu thủ, thốt:

- Cô nương hà tất phải cản tại hạ, tại hạ không hề có ý muốn phương hại hắn.

Thanh y thiếu nữ nói:

- Đệ đệ của ta niên kỷ còn nhỏ, các hạ hãy để hắn đi ! Có ta ở đây là đủ.

Lãnh Như Băng cảm thấy nghi hoặc khó giải thích, trong lòng thầm nghĩ:

"Quả nhiên có người nào đó đứng sau lưng tất cả chuyện này". Trong lòng tuy đầy nghi vấn, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản, khẽ điểm nụ cười nhạt, thốt:

- Cô nương trong ngày nay chắc có ...

Chàng chỉ sợ hỏi nhiều sẽ lộ ra mưu kế của mình, nên cố tình kéo hai chữ "chắc có" thật dài.

Thanh y thiếu nữ gục gặc đầu, tiếp:

- Ta có dùng dược vật lưu lại hai người, ôi, chẳng biết có phải là người mà các hạ muốn tìm không ?

Lãnh Như Băng chỉ có cảm giác trái tim đập hỗn loạn, thầm nghĩ:

"Giang hồ đích thực hiểm ác, ai có thể ngờ một tòa tiểu điếm thanh nhã, thiếu nữ yếu đuối tiểu đệ ngây thơ, lại là cạm bẫy do nhân vật giang hồ an bài".

Bỗng nghe thanh âm của thanh y thiếu nữ vang lên:

- Các hạ có muốn nhìn một cái không ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tự nhiên là tại hạ muốn xem rồi.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên chuyển thân bước ra ngoài, trực hướng hậu diện đi tới.

Lãnh Như Băng theo sát sau lưng thanh y thiếu nữ, bước lên một toà tiểu lâu, thấy nàng vén vạt áo lấy ra một chiếc chìa khóa, tra vào mở tung hai cánh cửa sắt. Lãnh Như Băng từ từ bước lên lầu, đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trên này chất đầy tạp vật. Thanh y thiếu nữ di chuyển tạp vật qua một bên để lộ hai nam nhân bị cột dính vào nhau. Bên trái là một người râu dê, ốm tong, đích thị là Sấu Hầu Vương Hứa Sĩ Công, bên phải là một người vận áo lót màu lam, diện mục anh tuấn, đích thị là Hoàng Sơn thế gia Vương Văn Dương.

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy như có ai vừa nện mấy quyền thật nặng vào lồng ngực, ngơ ngẩn nhìn hai người, không thể thốt một lời. Bỗng nghe thanh y thiếu nữ hỏi:

- Thế nào ? Hai người này có phải là nhân vật trong võ lâm không ?

May mắn làm sao trên mặt Lãnh Như Băng mang đầy màu sắc, che giấu đi thần thái kinh ngạc, khiến người vô phương nhìn thấy những chấn động trong lòng chàng, chàng khẽ đưa tay lên mặt gạt đi giọt mồ hôi lạnh, thốt:

- Hai người này rất khá, cô nương đã lập được một đại công rồi.

Chỉ nghe thanh y thiếu nữ cất giọng thê lương nói:

- Chỉ mong chủ nhân truyền lệnh xuống, ban cho thiếp thân giải dược, giải tỏa đi nỗi khổ ba ngày một lần.

Lãnh Như Băng thốt:

- Khi ta diện kiến chủ nhân của cô nương, nhất định sẽ vì cô nương mà cầu tình.

Thanh y thiếu nữ đột nhiên quỳ xuống, hoan hỉ thốt:

- Thiếp thân xin cảm tạ đại ân trước.

Lãnh Như Băng thốt:

- Không cần phải khách khí, hai người này đã bị cô nương nhốt mấy ngày rồi ?

Thanh y thiếu nữ đáp:

- Đại khái ước chừng ba, bốn ngày.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Hai người này tuy nội công thâm hậu, nhưng trúng mê dược đã lâu, không biết có ảnh hưởng đến thể năng hay không". Lập tức nói:

- Đã có người ở đây, không cần phải sợ nữa, mau đem giải dược tới.

Trên mặt thanh y thiếu nữ thoáng hiện vẻ ngơ ngác, hỏi:

- Giải dược ! Họ đâu có để lại đây !

Lãnh Như Băng khẽ run lên một cái, nói:

- Ô ! Thì ra họ không có để lại giải dược, vậy là họ không tín nhiệm cô nương rồi.

Thanh y thiếu nữ nói:

- Không sai, chúng ta đích thực là người bán rượu, cùng với nhân vật võ lâm các người, kể như là không cùng ngọn ngành gốc rễ, bị các người cưỡng bức làm đủ trò bại hoại, dùng dược vật hại người, đương nhiên trong lòng không phục.

Lãnh Như Băng mỉm cười thốt:

- Những lời này nói với tại hạ không sao, nhưng nói với người khác, thì có thể mang đến họa sát thân cho cô nương.

Thanh y thiếu nữ tức giận thốt:

- Một mình ta, chết cũng không sao, nhưng còn trưởng huynh, ấu đệ, các ngươi cũng không tha, thủ đoạn thật là tàn ác !

Lãnh Như Băng khẽ thở dài, nói:

- Tại hạ phải mang hai người này đi.

Thanh y thiếu nữ nói:

- Ta tuy trong lòng không phục, nhưng bị các người cưỡng ép, đã làm ra chuyện hại người, hai người này đối với ta không thù không oán, ta lại đi hạ mê dược vào rượu và thức ăn của họ, cả cuộc đời này cũng khó mà an tâm.

Lãnh Như Băng thốt:

- Sự việc đã như thế, cho dù cô nương có hối hận cũng vô dụng, hai người này tại hạ sẽ mang đi.

Thanh y thiếu nữ thốt:

- Tốt lắm ! Bọn họ trúng thuốc mê đã vài ngày đêm chưa tỉnh, lưu họ lại đây thêm, chỉ sợ tính mạng không còn.

Lãnh Như Băng cởi dây trói cho hai người, vác họ lên vai, cất bước xuống lầu.

Chàng đi đến cửa tửu điếm, đột nhiên tâm tư chấn động, thầm nghĩ:

"Nếu như ta rời khỏi nơi này, kẻ chủ mưu đến, chỉ sợ tỷ đệ hai người kia khó lòng toàn mạng, chi bằng nói cho họ nghe sự thật, muốn cho họ chạy trốn càng sớm càng tốt !" Tâm niệm chuyển động, vội vàng chạy trở về, cất tiếng gọi:

- Cô nương ...

Thanh y thiếu nữ vừa khóa cánh cổng gỗ của tửu điếm, trông thấy Lãnh Như Băng quay người trở lại, thần sắc đại biến, kêu lên:

- Vì sao các hạ quay lại ?

Lãnh Như Băng trông thấy mục quang nàng đầy vẻ khủng bố, không khỏi buông tiếng thở dài buồn bã, thốt:

- Cô nương bất tất phải đa nghi, tại hạ có mấy lời thật lòng muốn nói với cô nương.

Thanh y thiếu nữ ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ tuyệt không phải là võ lâm đạo phỉ như cô nương tưởng.

Thanh y thiếu nữ hỏi:

- Cái gì ? Các hạ với đám người kia không cùng một bọn sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Không phải, nhưng hai người mê man không tỉnh này thật ra là bằng hữu của tại hạ.

Thanh y thiếu nữ nói:

- Nếu là bằng hữu của các hạ, thì các hạ cứ mang đi.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tại hạ lo lắng cho sự an nguy của tỷ đệ cô nương, nếu như bọn họ trở lại tìm cô nương hỏi người, cô nương không phải đã bị tại hạ làm hại sao ?

Thanh y thiếu nữ nói:

- Bọn họ không hề biết ta đã bắt được hai người, ta không nói cho họ biết là xong.

Lãnh Như Băng nói:

- Ôi ! Cô nương không phải là người trong giang hồ, sao biết được giang hồ cơ trá, bọn họ tuy không biết được là cô nương có bắt giữ hai người, nhưng đã cấp cho cô nương mê hồn dược vật, đã biết rõ số liệu, nếu như bọn họ thấy dược vật mất đi một ít, lại không thấy cô nương bắt giữ ai, sao có thể tránh khỏi sanh lòng nghi ngờ ?

Thanh y thiếu nữ thở dài than:

- Không sai, bọn họ giao dược vật cho ta, đều là dược hoàn màu hồng, hạn định mỗi người một viên, không thể dùng hơn ...

Nói đến đây, mục quang chuyển lên người Vương Văn Dương cùng Hứa Sĩ Công, nói tiếp:

- Ta chiếu theo lời phân phó của họ, cho mỗi người một hoàn, quả nhiên hai người hôn mê chưa tỉnh.

Lãnh Như Băng nói:

- Theo kế sách hiện tại, cô nương chỉ có hai con đường để chọn lựa.

Thanh y thiếu nữ dường như đã bị Lãnh Như Băng thuyết phục, buồn bã thở dài nói:

- Hai con đường thế nào, mong tiên sinh chỉ thị.

Lãnh Như Băng thốt:

- Con đường thứ nhất, cô nương lập tức đưa ấu đệ đào tẩu, tại hạ nguyện tận sức giải nạn tương trợ, sông núi mênh mang, thiên hạ rộng lớn, nơi nào lại không có chỗ để yên thân lập mệnh ?

Thanh y thiếu nữ lắc đầu nói:

- Không thể được, ta và gia huynh, đều bị họ cưỡng bức phải uống độc dược, nếu như không có giải dược, mười ngày sau, tất bị độc phát mà chết, con đường này khó có thể đi được, các hạ nói ra

con đường thứ hai đi !

Lãnh Như Băng thốt:

- Con đường thứ hai này, cần cô nương hợp tác mới có thể thi hành.

Thanh y thiếu nữ thốt:

- Chỉ cần cứu được gia huynh, ấu đệ thoát khỏi kiếp số, cho dù tiểu nữ phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, chết cũng không từ.

Lãnh Như Băng nói:

- Tốt lắm ! Cô nương có biết khi nào bọn họ sẽ trở lại không ?

Thanh y thiếu nữ đáp:

- Theo ký ức của tiểu nữ, tựa hồ hôm nay bọn họ sẽ đến.

Lãnh Như Băng đáp:

- Điều đó rất tốt. Bất quá cô nương cần phải trói tại hạ lại, bỏ phía trên lầu, sau khi họ đến, cô nương dẫn họ lên lầu, còn bản thân mình phải lập tức rời khỏi, không được chần chờ.

Thanh y thiếu nữ kêu lên:

- Làm thế nào được, nếu như tay chân các hạ đều bị trói lại, chẳng phải là ...

Lãnh Như Băng ngắt lời:

- Bất tất phải lo lắng, mấy sợi dây đó không thể làm khó tại hạ, chỉ cần bọn họ bước lên lầu, tại hạ sẽ có biện pháp đối phó họ.

Lãnh Như Băng vác hai người Vương Văn Dương, Hứa Sĩ Công lên lầu, quấn mấy sợi dây lại, đưa hai tay ra, mỉm cười nói:

- Cô nương hãy trói chặt hai tay tại hạ lại đi !

Thanh y thiếu nữ nhẹ nhàng quấn sợi dây trói hai tay Lãnh Như Băng lại, sau đó rời khỏi tiểu lâu.

Lãnh Như Băng chờ thanh y thiếu nữ đi khuất, lập tức khởi thân bật dậy, tính toán phương vị góc độ, quyết định phương thức xuất thủ, sau đó mới ngồi xuống, vận khí điều tức. Đại khái ước chừng qua nửa thì thời, đột nhiên nghe có tiếng bước chân hỗn tạp bước lên cầu thang, lại nghe giọng thanh y thiếu nữ cất lên:

- Tổng cộng là ba người, tất cả đều trên lầu, các người chỉ có hai người, làm sao mang đi được ?

Lãnh Như Băng thầm khen:

"Nha đầu này thông minh thật, có bao nhiêu người đến cũng âm thầm báo cho ta biết trước".

Lập tức nghiêng người nằm xuống, vận khí bế đi hô hấp. Chỉ nghe một âm thanh thô lỗ vang lên đáp:

- Chuyện này không cần ngươi phải lo.

Bỗng nghe một tiếng động thật lớn, bụi trên trần nhà đổ xuống, hiển nhiên cánh cửa gỗ đã bị đánh bật ra. Có tiếng thanh y thiếu nữ nói:

- Ngươi phá hoại cánh cửa của ta, nếu sau này bắt được nhân vật võ lâm nữa, thì biết giam cầm ở đâu ?

Lãnh Như Băng đã chọn trước một phương vị, góc độ tốt, khẽ hé mắt nhìn, chỉ thấy hai hắc y đại hán, sánh vai đi vào. Lại nghe thanh y thiếu nữ nói:

- Thấy chưa ? Ba người đầy đủ không thiếu.

Lời vừa dứt, nhanh nhẹn cất bước xuống lầu. Chỉ thấy hắc y đại hán bên trái giơ tay chỉ Hứa Sĩ Công, thốt:

- Người này ta biết.

Đại hán bên phải tiếp:

- Tên là Hứa Sĩ Công, ta cũng biết.

Đại hán bên trái cúi xuống lôi Vương Văn Dương qua, hỏi:

- Còn người này, ngươi nhận ra không ?

Đại hán bên phải đáp:

- Người này là Hoàng Sơn thế gia tam đại đông chủ Vương Văn Dương.

Đại hán bên trái cười nói:

- Hai người này đều là nhân vật lừng danh giang hồ, nếu như chúng ta bắt về, nhất định sẽ được trọng thưởng.

Đại hán bên phải thở dài, thốt:

- Vàng bạc, châu báu, đồ cổ, ta đều không màng, chỉ mong cùng người đẹp Tiểu Thúy, hưởng qua một đêm hoan lạc, để sống không uổng kiếp này.

Đại hán bên trái cười sằng sặc:

- Ta xem ngươi là một gã điên, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, Tiểu Thúy cô nương đẹp tựa thiên tiên, há có thể để ý đến hạng hèn kém như ngươi sao ?

Đại hán bên phải đáp:

- Chủ nhân đã nói trước, ai mà có thể lập đại công cho Mai Hoa môn, có thể yêu cầu bất cứ điều gì, cho dù Tiểu Thúy không thích ta, nhưng nếu chủ nhân có lệnh, cũng vô phương kháng cự.

Lãnh Như Băng thầm nghĩ:

"Quả nhiên là Mai Hoa môn hạ, nữ tử Công Tôn Ngọc Sương này vì mục đích bất chấp thủ đoạn, đích thực là bất cứ chuyện gì cũng muốn làm cho được mới thôi".

Đại hán bên trái giơ tay chỉ Lãnh Như Băng, hỏi:

- Chẳng biết tiểu tử này là nhân vật nào ? Nếu là nhân vật vô danh thì thủ tiêu quách để tránh phiền phức.

Lãnh Như Băng cảm giác có một bàn tay nắm lấy tay trái của mình, hiển nhiên muốn lật chàng qua, trong lòng nghĩ cơ hội đã đến, lập tức ngưng thần lắng nghe, tính toán chính xác phương vị của hai người, đột nhiên nhảy lên một cái, hai tay, hai chân đồng loạt vung lên tấn công về phía hai người. Hai gã đại hán nằm mộng cũng không tưởng ra được một nữ nhân yếu đuối lại dám hí lộng hai gã, gạt hai gã lên đây, chưa kịp phản ứng, huyệt đạo đã bị điểm. Chỉ nghe "huỵch" một tiếng, hai gã ngã sóng xoài trên mặt đất. Lãnh Như Băng huy động hữu thủ, điểm một lượt bốn huyệt đạo trên người hai gã, cười nói:

- Hai vị bàn tính hay lắm.

Chỉ nghe một tràng âm thanh bước chân vang lên, thanh y thiếu nữ đột nhiên chạy lên lầu, nhìn Lãnh Như Băng một cái, hoan hỉ thốt:

- Các hạ đã thu thập được cả hai người rồi ư ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Đều nhờ cô nương tương trợ.

Thanh y thiếu nữ than:

- Hiện tại tuy hai người này đã bị chế trụ, nhưng sau này người khác sẽ đến.

Lãnh Như Băng nói:

- Tại hạ ở lại là cốt ý muốn giải nguy cho cô nương.

Đoạn vung tay vỗ hai chưởng vào hậu tâm của hai gã đại hán, lạnh lùng thốt:

- Thời khắc này, nếu tại hạ muốn giết hai vị, thật dễ như trở bàn tay, bất quá chỉ muốn biết hai vị có phải là anh hùng hảo hán không sợ chết không.

Hai gã hắc y đại hán, tuy huyệt đạo bị điểm, không có năng lực phản kháng, nhưng tai nghe lời tán tụng của Lãnh Như Băng, trong lòng cũng phát sinh một cảm giác cao hứng, bất giác không khỏi mỉm cười. Lãnh Như Băng cười một tiếng lạnh lùng, nói tiếp:

- Vì thế tại hạ trước tiên muốn đem một vị ra cho nếm thử mùi vị phân thân thác cốt, không biết vị nào có đủ dũng khí ?

Nụ cười trên gương mặt hai đại hán đột nhiên biến mất, đưa mắt ngơ ngác nhìn Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng trông thấy thần thái của hai người, tự nhiên trong lòng phát sinh úy kỵ, không chờ lâu nữa, tùy tiện chộp đại một gã phía trước, thốt:

- Các hạ thử trước xem sao ?

Hữu thủ chàng vung lên, lập tức có tiếng xương gãy vang lên, cánh tay trái của đại hán đó đã bị bẻ gãy lìa. Hắn rên một tiếng, thốt:

- Vị nhân huynh này, võ công cao cường hơn ta rất nhiều.

Lãnh Như Băng cất tiếng cười lạnh lùng, thốt:

- Tới phiên vị kia thử.

Chàng chụp lấy đại hán bên phải, âm thầm vận công lực bẻ gãy tay phải của hắn.

Thủ pháp phân thân thác cốt này, đích thực tàn khốc dị thường, hai gã đại hán bị điểm vô số huyệt đạo trên người, vô phương kháng cự, chỉ còn biết rên rỉ không ngừng. Lãnh Như Băng điểm nụ cười lạnh, nói:

- Nếu như hai vị tự biết khó thể chịu nổi nỗi khổ phân thân thác cốt, hãy mau giao giải dược ra.

Hai gã đại hán nhất tề kêu lên:

- Giải dược hiện đang ở trên người ta.

Lãnh Như Băng thế hai gã đại hán bị gãy tay, thò vào trong người bọn chúng móc ra thuốc giải. Trước tiên bắt hai gã uống hai viên, sau đó tới phiên Hứa Sĩ Công, Vương Văn Dương mỗi người một viên, luôn tiện bức bách hai gã giao ra thuốc giải cho thanh y thiếu nữ, nói:

- Cô nương mau thu dọn hành trang, lập tức chạy trốn đi !

Thanh y thiếu nữ quỳ sát đất bái, thốt:

- Xin ân công cho biết tính danh, tiểu nữ tự biết khó lòng báo đáp đại ân, sau này ghi lại tính danh của ân công, thiết lập nơi thờ, ngày đêm khấn bái.

Lãnh Như Băng lắc đầu, nói:

- Không cần đâu, cô nương hãy mau đi đi.

Thanh y thiếu nữ bái tạ lần nữa, quay lưng bước xuống lầu. Lãnh Như Băng ngồi xuống tĩnh tọa, chờ đợi khoảng chừng nửa tuần trà, Hứa Sĩ Công cùng Vương Văn Dương đã tỉnh dậy. Hứa Sĩ Công vừa mở mắt đã rống lên:

- Gan của tiểu nha đầu kia quả là không nhỏ, dám hạ độc trong thức ăn của lão hầu nhi cha mi, ta phải chặt mi ra làm mấy khúc mới được.

Mục quang chuyển động, trông thấy Lãnh Như Băng, không khỏi ngẩn người, hỏi:

- Các hạ là ai ?

Lãnh Như Băng ôm quyền, thốt:

- Hứa huynh không nhận ra thanh âm của tiểu đệ hay sao ?

Hứa Sĩ Công đáp:

- Thanh âm đích thực rất quen thuộc, nhưng chưa từng gặp trước kia.

Lãnh Như Băng thốt:

- Tiểu đệ là Lãnh Như Băng.

Hứa Sĩ Công nhảy dựng lên, quát:

- Ngươi chỉ nói nhảm !

Hữu thủ lập tức vung lên chụp qua. Lãnh Như Băng khẽ thụt lùi cổ tay lại, tránh đi, nói:

- Hứa huynh, tiểu đệ đích thực là Lãnh Như Băng.

Hứa Sĩ Công tức giận nói:

- Lãnh huynh đệ của ta, anh tuấn tiêu sái, như cây ngọc trong gió, sao có thể mang bộ dạng như ngươi ?

Lãnh Như Băng khẽ thở dài, đáp:

- Tiểu đệ bị người hủy đi dung mạo.

Vương Văn Dương đột nhiên lên tiếng:

- Không sai, đích thực là thanh âm của Lãnh huynh đệ. Ôi, nếu như không phải là Lãnh huynh đệ mà là người khác, thì đã chẳng cứu chúng ta.

Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, hoang mang hỏi:

- Lãnh huynh đệ, ai đã hủy đi diện mạo của đệ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Công Tôn Ngọc Sương.

Hứa Sĩ Công bật chưởi:

- Ha ! Cũng là nữ ma đầu đó.

Đoạn khởi thân đứng dậy, tiếp:

- Ta phải đi tìm tiểu nha đầu kia thanh toán món nợ này, Lãnh huynh đệ, chúng ta nói chuyện sau.

Lãnh Như Băng cấp tốc kêu lên:

- Hứa huynh khoan đi, không thể trách vị cô nương đó, nàng thân bị cưỡng ép, cho người lợi dụng, một nữ nhân chân yếu tay mềm, huynh muốn nàng phản kháng như thế nào.

Vương Văn Dương điểm một nụ cười, thốt:

- Hàn huynh, không cần phải gấp, hãy chờ Lãnh huynh đệ giải thích rõ ràng mọi chuyện đã.

Hứa Sĩ Công dừng bước ngồi xuống, Lãnh Như Băng đem chuyện đã trải qua từng chi tiết một tỉ mỉ thuật lại. Vương Văn Dương khẽ than một tiếng, thốt:

- Giang hồ ân oán triền miên, chẳng biết người nào có khả năng thanh trừng những việc này ?

Lãnh Như Băng muốn đem chuyện Vương Thông Huệ gặp gỡ Công Tôn Ngọc Sương tại Thái Hồ thuật lại, nhưng chợt suy nghĩ lại, tức thì kiên nhẫn hạ xuống. Hứa Sĩ Công đưa mắt nhìn hai gã hắc y đại hán một cái, nói:

- Hai con thỏ chết này, đã là thuộc hạ của Công Tôn Ngọc Sương, cách đơn giản nhất cứ làm thịt chúng là xong.

Lãnh Như Băng đột nhiên vung tay điểm vào hai yếu huyệt của hai gã đại hán, thốt:

- Chừa cho họ một đường sống, còn sống chết thế nào cứ để ông trời quyết định.

Chàng trông thấy tận mắt nỗi khổ bị ma bệnh hành hạ của Vương Tích Hương, trong lòng đau xót vô cùng, chỉ mong làm thật nhiều việc thiện, có thể khiến Vương Tích Hương bình an thoát qua hiểm cảnh. Trong lòng chàng mang bí mật này, không thể tùy tiện nói ra. Hứa Sĩ Công cười ha hả một tràng, thốt:

- Lãnh huynh đệ quả là nhân từ, hành tẩu giang hồ chỉ sợ mạnh còn yếu mất, chúng ta hôm này không giết hai người này, có thể vài năm sau này, người giết chúng ta là họ.

Tuy miệng nói như thế, nhưng không hề kiên trì muốn xử tử hai gã đại hán. Vương Văn Dương lặng lẽ quan sát, phát hiện ra Lãnh Như Băng ý chí tiêu trầm, không còn vẻ hào phóng anh hùng khi mới gặp, trong lòng cảm khái vô vàn, đưa tay nắm lấy cổ tay phải của Lãnh Như Băng, thốt:

- Lãnh huynh đệ, chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, hành tẩu ở giang hồ lấy khí khái làm trọng, đều không để ý đến dung mạo đẹp xấu.

Lãnh Như Băng mỉm cười, thốt:

- Đa tạ Vương huynh quan hoài, tiểu đệ đã sớm không để chuyện này trong lòng.

Hứa Sĩ Công cười ha hả, thốt:

- Đúng vậy, chỉ có đại anh hùng mới có bản sắc, Lãnh huynh đệ không vì dung mạo anh tuấn bị biến đổi mà sầu khổ, lão ca bội phục vô cùng, mau lên, chúng ta tìm một tửu quán, trước tiên uống vài chung cho thống khoái, lão ca muốn kính đệ ba chung.

Ba người cất bước xuống lầu, rời khỏi Bích Vân Thiên.

Vương Văn Dương, Hứa Sĩ Công, bị dược vật làm hôn mê, mấy ngày chưa ăn uống, trong bụng đã sôi rồn rột, phóng nhanh phía trước, hy vọng có thể tìm được một tửu quán ăn một bữa cho thống khoái.

Đi một mạch đã hơn mười dặm đường, đến một thị trấn phồn thịnh, thập phần huyên náo, thương điếm tửu quán tấp nập. Hứa Sĩ Công đi trước, cất bước hướng về một khách điếm lớn đề "Triều Dương Lâu".

Đây là một tửu phạn kiêm khách điếm lớn, Hứa Sĩ Công vừa bước vào cửa, đã hét thật lớn:

- Tiểu nhị, mau đem mười cân Trạng Nguyên Hồng, ba cân thịt trâu luộc, cùng với vài dĩa rau cải, càng nhanh càng tốt.

Lão vừa chọn được chỗ ngồi ngồi xuống, đã gọi xong thức ăn và rượu. Lúc bấy giờ, mới qua giờ ăn trưa, chưa đến giờ ăn tối, trong khách điếm còn vắng lặng. Không quá nửa khắc, rượu và thức ăn Hứa Sĩ Công gọi đã được mang lên. Hứa Sĩ Công lập tức nâng chén, uống liền hai cân rượu, mới bỏ chén xuống, thốt:

- Lãnh huynh đệ, lão ca được đệ cứu mạng hai lần, giao tình của chúng ta, có thể nói là cùng chung sống chết.

Lãnh Như Băng mỉm cười, nói:

- Đó chỉ là chuyện nhỏ, Hứa huynh bất tất phải nhắc tới.

Vương Văn Dương đột nhiên thở dài, nói:

- Lãnh huynh, trong thời gian gần đây, huynh đã đi đâu ? Xá muội từng sai người đi khắp nơi tìm kiếm Lãnh huynh, nhưng Lãnh huynh như đá chìm dưới biển, chẳng tìm ra một dấu vết gì.

Lãnh Như Băng cười nhẹ, thốt:

- Tiểu đệ trong khoảng thời gian này, đã trải qua rất nhiều chuyện vui buồn, đối với ân oán trên giang hồ, cuộc sống không bao giờ có ngày yên ổn, đã cảm thấy rất mỏi mệt, không muốn dấn thân vào vòng thị phi nữa.

Chương 12: Hồi 12

Hứa Sĩ Công đập tay xuống bàn hét lên:

- Cái gì ? Niên kỷ của Lãnh huynh đệ chính xác là lứa tuổi thiếu niên anh hùng nên ra tung hoành trên giang hồ, cớ sao lại muốn thoái ẩn ?

Lãnh Như Băng thở dài:

- Trên giang hồ ân oán trùng điệp, không bao giờ ngừng nghỉ, nếu ai cũng không chịu nhân nhượng, thì chẳng phải là sát kiếp liên miên, chẳng có một ngày yên ổn sao ?

Vương Phi Dương ngẩn một người thoáng, đoạn thốt:

- Chỉ một thời gian ngắn không gặp Lãnh huynh, không ngờ hào khí của Lãnh huynh đã tiêu trầm đến thế, trong khi đó ...

Lãnh Như Băng ngắt lời:

- Không có chuyện đó.

Hứa Sĩ Công cười to hỏi:

- Lãnh huynh đệ, đệ chắc đã biết lão huynh với Vương huynh đệ đến Thái Hồ như thế nào ? Bị ám toán ra sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Việc này đệ chưa được rõ.

Hứa Sĩ Công thốt:

- Tất cả cũng vì Lãnh huynh đệ ngươi ! Chúng ta phụng mệnh Vương cô nương truy tầm hành tung của đệ, Vương cô nương hùng tài đại lược, đã được Trần đại hiệp cùng Kim Phất đạo trưởng hai vị võ lâm cao thủ tương trợ, đi tranh chức vị võ lâm minh chủ chí tôn.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Công Tôn Ngọc Sương nói quả không sai, Vương Thông Huệ vì chức vị võ lâm minh chủ mà buông tay phóng thích Công Tôn Ngọc Sương, không biết võ lâm vận kiếp sau này sẽ ra sao dưới sự cầm quyền của một nữ nhân ích kỷ như thế".

Vương Phi Dương trông thấy Lãnh Như Băng mặc nhiên không nói, như đang suy nghĩ gì đó, không nhịn nổi phải lên tiếng:

- Lãnh huynh, bước kế tiếp thế nào, chắc đã có tính toán ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tiểu đệ quyết định đến vùng phụ cận Từ Châu truy tầm tông tích của Lý Tiểu Hổ sư đệ.

Hứa Sĩ Công cười thốt:

- Vị tiểu sư đệ đó của Lãnh đệ, tựa như đá chìm dưới biển, trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ khó mà tìm được. Sao không cùng lão ca đến Nam Xương, nơi thiên hạ anh hùng cao thủ tụ tập đông đảo, hoặc giả có thể từ đó nghe được tin tức hạ lạc của lệnh sư đệ.

Lãnh Như Băng mỉm cười hỏi:

- Hai vị gấp gáp tới Nam Xương, chẳng phải là để tham dự đại hội võ lâm minh chủ đó sao ?

Hứa Sĩ Công đáp:

- Không sai, Lãnh đệ đã biết trước rồi ư ?

Lãnh Như Băng thốt:

- Ôi ! Chắc phải đành phụ nhã ý của hai vị, tiểu đệ chẳng muốn đi.

Hứa Sĩ Công trợn trừng mắt hét:

- Cái gì ? Thiên hạ anh hùng đều tụ tập về hoa viên của Nam Xương phủ, suy cử một vị võ lâm minh chủ để đối phó với Công Tôn Ngọc Sương, một đại sự như thế, Lãnh đệ lại không muốn đi sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Đều là tranh danh đoạt lợi, so với Công Tôn Ngọc Sương kia lại có chỗ nào khác nhau ?

Hai câu này đích thực nặng nề, chỉ thấy Hứa Sĩ Công cùng Vương Phi Dương nhất thời ngẩn người ra, cả buổi chưa thốt được một lời. Hứa Sĩ Công tuy là lão giang hồ, nhưng bổn tánh bộc trực, nhịn

rồi lại nhịn, cuối cùng nhịn không nổi thốt lên:

- Lãnh huynh đệ, chúng ta chỉ một thời gian ngắn không gặp mặt, xem ra đệ đã biến đổi rất nhiều ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Nếu như Vương Thông Huệ kia thật có lòng vì võ lâm trừ hại, lần đó đã dồn Công Tôn Ngọc Sương vào chỗ chết, đã chẳng bỏ đi tranh giành ngôi vị minh chủ".

Vương Phi Dương tánh khí trầm ổn, chỉ khẽ thở dài một tiếng, thốt:

- Mỗi người một chí, không nên miễn cưỡng, Hứa huynh nên thông cảm đi thôi.

Lãnh Như Băng dường như cũng tự biết đã quá nặng lời, không nói thêm gì nữa.

Hứa Sĩ Công đột nhiên hạ chén rượu xuống, hai mắt lóe lên thần quang, chăm chú nhìn Lãnh Như Băng, thốt:

- Kỳ quái ! Kỳ quái thật !

Lãnh Như Băng ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì ?

Hứa Sĩ Công hỏi:

- Ngươi có thật sự là Lãnh Như Băng chăng ?

Lãnh Như Băng cười đáp:

- Tiểu đệ dung mạo bị hủy, chẳng lẽ cả thanh âm cũng biến đổi nữa sao ?

Hứa Sĩ Công lạnh lùng thốt:

- Lãnh huynh đệ của ta, hào khí ngất trời, kiếm đảm hiệp tâm, cùng với tính cách của ngươi có chỗ không tương đồng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Diện mạo ta biến đổi hẳn đi, hành động so với người trong quá khứ thì y như hai người khác nhau, chẳng trách Hứa huynh sinh lòng nghi ngờ".

Bỗng nghe Hứa Sĩ Công cao giọng nói:

- Vương huynh đệ, Công Tôn Ngọc Sương kia cái gì cũng có thể làm ra, chúng ta không thể để trúng quỷ kế của ả.

Vương Phi Dương từ miệng của Vương Thông Huệ, đã biết chuyện Lãnh Như Băng bị hủy đi dung mạo, nhưng hiện tại đối với người trước mặt, cũng không thể phân biệt được có phải là Lãnh Như Băng thật sự hay không, mặc nhiên trầm ngâm không lên tiếng. Lãnh Như Băng chỉ phát giác tình thế trước mắt thập phần ngượng ngập, vội khởi thân đứng dậy, thốt:

- Hai vị đã có lòng nghi ngờ, tiểu đệ đành cáo biệt.

Dứt lời chuyển mình bước ra khỏi tửu điếm. Hứa Sĩ Công đột nhiên bật dậy, quát lớn:

- Đứng lại !

Nhanh như chớp vươn trảo chụp qua. Vương Phi Dương vội đưa tay cản lại, thốt:

- Hứa huynh không nên vội vàng.

Hai người kẻ cản người đánh, Lãnh Như Băng liền gia tăng cước bộ phóng đi, phút chốc đã không còn thấy bóng. Hứa Sĩ Công giận dữ hỏi:

- Đệ cản ta thật ư ?

Vương Phi Dương khẽ thở dài, thốt:

- Hắn đích thực là Lãnh Như Băng, nếu như Hứa huynh xuất thủ, chẳng phải đã làm tổn thương hòa khí giữa huynh đệ chúng ta sao ?

Hứa Sĩ Công từ từ ngồi xuống, nói:

- Đệ xác thực hắn là Lãnh Như Băng sao ? Hắn thật sự là Lãnh Như Băng sao ?

Nếu hắn thật sự là Lãnh Như Băng, sao chỉ có thể trong vòng một thời gian ngắn không gặp mặt, tính cách lại biến đổi lớn như thế.

Vương Phi Dương lắc đầu cười khổ:

- Không thể trách hắn.

Hứa Sĩ Công thốt:

- Một thanh thiếu niên có thể trong vòng một thời gian ngắn, ý chí tiêu trầm, thì còn ra thể thống gì ? Cho dù hắn có thật sự là Lãnh huynh đệ, lão Hứa ta cũng chẳng cần loại bằng hữu này !

Vương Phi Dương hỏi:

- Lão huynh chắc biết rõ khả năng của Công Tôn Ngọc Sương ?

Hứa Sĩ Công ngẩn người một thoáng, đoạn đáp:

- Không sai, lão Hứa ta càng già càng hồ đồ, sau khi hắn bị Công Tôn Ngọc Sương hủy dung, cũng đã bị độc dược làm thay đổi tính tình.

Dứt lời vội bật dậy nhanh chóng phóng ra cửa đuổi theo. Vương Phi Dương hoành thân chắn ngang chận đường Hứa Sĩ Công lại, hỏi:

- Hứa huynh muốn đi đâu ?

Hứa Sĩ Công đáp:

- Lãnh huynh đệ bị trúng độc chẳng lẽ chúng ta không lo ?

Vương Phi Dương thốt:

- Bất tất phải đuổi theo ...

Đoạn thấp giọng tiếp:

- Lãnh huynh đệ thần trí tỉnh táo, nếu thật bị phục độc dược thì cũng là dược vật mãn tính không nghiêm trọng, có thể tự bảo toàn tánh mạng.

Hứa Sĩ Công lắc đầu:

- Không thể được ! Nếu chúng ta đã biết, sao có thể tọa thị bàng quang không lo tới ?

Dứt lời gạt Vương Phi Dương sang một bên, phóng vụt ra cửa đuổi theo. Lão vốn là người thiện ác phân minh, trọng nghĩa nhiệt tình, yêu hận phân minh. Vương Phi Dương đành trả tiền cơm rượu rồi cũng nhanh chóng đuổi theo. Chỉ thấy khách bộ hành đầy đường, nhưng không hề trông thấy bóng dáng của Lãnh Như Băng. Hứa Sĩ Công há miệng kêu to:

- Lãnh huynh đệ, Lãnh huynh đệ !

Đoạn phóng chân hướng về phía Bắc truy đuổi. Lãnh Như Băng ẩn thân sau một ngôi nhà, tai nghe tiếng Hứa Sĩ Công khẩn cấp gọi, bất giác khích động chân tình, nhưng nghĩ đến cuộc tranh giành danh vị ở Nam Xương, trong lòng phát sinh cảm giác chán ghét, dằn lòng xuống, vờ như không nghe. Chờ đến khi bóng của Hứa Sĩ Công cùng Vương Phi Dương hoàn toàn biến mất, chàng mới nhắm hướng Nam trực chỉ. Chàng đi như thế này, cho dù Hứa Sĩ Công đột nhiên đổi ý, quay ngược lại phía

Bắc, đi khắp núi sông cũng khó thể tìm được chàng.

Lãnh Như Băng chỉ phát giác trong lòng có biết bao nhiêu sự nghi ngờ, nhưng thủy chung không có cách gì tìm ra một đầu mối.

Trời bắt đầu sập tối, màn đêm phủ xuống khắp nơi, cảnh vật chung quanh đều chìm trong một màu đen.

Lãnh Như Băng ngơ ngẩn đi giữa màn đêm không định phương hướng, chẳng biết đi tới hướng nào, chẳng biết đã qua bao lâu, đột nhiên trông thấy một ánh đèn chập chờn hiện ra trước mắt.

Chàng cứ theo ánh đèn mà bước, đi gần đến trước, đã thấy một toà tiểu viện.

Nguyên lai ánh đèn đó phát xuất từ tiểu viện kia. Chàng giơ tay đẩy nhẹ một cái, cánh cổng đã tự động bật mở. Nguyên vì hai cánh cổng gỗ này vốn không có khóa.

Lãnh Như Băng cất bước nhanh nhẹn tiến vào cổng.

Tự viện này chiếm diện tích khoảng nửa mẫu đất, tính luôn cả hai dãy hành lang cũng bất quá khoảng chừng mười căn phòng nhỏ. Ánh đèn ở trên cao chiếu xuống xuất phát từ gian phòng nhỏ trong đại điện. Lãnh Như Băng bước đến gần gian phòng, đẩy cửa nhìn vào, chỉ thấy một lão nhân bạch phát đồng nhan, thân vận đạo bào, xếp bằng ngồi tại góc phòng.

Trước mặt lão nhân không xa là một mỹ nữ tóc dài khỏa bán thân đang ngồi, hai con hồng xà thật lớn tự mình co lại thành hai vòng, chia ra quấn trên người nàng.

Lãnh Như Băng trông thấy lão nhân đó, có cảm giác đã từng gặp qua, nhưng trong lòng chàng có vô số phiền não, bất giác không muốn dính dấp vào việc của thiên hạ nữa.

Chàng vừa định chuyển mình bỏ đi, bỗng nghe thanh âm của mỹ nữ khỏa bán thân lạnh lẽo vang lên:

- Đứng lại ! Tự nhiên xông vào, lại muốn bỏ đi hay sao ?

Lãnh Như Băng thầm than:

"Hiện tại Vương Tích Hương đang luyện ma công, chẳng rõ sống chết thế nào ?" Trong lòng chàng chỉ nghĩ đến Vương Tích Hương, căn bản chẳng để ý gì khác, cứ y theo lời của mỹ nữ mà ngừng lại. Chỉ nghe nàng lạnh lùng tiếp:

- Nếu ngươi muốn sống thêm ít lâu, hãy mau nghe theo lời ta ngồi xuống góc phòng kia.

Lãnh Như Băng chẳng muốn suy nghĩ, lập tức bước đến góc phòng ngồi xuống. Mỹ nữ kia không

hề đoán được chàng sẽ ngoan ngoãn như thế, trong tay đã thủ sẵn một con tiểu xà thân màu xanh chấm đen, chuẩn bị phóng qua, nhưng đột nhiên thấy Lãnh Như Băng y lời ngồi xuống, hài lòng thu tiểu xà lại.

Bạch phát lão nhân vận đạo bào đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng một cái, đoạn thấp giọng nói với mỹ nữ:

- Chuyện giữa hai người chúng ta đối với người khác vô can, cớ sao không tha cho người này đi ?

Mỹ nữ khỏa bán thân lạnh lùng đáp:

- Ở nơi hoang vắng này, bốn phía không người, chẳng ai kêu hắn tự dẫn xác đến, rõ ràng thiên đường có lối hắn không tới, địa ngục vô môn hắn lại vào, sao có thể trách ta được ?

Bạch phát lão nhân thốt:

- Hắn chỉ là một khách bộ hành vô tâm lạc bước tới đây, cô nương lưu hắn ở lại có lợi ích gì ? Chi bằng cứ thả hắn đi thì hơn !

Mỹ nữ khỏa bán thân hừ một tiếng lạnh lùng, thốt:

- Ta muốn dùng hắn thử nghiệm trước, cho ngươi thấy rõ lợi hại.

Lãnh Như Băng mơ hồ nghe khẩu khí của nữ nhân đó, chừng như muốn xuất thủ trừng trị chàng, bất giác tâm tư chấn động, thần trí chợt tỉnh táo hẳn, nhanh chóng vận khí giới bị, hỏi:

- Ngươi nói cái gì ?

Mỹ nữ kia điểm nụ cười nhạt, đáp:

- Ta muốn cho ngươi nếm thử mùi vị độc xà công tâm.

Lãnh Như Băng thất kinh, hỏi:

- Tại sao ? Chúng ta vô oán vô cừu.

Mỹ nữ khỏa bán thân cất một tràng cười khanh khách trong như tiếng ngọc khua, thốt:

- Không sai, chúng ta không oán không cừu, nhưng trên thế gian này lại có mấy người có oán có hận với ta ?

Nàng ngửa mặt lên trời, hít vào một hơi dài, tiếp:

- Nếu như ta không sát hại người vô oán vô cừu với ta, không phải trên thế gian này chẳng còn ai

để giết nữa sao ?

Lãnh Như Băng thầm nhủ:

"Khá lắm ! Nhân mạng quan thiên, là chuyện trọng đại, ả ta lại xem như chuyện ăn cơm bữa, chuyện vui thú hưởng thụ". Chàng phát giác nữ nhân này tâm tư độc ác còn hơn cả Công Tôn Ngọc Sương. Bỗng nghe bạch phát lão nhân buông một tiếng thở dài, thốt:

- Bất luận cô nương có phương pháp độc ác gì, xin cứ thi triển trên mình ta, mong nể tình bần đạo buông tha cho kẻ kia !

Lãnh Như Băng chỉ cảm thấy thanh âm của lão nhân hết sức quen thuộc, tin chắc đã từng nghe qua, chàng tỉ mỉ quan sát một lần nữa, không khỏi kinh tâm động phách, cơ hồ buột miệng thất thanh kêu tên Dã Hạc Thượng Nhân.

Nguyên vì đồng nhan bạch phát lão nhân đó, chính thị Mao Sơn Dã Hạc Thượng Nhân.

Chỉ nghe mỹ nữ kia lạnh lùng thốt:

- Ta trước tiên phải để cho ngươi mục kích nỗi khổ bị độc xà công tâm.

Dứt lời vung tay, phóng một con tiểu xà về phía Lãnh Như Băng. Lãnh Như Băng vốn dĩ đã có chuẩn bị, đột nhiên nhún chân nhảy lên một cái, tránh xa mấy thước, hữu thủ tung ra một chưởng, một cỗ cuồng phong mãnh liệt phóng qua đánh thẳng vào mình con tiểu xà.

Chỉ nghe một âm thanh vang lên, tiểu xà rớt xuống nằm im trên mặt đất. Mỹ nữ khỏa bán thân buột miệng kêu lên một tiếng kinh ngạc, thốt:

- Thật không ngờ nhà ngươi lại có võ công cao cường như thế.

Lãnh Như Băng thò tay vào trong người rút ra một đoản kiếm, tức giận thốt:

- Ngươi là một nữ nhân, sao lại độc ác đến thế, ta chẳng hề đắc tội với ngươi, cớ sao lại thả độc xà đả thương người ?

Mỹ nữ khỏa bán thân cười một tiếng lạnh lẽo, hỏi:

- Thế nào ? Nhà ngươi cảm thấy đoản kiếm trong tay ngươi sắc bén lắm ư ?

Dã Hạc Thượng Nhân đột nhiên lên tiếng nói:

- Ngươi không mau chạy đi, còn chờ đến lúc nào ?

Đoạn vung đạo bào quét ra một cái, lập tức phát ra luồng kình phong cực mạnh thổi tắt ngọn đèn. Toàn gian phòng chìm trong một màu đen tối. Chỉ nghe âm thanh trong trẻo của mỹ nữ quát lên một tiếng, mùi tanh đột nhiên xông lên ngập mũi. Trong mơ hồ, Lãnh Như Băng có cảm giác mình đang bị rất nhiều độc xà tấn công, lập tức huy động đoản kiếm bảo vệ toàn thân.

Đoản kiếm của chàng tuy không phải là bảo vật thời thượng cổ, nhưng chém sắt như bùn, do tinh thép với thuần thiết hợp luyện mà thành, kiếm phong cực kỳ sắc bén, có thể xuyên cả đá cứng.

Lãnh Như Băng chỉ cảm giác màn kiếm quang hộ thân của mình vừa chém trúng cái gì, trong lòng thầm nghĩ:

"Đoản kiếm này lợi hại phi thường, không biết đã đả thương biết bao nhiêu độc xà của nàng ta".

Bỗng thấy hỏa quang đột ngột lóe lên, ngọn đèn trong phòng, đột nhiên được thắp sáng. Bóng tối lui đi, cảnh vật đã hiện ra rõ ràng trước mắt.

Lãnh Như Băng tỉ mỉ quan sát phía trước mình, quả nhiên nhìn thấy vài ba xác độc xà bị chém đứt làm hai, quay đầu nhìn về phía mỹ nhân khỏa bán thân, quả nhiên nàng ta đã di chuyển đến chắn ngang cửa, đề phòng chàng cùng với Dã Hạc Thượng Nhân đào tẩu.

Lãnh Như Băng từ từ quay đầu qua nhìn về phía Dã Hạc Thượng Nhân đang ngồi, mục quang vừa chạm tới, không khỏi kinh ngạc. Chỉ thấy một con hồng xà lớn bằng cánh tay người đang quấn quanh trên người Dã Hạc Thượng Nhân, song thủ của Dã Hạc Thượng Nhân cũng bị hồng xà trói chặt, chiếc miệng đỏ lòm của hồng xà há ra phì phò sát bên mặt của lão đạo nhân.

Lãnh Như Băng nhìn hai cái, trong lòng chợt có cảm giác lạnh giá, toàn thân nổi gai ốc, thầm nghĩ:

"Nếu phải chịu nỗi khổ như thế, thà bị một đao hạ sát còn thống khoái hơn nhiều". Nhưng thần thái của Dã Hạc Thượng Nhân vẫn bình tịnh phi thường, tựa như không có gì xảy ra, đối với con độc xà quấn trên người, không hề nhìn tới nửa mắt, song mục nhắm chặt, điềm nhiên tĩnh tọa.

Chỉ nghe mỹ nữ kia lạnh lùng thốt:

- Ngươi cả bản thân mình cũng khó bảo toàn, tùy thời có thể chết, vậy mà còn muốn lo tới việc của kẻ khác.

Dã Hạc Thượng Nhân từ từ mở hai mắt, điềm đạm thốt:

- Bần đạo có một câu muốn khuyến cáo cô nương.

Mỹ nữ ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi muốn nói gì ?

Dã Hạc Thượng Nhân đáp:

- Trong tiểu tự viện này, ngoài trừ bần đạo và cô nương, còn có một vị .. Mỹ nữ đưa tay chỉ Lãnh Như Băng, ngắt lời:

- Còn có kẻ xú quái này.

Dã Hạc Thượng Nhân thốt:

- Hắn mình cao ngực lớn, đứng ngay tại đó, ai cũng có thể thấy được, ý của bần đạo tự nhiên không phải ám chỉ hắn.

Mỹ nữ kinh ngạc hỏi:

- Không phải hắn, chẳng lẽ có còn người thứ tư hiện diện tại đây sao ?

Dã Hạc Thượng Nhân đáp:

- Không sai, bần đạo nói chính là một người khác, người này võ công cao cường, tính khí lại rất xấu, không phải bần đạo âm thầm khuyên nhủ, chắc chắn cô nương đã thọ thương dưới tay người đó.

Mỹ nữ cười lên một tiếng lạnh lẽo, thốt:

- Có chuyện đó nữa sao ?

Dã Hạc Thượng Nhân hỏi:

- Cô nương không tin ư ?

Mỹ nữ đáp:

- Bảo kẻ kia hiện thân ra, ta tự nhiên sẽ tin.

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

- Nếu như người đó hiện thân, chỉ sợ sẽ không nghe lời khuyên nhủ của bần đạo nữa, nếu như hướng vào cô nương hạ thủ ...

Mỹ nữ nổi giận thốt:

- Không cần phải hăm dọa ta, trong phòng này căn bản không hề có sự hiện diện của người thứ tư.

Dã Hạc Thượng Nhân nói:

- Bần đạo bị cô nương phóng Xích Luyện xà trói cả hai tay lại, kẻ cầm kiếm kia cũng không có thời gian hạ thủ, cô nương lại thủ ngay cửa, vậy ai đã thắp ngọn đèn trong phòng lên ?

Lời chất vấn này khiến mỹ nữ khỏa bán thân trợn mắt cứng lưỡi, qua một lúc lâu vẫn chưa lên tiếng, hai đạo mục quang loang loáng bất giác đảo chung quanh phòng tìm kiếm. Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Không sai, Dã Hạc Thượng Nhân bị trói hai tay, ta thì chưa đụng tới ngọn đèn, nữ nhân khỏa bán thân kia cũng không thể đi đến nơi đó, trong gian phòng này ngoại trừ ba người đang đứng đây ra, tự nhiên phải có sự hiện diện của một người thứ tư".

Chàng đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy ngoài trừ mộc đài có ngọn đèn treo giữa không trung, ngoài ra chẳng còn nơi nào khả dĩ có thể ẩn thân. Nhưng mộc đài đó bốn bề trống không, nhìn một cái đã thấy hết, chẳng che giấu được người nào. Mỹ nữ kia đưa mắt nhìn khắp nơi trong gian phòng, lạnh lùng thốt:

- Nhà ngươi lúc nào cũng quỷ kế đa đoan, ta chẳng tin lời ngươi.

Dã Hạc Thượng Nhân khẽ thở dài, nói:

- Bần đạo hối tiếc một bước lỡ lầm trong quá khứ, biết rằng sẽ di họa cho ngày hôm nay, chẳng muốn chuyện cũ tái diễn, cô nương nếu như không tin lời bần đạo, thì cũng chẳng có cách nào khác.

Lời ông vừa dứt, ngọn đèn trong gian phòng đột nhiên chao đảo, giữa phòng đột ngột xuất hiện một bạch phát đồng nhan lão nhân khác.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Thì ra ông ta ẩn thân phía sau cánh cửa phía trên vách tường".

Chỉ thấy lão nhân mới tới xoắn hai tay lại, giơ hữu chưởng lên hướng về phía mỹ nữ kia, hỏi:

- Ngươi có nhận ra đây là loại võ công gì không ?

Mỹ nữ khỏa bán thân nhìn cách thủ chưởng, thất thanh kêu lên:

- Tam Dương thần chưởng !

Bạch phát lão nhân đáp:

- Không sai, đích thị là Tam Dương thần chưởng.

Lãnh Như Băng trước kia tại Liên Vân lư, đã từng gặp qua người này, biết lão chính là trượng phu của Huyền Y Long Nữ, cha của Vương Tích Hương, Vương Tiểu Cường. Chỉ nghe Vương Tiểu Cường lạnh lùng thốt:

- Ngươi đã biết đây là Tam Dương thần chưởng, chắc cũng biết rõ lão phu có đủ khả năng hạ sát ngươi.

Mỹ nữ thong thả thốt:

- Chúng ta trước khi động thủ, ai chết ai sống còn chưa biết.

Song mục Vương Tiểu Cường lóe lên hàn quang, lạnh lùng nói:

- Ngươi thật là ương ngạnh, lão phu phải xuất thủ mới xong.

Đoạn từ từ cất hữu chưởng lên.

Chỉ nghe Dã Hạc Thượng Nhân thở dài một tiếng, thốt:

- Không cần đả thương nàng ta, ta năm xưa nhất thời xung động, đã tạo ra một sai lầm lớn, ngày hôm nay hối hận đã muộn, nếu hôm nay đệ sát hại nàng ta, chẳng phải đã tước đi cái cơ hội chuộc lỗi của huynh sao ?

Vương Tiểu Cường khẽ buông tiếng thở dài, thu hồi chưởng thế, thốt:

- Một người sống cả cuộc đời, chẳng thể nào không có sai lầm, biết sai mà sửa, đã là chuyện tốt, sao còn phải tự hành hạ bản thân mình ?

Dã Hạc Thượng Nhân nghiêm nghị thốt:

- Trong hiện tại lỗi phải, đúng sai khó lòng mà nói cho rõ ! Ôi ! Chỉ có mình Tích Hương điệt nữ hiểu nỗi khổ tâm của ta.

Vương Tiểu Cường nói:

- Chỉ tiếc rằng nó không rõ hành tung, chẳng có tin tức gì, chuyết thê vì chuyện này mà gấp muốn điên lên được !

Dã Hạc Thượng Nhân như vừa nhận được một tin chấn động thật mạnh, toàn thân run lên một cái, hỏi:

- Tích Hương điệt nữ tội nghiệp của ta, chưa thoát qua được cửa tử sao ?

Vương Tiểu Cường nói tiếp:

- Sống không nghe tin, chết không thấy xác. Ôi ! Điều đáng hận là cả hai ả nha đầu Tố Mai, Hoàng Cúc cũng không một tin tức.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Ra là chuyện Vương Tích Hương ẩn thân tại Mai Hoa cư, cả song thân nàng đều không rõ sự tình".

Dã Hạc Thượng Nhân thốt:

- Đệ không cần phải hoảng, Tích Hương điệt nữ của ta tài hoa xuất chúng, tất có biện pháp thoát khỏi cái chết.

Vương Tiểu Cường thở dài, thốt:

- Mấy năm nay, hai người già chúng tôi, vì nó chịu mọi thống khổ, nếu nó thật sự chết đi, thì kể như xong, chỉ là hoàn toàn không có tin tức, sống chết không rõ, thật khiến người ta khó mà an tâm.

Dã Hạc Thượng Nhân mỉm cười thốt:

- Đệ không cần phải gấp, Tích Hương điệt nữ của ta đã có biện pháp tự cứu, chỉ là vì nó không muốn sống, nhưng đợi đến lúc nó thật sự đối diện với cái chết, tất nhiên sẽ nghĩ đến lòng yêu thương vô vàn của cha mẹ, nhớ đến vị bá bá đang thọ tội tại Ngũ Độc Cung này, sẽ không nhẫn tâm chết đi.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ:

"Dã Hạc Thượng Nhân chỉ tính được phân nửa, nàng tuy có biện pháp tự cứu, nhưng chắc gì đã thành công".

Bỗng nghe mỹ nữ kia lạnh lùng lên tiếng nói:

- Dã Hạc Thượng Nhân, nếu ngươi tin rằng nàng ta có thể cứu được ngươi, thì cứ thử xem.

Vương Tiểu Cường tức giận quát:

- Ta muốn giết ngươi bất quá chỉ cần một cái nhấc tay, chỉ là vì không muốn phụ lòng cố hữu, nếu ngươi cứ chọc giận ta, đừng trách ta phải lấy mạng ngươi.

Dứt lời vung chưởng đánh qua. Chỉ thấy con hồng xà trên mình mỹ nữ kia, đột nhiên bị đánh trúng xoay mình một cái, rơi xuống đất chết cứng. Lãnh Như Băng trong lòng cực kỳ chấn động, thầm nghĩ:

"Tam Dương thần chưởng này, quả nhiên hết sức lợi hại !" Mỹ nữ kia trên người vẫn còn quấn vài loại độc xà, nhưng trông thấy chưởng thế của Vương Tiểu Cường lợi hại như vậy, trong lòng tự biết khó thể kháng cự, nếu như nhiều lời, tất sẽ chuốc họa sát thân, nên chẳng nói thêm một lời nào.

Vương Tiểu Cường trông thấy mỹ nữ kia đã bị Tam Dương thần chưởng làm khiếp hãi, quay đầu lại nhìn Dã Hạc Thượng Nhân thốt:

- Huynh chắc đã từng gặp qua Ngũ Độc cung chủ ?

Dã Hạc Thượng Nhân đáp:

- Đã gặp qua.

Vương Tiểu Cường hỏi:

- Hắn nói gì ?

Dã Hạc Thượng Nhân buông một tiếng thở dài, đáp:

- Hắn bảo vĩnh viễn không bao giờ quên mối hận năm xưa.

Đoạn chuyển mục qua nhìn Lãnh Như Băng, mặc nhiên ngưng lời không nói tiếp.

Vương Tiểu Cường đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi ở lại đây làm gì ?

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ:

"Người này tánh khí thật tệ". Khẽ ho nhẹ một tiếng, đáp:

- Tại hạ chỉ là khách qua đường muốn trú lại đây một đêm.

Vương Tiểu Cường thốt:

- Bây giờ ngươi có thể đi.

Lãnh Như Băng từ từ đứng dậy, nói:

"Được lắm !" Đoạn quay lưng cất bước hướng ra cửa. Nhưng chợt trông thấy mỹ nữ kia đang ngồi ngay cửa, phải lập tức đình bộ.

Vương Tiểu Cường nổi giận quát to:

- Mau tránh đường !

Mỹ nữ từ từ đứng dậy lùi sang một bên, hiển nhiên đã bị khí thế uy mãnh của Vương Tiểu Cường làm kinh hãi. Lãnh Như Băng chậm rãi bước ra cửa, trong lòng thầm nghĩ:

"Vương Tích Hương kia ôn nhu, hòa ái, không tưởng nổi phụ thân của nàng lại là một người có tánh khí tàn bạo nóng nãy đến thế".

Lúc này, chàng đối với bất kỳ ai cũng không còn lòng tin, cũng chẳng còn quan tâm đến, chỉ cảm thấy trên thế gian này đều là người tranh danh đoạt lợi, chỉ cần có lợi, đại nghĩa chẳng màng, cuộc sống giang hồ vốn là như thế. Vì thế, chàng chẳng quan tâm đến ai sẽ thống trị võ lâm, bất luận là Công Tôn Ngọc Sương hay Vương Thông Huệ, đều không có gì khác biệt. Duy chỉ có một điều duy nhất khiến chàng không quên, đó là chuyện sống chết của Vương Tích Hương, trong mấy ngày gần đây, trong lòng chàng nổi lên vô số nghi vấn, hy vọng có thể tìm ra đáp án, nhưng chàng tự biết những việc đó, nếu tự mình suy nghĩ, có thể trên năm, ba năm cũng không có kết quả, chỉ có nhờ vào trí tuệ của Vương Tích Hương, mới mong giải thích được những nghi vấn trong đầu chàng.

Nhưng bất quá trong lòng chàng nghĩ như thế, kỳ thực, sợi tơ tình của Vương Tích Hương giăng đã trói chặt trái tim chàng, khối nhu tình như nước mùa xuân ấy dĩ nhiên đã in sâu vào tâm trí, trong trái tim chàng. Hình ảnh mỹ lệ ấy, nụ cười như hoa nở ấy, dĩ nhiên đã chiếm cứ cả hồi ức của chàng.

Chàng ngơ ngẩn cất bước hướng về phía trước, chẳng biết phải đi về đâu ? Kể từ giây phút này, chàng bắt đầu phiêu lãng tìm kế sinh nhai, chẳng biết thờ i gian có dễ qua như nước chảy qua cầu.

Hôm đó, chàng đi đến một ngôi nhà lớn trong thị trấn, chỉ thấy bụng đói cồn cào, vội vàng bước đến một tửu lâu. Bấy giờ là giờ cơm trưa, tửu lâu đầy nghẹt người.

Lãnh Như Băng trong mấy ngày gần đây, độc lai độc vãng, một mực suy nghĩ đến tâm sự của mình, đối với sự việc bên ngoài không hề quan tâm, mặc dù chung quanh ồn như phiên chợ, chàng vẫn điềm nhiên như kẻ ngồi thiền, bất cứ sự vật gì cũng không thể khiến chàng chú ý đến.

Chàng tìm đến một góc phòng, lặng lẽ ngồi xuống, gọi rượu và thức ăn, bắt đầu ăn một mình.

Trong tửu lâu người người đến rồi đi, khẩn trương dị thường, chàng vẫn ngồi im giống như một kẻ đui mù. Chẳng biết qua bao lâu thời gian, bỗng nghe một thanh âm cất lên sát bên mình:

- Khách quan, ngài đã ăn xong chưa ?

Lãnh Như Băng giật mình chợt tỉnh, phát giác tửu lâu đầy nghẹt người, chẳng biết lúc nào đã đi không còn một mống. Chàng nhìn lại bình rượu của mình, vẫn còn phân nửa, lắc đầu đáp:

- Trong bình của ta còn rượu, dùng chưa xong.

Trên mặt điếm tiểu nhị đã rướm mồ hôi, nhưng trông thấy mặt mũi Lãnh Như Băng quái dị màu sắc sặc sỡ, chẳng dám phát tác, chỉ đành cung kính chắp tay thốt:

- Đại gia, xin đại gia nhường lại chỗ ngồi được không ?

Lãnh Như Băng mỉm cười đáp:

- Được.

Dứt lời cầm lấy bình rượu, nhích qua một tí nhường chỗ. Điếm tiểu nhị đưa tay gạt mồ hôi trên trán, thốt:

- Đại gia, nếu như ngài không gấp, tiểu nhân có một việc điên rồ muốn cấp báo.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì ?

Tiểu nhị ngẩn người ra, hỏi:

- Thế nào ? Chưởng quỹ của chúng tôi đã kêu cả nửa ngày, ngài một chữ cũng chưa nghe sao ?

Lãnh Như Băng lắc đầu đáp:

- Chưa nghe, một chữ cũng chưa có nghe.

Điếm tiểu nhị gãi đầu một cái, nói:

- Khách quan nếu như không muốn tìm chuyện phiền phức, thì đến đúng giờ, hãy mau rời khỏi.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Chuyện gì chứ ?

Tiểu nhị hỏi:

- Khách quan thật không biết sao ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tự nhiên phải không biết, chứ ta giả vờ làm gì.

Điếm tiểu nhị giơ tay vừa lau mồ hôi trên mặt, vừa nói:

- Tửu lâu của chúng tôi hôm nay đã bị Lưu đại gia bao trọn, thời gian đã đến, nếu khách quan còn không đi nữa ...

Lời chưa dứt, chỉ nghe có tiếng ngựa phi dồn dập, bốn con khoái mã đã dừng trước cửa điếm. Trên ngựa có bốn kình trang đại hán, đồng loạt nhảy xuống, nhanh nhẹn đi vào. Điếm tiểu nhị lập tức chạy tới, hốt hoảng nói:

- Thảm rồi, đại gia ...

Bốn kình trang đại hán đi thẳng về phía Lãnh Như Băng, người đi phía trước đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng một cái, lạnh lùng nói với điếm tiểu nhị:

- Không phải trang chủ của chúng ta đã bao trọn tửu lâu của ngươi rồi sao ?

Điếm tiểu nhị cung kính đáp:

- Vị đại gia này chỉ còn nửa bình rượu, uống xong sẽ lập tức rời khỏi.

Đại hán kia hừ một tiếng lạnh lùng, thốt:

- Lời chúng ta đã nói qua, chẳng có giá trị gì, phải không ?

Điếm tiểu nhị kinh hoàng, gấp gáp thốt:

- Không có chuyện đó, xin đại gia bao dung, tiểu nhân xin khấu đầu với đại gia.

Dứt lời, quả nhiên quỳ xuống khấu đầu với đại hán kia.

Lãnh Như Băng vốn dĩ hào khí đã tan biến, không còn lòng cạnh tranh, nếu như đại hán kia trực tiếp tìm đến tống cho chàng hai quyền, vị tất chàng đã hoàn thủ, nhưng trông thấy bộ dạng đáng thương của tiểu nhị, bất giác sinh lòng bất nhẫn, lạnh lùng lên tiếng:

- Bốn vị bất tất phải làm khó tiểu nhị, có gì xin cứ tìm tại hạ.

Đại hán kia đột nhiên quay đầu lại, thốt:

- Khẩu khí các hạ thật lớn, nhất định là một giang hồ lão luyện.

Bỗng vươn tay chụp lấy bình rượu của Lãnh Như Băng, quẳng mạnh xuống đất.

Lãnh Như Băng cười khanh khách một tràng, thốt:

- Liệng khá lắm !

Đại hán kia khí giận xông lên tận đầu, quát:

- Ngươi dám cười đại gia, tưởng ta không dám đánh ngươi sao ?

Lãnh Như Băng hỏi:

- Chúng ta không oán không cừu, vì sao các hạ lại muốn xuất thủ đả thương người ?

Đại hán kia vung trảo chộp qua, đáp:

- Đại gia phải giáo huấn ngươi một trận mới được.

Lãnh Như Băng nhẹ nhàng vung hữu thủ lên gạt tay đại hán qua một bên, thốt:

- Chuyện này thật là vô lý !

Đại hán kia bị một chưởng nhẹ của Lãnh Như Băng chấn lùi đến hai bước, không khỏi kinh ngạc. Ba gã kia trông thấy đồng bọn bị thua sút, lập tức phóng tới, thủ xoa cùng chủy thủ, toàn bộ xuất lộng phân ra tập kích các đại huyệt trên người Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nổi giận thốt:

- Giữa thanh thiên bạch nhật, dưới mắt bao người, lại dám ra tay đả thương người ?

Chàng lập tức xuất thủ phản kích, quyền tung cước phóng, chỉ thoáng chốc đã đả thương ba người. Bốn đại hán kiêu ngạo, thoáng chốc biến thành một lũ chuột nhắt, quay lưng ôm đầu chạy như chuột.

Điếm tiểu nhị không ngờ võ công Lãnh Như Băng lại cao cường như thế, trong lòng vừa cảm kích vừa sợ hãi, thở dài một tiếng, thốt:

- Đại gia, ngài đã gây họa lớn rồi.

Lãnh Như Băng hỏi:

- Họa gì ?

Tiểu nhị đáp:

- Bốn người đó đều là quản sự gia đinh của Lưu đại gia, việc này ...

Bỗng nghe bên ngoài tửu điếm truyền vào một giọng nói lạnh lùng:

- Không biết là vị võ lâm bằng hữu nào, có thể bước ra cho Lưu mỗ khai nhãn giới không ?

Lãnh Như Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một trung niên đại hán ngoại tứ tuần, thân vận một chiếc áo lót ngắn màu xanh, bên ngoài mặc một chiếc áo dài màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ màu xanh, mặt đen, mày rậm giao nhau, miệng vuông, sắc mặt giận dữ đang bước nhanh vào. Tiểu nhị tuy trong lòng sợ hãi, thầm trách Lãnh Như Băng đã kéo đến phiền phức này, nhưng nhớ lại vừa rồi Lãnh Như Băng xuất thủ tương trợ, trong lòng thập phần cảm kích, lập tức cung kính ôm quyền cúi thấp trước đại hán, thốt:

- Lưu đại gia, lão gia ...

Thanh y đại hán kia vung tay gạt một cái, điếm tiểu nhị kêu lên một tiếng thất thanh, văng xa ngoài sáu, bảy thước, nửa ngày chưa ngồi dậy nổi.

Lãnh Như Băng trông thấy hắn vung tay một cái uy thế không tồi, bất giác ngầm vận chân khí, âm thầm giới bị. Chỉ nghe đại hán kia lạnh lù ng hỏi:

- Bằng hữu chắc biết hôm nay là ngày gì ?

Lãnh Như Băng suy nghĩ một chút, đoạn lắc đầu, đáp:

- Không biết.

Thanh y đại hán nổi giận hỏi:

- Bằng hữu cố ý làm khó Lưu mỗ ? Hay là thật sự không rõ ?

Lãnh Như Băng đáp:

- Tự nhiên là không biết rõ.

Đột nhiên có một thớt khoái mã ngừng ngay trước cửa điếm, người trên ngựa phóng xuống, nhanh nhẹn bước vào, cấp báo:

- Minh chủ đại giá đã đến gần, không quá hai dặm đường.

Thanh y đại hán phất tay một cái, thốt:

- Tiếp tục dò xét.

Đoạn đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng hỏi:

- Ngươi hiện tại chắc đã rõ ?

Lãnh Như Băng hỏi:

- Minh chủ gì ?

Thanh y trung niên lập tức đáp:

- Minh chủ võ lâm, chẳng lẽ lão huynh ngươi chưa từng hành tẩu giang hồ ?

Lãnh Như Băng vừa định hỏi minh chủ hiện tại là ai thì lại có một thớt ngựa khác dừng trước cửa điếm, người trên ngựa đó như sợ sẽ bị cướp công, ngồi trên ngựa cao giọng kêu to:

- Đại giá của minh chủ đã đến, trang chủ mau ra nghênh tiếp.

Thanh y trung niên kia không còn thời gian rảnh cùng Lãnh Như Băng tranh chấp, lập tức gấp gáp căn dặn tiểu nhị:

- Mời vị đại gia này vào một chỗ, coi như là khách của ta.

Chưa đợi điếm tiểu nhị và Lãnh Như Băng kịp đáp lời, đã vội vàng rời khỏi điếm.

Tiểu nhị vừa bị quẳng đi, bò dậy khập khểnh đi tới, thốt:

- Đại gia, ngài xem đùi của tiểu nhân bị thương thế này, mời khách vào chỗ ngồi thế nào được ?

Lãnh Như Băng nở một nụ cười nhẹ, khởi thân bước tới chiếc bàn bên cạnh cửa ra vào ngồi xuống, thốt:

- Ở đây đã là tốt nhất.

Điếm tiểu nhị dĩ nhiên đã thấy qua võ công của Lãnh Như Băng, bao nhiêu đại hán đó, chỉ cần chàng vung tay một cái, đã rụng như hoa rơi xuống nước, nếu như chọc chàng nổi giận chỉ chuốc lấy khổ, chi bằng chạy trước thì hơn.

Chỉ nghe bên ngoài truyền vào một âm thanh thật to, rõ ràng:

- Hoàn Nam Lưu Sùng, cung tiếp đại giá của minh chủ.

Lập tức có một âm thanh bình hòa đáp lời Lưu Sùng:

- Lưu huynh không cần phải đa lễ, bữa trưa đã chuẩn bị xong chưa ?

Lưu Sùng đáp:

- Tại hạ đã bao trọn khách điếm này cho chư vị, cơm trưa cũng đã sẵn sàng, minh chủ có thể phân phó bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy hiện ra bốn đại hán trên lưng bốn kiện mã, đến trước cửa điếm đồng loạt xuống ngựa, xếp hàng đứng đó. Theo sát phía sau là mấy chục đại hán y phục khác nhau, cùng bao quanh hộ tống một cỗ xa mã hoa lệ đang đi tới.

Chương 13: Hồi 13

Lâm Hàn Thanh nhìn những người đi xung quanh chiếc xe đó, thấy đủ mọi hạng người, hoà thượng có, đạo sĩ có, ăn mày có ...

Phía trước xe có một lam y thư sinh, vừa đi vừa không ngừng hoa chân múa tay chỉ đạo đám người kia.

Một lá cờ vàng được dương lên, tung bay trong gió, bên trên viết bốn chữ lớn: 'Võ lâm minh chủ'.

Xe ngựa đi đến trước tửu điếm, từ từ dừng lại. Quần hào đứng xung quanh chiếc xe liền lập tức giãn ra, thành hai hàng, tạo thành một con đường dẫn vào tửu điếm.

Cửa xe bật mở, một hoàng y thiếu nữ, phong thái diễm lệ, tư dung kiều diễm bước ra, quả nhiên chính là Lý Trung Huệ.

Lâm Hàn Thanh vừa nhìn thấy Lý Trung Huệ, trong lòng cả kinh, vội vã len đứng dậy, ngồi vào một góc khuất, quay mặt vào tường. Chàng tự nhủ trong lòng:

"Cuối cùng cô ta cũng đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ. Nhìn phần oai phong, huy hoàng này, chẳng trách người trong võ lâm đều ngày đêm mơ tưởng đoạt được nó."

Sau lưng chàng có tiếng bước chân lục đục, thì ra đám người kia đã đi lên lầu.

Ước chừng khoảng một tuần trà sau, tiếng bước chân mới dừng hẳn lại.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

"Lúc này mà không đi thì còn đợi đến bao giờ."

Nghĩ đoạn liền từ từ quay đầu lại, chỉ thấy trước cửa tửu điếm có bốn gã đại hán cầm đơn đao đang đứng gác. Chàng chau mày thầm nghĩ:

"Lẽ nào nơi Võ Lâm Minh Chủ ăn cơm thì người bình thường không được ra vào ?"

Tâm niệm thoáng chuyển trong đầu, Lâm Hàn Thanh liền vọt đứng dậy, hướng ra ngoài cửa bước đi.

Chàng tự biết diện mạo bản thân kỳ hình quái trạng, dễ làm người khác chú ý nên cố ý cúi thấp đầu, bước nhanh qua cửa. Bốn tên đại hán giữ cửa cũng không hề làm khó chàng.

Lâm Hàn Thanh đi một mạch mười mấy dặm đường mời từ từ giảm bớt cước bộ, thở dài một hơi, cảm thấy vô cùng đói khát.

Thì ra lúc nãy trong lòng chàng tràn đầy tâm sự, tự rót tự uống, chỉ mới uống có nửa bình rượu nhỏ, chưa kịp ăn gì. Sau khi chạy một mạch mười mầy dặm đường, cơn đói khát lại nổi lên.

Chàng đưa mắt nhìn từ bề, chỉ thấy một vùng hoang dã. Cách đó chừng hai ba dặm ở phía tây bắc có một lá cờ khách điếm treo cao trên ngọn cây.

Những ngày này Lâm Hàn Thanh đúng là đã sống một cuộc đời lưu lạc thực thụ, tuỳ ngộ nhi an. Không kể là nơi hoang sơn dã lãnh, cổ tự, miếu hoang chàng đều từng ở qua. Về vấn đề thực vật, thì lại càng đơn giản hơn nữa, nếu gặp tửu điếm, khách sạn thì tuỳ tiện vào gọi mấy món ăn, nếu như ở nơi hoang dã không người thì ra tay bắt vài con thú nhỏ rồi nướng ăn, có lúc chàng ăn cả quả thông để chống đói.

Chàng trở nên không quan tâm tới bất cứ việc gì trên đời này nữa., không còn tin tưởng ai nữa. Điều duy nhất còn đọng lại trong tâm trí chàng lúc này là một tấm nhu tình của Bạch Tích Hương và lời thề hẹn ước kia mà thôi.

Lý Trung Hụê đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ, việc này cũng có chút kích thích với Lâm Hàn Thanh, nhưng nó cũng giống như ném một hòn đá xuống hồ lớn, mặt hồ chỉ hơi xao động rồi lại bình hoà trở lại rất nhanh.

Oai phong, sự vinh quang của Võ Lâm Minh Chủ tuyệt không thể làm sống lại hùng tâm tráng trí trong chàng.

Đi được vài dặm, cảnh vật đã biến đổi.

Ven đường có một ngôi nhà tre, dựa lưng vào rừng cây, trước nhà có trồng một cây bạch dương cao to.

Lá cờ khách điếm khi nãy Lâm Hàn Thanh trông thấy được treo trên ngọn cây, tung bay trong gió.

Bên trong chỉ có hai cái bàn nhỏ bằng gỗ trắng, với mấy chiếc ghế tre, tạo thành một tửu điếm nho nhỏ.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi bước vào, ngồi xuống một chiếc ghế rồi cao giọng hỏi:

- Có ai không ?

Nơi này tuy chỉ là một khách điếm nhỏ ơ nơi hoang sơn dã lãnh, nhưng quét dọn vô cùng sạch sẽ, bàn, ghế đều không có một hạt bụi nhỏ.

Chỉ nghe thấy một tiếng nói ngọt lịm đáp lời Lâm Hàn Thanh:

- Đến ngay đây !

Rèm cửa khẽ động đậy, một thiếu nữ áo xanh bước ra.

Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang, đưa mắt nhìn thiếu nữ một cái, trong lòng không ngăn được ngạc nhiên thầm nhủ:

“Ở nơi hoang dã này làm sao lại có một cô nương xinh đẹp như vậy chứ ?”

Chỉ thấy cô nương đó kết một bím tóc dài đến tận thắt lưng, hai ống tay áo xắn lên đến tận khuỷu để lộ ra hai cổ tay trắng như tuyết, lông mày lá liễu, hai mắt trong sáng, miệng anh đào cười tươi như hoa, để lộ ra một hàm răng trắng đều như những hạt ngọc. Nàng đi đến trước mặt Lâm Hàn Thanh nói:

- Khách quan dùng gì ?

Vừa nhìn thấy gương mặt xú bát quái của chàng, thiếu nữ lập tức biến sắc, nhìn chăm chăm bất động.

Lâm Hàn Thanh có chút xấu hổ, cúi đầu xuống nói:

- Một bình rượu với bốn món ăn.

Chàng cúi thấp đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn thiếu nữ kia.

Ước chừng một tuần trà công phu, thiếu nữ kia bưng rượu thịt ra đặt lên bàn, không nói lời nào đã quay đầu bước vào trong.

Lâm Hàn Thanh vốn định gọi thêm vài món nữa, nhưng nghĩ đến dáng vẻ ghê tởm của thiếu nữ khi nãy, chàng cũng không muốn nói nhiều, vội vã ăn uống qua loa, đặt một nén bạc lên bàn rồi đứng dậy định bước ra cửa. Đúng lúc chàng quay người cất bước thì chợt cảm thấy đầu váng mắt hoa, toàn thân vô lực ngã lăn ra đất.

Chỉ thấy thiếu nữ áo lam xinh đẹp kia từ từ bước lại, một tay cầm đoản kiếm, tay kia cầm một sợi dây thừng dài.

Lâm Hàn Thanh tuy bị ngã nằm trên sàn nhà, nhưng thần trí chưa hoàn toàn hôn mê, chống hai tay xuống đất cố gắng ngồi dậy nói:

- Cô nương, chúng ta vô oán vô cừu. Cô hà cờ gì lại hạ độc vào rượu thịt của ta ?

Trong lòng Lâm Hàn Thanh cảm thấy nghi hoặc, không biết bản thân đã kết thù oán gì với thiếu nữ trong quán rượu nơi hoang dã này.

Thiếu nữ cười lạnh một tiếng nói:

- Phụ mẫu, huynh trưởng của ta ...

Dược tính của loại thuốc trong rượu thập phần mãnh liệt, Lâm Hàn Thanh dựa vào võ công bản thân cố gắng tri trì nhưng cũng không được lâu, cảm thấy chất độc xông lên, song thủ vô lực buông xuống, ngã rầm một cái xuống sàn nhà, hôn mê bất tỉnh. Thiếu nữ kia lẩm bẩm nói gì đó, nhưng lúc đó chàng đã mất đi tri giác, không thể nghe thấy được nữa.

Không biết bao lâu đã trôi qua, khi Lâm Hàn Thanh tỉnh dậy thì phát giác mình đang ngồi trong một lồng sắt, hai chân hai tay đều bị trói chặt bằng gân bò.

Bên tai chàng nghe thấy tiếng xe bánh xe lạch cạch, hình như đang đi trên một con đường núi.

Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, phát giác mình đang ngồi trên một chiếc xe tù. Bốn phía xung quanh đều bị đậy kín bằng vải đen, không thể nào nhìn ra được cảnh vật bên ngoài.

Chỉ nghe thấy bên phải có tiếng người cao giọng chửi bới:

- Muốn chém thì chém, muốn giết thì giết, hà cớ gì bắt lão tử nhốt vào đây. Các ngươi đừng trách lão tử mở miệng chửi người đấy nhé !

Một âm thanh lạnh lùng như băng vang lên:

- Các hạ, nếu như muốn xác thịt chịu khổ thì chúng ta quy định một chút. Nếu như ai hồ ngôn loạn ngữ, chúng ta sẽ vả vào miệng kẻ dó.

Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong dạ:

“Thì ra cũng có người chung cảnh ngộ với mình.”

Nghĩ đoạn liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy bên trong một chiếc lồng khác đặt sát cạnh lồng của mình có một hắc y đại hán đang ngồi.

Gã hắc y đại hán đó dường như đã sớm biết Lâm Hàn Thanh cùng chung cảnh ngộ với gã, chuyển nhãn nhìn chàng nói:

- Ngươi cũng tỉnh rồi à ?

Những kẻ cùng cảnh với nhau rất dễ nảy sinh sự đồng tình. Ấn tượng của Lâm Hàn Thanh với người này tuy không tốt lắm, nhưng chàng vẫn nhã nhặn trả lời:

- Tại hạ cũng vừa mới tỉnh lại.

Gã đại hán kia nói:

- Ngươi có phải là Mai Hoa môn hạ không ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người ra, thầm nghĩ:

“Lẽ nào vị cô nương trong tửu điếm đó nhận nhầm ta là Mai Hoa môn hạ nên mới hạ độc vào rượu và thức ăn ?”

Nghĩ vậy, chàng liền đáp lời:

- Tại hạ không phải là Mai Hoa môn hạ.

Gã đại hán kia lại nói:

- Vậy thật là kỳ lại. Ngươi đã không phải là Mai Hoa môn hạ, tại sao bọn chúng lại nhốt ngươi ở đây ?

Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:

- Có lẽ tại bộ mặt này quá đặc biệt, làm người ta sinh nghi, hiểu nhầm tại hạ là Mai Hoa môn hạ.

Hắc y đại hán bất ngờ hạ thấp giọng nói:

- Ngươi thật sự không phải là Mai Hoa môn hạ sao?

Tiếng nói của gã rất nhỏ, Lâm Hàn Thanh phải cố gắng lắm mới nghe được hết câu nói.

Chàng vội lắc đầu nói:

- Thật sự không phải.

Gã đại hán kia liền cười lạnh một tiếng, không để ý đến Lâm Hàn Thanh nữa.

Lâm Hàn Thanh trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, rất muốn hỏi gã đại hán kia mấy câu, nhưng thấy thần tình lạnh như băng của hắn, đành cố nhịn không nói gì.

Cũng may trong thời gian gần đây, chàng đã hình thành một thói quen là không quan tâm tới bất cứ việc gì. Vì thế liền quay mặt đi, không nhìn gã đại hán ấy nữa.

Tiếng bánh xe vẫn tiếp tục đều đều vang lên. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Tiếp đó, tấm vải đen che phủ lồng sắt được nhấc ra.

Một gã đại hán cao lớn mặc cẩm y bước tới mở cửa lồng sắt của Lâm Hàn Thanh, lấy ra một cái túi vải đen chụp lên đầu chàng, rồi thúc chàng xuống xe, đẩy về phía trước.

Tuy bị túi vải đen chụp kín đầu, không nhìn thấy cảnh vật xung quanh nhưng chàng cảm thấy nơi đây gió rất lớn, y phục bay phần phần, đoán định đây có lẽ là một nơi hoang sơn dã lãnh nào đó.

Ước chừng một tuần trà, chàng chợt nghe thấy một tiếng nói lạnh lùng:

- Ngồi xuống đi.

Lâm Hàn Thanh trong bụng thầm nhủ:

“Ngồi thì ngồi, ta sợ gì các ngươi.”

Nghĩ đoạn, liền từ từ ngồi xuống.

Chỉ thấy xung quanh bốn bề đã không còn gió nữa, có lẽ đã đi vào trong một căn nhà.

Một giọng nói oai phong khác lại vang lên:

- Nếu như ngươi không muốn chịu nỗi đau đớn về xác thịt thì tốt nhất hãy trả lời thành thật.

Lâm Hàn Thanh trong lòng cảm thấy kỳ lạ hỏi:

- Các người muốn ta trả lời cái gì?

Lời vừa dứt thì giọng nói ban nãy đã vang lên bên tai:

- Các ngươi có mấy người?

Lâm Hàn Thanh liền trả lời:

- Chỉ có mình tại hạ.

Giọng nói đó lại quát hỏi:

- Nói nhảm. Chúng ta đã sanh cầm bốn tên rồi. Ngươi còn dám nói là chỉ có mình ngươi sao? Mau nói...

Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết truyền lại, không gian đột nhiên yên ắng như tờ.

Lâm Hàn Thanh biết đã có biến cố xảy ra, nhưng hai chân hai tay chàng đều bị dây gân bò trói chặt, trên đầu còn bị trùm túi vải đen. Chân tay không thể động dậy, hai mắt không nhìn thấy gì, chỉ đành ngồi chờ sự việc diễn tiến.

Chàng chợt cảm thấy có ai đó đưa tay nhấc túi vải đen ra khỏi đầu mình.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy nơi mình đang ngồi là một ngôi miếu nhỏ. Trước thần án có hai thi thể đang nằm ngay ngắn.

Một thanh y đại hán và hắc y thiếu nữ mặt che mạng đang thấp giọng bàn bạc điều gì đó.

Những ngày tháng gần dây , Lâm Hàn Thanh gần như đã quên hẳn chuyện giang hồ, nhưng vào lúc này, chàng không thể không để tâm suy nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra.

Xem tình hình trước mắt, trong giang hồ hình như đã xảy ra một trận đại đồ sát. Cả hai bên đều phái đi vô số cao thủ, tiễu trừ tai mắt bè cánh của đối phương. Cuộc ác đấu giữa hai thế lực này, tự nhiên sẽ lôi kéo rất nhiều võ lâm đồng đạo vào vòng xoáy ân oán.

Chỉ thấy thanh y đại hán từ từ quay mặt lại, hai đạo mục quang sắc bén nhìn chằm chằm vào Lâm Hàn Thanh, rồi đột nhiên vung truỷ thủ trong tay lên cắt đứt dây trói cho chàng.

Lâm Hàn Thanh duỗi thẳng tay chân, trong lòng thầm nhỉ:

“ Thật đúng là một trường hồ đồ, bị người ta bắt một cách hồ đồ, nhốt vào lồng sắt đem đến đây rồi lại được cứu một cách hồ đồ, từ cõi chết trở về.”

Chàng đưa mắt nhìn sang thì thấy thanh y đại hán kia đang lột quần áo của một thi thể, nhanh chóng mặc vào.

Lâm Hàn Thanh vẫn bàng quan toạ thị, trên mặt không hề biểu lộ tình cảm. Nhưng trong lòng thì thầm kinh hãi, tự nhủ:

- Thì ra hai bên đã trực tiếp đối đầu, hơn nữa còn bất chấp thủ đoạn để đối phó nhau nữa.

Hắc y thiếu nữ bịt mặt nói:

- Ngươi đã nhớ kỹ thân thế tên họ của hắn chưa ?

Thanh y đại hán trả lời:

- Nhớ kỹ rồi.

Hắc y thiếu nữ liền nói:

- Nhắc lại cho ta nghe xem.

Thanh y đại hán thấp giọng nói:

- Họ Phàn tên Cao. Người Sơn Đông.

Hắc y thiếu nữ gật đầu tỏ vẻ hài lòng rồi nói:

- Cẩn thật đấy. Đi đi.

Thanh y đại hán cúi đầu hành lễ với hắc y thiếu nữ rồi khom lưng bước ra ngoài.

Lâm Hàn Thanh nhìn bóng gã đi xa dần, trong lòng thầm nhủ:

“Kẻ đó mạo danh người tên Phàn Cao. Mình phải nhớ kỹ cái tên này.”

Đột nhiên bên tai chàng vang lên một thanh âm kiêu kỳ nói:

- Đứng dậy đem hai thi thể đó giấu vào sau tượng thần.

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn hắc y thiếu nữ hỏi:

- Cô nương nói với tại hạ đấy à ?

Hắc y thiếu nữ đó tức giận nói:

- Không nói với ngươi chẳng lẽ nói với hai cái xác chết kia à. Ngươi là thủ hạ của ai? Đúng là cái loại đầu óc ngu dốt vô dụng.

Lâm Hàn Thanh bị nàng ta mắng cho một hồi, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thầm nhủ:

“Lâm Hàn Thanh ta đường đường nam tử hán, đại trượng phu lẽ nào lại để một cô gái sai này sai nọ, tuỳ ý mắng chửi như vậy.”

Một ý thức phản kháng mãnh liệt nổi lên trong lòng chàng. Chàng thầm nghĩ:

“Xem ra một người muốn thoát khỏi vòng thị phi chỉ có một cách duy nhất là rời xa con người, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại con người nữa, chỉ như vậy mới có thể tránh được thị phi tìm đến với

mình.”

Hắc y thiếu nữ thấy Lâm Hàn Thanh vẫn đứng im bất động, không cầm nổi cơn giận, khua tay lao tới.

Lâm Hàn Thanh nhất thời sơ ý, không kịp phòng bị trúng một chưởng của nàng ta, lảo đảo lùi lại mấy bước.

Trong lòng chàng đã có sẵn ý thức phản kháng, nay lại trúng thêm một kích của hắc y thiếu nữ ý thức đó càng nỗi lên mãnh liệt hơn. Lâm Hàn Thanh bừng bừng lửa giận, đề thụ chân khí định lao về phía hắc y thiếu nữ thì chợt cảm thấy Mệnh Môn Huyệt đã bị nắm khống chế. Đưa mắt nhìn qua thì thấy tay của thiếu nữ đã đặt lên Mệnh Môn Huyệt của mình từ lúc nào.

Mệnh Môn Huyệt là một trong những nơi yếu hại nhất của cơ thể, chỉ cần đối phương khẽ đẩy công lực vào là có thể trấn đứt được tâm mạch của Lâm Hàn Thanh.

Trong nháy mắt, ý niệm về sự sống và cái chết vọt qua trong đầu Lâm Hàn Thanh, chàng thầm nhủ:

“Chỉ cần một câu trả lời không đúng, cô ta sẽ vận lực chấn đứt tâm mạch của mình. Chết như vậy thật là không đáng ...”

Chàng vừa nghĩ đến đó thì hắc y thiếu nữ đã lên tiếng hỏi:

- Ngươi là thuộc hạ của ai ? Nói mau !

Lâm Hàn Thanh lo lắng trong lòng, không biết trả lời thế nào, đánh liều đáp bừa một câu:

- Tại hạ là thuộc hạ của Tiểu Thuý cô nương.

Chàng không có cách nào để xác định được thân phận đối phương, chỉ dựa vào tình hình mà phán đoán, có lẽ cô ta là thuộc hạ của Mai Hoa Chủ Nhân.

Lâm Hàn Thanh chợt thấy Mệnh Môn Huyệt không bị khống chế nữa, chỉ thấy hắc y thiếu nữ mỉm cười nói:

- Thì ra là thuộc hạ của Thuý cô nương. Vừa nãy tiểu muội mạo phạm, xin huynh đài lượng thứ.

Lâm Hàn Thanh quay mặt lại nhìn, thấy hắc y thiếu nữ đã bỏ tấm sa đen che mặt. Hai mắt long lanh, miệng hoa hé nở để lộ hàm răng trắng đều như những hạt ngọc.

Nữ nhân này tuyệt đối không thể coi là giai nhân tuyệt sắc, nhưng dường như cô ta có một mị lực khiến người khác không thể kháng cự nổi. Lâm Hàn Thanh nhìn cô ta một lúc, không ngăn được cảm

giác chấn động trong lòng, vội vã lắc mạnh đầu, để tỉnh bản thân rồi lạnh lùng nói:

- Người không biết thì không có tội.

Hắc y thiếu nữ mỉm cười tươi như hoa nói:

- Huynh đài cao danh quý tánh ?

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

“Lẽ nào cô ta đã nghi ngờ mình.” liền thụân miệng đáp luôn:

- Tại hạ họ Bạch.

Trong lòng chàng ngày ngày đêm đêm đều tưởng nhớ đến Bạch Tích Hương, nhất thời thuận miệng ứng đáp, không cầm được nói ra họ của nàng.

Hắc y thiếu nữ cười nói:

- Bạch huynh hầu hạ dưới trướng Thúy cô nương bao lâu rồi ?

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

“Có lẽ cô ta đã động tâm nghi ngờ, nếu như mình trả lời ấp úng sẽ càng làm cô ta nghi thêm.”

Nghĩ đoạn liền lạnh lùng nói:

- Tại hạ đã theo Tiểu Thuý cô nương hơn hai năm rồi.

Hắc y thiếu nữ liền lộ vẻ ngạc nhiên hỏi lại:

- Đã lâu như vậy rồi ư ? Thế thì tiểu muội phải nhận biết Bạch huynh mới đúng chứ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

“Hỏng bét, nếu cứ để cô ta hỏi như vậy, chắc chắn sẽ lòi đuôi ra mất. Chi bằng doạ cô ta một trận đã.” Nghĩ đoạn nghiêm sắc mặt, lạnh lùng hỏi:

- Cô nương là thuộc hạ của ai ?

Hắc y thiếu nữ hạ giọng nói:

- Tiểu muội là người trong Bát Mị.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

“Chẳng trách cô ta lại có sức hút như vậy. Chỉ có Tây Môn Ngọc Sương mới có thể nghĩ ra được cái tên kỳ quái như vậy mà thôi.” Nghĩ vậy, chàng liền đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Thì ra cô nương là người trong Bát Mị, chẳng trách võ công lại cao cường như vậy.

Hắc y thiếu nữ nói:

- Bạch huynh quá khen rồi.

Lâm Hàn Thanh khách khí nói:

- Tại hạ nhận ơn cứu mạng của cô nương, sau này gặp Thuý cô nương, nhất định sẽ báo cáo lại.

Hắc y thiếu nữ cười tươi như hoa nói:

- Tiểu muội đứng hàng thứ sáu trong Bát Mị, Bạch huynh khi gặp Thuý cô nương chỉ cần nhắc đến là cô nương sẽ nhớ ra ngay.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ còn nhiệm vụ trên mình, không thể lưu lại đây lâu hơn, chúng ta cáo biệt tại đây.

Nói đoạn cung tay hành lễ với hắc y thiếu nữ, cất bước rời khỏi.

Hắc y nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, định nói gì nhưng lại thôi.

Lâm Hàn Thanh bước ra khỏi miếu, lập tức tăng tốc, tìm một bụi cỏ rậm nấp vào.

Quả nhiên, hắc y thiếu nữ đó đợi chàng đi khỏi, lập tức chạy ra khỏi miếu, đảo mắt nhìn bốn phía rồi vội vã nhằm hướng bắc thẳng tiến.

Lâm Hàn Thanh thở dài một hơi tự nói với bản thân:

- Giang hồ phong ba, sát cơ từng bước, mình không phạm người, người tất phạm mình. Xem ra muốn rời bỏ những ân oán thị phi trong giang hồ, đích thực là một chuyện quá khó. Đã không thể rời bỏ, vậy chi bằng xả thân vì sự an nguy của võ lâm vậy.

Ý nghĩ vừa chuyển, hào khí phút chốc bốc lên ngút trời.

Những ngày tháng gần đây, Lâm Hàn Thanh ý chí mất hết, muốn chạy trốn khỏi ân oán giang hồ, không muốn bản thân bị cuốn vào vòng xoáy ân này.

Chàng đã học được sự nhẫn nhịn mà không ai có thể nhẫn nhịn được, không hề để ý đến những xung đột sâu sắc đang diễn ra trên võ lâm, đặt mình bên ngoài vòng thị phi. Nhưng trời không chiều lòng người, những xung đột trong võ lâm ngày nay đã kéo chàng vào từ lâu rồi. Trong trận giang hồ đại biến này, dường như không ai có thể đặt mình bên ngoài thị phi nữa.

Hào khí trước đây của Lâm Hàn Thanh đã dần dần khôi phục.

Trong phút chốc, chàng đã thay đổi suy nghĩ, tinh thần hồi phục, bỏ đi thái độ chán đời hận thế, tinh thần tiêu thất, ưỡn thẳng ngực, bước thẳng về phía trước.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, bốn bề yên tĩnh, chiếc xe tù khi nãy không hiểu đã đi từ lúc nào.

Bốn bề im lặng như tờ.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy hào khí dâng cao, hú dài một tiếng như long ngâm hổ tiếu, dùng khinh công chạy thẳng về phía trước.

Trước đây chàng muốn chạy trốn thị phi, thì tấu xảo thay phiền phức lại liên tiếp tìm đến chàng. Lúc này chàng hào khí ngất trời, hy vọng tìm được một chút thị phi, thì lại tuyệt không gặp chuyện gì. Chàng đi một mạch cho đến lúc trời tối, vẫn không gặp một chút phiền phức nào.

Lúc này, chàng đang ở trong một ngôi làng.

Ánh mắt chàng khẽ chuyển, thấy một chiếc xe ngựa trang trí hoa lệ đang dừng lại trước một toà nhà to lớn, nguy nga.

Một toà nhà to lớn, tráng lệ nằm trong một thôn trang nghèo nàn, hiển nhiên là có chuyện bất bình thường ở đây.

Lâm Hàn Thanh đảo mắt nhìn toà nhà và chiếc xe ngựa hoa lệ, trong lòng đột nhiên nảy sinh nghi ngờ, thầm nhủ:

“Mình đã không còn trốn tránh thị phi trong giang hồ nữa, vậy cũng không cần nghĩ ngợi nhiều, thử đột nhập vào toà trang viện này xem đã.”

Ý niệm vừa có, lập tức chuyển hướng về phía toà trang viện.

Hai cánh cổng trang viện chỉ khép hờ, Lâm Hàn Thanh khẽ đẩy một cái đã mở ra.

Bên trong cánh cổng là một khu vườn rộng lớn, trồng đầy kỳ hoa dị thảo nhưng kỳ lạ là tuyệt không thấy một bóng nhân ảnh nào.

Lâm Hàn Thanh cúi đầu trầm tư rồi vượt qua khu vườn, đi đến cánh cổng thứ hai.

Cánh cổng này cũng chỉ khép hờ.

Lâm Hàn Thanh đẩy cổng bước vào, chỉ thấy một con đường đá trắng trải dài đến một căn nhà lớn, hai bên đường trồng đầy hoa cỏ. Căn nhà lớn kia các cửa đều đóng kín, không nhìn thấy bóng người nào cả.

Sự yên lặng ở đây làm cho người ta sinh ra một cảm giác khủng bố, Lâm Hàn Thanh cũng không ngăn được tim đập thình thịch. Chàng đứng trên con đường đá trắng lưỡng lự một hồi rồi sải bước về phía trước, không quên vận công giới bị.

Thời gian gần đây, chàng liên tục gặp phải hung hiểm, dĩ nhiên tinh thần cảnh giác cũng theo đó mà tăng tiến lên rất nhiều.

Lâm Hàn Thanh đi hết con đường đá trắng, đứng trước cửa toà nhà lớn.

Từ khi vào trong trang viện này, Lâm Hàn Thanh thấy tất cả các cánh cửa đều chỉ khép hờ, đoán định toà nhà này cũng vậy liền đưa tay đẩy nhẹ một cái.

Nào ngờ sự thật lại ngoài dự liệu của chàng, cánh cửa vẫn đóng chặt, có lẽ đã bị khoá từ bên trong.

Hiển nhiên trong nhà có người.

Lâm Hàn Thanh cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi cao giọng nói:

- Bên trong có người không ?

Chàng liên tục gọi lớn mấy tiếng, nhưng tuyệt không nghe thấy tiếng người bên trong trả lời.

Đây lại là một biến hoá ngoài sức tưởng tượng, làm người ta có một cảm giác sự việc này cao thâm mạt trắc khó lường.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người ra, thầm nhủ:

“Đã đến rồi thì phải làm rõ mọi việc mới được.” Nghĩ đoạn, vận nội lực vào hai tay, đẩy mạnh một cái.

Toà nhà này kiến trúc vững trãi dị thường, một cái đẩy của Lâm Hàn Thanh ít nhất cũng phải nặng tới năm trăm cân, vậy mà cánh cửa kia vẫn không chút tơ hào rung động.

Chàng cảm thấy vô cùng kỳ quái, thầm nhủ:

“Trong nhà nếu như có người, mình vừa lớn tiếng kêu gọi ít nhất cũng phải có người trả lời mới đúng. Còn nếu không, tại sao lại có thể khoá cửa từ bên trong ?”

Lòng hiếu kỳ của chàng nổi lên, liền lớn tiếng nói:

- Chư vị, nếu như chư vị không lên tiếng, tại hạ buộc phải xông vào !

Nói xong lùi lại hai bước, vận khí hành công, nhanh như chớp đánh hai chưởng vào cánh cửa gỗ.

Chỉ nghe 'ầm' một tiếng, cánh cửa bật mở lớn.

Trong thời gian gần đây, Lâm Hàn Thanh đã liên tiếp kinh qua nguy hiểm, lịch duyệt đã tăng tiến rất nhiều. Sau khi cánh cửa bật mở, không lập tức phóng người vào nhà mà lại lùi lại hai bước, đợi biến hoá xảy ra.

Lúc này bóng đêm dã bao trùm không gian, trong nhà tối đen như mực, không nhìn rõ bên trong có gì.

Lâm Hàn Thanh đợi chừng một khắc thời gian, không thấy động tĩnh gì, trong lòng cảm thấy sốt ruột, liền từ từ cất bước vào trong nhà.

Vừa bước chàng vừa thầm nhủ:

"Hành tẩu trên giang hồ, nhất định phải chuẩn bị một số đồ vật cần thiết. Lúc này mà mang hoả tập thì có phải tốt hơn bao nhiêu không ?"

Chàng chú mục nhìn về phía trước, bất giác kinh hoảng lùi lại hai bước quát lớn:

- Kẻ nào ?

Chỉ nghe thấy một thanh âm yếu ớt vang lên:

- Đừng sợ, trên bàn có nến, có lửa ... ngươi đốt lên đi.

Lâm Hàn Thanh nghe thấy âm thanh này vừa yếu vừa đứt quãng, rõ ràng người phát thoại đã bị thương rất nặng.

Chàng trấn định tinh thần, từ từ bước về phía cái bàn phía trước, quả nhiên trên bàn có hoả tập và nến, ngoài ra còn có bốn người đang ưỡn ngực ngẩng đầu, ngồi yên vị ở bốn góc bàn.

Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hắng một tiếng, định mở miệng hỏi thăm.

Thanh âm yếu ớt khi nãy lại vang lên lần nữa:

- Họ đều bị điểm huyệt, có lẽ ... có lẽ đã chết cả rồi ... ngươi không ... không ... cần phải sợ.

Lâm Hàn Thanh trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn đưa tay nhặt chiếc hoả tập, đốt nến lên.

Chàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn người đó vẫn ngồi im, trên mặt thần tình rất quái dị. Có người đang mở miệng, có người đang trợn mắt, cảnh tượng thập phần khủng bố.

Lâm Hàn Thanh lại gần quan sát kỹ hơn, đoán định có lẽ bốn người này đang nói chuyện thì bị người ta điểm huyệt.

Thanh âm yếu ớt lại nói:

- Ta ... ta ở đây.

Lâm Hàn Thanh vội chuyển nhãn nhìn qua, chỉ thấy một hoàng y lão nhân đang ngồi trên một chiếc ghế dựa sát tường.

Dưới ánh nến, chỉ thấy trên ngực lão nhân có cắm một thanh đoản đao.

Lâm Hàn Thanh vội chạy lại gần lão nhân, đặt tay lên chuôi đao nói:

- Tại hạ thay tiền bối rút đao ra.

Chỉ thấy lão nhân kia nghiến răng nói:

- Không rút được đâu.

Lâm Hàn Thanh bỏ tay ra hỏi:

- Tại sao vậy ?

Hoàng y lão nhân trả lời:

- Bây giờ lão khiếu chỉ còn lại một hơi thở tàn, may mà còn dựa vào mười năm thanh tu luyện công mới giữ lại được một chút nguyên khí. Nếu như ngươi rút đao ra, lão khiếu lập tức tuyệt khí chết ngay.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Thì ra là vậy, vãn bối đã hiểu.

Hoàng y lão nhân lại nói:

- Đao này đã đâm vào chỗ yếu hại, lão khiếu còn chưa chết, chính là muốn đợi người đến, quả nhiên đã đợi được ngươi.

Lúc lão nhân nói chuyện, Lâm Hàn Thanh thấy chuôi đao cắm trên ngực lão cứ rung rung, hiển

nhiên đang phải chịu nỗi đau cùng cực. Chàng không cầm được thở dài một tiếng nói:

- Tiền bối, người hãy vận khí điều thương trước đã, để sau nói cũng được.

Hoàng y lão nhân liền nói:

- Không kịp nữa. Lão khiếu đã kháng cự với tử thần hơn hai canh giờ rồi, ta không dám động đậy, không dám rút đao ra, chính là hy vọng có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Lão mở lớn cặp mắt đã thất thần nhìn Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Ngươi là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân ?

Lâm Hàn Thanh nghe vậy trong lòng trấn động, trong lòng thầm nhủ:

“Thiếu nữ trong tửu điếm hiểu lầm ta là thuộc hạ của Mai Hoa chủ nhân, lão nhân này cũng hiểu lầm ta Mai Hoa chủ nhân, không hiểu vì lý do gì?”

Chàng chưa kịp mở miệng phản vấn thì hoàng y lão nhân đã nói tiếp:

- Bất luận ngươi là thân phận gì, lão khiếu cũng không còn sự lựa chọn nào khác nữa rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ tuyệt đối không phải là Mai Hoa môn hạ, Các hạ muốn nói gì, xin hãy nói ra đi.

Hoàng y lão nhân thở hắt ra một hơi, cơ thịt trên mặt co giật mấy cái rồi nói:

- Ngươi là môn hạ của ai cũng không quan trọng, chỉ cần ngươi đáp ứng ...

Đột nhiên lão ta ho lớn một tiếng, miệng thổ ra một bung máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, gục đầu xuống không nói gì, xem ra hình như đã không còn chịu đựng được nữa.

Lâm Hàn Thanh vội vã bước lên hai bước, kéo chiếc ghế ra, dặt tay lên bối tâm hoàng y lão nhân.

Hoàng y lão nhân được Lâm Hàn Thanh truyền nội lực vào người, thúc đẩy huyết khí lưu thông, từ từ tỉnh lại.

Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:

- Lão tiền bối có gì muốn nói, cứ nói ra đi ! Tại hạ sẽ tận hết khả năng toàn lực hoàn thành di chí của lão tiền bối.

Hoàng y lão nhân đó ngẩng đầu lên nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Hoàng hạc lầu hạ, người bán mặt ...

Lão già tận hết sức lực, cố gắng hết sức nói ra bảy chữ, hai mắt nhắm nghiền, khí tuyệt mạng vong.

Lâm Hàn Thanh không tiếc nội lực, thử liền mấy lần, truyền nội lực vào nội phủ của lão già, thủy chung vẫn không thể vực dậy một chút sinh cơ cho lão.

Dưới ánh nến bập bung, có thể nhận ra được đây là một căn khách sảnh bài trí u nhã.

Lâm Hàn Thanh thử truyền nội lực giải huyệt cho bốn người còn lại, nhưng cả bốn vẫn cứng đờ, có lẽ đã tuyệt khí từ lâu.

Chàng lại quay đầu sang nhìn hoàng y lão nhân thở dài lẩm bẩm:

- Vị lão nhân này dùng nội lực mấy chục năm của mình để tri trì thêm hai canh giờ, chỉ mong có người đến để nói ra những lời trong lòng, thật không may, tâm nguyện cuối cùng của lão cũng khó mà thực hiện được...

Chàng không có cách nào để biết được thân phận của năm người này, cũng không biết rõ họ có phải là chủ nhân của toà trang viện này hay không.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người nhìn ngọn nến đã cháy hết hơn nửa, nghĩ không ra cách nào để giải quyết năm thi thể trước mắt, đành thở dài ôm quyền nói:

- Các vị lão huynh đệ, thật xin lỗi. Căn nhà này không có quan tài, không thể khâm liệm các vị được. Tại hạ xin cáo biệt.

Nói đoạn quay người bước ra khỏi căn nhà, đóng cửa lại rồi rời khỏi trang viện.

Chỉ thấy chiếc xe ngựa hoa lệ khi nãy, vẫn dừng ở trước cửa trang viện. Màn xe hạ thấp, khiến người khác không thể nhìn rõ bên trong xe có những gì.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

“Chiếc xe ngựa này nếu như là của năm người kia, thì nhất định có thể tìm được chút manh mối gì đó trên xe. Nếu như không phải là xe của năm người kia, thì cỗ xe này nhất định có điều khả nghi.”

Ý niệm nảy ra trong đầu, chàng lập tức cất bước tiến về phía chiếc xe ngựa.

Chỉ thấy hai con kiện mã kéo xe ngẩng đầu, vểnh tai, đúng là tuấn mã, nhưng chúng giống như làm bằng gỗ vậy, đứng yên bất động.

Lâm Hàn Thanh nhè nhẹ vén màn xe lên, chỉ thấy bên trong có một đại hán đang ngồi, dáng vẻ như là xa phu. Trong lòng chàng cảm thấy kỳ quái, đang định cất tiếng hỏi, gã đại hán kia đã khai khẩu:

- Đi chưa ?

Lâm Hàn Thanh máy động linh cơ, bước lên xe nói:

- Đi đi !

Gã đại hán mặc áo xa phu đột nhiên quất mạnh dây cương, cặp kiện má hí lên một tiếng rồi chồm lên chạy như bay về phía trước.

Lâm Hàn Thanh ngồi trên xe, trầm tư suy nghĩ, nhưng thuỷ chung vẫn không hiểu ra chuyện gì.

Chàng thầm nghĩ:

“Đằng nào cũng vậy rồi, để xem chiếc xe ngựa này đưa mình đến đâu.”

Chỉ thấy xe chạy như bay, cho dù cưỡi khoái mã cũng không thể nhanh bằng. Lâm Hàn Thanh bình sinh chưa từng được ngồi qua chiếc xe nào chạy nhanh như vậy cả.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Lâm Hàn Thanh đưa tay khẽ vén một góc rèm xe lên nhìn ra ngoài. Chỉ thấy xe ngựa đang dừng lại ở một toà trang viện to lớn khác.

Gã đại hán đánh xe nhảy xuống nói:

- Xin đợi ở đây một chút, tại hạ đi thông báo một tiếng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Huynh đài tự nhiên.

Gã đại hán kia đi được hai bước, dột nhiên quay đầu, đi đến cạnh xe hỏi:

- Đắc thủ chưa ?

Lâm Hàn Thanh nhớ lại tình hình trong căn nhà lớn, thầm nghĩ:

“Chiếc xe ngựa này, vụ án trong toà trang viện kia nhất định có liên quan đến nhau. Nhưng mình đã đợi rất lâu ở trong toà trang viện kia, không hề thấy động tĩnh gì cả. Lẽ nào hung thủ sau khi đắc thủ sẽ đào tẩu đến nơi này ?”

Nhất thời ý nghĩ xoay chuyển, nhưng không nghĩ ra nguyên nhân ở đâu.

Chỉ nghe thấy gã đại hán lạnh giọng hỏi:

- Có đắc thủ không ?

Lâm Hàn Thanh thấy ngữ khí của gã khác thường, lập tức vận khí giới bị, chú mục nhìn kỹ, mới phát hiện gã đại hán đó đang nhắm nghiền hai mắt, đứng bên cạnh xe, gương mặt không chút biểu cảm, không khỏi giật mình thầm nhủ:

“Lẽ nào người này bị mù.”

Lâm Hàn Thanh nghĩ bụng:

“Không cần biết hắn hỏi gì, cứ đáp lời hắn một tiếng đã.” Nghĩ đoạn liền nói:

- Đắc thủ rồi !

Dư âm chưa dứt, đã thấy gã đại hán tay trái nhanh như chớp chọc ra.

Ngũ chỉ cong lại như móc câu, tóm lấy uyển mạch của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh vội rụt tay lại, tránh được một kích của gã.

Gã đại hán chụp trượt một trảo, lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai ?

Thì ra Lâm Hàn Thanh trả lời gã một tiếng, đã bị gã phát hiện ra thanh âm không giống.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ họ Lâm. Đáng lẽ các hạ phải sớm biết tại hạ là kẻ giả mạo mới đúng chứ ...

Gã đại hán tức giận quát lớn:

- Được lắm ! Ngươi dám bỡn cợt lão tử !

Lời còn chưa dứt, song chưởng đã tề phát, kích thẳng vào trong xe.

Chưởng lực của hắn hùng hậu, chỉ nghe thấy một loạt tiếng ầm ầm vang lên, thành xe làm bằng gỗ bị chưởng lực kích trúng vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, bay tứ tung khắp nơi.

Lâm Hàn Thanh tiếp hai chiêu của gã, cảm thấy chưởng lực hung mãnh vạn phần, không khỏi ngạc nhiên nghĩ:

“Người này tuy là người mù, nhưng chưởng lực cương mãnh, tuyệt không thể xem người.”

Nghĩ đoạn, tay trái đã vung ra, ngạnh tiếp một chưởng của gã, mượn lực nhảy vọt ra khỏi cỗ xe.

Nhưng khi chàng vừa chạm đất thì đã thấy bảy tám đại hán cầm đơn đao vây mình vào giữa.

Gã đại hán mù đánh xe quát lớn:

- Tên tiểu tử này thật đáng ghét. Không thể tha cho hắn được.

Lâm Hàn Thanh thấy bốn phía đều bị vây chặt, nếu không kinh qua một trường ác chiến, có lẽ không thể thoát thân. Ý niệm đã định, liền rút Tham Thương Kiếm ra lạnh lùng nói:

- Chư vị, đao kiếm vô nhãn, nếu như bức ta xuất thủ, chỉ sợ khó tránh khỏi cảnh máu chảy đầu rơi.

Ngoại trừ gã đại hán mù, tổng cộng có tám gã đại hán, chiếm giữ bốn mặt. Nhưng chúng không hề nói gì, dường như không hề nghe thấy lời nói của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh thầm quan sát vị trí của tám gã đại hán, phát hiện chúng đứng đúng theo phương vị bát quái. Cho dù thân pháp của chàng có nhanh thế nào, cũng khó mà thoát khỏi trùng vây.

Chỉ nghe thấy gã xa phu mù lớn tiếng quát:

- Các người dùng phương vị bát quái bao vây hắn lại, tên tiểu tử này rất cứng đầu.

Tám gã đại hán cầm đao vẫn không nói tiếng nào.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

“Dường như tám tên này bị câm thì phải, tại sao ngay cả người của phe chúng, chúng cũng không hề để ý”

Ý nghĩ còn chưa dứt, đột nhiên một thanh âm của một đồng tử vang lên:

- Hạt đại ca, huynh quát gì vậy ?

Lâm Hàn Thanh cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, không ngăn được giật mình một cái.

Chú mục quan sát, chỉ thấy một đồng tử lưng đeo kiếm, thân vận cẩm y từ trong trang viện bước ra.

Gã xa phu mù liền cất tiếng hỏi:

- Là Long Ca Nhi hả ?

Đồng tử đáp:

- Được lắm ! Ngay cả tiếng nói của tôi cũng không đoán ra được à ?

Gã xa phu mù thở dài nói:

- Hạt tử này hôm nay hồ đồ rồi ! Ta đã đem về đây một tên tiểu tử thối.

Đồng tử liền nói:

- Tiểu tử thối nào ? Để tôi đến xem.

Nói đoạn bước thẳng về phía Lâm Hàn Thanh.

Đồng tử này tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng thân phận tuyệt không thấp kém. Khi hắn đi đến Càn vị, gã đại hán đứng ở đây lập tức lùi lại nhường đường.

;Lâm Hàn Thanh mục lực hơn người, tuy rằng trong bóng đêm nhưng vẫn nhìn rõ được đồng tử này chính là Dư Tiểu Long.

Chỉ thấy trước ngực đột nhiên bị người đánh một chưởng, suýt nữa kêu lên thất thanh.

Nhưng Dư Tiểu Long lập tức lộn người một vòng, rút trường kiếm sau ra quát lớn:

- Các người lùi lại, ta sẽ một mình bắt sống tên này.

Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, trong lòng thầm nhủ:

- Hắn trúng phải mê dược của Tạo Hoá lão nhân, nhất định đã đầu nhập vào Tạo Hoá Môn. Nếu như lúc này mình lên tiếng kêu gọi, có lẽ hắn sẽ nhận ra được, nhưng không biết như vậy có bất lợi với hắn không ?

Đầu óc chàng nhất thời rối bời, phân vân không biết có nên gọi tên hắn không ?

Dư Tiểu Long đưa kiếm chỉ vào mặt Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:

- Ngươi là ai ?

Lâm Hàn Thanh trợn tròn mắt nhìn hắn, không biết nên nói gì.

Dư Tiểu Long tức giận quát:

- Ngươi nhìn ta làm gì ?

Nói đoạn quát lên một tiếng, thanh kiếm trong tay đã kích tới.

Lâm Hàn Thanh khẽ lắc mình một cái, tránh được một chiêu của hắn, nhưng không hoàn thủ lại.

Dư Tiểu Long nhìn đoản kiếm trong tay Lâm Hàn Thanh nói:

- Thanh đoản kiếm trong tay ngươi cũng không tồi đâu.

Soạt ! Soạt ! Soạt

Trong nháy mắt hắn đã liên tiếp công tới ba kiếm, kiếm nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh lại tung người né tránh, nhưng vẫn không hề hoàn thủ.

Dư Tiểu Long cảm thây kỳ lạ, chau mày quát hỏi:

- Tại sao ngươi không hoàn thủ ?

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Ta muốn xem kiếm pháp của ngươi thế nào ?

Dư Tiểu Long tức giận quát lớn:

- Ngươi muốn xem hả, được ta cho ngươi mở rộng kiến thức.

Trường kiếm trong tay vung lên, liên tục công tới.

Lâm Hàn Thanh vốn muốn lợi dụng đoản kiếm sắc bén trong tay ngạnh tiếp với trường kiếm của Dư Tiểu Long, huỷ đi binh khí trong tay hắn. Nhưng chàng vẫn chỉ lách người tránh kiếm chiêu của Dư Tiểu Long, không hề hoàn thủ lại nửa chiêu.

Chàng thấy tiểu sư dệ của mình kiếm thuật đại tiến, trong long vô cùng cao hứng.

Hai người tỷ kiếm với nhau, nhưng tâm trạng hoàn toàn khác hẳn nhau.

Kiếm của Lâm Hàn Thanh tràn đầy tình thương, lúc nào cũng nhân nhượng. Dư Tiểu Long thì ngược lại, kiếm chiêu hiểm độc, hung hãn vô tỉ. Chớp mắt, hai người đã đấu với nhau trên ngàn chiêu.

Lâm Hàn Thanh vừa kịch đấu với Dư Tiểu Long vừa để ý quan sát bốn phía. Thấy người quan chiến càng lúc càng đông, trong long chấn động, thầm nhủ:

“Nếu như mình cứ tiếp tục đánh như vậy, sợ rằng sẽ bị kẻ khác nhìn ra chỗ sơ hở. Bây giờ mình muốn đem theo Tiểu Long đi, sợ rằng khó hơn lên trời. Chi bằng tạm thời rút lui, rồi tìm cách nói rõ nội tình cho hắn. Dù sao cũng biết được hắn hiện đang bình an vô sự, đã trở thành Tạo Hoá Môn Hạ. Sau này muốn tìm hắn cũng dễ hơn nhiều.”

Ý niệm đó vừa xuất hiện trong đầu, chàng liền xuất thủ phản kích hai chiêu.

Đây là hai chiêu trong Thiên Long Bát Kiếm. Tuy chàng chưa luyện thành thục bộ kiếm pháp này, nhưng cũng đủ làm Dư Tiểu Long lien tiếp thối lui.

Lâm Hàn Thanh hai kiếm đắc thủ, lập tức tung người vọt lên, nháy mắt đã ở ngoài xa ba trượng.

Những kẻ quan chiến thấy Dư Tiểu Long đang ở thế thượng phong nên lơ là giới bị, không ngờ Lâm Hàn Thanh đẩy lùi được Dư Tiểu Long, đột vây chạy thoát, lúc này muốn cản cũng cản không kịp nữa.

Chỉ thấy bóng chàng nhấp nhô mấy lượt, phút chốc đã biến mất trong đêm đen.

Dư Tiểu Long bị Lâm Hàn Thanh hai kiếm bức lùi, ngẩn người thất thần, đợi đến lúc chàng chạy xa rồi mới giật mình bừng tỉnh, hô hào thuộc hạ đuổi theo truy bắt.

Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng chạy một mạch sáu bảy dặm đường,quay đầu lại nhìn không thấy người truy đuổi mới dừng lại, ngồi xuống một gốc cây vận công điều tức, sau đó đổi hướng quay lại chỗ khi nãy.

Lần này, hành động của chàng vô cùng cẩn thận. Khi cách toà trang viện khoảng bảy tám trượng thì liền dừng lại, nấp kỹ vào một chỗ, đưa mắt nhìn quanh bốn bề không có ai mới từ từ tiến lại gần.

Chính vào lúc chàng định đứng dậy, thì đột nhiên nghe thấy tiếng võ ngựa. Lâm Hàn Thanh cả kinh, đưa mắt nhìn sang thì thấy mười mấy cỗ khoái mã đang hộ tống một cỗ kiệu nhỏ tiến vào toà trang viện.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

“Người này khí phái bất phàm, không biết có phải là Tạo Hoá Lão Nhân trở về không ? Nếu như là lão ta, tại sao lại dung một cỗ tiểu kiệu như vậy ?”

Chàng còn đang băn khoăng thì một loạt tiếng vó ngựa khác lại truyền đến.

Lần này nhân số khá đông, ít nhất cũng phải trên hai mươi cỗ ngựa.

Nhưng đám nhân mã này không vào trang viện. Hơn hai mươi kỵ sĩ đến gần cổng thì liền dừng lại, nhảy phốc xuống ngựa, tản ra ẩn nấp, để lại ba người dắt ngựa chạy đi.

Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm trong dạ:

“Xem tình hình, có lẽ đám người này muốn đến tìm thị phi, không biết là ai mà lại dám đối đầu với Tạo Hoá Môn ?”

Chương 14: Hồi 14

Một trận kịch chiến khốc liệt chuẩn bị xảy ra. Những người này đã có chuẩn bị kỹ càng mới đến đây, tự nhiên không phải là nhân vật tầm thường. Lâm Hàn Thanh nghĩ đến võ công cao cường của Tạo Hoá Lão Nhân, đoán đinh nhất định sẽ có một trường ác chiến xảy ra, nhất định hung hiểm tuyệt luân, không nỡ ở lại chứng kiến.

Đúng lúc chàng đứng dậy định rời khỏi nơi này, thì chợt nhớ tới Dư Tiểu Long. Trong trận ác chiến này, không biết hắn có thể an toàn vô sự không ?

Nghĩ tới đây, chàng bất giác thở dài một tiếng nói:

- Ta không thể đi. Ta phải lưu lại đây nghĩ cách giúp hắn một tay để hắn có thể thoát khỏi cuộc chiến hung hiểm này.

Nói đoạn, chàng đưa mắt nhìn vào toà trang viện, chỉ thấy một vùng tối đen, rồi ánh lửa loé lên, toàn bộ toà trang viện bỗng sáng rực như ban ngày.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy liền băn khoăn:

- Thật kỳ lạ ! Lẽ nào đánh nhau cũng phải đốt đèn lên cho rõ ?

Chàng đợi thêm chừng hai khắc thời gian (thời gian một bữa cơm) mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì xảy ra, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái. Đúng lúc đó, từ trong trang viện đột nhiên có bốn đồng tử giơ cao bốn ngọn sa đăng (để nguyên âm hán việt) bước ra, rồi đứng ở hai bên cổng lớn.

Ngay sau đó, lại có thêm vài chục gã đại hán tay dắt khoái mã đi ra.

Dưới ánh đèn sáng có thể nhận ra những đại hán đó chia thành từng tổ có sắc phục khác nhau.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- “Những đại hán này rõ ràng là thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương, lẽ nào người ngồi trong cỗ kiệu vừa nãy lại chính là nàng ta ?”

Lâm Hàn Thanh dự đoán không nhầm, quả nhiên thấy Tây Môn Ngọc Sương từ từ bước ra ngoài trang viện, sau lưng nàng ta là một lão nhân mặc áo bào bát quái, râu tóc bạc phơ.

Nhớ lại đêm hôm đó, Lâm Hàn Thanh chỉ thoáng nhìn qua gương mặt của Tạo Hoá Lão Nhân, ấn tượng không có gì sâu sắc vì vậy đêm nay chàng cũng không có cách gì để phán đoán người này có phải là lão ta hay không, tuy nhiên dựa vào cách ăn mặc kỳ quái của lão ta, có lẽ là không sai.

Chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương và lão nhân đó đứng trước cổng lớn, thấp giọng bàn bạc gì đó, sau đó bước lên kiệu rời khỏi.

Sau khi nàng vừa lên kiệu, đèn lừa trong toà trang viện lập tức tắt ngúm, nó lại chìm vào trong bóng đêm của sự khủng bố.

Lúc này, những đại hán đang mai phục ở bốn phía xung quanh mới xuất hiện, họ nhảy vọt lên ngựa rồi chạy theo đường cũ rời khỏi toà trang viện.

Một trận đại chiến được Lâm Hàn Thanh dự báo chợt tan biến như chìm vào hư vô.

Lâm Hàn Thanh thở dài một hơi, tự nói với bản thân:

- Tây Môn Ngọc Sương quả nhiên lợi hại, nhìn thái độ cung kính của Tạo Hoá Lão Nhân với nàng ta, hiển nhiên Tạo Hoá Môn đã bị nàng ta thu phục rồi.

Đột nhiên chàng lại nhớ đến cô gái vừa đoạt được chức vị Võ Lâm Minh Chủ Lý Trung Hụê. Hai người đàn bà này dường như đã bắt đầu động binh đao, trường đại chiến quyết định của võ lâm Trung Nguyên đã gần kề ngay trước mắt.

Chỉ nghĩ đến đó, chàng đã thấy hình bóng của Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê cứ lởn vớn trong óc. Lúc này, ngay cả chàng cũng không thể xác định được bản thân nên đứng về phía người nào trong hai người đó.

Nghĩ ngợi một hồi, chàng chỉ thấy trận ác chiến này không chỉ là để giải quyết hận thù giữa hai bên, mà còn là một trận chiến tranh danh đoạt lợi. Xem tình thế hiện nay, Tạo Hoá Môn có thể coi là một thế lực lớn ngoài hai thế lực của Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê.

Tạo Hoá Môn đứng về phía nào, phía đó sẽ tăng lên không ít thực lực.

Tây Môn Ngọc Sương nửa đêm đích thân dẫn cao thủ đến thăm viếng Tạo Hoá Môn, hiển nhiên là muốn tiên lễ hậu binh. Nếu như không thuyết phục được Tạo Hoá Lão Nhân, lập tức một trận tiêu diệt ngay Tạo Hoá Môn tránh để cho Lý Trung Hụê lợi dụng cái thế lực này.

Ngoài ra còn có thêm một sự biến hoá mới, đó là Tây Môn Ngọc Sương đã bỏ đi những hành vi thần bí phiêu hốt của ngày trước, sử dụng chân diện mục để hành tẩu trên giang hồ, dường như muốn cùng Lý Trung Hụê và các đại môn phái đường đường chính chính quyết một trận sinh tử.

Xem tình thế võ lâm hiện nay, Lý Trung Hụê được sự ủng hộ của Cửu Đại Môn Phái, cùng với uy vọng của Hoàng Sơn Thế Gia trong võ lâm dường như đang chiếm ưu thế. Nhưng Tây Môn Ngọc Sương lại hành động nhanh nhẹn quả quyết hơn Lý Trung Hụê rất nhiều, chỉ nói thủ đoạn lần này nàng ta dùng để thu phục Tạo Hoá Môn, Lý Trung Hụê vĩnh viễn không thể bì được.

Lâm Hàn Thanh đã từng muốn chạy trốn khỏi những thị phi trong võ lâm, nhưng không biết từ lúc nào, chàng đã bị cuốn vào vòng xoáy thị phi này, giờ chỉ cần bước nhầm một bước, lập tức sẽ bị rớt xuống bùn đen, suốt đời suốt kiếp cũng khó mà thoát ra được. Vào lúc chàng đang tập trung phân tích tình hình võ lâm, đột nhiên lại có tiếng vó ngựa truyền lại.

Lâm Hàn Thanh chú mục quan sát thì thấy hai đại hán đang giơ cao hai ngọn đuốc cưỡi ngựa về phía toà trang viện.

Phía sau hai gã đại hán là một nữ nhân cưỡi bạch mã, vận bạch bào, chính là Võ Lâm Minh Chủ Lý Trung Hụê mà chàng vừa gặp hôm trước ở quán rượu.

Theo sau Lý Trung Hụê là mấy chục kình trang đại hán, nai nịt gọn gang.

Dưới ánh đuốc bập bung, Lâm Hàn Thanh nhận ra hai người đang cưỡi ngựa đi sát phía sau Lý Trung Hụê chính là Hoàng Phủ Lan và Lý Văn Dương.

Cả đoàn người đang tiến thẳng về phía trang viện của Tạo Hoá Môn.

Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng, thầm nhủ:

- “Không ngờ Lý Trung Hụê cũng biết sào huyệt của Tạo Hoá Môn là ở nơi này, hơn nữa cũng đích thân đến để thuyết phục Tạo Hoá Lão Nhân, đáng tiếc là đã chậm một bước so với Tây Môn Ngọc Sương.

Đoàn người đến trước cổng trang viện chừng ba trượng thì dừng lại, một kình trang đại hán thân hình khôi vĩ bước lên trước, đưa tay đập vòng đồng) gắn trên cánh cửa.

Cách này so với cách trực tiếp xông vào của Tây Môn Ngọc Sương có phần khác biệt. So sánh hai bên, Lý Trung Hụê hình như chính đại quang minh hơn một chút, nhưng về phương diện binh quý thần tốc mà luận thì Tây Môn Ngọc Sương lại hơn nàng ta đến mấy thành.

Tiếng gõ cửa vang lên chừng một tuần trà thì mới có người ra mở cửa.

Khoảng cách giữa Lâm Hàn Thanh và cánh cổng không xa lắm, nhưng do góc nhìn không thuận nên chàng không có cách nào nhìn rõ người nào ra mở cổng, chỉ thấy Lý Trung Hụê cùng ba người tuỳ tòng nhảy xuống ngựa, lần lượt đi vào toà trang viện.

Bên ngoài chỉ còn hai đại hán giữ ngựa. (???)

Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong bụng:

- “Tạo Hoá Lão Nhân quỷ kế đa đoan, nếu Lý Trung Hụê không để tâm phòng bị, chỉ sợ sẽ trúng phải ám toán của lão ta, mình phải nghĩ cách gì đó để thông báo cho nàng một tiếng mới được.”

Càng nghĩ càng thấy đúng, chàng bèn từ từ đứng dậy tiến về phía sát cánh cổng hơn, rồi chọn một bụi cỏ rậm rạp ẩn nấp kĩ càng, sau đó dùng truyền âm nhập mật nói với hai gã đại hán giữ ngựa:

- Hai vị huynh đài, hãy cử ra một người vào chuyển lời của tại hạ với minh chủ. Nhắc nhở minh chủ Tạo Hoá Lão Nhân này quỷ kế đa đoan, rất thiện dụng các loại độc dược, xin minh chủ hãy đề phòng cẩn thận bằng không sẽ trúng phải quỷ kế của lão ta.”

Hai đại hán này đều là những người lão luyện giang hồ vô cùng trầm tĩnh, nghe chàng nói vậy liền từ từ quay mặt lại, bốn đạo mục quang đều tập trung vào bụi cỏ Lâm Hàn Thanh đang ẩn nấp.

Hiển nhiên hai người đã phát giác được nơi chàng ẩn thân, nhưng cả hai đều không cất tiếng hỏi han gì, cũng chẳng tiến lại tìm kiếm.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- “Lý Trung Hụê quả có mắt nhìn người, chỉ cần xem thần thái trầm tĩnh của hai đại hán giữ ngựa này cũng có thể thấy là ... (một câu thành ngữ rất khó hiểu i don’t understand)

Nghĩ đoạn, chàng liền tiếp tục nói:

- Hai vị huynh đài không cần phải đa nghi, tại hạ đích thực một dạ chân thành, chỉ có điều lúc này không tiện hiện thân tương kiến nên mới nhờ hai vị chuyển cáo tới minh chủ một tiếng.

Đại hán đứng bên phải cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi lại chàng:

- Bằng hữu cao danh quý tánh, để tại hạ vào tiện bẩm cáo với minh chủ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Danh tánh của tại hạ thì xin thứ lỗi không thể phụng cáo, huynh đài chỉ cần nói là Thanh Vân Chi Hữu tất minh chủ sẽ hiểu rõ.

Đại hán bên phải gật đầu nói:

- Tại hạ lập tức chuyển cáo với minh chủ. Thứ lỗi tại hạ không tiễn !

Lâm Hàn Thanh liền dùng khinh công chạy thẳng về hướng Đông.

Chàng chạy liền một mạch bốn năm dặm thì chợt nhớ đến dtl, vạn nhất song phương động thủ, dtl tất phải tham gia hỗn chiến. Tuy lvd đã từng gặp qua hắn, nhưng cách biệt dã lâu, không biết còn có nhận ra được hắn nữa không. Chàng cảm thấy mình nên quay lại trang viện của Tạo Hoá Lão Nhân để thăm dò, vạn nhất song phương động thủ thì cũng có thể nhân cơ hội này cứu dtl thoát ra ngoài.

Chỉ có điều gương mặt của chàng lúc này năm màu sáu sắc, thật dễ làm cho người ta chú ý, ai nhìn một lần rồi thì vĩnh viễn không thể nào quên. Chỉ sợ không lừa được Lý Trung Hụê mà ngay cả Tạo Hoá Lão Nhân cũng nhận ra được chàng.

Đang trầm tư suy nghĩ thì đột nhiên Lâm Hàn Thanh lại nghe thấy tiếng võ ngựa.

Chàng vội nhảy lên một tàng cây lớn ở ven đường ẩn thân, chú mục quan sát thì thấy hai kỵ sĩ phóng vọt qua trước mặt.

Người đầu tiên là một vị lão nhân mặt đen như sắt, chính là người mà bọn gian tà trong võ lâm mỗi nghi nghe danh đều khiếp đởm kinh tâm: Thiết Diện Côn Luân Hoạt Báo Ứng Thần Chu Hải.

Trên lưng con ngựa thứ hai là Tứ Tượng Lâm Bích Trần Sơn Trang trang chủ Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá.

Hai vị võ lâm cao thủ này xuất hiện cùng lúc ở nơi đây, hiển nhiên là do sự an bài của Lý Trung Hụê.

Chu Hải uy trấn giang hồ, đôi thiết thủ đã diệt trừ không ít kẻ bại hoại, võ lâm nhân sĩ nghe danh đều vô cùng kính phục.

Bàng Thiên Hoá được người võ lâm đặt cho danh hiệu Sâm Tiên, chẳng những võ công cao cường mà còn có y thụât thông thần, thiện dụng các loại kỳ độc trong thiên hạ. Có hai người này đi theo hộ vệ, đủ thấy Lý Trung Hụê bố trí cẩn mật phi thường, so với Tây Môn Ngọc Sương đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân, nhưng cũng bởi vì nàng ta quá cẩn thận nên luôn bị chậm một bước.

Chỉ thấy hai bóng ngựa lướt đi như gió, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Tiếp đó chàng lại thấy có bốn thiếu nữ đang dùng khinh công thân pháp chạy phía sau hai lão.

Lâm Hàn Thanh chấn động trong lòng thầm nghĩ:

“Chỉ nhìn khinh công của họ, rõ ràng ai cũng có võ công thượng thừa, bỏ ngựa không cưỡi, hiển nhiên là có ý theo dõi Chu Hải và Bàng Thiên Hoá rồi.”

Tình thế đột nhiên trở nên phức tạp, bọ ngựa bắt ve, không ngờ hoàng tước lại ở phía sau. Có thể nói, tài năng của Tây Môn Ngọc Sương dường như cao hơn Lý Trung Hụê một bậc.

Cục thế đột nhiên biến đổi làm kích động hào khí từ lâu đã ngủ say trong lòng Lâm Hàn Thanh, chàng thầm nghĩ:

“Đại cục đã định, ngày hôm nay rõ ràng Lý Trung Hụê phải rơi vào thế bại vong. Nàng ta tuy có tự tư, nhưng vẫn đứng về phía võ lâm chính nghĩa. Tây Môn Ngọc Sương tuy không phải là người xấu hoàn toàn, nhưng chỉ vì tư cừu mà tạo kiếp võ lâm, tàn hại giang hồ đồng đạo. Đem so sánh hai người, mình nên phải giúp Lý Trung Hụê mới đúng.”

Vấn đề này trong mấy tháng nay đã lớn vởn quẩn quanh trong tâm trí chàng mà không thể nào tháo gỡ dược. Đến ngày hôm nay mới có thể coi là đã tìm ra được một đáp án.

Trong lòng đã quyết, Lâm Hàn Thanh liền hướng về phía Tạo Hoá Môn lao đi như gió.

Sau nhiều lần kinh qua hung hiểm, Lâm Hàn Thanh đã dạn dày kinh nghiệm lên rất nhiều. Hành động của chàng lần này hết sức cẩn thận, chàng bỏ đường lớn không đi mà đi xuyên qua cánh đồng lớn, mượn những bụi cây cao quá đầu người để ẩn thân tránh cho đối phương phát hiện.

Đi khoảng một tuần trà công phu thì Lâm Hàn Thanh tới nơi, chỉ thấy toàn trang viện âm u của Tạo Hoá Môn lại đốt đèn sáng trưng như ban ngày.

Lâm Hàn Thanh đi đến cách toà trang việc khoảng bảy tám trượng thì dừng lại, đưa mắt quan sát tìm kiếm xem bốn huyền y thiếu nữ ban nãy ẩn thân nơi nào. Chàng cẩn thận quan sát kỹ càng khắp bốn phía, mất chừng một khắc thời gian mà vẫn chưa tìm ra nơi ẩn thân của bốn huyền y thiếu nữ kia, nhưng Lâm Hàn Thanh chắc chắn một điều là bốn huyền y thiếu nữ đó chắc chắn chỉ ẩn nấp trong khu vực xung quanh toàn trang việc này mà thôi.

Chàng đang hoang mang lo lắng thì đột nhiên thấy ở từ trên một tán cây cổ thụ cách đó năm trượng có một nhân ảnh nhảy xuống đất, đồng thời nghe thấy tiếng nói chuyện.

Hai bên khoảng cách khá xa, Lâm Hàn Thanh không thể nhìn rõ mặt của nữ nhân kia, nhưng dựa vào thân hình yêu kiều nhỏ nhắn thì người đó có đến tám phần là một trong bốn huyền y thiếu nữ khi nãy.

Lâm Hàn Thanh giật mình thầm nghĩ:

“Người đó tuy rằng khinh công khá cao, nhưng muốn đột nhập vào trang viện mà không bị ai phát hiện chỉ sợ không dễ. Lúc này, trong trang viện đang hỗn loạn, chi bằng ta cứ lợi dụng tình hình tiến vào từ cửa lớn có lẽ lại dễ dàng hơn.

Tâm ý đã định, chàng liền đứng thẳng người dậy, từ từ tiến ra đường lớn dẫn vào trang viện.

Vào lúc này ở đại môn có bốn người đang đứng. Hai người là thuộc hạ của Lý Trung Hụê, hai người là thuộc hạ của Tạo Hoá Môn.

Lâm Hàn Thanh đưa tay trái ra vẫy chào hai người đứng ở bên phải, tay phải cũng đưa ra trước ngực chào hai người đứng bên trái, đồng thời gia tăng cước bộ phóng thẳng vào trang viện.

Hai gã đệ tử của Tạo Hoá Môn thì cho rằng chàng là người của Lý Trung Hụê còn hai tên thuộc hạ của Lý Trung Hụê thấy hai tay chàng làm động tác quái dị như vậy thì thì cho rằng chàng chắc chắn là người của Tạo Hoá Môn.

Song phương đều không cản trở, cũng không mở miệng hỏi tiếng nào, thế là Lâm Hàn Thanh dễ dàng xâm nhập vào bên trong cánh cổng được giới bị hết sức thâm nghiêm của Tạo Hoá Môn.

Trước đại sảnh là một khu vườn lớn, góc vườn có một chuồng ngựa bằng tre.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

“Khuôn mặt kỳ quái của ta chắc chắn sẽ bị bọn Lý Trung Hụê, Lý Văn Dương nhận ra, trước tiên cần phải tìm cách che đi đã.”

Tâm ý vừa chuyền, chàng liền chầm chậm bước vào chuồng ngựa, chỉ thấy có hai gã đại hán đang cho ngựa ăn. Góc chuồng ngựa còn có một bếp lửa nhỏ, không biết chúng đang nấu nướng cái gì.

Lâm Hàn Thanh đề khí giới bị, nhẹ nhàng bước đến bên bếp lửa bốc một ít bụi than và nhọ nồi xoa lên mặt rồi lặng lẽ rời khỏi chuồng ngựa, tiến về phía đại sảnh.

Bởi vì tiếng ngựa ăn làm loạn thính nhĩ nên không hề phát hiện ra Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh tiến gần đại sảnh, ngưng thần giới bị quan sát bên tình hình bên trong, chỉ thấy trong đó thắp tám ngọn hồng lạp to bằng cánh tay trẻ con, chiếu sáng mọi vật rõ như ban ngày.

Lý Trung Hụê tay cầm minh chủ lệnh kỳ, ngồi trên một chiếc thái sư ỷ.

Lý Văn Dương và Hoàng Phủ Lan chia hai bên tả hữu đứng sát sau lưng nàng.

Tám gã kình trang đại hán đi theo đứng thành một hàng ngang, sau lưng cách thái sư ỷ của Lý Trung Hụê chừng ba thước.

Lâm Hàn Thanh tiến lại gần thêm chút nữa, thì phát hiện ra trong tám gã kình trang đại hán đứng sau lưng Lý Trung Hụê có bốn tên kiêu ngạo bất thuần Thần, Sát, Quỷ, Hồn, tứ đại hung nhân.

Lúc này, cả bốn tên đều rất tuân quy thủ tắc, hai tay buông thong đứng nghiêm nghị không hề cử động, so với thái độ hung tàn ngạo mạn thường ngày thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Lâm Hàn Thanh trong lòng cũng thầm khen:

“Lý Trung Hụê quả thật có tài hàng long phục hổ, ngay cả Tứ Đại Hung Nhân cũng có thể trở nên phục tùng như vậy.”

Chỉ nghe một giọng nói lạnh lẽo cất lên:

- Thịnh tình của Lý minh chủ, lão khiếu cảm kích vô cùng. Song võ công Tạo Hoá Môn của lão khiếu và các đại môn phái ở Trung Nguyên hoàn toàn không có điểm tương đồng. Lão khiếu đây tuy không có dã tâm tranh bá võ lâm, muốn làm minh chủ võ lâm nhưng cũng không nguyện ý chịu sự phân phó của người khác.

Nghe vậy Lý Trung Hụê liền lạnh lùng hỏi lại:

- Các hạ nói vậy là có ý gì ?

Giọng nói lạnh lẽo lại cất lên:

- Ý của lão khiếu là Tạo Hoá Môn sẽ đứng ngoài chuyện giang hồ. Việc tranh chấp giữa Lý minh chủ và Mai Hoa Môn, lão khiếu không tiện xen vào. Người không phạm ta, ta không phạm người, chỉ cần Lý minh chủ và Mai Hoa Môn đều không xâm phạm đến Tạo Hoá Môn của ta thì lão khiếu cũng sẽ không xung đột với hai vị.

Chỉ nghe một giọng sang sảng vang lên:

- Kiến giải của lão tiền bối thực không thoả đáng, nên biết cương vị võ lâm minh chủ không phải là người đứng đầu của một môn, một phái nào cả mà là người đứng đầu cả võ lâm. Lệnh kỳ đã xuất thì tất cả đồng đạo võ lâm đều phải tuân thủ sự điều khiển của minh chủ, lẽ nào Tạo Hoá Môn là ngoại lệ ?

Thanh âm này đối với Lâm Hàn Thanh hết sức quen thuộc, vừa nghe đã nhận ra ngay chính là giọng nói của Lý Văn Dương, vội vàng tiến thêm mấy bước ngưng thần quan sát.

Chỉ thấy một lão nhân vận bát quái đạo bào ngồi trên thái sư ỷ cười nhạt nói:

- Mai Hoa Môn không phải một mình đứng trên giang hồ đó sao ? Tại sao lão khiếu không thể là một ngoại lệ khác?

Lý Văn Dương nói:

- Mai Hoa Môn chính vì không phục tùng lệnh dụ của võ lâm minh chủ nên mới gây nên trường phong ba này, hiện nay bọn chúng đã trở thành công địch của cả võ lâm rồi.

Tạo Hoá Lão Nhân đột nhiên cất tiếng cười lớn nói:

- Các hạ là ai mà dám ở trước mặt lão phu hồ thuyết bát đạo ? (Nói năng lung tung)

Lý Văn Dương đáp lời:

- Lão tiền bối không cần hỏi lai lịch của tại hạ, những lời vừa nãy tại hạ nói ra đều là ý của Minh Chủ cả.

Tạo Hoá Lão Nhân nói:

- Nếu như lão khiếu không hợp tác với các vị, có phải sẽ bị xem là bội phản lại võ lâm không, Lý minh chủ ?

Lý Trung Hụê lạnh lùng trả lời:

- Nếu như Tạo Hoá Môn không tuân theo lệnh dụ của bản minh chủ thì chỉ có hai con đường để lựa chọn.

Tạo Hoá Lão Nhân liền hỏi:

- Hai con đường nào ?

Lý Trung Hụê lạnh giọng nói tiếp:

- Lý Trung Hụê nói:

- Thoái ẩn giang hồ, Tạo Hoá Môn từ nay giải tán.

Tạo Hoá Lão Nhân hỏi tiếp:

- Dám hỏi Lý minh chủ con đường thứ hai là gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như không chịu thoái xuất giang hồ, tuyên cáo giải tán, bản toà chỉ còn cách ra lệnh tận diệt Tạo Hoá Môn mà thôi.

Tạo Hoá Lão Nhân lại cất tiếng hỏi:

-Không biết có còn con đường thứ ba không ?

Lý Trung Huệ nói với một giọng kiên quyết:

- Không có con đường thứ ba, tâm ý của các hạ thế nào mau cho bản toà một phúc đáp.

Tạo Hoá Lão Nhân đứng dậy nói:

- Được ! Lão khiếu sẽ suy nghĩ vấn đề này, trước giờ ngọ ngày mai lão khiếu sẽ có một phúc đáp cho Lý minh chủ.

Lý Văn Dương lạnh lùng cất tiếng phản đối:

- Giờ ngọ ngày mai ? Đâu cần phải đợi lâu như vậy, tâm ý của các hạ thế nào có thể quyết định ngay lúc này, tốn thời gian như vậy làm gì?

Tạo Hoá Lão Nhân phẫn nộ nói:

- Lần đại hội võ lâm đó, Tạo Hoá Môn của lão khiếu từ trên xuống dưới không một ai tham dự cả, các vị lấy gì để ước thúc hành động của Tạo Hoá Môn ?

Lý Văn Dương lạnh lùng nói:

- Bất giáo nhi chúng vi chi ngược (Oh, what is this ?), trước khi động thủ tại hạ cần phải nói cho rõ ràng đã.

Tạo Hoá Lão Nhân cười lên ha hả nói:

- Lão khiếu xin rửa tai lắng nghe.

Lý Văn Dương nói:

- Bốn phía của toà trang viện này đã bố trí thiên la địa võng, chỉ cần minh chủ ra lệnh, quý môn đệ tử e rằng không có người nào có thể sống sót rời khỏi đây.

Tạo Hoá Lão Nhân mỉm cười nói:

- Việc này không nằm ngoài dự kiến của lão khiếu.

Lý Trung Hụê bất ngờ đứng dậy hỏi:

- Các hạ nhất quyết không phục tùng lệnh dụ của bản minh chủ ?

Tạo Hoá Lão Nhân hơi biến sắc mặt nói:

- Lão phu chưa từng khuất phục trước quyền uy.

Lý Trung Huệ liền vẫy vẫy minh chủ lệnh kỳ trong tay, liền có bốn kình trang đại hán từ sau lưng nhảy vọt ra đứng trước mặt nàng, chính là bốn tên hung nhân: Thần, Sát, Quỷ, Hồn.

Tạo Hoá Lão Nhân liền cười lên ha hả nói:

- Thật không ngờ, thật không ngờ !

Nộ Quỷ sẵng giọng quát lớn:

- Không ngờ cái gì ?

Tạo Hoá Lão Nhân nói:

- Đỉnh đỉnh đại danh Tứ Đại Hung Nhân lại cam tâm tình nguyện làm nô bộc cho người ta, đây không phải là chuyện không ngờ thì là gì ?

Oán Hồn khẽ lắc mình tránh đường kiếm đang công đến, đồng thời phản thủ đánh ra một chưởng.

Lâm Hàn Thanh nhìn kỹ đồng tử vừa phóng kiếm thì nhận ra đó chính là Tiểu Long, không nhịn được thầm than khổ trong lòng. Chàng thầm nhủ:

- "Tứ Đại Hung Nhân này tên nào cũng có võ công cao cường Dư Tiểu Long há phải là địch thủ của chúng ?"

Trong lòng chàng lo lắng, bất giác lại tiến về phía trước thêm mấy bộ, phút chốc đã đến sát cửa đại sảnh.

Nhưng sự việc đang xảy ra trước mắt lại nằm ngoài dự đoán của chàng, Dư Tiểu Long kiếm thế hung mãnh, trong nháy mắt liên tiếp công ra tám kiếm. Lâm Hàn Thanh thầm quan sát kiếm chiêu của hắn thì thấy nguỵ dị vô tỉ, so với kiếm pháp khi xưa của hắn thì hoàn toàn khác biệt, trong lòng thầm nghĩ:

- "Thì ra sư đệ đã học được võ công của Tạo Hoá Môn."

Oán Hồn vốn nghĩ đối phương chỉ là một chấp kiếm đồng tử, chưa đến vài ba chiêu thì có thể đoạt được binh khí của hắn, nào ngờ sự tình lại hoàn toàn không nằm trong dự đoán. Đồng tử này tuy tuổi còn nhỏ nhưng thanh kiếm trong tay thì hết sức cay độc, hai người giao thủ được bảy tám hồi, Oán Hồn không những không đoạt được binh khí trong tay Dư Tiểu Long còn bị kiếm pháp biến hoá khôn lường của hắn truy kích thối lui liên tiếp hai bộ.

Phút chốc, tính tình hung tàn vốn có của Oán Hồn bị kích động, hắn gầm lên một tiếng, song chưởng liên hoàn đánh ra.

Dư Tiểu Long tuy kiếm pháp tinh kỳ vi diệu nhưng cũng không thể nào chặn được chưởng lực với nội công mấy chục năm tu luyện của Oán Hồn, chưa đến ba hiệp đã bị chưởng lực của Oán Hồn ép cho tay chân luống cuống, kiếm chiêu rối loạn.

Lâm Hàn Thanh nhìn song phương giao thủ mà lo lắng trong lòng, chàng thầm nhủ:

- Có lẽ Dư Tiểu Long khó qua được mười hiệp nữa.

Đúng lúc này, đột nhiên Tạo Hoá Lão Nhân tức giận hét lớn:

- Dừng tay.

Nói đoạn tay áo phất mạnh ra một cái. Oán Hồn bị chưởng lực Phất Tụ Công của Tạo Hoá Lão Nhân công kích, vội hướng song chưởng ra đỡ lấy. Dư Tiểu Long liền tận dụng thời cơ kích ra một kiếm. Oán Hồn vội dồn nội lực vào một cánh tay phất ra.

"Xoạt !" Tay áo của Oán Hồn đã bị Dư Tiểu Long cắt đoạn.

Dư Tiểu Long thuận thế đảo người lộn một vòng đứng sau lưng Tạo Hoá Lão Nhân.

Oán Hồn trợn trừng hai mắt, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống Dư Tiểu Long:

- Tiểu nhai nhi ra đây, nếu ngươi có thể tiếp mười chiêu của tứ gia, từ nay ta sẽ thoái ẩn giang hồ.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tứ đại hung nhân vẫn là tứ đại hung nhân.

Chỉ nghe Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:

- Dựa vào hung danh mấy chục năm trên giang hồ của bọn Thần, Sát, Quỷ, Hồn các ngươi thắng một đồng tử mười lăm mười sáu tuổi cũng không phải là một chuyện vinh dự gì.

Oán Hồn tức giận nói:

- Niên kỷ của ngươi cũng không nhỏ, vậy tại sao không ra đây cùng ta quyết chiến một trận ?

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì mừng thầm:

- Nói hay lắm ! Nếu như Tạo Hoá Lão Nhân đích thân xuất thủ, cho dù có thắng Thần, Sát, Quỷ, Hồn tứ đại hung nhân thì vẫn còn Lý Văn Dương và Chu Hải, Bàng Thiên Hoá mấy người nữa, chỉ cần chế phục đường Tạo Hoá Lão Nhân, toàn bộ Tạo Hoá Môn xem như tan rã sụp đổ.

Nào ngờ Tạo Hoá Lão Nhân không chịu xuất chiến, chỉ cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi chưa xứng để lão phu động thủ.

Đột nhiên lão đứng dậy vỗ tay một cái nói:

- Kim Hộ Pháp !

Từ trong góc đại sảnh liền bước ra một hoàng y đại hán.

Oán Hồn vừa nhìn thấy người đó liền khẽ lùi lại hai bước.

Chỉ thấy hoàng y đại hán đó hai mắt trợn tròn, hung quang bạo xạ, cử động chậm chạp, từng bước từng bước đi đến trước mặt Oán Hồn.

Tướng mạo của Oán Hồn đã thập phần hung ác, nhưng tướng mạo của gã Kim hộ pháp này còn khủng bố hơn, trông gã như một xác chết biết đi vậy.

Hung Thần chau mày, thấp giọng nói:

- Lão tứ cẩn thận, người này có chút kỳ quái, chắc chắn đã luyện loại công phu đặc thù gì đó.

Hoàng y đại hán từng bước từng bước một tiến về phía Oán Hồn, hai mắt trợn tròn nhìn chằm chằm vào mặt hắn.

Oán Hồn thường ngày giết người không nháy mắt, vậy mà bị hoàng y đại hán nhìn chằm chằm cũng bất giác sinh ra cảm giác khủng bố, lão hét lớn một tiếng, kích ra một chưởng. Chưởng thế như bài sơn đảo hải hướng thẳng về phía hoàng y đại hán kia.

Hoàng y đại hán không đỡ cũng không tránh, vẫn tiếp tục bước về phía trước dùng thân mình hứng chịu một chưởng của Oán Hồn.

Chưởng lực của Oán Hồn kích trúng gã hoàng y đại hán tựa hồ như đánh vào sắt đá, chỉ làm hắn ta khẽ khựng người lại một cái rồi lại tiếp tục bước về phía trước. Lão không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ:

- Chưởng này của ta cũng phải nặng tới bốn năm trăm cân, cho dù võ công cao cường trúng phải một kích này cũng phải lùi lại một hai bước, tên này lẽ nào không phải là người. Cũng may chưởng vừa rồi chỉ dùng ba thành công lực, nếu như ta toàn lực xuất thủ thì có lẽ đã bị lực phản chấn làm cho bị thương rồi.

Lão còn chưa định thần lại thì hoàng y đại hán đã tiến lại gần, hai tay từ từ đưa lên chộp vào Oán Hồn.

Động tác của người này hết sức chậm chạp, người bình thường cũng có thể dễ dàng tránh khỏi chứ

đừng nói người có võ công cao cường như Oán Hồn.

Nhưng dưới con mắt của đại hành gia thì cái chộp này của hoàng y đại hán vô cùng lợi hại. Hai cánh tay gã đưa ra theo một góc độ hoàn hảo, có thể bao quát rất nhiều phương vị, nếu như gã đột nhiên kích đến thì còn có thể tuỳ cơ ứng biến, nhưng gã cứ chầm chậm thế này thật càng làm cho đối thủ có cảm giác không biết ứng phó thế nào cho phải. Nếu như cứ tiếp tục để gã tiếp tục tiếp cận, đến một khoảng cách nào đó thì muốn thoái lui cũng không kịp nữa rồi.

Động tác tuy chậm chạp, nhưng lại đem cho người ta cảm giác khủng bố.

Oán Hồn chỉ thấy hai tay hoàng y đại hán ngày càng đến gần, phạm vi khống chế của song trảo càng lúc càng lớn, ngoại trừ thối lui ra, lão không còn con đường nào khác.

Nên biết không gian đại sảnh này không lớn lắm, người lại nhiều nếu như sử dụng khinh công thì vô cùng bất lợi.

Oán Hồn lo cảm thấy lo lắng, bất giác hung tính nổi lên, hét lớn một tiếng, tả thủ vung ra, chộp thẳng vào ngực hoàng y đại hán.

Cánh tay đang từ từ dơ ra của hoàng y đại hán đột nhiên gia tăng tốc độ, ngũ trảo chộp lấy cổ tay Oán Hồn. Năm ngón tay Oán Hồn chưa kịp đến trước ngực hoàng y đại hán thì cổ tay lão đã bị đối phương chộp trúng. Chỉ nghe hoàng y đại hán kia hừ một tiếng, nắm tay Oán Hồn kéo mạnh một cái.

Oán Hồn cảm thấy cổ tay cứng đờ, đau tới tận xương cốt, toàn thân công lực hoàn toàn biến mất.

Hung Thần đứng bên cạnh thấy vậy vội xuất thủ điểm một chỉ vào mệnh môn hoàng y đại hán.

Nhưng hoàng y đại hán đã nhanh như chớp vung cánh tay còn lại chộp vào uyển mạch của Hung Thần.

Công lực của Hung Thần cao nhất trong Tứ Đại Hung Nhân, lại vừa thấy Oán Hồn bị đối phương chế phục nên đâu dễ dàng để hoàng y dại hán đắc thủ. Cổ tay khẽ đảo một vòng tránh trảo của hoàng y đại hán, rồi phản thủ kích lại một chưởng vào ngực đối phương. Chưởng này biến hoá khôn lường, nhanh như điện chớp, hoàng y đại hán động tác biến hoá tuy nhanh, nhưng thân thể di động vẫn hết sức nặng nề nên bị trúng ngay một chưởng vào giữa ngực.

Với công lực của Hung Thần, chưởng này có thể khai bia phá thạch, cho dù hoàng y đại hán có luyện được Kim Chung Trạo, Thiết Bố Sam cũng không thể chịu nổi.

Nào ngờ sau khi Hung Thần đánh trúng một chưởng thì đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, thối lùi hai bộ.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên để ý quan sát thì thấy tả chưởng của Hung Thần rách một vết lớn lộ cả thịt, máu tươi chảy đầm đề.

Nhưng Hoàng Y đại hán trúng một chưởng của Hung Thần cũng bị chấn động thối lui mấy bước, cánh tay đang nắm chặt uyển mạch Oán Hồn cũng lỏng ra đôi chút. Oán Hồn thừa cơ giật mạnh tay thoát khỏi sự kiềm chế của gã, đồng thời tung người lên đá mạnh vào hoàng y đại hán.

Hung Thần thấy vậy vội kêu lên:

- Lão tứ không được, trên người hắn có thiết giáp tàng đao.

Chương 15: Hồi 15

- Lấy vũ khí, đừng dùng tay không đối phó với chúng.

Nhung Hung Thần dã kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã lan ra trên nềnn dất.

Tiếp dó là Oán Hồn cũng ngã nhào theo lão.

Ác Sát, Nộ Quỷ cả kinh thét lớn:

- Tên lão tặc thật là âm độc, dã cho thuộc hạ mặt thiết giáp tàng đao, lại còn bôi thêm kịch độc.

Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:

- Không sai, trên dao có bôi kich độc, ngoại trừ giải dược độc môn của lão phu ra thì không còn cách nào cứu chữa cả.

Đoạn lão cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc nhỏ nói:

- Giải duợc ở đây, chỉ cần Tứ Đại Hung Nhân các nguoi đồng ý gia nhập Tạo Hoá Môn thì nó sẽ là của các người.

Ác Sát không đợi Tạo Hoá Lão Nhân nói hết lời, lập tức tung người lao về phía lão. Tả thủ vẫy ra phát một đạo phách không chưởng kích thẳng vào ngực Tạo Hoá Lão Nhân, hữu thủ cong lại thành trảo chộp lấy bình thuốc trong tay đối phương.

Tạo Hoá Lão Nhân chỉ cười lạnh một tiếng, hữu thủ hướng ra tiếp lấy một chưởng của Ác Sát.

Hai cỗ kình lực âm nhu chạm nhau, tạo nên một trận cuồng phong nhỏ trong đại sảnh. Ánh nền bập bồng như muốn tắt.

Cả người Hắc Sát bị đẩy bật lại như cánh diều đứt dây.

Nộ Quỷ vội lao người ra đỡ lấy thân hình đang rơi của Ác Sát, giúp gã lấy lại thăng bằng.

Tạo Hoá Lão Nhân tuy một chưởng có thể đẩy lùi Ác Sát nhưng cũng không khỏi lắc mình vài cái.

Lý Trung Hụê nhìn chằm chằm vào mặt Tạo Hoá Lão Nhân, song mục phát xạ hàn quang nói:

- Đương kim võ lâm đã hình thành thế đối đầu gay gắt. Tạo Hoá Môn của ngươi muốn được độc lập đứng giữa hai thế lực này đó là muốn tự nhận lấy sự diệt vong. Ngươi nên suy nghĩ kỹ những lời ta vừa nói.

Tạo Hoá Lão Nhân cười lạnh đáp lời:

- Nếu như các người thái qúa, đừng trách lão phu hợp tác với Mai Hoa Môn.

Lý Trung Hụê hơi biến sắc nói:

- Ngươi còn chấp mê bất ngộ thì đừng trách bản minh chủ thủ đoạn tàn ác.

Nói đoạn, nàng giơ cao Minh Chủ Lệnh Kỳ trong tay vẫy nhẹ.

Hoàng Phủ Lan đột nhiên ngẩng mặt lên hú một tiếng dài như long ngâm.

Lý Trung Hụê lạnh lùng nói tiếp:

- Thời gian không còn nhiều nữa, nếu như ngươi vẫn không hối cải thì Tạo Hoá Môn kể từ nay vĩnh viễn xoá tên trên giang hồ.

Từ bốn phía lúc này truyền lại những tiếng hú dồn dập đáp trả lại tiếng hú của Hoàng Phủ Lan.

Lý Trung Hụê laị nói tiếp:

- Bốn phía của toà trang viện này đã bố trí hơn trăm cao thủ mai phục, chỉ cần ra ra lệnh sẽ lập tức huỷ diệt nơi này, san thành bình địa, một mảnh ngói cũng không còn lành lặn.

Tạo Hoá Lão Nhân chú ý lắng nghe những tiếng hú truyền lại, quả nhiên là tiếng hú phát ra từ bốn phía xung quanh trang viện. Sắc mặt lão hơi biến đổi, nhưng vẫn trầm mặc không nói lời nào.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Lý Trung Hụê phô trương thanh thế, chắc hẳn muốn doạ cho Tạo Hoá Lão Nhân phải đầu hàng.

Chàng đang nghĩ ngợi thị đột nhiên nghe tiếng y phục phất gió, hai bóng người từ trên mái nhà nhảy xuống bước vào đại sảnh.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn hai người mới tới, thì ra là Thần Phán Chu Hải và Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá, trong lòng lo lắng thầm nhủ:

- Ta còn tiếp tục đứng đây, chắc chắn sẽ bị hai người này hoài nghi ép vào đại sảnh chứ chẳng chơi.

Ý niệm vừa chuyển, chàng liền len lén rời khỏi chỗ đang đứng.

Lý Trung Hụê ngồi trong đại sảnh cũng nhìn thấy Lâm Hàn Thanh đang định cất tiếng gọi thì Chu Hải và Bàng Thiên Hoá đã song song bước vào.

Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá thấy Hung Thần và Oán Hồn nằm sóng soài dưới đất liền quay sang Lý Trung Hụê hành lễ rồi hỏi:

- Dám hỏi minh chủ, hai người này làm sao mà thọ thương ?

Lý Trung Hụê khẽ gật đầu nói:

- Họ đã trúng phải ám toán của Tạo Hoá Môn.

Bàng Thiên Hoá bước tới cúi người xem xét vết thương của bọn Hung Thần, Oán Hồn hai người rồi ngẩng mặt lên nói:

- Thương thế thì không sao, nhưng họ đã trúng độc rất nặng.

Lý Trung Hụê mày liễu hơi chau lại hỏi:

- Có còn cứu được không ?

Bàng Thiên Hoá mỉm cười nói:

- Có Bàng mỗ ở đây, nếu như để họ chết vì trúng độc há chẳng phải là mất mặt lắm sao ?

Tạo Hoá Lão Nhân thấy vậy liền cười khẩy nói:

- Lão phu không tin các hạ có thể giải được độc dược đặc chế của Tạo Hoá Môn.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Không tin thì để ta giải độc cho ngươi xem.

Nói đoạn lão đưa tay vào trong bọc lấy ra một bình ngọc trắng, đổ ra mấy hoàn thuốc đỏ như máu nói:

- Tuy Bàng mỗ không còn dụng độc, nhưng trong người lúc nào cũng mang theo linh đan giải độc có thể giải bách độc trong thiên hạ.

Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói:

- Điều này lão phu không tin.

Bàng Thiên Hoá không nói gì, lấy tay đỡ Hung Thần ngồi dậy, banh miệng ra nhét một vine ethuốc vào miệng hắn rồi dùng chưởng vỗ nhẹ vào lưng cho thuốc trôi xuống. Tiếp đó lão cũng làm y như vậy với Oán Hồn.

Cả căn đại sảnh im lặng như tờ, tất cả các ánh mắt đều tập trung vào Hung Thần và Oán Hồn, đợi phải ứng của hai người.

Đây là một canh bạc lớn mà Bàng Thiên Hoá đã dùng thanh danh cả đời mình để đặt cược vào đó. Lão đã nói sẽ giải độc được cho bọn Hung Thần, Oán Hồn nay nếu chúng có mệnh hệ gì thì thanh danh gầy dựng mấy chục năm của lão coi như trôi theo dòng nước.

Lý Trung Hụê cũng bị canh bạc này hấp dẫn mà nhất thời quên đi sự hiện diện của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh liền nhân cơ hội này lẩn người nấp sau cánh cửa ra vào, tránh đi sự chú ý của quần hào.

Ước chừng một tuần trà công phu, Hung Thần chớp chớp hai mắt, từ từ ngồi dậy.

Bản tính Hung Thần xưa nay vốn hung tàn bạo ngược, tuy đã bị Lý Trung Hụê thuần hoá không ít nhưng gã vừa bị trúng kế của Tạo Hoá Lão Nhân, đương nhiên căm giận vô cùng. Bất giác hung tính lại nổi lên, song thủ vươn ra chộp lấy hai chân hoàng y đại hán, hét lớn một tiếng dùng thân mình hắn làm vũ khí quật tới Tạo Hoá Lão Nhân.

Tạo Hoá Lão Nhân biết rõ sự lợi hại của chất độc bôi trên áo giáo hoàng y đại hán nên không dám vọng động ngạnh tiếp, vội lắc mình tránh đòn.

Lý Trung Hụê thấy vậy thì hét lớn:

- Dừng tay.

Hung Thần tuy hung tàn ngạo ngược nhưng đối với Lý Trung Hụê thì dường như kính ngưỡng vạn phần, vừa nghe tiếng thét của nàng thì lập tức đình thủ, tung mình thoái lui.

Bàng Thiên Hoá mỉm cười nhìn Tạo Hoá Lão Nhân nói với vẻ châm chọc:

- Lời của Bàng mỗ không phải là giả chứ ?

Tạo Hoá Lão Nhân ngẩn người nhìn về phía cây bạch dương lớn phía ngoài đại sảnh, không nói câu nào. Đối với câu nói châm chọc của Bàng Thiên Hóa tựa hồ không nghe thấy gì vậy.

Lý Trung Huệ là nhân vật tinh minh, thấy vậy liền quay sang thấp giọng nói với Hoàng Phủ Lan:

- Trên cây bạch dương có người đang ẩn nấp, đó mới chính là kẻ chủ trì toàn cuộc hôm nay, mau bắt hắn phải hiện thân.

Hoàng Phủ Lan khẽ "dạ" một tiếng, đưa tay vào bọc rút ra một thanh đoản kiếm, tung người lao ra ngoài đại sảnh ngẩng đầu lên cây bạch dương nói lớn:

- Võ lâm minh chủ ở đây, bằng hữu phương nào còn không mau xuất hiện tiếp kiến.

Chỉ nghe người trên cây cười khanh khách nói:

- Lý gia muội tử thật là oai phong !

Lời vừa dứt thì một huyền y thiếu nữ dung mạo đẹp tựa thiên tiên đã phiêu hốt hạ thân xuống trước mặt Hoàng Phủ Lan.

Hoàng Phủ Lan vừa nhìn thấy huyền y thiếu nữ thì bất giác không cầm đựơc thối lui hai bộ.

Chỉ nghe tiếng Lý Trung Hụê từ trong đại sảnh truyền ra:

- Có phải Tây Môn tỷ tỷ đại giá quang lâm ?

Hoàng Phủ Lan vội đáp lời:

- Không sai, chính là Mai Hoa Môn chủ Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương không thèm để ý đến Hoàng Phủ Lan, yểu điệu cất bước đi vào đại sảnh. Quần hào đứng sau Lý Trung Hụê thấy nàng vội lấy binh khí ra đề phòng. Chỉ có Lý Trung Hụê và Chu Hải là vẫn giữ được sự bình tĩnh ban đầu, ngồi yên không hề cử động.

Tây Môn Ngọc Sương đảo mắt nhìn quần hào một vòng rồi mỉm cười nói:

- Lý cô nương cuối cùng đã đạt được sở nguyện, ngồi lên ghế Minh Chủ Võ Lâm.

Lý Trung Hụê nói:

- Tây Môn cô nuong quá khen!

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười đáp lại:

- Tiếc rằng hôm nay Lý cô nương đã đến chậm một bước. Tạo Hoá Môn đã quy phục Mai Hoa Môn. Ta thật lòng cảm thấy rất ngại, làm phí của cô nương một phen tâm cơ.

Lý Trung Hụê ngẩn người, trợn trừng mắt nhìn Tạo Hoá Lão Nhân hỏi:

- V?êc này là thế nào ?

Tạo Hoá Lão Nhân nghiêm túc nói:

- Không sai.

Lý Trung Hụê cười nhạt nói:

Tây Môn tỷ tỷ lúc nào cũng nhanh hơn tiểu muội một bước, thật làm cho tiểu muội vô cùng khâm phục.

Tây Môn Ngọc Sương cũng cười nhạt đáp lại:

- Chỉ mong là cô nương không khẩu thị tâm phi là được.

Lý Trung Hụê mỉm cười ôn hoà nói:

- Đây là những lời thật lòng của tiểu muội, bất quá ...

Tây Môn Ngọc Sương buột miệng hỏi:

- Bất quá cái gì ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Một Tạo Hoá Môn nhỏ bé đâu thể quyết định được đại thế võ lâm ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Nếu như cô nương còn muốn đêm nay rời khỏi đây trong bình yên thì không nên nói chuyện võ lâm đại thế với ta.

Lý Trung Hụê nói:

Tây Môn tỷ tỷ đêm nay đã không mang theo ác ý mà đến, vậy tiểu muộn xin cáo từ ở đây.

Tây Môn Ngọc Sương liền cât tiếng châm chọc:

- Cô nương bất tất phải lo lắng như vậy.

Lý Trung Hụê nghe câu nói này thì hơi biến sắc nói:

- Tây Môn tỷ tỷ còn gì chỉ giáo ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười thần bí nói:

- Ta có một tin tức rất xấu báo cho Lý minh chủ.

Lý Trung Hụê tò mò hỏi:

- Tỷ tỷ có tin tức gì muốn nói cho tiểu muội ?

Tây Môn Ngọc Sương vẫn mỉm cười nói:

- Là tin tức liên quan đến Bạch Tích Hương, Bạch cô nương ...

Lý Trung Hụê khẽ chau đôi mày liễu lại hỏi:

- Bạch cô nương ra sao ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng buông gọn:

- Chết rồi.

Lý Trung Hụê phẫn nộ hét lớn:

- Là ngươi đã giết cô nương ấy ?

Tây Môn Ngọc Sương cười cười đáp:

- Không phải, nàng ta bệnh mà chết. Có điều, cô nương có đem món nợ này tính sổ cho ta, ta cũng vô cùng vui mừng mà tiếp nhận.

Lý Trung Hụê bị chấn động tinh thần, ngẩn người ngây dại một lúc mới khai khẩu:

- Ta không tin.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Tin hay không tin là do cô nương. Bạch Tích Hương đã chết rồi, dù sao cô ta cũng đâu thể phục sinh.

Lý Trung Hụê hít sâu một hơi thanh khí để lấy lại bình tĩnh rồi nói:

- Bạch cô so về tài năng, trí tụê với cô nương thì thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Có thể nói là hơn một chút.

Lý Trung Hụê mỉa mai nói:

- Theo ngu kiến của tiểu muội thì có thể nói so về tài trí Bạch cô nương hơn Tây Môn tỷ tỷ rất nhiều mới đúng.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Quan điểm bất đồng, Lý cô nương nhận định như vậy ta cũng không có cách gì làm cô nương thay đổi được chủ kiến của mình ...

Đột nhiên, nàng ngừng một chút rồi lại cất cao giọng nói tiếp:

- Cứ cho là Bạch cô nương tài năng, trí tụê đều hơn ta rất nhiều, nhưng nàng ấy đã là minh nhật hoàng hoa, trong cuộc đời này cô nương không thể nào gặp được Bạch Tích Hương nữa.

Tinh thần của Lý Trung Huệ từ từ trấn định, nàng cảm khái nói:

- Khi tiểu muội và Bạch cô nương chia tay, nàng ấy không hề nói đến bệnh tình của mình, có lẽ muốn giấu kín tâm sự trong lòng không nói ra.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Tuy ta không tận mắt nhìn thấy Bạch cô nương tuyệt khí, nhưng bệnh tình của Bạch cô nương lúc ấy, đừng nói là Tây Môn Ngọc Sương này, chỉ cần người hiểu chút võ nghệ hay y đạo nào cũng có thể nhìn ra cô nương ấy không còn hy vọng. Việc này Lý minh chủ có tin hay không thì tuỳ, chúng ta cũng không nên vì chuyện này mà tranh cãi nữa.

Nói đến đây thì Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười, ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn có một chuyện nữa, cũng liên quan đến Bạch Tích Hương.

Lý Trung Hụê hiếu kỳ hỏi:

- Tây Môn tỷ tỷ còn chuyện gì nữa?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười bí hiểm nói:

- Là chuyện Lâm Hàn Thanh ...

Nói đến đây thì cố ý dừng lại không nói nữa.

Lý Trung Hụê quả nhiên không dằn lòng được lên tiếng hỏi:

- Lâm Hàn Thanh làm sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bạch Tích Hương hoành đao đoạt ái, cướp đi Lâm Hàn Thanh, chuyện này có lẽ cô nương vẫn không tin.

Lys Trung Hụê chỉ thấy trước mắt như tối sầm lại, tim đập thình thịch, khí huyết trào dâng trong lồng ngực, lảo đảo như muốn ngã. Nhưng chỉ trong tích tắc nàng đã khôi phục được trạng thái tâm lý ban đầu, trấn định tinh thần mỉm cười nói:

- Cho dù là thật tiểu muội cũng nên chúc mừng hai người họ một tiếng.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn chằm chằm vào mặt Lý Trung Hụê nói:

- Cái gì ? Cô nương thật sự không cảm thấy đau khổ chút nào sao ?

Lý Trung Hụê cười khổ đáp:

- Tự nhiên là thật lòng. Lâm tướng công đường đường một đấng quân tử, Bạch cô nương là tuyệt thế tài nữ của đời nay. Tiểu muội tại sao lại không thể thật tâm chúc mừng cho cặp tài tử giai nhân đó chứ ?

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Đây có phải là lời thật lòng của Lý cô nương không ta làm sao biết được.

Lý Trung Hụê chỉ mỉm cười đáp lại rồi nói:

- Tây Môn tỷ tỷ nhắc đến Lâm Hàn Thanh, xem ra trong lòng vẫn còn nhớ nhung chàng.

Tây Môn Ngọc Sương không chút ngại ngần, dứt khoát trả lời:

- Không sai. Quả thật ta đang rất nhớ nhung chàng.

Lý Trung Hụê nở một nụ cười tươi như hoa:

- Thì ra là vậy. Chẳng trách Tây Môn tỷ tỷ cứ trù cho Bạch cô nương chết sớm.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không cần ta trù ẻo, e rằng lúc này xác cô ấy đã vùi sâu dưới ba thước đất rồi.

Lý Trung Hụê đột nhiên đứng dậy nói:

- Những lời Tây Môn tỷ tỷ muốn nói đã hết chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương cất giọng lạnh như băng đáp lời:

- Chưa hết. Vừa nãy chúng ta nói chuyện tư, giờ nói đến chuyện chính.

Lý Trung Hụê nghe vậy thì khẽ đảo mắt thầm nghĩ:

- "Tây Môn Ngọc Sương không đem theo thủ hạ, nếu như nàng ta đơn thân dộc mã đến đây, dù có thêm Tạo Hoá Môn trợ lức đi nữa thì phe ta vẫn miễn cưỡng đối phó được."

Trong lòng thầm tính toán như vậy, nhưng miệng vẫn ngọt ngào nói:

- Tiểu muội xin rửa tai lắng nghe.

Tây Môn Ngọc Sương chỉnh sắc mặt, nghiêm giọng nói:

- Cô nương đã ngồi lên toạ vị Võ Lâm Minh Chủ, quang vinh một đời, thiết nghĩ con người sau khi bước lên đỉnh cao danh vọng thì cũng nên biết dũng cảm thối lui. Quần hào chịu nhận sự chỉ huy của cô nương, quá nửa là vì đối phó Tây Môn Ngọc Sương này ...

Nói đến dây thì nàng dừng lại thở dài rồi nói tiếp:

- Bất luận cô nương có thừa nhận hay không, nhưng ta biết trong lòng cô nương hiểu rất rõ, trong lúc cô nương tranh đoạt chức vị Võ Lâm Minh Chủ, nếu như ta xuất lực phá đám thì e rằng ba chữ Lý Trung Hụê sẽ không có giá trị như ngày hôm nay đâu,

Lý Trung Hụê lập tức đáp trả:

- Tây Môn tỷ tỷ nói như vậy là sai rồi. Danh vị của Hoàng Sơn Thế Gia chẳng hề thua kém danh vị của Minh Chủ Võ Lâm chút nào.

Tây Môn Ngọc Sương hơi biến sắc mặt, hỏi lại:

- Như vậy cô nương kiên quyết đối đầu với ta đến cùng.

Lý Trung Hụê đáp lời:

- Tiểu muội không có ý này, nhưng phải xem ý Tây Môn tỷ tỷ thế nào đã.

Ngữ khí của Tây Môn Ngọc Sương càng lúc càng trở nên lạnh lùng:

- Ta báo thù cho song thân phụ mẫu, như vậy thì có điểm nào không đúng ?

Lý Trung Huệ ôn tồn nói:

- Nếu như Tây Môn tỷ tỷ thấu tình đạt lý, có thể triệu tập thiên hạ anh hùng, công định thị phi, lúc đó tiểu muội nhất định sẽ góp một phần sức lực ...

Tây Môn Ngọc Sương nghe chưa hết câu thì tức giận ngắt lời:

- Việc riêng của ta đâu cần cô nương xen vào ...

Hai mắt nàng trợn trừng, tựa hồ như hai ngọn lửa hừng hực có thể thiêu cháy bất cứ thứ gì, ngữ khí trở nên lạnh lùng hơn băng giá:

- Ta vì không muốn cô nương bị cuốn vào vòng xoáy này nên mới khuyên cô nương dũng cảm thoái lui, nếu cô nương nghĩ rằng ta sợ cô nương thì cô nương đã lầm rồi.

Lý Trung Huệ mỉm cười ôn hoà nói:

- Thịnh tình của Tây Môn tỷ tỷ tiểu muộn xin tâm lãnh. Tiểu muội đã được đồng đạo võ lâm tôn làm minh chủ, lẽ nào có thể toạ thị bàng quan nhìn Tây Môn tỷ tỷ tạo kiếp trong chốn võ lâm ?

Tây Môn Ngọc Sương khẽ đổi sắc mặt nói:

- Bạch Tích Hương đã chết, cô nương không còn ai chống lưng phía sau nữa, nếu như vẫn còn chấp mê bất ngộ, vậy cũng đừng trách Tây Môn Ngọc Sương này thủ đoạn tàn độc.

Lý Trung Huệ vẫn mỉm cười nói:

- Nếu như Tây Môn tỷ tỷ không chịu dừng tay, quyết tạo ra một trận đại đồ sát trong võ lâm, vậy thì tiểu muội cũng bồi tiếp đến cùng.

Sắc mặt Tây Môn Ngọc Sương trở nên xanh xám rất khó coi. Đột nhiên nàng cất tiếng cười khanh khách như chuông ngân rồi nói:

- Được lắm, sau khi trời sáng chúng ta sẽ trở thành sinh tử đối đầu, không phải ngươi tử thì là ta vong.

Lý Trung Huệ nói:

- Hảo, niệm tình chúng ta thuở trước, đêm nay tiểu muội sẽ bỏ qua cho Tạo Hoá Môn.

Nói đến đây thì nàng ngừng lại, mục quang chuyển sang phía Tạo Hoá Lão Nhân lạnh lùng nói

tiếp:

- Sau khi trời sáng, Tạo Hoá Môn cũng giống như Mai Hoa Môn trở thành công địch của cả võ lâm.

Lý Trung Hu? nói:

Tạo Hoá Lão Nhân cười ha hả nói:

- Đến càng nhiều càng tốt, lão phu cũng đang muốn đem võ công Tạo Hoá Môn đi tranh hùng trong thiên hạ đây.

Lý Trung Hụê không để ý đễn lão, chỉ phất lá minh chủ lệnh kỳ trong tay nói với quần hào:

- Chúng ta đi !

Nói đoạn cất bước hướng ra phía cửa.

Lý Văn Dương đột nhiên bước nhanh đến bên cạnh nàng thấp giọng nói:

- Đệ tử vừa nãy mới xuất thủ của Tạo Hoá Lão Nhân chính là vị sư đệ đã thất tung mà bấy lâu nay Lâm huynh đệ khổ công tìm kiếm.

Lý Trung Hụê đã ra gần đến của, nghe Lý Văn Dương nói vậy liề dừng lại hỏi:

- Có nhìn nhầm ngươi không ?

Lý Văn Dương đáp một cách chắc chắn:

- Tuyệt đối không.

Lý Trung Hụê liền quay đầu lại nói với Tây Môn Ngọc Sương:

- Tây Môn tỷ tỷ, tiểu muội còn có một việc muốn nhờ vả, không hiểu Tây Môn tỷ tỷ có thể đáp ứng được không.

Tây Môn Ngọc Sương nhíu mày hỏi:

- Cô nương còn chuyện gì ?

Lý Trung Hụê ôn hoà nói:

- Tiểu muội muốn nhờ Tây Môn tỷ tỷ đòi một người của Tạo Hoá Môn.

Tây Môn Ngọc Sương thông minh tuyệt thế nhưng cũng không hiểu ý tứ của Lý Trung Hụê, nàng ngẩn người ra một chút rồi hỏi lại :

- Cô nương muốn đòi một người ư ?

Lý Trung Hụê nói:

- Hắn bất quá chỉ là một đệ tử của Tạo Hoá Môn, bất luận đi theo bên nào cũng không hề ảnh hưởng gì đến thế cuộc.

Tây Môn Ngọc Sương thầm nhủ:

- "Không biết tiểu nha đầu định giở trò gì ?"

Ngoài miệng nàng vẫn lạnh lùng nói:

- Đã không có ảnh hưởng, vậy cô nương còn muốn đòi người làm gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Lý do hết sức đơn giản.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn chưa hiểu liền hỏi:

- Mau nói ra xem.

Lý Trung Hụê liền giải thích:

- Bởi vì đó là con cái của một vị thân thích họ xa của tiểu muội, hắn bị Tạo Hoá Lão Nhân bắt cóc, thu phục làm môn hạ.

Tây Môn Ngọc Sương quay sang nhìn Tạo Hoá Lão Nhân một cái rồi hỏi Lý Trung Hụê:

- Là ai ?

Lý Trung Huệ không trả lời mà hỏi lại:

- Nếu như tỷ tỷ không đáp ứng thì tiểu muội nói ra phỏng có ích gì ?

Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu như cô nương không lừa ta, ta sẽ đáp ứng.

Lý Trung Hụê quay sang gật đầu một cái với Lý Văn Dương. Lý Văn Dương liền chỉ tay vào Dư

Tiểu Long nói:

- Chính là đồng tử đứng bên cạnh Tạo Hoá Lão Nhân.

Tây Môn Ngọc Sương uyển chuyển bước đến cạnh Dư Tiểu Long hỏi lại:

- Là vị tiểu huynh đệ này ?

Lý Văn Dương nói:

- Không sai.

Tây Môn Ngọc Sương quay sang nhìn Dư Tiểu Long hỏi hắn:

- Tiểu huynh đệ, ngươi họ gì ?

Dư Tiểu Long đáp cộc lốc:

- Họ Dư.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn dịu dàng hỏi tiếp:

- Ngươi có quen biết vị Lý cô nương kia không ?

Dư Tiểu Long đã bị Tạo Hoá Lão Nhân cho uống Tạo Hoá Đơn, ngoại trừ biết mình họ Dư ra, tất cả quá khứ hắn đã quên sạch sành sanh. Hắn tròn mắt nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Không biết.

Tây Môn Ngọc Sương lại chỉ tay vào Tạo Hoá Lão Nhân hỏi:

- Ông ta là ai ?

Dư Tiểu Long đáp:

- Là sư phụ ta.

Lý Trung Hụê thấy vậy liền cất tiếng:

- Không thể hỏi như vậy được, tuổi hắn còn nhỏ đương nhiên không thể nhớ ra tiểu muội được.

Bàng Thiên Hoá đứng bên cạnh xen vào:

- Cho dù tuổi hắn lớn hơn nữa, nếu uống thuốc của Tạo Hoá Môn vào thì mọi quá khứ đều như trôi

theo dòng nước.

Tây Môn Ngọc Sương liếc mắt nhìn Dư Tiểu Long rồi nói với Tạo Hoá Lão Nhân:

- Có thể cho họ đem hắn đi không ?

Tạo Hoá Lão Nhân làm ra vẻ khó xử nói:

- Trong số đệ tử của lão khiếu, tên này có tư chất nhất. Lão khiếu đang định bồi dưỡng hắn để hắn kế thừa y bát Tạo Hoá Môn sau này, để bọn họ đem đi không phải đáng tiếc lắm sao ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Đừng lo, ta sẽ tìm cho lão một truyền nhân khác.

Nàng ngừng lại một chút rồi quay sang nói với Lý Trung Huệ:

- Hãy chăm sóc hắn cho tốt.

Nói đoạn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu Dư Tiểu Long hai cái.

Lý Trung Huệ thông minh tuyệt đỉnh, trong lòng lập tức cảnh giác. Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương ôn nhu nói với Dư Tiểu Long:

- Tiểu huynh đệ hãy đi theo vị tỷ tỷ kia nhé.

Dư Tiểu Long quay đầu lại nhìn Tạo Hoá Loã Nhân, rồi miễn cưỡng bước đi về phía Lý Trung Huệ. Lý Trung Huệ đưa tay nắm lấy tay hắn, rồi đột nhiên tay kia xuất thủ điểm nhanh như chớp vào Thuỵ huyệt. Nàng đỡ lấy thân hình Dư Tiểu Long đưa cho Lý Văn Dương thấp giọng nói:

- Cõng hắn rời khỏi đây.

Nói đoạn, nàng ngước mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tỷ tỷ đã hạ thủ trên người hắn ?

Tây Môn Ngọc Sương chỉ mỉm cười nói:

- Cô nương quá đa nghi. Cẩn thận là tốt nhưng quá cẩn thận như vậy làm sao lãnh đạo anh hùng thiên hạ.

Lý Trung Huệ liền đáp trả:

- Đây là chuyện của tiểu muội, tỷ tỷ đâu cần quan tâm. Nếu không còn gì nữa, tiểu muội xin cáo

biệt ở đây.

Nói đoạn quay người bước ra cửa.

Tây Môn Ngọc Sương nói với theo:

- Vị tiểu huynh đệ đó đã uống Tạo Hoá Đơn, cô nương cần phải cẩn thận.

Tạo Hoá Lão Nhân thường ngày kiêu ngạo, độc đoán nhưng đứng trước Tây Môn Ngọc Sương dường như chuột thấy mèo vây. Đối với quyết định của Tây Môn Ngọc Sương lão không hề phản đối, chỉ đứng lặng lẽ, ngơ ngẩn xuất thần.

Đoàn người do Lý Trung Hụê dẫn đến đã ra khỏi đại sảnh, Chu Hải và Bàng Thiên Hoá đoạn hậu.

Lâm Hàn Thanh biết rõ khi nãy mình đã bị Lý Trung Hụê hoài nghi, tất nhiên không thể nào dấu nổi con mắt của Tây Môn Ngọc Sương, chỉ cần chàng bước ra chỗ sáng là lập tức sẽ bị Tây Môn Ngọc Sương nhận ra thân phận. Mắt thấy Lý Trung Hụê đem Dư Tiểu Long đi, trong lòng chàng càng trở nên thấp thỏm không yên.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Lúc này ta không có cách nào rời khỏi đây, chỉ còn cách tìm chỗ nào ẩn thân tạm thời, đợi Tây Môn Ngọc Sương đi khỏi mới nghĩ cách ra khỏi trang viện vậy.

Nhưng ánh sáng trong đại sảnh rõ tựa ban ngày, ngoại trừ nấp sau cánh cửa chàng chẳng còn có chỗ nào ẩn thân được nữa. Chàng đang không biết làm sao thì đột nhiên Tây Môn Ngọc Sương hét lớn:

- Là người nào ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Thôi chết rồi !

Chàng biết rõ nếu như chàng nói thêm câu nào nữa thì Tây Môn Ngọc Sương chắc chắn có thể nhận ra thanh âm của mình, vì thế lặng lẽ không nói tiếng nào, lao vọt ra ngoài chạy theo hướng Lý Trung Hụê.

Lúc này Lý Trung Hụê đã đi ra khỏi cánh cửa thứ hai. Chu Hải và Bàng Thiên Hoá đoạn hậu nên vẫn còn đứng bên trong. Lâm Hàn Thanh nhảy ra khỏi đại sảnh, trong nháy mắt đã ở tầm ngoài hai trượng.

Đột nhiên Tây Môn Ngọc Sương lao người phóng vút theo chàng, trầm giọng quát lớn:

- Đứng lại.

Lời vừa dứt thì người đã đến sát bên cạnh Lâm Hàn Thanh, tả thủ vươn ra phất nhẹ vào tay phải chàng. Cánh tay phải của Lâm Hàn Thanh tê đi, nhất thời mất đi tác dụng nhưng chàng vẫn nghiến răng chịu đựng, không nói tiếng nào mà dùng toàn lực lao đi.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, đuổi sát theo như hình với bóng.

Khinh công của nàng tuyệt thế võ lâm, tốc độ nhanh như ánh sao xa, Lâm Hàn Thanh lại đang thọ trọng thương, khinh công đương nhiên bị ảnh hưởng không nhỏ, vì thế chỉ sau hai cái nhún người nàng đã đến sát sau lưng Lâm Hàn Thanh, cử chưởng đánh xuống.

Lúc này hai người đã chạy đến cánh cửa thứ hai.

Thần Phán Chu Hải từ trước đã vận công giới bị, mắt thấy Lâm Hàn Thanh sắp bị nguy khốn dưới chưởng của Tây Môn Ngọc Sương, lập tức đương thủ phóng ra một cỗ phách không chưởng lực, miệng hét lớn một tiếng:

- Cô nương hạ thủ lưu tình.

Một cỗ kình lực như bài sơn đảo hải lao về phía Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương nếu không để ý đến sự an nguy của bản thân, cố ý giết người thì Lâm Hàn Thanh chắc chắn hồn du địa phủ, nhưng nàng cũng sẽ thọ thương không nhẹ dưới chưởng lực tuyệt luân của Chu Hải.

Tình thế khiến nàng không thể không hồi thân tự bảo, tả chưởng đang kích tới sau lưng Lâm Hàn Thanh lập tức chuyển hướng tiếp lấy kình lực của Chu Hải.

Thần Phán Chu Hải sớm đã biết Tây Môn Ngọc Sương là người thế nào, liền tăng thêm mấy phần chân lực, sử dụng tám thành nội lực.

Tây Môn Ngọc Sương tuy võ công cao cường, nhưng người đang lăng không, không thể tụ khí, nên lực đạo không đủ, tiếp xong một chưởng của Chu Hải liền lộn liên tục hai vòng trên không rồi mới hạ thân xuống mặt đất.

Lâm Hàn Thanh nhân lúc hai người đối chưởng, hít một hơi chân khí rồi nhảy vọt qua tường đi mất.

Lúc này Lý Trung Huệ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng hai người động thủ liền dẫn theo bọn Lý Văn Dương quay lại.

Tây Môn Ngọc Sương trừng mắt nhìn Chu Hải lạnh lùng quát:

- Ngươi xuất chưởng cứu hắn nhưng có biết hắn là ai không ?

Chu Hải hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, cười nhạt nói:

- Tây Môn cô nương muốn giết hắn, vậy tất nhiên hắn không phải là thuộc hạ của cô nương, cũng không phải nhân vật trong Tạo Hoá Môn.

Tây Môn Ngọc Sương chau mày quát:

- Có phải người của các ngươi dẫn đến không ?

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn quần hào một lượt, lắc đầu nói:

- Không phải người của tiểu muội. Lý Trung Hụê này quang minh chính đại mà đến, đâu cần phải cố giả huyền hoặc.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Trong cuộc đối đầu của hai chúng ta, ngoại trừ Tạo Hoá Môn lẽ nào lại có thêm một thế lực thứ tư nữa đang đợi hưởng lợi ngư ông ?

Lý Trung Hụê ngẩng đầu nhìn lên trời, nói:

- Tạo Hoá Môn đã quy phục dưới tay Tây Môn tỷ tỷ rồi ...

Nàng ngưng lại một lát rồi nói:

- Bất luận là ai, người đã đi rồi thì cũng không cần truy cứu làm gì nữa.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:

- Lý Trung Huệ, sau khi mặt trời mọc, một chút tình nghĩa của hai chúng ta cũng theo bóng đêm này mà tan biến. Kể từ sáng mai, chúng ta sẽ là tử đối đầu, lúc ấy thì bất chấp thủ đoạn, kẻ mạnh sẽ sống sót. Các ngươi đi đi !

Lý Trung Hụê vẫn đứng nhìn Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy thì lạnh lùng hỏi:

- Cô nương còn gì muốn nói ?

Nói đoạn hữu thủ từ từ đưa lên ngang ngực.

Lý Trung Hụê liếc nhìn, thấy năm ngón tay trắng muốt như ngọc của Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên to lên, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng cũng nhanh chóng trấn định tinh thần nói:

- Lúc này trời còn chưa sáng, chúng ta vẫn còn một chút tình xưa nghĩa cũ.

Tây Môn Ngọc Sương nghe vậy thì từ từ hạ tay xuống, ngữ khí trở nên bình hoà hơn:

- Cô nương định nói gì ?

Lý Trung Hụê ôn nhu nói:

- Dù cho Bạch Tích Hương có chết, tỷ tỷ cũng khó mà thắng được trận chiến này.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Tại sao ? Có phải là vì còn có Lý Trung Hụê cô không ?

- Dựa vào võ công của Tây Môn tỷ tỷ, giết muội đâu phải chuyện quá khó, bất quá tỷ tỷ giết đi một Lý Trung Hụê, thì sẽ có thêm nhiềm nghĩa sĩ anh hùng xuất hiện đối đầu với tỷ. Từ hàng trăm ngàn năm nay, võ lâm lúc nào mà không có phong ba bão táp, biến loạn, nhưng cũng từ trăm ngàn năm nay, võ lâm vẫn như vậy, cho dù là kẻ hùng tài đại lược đến đâu cũng không thể cải biến được giang hồ. Tỷ có giết muội đi nữa thì Võ Lâm có thể có năm có mười minh chủ khác lên thay thế. Nhưng Tây Môn tỷ tỷ chỉ có một người, sau khi tỷ tỷ chết đi thì tất cả sẽ trôi hết theo dòng thời gian...

Tây Môn Ngọc Sương tức giận gằn giọng nói:

- Cô nương giáo huấn ta ?

Lý Trung Hụê vẫn giữ thái độ ôn nhủ nói:

- Tiểu muội chỉ muốn thành tâm khuyên nhủ.

Tây Môn Ngọc Sương mặt lạnh như băng đáp lại:

- Thịnh tình của cô nương, ta xin tâm lĩnh.

Lý Trung Hụê nói tiếp:

- Chỉ trách tiểu muội đa ngôn.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên hỏi một câu lạ lùng:

- Trên đầu cô nương có gì vậy ?

Lý Trung Hụê tuy cảm thấy kỳ quái như vẫn trả lời:

- Một cành kim thoa.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có thể cho ta mượn không ?

Lý Trung Hụê đưa tay gỡ cành kim thoa xuống, đưa cho Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu như Tây Môn tỷ tỷ, tiểu muội xin dâng tặng là vật kỷ niệm

Tây Môn Ngọc Sương đưa tay đón lấy, đựa cành kim thoa trong lòng bàn tay khẽ nắm lại một cái rồi lạnh lùng nói:

- Trả lại cho cô nương.

Nói đoạn xoè tay đưa cây kim thoa cho Lý Trung Huệ.

Lý Trung Huệ hơi nghi ngại quan sát, cây thoa vẫn nguyên vẹn như cũ, nàng nghĩ ngợi một chút rồi mới đưa tay nhận lấy. Nào ngờ cây kim thoa vừa mới rời khỏi lòng bàn tay Tây Môn Ngọc Sương thì lập tức vỡ vụn thành trăm mảnh nhỏ rơi lả tả xuống dất.

Lý Trung Hụê khẽ rùng mình, gượng cười nói:

- Đa tạ tỷ tỷ hạ thủ lưu tình.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn giữ thái độ lạnh băng nói:

- Kể từ sáng mai, cô nương cần cẩn thận hơn.

Lý Trung Hụê cũng mỉm cười đáp lời:

- Tỷ tỷ cũng nên bảo trọng.

Nói đoạn quay người dẫn quần hào rời khỏi Tạo Hoá Môn.

Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng sử dụng khinh công toàn lực chạy một mạch hơn mười dặm đường mới dừng lại thở dốc.

Khi nãy chàng chạy như điên cuồng chỉ mong thoát thân, quân mất cả nỗi đau do vết thương gây ra. Lúc này vừa dừng lại thì thấy hữu thủ đã trở nên cứng như gỗ, cố thử nhấc lên nhưng không thể cử động nổi. Trong lòng chàng không khỏi lo lắng thầm nhủ:

- "Lâm Hàn Thanh này mà mất nốt cánh tay thì sẽ trở thành phế vật vô dụng mất."

Trong những ngày gần đây, chàng lưu lãng khắp nơi, trải nhiều kiếp nạn bản tính kiêu ngạo thiên sinh đã bị mài mòn quá nửa, không lâu sau thì đã khôi phục lại được sự bình tĩnh.

Lúc này Lâm Hàn Thanh nghĩ đến những tâm nguyện chưa hoàn thành. Mặt mũi bị huỷ hoại, hữu thủ bị phế làm hào khí mới khôi phục trong chàng tiêu thất gần hết. Giây phít này chàng chỉ muốn đến gặp Dư Tiểu Long, nói cho hắn biết thân phận thật sự cưa hắn, sau đó lên Hoàng Hạc Lâu hỏi thăm sự sống chết của Bạch Tích Hương, xem nàng đã chết thật hay đã luyện thành Ma Công, Cuối cùng chàng muốn trở về thăm lại mẹ già lần cuối rồi sẽ đi tìm một nơi hoang sơn dã lãnh không một bóng người để kết liễu cuộc đời tàn phế của mình.

Lâm Hàn Thanh ngẩng mặt lên nhìn bầu trời sao lấp lánh, ngơ ngẩn xuất thần bước đi về phía trước. Bao nhiêu kỳ ngộ bi thảm, bao nhiêu đả kích trong thời gian ngắn đã làm cho chàng trở nên tuỳ ngộ nhi an, quá khứ hay tương lai đối với chàng đều trở thành hư ảo, chàng không còn nghĩ đến chúng nữa. Giờ chính chàng cũng không biết mình nên đi đâu về đâu ?

Đột nhiên phía sau lưng có người cất tiếng:

- Lâm Hàn Thanh

Lâm Hàn Thanh dường như không thể tin vào tai mình, trên thế gian này còn có người nhận ra được chàng. Chàng liền dừng bước, quay đầu nhìn đối phương ngơ ngẩn hỏi:

- Gọi ta ?

Một tiếng thở dài cất lên:

- Quả nhiên là chàng.

Dưới ánh sao ảm đạm, Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm bước ra.

Lâm Hàn Thanh nhìn rõ đối phương, tinh thần đang ngơ ngẩn như bừng tỉnh, bất giác nộ khí xung thiên lạnh lùng nói:

- Cô nương hại ta đến như thế này, lẽ nào còn không chịu buông tha ?

Tây Môn Ngjoc Sương chầm chậm đưa tay ra nắm lấy hữu thủ của chàng ôn nhu nói:

- Ta dùng phất mạch thủ pháp đả thương hữu thủ của chàng, nếu không sớm trị liệu kinh mạch sẽ tắc nghẽn, cánh tay này của chàng coi như phế bỏ.

Lâm Hàn Thanh giật mạnh tay lạnh lùng nói:

- Tàn phế một cánh tay thì có gì. Lâm Hàn Thanh này đã trở thành phế vật từ lâu rồi.

Tây Môn Ngọc Sương không hề nổi giận, chỉ chớp chớp hai mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Có một chuyện ta cần nói với chàng. Ta cảm thấy có lỗi với chàng.

Lâm Hàn Thanh vẫn giữ thái độ lạnh lùng:

- Cô nương không cần giả bộ mèo khóc chuột. Anh hùng thiên hạ đều là cữu nhân của cô nương, một Lâm Hàn Thanh nhỏ bé như ta có đáng gì đâu?

Tây Môn Ngọc Sương ôn nhu nói:

- Chàng khác với bọn chúng. Ta đối với bọn họ là thù hận còn đối với chàng là yêu thương, đồng tình, hối hận và xấu hổ ...

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm Hàn Thanh ta dù chết không đất chôn cũng không cần cô nương đồng tình ...

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đây không phải là đồng tình, mà là một thứ tình cảm không thể biểu đạt được ...vừa xấu hổ, vừa hối hận, vừa yêu thương ...

Lâm Hàn Thanh khinh miệt nói:

- Cô nương cũng biết xấu hổ, hối hận ư, đây đúng là một chuyện đáng buồn cười đấy ?

Tây Môn Ngọc Sương vẫn nhẫn nhịn nói:

- Chàng và người khác không giống nhau. Chàng là một chính nhân quân tử.

Lâm Hàn Thanh mỉa mai:

- Cô nương quá khen, tại hạ gánh không nổi đâu.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đây là những lời thật lòng của ta, chàng không tin ta cũng không có cách nào ép chàng tin được...

Lâm Hàn Thanh cười lớn nói:

- Tin hay không tin đâu có gì quan trọng. Đa tạ cô nương đã trân trọng tại hạ.

Nói đoạn quay người bỏ đi.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió lướt bên tai, Tây Môn Ngọc Sương đã đứng án ngữ trước mặt chàng nói:

- Bất luận chàng có đồng ý hay không, ta cũng phải trị liệu thương thế cho chàng trước, sau đó sẽ nói cho chàng một việc quan trọng.

Lâm Hàn Thanh biết mình không thể kháng cự lại nàng, đành cúi đầu nói:

- Đa tạ cô nương liệu thương.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười ôn nhu, hai cánh tay ngọc nắm lấy cánh tay bị thương của Lâm Hàn Thanh xoa bóp. Đáng lẽ đây là một bức tranh hoàn hảo tràn đầy nhu tình mật ý, nhưng Lâm Hàn Thanh lại không thèm nhìn Tây Môn Ngọc Sương mà ngẩng đầu lên nhìn trời, khiến cho bức tranh trở nên không hoàn chỉnh.

Ước chừng một tuần trà công phu thì Tây Môn Ngọc Sương buông tay ra nói:

- Xong rồi, mạch máu đã lưu thông.

Lâm Hàn Thanh thu tay lại buông một câu cộc lốc:

- Đa tạ !

Nói đoạn quay người bỏ đi.

Tây Môn Ngọc Sương giận dỗi hét lớn:

- Đứng lại.

Lâm Hàn Thanh dừng bước quay đầu lại hỏi:

- Cô nương còn gì phân phó.

Tây Môn Ngọc Sương không nói gì, chầm chậm lấy trong bọc ra một bình ngọc đưa cho chàng.

- Đây là thuốc có thể khôi phục dung mạo lại cho chàng.

Lâm Hàn Thanh tiếp lấy lọ thuốc nói:

- Đa tạ cô nương ban thuốc.

Tây Môn Ngọc Sương lại nói:

- Còn một chuyện ta muốn nói với chàng, mong chàng bình tĩnh lắng nghe.

Lâm Hàn Thanh giật mình nói:

- Về cái chết của Bạch Tích Hương ?

Tây Môn Ngọc Sương trả lời:

- Không sai. Bệnh của nàng ấy đã nhập cốt, dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng không chữa khỏi được.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên trợn mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương giết nàng ?

Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm cúi đầu né tránh ánh mắt dữ dội của chàng khẽ nói:

- Ta đích thực có ý đó,

Lâm Hàn Thanh bi phẫn hét lên:

- Cô nuong đã hứa với ta sẽ không thương hại đến nàng ?

Tây Môn Ngọc Sương dịu dàng giải thích:

- Bạch Tích Hương còn sống ngày nào, ngày đó ta không thể ăn ngon ngủ yên. Ta rất muốt giết chết nàng, bất quá ta không xuất thủ giết người, khi ta đến Mai Hoa Cư (Mai này là chôn) thì thấy Hương Cúc và Tố Mai đang làm hậu sự cho nàng.

Lâm Hàn Thanh sững sờ hỏi lại:

- Chuyện này là sự thật ?

Tây Môn Ngọc Sương quả quyết nói:

- Không sai. Ta đã đích thân khai quan, kiểm tra xem nàng đã chết chưa.

Lâm Hàn Thanh phẫn nộ nói:

- Là cô nương ép nàng phải chết.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ lắc đầu, vuốt tóc nói:

- Ta đến đó đích thực muốn giết chết nàng, nhưng ta đã đến chậm một bước nên không có cơ hội

xuất thủ.

Nói đến đây thì nàng thở dài một tiếng mới nói tiếp:

- Ta không giết nàng, nhưng trong lòng vẫn hổ thẹn với chàng.

Lâm Hàn Thanh chợt cảm thấy đầu váng mắt hoa, ngực tức như búa bổ, chỉ hận không thể chém Tây Môn Ngọc Sương ra làm trăm ngàn mảnh, như với võ công của chàng bây giờ cách biệt quá xa với nàng, tự biết mình không phải là đối thủ nên đành nhẫn nhịn, cất tiếng nói lạnh như băng:

- Tuy cô nương không tự tay giết chết nàng, nhưng nàng đã bị cô nương bức đến không còn đường đi nên mới phải chết thảm như vậy.

Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng phản đối:

- Chàng sai rồi, là do nàng bệnh mà chết.Hừ, tuyệt chứng đó thật lợi haị, ngay cả Bạch Tích Hương cũng phải cúi đầu.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nuong đã biết vậy tại sao còn cảm thấy xấu hổ với ta.

Tây Môn Ngọc Sương dịu dàng giải thích:

- Tuy ta không hạ thủ sát nhân, nhưng ta cũng có ý định đó. Ta đã phản bội lại lời hứa với chàng, đuổi đến tận Mai Hoa Cư. Nếu như lúc đó nàng chưa chết, ta nhất định cũng không buông tha nàng. Giờ nàng đã chết ...

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng ngắt lời:

- Cô nương có thể kê cao gối mà ngủ, tung hoành thất hải, oai trấn cửu châu mà không bị

ai cản trở nữa.

Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:

- Sự thật không như chàng nói, giờ ta chỉ cảm thấy hổ thẹn với chàng.

Lâm Hàn Thanh cười lớn nói:

- Bạch Tích Hương giờ đã thành người thiên cổ, Tây Môn cô nương muốn nói gì chẳng được ..

Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:

- Là thật. Nếu như chàng không tin ta cung không có cách nào. Ta dã thất hứa với chàng mộtt lần, nay sẽ dáp ứng chàng ba diều kiện dể bồii thuờng. Bất luận là chuyện gì, chỉ cần chàng nói ra, ta dều dáp ứng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bạch cô nuong dã chết, cho dù ba tram diều, ba vạn diều cung chẳng để làm gì ?

Tây Môn Ngọc Suong ngẩn nguời nói:

- Chàng rất yêu Bạch cô nương ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai, trong lòng ta chỉ có một Bạch Tích Hương mà thôi.

Chương 16: Hồi 16

Lời vừa dứt thì hai hàng lệ nóng hổi đã chảy dài trên má chàng. Lâm Hàn Thanh không muốn để Tây Môn Ngọc Sương thấy mình rơi lệ, liền quay người chạy như điên cuồng về phía trước.

Tây Môn Ngọc Sương cao giọng gọi với theo:

- Lâm Hàn Thanh, chàng hãy dừng bước đã. Ta còn hai câu nữa muốn nói với chàng.

Lâm Hàn Thanh dù nghe rõ lời kêu gọi của Tây Môn Ngọc Sương nhưng vẫn chạy như điên cuồng, không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Tây Môn Ngọc Sương ngẩn ngơ nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, mãi đến lúc bóng đêm tan biến nhường chỗ cho ánh mặt trời thì nàng mới như bừng tỉnh, thở dài cảm khái rồi chầm chậm bước đi.

Lâm Hàn Thanh không biết đã chạy được bao lâu, cũng không biết đã chạy được bao nhiêu đường đất. Chàng chạy đến khi trời sáng thì mới dừng lại dưới một gốc cây nghỉ ngơi.

Những ngày Bạch Tích Hương còn tại thế, chàng không cảm thấy điều gì đặc biệt. Nhưng vừa nghe tin Bạch Tích Hương đã chết, chàng mới phát hiện được người thiếu nữ yếu nhược nhiều bệnh tật ấy đã chiếm vị trí quan trọng thế nào trong trái tim mình.

Khẩu khí kiên quyết khẳng định của Tây Môn Ngọc Sương làm Lâm Hàn Thanh không thể không tin. Một tia hi vọng nhỏ bé cuối cùng trong lòng chàng, giờ đã hoàn toàn tiêu tán.

Chàng vuốt vuốt y phục lại cho thẳng rồi cất bước đi về phía trước. Những nỗi thống khổ của chàng đã làm cho chàng trở nên vô cùng kiên cường, cái chết của Bạch Tích Hương đã đả kích chàng rất mạnh, nhưng chàng vẫn đứng dậy được.

Chàng muốn quay trở lại Tạo Hoá Môn, nhưng lại chuyển ý nghĩ đến nếu quay về Mai Hoa Cư nhìn thấy nấm mồ mới đắp của Bạch Tích Hương thì sẽ không thể vượt qua được nỗi đau khổ này.Đồng thời, vạn nhất nàng chưa chết mà đang ẩn nấp ở nơi nào đó luyện Ma Công, nếu đi đến đó sẽ ảnh hưởng đến sự tu luyện của nàng. Chi bằng tận dụng khoảng thời gian này đi làm hết những việc mà chàng chưa làm xong, sau đó mới đến Mai Hoa Cư. Lúc đó, nếu như nàng còn sống thì có lẽ cũng đã luyện thành Ma Công, tự nhiên có thể cùng nàng tương kiến. Nếu như nàng đã chết, thì cũng có thể bái lạy trước mộ nàng một phen cũng chưa muộn.

Trong lòng đã quyết định hướng đi cho tương lai, chàng hít một hơi thanh khí cho phấn chấn tinh thần, đưa tay vào bọc lấy ra bình ngọc Tây Môn Ngọc Sương đưa cho khi nãy thầm nhủ:

- Tây Môn Ngọc Sương đã nói thuốc này có thể rửa sạch những vết sẹo trên mặt mình, bất luận chân giả cũng phải thử nghiệm một phen.

Nghĩ đoạn chàng rảo bước đi tìm một dòng suối nhỏ, rồi lấy mở bình ra định đổ thuốc ra rửa những vết sẹo trên mặt, nhưng trong lòng chàng chợt đổi ý:

- Nếu như Bạch Tích Hương đã chết, ta khôi phục dung mạo phỏng có ích gì ? Lâm Hàn Thanh này nguyện vì Bạch Tích Hương mà giữ khuôn mặt xấu xí này suốt đời.

Ý niệm đã quyết, chàng bèn cất thuốc vào trong bọc, cất bước đi thẳng về phía trước.

Chàng đã có kinh nghiệm một lần, trước khi Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê quyết đấu, chắc chắn họ sẽ tập trung tại tửu điếm.

Chàng liền dị dung cải trang, âm thầm quan sát, quả nhiên phát giác nhiều giang hồ hào khách, nhân vật võ lâm mặt mày khẩn trương đang tập trung ở khu vực phụ cận. Xem ra Lý Trung Hụê và Tây Môn Ngọc Sương đã trực tiếp đối đầu, lấy đao thương để gặp mặt, mở ra một trận ác chiến, đại đồ sát trong chốn võ lâm.

Do đã có kinh nghiệm nhiều lần, thụât dịch dung cải trang của Lâm Hàn Thanh đã đạt đến mức xuất thần nhập hoá, mặc dù có nhiều võ lâm nhân sĩ đã từng gặp qua chàng nhưng không ai nhận ra chàng cả.

Lúc này đã là giữa trưa, Lâm Hàn Thanh giả trang thành một lão nhân bán hoa quả, gánh một gánh hoa quả đi đến ngã tư đường.

Chỉ thấy dưới đất vết máu vương vãi khắp nơi, bên bờ ruộng có hai tử thi nằm úp mặt xuống đất. Bên cạnh là một con ngựa đã bị thương nặng, đang dãy dụa chờ chết.

Cảnh tượng thật là tàn khốc, chỉ nhìn thôi Lâm Hàn Thanh đã thấy cảm khái vạn phần.

Chàng đặt gánh hoa quả xuống đất, thở dài một hơi thầm nhủ:

- Võ lâm đang phải đối mặt với một trận đại hào kiếp không tiền khoáng hậu, Lâm Hàn Thanh ta đường đường là một nam tử hán thân cao bảy thước lẽ nào có thể toạ thị bàng quan, buông tay đứng nhìn những thảm cảnh như thế này tiếp tục diễn ra ?

Chàng đang trầm tư suy nghĩ thì từ đằng xa đột nhiên vang đến tiếng vó ngựa gấp rút.

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người toàn thân máu me nằm phủ phục trên lưng ngựa. Khoái mã lao như bay về phía trước, chạy như điên cuồng. Sau lưng khoái mã là hai đại hán cầm đao đang đuổi theo sát sau lưng.

Lâm Hàn Thanh trong lòng thầm nghĩ:

- Người này đã thọ trọng thương, hai đại hán kia vẫn không tha cho y, lẽ nào không giết chết y thì chúng không cam tâm ?

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì nảy sinh cảm giác "giữa đường gặp chuyện bất bình ...". Chàng liền đặt gánh hoa quả xuống, đợi cho người thọ thương chạy qua mặt bất đồ hét lớn một tiếng, tung người lên, đòn gánh trong tay đánh ra một chiêu "Hoành Giang Tiệt Lãng" quét mạnh về phía sau.

Hai gã đại hán đang đuổi theo phía sau không thể ngờ rằng một lão nhân bán hoa quả lại xen vào chuyện giang hồ, chúng càng không thể ngờ rằng lão nhân bán hoa quả đó xuất thủ ra một chiêu quá đáng sợ và vô tình như vậy, nhất thời không tránh kịp.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đại hán ngồi trước trúng ngay một đòn gánh của Lâm Hàn Thanh vào ngực, cả người bay lên không trung rơi bịch xuống đất.

Gã đại hán thứ hai cưỡi ngựa phóng như tên bắn, nhanh như chớp đã lướt qua người Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên yên ngựa của hán có đeo bốn chiếc đầu người đang chảy máu ròng ròng, bất giác không cầm được nộ hoả dâng cao. Chàng thầm nhủ:

- Tên này đã giết chết bốn người, lại còn không chịu buông tha người đang bị trọng thương.

Nghĩ đoạn liền vẫy tay một cái, chiếc đòn gánh trong tay liền bay vút ra lao thẳng vào lưng tên đại hán.

Đại hán kia không lý đến tính mạng của đồng bọn, thúc ngựa chạy như bay đuổi đến sát sau lưng đại hán đang thọ thương, cử chưởng đánh xuống, không ngờ Lâm Hàn Thanh ở phía sau kích tới, trúng một đòn gánh vào bối tâm, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã bịch xuống đất.

Lâm Hàn Thanh xuất thủ không lưu tình, hai người tuy không chết nhưng đều thọ thương rất nặng.

Người đang bị truy đuổi kia thương thế trầm trọng, dường như đã hôn mê. Những việc vừa xảy ra hắn dường như không hề cảm thấy. Khoái mã như phi, chớp mắt đã không còn thấy tông ảnh nữa.

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn hai gã đại hán vừa bị mình đánh trọng thương một cái rồi gánh hoa quả bỏ đi.

Gã đại hán thứ hai thương thế nhẹ hơn. Sau một lúc thì đã tỉnh lại, ngồi dậy nhưng lúc đó thì bốn bề đã trở nên tĩnh lặng, nào có thấy bóng người.

Hắn bèn vận khí điều tức một lúc, từ từ đứng dậy, bước đến bên cạnh đồng bọn đỡ hắn đứng dậy.

Tên kia dãy dụa một hồi, thổ ra hai búng máu tươi.

Thì ra một kích vừa rồi của Lâm Hàn Thanh đã đánh năm cái xương sườn của hắn.

Hai gã đại hán mang thương tích nặng nề đỡ nhau lên ngựa

rời khỏi hiện trường.

Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng gánh hai thúng hoa quả chạy một mạnh sáu bảy dặm đường mới thả bộ chầm chậm bước đi.

Chỉ nghe phía trước truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập. Ngẩng mặt lên nhìn thì thấy mười mấy kỵ mã đang lao như bay về phía mình.

Lâm Hàn Thanh cúi đầu thở dài một tiếng tự nhủ:

- Một trận giang hồ hào kiếp sắp xảy ra.

Nghĩ đoạn chàng chuyển hướng bước vào một con đường nhỏ, chầm chậm bước đi.

Trời bắt đầu tối dần, Lâm Hàn Thanh cũng đi đến một ngôi làng nhỏ.

Ngôi làng nhỏ này chỉ có bốn năm hộ dân, nhà tranh lều cỏ nhưng đều quét dọn rất sạch sẽ.

Lâm Hàn Thanh nhìn xung quang một lượt, thầm nhủ:

- Những người sống ở đây nhà nào cũng thu dọn rất sạch sẽ, thanh khiết, không giống như nhũng gia đình bình thường.

Chàng bèn đặt gánh hoa quả xuống đất, cất bước tiến về một ngôi thảo xá.

Chỉ thấy hai cánh cửa đóng đều đóng kín, chàng liền đưa tay đẩy khẽ. Đột nhiên hai cánh cửa bật mở, một cánh tay thò ra chộp lấy uyển mạch của chàng. Lâm Hàn Thanh định phản thủ hoàn kích, nhưng nửa chừng chàng lại thay đổi ý dịnh, để nguyên đó cho đối phương chụp trúng cổ tay.

Chỉ thấy một luồng lực đạo kéo chàng vào trong nhà.

Lâm Hàn Thanh giả bộ không biết võ công, vội quỳ xuống lạy van:

- Tiểu lão nhi không biết chư vị anh hùng hảo hán ở đây, mong các vị mở lượng hải hà mà thứ tội.

Chỉ nghe một thanh âm thô hào quát lớn:

- Ngươi làm nghề gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Dạ, dạ tiểu lão nhi bán hoa quả mưu sinh.

Một thanh âm khác vang lên:

- Bán dạ thâm canh, nhà ngươi đến đây bán hoa quả, rõ ràng là gian tế của Mai Hoa Môn.

Lâm Hàn Thanh vội nói:

- Tiểu lão nhi giữa đường gặp phải biến cố nên trời tối rồi mà vẫn chưa về được nhà, đánh phải rẽ tạm vào nơi này.

Một thanh âm trầm thấp khác vang lên:

- Biến cố gì vậy ?

Lâm Hàn Thanh cung kính nói:

- Có hai vị hảo hán đánh nhau đến chết.

Một thanh âm âm trầm khác cất lên:

- Không cần biết hắn có lai lịch thế nào, cứ một đao chặt hắn làm hai khúc là xong.

Lâm Hàn Thanh cả kinh thầm nhủ:

- "Nếu như chúng có ý giết ta thật, vậy thì không thể không xuất thủ phản kháng rồi."

Nhưng một thanh âm khác đã cất lên:

- Cứ điểm huyệt hắn lại đã.

Lâm Hàn Thanh chỉ thấy nhói lên một cái, huyệt đạo đã bị điểm trúng.

Người này hình như tin rằng Lâm Hàn Thanh không biết võ công, vì thế xuất thủ có hơi nhẹ.

Lâm Hàn Thanh mượn thế ngã lăn ra đất.

Lâm Hàn Thanh âm thầm vận khí, tự giải khai huyệt đạo, rồi đưa mắt nhìn quanh. Chỉ thấy căn thảo xá này có mười mấy kình trang đại hán đang ngồi.

Lâm Hàn Thanh trong lòng cảm thấy kỳ quái, thầm nhủ:

- Trong toà thảo xá này, có rất nhiều võ lâm nhân sĩ. Có lẽ trong các toà thảo xá khác cũng có rất nhiều cao thủ khác đang ẩn nấp. Nhiều cao thủ võ lâm như vậy cùng ẩn thân trong một tiểu sơn thôn, không biết có ý đồ gì ?

Chàng đang nghĩ ngợi thì bên ngoài đột nhiên có một giọng nói âm trầm cất lên:

- Chiếc xe ngựa của Mai Hoa Môn đã tới, các vị cẩn thận giới bị.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Ngồi xe mà đến, có lẽ chính là Mai Hoa Môn Chủ Tây Môn Ngọc Sương.

Chỉ thấy quần hào trong toà thảo xá nhất tề rút đao, phân thành hai đội. Hai đại hán lưng đeo túi tên, tay sách trường cung bước ra ngoài cửa sổ.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:

- Hơn mười mấy người mai phục, lại có thêm hai cung tiễn thủ. Những người này dường như bố trí rất chu đáo.

Nghĩ đoạn chàng lại cẩn thận quan sát diện mạo của mười mấy đại hán trong phòng, nhưng không nhận ra một ai quen biết.

Ước chừng một tuần trà công phu chờ đợi, quả nhiên có tiếng xe ngựa cóc cóc vang lên trong đêm yên tĩnh. Tiếng lóc cóc mỗi lúc một gần, hiển nhiên xe ngựa đã đi vào trong tiểu sơn thôn.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài, nhủ thầm trong bụng:

- Song phương đều đã đi đến ranh giới bất chấp thủ đoạn, lấy nhiều thắng ít, bố trí cạm bẫy ... còn gì mà hai người đàn bà này không làm nữa ?

Chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên:

- Các hạ đã bị bao vây rồi, bốn phía có vô số cung thủ đang đợi lệnh. Chỉ cần ta lên tiếng hạ lệnh, lập tức nhẽ nhất tề phát tiễn.

Tiếng bánh xe đã im bặt, xe ngựa hình như đã dừng lại. Lâm Hàn Thanh trấn động trong lòng, chỉ hận không thể lao ra ngoài để xem cho rõ. Nhưng trong lòng chàng biết rõ, nếu như giờ phút này

chàng có chút cử động, lập tức sẽ bị mười mấy đại hán trong phòng bao vây, hợp kích.

Không gian nhất thời im lặng như tờ, một giọng sắc lạnh vang lên:

- Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, các hạ có thể y lời dừng xe, quả nhiên không phải là nhân vật tầm thường. Giờ hãy bước xuống xe đi.

Lâm Hàn Thanh ngưng thần lắng nghe, không thấy có người nào lên tiếng đáp lời, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ lạ, thầm nhủ:

- Tây Môn Ngọc Sương cao ngạo tự phụ, tại sao lại chịu để người khác ức hiếp như vậy chứ, lẽ nào không phải nàng ta ?

Thanh âm sắc lạnh đó lại vang lên:

- Tại hạ đếm từ một tới năm, nếu như các hạ không xuống xe chịu trói thì đừng trách tại hạ phải hạ lệnh phóng tiễn.

Người tronng xe vẫn không hề đáp tiếng nào, đối với những lời vừa rồi thuỷ chung không để ý đến.

Thanh âm sắc lạnh quả nhiên đếm một, hai, ba, bốn...nhưng vẫn không nghe thấy người trong xe đáp lời.

"Vút !" tiếng tên xé gió lao đến, không biết là ai phát tiễn trước, tiếp đó là một loạt tiếng mũi tên xé gió vang lên.

Lâm Hàn Thanh nằm trong đại sảnh ngoại trừ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của con ngựa, thì thuỷ chung không nghe thấy một âm thanh gì khác.

Ước chừng một tuần trà thì tiếng tên bay cũng ngừng lại, tiếp đó hai cánh cửa mao xá bật mở, muới mấy đại hán chấp đao chia thành hai hàng lao ra bên ngoài.

Lâm Hàn Thanh liếc mắt quan sát, thấy trong phòng không còn ai liền lập tức bật dậy, nhẹ nhàng bước ra cửa sổ, ngưng thần quan sát cảnh tượng bên ngoài.

Chỉ thấy mười mấy hắc y đại hán đang bao vây một cỗ xe.

Dưới ánh tinh quang ảm đạm, có thể thấy con ngựa kéo xe đã trúng vô số mũi tên, nằm gục trong vũng máu. Bốn phía của cỗ xe cũng cắm đầy tên.

Màn xe vẫn buông kín, không hề có một thanh âm nhỏ nào. Dường như bên trong xe không có người vậy.

Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong dạ:

- Nếu như trong xe không có người, Lý Trung Hụê lần này lao sư động chúng không phải là làm cho Tây Môn Ngọc Sương cười đến vỡ bụng sao ?

Ý nghĩ còn chưa dứt thì đột nhiên trong xe có tiếng người cười lạnh nói:

- Chỉ có bấy nhiêu người thôi sao ?

Màn xe được kéo lên, một lục y thiếu nữ đeo kiếm chầm chậm bước ra.

Động tác của nàng vô cùng chau chuốt, từ từ bước xuống xe.

Lâm Hàn Thanh nhìn lục y thiếu nữ, thầm nhủ:

- Đây chẳng phải là nha đầu vẫn hầu hạ bên cạnh Tây Môn Ngọc Sương, Tiểu Thuý sao ?

Chàng và Tiểu Thuý bất quá chỉ gặp nhau có hai lần, tự nhiên không thể nào nhận rõ được.

Chỉ thấy lục y thiếu nữ chầm chậm đưa tay lên, năm ngón tay nhỏ nhắn nắm chặp đốc kiếm. Đột nhiên cổ tay nàng khẽ lắc nhẹ, trường kiếm rời vỏ, quét mạnh một vòng tạo thành một cầu vồng bạc xung quanh nàng, kiếm quang loang loáng tạo nên những tiếng rít rõ nghe rợn của người. Không biết từ lúc nào đương trường đã xuất hiện thêm bốn huyền y thiếu nữ hoành ngang trường kiếm đứng xếp hàng sau lưng lục y thiếu nữ.

Bao nhiêu biến hoá xảy ra chỉ trong một cái nháy mắt.

Song phương đều đã đao rời vỏ, kiếm trong tay, một trường ác chiến chắc chắn sắp xảy ra.

Chỉ nghe lục y thiếu nữ cười lạnh một tiếng nói:

- Các ngươi còn bao nhiêu người nữa ra đây hết một lượt đi !

Chỉ nghe ở hướng chính đông một đại hán cầm trảm hổ đao lên tiếng nói:

- Tại hạ Phi Đao Thủ Giả Bình, không biết phải xưng hô cô nương thế nào ?

Lục Y Thiếu Nữ không trả lời câu hỏi của Giả Bình mà hỏi lại:

- Ngươi là thủ lĩnh của những người này à ?

Giả Bình nói:

- Đó là chỉ lệnh của minh chủ, huynh đệ chỉ là người thừa hành.

Lục Y Thiếu Nữ cười lạnh một tiếng nói:

- Ai cùng ngươi đàm cổ tự cựu chứ...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tên của ta là Thuý đại nương.

Giả Bình lẩm bẩm:

- Thuý đại nương, Thuý đại nương ... không đúng, không đúng. Cô nương không phải đang chửi người sao ?

Lâm Hàn Thanh nấp sau cửa sổ thảo xá thầm nhủ:

- Quả nhiên là tiểu Thuý, con tiểu a đầu này thật điêu ngoa.

Chỉ nghe tiểu Thuý nói:

- Ngươi thích thì gọi, không thích thì thôi.

Đột nhiên trường kiếm trong tay vung ra đâm về phía trái một kiếm. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một hắc y đại hán lảo đảo thối lui hai bộ rồi ngã vật xuống đất.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy ớn lạnh trong lòng thầm nhủ:

- Thủ pháp thật thanh, thật độc, đúng là rất có phong cách của Tây Môn Ngọc Sương.

Giả Bình mắt thấy đồng bọn bị tiểu Thuý đánh ngã, tức đến nổ đom đóm mắt quát lớn:

- Xú nha đầu thật độc ác, xuất thủ thật tàn độc.

Tiểu Thuý cười khẩy nói:

- Các ngươi mai phục tại sơn thôn này âm thầm phục kích đây cũng chẳng phải việc quang minh chính đại gì cho lắm.

Giả Bình dương cao trảm hổ đao, cao giọng nói:

- Minh chủ có lệnh đối với bọn người Mai Hoa Môn không cần tuân theo quy tắc võ lâm hay giang hồ đạo nghĩa gì cả.

Nói đoạn trảm hổ đao trong tay vung ra đánh một chiêu Hoành Đoạn Vân Sơn chém vào eo lưng tiểu Thuý.

Trường kiếm trong tay tiểu Thuý lập tức phóng ra một chiêu Thừa Long Khởi Phong đánh bật trảm hổ đao của Giả Bình một cánh vô cùng xảo diệu, kiếm thế lại đột nhiên biến đổi hướng lên trên biến thành chiêu Kim Ti Triền Uyển.

Hai chiêu kiếm Thừa Long Khởi Phong và Kim Ti Triền Uyển này chỉ là kiếm pháp phổ thông không có gì đặc sắc, nhưng khi tiểu Thuý kết hợp hai chiêu kiếm không liên quan này lại thì trở thành một chiêu vô cùng ảo diệu, muốn tránh cũng không phải dễ.

Trảm hổ đao của Giả Bình đã bị tiểu Thuý đẩy bật ra ngoài, nhất thời không thu lại kịp để chặn kiếm, gã vội vàng nhảy lùi lại một bước để tránh kiếm. Nhưng kiếm thế của tiểu Thuý quá nhanh, hạ như lưu tinh, chỉ thấy hàn quang sẹt qua, hữu thủ Giả Bình đã bị chém một đường dài.

Tiểu Thuý một đao đắc thủ chém bị thương hữu thủ Giả Bình nhưng nàng không huy kiếm tiếp tục công kích mà nhảy lùi lại hai bộ, cao giọng nói lớn:

- Dừng tay. Trước tiên hãy xem tên đầu lĩnh của các ngươi đi đã sau đó rồi động thủ cũng không muộn.

Giọng nói của nàng lanh lảnh vang lên. Những đại hán hắc y đang chuẩn bị xuất thủ hợp công đều dừng lại, đưa mắt nhìn Giả Bình.

Lâm Hàn Thanh cũng bị lời nói của nàng thu hút, hướng mục quang về phía Giả Bình. Chỉ thấy đột nhiên gã buông thõng trảm hổ đao xuống trên mặt lộ ra vẻ kinh khủng vô cùng, toàn thân run lẩy bẩy không ngừng.

Lúc này một làn gió nhẹ chợt đến thổi tan đi mây đen trên bầu trời, dưới ánh tinh quang ảm đạm, cảnh vật ẩn ẩn hiện hiện làm cho nét mặt Giả Bình càng đáng sợ hơn.

Lâm Hàn Thanh cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thầm nhủ:

- "Giả Bình anh hùng khí khái ngất trời, cho dù có bị Tiểu Thuý chặt đứt cánh tay phải đi nữa thì cũng đâu tỏ ra vẻ sợ hãi và đau đớn như vậy ?

Chỉ nghe tiểu Thuý lạnh lùng nói tiếp:

- Kiếm pháp tuyệt thế của Mai Hoa Môn chúng ta người thường đâu thể kháng cự ?

Lúc này Giả Bình đã trở nên điên loạn, trảm hổ đao trong tay chém loạn xạ bốn phía rồi đột nhiên quay người dùng khinh công chạy như bay rời khỏi hiện trường.

Quần hào không ngờ gã lại trở nên như vậy, nhất thời không đề phòng bị hắn khươ đao loạn xạ làm bị thương hai người.

Tiểu Thuý cao giọng cười khanh khách nói:

- Các ngươi đã nhìn rõ chưa ?

Chỉ nghe thấy ở phía xa xa có tiếng kêu thảm thiết của Giả Bình truyền lại, trong đêm khuya lạnh lẽo, chỉ nghe thấy thôi cũng đủ làm người ta dựng cả tóc gáy lên.

Tiểu Thuý lạnh lùng nói tiếp:

- Các ngươi hãy nghe thanh âm đó !

Quần hào im lặng, không ai lên tiếng đáp lời.

Tiểu Thuý cười nhạt, nói với vẻ đe doạ:

- Đáng tiếc hắn đã chạy quá xa, nếu không các ngươi đã có thể nhìn thấy bộ dạng của hắn khi chết, đó là thảm hình thống khổ nhất trên thế gian này...

Nói xong nàng ngừng lại một chút, rồi đổi ngữ khí nghiêm giọng nói tiếp:

- Phàm kẻ nào bị Mai Hoa Môn hạ đả thương đều sẽ có hậu quả như hắn.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì thầm nhủ:

- Cho dù một kiếm của Tiểu Thuý có cắt đứt một cánh tay của Giả Bình thì cũng đâu có trúng yếu huyệt, tại sao lại có thể làm cho hắn trở nên thần trí điên cuồng như vậy ?

Tiểu Thuý chầm chậm đưa cao trường kiếm lớn tiếng nói:

- Nếu kẻ nào không tin có thể ra đây để thử lại lần nữa !

Tiếng kêu gào bi thảm của Giả Bình vẫn còn đọng lại trong tai quần hào, giờ cộng thêm lời doạ dẫm của Tiểu Thuý, quả nhiên làm quần hào nảy sinh tâm lý e ngại, nhất thời không ai lên tiếng đáp lời Tiểu Thuý.

Lâm Hàn Thanh trong lòng thầm nhủ:

- "Lý Trung Hụê đặt không ít nhân thủ mai phục ở đây, nhưng người có khả năng lãnh đạo quần hào thì lại quá ít, chỉ có mình Giả Bình. Sau khi hắn chết đi, không có ai có thể thay thế, thật là quá thất sách."

Chàng nghĩ đến đây thì đột nhiên có tiếng cười truyền lại:

- Ha ha ha ... Mai Hoa Môn quả nhiên thủ đoạn tàn độc, kịch độc bôi trên kiếm của cô nương

không biết của vị nào chế ra ?

Chỉ một câu nói của người này đã lột trần cơ mưu của Tiểu Thuý.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy giọng nói người này rất quen thuộc, vội ngưng thần quan sát, thì ra chính là Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công.

Tiểu Thuý cười lạnh một tiếng nói:

- Ta còn tưởng là ai, hoá ra là Lý Văn Dương công tử.

Lý Văn Dương nói:

- Một nhân vật nhỏ bé như ta mà cũng nhận ra, nhãn quang của cô nương thật tốt.

Tiểu Thuý đảo mắt nhìn bốn bề một lượt rồi nói:

- Không sai, trên kiếm của ta quả có bôi kịch độc, chỉ cần bị đầu kiếm điểm trúng thì đừng hòng sống sót.

Lúc này, Lý Văn Dương đã bước đến trước mặt Tiểu Thuý, chàng cười lạnh một tiếng nói:

- Tại hạ lĩnh giáo độc kiếm của cô nương vậy.

Nói đoạn tả thủ rút chiếc quạt dắt ở thắt lưng mở ra, hữu thủ đút vào trong bọc lấy ra một thanh đoản kiếm.

Thì ra chàng thầm quan sát tình hình, phát giác quần hào bị kiếm pháp âm độc kỳ ảo của Tiểu Thuý làm cho mất hết nhụê khí, chỉ có cách tự thân xuất thủ mới có thể khích lệ lại nhụê khí của quần hào.

Tiểu Thuý lạnh lùng cười nhạt nói:

- Đã lâu nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia võ học bác đại tinh tâm, kiêm thông sở học bách gia trong võ lâm, đêm nay được lĩnh giáo thật là vinh hạnh cho tiểu nữ.

Lời chưa dứt thì trường kiếm trong tay đã bất ngờ đâm ra.

Lý Văn Dương sớm đã có sự chuẩn bị, tả thủ phất nhẹ, tạo thành một làn phiến ảnh bảo hộ thân thể. Đồng thời hữu thủ nắm đoản kiếm nhanh như chớp đánh ra một chiêu "Bách Hoa Thổ Nhuỵ", kiếm ảnh len lõi giữa làn phiến ảnh dày đặc công tới Tiểu Thuý.

Đây chính là một trong những tuyệt học độc đáo của Hoàng Sơn Thế Gia, phiến trung hữu kiếm,

muốn chống đỡ chiêu này thật không dễ chút nào.

Tiểu Thuý quả nhiên không có cách phản kích, vội nhảy lùi lại hai bước tránh chiêu.

Lý Văn Dương cao giọng nói:

- Đây chính là một trong những tuyệt chiêu của Hoàng Sơn Thế Gia, cô nương thấy thế nào ?

Quần hào mắt thấy Lý Văn Dương xuất thủ một kiếm đã có thể đánh lui được Tiểu Thuý thì đều phấn chấn tinh thần, nhất tề huy động binh khí, chuẩn bị hợp công.

Tiểu Thuý tức giận hét lớn:

- Bất quá chỉ có vậy.

Trường kiếm trong tay lập tức vung lên công tới Lý Văn Dương.

Lần này ả đã không còn dám khinh địch nữa, kiếm ảnh trùng trùng như tấm lưới thép không lồ bao trùm lấy Lý Văn Dương.

Lý Văn Dương trong lòng biết rõ kiếm pháp Mai Hoa Môn nguy dị vô thường, nên đâu dám xem thường, vội dùng tuyệt học phiến trung tàng kiếm của Hoàng Sơn Thế Gia đối phó.

Lúc này, bốn huyền y thiếu nữ đứng sau lưng Tiểu Thuý đã xếp thành dội hình bán nguyệt đứng hộ vệ hai bên tả hữu của Tiểu Thuý.

Lý Văn Dương và Tiểu Thuý ác đấu hơn bốn chục hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Tiểu Thuý thì liên tục tấn công, còn Lý Văn Dương thì chỉ giữ thế thủ mà không hề phản kích.

Quần hào đứng xung quanh vốn định xuất thủ trợ chiến cho Lý Văn Dương, nhưng hai người ác đấu quá kịch liệt nên không ai có thể xen vào được, đành phải thúc thủ bàng quan mà thôi.

Kiếm pháp Mai Hoa Môn lấy chữ độc làm sở trường, muốn chống đỡ không phải dễ, còn võ công của Hoàng Sơn Thế Gia lấy tuỳ cơ ứng biến làm đầu, từ nhiều đời nay đã trở thành một đỉnh trụ của võ lâm.

Lại nói Lâm Hàn Thanh, lúc này chàng đã rời khỏi căn nhà cỏ, ẩn mình trên một cây đại thụ gần đó, từ trên cao nhìn hai cao thủ giở hết tuyệt học của môn hộ mình ra tranh đấu.

Nhìn bề ngoài, kiếm thế của Tiểu Thuý phi vũ phiêu phiêu, kỳ chiêu liên miên xuất ra, dường như đang chiếm ưu thế tuyệt đối, còn Lý Văn Dương thì luôn ở thế bị động, bị áp bức đến không thể hoàn thủ được. Tuy nhiên nếu đánh thêm một lúc nữa tất sẽ thấy điểm lợi hại của võ học Hoàng Sơn Thế Gia.

Bất kỳ võ công của môn phái nào cũng đều có một con đường nhất định. Có môn phái thì lấy cương mãnh làm tiêu chuẩn, cũng có môn phái lấy âm nhu làm sở trường, tất nhiên nếu công lực thâm hậu thì có thể đạt đến cảnh giới cương nhu tương hợp, tuy vậy khi xuất thủ thì vẫn không biến đổi nhiều lắm. Nhưng võ học của Hoàng Sơn Thế Gia thì rất khác với các môn phái khác. Gặp cương thì nhu, gặp nhu thì cương. Rõ ràng Lý Văn Dương đã bị kiếm thế hiểm độc của Tiểu Thuý cho rơi vào thế hạ phong, nhưng chỉ sau vài chiêu thì lại khôi phục nguyên trạng, bảo lưu tình trạng bất phân thắng bại như lúc đầu.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài thầm nhủ:

-Nói võ học của Hoàng Sơn Thế Gia có thể bao trùm võ học của các phái trong võ lâm quả không sai chút nào, kiếm pháp Mai Hoa Môn tuy hiểm độc, nguỵ dị nhưng muốn thắng được Lý Văn Dương thật không dễ dàng.

Song phương ác đầu thêm hơn hai chục hiệp, cục diện vẫn như cũ. Tiểu Thuý không thắng, Lý Văn Dương không bại.

Tiểu Thuý đánh lâu mà không thắng địch, dần dần mất đi sự bình tĩnh, thét lên một tiếng lanh lảnh, kiếm pháp đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy ả ta đánh ra một kiếm lại một kiếm, liên miên bất tuyệt, người ngoài chỉ thấy kiếm quang loang loáng, tựa hồ như có mười thanh kiếm cùng vây công Lý Văn Dương vậy.

Lý Văn Dương bị khoái kiếm của Tiểu Thuý liên tiếp bức lùi hai bộ, chiêu số nhất thời tán loạn.

Lâm Hàn Thanh ở trên cao nhìn rất rõ, trong lòng không khỏi lo lắng thầm nhủ:

- Tiểu nha đầu tiểu Thuý nãy đã kích động lên rồi, nếu như Lý Văn Dương tiếp tục bị truy bức thế này, chắc khó thoát khỏi nguy cơ tử vong.

Chàng đang suy nghĩ thì kiếm phiến trong tay Lý Văn Dương đã hoán đổi, sau vài chiêu đã lấy lại thế quân bình.

Kiếm pháp Tiểu Thuý lại biến đổi một lần nữa. Kiếm chiêu lần này hư thủ mà thực công, chỉ thấy kiếm quang loang loáng bao quanh người Tiểu Thuý như một cơn lốc, không công thì thôi, hễ công thì như thủy ngân lạc địa, vô khổng bất nhập.

Bộ kiếm pháp này độc ác vô tỉ, Lý Văn Dương tiếp được mấy chiêu đã luống cuống tay chân, rơi vào thế hạ phong.

Lâm Hàn Thanh từ trên cao quan chiến, nhìn thấy rất rõ ràng. Thoạt nhìn thì thấy kiếm pháp Tiểu Thuý sử dụng công trung hữu công, kiếm trung hữu kiếm, thanh kiếm như có mắt xen vào kẽ hở kiếm

chiêu của đối phương mà công vào. Chàng thầm kinh hãi:

- Đây là kiếm pháp gì vậy ?

Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, thì chàng chợt đại ngộ. Thì ra kiếm chiêu của Tiểu Thuý chỉ là nhặt ra từ những kiếm pháp phổ thông, chỉ có điều kiếm chiêu biến hoá thần tốc, tùy theo thế đỡ của đối phương mà biến chiêu công tới, không cho đối phương thời gian để biến chiêu ứng phó.

Lúc này Lý Văn Dương đã bị kiếm pháp thần tốc của Tiểu Thuý bức lui liên tiếp mấy bước dài, tình hình vô cùng nguy cấp.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:

- Đêm nay nếu Lý Văn Dương bại trong tay Tiểu Thuý, con nha đầu này nhất định sẽ ra tay độc ác đuổi sạch giết tận quần hào, ta cần phải nghĩ cách để giúp Lý Văn Dương một tay mới được.

Chàng và Bạch Tích Hương ở với nhau không lâu nhưng cũng học được của nàng không ít kiến thức có ích . Còn nhớ, Bạch Tích Hương đã từng nói, võ học biến hoá tuy nhiều, nhưng cũng không ngoài hai chữ kỳ và chính, kỳ biến tuy ác độc đáng sợ, nhưng khuyết điểm rất nhiều. Chỉ cần quan sát tỉ mỉ, nhất định có thể tìm ra khuyết điểm của nó.

Lâm Hàn Thanh tiếp tục quan sát hai người đang quyết đấu ở dưới, chỉ thấy Tiểu Thuý đoạt được tiên cơ, liên tiếp tấn công, Lý Văn Dương tuy rằng một thân võ công nhưng nhưng cũng không có cách nào khai triển được.

Hàn Sĩ Công đứng bên cạnh đã mất dần sự nhẫn nại, song chưởng đưa ra chuẩn bị cùng Lý Văn Dương hợp công Tiểu Thuý.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy vội dùng truyền âm nhập mật nói với Lý Văn Dương:

- Lý huynh, hãy đặt mình vào chỗ chết để tìm sinh lộ, không nên tiếp tục phòng thủ, hãy xuất thủ tấn công ả ta đi.

Lý Văn Dương đang cảm thấy mình sắp không đỡ nổi kiếm pháp của Tiểu Thuý, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đối phương sát thương, đột nhiên nghe thấy tiếng truyền âm của Lâm Hàn Thanh thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Thiết phiến vung ra chặn lấy kiếm thế của tiểu Thuý, đoản kiếm trong tay còn lại triển khai thế công, đánh một chiêu: "Liêm Quyển Tây Phong", tạo thành một vùng kiếm ảnh loang loáng công tới trước ngực Tiểu Thuý.

Chàng vốn sử dụng thủ pháp Phiến trung hữu kiếm của Hoàng Sơn Thế Gia, tuy hai mà một cùng tấn công, nay đột nhiên kiếm phiến phân khai thành hai lộ. Quả nhiên, bộ kiếm pháp kỳ biến của Tiểu Thuý đã lộ ra khuyết điểm lớn nhất của nó, chính là sơ thất phòng thủ. Kiếm phiến vừa phân khai,

công ra một chiêu đã khiến Tiểu Thuý không thể không thu kiếm về phòng thủ. Trong chớp mắt Lý Văn Dương đã chuyển nguy thành an.

Tiểu Thuý vốn nghĩ phần thắng đã nắm chắc trong tay, quyết không thể ngờ đến Lý Văn Dương lại đột nhiên biến đổi chiêu pháp, phá mất bộ kiếm pháp đắc ý của mình, tức giận đến nỗi sắc mặt xanh xám. Bất ngờ, ả thâu kiếm lại, nhảy lùi về phía sau tám thước.

Lý Văn Dương cười lạnh nói:

- Kiếm pháp của Mai Hoa Môn cũng chỉ có thế mà thôi.

Tiểu Thuý lạnh lùng đáp:

- Lý Văn Dương ngươi tốt nhất nên ngậm miệng lại, đêm nay phải có một người trong hai chúng ta phải nằm lại đây.

Lý Văn Dương chú mục nhìn bảo kiếm trong tay Tiểu Thuý từ từ đưa lên, song mục ả ta nhìn chằm chằm vào thân kiếm, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Trong lòng tự biết, một kiếm này của ả nhất định sẽ dụng đến toàn thân công lực để kích tới, nhất định sẽ hung hiểm tuyệt luân. Chàng vội ngưng thần vận khí, tả thủ đặt nâng thiết phiến lên trước ngực, đoản kiếm trong hữu thủ cũng chầm chậm đưa ra trước mặt, giới bị toàn thân.

Chỉ nghe Tiểu Thuý cười lạnh nói:

- Lý Văn Dương, ta cho ngươi xem thế nào là chân tài thực học của Mai Hoa Môn ?

Lý Văn Dương vận đủ mười thành công lực vào hai tay, mỉm cười ra vẻ bình thản nói:

- Tại hạ xin được lĩnh giáo tuyệt học của cô nương.

Tiểu Thuý chỉ cười nhạt nói một câu cụt lủn:

- Ngươi cẩn thận.

Lời chưa kịp dứt thì kiếm đã đột nhiên đâm tới, người và kiếm hoà thành một, biến thành một đạo bạch quang lao vút tới Lý Văn Dương như một tia chớp.

Võ học Hoàng Sơn Thế Gia bác đại tinh thâm, kiêm thông sở học các phái trong võ lâm vì thế Lý Văn Dương vừa nhìn đã nhận ra ngay kiếm thế của Tiểu Thuý chính là sơ bộ kiếm thế trong kiếm thụât thượng thừa. Chàng không dám khinh thường, vội đưa vung thiết phiến lên tạo thành một vùng phiến ảnh chặn thế công của đối phương, đoản kiếm trong tay vung lên hoá ra muôn đoá hoa kiếm bảo hộ thân thể.

Kiếm của hai người chạm nhau vang lên tiếng động chát chúa, hoa lửa bắn tung toé.

Chỉ thấy Lý Văn Dương lảo đảo không ngừng, thiết phiến trong tay trái đã rơi xuống đất.

Tiểu Thuý vừa rồi cũng đã dùng toàn lực đánh ra một chiêu tối hậu, giờ sức cùng lực kiệt phải chống kiếm xuống đất mới đứng vững được.

Dường như một chiêu vừa rồi cả hai người đã dùng hết sức lực của bản thân.

Hàn Sĩ Công đột nhiên nhảy lên một bộ, bước đến bên cạnh Lý Văn Dương, thấp giọng nói:

- Lý huynh đệ, ngươi thọ thương rồi à ?

Lý Văn Dương cười khổ nói:

- Miễn cưỡng có thể tiếp được một kiếm của ả ta.

Hàn Sĩ Công khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Thuý nói:

- Tiểu nha đầu kia cũng không hơn gì Lý huynh đệ đâu, xem ra ả ta cũng đã sức cùng lực kiện rồi.

Chỉ thấy Tiểu Thuý đột nhiên phấn chấn tinh thần, bảo kiếm trong tay lại chầm chậm đưa lên, lạnh lùng nói:

- Lý Văn Dương, ngươi có tự tin tiếp thêm đựơc một kiếm nữa của ta không ?

Hàn Sĩ Công nghe vậy thì ưỡn ngực nói:

- Lão phu lĩnh giáo tuyệt học của nương.

Lý Văn Dương hít một hơi chân khí nói:

- Không dám phiền đến Hàn huynh.

Nói đoạn chàng lại quay sang Tiểu Thuý mỉm cười nói:

- Nếu như cô nương còn sức lực đánh thêm một kiếm, tại hạ xin được xả thân tiếp thêm một kiếm nữa.

Tiểu Thuý hừ nhẹ một tiếng đáp:

- Hảo !

Bảo kiếm lại chầm chậm đưa lên trước ngực.

Lâm Hàn Thanh ẩn mình trên cây cao cục diện đương trường không thể qua khỏi mắt chàng. Mắt thấy hai người đều đang cố dùng chút tàn lực để đánh một chiêu tối hậu. Nếu như để chiêu tối hậu này đánh ra, nhất định sẽ có người thương vong dưới kiếm của đối phương. Chẳng những thế, cơ hội thương vong này lại thuộc về Lý Văn Dương nhiều hơn.

Lâm Hàn Thanh nếu như muốn cản thảm kịch này xảy ra chỉ còn cách ngăn chặn hai người lại trước khi họ xuất thủ. Theo tình hình này, chủ công chính là Tiểu Thuý, nếu như ngăn được ả ta lại thì thảm kịch sẽ không xảy ra.

Tâm niệm vừa chuyển, chàng liền dùng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Thuý:

- Tiểu Thuý, cường địch còn ở phía sau, nếu như ngươi giết chết Lý Văn Dương, quyết không thể nào thoát khỏi nguy khốn, tiểu sự không nhịn được sẽ làm hỏng đại cuộc. Ngươi không được xuất thủ.

Quả nhiên câu nói này đã có hiệu quả. Trước kiếm trong tay Tiểu Thuý đang đặt trước ngực đột nhiên từ từ hạ xuống,

Chỉ thấy Tiểu Thuý ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, mở miệng hỏi:

- Là kẻ nào ?

Lâm Hàn Thanh lại dùng thuật truyền âm nói:

- Ta đang ẩn thân trong chỗ kín, không tiện nói nhiều., nếu không sẽ bị kẻ địch phát hiện. Tình thế lúc này tốt nhất nên duy trì nguyên trạng, không nên xuất thủ tạo nên thảm kịch đầu rơi máu chảy.

Hàn Sĩ Công hành tẩu giang hồ đã mấy chục năm, kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn thấy thần tình của Tiểu Thuý biến đổi thì vội nói với Lý Văn Dương:

- Trong vòng năm trượng nhất định có cao thủ Mai Hoa Môn.

Lý Văn Dương biết rõ đó là Lâm Hàn Thanh, nhưng nhất thời cũng không tiện nói ra, đành khẽ gật đầu nói:

- Tiếp viện của chúng ta cũng sắp đến rồi, cho dù có cường địch nấp trong bóng tối cũng không đáng ngại.

Mấy câu này hai người đều hạ thấp giọng nói, nhưng Tiểu Thuý lại nghe rất rõ ràng.

Ả ta bản tính vốn đa nghi, tuy Lâm Hàn Thanh đã truyền âm cảnh báo, nhưng trong lòng vẫn chưa tin tưởng lắm. Chính trong lúc ả đang do dự thì lại nghe được đối thoại của Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công, vì thế chút hoài nghi trong lòng ả mới biến mất.

Thì ra Lý Văn Dương vốn tự biết bản thân khó mà tiếp được một kiếm nữa của Tiểu Thuý, nhưng đã cưỡi lên lưng hổ thì đâu thể xuống được nữa, đành phải liều mạng tiêp thêm một kiếm nữa.

Chàng thấy Tiểu Thuý đột nhiên hạ kiếm xuống thôi không tấn công nữa thì biết ngay là Lâm Hàn Thanh đã âm thầm giúp đỡ, liền thuận thuỷ thôi châu, hạ đoản kiếm trong tay xuống.

Lâm Hàn Thanh mắt thấy mưu kế đã thành, ngăn chặn đựơc một trường huyết sát, cũng coi như đã cứu Lý Văn Dương một mạng.

Tâm niệm chuyển động, chàng lại dùng thụât truyền âm nói với Lý Văn Dương:

- Lý huynh đệ, tiểu nha đầu và bốn tên thụôc hạ của ả đều có kiếm thụât cao cường, nếu như hai bên động thủ giao chiến, bên huynh tuy chiếm ưu thế về số lượng nhưng cũng khó tránh khỏi một kết cục ngọc đá cùng tan. Theo thiển ý của huynh đệ thì huynh nên để cho bọn chúng rời khỏi đây thì hơn. Nếu như huynh đồng ý với huynh đệ thì hãy đứng yên bất động, bằng không hãy giơ cao đoản kiếm trong tay lên."

Thời gian trôi đi một lúc, Lý Văn Dương vẫn đứng yên bất động, hiển nhiên là đồng ý với sự an bài của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như Lý huynh đã đồng ý với huynh đệ thì xin hãy mở đường cho chúng thoát đi.

Nói đoạn lại dùng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Thuý :

- Tiểu Thuý cường địch đã đuổi đến trước mắt, ngươi mau nhân cơ hội này thoát đi.

Tiểu Thuý ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, nhưng nghi hoặc đứng yên bất động.

Lâm Hàn Thanh trong lòng thầm nhủ:

- Nếu như không lừa ả thì khó mà làm cho ả tin tưởng được. Tâm niệm chuyển động, chàng liền nói tiếp:

- Các ngươi đột phá vòng vây, chúng ta sẽ tương kiến ở nơi cách đây mười rặm về hướng đông.

Lâm Hàn Thanh nói xong lại thầm nhủ:

- Nếu như không nói rõ địa điểm e rằng khó mà thuyết phục được ả ta.

Nghĩ đoạn, chàng liền nói tiếp:

- Bên ngoài mười dặm, có một toàn thổ địa miếu, đủ cho năm người các ngươi ẩn thân, hãy đến đó chờ ta.

Chàng tuỳ tiện nói bừa, trong lòng cũng có chút bất an vì chính chàng cũng chẳng biết có hay không một toàn thổ địa miếu ở bên ngoài mười dặm.

May mà lần này Tiểu Thuý đã bị chàng thuyết phục, trường kiếm trong tay vung lên mở một lối thoát cho mình và đồng bọn.

Lý Văn Dương sớm đã ước định với Lâm Hàn Thanh, liền khẽ vẫy tay ra hiệu cho quần hào để lộ một lối thoát cho năm người.

Thực ra năm người bọn Mai Hoa Môn kiếm pháp loang loáng bao quanh người, như một đạo cầu vồng, thế công mãnh liệt vô tỉ, nếu như bọn Lý Văn Dương cố sức ngăn cản nhất định sẽ gặp phải thương vong không ít, cũng không chắc có thể ngăn cản nổi.

Bọn Tiểu Thuý thoát khỏi vòng vây, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Lý Văn Dương nhìn bọn Tiểu Thuý đi xa hẳn mới lên tiếng gọi lớn:

- Lâm huynh đệ, Lâm huynh đệ ...

Chàng lên tiếng gọi liền mấy tiếng nhưng thuỷ chung vẫn không nghe tiếng Lâm Hàn Thanh đáp trả. Hàn Sĩ Công thấy vậy liền nói:

- Theo lão khiếu phán đoán, Lâm huynh đệ nhất định ẩn thân trên một trong những cây cao kia,

Lý Văn Dương nói:

- Huynh ấy đã bị huỷ hoại dung mạo, hùng tâm tráng trí đã tiêu thất, tuổi còn trẻ như vậy mà đã có ý muốn ẩn dật trốn đời.

Hàn Sĩ Công cười ha hả tiếp lời:

- Lý huynh đệ, Lâm huynh đệ nếu như đã có ý muốn ẩn dật tránh đời thì đã không ẩn thân trên cây giúp đỡ chúng ta.

Lý Văn Dương vui mừng nói:

- Không sai, à ...

Đột nhiên sắc mặt biến đổi, vội vàng nói:

- Nếu như huynh ấy muốn gặp mặt chúng ta thì đã xuất hiện tương kiến từ lâu rồi.

Hàn Sĩ Công nói:

- Lão khiếu đã lưu tâm quan sát từ nãy giờ, rất có thể Lâm huynh đệ ẩn thân trên tàng cây kia. Nhân lúc hắn còn chưa rời khỏi, chúng ta mau ra đó tìm hắn.

Lâm Hàn Thanh ẩn thân trên cây nghe vậy thì thầm nhủ:

- Nếu như bọn họ đến tìm ở trên cây này, vậy thì ta không thể nào không cùng họ tương kiến. Nhưng lúc này, họ đã để ý đến rồi, muốn đi cũng không còn kịp nữa.

Chàng đang băn khoăn thì một ý nghĩ bất chợt loé lên trong đầu. Lâm Hàn Thanh liền cởi bỏ áo ngoài, treo lên một cảnh cây chìa ra, sau đó đề tụ chân khí nhảy lên một tán cây cao hơn nín thở chờ đợi.

Chàng vừa ổn định thì Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công đã nhảy lên chỗ vừa nãy chàng ẩn mình.

Chỉ nghe Lý Văn Dương nói:

- Hàn huynh, chính là chỗ này ?

Nói xong chàng ta thở dài một tiếng nói:

- Huynh ấy để lại y phục mà đi, không hiểu có ý gì ?

Hàn Sĩ Công cũng thở dài nói:

- Lâm huynh đệ để lại y phục, không muốn gặp mặt chúng ta, chẳng lẽ y muốn cùng chúng ta tuyệt giao ?

Lý Văn Dương lại thở dài nói tiếp:

- Bất luận dụng tâm của y thế nào cũng được, y đã không muốn gặp mặt chúng ta thì chúng ta cũng không ênn miễn cưỡng. Bộ y phục này chúng ta cứ giữ lại, sau này nếu có thể gặp lại y thì giao trả cho y, bằng không thì để lại làm kỷ niệm cũng được.

Lâm Hàn Thanh nghe xong thấy vô cùng cảm động, suýt nữa thì hiện thân tương kiến, nhưng cuối cùng chàng cũng kiềm chế lại được.

Chỉ nghe tiếng y phục lất phất, có lẽ bọn Lý Văn Dương đã rời khỏi hiện trường.

Trong chớp mắt cả đoàn người mấy chục nhân mã đã biến mất trong màn đêm.

Lâm Hàn Thanh chờ thêm một khắc nữa mới nhảy xuống đất, chạy theo hướng chính đông. Vừa chạy chàng vừa nghĩ:

- Nếu như bên ngoài mười dặm thật sự có một toà miếu thổ địa, và bọn Tiểu Thuý đích thực đang đợi ở đó, vậy thì chàng phải xử lý thế nào ? Nếu như đó là một vùng thảo nguyên, hay làm một thôn làng thì bọn Tiểu Thuý chắc chắn biết là đã bị lừa, tất sẽ không đợi ở đó nữa.

Chàng vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ, nhưng tốc độ thì không hê giảm sút. Ước chừng đã đi được mười đăm, chàng liền dừng lại quan sát. Cảnh vật nơi đây làm Lâm Hàn Thanh không cầm được giật thót mình một cái/

Thì ra ở hướng Đông Bắc cách chỗ chàng đứng có một căn nhà đứng đơn độc.

Dưới ánh tinh quang ảm đạm, khó mà nhận ra đó có phải là một căn nhà của nông dân hay không. Nhưng dựa theo tình thế mà xét, nơi đây bốn bề hoang vu, cỡ lẽ đây không phải là một căn nhà.

Chẳng lẽ đó thật sự là một toà miếu ?

Lòng hiếu kỳ trong chàng lại nổi lên, khiến chàng quyết định phải lại gần xem xét cho kỹ càng.

- Bất kể là cái gì, ta cũng phải lại xem cho rõ trước đã.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ.

Cử động của chàng vô cùng cẩn thận, vừa bước đi vừa vận công đề phòng. Ước chừng thời gian uống cạn chén trà thì Lâm Hàn Thanh mới đến được cửa miếu, chàng ngẩng đầu lên quan sát thì thấy ba chữ: "Thiên Nữ Miếu" treo trên cánh cổng.

Lâm Hàn Thanh thầm thở dài nghĩ bụng:

- Không ngời trong thiên hạ lại có sự xảo hợp như vậy, chỉ không biết bọn Tiểu Thuý có ở bên trng đợi ta hay không ?

Chàng đang nghĩ ngợi thì bên trong miếu đột nhiên có tiếng người cất lên:

- Thuý cô nương, theo em thì y không đến đâu.

Lâm Hàn Thanh kinh hãi thầm nhủ:

- Quả nhiên là đã tới đây.

Nghĩ đoạn liền vội vàng ẩn mình vào một bụi cây gần đó.

Chàng ngưng thần lắng nghe, quả nhiên trong miếu có truyền ra thanh âm của Tiểu Thuý:

- Có thể trên đường y gặp phải chuyện gì đó. Chúng ta cứ chờ thêm một lát nữa.

Lại có một thanh âm khác cất lên tiếp lời Tiểu Thuý:

- Thuý cô nương nói đúng đó. Nếu như y lừa chúng ta thì làm sao biết được ở đây có một toà miéu chứ. Chắc chắn y đã từng qua đây nên mới hẹn chúng ta ra đây tương kiến.

Lâm Hàn Thanh nghe vậy bụng bảo dạ:

- Sự tình trên thế gian này thật là xảo hợp, xem ra bọn họ sẽ tiếp tục đợi ở đây.

Chàng đến nơi đây chỉ là do tình hiếu kỳ mà thôi, không ngờ ở đây thật sự lại có một ngôi miếu.

Đúng lúc Lâm Hàn Thanh định động thân rời khỏi thì đột nhiên một nữ tỳ trong bọn thuộc hạ của Tiểu Thuý kêu lên

- Thuý cô nương, khi chúng ta vào đây em có phát hiện một tấm bảng, trên đó hình như có viết chữ.

Tiểu Thuý liền hỏi:

- Trên đó viết gì:

Tên nữ tỳ kia liền đọc lên tám chữ:

- Không mời đừng vào,nếu không gặp hoạ

Lại nghe một tên tỳ nữ khác lên tiếng:

- Chắc là do một ai đó thích đùa viết lên thôi, tứ muội không cần quá cẩn thận như vậy. Nếu như thật sự có sơn tinh thuỷ quái gì đó đi nữa, chúng ta có Thuý cô nương ở đây thì đâu cần sợ hãi cơ chứ ?

Chỉ nghe tiếng Tiểu Thuý cất lên nói:

- Tấm bảng đó ở đâu ?

Thanh âm lúc nãy liền trả lời:

- Ở bên phải cánh cửa ạ.

Tiểu Thuý liền ra lệnh:

- Chúng ta đến đó xem thế nào.

Tiếng bước chân dè dặt vang lên, hai thiếu nữ bước ra khỏi miếu.

Lâm Hàn Thanh nấp trong chỗ tối quan sát rất rõ ràng, người đi trước chính là Tiểu Thuý, còn đi sát sau lưng ả ta là một huyền y thiếu nữ.

Hai người bước ra ngoài cửa miếu, huyền y thiếu nữ đưa tay chỉ lên cánh cửa gỗ.

Lâm Hàn Thanh ngưng thần vận hết mục lực quan sát, quả nhiên thấy một tấm bảng treo trên cánh cửa, nhưng vì khoảng cách quá xa, ánh sáng lại không đủ nên không có cách nào đọc được chữ viết trên tấm bảng.

Tiểu Thuý cất tay hạ tấm bảng xuống, đưa ra chỗ sáng xem xét một hồi rồi nói:

- Tấm bảng này đã ở đây rất lâu rồi.

Huyền y thiếu nữ liền tiếp lời:

- Đây không giống là có người nào thích đùa làm ra đâu.

Tiểu Thuý cũng trầm giọng nói:

- Bút tích trên tấm bảng này uyển chuyển lăng lệ, dường như không phải của nam nhân.

Huyền y thiếu nữ nói:

- Đây là thiên nữ miếu, đương nhiên lũ nam nhân không thể tuỳ tiện bước vào.

Tiểu Thuý nhiêm mặt nói:

- Trên tấm bảng không có nói rõ là nam nhân hay nữ nhân, đương nhiên là chỉ cả hai rồi.

Huyền y thiếu nữ nghe vậy thì cũng tán thành:

- Cô nương nói không sai.

Tiểu Thuý chợt hỏi:

- Chúng ta vào miếu bao lâu rồi ?

Huyền y thiếu nữ ngẫm nghĩ rồi nói:

- Đã khá lâu rồi, nếu như đúng như tấm bảng này thì đã có kỳ sự xảy ra từ lâu rồi.

Lời chưa kịp dứt thì trong miếu đã có một tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Tiểu Thuý vội vòng tay ra sau lưng rút trường kiếm cầm tay, chuẩn bị lao vào trong miếu thì một đạo hắc ảnh từ bên trong lao vọt ra như ánh chớp.

Đạo hấc ảnh đó lao thẳng vào người Tiểu Thuý.

Tiểu Thuý vội nhảy sang một bên tránh né, đạo hắc ảnh bay thêm một trượng nữa rồi rơi bịch xuống đất một cái.

Chương 17: Hồi 17

Lâm Hàn Thanh rướn người lên quan sát, thì thấy hắc ảnh đó chính là một huyền y thiếu nữ trong bọn Tiểu Thuý, thanh kiếm trên lưng sớm đã không thấy đâu, chỉ còn lại vỏ kiếm không.

Cú lao vừa rồi có lẽ rất mạnh, sau khi rơi xuống thì không còn thấy cô ta động đậy gì nữa.

Biến cố này qúa bất ngờ, ngay cả Tiểu Thuý thường ngày tinh minh mẫn tiệp mà cũng bị sợ hãi đến thất thần, ngẩn ngơ đứng lặng người trước cửa miếu.

Chỉ nghe cạch một tiếng, hai cánh cửa miếu đột nhiên đóng lại.

Một thanh âm lạnh tựa băng giá từ trong cánh cửa truyền ra ngoài nói:

- Ta đã lưu lại lời cảnh báo trên cửa, nếu như không tuân theo tất sẽ tự rước hoạ vào thân.

Thanh âm đó nghe tựa hàn phong từ địa ngục thổi ra, không khỏi làm người ra rựng cả tóc gáy.

Tiểu Thuý đưa tay lên vẫy nhẹ, bảo huyền y thiếu nữ đứng bên cạnh không được loạn động, rồi chầm chậm cất bước đến bên cạnh huyền y thiếu nữ vừa lao ra lúc nãy, ngồi xuống áp tai vào ngực cô ta nghe một hồi, đột nhiên xuất thủ điểm vào ba huyệt đạo trên người cô ta.

Chỉ nghe huyền y thiếu nữ thở hắt ra một hơi, từ từ ngồi dậy rồi nói:

- Thật là lợi hại !

Tiểu Thuý nói:

- Không cần sợ, hãy kể lại một cách tỷ mỉ sự tình trong đó cho ta nghe xem.

Huyền y thiếu nữ ngẫm nghĩ một hồi lâu mà chẳng nói gì.

Tiểu Thuý liền dịu dàng hỏi:

- Tại sao ngươi không nói gì ?

Huyền y thiếu nữ đáp:

- Thuộc hạ không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra ! À .. biến hoá thật quá nhanh !

Tiểu Thuý đưa tay vuốt vuốt tóc rồi hỏi tiếp:

- Người trong đó là nam hay nữ, hình dáng thế nào ?

Huyền y thiếu nữ lắc lắc đầu nói:

- Không biết, thuộc hạ căn bản không nhìn thấy gì cả.

Tiểu Thuý tức giận hỏi:

- Vậy ngươi làm sao bị ném ra ngoài ?

Huyền y thiếu nữ nói:

- Cô nương dẫn tứ muội đi ra ngoài. Thuộc hạ và hai vị tỷ tỷ còn nói tứ muội tuy gan nhỏ một chút, nhưng con người rất tỷ mỉ, bằng không làm sao phát hiện được tấm bảng kia treo trên cổng.

Tiểu Thuý liền hỏi:

- Ta chỉ hỏi trong đó đã xảy ra chuyện gì, không cần nói những chuyện vặt vãnh đó.

Huyền y thiếu nữ nói tiếp:

- Chúng thuộc hạ đang nói chuyện rất vui vẻ, đột nhiên thuộc hạ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Tiểu Thuý nói:

- Thì ra hai tiếng kêu thảm lúc nãy là do đại Kiều và nhị Kiều phát ra.

Lâm Hàn Thanh ẩn thân cách hai người chỉ ba bốn thước, im lặng ngưng thần, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở.

Chỉ nghe Tiểu Thuý hỏi tiếp:

- Sau đó thì thế nào ?

Huyền y thiếu nữ nói:

- Đại tỷ, nhị tỷ kếu lên xong thì đột nhiên ngã lăn ra đất.

Tiểu Thuý kinh hãi hỏi:

- Chết rồi à ?

Huyền y thiếu nữ kia dường như vẫn chưa hết sợ, run lên một cái rồi nói tiếp:

- Thuộc hạ không biết, hai vị tỷ tỷ ngã xuống, thuộc hạ sợ đến thất thần, đứng ngẩn người ra. Đột nhiên cảm thấy bị ai đó nắm lấy sau lưng, ném ra ngoài cửa.

Tiểu Thuý nói:

- Ngươi bị người ta nắm lưng ném ra cửa mà không quay lại nhìn xem đó là ai à ?

Huyền y thiếu nữ lắc đầu nói:

- Thuộc hạ không có quay đầu.

Tiểu Thuý tức giận quát:

- Nha đầu ngốc, thật là vô dụng.

Huyền y thiếu nữ lúc nãy ra ngoài cùng với Tiểu Thuý liền bước đến nói:

- Tam tỷ, đừng sợ. Có Thuý cô nương ở đây, tỷ cứ từ từ nghĩ ngợi rồi nói lại cũng được.

Thì ra, bốn huyền y thiếu nữ được gọi là Đại Kiều, Nhị Kiều, Tam Kiều và Tứ Kiều.

Chỉ nghe Tam Kiều nói:

- Khi thuộc hạ nghe tiếng kêu của Nhị Tỷ và Đại tỷ thì sợ hãi đến thất thần, chỉ trong nháy mắt đã bị người đó tóm lấy ...

Tiểu Thuý liền lên tiếng ngắt lời:

- Cho dù ngươi bị người đó tóm lấy, nhưng cũng lúc ấy cũng đủ thời gian để ngoái đều lại xem xem đó là ai chứ ?

Tam Kiều nói:

- Y chụp trúng huyệt đạo của thuộc hạ, toàn thân thuộc hạ lúc đó vô lực, không thể động đậy nói gì đến quay đầu lại nhìn.

Tiểu Thuý trầm tư nói:

- Người đó xuất kỳ bất ý điểm huyệt đạo của Đại Kiều, Nhị Kiều, sau đó trong lúc ngươi kinh hãi thì xuất thủ chụp lấy huyệt đạo của ngươi, làm ngươi không thể động đậy sau đó thì ném ngươi ra ngoài ?

Tứ Kiều nghe vậy đột nhiên chen miệng vào nói:

- Thuý cô nương, nếu như người đó có thể trong nháy mắt điểm ngã Đại tỷ, nhị tỷ sau đó ném Tam tỷ bay ra ngoài, võ công tuyệt đối không phải hạng thầm thướng,

Tiểu Thuý cười lại một tiếng hỏi:

- Ngươi sợ rồi à ?

Tứ Kiều lắc đầu nói:

- Không sợ, chỉ cần có Thuý cô nương ở bên cạnh, tiểu tỳ không sợ cái gì cả.

Tiểu Thuý nói:

- Ngươi ở đây chăm sóc cho tam tỷ của ngươi, ta vào trong xem thế nào.

Tứ Kiều vội lên tiếng ngăn lại:

- Cô nương thân thể cao quý, đâu thể tùy tiện xông pha chỗ hiểm nguy được, chi bằng để tiểu tỳ vào đó xem xét tình hình rồi báo lại với cô nương.

Tiểu Thuý mỉm cười nói:

- Võ công của ngươi so với bọn Đại Kiều thì thế nào ?

Tứ Kiều cúi đầu nói:

- Không bằng ba vị tỷ tỷ.

Tiểu Thuý liền nói:

- Thế thì đúng rồi.

Đoạn quay sang hỏi Tam Kiều:

- Thương thế ngươi thế nào ?

Tam Kiều vận khí điều hoà hơi thở xong nói:

- Không nặng lắm, Thuý cô nương.

Tiểu Thuý nói:

- Vậy thì tốt, bây giờ ta vào trong miếu, sau một tuần trà mà không thấy ta ra, hai ngươi lập tức quay về báo với Tây Môn cô nương.

Tiểu Thuý nói xong thì đứng dậy thủ kiếm bước vào trong miếu.

Lâm Hàn Thanh nấp trong bóng tối bụng bảo dạ:

- Con a đầu này đảm lược cũng không nhỏ.

Tiểu Thuý đi đến trước cửa miếu, tung chân đá mạnh làm hai cánh cửa bật tung ra.

Cô ta thủ kiếm đứng ở cửa miếu, đợi chừng một khắc mà bên trong vẫn không có tiếng động gì.

Dường như trong miếu căn bản không có người.

Nhưng vừa nãy ai đã đóng cửa, ai đã lên tiếng nói. Thời gian còn chưa hết một bữa cơm, lẽ nào người đó ám toán Đại Kiều và Nhị Kiều, ném Tam Kiều bay ra khỏi miếu xong thì đã rời khỏi.

Tâm niệm chuyển động, Tiểu Thuý liền đưa kiếm lên bảo hộ châu thân, dịch bộ dần dần bước vào trong miếu.

Chỉ thấy bóng Tiểu Thuý khuất dần sau bức tường.

Một trận dạ phong thổi đến, làm cho đám cỏ trước miếu va vào nhau phát ra tiếng xào xạc, xào xạc, cửa miếu đang ở lớn cũng bị trận dạ phong thổi cho đóng. Thiên nữ miếu phút chốc trở nên vô cùng huyền bí, màn đêm cũng phút chốc trở nên khủng bố.

Tam Kiều không dám thở mạnh đứng nép sát vào bên cạnh Tứ Kiều nói nhỏ:

- Tứ muội, ta có chút hơi sợ.

Tứ Kiều hỏi:

- Sợ cái gì ?

Tam Kiều nói:

- Nếu như ta biết là cái gì thì đâu cần sợ nữa ?

Tứ Kiều liền hỏi lại:

- Tam tỷ, tỷ tin là có quỷ sao ?

Tam Kiều run giọng đáp:

-Trước đây thì ta không tin.

Tứ Kiều lại hỏi tiếp:

- Hiện tại thì sao ?

Tam Kiều nói:

- Bây giờ thì chính ta cũng không biết nữa. Nếu như kẻ vừa ném ta ra ngoài kia là người, ta tin rằng chắc chắn có thể nhìn thấy hắn ta, nhưng mà thật sự là ta không nhìn thấy gì cả ?

Tứ Kiều nghe vậy thì thở dài nói:

- Nghe tỷ nói vậy muội cũng lo lắng thay cho Thuý cô nương, chúng ta thử đi vào xem thế nào ?

Tam Kiều lắc đầu nói:

- Ta không dám vào.

Tứ Kiều liền nói:

- Vậy cũng đựơc, tỷ tỷ trông chừng bên ngoài miếu, để muội vào trong xem thử.

Nói đoạn cất bước về phía cửa miếu.

Tứ Kiều vừa bước đến trước cửa miếu thì bên trong truyền ra một tiếng kêu thất thanh.

Tam Kiều hoảng hốt kêu lên:

- Là tiếng của Thuý cô nương.

Tứ Kiều kinh hãi lùi lại, đứng bên cạnh Tam Kiều. Hai người nhìn nhau rồi quay đầu chạy như bay rời khỏi hiện trường.

Ngôi miếu khủng bố giữa cánh đồng hoang nay chỉ còn lại một mình Lâm Hàn Thanh.

Chàng chầm chậm đứng dậy, khẽ thở dài một hơi rồi đưa tay lên lau mồ hôi đang chảy ròng ròng trên trán.Đoạn đưa mắt nhìn hai cánh cửa miếu đang bị dạ phong thổi đung đưa phát ra những âm thanh cót két, trong lòng nổi lên một cỗ hiếu kỳ không thể nào ngăn được. Chàng tự nhủ:

- Không kể đến mấy huyền y thiếu nữ kia võ công thế nào, chỉ xét võ công của Tiểu Thuý đã quyết không dưới mình, vậy mà đều bị khống chế trong nháy mắt, lẽ nào thật sự có quỷ ?

Nghĩ đến quỷ, chàng bất giác cảm thấy hơi rờn rợn.

Lúc này, trong lòng Lâm Hàn Thanh tuy có sợ hãi, nghi ngại và nỗi sợ hãi nghi ngại đó quyết không thể ít hơn so với Tam Kiều và Tứ Kiều, tuy nhiên lòng hiếu kỳ của chàng đã chiến thắng cả sự sợ hãi đó, nó kéo lại gần cửa miếu.

Đúng lúc định đẩy cửa miếu bước vào thì trong lòng Lâm Hàn Thanh nảy ra ý nghĩ khác:

- Bọn họ đều bước vào từ cửa trước, tại sao ta không đi đường khác nhỉ ?

Tâm niệm chuyển động, chàng liền đi đến một bờ tường, đề khí nhảy vọt lên mái nhà, âm thầm quan sát động tịnh bên trong toà phá miếu.

Toà miếu này cũng không rộng lắm, phương viên chỉ chừng ba trượng vuông.

Dưới ánh sao mờ ảm đạm, chàng nhìn thấy trong khoảng sân nhỏ trước đại điện có ba người đang nằm bất động.

Hai trong số đó chính là Đại Kiều và Nhị Kiều, nằm ngửa mặt lên trời. Tiểu Thuý thì nằm gục xuống bên cạnh hai người, bảo kiếm văng ra ngoài ba thước. Có lẽ khi ả ta đang xem xét tình hình hai huyền y thiếu nữ thì bị đối phương ám toàn từ phía sau.

Lâm Hàn Thanh nhủ thầm trong bụng:

- Cả ba người đều bị ám toán trong khoảng sân nhỏ này, mình cứ nằm trên mái nhà âm thầm quan sát, không xuống dưới đó. Trừ phi đối phương từ bên ngoài tiến đến sau lưng, còn không chắc chắn phải đối diện với mình.

Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo truyền đến tai Lâm Hàn Thanh:

- Ngươi cho rằng ngươi ẩn nấp trên mái nhà thì ta không thể thấy ngươi sao ? Thử quay đầu lại xem ta là ai ?

Âm thanh đó tuy nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng đối với Lâm Hàn Thanh thì như sấm động ngang tai, chàng vội quay đầu lại quan sát, chỉ thấy bốn bề tĩnh lặng như tờ, không hề thấy một bóng người.

Trong nháy mắt, chàng chợt cảm thấy một cỗ kình lực hùng mạnh đang công đến, vội lăn người sang một bên né tránh.

Người chàng vừa lăn khỏi mái ngói, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, chỗ vừa nãy chàng nằm đã thủng một lỗ lớn, gạch ngói bay tứ tung. Nếu như chàng không tránh kịp, ắt hẳn đã bị thương không nhẹ.

Lâm Hàn Thanh chú mục nhìn lên, chỉ thấy một bóng đen vọt qua, dường như đối phương có một

đôi tay kỳ lạ, trong chớp mắt phóng ra đã rụt về.

Chàng đang ngẩn người ra thì một bóng nhân ảnh đã vọt qua nhấc bổng chàng lên. Bóng đen đó nhảy vút lên vượt qua mái nhà hạ thân xuống bãi cỏ rộng bên ngoài toà phá miếu.

Chỉ với hai cái nhún mình đã có thể ra xa ngoài tám trượng.

Động tác, thân pháp, tốc độ của người này đều đã đạt đến cực điểm, hơn nữa lại chộp trúng yếu huyệt của Lâm Hàn Thanh, khiến chàng không thể cử động.

Chỉ thấy người đó vận một bộ kình trang, mặt dùng lụa đen che kín, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm.Thì ra chính là Mai Hoa Môn chủ, Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười, ôn tồn nói:

- Lâm huynh đệ không sao chứ ?

Lâm Hàn Thanh lạnh nhạt nói:

- Vẫn khoẻ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Vừa nãy ta phát chưởng đẩy ngươi ra, chỉ sợ thất thủ mà đả thương đến ngươi.

Lâm Hàn Thanh vẫn giữ thái độ lạnh nhạt đáp lời:

- May mắn tại hạ vẫn chưa bị thương. Nhiều lần được cô nương tương cứu mà tại hạ còn chưa đa tạ ân cứu mạng, thật là thất lễ quá !

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không cần nói nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ba thuộc hạ của cô nương đều đang ở trong miếu, có phải định cứu bọn họ ra ngoài ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tự nhiên là phải cứu, có điều cần đợi đến khi trời sáng mới tính.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương có thấy rõ đôi quái thủ công kích tại hạ trên mái nhà không ?

Tây Môn Ngọc Sương đáp:

- Đó chỉ là một đôi ám khí hình dáng giống bàn tay mà thôi.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Là ám khí ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không sai, là loại ám khí ném ra sau đó có thể thu lại được. Người sử dụng điều khiển nó bằng dây thừng, hoặc dây xích. Khi luyện đủ hoả hầu có thể thu phát tuỳ tâm, hoả hầu của người trong miếu có lẽ đã đạt đến cảnh giới lư hoả thuần thanh rồi.

Lâm Hàn Thanh lại hỏi:

- Cô nương có phải đã gặp được Tam Kiều và Tứ Kiều ?

Tây Môn Ngọc Sương gật đầu nói:

- Đã gặp rồi, không gặp được bọn họ, ta làm sao biết đựơc mà đến nơi này ?

Lâm Hàn Thanh hỏi tiếp:

- Cô nương đã nghe họ kể lại sự việc xảy ra trong miếu ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đã nghe rồi.

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Có chỗ không đúng rồi.

Tây Môn Ngọc Sương hiếu kỳ hỏi:

- Không đúng chỗ nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ ẩn thân trong đám cỏ gần đây, đã nghe Tam Kiều thụât lại sự việc với Tiểu Thuý một lượt. Đại Kiều, Nhị Kiều cùng lúc bị công kích, Tam Kiều bị người chộp lấy ném ra bên ngoài. Nếu như

người đó sử dụng loại ám khí có thể chộp bắt như cô nương nói, làm sao hắn có thể sử dụng thủ pháp nhanh như thế được. Cho dù hắn có thể dùng cả hai tay phát ám khí thì cũng không thể ném Tam Kiều ra ngoài nhanh như vậy được ?

Tây Môn Ngọc Sương trầm tư một hồi rồi nói:

- Nếu như ta phán đoán không lầm, trong toà Thiên Nữ Miếu này quyết không chỉ có một người.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như là người, lại có một thân võ công cao cường như vậy tại sao lại phải ẩn mình trong toà Thiên Nữ Miếu ở nơi hoang vắng này ?

Tây Môn Ngọc Sương ngẩng mặt lên nhìn trời nói:

- Đây chính là nghi vấn. Bây giờ ta đang nghĩ cách để tháo gỡ cái gút thắt này.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương định vào miếu để tìm hiểu ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không sai, nhưng đợi cho trời sáng mới nói tiếp.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Theo ý của tại hạ, tốt nhất cô nương nên tìm mấy thủ hạ có võ công cao cường cùng tiến vào một lượt.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Việc này không cần Lâm huynh đệ phải lao tâm, tiện thiếp sẽ tự có cách.

Lâm Hàn Thanh đứng thẳng người dậy, ôm quyền nói:

- Tại hạ đa tạ ân cứu mạng của cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương cũng hoàn lễ nói:

- Tiện thiếp xin được hoàn lễ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương trân trọng. Tại hạ xin cáo biệt ở đây.

Nói đoạn quay người bước đi.

Tây Môn Ngọc Sương vội gọi lớn:

- Đứng lại.

Lâm Hàn Thanh liền quay đầu lại hỏi:

- Cô nương còn điều gì chỉ giáo ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Toà Thiên Nữ Miếu là một bí mật rất lớn của võ lâm, lẽ nào chàng không có hứng thú khám phá cái bí mật lớn này sao ?

Lâm Hàn Thanh trả lời:

- Nếu như cô nương không đến, tại hạ dù chết cũng phải vào xem xét cho kỹ càng.

Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao khi ta đến, chàng lại bỏ đi.

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Võ công, trí lực của cô nương đều hơn tại hạ vạn phần, tại hạ ở đây phỏng có ích gì chứ ?

Tây Môn Ngọc Sương cười tươi như hoa nở, dịu dàng nói:

- Chàng đâu cần quá tự khiêm như vậy, thực ra với võ công của chàng, đương kim võ lâm đối thủ chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Cô nương cũng không cần tán dương tại hạ như vậy, nếu cô nương cần đến tại hạ thì cứ phân phó. Tại hạ tự lượng sức, nếu làm được thì quyết khôgn chối từ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Hai chúng ta cùng tiến vào Thiên Nữ Miếu, khám phá một bí mật lớn trong võ lâm, không hiểu ý của Lâm huynh đệ thế nào ?

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Chỉ có hai chúng ta thôi sao ?

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Thế còn chưa đủ à ?

Hào khí trong lòng Lâm Hàn Thanh liền nổi lên, chàng gật đầu nói:

- Được lắm ! Tại hạ sẽ đi theo nhận sự sai bảo của cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Chàng lại nói quá lên rồi, tiện thiếp làm sao dám nhận chứ ?

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào mặt Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, nói:

- Chàng nhìn gì vậy ? Lẽ nào gương mặt xấu xí này của ta vẫn còn đáng để chàng nhìn sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Dường như cô nương đã thay đổi ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

- Ta thay đổi chỗ nào >

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương trở nên khách khí, khiêm cung, không còn lạnh lùng, tự phụ như trước nữa.

Tây Môn Ngọc Sương lắc lắc đầu nói:

- Vậy còn phải xem đối phương là ai hẵng. Tây Môn Ngọc Sương vẫn là Tây Môn Ngọc Sương, lạnh lùng, kiêu ngạo, trong mắt không hề có ai, nhưng đối với Lâm Hàn Thanh chàng thì lại là ngoại lệ.

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì than thầm trogn bụng, kiếm cách đổi chủ đề:

- Ba thuộc hạ của cô nương vẫn còn nằm trong miếu, nếu như đợi đến khi trời sáng mới vào, e rằng ...

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không cần lo lắng, nếu như bọn chúng phải chết thì đã chết lâu rồi. Còn nếu như bị người điểm huyệt đạo thì đợi đến trời sáng cũng vậy thôi.

Lâm Hàn Thanh vẫn không hiểu hỏi:

- Tại hạ vẫn còn có chỗ không hiểu.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không hiểu cái gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại sao nhất định phải đợi đến khi trời sáng mới vào được ?

Tây Môn Ngọc Sương gật gật đầu nói:

- Hỏi hay lắm, dựa vào mục lực của chúng ta thì trời tối trời sáng cũng như nhau, nếu như có thể cầm thêm vài ngọn đuốc vào thì có thê quân bình thế địch ám ta minh, bất quá, tiện thiếp đoán rằng trong toà thiên nữ miếu này chắc chắc có ẩn tàng cơ quan gì đó, giờ chúng ta xông vào đó chẳng may nhất thời thất thần có thể bị ám toán. Chi bằng đợi đến trời sáng hãy vào. Ngoài ra, tiện thiếp còn có một ý nghĩ kỳ quái nữa ...

Lâm Hàn Thanh tò mò hỏi:

- Ý nghĩ gì vậy ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Những người trong thiên nữ miếu đó dường như rất sở trường chiến đấu trong bóng tối, nhưng không quen đối địch khi trời sáng.

Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Có thể cô nương liệu đoán không sai.

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Lý Trung Hụê cho mai phục trên mười tuyến đường khác nhau, định đánh một đòn quyết định giết đi tiện thiếp, nhưng ả có nằm mơ cũng không ngời được đêm nay Tây Môn Ngọc Sương này lại cùng với người tình trong mộng của ả, ở cái nơi hoang vu không một bóng người này ngồi kề bên

nhau tâm sự đến khi trời sáng ...

Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách rồi lại nói tiếp:

- Bất quá, đêm nay chúng ta chỉ ngồi đây bàn tính mưu lược xâm nhập Thiên Nữ Miếu, Lý Trung Hụê mà biết được cũng không trách chàng đâu.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ chỉ có thể nghe lệnh hành sự thôi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Đừng giở thái độ lạnh lùng như vậy chứ, nam tử hán cần có khí khái của đại trượng phu.

Nói đoạn nàng ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, rồi ngồi xuống bãi cỏ nói:

- Giờ này hãy còn sớm, chúng ta ngồi đây nghỉ ngơi, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt một hồi rồi bàn tính kế sách đối địch cũng chưa muộn.

Lâm Hàn Thanh lạnh nhạt nói:

- Những chuyện phong hoa tuyết nguyệt đó tại hạ không biết chút gì, chỉ e làm cô nương thất vọng.

Tây Môn Ngọc Sương đưa tay bứt một nắm cỏ lên ngửi nói::

- Đêm dài đằng đẵng, lẽ nào chàng đứng đợi đến lúc trời sáng, cứ ngồi xuống đây rồi hãy nói.

Lâm Hàn Thanh chầm chậm ngồi xuống, nhắm mắt vận khí điều tức.

Chàng biết rõ bất luận võ công hay khẩu tài, Tây Môn Ngọc Sương đều hơn mình một bậc nên tốt nhất là không nên mở miệng.

Nhưng Tây Môn Ngọc Sương đã mở lời trước:

- Lâm huynh, thiếp thân muốn hỏi Lâm huynh một chuyện, không biết Lâm huynh có thể đáp ứng không ?

Lâm Hàn Thanh mở mắt nói:

- Là chuyện gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Liên quan đến Bạch Tích Hương ...

Vừa nghe thấy ba chữ Bạch Tích Hương, Lâm Hàn Thanh liền kích động hỏi:

- Bạch Tích Hương thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương dịu dàng nhìn Lâm Hàn Thanh, trên mặt lộ nụ cười tươi nhu hoa nói:

- Đêm dài đăng đẳng, còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, thời gian chúng ta nói chuyện còn nhiều lắm, Lâm huynh đâu cần khẩn trương như vậy ?

Lâm Hàn Thanh cảm thấy hơi nóng mặt, mỉm cười gượng gạo, không biết mở miệng thế nào.

Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy thì mỉm cười đỡ lời:

- Tiện thiếp đã quen lối ăn nói điêu ngoa như vậy rồi, mong Lâm huynh rộng lượng mà bỏ qua cho.

Lâm Hàn Thanh chỉ gượng cười nói:

- Cô nương qúa lời.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói tiếp:

- Bạch Tích Hương đã trở thành cố nhân, không biết sau này Lâm huynh có dự định gì ?

Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:

- Hai chữ dự định này không biết nói thế nào nữa... Tại hạ muốn đến trước phần mộ của nàng thắp một nén hương, sau đó ...

Tây Môn Ngọc Sương tiếp lời hỏi:

- Sau đó thế nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Sau đó trở về cố cư, từ nay dứt bỏ ân oán thị phi trong giang hồ.

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:

- Lâm huynh định khi nào thì đến phần mộ của Bạch cô nương bái tế ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có lẽ là sau tết trùng cửu.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi tiếp:

- Chỉ một mình Lâm huynh đi thôi sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đúng vậy !

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Vạn lý độc hành, tưởng niệm giai nhân, tình ý tuy thâm trọng nhưng dường như quá thê lương. Huống hồ Mai Hoa Cư giờ đây đã thay đổi hoàn toàn, một mình Lâm huynh chỉ sợ khó tìm ra được mộ phần của Bạch cô nương, chi bằng hãy bỏ qua đi, để thiếp thân phụng bồi bên chàng được không ?

Lâm Hàn Thanh đột nhiên cười lên ha hả nói:

- Chúng ta nói quá nhiều rồi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tại sao chàng lại nói như vậy ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ sống hôm nay không biết đến ngày mai, nói những chuyện như vậy không phải là quá thừa ư.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tại sao chàng lại không tin tưởng tiện thiếp, nếu như đổi lại là Bạch Tích Hương thì lòng tin của chàng có tăng lên không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bạch Tích Hương đã là người thiên cổ, chúng ta đừng nói đến nàng nữa.

Chàng ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Tại hạ võ công không bằng cô nương, cần phải vận khí điều tức một lúc mời có thể ứng phó được cục diện hung hiểm của ngày mai.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu đã như vậy tiện thiếp cũng không làm phiền Lâm huynh nữa.

Lâm Hàn Thanh không nói thêm câu nào, nhắm mắt lại vận khí điều tức.

Những ngày gần đây chàng lao lực đã nhiều mà chưa được nghỉ ngơi tử tế vì thế chàng ngồi điều tức đến lúc trời sáng hẳn mới tỉnh lại.

Khi chàng mở mắt thì đã thấy Tây Môn Ngọc Sương đứng dậy từ lúc nào, đang chăm chú nhìn vào bên trong miếu đến xuất thần.

Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hằng một tiếng, bước đến bên cạnh Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương dậy sớm thế !

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Toà Thiên Nữ Miếu này có chút kỳ quái.

Lâm Hàn Thanh liền chú ý quan sát, chỉ thấy cửa miếu mở rộng, có thể thấy được bên trong đại điện khói hương nghi ngút, hiển nhiên đã có người thắp hương sớm.

Ngoại trừ điểm này, không còn điểm nào đang nghi ngờ nữa cả.

Chàng khẽ ho một tiếng rồi nói:

- Cô nương muốn nói đến khói hương ở trong đại điện ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đó chỉ là một trong những điểm kỳ lạ mà thôi, chàng xem bức tượng kia có phải có gì kỳ lạ không ?

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì thầm nhủ:

- Đáng chết. Đáng lẽ ta phải sớm nghĩ đến điều này chứ !

Nghĩ đoạn liền cẩn thận quan sát, chỉ thấy giữa chánh điện có một bức tượng cao lớn, toàn thân dát vàng lóng lánh, hoàn toàn không tương xứng với toàn Thiên Nữ Miếu rách nát này.

Bức tượng đó là một nữ thần vận áo hoa, (thể y), một tay cầm hoa, một tay đặt trước ngực, trên mặt nở một nụ cười hiền hoà.

Lâm Hàn Thanh nhìn một hồi lâu, ngoại trừ thấy pho tượng này tạo hình mới mẻ ra thì không thấy một nghi điểm nào cả.

Tây Môn Ngọc Sương thấy chàng không nói gì thì hỏi:

- Chàng có thấy điểm nào khả nghi không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bức tượng tiên nữ đó và toà miếu này có gì đó không đối xứng.

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi tiếp:

- Còn gì nữa không ?

Lâm Hàn Thanh ngượng nghịu nói:

- Điều này thì quả thật tại hạ không nhìn ra.

Tây Môn Ngọc Sương liền mỉm cười nói:

- Chính là hai cánh tay của pho tượng.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Hai cánh tay của pho tượng làm sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Rất giống hai cánh tay kỳ quái đã đánh trúng mái nhà tối hôm qua.

Lâm Hàn Thanh nghi hoặc hỏi lại:

- Cô nương định nói bức tượng tiên nữ này là người thật ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tiện thiếp không tin nó là người thật, nhưng hai cánh tay đó có thể lấy xuống để làm binh khí , khi chúng ta vào miếu cần hết sức đề phòng đến pho tượng này.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Chàng hãy chuẩn bị kỹ càng, chúng ta cùng tiến vào trong miếu.

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì gật đầu nói:

- Được, tại hạ đi trước dẫn đường, cô nương hãy đi sau tại hạ, nếu xảy ra chuyện thì có thể tuỳ thời tương cứu.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Chúng ta cùng đi vào một lúc có được không ?

Lâm Hàn Thanh cũng không tiện phản đối, chàng chỉ nói:

- Được, vậy theo ý của cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Chúng ta coi như đồng hội đồng thuyền với nhau rồi, giả sử tiện thiếp nói điều gì không đúng, chàng cứ phản đối, thiếp đâu có để ý.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương cũng không cần khách khí.

Nói đoạn cất bước tiến vào trong miếu.

Tây Môn Ngọc Sương cũng bước lên hai bước đi song song với Lâm Hàn Thanh, hạ giọng nói:

- Nhớ đề phòng cẩn thận, nam trái nữ phải.

Lâm Hàn Thanh chỉ quay sang nhìn nàng mỉm cười chứ không đáp lời.

Lúc này hai người đã bước qua cửa miếu, Tây Môn Ngọc Sương như chợt nhớ ra chuyện gì, liền kéo tay áo Lâm Hàn Thanh nói:

- Dược vật mà tiện thiếp đưa cho chàng, tại sao chàng lại không sử dụng ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ đã quen với gương mặt xú bát quái này rồi, đâu nỡ rửa sạch nó đi chứ.

Trong lòng thì lại thầm mắng:

- Sắp vào miếu rồi mà còn nói những chuyện vớ vẩn như vậy.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm sắc mặt, thở dài nói:

- Cẩn thận đấy, tiện thiếp mở đường cho chàng.

Nói đoạn đề khí nhảy vọt về phía trước lao vào bên trong sân miếu.

Lâm Hàn Thanh nhớ lại tình hình hung hiểm đêm qua nào dám có chút sơ ý, vội vận không giới bị từ từ tiến vào bên trong.

Vừa bước vào bên trong, mục quang lập tức chuyển tới chỗ bọn Tiểu Thuý nằm tối hôm qua.

Chỉ thấy trên mặt đất trống không, chàng không kìm được kếu lên:

- Ba người tối qua rõ ràng còn nằm ở đây, tại sao đột nhiên lại không thấy nữa ?

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Bọn họ đều đã bị giấu đi rồi.

Nói đoạn đột nhiên quay người hướng về phía pho tượng tiên nữ nói:

- Nếu như người đả thương thuộc hạ của ta, ta nhất định sẽ khiến cho toà Thiên Nữ Miếu này một mảnh ngói cũng không còn.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:

- Pho tượng đó bất quá chỉ do đất tạo thành. Ngươi có hỏi nữa nó cũng không biết trả lời.

Đột nhiên cánh hoa trong tay pho tượng thần không có gió mà lại động đậy.

Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy liền lập tức kéo tay Lâm Hàn Thanh lùi lại nói:

- Cẩn thận, mau lùi lại ba bước.

Lâm Hàn Thanh vội quay đầu lại hỏi:

- Có chuyện gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bọn chúng có thể mượn sự lay động của những cánh hoa mà ngầm phóng kịch độc.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy cũng phải khen thầm:

- Tây Môn Ngọc Sương này quả nhiên cảnh giác cực cao, người khác khó mà so sánh kịp.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Chàng có đem theo ám khí không ?

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Trước giờ tại hạ không dùng ám khí.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đưa tay điểm vào bức tường bên cạnh. Bức tường kiên cố được xây bằng gạch đỏ đột nhiên vỡ ra một lỗ thủng.

Chỉ thấy nàng ta thuận tay nhặt một viên gạch nhỏ, cổ tay khẽ lắc nhẹ, viên gạch đã bắn ra khỏi bàn tay nhỏ nhắn lao thẳng về phía pho tượng.

Chỉ nghe "boong ..." một tiếng, viên gạch kích trúng cánh tay của pho tượng tiên nữ vỡ vụn ra thành bột.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người nói:

- Bức tượng thật chắc chắn, không biết là dùng thứ gì để tạo thành.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Là sắt thép tạo thành.

Nói đến đây thì âm thanh thấp dần:

- Lâm Hàn Thanh, chàng hãy đi sát sau lưng thiếp thân, đề phòng ám khí phóng từ phía sau. Nói đoạn cất bước đi về phía tượng thần.

Lâm Hàn Thanh biết rõ võ công mình không bằng Tây Môn Ngọc Sương, thấy thái độ cẩn thận của nàng ta như vậy, lập tức chấn chỉnh tinh thần, rút Tham Thương Kiếm cần trong tay, bước theo sát sau lưng Tây Môn Ngọc Sương.

Nào ngờ sự việc lại hoàn toàn khác với dự liệu của hai người. Lâm Hàn Thanh và Tây Môn Ngọc Sương đường hoàng bước vào trong miếu mà không gặp phải trở lực nào.

Ngưng thần quan sát, chỉ thấy bát hương đặt trước tượng thần còn lại vài phân cháy dở.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chuyển mục quang, thấy hai bên đại điện đều có cửa ngách đóng chặt.

Ngoại trừ hai cánh cửa đóng kín, cảnh vật trong đại điện đều lộ rõ mồn một, không có một chỗ nào có thể ẩn thân.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương, chúng ta có cần mở hai cánh cửa ngách kia ra không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không cần vội, trước tiên hãy đối phó với pho tượng trước đã.

Nói đoạn hít một hơi chân khí, đưa tả thủ lên cao nói:

- Lâm huynh đề phòng trúng độc.

Lời vừa dứt thì tả thủ đã vung ra, phóng một đạo phách không chưởng vào pho tượng.

Pho tượng thần nữ bị luồn lực đạo di sơn đảo hải đụng trúng, lập tức đổ rầm xuống đất làm bụi đất bay mù mịt.

Tây Môn Ngọc Sương phóng chưởng sau thì lập tức kéo tay Lâm Hàn Thanh lùi lại mấy bước, đề phòng có biến.

Ước chừng một tuần trà công phu, bụi đất mới từ từ lắng xuống.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt quan sát bên trong điện, thấy ngoại trừ pho tượng thần nữ bị đổ sập xuống đất thì cảnh vật không có gì biến đổi.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau máy liễu nói:

- Thật kỳ quái !

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có gì kỳ quái ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Pho tượng thần nữ đó rõ ràng có cơ quan điều khiển, bị tiện thiếp một chưởng đánh trúng đáng lẽ phải có phản ứng mới đúng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có lẽ pho tượng này chỉ dùng để che mắt người đời.

Rồi lại nói tiếp:

- Chúng ta phải làm gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cứ đợi một lát đã, nếu như không có gì biến hoá thì mới quyết định sau.

Lâm Hàn Thanh tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại thầm nhủ:

- Điều này ta không phục.

Hai người đang suy nghĩ thì đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo truyền đến:

- Hơn mười năm nay, chưa từng có ai dám ở Thiên Nữ Miếu mạo phạm, ngươi đã dám đánh đổ tượng thần thì nên biết sẽ phải nhận quả báo nhãn tiền.

Tây Môn Ngọc Sương dùng ánh mắt sắc bén quan sát bốn bề, không nói một lời.

Lâm Hàn Thanh nghe như tiếng nói phát ra từ phía sau thần điện, liền thấp giọng nói với Tây Môn Ngọc Sương:

- Cô nương ở đây cảnh giới, tại hạ ra phía sau quan sát.

Nói đoạn cất bước về phía trước.

Tây Môn Ngọc Ssương nói:

-Không nên sơ suất.

Lâm Hàn Thanh dừng lại nói:

- Lẽ nào hai chúng ta đối phó không nổi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bọn chúng nấp sau thần điện đã thiết kế cơ quan mai phục, cố ý muốn dẫn dụ chúng ta vào đó. Nếu như chúng ta cố tình lao vào lưới, không phải làm cho chúng buồn cười đến chết sao ?

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, lùi lại mấy bước.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng ấy lại vang lên:

- Nếu lão phu không muốn hiện thân thì các ngươi không thể nào tìm được lão phu đâu.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Một người đàn ông lại ẩn thân trong Thiên Nữ Miếu như vậy có được coi là anh hùng hảo hán không ?

Không gian trở nên im ắng như tờ.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ nhường mày nói tiếp:

- Ngươi cho rằng chúng ta sẽ vào trong miếu tìm ngươi ư ? Trừ phi ngươi hiện thân ra đây, chúng ta dựa vào võ công mà phân cao thấp, bằng không ...

Tây Môn Ngọc Sương ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu như ngươi định cứ ẩn thân trong miếu giở trò ám toán, thì đã phí hoài tâm cơ rồi. Ta đã truyền lệnh cho thuộc hạ vận chuyển củi khô chất quanh thiên nữ miếu. Chỉ cần phát lệnh sẽ đốt ba ngày ba đêm, nếu như không đốt được ngươi chết thì cũng khiến ngươi sống dở chết dở.

Chỉ nghe một giọng nữ lạnh lùng vang lên:

- Nếu ngươi muốn cùng ta phân tài cao hạ thì canh ba đêm nay hãy đến đây, ta sẽ ở đây cung hầu đại giá.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại sao phải đợi đến canh ba nửa đêm, lẽ nào ngươi không thể nhìn thấy ánh mặt trời.

Giọng nữ ấy lạnh lùng đáp lời:

- Lão thân không thích trời sáng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ cũng không thích bóng đêm.

- Diện mạo ngươi quái dị như vậy, đến khi trời tối còn dễ coi hơn một chút.

Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy một tiếng nói:

- Đối địch quyết thắng là dựa vào tài trí võ công, xấu với không xấu có gì khác nhau chứ?

Lâm Hàn Thanh thầm quan sát bốn phương tám hường, đồng thời tự nhủ:

- Đối phương có thể nói ta hình dáng xấu xí, như vậy là hắn có thể nhìn thấy ta. Hắn có thể nhìn thấy ta, vậy nếu ta lưu tâm một chút tự nhiên có thể tìm thấy hắn. Bên tai đột nhiên nghe thấy Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Lâm huynh, ở đây có gì không đúng. Đại điện này diện tích khá nhỏ, rất dễ phóng độc. Chúng ta không thể ở lại lâu, ra ngoài sớm một chút thì tốt hơn. Lâm huynh đi trước, tiện thiếp đoạn hậu.

Lâm Hàn Thanh sớm đã khâm phục võ công tài trí của Tây Môn Ngọc Sương, biết rõ nàng đã có chủ kiến, mới dùng Truyền Âm Nhập Mật thầm cảnh báo với mình, trong lòng thầm nhủ:

- Tây Môn Ngọc Sương võ công cao cường, hành động lại vô cùng cẩn mật, chẳng trách cô ta có thể ngạo thị võ lâm.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền lao người phóng ra ngoài cửa miếu.

Chỉ nghe tiếng y phục phất gió, Tây Môn Ngọc Sương cũng phóng người theo chàng, vọt ra ngoài cổng miếu.

Nhưng đột nhiên nghe rầm một tiếng, hai cánh cổng miếu bất ngờ đóng sầm lại.

Lâm Hàn Thanh thốt lên:

- Thân pháp nhanh thật !

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Chỗ bọn chúng ẩn thân có cơ quan điều khiển cửa miếu đóng mở.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy hơi nóng mặt, ngượng nghịu nói:

- Cô nương quả là cao kiến !

Tuy chàng nói vậy nhưng trong lòng thì thầm trách bản thân:

- Tại sao mình lại không nghĩ đến điểm này nhỉ ?

Tây Môn Ngọc Sương ngẩng cao đầu, quan sát sắc trời, đột nhiên lại đưa tay kéo Lâm Hàn Thanh bước vào phía sau miếu.

Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói khẽ:

- Cô nương thấy gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tiện thiếp muốn tìm nơi bọn chúng ẩn thân.

Lâm Hàn Thanh khẽ gật đầu, nhưng trong lòng thì thầm nhủ:

- Thật kỳ quái, rõ ràng bọn chúng ở trong miếu, ra đây thì tìm được gì chứ ?

Chàng đang suy nghĩ thì Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng hỏi:

- Lâm huynh, huynh có nghe thấy tiếng thanh âm của chúng không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có !

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:

- Huynh có cảm giác gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nam và nữ mỗi người một hướng, dường như chúng không ở cùng nhau.

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:

- Ngoài điểm đó ra thì sao ?

Lâm Hàn Thanh đỏ mặt nói:

- Tại hạ không nghe ra được điều gì nữa.

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Huynh hãy chú ý đến thanh âm của chúng, có phải thường lưu động bất định đúng không ?

Lâm Hàn Thanh cúi đầu nghĩ ngợi, nói:

- Đúng vậy, cô nương nói không sai !

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tiện tiếp ra đây là muốn kiểm tra xem bên trong đại điện có phải là có mật thất không ?

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Tại hạ nghĩ thế nào cũng không ra được điểm này ?

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của tiện thiếp. Toà thiên nữ miếu này đã được bọn chúng tu sửa. Điều làm người ta khó hiểu chính là bọn chúng có một thân thủ võ công như vậy, tại sao lại chọn toà Thiên Nữ Miếu ở nơi hoang vu này làm nơi náu thân chứ ?

Lâm Hàn Thanh nghe xong cũng gật gù nói:

- Không sai. Bọn chúng có võ công cao cường như thế tại sao lại phải chôn thân nơi miếu hoang này làm gì, hơn nữa lại còn ẩn nấp trong bí thất không thấy ánh mặt trời nữa. Nơi đây quả thật rất đáng nghi ngờ.

Chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương ngẩng mặt lên nhìn đám mây trắng bay bay trên bầu trời, mày liễu khẽ chau, tựa hồ như đang toàn tâm toàn lực suy nghĩ vấn đề này.

Tại sao một người có võ công cao cường như vậy lại chịu náu thân ở toà thiên nữ miếu nhỏ bé này ? Lâm Hàn Thanh cũng đang toàn tâm toàn ý nghĩ ngợi.

Hai người trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên Tây Môn Ngọc Sương lẩm bẩm tự nói với bản thân:

- Chắc chắn là như vậy !

Nói đoạn, mục quang của nàng chuyển sang Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm huynh, huynh đã nghĩ ra chưa ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nghĩ ra cái gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tại sao bọn chúng lại náu thân nơi này ?

Lâm Hàn Thanh lắc lắc đầu nói:

- Điều này, tại hạ còn chưa nghĩ ra.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bọn chúng náu thân nơi Thiên Nữ Miếu này, hiển nhiên là muốn lánh đời ẩn thế, nhưng có điều thiên hạ bao la, danh sơn thắng địa đâu thiếu gì, tại sao lại phải đến nơi này ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu tán thưởng:

- Đúng vậy !

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Việc này cần phải nghĩ đến hai mặt của vấn đề. Một là bọn chúng cố ý ở lại đây hòng thực hiện ý đồ gì đó. Hoặc giả bọn chúng bị người khác cầm giữ nơi đây, không thể rời khỏi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ồ, Vậy cô nương đã đoán được chúng ẩn nấp ở đâu chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tiền giả cư đa.

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Hà dĩ kiến đắc ?

Chương 18: Hồi 18

Tây Môn Ngọc Sương hướng đôi mắt sáng long lanh nhìn Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Chàng đã tiến bộ rất nhiều, việc sau này thống soái võ lâm chắc khôgn phải là chuyện khó lắm.

Lâm Hàn Thanh cả kinh hỏi:

- Cô nương nói gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tiện thiếp nói sau này chàng sẽ là võ lâm minh chủ.

Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:

- Cô nương lại trêu trọc tại hạ rồi.

Tây Môn Ngọc Sương chợt nghiêm nét mặt lại nói:

- Thiếp thân nói hoàn toàn là sự thực, ai đùa với chàng chứ ?.

Khi nàng cười thì toát ra một vẻ kiều mỵ khó tả, khiến cho người ta không thể không yêu, nhưng khi vừa nghiêm nét mặt, thì lại có một vẻ oai phong khiếp người, khiến người khác không dám xâm hại đến nàng.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài một hơi nói:

- Tạm thời chúng ta không nên nói những chuyện ngoài lề này nữa. Việc bây giờ là phải khám phá được bí mật trong miếu và giải cứu ba thuộc hạ của cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên khẽ thở hắt ra nói:

- Có phải thiếp thân lại nổi nóng rồi phải không ?

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Không có gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thiếp thân luôn luôn nghiêm khắc với bản thân và thuộc hạ do đó đã quen như vậy rồi, mong Lâm huynh đừng trách.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương đã nặng lời.

Nói đoạn chàng liền dời bước đi đến trước mặt cánh cửa gỗ đóng kín phía bên phải.

Nhưng đột nhiên tiếng gió nổi lên, Tây Môn Ngọc Sương đã đứng trước mặt chàng, đưa tay chặn lại, mỉm cười nói:

- Không thể sơ suất !

Lâm Hàn Thanh dừng lại, nhưng vẫn thầm nhủ trong lòng:

- Bức tượng đó đã không có cơ quan, chẳng lẽ ngồi đây đợi chúng xuất hiện sao ?

Tây Môn Ngọc Sương dường như đọc được tâm ý của chàng, chỉ khẽ cười rồi hỏi:

- Lâm huynh, huynh có nghĩ qua một chuyện này chưa ?

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì tức giận mắng thầm trong bụng:

- Hay thật đấy! Lúc này là lúc nào, đây là nơi nào, ngươi không để ý đến đại địch trước mắt, ngay cả sự sống chết của thuộc hạ cũng không quan tâm mà cứ đi lo nói chuyện đâu đâu.

Trong lòng chàng tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn nói:

- Có chuyện gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Chúng ta đã gặp phải một kẽ địch có tâm cơ thâm trầm, võ công tuyệt luân.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương nói đến chủ nhân của Thiên Nữ Miếu này ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không sai. Người này có thể là đại địch nguy hiểm nhất của Tây Môn Ngọc Sương này từ khi

xuất đạo cho đến giờ.

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì bất phục trong lòng. Chàng liền hỏi:

- Lẽ nào hắn còn mạnh hơn cả Bạch Tích Hương sao ?

Tây Môn Ngọc Sương khẽ mỉm cười nói:

- Bạch Tích Hương có thể nói về mưu lược tài trí thì hơn thiếp thân mười lần, nhưng đáng tiếc là nàng ta không biết võ công. Còn kẻ này có cả tài trí lẫn võ công đều thuộc hàng thượng đẳng, có thể nói là cường địch mạnh nhất của chúng ta từ trước tới giờ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương xem xét bố trí của nơi này có thể đoán ra được tài trí của đối phương, nhưng về làm sao biết được võ công của hắn dến đâu ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Chỉ cần nhìn cách hắn xuất thủ tối qua thì biết, thủ pháp nhanh như vậy, người có võ công tầm thường tuyệt đối không thể làm được như vậy.

Lâm Hàn Thanh thờ dài nói:

- Cô nương nói không sai chút nào. Đạo lý đơn giản như vậy mà tại hạ cũng không nghĩ ra, thật xấu hổ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Sự thông minh tài trí của mỗi người không khác nhau là mấy, chỉ cần lưu tâm một chút là có thể nhìn ra thôi mà.

Nàng ngừng lại một chút rồi mới nói:

- Nếu như bọn chúng bị giam cầm ở đây, phải chịu nỗi khổ cô liêu thì chắc đã sớm mất đi bản tính hung hãn, cũng không cấm chỉ người ngoài không được bước vào Thiên Nữ Miếu nửa bước.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cho là chúng bị giam ở đây đã lâu đi, cũng đâu thể nói chúng sẽ mất đi tính tình hung hãn tàn bạo, đối với nhân gian e rằng còn tràn đầy cừu hận nữa không chừng.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Chàng đã tiến bộ không ít đấy !

Lâm Hàn Thanh gượng cười xấu hổ nói:

- Tại hạ chỉ nói ra những gì mình đang nghĩ thôi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bất luận là nguyên nhân gì, nhưng chắc chắn chúng không thể rời khỏi nơi này được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ý của cô nương là ... định đi khỏi nơi này ?

Tây Môn Ngọc Sương lắc lắc đầu nói:

- Nếu như người không phạm đến thiếp thân, thiếp thân cố nhiên sẽ không đụng đến người. Nhưng bọn chúng đã xâm phạm đến thiếp thân rồi, nếu như không để lộ chút bản sắc e rằng sẽ bị chúng khinh lờn. Huống hồ mấy thuộc hạ của thiếp thân đang bị chúng sanh cầm, lẽ nào không cứu chúng ra ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tình hình địch nhân tạm thời có thể đoán được là như vậy, cô nương định đối phó thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bức bọn chúng phải xuất chiến.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Địch nhân ẩn thân trong mật thất, làm sao bức chúng ra ngoài được ?

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Đằng trước lửa thiêu, đằng sau nước dâng, thiếp thân không tin chúng không chạy ra ngoài ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Biện pháp này rất hay.

Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng chàng lại nghĩ:

- Nơi đây không có nguồn nước, lại chỉ có hai người chúng ta, hoả thiêu thuỷ công, nói ra thì dễ,

đến lúc đó chỉ sợ làm không xong mà thôi.

Tây Môn Ngọc Sương thầm vận công lực, đưa tay đánh một chưởng vào tường đá, rồi cao giọng nói:

- Quả nhiên bên trong vách này rỗng, chúng ta chỉ cần chọc một lỗ ở đây rồi đổ nước vào là có thể bức chúng ra ngoài rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ có bảo kiếm vô cùng sắc bén, chọc thủng tường đá này thì không thành vấn đề.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ đưa tay kéo áo Lâm Hàn Thanh đi lên đại điện.

Lúc này Lâm Hàn Thanh đã rút thanh Tham Thương Kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị phá tường. Chợt thấy Tây Môn Ngọc Sương nhảy vọt lên nóc đại điện, lúc này chàng mới biết thì ra vừa nãy nàng ta chỉ cố ý nói vậy để hăm doạ đối phương.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy nóc đại điện chí ít cũng cách mặt đất là ba trượng, tự lượng khinh công của bản thân tuyệt đối không thể nhảy một cái mà lên được, nên trong lòng hết sức do dự.

Nhưng thấy Tây Môn Ngọc Sương đã ngồi trên đó không ngừng vẫy tay ra hiệu cho chàng lên, nét mặt lộ vẻ khẩn trương vô cùng.

Lâm Hàn Thanh liền nghiến răng, vận toàn thân công lực nhảy vọt lên phía trên.

Nào ngờ khi sắp đến mái nhà thì chàng đột nhiên cảm thấy khí lực đứt đoạn, thân hình trở nên nặng nề, bắt đầu rơi xuống.

Đúng lúc này, Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đưa tay chộp lấy tả thủ của Lâm Hàn Thanh kéo nhẹ một cái, nhấc bổng chàng lên ngồi bên cạnh.

Tây Môn Ngọc Sương đưa tay ra hiệu cho chàng đừng nói gì, rồi chầm chậm bước về phía trước.

Lâm Hàn Thanh cũng đề khí ngưng thần, bước theo sát sau lưng nàng ta.

Chàng sợ rằng tiếng bước chân của mình sẽ làm kinh động đến kẻ địch, vì thế mỗi bước đi đều hết sức cẩn thận.

Bất ngờ Tây Môn Ngọc Sương dừng lại, cúi thấp người xuống quan sát.

Lâm Hàn Thanh cũng làm hệt như vậy, đưa mắt quét một vòng cảnh vật bên dưới.

Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên hai cánh cửa gỗ bật mở.

Chỗ Lâm Hàn Thanh đang ẩn thân vừa khéo nhìn ra cánh cửa đó, quả nhiên không thấy có người mở cửa, trong lòng thầm nhủ:

- Lại bị Tây Môn Ngọc Sương đoán trúng rồi, cánh cổng này quả là có cơ quan điều khiển.

Nghĩ đoạn liền đưa mắt nhìn sang phía nàng ta, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương vẫn tập trung tinh thần nhìn xuống phía dưới, tựa hồ như không hề quan tâm đến chuyện cánh cửa vừa tự mở ra. Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Lẽ nào nàng ta còn nhìn thấy điểm nghi vấn nào khác ?

Chàng chưa kịp nghĩ ra có gì khả nghi thì bên dưới đã có một người tóc dài quá thắt lưng, thân vận lam y chầm chậm bước ra ngoài cửa lớn.

Lâm Hàn Thanh chấn động trong lòng, đang định lên tiếng gọi Tây Môn Ngọc Sương thì bên tai đã nghe tiếng nàng ta truyền âm:

- Không được vọng động.

Chỉ thấy lam y nhân bước ra khỏi miếu, nhìn quanh nhìn quất một hồi mới quay người bước vào trong, tiện tay đóng luôn cửa miếu lại.

Lúc này, lam y nhân và Lâm Hàn Thanh đối mặt với nhau, chàng nhìn thấy gương mặt của hắn không khỏi ngẩn người, suýt nữa thì bật kêu thành tiếng.

Thì ra lam y nhân tóc dài này có một bộ mặt vô cùng xấu xí, khuôn mặt tựa hồ như bị muôn vạn con chim mổ cho nát bấy, những vết xẹo hồng hồng rải đầy trên mặt, khiến cho nó trở nên lồi lõm vô cùng đáng sợ.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Người này là nam hay nữ cũng khó mà phân biệt được, có lẽ hắn đã ở trong thiên nữ miếu này đến mấy chục năm rồi.

Chàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên lam y nhân ngẩng mặt lên, ánh mắt sắc bén rọi vào chỗ hai người đang ẩn nấp. Hắn ta cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Các ngươi ẩn thân trên trên nóc đại điện, đừng tưởng lão phu không thể nhìn ra.

Lâm Hàn Thanh cả kinh, thầm nhủ:

- Mục quang của người này thật là sắc bén.

Nhất thời chưa biết nên ứng phó thế nào thì Tây Môn Ngọc Sương đã lên tiếng:

- Không sai !

Nói đoạn, nàng tung người lao xuống đứng trong sân viện.

Lâm Hàn Thanh đưa tay khẽ chạm vào Tham Thương Kiếm, rồi cũng nhảy xuống theo Tây Môn Ngọc Sương.

Lam y nhân đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

- Chính là hai ngươi muốn khiêu chiến với lão phu phải không ?

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang Tây Môn Ngọc Sương, chỉ thấy bộ mặt đẹp đẽ vạn phần của nàng giờ đã trở nên đỏ lòm màu máu, không biết đã đeo mặt nạ da người lên từ lúc nào ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Hãy còn một vị nữa, tại sao lại không lộ diện, lẽ nào quá xấu xí đến độ không dám gặp người đời nữa ư ?

Lâm Hàn Thanh nghĩ lại khi nãy bọn họ ẩn mình trong mật thất, mắng mình là đồ xú bát quái, nào ngờ người này còn xấu xí hơn mình, không nhịn được nên cứ tủm tỉm cười hoài.

Chỉ nghe lam y nhân tức giận quát:

- Tuy tuổi nàng đã cao, mái tóc đã bạc, nhưng sắc đẹp của nàng vẫn có thể làm cho mỹ nhân trong thiên hạ phải ghen hờn.

Tây Môn Ngọc Sương cười phá lên nói:

- Ngươi gọi mụ ra đây ta mới tin.

Lam y nhân quét ánh mắt thâm trầm nhìn hai người bọn Lâm Hàn Thanh một lượt rồi nói:

- Hừ ! Hai ngươi cũng chẳng đẹp đẽ hơn lão phu là mấy, để lão phu gọi nàng ra cho các ngươi mở rộng tầm mắt.

Nói đoạn, lão liền cất tiếng gọi:

- Bà à, ra đây cho bọn chúng mở rộng tầm mắt đi.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:

- Thì ra là một đội vợ chồng già, xem ra tình cảm của hai người bọn họ rất là nồng hậu.

Bên trong không có tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng y phục loạt xoạt, từ trong đại điện một nữ nhân ăn mặc hoa lệ bước ra.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy nữ nhân đó ăn mặc sang trọng, trên đầu cài đầy châu ngọc, quần áo lấp ánh ánh hào quang, không biết là cho chất liệu gì tạo thành. Thế nhưng áo hoa, châu ngọc tuyệt không thể che dấu đi được những hằn tích mà thời gian vô tình đã tạo ra, đó là những nếp nhăn nơi đuôi mắt bà ta.

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng nói:

- Bộ áo hoa này đúng là bảo vật vô giá, đám châu ngọc trên đầu bà ta cũng đáng giá đến mười vạn hoàng kim ...

Lam y nhân liền tiếp lời:

- Áo hoa, châu ngọc đều để tôn vẻ đẹp của nàng lên mà thôi. Vẻ đẹp của nàng hoàn toàn có thể sánh với thiên nữ trong đại điện kia.

Tây Môn Ngọc Sương cười phá lên nói:

- Nếu như bà ta trẻ hơn ba chục tuổi nữa thì còn có thể nói có mấy phần tư sắc.

Câu nói này quá lạnh lùng tàn khốc, khiến cả lam y nhân và nữ nhân ăn mặc hoa lệ đều biến sắc.

Nữ nhân ăn vận hoa lệ liên lên tiếng quát:

- Nữ oa nhi này, lẽ nào ngươi đẹp hơn lão thân sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nhìn Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Bà ta đã tự xưng là lão thân, vậy mà còn không biết tự lượng bản thân mình.

Nữ nhân ăn vận hoa lệ càng thêm tức giận hét lớn:

- Nữ oa nhi không biết cao thấp, hôm nay ta phải dậy cho ngươi bài học mới được.

Nói đoạn đưa tay ra chộp một cái.

Tây Môn Ngọc Sương chỉ khẽ lắc mình đã tránh khỏi một trảo của bà ta.

Nào ngờ nữ nhân ăn vận hoa lệ chộp trượt một cái thì liền dừng lại, không hề tiếp tục truy kích.

Tây Môn Ngọc Sương là nhân vật thế nào, thấy bà ta đang lên cơn thịnh nộ, một kích không trúng thì liền dừng lại, trong lòng không khỏi hoài nghi.

Nàng liền đưa mắt nhìn kỹ, thì ra hai chân của nữ nhân hoa lê bị một sợi xích nhỏ xích chặt vào trong tường, liền động tâm nghĩ:

- Thì ra nữ nhân này bị cầm tù ở đây, lam y nhân là kẻ thâm tình, đã theo đến tận đây cùng bà ta bầu bạn mấy chục năm. Tình nghĩa này thật đáng khâm phục.

Nàng đang nghĩ ngợi thì lam y nhân đã nói:

- Phu nhân không cần tức giận, xin hãy về phòng nghỉ ngơi, để ta bắt hai tên nhãi con này cho nàng phát lạc.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Bằng vào bản lĩnh cỏn con của ngươi ư ?

Lam y nhân tức giận hét lớn một tiếng, song thủ liền biến thành trảo chộp tới.

Tây Môn Ngọc Sương cảm thấy kình phong mãnh liệt, bàn tay lão chưa tới gần mà đã thấy một ám kình công tới thì đã biết đối thủ của mình hôm nay công lực cũng không phải hạng vừa. Nàng ta cũng không dám khinh thị đối phương. Thấy chưởng đối phương công tới mãnh lịêt như vậy liền khẽ lắc mình một cái, tránh đối đầu chính diện, đồng thời cổ tay lắc nhẹ, chuyển hường chộp lấy uyển mạch của lam y nhân.

Lam y nhân vội càng thu hồi tả thủ, cùng lúc hữu thủ đánh ra một chưởng nhanh như chớp.

Tây Môn Ngọc Sương liền đề tụ chân khí, tả thủ đẩy mạnh ra, ngạnh tiếp một chưởng này của lão.

Song chưởng chạm nhau, cả hai người cùng lảo đảo lùi về sau một bước.

Lam y nhân hơi ngẩn người ra nói:

- Công lực thật hùng hậu, ngươi có dám tiếp thêm lão phu một chưởng nữa không ?

Nói đoạn lão hét lớn một tiếng rồi song chưởng cùng kích tới.

Tây Môn Ngọc Sương liền cung tay bắn một đạo chỉ phong vào nhắm vào mệnh môn của Lam y nhân.

Dường như lam y nhân cũng biết đã gặp phải đại địch, lẹ làng thối lùi hai bước, tránh khỏi luồng chỉ phong cương mãnh của nàng. Hai mắt lão sáng rực hàn quan, nhìn chằm chằm vào Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh lùng nói:

- Đàn Chỉ Thần Công, tuyệt học này đã thất truyền nhiều năm, nha đầu ngươi học từ đâu vậy ?

Tây Môn Ngọc Sương thấy hắn vừa mở miệng đã đoán được lộ số võ công của mình, trong lòng không khỏi trấn động thầm nhủ:

- Hắn có thể nhận ra được Đàn Chỉ Thần Công, xem ra không phải hạng tầm thường, trận chiến ngày hôm nay chắc chắn sẽ vô cùng kịch liệt, nếu nhưng có thể thu phục được lão làm thủ hạ thì có thể được một trợ thủ đắc lực chứ chẳng chơi.

Tâm niệm chuyển động, liền cười nhạt nói:

- Ngươi có thể nhận ra được Đàn Chỉ Thần Công vậy tại sao không biết khó mà rút lui đi ?

Lam Y Nhân tức giận quát lớn:

- Đàn Chỉ Thần Công tuy là võ công tuyệt học hiếm có ở đời, nhưng lão phu đây không hề sợ hãi đâu.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Vậy là ngươi tự tìm đường chết.

Trong lòng nàng đã có ý đồ, hy vọng kích động cho lam y nhân tức giận, khiến hắn toàn lực xuất thủ, sau đó dùng võ công để thu phục hắn làm thủ hạ.

Lam Y Nhân bực tức hét lên:

- Nha đầu ngươi khẩu khí thật lớn !

Lời vừa dứt thì song chưởng đã liên tục đẩy ra, nhãy mắt đã đánh liền tám chiêu. Tám chiêu này liên hoàn liền mạch, tốc độ nhanh đến độ người ngoài không thể nhìn thấy hướng công kích nữa.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm than:

- Chưởng pháp thật lợi hại.

Tây Môn Ngọc Sương liền khẽ đảo người tránh cả tám chưởng của lão, rồi cười lạnh nói:

- Ngươi đã phục chưa ?

Lam Y Nhân nói:

- Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ là tuyệt học trấn môn của Nam Hải Diệu Âm Am nhưng lão phu cũng chẳng coi ra gì cả đâu.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mãy liễu, thầm nhủ:

- Người này kiến thức thật quảng đại, trong võ lâm giờ có rất ít người được như vậy.

Nghĩ đoạn liền cất tiếng nói:

- Nếu như ta nhìn không sai thì chưởng pháp ngươi vừa dùng chính là Kình Thiên Thập Bát Chưởng.

Lam Y Nhân gật đầu nói:

- Không sai, không ngờ ngươi cũng nhận ra được chưởng pháp của lão phu.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh nhạt nói:

- Không cần ngươi khách khí như vậy. Ngươi thấy Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ của ta và Kình Thiên Thập Bát Chưởng của ngươi thứ nào hơn thứ nào ?

Lam Y Nhân đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười dài nói:

- Hai thứ võ công khác nhau hoàn toàn như vậy thì làm sao so sánh được ?

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đã nhiều năm nay, lão phu chưa từng gặp phải đối thủ. Hôm nay gặp được tiểu oa nhi ngươi, xem ra cũng xứng cùng lão phu đánh một trận đấy.

Tây Môn Ngọc Sương ra vẻ khinh thị nói:

- Lão bại là cái chắc.

Lam Y Nhân bị khích nộ, liền tức giận nói:

- Điều đó còn chưa biết.

Tây Môn Ngọc Sương liền chớp thời cơ nói:

- Vậy ngươi có dám đánh cuộc với ta không ?

Lam Y Nhân nghe vậy liền hỏi:

- Đánh cuộc thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu như ta lạc bại trong tay ngươi, từ nay sẽ làm nô bộc cho hai ngươi đến hết đời. Còn ngươi, nếu ngươi bại trong tay ta thì thế nào ?

Lam Y Nhân ngập ngừng nói:

- Lão phu ... !

Đột nhiên lão quay mặt sang phía nữ nhân ăn vận hoa lệ, không nói lời nào.

Chỉ thấy bà ta chầm chậm nói:

- Nếu như thua chúng ta sẽ rời khỏi đây, để lại Thiên Nữ Miếu này cho các ngươi là cùng.

Lam Y Nhân nghe vậy liền nói:

- Được lắm, vậy cứ theo lời phu nhân đi.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mãy, mỉm cười nói:

- Dùng rẻ rách để cược lấy áo hoa, hai người không cảm thấy vật cược của mình quá nhẹ sao ?

Lam Y Nhân liền hỏi:

- Vậy ý ngươi thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cần phải công bằng một chút. Nếu như ta thua ngươi thì sẽ làm nô tỳ cho ngươi, còn nếu ngươi thua ta, vậy thì ngươi phải làm nô tài cho ta.

Lam Y Nhân e ngại quay đầu lại nhìn nữ nhân ăn vận hoa lệ hỏi:

- Chúng ta có đánh cuộc không ?

Nữ nhân hoa lệ không trả lời mà hỏi ngược lại lão:

- Ngươi có chắc thắng không ?

Lam Y Nhân gật đầu nói như đinh đóng cột:

- Điều này đương nhiên.

Nữ nhân hoa lệ liền nói:

- Được lắm, vậy chúng ta nhận thêm một nô tỳ cũng được.

Tây Môn Ngọc Sương nghe hai người đối thoại không nhịn được tủm tỉm cười. Nàng quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Thiếp thân nếu như thu phục được hai lão nô võ công cao cường này, bá nghiệp võ lâm chắc chắn sẽ sớm ngày đạt được.

Lam Y Nhân đột nhiên dịch bộ, hét lớn một tiếng rồi vung song chưởng ra đánh vào vai Tây Môn Ngọc Sương. Lão ta quát lớn:

- Để lão phu xem Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ và Đàn Chỉ Thần Công của ngươi có thắng được Kình Thiên Thập Bát Chưởng của ta không ?

Nói thì chậm, chứ trong chớp mắt lão đã tung ra liền tám chưởng.

Tây Môn Ngọc Sương cũng giở thân pháp kỳ ảo tuyệt luân né tránh chưởng phong của Lam Y Nhân, tả thủ liên tục búng ra những đạo Đàn Chỉ Thần Công, nhằm vào yếu huyệt của đối phương bắn tới.

Lam Y Nhân kia chỉ dùng đúng Kình Thiên Thập Bát Chưởng, còn Tây Môn Ngọc Sương thì chuyên dùng Đàn Chỉ Thần Công, cả hai người đều là những kẻ tâm cao khí ngạo, quyết không dùng đến loại võ công khác để đối địch.

Lâm Hàn Thanh nhìn hai người đánh nhau đến ngẩn cả người, tuy họ sử dụng hai loại võ công để đánh với nhau, nhưng biến hoá vô cùng kỳ diệu.

Chưởng pháp Kình Thiên Thập Bát Chưởng của lam y nhân tuy chỉ có mười tám chiêu, nhưng khi sử dụng thì biến hoá muôn hình vạn trạng, chiêu nào cũng không giống chiêu nào.

Đây quả là một trường quyết đầu hãn thế trong võ lâm khiến cho Lâm Hàn Thanh xem đến xuất thần, hai mắt không rời khỏi trận ác đấu.

Thời gian trôi qua, trong chớp mắt hai người đã đấu với nhau hơn trăm chiêu, nhưng cục diện vẫn ở thế bất phân thắng bại.

Lam Y Nhân liên tiếp đánh ra ba chiêu, bức lùi Tây Môn Ngọc Sương một bước, xong bản thân

cũng tự lùi lại hai bước chứ không tiếp tục truy kích, rồi quát lớn:

- Dừng tay.

Tây Môn Ngọc Sương liền dừng lại, bản thân cũng lùi lại hai bước hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lam Y Nhân nói:

- Chúng ta cứ đánh nhau thế này, chỉ sợ không biết đến bao giờ mới phân được thắng phụ ?

Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:

- Ý của các hạ thế nào ?

Lam Y Nhân nói:

- Võ công của lão phu không chỉ có Kình Thiên Thập Bát Chưởng, ngươi cũng không phải chỉ biết có Thất Đẩu Hoan Tinh Bộ với Đàn Chỉ Thần Công. Chúng ta cứ tận hết sở năng, đánh một trận cho thật thống khoái đi.Đã mấy chục năm nay lão phu chưa được đánh một trận thống khoái như vậy rồi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Được lắm, cứ theo ý của lão đi.

Lam Y Nhân ngẩng mặt lên trời cười ha hả nói:

- Thống khoái ! Thật là thống khoái ! Không ngờ một nữ oa nhi như ngươi mà cũng có mấy phần hào khí!

Đột nhiên lão gầm vang một tiếng, đánh ra một chưởng.

Tây Môn Ngọc Sương liền phất mạnh tả thủ, bắn ra hai chỉ nhằm vào mệnh môn của Lam Y Nhân.

Lam Y Nhân khẽ rùn tay, thu hồi chưởng thế, hét lớn một tiếng, tả thủ lại đánh ra một đạo phách không chưởng.

Mỗi lần lão xuất chưởng đều phải gầm lên một tiếng, chưởng phong cương mãnh cộng thêm tiếng gầm tràn trề nội lực của lão khiến y phục của Lâm Hàn Thanh và nữ nhân hoa lệ bay phần phật phần phật.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:

- Chưởng phong của lão già này hùng hậu cương mãnh vô tỷ, thật hiếm thấy trong võ lâm, tuy nhiên sử dụng chưởng pháp như vậy rất hao tổn nội lực, chỉ sợ lão không duy trì được bao lâu nữa.

Tây Môn Ngọc Sương dường như không muốn ngạnh tiếp chưởng lực của Lam Y Nhân, song thủ thi triển đột huyệt đoạn mạch thủ pháp, bức cho chưởng thế của Lam Y Nhân đánh ra được giữa chừng thì phải thu lại.

Một trường quyết đấu giữa sự xảo diệu và sự cương mãnh, giữa chỉ pháp nhanh như điện của Tây Môn Ngọc Sương với chưởng lực hung ác tuyệt luân của Lam Y Nhân, cọng thêm tiếng hét đinh tai nhức óc của Lam Y Nhân, tạo thành một bức tranh chiến đấu vô cùng kịch liệt, muôn phần hiểm ác.

Chưởng pháp của Lam Y Nhân vạn phần hung hiểm, chỉ cần Tây Môn Ngọc Sương trúng phải một chưởng ắt sẽ vong mệnh đương trường, nhưng chỉ pháp của nàng cũng huyền ảo vô song, chiêu nào chiêu nầy đều phong kín chưởng lực của Lam Y Nhân.

Trong nháy mắt, Lam Y Nhân đã đánh ra hơn một trăm chưởng, Tây Môn Ngọc Sương cũng chặn lại hơn một trăm chưởng của lão.

Nhưng tiếng thét của lão ngày càng đinh tai nhức óc, chưởng phong càng đánh càng mãnh liệt, tựa hồ như lão có nội lực vô cùng vô tận vậy.

Song phương ác đấu hơn hai trăm chiêu, Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cao giọng hét:

- Cẩn thận !

Chỉ pháp của nàng đột nhiên biến hoá, tả chưởng hữu chỉ, triển khai phản kích.

Nàng dùng chỉ pháp nhanh như điện chặn lấy chưởng pháp cương mãnh của lam y nhân, sau đó tả thủ nhân thế kích ra một chưởng.

Một chưởng này của nàng tựa hồ như không có gì lợi hại, cũng không nghe thấy tiếng chưởng phong mãnh liệt như Lam Y Nhân, ấy vậy mà có thể bức Lam Y Nhân liên tiếp thối lùi mấy bước.

Lâm Hàn Thanh đứng bên cạnh quan chiến cũng phải thầm khen:

- Võ công của Tây Môn Ngọc Sương quả là không thể tưởng tượng nổi, nếu như hôm nay nàng ta thu phục được đôi phu phụ lai lịch bất minh, võ công đặc dị này thì chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh, võ lâm lại có thêm hai đại sát tinh.

Chàng đang suy nghĩ thì đột nhiên nữ nhân ăn vận hoa lệ kia nói:

- Ê, xú tiểu tử, ngươi có dám động thủ với lão thân không ?

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu lên nhìn bà ta một cái ròi:

- Bà muốn khiêu chiến với tại hạ ?

Nữ nhân hoa lệ nói:

- Trong đại điện Thiên Nữ Miếu này chỉ có bốn người chúng ta, hai người đang đánh nhau rồi, ta không khiêu chiến với ngươi thì khiêu chiến với ai ?

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Lão già áo lam kia võ công cao cường như vậy, khẳng định mụ già này cũng không kém. Nhưng nếu như Lâm Hàn Thanh ta không đáp ứng lời khiêu chiến của một nữ nhân thì thật là mất mặt, hôm nay dù có phải chết ở nơi này cũng không thể khiến hắn tưởng mình khiếp nhược.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền lạnh lùng nói:

- Chúng ta đấu thế nào ?

Nữ nhân hoa lệ nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Quyền chưởng binh đao, ngươi cứ tuỳ tiện chọn một thứ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Sử dụng binh đao thật là hung hãn quá đi, chúng ta tỷ đấu quyền chưởng, ngươi thấy thế nào ?

Nữ nhân hoa lệ liền gật đầu nói:

- Được lắm, chúng ta cũng đặt cược một ván chứ ?

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì than thầm:

- Hỏng rồi, ta làm sao có thể đặt cược với mụ ta chứ ? Chỉ cần võ công của mụ bằng nửa Lam Y Nhân kia là ta đã không còn cơ hội thắng nữa rồi.

Trong lòng tuy lo lắng, nhưng ngoài miệng chàng vẫn ra vẻ bình tĩnh hỏi:

- Đánh cược cái gì ?

Nữ nhân hoa lệ mỉm cười nói:

- Chúng ta đánh cược một trận khác thì thật là phiền phức, thôi thì theo bọn họ làm một cuộc liên hoàn đổ đi.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Thế nào gọi là liên hoàn đổ ?

Nữ nhân hoa lệ liền giải thích:

- Chúng ta đánh cược dựa vào sự thắng bại của hai người kia. Nếu như lão già thua, ta cũng thua. Hai người chúng ta cũng bại trong tay các ngươi thì chúng ta thua mới tâm phục khẩu phục.

Bà ta ngừng lại một chút rồi quay sang nhìn Tây Môn Ngọc Sương và Lam Y Nhân đang quyết đấu nói:

- Nếu như nữ oa nhi kia lạc bại, ngươi cũng bại trong tay lão thân, tự nhiên cả hai ngươi cùng thua, làm nô làm tỳ cho chúng ta cũng cam tâm tình nguyện.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Nếu như mỗi bên thắng một thì sao ?

Nữ nhân hoa lệ liền nói:

- Nếu như ta thắng ngươi, nhưng đương gia nhà ta lại thua nữ oa nhi kia hoặc ngược lại, đổ ước coi như huỷ bỏ, nếu như muốn đánh cược tiếp thì sẽ định lại sau.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Không được, chúng ta đánh cược là chúng ta đánh cược, không liên quan đến người khác.

Trong lòng chàng không chắc thắng được nữ nhân ăn vận hoa lệ nên cũng không dám mở miệng nhận lời.

Nữ nhân hoa lệ cười lạnh một tiếng nói:

- Nam tử hán, đại trượng phu mà không có chút hào khí nào cả.

Thì ra mụ ta đã sớm nhìn ra cục diện trận đấu giữa Tây Môn Ngọc Sương và Lam Y Nhân, trượng phu của mụ sớm đã vào thế hạ phong, nên mới nghĩ đến Lâm Hàn Thanh, định dùng kế để giải mối nguy trước mắt.

Lâm Hàn Thanh bị mụ khích bác, mày kiếm trợn ngược nói:

- Phu nhân, bà cho rằng tại hạ sợ bà sao ?

Nữ nhân hoa lệ cười khẩy nói:

- Điều đó ngươi còn phải hỏi sao ?

Lâm Hàn Thanh tức giận gằn giọng quát:

- Nói bậy !

Lời vừa dứt thì song chưởng đã đẩy ra.

Nữ nhân hoa lệ liền hươ tay chặn lấy một chưởng này của chàng, miệng vẫn hỏi:

- Ngươi có đánh cược không ?

Lâm Hàn Thanh quát:

- Chúng ta dựa vào võ công mà quyết chiến sinh tử, kẻ mạnh sẽ sống sót, không cần đánh cược gì cả ?

Nói đoạn hay tay lại đẩy mạnh ra hai chưởng.

Nữ nhân hoa lệ khẽ lắc mình một cái, tránh khỏi hai chưởng của chàng, rồi lạnh lùng nói:

- Là ngươi tự chuốc khổ vào thân đấy.

Mụ vừa nói vừa đẩy ra hai chưởng.

Lâm Hàn Thanh tuy bị khích nộ, nhưng vẫn còn một chút tỉnh táo. Chàng thầm nhủ:

- Võ công của mụ này chỉ sợ không kém lão già kia là bao nhiêu, không thể để mụ ta chiếm thế chủ động.

Chủ ý đã quyết, chàng liền huy động song chường liên tiếp đánh ra.

Nữ nhân hoa lệ kia cũng toàn lực xuất thủ, cùng Lâm Hàn Thanh quyết đấu một trận long trời lở đất.

Trong nháy mắt, hai người đã đấu được bốn năm chục hiệp.

Mới đầu, nữ nhân hoa lệ chỉ giữ thế thủ, nhưng sau bốn năm chục hiệp thì bắt đầu triển khai phản kích, chưởng thế liên miên, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước.

Lâm Hàn Thanh bị ép bức đến độ không thể hoàn thủ, từ thế chủ công biến thành phòng bị.

Chàng miễn cưỡng đánh thêm chục hiệp nữa thì nữ nhân hoa lệ đột nhiên biến chiêu, trở nên vô

cùng hiểm ác. Lâm Hàn Thanh không những không thể hoàn kích mà còn bị bức đến độ khốn đốn tay chân.

Đúng lúc này, đột nhiên có thanh âm của Tây Môn Ngọc Sương truyền đến tai chàng:

- Lâm huynh, lùi lại ba bước, hai chân mụ bị xích chặt vào tường, chỉ cần huynh lùi đến giới hạn của mụ, mụ ắt không thể làm gì được lâm huynh, cử động cũng không còn linh họat, mười phần võ công chắc chắn giảm đến năm phần.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Bất kỳ chuyện gì cũng nếu như đào sâu suy nghĩ cũng trở nên hết sức đơn giản. Ta và nàng ta cùng vào Thiên Nữ Miếu, cùng thấy mụ già này bị xích vào tường, vậy mà sao ta không nghĩ ra điểm này nhỉ ?

Nghĩ đoạn liền nhảy vọt về phía sau ba bước.

Nữ nhân kia dường như cũng đoán được dụng tâm của Lâm Hàn Thanh, liền sử dụng kỳ chiêu để ngăn chàng lại. Hữu thủ đánh ra một chưởng, tả thủ biến thành trảo chụp mạnh vào Lâm Hàn Thanh nhanh như điện.

Lâm Hàn Thanh liền sử một chiêu Khổng Tước Khai Bình, chặn lại chưởng thế của mụ, đồng thời dậm mạnh chân xuống đất lùi lại nửa bước tránh thế chộp. Nào ngờ, ngũ trảo của mụ đột nhiên duỗi là, năm đạo chỉ phong xé gió lao vun vút vào cánh tay trái của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy nhói lên một cái, biết chuyện chẳng lành, liền đề khí nhảy lùi laị năm bước.

Nữ nhân hoa lệ kia bị dây xích xích chặt vào tường, nên không thể tiếp tục tấn công Lâm Hàn Thanh nữa.

Đúng vào lúc Lâm Hàn Thanh bị mụ ta đả thương thì Tây Môn Ngọc Sương và Lam Y Nhân cũng phân thắng phụ.

Lam Y Nhân ho liền mấy tiếng, liên tục thối lùi ba bước, lảo đảo một hồi mới đứng thẳng lai đựơc.

Tây Môn Ngọc Sương đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi hỏi:

- Các hạ nhận thua rồi chứ ?

Lam Y Nhân đỏ mặt, ngẩng đầu lên thở dài một tiếng nói:

- Lão phu nhận thua rồi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Kỳ thực võ công chúng ta cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, ta cũng chỉ thắng lão một chiêu.

Nàng muốn thu phục đối phương làm thủ hạ nên ngữ khí đột nhiên biến đổi.

Nữ nhân hoa lệ kia thấy vây liền nói:

- Ngươi đả thương đương gia nhà ta, ta cũng đả thương trượng phu của ngươi, cuộc đấu của chúng ta hôm nay coi như là hoà.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy mấy chỗ huyệt đạo trên cánh tay đau đớn khôn tả, nhưng vẫn tức giận quát:

- Ngươi nói năng lung tung gì vậy ?

Chương 19: Hồi 19

Nữ nhân hoa lệ nói:

- Ta nói sai chỗ nào ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Chúng ta không phải vợ chồng ?

Bà ta nghe vậy liền hỏi:

- Không phải vợ chồng, vậy là một đôi tình lữ ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cũng không phải tình lữ.

Nữ nhân kia liền tức giận quát:

- Chẳng phải vợ chồng cũng không phải tình lữ, cô nam quả nữ cùng ở một chỗ vậy thì gọi là cái gì ?

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng xen vào:

- Không liên quan đến ngươi. Ta chẳng phải đã nói rồi sao, chúng ta dựa vào võ công phân thắng phụ, không liên quan đến việc đánh cược của hai người bọn họ.

Nữ nhân hoa lệ liền nói:

- Nếu như đã không liên quan, vậy thì chúng ta còn chưa phân thắng phụ kia mà. Ngươi qua đây, để lão thân giết ngươi rồi mới y theo lời ước với nha đầu kia.

Lam Y Nhân liền xua xua tay nói:

- Thôi bỏ đi. Nhiều năm nay ta muốn đánh một trận cho thật sảng khoái mà vẫn chưa được như nguyện. Vị cô nương này võ công cao cường, ta thua mà tâm phục khẩu phục.

Nữ nhân hoa lệ nói:

- Sao cơ ? Lẽ nào ngươi thật sự chịu làm nô bộc cho nữ oa nhi kia sao ?

Lam Y Nhân nói:

- Ngươi là nữ nhân, nói lời có thể nuốt lời, nhưng ta là nam tử hán đại trượng phu, lẽ nào nói lại không làm. Ta đã bại rồi, tự nhiên phải tuân thủ lời hứa.

Nữ nhân áo hoa thở dài nói:

- Ta biết rồi, là lão muốn rời khỏi đây. Ôi, ngươi đem nhốt ta ở nơi này mấy chục năm nay rồi, ta cũng đã quen với cuộc sống đạm bạc thanh nhàn ở đây, không ngờ ...ngươi vẫn ...

Lam Y Nhân đưa tay lên vò đầu nói:

- Ai nói ta không quen chứ, ta tỷ võ thua người ta, lẽ nào ngươi bảo ta phải nuốt lời ?

Nữ nhân hoa lệ nói:

- Ngươi đi làm nô bộc cho người, còn ta thì thế nào ? Chẳng lẽ ngươi bỏ ta ở đây một mình ?

Lam Y Nhân nói:

- Tự nhiên ta sẽ dẫn ngươi đi theo.

Nữ nhân hoa lệ cười khẩy nói:

- Trong võ lâm không hiếm người phong độ tiêu sái, võ công cao cường, lúc ấy ta đi theo họ thì ngươi đứng có trách ta là kẻ bội bạc đấy.

Chỉ thấy lão nhân áo lam cứ bước đi bước lại, lẩm bẩm tự nói với bản thân:

- Ta lo lắng nhất chính là chuyện này. Ôi, chính vì chuyện này mà ta đã giam cầm ngươi ở đây mấy chục năm ròng. Giờ thấy thật là lãng phí !

Lâm Hàn Thanh nghe xong thì cười thầm trong bụng nói:

- Thì ra là lão sợ vợ thay lòng đổi dạ nên mới nhốt bà ta lại đây, hơn nữa lại nhốt liền mấy chục năm ròng. Xem ra lão ta cũng thật kiên nhẫn, cam tâm tình nguyện ở đây bầu bạn với bà tay mấy chục năm.Hành vi của người này hơi có chút bá đạo, nhưng tấm chân tình của lão quả thật hiếm thấy trên thế gian.

Lam Y Nhân cứ lẩm bẩm một mình, không ngừng đi đi lại lại, hiển nhiên lão đang không có cách giải quyết vấn đề mà nữ nhân ăn vận hoa lệ vừa nêu ra, trong lòng vô cùng bất an.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, không nói một lời.

Đột nhiên Lam Y Nhân dừng lại thốt lên:

- Có rồi, có rồi ! Ta đã nghĩ ra một cách có thể ngăn chặn ngươi thay lòng đổi dạ đi theo người khác.

Nữ nhân hoa lệ hỏi:

- Ngươi nghĩ ra cách gì ?

Lam Y Nhân hít vào một hơi dài nói:

- Biện pháp này tốt thì tốt thật nhưng ngươi phải chịu khổ một chút.

Nữ nhân hoa lệ liền nói:

- Không cần ngại, ngươi cứ nói ra cho ta xem.

Lam Y Nhân nói:

- Vẻ đẹp của mỗi người, đa phần là dựa vào đôi mắt đúng không ?

Nữ nhân hoa lệ gật đầu nói:

- Đúng vậy ? Có phải lão định móc đôi mắt của ta đi không ?

Lam Y Nhân thở dài nói:

- Đúng là ta có ý này, nhưng ta nghĩ đến việc móc mắt của ngươi, ngươi nhất định sẽ rất đau đớn thì lại thấy biện pháp này không được hay lắm.

Lâm Hàn Thanh nghe hai người nói chuyện mà rởn cả gai ốc, lão già này thật là độc ác vô tỷ, chỉ vì sợ phu nhân của lão cho rằng mình xấu xí mà muốn móc đi đôi mắt của bà ta.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn đứng im lặng không nói gì, tựa hồ như nàng không hề nghe thấy đối thoại của hai người.

Nữ nhân hoa lệ nói:

- Được rồi ! Võ công của ngươi cao hơn ta. Nếu như ngươi muốn móc đi đôi mắt của ta, ta cũng không có cách nào ngăn cản được.

Lam Y Nhân nói:

- Tuy ta muốn móc đi đôi mắt của ngươi, nhưng ta lại không muốn phải chịu đau đớn, thật khó mà tìm được một biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy không nhịn được liền mở miệng nói:

- Bất lụât ngươi nghĩ ra biện pháp gì, nhưng khiến bà ta trở thành kẻ mù loà thì thật tàn nhẫn quá đi.

Lam Y Nhân song mục lộ hàn quang lấp lánh nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Liên quan gì đến ngươi ?

Lâm Hàn Thanh thầm mắng:

- Lão già này thật không biết tốt xấu.

Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh, hạ giọng nói:

- Lão già này rất hay ghen tuông, chỉ cần chàng không nói gì với nữ nhân kia thì mọi chuyện đều có thể thương lượng.

Chỉ nghe nữ nhân hoa lệ nói:

- Đương gia của ta à, hay là như vậy đi ! Ngươi cứ tìm một người ở lại đây với ta là được.

Lam Y Nhân lập tức lắc đầu nói:

- Không được, không được. Như vậy ta không yên tâm.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên mở miệng xen vào:

- Có phải ngươi không muốn bà ta nhìn nam nhân khác đúng không ?

Lam Y Nhân gật đầu nói:

- Chính là như vậy.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Vậy thì khỏi cần móc mắt mụ ta, ta có cách khác.

Lam Y Nhân vội vàng hỏi:

- Cô nương có lương sách gì ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Ta cho bà ta phục dụng một loại dược vật đặc biệt, sau khi uống vào rồi thì sẽ nảy sinh cảm giác ác cảm với nam nhân, tuyệt đối sẽ không thương nảy sinh tình cảm với bất kỳ một nam nhân nào khác.

Lam Y Nhân chau mày hỏi:

- Dược vật đó của cô nương có tin được không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Linh nghiệm vô song.

Đột nhiên nàng ngừng lại một hồi, rồi nói tiếp:

- Có điều có một chuyện ta phải nói trước với ngươi.

Lam Y Nhân hỏi:

- Có chuyện gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Sau khi bà ta phục dụng dược vật của ta xong, cố nhiên sẽ nảy sinh ác cảm với tất cả nam nhân trên thế gian này, ngay cả ngươi cũng không phải ngoại lệ.

Lam Y Nhân vội vã gật đầu nói:

- Điều đó không quan trọng.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thế thì được.

Lam Y Nhân liền đưa tay ra nói:

- Đưa loại thuốc đó cho lão phu xem xem.

Tây Môn Ngọc Sương chau mày nói:

- Gấp làm gì ? Ta đâu có mang loại thuốc đó theo ?

Lam Y Nhân nói:

- Chưa thử qua làm sao lão phu biết được nó linh nghiệm hay không ?

Lâm Hàn Thanh thấy bộ dạng của lão như vậy thì không nhịn được cười, thầm nhủ:

- Tự cổ chí kim, chưa từng thấy người đàn ông nào ghen tuông như lão già này.

Lam Y Nhân thấy Lâm Hàn Thanh nhếch mép cười, không nhịn được quát hỏi:

- Ngươi cười cái gì ?

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn nữ nhân ăn vận hoa lệ nói:

- Ta thấy vị phu nhân này tướng mạo đoan chính, tuyệt đối không phải là hạng người làm ra những chuyện có lỗi với lão huynh đâu, những cách như vừa rồi không phải là quá tàn khốc sao ?

Lam Y Nhân nói:

- Niên kỷ ngươi còn nhỏ, làm sao mà biết được. Ta đã sống với mụ mấy chục năm, chẳng lẽ lại không hiểu mụ bằng ngươi ?

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Võ công ngươi cao như vậy lẽ nào không bảo vệ được hạnh phúc gia đình.

Lam Y Nhân tức giận quát:

- Nói năng hàm hồ. Lão phu bỏ lại danh lợi, ẩn cư nơi đây chính là để khiến mụ an phận thủ thường, nếu như bây giờ không quản mụ ta chặt một chút không phải là đã lãng phí của ta mấy chục năm thanh xuân sao ?

Lâm Hàn Thanh tự nhủ:

- Bà ta bị ngươi giam giữ ở đây chẳng phải là cũng lãng phí mấy chục năm sao ?

Nhưng chàng thấy tâm trạng Lam Y Nhân đang vô cùng tức giận, không tiện kích động lão thêm nữa nên đành ngậm miệng không nói lời nào nữa.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Phu thê hai người tuổi đã gần hoa giáp, ở bên nhau cũng được mấy chục năm rồi, cho dù tim vàng dạ sắt cũng có chút tình nghĩa ...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các người cứ nói chuyện đi, ba ngày sau ta sẽ đến đây dẫn hai người rời khỏi chỗ này.

Lam Y Nhân gật đầu nói:

- Được lắm, lão khiếu ở đây đợi trong ba ngày, nếu như quá ba ngày thì cuộc đánh cược của chúng ta coi như phế bỏ.

Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy nói:

- Nếu như trong lòng ngươi không phục thì ba ngày sau chúng ta tái đấu.

Lam Y Nhân im lặng không nói lời nào.

Tây Môn Ngọc Sương hươ tay một cái nói:

- Ba nữ tử bị các ngươi sanh cầm đêm qua đều là thuộc hạ của ta, các ngươi hãy thay ta chăm lo cho chúng, ba ngày sau ta sẽ đến đưa đi một lượt.

Nói đoạn nàng liền nắm tay Lâm Hàn Thanh bước đi khỏi Thiên Nữ Miếu, không để phu phụ lam y nhân lên tiếng.

Lâm Hàn Thanh tuy không nói lời nào, nhưng trong lòng lại thầm nhủ:

- Có chuyện gì cấp bách mà ngay cả cứu tiểu Thuý nàng ta cũng không có thời gian vậy ?

Tây Môn Ngọc Sương kéo Lâm Hàn Thanh ra khỏi Thiên Nữ Miếu, đi một mạch hơn ba dặm đường thì thân người đột nhiên dựa vào Lâm Hàn Thanh nói:

- Mau đưa thiếp thân tìm một chỗ yên tĩnh, thiếp thân cần phải nghỉ ngơi một lúc mới đi tiếp được.

Lâm Hàn Thanh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy sắc mặt nàng xanh nhợt, hai mắt nhắm nghiền, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Cô nương sao vậy ?

Tây Môn Ngọc Sương cười thê lương nói:

- Chàng không phải rất ngưỡng mộ thiếp thân võ công cao cường, không có địch thủ sao ? Ngày hôm nay thiếp thân đã gặp được đại kình địch xưa nay chưa từng gặp rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có phải lão nhân áo lam đó không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không sai, chính là lão.

Lâm Hàn Thanh tựa hồ phải bế bổng nàng lên, chạy về phía trước. Vừa chạy chàng vừa hỏi:

- Nhưng rõ ràng khi nãy tại hạ thấy cô nương thắng lão ta cơ mà ! Hơn nữa còn thắng rất ung dung nữa.

Tây Môn Ngọc Sương cười khổ nói:

- Nếu như thiếp thân miễn cưỡng thắng đựơc lão ta thì lão làm sao tâm phục mà đi theo thiếp thân ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương đã thụ thương ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Đúng vậy, hơn nữa còn là trọng thương. Nếu như chàng muốn báo thù cho Bạch Tích Hương thì đây là lúc thích hợp nhất đó. Bây giờ ngay cả một cao thủ bình thường muốn giết Tây Môn Ngọc Sương này cũng dễ như trở bàn tay.

Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:

- Đáng tiếc là Lâm Hàn Thanh này không phỉa là hạng người thừa cơ trục lợi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có thể đây là cơ hội duy nhất trong đời chàng đó, nếu như để nó qua đi, sau này chàng nhất định sẽ hối hận một đời.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Từ trước đến giờ tại hạ chưa từng tin cô nương giết chết Bạch Tích Hương.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười hỏi:

- Sao cơ ? Chàng vẫn tin Bạch Tích Hương còn sống sao ?

Lâm Hàn Thanh chậm rãi nói:

- Không sai ! Tại hạ tin rằng Bạch Tích Hương vẫn chưa chết.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đây là chuyện hoàn toàn chính xác. Chính thiếp thân đã nhìn thấy nàng tuyệt khí mà chết, tại sao thiếp thân phải lừa gạt chàng ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như cô nương đã giết chết Bạch Tích Hương, tại hạ nhất định sẽ tìm cô nương báo cừu?

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Tại sao không báo thù ngay lúc này đây ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không được, tại hạ phải dựa vào võ công chân chính để thắng cô nương, sau đó mới giết chết cô để báo thù cho Bạch Tích Hương.

Tây Môn Ngọc Sương thời dài nói:

- Trong mười năm tới chàng sẽ không có cơ hội.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, nháy mắt đã đến trước mặt một khu rừng tùng, Lâm Hàn Thanh liền đỡ Tây Môn Ngọc Sương đi vào trong rừng, tìm một bãi cỏ sạch sẽ đặt nàng ngồi xuống rồi nói:

- Quân tử báo cừu, mười năm chưa muộn, sau mười năm tại hạ giết cô nương thì cũng vậy thôi.

Tây Môn Ngọc Sương thở dài hỏi:

- Nếu như cả đời chàng cũng không được thì sao ?

Lâm Hàn Thanh kiên quyết nói:

- Nhất định được. Nhiều thì mười năm, ít thì năm năm, Lâm mỗ nhất định luyện thành loại võ công có thể giết được cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương thấy thái độ kiên quyết tràn đầy lòng tin của chàng, không khỏi ngây người ra trong giây lát rồi nói:

- Thiên hạ danh sư, có mấy người có thể thắng được Tây Môn Ngọc Sương này chứ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ tự có chỗ học võ công, không cần cô nương lao tâm.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có thể nói cho thiếp thân biết đựơc không ?

Lâm Hàn Thanh lắc lắc đầu nói:

- Thứ cho tại hạ không thể phụng cáo.

Tây Môn Ngọc Sương thấy thế liền nắm mắt điều tức, không nói thêm câu nào nữa.

Sau khoảng hai canh giờ, Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm mở mắt ra hỏi:

- Bây giờ đã là giờ nào rồi ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đã đầu giờ thân.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đa tạ Lâm huynh đã làm hộ pháp cho thiếp thân.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương thấy thế nào ? Thương thế đã đỡ chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đã hoàn toàn khang phục.

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Vậy cô nương hãy tự bảo trọng, tại hạ xin cáo từ ở đây.

Tây Môn Ngọc Sương vội đứng dậy hỏi:

- Chàng định đi đâu ?

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn trời đáp:

- Thiên hạ mênh mông, nơi nào mà không thể an thân ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu như chàng còn muốn làm người trong võ lâm thì chỉ có hai con đường để đi. Một là cùng

với Tây Môn Ngọc Sương này hợp tác, hai là đi theo phò trợ võ lâm minh chủ Lý Trung Huệ, ngoại trừ hai con đường này tuyệt đối không có con đường thứ ba đâu.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ không tin, chẳng lẽ ngoại trừ hai vị, võ lâm không còn ai nữa sao ?

Nói đoạn chuyển thân bước đi một mạch không quay đầu lại.

Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:

- Đại thế đã thành, với sức một người thì không thể biến đổi được đâu. Chỉ cần chàng có ý quay lại, Tây Môn Ngọc Sương sẽ dẫn thủ hạ đứng đón chàng từ ngoài mười dặm.

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại ôm quyền nói:

- Thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh, đáng tiếng tại hạ vô đức vô năng, võ công không đủ giúp cô nương đánh đông dẹp bắc, văn không thể giúp cô nương làm quân sư trong trướng được.

Dứt lời, chàng không để cho Tây Môn Ngọc Sương nói thêm lời nào, quay đầu triển khai khinh công phóng đi như tên bắn, nháy mắt đã không thấy tông ánh đầu nữa.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn bóng Lâm Hàn Thanh xa dần, xa dần khẽ thở dài một tiếng rồi mới tả bộ chầm chậm bước ra khỏi khu rừng.

Lại nói Lâm Hàn Thanh, chàng chạy một mạch không nghỉ hơn mười dặm liền mới dừng lại. Chàng quay đầu lại nhìn, không thấy Tây Môn Ngọc Sương đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm, từ từ giảm bớt cước bộ.

Một cơn gió nhè nhẹ thổi qua, gió thu mát rượi khiến chàng chợt nhớ đến ước hẹn trung thu, lập tức chuyển thân hướng về phía Võ Xương phóng đi.

Chàng đi không kể ngày đêm, đến được Võ Xương huyện thành thì đã là trưa ngày mười bốn tháng tám. Ước hẹn trung thu nay chỉ còn một ngày.

Trong những ngày tháng lưu lạc kinh nghiệm giang hồ của chàng đã tăng tiến không ít. Sau khi vào huyện thành, chàng tìm một lữ quán, ăn uống no say rồi mới đi đến Hoàng Hạc Lâu.

Hoàng Hạc Lâu được xây dựng bên bờ sông. Bên dưới, tửu quán san sát mọc như nấm. Lâm Hàn Thanh bước vào một tửu quán tên gọi Giang Nam Xuân, chọn một chỗ ngồi yên tĩnh, đưa tay kéo thấp nón che mặt xuống, rồi tập trung quan sát những người ra vào Hoàng Hạc Lâu.

Chỗ chàng ngồi là một vị trí hết sức thuận lợi, tuy rằng nằm trong góc khuất nhưng góc nhìn hết

sức rộng rãi. Những người ra vào Hoàng Hạc Lâu bất luận từ nơi nào đến đều không thể lọt qua được mắt chàng.

Chàng vừa mới ngồi chưa lâu thì tiểu nhị đã chạy đến hỏi:

- Khách quan, ngài dùng gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tuỳ tiện chọn ba bốn món với lại một bình rượu mang lên đây.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi lập tức chạy đi bưng mấy món nhậu và một bình rượu đặt lên bàn.

Lâm Hàn Thanh tâm trí không tập trung uống rượu, chỉ rót ra một chung đưa lên miệng nhấp môi rồi lại đặt xuống. Song mục nhìn như đinh đóng cột vào những người đang ra vào Hoàng Hạc Lâu.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa, mấy kỵ mã chạy đến trước cửa Hoàng Hạc Lâu thì tung mình nhảy xuống ngựa.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài một hơi, đưa chén rượu lên dốc thẳng vào miệng.

Thì ra, ba người này chính là Hàn Sĩ Công, Lý Văn Dương và Hoàng Phủ Lan.

Chỉ thấy ba người vừa nhảy xuống ngựa đã vội vàng đi vào Hoàng Hạc Lâu.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Ba người này đến trước một ngày, đủ thấy tình cảm họ dành cho Lâm Hàn Thanh thật vô cùng thâm trọng, ta đã đến đây rồi sao không hiện thân tương kiến chứ ?

Đúng lúc chàng đang định gọi tiểu nhị tính tiền thì chợt thấy một thiếu niên lam y dắt theo một tiểu đồng áo xanh bước vào tửu lầu Giang Nam Xuân.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn hai người kia một cái, đột nhiên hoảng hốt quay đầu, khẽ hạ thấp mũ che kín mặt, không dám quay đầu lại nhìn nữa.

Thì ra thiếu niên áo lam chính là Lý Trung Huệ, còn thanh y tiểu đồng nàng ta dẫn theo là Dư Tiểu Long.

Lý Trung Huệ quét mắt nhìn một vòng, chầm chậm bước đến một chiếc bàn bên cạnh Lâm Hàn Thanh ngồi xuống nói:

- Tiểu Long, Lâm sư huynh của ngươi nhất định sẽ đến đây chứ ?

Dư Tiểu Long nói:

- Tôi và huynh ấy ở bên nhau từ nhỏ, tính cách của huynh ấy tôi biết rõ như lòng bàn tay, chỉ cần Hoàng Phủ Lan không nói dối, chắc chắn huynh ấy sẽ y ước mà đến.

Lý Trung Hụê nói:

- Ôi, ta đã nhất thời hồ đồ, đắc tội với chàng, chỉ sợ chàng đối với ta vẫn còn oán trách.

Dư Tiểu Long nói:

- Đừng lo lắng, Lâm sư huynh của tôi không phải là người khí độ hẹp hòi, cho dù tỷ tỷ có đắc tội với huynh ấy huynh ấy cũng không hận tỷ tỷ đâu.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Lý Trung Hụê quả nhiên đã chữa khỏi cho Dư Tiểu Long, xét tình xét lý ta cũng phải đến trước mặt cảm ơn nàng ta mới đúng.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Ngươi có biết sư huynh của ngươi đã bị Tây Môn Ngọc Sương huỷ đi dung mạo chưa ?

Dư Tiểu Long cả kinh nói:

- Thật vậy sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Hình như không phải là giả. Nhưng mà Tây Môn Ngọc Sương nguỵ kế đa đoan, theo ta phán đoán, chỉ sợ không phải là thật.

Dư Tiểu Long nói:

- Hy vọng những điều tỷ tỷ nói là thật.

Hai người trầm mặc một hồi. Tây Môn Ngọc Sương thở dài rồi nói tiếp:

- Ngươi nói xem, Lâm sư huynh của ngươi liệu có đến sớm một ngày hay không ?

Dư Tiểu Long nói:

- Điều này tôi không dám nói, nhưng huynh ấy chắc chắn sẽ đến, tuyệt đối không sai.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong bụng:

- Bọn họ nói chuyện về ta, nhưng lại không biết ta đang ngồi bên cạnh họ.

Chỉ nghe có tiếng bước chân, tiếp đến là tiếng ghế di động. Dường như có người đang ngồi xuống bên cạnh Lý Trung Hụê. Lâm Hàn Thanh tuy rất tò mò nhưng lại không dám quay đầu lại nhìn, nên không biết đó là ai.

Chỉ nghe người đó thấp giọng nói với Lý Trung Hụê:

- Thuộc hạ với Lý huynh và Hàn lão tiền bối đã cần thận tìm kiếm khắp Hoàng Hạc Lâu mà vẫn không thấy Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh vừa nghe người này nói đã nhận ra đó là Hoàng Phủ Lan.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê nói:

- Hôm nay đã là mười bốn tháng tám, có lẽ ngày mai hắn mới tới.

Hoàng Phủ Lan cung kính nói:

- Minh chủ trước giờ liệu sự như thần, chắc chắn đoán không sai.

Lý Trung Hụê nói:

- Lúc này không có người ngoài, không cần dùng cách xưng hô đó với ta, Kỳ thực Lý Trung Hụê ta cũng không phải là người tham quyền háo danh, sau khi tiêu diệt được mối hoạ Tây Môn Ngọc Sương cho võ lâm trung nguyên thì ta sẽ từ bỏ chức vụ này để trở về Hoàng Sơn Thế Gia quy ẩn.

Tiếng nói của nàng tuy rất nhỏ nhưng Lâm Hàn Thanh vận công lắng nghe không xót chữ nào.

Hoàng Phủ Lan lại nói tiếp:

- Hàn lão tiền bối phát hiện một chiếc thuyền câu rất khả nghi, đặc biệt phái tại hạ đến bẩm báo minh ...

Chữ minh nói ra đựơc một nửa thì đột nhiên dừng lại..

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Cứ gọi ta là Lý tiên sinh đi !

Nàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Chiếc thuyền câu đó có gì khả nghi ?

Hoàng Phủ Lan nói:

- Chiếc thuyền thì không có gì đáng khả nghi, kỳ lạ chính là ở mấy chữ viết trên tấm vải treo trên khoang thuyền đó.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Trên đó viết gì ?

- Phiên thủ kinh Trung Huệ, tiếu ngữ khiếp Tây Môn.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Ồ, khẩu khí thật lớn lắm !

Hoàng Phủ Lan nói:

- Sau khi Hàn lão tiền bối phát giác chiếc thuyền câu, càng nghĩ càng thấy khả nghi vậy nên mới bảo thuộc hạ đến báo cho Lý tiên sinh hay biết sự việc.

Lý Trung Hụê nói:

- Đương kim thiên hạ, chỉ có một người có thể treo được tấm vải như vậy mà thôi. Hơn nữa không thể trách được nàng ta, mà ta còn phải tâm phục khẩu phục nữa kia.

Hoàng Phủ Lan ngạc nhiên hỏi:

- Người đó là ai vậy ?

Lý Trung Hụê nói:

- Bạch Tích Hương !

Lâm Hàn Thanh trong lòng cũng thầm nhủ:

- Không sai. Chỉ có Bạch Tích Hương. Lẽ nào nàng đã luyện thành ma công, trùng xuất giang hồ ? Ta phải đi xem mới được.

Chàng nhất thời kích động, tả thủ hưo phải bỉnh rượu đặt trên bàn làm bắn tung toé vào người bọn Lý Trung Hụê và Dư Tiểu Long.

Lý Trung Hụê đưa tay phủi phủi bộ lam y, đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một cái, thấy chàng y

phục cũ nát, trông giống một người kéo xe, nên cũng không để ý gì nữa. Nhưng Dư Tiểu Long tính tình nóng nảy, gã nhảy tới bên cạnh Lâm Hàn Thanh đập mạnh một cái xuống bàn quát hỏi:

- Ngươi không biết nói chuyện à ?

Cái đập của hắn khá mạnh làm rượu thịt trên bàn bắn tung toé cả vào quần áo Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh sợ rằng Lý Trung Hụê và Dư Tiểu Long nhận ra mình, liền cố giả giọng ồm ồm nói:

- Xin lỗi hai vị đại gia !

Nói đoạn lách người vội vàng rời khỏi tửu quán.

Chàng nhất thời hoảng loạn, quên cả trả tiền, bị tên tiểu nhị túm lấy nói:

- Ngươi định ăn không uống không sao ? Hãy để lại cái gì rồi hắng đi chứ ?

Lâm Hàn Thanh tiện tay móc một nén bạc trong người nhét vào tay tên tiểu nhị, rồi vội vã bỏ đi.

Tên tiểu nhị đưa nén bạc trong tay lên nhìn, nén bạc khá lớn đủ để gọi một mâm cơm thụôc hàng thượng đẳng mà vẫn thừa tiền. Nhưng ngẩng đầu lên thì người đã đi mất từ bao giờ.

Lý Trung Hụê nhìn nén bạc trong tay tên tiểu nhị nói:

- Người này rất khả nghi.

Hoàng Phủ Lan liền đứng dậy nói:

- Để tại hạ đi bắt hắn quay lại.

Nói đoạn gã cũng vội vã rời khỏi Giang Nam Xuân tửu quán.

Ước chừng một tuần trà công phu sau thì Hoàng Phủ Lan quay lại nhún vai nói:

- Người này thân pháp cực nhanh, tại hạ đã đi tìm một vòng quanh Hoàng Hạc Lâu mà không thấy tung tích hắn đâu cả.

Lý Trung Hụê nói:

- Nơi này người đi như mắc cửi, ẩn mình rất dế dàng.

Nàng ta ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

- Hành tung của chúng ta đã lộ, bảo mọi người cẩn thận.

Hoàng Phủ Lan dạ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Lại nói đến Lâm Hàn Thanh, sau khi rời khỏi tửu điếm Giang Nam Xuân, chàng liền đi đến bờ sông, nhân lúc vắng người liền nhảy lên một chiếc thuyền ẩn thân.

Chiếc thuyền khá lớn nhưng chỉ có một tiểu cô nương thắt bím đang nấu cơm trên thuyền mà thôi.

Chàng nấp sau một tấm lưới, nhìn thấy Hoàng Phủ Lan đang vội vội vàng vàng đi đi lại lại, khi thấy gã đi xa rồi mới chậm rãi đứng dậy. Chàng đang định nhảy khỏi ngư thuyền thì đột nhiên thiếu nữ thắt bím kia quay đầu lại, thoạt nhìn thấy Lâm Hàn Thanh, nàng ta không khỏi ngẩn người sợ hãi, đang định kêu lên thì Lâm Hàn Thanh đã nhay như chớp lao đến bịt miệng cô ta lại, thấp giọng nói:

- Tại hạ bị người ta theo dõi mới nhảy lên thuyền này để ẩn thân, mong cô nương thứ lỗi.

Chàng nói xong liền bỏ tay khỏi miệng tiểu cô nương thắt bím.

Thiếu nữ này chắc đã từng sống trên sông nước lâu năm nên đảm lược cũng khá lớn, nàng ta ngẩng mặt lên nhìn Lâm Hàn Thanh dò xét một hồi rồi nói:

- Xem tướng mạo, y phục của ngươi không giống người trong giang hồ lắm.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Cô ta nhìn thấy thân pháp của mình phóng vào khoang thuyền chắc đã có giới bị, nếu như ta không thừa nhận chỉ sợ khéo quá hoá vụng. Nghĩ đoạn liền nói:

- Tại hạ đích thực là người trong võ lâm, chỉ có điều đã cải trang dịch dung để che dấu kẻ thù.

Thiếu nữ liền gật đầu nói:

- Thì ra là vậy ?

Lâm Hàn Thanh cho tay vào bọc lấy ra một đỉnh bạc nói:

- Tại hạ còn muốn nhờ cô nương chút việc, chút ngân lượng này coi như là để cảm tạ, mong cô nương vui lòng nhận cho.

Thiếu nữ kia nhìn nén bạc trong tay Lâm Hàn Thanh nói:

- Ngươi nói xem là chuyện gì đã ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ muốn mượn chiếc thuyền này của cô nương.

Thiếu nữ liền lắc lắc đầu nói:

- Không được, cả nhà ta đều sống dựa vào chiếuc thuyền này, làm sao có thể cho ngươi mượn được ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ muốn tìm một chiếc thuyền đang đậu ở gần đây.

Thiếu nữ hỏi lại:

- Tự ngươi không đi tìm được sao ?

Lâm Hàn Thanh gượng cười nói:

- Chẳng giấu gì cô nương, tại hạ muốn mượn chiếc thuyền của cô nương để ẩn thân, tránh khỏi sự phát hiện của kẻ thù.

Thiếu nữ chậm rãi đặt chiếc đĩa xuống nói:

- Nếu như ta không nhận lời ngươi, nhìn tướng mạo hung ác của ngươi thế kia chắc chắn sẽ không tha cho ta. Các người hành tẩu trong giang hồ, giết một người giống như đạp chết một con kiến vậy.

Lâm Hàn Thanh im lặng không nói lời nào, chầm rãi đặt đĩnh bạc lên bàn.

Thiếu nữ kia bước cửa khoang thuyền nói:

- Ngươi ngồi trong này, để ta đi lái thuyền.

Chiếc thuyền này dài hơn hai trượng, thiếu nữ kia chắc niên kỷ không quá mười sáu mười bảy, một chiếc thuyền lớn như vậy mà chỉ có một mình cô ta lái, Lâm Hàn Thanh thật sự không yên lòng, trong lòng bứt rứt không yên, nhưng bản thân lại không thể giúp đỡ được cô ta, nên đành cố nhịn ngồi trong khoang thuyền.

Thiếu nữ kia vừa kéo mỏ neo lên vừa hỏi:

- Ngươi muốn đi đâu ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đến chỗ tập trung thuyền ở bờ tây.

Thiếu nữ tóc bím tuy còn nhỏ tuổi, nhưng động tác hết sức thành thạo, mái chèo khuơ động, chiếc thuyền đã chầm chậm bơi về hướng tây.

Lâm Hàn Thanh khẽ hé tấm vải che ngoài khoang thuyền, chăm chú quan sát cánh vật bên ngoài.

Trên sông thuyền bè đi lại nườm nượp, nhưng tuyệt không thấy chiếc thuyền nào có treo tấm vải lớn, đề tám chứ như Hoàng Phủ Lan nói.

Chàng đang để ý tìm kiếm thì đột nhiên thấy một chiếc khoái thuyền đang rẽ sóng lướt đi trên mặt nước.

Điều khiển thuyền là một đại hán hắc y thân hình lực lưỡng. Kỹ thụât của hắc y đại hán vô cùng thuần thục, hai mái chèo liên tục khuơ xuống nước, thuyền chạy như bay, vừa nhìn đã nhận ra gã là người võ lâm.Chiếc khoái thuyền đang hướng về một bóng buồm xa xa lướt như bay trên mặt nước.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Có thể chiếc thuyền này đang đuổi theo chiếc thuyền mình đang tìm.

Chàng đang nghĩ ngợi thì bất ngờ lại thấy một chiếc thuyền khác, cũng đang chạy đuổi theo chiếc bóng buồm xa xa trên mặt sông. Hai người ngồi trên thuyền chính là Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công.

Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm:

- Xem ra chắc không sai rồi.

Nghĩ đoạn liền bước ra ngoài khoang thuyền, ôm quyền xá thiếu nữ một cái nói:

- Cô nương, tại hạ còn có việc muốn nhờ cô nương giúp đỡ.

Thiếu nữ giật mình nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như ngươi muốn làm gì ta, ta sẽ lập tức kêu lớn lên đó. Ngươi mà động đậy là ta nhảy xuống sông tự vẫn ngay.

Lâm Hàn Thanh vội vàng lắc đầu, xua tay nói:

- Cô nương chớ hiểu lầm, tại hạ chỉ muốn mượn cô nương một bộ y phục thôi mà.

Thiếu nữ liền nhìn từ đầu đến chân Lâm Hàn Thanh một lượt rồi nói:

- Ngươi có thể mặc vừa quần áo của ca ca ta.

Lâm Hàn Thanh lại xá thêm một cái nữa nói:

- Đa tạ cô nương.

Thiếu nữ nhìn thấy chàng dung mạo xú ác, nhưng ngôn hành cử chỉ đều không hề có chút phi lễ, nhịn không được liền mỉm cười nói:

- Người trong giang hồ ai cũng hung ác lạ thường, động một cái là xuất thủ giết người. Tướng mạo ngươi tuy xấu xí hung ác, nhưng đối xử với người ta cũng tốt lắm.

Lâm Hàn Thanh thở dài một hơi nói:

- Ân tình tương trợ này của cô nương, tại hạ cảm kích còn không kịp nữa là. Sau ngày hôm nay, tại hạ nhất định sẽ hậu tạ cho cô nương xứng đáng.

Thiếu nữ nói:

- Đỉnh bạc đó cũng bằng cả nhà ta đi đánh cá mấy ngày rồi. Chỉ có điều phải về sớm một chút kẻo phụ thân và ca ca ta lo lắng.

Chương 20: Hồi 20

Lâm Hàn Thanh nói:

- Sớm thì một canh giờ, muộn thì sau khi mặt trời lặn, nhất định tại hạ sẽ để cho cô nương trở về.

Thiếu nữ chậm rãi bước vào khoang thuyền, lấy ra một bộ y phục ngư dân đưa cho Lâm Hàn Thanh nói:

- Ngươi thay vào đi.

Lâm Hàn Thanh thay xong y phục, bước ra ngoài nói:

- Cô nương lái thuyền, để tại hạ chèo cho.

Thiếu nữ lắc lắc đầu nói:

- Không cần đâu.

Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm:

- Chắc cô ta không muốn đứng gần mình.

Nghĩ đoạn, chàng liền bước về phía để mấy tấm lưới nói:

- Tại hạ giúp cô nương phơi lưới được không ?

Thiếu nữ liền hỏi:

- Ngươi có biết làm không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Để tại hạ thử xem sao.

Chàng vừa gỡ lưới vừa nói:

- Cô nương có thấy hai chiếc khoái thuyền đằng trước không ?

Thiếu nữ nói:

- Nhìn thấy rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chúng ta cứ đi theo hai chiếc thuyền đó là được.

Thiếu nữ không nói thêm gì, lay động mái chèo, điều khiển thuyền đuổi theo hai chiếc khoái thuyền phía trước.

Tốc độ của chiếc thuyền chàng đang ngồi đâu thể bì với hai chiếc khoái thuyền kia. Thiếu nữ cố hết sức lay chèo thuyền, mặt đổ đầy mồ hôi mà vẫn đuổi không kịp.

Lâm Hàn Thanh thây vậy ngại ngùng nói:

- Cô nương không cần lo lắng. Bọn họ cũng không thể chạy xa quá đâu, chúng ta cứ từ từ đi theo cũng không sao. Tốt nhất là không để bọn họ biết chúng ta đang theo dõi họ.

Chiếc thuyền tuy chậm, nhưng cũng chỉ cách bóng buồn kia chừng hơn trăm trượng. Khoảng gần một khắc sau, hai người đã đến gần được nó.

Lâm Hàn Thanh đội một chiếc mũ nan lên đầu, vừa giả vờ thu lưới, vừa thừa cơ quan sát tình hình trước mắt. Chỉ thấy hai chiếc khoái thuyền đang vây một chiếc thuyền buồm lớn vào giữa.

Chiếc thuyền buồm dường như đã ngưng tay chèo, để mặc cho dòng nước đẩy đi.

Tấm vải lớn treo trên cột buồm viết mấy chữ lớn: "Phiên thủ kinh Trung Hụê, tiếu ngữ khiếp Tây Môn."

Chiếc thuyền buồm này giống như một chiếc ngư thuyền bình thường, nhưng đã kinh qua cải tạo, hơn nữa dựa vào dấu về có thể khẳng định là mới được cải tạo chưa lâu.

Ngoại trừ tấm vải lớn bay phần phật trong gió, trên thuyền yên lặng như tờ. Cửa khoang thuyền, cửa sổ đều được dùng vải bố dày che kín.

Lâm Hàn Thanh lợi dụng lúc đứng lên thu lưới, hạ thấp giọng nói với thiếu nữ:

- Cô nương, đừng lại gần quá, kẻo hai chiếc khoái thuyền kia sẽ sinh nghi.

Thiếu nữ khẽ gật đầu biểu thị hiểu ý, chầm chậm quay đầu thuyền tiến về hướng tây.

Chợt thấy chiếc khoái thuyền của Lý Trung Hụê đột nhiên chuyển hướng, lao vút về phía chiếc

thuyền lớn kia. Khi khoái thuyền còn cách thuyền lớn bảy tám thước thì Hoàng Phủ Lan đã nhảy lên ôm quyền nói:

- Tại hạ phụng mệnh đương kim võ lâm minh chủ lên thuyền bái phỏng, mong được chủ nhân tiếp kiến.

Không một thanh âm nào vang lên đáp lại lời của Hoàng Phủ Lan.Tựa hồ nhưng trên thuyền không có người vậy.

Hoàng Phủ Lan trong lòng tức giận, liền nhấc chân bước về phía khoang thuyền, đưa tay định đẩy cửa đi vào. Đột nhiên Lý Trung Hụê cất tiếng ngăn cản:

- Không được vọng động.

Hoàng Phủ Lan nghe vậy liền lập tức lùi lại, ôm quyền nói:

- Cung hầu minh chủ chỉ thị.

Lý Trung Hụê liền vẫy tay một cái, khoái thuyền liền cập sát vào chiếc thuyền lớn. Nàng chậm rãi đứng dậy nói:

- Xin hỏi cao nhân nào đang ở trong thuyền ?

Lời nàng vừa dứt, cửa khoang thuyền liền khẽ lay động, một tấm hồng thiếp bắn ra, bên trên có viết mấy chữ: "Tạ tuyệt tiếp khách".

Lý Trung Hụê hơi nhíu mày, nhưng vẫn bước lên thuyền nói:

- Lý Trung Hụê xin được bái phỏng.

Tấm hồng thiếp liền tự động lật sang mặt bên kia, bên trên có hai chữ lớn:

- Không tiếp.

Lý Trung Hụê thấy vậy khẽ thở dài, đưa tay vẫy vẫy một cái. Lý Văn Dương, Hàn Sĩ Công và Dư Tiểu Long liền nhất tề nhảy lên thuyền lớn.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Lý Trung Hụê thẹn quá hoá giận, chỉ sợ sẽ dùng vũ lực.

Nghĩ đoạn liền ngưng thần quan sát tình cảnh trên thuyền. Nào ngờ, chàng chỉ thấy bốn đạo mục quang lạnh lẽo đang nhìn chàng chằm chằm. Chính là bọn Lý Văn Dương và Hàn Sĩ Công hai người.

Hiển nhiên chiếc ngư thuyền đã gây sự chú ý cho họ.

Những ngày gần đây, Lâm Hàn Thanh lưu lạc giang hồ đã học được bản lĩnh trầm tĩnh đối phó với mọi sự việc. Thấy hai người nhìn sang, chàng liền lập tức cúi xuống gỡ lưới, không dám nhìn bọn họ nữa.

Nhưng tiếng y phục phất gió đã nổi lên, hình như có người đã nhảy lên chiếc ngư thuyền chàng đang ngồi.

Lâm Hàn Thanh liền giả như không biết, vẫn cúi đầu gỡ gỡ tấm lưới đánh cá. Chỉ nghe Hoàng Phủ Lan lạnh lùng hỏi:

- Ngư thuyền của các hạ đi theo chiếc khoái thuyền của tại hạ đến tận đây, không hiểu có dụng tâm gì ?

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu lên, chỉ chỉ vào miệng của mình ú ớ một hồi, hai tay khua loạn lên.

Trong lòng chàng hiểu rõ, chỉ cần mình mở miệng, chắc chắc sẽ bị người khác giận ra giọng nói. Chỉ có một cách duy nhất là giả câm mới mong qua được mắt của mấy người bọn Lý Trung Huệ.

Hoàng Phủ Lan liền quay sang hỏi thiếu nữ lái thuyền:

- Anh ta bị câm sao ?

Thiếu nữ kia cũng vô cùng lanh lợi, gật gật đầu nói:

- Anh ấy không biết nói chuyện đâu.

Hoàng Phủ Lan liền hỏi tiếp:

- Anh ta là gì của cô nương ?

Dường như thiếu nữ đã sớm nghĩ ra cách ứng phó, liền nhanh nhảu đáp:

- Là biểu ca của tôi.

Hoàng Phủ Lan đưa mắt xem xét tình hình trên thuyền một hồi rồi mới nói:

- Hãy nghe lời khuyên của ta, mau cho thuyền rời khỏi cái nơi thị phi này.

Thiếu nữ gật đầu đáp ứng rồi cho thuyền quay đầu ngược lại.

Hoàng Phủ Lan thấy vậy liền đề khí nhảy về khoái thuyền sau đó nhảy vọt lên thuyền lớn.

Lý Trung Hụê liền bỏ lưới xuống, đi đến bên cạnh thiếu nữ nói:

- Đi chầm chậm thôi.

Nói đoạn chầm chậm bước vào trong khoang thuyền, mở he he tấm rèm che, ngưng thần quan sát.

Chỉ thấy Lý Văn Dương, Hàn Sĩ Công đã chia thành hai hướng chậm rãi bước vào bên trong khoang thuyền.

Dư Tiểu Long, Hoàng Phủ Lan đứng hai bên Lý Trung Hụê.

Lý Trung Hụê cao giọng nói:

- Trong thuyền có phải Bạch cô nương đây không ?

Đây chính là điều là Lâm Hàn Thanh đang nóng lòng muốn biết, chàng liền vận hết thính lực lắng nghe.

Chỉ thấy trong thuyền lại bắn ra một tấm thiếp hồng, bên trên viết chi chít những chữ bằng phấn trắng.

Lúc này, chiếc thuyền Lâm Hàn Thanh đã rời thuyền lớn một khoảng khá xa, chàng tận hết mục lực cũng không thể nhìn rõ trên tấm thiệp viết gì, chỉ nhìn được loáng thoáng mấy chữ: "Trung Hụê bất huệ ...cớ gì phải là kẻ thử đao chứ ..."

Lý Trung Hụê đọc lời nhắn trên tấm thiếp xong, đột nhiên vẫy tay nói:

- Xuống thuyền.

Nói đoạn liền dùng khinh công nhảy khỏi thuyền lớn về chiếc thuyền nhỏ của mình.

Dư Tiểu Long, Hoàng Phủ Lan, Lý Văn Dương, Hàn Sĩ Công cũng lần lượt nhảy về thuyền của mình, hai chiếc khoái thuyền liền quay đầu đi khỏi.

Lâm Hàn Thanh liền vội vàng nói:

- Cô nương mau cho thuyền về nơi các ngư thuyền tập trung nhanh lên.

Thiếu nữ liền vận toàn lực khua mái chèo, chiếc ngư thuyền liền đi vào nơi các ngư thuyền tập trung. Hai chiếc khoái thuyền lượn một vòng quanh ngư thuyền chàng đang ngồi rồi rẽ ngoặt về hướng đông, trong chớp mắt chỉ còn thấy hai vệt sóng mờ trên mặt sông rồi không thấy đâu nữa.

Lâm Hàn Thanh thò tay vào trong ngực lấy ra một lá vàng đặt lên bàn nói:

- Chút lễ mọn, mong cô nương thâu nhận. Tạm thời tại hạ phải đi có việc, đến khi trời tối có lẽ lại phiền cô nương một lần nữa. Nếu như cô nương chịu tương trợ, xin đột một nén nhang ở đầu thuyền.

Nói đoạn chàng bước ra khỏi khoang thuyền, nhảy lên một chiếc ngư thuyền khác rồi từ đó nhảy lên bờ. May mà khoảng cách giữa hai thuyền rất gần, ngay cả người bình thường nhảy qua nhảy lại cũng hết sức dễ dàng, vì thế mà mặc dù có nhiều người ở bến tàu nhưng không ai chú ý đến chàng cả.

Thiếu nữ nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, trong lòng thầm nghĩ:

- Hắn ta tuy xấu xí nhưng lòng dạ lại rất tốt.

Lại nói Lâm Hàn Thanh, sau khi lên bờ, chàng liền tìm một nơi yên tĩnh, toạ công điều tức dưỡng thần. Đến canh hai, chàng mới đứng dậy quay lại chỗ ban nãy đã hẹn với thiếu nữ trên thuyền.

Quả nhiên, chiếc ngư thuyền vẫn đậu ở đó, trên đầu thuyền còn cắm một nén hương.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Tiểu nha đầu này cũng to gan lớn mật thật.

Nghĩ đoạn, liền tung mình nhảy lên trên thuyền, rồi thấp giọng gọi:

- Cô nương ... !

Chỉ thấy cửa khoang thuyền lay động, thiếu nữ ban sáng bước ra, sau lưng là một đại hán cao to lực lưỡng.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một cái rồi thấp giọng nói với đại hán:

- Chính là người này ...

Nàng ngừng một chút rồi chỉ tay vào đại hán nói:

- Đây là gia huynh.

Lâm Hàn Thanh liền ôm quyền nói:

- Tại hạ muốn mượn chiếc thuyền này của huynh đài có chút việc.

Đại hán lúc này mới mở miệng nói:

- Em gái tôi đã nói qua chuyện này rồi. Chúng tôi chỉ là ngư dân bình thường, vốn chẳng dám dính dáng vào chuyện ân oán giang hồ của các vị, nhưng em gái tôi nói ngươi là người tốt.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Huynh đài yên tâm, nếu như có chuyện xảy ra, tại hạ tuyệt đối không để liên luỵ đến hai người.

Đại hán liền hỏi:

- Ngươi định đi đâu ?

Lâm Hàn Thanh đáp:

- Trưa nay lệnh muội đã đưa tại hạ đến đó một lần rồi.

Lúc này thiếu nữ liền cất tiếng nói:

- Đại ca, muội biết chỗ đó. Huynh đi chèo thuyền đi, để muội lái thuyền cho.

Dưới sự điều khiển của hai huynh muội thiếu nữ, chiếc thuyền từ từ nhích động, tiến về phía trước.

Ước chừng một tuần trà công phu, Lâm Hàn Thanh đã đến sát bên chiếc thuyền lớn.

Dưới ánh trăng sáng vằng vặc, chỉ thấy chiếc thuyền vẫn đứng im lìm như ban sáng, trên thuyền không thấy đèn lửa gì cả, chỉ có một cánh cửa sổ đang mở rộng, có lẽ người trong thuyền đang thưởng nguyệt.

Lâm Hàn Thanh liền đứng dậy bước đến mũi thuyền ôm quyền cao giọng nói:

- Tại hạ Lâm Hàn Thanh xin cầu kiến cao nhân trong thuyền.

Lời chàng vừa dứt thì cửa khoang thuyền đột nhiên bật mở, một huyền y thiếu nữ đeo kiếm bước ra nói:

- Có phải Lâm công tử không ? Công tử còn nhận ra tiểu tỳ không ?

Lâm Hàn Thanh liền nhảy lên thuyền lớn, chắp tay mỉm cười nói:

- Hương Cúc cô nương, lẽ nào tại hại không nhận ra đựơc cô chứ ?

Huyền y thiếu nữ đó chính là Hương Cúc, nàng nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hàn Thanh một hồi rồi nghi hoặc nói:

- Người chính là Lâm tướng công sao ?

Thì ra là chàng đang dịch dung cải diện, lại đang mặc ngư phục, nhất thời Hương Cúc cũng không nhận ra.

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Lẽ nào cô nương quên cả giọng nói của tại hạ ?

Hương Cúc nói:

- Giống thì rất giống, nhưng ...

Chỉ nghe một thanh âm thánh thót trong thuyền truyền ra:

- Chính là giọng nói của Lâm tướng công, hãy để người vào đây.

Hương Cúc liền nói:

- Cô nương đã nói vậy chắc là không sai đâu.

Lâm Hàn Thanh liền quay lại chắp tay nói với hai huynh muội thiếu nữ và đại hán:

- Quý huynh muội có thể quay về rồi, ân tình giúp đỡ của ngày hôm nay tại hạ mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Thiếu nữ liền vẫy tay chào chàng rồi từ từ điều khiển chiếc thuyền rời khỏi.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi quay người lại bước vào khoang thuyền.

Chàng đi rất chậm, nhưng ý nghĩ trong đầu lại diễn ra rất nhanh:

- Nàng đã luyện thành ma công, chắc chắn đã phải chịu qua tử vong chi kiếp. Cố nhiên đây là chuyện đáng mừng, nhưung nàng cũng từng nói qua, khi ma công luyện thành thì người sẽ vào ma giới, tính cách biến đổi một cách đáng sợ. Không biết bây giờ nàng như thế nào rồi ?

Chàng vừa đi vừa nghĩ, phút chôc đã vào trong khoang thuyền. Lúc này một ngọn nến đã đựơc thắp lên.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Bạch Tích Hương hoa dung diễm lệ như thiên tiên giáng trần đang ngồi trên một tấm da hổ. Khi thấy Lâm Hàn Thanh bước vào, nàng chỉ khẽ vẫy tay nói:

- Lâm Hàn Thanh, đã lâu không gặp.

Giờ đây ngôn hành cử chỉ của Bạch Tích Hương so với sự tưởng tượng của chàng hoàn toàn khác xa. Điều này làm chàng nhất thời ngẩn người, cứ trố mắt nhìn chằm chằm vào nàng, không nói lời nào.

Bạch Tích Hương đưa tay lên vuốt mái tóc dài của mình rồi nói:

- Nhìn cái gì ? Lẽ nào không nhận ra ta ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Quả nhiên cô nương đã thay đổi rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Thay đổi trở nên đẹp hơn, tràn đầy sức sống đúng không ? Nhưng ngươi cũng nên tự nhìn lại mình, hình như ngươi cũng đã thay hình đổi dạng rồi thì phải.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ không nói đến ngoại hình của cô nương mà là tính cách.

Bạch Tích Hương nói:

- Ồ, có điều gì khác biệt ?

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Tại hạ không nói ra được. Cả con người cô nương, nhất cử nhất động, ngay cả lời ăn tiếng nói cũng hoàn toàn khác với khi xưa.

Lúc này Tố Mai đã bưng một khay trà lên đặt trước mặt chàng nói:

- Lâm tướng công, mời dùng trà.

Lâm Hàn Thanh đỡ lấy tách trà, mỉm cười nói:

- Đa tạ cô nương.

Hương Cúc tiện tay nhấc một chiếc ghế gỗ đặt sau lưng Lâm Hàn Thanh rồi nói:

- Lâm tướng công, mời ngồi.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi ngồi xuồng, bỏ chiếc nón trúc ra rồi quay sang Hương Cúc nói:

- Làm phiền cô nương lấy cho một chậu nước, tại hạ cần khôi phục lại dung mạo trước đây.

Trong lúc nói chuyện, hai mắt chàng vẫn nhìn trân trối vào Bạch Tích Hương.

Hương Cúc dạ một tiếng rồi bước ra ngoài, phút chốc đã mang vào một chậu nước sạch.

Lâm Hàn Thanh lấy lọ thuốc khôi phục dung mạo mà Tây Môn Ngọc Sương đưa cho đổ vào trong nước, sau đó lấy nước đó rửa măt, trong nháy mắt, những vết sẹo, vết nám trên mặt chàng tự động biến mất, gương mặt lại trở nên anh tuấn như xưa.

Bạch Tích Hương nhìn chàng khôi phục dung mạo, mỉm cười nói:

- Ồ, chẳng trách Tây Môn Ngọc Sương cứ muốn giữ ngươi lại bên mình, không chịu rời bỏ. Quả nhiên là ngọc thụ lâm phong.

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày nói:

- Tại hạ thì vẫn như xưa, thế nhưng cô nương thì đã hoàn toàn thay đổi ...

Đột nhiên gương mặt của Bạch Tích Hương sa sầm lại, nàng cười lạnh một tiếng, quát:

- Là kẻ nào ?

Một thanh âm ngọt ngào liền vang lên:

- Tiểu muội Lý Trung Hụê.

Nói đoạn, người vừa phát thoại liền đẩy cửa bước vào trong khoang thuyền.

Lâm Hàn Thanh không nén nổi tò mò, liền quay sang nhìn một cái. Chỉ thấy hôm nay Lý Trung Hụê vận kình trang, trên đầu chít khăn xanh, bên ngoài còn khoác thêm một tấm áo choàng, nhưng không thấy nàng mang theo vũ khí.

Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:

- Lý Trung Hụê, ai cho ngươi vào đây ?

Lý Trung Hụê ngẩn người dừng bước, chắp tay hành lễ nói:

- Tiểu muội mạo muội, mong tỷ tỷ thứ tội.

Bạch Tích Hương vẫn giữ thái độ ban đầu nói:

- Ban sáng ngươi dẫn người đến đây làm phiền ta, ta đã cảnh cáo ngươi rồi. Không cho ngươi được xâm phạm lên chiếc thuyền này của ta, vậy mà chưa đến nửa ngày sau ngươi đã quên rồi sao ?

Lý Trung Hụê liền mỉm cười nói:

- Tiểu muội đã biết tội, vì thế đêm nay mới một mình tới đây thỉnh tội với tỷ tỷ.

Trong lòng Lý Trung Hụê vốn đã có sự kính nể rất lớn với Bạch Tích Hương, vì thế mặc dù nàng rất khó chịu với thái độ cao ngạo của Bạch Tích Hương, nhưng ngoài miệng vẫn nói năng hết sức lễ độ, cung kính.

Bạch Tích Hương quay sang Hương Cúc hỏi:

- Xâm phạm vào thuyền của chúng ta sẽ bị xử thế nào ?

Hương Cúc ấp úng nói :

- Điều này ... điều này ... tiểu tì ...

Bạch Tích Hương tức giận quát:

- Điều này điều nọ cái gì, mau nói ra đi !

Hương Cúc hết đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh rồi lại len lén nhìn Lý Trung Hụê, sau đó mới nói:

- Dường như là phải chặt đi hai chân.

Bạch Tích Hương quay sang nhìn thẳng vào mặt Lý Trung Hụê nói:

- Ngươi nghe rõ chưa ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đã nghe rõ rồi.

Nói đoạn nàng cúi đầu trầm tư một hồi rồi cất tiếng hỏi:

- Ý của Bạch tỷ tỷ thế nào ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tự nhiên là cứ theo quy tắc mà trừng trị.

Lý Trung Hụê nói:

- Như vậy là chuyện tỷ tỷ muốn chặt chân muội đã là không thể tránh khỏi. Tuy nhiên, tiểu muội cũng có một điều kiện.

Bạch Tích Hương hỏi:

- Điều kiện gì ?

Thần tình Lý Trung Hụê chợt trở nên nghiêm túc, nàng đưa tay vào bọc lấy ra một là cờ màu vàng nói:

- Tiểu muội từ lâu đã kính phục tài hoa cái thế của tỷ tỷ, đêm nay mạo hiểm lên thuyền chính là để khẩn cầu tỷ tỷ một chuyện, không ngờ lại phạm phải quy tắc mà tỷ tỷ đã dặt ra. Giờ chỉ cần Bạch tỷ tỷ tiếp nhận Minh Chủ Lệnh Kỳ này, sau đó làm Minh Chủ Võ Lâm, gánh vác trọng trách tiêu diệt bè đảng của Tây Môn Ngọc Sương, thì đừng nói là chặt chân, cho dù mổ bụng moi tim, tiểu muội cũng không một lời oán trách.

Bạch Tích Hương khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói:

- Đây là hai chuyện khác nhau, không thể hợp lại thành một mà nói được.

Lý Trung Hụê không thể ngờ rằng Bạch Tích Hương yếu nhược, thiện lương của ngày xưa đã hoàn toàn biến đổi trở nên lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, trong lòng nàng vừa đau đớn vừa ngạc nhiên, nhất thời cứ nhìn chằm chặp vào Bạch Tích Hương mãi không thôi.

Bạch Tích Hương lạnh lùng cười gằn một tiếng hỏi:

- Ngươi nhìn ta làm cái gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Ta phải nhìn xem ngươi có phải là Bạch Tích Hương thật không ?

Bạch Tích Hương tức giận quát:

- Hồ đồ, chẳng lẽ còn có người khác mạo nhận ta ?

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như ngươi thật sự là Bạch tỷ tỷ thì đúng là một chuyện khó tin trên đời.

Bạch Tích Hương cười khanh khách nói:

- Cái gì cơ ? Ngươi thử chỉ ra điểm nào không giống xem nào ?

Lý Trung Hụê nói:

- Bạch Tích Hương tỷ tỷ của ta ...

Bạch Tích Hương đột nhiên ngắt lời nàng nói:

- Ai là tỷ tỷ của ngươi, nói mà không biết ngượng.

Lý Trung Hụê liên tục mấy lần bị Bạch Tích Hương chỉ trích, cơn giận trong lòng rốt cụôc cũng nén không nổi. Nàng cười lạnh một tiếng nói:

- Bạch Tích Hương thuở trước ôn nhu hoà nhã, đại nhân đại nghĩa, hiệp tâm thiết đảm, người người đều kính ngưỡng ...

Bạch Tích Hương liền ngắt lời:

- Bạch Tích Hương ngày nay thì sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Ác độc tàn nhẫn, âm trầm hiểm trá.

Bạch Tích Hương không hề để lộ vẻ tức giận, chỉ quay đầu lại nói với Tố Mai:

- Đưa bảo kiếm cho ả, để ả tự đoạn hai chân.

Lâm Hàn Thanh từ nãy đến giờ luôn luôn lưu ý quan sát hành động của Tố Mai và Hương Cúc. Bạch Tích Hương đã biến thành tàn khốc vô tình, không biết nhị tỳ có còn như xưa nữa không ?

Chỉ thấy Tố Mai khẽ chau mày, chầm chậm tháo trường kiếm trên lưng xuống nói:

- Lý cô nương ...

Bạch Tích Hương liền đưa tay giật lấy thanh kiếm trong tay Tố Mai, rút ra đánh soạt một cái rồi ném xuống trước mặt Lý Trung Hụê nói:

- Lý Trung Hụê, nếu như ngươi tự mình động thủ thì may ra còn giữ được tính mạng và trở về. Bằng không, để ta động thủ thì không chỉ mất hai chân thôi đâu.

Lâm Hàn Thanh cúi người nhặt trường kiếm lên rồi đột nhiên ngửa mặt cười ha hả.

Bạch Tích Hương tức giận quát:

- Có gì đáng cười đâu ?

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như ngươi thật sự là Bạch Tích Hương thì đừng nói bảo ta chặt hai chân, cho dù

chặt thêm cả hai tay, Lý Trung Hụê tuy là nữ nhi nhưng cũng không chau mày lấy một cái ...

Nàng ngừng một chút, nhìn Lâm Hàn Thanh với ánh mắt ai oán rồi nói tiếp:

- Nhưng trong lúc này, ta không thể nào tin ngươi đúng là Bạch Tích Hương được.

Lâm Hàn Thanh trước giờ ngồi im không nói tiếng nào, lúc này cũng đứng dậy nói:

- Lý cô nương nói không sai. Bất luận cô nương là thật hay giả nhưng những hành vi vừa rồi của cô nương, Bạch Tích Hương trước đây tuyệt đối không bao giờ làm.

Bạch Tích Hương quát:

- Câm miệng. Ai cho ngươi nói chuyện ?

Lâm Hàn Thanh liền cười lên ha hả nói:

- Tại hạ muốn nói chuyện thì ở đây ai cấm được chứ ?

Bạch Tích Hương liền phát nộ quát lớn:

- Hương Cúc, chế phục hắn cho ta.

Hương Cúc ngẩn người ra hỏi:

- Cô nương, nhưng đó là Lâm tướng công mà ?

Bạch Tích Hương nói:

- Ta biết điều đó, ngươi cứ điểm huyệt đạo của hắn rồi nói sau.

Hương Cúc đành miễn cưỡng dạ một tiếng, rồi xuất thủ điểm vào huyệt đạo của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh khẽ lắc người tránh khỏi một chỉ của Hương Cúc rồi nói:

- Tuy cô nương xuất thủ theo lệnh, nhưng nếu bức người quá đáng, tại hạ đành phải xuất thủ tự cứu.

Hương Cúc liên tiếp điểm ra mười mấy chỉ nhưng đều bị Lâm Hàn Thanh cản, hoặc tránh hết.

Chỉ nghe Bạch Tích Hương tức giận quát:

- Nha đầu vô dụng, mau lùi lại cho ta.

Hương Cúc liền dạ một tiếng, lập tức đình thủ, lui về sau.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Bạch Tích Hương đã đứng lên từ lúc nào, đang chậm

rãi bước về phía mình.

Lý Trung Hụê đột nhiên bước lên phía trước một bước nói:

- Lâm huynh, mau rời khỏi nơi này, để tiểu muội đối phó với Bạch Tích Hương.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương thân làm võ lâm minh chủ, là hy vọng của hàng ngàn võ lâm đồng đạo lẽ nào tại hạ lại để cô nương ngộ hiểm được, cô nương hãy mau rời khỏi đây đi.

Lý Trung Hụê nói:

- Việc là do muội, lẽ nào để huynh đứng ra chịu khổ sao.

Lâm Hàn Thanh còn chưa đáp lời thì Bạch Tích Hương đã lên tiếng nói:

- Lâm Hàn Thanh, chỉ bằng ngươi liệu có thể thay ả ta chịu trách nhiệm được sao ?

Lý Trung Hụê lạnh lùng đáp:

- Tiểu muội ở đây, cung hầu đại giá tỷ tỷ chỉ giáo.

Lâm Hàn Thanh đưa tay cản đường Bạch Tích Hương lại hỏi:

- Là kẻ nào đã đặt ra quy tắc chặt chân người khác đó ?

Bạch Tích Hương nói:

- Là ta, Bạch Tích Hương. Có gì không đúng sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ đặt chân lên thuyền của cô nương trước. Nếu như cô nương muốn chấp hành hình phạt mình đặt ra, thì phải chặt hai chân của Lâm mỗ trước đã.

Bạch Tích Hương nói:

- Ngươi cho rằng ta không dám sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tất nhiên là cô nương có thể làm vậy, nhưng tại hạ cũng quyết không thúc thủ đứng yên cho cô nương muốn làm gì thì làm.

Bạch Tích Hương chau mày lại rồi đột nhiên giãn ra, lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn động thủ với ta ?

Lâm Hàn Thanh nghĩ đến ân tình ngày xưa giữa mình và nàng, trong lòng không khỏi đau đớn. Chàng thở dài một tiếng nói:

- Để Lý Trung Hụê rời khỏi. Tại hạ để cô nương chặt đứt hai chân.

Bạch Tích Hương đột nhiên cười lên khanh khách, giọng nói chợt trở nên dịu dàng :

- Lâm Hàn Thanh à ! Huynh yêu Lý Trung Hụê lắm phải không ?

Lời vừa dứt thì nàng đã khôi phục lại thần tình nghiêm túc lạnh lùng như lúc đầu.

Lâm Hàn Thanh đứng gần sát bên nàng, nên nhất cử nhất động của nàng đều bị chàng quan sát tỷ mỉ. Chỉ thấy trong nháy mắt mà nàng có thể thay đổi hai bộ mặt khác nhau hoàn toàn, trong lòng chàng không khỏi thầm thở dài một tiếng.

- Xem ra nàng đích thực đã bị ma công làm lu mờ bản tính. Nửa năm trước nàng có thể vì thiên hạ anh hùng mà không tiếc tấm thân yếu nhược, hy sinh cả bản thân để chế phục Tây Môn Ngọc Sương, lẽ nào giờ đây Lâm Hàn Thanh ta lại không thể hy sinh cho Lý Trung Hụê sao ?

Chàng đang suy nghĩ thì Bạch Tích Hương lại cất giọng lạnh lùng nói:

- Tại sao ngươi không nói gì ? Đại trượng phu dám làm dám chịu, tại sao ngươi lại không có chút cốt khì gì vậy ?

Trong lòng đã quyết, tâm trạng Lâm Hàn Thanh trở nên bình tĩnh lạ thường, chàng chỉ mỉm cười rồi hỏi lại:

- Yêu thì thế nào, không yêu thì sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như ngươi yêu ả ta, ta sẽ chặt đứt hai tay, hay chân ả, để cho ngươi ngày ngày bên ả hầu hạ ả ăn cơm, thay y phục. Từ nay hai người sẽ như hình với bóng, sớm tối bên nhau, như vậy là hợp với tâm nguyện của ngươi rồi còn gì.

Lâm Hàn Thanh không hề tức giận mà chỉ cười đáp:

- Ồ, còn gì nữa không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như ngươi không thích ả, ta sẽ chặt đứt hai chân ả rồi ném xuống sông, sống chết là do ả.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Cả hai cách của cô nương tại hạ đều không tán thành.

Bạch Tích Hương liền hỏi:

- Vậy ngươi muốn gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ý của tại hạ là cô nương hãy thả Lý cô nương. Sau đó cô nương muốn giở thủ đoạn gì cũng đều do Lâm mỗ gánh vác.

Lý Trung Hụê đột nhiên lên tiếng chen vào:

- Không được, chính tiểu muội mới là người vi phạm cấm quy của Bach cô nương, tự nhiên phải do Lý Trung Hụê này gánh vác. Thịnh tình của Lâm huynh, tiểu muội xin tâm lĩnh.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi quay sang nhìn vào mắt Lý Trung Hụê nhẹ nhàng nói:

- Thiên hạ anh hùng đều kỳ vọng nơi cô nương, lẽ nào chỉ vì một chút nghĩa khí nhất thời mà làm lỡ cả đại cục. Cô nương mau đi đi, nơi này để tại hạ lo liệu.

Bạch Tích Hương chợt cười khanh khách nói:

- Lâm Hàn Thanh ơi là Lâm Hàn Thanh, ngươi là cái gì của ta mà dám thay ta làm chủ ở đây chứ ?

Lâm Hàn Thanh liền bước lên một bước chắn trước mặt Bạch Tích Hương nói:

- Lý cô nương, nhanh rời khỏi nơi này.

Bạch Tích Hương liền khẽ lách người tung một trảo chộp thẳng vào Lý Trung Hụê.

Lâm Hàn Thanh cũng nhanh chóng vung tay chộp lấy uyển mạch của nàng.

Bạch Tích Hương đại nộ quát lớn:

- Ngươi dám động thủ với ta sao?

Nói đoạn nàng liền thu hồi tả thủ, hữu thủ lại đánh ra một chưởng.

Lâm Hàn Thanh biết nàng không biết võ công, trong thời gian qua tuy có tham luyện ma công nhưng chủ yếu là để trị bệnh, vì thế chàng không dám xuất toàn lực, cũng chẳng dám xuất thủ quá nhanh chỉ sợ làm nàng bị thương.

Nào ngờ, Bạch Tích Hương của ngày hôm nay đã khác xưa rất nhiều, chưởng thế đánh ra vừa nhanh vừa độc. Khi Lâm Hàn Thanh nhìn ra sự tình thì đã quá muộn, lồng ngực đã hứng trọn một chưởng của nàng.

Chàng lảo đảo thối lùi liên tục đến sát vách thuyền mới bình ổn được thân mình, xem ra thương thế tuyệt đối không nhẹ.

Bạch Tích Hương sau khi đả thương Lâm Hàn Thanh, liền bước thêm một bước đứng trước mặt Lý Trung Huệ nói:

- Ngươi cũng muốn động thủ với ta phải không ?

Lâm Hàn Thanh tức giận quát lớn:

- Bạch tỷ tỷ mà ta tôn kính tuyệt đối không phải là người tàn bạo độc ác như ngươi. Chắc chắn ngươi là kẻ giả mạo.

Tuy nàng biết rõ đối phương chính là Bạch Tích Hương, nhưng trong tình cảnh như thế này, nàng cũng chỉ đành cố cứng miệng, nói là không phải.

Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng nói:

- Bất luận là thật hay giả cũng được, đêm nay ngươi đừng hòng rời khỏi đây.

Lời vừa dứt đã đánh ra một chưởng.

Lý Trung Huệ tung người tránh khỏi, rồi quát lớn:

- Ngươi đừng bức người thái quá !

Bạch Tích Hương nói:

- Võ học của Hoàng Sơn Thế Gia nổi tiếng tinh kỳ huyền ảo, bác đại tinh thâm, đêm nay ta cũng muốn mở rộng tầm mắt. Ngươi hãy trổ hết tài nghệ ra tỷ đấu với ta một phen. Nếu như ngươi tự thấy chưởng pháp cao minh, ta sẽ cho ngươi bị thương dưới chưởng. Còn như ngươi tự thị chỉ pháp thành tựu kiệt xuất thì bản cô nương sẽ cho ngươi bị thương dưới chỉ lực của ta.

Lời nàng chưa dứt thì một giọng nói thánh thót đã vang lên:

- Kẻ nào mà khẩu khí lớn như vậy ?

Bạch Tích Hương cười lạnh quát:

- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi cũng đến đây tìm cái chết hả ?

Chỉ thấy cửa khoang thuyền lanh động, Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm bước vào, mỉm cười nói:

- Ai sống ai chết, nói bây giờ không phải quá sớm sao ?

Nàng nhìn thấy Bạch Tích Hương, không khỏi ngẩn người, kinh ngạc hỏi:

- Bạch Tích Hương, thật sự là cô nương sao ?

Bạch Tích Hương cười nói:

- Chúng ta chỉ không gặp nhau có mấy tháng mà ngươi đã không nhận ra ta rồi ư ?

Nét mặt của Tây Môn Ngọc Sương trở nên nghiêm túc lạnh lùng, nàng quét ánh mắt một lượt khắp khoang thuyền. Khi nhìn thấy Lâm Hàn Thanh thì mày liễu khẽ chau lại, nhìn thấy Lý Trung Hụê thì khẽ cười khẩy. Sau khi nhìn khắp thuyền một lượt, nàng quay sang nhìn Bạch Tích Hương nói:

- Ngươi có thể giả chết nhập quan, qua mắt được cả Tây Môn Ngọc Sương này, quả thật thủ đoạn vô cùng cao minh.

Bạch Tích Hương chậm rãi lùi lại ba bước nói:

- Các người đêm nay tập trung hết tại đây quả thật cũng giúp ta bớt được không ít chuyện.

Lâm Hàn Thanh đang đứng nhắm mắt dựa vào vách thuyền, đột nhiên mở mắt ra nói:

- Tây Môn cô nương, Lý cô nương ... Lâm Hàn Thanh này xưa nay chưa từng cầu xin ai điều gì, đêm nay đành phải cầu xin hai vị cô nương một chuyện, không biết hai vị có chịu đáp ứng không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Chàng nói đi, thì cần thiếp thân làm được, quyết sẽ không để cho chàng thất vọng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bạch cô nương đã luyện thành một loại Cửu Ma Huyền Công, lúc đầu vốn để tri trì tính mạng, nào ngờ sau khi luyện thành ma công thì tính tình đã hoàn toàn biến đổi.

Nói đến đây chàng ôm ngực ho mấy tiếng rồi gắng gượng nói tiếp:

- Tại hạ tuy không biết đựơc tường tận, nhưng chắc chắn đó là một loại võ công vô cùng ác độc, hai vị ...

Bạch Tích Hương chợt cười khanh kháh nói xen vào:

- Lâm Hàn Thanh, có phải ngươi muốn hai người bọn chúng tạm thời bắt tay để đối phó với Bạch Tích Hương ta không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nàng đã thay đổi quá nhiều rồi, biết vậy thì thà không luyện Cửu Ma Huyền Công nữa còn hơn.

Lâm Hàn Thanh lúc này thở không ra hơi, đổ vật xuống sàn thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê liền cùng lúc bước lên đưa tay đỡ lấy chàng. Hai người nhất tề xuất thủ, ngọc chưởng cùng lúc đưa ra, nhưng cũng cùng lúc rút lại. Chỉ nghe bịch một tiếng, Lâm Hàn Thanh đã ngã vật xuống.

Thì ra cả hai người đều có ý nhường nhịn, cùng lúc thu tay lại, kết cục làm Lâm Hàn Thanh ngã vật xuất sàn thuyền.

Bạch Tích Hương cười lên khach khách nói:

- Các ngươi nhường nhịn nhau như vậy không ngờ khiến cho hắn phải chịu khổ.

Nói đoạn ngữ khí thay đổi, nét mặt trở nên nghiêm túc nói tiếp:

- Hôm nay có hai người ở đây, cũng thật là xảo hợp. Một người là võ lâm minh chủ, nắm giữ an nguy của cả võ lâm, một người là kẻ tạo ra hào kiếp trên trốn giang hồ, gây nên một trường mưa máu gió tanh. Hai người đã tạo thành một cục thế thế bất lưỡng lập rồi. Đêm nay gặp nhau ở đây, quả là cơ hội ngàn năm có một.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh tiếp lời:

- Thêm Bạch Tích Hương ngươi nữa, chúng ta đã trở thành thế tam đỉnh, đừng hòng có kẻ nào muốn hưởng lợi ngư ông.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Tóm lại, cần phải có một người bị tiêu diệt thì mới tạo thành thế song hùng tương tranh.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Ba người chúng ta bắt thăm, hai người thua sẽ quyết chiến một trận sinh tử, không biết hai vị nghĩ sao ?

Bạch Tích Hương liếc mắt nhìn Hương Cúc, Tố Mai ra lệnh:

- Khai thuyền !

Nhị tỳ vâng lệnh, lập tức ra phía sau điều khiển thuyền.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Ngươi muốn làm gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Ta muốn cho thuyền trôi theo dòng nước đi ra biển lớn, ba người chúng ta quyết chiến trên thuyền nếu như chết hết thì cũng chết nơi trời cao biển rộng.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Bạch Tích Hương, ngươi đừng tự thị mình tài hoa mà lừa được chúng ta. Chẳng qua ngươi chỉ sợ thủ hạ của chúng ta đuổi đến đây mà thôi.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Hai người đã có sắp xếp rồi phải không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Ta đã đặt mai phục trong phạm vi mười dặm, cho dù ngươi có đi đâu cũng không thoát khỏi sự theo dõi của họ.

Bạch Tích Hương cười nói:

- Nếu như thủ hạ của Tây Môn cô nương cũng đuổi theo đến đây thì chúng ta có nhiệt náo để xem rồi. Chúng ta cứ ở đây xem thuộc hạ của hai vị quyết chiến sanh tử vậy, xem ra võ lâm lại sắp nổi lên một trận mưa máu gió tanh.

Tây Môn Ngọc Sương cũng mỉm cười nói:

- Có thể ngày mai võ lâm đại thế sẽ định.

Bạch Tích Hương liền lùi lại phía sau hai bước nói:

- Lý cô nương, Tây Môn cô nương muốn bắt thăm để đánh cuộc, hai người thưa sẽ quyết chiến sanh tử, không biết ý cô nương thế nào ?

Lý Trung Huệ nói:

- Tiểu muội xin được xả mệnh phụng bồi.

Chương 21: Hồi 21

Bạch Tích Hương chưa kịp lên tiếng đáp lời thì chợt có tiếng Tố Mai truyền đến:

- Bẩm cáo cô nương, phía đông có bốn chiếc khoái thuyền đang đuổi đến ...

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Bốn chiếc khoái thuyền đó có phải đều treo đèn lồng đỏ không ?

Tố Mai hành xử tương đối cẩn trọng, tuy nghe thấy Lý Trung Hụê hỏi nhưng vì chưa đựoc phép của Bạch Tích Hương nên không dám trả lời. Nhưng Hương Cúc đã cao giọng nói:

- Không sai ! Trên mỗi chiếc thuyền đều có treo đèn lồng đỏ.

Lý Trung Hụê cười nhạt một tiếng, không nói lời nào.

Bạch Tích Hương lạnh lùng cất tiếng:

- Chuyển sang hướng nam, giở hết tốc lực.

Tây Môn Ngọc Sương trong lòng thầm nhủ:

- Thủ hạ của Lý Trung Hụê đã đến đây, nếu như ta và Bạch Tích Hương đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, bất luận thắng hay thua thì cũng tổn hao thực lực, để cho Lý Trung Hụê ngồi hưởng lợi ngư ông không phải lợi cho ả ta quá sao ?

Trên mặt Bạch Tích Hương như phủ một lớp sương, không nói không cười, không ai có thể dựa vào thần sắc này của nàng mà doán ra nàng đang nghĩ gì cả.

Lý Trung Hụê tự tin có chỗ dựa vững chắc, nên lúc này hết sức bình tĩnh đứng dựa vào vách thuyền mỉm cười.

Hai mắt Tây Môn Ngọc Sương chuyển động không ngừng, trong đầu đang thầm tính kế khắc địch.

Đột nhiên, gió thổi vù vù, vầng minh nguyệt biến mất sau đám mây đen, sắc trời bỗng chốc biến hoá khôn lường.

Bạch Tích Hương vội bước ra đóng cửa sổ lại. Nhưng nàng đã chậm mất một bước, ngọn nến duy nhất trong khoang thuyền đã bị gió thổi tắt. Khoang thuyền bỗng chốc tối đen như mực. Những chi tiết trang trí trên thuyền bắt đầu lay động không ngừng.

Một luồng ánh sáng chói lọi giật ngang bầu trời, tiếp đó là tiếng mưa rơi rào rào không ngừng nghỉ.

Trên thuyền, chỉ nghe tiếng Hương Cúc vang lên:

- Cô nương ! Thời tiết thay đổi đột ngột. Mưa to lắm. Tiểu tỳ đã không thể điều khiển thuyền được nữa rồi.

Bạch Tích Hương hỏi:

- Bốn chiếc khoái thuyền kia thế nào rồi ?

Tố Mai vâng lệnh đáp lời:

- Bọn chúng đã đến gần thuyền chúng ta rồi. Nhưng mưa to sóng lớn, làm mấy chiếc thuyền đó lúc ẩn lúc hiện, không thể nhìn rõ được. Khoảng cách chính xác thì tiểu tỳ không biết, nhưng đại khái trong khoảng ba trượng.

Bạch Tích Hương nói:

- Hừ, tại sao thuyền của chúng nhỏ hơn mà còn không sợ mà hai con nha đầu các ngươi lại không điều khiển được.

Lý Trung Hụê lạnh lùng đáp:

- Không thể trách bọn chúng được, ngươi nên biết người điều khiển bốn chiếc khoái thuyền đó đều là những kẻ sinh sống trên sông nước quá nửa đời người, bọn chúng không những lái thuyền thành thạo muôn người chọn một, cho dù ở dưới nước ba ngày ba đêm cũng không làm chúng chết chìm được.

Tây Môn Ngọc Sương liền xen vào:

- Nếu như bọn chúng bị trọng thương thì lại là chuyện khác.

Lý Trung Hụê nói:

- Hai vị đừng lo lắng, cho dù chúng có đến sát thuyền này. Chỉ cần tiểu muội chưa hạ lệnh thì chúng tuyệt đối không lên thuyền đâu.

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như bọn chúng lên đây, bất quá chỉ thêm vài kẻ chết oan.

Lý Trung Hụê nói:

- Chỉ sợ không phải như vậy.

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như ngươi không tin, thì cứ thử bảo chúng lên đây xem thử.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Lúc này chúng ta nên nghĩ xem làm thế nào để sống sót, cục thế đêm nay chẳng ai có thể biết trước được.

Bạch Tích Hương , Lý Trung Hụê đều không lên tiếng đáp lời. Không khí trong thuyền đột nhiên trầm lắng xuống.

Lý Trung Hụê ngưng thần lắng nghe, trong tiếng gió mưa dường như có một âm thanh lạ vang lên.

Nàng đã ý thức được tình thế đang biến hoá, hiển nhiên là ai cũng không muốn tiếp tục cục thế như vậy.

Nàng liền cần thận phân tích thanh âm đó, dường như có người đang âm thầm di động, chỉ có điều do mưa gió làm thuyền lay động giữ dội nên trong lúc di chuyển không khỏi phát ra tiếng động.

Không khí căng thẳng chầm chậm lan ra khắp khoang thuyền.

Lý Trung Hụê thầm vận chân khí, đang định rời khỏi khoang thuyền thì chợt nhớ tới Lâm Hàn Thanh. Nàng nhủ thầm:

- Nếu như ta rời khỏi đây, lấy ai bảo vệ cho chàng ? Tại sao ta không thừa cơ dẫn chàng đi, thuộc hạ của ta đã đến đây, cho dù phải nhảy xuống sông cũng không sợ.

Tâm ý đã quyết, nàng liền chầm chậm cúi người xuống.

Đúng lúc nàng vừa cúi thấp người xuống thì một luồng lực đạo sắc bén vọt qua sát trên đầu.

Lý Trung Hụê không biết kẻ vừa xuất thủ là ai trong hai người còn lại, trong lòng tuy tức giận nhưng cố gắng nhẫn nhịn, không nói tiếng nào.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng hỏi:

- Lý cô nương, cô nương không sao chứ ?

Lý Trung Hụê nghe vậy thì thầm nhủ:

- Một chỉ vừa nãy chắc chắn là của Tây Môn Ngọc Sương, một kích không trúng, lại không có động tĩnh gì nên mới cất tiếng hỏi mình như vậy.

Bạch Tích Hương liền lên tiếng :

- Một chỉ vừa nãy của Tây Môn cô nương không trúng Lý Trung Hụê quả thật là điều đáng tiếc. Nếu như kích trúng, cục diện giang hồ không phải chỉ còn hai chúng ta tranh hùng thôi sao ?

Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:

- Kế giá hoạ của ngươi không phải đáng buồn cười lắm sao. Ta không tin Lý Trung Hụê sẽ bị mắc lừa ngươi đâu.

Lý Trung Hụê lúc này đã đến sát bên Lâm Hàn Thanh, nghe hai nàng nói vậy thì thầm nhủ trong lòng:

- Cho dù các ngươi có giở trò gì, ta không để ý đến nữa là xong.

Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương không nghe thấy Lý Trung Hụê lên tiếng đáp lời, trong lòng đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Một kích vừa rồi không trúng, hiển nhiên là do Lý Trung Hụê sớm đã rời khỏi vị trí ban đầu.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Võ công của Lý cô nương lại tiến bộ không ít, oai danh của Hoàng Sơn Thế Gia quả không chỉ là lời đồn.

Bạch Tích Hương cất giọng lạnh lùng nói:

- Ngươi đoạt tình lang của cô ta, khẳng định cô ta hận ngươi tới tận xương tuỷ, lẽ nào lại để ngươi lừa bịp như vậy chứ ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương quá lời, chỉ sợ kẻ đoạt tình lang của cô ta không phải là Tây Môn Ngọc Sương này !

Bạch Tích Hương nói:

- Không phải ngươi, lẽ nào lại là ta ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bạch cô nương đã tự nhận rồi, ta cũng không cần phải nhắc lại nữa.

Lý Trung Hụê nghe hai người đối đáp mà thầm tính toán trong lòng:

- Hai người bọn họ có lẽ đều đang chú ý vào cửa khoang thuyền, nếu như ta có cử động, chỉ sợ cả hai người sẽ cùng lúc xuất thủ ngăn lại. Chi bằng tìm biện pháp phân tán sự chú ý của họ mới mong có thể thoát đựơc ra ngoài.

Trong lòng nàng rất rõ, cả Bạch Tích Hương và Tây Môn Ngọc Sương trước giờ đều coi nhau là kẻ địch trước mắt, còn nàng chỉ được họ coi là kẻ địch số hai mà thôi, nhưng giờ đây thuộc hạ của nàng đã đến sát bên chiếc thuyền, cục thế chuẩn bị quyết chiến sinh tử của hai người bọn họ đột nhiên biến đổi.

Trước mắt, ba người đã lập thành thế chân vạc, chẳng ai chịu xuất thủ trước để tổn hao thực lực, khiến kẻ kia được hưởng lợi ngư ông.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng:

- Bạch cô nương, ta nghĩ Lý Trung Hụê nhất định đang ở bên cạnh Lâm Hàn Thanh, không tiin cô nương cứ phát một chưởng thử xem.

Bạch Tích Hương thì nói:

- Không phải thế, theo ta thì Lý Trung Hụê đang ở gần cửa khoang thuyền mới đúng.

Lý Trung Hụê biết rõ cả hai người đang cố khích bác cho đối phương xuất thủ trước, tâm niệm chuyển động, nàng liền cho tay vào bọc lấy ra một đồng tiền nhỏ, ngầm vận chỉ công bắn về phía phát ra tiếng nói của Tây Môn Ngọc Sương.

Lúc này tiếng mưa gió ầm ầm, chiếc thuyền bị sóng nhồi lắc lư dữ đội, bàn khế, ấm chén đổ vỡ lung tung, những âm thanh tạp loạn đó đã che dầu đi thanh âm do đồng tiền mà Lâm Hàn Thanh bắn đi phát ra,

Chiếc thuyền càng lúc càng lắc lư dữ dội, Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương cả hai cùng đứng nên hạ bàn không đựơc ổn định lắm, ngượi lại vì Lý Trung Hụê phục người xuống sàn nên có phần dế dàng hươn trong việc ổn định thân người.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Bạch cô nương, cô nương mới tập võ chưa đầy nửa năm, tuy rằng cô nương có tài trí hơn người,

thông mình tuyệt đỉnh nhưng chỉ trong sáu tháng ngắn ngủi thì khó mà đạt đến mức đại thành. Vừa rồi, uyển lực của cô nương khi phát kim tiền tiêu hình như hơi kém một chút.

Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi có muốn thử nữa không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Được lắm, ngươi hãy cẩn thận !

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bạch cô nương cứ tận lực mà xuất thủ.

Lý Trung Hụê trong lòng vui mừng thầm nghĩ:

- Nếu như Bạch Tích Hương mà đả thương Tây Môn Ngọc Sương thì Tây Môn Ngọc Sương sẽ quyết không cam tâm, nếu như Bạch Tích Hương không đả thương được Tây Môn Ngọc Sương thì chính ả cũng không cam tâm, sẽ tiếp tục tấn công chứ không đình thủ. Hai người bọn họ mà đánh nhau thì là cơ hội cho mình xông ra ngoài cửa.

Tâm niệm chuyền động, nàng bèn âm thầm vân khí, chầm chậm di chuyển về phía trước từng bước một.

Chỉ nghe Bạch Tích Hương cất tiếng quát:

- Cẩn thận !

Trong khoang thuyền tối tăm bất chợt loé lên hai đạo hàn quang.

Tiếp đó thì tiếng cười của Tây Môn Ngọc Sương đã vang lên:

- Bạch cô nương, hai đồng bạc này của cô thật là đáng yêu.

Đột nhiên ánh lửa loẽ lên, thì ra trong thuyền đã có người bật lên một ngọn hoả tập.

Lý Trung Hụê luôn luôn theo dõi cử động của hai người, vừa có ánh lửa đã lập tức đứng dậy, nhảy vọt về phía sau, dựa lưng vào vách khoang thuyền vận khí phòng bi.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Quả nhiên không sai, Lý cô nương đúng là nấp ở chỗ Lâm Hàn Thanh.

Hoả tập chính là do Bạch Tích Hương đốt lên, chỉ thấy nàng tả thủ cầm hoả tập, hữu thủ nắm chắc một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh. Nàng nhìn Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, chúng ta sớm muộn gì cũng phải quyết chiến, chi bằng đêm nay chúng ta quyết một trận sinh tử trên con thuyền này đi, ngươi mau lấy binh khí ra.

Tây Môn Ngọc Sương chầm chậm bước lên hai bước nói:

- Bạch cô nương đã xem trọng ta như vậy, Tây Môn Ngọc Sương này tự nhiên phải xả mệnh cung hầu đại giá.

Nói đoạn nàng nhìn sang Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Lý cô nương, hai chúng ta đánh nhau tất sẽ có người chết kẻ bị thương, lúc đó cô nương ngồi thu lợi ngư ông, đây quả là một cơ hội hiếm có đó nha !

Lý Trung Hụê nói:

- Tây Môn cô nương trêu trọc tiểu muội như vậy, không biết có dụng tâm gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có một chuyện rất dễ muốn nhờ Lý minh chủ làm giúp ta.

Lý Trung Hụê nói:

- Phải xem đó là chuyện gì đã. Tiểu muội phải suy nghĩ trước rồi mới có thể đáp ứng cô nương được.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Kỳ thực, tự cô nương cũng phải nghĩ ra rồi mới đúng.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh rồi hỏi:

- Có phải là đưa Lâm Hàn Thanh ra chỗ khác, tránh cho hai người vướng chân vướng tay không ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Lý minh chủ quả nhiên thông minh.

Lý Trung Hụê nói:

- Chuyện này đối với hai bên đều có lợi, tiểu muội chỉ biết tuân mệnh.

Nói đoạn, nàng cúi thấp người xuống đỡ lấy Lâm Hàn Thanh.

Lúc này hoả tập trong tay Bạch Tích Hương đã cháy hết, khoang thuyền lại tối đen như mực.

Lý Trung Hụê vội vã ôm lấy Lâm Hàn Thanh, nhanh chóng di động thân hình, đến một vị trí khác ẩn nấp.

Chỉ nghe tiếng Bạch Tích Hương lạnh lùng vang lên:

- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi đã chuẩn bị xong chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Xin được Bạch cô nương chỉ giáo!

Lý Trung Hụê lúc này đã ổn định thân hình, ôm chặt Lâm Hàn Thanh, nấp trong một góc thuyền. Nàng nghe hai người đối thoại mà thầm nghĩ:

- Bạch cô nương là người mà ta kính phục nhất trên đời, không ngờ chỉ sau nửa năm không gặp mà đã thay tâm đổi tính, biến thành một con người khác. Dựa theo tình hình đêm nay thì ta nên để cho hai người bọn họ đánh nhau đến chết, còn ta ở giữa hưởng lợi, nhưng nếu như để ta nhìn thấy Bạch Tích Hương bị thương dưới tay Tây Môn Ngọc Sương, ta lại không nỡ ...

Nàng đang suy nghĩ mông lung thì một đạo hàn quang đã bắn vọt tới chố Tây Môn Ngọc Sương đang đứng.

Trong cái cục diện vi diệu này, Tây Môn Ngọc Sương ngông cuồng tự phụ đối với Bạch Tích Hương thuỷ chung vẫn còn mấy phần nghi kị. Lý Trung Hụê thì đối với nàng ta còn mấy phần đồng tình. Bạch Tích Hương đột nhiên khiêu chiến với Tây Môn Ngọc Sương là có dụng tâm gì ?

Chỉ nghe tiếng Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất lên:

- Bạch cô nương, ta đang ở đây cơ mà.

Thì ra, lúc hoả tập vừa tắt, Tây Môn Ngọc Sương đã nhanh chóng thay đổi vị trí.

Chỉ thấy hàn quang loé lên, bắn vọt về phía Tây Môn Ngọc Sương vừa phát ra thanh âm.

Lần này, Tây Môn Ngọc Sương không tránh đòn nữa, trong bóng tối lại loé lên một đạo hàn quang.

Chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau đinh tai nhức óc vang lên. Tiếp đó là tiếng cười của Bạch Tích Hương vang lên:

- Tây Môn Ngọc Sương, ta quên nói với ngươi một chuyện. Thanh kiếm trong tay ta là thượng cổ thần binh, có thể phân kim đoạn ngọc, ngươi đành phải chịu thiệt rồi.

Từ một góc thuyền khác, Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng hỏi:

- Ngư trường kiếm phải không ?

Bạch Tích Hương cười gằn đáp:

- Không sai !

Nói đoạn, hàn quang lại loé lên liên tiếp dệt thành một tấm lưới phủ lên chố Tây Môn Ngọc Sương đang đứng.

Trong bóng đêm lại vang lên tiếng kim thiết chạm nhau đinh tai nhức óc. Sau khi hai người chạm kiếm lần thứ hai thì khoang thuyền chợt trở nên tĩnh lặng lạ thường. Không biết ai thắng ai bại ? Sóng gió mỗi lúc một lớn hơn, chiếc thuyền của Bạch Tích Hương bị sóng gió nhồi nhét, lúc lên lúc xuống, bất thời vang lên những tiếng đồ vật đổ vỡ.

Lý Trung Hụê lấy làm ngạc nhiên thầm nhủ:

- Lẽ nào là kết cục lưỡng bại câu thương ? Sao không thấy hai người đó lên tiếng nữa nhỉ ?

Nàng đang suy nghĩ thì bên ngoài chợt có tiếng Hương Cúc vọng vào:

- Cô nương ! Mái chèo gãy rồi. Sóng lớn lắm.

Tình hình đã trở nên nguy ngập, con thuyền có thể bị chìm bất cứ lúc nào, nhưng vẫn không thấy Bạch Tích Hương lên tiếng trả lời.

Lý Trung Hụê vẫn ôm chặt Lâm Hàn Thanh, trong lòng thầm tính toán:

- Đại khái là hai người bọn họ sau khi giao kích hai chiêu, cả hai bên đều chịu thiệt, nhất thời không thể tái chiến. Hương Cúc, Tố Mai đều không có kinh nghiệm điều khiển thuyền, trong cơn bão lớn như thế này, sớm muộn gì con thuyền cũng bị nhấn chìm dưới lòng sông. Bây giờ không rời khỏi đây thì còn đợi lúc nào ?

Tâm niệm chuyển động, nàng liền từ từ đứng dậy. Hữu thủ cầm kiếm, tả thủ ôm chặt Lâm Hàn Thanh, chậm rãi bước dần ra cửa khoang thuyền, vừa đi vừa ngưng thần giới bị, đề phòng hai người bọn Tây Môn Ngọc Sương ra tay cản trở.

Khi nàng đưa tay đẩy cửa khoang thuyền ra thì chợt nghe tiếng Bạch Tích Hương quát lớn:

- Đứng lại.

Lý Trung Hụê nhanh chóng quay người lại, đặt Lâm Hàn Thanh xuống, hoành kiếm hộ thân.

Chỉ nghe thanh âm lạnh lùng như băng của Bạch Tích Hương cất lên:

- Ngươi đã chiếm được món lợi lớn, bây giờ muốn thừa cơ rời khỏi đây không phải là quá hoàn mỹ sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy ý của Bạch cô nương thế nào ?

Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:

- Ngươi cứ ở đây, đợi cho chúng ta tỷ đấu đến lưỡng bại câu thương rồi mới ra tay kết thúc, đó mới là hành động của kẻ thông minh.

Tây Môn Ngọc Sương liền lên tiếng tiếp lời:

- Nếu như con thuyền này không may bị chìm, thì còn có Lý cô nương đây làm bạn với chúng ta, cùng làm mồi cho cá.

Lý Trung Hụê nghe tiếng hai người, thầm đoán biết là cả hai đều không bị thương. Cho dù bị thương cũng không nặng lắm. Biết rõ nếu như cứ kiên trì ý định rời khỏi đây, chỉ sợ hai người sẽ cùng hợp lực đối phó bản thân, lúc đấy thì một đòn cũng khó mà chiụ nổi. Nàng liền lặng lẽ ôm Lâm Hàn Thanh trở về vị trí ban đầu.

Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng nói:

- Cửu Ma Huyền Công bất quá cũng chỉ có vậy mà thôi, nhưng Ngư Trường Kiếm của Bạch cô nương quả nhiên sắc bén, đã huỷ của ta không ít binh khí.

Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng hỏi:

- Ngươi mang theo rất nhiều đoản kiếm và truỷ thủ ?

Tây Môn Ngọc Sương cũng cười đáp:

- Không sai. Trên người ta có mười tám thanh đoản kiếm và bốn ngọn truỷ thủ tẩm độc.

Bạch Tích Hương nói:

- Mang nhiều thì có ích gì, cũng đâu có cản lại được Ngư Trường Kiếm trong tay ta. Nếu như ta

đoán không nhầm, ta đã huỷ đi bảy thanh đoản kiếm của ngươi rồi.

Tây Môn Ngọc Sương cất tiếng cười như chuông ngân nói:

- Bạch cô nương sao khách khí vậy, tính thiếu mất của ta một thanh rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Bình sinh ta chưa từng động thủ với ai, lần này không ngờ sơ khai sát giới đã gặp ngay phải Tây Môn Ngọc Sương ngươi. Nghĩ lại thấy thật đáng tiếc cho ngươi ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có gì đáng để cho ta tiếc chứ ?

Bạch Tích Hương nói:

- Ngươi đã để lỡ cơ hội giết ta rồi.

Tây Môn Ngọc Sương cười lớn nói:

- Có chuyện đó thật sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Không sai ! Ta không muốn động thủ với ngươi là vì ta chưa có kinh nghiệm giao đấu bao giờ. Khi đó nếu như ngươi xuất thủ trước, thì có thể dễ dàng lấy mạng của ta. Đáng tiếc, ngươi lại không có gan làm như vậy nên đã mất đi thời cơ tốt đẹp.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng đáp:

- Bây giờ vẫn còn chưa muộn mà.

Bạch Tích Hương nói:

- Đã muộn rồi, nếu như không nắm chắc phần thắng trong tay, lẽ nào ta lại nói với ngươi.

Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách nói:

- Bạch cô nương đừng phí tâm cơ doạ khiếp ta, ta không bị mắc lừa đâu.

Bạch Tích Hương vẫn lạnh lùng hỏi tiếp:

- Có một chuyện không biết ngươi có cảm thấy không ?

Tây Môn Ngọc Sương hỏi lại:

- Chuyện gì ?

Bạch Tích Hương đáp:

- Kiếm chiêu của ta mỗi lúc một nhanh hơn đúng không ?

Tây Môn Ngọc Sương trầm tư giây lát rồi nói:

- Điều này không sai.

Bạch Tích Hương nói:

- Điểm kỳ diệu của Cửu Ma Huyền Công chính là tiến cảnh kỳ tốc, mỗi lần ta xuất kiếm ma công lại tăng thêm một phần, nếu như hai chúng ta đánh thêm vài chiêu nữa kết cục có lẽ khỏi cần nói ngươi cũng biết rồi.

Nói đến đây nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều, hiện nay ngươi vẫn còn một cơ hội lựa chọn.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Cơ hội gì ? Lựa chọn gì ?

Bạch Tích Hương nhấn giọng nói từng chữ một:

- Sự lựa chọn giữa sống và chết/

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương hãy nói ra ta nghe thử xem nào ?

Bạch Tích Hương liền nói:

- Ngươi tự phụ võ công cao cường, kiêm thông sở học của nhiều nhà, vậy có dám học của Bạch Tích Hương một loại võ công nữa không ?

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Học một loại võ công của cô nương thì có gì là đặc biệt ?

Bạch Tích Hương nói:

- Ta sẽ truyền thụ khẩu quyết cho ngươi, chỉ cần ngươi ở trước mặt ta làm theo đúng khẩu quyết đó mười lần.

Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:

- Sau khi luyện xong thì sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thuyền sẽ cập bờ, ta tiễn ngươi rời khỏi đây. Kể từ nay về sau, Bạch Tích Hương này sẽ không đối đầu với ngươi nữa.

Tây Môn Ngọc Sương trầm tư một hồi rồi nói:

- Điều kiện không tồi, nếu như là người khác nói, ta không cần nghĩ cũng sẽ đáp ứng ngay. Nhưng từ miệng Bạch Tích Hương nói ra thì ....

Bạch Tích Hương nói:

- Thế nào ? Ngươi dường như rất sợ ta phải không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cũng không phải vậy. Nhưng cô nương là địch thủ lớn nhất của đời ta, tự nhiên là ta không muốn chịu thiệt ...

Bạch Tích Hương nói:

- Như thế nào thì mới không được coi là thiệt ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Ta muốn biết đó là loại võ công gì đã, sau đó mong Bạch cô nương biểu diễn cho ta xem một lượt.

Bạch Tích Hương nói:

- Là loại võ công gì, có nói ra chỉ sợ ngươi cũng không hiểu. Còn biểu diễn cho ngươi xem, tự nhiên là việc cần phải làm.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Bất luận là loại võ công ác độc thế nào, chỉ cần Bạch Tích Hương dám diễn cho ta xem, Tây Môn Ngọc Sương cũng quyết lấy thân để thử.

Bạch Tích Hương nói:

- Được lắm ! Chúng ta nhất ngôn vi định.

Nói đến đây nàng liền quay sang phía Lý Trung Hụê nói:

- Lý Trung Hụê, ngươi và Tây Môn Ngọc Sương đều là bá chủ một cõi. Giang hồ giờ đây là cục diện song thư tranh hùng của hai người, nhưng thêm vào Bạch Tích Hương ta đây, thì tình thế sẽ hoàn toàn thay đổi. Nếu như ta và Tây Môn Ngọc Sương hoá địch thành bạn, chỉ e cái ghế Võ Lâm Minh Chủ của ngươi không ngồi quá ba tháng nữa đâu.

Lý Trung Hụê liền mỉm cười hỏi lại:

- Bạch cô nương tự nhiên uy hiếp tiểu muội, không hiểu là có dụng tâm gì ?

Bạch Tích Hương đáp:

- Nếu như ngươi cũng giống như Tây Môn Ngọc Sương, nhận lời học của ta một loại võ công, ta sẽ thoái xuất giang hồ, không tiếp tục làm khó hai vị nữa.

Tài trí, võ công của Lý Trung Hụê đều không bằng Tây Môn Ngọc Sương, tuy nhiên nàng lại hơn Tây Môn Ngọc Sương một phần ổn định tinh thần. Sau khi nghe Bạch Tích Hương đề nghị, nàng trầm tư một hồi rồi nói:

- Điều này tiểu muội chưa thể quyết định ngay, Bạch cô nương có thể để tiểu muội suy nghĩ kỹ càng rồi mới đáp ứng được không ?

Chợt bên ngoài vang lên tiếng nói thất thanh của Hương Cúc:

- Cô nương à ! Bánh lái cũng gãy rồi, con thuyền của chúng ta giờ như ngựa mất cương, không thể nào khống chế được nữa.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Hay lắm ! Xem ra trận chiến đêm nay bất luận thắng phụ, kết cục đều như nhau cả. Chúng ta đều phải làm mồi cho cá. Ôi, mội người có võ công cao đến mấy cũng đâu thể kháng cự với tự nhiên được chứ !

Bạch Tích Hương vẫn bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Ta đã gia cố con thuyền này vô cùng vững chắc, trừ phi đụng phải đá ngầm, bằng không cho dù sóng gió có lớn nữa nó cũng không thể bị phá hỏng đâu.

Lý Trung Hụê đột nhiên chấn động trong lòng, nàng thầm nghĩ:

- Lâm Hàn Thanh đang bị trong thương hôn mê bất tỉnh, nếu như con thuyền này thật sự đụng phải đá ngầm thì ngay cả một cơ hội cầu sinh chàng cũng không có nữa. Ta phải nhân cơ hội này nghĩ cách cứu chàng tỉnh lại mới được.

Tâm niệm chuyển động, nàng liền âm thầm vận khí, sử dụng thôi cung quá huyệt pháp xoa bóp cho Lâm Hàn Thanh.

Chỉ nghe giọng nói của Bạch Tích Hương lạnh lùng cất lên:

- Lý Trung Hụê, ngươi đã nghĩ kỹ chưa ?

Lý Trung Hụê nói:

- Làm gì có chuyện nghĩ ra nhanh như vậy chứ ?

Bạch Tích Hương nói:

- Vậy ngươi cần suy nghĩ bao lâu ?

Lý Trung Hụê mỉm cười đáp:

- Ít nhất cũng phải đợi cho Tây Môn Ngọc Sương học xong võ công đó đã.

Bạch Tích Hương lại nói:

- Như vậy không phải quá lâu sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tài trí của tiểu muội kém xa cả hai vị, tất nhiên phải nghĩ kỹ một chút mới có thể đáp ứng được.

Không khí trong thuyền trở nên trầm mặc, một sự im lặng đáng sợ bao trùm khoang thuyền. Bên ngoài, chiếc thuyền vẫn trôi theo dòng nước, lao như tên bắn.

Ước chừng một tuần trà công phu thì Tây Môn Ngọc Sương lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc trong khoang thuyền:

- Lý cô nương, Lâm Hàn Thanh không sao chứ ?

Lý Trung Hụê trong lòng thầm nghĩ:

- Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên hỏi đến Lâm Hàn Thanh, không biết đang có dụng tâm gì ?

Nghĩ đoạn, nàng liền đáp:

- Hẵng còn chưa chết, nhưng cũng không có gì biến chuyển cả.

Chợt nghe tiếng Bạch Tích Hương lạnh lùng chen vào:

- Ta đánh hắn một chưởng, trong đó có ẩn tàng cả thủ pháp phất huyệt đoạn mạch, thôi cung quá huyệt pháp bình thường không thể làm hắn tỉnh lại đâu.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thật là kỳ lạ, không ngờ Bạch Tích Hương lại có thể hạ độc thủ với Lâm Hàn Thanh.

Bạch Tích Hương cười lên khach khách nói:

- Có gì mà kỳ lạ, với hai vị ta cũng hạ độc thủ như vậy thôi.

Chợt Hương Cúc ở bên ngoài lại thất thanh kêu lớn:

- Cô nương à ! Tố Mai tỷ tỷ bị đứt một ngón tay rồi, ngoài này mưa gió lớn quá, không thể băng bó đựơc. Xin cô nương cho tỷ tỷ ấy vào trong khoang thuyền để băng vết thương lại.

Bạch Tích Hương tức giận quát lớn:

- Chỉ đứt một ngón tay thôi, đâu cần ngươi phải khẩn trường đến thế.

Lý Trung Hụê khẽ thở dài nói"

- Ôi, Bạch cô nương, thực sự cô nương đã thay đổi rồi.

Bạch Tích Hương không để ý đến bọn Hương Cúc, Tố Mai nữa mà tiếp tục hỏi Lý Trung Hụê:

- Ngươi đã nghĩ xong chưa ? Hai người chúng ta đều đang đợi ngươi đó.

Lý Trung Hụê im lặng giây lát rồi nói:

- Nghĩ xong rồi.

Bạch Tích Hương liền hỏi:

- Có đáp ứng không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Có thể đáp ứng, nhưng tiểu muội có một điều kiện.

Bạch Tích Hương nói:

- Điều kiện gì ? Ngươi thử nói ra xem nào ?

Lý Trung Hụê nói:

- Cô nương không muốn dùng võ công để giết chết ta và Tây Môn Ngọc Sương không ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, là do cô nương không đủ tự tin trong một chiêu có thể giết cả hai chúng ta.

Bạch Tích Hương cười nói:

- Điều này không sai.

Lý Trung Hụê liền nói tiếp:

- Cô nương đối xử với người khác độc ác, tàn nhẫn vô tỷ, muốn chúng tôi học võ công, chỉ sợ lại biến thành xiềng xích vô hình. ...

Bạch Tích Hương lạnh lùng ngắt lời:

- Ngươi nói nửa ngày cũng chưa nói ra điều kiện của mình.

Lý Trung Hụê nói:

- Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần cô nương chữa khỏi thương thế của Lâm Hàn Thanh, sau đó đưa chàng lời khỏi chốn này. Ba người chúng đồng quy ư tận là cùng.

Bạch Tích Hương cười khanh khách nói:

- Ồ, xem ra thì ngươi đối với tên Lâm Hàn Thanh đó cũng tình sâu nghĩa nặng lắm chứ !

Tây Môn Ngọc Sương cũng nói xen vào:

- Lý cô nương nói rất đúng, chuyện của ba người chúng ta đừng lôi kéo Lâm Hàn Thanh tham dự vào.

Bạch Tích Hương cười lớn nói:

- Thế nào ? Ngươi cũng rất tốt với hắn phải không ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

- Bất luận ngươi nghĩ hay nói thế nào cũng được. Nhưng chuyện này với Lâm Hàn Thanh chẳng liên quan gì hết, để hắn ở lại đây cũng đâu có lợi gì, nếu như thả hắn ra chúng ta cũng đâu có hại. Tại sao ngươi cứ phải lưu hắn ở lại đây mới được ?

Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng đáp:

- Nếu các ngươi không chịu nói lời thật lòng, ta quyết không để cho hắn rời khỏi đây.

Lý Trung Hụê nói:

- Làm sao cô nương mới chịu tha cho chàng ?

Bạch Tích Hương nói:

- Ngươi hãy nói sự thật về tình cảm của mình đối với hắn.

Lý Trung Hụê liền lớn giọng nói luôn:

- Được lắm ! Ta rất yêu chàng ! Đã được chưa nào ?

Bạch Tích Hương liền mỉm cười quay sang hỏi Tây Môn Ngọc Sương:

- Tây Môn cô nương, còn cô nương thì thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương liền nói:

- Cứ cho là ta cũng rất yêu hắn đi.

Bạch Tích Hương liền lên tiếng phản đối:

- Không được, yêu thì là yêu, không có chuyện "cho rằng là ta yêu hắn !"

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bạch Tích Hương, hiện nay chúng ta còn chưa phân thắng bại, ai chết vể tay ai còn chưa biết được cô nương cứ ra vẻ như vậy chỉ sợ lại khiến ta và Lý Trung Hụê bắt tay hợp tác, lúc đó thì thế chân vạc sẽ biến thành hai người chúng ta hợp lại để đối phó cô nương đó.

Bạch Tích Hương tủm tỉm cười nói:

- Được lắm, hai vị đã thừa nhận rồi thì cứ theo lời hai vị mà làm, thả hắn ra là được chứ gì.

Lúc này, gió đã nhẹ dần, con thuyền bắt đầu bình ổn trở lại.

Bạch Tích Hương lấy hoả tập ra đốt một ngọn nên rồi nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Đưa hắn đây, ta sẽ giải khai những huyệt mạch bị thương cho hắn.

Lý Trung Hụê liền ôm Lâm Hàn Thanh chậm rãi bước đến, đặt trước mặt Bạch Tích Hương.

Bạch Tích Hương đặt một tay lên ngực Lâm Hàn Thanh rồi chuyển mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê mỉm cười hỏi:

- Hai người có thật rất yêu hắn không ?

Lý Trung Hụê thần tình nghiêm túc nói:

- Cô nương hỏi vậy là có dụng tâm gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Hỏi lại một lần nữa cũng không được à ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tiểu muội đã nói rồi, đó là lời thật lòng.

Bạch Tích Hương liền quay sang Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi cũng nói lời thật lòng chứ ?

Tây Môn Ngọc Sương gật đầu đáp:

- Không sai !

Bạch Tích Hương chợt phá lên cười khanh khách nói:

- Bây giờ chỉ cần ta kích phát nội kình thì có thể giết chết hắn ngay lập tức.

Lý Trung Hụê tức giận quát:

- Bạch Tích Hương, không ngờ ngươi lại trở nên bỉ ổi như vậy ?

Bạch Tích Hương cười đáp:

- Binh bất yếm trá, càng trá càng tốt !

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, nói:

- Bạch Tích Hương, nếu như ngươi giết Lâm Hàn Thanh, hai chúng ta sẽ lập tức liên thủ đối phó ngươi.

Bạch Tích Hương cười nhạt nói:

- Hai người ngoan ngoãn ngồi xuống cho ta.

Tây Môn Ngọc Sương ngầm vận nội lực,đứng dậy lạnh lùng nói:

- Các người mắng Tây Môn Ngọc Sương ta là kẻ ác độc tàn nhẫn, ta thừa nhận, nhưng những lời Tây Môn Ngọc Sương này đã hứa thì đều là nhất ngôn cửu đỉnh, chưa từng trái lời, a ...

Bàn tay áp trên ngực Lâm Hàn Thanh của Bạch Tích Hương rung động nhè nhẹ, đột nhiên nghe tiếng Lâm Hàn Thanh thở hắt một hơi.

Lý Trung Hụê nắm chắc trường kiếm, chỉ đợi Bạch Tích Hương rời tay khỏi Lâm Hàn Thanh là lập tức toàn lực tấn công.

Tây Môn Ngọc Sương cũng chậm rãi nhấc tả chưởng lên.

Mục quang Bạch Tích Hương chuyển động, quét qua trên mặt hai người một lượt rồi nói:

- Hai người ngồi xếp bằng xuống, ngưng thần nội thị.

Nói đoạn, ngọc thủ điểm lên hồi lên ngực Lâm Hàn Thanh. Chàng lại thở hắt ra một hơi dài nữa.

Tây Môn Ngọc Sương y lời ngồi xuống rồi nói:

- Chúng ta đều đáp ứng học ma công của ngươi, ngươi có thể thả Lâm Hàn Thanh ra được rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Vội cái gì ? Sau khi các người học xong, ta thả hắn cũng chưa muộn.

Lý Trung Hụê nói:

- Cô nương nói lời nuốt lời, tiểu muội đã được lãnh giáo qua rồi, tốt nhất nên trị thương cho chàng trước rồi hãy nói chuyện tiếp.

Chương 22: Hồi 22

Bạch Tích Hương liền nói:

- Được thôi ! Để ta trị thương cho các ngươi xem !

Hai tay lại liên tiếp điểm lên ngực Lâm Hàn Thanh, một hồi sau thì hai mắt chàng đã từ từ mở ra.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Bạch Tích Hương, sau khi chúng ta theo lời phân phó của ngươi luyện mười lần thì sao ?

Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:

- Ta sẽ thoái xuất giang hồ, từ nay không quan tâm đến chuyện của hai người nữa.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Chỉ sợ ngươi không giữ lời.

Bạch Tích Hương cười nói:

- Có cần ta lập thệ không ?

Lý Trung Hụê liền xen vào:

- Tốt nhất nên lập lời thề nặng một chút để tăng thêm một chút lòng tin cho tiểu muội.

Bạch Tích Hương mỉm cười hỏi:

- Nếu như một trong hai người đến mời ta trùng nhập giang hồ thì tính sao ?

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như có người đến mời ngươi, quyết không phải là ta.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê nói:

- Nếu tiểu muội đến thỉnh cầu cô nương thì đó lại là chuyện khác.

Bạch Tích Hương nói:

- Ngoại trừ hai vị, người khác đến ta cũng chẳng quản làm gì.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Được ! Vậy chúng ta nhất ngôn vi định, tiểu muội cho dù có chết cũng sẽ không đến thỉnh cầu Bạch Tích Hương nữa.

Sau khi được Bạch Tích Hương điểm một hồi trên ngực, đột nhiên Lâm Hàn Thanh đứng thẳng người dậy.

Chỉ nghe Bạch Tích Hương nói:

- Hai người tập ma công của ta mười lần, Bạch Tích Hương này mà không thoái xuất giang hồ thì trời tru đất diệt.

Nói đến đây nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tam hoa tụ đỉnh, khí khởi đốc mạch.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta không tin thế gian có loại võ công nào mà luyện xong rồi sẽ chết.

Bạch Tích Hương cười nói:

- Tự nhiên là không có rồi. Bạch Tích Hương ta mới chỉ luyện võ có sáu tháng mà đã có thể từ một người không biết võ công có được thành tựu như ngày hôm nay. Hai người cứ yên tâm mà luyện là được.

Nói đoạn, nàng đưa hữu thủ chếch lên phía trước rồi nói tiếp:

- Các người cứ làm theo đúng như ta là được.

Đột nhiên nàng dừng lại, tủm tỉm cười rồi tiếp:

- Chiêu này gọi là Niêm Hoa Vi Tiếu, tả thủ đặt trước ngực, ngũ chỉ nửa xoè nửa cụp.

Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê chỉ còn cách làm y như lời nàng nói.

Hữu thủ Bạch Tích Hương chầm chậm co lại, đặt trước ngực, thân trước từ từ nghiêng ra phía trước. Nàng mỉm cười nói:

- Pho võ công này của ta, mỗi chiêu đều có một cái tên rất hoa mỹ. Chiêu thứ hai này tên là Tây Tử Bổng Tâm.

Tây Môn Ngọc Sương, Lý Trung Hụê đồng thời cảm thấy chân khí đang ngưng tụ ở đốc mạch, đột nhiên chạy ngược lên ngực, hơn nữa khí thế hung mãnh, không gì cản nổi. Cả hai đều khẽ chau mày, không biết chuyện gì xảy ra.

Bạch Tích Hương không để hai người kịp suy nghĩ, lập tức đổi sang chiêu khác, miệng hô lớn:

- Mau nhìn chiêu này.

Nói đoạn, nàng đưa cao hữu thủ, tả thủ đặt ngang trước mặt, thân người hướng nghiêng nghiên sang phải rồi nói:

- Chiêu này tên là Ỷ Lan Đãi Quân.

Tây Môn Ngọc Sương, Lý Trung Hụê đang bị chân khí nghịch xung, tâm thần bất định, bất giác cứ làm theo hệt như nàng.

Chỉ thấy chân khí nghịch xung lên ngực, đột nhiên chuyển vào kỳ kinh, nhưng khí thế đã giảm dần, lúc ẩn lúc hiện.

Bạch Tích Hương đột nhiên đưa hai tay lên cao quá đầu, năm ngón tay chụm lại, ngửa người ra phía sau nói:

- Chiêu này gọi là Quý Phi Thương Xuân.

Lúc này, Lý Trung Hụê và Tây Môn Ngọc Sương như bị điều khiển, dường như không thể khống chế được luồng chân khí trong người, cảm thấy luồng chân khí đó lại toả khắp mười hai đường kinh lạc, thông thẳng đến sinh tử huyền quan.

Bạch Tích Hương khẽ mỉm cười, hai tay đưa thẳng ra phía trước nói:

- Chiêu này tên Tống Quân Thiên Lý.

Tiếp đó mặt nàng chợt trở nên nghiêm túc nói:

- Chiêu cuối cùng có cái tên không nhã nhặn lắm, Địa ngục hữu môn.

Nói đoạn hai tay thu lại, thâu liễm nội lực, từ từ đứng lên.

Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê cũng bắt chiếc làm theo hệt như nàng, cùng lúc đứng lên.

Bạch Tích Hương nói:

- Hai vị cảm thấy thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Chẳng có gì cả.

Bạch Tích Hương nói:

- Đây là lần đầu tiên, nếu như hai vị có thể làm thêm mấy lần nữa, Bạch Tích Hương ta sẽ thoái xuất giang hồ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có gì mà không dám.

Đột nhiên Lâm Hàn Thanh cao giọng nói lớn:

- Hai vị không thể trúng kế khích tướng của nàng được.

Đáng tiếc, chàng đã muộn một bước, hai người đã bắt đầu làm lại một lượt nữa.

Nào ngờ hai người làm liền một mạch như thuận thủy thôi châu, từ chiêu đầu tiên đến chiêu cuối cùng, Địa Ngục Hữu Môn mới dừng lại.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Đây là lần thứ hai, làm thêm tám lần nữa là hai vị coi như đã toàn thắng.

Lâm Hàn Thanh vội vã lên tiếng ngăn cản:

- Hai vị cô nương quyết không thể trúng kế của nàng. Cửu Ma Huyền Công là một loại võ công vô cùng độc ác, chỉ cần bắt đầu luyện thì vĩnh viễn không thể dừng lại được nữa.

Bạch Tích Hương chỉ khẽ mỉm cười, không lên tiếng phản bác lại lời nói của Lâm Hàn Thanh.

Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:

- Lâm huynh. nếu như Bạch Tích Hương có thể luyện được, tại sao chúng tôi không thể luyện ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tường tận nội tình, tại hạ cũng không được rõ lắm, chỉ biết rằng đây là một loại võ công không

nên luyện, hai vị không nên vì sự háo thắng nhất thời mà trúng phải nguỵ kế của nàng.

Tây Môn Ngọc Sương cảm thấy chân khí bắt đầu loạn động, không thể điều khiển được nữa, trong lòng không khỏi sinh cảm giác lo lắng, thầm nhủ:

- Đây là chuyện gì vậy? Lẽ nào luyện loại võ công này có thể dẫn đến trọng thương sao ?

Nàng liền đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Lý Trung Hụê đang nhăn nhó mặt mày, xem ra vô cùng đau đớn.

Bạch Tích Hương liền lên tiếng nói:

- Nếu như hai người cảm thấy có điều bất ổn, thì mau ngồi xuống vận công điều tức, tránh để chân khí tích tụ trong kỳ kinh bát mạch, dẫn đến nội thương.

Lý Trung Hụê dường như đã chịu không nổi, liền ngồi xuống luyện theo chiêu thức của Bạch Tích Hương khi nãy.

Tây Môn Ngọc Sương miễn cưỡng chịu đựng một hồi, nhưng cuối cùng cũng không thể ngăn được bản thân luyện theo Lý Trung Hụê.

Bạch Tích Hương quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Ngươi đã nhìn thấy chưa ?

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:

- Nhìn thấy cái gì ?

Bạch Tích Hương cười cười nói:

- Hai người bọn họ đã không thể tự điều khiển được bản thân rồi.

Lâm Hàn Thanh chỉ cười lạnh một tiếng, đột nhiên cất bước tiến về phía Lý Trung Hụê.

Trong lòng chàng biết rõ, nếu như muốn ngăn cản hai người lại, chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là điểm huyệt đạo của họ lại.

Bạch Tích Hương tức giận gầm lên:

- Đứng lại !

Lâm Hàn Thanh dừng bước quay đầu lại hỏi:

- Có chuyện gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như ngươi dám vọng động tức là tự tìm tử lộ đó.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Bây giờ nếu không cứu hai người bọn họ, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nữa.

Nghĩ đoạn, chàng liền vận khí giới bị, đề phòng Bạch Tích Hương đột kích, đồng thời bước lên một bước dài, tả thủ vươn ra điểm vào huyệt đạo của Lý Trung Hụê.

Bạch Tích Hương liền quát lớn:

- Hãy thử Đoạt Hồn Thoa của ta !

Lâm Hàn Thanh nghe vậy liền lắc người tránh sang một bên.

Chàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không thấy vật gì bay đến, không khỏi khẽ chau mày. Chàng đang định lên tiếng hỏi, thì đột nhiên cảm thấy một cỗ ám kình đang lao thẳng đến trước ngực.

Lâm Hàn Thanh nhất thời không phòng vệ, bị ám kình đẩy lùi liên tiếp bốn năm bộ, lảo đảo một hồi mới đứng vững lại được.

Bạch Tích Hương một chưởng đẩy lùi Lâm Hàn Thanh, lạnh lùng lên tiếng:

- Dựa vào võ công tầm thường của ngươi mà muốn cứu hai người bọn họ sao ? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lâm Hàn Thanh thầm vận chân khí, cảm thấy nội thương không nặng lắm, vẫn còn khả năng tái chiến bèn lên tiếng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Hụê có thù hận gì với nàng mà phải đối xử với họ như vậy ?

Bạch Tích Hương đột nhiên thay đổi ngữ khí, mỉm cười nói:

- Hai người bọn họ đều là tình địch của ta, chỉ cần hai người bọn họ chết đi, chàng có thể cùng ta sống bên nhau trọn đời.

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:

- Cho dù phụ nữ trên thế gian này chết hết, Lâm Hàn Thanh này cũng quyết không lấy cô nương.

Bạch Tích Hương liền hỏi:

- Tại sao ? Ta có điểm nào không bằng họ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Một nữ nhân có lòng dạ độc ác, coi mạng người như cỏ rác. Cho dù cô nương có đẹp như thiên tiên cũng chẳng ai lấy cô đâu.

Bạch Tích Hương cười khanh khách nói:

- Thật sao ? Lẽ nào ngoại trừ ngươi ra, không còn ai muốn lấy ta nữa sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có thể trên đời này có hàng ngàn, hàng vạn người muốn có cô nương làm vợ, nhưng tuyệt đối không phải là Lâm Hàn Thanh này.

Bạch Tích Hương liền chậm rãi đứng dậy, nở một nụ cười tươi như hoa rồi bước đến bên Lâm Hàn Thanh nói:

- Chàng đã quên lời thệ hải minh sơn của chúng ta rồi sao ? Chàng đã hứa sẽ lấy thiếp rồi mà ?

Dưới ánh nến bập bùng, gương mặt của Bạch Tích Hương trở nên hiền hòa khả ái vô cùng, ánh mắt nàng nhìn Lâm Hàn Thanh tràn đầy nhu tình mật ý.

Trong nháy mắt, dường như nàng đã khôi phục lại vẻ ôn nhu khả ái của ngày xưa.

Lâm Hàn Thanh bất giác ngẩn người nói:

- Bạch cô nương !

Bạch Tích Hương khẽ thở dài một tiếng hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Nàng có tỉnh táo không ?

Bạch Tích Hương đáp:

- Bây giờ thiếp đang rất tỉnh táo ?

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Vậy mau buông tha cho họ đi !

Ánh mắt nhu hoà của Bạch Tích Hương liền chuyền qua gương mặt của Tây Môn Ngọc Sương, nàng nhìn một hồi rồi chậm rãi nhấc chân lên. Đúng lúc nàng định tiến về phía Tây Môn Ngọc Sương, thì đột nhiên hai tay ôm bụng quỳ gục xuống.

Lâm Hàn Thanh vội vàng chạy đến, đưa tay đỡ nàng đứng dậy hỏi:

- Bạch cô nương, nàng sao rồi ?

Bạch Tích Hương chầm chậm ngẩng đầu lên nói:

- Ta không sao !

Nói đoạn, đay tay đẩy mạnh Lâm Hàn Thanh một cái.

Khi ánh mắt của chàng tiếp xúc với ánh mắt của nàng, bất giác ngẩn người ra không nói được gì. Thì ra, ánh mắt nhu hoà khi nãy của Bạch Tích Hương đã trở nên lạnh lùng tàn ác như mới đầu, gương mặt nàng tựa như phủ một lớp sương mỏng, trông vô cùng lạnh lùng tàn khốc.

Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hằng một tiếng rồi nói:

- Bạch cô nương ... !

Bạch Tích Hương lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không phải nàng đã đáp ứng với ta là buôn tha cho bọn họ sao ? Tại sao lại thay đổi chủ ý ?

Bạch Tích Hương nhằm nghiền hai mắt, đứng bất động, không lên tiếng trả lời câu hỏi của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy hết sức kỳ quái, tự nhủ:

- Bạch Tích Hương này bị sao vậy, khi giận khi vui, nóng lạnh bất thường.

Nghĩ đoạn, bèn đưa mắt quan sát kỳ càng hơn, chỉ thấy Bạch Tích Hương vẫn nhắm nghiền hai mắt, bờ ngực khẽ cử động, tựa hồ như đang vận công điều tức.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nghĩ:

- Xem ra nàng đang vận khí điều tức. Sau khi nàng luyện thành Ma Công, tâm tính đã hoàn toàn thay đổi. Chi bằng ta nhân cơ hội này xuất thủ điểm huyệt đạo của nàng lại đã rồi mới tính sau.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền dịch bộ tiến về phía Bạch Tích Hương.

Trong tự nhủ:

- Giờ đây võ công của Bạch Tích Hương đã hơn hẳn mình, nếu như muốn một kích thành công, chỉ có cách âm thầm ám toán. Tình hình trước mắt đang vô cùng cấp bách, cho dù không phải hành động quang minh chính đại, nhưng cũng đành phải tuỳ cơ ứng biến vậy.

Nghĩ đến đây, chàng đã tiến đến sát bên cạnh Bạch Tích Hương rồi. Chàng chần chừ giây lát, rồi nhấc tay lên dứt khoát điểm vào kiên tỉnh huyệt của nàng một cái.

Thân hình Bạch Tích Hương khẽ rung lên hai cái rồi ngã vật xuống.

Lâm Hàn Thanh vội đưa tay ra đỡ lấy thần hình nàng, nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý Trung Hụê và Tây Môn Ngọc Sương vẫn đang tiếp tục luyện võ công khi nãy Bạch Tích Hương truyền thụ, trong lòng trấn động, thầm nghĩ:

- Cửu Ma Huyền Công này thật là lợi hại.

Nghĩ đoạn, nhanh chóng đứng dậy tiến lại điểm vào huyệt đạo của hai nàng. Chỉ thấy hai nàng sau khi bị điểm huyệt đạo, liền dừng các động tác, cuối cùng ngã vật xuống sàn.

Khoang thuyền đột nhiên im lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng nổ lách tách của ngọn nến, và tiếng thở dài não nụôt của Lâm Hàn Thanh.

Chàng chậm rãi đảo mắt nhìn ba thiếu nữ đang nằm trước mặt, trong lòng thầm nghĩ:

- Những phân tranh gần đây trong võ lâm đều do ba vị cô nương này khởi phát mà nên cả. Nếu như ta đủ độc ác, có thể ném cả ba người họ xuống sông. Tuy rằng không thể làm cho võ lâm trở nên an định, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt phần kịch liệt...

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Ba vị cô nương này đối với mình đều có đại ân đại đức, tình thâm nghĩa trọng. Lý Trung Hụê và Tây Môn Ngọc Sương luyện tập ma công cũng chỉ vì mình, trước mắt người duy nhất có thể giết chỉ là Bạch Tích Hương.

Nhưng vừa nghĩ đến Bạch Tích Hương thì tâm ý chàng lại chuyển động:

- Tây Môn Ngọc Sương có võ công cái thế, tài hoa kinh người, dưới tay lại có vô số cao thủ tuyệt thế, chuẩn bị tạo nên một trận hào kiếp trong võ lâm, người duy nhất có thể ngăn cản nàng lại được, chỉ có một mình Bạch Tích Hương. Nếu như ta giết chết Bạch Tích Hương, chỉ sợ thiên hạ không còn ai khiến Tây Môn Ngọc Sương e dè được nữa. Lúc đó, nàng ta sẽ muốn làm gì thì làm, cả võ lâm sẽ bị nàng đồ sát, máu chảy thành sông, thây chất thành núi. Lưu lại tính mệnh của Bạch Tích Hương, ít nhất còn có người kiềm chết nàng ta lại phần nào ... Còn lại Lý Trung Huệ, ngoại trừ quá háo danh và có chút tự tư ra, không có lý do gì để giết nàng cả.

Tâm niệm chuyển động, chử thấy cả ba người không ai có thể giết, không ai được giết, không khỏi cảm thấy phiền não, thở dài một hơi tự lẩm bẩm một mình:

- Chốn giang hồ đúng là thị thị phi phi, không thể nào hiểu nổi.

Chợt nghe bên ngoài có tiếng Hương Cúc vọng lại:

- Cô nương ! Mưa gió đã ngớt hẳn rồi. Có điều dòng nước đã đưa chúng ta đi đâu thì không thể nào biết được.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Bạch Tích Hương luyện tập ma công, luyện đến thay tâm đổi tính. Không biết Hương Cúc, Tố Mai có bị như vậy không ?

Hương Cúc không nghe thấy tiếng Bạch Tích Hương trả lời, trong lòng nảy ý hoài nghi liền hỏi tiếp:

- Cô nương à ! Vừa nãy mưa to gió lớn, không tiện mở cửa khoang thuyền. Giờ đây mưa đã ngừng, gió đã ngớt, có thể cho Tố Mai tỷ tỷ vào bôi thuốc được không ?

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, thầm nhủ:

- Nếu như ta không đáp ứng, chỉ sợ sẽ khiến cho bọn Hương Cúc, Tố Mai nghi ngờ. Nếu như đáp ứng, e rằng sẽ lộ ra mọi chuyện.

Đúng lúc chàng đang khó xử, thì đột nhiên cửa thuyền bật mở, Hương Cúc quần áo, đầu tóc ướt sũng, tay cầm trường kiếm xông thẳng vào khoang thuyền.

Lâm Hàn Thanh thầm đề khí, tay nắm chắc Tham Thương Kiếm, ngưng thần giới bị.

Mục quang Hương Cúc chuyển động, quan sát tình hình trong khoang thuyền một lượt rồi lên

tiếng hỏi:

- Lâm tướng công, chuyện là thế nào vậy ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ đã điểm huyệt đạo ba người bọn họ.

Hương Cúc ngạc nhiên thốt lên:

- Tướng công đã điểm huyệt đạo ba người bọn họ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai, cô nương nếu như không tin, tại hạ cũng không ép.

Hương Cúc băn khoăn nói:

- Lâm tướng công, ngài làm cho tiểu tỳ thật hồ đồ. Ngài điểm huyệt đạo cả ba người bọn họ, vậy cuối cùng là muốn giúp ai vậy ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ không giúp ai cả.

Hương Cúc nhíu mày nói:

- Ôi, ngài càng nói càng làm tiểu tỳ hồ đồ. Ngài mau giải huyệt cho cô nương để hỏi cho rõ ràng đã.

Lâm Hàn Thanh bước lên một bước chắn trước mặt Hương Cúc nói:

- Không được. Bây giờ không được giải huyệt cho ai hết.

Hương Cúc ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như một trong ba người được giải khai huyệt đạo thì hai người kia cầm chắc cái chết. Chính vì vậy lại hạ tuyệt đối không thể để cho cô nương giải huyệt cho Bạch cô nương.

Hương Cúc khẽ chau mày liễu, nói:

- Nếu như tiểu tỳ nhất định phải giải huyệt cho cô nương thì sao ? Lẽ nào tướng công muốn động thủ với tiểu tỳ ?

Lâm Hàn Thanh kiên quyết nói:

- Không sai. Nếu như cô nương muốn giải huyệt cho Bạch cô nương thì trước hết phải hỏi thanh kiếm trong tay tại hạ đã.

Nói đoạn từ từ rút Tham Thương Kiếm ra thủ trước ngực.

Hương Cúc ngẩn người giây lát rồi hỏi:

- Lâm tướng công, ngài sắp làm cô gia của chúng tôi rồi, tại sao lại vô tình với cô nương như vậy ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Làm gì có chuyện đó.

Hương Cúc nói:

- Tiểu tỳ và Tố Mai tỷ tỷ đã nghe cô nương đích thân nói ra, làm sao mà giả được ?

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Đúng vậy. Nhưng đó đã là chuyện của quá khứ rồi.

Hương Cúc lắc đầu nói:

- Ồ, hôn nhân đạ sự, lẽ nào lại có thể đem ra đùa giỡn như vậy ? Đổi qua đổi lại, làm tiểu tỳ chẳng hiểu gì cả. Nếu như ngài chưa đáp ứng, lẽ nào cô nương chúng tôi đã si tâm vọng tưởng?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Điều đó không phải. Tại hạ đích thực đã từng nói sẽ lấy nàng làm vợ. Nhưng khi đó nàng là Bạch Tích Hương, một cô nương tài trí hơn người, phong thái diễm lệ, tâm địa thiện lương.

Hương Cúc liền hỏi:

- Bây giờ cô nương chúng tôi không phải càng đẹp hơn sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai. Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, giờ đây nàng đã biến thành một ma nữ kiều mị

nhưng ác độc, âm hiểm ...

Hương Cúc tức giận ngắt lời chàng:

- Câm miệng ! Cô nương đối với ngài một dạ thâm tình, sao ngài dám dùng những lời lẽ ác độc như vậy để nói về cô nương chúng tôi như vậy ? Si tâm nữ tử bạc tình lang, quả nhiên không sai.

Lâm Hàn Thanh chăm chú quan sát thần thái của Hương Cúc, ngoại trừ hiểu chuyện hơn ngày xưa thì dường như không có gì thay đổi. Chàng liền hít vào một hơi nói:

- Cô nương và Bạch cô nương sớm tối bên nhau, lẽ nào không nhận ra nàng đã thay đổi ?

Hương Cúc nói:

- Tiểu tỳ tự nhiên đã phát giác từ lâu, nhưng cô nương đối với chúng tôi tình thâm nghĩa trọng, cho dù người có trở nên xấu xa hơn nữa chúng tôi vẫn là nha đầu của người.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài nói:

- Tình nghĩa này của cô nương khiến tại hạ vô cùng khâm phục.

Hương Cúc liền tiếp lời:

- Vậy tướng công mau giải khai huyệt đạo cho cô nương chúng tôi đi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chuyện này tuyệt đối không thể.

Hương Cúc tức giận nói:

- Lâm tướng công, ngài có biết tại sao tôi và Tố Mai tỷ tỷ luôn luôn kính trọng ngài không ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi nói:

- Được hai vị tôn trọng, tại hạ cảm kích vạn phần.

Hương Cúc nói:

- Tôi không cần tướng công cảm kích, chỉ cần tướng công trả lời là tại sao thôi ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ không được rõ.

Hương Cúc nói:

- Được, để tôi nói cho tướng công biết. Đó là bởi vì cô nương nhà chúng tôi. Bởi vì cô nương yêu thương ngài, nên tôi và Tố Mai tỷ tỷ đã sớm coi ngài là cô gia của chúng tôi rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bất luận cô nương mắng chửi Lâm Hàn Thanh này là kẻ vong tình phụ nghĩa hay thứ gì cũng được, tại hạ tình nguyện nhận hết, nhưng tuyệt đối tại hạ không để cô nương giải khai huyệt đạo cho Bạch cô nương được.

Hương Cúc liền khua kiếm một vòng nói:

- Trừ phi Lâm tướng công giết chết tôi và Tố Mai tỷ tỷ.

Nói đoạn nhấc chân bước lên phía trước.

Lâm Hàn Thanh lớn giọng quát:

- Đứng lại ! Nếu cô nương tiếp tục bước tới, đứng trách tại hạ vô tình.

Hương Cúc liền vung kiếm sử một chiêu Thiên Nữ Huy Qua, đâm thẳng vào Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh liền đưa kiếm lên chặn lại đường kiếm của Hương Cúc. Dưới ánh nến, chỉ thấy thanh kiếm trong tay Hương Cúc đã mẻ một miếng lớn.

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:

- Kiếm trong tay tại hạ sắc bén vô song, cô nương cần phải cẩn thận.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng Tố Mai vang lên:

- Đừng đánh nữa, có gì từ từ nói chuyện.

Hương Cúc thu kiếm luì lại nói:

- Tỷ tỷ, hắn đã điểm huyệt đạo của cô nương, lại không cho tiểu muội giải huyệt cho người.

Tả thủ của Tố Mai đã đứt một ngón tay, y phục lấm tấm vết máu. Tố Mai chầm chậm bước vào khoang thuyền nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm tướng công, cô nương nhà chúng tôi đối với người cũng không bạc mà ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như là Bạch Tích Hương trước đây, cô nương đứt một ngón tay, liệu nàng có toạ thị bàng quan được không ?

Đầu tóc Tố Mai rũ rượi, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là do không được cấp cứu kịp thời, mất máu quá nhiều mà nên.

Chỉ nghe ả khẽ thở dài rồi nói:

- Không sai, cô nương nhà chúng tôi đã thay đổi. Nhưng dù sao đó vẫn là cô nương của chúng tôi. Lâm tướng công, thế gian này chỉ còn mình tướng công là có thể khuyên cô nương chúng tôi quay đầu thôi !

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Không thể được ! Theo tại hạ, ma công của nàng đã ăn sâu vào tiềm thức, không ai có thể khuyên nàng được nữa rồi.

Tố Mai nói với giọng van nài:

- Có thể được mà. Thế gian này chỉ có một mình ngài là được thôi.

Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:

- Nàng đánh tại hạ một chưởng, thọ thương cũng không nhẹ.

Tố Mai nói:

- Lúc đó thần trí cô nương bị Cửu Ma Huyền Côn khống chế, những lúc bình thường thì vẫn là Bạch Tích Hương hiền dịu nhu hoà từ ái của ngài ngày xưa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nhưng ma công của nàng lúc này đã quá thâm hậu, tại hạ liệu có thể khiến nàng khôi phục được thần trí không ?

Tố Mai nói:

- Biện pháp thì có, chỉ không biết Lâm tướng công có đủ nhẫn nại để làm hay không thôi ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chỉ cần có thể cứu nàng ra khỏi ma cảnh, bất luận phải chịu sự thống khổ thế nào, Lâm Hàn Thanh này cũng không một lời oán thán.

Hương Cúc mỉm cười nói:

- Ồ, không sai. Quả không uổng một tấm chân tình của cô nương chúng ta,

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chỉ cần cô nương phân phó, tại hạ xin tận tâm tận lực đi làm.

Tố Mai nói:

- Theo tiểu tỳ quan sát khi cô nương tham luyện Cửu Ma Huyền Công, dường như có một thời gian tỉnh táo ...

Lâm Hàn Thanh tiếp lời nói:

- Vừa nãy chính là thời gian mà nàng tỉnh táo, chỉ tiếc là thời gian quá ngắn.

Tố Mai nói:

- Mỗi ngày, trong mười hai canh giờ, chỉ có một sát na mà cô nương tỉnh táo thôi. Nhưng cứ trong bảy ngày, lại có một khoảng thời gian khá dài mà cô nương tỉnh táo. Trong khoảng thời gian đó, cô nương lại yêu cầu hai chúng tôi kể lại hết những chuyện mà mình đã làm trong bảy ngày vừa qua. Mỗi lần nghe xong thì đều không khỏi thương tâm, khóc lên thành tiếng.

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Thời gian mà nàng tỉnh táo ấy được bao lâu ?

Tố Mai đáp:

- Ước chừng một tuần trà.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Như vậy cũng quá ngắn.

Tố Mai nói:

- Chỉ cần Lâm tướng công bớt nói đi những lời thương tâm, thiết nghĩ như vậy cũng đủ rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cứ cho rằng nàng chịu đáp ứng, nhưng sau khi thời gian tỉnh táo qua đi, nàng lại trở nên lạnh lùng tàn khốc, như vậy thì có tác dụng gì ?

Tố Mai liền nói:

- Nhưng cô nương có thể tự cứu lấy mình.

Lâm Hàn Thanh vội vàng hỏi:

- Tự cứu ?

Tố Mai nói:

- Không sai ! Trên thế gian này, không ai có trí tuệ bằng cô nương, cũng chẳng ai kiến văn quảng bác như cô nương, tự nhiên là chỉ có cô nương mới có khả năng tự cứu lấy mình ra khỏi ma đạo mà thôi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như nàng có thể tự cứu thì đã không lún sâu vào ma đạo như vậy.

Tố Mai nói:

- Đây là hai chuyện khác nhau, không thể hoà làm một để nói được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chẳng lẽ lại là hai chuyện khác nhau ?

Tố Mai nói:

- Cô nương luyện tập ma công, chỉ vì muốn giữ mạng, biết rõ sẽ bị lún sâu vào ma đạo, nhưng vẫn không thể không luyện.

Lâm Hàn Thanh thở dài tiếp lời:

- Giờ đây nàng vì khôi phục bản tính thiện lương, biết rõ rằng nguy hiểm rất lớn, nhưng không thể không mạo hiểm.

Nói đến đây, chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thời gian ngắn như vậy, chỉ sợ hy vọng thì ít mà thất vọng thì nhiều.

Tố Mai liền nói:

- Chúng ta cứ đi bước nào hay bước ấy vậy ! Nếu như chúng ta không thể khuyên bảo được cô nương, lúc ấy hãy nghĩ cách khác sau.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Được. Tại hạ xin đáp ứng lời thỉnh cầu của hai vị cô nương. Tuy nhiên giờ đây vẫn chưa thể giải khai huyệt đạo cho Bạch cô nương được.

Tố Mai liền hỏi:

- Nếu như không giải khai huyệt đạo, làm sao biết có phải cô nương đang tỉnh táo hay không ?

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê và Tây Môn Ngọc Sương rồi nói:

- Nếu như giải khai huyệt đạo, chỉ sợ hai vị cô nương này đều vong mạng dưới độc thủ của nàng.

Tố Mai liền hỏi:

- Vậy ý của Lâm tướng công thế nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Theo tại hạ, trước hết đưa hai vị cô nương này lên bờ, sau đó mới giải khai huyệt đạo cho nàng.

Tố Mai liền hỏi:

- Chẳng lẽ thả cho bọn họ đi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai, thả bọn họ đi rồi, chúng ta mới có thể an tâm cứu trợ cho Bạch Tích Hương đựơc.

Tố Mai nói:

- Sóng nước mênh mông, không thấy bến bờ đâu hết. Lúc này còn không biết chúng ta đang ở đâu, bốn bề không thấy một chiếc thuyền nào, làm sao mà đưa họ đi được ?

Lúc này, mặt trời đã lên cao, một tia sáng vàng lóng lánh chiếu vào trong khoang thuyền.

Lâm Hàn Thanh rất muốn ra bên ngoài xem thử, nhưng lại sợ sau khi mình ra ngoài, Hương Cúc và Tố Mai sẽ giải khai huyệt đạo cho Bạch Tích Hương, nên không dám động thân.

Chàng đang suy tính thì thân thuyền chợt lắc mạnh một cái, tiếp đó một giọng nói thô hào vang lên:

- Trên thuyền này có ai còn sống không ?

Hương Cúc tức giận nói:

- Hừ, kẻ nào nói năng khó nghe như vậy. Muội phải ra giáo huấn cho hắn một trận mới được.

Lời chưa dứt thì người đã xách kiếm lao vọt ra khỏi khoang thuyền.

Tố Mai không kịp ngăn Hương Cúc lại, bèn lớn giọng gọi với theo:

- Hương Cúc muội muội, không được vọng động.

Tiếp đó cũng theo sát Hương Cúc phóng ra ngoài.

Lâm Hàn Thanh thấy hai người chạy ra, liền lập tức chạy theo, tiện tay đóng luôn cửa khoang thuyền lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con thuyền lớn đang đậu trước mặt. Từ trên thuyền lớn có bốn chiếc thang dài đang bắc xuống mũi chiếc thuyền của bọn chàng.

Hương Cúc đã đứng ở đầu thuyền, đang định phát tác thì bị Tố Mai kịp thời ngăn lại.

Chương 23: Hồi 23

Lâm Hàn Thanh đứng bên ngoài cửa khoang thuyền quan sát chiếc thuyền lớn. Hai bên mạn thuyền mỗi bên đếu có sáu hắc y đại hán đang cật lực khuơ chèo, khiến cho con thuyền dù đang ngược dòng vẫn cứ tiến băng băng.

Chỉ nghe một giọng nói trầm hùng vang lên:

- Thì ra là hai vị tiểu cô nương, không biết hai vị chèo thuyền đi đâu vậy ?

Tố Mai liền nhanh miệng đáp:

- Chúng tôi giữa đường gặp phải mưa to gió lớn, thuyền phu đều rơi xuống nước hết cả rồi, bánh lái và mái chèo cũng bị gãy hết, không thể nào khống chế đựơc, đành để cho thuyền tự trôi đi theo dòng nước thôi.

Người kia liền lên tiếng nói:

- Mười dặm ngoài kia là bãi đá ngầm, nơi đó lòng sông nhỏ hẹp, khắp nơi đều là đá ngầm, con thuyền này không lái, không chèo nếu như không đụng phải đá ngầm mới là lạ đấy.

Tố Mai liền hỏi:

- Thuyền phu rơi xuống nước mất rồi. Trên thuyền chỉ còn mấy người con gái không biết thuỷ tính, mong rằng đại thúc đại nhân đại lượng, dẫn chúng tôi đi theo có được không ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Con tiểu a đầu này thật thông minh lanh lợi, lời nói ngọt như đường mật.

Người trên thuyền lớn liền hỏi lại:

- Các người muốn đi đâu ?

Tố Mai suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng đáp:

- Chúng tôi cũng không dám làm phiền đại thúc nhiều, chỉ cần đưa chúng tôi đến một nơi nào có thể dừng thuyền lại được là tốt lắm rồi.

Người kia liền nói:

- Đưa các người đi theo cũng chẳng quan hệ gì, có điều trên thuyền các ngươi còn có mấy người nữa, ta phải xem xét cho kỹ rồi mới quyết định được.

Lâm Hàn Thanh vốn đang đứng trước cửa khoang thuyền, nghe người kia nói vậy liền lập tức lùi bước vào trong.

Tố Mai nghe vậy cũng lên tiếng ngăn cản:

- Trên thuyền chúng tôi đều là nữ quyến, tốt nhất đại thúc không nên vào xem.

Người kia liền lắc đầu nói:

- Không được. Ta không kiểm tra rõ ràng thì không được.

Lâm Hàn Thanh liền nghĩ thầm:

- Những người này nếu không phải là nhân vật võ lâm thì sự việc không đến nỗi rắc rối, nhưng nếu là người trong võ lâm, nhìn thấy Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ, khó tránh khỏi sẽ có kẻ xuất thủ giải huyệt cho họ. Chỉ cần một trong ba người con gái này được giải huyệt, e rằng thiên hạ sẽ đại loạn.

Chàng đang thầm tính toán mà chưa tìm ra giải pháp hiệu quả thì bên tai chợt nghe tiếng bước chân trầm trọng. Cả kinh, chàng vội đưa tay đóng của khoang thuyền lại.

Bên ngoài, tiếng của Tố Mai đã cất lên ngăn cản:

- Đại thúc, bên trong thuyền là nữ khách, quả thật là không tiện.

Lời còn chưa dứt thì đã nghe một tiếng "bình" vang lên, cửa thuyền bật mở.

Lâm Hàn Thanh nghĩ thầm:

- Quả nhiên là nhân vật võ lâm.

Nghĩ đoạn, liền phất hữu thủ phát ra một đạo ám kình. Của thuyền vừa mở, lập tức đóng xập lại.

Người kia đã bước một chân vào khoang thuyền, thấy cánh cửa đột nhiên đóng lại, đành lùi lại một bước.

Nhưng khi cánh cửa chưa kịp đóng hết, thì một đợt kình lực khác đã công tới, cánh cửa gỗ sắp đóng vào đến nơi lại từ từ mở ra.

Lâm Hàn Thanh nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào, đành đẩy mạnh hữu thủ ra lần nữa. Lần này chàng dụng lực quá mạnh, đồng thời người kia cũng đẩy ra một chưởng từ bên ngoài vào. Cánh cửa khoang thuyền tuy được làm bằng gỗ tốt, nhưng đâu thể chịu đựng được nội lực của cùng lúc hai cao thủ. Chỉ nghe "Bình !" một tiếng, cánh cửa đã vỡ ra làm đôi.

Cùng lúc, người kia đã lách mình bước vào trong khoang thuyền.

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người thân hình cao lớn, diện mạo khắc khổ, đang đứng trước mặt mình.

Người kia đưa mắt quan sát khoang thuyền một lượt rồi nhìn Lâm Hàn Thanh, cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là người như thế nào với ba vị cô nương đây ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi đáp nhanh:

- Võ sư hộ viện.

Tố Mai liền tiếp lời:

- Vị này là võ sư trong phủ nhà chúng tôi, hộ tống ba vị tiểu thư ...

Nguời kia cười lạnh một tiếng rồi ngắt lời nói:

- Xú nha đầu ngươi coi lão phu là nhân vật thế nào, cả ba vị cô nương này đều mang vũ khí bên mình, khẳng định là người biết võ công.

Hương Cúc thấy vậy thì tức giận nói:

- Ngươi tin hay không thì tuỳ, tại sao lại mở miệng mắng người ?

Người kia chỉ liền cười hắc hắc nói:

- Hai con tiểu nha đầu các ngươi dám diễn kịch trước mặt lão phu, đúng là không biết tự lượng.

Đột nhiên, lão vung trảo về phía sau, thế nhanh như điện, định một trảo tóm lấy Tố Mai.

Tố Mai liền nhảy lùi một bước tránh thế công của lão, đồng thời lên tiếng nói:

- Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ. Có chuyện gì thì từ từ nói đã.

Hương Cúc thấy lão tấn công Tố Mai liền nhảy lên trước một bước nói:

- Tỷ tỷ, cần gì nói đạo lý với hạng người này. Để muội giáo huấn hắn một phen rồi hãy nói sau.

Lời vừa dứt, đã vung chưởng tấn công người lạ mặt.

Người kia nổi giận gầm lên một tiếng, vung quyền đánh trả. Quyền thế của gã vô cùng oai mãnh, mỗi quyền đánh ra đều mang theo kình phong rợn người.

Hương Cúc thấy đối phương ra đòn hung mãnh như vậy thì không dám ngạnh tiếp, vội tung mình né tránh.

Bên ngoài thuyền lại vang lên tiếng người bước chân, thì ra đã có thêm hai đại hán xách đơn đao nhảy lên thuyền.

Người kia liền quay đầu lại ra lệnh:

- Đối phó hai con tiểu nha đầu này, bắt được thì bắt, nếu không bắt được thì giết đi cho ta.

Hai kình trang đại hán cùng đáp lớn:

- Tuân lệnh.

Lời vừa dứt đã chia nhau vung đao tấn công Tố Mai, Hương Cúc.

Còn người kia lại tiếp tục bước vào trong khoang thuyền.

Lâm Hàn Thanh tay nắm chặt Tham Thương Kiếm, đứng chặn trước mặt lão ta nói:

- Các vị cô nương trong thuyền đang mang trọng bệnh, tốt nhất các hạ không nên tiến thêm nữa.

Người kia liền nói:

- Nếu như lão phu nhất quyết muốn vào thì sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như các hạ nhất định muốn vào thì phải thắng được thanh kiếm trong tay mỗ đã.

Người kia đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một lượt rồi sải bước tiến tới.

Lâm Hàn Thanh liền khẽ vung tay, đoản kiếm trong tay tạo thành một đạo hán quang, đâm thẳng đến trước ngực người lạ mặt.

Người kia không hề né tránh, hữu thủ vung ra, chộp thẳng vào uyển mạch của Lâm Hàn Thanh. Lâm Hàn Thanh vẫn giữ nguyên thế công, tả thủ đẩy mạnh ra một chưởng.

Người kia cười lạnh một tiếng, tả thủ cũng đẩy ra một chưởng nghênh tiếp chưởng thế của Lâm Hàn Thanh.

Hai chưởng chạm nhau, chỉ nghe "bình" một tiếng, cả Lâm Hàn Thanh vàngười lạ mặt cùng lùi lại một bước.

Chỉ nghe hắn cười ha hả nói:

- Các hạ tuổi còn trẻ mà đã có được nội lực thế này, quả thật là hiếm có.

Nói đoạn, song chưởng liên hoàn đánh ra như vũ bão.

Lâm Hàn Thanh thấy hắn không chịu rút binh khí, chàng đành thu lại đoản kiếm, dùng song chưởng nghênh địch.

Hai người cùng tấn công như vũ bão, trong nháy mắt đã giao thủ hơn hai chục chiêu.

Người lạ mặt không thể tiến thêm vào trong khoang thuyền được một bước, Lâm Hàn Thanh cũng không thể nào đẩy lùi gã được một bước.

Bên ngoài thuyền vang lên tiếng binh khí chạm nhau, ác đấu vô cùng kịch liệt, hiển nhiên cũng chưa phân được thắng phụ.

Lâm Hàn Thanh vừa đánh vừa thầm nghĩ:

- Người này võ công đã cao cường như vậy, không hiểu trên thuyền còn có bao nhiêu cao thủ nữa. Tình hình hôm nay có lẽ khó mà có một kết cục tốt. Giờ chỉ còn cách hạ độc thủ vậy, cứ đả thương được người này rồi tính sau.

Nghĩ đoạn, chàng liền vung tả thủ đánh ra một chiêu, công đến trước ngực người lạ mặt kia. Chỉ thấy hắn ta khẽ lắc mình một cái, chưởng thế của chàng đã đánh vào khoảng không. Lâm Hàn Thanh cố ý như bị mất đà, cả thân hình cứ lao về phía trước. Người kia quả nhiên mắc lừa, chỉ nghe hắn cười lạnh một tiếng, phản thủ chộp lấy uyển mạch của Lâm Hàn Thanh. Lúc này chàng đột nhiên thúc mạnh cùi chỏ, đánh vào tiểu phúc của đối phương. Người lạ mặt nhất thời không đề phòng, bị chúng một chiêu của Lâm Hàn Thanh, lảo đảo lùi lại ba bước.

Lâm Hàn Thanh một chiêu đắc thù, liền thừa thắng xông lên, vung tay điểm vào huyệt đạo của hắn. Người lạ mặt khẽ rung lên hai cái rồi đổ vật vào vách thuyền.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng kêu của Hương Cúc:

- Lâm tướng công, địch nhân tràn lên thuyền rồi, mau giải huyệt cho cô nương.

Lâm Hàn Thanh bước ra bên ngoài, nhìn thấy Tố Mai với Hương Cúc song kiếm liên thủ, đang ác đấu với năm sáu đại hán hắc y, chực xông vào khoang thuyền.

Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, bốn cẩm y đại hán đã từ thuyền lớn nhảy sang thuyền của bọn chàng.

Lâm Hàn Thanh lập tức chú ý đến bốn người này. Thấy người nào người nấy đều đeo trên lưng một tấm khiên đồng, tay nắm trường kiếm dài hơn ba thước. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy những thanh trường kiếm họ mang đều ánh lên một màu xanh lấp lánh, hiển nhiên đã được tẩm qua độc dược.

Thấy vậy, chàng không khỏi cả kinh, vội thầm tính toán:

- Trong võ lâm, rất ít người mặc loại y phục loè loẹt hoa lệ thế này. Xem ra những người này có lẽ là thủ hạ của một người rất có thế lực trong võ lâm.

Trong lúc chàng suy nghĩ thì bốn cẩm y đại hán đã nhất tề hô lớn, tháo chiếc khiên trên lưng ra chắn trước mặt, rồi đồng loạt xông tới.

Lâm Hàn Thanh tay nắm chắc Tham Thương Kiếm, thủ thế chờ địch, đồng thời lùi dần dần vào trong khoang thuyền.

Thì ra, chàng đã phát giác đựơc thế địch rất mạnh, chỉ dựa vào chàng và Tố Mai, Hương Cúc chỉ sợ không thể cản nổi. Giờ chỉ còn cách chọn một trong ba người để giải huyệt.

Bốn gã cẩm y đại hán hành sự thần tốc, Lâm Hàn Thanh vừa lùi vào khoang thuyến, cả bốn đã lần lượt đến trước cửa khoang.

Một tên trong bọn liền dùng ngay một chiêu "Trực Đảo Hoàng Long", nhanh như chớp đâm vào ngực Lâm Hàn Thanh. Lâm Hàn Thanh còn chưa nghĩ ra được sẽ giải huyệt cho ai trong ba người, thì địch nhân đã công tới, thế như vũ bão, chỉ đành huy kiếm nghênh tiếp.

Chỉ nghe "keng" một tiếng, trường kiếm trong tay cẩm y đại hán đã bị đoản kiếm trong tay chàng chặn đứng. Nhưng đại hán kia vô cùng dũng mãnh, trường kiếm bị chặn đứng thì khiên đồng trong tay đã đưa lên hộ thân, lao đến như vũ bão. Lâm Hàn Thanh liền nâng kiếm lên, đâm tới một chiêu nhanh như điện.

Cẩm y đại hán liền đưa khiên đồng lên chặn lại, chỉ nghe "Keng !" một tiếng, đoản kiếm trong tay Lâm Hàn Thanh đã bị chặn lại, đồng thời gã tung thêm một cước, đá mạnh vào hạ bàn của chàng.

Chỉ thấy kiếm quang lấp lánh, cẩm y đại hán thứ hai đã vung đao chém mạnh vào uyển mạch của Lâm Hàn Thanh. Bốn tên cẩm y đại hán này xem ra đã đựơc huấn luyện rất kỹ càng, tên nào cũng dũng mãnh thiện chiến, hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp vô cùng nhịp nhàng.

Lâm Hàn Thanh thấy tình hình bất diệu, vội vàng thoái lui hai bộ, tránh khỏi một cước, một đao của hai tên cẩm y đại hán.

Chỉ thấy tên đại hán thứ hai đã bước thêm một bước, đứng song song với tên thứ nhất, hai thanh trường kiếm phân thành hai đường cùng lúc tấn công vào hai bên của chàng.

Lũ cẩm y đại hán này trong tay có khiên đồng hộ thể, che trở những chỗ yếu hại, hơn nữa vũ khí trong tay Lâm Hàn Thanh lại ngắn ngủn, vô cùng thiệt thòi. Ngoài ra, khoang thuyền chật hẹp, không thể nhảy nhót tránh né, tình thế đối với Lâm Hàn Thanh mỗi lúc một thêm bất lợi. Hai tên đại hán liên tục giáp công, dùng khiên đồng chặn lấy đoản kiếm của chàng, hai thanh trường kiếm liên tiếp công vào chỗ hiểm khiến Lâm Hàn Thanh liên thục thoái lui.

Lúc này, Lâm Hàn Thanh đã nhận ra rằng bằng vào sức lực của bản thân, trong khoang thuyền chật hẹp như vậy, tuyệt đối không thể chế phục được bốn cẩm y đại hán này. Giờ đây, ngoại trừ giải huyệt cho ba người bọn Tây Môn Ngọc Sương ra thì chàng đã không còn sự lựa trọn nào khác.

Trong ba người, chỉ có Lý Trung Huệ là nghe lời chàng nhất, Lâm Hàn Thanh vốn định giải huyệt cho nàng truớc, nào ngờ, dưới thế công liên tiếp như vũ bão của hai cẩm y đại hán, Lâm Hàn Thanh bị ép dần đến chỗ Tây Môn Ngọc Sương đang nằm.

Lúc nầy, lại có thêm hai đại hán nữa nhảy vào khoang thuyền.

Lâm Hàn Thanh trong lòng lo lắng không yên, vội vung kiếm đánh ra liên tiếp mấy chiêu, đồng thời tả chưởng cũng liên hoàn đánh ra, bức lui hai tên cẩm y đại hán mấy bước, rồi nhân cơ hội đó vỗ mạnh lên người Tây Môn Ngọc Sương giải huyệt.

Tây Môn Ngọc Sương lập tức đứng vọt dậy.

Hai tên cẩm y đại hán mới vào, vốn đang bước về phía Lý Trung Huệ, Bạch Tích Hương, nhưng mới thấy Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đứng vọt dậy, liền phân thành hai hướng lao về phía nàng.

Tây Môn Ngọc Sương liền cung tay phát ra hai chưởng ngăn thế công của hai cẩm y đại hán lại, rồi cất tiếng hỏi:

- Lâm Hàn Thanh, chuyện này là thế nào ?

Hai cẩm y đại hán vì khinh địch nên trúng ngay mỗi tên một chưởng của Tây Môn Ngọc Sương, lảo đảo lùi lại hai bộ. Một tên bị thương khá nặng, miệng thổ ra một búng máu tươi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lúc này tại hạ khó mà giải thích rõ ràng được. Cô nương hãy bức lui cường địch trước đã.

Tây Môn Ngọc Sương liền nhấc ngón tay lên, bắn ra một đạo Thiên tinh chỉ lực vào một tên cẩm y đại hán đang vung đao tấn công Lâm Hàn Thanh. Tên đại hán chỉ kịp kêu lên một tiếng hự rồi ngã vật xuống sàn thuyền.

Hai người đang giáp công Lâm Hàn Thanh nay chỉ còn lại một, áp lực đương nhiên mất đi. Chàng lập tức triển khai phản công, tả chưởng hữu kiếm liên tiếp tấn công, tên cẩm y đại hán bị chàng bức đến luống cuống chân tay, chỉ còn biết chống đỡ mà thôi.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng bước chân rầm rập, nháy mắt đã thấy bốn cẩm y đại hán khác đứng trước cửa khoang thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách nói:

- Được lắm ! Đến đây càng nhiều càng tốt.

Song thủ liền vung ra đánh hai tên đại hán đã bị thương khi nãy ngã nhào xuống đất. Ngay sau đó, thân người nàng khẽ lắc nhẹ một cái, lao vút ra ngoài khoang thuyền.

Bốn cẩm y đại hán đang ngẩn người thì Tây Môn Ngọc Sương đã đến trước mặt. Hữu thủ lại bắn ra một đạo Thiên tinh chỉ lực đánh ngã tên đại hán đứng đầu tiên.

Ba người còn lại thấy vậy thì cả kinh, vội rút khiên đồng ra hộ thể, trường kiếm nhất tề vung ra, phân thành ba hướng tấn công Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên vung mạnh hữu thủ, chỉ nghe những tiếng đinh đinh đang đang đinh tai nhức óc vang lên, ba thanh kiếm đã bị nàng chặn lại. Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy trong tay nàng đã có thêm một chiếc vòng lấp lánh ánh bạc. Sau khi Tây Môn Ngọc Sương chặn lại ba thanh trường kiếm, tả thủ liền đánh ra một chưởng . Một luồng lực đạo như bài sơn đảo hải kích thẳng đến tên cẩm y đại hán đứng ở phía bắc. Tên này vội vã đưa khiên đồng lên đỡ lấy chưởng thế của Tây Môn Ngọc Sương. Nào ngờ chưởng lực quá mạnh, mặc dù có khiên đồng hộ thể nhưng vẫn liên tiếp thối lui ba bốn bước dài.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Nguơi muốn thử nữa không ?

Nói đoạn, nàng đã vung tay đánh ra thêm mộti chưởng nữa. Đại hán dùng khiên đồng tiếp một chưởng của Tây Môn Ngọc Sương, tuy chưa bị nội thương, nhưng đã cảm thấy đan điền đao đớn khôn tả. Hơn nữa lại thấy chưởng lực công tới, gã vốn không dám tiếp chưởng này, nhưng trong thuyền khá chật hẹp, không thể tránh né, gã liền nghiến răng cử chưởng nghênh tiếp.

Một chiêu này lực đạo mạnh khôn tả, gã đại hán tựa hồ không thể chịu đựng được nữa, rống lên

một tiếng rồi bỏ rơi cả khiên đồng trong tay, ngã vật xuống sàn thuyền.

Đại hán đó vừa ngã xuống sàn thuyền, hữu thủ của Tây Môn Ngọc Sương đã vung ra điểm tới một gã đại hán khác. Giao đấu chưa được mười chiêu, bốn tên cẩm y đại hán mới bước vào chỉ còn lại một tên duy nhất.

Lúc này, tám tên cẩm y đại hán đã có sáu tên đang nằm sõng soài trong khoang thuyển, một tên đang ác đấu trí mạng với Lâm Hàn Thanh, còn một tên nữa thì đang đứng ngẩn người ra.

Thì ra, Tây Môn Ngọc Sương liên tiếp đả thương ba tên đồng bọn của hắn khiến hắn sợ đến sững người, cứ cử khiên hoành đao nhìn Tây Môn Ngọc Sương đến xuất thần.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng hỏi:

- Sao ngươi không xuất thủ ?

Cẩm y đại hắn lắc lắc đầu nói:

- Tại hạ từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, chưa từng gặp ai lợi hạ như cô nương, tự biết không phải là đối thủ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi sợ chết lắm phải không.

Đại hán kia buông thõng khiên và trường kiếm trong tay xuống nói:

- Tại hạ cũng không phải là kẻ tham sanh uý tử.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Nếu như không muốn cầu xin ta tha mạng, tại sao còn buông kiếm ?

Đại hán cúi đầu nói:

- Cho dù xuât thủ cũng không đỡ được một chiêu của cô nương. Tại hạ đâu cần động thủ làm gì nữa.

Tây Môn Ngọc Sương liền nói:

- Cẩn thận, ta sẽ điểm huyệt đạo của ngươi trước đã.

Nói đoạn, tay nàng vung lên, một đạo chỉ phong xé gió bắn về phía đại hán. Cẩm y đại hán kia không tránh, không đỡ liền bị chỉ lực của Tây Môn Ngọc Sương điểm trúng huyệt đạo, ngã lăn xuống

sàn thuyền. Cùng lúc đó, đại hán đang đấu với Lâm Hàn Thanh cũng bị trúng một kiếm vào ngực, lại trúng thêm một cước nữa nên ngã nhào xuống sàn thuyền.

Cả tám tên cẩm y đại hán lúc này đều thọ thương nằm la liệt trong ngoài khoang thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương quét ánh mắt lạnh lùng như điện khắp khoang thuyền rồi đột nhiên nhìn chằm chằm vào Bạch Tích Hương, nhất thời nổi lên sát cơ, liền cất bước tiến về phía nàng.

Lâm Hàn Thanh cả kinh vội lên tiếng :

- Tây Môn Ngọc Sương !

Tây Môn Ngọc Sương liền dừng bước chân, chậm rãi quay đầu lại hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Cô nương định ám toán Bạch Tích Hương ?

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt nói:

- Thế thì sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đây không phải tác phong của kẻ hào kiệt.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Để ta giết Bạch Tích Hương trước rồi chúng ta nói chuyện cũng không muộn.

Lâm Hàn Thanh trong lòng rối bời thầm nghĩ:

- Ta phải cứu tỉnh Lý Trung Huệ trước đã, Tây Môn Ngọc Sương này dã tính khó thuần, chỉ sợ khó mà cản nổi ...

Đúng lúc này, bên ngoài khoang thuyền chợt truyền lại một giọng nói oai vệ:

- Thật là một trường ác đấu !

Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn, thì thấy một người vận tử bào, đầu đội kim khôi đang đứng trước cửa khoang thuyền.

Ánh mắt sắc bén của người đội kim khôi quét một lượt khắp khoang thuyền rồi dừng lại trên người Tây Môn Ngọc Sương và Lâm Hàn Thanh. Người đó cất tiếng nói:

- Là ai đả thương họ ?

Lâm Hàn Thanh, Tây Môn Ngọc Sương đồng thanh đáp:

- Ta !

Người đội kim khôi tức giận quát:

- Hai người các ngươi có thể đả thương đựơc cẩm y vệ đội của ta, võ công cũng có thể coi là cao minh.

Nói đoạn mục quang chuyển động qua Bạch Tích Hương và Lý Trung Hụê nói:

- Còn hai vị cô nương này là người như thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Ngươi không cảm thấy đã hỏi quá nhiều ư ?

Người vận kim khôi tức giận gầm lên:

- Trong trí nhớ của ta, chưa từng có kẻ nào dám vô lễ với ta như vậy.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Được lắm. Vậy hôm nay ta cho ngươi nghe thêm mấy lời vô lễ, tiện thể cho ngươi mở rộng thêm kiến thức.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Người này không giống như những kẻ thường đi lại trên giang hồ. Nhìn bộ dạng của hắn thì giống như một vị tướng quân của triều đình, Lâm Hàn Thanh ta chỉ là một thường dân áo vải, dối đầu với quan viên triều đình không phải là hành động tạo phản sao ?

Tâm niệm chuyển động, chàng liền cao giọng nói:

- Nhìn phục sức của các hạ không giống với người trong giang hồ, xin hỏi thân phận của các hạ là gì ?

Người mới vào đột nhiên cất tiếng cười dài, khẽ nhấc áo bào lên, rút ra một thanh cổ kiếm cẩn châu, nạm ngọc, dát vàng lấp lánh rồi nói:

- Các ngươi có nhận ra thanh kiếm này không ?

Lâm Hàn Thanh cảm thấy thanh kiếm này vô cùng đẹp đẽ, ngoại trừ vậy thì không thấy điểm nào đáng quý cả.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Kiếm vương chi kiếm.

Người kia tuy thân hình to lớn, nhưng niên kỷ dường như không lớn lắm. Gã cười lên khanh khách nói:

- Không sai, chính là kiếm vương chi kiếm.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Kiếm vương đã thất tung hai mươi năm nay, cho dù lão ta còn sống trên đời cũng đã hơn hoa giáp rồi. Ngươi nhặt được thanh kiếm vương chi kiếm này ...

Chỉ nghe người kia tức giận nói:

- Nói năng hàm hồ, thanh kiếm vương chi kiếm này là do gia phụ truyền lại cho ta. Con tiểu nha đầu này dám khinh thị ta đến vậy ư ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Như vậy ngươi là con của kiếm vương.

Người kia liền gật đầu nói:

- Chính là tiểu vương.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Ngươi tự xưng là tiểu vương mà không thấy xấu hổ sao ? Kẻ nào gọi ngươi là vương tử ?

Người kia liền chỉ kim khôi trên đầu, vẫy vẫy tử bào, nói:

- Đầu ta đội kim khôi, thân vận tử bào, tại sao không thể tự xưng là tiểu vương ?

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên thầm nhủ:

- Đầu đội kim khôi, thân vận tử vào, cầm theo một thanh kiếm cẩn châu nạm ngọc là có thể tự

xưng là tiểu vương sao?

Nhưng người kia đã lên tiếng nói:

- Kim khôi tử bào, là vật được võ lâm đồng đạo tôn kính, chưởng môn các đại phái đều tự thân viết tên, pháp hiệu lên đó để tặng cho gia phụ, chuyện này trong võ lâm thiết tưởng ai ai cũng biết, lẽ nào hai người không hay ?

Nguyên lai Lâm Hàn Thanh từ nhỏ đã cùng mẹ sống trong Phong Điệp Cốc ở Bắc Nhạc, ngoại trừ truyền thụ võ công, mẹ chàng không hề nhắc đến chuyện trong giang hồ. Có lần, chàng hỏi đến thân thế lai lịch của mình, nhưng mẹ chàng chỉ lắc đầu không nói, cũng không cho phép chàng hỏi thêm nữa. Vì thế, đối với chuyện trong giang hồ, chàng biết chẳng được bao nhiêu. Câu chuyện của Kiếm Vương đã là chuyện cách đây hai mươi năm dương nhiên chàng không thể nào rõ được, nhất thời chàng cũng lúng túng không biết nên trả lời người kia thế nào.

Tây Môn Ngọc Sương liền cười nhạt một tiếng, nói:

- Chúng ta không phải là người trong các đại môn phái đó, tự nhiên không cần thừa nhận Kiếm Vương Chi Kiếm là võ lâm chí tôn, cũng chẳng cần phải thừa nhận thân phận kiếm vương tử của ngươi.

Người tự xưng là Kiếm Vương Tử kia chỉ cười lạnh một tiếng nói:

- Lần này tiểu vương tiến nhập Trung Nguyên, một mặt muốn hội ngộ với các anh hùng hào kiệt ở Trung Nguyên, một mặt muốn đi tìm lại một đồ vật năm xưa gia phụ lưu lại. Nhìn niên kỉ của hai ngươi đây chắc không phải là nhân vật nổi tiếng gì, nếu như chết dưới kiếm của tiểu vương đây không phải là quá đáng tiếc sao.

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì thầm nhủ:

- Khẩu khí của người này tuy ngạo mạn, nhưng dụng tâm lại rất lương thiện.

Tây Môn Ngọc Sương chỉ cười lạnh một tiếng nói:

- Sao cơ ? Ngươi có lòng tin sẽ đánh bại được chúng ta à ?

Kiếm Vương Tử liền nghiêm sắc mặt nói:

- Kiếm vương chi kiếm, không dễ rời vỏ, hế kiếm rời vỏ không thấy máu tươi thì không thể thu kiếm, các người tuy có thể đả thương cẩm y vệ đội của ta, nhưng tiểu vương đây không muốn xuất kiếm giết hai kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Ta chẳng muốn nói nhiều với ngươi nữa, bất luận ngươi là kiếm vương chi tử hay kiếm vương chi tôn, chẳng liên quan gì đến ta cả. Mau lấy kiếm ra, ta muốn đọat thanh kiếm trong tay ngươi.

Kiếm Vương Tử khẽ biến sắc mặt nói:

- Con xú nha đầu này khẩu khí thật lớn, nếu ngươi muốn tiểu vương xuất kiếm thì mau báo danh ra. Kiếm Vương Chi Kiếm của ta không giết kẻ vô danh.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Sao ngươi lắm quy tắc vậy.

Kiếm Vương Tử nói:

- Nếu như ngươi không chịu báo danh, tiểu vương quyết không rút kiếm.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Ngôn hành cử chỉ của người này thật không giống kẻ đã lịch duyệt trong giang hồ.

Chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, thế đã đủ chưa ?

Kiếm Vương Tử lẩm bẩm một mình nói:

- Tây Môn Ngọc Sương ... Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương tức giận quát:

- Nam tử hán đại trượng phu không ngờ cũng có kẻ lắm mồm như là ngươi.

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu vương trước khi tiểu vương từ phương bắc vào Trung Nguyên, gia phụ đã từng nói qua danh tính các nhân vật nổi danh trong võ lâm Trung Nguyên nhưng người chưa từng nhắc đến cái tên Tây Môn Ngọc Sương này.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Ngươi chưa từng nghe qua thì để hôm nay ta cho ngươi mở rộng tầm mắt một phen.

Lời vừa dứt thì nàng đã vung tay điểm ra một chỉ.

Kiếm Vương Tử thấy nàng bất đồ tấn công, hữu thủ liền đặt tay lên đốc kiếm, chớp mắt kiếm đã rời vỏ, tạo nên một vùng kiếm ảnh hộ thể.

Tây Môn Ngọc Sương cảm thấy toàn thân Kiếm Vương Tử như được bảo vệ bằng một chiếc lồng kiếm khí, vội cả kinh thu hồi chỉ lực, lùi lại một bước.

Nàng quay đầu lại phía sau thì thấy Lâm Hàn Thanh đang đi về phía Bạch Tích Hương, liền lên tiếng quát lớn:

- Đứng lại !

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có phải chàng muốn giải huyệt đạo cho Bạch Tích Hương ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai. Tại hạ chỉ giải khai huyệt đạo cho mình cô nương, sau đó lại để cô nương giết chết hai người bọn họ, chỉ sợ không được công bằng lắm.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Được lắm, để ta giết chết Bạch Tích Hương trước rồi mới đối phó tên Kiếm Vương Tử này.

Nói đoạn nàng liền phi thân lao người về phía Bạch Tích Hương.

Lâm Hàn Thanh cả kinh, vội vàng hoành bộ, đứng cản trước mặt Tây Môn Ngọc Sương. Chàng tự biết nội lực, võ công đều không phải là đối thủ của Tây Môn Ngọc Sương, nếu như tiếp nàng một kích này, không chết cũng trọng thương. Nhưng không hiểu sao Tây Môn Ngọc Sương bất đồ dừng lại, thâu liễm nội lực rồi lạnh lùng hỏi:

- Lâm Hàn Thanh, chàng muốn chết thật sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như cô nương muốn giết Bạch Tích Hương thì phải giết tại hạ trước đã.

Chỉ nghe Kiếm Vương Tử cao giọng quát lớn:

- Hai người các ngươi có chuyện gì vậy ?

Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại lạnh lùng nói:

- Có liên quan gì tới ngươi ?

Kiếm Vương Tử đưa bảo kiếm lên chỉ hai người hỏi:

- Hai người là phu thê ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có là phu thê hay không thì can gì đến ngươi ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Nếu như hai người là phu thê thì hãy liên thủ đối phó ta, có lẽ sẽ có thêm một cơ hội sống sót.

Tây Môn Ngọc Sương tức giận quát:

- Khẩu khí ngươi thật lớn, lẽ nào ta lại sợ ngươi sao ?

Lời chưa dứt thì người nàng đã vọt đến, ngọc chưởng vung ra đánh thẳng vào đối phương.

Kiếm Vương Tử liền vung trường kiếm trong tay, tạo thành một cầu vồng bằng bạc, chặn lấy chưởng thế của Tây Môn Ngọc Sương rồi nói:

- Tại sao ngươi không lấy binh khí ra.

Tây Môn Ngọc Sương vừa thấy kiếm xuất ra, mang theo kiếm khí lạnh toát, trong lòng liền thầm nhủ:

- Tạo chỉ kiếm thụât của người này quả thật bất phàm, ta không thể khinh dịch được.

Nghĩ đoạn liền hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

- Ngươi có chắc sẽ thắng đựơc ta không ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Đó là điều đương nhiên, ngươi chỉ là một kẻ nữ lưu, đâu thể là đối thủ của tiểu vương.

Tây Môn Ngọc Sương trấn định tinh thần, lạnh lùng nói:

- Nếu như ta thắng ngươi thì sao ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu vương tứ phía bắc vào Trung Nguyên, đã đến viếng thăm Mao Sơn Thiên Hạc Thượng Nhân, không ngờ lão ta lại không ở Liên Vân Lư nữa, àm ta vô cùng thất vọng, ta đành phải khởi giá đi đến Thiếu Lâm. Từ lâu đã nghe Thiếu Lâm Tự là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, tiểu vương phải lên Thiếu Lâm trước đã.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Ai hỏi ngươi mà nói nhiều vậy. Ta chỉ hỏi nếu như ngươi bại trong tay ta, thì phải thế nào ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Thành tựu kiếm pháp của tiểu vương đã đạt đến tám thành của gia phụ, không thể có chuyện bại được.

Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:

- Nếu vạn nhất ngươi bại trong tay ta thì sao ?

Kiếm Vương Tử nỏi:

- Tiểu vương lập tức hồi giá về Nam Hải.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Thế thì dễ dàng cho ngươi quá !

Kiếm Vương Tử liền hỏi:

- Ý cô nương thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi bại trong tay ta thì suốt đời phải theo ta làm nô bộc.

Kiếm Vương Tử ngẩn người giây lát rồi hỏi:

- Nếu như ta thắng cô nương thì sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta sẽ theo ngươi làm nô tỳ, cả đời nghe sự sai khiến của ngươi.

Kiếm Vương Tử nhấp nháy đôi mắt, nhìn chằm chằm vào mặt Tây Môn Ngọc Sương một hồi rồi nói:

- Thật đáng tiếc !

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có gì mà đáng tiếc ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Một cô nương xinh đẹp như vậy, theo tiểu vương làm nô tỷ không phải đáng tiếc lắm sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Vậy thì phải thế nào ?

Kiếm Vương Tử đột nhiên ngửa mặt cười lớn đáp:

- Nếu như tiểu vương thắng thì sẽ lấy cô nương làm vương phi.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt, định phát tác nhưng cuối cùng cũng dồn được cơn tức xuống nói:

- Được lắm ! Nếu như ta bại trong tay ngươi thì sẽ đi theo ngươi suốt đời, làm thê tử hay tỳ thiếp đều do ngươi quyết định.

Kiếm Vương Tử cười hào sảng nói:

- Được ! Cô nương đã dám đánh cược với tiểu vương chắc hẳn cũng có chút bản lĩnh, mau rút kiếm ra !

Lúc này, Tây Môn Ngọc Sương đã không dám khinh thị Kiếm Vương Tử nữa, nàng thầm vận chân khí, đưa tay vẫy nhẹ một cái, trường kiếm trong tay Lý Trung Huệ đột nhiên bay vút vào trong tay nàng.

Kiếm Vương Tử ngẩn người ra nói:

- Nội lực thật thâm hậu.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:

- Ngươi cứ nhất định bắt ta phải dùng binh khí, bây giờ ta đã có kiếm rồi, mau xuất thủ đi !

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu Vương đường đường là nam tử hán, cô nương nên xuất thủ trước mới phải.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta chán chẳng muốn nói với ngươi nữa. Cẩn thận tiếp kiếm của ta !

Lời vừa dứt, trường kiếm đã đâm đến trước ngực Kiếm Vương Tử. Kiếm Vương Tử liền hoành kiếm quét tới. Song kiếm giao kích, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Tây Môn Ngọc Sương chhỉ thấy cổ tay hơi tê, bất giác lùi lại một bước. Kiếm Vương Tử cũng bị trấn động lùi lại hai bước. Gã thở dài một tiếng nói:

- Cô nương là bậc nữ lưu mà có nội công thâm hậu như vậy, thật làm tiểu vương khâm phục.

Tây Môn Ngọc Sương chỉ hừ nhẹ một tiếng, lao người về phía trước, trường kiếm huy động, dệt thành một tấm lưới kiếm ảnh phủ lên người Kiếm Vương Tử.

Kiếm Vương Tử vung kiếm tạo nên một bức tường hộ vệ thân thể. Chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau vang lên liên tiếp. Sau đó lại thấy Tây Môn Ngọc Sương nhảy vọt về phía sau nhanh như chớp.

Chỉ trong một cái nháy mắt, hai người đã giao thủ tám chiêu, thanh kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương giờ chỉ còn lại một nửa.

Thì ra, thanh kiếm của Kiếm Vương Tử tuy không phải là thần binh lợi khí, hay võ lâm danh kiếm gì, nhưng cũng do thép Miến Điện hợp luyện với Bạch kim tạo thành nên vô cùng sắc bén. Sau khi Tây Môn Ngọc Sương ngạnh tiếp mấy chiêu với gã, trường kiếm trong tay liền bị Kiếm Vương Chi Kiếm của gã chặt gãy.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn thanh đoạn kiếm trong tay lạnh lùng nói:

- Kiếm thuật của Kiếm Vương bất quá cũng chỉ như vậy.

Kiếm Vương Tử nói:

- Chúng ta còn chưa phân thắng bại. Cô nương đi đổi thanh kiếm khác rồi tái chiến.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không cần. Ta chỉ cần dùng thanh đoạn kiếm này cũng đủ thắng ngươi rồi. Cẩn thận đấy !

Nói đoạn, nàng huy động thanh đoạn kiếm, đâm thẳng tới trước ngực Kiếm Vương Tử.

Lần này, nàng không ngạnh tiếp với kiếm của Kiếm Vương Tử nữa, đường kiếm vừa nhanh vừa hiểm, biến hoá vô cùng nguỵ dị.

Nhưng kiếm thụât của Kiếm Vương Tử cũng đâu phải chỉ có hư danh, gã huy động trường kiếm, tạo thành một vùng kiếm khí bao quanh thân thể. Cho dù Tây Môn Ngọc Sương có biến chiêu thế nào cũng không thể đụng đến chéo áo của gã.

Lâm Hàn Thanh đứng nhìn hai người ác đấu một hồi mà ngẩn người kinh ngạc. Kiếm chiêu của Tây Môn Ngọc Sương kỳ ảo tuyệt luân, còn kiếm pháp của Kiếm Vương Tử thì lại khí thế nghiêm mật, dũng mãnh vô tỷ. Xem tình thế hai người động thủ, nhất thời chỉ sợ khó phân nổi thắng bại. Chàng liền thả bộ bước đến trước mặt Bạch Tích Hương, nhấc tay lên định giải huyệt cho nàng. Nhưng chàng vừa nhấc tay lên thì lại hạ tay xuống, trong lòng thầm nghĩ:

- Nếu như ta giải khai huyệt đạo cho nàng, không hiểu tình thế hôm nay sẽ trở nên phức tạp đến mức nào nữa ?

Nhất thời chàng không biết làm sao, cứ đứng ngẩn người ra nhìn Bạch Tích Hương trân trối.

Chợt nghe Tây Môn Ngọc Sương lớn giọng quát :

- Buông tay !

Một tiếng "Đang" vang lên !

Chàng liền quay mặt nhìn qua, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương đã khống chế được đại cục. Trường kiếm trong tay Kiếm Vương Tử đã không còn nghiêm mật như trước nữa. Kiếm chiêu của gã trở nên luống cuống, bị Tây Môn Ngọc Sương bức đến không thể hoàn thủ.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:

- Nếu như Tây Môn Ngọc Sương thắng được Kiếm Vương Tử, chỉ sợ Bạch Tích Hương và Lý Trung Hụê đều khó thoát cái chết.

Thời gian cấp bách, chàng liền không nghĩ ngợi nhiều nữa, sải bước đến trước mặt Lý Trung Hụê, vung tay giải huyệt cho nàng.

Lý Trung Hụê khẽ giật mình một cái, rồi đứng vọt đậy, đưa mắt nhìn khắp khoang thuyền một lượt rồi hỏi:

- Người kia là ai ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Kiếm Vương Tử.

Lý Trung Hụê hơi chau mày, lùi lại hai bước nói:

- Kiếm Vương Tử, hai mươi năm trước, võ lâm xuất hiện một kiếm khách có kiếm thụât trác tuyệt, đả bại ngũ đại kiếm phái. Sau đó lại lên Thiếu Lâm Tự, ác đấu một ngày một đêm với chưởng môn phương trượng. Người đời gọi ông ta là Kiếm Vương. Người này là Kiếm Vương Tử, có phải là con trai ông ta không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Điều này ... điều này, đại khái là vậy.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Kiếm Vương Tử đó còn là người nhà của chàng đấy.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Người nhà cái gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Hắn ta cũng họ Lâm.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Người họ Lâm trong thiên hạ có đến ngàn vạn. Hắn vốn định cư ở Nam Hải, làm sao có thể là người nhà của tại hạ được chứ.

Miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Thân phận của ta bất minh, ngay cả ta có phải họ Lâm hay không ta còn không biết nữa là.

Lý Trung Hụê nhìn tình thế Tây Môn Ngọc Sương và Kiếm Vương Tử ác đấu rồi tự lẩm bẩm một mình:

- Để bọn họ phân thắng bại rồi mới nói.

Đột nhiên nàng khẽ chau mày, không hiểu sao tự nhiên lùi lại hai bộ.

Lâm Hàn Thanh thấy sắc mặt nàng có vẻ đau đớn, không khỏi lo lắng trong lòng, liền lên tiếng

hỏi:

- Cô nương sao vậy ?

Lý Trung Hụê cười khổ nói:

- Võ công Bạch Tích Hương truyền cho chúng tôi có vấn đề.

Nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Kiếm Vương đó vốn là người Trung Nguyên, nghe nói ông ta không những kiếm thuật cao cường, hơn nữa còn anh tuấn phi phàm, trong giang hồ gây nên không ít chuyện ...

Lý Trung Hụê khẽ chau mày liễu, dường như đang cố gắng nhịn đau, mỉm cười nói:

- Giang hồ đời nào cũng có si tình nữ, nói ra cũng không phải chuyện gì lớn lắm.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy trong lòng nổi lên một thứ cảm giác kỳ lạ không thể lý giải nổi, liền cất tiếng hỏi:

- Có phải Kiếm Vương đã kết giao với một nữ tử ở Trung Nguyên không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không sai. Chuyện này nói dài thì có thể nói hết một ngày một đêm, nói ngắn thì chỉ cần hai câu là đủ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vậy mong cô nương nói một cách đơn giản cho tại hạ mở rộng kiến thức.

Lý Trung Hụê cười thê lương nói:

- Hơn mười năm trước, Kiếm Vương đó không những danh trấn võ lâm, mà còn là người tình trong mộng của không ít thiếu nữ. Chính vì thế, mà ông ta đã gây ra không ít chuyện tình cảm lăng nhăng, rốt cuộc bị người ta ép ra ngoài Nam Hải.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Võ công ông ta cao cường như vậy, tại sao lại bị người ta ép ra ngoài Nam Hải.

Lý Trung Hụê nói:

- Nhu có thể khắc cương. Kiếm thụât của ông ta tuy tuyệt thế nhưng cũng không thể thoát khỏi tấm

lưới tình của Nam Hải Công Chúa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nam Hải Công Chúa là ai ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Bà ta tự xưng là Nam Hải Công Chúa. Còn ai phong bà ta là Công Chúa thì chẳng ai biết cả. Dù sao thì sau khi Kiếm Vương bị bà ta ép đến Nam Hải thì trên giang hồ không còn thấy tông tích của ông ta nữa.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên cảm thầy một cảm giác khó tả nổi lên trong lòng, đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương và Kiếm Vương Tử đang ác đấu, nhất thời ngẩn người ra.

Lúc này, Kiếm Vương Tử đã bị kiếm thế vừa nhanh vừa hiểm của Tây Môn Ngọc Sương bức đến không còn sức hoàn thủ.

Chỉ thấy đoạn kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương tung hoành ngang dọc, kiếm chiêu như thác đổ, khí thế uy mãnh vô tỷ.

Kiếm Vương Tử giờ đây giống như đứng trên một ngọn cô đảo, nhận lấy những ngọn sóng lớn dồn dập vỗ vào, nhưng thuỷ chung vẫn đứng im lìm bất động.

Lâm Hàn Thanh không khỏi lên tiếng tán thưởng:

- Kiếm chiêu của Kiếm Vương Tử tử này quả nhiên danh bất hư truyền. Kiếm thế của Tây Môn cô nương tuy mãnh lịêt hiểm dộc, chỉ sợ nhất thới cũng không thể thắng được Kiếm Vương Chi Kiếm trong tay gã.

Tây Môn Ngọc Sương tuy đang ác đấu sinh tử với Kiếm Vương Tử, nhưng mọi cử động lời nói của Lâm Hàn Thanh và Lý Trung Hụê đều không lọt khỏi mắt nàng. Chỉ có điều nàng và Kiếm Vương Tử đang ác đấu đến hồi kịch liệt, không thể lo quá nhiều chuyện nên mới để yên.

Lúc này, nàng nghe thấy Lâm Hàn Thanh tán thưởng kiếm pháp của Kiếm Vương Tử, không khỏi tức giận. Nàng liền cười lạnh một tiếng nói:

- Ta cho ngươi xem bản lĩnh thực sự của Tây Môn Ngọc Sương này.

Nói đoạn, nàng liền chuyển thanh kiếm sang tả thủ, hữu thủ vung lên bắn ra một đạo chỉ phong.

Kiếm Vương Tử chỉ để ý đến đoạn kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương, không ngờ đến chỉ lực của nàng, liền trúng ngay một chỉ vào ngực, thân hình gã rung lên mấy cái rồi liên tiếp lùi lại bảy tám

bước, dựa sát vào vách thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng quát:

- Kiếm Vương Tử, sao không đánh nữa ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu vương đã không còn khả năng tái chiến nữa.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Như vậy ngươi đã nhận thua ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu vương không bại dưới kiếm của ngươi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Khi hai chúng ta đánh cược đâu có nói là ta nhất định phải dùng kiếm đánh bại ngươi.

Kiếm Vương Tử nói:

- Gia phụ nói với tiểu vương, chỉ có bảo kiếm mới là binh khí chánh tông. Chính vì vậy mà tiểu vương ngoại trừ kiếm thụât ra thì không học những thứ khác.

Tây Môn Ngọc Sương nghe xong thì vừa tức vừa buồn cười, lạnh lùng nói:

- Như vậy là ngươi muốn huỷ ước phải không ?

Chương 24: Hồi 24

Kiếm Vương Tử lắc đầu nói:

- Một lời của tiểu vương đáng giá ngàn vàng, đâu thể huỷ ước được.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu như ngươi không định huỷ ước, vậy thì từ nay phải theo ta làm nô bộc.

Kiếm Vương Tử nói:

- Nếu như ta không muốn làm nô bộc cho cô nương thì sao ?

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Không chịu theo ta làm nô bộc thì chỉ có một con đường duy nhất.

Kiếm Vương Tử hỏi:

- Con đường nào ?

Tây Môn Ngọc Sương gằn giọng nói:

- Chết !

Kiếm Vương Tử ngẩng mặt lên trời cười ha hả một tràng dài rồi nói:

- Tiểu vương bắc thượng trung nguyên, những tưởng có thể giống như gia phụ đả bại ngũ đại kiếm phái, kế tục sự nghiệp của người, dựng nên tên tuổi của Tân Kiếm Vương, thật không ngờ vừa mới xuất thủ lần đầu đã bị người đánh bại. Cho dù không đánh cược với cô nương tiểu vương cũng không còn mặt mũi nào trở về nhìn gia phụ nữa.

Nói đoạn, y liền vung kiếm lên tự cắt vào cổ.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy vội quát lớn:

- Dừng tay !

Kiếm Vương Tử liền hạ kiếm xuống, nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

- Ngươi có chuyện gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, các hạ mới thua một trận, hà cớ gì phải vung kiếm tự vẫn như vậy ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Gia phụ là nhất đại kiếm vương, ta là con trai của người, lại đựơc người đích thân truyền thụ võ công vậy mà bị bại trong tay người khác, như vậy không phải đã làm nhục nhã thanh danh Kiếm Vương của gia phụ sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lệnh tôn tuy được người đời xưng tụng là Kiếm Vương nhưng trong đời ông ta cũng không phải là người chưa từng bị đánh bại.

Kiếm Vương Tử tức giận nói:

- Ngươi nói năng hàm hồ ! Gia phụ bị ai đánh bại ?

Lâm Hàn Thanh nghe gã hỏi vậy thì cũng ngần người, nhất thời không biết đáp thế nào cho phải.

Lý Trung Hụê liền lên tiếng tiếp lời:

- Theo tiểu nữ biết thì lệnh tôn khi hành tẩu giang hồ đã từng đại bại hai lần.

Kiếm Vương Tử cả kinh hỏi:

- Là hai lần nào ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Một lần bị vây hãm trong La Hán Đại Trận của Thiếu Lâm Tự. Lần thứ hai bị Thập Phương Lão Nhân đánh bại.

Kiếm Vương Tử hỏi tiếp:

- Đây là sự thật chứ ?

Lý Trung Hụê liền đáp:

- Tự nhiên là thật. Tiểu nữ lừa vương tử để làm gì ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Cho dù đó đều là sự thật cũng đâu liên can gì đến vụ đánh cuộc của chúng ta.

Kiếm Vương Tử tử nói:

- Nếu như gia phụ cũng từng bị đánh bại hai lần, tiểu vương hôm nay bại trong tay cô nương cũng không thể coi là chuyện gì lớn lao cả.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nói như vậy là ngươi đã nghĩ lại rồi.

Lâm Hàn Thanh liền lên tiếng:

- Lệnh tôn dược giang hồ đồng đạo xưng tụng là Kiếm Vương, như vậy nói lên ông ta là người kiếm thuật cao cường, có được thành tựu rất cao trong kiếm thuật, chứ không hề có ý nói ông ta là người chưa từng bị ai đánh bại trong đời cả.

Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:

- Lâm Hàn Thanh , chuyện này liên can gì đến chàng ? Thật là đa sự.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ khuyên bảo y, không nên vì cái bại nhất thời mà bỏ đi cả quãng dường dài phía trước, như vậy có gì sai đâu ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Sống chết của hắn liên can gì đến chàng đâu ? Tại sao lại xen miệng vào làm chi ? Huống hồ, cho dù chàng có khuyên được hắn không tự sát nữa, cũng không thể cứu sống hắn được.

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:

- Nếu như y không tự sát nữa, chỉ sợ cô nương cũng không thể giết được y.

Tây Môn Ngọc Sương tức giận nói:

- Được lắm ! Để ta giết hắn cho chàng xem.

Lâm Hàn Thanh cao giọng nói:

- Nếu như cô nương nhất định muốn giết y, tại hạ và Lý cô nương quyết không toạ thủ bàng quan.

Mục quang Tây Môn Ngọc Sương chuyển động, nhìn Lâm Hàn Thanh và Lý Trung Hụê một cái rồi nói:

- Cho dù ba người liên thủ hợp công cũng không phải là đối thủ của Tây Môn Ngọc Sương này.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lý Trung Hụê và Kiếm Vương Tử liên thủ giáp công có thể ngăn được cô nương ba chiêu, trong lúc đó tại hạ có thể giải huyệt cho Bạch Tích Hương.

Tây Môn Ngọc Sương quay đầu nhìn lại thì thấy Lâm Hàn Thanh đang đứng trước mặt Bạch Tích Hương, bất luận nàng dùng cách gì cũng không thể một đòn mà đả thương đựơc Bạch Tích Hương.

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói tiếp:

- Cô nương xuất thủ một chiêu, có thể tức thời đả thương được tại hạ, nhưng chỉ cần tại hạ đỡ được đến chiêu thứ hai thì Lý Trung Hụê đã giải huyệt đựơc cho Bạch Tích Hương. Lúc đó thì cô nương sẽ lâm vào cảnh bốn mặt đều là địch nhân, chỉ sợ kẻ khó thoát lúc ấy sẽ là cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi nói:

- Lâm Hàn Thanh, đáng lẽ ta phải sớm giết chàng đi mới phải. Tại sao chuyện gì chàng cũng nhúng mũi vào thế ?

Lâm Hàn Thanh hơi ngẩn người trong giây lát rồi đáp:

- Có lẽ đây là một sự trùng hợp.

Miệng chàng đáp vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ:

- Nàng nói không sai chút nào. Ta xuất đạo giang hồ chưa lâu, nhưng mọi sự việc trọng đại diễn ra trong giang hồ, không việc nào lại không liên quan tới ta.

Nghĩ đến điểm này, chàng không khỏi tủm tỉm cười một mình.

Tây Môn Ngọc Sương thấy vậy tức giận hỏi:

- Chàng cười cái gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương nói không sai chút nào. Ta nghĩ đi nghĩ lại quả thật có chút kỳ quái ...

Chợt một thanh âm ôn nhu ở phía sau chàng cất lên tiếp lời:

- Không có gì kỳ quái cả. Đây không phải là trùng hợp, mà là trong lòng bọn họ ta lúc nào cũng nghĩ đến chàng. Khi thì vô ý, lúc thì hữu ý coi chàng là trung tâm của mọi chuyện. Mọi cuộc quyết đấu đều do chàng mà ra cả, tự nhiên chàng phải liên can đến rồi ...

Lâm Hàn Thanh cả kinh quay đầu lại nhìn thì thấy Bạch Tích Hương đang từ từ đứng dậy, hai mắt đảo một vòng quan sát tình hình trong khoang thuyền. Chàng ngẩn người một hồi mới trấn tĩnh lại hỏi:

- Ai đã giải khai huyệt đạo cho nàng ?

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Khi ngươi điểm huyệt ta, dụng lực quá nhẹ. Tự nhiên ta có thể dễ dàng tự giải huyệt cho mình.

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng nói:

- Ta nên sớm nghĩ ra nàng có thể tự giải huyệt mà điểm thêm mấy chỗ nữa mới đúng.

Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:

- Cũng đâu có ích gì. Chỉ cần ta có thể đề chân khí, thông qua kinh mạch truyền vào huyệt đạo thì giải một huyệt đạo hay mười chỗ cũng không có gì khác nhau.

Khôgn hiểu vì sao, Tây Môn Ngọc Sương mỗi lần gặp Bạch Tích Hương, trong lòng đều sản sinh một cảm giác e ngại. Nhìn thấy nàng tỉnh dậy, bất giác hung tính trong người Tây Môn Ngọc Sương liền giảm tới mấy phần.

Bạch Tích Hương ngẩng đầu lên nhìn Kiếm Vương Tử lạnh lùng ra lệnh:

- Mau bảo thuộc hạ của ngươi thả hai nha đầu của ta ra.

Kiếm Vương Tử chỉ thấy Bạch Tích Hương dung mạo như hoa, quyết không kém với Tây Môn Ngọc Sương, hơn nữa lại mang theo một vẻ yếu ớt đáng thương, trong lòng không khỏi rung động thầm nghĩ:

- Trung Nguyên nữ tử, người nào cũng đẹp tựa tiên sa, nếu như ta có thể mang hai người này trở về Nam Hải làm thê thiếp, kể cũng không uổng phí chuyến đi này.

Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng nói:

- Hừ, sắp chết đến nơi rồi còn nghĩ vẩn vơ.

Kiếm Vương Tử cả kinh nói:

- Có chuyện gì ?

Thì ra trong lòng gã đang nghĩ đến chuyện dẫn hai người trở về Nam Hải, thu nạp làm thê thiếp, những gì Bạch Tích Hương nói, nhất loạt đều bỏ ngoài tai.

Bạch Tích Hương lạnh lùng nhắc lại:

- Bảo thuộc hạ của ngươi thả hai con nha đầu của ta ra.

Kiếm Vương Tử không cần nghĩ ngợi, đáp:

- Được thôi !

Nói dứt lời, gã liền hướng ra cửa khoang thuyền vẫy tay nói:

- Thả hai vị cô nương đó ra.

Lúc này, bên ngoài thuyền đã đứng đầy các cẩm y đại hán, bởi vì chưa có lệnh của Kiếm Vương Tử nên không ai dám tiến vào. Chỉ thấy nhân ảnh chuyển động, Tố Mai và Hương Cúc liền được thả ra.

Hai người trên mình khắp nơi đều bị thương, toàn thân máu tươi chảy đầm đìa bước vào khoang thuyền.

Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn nhị tỳ một lượt rồi nói:

- Bị thương có nặng không ?

Cả hai liền đồng thanh đáp:

- Đa tạ cô nương quan tâm, vết thương không nặng lắm.

Bạch Tích Hương vẫy tay nói:

- Các ngươi qua đây.

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi song song bước tới trước mặt Bạch Tích Hương nói:

- Cô nương có gì phân phó ?

Bạch Tích Hương đưa tay vỗ lên người nhị tỳ hai cái rồi nói:

- Các người ra kia toạ công điều tức đi.

Nhị tỳ được nàng điểm vào hai chỗ huyệt đạo, liền chầm chậm bước đến một góc thuyền ngồi xuống toạ công.

Bạch Tích Hương chuyển động mục quang, quét khắp khoang thuyền một lượt rồi nói:

- Lý Trung Hụê, Tây Môn Ngọc Sương các người đã luyện đủ mười lần chưa ?

Lý Trung Hụê lắc đầu nói:

- Chưa đủ.

Bạch Tích Hương nói:

- Tại sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không phải bọn họ không thủ tín, là tại hạ điểm vào huyệt đạo của họ.

Bạch Tích Hương chau mày nói:

- Ngươi thật đúng là một kẻ ưa nhúng mũi vào chuyện người khác.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ đã nhúng mũi vào mất rồi.

Bạch Tích Hương lạnh lùng tiếp lời:

- Kể từ nay trở đi, ta thấy ngươi nên rút khỏi vòng thị phi, không được đa sự nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đáng tiếc giờ này cô nương nói ra điều đó thì đã quá muộn rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Ngươi nhất định muốn dính vào chuyện này ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai ! Nếu như tại hạ đã quản vào rồi thì phải quản cho đến cùng.

Bạch Tích Hương lắc đầu, thở dài nói:

- Lâm Hàn Thanh, ngươi thật không biết tự lượng sức mình.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên cất tiếng cười dài nói:

- Chỉ cần Lâm Hàn Thanh ta thấy đúng, cho dù có phải chết ta cũng không để tâm, nếu như ...

Bạch Tích Hương tức giận hét lớn:

- Ngươi thật sự muốn chết ?

Lời vừa dứt thì một chưởng đã kích tới trước ngực Lâm Hàn Thanh. Chưởng thế của nàng nhanh như điện chớp, Lâm Hàn Thanh muốn tránh cũng không tránh kịp, chỉ nghe "bình" một tiếng, đã trúng phải một chưởng của nàng vào ngực.

Chưởng này vừa nhanh, vừa nặng, chỉ thấy Lâm Hàn Thanh lảo đảo thối lui vài bộ, ộc ra một búng máu tươi rồi ngã vật xuống sàn thuyền.

Lý Trung Hụê cảm thấy một cỗ nộ khí bừng bừng nổi lên trong lòng, nàng hét lớn:

- Ngươi đã giết chết chàng ?

Nói đoạn, nàng liền vọt người lên trước, tung một chưởng vào Bạch Tích Hương.

Bạch Tích Hương khẽ lắc mình tránh khỏi một chưởng của Lý Trung Hụê còn chưa kịp hoàn thủ thì đã thấy một cỗ ám kình âm thầm bức tới.

Lý Trung Hụê đánh trượt một chưởng, liền xoay mình tiếp tục thế công. Chiêu chiêu thức thức đều là những chiêu trí mạng, chỉ cần một chiêu là có thể lấy mạng đối phương.

Bạch Tích Hương khẽ nghiến răng, vận hết nội lực, ngạnh tiếp với cỗ ám kình đang bức tới, đồng thời hữu thủ vung ra, vỗ một chưởng về phía Lý Trung Hụê.

Song chưởng tiếp xúc, chỉ nghe một tiếng "Bốp" vang lên.

Lý Trung Hụê đang lao người về phía trước, liền bị chấn động lùi lại ba bốn bước.

Bạch Tích Hương thì vẫn đứng vững như bàn thạch, không hề di động.

Thì ra, nàng đã thầm vận nội lực, dùng bản thân đỡ lấy ám kình, sau đó truyền một phần xung lực sang đối phó với chưởng lực của Lý Trung Hụê.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương quát lớn:

- Sĩ biệt tam nhật, cần phải nhìn bằng con mắt khác. Không ngờ chỉ chưa đầy nửa năm mà ngươi đã có thành tựu như vậy.

Miệng nàng nói vậy, người đã lao tới. Kiếm quang loé lên, bổ vào Bạch Tích Hương.

Lý Trung Hụê điều tức một hồi rồi cúi xuống nhặt lên một thanh trường kiếm, không nói lời nào đã vung kiếm tấn công Bạch Tích Hương luôn.

Bạch Tích Hương liền nhanh chóng cho tay vào bọc rút ra một thanh đoản kiếm sáng lấp lánh, thân mình khẽ đảo một cái tránh khỏi một kiếm của Lý Trung Hụê. Đoạn phản thủ vung kiếm ra, chém mạnh vào kiếm của Tây Môn Ngọc Sương.

Lý Trung Hụê cao giọng nói:

- Tây Môn cô nương cẩn thận. Kiếm của cô ta có thể chém sắt như chém bùn.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đa tạ cô nương chỉ giáo.

Đoạn nàng lắc cổ tay thu hồi đoạn kiếm, nói tiếp:

- Nếu như cô nương muốn báo cừu cho Lâm tướng công, chúng ta tạm thời không đối địch với nhau nữa.

Lý Trung Hụê nói:

- Tiểu muội cũng đang có ý này.

Nói đoạn, trường kiếm trong tay đã tả xung hữu đột, liếp tiếp tấn công năm sáu chiêu.

Thanh đoản kiếm trong tay Bạch Tích Hương tuy có khả năng đoạn thạch phân kim, nhưng Lý Trung Hụê sớm đã lưu tâm, không để cho song kiếm tiếp xúc.

Tây Môn Ngọc Sương hét lớn một tiếng, rồi cũng huy động đoạn kiếm công tới.

Bạch Tích Hương lực đấu hai người, tuy có bảo kiếm trong tay nhưng vẫn cảm thấy vô cùng vất vả.

Lúc này ba người ác đấu với nhau, không ai để ý đến Kiếm Vương Tử đang đứng ở một góc thuyền.

Kiếm Vương Tử khẽ nhấc thanh trường kiếm trong tay lên, không biết phải giúp đỡ bên nào mới nên, nhất thời đứng ngẩn người ra không biết làm gì.

Bạch Tích Hương mới luyện võ công chưa lâu, tuy Cửu Ma Huyền Công của nàng có khả năng tiến bộ thần tốc, nhưng thời gian quá ngắn, cơ sở không vững chắc, khi đánh nhau thực sự cũng cảm thấy một cảm giác lực bất tòng tâm.

Ba người đang ác đấu thì đột nhiên bên ngoài truyền lại tiếng la hét, thì ra bên ngoài đã triển khai một trường ác đấu.

Tây Môn Ngọc Sương vội vàng công ra hai chiêu bức lùi Bạch Tích Hương rồi quát hỏi:

- Có chuyện gì ?

Thường ngày nàng đều nhất hô bá ứng, trong lúc vội vã liền thuận miệng hỏi một câu. Lời vừa dứt thì mới nghĩ ra mình chỉ có một mình ở đây, lời này quả thật quá thừa.

Chỉ nghe Kiếm Vương Tử cao giọng đáp:

- Không biết ở đâu có rất nhiều võ lâm cao thủ đang tấn công lên thuyền.

Lời gã còn chưa dứt, thì bên ngoài đã vang lên một tiếng hét lớn. Thiết Diện Côn Luân Báo Ứng Thần Chu Hải vung chưởng đánh ngã hai cẩm y đại hán, xông thẳng vào trong khoang thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Lý Trung Hụê, viện thủ của ngươi tới rồi kìa.

Chu Hải đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cao giọng hỏi:

- Minh chủ không việc gì chứ ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tôi không sao.

Nàng ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Chỉ có một mình tiền bối thôi sao ?

Chu Hải nói:

- Ngoại trừ lão khiếu còn có Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá với Hoàng Phủ Trường Phong, Kim Phất

Đạo Trưởng.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn Kiếm Vương Tử nói:

- Hạ lệnh cho thủ hạ của ngươi dừng tay đi. Cẩm y vệ đội của ngươi tuy là nghìn người chọn một, nhưng cũng không thể ngăn cản được những cao thủ hàng đầu của võ lâm Trung Nguyên đâu.

Kiếm Vương Tử đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy cẩm y vệ đội mình mang theo đã quá nửa bị thương, liền quát lớn:

- Dừng tay !

Đám cẩm y đại hán dường như vô cùng tôn kính Kiếm Vương Tử, Kiếm Vương Tử vừa hạ lệnh, bọn chúng liền lập tức dừng lại.

Lúc này, Bạch Tích Hương và Tây Môn Ngọc Sương cũng đã đình thủ không đánh nữa.

Chỉ thấy bên ngoài nhân ảnh chuyển động, Bàng Thiên Hoá xách quải trượng, Hoàng Phủ Trường Phong cầm kiếm, Kim Phất Đạo Trưởng nắm phất trần lần lượt bước vào.

Những người này đều vô cùng kính trọng Bạch Tích Hương, thấy nàng trong khoang thuyền liền bước tới thi lễ.

Bạch Tích Hương mỉm cười, thu hồi đoản kiếm nói:

- Chư vị vẫn khoẻ chứ ?

Bàng Thiên Hoá, Chu Hải liền đồng thanh nói:

- Nhờ ơn Bạch cô nương, chúng tôi vẫn khoẻ.

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt tiếp lời:

- Lý Trung Hụê, chỉ sợ ngươi cũng không thể khống chế được những cao thủ này nữa rồi.

Lý Trung Hụê thở dài một hơi nói:

- Bọn họ đều rất kính trọng Bạch Tích Hương mà không biết rằng nàng ta đã thay đổi tính tình.

Chu Hải ngẩn người quay đầu lại nhìn Lý Trung Hụê hỏi:

- Ai thay đã dổi tính tình ?

Lý Trung Hụê nói:

- Bạch Tích Hương ! Bạch Tích Hương của hiện tại đã không còn giống như Bạch Tích Hương của ngày xưa nữa rồi.

Bàng Thiên Hoá liền hỏi:

- Tại sao vậy ?

Lý Trung Hụê nói:

- Nàng ta tham luyện một loại ma công để tri trì sinh mạng, nhưng chính loại ma công này đã khiến tính cách của nàng ấy biến đổi, trở thành một con người khác hoàn toàn.

Chu Hải hỏi tiếp:

- Biến đổi thế nào ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Trở nên tự tư tự lợi, lạnh lùng tàn khốc.

Chu Hải có chút không tin liền hỏi:

- Trên đời có chuyện này thật sao ?

Hoàng Phủ Trường Phong cũng nói:

- Luyện võ công mà có thể thay đổi tính cách, chuyện này ta cũng chưa từng nghe qua.

Chu Hải bước đến trước mặt Bạch Tích Hương nói:

- Bạch cô nương, lão khiếu Chu Hải, không biết cô nương có còn nhớ không ?

Lý Trung Hụê cao giọng nói:

- Chư vị phải hết sức cẩn thận, đề phòng nàng ta bất chợt đâm các bị một kiếm.

Chu Hải tuy không tin nhưng nghe Lý Trung Hụê nói vậy, bất giác cũng âm thầm vận khí giới bị, tự nhủ:

- Thà tin là có vẫn tốt hơn. Cẩn tắc vô áy náy.

Bạch Tích Hương lên tiếng hỏi:

- Ông có phải là Chu Hải không ?

Chu Hải nói:

- Chính là lão khiếu.

Bạch Tích Hương liền lạnh lùng nói như ra lệnh:

- Vậy mau đi bắt Lý Trung Hụê đến đây cho ta.

Chu Hải ngẩn người ra hỏi:

- Lý cô nương chính là đương kim võ lâm minh chủ, thiên hạ anh hùng ai ai cũng kính trọng nàng. Lão khiếu làm sao có thể xuất thủ bắt nàng cho cô nương được.

Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:

- Vậy là ngươi không chịu bắt ả cho ta ?

Chu Hải nói:

- Không sai chút nào.

Bạch Tích Hương đột nhiên xuất thủ, Ngư Trường Kiếm trong tay nàng biến thành một đạo hàn quang bay thẳng đến trước ngực Chu Hải. Chu Hải sớm đã phòng bị, lắc mình tránh né một kiếm bất ngờ của Bạch Tích Hương. Nào ngờ thủ pháp của Bạch Tích Hương quá nhanh, tuy Chu Hải sớm dã phòng bị, tránh được một chiêu của nàng, nhưng tay áo cũng bị chém đứt.

Chu Hải cả kinh thầm nhủ:

- Nếu như ta không nghe lời cảnh cáo của Lý Trung Hụê, e rằng chiêu kiếm vừa rồi đã đưa vào tử địa. Cho dù không chết cũng mất đi một cánh tay.

Lão đang suy nghĩ thì Bạch Tích Hương đã tiếp tục công tới. Chu Hải nào dám coi thường, vội vã lùi lại ba bước tránh kiếm. Bạch Tích Hương đánh ra hai kiếm mà không làm gì được đối phương, cũng không tiếp tục truy bức nữa.

Bàng Thiên Hoá thấy vậy thấp giọng nói:

- Chu huynh, chuyện này là thế nào vậy ?

Chu Hải nói:

- Huynh đệ cũng cảm thấy thật lạ lùng. Bàng huynh tinh thông y đạo, thử xem có loại quái bệnh nào giống như vậy không ?

Nói đoạn, lão đưa mắt nhìn sang phía Lâm Hàn Thanh. Thấy chàng nằm dưới đất, lão liền lập tức bước đêm ôm lây chàng nói:

- Ai đã đả thương hắn ?

Lý Trung Hụê nói:

- Bạch Tích Hương !

Chu Hải nói:

- Nói như vậy thì Bạch cô nương bị điên thật rồi !

Lý Trung Hụê nói:

- Không sai ! Ôi nếu như không có Lâm tướng công ra tay tương cứu, chỉ sợ tôi và Tây Môn Ngọc Sương đã không thể đứng đây nói chuyện với các vị nữa rồi.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Có chuyện này thật sao ? Minh chủ có thể nói tường tận một chút đựơc không ?

Lý Trung Hụê thở dài một tiếng nói:

- Một lời khó nói hết được, tiền bối xem thương thế của Lâm Hàn Thanh trước rồi hãy nói.

Bạch Tích Hương liền bước đến bên cạnh Chu Hải, đưa tay bắt mạch cho Lâm Hàn Thanh rồi nói:

- Thương thế rất nặng !

Lý Trung Hụê nói:

- Chàng bị Bạch Tích Hương dùng nội gia chưởng lực đả thương.

Tây Môn Ngọc Sương cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Còn cứu được không ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Nếu như lập tức cứu chữa thì còn hy vọng, để thêm hai ba canh giờ nữa thì lão phu cũng không nắm chắc.

Lý Trung Hụê hơi biến sắc mặt nói:

- Nặng như vậy sao ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu chỉ nói sự thật.

Lý Trung Hụê nói:

- Được, vậy phiền tiền bối lập tức trị thương cho chàng đi !

Bàng Thiên Hoá đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Ở trong thuyền này sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tình thế cấp bách, tuy rằng có chút nguy hiểm nhưng cũng không thể suy nghĩ nhiều.

Bàng Thiên Hoá gật đầu đồng ý rồi cùng Chu Hải ôm Lâm Hàn Thanh đi đến một góc thuyền, đặt chàng nằm xuống rồi quỳ xuống bên cạnh chăm sóc.

Lý Trung Hụê thấp giọng nói với Kim Phất Đạo Trưởng và Hoàng Phủ Trường Phong:

- Hai vị tạm thời không cần xuất thủ, cần phải hết sức để ý đến Kiếm Vương Tử và thuộc hạ của hắn.

Nói đoạn, nàng đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương gọi:

- Tây Môn cô nương !

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

- Có chuyện gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Lúc này chúng ta là địch hay bạn ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi cho rằng viện thủ của mình đã đến mà nghĩ có thể khuất phục được Tây Môn Ngọc Sương này thì đã nhầm rồi. Chúng ta là kẻ thù vẫn hơn.

Bạch Tích Hương đột nhiên mở miệng xen vào:

- Dù sao hai người sớm muộn cũng phải có người sống kẻ chết.

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Có điều trước khi chúng ta đánh đến người sống kẻ chết thì phải hợp lực để đối phó ngươi trước dã.

Bạch Tích Hương liền cười lên khanh khách nói:

- Ngươi cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay sao ?

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên nghiêm mặt nói:

- Bạch Tích Hương, ngươi đã học võ công. Giờ nếu ta giết ngươi cũng không thể coi là bức hiếp kẻ yếu được nữa.

Bạch Tích Hương nói:

- Chỉ bằng một mình ngươi sao ?

Tây Môn Ngọc Sương gật đầu nói:

- Không sai ! Ngươi có dám cùng ta dùng võ công phân định sinh tử hay không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tại sao ngươi không hợp lực với Lý Trung Huệ nữa ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Vừa nãy giao thủ mấy chiêu, thắng bại thế nào, trong lòng chúng ta đều tự biết rõ. Ta đâu cần kẻ khác tương trợ.

Bạch Tích Hương nói:

- Nhìn ngươi tràn đầy lòng tin, xem ra đã nắm chắc phần thắng trong tay. Nếu không bắt ngươi toàn lực xuất thủ, chỉ sợ ngươi vẫn còn cho rằng mình là thiên hạ vô địch.

Nói đoạn, nàng liền chậm rãi tiến lên hai bộ rồi tiếp lời:

- Ngươi xuất thủ đi !

Tây Môn Ngọc Sương sớm đã có tính toán, cảm thấy với võ công của mình giết chết Bạch Tích Hương không phải chuyện khó khăn gì, nhưng không hiểu sao trong lòng luôn cảm thấy nể sợ Bạch

Tích Hương mấy phần. Mắt thấy Bạch Tích Hương từ từ bước tới, trong lòng không khỏi có chút khiếp đảm.

Bạch Tích Hương nắm chắc đoản kiếm, hộ vệ trước ngực, mỉm cười nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, tại sao còn không xuất thủ ?

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:

- Cho dù ngươi có Cửu Ma Huyền Công, tiến cảnh kỳ tốc cũng không thể là đối thủ của ta.

Nàng tự nói với mình để tăng thêm sự can đảm, sau đó bước lên một bước , chầm chậm giơ cao đoạn kiếm.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Nếu như Cửu Ma Huyền Công chỉ có như vậy thì ta cũng đâu cần học làm gì ?

Hoàng Phủ Trường Phong biến sắc nói:

- Cô nương đã học Cửu Ma Huyền Công ?

Bạch Tích Hương chầm chậm quay mặt lại, nhìn Hoàng Phủ Trường Phong nở một nụ cười tươi như hoa nói:

- Ồ, vậy thì sao ?

Lý Trung Huệ thấy trong nụ cười của nàng dường như dạt dào nhu tình mật ý, mị lực kinh hồn, không khỏi chấn động trong lòng.

Hoàng Phủ Trường Phong nhắm nghiền hai mắt lớn tiếng nói:

- Đây là Mị Tiếu Phược Hồn trong Cửu Ma Huyền Công, các vị nên cẩn thận.

Chỉ thấy Bạch Tích Hương nhấc đoản kiếm trong tay đâm mạnh đến.

Hoàng Phủ Trường Phong mồ hôi đầm đìa, hai mắt còn chưa mở ra, tất nhiên không thể tránh khỏi một kiếm này của nàng.

Kim Phất Đạo Trưởng liền hét lớn một tiếng, Kim Phất trong tay lập tức vung ra, tả chưởng cũng nhanh như chớp đẩy ra một chưởng vào Hoàng Phủ Trường Phong.

Chương 25: Hồi 25

Hoàng Phủ Trường Phong bị Kim Phất Đạo Trưởng đẩy lệch sang một bên, nên tránh khỏi được đường kiếm hiểm ác của Bạch Tích Hương.

Bạch Tích Hương một chiêu không chúng, liền lập tức biến hoá, đoản kiếm hoành ngang, chém bị thương hữu thủ (hữu tý) của Hoàng Phủ Trường Phong, tiếp đó lại huy kiếm chém ra nghênh tiếp với phất trần của Kim Phất Đạo Trưởng.

Kim Phất Đạo Trưởng vừa đắc thủ cứu người, lập tức thu hồi kim phất, không để cho bảo kiếm của Bạch Tích Hương quét trúng.

Bạch Tích Hương liền thu hồi đoản kiếm, mục quang chuyển động nhìn Kim Phất Đạo Trưởng nói:

- Chiêu thức của đạo trưởng thật lăng lệ vô song, tiểu nữ vô cùng bái phục.

Kim Phất Đạo Trưởng nói:

- Cô nương nói hay lắm ...

Ngẩng đầu nhìn lên, chợt thấy hai mắt nàng đã đầm đìa nước mắt, mặt buồn rười rượi, dường như chịu sự oan khuất vô cùng lớn lao. Nhất thời lão cũng không khỏi ngẩn người thầm nhủ:

- Thật là kỳ lại, tự nhiên sao lại khóc lên như vậy ?

Chỉ thấy hữu thủ Bạch Tích Hương vung lên, đoản kiếm trong tay đột nhiên hoạch một đường đến trước ngực Kim Phất Đạo Trưởng.

Kim Phất Đạo Trưởng dang suy nghĩ không hiểu sao nàng đột nhiên khóc lớn như vậy, không ngờ nàng lại đột nhiên xuất thủ tấn công. Trong lúc cấp bách, chỉ đành đề khí nhảy vọt về phía sau.

Lão ứng biến tuy nhanh, nhưng vẫn muộn một bước so với Bạch Tích Hương. Chỉ thấy cánh tay lão đã bị kiếm quệt qua một đường, máu chảy đầm đìa.

Bạch Tích Hương cười lên khanh khách nói:

- Cẩn thận, kiếm của ta có độc.

Lý Trung Hụê tức giận quát lớn:

- Bạch Tích Hương, không ngờ ngươi trở nên độc ác như vậy.

Nói đoạn, trường kiếm vung lên, đâm thẳng về phía trước.

Hoàng Phủ Trường Phong liền lớn tiếng cảnh báo:

- Cửu Ma Huyền Công biến hoá nguỵ dị khôn lường. Khi động thủ với cô ta không đựơc nhìn cũng không được trả lời câu hỏi của cô ta.

Bảo kiếm trong tay Bạch Tích Hương nhanh như chớp vung lên tiếp lấy trường kiếm của Lý Trung Hụê.

Lý Trung Hụê sớm đã lưu tâm, cổ tay khẽ lắc một cái, thu hồi trường kiếm. Đoạn nàng trầm kiếm xuống, nhanh chóng đâm tới trước ngực đối phương.

Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia nổi tiếng là đa tạp kiêm thông sở học nhiều nhà. Chiêu trước là kiếm pháp Võ Đang, chiêu sau chính là chiêu Phụng Xí Liêu Vân trong Côn Luân kiếm pháp.

Bạch Tích Hương khẽ trầm đoản kiếm, nghênh tiếp lấy kiếm của Lý Trung Hụê. Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười tươi nói:

- Thương thế Lâm Hàn Thanh thế nào ?

Lý Trung Hụê nhất thời phân tâm, trường kiếm trong tay đã bị Bạch Tích Hương chặt đứt làm hai.

Bảo kiếm của Bạch Tích Hương lập tức biến chiêu, xuất thủ nhưu điện, đoản kiếm khẽ dương lên, đâm thẳng tới trước ngực Lý Trung Hụê.

Lý Trung Hụê vội vã thối lui, tránh đi chiêu kiếm hiểm ác của nàng.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên bước lên một bước, lạnh lùng nói:

- Bạch Tích Hương, lời hẹn giữa hai chúng ta bây giờ đã có thể thực hiện chưa.

Bạch Tích Hương nói:

- Ta biết, nếu như ta chưa chết, Tây Môn Ngọc Sương ngươi sẽ không dám thẳng tay đồ sát võ lâm. Được lắm, ngươi xuất thủ đi.

Hai câu nói này dường như nói chỉ để tự nàng nghe, nhưng lại khiến bọn Lý Trung Hụê, Hoàng Phủ Trường Phong nghe mà giật mình.

Thì ra, ba người đều có thành kiếm sâu đậm với Bạch Tích Hương, nhưng nghe câu nói này của nàng xong, cả ba không khỏi tự gật đầu, thầm nghĩ:

- Bạch Tích Hương nói không sai, người duy nhất mà Tây Môn Ngọc Sương e ngại chính là Bạch Tích Hương. Nếu như hôm nay giết chết Bạch Tích Hương, kể từ nay trở đi, sẽ không còn ai khiến Tây Môn Ngọc Sương e ngại nữa.

Ba người lại sản sinh ra ý định ngăn cản Tây Môn Ngọc Sương giết chết Bạch Tích Hương.

Ngẩn đầu nhìn lên, Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương đã xuất thủ giao chiêu.

Thanh kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương tuy chỉ còn một nửa, nhưng công thế hết sức lăng lệ, tựa như bài sơn đảo hại vậy. Kiếm khí tung hoành, tạo thành một cái lồng vây lấy Bạch Tích Hương vào giữa.

Bạch Tích Hương có bảo kiếm chém sắt như bùn trong tay, nhưng bị vây trong kiếm chiêu nguỵ dị của Tây Môn Ngọc Sương, hiển nhiên không còn cơ hội hoàn thủ.

Lúc này, Hoàng Phủ Trường Phong và Kim Phất Đạo Trưởng đều đã băng bó lại vế thương, tay cầm binh khí, nhìn hai người ác đấu.

Lý Trung Hụê khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói với Hoàng Phủ Trường Phong:

- Bạch Tích Hương tuy đáng ghét, nhưng lúc này nàng ta không thể chết.

Hoàng Phủ Trường Phong gật đầu tán thưởng:

- Minh chủ nói không sai.

Lý Trung Hụê lại nói:

- Hai vị đứng đây quan sát, không để Bạch Tích Hương bị chết trong tay Tây Môn Ngọc Sương.

Đoạn nàng quay người, bước đến góc thuyền nơi Bàng Thiên Hoá đang trị thương cho Lâm Hàn Thanh.

- Thương thế của chàng ra sao rồi ?

Bàng Thiên Hoá đang đặt tay trên ngực Lâm Hàn Thanh xoa bóp, nghe nàng hỏi thì ngẩng đầu lên nói:

- Thương thế rất nặng ...

Lâm Hàn Thanh vội nói:

- Có cứu được không ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu đang toàn lực cứu chữa, trong thời gian một tuần trà cũng chưa biết được kết quả.

Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Bàng trang chủ đã mệt nhọc rồi.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Minh chủ nặng lời.

Đoạn lão lại đưa hai tay xoa bóp trên ngực Lâm Hàn Thanh.

Lúc này, Lý Trung Hụê đã không còn lưu tâm đến trường ác đấu giữa Tây Môn Ngọc Sương và Bạch Tích Hương nữa, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào việc Bàng Thiên Hoá trị thương cho Lâm Hàn Thanh.

Ước chừng một tuần trà công phu, Bàng Thiên Hoá đột nhiên lộ nét vui mừng , đưa tay lau mồ hôi trên trán rồi nói:

- Cứu được rồi !

Đoạn cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai hoàn dược màu tím sậm, tả thủ banh miệng của Lâm Hàn Thanh, bỏ hai hoàn dược vào. Lão nói:

- Lão hủ chế luyện Hồi Sinh Kim Đan này, tự tin là thiên hạ linh dược, nếu như hai viên linh đan này vẫn không thể giúp hắn phục nguyên, thì thương thế của Lâm Hàn Thanh này phải mất hai ba tháng e rằng cũng khó hồi phục.

Nét vui mừng trên mặt Lý Trung Hụê liền biến mất, thay vào đó là vẻ lo lắng khôn cùng. Nàng cất tiếng hỏi:

- Tại sao lại như thế ?

Bàng Thiên Hoá đáp:

- Nội lực bản thân của lão khiếu có thể giúp cho tâm thất bị trọng thương của hắn, có thể khôi phục công năng. Thêm vào Hồi Sinh Kim Đơn, trợ lực, nếu như thương thế không nặng, chỉ cần hai viên

Hồi Sinh Kim Đơn là có thể giúp hắn lập tức khôi phục nguyên khí. Nếu như kim đơn vô hiệu ...

Lý Trung Hụê càng thêm lo lắng, nhất thời không nói tiếng nào.

Nàng tràm tư một hồi rồi thấp giọng nói:

- Nói tiếp đi ! Không cần gạt tôi, cho dù không thể cứu chữa cũng không thể trách Bàng trang chủ được, ngài đã tận tâm tận lực rồi ...

Bàng Thiên Hoá thở dài một tiếng nói:

- Nếu như kim đơn vô hiệu, vậy thì không có cách nào giúp hắn khôi phục được trong thời gian ngắn nữa. Như vậy có thể chứng minh rằng, nội tạng của hắn đã bị tổn thương trầm trọng, trong một sớm một chiều không thể nào khôi phục đựơc.

Lý Trung Hụê nói:

- Trong thời gian ngắn không thể khôi phục, vậy thì tính mạng có nguy hại không ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Vậy thì không phải, ý của lão khiếu tức là nếu trong thời gian ngắn không thể làm cho hắn phục nguyên thì phải mất đến nửa năm hoặc một năm công phu để điều dưỡng mới xong.

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy trông chờ vào y thụât như thần, diệu thủ hồi xuân của Bàng trang chủ có thể giúp chàng sớm ngày bình phục.

Chu Hải đột nhiên đứng dậy, ôm quyền hướng về Bàng Thiên Hoá nói:

- Mẫu thân hắn thủ tiết nửa đời, chỉ có một mình hắn là độc tử. Nếu như có chuyện gì, chỉ sợ mấu thân hắn cũng không thể sống nổi. Mong rằng Bàng huynh cố gắng hết sức.

Bàng Thiên Hoá ngẩng đầu thời hắt ra một hơi nói:

- Lão khiếu đã tận lực rồi.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn Chu Hải nói:

- Chu đại hiệp, ông biết thân thế của chàng ?

Chu Hải cúi đầu trầm tư một hồi rồi nói:

Đương kim chi thế, biết được thân phận của hắn không quá ba người.

Lý Trung Hụê nói:

- Lão tiền bối là một trong ba người đó ?

Chu Hải nói:

- Lão phu đã từng hứa với người ta, không thể tiết lộ thân phận của hắn. Điểm này mong minh chủ lượng thứ.

Lý Trung Hụê nhấp nháy hai mắt, thấp giọng hỏi:

- Thân thế của chàng có phải liên quan đến Kiếm Vương ?

Chu Hải ngẩn người, thở dài nói:

- Chuyện này khúc triết li kỳ, dính dáng đến rất nhiều nhân vật Trung Nguyên, mong rằng minh chủ không hỏi đến chuyện này nữa.

Tiếng của lão hết sức nhỏ, nhưng Bàng Thiên Hoá ngồi đối diện, tự nhiên nghe rất rõ ràng.

Lý Trung Hụê vẫn không cam tâm, thấp giọng hỏi tiếp:

- Chu đại hiệp không chịu nói rõ, có phải là sợ đắc tội với Kiếm Vương Tử không ?

Chu Hải mỉm cười nói:

- Năm xưa khi Kiếm Vương Tử còn thịnh danh, lão khiếu còn không sợ hắn nữa là, huồng hồ là lúc này.

Lý Trung Hụê nói:

- Nói vậy, lão tiền bối không sợ đắc tội với Kiếm Vương mà là sợ đắc tội với võ lâm đồng đạo Trung Nguyên sao ?

Chu Hải cười nói:

- Chu mỗ cả đời tung hoành nam bắc, gặp qua không ít cao nhân, nhưng chưa từng biết sợ là gì cả.

Lý Trung Hụê nói:

- Chuyện này cũng không phải, chuyện kia cũng không phải, vậy rốt cục là vì sao chứ ?

Chu Hải nói:

- Chuyện này nói ra thì dài lắm, hơn nữa lại liên quan đến danh tiết của người ta, minh chủ tốt nhất đừng bức lão khiếu nói ra.

Lý Trung Hụê nghe lão nói nghiêm trọng như vậy, tự nhiên không tiện hỏi tiếp, chỉ đành để lại trong lòng.

Chợt nghe Tây Môn Ngọc Sương lớn giọng quát:

- Mau buông binh khí !

Đoạn kiếm trong tay huy lên, nhanh nhẹn tuyệt luân, bổ xuống cổ tay hữu của Bạch Tích Hương.

Đoản kiếm trong tay Bạch Tích Hương đã bị Tây Môn Ngọc Sương phong kín đường lui, nhất thời khó mà thu mà thu hồi lại được.

Chỉ thấy kiếm của Tây Môn Ngọc Sương vừa nhanh vừa hiểm, ngoại trừ buông rơi binh khí, bằng không cổ tay nhất định sẽ thọ thương.

Tình thế bức bách, Bạch Tích Hương đành phải buông rơi đoản kiếm trong tay.

Tây Môn Ngọc Sương cũng chẳng cúi xuống nhặt bảo kiếm lên, đoạn kiếm trong tay quét mạnh vào nơi yếu hại của Bạch Tích Hương.

Kim Phất Đạo Trưởng vội quát lớn:

- Lý minh chủ đã có lời, bảo chúng ta phải giám thị Tây Môn cô nương ...

Tây Môn Ngọc Sương chuyển hướng vung đoản kiếm lên chặn phất trần lại, lạnh lùng nói:

- Ngươi có ý gì ?

Kim Phất Đạo Trưởng thu hồi phất trần nói:

- Lý minh chủ đã có lời với bần đạo, bần đạo chí có cách phụng mệnh hành sự.

Đột nhiên hàn quang loé lên, một thanh kiếm đã đâm tới Kim Phất Đạo Trưởng.

Lão vội nhảy vọt về phía sau tránh chiêu. Đưa mắt nhìn sang, thì ra người tấn công chính là Bạch Tích Hương. Nghĩ đến lúc nãy vừa cứu nàng một mạng, không khỏi tức giận nói:

- Xú a đầu, đây là chuyện gì vậy ? Sớm biết thế này, vừa nãy ta không cứu ngươi nữa ?

Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:

- Ta không không dễ gì mới dụ được ả ta xuất chiêu này, mắt thấy sắp thắng được ả rồi, ai khiến ngươi tuỳ tiện ?

Kim Phất Đạo Trưởng nói:

- Ngươi rõ ràng bị đối phương đánh rơi binh khí, vậy mà còn cố cưỡng từ đoạt lý. Hừ, thật sự không biết tốt xấu !

Bạch Tích Hương đột nhiên quay sang nhìn Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, giờ đây ngươi có tự tin có mấy phần thắng ta ?

Tây Môn Ngọc Sương nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Ta đã phạm phải lỗi khinh địch, chiêu vừa rồi lẽ ra là ngươi thắng.

Kim Phất Đạo Trưởng nghe Tây Môn Ngọc Sương tự thừa nhận như vậy, trong lòng lấy làm kỳ quái, ngưng thần suy nghĩ lại chuyện vừa nãy.

Lúc này, Kiếm Vương Tử nãy giờ vẫn bàng quan toạ thủ đột nhiên nhấc chân bước ra ngoài khoang thuyền.

Lý Trung Hụê chuyển động mục quang, cao giọng nói:

- Ngăn hắn lại.

Hoàng Phủ Trường Phong liền bước lên một bước, đứng ngăn trước cửa khoang thuyền.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng la hét, bốn năm cẩm y đại hán liền cầm đao xông vào, chuẩn bị tiếp ứng cho Kiếm Vương Tử.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chua mày liễu, lớn giọng quát :

- Ngừng tay !

Kiếm Vương Tử đưa tay vẫy nhẹ, những tên cẩm y vệ sĩ đang chuẩn bị xông vào, liền lập tức thối lui.

Đoạn gã quay sang Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương có gì muốn nói.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi vì muốn tranh hùng với thiên hạ mà đến Trung Nguyên, như vậy cũng không cần tìm đến Thiếu Lâm Tự làm gì nữa, chỉ cần thắng hết những người ở đây thì oai danh còn hơn Kiếm Vương ngày xưa nữa.

Đoạn nàng chuyển mục quang sang nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Trận chiến hôm nay, đến đây là chấm dứt. Dựa theo tình hình trước mắt, tuy ngươi hơn ta một nước cờ, nhưng nếu như Bạch Tích Hương, Kiếm Vương Tử và ta hợp lực liên thủ, chỉ sợ ngươi cũng khó mà đứng vững được. Chi bằng chúng ta định một ước kỳ, chúng ta chuẩn bị thực lực, quyết một trận tử chiến, tất cả tư thù đều giải quyết hết một lượt, không biết ý của ngươi thế nào ?

Lý Trung Hụê thầm nhủ:

- Cơ hội hôm nay, nếu như bỏ qua chỉ sợ không còn cơ hội giết Tây Môn Ngọc Sương nữa.

Tâm niệm chuyển động, nàng còn chưa kịp lên tiếp đáp lời thì chợt thấy bóng xám vọt qua, một con quái điểu vọt qua người Hoàng Phủ Trường Phong bay vào khoang thuyền, đậu trên vai Tây Môn Ngọc Sương.

Lý Trung Hụê nhận ra con chim xám đó chính con quái điểu của Hoàng Y Lão Nhân thuộc hạ của Tây Môn Ngọc Sương.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê cười khanh khách nói:

- Lý Trung Hụê, viện thủ của ta đã đến rồi, hơn nữa lực lượng lớn mạnh, e rằng còn hơn cả của Lý cô nương.

Hoàng Phủ Trường Phong nói:

- Nếu như chúng ta có thể ngăn cản con quái điểu trên vai ngươi, không cho nó bay ra bên ngoài. Bọn họ vị tất đã có thể tìm đến đây.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không cần thiết. Quái điểu dẫn đường đến đây, không cần quay lại báo tin.

Nàng chuyển động mục quang nhìn Bạch Tích Hương nói:

- Điều này nên trách cô nương sơ xuất, lúc ta lên thuyền đã lưu lại ám ký, chỉ sợ Bạch cô nương cũng chưa phát giác ra.

Chỉ thấy Bạch Tích Hương ngẩn người đến xuất thần nhìn Lâm Hàn Thanh ở góc thuyền.

Tố Mai vội cao giọng nói:

- Lý cô nương, cô nương chúng tôi sắp tỉnh lại rồi. Đáng tiếc Lâm tướng công thương thế quá nặng, không thể nói chuyện ...

Tây Môn Ngọc Sương hơi chau mày liễu, cất bước đi về phía Bạch Tích Hương.

Quần hào chỉ chú ý đến Lâm Hàn Thanh, không ai lưu ý đến hành động này của Tây Môn Ngọc Sương.

Đến khi Tây Môn Ngọc Sương lại sát gần Bạch Tích Hương, Lý Trung Hụê mới phát giác, nàng vội thất thanh hét lớn:

- Mau ngăn cô ta lại.

Lời này nói ra thì đã quá muộn, ngọc chưởng của Tây Môn Ngọc Sương đã kích trúng lưng Bạch Tích Hương.

Chưởng này mang theo nội kình âm nhu, không phát ra tiếng, chỉ thấy Bạch Tích Hương lảo đảo vài cái, miệng phun ra một búng máu tươi rồi ngã nhào xuống sàn thuyền.

Hoàng Phủ Trường Phong cười lạnh một tiếng nói:

- Thủ đoạn thật ác độc !

Trường kiếm trong tay lão liền đánh ra một chiêu Thâm Quản Dẫn Long, đâm đến Tây Môn Ngọc Sương.

Thần Phán Chu Hải cũng hét lớn một tiếng, kích ra một chưởng.

Một cỗ kình lực tựa bài sơn đảo hải tuôn tới.

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt một tiếng, tả chưởng đánh ra một chiêu tiếp lấy chưởng lực của Chu Hải, hữu thủ vung đoạn kiếm quét ra một đường, ngăn chặn kiếm thế của Hoàng Phủ Trường Phong. Đoạn thân hình khẽ lắc nhẹ, lao vọt ra ngoài.

Kim Phất Đạo Trưởng vội tung một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa ngăn chặn nàng ta.

Đoạn kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương liền vạch ra một đường dài nghênh tiếp lấy phất trần của Kim Phất Đạo Trưởng, tả thủ liên tiếp bắn ra bốn chỉ.

Bốn đạo chỉ phong, nhất tề bắn ra.

Kim Phất Đạo Trưởng khẽ nhích động thân mình, tránh được ba đạo chỉ phong, nhưng không thể tránh được đạo chỉ phong thứ tư, chỉ thấy bả vai nhói lên một cái, đã bị chỉ phong bắn trúng.

Tây Môn Ngọc Sương liền tung ra một cước, buộc Hoàng Phủ Trường Phong phải thu hồi kiếm chiêu, đoạn nhún mình lao vọt ra bên ngoài.

Lý Trung Hụê vội huy động trường kiếm đuổi sát phía sau, miệng lớn tiếng quát:

- Ngăn cô ta lại.

Lúc này, Tây Môn Ngọc Sương đã ra đến cửa thuyền. Kiếm Vương Tử nghe thấy Lý Trung Hụê kêu lên như vậy liền vung kiếm đâm tới nói:

- Quay lại trong thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Vị tất như vậy.

Đoạn kiếm trong tay nàng dương lên, chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau, chặn lại kiếm vương chi kiếm của Kiếm Vương Tử, hai chân song song đá ra, đá bay hai cẩm y đại hán đứng ngoài, trong nháy mắt người đã bay ra ngoài.

Nàng khẽ nhích động bờ vai, con quái điểu liền lập tức bay vọt lên.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ đề khí, hữu thủ nắm lấy hai chân con quái điểu mượn lực, người đã bay ra xa hơn hai trượng nhảy xuống dòng sông cuồn cuộn chảy.

Lúc này, Chu Hải, Lý Trung Hụê đều đã ra bên ngoài khoang thuyền.

Tây Môn Ngọc Sương dùng tuyệt thế khinh công Đăng Bình Độ Thuỷ, mượn một chút sức lực từ con quái điểu, đạp sóng mà đi, trong nháy mắt đã ra ngoài xa năm trượng.

Chợt nàng ta dừng lại, quay đầu nhìn Lý Trung Hụê nói lớn:

- Lý Trung Hụê, chúng ta sớm muộn cũng phải quyết một trận sinh tử. Tốt nhất cứ định ra một kỳ hạn, đến ngày đó quyết chiến một trận.

Lý Trung Hụê quay đầu lại thấp giọng hỏi:

- Thương thế Bạch cô nương thế nào ?

Bàng Thiên Hoá liền đáp:

- Rất là nghiêm trọng.

Lý Trung Hụê nghiến răng, thở dài lẩm bẩm:

- Cho dù mẹ ta có trách phạt cũng đành chịu vậy.

Đoạn nàng cao giọng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, ta chỉ định nơi quyết chiến, chỉ sợ ngươi không dám nhận lời.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thiên đường địa nghục, chỉ cần ngươi nói ra, Tây Môn Ngọc Sương này quyết sẽ theo đến cùng.

Lý Trung Hụê nói:

- Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc, ngươi có dám đến không.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Được lắm ! Đã lâu nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia ở Vạn Tùng Cốc, cho dù Lý cô nương không mời, Tây Môn Ngọc Sương ta cũng phải đến thăm một chuyến. Vậy chúng ta nhất ngôn vi định, Lý cô nương hãy định ngày quyết chiến đi.

Lý Trung Hụê nói:

- Chính ngọ ngày mùng mười tháng chạp, tiểu muội sẽ ở Vạn Tùng Cốc cung hầu đại giá.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Được lắm. Từ nay đến đó còn hơn ba tháng thời gian, đủ để cô nương mời hết viện thủ đến một lượt.

Lý Trung Hụê lạnh lùng nói:

- Lúc đó mong rằng Tây Môn cô nương cũng dẫn hết cao thủ dưới trướng đến, chúng ta giải quyết một lần cho gọn.

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Được lắm ! Giải quyết gọn gàng hết mọi ân oán để mọi người còn ăn tết vui vẻ.

Lý Trung Hụê nói:

- Cứ quyết định như vậy đi ! Tây Môn cô nương, xin mời !

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu Bạch Tích Hương bất hạnh mà chết, xin Lý cô nương thay ta đặt một vòng hoa lên mộ nàng.

Lý Trung Hụê nói:

- Hoàng Sơn Thế Gia thu thập mọi linh dược trong thiên hạ, chỉ cần tri trì đựơc sinh mạng Bạch Tích Hương trong một ngày đêm, về đến Hoàng Sơn Thế Gia thì tính mạng sẽ được bảo toàn.

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Cũng mong được như lời cô nương nói.

Đoạn nàng liền chuyển thân đạp sóng lướt đi.

Bàng Thiên Hoá nhìn theo bóng ảnh Tây Môn Ngọc Sương đi xa dần, khẽ thở dài nói:

- Chỉ mượn lực của một con chim mà có thể đạp sóng vượt sông, võ công của người này quả đã đến mức xuất thần nhập hoá.

Thần Phán Chu Hải bước đến cạnh Lý Trung Hụê thấp giọng nói khẽ:

- Minh Chủ, Có cần thiết phải định địa điểm quyết chiến ở Hoàng Sơn không ?

Lý Trung Hụê khẽ thở dài nói:

- Kỳ thực, ngoài Hoàng Sơn ra, vãn bối cũng không nghĩ ra được nơi nào khác nữa.

Chu Hải nói:

- Chỉ sợ lệnh đường sẽ không đồng ý.

Lý Trung Hụê cười khổ nói:

- Việc đến nước này rồi, vãn bối đành chịu bị trách phạt vậy.

Chu Hải trầm tư một hồi rồi nói:

- Lão khiếu có mấy lời không thể không nói trước cho minh chủ hay.

Lý Trung Hụê không đáp lời lão mà quay sang Kiếm Vương Tử nói:

- Các hạ có thể đi đựơc rồi.

Kiếm Vương Tử bước ra ngoài thuyền, cung tay nói:

- Tiểu vương lần này đến Trung Nguyên, vốn nghĩ sẽ cùng các cao thủ võ lâm tỷ đấu, nhưng giờ đây đã tự biết khó khăn, tiểu vương sẽ lập tức trở về Nam Hải mời gia phụ đến dự Hoàng Sơn chi ước.

Dường như gã còn lời muốn nói, nhưng không tiện mở miệng, cứ nhìn Lý Trung Hụê với ánh mắt ngại ngùng.

Lý Trung Hụê kẽ chau mày nói:

- Các hạ còn gì muốn nói?

Kiếm Vương Tử khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

- Mong rằng cô nương thay tiểu vương và gia phụ giữ lại một chỗ ở Hoàng Sơn đại hội.

Lý Trung Hụê nói:

- Lệnh tôn nhất định sẽ đến ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Điều này không cần cô nương lao tâm, nếu gia phụ không nhận lời, ta tự có cách khiến người phải nhận. Chỉ mon cô nương giữ chỗ cho phụ tử chúng ta là được.

Nói dứt lời, gã liền ôm quyền hành lễ, đoạn khua tay ra hiện cho đám Cẩm y vệ sĩ đang đứng trên thuyền.

- Trở về thuyền !

Đoạn nhảy vọt về thuyền lớn của gã. Đám cẩm y đại hán lập tức theo sát Kiếm Vương Tử trở về thuyền lớn.

Lý Trung Hụê nhìn bóng chiếc thuyền của Kiếm Vương Tử đi xa dần, khẽ thở dài một hơi rồi thấp giọng hỏi Chu Hải:

- Chu đại hiệp có gì phân phó, bây giờ có thể nói được rồi.

Chu Hải nói:

- Lão khiếu theo minh chủ đối phó với Tây Môn Ngọc Sương, có chết cũng không oán hận. Chỉ có điều, nếu cô nương muốn trở về Hoàng Sơn Thế Gia, thứ lỗi lão khiếu không tiện đi theo.

Lý Trung Hụê ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy ?

Chu Hải nói:

- Lệnh tôn khi còn tại thế là mạc nghịch chi giao với lão khiếu, nhưng có một lần lão khiếu đã tranh chấp kịch liệt với lệnh đường một chuyện. Từ đó trở đi thì không còn gặp lại nữa. Nếu như lão khiếu theo cô nương trở về Hoàng Sơn Thế Gia, chỉ sợ có điều không tiện.

Lý Trung Hụê nói:

- Gia mẫu có lẽ đã quên chuyện này lâu rồi, lẽ nào Chu đại hiệp lại còn để trong lòng ?

Chu Hải cười ha hả nói:

- Lão khiếu sớm đã không để ý chuyện này nữa, chỉ sợ lệnh đường vẫn còn chưa giải được lòng thôi.

Lý Trung Hụê nói:

- Chu đại hiệp cứ yên tâm, gia mẫu đã bế quan tịnh tu từ hơn mười năm nay, những ân oán trần thế đã trôi theo làn nước từ lâu rồi.

Chu Hải khẽ thở dài nói:

- Nói thì như vậy, nhưng lão khiếu năm xưa bị lệnh đường thằng thừng trục khác, đuổi xuống Hoàng Sơn. Ôi ! Chuyện cũ qua lâu rồi, nhưng lão khiếu ...

Lý Trung Hụê tiếp lời:

- Chúng làm thế này vậy ! Chu đại hiệp thay mặt vãn bối đi gặp chưởng môn tứ đại phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, hẹn họ trước mùng mười tháng chạp có mặt tại Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc để bàn kế đối địch.

Chu Hải nói:

- Việc này tự nhiên lão khiếu sẽ làm, có điều ...

Lý Trung Hụê liền nói:

- Vãn bối sẽ trở về bẩm cáo gia mẫu, nói rõ việc Chu đại hiệp lên Hoàng Sơn có liên quan đến kiếp nạn của thiên hạ anh hùng.

Chu Hải trầm tư giây lát rồi nói:

- Nếu như lệnh đường cho phép, lão khiếu tự sẽ lên Hoàng Sơn nhận mệnh.

Lý Trung Hụê chuyển động mục quang nhìn Kim Phất Đạo Trưởng hỏi:

- Đạo trưởng bị thương thế nào ?

Kim Phất Đạo Trưởng nói:

- Chỉ bị thương nhẹ, không có gì nghiêm trọng.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Tốt lắm ! Vậy phiền đạo trưởng chuyền lệnh dụ minh chủ đến khắp võ lâm, yêu cầu võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc trước ngày mùng mười tháng chạp.

Kim Phất Đạo Trưởng chau mày nói:

- Chỉ sợ người đi xem nhiệt náo quá nhiều, e rằng không tiện cho việc tổ chức đại hội.

Lý Trung Hụê cười khổ nói:

- Càng nhiều càng tốt !

Chu Hải liền nói:

- Điều này lão khiếu ... cô nương chắc đã có diệu kế ?

Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Tu vi của gia mẫu ngày càng cao thâm, nhưng đối với những chuyện của huynh muội vãn bối lại càng ngày càng không muốn quản. Tình cảm mẹ con cũng càng ngày càng phai nhạt. Nhưng nếu như có nhiều võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn, gia mẫu sẽ vì uy danh của Hoàng Sơn Thế Gia, cho dù không muốn quản, cũng phải xuất đầu lộ diện.

Chu Hải nói:

- Thì ra cô nương muốn lệnh đường xuất diện.

Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Bạch cô nương có lẽ khó có thể cấp thời khôi phục nguyên khí. Ngoài biện pháp này ra, nói thật vãn bối không nghĩ ra cách nào nữa.

Hoàng Phủ Trường Phong chợt cười ha hả nói:

- Khi lệnh tôn còn tại thế, có người đã từng nói với lão khiếu rằng võ công của lệnh đường cao thâm mạt trắc, giang hồ ai ai cũng biết Lý phu nhân thân hoài tuyệt kỹ, nhưng chưa có ai thấy được bà ta xuất thủ bao giờ. Lão khiếu nếu như được mở rộng tầm mắt một lần thì có chết cũng không hối hận nữa rồi.

Lý Trung Hụê khẽ thở dài nói:

- Ôi, con người gia mẫu ... đừng nói võ lâm đồng đạo mà ngay cả huynh muội vãn bối cũng thấy cao thâm mạt trắc. Đặc biệt là mấy năm gần đây, vãn bối và gia huynh muốn gặp mặt gia mẫu cũng không dễ dàng gì.

Chu Hải chỉ khẽ gật đầu, không nói tiếng nào.

Kim Phất Đạo Trưởng liền lên tiếng:

- Nếu đã như vậy bần đạo sẽ tận hết sở năng, trong vòng ba tháng truyền lệnh dụ của cô nương đi khắp đại giang nam bắc.

Chu Hải đột nhiên ngửa mặt lên trời thở dài não nuột rồi nói:

- Lý cô nương, Kiếm Vương Tử ....

Nói đến đây, lão liền dừng lại, vẻ mặt hết sức khó hiểu.

Lý Trung Hụê liền hỏi:

- Kiếm Vương Tử làm sao ?

Chu Hải đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

- Tốt nhất phái người đến gặp hắn, ngăn cản hắn đến tham dự Hoàng Sơn chi ước.

Lý Trung Hụê cúi đầu suy nghĩ giây lát rồi hỏi:

- Tại sao phải làm vậy ?

Chu Hải nói:

- Chuyện này nói ra thì dài lắm. Lão khiếu cũng biết được một chút nội tình. Năm xưa lệnh tôn và

Kiếm Vương đã có qua một đoạn ân oán bí mật. Nghe nói hai người đã ước hẹn nhau lên một đỉnh tuyệt phong tỷ kiếm. Kẻ bại cho dù không chết dưới kiếm đối phương cũng phải nhảy xuống vực sâu muôn trượng, tan xương nát thịt mà chết.

Lý Trung Hụê nói:

- Trường quyết đấu đó, khẳng định là gia phụ đã thắng.

Chu Hải lắc đầu nói:

- Tại sao cô nương dám khẳng định lệnh tôn chiến thắng ?

Lý Trung Hụê nói:

- Vãn bối biết rõ gia phụ không phải chết vì trận tỷ kiếm đó, tự nhiên là tiên phụ đã thắng rồi.

Chu Hải mỉm cười nói:

- Cả hai đều không thắng. Nếu như hai người đã phân thắng bại thì với khí phách cương liệt của lệnh tôn và Kiếm Vương, hai người bọn họ sẽ không tiếp tục sống trộm đâu.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Như vậy là tiên phụ và Kiếm Vương kia kẻ tám lạng, người nửa cân, bất phân thắng bại có phải không ?

Chu Hải nói:

- Cũng không phải, lệnh tôn và Kiếm Vương nếu đã đặt cược tính mạng, lẽ nào lại dừng trận tỷ đấu khi chưa có người tử thương.

Lý Trung Hụê không hiểu hỏi:

- Chuyện này thật khó hiểu, nếu đã không phân sinh tử, lại không phải là bất phân thắng bại, vậy làm sao có được kết cục cả hai đều không bị thương tổn ?

Chu Hải nói:

- Đó là vì lệnh đường đã kịp thời có mặt, ngăn cản hai người quyết đấu.

Đến đây, lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Những người biết chuyện này trên giang hồ không nhiều, ngoại trừ lão khiếu, chỉ sợ không còn ai nữa.

Lý Trung Hụê nói:

- Thì ra là vậy, Chu đại hiệp có biết gia mẫu làm thế nào để ngăn hai người lại không ?

Chỉ nghe Chu Hải thở dài một tiếng nói:

- Sự tình tường tận thế nào lệnh tôn không có nói với lão khiếu. Những gì lão khiếu biết dã nói hết với cô nương rồi.

Lý Trung Hụê trầm tư giây lát, thấp giọng hỏi tiếp:

- Chu đại hiệp không biết thật chứ ?

Chu Hải nói:

- Lão khiếu đích thực không biết.

Lý Trung Hụê ngẩng mặt lên, thở dài não nề nói:

- Chu đại hiệp đã không muốn nói, vãn bối cũng không tiện truy vấn nữa.

Chu Hải nói:

- Theo lão khiếu, chuyện này cũng không quan trọng. Việc truớc mắt là minh chủ phải nghĩ cách ngăn cản cha con Kiếm Vương đến dự Hoàng Sơn chi ước.

Lý Trung Hụê nói:

- Chuyện này quan trọng thế sao ?

Chu Hải nói:

- Đây chỉ là ý kiến của mình lão khiếu.

Lý Trung Hụê cúi đầu nói:

- Để vãn bối suy nghĩ thêm rồi mới quyết định.

Chu Hải nói:

- Thuyền của hắn nam hạ là thuận theo dòng nước, nếu như không kịp thời ngăn cản, chỉ sợ sẽ muộn mất.

Trong lúc hai người nói chuyện thì thuyền đã cập bờ,

Lý Trung Hụê quay lại nhìn Tố Mai và Hương Cúc hỏi:

- Hai vị cô nương có cùng đi Hoàng Sơn với ta không ?

Tố Mai nói:

- Tiểu tỳ đi theo cô nương chúng tôi, sống chết cũng không rời.

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy cũng tốt, có hai vị cô nương đồng hành, dọc đường tiện có người chăm sóc Bạch cô nương.

Tố Mai thở dài một tiếng, rồi cúi người hành lễ nói:

- Đa tạ Lý minh chủ khoan hồng đại lượng, không chấp chuyện cũ.

Lý Trung Hụê nói:

- Ân đức của Bạch cô nương với võ lâm đồng đạo vẫn còn đó, bất cứ đồng đạo võ lâm nào cũng đều phải có trách nhiệm quan tâm đến sự sống chết của nàng ấy.

Kim Phất Đạo Trưởng lúc này đã nhảy lên bờ. Lão ôm quyền nói:

- Bần đạo xin đi trước một bước, truyền đạt mệnh lệnh của minh chủ đến quần hào khắp đại giang nam bắc.

Lý Trung Hụê cũng ôm quyền đáp trả :

- Làm phiền đạo trưởng phải vất vả một phen.

Kim Phất Đạo Trưởng mỉm cười nói:

- Minh chủ nặng lời rồi.

Đoạn lão nhún mình dùng khinh công lao vọt đi, nháy mắt đã không thấy tông ảnh đâu nữa.

Thần Phán Chu Hải khẻ thở dài nói:

- Lý minh chủ, việc ngăn cản phụ tử Kiếm Vương đến Hoàng Sơn đó, mong minh chủ suy nghĩ lại. Lão khiếu cũng xin đi trước một bước.

Nói đoạn, lão quay người dùng khinh công phóng đi.

Lý Trung Hụê quay lại nhìn Hoàng Phủ Trường Phong nói nghiêm mặt :

- Chỉ cần Bàng trang chủ đi theo bản toà là đủ rồi. Làm phiền Hoàng Phủ trang chủ truyền lệnh của ta đến gia huynh và lệnh lang, Bảo họ đến ngay Hoàng Sơn. Ta và Bàng trang chủ phải đi trứoc một bước.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương đều bị thương rất nặng., phải ngồi xe mới đi được. Có điều, đoạn đường khá dài, đối với thương thế của họ không có lợi, linh đan bên mình lão khiếu e rằng chỉ đủ lưu giữ lại cho hai người bọn họ một phần nguyên khí.

Lý Trung Hụê nói:

- Chỉ cần Bàng trang chủ có thể làm cho họ sống đến Hoàng Sơn, gia mẫu nhất định có cách cứu chữa.

Bạch Tích Hương nói:

- Lão khiếu không thể không nói trước như vậy. Cuối cùng thế nào, vẫn là do minh chủ quyết định.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Chúng ta lên đường thôi !

Sáu người bỏ thuyền lên xe, hướng về Hoàng Sơn thẳng tiến.

Đây là một cuộc hành trình tĩnh lặng. Trên hai chiếc xe kiêm trình ngày đêm mải miết là hai người đang bị thương nặng đến chỉ còn hơi thở mong manh.

Bàng Thiên Hoá vì bảo vệ nguyên khí cho hai người nên không dám làm hai nguời tỉnh lại, chỉ dùng linh đan nhiều năm tu luyện của mình bảo hộ tâm mạch cho họ, đồng thời cũng để giữ trạng thái hôn mê này.

Tố Mai, Hương Cúc đều mang theo cảm giác mang mang vô chủ, Bạch Tích Hương trọng thương hôn mê khiến cả hai mất đi chỗ dựa, đồng thời mất đi cả định hướng cho mình.

Lý Trung Hụê tựa hồ cũng mang tâm sự trùng trùng, trên đường rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Bàng Thiên Hoá bận rộn chăm sóc cho Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương nên cũng không rảnh nói chuyện.

Chỉ có tiếng xe lóc cóc phá vỡ sự im lặng của cuộc hành trình.

Hôm nay, mặt trời vừa quá ngọ thì bọn Lý Trung Hụê đã đến đựoc Hoàng Sơn.

Lý Trung Hụê liền lên trước dẫn đường, qua hai chỗ ngoặt rồi dừng lại nói:

- Từ đây đến Vạn Tùng Cốc còn một đoạn đường núi, xe ngựa không thể lên được.

Nói đoạn, mục quang chuyên động nhìn Tố Mai, Hương Cúc nói:

- Hai vị cô nương cõng Bạch cô nương ...

Hương Cúc nhanh miệng ngắt lời:

- Tố Mai tỷ tỷ cõng cô nương, tiểu tỳ sẽ cõng Lâm tướng công.

Lý Trung Hụê đang cảm thấy khó xử vì không tiện bảo Bàng Thiên Hoá cõng Lâm Hàn Thanh lên đường, tự mình cũng không tiện làm, đang lúc chưa nghĩ ra cách thì Hương Cúc đã tự nguyện cõng chàng lên đường, đúng với ý nàng. Nàng gật đầu nói:

- Tốt lắm, vậy làm phiền cô nương vậy !

Hương Cúc nói:

- Đây là chuyện mà tiểu tỳ phải làm mà.

Đoạn nàng nhảy xuống xe, ôm lấy Lâm Hàn Thanh.

Lý Trung Hụê nói:

- Xin Bàng trang chủ đoạn hậu.

Nói đoạn, cất bước tiến lên núi.

Bàng Thiên Hoá lấy ra một đỉnh bạc đưa cho xa phu, rồi chống quải trượng đi theo sau ba người.

Đoàn người Lý Trung Hụê đi một hồi thì trời đã hoàng hôn, nghe gió lay vạn tùng, như sóng lớn rì rào trên biển lúc ràng chiều, ánh nắng chiều chiuế qua làn mây càng thêm muôn phần diễm lệ, tựa hồ nhu bước vào tiên cảnh.

Lý Trung Hụê quay đầu lại nhìn nhị tỳ, thấp giọng hỏi:

- Hai vị cô nương mới bị thương mới khỏi, đi đường có mệt không ?

Tố Mai đưa tay lau mồ hôi rồi đáp:

- Tỳ tử vẫn còn chịu đựng được.

Chương 26: Hồi 26

Lý Trung Hụê đưa tay chỉ một vùng xanh biếc dưới núi nói:

- Kia chính là Vạn Tùng Cốc, chúng ta đi nhanh một chút thì có thể nhập cốc trước khi trời tối.

Tố Mai nói:

- Cô nương cứ yên tâm dẫn đường. Bọn tỳ tử vẫn miễn cưỡng theo kịp.

Lý Trung Hụê cười ảm đạm nói:

- Hai vị cô nương chịu khó vậy.

Nói đoạn, liền cất bước tiến lên phía trước.

Khi đến cốc khẩu Vạn Tùng Cốc, Hương Cúc, Tố Mai xem chừng đã mệt đến thở không ra hơi.

Chỉ thấy, hai vách núi dựng đứng, ở giữa là một đoạn hiệp cốc. Cốc khẩu chỉ rộng chừng hơn trượng, nhưng vào bên trong thì không gian vô cùng rộng rãi.

Một tảng đá xanh cao hơn trượng được đặt bên cạnh cốc khẩu. Trên viết bốn chữ : "Hoàng Sơn Thế Gia." Bên dưới là một hàng chữ nhỏ hơn viết: "Hành nhân hạ mã, nhập cốc giải kiếm"

Tố Mai ngần ngại hỏi:

- Cô nương, tỷ tử có mang trong mình một thanh đoản kiếm. Có cần phải để lại bên ngoài cốc không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đi cùng với ta thì không cần.

Đoạn chậm rãi bước vào cốc khẩu.

Hoàng Sơn vang danh thiên hạ là nhờ kỳ tùng. Ở Vạn Tùng Cốc thì đúng là kỳ trung hữu kỳ, chỉ thấy hai bên vách núi mọc ra rất nhiều cây tùng có hình dàng kỳ quái. Có cây giống hình người, có cây giống hình khỉ, cây giống ngoạ hổ, cây giống bàn long ... thiên hình vạn trạng ... thật khiến người

ta nhìn không chớp mắt.

Bạch Tích Hương thở dài một tiếng nói:

- Lão khiếu ở Bích Trần sơn trang cũng trồng một Bách Tùng viên, nhưng so với kỳ tùng trong Vạn Tùng Cốc này đúng là một trời một vực. Lão khiếu hôm nay đã được đại khai nhãn giới rồi.

Lý Trung Hụê nói:

- Phía sau Vạn Tùng Cốc có một nơi gọi là Đại Thiên Viên, do nhiều đời Hoàng Sơn Thế Gia gia công tu bổ mà thành. Bên trong Đại Thiên Viên kỳ hoa dị thảo nhiều vô số kể. Nhớ thời thơ ấu, tôi và gia huynh thường cùng nhau vui đùa ở đây đến quên cả đường về. Đợi cho kiếp nạn này qua đi, tôi sẽ cho mở cửa Đại Thiên Viên để cho thiên hạ anh hùng được thưởng thức tâm huyết của nhiều đời Hoàng Sơn Thế Gia.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Chỉ nghe cô nương nói vậy, lão khiếu đã không cầm nổi lòng rồi.

Trong lúc nói chuyện, Lý Trung Hụê đã dẫn Bàng Thiên Hoá và nhị tỳ đã vào sâu trong cốc khẩu khoảng hơn trăm trượng, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy một bức tường được tạo thành bởi những cây tùng trồng khít với nhau, bên trong ẩn ẩn hiện hiện những lầu, đình, đài, các ...

Chỉ nghe một tiếng rít gió vang lên, một mũi tên đã vạch một đường trên không trung rồi biến mất bên trong bức tường.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Thủ môn tứ tướng tuy hình dạng đáng sợ, nhưng tính tình hiền lành, mong chư vị chớ kinh hãi ...

Nàng chưa nói dứt lời thì đã có tiếng hổ gầm truyền tới. Tiếp đó là một trận quái phong thổi tới.

Hai con hổ vàng khổng lồ bất đồ từ trong rừng tùng lao ra chặn trước mặt mọi người.

Lý Trung Hụê lớn tiếng quát:

- Khách quý đến chơi ! Còn không mau lùi lại cho ta.

Hai con hổ lớn tựa như hiểu được tiếng người, ngẩng đầu nhìn Lý Trung Hụê rồi phục thân xuống, rồi từ từ lùi lại.

Tố Mai thầm nhủ trong lòng:

- Lý cô nương nói Thủ Môn Tứ Tướng, đại khái là chỉ hai con hổ này, nhưng rõ ràng chỉ có hai con, lấy đâu ra tứ tướng ?

Nàng đang nghĩ ngợi thì đột nhiên thấy tiếng gầm lớn, hai con quái vật lông vàng cao sáu thước từ trong rừng nhảy vọt ra, chặn giữa đường.

Hương Cúc cả kinh thầm nhủ:

- Con khỉ lớn như vậy, thật sự là chuyện hiếm thấy ở đời.

Chỉ thấy Lý Trung Hụê huơ tay hai cái, nói:

- Mau đi bảo bọn họ đốt đèn tiếp khách.

Hai con khỉ lông vàng liền cười khẹc khẹc mấy tiếng, quay đầu khệnh khạng bước đi.

Lý Trung Hụê nhìn theo bóng hai con khỉ lớn, nói:

- Trước đây Hoàng Sơn Thế Gia, chỉ có hai con thủ vệ là hai con cự hổ, hai con khỉ lớn này là do gia mẫu mới thu phục được gần đây. Nghe gia mẫu nói, hai con quái vật này sức lực mạnh mẽ hơn cả hổ báo. Nhưng gia mẫu cũng không biết chúng ở đâu chạy đến đây.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Theo lão khiếu được biết, hai con quái vật này tên gọi là Phí Phí, tuy trông giống khỉ nhưng lại không thuộc loại khỉ. Bọn chúng hay xuất hiện ở vùng rừng núi sâu ở hai tỉnh Vân, Quý.

Hương Cúc nói:

- Tiểu tỳ đã theo cô nương nhà chúng tôi đi đến rất nhiều danh sơn, nhưng chưa bao giờ thấy con khỉ lớn như thế cả, không biết làm thế nào mà chúng nó chạy được đến Hoàng Sơn này ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Điều này thì lão khiều không biết.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên có hai ánh đèn đang tiến đến chỗ mấy người đang đứng.

Bàng Thiên Hoá ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hai thanh y thiếu nữ, giơ cao đèn lồng, bước đến trước mặt Lý Trung Hụê. Nhị tỳ tuổi tác khoảng mười sáu mười bảy, vừa thấy Lý Trung Hụê đã tất tả chạy tới, cúi người gọi lớn:

- Tiểu thư đã về !

Lý Trung Hụê gật đầu nói:

- Ta có khách cùng về. Các ngươi mau dọn dẹp phòng ốc để khách nghỉ ngơi.

Thanh y thiếu nữ bên trái dạ một tiếng, quay đầu chạy đi.

Thiếu nữ bên phải liền giơ cao lồng đèn, dẫn đường phía trước cho mọi người tiến vào trang viện.

Lý Trung Hụê thấp giọng hỏi:

- Phu nhân có từng khai quan hỏi chuyện lần nào không ?

Nữ tỳ lắc đầu nói:

- Không có ! Từ khi tiểu thư và thiếu gia rời cốc, lão phu nhân không hề rời khỏi Thái Thượng Các, những chuyện trong phủ đều do Vương bà bà xử lý.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đi xuyên qua mấy luống hoa, đi đến trước một toà đại sảnh lớn.

Chỉ thấy một lão bà mặc lam y chừng sáu mươi tuổi cầm quải trượng đang đứng trước cửa. Bên cạnh là hai thanh y nữ lang giơ cao hai ngọn đèn lớn.

- Không biết cô nương hồi phủ, lão thân không nghênh tiếp từ xa, cô nương thứ tội.

Lý Trung Hụê đối với vị lão phu nhân dường như rất kính trọng, nàng hoàn lại một lễ rồi nói:

- Những ngày này bà bà thật vất vả.

Vương bà bà cười đáp:

- Lão thân chỉ vì phu nhân, tiểu thư và công tử góp chút sức lực, làm sao dám nhận hai chữ vất vả được.

Nói đoạn, Vương bà bà nghiêng người sang một bên nhường lối cho bọn Lý Trung Hụê.

Lý Trung Hụê quay lại nhìn Bàng Thiên Hoá và Tố Mai, Hương Cúc nói:

- Bàng trang chủ, hai vị cô nương, xin mời !

Bàng Thiên Hoá nói:

- Minh chủ, mời !

Lý Trung Hụê cười ảm đạm, rồi nhấc chân bước vào đại sảnh.

Vương bà bà không ngăn cản Bàng Thiên Hoá và nhị tỳ lại, nhưng trên mặt khẽ lộ vẻ khó chịu, hai đôi mày bạc nhíu chặt lại.

Sau khi vào trong đại sảnh, nhị tỳ liền đặt Lâm Hàn Thanh, Bạch Tích Hương ngồi xuống ghế.

Vương bà bà chống quải trượng đi vào, đến bên Lý Trung Hụê thấp giọng nói:

- Lão thân đã dặn kẻ dưới bày tiệc cho cô nương.

Lý Trung Hụê ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn lớn treo giữa đại sảnh nói:

- Làm phiền bà bà truyền lệnh của ta bảo bọn họ chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, trong mấy ngày tới sẽ có thêm nhiều võ lâm đồng đạo đến Vạn Tùng Cốc làm khách.

Nàng đã sớm nghĩ đến khi nói những lời này, Vương bà bà nghe xong sắc mặt sẽ biến đổi rất khó coi, nên khi nói chuyện đã không nhìn vào mặt mụ.

Quả nhiên, Vương bà bà nghe xong thì biến sắc, mái đầu bạc khẽ rung rung, ho lên hai ba tiếng nói:

- Chuyện này có cần bẩm cáo với phu nhân trước không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không cần đâu ! Nếu như mẹ trách tội, ta sẽ chịu hết trách nhiệm.

Vương bà bà thở dài một hơi nói:

- Lão thân lĩnh mệnh.

Lý Trung Hụê nói:

- Ta còn muốn nhờ Vương bà bà đến Thái Thượng Các nói với mẹ là ta cầu kiến.

Vương bà bà nói:

- E rằng phu nhân đang điều tức chưa tỉnh.

Lý Trung Hụê cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói:

- Thôi để mai vậy ! Có điều, phiền bà bà đi lấy một bình Tục Mệnh Thất Bảo Tán, hai vị bằng hữu này của ta thương thế rất nặng, phải dựa vào dược lực mới có thể tri trì được sinh mạng.

Vương bà bà cả kinh, nói:

- Lấy một bình à ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không sai ! Lấy một bình ra đây !

Vương bà bà nói:

- Theo lão thân được biết, Tục Mệnh Thất Bảo Tán chỉ còn không đến hai bình, là cái thế kỳ dược, thế gian nan cầu, cô nương ...

Lý Trung Hụê chậm rãi nói:

- Gia mẫu điều tức chưa tỉnh, gia huynh đi xa chưa về, Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta do ai làm chủ ?

Vương bà bà ngẩn người nói:

- Tự nhiên là cô nương làm chủ.

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy là được rồi, vậy thì mau đi lấy một bình Tục Mệnh Thất Bảo Tán lại đây.

Vương bà bà liền cúi người hành lễ nói:

- Lão thân tuân mệnh.

Nói đoạn chống quải trượng, chậm rãi bước đi.

Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng một tiếng nói:

- Lão khiếu có mấy lời, không biết có nên nói ra hay không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Bàng trang chủ cứ nói !

Bàng Thiên Hoá nói:

- Vị Vương bà bà kia trong Hoàng Sơn Thế Gia dường như có quyền lực rất lớn. Theo lão khiếu thấy, bà ta đối với việc không mời mà đến của chúng tôi rất là không hoan nghênh. Chuyện này minh chủ cũng không cần khó xử, nếu có gì không tiện, bọn lão khiếu sẽ đợi bên ngoài Vạn Tùng Cốc cũng được.

Lý Trung Hụê nói:

- Bất tất phải như vậy. Vương bà bà đó đã ở Hoàng Sơn Thế Gia từ khi còn nhỏ, đến nay cũng đã mấy chục năm rồi. Gia huynh và ta thuở nhỏ đều do bà ta một tay nuôi lớn, nhường nhịn bà ta một chút cũng phải thôi. Nhưng bà ta là một người rất hiểu đạo lý, bây giờ có lẽ không vui nhưng qua mấy ngày là sẽ hết thôi.

Cử động của Vương bà bà có vẻ chậm chạp nhưng thực sự nhanh nhẹn vô cùng, hai người chỉ nói với nhau mấy câu bà ta đã quay lại đại sảnh.

Chỉ thấy bà ta chậm rãi bước đến bên cạnh Lý Trung Hụê, hữu thủ đưa ra một bình ngọc nói:

- Tiểu thư, Tục Mệnh Thất Bảo Tán đã mang đến rồi.

Lý Trung Hụê đón lấy bình ngọc trong tay đưa cho Bàng Thiên Hoá nói:

- Bàng trang chủ chắc cũng biết công hiệu của Tục Mệnh Thất Bảo Tán, ta cũng không cần nói lại nữa. Giờ trang chủ hãy làm cho họ tỉnh lại, phục dụng một chút để duy trì sinh lực, đợi đến mai ta đi gặp gia mẫu rồi mới quyết định tiếp.

Bàng Thiên Hoá thấy trên bình ngọc hãy còn đóng ấn niêm phong của Hoàng Sơn Thế Gia, liền đưa tay đón lấy nói:

- Thuốc này công hiệu thần kỳ, Bạch cô nương và Lâm tướng công được lão phu cho dùng linh dược, tuy đường xa vất vả nhưng thương thế không hề biến hoá. Có lẽ cũng không cần phải dùng đến loại thuốc quý giá nhường này.

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy thì Bàng trang chủ hãy giữ lại bên mình, đợi khi cần thiết thì lấy ra phục dụng cho họ.

Bàng Thiên Hoá chậm rãi bỏ bình ngọc vào trong túi, nói:

- Nếu như không đến lúc cần thiết, lão khiếu quyết không dùng bừa bãi.

Lý Trung Hụê quay đầu lại nhìn Vương bà bà hỏi:

- Bà bà, đã chuẩn bị phòng xong chưa ?

Vương bà bà khẽ thở dài một tiếng rồi nói:

- Đã chuẩn bị xong rồi, xin tiểu thơ.

Lý Trung Hụê đứng dậy nói với Bàng Thiên Hoá:

- Nếu như thương thế hai người có gì biến chuyển, lập tức bảo họ báo ngay cho ta.

Bàng Thiên Hoá gật đầu đáp:

- Lão khiếu ghi nhớ.

Hai thanh y nữ tỳ liền bước lên phía trước nói:

- Để tiểu tỳ dẫn đường cho chư vị.

Bàng Thiên Hoá và Lâm Hàn Thanh, Bạch Tích Hương, Hương Cúc, Tố Mai chia nhau ở trong một tiểu viện nhỏ rất thanh tĩnh.

Nữ tỳ đốt lên một ngọn nến rồi nói:

- Các vị xin nghỉ ngơi trước, tiểu tỳ sẽ mang thức ăn lên ngay.

Bàng Thiên Hoá mỉm cười nói:

- Làm phiền cô nương quá !

Một đêm bình yên trôi qua nhanh chóng.

Sáng sớm hôm sau, Bàng Thiên Hoá vừa ra khỏi giường thì bên ngoài cửa đã có một thanh y nữ tỳ gõ cửa bước vào. Ả ta cúi đầu hành lễ rồi nói:

- Tiểu thơ có lời mới Bàng trang chủ,

Bàng Thiên Hoá trầm ngâm nói:

- Làm phiền cô nương dẫn đường.

Thanh y nữ tỳ liền dẫn Bàng Thiên Hoá đến đại sảnh gặp Lý Trung Hụê.

Sáng nay nàng mặc một bộ y phục toàn màu xanh. Trên mặt đánh một lớp phần mỏng làm tăng thêm vẻ kiều diễm, nhưng cũng không dấu được nét ưu tư. Tuy vậy nàng vẫn cố gượng cười đứng lên tiếp Bàng Thiên Hoá.

- Bàng trang chủ, mời ngài cùng ta đi gặp gia mẫu.

Bàng Thiên Hoá đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lão khiếu đã sớm nghe danh lệnh đường và luôn mong được bái kiến cho thoả lòng ngưỡng mộ, nhưng không biết như vậy có tiện không ?

Lý Trung Hụê liền mỉm cười nói:

- Điều này không sao, Bàng trang chủ chớ bận tâm.

Đoạn nàng đi trước dẫn đường. Bàng Thiên Hoá theo sát phía sau. Hai người đi qua mấy luống hoa, rồi vòng qua các bức tường cây đến một chỗ cây cỏ hoa lá tươi tốt thì dừng lại.

Dưới tán lá xanh biếc ẩn ẩn hiện hiện một bức tường màu trắng.

Lý Trung Hụê vừa bước lên bậc đá vừa quay lại thấp giọng nói với Bàng Thiên Hoá:

- Đây chính là Thái Thượng Các nơi gia mẫu tịnh tu.

Bàng Thiên Hoá chỉ ậm ừ một tiếng, không lên tiếng đáp lời.

Thì ra, lão đột nhiên cảm thấy nơi này có gì đó khiến người ta trở nên thanh tịnh, nghiêm túc hơn.

Sau khi lên hết mười ba bậc than, hai người đến trước một cánh cổng đóng kín.

Chỉ thấy Vương bà bà đã đứng trước cửa từ bao giờ, gương mặt lạnh lùng nghiêm túc. Bà ta lạnh lùng nói:

- Phu nhân đã đồng ý tiếp kiến.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Đa tạ Vương bà bà.

Vương bà bà ngẩng mặt lên thở dài một tiếng nói:

- Có điều thời gian còn chưa đến lúc.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Chúng ta đợi ở đây một lát cũng được.

Vương bà bà dùng ánh mắt sắc bén, nhìn chằm vào mặt Bàng Thiên Hoá.

Bàng Thiên Hoá bị bà ta nhìn đến trong lòng nảy ra cảm giác bất an, liền quay mặt nhìn ra chỗ khác, không dám tiếp xúc với mục quang của bà ta nữa.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi đi trong tĩnh lặng.

Một tiếng chuông nhỏ từ phía trong vang lên truyền ra bên ngoài.

Vương bà bà khẽ nhích người sang bên trái, nói:

- Có thể vào trong rồi.

Lý Trung Hụê bước đến sát cánh cổng, đưa tay đẩy nhẹ.

Bàng Thiên Hoá nghĩ ngợi một lát rồi cũng đi sát theo sau lưng Lý Trung Hụê.

Mục quang chuyển động, chỉ thấy một căn đại sảnh thoáng đãng, ngoại trừ bốn bức tường bằng gỗ tùng thì không có gì trần thiết. Trên bức vách chính diện viết bốn chữ lớn: "Thái thượng vong tình"

Bàng Thiên Hoá trong lòng thầm nhủ:

- Lý phu nhân này đối với con gái ruột của mình mà cũng nghiêm khắc thế này, tình mẫu tử không ngờ lại nhạt nhẽo như vậy. Bốn chữ "Thái thượng vong tình" quả thật không sai.

Lão nghĩ đoạn đưa mắt liếc nhìn sang góc đại sảnh, nơi có một vị phu nhân trung niên đang chậm rãi bước ra.

Lý Trung Hụê vội bước lên phía trước, cúi người nói:

- Nhi nữ tham kiến mẫu thân.

Lý phu nhân nở một nụ cười nhạt nhẽo nói:

- Con đứng dậy đi !

Bàng Thiên Hoá ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lý phu nhân thân vận bạch y, tuy không trang điểm nhưng vẻ diễm lệ tuyệt trần không vì thế mà mất đi, mới nhìn không khác gì cô gái hai mấy tuổi, trong lòng thầm nghxi:

- Lý Đông Dương chết hơn mười năm nay, nếu tính tuổi thì Lý phu nhân này ít nhất cũng phải bốn chín, năm mươi tuổi gì đó.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê thấp giọng nói:

- Bàng trang chủ, mau qua đây tham kiến gia mẫu.

Bàng Thiên Hoá bước lên hai bước, ôm quyền nói:

- Tứ Tượng Lâm Bích Trần Sơn Trang Bàng Thiên Hoá, tham kiến phu nhân.

Lý phu nhân khẽ ừm một tiếng nói:

- Bàng trang chủ mời ngồi.

Mỗi một câu của bà ta đều rất ngắn gọn, một chữ cũng không thừa.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Đa tạ phu nhân.

Đoạn y lời bà ta ngồi xuống.

Lý phu nhân chuyển động mục quang nhìn Lý Trung Hụê, chậm rãi nói:

- Con tìm ta có chuyện gì ?

Bàng Thiên Hoá thầm nhủ:

- Tình cảm giữa mẫu nữ hai người bọn họ giống như bạn bè mới quen nhau vậy, ngay cả một tiếng Hụê nhi, Lý phu nhân cũng không muốn gọi.

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu nữ nhi không có chuyện đã không dám làm phiền đến mẫu thân.

Lý phu nhân hỏi:

- Có chuyện gì ? Con mau nói đi !

Lý Trung Hụê nói:

- Nữ nhi được mọi người đề cử làm minh chủ võ lâm.

Lý phu nhân chỉ mỉm cười nói:

- Vậy thì rất tốt.

Lý Trung Hụê tiếp lời nói:

- Nữ nhi tự biết tài trí không đủ đảm đương trách nhiệm. Thiên hạ anh hùng tin tưởng nhi nữ cũng

là nhờ danh vọng của Hoàng Sơn Thế Gia.

Lý phu nhân nói:

- Ta biết rồi, còn việc gì nữa không ?

Bàng Thiên Hoá thầm nhủ trong lòng:

- Người này thật là một bà mẹ lạnh lùng, từng câu nói đều giống như là âm phong từ địa ngục thổi ra vậy.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê thở dài một tiếng nói:

- Nhi nữ có mấy người bạn thọ trọng thương, hôn mê bất tỉnh, khẩn cầu mẫu thân ra tay cứu chữa cho bọn họ.

Lý phu nhân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, không nói câu nào.

Lý Trung Hụê ngẩng đầu lên nhìn bà ta rồi từ từ quỳ xuống nói:

- Nhi nữ tự biết không nên làm phiền mẫu thân thanh tu, nhưng sự tình cấp bách, không thể không làm, mong mẫu thân niệm tình nhi nữ mà đáp ứng lời thỉnh cầu này.

Lý phu nhân đưa mắt nhìn bốn chữ "Thái thượng vong tình" trên tường rồi chậm rãi nói:

- Có chuyện đó thôi sao.

Lý Trung Hụê nói:

- Còn một chuyện nữa con muốn bẩm cáo.

Lý phu nhân khẽ chau mày, không nói tiếng nào.

Lý Trung Hụê liền tiếp lời:

- Nhi nữ bị đưa lên làm minh chủ là để đối kháng với Tây Môn Ngọc Sương. Vì Tây Môn Ngọc Sương đó võ công cao cường, nhi nữ không phải là đối thủ, liên tục thất bại. Nhi nữ chỉ còn cách truyền cho truyền lệnh dụ triệu tập anh hùng thiên hạ đến Hoàng Sơn cùng Tây Môn Ngọc Sương quyết một trận sinh tử.

Lý phu nhân nét mặt đã lạnh lùng, giờ như được phủ thêm một làn sương mỏng, chầm chậm ngồi xuống một chiếc ghế làm bằng gỗ tùng.

Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng một tiếng, định nói hộ Lý Trung Hụê mấy câu, nhưng thấy thần

tình lạnh lùng của Lý phu nhân, đành cố nén lại, chỉ đắng hắng mấy tiếng.

Lão ta lịch duyệt phong phú, nhìn người rất giỏi, thấy việc trước mắt liền nghĩ ngay:

- Lý Trung Hụê sớm đã biết mẫu thân đối xử lạnh lùng với mình, tự mình đến gặp là được. Vì sao lại mời ta cùng đi ? trong chuyện này tất phải có nguyên nhân, ta không thể tuỳ tiện mà chen vào được. Tốt nhất cứ ngồi yên là được.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê nói:

- Nữ nhi đã truyền lệnh đến khắp thiên hạ, yêu cầu các phái trong võ lâm, phái xuất cao thủ đến Hoàng Sơn tham gia trận chiến này. Nhưng võ công của Tây Môn Ngọc Sương đó quả thật rất nguỵ dị cao cường, thuộc hạ nhân thủ cũng nhiều vô số kể, tất cả đều thuộc loại võ công cực cao. Tuy rằng các đại môn phái cao thủ như mây, nhưng cũng khó mà là địch thủ của Tây Môn Ngọc Sương.

Bàng Thiên Hoá thầm nghĩ:

- Được lắm ! Thì ra đang dùng kế khích tướng.

Lão liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Lý phu nhân vẫn giữ nét mặt lạnh lùng như cũ, không hề biến động.

Bàng Thiên Hoá ngạc nhiên thầm nhủ:

- Không hiểu Lý phu nhân này luyện loại võ công gì nữa, lúc nào cũng như thiền định vậy, từ khi bà ta xuất hiện đến nay lúc nào cũng giữ nét mặt lạnh lùng như vậy, tựa như gương mặt bà ta được tạc bằng ngọc vậy.

Lý Trung Hụê ngẩng đầu nhìn lên, nhìn mẫu thân nói:

- Trận chiến này quyết định đến vận mệnh của thiên hạ anh hùng, cũng liên quan đến cả oai danh của Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta.

Lý phu nhân thở dài một tiếng, không lên tiếng đáp lời.

Lý Trung Hụê lại nói:

- Mẹ à ! Ngày cha chúng con còn tại thế, anh hùng cái thế, người người đều kính ngưỡng, nếu như cha con còn sống quyết sẽ không toạ thị bàng quan đâu.

Lý phu nhân cười thê lương nói:

- Con rất nhớ phụ thân phải không ?

Lý Trung Hụê cúi đầu nói:

- Nữ nhi đáng thương, từ khi còn nhỏ đã mất đi phụ thân, ngay cả tướng mạo của người con chúng chỉ nhớ rất mơ hồ.

Lý phu nhân chậm rãi bước đến đỡ Lý Trung Hụê đậy, nhưng khi vừa chạm vào người nàng đã đột nhiên thu lại, đưa lên vuốt vuốt tóc nói:

- Con nói nhiều quá rồi !

Lý Trung Hụê đột nhiên ngẩng đầu lên, từ giọt lệ châu chầm chậm rơi xuống.

Bàng Thiên Hoá không thể nhận nại được nữa, lão đứng vọt lên nói:

- Lý phu nhân !

Lý phu nhân chầm chậm quay đầu lại, đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hoá nói:

- Có chuyện gì ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lệnh ái được võ lâm đồng đạo kính trọng, đề cử làm minh chủ ...

Lý phu nhân nói:

- Điều này ta đã biết rồi.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Bàng mỗ bất tài, nhưng vì võ lâm đại cục đã bỏ đi mười năm tĩnh tu đi theo minh chủ, lẽ nào phu nhân không thể niệm tình mẫu nữ, giúp đỡ lệnh ái một tay sao ?

Lý phu nhân cười nhạt nhẽo nói:

- Vương bà bà đâu ?

Vương bà bà liền lên tiếng đáp lời:

- Lão thân ở đây.

Đoạn chống quải trượng đi vào.

Lý phu nhân nói:

- Bảo bọn họ đưa hai người bị trọng thương mà tiểu thư dẫn về đến Thái Thượng Các.

Vương bà bà đối với Lý Trung Hụê vẫn còn có chút cậy mình là người già, chứ đối với Lý phu nhân thì vô cùng kính trọng, mụ vội cúi người đáp dạ một tiếng rồi quay người đi ngay.

Lý phu nhân dường như bị nước mắt của nhi nữ làm kích động tình mẫu tử thiên tính, thần tình lạnh lùng ban đầu đã dần dần mất đi. Bà ta thở dài một tiếng nói:

- Người ta nói nhi tùng phụ, mẫu tùng nữ, xem ra không thể tin được. Hai anh em các con, chẳng có đứa nào giống ta cả. Đứa nào cũng giống hệt như cha các con vậy, thích chuyện thị phi.

Lý Trung Hụê nói:

- Nữ nhi biết tội đáng chết. Đợi cho chuyện này qua đi, nữ nhi sẽ từ chức minh chủ, chịu sự trách phạt của mẫu thân.

Lý phu nhân chỉ khẽ cười nhạt, không lên tiếng trả lời nàng. Bà chỉ quay sáng nhìn Bàng Thiên Hoá nói:

- Bàng trang chủ được sưng tụng là Sâm Tiên, y thụât hắn vô cùng tinh thâm, không biết đã xem qua thương thế của hai nguời chưa ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Xem qua rồi ! Thương thế hai người đều rất trầm trọng, khiến Bàng mỗ thúc thủ vô sách.

Trong lúc ba người nói chuyện thì bốn thanh y tỳ nữ đã đưa Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương tiến vào Thái Thượng Các.

Lý phu nhân quay lại nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Con đứng dậy đi.

Đoạn chầm chậm bước đến bên cạnh Lâm Hàn Thanh.

Lý Trung Hụê vẫn quỳ dưới đất, nghe Lý phu nhân nói vậy thì liền lập tức đứng dậy đi sát bên cạnh mẫu thân.

Lý phu nhân đưa tay bắt mạch cho Bạch Tích Hương, đoạn nhẹ nhàng mở tấm khăn che trên mặt Lâm Hàn Thanh. Mục quang vừa tiếp xúc với gương mặt của Lâm Hàn Thanh, tựa hồ như bị ai đấm một quyền, thân hình khẽ rung động, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Lý Trung Hụê chỉ chú ý đến Lâm Hàn Thanh, không để ý đến thái độ của mẫu thân. Nhưng Bàng

Thiên Hoá ở ngoài quan sát, nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Lý phu nhân trấn định tinh thần một lát rồi chậm chậm nói:

- Hụê nhi, người này tên là gì ?

Lý Trung Hụê nghe thanh âm của mẫu thân vô cùng nhu hoà, tựa hồ như ấn tượng đối với Lâm Hàn Thanh rất tốt, không khỏi thầm vui mừng trong lòng nói:

- Chàng tên gọi là Lâm Hàn Thanh.

Lý phu nhân lẩm bẩm nhắc lại:

- Lâm Hàn Thanh ...

Lý Trung Hụê nói:

- Chính là Lâm Hàn Thanh, chàng đối xử với người khác rất tốt ...

Lý phu nhân không để cho Lý Trung Hụê nói tiếp, ngắt lời hỏi:

- Hụê nhi, con có biết gia thế của nó không ?

Lý Trung Hụê lắc đầu nói:

- Nữ nhi không biết !

Lý phu nhân không hỏi thêm nữa, cẩn thận xem xét thương thế cho Lâm Hàn Thanh rồi nói:

- Thương thế tuy nặng, nhưng nguyên khí chưa hao tổn, chỉ cần đối chứng kê thang là có thể phục hồi rất nhanh.

Lý Trung Hụê nói:

- Mẫu thân đã có cách trị khỏi thương thế cho chàng ?

Lý phu nhân đột nhiên đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hoá nói:

- Việc này cần làm phiền Bàng trang chủ mới được.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Bàng mỗ sẽ tận hết sở năng, chết cũng không từ.

Lý phu nhân nói:

- Nó đã vận công kháng cự chưởng lực, bảo vệ tâm mạch, nhưng chỗ trúng chưởng có một cục máu bầm, trước hết phải dùng nội công đánh tan máu bầm mới có thể tiếp tục điều trị.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Không sai. Tại hạ cũng nghĩ như vậy, chỉ là không dám thực thi mà thôi.

Lý phu nhân nói:

- Vậy làm phiền Bàng trang chủ đánh tan máu bầm trong người hắn.

Bàng Thiên Hoá gật đầu đáp lời, rồi bước đến bên cạnh Lâm Hàn Thanh.

Lý phu nhân lắc lắc đầu nói:

- Đợi lát nữa hãy động thủ.

Bàng Thiên Hoá nghe xong thì ngẩn người, lùi bước về chỗ cũ.

Lý phu nhân đến vạch mí mắt Bạch Tích Hương ra xem, thấp giọng hỏi Lý Trung Hụê :

- Vị cô nương này là ai ?

Lý Trung Hụê nói:

- Cô ấy tên là Bạch Tích Hương.

Lý phu nhân nói:

- Cô ta rất thông minh.

Lý Trung Hụê nói:

- Mẫu thân nói không sai. Bạch cô nương tài hoa cái thế, không gì không làm được.

Lý phu nhân cần thận xem xét thương thế cho Bạch Tích Hương rồi nói:

- Thương thế của cô ta còn nặng hơn Lâm Hàn Thanh một chút.

Lý Trung Hụê nói:

- Có cứu được không ?

Lý phu nhân nói:

- Cứu thì cứu được, nhưng cũng mất rất nhiều thời gian và công sức.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Mong mẫu thân từ bi cứu chữa cho nàng ấy.

Lý phu nhân nói:

- Vị cô nương này thể chất rất yếu. Trước khi bị thương khẳng định là một bệnh mĩ nhân, hơn nữa cơ sở nội công không có, thương thế của nàng ta mẹ cũng không nắm chắc lắm.

Lý Trung Hụê vội nói:

- Như vậy là hy vọng không lớn rồi.

Lý phu nhân nói:

- Cơ hội chỉ có một nửa, mẹ sẽ tận hết sở năng.

Lý Trung Hụê rơi lệ nói:

- Vị Bạch cô nương này có ân cứu mạng nhi nữ.

Lý phu nhân gật gật đầu lên tiếng gọi:

- Vương bà bà.

Vương bà bà từ lâu đã đứng bên ngoài Thái Thượng Các đợi lệnh, vừa nghe gọi đã lập tức bước vào.

- Phu nhân có gì phân phó !

- Chuẩn bị cho tai một cái nồi lớn, hai chum rượu trần niên với một cái lồng hấp.

Vương bà bà nghe lệnh, lập tức quay người bước đi.

Lý phu nhân quay lại nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Các người có thể đi rồi, canh một đêm nay ta sẽ chữa bệnh cho Bạch cô nương.

Lý Trung Hụê nói:

- Đa tạ mẫu thân.

Lý phu nhân quay đầu nhìn Bàng Thiên Hoá nói:

- Mời Bàng trang chủ ra tay đánh tan máu bầm trong ngực nó, đêm nay ta sẽ điều chế dược vật, sáng mai có thể cho hắn phục dụng.

Bàng Thiên Hoá cúi người nói:

- Đa tạ Lý phu nhân.

Lý Trung Hụê đến cạnh Bàng Thiên Hoá thấp giọng nói:

- Bàng trang chủ, chúng ta đi thôi.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Có cần đưa Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương đi không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không cần !

Bàng Thiên Hoá liền đi theo Lý Trung Hụê rời khỏi Thái Thượng Các.

Hai người ra đến cổng thì đã thấy Vương bà bà đứng đó từ bao giờ. Bà ta mỉm cười nói:

- Cung hỉ cô nương đã thuyết phục được phu nhân.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Vẫn phải nhờ Vương bà bà giúp đỡ nhiều.

Vương bà bà thở dài nói:

- Lão thân tự sẽ tận lực.

Lý Trung Hụê mỉm cười với Vương bà bà rồi bước xuống bậc thang đá.

Bàng Thiên Hoá đi sát sau lưng nàng, thấp giọng hỏi:

- Khi lệnh đường mới xuất hiện, lão khiếu vô cùng lo lắng, không ngờ minh chủ có thể thuyết phục được.

Lý Trung Hụê nolí:

- Khi bước vào Thái Thượng các, ta cũng không có lòng tin. Không ngờ lại may mắn đến vậy.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Khi lệnh đường nhìn thấy Lâm Hàn Thanh ...

Lý Trung Hụê cười vui vẻ nói:

- Ồ, Mẫu thân với Lâm Hàn Thanh có ấn tượng rất tốt, điều này thật ngoài dự liệu của ta.

Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng một tiếng, không nói lời nào, trong lòng lại thầm nghĩ:

- Lý phu nhân đó khi nhìn Lâm Hàn Thanh dường như rất là kích động, bên trong nhất định có điều gì ẩn mật. Nếu Lý Trung Hụê không phát hiện ra điều này thì ta cũng không cần nói nữa.

Hai người đi một hổi thì trở về đại sảnh.

Lý Trung Hụê dừng bước, quay lại nói với Bàng Thiên Hoá:

- Khi bọn nữ tỳ đưa Lâm Hàn Thanh về, tự nhiên sẽ đến báo cho Bàng trang chủ biết.

Bàng Thiên Hoá tiếp lời nói:

- Minh chủ yên tâm, lão khiếu tự tin có thể đánh tan máu bầm trong ngực Lâm tướng công.

Lý Trung Hụê gật đầu nói:

- Sau khi trị thương cho hai người xong, Bàng trang chủ hãy di nghỉ ngơi. Trong năm ba ngày tới, e rằng các võ lâm cao thủ sẽ quy tập về Hoàng Sơn, lúc đó mong rằng Bàng trang chủ thay ta tiếp dón họ.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu tuân mệnh.

Lý Trung Hụê nói:

- Tố Mai, Hương Cúc chắc chắn sẽ lo lắng cho sự an nguy của Bạch Tích Hương, làm phiền Bàng trang chủ nói cho họ một tiếng.

Đoạn nàng liền quay người bỏ đi.

Bàng Thiên Hoá trở về tiểu viện, quả nhiên Tố Mai, Hương Cúc đã đợi ở cửa từ bao giờ.

Nhị tỳ vừa thấy Bàng Thiên Hoá quay lại, đã cúi người hành lễ đồng thanh hỉ:

- Cô nương nhà chúng tôi thế nào rồi ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lý phu nhân đã nhận lời cứu chữa, đêm nay sẽ ra tay.

Tố Mai thở phào một tiếng noí:

- Hy vọng có lớn không ?

Bàng Thiên Hoá nhìn gương mặt tràn trề hy vọng của hai người, không nỡ nói thật, chỉ đành thở dài một tiếng nói:

- Theo Lý phu nhân đó nói thì hy vọng rất lớn.

Chương 27: Hồi 27

Tố Mai nhắm mắt lẩm bẩm nói một mình:

- Mong trời cao rủ lòng thương xót phù hộ cho thương thế cô nương nhà chúng con mau lành, cho dù phải đổi bằng mấy chục năm dương thọ, tiểu tỳ cũng cam tâm tình nguyện.

Bàng Thiên Hoá khẽ thở dài nói:

- Hai vị cô nương cứ yên tâm. Y thụât của Lý phu nhân vô cùng cao thâm, so với Bàng mỗ thì hơn hẳn mấy bực. Bà ta đã nhận lời, chắc chắn sẽ có cách mà.

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi cùng cúi người hành lễ chào Bàng Thiên Hoá, đoạn quay người rời khỏi.

Bàng Thiên Hoá nhìn theo bóng hai người mà thở dài não nuột:

- Hai con nha đầu này thật trung thành với chủ nhân.

Lão chợt nghĩ đến chuyện Bạch Tích Hương mấy lần ra tay tương trợ quần hào, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy buồn phiền.

Tố Mai, Hương Cúc vừa đi không lâu thì một thanh y nữ tỳ tiểu viện tinè Bàng Thiên Hoá. Ả ta cúi người hành lễ rồi nói:

- Lâm tướng công đã được đưa đến tĩnh thất, cung thỉnh Bàng trang chủ đến trị liệu thương thế.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Làm phiền cô nương dẫn đường.

Nữ tỳ liền dạ một tiếng, quay người bước đi. Bàng Thiên Hoá đi theo ả xuyên qua một toà đình viện, đến một ngôi tiểu viện rất yên tĩnh.

Thanh y nữ tỳ đẩy cửa rồi đứng sang một bên cúi người nói:

- Lâm tướng công đang ở trong này.

Bàng Thiên Hoá liền chậm rãi bước qua cửa, chỉ thấy Lý Trung Hụê đã đứng im lặng bên đầu giường, nhìn Lâm Hàn Thanh đến ngơ ngẩn xuất thần.

Bàng Thiên Hoá đã đến sát bên cạnh giường mà Lý Trung Hụê tựa hồ như không phát giác, cũng chẳng quay lại xem đó là ai.

Bàng Thiên Hoá khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi nói:

- Lý cô nương, thương thế của y thế nào rồi ?

Lý Trung Hụê chậm rại quay đầu lại, cặp mắt trong xanh (thanh triệt ???) đã rơi lã chã ra hai hàng lệ nóng. Nàng mỉm cười thê lương nói:

- Chàng và Bạch Tích Hương đúng là trời sinh một cặp.

Bàng Thiên Hoá thấy nàng đang đượm vẻ thương cảm khôn cùng, nhất thời cũng không biết nên mở miệng thế nào. Lão đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh đang nằm trên giường một cái, nhưng tuyệt không mở miệng lên tiếng.

Lý Trung Hụê hơi mỉm cười nói:

- Bàng trang chủ, ta có một việc muốn cầu xin, mong rằng ngài không từ chối.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Nếu như là chuyện lão khiếu có thể làm, lão khiếu sẽ tận hết sức lực mà làm.

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như ngài chữa khỏi thương thế cho Lâm Hàn Thanh, chàng nhất định sẽ vô cùng cảm kích.

Bàng Thiên Hoá ngạc nhiên hỏi:

- Minh chủ bảo lão khiếu thi ân cầu báo sao ?

Lý Trung Hụê tiếp lời:

- Bàng trang chủ hiểu lầm rồi, ta chỉ muốn thỉnh cầu Bàng trang chủ làm ông mai thôi.

Điều này khiến Bàng Thiên Hoá càng thêm ngạc nhiên, lão liền hỏi lại:

- Ông mai ? Nhưng làm mai mối cho ai mới được chứ ?

Lý Trung Hụê cười thê lương nói:

- Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu sống đến tuổi này rồi nhưng vẫn chưa từng làm qua chuyện này bao giờ. Thật sự lão khiếu cũng không biết phải mở miệng thế nào, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lý Trung Hụê nói:

- Chỉ cần Bàng trang chủ đáp ứng là được, việc về sau thế nào ta tự có sự an bài.

Bàng Thiên Hoá chăm chú nhìn Lý Trung Hụê, chậm rãi nói:

- Minh chủ lúc nào cũng nghĩ cho người khác, lẽ nào không nghĩ đến bản thân mình ?

Lý Trung Hụê cười ảm đạm nói:

- Nếu như ta sống sót được sau trận đại kiếp này, ta sẽ nhường lại chức vị minh chủ võ lâm cho Thần Phán Chu Hải. Sau đó, ta sẽ từ bỏ cuộc sống giang hồ, về ở ẩn nơi thâm sơn cùng cốc. Ôi, lúc này ta mới hiểu được sự đáng thương của mẫu thân, bà làm sao mà vui vẻ được chứ ?

Bàng Thiên Hoá thầm nhủ trong lòng:

- Những chuyện tình cảm nam nữ này Bàng Thiên Hoá ta không thể nào hiểu được.

- Bàng trang chủ, mong ngài đáp ứng lời thình cầu của tiện thiếp.

Từ trước đến nay, khi nói chuyện với Bàng Thiên Hoá nàng chỉ tự xưng là bản toà, hoặc xưng ta. Nhưng lúc này, đột nhiên nàng lại tự xưng là tiện thiếp.

Bàng Thiên Hoá nhìn Lý Trung Hụê thầm nhủ:

- Nếu như ta đáp ứng yêu cầu của cô ta, chỉ sợ sau này cô ta hối hận thì khó mà thay đổi được.

Bàng Thiên Hoá yêu thích y đạo, võ công, cả đời độc thân, có thể nói lão chưa từng được nếm thử qua dư vị ngọt ngào cũng như cay đắng của tình yêu, nhưng một kẻ nửa đời lăn lộn trong giang hồ như lão, với kinh nghiệm phong phú của mình, tất nhận ra trong mấy câu nói của Lý Trung Hụê có sự thành khẩn, nhưng không phải là lời thật lòng của nàng.

Đó là một sự hy sinh tràn đầy sự đau khổ và thê lương.

Bàng Thiên Hoá trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Thương thế của Bạch cô nương có trị khỏi được hay không bây giờ còn chưa biết được. Lâm Hàn

Thanh cũng đang hôn mê bất tỉnh, việc này nói bây giờ hình như quá sớm. Để mấy hôm nữa chúng ta sẽ nói lại được không, đằng nào cũng tiện cho lão khiếu có thời gian suy nghĩ.

Lý Trung Hụê nói:

- Được ! Bàng trang chủ cứ suy nghĩ cho kỹ. Chuyện này tuy nhỏ, nhưng có liên quan đến đại cục của cả võ lâm.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Việc này lão khiếu thật sự không hiểu.

Lý Trung Hụê nói:

- Lý Trung Hụê này thân là võ lâm minh chủ, ta phải vì đại cục võ lâm mà suy nghĩ. Trước mắt, trận chiến với Tây Môn Ngọc Sương còn chưa bắt đầu, nói chuyện này có lẽ hơi sớm.

Bàng Thiên Hoá không hiểu hỏi:

- Minh chủ cứ nói, lão khiếu cung kính lắng nghe.

Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Trước mắt, võ lâm có hai đại hoạ. Thứ nhất là Tây Môn Ngọc Sương, thứ hai chính là Bạch Tích Hương. Tây Môn Ngọc Sương đã đủ vây cánh, thế lực hùng mạnh, chúng ta chỉ có thể dùng cách giết để ngăn chặn sự giết chóc. Song phương dùng võ công quyết chiến sinh tử, nếu như trong trận chiến này Tây Môn Ngọc Sương thắng thì không cần nói nữa. Nàng ta sẽ là bá chủ võ lâm, võ lâm Trung Nguyên sẽ phải phục tùng mệnh lệnh của nàng ấy.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Điểm này minh chủ không cần nghĩ ngợi nhiều, Tây Môn Ngọc Sương võ công tuy cao cường, nhưng nói nàng ta có thể thắng được lực lượng của tất cả các đại môn phái liên hợp lại thì lão khiếu có chút không tin. Trận chiến này khó tránh khỏi thương vong trầm trọng, nhưng kẻ lạc bại nhất quyết là Tây Môn Ngọc Sương chứ không sai.

Lý Trung Hụê cười khổ nói:

- Nếu như chúng ta may mắn thắng được trận chiến này, thì vẫn còn một mầm hoạ thứ hai, đó là Bạch Tích Hương. Tài trí của Bạch Tích Hương so với Tây Môn Ngọc Sương thì cao hơn mười lần. Chỉ cần cho nàng thời gian ba năm, nàng ta sẽ quật khởi võ lâm. Lúc đó, e rằng giang hồ không còn ai có thể kháng cự nàng được nữa, không đầy một năm, có lẽ nàng sẽ thống trị võ lâm.

Bàng Thiên Hoá nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Không sai, nếu như Bạch Tích Hương tác nghiệt, trợ mặt làm ác thì e rằng còn hơn cả Tây Môn Ngọc Sương.

Lý Trung Hụê nói:

- Có hai cách phòng trừ mối họa này. Thứ nhất là nhân cơ hội nàng đang hôn mê bất tỉnh, giết cả nàng lẫn hai nữ tỳ đó đi. Ngoài cách này ra, chỉ còn cách cho nàng kết duyên cùng Lâm Hàn Thanh.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Cho dù nàng ta có lấy Lâm Hàn Thanh, nhưng vẫn làm chuyện nguy hại giang hồ thì không phải chúng ta đã phí hoài tâm cơ ư ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không thể có chuyện đó. Một nữ nhân khi đã lấy được tình lang lý tưởng của mình thì cũng giống như ngựa hoang được thuần dưỡng vậy, không thể làm ra những chuyện kinh thiên động địa được. Cách thứ nhất có thể diệt trừ hậu hoạ một cách triệt để nhưng lại có tàn khốc, ta không thể làm được. Huồng hồ, Bạch Tích Hương còn có ân cứu mạng chúng ta. Nghĩ đi nghĩ lại, ta thấy chỉ có cách thứ hai là có thể thực hiện được.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Minh chủ nói rất đúng.

Lý Trung Hụê nói:

- Ngài hãy trị liệu cho chàng đi. Ta không làm phiền nữa.

Nói đoạn, nàng chuyển thân chậm bước bỏ đi.

Bàng Thiên Hoá nhìn bóng Lý Trung Hụê đi xa dần, mỗi bước đi đều tựa hồ như nặng nghìn cân, lộ ra dáng vẻ thê lương khôn tả, trong lòng lão cũng không khỏi dấy lên cảm giác thông cảm cho nàng:

- Nếu như nàng không phải là võ lâm minh chủ, tự nhiên sẽ không phải suy nghĩ cho đại cục võ lâm nữa. Cũng không cần nhận lấy sự hy sinh này đầy đau khổ này.

Nghĩ đến đây, trong lòng lão không khỏi cảm thấy buồn phiền.

Chỉ nghe bên ngoài tĩnh thất có tiếng Lý Trung Hụê vọng vào:

- Mong Bàng trang chủ cố gắng liệu thương cho chàng.

Bàng Thiên Hoá liền bước ra đóng cửa phòng lại, rồi bước đến cởi áo Lâm Hàn Thanh, xem xét thương thế truớc ngực của chàng rồi vận nội công, đặt tay lên mệnh môn của Lâm Hàn Thanh, thúc đẩy khí huyết lưu thông.

Tuy nội công của lão thâm hậu, nhưng phương pháp trị thương này rất hao tổn nguyên khí, chỉ nửa canh giờ sau mồ hôi Bàng Thiên Hoá đã đổ ra như tắm. Nhưng việc trị thương đang ở giai đoạn quan trọng, không thể bỏ dở, Bàng Thiên Hoá đành cố nghiến răng tiếp tục truyền công cho Lâm Hàn Thanh. Đúng lúc lão cảm thấy khí lực cạn kiệt, không thể tiếp tục truyền công được nữa thì chợt cảm thấy có một cánh tay đặt lên bối tâm, một cỗ nhiệt khí từ từ truyền vào nội thể. Chỉ nghe bên thanh âm của Vương bà bà cất lên:

- Lão thân vâng mệnh tiểu thơ đến đây giúp ngài một tay.

Bàng Thiên Hoá cảm thấy nhiệt khí tuôn trào như thác đổ vào nội thể, trong lòng không khỏi ngạc nhiên thầm nhủ:

- Không ngờ bà ta lại có nội lực thâm hậu thế.

Qua nửa canh giờ nữa, kinh mạch toàn thân Lâm Hàn Thanh đã có chân khí lưu thông, mang theo cả cục máu bầm ứ trong ngực. Chàng há miệng thổ ra hai búng máu tím bầm.

Bàng Thiên Hoá liền nhấc tay khỏi mệnh môn Lâm Hàn Thanh, đồng thời bàn tay đặt trên lưng lão cũng được nhấc ra.

Bàng Thiên Hoá còn chưa kịp quay đầu lại đã nghe thấy tiếng y phục phất gió. Khi quay đầu lại thì chỉ thấy một bóng người đang lao vọt ra cửa.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi mở mắt, nhìn Bàng Thiên Hoá chăm chú, định nói gì nhưng lại thôi.

Bàng Thiên Hoá liền đỡ lưng Lâm Hàn Thanh, đặt chàng nằm xuống rồi nói:

- Vì cứu mạng ngươi mà Lý cô nương đã phí không ít tâm cơ ...

Đoạn lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thương thế của ngươi nặng nhưng không tổn hao đến nguyên khí. Tình hình trước mắt rất tốt, chỉ cần điều tức nghỉ ngơi bốn năm ngày là có thể phục nguyên. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, chưa được phép của lão khiếu, tuyệt đối không thể mở miệng nói chuyện. Giờ thì hãy nghỉ ngơi đi, hai canh giờ nữa ngươi có thể uống thuốc được rồi.

Nói dứt lời, lão liền quay người bỏ đi.

Lâm Hàn Thanh được Bàng Thiên Hoá tận tình điều trị, khôi phục rất nhanh. Chỉ hai ngày sau, chàng đã cảm thấy tinh thần và sức khoẻ hoàn toàn khôi phục, nhưng trong lòng vẫn còn vô số hoài nghi. Không hiểu sao, Bàng Thiên Hoá quyết không cho chàng mở miệng, không cho chàng ra khỏi phòng bệnh nửa bước.

Đến trưa ngày thứ ba, Lâm Hàn Thanh không nhịn được liền âm thầm vận khí, cung tay hướng vào trước ngực Bàng Thiên Hoá kích ra một chưởng.

Bàng Thiên Hoá vội nhảy lùi lại tránh chiêu, hữu thủ vung ra tiếp chưởng của chàng. Lão tức giận nói:

- Đây là ý gì ?

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Lão tiền bối không cần tức giận. Tại hạ chỉ muốn thử xem võ công đã khôi phục hay chưa.

Bàng Thiên Hoá lạnh lùng nói:

- Chưởng này ít nhất cũng phải có lực đạo trên ba trăm cân, lại đánh vào chỗ yếu hại trên ngực, nếu như lão phu ứng biến không nhanh thì e rằng đã bị thương dưới tay ngươi rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nói như vậy, võ công của vãn bối đã khôi phục rồi.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lẽ nào ngươi không cảm thấy điều đó ? Không lấy lão phu ra thử không được à ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vãn bối đã sớm cảm thấy diều này, nhưng không biết vì sao lão tiền bối bắt vãn bối ở đây điều dưỡng, không cho mở miệng nói chuyên.

Bàng Thiên Hoá khẽ rung rung người nói:

- Được lắm, thì ra ngươi đã có tâm cơ với ta từ lâu.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi đứng dậy, cúi người vái lão một vái nói:

- Trong lòng vãn bối có rất nhiều nghi hoặc, nghĩ mãi mà không thông, nhưng lão tiền bối lại

không cho vãn bối nói chuyện. Vãn bối bất đắc dĩ mới nghĩ ra cách này, mong tiền bối rộng lượng bỏ qua.

Bàng Thiên Hoá thở dài nói:

- Ngươi có biết vì sao lão phu hạn chế ngươi nói chuyện không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Điều này vãn bối không biết.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão phu cũng biết trong lòng có nhiều nghi vẫn, nhưng cũng sợ khi ngươi hỏi đến thì lão phu cũng không biết trả lời thế nào.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Thừa mong lão tiền bối nói cho vãn bối những chuyện mình biết, những điều tiền bối không biết, vãn bối cũng không dám cưỡng cầu.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Ngươi hỏi đi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nơi này có phải Bích Trần sơn trang của lão tiền bối ?

Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:

- Không phỉa ! Không phải ! Nơi đây là Vạn Tùng Cốc của Hoàng Sơn Thế Gia.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Hoàng Sơn Thế Gia, làm sao mà tại hạ đến được đây ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Thương thế của ngươi và Bạch Tích Hương vô cùng trầm trọng, lão phu không có khả năng chữa trị. Lý cô nương đặc biệt đưa các ngươi đến đây, thỉnh thị mẫu thân của nàng ra tay cứu chữa.

Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:

- Thì ra là vậy, không biết thương thế Bạch cô nương thế nào ?

Bàng Thiên Hoá đang định mở miệng đáp, đột nhiên trong lòng máy động tâm cơ, lại không nói nữa, chỉ im lặng nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh khẽ biến sắc mặt, lo lắng hỏi:

- Sao rồi ! Có phải Bạch cô nương đã gặp điều bất trắc ?

Bàng Thiên Hoá khẽ chau mày nói:

- Nàng ta rất tốt. Có điều thương thế còn nặng hơn ngươi, tuy Lý phu nhân đã cố gắng cứu chữa nhưng vẫn chưa thể phục hồi hoàn toàn được.

Lâm Hàn Thanh thở phào nhẹ nhõm nói:

- Cửu ma huyền công đó thật là một loại võ công độc ác nhất trên đời.

Bàng Thiên Hoá không hiểu sao chàng nói vậy liền hỏi:

- Ngươi có ý gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bạch Tích Hương vốn là người rất tốt, chỉ vì luyện Cửu Ma Huyền Công mà biến tâm đổi tính, không chuyện gì là không thể làm ra.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Thì ra trên đời thật sự có loại võ công như vậy.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ đã tận mắt nhìn thấy Cửu Ma Huyền Công bí lục, và cảnh tượng Bạch Tích Hương ép Tây Môn Ngọc Sương và Lý Trung Huệ luyện loại võ công dị thường này.

Bàng Thiên Hoá cả kinh, không nhịn được hỏi:

- Theo ngươi nói thì Lý minh chủ và Tây Môn Ngọc Sương cũng đã luyện Cửu Ma Huyền Công rồi ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- May mà lúc đó tại hạ thấy tình hình khẩn cấp, liền xuất thủ điểm huyệt đạo của hai người lại. Ít ra

thì ma công cũng chưa ảnh hưởng đến họ.

Đoạn chàng thở dài não nề nói tiếp:

- Ôi, cho dù thương thế Bạch Tích Hương có hồi phục, nhưng ma công vẫn còn thì nàng vẫn sẽ làm những chuyện nguy hại võ lâm.

Chợt bên ngoài có nhân ảnh chuyển động, Lý Trung Hụê đã bước vào phòng, mỉm cười nói:

- Lâm huynh đã khoẻ hẳn chưa ?

Lâm Hàn Thanh ôm quyền nói:

- Đa tạ minh chủ tương cứu !

Lý Trung Hụê nói:

- Lúc đề cử tiểu muội lên làm minh chủ Lâm huynh không có tham gia, bây giờ cũng không cần gọi tiểu muội như vậy.

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu muội vốn định đến thăm Lâm huynh sớm hơn, nhưng vì thương thế Bạch cô nương thủy chung vẫn chưa thấy chuyển biến gì nên tiểu muội không dám đến gặp Lâm huynh.

Lâm Hàn Thanh vội hỏi:

- Bây giờ thương thế của nàng thế nào rồi ?

Lý Trung Hụê nở một nụ cười thê lương nói:

- Bây giờ nàng đã khoẻ nhiều rồi. Gia mẫu phải mất ba ngày ba đêm mới tạm coi là đã mang được nàng từ quỷ môn quan về đây.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Giờ nàng đã tỉnh chưa ?

Lý Trung Hụê tuy đã quyết hy sinh tình cảm cá nhân vì đại cuộc, nhưng trước tình hình này nàng cũng khó mà khống chế được sự thương cảm. Trên mặt nàng lộ vẻ buồn rầu, quay đầu lại gọi:

- Tiểu Thanh !

Một nữ tỳ áo hoa liền dạ một tiếng bước vào:

- Tỳ tử ở đây !

Lý Trung Hụê nói:

- Đưa vị Lâm tướng công này đến gặp Bạch cô nương.

Nói đoạn nàng vội vã quay đầu ra khỏi phòng.

Bàng Thiên Hoá nhìn Lý Trung Hụê đi xa dần, thở dài một tiếng nói:

- Lâm huynh đệ, ngươi đã làm tổn thương trái tim của nàng ấy rồi !

Lâm Hàn Thanh ngơ ngẩn một hồi rồi nói:

- Tại hạ phải nói cho tiền bối một chuyện ...

Chỉ nghe ả nữ tỳ tên gọi Tiểu Thanh đã lên tiếng:

- Tỳ tử sẽ xin được dẫn đường cho tướng công.

Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:

- Phòng họa thì hơn, không thể để Bạch Tích Hương tỉnh lại hoàn toàn đựơc.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Thì ra là như thế, vậy để lão phu đi theo ngươi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lão tiền bối y đạo tinh thâm, đi cùng vãn bối thì càng tiện.

Lúc này, Tiểu Thanh đã cất bước đi ra khỏi tĩnh thất.

Lâm Hàn Thanh và Bàng Thiên Hoá liền sánh vai đi theo ả. Hai người đi qua hai căn đình viện, đến một tiểu lâu giữa vườn hoa rộng lớn thì dừng lại.

Tiểu Thanh dẫn hai người đến trước cửa nói:

- Bạch cô nương đang ở trong hồng lâu này, tiểu tỳ chỉ có thể đưa tướng công đến đây.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đa tạ cô nương.

Đoạn chàng cùng Bàng Thiên Hoá liền đẩy cửa bước vào tiểu lâu. Hương Cúc đang đứng bên trong thấy Lâm Hàn Thanh bước vào, lập tức hành lễ nói:

- Lâm tướng công thương thế đã phục hồi rồi.

Lâm Hàn Thanh cung tay nói:

- Đa tạ cô nương quan hoài. Tình hình Bạch cô nương sao rồi ?

Hương Cúc nói:

- Sau khi đã được lão phu nhân trị liệu, thương thế đã đỡ nhiều rồi.

Lâm Hàn Thanh vội vàng hỏi:

- Nàng đã tỉnh chưa ?

Hương Cúc nói:

- Bệnh tình đã đỡ nhiều, nhưng vẫn còn hôn mê.

Lâm Hàn Thanh thở hắt ra một hơi nói:

- Tại hạ có thể vào thăm nàng được không.

Hương Cúc nhích người sang nói:

- Xin mời tướng công.

Lâm Hàn Thanh liền bước vào nội thất, chỉ thấy Bạch Tích Hương đang nằm thiêm thiếm trên giường. Thân hình ngày xưa vốn đã yếu ớt, nay càng gầy gò suy ngược hơn. Hai mắt nàng nhắm nghiền, gương mặt xanh lét không còn chút huyết sắc.

Tố Mai đứng bên cạnh giường, gương mặt đượm nét lo âu.

Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói:

- Nàng đã uống thuốc chưa ?

Tố Mai đáp:

- Đã uống rồi ạ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ có một chuyện muốn cùng cô nương thương lượng.

Tố Mai nói:

- Lâm tướng công đã nặng lời, có chuyện gì chỉ cần tướng công phân phó, tiểu tỳ sẽ cố gắng hết sức.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương đã nghĩ qua khi Bạch cô nương tỉnh lại thì sẽ thế nào không ?

Tố Mai ngẩn người giây lát rồi nói:

- Điều này tiểu tỳ không thể đoán trước.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nguyên khí của nàng chưa hồi phục nhưng ma công vẫn còn. Nếu như nàng tỉnh lại, nhất định sẽ lại làm ra nhiều chuyện khó lường. Hoàng Sơn Thế Gia không phải là nơi tầm thường, tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn. Kết cục thế nào, cô nương chắc cũng tự đoán được.

Tố Mai nói:

- Chuyện này thì tiểu tì chưa nghĩ tới.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chuyện này liên quan đến sinh tử của Bạch cô nương, mong cô nương suy nghĩ cho kĩ.

Tố Mai khẽ thở dài một tiếng nói:

- Cô nương vẫn còn chưa tỉnh tiểu tỳ đã tâm thần bấn loạn rồi. Lâm tướng công có cao kiến gì, mong ngài chỉ giáo cho tiểu tỳ một con đường sáng.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi nói:

- Ý của tại hạ là khi Bạch cô nương vừa tỉnh lại thì lập tức điểm huyệt của nàng ...

Bạch Tích Hương đột nhiên mở lớn hai mắt, nhìn Lâm Hàn Thanh một cái, tựa hồ muốn nói nhưng lại thôi. Hai mắt lại nhắm lại như cũ.

Tố Mai thấy vậy thì thốt lên thất thanh:

- Cô nương, cô nương đã tỉnh lại rồi.

Chỉ nghe phía sau có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Lúc này cô ta còn chưa thể nói chuyện, không nên làm kinh động đến cô ta nghỉ ngơi.

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn thì thấy một trung niên phụ nhân, hình dáng thanh tú đứng ở cửa.

Tố Mai liền bước lên phía trước quỳ xuống nói:

- Nô tì khấu kiến phu nhân.

Lâm Hàn Thanh thấy Tố Mai làm vậy, đã biết người này chính là Lý phu nhân, liền ôm quyền vái một vái dài nói:

- Vãn bối Lâm Hàn Thanh bái kiến phu nhân.

Lý phu nhân khẽ xua tay nói:

- Không cần đa lễ.

Nói đoạn, bà liền chậm rãi đến bên giường bệnh, đưa tay đặt lên ngực Bạch Tích Hương, độ chừng một tuần trà công phu bà ta mới thở dài một tiếng nói:

- Đem kim châm đến đây.

Một thanh y nữ tỳ liền dâng lên một cái hộp nhung.

Lý phu nhân mở nắp hộp, lấy ra một ngọn kim châm, trầm ngâm một hồi rồi cắm vào trước ngực Bạch Tích Hương.

Đột nhiên có ba tiếng chuông truyền đến.

Lý phu nhân khẽ chau mày, quay đầu nhìn thanh y nữ tỳ thấp giọng nói:

- Đi xem có chuyện gì ?

Thanh y nữ tỳ liền vâng mệnh, quay người chạy đi.

Lâm Hàn Thanh tuy không biết tiếng chuông có ý nghĩa gì, nhưng cũng thầm đoán là một loại tín hiệu cảnh báo gì đó.

Sau khi Lý phu nhân phái thanh y nữ tỳ kia đi xem xét tình hiền, thần tình vẫn lạnh lùng như trước, trên mặt không hề để lộ nét lo lắng.

Căn tĩnh thất bỗng chốc trở nên tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng đến mức một cây kim rơi cũng có thể

nghe thấy.

Ước chừng thời gian một bữa cơm, thanh y nữ tỳ liền chạy vội vào đến bên Lý phu nhân thấp giọng nói mấy câu, rồi lại quay người chạy đi.

Lý phu nhân thàn sắc vẫn lạnh lẽo như trước. Bà chầm chậm đưa tay rút kim châm trước ngực Bạch Tích Hương, quay đầu lại nhìn Lâm Hàn Thanh và Tố Mai một cái, rồi lấy ra một bình ngọc chậm rãi nói:

- Bình ngọc này có ba hoàn dược, cách ba canh giờ thì cho cô ta uống một viên. Sáng mai có thể cho cô ta ăn chút gì đó.

Nói đoạn, bà liền quay người, chậm rãi bỏ đi.

Tố Mai phục xuống sát đất nói:

- Tỳ tử tiễn phu nhân.

Lý phu nhân không quay đầu lại nói:

- Không cần đâu.

Đoạn chậm bước rời khỏi căn phòng.

Tố Mai đứng dậy thấp giọng nói với Lâm Hàn Thanh:

- Xem ra cô nương được cứu rồi.

Ả vừa dứt lời thì bên ngoài đã có hai tiếng kêu sắc lạnh truyền tới.

Lâm Hàn Thanh vội phóng ra bên ngoài. Lý phu nhân đã đi khỏi từ bao giờ. Bàng Thiên Hoá và Hương Cúc đang ở bên ngoài thấp giọng nói chuyện.

Hương Cúc quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Hoàng Sơn Thế Gia gặp cường địch.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Bọn chúng đã vào được bên trong rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bàng trang chủ hãy cùng tại hạ đi xem tình hình thế nào ?

Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:

- Không có sự cho phép của Lý phu nhân và Lý cô nương, tốt nhất chúng ta không nên đi lung tung. Cứ ở lại đây còn có thể bảo vệ Bạch cô nương.

Lâm Hàn Thanh chưa kịp đáp lời thì đã thấy một thanh y nữ tỳ cầm kiếm chạy tới. Nha đầu của Hoàng Sơn Thế Gia đều mặc thanh y, vừa nhìn là đã nhận ra ngay.

Nữ tỳ đến bên cạnh Bàng Thiên Hoá, thấp giọng nói:

- Có người đột nhập Hoàng Sơn Thế Gia, có thể sẽ có một trường ác đấu. Xin chư vị vào trong phòng, đóng kín cửa lại, tránh gây ra những hiểu lầm đáng tiếc.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như có cường địch tấn công, tại hạ nguyện đươc giúp một phần sức lực. Tại sao lại phải ẩn nấp trong phòng ?

Thanh y nữ tỳ liền nói:

- Việc đó không cần tướng công lao tâm. Xin mời chư vị vào phòng.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lâm huynh đệ, chúng ta không biết quy tắc của Hoàng Sơn Thế Gia, tốt nhất cứ vào phòng thì hơn.

Đoạn lão quay người bước vào trong phòng.

Lâm Hàn Thanh và Hương Cúc cũng đi theo sau Bàng Thiên Hoá. Thanh Y nữ tỳ liền nói:

- Chư vị đóng hết cửa lại, cho dù nghe thấy âm thanh gì cũng không nên mở cửa ra nhìn.

Hương Cúc vâng một tiếng rồi đưa tay đóng cửa lại.

Lâm Hàn Thanh nhìn sang Bàng Thiên Hoá nói:

- Chuyện này thật là lạ.

Bàng Thiên Hoá hói:

- Chuyện gì cơ ?

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Tại sao lại không cho chúng ta nhìn.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Có thể Hoàng Sơn Thế Gia có phương pháp cự địch riêng, không muốn cho người ngoài nhìn thấy.

Con người của Bàng Thiên Hoá xưa nay tự phụ mình là kẻ bất phàm, nhưng từ khi gặp Lý phu nhân, bất giác lão sinh ra một cảm giác sợ hãi, trong lòng tuy cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cố gắng nén lại ở trong lòng chứ không nói ra.

Hương Cúc vẫn chưa hết tính trẻ con, thấp giọng nói:

- Nếu như chúng ta nghe thấy tiếng động gì kỳ lạ, cứ he hé cửa ra nhìn trộm, bọn họ chắc cũng không phát hiện ra đâu/

Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:

- Không được. Chẳng may bị người ta phát giác thì sẽ không hay ...

Lão chưa dứt lời thì bên ngoài đã có tiếng vo ve truyền lại.

Lâm Hàn Thanh chau mày nói:

- Quả nhiên có chút kỳ quái, đây là tiếng gì vậy ?

Bàng Thiên Hoá ngưng thần lắng nghe, rồi lắc thở dài, hiển nhêin lão cũng không biết là cái gì.

Hương Cúc đột nhiên thốt lên:

- Tiểu tỳ biết rồi.

Lâm Hàn Thanh vội hỏi:

- Là tiếng gì vậy ?

Hương Cúc nói:

- Giống như là tiếng của đàn ong.

Lâm Hàn Thanh liền cẩn thận lắng nghe lại, quả nhiên là tiếng của đàn ong đang bay. Trong lòng càng cảm thấy kỳ quái nghĩ:

- Lẽ nào Hoàng Sơn Thế Gia lại dùng ong để đánh địch ? Nếu quả như vậy , đây đúng là một

chuyện hiếm thấy ở đời, nếu không đi xem thì thật là đáng tiếc.

Chàng chỉ thấy một cỗ hiếu kỳ mãnh lịêt nổi lên trong lòng, khong nhịn được liền đưa tay ra định mở cửa.

Bàng Thiên Hoá liền thấp giọng ngăn cản:

- Lâm huynh đệ, không thể làm bừa được.

Lâm Hàn Thanh lùi lại, thở dài than:

- Dùng ong lui địch, chuyện này vãn bối chưa nghe bao giờ, không đựơc xem thì thật đáng tiếc.

Chỉ nghe một thanh âm yếu nhược vang lên;

- Chẳng có gì kỳ lạ cả.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng Lâm Hàn Thanh vẫn có thể nhận ra người lên tiếng là Bạch Tích Hương.

Chàng, Hương Cúc,Tố Mai đều đồng loạt nhìn lại thì thấy Bạch Tích Hương đã ngồi dậy từ lúc nào.

Tố Mai vội nói:

- Cô nương thương thế còn chưa lành hẳn, không nên cố gắng nói chuyện.

Bạch Tích Hương đột nhiên nắm chặt lấy tấm màn, trên đầu mồ hôi chảy ròng ròng, nét mặt vô cùng thống khổ.

Hương Cúc niên kỷ nhỏ nhất, tình tình vẫn còn bộp chộp, thấy vậy vội vàng kêu lớn:

- Cô nương ! Người làm sao vậy ?

Bạch Tích Hương thở hổn hển nói :

- Mau đem kim châm lại đây.

Tố Mai khẽ thở dài nói:

- Đã lâu cô nương không dùng đến kim châm nên tỳ tử không mang theo.

Bạch Tích Hương đột nhiên ngả người vào tấm rèm, toàn thân run rẩy, hai hàm răng cắn chặt vào tấm rèn. Cho dù đang phải chịu nỗi đau đớn vô bờ nhưng nàng vẫn không hề rên la tiếng nào.

Đó là một sự đau đớn mà con người bình thường không thể nào chịu đựng nổi. Tố Mai, Hương Cúc cứ ngẩn người đứng bên giường bệnh, hai mắt tràn đầy nước mắt mà không biết làm gì để giúp nàng.

Lâm Hàn Thanh cố nhịn không cho hai hàng lệ nóng chảy ra, chậm rãi nói:

- Nàng hãy luyện Cửu Ma Huyền Công đi.

Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:

- Lâm huynh đệ, ngươi không phải hận nàng ta học Cửu Ma Huyền Công hay sao. Tại sao lại bảo nàng luyện nó ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nàng đau đớn như vậy, nếu không học Cửu Ma Huyền Công thì sẽ thống khổ còn hơn là chết.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Tại sao không trợ lực để nàng vượt qua cửa ải khó khăn này ?

Lâm Hàn Thanh cười khổ nói:

- Tại hạ tuy có tâm, nhưng vô năng lực.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão phu có thể giúp một tay.

Lâm Hàn Thanh liền chắp tay nói:

- Đa tạ lão tiền bối chỉ điểm. Vãn bối rửa tai lắng nghe.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Điểm vào hai huyệt U Môn, Cự Duyệt của nàng ta trước đã.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi y theo lời lão điểm vào hai huyệt U Môn, Cự Duyệt của nàng.

Chỉ nghe Bạch Tích Hương thở hắt ra một tiếng, rồi an tịnh trở lại. Hai hàm răng nghiến chặt vào tấm rèm cũng từ từ nhả ra. Dường như nàng đã bớt được không ít sự đau đớn.

Đột nhiên có tiếng cọt kẹt, cửa phòng bật mở ra.

Mọi người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một thanh y tỳ nữ chậm rãi bước vào, cúi đầu hành lễ với Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm tướng công, phu nhân có lời mời.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi lại:

- Lý phu nhân mời tại hạ ?

Thanh y tỳ nữ gật đầu đáp:

- Không sai !

Chương 28: Hồi 28

Lâm Hàn Thanh quay lại nhìn Bàng Thiên Hoá nói:

- Làm phiền lão tiền bối chiếu cố Bạch cô nương, vãn bối đi một lát rồi quay lại.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lâm huynh đệ cứ yên tâm.

Lâm Hàn Thanh liền nói với thanh y nữ tỳ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Đoạn chàng liền đi theo ả ta, vừa đi chàng vừa nhìn cảnh vật xung quanh, thấy không có gì đổi khác, tựa hồ như nơi này chưa từng xảy ra ác đấu vậy. Chàng nhịn không được bèn hỏi:

- Kẻ địch đột nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia đã bị đánh đuổi rồi sao ?

Thanh Y tỳ nữ liền đáp:

- Ồ, chúng tôi không cần xuất thủ. Kẻ nào muốn xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia là tự chuốc khổ vào thân rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không cần xuất thủ ? Vậy làm sao đánh lui kẻ địch ?

Thanh y tỳ nữ mỉm cười nói:

- Vương bà bà thiện dụng độc phong, kẻ địch đã bị đàn ong đánh đuổi.

Nói đến đây thì hình như ả ta phát hiện ra mình đã lỡ lời, liền ngậm miệng lại không nói nữa.

Lâm Hàn Thanh cũng không hỏi thêm, dấn bước tiến tới. Hai người đi qua mấy toà đình viện, đến một toà tiểu lâu xung quanh trồng đầy hoa cúc ... thanh y tỳ nữ liền dừng lại nhìn Lâm Hàn Thanh, rồi đi vào trong tiểu lâu.

Lâm Hàn Thanh liền đi sát theo sau ả. Trong phòng, Lý phu nhân đang ngồi trên một chiếc ghế

mây, chăm chú nhìn những bông cúc trắng ngoài cửa sổ đến xuất thần.

Thanh y tỳ nữ cung kính cúi mình nói:

- Phu nhân, Lâm tướng công đã đến.

Lý phu nhân vẫn chăm chú nhìn ngắm những bông cúc trắng, chậm rãi nói:

- Ta biết rồi, ngươi đi ra !

Thanh y tỳ nữ dạ một tiếng rồi quay người rời khỏi tiểu lâu.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn trộm một cái, chỉ thấy Lý phu nhân thân vận lam y, khí độ cao quý tựa như tiên nữ giáng phàm, bất giác nảy sinh cảm giác kính ngưỡng. Chàng liền ôm quyền vái một lễ nói:

- Vãn bối, Lâm Hàn Thanh bái kiến lão tiền bối.

Lý phu nhân quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh, chỉ vào một chiếc ghế gỗ nói:

- Ngồi đi !

Lâm Hàn Thanh y lời ngồi xuống rồi nói:

- Lão tiền bối có gì chỉ giáo ?

Lý phu nhân liền hỏi:

- Mẹ con có khoẻ không ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát không hiểu gì, nhưng vẫn cung kính trả lời:

- Nhờ trời gia mẫu vẫn khoẻ mạnh.

Lý phu nhân lại hỏi:

- Cha con có khỏe không ?

Lâm Hàn Thanh buồn rầu đáp:

- Gia phụ đã qua đời từ lâu, ngay cả dung mạo của gia phụ vãn bối cũng chưa được gặp qua lần nào.

Lý phu nhân khẽ thở dài nói:

- Mẹ con có bao giờ nhắc đến chuyện của lệnh tôn với con chưa ?

Lâm Hàn Thanh cúi đầu nói:

- Gia mẫu chưa từng nhắc đến chuyện của tiên phụ.

Lý phu nhân nói:

- Làm con người ta lẽ nào lại không biết chuyện của cha mình. Dù mẹ con không nói, con cũng phải truy vẫn mới đúng.

Lâm Hàn Thanh hơi chấn động trong lòng, tự nhủ:

- Tại sao bà ta đột nhiên hỏi đến thân thế của mình, hơn nữa lại hỏi một cách tường tận như thế ?

Tuy chàng có nghi vấn trong lòng, miệng bên ngoài vẫn theo đúng sự thật mà nói:

- Vãn bối đã nhiều lần hỏi thăm chuyện của tiên phụ, nhưng lần nào cũng bị gia mẫu tránh né không trả lời. Sau đó lại thấy gia mẫu len lén khóc một mình. Vãn bối vì sợ làm thương tổn trái tim của từ mẫu, không dám hỏi thêm nữa.

Lý phu nhân nói:

- Sau tai trái của lệnh đường có phải có một nốt ruồi đỏ không ?

Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi giây lát rồi đứng dậy nói:

- Không sai, lão tiền bối làm sao biết được ?

Lý phu nhân chậm chậm quay lại, chiếu hai đạo mục quang sắc bén lên mặt Lâm Hàn Thanh rồi nói:

- Năm đó mẫu thân của con và ta quan hệ rất tốt, tình cảm còn khắng khít hơn cả tỷ muội.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Ta không hề có chút nào giống mẫu thân, cho dù bà ta và mẫu thân rất là quen thuộc cũng không thể nào dựa vào tướng mạo của ta mà tìm ra được điểm gì của mẫu thân. Có lẽ bà dựa vào tên của ta mà đoán ra được những điều này.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền lên tiếng đáp lời:

- Thì ra là thế, vãn bối phải xưng hô tiền bối thế nào mới phải ?

Lý phu nhân khẽ mỉm cười nói:

- Con muốn gọi thế nào cũng được.

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Bà ta và mẫu thân tình như tỉ muội, ta cũng nên gọi một tiếng di mẫu mới đúng.

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Tính ra vãn bối phải gọi tiền bối một tiếng di mẫu mới phải.

Lý phu nhân chậm rãi đứng dậy nói:

- Như thế cũng được, con có thể đi rồi.

Đoạn bà đưa tay vỗ nhẹ, thanh y nữ tỳ ban nãy liền chạy vào đợi lệnh:

- Tiểu tỳ ở đây.

Lý phu nhân không để Lâm Hàn Thanh mở miệng, mà ra lệnh cho thanh y tì nữ:

- Đưa Lâm tướng công đi đi !

Đoạn bà lại quay mặt đi, không nhìn Lâm Hàn Thanh lấy một cái.

Lâm Hàn Thanh tuy đầy nghi vấn trong lòng, nhưng thấy thần tình lãnh đạm của Lý phu nhân, nên cũng không dám hỏi thêm, chỉ đành đi theo thanh y nữ tì rời khỏi tiểu lâu.

Trên dường, thanh y nữ tì đó như sợ Lâm Hàn Thanh hỏi thêm điều gì nên đi rất nhanh, trong chớp mắt đã đến tĩnh thất nơi Bạch Tích Hương dưỡng thương.

Thanh y nữ tỳ bước đến gõ cửa mấy tiếng rồi cúi mình nói:

- Tiểu tỳ xin phép cáo lui.

Đoạn ả liền quay mình bỏ đi. Chỉ nghe cửa phòng bật mở, Hương Cúc bước ra vui vẻ nói:

- Lâm tướng công, cô nương đã tỉnh lại rồi.

Lâm Hàn Thanh tâm sự trùng trùng, tiện miệng 'a' lên một tiếng nói:

- Vậy thì tốt lắm. Nói rồi chàng liền nhấc chân bước vào trong.

Chỉ thấy Bạch Tích Hương đang đắp chăn gấm, hai mắt khẽ nhắm nghiền, ngủ một cách ngon lành. Vẻ mặt thống khổ ban nãy, dường như đã biến mất từ bao giờ.

Bàng Thiên Hoá tay cầm quải trượng đứng ở một bên thần sắc vô cùng nghiêm trọng.

Tố Mai dường như cũng cảm thấy được sau thời khắc bình yên này, nhất định sẽ có một trận phong ba bão táp, nên trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng ưu tư. Chỉ có một mình Hương Cúc tuổi nhỏ ngây thơ, lúc nào cũng vui vẻ hoạt bát.

Lâm Hàn Thanh sớm đã biết tình thế nghiêm trọng, chàng cố trấn định tinh thần rồi nói:

- Lão tiền bối, thương thế của Bạch cô nương có gì thay đổi phải khong ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Nếu như trong một canh giờ tới không có gì xảy ra thì có thể yên tâm.

Lâm Hàn Thanh nhìn Bàng Thiên Hoá hỏi:

- Lão tiền bối có cảm thấy gì không ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Sau khi Lâm huynh đệ rời khỏi, lão phu có thăm mạch cho nàng ta. Phát giác có một luồng chân khí không thể khống chế đang lưu động trong nội thể của nàng ...

Nói đến đây lão thở dài một tiếng nói:

- Đây là hiện tượng luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, lão phu cũng không thể dự đoán được luồn chân khí đó sẽ có biến hoá gì ?

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Lão tiền bối có thể dẫn được chân khí đang lưu động trong nội thể nàng ra ngoài không ?

Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:

- Nội đạo ngoại dẫn mới thì mới công hiệu. Nhưng nay Bạch cô nương khong thể tự vận công điều tức, lão phu làm sao dám mạo hiểu hiểm ...

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nói như vậy chúng ta chỉ có thể trông đợi vào ông trời thôi sao ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Chỉ cần luồng chân khí đó không chạy vào kỳ kinh bát mạch của nàng ta thì không có gì đáng ngại Sau một trận loạn động thì sẽ ngưng lại. Xem nét mặt yên bình của Bạch cô nương thì có lẽ luồng chân khí đó đã thôi không loạn động nữa rồi.

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Như vậy thật quá mạo hiểm.

Hai người đang nói chuyện thì chợt nghe một thanh âm êm dịu truyền đến:

- Có chuyện gì vậy ?

Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn ra thì thấy Lý Trung Hụê đang chậm rãi bước vào.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Chúng tôi đang nói chuyện thương thế Bạch cô nương biến hoá.

Lý Trung Hụê nhìn Bạch Tích Hương ngạc nhiên hỏi:

- Không phải nàng đang rất yên bình đấy sao ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Bên ngoài thì nàng ta có vẻ rất yên bình, nhưng bên trong nội phủ nàng ta đang có một luồng chân khí loạn động. Nếu để luồng chân khí này chạy vào kỳ kinh bát mạch, e rằng tính mạng khó bảo toàn ...

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh, đoạn chậm rãi bước đến bên giường bệnh, đưa tay ra đặt trên ngực Bạch Tích Hương.

Nàng đặt tay lên ngực Bạch Tích Hương ước chừng một tuần trà công phu mới rút ra, đoạn thở dài nói:

- Bàng trang chủ nói không sai, trong nội phủ của nàng ta có một luồng chân khí đang loạn động, tựa như con ngựa sút cương, e rằng nàng ta đã không thể khống chế được nữa rồi.

Nàng nói xong liền liếc mắt nhìn Lâm Hàn Thanh, sau đó ngưng mục nhìn Bàng Thiên Hoá nói:

- Bàng trang chủ có cách nào thu hồi luồng chân khí đó trở về đan điền không ?

Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:

- Nếu như lão khiếu có cách thì đâu đợi đến lúc này.

Lý Trung Hụê khẽ thở dài nói:

- Đây là hiện tượng tẩu hoả nhập ma, thêm một khắc thời gian là thêm một phần nguy hiểm. Nếu như ngay cả Bàng trang chủ cũng không có cách, ta đành phải đi hỏi gia mẫu vậy.

Bàng Thiên Hoá thở dài một tiếng, định nói gì nhưng lại thôi.

Lâm Hàn Thanh liền lên tiếng:

- Vừa nãy tại hạ có gặp Lý phu nhân.

Lý Trung Hụệ liền hỏi:

- Gia mẫu nói gì với Lâm huynh ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lý phu nhân hỏi thân thế của tại hạ.

Lý Trung Hụê như bị ai đánh cho một chuỳ, toàn thân rung lên từng đợt nhẹ. Nàng cố trấn định tinh thần hỏi lại:

- Gia mẫu hỏi thân thế của Lâm huynh ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai. Lệnh đường và gia mẫu không ngờ lại là bạn lâu năm,

Lý Trung Hụê ngẩn người nói:

- Làm sao huynh biết được ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lúc đầu tại hạ cũng đâu có biết, nhưng lệnh đường đã nói với tại hạ. Lệnh đường nói ra đặc điểm của gia mẫu, nên tại hạ không thể không tin.

Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:

- Thì ra là thế.

Chri thấy một thanh y nữ tỳ hốt hoảng chạy đến:

- Bên ngoài có hai nam một nữ đến cầu kiến cô nương.

Lý Trung Hụê thầm tính toán thời gian, cho dù các đại môn phái đã biết tin tức những cũng không thể nào phái người đi nhanh như vậy được. Nghĩ đoạn, nàng liền cất tiếng hỏi:

- Là ai đến mà không nói ra danh tánh.

Thanh y nữ tỳ nói:

- Nam nhân đó họ Bạch.

Hương Cúc liền lên tiếng tiếp lời:

- Nhất định là lão gia nhà chúng tôi đến tìm tiểu thơ.

Lý Trung Hụê vội nói:

- Giờ họ đang ở đâu.?

Thanh y nữ tỳ nói:

- Từ lúc có kẻ địch thâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia, Vương bà bà đã gia tăng thêm phòng thủ. Bọn họ giờ đang bị chặn lại ở cốc khẩu.

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy cho bọn họ vào đi. Ta sẽ gặp họ ở đại sảnh.

Thanh y nữ tỳ nói:

- Vương bà bà dặn tiểu tì thỉnh ý cô nương, những người đó là bằng hữu của cô nương, không biết có cần yêu cầu bọn họ bỏ kiếm lại bên ngoài không ?

Lý Trung Hụê trầm ngâm nói:

- Không cần thiết ! Nếu họ đã đến cầu kiến, tự nhiên là không có địch ý.

Đoạn nàng quay lại nói với Bàng Thiên Hoá:

- Làm phiền Bàng trang chủ chăm sóc Bạch cô nương, sau khi ta tiếp khách xong sẽ đi thỉnh thị mẫu thân.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu sẽ tận hết sở năng.

Lý Trung Hụê liền dẫn theo thanh y tì nữ kia rời khỏi tiểu viện nơi Bạch Tích Hương đang dưỡng bệnh.

Chỉ thấy Bạch Tích Hương từ từ mở mắt, đưa hữu thủ lên vẫy nhẹ. Nàng yếu ớt nói:

- Mau đem kim châm đến đây.

Hương Cúc nói:

- Bọn tiểu tì không mang theo kim châm.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu có.

Đoạn lão lấy trong bọc ra một cây kim châm đưa cho nàng. Bạch Tích Hương đón lấy cây kim châm, lưỡng lự một hồi rồi cắm vào trước ngực mình.

Bàng Thiên Hoá nhìn chỗ nàng cắm kim, chính là yếu huyệt trung đình.

Kim châm vừa cắm vào, tinh thần Bạch Tích Hương liền đột nhiên phấn chấn, vẻ mặt xanh sao đã được thay bằng sắc hồng nhuận.

Bàng Thiên Hoá tuy tinh thông y đạo, nhưng lão không thể ngờ rằng Bạch Tích Hương lại thay đổi nhanh như vậy chỉ sau một mũi châm.

Chỉ thấy mục quang của nàng chuyển động nhìn Lâm Hàn Thanh và Hương Cúc rồi chậm rãi hỏi:

- Nơi đây là chỗ nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Hoàng Sơn Thế Gia.

Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Vậy là nhà của Lý Trung Hụê rồi.

Hương Cúc nói:

- Vâng ! Lý cô nương đưa cô nương đã đưa cô nương đến đây. Nhờ Lý phu nhân ra tay cứu chữa, cô nương mới tỉnh lại như bây giờ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Trên đường cũng may nhờ Bàng trang chủ không tiếc linh đan diệu dược bảo tồn nguyên khí cho chúng ta, bằng không cả tại hạ và cô nương đều đã chết trên đường đến đây rồi.

Bạch Tích Hương khẽ mỉm cười nói:

- Y đạo của Lý phu nhân rất cao phải không ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Nếu đem so lão khiếu với Lý phu nhân, thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Bạch Tích Hương nói:

- Không biết võ công của bà ta thế nào ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Mênh mông tựa biển, cao thâm mạt trắc.

Bạch Tích Hương chỉ mỉm cười thê lương nói:

- Nhưng bà ta vẫn không thể chữa được bệnh của tôi.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu thấy Lý phu nhân nhất định chữa khỏi được cho cô nương.

Bạch Tích Hương lắc đầu nói:

- Không ai có thể dùng y thuật để chữa khỏi được căn bệnh này.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài tiếp lời:

- Ngoại trừ Cửu Ma Huyền Công đúng không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp thân nhập ma chưa sâu, hơn nữa trước khi luyện ma công đã sớm có sự chuẩn bị. Bây giờ, không luyện cũng như vậy thôi.

Đoạn nàng thở dài một tiếng nói tiếp:

- Có điều, nếu như Tây Môn Ngọc Sương kia không đánh một chưởng làm trọng thương thì thiếp thân cũng không thể nào dừng lại được. Nàng ta muốn giết thiếp, không ngờ lại là cứu tôi. Ôi, thế gian ân ân oán oán, thực sự là khó nói vô cùng !

Bàng Thiên Hoá đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Cô nương có biết Lâm Hàn Thanh bị thương bởi ai không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Khi luyện ma công tiểu nữ không hề mất đi ký ức, chỉ là không thể khống chế được bản thân. Tiểu nữ biết là chàng bị thương trong tay mình.

Nàng chuyển ánh mắt tràn ngập sự hồi hận và âu yếu sang nhìn Lâm Hàn Thanh, rồi nói:

- Lâm huynh, thiếp thân đã đắc tội với chàng. Khi đó, thiếp thân đã không phải là Bạch Tích Hương nữa. Cửu Ma Huyền Công đã đem thiếp đến một thế giới khác. Lúc đó, thiếp quên đi mình là ai, chỉ nhớ mình là hoá thân của Cửu Ma ...

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Nàng đừng nói nữa. Ta biết là nàng không có ý hại ta. Ôi, trước mắt còn một chuyện làm ta rất lo lắng.

Bạch Tích Hương liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nàng không luyện Cửu Ma Huyền Công nữa, như vậy có thể khôi phục được bản ngã của mình. Nhưng thân thể nàng quá yếu nhược như vậy làm sao mà chịu đựng được ?

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Chàng không cần lo lắng. Tuy thân thể thiếp yếu ớt bất cứ lúc nào cũng có thể chết. Nhưng bây giờ thiếp có thể sống trong vui vẻ hoan lạc, nếu như thiếp luyện tập Cửu Ma Huyền Công, cố nhiên có thể làm cho thân thể khoẻ mạnh, thậm chí có võ công vô địch, nhưng bị biến thành hoá thân của Cửu Ma thì sống một trăm năm phỏng có ích gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Trước mắt võ lâm đang ở giờ phút chính tà tương tranh, cô nương không thể chết.

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp đã nói chàng không cần lo lắng mà. Thiếp có thể an bài cho chàng đến một nơi, chỉ cần chàng ở đó ba năm, sau khi tái xuất giang hồ thì e rằng khó tìm được đối thủ.

Chỉ nghe cánh cửa tiểu lâu bật mở, Lý phu nhân đã lặng lẽ đi vào.

Hương Cúc vội nói:

- Cô nương, đây chính là Lý phu nhân, người đã cứu mạng cô nương.

Nói xong, ả liền quỳ xuống lạy một lạy.

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Không cần đa lễ.

Hương Cúc dạ một tiếng, đứng dậy tránh sang một bên.

Bạch Tích Hương chống tay xuồng giường nói:

- Vãn bối đang bị trọng thương, không thể hành lễ, mong tiền bối rộng lượng mà không trách phạt.

Lý phu nhân nhìn chằm chằm vào cây kim trên ngực Bạch Tích Hương, bà trầm ngâm một hồi rồi mới chậm rãi nói:

- Cây kim châm này có thể kích phát được tiềm lực của cô nương, nhưng cô nương có biết đây là phương pháp uống thuốc độc để giải khát không ?

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Không sai. Nhưng nếu không làm như vậy. Vãn bối chỉ có thể nằm trên giường bệnh, không cử động được, cũng không nói được.

Lý phu nhân nói:

- Cô nương có biết mình chỉ có thể sống được một năm nữa không ?

Bạch Tích Hương cười khổ nói:

- Như vậy là quá nhiều rồi. Vãn bối nghĩ chỉ được ba tháng thôi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lý phu nhân đột nhiên lộ ra một nụ cười ấm áp nói:

- Hài tử, con có biết tại sao mình lại đoản mệnh thế không ?

Bạch Tích Hương chỉ thở dài não nuột, cúi đầu không nói tiếng nào.

Lý phu nhân nói:

- Hài tử, trong lòng con tất đã biết rõ, chỉ là không muốn nói ra thôi phải không ? Để ta nói thay cho con vậy.

Chỉ thấy nét mặt Lý phu nhân trở nên nghiêm nghị, bà chậm rãi nói:

- Hài tử, chỉ vì con quá thông minh. Thế gian không có ai thập toàn thập mĩ, cũng không có cuộc sống thập toàn thập mĩ. Ôi ! Những lời này người khác nghe có thể không hiểu, nhưng hài tử con phải hiểu.

Hai hàng lệ nóng từ từ chảy trên khuôn mặt kiều diễm của Bạch Tích Hương. Nàng nói:

- Vì thế tiểu nữ không hề sợ chết.

Đoạn nàng đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Vì chàng mà tiểu nữ muốn sống thêm vài năm nữa, nhưng tiểu nữ đã sai rồi.

Lý phu nhân nói:

- Nhưng con có thể quay đầu lại, đó đã là một chuyện người thường khó mà làm được rồi.

Lý phu nhân khẽ thở dài nói:

- Hài tử, ta rất muốn nói chuyện với con.

Bạch Tích Hương nói:

- Tiểu nữ cũng muốn được tiền bối chỉ giáo cho nhiều điều.

Lý phu nhân trầm ngâm nói:

- Chỉ sợ nói chuyện nhiều sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của con.

Bạch Tích Hương nói:

- Tiền bối không cần ngại, dù sao tiểu nữ cũng chỉ sống được ba tháng nữa.

Lý phu nhân nói:

- Có vài nan đề trong y đạo, nếu con có thể giúp ta giải đáp thì có lẽ ta có thể chữa được tuyệt chứng của con.

Bạch Tích Hương nói:

- Chỉ sợ tiểu nữ không có năng lực đó.

Đoạn nàng dưa tay lên vuốt mái tóc đã lấm tấm sợi bạc.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì thất thanh la lên:

- Bạch cô nương, nàng ...

Bạch Tích Hương nói:

- Chàng nhìn thấy tóc bạc trên đầu thiếp phải không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đúng vậy.

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như thiếp sống thêm ba năm nữa, chỉ sợ chàng không thể nhìn thấy một sợi tóc đen nào nữa.

Lý phu nhân thở dài nói:

- Hài tử, con không nên có mặc cảm như vậy, đừng truy cầu sự tận thiện, tận mỹ.

Bạch Tích Hương không nói gì, hai hàng nước mắt lại tuôn ra như suối.

Lý phu nhân khẽ cười thê lương rồi nói:

- Hài tử, đêm nay ta sẽ sai người chuẩn bị một bàn ăn. Qua canh một, ta sẽ phái người đến đón con, hai chúng ta tiếp tục nói chuyện.

Bạch Tích Hương nói:

- Tiểu nữ sẽ đợi tiền bối.

Lý phu nhân khẽ gật đầu nói:

- Con nghỉ ngơi đi, ta đi đây.

Nói dứt lời, bà liền quay người rời khỏi tiểu lâu.

Bạch Tích Hương cố gượng người đứng đậy nói:

- Tiểu nữ tiễn phu nhân.

Lý phu nhân quay đầu lại nói:

- Không cần đâu. Con cứ nghỉ ngơi đi.

Đoạn chậm rãi bước đi ra khỏi tiểu lâu.

Bạch Tích Hương nhìn theo bóng Lý phu nhân đi xa dần, thở dài một tiếng nói:

- Bà ấy đang gặp rất nhiều phiền não.

Chỉ thấy cánh cửa lại bật mở, Lý Trung Hụê bước vào hỏi:

- Gia mẫu mới đến đây có phải không ?

Bạch Tích Hương đáp:

- Mới đi chưa lâu/

Lý Trung Hụê nói:

- Lệnh tôn và lệnh đường đã đến đây tìm cô nương.

Bạch Tích Hương nói:

- Bọn họ đang ở đâu ?

Lý Trung Hụê nói:

- Họ đang uống trà ở đại sảnh. Thương thế của cô nương chưa lành, không biết có thể gặp họ được không ?

Bạch Tích Hương trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Phụ mẫu từ nơi xa đến, lẽ nào lại không gặp.

Nói đoạn nàng gượng người đứng dậy, chậm rãi bước ra ngoài.

Hương Cúc vội chạy đến đưa tay đỡ lấy Bạch Tích Hương.

Lý Trung Hụê thấy vậy liền nói:

- Cô nương hành động bất tiện, tại sao không mời lệnh tôn và lệnh đường vào đây gặp mặt.

Bạch Tích Hương thở hắt ra hỏi:

- Có tiện không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Làm gì có chuyện bất tiện. Cô nương cứ đợi ở đây, tiểu muội đi ra mời bọn họ.

Bạch Tích Hương nói:

- Làm phiền Lý cô nương.

Nói đoạn nàng quay người chậm rãi trở về giường nằm xuống rút cây kim châm trước ngực ra.

Kim châm vừa rút ra, lập tức sắc mặt nàng trở nên thay đổi.

Hương Cúc lấy một tấm chăn mỏng đắp lên mình nàng.

Bạch Tích Hương thấp giọng nói với Lâm Hàn Thanh:

- Lâm huynh đệ, chúng ta ở đây không tiện.

Lâm Hàn Thanh khẽ gật đầu, chậm bước đi ra khỏi phòng.

Hương Cúc vội lên tiếng gọi:

- Lâm tướng công, Bàng trang chủ hai vị định đi đâu ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chúng tôi ở đây chỉ sợ không tiện.

Hương Cúc nói:

- Tướng công không ở đây gặp lão gia, phu nhân sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không cần đâu.

Chàng vừa dứt lời, bên ngòai đã vang lên tiếng bước chân. Lý Trung Hụê đẩy cửa bước vào, sau lưng là một trung niên đại hán đầu tóc hoa râm, mặt mũi đượm vẻ phong trần. Phía sau đại hán là một trung niên mỹ phụ vận huyền y.

Lâm Hàn Thanh nhận ra trung niên đại hán đó chính là Độc Kiếm Bạch Tương. Huyền y phụ nhân kia có lẽ chính là Huyền Y Long Nữ.

Lâm Hàn Thanh và Bàng Thiên Hoá không tiện lập tức đi khỏi, chỉ đành lặng lẽ đứng sang một bên. Độc Kiếm Bạch Tương vội vàng chạy đến bên giường bệnh, trầm giọng nói:

- Hương nhi, con mở mắt ra xem ai đến thăm con này ?

Bạch Tích Hương chầm chậm mở mắt nhìn Bạch Tương thốt lên:

- Gia gia !

Bạch Tương nói:

- Đúng rồi. Ta và mẫu thân đến thăm con đây.

Bạch Tích Hương nhắm mắt lại nói:

- Nữ nhi có bệnh trong người, không thể hành lễ với hai vị lão nhân gia.

Bạch Tương thở dài một tiếng nói:

- Hài tử, thể lực của con càng ngày càng yếu. Ôi ! Tâm nguyện duy nhất của ta và mẹ con chính là tìm ra được biện pháp chữa trị tuyệt chứng cho con. Chúng ta đã đi khắp chân trời góc biển, không việc gì mà không dám làm. Trong những năm gần đây, ta và mẹ con chia nhau đi khắp nơi, phí không ít tâm cơ. Cũng may là hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, mẹ con đã tìm được một vị danh y. Có điều bà ta phải nhìn bệnh tình con mới có thể tìm ra phương pháp chữa trị. Vi phụ phải tốn công truy tìm tông tích của con đến tận Hoàng Sơn Thế Gia này. Hài tử, con có biết nỗi khổ tâm này của chúng ta không.

Trên mặt Bạch Tích Hương từ từ chảy xuống hai hàng nước mắt, nàng vừa khóc vừa nói:

- Nữ nhi liên luỵ phụ mẫu tội thật đáng chết.

Bạch Tương nói:

- Hài tử, phụ mẫu vì con mà hao tổn tâm lực đó cũng là việc hợp với lẽ trời. Chỉ cần nhìn thấy hương nhi mạnh khoẻ là chúng ta vui rồi. Con mau theo ta đi gặp vị danh y đó.

Bạch Tích Hương nói:

- Nữ nhi đã nói với cha mẹ nhiều lần, danh y trong thiên hạ không một ai có thể chữa được tuyệt chứng này của con cả.

Bạch Tương nói:

- Cứ cho là vậy nhưng ta và mẹ con không thể không tận tâm tận lực.

Bạch Tích Hương đột nhiên lên tiếng nói:

- Thiên hạ danh y, ngoại trừ Hoàng Sơn Thế Gia Lý phu nhân ra, e rằng rất ít người có y đạo vượt trên lão khiếu.

Bạch Tượng liền quay đầu lại nhìn lão:

- Các hạ là ...

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão khiếu Bích Trần Sơn Trang Bàng Thiên Hoá.

Bạch Tương liền ôm quyền nói:

- Thì ra đỉnh đỉnh đại danh Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá.

Huyền Y Long Nữ liền lên tiếng hỏi:

- Bàng trang chủ đã từng xem qua bệnh tình của tiểu nữ chưa ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Xem thì xem rồi, nhưng lão khiếu tự biết mình không có năng lực chữa trị tuyệt chứng đó.

Bàng Thiên Hoá là một danh y đương đại, lời của lão tự nhiên có ảnh hưởng rất lớn đến Bạch Tương.

Độc Kiếm Bạch Tương chậm rãi bước đến trước mặt lão ôm quyền nói:

- Vì bệnh tình của tiểu nữ ngu phu phụ đã tận hết tâm trí, nhưng thuỷ chung vẫn không tìm ra được một vị danh y có thể trị bệnh được cho tiểu nữ. Ôi, không dấu gì Bàng trang chủ, ngu phu phụ đi khắp chân trời khóc biển, chỉ cần có người nói chữa được bệnh cho tiểu nữ là hai chúng tôi tìm đến. Bàng trang chủ là nhất đại danh y, đối với bệnh tình của tiểu nữ nhất định có hiểu biết nhất định, mong Bàng trang chủ chỉ giáo.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Theo lão khiếu được biết, đương kim thế gian, có thể trị bệnh cho lệnh ái chỉ có hai người.

Huyền Y Long Nữ vội vàng lên tiếng hỏi:

- Là hai người nào ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Một người là Lý phu nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, người kia chính là lệnh ái.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Còn Bàng trang chủ ? Nếu Bàng trang chủ chịu chữa trị cho tiểu nữ, ngu phu phụ sẽ tận hết sức khuyển mã.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Phu nhân nặng lời rồi. Lão khiếu thực sự không có năng lực đó. Có điều Lý phu nhân đã đáp ứng chữa bệnh cho lệnh ái rồi.

Huyền Y Long Nữ liền quay sang nhìn Bạch Tương nói:

- Chúng ta cũng nên đi gặp Lý phu nhân mới đúng.

Độc Kiếm Bạch Tương chưa kịp lên tiếng đáp lời thì đã có có ba tiếng chuông ngân lên.

Độc Kiếm Vương Tương hành tẩu giang hồ nhiều năm, vừa nghe tiếng chuông đã nảy sinh cảnh giác, lão thấp giọng hỏi:

- Bàng trang chủ, tiếng chuông này có ý nghĩa gì ?

Bàng Thiên Hoá chưa kịp đáp lời thì đã nghe ba tiếng chuông nữa ngân lên. Bạch Tương nhìn Huyền Y Long Nữ nói:

- Có chuông báo động, bà ở đây bảo hộ Hương nhi, ta đi ra ngoài xem sao.

Bàng Thiên Hoá đưa tay ngăn Độc Kiếm Vương Tương lại nói:

- Ở Hoàng Sơn Thế Gia này không cần chúng ta xuất thủ.

Bạch Tương nói:

- Tại hạ tuy là phận khách, nhưng đã ở trong Hoàng Sơn Thế Gia này thì không cho phép người khác ở đây làm loạn. Huống hồ Lý phu nhân còn phải cứu chữa cho tiểu nữ. Bạch mỗ phải mượn cơ hội này vì Hoàng Sơn Thế Gia xuất lực báo đáp phần nào cho bà ấy.

Nói đoạn, lão liền lắc mình vọt ra ngoài cửa.

Thân pháp của lão cực nhanh, Bàng Thiên Hoá có muốn cản cũng không kịp.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Trong nửa ngày đã có hai lượt cường địch xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia. Không biết là nhân vật phương nào mà lại to gan lớn mật như vậy. Bạch Tương đã ra ngoài cự địch, lẽ nào Lâm Hàn Thanh lại không thể hay sao ?

Tâm niệm chuyển động, chàng liền chuyển thân phóng vọt ra ngoài theo sát Bạch Tượng.

Bàng Thiên Hoá định cản lại nhưng cũng không kịp.

Lâm Hàn Thanh chạy ra bên ngoài thì đã không thấy bóng Bạch Tượng đâu nữa. Chàng liền đề khí, tung mình nhảy lên nóc nhà, quan sát khắp nơi. Chỉ thấy bốn phía đều yên tịnh, không thấy bóng địch nhân, cũng chẳng thấy bóng người của Hoàng Sơn Thế Gia ra nghênh địch. Ngay cả Độc Kiếm Bạch Tương cũng không thấy đâu nữa.

Chàng liền ngạc nhiên thầm nhủ:

- Ở Hoàng Sơn Thế Gia này, mỗi một bộc nhân, nữ tỳ đều được sự huấn luyện nghiêm khắc, lâm địch không hoảng loạn.

Chàng đang suy nghĩ thì chợt nghe một giọng nữ lạnh lùng cất lên:

- Hoàng Sơn Thế Gia không cần người ngoài cự địch, các hạ mau lui lại để tránh bị ngộ thương.

Lâm Hàn Thanh tức giận nhìn quanh, chỉ thấy một thanh y tì nữ, hữu thủ cầm trường kiếm, tả thủ cầm một nắm ngân châm. Chàng không khỏi ngạc nhiên thầm nhủ:

- Trong tay nữ tỳ này chính là ám khí tuyệt độc Mai Hoa Châm ...

Nữ tỳ thấy Lâm Hàn Thanh vẫn đứng yên trên mái nhà không động đậy, tức giận quát lớn:

- Các hạ còn không mau về phòng, đứng ở đó làm gì ?

Lâm Hàn Thanh đang định nhảy xuống thì chợt nghe tiếng y phục phất gió. Lý Trung Huệ đã nhảy lên đứng bên cạnh chàng nói:

- Lâm tướng công sẽ cùng ta đi xem xét tình hình.

Nữ tỳ kia liền dạ một tiếng, lùi lại chỗ ẩn thân ban đầu.

Hoàng Sơn Thế Gia này tựa hồ như phòng vệ rất lỏng lẻo, nhưng kỳ thật lại nghiêm mật vô cùng. Mỗi một người đều có chỗ ẩn nấp riêng, người ngoài không dễ gì mà phát hiện được.

Lý Trung Hụê thấp giọng nói:

- Lâm huynh, nơi đây là hậu viên của Hoàng Sơn Thế Gia. Nếu như cường địch có thể vào đến được đây, vậy chỉ còn cách sử dụng độc môn ám khí của Hoàng Sơn Thế Gia là Phi Phong Châm để đối phó chúng thôi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Phi Phong Châm hẳn là một loại ám khí rất ác độc ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không sai. Nếu luận về sự ác độc, Phi Phong Châm còn hơn cả Mai Hoa Châm. Nhưng gia mẫu đã có cấm lệnh, nếu như không phải có kẻ địch xâm phạm thì không được lấy ra bừa bãi. Loại Phi Phong Châm này là do gia mẫu thiết kế, chưa từng xuất hiện trên giang hồ nên không ai biết đến cả.

Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:

- Thì ra là thế.

Chương 29: Hồi 29

Lý Trung Hụê nói:

- Lâm huynh muốn xem kẻ địch là ai đúng không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nhìn bốn bề đều yên tĩnh như vậy, dường như không phải là cường địch xâm nhập.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Tiếng chuông đó không tuỳ tiện mà ngân lên đâu. Chuông đã ngân lên, tất có cường địch xâm nhập. Nếu như Lâm huynh có hứng, tiểu muội sẽ dẫn ra ngoài xem xét.

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm nói:

- Vậy xin làm phiền cô nương.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Lâm huynh không cần khách sáo. Tiểu muội xin phép dẫn đường.

Đoạn nàng chuyển thân phóng vọt đi. Lâm Hàn Thanh liền theo sát phía sau, nhảy qua các nóc nhà mà đi.

Tốc độ của Lý Trung Hụê cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua mấy toàn đình viện. Bên tai Lâm Hàn Thanh đã vang lên tiếng binh khí chạm nhau.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Quả nhiên có kẻ địch xâm nhập.

Đoạn hai người liền gia tăng cước lực, chạy về hướng đó.

Vừa chạy, Lý Trung Hụê vừa nhắc nhở:

- Lâm huynh, nên nhớ không được tuỳ tiện xuất thủ.

Lâm Hàn Thanh vượt qua một bức tường, trước mặt đã thấy bốn thanh y tỳ nữ đang vây lấy một lão nhân vận đạo bào, ác đấu kịch liệt.

Phía sau, Vương bà bà tay cầm quải trượng, hai bên còn có sáu nữ tỳ đang cầm kiếm thủ thế.

Võ công của Hoàng Sơn Thế Gia dựa vào sự bác tạp mà nổi danh thiên hạ. Các đời của Hoàng Sơn Thế Gia đã thu thập sở trường của các đại môn phái sau đó tổng hợp lại, tự hình thành một trường phái võ công mới, vì thế kiếm pháp của bốn nữ tỳ kia dường như không ai giống ai cả.

Trong vòng vây của bốn nữ tỳ, mỗi chiêu kiếm đều vô cùng hiểm ác, thật sự tình hình vô cùng hung hiểm. Nhưng lão nhân vận đạo bào kia cũng có võ công hơn người, chỉ thấy nét mặt lão vẫn ung dung, tay áo phất lên liên tiếp, bốn thanh trường kiếm tuy lăng lệ nhưng cũng không làm gì dược lão.

Lâm Hàn Thanh chăm chú quan sát năm người ác đấu, trong lòng không khỏi chấn động. Thì ra lão nhân vận đạo bào kia chính là Thiên Hạc Thượng Nhân ở Mao Sơn. Chàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, thầm nhủ:

- Thiên Hạc Thượng Nhân không phải đã bị Ngũ Độc Cung chủ giam cầm rồi hay sao ? Tại sao lại đến nơi này ?

Nghĩ đoạn, chàng liền cao giọng nói:

- Các vị cô nương có thể tạm thời dừng tay được không ?

Nào ngờ bốn thanh y tỳ nữ kia không thèm quay lại nhìn chàng một cái, tiếp tục liên thủ hợp kích lão nhân vận đạo bào, hơn nữa thế công còn mãnh liệt hơn trước.

Lý Trung Hụê liền thấp giọng nói:

- Lâm huynh, xin đừng tức giận. Bản môn quy pháp nghiêm ngặt. Bọn họ không thể nghe lệnh người khác đâu.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương có nhận ra lão nhân đó không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Có phải là Mao Sơn Thiên Hạc Thượng Nhân ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai ! Ông ta là người trong chính phía, tuyệt đối không phải đến đây gây hấn. Xin cô

nương ra lệnh cho bọn họ ngừng tay lại.

Lý Trung Hụê khẽ hật đầu quay sang gọi Vương bà bà:

- Vương bà bà, bảo bọn họ dừng lại.

Vương bà bà khẽ chau mày, trầm ngâm giây lát rồi cao giọng nói:

- Dừng tay !

Lời vừa dứt, bốn tỳ nữ lập tức thu kiếm thối lui.

Lâm Hàn Thanh bước lên phía trước ôm quyền nói:

- Lão tiền bối !

Thiên Hạc Thượng Nhân chăm chú nhìn lên mặt Lâm Hàn Thanh, chậm rãi hỏi:

- Ngươi có phải là Lâm Hàn Thanh ?

Lâm Hàn Thanh đáp:

- Chính là vãn bối. Không biết lão tiền bối đến Hoàng Sơn Thế Gia có việc gì ?

Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:

- Bần đạo thọ mệnh người khác mà đến đây.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Không biết là ai có thể sai sử được tiền bối ?

Thiên Hạc Thượng Nhân cúi đầu nói:

- Ngũ Độc Cung Chủ.

Chỉ nghe Vương bà bà cười lạnh tiếp lời:

- Thiên Hạc Thượng Nhân, ngươi đã dám xâm nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia, rõ ràng không coi Lý phu nhân và lão thân vào đâu. Món nợ này ngươi định tính thế nào đây ?

Thiên Hạc Thượng Nhân cười khổ nói:

- Bần đạo là bất đắc dĩ, chỉ mong Lý phu nhân mở lượng hải hà ...

Vương bà bà trầm tư giây lát rồi nói:

- Niệm tình quen biết giữa ngươi và lão thân, lão thân cũng không truy cứu chuyện này nữa.

Đoạn mụ đưa tay ra nói:

- Ngươi đi đi !

Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu nói:

- Bần đạo xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia không phải là không có nguyên nhân của nó. Làm sao có thể đi như vậy được ?

Vương bà bà khẽ biến sắc mặt, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi còn muốn gì ?

Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

- Làm phiền chuyển cáo với Lý phu nhân, có bần đạo cầu kiến.

Vương bà bà nói:

- Đã lâu phu nhân không còn quan tâmd dến truyện trần thế, cũng không tiếp khách. Ngươi muốn nói gì cứ nói với lão thân cũng được.

Thiên Hạc Thượng Nhân gượng cười nói:

- Chuyện này quan hệ trọng đại, chỉ sợ bà không thể làm chủ. Nói ra cũng không có ích gì.

Lý Trung Hụê đột nhiên lên tiếng:

- Có chuyện gì cứ nói với ta là được.

Lâm Hàn Thanh vội nói:

- Vị này là Lý cô nương.

Thiên Hạc Thượng Nhân liền nói:

- Làm phiền cô nương chuyển cáo với lệnh đường là có Mao Sơn Thiên Hạc cầu kiến.

Lý Trung Hụê nói:

- Vương bà bà đã nói với đạo trưởng, gia mẫu từ lâu không còn tiếp khách. Đạo trưởng danh mãn võ lâm, vãn bối kính trọng từ lâu. Nếu như tiền bối cần Hoàng Sơn Thế Gia giúp đỡ, Lý Trung Hụê quyết không từ chối.

Thiên Hạc Thượng Nhân vẫn gượng cười nói:

- Cô nương hào khí ngất trời không thua gì bậc tu mi nam tử, chẳng trách có thể đảm nhậm chức vị võ lâm minh chủ. Nhưng theo bần đạo, chuyện này chỉ e cô nương cũng không thể làm chủ được.

Vương bà bà tức giận quát lớn:

- Tên lỗ mũi trâu này thật quá đáng.Chuyện ngươi xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia, lão thân đã không truy cứu thì thôi. Ngươi còn ở đây nói năng hồ đồ, thì đừng trách lão thân ra tay độc ác.

Thiên Hạc Thượng Nhân ngẩng đầu lên nhìn trời, trên mặt lộ vẻ khổ não nói:

- Các vị đều không chịu thay bần đạo thông báo cho Lý phu nhân một tiếng vậy là ép bần đạo phải xông vào rồi.

Vương bà bà nắm chặt quải trượng, tức giận quát:

- Ngươi cứ thử xem.

Lâm Hàn Thanh âm thầm quan sát thấy Thiên Hạc Thượng Nhân có vẻ rất khổ tâm, trong lòng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:

- Ông ta đòi gặp Lý phu nhân không biết vì nguyên do gì ?

Chỉ thấy Thiên Hạc Thượng Nhân chắp tay trước ngực nói:

- Bần đạo vì thời gian có hạn, không thể chậm trễ được nữa. Có chỗ nào đắc tội, ngày sau sẽ đăng môn tạ lỗi.

Lời vừa dứt, lão đã tung mình vọt lên không trung, thân hình như một con hạc khổng lồ bay qua đầu Lâm Hàn Thanh, lao vọt đi. Đúng lúc Thiên Hạc Thượng Nhân lao vọt lên, Vương bà bà cũng cùng lúc tung người lên, chặtn trước mặt lão. Quải trượng trong tay quét ra một chiêu Hoành Đoạn Vân Sơn.

Thiên Hạc Thượng Nhân đang ở trên không, đột nhiên tung mình vọt lên lần nữa, tránh khỏi một kích của Vương bà bà. Khi lão hạ thân xuống đất thì đã ở ngoài xa ba trượng rồi.

Vương bà bà tức giận quát:

- Thiên Hạc lão đạo, ngươi dám ở lại quyết đấu với lão thân ba trăm hiệp không ?

Chỉ nghe Thiên Hạc Thượng Nhân cao giọng đáp:

- Bần đạo không có thời gian. Ngày sau sẽ đăng môn bái phỏng, xin được chỉ giáo.

Vương bà bà định tung mình đuổi theo thì Lý Trung Hụê đưa tay cản lại:

- Không cần đuổi nữa, cứ để lão nếm chút đau khổ.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên nghĩ tới ả nữ tỳ cầm Phi Phong Châm ẩn thân trong hậu viện, bất giác nảy sinh cảm giác lo lắng cho lão.

Vương bà bà nhìn theo bóng Thiên Hạc Thượng Nhân đi xa dần, chậm rãi nói:

- Nếu lão đả thương người của Hoàng Sơn Thế Gia, lão thân quyết không cho hắn rời khỏi Vạn Tùng Cốc này.

Lâm Hàn Thanh nghe vậy thì thầm nhủ:

- Vương bà bà này tuổi tác đã cao, đầu tóc bạc trắng rồi mà tính tình vẫn còn nóng như lửa.

Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt thấy ở hướng Nam có hai bóng người chạy như bay tới.

Vương bà bà thấy lại có kẻ đến xâm nhập, tức giận đến toàn thân rung động, nghiến răng nói:

- Được lắm ! Mấy chục năm nay chưa có kẻ nào dám xâm nhập Hoàng Sơn Thế Gia một bước. Không ngờ chỉ trong mấy ngày, liên tiếp có cường địch xâm nhập. Nếu ta lưu lại mấy cái mạng nhỏ của chúng thì trên giang hồ e rằng không ai còn Hoàng Sơn Thế Gia ra gì nữa.

Mấy câu nói này của mụ, tựa hồ như để cho riêng Lý Trung Hụê nghe.

Vương bà bà tuy tính tình nóng nảy, nhưng nhìn người hết sức chính xác. Lý Trung Hụê khẽ mỉm cười, đưa tay kéo áo Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm huynh, chúng ta không cần xuất thủ.

Đoạn nàng liền kéo Lâm Hàn Thanh lùi lại năm bước.

Hai bóng nhân ảnh đó cực nhanh, nháy mắt đã đến chỗ mấy người đang đứng.

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi ngẩn người ra. Thì ra hai người vừa đến chính là Kim Lăng Chung Sơn Thanh Vân Quán Chủ Tri Mệnh Tử và Thần Thâu Dương Thanh Phong.

Tri Mệnh Tử chuyển động mục quang, nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Hay quá ! Hay quá ! Lâm thế huynh cũng ở đây. Đỡ cho bần đạo tốn công đi tìm.

Lâm Hàn Thanh ôm quyền đáp:

- Quán chủ đến đây không hiểu ...

Tri Mệnh Tử không để Lâm Hàn Thanh nói hết lời, đã nhanh miệng nói:

- Lệnh đường và lệnh sư đang tìm kiếm Lâm thế huynh. Họ đã đến Thanh Vân Quán, đòi bần đạo giao người. Bần đạo đang không biết tìm Lâm thế huynh ở đâu thì lão thâu nhi đến Thanh Vân Quán thăm bần đạo. Lão thâu nhi nói có thể Lâm thế huynh đã đến Hoàng Sơn Thế Gia. Thế là bần đạo liền cũng hắn đến đây tìm thử, không ngờ Lâm thế huynh quả nhiên ở đây.

Vương bà bà nãy giờ vẫn tọa thủ bàng quan, đột nhiên lên tiếng nói:

- Quán chủ tuy là khách của Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng cũng không thể không theo quy định. Đã không báo danh, lại từ trên vách núi đột nhập Vạn Tùng Cốc. Có phải các người cho rằng Hoàng Sơn Thế Gia này không còn ai nữa không ?

Tri Mệnh Tử chắp tay cười nói:

- Bên ngoài Vạn Tùng Cốc đã bị người ta phong bế, bần đạo đành phải mượn một sợi dây thừng leo xuống từ vách núi mới vào được đến đây.

Vương bà bà biến sắc nói:

- Kẻ nào mà to gan lớn mậtm dàm phong bế đại môn của Hoàng Sơn Thế Gia ?

Tri Mệnh Tử lắc đầu nói:

- Điều này thì bần đạo không được biết ?

Thần Thâu Dương Thanh Phong cũng lên tiếng tiếp lời:

- Đám người đó ăn mặc kỳ quái, màu mè sặc sỡ.

Lý Trung Hụê quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Đến thật là nhanh.

Lâm Hàn Thanh còn chưa nghĩ ra nàng nói đến ai, liền thuận miệng hỏi:

- Là ai ?

Lý Trung Hụê nói:

- Thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương.

Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:

- Không sai. Thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương đích thực phân thành năm loại màu sắc khác nhau.

Vương bà bà nắm chặt quải trượng nói:

- Làm phiền tiểu thư dẫn khách vào đại sảnh uống trà, lão thân ra cửa cốc xem xét tình hình.

Đoạn mụ đưa tay vẫy nhẹ, tám thanh y tỳ nữ liền theo sát sau lưng chạy ra cửa cốc.

Lý Trung Hụê vội cao giọng gọi :

- Bà bà chậm bước.

Vương bà bà dừng bước lại hỏi:

- Cô nương có gì phân phó ?

Lý Trung Hụê nói:

- Chuyện này quan hệ trọng đại. Tốt nhất bà bà nên đến gặp gia mẫu thỉnh ý của người trước, rồi hãy xuất cốc đối địch cũng chưa muộn.

Vương bà bà trầm ngâm giây lát rồi gật đầu nói:

- Cô nương nói không sai.

Đoạn mụ quay sang nói với bốn thanh y nữ tỳ bên phải nói:

- Các người cầm theo Phi Phong Châm phòng thủ ở cốc khẩu, kẻ nào tự tiện xâm nhập, giết không tha.

Bốn ả nữ tỳ liền dạ một tiếng, tung mình chạy đi.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:

- Vương bà bà ở Hoàng Sơn Thế Gia này quyền lực không nhỏ, e rằng chỉ dưới có Lý phu nhân.

Đột nhiên chàng nghĩ đến Độc Kiếm Bạch Tương, tại sao lại không thấy lão đâu, nếu chẳng may để lão bị thương bởi Phi Phong Châm, thì không phải sẽ gây nên chuyện hiểu lầm sao. Chàng đang dịnh hỏi Lý Trung Hụê thì đột nhiên có hai tiếng hú sắc nhọn truyền đến.

Lâm Hàn Thanh liền thầm nhủ:

- Tiếng hú này khẳng định là của hầu nhân phát ra.

Chỉ thấy Vương bà bà toàn thân rung động, ngửa mặt lên trời cười một tràng dài rồi nói:

- Được lắm ! Bốn phương tám hướng đều có địch nhân xâm nhập. Không ngờ chúng coi thường lão thân như thế ?

Dương Thanh Phong mỉm cười nói:

- Quán chủ, chúng ta đi xem thế nào ?

Tri Mệnh Tử nói:

- Xem ra ngươi không thể thúc thủ bàng quan được nữa rồi.

Dương Thanh Phong thấp giọng nói:

- Vị Lý cô nương này là đương kim võ lâm minh chủ, không phải là thuộc hạ của nàng ta, cũng không giúp nàng ta cự địch thì chính là kẻ thù của nàng rồi.

Tri Mệnh Tử thở dài nói:

- Ngươi không cần khích bác bần đạo làm gì. Bần đạo tuy lười nhác thành tính, không thích cùng người khác động thủ động cước, nhưng tình hình hôm nay, e rằng khó mà ngồi yên được.

Lý Trung Hụê tâm sự trùng trùng, nghe hai người nói chuyện mà cũng không buồn lên tiếng tiếp lời.

Bên trong đại sảnh đã có bốn nữ tỳ chờ sẵn dâng trà. Lâm Hàn Thanh thầm quan sát nét mặt của những tỳ nữ này, thấy người nào người nầy đều thần sắc trấn định, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng không khỏi thầm khen ngợi:

- Người của Hoàng Sơn Thế Gia quả nhiên được huấn luyện nghiêm ngặt, lâm nguy bất loạn.

Chỉ thấy Lý Trung Hụê quay mặt sang nói nhỏ mấy câu với một nữ tỳ. Ả ta liền lập tức quay người chạy đi.

Phút chốc đã có tám nữ tỳ cầm kiếm chạy vào đại sảnh.

Lý Trung Hụê chậm rãi đứng lên nói:

- Chư vị cứ ngồi đây uống trà, ta phải ra ngoài cốc xem là cao thủ phương nào đến Hoàng Sơn gây chuyện ?

Lâm Hàn Thanh liền đứng dậy theo nói:

- Tại hạ đi cùng minh chủ.

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy làm phiền Lâm huynh rồi !

Dương Thanh Phong cũng đứng dậy theo nói:

- Lão phu cũng muốn đi theo minh chủ.

Lý Trung Hụê nói:

- Các vị từ xa đến đây, còn chưa nghỉ ngơi, đâu dám làm phiền đại giá ?

Dương Thanh Phong nói:

- Tại hạ có chết cũng không hối hận.

Đoạn lão quay lại nhìn Tri Mệnh Tử, thấy lão ta vẫn ngồi yên lặng, đối với lời nói của ba người, tựa hồ không nghe thấy gì.

Dương Thanh Phong biết võ công lão cao cường, nếu như có thể cùng đi, chắc chắn sẽ là một trợ thủ không tồi. Thấy lão vẫn ngồi yên, Dương Thanh Phong liền nói:

- Đạo trưởng ...

Tri Mệnh Tử mỉm cười hỏi:

- Có chuyện gì ?

Dương Thanh Phong thầm nhủ:

- Tên lỗ mũi trâu khốn kiếp này thật đáng ghét. Vừa nãy còn nói không thể toạ thị bàng quan, bây giờ lại giả như không biết gì.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lão vẫn nói:

- Lý cô nương muốn ra ngoài cốc xem xét tình hình.

Tri Mệnh Tử nói:

- Được lắm, đi sớm về sớm.

Dương Thanh Phong tức giận thầm nhủ:

- Đựơc lắm ! Lão thâu nhu này không nói rõ với ngươi thì không đựơc.

Đoạn lão liền nói:

- Đạo trưởng có đi cùng không ?

Tri Mệnh Tử thở dài nói:

- Bần đạo ở đây đợi các vị cũng vậy thôi.

Lý Trung Hụê chớp chớp mắt nói:

- Ngọc Quyên quá nghịch ngợm nên đã bị gia mẫu giam lại, lát nữa đạo trưởng gặp gia mẫu, mong hãy nói giúp nó mấy câu.

Tri Mệnh Tử gật đầu nói:

- Bần đạo ghi nhớ.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Chúng ta đi thôi !

Đoạn nàng quay người bước ra khỏi đại sảnh.

Lý Trung Hụê gia tăng cước bộ, lao đi như bay. Trong nháy mắt đã ra đến cốc khẩu.

Tám tỳ nữ cầm kiếm và Lâm Hàn Thanh, Dương Thanh Phong cũng đi sát phía sau.

Chương 30: Hồi 30

Đi đến cốc khẩu, Lý Trung Hụê đột nhiên giảm bớt cước lực, đưa tay lên vuốt vuốt mấy sợi tóc vương trước mặt, rồi chậm rãi bước lên phía trước.

Chỉ thấy ngoài cốc khoảng năm sáu trượng, có một tốp đại hán quần áo màu sắc khác nhau đang tụ tập.

Quần áo phân làm bốn màu, mỗi màu có năm người. Quần áo màu vàng kim thì đeo kiếm. Quần áo màu ngân bạch thì xách đao. Quần áo màu xám thì lưng quần trường tiên. Quần áo màu lam thì tay cầm hổ đầu xoa. Bốn năm hai mươi người, phân biệt đứng thành bốn phương vị.

Lý Trung Hụê chuyển động mục quang, ánh mắt quét một vòng quan sát tình hình rồi chậm rãi lên tiếng:

- Người nào là thủ lĩnh ở đây, xin mời ra nói chuyện.

Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo vọng đến đáp:

- Lý minh chủ có gì chỉ giáo ?

Từ sau lưng các đại hán, một thanh y thiếu nữ đeo kiếm chậm rãi bước ra.

Lý Trung Hụê khẽ chau mày liễu nói:

- Ngươi là ai ?

Thanh y thiếu nữ liền mỉm cười đáp lời:

- Tỳ tử là Tiểu Thuý, phụng lệnh Tây Môn cô nương đến đây ...

Lý Trung Hụê cười lạnh một tiếng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương sai ngươi đến đây có dụng tâm gì ?

Tiểu Thuý khẽ mỉm cười nói:

- Tây Môn cô nương chỉ dặn tiểu tỳ trấn thủ bên ngoài Vạn Tùng Cốc đợi chỉ thị của người.

Lý Trung Hụê nói:

- Tây Môn Ngọc Sương và ta có hẹn ước quyết chiến tại đây. Mọi ân oán đến lúc đó sẽ giải quyết một lượt. Tại sao cô ta lại không thủ tín, phái các ngươi đến đây làm gì ?

Tiểu Thuý nói:

- Tiểu tì chỉ phụng mệnh hành sự, không dám hỏi nhiều. Hơn nữa tiểu tỳ cũng không biết cô nương nhà chúng tôi có hẹn ước với Lý minh chủ.

Lý Trung Hụê cười lạnh lùng nói:

- Ngươi có biết nếu như cuộc hẹn đó bị phá hoại, kết cục sẽ thế nào không ?

Tiểu Thuý lắc đầu nói:

- Chuyện này tiểu tỳ không được biết.

Lý Trung Hụê nói:

- Ta có thể nói cho ngươi. Như vậy ở đây sẽ lập tức xảy ra một trường huyết chiến.

Tiểu Thuý nói:

- Trước khi tiểu tì đến đây cô nương nhà chúng tôi đã đặc biết tuyển lựa ra hai mươi cao thủ tinh nhuệ đi theo hỗ trợ. Nhưng cô nương cũng dặn đi dặn lại tiểu tỷ rằng người không phạm ta, ta không phạm người, không được tự tiện xuất thủ, cũng không được lui bước trước địch nhân làm tổn hại uy danh của Mai Hoa Môn.

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như lúc này ta hạ lệnh giết chết các ngươi, nhất định sẽ bị Tây Môn Ngọc Sương chê cười. Còn nếu như để các ngươi chặn trước cửa Vạn Tùng Cốc, sẽ làm tổn hại đến danh dự của Hoàng Sơn Thế Gia.

Tiểu Thuý mỉm cười nhạt nhẽo nói:

- Ý kiến của Lý minh chủ thế nào ?

Lý Trung Hụê nói:

- Lập tức rời khỏi nơi đây, tránh việc trước khi đại hội võ lâm bắt đầu đã có một trường thảm kịch lưu huyết.

Tiểu Thuý thở dài nói:

- Đa tạ thịnh tình của Lý minh chủ, nhưng trước khi tiểu tỳ nhận được chỉ thị của cô nương nhà chúng tôi thì tiểu tỳ không thể đi đâu cả, mong minh chủ thứ tội.

Lý Trung Hụê khẽ biến sắc mặt nói:

- Ngươi không đi thật sao ?

Tiểu Thuý nói:

- Tiểu tỳ chưa từng đặt chân vào địa phận Vạn Tùng Cốc, như thế chưa thể xem là xâm nhập. Hoàng Sơn Thế Gia và Lý minh chủ nếu như muốn hưng binh vấn tội thì cũng chưa có lý do đầy đủ. Tỳ tử đã được chỉ thị của Tây Môn cô nương, phải hết sức khiêm cung thủ lễ với Lý minh chủ, cho dù chuyện gì xảy ra cũng không được mạo phạm đến cô nương. Nhưng nếu như cô nương ép bức tiểu tỳ quá đáng, tiểu tỳ đành phải liều mạng để giữ lấy sinh mạng nhỏ nhoi này.

Lý Trung Hụê cười lạnh một tiếng nói:

- Thật là giỏi giảo biện. Ngươi đã suất lĩnh cao thủ đến đây chặn trước cửa Vạn Tùng Cốc, lại còn cưỡng từ đoạt lý.

Tiểu Thuý nói:

- Hoàng Sơn Thế Gia có giới môn, tiểu tỳ chưa từng xâm phạm một bước đúng không ? Lẽ nào Lý minh chủ không thừa nhận điều này ?

Lý Trung Hụê chuyển động mục quang, quả nhiên tốp cao thủ dưới trường Tiểu Thuý chưa hề xâm phạm vào giới môn của Hoàng Sơn Thế Gia một bước. Trong lòng nàng thầm nhủ:

- Con a đầu này không chỉ giỏi cưỡng từ đoạt lý, hơn nữa còn vô cùng cẩn thận.

Tâm niệm chuyển động, nàng liền lạnh lùng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương sai ngươi suất lĩnh thuộc hạ đến Hoàng Sơn trước ngày hẹn là có ý gì ?

Tiểu Thuý nói:

- Tây Môn cô nương chỉ thị tiểu tỳ ở đây tiếp đón khách do người mời đến.

Lý Trung Hụê thở dài một tiếng, không nói lời nào.

Lâm Hàn Thanh không nhịn được liền cất tiếng hỏi:

- Tây Môn Ngọc Sương còn phải mời trợ thủ nữa sao ?

Tiểu Thuý đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh một cái nói:

- Nếu như tiểu tỳ nhớ không lầm, ngài chính là Lâm tướng công ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chính là tại hạ.

Tiểu Thuý chậm rãi cho tay vào bọc lấy ra một bức thư niêm phong kín rồi nói:

- Tây Môn cô nương dặn tiểu tỳ rằng công tử là người ngoài chuyện này. Ngài không phải là thuộc hạ Mai Hoa Môn, cũng không phải là người dưới trướng Lý minh chủ. Tuy ngài đang ở Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng cũng không phải là khách ở đây, không biết nói thế có đúng không ?

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Ngươi muốn nói gì cứ nói đi ?

Tiểu Thuý nói:

- Nếu như tỷ tử nói không sai, Tây Môn cô nương có một phong thư đưa cho ngài. Nhưng nếu như Lâm tướng công đã đầu nhập Hoàng Sơn Thế Gia, thì tốt nhất không nên đọc bức thư này.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại sao ?

Tiểu Thuý nói:

- Cô nương có nói, nếu Lâm tướng công đã đầu nhập Hoàng Sơn Thế Gia, tiếp nhận phong thư này chỉ sợ sẽ bị tội tư thông với địch.

Lý Trung Hụê nói:

- Chàng là khách của Hoàng Sơn Thế Gia.

Tiểu Thuý liền hai tay dâng phong thư lên nói:

- Lý minh chủ nói tướng công là khách ở đây, chắc là không sai rồi.

Lâm Hàn Thanh tiếp nhận phong thư, chỉ thấy bên ngoài viết:

- Diện trình Lâm tướng công thân sách (Phải trao cho Lâm tướng công đích thân mở)

Lâm Hàn Thanh nhìn Lý Trung Hụê một cái, trầm giọng hỏi Tiểu Thuý:

- Bức thư này có thể mở ngay không ?

Tiểu Thuý nói:

- Tây Môn cô nương nói, cho dù Lâm tướng công mở ra xem một mình, rất có thể sẽ nói cho Lý minh chủ biết. Vì thế chẳng cần phải giấu diếm làm gì, tuỳ ngài muốn mở lúc nào cũng được ?

Lâm Hàn Thanh nghiêm sắc mặt, chậm rãi mở phong thư ra đọc một lượt, đột nhiên sắc mặt đại biến.

Lý Trung Hụê vốn chăm chú nhìn Lâm Hàn Thanh, tựa hồ như muốn thông qua thần sắc chàng biến đổi để nhìn ra tâm sự của chàng.

Đợi chàng đọc xong, Lý Trung Hụê liền thấp giọng nói:

- Bức thư đó viết những gì ?

Lâm Hàn Thanh chậm rãi gấp bức thư lại, thấp giọng nói:

- Chúng ta trở về rồi cô nương xem cũng chưa muộn.

Lý Trung Hụê là nhân vật thông minh cỡ nào, lập tức có cảnh giác, phong thư đó rất có thể là quỷ kế của Tây Môn Ngọc Sương. Đoạn nàng liền mỉm cười trầm giọng nói với Tiểu Thuý:

- Trước khi mặt trời lặn, các ngươi phải giải tán. Bằng không đứng trách ta ra tay độc ác.

Tiểu Thuý mỉm cười đáp lại:

- Tì tử ghi nhớ lời nói của Lý minh chủ.

Lý Trung Hụê sắc mặt lạnh lùng, đưa mắt nhìn lên chỉ thấy một con hồ điệp bay đến. Nàng liền đưa tay lên vẫy nhẹ, chỉ thấy một đạo ngân quang sẹt đến, con hồ điệp lập tức rơi xuống đất.

Thì ra, Lý Trung Hụê đã phóng ra một mũi Phi Phong Châm.

Lâm Hàn Thanh ngưng mục quan sát, chỉ thấy trên cánh con hồ điệp đã có một lỗ nhỏ.

Tiểu Thuý biến sắc mặt nói:

- Không ngờ đường đường Hoàng Sơn Thế Gia lại sử dụng ám khí có độc giống như là Mai Hoa

Châm.

Lý Trung Hụê nói:

- Thứ này so với Mai Hoa Châm còn độc ác gấp mười lần. Đến khi trời tối, cho dù Tây Môn Ngọc Sương tự thân đến đây cũng khó mà tránh được.

Tiểu Thuý chau mày, định nói gì nhưng lại thôi.

Lý Trung Hụê quay lại nói với tám tên nữ tỳ nói:

- Các ngươi thủ ở cốc khẩu, nếu như sau khi mặt trời lặn bọn chúng còn chưa rời khỏi đây, các người cừ dùng Phi Phong Châm đối phó chúng, nhất loạt giết hết cho ta,

Tám tên nữ tỳ liền đồng thanh đáp:

- Tiểu tỳ tuân mệnh.

Lý Trung Hụê lại nói:

- Nhưng trước khi mặt trời lặn, tuyệt đối không thể xâm phạm đến chúng.

Nói đoạn, nàng liền quay người đi vào cốc.

Lâm Hàn Thanh vội sát theo sau lưng Lý Trung Hụê , tám tên nữ tỳ lập tức đoạn hậu, từ từ lùi vào cốc khẩu.

Tiểu Thuý đưa mắt nhìn sau lưng Lý Trung Hụê, thở hắt ra một tiếng, ngửa mặt nhìn trời, trầm tư không nói.

Phi Phong Châm đó quá độc ác, quá kinh dị. Tiểu Thuý tự biết không thể kháng cự, nhưng ả cũng không cam tâm rời khỏi nơi này. Nhất thời lưỡng lự không biết quyết định làm sao.

Lại nói Lâm Hàn Thanh sau khi vào cốc, đột nhiên bước lên hai bước nói:

- Lý cô nương, Tiểu Thuý liệu có rời khỏi hay không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Sợ rằng ả không dám ở lại. Nhưng điều làm tiểu muội không hiểu là nguyên nhân mà ả đến đây ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bên trong Vạn Tùng Cốc có mạch nước chạy qua không ?

Lý Trung Hụê hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tây Môn Ngọc Sương có nói đến ...

Lý Trung Hụê nói:

- Cô ta định đào mạch nước ngầm, nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Trong thư có nói, nếu như mạch nước ngầm bị đào lên, Vạn Tùng Cốc sẽ biến thành một vùng nước mênh mông. Nhưng người muốn đào mạch nước đó lên lại không phải là nàng ta.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Không phải nàng ta, vậy là ai ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Việc này ... trong thư không nói đến. Nhưng nếu như cô nương không biết chuyện này, đi hỏi Lý phu nhân chắc là sẽ có đáp án.

Lý Trung Hụê chậm rãi nói:

- Có thể cho tiểu muội xem bức thư đó không ?

Lâm Hàn Thanh cho tay vào ngực áo lấy bức thư của Tây Môn Ngọc Sương ra đưa cho Lý Trung Hụê, đoạn thở dài nói:

- Trong thư nàng ta viết rất nhiều chuyện không liên quan, nhưng đó chỉ là hồ thuyết bát đạo, cô nương không cần phải để ý.

Lý Trung Hụê tiếp lấy bức thư trong tay Lâm Hàn Thanh, mở ra xem một lượt, chỉ thấy bên trên viết:

- Thư phụng Lâm tướng công Hàn Thanh túc hạ, thiếp nghe trong Hoàng Sơn Thế Gia có lưu giữ nhiều kỳ dược trong thiên hạ, Lý phu nhân lại là kỳ nhân đương thế, không những võ công tuyệt thế mà y đạo cũng tinh thâm vượt xa tiện tiếp. Chắc hẳn giờ này tướng công đã khang phục lại rồi, tiện thiếp xin có lời chúc mừng.

Lý Trung Hụê cười nhạt nhẽo nói:

- Cô ta rất quan tâm đến huynh.

Đoạn nàng đưa mắt đọc tiếp:

- Tiện thiếp nghe Lý phu nhân năm xưa thất bại trên tình trường, dù đã mấy chục năm nhưng vết thương lòng vẫn chưa khỏi, đối với chuyện của con cái bà ta không hề hỏi tới. Nhưng tiệp thiếp cho rằng khi đến lúc quan thiết, bà sẽ động lòng từ mẫu mà tham gia vào chuyện này. Việc này đã khiến cho thế tất thắng của tiện thiếp bị lung lay, vì thế tiện thiếp không thể không chuẩn bị trước, mời thêm trợ thủ. Tiện thiếp lòng đầy cừu hận, sát cơ đã động, trường ác chiến này khẳng định sẽ hung tàn tuyệt luân. Lý Trung Hụê sẽ dùng thân phận minh chủ hiệu lệnh thiên hạ, triệu tập cao thủ các đại môn phái đến Hoàng Sơn Thế Gia. Vạn Tùng Cốc sẽ thây chất thành núi, máu chảy thành sông.

Lý Trung Hụê khẽ chau mày nói:

- Xem ra Tây Môn Ngọc Sương đã quyết tâm tạo một trường sát kiếp.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương cứ xem tiếp đi.

Lý Trung Hụê lại đọc tiếp:

- Phóng mắt khắp thiên hạ, tiện thiếp tự tin mình có rất ít địch thủ. Bạch Tích Hương tài trí tuyệt thế, nhưng võ công có hạn, hơn nữa tiện thiếp đã hạ độc thủ huỷ đi võ công của nàng ta. Hoàng Sơn Thế Gia dù có kỳ dược cũng chỉ có thể cứu được cái mạng của nàng mà thôi. Bạch Tích Hương đã đả thương chàng, tiện thiếp dù giết nàng ta cũng không có gì là lạ.

Lý Trung Hụê hừ nhẹ một tiếng nói:

- Tự hát tự khen, cô ta và huynh có quan hệ gì ? Cần gì cô ta phải báo cừu cho huynh chứ ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ trong lòng:

- Lúc này rồi mà còn có tâm tình nghĩ những chuyện đó hay sao ?

Lý Trung Hụê lại đọc tiếp:

- Tiện thiếp vốn muốn nghe lời khuyên của chàng, ẩn cư nơi sơn lâm, không tranh phong cùng lũ phàm phu tục tử trong giang hồ nữa. Nhưng huyết hải thâm cừu của phụ mẫu vẫn canh cánh không yên vì thế tiện thiếp đành phải phụ lòng Lâm tướng công. Chỉ mong Lâm tướng công có thể tránh khỏi vòng thị phi, không trợ lực cho tiện thiếp cũng không giúp sức cho Lý Trung Hụê. Mong chàng hãy

nghe lời thiếp, đặt mình bên ngoài chuyện này mà xem một trường long tranh hổ đấu. Sau này nếu tiện thiếp may mắn báo được đại cừu, tự nhiên sẽ đến bái tội trước Lâm tướng công.

Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Không ngờ tình nghĩa của cô ta với huynh thâm trọng như vậy.

Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hắng một tiếng đáp:

- Tây Môn Ngọc Sương tâm cơ âm trầm, trong lòng tràn ngập hận thù, những lời này làm sao có thể tin được ?

Lý Trung Hụê không nói gì, chỉ tiếp tục đọc thư:

- Binh bất yếm trá, càng trá càng tốt. Hai bên đã xem nhau là kẻ thù thì không phải ngươi chết, tức là ta chết, tiện thiếp vốn định đào bới thuỷ mạch trong Hoàng Sơn, nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia trong biển nước. Trong nháy mắt, Hoàng Sơn Thế Gia đỉnh đỉnh đại danh trong võ lâm sẽ bị huỷ bởi dòng nước cuồn cuộn chảy. Cho dù Lý phu nhân đó có tài thông thiên triệt địa cũng không thể kháng cự được sức mạnh của tự nhiên. Chỉ trong một đêm, e rằng Hoàng Sơn Thế Gia sẽ chìm trong biển nước. Nhưng tiện thiếp lại cảm thấy hành vi này quả thật tổn thương đến thiên đạo, huồng hồ tướng công còn đang dưỡng thương trong Vạn Tùng Cốc, hồng thuỷ vô tình, tự nhiên tướng công cũng phải chung số phận với Hoàng Sơn Thế Gia. Nghĩ đến điểm này, tiện thiếp quyết định bỏ cách đơn giản, tìm cách phức tạp, dựa vào võ công bản thân mà phân thắng phụ với Lý phu nhân kia một phen.

Lý Trung Hụê hừ nhẹ nói:

- Hừ, cô ta không đào thuỷ mạch ở Hoàng Sơn, hoá ra là sợ chàng cũng bị nhấn chìm. Thật là đa tình ! Thật là nhân nghĩa ! ...

Lâm Hàn Thanh thở dài than:

- Lý cô nương đọc tiếp đi ! Tuy Tây Môn Ngọc Sương không đào thuỷ mạch của Hoàng Sơn, nhưng vẫn còn có người khác muốn gia hại Hoàng Sơn Thế Gia.

Lý Trung Hụê ưu tư nhìn Lâm Hàn Thanh rồi tiếp tục xem thư:

- Tuy tiện thiếp có lòng nhân từ, nhưng trong giang hồ còn nhiều kẻ lòng dạ độc ác. Theo tiện thiếp được biết, có người đang nhân cục thế hỗn loạn , Hoàng Sơn Thế Gia phân tâm đối phó với tiện thiếp, thừa cơ ngầm hạ độc thủ, đào bới thuỷ mạch ở Hoàng Sơn lên, nhất cử có thể nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia. Dụng tâm của chúng là giá hoạ cho tiện thiếp, đồng thời những kẻ khác có ân oán với Hoàng Sơn Thế Gia sẽ thừa cơ báo cừu, tạo nên tình hình hỗn loạn. Đây chính là kế một hòn đá trúng hai con chim. Mong Lâm tướng công chuyển cáo với Lý Trung Hụê, bảo nàng ta cẩn thận đề phòng,

tránh những chuyện đáng tiếc xảy ra. Một lời của Lâm tướng công có thể cứu được hơn trăm nhân mạng của Hoàng Sơn Thế Gia, như vậy có thể đền đáp được cái ơn liệu thương của họ rồi. Nhân cơ hội này tướng công hãy rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia, thoát khỏi vòng thị phi ân oán này đi. Bên ngoài mưa lớn, ngọn đèn cũng sắp hết dầu, chỉ hận giấy ngắn mà tình dài, khó mà nói hết được nỗi khổ tương tư. Đáng tiếc tiện thiếp thân mang huyết hải thâm cừu, muốn rời khỏi giang hồ mà không thể được. Thư viết đã dài, tiện thiếp xin dừng ở đây.

Bên dưới còn một hàng chữ nhỏ đề: Tây Môn Ngọc Sương cẩn bút.

Lý Trung Hụê xem xong bức thư dài của Tây Môn Ngọc Sương, không khỏi chau mày. Nàng chậm rãi gấp bức thư lại đưa cho Lâm Hàn Thanh rồi nói:

- Huynh có nghe lời khuyên của cô ta, rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia không?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Việc này không gấp, trước mắt phải lo việc phòng ngừa có người phá hoạch thủy mạch, cô nương có biết thuỷ mạch đó ở đâu không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tiện thiếp từng nghe gia mẫu nói qua, nhưng lại không biết thuỷ mạch ở đâu ? Chuyện này cần phải đi thỉnh thị gia mẫu mới có thể quyết định xem làm thế nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chuyện này vô cùng trọng đại, không thể trì hoãn được. Tốt nhất cô nương nên đi gặp phu nhân ngay đi.

Lý Trung Hụê gật đầu nói:

- Đúng vậy !

Đoạn nàng liền gia tăng cước bộ chạy đi.

Lâm Hàn Thanh theo sát sau lưng Lý Trung Hụê, khi đến gần đại sảnh chàng liền nói:

- Cô nương đi gặp phu nhân, tại hạ sẽ đợi ở trong này.

Lý Trung Hụê nói:

- Không phải gia mẫu rất tốt với huynh sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Điều này thì tại hạ không biết.

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu Lâm tướng công có thể cùng tiện thiếp đi gặp gia mẫu thì tốt quá. Tốt nhất có thể cho gia mẫu xem qua bức thư của Tây Môn Ngọc Sương. Ôi ! Mười mấy năm nay, gia mẫu chỉ ẩn thân trong Thái Thượng Các, không hề hỏi đến những chuyện phàm tục thế gian. Tất cả chuyện lớn, chuyện nhỏ của Hoàng Sơn Thế Gia đều do Vương bà bà một tay xử lý. Tiện thiếp lần này cũng không nắm chắc có thể thuyết phục được gia mẫu xuất thủ hay không nữa. Nếu như có Lâm tướng công cùng đi, đem sự ngông cuồng của Tây Môn Ngọc Sương kia nói lại cho gia mẫu, có thể sẽ đánh động được tính hiếu thắng của người.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Mẫu tử thiên tính, làm gì có người mẹ nào không thương yêu con cái của mình ...

Đoạn chàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Nếu như cô nương cảm thấy tiện, tại hạ cùng rất muốn được đi gặp Lý phu nhân.

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy chúng ta đi thôi !

Nói đoạn, nàng liền cử bổ bước đi. Lâm Hàn Thanh cũng theo sát sau lưng, đi thẳng đến Thái Thượng Các.

Bên ngoài cửa Thái Thượng Các có hai nữ tỳ toàn thân bạch y, tay chấp trường kiếm đứng trấn thủ bên ngoài. Thấy hai người đến, một ả liền lạnh lùng lên tiếng:

- Phu nhân có lệnh, ngoại trừ người được phu nhân triệu kiến, bất kỳ ai cũng không được vào Thái Thượng Các.

Lý Trung Hụê nói:

- Ngươi biết ta là ai không ?

Bạch y nữ tỳ liền bên trái cúi người hành lễ nói:

- Tỳ tử lẽ nào không nhận ra cô nương ?

Lý Trung Hụê nói:

- Vậy sao còn không tránh ra cho ta ?

Cả hai bạch y nữ tỳ liền đồng thanh nói:

- Tỳ tử đã nhận lệnh của phu nhân, không dám tự tung tự tác. Mong cô nương mở lượng hải hà mà thứ tội cho.

Lời nói vừa dứt, cả hai ả liền cúi người hành lễ với Lý Trung Hụê.

Lý Trung Hụê khẽ chau mày lạnh lùng nói:

- Các ngươi ngày càng to gan lớn mật, ngay cả ta mà cũng dám ngăn cản ?

Bạch y nữ tỳ đứng bên trái đưa tay kéo tay áo của ả đứng bên phải. Cả hai liền đồng thời quỳ xuống nói:

- Tỳ tử đâu dám ngăn cản cô nương. Chỉ có điều chúng tôi cũng không dám trái lệnh của phu nhân.

Lý Trung Hụê tức giận quát lên:

- Đi vào bẩm cáo với phu nhân là có ta cầu kiến.

Tỳ nữ đứng bên trái vội nói:

- Phu nhân đã có lệnh, tiểu tỳ không dám tự tiện.

Chỉ nghe bên trong Thái Thượng Các có một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Kẻ nào đó ?

Lý Trung Hụê vùa nghe thấy thanh âm này, lập tức nhận ra là tiếng của Lý phu nhân, liền vội vàng lên tiếng đáp lời:

- Là Huệ nhi !

Hai cánh cửa Thái Thượng Các liền bật mở, Lý phu nhân toàn thân vận bạch y chậm rãi bước ra.

Lý Trung Hụê vội vàng quỳ xuống nói:

- Nữ nhi có chuyện cầu kiến mẫu thân.

Lý phu nhân mỉm cười nhạt nhẽo nói:

- Gan của con cũng càng ngày càng lớn đấy nhỉ ?

Lý Trung Hụê nói:

- Chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng Sơn Thế Gia, nữ nhi không thể không mạo phạm cầu kiến.

Ánh mắt lạnh lùng của Lý phu nhân chầm chậm nhìn Lý Trung Hụê và Lâm Hàn Thanh một lượt rồi nói:

- Có chuyện gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Lâm tướng công nhận được một phong thư của Tây Môn Ngọc Sương. Trong thư nói có người muốn đào thuỷ mạch ở Hoàng Sơn, chuẩn bị nhấn chìm Hoàng Sơn Thế Gia chúng ta.

Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt nói:

- Có chuyện này thật sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu không phải sự việc trọng đại, nữ nhi cũng không dám làm phiền mẫu thân.

Lý phu nhân nói:

- Bức thư đó hiện đang ở đâu ?

Lý Trung Hụê quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Hiện đang trong người Lâm tướng công.

Lâm Hàn Thanh than thầm trong bụng:

- Không lấy ra cho bà ta xem không đựơc rồi.

Đoạn chàng liền cho tay vào bọc, lấy ra bức thư của Tây Môn Ngọc Sương, chậm rãi bước tới hai tay dâng lên cho Lý phu nhân nói:

- Thư ở đây, cung thỉnh tiền bối quá mục.

Lý phu nhân chầm chậm đón lấy bức thư, mở ra xem một lượt.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn trộm, chỉ thấy nét mặt lạnh lùng của Lý phu nhân, đột nhiên hơi lộ sắc giận, không khỏi mừng thầm trong bụng. Nàng thầm nghĩ:

- Nếu như Tây Môn Ngọc Sương có thể khích nộ mẫu thân, trận chiến này có hy vọng lớn rồi !

Lý phu nhân xem một mạch hết bức thư, rồi chậm rãi gấp lại đưa cho Lâm Hàn Thanh nói:

- Tây Môn Ngọc Sương muốn khiêu chiến với ta.

Lâm Hàn Thanh không biết nói gì với bà, đành giả như không nghe thấy, nhận lại bức thư nhét vào trong ngực áo.

Lý phu nhân khẽ thở dài nói:

- Hụê nhi, con đứng dậy đi.

Lý phu nhân liền đứng dậy nói:

- Đa tạ mẫu thân.

Lý phu nhân nói:

- Không sai. Ngay sau Thái Thượng Các này đích thực có một mạch nước. Nếu như mạch nước này bị đào lên, không đầy một đêm là Hoàng Sơn Thế Gia sẽ bị nhấn chìm, hơn nữa mấy châu huyện gần đây cũng khó thoát kiếp nạn.

Lý Trung Hụê vội nói:

- Mong mẫu thân chỉ thị cách ngăn ngừa bọn chúng. Hài nhi lập tức phái người đi làm.

Đột nhiên, một thanh y nữ tỳ chạy đến nói:

- Bẩm cáo phu nhân, Bạch cô nương cầu kiến.

Khuôn mặt lạnh lùng của Lý phu nhân đột nhiên khẽ mỉm cười, nói:

- Mời nàng ta vào đi !

Thanh Y nữ tỳ dạ một tiếng rồi chuyển thân chạy đi.

Lý phu nhân đưa tay xua nhẹ nói:

- Các người cũng đi đi ! Đối phó những kẻ phá mạch nước thế nào, ta sẽ phái người đến nói cho con.

Lý phu nhân quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh quay người bước đi.

Lâm Hàn Thanh chuyển thân đi theo Lý Trung Hụê, trong lòng ngạc nhiên lầm nhủ:

- Bạch Tích Hương quả có năng lực hơn người, ngay cả người lạnh lùng như Lý phu nhân cũng mỉm cười khi gặp nàng.

Chàng đang nghĩ ngợi thì đã thấy thanh y nữ tỳ ban nãy chạy ngược lại. Tố Mai, Hương Cúc đang gánh một chiếc giường mềm đi sát sau lưng ả ta. Bạch Tích Hương nằm trên kiệu, hai mắt nhắm hờ dưỡng thần. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy nét mặt nàng trắng bệch như sáp.

Lý Trung Hụê giảm bớt cước bộ, thấp giọng nói với Lâm Hàn Thanh:

- Xem ra cần nhờ Lâm huynh giúp rồi.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người không hiểu hỏi:

- Tại hạ có thể giúp được gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Gia mẫu có ấn tượng rất tốt với Bạch Tích Hương. Trong ký ức của tiện thiếp, bà chưa từng đối với ai như vậy. Xem ra việc gia mẫu xuất thủ đối phó với Tây Môn Ngọc Sương, Bạch Tích Hương có ảnh hưởng rất lớn.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Điều này ... tại hạ có thể giúp được gì chứ ?

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Lâm huynh có thể thuyết phục Bạch Tích Hương.

Lâm Hàn Thanh ngần ngừ nói:

- Việc này Lý cô nương nói cũng vậy thôi.

Lý Trung Hụê cười thê lương nói:

- Huynh không phải là nữ nhân, không biết tâm sự của nữ nhân. Những nữ nhân càng thông minh bao nhiêu thì càng khó động tình. Nhưng khi đã trúng mũi tên tình ái thì chỉ có chết mới ngăn cản họ được. Người ta nói hồng nhan bạc mệnh, cố nhiên là do thiên đố hồng nhan, nhưng kỳ thực chính là vì do họ quá chung tình, gặp phải những kỳ ngộ bi thảm mà nên.

Nàng nói Bạch Tích Hương, nhưng cũng chính là nói bản thân. Lâm Hàn Thanh nghe đến nhất thời ngơ ngẩn, không biết trả lời thế nào mới phải.

Hai người trở về đại sảnh, Thanh Vân Quán Chủ Tri Mệnh Tử vẫn ngồi một mình trong đại sảnh uống trà. Thần Thâu Dương Thanh phong thì đứng bên ngoài nhìn trời đến xuất thần.

Tri Mệnh Tử ngẩng đầu nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Lệnh đường không chịu tiếp khách, bần đạo không thể vào được Thái Thượng Các. Cô nương có cách gì để gặp lệnh đường không ?

Lý Trung Hụê chậm rãi ngồi xuống nói:

- Đạo trưởng muốn gặp gia mẫu chắc có chuyện quan trọng, không biết có thể nói với vãn bối trước không ?

Tri Mênh Tử lắc đầu, mỉm cười nói:

- Chuyện của đời trước cô nương không hiểu được đâu, bần đạo không nói thì hơn.

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như không có hại gì, xin đạo trưởng cứ nói.

Tri Mệnh Tử liền hỏi lại:

- Cô nương nhất định muốn nghe ?

Lý Trung Hụê gật đầu đáp:

- Đúng vậy.

Tri Mệnh Tử uống một hớp trà, trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi vẫn lắc đầu nói:

- Bần đạo thấy không nói thì hơn !

Lý Trung Hụê lại hỏi:

- Nói như vậy đạo trưởng do nhận sự nhờ vả của người khác mà đến đây ?

Tri Mệnh Tử lắc đầu đáp:

- Không ai nhờ vả bần đạo, nhưng bần đạo cả đời rất thích vì người khác mà bôn tẩu.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Vì chuyện của gia mẫu ?

Tri Mệnh Tử gật đầu đáp:

- Vì lệnh đường, cũng vì thiên hạ võ lâm đồng đạo.

Lý Trung Hụê khẽ thở dài hỏi:

- Có phải liên quan đến Kiếm Vương năm xưa không ?

Tri Mệnh Tử hơi ngẩn người trong giây lát rồi hỏi lại :

- Lệnh đường đã nói cho cô nương biết rồi sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không có chuyện này. Nhưng vãn bối đã nghe người khác nói qua rồi.

Tri Mệnh Tử trầm ngâm không nói gì, một lúc lâu sau lão mới chậm rãi mở miệng:

- Lệnh đường không nói cho cô nương biết, bần đạo cũng không tiện đa ngôn.

Lúc này chợt có tiếng bước chân gấp gáp vang lên, một thanh y nữ tỳ vội vội vàng vàng chạy đến bên Lý Trung Hụê, thấp giọng nói mấy câu gì đó.

Nét mặt Lý Trung Hụê lập tức đại biến, nhưng cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại. Nàng đưa tay lên vuốt mấy sợi tóc rối, xua tay nói với ả thanh y tỳ nữ:

- Ta biết rồi.

Ả ta liền cúi người hành lễ rồi chuyển thân chạy đi.

Đợi cho ả tỳ nữ đi khuất, Lý Trung Hụê mới chậm rãi đứng dậy nói:

- Đạo trưởng, Lâm tướng công, xin cứ ở đây uống trà đàm đạo, tiện thiếp đi một lát sẽ về ngay.

Tri Mệnh Tử nói:

- Cô nương cứ tuỳ tiện.

Lý Trung Hụê chậm rãi bước ra khỏi đại sảnh.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên đứng dậy ôm quyền hành lễ với Tri Mệnh Tử rồi nói:

- Đạo trưởng, tại hạ có chuyện muốn thỉnh giáo mong đạo trưởng ban ơn mà giải đáp.

Tri Mệnh Tử mỉm cười nói:

- Còn phải xem đó là chuyện gì ? Bần đạo có biết hay không đã chứ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đạo trưởng có quen biết với gia mẫu ?

Tri Mệnh Tử gật đầu nói:

- Quen biết.

Lâm Hàn Thanh lại hỏi:

- Đạo trưởng cũng quen biết Lý phu nhân ?

Tri Mệnh Tử cũng gật đầu:

- Không sai.

Lâm Hàn Thanh lại hỏi tiếp:

- Đạo trưởng và gia mẫu quen biết đã lâu chưa ?

Tri Mệnh Tử cười nói:

- Từ trước khi công tử ra đời.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Như vậy đạo trưởng nhất định quen biết gia phụ rồi.

Tri Mệnh Tử khẽ run người nói:

- Điều này bần đạo không biết rõ lắm. Sau khi lệnh đường kết hôn thì không gặp lại bần đạo nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ôi, có phải đạo trưởng biết nhưng không muốn nói ra không ?

Tri Mệnh Tử không trả lời câu hỏi của chàng mà hỏi người lại:

- Công tử muốn biết thân thế tại sao không hỏi lệnh đường ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Gia mẫu không chịu nói chuyện này cho vãn bối biết.

Tri Mệnh Tử nói:

- Lệnh đường đã không chịu nói chuyện này với công tử, bần đạo có đủ tư cách nói sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có thể gia mẫu không muốn đề cập đế chuyện của gia phụ, nhưng đạo trưởng là người ngoài, nói ra thì có hại gì ?

Tri Mệnh Tử lắc đầu nói:

- Nếu như không có sự đồng ý của lệnh đường, thứ cho bần đạo không thể nghe lời công tử.

Lão trầm ngâm một hồi rồi lại nói tiếp:

- Bần đạo chỉ có thể nói cho công tử một chuyện, đó là trong ba tháng tới tự nhiên công tử sẽ biết được thân thế của mình.

Lâm Hàn Thanh nghi hoặc hỏi lại:

- Lời này có thật không ?

Tri Mệnh Tử nói:

- Trận phong ba trong giang hồ này sẽ phải giải quyết trong vòng ba tháng tới. Lúc đó, sẽ có rất nhiều người biết thân thế của công tử sẽ đến Hoàng Sơn Thế Gia, tự nhiên sẽ có người tiết lộ cho công tử bí mật về thân thế.

Lâm Hàn Thanh vẫn nghi ngờ hỏi:

- Đơn giản như vậy thôi sao ?

Tri Mệnh Tử nói:

- Thiên hạ làm gì có chuyện gì khó, nếu như mổ xẻ ra xem xét đều vô cùng đơn giản. Bây giờ công tử chưa biết thân thế của mình nên cho rằng nó vô cùng bí mật, vô cùng ly kỳ, nhưng sau khi biết được sẽ lại có cảm giác bất quá cũng chỉ như vậy cho mà xem.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Sự tình chỉ sợ không đơn giản như lão tiền bối nói. Theo vãn bối được biết, đương kim võ lâm người biết được thân thế của vãn bối không được nhiều như tiền bối nói đâu.

Tri Mệnh Tử chỉ mỉm cười nói:

- Ít nhất không phải chỉ có mình bần đạo.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Lão đã khong chịu nói, chỉ sợ khó mà hỏi ra được rõ ràng. Xem ra chỉ có cách dùng lời lẽ khích bác lão, may ra có thể nhìn phản ứng mà rút ra được điểm gì đó.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền chậm rãi nói:

- Chỉ sợ lão tiền bối nói đến không phải là rất nhiều cao thủ mà là Nam Hải Kiếm Vương.

Tri Mệnh Tử quả nhiên ngẩn người, nhưng lão lịch duyệt giang hồ mấy chục năm, kinh nhưng không loạn, chỉ trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Điều này bần đạo không được biết rõ.

Lâm Hàn Thanh thấy lão cự tuyệt trả lời, tự biết dù có hỏi nữa cũng không thể biết được thêm gì, bèn thở dài một tiếng, không hỏi thêm nữa.

Lúc này, Thần Thân Dương Thanh Phong đã bước vào đại sảnh. Lão trầm giọng nói với Tri Mệnh Tử:

- Lý minh chủ đang gặp phải chuyện khó khăn, lão không giúp nàng ta lui địch thì cũng phải giúp nàng ta ứng phó chuyện này chứ ?

Lâm Hàn Thanh vội hỏi:

- Khó khăn gì vậy ?

Dương Thanh Phong nói:

- Nội tình thế nào Dương mỗ không biết rõ nhưng khi nàng ta rời đại sảnh, Dương mỗ thấy hai mắt nàng ta nước mắt rơi ra lã chã.

Tri Mệnh Tử thở dài nói:

- Trách nhiệm của nàng ta quá nặng nề. Một nữ hài tử mười mấy tuổi đầu lại phải gánh lấy an nguy

của cả võ lâm, như vậy đã là khó khăn lắm rồi. Huống hồ giờ đây lại thêm một gánh nặng tình cảm nữa. Ôi, Hoàng Sơn Thế Gia trăm năm nay luôn vì võ lâm đồng đạo mà ra sức, lẽ nào ông trời không thể đoái thương mà khiến cho hai mẹ con họ phải cô quả suốt đời sao ?

Lâm Hàn Thanh tựa hồ như hiểu, lại như không hiểu. Chàng liền đứng dậy nói:

- Tại hạ đi xem Lý minh chủ, nếu như thực sự có chuyện, tiện thể có thể giúp nàng một tay.

Nói đoạn, liền quay người bước đi.

Tri Mệnh Tử định lên tiếng cản lại, nhưng không hiểu sao lại thôi.

Lâm Hàn Thanh ra khỏi đại sảnh, đưa mắt quan sát bốn bề nhưng không thấy bóng Lý Trung Huệ đâu. Chàng chỉ thấy dưới một gốc cây có một nữ tỳ đeo kiếm đang đứng, liền lập tức bước đến hỏi:

- Cô nương có thấy Lý cô nương đi qua đây không ?

Tỳ nữ kia trầm ngâm một lát rồi chỉ tay về hướng tây nói:

- Cô nương đi hướng này.

Lâm Hàn Thanh liền lập tức chạy theo hướng chỉ của ả tỳ nữ.

Đi qua một cánh rừng, hai vườn hoa, trước mắt Lâm Hàn Thanh hiện ra một con đường nhỏ bằng đá trắng.

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu quan sát cảnh vật xung quanh một lượt, chỉ thấy chính bắc là một con đường lớn thông thẳng đến Thái Thượng Các. Quan sát một hồi, chàng liền theo con đường nhỏ mà đi tiếp. Đi được hơn mười trượng thì con đường đột nhiên ngoặt sang phía Nam. Lâm Hàn Thanh liền men theo con đường đi tiếp, đột nhiên một thanh âm sắc lạnh vang lên:

- Dừng lại !

Chàng đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy một trung y phụ nhân vận đồ vải bố màu xanh, tay cầm một ngọn cưu đầu quải trượng chặn trên con đường trước mặt chàng.

Lâm Hàn Thanh vội ôm quyền nói:

- Tại hạ Lâm Hàn Thanh.

Trung niên phụ nhân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi có biết đây là chỗ nào hay không mà đi lại lung tung ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ vì tìm Lý cô nương mà đến nơi này, không hề có ác ý.

Trung niên phụ nhân kia liền nói:

- Được, vậy ngươi quay lại đi.

Lâm Hàn Thanh ngần người giây lát rồi hỏi:

- Dám hỏi tiền bối không biết người có thấy Lý cô nương qua đây không ?

Trung niên phụ nhân nói:

- Ngươi muốn tìm đại tiểu thư nhà ta ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Bọn họ chỉ có hai huynh muội, đại tiểu thư tự nhiên chính là Lý Trung Hụê.

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Không sai. Chính là Lý Trung Hụê cô nương.

Trung niên phụ nhân ngưng mục quan sát Lâm Hàn Thanh một hồi rồi nói:

- Lão thân tuy biết cô nương ở đâu. Nhưng trước khi có sự đồng ý của nàng, lão thân không thể nói cho ngươi biết được. Nếu như không phải cô nương hẹn ngươi đến dây, thì ngươi đừng tìm nữa.

Lâm Hàn Thanh cảm thầy kỳ lạ trong lòng, thầm nhủ:

- Lẽ nào Lý Trung Hụê còn có điều gì bí mật ?

Nghĩ đoạn chàng liền đưa mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy hai cánh cửa gỗ đóng kín, bốn phía đều là những cây cao hơn trượng, không thể nhìn thấy được cảnh vật bên trong thế nào.

Trung niên phụ nhân đột nhiên chỉ quải trượng trong tay vào mặt chàng quát lớn:

- Ngươi còn nhìn cái gì ? Còn không mau lui đi, bằng không đừng trách lão thân vô lễ.

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, quay người bỏ đi. Trong lòng chàng thầm nhủ:

- Nữ tỳ của Hoàng Sơn người nào cũng xinh đẹp khả ái, tính tình hoà nhã, nhưng niên kỷ càng cao thì tính tình càng khó chịu.

Chàng vừa đi đến chỗ rẽ thì đột nhiên phía sau có tiếng Lý Trung Hụê gọi:

- Lâm tướng công, xin mời quay lại.

Lâm Hàn Thanh vội vã quay đầu lại, chỉ thấy cánh cửa đóng kín đã mở ra. Lý Trung Hụê đã đứng ở đó từ bao giờ. Trên mặt nàng lộ ra vẻ sầu khổ, trên gò má còn lưu lại về tích của nước mắt chưa khô. Chàng lấy làm kỳ quái, vội gia tăng cước bộ tiến về phía nàng.

Trung niên phụ nhân kia tuy không cản đường nữa nhưng cũng không chịu nhường đường, Lâm Hàn Thanh đành lách qua người bà ta mà đi.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi lách sang một bên nói:

- Xin mời Lâm tướng công vào.

Lâm Hàn Thanh lưỡng lự hỏi:

- Có tiện không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không tiện, nhưng cũng không quan trọng. Huynh cứ vào đi.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi bước vào bên trong.

Chàng đưa mắt quan sát, chỉ thấy một toà kiến trúc giống như bảo mà không phải bảo, giống như ngôi mộ mà cũng không phải mộ đứng sừng sững rước mặt. Phía trước toà kiến trúc kỳ lạ đó là một cách cửa sắt đang đóng kín.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người ra hỏi:

- Đây là nơi nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đây là phần mộ của tổ tiên ba đời Hoàng Sơn Thế Gia chúng tôi, cũng là nơi cất giấu những thứ quan trọng của Hoàng Sơn Thế Gia.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nơi quan trọng như thế, tại hạ làm sao có thể vào được ?

Lý Trung Hụê cười khổ nói:

- Nơi này vốn là cấm địa của Hoàng Sơn Thế Gia, đừng nói người ngoài, ngay cả người của Hoàng Sơn Thế Gia cũng không thể tuỳ tiện xâm nhập.

Lâm Hàn Thanh vội vàng lùi lại hai bước nói:

- Nếu đã như vậy, tại hạ không tiện vi phạm cấm lệ nơi đây, tốt nhất lên quay lại thì hơn.

Lý Trung Hụê đột nhiên rơi lệ nói:

- Tiện thiếp muốn đưa chàng đi gặp một người.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Là người nào ?

Lý Trung Hụê nói:

- Có thể nói là trượng phu của thiếp, cũng có thể coi là bằng hữu của tiện thiếp. Tuỳ tiện chàng nghĩ thế nào cũng được ?

Lâm Hàn Thanh cả kinh, vội hỏi:

- Sao cơ ? Cô nương đã thành hôn rồi à ?

Lý Trung Hụê cười nhạt nói:

- Cho dù là hoàng hoa khuê nữ hay đã kết hôn rồi đối với thiếp và chàng cũng đâu có quan hệ gì ? Nếu như thiếp chưa kết hôn, chàng định đối xử với thiếp thế nào ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người ấp úng nói:

- Chuyện này ... chuyện này ...

Lý Trung Hụê liền lên tiếng ngắt lời:

- Không cần chuyện này, chuyện kia nữa. Chàng đã có Bạch Tích Hương, lại có cả Tây Môn Ngọc Sương ... Lý Trung Hụê này không cầu được gả cho chàng đâu, chàng cứ yên tâm đi.

Lâm Hàn Thanh thở dài ảm đạm nói:

- Lý cô nương, Lâm Hàn Thanh này có thể thản nhiên mà nói rằng, mình đối với ai cũng như nhau cả.

Lý Trung Hụê cười thê lương nói:

- Thôi, Đừng nói những chuyện này nữa. Chúng ta đi gặp chàng nào !

Đoạn nàng liền bước lên phía trước.

Chỉ thấy một thiếu niên đầu tóc rồi bù, sắc mặt nhợt nhạt đang chăm chú xem một bức tự hoạ.

Lý Trung Hụê chậm rãi bước đến trước mặt gã thấp giọng nói:

- Vương lang, chàng có khoẻ lên chút nào không ?

Thiên niên kia liền chậm rãi buông bức tự hoạ trong tay xuống, ngẩng đầu lên nhìn Lý Trung Hụê, trên mặt lộ ra vẻ hớn hở nói:

- Cuối cùng nàng đã đến !

Lý Trung Hụê nói:

- Ta cũng muốn đến thăm chàng sớm một chút, chỉ có điều gần đây nhiều việc quá, không rảnh để đến đây. Nhưng lúc nào ta cũng nhớ đến chàng.

Thiếu nhiên ngẩn người ra nói:

- Sao cơ ? Nàng rất nhớ ta ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đúng vậy, nửa đêm nằm mộng, hay những lúc nghĩ ngợi ta đều nghĩ về chàng. Trong tất cả nam nhân trên đời này thì chàng là người đối tốt với ta nhất.

Thiếu niên kia liền mơ hồ nói:

- Nàng cũng nằm mộng ư ?

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Chúng ta đều là con người, ai mà không nằm mộng ?

Thiếu niên đột nhiên nhảy dựng lên vỗ tay hoan hô, ngoác miệng hát rống lên một hồi. Nét mặt sầu khổ của hắn đột nhiên thay đổi trở thành nét mặt vui tươi, hưng phấn.

Lâm Hàn Thanh lặng lẽ đứng một bên nhìn gã thiếu niên tựa như điên khùng, nhất thời không biết làm sao.

Trên khoé miệng Lý Trung Hụê thoáng lộ ra nụ cười đắc ý, nhưng từ đôi mắt đẹp của nàng lại

chầm chậm chảy ra hai dòng nước mắt.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài nói:

- Lý cô nương, hắn đối với cô nương một dạ chung tình, trên đời này thật hiếm thấy ?

Lý Trung Hụê đưa tay lên gạt lện nói:

- Trước đây tiểu muội không hiểu điều này, nhưng bây giờ thì đã hiểu.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Hiểu được điều gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Trước đây chàng vì tiểu muội mà làm mọi chuyện, coi muội như báu vật, nhưng lúc đó muội không những không cảm thấy mình hạnh phúc mà còn cảm thấy chàng vô cùng đáng ghét, nhưng đến lúc này, muội đã hiểu được, đó quả là một nỗi khổ khắc cốt ghi tâm.

Lâm Hàn Thanh ảm đạm cúi đầu, nhất thời không nói năng gì cả.

Lý Trung Hụê thở dài một hơi nói:

- Lâm huynh, lời của tiểu muội có đúng không ?

Lâm Hàn Thanh nghiêm mặt nói:

- Nhân gian chí tình, huynh đệ vô cùng kính phục vị Vương huynh này.

Lý Trung Hụê cười nhạt nhẽo nói:

- Đây đều là do Lâm huynh dạy cho. Không những muội phải cảm kích huynh, vị Vương huynh này càng phải cảm kích huynh hơn nữa.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ dạy cho cô nương ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đúng vậy ?

Chợt thiếu niên kia đột nhiên lao vọt về phía Lý Trung Hụê. Lý Trung Hụê liền mở rộng vòng tay,

ôm chặt lấy gã vào lòng. Thiếu niên kia vô cùng cao hứng, gã ngửa mặt lên trời hét lớn:

- Trời cao có mắt, Vương Băng Thanh ta cuối cùng cũng đợi được đến ngày Hụê muội cảm động rồi.

Đoạn hắn cười lên ha hả... Nào ngờ hắn vui mừng quá độ, cười một tràng dài, nhất thời không đủ hơi liền ngã nhào xuống đất.

Lý Trung Hụê kinh hãi kêu lên:

- Vương lang !

Đoạn nàng vội đặt tay lên huyệt Mệnh Môn của gã. Vương Băng Thanh thở hắt ra một hơi, hai mắt từ từ mở ra. Chỉ thấy nét mặt lo lắng của Lý Trung Hụê đột nhiên trở nên nghiêm khắc, đột nhiên nàng vung tay điểm vào hai huyệt đạo trước ngực Vương Băng Thanh.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thì ngạc nhiên thầm nhủ:

- Đây là chuyện gì vậy ? Nữ nhân đúng là khó hiểu thật.

Lý Trung Hụê ôm Vương Băng Thanh đi vào phía sau một tấm màn dày, trong nháy mắt nàng đã bước trở ra.

Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng hỏi:

- Lý cô nương, Vương huynh sao rồi ?

Lý Trung Hụê đưa tay lau nước mắt trên mặt rồi nói:

- Lâm huynh hẳn thấy sự việc vô cùng kỳ quái đúng không ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:

- Không sai. Tại hạ đúng là có chút kỳ quái.

Lý Trung Hụê nói:

- Tiểu muội định sau trận quyết chiến với Tây Môn Ngọc Sương sẽ từ chức minh chủ, sau đó sẽ đến tìm chàng, cùng nhau đi tìm chốn sơn lâm quy ẩn, vĩnh viễn không nhắc đến chuyện giang hồ võ lâm gì nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Thì ra là thế, cô nương không nói tại hạ cũng không hiểu được điều này.

Đoạn chàng liền xoay người bước đi. Lý Trung Hụê đi bên cạnh chàng. Vừa đi nàng vừa lên tiếng hỏi:

- Lâm huynh, huynh có muốn biết chuyện của Vương huynh và tiểu muội không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như cô nương chịu nói, Lâm mỗ xin rửa tai lắng nghe.

Lý Trung Hụê nói:

- Gia gia của chàng và tiên phụ là bạn tốt của nhau, rất được tiên phụ kính trọng. Có một lần, tiên phụ và phụ thân chàng uống rượu với nhau, sau khi tiên phụ uống say được chàng mang đến cho một chén trà thơm. Gia phụ nhất thời cao hứng liền nói sau này nếu có con gái sẽ gả cho chàng.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ có một câu nói như vậy thôi ư ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đúng vậy, sau khi gia phụ nói ra rồi thì cũng không để trong lòng. Nhưng không ngờ nửa năm sau thì nhận được một phần sính lễ của Vương bá phụ, lúc đó tiểu muội đã được ba tháng tuổi rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tin tức của vị Vương bá phụ kia thật là nhanh nhẹn.

Lý Trung Hụê nói:

- Sau khi gia mẫu nhận được sính lễ cũng vô cùng kinh ngạc, lúc chất vấn gia phụ, gia phụ cũng ngớ người ra, sau một hồi suy nghĩ mới nghĩ ra lúc sau đích thực có nói một câu như vậy.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ồ, vị Vương bá phụ kia cũng không khỏi có chút sốt sắng.

Lý Trung Hụê nói:

- Gia mẫu nghe gia phụ thừa nhận đích thực có nói một câu như vậy cũng đành im lặng không nói gì. Không ngờ khi tiểu muội chưa đầy năm thì gia phụ đã bất hạnh ra đi, ngay cả gương mặt của gia phụ, tiểu muội cũng không còn nhớ rõ nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Sau đó, vị Vương bá phụ kia ...

Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Sau khi gia phụ khứ thế, Vương bá phụ đã đích thân đến viếng. Ông ta khóc ba ngày ba đêm trước linh vị của gia phụ, sau vì sức cùng lực kiệt, đã chết trước linh vị của gia phụ.

Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:

- Lệnh tôn có được một vị tri kỷ như thế, quả thật vô cùng đáng quý.

Nào ngờ Lý Trung Hụê lắc đầu nói:

- Nhưng gia mẫu đối với Vương bá phụ rất có thành kiến, nói ông ta tâm cơ thâm trầm, chết trước linh tiền của gia phụ chẳng qua là đã có dự mưu.

Lâm Hàn Thanh thở dài một tiếng nói:

- Trên đời này còn chuyện gì khó hơn chết nữa, lệnh đường dường như quá đa nghi rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Điều kỳ lạ là chuyện này đã bị gia mẫu đoán trước rồi.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên nói:

- Sao cơ ? Lẽ nào vị họ Vương kia khóc đến mức chết trước linh vị của lệnh tôn là có tâm cơ ?

Lý Trung Hụê nói:

- Cũng có thể nói như vậy ! Sau này gia mẫu có mời đến mấy vị danh y cùng nhau nghiệm thi, quả nhiên phác giác Vương bá phụ đã uống một loại thuốc độc mãn tính.

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Điều này thì tại hạ không hiểu. Cho dù ông ta có uống độc dược, nhưng đó là vì giao tình sinh tử lệnh tôn, trên thế gian này liệu có mấy người làm được như vậy ? tại sao lệnh đường lại nói là ông ta có dụng tâm ?

Lý Trung Hụê nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Bởi vì Vương bá phụ tinh thâm y đạo, tự biết mình đã mắc phải một tuyệt chứng, nếu như không

chết trước linh vị của gia phụ thì cũng không sống quá ba tháng.

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Thì ra là thế.

Đoạn chàng liền hỏi tiếp:

- Những chuyện này chỉ là ức đoán hay là sự thật ? Có chứng cớ rõ ràng không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đây là do gia mẫu đích thân nói ra, khẳng định không thể sai.

Chương 31: Hồi 31

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Ấn tượng của lệnh đường với vị Vương bá phụ kia không được tốt.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Để chứng thực chuyện này, gia mẫu đã dùng dược vật đặc biệt bảo quản thi hài tiên phụ và Vương bá phụ lại để sau này tiểu muội tự tìm hiểu lấy.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nói như vậy thì chuyện này chắc không phải giả rồi.

Lý Trung Hụê nói:

- Gia mẫu tài trí hơn người, thế gian này chỉ sợ ngay cả Bạch Tích Hương cũng vị tất bì được với bà, chỉ là bà luôn luôn thâm tàng bất lộ, không thể hiện trước mặt người khác mà thôi.

Lâm Hàn Thanh không hỏi thêm gì nữa, rảo bước tiến tới.

Lý Trung Hụê cũng gia tăng tốc độ, đi sát bên cạnh Lâm Hàn Thanh. Nàng nói:

- Lâm huynh, tiểu muội có chuyện muốn nhờ vả, mong Lâm huynh không từ chối.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chỉ cần tại hạ có thể làm được, quyết sẽ toàn lực giúp đỡ cô nương.

Lý Trung Hụê nói:

- Huynh nhất định làm được.

Lâm Hàn Thanh liền gật đầu nói:

- Xin cô nương cứ nói !

Lý Trung Hụê nói:

- Sau khi quyết chiến với Tây Môn Ngọc Sương, ở trước mặt anh hùng thiên hạ, muội sẽ từ chức minh chủ này. Lúc đó, huynh sẽ thay muội tuyên bố trước quần hùng hỷ sự của muội với Vương huynh, mời bọn họ lưu lại uống một chén rượu mừng với bọn muội.

Lâm Hàn Thanh chau mày nói:

- Chuyện này tuy không lớn nhưng thân phận tại hạ thì rất không thích hợp, tại sao cô nương không để lệnh đường xuất diện tuyên bố chuyện này ?

Lý Trung Hụê cười buồn đáp:

- Gia mẫu không tán thành cuộc hôn nhân này, tự nhiên không bao giờ đứng ra làm chủ hôn cho tiểu muội.

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Hôn nhân đại sự phải dựa vào mai mối, nghe lời cha mẹ. Lệnh đường không đồng ý, lẽ nào cô nương định tự quyết định lấy ?

Lý Trung Hụê nói:

- Vì thế muội mới nhờ huynh thay muội tuyên bố chuyện này, trước mặt anh hùng thiên hạ, gia mẫu dù có phản đối cũng không thể ngăn cản muội lấy Vương huynh.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Như vậy không phải lệnh đường sẽ hận tại hạ lắm sao ?

Lý Trung Hụê thở dài nói:

- Tiểu muội vốn định nhờ gia huynh tuyên bố chuyện này, nhưng lại sợ sau khi chuyện qua rồi thì gia mẫu sẽ di hận sang huynh ấy. Tình cảm mẹ con của chúng tôi vốn đã lạnh lẽo rồi, thêm vào chuyện này, chỉ sợ băng lại thêm sương, vĩnh viễn không còn hy vọng phục hồi lại được quan hệ mẹ con. Huynh là người ngoài, lại là vãn bối, dù gia mẫu có ghét hận huynh thế nào cũng không tìm huynh báo phục đâu.

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Cho dù như vậy thì sau này quan hệ của cô nương với lệnh đường sẽ thế nào?

Lý Trung Hụê đáp:

- Nữ nhi gả đi rồi thì như bát nước đổ đi. Nữ nhi hướng ngoại, sau khi kết hôn, nếu như gia mẫu

không chịu nhìn mặt muội thì muội và Vương huynh sẽ rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia, thiên hạ rộng lớn, đi đâu mà chẳng được.

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Còn một chuyện tại hạ vẫn chưa được rõ.

Lý Trung Hụê nói:

- Xin Lâm huynh cứ nói !

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Tại sao Vương Băng Thanh lại bị nhốt trong đó ?

Lý Trung Hụê lắc đầu đáp:

- Không phải bị nhốt, mà là y tình nguyện lưu lại ở đó. Sau khi đến bái tế phụ thân, thì y đã lưu lại luôn trong đó, không chịu đi ra, trừ phi muội đáp ứng hôn sự với y ...

Lâm Hàn Thanh tiếp lời:

- Y đã ở đó bao lâu rồi ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Khoảng ba năm rồi, ba năm trước y đến bái mộ vong phụ, tiện thể đề cập hôn sự với gia mẫu. Tất nhiên là gia mẫu cự tuyệt, nên y đã lưu lại trong thạch bảo đó, không chịu ra nữa.

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Người này thật rất si tình.

Chàng vốn định nói người này da mặt thật dày, nhưng không hiểu sao lời ra đến miệng thì lại nuốt lại.

Lý Trung Hụê nói:

- Khi đó, muội cũng không để tâm chuyện này. Mỗi năm khi chúng tôi đến tế mộ, y đều nhìn muội một cách si si dại dại. Ôi ! Một năm, y chỉ có thể nhìn thấy muội một lần, thời gian đó cũng không quá một canh giờ, nhưng y có thể nhẫn nại đợi muội ba trăm sáu mươi lăm ngày và mười một canh giờ chỉ để nhìn muội ....

Lâm Hàn Thanh đột nhiên ôm quyền nói:

- Tại hạ hứa với cô nương.

Thần sắc Lý Trung Hụê chợt trở nên lạ lùng, không biết là khóc hay cười, buồn hay vui. Nàng chậm rãi nói:

- Đa tạ Lâm huynh !

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đây là chuyện tại hạ nên làm, cô nương không cần khách khí.

Hai người lặng lẽ đi một mạch đến đại sảnh, chỉ thấy Tri Mệnh Tử vẫn ngồi bên trong uống trà. Thần Thâu Dương Thanh Phong vẫn đứng trước cửa, nhìn trời đến xuất thần.

Lý Trung Hụê quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm huynh, lúc này cũng không có chuyện gì xảy ra đâu, huynh cứ đi nghỉ ngơi một lát. Theo tiểu muội thì Tây Môn Ngọc Sương có thể sẽ đến đây trong vài ngày tới, huynh cũng nên nghỉ ngơi vài ngày cho lại sức.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Chắc nàng có điều gì muốn nói với Tri Mệnh Tử.

Nghĩ đoạn chàng liền dừng lại nói:

- Vậy tại hạ xin đi trước một bước.

Nói rồi ôm quyền chào Tri Mệnh Tử và Dương Thanh Phong.

Tri Mệnh Tử hơi cúi người đáp lễ rồi nói:

- Trưa mai bần đạo cũng phải rời khỏi đây, trước khi đi, bần đạo sẽ đến gặp công tử nói chuyện.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Được lắm, vãn bối cũng có chuyện thỉnh giáo đạo trưởng. Trước giờ ngọ ngày mau, vãn bối sẽ gặp đạo trưởng ở đây/

Tri Mệnh Tử nói:

- Bần đạo cung hầu đại giá.

Lâm Hàn Thanh liền quay người rời khỏi đại sảnh.

Chàng nhớ đến Bạch Tích Hương, liền đi luôn về hướng phòng của nàng.

Chỉ thấy phu phụ Độc Kiếm Bạch Tương và Sâm Tiên Bàng Thiên Hoá đang ngồi đối diện với nhau, tựa như đang bàn chuyện gì đó quan trọng.

Bàng Thiên Hoá mỉm cười nói:

- Lâm huynh đệ đến thật đúng lúc, chúng ta đang có một chuyện quan trọng mà chưa biết quyết định thế nào cho phải ?

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày nói:

- Dám hỏi tiền bối là chuyện gì ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lý cô nương tuy là võ lâm minh chủ, nhưng ở Hoàng Sơn Thế Gia này lại bị bó tay bó chân, không thể phóng tay mà hành sự được.

Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:

- Điều này là đương nhiên, ở trên còn có lão mẫu, tự nhiên nàng không thể quyết định được mọi chuyện.

Độc Kiếm Bạch Tương đột nhiên lên tiếng nói:

- Lý phu nhân đối với tiểu nữ có ân cứu mạng, tại hạ không thể không vì bà ta mà ra một phần sức lực.

Đoạn lão thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Theo tại hạ quan sát, trước mắt Hoàng Sơn Thế Gia đang tiềm tàng rất nhiều nguy cơ, có rất nhiều cao thủ đã xâm nhập vào Hoàng Sơn Thế Gia rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chuyện này Lý cô nương đã biết chưa ?

Bạch Tương nói:

- Trong số những người đó có một vị giao tình rất tốt với tại hạ, đáng lẽ tại hạ không nên nhiều lời nhưng nghĩ đến ân cứu mạng tiểu nữ của Lý phu nhân, thì tại hạ lại không thể toạ thị bàng quan được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tiền bối có phải đang nói đến Thiên Hạc Thượng Nhân.

Bạch Tương gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Ngoại trừ Thiên Hạc Thượng Nhân ra còn có kẻ khác nữa sao ?

Bạch Tương nói:

- Còn hai người nữa, tại hạ không nhìn rõ mặt bọn họ, nhưng dựa vào võ công có thể thấy đây là hai đại cao thủ tuyệt đỉnh.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nhất định là những người đến đào mạch nước của Hoàng Sơn.

Bạch Tương ngạc nhiên hỏi:

- Mạch nước gì ?

Lâm Hàn Thanh tự biết đã lỡ lời, muốn không nói cũng không được, bèn thấp giọng nói:

- Có người muốn đào mạch nước ở Hoàng Sơn này lên để nhấn chìm Vạn Tùng Cốc.

Độc Kiếm Bạch Tương kinh hãi nói:

- Có chuyện này sao ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:

- Chính tai vãn bối nghe vậy, quyết không thể sai.

Bạch Tương nói:

- Nếu quả như vậy, Bạch mỗ quyết không thể toạ thị bàng quan được.

Huyền Y Long Nữ đột nhiên lên tiếng nói:

- Thiên Hạc Thượng Nhân dù có bị ép buộc đi nữa cũng sẽ không làm ra những chuyện thương

thiên hại lý như vậy, nhất định có người khác cũng muốn đào mạch nước ngầm đó lên.

Bạch Tương gật đầu nói:

- Không sai, nhưng chu vi Vạn Tùng Cốc rộng đến mười mấy dặm, chúng ta đi đâu mà tìm được mạch nước đó để bảo vệ bây giờ ?

Lão nói ra câu này rồi đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh liền thầm nhủ:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, tuy lão là phụ thân của Bạch Tích Hương, nhưng hành vi thường ngày cổ quái, hoàn toàn khác hẳn với nàng. Ta không thể nói cho lão thuỷ mạch ở đâu được ?

Tâm niệm chuyển động, chàng liền quay sang hỏi Bàng Thiên Hoá:

- Bàng trang chủ, thương thế Bạch cô nương thế nào ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Điều này lão phu cũng không được rõ. Lý phu nhân tài cao bắc đẩu nhưng thâm tàng bất lộ, bà ta không nói với ta cách trị liệu cho Bạch cô nương, lão phu làm sao rõ được. Bây giờ chỉ có thể nói sinh tử của Bạch cô nương đều phải dựa trên tài trí và y đạo của bà ta mà thôi.

Bạch Tương thấy Lâm Hàn Thanh không để ý đến lời nói của mình, trong lòng tức giận khôn tả, hai mắt lộ ra sát cơ.

Huyền Y Long Nữ biết tính trượng phu, vội thấp giọng nói:

- Phu quân không nên vọng động.

Bạch Tương thở dài một tiếng, nhẫn nại không phát tác nữa. Nhưng nộ khí vẫn còn, lão lạnh lùng gọi:

- Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh quay lại hỏi:

- Lão tiền bối có gì phân phó ?

Bạch Tương nói:

- Võ lâm truyền ngôn, ngươi và tiểu nữ quan hệ rất tốt, không biết là thật hay giả ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi nói:

- Có thể nói như vậy. Tại hạ và lệnh ái tính tình rất hợp nhau.

Bạch Tương nói:

- Từ nay trở đi, ta cấm ngươi không được đi lại với nó nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ và Bạch cô nương vô cùng trong sáng, đối với nàng kính phục còn vượt quá cả tình nghĩa.

Bạch Tương tức giận nói:

- Nam nữ thọ thọ bất thân. Ta là phụ thân của nó, lẽ nào không có quyền quản lý con cái. Từ nay nếu ngươi còn tiếp cận con gái ta thì đừng trách Bạch mỗ này kiếm hạ vô tình.

Lâm Hàn Thanh lặng người đi giây lát rồi cương quyết nói:

- Được lắm ! Tại hạ sẽ ghi nhớ lời của tiền bối.

Lâm Hàn Thanh liên tục đốp chát với Bạch Tương mấy câu, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, đành đưa mắt nhìn Bàng Thiên Hoá rồi quay người đi ra ngoài.

Chàng vừa nhấc chân lên thì đã thấy Tố Mai, Hương Cúc đỡ Bạch Tích Hương đi vào.

Hương Cúc tính tình ngây thơ, vừa nhìn thấy chàng đã la lên:

- Lâm tướng công, báo cho ngài một tin vui. Cô nương nhà chúng tôi có hy vọng rồi.

Lâm Hàn Thanh tránh người sang một bên, nhìn Hương Cúc chẳng nói chẳng rằng, trên khoé miệng nở ra một nụ cười buồn.

Độc Kiếm Bạch Tương vội vã hỏi:

- Chuyện này là thật chứ ?

Hương Cúc đang định mở miệng đáp thì Bạch Tích Hương dã cướp lời nói:

- Chỉ là tìm ra được chút manh mối, thành công hay không còn chưa biết được.

Lâm Hàn Thanh khẽ lách người tránh lối đi cho bọn Bạch Tích Hương ba người rồi đi thẳng ra cửa.

Hương Cúc thấy vậy vô cùng ngạc nhiên, không hiểu chàng làm sao. Ả vốn tính tình ngây thơ, thấy chàng đi khỏi liền lớn tiếng gọi:

- Lâm tướng công ! ...

Bạch Tương lạnh lùng lên tiếng ngắt lời :

- Không cần gọi hắn nữa.

Hương Cúc ngẩn người ra, không dám lên tiếng gọi nữa.

Bạch Tích Hương thở dài một tiếng nói:

- Đỡ ta lên giường nghỉ ngơi.

Hương Cúc, Tố Mai liền dạ một tiếng, đỡ Bạch Tích Hương nằm giường bệnh.

Bạch Tích Hương kéo tấm chăn gầm lên rồi chậm rãi hỏi :

- Gia gia, vừa nãy gia gia mắng chửi gì Lâm tướng công phải không ?

Độc Kiếm Bạch Tương hừ nhẹ nói:

- Mắng chửi thì đã sao ? Ta bảo hắn từ nay không được quấy rầy con nữa.

Hương Cúc vội vàng nói:

- Lão gia à, Lâm tướng công không có làm phiền cô nương.

Bạch Tương tức giận đưa tay tát cho Hương Cúc một cái nổ đom đóm mắt rồi nói:

- Con nha đầu lắm chuyện !

Lão ra tay rất nặng đến nỗi Hương Cúc máu tương đầy miệng. Ả vội nép mình sang một bên, không dám nói chen vào nữa.

Bạch Tích Hương mỉm cười đơn điệu nói:

- Gia gia à, người cần phải quản con gái của người cho chặt mới đúng. Mắng chửi Lâm tướng công không phải là hơi quá đáng lắm sao ?

Độc Kiếm Bạch Tương nói:

- Con gái của ta đầy bụng huyền cơ, tài trí tuyệt thế ta làm sao phải mắng chửi nó ?

Bạch Tích Hương khẽ mỉm cười buồn nói:

- Nhưng phẩm hạnh của nó không tốt.

Bạch Tương biến sắc mặt nói:

- Không tốt chỗ nào ?

Bạch Tích Hương nói:

- Lâm tướng công là chính nhân quân tử, nhưng con gái người lại nghĩ đủ mọi cách, tận hết tâm cơ để ràng buộc người ta.

Bạch Tương hơi lúng túng, ngẩn người ra một lúc rồi nói:

- Con gái ta quyết không phải hạng người hạ lưu như thế.

Bạch Tích Hương lắc đầu nói:

- Đây là do chính miệng con gái người nói ra, người còn không tin sao ?

Bạch Tương trầm giọng hỏi:

- Nếu như ta tin thì phải làm thế nào ?

Bạch Tích Hương buồn bã nói:

- Nếu nhẹ thì ánh cho nó một trận thật nặng ...

Bạch Tương hỏi tiếp:

- Nếu nặng thì sao ?

Bạch Tích Hương không trả lời mà hỏi lại:

- Gia gia đang cầm gì trong tay ?

Bạch Tương đáp:

- Hộ thân bảo kiếm.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Vậy thì một kiếm giết nó đi. Để nữ nhi đó của người khỏi bị bệnh tật giày vò nữa.

Bạch Tương ngửa mặt lên trời cười ba tiếng nói:

- Hài tử, con có biết danh hiệu của ta trên giang hồ là gì không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tự nhiên là con biết.

Bạch Tương nói:

- Giang hồ gọi ta là gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Gọi người là Độc Kiếm.

Bạch Tương nói:

- Vậy thì đúng rồi, hài tử, con cho rằng ta không thể xuống tay với con ư ?

Bạch Tích Hương mỉm cười ảm đạm nói:

- Đúng vậy. Có thể giết con gái ruột của mình thì mới xứng với danh hiệu Độc Kiếm.

Độc Kiếm Bạch Tương hừ nhẹ một tiếng, trường kiếm đã rời vỏ. Lão lạnh lùng nói:

- Ta đã không dạy được con tử tế, giết đi cũng vậy thôi.

Tố Mai, Hương Cúc mắt thấy Bạch Tương rút kiếm ra, trong lòng hoảng hốt, vội vã quỳ xuống nói:

- Lão gia kiếm hạ lưu tình.

Bạch Tương lạnh lùng quát:

- Không có chuyện của hai con nha đầu các ngươi, cút !

Hai ả quả nhiên không dám nói nữa, chỉ cúi đầu khóc thút thít.

Bàng Thiên Hoá thầm nhủ "

- Trên giang hồ, người ta đều nói Độc Kiếm Bạch Tương ra tay tàn độc. Hôm nay được chứng kiến quả nhiên không sau. Hổ ác không ăn thịt con, người này không ngờ có thể nhẫn tâm giết cả con gái ruột của mình. Xem ra lão phu không thể ngồi yên được nữa.

Chỉ nghe Bạch Tích Hương nói:

- Gia gia động thủ đi ! Con được chết trong tay cha ruột của mình còn hơn chết vì bệnh tật hành hạ.

Bạch Tương vẫn giữ nét mặt lạnh như đá nói:

- Được lắm ! Ta giết ngươi rồi đi giết Lâm Hàn Thanh, sau đó đem chôn chung một huyệt, cho ngươi ở dưới cửu tuyền được nhắm mắt.

Nói đoạn bảo kiếm liền vung ra chém thẳng vào cổ Bạch Tích Hương.

Chỉ nghe có tiếng quát:

- Bạch huynh thủ hạ lưu tình.

Một ngọn quải trượng đã hoành ngang chặn lấy đường kiếm của Bạch Tương.

Bạch Tương quay đầu nhìn lại, thấy người xuất trượng là Bàng Thiên Hoá. Lão tức giận nói:

- Bàng Thiên Hoá, tại sao ngươi xuất thủ ngăn cản ta ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lão phu sống đến từng tuổi này, chưa từng nghe qua chuyện phụ thân giết chết thân sinh nữ nhi của mình.

Bạch Tương nói:

- Vậy thì tại sao ngươi không đứng yên mà thưởng thức một lần cho biết ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Nữ nhi là do Bạch Tương huynh sinh ra, lão phu tự nhiên không nên nhiều chuyện quản việc của người, nhưng lúc này tình hình đã khác, lão phu không thể toạ thị bàng quang nữa rồi.

Độc Kiếm Bạch Tương liền hỏi:

- Cái gì gọi là tình hình đã khác ?

Bàng Thiên Hoá nói:

- Bây giờ Bạch cô nương không chỉ là độc nữ của Bạch huynh nữa.

Bạch Tương sửng sốt hỏi:

- Nó là con gái ta, tự nhiên ta có quyền với nó.

Bàng Thiên Hoá nói:

- Lúc này lệnh ái là người có thể nắm giữ vận mệnh của võ lâm đồng đạo, sự an nguy của thiên hạ võ lâm, mạng sống của Lý minh chủ ... tất cả đều có liên quan đến nàng. Tự nhiên giờ này Bạch huynh không thể giết nàng được.

Độc Kiếm Bạch Tương hừ lạnh một tiếng, thu hồi trường kiếm rồi đột ngột đâm ngược về phía Bạch Tích Hương, kiếm thế nhanh không tả xiết.

Quải trượng của Bàng Thiên Hoá cũng nhanh không kém, vung ra nhanh như điện, phong khai kiếm thế của Bạch Tương.

Bạch Tương liền khẽ đảo người, chuyển hướng tấn công sang Bàng Thiên Hoá, kiếm thế nguỵ kỳ ảo diệu, trong nháy mắt đã đánh ra tám kiếm.

Bàng Thiên Hoá bị lão công liền tám kiếm, bức đến thối lui hai bộ, trong lòng cũng thầm kinh hãi:

- Kiếm pháp của người này quả nhiên ác độc vô tỷ.

Đoạn lão vung quải trượng lên, phản kích ba trượng.

Hai người triển khai ngay một trường ác đấu trong căn phòng nhỏ, trong giây lát cả căn phòng đã bao trùm bởi trượng ảnh kiếm khí.

Tố Mai, Hương Cúc vội đến ôm Bạch Tích Hương nấp kín vào một góc phòng.

Huyền Y Long Nữ vẫn đứng yên nhìn hai người ác đấu, ngẩn ngơ xuất thần không biết làm sao mới đúng.

Mấy chiêu đầu của Bạch Tương tuy ác độc nhưng vẫn chưa phải là sát thủ, nhưng đến mấy chiêu sau, kiếm thế đột nhiên trở nên lăng lệ phi thường, chiêu chiêu thức thức đều như muốn dồn Bàng Thiên Hoá vào chỗ chết.

Bàng Thiên Hoá lúc đầu vốn không định cùng Bạch Tương ác đấu, chỉ định ngăn cản lão giết Bạch Tích Hương rồi thôi, nào ngờ kiếm chiêu của Bạch Tương mỗi lúc một hiểm ác, chỉ cần sơ xuất một chút là mất mạng như chơi, lão cũng đành xuất toàn lực phản kích.

Căn phòng tương đối nhỏ, kiếm của Bạch Tương linh hoạt như cá trong nước, nhưng quải trượng của Bàng Thiên Hoá vì nặng nề nên sử dụng không thể linh hoạt, không thể dụng hết khả năng, chịu thiệt không ít.

Kiếm chiêu của Bạch Tương mỗi lúc một độc ác, Bàng Thiên Hoá dần dần rơi vào thế hạ phong.

Huyền Y Long Nữ biết sát cơ của phu quân đã động, hôm nay nếu để lão giết Bàng Thiên Hoá, e rằng sẽ có chuyện xảy ra. Bà bèn rút bảo kiếm ra định nhảy vào can thiệp thì nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Dừng tay.

Bàng Thiên Hoá nghe tiếng liền thu hồi quải trượng.

Bạch Tương đang ở thế tấn công, không kịp thu hồi kiếm thế. Chỉ nghe xoạt một tiếng, trường kiếm đã đâm vào vai trái Bàng Thiên Hoá. Máu tươi chảy ra như suối.

Chỉ thấy nhân ảnh chớp động, một đạo kình phong tràn đến như nước lũ, kích vào uyền mạch của Bạch Tương.

Bạch Tương cảm thấy luồng kình phong, trong lòng muốn né tránh nhưng đã không kịp. Lão chỉ thấy cổ tay nhói lên một cái, trường kiếm đã rơi xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lý phu nhân đã đứng ở cửa từ bao giờ.

Bạch Tương vẫn giữ nét mặt lạnh lùng chậm rãi hỏi:

- Bà là Lý phu nhân ?

Lý phu nhân nhạt nhẽo nói:

- Đúng vậy !

Độc Kiếm Bạch Tương cúi người nhặt trường kiếm lên, chỉ thấy hữu thủ vẫn còn đau, chưa thể dụng kiếm. Lão liền chầm chậm chuyển kiếm sang tả thủ, lạnh lùng nói:

- Chỉ lực của Lý phu nhân quả thật cao cười, một chỉ đã có thể đánh rơi kiếm của tại hạ.

Lý phu nhân chậm rãi bước vào phòng nói:

- Các hạ động thủ trong Hoàng Sơn Thế Gia của ta, như vậy là coi Hoàng Sơn Thế Gia của ta không ra gì rồi.

Độc Kiếm Bạch Tương nói:

- Từ lâu đã nghe danh tiếng Hoàng Sơn Thế Gia, hôm nay tại hạ xin được lãnh giáo Lý phu nhân mấy chiêu.

Lý phu nhân cảm thấy hành động của Độc Kiếm Bạch Tương ngoài dự liệu của mình, hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Bà chậm rãi nói:

- Các hạ muốn động thủ với ta ?

Bạch Tương nói:

- Không sai.

Lý phu nhân nói:

- Hữu thủ của các hạ tạm thời chưa thể dụng kiếm, ba ngày sau mới hoàn toàn hồi phục được. Lúc dó hãy giao đấu. Các hạ thấy thế nào ?

Bạch Tương nói:

- Không cần ! Tại hạ dùng tả thủ cũng thế thôi.

Lý phu nhân khẽ chau mày nói:

- Ta và lệnh ái là bạn vong niên, không thể động thủ với các hạ được.

Bạch Tương nói:

- Đó là chuyện của tiểu nữ, đâu có liên quan gì đến tại hạ ?

Lý phu nhân nói:

- Các hạ nhất định bắt ta ra tay ?

Bạch Tương cương quyết nói:

- Đúng vậy.

Lý phu nhân đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ nói:

- Phu phụ các người cùng lên một lượt đi.

Bạch Tương trợn mắt nói:

- Đây là chuyện của một mình Bạch Tương này, đâu liên can gì đến thê tử ?

Lý phu nhân nói:

- Đã lâu ta không động thủ với người, trong lòng cũng không muốn động thủ với các hạ. Nhưng do các hạ cứ bức bách, ta đành chấp nhận vậy. Nếu như phu phụ hai người cùng xuất thủ thì còn có thể tiếp ta được mấy chiêu. Nếu như chỉ mình các hạ, e rằng không tiếp nổi mười chiêu của ta đâu.

Bạch Tương tức giận nói:

- Tại hạ nếu chết trong tay phu nhân thì chỉ trách Bạch mỗ học nghệ không tinh, làm sao dám trách người.

Đoạn trường kiếm đã vung lên, đâm thẳng tới trước ngực Lý phu nhân.

Lý phu nhân vẫn đứng yên không động, đợi trường kiếm đến sát ngực mới khẽ lắc mình sang phải, dùng thân pháp ảo diệu vô tỷ tránh đi một kích này của Bạch Tương. Bạch Tương một kiếm lạc không, không thu hồi mà đột nhiên hoành ngang, biến thành thế chém. Chiêu này độc ác vô cùng, nếu Lý phu nhân không tung mình lên tránh kiếm thì quá nửa sẽ bị thương dưới kiếm của lão.

Lúc này, Bàng Thiên Hoá đã băng bó vết thương, nhìn thấy kiếm chiêu ác độc của Bạch Tương, trong lòng không khỏi tức giận nghĩ:

- Người này hoành hoành ngang ngược, không dạy cho hắn một bài học thì không xong.

Chỉ thấy Lý phu nhân cong tay búng ra một cái. Hay cho một chiêu hậu phát tiên chế, ngọc chỉ của Lý phu nhân đã búng ngay vào thân kiếm của Bạch Tương.

Trường kiếm trong tay Bạch Tương bị cỗ lực đạo cực mạnh kích vào, rung rung như muốn bay ra khỏi tay lão. Bạch Tương liền dụng lực nắm chặt đốc kiếm, không cho nó rơi xuống đất lần nữa.

Chỉ thấy Lý phu nhân lại khẽ cong ngọc chỉ, búng ra một cái nữa. Một đạo chỉ phong xé gió bắn tới uyển mạch của Bạch Tương.

Độc Kiếm Bạch Tương chỉ thấy cổ tay nhói lên, trường kiếm đã rơi xuống đất.

Lý phu nhân đưa mắt nhìn Bạch Tương lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã nhận thua chưa ?

Bạch Tương tự biết võ công mình kém xa đối phương, lúc này hai tay đều không thể dụng kiếm, tuy tức khí trong lòng chưa hết nhưng không thể không nhận thua. Lão không trả lời Lý phu nhân mà quay lại hỏi Huyền Y Long Nữ:

- Nàng cần nữ nhi hay trượng phu ?

Huyền Y Long Nữ ngẩn người một hồi nói:

- Không ngờ lão không niệm tình cốt nhục ...

Bà chưa nói dứt thì đã bị Bạch Tương quát lên ngắt lời:

- Nếu như cần nữ nhi thì tức là không cần trượng phu nữa.

Nói đoạn lão liền quay người bỏ đi.

Lý phu nhân chậm rãi bước đến trước mặt Huyền Y Long Nữ nói:

- Bà nên đi theo lão thì hơn.

Huyền Y Long Nữ lưỡng lự nói:

- Nữ nhi và trượng phu, phu nhân bảo ta chọn ai đây ?

Bạch Tích Hương đột nhiên lên tiếng nói:

- Mẹ đi với cha đi.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Tình tình phụ thân con tuy nóng nảy, nhưng lão rất quan tâm đến con. Những năm gần đây, vì đi tìm danh y, linh dược cho con mà không đêm nào lão ngủ yên. Lẽ nào con không thấy hai bên tóc mai của lão đã bạc hết rồi sao ?

Bạch Tích Hương buồn bã đáp:

- Để người rời khỏi đây chính là một chút hiếu tâm của con trẻ.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Con nói gì mẹ không hiểu ?

Bạch Tích Hương chậm rãi nói:

- Gia gia tính tình nóng nảy, chỉ tranh chấp vài câu đã rút kiếm đòi sát nhân. Mấy ngày nữa, thiên hạ anh hùng đều tụ tập ở Hoàng Sơn Thế Gia. Với tính tình của gia gia con, e rằng khó tránh khỏi tranh chấp, chỉ sợ lúc đó sẽ còn có nhiều chuyện xảy ra hơn bây giờ.

Huyền Y Long Nữ thở dài buồn bã nói:

- Gia gia con thiên tính đã như vậy. Nhưng mẹ và lão sống với nhau đã mấy chục năm mà chưa từng thấy lão có gì khiến người ta không thể nhẫn nhịn được.

Lý phu nhân lạnh lùng cất tiếng:

- Nếu như không phải niệm tình lệnh ái, e rằng Bạch Tương hôm nay đã không thể sống mà rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia rồi.

Bạch Tích Hương cố gắng đứng dậy vái Lý phu nhân một vái nói:

- Vãn bối thay phụ thân tạ tội với phu nhân.

Lý phu nhân đưa tay đỡ Bạch Tích Hương dậy nói:

- Trên đời này chỉ có mình con nói chuyện hợp với ta. Kể từ nay trở đi chúng ta là bạn vong niên, không cần dùng đại lễ như vậy nữa.

Bạch Tích Hương nói:

- Đa tạ phu nhân.

Lý phu nhân lại nói:

- Con cứ an tâm nghỉ ngơi. Giờ tí đêm nay, ta sẽ sai người đón con đến Thái Thượng Các.

Bạch Tích Hương nói:

- Phu nhân yêu thương con như vậy, Bạch Tích Hương thật không biết báo đáp thế nào.

Lý phu nhân nói:

- Con đã báo đáp ta rồi, không cần khách khí nữa.

Nói đoạn bà liền quay người rời khỏi.

Bạch Tích Hương nhìn Bàng Thiên Hoá hỏi:

- Lão tiền bối bị thương có nặng không ?

Bàng Thiên Hoá cười ha hả nói:

- Có đáng vào đâu, Bàng mỗ tuy già nhưng vẫn còn chịu được mấy kiếm nữa.

Bạch Tích Hương nói:

- Vãn bối biết vì vãn bối mà tiền bối nhường gia phụ mấy phần, sau này Bạch Tích Hương nhất định sẽ báo đáp ơn sâu của tiền bối.

Bàng Thiên Hoá lắc đầu nói:

- Bạch cô nương nặng lời rồi. Thiên hạ võ lâm đồng đạo đều nợ cô nương một món nợ ân tình, việc nhỏ này có đáng gì đâu.

Đoạn lão đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ nói:

- Mẫu tử hai người đã lâu không gặp nhau, cũng nên hàn huyên tâm sự một lát. Lão phu không làm phiền nữa.

Đoạn lão cũng quay người rời khỏi tĩnh thất của Bạch Tích Hương.

Huyền Y Long Nữ nhìn bóng Bàng Thiên Hoá đi xa dần thở dài nói:

- Hài tử, gia gia con cô độc thành tình. Lúc nào cũng độc lai độc vãng, nhưng con thì lại được nhiều người ái hộ.

Bạch Tích Hương nói:

- Nữ nhi thiên sinh nhu nhược, ai lại nỡ đi ăn hiếp một nữ tử yếu ớt ...

Huyền Y Long Nữ nói:

- Hài tử, con rất thông minh, vậy con có biết tại sao mẹ không đi với gia gia con không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Mẹ có chuyện gì muốn nói với con ?

Huyền Y Long Nữ gật đầu nói:

- Không sai. Con của mẹ quả nhiên tài trí hơn người.

Đoạn bà quay sang nói với Tố Mai, Hương Cúc:

- Các người ra canh giữ bên ngoài, khi cón người đến thì lập tức thông báo.

Tố Mai, Hương Cúc đồng thanh dạ một tiếng rồi đi ra đứng trước cửa.

Bạch Tích Hương thở dài hỏi:

- Mẹ ! Mẹ có chuyện gì quan trọng muốn nói với con phải không ?

Huyền Y Long Nữ gật đầu nói:

- Đúng vậy, chuyện này mẹ đã để trong lòng bao nhiêu năm nay rồi. Nó giống như cái gai trong họng vậy, không thổ ra thì không chịu được.

Bạch Tích Hương liền nói:

- Nữ nhi cung kính lắng nghe mẫu thân tứ giáo.

Huyền Y Long Nữ trầm ngâm nói:

- Hài tử, con có biết ta không phải là mẹ ruột của con không ?

Nét mặt Bạch Tích Hương lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng nàng chỉ mỉm cười nói:

- Điều này nữ nhi không biết, mẹ đối với con rất tốt, trước giờ luôn coi con như con ruột của mình.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Con có biết tại sao mẹ nói cho con biết chuyện này không ?

Bạch Tích Hương lắc đầu đáp:

- Điểm này nữ nhi không biết.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Ôi ! Gia gia con đã từng nói với ta, bất luận thế nào cũng không được nói chuyện này với con.

Bạch Tích Hương nói:

- Gia gia nghĩ ngợi quá nhiều rồi, nhưng cũng không thể trách người được.

Đoạn nàng đưa mắt nhìn Huyền Y Long Nữ, không nói lời nào.

Hai người trầm tư một hồi, căn phòng trở nên tĩnh lặng khác thường.

Huyền Y Long Nữ chợt lên tiếng phá vỡ không khí yên lặng:

- Hài tử, tại sao con không hỏi ta ?

Bạch Tích Hương nói:

- Con nên hỏi gì đây ?

Huyền Y Long Nữ nói:

- Mẹ ruột của con đang ở đâu ?

Bạch Tích Hương nói:

- Mẹ đối xử với con như con ruột của mình, hài tử cảm kích vô cùng.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Hôm nay mẹ chính là muốn nói nơi ở của mẹ ruột của con cho con biết.

Bạch Tích Hương không khỏi ngẩn người hỏi:

- Mẹ ruột của con còn tại thế sao ?

Huyền Y Long Nữ nói:

- Đúng vậy, bà ta vẫn còn sống trên thế gian này.

Đoạn bà ngẩng mặt lên thở dài nói:

- Gia gia con mà biết ta nói chuyện này cho con, có lẽ lão sẽ giết cả ta.

Bạch Tích Hương buồn bã nói:

- Mẹ có biết mẹ ruột của con ở đâu không ?

Huyền Y Long Nữ thấp giọng nói:

- Hài tử, con phải đáp ứng ta một chuyện thì mới nói cho con được.

Bạch Tích Hương vội nói:

- Một nghìn chuyện, một vạn chuyện nữ nhi cùng đáp ứng. Mẹ mau nói ra đi.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Con không được kích động, cũng không được hận gia gia con.

Bạch Tích Hương nói:

- Làm sao như thế được ?

Huyền Y Long Nữ nói:

- Bà ta đang ở Hoàng Sơn Thế Gia.

Bạch Tích Hương đứng bật dậy thốt lên:

- Sao ? Mẹ ruột con đang ở Hoàng Sơn Thế Gia ?

Chương 32: Hồi 32

Huyền Y Long Nữ nói:

- Đủ rồi. Mẹ chỉ có nói như vậy. Nếu như bà ta chịu nhận con, tự nhiên sẽ nói cho con biết chuyện năm xưa. Nếu như bà ta không muốn nhận, dù con quỳ xuống van xin cũng chẳng có ích gì. Hài tử, con phải biết trân trọng bản thân, mẹ phải đi đây.

Bạch Tích Hương vội vã gọi lớn:

- Mẫu thân lưu bộ.

Đoạn thân hình nàng lảo đảo, ngã vật xuống sàn.

Thể năng nàng chưa hồi phục, vừa nãy chỉ vì do nhất thời kích động mà đứng được khá lâu, giờ khi sức cùng lực kiệt, thân thể như mất chỗ dựa, đổ vật xuống sàn.

Huyền Y Long Nữ vội vàng quay lại đưa tay đỡ Bạch Tích Hương nói:

- Hài tử, thân thể con càng ngày càng yếu đi đấy !

Bạch Tích Hương hít một hơi thanh khí, yếu ớt nói:

- Mẹ à, mẹ có thể đáp ứng con một chuyện không ?

Huyền Y Long Nữ nói:

- Ta không thể nói cho con biết mẹ ruột con là ai. Đây là chuyện có liên quan đến danh tiết .Nếu như mẹ nói cho con chuyện này, đối với cả con lần bà ta đều không có lợi. Hài tử, con thông minh tuyệt thế, tự nhiên có thể hiểu được nỗi khổ tâm của mẹ.

Hai hàng nước mắt từ từ chảy trên má Bạch Tích Hương, nàng chậm rãi nói:

- Mẹ à, mẹ ruột con có phải là Lý phu nhân không ?

Huyền Y Long Nữ nói:

- Ta biết thể nào con cũng hỏi ta câu này. Hài tử, ta biết trả lời con thế nào đây ?

Bạch Tích Hương chậm rãi nằm xuống nói:

- Mẹ à ! Mẹ đã có nổi khổ không thể nói ra, hài nhi cũng không dám hỏi nhiều nữa. Nhưng con có một thỉnh cầu, mong rằng mẹ niệm tình nhi nữ yếu đuối mà đáp ứng có đựơc không ?

Huyền Y Long Nữ nói:

- Con nói đi !

Bạch Tích Hương nói:

- Mẹ có thể lưu lại đây với con mấy ngày nữa không ?

Huyền Y Long Nữ trầm ngâm mpó"

- Đáng lẽ mẹ phải ở đây chăm sóc con, nhưng con có nghĩ đến gia gia con không ? Nếu như không có mẹ ở bên, chỉ sợ lão ...

Bạch Tích Hương thở dài ảo não nói:

- Mẹ nói không sai chút nào, gia gia tính tình cô tịch, rất ít bằng hữu không có mẹ người sẽ rất buồn ... mẹ nên đi tìm gia gia thì hơn.

Huyền Y Long Nữ gật đầu đáp:

- Đúng vậy, gia gia con rất ít kết giao bằng hữu.

Bạch Tích Hương chậm rãi nhắm hai mắt lại nói:

- Mẹ hãy đi tìm gia gia con đi, thứ lỗi nữ nhi không thể tiễn được.

Huyền Y Long Nữ thở dài nói:

- Hài tử, con nhớ bảo trọng. Nếu ta có thể khuyên bảo gia gia con hối tâm chuyển ý nói không chừng chúng ta sẽ quay lại Hoàng Sơn Thế Gia thăm con.

Bạch Tích Hương nói:

- Nữ nhi bất hiếu, nhiều năm nay không thể hầu hạ dưới gối hai vị lão nhân gia. Nhưng đợi thân thể con lành mạnh trở lại, nhất định sẽ giúp cho gia gia thay tâm đổi tính, làm người một cách vui vẻ khoái lạc, không còn cô độc phiền não như trước nữa.

Huyền Y Long Nữ nói:

- Ta tin rằng con có năng lực đó.

Bạch Tích Hương nói:

- Mong rằng mẫu thân ở bên có thể khuyên bảo được gia gia hồi tâm chuyển ý.

Huyền Y Long Nữ thở dài định nói gì nhưng lại thôi, chỉ nhìn Bạch Tích Hương lưỡng lự rồi quay người bỏ đi.

Bạch Tích Hương nhìn theo bóng mẫu thân đi khỏi cửa phòng rồi mới chầm chậm nhắm hai mắt lại.

Lại nói đến Lâm Hàn Thanh, sau khi bị Bạch Tương mắng chửi một trận, chàng tức giận bỏ về phòng mình, đóng cửa để nguyên y phục nằm vật trên giường, thầm nghĩ:

- Danh tiếng của Hoàng Sơn Thế Gia oai trấn võ lâm, nhưng không ngờ cũng có vô số bí mật. Càng quen biết thân thiết với Hoàng Sơn Thế Gia bao nhiêu thì dường như càng thấy họ có nhiều bí mật bấy nhiêu.

Tuy chàng chưa thể rút ra một kết luận cuối cùng, nhưng cũng đã ngấm ngầm cảm nhận được rằng tựa hồ như mọi ân ân oán oán trên chốn giang hồ đều ít nhiều có liên quan đến Võ Lâm Thế Gia này.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, bên ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ "cốc cốc".

Lâm Hàn Thanh chậm rãi đứng dậy đi ra mở cửa, thì ra người gõ cửa là Lý Trung Hụê. Chỉ thấy nàng giữ vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi bước vào phòng.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi miễn cưỡng nở một nụ cười nói:

- Làm phiền Lâm huynh nghỉ ngơi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không có gì. Cô nương có điều gì chỉ giáo xin cứ nói ?

Lý Trung Hụê chậm rãi ngồi xuống một chiếc ghế nói:

- Thiên Hạc Thượng Nhân và huynh giao tình rất sâu nặng phải không ?

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Chỉ gặp vài lần, chưa thể nói là có giao tình. Nhưng tại hạ luôn kính phục võ công và cách đối nhân xử thế của ông ta.

Lý Trung Hụê nói:

- Huynh có muốn gặp lão không ?

Lâm Hàn Thanh nghe vậy lập tức nhận ra điều bất ổn, chàng vội hỏi:

- Sao rồi, có phải Thiên Hạc Thượng Nhân đã gặp nguy hiểm ?

Lý Trung Hụê gật đầu đáp:

- Lão bị thương rất nặng ...

Lâm Hàn Thanh vội vàng hỏi:

- Bây giờ lão ở đâu ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Bên ngoài Thái Thượng Các.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có phải bị thương trong tay lệnh đường không ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Đúng vậy. Lão đột nhập Thái Thượng Các, đả thương hai nữ tỳ canh cửa. Gia mẫu mới xuất thủ thương nhân.

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Đương kim võ lâm ngoại trừ lệnh đường ra, e rằng không có ai có thể đả thương được lão ...

Chàng nói đến đây thì ngưng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Thiên Hạc Thượng Nhân muốn gặp tại hạ sao ? Hay đây là do cô nương chủ trương ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tự nhiên là Thiên Hạc Thượng Nhân rồi. Thương thế của lão rất nặng mà vẫn cố gắng vận khí áp chế vết thương, giữ cho mình được tỉnh táo. Khẳng định lão có chuyện rất quan trọng nói với huynh rồi.

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Vậy xin làm phiền cô nương dẫn đường.

Lý Trung Hụê nói:

- Thời gian không nhiều, Lâm huynh mau đi theo tiểu muội.

Đoạn nàng quay người đi ra khỏi phòng.

Lâm Hàn Thanh theo sát phía sau Lý Trung Hụê. Hai người gấp rút chạy đến Thái Thượng Các. Khi đến bên ngoài Thái Thượng Các, Lý Trung Hụê đột ngột dừng lại, đưa tay chỉ vào một gốc cây nói:

- Lão ở bên kia !

Lâm Hàn Thanh nhìn theo hướng nàng chỉ tay thì thấy Thiên Hạc Thượng Nhân đang ngồi xếp bằng ở dưới gốc cây đó. Chàng vội chạy đến gần. Lúc này Thiên Hạc Thượng Nhân đang ngồi dựa lưng vào gôc cây, hai mắt nhắm nghiền, đạo bào lấm tấm vết máu. Trong lòng chàng không khỏi cảm thấy ái ngại, đành nhẹ giọng gọi:

- Lão tiền bối !

Thiên Hạc Thượng Nhân từ tử mở mắt ra nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Công tử đến rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vãn bối nghe tin tiền bối thọ thương, vội vàng đến đây ...

Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

- Công tử ngồi xuống đi, bần đạo có vài chuyện muốn nói ...

Đoạn lão há miệng thổ ra một búng máu.

Lâm Hàn Thanh vội vàng cất tiếng:

- Lão tiền bối thương thế trầm trọng, lúc này không tiện nói chuyện. Chi bằng để vãn bối đưa tiền bối đi liệu thương rồi nói chuyện sau cũng được.

Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu nói:

- Thương thế của bần đạo rất nặng, cho dù không chết thì một thân võ công này cũng hoàn toàn trôi theo dòng nước rồi. Từ nay trở đi, bần đạo đã trở thành một kẻ tàn phế.

Lâm Hàn Thanh vội an ủi:

- Loã tiền bối nội công tinh thuần, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng chắc rằng sẽ có thể khôi phục thần công.

Thiên Hạc Thượng Nhân cười khổ nói:

- Bần đạo không hề lưu luyến một thân võ công này, nếu như bần đạo không biết võ công, có lẽ sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay.

Đoạn lão hít vào hai hơi thanh khí, chậm rãi nói tiếp:

- Bần đạo có chết cũng không tiếc, chỉ đáng tiếc còn hai điều tâm nguyện chưa thể hoàn thành. Ở Hoàng Sơn Thế Gia này ngoại trừ công tử ra, bần đạo không thể tìm được ai có thể nhờ vả được nữa. Đành phải làm phiền công tử một phen vậy.

Lâm Hàn Thanh khẳng khái nói:

- Đạo trưởng có gì phân phó, chỉ cần Lâm Hàn Thanh này làm được, nhất định sẽ tận hết sở năng.

Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

- Bần đạo tự nhiên sẽ không nhờ vả công tử không công ... mà đã chuẩn bị một phần lễ để đáp trả công tử.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Đây là chuyện vãn bối nên làm, xin tiền bối đừng nói chuyện báo đáp làm gì nữa.

Thiên Hạc Thượng Nhân không nói gì mà chỉ đưa tay vào trong ngực lấy ra một cẩm nang rồi đưa cho Lâm Hàn Thanh, đoạn nói:

- Trong cẩm nang này có chứa ân oán, bí mật của giang hồ trong mấy chục năm nay. Công tử phải bảo quản cho cẩn thận.

Lâm Hàn Thanh nhận lấy cẩm nang, rồi hỏi:

- Vãn bối phải chuyển nó cho ai ?

Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

- Từ nay nó thuộc về công tử. Những chuyện ghi chép bên trong cẩm nang này đại bộ phận đều do bần đạo tận mắt chứng kiến, những chuyện không được nhìn thấy thì đều đã điều tra rõ ràng ... vì vậy

có thể nói không thể sai được ...

Lão nói đến đây thì chợt hạ thấp giọng nói tiếp:

- Đây không phải là võ công bí cấp gì, nhưng nó còn quan trọng hơn bí cấp bảo lục gấp nhiều lần. Công tử không được tiết lộ ra bất cứ phong thanh gì về nó cho người khác biết, nếu không sẽ gặp phải họa sát thân bất cứ lúc nào.

Lâm Hàn Thanh gật đầu nói:

- Vãn bối xin được ghi nhớ trong lòng.

Thiên Hạc Thượng Nhân lại nói tiếp:

- Tây Môn Ngọc Sương vì báo phụ cừu mà không ngừng tạo nên kiếp sát ...

Nói đến đây, đột nhiên lão dừng lại.

Thời gian gần đây, Lâm Hàn Thanh đã lịch duyệt lên rất nhiều, thấy thái độ của Thiên Hạc Thượng Nhân thay đổi, lập tức sinh lòng cảnh giác, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Lý phu nhân đang chậm rãi bước tới chỗ hai người.

Cử động của bà ta hết sức phiêu dật, tựa như người đang ngắm hoa thưởng cỏ ... chậm rãi tiến đến trước mặt hai người. Bà ta hướng hai đạo mục quang sáng như điện lên mặt Lâm Hàn Thanh, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì ?

Lâm Hàn Thanh quay mặt lại nhìn Thiên Hạc Thượng Nhân, chỉ thấy lão nhắm nghiền hai mắt, lưng dựa vào gốc cây như là đang say ngủ. Chàng bèn lên tiếng đáp:

- Vãn bối với vị Thiên Hạc Thượng Nhân này có chút giao tình.

Lý phu nhân vẫn lạnh lùng hỏi:

- Lão nhờ người đến tìm ngươi ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:

- Đúng như phu nhân nói.

Lý phu nhân lại hỏi:

- Người lão nhờ đi là ai ?

Lâm Hàn Thanh thầm nghĩ:

- Lý Trung Hụê là nữ nhi của bà ta, nói ra cũng không có hại gì.

Nghĩ đoạn chàng liền đáp:

- Là Lý cô nương.

Lý phu nhân lẩm bẩm nói:

- Con nha đầu này càng ngày càng to gan lớn mật.

Đoạn bà ta nhìn Lâm Hàn Thanh hỏi tiếp:

- Lão tìm ngươi đến đây, hẳn là có chuyện rất quan trọng.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Lý phu nhân này vô cùng tinh minh, muốn lừa gạt bà ta tự nhiên không dễ.

Nghĩ đoạn, chàng liền nói:

- Hình như đúng là như vậy.

Lý phu nhân lạnh lùng hừ nhẹ nói:

- Ngươi bên ngoài ra vẻ thành khẩn, nhưng bên trong lại gian trá. Chút thủ đoạn nhỏ nhoi này thi triển trước mặt ta không phải là quá buồn cười ư ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vãn bối nói đều là sự thật.

Lý phu nhân liền chậm rãi đưa tay ra nói:

- Đưa vật đó đây !

Lâm Hàn Thanh trấn động trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn ra vẻ bình tĩnh hỏi lại:

- Phu nhân nói vật gì ?

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Vật mà Thiên Hạc Thượng Nhân đưa cho ngươi đâu ? Ta đã nhìnt hấy rồi, lẽ nào ngươi còn muốn qua mắt ta ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Lúc Thiên Hạc Thượng Nhân đưa cho mình cẩm nang đó, kỳ vọng hết sức lớn lao, lẽ nào mình lại phụ lòng mong mỏi của lão ?

Tâm niệm chuyển động, chàng liền quyết đánh một ván bài sinh tử. Nghĩ đoạn, Lâm Hàn Thanh liền mỉm cười nói:

- Lão tiền bối nhìn thấy gì ?

Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt nói:

- Ngươi tuy là bạn của Huệ nhi, nhưng nếu làm cho ta tức giận thì ta cũng có thể giết ngươi như những kẻ khác vậy.

Bà ta phong tư tuyệt thế, khí chất cao quý, nhưng toàn thân tựa như phủ một lớp băng sương, những lúc bình thường đã khiến người khác có cảm giác sợ hãi, giờ đây khi bà tức giận, cảm giác chèn ép người khác đó còn tăng thêm gấp bội.

Lâm Hàn Thanh hít một hơi chân khí để trấn định tinh thần rồi nói:

- Lão tiền bối có giết vãn bối thì vãn bối cũng không có gì để đưa cho người.

Lý phu nhân cười lạnh một tiếng hỏi lại:

- Dù có chết ngươi cũng không đưa vật đó ra phải không ?

Lâm Hàn Thanh vẫn giữ nét mặt bình tĩnh nói:

- Vãn bối đích thực không nhận vật gì của Thiên Hạc Thượng Nhân.

Lý phu nhân hừ nhẹ một tiếng nói:

- Vậy ta phải lục soát mới được.

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Phu nhân không tin thì cứ đến mà lục xoát.

Lý phu nhân đột nhiên cao giọng gọi lớn:

- Truy Vân, Bộ Phong mau đến đây !

Chỉ nghe hai tiếng dạ vang lên, lập tức có hai nữ tỳ cầm kiếm chạy tới.

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu như hai nữ tì của ta soát ra bằng chứng, thì lúc đó ngươi hối hận cũng không kịp đấy.

Trong lòng Lâm Hàn Thanh lúc này đang rối như tơ vò, nhưng ngoài miệng vẫn cứng giọng đáp:

- Lão tiền bối muốn soát người vãn bối, vãn bối cũng không có cách nào ngăn lại được.

Lý phu nhân liền quay đầu nhìn hai nữ tỳ ra lệnh:

- Động thủ đi !

Hai nữ tỳ đồng thanh dạ một tiếng. Ả bên phải liền vung tay ra điểm vào Kiên Tỉnh huyệt của Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh khẽ lắc người tránh chỉ, rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Lý phu nhân !

Lý phu nhân đưa mắt nhìn chàng nhạt giọng hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lâm Hàn Thanh lộ vẻ tức giận nói:

- Soát người vãn bối cũng được thôi, nhưng lẽ nào phải điểm huyệt mới được ?

Lý phu nhân chậm rãi gật đầu nói:

- Đúng là như vậy.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đại trượng phu đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng chí khí không thể nào nhu nhược. Phu nhân làm nhục vãn bối như vậy, vãn bối khó mà chấp nhận được.

Truy Vân, Bộ Phong nghe thấy Lý phu nhân lên tiếng trả lời chàng liền lập tức dừng tay.

Lý phu nhân cười lạnh một tiếng hỏi:

- Ngươi định xuất thủ phản kháng phải không ?

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Cho dù máu có đổ xuống thảm cỏ này, vãn bối cũng quyết không để người khác làm nhục.

Lý phu nhân nói:

- Được lắm, ngươi cũng rất có cốt khí. Chỉ cần ngươi thắng được Truy Vân và Bộ Phong, ta sẽ không lục soát người ngươi nữa.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Đao kiếm vô nhãn, nếu nhị vị cô nương đả thương vãn bối thì coi như bỏ qua, nhưng không may vãn bối đả thương họ, thì không biết làm sao ăn nói với phu nhân ?

Lý phu nhân lạnh lùng đáp:

- Nếu như ngươi đả thương được bọn chúng thì chỉ trách bọn chúng học nghệ không tinh Còn nếu như chúng chết trong tay ngươi, vậy thì chỉ trách mạng chúng đoản mà thôi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như phu nhân không trách tội, vãn bối xin được phóng túng một phen vậy.

Lý phu nhân quay lại nhìn Truy Vân, Bộ Phong rồi nói:

- Vị Lâm tướng công này võ công cao cường, sinh tử đều do các ngươi tự định liệu lấy.

Hai ả liền dạ ran một tiếng, nhất loạt rút kiếm ra hướng về phía Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh chỉ biết than thầm trong bụng:

- Thật không ngờ Hoàng Sơn Thế Gia lại có nhiều vấn đề phức tạp đến vậy ?

Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe có âm thanh vo ve như tiếng muỗi kêu bên tai:

- Hai con nha đầu này đều là đồ đệ do đích thân Lý phu nhân đào tạo, kiếm thụât vô cùng tinh thâm. Vừa nãy chúng đã cùng bần đạo động thủ, công tử cần phải hết sức cẩn thận.

Lâm Hàn Thanh biết người truyền âm là Thiên Hạc Thượng Nhân. Lão ta đã cố nén vết thương, vận công thi triển Truyền âm nhập mật để cảnh cáo chàng, tất nhiên là có lý của lão. Chàng liền không dám khinh địch, rút Tham Thương Kiếm trong bọc ra nói:

- Hai vị cô nương cùng lên một lượt chứ ?

Ả nữ tỳ đứng bên phải nói:

- Lâm tướng công có một người, tỷ muội chúng tôi cũng xuất thủ một lượt. Lâm tướng công có mười người thì cũng là hai tỷ muội chúng tôi đối phó.

Lâm Hàn Thanh liền ôm quyền nói:

- Được lắm, vậy mời hai vị cô nương xuất thủ !

Tỳ nữ bên phải liền huy kiếm lên sử một chiêu Phụng Hoàng Tam Điểm Đầu, trường kiếm vẽ nên ba đoá hoa đâm thẳng tới ngực Lâm Hàn Thanh. Lâm Hàn Thanh hoành ngang Tham Thương Kiếm, vung lên chặn lấy thế công của ả. Đúng lúc hai kiếm chuẩn bị giao nhau thì nữ tỳ bên trái đã đâm ra một chiêu Bạch Hạc Di Linh tấn công vào mạn sườn Lâm Hàn Thanh.Chàng vội lùi lại hai bước, tránh đi kiếm thế của ả.

Sau khi Lâm Hàn Thanh tránh được một kiếm, trong lòng đã biết gặp phải kình địch. Cục thế ngày hôm nay ngoại trừ thắng được hai ả nữ tỳ này ra e rằng chàng không còn con đường nào khác nữa.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền lập tức huy kiếm phản kích.

Nhị tỳ cũng song kiếm tề phát, phân thành hai hướng công tới, hiển nhiên là định dĩ công đối công với Lâm Hàn Thanh.

Trong nháy mắt, song phương đã triển khai một trường ác đấu kinh thiên động địa.

Lâm Hàn Thanh vừa giao thủ với nhị tỳ đã biết cơ hội thắng của mình rất nhỏ nhoi, một mặt gắng sức cự địch, một mặt cố nhớ lại Thiên Long Bát Kiếm mà mình đã thuộc lòng để đem ra vận dụng.

Tuy chàng thưa sử dụng thuần thục Thiên Long Bát Kiếm, nhưng đây là một pho kiếm pháp kỳ ảo tuyệt luân, uy lực kinh người, vì thế mỗi lần ngộ hiểm đều nhờ Thiên Long Bát Kiếm này mà thoát thân.

Song phương ác đấu mấy chục hiệp mà vẫn giữ thế bất phân thắng bại.

Lý phu nhân thấy nhị tỳ liên thủ vẫn không thắng được Lâm Hàn Thanh, không khỏi tức giận trong lòng. Chỉ nghe bà ta hừ nhẹ một tiếng quát lớn:

- Các ngươi cứ sử dụng sát thủ, chỉ cần không hại đến tính mạng hắn là được.

Nhị tì liền đồng thanh 'dạ' một tiếng, kiếm thế đột nhiên thay đổi, trở nên lăng lệ hơn trước bội phần.

Lâm Hàn Thanh tuy đã toàn lực xuất thủ nhưng chỉ sau năm hiệp đã bị bức đến tay chân luống cuống, thối lui liên tiếp.

Thì ra nhị tỳ khi chưa được lệnh của Lý phu nhân thì không dám hạ sát thủ, chỉ muốn bức Lâm Hàn Thanh rơi kiếm, hoặc điểm huyệt đạo của chàng làm cho chàng nhận thua thì thôi, điều này khiến chàng chiếm đựơc lợi thế rất lớn. Nhưng sau khi Lý phu nhân hạ lệnh, nhị tỳ được phóng tay thi triển hết khả năng, kiếm thế ào ào như thác lũ, bức Lâm Hàn Thanh đễn nỗi không còn thời gian nghĩ đến Thiên Long Bát Kiếm nữa.

Mắt thấy Lâm Hàn Thanh sắp bị thương dưới tay nhị tỳ thì chợt có một tiếng nói yếu ớt vang lên:

- Phu nhân thủ hạ lưu tình.

Lý phu nhân quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tố Mai, Hương Cúc đang đỡ Bạch Tích Hương chậm rãi tiến đến.

Sức khoẻ của nàng hình như càng ngày càng yếu, đến nỗi không thể tự mình hành động.

Lý phu nhân khẽ chau mày nói:

- Lùi lại!

Truy Vân, Bộ Phong nghe lệnh lập tức thu kiếm lùi lại ba bước.

Bạch Tích Hương chậm rãi bước đến trước mặt Lý phu nhân hạ giọng nói:

- Đa tạ Lý phu nhân nể mặt.

Lý phu nhân lạnh lùng hỏi nàng:

- Làm sao con biết được ?

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Phu nhân không phải đã rất khen ngợi con thông minh sao ? Nếu như một chuyện nhỏ như vậy mà con cũng không đoán ra được thì đâu còn xứng với sự tán thưởng của phu nhân nữa ?

Lý phu nhân khẽ thở dài hỏi:

- Lại là Hụê nhi nói cho con phải không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Chỉ e Hụê tỷ tỷ không có dũng khí như vậy ?

Lý phu nhân ngưng mục nhìn Bạch Tích Hương chậm rãi nói:

- Nó vi Lâm Hàn Thanh thì đâu còn nghĩ đến ta là mẹ nó nữa ?

Bạch Tích Hương lắc đầu nói:

- Phu nhân sai rồi, Huệ tỷ đối với người vô cùng hiếu thuận.

Lý phu nhân thở dài đáp:

- Hài tử, ta hi vọng lần sau con không quản đến những chuyện không phải của mình nữa.

Nói xong bà cũng không để Bạch Tích Hương lên tiếng trả lời, lập tức dẫn Truy Vân, Bộ Phong bỏ đi.

Bạch Tích Hương nhìn theo bóng Lý phu nhân và nhị tỳ đi khuất hẳn mới đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Chàng không sao chứ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Kiếm pháp của nhị tỳ vô cùng tinh diệu, nếu như cô nương không kịp thời lên tiếng chỉ e tại hạ đã bị thương dưới kiếm của hai ả rồi.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Vậy là chàng không sao rồi.

Đoạn nàng liền chậm rãi bước đến trước mặt Thiên Hạc Thượng Nhân hỏi:

- Bá bá thương thế có nặng không ?

Thiên Hạc Thượng Nhân gật đầu đáp:

- E rằng ta không xong rồi, nhưng có thể giải thoát ở đây cũng bớt đi cho ta không ít phiền phức.

Bạch Tích Hương nói:

- Bá bá quá cố chấp rồi. Con luôn hoài nghi lần đó không phải là lỗi lầm của bá bá. Sắp tới thiên hạ anh hùng quy tụ về Hoàng Sơn, có thể sẽ có ích trong việc rửa sạch nỗi oan tình mấy chục năm qua của bá bá.

Thiên Hạc Thượng Nhân khẽ chớp mắt hỏi:

- Hương nhi, con nói có thật không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Con đã nghĩ rất nhiều về chuyện của bá bá, có thể năm đó đích thực người đã đánh ra một chưởng, nhưng người đó quyết không thể bị thương dưới tay bá bá được.

Nàng ngừng lại một chút để lấy hơi rồi nói tiếp:

- Vì thế, bá bá cần phải lưu lại sinh mạng của mình để còn vén bức màn bí mật che mắt người mấy chục năm nay.

Thiên Hạc Thượng Nhân trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Hương nhi, e rằng đã muộn mất rồi.

Bạch Tích Hương cả kinh hỏi:

- Bá bá bị thương nặng lắm sao ?

Thiên Hạc Thượng Nhân cười khổ đáp:

- Lục phủ ngũ tạng của ta đã bị lệch vị rồi.

Bạch Tích Hương liền hỏi:

- Có phải bá bá bị Lý phu nhân đả thương ?

Thiên Hạc Thượng Nhân gật đầu nói:

- Bà ta đánh ta một chưởng trước ngực.

Bạch Tích Hương nói:

- Ở Hoàng Sơn Thế Gia nhất định có thuốc trị thương cho bá bá.

Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu hỏi:

- Con muốn tìm Lý phu nhân thương lượng đúng không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Đúng vậy !

Thiên Hạc Thượng Nhân lại hỏi:

- Bà ta đối với con có tốt không ?

Bạch Tích Hương gật đầu đáp:

- Bà ấy coi con như bạn vong niên.

Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:

- Sức nhẫn nại của bà ta có hạn, nếu như con làm phiền bà ta nhiều quá, bà ta cũng có thể hạ thủ giết con đấy.

Bạch Tích Hương nói:

- Con biết bà ta nửa đời cô độc, trong lòng tràn ngập thê lương, phiền não nên mới tham luyện thiền công, hi vọng có thể luyện đến cảnh giới vong ngã để quên đi mọi phiền não. Nhưng bà ta quên rằng trước khi những ưu uất trong lòng được phát tiết ra thì càng cầu thanh tịnh lại càng khó bình an. Bà ta đối xử với người càng lạnh lùng bao nhiêu thì trong lòng bà ấy lại thêm u uất bấy nhiêu. Do vậy, bà ta toạ thiền không thành mà tính cách thì biến đổi trở nên thành một người lạnh lùng, tàn khốc.

Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:

- Con đã biết như vậy tại sao còn chơi với cọp làm gì ?

Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:

- Cho dù bà ta có ghét hận con đi nữa thì cũng không thể giết con được.

Thiên Hạc Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Trước mắt trên thế gian này chỉ có mình con là nói chuyện được với bà ta, bà ta cần sự thanh tịnh, nhưng lại sợ cô đơn. Nhiều năm qua bà ta cố gắng chịu đựng sự tịch mịch đó, nhưng giờ đây đã không thể chịu được nữa rồi.

Thiên Hạc Thượng Nhân lắc đầu nói:

- Nếu chỉ dựa vào điểm này thì con đã quá tự tin rồi.

Bạch Tích Hương chớp chớp hai mắt nhìn chăm chú vào mặt Thiên Hạc Thượng Nhân hỏi:

- Bá bá có biết không ?

Thiên Hạc THượng Nhân liền hỏi:

- Ta biết chuyện gì ?

Bạch Tích Hương chậm rãi nói:

- Mẹ ruột của con giờ này đang ở đâu ?

Thiên Hạc Thượng Nhân lặng người hỏi:

- Ai nói cho con biết chuyện này ?

Bạch Tích Hương nói:

- Là mẹ con nói. Ôi, thực ra bà ấy cũng không thể dấu con cả đời được.

Thiên Hạc Thượng Nhân mở miệng định nói gì nhưng chợt thấy trước ngực đau nhói, thổ ra một búng máu ướt đẫm cả đạo bào.

Bạch Tích Hương khẽ thở dài nói:

- Để con đi lấy thuốc cho bá bá.

Đoạn nàng liền cùng Hương Cúc, Tố Mai quay người rời khỏi.

Lâm Hàn Thanh lấy ra một mảnh khăn lau vết máu trên miệng Thiên Hạc Thượng Nhân rồi nói:

- Lão tiền bối bảo trọng.

Thiên Hạc Thonwgj Nhân cố nén nhịn nội thương, gắng gượng nói:

- Công tử mau rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia, Lý phu nhân đó ...

Lâm Hàn Thanh lắc đầu cười khổ nói:

- Chỉ sợ vãn bối nhất thời không thể rời khỏi nơi này.

Thiên Hạc Thượng Nhân thở dài nói:

- Nếu đã không thể rời khỏi đây, vậy công tử hãy lấy vật ở trong cẩm nang ra cất vào một nơi bí

mật nào đó.

Nói đến đây, lão liền cho tay vào ngực áo lấy ra hai quyển sách mỏng đưa cho Lâm Hàn Thanh rồi nói tiếp:

- Hai quyển sách này có ghi lại hai môn tuyệt thế võ công. Công tử hãy đặt nó vào bên trong cẩm nang ấy. Nếu như Lý phu nhân bức đến mức không thể từ chối nữa thì hãy đưa cẩm nang cho bà ta. Với võ công của bà ta hiện nay, tuyệt đối sẽ không cần hai quyển bí lục này đâu.

Lâm Hàn Thanh tuy cảm thấy hành vi này không được quang minh chính đại cho lắm, nhưung nghĩ đến tình tính quái dị của Lý phu nhân, bèn đưa tay nhận lấy hai quyển sách cất vào trong bọc.

Chỉ nghe Thiên Hạc Thượng Nhân nói tiếp:

- Nếu như bần đạo chết đi, thế gian chỉ còn mình công tử là người biết được bí mật này. Sau này có công bố nói trên giang hồ hay không là do công tử tự quyết định lấy.

Lâm Hàn Thanh đang định đáp lời lão thì chợt thấy Lý Trung Hụê tất tả chạy đến nói:

- Tây Môn Ngọc Sương đã đến bên ngoài Vạn Tùng Cốc. Đặt sẵn mai phục chặn đánh quần hào đến dự hội. đã có hai nhóm võ lâm đồng đạo bị cô ta hãm hại.

Lâm Hàn Thanh kinh hãi hỏi:

- Cô nương làm sao mà biết được chuyện này ?

Lý Trung Hụê nói:

- Từ miệng một vị đệ tử Võ Đang. Bảy đệ tử của phái Võ Đang và Giang Đông ngũ nghĩa kết bạn với nhau trên đường đi đến đây dự hội. Dọc đường đã gặp phải phục binh của Tây Môn Ngọc Sương, mười người đã thảm tử đương trường, hai người đào tẩu được. Người đưa tin chính là một trong hai người thoát chết.

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm nói:

- Như vậy chắc không sai rồi, cô nương có chuẩn bị gì chưa ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tiểu muội sẽ suất lãnh nhân thủ ra ngoài tiếp ứng quần hào.

Lâm Hàn Thanh khó xử nói:

- Lẽ ra tại hạ nên đi cùng cô nương, nhưng vị đạo trưởng này thương thế quá nặng.

Thiên Hạc Thượng Nhân liền lên tiếng:

- Công tử cứ mặc bần đạo ... mau đi đi !

Lâm Hàn Thanh lưỡng lự nói:

- Điều này ... điều này ...

Lúc này Tố Mai, Hương Cúc đã đỡ Bạch Tích Hương quay lại.

Bạch Tích Hương đi thẳng đến trước mặt Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

- Lý phu nhân đã cho linh dược, bá bá mau phục dụng vào đi.

Thiên Hạc Thượng Nhân nhìn Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Hài tử, quả nhiên con có thể làm được những chuyện mà người khác không thể nghĩ tới.

Đoạn đưa tay đón lấy linh đơn trong tay Bạch Tích Hương bỏ vào trong miệng.

Bạch Tích Hương nhìn Thiên Hạc Thượng Nhân bỏ thuốc vào miệng xong mới quay sang hỏi Lý Trung Huệ:

- Huệ tỷ tỷ, có phải tình hình có gì biến hoá không ?

Lý Trung Huệ đápL

- Tây Môn Ngọc Sương hành động nhanh chóng, cô ta đã dẫn thủ hạ đến đây rồi.

Bạch Tích Hương thở dài hỏi:

- Huệ tỷ tỷ, tiểu muội có mấy câu thực lòng, mong tỷ nghe xong đừng để bụng.

Lý Trung Huệ mỉm cười nói:

- Cô nương cứ nói đi !

Bạch Tích Hương nói:

- Tỷ tỷ hẹn ước Tây Môn Ngọc Sương đến Vạn Tùng Cốc quyết đấu có phải muốn bá mẫu xuất thủ can thiệp không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đúng là có dụng tâm này nhưng chỉ sợ gia mẫu không chịu xuất diện mà thôi.

Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Dù tỷ tỷ có triệu tập cả Cửu Đại Môn Phái đến tương trợ mà lệnh đường không chịu xuất thủ thì phần thắng e rằng không có.

Lý Trung Hụê trầm ngâm nói:

- Điều này cần phải thỉnh giáo cô nương rồi.

Bạch Tích Hương hít một hơi thanh khí rồi nói:

- Lệnh đường không xuât thủ đối với tỷ tỷ cũng có điểm lợi.

Lý Trung Hụê ngạc nhiên hỏi:

- Lợi ở điểm nào ?

Bạch Tích Hương nói:

- Trước khi lệnh đường xuất thủ, Tây Môn Ngọc Sương chắc chắn sẽ có điều cố kỵ, không dám phóng tay hạ độc thủ. Sau khi lệnh đường xuất thủ, Tây Môn Ngọc Sương vì tình thế bức bách, tất sẽ phóng tay dùng mọi thủ đoạn. Bất luận kết cục thế nào thì cũng có một trận đồ sát thảm khốc vô cùng xảy ra.

Lý Trung Hụê liền hỏi:

- Cô nương đã nói chuyện này với gia mẫu chưa ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tiểu muội đã nhiều lần thăm dò ý của lệnh đường về chuyện này.

Lý Trung Hụê vội hỏi:

- Vậy kết quả thế nào ?

Bạch Tích Hương lắc đầu nói:

- Đối với chuyện này lệnh đường tỏ ra hết sức thờ ơ.

Lý Trung Hụê cười khổ nói:

- Như vậy là bà đã hết sức quan tâm rồi đó.

Bạch Tích Hương lại nói:

- Dường như trong lòng lệnh đường có tâm sự gì đó, mỗi lần tiểu muội đề cập đến vấn đề này là bà đều như muốn nói gì nhưng lại thôi.

Lý Trung Hụê trầm ngâm nói:

- Sự đã đến mức này, cho dù có ở thế tất bại cũng phải liều một phen. Gia mẫu có xuất diện hay không, chúng ta cũng không cần quan tâm nữa.

Nàng nói đến đây thì ngừng lại một chút rồi tiếp tục:

- Trước mắt vẫn còn một nan đề nhờ cô nương chỉ giáo ?

Bạch Tích Hương liền hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Vương bà bà võ công cao cường, nhưng bà ta phải phụ trách sự an nguy của Vạn Tùng Cốc, tứ thập bát tỳ đều dưới quyền chỉ huy của bà ta. Tây Môn Ngọc Sương không tuân thủ ước hẹn đã dùng thế như sét đánh không kịp bưng tai công tới Hoàng Sơn, bốn bề đều sắp đặt mai phục, chặn đường ám sát những đồng đạo võ lâm đến Vạn Tùng Cốc phó hội. E rằng trước khi quyết đấu, người bên ta đã tử thương gần hết.

Bạch Tích Hương mỉm cười hỏi:

- Có phỉa tỷ tỷ muốn nhờ muội mượn lệnh đường ruy Vân, Bộ Phong nhị tỳ để giúp tỉ tiếp đón quần hùng đúng không ?

Lý Trung Hụê gật đầu đáp:

- Đúng là ý này. Nhị tỳ đựoc đích thân gia mẫu chỉ điểm, võ công đều có tạo chỉ nhất định.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Được thôi, để muội đi hỏi lệnh đường cho tỷ.

Một lát sau, Bạch Tích Hương đã quay lại, sau lưng dẫn theo Truy Vân, Bộ Phong nhị tỳ.

Chương 33: Hồi 33

Lý Trung Huệ mỉm cười nói:

- Gia mẫu đối xử với người vô lùng lạnh nhạt, ngay cả con cái như tiểu muội và gia huynh cũng khó mà tiếp cận, không ngờ lại tốt với cô nương như vậy. Điều này không những làm cho hai chúng tôi có chút đố kỵ, mà còn khiến cho người khác khó mà tin được.

Lúc này, Truy Vân và Bộ Phong đã đến trước mặt Lý Trung Hụê cúi mình đồng thanh nói:

- Tham kiến cô nương.

Lý Trung Hụê xua tay nói:

- Không cần đa lễ, ta cần nhờ hai người giúp đỡ một phen.

Truy Vân liền chắp tay nói:

- Có gì xin cô nương cứ phân phó, tiểu tỳ sẽ lập tức đi làm.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên đứng dậy nói:

- cô nương, tại hạ cũng muốn đi.

Lý Trung Hụê nói:

- Tây Môn Ngọc Sương đã đem toàn bộ thủ hạ tới đây, tiểu muội thân làm Võ Lâm Minh Chủ, tự nhiên không thể tránh kiếm sợ đao, nhưng còn Lâm huynh ... , Lâm huynh sao phải mạo hiểm làm gì ?

Lâm Hàn Thanh khẳng khái nói:

- Tại vì cô nương không đủ nhân thủ, tại hạ mới nghĩ đến việc đi theo giúp sức.

Lâm Hàn Thanh quay sang hỏi Bạch Tích Hương:

- Ý Bạch cô nương thế nào ?

Bạch Tích Hương nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Tỷ tỷ cứ để chàng đi ! Tây Môn Ngọc Sương sẽ không giết chàng đâu !

Lý Trung Hụê đành gật đầu nói:

- Vậy xin làm phiền Lâm huynh.

Lâm Hàn Thanh quay lại thấp giọng nói với Bạch Tích Hương:

- Làm phiền cô nương chiếu cố cho Thiên Hạc Thượng Nhân, tại hạ đi đây.

Bạch Tích Hương gật đầu đáp:

- Tự nhiên thiếp thân phải chiếu cố cho lão. Nhưng thiếp thân còn một câu muốn nói với chàng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương có gì xin cứ nói !

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Chàng phải vận dụng tâm cơ, không nên sử dụng võ công. Võ công của Tây Môn Ngọc Sương cao cường hơn chàng không biết bao nhiêu lần, nếu như dụng võ, e rằng chỉ chuốc lấy thảm bại.

Lâm Hàn Thanh chỉ ậm ừ một tiếng rồi thở dài nói:

- Tài trí của Tây Môn Ngọc Sương hơn người, sợ rằng ngoài cô nương ra không ai có thể dùng mưu trí với nàng ta.

Bạch Tích Hương đột nhiên nở một nụ cười tươi như hoa nói:

- Chàng cũng có thể mà. Chàng không cần dùng nhiều tâm cơ, chỉ cần đối với nàng ta hoà nhã một chút là được.

Lâm Hàn Thanh chưa kịp đáp lời nàng thì Lý Trung Hụê đã gọi:

- Thời gian không còn nhiều, tiểu muội xin đi trước.

Bạch Tích Hương liền lên tiếng nói theo:

- Hụê tỷ tỷ bảo trọng.

Lý Trung Hụê nói:

- Đa tạ cô nương quan tâm.

Nói dứt lời, nàng liền dẫn Truy Vân, Bộ Phong quay người rời khỏi. Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Thiên Hạc Thượng Nhân một cái rồi cũng chuyển thân đi theo ba người.

Lý Trung Hụê dường như rất vội vã, nàng chạy một mạch ra thẳng cửa cốc, trên đường không nói câu nào.

Chỉ trong giây lát cả bốn người đã đến cốc khẩu Vạn Tùng Cốc.

Lâm Hàn Thanh dõi mắt quan sát, chỉ thấy bên ngoài cốc khẩu tĩnh lặng như tờ. Tiểu Thúy đã suất lĩnh thủ hạ thoái lui từ lâu.

Lúc này, mặt trời đã ngả về Tây, ước chừng đã đầu giờ Thân rồi.

Từ nhỏ Lý Trung Hụê đã sống ở Vạn Tùng Cốc này, mỗi cành cây, mỗi ngọn cỏ nàng đều thông thuộc như lòng bàn tay, chỉ thấy nàng rẽ tả ngoặt hữu, trong chớp mắt đã soát một vòng bên ngoài cốc khẩu.

Nhưng chỉ thấy gió núi đang đùa với cỏ non, chứ nào thấy bóng nhân ảnh ở đâu ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Nếu Tây Môn Ngọc Sương đã đến Vạn Tùng Cốc, thiết lập mai phục thì tại sao ở đây lại không thấy bóng người ?

Lâm Hàn Thanh đột nhiên dừng bước, tung người lên vịn vào một cành tùng, đưa mắt quan sát khắp bốn phương tám hướng rồi lại nhảy trở xuống.

Lâm Hàn Thanh vội thấp giọng hỏi:

- Cô nương có thấy gì khả nghi không ?

Lý Trung Hụê lắc đầu nói:

- Chắc bọn chúng đã đặt người canh gác ở cửa cốc, hễ thấy chúng ta ra thì lập tức dùng ám hiệu thông tri cho đồng bọn. Toàn bộ đều ẩn thân vào chỗ kín đáo, tự nhiên không thể dễ dàng mà tìm ra được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đệ tử Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa bị người của Tây Môn Ngọc Sương phục kích ở chỗ nào ?

Lý Trung Hụê nói:

- Chính là chỗ này.

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Đệ tử Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa quyết không thúc thủ chịu chết, khi đó ắt hẳn đã xảy ra một trường ác đấu. Chúng ta thử cẩn thận quan sát xem có vết tích của trận đấu không ?

Nói đoạn, chàng liền đi lại quan sát khắp bốn bề.

Chỉ nghe Truy Vân thốt lên:

- Nơi đây có rất nhiều vết máu.

Lâm Hàn Thanh vội chạy đến chỗ ả, quả nhiên thấy trên mặt đất có nhiều vết máu đã khô. Chàng khẽ thở dài:

- Đại khái chắc không sai đâu.

Lý Trung Hụê liền cao giọng nói lớn:

- Tây Môn Ngọc Sương, cô nương đã có thể làm ra những chuyện bỉ ổi như vậy mà sao không dám ra đây gặp ta à ?

Lời nàng vừa dứt thì một làn gió nhẹ thổi qua, một bóng người từ trên cây đại thụ đã nhảy xuống đất.

Lý Trung Hụê cười lạnh:

- Tây Môn Ngọc Sương ...

Sau khi người kia chạm đất thì luôn quay lưng về phía Lâm Hàn Thanh, sau khi nghe tiếng nàng gọi thì mới quay lưng lại.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn qua, thì ra người kia không phải Tây Môn Ngọc Sương mà chính là nữ tỳ Tiểu Thuý, nàng không khỏi khẽ chau mày:

- Hoá ra là ngươi ?

Tiểu Thúy mỉm cười:

- Cô nương nhà tiểu tỳ còn chưa đến Hoàng Sơn. Lý cô nương lao tâm rồi !

Lý Trung Hụê khẽ nhướng đôi mày liễu, định phát tác nhưng lại cố nhịn được, nàng mỉm cười hỏi:

- Giang Đông Ngũ Nghĩa và bảy vị đệ tử Võ Đang đều do các ngươi giết phải không ?

Tiểu Thúy cười khanh khách nói:

- Nếu như cô nương đem món nợ này đổ lên đầu tiểu tỳ, Tiểu Thúy này cũng đành phải nhận thôi.

Lâm Hàn Thanh lên tiếng:

- Lời này của cô nương có ý gì ?

Tiểu Thúy nói:

- Tiểu tỳ có nói Lý cô nương chắc cũng không chịu tin, tốt nhất là không nói ra thì hơn.

Lý Trung Hụê khẽ chau mày:

- Ngươi nói ra xem nào ?

Tiểu Thúy cười nhạt:

- Tiểu tỳ nói Giang Đông Ngũ Nghĩa và bảy tên đệ tử Võ Đang đó tự tàn sát lẫn nhau, cô nương có tin không ?

Lý Trung Hụê trầm ngâm:

- Chỉ cần ngươi đưa ra một lý do hợp lý, tự nhiên ta sẽ tin.

Tiểu Thúy cười khanh khách:

- Lý do đó, nói ra sợ cô nương cười đến rụng răng mất.

Lý Trung Hụê nói:

- Ngươi cứ nói ra cũng không hại gì.

Tiểu Thúy mỉm cười:

- Bọn họ ăn phải dấm chua. Thật kỳ quái, bảy vị đạo trưởng với năm kẻ tự xưng hiệp nghĩa lại vì một cô gái mà tàn sát lẫn nhau. Cô nương có phải thấy rất buồn cười không ?

Lý Trung Hụê chau mày:

- Cô gái ấy có phải là ngươi không?

Tiểu Thúy cười cười:

- Tiểu tỷ dung mạo xấu xa thế này, bảy vị đạo trưởng Võ Đang và Giang Đông Ngũ Nghĩa tự nhiên không thể vì tiểu tỳ mà đánh nhau đến mất mạng.

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu như muốn ta tin lời ngươi, vậy hãy mời vị cô nương đó ra đây cho ta xem mặt mới được.

Lâm Hàn Thanh cũng phụ hoạ:

- Nếu cô nương không để cho bọn tại hạ gặp vị cô nương kia, vậy là tự thừa nhận mình đã bịa chuyện lừa gạt.

Tiểu Thúy mỉm cười, nhỏ nhẹ nói:

- Hai vị muốn gặp vị cô nương đó cũng không phải là chuyện khó ?

Lý Trung Hụê liền nói:

- Được lắm, ta cũng muốn mở rộng tầm mắt, xem Tây Môn Ngọc Sương đã giở trò gì ?

Tiểu Thúy đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Lý cô nương là phụ nữ, nhìn một chút cũng không hại gì, nhưng Lâm tướng công là nam nhân, tốt nhất không nên gặp cô ta thì hơn.

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày:

- Tại hạ tự tin mình còn có chút định lực.

Tiểu Thúy liền lấy trong người ra một ngọn đoản tiêu rồi nói:

- Tiểu tỳ thổi cho hai vị nghe một khúc nhạc nhé ?

Lý Trung Hụê đang định lên tiếng cự tuyệt thì Tiểu Thúy đã đưa tiêu lên miệng thổi.

Tiếng tiêu kia hết sức kỳ quái, khi mới nghe thì có vẻ hết sức lộn xộn, khó nghe, nhưng sau khi nghe được một hồi, thanh âm quay quay cuồng cuồng kia dần dần khiến người ta quen dần, không còn cảm thấy khó nghe như trước nữa.

Ước chừng một tuần trà công phu, Lý Trung Hụê đột nhiên quát lớn:

- Thế này thì có gì tân kỳ đâu, mau dừng lại cho ta.

Tiểu Thúy không để ý đến lời Lý Trung Hụê, vẫn tiếp tục không ngừng thổi tiêu.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Tiếng tiêu này hết sức kỳ quái. Tiểu Thúy dường như có vẻ mỏi mệt, chắc hẳn bên trong phải có nguyên nhân gì đó.

Chàng đang suy nghĩ thì chợt ngửi thấy một mùi xú uế bốc lên.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy vô số những con vật dài dài đang từ bốn phương tám hướng bò đến, lúc này đã bao vây xung quanh mấy người thành một vòng kín, chàng không khỏi kinh hãi thốt lên:

- Rắn !

Tiểu Thúy đột nhiên dừng tiếng tiêu, chậm rãi nói:

- Không sai, rắn ! Tất cả các loại rắn ở xung quanh mười dặm đều đã bị tiếng tiêu của tiểu tỳ dẫn dụ đến đây. Lúc này, trong khuôn viên năm mươi trượng xung quanh chúng ta đều là độc xà cả.

Lý Trung Hụê đột nhiên cười lên khanh khách:

- Thủ hạ của Tây Môn Ngọc Sương ngoại trừ dụ rắn ra thì còn trò gì nữa không ?

Tiểu Thúy lạnh lùng đáp:

- Chỉ cần bốn vị động đậy một bước, tiểu tỳ lập tức sai sử lũ độc xà tấn công vào bốn vị.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy tầng tấng lớp lớp toàn là độc xà, trong lòng không khỏi tức giận:

- Cô nương gọi lũ rắn đến vây chúng ta bên trong là có dụng tâm gì ?

Tiểu Thúy mỉm cười:

- Nữ nhân mà tiểu tỳ nói đến gọi là Xà Cơ. Nếu như xung quanh không có độc xà thì nàng ta như cá rời khỏi nước, không còn sức sống. Xung quanh càng nhiều độc xà thì nàng ta càng trở nên kiều my.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện lạ như vậy sao ?

Tiểu Thúy mỉm cười:

- Bây giờ tiểu tỳ sẽ gọi nàng ta ra.

Lý Trung Hụê thấp giọng nói với Truy Vân, Bộ Phong:

- Hai ngươi hãy tìm một con đường để thoát khỏi vòng vây này, chúng ta không thể bị giam hãm trong đám độc xà này được.

Truy Vân liền đưa mắt nhìn quanh rồi đáp:

- Bọn tiểu tỳ khai lộ, cô nương đoạn hậu vừa đi vừa vung kiếm hộ thân, muốn thoát khỏi vòng vây cũng không phải chuyện khó.

Lâm Hàn Thanh lên tiếng:

- Theo ý tại hạ, chúng ta không nên vọng động.

Lúc này, Tiểu Thúy đã quay người đi vào giữa bầy rắn. Bầy rắn đều ngẩng đầu le lưỡi nhìn Tiểu Thuý, nhưng không con nào dám lao đến tấn công. Chỉ thấy Tiểu Thúy khẽ lắc mình một cái, trong nháy mắt dã không thấy đâu nữa.

Lý Trung Hụê chậm rãi quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Lâm huynh có cao kiến gì để thoát khỏi vòng vây này ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Theo ý tại hạ, chúng ta không nên mạo hiểm. Xung quanh đây phải có đến cả vạn con độc xà, người và độc xà thí mạng với nhau, chúng ta không khỏi có chút thiệt thòi.

Lý Trung Hụê chau mày:

- Vậy ý của Lâm huynh là ...

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn cây cổ tùng ở trên cao khoảng ba trượng:

- Trong ba vị ai có khinh công cao nhất ?

Lý Trung Hụê quay lại nhìn Truy Vân:

- Ngươi và Bộ Phong khinh công của ai hơn ai ?

Lâm Hàn Thanh cũng hỏi:

- Cô nương có thể nhảy lên cây tùng kia không ?

Truy Vân đưa mắt ước lượng rồi nói:

- Đại khái có thể vin vào được một cành cây.

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- Tốt lắm ! Vậy cô nương hãy nhảy lên đó, sau đó dùng một sợi dây đai thả xuống, bọn tại hạ sẽ mượn lực mà nhảy lên.

Truy Vân đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề đều là độc xà đang ngẩng đầu le lưỡi, trong lòng không khỏi hơi gai gai lạnh. Đoạn ả thầm đề tụ chân khí, vẫy mạnh hai tay một cái, cả người vọt lên không trung. Khi lên đến khoảng không ai trượng, Truy Vân liền vặn người một cái, tung mình lên thêm một trượng nữa, hai tay vung ra chộp lấy một cành tùng chìa ra ngoài, sau đó mượn lực nhảy lên trên.

Lúc này độc xà ở bốn phía đã bắt đầu di động về phía ba người còn lại.

Truy Vân vội cởi dải thắt lưng cầm trong tay gọi:

- Vị nào lên trước đây ?

Lâm Hàn Thanh nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Lâm huynh lên trước đi !

Lâm Hàn Thanh nhìn bầy rắn càng lúc càng đến gần liền rút Tham Thương Kiếm ra:

- Cô nương lên trước đi !

Lúc này Truy Vân đã thả dải thắt lưng xuống dưới trước mặt.

Lý Trung Hụê liền nắm lấy nói:

- Tiểu muội đi trước vậy.

Nói đoạn, nàng nắm lấy dải thắt lưng. Truy Vân liền vận lực giật mạnh, Lý Trung Hụê mượn sức đó tung mình lên đảo người một cái rồi hạ thân xuống cành tùng.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Bộ Vân:

- Cô nương lên đi.

Bộ Phong cũng không chối từ, mượn lực giải thắt lưng của Truy Vân nhảy lên.

Lâm Hàn Thanh thầm vận chân khí, định nhún mình nhảy lên thì chợt nghe một giọng nói truyền đến:

- Lâm tướng công, nếu không muốn chết thì đừng cử động.

Lâm Hàn Thanh liền dừng lại, chậm rãi quay người lại. Thấy Tiểu Thúy đang đứng trên một tảng đá cách xa ba trượng, chàng liền lạnh lùng nói:

- Cô nương cảm thấy lũ độc xà này có thể hại được Lâm Hàn Thanh này sao ?

Tiểu Thúy chậm rãi nói:

- Trong phạm vi năm trượng của cây tùng đó không còn cây cối nào khác. Tướng công nhảy lên trên đó không phải đã tự đi vào tuyệt địa hay sao ?

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng:

- Vẫn tốt hơn ở giữa bầy độc xà của cô nương.

Tiểu Thúy nói:

- Nếu như Lâm tướng công tin lời tiểu tỳ, vậy xin nghe lời Tiểu Thúy phân phó.

Lâm Hàn Thanh nhướng mày:

- Nếu như tại hạ không tin lời cô nương thì sao ?

Tiểu Thúy mỉm cười:

- Vậy thì tướng công tự đi tìm cái chết, không thể trách Tiểu Thúy được.

Lúc này bầy độc xà chỉ còn cách Lâm Hàn Thanh khoảng năm thước.

Chỉ nghe Lý Trung Hụê cao giọng nói:

- Lâm huynh, mau lên trên này.

Lâm Hàn Thanh liền tung mình nhảy lên chộp lấy dải thắt lưng. Lý Trung Hụê liền kéo mạnh một cái, giúp Lâm Hàn Thanh một phần lực đạo.

Đột nhiên một đạo hàn quang loé lên rồi vụt tắt, dải thắt lưng đã đứt làm đôi.

Dây lưng tuy đứt nhưng Lâm Hàn Thanh đã kịp tung mình vọt lên lần nữa, chàng đưa hữu thủ lên chộp lấy một cảnh tùng chìa ra ngoài. Chỉ nghe tiếng rít gió vang lên, hai ngọn phi đao đã bay đến.

Lâm Hàn Thanh liền vung Tham Thương Kiếm ra đánh rơi một ngọn. Nhưng ngọn thứ hai đã cắt đứng cành cây mà chàng đang vịn vào. Lâm Hàn Thanh liền rơi trở lại xuống bầy độc xà.

Đúng lúc Lâm Hàn Thanh mất điểm tựa rơi xuống đất, Lâm Hàn Thanh cũng từ trên cây nhảy xuống. Khi chân còn chưa chạm đất, trườn kiếm trong tay đã quét một vòng., bạch quang loé lên ... máu tươi bắn tung toé, lũ độc xà trong khoảng ba thước vuông đều bị kiếm của nàng chặt đứt làm hai khúc.

Lúc này, Lâm Hàn Thanh cũng vừa đặt chân xuống đất.

Lý Trung Hụê vội nói:

- Mau lên lại trên đó rồi bàn cách cự địch sau.

Nói đoạn nàng liền nhanh chóng nhún mình nhảy lên. Lâm Hàn Thanh cũng gấp rút theo sát sau lưng nàng.

Chỉ nghe tiếng nói của Tiểu Thúy truyền lại:

- Lâm tướng công, tiểu tỳ đã tận hết sức lực, tướng công không chịu nghe lời tiểu tỳ, tiểu tỳ cũng hết cách rồi.

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng:

- Hảo tâm của ngươi ta đã lãnh giáo rồi.

Lý Trung Hụê nói:

- Ngươi còn trò gì nữa ?

Tiểu Thúy mỉm cười:

- Tiểu tỳ sớm đã nghĩ đến việc các vị sẽ nhảy lên cây tùng đó. Vì vậy, tiểu tỳ đã bôi sẵn kỳ độc lên đó rồi. Nói một cách khác, bốn vị đã bị trúng kỳ độc của tiểu tỳ rồi.

Lý Trung Hụê cẩn thận quan sát, quả nhiên thấy trên lá cây có rất nhiều bột trắng.

Truy Vân lấy trong bọc ra một bình ngọc, đổ ra mấy viên đơn hoàn đưa cho Lý Trung Hụê, Lâm Hàn Thanh, Bộ Phong mỗi người một viên, tự mình cũng uống một viên rồi nói:

- Đây là Bích Độc Đơn do phu nhân chế luyện, ba người mau uống vào đi.

Tiểu Thúy không thấy bọn Lâm Hàn Thanh lên tiếng đáp lời, liền cao giọng:

- Các vị có thể vận khí kiểm tra xem lời tiểu tỳ nói có phải là giả không ?

Đoạn ả ngừng lại giây lát rồi nói:

- Tiểu tỳ đếm từ một đến mười, nếu như các vị không buông kiếm đầu hàng thì dừng trách Tiểu Thúy này hạ thủ độc ác.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Thật kỳ quái, kỳ quái !

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cái gì kỳ quái ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nơi này dường như rất quan trọng đối với ả nha đầu Tiểu Thúy đó.

Lời chàng vừa dứt thì đã vang lên tiếng đếm.

Lý Trung Hụê rẽ lá tùng ra, ngưng mục quan sát tình hình xung quanh, trầm mặc không nói gì.

Truy Vân dột nhiên kéo tay áo Bộ Phong, thấp giọng nói:

- Tỷ nghĩ ra một biện pháp đuổi rắn đi rồi.

Bộ Phong tròn mắt:

- Biện pháp gì ?

Truy Vân nói:

- Nghe nói rắn thường sợ lửa, chúng ta có thể dùng lửa đuổi chúng đi.

Bộ Phong hỏi:

- Cách này tuy rất hay, nhưng làm sao mà thực hiện được ?

Truy Vân khẽ mỉm cười:

- Bên ngoài hai trượng có một đám cỏ um tùm. Lúc này đã khô hết cả rồi, giờ chúng ta cùng nhảy xuống. Muội yểm hộ cho ta đốt lửa. Nhưng không biết muội có dám hay không mà thôi ?

Bộ Phong cười cười:

- Tỷ tỷ không khỏi coi thường tiểu muội quá đấy.

Nói đoạn ả liền tung mình nhảy xuống.

Truy Vân thấp giọng nói:

- Cô nương tiểu tỳ đi đuổi đám độc xà đó đi, sau đó đi xử lý con nha đầu kia.

Nói rồi không đợi Lý Trung Hụê đáp lời đã nhảy xuống theo Bộ Phong.

Sau khi nhị tỳ hạ thân xuống đất, lập tức nhất tề phát kiếm, máu độc xà liền bắn lên tung toé như mưa.

Lâm Hàn Thanh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy hai ả múa kiếm tạo thành một quả cầu kiếm quang tiến dần đến bụi cỏ ở khoảng cách ngoài hai trượng.

Lý Trung Hụê thấp giọng nói:

- Bộ kiếm pháp này là do gia mẫu cải tạo từ Địa Đường Đao Pháp, không ngờ hai ả đã luyện đến mức này.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Năng lực của lệnh đường quả nhiên là thế gian hiếm thấy. Bộ Địa Đường Kiếm Pháp này chẳng những phòng thủ nghiêm mật, mà còn chuyên công vào hạ bàn của đối phương, cho dù là đệ nhất lưu cao thủ cũng khó mà chống đỡ được.

Lúc này nhị tỳ đã đến gần đám cỏ, Truy Vân liền lấy trong người ra một ngọn hoa? tập. Đúng lúc đang định đốt lửa thì chợt nghe có tiếng rít gió vang lên. Truy Vân, Bộ Phong ở bên Lý phu nhân đã lâu, không những kiếm thụât có tạo chỉ rất khá, mà cả mặt ám khí cũng có thành tựu rất lớn, nghe tiếng gió liền nhận ngay ra là có ám khí công tới. Đầu chưa quay lại thì song kiếm đã nhất tề phát ra. Chỉ nghe "keng keng " hai tiếng vang lên, hai ngọn liễu diệp phi đao đã rơi xuống đất.

Truy Vân một tay vung kiếm đánh bạt phi đao, tay kia mở nắp hoa? tập, châm vào đám cỏ khô.

Trường kiếm trong tay Bộ Phong tả xung hữu đột, chém cho lũ đầu một nơi, thân một nẻo, máu me tung toé.

Đám cỏ đã khô nên lập tức bắt lửa, trong nháy mắt đã cháy lan ra một khoảng rộng, khói đen bay mù trời. Truy Vân vì phân tâm đốt lửa nên nhất thời sơ suất, bị một con độc xà cắn vào cổ tay. Chỉ thấy ả vung trường kiếm lên, hàn quang loé động, con ác xà đã bị đứt làm hai khúc. Sau khi chặt đứt dộc

xà, Truy Vân liền xé một mảnh áo, bụôc chặt vêt thương lại, ngăn không cho máu độc chạy vào nội thể.

Lâm Hàn Thanh từ trên nhìn xuống trong lòng không khỏi thầm kính phục hào khí của Truy Vân. Chàng thầm nhủ:

- Truy Vân, Bộ Phong tuy là nữ lưu mà hào khí ngút trời, lẽ nào Lâm Hàn Thanh ta đường đường là nam tử hán lại toa. thị bàng quan.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền vung kiếm chặt một cành cây cầm trong tay. Đoạn tung người nhảy xuống, tả thủ cầm cành cây, hữu thủ chấp kiếm, song thủ liên tục huy động tàn sát bầy rắn.

Đúng lúc Lâm Hàn Thanh nhảy xuống thì Tiểu Thúy cũng suất lĩnh hơn mười cao thủ tiên đến. Bọn chúng chia thành hai nhóm, một nhóm tiến thẳng đến chỗ Truy Vân, Bộ Phong. Nhóm còn lại do Tiểu Thúy suất lĩnh bốn lam y võ sĩ hướng về phía Lâm Hàn Thanh tiến tới.

Lửa cháy phừng phừng, quần xà kinh hãi bò toán loạn.

Tiểu Thúy tức giận lao đến chỗ Lâm Hàn Thanh quát:

- Còn không buông kiếm đầu hàng, lẽ nào ngươi thực sự muốn đối đầu với cô nương nhà chúng ta ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi cười nhạt:

- Lâm Hàn Thanh và hai bên đều có ân có oán, chỉ cần cô nương nhà các ngươi có thể ngưng tay lại, Lâm mỗ sẽ ...

Chàng chưa dứt lời, trường kiếm trong tay Tiểu Thúy đã vung ra, hai lam y võ sĩ phía sau liền lao tới. Một đao một kiếm, chia thành hai lộ công tới Lâm Hàn Thanh.

Đoản kiếm trong tay Lâm Hàn Thanh lập tức đưa lên ngăn cản thế công của hai gã võ sĩ, cành cây trong tay kia vẫn không ngừng huy động càn quét lũ độc xà trên mặt đất.

Tiểu Thúy dẫn hai gã võ sĩ còn lại lao đến gần cây tùng nơi Lý Trung Hụê ẩn thân:

- Lý Trung Hụê, có dám cùng ta quyết chiến một trận hay không ?

Lý Trung Hụê hừ nhẹ một tiếng:

- Cả ba ngươi cùng lên một lượt đi !

Đoạn nàng liền xuất kiếm sử một chiêu Thiên Ngoại Lai Vân, từ trên không lao xuống tấn công

Tiểu Thuý.

Tiểu Thúy dường như đột nhiên nghĩ ra một chuyện quan trọng gì đó. Ả không tiếp kiếm của Lý Trung Hụê mà lùi lại nói:

- Lý cô nương, tiểu tỳ có chuyện muốn thỉnh giáo ?

Lý Trung Hụê chuyển động mục quang, quan sát hai trường ác đấu, thấy Truy Vân, Bộ Phong và cả Lâm Hàn Thanh đều không có dấu hiệu lạc bại, trong lòng cũng hơi yên tâm. Nàng bèn lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì ?

Tiểu Thúy nói:

- Độc dược mà cô nương nhà chúng tôi điều chế vô cùng lợi hại, tại sao các vị đã trúng độc rồi mà không có dấu hiệu độc phát ?

Lý Trung Hụê cười lạnh:

- Hoàng Sơn Thế Gia tàng trữ không bao nhiêu kỳ trân dị dược, lẽ nào lại sợ một chút độc phấn của Tây Môn Ngọc Sương ?

Tiểu Thúy khẽ chau mày:

- Các người đã uống giải độc đơn rồi ?

Lý Trung Hụê cười nhạt :

- Không sai. Một chút thủ đoạn nhỏ nhoi đó của Tây Môn Ngọc Sương đem thi triển ở Hoàng Sơn Thế Gia không phải quá buồn cười sao ?

Tiểu Thúy tức giận quát:

- Ngươi dám khinh thường cô nương nhà ta !

Lời chưa dứt thì kiếm đã hoành ngang chém tới.

Lý Trung Hụê nói:

- Một mình ngươi không phải là địch thủ của ta. Bảo bọn chúng cùng lên một lượt đi.

Miệng tuy nói vậy nhưng kiếm trong tay nàng thì phóng ra nhanh như điện, chớp mắt đã liên hoàn phản kích ba kiếm.

Tiểu Thúy bị ba kiếm đó uy hiếp, liên tục thối lui mấy bước. Hai lam y võ sĩ đứng bên cạnh thấy Tiểu Thúy bị bức lùi, lập tức không hẹn mà nhất tề xuất kiếm, phân thành hai lộ tả hữu tấn công Lý Trung Hụê.

Lý Trung Hụê thi triển Hoàng Sơn Kiếm Pháp cùng ba người ác đấu. Bên ngoài, chỉ thấy kiếm quang chuyển động, nhất thời khó phân được địch ta.

Truy Vân, Bộ Phong song kiếm liên thủ, oai lực thập phần kinh nhân. Tuy đối phương có bốn người nhưng vẫn bị nhị tỳ chiếm thế thượng phong. Do Truy Vân lúc nãy bị thương ở tay, song kiếm liên thủ không được liền lạc lắm nên bốn lam y võ sĩ mới có thể tri trì được đến giờ.

Lâm Hàn Thanh trong tay có thần binh lợi khí, chém gãy một đoạn trường kiếm của một lam y võ sĩ, khiến bọn chúng không dám cùng chàng tiếp kiếm nữa, nhất thời cũng giữ được thế bất phân thắng bại.

Trường quyết đấu giữa Lý Trung Hụê và Tiểu Thúy là ác liệt nhất. Võ công của Tiểu Thúy cao hơn lũ lam y võ sĩ nhiều lần, hơn nữa kiếm chiêu còn âm độc vô tỉ, chiêu chiêu thức thức đều tấn công vào các đại huyệt trọng yếu, khiến Lý Trung Hụê phải rất vất vả mới chặn được kiếm chiêu của ả. Hai gã lam y võ sĩ tuy võ công không bằng Tiểu Thúy nhưng phối hợp vô cùng ăn ý, chuyên lợi dụng lúc Lý Trung Hụê phân thần đối phó với Tiểu Thúy thì công vào chỗ sơ hở của nàng, khiến cho Lý Trung Hụê đối phó vô cùng vất vả.

Lúc này lửa đã lan ra khắp nơi, bao vây lấy tất cả mọi người.

Truy Vân đột nhiên phóng ra ba kiếm, đâm ngã một tên lam y võ sĩ.

Bốn người hợp công còn không phải là đối thủ của nhị tỳ, huống hồ giờ đây một kẻ đã bị thương. Bộ Phong cũng phấn chấn tinh thần, kiếm trong tay vung ra như chớp, lại có một lam y võ sĩ nữa ngã xuống.

Hai tên còn lại thấy tình hình bất ổn, định quay người đào tẩu. Truy Vân cười lạnh một tiếng quát:

- Muốn chạy sao ?

Nói đoạn trường kiếm trong tay đã đâm ra. Bộ Phong cũng tung mình lên, chặn đường lui của hai gã lam y võ sĩ. Nhị tỳ đã phát giác thân lâm hiểm cảnh, quyết định tốc chiến tốc thắn. Chưa đầy năm hiệp, hai tên lam y võ sĩ đã bị thương nằm lăn lộn dưới đất.

Bộ Phong nói:

- Thế lửa rất mạnh, chúng ta muốn thoát khỏi đây e rằng cũng không dễ.

Truy Vân đưa mắt nhìn quanh nói:

- Đúng vậy. Muội muội đi giúp cô nương đi. Ta đi giúp Lâm tướng công một tay.

Bộ Phong dạ một tiếng rồi lập tức quay người chạy đi trợ giúp Lý Trung Hụê.

Truy Vân cũng tung người lên, sau hai cái nhún mình đã đến bên cạnh Lâm Hàn Thanh. Ả cao giọng nói:

- Lâm tướng công, tiểu tỳ giúp người một tay.

Lời chưa dứt thì kiếm trong tay đã đâm ra, thế kiếm lăng lệ vô cùng.

Hai gã lam y võ sĩ đang cùng Lâm Hàn Thanh bất phân thắng bại, nay có thêm Truy Vân tình hình lập tức thay đổi. Chỉ sau sáu bảy hiệp, một tên đã bị Truy Vân đánh ngã. Lâm Hàn Thanh cũng đại triển thần oai, Tham Thương Kiếm trong tay liên tục công ra hai kiếm, đánh ngã tên còn lại.

Chàng đưa mắt nhìn sang bên Lý Trung Hụê, chỉ thấy Tiểu Thúy đang bị Bộ Phong và Lý Trung Hụê vây vào giữa. Trên người ả đã có mấy vết thương, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả y phục.

Thì ra sau khi Bộ Phong nhảy vào trợ chiến, hai tên lam y võ sĩ lập tức bị hạ gục.

Lâm Hàn Thanh liền cao giọng nói:

- Tiểu Thúy cô nương, những người cô nương mang theo đều bị tiêu diệt rồi. Chỉ còn lại mình cô nương đâu phải là địch thủ của chúng ta, còn không mau buông kiếm đầu hàng ?

Tiểu Thúy tức giận quát:

- Hoàng Sơn Thế Gia sắp bị huỷ diệt đến nơi rồi, dù Tiểu Thúy ta có chết ở đây cũng có Tây Môn cô nương báo cừu cho ta.

Truy Vân lớn giọng nói:

- Hừ, con a đầu này cứng đầu cứng cổ. Lâm tướng công không cần khuyên bảo nó nữa. Nếu ả đã miốn chết, chúng ta giúp ả hoàn thành tâm nguyện.

Nói đoạn trường kiếm đã dương lên, kích ra một chiêu.

Tiểu Thúy liền vung kiếm lên đõ lấy trường kiếm của Truy Vân, nhưng lúc này kiếm của Bộ phong cũng đã công tới.

Võ công Tiểu Thúy tuy cao cường nhưng cũng không thể nào địch nổi nhị tỳ cùng Lý Trung Hụê

liên thủ. Chỉ thấy hàn quang chớp động, tả thủ đã trúng thêm một vết kiếm thương.

Tiểu Thúy hét lớn một tiếng, dụng toàn lực công ra hai kiếm bức lùi ba người rồi ngẩng đầu lên than:

- Cô nương à, Tiểu Thúy đã tận tâm tận lực rồi.

Nói đoạn, hoành kiếm lên tự cắt vào cổ mình.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy lập tức lao đến, huy động đoản kiếm chặn lấy trường kiếm của Tiểu Thuý, đồng thời tả thủ vung ra đọat kiếm trong tay ả.

Tiểu Thúy tức giận hét:

- Ai cần ngươi cứu ta !

Lâm Hàn Thanh nói:

- Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, cô nương đâu cần phải tự tìm cái chết ?

Thân hình Tiểu Thúy run lên hai cái:

- Ngươi cút đi cho tạ..

Lời còn chưa dứt thì ả đã ngã vật xuống đất.

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Lâm huynh, huynh muốn cứu ả ta à ?

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn nàng:

- Ả ta tuy là nữ tì của Tây Môn Ngọc Sương nhưng tội chưa đáng chết. cô nương có thể niệm tình trung nghĩa của ả mà tha cho ả một mạng không ?

Lý Trung Hụê cười nhạt:

- Lửa đã sắp cháy đến nơi rồi, nếu Lâm huynh muốn cứu ả thì còn không mau đến đỡ ả dậy.

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm một hồi rồi bước đến ôm lấy Tiểu Thuý, đoạn chạy về phía trước.

Mấy người chạy một hồi thì ra khỏi được vòng vây của lửa.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn lại đám lửa, tự lầm bẩm một mình nói:

- Ẩ ta có thể chạy thoát được nhưng vẫn quyết tâm khổ chiến đến cùng, Lâm huynh cứu ả là đã đem cho ả một nỗi thống khổ vô cùng lớn. E rằng chỉ có con đường chết mới giải thoát được cho ả mà thôi.

Lâm Hàn Thanh cười khổ:

- Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.

Lời còn chưa dứt thì đột nhiên từ giữa đám lửa vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếp đó là một loạt các tiếng nổ khác vang lên ... tựa như trời long đất lở.

Lý Trung Hụê biến sắc:

- Thủ đoạn thật ác độc, may là lúc nãy Truy Vân đốt đám cỏ khô đó.

Chương 34: Hồi 34

Tiểu Thuý như bị tiếng nổ liên tiếp làm kinh động, mở choàng hai mắt, cất tiếng than thở:

- Hết rồi ! Hết rồi ! Cô nương ơi ! Tiểu Thuý có lỗi với người ! Tiểu Thuý chỉ có chết mới đền hết tội !

Lý Trung Hụê nghiến răng ken két:

- Ta không ngờ Tây Môn Ngọc Sương lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy ?

Chỉ nghe có tiếng cười lạnh vang lên:

- Lý minh chủ, cô nương không thấy việc nói xấu sau lưng người khác là chuyện mất phong độ lắm sao ?

Lý Trung Hụê quay đầu nhìn lại, thấy Tây Môn Ngọc Sương thân vận huyền y, trên vai khoác một tấm áo choàng, mặt mày đầy vẻ phong trần, hiển nhiên là vừa mới đến đây.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi đặt Tiểu Thuý xuống:

- Cô nương đến thật đúng lúc, ái tỳ của cô nương đang bị thương rất nặng, nếu như không kịp thời trị liệu chỉ e khó mà qua khỏi được.

Tây Môn Ngọc Sương bước lên phía trước hỏi:

- Ai đả thương Tiểu Thuý ?

Truy Vân, Bộ Phong liền đồng thanh đáp:

- Là ta.

Tây Môn Ngọc Sương quét hai đạo mục quang sáng rực như điện lên mặt nhị tỳ:

- Hai ngươi cũng có phân lượng lắm.

Lý Trung Hụê lạnh lùng cất tiếng:

- Tiểu muội đã có hẹn ước với cô nương, định kỳ quyết chiến, dựa vào võ công mà phân sinh tử.

Không ngờ cô nương lại lợi dụng cơ hội này để thi triển thủ đoạn. Nếu như chúng ta không phát giác sớm, chỉ sợ thiên hạ anh hùng đều bị trúng ám toán của cô nương. Thủ đoạn như vậy còn không được coi là bỉ ổi ư ?

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày liễu, cúi người xuống đặt một tay lên ngực Tiểu Thuý:

Sau khi được Tây Môn Ngọc Sương vận côn truyền lực, Tiểu Thuý đã tỉnh lại phần nào.

Nàng liền lạnh lùng hỏi:

- Ai đã sai ngươi chôn hoả dược ?

Tiểu Thuý tròn mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương:

- Không phải cô nương sai người mang kim trâm đến hạ lệnh sao ?

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:

- Kim trâm đó ở đâu ?

Tiểu Thuý nói:

- Ở trong người tiểu tỳ.

Tây Môn Ngọc Sương liền cho tay vào ngực áo Tiểu Thuý, quả nhiên tìm thấy một cây kim trâm.

Lý Trung Hụê nói:

- Nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, cô nương còn giảo biện nữa không ?

Tây Môn Ngọc Sương không để ý đến lời mỉa mai của Lý Trung Hụê. Nàng đưa cây trâm lên trước mắt quan sát tỷ mỉ rồi đột nhiên cho tay vào bọc lấy ra một bình ngọc, đổ ra hai viên đơn hoàn, bỏ vào miệng Tiểu Thuý.

- Mau uống vào đi, ngươi phải lưu lại tính mạng để rửa sạnh hàm oan cho ta.

Chỉ nghe tiếng y phục phất gió vang lên, một bóng người đang dùng khinh công chạy đến như bay.

Mọi người đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một vị trung niên mỹ phụ, toàn thân vận bạch y đang dùng khinh công tuyệt đỉnh phóng đến như bay.

Lý Trung Hụê kêu lên một tiếng:

- Mẫu thân !

Đoạn quỳ xuống tham bái.

Người đến chính là Lý phu nhân.

Truy Vân, Bộ Phong cũng đồng thời quỳ xuống.

Lý phu nhân khẽ xua tay, phát một cỗ ám kình ngăn nhị tỳ lại, lạnh nhạt nói:

- Không cần đa lễ.

Bà ta đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Cô nương là Tây Môn Ngọc Sương ?

Tây Môn Ngọc Sương cúi đầu nói:

- Chính là vãn bối ?

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Chuyện của tiểu nữ trước giờ ta rất ít hỏi đến. Nhưng thủ đoạn vừa rồi của cô nương dường như không phải để đối phó tiểu nữ mà là muốn huỷ diệt Hoàng Sơn Thế Gia của ta thì phải ?

Tây Môn Ngọc Sương đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài, mỉm cười:

- Vãn bối kiêm trình mấy ngày đường, vừa mới tới đây. Đối với những chuyện vừa phát sinh tất cả đều không rõ. Lão tiền bối có thể cho vãn bối chút thời gian để hỏi con nha đầu này cho rõ chân tướng không ?

Lý phu nhân nhìn Tiểu Thuý đang nằm dưới đất, khẽ chau mày:

- Ả bị thương có nặng không ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Không nặng lắm, ả đã phục dụng linh dược của vãn bối, đại khái không thể chết được.

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Được, cô nương hỏi đi !

Lâm Hàn Thanh thấy tình thế như cung đã lên dây, rất có khả năng hai bên sẽ động thủ đánh nhau, trong lòng thầm nhủ:

- Lý phu nhân, Truy Vân, Bộ Phong thêm Lý Trung Huệ, tổng cộng có bốn người. Tây Môn Ngọc Sương chỉ có một mình, võ công dù cao hơn nữa cũng không phải là địch thủ.

Chỉ nghe giọng nói sắc lạnh của Tây Môn Ngọc Sương:

- Tiểu Thuý, thần trí ngươi có tỉnh táo không ?

Tiểu Thuý hồi đáp:

- Lúc này Tiểu Thuý vô cùng tỉnh táo.

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:

- Ta hỏi ngươi một câu, ngươi trả lời một câu. Ta không sợ bất cứ ai, hay là cố muốn rửa sạch hàm oan gì cả. Ta chỉ muốn chứng minh rằng để quét sạch Hoàng Sơn Thế Gia, Tây Môn Ngọc Sương này không cần dùng đến thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Tiểu Thuý nói:

- Cô nương cứ việc hỏi, tiểu tỳ sẽ nói đúng với sự thật.

Tuy toàn thân ả đầy máu tươi, khuôn mặt xanh lét như hai tàu lá, nhưng hai mắt vẫn mở to, đợi chờ Tiểu Thuý phân phó.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Ngươi nhớ người đã mạo truyền lệnh dụ của ta hình dáng như thế nào hay không ?

Tiểu Thuý nói:

- Toàn thân hắc y, trên lưng đeo bội kiếm.

Tây Môn Ngọc Sương nhíu mày hỏi lại:

- Ta hỏi mặt mũi hắn thế nào ?

Tiểu Thuý đáp:

- Hắn dùng khăn đen che kín mặt. Tiểu Thuý không nhìn rõ.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi tiếp:

- Vậy số hoả dược đó ở đâu ra ?

Tiểu Thuý đáp:

- Hắc y nhân đó mang đến. Hắn mang kim trâm của cô nương đến gặp tiểu tỳ, nói rằng cô nương sai hắn mang số hoả dược này đến cho tiểu tỳ, dặn tiểu tỳ bố trí một hoả lôi trận ở đây. Y còn nói cô nương phải biến nơi này thành mồ chôn của toàn bộ cao thủ võ lâm đến tham dự Hoàng Sơn đại hội.

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:

- Vậy những người vận chuyển hoả dược đến đây hình dáng thế nào ?

Tiểu Thuý đáp:

- Họ ăn mặc quần áo chia thành các màu sắc, giống như ngũ sắc vệ đội bên cạnh cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương thở dài :

- Bọn chúng đã nghiên cứu rất kỹ càng, hắn chúng đã có dự mưu từ sớm rồi !

Đoạn nàng ngừng lại một chút nói:

- Tiểu Thuý, ngươi đi theo ta bao nhiêu năm nay lẽ nào không nhận ra kim trâm này là giả ?

Tiểu Thuý lắc đầu:

- Khi tiểu tỳ nhận được lệnh dụ của cô nương, trong lòng chỉ lo không thể hoàn thành nhiệm vụ mà cô nương giao phó, làm gì còn có thời gian mà phân biệt thật giả ?

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý phu nhân:

- Sự tình chỉ đơn giản như thế này, có người hận Hoàng Sơn Thế Gia nhưng không dám xuất diện, cố ý mượn danh của vãn bối, không biết tiền bối có tin hay không ?

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Xem ra cô nương không nói dối.

Tây Môn Ngọc Sương cúi người xuống ôm lấy Tiểu Thuý:

- Vãn bối chỉ muốn nói ra chân tướng, còn về phía phu nhân muốn tin hay không thì tuỳ.

Nói đoạn nàng liền quay người bỏ đi.

- Xin tránh ra, ta phải rời khỏi đây !

Lý Trung Hụê chợt lên tiếng chặn lại:

- Cô nương lưu bước !

Ánh mắt sắc bén của Tây Môn Ngọc Sương quét lên mặt Lý Trung Hụê:

- Lý cô nương muốn nói gì nữa ?

Lý Trung Hụê chậm rãi nói:

- Coi như hoả lôi trận này không phải do cô nương bố trí, chuyện đó tiểu muội bỏ qua. Nhưng ái tỳ của cô nương đến Hoàng Sơn trước kỳ hạn lẽ nào không phải do cô nương sai khiến ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Chính ta đã sai Tiểu Thuý đến đây.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Cô nương sai ả đến đây có dụng ý gì ?

Tây Môn Ngọc Sương chuyển ánh mắt sang nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Ta sai ả đưa đến đây một phong thư. Thiết nghĩ vị Lâm huynh này đã đưa cho cô nương xem rồi.

Lý Trung Hụê nói:

- Ngàn dặm gửi ân tình, sai một người là đủ rồi, đâu cần phải lao sư động chúng, để Tiểu Thuý đem đến đây bao nhiêu cao thủ như vậy ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tiểu Thuý đã xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia hay chưa ?

Lý Trung Hụệ nhướng mày:

- Tuy chưa tấn công vào Vạn Tùng Cốc nhưng đã giết hại võ lâm đồng đạo đến Hoàng Sơn tham dự đại hội.

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi đặt Tiểu Thuý trong tay xuống đất, lạnh lùng nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Lý Trung Hụê, ngươi không cần phải vô sự sinh phi, nếu như ngươi cảm thấy đây là cơ hội giết được ta thì không cần mượn cớ này nọ nữa, cứ xuất thủ là được rồi.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn mẫu thân, chỉ thấy mặt bà như phủ một lớp sương mỏng, không thể đoán được hiện giờ bà đang nghĩ gì.

Đúng lúc nàng đang cảm thấy khó xử thì Truy Vân, Bộ Phong đã song song bước lên dương kiếm ra nói:

- Tiểu tỳ từ lâu đã nghe Tây Môn cô nương võ công cao cường, không biết có thể chỉ giáo

cho bọn tiểu tỳ một phen hay không ?

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng:

- Các ngươi không phải địch thủ của ta, hãy đổi một người khác đi.

Ý của nàng chính là muốn nói tới Lý phu nhân. Truy Vân kiên quyết nói:

- Nếu bọn tiểu tỳ chết trong tay cô nương thì chỉ trách mình học nghệ không tinh, chết không hối hận.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Được lắm, nếu như các ngươi muốn mở rộng tầm mắt thì ta cũng không tiện làm các ngươi thất vọng. Hai ngươi cùng lên một lượt đi !

Truy Vân, Bộ Phong đưa mắt nhìn nhau rồi chậm rãi đưa kiếm lên khởi phát thế công. Nhị tỳ biết rõ đã gặp phải một đối thủ mạnh chưa từng có nên kiếm thế công ra không dám có chút sơ ý nào. Nào ngờ Tây Môn Ngọc Sương vẫn đứng yên bất động, đợi cho song kiếm đến sát bên người mới đảo người một cái, tránh né hai đường kiếm của nhị tỳ một cách vô cùng linh hoạt.

Nhị tỳ một kiếm đánh vào khoảng không, lập tức thu kiếm tự bảo. Trường kiếm thu về thủ trước ngực. Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:

- Không cần lo lắng, ta nhường các ngươi ba chiêu.

Nhị tỳ định đang định huy kiếm tiếp tục tấn công thì chợt một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Không được động thủ !

Mọi người liền đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Tố Mai, Hương Cúc đang kiệu Bạch Tích Hương chạy tới.

Lý phu nhân khẽ chau mày, định nói gì nhưng lại thôi. Tố Mai, Hương Cúc chậm rãi đặt ghế mềm xuống. Bạch Tích Hương thở hổn hển vịn vai Tố Mai đứng dậy:

- Tây Môn thư thư, đã lâu không gặp !

Tây Môn Ngọc Sương nghĩ đến chuyện mình đả thương Bạch Tích Hương ở trên thuyền, trong lòng cũng hơi cảm thấy có lỗi, nhưng tình tình nàng quật cường, trước giờ chưa bao giờ chịu nhận sai. Chỉ nghe nàng lạnh lùng đáp lời:

- Chúng ta mới gặp nhau cách đây chưa đầy một tháng, nói hai chữ 'đã lâu' không phải hơi quá sao ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Lúc đó tiểu muội đã vào ma đạo, không được coi là người nữa.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn nàng:

- Còn lúc này thì sao ?

Bạch Tích Hương :

- Bây giờ tiểu muội chính là tiểu muội, vẫn là Bạch Tích Hương bệnh tật đầy mình, thư thư chỉ cần cất một ngón tay là có thể lấy mạng tiểu muội dễ như chơi.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Nhìn bộ dạng của cô nương so với lúc tương kiến ở Từ Châu, dường như sức khoẻ đã xấu đi rất nhiều.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Nhưng giờ đây tiểu muội sống vui vẻ hơn lúc đó rất nhiều.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh cười nhạt:

- Ta không hiểu tại sao cô nương lại không chịu tái luyện Cửu Ma Huyền Công để trị liệu dứt điểm căn bệnh của mình ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tây Môn thư thư không thể hiểu được.

Tây Môn Ngọc Sương chau mày:

- Lẽ nào bên trong còn có đạo lý gì thâm ảo hay sao ?

Bạch Tích Hương cười buồn:

- Nếu như thư thư hiểu được đạo lý này thì trường sát kiếp sắp nổi lên kia sẽ lập tức tiêu tán đi như chưa từng tồn tại.

Lý phu nhân đột nhiên lên tiếng:

- Phật môn quảng đại nhưng không độ người vô duyên, hài tử, con hà tất phải quản những chuyện này ...

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Trời cao còn có đức hiếu sinh, con người lẽ nào không có lòng trắc ẩn, phu nhân ...

Lý phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Con không cần nói nữa ...

Bạch Tích Hương không hề tức giận, chỉ dịu dàng nói:

- Lời nói của vãn bối có gì sơ thất, mong phu nhân rộng lượng mà bỏ qua cho.

Tây Môn Ngọc Sương chợt cười lên khanh khách:

- Lý phu nhân, vãn bối từng nghe giang hồ truyền ngôn, nói rằng phu nhân là thiên hạ đệ nhất cao thủ, nhưng không biết truyền ngôn đó có đúng hay không ?

Lý phu nhân chiếu cặp mắt lạnh lùng lên người Tây Môn Ngọc Sương:

- Ngươi cảm thấy võ công của mình thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương tự tin nói:

- Nếu như đơn đả độc đấu thì phóng mắt khắp thiên hạ e rằng vãn bối chưa tìm được đối thủ.

Lý phu nhân nói:

- Vậy thì không dễ rồi !

Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm một hồi mới hiểu được hàm ý của Lý phu nhân. Nàng mỉm cười:

- Ồ, thì ra Lý phu nhân muốn thử vãn bối một phen ?

Lý phu nhân đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Ta vốn không muốn can thiệp vào chuyện giang hồ, cho dù là nữ nhi của ta có cầu khẩn, ta cũng không muốn hỏi đến.

Tây Môn Ngọc Sương liền tiếp lời:

- Nhưng lúc này tiền bối đã thay đổi ý kiến ?

Lý phu nhân gật đầu:

- Không sai, ta không vì tình thân cốt nhục thì cũng phải vì võ lâm thiên hạ làm một việc thiện.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Vậy có nghĩa là phu nhân giết Tây Môn Ngọc Sương này là để tạ thiên hạ rồi ?

Lý phu nhân lạnh lùng đáp:

- Ta không giết ngươi mà chỉ phế võ công của ngươi đi kẻo sau này ngươi tự thị mình vô địch, muốn làm gì thì làm gây hại cho võ lâm.

Trên mặt Tây Môn Ngọc Sương khẽ lộ sắc giận rồi lập tức biến mất. Nàng mỉm cười tươi như hoa nói:

- Chuyện này chỉ nói thì không thể thành sự thật được.

Lý phu nhân đưa mắt nhìn Truy Vân, Bộ Phong lạnh lùng dặn:

- Khi ta động thủ với vị cô nương này, không ai được phép xuất thủ tương trợ, nghe rõ chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng kiêu ngạo nói:

- Cho dù bọn chúng có trợ lực cũng không hại gì.

Lý phu nhân cười lạnh:

- Tây Môn Ngọc Sương, nếu như ngươi có thể thắng ta thì có thể hoàn thành ước nguyện độc bá thiên hạ của mình rồi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười đáp:

- Sớm muộn gì chúng ta cũng khó tránh khỏi trường quyết chiến này. Chuyện gì phải đến sẽ đến thôi. Phu nhân đức cao vọng trọng, vãn bối theo lý nên nhường người hai chiêu mới phải.

Lý phu nhân cười nhạt:

- Ngươi quá ngông cuồng đấy !

Đoạn chậm rãi tiến về phía Tây Môn Ngọc Sương.

Lâm Hàn Thanh biết hai người này đều là cao thủ tuyệt thế. Lúc tĩnh vững tựa Thái Sơn, lúc động thì ắt kinh thiên động địa, quỷ khốc thần sầu. Trận chiến này nhất định có một trong hai người phải bỏ mạng đương trường.

Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe Bạch Tích Hương cao giọng nói:

- Không được đánh !

Đoạn nàng vịn vai của Tố Mai, Hương Cúc bước đến giữa hai người nói:

- Lúc này chưa phải lúc hai vị động thủ đánh nhau.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Tại sao ? Lẽ nào động thủ đánh nhau cũng phải chọn ngày lành tháng tốt ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Thiên hạ anh hùng đều đang quy tụ về Hoàng Sơn Thế Gia. Kỳ thịnh hội lớn nhất võ lâm sẽ được khai mạc ở đây. Trường quyết chiến của hai vị nên dành để khép lại đại hội đó. Nếu như bây giờ động thủ tại đây, e rằng sẽ khiến cho thiên hạ anh hùng phải thất vọng.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý phu nhân:

- Bạch cô nương nói rất có lý, phu nhân cảm thấy thế nào ?

Lý phu nhân lạnh lùng nhìn Bạch Tích Hương:

- Hài tử, con lại quản chuyện không phải của mình rồi.

Nói đoạn liền quay người bỏ đi. Mới nhìn thì tưởng bà đi rất chậm, nhưng chỉ trong nháy mắt đã không còn thấy tông ảnh đâu nữa.

Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê:

- Tiểu muội nghe nói có rất nhiều cao thủ đã đến vùng phụ cận Vạn Tùng Cốc, Lý thư thư cũng nên quay về chuẩn bị đón tiếp họ.

Lý Trung Hụê khẽ chau mày, dẫn theo Truy Vân, Bộ Phong quay người đi vào trong cốc.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Bạch Tích Hương đuổi khéo mọi người đi cả, chỉ sợ còn có chuyện muốn nói với Tây Môn Ngọc Sương, ta cũng không nên lưu lại đây làm gì nữa.

Nghĩ đoạn, chàng liền lẳng lặng quay người bỏ đi.

Chợt nghe Bạch Tích Hương lên tiếng nói:

- Lâm huynh dừng bước !

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ ở đây có làm phiền hai vị nói chuyện không ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Cuộc đời như một vở kịch mà chàng là vai chính. Nếu chàng rời khỏi đây thì bọn thiếp diễn thế nào được ?

Tây Môn Ngọc Sương chợt lên tiếng hỏi:

- Cô nương định giở trò gì nữa ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Tây Môn thư thư cũng là một vai chính trong vở kịch này.

Tây Môn Ngọc Sương cười lên khanh khách:

- Còn cô nương ? Còn Lý Trung Hụê ? Tất cả đều là vai chính mới phải.

Bạch Tích Hương nói:

- Cá với tay gấu không thể chọn cả hai được. Lý Trung Hụê chỉ là một cô nương mười mấy tuổi đầu đã là lãnh tụ võ lâm, như vậy là rất phong quang rồi. Còn tiểu muội, thân thể yếu nhược, bệnh tật triền miên, e rằng chẳng sống được bao lâu nữa, cùng lắm chỉ có thể đóng một vai nhỏ trong vở kịch này mà thôi.

Vẻ mặt cười của Tây Môn Ngọc Sương chợt biến mất, thay vào đó là nét mặt lạnh như băng sương. Nàng chậm rãi nói:

- Lý Trung Hụê đã dùng thân phận võ lâm minh chủ triệu tập không ít cao thủ đến tụ tập ở Vạn Tùng Cốc nhằm đối phó với ta. Tây Môn Ngọc Sương này do bị bức bách cũng phải đi mời mấy vị cao nhân đến trợ giúp, trong vài ngày nữa họ sẽ tới đây. Dù ta có thể bỏ qua mối thù sát hại song thân, nhưng giờ đây đã leo lên lưng cọp rồi, không ai có thể nhảy xuống được nữa. Trận chiến này đã được số mệnh an bài, không ai có thể ngăn cản nó xảy ra được nữa. Vào lúc như thế này, không nên nói chuyện tư tình nhi nữ ...

Nói đến đây nàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Việc quan trọng trước mắt là cô nương phải có một sự chọn lựa. Tây Môn Ngọc Sương không dám mơ ước cô nương sẽ trợ giúp cho ta một tay, chỉ mong cô nương không quản những chuyện không phải của mình, cùng Lâm Hàn Thanh rời khỏi Hoàng Sơn Thế Gia. Hai người tìm một nơi thanh tịnh sống mấy năm cuộc sống an nhàn hạnh phúc. Đây là những lời phế phủ của Tây Môn Ngọc Sương, cô nương có tin hay không thì tuỳ.

Bạch Tích Hương lắc lắc đầu:

- Tiểu muội không thể đi !

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Muội đã đáp ứng với Lý phu nhân một chuyện nhưng vẫn chưa làm xong. Huống hồ sau khi tiểu muội quyết tâm không luyện ma công, thân thể càng trở nên yếu nhược, e rằng chỉ sống đựơc mấy tháng nữa thôi ...

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng ngắt lời:

- Cô nương cho rằng Hoàng Sơn Thế Gia là vách sắt thành đồng sao ? Lý phu nhân đó chắc chắn sẽ bảo đảm được an toàn cho các người sao ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Tỷ tỷ cho rằng mình thắng được Lý phu nhân sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta đã sớm biết Lý phu nhân thân hoài tuyệt kỹ. Đơn đả độc dấu e rằng ta khó mà thắng nổi, nhưng nếu bà ta muốn thắng Tây Môn Ngọc Sương này cũng không phải chuyện dễ, có thể sẽ là một

kết cục ngọc thạch câu phần, đồng quy ư tận. Trừ phi cô nương định ở lại Hoàng Sơn Thế Gia giúp sức cho bà ta, bằng không hãy rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Bạch Tích Hương hỏi:

- Thư thư đã hẹn những ai đến trợ chiến ? Dường như đã nắm chắc phần thắng.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Trận chiến này là dựa vào võ công mà tranh đấu, cho dù Bạch Tích Hương ngươi có tài trí tuyệt thế cũng không thể nghĩ ra cách nào thay đổi được cục diện này.

Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Ngữ khí của thư thư kiến quyết vậy, có phải trận đánh này không đánh không được đúng không ?

Tây Môn Ngọc Sương cười khổ:

- Tình hình đã đến mức này, ta thực sự không thể nào nhìn thấy một chút hi vọng hoá giải nảo cả ?

Bạch Tích Hương khẽ biến sắc mặt:

- Tuy tiểu muội không thể ngăn cản thư thư gây nên sát kiếp, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho Lý phu nhân võ công đại tiến trong thời gian ngắn.

Tây Môn Ngọc Sương ngẩn người, nhưng rồi rất nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh:

- Câu nói này nói ra từ miệng Bạch cô nương, ta không thể không tin. Ôi, tại sao cô nương phải nói ra chứ ? Tuy cô nương là trí giả nhưng cũng có thể mắc sai lầm ...

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Lẽ nào Tây Môn thư thư định giết tiểu muội ?

Tây Môn Ngọc Sương gật đầu:

- Cô nương nói không sai chút nào. Giết cô nương rồi ta có thể thêm mấy phần chắc thắng.

Nói đoạn nàng liền giơ hữu chưởng lên.

Lâm Hàn Thanh vội hét lên một tiếng, đoản kiếm cầm tay đứng chặn trước mặt Bạch Tích Hương:

- Nàng có ý tốt khuyên bảo cô nương, tin hay không tin là tuỳ cô nương ...

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng ngắt lời:

- Lâm Hàn Thanh, chàng thật không biết tự lượng sức. Chỉ dựa vào chàng mà đòi cứu Bạch Tích Hương ư ? Ngay cả chính tính mạng của mình mà chàng còn khó bảo toàn được nữa là...

Lâm Hàn Thanh nghiêm mặt nói:

- Không sai. Tại hạ tự biết không phải là địch thủ của cô nương, nhưng Lâm Hàn Thanh này quyết không phải là kẻ sợ chết.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Hào khí ngút trời ... nhưng hào khí cũng không thể bảo toàn tính mạng của chàng.

Đoạn nàng ngưng một chút rồi nói tiếp:

- Mau lùi lại cho ta !

Lâm Hàn Thanh thủ kiếm trước ngực, thầm vận chân khí, đứng yên bất động.

Bạch Tích Hương cười lạnh một tiếng:

- Tây Môn Ngọc Sương, lẽ nào thư thư thực sự muốn xem thủ đoạn của tiểu muội sao ?

Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, nhưng lập tức bình tĩnh lại:

- Bạch cô nương, có phải ngươi đã hết cách rồi, phải giở đến cả trá ngôn ?

Bạch Tích Hương đột nhiên đẩy Tố Mai, Hương Cúc ra rồi thấp giọng nói:

- Lâm huynh hãy lui bước.

Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy Bạch Tích Hương thần tình nghiêm túc, trên mặt lộ nét hồng nhuận, tựa hồ như đã thay một người khác. Chàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:

- Lẽ nào nàng đã khôi phục võ công rồi ?

Tây Môn Ngọc Sương quét mục quang rực như điện lên mặt Bạch Tích Hương, tựa hồ như muốn nhìn ra điều gì đó trên nét mặt hồng nhuận của nàng.

Bạch Tích Hương nói:

- Tiểu muội đã sớm biết thư thư thủ đoạn độc ác, lạnh lùng. Huống hồ, trước đây đã từng đả thương tiểu muội một lần rồi ?

Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang nhìn Tố Mai, Hương Cúc. Chỉ thấy trên mặt nhị tỳ cũng lộ ra nét ngơ ngẩn, hiển nhiên bọn chúng cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với Bạch Tích Hương.

Chỉ nghe Bạch Tích Hương chậm rãi nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, tại sao còn chưa xuất thủ ?

Lúc này Tố Mai, Hương Cúc đều đã rút sẵn trường kiếm, tập trung toàn bộ tinh thần vào hai người, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể xuất thủ tương cứu.

Lâm Hàn Thanh cũng toàn thần giới bị, chuẩn bị xuất thủ.

Tây Môn Ngọc Sương thần tình nghiêm túc, hai mắt nhìn như đóng đinh vào mặt Bạch Tích Hương. Ước chừng một tuần trà công phu, đột nhiên nàng cúi người ôm lấy Tiểu Thuý, lạnh lùng nói:

- Không ngờ Bạch cô nương đã luyện được Huyết Thủ Huyền Công.

Nói đoạn quay người dùng khinh công bỏ đi, trong nháy mắt đã không còn thấy tông ảnh đâu nữa.

Bạch Tích Hương đứng nhìn theo bóng Tây Môn Ngọc Sương đi xa dần, mới thấp giọng hỏi:

- Tây Môn Ngọc Sương đã đi xa chưa ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đã không còn thấy bóng đâu nữa.

Bạch Tích Hương thở hắt ra:

- Vậy rất tốt ...

Đột nhiên nàng rút ở trước ngực ra một cây kim châm, rồi lảo đảo ngồi phịch xuống đất.

Tố Mai, Hương Cúc vội chạy đến đỡ Bạch Tích Hương:

- Cô nương ...

Bạch Tích Hương chậm rãi mở hai mắt, thở hào hển:

- Chúng ta phải đi cho mau, nếu như ta đoán không sai, nhất định Tây Môn Ngọc Sương sẽ nhìn ra kẽ hở.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Cô nương đã dùng trá thuật ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Trong lòng nàng ấy giờ chỉ có sự căm thù, cừu hận nếu như nàng quay lại đây, chỉ sợ ngay cả chàng cũng không bỏ qua, lúc này thiếp không có cách gì để nói cho chàng hiểu được. Chúng ta mau đi khỏi đây đã.

Tố Mai, Hương Cúc vội đỡ Bạch Tích Hương lên kiệu, rồi nhanh chóng nâng kiệu chạy đi.

Lâm Hàn Thanh cầm kiếm đoạn hậu.

Bốn người đi vào một khúc rẽ thì đột nhiên nhìn thấy một nữ tử hình dung xấu xí đã đứng chặn trước mặt.

Nữ tử kia xấu xí khôn tả, thế gian hãn hữu. Hương Cúc tuổi nhỏ ngây thơ, vừa nhìn thấy đã không nén được thét lên một tiếng kinh hãi.

Lâm Hàn Thanh vọt lên phía trước lạnh lùng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, không cần phải giả thần giả quỷ nữa.

Nữ tử kia liền chậm rãi tháo bỏ mặt nạ, quả nhiên là Tây Môn Ngọc Sương.

Tố Mai, Hương Cúc không hẹn mà cùng đặt kiệu của Bạch Tích Hương xuống. 'xoạt' một tiếng, song kiếm đã tề xuất.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn nhị tỳ, lạnh lùng nói:

- Bạch Tích Hương, cô nương đi vội quá đó !

Đoạn nàng thay đổi ngữ khí nói:

- Nể tình quen biết giữa chúng ta, ta cho các vị quyền chọn lựa cách chết. Các vị thích tự tuyệt hay để ta động thủ ?

Lâm Hàn Thanh lạnh lùng:

- Tây Môn cô nương hình như đã quên còn có Lâm mỗ ở đây ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Chàng ở đây thì làm được gì chứ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ tự biết mình không phải đối thủ của cô nương, nhưng nếu cô nương muốn giết Bạch Tích Hương, cô nương phải giết Lâm Hàn Thanh này trước đã.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Ồ, Sống không thể đồng sàng thì chết chung một mộ vậy. Lâm Hàn Thanh ơi là Lâm Hàn Thanh, để ta thành toàn cho hai người vậy.

Tố Mai, Hương Cúc đồng thanh quát:

- Còn có chúng tôi nữa.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn nhị tỳ:

- Cả hai nha đầu bọn ngươi nữa ? Ta thành toàn cho một lượt !

Nói đoạn nàng nhấc chân bước lên trước, hữu chưởng dương lên đánh vào Tố Mai. Tả thủ vung ra chộp lấy Hương Cúc.

Tố Mai vội vã lùi lại, huy kiếm quét ra.

Hương Cúc chỉ thấy uyển mạch nhói lên, trường kiếm trong tay đã bị Tây Môn Ngọc Sương đọat lấy một cách dễ dàng.

Hoá ra, ý của nàng là đoạt kiếm, xuất chưởng đánh Tố Mai, chẳng qua là muốn bức cho ả thoái lui, không thể xuất thủ tương trợ.

Tố Mai thấy nàng chỉ xuất một chiêu đã đoạt kiếm của Hương Cúc, trong lòng vô cùng kinh hãi, vội dương thủ kích ra một kiếm.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ huy động trường kiếm chặn lấy thế đâm của ả.

Chỉ nghe 'tang' một tiếng vang lên, Tố Mai cảm thấy cổ tay nhói lên một cái, trường kiếm trong tay đã rơi xuống đất.

Tây Môn Ngọc Sương đánh rơi kiếm Tố Mai xong liền thuận thế đâm ra một kiếm.

Kiếm này xuất ra nhanh như điện chớp, Tố Mai vội vàng nhảy sang một bên tránh né, nhưng đã muộn một bước. Chỉ nghe 'xoạt' một tiếng, trường kiếm vọt qua đỉnh đầu, cắt đi một ít tóc mây.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên hét lớn một tiếng, rút trường kiếm đứng trước mặt Bạch Tích Hương.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày liễu:

- Lâm Hàn Thanh, chàng thật sự muốn chết ?

Đoạn trường kiếm vung lên đâm đến trước mặt chàng.

Lâm Hàn Thanh chỉ thấy kiếm thế của nàng vô cùng quái dị, không thể nhận biết nàng đâm hay chém, nàng sẽ công vào chỗ nào. Trong lòng cả kinh, chỉ đành cử kiếm bảo hộ toàn thân.

Đây là một chiêu kiếm toàn thủ, bất luận đối phương công vào chỗ nào thì cũng bị chặn lại.

Nào ngờ kiếm thế của Tây Môn Ngọc Sương đến sát người chàng thì đột nhiên thu hồi. Chỉ nghe nàng lạnh lùng:

- Lâm Hàn Thanh, ta hỏi chàng một câu, chàng phải nói thật cho ta biết.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Có chuyện gì ?

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Chàng là bồ tát đất qua sông, tự mình còn khó bảo toàn tính mạng. Tại sao còn muốn cứu Bạch Tích Hương ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nàng yếu ớt, cô nương mạnh mẽ. Cô nương lấy mạnh hiếp yếu. Lâm Hàn Thanh quyết không thể toạ thị bàng quan được.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Chỉ có một lý do đó sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lẽ nào còn chưa đủ lý do hay sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không đủ. Nói thật cho ta biết, có phải chàng yêu cô ta không ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người, trong lòng thầm nhủ:

- Nếu như trên đời này có một cô nương mà ta yêu thích, người đó chắc chắn phải là Bạch Tích Hương.

Đoạn chàng quay lại nhìn Bạch Tích Hương, chỉ thấy nàng ngồi an nhiên trên ghế, mỉm cười thoải mái, tựa hồ như không hề có chút sợ hãi nào. Chàng liền hít một hơi nói:

- Không sai. Tại hạ yêu nàng, vậy thì sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không làm sao cả ...

Đoạn chầm chậm hạ thấp trường kiếm:

- Nếu như chàng đã yêu thích nàng ta, tại sao không dẫn nàng rời khỏi nơi thị phi này ? Lâm Hàn Thanh, trận chiến này tuy ta không nắm chắc phần thắng, nhưng Lý phu nhân kia còn có ít cơ hội hơn cả ta. Đại chiến xảy ra, e ràng kết cục sẽ vô cùng bi thảm. Chàng hãy nghe ta, cao bay xa chạy đi. Sau khi đại kiếp diễn ra, giang hồ sẽ có được vài năm yên tịnh. Có Bạch Tích Hương bên cạnh trợ giúp, vài ba năm sau chàng có thể luyện thành một thân võ công tuyệt thế, tái xuất giang hồ, thu dọn tàn cuộc.

Nàng nói một cách hết sức thành khẩn, hai mắt long lanh, tựa hồ như sắp rơi lệ.

Lâm Hàn Thanh có chút ngẩn ngơ, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương thay đổi tình cảm tựa như lật bàn tay, nhất thời ngẩn nguời không biết trả lời thế nào.

Bạch Tích Hương chợt chậm rãi nói:

- Tây Môn Ngọc Sương đối với người khác tuy ác độc, nhưng mấy câu này đều là xuất phát từ nội tâm.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương, lại đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:

- Tấm hảo ý của cô nương Lâm Hàn Thanh chỉ có thể tâm lĩnh. Tại hạ không thể đi. Bạch cô nương cũng không thể đi.

Tây Môn Ngọc Sương tức giận:

- Tại sao khong thể đi. Chân trời góc biển có nơi nàng mà chàng không thể an thân ? Hai người quyết định lưu lại nơi đây để đối đầu với ta thật sao ?

Bạch Tích Hương đột nhiên cất bước đi đến trước mặt Tây Môn Ngọc Sương:

- Tây Môn thư thư, thư thư đã biết thiên hạ rộng lớn, vì sao không chịu lùi lại một bước ? Thư thư muốn cùng Lý phu nhân đồng quy ư tận, ngọc thạch câu phần. Nhưng theo tiểu muội thấy, thư thư khó mà đạt được ý nguyện đó.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Cô nương nói ta không phải là địch thủ của bà ta ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Võ công của thư thư tuy độc bộ thiên hạ, nhưng công lực vẫn còn kém Lý phu nhân một bậc. Nói ra mong thư thư đứng giận, theo muội thì chỉ trong năm trăm chiêu là Lý phu nhân có thể thắng được thư thư.

Tây Môn Ngọc Sương nghiêm giọng nói:

- Bất luận ta có phải là địch thủ của Lý phu nhân hay không, nhưng cô nương lưu lại ở đây có ích gì ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Tiểu muội lưu lại nơi đây để thu dọn tàn cuộc. Vì thư thư, vì Lý phu nhân tiểu muội không thể buông tay mà rời khỏi đây.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Được lắm ! Ta đã hết lời khuyên bảo. Nếu như các người muốn ở lại đây tìm chết, vậy thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác. Ta cũng muốn xem cô nương bằng vào cái gì mà thu dọn tàn cuộc này ?

Chương 35: Hồi 35

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Tiểu muội vốn nghĩ thư thư không còn chút tình nghĩa nào, thì ra trong lòng vẫn còn một chút nhu tình. Chỉ bằng điểm này, tiểu muội quyết phải ở đây để cứu thư thư.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Sắp chết đến nơi rồi còn làm bộ.

Đoạn nàng vung kiếm lên tạo thành hai đoá kiếm hoa, chia thành hai lộ tấn công Tố Mai, Hương Cúc.

Nhị tỳ nhất tề phát kiếm, gắng gượng tiếp một kiếm của nàng.

Tây Môn Ngọc Sương kiếm thế uy mãnh, nhị tỳ tiếp sau khi tiếp được một kiếm, đều bị liên tiếp chấn lui mấy bước.

Bạch Tích Hương lắc đầu, thở dài:

- Tây Môn thư thư, thư thư thử nhìn lại phía sau xem là ai đến ?

Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, chỉ thấy Lý phu nhân đã đứng ở chỗ cách mình hai trượng.

Bạch Tích Hương thấp giọng nói:

- Thư thư đi đi, lúc này không phải là lúc tranh thắng.

Tây Môn Ngọc Sương chuyển động mục quang nhìn Lý phu nhân nói:

- Phu nhân đã đến đây rồi, vậy hãy thử một kiếm của Tây Môn Ngọc Sương này xem thế nào ?

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Tốt lắm. Cô nương hãy sử dụng toàn bộ công lực đánh ta một kiếm, nếu như kiếm này có thể giết được ta. Coi như ngươi đã thắng được một phần trận chiến này, nếu như ngươi không thể đả thương ta thì hãy biết điều mà lùi lại.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Vãn bối từ lâu đã nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia võ công bác tạp dị thường, Lý phu nhân lại là đương đại đệ nhất cao thủ, ván đánh cược này vãn bối tự biết khó nắm phần thắng.

Lý phu nhân nói:

- Ngươi muốn công ta mấy kiếm thì mới nắm chắc phần thắng ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu như ba tháng trước đây, phu nhân có đánh cược gì vãn bối cũng không cần nghĩ ngợi, lập tức đáp ứng ngay. Nhưng giờ tình hình đã khác, sự tình đã như đạn đã lên cung, không thể không phát. Chúng ta dựa vào võ công để phân sinh tử thì đâu cần đánh cuộc gì nữa, nếu như phu nhân muốn cản trở vãn bối lại, cứu vãn Hoàng Sơn Thế Gia khỏi trường đại kiếp này thì chỉ có một cách duy nhất là giết vãn bối đi mà thôi.

Nói đoạn, nàng chầm chậm giơ kiếm lên.

Lý phu nhân vẫn đứng yên bất động, hai mắt nhìn như đóng đinh vào trường kiếm trong tay Lý Trung Huệ, chậm rãi nói:

- Cô nương xuất thủ đi !

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cung kính không bằng tuân mệnh. Lý phu nhân, hãy cẩn thận !

Nói rồi ngọc thủ đột nhiên rung động, trường kiếm trong tay như một dải lụa phất phơ trong gió, chậm rãi đâm đến trước mặt Lý phu nhân.

Trong tưởng tượng của Lâm Hàn Thanh, khi hai đại cao thủ này tỷ đấu ắt sẽ phải kinh thiên động địa, chiêu thức nhanh như điện chớp, biến hoá vô lường, người ngoài khó có thể nhìn rõ được. Không ngờ kiếm thế của Tây Môn Ngọc Sương lại chậm chạp như vậy, đừng nói là Lý phu nhân, ngay cả một người không biết võ công cũng có thể dễ dàng tránh được.

Ngưng mục quan sát, chỉ thấy Lý phu nhân vẫn đứng vững tợ Thái Sơn, hai đạo thần quang nhìn chằm chằm vào trường kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương, hiển nhiên là vô cùng cẩn thận.

Khi trường kiếm của Tây Môn Ngọc Sương đến gần ngực Lý phu nhân thì đột nhiên từ chậm hoá nhanh, hàn quang loé động, tợ như muôn vàn đoá kiếm hoa cùng nở rộ, hào quang chói mắt.

Toàn thân Lý phu nhân đều bị kiếm hoa của Tây Môn Ngọc Sương bao bọc.

Lâm Hàn Thanh cả kinh thầm nhủ:

- Hỏng rồi, kiếm thế của Tây Môn Ngọc Sương thập phần lăng lệ, chỉ sợ Lý phu nhân bị thương dưới kiếm của nàng mất !

Trong lúc tâm niệm chuyện động, thì đấu trường đã có biến hoá. Chỉ thấy màn kiếm hoa đầy trời của Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên biết mất.

Lý phu nhân vẫn đứng yên bất động, chỉ là khuôn mặt càng trở nên lạnh lùng nghiêm túc.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn nắm chắc trường kiếm trong tay, hai người đứng đối mặt với nhau, không nói lời nào.

Lâm Hàn Thanh nhất thời phân tâm, không nhìn rõ xem Lý phu nhân làm sao mà phá được kiếm thế lăng lệ của Tây Môn Ngọc Sương, trong lòng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Hai người đứng đối mặt với nhau một hồi, Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên ném thanh trường kiếm trong tay xuống:

- Phu nhân công lực thâm hậu quả nhiên danh bất hư truyền, vào ngày quyết chiến vãn bối sẽ tiếp tục lĩnh giáo.

Nói đoạn chậm rãi quay người bỏ đi.

Tuy nàng đã cố hết sức bảo trì bộ pháp ổn định, thần thái trấn tĩnh nhưng Lâm Hàn Thanh vẫn nhìn ra vẻ lảo đảo trong bước chân của nàng. Hiển nhiên là nàng đã thọ nội thương khá nặng.

Đợi cho Tây Môn Ngọc Sương đi xa không còn thấy bóng đâu nữa, Lý phu nhân cũng đột nhiên quay người đi vào sau một tảng đá lớn.

Lâm Hàn Thanh thấy bước chân của bà ta cũng không được trầm ổn, thân người phiêu diêu bất định, trong lòng lấy làm kỳ quái:

- Lẽ nào Lý phu nhân cũng thọ thương ?

Nghĩ đoạn, chàng liền nhấc chân bước theo.

Bạch Tích Hương vội lên tiếng:

- Chàng mau dừng lại.

Lâm Hàn Thanh dừng bước, quay đầu lại:

- Cô nương gọi tại hạ ?

Bạch Tích Hương đưa tay ra hiệu. Lâm Hàn Thanh liền thả bộ bước đến gần hỏi:

- Cô nương có gì phân phó ?

Bạch Tích Hương thấp giọng:

- Chàng định đi xem Lý phu nhân thế nào phải không ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Tại hạ thấy hình như bà đã thọ thương thì phải ?

Bạch Tích Hương cũng gật đầu:

- Không sai. Bà ấy đã bị thương. Có điều, Tây Môn Ngọc Sương còn bị thương nặng hơn nhiều. Ôi ! Xem ra thiếp thân không thể thúc thủ bàng quan được nữa rồi.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên thầm nhủ:

- Nàng đã tự phế Cửu Ma Huyền Công khôi phục lại tấm thân đầy bệnh tật, lẽ nào còn có thể xuất thủ cùng người ta nữa ?

Trong lòng tuy nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Chỉ cần cô nương có thể nghĩ ra lương sách, khiến Tây Môn Ngọc Sương kia biết khó mà tự lui, tránh cho võ lâm một trường sát kiếp thì đã là tốt lắm rồi.

Bạch Tích Hương chậm rãi vịn vai Tố Mai nói:

- Bây giờ không nói chuyện này nữa, chúng ta quay về thôi !

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn nàng, chỉ thấy trên mặt nàng mồ hôi đọng thành từng hạt lớn, chảy xuống ướt cả áo.

Lâm Hàn Thanh cả kinh bước đến nắm tay nàng hỏi:

- Nàng sao vậy ?

Chàng thấy bàn tay nàng lạnh như băng, không khỏi ngẩn người.

Tố Mai thở dài:

- Lâm tướng công đừng lo lắng, cô nương nhà chúng tôi mỗi lần gặp phải chuyện gì kinh hãi đều bị như vậy cả, đợi một lúc rồi sẽ đỡ thôi.

Đoạn ả đưa mắt nhìn Hương Cúc nói:

- Chúng ta mau đưa cô nương về phòng nghỉ ngơi.

Hương Cúc dạ một tiếng, lập tức cùng Tố Mai đỡ Bạch Tích Hương ngồi lên kiệu.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Mọi người đi trước đi, tại hạ muốn ở đây đợi Lý phu nhân.

Tố Mai nói:

- Lý phu nhân có thể đã trở về Vạn Tùng Cốc rồi, một mình tướng công ở đây, vạn nhất Tây Môn Ngọc Sương quay lại thì biết làm thế nào ?

Lâm Hàn Thanh mỉm cười:

- Đừng lo lắng, Bạch cô nương không phải đã nói Tây Môn Ngọc Sương bị thương rất nặng đó sao ? Nhất thời có lẽ nàng ta khó mà hành động được. Hai vị cứ về đi, tại hạ đợi ở đây một lát rồi về Vạn Tùng Cốc cũng không muộn.

Tố Mai gật đầu:

- Vậy cũng được ! Tướng công ở lại nhớ cẩn thận !

Đoạn quay người cùng Hương Cúc đưa Bạch Tích Hương đi vào cốc.

Lâm Hàn Thanh bước đến sau tảng đá nơi Lý phu nhân đi vào nhưng không thấy bóng người đâu. Chàng lấy làm kỳ quái, thầm nhủ:

- Rõ ràng Lý phu nhân đã đi vào đây, tại sao lại không thấy đâu nữa. Lẽ nào bà ta đã thọ trọng thương vẫn có thể dùng khinh công vượt núi mà đi ?

Nghĩ đoạn chàng liền thuận đường đi về phía trước, bước vào một con đường chật hẹp đi vào một sơn cốc khác.

Đây là một sơn cốc hết sức khô cằn, hoang vu. Cỏ hoang mọc đầy, che lấp hết cả đường đi, Lâm Hàn Thanh liền rút kiếm phạt cỏ mà đi.

Bất giác chàng đã đi sâu vào hơn năm chục trượng.

Chỉ thấy một tảng đá lớn chặn ngay trước mặt.

Lâm Hàn Thanh liền nhảy lên trên tảng đá để nhìn cho rõ ràng. Đột nhiên chàng cảm thấy cổ tay nhói lên một cái, đoản kiếm trong tay đã rơi xuống đất.

Từ bên cạnh tảng đá liền có một thiếu nữ bạch y, thân hình gầy gò, mặt đầy âm khí bước ra. Nàng ta đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Lâm Hàn Thanh, không nói lời nào.

Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, thầm vận công lực vào cánh tay rồi hỏi:

- Các hạ là ai ?

Lời còn chưa dứt, chàng đã thấy khuyủ tay nhói lên lần nữa, công lực vận tập vào cánh tay đột nhiên tiêu thất.

Thiếu nữ gầy gò mặt mày âm trầm đó đột nhiên dương hữu thủ chộp vào vai Lâm Hàn Thanh, rồi nhấc bổng chàng lên đi ra phía sau tảng đá.

Lâm Hàn Thanh chỉ thấy năm ngón tay của ả ta chộp vào đầu vai mình lực đạo vô cùng mãnh liệt, khiến xương cốt mình ê ẩm, trong lòng thầm kinh hãi, tự nhủ:

- Võ công của ả này không tầm thường ?

Con đường phía sau tảng đá chật hẹp, chỉ đủ cho một người đi. Bạch y thiếu nữ đó cắp Lâm Hàn Thanh vào nách, chậm rãi bước đi.

Chỉ thấy một lão nhân tóc bạc như cước, tay cầm quải trượng đang đứng dựa vào vách đá.

Thiếu nữ kia đến trước mặt lão nhân thì ném Lâm Hàn Thanh xuống đất đánh bịch một cái, rồi lặng lẽ đi đến đứng bên cạnh lão nhân kia.

Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang, chỉ thấy bên cạnh lão nhân kia còn có một hắc y thiếu niên nữa.

Hắc y thiếu niên này và bạch y thiếu nữ kia ngoại trừ y phục bất đồng ra thì vẻ cao gầy lẫn nét mặt tràn đầy âm khí đều giống nhau như đúc.

Lâm Hàn Thanh tuy bị chế trụ huyệt đạo, nhưng thần trí vẫn vô cùng tỉnh táo:

- Ba người ngày vô cùng quái dị, tựa như ba cỗ cương thi vậy, không biết lai lịch thế nào ?

Chỉ nghe lão nhân đứng giữa lạnh lùng lên tiếng:

- Ngươi là người trong Hoàng Sơn Thế Gia ?

Lâm Hàn Thanh tuy nghe hết sức rõ ràng, nhưng vẫn giả như không thể trả lời, đưa mắt nhìn lão nhân không nói tiếng nào.

Bạch phát lão nhân dường như thiên tính tàn khốc dị thường, quải trượng trong tay dận mạnh một cái.

Chỉ nghe 'ầm' một tiếng, đất đá liền bay tứ tung. Lão ta tức giận quát:

- Lão phu hỏi ngươi, ngươi có nghe thấy không ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Thì ra cây quải trượng này do cương thiết luyện thành, chỉ sợ nặng hơn trăm cân.

Nhưng chàng vẫn không chịu mở miệng đáp lời.

Bạch phát lão nhân chuểyn động mục quang, đưa mắt nhìn hai thiếu niên nói:

- Ngươi đã điểm huyệt đạo của hắn ?

Hai người đồng thanh đáp:

- Đúng vậy !

Bạch phát lão nhân liền nói:

- Giải khai huyệt đạo của hắn, ta có chuyện muốn hỏi.

Bạch y thiếu nữ liền đưa tay cách không điểm hai chỗ trên ngực Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh thấy vậy thầm nhủ:

- Những người này tuy có võ công cao cường, nhưng không có tâm cơ, xem ra chỉ có thể dùng trí chứ không nên dùng lực.

Chỉ nghe bạch phát lão nhân kia lạnh lùng nói:

- Lão phu đã giải khai huyệt đạo cho ngươi, nếu ngươi còn không chịu mở miệng thì đừng trách quải trượng của lão phu vô tình.

Lâm Hàn Thanh khẽ vươn vai rồi nói:

- Lão trượng muốn hỏi gì xin cứ tự tiện.

Bạch phát lão nhân đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Ngươi có phải là người của Hoàng Sơn Thế Gia ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ tuy không phải là người của Hoàng Sơn Thế Gia, nhưng lúc này tại hạ đang ở trong Hoàng Sơn Thế Gia.

Bạch phát lão nhân lại hỏi:

- Ngươi đã gặp phu nhân của Lý Đông Dương chưa ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tự nhiên là gặp rồi.

Bạch phát lão nhân hỏi tiếp:

- Nge nói nhiều năm nay bà ta bế môn tọa quan, nội công tinh tiến, không biết là thật hay giả ?

Lâm Hàn Thanh vốn định nói là không biết, nhưng lời ra đến miệng đột nhiên thu lại:

- Không sai. Mấy năm gần đây nội công Lý phu nhân tinh tiến dị thường, đã đạt đến cảnh giới lư hoả thuần thanh rồi.

Bạch phát lão nhân hừ nhẹ một tiếng:

- Không ngờ một nữ nhân như bà ta cũng có thể đạt đến cảnh giới đăng phong tạo cực.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Người nãy rõ ràng có chút sợ hãi Lý phu nhân, ngoài miệng thì ra vẻ nói cừng, nhưng trong lòng thì đã có vẻ e ngại. Ta phải chọc tức lão mời được.

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Tại hạ nghe nói Lý phu nhân đã đạt đến mức độ phi hoa sát nhân, trích diệp thương địch. Tuy bà ấy không xuất hiện trên giang hồ, nhưng võ lâm trung nguyên đều công nhận bà làt thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Quả nhiên bạch phát lão nhân nghe xong vô cùng tức giận, thiết trượng trong tay dậm mạnh xuống

đất khiến cát bụi bay mù mịt. Chỉ nghe lão tức giận gầm lên:

- Lão phu không tin ! Lão phu không tin !

Lâm Hàn Thanh đưa tay lên che mặt, tựa như muốn chắn cho cát bụi khỏi bay vào mắt, nhưng thực ra là chàng đang thầm quan sát địa thế, hòng tình đường chạy trốn.

Chỉ thấy lão nhân kia vẫn đứng dựa lưng vào vách đá, hai hàng lệ nòng từ từ chảy ra trên má, trong lòng chàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:

- Lão nhân này thật kỳ lạ tự nhiên sao lại khóc như vậy.

Đoạn chàng đưa mắt nhìn hai thiếu niên cạnh lão, thấy họ cũng như vậy, đứng thẳng đờ người dựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Đây đúng là một cơ hội tốt.

Nghĩ đoạn liền âm thầm vận khí, đột nhiên dương hai tay tung người vọt lên trên tảng đá lớn phía sau mình.

Chỉ nghe lão nhân kia quát lớn:

- Xưa nay lão phu chưa từng để ai chạy thoát cả.

Lời còn chưa dứt thì Lâm Hàn Thanh đã cảm thấy lưng mình nhói lên, người chưa rơi xuống đất thì đã bị người khác nhấc lên.

Ngẩng dầu nhìn lên thì thấy lão nhân kia đang trợn trừng hai mắt, mặt đầy sát cơ:

- Chưa từng có ai lọt vào tay lão phu mà sống sót cả. Hôm nay ngươi đã gặp phải ta rồi còn mong chạy thoát nữa sao ?

Đoạn lão giơ cao thiết trượng, chầm chậm hạ xuống.

Lâm Hàn Thanh thầm than:

- Hết rồi ! Lão già này điên điên khùng khùng, cho dù nói lý lão cũng không hiểu được.

Chợt nghe một giọng nói lảnh lót vang lên:

- Không được hại chàng !

Lão nhan sắp đập thiết trượng vào đầu Lâm Hàn Thanh, nghe thấy tiếng nói kia liền từ từ thu lại.

Lâm Hàn Thanh quay mặt nhìn sang thì thấy Tây Môn Ngọc Sương đang ôm ngực chậm rãi bước đến.

Bạch phát lão nhân phát nộ hỏi:

- Hắn là người của Hoàng Sơn Thế Gia, tại sao không để lão phu giết hắn ?

Tây Môn Ngọc Sương thở dài, thả cánh tay đặt trước ngực xuống:

- Ta nói không thể giết hắn, tức là không thể giết hắn.

Bạch phát lão nhân tức giận:

- Lão phu chỉ đến đây trợ lực cho ngươi, lẽ nào ta phải tuân lệnh ngươi như là thuộc hạ ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Rắn không đầu không thể hành động, chim không cánh không thể bay lên, giữa chúng ta cũng phải có một kẻ đầu lĩnh.

Bạch phát lão nhân gằn giọng:

- Vậy ai là đầu lĩnh ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Ta mời các ngươi đến đây, tự nhiên ta là đầu lỉnh rồi.

Bạch phát lão nhân bất ngờ ngửa mặt lên cười một tràng dài:

- Niên kỷ ngươi nhỏ như vậy mà đòi lão phu tôn làm đầu lĩnh, nghe lệnh của ngươi sao ?

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:

- Trong võ lâm trước giờ không phân lão ấu, chỉ tôn sùng kẻ mạnh. Dù niên kỷ của ngươi có lớn đi nữa vẫn phải nghe lệnh của ta.

Bạch phát lão nhân lắc đầu:

- Nếu ta nghe lệnh của ngươi không phải sẽ bị anh hùng thiên hạ cười vào mặt sao ?

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Vậy phải thế nào thì ngươi mới nghe lệnh của ta ?

Bạch phát lão nhân nói:

- Nếu như ngươi bằng võ công khiến ta tâm phục khẩu phục thì ta sẽ nghe lệnh của ngươi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Điều này dễ lắm, chúng ta thử tỷ đấu vài chiêu là sẽ biết ngay.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Nàng vừa ác đấu với Lý phu nhân, thọ thương không nhẹ, lúc nãy còn phải vừa đi vừa ôm ngực. Bây giờ lại đòi tỷ đấu võ công với lão nhân này. Nữ nhân này quả thật liều lĩnh hiếm có.

Chỉ nghe Bạch phát lão nhân dậm mạnh thiết trượng nói:

- Được lắm ! Lẽ nào lão phu sợ ngươi ?

Đoạn chậm rãi bước lên phía trước.

Tây Môn Ngọc Sương một mặt vận khí giới bị, một mặt lạnh lùng hỏi:

- Chúng ta tỷ thí thế nào ? Tỷ văn hay tỷ võ ?

Bạch phát lão nhân ngẩn người hỏi:

- Tỷ thí võ công tức là tỷ thí võ công. Phân ra tỷ văn với tỷ võ để làm gì ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Nói một cách đơn giản, nếu như tỷ văn thì chúng ta sẽ lập ra một cách tỷ đấu riêng và tuân thủ theo quy tắc. Nếu như tỷ võ thì sẽ tận hết sở năng, bất luận quyền chưởng ám khí, đao thương tất cả đều giở ra một lượt.

Bạch phát lão nhân cười lạnh:

- Trình Thạch Công sống đến từng tuổi này rồi vẫn chưa từng đánh nhau theo quy tắc bao giờ cả, chúng ta cứ tỷ võ đi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Được lắm ! Vậy ngươi xuất thủ trước đi !

Trình Thạch Công liền huy động thiết trượng tạo thành một vùng trượng ảnh công thẳng vảo Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ lắc mình thoát khỏi vùng trượng ảnh:

- Từ lâu đã nghe danh Khiếu Phong Trượng Pháp của ngươi có oai lực bài sơn đảo hải, nhưng xem ra chúng chỉ có vậy mà thôi, làm sao có thể là địch thủ của Lý phu nhân ?

Trình Thạch Công một trượng đánh vào khoảng không, định tiếp tục tấn công nhưng nghe Tây Môn Ngọc Sương nói vậy, đột nhiên dừng lại nói:

- Tạm thời chúng ta không đánh nữa.

Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ?

Trình Thạch Công nói:

- Lần này lão phu đến Trung Nguyên chủ yếu là muốn phân cao thấp với Lý phu nhân của Hoàng Sơn Thế Gia, đợi ta động thủ với Lý phu nhân rồi đánh với ngươi cũng không muộn.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Vừa nãy ta đã quá chiêu động thủ với Lý phu nhân rồi.

Trình Thạch Công vội vã hỏi:

- Ngươi đả thương bà ta ?

Trên mặt lão lộ ra vẻ vô cùng khẩn trương.

Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, nhưng chỉ giây lát đã cười nhạt nói:

- Đúng vậy, ta đã đả thương bà ta.

Trình Thạch Công đột nhiên hoành trượng quét ra một chiêu.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ nhún mình tránh trượng của lão rồi thở dài:

- Nhưng ta bị thương còn nặng hơn cả bà ta.

Trình Thạch Công thu hồi thiết trượng, nhìn chăm chú vào mặt Tây Môn Ngọc Sương:

- Ngươi nói Lý phu nhân bị thương nhẹ hơn ngươi ?

Tây Môn Ngọc Sương gật đầu:

- Chính vì vậy mà ta mới nói ngươi không phải là địch thủ của Lý phu nhân.

Lâm Hàn Thanh chỉ cảm thấy hết sức hồ đồ, chàng thầm nhủ:

- Trình Thạch Công này điên điên khùng khùng. Lão đã đối với Lý phu nhân dường như có thâm cừu đại hận gì đó, nhưng vừa nghe Lý phu nhân bị Tây Môn Ngọc Sương đả thương thì lại muốn trí mạng cùng nàng ta. Thật không hiểu lão là loại người gì nữa ?

Chỉ nghe Trình Thạch Công chậm rãi dựa lưng vào vách đá nói:

- Nếu như ta lại bại trong tay bà ta lần nữa, chỉ sợ không còn mặt mũi nào mà trở về Tây Vực.

Tây Môn Ngọc Sương cao giọng nói:

- Nếu ngươi muốn thắng Lý phu nhân thì chỉ có một cách duy nhất.

Trình Thạch Công chậm rãi hỏi:

- Cách gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nhân mạnh từng chữ một:

- Ngươi chỉ cần nghe lệnh của ta, ta tự có cách an bài cho ngươi quyết đấu với Lý phu nhân một phen.

Trình Thạch Công chậm rãi nhắm mắt lại nói:

- Được rồi ! Lão phu nghe ngươi một lần vậy.

Tây Môn Ngọc Sương liền cắp Lâm Hàn Thanh quay người đi thẳng.

Hai thiếu niên bên cạnh Trình Thạch Công tựa như không hề nhìn thấy hai người, cũng chẳng hề xuất thủ ngăn cản.

Tây Môn Ngọc Sương cắp Lâm Hàn Thanh đi một mạch ba bốn dặm mới dừng lại:

- Lão quái vật đó điên điên khùng khùng, hễ xuất thủ là giết người. Hôm nay nếu ta không đến kịp thì chỉ sợ chàng đã vong mạng dưới trượng của lão rồi.

Lâm Hàn Thanh cười khổ:

- Đa tạ cô nương tương cứu.

Tây Môn Ngọc Sương thở hắt ra một hơi, lấy trong người ra viên thuốc cho vào miệng rồi hỏi:

- Tại sao chàng không quay về Vạn Tùng Cốc mà chạy đến nơi đó làm gì ? Lẽ nào chàng nhận lệnh của Lý phu nhân đến xem thiếp thân bố trí thế nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương đối với nhân tình thế thái không khỏi quá tự tin. Nếu như tại hạ nói không phải, vị tất cô nương đã tin. Thôi thì tuỳ cô nương muốn nói thế nào thì nói, tại hạ cũng không hơi đâu mà giải thích.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ mỉm cười:

- Lâm Hàn Thanh, ta có mấy câu muốn nói với chàng. Chàng phải nhớ cho kỹ.

Lâm Hàn Thanh nhìn nàng hỏi:

- Có chuyện gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tình cảm của ta với chàng không giống như Lý Trung Hụê và Bạch Tích Hương.

Lâm Hàn Thanh mỉm cười:

- Điều này tại hạ biết rõ.

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt:

- Tuy chàng đã biết, nhưng chỉ sợ không biết rõ ràng. Để ta nói cho chàng hiểu rõ thì hơn.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương nói cho rõ cũng tốt.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn chàng nói:

- Ta cũng rất yêu chàng, nhưng tình yêu này không giống với tình yêu của Lý Trung Hụê hay Bạch Tích Hương dành cho chàng.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Mong cô nương chỉ giáo cho tại hạ hiểu rõ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bọn họ yêu thương chàng là dùng toàn tâm toàn ý, nhưng ta thì lại phải có điều kiện nhất định.

Lâm Hàn Thanh cười ha hả :

- Chuyện tình ái nam nữ, nếu như có điều kiện nhất định thì thành cái thứ gì ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có phải chàng nghĩ ta là loại nữ nhân hạ tiện lộ liễu tường hoa không ?

Lâm Hàn Thanh cười lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Tây Môn Ngọc Sương thở dài:

- Mỗi lần ta cô độc không có việc gì làm, hay những lúc nửa đêm nằm mộng ta đều nhớ đến chàng. Nỗi nhớ đó quyết không thể kém hơn so với Bạch Tích Hương hay Lý Trung Hụê. Nhưng khi ta làm việc thì quyết không để những chuyện tư tình nhi nữ dính dàng vào. Chàng là người đàn ông mà ta yêu nhất trên đời này ...

Nói đến đây thì nàng nhấn mạnh từng chữ một:

- Nhưng nếu chàng phá hỏng chuyện của ta, thì ta cũng có thể nhẫn tâm hạ thủ giết chàng vậy.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương muốn giết tại hạ cũng không cần đi vòng vo như vậy, chỉ cần xuất thủ là được rồi.

Tây Môn Ngọc Sương vẫn lạnh lùng:

- Hiện nay chàng còn chưa kích động được sát cơ trong lòng ta. Thôi, hãy mau quay lại Vạn Tùng Cốc đi.

Lâm Hàn Thanh chậm rãi đứng đậy nói:

- Thả Lâm Hàn Thanh đi cô nương không hối hận chứ ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Có gì mà ta phải hối hận ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu tại hạ đi trợ giúp Lý Trung Hụê, cô nương sẽ tính sao ?

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt:

- Cho dù có chàng trợ giúp Lý Trung Hụê thì cũng không thể thay đổi được đại cục.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi đột nhiên ngửa mặt cười một tràng dài.

Lần này ngay cản Tây Môn Ngọc Sương thông minh tuyệt thế cũng bị chàng làm cho hồ đồ, nàng ngẩn người giây lát rồi hỏi:

- Chàng cười cái gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương không khỏi quá khinh thường Lâm mỗ rồi đó. Tuy tại hạ không phải là đối thủ của cô nương, nhưng tại hạ có thể khích lệ được Bạch Tích Hương đối phó cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Thì ra là thế ...

Đoạn nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu như là ba tháng trước đây, ta tin rằng Bạch Tích Hương có thể vãn hồi được tình thế. Nhưng giờ đại chiến đã gần kề, nhiều thì mười ngày, ít thì bảy ngày trong Hoàng Sơn Vạn Tùng Cốc sẽ triển khai một trận đại chiến kinh thiên động địa. Dù Bạch Tích Hương có tài hoa tuyệt thế cũng không thể trong mấy ngày ngắn ngủi mà đảo chuyển càn khôn được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ý cô nương là trận chiến này cô nương đã nắm chắc phần thắng ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Chàng cũng gặp qua Trình Thạch Công rồi, đó chính là một trong hai đại cao thủ sẽ đối phó với Lý phu nhân. Một trăm tám mươi tám chiêu Khiếu Phong Trượng Pháp của lão ngay cả Tây Môn Ngọc Sương này cũng khó mà tiếp hết được. Cho dù Lý phu nhân có võ công cao cường hơn nữa muốn thắng đựơc lão cũng phải sức cùng lực kiệt. Chỉ cần Lý phu nhân bị khuất phục, đương kim chi thế còn có ai đáng là đối thủ của Tây Môn Ngọc Sương này nữa ?

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày thầm nhủ:

- Tây Môn Ngọc Sương đã chuẩn bị xa luân chiến pháp để đối phó Lý phu nhân, quả nhiên vô cùng thâm độc.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói tiếp:

- Ta đã nói cho chàng, tất cũng chẳng sợ chàng nói với Lý phu nhân. Cho dù bà ta có biết được cũng không thể nào tìm cách đối phó ta được.

Lâm Hàn Thanh không nói tiếng nào nữa, quay mình bỏ đi.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn bóng Lâm Hàn Thanh đi xa dần, thở dài một tiếng não nuột, hai hàng lệ nóng từ từ tuôn ra.

Lâm Hàn Thanh đi một mạch trở về Vạn Tùng Cốc.

Khi về đến cốc khẩu, thì thấy một đám hoà thượng vận tăng bào màu xám đang hộ vệ một vị hoà thượng áo vàng đi vào bên trong cốc.

Chương 36: Hồi 36

Lý Trung Hụê thân vận thanh y, lưng đeo trường kiếm đang đứng đón tiếp tân khách. Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn vị lão tăng vận cà sa màu vàng thầm nhủ:

- Đây có lẽ là các tăng lữ của Thiếu Lâm Tự, từ lâu đã nghe danh Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, quả nhiên khí thế cũng khác người.

Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe một giọng nói cao vút xướng lên:

- Võ Đang chưởng môn cùng tám vị đệ tử đến !

Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ bên ngoài cốc có chín đạo nhân trung niên xếp hàng dọc đi vào.

Đạo nhân đi đầu tiên để râu năm chòm, mặt tròn như trăng rằm, đạo bào phiêu phiêu, dáng vẻ vô cùng tiên phong đạo cốt.

Chỉ thấy Lý Trung Hụê chậm rãi quay người lại, bước lên trước để nghênh tiếp. Vị đạo nhân kia đến trước mặt nàng thì đột nhiên dừng lại chắp tay hỏi:

- Cô nương có phải là Lý minh chủ ?

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Vãn bối chính là Lý Trung Hụê, đạo trưởng là ....

Đạo nhân mỉm cười khôi hài nói:

- Bần đạo Võ Đang Huyền Hạc Thiên Chính Tử.

Lý Trung Hụê vội chắp tay nói:

- Thì ra Võ Đang chưởng môn nhân. Vì chuyện của võ lâm mà khiến đạo trưởng phải vất vả phong trần vượt ngàn dặm đến đây, quả thật vãn bối vô cùng áy náy ...

Thiên Chính Tử nói:

- Minh chủ đã có lệnh, lý nào bần đạo không tuân theo.

Lý Trung Hụê mỉm cười đưa tay mời:

- Xin mời đạo trưởng nhập cốc nghỉ ngơi.

Thiên Chính Tử mỉm cười:

- Từ lâu đã nghe danh Vạn Tùng Cốc, hôm nay thật là may mắn có thể chiêm ngưỡng đựơc rồi.

Lý Trung Hụê nói:

- Đạo trưởng thân phận cao quý, đâu thể giống như người bình thường đi lại trên giang hồ thường xuyên được.

Thiên Chính Tử lắc đầu nói:

- Minh chủ nặng lời rồi.

Chợt lão thay đổi ngữ khí, thấp giọng hỏi:

- Trước mắt thế địch ra sao ? Sau khi tệ phái nhận được lệnh dụ của minh chủ đã lập tức phái một số đệ tử đến Vạn Tùng Cốc để tiện cho minh chủ sai sử. Không biết bọn họ đã đến đây hay chưa ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tây Môn Ngọc Sương đã suất lĩnh một phần bộ hạ đến Hoàng Sơn, có lẽ trong năm ba ngày tới sẽ động thủ giao chiến.

Thiên Chính Tử chau mày:

- Nói vậy thì đại chiến đã gần kề đến nơi rồi.

Lý Trung Hụê gật đầu:

- Không sa, may mà đạo trưởng và các vị cao tăng Thiếu Lâm đều đến đây rồi.

Thiên Chính Tử hỏi:

- Vị cao tăng vận cà sa vàng lúc nãy có phải là chưởng môn Thiếu Lâm không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Chính là Phổ Hàng đại sư.

Thiên Chính Tử mỉm cười:

- Khó tin, khó tin. Theo bần đạo được biết Phổ Hàng đại sư đã ba mươi năm nay không rời khỏi Thiếu Lâm một bước, không ngờ lần này lại có thể đích thân đến đây, đủ thấy oai vọng của minh chủ lớn thế nào rồi.

Lý Trung Hụê nói:

- Được các vị nể mặt như vậy, Lý Trung Hụê cảm kích vô cùng.

Đoạn nàng liếc mắt sang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Đạo trưởng mời nhập cốc nghỉ ngơi, giờ ngọ ngày mai chúng ta sẽ thương lượng đối sách cự địch.

Thiên Chính Tử nói:

- Bần đạo vẫn còn có một chuyện muốn thỉnh giáo minh chủ.

Lý Trung Hụê nói:

- Xin đạo trưởng cứ hỏi ?

Thiên Chính Tử hỏi:

- Ngoại trừ Thiếu Lâm, Võ Đang nhị phái ra còn có những môn phái nào đã tới đây rồi ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Cửu đại môn phái thì Thiếu Lâm và quý phái là đến sớm nhất.

Thiên Chính Tử lại hỏi:

- Ngoại trừ cửu đại môn phái ra thì sao ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đã có bốn mươi tám vị hào kiệt từ các phương đổ về, hiện nay đang nghỉ ngơi trong Vạn Tùng Cốc.

Thiên Chính Tử ôm quyền nói:

- Làm phiền minh chủ rồi.

Nói đoạn liền dẫn tám đệ tử đi vào trong cốc.

Chỉ thấy trong cốc có hai thanh y tỳ nữ đã đợi sẵn, bước lên dẫn đường cho đoàn người của Thiên Chính Tử.

Lý Trung Hụê chậm rãi bước đến trước mặt Lâm Hàn Thanh nói:

- Huynh quay lại rồi!

Lâm Hàn Thanh cảm thấy dường như nàng rất khác lạ, trong nhất thời ngẩn người ra lặp lại:

- Quay lại rồi !

Lý Trung Hụê hỏi:

- Huynh lại gặp Tây Môn Ngọc Sương nữa phải không ?

Lâm Hàn Thanh đáp:

- Đúng vậy, làm sao cô nương biết được ?

Lý Trung Hụê cười nhạt:

- Chuyện này không phải rất đơn giản sao ? Nếu như huynh không gặp phải Tây Môn Ngọc Sương thì đã sớm quay lại từ lâu rồi/

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Thì ra là vậy.

Lý Trung Hụê khẽ thở dài:

- Có phải Tây Môn Ngọc Sương lại khuyên chàng mau rời khỏi Vạn Tùng Cốc, tìm một nơi an tĩnh, thoát khỏi vòng thị phi chém giết trong giang hồ không ?

Lâm Hàn Thanh lắc đầu:

- Tây Môn Ngọc Sương vô cùng tự phụ, khoe khoang khoác lác rằng trận chiến này đã nắm chắc phần thắng. Theo tại hạ thấy thì hình như không còn hi vọng hoà giải nữa rồi.

Lý Trung Hụê cười nhạt nói:

- Đâu thể chỉ dựa vào lời nói mà quyết định thắng thua của một trận chiến đựơc ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tây Môn Ngọc Sương nói thế nào thì tại hạ nói lại y như vậy với cô nương, cô nương có tin hay không thì tuỳ vào cô nương vậy.

Lý Trung Hụê lại hỏi:

- Những lời này đều là do Tây Môn Ngọc Sương nói ra phải không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ngoài Tây Môn Ngọc Sương ra, tại hạ còn gặp một người khác.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Là người nào ?

Lâm Hàn Thanh đáp:

- Người mà Tây Môn Ngọc Sương mời đến trợ lực.

Lý Trung Hụê hỏi tiếp:

- Huynh có biết tên của người đó không ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:

- Biết ! Lão ta tên là Trình Thạch Công. Đầu tóc bạc trắng, tóc dài đến thắt lưng. Thiết trượng trong tay lão nặng phải đến trăm cân, tính tình cuồng bạo, hễ xuất thủ là phải giết người.

Lý Trung Hụê lẩm bẩm tự nói với bản thân:

- Trình Thạch Công, Trình Thạch Công ... cái tên náy sao nghe quen quá ...

Lâm Hàn Thanh nói:

- Theo tại hạ được biết, Trình Thạch Công này hai mươi năm trước đã từng đến Trung Nguyên.

Lý Trung Hụê nói:

- Chắc chắn gia mẫu nhận biết lão ta.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không sai. Lão ta đến đây chính vì lệnh đường. Hình như nhiều năm trước lão đã từng động thủ với lệnh đường một lần, và nhận lấy thất bại. Vì vậy, đối với lệnh đường lão vô cùng căm hận, lần này lão trùng nhập Trung Nguyên chính là để báo mối hận năm xưa. Tây Môn Ngọc Sương chẳng qua chỉ là một người môi giới cho lão thực hiện mục đích mà thôi.

Lý Trung Hụê nhắm mắt nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Tốt nhất huynh nên đi gặp gia mẫu, nói hết những chuyện vừa gặp cho người nghe một lượt.

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Tại hạ chính là có ý này.

Đoạn chàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tây Môn Ngọc Sương đã quyết tạo nên một trận đồ sát võ lâm, tại hạ đã cố hết sức khuyên giải nhưng kết cục chỉ nhận được sự châm biếm của nàng ta.

Chợt nghe một thanh âm sang sảng vang lên:

- Nga Mi chưởng môn nhân giá đáo !

Lý Trung Hụê nói:

- Bạch cô nương đã chuyển về Thính Tùng Lâu, huynh đi gặp cô ấy trước đi. Tiểu muộn còn phải ở đây tiếp khách/

Lâm Hàn Thanh liền ôm quyền nói:

- Cô nương vất vả rồi !

Nói đoạn liền cất bước đi vào trong cốc.

Một thanh y nữ tỳ liền bước đến trước mặt chàng hỏi:

- Lâm tướng công, ngài muốn đi đâu ?

Lâm Hàn Thanh đến Vạn Tùng Cốc tuy không lâu, nhưng hầu hết nữ tỳ đều đã quen mặt chàng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Làm phiền cô nương đưa tại hạ đến Thính Tùng Lâu.

Nữ tỳ dạ một tiếng rồi đi trước dẫn đường.

Thính Tùng Lâu là một toà tiểu lâu nằm sâu trong Vạn Tùng Cốc, nằm dựa vào vách núi. Bốn mặt đều có cổ tùng bao quanh. Một toà tiểu lâu lợp mái ngói đỏ rực đột nhiên xuất hiện giữa rừng tùng, từ đây có thể quan sát được toàn bộ cảnh vật Vạn Tùng Cốc.

Nữ tỳ dẫn Lâm Hàn Thanh đến bậc đá thì quay người bỏ đi.

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cửa dưới lầu đóng kín, đang định đưa tay đẩy cửa thì đột nhiên cánh cửa đã bật mở. Hương Cúc mặt mày hớn hở đứng chờ từ trước, không đợi Lâm Hàn Thanh mở miệng đã vui vẻ nói:

- Lâm tướng công mau lên lầu đi, cô nương nhà chúng tôi đợi ngài lâu lắm rồi.

Lâm Hàn Thanh vừa bước lên lầu vừa nói:

- Có chuyện gì ?

Hương Cúc nói:

- Điều này tiểu tỳ không biết.

Nói đoạn ả liền đóng cửa rồi chạy lên phía trước dẫn đường.

Sau khi đi lên ba tầng gác, hai người đi vào một căn phòng bố trí hết sức u nhã.

Bạch Tích Hương đang ngồi vuốt tóc, nhìn ra cửa sổ.

Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang rồi đi đến bên cạnh một chiếc ghế gỗ tùng.

Bạch Tích Hương vỗ vỗ tay vào thành ghế nói:

- Chàng ngồi gần một chút, thiếp thân không có đủ lực khí để nói to nữa.

Lâm Hàn Thanh liền bước tới bên cạnh nàng :

- Tại hạ ...

Bạch Tích Hương lắc đầu ngắt lời:

- Hãy nghe thiếp nói trước đã.

Lâm Hàn Thanh khẽ đằng hắng một tiếng, cố nuốt lời vào trong bụng.

Bạch Tích Hương hỏi:

- Chàng gặp phải Tây Môn Ngọc Sương, nàng ta không hại chàng nhưng lại lạnh lùng châm chích chàng một trận đúng không ?

Lâm Hàn Thanh liền tròn mắt hỏi:

- Làm sao mà cô nương biết được ?

Bạch Tích Hương nói:

- Có phải nàng ta muốn nhờ chàng truyền đạt lời trong lòng của mình ?

Lâm Hàn Thanh lắc đầu:

- Không phải như vậy, theo tại hạ thấy thì dường như nàng đã hạ quyết tâm tạo nên một trường sát kiếp.

Bạch Tích Hương nói:

- Nàng ta có nhắc đến thiếp không ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Có nhắc đến. Nàng ta nói đại chiến đã lâm đầu, dù nàng có tài trí cũng không thể thay đổi càn khôn.

Bạch Tích Hương lạnh lùng:

- Tây Môn Ngọc Sương quá coi thường Bạch Tích Hương này rồi.

Đoạn nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lâm tướng công, thiếp có chuyện muốn thỉnh cầu chàng.

Lâm Hàn Thanh khẳng khái:

- Chỉ cần là chuyện có thể làm được, tại hạ sẽ tận hết sở năng.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Thiếp nhờ chàng làm hộ pháp cho thiếp trong năm ngày. Trong năm ngày này thiếp sẽ cố gắng luyện thành một loại võ công để đối phó với Tây Môn Ngọc Sương, đến ngày đại chiến sẽ cho nàng ta kiến thức thủ đoạn của Bạch Tích Hương một phen.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ trong năm ngày ngắn ngủi có thể luyện thành võ công sao ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Thiếp không những muốn làm Tây Môn Ngọc Sương cả kinh thất sắc, mà còn muốn để Lý phu nhân kinh hãi một phen nữa.

Lâm Hàn Thanh mơ mơ hồ hồ hỏi:

- Bạch cô nương, nàng nói thật hay đùa vậy ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Mỗi lời thiếp nói đều là sự thật cả.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ hộ pháp cho cô nương thế nào đây ?

Bạch Tích Hương nói:

- Chàng thủ ở tầng lầu thứ hai, không cho phép ai lên đây cả, bao gồm cả Lý phu nhân lẫn Lý Trung Huệ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Được lắm, tại hạ sẽ hộ pháp cho cô nương trong năm ngày.

Bạch Tích Hương nói:

- Trong năm ngày này, chàng không được rời lầu hai nửa bước.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ sẽ nghe theo cô nương phân phó.

Bạch Tích Hương nói:

- Tố Mai, Hương Cúc trong năm ngày này phải phụ trợ thiếp luyện công, không thể giúp đỡ chàng được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Một mình tại hạ là đủ rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Vậy thì cứ như vậy, chàng hãy đi đi !

Lâm Hàn Thanh nhìn Bạch Tích Hương với vẻ hoài nghi pha lẫn lo lắng, chậm rãi quay người bước đi.

Hương Cúc đi sát sau lưng chàng, đến lầu hai thì mới thấp giọng hỏi:

- Lâm tướng công đã đáp ứng với tiểu thư làm hộ pháp năm ngày ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Đúng vậy, vừa nãy cô nương cũng nghe rồi mà !

Hương Cúc nước mắt lưng tròng nói:

- Tại sao tướng công lại đáp ứng ?

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không thể đáp ứng ?

Hương Cúc nói:

- Tướng công có biết rằng sau khi luyện loại võ công này, cô nương không thể không chết không ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi lại:

- Có chuyện đó thật sao ?

Hương Cúc nói:

- Lẽ nào tướng công không tin tiểu tỳ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu quả như vậy, tại hạ không thể đáp ứng nàng được.

Nói đoạn liền quay người bước lên lầu.

Hương Cúc vội đưa tay cản chàng lại nói:

- Tướng công không thể đi.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ?

Hương Cúc nói:

- Nếu như tướng công đi nói với cô nương, cô nương tất sẽ biết là do tiểu tỳ nói cho ngài. Lúc ấy cô nương sẽ giết tiểu tỳ mất.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nghiêm trọng như vậy ư ?

Hương Cúc nói:

- Ngài không hiểu hết được cô nương nhà chúng tôi đâu. Bên ngoài thì cô nương tựa như gió thổi cũng bay, nhưng bên trong nội tâm thì vô cùng háo thắng. Nếu tướng công khích động nữa chỉ sợ cô nương chịu không nổi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vậy theo cô nương tại hạ phải làm sao mới phải ?

Chợt nghe có tiếng Tố Mai truyền đến:

- Hương Cúc muội muội, cô nương bảo muội mau lên đây.

Hương Cúc quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh một cái rồi chạy vội lên lầu.

Lâm Hàn Thanh nhìn theo bóng lưng Hương Cúc đến ngơ ngẩn thất thần, thẫn thờ ngồi trên bậc thang.

Chàng ngồi ngơ ngẩn thất thần, không biết bao lâu thời gian đã trôi qua. Đột nhiên có tiếng bước chân vang lên. Ngẩng đầu nhìn lên thấy trời đã vào đêm, một bóng người đang cất bước đi tới.

Lâm Hàn Thanh liền đứng dậy nói:

- Là ai ?

Chỉ nghe một giọng nữ ôn hoà nói:

- Là Lâm huynh sao ? Tiểu muội Lý Trung Huệ.

Lời vừa dứt thì người đã đến trước mặt Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh đưa hữu thủ ra chặn Lý Trung Hụê lại nói:

- Lý cô nương định đi đâu ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đi đến gặp Bạch Tích Hương.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Không được, bây giờ Bạch cô nương không thể tiếp khách.

Lý Trung Hụê ngẩn người hỏi:

- Tại sao ? Tiểu muội có chuyện gấp, không thể không gặp nàng.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không được tức là không đựơc. Bây giờ nàng không thể gặp người khác được.

Lý Trung Hụê khẽ chau mày:

- Tại sao ? Lẽ nàng bệnh tình của nàng đã trở nặng ?

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Bạch cô nương đã nhờ tại hạ hộ pháp ở đây, trong năm ngày tuyệt đối không để ai làm phiền đến nàng. Tại hạ đã đáp ứng với nàng, tự nhiên không thể cho cô nương vào.

Lý Trung Hụê trợn mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm huynh có thể cản được Lý Trung Hụê, nhưng e rằng không cản đựoc gia mẫu.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bạch cô nương đã nói với tại hạ, bất kỳ ai cũng không thể lên lầu, tự nhiên trong đó bao gồm cả lệnh đường.

Lý Trung Hụê nói:

- Tố Mai, Hương Cúc đâu ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Hai người bọn họ đều ở trên đó hầu hạ Bạch cô nương.

Lý Trung Hụê hỏi lại:

- Nhất định không thể lên ư ?

Lâm Hàn Thanh lắc đầu:

- Trừ phi cô nương giết chết Lâm mỗ đi, hoặc điểm huyệt khiến cho Lâm mỗ không còn sức kháng cự nữa.

Lý Trung Hụê nói:

- Lâm huynh nặng lời quá rồi.

Nói đoạn quay người chậm rãi bước đi.

Một đêm trôi qua, Lý Trung Hụê không hề đến làm phiền.

Lâm Hàn Thanh tuân thủ lời ước, cả một đêm không rời khỏi cầu thang lên lầu một bước.

Trời vừa sáng đã có hai thanh y tỳ nữ đem bữa sáng đến.

Nhị tỳ đặt bữa sáng xuống rồi lập tức đi ngay, Lâm Hàn Thanh lúc này mới chợt nhớ:

- Bạch Tích Hương luyện võ công cũng không thể không ăn uống gì, bữa sáng này làm sao mà mang lên cho nàng bây giờ ?

Chàng đang nghĩ ngợi thì phía sau đã vang lên tiếng nói của Tố Mai:

- Lâm tướng công, có người mang bữa sáng đến chưa ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bữa sáng đã mang đến rồi, nhưng không biết mang lên trên đó như thế nào ?

Tố Mai liền nói:

- Để tiểu tỳ xuống lấy.

Nói đoạn bước xuống cầu thang.

Lâm Hàn Thanh đưa bữa sáng cho Tố Mai rồi thấp giọng hỏi:

- Bạch cô nương nói trong năm ngày sẽ luyện thành võ công chế phục được Tây Môn Ngọc Sương không biết là thật hay giả ?

Tố Mai nghiêm sắc mặt chậm rãi nói:

- Tự nhiên là thật rồi, cô nương nhà chúng tôi đã nói dối tướng công bao giờ đâu ?

Đoạn ả ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Thức ăn sắp nguội hết rồi, tiểu tì phải mang lên ngay.

Nói đoạn chậm rãi bước lên trên lầu.

Bốn ngày trôi qua nhanh chóng. Lâm Hàn Thanh vẫn y ước thủ dưới lối lên lầu, không rời khỏi một bước.

Đến trưa ngày thứ năm, Lâm Hàn Thanh cảm thấy buồn bực liền ngồi xuống toạ công điều tức.

Lúc mặt trời sắp lặn thì đột nhiên có tiếng người bước chân truyền đến.

Lâm Hàn Thanh cảnh giác mở mắt ra nhìn, chỉ thấy Lý phu nhân đã đứng trước mặt từ bao giờ.

Lâm Hàn Thanh vội dứng đậy đưa tay cản đường.

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Mau lùi lại cho ta !

Lâm Hàn Thanh lắc đầu:

- Không được, vãn bối đã đáp ứng làm hộ pháp cho Bạch Tích Hương. Bất cứ ai cũng không thể lên lầu làm phiền nàng.

Lý phu nhân ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi hộ pháp cho nó làm gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bạch cô nương nói phải luyện một loại võ công, đến đêm nay thì mới hoàn thành. Phu nhân muốn gặp nàng thì hãy đợi đến sáng mai.

Lý phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Nếu như nó thật sự luyện công, ta đi gặp nó không những không có hại mà còn có lợi cho nó nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ tin rằng phu nhân có năng lực đó, nhưng trước khi được sự đồng ý của Bạch cô nương, tại hạ quyết không thể để phu nhân lên được.

Lý phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi biết đây là đâu không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vạn Tùng Cốc Hoàng Sơn Thế Gia.

Lý phu nhân nói:

- Tất cả nơi này đều là sở hữu của ta, bất luận là chỗ nào ta cũng có thể đến cả. Ngươi mau tránh ra cho ta, bằng không sẽ tự chuốc khổ vào thân đấy.

Lâm Hàn Thanh tự biết Lý phu nhân võ công cao cường, cho dù chàng có toàn lực xuất thủ cũng không thể cản bà ta lại. Chàng liền nói:

- Phu nhân võ công cao cường, tại hạ tự biết không phải là địch thủ của người. Nhưng tiếc rằng đã nhận sự nhờ vả của người khác, không thể thối lui, nếu như phu nhân nhất định muốn lên thì xin mời xuất thủ đi.

Lý phu nhân đang định mở miệng nói thì chợt có ba tiếng thanh la vang lên. Bà liền quay lại nói với Lâm Hàn Thanh:

- Nói cho Tố Mai, Hương Cúc biết ta nhất định phải gặp Bạch Tích Hương. Sau thời gian một bữa cơm ta sẽ quay lại.

Lâm Hàn Thanh chưa kịp đáp lời thì Lý phu nhân đã đi xuống lầu mất rồi.

Trong nháy mắt đã không thấy bóng bà đâu nữa.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn theo Lý phu nhân, trong lòng thầm nhủ:

- Lý phu nhân không giống Lý Trung Huệ, bà ta đã nói sau một bữa cơm sẽ quay lại tức là sẽ quay

lại đúng giờ. Chỉ sợ võ công bản thân không thể đỡ được của bà một chiêu. Xem ra không thể không nói cho Tố Mai, Hương Cúc biết được rồi.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền cao giọng gọi:

- Tố Mai cô nương xin mời xuống đây. Tại hạ có chuyện quan trọng cần nói.

Lời chàng vừa dứt thì Tố Mai đã chạy xuống thấp giọng hỏi:

- Có chuyện gì vậy ? Cô nương đang luyện công, tướng công gọi to như vậy lẽ nào không sợ làm phiền cô nương ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Có một chuyện không nói cho cô nương biết không được.

Tố Mai hỏi:

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng thế ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lý phu nhân đến rồi !

Tố Mai hỏi:

- Có phải bà ta đòi lên lầu không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đúng vậy. Đúng lúc tranh chấp thì may mắn có tiếng chiêng truyền đến. Nhưng trước khi đi, bà ta có dặn sau thời gian một bữa cơm sẽ quay lại. Tại hạ tự lượng mình không phải là địch thủ của Lý phu nhân nên mới đành gọi cô nương xuống đây thương lượng.

Tố Mai chau mày:

- Cô nương đang ở trong giai đoạn quan trọng, dù Lý phu nhân không có ác ý cũng không thể để bà ấy lên trên.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Tố Mai nói:

- Nếu như chỉ bằng vào võ công, dựa vào hai chúng ta e rằng không thể tiếp quá ba chiêu của Lý phu nhân,

Tố Mai nói:

- Tướng công đừng lo lắng, chúng ta ở đây đợi bà ta.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu:

- Tại hạ thấy Lý phu nhân đã có chút ý nhượng bộ, vạn nhất khích nộ bà ta e rằng sẽ phải động thủ. Chi bằng cứ nói cho Bạch cô nương một tiếng.

Tố Mai nói:

- Không được, lúc này cô nương không thể phân tâm, làm sao có thể nói chuyện được chứ ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Thật là khó nghĩ quá !

Tố Mai nói:

- Tướng công yên tâm, tiểu tỳ tự có cách ngăn cản Lý phu nhân.

Hai người đợi cho thời gian một bữa cơm qua đi, quả nhiên thấy Lý phu nhân chậm rãi bước đến.

Lý phu nhân đưa ánh mắt tức giận quét lên mặt Tố Mai và Lâm Hàn Thanh một lượt:

- Các ngươi đã thêm một người.

Tố Mai cúi người hành lễ:

- Phu nhân ...

Lý phu nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Bạch Tích Hương làm trò quỷ gì vậy ? Ngay cả ta cũng không gặp mặt ?

Tố Mai nói:

- Cô nương luyện một loại võ công đang ở lúc quan trọng, không thể phân thần.

Lý phu nhân chau mày:

- Nó luyện loại võ công gì vậy ?

Tố Mai lắc đầu:

- Chuyện này tiểu tỳ không được biết. Tiểu tỳ chỉ biết cô nương luyện loại võ công này là để đối phó Tây Môn Ngọc Sương.

Lý phu nhân chau mày:

- Chỉ trong mấy ngày mà có thể luyện được võ công để đối phó Tây Môn Ngọc Sương rồi sao ?

Tố Mai nói:

- Chuyện này thì tiểu tỳ không biết. Trước khi cô nương luyện công có nói với tiểu tỳ, trong năm ngày này, bất luận thế nào cũng không thể để ai làm phiền cô nương được. Như vậy không những làm cô nương mất đi công sức mà còn làm nguy hại đến tính mạng của cô nương nữa. Vì vậy, tiểu tỳ thành khẩn cầu xin phu nhân, qua đêm nay hãy đến gặp cô nương cũng không muộn.

Lý phu nhân trầm ngâm một hồi lâu rồi mới lầm bẩm nói:

- Lẽ nào Bạch Tích Hương thật sự có năng lực hơn ta nhiều lần. Tài trí vượt quá những gì ta có thể tưởng tượng nổi.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn Tố Mai , trong lòng băn khoăn không biết lúc này Lý phu nhân đang nghĩ gì ?

Chỉ thấy Lý phu nhân chậm rãi thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Tố Mai nói:

- Mấy ngày gần đây các ngươi luôn ở bên cạnh nó chứ ?

Tố Mai gật đầu nói:

- Đúng vậy !

Lý phu nhân hỏi:

- Các ngươi có nhìn ra nó có thành tựu gì chưa ?

tmai nói:

- Theo tiểu tỳ thấy, cô nương đã có thành tựu đáng kể.

Lý phu nhân nói:

- Vậy thì tốt. Hãy nói cho nó, sau giờ tý ta sẽ quay lại.

Tố Mai vui mừng nói:

- Đa tạ phu nhân.

Lý phu nhân chậm rãi nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Ngươi có biết một vị Kim phu nhân ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi:

- Vị Kim phu nhân nào ?

Lý phu nhân nói:

- Là một vị bằng hữu rất tốt của ta, người võ lâm thường gọi bà ta là Kim nương nương.

Lâm Hàn Thanh trầm ngâm nói:

- Đúng vậy. Tại hạ khi hành tẩu giang hồ có gặp qua một vị Kim nương nương, không biết giờ bà đang ở đâu ?

Lý phu nhân nói:

- Đúng vậy. Ta không ngờ bà ta có thể mượn một cánh thuyền buồm, sống được mấy chục năm bình tĩnh. So với bà ta, ta có chút không bằng.

Đoạn bà ngừng lại một lát rồi lại nói:

- Đêm nay Bắc Nhạc Phong Diệp Cốc Cốc chủ Trần Chính Ba và mẹ ngươi sẽ đến đây.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy như bị ai đánh một quyền vào ngực:

- Gia mẫu cũng đến ?

Lý phu nhân nói:

- Đúng vậy, lệnh đường cũng sẽ lên thái thượng các làm khách.

Lâm Hàn Thanh chỉ thấy trong lòng kích động, dường như có phong ba nổi lên dữ dội. Chàng cố gắng trấn định tinh thần:

- Mong phu nhân thay vãn bối nói với gia mẫu, vãn bối vì phải thay Bạch cô nương hộ pháp nên không thể đón tiếp được. Mong gia mẫu thứ tội.

Lý phu nhân thở dài:

- Cách làm của Hụê nhi cũng rất hay, làm cho toàn thể ân oán võ lâm được giải quyết một lượt.

Chương 37: Hồi 37

Lý phu nhân quay người bước đi mấy bước rồi đột nhiên quay đầu lại nói:

- Hài tử, còn có một chuyện nữa ta chưa nói cho ngươi biết. Ta đã thay đổi ý định không giết Thiên Hạc Thượng Nhân nữa, hơn nữa còn dùng linh dược cứu chữa cho lão. Trong ba ngày tới lão sẽ hoàn toàn phục nguyên, ngay cả một thân võ công cũng được bảo tồn.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Phu nhân nhân nghĩa hơn người, tại hạ vô cùng cảm kích.

Nói đoạn ôm quyền vái bà một vái.

Khi chàng ngẩng đầu nhìn lên thì đã không thấy Lý phu nhân đâu nữa.

Tố Mai đưa tay áo lên lau mồ hôi trên mặt:

- Thật là nguy hiểm, nguy hiểm ! Nếu như tiểu tỳ không thuyết phục được bà ta thì không chỉ tính mạng hai người chúng ta lâm nguy, mà ngay cả cô nương cũng khó thoát khỏi cảnh tẩu hoả nhập ma.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bạch cô nương đang luyện công ở giai đoạn quan trọng, cô nương lên giúp đỡ nàng đi. Nơi này chỉ cần mình tại hạ là đủ rồi.

Tố Mai liền quay mình bước đi, nhưng mới đi được hai bước thì đã nghe tiếng bước chân gấp gáp vang lên. Chỉ thấy Lý Trung Hụê vội vội vàng vàng chạy đến, trên mặt đầy vẻ lo lắng:

- Gia mẫu có ở trên lầu không ?

Lâm Hàn Thanh đáp:

- Lệnh đường vừa mới đi xong.

Lý Trung Hụê không hỏi thêm nữa, vội vàng quay mình chạy đi. Ra đến cửa, đột nhiên nàng dừng lại nói:

- Lâm huynh, huynh có thể ra ngoài một lát được không ?

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày nói:

- Có chuyện gì không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tiểu muội có việc muốn nhờ huynh giúp một tay.

Tố Mai nói:

- Nơi này có tiểu tỳ canh giữ rồi. Lâm tướng công cứ đi đi !

Lâm Hàn Thanh vội vàng chạy xuống lầu, đến bên cạnh Lý Trung Hụê hỏi:

- Có chuyện gì mà cô nương gấp gáp như vậy ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tây Môn Ngọc Sương đã xâm nhập Vạn Tùng Cốc.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Có bao nhiêu người ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Kỳ lạ là nàng ta chỉ dẫn theo hoàng y lão nhân và con quái điểu. Dường như không phải vì muốn động thủ mà đến đây. Tiểu muội biết ngoại trừ gia mẫu ra, không ai xứng là địch thủ của nàng, vạn nhất nàng ta khiêu chiến với Hoàng Sơn Thế Gia ở trước mặt quần hào thì tiểu muội cũng không biết làm thế nào ?

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Trong cốc cao thủ tụ tập như mây nhưng chẳng có ai là địch thủ của Tây Môn Ngọc Sương cả. Lâm Hàn Thanh ta cũng không phải...

Lý Trung Hụê không đợi Lâm Hàn Thanh lên tiếng trả lời, vội vàng nói tiếp:

- Lâm huynh đừng hiểu lầm, tiểu muội không phải nhờ huynh đi ngăn chặn Tây Môn Ngọc Sương lại. Chỉ cần huynh thay muội xuất diện hỏi xem nàng ta muốn gì là được. Tiểu muội thân làm võ lâm minh chủ, nếu như cùng nàng ta đối diện, tất sẽ tạo thành cục diện đối đầu căng thẳng. Không phải tiểu muội tham sinh uý tử, nhưng chuyện này liên quan đến cả võ lâm. Nhỏ mà không nhịn ắt sẽ hỏng

việc lớn, chúng ta cần đợi cho nhân thủ đến đủ rồi hẵng hay, nếu như có thể trì hoãn được vài ngày thì càng hay. Những chuyện quan trọng thế này khôgn thể giải quyết bằng tình cảm được. Ôi ... ! Sớm biết chức vị minh chủ võ lâm nặng nề thế này thì tiểu muội đã không nhận lấy từ trước rồi.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Lý Trung Hụê vốn là nữ lưu hào kiệt, tính cách anh hùng, không ngờ sau khi giữ chức vụ võ lâm minh chủ lại biến thành cẩn thận quá đáng như thế này ?

Tâm niệm chuyển động nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:

- Ý của cô nương có phải là bảo tại hạ đại biểu cho võ lâm đồng đạo định một ngày quyết chiến với Tây Môn Ngọc Sương ?

Lý Trung Hụê nói:

- Ý đồ của Tây Môn Ngọc Sương đến đây, trước mắt tiểu muội vẫn còn chưa đoán ra, huynh hãy thử hỏi xem ý tứ của nàng ta thế nào rồi hãy quyết định sau.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Được rồi, tại hạ sẽ đi thử xem sao.

Lý Trung Hụê nói:

- Huynh đi đi ! Theo tiểu muội thấy, Tây Môn Ngọc Sương đến đây nhất định có dụng tâm gì đó. Bất luận Tây Môn Ngọc Sương đưa ra đề nghị gì, huynh cứ suy nghĩ rồi quyết định.

Lâm Hàn Thanh gật đầu, cất bước đi về phía trước.

Vừa ra khỏi Thính Tùng Lâu, chàng lập tức cảm nhận được một cỗ không khí âm trầm nghiêm túc tràn ngập khắp không gian.

Chỉ thấy giữa đám hoa cỏ có không ít nữ tỳ thân vận kình trang, lưng đeo trường kiếm, trên tay người nào cũng cầm một nắm Phi Phong Châm, hiển nhiên khu vực này là một nơi trọng yếu của Hoàng Sơn Thế Gia nên mới có nhiều nữ tỳ đứng canh gác đến thế.

Lâm Hàn Thanh xuyên qua một con đường nhỏ đi thẳng một mạch đến đại sảnh.

Chỉ thấy bên trong đại sảnh các lộ hào kiệt đã tập trung đông đủ, không khí vô cùng khẩn trương.

Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn khắp đại sảnh một lượt, rồi bước vào bên trong.

Chỉ thấy nhân ảnh chuyển động, bên trong đại sảnh người nào cũng cầm kiếm mang đao, vẻ mặt vô cùng hung hăng.

Lâm Hàn Thanh hít một hơi chân khí, ưỡn ngực đi vào.

Chàng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Tây Môn Ngọc Sương thân vận lục y, trên đầu thắt một dài lụa trắng, mái tóc dài rủ xuống sau lưng. Hai tay buông thõng, chậm rãi bước đến trước mặt chàng.

Đi sát sau lưng nàng là một hoàng y lão nhân thân hình cao lớn, trên vai lão là một con quái điểu màu xám.

Lâm Hàn Thanh đằng hắng một tiếng, bước lên chắn trước mặt Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương cách biệt đã lâu.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nhìn Lâm Hàn Thanh, cười nhạt nhẽo:

- Lý Trung Hụê đâu ?

Lâm Hàn Thanh đáp:

- Lý cô nương bận rộn công việc, có nhờ tại hạ đến đây tiếp kiến cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Chàng có thể tác chủ không ?

Lâm Hàn Thanh mỉm cười:

- Tại hạ được Lý cô nương nhờ vả, tự nhiên là có thể đưa ra chủ ý.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nói cho Lý Trung Hụê, canh một đêm nay ta sẽ phân binh bốn lộ, đồng loạt tấn công Vạn Tùng Cốc, nếu như nàng ta biết tự lượng sức mình thì trước khi mặt trời lặn hãy đến gặp ta ở hướng chính Đông cách đây năm dặm để đầu hàng.

Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần nói:

- Cô nương đến đây chỉ để nói chuyện này thôi sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cho dù có chuyện khác thì nói với chàng cũng vô dụng.

Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn quanh nói:

- Đảm lược của cô nương thật khiến tại hạ vô cùng kính phục. Nếu như bây giờ Lý phu nhân hiện thân, e rằng cô nương khó mà thoát khỏi Vạn Tùng Cốc này được.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Vạn Tùng Cốc là nơi như thế nào mà lại để Tây Môn Ngọc Sương này ra vào tự do như vậy.

Lâm Hàn Thanh nghiêm mặt nói:

- Hoàng Sơn Thế Gia nổi danh võ lâm không chỉ dựa vào võ công uyên bác.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Chàng đã bị Lý Trung Hụê hoàn toàn thuyết phục, đầu nhập Hoàng Sơn Thế Gia ròi. Lý phu nhân và Lý Trung Hụê không chịu hiện thân, đó là họ biết rõ lần này khó nắm phần thắn. Có lẽ Lý Trung Hụê kia cho rằng giữa hai chúng ta có chút tư tình gì đó, nên mới đem chàng ra để thế mạng.

Lâm Hàn Thanh cũng thầm nhủ:

- Tây Môn Ngọc Sương đến đây chỉ dẫn theo một thủ hạ duy nhất, nếu như thực sự động thủ, e rằng nàng khó mà rời khỏi đây được, nhưng không biết tại sao mà Lý Trung Hụê lại không chịu xuất thân tương kiến nhỉ ?

Tây Môn Ngọc Sương không thấy Lâm Hàn Thanh trả lời, liền cười lạnh một tiếng nói tiếp:

- Có thể Lý Trung Hụê đã biết rõ tính cách của ta, đến lúc không nhịn được sẽ một kiếm giết chết chàng tại chỗ ...

Lâm Hàn Thanh thấy nàng đã động sát cơ, trong lòng vô cùng khẩn trương, chàng tự nhủ:

- Những lời Lý Trung Hụê muốn mình nói, mình còn chưa kịp nói gì cả, nếu như bị nàng ta giết lúc này thì đúng là hối hận đến tận kiếp sau.

Nghĩ đaọn chàng liền nói:

- Những điều kiện cô nương nêu ra, tại hạ có thể tác chủ đáp ứng được.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày, đang định mở miệng thì Lâm Hàn Thanh đã nhanh miệng cướp lời:

- Lý minh chủ và cô nương đã hẹn sắn định kỳ quyết chiến. Từ nay đến đó còn hơn nữa tháng nữa. Lý cô nương là minh chủ võ lâm, những lời nói ra đều là lời vàng lời ngọc, không thể không tính đến. Giờ ngọ ngày mười lăm, Lý minh chủ sẽ suất lĩnh thiên hạ anh hùng đến đón cô nương ở bên ngoài Vạn Tùng Cốc. Lúc đó quyết chiến thế nào là do cô nương chọn lựa.

Chàng biết Tây Môn Ngọc Sương là người nói được làm được, nói không chừng sẽ giết luôn cả mình, nhưng chàng đã nhận sự nhờ vả của Lý Trung Hụê, không thể không nói cho hết lời. Nói xong thì dù có chết trong tay Tây Môn Ngọc Sương cũng cam lòng.

Tây Môn Ngọc Sương chau mày, trên mặt hiện sát cơ:

- Đã nói hết chưa ?

Lâm Hàn Thanh mỉm cười:

- Nói hết rồi.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên giơ hữu thủ lên chộp lấy uyển mạch của Lâm Hàn Thanh. Nàng cười lạnh:

- Chàng có biết tại sao Lý Trung Hụê không chịu ra đây gặp ta không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại nàng bận rộn công việc, không thể phân thân.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Bởi vì ả biết nếu như hôm nay động thủ với Tây Môn Ngọc Sương này ở đây thì chỉ một canh giờ sau, Hoàng Sơn Thế Gia sẽ chìm trong biển nước.

Lâm Hàn Thanh biến sắc:

- Cô nương đã đào mạch nước ngầm ....?

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Tây Môn Ngọc Sương này không thèm làm như vậy ...

Đoạn nàng ngưng một chút rồi cao giọng nói tiếp:

- Ta đã nói với chàng chuyện này trong thư rồi. Bức thư ấy khẳng định cũng đã đến tay Lý phu nhân.

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Không sai, tại hạ đã nói với Lý phu nhân, cũng nói cả với Bạch cô nương rồi.

Tây Môn Ngọc Sương nhạt nhẽo nói:

- Bạch Tích Hương khoác lác rằng sẽ luyện loại võ công gì đó để đối phó Tây Môn Ngọc Sương này đúng không ?

Nói đến đây thì đột nhiên có một thanh âm sang sảng vang lên:

- Thanh nhi tránh ra, để vi sư đối phó với ả một phen.

Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh bào lão nhân đang chậm rãi bước dến. Người này chính là ân sư của chàng, Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba. Chàng liền gọi lớn:

- Sư phụ

Đoạn lập tức quỳ xuống hành lễ.

Trần Chính Ba khẽ phất tay, phát một cỗ ám kình ngăng không cho chàng quỳ xuống. Đoạn nói:

- Không cần đa lễ.

Chỉ nghe một giọng nói thánh thót truyền lại:

- Trần lão nhi, chúng ta mỗi người tự có bằng hữu của mình, không ai quản ai nhé !

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một trung niên mỹ phụ đang bước đến. Người này chính là Kim nương nương mà chàng đã gặp khi trước.

Kim nương nương hưo hưo ngọc thủ, mỉm cười nói:

- Huynh đệ, ngươi khoẻ chứ ?

Lâm Hàn Thanh nghe bà ta gọi mình là huynh đệ, đành mỉm cười ôm quyền đáp:

- Đại tỷ mạnh giỏi !

Tây Môn Ngọc Sương chậm chậm chắp hai tay lại nói:

- Ngài là Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba ?

Trần Chính Ba đáp:

- Không sai, chính thị Trần mỗ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thảm biến Mai Hoa Môn năm xưa, gia phụ gia mẫu bị hợp công mà chết, các hạ cũng là một nhân vật trong đó đúng không ?

Trần Chính Ba gật đầu:

- Cô nương muốn biết rõ chuyện năm xưa hay là muốn báo mối thù sát phụ ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Ta chỉ muốn báo thù sát phụ

Trần Chính Ba lắc đầu:

- Cô nương nếu không muốn hỏi cho rõ trắng đen, chỉ muốn báo mối thù sát phụ vậy thì mau xuất thủ đi.

Lâm Hàn Thanh thấy Tây Môn Ngọc Sương vẫn hợp lại không rời, lập tức sinh lòng cảnh giác. Chàng vội cao giọng nói:

- Sư phụ cẩn thận, Tây Môn Ngọc Sương âm hiểm độc ác, nguỵ kế đa đoan.

Chỉ nghe Kim nương nương lên tiếng tiếp lời:

- Tây Môn Ngọc Sương, năm xưa lệnh tôn, lệnh đường bị vây công, ta đây cũng có mặt tham dự. Nếu như ta không nói, e rằng cả đời ngươi cũng không biết được.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Theo ta được biết, năm đó có mười tám người vây công gia phụ, gia mẫu.

Kim nương nương nói:

- Ngươi đã biết bao nhiêu người rồi ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Mười ba người.

Kim nương nương nói:

- Ta chính là một trong năm người mà ngươi không biết.

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi hỏi:

- Còn bốn người nữa, không biết bà có thể nói cho ta biết.

Kim nương nương chợt ngẩng mặt lên trời thở hắt ra một hơi:

- Ngươi hãy nói cho ta biết mười ba người kia là những ai đã ? Món nợ này không thể tính sai được.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nói cho bà cũng được, nhưng ta cũng có điều kiện, sau khi ta nói ra thân phận danh tính của mười ba người đó thì bà phải nói cho ta tên bốn người còn lại.

Kim nương nương cười nhạt nhẽo, đưa mắt nhìn Trần Chính Ba:

- Cả đời chúng ta đều bị ân oán làm phiền não, bây giờ đã đến lúc chấm dứt ân oán mấy chục năm đó rồi. Những người năm xưa tấn công Mai Hoa Môn đều phải giải quyết món nợ này, không biết ý Trần huynh thế nào ?

Trần Chính Ba mỉm cười:

- Lão khiếu đến đây lần này cũng chính là vì chuyện đó. Chuyện phải đến ắt sẽ đến, muốn trốn tránh cũng không được.

Kim nương nương gật đầu:

- Ta đã đi khắp chân trời góc bể, trốn tránh hai chục năm nhưng cuối cùng vẫn phải đến Hoàng Sơn Thế Gia.

Nói đoạn bà quay sang nhìn Tây Môn Ngọc Sương:

- Ngươi nói đi, là những người nào ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bà có đáp ứng điều kiện của ta không ?

Kim nương nương nói:

- Hiện nay chỉ có thể tính là đáp ứng một nửa thôi. Có một điều ta có thể nói cho ngươi biết là quá nửa những người đó đều sẽ đến Hoàng Sơn Thế Gia để tham dự lần tử vong chi ước này.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta vốn có thể phân ra truy sát từng người một. Nhưng bây giờ ta đã quyết định để cho các người tập trung lại một chỗ, như vậy là đã cho các người một cơ hội rồi đấy.

Kim nương nương thở dài:

- Chuyện năm xưa có rất nhiều nhân tố khác nhau. Băng dày ba thước, trong một hai ngày khó mà tan hết được, trong lòng ngươi chắc cũng đã hiểu, ngươi vĩnh viễn không thể tìm được cả mười tám người, trừ phi lệnh tôn sống lại nói cho ngươi biết.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta bắt sống một người, nghiêm hình bức cung, chẳng sợ hắn không nói ra những người còn lại.

Kim nương nương thở dài:

- Ngươi đã tự tin như vậy thì tại sao còn gây ra đại kiếp trên khắp giang hồ làm gì ? Thôi, ngươi mau nói ra mười ba người kia đi, ta thử nghe xem có đúng hay không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thiếu lâm tự có hai người Giới Tham và Phổ Độ đại sư.

Kim nương nương gật đầu:

- Không sai, đích thực có hai hoà thượng.

Tây Môn Ngọc Sương lại tiếp:

- Hoàng Sơn Thế Gia Lý Đông Dương, Thần Phán Chu Hải, Thiên Hạc Thượng Nhân, Võ Đang chưởng môn nhân Huyền Hạc Thiên Chính Tử, Nam Cương Nhất Kiếm Hoàng Phủ Trường Phong, Độc Kiếm Bạch Tương, Côn Luân Kim Phất Đạo Trưởng, Huyền Y Long Nữ ...

Mục quang quét lên mặt Trần Chính Ba rồi tiếp:

- Còn có Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba.

Kim nương nương gật đầu:

- Không sai, những người này đều có mặt hôm đó. Nhưng mới chỉ có mười một người, còn hai người nữa là ai ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thiên Nam Nhị Quái Ngốc Long Thường Chiêu và Bạch Phát Long Bà.

Kim nương nương nói:

- Hai người này hành tung phiêu hốt, e rằng là khó tìm nhất.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Không cần bà phải lao tâm, hai kẻ đó đã bị ta câu thúc ở một địa phương bí mật rồi.

Kim nương nương nói:

- Cô nương quả nhiên danh bất hư truyền.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng hỏi tiếp:

- Ngoại trừ bà ra còn bốn người nữa là những ai ?

Kim nương nương mỉm cười:

- Bọn họ đều sẽ tự lọt lưới thôi, cô nương cứ yên tâm. Có điều ta muốn khuyên cô nương một câu. Nếu như bốn người này mà tập trung lại thì ngay cả thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng khó mà lấy một địch bốn được, cô nương nên chuẩn bị một số trợ thủ đi là vừa.

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt:

- Thiếu Lâm, Võ Đang đều đã bồi dưỡng cho ta rất nhiều thuộc hạ võ công cao cường, trung thành tuyệt đối.

Đột nhiên thanh âm của nàng trở nên sắc lạnh:

- Lần này ta đến đây chính là muốn ép Lý phu nhân nói ra tên tuổi của năm người còn lại.

Kim nương nương đưa mắt nhìn Trần Chính Ba, chậm rãi nói:

- Lý phu nhân là người ngoài cuộc, lúc đó lại không có mặt ở hiện trường, làm sao bà ta biết được lai lịch của năm người còn lại ?

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Bây giờ tự nhiên không cần tìm Lý phu nhân nữa.

Kim nương nương cười nhạt:

- Tìm ta đúng không ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Không sai, bây giờ cần phải tìm bà ?

Kim nương nương cười lên khanh khách:

- Ngươi tìm đúng người rồi. Võ công của ta so với Lý phu nhân còn kém xa lắm lắm, có điều cũng có thể bồi tiếp ngươi vài chiêu.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta không có thời gian động thủ với bà, bà mau nói ra tên họ của bốn người còn lại đi.

Kim nương nương mỉm cười nói:

- Trong bốn người còn lại, có một người danh tiếng rất hiển hách, nhưng đáng tiếc ông ta lại đang ẩn cư tận Nam Hải xa xôi.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Là kẻ nào

Kim nương nương nói:

- Ngươi có biết hai mươi năm trước, võ lâm có một Kiếm Vương danh tiếng nổi như cồn không ?

Tây Môn Ngọc Sương gật đầu:

- Đã nghe nói đến !

Kim nương nương nói:

- Nếu như ngươi cho rằng những người vây công lệnh tôn, lệnh đường năm xưa đều là hung thủ sát nhân thì Kiếm Vương chính là một trong các hung thủ đó.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Thêm vào Kiếm Vương với bà nữa thì mới có mười lăm người, còn lại ba kẻ nữa là những ai ?

Kim nương nương đưa mắt nhìn Trần Chính Ba:

- Nói cho nó biết đi ! Nếu như bọn họ đến tham dự Hoàng Sơn đại hội, cho dù chúng ta không nó thì họ cũng đứng ra thừa nhận thôi. Nếu như có người không đến, tự nhiên là càng nên nói tên tuổi của người đó ra.

Trần Chính Ba gật đầu:

- Ân oán đã dồn đến tận đời sau rồi, còn gì mà không nói ra được nữa chứ ?

Kim nương nương nói:

- Năm xưa vây công phụ mẫu của cô nương, không ai nghĩ đến nữ nhi của họ có thể vì họ mà báo thù ...

Ngữ khí đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Tây Môn cô nương, ngươi có huynh đệ tỷ muội gì không ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

- Các người không cần phải sợ, Tây Môn gia chỉ còn lại một mình Tây Môn Ngọc Sương này thôi, nếu như các người có thể giết được ta thì thế gian này không còn ai tìm các người bào thù nữa.

Kim nương nương nói:

- Vậy thì tốt lắm, ân oán mấy chục năm có thể tổng kết một lượt ... hai đời võ lâm danh thủ đều bị cuốn vào vòng xoáy ân oán này, nếu như ta có thể xem hết trường náo nhiệt này thì có chết cũng không hối hận.

Kim nương nương đột nhiên ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Tây Môn cô nương, ta cũng có một điều kiện, không biết cô nương có thể đáp ứng hay không ?

Tây Môn Ngọc Sương chau mày:

- Điều kiện gì ?

Kim nương nương nói:

- Nếu như ta nói cho cô nương biết tên tuổi của mấy người còn lại, cô nương định thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm:

- Chuyện này nhất thời rất khó trả lời.

Kim nương nương đang định lên tiếng thì chợt nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Không cần nói nữa.

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Lý phu nhân thân vận lam y đang chậm rãi bước đến.

Chớp mắt đã thấy bà bước đến trước mặt mấy người.

Kim nương nương nhìn Lý phu nhân mỉm cười:

- Mạch nước ở Hoàng Sơn đã bị người ta khống chế, chúng ta đành phải nghe lời họ thôi.

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Chỉ sợ không dễ như thế ...

Đoạn bà chuyển mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương:

- Bốn người cô nương phái đến canh giữ mạch nước đều đã chết dưới chỉ phong của ta rồi.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt:

- Không thấy bà và Lý Trung Hụê đâu thì ta nên sớm nghĩ đến chuyện này mới phải.

Lý phu nhân nói:

- Đáng tiếc ngươi đã nghĩ chậm một bước.

Tây Môn Ngọc Sương qua lại nhìn Hoàng Y Lão Nhân nói:

- Chuẩn bị rút lui.

Hoàng Y Lão Nhân đặt tay lên ngực trái dạ một tiếng. Con quái điểu mầu xám đột nhiên vỗ cánh bay vút lên trời, rồi lao vọt về hướng chính Đông.

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Ngươi xâm nhập Vạn Tùng Cốc này có phải muốn cùng ta tái chiến lần nữa không ?

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:

- Không cần Tây Môn Ngọc Sương này ra tay, tự nhiên sẽ có người tìm bà tính sổ.

Lý phu nhân cười lạnh hỏi:

- Ngươi nói Trình Thạch Công ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Sau khi lão bại trong tay bà thì luôn cho rằng đó là một nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời, nên mới cầu xin ta để cho lão quyết chiến với bà một trận trước đã.

Lý phu nhân nói:

- Bảo với hắn lúc nào ta cũng chờ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta biết rõ, Khiếu Phong Trượng Pháp của lão tuy lợi hại nhưng cũng không phải là đối thủ của bà.

Lý phu nhân cười lạnh, không nói câu nào.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cao giọng nói:

- Vẫn còn một người nữa muốn tìm bà thí mạng, e rằng không dễ đối phó như Trình Thạch Công đâu.

Lý phu nhân chậm rãi hỏi:

- Lại còn kẻ nào nữa ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Đoạn kiếm phu nhân.

Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt, im lặng không nói một lời.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Sao rồi, bà sợ rồi à ?

Lý phu nhân trợn mắt lên, hai luồng nhãn quang sáng rực:

- Tây Môn Ngọc Sương, trong thời gian một tuần trà mà ngươi chưa rời khỏi Vạn Tùng Cốc thì đừng hòng sống mà ra khỏi đây.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta nhất thời sơ sót, để cho bà chiếm lại được quyền khống chế mạch nước, hôm nay coi như bà thắng một trận ...

Đoạn nàng ngưng giọng rồi nói tiếp:

- Nói cho nhi nữ bảo bối của bà là ba ngày sau ta sẽ tấn công Vạn Tùng Cốc. Hễ là người ở trong Hoàng Sơn Thế Gia thì ta nhìn thấy một tên giết một tên, gà chó cũng không tha.

Lý phu nhân lúc này đã phục hồi lại tâm trạng bình tĩnh, cười nhạt nói:

- Nếu như ta mà là Huệ nhi thì hôm nay đã không để ngươi rời khỏi đây.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Các ngươi định quần công ?

Chỉ nghe một giọng nói cao vút truyền đến:

- Chưởng môn nhân hai phái Thanh Thành, Nga Mi giá đáo !

Kim nương nương nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, ngươi nên biết rằng chỉ tính sai một nước cờ là có thể thua cả bàn.Ngày hôm nay ngươi đã thua thảm lắm rồi, trừ phi ngươi tự tin có thể phá vây mà đi, bằng không thì phải nghe theo điều kiện của chúng tôi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bà nói đi !

Kim nương nương hỏi:

- Ngươi không phải muốn báo sát phụ chi cừu sao ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

- Còn có mẫu thân ta nữa.

Kim nương nương mỉm cười:

- Thêm một người cũng vậy mà thôi, vẫn chỉ là một canh bạc. Ngươi chỉ có hai, ba phần cơ hội.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu như các ngươi tự tin có thể thắng được ta vậy thì mau xuất thủ đi.

Kim nương nương nói:

- Thế này đi, nửa tháng sau hai bên sẽ đường đừong chính chính quyết chiến một trận sinh tử ở Thiên Hoa Viên trong Vạn Tùng Cốc. Bằng không chúng ta sẽ bất chấp thủ đoạn lưu cô nương lại đây vậy.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cho tay vào người lấy ra một bao da, bên trong có mười hai thanh tiểu kiếm dài tám thốn. Đoạn nàng chầm chậm nói:

- Tây Môn Ngọc Sương ta đáp ứng lùi lại nửa tháng không phỉa vì bị các ngươi uy hiếp ...

Nói đoạn ngọc thủ đã vung lên cầm cả mười hai thanh tiểu kiếm lên hỏi:

- Kẻ nào có thể lưu Tây Môn Ngọc Sương này lại ?

Mười hai thanh tiểu kiếm lập tức đâm lên mười hai bộ vị yếu hại trên người nàng, đâm sâu tới tận chuôi. Sau khi tự đâm vào mình mười hai kiếm, Tây Môn Ngọc Sương liền chậm rãi quay người bỏ đi.

Trần Chính Ba, Kim nương nương, Lâm Hàn Thanh đều biến sắc mặt, toàn thân rung động.

Chỉ có Lý phu nhân vẫn giữ thần sắc lạnh lùng.

Theo quy định võ lâm, nếu như có người muốn ngăn cản Tây Môn Ngọc Sương lại, đầu tiên phải rút hết mười hai thanh tiểu kiếm đó ra, sau đó làm giống như Tây Môn Ngọc Sương, tự đâm vào thân thể mình mười hai nhát rồi mới có thể động thủ với nàng.

Trần Chính Ba thở dài:

- Tây Môn Ngọc Sương quả nhiên có chỗ hơn người, cái trò đâm kiếm vào mình thế này lão khiếu không thể cạnh tranh được.

Kim nương nương cũng nói:

- Điều kỳ lạ là kiếm sắc đâm sâu tới bảy tám thốn mà không thấy máu chảy ra. Ta đa đi khắp đại giang nam bắc mà vẫn chưa thấy chuyện kỳ lạ thế này bao giờ.

Lý phu nhân chậm rãi nói:

- Đây là một loại Du Già Thụât của Thiên Trúc, không ngờ ả có thể luyện đến thành tựu như vậy. Chẳng trách mà ả không coi ai ra gì.

Kim nương nương đưa mắt nhìn sang, thấy bóng hình Tây Môn Ngọc Sương khuất dần ... bà không khỏ thở dài:

- Trận chiến này có phải phu nhân cũng định ra tay ?

Lý phu nhân nói:

- Giờ đây ta còn chưa quyết định.

Đoạn mục quang chuyển động nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Ngươi có đi gặp mẫu thân không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vãn bối đang mong được gặp, nhưng không biết gia mẫu hiện đang ở đâu ?

Lý phu nhân nói:

- Ở trong Thái Thượng Các của ta.

Đoạn bà quay lại hỏi Kim nương nương:

- Bà có biết Đoạn Kiếm phu nhân khôgn ?

Kim nương nương gật đầu:

- Lẽ nào bà ta còn nhớ ân oán năm xưa với bà ?

Lý phu nhân định nói gì rồi lại thôi, quay người chậm rãi bỏ đi.

Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói vói Trần Chính Ba:

- Đệ tử phải đi gặp mẫu thân.

Trần Chính Ba nói:

- Con đi đi ! Có điều đừng hỏi quá nhiều chuyện.

Lý phu nhân tuy biết rõ Lâm Hàn Thanh đi sát sau lưng, nhưng cả quãng đường không hề quay lại nhìn chàng lấy một cái.

Đến bên ngoài Thái Thượng Các thì Lý phu nhân mới dừng lại, quay đầu nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Đi vào trong rồi rẽ trái là đến phòng của lệnh đường, ngươi mau vào đi.

Lâm Hàn Thanh dạ một tiếng, rồi đưa tay đẩy cửa. Chỉ nghe kẹt một tiếng, cửa đã mở rộng ra.

Đây là môt toà khách sảnh rộng lớn, bốn vách trắng tinh, không thấy bàn khế giường tủ đâu cả. Lâm Hàn Thanh y lời Lý phu nhân đi về phía trái, nhưng nào ngờ chỉ có một bức tường lớn, chẳng thấy mẫu thân đâu cả. Trong lòng chàng không khỏi lo lắng, cao giọng gọi:

- Thanh nhi khấu kiến mẫu thân.

Chàng gọi liền mấy tiếng nhưng vẫn không thấy tiếng hồi đáp.

Quay đầu nhìn lại thì thấy cửa Thái Thượng Các đã đóng chặt. Cả căn phòng rộng lớn không thấy một bóng người.

Lâm Hàn Thanh trấn định tinh thần, thầm nhủ:

- Với thân phận của Lý phu nhân chắc chắn sẽ không gạt mình, nhưng đây nào thấy mẫu thân ? Lẽ nào trong Thái Thượng các này có cơ quan bí mật ?

Tâm niệm chuyển động, chàng liền đưa tay đẩy mạnh vào bức tườn.

Chỉ thấy bức tường bóng loáng đột nhiên thụt vào bên trong, lộ ra một cánh cửa đá.

Lâm Hàn Thanh sợ rằng cánh cửa sẽ đóng lại, liền lập tức cất bước vào bên trong.

Bên trong cửa đá là một con đường hẹp, một bạch y tỳ nữ bước lên gập người hành lễ với chàng:

- Tiểu tỳ mới được phu nhân thông báo nên ra đây đợi tướng công.

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Mẫu thân ta ở đâu ?

Bạch Y nữ tỳ nói:

- Lão phu nhân đang nghỉ ngơi, tướng công xin đi theo tiểu tỳ.

Đoạn cất bước đi vào trong.

Lâm Hàn Thanh đi theo ả ta ước chừng độ chục trượng thì đột nhiên ả ta dừng lại, đưa tay ra mời Lâm Hàn Thanh vào một căn tĩnh thất.

Lâm Hàn Thanh ngẩng đầu nhì lên, chỉ thấy một trung niên phụ nhân vận lam y đang ngồi toạ tức

trên giường ngủ. Lâm Hàn Thanh vừa nhìn đã nhận ra đó là mẫu thân, chàng liền chạy đến phục người sát đất nói:

- Bất hiếu tử Hàn Thanh khấu kiến mẫu thân đại nhân.

Lâm phu nhân chậm rãi dưa tay vỗ vào thành giường nói:

- Thanh nhi, con ngồi xuống đây đi. Ta có chuyện muốn hỏi.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy mẫu thân có gì đó khác thường, bất giác ngẩn người, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bà:

- Mẫu thân có gì giáo huấn ?

Lúc này Bạch y nữ tỳ đã đóng cửa tĩnh thất lại đi ra ngoài.

Lâm phu nhân hỏi:

- Con đã gặp Lý phu nhân chưa ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Gặp rồi ạ !

Chương 38: Hồi 38

Lâm phu nhân hỏi:

- Bà ta so với mẫu thân thì thế nào ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi:

- Mẫu thân muốn nói đến mặt nào ?

Lâm phu nhân mỉm cười:

- Võ công tài trí, mẹ đây không thể nào bì với bà ấy được. Tự nhiên là nói về tuổi tác rồi, con thấy mẹ và Lý phu nhân ai già hơn ai ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nếu như mẫu thân muốn hài nhi nói thật thì Lý phu nhân kia trẻ hơn mẹ rất nhiều. Có điều là do Lý phu nhân nội công tinh thâm, chắc có trụ nhan thụât nên mới như vậy.

Lâm phu nhân nói:

- Mẹ đây ít hơn Lý phu nhân hai tuổi, nếu như không phải mẹ tự phế võ công, giống như Lý phu nhân khắc khổ cầu tiến thì giờ đây không những không già hơn bà ta mà chỉ sợ võ công cũng không kém, ít nhất cũng phải một chín một mười.

Lâm Hàn Thanh cả kinh hỏi:

- Là mẹ tự phế võ công ?

Lâm phu nhân nói:

- Đúng vậy, mẹ tự phế võ công ...

Lâm phu nhân chuyển dộng mục quang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Không những mẹ tự phế võ công, mà còn làm hỏng cả con của mình nữa. Nếu như không phải tại mẹ liên luy, ngày nay trong võ lâm con của mẹ đã có một vị thế không nhỏ rồi.

Lâm Hàn Thanh ngờ nghệch hỏi:

- Mẫu thân à ! Hài nhi càng nghe càng thấy hồ đồ, mẫu thân có thể nói rõ hơn được không ?

Lâm phu nhân mỉm cười buồn bã:

- Hài tử, con nhất định muốn biết nội tình ư ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Làm người ở đời không biết cha mình là ai, mẫu thân bảo hài nhi còn mặt mũi nào mà đi lại trên giang hồ nữa ?

Lâm phu nhân thở dài:

- Mẹ tự phế võ công dụng tâm là muốn có thể thoát bỏ ân oán giang hồ, tìm một nơi yên tĩnh để định cư, mai danh ẩn tích. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, mẹ đây tuy đã tự phế võ công nhưng cũng không thể nào sống được một cách yên bình, hơn nữa còn suýt nữa táng mạng trong tay mấy tên mao tặc, may mà lúc đó ân sư của con kịp thời xuất hiện giải cứu hai mẹ con ta.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Mẫu thân nói một hồi nhưng vẫn chưa nói phụ thân của hài nhi là ai ?

Lâm phu nhân đột nhiên biến đổi lúc xanh lúc đỏ, hiển nhiên trong lòng bà đang diễn ra cuộc đấu tranh tư tưởng rất khốc liệt.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn trộm, chỉ thấy khoẽ mắt của mẫu thân đã chảy ra hai hàng lệ thủy, nào dám lên tiếng hỏi tiếp.

Ước chừng một tuần trà công phu sau, Lâm phu nhân mới thở dài một tiếng, đưa tay lên lau nước mắt, buồn bã nói:

- Hài tử, con nhất định muốn biết ư ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chuyện này đã canh cánh trong lòng con hơn mười năm nay.

Lâm phu nhân nói:

- Ta định không nói cho con biết, nhưng tình hình bây giờ đã khác. Dù ta có muốn giấu con cũng không thể giấu được nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Mẫu thân à ! Bất luận phụ thân con là người thế nào, mẹ cũng nên cho con biết mới đúng.

Lâm phu nhân tựa như không thể kìm chế được, hai hàng lệ nóng lại lã chã tuôn rơi:

- Hài tử, cho dù mẹ có nói cho con biết, vị tất ông ta đã thừa nhận con là cốt nhục của mình.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người lẩm bẩm:

- Tại sao lại như vậy ?

Đoạn chàng hướng song mục nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mẫu thân, nhất thời không nói tiếng nào.

Lâm phu nhân nói:

- Hài tử, mẹ sẽ nói hết cho con vậy ! Sau này con oán mẹ hay hận mẹ cũng được. Tuy con có cha sinh, nhưng lại phải mang danh là đứa con không cha.

Lâm Hàn Thanh cảm thấy như bị ai đánh một quyền vào giữa ngực, tựa hồ như ngất đi tại chỗ. Sau một hồi lâu chàng mới chậm rãi hỏi:

- Người đó là ai ?

Ánh mắt Lâm phu nhân đột nhiên trở nên thâm trầm lạnh lẽo:

- Con hận ông ta ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ông ta đã bỏ rơi mẹ con chúng ta, tự nhiên con phải hận ông ta rồi.

Lâm phu nhân lắc đầu:

- Không thể hận ông ta được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không thể hận ông ta, lẽ nào con phải trách mẹ.

Lâm phu nhân gật đầu:

- Không sai, người đáng hận, đáng trách là mẹ.

Lâm Hàn Thanh dường như không thể chịu đựng dược nữa, hai hàng lệ nóng lã chã tuôn rơi. Chàng trầm giọng nói:

- Mẫu thân à ! Mau nói cho hài nhi biết người đó là ai ? Hài nhi sắp phát điên lên rồi !

Lâm phu nhân chậm rãi lấy ra một tấm khăn trắng lau nước mắt rồi nói:

- Hơn hai mươi năm trước, trên giang hồ có ba thiếu nữ tài sắc tuyệt thế, tuy không phải là đồng bào tỷ muội nhưng tình còn hơn cốt nhục.

Lâm Hàn Thanh đưa tay lau nước mắt hỏi:

- Mẹ là một trong ba người đó ?

Lâm phu nhân gật đầu:

- Đúng vậy, võ lâm đều gọi ba chúng ta là Tam Tiên Tử. Mẹ đây dứng hàng thứ hai. Lý phu nhân chính là đại tỷ của mẹ.

Chợt thấy bóng người nhấp nhoáng, Lý phu nhân đã đẩy cửa bước vào lạnh lùng quát:

- Câm miệng.

Lâm Hàn Thanh quay đầu nhìn lại thì thấy trên mặt Lý phu nhân như phủ một lớp băng mỏng, giữa hai chân mày ẩn hiện sát cơ, trong lòng không khỏi lo lắng, thầm vận chân khí chuẩn bị bảo vệ mẫu thân.

Lâm phu nhân thần sắc trấn định ngẩng đầu lên nhìn Lý phu nhân:

- Đại tỷ, có chuyện gì vậy ?

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Ai là đại tỷ của ngươi ?

Lâm phu nhân nói:

- Việc muội tự phế võ công, tỷ chắc đã biết từ lâu rồi. Lúc này nếu tỷ muốn giết muội, chỉ bất quá là việc nhấc một ngón tay lên mà thôi.

Lý phu nhân chậm rãi nói:

- Nếu như ta muốn giết ngươi, lẽ nào còn để ngươi sống đến ngày hôm nay. Ngươi nghĩ rằng trốn trong Bác Nhạc Phong Diệp Cốc là ta không thể tìm được sao ? Mười mấy năm trước ta đã được tin

tức của ngươi rồi. Ta đối với ngươi đã rộng rãi lắm rồi.

Lâm phu nhân đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Hai mươi năm nay, muội luôn luôn giữ lời hứa, không nói chuyện năm xưa với Thanh nhi. Nhưng tình hình trước mắt đã thay đổi, tất cả võ lâm đồng đạo đều đang đối mặt với kiếp nạn, ân ân oán oán giữa tỷ muội chúng ta cũng sắp đến hồi tổng kết. Muội đây làm mẹ của nó nên không thể giấu nó nữa.

Lý phu nhân nói:

- Không được ! Chúng ta đã có lời thề với nhau, cả đời này không được nói ra chuyện cũ nữa.

Đoạn bà ngưng lại một chút rồi đột nhiên đổi giọng sắc lạnh:

- Ngươi có còn nhớ không ? Lời thề đó là do ai đặt ra ?

Lâm phu nhân nói:

- Là tiểu muội để ra.

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Lời thề là tự ngươi lập ra, hôm nay ngươi lại định tự mình phá vỡ nó ư ?

Lâm phu nhân:

- Muội chỉ muốn nói cho con trai mình, hơn nữa lại theo đúng sự thật mà nói. Muội quyết sẽ không bao biện cho mình một câu nào, muội phải cho nó biết, mẹ nó là một người phụ nữ rất xấu xa, một người phụ nữ đi tước đọat tình yêu của người khác.

Lý phu nhân lắc đầu:

- Thôi đi ! Những chuyện quá khứ đó nhắc lại làm gì cho thêm đau lòng ...

Đoạn bà ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, thở dài một tiếng:

- Ta vốn lập chí không hỏi đến chuyện giang hồ nữa, ngay cả thân sinh nữ nhi của ta ta cũng không quản đến. Nhưng giờ đây ta đã thay đổi chủ ý. Ta không thể nhẫn tâm để đời sau phải rơi vào cảnh thống khổ một đời như chúng ta được.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên lên tiếng xen vào:

- Vãn bối đường đường nam tử, nếu như không biết cha ruột mình là ai thì đâu còn mặt mũi nào

mà gặp người đời nữa, gia mẫu ....

Lý phu nhân liền nhẹ giọng ngắt lời chàng:

- Hài tử ! Nếu như ngươi biết rồi thì sao nào ? Ngoại trừ thống khổ ra ngươi sẽ chẳng đạt đựoc gì cả.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cho dù phụ thân vãn bối là cường đạo thảo khấu hay kẻ đê tiện thấp hèn thì vãn bối cũng không thể không nhận.

Lý phu nhân lắc đầu:

- Hài tử, ngươi đã lớn rồi. Chuyện ân oán đời trước đời sau không nên can dự vào.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cổ nhân đã nói: 'Phụ trái tử hoàn'. Lâm Hàn Thanh này đã làm con của người ta thì không thể nào không can dự được. Mong tiền bối rộng lượng mà bỏ qua cho vãn bối đa sự.

Lý phu nhân lắc đầu:

- Ngươi có quản được không ? Bất luận võ công hay tài trí đời sau của các ngươi đều không thể bì đựoc với đời trước ...

Nói đến đây thì bà ngưng lại giây lát rồi tiếp:

- Bất quá có hai người là ngoại lệ ...

Lâm Hàn Thanh liền hỏi:

- Có phải phu nhân nói đến Bạch Tích Hương và Tây Môn Ngọc Sương ?

Lý phu nhân gật đầu:

- Đúng vậy, chính là hai người bọn họ. Ngươi tự thấy mình so với bọn họ thì thế nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Về cả võ công lẫn tài trí vãn bối đều không bằng một góc của Bạch cô nương và Tây Môn Ngọc Sương, nhưng đường đường là một nam tử hán thân cao bẩy thước, hào khí của vãn bối quyết không thể dưới bọn họ đựơc.

Lý phu nhân chuyển động mục quang nhìn Lâm phu nhân:

- Con trai ngươi thật cố chấp, xem ra chỉ có ngươi mới khuyên được nó thôi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Vãn bối chỉ muốn hỏi xem cha ruột của mình là ai, chẳng lẽ ...

Lâm phu nhân chợt cao giọng quát:

- Hài tử, con đừng nói nữa !

Lâm Hàn Thanh thấy mẫu thân lại nước mắt lưng tròng, đâu dám nói tiếp nữa, lập tức ngậm miệng lại không nói lời nào.

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Tốt nhất hãy bảo nó ra ngoài đi.

Dường như Lâm phu nhân có vẻ rất uý kỵ Lý phu nhân, sau khi nghe Lý phu nhân nói vậy, bà liền đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Hài tử, con ra ngoài đi ! Mẹ có chút chuyện muốn nói với Lý bá mẫu của con.

Lý phu nhân hừ nhẹ:

- Nặng lời rồi, xưng hô như vậy ta gánh vác không nổi đâu.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên nhìn Lý phu nhân chậm rãi nói:

- Mẫu thân vãn bối đã mất hết võ công, dù năm xưa đã làm gì có lỗi với tiền bối đi nữa thì cũng mong phu nhân rộng lượng. Nếu như phu nhân nhất định muốn hỏi tội, vậy thì vãn bối tình nguyện chịu thay cho gia mẫu.

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Ngươi có mấy cái mạng mà lúc thì đòi phụ trái tử hoàn, lúc thì đòi thay mẹ chịu tội ? Nếu như ta muốn giết hai mẹ con ngươi thì đâu cần phải đợi đến ngày hôm nay.

Lâm phu nhân chợt lạnh giọng quát:

- Có phải con lớn rồi nên không cần nghe lời mẹ nữa phải không ?

Lâm Hàn Thanh vội nói:

- Hài nhi không dám !

Đoạn lập tức quay người rời khỏi tĩnh thất.

Trong lòng chàng vô cùng chán nản và đau khổ, đi ra khỏi phòng thì nữ tỳ đứng ở hiệp đạo liền dẫn chàng đi ra khỏi Thái Thượng Các.

Một trận gió nhẹ thổi đến đem theo mùi ngươi ngan ngát của hoa cỏ xộc vào mũi chàng.

Lâm Hàn Thanh ngửa mặt thở dài một tiếng, thần trí cũng trấn định lại đôi phần.

Chợt nghe thấy tiếng bước chân người gấp rút, Lý Trung Huệ chạy đến trước mặt chàng hỏi:

- Lâm huynh, Tây Môn Ngọc Sương đã đi chưa ?

Lâm Hàn Thanh trả lời cộc lốc:

- Đã rút lui rồi.

Nói đoạn lập tức quay người bước đi.

Chàng đi dạo một hồi thì những kích động trong lòng cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Chàng thầm nhủ:

- Tại sao mẫu thân lại tự phế võ công ? Tại sao lại sợ Lý phu nhân như vậy, chuyện này nhất định phải có nguyên nhân gì đó.

Trong đầu chàng liền hiện lên lời nói của mẫu thân khi nãy:

- Muội chỉ muốn nói cho con trai mình, hơn nữa lại theo đúng sự thật mà nói. Muội quyết sẽ không bao biện cho mình một câu nào, muội phải cho nó biết, mẹ nó là một người phụ nữ rất xấu xa, một người phụ nữ đi tước đọat tình yêu của người khác ...

Một loạt suy nghĩ nổi lên trong lòng chàng. Chàng vừa đi vừa nghĩ:

- Lẽ nào mẫu thân đã cướp đoạt tình yêu của Lý phu nhân nên mới làm cho ba người tình thâm hơn cốt nhục trở mặt thành cừu ? Ngoại trừ mẫu thân và Lý phu nhân ra còn có một người nữa, người này là ai ?

Chàng nghĩ đến nỗi ngẩn ngơ xuất thần, rất lâu sau mới nhớ tới Bạch Tích Hương. Trước mắt chỉ có một mình nàng mới có thể giúp được chàng giải quyết những mối hoài nghi trong lòng.

Tâm niệm chuyển động, chàng vội chạy như bay về hướng Thính Tùng Lâu.

Chỉ thấy Hương Cúc tay cầm trường kiếm đang đứng chặn ở lối lên cầu thang, hai mắt tràn đầy vẻ tức giận, tựa như có thể toé ra lửa bất cứ lúc nào.

Lâm Hàn Thanh thấy vẻ tức giận của Hương Cúc liền trấn định thần trí, chậm rãi gọi:

- Hương Cúc cô nương!

Hương Cúc phẫn nộ nhìn Lâm Hàn Thanh một hồi rồi mới mở miệng:

- Lâm tướng công à ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chính là tại hạ.

Hương Cúc lạnh lùng:

- Tướng công đã đi tận đâu ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ có chút việc bận, Bạch cô nương thế nào rồi ?

Hương Cúc lạnh lùng nói:

- Vì ngài mà suýt nữa cô nương bị tẩu hoả nhập ma đấy.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Làm phiền cô nương nói với Bạch cô nương là Lâm mỗ cầu kiến.

Hương Cúc nghĩ ngợ một hồi rồi nói:

- Người khác nhất định là không dược rồi, nhưng ngài lại là Lâm tướng công. Thật là khó xử cho tiểu tỳ quá. Ngài thay tiểu tỳ canh giữ ở đây để tiểu tỳ lên đó xem cô nương có gặp được ngài không ?

Lâm Hàn Thanh ôm quyền:

- Làm phiền cô nương !

Hương Cúc thở dài:

- Tướng công không cần khách khí, chỉ cần ngài đối tốt với cô nương là được rồi.

Lâm Hàn Thanh nghe ả nói vậy thì ngẩn người, nhất thời không biết đáp lời thế nào cho phải.

Cũng may Hương Cúc cũng không đợi chàng trả lời, ả nói xong thì lập tức chạy lên cầu thang. Nháy mắt sau đã thấy ả vội vàng chạy xuống, trên mặt đầy vẻ ngại ngùng nói:

- Xin lỗi Lâm tướng công, cô nương không thể tiếp khách được, có gì qua giờ tý đêm nay hãy nói.

Lâm Hàn Thanh mỉm cười:

- Vậy cũng đựơc, tại hạ đợi nàng ở đây.

Một nửa đêm đó với Lâm Hàn Thanh tựa hồ như cả thế kỷ, chàng phải cố hết sức mới đợi được đến giờ tý.

Hương Cúc dường như rất lưu tâm đến việc của Lâm Hàn Thanh, giờ tý vừa qua ả đã chạy xuống lầu nói:

- Cô nương đã tỉnh, tướng công có thể lên lầu gặp người.

Lâm Hàn Thanh ừm một tiếng, đoạn đi theo sau Hương Cúc bước lên Thính Tùng Lâu.

Chỉ thấy Bạch Tích Hương hoa dung tươi tắn đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ tùng.

Trên bàn ánh nến chập chờn soi rõ mọi vật trong tĩnh thất.

Lâm Hàn Thanh bước lên một bước ôm quyền nói:

- Cung hỷ cô nương đại công viên mãn.

Bạch Tích Hương nói:

- Hương Cúc dã nói với thiếp, chàng đợi có lâu không ?

Nàng mỉm cười rồi lại nói tiếp:

- Trong năm ngày này nhất định đã xảy ra rất nhiều chuyện, có phải chàng đã gặp khó khăn gì không ?

Lâm Hàn Thanh thở dài:

- Một lời khó mà nói hết ....

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Cuộc đời con người có đến tám chín phần là những chuyện không như ý muốn, chàng không cần quá thương cảm, cứ từ từ nói cho thiếp nghe xem nào.

Giọng nói của nàng tràn đầy từ ái, cũng tràn đầy sức sống, không còn yếu ớt, mong manh như trước nữa.

Lâm Hàn Thanh nhìn Bạch Tích Hương chậm rãi nói:

- Bạch cô nương, tại hạ gặp phải một chuyện vô cùng khó xử muốn thỉnh giáo cô nương.

Bạch Tích Hương cười khúc khích:

- Có phải liên quan đến thân thế của chàng không ?

Lâm Hàn Thanh ngẩn người:

- Làm sao cô nương biết được ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thật ra cũng chẳng có gì ly lỳ cả, Lý phu nhân đã từng nói chuyện này với thiếp rồi. Có điều chỉ nói qua loa mà thôi. Nếu như chàng muốn hỏi gì thì phải nói tường tận một chút.

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Điều đó là tự nhiên.

Đoạn chàng liền lập tức đem hết nội tình nói với Bạch Tích Hương.

Bạch Tích Hương nghe xong, thở dài một tiếng nói:

- Chàng chỉ muốn biết cha ruột mình là ai thôi sao ?

Lâm Hàn Thanh khẽ rung người một cái nói:

- Đó là điều tự nhiên.

Bạch Tích Hương nói:

- Đều là trưởng bối của chàng cả. Nếu như chàng biết được thì sao chứ ? Nếu như tất cả lỗi lầm là do lệnh đường gây ra thì chàng phải xử lý làm sao ?

Lâm Hàn Thanh ấp úng:

- Điều này, điều này ...

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Không cần điều này, điều nọ nữa. Kiếp nạn của cả võ lâm đều liên quan đến ân ân oán oán của mấy nhà Lý, Lâm... Lý Trung Hụê nhân duyên tế hội, đoạt được chức vị võ lâm minh chủ, vô hình trung đã đem sự sinh tử tồn vong của võ lâm gắn liền với ân oán của mấy nhà ...

Nàng ngưng lại giây lát rồi tiếp tục:

- Có điều đây cũng không phải là xảo hợp. Những ân oán của đời trước thì đương nhiên đời sau phải gánh chịu. Hơn nữa cả hai đời các vị đều là những nhân vật chú yếu trên giang hồ, lấy Hoàng Sơn Thế Gia làm trung tâm, kết thành ân oán tình thù ... Đến nay cũng phải tổng kết lại rồi, bằng không sẽ di họa tiếp tục đến tận đời sau nữa.

Lâm Hàn Thanh rúng động nói:

- Dường như cô nương biết rất rõ chuyện này ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tuy thiếp không biết tường tận nhưng cũng đã nhìn ra đôi điều. Cái gọi là ân oán giang hồ, dường như quá nửa đều xuất phát từ mấy nhà các vị mà ra cả. Nên biết Hoàng Sơn Thế Gia có thể thịnh danh trong võ lâm suốt một trăm năm là một chuyện vô cùng khó khăn. Một thế gia võ lâm khác với một môn phái. Một môn phái có thể tuyển lựa nhân tài để phát dương môn hộ, nhưng một thế gia chỉ có thể tử thừa phụ nghệ, nối nhau đời đời. Một vị phụ thân tài hoa tuyệt thế vị tất đã sinh ra được một nhi tử có thiên chất như mình.Để Hoàng Sơn Thế Gia có thể bảo vệ được danh tiếng trăm năm của mình, hai đời trước đã tốn không biết bao nhiêu là tâm cơ ...

Nàng trầm ngâm một hồi rồi lại nói tiếp:

- Lý phu nhân là một vị hồng nhan tài hoa tuyệt thế nhưng cả đời bà ấy luôn sống trong u uất, không biết hoan lạc là gì.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Vì sao lại như vậy ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp có thể nói cho chàng biết, nhưng chàng không thể tuỳ tiện nói bừa chuyện này với bất cứ ai.

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Chuyện này tại hạ hứa với cô nương.

Bạch Tích Hương nói:

- Để bảo vệ danh tiếng của Hoàng Sơn Thế Gia, chỉ có một cách duy nhất để chọn lựa nhân tài. Đó chính là chọn cho đời sau của họ một cô dâu tài hoa tuyệt thế. Lý phu nhân chính do nguyên nhân này mà đã kết hôn với Lý Đông Dương, cũng vì vậy mà phải sống một đời trong u uất, trầm cảm.

Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi:

- Ý của cô nương là Lý phu nhân không phải tự nguyện gả cho Lý Đông Dương ?

Bạch Tích Hương nói:

- Nội tình bên trong thế nào thì thiếp không được rõ, nhưng chuyện họ là một đôi vợ chồng không hạnh phúc thì chắc không thể sai.

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, trầm ngâm không nói.

Bạch Tích Hương đưa tay lên vuốt tóc, thở dài nói:

- Nỗi thống khổ của Lý phu nhân chàng không thể nào tưởng tượng được đâu, bà ấy đã dùng sự lãnh đạm và tịch mịch để phản kháng với kỳ ngộ của đời mình, thậm chí ngay cả con cái của mình bà cũng không thèm quan tâm nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nói như vậy thì kỳ ngộ của gia mẫu chắc cũng vô cùng bi thảm ? Gia mẫu cả đời đều sống trong đau khổ. Trong ký ức của tại hạ, chưa từng thấy gia mẫu cười bao giờ cả.

Bạch Tích Hương nói:

- Ôi, nếu như lệnh đường không có hoan lạc thì bà đâu phải trả giá bằng võ công của mình chứ, chỉ có điều sự hoan lạc của bà quá ngắn ngủi mà thôi.

Lâm Hàn Thanh nghe nàng nói thì ngẩn người suy nghĩ, nhất thời không biết nói gì.

Bạch Tích Hương thở dài:

- Chàng không cần đau lòng ... lệnh đường là một người rất đáng kính. Bà đã dùng cả đời tịch mịch, thống khổ để đổi lấy một đoạn thời gian ngắn hoan lạc rồi sau đó lại ngậm đắng nuốt cay, nuôi

dưỡng chàng nên người, tiết hạnh thật là thuần khiết. Lý phu nhân và lênh đường đều là nhất đại hồng nhan, không thể dùng con mắt phàm tục để nhìn nhận họ được. Nếu như kỳ ngộ của bọn họ mà xảy ra với người khác, e rằng kết quả tuyệt đối sẽ không như vậy.

Lâm Hàn Thanh thở dài:

- Cô nương, Lâm Hàn Thanh này đường đường nam tử ...

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp biết, trong lòng chàng lúc nào cũng canh cánh không yên nhưng nếu chàng nghĩ kỹ sẽ thấy tâm bình khí hoà thôi. Chuyện của lệnh đường thì thiếp không biết rõ lắm, nhưng có thể nói cho chàng biết một chút chuyện của Lý phu nhân ...

Nói đến đây nàng đưa tay vuốt tóc rồi tiếp:

- Khi Lý phu nhân gả cho Lý Đông Dương đã nói mấy câu. Từ đó trở đi, bà luôn làm đúng theo mấy câu nói này, mấy chục năm qua không hề thay đổi.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Bà ấy đã nói gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Bà ấy đáp ứng sẽ sinh cho Lý Đông Dương một nam một nữ, sau đó sẽ ở mãi trong Hoàng Sơn Thế Gia, cả đời không rời khỏi đây nửa bước. Mấy chục năm nay, bà ấy luôn làm như vậy.

Lâm Hàn Thanh dường như không hiểu lắm. Chàng trầm ngâm một hòi rồi mới lên tiếng:

- Ý của cô nương là Lý phu nhân không hề muốn gả cho Lý Đông Dương ?

Bạch Tích Hương nói:

- Đúng vậy, nhưng lúc dó tình thế bắt buộc. Trong một tình thế nào đó, Lý phu nhân không thể không gả cho Lý Đông Dương. Bà ấy nhận mệnh, nhưng không cam tâm chịu đựng số mệnh cả đời, thế nên bà mới biến đổi, biến đổi đến mức lạnh lẽo vô tình.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chuyện này khó mà khiến người ta tin được.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Để thiếp kể một chuyện, chàng nghe xong nhất định sẽ tin.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương nói đi !

Bạch Tích Hương nói:

- Đừng nói Lý Đông Dương đã chết, cho dù ông ta còn sống cũng khó mà gánh vác nổi Hoàng Sơn Thế Gia, thế nhưng Hoàng Sơn Thế Gia vẫn sừng sững đứng trên giang hồ, chàng có biết tại sao không ?

Lâm Hàn Thanh gật đầu đáp:

- Lý phu nhân.

Bạch Tích Hương nói:

- Đúng vậy, là lực lượng của Lý phu nhân. Điều này đã chứng tỏ Hoàng Sơn Thế Gia đã khôg chọn sai người ...

Nàng thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng thật khổ cho Lý phu nhân, tuy bà không có lòng bảo tồn Hoàng Sơn Thế Gia nhưng không thể không bảo tồn Hoàng Sơn Thế Gia.

Lâm Hàn Thanh liền nói:

- À, tại hạ còn một chuyện chưa hiểu.

Bạch Tích Hương hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lý phu nhân suy không yêu trượng phu của mình nhưng lẽ nào ngay cả con cái do mình đẻ ra bà ấy cũng ghét bỏ ?

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Lý Đông Dương đã nhìn ra khuyết điểm này của bà ấy, đến khi Hoàng Sơn Thế Gia gặp phải khó khăn thì Lý phu nhân tất phải đứng ra giải quyết vì con cái rốt cục vẫn là một phần máu thịt của bà mà.

Lâm Hàn Thanh than:

- Thật không ngờ giữa phu thê với nhau mà còn có tâm cơ như vậy.

Chỉ nghe bên ngoài có tiếng Lý phu nhân hỏi:

- Bạch cô nương đã hành công viên mãn chưa ?

Bạch Tích Hương nói:

- Nhờ phúc của tiền bối, vãn bối may không bị đi vào ma đạo. Mời tiền bồi vào đây ngồi nói chuyện môt lát.

Nói đoạn nàng đừng dậy bước ra cửa, cúi người hành lễ nói:

- Tham kiến phu nhân.

Lý phu nhân xua tay nói:

- Không cần đa lễ.

Đoạn bà chuyển động mục quang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Ta nghĩ nhất định ngươi sẽ đến đây, quả nhiên không sai.

Lâm Hàn Thanh cúi người nói:

- Vãn bối có mấy chuyện chưa hiểu đến đây để thình giáo Bạch cô nương.

Hai đạo mục quang sắc lạnh của Lý phu nhân chuyển sang nhìn Bạch Tích Hương:

- Hài tử, con đã nói hết chuyện của ta cho y nghe rồi à ?

Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:

- Mới nói một phần. Có điều, chỉ trong thời gian ngắn nữa chàng sẽ biết hết nội tình, nói cho chàng cũng không hại gì cả.

Lý phu nhân sắc mặt lạnh lùng, nhưng thanh âm vẫn hiền hoà nói:

- Hài tử, con không thể nói cho y biết quá nhiều về ta.

Bạch Tích Hương nói:

- Vậy con có nên nói chuyện của mẫu thân chàng cho chàng biết không ?

Lý phu nhân khẽ run người hỏi:

- Chuyện của Lâm phu nhân con biết được bao nhiêu ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Tuy không biết nội tình, nhưng con có thể đoán ra đại khái nội dung.

Lý phu nhân trầm ngâm nói:

- Con đã luyện thành võ công gì rồi ?

Bạch Tích Hương đột nhiên nghiêm mặt, cúi đầu không nói tiếng nào.

Căn phòng đột nhiên bao trùm trong không khí im lặng.

Rất lâu sau, Lý phu nhân mới lạnh lùng hỏi:

- Con đã luyện võ công gì, có bao nhiêu oai lực ?

Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Phu nhân, người đã rời khỏi hồng trần, hà tất phải hiếu thắng như vậy.

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Chỉ trong năm ngày mà luyện thành tuyệt kỹ, trong võ lâm chưa từng nghe có chuyện này bao giờ. Ta đây cũng khó mà tin được.

Bạch Tích Hương nói:

- Vãn bối đã có cơ sở, trong năm ngày này chẳng qua là ôn tập lại một lượt mà thôi.

Lý phu nhân hỏi:

- Lại là Cửu Ma Huyền Công ?

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Không phải, vãn bối luyện là chánh tông tâm pháp.

Lý phu nhân nói:

- Có thể cho ta kiến thức được không ?

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Không được.

Lý phu nhân hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Vãn bối không có cơ sở nội công, không thể thu phát tuỳ tâm, phát chiêu rồi thì không thể khống chế được.

Lý phu nhân nói:

- Rốt cuộc là con muốn đối phó ai ? Ta hay là Tây Môn Ngọc Sương ?

Bạch Tích Hương ngẩng đầu nhìn Lý phu nhân một hồi rồi nói:

- Người luôn đối xử tốt với vãn bối.

Lý phu nhân nói:

- Nhưng những kỳ ngộ thương tâm đã khiến ta làm rất nhiều chuyện sai lầm.

Lâm Hàn Thanh không hiểu hai người nói gì, ngơ ngác nhìn hai người đến xuất thần.

Bạch Tích Hương chậm rãi nhắm mắt lại nói:

- Có lẽ bây giờ người vẫn còn có thể đánh con trọng thương được.

Lý phu nhân cười nhạt nói:

- Hài tử, nếu như ta muốn lấy mạng con thì đâu cần để con sống đến ngày hôm nay.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Đó là vì phu nhân không nghĩ đến việc con có thể luyện thành tuyệt kỹ trong năm ngày.

Lý phu nhân nói:

- Bây giờ ta vẫn chưa tin điều đó.

Bạch Tích Hương cười khổ nói:

- Phu nhân tin con đi. Những lời con nói đều là sự thật. Không ai có thể chống lại được võ công mà con luyện cả, kể cả Tây Môn Ngọc Sương lẫn phu nhân.

Lý phu nhân nói:

- Hài tử, khi ta bằng tuổi con thì cũng từng vọng tưởng như con vậy, cố gắng đợi chờ kỳ tích, nhưng con thấy đấy, ta phải sống trong sự bình thường và đau khổ mấy chục năm rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Con biết, nhưng con khác với phu nhân. Người không có cơ hội như con, người không được đọc những bí kíp võ công từ đời thượng cổ truyền đến giờ. Thế gian này không có một loại võ công nào mà con không biết cả, hơn nữa con còn biết một phương pháp có thể trong nháy mắt phát huy toàn bộ tiềm lực sinh mạng của một con người, phu nhân thì không biết điều này.

Lý phu nhân im lặng một hồi rồi nói:

- Hài tử, con biết rất nhiều chuyện. Nhưng con có biết thân thế của mình không ?

Bạch Tích Hương gật đầu:

- Con biết ! Mẹ ruột của con đang ở Hoàng Sơn Thế Gia.

Lý phu nhân ngẩn người hỏi:

- Có phải Thiên Hạc Thượng Nhân nói cho con không ?

Bạch Tích Hương lắc đầu :

- Không phải, là dưỡng mẫu nói cho con biết.

Lý phu nhân hỏi:

- Huyền Y Long Nữ ?

Chương 39: Hồi 39

Bạch Tích Hương nói:

- Đúng vậy, là bà ấy.

Lý phu nhân nói:

- Thật kỳ lạ ! Làm sao mà bà ta biết được nội tình ?

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Chuyện này vãn bối cũng không được rõ lắm.

Đoạn nàng ngưng lại giây lát rồi đột nhiên lạnh giọng nói:

- Vãn vối có một chuyện muốn hỏi phu nhân.

Lý phu nhân hỏi:

- Con muốn biết mẹ ruột của mình đang ở đâu ?

Bạch Tích Hương nói:

- Vãn bối chỉ muốn biết bây giờ bà ấy còn sống hay đã chết ?

Lý phu nhân nói:

- Bà ấy đang sống rất khoẻ mạnh. Hôm qua ta vừa gặp bà ta xong.

Bạch Tích Hương nói:

- Bà ta có biết nữ nhi của mình đã đến Hoàng Sơn Thế Gia không ?

Lý phu nhân nói:

- Ta nói cho bà ấy biết rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Mẫu thân của vãn bối nghe được chắc hẳn rất vui mừng.

Lý phu nhân lắc đầu:

- Bà ấy rất lãnh đạm.

Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Chàng chịu khó đợi một lát vậy ! Chuyện này thế nào cũng sẽ rõ ràng hết cả thôi.

Lý phu nhân thần sắc lạnh lùng nói:

- Mẫu thân con và con rất giống nhau, bên ngoài thì yếu đuối nhưng nội tâm lại vô cùng kiên cường. Điểm khác nhau là bà ấy không có tài trí như con, còn con thì không có võ công như bà ấy.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Rõ ràng đang nói chuyện mẫu thân của ta giờ lại đột nhiên chuyển sang nói chuyện mẫu thân của Bạch cô nương. Thật không ngờ bà ấy cũng đang ở Hoàng Sơn Thế Gia này.

Chợt một tia sáng loé lên trong óc chàng:

- Ba tỷ muội bọn họ, Lý phu nhân là lớn nhất, mẫu thân đứng hàng thứ hai. Còn mẫu thân của Bạch Tích Hương có phải là người thứ ba không ?

Nghĩ đến đây, chàng vội ngưng thần lắng nghe.

Chỉ nghe Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Võ công của gia mẫu rất cao cường phải không ?

Lý phu nhân cao ngạo nói:

- So với ta thì tự nhiên có chỗ không bì kịp.

Bạch Tích Hương nói:

- Giả như võ công của bà ấy có cao hơn phu đi nữa thì người cũng không thể giam cầm bà ấy trong Hoàng Sơn Thế Gia.

Lý phu nhân chậm rãi nói:

- Không sai, ta đã giam cầm bà ấy ở Hoàng Sơn Thế Gia này mười mấy năm, nhưng bà ấy sống rất tốt. Từ khi ta gả cho Lý gia đến nay chưa từng rời khỏi Vạn Tùng Cốc nửa bước, đó là tự bà ta tìm đến

đây.

Đoạn bà ngưng lại giây lát rồi nói:

- Hài tử, con đừng hiểu lầm. Ta chỉ muốn giải thích với con mà thôi. Nói thật, đến bây giờ ta vẫn không tin con có năng lực kháng cự lại ta.

Bạch Tích Hương nói:

- Con biết phu nhân có rất nhiều lý do, lỗi lầm là ở gia mẫu.

Lý phu nhân nói:

- Ôi ! Hài tử ! Con quả nhiên thông minh hơn người. Sau trận hào kiếp này ta sẽ để mẫu nữ hai người gặp mặt, rồi nói hết những ân oán của đời trước cho các con nghe.

Mục quang chợt chuyển động nhìn Lâm Hàn Thanh dịu dàng nói:

- Tự nhiên, ân oán của mẫu thân con và ta cũng sẽ nói cho minh bạch. Bây giờ, các con đừng vì chuyện này mà phân tâm nữa, hãy lợi dụng mười mấy ngày nay để điều dưỡng tinh thần, nếu như chúng ta không thể vượt qua trận hào kiếp này thì các con cũng không cần biết chuyện của đời trước làm gì nữa.

Bạch Tích Hương nói:

- Phu nhân xin cứ yên tâm, trận chiến này vãn bối đã nắm chắc phần thắng.

Lý phu nhân nói:

- Con đừng quá tự tin như vậy. Tây Môn Ngọc Sương cũng không phải người thường đâu. Trước đây một ngày ta cũng tự tin hệt như con vậy, nhưng lúc này lòng tin đó của ta đã bị dao động. Đừng nói là thủ hạ của ả ta quy tập nhiều kỳ nhân dị sĩ, ngay chỉ một mình Tây Môn Ngọc Sương cũng đủ để chúng ta đối phó rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Tại sao phu nhân lại đột nhiên mất đi lòng tin như vậy ?

Lý phu nhân nói:

- Nếu như chỉ luận võ công, Tây Môn Ngọc Sương dù có thêm mấy chục năm hoả hầu nữa ta cũng không sợ. Nhưng e rằng ả không chỉ biết có võ công.

Bạch Tích Hương nói:

- Tây Môn Ngọc Sương biết du già thụât và kỳ môn độn giáp.

Lý phu nhân gật đầu:

- Không chỉ có vậy, ta nghi rằng ả còn biết một số loại bàng môn võ công nữa.

Bạch Tích Hương nói:

- Phu nhân đừng lo lắng. Mọi biến hoá đều không thể thoát li khỏi cái gốc của nó. Dựa vào tài trí của phu nhân chắc chắn sẽ đối phó được.

Lý phu nhân nói:

- Mong là như vậy.

Đoạn bà quay người bước xuống lầu.

Đợi cho Lý phu nhân đi khuất, Lâm Hàn Thanh mới chậm rãi nói:

- Có phải hôm nay cô nương mới biết lệnh đường đang bị giam trong Hoàng Sơn Thế Gia không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp đã biết từ lâu rồi. Chỉ là không biết bà đang ở đâu ? Thiếp đã từng hoài nghi Lý phu nhân là mẹ ruột của mình, nhưng sau đó đã nhanh chóng nhận ra mình đã sai.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương đã từng hỏi qua bà ấy ?

Bạch Tích Hương nói:

- Chưa từng. Thiếp biết thời cơ chưa chín mùi, có hỏi thì cũng vô dụng mà thôi.

Lâm Hàn Thanh mấp máy môi, định nói gì nhưng lại thôi.

Bạch Tích Hương liền hỏi:

- Chàng muốn nói gì ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ nghe gia mẫu nói, bọn họ có ba tỷ muội kết nghĩa. Lý phu nhân là đại tỷ, gia mẫu đứng thứ hai. Không biết mẫu thân của cô nương có phải là người còn lại hay không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Rất có thể gia mẫu là tam muội của họ.

Lâm Hàn Thanh thở dài nói:

- Ý của Lý phu nhân là chúng ta phải vượt qua được trận đại kiếp này thì mới nói đến chuyện năm xưa, vạn nhất trong trường quyết chiến đó có người bất hạnh thảm tử ...

Bạch Tích Hương nói:

- Chàng nói tới Lý phu nhân ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bất luận là Lý phu nhân hay là tại hại, chỉ cần có một người thương vong thì câu đố về thân thế của tại hạ sẽ vĩnh viến là một niềm ân hận.

Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Nếu như thiếp liệu đoán không lầm, lệnh tôn cũng sẽ đến tham dự anh hùng đại hội lần này.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Gia phụ vẫn còn tại thế ?

Bạch Tích Hương nói:

- Lệnh đường đã nói với chàng thế nào, có nói là lệnh tôn đã khứ thế rồi không ?

Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi một hồi, mẫu thân không hề nói đến chuyện phụ thân đã qua đời. Chàng liền nói:

- Cô nương nói vậy chắc cũng biết gia phụ là ai rồi ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp không biết, nhưng thiếp biết có rất nhiều người biết thân thế của chàng.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Là những ai ?

Bạch Tích Hương nói:

- Đại Hiệp Chu Hải, Thiên Hạc Thượng Nhân, lệnh sư Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba có lẽ đều biết chuyện này.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lạ một điều là không ai trong bọn họ chịu nói cho tại hạ cả.

Bạch Tích Hương nói:

- Điều này chắc chắn có nguyên nhân của nó, có lẽ bọn họ không không muốn nhắc đến chuyện cũ làm thương tổn lệnh đường, cũng có thể chuyện này liên can rất lớn, bọn họ không dám nói ra.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Chàng hãy nhẫn nại một chút, nhiều nhất là nửa tháng nữa là chàng sẽ biết thôi. Chàng đã đợi được hai mươi năm đằng đẵng, lẽ nào không thể đợi thêm mười lăm ngày. Bây giờ thiếp vẫn còn một chuyện nữa muốn nhờ chàng giúp đỡ.

Bạch Tích Hương nói:

- Nhờ tại hạ giúp đỡ ?

Bạch Tích Hương nói:

- Đúng vậy. Chỉ có điều không biết chàng có đủ gan dạ hay không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chỉ cần tại hạ làm được, tất sẽ cố gắng hết mình.

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như thiếp bảo chàng mạo hiểm thì sao ?

Lâm Hàn Thanh khẳng khái:

- Cho dù rừng đao núi kiếm tại hạ cũng sẽ không từ nan.

Bạch Tích Hương nói:

- Như vậy là chàng có thể vì thiếp mà sống, cũng có thể vì thiếp mà chết ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương cứ việc phân phó.

Bạch Tích Hương nói:

- Đi cùng thiếp đến gặp Tây Môn Ngọc Sương.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Gặp nàng làm gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Hy vọng rằng thiếp có thể ngăn chặn được trường sát kiếp này. Thiếp phải khuyên bảo Tây Môn Ngọc Sương bỏ đi ý định báo thù.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chuyện này chỉ sợ cô nương làm không được.

Bạch Tích Hương nói:

- Có phải vì nàng ấy đã không nghe lời khuyên của chàng ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ đã nhiều lần khuyên bảo, dụng hết tâm cơ nhưng cũng không thể nào lay chuyển được quyết tâm của nàng. Huống hồ vừa rồi nàng đã cùng Lý phu nhân ước định với nhau. Trận sát kiếp này như tiễn đã lên cung, không thể nào ngăn trở được nữa.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Lẽ nào chàng không cảm thấy hai chúng ta khác nhau ? Những chuyện chàng không làm được, có thể thiếp sẽ làm được.

Lâm Hàn Thanh biết rõ tài năng của nàng hơn mình cả trăm lần, nên không khỏi ngẩn người.

Bạch Tích Hương chợt thở dài nói:

- Nếu như nàng ta biết trận chiến này không thể thắng, chàng nói xem nàng ta có muốn đánh nữa không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tây Môn Ngọc Sương vị tất đã tin lời cô nương, trừ phi có thể khống chế được nàng ngay lúc đó.

Bạch Tích Hương đột nhiên đứng dậy, nắm lấy tay Lâm Hàn Thanh nói:

- Chàng hãy đi với thiếp một phen ! Lẽ nào chàng nhẫn tâm để thiếp một mình vào hiểm lộ ?

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Được rồi ! Nếu cô nương nhất định muốn đi, tại hạ chỉ đành phụng bồi. Có điều, Tây Môn Ngọc Sương đã bị cừu hận làm cho mê muội, nói không chừng sẽ giết nàng mất.

Bạch Tích Hương nói:

- Chuyện không thể chậm trễ nữa, bây giờ chúng ta khởi hành nhé ?

Tố Mai, Hương Cúc liền đồng thanh:

- Tiểu tỳ đi với cô nương.

Bạch Tích Hương lắc đầu nói:

- Không cần đâu, có Lâm tướng công đi với ta đã đủ rồi. Các ngươi cứ ở đây đợi ta trở về.

Tố Mai nói:

- Đến lúc nào thì cô nương quay lại ?

Bạch Tích Hương ngẩng mặt nhìn trời nói:

- Ít nhất phải đến trước giờ ngọ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Bây giờ trời còn chưa sáng, cô nương có biết Tây Môn Ngọc Sương ở đâu không ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Đi thôi, thiếp tự có cách tìm ra nàng ta.

Nói đoạn cất bước đi xuống lầu.

Lâm Hàn Thanh vội đi sát theo sau Bạch Tích Hương, rời khỏi Thính Tùng Lâu.

Bạch Tích Hương vẫn mang dáng vẻ yếu ớt như xưa, nhìn dàng đi không ngừng lay động của nàng, Lâm Hàn Thanh tưởng như chỉ một cơn gió mạnh thổi qua là nàng có thể bay mất.

Chàng thầm nhủ:

- Nàng đã luyện võ công mà ngay cả đi đường còn không vững, e rằng đánh bại Tây Môn Ngọc Sương chỉ là chuyện trong mộng mà thôi. Lần này đi e rằng hung đa cát thiểu rồi !

Tâm niệm chuyển động, chàng liền đưa hai tay ra đỡ lấy Bạch Tích Hương.

Lúc này ở Hoàng Sơn Thế Gia giới bị vô cùng sum nghiêm, dọc theo Thái Thượng Các, Thính Tùng Lâu toàn là các nữ tỳ của Hoàng Sơn Thế Gia thủ vệ.

Có điều, bọn họ đều ẩn ấp trên cây, hoặc trong bụi cỏ nên người không biết nội tình thì khó mà phát hiện được.

Những nữ tỳ này đều biết Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương, thấy hai người đi sát bên nhau thì cũng không tiện hỏi nhiều.

Từ khi Thiếu Lâm, Võ Đang và anh hùng thiên hạ đến tụ tập ở Hoàng Sơn Thế Gia, Vương bà bà đã hạ lệnh cho toàn bộ nữ tỳ của Hoàng Sơn Thế Gia chuyển về hậu sơn, chuyên phụ trách bảo vệ một số nơi quan trọng.

Giờ đây, bảo vệ bên ngoài đã có Lý Trung Hụê dùng thân phận minh chủ võ lâm đặc phái cho Võ Đang Huyền Hạc Thiên Chính Tử làm tổng chỉ huy, phụ trách điều phối nhân sĩ võ lâm để bảo vệ đại hội.

Những người canh gác ở bên ngoài tuy không biết Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương là ai, nhưng thấy hai người đi từ hậu sơn ra nên cũng không ai xuất hiện cản đường.

Hai người đi ra đến cốc khẩu thì mới có một trung niên hoà thượng tay cầm thiền trượng bước ra chặn lại:

- Hai vị định đi đâu ?

Bạch Tích Hương đáp:

- Chúng tôi phụng mệnh Lý phu nhân đi xem xét tình hình.

Hoà thượng kia nhìn Lâm Hàn Thanh và Bạch Tích Hương một hồi với ánh mắt dò xét, rồi chậm rãi lùi lại. Hiển nhiên, trong lòng ông ta đã sinh nghi, chỉ là không muốn hỏi nhiều mà thôi.

Bạch Tích Hương liền đi luôn ra khỏi cốc. Lâm Hàn Thanh đi sát theo sau. Ra đến bên ngoài, nàng

mới thở hắt ra một hơi nói:

- Lý Trung Huệ nên đặt ra một loại lệnh bài để cho tiện ra vào. Nếu hôm nay gặp phải người không hiểu chuyện, e rằng chúng ta đã không ra khỏi cốc được rồi.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Nhìn bộ dạng thoải mái của nàng, chắc trong lòng đã nắm chắc phần thắng.

Tâm niệm chuyển động, chàng liền cất tiếng hỏi:

- Trời còn đang tối thế này, chúng ta đi đâu tìm Tây Môn Ngọc Sương bây giờ ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Rất dễ dàng, chàng hãy đỡ thiếp đi.

Lâm Hàn Thanh khẽ chau mày, nhưng vẫn y lời nàng bước đến đỡ lấy một tay của nàng.

Hai người đi được hai ba dặm thì Bạch Tích Hương đột nhiên dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn sao trời rồi nói:

- Đỡ thiếp đi lên ngọn núi kia.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Lên trên đó làm gì ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Tìm Tây Môn Ngọc Sương !

Lâm Hàn Thanh nhìn về phía ngọn núi nói:

- Tây Môn Ngọc Sương sẽ không ở trên đó đâu.

Bạch Tích Hương gật đầu:

- Thiếp biết điều này, nhưng chúng ta lên đó đợi nàng ta đến gặp.

Lâm Hàn Thanh biết nàng tài trí hơn mình, nên cũng không hỏi thêm nữa, im lặng đỡ Bạch Tích Hương đi về phía sơn đạo.

Bạch Tích Hương mỗi khi cử động đều yếu ớt vô lực, Lâm Hàn Thanh đỡ nàng, kỳ thực gần như là

ôm lấy nàng để đi lên núi vậy.

Khi lên đến đỉnh, Bạch Tích Hương vẫn ra vẻ mệt đến không ngừng thở hổn hển.

Lâm Hàn Thanh không nhịn được tò mò, khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Cô nương, nàng bế quan năm ngày rốt cuộc đã luyện thành võ công chưa vậy ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tự nhiên là luyện thành rồi. Nếu như thiếp chưa luyện thành thì chúng ta đến đây không phải là tự tìm cái chết sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không biết cô nương luyện loại võ công gì mà tại hạ không nhìn ra ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Chàng không phải sợ, Tây Môn Ngọc Sương có thể nhìn ra được.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Ta đã cùng nàng đi đến đây thì chuyện sinh tử đã không để trong lòng rồi.

Nghĩ đoạn liền nói:

- Bây giờ làm thế nào để mời Tây Môn Ngọc Sương đến đây ?

Bạch Tích Hương chậm rãi lấy trong người ra một ống tròn màu đỏ nói:

- Chàng để vật này lên trên tảng đá kia, dùng lửa đốt thì Tây Môn Ngọc Sương tự nhiên sẽ đến đây gặp chúng ta.

Bạch Tích Hương chậm rãi lấy hoả tập đưa cho Lâm Hàn Thanh.

Lâm Hàn Thanh tiếp lấy hoả tập, mở ra thổi cho lửa bùng lên rồi đưa đến đốt vật mầu đỏ mà Bạch Tích Hương vừa đưa.

Bạch Tích Hương nói:

- Sau khi đốt Lưu Tinh Hoả Pháo thì lập tức lùi lại.

Lâm Hàn Thanh liền nhanh chóng lui lại đứng bên cạnh Bạch Tích Hương.

Chỉ nghe 'phụt' một tiếng vang lên, một đạo hoả quang bay vút lên trời rồi nổ tung toé ra thành một chùm lưu tinh.

Bạch Tích Hương quay sang nhìn Lâm Hàn Thanh mỉm cười:

- Đáng tiếc sức khoẻ thiếp không tốt, nếu không đã thiết kế đẹp hơn nhiều.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Lúc này là lúc nào, nơi này là nơi nào mà nàng còn tâm trạng nghĩ những chuyện vui chơi này nữa ?

Nghĩ đoạn chàng liền hỏi:

- Lúc nào Tây Môn Ngọc Sương sẽ đến ? Nếu như kẻ đến lại không phải là Tây Môn Ngọc Sương thì chúng ta tính sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Hãy còn sớm mà, chúng ta vẫn còn một ít thời gian để nói chuyện.

Lâm Hàn Thanh chau mày hỏi:

- Nói chuyện gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp có thể nói cho chàng biết, Hoàng Sơn đại hội có Bạch Tích Hương ngầm chủ trì thì sẽ không bi thảm như chàng và mọi người tưởng tượng đâu, vấn đề ở đây là chuyện sau này, sau khi thiếp chết đi ...

Lâm Hàn Thanh vội ngắt lời:

- Sao ? Nàng nhất định phải chết ư ?

Bạch Tích Hương nói:

- Đáng lẽ thiếp phải chết từ lâu rồi, bây giờ được sống thêm một thời gian dài như vậy nữa, chết có gì đáng tiếc.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên nghĩ lại lời Hương Cúc, liền vội vàng hỏi:

- Nếu như nàng không luyện võ công ....

Bạch Tích Hương mỉm cười ngắt lời:

- Chàng nhất định đã nghe Hương Cúc nói năng hàm hồ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Rốt cục là thật hay giả, ta nghĩ trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết.

Bạch Tích Hương chẩm rãi ngả người vào lòng Lâm Hàn Thanh, nhu thuận nói:

- Chàng đừng nóng nảy như vậy, thiếp đã là người sắp chết rồi mà chàng vẫn không tốt với thiếp một chút được sao ?

Lâm Hàn Thanh chỉ cảm thấy nàng thật đáng thương, không cầm được lòng đưa tay nhè nhẹ vuốt lên mái tóc của nàng nói:

- Từ khi ở trong mật thất của Mai Hoa Cư, ta đã ...

Đột nhiên có ánh lửa loé lên, một bóng nhân ảnh đã lên đến đỉnh núi.

Lâm Hàn Thanh liền đứng vọt dậy, thuận tay rút Tham Thương Kiếm ra hỏi:

- Kẻ nào ?

Chỉ nghe một giọng nói thánh thót như chuông ngân vang lên:

- Tiểu muội Lý Trung Hụê đây !

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Tiểu muội biết tỷ tỷ nhất định sẽ đến. Mau lại đây, chúng ta cần nói chuyện.

Lý Trung Hụê dập tắt hoả tập, chậm rãi bước đến nói:

- Chúng ta nói chuyện gì ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Vết xe đổ của đời trước đời sau chúng ta không nên đi vào nữa. Vì thế, muội phải tận lực ngăn chặn trường sát kiếp này lại, biến hung khí thành hoà khí. Chính vì vậy mà chúng ta phải nói bàn bạc với nhau trước.

Lý Trung Hụê chậm rãi ngồi xuống nói:

- Chúng ta bàn bạc thì có ích lợi gì ? Chủ yếu là do Tây Môn Ngọc Sương.

Bạch Tích Hương nói:

- Nàng ta nhất định sẽ đến.

Nàng ngưng lại giây lát rồi lại nói:

- Lần Hoàng Sơn Đại Hội này, tuy là do tỷ tỷ và Tây Môn Ngọc Sương nêu ra, nhưng trước mắt đã biến thành một cái đại hội để cho đời trước tổng kết ân oán. Lâm phu nhân và mẫu thân của tỷ vốn là tỷ muội tốt của nhau, về sau lại trở mặt thành cừu, mẫu thân của muội là đáng thương nhất, bị lệnh đường giam giữ trong Hoàng Sơn Thế Gia đã mười mấy năm. Còn mẫu thân của Lâm tướng công thì đã tự phế võ công, ẩn cư nơi hoang sơn.

Lý Trung Hụê trợn tròn mắt hỏi:

- Chuyện này có thật không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Một chút cũng không có gì giả dối. Chúng ta không những phải giải quyết ân oán của đời này, mà còn phải làm giải quyết cả những hiểu lầm của đời trước nữa.

Lý Trung Hụê nói:

- Tại sao lại biến thành cục diện như vậy ?

Bạch Tích Hương nói:

- Vấn đề không chỉ có một, nhưng chủ yếu lại là tư sự của Hoàng Sơn Thế Gia và một đoạn tư tình nhi nữ ...

Đoạn nàng ngửa mặt thở dài nói tiếp:

- Giống như ba chúng ta đây, ba người phụ nữ cùng yêu một nam tử.

Lý Trung Hụê nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Điều này Bạch cô nương cứ yên tâm, ít nhất cũng có Lý Trung Hụê này tình nguyện rút lui. Tiểu muội đã có ý trung nhân rồi, ngày Hoàng Sơn đại hội kết thúc cũng là ngày tiểu muội vu quy.

Bạch Tích Hương nói:

- Tỷ tỷ hãy thử nghĩ lại xem chuyện này có đáng không ? Bây giờ tỷ nhượng bộ, sau này tỷ sẽ hối

hận. Hãy nhìn gương của đời trước, khi đó, có lẽ cũng có sự nhượng bộ như tỷ tỷ bây giờ vậy, nhưng sự nhượng bộ đó lại gieo hạt giống thù hận trong tim, sau này đã biến thành việc tỷ muội trở mặt không nhìn nhau nữa.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Dường như cô nương biết rất rõ chuyện của đời trước ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tiểu muội chỉ là suy đoán mà thôi. Lệnh đường có võ công cao nhất, là người lãnh tụ trong ba người đó, nhưng bà ấy cũng là người có tao ngộ bi thảm nhất.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Gia mẫu tự phế võ công, ẩn cư Phong Diệp Cốc tự nhiên là người bi thảm nhất mới đúng.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Thoạt nhìn thì tưởng như vậy, nhưng ít nhất lệnh đường còn có một người để tưởng nhớ, còn có một nhi tử để ký thác hi vọng. Còn mẫu thân của thiếp, bà bị Lý phu nhân giam cầm mười mấy năm, sống cuộc sống không thấy ánh mặt trời, so với lệnh đường thì số phận còn bi thảm hơn nhiều. Nhưng nếu so sánh với Lý phu nhân, e rằng bà còn hạnh phục hơn rất nhiều. Bề ngoài thì Lý phu nhân có vẻ tự do tự tại, được người đời kính trọng, nhưng bà ấy ngày đêm đều sống trong đau khổ dày vò, nỗi thống khổ về tinh thần ấy, gia mẫu là lệnh đường e rằng khó mà bì kịp ...

Lâm Hàn Thanh ngẩn người nói:

- Vì vậy mà bà đã trở thành người lạnh lùng tàn khốc, bất cận nhân tình.

Bạch Tích Hương nói:

- Cũng may Lý phu nhân có tu dưỡng thâm hậu. Nếu như đổi một người khác, thì thiếp sợ rằng người đó đã không thể sống được nữa. Lý phu nhân tri trì được mấy chục năm như vậy đã là bậc đại trí đại hụê rồi.

Lý Trung Hụê đột nhiên thở dài não nuột:

- Nghe Bạch cô nương nói, tiểu muội mới chợt nhớ ra là từ khi có ký ức đến giờ, tiểu muội chưa một lần thấy gia mẫu cười.

Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê chậm rãi nói:

- Lệnh đường tài hoa quán thế, nhưng lại ôm đầy oán hận trong lòng ? Bà ấy sống mấy chục năm ròng trong sự tịch mịch cô liêu. Nếu như đổ tại tình thế, bản thân khó tự chủ thì cũng không ai trách được bà, nhưng bà ấy vẫn cố gắng tri trì, bằng vào định lực của mình mà nén nỗi oán hờn xuống tận đáy lòng, chuyện này người thường nào thể làm đựơc ?

Lý Trung Hụê nói:

- Bạch cô nương, gia mẫu giam cầm lệnh đường trong Hoàng Sơn Thế Gia, lẽ nào cô nương không hận bà ?

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Không hận, tiểu muội biết bên trong nhất định có nội tình. Có lẽ bà ấy giam cầm mẫu thân, nhưng thực sự lại có ý bảo vệ mẫu thân.

Chợt nghe Lý Trung Hụê quát lớn:

- Ai ?

Bạch Tích Hương cũng cao giọng nói:

- Tây Môn tỷ tỷ, mau đến đây đi, tiểu muội đã đợi rất lâu rồi.

Chỉ nghe giọng nói lạnh lùng của Tây Môn Ngọc Sương vang lên:

- Khi các người rời khỏi Vạn Tùng Cốc thì ta đã nhận được báo cáo, nhất cử nhất động của các người đều trong vòng giám thị của ta cả.

Bạch Tích Hương nói:

- Chúng tôi đến đây chính là muốn gặp tỷ.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Không sợ ta giết chết các ngươi à ?

Bạch Tích Hương cũng lạnh lùng đáp:

- Chỉ sợ tỷ giết không nổi thôi, đừng nhiều lời nữa, hãy mau qua đây.

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi bước đến, mục quang như điện quét lên mặt ba người một lượt rồi hỏi:

- Ngươi lại định dùng lời lẽ để thuyết phục ta nữa ư ?

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Tiểu muội chỉ muốn nói chuyện một lát mà thôi. Một thân võ công của tỷ tỷ có được không phải là dễ, chỉ cần tỷ không đi vào con đường cực đoan thì đại cục võ lâm ba mươi năm tới đã nằm gọn trong tay tỷ rồi.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Chỉ có một câu đó thôi sao ?

Bạch Tích Hương chỉ tay vào một tảng đá bên cạnh Lâm Hàn Thanh nói:

- Tỷ ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện.

Tây Môn Ngọc Sương định nói gì đó nhưng lại thôi, chậm rãi ngồi xuống:

- Có chuyện gì ngươi có thể nói được rồi ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Nghe khẩu khí của tỷ tỷ thì trận đại chiến này tỷ đã nắm chắc phần thắng rồi đúng không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Là thành hay bại mỗi bên đều chiếm một nửa.

Bạch Tích Hương lắc đầu nói:

- Muội thấy tỷ tỷ chỉ có một hai phần thắng mà thôi.

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Tại sao ngươi lại nghĩ như vậy ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tỷ tỷ đã động thủ với Lý phu nhân, vậy tỷ so với bà ấy thì thế nào ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Trong năm trăm chiêu khó mà phân thắng bại. Nhưng ngoại trừ Lý phu nhân ra ta nghĩ Hoàng Sơn Thế Gia không có ai đáng là đối thủ của ta nữa.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Tiểu muội.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng:

- Ngươi ?

Bạch Tích Hương gật đầu, nghiêm sắc mặt nói:

- Tỷ tỷ không tin sao ?

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Nếu nhưu ta nghe không lầm, chỉ e rằng chính ngươi cũng có chút không tin.

Bạch Tích Hương nói:

- Sĩ biệt tam nhật, quát mục tương thị. Chúng ta đã không gặp nhau trong bảy ngảy rồi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta không tin trong bảy ngày ngươi có thể từ một người không biết võ công có thể luyện thành tuyệt kỹ chế phục được Tây Môn Ngọc Sương này.

Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Chuyện này không khó, chúng ta có thể thử nghiệm ngay tại đây. Có điều trước khi chúng ta động thủ, tiểu muội muốn nói chuyện với tỷ.

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Nói chuyện gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Nói chuyện của bốn chúng ta !

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh:

- Ngươi nói Lâm Hàn Thanh và ngươi ...

Bạch Tích Hương nói:

- Còn có tỷ tỷ và Lý Trung Huệ.

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu nói:

- Nếu như ngươi và Lâm Hàn Thanh muốn thoát khỏi vòng thị phi này, ta có thể giúp hai người rời khỏi nơi đây.

Bạch Tích Hương chẩm rãi đứng dậy nhìn Lâm Hàn Thanh và Lý Trung Huệ một lượt rồi nói:

- Nếu tiểu muội động thủ với Tây Môn Ngọc Sương, hai người phải lập tức thoái lui.

Nói đoạn, nàng chuyển động mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương lạnh giọng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, trước giờ ta vẫn nghĩ ngươi là người thông minh, biết thức thời vị, không ngờ ngươi lại là kẻ ngông cuồng tự phụ đến vậy, Lâm Hàn Thanh nói rất đúng, ngươi đã bị cừu hận che khuất cả lý trí, ngươi đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà thì chưa cam tâm, ta sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn của Bạch Tích Hương này là thế nào ?

Trong lòng Tây Môn Ngọc Sương lúc nào cũng có đôi ba phần uý kị với Bạch Tích Hương, nay thấy nàng đứng dậy dùng lời lẽ nghiêm khắc giáo huấn mình thì không khỏi ngẩn người. Nàng thầm nhủ:

- Lẽ nào con nha đầu này đã sáng tạo nên kỳ tích, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã luyện thành tuyệt kỹ, chuyện này thật khiến người ta không thể nào tin được.

Tâm niệm chuyển động, nhưng ngoài miệng vẫn lẩm bẩm nói:

- Làm gì có chuyện như vậy ...

Bạch Tích Hương lạnh lùng:

- Nếu như ta đã có cơ sở, mấy ngày vừa rồi chỉ là ôn luyện lại một lượt thì ngươi có tin không ?

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:

- Ta không tin, trừ phi ngươi để ta kiến thức một phen.

Bạch Tích Hương chau mày nói:

- Không được!

Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Bởi vì ta xuất thủ ra là không thể thu hồi.

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi hỏi:

- Nói như vậy, ngươi chỉ có thể đánh ra một chiêu duy nhất thôi đúng không ?

Bạch Tích Hương khẽ biến sắc mặt:

- Ngươi có thể thử thì sẽ biết ngay mà ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Nói ra tâm nguyện của ngươi đi, bất luận kết cục của Hoàng Sơn đại hội này thế nào, chỉ cần Tây Môn Ngọc Sương ngày còn sống, ta nhất định giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện.

Bạch Tích Hương chuyển động mục quang nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Lâm tướng công cũng đang tràn đầy oán ận trong lòng, mẫu thân của ta cũng đang bị Lý phu nhân giam cầm trong Hoàng Sơn Thế Gia.

Tây Môn Ngọc Sương liền nói:

- Vậy thì tốt rồi, nếu như Bạch cô nương chịu cùng ta liên thủ, như vậy hai chúng ta có thể ngạo thị võ lâm rồi.

Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:

- Ta chỉ muốn nói với ngươi rằng, ngoại trừ ngươi ra, chúng ta đều là những người mang oán hận trong lòng, nhưng chúng ta đều không giống như ngươi bị thù hận che mờ lý trí.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ồ, nói như vậy thì các ngươi thật độ lượng hơn ta rất nhiều.

Bạch Tích Hương nói:

- Nói thế cũng không phải, ta chỉ muốn nói rằng kết cục của bốn chúng ta thế nào đều do một mình Tây Môn Ngọc Sương ngươi quyết định.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Kết cục của bốn chúng ta ? Nghe ra thì hình như cả bốn người chúng ta đều có chung một vận mệnh vậy ?

Bạch Tích Hương gật đầu:

- Đúng vậy, Hoàng Sơn Thế Gia là trung tâm tạo nên ân oán của đời trước, nhưng Lâm tướng công và ba người chúng ta lại là vai chính của ân oán đời nay. Nếu như ngươi có thể nhẫn nại thì không những có thể đem lại cho giang hồ mấy chục năm yên bình, mà còn có thể hoá giải ân oán của đời trước nữa.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi nói chuyện rất hay, có điều ta không thể tin ngươi được.

Nàng ngưng lại giây lát rồi tiếp tục:

- Nhưng ta vẫn muốn nghe kết cục của chúng ta mà ngươi liệu đoán đựoc.

Bạch Tích Hương nói:

- Ta sớm đã biết ngươi không thể nhẫn nại đựơc mà.

Đột nhiên nàng trợn mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, những lời ta nói với ngươi hoàn toàn là sự thật, ngươi tin hay không thì tự quyết định lấy.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Được lắm , ngươi cứ nói đi, ta đây rửa tai lắng nghe.

Chương 40: Hồi 40

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như ngươi chịu nghe lời khuyên của ta thì ngươi sẽ là người có kết cục viên mãn nhất trong mấy người chúng ta.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Xét về tâm cơ, Tây Môn Ngọc Sương ta quyết không phải là đối thủ của Bạch Tích Hương ngươi.

Bạch Tích Hương lạnh lùng nói:

- Đừng ngắt lời, nghe ta nói hết đã.

Tây Môn Ngọc Sương ngẩn người không nói gì nữa.

Bạch Tích Hương lại nói:

- Đầu tiên là một chuyện tốt với ngươi. Ta chỉ có thể sống được không quá một tháng nữa.

Lâm Hàn Thanh vội vàng lên tiếng:

- Nàng nói có thật không ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Mỗi lời thiếp nói đều là sự thật.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách:

- Ồ, nếu như Bạch Tích Hương thật sự chết đi thì ta e rằng Lâm Hàn Thanh chàng không thể chịu đựng nổi nỗi khổ này đâu.

Bạch Tích Hương nói:

- Đừng châm châm chọc chàng nữa. Tuy rằng ta chỉ sống được chưa đầy một tháng nữa, nhưng ít nhất cũng được hơn hai mươi ngày, vẫn còn kịp tham dự Hoàng Sơn đại hội.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Sau khi ngươi chết thì sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Lý Trung Hụê đã có ý trung nhân, ta đành phải để Lâm Hàn Thanh lại cho ngươi thôi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Để lại cho ta ? Bạch Tích Hương, Lý Trung Hụê hai người có nỡ không ?

Lý Trung Hụê lạnh lùng nói:

- Tiểu muội đây đã có vị hôn phu, nếu như còn có thế sống sót qua cơn đại kiếp này, tiểu muội sẽ lập tức mời Tây Môn cô nương uống hỉ tửu.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta nghĩ ngươi không có cơ hội đó đâu.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên đứng bật dậy:

- Lâm Hàn Thanh ta đường đường là một nam tử thân cao sáu thước, các người ...

Bạch Tích Hương lắc tay nói:

- Chàng đừng ngắt lời thiếp có được không ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại sao ? Lâm Hàn Thanh này đâu phải là đồ vật, lẽ nào lại để cho các người đưa đi đẩy lại ?

Bạch Tích Hương nói:

- Ồ, chuyện của bốn người chúng ta, nếu như có hai nam hai nữ thì đâu có phiền phức thê s này, đáng tiếc lại chỉ có một nam tử là chàng.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên cười lên khanh khách nói:

- Vật càng hiếm thì càng quý.

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Đừng cười nữa. Hãy nghe ta nói chuyện chính đây. Lý Trung Hụê đã có nơi gửi thân, Bạch Tích Hương này chỉ thể sống chưa đầy một tháng nữa, tính đi tính lại, chỉ còn lại hai người mà thôi. Không giao chàng lại cho ngươi thì giao cho ai đây ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Dù là ngươi nói thật thì cũng phải đợi đến khi Hoàng Sơn đại hội kết thúc.

Bạch Tích Hương chợt dịu giọng nói:

- Thư thư lầm rồi, nếu để sau Hoàng Sơn đại hội, e rằng võ lâm sẽ tiêu điều sơ xác mất. Tiểu muội đành lấy tấm thân sắp chết này vì võ lâm mà biến một trường sát kiếp bi thảm này thành một trường hỉ sự. Nếu có thể nhìn thấy Lý Trung Hụê và thư thư có một kết cục hạnh phúc thì tiểu muội đây chết cũng nhắm mắt.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đứng dậy, nhìn Bạch Tích Hương ôn nhu nói:

- Đa tạ tấm hảo ý của Bạch muội muội, Tây Môn Ngọc Sương ta cảm kích vô cùng. Không sai, đích thực trái tim ta đã bị Lâm Hàn Thanh chiếm giữ, nhưng Tây Môn Ngọc Sương này không giống những người đàn bà khác. Ta không thể vì chàng mà bỏ qua mối thù của phụ mẫu. Đã không thể lưỡng toàn kỳ mỹ thì ta phải bất đắc dĩ mà chọn lựa vậy. Ta hứa với muội một chuyện, sau khi muội ra đi, ta sẽ tận hết sở năng vì tình lang trong lòng của muội mà xả mệnh. Ta sẽ khiến chàng được phong vân giang hồ, làm minh chủ võ lâm, lúc dó Tây Môn Ngọc Sương sẽ ẩn sau màn the, vì chàng mà bày mưu tính kế, ta sẽ làm một hiền thê tốt của chàng, làm trợ thủ cho chàng trong bá nghiệp võ lâm. Lời của ta đã tận, chúng ta không nói chuyện này nữa. Ban đêm trời lạnh lắm, muội muội thân thể không tốt cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút. Ta đi đây !

Nói đoạn liền quay người bỏ đi.

Bạch Tích Hương nhìn theo bóng Tây Môn Ngọc Sương đi xa dần, thở dài nói:

- Không ngờ Tây Môn Ngọc Sương lại cố chấp như vậy.

Lý Trung Hụê đứng dậy nói:

- Chúng ta cũng về thôi. Ý của Tây Môn Ngọc Sương đã quyết, chúng ta không thể thay đổi được.

Bạch Tích Hương quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh nói:

- Chàng phải uỷ khuất rồi !

Lâm Hàn Thanh vốn định nói mấy lời khó nghe, nhưng thấy vẻ mặt hối hận của Bạch Tích Hương

thì không thể mở miệng, chỉ đành mỉm cười nói:

- Lúc này tại hạ đã hiểu rõ, Tây Môn Ngọc Sương đối với Lâm Hàn Thanh này không có chút tình nghĩa nào cả.

Bạch Tích Hương ngơ ngẩn ngắm nhìn bầu trời, miệng lẩm bẩm một mình:

- Ân oán mà ba tài nữ tuyệt thế của đời trước lưu lại còn chưa kết thúc, lẽ nào câu chuyện lại bị lặp lại một lần nữa ?

Lý Trung Hụê thở dài:

- Có chút bất đồng. Chuyện này không thể trách chúng ta được. Bạch cô nương, cô nương đã biểu hiện ra khí độ rất lớn rồi.

Bạch Tích Hương lắc đầu:

- Tây Môn Ngọc Sương đã có chỗ dựa nên mới dám kiên trì quyết đánh trận chiến này.

Lý Trung Hụê nói:

- Đúng vậy, cô ta đã chuẩn bị nhiều năm nay, đương nhiên là phải có kế hoạch rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chúng ta cũng nên về thôi.

Bạch Tích Hương nói:

- Ôi, thiếp đến đây với tấm lòng nhiệt thành thật không ngờ lại có kết cục thế này.

Nói đoạn nàng liền chậm rãi bước về phía trước.

Lý Trung Hụê vội thấp giọng nói với Lâm Hàn Thanh:

- Huynh mau đến đỡ nàng đi, hãy dùng lời lẽ dịu dàng để lưu giữ nàng lại ?

Lâm Hàn Thanh nhất thời không hiểu ý nàng, hỏi lại:

- Lưu giữ nàng lại ?

Lý Trung Hụê nói:

- Không sai, nếu như nàng không muốn chết nữa, có lẽ còn có cách cứu chữa.

Lâm Hàn Thanh liền đưa mắt liếc nhìn Bạch Tích Hương, chỉ thấy nàng lảo đảo như sắp ngã.

Lâm Hàn Thanh vội nhảy đến, ôm lấy Bạch Tích Hương.

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Khi thiếp còn nhỏ rất hay bị ngất xỉu, khi tỉnh lại thì đã nằm trên giường rồi. Những năm gần đây Tố Mai, Hương Cúc đều luôn theo sát thiếp, đã từ rất lâu rồi thiếp không còn ngã nữa.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Nàng đã lớn thế này rồi làm sao ngã được nữa ?

Bạch Tích Hương thở dài ảo não nói:

- Cho dù có là phú gia địch quốc, cẩm y ngọc thực mà giống như thiếp đây thì cuộc sống cũng vô vị vô cùng.

Lâm Hàn Thanh định nói mấy lời an ủi nàng, nhưng thấy Lý Trung Huệ đi sát phía sau thì lại nuốt lại, không nói nữa.

Ba người vừa về đến Vạn Tùng Cốc đã thấy đại sảnh đốt đuốc sáng rực, bên trong tụ tập rất nhiều người.

Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói:

- Chúng ta lại có thêm trợ thủ rồi. Làm phiền Lâm huynh đưa Bạch cô nương về Thính Tùng Lâu, tiểu muội phải đi chào hỏi tân khách.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Cô nương là Minh Chủ Võ Lâm, tự nhiên là phải đi rồi.

Nói đoạn chàng liền đỡ Bạch Tích Hương đi thẳng lên Thính Tùng Lâu.

Bạch Tích Hương đưa tay xuống dưới gối lấy ra một quyển sách da dê mỏng rồi nói:

- Chàng đừng đi vội !

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Chàng hãy xuống lầu xem quyển sách này trước. Sáng may thiếp bắt đầu dạy võ công cho chàng. Chàng phải tập trung tinh thần, không nghĩ đến những chuyện xung quanh, đại khái trong bảy ngày thì có thể luyện thành rồi.

Lâm Hàn Thanh lắc đầu nói:

- Tại hạ đâu có tài trí như cô nương, trong bảy ngày tại hạ không thể nào luyện thành được tuyệt kỹ đâu.

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp sẽ dùng kim châm thích huyệt, giúp chàng nhanh chóng luyện thành thần công.

Lâm Hàn Thanh nghĩ đến những lúc nàng dùng kim châm để khôi phục thể lực, trong lòng không khỏi ngẩn ra, nhất thời không nói tiếng nào.

Bạch Tích Hương hỏi:

- Thế nào, chàng sợ à ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tại hạ chỉ sợ luyện không thành, làm phụ tấm lòng của cô nương.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không thành cũng phải thành, nếu chàng không thể luyện thành tuyệt kỹ, không những không thể mở mặt mở mày trong Hoàng Sơn đại hội này, mà còn không thể cứu được lệnh đường nữa.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này thì liên can gì đến gia mẫu ?

Bạch Tích Hương nói:

- Nếu như Tây Môn Ngọc Sương thắng trận chiến này thì kết cục bi thảm thế nào thiếp không cần nói chắc chàng cũng biết. Còn nếu Lý phu nhân thắng thì sao ? Bà ấy vì không để cho những bí mật năm xưa lộ ra, tự nhiên sẽ không để lệnh đường rời khỏi Hoàng Sơn. Bà ấy sẽ giống như gia mẫu, bị giam cầm suốt đời ở đây ...

Lâm Hàn Thanh ngẩn người hỏi lại:

- Cô nương nói thật chứ ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tự nhiên là không thể sai. Nếu như Hoàng Sơn đại hội có thể kết thúc trong hoà bình thì không những có thể cứu vãn cả võ lâm, đồng thời còn có thể hoá giải ân oán của đời trước nữa. Nhưng nếu như động đến binh đao, thì kết cục tốt đẹp đó chúng ta không nên nghĩ tới nữa là hơn.

Lâm Hàn Thanh nghĩ ngợi một hồi rồi nói:

- Cô nương nói không sai chút nào.

Bạch Tích Hương lại nói:

- Chuyện này liên quan đến an nguy của lệnh đường, liên quan đến sinh tử của thiếp, thiếp nghĩ chàng sẽ dụng tâm để học môn võ công này.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện này liên quan cả đến sinh tử của cô nương sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Tại sao lại không ? Nếu như chàng có thể khống chế được đại cục thì thiếp đâu cần xuất hiện nữa. Như vậy thiếp có thể sống thêm được hai năm.

Lâm Hàn Thanh vui mừng hỏi:

- cô nương nói có thật không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp đã bao giờ gạt chàng đâu. Có điều, thiếp chỉ có thể sống thêm hai năm nữa mà thôi.

Lâm Hàn Thanh cười lớn nói:

- Hai năm đã đủ rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Chàng thật sự muốn cưới một thê tử suốt ngày làm bạn với thuốc men như thiếp ư ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ta sẽ trân trọng hai năm này. Có thể ở bên nàng trong hai năm là ta đã thoả mãn lắm rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Thời gian hai năm sẽ trôi đi nhanh lắm, sau đó thì chàng sẽ thế nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Sau này ta sẽ luôn luôn ở bên nàng.

Bạch Tích Hương cười buồn:

- Nhưng lúc đó thiếp đã chết rồi,

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Ta biết nàng sẽ không chết, nàng sẽ vì ta mà tiếp tục sống. Còn nếu như nàng có bất hạnh mà qua đời thật, thì đó cũng chỉ là thân thể nàng rời xa ta mà thôi, nhưng tiếng nói, điệu cười của nàng thì sẽ vĩnh viễn sống trong trái tim ta.

Bạch Tích Hương cười tươi như hoa, từ hai khoé mắt tuôn ra hai dòng nước mắt hạnh phúc:

- Thiếp sung sướng lắm, nhưng chuyện này cũng làm thiếp nghĩ đến sự thống khổ của Lý phu nhân. Vì vậy, thiếp muốn đề nghị chàng một việc.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Việc gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Sau này nếu như chúng ta nắm được đại cục, bất luận lệnh đường có phải chịu uỷ khuất gì, chúng ta cũng không được đối phó Lý phu nhân.

Lâm Hàn Thanh khẽ thở dài:

- Được rồi. Đến lúc đó ta sẽ nghe lời nàng.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Vậy thì tốt lắm, bây giờ chàng đi xem sách đi,

Lâm Hàn Thanh liền mở cuốn sách ra, cẩn thận đọc một lượt.

Bạch Tích Hương ngồi bên cạnh chàng, thần thái hết sức nhàn tịnh.

Cuốn sách đó rất mỏng, chỉ chưa đầy một tuần trà công phu là Lâm Hàn Thanh đã xem hết một lượt.

Bạch Tích Hương rót một chén trà cho chàng rồi chậm rãi nói:

- Chàng uống chén trà này truớc đi, nghỉ ngơi một lát rồi nói cho thiếp biết chàng thấy thế nào ?

Lâm Hàn Thanh tiếp lấy chén trà, uồng một hớp rồi trả lời:

- Những văn tự viết trong cuốn sách này quá thâm ảo, ta có đôi chỗ chưa hiểu lắm.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Chàng mới đọc có một lần, tự nhiên là không thể hiểu được rồi. Chàng hãy thử xem lại vài lần nữa rồi thiếp sẽ từ từ giải thích cho chàng hiểu.

Lâm Hàn Thanh liền mở sách ra đọc lại một lượt.

Cứ thế, dưới sự cổ vũ của Bạch Tích Hương, Lâm Hàn Thanh đã đọc đi đọc lại quyển bí kíp võ công đó mười mấy lượt.

Tự nhiên chàng đã có thêm rất nhiều hiểu biết.

Bạch Tích Hương chậm rãi gấp sách lại, mỉm cười nói:

- Chàng phải chịu khổ rồi.

Lâm Hàn Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Chịu khổ gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Bây giờ, thiếp sẽ để chàng ở một mình trong phòng, đóng cửa lại, cẩn thận nghĩ lại về nội dung ghi chép trong sách, nếu như có chỗ nào không hiểu thì phải nghĩ cho thông mới thôi.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Nếu như vẫn không hiểu thì sao ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Chàng có thể hiểu được rất nhiều mà.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Được rồi, vậy để ta thử một phen xem sao.

Bạch Tích Hương đưa tay nắm lấy tay Lâm Hàn Thanh nói:

- Chàng phải một mình ở trong phòng trong mười hai canh giờ, không được ăn cơm, không được uống nước như vậy mới toàn tâm toàn ý mà nghĩ về võ công được.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Chỉ mười hai canh giờ thôi, thời gian ngắn ngủi đó đâu đáng là bao, ta vẫn chịu đựng được.

Bạch Tích Hương nói:

- Sau mười hai canh giờ thiếp sẽ quay lại. Lúc đó, chàng đã thông hiểu hết nội dung cuốn sách rồi, còn nếu như vẫn có chỗ không hiểu, thì chàng hẳn cũng có ấn tượng rất sâu về nó rồi. Khi ấy chàng hỏi lại thiếp, thiếp sẽ ở bên chàng, một mặt giải thích, một mặt cùng chàng luyện công. Thiết nghĩ, chỉ trong sáu ngày chàng có thể luyện thành tuyệt kỹ rồi.

Nói đoạn nàng liền quay người bước đi, thuận tay đóng luôn cửa phòng lại.

Lâm Hàn Thanh nghe theo lời Bạch Tích Hương dặn dò, ngồi trong phòng suy tư về nội dung ký tải trong cuốn sách da dê.

Bảy ngày thời gian qua đi nhanh chóng. Trong bảy ngày này, Bạch Tích Hương luôn ở bên Lâm Hàn Thanh, đối đãi chàng hết sức nhu thuận, cổ vũ chàng luyện công, tình cảm ngọt ngào không bút nào tả xiết.

Đến trưa ngày thứ tám, dưới sự cổ vũ của Bạch Tích Hương, Lâm Hàn Thanh đã luyện thành hai loại võ công ký tải trong cuốn sách da dê là Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm

Bạch Tích Hương thấy tình lang đã luyện thành tuyệt kỹ, trong lòng vui sướng mỉm cười nói:

- Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Không Nhất Kiếm tuy là kỳ học chí cao trong kiếm chưởng, nhưng nó cũng là loại độc ác nhất, khi đánh ra thì như phích lịch thiên lôi, không thể nào thu lại được. Tuy chàng đã luyện thành tuyệt kỹ, nhưng công lực hoả hầu vẫn chưa đủ, khó mà phát huy được tám thành uy lực của hai loại võ công này. Loại võ công này nếu như vận dụng khéo léo thì có thể kích phát rất nhiều tiềm lực của con người, về sau chàng nhớ phải thường xuyên luyện tập đấy.

Nàng nói một hơi dài mệt đến nỗi sắc mặt tái nhợt, hơi thở hổn hển.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ta nhớ rồi. Mấy ngày nay nàng thật vất vả. Bây giờ nàng có thể nghỉ ngơi rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Trong bảy ngày vừa qua, Lý Trung Hụê đã bốn lần phái người đến mời chàng đến đại sảnh nghị sự, nhưng thiếp đều từ chối. Sáng sớm nay nàng ta đã đích thân đến đây dặn thiếp nói với chàng là chính ngọ hãy đến đại sảnh. Thiếp đã đáp ứng rồi, chàng mau đi đi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đến đại sảnh thương nghị việc gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Đại khái là tìm cách đối phó Tây Môn Ngọc Sương.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp"

= Nghe nói mấy ngày gần đây đã có thêm rất nhiều người đến Hoàng Sơn Thế Gia, xem ra trận chiến này đã quyết dịnh rồi.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Tây Môn Ngọc Sương quá ngông cuồng tự phụ, không chịu ngưng tay. Điều này là không thể tránh khỏi.

Bạch Tích Hương nói:

- Tốt nhất tạm thời không nên nói ra chuyện chàng đã luyện thành Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm.

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Điều này ta hiểu.

Bạch Tích Hương liền giục:

- Chàng mau đi đi ! Thiếp cũng phải nghỉ ngơi một lát.

Nói đoạn nàng chậm rãi bước về phía giường ngủ. Lâm Hàn Thanh cũng rời khỏi Thính Tùng Lâu, chạy nhanh về phía đại sảnh.

Chỉ thấy trong đại sảnh đã có rất nhiều người đang ngồi, Lý Trung Hụê ngồi trên trên ghế chủ toạ, ngóng nhìn bốn phương.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn một lượt thì thấy Thần Phán Chu Hải, Hoàng Phủ Trường Phong, Thanh Vân Quán Chủ Tri Mệnh Tử, Lý Văn Dương, Hàn Sĩ Công ... đều đã có mặt.

Chỉ thấy Lý Trung Hụê khẽ đưa tay chỉ:

- Lâm huynh hãy đến ngồi bên đây.

Lâm Hàn Thanh liền bước đến, thấy cách Lý Trung Hụê khoảng hai ba thước có một ghế trống, liền ngồi luôn xuống đó.

Chợt nghe tiếng nữ tỳ ngoài cửa xướng lên:

- Thiếu Lâm chưởng môn và Võ Đang chưởng môn giá đáo.

Hai đại môn phái này là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm mấy trăm năm nay, nên chưởng môn được tôn trọng hơn hẳn các phái khác.

Lâm Hàn Thanh ngưng mục quan sát, thấy một tăng, một đạo đang sánh vai nhau đi vào đại sảnh.

Tăng nhân vận áo cà sa vàng, thần thái trang nghiêm, khiến người ta nhìn mà sinh cảm giác sợ hãi.

Đạo nhân thân vận đạo bào xanh, râu năm chòm dài đến ngực, mặt như trăng rằm, tiên phong đạo cốt.

Chỉ thấy hoà thượng hai tay chắp lại, mỉm cười nói:

- Mời chư vị ngồi xuống.

Đạo nhân kia cũng chắp tay nói với Lý Trung Hụê:

- Bần đạo đến muộn một bước, làm phiền minh chủ phải đợi lâu.

Lý Trung Hụê nói:

- Mời đại sư và đạo trưởng ngồi.

Đạo nhân đưa mắt quan sát xung quanh một lượt rồi nói với Chu Hải:

- Chu đại hiệp, đã lâu không gặp !

Chu Hải nói:

- Đạo trưởng là nhất phái chi chủ, địa vị chí tôn mà còn thân chinh dẫn cao thủ quý phái đến Hoàng

Sơn Thế Gia tham dự đại hội, thật là quý hoá quá.

Võ Đang chưởng môn Huyền Hạc Thiên Chính Tử chậm rãi nhìn sang vị hoà thượng khoác áo cà sa vàng nói:

- Bần đạo lập tức đến đây cũng mong có thể kết thúc được ân oán năm xưa. Không ngờ ngay cả Phổ Độ đại sư đã lâu năm không lui tới giang hồ, trước đại kiếp của võ lâm cũng rời Thiếu Lâm đến đây tương trợ.

Phổ Độ đại sư mỉm cười:

- Bần tăng sau khi nhận được lời hiệu triệu của minh chủ thì lập tức lên đường.

Lý Trung Hụê nói:

- Đại sư nặng lời rồi.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Tuy là chưởng môn một đại phái nhưng vị đại sư này lại hết sức khiêm tốn, thật là hiếm có.

Bên ngoài đại sảnh lại vang lên tiếng nữ tỳ xướng:

- Chưởng môn hai phái Nga Mi và Thanh Thành đến !

Lâm Hàn Thanh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai vị trung niên hoà thượng sánh vai nhau đi tới.

Lý Trung Hụê thấy chưởng môn cái đại phái đều đích thân đến dự đại hội, trong lòng vô cùng vui vẻ, liền chắp tay nói:

- Mời hai vị chưởng môn ngồi.

Hai vị hoà thượng đều khoảng ngũ tuần, một người vận tăng bào màu xám, một người vận tăng bào màu xanh. Hai người song song chắp tay, hoàn lễ với Lý Trung Hụê rồi ngồi xuống ghế của mình.

Lý Trung Hụê thấy những nhân vật quan trọng đã đến gần hết liền đứng dậy nói:

- Đại kiếp võ lâm lần này ảnh hưởng rất lớn, liên quan đến đại thế võ lâm mấy chục năm về sau, mong các vị đưa ra cao kiến, hợp sức của mọi người để tìm ra một phương pháp cự địch.

Phổ Độ đại sư liền đứng dậy nói:

- Bần tăng xin đợi lệnh của minh chủ.

Lý Trung Hụê nói:

- Lý Trung Hụê này chỉ là một nữ tử yếu đuối, thừa mông quần hào võ lâm xem trọng mà tiến cử vãn bối làm minh chủ võ lâm, vãn bối cảm kích vô cùng. Có điều, đại kiếp lần này có quan hệ quá trọng đại, mong chư vị đề xuất cao kiến.

Võ Đang chưởng môn Huyền Hạc Thiên Chính Tử nói:

- Minh chủ đã nói vậy bần đạo đành đưa ra ngu kiến của mình vậy.

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Xin được nghe cao kiến của đạo trưởng.

Thiên Chính Tử vuốt râu nói:

- Tây Môn Ngọc Sương lần này quyết chiến chắc hẳn đã có chỗ dựa. Trận chiến này thảm khốc thế nào, thiết nghĩ bần đạo không cần nói các vị cũng đã hiểu. Vì vậy ý của bần đạo là khi giao thủ không nên tập trung cao thủ để đối đầu trực tiếp với nàng ta.

Lão chuyển động mục quang nhìn mọi người một lượt rồi nói tiếp:

- Vì vậy chủ trương của bần đạo là chia thành ba tuyến cự địch. Cao thủ phe ta, chia thành ba tuyến. Khi cao thủ phe ta giao đấu với Tây Môn Ngọc Sương và thủ hạ của nàng ta, nếu thấy không địch nổi thì lập tức triệt thoái, lui về Vạn Tùng Cốc. Tuyến cao thủ thứ ba sẽ ở trước đại sảnh này.

Chu Hải hỏi:

- Tuyến cao thủ thứ ba ở trước đại sảnh e rằng hơi sâu quá ?

Thiên Chính Tử nói:

- Bần đạo đã xem xét tình hình, trước đại sảnh có nhiều bụi cỏ rậm rạp, bên cạnh lại có rừng tùng, vừa có thể là nơi ẩn nấp vừa có thể là chiến trường. Ý của bần đạo là để Thiếu Lâm chưởng môn Phổ Độ đại sư dẫn đệ tử Thiếu Lâm bày một toà La Hán Trận ở đây, đợi cường địch vào đến thì lập tức phát động, vây bọn chúng trong La Hán Trận. Sau đó cao thủ phe ta sẽ toàn lực phản kích, giết sạch những vây cánh của Tây Môn Ngọc Sương.

Chu Hải vỗ bàn nói lớn:

- Hảo chủ ý !

Thiên Chính Tử đưa tay vuốt râu, mỉm cười nói:

- Sau đó chúng ta mới đối phó với chủ địch.

Lý Trung Hụê chuyển động mục quang nhìn Phổ Độ đại sư hỏi:

- Ý kiến đại sư thế nào ?

Phổ Độ đại sư mỉm cười nói:

- Lão nạp và Thiên Chính Tử đạo trưởng đã nói qua chuyện này với nhau rồi, nhưng khôgn biết ý của lệnh đường ra sao ?

Chu Hải nói:

- Đúng vậy, lệnh đường là người cao thâm mạt trắc, tốt nhất minh chủ nên nói trước với lệnh đường một tiếng.

Thiên Chính Tử nói:

- nếu minh chủ có thể mời lệnh đường đến đây để cùng thương nghị là tốt nhất.

Lý Trung Hụê nói:

- Gia mẫu đã đáp ứng sẽ tương trợ, tự nhiên sẽ không toạ thủ bàng quan. Khi nào người thấy cần thiết sẽ xuất thủ tương trợ, vãn bối thấy không cần phải phiền đến gia mẫu lúc này, chúng ta cứ dựa vào thực lực hiện tại mà phân phối là được rồi.

Hoàng Phủ Trường Phong chậm rãi đứng dậy nói:

- Minh chủ, lão khiếu có mấy câu muốn nói ...

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Hoàng Phủ lão anh hùng cứ tự nhiên.

Hoàng Phủ Trường Phong liền nói:

- Ý của lão khiếu là trước khi đại chiến xảy ra hãy cho Tây Môn Ngọc Sương một cơ hội rút lui. Chúng ta cứ triển khai thực lực cho nàng ta thấy khó mà rút lui, tránh được một trường sát kiếp.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Cao kiến của lão anh hùng thế nào ?

Hoàng Phủ Trường Phong nói:

- Ý của lão khiếu là, chúng ta sẽ bày yến tiệc tiếp đón nàng ta ở đây, một mặt triển khai thực lực, một mặt dùng lời lẽ khuyên giải, lay động khiến nàng ta từ bỏ chủ ý đồ sát võ lâm. Tây Môn Ngọc Sương chỉ muốn báo mối sát phụ chi thù, vậy những người năm xưa vây công phụ mẫu cô ta sẽ đứng ra ứng chiến, kết liễu đoạn ân oán này là xong. Nếu như chúng ta chết trong tay Tây Môn Ngọc Sương, nàng ta đã báo được thù, tất sẽ dừng tay. Còn nếu như chúng ta may mắn mà giết đựơc Tây Môn Ngọc Sương, thì những kẻ đi theo nàng ta như rắn mất đấu, tự nhiên sẽ không liều mạng mà đánh tiếp. Đây chỉ là ngu kiến của lão khiếu, không biết ý minh chủ thế nào ?

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Không biết ý của chư vị với cao kiến của Hoàng Phủ lão anh hùng thế nào ?

Chợt nghe ngoài cửa có tiếng nữ tỳ xướng lên:

- Ải Tiên Chu Dật đến !

Lâm Hàn Thanh liền quay đầu nhìn ra phía cửa, chỉ thấy một nưgời thân hình ngũ đoản, đầu đội mũ cỏ, đang bước vào đại sảnh.\

Người như một con thần long kiến thủ bất kiến vĩ. Trên giang hồ ai ai cũng điều kính trọng ông ta, quần hào thấy ông ta đến liền lập tức đứng dậy để vái chào.

Ải Tiên Chu Dật bước thẳng vào giữa đại sảnh, nhìn Lý Trung Hụê cười nói:

- Hiền nữ, lệnh đường đang ở nơi nào ?

Lý Trung Hụê cúi người đáp:

- Gia mẫu đang ở Thái Thượng Các nghỉ ngơi.

Ải Tiên liền nói:

- Có thể mời lệnh đường ra đây được không, lão phu có mấy chuyện quan trọng cần nói trực tiếp với bà ấy.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Lão tiền bối có thể nói với vãn bối được không ?

Ải Tiên nhân cơ hội Lý Trung Hụê nói chuyện, đưa mắt nhìn quần hào một lượt rồi chậm rãi nói:

- Hiền nữ có biết Đoạn Kiếm phu nhân không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Đoạn Kiếm phu nhân, hình như vãn bối đã nghe gia mẫu nói đến người này rồi.

Chu Dật nói:

- Ngoại trừ Đoạn Kiếm phu nhân, Tây Môn Ngọc Sương còn mời được một lão ma đầu rất lợi hại đến trợ chiến.

Đột nhiên có một giọng trầm hùng vang lên:

- Trước giờ lão phu không báo danh với ai cả ...

Chu Dật vừa nghe thấy giọng nói này đã quay lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân độc nhãn lưn gù tóc trắng như cước, dẫn theo một thiếu nữ áo trắng bước vào trong sảnh đường.

Những người trong đại sảnh chỉ có Lâm Hàn Thanh, Lý Trung Hụê, Hàn Sĩ Công và Lý Văn Dương là nhận biết hai người này.

Lý Trung Hụê vội đứng dậy nói:

- Tang lão tiền bối !

Ải Tiên Chu Dật nhìn lão nhân kia một lượt rồi nói:

- Tang Nam Tiều.

Tang Nam Tiều lạnh lùng nói:

- Tang Nam Tiều đã chết từ lâu rồi, lão phu tức là lão phu.

Ải Tiên Chu Dật nói:

- Ngươi không phải là Tang Nam Tiều ?

Tang Nam Tiều nói:

- Không cần biết lão phu là ai, các vị chỉ cần biết lão phu đến đây trợ lực là được rồi.

Đoạn mục quang lão chuyển động nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Lý minh chủ có gì phân phó, lão phu đây vạn tử bất từ.

Người này thần thái vô cùng cao ngạo, nhất thời khiến quần hào ai ai cũng ngẩn người.

Lý Trung Hụê biết trong lòng lão tràn đầy oán hận, liền lập tức cúi người nói:

- Mời lão tiền bối ngồi xuống đã.

Con mắt duy nhất của Tang Nam Tiều sáng rực như điện, quét lên mặt quần hào một lượt rồi mới bước đến một ghế trống định ngồi xuống.

Ải Tiên Chu Dật chợt hét lớn:

- Chậm đã !

Tả thủ liền vung ra, nhanh như chớp đánh về phía Tang Nam Tiều một chưởng.

Song chưởng giao tiếp vang lên một tiếng 'ầm'. Ải tiên và Tang Nam Tiều đều lùi lại một bước.

Chu Dật cười lên ha hả nói:

- Quả nhiên là Tang huynh, đã lâu không gặp !

Nói rồi chắp tay vái một lễ.

Tang Nam Tiều hừ lạnh nối tiếng:

- Chu ải tử, lão phu không thích đùa đâu, tốt nhất ngươi nên cẩn thận một chút.

Chu Dật mỉm cười, không để ý đến Tang Nam Tiều nữa, quay người nói với Lý Trung Hụê:

- Lão phu thấy chuyện này không mời lệnh đường dến thì không được.

Lý Trung Hụê lùng túng:

- Chuyện này, chuyện này ...

Chu Dật lạnh lùng nói:

- Thiên hạ anh hùng đã tập trung về đây, dù lệnh đường có là gì đi nữa thì cũng phải xuất hiện gặp gỡ mới đúng.

Lý Trung Hụê nói:

- Chuyện của gia mẫu vãn bối trước giờ không hỏi đến.

Tang Nam Tiều tức giận nói:

- Chu ải tử này thật lắm chuyện. Lý Trung Hụê hiện là đương kim võ lâm minh chủ, chúng ta cứ nghe theo lệnh nàng là đựơc, đâu liên quan gì đến Lý phu nhân ?

Chu Dật cười ha hả nói:

- Tang huynh biết người Tây Môn Ngọc Sương mời đến là ai không ?

Tang Nam Tiều hỏi:

- Là kẻ nào ?

Chu Dật mỉm cười nói:

-Trình Thạch Công !

Tang Nam Tiều nói:

- Mấy chiêu Khiếu Phong Trượng Pháp của Trình Thạch Công thì có gì đáng sợ đâu ?

Chu Dật nói:

- Đừng gấp vậy, lão phu còn chưa nói hết. Ngoại trừ Trình Thạch Công ra còn có Đoạn Kiếm phu nhân nữa.

Tang Nam Tiều ngạc nhiên hỏi:

- Đoạn Kiếm phu nhân còn chưa chết à ?

Chu Dật nói:

- Không những chưa chết, mà còn bị Tây Môn Ngọc Sương kích động, đến đây tham dự trận đại chiến này.

Tang Nam Tiều nói:

- Cho dù Đoạn Kiếm phu nhân đến đây thì làm sao ?

Chu Dật cười khẩy nói:

- Có thể Tang huynh kháng cự được với Đoạn kiếm phu nhân.

Tang Nam Tiều đang định đáp lời thì chợt thấy một thanh y nữ tỳ vội vã chạy vào nói:

- Tham kiến tiểu thư !

Chương 41: Hồi 41

Lý Trung Hụê chau mày hỏi:

- Có chuyện gì ?

Nữ tỳ liền cung kính nói:

- Bên ngoài cốc có một đám người đến, người dẫn đầu tự xưng là Kiếm Vương Tử, không để cho tiểu tỳ vào thông báo đã xông vào đây rồi.

Lý Trung Hụê nói:

- Tại sao các ngươi không cản trở họ lại.

Nữ tỳ kia liền thanh minh:

- Bọn họ võ công cao cường, xuất thủ thương nhân. Tiểu tỳ phụng mệnh tiểu thơ không được hạ sát thủ nên đành nhượng bộ cho họ một phen.

Lý Trung Hụê nhíu mày:

- Giờ họ ở đâu ?

Nữ tỳ đáp:

- Đã vượt qua cửa cốc, chỉ sợ sắp vào đến đây rồi.

Lý Trung Hụê liền xua tay nói:

- Ta biết rồi, ngươi ra ngoài đi !

Nữ tỳ dạ một tiếng rồi lập tức chạy đi.

Ải Tiên Chu Dật lạnh lùng nói:

- Kẻ nào to gan dám tự xưng là Kiếm Vương Tử ?

Chu Hải nói:

- Kiếm Vương chi tử, tự nhiên phải gọi là Kiếm Vương Tử rồi.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Kiếm Vương Tử bị Tây Môn Ngọc Sương đánh bại, trong lòng bất phục đã trở về Nam Hải mời phụ thân gã đến đây tham dự đại hội, hòng lấy lại mặt mũi. Không ngờ lại đến nhanh như vậy ?

Chàng đang nghĩ ngợi thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, bốn gã kim giáp võ sĩ đã bước vào đại sảnh.

Theo sát sau lưng bốn gã là một thiếu niên ăn mặc hoa lệ.

Lâm Hàn Thanh chuyển động mục quang, nhìn kẻ mới đến một lượt, quả nhiên là Kiếm Vương Tử.

Kiếm Vương Tử ưỡn ngực bước thẳng vào đại sảnh, bất chợt thấy hơn trăm cặp mắt lạnh lùng đang nhìn gã, trong lòng không khỏi ngẩn ra.

Gã đưa mắt nhìn quanh một lượt, thấy người trong sảnh đều là thế ngoại cao nhân thì vẻ cao ngạo lúc mới vào đã bị mài mòn đi quá nửa.

Lý Trung Hụê cười lạnh một tiếng nói:

- Kiếm Vương Tử, thấy bản toà sao không hành lễ ?

Kiếm Vương Tử nhìn Lý Trung Hụê dò xét, thấy nàng tuổi còn nhỏ mà lại ngồi chủ vị liền hỏi:

- Lý cô nương là thân phận gì mà ta phải hành lễ ?

Hàn Sĩ Công liền quát:

- Đương kim minh chủ võ lâm.

Kiếm Vương Tử nhìn thấy hơn trăm cặp mắt lạnh lẽo đều phẫn nộ nhìn mình không khỏi ngẩn người giây lát, rồi ôm quyền nói:

- Kiếm Vương Tử tham kiến minh chủ.

Thân hình gã tuy to lớn, nhưng giọng nói thì dường như thở không ra hơi vậy.

Lý Trung Hụê nói:

- Các hạ đến thật nhanh, lệnh tôn, lệnh đường có đến đây không ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Trên đường tiểu vương về Nam Hải thì gặp được thuyền buồm gia phụ, gia mẫu đang đi về trung nguyên.

Lý Trung Hụê nói:

- Lệnh tôn cũng đến à ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu vương kiêm trình ngày đêm nên mới đến sớm, gia phụ mẫu đi sát phía sau, nếu nhanh thì mai sẽ đến, chậm thì cũng không quá ba ngày.

Ải Tiên đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Danh hiệu của lệnh tôn là gì ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu vương hiệu là Kiếm Vương Tử, tự nhiên gia phụ gọi là Kiếm Vương.

Chu Dật hỏi:

- Ta hỏi tên của ông ta kia, lẽ nào ông ta họ Kiếm tên Vương chắc ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Con không được nói tên huý của cha, tiểu vương không thể tuỳ tiện nói ra cho các hạ được.

Chu Dật tức giận quát:

- Nếu ta bắt ngươi phải nói thì sao ?

Kiếm Vương Tử lạnh lùng nói:

- Các hạ là nhân vật thế nào mà dám vô lễ với tiểu vương như vậy ?

Chu Dật lạnh lùng:

- Ngay cả Lão tử của ngươi cũng không dám nói chuyện với ta như vậy đâu. Tên tiểu oa nhi này thật vô lễ.

Kiếm Vương Tử lạnh giọng quát:

- Tên lùn đáng gét, dám vô lễ với tiểu vương, để ngươi sống chỉ chật đất mà thôi.

Nói đoạn gã phất tay một cái, hai tên kim giáp võ sĩ lập tức lao về phía Ải Tiên Chu Dật.

Chu Dật cười lạnh một tiếng, song chưởng cách không đánh ra.

Không ai kịp thấy lão ra đòn thế nào, chỉ thấy hai gã Kim Giáp võ sĩ 'hự' lên một tiếng, song sòng lùi lại ba bước, hai tay ôm ngực tỏ vẻ đau đớn, rồi quỳ gục xuống.

Ải Tiên Chu Dật này trên giang hồ giống như là một con thần long kiến thủ bất kiến vĩ, ai ai cũng biết lão ta võ công cao cường, nhưng rất ít người được thấy lão xuất thủ. Lúc này thấy lão mới chỉ thuận tay đánh ra một chiêu mà uy thế đã như vậy, mọi người đều không khỏi ngẩn người ngạc nhiên.

Kiếm Vương Tử mắt thấy hai tên kim giáp võ sĩ của mình bị người đánh một chưởng đã thọ trọng thương, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng vì thể diện gã không thể lui bước được. Chỉ thấy hữu thủ gã đưa lên rút trường kiếm sau lưng ra rồi lạnh lùng nói:

- Mau báo danh hiệu ra, tiểu vương không giết kẻ vô danh tiểu tốt.

Chu Dật cười lạnh một tiếng:

- Được lắm, để lão phu giáo huấn tiểu tử ngươi một trận rồi nói chuyện với phụ thân ngươi sau !

Tang Nam Tiều chợt bước lên trước một bước đứng chặn giữa hai người lạnh giọng nói:

- Chúng ta đến đây để tương trợ cho Lý cô nương hay để tàn sát lẫn nhau ?

Chu Dật nói:

- Tên tiểu oa nhi này cứ tự xưng tiểu vương này, tiểu vương nọ thật làm người ta khó chịu.

Tang Nam Tiều nói:

- Chuyện nhỏ không nhịn làm sao làm được việc lớn. Chu ải tử ngươi hành tẩu giang hồ mấy chục năm nay lẽ nào lại không hiểu điều này ?

Ải Tiên Chu Dật tính khí kiêu ngạo, bất luận là ai cũng chẳng nể mặt, duy chỉ có Tang Nam Tiều thì dường như lão vô cùng nhẫn nại, chỉ thấy lão đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Tang huynh nói đúng.

Đoạn lão chuyển động mục quang nhìn Kiếm Vương Tử, cười lạnh một tiếng nói:

- Người lớn không chấp với trẻ con, món nợ này ta sẽ tính với phụ thân ngươi.

Con mắt duy nhất của Tang Nam Tiều sáng rực lên nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:

- Còn ngươi thì thế nào ?

Kiếm Vương Tử chậm rãi đút kiếm vào bao nói:

- Tiểu vương cũng không phải kẻ hiếu chiến.

Trong nháy mắt một trường phong ba đã bị Tang Nam Tiều dùng một hai câu nói mà dập tắt.

Lý Trung Hụê hướng hai đạo tinh quang nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:

- Kiếm Vương Tử, các hạ đến đây làm gì ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Tiểu vương đến đây tham dự đại hội, đồng thời muốn thách đấu với những cao nhân của võ lâm Trung Nguyên.

Lý Trung Hụê nói:

- Nói như vậy là các hạ đối đầu với chúng ta ?

Kiếm Vương Tử lắc đầu:

- Không phải như vậy.

Lý Trung Hụê nói:

- Là địch hay bạn trước khi lệnh tôn đến đây ta nghĩ các hạ cũng khó mà tác chủ được.

Lâm Hàn Thanh thấp giọng nói:

- Minh chủ là người lãnh đạo quần hùng, tự nhiên khí độ cũng phải hơn người, bất luận hắn ta đến có ý gì cũng nên cho hắn một chỗ ngồi.

Lý Trung Hụê trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Kiếm Vương Tử, bất luận các hạ đến đây làm gì, nhưng đã đến Hoàng Sơn Thế Gia của ta rồi thì ta đều lấy lễ đón tiếp, mời ngồi !

Kiếm Vương Tử đưa mắt quan sát tình hình một lượt rồi chậm rãi ngồi xuống.

Lý Trung Hụê lại nói:

- Vừa nãy có chuyện xảy ra làm ngắt lời Chu lão tiền bối. Lão tiền bối có thể nói tiếp được rồi !

Ải Tiên Chu Dật nói:

- Nếu lệnh đường không đến thì lão phu nói cũng vô dụng.

Lý Trung Huệ ngẩn người, không biết nói với lão thế nào cho thoả đáng thì chợt thấy mẫu thân thân vận bạch y, sắc mặt lạnh băng bước vào. Nàng liền nói:

- Gia mẫu đến rồi, lão tiền bối có gì xin cứ nói !

Ải Tiên Chu Dật quay lại nhìn Lý phu nhân, chậm rãi nói:

- Đã lâu không gặp !

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Có chuyện gì mà không gặp ta không được ?

Chu Dật nói:

- Không biết làm sao mà Tây Môn Ngọc Sương tìm được nơi hạ lạc của Đoạn Kiếm phu nhân, đã mời bà ta đến đây rồi.

Lý phu nhân nói:

- Chuyện này ta đã biết rồi.

Chu Dật nói:

- Ai đã nói cho phu nhân biết ?

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Ai nói cũng vậy thôi.

Chu Dật khẽ chau mày nói:

- Sau khi Lý Đông Dương chết đi, chỉ sợ phu nhân không cười được lấy một lần, khiến cho bạn bè năm xưa của Hoàng Sơn Thế Gia đều không ai dám đến đây thăm viếng nữa.

Lý phu nhân vẫn giữ thần sắc lạnh lùng hỏi:

- Chỉ có hai câu đó thôi sao ?

Chu Dật nói:

- Tại hại nghìn dặm xa xôi đến đây báo tin, không ngờ phu nhân lại biết rồi.

Hai đạo mục quang sắc lạnh của Lý phu nhân chầm chậm quét lên mặt Chu Dật và Chu Hải rồi nói:

- Nếu như ông ấy không kết giao với mấy vị hảo bằng hữu như các người thì có lẽ giờ này vẫn còn tại thế.

Nói đoạn bà liền quay người chậm rãi bỏ đi.

Lý Trung Hụê vội lên tiếng ngăn lại:

- Mẫu thân lưu bộ !

Lý phu nhân quay đầu lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lý Trung Hụê nói:

- Thiên hạ anh hùng, chưởng môn các phái đều vô cùng kính ngưỡng mẫu thân, mong người ở lại cùng mọi người thương nghị đại cục.

Lý phu nhân nói:

- Con đã đem đến cho ta bao nhiêu phiền phức thế chưa đủ hay sao ?

Nói đoạn bà đưa mắt nhìn Kiếm Vương Tử hỏi:

- Người này là ai ?

Lý Trung Hụê liền đáp:

- Kiếm Vương Tử !

Lý phu nhân khẽ biến sắc mặt, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục thần sắc lạnh lùng:

- Ngươi tự xưng Kiếm Vương Tử, tự nhiên lệnh tôn phải là Kiếm Vương rồi.

Kiếm Vương Tử nói:

- Không sai, gia phụ chính là Kiếm Vương.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lý phu nhân chợt hiện sát cơ, chỉ nghe bà lạnh lùng hỏi tiếp:

- Lệnh tôn cũng tham gia Hoàng Sơn đại hội này chứ ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Gia phụ và gia mẫu đều đến tham dự kỳ đại hội này.

Lý phu nhân liền nói:

- Vậy thì tốt lắm.

Nói rồi bà không để ý đến Kiếm Vương Tử nữa, quay người bỏ đi.

Ải Tiên Chu Dật nói:

- Ôi, từ khi Lý Đông Dương mất đi, Lý phu nhân càng ngày càng thay đổi một cách quái lại.

Tang Nam Tiều nói:

- Theo lão phu thấy thì những người ở trong sảnh đường này chỉ cần người người đều dũng cảm xông lên, không sợ cái chết, như vậy là đủ để kháng cự với Tây Môn Ngọc Sương rồi.

Nói đoạn lão chuyển động mục quang nhìn Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Lý minh chủ, lão khiếu có mấy câu không thể không nói trước, tránh để sau này minh chủ điều động nhân thủ gặp bất tiện.

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Lão tiền bối cứ nói !

Tang Nam Tiều gật đầu đáp:

- Lão khiếu hôm nay đến đây trợ chiến tuyệt đối không phải vì cô nương là minh chủ võ lâm. Bất luận minh chủ võ lâm là ai thì cũng không liên quan đến lão. Vì thế có thể nói lý do lão đến đây hoàn toàn là do di ngôn của tiên chủ, trong mắt lão khiếu cô nương vẫn là Huyền Tinh giáo chủ, vì thế lão khiếu đã dẫn rất nhiều thủ hạ tinh nhụê của Huyền Tinh Giáo đến đây.

Lý Trung Hụê gật đầu nói:

- Điều này vãn bối biết.

Tang Nam Tiều liền nói tiếp:

- cô nương biết được thì tốt, vậy khi phân phối người hãy nhớ để Huyền Tinh Giáo là một lực lượng độc lập do lão phu chỉ huy.

Lý Trung Hụê nói:

- Lão tiền bối hào khí ngút trời, một lời nặng tựa núi thái sơn, vãn bối vô cùng khâm phục.

Tang Nam Tiều khẽ chớp chớp con mắt duy nhất, chậm rãi nói:

- cô nương đã được anh hùng thiên hạ đề cử làm Võ Lâm minh chủ, tự nhiên sẽ không có thời gian lo việc của Huyền Tinh Giáo nữa, sau khi trận đại kiếp này qua đi, bất luận Huyền Tinh giáo còn bao nhiều người còn sống, mong cô nương lấy thân phận giáo chủ ra triệu tập họ lại rồi tuyên bố giải tán Huyền Tinh giáo. Cô nương là giáo chủ, bọn họ sẽ không thể nào phản đối được.

Lý Trung Hụê gật đầu đáp:

- Được lắm, cứ theo chủ ý của tiền bối mà làm.

Tang Nam Tiều không nói gì nữa, chậm rãi bước về chỗ ngồi.

Quần hào trong sảnh có một số người không biết nội tình, trong lòng thầm nhủ:

- Thì ra Huyền Tinh giáo là do Tang Nam Tiều chủ sử, thật là thần bí, nan trắc khó dò.

Lý Trung Hụê chậm rãi đưa mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt nói:

- Trong các vị còn ai có ý kiến khác nữa không ?

Nàng liên tiếp hỏi mấy câu liền, rồi chậm rãi quét mục quang lên quần hào lượt nữa sau đó mới cao giọng nói:

- Có vị nào cho rằng Lý Trung Hụê niên kỷ còn nhỏ, không thể quyết định đại sự, không muốn nghe lệnh của bản toà thì xin mời lên tiếng.

Quần hào im lặng như tờ đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng phản ứng.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Được, nếu chư vị đã xem trọng bản toà như vậy thì cuộc nghị sự này tạm thời kết thúc ở đây, các vị cho bản toà thời gian suy nghĩ về ý kiến của mọi người, sau đó mới cho người truyền đạt đến các vị ý của bản toà.

Mục quang của toàn bộ quần hào trong sảnh đều tập trung vào Lý Trung Hụê, không ai nói tiếng

nào.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói tiếp:

- Đại địch trước mắt, mong rằng các vị có thể đồng tâm hiệp lực để đẩy lui cường địch. Hoàng Sơn Thế Gia nhân thủ không nhiều, nếu có chỗ nào sơ suất mong các vị rộng lượng bỏ quá cho.

Nói đoạn nàng đưa mắt nhìn Lý Văn Dương:

- Các vị có yêu cầu gì, xin cứ đến tìm gia huynh.

Nàng nói xong liền đứng dậy chậm rãi bước ra ngoài.

Lâm Hàn Thanh đã được Bạch Tích Hương dặn dò, trước khi Tây Môn Ngọc Sương xâm phạm Hoàng Sơn Thế Gia tạm thời không nên đi gặp mẫu thân, trong lòng tuy vô cùng sốt ruột nhưng vẫn cố nén lại. Sau khi rời đại sảnh, chàng liền đi thẳng về Thính Tùng Lâu.

Bạch Tích Hương đứng ở cửa đón chàng về, mỉm cười ôn nhu hỏi:

- Lý Trung Hụê quyết định thế nào ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Lúc này vẫn còn chưa biết kế hoạch của nàng ta ra sao, nhưng hình như nàng đã có tính toán cả rồi,

Bạch Tích Hương đưa cho chàng một chén trà, nhu mì nói:

- Chàng uống chén trà này đi, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục nói chuyện với thiếp.

Lâm Hàn Thanh đón lấy chén trà trong tay Bạch Tích Hương, uống một hớp rồi kể lại tường tận tỉ mỉ những chuyện xảy ra trong đại sảnh cho Bạch Tích Hương nghe.

Bạch Tích Hương đứng bên cạnh Lâm Hàn Thanh lắng nghe, đợi cho đến khi Lâm Hàn Thanh nói hết nàng mới mỉm cười nói:

- Lý Trung Hụê đã có chủ ý trong lòng rồi, chẳng qua là nàng muốn biểu thị thân phận minh chủ của mình trước mặt quần hào thôi.

Nói đoạn nàng chậm rãi bước đến một chiếc ghế ngồi xuống nói tiếp:

- Tình hình trước mắt có vẻ rất yên tịnh, thực ra thì vô cùng hỗn loạn. Những ân oán phức tạp của hai đời đã biến Hoàng Sơn đại hội thành một trận chiến vô cùng khó khăn, một trận chiến của trí và

dũng.

Bạch Tích Hương thở ra một hơi dài rồi mỉm cười nói:

- Lâm lang, chàng hãy dụng tâm luyện tập Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm cho tốt, thiếp muốn chàng phải tạo nên tiếng vang ở trong đại hội này, khiến thiên hạ anh hùng cảm nhận được rằng ngôi vị chúa tể giang hồ đã trở về với nam nhân.

Lâm Hàn Thanh khẽ mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại bị Bạch Tích Hương đưa tay ngăn lại, cướp lời nói:

- Chàng đừng hỏi nhiều nữa, bây giờ chàng không thể phân tâm, biết càng ít việc thì càng tốt.

Lâm Hàn Thanh mỉm cười nói:

- Ta đành nghe nàng an bài vậy.

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Đương nhiên rồi, thiếp đã là thê tử của chàng, lẽ nào lại đi hại chàng.

Thời gian trôi qua như bóng câu ngoài cửa sổ, Lâm Hàn Thanh ở một mình một căn phòng, luyện tập kiếm chưởng, toàn bộ tinh thần tập trung vào việc luyện võ, không biết đã mấy ngày trôi qua rồi.

Một hôm, trời còn chưa sáng Bạch Tích Hương đã gõ cửa bước vào. Nàng nhìn chàng mỉm cười nói:

- Lâm lang, chàng luyện tập đến đâu rồi ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đã có chút tiến bộ.

Bạch Tích Hương nói:

- Vậy thì tốt lắm, hôm nay chàng có thể thể hiện thân thủ rồi.

Lâm Hàn Thanh sửng sốt:

- Sao cơ ? Hôm nay đã là Hoàng Sơn đại hội rồi ư ?

Bạch Tích Hương gật đầu đáp:

- Đúng vậy, mấy ngày gần đây Lý Trung Huệ đột nhiên có thêm rất nhiều tự tin.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Tại sao ?

Bạch Tích Hương nói:

- Bởi vì nàng ta không hề đến tìm thiếp.

Lâm Hàn Thanh nhìn chăm chú lên khuôn mặt thanh tú của Bạch Tích Hương, chỉ thấy nó đã có sắc hồng nhuận, tinh thần nàng cũng có vẻ tốt lên rất nhiều. Chàng liền mỉm cười nói:

- Sức khoẻ nàng đã tốt lên đúng không ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Đúng vậy, thiếp đã đỡ nhiều ...

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Võ công của chàng tuy đại tiến nhưng những người biết được chuyện này thì chỉ có chàng, thiếp với hai ả nha đầu. Lý Trung Huệ cũng không còn trọng thị chàng nữa, nàng ta sẽ không cho chàng một vị trí quan trọng đâu.

Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Vậy ta phải làm gì ?

Bạch Tích Hương mỉm cười:

- Chàng cứ đi theo nàng ta, nhưng nhớ không được tuỳ tiện xuất thủ.

Lâm Hàn Thanh gật đầu:

- Ta sẽ nhờ kỹ lời dặn của nàng.

Nói đoạn chàng liền bước ra khỏi phòng. Đột nhiên chàng quay người lại hỏi:

- Còn nàng thì sao ?

Bạch Tích Hương cười đáp:

- Thiếp tự nhiên sẽ hiện thân vào lúc thích hợp. Chàng đi đi ! Đừng lo cho thiếp !

Lâm Hàn Thanh đột nhiên nghiêm nét mặt nói:

- Nàng phải bảo trọng đấy !

Bạch Tích Hương nói:

- Thiếp sẽ vì Lâm lang mà tự lo cho mình.

Lâm Hàn Thanh khẽ gật đầu, rời khỏi Thình Tùng Lâu, chàng liền đi một mạnh đến đại sảnh.

Dọc đường vô cùng tĩnh mịch, những nữ tỳ thường ngày ẩn nấp trong rừng cây nay cũng không thây đâu nữa.

Lâm Hàn Thanh thầm đoán định những nữ tỳ của Hoàng Sơn Thế Gia này đã được Lý Trung Hụê tập trung lại vào một chỗ khác rồi.

Khi chàng bước vào đại sảnh, chỉ thấy bên trong đã tập trung rất nhiều người. Hàng bên trái do Thần Phán Chu Hải dẫn đầu, tiếp đó là Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba, Côn Luân Kim Phất Đạo Trưởng, Thiên Nam Nhị Quái Thường Kiếm và Bạch Phát Long Bà, rồi đến Hoàng Phủ Trường Phong, Kim nương nương, Bàng Thiên Hoá, Tri Mệnh Tử ...

Hàng bên phải do Lý Văn Dương đứng đầu, phía sau có Hàn Sĩ Công, Hoàng Phủ Lan và hơn mười người tuổi còn khá trẻ.

Lâm Hàn Thanh tuy không biết những người này là ai nhưng cũng thầm đoán đây đều là những nhân vật này đều là bá chủ một phương.

Nhưng chàng tuyệt nhiên không thấy đệ tử hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đâu, cả Tang Nam Tiều và người của Huyền Tinh giáo cũng chưa đến, Kiếm Vương Tử cũng không thấy bóng dáng đâu.

Quần hào trong đại sảnh dường như đang đợi điều gì đó, ai nấy mặt mày nghiêm túc, không nói tiếng nào.

Lâm Hàn Thanh ước lượng tình thế rồi chậm rãi bước đến đứng ở hàng bên phải.

Hoàng Phủ Lan nhích người sang nhường cho chàng mội chỗ trống rồi thấp giọng nói:

- Lâm huynh, mau đến đứng đây. Minh chủ sắp giá đáo rồi !

Lâm Hàn Thanh vừa ổn định chỗ đứng thì Lý Trung Hụê chậm rãi bước ra.

Bên trái nàng nàng Dư Tiểu Long, thân vận kình trang, lưng đeo bội kiếm, bên phải là nữ tỳ thân cận của Lý phu nhân, Truy Vân, đầu đội mũ sa che kín mặt, lưng đeo song kiếm, bên thắt lưng còn đeo một túi vải.

Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân Thần, Sát, Quỷ, Hồn cũng đi sát phía sau hộ giá.

Lâm Hàn Thanh thầm tán thưởng:

- Thật oai phong ! Thật là thần khí !

Lý Trung Hụê lúc này thân vận thanh y, bên ngoài khoác một tấm chiến bào.

Chỉ thấy mục quang nàng chuyển động quét lên mặt quần hào một lượt rồi chậm rãi nói:

- Làm phiền các vị đợi đã lâu.

Quần hào liền ôm quyền đồng thanh nói:

- Tham kiến minh chủ !

Lý Trung Hụê cúi người hoàn lại một lễ nói:

- Đại cuộc giang hồ sau này có rơi vào ma đạo hay không chủ yếu là quyết định trong trận đại chiến này, mong chư vị cùng hiệp lực đồng tâm, chung sức chung lòng để chống lại cường địch.

Quần hào liền đồng thanh nói:

- Chúng tôi xin đợi lệnh của minh chủ.

Lý Trung Hụê ngẩng đầu nhìn trời nói:

- Tây Môn Ngọc Sương sắp đến đây rồi, trong chư vị nếu có ai không muốn tham gia vào trường thị phi ân oán này có thể lập tức rời khỏi đây.

Quần hào lại đồng thanh đáp:

- Chúng tôi có chết cũng khôi hối hận.

Lâm Hàn Thanh thầm nhủ:

- Xem ra Lý Trung Hụê sớm đã có tính toán rồi.

Đúng lúc này, chợt nghe có tiếng người xướng lên:

- Tây Môn Ngọc Sương bái sơn !

Lý Trung Hụê liền đưa tay vẫy nhẹ:

- Ta biết rồi.

Đoạn nàng chuyển động mục quang nhìn quần hào nói:

- Chúng ta không thể thất lễ. Ta phải ra tiếp đón nàng ta vào đây !

Nói rồi nàng liền bước thẳng ra bên ngoài đại sảnh.

Truy Vân và Dư Tiểu Long đi hai bên tả hữu, Chu Hải và Lý Văn Dương dẫn theo quần hào lão thiếu đi sát sau lưng Lý Trung Hụê.

Khi mọi người đến cốc khẩu thì Tây Môn Ngọc Sương đã đứng đó từ bao giờ.

Hôm nay Tây Môn Ngọc Sương vẫn mặc kình trang, sau lưng đeo hai thanh trường kiếm, ở eo cuốn một dây lưng bằng da giao cắm vô số đoản kiếm nhỏ.

Lý Trung Hụê cúi người hành lễ nói:

- Tiểu muội nghênh tiếp chậm chễ, mong Tây Môn thư thư lượng thứ !

Nhân cơ hội nói chuyện, nàng liền đưa mắt quan sát tình hình đối phương, chỉ thấy sau lưng Tây Môn Ngọc Sương là bốn nữ tỳ, người nào cũng đeo song kiếm sau lưng, phía sau nhân ảnh chuyển động, khẳng định không dưới mười người.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Lý minh chủ cần gì phải dùng lời lẽ đường mật với ta, đã coi nhau là kẻ địch thì đâu cần giả tình giả nghĩa, nói những lời khách khí như vậy ?

Lý Trung Hụê nói:

- Nghĩa vụ của địa chủ tiểu muội không thể không tận, xin mới thư thư nhập cốc uống trà !

Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy :

- Ngươi đã bày yến tiệc gì rồi ?

Lý Trung Hụê nói:

- Thư thư nặng lời rồi, bất quá tiểu muội chỉ chuẩn bị mấy chén trà thơm, mời thư thư vào nói mấy lời tâm tình thôi mà !

Tây Môn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn thủ hạ của mình một lượt rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngươi chỉ mời một mình ta hay là mời cả những người theo ta đến nữa ?

Lý Trung Hụê nói:

- Hoàng Sơn Thế Gia tuy ở nơi hoang sơn dã lãnh, nhưng cũng đã chuẩn bị đủ để đãi khách.Bất luận thư thư mang theo bao nhiều người, tiểu muội cũng có thể tiếp đãi đẩy đủ.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Lý minh chủ thật rộng rãi !

Lý Trung Hụê nói:

- Theo lý là phải như vậy, xin mời thư thư nhập cốc !

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắn nhìn quần hào sau lưng Lý Trung Hụê một lượt rồi chậm rãi nói:

- Từ đây vào đại sảnh của Hoàng Sơn Thế Gia còn một đoạn đường dài vô cùng hiểm yếu, ngươi dẫn sói vào nhà như vậy không phải là hành động của kẻ trí đâu.

Lý Trung Hụê lạnh lùng đáp:

- Không cần thư thư phải lao tâm vì tiểu muội.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi nhất định chiêu đãi chúng ta ?

Lý Trung Hụê mỉm cười gật đầu:

- Đúng vậy.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Để ta xem ngươi và Bạch Tích Hương đã bày ra kế hoạch độc ác gì ...

Đoạn nàng quay lại nói với bốn nữ tỳ:

-Mời bọn họ cùng nhập cốc, nói rằng Lý minh chủ bày tiệc tiếp đãi chúng ta.

Nữ tỳ vâng dạ một tiếng rồi quay người chạy đi.

Tây Môn Ngọc Sương cất bước đến trước mặt Lý Trung Hụê.

Thần Phán Chu Hải liền bước lên một bước chắn trước mặt Lý Trung Hụê nói:

- Lý minh chủ lấy lễ tiếp đãi, Tây Môn cô nương cũng nên biết điều một chút !

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nhìn Chu Hải nói:

- Ngươi tránh ra cho ta !

Chu Hải lắc đầu nói:

- Lệnh tôn năm xưa hành tẩu giang hồ nhờ thủ đoạn ác độc mà vang danh thiên hạ, vì vậy chúng tôi không thể không đề phòng cô nương được.

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên đặt tay lên thắt lưng rút ra một thanh đoản kiếm nói:

- Nếu như ta muốn giết Lý Trung Hụê thì dựa vào ngươi liệu có bảo hộ nổi không ?

Chu Hải thầm vận chân khí, chăm chú nhìn đoản kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương có tài nghệ kinh nhân gì xin cứ ra tay, lão khiếu tuy bất tài nhưng cũng xin đựơc thử một phen.

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi nói:

- Ta chỉ muốn cho lão kiến thức một phen, mở mang tầm mắt.

Nói đoạn nàng liền chậm rãi đưa cao đoản kiếm trong tay lên.

Lúc này quần hào trong cốc đều không biết Tây Môn Ngọc Sương sẽ làm gì, mọi người đều tập trung tinh thần, nghiêm mật giới bị, dề phòng thủ ngọn đoản kiếm trong tay nàng ta. Tây Môn Ngọc Sương khẽ vẫy nhẹ cổ tay một cái, đoản kiếm liền bay vút lên không trung, khi bay đựơc khoảng hai ba trượng thì dường như hết lực, nhanh chóng rơi xuống đất.

Quần hào thây vậy đều khẽ chau mày thầm nhủ:

- Đây là trò gì vậy ? Ngay cả một người bình thường cũng có thể làm được như vậy !

Chỉ thấy hàn quang loé lên, lại có hai thanh đoản kiếm nữa được Tây Môn Ngọc Sương phóng ra, mục tiêu chính là thanh đoản kiếm đang sắp rơi xuống đất.

Tình hình liền phát sinh biến hoá.

Thanh đoản kiếm thứ nhất đã rơi đựơc chừng hai trượng thì đột nhiên bị thanh thứ hai kích trúng, bay ngoặt sang hướng khác.

Tiếp theo thanh đoản kiếm thứ ba đã bay tới kích tiếp vào thanh đoản kiếm thứ nhất.

Thanh đoản kiếm thứ nhất bị thanh kiếm thứ ba kích trúng liền đột nhiên chuyển hướng bay thẳng về phía Lý Trung Hụê.

Truy Vân liền vung tay đánh ra một kiếm nhanh như gió.

Chỉ nghe 'đang' một tiếng vang lên, thanh đoản kiếm của Tây Môn Ngọc Sương đã bắn sang một bên.

Đúng lúc này, thanh đoản kiếm thứ hai cũng bị thanh thứ ba kích trúng, chuyển hướng bắn vọt vào người Lý Trung Hụê.

Truy Vân khẽ chau màu, huy kiếm kích tới.

Ả ta xuất thủ chuẩn xác, kích trúng lưỡi kiếm làm nó bay vọt ra xa.

Chỉ thấy thanh đoản kiếm thứ hai bắn lên không, rồi đột nhiên lại chuyển hướng bắn về phía Lý Trung Hụê.

Thì ra khi Tây Môn Ngọc Sương ném đoản kiếm ra đã thần vận ám kình vào đó. Mới nhìnt hì tưởng đoản kiếm bay chậm, lại còn lắc lư không ổn định, nhưung thực bên trong kiếm có một loại nội kình đặc biệt, nếu như người ngăn cản nó không biết chuyện này thì tất sẽ bị thương.

Truy Vân thấy đoản kiếm bị mình đánh trúng bay lên không rồi lập tức bắn ngược về phía Lý Trung Hụê, trong lòng kinh hãi, muốn huy kiếm cản lại cũng không kịp nữa.

Lý Trung Hụê thông minh dị thường, thấy kiếm thế có phần quái dị, không dám xuất kiếm ngăn cản mà chỉ lách nguời tránh sang một bên.

Đúng lúc đó thanh đoản kiếm thứ ba lại bắn đến chỗ đứng mới của nàng.

Lý Trung Hụê biết trong kiếm có hàm súc ám kình, nếu như xuất kiếm cản lại không những không được mà chính bản thân còn bị thương, liền hoành thân nhảy lùi hai bước.

Chỉ thấy thanh đoản kiếm thứ hai sau khi kích trúng một tảng đá liền bật lên tiếp tục bắn về phía Lý Trung Hụê.

Thủ pháp ám khí kỳ diệu của Tây Môn Ngọc Sương khiến toàn bộ quần hào trong cốc đều lắc đầu kinh hãi.

Truy Vân vừa xuất một kiếm sai lầm, lúc này không dám tuỳ tiện xuất thủ nữa, đành thấp giọng

nhắc nhở Lý Trung Hụê:

- Cô nương, cẩn thận ám khí phía sau.

Lý Trung Hụê nghe vậy liền lập tức tung mình nhảy lên.

Chỉ nghe 'roạt' một tiếng vang lên, thanh kiếm thứ ba đã bay sượt qua trân Lý Trung Hụê.

Tây Môn Ngọc Sương bắn ra ba thanh đoản kiếm liền cho tay vào thắt lưng rút ra hai thanh nữa, nhưng vẫn chưa phát đi.

Lý Trung Hụê vừa tránh được thanh kiếm thứ hai thì thanh thứ ba đã đột ngột chuyển ngoặt, bắn ngược về phía Lý Trung Hụê lần nữa.

Hai thanh đoản kiếm khiến cho Lý Trung Hụê luống cuống tay chân, không những làm cho Lý Trung Hụê cảm thấy xấu hổ mà ngay cả quần hào có mặt tại trường cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Lý Trung Hụê là thân phận minh chủ chí tôn, vậy mà mới xuất thủ đã bị thương dưới ám khí của Tây Môn Ngọc Sương, thì thật là điều đáng hận. Mọi người ai cũng muốn giúp nàng, nhưng đều không biết phải giúp thế nào cho phải.

Đáng sợ nhất là hai thanh đoản kiếm trong tay Tây Môn Ngọc Sương vẫn còn chưa phát ra, chỉ ba thanh đầu đã khiến Lý Trung Hụê đối phó không nổi, giờ thêm hai thanh nữa thì e rằn việc nàng bị thương là không thể tránh khỏi.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Lý minh chủ, chỉ cần dụng tâm một chút thì có thể đánh rơi hai thanh đoản kiếm đó rồi !

Nói đoạn, hay tay liền vung lên, hai thanh đoản kiếm song song bay rút ra.

Chỉ nghe đinh đinh đang đang vang lên, cả bốn thanh đoản kiếm đều rơi xuống đất.

Lý Trung Hụê mỉm cười nhạt nhẽo nói:

- Tây Môn Ngọc Sương thư thư không cần thể hiện tuyệt kỹ, tiểu muội đã biết thư thư võ công cao cường, đợi cho tiểu muội tận hết nghĩa địa chủ rồi sẽ đến lúc thư thư thi triển tuyệt thế võ công.

Tây Môn Ngọc Sương chăm chú nhìn Lý Trung Hụê một hồi rồi nói:

- Ta thật khâm phục tu dưỡng của cô nương đấy, nếu như là không phải báo phụ mẫu chi cừu thì chỉ cần dựa vào điểm này là ta đã có thể lập tức rời khỏi Vạn Tùng Cốc rồi.

Nói đoạn nàng liền cúi người nhặt bốn thanh đoản kiếm liên cắm lại vào dải thắt lưng.

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Việc đã đến nước này, thư thư cũng không cần nói lời khách khí làm gì nữa ! Xin mời nhập cốc !

Trong lúc Tây Môn Ngọc Sương phát ám khí thì thủ hạ của nàng đã lục tục kéo đến của cốc.

Lý Trung Hụê chuyển động mục quang, quan sát một lượt, chỉ thấy ngoại trừ lão nhân áo vàng có con quái điểu ra, còn có mấy chục võ sĩ vận áo ngũ sắc, ai cũng mang theo binh khí, theo sau là mười hai thanh y tỳ nữ, người nào cũng đeo trường kiếm sau lưng. Phía sau còn có mấy chục quái nhân tóc dài, đầu bịt vải đen che kín mặt. Nhưng làm nàng chú ý đến nhất là một cố kiệu màu trắng do hai trung niên phụ nhân khiêng đến, màn kiệu đóng kín, không thể nhìn được xem bên trong là nhân vật nào.

Theo sau cỗ kiệu trắng là một lão nhân đầu đội mũ sa mỏng màu vàng và một trung niên phụ nhân.

Trên tấm sa của lão nhân có viết: "Không cần thông danh báo tánh, cử chưởng là phân sinh tử"

Tiếp theo là Trình Thạch Công và hai đồ đệ giống như cương thi của lão.

Lý Trung Hụê khẽ cau mày thầm nhủ:

- Không biết Tây Môn Ngọc Sương tìm ở đâu ra những nhân vật kỳ quái thế này ?

Chợt nghe Tây Môn Ngọc Sương cười khanh kháhc nói:

- Lý minh chủ, cô nương muốn quan sát thực lực của ta thế nào đúng không ?

Lý Trung Hụê nói:

- Thư thư nặng lời rồi.

Nói rồi cũng không tiện nhìn tiếp, nàng liền quay người bước đi, quần hào đi sát phía sau hộ vệ.

Tây Môn Ngọc Sương liền bước lên đi song song với Lý Trung Hụê mỉm cười hỏi:

- Bạch Tích Hương đã chết chưa ?

Lý Trung Hụê chưa kịp đáp lời thì Lâm Hàn Thanh đã tranh nói trước:

- Nàng còn đang sống rất khoẻ mạnh, tại sao cô nương lại trù ẻo nàng chết đi ?

Tây Môn Ngọc Sương quay lại nhìn Lâm Hàn Thanh, cười khẩy nói:

- Ta đang nói chuyện với minh chủ của các người/

Nói đoạn nàng chuyển động mục quang nhìn Lý Trung Hụê hỏi:

- Người này có thân phận gì ?

Lý Trung Hụê liền hỏi:

- Sao ? Ngay cả Lâm Hàn Thanh mà thư thư cũng không nhận ra ư ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Lúc song phương đối địch biết càng ít người càng tốt.

Lâm Hàn Thanh đằng hắng một tiếng nói:

- Tây Môn cô nương không cần tự cao tự đại, theo tại hạ thấy cô nương vị tất đã thắng nổi trận chiến lần này.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Nhất định là Bạch Tích Hương nói với chàng phải không.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Không cần Tích Hương xuất thủ, tại hạ cũng có thể tiếp cô nương mấy chiêu.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn Lâm Hàn Thanh với vẻ khinh thường, rồi quay sang nói với Lý Trung Hụê:

- Lý minh chủ, chúng ta tuy là kẻ địch nhưng cô nương vẫn xưng hô thư thư muội muội với ta, điều này thật khiến ta vô cùng bất an, vì thế ta phải nói cho cô nương biết một chuyện.

Lý Trung Hụê hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bạch Tích Hương là tài nữ tuyệt thế, chỉ là nàng ta đọc sách quá nhiều, đã trúng độc trong sách mất rồi.

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Đọc sách thì có lợi chứ, tiểu muội vẫn chưa từng nghe qua chuyện người đọc nhiều sách bị trúng độc bao giờ cả,

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Cô nương bỏ nơi hiểm yếu không phòng thủ, dẫn địch vào trọng địa của mình, như vậy đã phạm phải đại kỵ của kẻ dùng binh. Ngoại trừ Bạch Tích Hương ra, ta nghĩ ngay cả lệnh đường cũng không nghĩ ra được kế sách ngu ngốc như vậy.

Lý Trung Hụê mỉm cười đáp:

- Lần này thì thư thư lầm rồi, toàn bộ an bài của hôm nay đều do tiểu muội tự quyết.

Tây Môn Ngọc Sương tròn mắt nhìn Lý Trung Hụê hỏi:

- Thật sao ? Là do cô nương an bài ?

Lý Trung Hụê gật đầu:

- Đúng vậy, tiểu muội suy nghĩ ba ngày ba đêm mới đưa ra quyết định này.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Cô nương mong ta sẽ thay đổi chủ ý vào phút chót, phóng hạ đồ đao đúng không ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Đựơc thế thì hay nhất, nếu như thư thư phóng hạ đồ đao, tiểu muội nguyện nhường lại chức vị minh chủ võ lâm, thiên hạ anh hùng cũng vì thế mà cảm kích vô ngần.

Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:

- Vậy là cô nương đã phí mất ba đêm suy nghĩ rồi !

Lý Trung Hụê liền nói:

- Nếu như thư thư vẫn muốn lấy sát nhân làm niềm vui thì tiểu muội đành phải lãnh đạo quần hùng hào kiệt cùng thư thư quyết chiến một trận sinh tử mà thôi.

Tây Môn Ngọc Sương cười khẩy nói:

- Ngoại trừ lệnh đường ra ta thấy không còn ai có thể tiếp ta đựơc trăm chiêu cả.

Lý Trung Hụê liền nói:

- Nếu như gia mẫu ngăn chặn được thư thư, thì những người thư thư dẫn theo kia liệu có mấy người đương cự được với chưởng môn các đại phái chứ ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đáng tiếc là ta đã mời được hai đại cừu nhân của lệnh đường năm xưa đến đây, bọn họ thù sâu tựa biển, đã ở thế thuỷ hoả bất tương dung từ mấy chục năm nay, lệnh đường đã có bọn họ đối phó rồi, ta đây có thể thoải mái đại khái sát giới.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Có điều, ta có thể sẽ lưu lại tính mạng của cô nương.

Lý Trung Hụê cười nhạt nói:

- Lần đại chiến này có liên quan đến thế cục giang hồ mấy chục năm sau, hơn nữa cùng liên quan đến sinh tử tồn vong của Hoàng Sơn Thế Gia, nếu như tiểu muội thất bại thì còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa chứ.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Theo ta thấy gánh nặng võ lâm minh chủ này quá lớn đối với cô nương !

Lý Trung Hụê ngửa mặt thở dài :

- Nếu như thư thư chiến thắng thì trong vòng ba mươi năm tới, giang hồ tuyệt đối không có ai có thể cùng thư thư kháng cự cả. Lúc đó, thư thư có thể hiệu lệnh tứ hải, tiếu ngạo cửu châu, duy ngã độc tôn.

Chương 42: Hồi 42

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trong chớp mắt đã đi đến gần đại sảnh của Vạn Tùng Cốc.

Lý Trung Hụê dừng lại đưa tay mời Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đã đến nơi rồi, mời thư thư vào sảnh dùng trà.

Tây Môn Ngọc Sương dừng bộ không tiến, đưa mắt ước lượng một lượt rồi nói:

- Rừng tùng ở đây được trồng theo phương vị bát quái, có phải người trống là lệnh đường không ?

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Rừng tùng này đều là loại Long Tùng cực kỳ quý hiếm, các cây đều trên trăm tuổi cả rồi.

Tây Môn Ngọc Sương không hỏi thêm nữa, cất bước đi vào bên trong.

Trong đại sảnh đã bày sẵn mấy chục chiếc bàn bát tiên, bên trên đã bày sẵn thức ăn và rượi uống.

Lý Trung Hụê nói:

- Xin thư thư mời các vị cao thủ do thư thư dẫn đến nhập sảnh dùng tiệc. Mỗi bàn sẽ có bốn người bên tiểu muội bồi tiếp.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Đầy bàn rượu thịt ê hề, lại còn có người hồi tiếp, tiểu muội muội quả nhiên là đã tận trách nhiệm của một chủ nhà rồi.

Nói đoạn nàng liền hỏi:

- Ta nên ngồi đâu đây ?

Lý Trung Hụê chỉ tay vào chiếc ghế sau lưng mình:

- Đương nhiên thư thư phải ngồi ghế chủ vị rồi, tiểu muội xin ngồi bên bồi tiếp.

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu nói:

- Theo ta thì chúng ta sắp quyết chiến sinh tử với nhau, bàn tiệc này không khỏi quá phiền phức.

Lý Trung Hụê mỉm cười, không đáp tiếng nào.

Tây Môn Ngọc Sương liền ngồi xuống ghế chủ vị rồi hỏi Lý Trung Hụê:

- Lý minh chủ, chiếc bàn này ngoại trừ hai chúng ta ra còn có ai nữa ?

Lý Trung Hụê nói:

- Xin thư thư lựa ra ba vị thuộc hạ của mình rồi tiểu muội sẽ chọn ba người tương ứng để bồi tiếp.

Tây Môn Ngọc Sương lại hỏi:

- Lệnh đường không đến à ?

Lý Trung Hụê nói:

- Sau khi yến tiệc kết thúc gia mẫu tự nhiên sẽ hiện thân tương kiến.

Tây Môn Ngọc Sương thấp giọng nói mấy câu gì đó với nữ tỳ đi sát bên mình. Chỉ thấy nữ tỳ vâng dạ rồi quay người chạy đi.

Lý Trung Hụê thấp giọng nói:

- Thư thư mời những ai ngồi bàn tiệc này ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Ngoại trừ ta ra còn còn Đoạn Kiếm phu nhân, Trình Thạch Công, Ngũ Độc Cung Chủ.

Lý Trung Hụê chau mày hỏi:

- Ngũ Độc Cung Chủ cũng đến đây à ?

Tây Môn Ngọc Sương cười cười nói:

- Thiên hạ ai ai cũng biết Ngũ Độc Cung, những người đã nhìn thấy Ngũ Độc Cung Chủ thì rất vô cùng ít.

Lý Trung Hụê nói:

- Ngũ Độc Cung Chủ đó có phải hiệu là Bách Độc Tiên Tử không ?

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu đáp:

- Không phải ! Bách Độc Tiên Tử chẳng qua chỉ là một trong ba đại đệ tử của Ngũ Độc Cung Chủ mà thôi.

Lý Trung Hụê nghe vậy thì thầm nhủ:

- Tây Môn Ngọc Sương này quả nhiên lợi hại, ngay cả Ngũ Độc Cung Chủ ả ta cũng mời đến được.

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng nàng vẫn tươi cười nói:

- Nhờ uy phong của thư thư mà hôm nay tiểu muội mới được đại khai nhãn giới, gặp gỡ cao nhân.

Tây Môn Ngọc Sương cười mỉm:

- Lý minh chủ chuẩn bị những ai để bồi tiếp họ ?

Nói đến đây nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Có mấy câu thư thư ta cần phải nói trước, bằng không khi xảy ra chuyện muội muội lại trách ta mất.

Lý Trung Hụê thầm nhủ:

- Không biết Tây Môn Ngọc Sương lại giở trò gì nữa ?

Nghĩ đoạn, nàng liền nói:

- Thư thư xin cứ nói !

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Đoạn Kiếm phu nhân, Ngũ Độc Cung Chủ và Trình Thạch Công đều không phải là thuộc hạ của ta, đối với ta mà nói, họ mang thân phận là tân khách. Ước thúc của ta đối với họ không lớn lắm, hơn nữa tính tình của mấy người này đều rất xấu. Vì thế, cô nương chọn người cũng nên lưu tâm một chút, vạn nhất trong bữa tiệc bọn họ nghĩ ra trò gì đó mà người bồi tiếp không tiếp nổi thì thật là xấu mặt. Lúc ấy thì chớ trách ta đây không nói trước.

Lý Trung Hụê nói:

- Đa tạ thư thư nhắc nhở !

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Không cần khách khí, cô nương hãy chọn người đi !

Lý Trung Hụê quay đầu lại nhìn Truy Vân nói:

- Đi mời Ải Tiên Chu Dật lão tiền bối và Huyền Tinh Giáo Tang Nam Tiều lão tiến bối ...

Nàng nói đến đây thì ngừng lại, trầm ngâm chưa quyết định xem người thứ ba là ai.

Truy Vân biết lời nàng chưa hết nên vẫn đứng yên bên cạnh đợi nghe nốt.

Lý Trung Hụê đang cảm thấy khó xử thì chợt nghe một giọng nói êm dịu vang lên:

- Tại sao không thể xếp cho tiểu muội một chỗ nhỉ ?

Tây Môn Ngọc Sương quay mắt nhìn sang, chỉ thấy Bạch Tích Hương đang vịn mai Tố Mai, chậm rãi bước đến.

Nàng không đợi Lý Trung Hụê đứng lên tiếp đón mà ngồi luôn xuống một chiếc ghế bên cạnh nàng ta.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương một lượt, chỉ thấy gương mặt nàng hồng hào khoẻ mạnh, khí sắc tốt lên hơn rất nhiều, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái, nhưng ngoài miệng vẫn cười lạnh nói:

- Bạch Tích Hương, cuối cùng cô nương cũng có thể vượt qua cánh cửa tử vong, xem khí sắc của cô nương chỉ sợ sống đến một trăm tuổi vẫn còn chưa chết đó.

Bạch Tích Hương mỉm cười đáp:

- Nói hay lắm, nói hay lắm ! Tất cả đều là nhờ Tây Môn Ngọc Sương ban cho đấy.

Tây Môn Ngọc Sương thấy nàng trực tiếp gọi ra tên họ của mình, trong lòng lấy làm tức giận. Chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng:

- Khí sắc của ngươi tuy không tồi, nhưng ấn đường thâm đen, e rằng sẽ lập tức phải chịu họa sát thân.

Bạch Tích Hương cười nói:

- Sinh tử hữu mệnh, tiểu muội từ lâu đã không để chuyện này vào tâm nữa rồi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi có vẻ nhìn đời rất thoáng.

Bạch Tích Hương nói:

- Vì không khuyên bảo đựoc hạng người chấp mê bất ngộ như Tây Môn thư thư đây nên tiểu muội mới phải hiện thân để thu dọn trường nhiệt náo này.

Lý Trung Hụê thấy hai người dùng lời lẽ sắc bén đối đầu với nhau, thầm lo sợ sẽ xảy ra đánh nhau, nàng vội lên tiếng nói:

- Có chuyện gì để sau hãy nói cũng chưa muộn !

Bạch Tích Hương vẫy tay nói với hai nữ tỳ:

- Ở đây không có chuyện của các ngươi, các ngươi đi đi !

Nhị tỳ liền dạ một tiếng, song song lùi bước rời đi.

Truy Vân vẫn đứng bên cạnh Lý Trung Hụê, ả thấy Bạch Tích Hương ngồi xuống đành thấp giọng hỏi:

- Cô nương, chỉ mời Chu, Tang hai vị lão tiền bối thôi sao ?

Lý Trung Hụê gật đầu đáp:

- Đúng vậy, ngươi mau đi đi !

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Lý Trung Hụê hỏi"

- Lý minh chủ, Bạch cô nương ngồi đây không khỏi quá nguy hiểm đó !

Lý Trung Hụê đã biết ý của Tây Môn Ngọc Sương nhưng vẫn giả vờ hỏi:

- Có gì mà nguy hiểm.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Bạch cô nương không có năng lực tự vệ, người khác thì không nói, nhưng Ngũ Độc Cung Chủ đó toàn thân đều là kỳ độc, nếu như ông ta muốn đùa giớn một chút, đả thương Bạch cô nương thì không phải là một điều đáng tiếc lớn hay sao ?

Bạch Tích Hương mỉm cười ngắt lời:

- Chuyện này không cần Tây Môn thư thư phải lao tâm, vạn nhất tiểu muội bị Ngũ Độc Cung Chủ

đả thương, lúc đó chỉ trách tiểu muội học nghệ chưa tinh, chết cũng không hối tiếc.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Cô nương nói thật đáng thương, thân thể yếu nhược, vừa nhìn thấy cô nương là người khác đã sinh cảm giác thương hại rồi. Nếu như để cô nương thọ độc thương, Tây Môn thư thư này cảm thấy thật có lỗi đấy !

Lâm Hàn Thanh sớm đã biết được ý của Bạch Tích Hương, chẳng cần đợi Lý Trung Hụê hạ lệnh chàng đã tự ý ngồi xuống một chỗ gần đó. Chàng nghe thấy những lời vũ nhục Bạch Tích Hương của Tây Môn Ngọc Sương trong lòng vô cùng căm phẫn, thầm nhủ:

- Rõ ràng đã biết nàng thân thể yếu nhược, tại sao còn châm chọc người ta làm gì ?

Chỉ thấy Bạch Tích Hương đưa tay lên vuốt tóc, cười ôn nhu nói:

- Tây Môn cô nương cũng biết câu sĩ biệt tam nhật ... chứ ? Đợi lát nữa khi Ngũ Độc Cung Chủ dụng độc, tiểu muội sẽ bắt lấy lão ta cho thư thư xem.

Tây Môn Ngọc Sương thấy thần sắc nàng trấn định, không có vẻ gì bất an, dường như trong lòng đã có tính toán sẵn liền thầm nhủ:

- Con a đầu này trấn địh như vậy thật khiến người khác khó mà dò ra được ả đang nghĩ gì ?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì Ải Tiên Chu Dật và Tang Nam Tiều đã song song bước đến.

Hai người một cực lùn, một toàn thân đầy sẹo lại ngồi chung bàn với ba mỹ nữ tuyệt thế, thật khiến cho đẹp càng thêm đẹp, xấu càng thêm xấu.

Chu Dật giữ nét mặt lạnh lùng, sau khi ngồi xuống thì chỉ ngẩng mặt lên nhìn trần nhà, dù mĩ sắc trước mặt lão cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Con mắt duy nhất của Tang Nam Tiều khép hờ, tựa như cao tăng đang nhập định vậy.

Lý Trung Hụê thuỳ mị đoan trang, Tây Môn Ngọc Sương phong tình quyến rũ, Bạch Tích Hương ôn nhu hiền dịu, ba mỹ nữ này sớm đã làm cho quá nửa quần hào trong sảnh nhìn đến ngây ngất tâm hồn, nhưng Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều và Ải Tiên Chu Dật ngồi bên cạnh mỹ nhân, mũi ngửi mùi hương toả ra từ người họ vậy mà hai người này đến nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, định lực này thật khiến người ta khâm phục, thế gian hiếm thấy.

Lý Trung Hụê nói:

- Người của thư thư tại sao vẫn còn chưa vào chỗ ngồi ?

Tây Môn Ngọc Sương mìm cười:

- Cô nương vội gì chứ ? Ta đã nói rồi, những người này không phải là thuộc hạ của ta, họ cũng không cần nghe theo lệnh của thư thư đây. Lát nữa nếu họ mạo phạm minh chủ thì cho ta đây xin lỗi trước vậy.

Lúc nàng nói chuyện thì một thanh y nữ tỳ đã dẫn ba người ăn mặc kỳ dị bước đến.

Người đi đầu tiên, tóc trắng, râu trắng, tay cầm thiết trượng, chính là Trình Thạch Công.

Người đi giữa đầu đội cung quan, thân vận một chiếc áo rộng thùng thình, sắc mặt xanh nhợt, lưng đeo trường kiếm. Nhìn người này không thể phân biệt được y là nam hay là nữ nữa.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Chắc chư vị đều đã nghe danh từ lâu, vị này chính là Ngũ Độc Cung Chủ.

Lý Trung Hụê đứng đậy cười tươi nói:

- Mời cung chủ ngồi !

Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh một tiếng không đáp tiếng nào, từ từ ngồi xuống bên cạnh Trình Thạch Công.

Người cuối cùng là một trung niên phụ nhân vận lục y, khuôn mặt thanh tú, nhưng thần sắc lạnh như sương.

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Vị này chính là đỉnh đỉnh đại danh, võ lâm không ai mà không biết, không ai mà không sợ Đoạn Kiếm phu nhân.

Lý Trung Hụê cúi người nói:

- Nghe đại danh của phu nhân đã lâu.

Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng nhìn Lý Trung Hụê hỏi:

- Ngươi là con gái của Lý Đông Dương ?

Lý Trung Hụê mỉm cười đáp:

- Đúng vậy, vãn bối tên Lý Trung Hụê.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách tiếp lời:

- Hiện nay là đương kim võ lâm minh chủ.

Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng nói:

- Lão thân thoái ẩn đã lâu, võ lâm minh chủ cũng được, giang hồ minh chủ cũng được, chẳng lên can gì đến lão thân.

Lý Trung Hụê miễn cưỡng gượng cười, đang định nói gì đó.

Đoạn Kiếm phu nhân không để Lý Trung Hụê lên tiếng, cười nhạt hỏi:

- Lệnh đường vẫn khoẻ chứ ?

Lý Trung Hụê đáp:

- Nhờ phúc của lão tiền bối, gia mẫu vẫn khoẻ.

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Vậy thì được rồi, nếu bà ta chết bệnh chẳng phải uổng công lão thân đến đây ư ?

Lý Trung Hụê chau mày:

- Dù lão tiền bối có bất hoà với gia mẫu cũng không nên nói xấu sau lưng người thế chứ ?

Đoạn Kiếm phu nhân chậm rãi ngồi xuống hỏi:

- Nói xấu bà ta thì sao nào ?

Lý Trung Hụê nói:

- Nói xấu sau lưng người khác, không phải đã làm mất đi khí chất của lão tiền bối sao ?

Song mục của Đoạn Kiếm phu nhân thần quang như điện nhìn chằm chằm vào Lý Trung Hụê:

- Đợi lát nữa ta giết mẫu thân ngươi rồi sẽ giáo huấn cho ngươi một trận vì tội vô lễ.

Tây Môn Ngọc Sương đưa tay chỉ Bạch Tích Hương nói:

- Vị này là Bạch Tích Hương cô nương, tuyệt thế tài nữ, anh hùng cái thế. Lý minh chủ dám triệu tập đại hội anh hùng chính là do công của Bạch cô nương đây cổ vũ, lập kế hoạch.

Bạch Tích Hương mỉm cười, không lên tiếng đáp lời.

Ngũ Độc Cung Chủ nhìn Bạch Tích Hương:

- Thật là khó tin, lát nữa ta phải thỉnh giáo Bạch cô nương một phen mới được.

Bạch Tích Hương vẫn chỉ mỉm cười, không nói tiếng nào. Trình Thạch Công đập tay lên mặt bàn tức giận nói:

- Có gì mà cười ? Còn cười nữa lão phu vả cho rụng hết răng bây giờ ?

Tây Môn Ngọc Sương thở dài nói:

- Bạch muội muội, nụ cười của muội quá mê người đi, chẳng trách vị Trình lão tiền bối này động hoả.

Bạch Tích Hương nói:

- Đa tạ hai vị tỷ tỷ quá khen.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn Ngũ Độc Cung Chủ, Đoạn Kiếm phu nhân, bọn họ ai cũng có quái tích, nếu tiếp tục thế này thì khó tránh khỏi xảy ra xung đột. Nàng liền quay đầu lại nói với Truy Vân:

- Phân phó quần hùng ngồi xuống đi !

Truy Vân dạ một tiếng rồi cao giọng xướng:

- Minh chủ có lệnh, mời các vị ngồi vào bàn tiệc.

Quần hào liền lục tục bước vào chỗ ngồi của mình, nhưng những người phe Tây Môn Ngọc Sương thì vẫn không nghe lời, đứng yên bất động.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương:

- Rượu thịt sắp nguội rồi, mong thư thư hạ lệnh cho quý thuộc hạ nhập tiệc.

Tây Môn Ngọc Sương quay lại nói với một nữ tỳ bên cạnh:

- Nói với họ, Lý minh chủ đã có thịnh tình như vậy, chúng ta không thể thất lễ. Mời bọn họ vào nhập tiệc đi !

Lời vừa ban ra, thì quần hùng theo sau Tây Môn Ngọc Sương đã lục tục ngồi xuống.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Đến lúc nào mà muội muội có thể khiến cho thuộc hạ của Mai Hoa Môn ta nghe chỉ lệnh của muội thì chức vị võ lâm minh chủ này mới không bị coi là danh bất kỳ thực.

Bạch Tích Hương nói:

- Ngày đó cũng không còn xa nữa đâu.

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt hỏi:

- Không biết là năm nào tháng nào nữa ?

Bạch Tích Hương nói:

- Muộn thì trưa mai, sớm thì tối nay thôi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Chỉ sợ vị tất đã như vậy.

Lý Trung Hụê đưa chén rượu lên nói:

- Bốn vị quý khách đều là những anh hùng trăm năm khó gặp. Tiểu muội xin kính trước một ly.

Nói đoạn liền nâng ly uống cạn.

Đoạn Kiếm phu nhân đưa chén lên khẽ nhấp môi, rồi đặt xuống luôn. Tây Môn Ngọc Sương và Trình Thạch Công đều đưa chén lên uống cạn.

Ngũ Độc Cung Chủ đưa mắt nhìn chén rượu nói:

- Loại rượu này uống thật là vô vị.

Nói đoạn đưa tay vào trong áo lấy ra một con rết sống, bỏ vào trong chén rượu.

Con rết vẫn còn giãy giụa, vừa được bỏ vào trong chén rượu thì rượu trong chén đã biến thành màu đen.

Ngũ Độc Cung Chủ nâng chén lên uống cạn, ngay cả con rết kia cũng nuốt luôn vào miệng.

Lý Trung Hụê thấy lão ăn cả độc vật, trong lòng thầm kinh hãi nói:

- Không biết người này đã luyện loại độc công gì, ngay cả độc vật mà cũng ăn được ?

Chỉ thấy Ngũ Độc Cung Chủ lại lấy ra một con rết nữa, búng tay bắn vào chén rượu của Bạch Tích

Hương nói:

- Vị cô nương này tài thế tuyệt thế, thiển nghĩ không việc gì mà không biết, tại hạ phải kính cô nương một ly mới phải.

Bạch Tích Hương đưa mắt nhìn chén rượu, rượu trong chén đã hoàn toàn biến thành màu đen. Nàng chỉ mỉm cười nói:

- Tiểu muội chưa từng học qua lại võ công ăn độc vật, chỉ sợ uống chén rượu này vào sẽ tử tại đương trường mất.

Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:

- Nếu một người đã định là phải chết vì độc thì không uống độc tửu cũng sẽ bị độc vật cắn chết mà thôi.

Bạch Tích Hương cười nói:

- Các hạ xem tiểu muội sẽ chết thế nào ?

Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng:

- Theo ta thấy thì cô nương nhất định chết vì độc.

Bạch Tích Hương đưa tay vuốt vuốt mái tóc mai, định đưa tay cầm chén rượu lên thì đột nhiên có một cánh tay đưa ra cướp lấy chén rượu trước mặt Bạch Tích Hương nói:

- Lão phu thử ngô công độc của các hạ trước, xem có phải uống vào sẽ chết hay không ?

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy người vừa cầm chén rượu lên chính là Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều.

Chỉ thấy lão đưa chén lên dốc thẳng vào miệng, cả rượu lẫn rết đều nuốt vào trong bụng. Uống xong lão chậm rãi đặt chén xuống bàn nói:

- Ta còn tưởng ngô công độc có thể khiến người ta chết chứ, không ngờ cũng chỉ có thể mà thôi.

Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh nói:

- Không biết đại danh của các hạ là gì ?

Tang Nam Tiều nói:

- Giang hồ vô danh tiểu tốt. Lão khiếu chỉ là một thuộc hạ dưới trướng của Lý minh chủ mà thôi,

không biết cung chủ có hứng thú tiếp lão mấy chiêu không ?

Tây Môn Ngọc Sương tiếp lời:

- Đỉnh đỉnh đại danh Tang Nam Tiều, nhất đại anh hùng hào kiệt nhưng chỉ vì luỵ tình mà đau khổ, bị biến thành thảm thương như hiện nay.

Tang Nam Tiều biến sắc nói:

- Lão khiếu không tích nói chuyện với người khác, mong cô nương tự trọng một chút.

Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:

- Bất luận có phải là Tang Nam Tiều hay không cũng không quan trọng, nhưng ngươi đã có thể uống ngô công tửu của ta thì đã là kẻ cao minh rồi.

Nói đoạn liền lấy trong áo ra một con tiểu thanh xà, hữu thủ bấm vào chỗ thất thốn của nó, rồi cho một ngón tay vào trong miệng rắn, lát sau mới lấy ra rồi chậm rãi nói:

- Các hạ không sợ Ngô Công Độc, chắc cũng không sợ một chút độc rắn này chứ ?

Tang Nam Tiều lạnh lùng nói:

- Một người luyện tập võ công dù có tận hết tâm lực cũng không thể học hết các loại võ công trong thiên hạ. Ngũ Độc Cung Chủ ngươi cả đời luyện độc, một chút độc xà tự nhiên không thể làm khó ngươi, nhưng cũng không thể nói đó là thành tựu kinh nhân gì được.

Ngũ Độc Cung Chủ nói:

-Ý của các hạ là ta đây ngoại trừ dùng độc ra thì những loại võ công khác đều không bằng ngươi ư ?

Tang Nam Tiều nói:

- Ý của lão khiếu là bất cứ chuyện gì cũng phải công bằng chứ. Đề mục cũng không phải chỉ do một mình ngươi đưa ra.

Nói đoạn lão đặt một chén ruợu lên bàn nói:

- Lão khiếu ra một đề mục, nếu như cung chủ có thể lấy được chén rượu này ra mà không để rơi giọt rượu nào ra ngoài, lão khiếu tự nhiên sẽ làm theo cung chủ, để độc xà cắn một cái.

Nói dứt lời lão liền nhấc tay khỏi chén rượu.

Mọi người đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy chén rượu ấy đã bị ấn sâu vào mặt bàn. Miệng chén rượu và mặt bàn đã bằng với nhau, nhưng không một giọt rượu nào bị đổ ra ngoài.

Ngũ Độc Cung Chủ hơi ngẩn người, một hồi lâu không lên tiếng đáp lời.

Đúng lúc lão đang cảm thấy khó xử thì Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng lên tiếng:

- Điêu trùng tiểu kỹ.

Nói đoạn chậm rãi đưa ngọc thủ lên khoanh một vòng xung quanh chén rượu, rồi đưa ngón tay thứ hai ra kẹp vào, nhẹ nhàng nhấc chén rượu lên mà không làm đổ một giọt ra ngoài.

Tang Nam Tiều nói:

- Kim Cương chỉ lực của phu nhân đã đạt đến cảnh giới cương nhu tuỳ tâm, lão khiếu khâm phục vô cùng.

Lý Trung Hụê nói:

- Võ công các vị đều có chỗ đặc thù, không cần tỉ thí tiếp nữa. Để bản toà kính các vị một ly.

Nói đoạn nâng chén lên uống cạn.

Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh nói:

- Trước khi gặp mẫu thân ngươi, ta quyết không động thủ cùng người khác đâu.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Tang Nam Tiều, chậm rãi nhấc chén rượu trước mắt lên thầm nghĩ:

- Lão già này võ công cao cường, đích thực là một cường địch của ta. Cần phải nghĩ cách gì đó trừ lão đi trước, bằng không lúc xuất thủ sẽ phải vì lão mà phân tâm.

Bạch Tích Hương vẫn luôn để ý thần tình của Tây Môn Ngọc Sương, thấy mày liễu của nàng ta khẽ nhíu lại, nhãn châu chuyển động không ngừng, giữa hai chân mày có ẩn hiện sát cơ tìh lập tức thấp giọng nói với Tang Nam Tiều:

- Lão tiền bối không nên thổ lổ võ công như vậy.

Tang Nam Tiều hỏi:

- Có phải là lão khiếu quá thô thiển hay không ?

Bạch Tích Hương nói:

- Bởi vì quá vi diệu nên mới làm dậy sát cơ của người ta, tiền bối phải đề phòng ám toán.

Tây Môn Ngọc Sương giật mình thầm nhủ:

- Con a đầu này quả nhiên lợi hại, những gì ta nghĩ trong lòng nó đều có thể đoán ra được. Xem ra ta phải trừ nó đi trước mời đúng.

Tâm niệm chuyển động, nàng liền mỉm cười nói:

- Bạch muội muội, ta thấy thần sắc của muội không được khoẻ lắm.

Bạch Tích Hương nghiêm sắc mặt nói:

- Tây Môn Ngọc Sương sự nhẫn nại của ta cũng chỉ có giới hại thôi đấy !

Tây Môn Ngọc Sương khanh khách cười nói:

- Nặng lời rồi !

Lý Trung Hụê tuy tuy tin tưởng Bạch Tích Hương nhưng vẫn thầm lo lắng cho nàng:

- Nếu như Tây Môn Ngọc Sương động thủ ám toán Bạch Tích Hương, Bạch Tích Hương lại không biết võ công, làm sao mà kháng cự được. Ta phải ngăn cản việc này xảy ra mới đúng, nhưng những người ngồi đây đều là nhân vật võ công tuyệt thế, tự mình cũng khó mà phòng nổi. Chi bằng nghĩ cách khiến nàng ta rời khỏi đây là tốt nhất.

Vào lúc tâm niệm chuyển động, chợt nghe một giọng nói trầm hùng vang lên:

- Không ngờ sau khi bản vương rời khỏi Trung Nguyên, lũ cóc nhái lại làm oai tác quái.

Quần hào đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một trung niên thân vận hoàng bào, lưng đeo trường kiếm, râu dài đến ngực, sải bước vào đại sảnh. Thần thái lão ta cao ngạo, ánh mắt không coi quần hùng hào kiệt trong đại sảnh vào đâu cả.

Tây Môn Ngọc Sương thầm nhủ:

- Khí chất của người này thật là bất phàm, thời thanh niên của y chắc hẳn phải là người tình trong mộng của không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Chỉ nghe Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh nói:

- Tốt lắm ! Ngay cả Kiếm Vương ẩn cư hải ngoại để trốn tránh cừu nhân cũng đến đây rồi !

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Kiếm Vương ...

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Không sai ! Lão vốn là người Trung Nguyên, phóng đãng hơn hai chục năm lưu lại vô số chuyện phong lưu rồi mới bỏ ra hải ngoại tránh chuyện phiền phức. Không ngờ hôm nay lão vẫn dám quay lại.

Trong lúc nói chuyện, liếc nhìn ra thì thấy Kiếm Vương Tử đã chạy vội tới, quỳ xuống nói:

- Tham kiến phụ vương.

Hoàng bào nhân xua tay nói:

- Vương nhi đứng lên đi !

Kiếm Vương Tử hỏi:

- Mẫu thân con đã đến chưa ?

Hoàng bào nhân nói:

- Mẫu thân con đang ở bên ngoài đại sảnh, con mau ra tiếp đón đi !

Kiếm Vương Tử dạ một tiếng, chạy ra ngoài đại sảnh gặp mẫu thân.

Quần hào thấy Kiếm Vương tuy tuổi đã trung niên, nhưng thần tình vẫn tiêu sái, phong lưu, khí chất cao quý, có một mị lực mê hồn người. Nhưng Kiếm Vương Tử thì thân hình cao to thô hào, không có chút khí chất gì của phụ thân hắn, nhìn thế nào cũng không thấy hắn giống cốt nhục của một mỹ nam tử như Kiếm Vương.

Quần hào còn đang thầm so sánh hai cha con Kiếm Vương thì Kiếm Vương Tử đã đỡ một nữ nhân thân cao chín thước, tai to mặt lớn, đầu đội cung quan, thân vận áo dài sặc sỡ bước vào đại sảnh.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người thầm nhủ:

- Nhìn phục trang của người này chắc là thê tử của Kiếm Vương. Nếu như bà ta là nam nhân, khẳng định sẽ vô cùng oai vệ, đáng tiếc lại là một nữ nhân.

Chỉ nghe nữ nhân cao lớn kia nói:

- Đương gia à, chúng ta vượt ngàn dặm đến đây lẽ nào lại không có một chỗ ngồi hay sao ?

Tuy thân hình bà ta cao lớn, nhưng khi mở miệng lại vô cùng ôn nhu thuỳ mị, so với tướng ta vai hùm eo gấu của bà không hề tương xứng.

Kiếm Vương cười lớn nói:

- Vương phi nói không sai, nơi đây ai là chủ sự vậy ?

Lý Trung Hụê chậm rãi đứng lên nói:

- Các hạ có gì chỉ giáo ?

Kiếm Vương mỉm cười nói:

- Bản vương và Vương phi, Vương tử vượt ngàn dặm đường xa từ Nam Hỉa đến đây, tại sao lại không có một chỗ ngồi chứ ?

Lý Trung Hụê bị tiếng cười của lão làm chấn động, thầm nghĩ:

- Chẳng trách người này đựơc gọi là võ lâm tình ma, quả nhiên có mị lực hơn người, nếu như hai mươi năm trước lão cười với ta như vậy, chỉ sợ ta cũng phải liêu xiêu tâm hồn, vì lão mà hi sinh cả tính mạng.

Tâm niệm chuyển động, nhưng ngoài miệng nàng vẫn nói:

- Vẫn còn bàn tiệc trống mà, các vị tự đi đến đó mà ngồi !

Kiếm Vương lắc đầu:

- Ta muốn ngồi một mình !

Lý Trung Hụê trầm ngâm giây lát, quay đầu lại nói với Truy Vân:

- Chuẩn bị thêm một bàn cho họ !

Truy Vân dạ một tiếng rồi lập tức chạy đi !

Chỉ nghe nữ nhân cao lớn kia kéo tay Kiếm Vương Tử nói:

- Đây có phải là vị cô nương mà con nói đến hay không ?

Kiếm Vương Tử nói:

- Đúng là cô ấy, có điều hài nhi hi vọng có thể cưới cả ba vị cô nương đang ngồi kia.

Lúc này quần hào trong sảnh đã rõ Kiếm Vương tại sao lại là nhất đại tình ma mà lại có một đứa con thô hào như vậy, thì ra là vì mẫu thân của gã là một nữ nhân cao lớn, lưng hùm eo gấu.

Kiếm Vương là nhất đại tình ma, không biết bao nhiêu tuyệt thế kỳ tài vì lão mà say đắm tâm hồn, hi sinh cả tính mạng vì lão, không ngờ lão ta lại đi cưới một thê tử kinh thế hãi tục như vậy, điều này e rằng năm xưa chính lão cũng không ngờ đến.

Chỉ nghe Kiếm Vương Phi nói:

- Được lắm ! Để mẹ cưới cả ba nàng cho con !

Quần hào trong sảnh nghe vậy đều ngẩn người, thầm nhủ:

- Ba vị cô nương này đều là nhân vật khó mà động đến được. Nữ nhân này nói ra như vậy, thật khiến người ta tức giận. Lý Trung Huệ và Bạch Tích Hương ôn nhu thuỳ mị, có thể hai người sẽ bỏ qua, nhưng còn Tây Môn Ngọc Sương thì e rằng không thể nhịn nổi ...

Chỉ nghe Kiếm Vương Tử hớn hở nói:

- Đa tạ mẫu hậu !

Nhìn gương mặt hớn hở của gã, dường như gã tin rằng một lời của mẫu hậu gã nói ra là đại cuộc đã định vậy.

Chỉ nghe Kiếm Vương Phi nói:

- Đương gia của ta à, lần này chúng ta đến Trung Nguyên có thể cưới được ba nàng dâu xinh đẹp như vậy thật là không uổng công.

Kiếm Vương đằng hắng một tiếng, đang định lên tiếng đáp lời thì Truy Vân đã dẫn theo hai thanh y đại hán, bày ra một bàn tiệc mới. Ả bước đến bên cạnh Kiếm Vương nói:

- Bàn tiệc đã sắp xong, mời Kiếm Vương nhập tiệc.

Kiếm Vương liền quét mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt, phát giác nơi đây đích thực có rất nhiều cao nhân nên thái độ cao ngạo lúc đầu cũng bị mài mòn đi không ít.

Nhưng Kiếm Vương Phi kìa thì vẫn vô cùng cao ngạo, ngẩng mặt không thèm nhìn ai bước vào chỗ ngồi.

Kiếm Vương Tử vốn đã nhập tiệc, lúc này cũng đổi chỗ sang ngồi cạnh phụ mẫu gã.

Kiếm Vương chậm rãi bước đến chỗ ngồi, thấp giọng nói:

- Trong đại sảnh này có không ít cao thủ, chúng ta không biết rõ nội tình, tốt nhất không nên xung đột với người ta.

Kiếm Vương Tử đưa mắt nhìn mẫu thân, cúi đầu không nói gì.

Kiếm Vương Phi trong lòng bất phục, đập mạnh tay xuống bàn nói lớn:

- Có gì mà phải sợ, ai thấy chúng ta không thuận mắt, ta sẽ giết kẻ đó trước !

Mấy lời này lập tức khiến mấy trăm cặp mắt trong đại sảnh đều nhìn bà ta với vẻ giận dữ.

Tây Môn Ngọc Sương e ngại uy danh của Kiếm Vương, tuy trong lòng tức giận nhưng vẫn cố nhẫn nhịn không phát tác. Nàng thấp giọng nói với Đoạn Kiếm phu nhân:

- Nữ nhân cao to thô hào kia là nhân vật thế nào ?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Phục Hổ Nữ Vương.

Tây Môn Ngọc Sương lắc đầu:

- Chưa bao giờ nghe nói đến nhân vật này !

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Không ai biết xuất thân của mụ ta, hình như cũng là người ở Trung Nguyên, nhưng từ nhỏ đã sinh trưởng Nam Hải, tuy dáng người thô hào nhưng võ công rất là cao cường.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Phu nhân đã động thủ với bà ta bao giờ chưa ?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Tuy ta chưa từng động thủ với mụ. nhưng đã nghe người khác nói về võ công của mụ.

Nói đến đây bà ta ngưng lại giây lát rồi tiếp tục nói:

- Nếu như không phải bà ta võ công kinh người, làm sao mà làm đựơc thê tử của Kiếm Vương ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Kiếm Vương nửa đời phong lưu, để lại trong võ lâm không ít chuyện tình bi thảm, không ngờ lại

phải lấy một nữ nhân thế này làm vợ, âu cũng là báo ứng của lão ta.

Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh một tiếng:

- Lão ta lẩn trốn ở Nam Hải, lần này dám trở về Trung Nguyên có thể nói là gan to bằng trời rồi !

Tây Môn Ngọc Sương ngạc nhiên hỏi:

- Thù nhân của Kiếm Vương nhiều lắm sao ?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Lão ta tướng mạo tiêu sái tuấn nhã, võ công lại cao cường, thêm vào đó tính tình phóng đãng, không ước thúc nên không biết đã gây nên bao nhiêu tình nghiệp trong chốn giang hồ. Vì thế, rất nhiều người xem lão là cái gai trong mắt, muốn trừ bỏ lão đi.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Phu nhân cũng rất hận lão ?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Loại người hạ tiện như lão, ai ai cũng muốn giết. Nếu như ta có cơ hội, ta cũng quyết không bỏ qua cho lão.

Tây Môn Ngọc Sương thầm nhủ:

- Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy.

Lý Trung Hụê lúc này đã đứng lên, tay nâng chén rượu cao giọng nói:

- Hoàng Sơn đại hội lần này được các vị nể mặt mà tham dự, tiểu nữ tử cảm kích vô tận, xin được kính các vị một ly trước.

Nói rồi nàng liền nâng ly uống cạn. Từ ngữ của nàng rất khiêm cung, rất nhiều người nghe thuận tai, ngay cả những người ở phe Tây Môn Ngọc Sương cũng nâng chén uống với nàng một chén.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng, tay nâng chén lên nói:

- Lý Trung Hụê, cô nương còn viện thủ nào chưa đến không ?

Lý Trung Hụê mỉm cười:

- Phụ tử Kiếm Vương kia không phải là do tiểu muội mời đến. Có phải thư thư nghĩ tiểu muội

dùng kế hoãn binh không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Nếu như không còn ai nữa, chúng ta cũng nên động thủ là vừa.

Bạch Tích Hương cười nhạt nói:

- Tây Môn thư thư ăn không ngon miệng sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đợi lát nữa động thủ, ta phải xin lãnh giáo võ công mới luyện thành của Bạch cô nương, xem có chỗ nào kinh người không mới được !

Bạch Tích Hương thở dài nói:

- Tây Môn thư thư không nên bức người thái quá, tiểu muội nhất định sẽ phụng bồi đến cùng.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt, không nói lời nào.

Đối với Bạch Tích Hương, Tây Môn Ngọc Sương vẫn luôn có một nỗi sợ không tên, tuy rằng bên ngoài nàng có vẻ áp chế Bạch Tích Hương, nhưng trong lòng vẫn có một chút gì đó sợ hãi.

Lý Trung Hụê lại bưng một chén rượu lên nói:

- Tây Môn thư thư, tiểu muội có mấy lời muốn hỏi.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Có gì mau nói ra đi ! Để đến lúc động thủ thì e rằng ngươi không có cơ hội nữa đâu !

Lý Trung Hụê nói:

- Thư thư dẫn người đến đây là để báo phụ mẫu chi cừu hay là còn muốn tranh chức võ lâm minh chủ ?

Tây Môn Ngọc Sương trầm ngâm nói:

- Thù sát phụ cũng phải báo, võ lâm minh chủ ta cũng phải tranh.

Lý Trung Hụê nói:

- Những người năm xưa sát hại phụ mẫu của thư thư đều đã đến đây. Còn chức vị võ lâm minh chủ

này tiểu muội cũng có thể nhường cho thư thư.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói:

- Ta phải dùng đao kiếm để đoạt lấy chức vị võ lâm minh chủ đó. Ta phải khiến cho anh hùng thiên hạ tâm phục khẩu phục. Tây Môn Ngọc Sương làm võ lâm minh chủ đâu phải giống như Lý Trung Hụê ngươi, chỉ dựa vào vận may.

Lý Trung Hụê nói:

- Nói vậy thì ngoại trừ quyết chiến ra, tiểu muội không còn con đường nào khác ?

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt nói:

- Sao cơ ? Lẽ nào ta lao sư động chúng đến đây để đùa với ngươi ?

Lý Trung Hụê nói:

- Thư thư đã muốn như vậy, tiểu muội cũng không còn cách nào nữa.

Lúc hai người nói chuyện thì rượu thịt đã được tiếp lên.

Lý Trung Hụê gắp một miếng thịt đưa lên miệng nói:

- Thư thư cũng ăn một chút đi, khi động thủ thì có lực khí hơn.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Ngày tháng còn dài, đâu có gì mà phải vội chứ ?

Lý Trung Hụê đặt đũa xuống nói:

- Tây Môn thư thư đã nghĩ qua cách động thủ thế nào chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi một đao, ta một kiếm cùng phân định sanh tử, còn có cách động thủ gì khác nữa ?

Lý Trung Hụê nói:

- Ý của tiểu muội là chúng ta sẽ đấu theo cách nào ?

Tây Môn Ngọc Sương liền hỏi:

- Vậy mong cô nương chỉ giáo !

Lý Trung Hụê nói:

- Chúng ta phân thành từng trận đấu riêng lẻ hay là hỗn chiến ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Điều này thì tuỳ cô nương quyết định !

Lý Trung Hụê thẩm nhủ:

- Ngươi đã có chủ trương trong lòng, tại sao lại không chịu nói ra.

Nghĩ đoạn nàng liền đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương. Chỉ thấy nàng vẫn mục quang của nàng vẫn lơ đãng nhìn mọi người, dường như căn bản không để ý đến những lời hai người vừa nói.

Tây Môn Ngọc Sương nâng một chén rượu lên nói:

- Cường tân bất áp chủ, động thủ thế nào đều do cô nương quyết định. Thư thư đây quyết không lên tiếng phản đối. Mong muốn duy nhất của ta là mau động thủ một chút. Tốt nhất trước khi trời tối có thể phân được thắng phụ.

Chương 43: Hồi 43

Lý Trung Hụê khẽ nhiú mày nói:

- Nếu như thư thư đã nói vậy, tiểu muội cung kính không bằng tuân mệnh. Hôm nay người của hai bên đều rất nhiều, nhưng mọi người không phải ai ai cũng phải động thủ.

Tây Môn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

- Thiếu Lâm tăng lữ bên ngoài sảnh đã bày ra la hán trận, vậy là quần đấu hay đơn đả độc đấu ?

Lý Trung Hụê nói:

- Tự nhiên coi là quần công.

Trong lòng lại thầm nhủ:

- Tây Môn Ngọc Sương này quả nhiên lợi hại, có thể phát hiện ra tăng lữ Thiếu Lâm đã bày ra La Hán Trận.

Chỉ nghe Tây Môn Ngọc Sương nói tiếp:

- Thư thư đây động thủ với người có một suy nghĩ rất lạ, đó là bất luận sử dụng thủ đoạn gì cũng được, miễn là chế phục được địch nhân tức là kẻ thắng cuộc.

Bạch Tích Hương nói:

- Rất là công bằng.

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Tự nhiên là phải công bằng. Bạch cô nương có gì không phục sao ?

Bạch Tích Hương ngẩng mặt nhìn ra ngoài cửa, rồi chuyển động mục quang nhìn Lý Trung Hụê nói:

- Hào kiệt các phương đều đã đến cả rồi, chúng ta không cần đợi chờ nữa. Tây Môn cô nương, trong lòng đã quyết rồi thì tại sao không động thủ ngay đi ?

Lý Trung Hụê gật đầu một cái, đứng dậy nhìn quần hào một lượt nói:

- Chư vị ăn uống đã xong chưa ?

Quần hào trong sảnh liền đồng thanh nói:

- Ăn xong rồi !

Lý Trung Hụê liền chậm rãi nói:

- Tây Môn cô nương đã không nhẫn nại được nữa, vị nào còn chưa tận tửu hứng, thì xin cạn thêm mấy li nữa.Nếu như rượu thịt đã no say thì xin mời ra bên ngoài, tiểu nữ đã chuẩn bị một vùng đất trống để hai bên tỷ thí.

Hào kiệt trong sảnh đều lục tục đứng dậy đi ra bãi đất trống bên ngoài đại sảnh.

Nhưng Tây Môn Ngọc Sương vẫn ngồi yên bất động.

Nàng bất động, Tây Môn Ngọc Sương, Ngũ Độc Cung Chủ và Trình Thạch Công cũng ngồi yên bất động.

Ngay cả Tang Nam Tiều, Bạch Tích Hương và Chu Dật cũng ngồi yên bất động.

Lý Trung Hụê lấy làm kỳ quái, thầm nhủ:

- Rõ ràng là Tây Môn Ngọc Sương đang rất muốn quyết đấu, lúc này sao vẫn ngồi yên bất động ?

Tâm niệm chuyển động,nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Xin mời Tây Môn thư thư !

Bạch Tích Hương đã đoán ra được dụng tâm của Tây Môn Ngọc Sương, mỉm cười nhạt nhẽo nói:

- Tây Môn thư thư lưu lại trong này phải chăng là vì tiểu muội ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Đúng vậy, ta muốn chúng ta giải quyết sớm một chút. Tránh dính dáng với Lý Trung Hụê.

Lý Trung Hụê ngạc nhiên hỏi:

- Giải quyết cái gì ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng:

- Chuyện của hai chúng ta, ngươi không cần biết !

Bạch Tích Hương mỉm cười nói:

- Tây Môn thư thư sợ rằng lúc tỷ võ tiểu muội sẽ góp ý cho cô nương nên muốn giết tiểu muội trước đi.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh:

- Quả nhiên ngươi rất thông minh !

Nàng vừa dứt lời thì một thanh y nữ tỳ sau lưng đột nhiên vung kiếm đâm thẳng vào Bạch Tích Hương.

Lý Trung Hụê liền khẽ vung tay. Oán Hồn liền đưa tay đánh ra một chưởng đứng chặn trước mặt Bạch Tích Hương.

Thanh y nữ tỳ cười lạnh một tiếng nói:

- Tránh ra !

Oán Hồn cười khẩy nói:

- Đâu dễ như vậy chứ !

Thanh y nữ tỳ chuyển động nhãn châu, huy kiếm đâm thẳng đến trước ngực oán hồn.

Oán Hồn không xuất vũ khí, tả thủ chỉ vung lên đánh ra một cỗ kình lực ngăn chặn kiếm thế lại, đồng thời hữu thủ đưa ra chộp lấy cổ tay của ả nữ tỳ.

Tây Môn Ngọc Sương thấy nữ tỳ của mình bị Oán Hồn ngăn cản, quay lưng lại nói ba nữ tỳ phía sau:

- Cùng lên một lượt đi !

Lý Trung Hụê cũng khẽ vẫy hữu thủ, Hung Thần, Ác Sát và Nộ Quỷ cũng đồng thời tiến lên, phân ra cự địch.

Tám người chia thành bốn đôi, ác đấu kịch liệt trong đại sảnh.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn Ngũ Độc Cung Chủ mỉm cười:

- Cung chủ hãy thể hiện chút thủ đoạn cho chúng xem đi !

Thì ra Tây Môn Ngọc Sương tuy không tin Bạch Tích Hương có thể trong thời gian ngắn luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng trong lòng vẫn có chút sợ hãi đối với nàng. Sợ rằng lời của Bạch Tích Hương là sự thật, lúc đó thì sẽ đem lại phiền phức lớn cho nàng.

Trong bốn người thì võ công của Ngũ Độc Cung Chủ là kém nhất, nhưng độc vật của lão thì khiến người khác không thể kháng cự được. Tây Môn Ngọc Sương chỉ mong Bạch Tích Hương chết sớm, bất luận dùng thủ đoạn gì, chỉ cần Bạch Tích Hương chết đi thì nàng có thể yên tâm. Nếu thế liền dùng lời lẽ kích động cho Ngũ Độc Cung Chủ xuất thủ.

Ngũ Độc Cung Chủ không biết nội tình, đâu coi Bạch Tích Hương ra gì. Lão chỉ cười lạnh một tiếng nói:

- Oa nhi, lúc nãy ngươi không uống ly ngô công tửu của lão, bây giờ hãy thử xem độc vật của lão đây thế nào ?

Bạch Tích Hương lắc đầu nói:

- Đừng nói phét nữa !

Ngũ Độc Cung Chủ nói:

- Ngươi còn di ngôn gì thì mau nói ra đi !

Bạch Tích Hương cười lạnh nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, tại sao ngươi không dám xuất thủ, tại sao lại để người khác chết thay cho mình ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười nói:

- Nhìn bộ dạng gió thổi cũng bay của ngươi, không ngờ khẩu khí lại lớn như vậy. Cung chủ đây oai trấn giang hồ, ngươi nói như vậy không phải là đã coi thường ông ta hay sao ?

Bạch Tích Hương tức giận nói:

- Không ngờ càng ngày ngươi càng xấu tính. Ngươi nghĩ rằng ta không thể giết được ngươi hay sao ?

Ngũ Độc Cung Chủ đã cầm trong tay một con độc xà, nghe hai người nói chuyện, trong lòng cũng đột nhiên sinh cảnh giác:

- A đầu này nói không sai, nếu như dễ đối phó thì tại sao Tây Môn Ngọc Sương lại không tự tay xuất thủ mà lại khích động người khác. Chuyện này quyết không thể mạo hiểm được.

Tâm niệm chuyển động, lão liền ngồi yên bất động.

Bạch Tích Hương chuyển động mục quang nhìn Ngũ Độc Cung Chủ lạnh lùng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương muốn ngươi đối phó ta, chắc chắn ngươi cũng phải có công phu kinh người gì đó, vậy hãy xuất thủ đi xem nào !

Ngũ Độc Cung Chủ bị nàng nói vậy thì sắc mặt khẽ biến, hai mày nhíu lại, hai chân mày ẩn hiện sát cơ. Lão thầm nhủ:

- Dù võ công của ngươi có cao người cũng không thể một kích mà lấy mạng ta. Lời này của ả thật quá ngông cuồng, nếu như ta không xuất thủ, e rằng sẽ bị người khác cười đến mất mặt mất.

Nghĩ đoạn lão liền hừ nhẹ một tiếng nói:

- Hảo ! Ngươi hãy cẩn thận !

Tây Môn Ngọc Sương ngưng mục nhìn hai người, mong nhìn ra được ai thắng, ai bại.

Ngũ Độc Cung Chủ đang định dùng độc vật thì liếc nhìn thấy Bạch Tích Hương đột nhiên nhắm hai mắt lại, trong lòng lấy làm kỳ quái tự nhủ:

- Tại sao ả ta lại nhắm hai mắt lại ?

Bạch Tích Hương không mở mắt, nhưng miệng vẫn lạnh lùng hỏi:

- Một người chỉ có thể chết một lần, nếu như ngươi không sợ chết thì cứ xuất thủ đi.

Ngũ Độc Cung Chủ chưa từng thấy ai đối diện với mình mà như Bạch Tích Hương, lão liền thay đổi chủ ý nói:

- Tây Môn cô nương, vị cô nương này kết thù rất sâu với cô nương có phải không ?

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười:

- Không có cừu hận gì, nhưng đã là địch thủ của nhau. Không phải ngươi tử thì là ta vong. Cung chủ cứ thoải mái xuất thủ, không cần phải khách khí.

Ngũ Độc Cung Chủ mỉm cười nói:

- Nha đầu này lời nói ngông cuồng, nói rằng chỉ cần một chiêu có thể làm cho người khác tử thương tại trận, không biết là thật hay giả ?

Thái độ của Bạch Tích Hương đã khiến cho Ngũ Độc Cung Chủ trở nên hoài nghi Tây Môn Ngọc

Sương, nhất thời không dám mạo hiểm xuất thủ.

Lý Trung Hụê thấy hai bên đã hình thành thế đối đầu, liền mỉm cười nói:

- Tây Môn thư thư đã không muốn mạo hiểm, vị Ngũ Độc Cung chủ này cũng không có ý xuất thủ, chi bằng cứ ra bên ngoài phân thắng phụ một phen trước mặt quần hào võ lâm.

Ngũ Độc Cung Chủ liền lên tiếng:

- Lý minh chủ nói rất đúng. Nếu như muốn đánh thì hãy ra trước mặt quần hào đánh cho minh bạch.

Tây Môn Ngọc Sương vốn muốn trừ bỏ Bạch Tích Hương trước khi rời đại sảnh, sau đó khi tỷ võ giết chết mấy võ lâm cao thủ, thừa cơ thu phục một bộ phận quần hào, rồi ra tay thu thập luôn cả Hoàng Sơn Thế Gia. Chẳng những có thể báo được thù giết cha mẹ mà còn đoạt luôn cả chức vị minh chủ võ lâm.

Nào ngờ sự việc lại không như nàng sở liệu, chính thái độ âm trầm của Bạch Tích Hương đã khiến Ngũ Độc Cung Chủ không dám xuất thủ.

Tây Môn Ngọc Sương cười lạnh nói với Bạch Tích Hương:

- Bạch muội muội, từ nay muộn cũng phải cẩn thận hơn một chút.

Bạch Tích Hương tức giận nói:

- Tuy ta không muốn giết người, nhưng nếu ngươi ép ta thái quá, thì ta cũng đành phải giết mấy người cho ngươi xem thử.

Một vị cô nương yếu nhược như nàng, lúc này đột nhiên lại trở nên vô cùng kiên cường, hai mắt lộ ra thần quang như điện.

Tây Môn Ngọc Sương là nhân vật tuyệt đỉnh thông minh, thấy khẩu khí của Bạch Tích Hương như vậy cũng hơi chột dạ. Chuyện nàng có thể một chiêu lấy mạng người thì còn khó nói, chứ chuyện nàng đã luyện thành võ công thì có lẽ tuyệt đối không giả.

Nghĩ đoạn, nàng liền cao giọng nói:

- Dừng tay !

Bốn nữ tỳ liền lập tức đình thủ. Thần, Sát, Quỷ, Hồn tứ đại hung nhân cũng ngưng chiến lùi lại.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Chúng ta ra tỷ võ trường trước.

Nói đoạn nàng liền sải bước đi ra ngoài, trong lòng thầm tính toán:

- Trước mắt chỉ có thể thầm ám toán được ả mà thôi, không thể xuất thủ trước mặt mọi người được.

Cái gọi là tỷ võ trường thực ra chỉ là một bãi cỏ ở phía trước đại sảnh dùng dây từng quây lại, ngoài ra còn có kê một số ghế nữa.

Các ghế hầu hết đều đã có người ngồi, các cao thủ của hai bên đều ngồi ở hai phía khác nhau.

Lý Trung Hụê cúi người hành lễ nói:

- Tây Môn thư thư mời ngồi !

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt quan sát bốn phương tám hướng một lượt rồi chậm rãi bước đến phía chính tây ngồi xuống chiếc ghế đầu tiên.

Đoạn Kiếm phu nhân, Ngũ Độc Cung Chủ, Trình Thạch Công cũng lần lượt ngồi xuống.

Lúc này, quần hào hiệp nghĩa tập trung ở Hoàng Sơn Thế Gia cũng chia nhau ra ngồi đầy các ghế ở hướng chính Đông.

Giữa hai bên có một khoảng đất rộng, hiển nhiên chính là đấu trường.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn Bạch Tích Hương nói:

- Bạch cô nương có muốn ngồi cạnh tiểu muội không ?

Bạch Tích Hương gật đầu:

- Nếu như tiểu muội rời xa cô nương, cô nương sẽ đối phó Tây Môn Ngọc Sương thế nào ?

Lý Trung Hụê đang cảm thấy khó xử thì Tang Nam Tiều chợt lên tiếng:

- Lý minh chủ.

Lý Trung Hụê thầm nhủ:

- Nếu như người này chịu đánh trận đầu thì thật tốt quá.

Nghĩ đoạn nàng liền nói:

- Lão tiền bối có gì phân phó ?

Tang Nam Tiều nói:

- Lão phu xin được đánh trận đầu.

Lý Trung Hụê nói:

- Nếu không phải lão tiền bối tự nguyện xuất thủ trận đầu, bản toà cũng không dám phái lão tiền bối xuất thủ.

Tang Nam Tiều nói:

- Minh chủ nặng lời rồi !

Lý Trung Hụê nói:

- Mong lão tiền bối có thể hạ được oai phong của kẻ địch.

Tang Nam Tiều mấp máy môi định nói gì đó nhưng lại thôi, chậm rãi bước ra ngoài trường đấu nói:

-Có vị nào hứng thú với kẻ tàn phế này thì xin hạ trường túc giáo ?

Tây Môn Ngọc Sương không ngờ ngay trận đầu đối phương đã phái ra một nhân vật cao thâm mạt trắc, nhất thời không biết phái ai ra cự địch.

Nàng đưa mắt nhìn lại những người của mình, không thấy ai tự nguyện ra tay ứng địch.

Tây Môn Ngọc Sương chuyển động mục quang nhìn Ngũ Độc Cung Chủ nói:

- Cung Chủ và lão anh hùng đã có chút ân oán, ngài ra tiếp lão vài chiêu có được không ?

Ngũ Độc Cung Chủ liền chậm rãi đứng dậy, bước ra giữa trường đấu.

Tây Môn Ngọc Sương cao giọng nói:

- Hai bên đánh nhau khó tránh khỏi thương vong, cung chủ cứ việc tận dụng hết sở trường, không cần phải giữ quy tắc giang hồ.

Nàng biết Ngũ Độc Cung Chủ toàn thân là kịch độc, nhưng lại sợ lão ta không chịu thi triển trước mặt thiên hạ anh hùng, nên mới nhắc nhở lão ta như vậy.

Con mắt duy nhất của Tang Nam Tiều sáng rực lên nhìn chằm chằm vào mặt Ngũ Độc Cung Chủ:

- Ngươi cả đời dùng độc, tự lập môn phái, thiết nghĩ cũng không phải là chuyện dễ, nhưng làm ác vô số, nay lại xuất hiện ở đây trợ Trụ vi ngược, vậy là tự ngươi tìm lấy cái chết rồi.

Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh nói:

- Ngươi thắng ta rồi hãy nói khoác !

Nói đoạn lão liền dương tay lên vẫy nhẹ, hai đạo hàn quang lập tức bay về phía Tang Nam Tiều.

Tang Nam Tiều khẽ vung tả thủ, hô lên một tiếng đánh ra một đạo phách không chưởng lực, đánh rơi đạo hàn quang thứ nhất. Hữu thủ cũng chộp ra, bắt lấy đạo hàn quan thứ hai.

Quần hào quan sát kỹ hai vật mà Ngũ Độc Cung Chủ vừa ném ra, ai cũng ngẩn người ngạc nhiên.

Thì ra đó không phải là ám khí gì cả, mà chính là hai con rắn nhỏ.

Con rắn thứ nhất bị Tang Nam Tiều đánh một chưởng, lập tức chết ngay. Còn con thứ hay sau khi bị Tang Nam Tiều chụp lấy liền vươn miệng ra cắn một miếng vào ngón tay lão.

Ngũ Độc Cung Chủ cười lạnh một tiếng nói:

- Hai con rắn này tuy nhỏ, nhưng toàn thần đều là kịch độc. Chỉ cần ngươi chạm vào nó thì đã chết chắc rồi. Không ngờ đại danh đỉnh đỉnh Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều cũng chỉ như vậy mà thôi.

Tang Nam Tiều ngửa mặt cười dài nói:

- Lẽ nào ngươi cho rằng một con rắn nhỏ này có thể giết được lão phu hay sao ?

Nói đoạn lão liền thầm vận nội lực, năm ngón tay xoè ra, con rắn nhỏ lập tức đứt thành nhiều đoạn rơi xuống đất.

Một chiêu nội công đoạn xà này mọi người đều thấy vô cùng bình thường, chỉ cần là người có nội công căn bản thì ai cũng có thể làm được như vậy. Nhưng Ngũ Độc Cung chủ thì kinh hãi vô tỉ, lão thầm nghĩ:

- Võ công của lão già độc nhãn này quả nhiên có chỗ đặc biệt, một chiêu vừa nãy lực đạo ít nhất cũng phải năm trăm cân, chỉ trong nháy mắt mà ngưng tụ được nội lực nhanh như vậy, người thường khó mà làm được.

Thì ra con tiểu xà của lão là một loại vô cùng đặc biệt, thân hình cứng rắn như sắt thép, đao kiếm cũng khó mà làm chúng bị thương được.

Sau khi Tang Nam Tiều chấn đứt độc xà liền cười lạnh một tiếng nói:

- Ngũ Độc Cung Chủ, nếu lão phu không cho ngươi một cơ hội thi triển độc thủ thì e rằng ngươi sẽ không cam tâm nhận bại. Ngươi còn thủ đoạn gì thì cứ tận lực mà thi triển hết đi, nếu như đã hết trò rồi thì lão phu sẽ phản kích đây.

Ngũ Độc Cung Chủ liền dơ hai tay lên nói:

- Ngươi hãy thử thứ này xem đã !

Chỉ thấy mấy đạo hắc ảnh bay về phía Tang Nam Tiều nhanh như chớp.

Tang Nam Tiều liền đẩy song chưởng ra, toàn bộ những điểm đen kia đều chưởng lực của lão đánh rơi xuống đất.

Quần hào ngưng mục nhìn ra, chỉ thấy trên mặt cỏ rải đầy những con ngô công ngắn, tất cả đều đã bị Tang Nam Tiều đánh chết.

Ngũ Độc Cung Chủ này chuyên sử độc xà, ngô công làm ám khí, quần hào nhìn thấy đều rởn cả gai ốc, thầm nhủ:

- Tên này người ngợm nam không ra nam, nữ không ra nữ, mà thủ đoạn thật độc ác. Bên trong chiếc áo bào rộng thùng thình kia không biết có bao nhiêu độc vật nữa.

Tang Nam Tiều sau khi đánh rơi đám ngô công của Ngũ Độc Cung Chủ, liền thừa cơ tung người lên, chưởng thế như đao, hoành ngang chém thẳng vào Ngũ Độc Cung Chủ.

Ngũ Độc Cung Chủ vội lùi lại tránh né, hữu thủ cũng đánh ra một chưởng hoàn kích.

Tang Nam Tiều lạnh lùng nói:

- Năm xưa ngươi lập ra Ngũ Độc Cung đã làm hại không ít võ lâm đồng đạo, hôm nay chính là ngày tên bại hoại võ lâm như ngươi đền tội.

Lời chưa dứt thì lão đã liên tiếp đánh ra tám chưởng.

Ngũ Độc Cung Chủ bị liên tiếp thối lui, sau khi vất vả tránh được tám chưởng liên hoàn của Tang Nam Tiều thì hoàn lại được hai kích.

Tang Nam Tiều vẫn liên tiếp giữ thế công, chưởng thế lăng lệ vô tỉ, trong chưởng lại ẩn tàng những thế cầm nã vô cùng kỳ ảo.

Chợt Tang Nam Tiều hô lên một tiếng:

- Chết !

Chỉ thấy lão tung ra một chưởng, kích trúng vào tả thủ của Ngũ Độc Cung Chủ.

Chưởng này uy lực vô song, Ngũ Độc Cung Chủ sau khi trúng chưởng liền bị Tang Nam Tiều bứt đoạn một cánh tay.

Chỉ nghe lão ta hự lên một tiếng, hữu thủ vung ra, đánh thẳng vào trước ngực Tang Nam Tiều.

Tang Nam Tiều khẽ huy tả thủ, ngạnh tiếp một kích này của Ngũ Độc Cung Chủ. Quần hào chỉ nghe 'ầm' một tiếng, rồi thấy Ngũ Độc Cung Chủ lảo đảo lùi về phía sau bốn năm bước.

Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiều tuy đánh lùi được Ngũ Độc Cung Chủ nhưng chính lão cũng hự lên một tiếng, lùi về sau hai bước.

Quần hào ngưng mục nhìn qua, chỉ thấy trên cổ tay Tang Nam Tiều đã có một con rắn nhỏ màu vàng kim đeo lủng lẳng, dưới ánh mặt trời sắc vàng lấp lánh.

Biến hoá này quá đột ngột khiến quần hào đều không khỏi ngẩn người.

Hai hàm răng nhỏ của con kim xà găm chặt vào thịt của Tang Nam Tiều.

Chỉ nghe một người cao giọng thốt lên:

- Đó chính là Kim Tuyến Xà ...

Tang Nam Tiều cúi đầu nhìn con kim xà trên cổ tay, đột nhiên hét lớn một tiếng, xông thẳng về phía Ngũ Độc Cung Chủ.

Ngũ Độc Cung Chủ mắt thấy Tang Nam Tiều xông đến, khí thế hung hãn như núi lở, con mắt duy nhất của lão sáng rực như điện, trong lòng cũng không khỏi thầm kinh hãi. Lão liền vung hữu chưởng lên ngăn cản chưởng thế của đối phương.

Chỉ nghe 'ầm' một tiếng nữa vang lên, chưởng lực của Tang Nam Tiều đã bị lão cản lại.

Nào ngờ chân hữu của Tang Nam Tiều lại xuất kỳ bất ý phóng ra một cước trúng ngực của Ngũ Độc Cung Chủ.

Lực đạo của cước này nặng cả ngàn cân, Ngũ Độc Cung Chủ liền bay vọt về phía sau mấy trượng, thất khiếu chảy máu, tuyệt khí mà chết.

Tang Nam Tiều sau khi một cước đá chết địch thủ, liền lập tức lấy trong ngực ra một ngọn truỷ thủ, chặt vào khuỷu tay mình, nửa cánh tay của lão liền rơi bịch xuống đất.

Con Kim Tuyến Xà đó kịch độc vô tỷ, Tang Nam Tiều sau khi bị nó cắn trúng đã không kịp thời phong bế huyệt đạo, lại còn vận công phát chưởng tấn công Ngũ Độc Cung Chủ nên chất độc đã chạy lên đến bả vai.

Tang Nam Tiều thấy máu chảy ra vẫn có màu đen, liền vung tay vứt ngọn truỷ thủ vào bãi cỏ, cao giọng nói:

- Vị nào cho lão phu mượn thanh kiếm !

Lâm Hàn Thanh đột nhiên nhảy tới, rút Tham Thương Kiếm đưa cho lão.

Tang Nam Tiều tiếp lấy đoản kiếm nói:

- Hảo kiếm !

Nói đoạn, hữu thủ vung lên vẽ một đường cong cắt thẳng vào tả thủ. Nửa đoạn tay còn lại cũng rơi bịch xuống đất.

Bị rắn cắn chặt tay không phải là chuyện ly kỳ gì trong võ lâm, nhưng liên tiếp chặt hai lần như Tang Nam Tiều thì e rằng chưa ai làm được cả. Chỉ thấy quần hào đều nhìn lão ngẩn người không nói tiếng nào.

Sau khi Tang Nam Tiều chặt đứt tay mình liền đưa kiếm lại cho Lâm Hàn Thanh, sải bước đến trước mặt Lý Trung Hụê nói:

- Lão khiếu đã không làm minh chủ thất vọng, thay người trừ đi cường địch, thực hiện được lời hứa năm xưa, không phụ di ngôn của lão giáo chủ. Bây giờ lão phu đã thành kẻ tàn phế, không còn khả năng tái chiến, vậy xin minh chủ cho phép lão khiếu cáo biệt ở đây.

Nói đoạn, lão cũng không đợi Lý Trung Hụê trả lời, quay đầu bỏ đi.

Lý Trung Hụê đưa mắt nhìn theo bóng Tang Nam Tiều, định lên tiếng gọi lại nhưng Bạch Tích Hương đã ngăn cản:

- Để ông ta đi đi !

Tang Nam Tiều sải bước đi khỏi tỷ võ trường, quần hào liền lục tục lùi lại nhường cho lão một lối đi, trong nháy mắt đã không thấy người đâu nữa.

Trận đầu tiên, một người chết, một người bị phế một tay, tính ra thì Lý Trung Hụê là người thắng trận này.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn thi thể Ngũ Độc Cung Chủ nói:

- Từ lâu đã nghe danh Ngũ Độc Cung Chủ luyện loại kỳ độc võ công, không biết là lão chết thật hay giả ?

Nói đoạn nàng liền đứng dậy bước đến bên cạnh thi thể lão, đặt một tay lên ngực ngầm vận công, một lát sau nàng liền nhấc tay ra, chậm rãi đứng lên nói:

- Mang xuống đi !

Chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên, một bóng người chạy đến nhanh như gió.

Lý Trung Hụê quay đầu nhìn lại thì thấy Thiên Hạc Thượng Nhân đang lao vút vào tỷ võ trường. Trong lòng nàng lấy làm kỳ quái thầm nhủ:

- Người này đến đây làm gì nhỉ ?

Chỉ thấy Thiên Hạc Thượng Nhân chạy đến bên cạnh thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ nói:

- Bỏ thi thể xuống !

Thì ra đã có hai hắc y đại hán chạy đến vác thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ lên.

Hai đại hán ngơ ngẩn nhìn nhau, không biết làm thế nào mới tốt.

Thiên Hạc Thượng Nhân giơ hai tay ra nói:

- Đưa cho ta !

Hai hắc y đại hán đưa mắt nhìn Tây Môn Ngọc Sương, không biết phải làm thế nào.

Tây Môn Ngọc Sương cười nhạt nói:

- Đưa cho lão đi !

Hai hắc y đại hán liền chậm rãi đưa thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ cho Thiên Hạc Thượng Nhân.

Thiên Hạc Thượng Nhân bồng thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ lên, hai khoé mắt đột nhiên chảy ra hai hàng lệ, từng giọt nước mắt lã chã rơi trên thi thể của Ngũ Độc Cung Chủ.

Thiên Hạc Thượng Nhân bước đến trước mặt Lý Trung Hụê nói:

- Bần đạo vốn định tương trợ minh chủ trừ đi người này, nhưng bây giờ y đã chết trong tay Tang Nam Tiều, bần đạo ở đây cũng chẳng có ích gì nữa.

Lý Trung Hụê vội hỏi:

- Lão tiền bối muốn đi khỏi nơi này ?

Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

- Đúng vậy, bần đạo phải về Liên Vân Lư mai táng cho y.

Lý Trung Hụê ngạc nhiên thầm nhủ:

- Cái tên bất nam bất nữ này không biết là người gì của Thiên Hạc Thượng Nhân ?

Tâm niệm chuyển động, nàng liền mở miệng hỏi:

- Lão tiền bối, vị Ngũ Độc Cung Chủ này có phải là hảo hữu lâu năm của người không ?

Thiên Hạc Thượng Nhân trầm ngâm nói:

- Y đã chết rồi, bần đạo cũng chẳng cần danh dự gì nữa, y chính là người vợ năm xưa của bần đạo.

Lời này vừa xuất ra, toàn trường đều trấn động. Ai ai cũng biết Thiên Hạc Thượng Nhân là một vị tu đạo tam thanh, hơn nữa đạo hành lâu năm, danh tiếng cực cao trong võ lâm, không ngờ lão ta lại còn có một người vợ kết tóc.

Lý Trung Hụê ngẩn người nói:

- Lão tiền bối không nói sớm để vãn bối nói với Tang lão tiền bối một tiếng, như vậy thì lệnh phu nhân có lẽ sẽ không mất đi tính mạng.

Thiên Hạc Thượng Nhân nói:

- Y đã làm nhiều việc ác, chết cũng không đủ đền tội, bần đạo cũng không có gì phải đáng tiếc cả.

Lý Trung Hụê thở dài một tiếng nói:

- Nếu lão tiền bối nhất định muốn đi, vãn bối cũng không giữ người làm gì nữa.

Thiên Hạc Thượng nhân nói:

- Y vốn là một người rất thiện lương, chỉ vì một chút hiểm lầm mà bỏ nhà ra đi, không ngờ sau này y lại trở thành Ngũ Độc Cung Chủ, tội ác vô số như vậy.

Lời chưa dứt lão đã quay người bỏ đi.

Tây Môn Ngọc Sương nhìn theo bóng Thiên Hạc Thượng Nhân đi xa dần, trong lòng cũng không khỏi có cảm giác buồn bã, nghĩ lại tình cảnh vừa rồi, nhất phái chi chủ đã mất đi tính mạng, nhất đại

kỳ nhân phải tự đoạn thủ ...

Chỉ nghe Trình Thạch Công trầm giọng nói:

- Lão khiếu đến đây hoàn toàn là vì Lý phu nhân, nếu Tây Môn cô nương không gọi bà ta xuất trận, lão khiếu e rằng khó nhẫn nại được nữa.

Tây Môn Ngọc Sương đưa mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý phu nhân đâu, nàng liền lên tiếng gọi:

- Lý minh chủ !

Tiếng nói của nàng tuy không lớn lắm nhưng đã khiến cho không khí tang thương của trường đấu mất đi gần hết, khiến cho quần hào cảm thấy rằng họ vẫn còn đang ở trong nguy cơ, huyết chiến và tử vong có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Kết cục bi thảm của trận đầu tiên đã khiến rất nhiều cao thủ có mặt đương trường từ bỏ đi vọng tưởng xuất chiến lập danh.

Lý Trung Hụê chậm rãi đứng dậy chắp tay nói:

- Tây Môn cô nương có gì chỉ giáo ?

Tây Môn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

- Cao thủ hai bên có đến hơn trăm người, nếu như người nào cũng muốn xuất thủ thì e rằng chúng ta có đấu ba ngày ba đêm cũng chưa phân thắng phụ được.

Lý Trung Hụê mỉm cười nói:

- Không sai, không biết Tây Môn cô nương có cao kiến gì không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ta muốn chỉ danh khiêu chiến, không biết Lý minh chủ có đám đáp ứng hay không ?

Bạch Tích Hương thấp giọng nói:

- Có thể đáp ứng nàng ta, nhưng chúng ta phải được quyền quyết định.

Lý Trung Hụê khẽ gật đầu rồi cao giọng nói:

- Cô nương có thể chỉ danh, nhưng đáp ứng hay không là chuyện của tiểu muội.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Trận đầu tiên cao thủ hai bên đã giao đấu vô cùng kịch liệt, trận thứ hay này tự nhiên cũng không thể nào kém phần được.

Lý Trung Hụê liền lớn giọng hỏi:

- Cô nương nói đi !

Tây Môn Ngọc Sương mỉm cười chậm rãi nói:

- Từ lâu đã nghe danh lệnh đường là võ lâm đệ nhất cao thủ, vì vậy ta muốn chỉ danh lệnh đường khiêu chiến, không biết ý của Lý minh chủ thế nào ?

Lý Trung Hụê ngập ngừng nói:

- Chuyện này, tiểu muội ...

Chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên:

- Hụê nhi, con không cần khó xử.

Lý phu nhân thân vận bạch y, chậm rãi bước ra tỷ võ trường.

Tuy bà tuổi đã vãn niên, nhưng dung mạo vẫn như hoa như ngọc, chỉ là diễm tựa đào lý, lãnh tựa băng sương.

Lý phu nhân chậm rãi bước ra giữa bãi cỏ thì mới dừng lại, lạnh lùng hỏi:

- Vị nào sẽ cùng ta động thủ ?

Trình Thạch Công, Đoạn Kiếm phu nhân liền nhất tề đứng dậy tranh nhau bước ra trường đấu.

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:

- Hai vị chậm đã.

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Trình Thạch Công không phải địch thủ của bà ta, để ta xuất chiến thì hơn.

Trình Thạch Công tức giận nói:

- Sao ngươi biết ta không phải là địch thủ của bà ta ?

Đoạn Kiếm phu nhân lạnh lùng nói:

- Mấy chiêu Khiếu Phong Trượng Pháp của ngươi làm sao mà địch nổi Lý phu nhân chứ ?

Trình Thạch Công cười lạnh một tiếng nói:

- Vậy ngươi đợi ta bại vong trong tay mụ rồi xuất thủ cũng chưa muộn.

Nói đoạn lão liền tung người phóng vào trường đấu.

Đoạn Kiếm phu nhân cũng định nhảy vào nhưng đã bị Tây Môn Ngọc Sương đưa tay cản lại. Nàng nói:

- Lão không phải đối thủ của Lý phu nhân, trong trăm chiêu nhất định sẽ lạc bại, lẽ nào bà còn sợ không báo được thù ?

Đoạn Kiếm phu nhân chậm rãi ngồi xuống nói:

- Nếu như bên chúng ta thua liên tiếp hai trận, chỉ sợ nhụt mất nhuệ khí.

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Không cần lo, ta đã có chuẩn bị sẵn. Dù thua thêm mấy trận nữa cũng không ảnh hưởng gì cả.

Đoạn Kiếm phu nhân liền không nói gì thêm nữa.

Ngưng mục quan sát bên trong đấu trường, chỉ thấy Trình Thạch Công tay cầm thiết trượng đi đến trước mặt Lý phu nhân, cất tiếng vang như chuông đồng hỏi:

- Ngươi còn nhận ra lão phu không ?

Lý phu nhân lạnh lùng đáp:

- Trình Thạch Công.

Trình Thạch Công gằn giọng:

- Không sai !

Hai đạo mục quang lão sáng rực nhìn chằm chằm vào mặt Lý phu nhân, chậm rãi nói:

- Chuyện năm xưa của chúng ta ngươi có còn nhớ không ?

Lý phu nhân lạnh lùng đáp:

- Ta nhớ rất rõ ràng.

Mỗi câu bà ta nói đều ngắn gọn súc tích, tựa hồ như sợ nói thừa một chữ vậy.

Trình Thạch Công lạnh lùng nói:

- Ngươi đã nhớ rõ ràng rồi thì sao còn không rút binh khí ra đi !

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta sẽ dùng đôi tay này để đối phó Khiếu Phong Trượng Pháp của ngươi, xuất thủ đi !

Trình Thạch Công tức giận nói:

- Được lắm, để lão phu xem mấy năm nay võ công của ngươi đã tiến bộ tới mức nào ?

Nói đoạn lão hét lớn một tiếng, vung trượng bổ vào đầu Lý phu nhân.

Lý phu nhân khẽ phất tay áo, dùng thân pháp kỳ ảo nhẹ nhàng lách người tránh khỏi.

Trình Thạch Công một trượng rơi vào khoảng không, lập tức vặn mạnh cổ tay, thu hồi trượng thế, hoành trượng quét ngang hông đối phương.

Một chiêu này vô cùng lăng lệ, đem theo tiếng rít gió rợn người.

Lý phu nhân khẽ nhíu mày, chỉ thấy bà ta khẽ lắc mình một cái, người đã đứng bên cạnh Trình Thạch Công rồi.

Trình Thạch Công tức giận gầm lên, thiết trượng trong tay hoá thành một tấm lưới trượng ảnh trùng trùng phủ trùm lên Lý phu nhân.

Chỉ thấy thân hình Lý phu nhân lay động như cây liễu trước gió, đồng thời hoá thành vô số nhân ảnh chuyển động trong cùng trượng ảnh của Trình Thạch Công.

Một hồi sau bà đã nhảy ra khỏi vòng vây của lão, lớn giọng quát:

- Dừng tay !

Trình Thạch Công thu hồi thiết trượng hỏi:

- Ngươi còn gì muốn nói ?

Lý phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Ngươi còn chưa chịu nhận thua ư ?

Trình Thạch Công tức giận hỏi:

- Còn chưa phân thắng phụ, lẽ nào lão phu lại nhận thua ?

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta đã thủ hạ lưu tình rồi đấy, ngươi thử nhìn cánh tay hữu của mình xem.

Quần hào đương trường có quá nửa không hiểu nội tình, nghe Lý phu nhân nói vậy liền lập tức chú ý quan sát cánh tay hữu của Trình Thạch Công.

Chỉ thấy trên tay áo của lão đã có một lỗ thủ nhỏ, không biết là do vật gì gây ra.

Trình Thạch Công nhìn lỗ thủng trên áo, trầm ngâm không nói nên lời.

Theo quy tắc võ lâm mà luận thì Trình Thạch Công đã thua rõ ràng, nhưng tình hình lúc này thì lại hoàn toàn khác với tỷ võ thông thường, dù tay áo có thủng vẫn hoàn toàn có thể tái chiến.

Đoạn Kiếm phu nhân cười lạnh nói:

- Trình Thạch Công, ta sớm đã nói ngươi không được mà ngươi cứ không tin. Lúc này ngươi đã có thể nhận thua chưa ?

Trình Thạch Công nghe Đoạn Kiếm phu nhân nói vậy đột nhiên hét lớn một tiếng, vung thiết trượng lao thẳng về phía Lý phu nhân.

Chương 44: Hồi 44

Khiếu Phong Trượng Pháp của lão dù sao cũng là võ lâm kỳ học, khi thi triển ra thì như cuồng phong nộ vũ, uy thế thập phần kinh nhân.

Chỉ thấy Lý phu nhân bạch y phiêu phiêu, cả thân hình như bị úp trong chiếc lồng tạo bởi trượng ảnh của Trình Thạch Công.

Trượng thế của Trình Thạch Công trầm trọng hung mãnh, chỉ cần bị lão quét trùng một trượng thì ắt hẳn sẽ phải táng mạng đương trường chứ chẳng nghi. Lý phu nhân bị hãm trong vòng trượng ảnh của lão, lúc nào cũng có thể nguy đến tính mạng, quần hào chỉ nhìn thôi cũng đã thấy kinh hãi trong lòng.

Song phương ác đấu thêm mấy chục hiệp nữa, Trình Thạch Công đã đánh ra trên một trăm trượng nhưng Lý phu nhân thủy chung vẫn chỉ dùng thân pháp phiêu phiêu hốt hốt để tránh né chứ chưa hoàn kích chiêu nào. Thế nhưng Trình Thạch Công cũng không thể đụng đến một chéo áo của Lý phu nhân.

Đột nhiên Lý phu nhân khẽ đảo người mấy cái, thoát ra khỏi vùng trượng ảnh của Trình Thạch Công một cách vô cùng xảo diệu. Chỉ nghe bà lạnh lùng quát:

- Dừng tay !

Trình Thạch Công thu hồi trượng thế, gằn giọng hỏi:

- Có chuyện gì ?

Lý phu nhân cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Ngươi vẫn không chịu nhận thua ?

Trình Thạch Công trầm giọng nói:

- Vẫn còn chưa phân thắng phụ, nếu như ngươi có bản lĩnh thì cứ giết ta đi !

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Ta không thể xuất thủ hoàn kích.

Trình Thạch Công ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Lẽ nào mụ ta lại niệm tình năm xưa ta đã theo đuổi mụ ?

Trong lòng lão si tâm vọng tưởng, trên mặt cũng lộ ra nét bất ổn.

Lý phu nhân là nhân vật tuyệt thế thông minh, chỉ nhìn sắc mặt của lão cũng đã nhận ra lão đang suy nghĩ lung tung. Bà liền cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu như ta xuất thủ, e rằng ngươi không còn mạng mà trở về Tây Vực nữa.

Trình Thạch Công trong lòng cũng đã biết mình không phải địch thủ của Lý phu nhân, nhưng trước mặt quần hùng lão đâu thể mất mặt mà nhận thua được. Chỉ nghe lão lớn giọng quát:

- Lẽ nào lão phu lại sợ mấy câu nói của ngươi ?

Nói đoạn lão liền chậm rãi cử thiết trượng lên nói:

- Ngươi rút binh khí ra đi !

Lý phu nhân nói:

- Bất tất phải vậy, trong ba chiêu là ta đã có thể giết ngươi rồi. Ta đã hạ thủ lưu tình, năm lần bảy lượt khuyên can mà ngươi vẫn chấp mê bất ngộ, ta đây cũng hết cách.

Trình Thạch Công động nộ hừ nhẹ một tiếng nói:

- Lẽ nào ngươi cho rằng mấy chục năm tu tập của lão phu chỉ có vậy thôi sao ?

Lý phu nhân cười lạnh nói:

- Ngươi có tuyệt kỹ gì thì cứ thi triển ra đi !

Trình Thạch Công liền giơ cao thiết trượng, khuôn mặt trắng bệch của lão như bị một làn mây che phủ.

Lý phu nhân ngưng thần đứng yên, song mục sáng rực tinh quang chăm chú nhìn vào thiết trượng của Trình Thạch Công.

Chỉ thấy lớp bạch khí trên mặt Trình Thạch Công càng lúc càng dày, thiết trượng trong tay lão cùng từ từ hạ xuống.

Khi thiết trượng còn cách Lý phu nhân khoảng hai ba thước thì đột nhiên gia tăng tốc độ, kích thẳng tới trước ngực Lý phu nhân nhanh như thiểm điện.

Thì ra, trong trượng này của lão có bao hàm vô số biến hoá vô cùng vi diệu, cho dù Lý phu nhân có nhảy tránh thì trượng thế cũng sẽ theo sát không rời, biến hoá truy kích. Nào ngờ Lý phu nhân lại trấn định hơn nưgời, dù cho trượng thế có đột nhiên biến hoá cũng vẫn đứng yên bất động.

Quần hào thấy vậy đều lo lắng không yên, sợ rằng Lý phu nhân sẽ không tránh nổi một chiêu này của Trình Thạch Công.

Đúng lúc này, Lý phu nhân đột nhiên trượt người về phía trước, thân hình bà sượt qua thiết trượng của Trình Thạch Công, rồi vung tay điểm lên tay hữu của lão.

Biến hoá này diễn ra trong thời gian quá ngắn ngủi, quần hào có mặt không ai nhìn rõ động tác của Lý phu nhân thế nào.

Chỉ thấy sau khi hai bóng nhân ảnh nhập vào rồi lại tách ra nhanh chóng.

Thiết trượng trong tay Trình Thạch Công đập xuống nền đất đành rầm một tiếng, tạo nên một cái lỗ sâu hai thước.

Lý Trung Hụê lo lắng cho mẫu thân, vội ngưng thần quan sát, thấy Lý phu nhân vẫn giữ thần thái lạnh lùng, bạch khi chỉ khẽ phiêu động nhưng hai gò má đã ửng hồng, có lẽ chiêu vừa rồi bà đã xuất hết toàn lực.

Lại nhìn Trình Thạch Công, chỉ thấy hai mắt lão đờ ra, dứng yên bất động một hồi lâu mới chậm chạp quay đầu nhìn Lý phu nhân nói:

- Mười năm trước ta bị nàng đánh bại ở chiêu thứ chín mươi chín, không ngờ mười năm sau ngay cả một chiêu của nàng ta cũng không đỡ nổi.

Lý phu nhân nói:

- Ta cũng đã xuất toàn lực rồi nên có thể nói ngươi tuy bại nhưng mà vẫn còn vinh. Khi ta đả thương ngươi cũng đã lưu tình, chỉ cần từ nay trở đi ngươi không luyện võ nữa thì thương thế sẽ không phát tác. Ngươi cũng đã bước vào tuổi cổ lai hi rồi, tranh danh đoạt lợi làm gì nữa chứ ? Tốt nhất là nên tìm nơi yên tĩnh mà ẩn cư sống nốt những tháng ngày còn lại. Ngươi hãy đi đi !

Trình Thạch Công cười thê lương nói:

- Mấy chục năm nay ta vì muốn thắng nàng mà luôn cố gắng luyện công, không ngờ càng luyện càng thua nàng hơn. Hôm nay đã không còn hi vọng thắng được nàng, ta sống cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa ?

Nói đoạn lão cho tay vào ngực áo lấy ra một thanh truỷ thủ nói:

- Nàng có còn nhớ thay truỷ thủ này không ?

Lý phu nhân thần sắc lạnh lùng, không nói tiếng nào.

Trình Thạch Công cười ha hả nói:

- Ngọn truỷ thủ này là do nàng năm xưa dùng làm vật cảnh cáo ta. Nàng nói rằng nếu ta còn tiếp tục làm phiền nữa thì nàng sẽ dùng nó để móc trái tim ta ra. Tuy nó không phải là tín vật gì cả, nhưng nó là vật đã qua tay nàng nên ta vô cùng trân trọng, mấy chục năm nay luôn giữ nó ở bên mình. Hôm nay ta sẽ cho nàng được như nguyện, xem trái tim của Trình Thạch Công này thế nào.

Lời vừa dứt thì lão đã đâm mạnh ngọn trủy thủ vào ngực, rồi rạch một đường, bao nhiêu móc lấy trái tim đưa lên cho Lý phu nhân nhìn.

Đây quả là một cảnh tượng khiến người ta kinh tâm động phách, chỉ thấy quần hào đều ngẩn người ra nhìn không chớp mắt.

Thân hình Trình Thạch Công khẽ lảo đảo, ngã vật xuống thảm cỏ chết tốt.

Lý phu nhân chậm rãi thở hắt ra một hơi nói:

- Tây Môn cô nương đã thấy chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương hỏi:

- Thấy cái gì ?

Lý phu nhân chậm rãi nói:

- Những bậc tiền bối của đời trước không ai có thể khôi phục lại hào khí năm xưa, cô nương có biết vì sao không ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Trường Giang lớp sóng sau đè sóng trước, tân nhân thắng cựu nhân, điều này có gì là lạ đâu ?

Lý phu nhân cười lạnh nói:

- Ngươi đã chấp mê bất ngộ như vậy thì chúng ta cũng không cần nói nhiều nữa. Những người ngươi mời đến, nay đã chết mất hai rồi, ngươi còn tin tưởng mình sẽ thắng trận chiến này nữa không ?

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi đáp:

- Không phiền phu nhân quan tâm đến chuyện của ta.

Lý Trung Hụê thấy nét mặt bình tĩnh của Tây Môn Ngọc Sương, trong lòng thầm nhủ:

- Xem ra ả vẫn còn chỗ dựa khác.

Chỉ thấy Đoạn Kiếm phu nhân chậm rãi đứng lên, bước thẳng ra trường đấu.

Hai đạo mục quang sáng rực của Lý phu nhân nhìn chăm chăm vào mặt Đoạn Kiếm phu nhân.

Đoạn Kiếm phu nhân bước đến cách Lý phu nhân chừng năm thước thì dừng lại nói:

- Nếu như hôm nay ta chết trong tay ngươi thì làm phiền ngươi đem thi thể này đốt đi, ta không muốn để nó lưu lại nhân gian làm gì nữa.

Lý phu nhân nói:

- Lẽ nào chúng ta nhất định phải phân sinh tử ?

Đoạn Kiếm phu nhân nói:

- Hai chúng ta rất khó cùng tồn tại được.

Lý phu nhân mấp máy miệng lẩm bẩm nói gì đó với Đoạn Kiếm phu nhân. Chỉ thấy bà ta cười thê lương, không nói tiếng nào.

Thanh âm của Lý phu nhân quá nhỏ, toàn trường không ai là nghe thấy bà nói những gì.

Lý Trung Hụê quay đầu sang hỏi Bạch Tích Hương:

- Bạch cô nương tài trì tuyệt luân, chắc cô nương biết gia mẫu đang nói chuyện gì ?

Bạch Tích Hương gật đầu đáp:

- Tiểu muội biết. Lệnh đường đang nói chuyện năm xưa, chuyện này có liên quan đến Đoạn Kiếm phu nhân ...

Lời còn nàng chưa dứt thì trong trường đấu đã phát sinh biến hoá. Đoạn Kiếm phu nhân đã rút từ trong bọc ra hai đoạn kiếm gãy, mỗi tay cầm một đoạn nói:

- Năm xưa, Sau khi bại dưới tay ngươi, ta đã bẻ kiếm lập thệ, sau này nhất định phải dùng đoạn kiếm này để thắng ngươi.

Lý phu nhân khẽ chau mày, định nói gì đó nhưng lại thôi. Bà chậm rãi lấy ra hai thanh truỷ thủ nói:

- Ngươi xuất thủ đi !

Đoạn Kiếm phu nhân cũng nói:

- Ngươi cẩn thận !

Nói đoạn hữu thủ đột nhiên nâng lên, đoạn kiếm trong tay đâm thẳng vào ngực của Lý phu nhân.

Lý phu nhân đối phó với Đoạn Kiếm phu nhân vô cùng cẩn thận, không giống như đối với Trình Thạch Công lúc nãy. Chỉ thấy bà khẽ cử tả thủ, đưa truỷ thủ lên tiếp đón kiếm thế của Đoạn Kiếm phu nhân.

Lúc này đoạn kiếm gãy thứ hai của Đoạn Kiếm phu nhân đã phóng tới. Lý phu nhân khẽ chau mày, vung ngọn truỷ thủ thứ hai lên tiếp kiếm.

Hai đoạn kiếm gãy, một đôi truỷ thủ, tuy đều là vật kim loại nhưng khi tiếp xúc thì không gây ra một tiếng động nào cả, đồng thời cả hai người cũng đứng yên bất động.Thì ra, hai đại cao thủ này vừa ra tay đã dùng nội lực để quyết đấu trí mạng.

Hai người đối mặt với nhau, trủy thủ vào kiếm tuy có tiếp xúc nhưng thoạt nhìn thì không ai thấy giống như là đang quyết chiến sinh tử.

Quần hào có mặt đương trường đều là võ lâm cao thủ, ai ai cũng biết rõ trận chiến này tuy không chiêu không thức nhưng lại hung hiểm vô cùng. Là sinh hay tử chỉ có thể phân định trong một sát na thời gian mà thôi.

Mấy trăm cặp mắt đang tập trung vào cuộc quyết đấu của hai người.

Chỉ thấy y phục của Lý phu nhân và Đoạn Kiếm phu nhân không gió mà bay phấp phới. Khuôn mặt Lý phu nhân trắng bệch, gương mặt như được bao quanh bởi một lớp bạch khí, mồ hôi chảy xuống ròng ròng.

Nhìn sang Đoạn Kiếm phu nhân thì thấy trên mặt bà ta cũng bao trùm một lớp tử khí (khí tím), mồ hôi chảy xuống cũng ướt cả y phục.

Lý Trung Hụê dường như đã thấy tình hình bất ổn, vội thấp giọng nói với Bạch Tích Hương:

- Bạch cô nương, dường như gia mẫu sắp chịu không nổi rồi.

Bạch Tích Hương nói:

- Nói với Lâm Hàn Thanh, bảo chàng xuất thủ trợ lực, người khác e rằng không làm nổi.

Lý Trung Hụê ngạc nhiên hỏi lại :

- Lâm Hàn Thanh ?

Bạch Tích Hương nói:

- Không sai. Chỉ có chàng mới có năng lực đó. Mau đi nói với chàng đi.

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã có một bóng nhân ảnh nhảy vào đấu trường. Người này chính là Nam Hải Kiếm Vương.

Chỉ thấy lão ta rút trường kiếm sau lưng, chém mạnh một kiếm xuống giữa hai người. Hàn quang loé lên, Lý phu nhân và Đoạn Kiếm phu nhân liền lập tức tách ra.

Động tác của Kiếm Vương vô cùng nhanh chóng, sau khi tách hai người ra, lập tức thả tay cho kiếm rơi xuống đất, song thủ tề phát điểm vào huyệt đạo của hai người.

Chỉ thấy Lý phu nhân và Đoạn Kiếm phu nhân lảo đảo ngã ngồi xuống đất.

Song thủ Kiếm Vương lại vung ra, đồng thời giải khai huyệt đạo cho hai người. Lão nói:

- Hai người có đánh nữa cũng sẽ đồng quy ư tận mà thôi, không cần phải đánh nữa.

Lý phu nhân lạnh lùng nhìn Kiếm Vương hỏi:

- Ngươi dùng tay nào điểm huyệt đạo của ta ?

Kiếm Vương nói:

- Tay hữu !

Lý phu nhân lại hỏi:

- Tay nào giải huyệt cho ta ?

Kiếm Vương đáp:

- Cũng là tay hữu.

Lý phu nhân liền lạnh lùng nói:

- Được lắm, vậy ngươi hãy chặt cánh tay đó xuống cho ta!

Chợt nghe một giọng nói sắc lạnh vang lên:

- Không được ! Phải bắt hắn giống như Trình Thạch Công kia, móc trái tim ra cho ta xem.

Quay đầu nhìn lại, thì thấy một phụ nhân mặc áo vải bố dẫn theo một đạo cô mặc áo lông đang bước thẳng tới đấu trường.

Lâm Hàn Thanh thấy phụ nhân mặc áo bố kia chính là mẫu thân mình, trong lòng không khỏi chấn động, định đứng dậy bước ra nghênh đón.

Nhưng Bạch Tích Hương đã kịp thời ngăn cản chàng lại, nàng nghiêm giọng nói:

- Chàng mau ngồi xuống, đại địch còn đang ở trước mắt, chàng không thể hành động sơ suất được.

Nàng trước giờ đối với chàng luôn ôn nhu hoà dịu, nhưng lần này lại tỏ vẻ hết sức nghiêm khắc khiến Lâm Hàn Thanh hơi ngẩn người giây lát, nhưng rồi chàng cũng chậm rãi ngồi xuống tiếp tục quan sát tình hình.

Chỉ thấy Kiếm Vương chuyển động mục quang nhìn phụ nhân mặc áo bố rồi lại nhìn đạo cô áo lông một lượt rồi mỉm cười nói:

- Thì ra ba vị muội muội vẫn ở cùng với nhau.

Lý phu nhân lạnh lùng nói:

- Ngươi dùng tay chạm vào ta, vậy có nên tự đoạn hữu thủ hay không ?

Kiếm Vương gật đầu đáp:

- Nên làm.

Bố y phu nhân nói:

- Ngươi phụ tình bạc nghĩa, bỏ rơi ta khi ta đang mang thai, vậy có nên móc tim ra đền tội hay không ?

Kiếm Vương cười khổ gật đầu đáp:

- Đương nhiên là nên.

Đạo cô áo lông cũng chậm rãi nói:

- Ngươi hại ba tỷ muội chúng ta trở mặt thành cừu, thù hận nhau hơn hai chục năm. Tất cả đều là do cái lưỡi không xương của ngươi gây ra. Ngươi dùng lời ngon lẽ ngọt lừa gạt ta giúp ngươi thoát

hiểm rồi lại điểm huyệt đạo, bỏ ta lại nơi hoang sơn, một đi mà không trở lại, khiến ta bị người khác ức hiếp, vậy cái lưỡi của ngươi có nên cắt đi không ?

Kiếm Vương gật đầu nói:

- Nên lắm, nên lắm !

Đoạn Kiếm phu nhân đột nhiên lên tiếng nói:

- Đôi mắt của ngươi khiến ta bội phản sư môn, làm sư phụ tức khí mà chết, vậy có nên móc nó ra không ?

Kiếm Vương cười lớn nói:

- Được lắm, tay, mắt, lưỡi, tim của ta đều có người muốn lấy. Xem ra lần này ta không chết không được rồi.

Lý phu nhân nói:

- Ngươi tội ác tày trời, tạo nghiệt vô số, đáng lẽ phải chết từ lâu rồi.

Kiếm Vương đột nhiên ngửa mặt cười dài nói:

- Xem ra cả đời này của ta chưa từng làm được một chuyện gì tốt đẹp cả.

Bố y phu nhân lạnh lùng lên tiếng:

- Chuyện tốt không làm, chuyện xấu thì gieo rắc khắp nơi, trời cao đúng là không có mắt, tại sao vẫn để ngươi sống đến bây giờ chứ ?

Chợt có một giọng nữ nhân gầm lên:

- Mấy mụ đàn bà thối tha, mau tránh xa chồng ta ra !

Giọng nói thô hào như tiếng hổ gầm đó chính là của Kiếm Vương Phi. Lời chư dứt thì đã thấy bà ta bừng bừng nộ hoả chạy ra đấu trường.

Kiếm Vương quay lại nhìn thê tử lắc đầu nói:

- Nàng không cần lo lắng. Mỗi người bọn họ đều hận ta đến thấu xương, tuyệt đối sẽ không có ai cướp chồng nàng đâu.

Nói đoạn lão quay sang thở dài với Lý phu nhân:

- Ta biết mình đã mắc phải tội phong lưu, vì thế mới viễn hành Nam Hải, tìm một vị cô nương đặc biệt xấu xí cưới làm thê tử, ngày đêm sám hối, sự trừng phạt như vậy lẽ nào còn chưa đủ ?

Lý phu nhân nói:

- Chưa đủ, ta còn phải băm vằm ngươi ra làm muôn vạn mảnh mới hả dạ.

Kiếm Vương liền cúi đầu nói:

- Thiếu niên vô tri gây nên tội ác như núi, đến khi về già thì ăn năn sám hối, tim ta cũng như bị ngàn con độc xà cùng nhau cắn xé. Những ngày tháng như vậy ta cũng không muốn sống nữa, những thứ các nàng cần ta sẽ trao lại hết. Có điều, trước khi ta chết, các nàng hãy để cho ta vì võ lâm mà làm một chuyện tốt.

Nói đoạn lão liền cúi người nhặt thanh trường kiếm dưới đất lên nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, lão phu phải vì võ lâm trừ hại. Ngươi muốn tự tuyệt hay là để lão phu động thủ ?

Tây Môn Ngọc Sương cười nói:

- Năm xưa đều do bọn họ tự nguyện chuốc khổ, ông cũng đâu cần tự hành hạ bản thân mình như thế chứ ?

Lâm Hàn Thanh trong lòng đã chắc đến tám phần Kiếm Vương chính là cha ruột của mình, nhưng tình thế phức tạp, chàng cũng không biết nên làm thế nào mới phải. Cực chẳng đã chàng đành phải tìm Bạch Tích Hương cầu cứu, chỉ thấy nàng đang nhìn đạo cô áo lông, hai mắt long lanh ngấn lệ. Lâm Hàn Thanh lấy làm kỳ quái nhưng vẫn mở miệng hỏi:

- Tích Hương, giờ đây ta phải làm gì ?

Bạch Tích Hương nói:

- Chàng đi ra khiêu chiến với Tây Môn Ngọc Sương đi.

Lâm Hàn Thanh hỏi lại:

- Ta có phải là đối thủ của nàng ta không ?

Bạch Tích Hương gượng cười nói:

- Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm đều có thể dồn nàng ta vào chỗ chết, chàng cứ yên tâm xuất chiến đi.

Lâm Hàn Thanh ngẩn người giây lát rồi đứng thẳng người dậy, bước ra đấu trường.

Lâm Hàn Thanh sải bước ra đấu trường cao giọng nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, mấy trận đấu trước đều do các vị lão tiền bối xuất thủ, trận này tại hạ muốn khiêu chiến với cô nương, không biết cô nương có dám động thủ cùng ta hay không ?

Lời khiêu chiến của chàng đã làm kinh động quần hào, hơn mấy trăm cặp mắt liền tập trung hết vào một mình Lâm Hàn Thanh.

Tây Môn Ngọc Sương hơi ngẩn người, rồi cười khach khách hỏi:

- Chàng muốn động thủ với ta sao ?

Lâm Hàn Thanh nói:

- Đúng vậy, không biết cô nương có dám ứng chiến hay không ?

Kiếm Vương đưa mắt nhìn Lâm Hàn Thanh, trong lòng không khỏi chấn động, chậm rãi hỏi:

- Các hạ là ...

Bố y phu nhân liền lạnh giọng quát:

- Không cho ngươi nói chuyện với nó.

Kiếm Vương trầm ngâm một hồi, quả nhiên không lên tiếng hỏi nữa.

Tây Môn Ngọc Sương đưa một tay lên vẫy nhẹ. Lập tức có một nữ tỳ chạy đến cúi người hỏi:

- Cô nương có gì phân phó ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi tay ta tiếp đãi vị Lâm đại hiệp này, có điều chỉ có thể đả thương, không được giết người.

Nữ tỳ liền dạ một tiếng, bước đến trước mặt Lâm Hàn Thanh rút kiếm ra nói:

- Mời Lâm tướng công xuất thủ.

Lâm Hàn Thanh nói:

- Ngươi không phải là địch thủ của ta, ta muốn Tây Môn Ngọc Sương xuất chiến.

Nữ tỳ mỉm cười nói:

- Nếu Lâm tướng công đánh bại được tiểu tỳ thì tự nhiên cô nương sẽ xuất chiến.

Lâm Hàn Thanh liền thầm nghĩ:

- Ta hãy thử oai lực của Thiên Lôi Tam Chưởng và Càn Khôn Nhất Kiếm với con nha đầu này đã.

Nghĩ đoạn, chàng liền nói:

- cô nương cẩn thận !

Nói rồi chàng liền kích ra một chưởng.

Nữ tỳ thấy chưởng lực của chàng biến ảo dị thường, không dám ngạnh tiếp, vội vàng nhảy sang một nên né tránh.

Nào ngờ Lâm Hàn Thanh khẽ chuyên tả chưởng, nội lực hàm súc trong đó liền tuôn trào ra như thác lũ.

Nữ tỳ kia chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, bay ngược về phía sau năm trượng, thất khiếu chảy máu, đoạn khí mà chết.

Lâm Hàn Thanh không ngờ uy lực của Thiên Lôi Tam Chưởng lại uy mãnh như vậy, tự mình cũng không khỏi ngẩn người ngạc nhiên.

Chàng khẽ lắc đầu, thở dài nói:

- Tây Môn Ngọc Sương, cô nương phải những người võ công tầm thường như vậy ra chết thay không phải quá tàn nhẫn hay sao ?

Một chiêu vừa rồi của chàng quả thật đã chấn động quần hùng, ngay cả Lý phu nhân cũng không khỏi kinh hãi trong lòng, không biết chàng đã sử dụng loại võ công gì.

Tây Môn Ngọc Sương chậm rãi đứng đậy nói:

- Bạch Tích Hương quả nhiên là có chỗ hơn người, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà đã có thể giúp chàng luyện được một thân võ công tuyệt thế.

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Nhưng nàng ta đã hại chàng, đáng lẽ chàng không phải chết, nhưng bây giờ thì không chết không được rồi.

Lâm Hàn Thanh biết nàng võ công cao cường, nếu như muốn giết mình thật dễ hơn trở bàn tay, nhưng đã vào thế cưỡi hổ, dù không địch nổi thì cũng phải tận hết sức một phen. Nghĩ đoạn, chàng liền ưỡn ngực nói:

- Cô nương không cần hoa ngôn xảo ngữ, trước mắt ai chết trong tay ai vẫn còn khó mà đoán được, đợi khi cô nương thắng được tại hạ rồi thì khoác lác cũng chưa muộn.

Tây Môn Ngọc Sương tuy ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng cũng đã thầm kinh hãi trước thủ pháp của Lâm Hàn Thanh. Chỉ nghe nàng nói:

- Cẩn thận này !

Lời còn chưa dứt thì chưởng đã đánh ra.

Một chưởng này của nàng tốc độ nhanh vô cùng, Lâm Hàn Thanh chỉ thấy trước mắt hoa lên, những chỗ yếu hại đều bị chưởng ảnh của Tây Môn Ngọc Sương uy hiếp. Chàng không khỏi kinh hãi trong lòng, đành vận hết nội lực, đánh ra một chiêu Thiên Lôi Chưởng cầu may.

Chưởng thế của chàng quá đỗi kỳ ảo, không những biến hoá ly kỳ, hơn nữa kình lực còn mạnh mẽ vô song. Chỉ nghe 'ầm' một tiếng vang lên, vùng chưởng ảnh mãn thiên của Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên biết mất. Tây Môn Ngọc Sương cũng lảo đảo lùi lại hai ba bước, sắc mặt xanh như tàu lá.

Lâm Hàn Thanh liền thuận thế đánh ra chiêu thứ hai. Kình lực mạnh mẽ tựa bài sơn đảo hải lập tức phóng thẳng vào Tây Môn Ngọc Sương.

Tây Môn Ngọc Sương liền giơ tay vận công cản lại, nào ngờ đột nhiên Lâm Hàn Thanh lắc nhẹ cổ tay, kích thẳng vào cánh tay nàng. Chỉ nghe một tiếng 'rắc' vang lên, một cánh tay của Tây Môn Ngọc Sương đã rủ xuống.

Thì ra hữu thủ của nàng đã bị Lâm Hàn Thanh đoạn gãy.

Tây Môn Ngọc Sương hừ lạnh một tiếng, tung người bay lùi lại một trượng. Tả thủ đưa lên rút ra một thanh đoản kiếm, bạch quang loé lên, cả người lẫn kiếm đều bay vút về phía Lâm Hàn Thanh.

Nàng xuất thủ cực nhanh, nhanh đến nỗi Lâm Hàn Thanh không kịp nghĩ cách cự địch, chỉ kịp vung kiếm ra cản lại.

Chỉ nghe tiếng kim thiết vang lên 'keng, keng, keng !!!', Tây Môn Ngọc Sương lùi lại ba bước, toàn thân đầy máu tươi. Hữu thủ gục xuống, đứng yên bất động.

Lại nhìn Lâm Hàn Thanh, chỉ thấy khuôn mặt chàng ướt đẫm mồ hôi, miệng thở hổn hển, dường như vô cùng mệt mỏi. Hai người giao kích một chiêu này tốc độ nhanh nhẹn tuyệt luân, quần hào tại

trường đều không ai nhìn rõ diễn biến thế nào.

Chỉ có duy nhất một người nhìn rõ được Lâm Hàn Thanh xuất chiêu thế nào. Chỉ thấy lão chậm rãi bước đến trước mặt Lâm Hàn Thanh hỏi:

- Hài tử, kiếm vừa rồi gọi tên là gì ?

Lâm Hàn Thanh vừa thở vừa đáp:

- Càn ... Khôn ... Nhất ... Kiếm.

Kiếm Vương cười ha hả nói:

- Đủ rồi, đủ rồi. Nếu như ngươi có thêm mười năm hoả hầu nữa thì thế gian quyết không có ai là đối thủ của ngươi nữa rồi.

Tây Môn Ngọc Sương thân hình lảo đảo, cao giọng nói:

- Bạch Tích Hương, dù ngươi có thắng ta trong trận chiến hôm nay thì tất cả những người tham đự dại hội này đều sẽ phải huyết lưu mãn địa, tử tại đương trường.

Kiếm Vương đột nhiên cắm phập thanh trường kiếm trong tay xuống trước mặt Lâm Hàn Thanh nói:

- Một kiếm vừa rồi của ngươi khiến ta mang danh hiệu Kiếm Vương này thật hổ thẹn. Nay xin tặng kiếm ở đây.

Nói đoạn mục quang lão chuyển động nhìn sang Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Ngươi là nữ nhi của Mai Hoa Môn Chủ Tây Môn Phụng ?

Tây Môn Ngọc Sương đáp:

- Đúng vậy !

Tuy thương thế nàng trầm trọng, máu chảy ướt đẫm y phục, nhưng thần sắc vẫn trầm tĩnh, khí độ oai nghiêm, tựa hồ như căn bản không coi những vết thương kia vào đâu.

Kiếm Vương cười nhạt nói:

- Ngươi không muốn báo phụ mẫu chi cừu hay sao ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Phụ mẫu chi cừu, bất cộng đái thiên, lẽ nào không thể báo ?

Kiếm Vương cười ha hả nói:

- Vì cha mẹ mà báo cừu đương nhiên là chuyện con cái nên làm, có điều Tây Môn Phụng không phải là cha con.

Tây Môn Ngọc Sương ngẩn người nói:

- Ông nói láo, thân thế ta vô cùng rõ ràng.

Kiếm Vương mỉm cười nói:

- Tây Môn Phụng là nhân vật thế nào mà có thể sinh ra một nữ nhi tuyệt thế như con ?

Tây Môn Ngọc Sương nói:

- Vậy theo ông thì gia phụ là ai ?

Kiếm Vương nói:

- Tự nhiên là Kiếm Vương ta đây.

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến toàn trường kinh hãi. Tây Môn Ngọc Sương ngẩn người rồi đột nhiên cao giọng quát lớn:

- Ngươi nói năng hồ đồ !

Nói đoạn tả thủ dương lên, lập tức có vô số đạo ngân quang bắn về phía Kiếm Vương.

Kiếm Vương không hề né tránh, chỉ nghe mấy tiếng phập phập vang lên. Bốn ngọn đoản kiếm đã cắm lên người Kiếm Vương, máu tươi chảy ròng ròng xuống đất.

Tây Môn Ngọc Sương ngơ ngẩn xuất thần hỏi:

- Tại sao ông không tránh né ?

Kiếm Vương gượng cười nói:

- Bọn họ đều muốn lấy một vật trên người ta, con thay lệnh đường đâm ta mấy kiếm lẽ nào lại không nên ?

Tây Môn Ngọc Sương khẽ chau mày liễu nói:

- Ông nói đều là sự thật chứ ?

Kiếm Vương chậm rãi lấy trong người ra một nửa chiếc vòng ngọc nói:

- Nếu như con cũng có một nửa chiếc vòng thế này thì quyết không thể sai được.

Tây Môn Ngọc Sương cầm lấy nửa chiếc vòng ngọc, nhìn đến ngơ ngẩn xuất thần. Nàng cũng chầm chậm lấy từ trong bọc ra một nửa chiếc vòng ngọc, ghép lại với nhau, rồi quan sát tỷ mỉ. Chỉ thấy bên trong vòng có khắc bốn chữ: 'Kiếm Vương Chi Nữ'.

Kiếm Vương thở dài nói:

- Con đã tin chưa ?

Tây Môn Ngọc Sương đột nhiên ngẩng mặt lên trời khóc rống lên, tung người bỏ chạy ra khỏi Vạn Tùng Cốc.

Gương mặt Lý phu nhân tựa như được phủ một làn sương mỏng, lạnh lùng nói:

- Ngươi đúng là đã tạo nghiệt vô số !

Bạch Tích Hương thấp giọng bảo với Lý Trung Hụê:

- Đại kiếp đã tiêu, còn lại đều là chuyện riêng của mấy nhà chúng ta. Lý tỷ tỷ hãy bảo quần hào giải tán đi.

Lý Trung Hụê khẽ gật đầu, cao giọng nói:

- Đại kiếp đã qua, chư vị không cần lưu lại đây nữa.

Quần hào tại trường vốn tưởng trận chiến này sẽ máu chảy thành sông, thây chất thành núi, không mấy người dám nghĩ đến chuyện sẽ còn sống mà rời khỏi đây, lại càng không ai ngờ tới sẽ có một kết cục thế này. Lý Trung Hụê vừa hạ lệnh xuống, quần hào liền lập tức lục tục đứng dậy rời khỏi trường đấu.

Đoạn Kiếm phu nhân cũng quay lại nói với thuộc hạ của Tây Môn Ngọc Sương:

- Các người cũng giải tán đi !

Tây Môn Ngọc Sương vừa đi, bọn chúng đều như quần long vô thủ nên Đoạn Kiếm phu nhân vừa lên tiếng liền lập tức đứng dậy đi khỏi Vạn Tùng Cốc.

Hơn nghìn người tụ tập tại Vạn Tùng Cốc giờ này chỉ còn lại có mười mấy người.

Bạch Tích Hương chậm rãi bước đến trước mặt đạo cô áo lông, quỳ xuống nói:

- Mẫu thân ! Mẫu thân có nhận ra hài nhi không ?

Từ đôi mắt Đạo Cô áo lông lã chã tuôn ra hai hàng lệ, bà bước đến đỡ Bạch Tích Hương dậy nói:

- Con đứng dậy đi. Ta phải giúp Lý bá mẫu của con giải quyết hết nợ nần với tên thiên hạ đệ nhất bạc tình nhân này đã.

Kiếm Vương lắc đầu nói:

- Không cần các vị muội muội phải động thủ, những thứ ta đã đáp ứng, nhất định sẽ giao cho các người.

Lý phu nhân đột nhiên thở dài nói:

- Ân oán hai mươi năm nay ở chốn võ lâm này đều tập trung hết lên người ngươi. Quang vinh cũng là ngươi, bỉ ổi cũng là ngươi ... bao nhiêu chuyện hận thù đều do một tay ngươi tạo ra cả...

Kiếm Vương ngửa mặt cười ha hả nói:

- Có lẽ các nàng đều cho rằng những năm gần đây ta sống rất vui vẻ phải không ?

Nói đến đây, lão thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Các nàng ít nhất còn có một người để hận, còn ta, ngay cả một người để hận ta cũng không có nữa. Hai mươi năm nay, ngày nào ta cũng đau đớn như bị ngàn vạn mũi tên đâm vào tim ... nỗi thống khổ này các nàng có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Hàn Thanh đột nhiên bước đến trước mặt bố y phụ nhân hỏi:

- Mẫu thân, Kiếm Vương có phải là phụ thân của hài nhi hay không ?

Bố y phụ nhân lạnh lùng nói:

- Phụ thân con đã bỏ mẹ con ta từ khi trước khi con ra đời. Y đã chết lâu rồi ...

Lâm Hàn Thanh cầu khẩn nói:

- Mẫu thân ! Gia gia con tuy có lỗi với mẫu thân, nhưng mong người ...

Bố y phụ nhân tức giận quát:

- Câm miệng ! Con cần mẫu thân hay cần phụ thân đây ? Con đã lớn rồi, ta để con tự quyết định lấy

!

Lâm Hàn Thanh ngẩn người, không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ đứng sang một bên.

Kiếm Vương chậm rãi đưa mắt nhìn bọn Lý phu nhân một lượt, thấy trong mắt đều tràn đầy sự thù hận đối với lão, trong lòng cũng biết những người này đã hận mình đến thấu xương. Lão liền mỉm cười nói:

- Trước khi ta chết đi vẫn còn có mấy lời trong lòng, nếu không nói ra thì cảm thấy khó chịu vô cùng.

Lý phu nhân lạnh lùng:

- Ngươi nói đi !

Kiếm Vương nói:

- Sau khi ta chết đi, tất cả ân oán của chúng ta sẽ kết thúc ở đây, mong rằng các vị muội muội có thể hoà hợp trở lại, đừng thù hận nhau như trước nữa.

Lý phu nhân lạnh lùng đáp:

- Chuyện của tỷ muội chúng ta không cần ngươi quan tâm.

Kiếm Vương cười ha hả nói:

- Tốt lắm. Để ta cáo biệt với chuyết thê trước đã.

Nói đoạn lão chậm rãi bước đến trước mặt Kiếm Vương Phi, rồi đột nhiên song thủ tề phát, điểm vào huyệt đạo của Kiếm Vương Phi và Kiếm Vương Tử, sau đó lấy ra một thanh kiếm gãy rồi nói:

- Ta không điểm huyệt đạo của hai người thì hai người sẽ cản trở ta trả nợ mất.

Chỉ thấy hàn quang loé lên, hữu thủ của lão đã rơi xuống đất. Máu tươi chảy ra như suối.

Kiếm Vương sắc mặt xanh lét, cúi người nhặt đoạn hữu thủ dưới đất lên đưa cho Lý phu nhân nói:

- Xin nàng nhận lấy hữu thủ của ta.

Lý phu nhân không quay mặt lại mà chỉ lạnh lùng nói:

- Vứt xuống đất đi !

Kiếm Vương mỉm cười, ném hữu thủ của mình xuống đất rồi quay lại nhìn bố y phụ nhân nói:

- Nàng phải đợi rồi !

Đoạn kiếm lại vung lên, cắt thẳng vào miệng mình. Máu tươi lại bắn ra tung toé, miệng của Kiếm Vương đã bị khoét một lỗ lớn, chiếc lưỡi và hàm răng của lão đã bị rơi xuống bãi cỏ.

Kiếm Vương cúi mình nhặt lấy chiếc lưỡi, đưa cho đạo cô áo lông.

Đạo cô đưa hai tay ra tiếp lấy, nước mắt tuôn ra như suối.

Lâm Hàn Thanh đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy Kiếm Vương đã móc một mắt đưa cho Đoạn Kiếm phu nhân.

Đoạn Kiếm phu nhân tiếp lấy tròng mắt của lão, đột nhiên khóc rống lên.

Sau khi Kiếm Vương đoạn thủ, cắt lưỡi, móc mắt liền đưa kiếm lên đâm thẳng vào tim mình.

Lâm Hàn Thanh chợt hét lên:

- Đủ rồi !

Đoạn chàng liền xông thẳng đến trước mặt Kiếm Vương.

Kiếm Vương chợt nhấc chân lên đá mạnh vào trước ngực Lâm Hàn Thanh. Cước này của lão nhìn thì có vẻ hung mãnh, nhưng thực ra ám kình lại vô cùng hoà dịu. Chỉ thấy thân hình Lâm Hàn Thanh lắc nhẹ, ngã ngồi xuống thảm cỏ. Thì ra vừa rồi Kiếm Vương chỉ dùng chân để điểm huyệt đạo của chàng mà thôi.

Khi Lâm Hàn Thanh vừa ngã xuống thì đoạn kiếm trong tay Kiếm Vương đã rạch đôi lồng ngực của lão.

Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy con mắt còn lại của Kiếm Vương chớp chớp nhìn bố y phu nhân không rời.

Chỉ nghe bố y phu nhân hét lên một tiếng:

- Lâm lang !

Đoạn lao người đến ôm lấy lão.

Sau khi Kiếm Vương chặt tay, cắt lưỡi, móc mắt, mổ phanh lồng ngực, vẫn đứng vững được hoàn toàn là dựa vào mấy chục năm nội công thâm hậu của lão, vì thế vừa mới bị bố y phu nhân đụng vào, cả thân hình cao lớn của lão đã ngã gục xuống đất.

Lý phu nhân, đạo cô áo lông, Đoạn Kiếm phu nhân đều chạy đến vây quanh người Kiếm Vương.

Kiếm Vương cố gắng tận chút hơi tàn, hữu thủ đầy máu viết lên bạch y của Lý phu nhân mấy chữ:

- Để mẫu tử họ trở về Nam Hải.

Lý phu nhân khẽ gật đầu, hai hàng lệ nóng lã chã tuôn rơi:

- Lâm huynh yên tâm, tiểu muội sẽ để mẹ con họ rời khỏi đây an toàn.

Kiếm Vương lại viết lên y phục của bố y phụ nhân:

- Lấy máu trả nợ tình, móc tim bồi tri kỷ.

Bố phụ nhân khóc rống lên:

- Lâm lang, chàng hà tất phải khổ như vậy ...

Kiếm Vương đưa mắt nhìn đạo cô áo lông rồi viết:

- Thay con cầu hôn, Tích Hương phối Hàn Thanh.

Đạo cô áo lông nuốt lệ gật đầu nói:

- Bọn chúng vốn đã là trời sinh một cặp, thiếp sẽ làm chủ cho chúng nó.

Kiếm Vương chợt rung người lên mấy cái, rồi lại viết lên áo của Đoạn Kiếm phu nhân:

- Một con mắt đền đắp mối tình si, thật đáng thương cho kẻ thiên nhai lãng tử.

Đoạn Kiếm phu nhân thê lương ngâm nga:

' Trước khi thấy chàng.

Hận chàng thấu xương

Thấy chàng lưu huyết tự

Mới biết thương còn sâu hơn hận'

Kiếm Vương đột nhiên rướn người lên, nắm chặt lấy bàn tay của bố y phu nhân rồi hự lên một tiếng, đoạn khí mà chết.

Bố y phụ nhân liền ôm chặt lấy thân thể của Kiếm Vương, vừa khóc vừa gào thét:

- Lâm lang, Lâm lang ...

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Lý phu nhân đưa tay lên lau nước mắt rồi đỡ bố y phụ nhân lên nói:

- Nhị muội, người đã chết rồi không thể tái sinh. Khóc cũng không có tác dụng gì, tốt nhất nên lo chuyện hậu sự cho chàng thì hơn.

Bố y phụ nhân cố gắng kìm nén đau thương nói:

- Sau khi tiểu muội tự phế võ công, con tim này cũng sớm đã khô cằn. Lâm lang vì muội mà móc tim trả nợ tình, tiểu muội không thể phụ chàng được, muội sẽ ở bên mộ chàng làm bạn nốt quãng đời còn lại. Làm phiền tỷ tỷ chiếu cố Hàn Thanh cho muội !

Nói đoạn bà bế xốc thi thể Kiếm Vương lên, chậm rãi bước đi.

Đoạn Kiếm phu nhân chợt nói:

- Tiểu muội tiễn thư thư một đoạn.

Nói đoạn liền cất bước đi theo bố y phụ nhân.

Lý phu nhân đưa mắt nhìn đạo cô nói:

- Tam muội, kết thúc này thật quá thê lương. Chúng ta sẽ thay lệnh ái và công tử của nhị muội tổ chức một trường hỉ sự nhé, muội thấy thế nào ?

Đoạn bà liền ngửa mặt thở dài một tiếng, chậm rãi nói tiếp:

- Trách nhiệm duy trì võ lâm chính nghĩa của Hoàng Sơn Thế Gia đến đây là hết. Lâm Hàn Thanh được thê tử là Bạch Tích Hương trợ giúp thì giang hồ ba mươi năm nữa có lẽ sẽ có được một cục diện bình yên. Ân oán của đời chúng ta đã kết thúc, đời sau phải được sống trong một thế giới bình yên, hoan lạc. Chúng ta phải khiến cho chúng nó được vươn rộng đôi cánh, bay lên bầu trời mới, từ nay là một cặp thiên nhai hiệp lữ.

Webtruyen.com
web truyen
Thien Thu Sang Tan

THIÊN THỦ SONG TÔN

Vô Danh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nhật Nguyệt Song Luân Thất Khổng Thần Địch

Sợi mây ai vắt ngang trời.

Phi tinh truyền hận biết đời nào tan.

Ngân Hà một dải miên man.

Gió thu hiu hắt như mang mối sầu.

Tình ta như nước sông sâu.

Mong ngày tái ngộ ngõ hầu hàn huyên.

Kìa ai trong đêm thất tịch mùng bảy tháng bảy ngâm nga mấy câu thơ ứng tiết...

Thanh âm như xuân giang lưu thủy, trong trẻo dịu dàng, giọng điệu ngân nga bất tuyệt, tuy nhỏ nhẹ nhưng nghe rõ từng lời.

Đêm thu hiu hắt, cảnh vật trầm lắng, dải Ngân Hà vắt ngang trời, sao lấp lánh trên đỉnh núi... Tiếng ngâm thơ không biết của ai vọng đến từ đâu?

Sườn núi lá phong đỏ rực, đỉnh núi trúc xanh xen với tùng bách, hồng lục hai dải kề nhau. Một dòng suối nước chảy băng băng, gặp chỗ dốc, nước bắn thành bức màn trắng xóa, xa xa các ngọn núi trập trùng chĩa lên trời xanh.

Đây chính là Tầm Dương Khuông Lư, một địa danh kỳ tú trong thiên hạ.

Tầm Dương Khuông Lư ba mặt là nước, phía tây là đất liền, núi non trùng trùng điệp điệp, không có ngọn nào cao vọt lên. Dãy núi phía bắc là Hương Lô phong, có hai ngôi chùa là Di Ái tự và Giới Phong tự là cảnh sắc mỹ lệ hơn cả, chúng cách nhau bởi một đỉnh núi, được hai vị Võ Lâm song tôn: Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni đề danh là Lăng Tiêu Thiên Oan.

Sường núi nhìn ra Dương Tử giang ở phía đông. Giữa rừng phong đỏ rực, thấp thoáng một tòa thúy lâu. Mảnh trăng lưỡi liềm treo trên góc lầu, thấp thoáng qua màn lá liễu mảnh như nét mày của thiếu nữ.

Mùi hương quê thoang thoảng trong gió, trúc xanh đung đưa, cây lá chập chờn.

Tòa lầu nhỏ có hai tầng, trước mặt có dương đài, ba phía trồng đầy ngọc lan, trên cành ngọc lan treo mười hai chiếc giỏ hoa tử vi nở rộ những cánh hoa màu tím.

Chính giữa dương đài kê một chiếc kỷ, trên bày tám dĩa thức ăn ở nơi sơn dã, một hồ rượu, hai chiếc chung và hai đôi đũa chỉnh tề, hiển nhiên bàn ăn chưa ai đụng tới.

Nhìn về hướng tây, phía cuối dương đài, một thiếu nữ đẹp như tiên sa, mặc áo lụa mỏng màu tím, tựa mình vào góc ngọc lan, vừa ngâm xong bài thơ “Thước Kiều Tiên”.

Ngón tay búp măng trắng hồng của nàng bất giác mân mê tà áo, đầu hơi ngẩng, đôi mắt to tròn và sáng đăm đăm nhìn dải Ngân Hà. Khuôn mặt phù dung kiều diễm dưới ánh trăng sao lộ vẻ buồn man mác.

Nàng mấp máy môi lẩm bẩm :

- Kìa là chòm sao Chức Nữ, này là chòm Ngưu Lang, hai chòm sao này đã làm rung động bao nhiêu tình xuân nhi nữ. Mối tình của Ngưu Lang, Chức Nữ lưu truyền đã bao đời nay vẫn được nhiều người nhắc đến. Mỗi năm, họ chỉ được gặp nhau có một lần, nào ai hiểu nỗi tâm tình của họ sau lúc biệt ly...

Lời nàng nhỏ dần, tựa hồ trong lúc lẩm bẩm, có hình ảnh ai đó hiện lên trong ký ức của nàng.

- Ôi!

Cuối cùng, nàng thở dài nhè nhẹ.

Nàng vịn cành ngọc lan thong thả đứng thẳng dậy, ánh thu ba đăm đăm nhìn ra xa xa.

Lúc này tứ bề tịch liêu dưới ánh trăng sao. Nàng chau mày, cảm thấy bồn chồn, lại lẩm bẩm :

- Lúc thì dễ gặp, sao lần này khó thế? Anh ca, chẳng lẽ đêm nay chàng không đến hay sao? Mỗi năm gặp gỡ chỉ một lần, vì lẽ gì chàng nỡ lòng thất ước?

Ôi, từ cổ si tình đa phiền não!

Nàng vừa thở dài vừa nóng ruột đi đi lại lại, đang định bước ra cửa lầu, bỗng nghe vọng tới một tiếng “hự”. Thanh âm tuy rất nhỏ, nhưng nàng nghe rất rõ.

Nàng lập tức nhún chân, thân hình đã bay vọt lên không, thi triển diệu thức “Phụng Hoàng Song Thi Vũ” như một lưu tinh bay xa hơn mười trượng, đáp xuống con đường nhỏ bên ngoài.

Một vị hòa thượng nằm bất động trên đường, vô thanh vô tức. Thiếu nữ nhẹ nhàng đáp xuống bên vị hòa thượng, hỏi nhỏ :

- Là ai vậy?

Nàng nhắc lại câu hỏi hai lần, vẫn không có lời hồi đáp. Nàng phẩy nhẹ tay áo, thân hình vị hòa thượng đang nằm kia đã lật lại, nhưng tứ chi cứng nhắc, ngực không hề thoi thóp.

Thiếu nữ bèn cúi xuống, giơ hai ngón tay đến gần mũi vị hòa thượng thì mới biết người ấy đã tắt thở.

Nàng bất giác kinh hãi nghĩ thầm: “Từ lúc y kêu lên đến lúc ta ra đây, bất quá chỉ là một khoảnh khắc, dù là chứng bệnh cấp tính thế nào đi nữa, hoặc bị người ám toán thì cũng không thể chết nhanh như vậy được”.

Thiếu nữ sinh nghi, không kịp nhìn diện mạo vị hòa thượng đó, vội xem đến Huyền Quan đại huyệt, kỳ kinh bát mạch trên châu thân vị hòa thượng ấy một lượt. Kết quả là không thấy vết thương, cũng không có hiện tượng trúng độc, càng không có gì chứng tỏ là bị tập kích. Vậy mà y lại chết, một cái chết thật kỳ quái.

Bỗng nàng phát hiện trên má hòa thượng có viết hai chữ số “mười ba” màu hồng, to bằng trái táo.

Thiếu nữ cúi gần hơn, thấy hai chữ số phát quang dưới ánh trăng, màu son đỏ chưa kịp khô, hiển nhiên là vừa mới được viết xong.

Mười ba! Mười ba! Thiếu nữ lẩm bẩm mấy lần rồi mới đứng dậy nhìn tứ phía, định tìm kẻ lưu lại hai chữ số ấy, bỗng nghe tiếng gọi :

- Vi muội, muội đếm cái gì vậy?

Lời chưa dứt, một bóng người đã nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh thiếu nữ. Đó là một trang thiếu niên anh tuấn, nhanh nhẹn.

Thiếu nữ vui mừng reo lên :

- Anh ca!

Đoạn, nàng đặt hai bàn tay ngà ngọc vào hai bàn tay nóng hổi có lực của chàng thiếu niên đó.

Đôi mắt long lanh sáng rực của chàng thiếu niên sớm đã nhìn thấy vị hòa thượng, chàng nắm nhẹ mười ngón tay búp măng của nàng, khiêm nhường nói :

- Vi muội, để muội phải chờ lâu...

Thiếu nữ sung sướng trong lòng, nhưng e thẹn, vội ngắt lời :

- Nhị vị lão nhân gia vẫn mạnh giỏi chứ?

Thiếu niên gật đầu, đáp :

- Mạnh giỏi, Vi muội khỏi lo.

Hai đạo mục quang tinh anh của chàng ngoảnh nhìn thi thể của vị hòa thượng kia, hỏi :

- Người ấy chết rồi ư?

Chàng buông tay nàng rồi cùng nàng bước tới bên thi thể người kia. Nào ngờ chàng vừa nhìn mặt hòa thượng thì đã hốt hoảng kêu lên :

- Ô kìa, hình như là Ngũ sư huynh!

Chàng cúi xuống, lật thi thể lại, thấy cái xác đã lạnh, biết không còn hy vọng cứu sống. Chàng ngước nhìn thiếu nữ nói :

- Vi muội, chúng ta vào trong dương đài đi.

Đoạn ôm thi thể hòa thượng chạy thẳng vào lầu.

Thiếu nữ chưa hiểu ra sao, nhưng không kịp hỏi, vội nhún vai vọt theo chàng.

Thiếu niên đặt thi thể hòa thượng lên hai chiếc ghế, đang định hỏi thiếu nữ thì nàng đã tự thuật lại những điều vừa chứng kiến, cuối cùng nàng hỏi :

- Anh ca, ca ca có biết hai chữ số “mười ba” là có dụng ý gì chăng?

Thiếu niên nhìn kỹ hai chữ số viết bằng son trên má hòa thượng, đoạn ngẩng mặt lên trời nói nhỏ :

- Mười ba! Mười ba...

Thiếu nữ hỏi :

- Anh ca, ngũ sư huynh có phải là đệ tử sở truyền của sư bá Vô Tướng thiền sư hay chăng?

Thiếu niên gật đầu :

- Đúng thế, là đệ tử sở truyền và cũng là sư huynh của huynh.

Thiếu nữ hỏi tiếp :

- Thế thì võ công của Ngũ sư huynh siêu việt lắm phải không?

Thiếu niên đáp :

- Ân sư của huynh với sư phụ của muội, tức Tuyệt Trần thần ni, được tôn là Võ Lâm Thiên Thủ song tôn. Muội thử nghĩ xem, đệ tử do sư phụ đích thân dưỡng dục thì làm sao lại không siêu việt?

Ngừng một chút, đoạn chàng tiếp :

- Đệ tử của ân sư thì nhiều lắm, nhưng được người đích thân truyền dạy thì ngoài huynh là đệ tử ruột, chỉ có năm người thôi. Cả năm vị sư huynh ấy đều xuất gia, hơn nữa đều ở Không Tĩnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh. Vị Ngũ sư huynh này pháp danh là Hư Không...

Thiếu nữ vừa nghe vừa trầm tư, nghĩ: “Thân pháp của mình mau lẹ như thế mà không nhìn thấy kẻ tập kích và lưu tự. Ngũ sư huynh võ công cao cường mà còn bị người ám toán, không biết tại sao phải chết? Xem ra kẻ tập kích có võ công cao minh không thể xem thường”.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, nàng nói :

- Nga Mi Kim Đỉnh cách Lư Sơn này mấy ngàn dặm. Hư Không sư huynh chẳng quản dặm trường từ xa tới dây ắt có yếu sự. Anh ca, ca ca hãy tìm kỹ trên người Ngũ sư huynh xem có thư hay chăng?

Thiếu nữ còn trẻ mà tâm linh thật sâu sắc, chàng thiếu niên lập tức nghe theo, vội sờ nắn khắp người hòa thượng, hồi lâu vẫn không thấy gì, bèn cởi áo cà sa của thi thể thì thấy túi áo trong đã bị xé rách. Lúc này quyển sách quý là Đạt Ma Kinh rơi ra.

Thiếu nữ thấy vậy, cúi xuống nhìn cho rõ cái túi áo bị xé rách, trầm ngâm nói nhỏ :

- Anh ca, tiểu muội nghĩ rằng Hư Không sư huynh mang theo thư, tất giấu trong túi áo cà sa, nhất định là đã bị kẻ tập kích lấy đi mất rồi.

Thiếu niên đáp :

- Huynh cũng nghĩ vậy. Không biết có chuyện gì khẩn cấp mà phải để Ngũ sư huynh chuyển thư?

Thiếu nữ nói :

- Tình hình này xem ra hoàn toàn không bình thường, giữa đường bị người hãm hại và cướp thư đi, tất có quái sự.

Lời nàng vừa dứt, bỗng từ rừng phong vẳng lại tiếng cười lạnh lẽo. Đôi thiếu niên nam nữ giật mình, không nghĩ ngợi gì, lập tức búng người như hai mũi tên lao vút về phía phát ra thanh âm.

Hai người đồng thời lao tới rừng phong, thi triển khinh công thượng thừa “Dị Hình Dị Vị”, trong thoáng chốc đã rà soát khắp rừng phong mấy lượt, nhưng không bắt gặp bóng ma hình quỷ nào hết.

Kẻ tập kích kia có thân pháp quả bất phàm.

Chàng thiếu niên định truy tìm ở bên ngoài cánh rừng, nhưng thiếu nữ ngăn lại :

- Hãy khoan, thi thể của Hư Không sư huynh không có ai coi giữ.

Hai người vội trở lại dương đài. Từ lúc rời khỏi đây cho tới lúc trở lại, chỉ trong thoáng chốc, nhưng hãi hùng thay, hai mắt Hư Không hòa thượng đã bị khoét đi, để lại hai hố mắt sâu hoắm, thật khiến người không nỡ nhìn lâu.

Chàng thiếu niên thấy thảm trạng ấy thì lửa giận bừng bừng, gầm lên một tiếng làm rung chuyển cả tòa thủy lâu, lá phong rơi lả tả. Đoạn chàng dùng thức "Hán Địa Bạt Hốt", đùi bất động, thân không lắc, búng mình lên cao hơn bốn trượng, đề tiếp chân khí, lưng hơi cong, hai chân hơi duỗi, theo thức "Đăng Vân Bộ Nguyệt" lại vọt lên cao bốn trượng nữa.

Chàng treo mình lơ lửng trên cao tám trượng, thi triển tuyệt học "Vạn Tượng Ngọc Trụ Huyền Thiên" là một phép khinh công thượng thừa. Đôi mắt sáng như sao của chàng soi mói nhìn tứ phía bên dưới, chỉ cần phát hiện bóng người là sẽ tức khắc đáp xuống truy đuổi.

Nhưng chàng thất vọng. Bốn bề tĩnh lặng, vạn vật tịch liêu như đang chìm đắm trong giấc ngủ. Chàng đang do dự, chưa biết truy tìm theo hướng nào. Bỗng thấy có luồng gió quạt tới phía sau, vội ngoảnh lại thì đã thấy thiếu nữ được gọi là Vi muội đang ở bên cạnh.

Thiếu niên ngạc nhiên nghĩ thầm: "Mới một năm không gặp mà khinh công của nàng đã tiến bộ nhanh đến thế". Chàng chưa kịp hỏi thì thiếu nữ đã nắm lấy cánh tay chàng, dịu dàng nói :

- Địch nhân đã đi mất, đừng tìm nữa, xuống thôi.

Chàng thiếu niên đối với thiếu nữ này rất chịu nghe lời, vội gật đầu, hai người sánh vai như một dải cầu vồng, nhẹ nhàng đáp xuống dương đài.

Thiếu niên lại nhìn thi thể Hư Không hòa thượng, bất giác lệ rơi lã chã. Tuy "anh hùng không dễ rơi lệ", nhưng chàng với sư huynh tình như cốt nhục, huống hồ hai người vốn ở bên nhau từ nhỏ.

Thiếu niên cất giọng sang sảng :

- Sát nhân một cách ám muội là đã vi phạm luật lệ của võ lâm, đã thế lại còn khoét mắt nạn nhân, đó là điều tối kỵ trong giang hồ. Giết người kiểu này thật là khiến thần nhân phẫn nộ, thiên hạ bất dung. Đường Chấn Anh này nếu không báo được thù này cho sư huynh, thề chẳng làm người.

Chàng giơ tay hữu, hướng về phía cây cổ tùng cách xa năm trượng ở mé tả thủy lâu, phách không một chưởng. Chỉ nghe rắc rắc hai tiếng, rồi một tiếng "sầm". Một cành tùng cực lớn bị gãy, đổ sầm

xuống, cành lá rớt như mưa, bầy chim xung quanh nháo nhác bay loạn lên. Đường Chấn Anh chưa nguôi giận, định phóng thêm một chưởng nữa, nhưng thiếu nữ đã ngăn lại :

- Anh ca, hiện tại có giận dữ cũng vô ích, điều cần làm ngay là giải quyết thi thể của Hư Không sư huynh, ca ca định thế nào? Mai táng ở đâu?

Đường Chấn Anh vừa rồi quá bi thương giận dữ, chưa nghĩ cách an bài, nghe thiếu nữ hỏi thì mới hỏi lại :

- Vi muội, muội thấy nên mai táng thế nào cho chu đáo?

Thiếu nữ lườm chàng một cái rồi nói :

- Muội nghĩ rằng nhất định phải để sư bá biết việc này. Nhưng sư bá và sư phụ chính đang bế quan tu luyện, thời hạn ba năm chỉ còn ba tháng là xong. Nếu báo hung tin của Hư Không sư huynh với sư bá, e có phương hại gì chăng?

Đường Chấn Anh nghe nàng nói vậy thì sực tỉnh, liền đáp :

- Ngũ sư huynh bị người ám hại là đại sự của bổn phái, nhất định phải để cho sư phụ biết, nếu không chẳng những hai ta bị quở trách, mà còn đắc tội không nhỏ nữa. Huống hồ kỳ hạn bế quan tu luyện sắp hết, nhị vị lão nhân gia mỗi lần thấy huynh mang cơm đến, thường thích thú bảo huynh kể chuyện cho nghe, chứ không khẩn trương và nghiêm nghị như hồi đầu. Cho nên lúc này mang Hư Không sư huynh đến Lăng Tiêu Thiên Oan gặp nhị vị lão nhân gia hoàn toàn không phương hại đến kết quả tu luyện.

Hai người bàn với nhau xong rồi ngồi xuống ăn vội một chút. Sau đó, thiếu nữ vào trong lầu chuẩn bị chút hành trang, đeo túi lên lưng. Lúc nàng bước ra, Đường Chấn Anh đã xốc thi thể Hư Không hòa thượng lên lưng rồi nói nhỏ :

- Vi muội, chúng ta nên đi mau một chút, nếu giờ dần tới Lăng Tiêu Thiên Oan thì còn kịp thấy nhị vị lão nhân gia luyện tập tuyệt học võ lâm đó.

Lời chưa dứt, chàng đã vọt đi mấy trượng.

Thiếu nữ “dạ” một tiếng rồi cũng lao theo như mũi tên, xuyên qua rừng phong, thi triển bộ pháp “Lưu Tinh Cản Nguyệt”, chỉ lát sau đã sánh vai bên cạnh Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh thầm khen thân pháp uyển chuyển mau lẹ của Vi muội. Nhưng người trẻ tuổi bao giờ cũng hiếu thắng, chàng bất giác đề chân khí ở đan điền, đầu chân tả hích mạnh vào lòng bàn chân hữu, thân hình vọt đi hơn mười trượng, chưa chạm đất đã lại hích bàn chân hữu vào lòng bàn chân tả mà vút đi. Cứ thế sáu lần liên tiếp, chàng đã bay trên không ngót trăm trượng như một lằn chớp. Quả

là thân pháp khinh linh hiếm thấy. Đấy chính là “Bích Đào Vạn Khoảnh Bất Lạc Cước”, một tuyệt học kỳ diệu của võ lâm.

Chàng hoàn toàn không định trổ tài, cũng chẳng có ý gây khó dễ với Vi muội, bất quá vì trong nhất thời bị tính hiếu thắng kích động. Sau vài dặm, chàng chợt cảm thấy không đúng nên tự hỏi: “Ơ hay, sao ta lại đi thi cước bộ với Vi muội nhỉ?”.

Chàng vội hơi chùng người xuống, dừng lại và quay người ngoảnh nhìn về phía sau.

- Ối!

Một tiếng kêu hốt hoảng vang lên, tiếp theo đó là thân hình kiều diễm mềm mại của Vi muội đã nằm gọn trong lòng chàng.

Đường Chấn Anh theo phản xạ tự nhiên, đưa tay hữu ra ôm lấy eo lưng nàng, và thầm kinh ngạc vì không thể ngờ nàng lại có thể theo sát mình như hình với bóng vậy.

Chàng còn đang sững sờ thì thiếu nữ đẩy nhẹ chàng ra, lùi lại ba bước, thẹn thùng nói trong giọng giận dỗi :

- Anh ca, muội chẳng đi nữa đâu, ca ca học thói gì mà làm như thế?

Nàng cúi mặt, quay nghiêng người, tay tả đặt lên ngực, tay hữu vén vén tóc mai, dáng e thẹn trông rất dễ thương.

Đường Chấn Anh bẽn lẽn mắc cỡ, nhưng chàng thừa biết Vi muội hoàn toàn không giận dỗi thật sự, chi bằng không giải thích gì cả cho rắc rối, liền nhè nhẹ kéo tay áo nàng, nói :

- Đi thôi, Vi muội.

Thế là cả hai lại sánh vai nhau lao về phía Lăng Tiêu Thiên Oan.

Họ đi đường thẳng chứ không theo đường mòn, cứ băng qua rừng rậm, vực sâu, vách núi dựng đứng mà đi, đầy nguy hiểm, song đôi thiếu niên nam nữ võ công cao cường này cứ coi như đi trên bình địa. Lên tới Lăng Tiêu Thiên Oan, ngẩng mặt nhìn sắc trời, vị trí tinh đẩu thì vừa vặn ở giữa giờ dần.

Lăng Tiêu Thiên Oan rộng mấy chục mẫu, xung quanh là núi cao mọc đầy cổ tùng, thanh trúc, phức mộc dị thảo, sắc màu đa dạng. Sườn núi phía đông của Hương Lô phong có hai thạch động, đó là nơi Võ Lâm Thiên Thủ song tôn, Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni bế quan tu luyện. Chân núi có ba gian thảo thất, là nơi Đường Chấn Anh cư trú để lo việc cơm nước. Mé bên tả có suối phun, mé bên hữu có hồ cá. Từ dòng suối có ống máng dẫn nước tới hồ cá và ra nhiều phía, tới đây như lạc

vào một thế giới khác.

Đôi nam nữ thiếu niên bước vào thảo thất, Đường Chấn Anh đặt thi thể Hư Không hòa thượng xuống, chợt nghe một tiếng thét lớn như từ trên trời vọng xuống, thiếu nữ vội chuẩn bị đối phó thì Đường Chấn Anh nói :

- Nhị vị lão nhân gia bắt đầu diễn tập đó, chúng ta mau ra ngoài xem đi.

Hai người bước ra khỏi thảo thất. Thiếu nữ theo ngón tay chỉ của Đường Chấn Anh nhìn lên đỉnh núi cao mấy chục trượng, thấy một tăng một ni. Lão tăng chính là sư bá Vô Tướng thiền sư, lão ni chính là sư phụ Tuyệt Trần thần ni. Nàng vội quỳ xuống vái hai lần.

Bỗng nghe vọng xuống hai thanh âm :

- Tử Vi sư điệt, miễn lễ. Hãy cùng sư huynh đứng đó mà xem.

- Vi nhi, đứng dậy đi.

Thanh âm không cao, nhưng nghe rõ mồn một, lại rất thanh tình. Đây chính là một tuyệt học của võ lâm, gọi là Văn Thanh Nghĩ Ngữ Thiên Lý Truyền Âm. Tử Vi nghe tiếng, biết người lên tiếng trước là sư bá, người lên tiếng sau là sư phụ, bèn vâng lệnh đứng dậy, vui sướng bước đến bên cạnh Đường Chấn Anh.

Lúc này trăng lên giữa đỉnh trời, sao lấp lánh, đỉnh Hương Lô phong tựa hồ được dát bạc.

Võ Lâm song tôn đứng sững trên đỉnh núi như hai bức tượng Phật, đang vận hành công lực.

Đường Chấn Anh và Tử Vi ngồi xuống một tảng đá, ngẩng lên xem hai nhân vật lừng danh võ lâm đang chuẩn bị diễn tập kỳ học kinh thế hãi tục.

Gió thu thổi nhẹ vào mặt, không gian trầm lắng hoàn toàn.

Võ Lâm song tôn vốn cùng được một sư phụ sở truyền. Vô Tướng thiền sư là sư huynh, trụ trì Không Tĩnh tự ở Nga Mi Kim Đỉnh. Tuyệt Trần thần ni là sư muội, trụ trì Ngộ Thần am ở Tiên Hà Lãnh. Sư huynh sư muội đều là người nửa đời xuất gia tu hành, từ sau khi xuất gia đến nay thấm thoát đã ba mươi năm không hề gặp mặt.

Mãi đến ba năm về trước, vào tiết Trung Thu, Tuyệt Trần thần ni bỗng nhận được một phong mật thư của Vô Tướng thiền sư, hẹn vào tiết Trùng Dương ngày chín tháng chín năm đó tới gặp nhau tại Hương Lô phong. Đồng thời trong mật thư có kể sơ lược về kiếp nạn phúc họa hệ trọng của võ lâm. Tuyệt Trần thần ni xem xong cả kinh, liền thu xếp mọi việc trong am giao lại cho người khác, đoạn đem theo ái đồ là Đường Tử Vi gấp đến Hương Lô phong để gặp sư huynh.

Hai sư đồ tới nơi thì Vô Tướng thiền sư và đệ tử ruột là Đường Chấn Anh đã chờ sẵn.

Sư huynh sư muội đã ba mươi năm mới gặp lại, nhan sắc đã phai, râu tóc đã bạc, nghĩ đến ngày xưa, chẳng thể kéo lùi thời gian, cả hai nhìn nhau ngậm ngùi thở dài.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi tuy mới gặp nhau lần đầu mà như đã quen từ lâu. Một bên là thiếu niên anh tuấn, một đằng là thiếu nữ diễm lệ, chẳng những dung mạo hơn người, lại cùng một họ Đường. Vì thế chưa quá nửa ngày, đôi thiếu niên nam nữ đã sinh lòng ái mộ, quấn quít với nhau.

Ba ngày sau, không hiểu vì sao, một tăng một ni lại bắt ái đồ tách ra hai phía, khiến hai người trẻ tuổi không còn được tự do du hí danh sơn thắng cảnh trong núi nữa.

Hai người tuy buồn bã, nhưng chẳng dám nói ra. Cho đến buổi chiều ngày một tháng mười, trước khi Song Tôn bế quan luyện công, Tuyệt Trần thần ni lệnh cho ái đồ Đường Tử Vi xuống tòa thủy lâu cư trú một mình, nếu không được lệnh hoặc không có yếu sự đặc biệt, tuyệt đối không được lên núi làm phiền sư phụ trong thời hạn ba năm. Đường Tử Vi khóc lóc một hồi, nhưng cũng chẳng ích gì.

Đồng thời, Vô Tướng thiền sư cũng lệnh cho Đường Chấn Anh không được tự tiện rời khỏi Hương Lô phong một bước. Sau đó, lão tăng và lão ni thấy vẻ mặt đau khổ của đôi thiếu niên nam nữ, biết là họ đã có tình ý với nhau, nên mới đặc biệt chuẩn y cho mỗi năm một lần, vào chiều ngày thất tịch (mùng bảy tháng bảy) thì Đường Chấn Anh mới được xuống núi thăm Đường Tử Vi.

Vì lẽ gì Võ Lâm song tôn lại xử sự như vậy? Việc này còn là bí mật.

Song nhị vị cũng đã nói rõ rằng hai người tuổi còn nhỏ, nghệ nghiệp chưa thành, nếu không xa nhau thì tất võ công của cả hai sẽ không tiến bộ.

Đây có phải là kinh nghiệm của chính Võ Lâm song tôn hay chăng? Ngoài hai vị ấy ra, không ai biết được.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, song họ cũng không đoán biết được vì lẽ gì mà hai vị sư trưởng lại bắt họ phải xa nhau?

Song đôi thiếu niên nam nữ đều hiểu rằng họ được ân sư hết mực sủng ái, nên từ khi hai vị sư trưởng gặp nhau ở Hương Lô phong này, họ đều nghiêm túc và khẩn trương tự tập luyện.

Còn Võ Lâm song tôn bế quan tu luyện môn kỳ công tuyệt học gì? Không ai hay biết cả, và đó cũng là một bí mật.

Trước khi bế quan tu luyện, nhị vị tăng ni đã truyền thụ cho ái đồ của mình nhiều môn công phu, nếu trong ba năm mà họ chuyên cần tự luyện, thì khả dĩ sẽ luyện thành, còn nếu họ bỏ phí thời gian thì đó là lỗi của họ.

Đôi thiếu niên nam nữ đã được ân sư truyền thụ những công phu gì? Đó cũng là một bí mật.

Bí mật... bí mật... bí mật. Cuối cùng rồi cũng dần dần vén mở.

Hai vị Võ Lâm song tôn ở trên đỉnh núi đã xong giai đoạn điều tức hành công.

Chỉ thấy Vô Tướng thiền sư chân bất động, thân không lắc, từ từ giơ hai tay, song chưởng âm dương giao nhau, mười ngón tay gầy guộc lần lượt búng ra. Lập tức từ mười ngón tay có mười tia tử quang phóng ra, những tia tử quang mỏng manh, nhưng sáng chói mắt, và phát lên những tiếng “bụp” “bụp” giòn giã.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi từ dưới chân núi nhìn lên vô cùng ngạc nhiên.

Thoáng chốc, các tia tử quang bỗng xòe ra như những chiếc dù sáng rực, trông thật tráng lệ.

Mười chiếc dù cứ nở bùng ra, thành mười chiếc cột trụ lớn màu tím dựng đứng lên trời. Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi chỉ cảm thấy đất trời rung chuyển, đỉnh núi lắc lư, tai ù mắt hoa.

Nội công của đôi nam nữ thiếu niên chẳng tầm thường, họ vội đề khí bảo hộ các huyệt đạo khắp châu thân nên mới tránh khỏi bị thụ thương.

Hai người định thần xong, mở mắt nhìn, bất giác cả kinh.

Vừa rồi ánh trăng sao vằng vặc như dát bạc xuống đỉnh núi, vậy mà trong phút chốc tất cả đã biến thành hôn ám, toàn bộ Hương Lô phong như bị một tấm màn màu tím dày đặc bao trùm, cây cối đất đá mờ mờ ảo ảo, hóa thành những hình thù quái dị và đáng sợ, trong như ma quỷ, hổ báo, long xà gớm ghiếc.

Đường Chấn Anh bất giác thu người lại. Đường Tử Vi thì nép hẳn vào bên người chàng.

Đúng là trong biến có đổi, càng đổi càng kỳ. Đột nhiên Vô Tướng thiền sư hú lên một tiếng nghe như tiếng sấm vang rền, đất đá từ trên đỉnh núi lăn xuống rào rào, tiếp đến là tiếng Vô Tướng thiền sư nói :

- Sư muội, chuẩn bị nghe!

Tiếp đó, một phiến đá lớn bay bổng lên trời, xuyên vào trong mây thành một điểm đen đen.

Thanh âm của Tuyệt Trần thần ni vang lên lanh lảnh :

- Sư huynh, tiểu muội xuất thủ đây.

Lời vừa dứt, chỉ thấy từ miệng lão ni phun ra một đạo thủy tiễn như chiếc cầu vồng trắng xuyên

qua lớp màn tử quang, bắn thẳng tới khối đá lớn trên mây.

Đường Tử Vi và Đường Chấn Anh tròn mắt nhìn như xuất thần.

Phiến đá đã bay nhanh, đạo thủy tiễn còn nhanh hơn, trong như con bạch long đang vờn hắc châu. Nói thì chậm, sự việc diễn biến cực nhanh. “Bụp” một tiếng, phiến đá đã bị đạo thủy tiễn bắn trúng, xuyên qua tâm, vỡ tan ra thành nhiều mảnh vụn tung tóe.

- Khá khen công lực của sư muội, đây là tuyệt học của võ lâm thất truyền từ lâu. Thủy Tiễn Xuyên Vân thập tam tầng cuối cùng đã được sư muội luyện thành.

- Sư huynh lại chế giễu tiểu muội rồi, một chút kỹ năng tầm thường ấy của tiểu muội làm sao dám sánh với Tử Dương Trung Khí chưởng của sư huynh.

Lời chưa dứt, đã nghe mấy tiếng “binh, binh, binh”. Mười ba phiến đá lớn liên tiếp nối đuôi nhau sầm sập phá không bay vọt lên trời cao.

“Chíu, chíu, chíu” một dải cầu vồng màu trắng vút theo, lần này còn nhanh hơn lần trước.

Trông thoáng chốc, đạo thủy tiễn đã đuổi kịp mười ba phiến đá, chỉ nghe nhiều tiếng “bụp, bụp, bụp” liên tiếp, cả mười ba phiến đá đều lần lượt bị bắn trúng và vỡ vụn.

Đôi thiếu niên nam nữ há miệng, ngây người kinh ngạc không thôi.

Lúc này màn tử quang đã tan dần, đỉnh Hương Lô phong trầm tịch vô thanh. Đã không thấy bóng Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni đâu cả. Đã sang giờ mão, mảnh trăng lưỡi liềm và tinh tú đã nhạt nhòa, trời bắt đầu tang tảng sáng.

Đường Chấn Anh cầm tay Tử Vi, nói nhỏ :

- Sương thu ướt cả áo muội rồi. Chúng ta hãy vào trong thảo thất chờ đón nhị vị lão nhân gia.

Tử Vi gật đầu, thế là hai người nắm tay nhau cùng bước vào trong thảo thất.

Nào ngờ, lão tăng và lão ni sớm đã ở trong đó. Đôi thiếu niên nam nữ vội vái lạy rồi tách ra đứng hai bên. Đường Chấn Anh chưa kịp lên tiếng thưa chuyện thì Vô Tướng thiền sư đã hỏi :

- Anh nhi, ngũ sư huynh của con bị sát hại tại đâu?

Đường Chấn Anh đáp :

- Cạnh thủy lâu của sư muội...

Vô Tướng thiền sư thốt một tiếng “ồ”, sắc mặt lộ vẻ ngạc nhiên. Đoạn nhướng mày, mục quang sáng quắc nhìn Đường Tử Vi.

Đường Tử Vi thông minh lanh lợi, thấy vậy thì không chờ bị hỏi, vội cung thân nói :

- Bẩm sư bá, ngũ sư huynh bị sát hại là vào khoảng đầu canh hai.

Đoạn nàng thuật lại chi tiết từ đầu tới đuôi một lượt.

Tuyệt Trần thần ni nghe xong, bỗng nói xen vào :

- Ngũ sư huynh của ngươi bị sát hại, ngươi đã chẳng báo thù, lại còn để cho kẻ ám toán khoét mặt sư huynh mà không nhìn thấy gì hết. Ôi...

Đường Tử Vi nghe quở trách thì đỏ mặt, mắt rưng rưng lệ, cúi đầu hổ thẹn vạn phần.

Đường Chấn Anh nghe sư thúc quở trách sư muội, thật ra chàng cũng có lỗi nên đành cúi mặt lúng túng.

Không khí trong thảo thất trầm lặng, hai thiếu niên nam nữ nghe rõ tiếng trống ngực của mình.

Lát sau, Vô Tướng thiền sư thở dài, vừa như nói với Tuyệt Trần thần ni, vừa như nói với chính mình :

- Là y thị... nhất định là y thị. Muộn rồi... cuối cùng chúng ta cũng đã chậm hơn y thị một bước.

Tuyệt Trần thần ni trầm giọng hỏi :

- Làm sao sư huynh biết là y thị? Chẳng lẽ không thể là kẻ khác ư?

Vô Tướng thiền sư quả quyết :

- Nhất định là y thị, tuyệt đối không phải kẻ khác. Bởi vì y thị đã từng nói, trước khi quyết chiến với ta, y thị sẽ sát hại một trăm đệ tử của ta trước.

Đôi thiếu niên nam nữ nghe lão tăng nói, không biết y thị là ai và có cừu hận gì với phái Nga Mi mà lại giở thủ đoạn ác độc đến như vậy?

Vô Tướng thiền sư tiếp tục nói :

- Hơn nữa, y thị vẫn có thói quen đánh số thứ tự trên mặt nạn nhân. Trên má Hư Không ghi số mười ba, nếu ta đoán không lầm, chỉ e tại bổn viện trên Nga Mi Kim Đỉnh đã có mười hai đệ tử bị giết hại trước Hư Không rồi.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi nghe thấy vậy thì cảm thấy lạnh gáy và bủn rủn chân tay. Ngay như Tuyệt Trần thần ni là một người tu luyện cao siêu mà nghe đến chuyện ấy cũng phải động dung. Lão ni hơi chau mày nói :

- Cứ theo lời sư huynh thì chắc là đại sư điệt Hư Văn của chúng ta e rằng không có cách phòng bị Kim Đỉnh bổn viện chống địch nhân tập kích nên mới phái Hư Không sư điệt mang thư đến...

Vô Tướng thiền sư gật đầu :

- Sư muội đoán rất đúng.

Tuyệt Trần thần ni vội tiếp :

- Nhưng thi thể của Hư Không sư điệt vừa được muội kiểm tra kỹ lưỡng, không hề thấy có vết tích thương thế, hoàn toàn không phải do chân lực nội gia đả thương, cũng chẳng phải do ám khí dị thường sát hại. Cứ theo hiện trạng mà luận, thì tựa hồ không phải là thủ pháp của y thị...

Vô Tướng thiền sư trầm ngâm một lát, rồi thong thả nói :

- Sư muội nói cũng có lý.

Lão tăng nhìn lão ni hỏi :

- Sư muội có nhận ra Hư Không bị đòn trí mạng ở chỗ nào không?

Tuyệt Trần thần ni lắc đầu.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi thấy lão ni không nhận ra ngũ sư huynh bị đòn trí mạng ở chỗ nào thì bất giác kinh hồn, nghĩ đến sự lợi hại của kẻ ám toán kia.

Vô Tướng thiền sư nói :

- Chẳng trách sư muội không biết, bởi đó là một loại bí học vô song của võ lâm. Hồi ân sư còn sống, đã từng nói qua với huynh, rằng võ lâm đương kim chỉ có một người duy nhất là nắm được bí học ấy.

Tuyệt Trần thần ni vội hỏi :

- Ai vậy?

Vô Tướng thiền sư giơ một ngón tay lên đáp :

- Là Càn Khôn Nhất Mẫu, xuất thần nhập hóa vô cùng.

Tuyệt Trần thần ni sững sờ, lẩm bẩm :

- Càn Khôn Nhất Mẫu? Càn Khôn Nhất Mẫu...

Chợt sực nhớ ra điều gì, thần sắc của lão ni lộ vẻ hồ nghi, nói tiếp :

- Chẳng phải Càn Khôn Nhất Mẫu đã vũ hóa trên đỉnh Hoàng Sơn trong tiết Đoan Ngọ vào ba năm về trước hay sao?

Vô Tướng thiền sư đáp :

- Sư muội nhớ không sai. Điều khiến huynh thấy kỳ quái là ngoài Càn Khôn Nhất Mẫu đã vũ hóa ra, còn ai có thể nắm được bí học ấy kia chứ?

Tuyệt Trần thần ni lại hỏi :

- Hay là Càn Khôn Nhất Mẫu có truyền nhân?

Vô Tướng thiền sư mỉm cười đáp :

- Càn Khôn Nhất Mẫu là đệ nhất kỳ nhân, không ai biết tông tích của bà ta, và bà ta có truyền nhân hay không cũng chẳng ai hay biết.

Dừng một chút, lão tăng nói tiếp :

- Dù Càn Khôn Nhất Mẫu có truyền nhân hay không thì phái Nga Mi chúng ta với bà ta vô oán vô cừu, vì sao truyền nhân của bà ta, nếu có, lại hành ác với bổn phái như vậy?

Tuyệt Trần thần ni nói :

- Mong sư huynh nói qua về môn bí học kia để tiểu muội được mở rộng kiến văn một chút, may ra có thể hiểu được Hư Không sư điệt đã bị sát hại như thế nào.

Lúc này trời đã sáng hẳn, Đường Chấn Anh bưng trà lên, Vô Tướng thiền sư nhấp một ngụm trà, rồi nói :

- Môn bí học ấy gọi là...

Bỗng lão tăng và lão ni gần như đồng thốt lên :

- Có người đến!

Đường Tử Vi và Đường Chấn Anh đang tập trung tinh thần lắng nghe Vô Tướng thiền sư kể về môn bí học, đều mong hiểu được ngũ sư huynh bị sát hại như thế nào. Ai ngờ tên gọi của môn bí học

chưa được nói ra, bỗng nghe hai vị sư trưởng cùng kêu “có người đến” thì giật mình, không kịp nghĩ ngợi gì, đôi nam nữ thiếu niên liền vọt người lao ra khỏi căn thảo thất.

Kiễng chân đưa mắt nhìn tứ phía, họ nào có thấy bóng ai? Cả hai cùng có cảm giác kỳ quái, bỗng nghe tiếng nói của Vô Tướng thiền sư từ trong thảo thất vọng ra :

- Đi về phía nam quan sát tình hình trong vòng năm dặm, mau lên.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đáp “dạ” một tiếng, lập tức rời Lăng Tiêu Thiên Oan và lao về phía nam.

Chẳng mấy chốc, đã vượt gần năm dặm.

Hỏng rồi, bên một tảng đá lớn, họ phát hiện có hai vị hòa thượng đã chết.

Đường Chấn Anh cúi xuống nhìn, bất giác rơi lệ, nói :

- Hư Thanh, Hư Minh, nhị vị sư huynh hãy thứ cho tiểu đệ đến chậm một bước.

Lời chưa dứt, chàng đã khóc nấc lên.

Đường Tử Vi lướt tới, thấy trên mặt hai người chết có hai chữ số mười bốn và mười lăm viết bằng son đỏ chưa khô hẳn.

Hai người phi thân đi khắp nơi xem xét chung quanh một lượt, nhưng không thấy gì, bèn xốc thi thể hai vị hòa thượng lên lưng, và hỏa tốc trở về thảo thất.

Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni nhìn thấy hai thi thể, thì đồng niệm Phật hiệu, giọng run run, lông mày nhíu lại.

Vô Tướng thiền sư kiểm tra thi thể hai đệ tử một lượt thật kỹ. Kết quả y hệt như với Hư Không. Nhìn chữ viết trên mặt thi thể, biết là cùng một tên hung thủ.

Lão tăng nghiêm nghị nói với lão ni :

- Y đã bất chấp tình xưa, triển khai ám sát đệ tử bổn phái, mới vài ngày mà đã giết chết mười lăm người. Hơn nữa, sát cơ xem chừng chưa nguội lạnh, không biết rồi đây sẽ đến lượt ai nữa. Nếu huynh không sớm xuất quan đích thân ngăn trở, tất đệ tử bổn phái sẽ lâm vào thế cá nằm trên thớt, muôn phần nguy hiểm...

Tuyệt Trần thần ni nghe sư huynh nói đến việc xuất quan, vội nhắc :

- Bế quan ba năm, đến tháng mười này là mãn hạn. Từ nay đến ngày khai quan chỉ còn hai tháng

hai mươi ba ngày. Hơn nữa, bí quyết sở luyện chỉ còn một điểm tối hậu là xong toàn bộ, nếu sư huynh xuất quan sớm, há chẳng uổng phí bao công sức?

Vô Tướng thiền sư thở dài :

- Không phải huynh không biết như sư muội, nhưng chẳng thể ngồi khoanh tay nhìn chúng đệ tử bị sát hại.

Tuyệt Trần thần ni nghĩ cũng đúng, đành cúi đầu im lặng.

Đôi nam nữ thiếu niên nghe Võ Lâm song tôn đối thoại, tuy chưa biết toàn bộ sự việc, nhưng cũng biết tình thế rất nghiêm trọng.

Nhất là Đường Chấn Anh, nghe sư phụ nói buộc phải xuất quan thì trong lòng bất an, nghĩ thầm việc bế quan lần này không phải dễ dàng, nay đã đến chín phần mười mà phải bỏ dở thì thật đáng tiếc. Chàng vốn có tính hiệp nghĩa, lúc này hào khí bừng dậy, tự nhủ thầm: “Đường Chấn Anh hỡi Đường Chấn Anh, ngươi bị mất phụ mẫu từ thuở ấu thơ, may nhờ ân sư tương cứu nên mới sống sót đến ngày nay. Hai mươi năm qua, không ngày nào là không thọ ân dưỡng dục của ân sư, không lúc nào là không được các vị sư huynh chiếu cố, ái hộ. Ân tình ấy vô cùng sâu nặng. Nay các sư huynh bị lâm kiếp nạn, mười mấy người phải ôm hận dưới cửu tuyền. Ân sư buộc phải xuất quan, lỡ vở việc tu luyện. Vào lúc này và tại đây, nếu ta không báo thù cho sư huynh, làm theo mệnh lệnh của ân sư, thì chẳng hóa ra ta là kẻ bất nhân bất nghĩa, sống cũng bằng thừa. Dù kẻ ám sát các sư huynh có ba đầu sáu tay gì, thì Đường Chấn Anh ta há lại e sợ?”.

Đường Tử Vi đứng ở phía đối diện cũng có ý nghĩ giống chàng. Đúng như tục ngữ nói: “Trẻ con không biết sợ”. Nàng không tin rằng kẻ giết người khoét mắt kia quả thực có đủ khả năng dễ dàng sát nhân đoạt mạng bất cứ ai.

Đôi nam nữ thiếu niên nghĩ đến đây thì không hẹn mà gần như cùng lúc cất tiếng :

- Sư phụ!

Một sự trùng hợp vừa vặn như vậy khiến cho cả hai cùng ngạc nhiên. Họ nhìn nhau, rồi cùng nhường cho người kia lên tiếng trước, thành thử không ai nói tiếp sau hai tiếng gọi “sư phụ” vừa rồi.

Lão tăng và lão ni ngẩng đầu, vốn định nghe xem hai đệ tử muốn nói gì, nào ngờ thấy cả hai cứ đứng ngẩn ra mà không nói gì cả.

Tuyệt Trần thần ni mỉm cười :

- Hai đứa ngươi đúng là hai hài tử, sao không nói tiếp đi?

Vô Tướng thiền sư cũng cười :

- Anh nhi, nhường cho sư muội nói trước.

Đường Tử Vi mấp máy môi, khẽ lườm Chấn Anh một cái, rồi nghiêm trang cúi mình thưa :

- Bẩm sư bá, sư phụ, đệ tử từng nghe võ lâm có câu danh ngôn: “Bế quan lúc đầu không dễ, về cuối càng khó”. Hiện tại chỉ còn vài chục ngày nữa là đến lúc khai quan. Nếu sư bá bỏ dở việc tu luyện trong lúc này, chẳng những là thiệt hại cho phái Nga Mi chúng ta một môn tuyệt học, mà còn là tổn thất cho võ lâm nói chung, chỉ e các phái sẽ có lời ra tiếng vào. Cho nên đệ tử nguyện mạo muội dấn thân mạo hiểm đến Nga Mi Kim Đỉnh bổn viện, nếu đệ tử không thể ngăn chặn nổi tên sát nhân thì lúc bấy giờ sư bá hãy xuất quan cũng chưa muộn...

Nàng đang định nói tiếp thì Tuyệt Trần thần ni đã giơ tay ngăn lại :

- Con nha đầu này ba năm không gặp mà cứ thao thao bất tuyệt, không nhường lời cho sư huynh hay sao?

Đoạn lão ni nhướng mày, mỉm cười nói tiếp :

- Lời lẽ huyên thuyên, lẽ ra phải phạt, nhưng thể tình cho ngươi có động cơ lương thiện mà tha cho ngươi lần này. Từ nay phải ăn nói cẩn thận.

Lão ni tuy ngoài miệng quở trách, nhưng trong lòng rất cao hứng khi nghe nữ đệ tử tình như cốt nhục nói ra những lời lẽ hào hùng. Có một ái đồ như nàng kể ra cũng hài lòng.

Vô Tướng thiền sư càng tươi cười hơn :

- Khá khen, khá khen! Vi nhi nói đúng lắm. Không ngờ ngươi lại có dũng khí như thế. Ta làm sư bá của ngươi thấy được an ủi rất nhiều.

Đường Tử Vi thiên bẩm thông minh, nói năng luôn có chừng mực, nhân vừa rồi xúc động mà hào khí trỗi dậy, nghĩ sao nói vậy, nên cũng có chút nhiều lời. Lúc bị sư phụ trách cứ thì vô cùng hổ thẹn, nhưng bù lại, được sư bá khen ngợi nên cũng thấy nhẹ cả người.

Vô Tướng thiền sư quay sang giục Đường Chấn Anh :

- Đến lượt Anh nhi nói thử xem.

Đường Chấn Anh đáp :

- Điều đồ nhi muốn nói thì sư muội đã nói mất rồi. Song sư muội là phận nữ nhi, đi đường xa bất tiện, huống hồ sư muội chưa hề biết đến Kim Đỉnh bổn viện. Vậy đồ nhi xin được đi thay...

Chữ “thay” vừa dứt, Đường Tử Vi đã nói luôn :

- Nữ nhi thì sao? Chẳng lẽ nữ nhi thì chỉ được ru rú ở xó nhà? Muội tuy chưa đến Kim Đỉnh bổn viện, nhưng có miệng chẳng lẽ lại không biết hỏi đường hay sao?

Tuyệt Trần thần ni vội quát :

- Sư huynh có lòng quan tâm đến ngươi, tại sao ngươi nặng lời với sư huynh như vậy?

Đường Chấn Anh lỡ lời, không ngờ sư muội lại bốp chát như thế, đang định nói thì Vô Tướng thiền sư can :

- Thôi, các ngươi không phải đấu khẩu với nhau nữa. Ta biết tấm lòng hiếu thảo của các ngươi, vậy chuẩn y cho cả hai cùng đi Kim Đỉnh xác minh là được.

Đôi thiếu niên nam nữ nghe vậy thì quá mừng, vội quỳ xuống vái.

Vô Tướng thiền sư phẩy ống tay áo phóng ra một luồng tiềm lực ngăn cản thế quỳ của họ, rồi mỉm cười nói :

- Đừng vội cao hứng. Trong thời gian ta bế quan, muốn các ngươi luyện Nhật Nguyệt song luân và Thất Khổng thần địch (sáo thần bảy lỗ), không biết kết quả thế đến đâu rồi? Hôm nay ta muốn kiểm chứng các ngươi trước, rồi mới quyết định...

Tuyệt Trần thần ni bỗng xen vào nói :

- Sư huynh, sao lại để cho Anh nhi và Vi nhi cùng đi với nhau? Sư huynh quên rằng...

Lão ni nhìn đôi nam nữ thiếu niên, tựa hồ như đang nghi ngại điều gì đó, nhưng chợt dừng bặt.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đang hớn hở, nay nghe vậy đều bất giác nhìn lão ni với vẻ ngạc nhiên.

Vô Tướng thiền sư thở dài nhè nhẹ nói :

- Người ta vẫn bảo rằng “anh hùng khí đoản, nhi nữ tình trường”. Khi sự tình còn chưa rõ, cũng đừng đề phòng quá nghiêm. Nước lũ chưa dâng thì khỏi cần đắp đê. Sư muội cứ yên tâm, huynh đã có chủ ý.

Nói xong, thân hình ông bất động, vẫn giữ tư thế ngồi mà người đã di chuyện nhẹ nhàng như bay ra ngoài cửa thất. Nhìn trời thấy vầng thái dương đã lên cao một con sào, bèn ngoảnh lại nói :

- Thời gian gấp rút không nên để chậm, sư muội hãy mang hai hài tử đến ngay.

Lời chưa dứt, hai ống tay áo đã phất mạnh, thân hình ông bay vọt lên đỉnh núi.

Tuyệt Trần thần ni ứng thanh, phẩy tay ra hiệu cho hai đệ tử rồi cũng vọt ra khỏi thảo thất. Chân bà không chạm đất, uốn lưng đảo thân lao vút lên theo sau Vô Tướng thiền sư.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi hiểu ý, vội vã ra khỏi thảo thất thì đã không thấy hình bóng nhị vị sư trưởng đâu nữa, nên nào dám chậm trễ, vội sánh vai nhau búng mình liên tiếp mấy lần thì cũng đã mau chóng lên tới đỉnh núi.

Đường Chấn Anh thông thuộc địa hình, dẫn Đường Tử Vi vọt qua khóm trúc mà đáp xuống một khoảng trống có hàng cổ tùng bao quanh.

- Khá lắm, chưa đầy ba năm mà khinh công của hai hài tử đã tiến bộ khá nhiều.

- Khen quá hóa kiêu, sư huynh hơi dễ dãi với chúng nó rồi đấy.

Đôi nam nữ thiếu niên nghe tiếng vội ngẩng lên, thấy lão tăng và lão ni đã ngồi trên hai cây cổ tùng đối diện hai phía nam bắc.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi cúi mình thi lễ. Lão tăng nói trước :

- Thời gian không nhiều, ta vốn muốn các ngươi diễn tập riêng, rồi sẽ giao đấu để kiểm chứng, nhưng thôi, các ngươi hãy giao đấu luôn. Có điều là phải thi triển toàn lực, không được nhân nhượng. Hãy thi thố hết tinh hoa, tận thi chiêu số, càng mạnh càng tốt, càng xảo diệu càng hay, để ta kiểm chứng. Nhớ không được làm trái lời ta.

Đoạn vén tay áo ra hiệu cho đôi nam nữ thiếu niên bắt đầu.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi biết nhị vị lão nhân gia ngồi trên hai cây cổ tùng là có dụng ý đề phòng có kẻ xem lén. Nên biết Nhật Nguyệt song luân và Thất Khổng thần địch là hai môn tuyệt kỹ mà Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni luyện thành từ trước khi nhập môn, đã sử dụng hai binh khí độc môn ấy mà thành danh trong võ lâm. Chiêu số kỳ diệu huyền ảo, bao la muôn vẻ, không truyền ra ngoài phái Nga Mi. Buổi chiều trước ngày bế quan luyện công cách đây ba năm, họ mới quyết định đem bí kíp Nhật Nguyệt song luân và Thất Khổng thần địch đã giữ kín hơn bốn mươi năm truyền riêng cho ái đồ của mình. Họ chỉ truyền bí kíp chứ chưa giảng giải, để ái đồ tự nghiên cứu luyện tập, hạn trong ba năm phải thông thạo. Lần này là lần thứ nhất kiểm chứng, nên lão tăng và lão ni đặc biệt cẩn thận, vừa lo hai hài tử có thể ngộ thương, vừa đề phòng ngoại nhận xem lén, nên chia nhau ngồi trên hai cây cổ tùng như thế.

Đôi nam nữ thiếu niên vâng lệnh, tách ra đứng đối diện, thi lễ với nhau, cùng nói :

- Thỉnh!

Đường Chấn Anh rút từ sau lưng ra đôi Nhật Nguyệt song luân, còn Đường Tử Vi thì lấy Thất Khổng thần địch ra.

Cả hai thứ binh khí đều sáng lòa mắt, vừa rút ra và di động, hàn khí đã lan tỏa lạnh ngắt.

Đây là hai món bảo vật của võ lâm, luân chế bằng bạc trắng, địch đúc bằng kim loại màu tím (tử kim), kinh qua gia cố Bát Nhã thần công của Phật môn, nên đủ bền vững, không sơ bảo đao bảo kiếm.

Thất Khổng thần địch dài một thước rưỡi, đường kính một tấc, có bảy lỗ nhỏ như hạt đậu. Toàn bộ cây địch một màu tím ngắt, bên tả đúc bằng kim chung trảo, bên hữu đúc bằng thiết bố sam, qua mười ba lần tôi luyện, chuyên dùng để điểm ba mươi sáu đại huyệt, bảy mươi hai Ma huyệt trên châu thân. Ngoài ra, nó có thể phát xuất bảy thứ thanh âm trừ tà, truy hồn đoạt mạng, lợi hại vô cùng.

Nhật Nguyệt song luân hình dáng như hai vầng Nhật, Nguyệt. Nhật luân thuộc dương, Nguyệt luân thuộc âm. Song luân tương kích có thể phát ra âm thanh như tiếng sấm nổ, chấn động rất xa, âm ba (sóng âm) đủ để đả thương địch thủ. Trên chiếc Nhật luân có gắn năm đôi kê trảo (cựa gà) chuyên dùng để móc, câu, kéo, xoay, đoạt binh khí của đối phương. Trên Nguyệt luân thì có ba cặp chùy tiêm (mũi dùi), bảy phiến đao nhẫn, có thể chọc, đâm, chặt, chém tùy ý. Song luân có tác dụng như một thứ binh khí tổng hợp, chẳng phải tầm thường.

Sau khi đôi bên đã rút binh khí ra, Đường Chấn Anh nói :

- Sư muội tiến chiêu.

Tử Vi cũng không khách khí, đáp luôn :

- Tiểu muội xin mạn phép.

Lời vừa dứt, thân hình đã như Phi Yến xuyên lăng, hai tay cầm cây địch xuất chiêu “Thần Tiễn Xuyên Dương”, cây địch hợp với thân hình thành một đường thẳng lao nhanh tới trung bàn của Đường Chấn Anh.

Tuyệt Trần thần ni gật đầu tán thưởng khi thấy ái đồ đúng là đang thi triển chiêu thứ nhất trong “Thần Địch Cửu Phiên”.

Đường Chấn Anh thấy mũi địch phóng tới thì nghĩ rằng hãy né tránh rồi tái xuất chiêu cũng không muộn. Thế là hạ bàn bất động, chỉ ngã nửa người phía trên né tránh. Hỏng rồi, chàng không ngờ chiêu “Thần Tiễn Xuyên Dương” rất kỳ ảo huyền diệu, vượt qua khỏi dự liệu của mọi người.

Chỉ nghe Tử Vi nói :

- Sư huynh, cẩn thận.

Chân tả của nàng vừa chạm đất, nửa người phía trên đã lật nghiêng, cây địch chuyển từ thế đâm sang thế quét với chiêu “Hoành Thôi Ngũ Nhạc”, tiếng gió ù ù đã quét tới trước ngực Đường Chấn Anh.

Chàng cả kinh, vì cự ly đã quá gần, không thể né tránh, chàng vội gập mình và nhảy lùi lại nhanh như chớp. Chỉ nghe “vút” một cái, cây địch quét sát ngực, nguy hiểm muôn phần.

Bước lùi của chàng cũng có bài bản hẳn hoi, đó là “Phụ Lãng Tùy Phong”, một thức né tránh thượng thừa trong phép khinh công.

Đường Chấn Anh tuy đã tránh hai đòn, nhưng “Thần Địch Cửu Phiên” một khi đã thi triển thì đừng hòng dừng nghỉ. Chân chàng chưa ổn trụ thì Tử Vi đã lướt tới như bóng theo hình, cổ tay xoay một cái, cây địch đã đánh xéo tới lưng chàng theo chiêu “Thương Long Xuất Hải”. Chiêu này chưa tận, đã liên tiếp thêm hai chiêu nữa là “Sỉ Ngưu Vọng Nguyệt” và “Chỉ Lộ Kim Thằng”. Cả ba chiêu xuất thủ nhanh hết chỗ nói, thật khó biết chiêu nào trước, chiêu nào sau.

Đường Chấn Anh toàn thân bị địch ảnh của ba chiêu này bao vây, trên nhắm vào huyệt “Đỉnh Lương”, dưới nhắm vào yếu huyệt “Phụng Vĩ”, quả là mất mạng như chơi. Thật là chỉ sai một nước đã mất hết tiên cơ.

Thời gian không cho phép suy nghĩ nhiều, Đường Chấn Anh đành liều mạng vung hai tay nhân lúc chuyển thân mà thi triển chiêu thứ nhất của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”, gọi là “Lưỡng Nghi Hỗn Nguyên”. Hai chiếc Âm Dương luân trong tay lập tức hướng thượng hạ tả hữu đánh chữ thập, tiếp đến chiêu “Dương Thăng Âm Giáng”, Dương luân hướng lên, Nguyệt luân hạ xuống.

Hóa giải xong địch ảnh, chàng tức thời sử chiêu “Tử Tượng Thần Hồi” trả đòn nhanh như lằn chớp.

Nhưng đồng thời, cây địch của Đường Tử Vi đã loang loáng bủa vây chàng theo chiêu “Phong Khởi Vân Thông”.

Chàng nhanh, nàng còn nhanh hơn, song phương cùng xuất kỳ chiêu, cùng là công thế, một khi đụng nhau thì nguy hiểm hết chỗ nói.

Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni ngồi trên cây bất giác cả kinh, định song song xuất thủ để hóa giải, bỗng nghe :

- Sư muội, cẩn thận!

- Sư huynh thận trọng!

Cơ hồ cả hai cùng lên tiếng nên khó phân được trước sau.

Đường Chấn Anh lật nhanh Song luân và bước sang một bên. Tử Vi thì trầm mạnh cổ tay, đây cây địch vào khoảng trống để tán chiêu trong lúc nguy cấp.

Thấy đôi đệ tử hóa hiểm thành an, Võ Lâm song tôn cùng niệm Phật hiệu :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Các ngươi phải thận trọng.

Lời hai vị sư trưởng chưa dứt, một luân một địch của hai đệ tử đã lại xuất chiêu. Vì Vô Tướng thiền sư đã dặn ngay từ đầu, nên đệ tử không dám có ý nhường nhịn nhau trong khi giao đấu kiểm chứng.

Sau mười chiêu, Nhật Nguyệt song luân của Đồng Chấn Anh đã xoay tít, phong vũ chẳng thể lọt qua, gió rít ầm ầm như long ngâm hổ tiếu, uy thế kinh nhân. Còn Thất Khổng thần địch của Đường Tử Vi thì lồng lộng như long xà phiêu đằng, thiên biến vạn hóa kỳ diệu vô cùng.

Cả hai đều xuất kỳ chiêu, cùng muốn chiếm tiên cơ, thu sắc bình phân, trông đẹp mắt muôn phần.

Bỗng Vô Tướng thiền sư nói :

- Dừng phần một, chuyển sang phần hai.

Tử Vi phải thi triển tiếp “Thần Địch Cửu Phiên”, còn Đường Chấn Anh thì khai triển “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Nên biết, “Thần Địch Cửu Phiên” gồm tám mươi mốt chiêu, trừ chín tuyệt chiêu, còn bảy mươi hai chiêu, chia thành hai phần, mỗi phần ba mươi sáu chiêu.

Thời Tuyệt Trần thần ni còn bôn tẩu giang hồ, đừng nói chín tuyệt chiêu chưa hề sử dụng đến, ngay cả ba mươi sáu chiêu thuộc phần hai cũng rất ít sử dụng, chỉ cần ba mươi sáu chiêu đầu đã uy chấn giang hồ, danh dương võ lâm, chưa từng gặp đối thủ.

Còn “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” có chín mươi chín chiêu, trừ chín tuyệt chiêu, còn chín mươi chiêu chia làm hai phần, mỗi phần bốn mươi lăm chiêu. Luân là thực luân, chiêu là kỳ chiêu. Trước khi xuất gia tu hành, Vô Tường thiền sư chỉ dùng bốn mươi lăm chiêu đầu đã lừng lẫy võ lâm, các đối thủ đã phải bái phục, cam chịu hạ phong. Chín tuyệt chiêu cuối cùng chưa khi nào dùng đến.

Lại nói đôi nam nữ thiếu niên chuyển sang biểu diễn phần hai.

Đường Chấn Anh lập tức thi triển ba kỳ chiêu “Long Bàn Hổ Cứ”, “Kim Kê Đẩu Linh”, “Đại Bàng Triển Xí”.

Đường Tử Vi liên tiếp chọc chọc cây địch, thi triển liên tiếp ba kỳ chiêu “Nữ Xúc Bô Thiên”, “Đan

Phụng Triều Dương”, “Bạch Xà Thổ Tín”.

Luân chiêu tuyệt diệu, địch thức thần kỳ, công lực song phương lại tương đương, thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, chỉ e đấu đến ba ngày ba đêm cũng khó phân thắng bại, cao thấp.

Đôi bên mới thi triển được chừng một nửa số chiêu thức của phần hai thì Vô Tướng thiền sư liền nói :

- Bây giờ đến lúc kiểm chứng chín tuyệt chiêu cuối cùng, khi xuất chiêu và hóa giải phải nhanh chóng và liên tục, không được gián đoạn.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi vâng dạ, tách xa nhau một trượng, đứng đối diện nhau, nghỉ một chút rồi Tử Vi hai tay giơ cây địch thẳng đứng như cây nhang trước mặt, nói :

- Thỉnh sư huynh tiến chiêu.

Đường Chấn Anh cũng không khách khí, đáp luôn :

- Sư muội lưu ý!

Lời vừa dứt đã xông tới, tay hữu cầm Nhật luân sử chiêu “Luân Tảo Cửu Thiên”, tay tả cầm Nguyệt luân sử chiêu “Uy Chấn Hà Ngục”, đồng thời thân hình thi triển thân pháp thượng thừa “Phi Phụng Diệu Chuyển” nhanh như lưu tinh, nhẹ như cánh bướm.

Tử Vi nhìn Chấn Anh vừa thi triển hai tuyệt chiêu đã thấy Nhật ảnh Nguyệt hình mù mịt loang loáng ầm ầm ù ù tràn đến, nên buột miệng thốt lên :

- “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” quả nhiên phi phàm!

Nàng không dám chậm trễ, cổ tay xoay nhanh, cây Thất Khổng thần địch cuộn gió nghênh tiếp, chỉ thấy tử quang chớp chớp, một dải cầu vồng xanh lưu động bảo hộ thân mình. Đây không phải tuyệt chiêu, mà là kỳ thức thượng thừa để hộ thân.

Tiếp đó, cổ tay ngọc ngà lật lên lật xuống mau lẹ, cây Thất Khổng thần địch thi triển hai tuyệt chiêu “Nghệ Cung Xạ Nhật” (Hậu Nghệ bắn cung mặt trời) và “Điểm Thạch Thành Kim”, trên thì nhắm tới vai hữu, dưới thì nhắm vào mạch huyệt ở đùi tả của Đường Chấn Anh, tránh thực kích hư, đã nhanh lại độc, khinh linh xảo diệu vô cùng.

Vô Tướng thiền sư ngồi trên cây buông lời tán thưởng :

- Khá lắm, phá chiêu được lắm!

Tuyệt Trần thần ni nói :

- Đừng khen Vi nhi, kẻo nó phổng mũi...

Đoạn hai lão tăng ni cùng cười vui vẻ.

Lại nói Đường Chấn Anh thấy Vi muội của mình xuất hai tuyệt chiêu quá lợi hại, không sớm không muộn một tích tắc, hoàn toàn đúng lúc, tuyệt đối chuẩn xác, lại hiểm độc, thì bất giác thốt lên :

- Hảo!

Chàng rùn lưng lắc vai, hai cán Nhật Nguyệt luân bắt chéo nhau theo chiêu “Xảo Chế Thiên Môn”, hóa giải địch chiêu, tiếp đó lại thi triển tuyệt chiêu thứ ba “Ngọc Liên Hành Không” xeo xéo công tới.

Đường Tử Vi uốn mình, cổ tay thuận thế phát xuất hai tuyệt chiêu “Xảo Nữ Nhẫn Châm” (thợ giỏi xâu kim) và “Linh Xà Cửu Khúc”, hóa giải Nhật Nguyệt song luân, tiếp đó điểm tới năm huyền quan đại huyệt của Đường Chấn Anh là Ấn Đường, Lư Giác, Tướng Đài, Kỳ Môn, và Đan Điền. Chiêu thức vi diệu, quỷ thần khiếp vía.

Vù vù vù... thần địch thiên biến vạn hóa, chíu chíu chíu, Song luân ảo diệu thông huyền. Trong thoáng chốc, đôi bên đã biểu diễn xong cả chín tuyệt chiêu của mình.

Đôi trẻ dừng tay, chỉ nghe hai tiếng niệm Phật hiệu, tiếp đến lời nói :

- Vi nhi, không biết ngươi đã luyện “Chấn tà trừ ma thánh âm” của Thất Khổng thần địch tới đâu rồi? Hãy cho ta và sư bá nghe thử.

- Anh nhi, hãy tận lực tấu “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” xem chân khí nội gia của ngươi đạt tới cảnh giới nào rồi.

Đôi nam nữ thiếu niên đồng thanh đáp :

- Tuân lệnh sư phụ!

Tử Vi cô nương giơ ngang cây thần địch, ngưng thần tụ khí, tận trừ tạp niệm, đoạn đưa đầu cây địch lên môi, các ngón tay điểm nhẹ vào các lỗ địch. Đột nhiên địch âm phát xuất, nhiều tia tử quang vọt lên mây rồi lại vòng xuống, lúc trước nhanh, lúc sau chậm, khi nhẹ khi nặng. Tiếng địch có lúc như bách điểu cùng hót, thánh thót ngân nga, khiến người nghe lâng lâng như đang cưỡi gió xuân, nhập vào tiên cảnh.

Võ Lâm song tôn úp bàn tay lên ngực, gật gật đầu im lặng.

Đường Chấn Anh nghe tiếng địch thì nghĩ thầm :

- Âm thanh thật mỹ diệu, chân lực thật thâm hậu.

Bỗng u u u ba tiếng, rì rì rít như thu phong, rồi tiếng địch đột ngột nghe như tiếng xé vải, thế dồn dập sầm sập như vạn mã bôn đằng, thiết kỵ tung hoành, làm cho cây tùng lớn lắc mạnh không thôi, lá tùng rơi rào rào, chấn động cả nhân tâm.

Đường Chấn Anh bất giác kinh hãi tâm thần, công lực thâm hậu mà cũng cảm thấy rúng động xương cốt.

Chàng không dám chậm trễ, liền giơ Song luân Nhật Nguyệt đập mạnh vào nhau.

“Oang”! Một tiếng nổ chấn động thâm sơn, dư âm rền vang hồi lâu.

Đường Chấn Anh đã dồn chân lực, vận khí hành công dồn vào hai tay, đập Song luân vào nhau liền ba cái, chỉ nghe từng đợt voi rống hổ gầm, núi rừng lắc lư, mặt đất chao đảo, cát chạy đá bay, lá rụng rào rào. “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” quả nhiên uy chấn võ lâm.

Vô Tướng thiền sư chắp hai bàn tay trước ngực, nhắm mắt niệm Phật hiệu, rồi nói :

- A di đà Phật! A di đà Phật! Vạn vật sinh linh không biết bao nhiêu thứ đã bị tử thương bởi địch âm và luân thanh? Tội lỗi! Tội lỗi!

Tuyệt Trần thần ni cũng biến sắc, niệm Phật hiệu, rồi lên tiếng :

- Sinh linh ngộ nạn, đức Phật từ bi, các ngươi mau quỳ xuống tạ tội với thiên địa!

Lão tăng và lão ni đã từ trên cây nhảy xuống.

Đôi nam nữ thiếu niên vội cùng quỳ xuống vái đất trời.

Lão tăng và lão ni mỉm cười, tựa hồ rất hài lòng về kết quả luyện tập gần ba năm qua của đôi trẻ.

Thế là mỗi vị dẫn ái đồ của mình đến một gốc cây mà chỉ điểm những khiếm khuyết hoặc những điểm mà ái đồ chưa thấu hiểu qua cuộc kiểm chứng “Thần Địch Cửu Phiên” và “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” vừa qua.

Điều này chẳng khác gì “Họa long điểm nhãn”, Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi được nghe chỉ điểm tường tận, lập tức lĩnh hội, thông hiểu hoàn toàn hai môn võ bí truyền của phái Nga Mi.

Lúc này, trời đã ngã về chiều.

Vô Tướng thiền sư nhìn hai đệ tử mỉm cười hỏi :

- Các ngươi đã thấy mệt chưa?

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi tươi tỉnh lắc đầu.

Vô Tướng thiền sư lại nói :

- Các ngươi hãy trở về thảo thất chuẩn bị hành trang, cơm nước. Ăn xong chúng ta sẽ tiễn các ngươi đi luôn.

Lời chưa dứt, lão tăng đã kéo áo Tuyệt Trần thần ni chạy xuống thạch động ở lưng chừng núi.

Đường Chấn Anh cung tay mỉm cười với Tử Vi :

- Vi muội đơn độc ba năm mà khổ luyện “Thất Khổng thần địch” tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, vừa rồi trong lúc biểu diễn, Vi muội thi triển không sai một điểm, ngu huynh thật khó theo kịp.

Tử Vi nhướng mày, cười rất hồn nhiên, đáp :

- Muội không đến đây, huynh còn dám chế giễu muội nữa không?

Nói đoạn, nàng phụng phịu quay mặt đi.

Đường Chấn Anh không lạ gì tính nết của sư muội, song lần này chàng sợ nàng giận dỗi thật sự, vội bước quành ra trước mặt nàng, rồi thi lễ nói :

- Ngu huynh nghĩ sao nói vậy, mong Vi muội đừng để tâm.

Đoạn vái dài một cái.

Tử Vi thấy chàng thật tâm lo lắng, vội mỉm cười thỏa mãn nói :

- Ai thèm để tâm giận huynh. Thôi, chúng ta mau về chuẩn bị.

Thế là đôi nam nữ thiếu niên sánh vai nhau thi triển khinh công thân pháp mà trở xuống thảo thất.

Bước vào thảo thất, Đường Chấn Anh nhìn thi thể ba vị sư huynh Hư Không, Hư Minh, Hư Thanh, bất giác lại sụt sùi rớm lệ.

Tử Vi vội an ủi chàng :

- Người chết chẳng thể phục sinh, huynh đừng khóc nữa. Ba vị sư huynh đằng nào cũng đã viên tịch. Chúng ta mau chuẩn bị khởi hành, ngày báo cừu chẳng còn bao xa.

Đoạn nàng giục Đường Chấn Anh chuẩn bị hành trang, còn nàng thì lo cơm nước.

Một giờ sau, cơm nước đã xong. Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni cũng đã về tới. Bốn

người cùng dùng bữa, nhưng Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi sắp từ biệt sư phụ nên khó nuốt trôi cơm, đũa cầm tay mà chẳng động. Vẻ tươi tỉnh hăng hái đã biến đâu mất.

Vô Tướng thiền sư nhìn đôi trẻ, bất giác mỉm cười :

- Sao các ngươi cứ im như thóc vậy, hay là hối hận rồi? Nếu không muốn đi cũng được.

Đường Chấn Anh vội nói :

- Thưa không phải Anh nhi hối hận, chỉ vì Anh nhi và sư muội đi rồi thì không còn ai hầu hạ và lo cơm nước cho nhị vị lão nhân gia. Vì vậy đệ tử thật cảm thấy không được yên tâm...

Tuyệt Trần thần ni hiền từ thở dài :

- Ngươi có lòng hiếu thảo như vậy là tốt. Song các ngươi cứ yên tâm mà đi.

Vô Tướng thiền sư lại cười :

- Hiện tại tuy còn ở thời kỳ bế quan, nhưng đã qua giai đoạn tu thần ngộ đạo hệ trọng nhất, khỏi cần người lo chuyện sinh hoạt. Việc cơm nước bất tất để tâm, ta còn có “Ty sát đơn” đủ dùng trong ba tháng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Còn thi thể ba vị sư huynh?

Vô Tướng thiền sư xua tay :

- Trước hết cứ tạm để ở đây, ta và sư thúc đã có chủ ý, các ngươi hay yên tâm.

Tuyệt Trần thần ni thấy Tử Vi không động chén đũa, cúi đầu chẳng ăn, trông vẻ mặt rất đáng thương, thì gắp thức ăn đưa lên miệng nàng, nói :

- Con nha đầu này còn chưa chịu ăn cho mau, thức ăn nguội lạnh cả rồi.

Lão ni không nói còn hơn, nào ngờ vừa nói thế thì Tử Vi ngả ngay vào ngực lão ni mà khóc thổn thức.

Nên biết Tử Vi mất phụ mẫu từ sớm, đang bơ vơ thì gặp lão ni, được lão ni trải bao vất vả dưỡng dục nên người. Cho nên nàng không hề có ấn tượng gì về phụ mẫu, còn đối với Tuyệt Trần thần ni, tuy danh nghĩa là sư đồ, nhưng tình thâm hơn cả tình mẫu tử. Lão ni sủng ái nàng hết mực, chẳng nói nặng nàng một câu, nàng quen được chiều chuộng nên sinh ra kiêu ngạo hay vòi vĩnh, giận dỗi.

Đến khi lão ni mang nàng đến Lư Sơn này, trước mặt Vô Tướng thiền sư, nàng phải cố chịu đựng, không dám bộc lộ tính nhõng nhẽo. Đối với sư huynh Đường Chấn Anh, tuy mới gặp nhau ít ngày, nàng đã đem lòng yêu thương.

Rồi không biết vì lẽ gì, nhị vị sư trưởng ra lệnh cho nàng phải ở một mình tại tiểu thúy lâu. Nàng hoàn toàn không muốn như thế, nhưng trước mặt sư bá, nàng chẳng dám nhõng nhẽo với lão ni, chỉ đành ấm ức vâng lệnh. Gần ba năm, nỗi ấm ức dồn nén trong lòng, chỉ chờ dịp bái kiến lão ni thì sẽ bùng ra, nào ngờ lại gặp biến cố này, nàng sắp phải biệt ly với lão ni, bảo làm sao một thiếu nữ ủy mỵ như nàng lại không bịn rịn, lưu luyến?

Chỉ thấy Tử Vi cô nương mặt ủ mày chau, nước mắt chan hòa, nép vào lòng lão ni mà sụt sùi thổn thức.

Tình cảm dễ lây, Đường Chấn Anh vốn đang bịn rịn với lão tăng, nay nghe Vi muội khóc tấm tức, thì cũng bi thương chớp chớp mắt, nước mắt tự ứa ra, chảy dài trên má.

Bỗng Vô Tướng thiền sư cười ha hả nói với lão ni :

- Thôi thôi vậy, hai tên hài tử này không nỡ bỏ chúng ta ở đây, vậy thì để huynh khai quan sớm một chút vậy...

Đường Chấn Anh nghe thế, vội lau nước mắt. Đường Tử Vi cũng tức thời ngừng khóc ngay.

Tuyệt Trần thần ni nhân đó đỡ nàng ngồi thẳng dậy, rồi nói :

- Anh nhi, sư muội của ngươi kém ngươi một tuổi, chưa hề tiếp xúc với nhân thế. Lần này đi Nga Mi Kim Đỉnh, ta giao Vi muội cho ngươi...

Vô Tướng thiền sư không nhịn được cười, nói :

- Anh nhi còn chưa già dặn bằng Vi nhi đâu. Tuy hắn từng theo huynh đi du lãm mấy lần, nhưng cũng chưa hề một mình thiệp hiểm giang hồ. Theo huynh nhận xét thì Vi nhi có tâm cơ hơn Anh nhi đó. Nửa ngày kiểm chứng hai đứa chúng nó xuất thủ quá chiêu, huynh thấy Vi nhi ứng biến linh hoạt hơn.

Lão tăng ngừng một chút, nhìn Tử Vi lại bồi thêm một câu :

- Vi nhi, sư huynh của ngươi lòng dạ nhân hậu, ứng biến không linh hoạt, ngươi hãy chiếu cố cho hắn cẩn thận đó.

Tử Vi nghe vậy thì đỏ mặt, hết cả ấm ức.

Đường Chấn Anh vội nói :

- Sư phụ và sư thúc cứ yên tâm, sư muội cùng đi với Anh nhi, Anh nhi nhất định sẽ chiếu cố cho sư muội, gặp chuyện gì tất cũng nghe lời sư muội...

Vừa nói tới đó thì đã biết lỡ lời, vội vàng sửa lại :

- Gặp chuyện gì Anh nhi tất sẽ thương lượng với sư muội là được.

Khuôn mặt tuấn tú của chàng đã đỏ bừng.

Chàng vừa nói hớ đã phải sửa lại, khiến Võ Lâm song tôn cười ha hả một hồi. Tử Vi cũng không nhịn được, cười rung cả người, lườm chàng một cái, đoạn quay mặt đi, vẻ e lệ thẹn thùng.

Ăn xong, đôi nam nữ thiếu niên lập tức khởi hành. Lão tăng và lão ni tiễn chân họ khoảng trăm bước đầy thân thiết, rồi Vô Tướng thiền sư dừng lại nói :

- Lần này nhập Xuyên, đi đường thủy tiện hơn, các ngươi có thể đáp thuyền. Nếu theo đường bộ, phải ngày đi đêm nghỉ, ăn uống cẩn thận. Các ngươi nên nhớ “dục tốc bất đạt”, đừng có vội vã, tốt nhất là thuê một chiếc thuyền mà ngược dòng.

Trầm ngâm một lát, ông lại nghiêm nghị tiếp :

- Điều hệ trọng cuối cùng các ngươi phải nhớ kỹ: phàm gặp người nàng mang Kim Mai Hạc Chưởng (một loại binh khí có cán, ở đầu tẻ ra ba cái móc như chân hạc) thì cố gắng tránh né, vạn bất đắc dĩ mới được liều mạng giao đấu. Nhớ đấy!

Đoạn kéo Đường Chấn Anh sang một bên, giúi vào tay chàng một tờ giấy gập tư, nói :

- Chờ khi nào nhàn rỗi hãy mở ra xem.

Đường Chấn Anh không hiểu đó là cái gì, liền cất vào túi, rồi cùng sư phụ quay trở lại.

Tuyệt Trần thần ni cũng đang căn dặn Đường Tử Vi điều gì đó, thấy hai người quay lại, bỗng ngừng bặt.

Tuyệt Trần thần ni nói với đôi nam nữ thiếu niên :

- Các ngươi đi chuyến này chỉ cần nắm được tình hình cụ thể, hoàn toàn không phải để giải nguy. Vậy cố đi sớm về sớm, đừng tính chuyện ở lại đó. Ngoài ra, hai ngươi đã nắm được tuyệt học bí truyền của phái Nga Mi chúng ta, hãy cố gắng càng ít để lộ võ học càng tốt, chớ kiêu ngạo khiến người đố kỵ.

Đôi nam nữ thiếu niên vâng dạ, ngẩng lên đã không thấy nhị vị lão tăng lão ni đâu nữa. Họ nhìn lên đỉnh Hương Lô phong, bất giác lưu luyến bâng khuâng.

Bỗng có tiếng Vô Tướng thiền sư dùng phép Thiên Lý Truyền Âm vọng tới :

- Các ngươi nên nhân lúc trời chưa tối, hãy mau xuống núi, sao cứ đứng ngây ra đó, hay là hối hận rồi?

Đôi trẻ nhìn trời, thấy vầng dương đã sắp lặn, Tử Vi vội kéo áo Chấn Anh, nói :

- Đi thôi, kẻo trời tối mất.

Hai bóng người đi vùn vụt xuống núi, trông như hai cánh chim, xuyên rừng vượt động, tới vùng chân núi thì trời đã đầy sao, nhà nhà đã lên đèn.

Từ Lư Sơn đến thành Tầm Dương ở phía nam ước chừng năm mươi dặm, Đường Chấn Anh lo Tử Vi quá mệt, muốn tìm một lữ điếm nghỉ lại, sớm mai sẽ lên đường.

Nhưng Tử Vi muốn nhân lúc tối trời mà đi gấp đến phủ thành. Đường Chấn Anh chưa kịp lên tiếng, nàng đã nói :

- Tối nay nhất định phải đến Tầm Dương, huynh nên nhớ lời sư bá dặn muội chiếu cố đến huynh đó. Huynh phải nghe lời muội mới được.

Vị cô nương này vừa xuống núi đã muốn thực thi chủ ý của mình.

Nàng nháy nháy mắt mỉm cười với chàng, rồi nhún chân một cái, người đã lao vút đi mấy trượng.

Đường Chấn Anh trông dáng dấp nàng uyển chuyện, lại được cái nháy mắt tinh nghịch khích lệ thì vô cùng cao hứng, lập tức lao vút theo.

Với cước bộ khinh linh của họ, chặng đường năm mươi dặm chẳng là bao. Không bao lâu, họ đã tới phía ngoài thành, vượt qua chiếc cầu treo, qua cửa Nam vào trong thành. Chỉ thấy đường phố rộng thoáng, thương điếm san sát, đèn đuốc sáng trưng, người đông như hội. Tầm Dương thành thật không hổ là một đầu mối giao thông thủy bộ.

Đôi nam nữ thiếu niên đã bao năm ở chốn thâm sơn, hôm nay tới phủ thành náo nhiệt, cái gì cũng thấy tân kỳ. Họ không tìm lữ điếm, cứ mải mê xem hết chỗ này chỗ nọ, đến lúc đã mỏi cả chân, tính tìm nơi nghỉ thì các lữ điếm lớn đã hết cả phòng trống.

Các lữ điếm nhỏ còn vài phòng trống, nhưng Tử Vi cô nương tìm mãi vẫn chẳng ưa chỗ nào.

Đường Chấn Anh thấy đêm đã khuya mà cứ dùng dằng mãi, bèn nói :

- Chúng ta trú tạm một đêm, đâu cần cầu kỳ chọn lựa.

Tử Vi lườm chàng, nói :

- Anh ca ca cứ yên tâm. Vi muội muội sẽ chiếu cố đến ca ca thật chu đáo. Nào, hãy đi theo muội nhé.

Nàng ra phố, sang bên kia đường, rồi nhắm hướng bắc mà đi như bay. Đường Chấn Anh theo sau, chưa hiểu ý của nàng như thế nào, song cũng không muốn làm cho nàng phật ý.

Một hồi sau, hai người ra khỏi cửa Bắc, vượt qua chiếc cầu treo chừng độ một trăm bước, bỗng nghe có tiếng sóng vỗ ì ọp và bờ sông. Đường Chấn Anh ngạc nhiên ngẩng nhìn, thấy dòng Trường Giang chảy băng băng về phía đông, tuy trong đêm khuya nhưng thuyền bè qua lại khá nhộn nhịp, ven bờ sông có nhiều loại thuyền to nhỏ ghé đầu lên bờ, chiếc nào cũng treo đèn cao cao đằng mũi. Nhiều chiếc thuyền đã có khách ngồi sẵn. Đây là một bến sông, đủ nơi ăn nghỉ, trà dư tửu hậu, nhộn nhịp dị thường, có phong vị riêng độc đáo so với trong nội thành.

Đường Chấn Anh chợt hiểu ra, hỏi :

- Có phải Vi muội định thuê thuyền chuẩn bị dạ hành?

Tử Vi gật đầu.

Đường Chấn Anh vỗ tay cười :

- Vi muội quả là sáng ý hơn người.

Tử Vi đáp :

- Anh ca quá khen, không phải muội nghĩ ra được, mà là lần trước theo sư phụ đến Lư Sơn, muội cũng đã dạ hành như thế này.

Hai người vừa nói vừa đến gần một khóm thuyền cho thuê, có chủ thuyền sớm nghênh đón, hỏi :

- Công tử, cô nương, phải chăng muốn thuê thuyền?

Đường Chấn Anh bước lên trước, nói :

- Chúng ta cần một chiếc thuyền nhập Xuyên ở thượng du, có hai khoang riêng biệt, nhiều thủy thủ để chèo cho nhanh. Ta sẽ trả thêm tiền.

Chủ thuyền vâng dạ, mời hai người ngồi chờ.

Chừng nửa tuần trà, hai người được mời lên một chiếc thuyền hai khoang, cột buồm cao cao. Hôm nay thuận gió, buồm căng phồng.

Thủy thủ có tổng cộng sáu người, ai nấy đều sẵn sàng. Một người hỏi :

- Quý khách cần dùng những món gì đêm nay?

Đường Chấn Anh ngớ ra nhìn Tử Vi, nàng liền đáp :

- Bốn đĩa thức nhắm, một hồ rượu ngon, hoa quả, một bếp lò đun nước, một bột đồ trà, còn cần gì thêm sẽ báo sau.

Người kia bỏ đi, Đường Chấn Anh mỉm cười hỏi :

- Muội kêu nhiều món thế, đêm nay không định ngủ hay sao?

Tử Vi nhướng mày đáp :

- Trước và sau thất tịch là mấy đêm trời đầy sao, đi thuyền ngắm cảnh sông nước sẽ rất thú vị. Muội muốn đối ẩm suốt đêm với Anh ca mà trò chuyện. Anh ca không thích thế sao?

Đường Chấn Anh thấy nàng cao hứng như vậy, vội đáp :

- Vi muội có nhã hứng như thế, huynh sẵn sàng trợ hứng.

Mọi thứ đã xong, Tử Vi lệnh cho thuyền rời bến. Một lát sau, thuyền lao nhanh về phía thượng du.

Tuy chạy ngược dòng, nhưng thuận gió, mặt sông lại rộng, nên không cần tay chèo, thuyền vẫn lướt rất nhanh.

Hai người ngồi sánh vai nhau ở đằng mũi thuyền, đưa mắt nhìn tứ phía, dưới ánh trăng sao, lớp lớp sóng dồi, đỉnh sóng trắng bạc, hai bờ sông có nhiều đốm lửa đèn, ngư dân đối ca với nhau trên mặt nước. Đôi nam nữ thiếu niên chăm chú ngắm cảnh sông nước dưới ánh trăng sao.

Bỗng gió thổi mạnh, sóng lớn bắn nước tung tóe vào mặt Tử Vi cô nương. Nàng giật mình, định thần lưu ý, thuyền đã đi được mấy chục dặm. Nàng hích nhẹ vào vai Đường Chấn Anh, nói :

- Anh ca, uống đi chứ.

Thế là hai người ngồi xích vào gần cửa khoang. Tử Vi đặt hai chiếc chén lên bàn, Đường Chấn Anh vội rót rượu, cả hai nâng chung rượu cụng vào nhau, mỉm cười uống cạn.

Rượu đã cạn mấy chung, đôi nam nữ thiếu niên vô cùng cao hứng. Đường Chấn Anh bất giác thò

tay vào túi, lấy tờ giấy mà sư phụ đưa cho chàng trước khi đi. Vừa đưa ra, bỗng thấy bên ngoài đề mấy chữ: “Không để ngoại nhân đọc”.

Chàng không thể trái lời sư phụ, vội quay người sang một bên để Tử Vi cô nương khỏi nhìn thấy, mới mở tờ giấy gấp tư, chỉ có bốn dòng vắn tắt:

“Đối xử thuận hòa,

Lời lẽ chừng mực,

Tình là đồng môn,

Tránh dây oan nghiệt”.

Đường Chấn Anh đọc xong thì sững sờ ngây người, nửa hiểu nửa chưa, lấy làm kỳ quái. Bèn vo tròn mảnh giấy, ném xuống dòng sông.

Chàng quay người lại. Thật vừa khéo, Tử Vi cô nương cũng đang cầm một mảnh giấy như chàng, vẻ mặt thất thần. Chàng buột miệng hỏi :

- Sao? Muội cũng nhận một mảnh giấy à?

Tử Vi nghe hỏi thì giật mình, vội vo tròn tờ giấy, cũng ném xuống sông nhưng chưa đáp nay, sắc diện ngưng trọng.

Nguyên lúc họ xuống núi, Tuyệt Trần thần ni cũng trao cho nàng một mảnh giấy gấp tư. Vừa rồi thấy Chấn Anh nổi hứng mở giấy ra coi, lại quay người đi xem lén một mình, nàng hồ nghi và chợt nhớ đến mảnh giấy của mình, bèn lấy ra coi. Nào ngờ thấy vỏn vẹn bốn câu (y hệt như trong mảnh giấy của Đường Chấn Anh), thì nàng hiểu ngay đó là nói về nàng và Chấn Anh, rằng quan hệ giữa nàng với chàng chỉ được ở mức tình sư huynh muội, không được phát triển thêm một bước. Bốn câu vắn tắt ấy chẳng khác gì giới luật cho cả đời nàng, trong khi nàng vừa gặp Chấn Anh lần đầu thì đã đem lòng hỷ ái, nguyện sẽ gá nghĩa trăm năm. Thử hỏi, làm sao sắc diện của nàng không ngưng trọng?

Đường Chấn Anh hoàn toàn chưa lĩnh hội được ngay như nàng. Đúng là tâm tư thiếu nữ sâu sắc hơn hẳn thiến niên, huống hồ chi, đối với Vi muội, chàng chân thành ái mộ từ đáy lòng, hoàn toàn không tơ tưởng đến sắc dục, nên chưa thể hiểu hết được ngay.

Lúc này chàng thấy Vi muội mặt ủ mày chau thì lo lắng, dịu dàng hỏi :

- Vi muội muội, muội sao vậy? Trong giấy viết những gì thế?

Tử Vi làm sao có thể nói rõ với chàng? Nhưng nếu không nói thì lại sợ chàng lo lắng, đành vội vã trở lại tươi tỉnh, đáp :

- Có gì đâu, huynh cũng có mảnh giấy dặn dò ư? Từ nay, huynh nói năng hành động đều phải thành thực với muội đấy nhé.

Vừa đáp xong, nàng biết đã giấu đầu hở đuôi, liền đỏ bừng cả mặt, vội đứng dậy đi vào trong khoang thuyền.

Người nói vô tình, nhưng người nghe lại hữu ý. Đường Chấn Anh chợt hiểu ngay, “thì ra trong giấy cũng viết y hệt như của mình”. Liền thở dài buồn bã.

Tử Vi đã từ trong khoang bước ra, vai khoác thêm tấm áo choàng, tay cầm tấm áo choàng thứ hai của Đường Chấn Anh. Chàng giơ tay đón, nhưng Tử Vi dịu dàng nói :

- Để muội khoác lên cho huynh, kẻo gió thổi mạnh, huynh bị lạnh, khi trở về sư bá lại quở trách muội không săn sóc cho huynh cẩn thận.

Đoạn nàng khoác áo lên người chàng, miệng cố cười thật tươi.

Đường Chấn Anh thấy nàng đã vui vẻ như cũ thì nỗi buồn bã trong lòng cũng tan biến. Thế là hai người lại tiếp tục vừa uống rượu vừa chuyện trò.

Lúc này trăng lưỡi liềm đã ở trên đỉnh đầu, sương mù giăng trắng mặt sông.

Tử Vi rút từ trong ống tay áo ra một ống trúc màu xanh, nàng mở nút rút từ trong ống ra một gói nhỏ bọc lụa. Khi mở gói, một mùi hương dễ chịu thoang thoảng tỏa lan ra ngoài.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Muội có thứ hương liệu gì mà thơm thế?

Tử Vi mỉm cười :

- Đây là Bách Hoa hương trà đó.

Đoạn, nàng cho trà vào ấm rồi rót nước sôi.

Lát sau, nàng rót trà ra chung, cầm hai tay đưa mời Đường Chấn Anh :

- Đây là Bách Hoa hương trà do chính tay muội ướp, thỉnh huynh bình phẩm.

Đường Chấn Anh thốt lời đa tạ rồi cúi mình tiếp lấy, nhấp nhấp một ngụm, cảm thấy hương vị đậm

đà, thanh thoát khó tả, có Hương Nhài, Liên Tâm, Đan Quế, Đinh Hương, hơn cả trà Long Tỉnh, Kỳ Thương, thật khó xác định. Bèn nói :

- Ngu huynh bất tài, sư phụ mới đúng là người am tường “trà đạo”. Ngu huynh từng theo sư phụ, được thưởng thức không ít các loại trà thượng hảo hạng, nhưng huynh chả hiểu gì. Không rõ loại trà này Vi muội ướp thế nào, mong Vi muội mở rộng tầm mắt cho ngu huynh.

Tử Vi mỉm cười, đáp :

- Có thực đặc biệt như huynh nói không đấy? Thực ra chuẩn bị loại trà này không khó, chỉ cần nhẫn nại. Trước hết, phải sấy búp trà cho khô, rồi trong một năm, mỗi tháng tìm một loài hoa mà ướp. Gọi Bách Hoa hương trà là vì lẽ đó.

Đường Chấn Anh tấm tắc :

- Ai ngờ một chén trà mà lại chứa đựng ngần ấy công phu, quả là phải vô cùng nhẫn nại.

Tử Vi nói :

- Muội chuẩn bị nó để mời huynh thưởng thức vào đêm thất tịch, không ngờ lại xảy ra chuyện nọ, thật đáng tiếc.

Câu nói sau cùng hoàn toàn bộc lộ nhi nữ tình trường.

Đường Chấn Anh vội nói :

- Vi muội có lòng như thế, ngu huynh thật áy náy.

Sau một tuần trà, cả hai chẳng những không buồn ngủ, mà còn tỉnh táo, phấn chấn hơn trước. Lúc này dòng sông căng rộng, gió thổi căng buồm, thuyền tự trôi vùn vụt, đám thủy thủ dồn cả ở đằng đuôi thuyền nghỉ ngơi.

Không gian vắng lặng yên tĩnh, Đường Tử Vi nhìn tứ phía, không thấy một chiếc thuyền nào khác. Cảm hứng dâng lên, nàng rút cây địch ra cầm tay, mắt phượng long lanh, mỉm cười nói :

- Cảnh sông nước trăng sao đêm nay khó bề gặp lại, nhân lúc vắng vẻ yên tĩnh, muội thổi một khúc địch đệm cho huynh ca hát được chăng?

- Thần địch của Vi muội thanh điệu tuyệt vời, ngu huynh mà ca thì e không ăn ý, vậy muội cứ dạo trước một khúc đi đã.

Tử Vi dịu dàng đáp :

- Anh ca chớ quá khiêm nhường.

Đoạn nàng đưa cây địch lên ngang môi mà thổi, âm thanh luyến láy bổng trầm, chính là khúc “Niệm Nô Kiều”.

Luận chuyện nay chẳng bằng thuật chuyện xưa, Đường Chấn Anh tức cảnh sinh tình, bèn mượn điệu “Xích Bích Hoài Cổ” của Tô Đông Pha mà ngâm:

“Đại giang đông khứ, lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật, nhân đạo thị Tam Quốc Chu Lang Xích Bích.

Loạn thạch băng vân, kính đào liệt ngạn, quyển khởi thiên tuyết. Giang sơn như họa, nhất thời đa thiếu hào kiệt.

Dao tưởng Công Cẩn đương niên, Tiểu Kiều sơ giá liễu, hùng anh phát, vũ phiến luân cân đàm tiếu gian, cưỡng lỗ khôi phi yến diệt.

Cố quốc thần du, đa tình ứng tiếu ngã, tảo sinh hoa phát. Nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn loại giang nguyệt”.

(Đại giang chảy về đông, nhân vật phong lưu có từ thiên cổ,

Thành lũy phía trời tây, người người nhắc đến Chu Du Xích Bích đời Tam Quốc.

Đá bay xuyên mây, sóng lớn vỗ bờ tung bọt trắng.

Giang sơn như họa, một thời chẳng thiếu bậc anh hùng,

Nhớ khi Công Cẩn kết duyên với Tiểu Kiều, anh hoa cả hai cùng rực rỡ, tay quạt miệng cười bàn việc quân.

Ngày sau hồn bay về cố quốc, khách đa tình vui đùa cười nói, đời người như mộng, một bình rượu dưới ánh trăng).

Tiếng địch đệm lời ca, nhạc và lời quấn quít, đôi trẻ ca xướng thật vô cùng ăn ý. Khúc “Niệm Nô Kiều” vừa dứt, mặt sông trở lại trầm tịch, hai người gật gù nhìn nhau, tâm trạng bâng khuâng.

Bỗng từ đâu đó, qua các lớp sóng vẳng tới một tiếng hú dài, rồi có tiếng người nói như ngâm:

“Đối ẩm tửu tại mũi thuyền,

Nhấp trà ngon, nhã hứng cao.

Tiếng địch lời ca ngọt ngào như mật,

Mà sao nghe phiền não lặng người.

Thần địch lộ rồi tông tích,

Song luân còn ở trong bao”.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi vừa nghe đều giật mình chột dạ. Kỳ quái thay, vừa rồi nào thấy bóng người. Cả hai vội đứng bật dậy, bước ra mép thuyền nhìn tứ phía. Bốn bề không có một ai. Bỗng nghe sau lưng có tiếng lịch kịch, họ cùng ngoảnh lại, thốt lên một tiếng “ối” kinh ngạc.

Không biết từ lúc nào đã có một người đứng sau lưng họ. Một lão nhân tóc bạc phơ phơ xõa ai, râu dài tới ngực, lông mày dài thượt. Tóc, lông mày và râu nối liền với nhau khó nhìn rõ diện mục. Bộ y phục cắm đầy lông chim sặc sỡ, trông thật kỳ quái. Lối trang phục không ra tăng đạo, cũng chẳng phải thương nhân.

Quái lão ngồi ngay xuống, tay hữu cầm hồ rượu lên mà tu ừng ực, dáng điệu tự nhiên như không.

Đôi trẻ định hỏi nhưng quái lão giơ tay tả xua lia xua lịa, ra ý bảo im lặng, tiếp đó lại chỉ sang bên tả hữu, ngụ ý bảo hai người hãy ngồi xuống đó. Thật là cuồng ngạo.

Đôi trẻ ngại lão kinh động gia đình chủ thuyền nên không nói gì, nhưng rất bất mãn trước thái độ cuồng ngạo của quái lão, bèn phân làm hai phía tả hữu mà tiến tới gần. Đường Tử Vi muốn đoạt lại bình rượu, bèn nhặt một chiếc đũa rồi xoay cổ tay điểm nhanh về phía bình rượu.

Quái lão vẫn kề hồ rượu vào miệng không hề né tránh, tay tả chộp một chiếc đũa khác rồi hất ngược lên, trúng ngay vào chiếc đũa của Tử Vi.

Tử Vi thầm kinh ngạc, đang định biến chiêu thì quái lão đã xoay đũa chọc tới trước ngực, chính là chiêu thứ nhất “Thần Tiễn Xuyên Dương” của “Thần Địch Cửu Phiên”.

Tử Vi thấy vậy càng kinh ngạc thêm, không dám nghĩ lâu, vội quét chiếc đũa một nửa vòng theo chiêu “Nghênh Phong Phá Lãng”.

Quái lão tiếp tục tu rượu, gật gật đầu, xoay bên tả một vòng công kích về phía Đường Chấn Anh, chính là chiêu thứ nhất “Lưỡng Nghi Hỗn Nguyên” của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Đường Chấn Anh vội cầm đôi đũa lên, coi như Nhật Nguyệt song luân, thi triển chiêu “Dương Thăng Ân Giáng”.

Tử Vi thấy quái lão thông thạo cả địch lẫn luân thì nghĩ thầm rằng “Thần Địch Cửu Phiên” và “Bàn

Cổ Khai Thiên luân pháp” vốn là tuyệt học bí truyền của bổn môn, trừ sư bá, sư phụ, Đường Chấn Anh và nàng ra, e rằng đương kim võ lâm không thể có người thứ năm biết được, không ngờ quái lão này cũng thông thạo.

Còn đang suy nghĩ, thì quái lão đã công kích nàng liên tiếp ba chiêu “Sỉ Ngưu Vọng Nguyệt”, “Thương Long Xuất Hải” và “Chỉ Lộ Kim Thằng”, là các kỳ chiêu của Thần địch.

Nàng không dám chậm trễ, chiếc đũa trong tay vội gạt, chọc, hất thật chính xác.

Quái lão lại chuyển sang công kích Đường Chấn Anh theo ba chiêu “Luân Tảo Cửu Thiên”, “Uy Chấn Hà Ngục”, “Tứ Tượng Thần Hội”, công thế vô cùng uy mãnh.

Nói thì dài, kỳ thực bốn chiếc đũa trong tay ba người di chuyển nhanh như những lằn chớp. Đường Chấn Anh thấy quái lão xuất chiêu liên tiếp công kích, thì bất giác cả giận nghĩ thầm: “Không biết lão quái này học lén được ở đâu các tuyệt chiêu sử dụng luân địch của phái Nga Mi ta. Hôm nay nếu không thu phục lão quái này thì há chẳng làm tổn hại đến uy danh của sư phụ ư?”.

Nghĩ vậy, sau khi hóa giải ba chiêu của quái lão, chàng không để cho lão thu chiêu, liền đề tụ chân khí từ đan điền truyền ra đôi đũa mà thi triển hai tuyệt chiêu “Đại Bàng Triển Xí” và “Ngọc Liên Hành Không” là hai trong chín tuyệt chiêu bí truyền.

Quái lão đã tu hết rượu, đặt bình xuống, đánh lưỡi “tắc tắc tắc”, cũng không rõ dùng thân pháp gì, hạ bàn bất động, nửa trên thân mình lắc lư vài cái đã dễ dàng né tránh hai tuyệt chiêu của Đường Chấn Anh.

Đường Tử Vi đã đề tụ chân khí, cổ tay xoay lật mau lẹ, công kích liền một hơi ba tuyệt chiêu của “Thần Địch Cửu Phiên”, chỉ nghe cây đũa xé gió “vút, vút, vút”.

Quái lão vẫn ung dung như không, cây đũa trong tay tả vừa giơ nhẹ đã nghe ba tiếng “tích, tích, tích”, cánh tay hữu của nàng bỗng tê dại, buông rơi cây đũa.

Đường Chấn Anh cùng giơ hai chiếc đũa chọc mạnh tới bụng quái lão theo chiêu “Bá Vương Thôi Sơn”, kình lực đủ mạnh để đũa trúc chọc thủng sắt đá.

Lần này quái lão không né tránh, mà giơ chiếc đũa quét ngang trước bụng. “Tạch” một tiếng, Đường Chấn Anh bị lực gạt đẩy giạt sang hai bước.

Đôi nam nữ thiếu niên tuy vẫn liên tục xuất chiêu, nhưng dần dần không còn có ý khinh địch như lúc đầu. Đồng thời họ ngầm quan sát chiêu số của quái lão, chẳng những thấy toàn là các tuyệt chiêu của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” và “Thần Địch Cửu Phiên”, mà xem ra cách diễn xuất của quái lão có đôi chút khác biệt, những khác biệt ấy lại chính là những điểm mà họ chưa hiểu thấu được tinh hoa của luân, địch.

Cả hai đều trầm tư, càng muốn biết lai lịch của quái lão.

Nếu bảo quái lão là bậc tiền bối đồng môn của phái Nga Mi thì không ổn, vì đương kim Chưởng môn là Vô Tướng thiền sư kia mà.

Nếu bảo lão là không có quan hệ gì với phái Nga Mi, thì làm sao quái lão lại nắm được tuyệt học bí truyền chính tông của phái Nga Mi?

Về thân phận của một phái, lão ăn mặc kiểu này, hai người chưa hề nghe ân sư nói qua.

Đôi nam nữ thiếu niên càng nghĩ càng lấy làm kỳ quái. Bụng nghĩ vậy nhưng tay tả ứng phó một cách ung dung tự tại. Tay hữu thì chốc chốc lại thò vào đĩa trái cây lấy đưa lên miệng mà ăn, một loáng đã sạch trơn cả đĩa.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi vừa giận vừa buồn cười, nhưng cũng không cách gì ngăn cản quái lão ăn mất các thứ của mình. Bỗng quái lão “hừ” nhẹ một tiếng, chiếc đũa xoay một vòng điểm ngay vào đầu vai bên hữu của Tử Vi. Chiêu này quá mau lẹ, Tử Vi chưa hiểu là chiêu thức gì, không biết cách hóa giải, vội vã thoái lui thì đã chậm nửa bước, chỉ thấy vai bị tê đi.

Đường Chấn Anh thấy nàng bị trúng đòn, liền xuất chiêu tương cứu, hai cây đũa điểm nhanh tới huyệt Uyển Mạch ở cổ tay bên tả của quái lão.

Quái lão mặt hướng về phía Tử Vi, nhe răng cười, cổ tay xoay nhẹ hóa giải đôi đũa của Đường Chấn Anh, rồi chọc xéo lên, đầu đũa đã chạm tới sườn hữu của chàng, lão lại nhe răng ra cười.

Quái lão rụt tay về, đôi nam nữ thiếu niên nhìn nhau, mặt đều lộ vẻ hổ thẹn.

Hai người đang định tiếp tục xuất thủ, nhưng quái lão giơ tay hữu xua xua, cây đũa trong tay tả đã phóng vút xuống sông.

Cử động này quá ư thần tốc, hai người kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn xuống sông, chỉ nghe một tiếng quẫy mạnh, nước bắn tung tóe, rồi từ dưới sông có một bóng trắng bay vọt qua mũi thuyền.

THIÊN THỦ SONG TÔN

Vô Danh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nga Mi Kim Đỉnh Đoạt Hồn Sách Mệnh

Quái lão không chờ bóng trắng rớt xuống, đã vung một tấm lưới nhỏ ra, một luồng tiềm lực hút chặt lấy bóng trắng vào lưới, cái bóng trắng chỉ còn giãy đành đạch.

Thì ra đó là một con cá chép lớn, dài khoảng năm thước, đang nằm đập đuôi bình bịch xuống ván thuyền. Chiếc đũa tre cắm sâu một nửa vào lưng nó.

Người ta bảo "ra đường thấy lắm chuyện lạ". Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi thuộc hàng đệ tử thông minh, vừa nhìn đã biết quái lão vừa sử dụng hai thủ pháp. Khi phóng chiếc đũa xuống nước là thủ pháp "Kim Châm Xuyên Lãng Thâm Hải", sau đó là thủ pháp "Hấp Môn Tiếp Dẫn". Cả hai thủ pháp ấy đều là tuyệt học của võ lâm, nhất là thủ pháp "Hấp Môn Tiếp Dẫn" sớm đã thất truyền, chỉ nghe truyền thuyết kể lại. Nay hai người vừa chính mắt chứng kiến người sử dụng, thật là cơ duyên hiếm thấy.

Căn cứ vào thân thủ của quái lão mà đoán, người này hẳn phải là đệ nhất kiếm thủ.

Đôi nam nữ thiếu niên thông tuệ vội vàng cúi mình mà vái, chỉ nghe quái lão nói nhỏ nhẹ :

- Lão phu xưa nay không muốn chiếm tiện nghi của người khác. Lão phu ăn hết phần tiệc còn lại của các ngươi, nay lấy cá để trả, vậy là sòng phẳng.

Đôi bạn trẻ ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng quái lão đâu nữa. Nhìn tứ phía, chỉ còn gió đêm hiu hiu, sóng nước dập dềnh. Quái lão đến vô ảnh, đi vô hình, chuyện vừa xảy ra tưởng một giấc mơ.

Hai người cứ đứng ngây ra hồi lâu, nhớ lại cuộc giao thủ vừa rồi bằng đũa, quả ích lợi không ít.

Tử Vi nói :

- Vừa rồi quái lão điểm trúng vào đầu vai của muội chính là dùng tuyệt chiêu thứ tám "Linh Dương Chương Giác", một chiêu khó luyện nhất. Muội đã học được ở quái lão cách vận dụng rồi.

Đường Chấn Anh nói :

- Huynh bị quái lão điểm trúng bên sườn lại không phải tuyệt chiêu của "Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp", mà là chiêu "Luân Hành Trung Chuyển". Quái lão sử dụng quá ư xảo diệu.

Tử Vi nói :

- Quái lão không có ý động thủ với chúng ta, mà dường như chỉ định khảo nghiệm một chút thôi.

Đường Chấn Anh gật đầu, tiếp :

- Huynh cũng có cảm giác như vậy. Nếu không, chỉ e hai ta đã bị đả thương rồi.

Hai người đàm luận một hồi rồi nhìn trời sao, thấy đã sang giờ Dần, mới chui vào trong khoang. Qua một đêm đầy hứng khởi, họ vừa nằm xuống thì đã ngủ một giấc say sưa. Tỉnh dậy thì đã quá giờ Ngọ ngày hôm sau. Rửa mặt xong, họ bước ra ngoài khoang.

Đám thủy thủ đang bàn luận rôm rả về chuyện con cá chép khổng lồ. Hai người chỉ nhìn nhau mỉm cười, nghĩ rằng cuộc giao đấu bằng đũa đêm qua nhà thuyền không hề hay biết.

Chủ thuyền vừa thấy hai người bước ra, vội bước tới cúi mình nói :

- Chúc công tử và cô nương an khang.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi sống lâu trên núi, không quen với nghi thức thế tục, thấy vậy vội đáp lễ.

Chủ thuyền thấy hai vị khách khiêm nhường như vậy thì càng kính mến, mới nói :

- Đêm qua chắc nhị vị đi nghỉ quá muộn, tiểu nhân thấy trà rượu hết cả. Con cá chép lớn này nhị vị bắt được, thật quá tài tình. Không rõ nhị vị muốn ăn món gì, để tiểu nhân còn chuẩn bị.

Đường Chấn Anh gật đầu đáp :

- Tại hạ muốn đổi con cá này với các vị lấy một hồ rượu.

Chủ thuyền và đám thủy thủ vui vẻ cảm tạ, rồi họ dốc sức chèo gấp. Thuyền trôi mau lẹ, hai bên bờ có nhiều núi non, cảnh vật trầm tịch. Chiều hôm sau thuyền đã tới địa phận Tứ Xuyên.

Từ đây đến Nga Mi sơn có thể đi bằng đường thủy, nhưng phải vòng vèo khá xa. Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi nghĩ đến sự an nguy của Kim Đỉnh bổn viện, bèn bỏ thuyền đi đường bộ cho nhanh. Họ mua hai con ngựa, rồi nhắm Nga Mi Kim Đỉnh mà đi suốt ngày đêm.

Trời thu xanh ngắt, gió thu hiu hắt, ngựa phi nước đai đến chiều tối ngày hôm sau thì họ đã tới bên ngoài huyện thành gần dãy Nga Mi sơn.

Họ dừng ngựa trên con đường lớn. Đường Chấn Anh ngẩng nhìn trời, thấy mặt trời đã lặn, bèn hỏi Tử Vi :

- Vi muội mệt rồi thì phải? Đêm nay chúng ta có nên nghỉ lại trong huyện thành chăng?

Tử Vi hỏi :

- Từ đây đến Kim Đỉnh bổn viện còn bao xa?

Đường Chấn Anh đáp :

- Ở phía Tây nam thành, từ đây tới đó khoảng sáu bảy chục dặm.

Tử Vi nhìn về phía Tây nam, quả thấy núi non trùng trùng điệp điệp, con đường lớn này chạy về chính hướng đó, bèn nói :

- Sáu bảy chục dặm có gì là xa, hà tất phải nghỉ lại trong huyện thành.

- Không nghỉ lại cũng được, nhưng phải tìm một phạn điếm mà ăn uống chút đã. Huống hồ lên tới Kim Đỉnh đòi hỏi nhiều sức lực. Dầu sao đêm nay chúng ta cũng tới đó thôi.

Tử Vi nghĩ một chút, nói :

- Vào phạn điếm ăn uống cũng mất thời giờ, và lại muội chưa thấy đói lắm. Huynh hãy đi mua vài cái bánh bao, ta vừa đi vừa ăn cũng được.

Đường Chấn Anh nhất nhất chiều theo nàng, thấy nàng không muốn vào huyện thành, chàng cũng không nài ép, bèn đáp :

- Vậy để huynh đi mua bánh. Muội cứ ở đây chờ huynh.

Đoạn thúc ngựa chạy vào trong huyện thành mờ mờ sương khói.

Ngay ở cửa thành đã có một phạn điếm, chàng ghé vào mua bánh bao rồi trở lại ngay. Cả đi lẫn về chỉ một lát, nhưng đã không thấy Tử Vi ở chỗ cũ nữa.

Tưởng nàng chỉ đi quanh quẩn đâu đấy một chút, nào ngờ mãi vẫn chẳng thấy nàng đâu. Đường Chấn Anh mới biết là đã có chuyện nghiêm trọng. Chàng vội ngó nghiêng tứ phía, bỗng thấy trên một cây lớn ở ven đường có ba điểm sáng màu lam chao động như ma trơi. Trong cảnh nhập nhoạng tối, cảnh tượng này giữa cánh rừng âm u thật khiến người ta sởn gai ốc.

Đường Chấn Anh giục ngựa lại gần để nhìn cho rõ, thì ra đó là ba bông hoa mai màu lam to bằng hạt đậu xanh. Chàng nghĩ đây hẳn là thứ ám khí có độc, bèn đeo bao tay vào rồi mới gỡ ba bông mai quái dị xuống.

Rút bông mai ra, trên cành còn lưu lại một lỗ hổng nhỏ bằng lỗ chân kim, ba tia nước màu đen

nhỏ xíu phụt ra, may mà Đường Chấn Anh né tránh nhanh như cắt. Quả nhiên đó là chất độc.

Chàng xem kỹ mặt sau bông mai, thấy có một cái châm dài khoảng một tấc, rất cứng và tinh xảo. Không rõ người sử dụng loại ám khí này thuộc môn phái nào?

Chàng chưa có thời giờ suy nghĩ, bèn cẩn thận gói ba bông mai lại, cất vào túi đồ. Bỗng dưng mất tích Tử Vi, chẳng hiểu việc ấy có liên quan gì tới ba bông mai này chăng? Chàng đoán rằng nhất định nàng đã phát hiện có kẻ khả nghi nên mới đuổi theo, vì vội vã mà không thể đợi chàng.

Con đường này về đêm quá vắng bóng người đi lại. Không thấy hai bên đường có động tĩnh gì, chàng bèn phóng ngựa giữa đường lớn mà tiến về phía trước.

Chàng lo cho sự an nguy của Tử Vi, cứ ra roi liên tiếp. Con ngựa phóng như bay, chân tựa hồ không chạm đất. Không bao lâu đã tới Nga Mi sơn khẩu.

Đường lớn tới đây vừa vặn có ngã ba. Đường Chấn Anh đang do dự, không biết có nên truy đuổi tiếp theo đường lớn, hay rẽ lên phía Kim Đỉnh bổn viện. Bỗng thấy trên đỉnh có ba ngọn hỏa tiễn bay vọt lên trời. Đó chính là tín hiệu khẩn cấp của phái Nga Mi.

Chàng giật mình, không suy nghĩ gì nữa, vội quay ngựa, bỏ đường lớn, phóng về phía sơn khẩu.

Điều kỳ quái là từ lúc phi ngựa như bay vào đây, chàng không hề gặp một ai canh phòng, trái hẳn lẽ thường, khiến chàng hết sức lo lắng.

Đến lưng chừng núi, sơn thế dốc đứng, từ đây lên Kim Đỉnh khó bề cưỡi ngựa, Đường Chấn Anh bèn xuống ngựa và dắt ngựa quẹo sang mé tả mà đi. Một lát sau tới cánh rừng dày, ở đây có mấy gian tịnh xá do phái Nga Mi thiết kế, rất tao nhã và tiện lợi, dùng làm nơi dừng ngựa cho thiện nam tín nữ lên thắp hương trên chùa hoặc làm nơi nghỉ chân cho du khách muốn tìm thăm thắng cảnh. Phái Nga Mi luôn phái người trông nom và tiếp khách ở đây.

Đường Chấn Anh dắt ngựa vào khu vực tịnh xá. Cảnh tượng vắng lặng rợn người. Không một ánh đèn, tịnh xá tối om. Chàng bèn buộc ngựa bên ngoài, bước nhanh vào trong tịnh thất, châm bùi nhùi lên, thấy bên trong trần thiết vẫn như cũ, nhưng không có một ai. Bàn ghế phủ một lớp bụi dày, rõ ràng từ lâu không người lai vãng.

Cảnh tượng này chứng tỏ Nga Mi phái đã xảy ra biến cố chưa từng có. Đường Chấn Anh nhớ rằng mười mấy năm nay ở phái Nga Mi không hề thấy hiện tượng như thế này.

Chàng không dám dừng lâu, vội búng mình vọt ra ngoài, bỗng nghe tiếng kim khí va chạm nhau dồn dập từ phía triền núi vọng xuống.

Chàng vội dùng thân pháp khinh công vọt lên. Được vài chục trượng thì thấy có mấy bóng đen

đang giao chiến ác liệt với nhau.

Chỉ nghe một thanh âm thiếu nữ luôn miệng nói :

- Các vị nhận lầm người rồi, chúng ta là đồng môn đồng phái với nhau.

Lời của thiếu nữ vừa dứt, đã bị tiếng niệm Phật hiệu cắt ngang :

- Cô nương chớ huyên thuyên mà đánh lừa bần tăng. Nga Mi phái ở đây không có cô nương nào hết.

- Hãy tiếp chiêu kiếm này.

Keng, keng... lại một chập binh khí va chạm vào nhau. Binh khí của mấy vị hòa thượng đề bị văng đi cả.

Đường Chấn Anh đã nhận ra thanh âm của thiếu nữ chính là Tử Vi, thì vừa mừng vừa ngạc nhiên, vội cao giọng nói :

- Vi muội, toàn là người nhà cả, đừng giận họ. Tại hạ là Đường Chấn Anh đây.

Lời chưa dứt, chàng đã bay vọt lên chỗ họ.

Mười mấy vị hòa thượng nhất tề lùi lại, miệng niệm Phật hiệu, hạ binh khí, chấp tay trước ngực nói :

- Thì ra là sư thúc trở về, chúng đệ tử không biết để nghênh tiếp, xin nhận lễ ở đây.

Đoạn cả nhóm định quỳ xuống.

Đường Chấn Anh vội ngăn lại :

- Nga Mi phái chúng ta đang lâm cảnh nguy khốn, miễn lễ.

Đoạn nhìn Tử Vi mỉm cười hỏi :

- Sao Vi muội lại bỏ đi một mình thế? Để huynh lo quá.

Rồi chàng quay sang nói với các vị hòa thượng :

- Làm sao người mình lại đánh lẫn nhau như vậy? Nàng là đệ tử của nhị sư tổ Tuyệt Trần thần ni đó.

Đám hòa thượng chợt hiểu ra, nói :

- Thì ra nữ thí chủ là sư thúc của chúng đệ tử, hèn chi sư thúc quá am tường Nga Mi trấn sơn kiếm pháp. Mười mấy người chúng đệ tử liên thủ mà không địch nổi sư thúc. Xin sư thúc nhận một vái mà lượng thứ cho hành động lỗ mãng của chúng điệt nhi.

Tử Vi đỏ mặt, nàng vốn là một thiếu nữ, nay mười mấy vị hòa thượng cứ một điều kêu nàng bằng sư thúc, hai điều sư thúc, lại còn cúi mình để vái lạy, thì bèn kéo tay áo Đường Chấn Anh rồi hai người vội ngăn đám hòa thượng lại, không cho làm như vậy.

Bỗng một tiếng niệm Phật hiệu vọng lại, tiếp đến là có tiếng người gằn giọng :

- Kẻ nào liên tiếp sát hại người của bổn phái? Lần này bắt được hắn rồi phải không?

Giọng nói như tiếng chuông, chứng tỏ công lực nội gia thâm hậu.

Đường Chấn Anh nghe giọng, nhận ra nhị sư huynh Hư Tiêu, bèn ngẩng lên gọi :

- Nhị sư huynh, tiểu đệ Đường Chấn Anh tới đây mà.

Lời chàng chưa dứt, một bóng đen đã vọt tới, đáp xuống trước mặt chàng. Đám hòa thượng luôn miệng kêu sư phụ, sư thúc, rồi kính cẩn vái lạy.

Đường Chấn Anh và Tử Vi quỳ xuống thi lễ. Hư Tiêu bước tới ngăn Đường Chấn Anh, rồi nhìn Tử Vi chăm chú và hỏi :

- Vị này...

Đường Chấn Anh đáp :

- Là Tử Vi sư muội, đệ tử của nhị sư thúc.

Nên biết Tuyệt Trần thần ni sau khi nhận nuôi Tử Vi, đã hai chục năm nay chưa hề đến Kim Đỉnh tự của phái Nga Mi, nên quần tăng chưa biết mặt. Nay Hư Tiêu hòa thượng nghe bảo Tử Vi là sư muội, thì bất giác vuốt chòm râu bạc, vui vẻ nói :

- Không ngờ bần tăng đã ngoài năm mươi tuổi mà còn có một vị sư muội thanh tú thoát tục như thế này. Quả là hy hữu, hy hữu.

Đoạn hỏi thăm sư phụ Vô Tướng thiền sư. Đường Chấn Anh đáp rằng sư phụ chưa hết thời hạn bế quan, nên tạm phái hai người đến đây nắm bắt tình hình trước đã.

Hư Tiêu hòa thượng nói :

- Hỏng rồi! Hỏng rồi! Chẳng lẽ ba vị sư huynh của hiền đệ mang thư đến cho sư phụ mà sư phụ

chưa gặp hay sao?

Đường Chấn Anh thở dài đáp :

- Ba vị sư huynh đều đã tới Lư Sơn, nhưng chưa gặp sư phụ thì đã ngộ nạn. Khi tiểu đệ và sư muội phát hiện thi thể thì mật thư đã bị lấy mất.

Hư Tiêu chưa nghe Đường Chấn Anh nói hết thì sắc mặt đã tái đi, người run run, vội hỏi :

- Trên thi thể có đặc điểm gì không?

Đướng Chấn Anh đáp :

- Không thấy thương tích, trên mặt có đánh số bằng mực son.

Hư Tiêu hỏi luôn :

- Số bao nhiêu?

Đường Chấn Anh đáp :

- Mười ba, mười bốn, và mười lăm.

Nghe đến đó, nước mắt của Hư Tiêu đã chảy ròng ròng trên mặt, giọng ông đầy xúc động :

- Đức Phật từ bi, thiện tai, thiện tai. Quả nhiên không ngoài dự liệu của mọi người ở đây.

Đường Chấn Anh bèn hỏi :

- Thỉnh vấn nhị sư huynh, chẳng lẽ ở đây có sự biến?

Hư Tiêu nấc lên một tiếng thê thảm, lệ tuôn lã chã :

- Ở đây không tiện nói, sư đệ và sư muội hãy theo ta.

Chỉ thấy tay áo cà sa của Hư Tiêu vẫy vẫy như hai cánh hạc, thân hình bay nhanh lên phía đỉnh núi. Đôi nam nữ thiếu niên vội nhún mình đẩy chân lao theo. Đám hòa thượng thấy Tử Vi cô nương có thân pháp khinh linh mỹ diệu không thua gì Hư Tiêu và Đường Chấn Anh, thì đều tấm tắc tán thưởng :

- Vị nữ sư thúc này tuy ít tuổi nhưng công phu thâm hậu, hèn chi chúng ta không địch nổi.

Đoạn họ cũng nhất tề thi triển phép khinh công mà theo lên.

Chừng nửa giờ sau, họ đã tới Kim Đỉnh.

Nga Mi Kim Đỉnh cao chót vót, quanh năm mây mù che phủ. Tử Vi mới đến đây lần đầu, lại vào ban đêm, nhưng cũng thấy đây là một kỳ quan. Mây trắng lớp lớp bay qua, gió núi thổi từng chập, khiến mây trời tụ tán thất thường, khi dày khi mỏng, lúc nhanh lúc chậm, trăng sao lúc ẩn lúc hiện, khi bị mây nuốt chửng, lúc được mây nhả ra, ngẩng mặt chạm đỉnh trời, giơ tay chạm tinh tú. Thật vô cùng kỳ thú.

Đường Chấn Anh thấy Tử Vi mãi ngắm cảnh sắc, bèn kéo tay áo nàng, nói :

- Vi muội, làm gì có thời gian ngắm cảnh, chúng ta mau vào trong bái kiến đại sư huynh.

Tử Vi gật đầu, sánh bước cùng Đường Chấn Anh đi nhanh hơn, thoáng chốc đã thấy sừng sững Không Tĩnh tự uy chấn võ lâm, nức tiếng xa gần.

Đường Tử Vi không kịp nhìn kỹ đã bị Đường Chấn Anh kéo áo bước qua sơn môn.

Trong ngoài sơn môn đều có các vị hòa thượng canh giữ, người nào người nấy tay lăm lăm binh khí, sắc diện ngưng trọng dị thường, như thể sắp lâm trận, thoáng hiện vẻ kinh hoàng. Họ cúi mình chào hỏi Đường Chấn Anh, thì ra toàn là hàng đệ tử.

Bỗng nghe một tiếng niệm Phật hiệu, rồi tiếp theo là một giọng nói vang lên :

- Xa nhau ba năm, hôm nay sư đệ trở về, ngu huynh rất mừng. Nhị vị lão nhân gia sư phụ và sư thúc vẫn mạnh giỏi chứ?

Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, nhật ra tứ sư huynh Hư Chấn, chưa kịp đáp thì Hư Chấn đã chỉ Tử Vi hỏi :

- Vị này là sư muội phải không?

Đường Tử Vi cúi mình đáp :

- Tiểu muội Đường Tử Vi, khấu đầu ra mắt sư huynh.

Đoạn cùng Đường Chấn Anh song song quỳ xuống.

Hư Chấn hòa thượng vội bước tới đỡ họ dậy, nói :

- Sư muội mới gặp lần đầu, chưa biết tính xấu của ngu huynh. Anh sư đệ nên nhớ ngu huynh rất ngại tục lễ. Từ nay nếu các vị còn giữ lễ thế này thì ngu huynh sẽ không khách khí với các vị nữa đâu.

Thật là một vị hòa thượng hào phóng.

Hư Chấn dẫn hai người vào bên trong một quãng, nói :

- Ngu huynh phụng mệnh trấn thủ sơn môn, không dám rời khỏi nửa bước, chúng ta sẽ nói chuyện sau vậy.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đã biết tính của tứ sư huynh, cũng không đáp thoại, liền bước lên bậc thềm, xuyên qua đại điện mà đi vào phía trong. Tử Vi nói nhỏ với Đường Chấn Anh :

- Khu vực này canh phòng nghiêm mật, tới mấy trăm người, sao còn phải để tứ sư huynh đích thân trấn giữ sơn môn?

Đường Chấn Anh đáp :

- Xem ra đã có biến cố đáng sợ xảy ra.

Hai người để ý thấy trong nội tự toàn bộ tăng lữ người người đều ở vào vị trí của mình, binh khí lăm lăm, việc bố trí phòng thủ đâu ra đấy, cực kỳ nghiêm ngặt.

Tòa Không Tĩnh tự rộng mênh mông lúc này không một ánh đèn, ngay ở các thông đạo cũng tối mờ mờ. Mấy trăm vị tăng lữ tuy đều sẵn sàng hành động, nhưng khung cảnh hoàn toàn trầm tịch vô thanh.

Hết thảy những người mà Đường Chấn Anh gặp ngày trước thường rất vui vẻ cười nói với chàng, đêm nay thấy chàng tới chỉ lặng lẽ giơ tay biểu ý, rất ít ai lên tiếng.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nhìn quang cảnh này mà rùng mình. Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Còn đâu Không Tĩnh tự uy chấn võ lâm, còn đâu danh sơn thắng cảnh? Một Kim Đỉnh lừng lẫy nay có khác gì cái hang chuột?”.

Chàng đau đớn nhớ lại uy phong năm xưa của phái Nga Mi.

Tử Vi thấy Không Tĩnh tự quả là một công trình kiến trúc đồ sộ phi phàm. Đại điện dài rộng mênh mông. Nàng theo Đường Chấn Anh đi hồi lâu mới đến tự viện, xung quanh tre trúc mọc đầy, tiếp đến một hàng tùng bách. Tự viện có năm gian quây thành vòng tròn, cao thấp khác nhau đến mấy tầng, cửa sổ thông ra tứ phía, toàn do thợ khéo chạm trổ tinh vi. Trên cửa treo một tấm biển viết bốn chữ đại tự thếp vàng “Vô Tướng Tịnh Xá”. Đây chính là nơi Vô Tướng thiền sư bao năm tu luyện.

Hai người vừa bước vào trong Vô Tướng tịnh xá thì có tiếng niệm Phật hiệu vang lên sang sảng, rồi hàng loạt tiếng bước chân, bảy vị cao tăng đã dàn thành hàng ngang đứng ở thềm đá chờ sẵn.

Tử Vi liếc qua một lượt, thấy cả bảy vị cao tăng đều đã ngoài ngũ tuần, chỉ có một vị để râu chính là Hư Tiêu sư huynh. Vị cao tăng đứng giữa cao lớn, tướng mạo trang nghiêm, mặc áo cà sa màu hồn không giống sáu vị còn lại, nàng đoán chắc hẳn đó là đại sư huynh.

Đường Chấn Anh đưa mắt cho Tử Vi, thế là hai người cùng quỳ xuống nói :

- Sư đệ Đường Chấn Anh, sư muội Đường Tử Vi khấu đầu trước đại sư huynh và các vị sư huynh.

Vị mắc áo cà sa màu hồng là Hư Vân hòa thượng, nói :

- Sư đệ, sư muội, miễn lễ, hãy mau đứng dậy vào trong tự thất.

Đoạn cùng sáu vị kia quay mình bước vào trước.

Hai người đứng dậy bước lên thềm đá, vén mành trúc bước vào, vừa ngẩng nhìn, chợt cùng kêu lên kinh hoàng, và chạy bổ tới một chiếc giường tre cực lớn.

Trên giường đặt ba thi thể, trên mặt có đánh dấu son số mười sáu, mười bảy, mười tám. Bút tích giống hệt như trên mặt ba vị sư huynh bị giết ở Lư Sơn, hiển nhiên là do cùng một hung thủ.

Đường Chấn Anh vội quay sang sư huynh Hư Vân hỏi :

- Ba vị sư điệt này không biết bị sát hại khi nào?

Hư Vân buồn bã đáp :

- Cách đây chưa lâu.

Đường Chấn Anh kinh ngạc :

- Tiểu đệ và sư muội phụng mệnh về đây, đi mải miết suốt ngày đêm, không ngờ tên sát nhân ấy lại có thể đến trước thế này.

Tử Vi tiếp lời :

- Đại sư huynh, khi tiểu muội sắp vào núi, đã truy đuổi theo một bóng đen.

Hư Vân kinh ngạc vội hỏi :

- Sư muội có nhìn rõ bóng đen ấy là kẻ như thế nào hay không?

Tử Vi đáp :

- Tiểu muội đang đứng ở cửa nam tại Nga Mi huyện thành, trên đường lớn để chờ Chấn Anh sư huynh đi mua bánh. Lúc ấy trời vừa sập tối, bỗng thấy từ phía sau có một bóng đen phóng tới cực nhanh. Tiểu muội không lưu tâm, bóng đen kia chẳng nói một lời, phóng liền ba đạo lam quang về phía tiểu muội. Muội chưa biết là thứ ám khí gì nên không dám tiếp, phải vội né tránh. Thừa dịp đó, bóng đen kia đã chạy đi mấy trượng, tiểu muội liền phóng ngựa đuổi theo, đến tận sơn khẩu vẫn

không kịp, bèn xuống ngựa và dùng phép khinh công. Nhưng đến lưng chừng núi thì bất ngờ bị mười mấy vị sư điệt ngộ nhận tiểu muội là địch nhân, cho nên bóng đen kia đã chạy thoát. Song, tiểu muội nhìn đằng sau lưng thì biết hắn là nam nhân.

Hư Vân trầm ngâm nói :

- Thế thì không phải rồi, sau khi người của bổn phái bị sát hại, những ngày qua tìm kiếm ở vùng phụ cận, chúng ta chỉ phát hiện vết tích của nữ nhân, mà nay bóng đen kia lại là nam nhân. Trong lúc sư muội đang truy đuổi bóng đen, ba vị sư điệt lại bị giết chết, do đó, có thể đoán rằng bọn chúng khủng bố phái ta hoàn toàn không chỉ có một tên.

Đường Chấn Anh rút ba bông mai ra đưa cho đại sư huynh coi.

Hư Vân nhìn thấy bông mai, thấy chúng được chế tác hết sức tinh xảo, ánh lam quang lóng lánh, biết ngay là thứ ám khí đặc biệt, kẻ sử dụng hoàn toàn không thuộc hạng tầm thường. Hư Vân nhìn Đường Chấn Anh dò hỏi, chàng hiểu ý, liền đem việc phát hiện mấy bông mai kể lại.

Tử Vi bước lại gần quan sát, rồi nói :

- Nhất định đây là thứ ám khí mà bóng đen nọ đã phóng vào tiểu muội...

Lời còn chưa dứt, bỗng nàng ngừng bặt, quát lên một tiếng, đoạn quay người, phách không một chưởng thật mạnh về phía cửa sổ, song cửa gãy vụn văng đi. Tử Vi búng mình vọt qua cửa sổ ra ngoài, động tác xuất thủ cực kỳ thần tốc, mọi người đều thầm khen ngợi.

Đường Chấn Anh lập tức búng người ra khỏi tự thất, chân chưa chạm đất đã dùng thức Vân Lý Phiêu Thân vọt lên mái hiên, sau đó nhún chân vượt qua hai dãy đại điện, để ý tìm Tử Vi, nhưng không thấy bóng nàng đâu.

Lại nói Tử Vi cô nương vọt ra ngoài xong, thấy một bóng người chếch lên phía đại điện, nàng liền đề khí, thân hình khinh linh lao đuổi theo.

Nàng đặt chân lên mái điện, thì bóng đen kia đã lao xuống phía sau điện. Nàng bèn vọt lên cao hơn hai trượng, thấy hắn đã chạy sang một gian khác.

Kẻ kia chưa kịp đứng vững trên mái hiên đó, bỗng có hai hòa thượng xuất hiện từ phía sau. Chíu chíu... hai hòa thượng vung tay phóng liền sáu viên thiết đảm, nhắm tới thượng, trung, và hạ bàn của hắn.

Hắn không hồ đồ né tránh, mà khoát tay quét một nửa vòng tròn, cạch cạch cạch, cả sáu viên thiết đảm đều văng đi, tiếp đó, hắn sấn người tới, vung hai tay công kích hai hòa thượng.

Hai hòa thượng thấy hắn hung hăng xông tới thì không dám kinh suất, bèn triển khai Nga Mi chưởng pháp, một người sử chiêu “La Hán Cử Đỉnh”, người kia sử chiêu “Kim Ấn Phục Ma” nghênh tiếp đòn thế của hắn.

Hắn tựa hồ không ham chiến, hai hòa thượng vừa xuất chiêu, hắn liền xoay người lao chếch đi. Tử Vi cô nương vừa vặn đuổi tới, cây Thất Khổng thần địch đã thủ sẵn trong tay, cổ tay nàng xoay nhẹ, cây Thần địch phóng ra chiêu “Thái Công Điếu Kim”.

Kẻ kia tuy mặt hướng về phía trước, nhưng tai nghe thấy tiếng gió sau lưng, biết có đòn công kích, hắn đang ở thế lao đi, bèn rùn người xuống, một chân làm trụ, xoay ngang người lại, chân kia tung lên một cước. Động tác đặc biệt xảo diệu.

Cây Thần địch của Tử Vi bị lạc vào khoảng không. Nàng chẳng ngờ đối phương lại khôn khéo dùng chiêu “Ngọa Ngưu Thân Thoái”, nàng đang ở thế lao nhanh, muốn dừng lại cũng không kịp, mắt thấy bụng dưới của mình sắp bị dính đòn cước của đối phương, nhưng lâm nguy không hoảng loạn, nàng lập tức đẩy mạnh mũi chân xuống mái điện, hai vai ưỡn rộng, bay vọt theo thế nằm ngang qua đầu tên kia. Thật là hú vía.

Hai hòa thượng toát mồ hôi lo cho nàng, miệng kêu :

- A di đà Phật!

Ngay kẻ kia cũng phải thốt lên :

- Khá khen!

Đoạn hắn bật dậy, thân hình lắc lư, dùng chiêu “Bát Bộ Đăng Không” chạy vọt ra khỏi tự.

Phàm những chỗ hắn lao qua, các tăng lữ đều xuất thủ ngăn lại, nhưng thảy đều vô hiệu.

Tử Vi thi triển thuật khinh công, quyết bám theo hắn, không chịu buông tha.

Hai người, một trước một sau ra khỏi Không Tĩnh tự, tai nghe khắp nơi trên Nga Mi Kim Đỉnh nhốn nháo cả lên. Hai như hai cánh chim đêm, bay xuyên qua mây.

Cước bộ của Tử Vi và kẻ kia tương đương nhau, khó phân hơn kém. Kẻ kia muốn bứt khỏi sự truy đuổi của Tử Vi không dễ, nhưng Tử Vi muốn đuổi kịp hắn cũng khó lòng.

Nàng nghĩ thầm: “Người trong võ lâm rất ngại nghe mạ lỵ, tại sao mình không chửi bới hắn vài câu, khích cho hắn đứng lại?”

Nghĩ vậy, nàng bèn cất tiếng :

- Lén lén lút lút còn gì là kẻ anh hùng? Ngươi có giỏi thì đứng lại đấu với lão bà bà trăm hiệp.

Kẻ kia đại khái cũng biết nếu chỉ dựa vào cước trình thì khó bề thoát khỏi sự truy đuổi, bèn vọt chéo sang một bên rồi đứng lại. Nhưng không chịu quay mặt về phía Tử Vi cô nương.

Tử Vi dừng chân cách kẻ kia một trượng, dùng Thất Khổng thần địch hộ thân, rồi mới quan sát kẻ kia. Thân hình hắn vào loại trung bình, y phục màu đen, trên lưng đeo hai thứ binh khí cổ quái, một là Kim mai, một là Hạc chưởng, dài chừng hai thước, bắt chéo trên lưng.

Tử Vi bất giác giật mình, nhớ lúc rời Lư Sơn, sư bá từng căn dặn “phàm những người nào mang loại binh khí Kim Mai Hạc Chưởng, thì cố gắng né tránh, vạn bất đắc dĩ mới được liều mạng giao đấu...”.

Nàng còn đang do dự, thì người kia đã cất giọng bực bội :

- Ngươi muốn ta đứng lại, thì ta đã đứng lại rồi. Tại sao còn chưa xuất thủ?

Thanh âm của hắn rất khó nghe.

Tử Vi đáp :

- Ngay cả lễ giáo tối thiểu mà ngươi cũng không hiểu, tại sao quay lưng lại mà đối thoại với người khác? Hãy mau quay mặt lại coi.

Kẻ kia cười nhạt nói :

- Muốn đánh thì cứ đánh, hà tất phải nhiều lời. Ta chỉ đối diện với bậc cao thủ, còn hạng nha đầu ti tiện như ngươi, ta không thèm ngó cho bẩn mắt.

Ngôn từ thật cuồng ngạo, bức người.

Từ nhỏ đến giờ, Tử Vi cô nương chưa hề bị ai kêu là con nha đầu ti tiện, bèn nổi giận quát :

- Ngươi cuồng ngạo không dám quay mặt lại, có phải phụ mẫu ngươi sinh ra ngươi không có mặt mũi hay chăng?

Câu này mạt sát quá nặng, đến ngợm còn chẳng chịu nổi nữa là một người có sỉ diện. Kẻ kia lập tức quay ngược lại thét to :

- Thì ta ngoảnh mặt đây, ngươi muốn gì?

Tử Vi thấy kẻ kia đầu bịt vải đen sụp xuống che kín trán, cặp mắt sáng đảo qua đảo lại, bộ râu quai nón màu vàng rậm rì, rối bung như một đám cỏ. Nàng hỏi :

- Ở bên ngoài Nga Mi huyện thành, có phải ngươi đã dùng ám khí đánh lén bổn cô nương?

Hắn ngạo mạn đáp :

- Không sai, là ta đó!

Tử Vi gằn giọng :

- Bổn cô nương và ngươi không hề quen biết, vì sao ngươi lại lén hạ độc thủ?

- Ta thích thì làm như thế!

- Ngươi là ai?

- Không cho ngươi biết.

- Vì cớ gì ban đêm ngươi lại lén lút đến Không Tĩnh tự?

- Ta thích thế, ngươi làm gì nổi ta?

- Đệ tử của bổn phái bị sát hại, có phải bởi tay ngươi?

Kẻ kia quát lớn :

- Ai hơi đâu mà đàm thoại với hạng nha đầu nhà ngươi, hãy tiếp chiêu.

Đoạn xông tới, hai tay dùng chiêu “Hoàng Long Thám Qua” chụp xuống đầu Tử Vi.

Kẻ kia lời lẽ xấc xược, hiềm nỗi Tử Vi nhớ lời dặn của sư bá, phải né tránh kẻ mang binh khí Kim Mai Hạc Chưởng. Nay thấy hắn đã xông tới xuất chiêu, đã định sử dụng Thất Khổng thần địch, nhưng thấy hắn chưa dùng binh khí, vội nhảy xéo sang hai bước nói :

- Ngươi dùng tay không, bổn cô nương chẳng muốn chiếm tiện nghi làm gì. Hãy mau rút Kim Mai Hạc Chưởng ra đi.

Kẻ kia chột dạ, buột miệng hỏi :

- Tại sao ngươi biết danh xưng binh khí của ta?

Tử Vi biết đã gọi đúng, bèn cười khảy đáp :

- Thứ binh khí tầm thường ấy có gì lạ mà bổn cô nương chẳng nhận ra?

Kẻ kia bất giác nhìn kỹ cây Thần địch trong tay nàng, như chợt hiểu, vội hỏi :

- Nha đầu ti tiện, có phải ngươi đang cầm Thất Khổng thần địch?

Tử Vi ngạc nhiên, hóa ra hắn đã nhận biết bảo vật của võ lâm, bèn gật đầu :

- Xem chừng ngươi không đến nỗi ngốc.

Kẻ kia hỏi luôn :

- Tuyệt Trần lão cô tử là thế nào với ngươi?

Tử Vi thấy đối phương kêu đúng pháp danh của sư phụ bằng từ ngữ xấc xược, thì nổi giận quát :

- Tuyệt Trần thần ni là bậc võ lâm chi thánh, ngươi dám mở miệng xúc phạm?

Kẻ kia giờ mới biết đã gặp đối thủ, nên không dám chậm trễ, vội rút hai thứ binh khí ra, tay tả cầm Kim mai, tay hữu cầm Hạc chưởng, nói :

- Hôm nay ta kết liễu con nha đầu nhãi ranh này trước, sau đó sẽ trừng trị sư phụ của nhà ngươi.

- Câm họng!

Tử Vi quát lớn, hai tay cầm địch, cây địch với thân hình thành một đường thẳng, lao như một mũi tên bật khỏi dây cung, nhắm tới gốc mũi của kẻ kia. Đó chính là chiêu đầu tiên “Thần Tiễn Xuyên Dương” của “Thần Địch Cửu Phiên”.

Kẻ kia thấy thế thần tốc của nàng, vội sử chiêu “Chi Đạn Hỉ Thước”, giơ Kim mai lên chống đỡ.

Tử Vi ngầm đề chân khí, chân không chạm đất, xoay cổ tay, hạ thấp cây Thần địch nhắm tới hai yếu huyệt Tương Đài và Kỳ Môn ở trung bàn của đối phương.

Kẻ kia thấy nàng biến chiêu quá lẹ, thầm thán phục, vội sử chiêu “Phất Hoa Phân Liễu” quét ngang Hạc chưởng để tiếp công thế.

Tử Vi sớm dự đoán hắn se xuất chiêu này, lập tức rụt cây Thần địch, chân hữu phóng một cước với chiêu “Khôi Tinh Thích Đẩu”, đá mạnh và bụng dưới của hắn.

Kẻ kia bị lạc không một đòn Hạc chưởng, thấy nàng có thể đang ở trên không mà phóng cước như vậy, vội nhảy lùi lại hai bước.

Tử Vi đã dùng hai đòn Thần địch và một đòn cước nhanh như lằn chớp, buộc đối phương thoái lui, chân nàng vừa chạm đất đã thừa thế xoay cổ tay, cây Thất Khổng thần địch lại liên tiếp công kích ba chiêu chiếm lấy tiên cơ. Chỉ nghe mấy tiếng “chíu chíu chíu”, lợi hại vô cùng.

Kẻ kia sau một hồi loạn cước đã không còn dám coi thường đối phương nữa. Kim Mai Hạc Chưởng trong tay hắn phối hợp nhuần nhuyễn, sau mười chiêu đã mú tít lên, phong vũ không thể lọt qua, kỹ xảo khôn lường, công lực thâm hậu. Điều khó hiểu là hắn tựa hồ am hiểu rất tường tận các chiêu thức của Thần địch, nên hóa giải khá dễ dàng, khiến Tử Vi cả kinh.

Kẻ kia càng đấu càng hăng, mai quang chưởng ảnh càng diễn càng kỳ. Tử Vi muốn dùng các chiêu đầu của Thần địch để thủ thắng, e còn khó hơn thăng thiên. Nàng bèn quyết định chuyển sang phần hai của "Thần Địch Cửu Phiên". Cây Thất Khổng thần địch vừa hất ngược đón gió đã phát xuất một chuỗi âm thanh nghe như tiếng ngọc vỡ, tử quang đột nhiên vươn dài.

Kẻ kia giật mình, thấy cây Tầhn Địch đã thay đổi hằn chiêu thức.

Tử Vi thấy hắn hóa giải dễ dàng ba mươi sáu chiêu của phần thứ nhất, nhưng xem ra không biết các chiêu thức của phần thứ hai, hắn có vẻ ngỡ ngàng trước chiêu thức mới của nàng.

Song, hắn cũng chẳng thuộc hạng tầm thường. Hắn cười ngạo, cũng đổi ngay chiêu thức. Ngọn Kim mai đâm thẳng tới huyệt Huyền Cơ của Tử Vi.

Tử Vi quét ngang cây Thần địch, "keng" một tiếng, hai loại binh khí va vào nhau tóe lửa. Cả hai người cùng bật ngược trở lại, thấy binh khí của mình không bị sứt mẻ thì mới yên tâm đôi phần.

Động tác của Tử Vi rất khinh linh, nàng sấn ngay tới, nhưng thấy kẻ kia vung tay hữu, một đạo lam quang vô thanh vô tức bay vút tới chỗ nàng.

Tử Vi biết ngay là ám khí lam mai, vội quét cây Thần địch đánh rớt bông mai, rồi tiện thể sử chiêu "Linh Xà Cửu Khúc", chính là một trong chín tuyệt chiêu của "Thần Địch Cửu Phiên".

Kẻ kia ngưng thần chú mục, thấy cây địch như long xà uốn lượn bất định, ngang dọc trên dưới, chọc tả đâm hữu, nhử dưới thích trên, trong chớp mắt đã biến hóa diệu kỳ, không thể đoán biết cây địch sẽ đánh vào chỗ nào.

Hắn chưa biết hóa giải cách nào, đành nghiến răng dùng Kim mai sử chiêu "Phong Vân Tế Hội", Hạc chưởng sử chiêu "Phát Lãng Kích Chu" vừa công vừa thủ, nữa thực nửa hư để đối phó, liền đó dựa thế "Kim Lý Đảo Xuyên Ba" mà búng thân về phía sau. Hắn biết rõ không thể thoát thân, nhưng thừa hiểu "Linh Xà Cửu Khúc" hoàn toàn không phải là chiêu thức tầm thường, nếu không hóa giải được yếu lĩnh, thì công vô ích, mà thủ cũng vô dụng.

Tử Vi thì như bóng với hình, bám sát lấy hắn, thấy hắn sắp bị thân địch của nàng đả thương, bỗng có tiếng ai đó quát to :

- Coi chừng!

Hai đạo lam quang theo tiếng quát mà lao đến, nhắm vào cổ tay hữu cầm địch của Tử Vi.

Biến cố đột ngột khiến Tử Vi không kịp suy nghĩ, vộ rút cây địch lại, gạt ngang “tinh tinh” hai tiếng, hai bông lam mai đã văng đi.

Đối phương như cá mắc lưới nay được thoát hiểm, vội thoái lui liền một trượng, toát mồ hôi hột.

Tử Vi cô nương cả giận, nhìn về phía vừa phát ra tiếng quát, thấy một kẻ đứng cách hai trượng, trang phục y như tên thứ nhất, chỉ khác là sắc râu quai nón lồng bồng của tên này màu đỏ. Nàng bèn hỏi :

- Ngươi là ai, dùng ám khí hại người há là bậc anh hùng?

Gã râu đỏ làm như không nghe thấy, quay sang nói với gã râu vàng :

- Sư đệ thật hồ đồ, tại sao lại trái lời sư phụ, để lộ chân tướng...

Gã râu vàng đã biết tội, vội van nài :

- Thỉnh sư huynh lượng thứ cho tiểu đệ nhất thời lỗ mãng, nay sự thể đã vậy, mong sư huynh giúp tiểu đệ một tay giết chết con nha đầu này để diệt khẩu.

Đoạn vung Kim Mai Hạc Chưởng xông về phía Tử Vi.

Tên râu đỏ cũng tức thời rút Kim Mai Hạc Chưởng sấn tới công kích nàng.

Tử Vi xoay cổ tay, Thất Khổng thần địch tạo nên một màn tử quang bảo hộ thân mình rồi hỏi :

- Các ngươi định liên thủ với nhau ư?

Gã râu vàng gằn giọng :

- Liên thủ thì sao?

Gã râu đỏ cười gằn :

- Hôm nay không phải là cuộc giao đấu tầm thường. Hai ta phải lấy mạng ngươi để diệt khẩu, khỏi cần nói đến quy củ võ lâm lôi thôi.

Tử Vi biết tình hình bất ổn, nhưng tính tình cao ngạo, lá gan không nhỏ, nên thản nhiên cười nói :

- Hạng trói gà không chặt như các ngươi đừng nói là hai tên, dù hai mươi tên liên thủ thì lão bà bà ta cũng coi như cỏ rác.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong bụng không dám khinh suất, thủ thể chu đáo để lấy tịnh chế động.

Gã râu đỏ vừa định xuất thủ, chỉ thấy Tử Vi mắt phượng lim dim, tia mắt vẫn sáng rực, tịnh khí ngưng tức, hai vai hơi doảng, mười ngón tay cầm đứng cây Thần địch, chính là chiêu "Triều Thiên Nhất Trụ Hương", văn phong bất động, biết chính là một danh gia cao thủ đang vận khí hành công trước khi lâm chiến với địch thủ thường sử dụng tâm pháp thượng thừa này. Cho nên hắn không dám tùy tiện xuất chiêu, mà đưa mắt cho gã sư đệ râu vàng, ra ý bảo tên kia xuất chiêu trước để thử đối phương.

Gã râu vàng hiểu ý, giơ Kim Mai Hạc Chưởng, chẳng nói chẳng rằng, bổ ngay xuống đầu Tử Vi.

Chiêu này chỉ là để thử, nếu đối phương xuất thủ thì thôi, nếu đối phương không xuất thủ thì dĩ nhiên sẽ bị vỡ đầu.

Tử Vi há không hiểu điều đó. Chỉ thấy thân hình nàng vẫn bất động như Thái Sơn, không tránh né, không hốt hoảng, đợi hai cánh tay gã kia hạ gần xuống, bỗng nàng đột ngột chọc cây Thần địch đánh lên hai huyệt Khúc Trì của hắn.

Động tác của nàng quá ư thần tốc, từ thế tịnh mà phát chiêu, nên ám kình cực lớn, gã râu vàng chỉ thấy hai tay tê dại rồi bị đẩy lùi ba bước.

Gã râu đỏ thét lên một tiếng "đả", cây Kim mai chọc tới huyệt Huyền Cơ, còn Hạc chưởng thì phạt ngang vào eo lưng Tử Vi.

Một mai một chưởng phối hợp thật ảo diệu.

Tử Vi dùng Thần địch đánh bạt Kim mai, đoạn xoay cổ tay đâm tới huyệt Khoa Bàng của đối phương.

Gã râu đỏ dùng Hạc chưởng chống đỡ.

Tử Vi rụt tay lại, đang định biến chiêu, bỗng thấy gió tạt sau lưng, vội lách mình tránh côn thế từ phía sau của gã tóc vàng.

Hai tên kia quyết sát nhân diệt khẩu, nên dồn toàn lực để hạ độc thủ, toàn nhắm vào các huyền quan yếu huyệt của nàng mà ra đòn.

Cây Thất Khổng thần địch của Tử Vi tuy thiên biến vạn hóa, nhưng một mình nàng khó bề đối phó với hai đối thủ lợi hại, sau năm chiêu, nàng đã lâm vào tình thế bại vong.

Giữa lúc đó, bỗng có tiếng quát lớn :

- Vi muội hãy yên tâm, tiểu huynh đã đến đây.

Thanh âm như tiếng chuông, vang động một vùng.

Chính là giọng nói của Đường Chấn Anh. Chàng vọt tới bên cạnh Tử Vi, Nhật Nguyệt song luân trong tay múa tít, tả xung hữu đột xé gió vù vù, chớp mắt đã công kích liền năm chiêu.

Hai gã kia chưa kịp đối phó, bị bức phải thoái lui liên tục.

Tử Vi thấy Đường Chấn Anh đến tiếp cứu thì phấn chấn tinh thần, nói to :

- Anh ca ca, đừng để chúng chạy thoát, kẻ dùng lam mai ám toán muội chính là hai tên này.

Đường Chấn Anh xông tới, Nhật Nguyệt song luân sử chiêu “Dương Thổ Âm Hấp” công kích hai gã kia.

Tử Vi nhún chân theo sát bên chàng. Cây Thần địch dùng chiêu “Khổng Tước Bình” phối hợp với Đường Chấn Anh mà đánh tới.

Hai gã kia thấy tình thế nguy cấp, đưa mắt cho nhau, Mai chưởng cùng vung lên, ngầm đề chân chí, bay vọt ra xa mấy trượng, rồi bỏ chạy về phía cánh rừng bên cạnh.

Bỗng từ trong rừng loáng lên hai ánh kiếm quang, rồi có tiếng quát :

- Tiếp chiêu!

Hai đường kiếm như hai dải cầu vồng mà trắng đâm tới ngực hai gã, những tưởng phen này chúng khó bề toàn mạng.

Nhưng hai gã trong khoảnh khắc sinh tử, lâm nguy không hề bấn loạn, vội dùng Hạc chưởng xuất chiêu “Phất Hoa Phân Liễu”. Chỉ nghe “keng keng” hai tiếng, trường kiếm đã bị gạt đi, người sử kiếm phải thoái lui mấy bước.

Hai cây Hạc chưởng đập mạnh vào kiếm, bị gãy làm đôi, rớt văng đi bịch bịch. Hai gã thất kinh, vội vã đào thoát về hai hướng khác nhau, thân hình bay vọt đi nhanh hơn lằn chớp.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nhìn kỹ, thấy hai người vừa xuất kiếm là nhị sư huynh Hư Tiêu và tam sư huynh Hư Lôi.

Bốn người đang định băng mình truy đuổi, bỗng nghe phía sau vang lên tiếng nói :

- A di đà Phật! Họ đã đào tẩu, không cần truy đuổi nữa, sư đệ, sư muội, hãy chuẩn bị hồi tự thì hơn.

Bốn người quay lại, thấy đại sư huynh Hư Vân đứng cách họ năm trượng, hai bên có bốn vị hoàng y hòa thượng theo hầu, họ chính là các vị Hộ pháp Kim Cương của Chưởng môn phái Nga Mi.

Nên biết Vô Tướng thiền sư khi đi Lư Sơn bế quan tu luyện, có chỉ định Hư Vân hòa thượng tạm thay chức Chưởng môn, chủ trì Không Tĩnh tự, hết thảy mọi người đều răm rắp tuân theo mệnh lệnh của vị hòa thượng này.

Gần ba năm đảm nhiệm trọng trách, Hư Vân hòa thượng không hề rời khỏi bổn tự, dù có yếu sự cũng chỉ phái sư đệ đi thay. Hôm nay Hư Vân hòa thượng phá lệ xuất tự, hoàn toàn là vì lo cho Đường Chấn Anh và Tử Vi.

Đường Chấn Anh từng được Hư Vân hòa thượng truyền thụ nhiều môn võ công, được cùng ăn uống với đại sư huynh nên đôi bên có quan hệ tối thân cận. Hư Vân hòa thượng ái hộ chàng hết mực. Huống hồ, chàng lại là đệ tự ruột của Vô Tướng thiền sư, nên cành được đại sư huynh quý trọng. Còn sư muội Tử Vi thì tuy mới gặp lần đầu, đại sư huynh cũng biết nàng là đệ tử được sủng ái nhất của sư thúc Tuyệt Trần thần ni. Hai vị sư đệ và sư muội này từ ngàn dặm xa xôi tới đây, nếu gặp chuyện bất trắc, thì đại sư huynh sẽ đắc tội với nhị vị sư trưởng.

Bởi vậy, khi thấy Tử Vi và Đường Chấn Anh lao qua cửa sổ ra ngoài, Hư Vân hòa thượng vội ra lệnh cho hai sư đệ Hư Tiêu và Hư Lôi lập tức đuổi theo tiếp ứng.

Bản thân Hư Vân hòa thượng cũng chưa yên tâm, bèn đích thân dẫn bốn Kim Cương hộ pháp rượt theo tới đây.

Vừa đến, thấy hai vị tiểu sư đệ sư muội đang công kích hai kẻ lạ mặt, xuất chiêu rất có uy lực, bức đối phương phải đào tẩu. Hư Vân hòa thượng sợ họ truy đuổi lỡ có thiếu sót, bèn kêu họ dừng lại.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nghe tiếng gọi của đại sư huynh, vội chạy tới cúi mình thưa :

- Tiểu đệ, tiểu muội bất tài, để đại sư huynh phải thân chinh tiếp cứu.

Hư Vân hòa thượng tươi cười nói :

- Cách biệt ba năm, hiền đệ được ân sư sở truyền, ngu huynh phải mừng hiền đệ mới phải. Còn cây Thất Khổng thần địch của sư muội thật là đăng đường nhập ảnh, cứ y như sư thúc hồi trẻ vậy.

Nói đoạn thì bật cười ha hả, đoạn kéo tiểu sư đệ và sư muội sang một bên nói :

- Lưu ý này, ngu huynh muốn thi cước trình với nhị vị...

Lời vừa dứt, một tăng hai tiểu đã cầm tay nhau sóng vai lao đi như ba cánh chim về phía Không Tĩnh tự.

Những người còn lại đều vui vẻ thi triển khinh công thân pháp về theo.

Tới Không Tĩnh tự, vừa vào trong Vô Tướng tịnh xá, chưa kịp ngồi xuống, bỗng thấy một hòa thượng trung niên hốt hoảng chạy vào, mặt trắng bệch, quỳ xuống, thở không ra hơi, toàn thân run bần bật.

Đường Chấn Anh nhận ra đó là đại đệ tử của Hư Vân hòa thượng, pháp danh Ngộ Huyền, là kẻ đứng thứ nhất hàng chữ Ngộ của phái Nga Mi. Đường Chấn Anh cảm thấy quái lạ, không hiểu vì lý do gì mà gã lại biến thành một kẻ thảm hại như thế này?

Chàng đang suy nghĩ, thì Ngộ Huyền hai tay dâng một vật trình lên Hư Vân hòa thượng.

Hư Vân nhận lấy, cau mày, sắc diện sa sầm, quẳng vật kia xuống bàn nghe cạch một tiếng. Các vị hòa thượng nhìn vật trên bàn, thảy đều thốt lên tiếng “ối”.

Đường Chấn Anh và Tử Vi ngơ ngác, nhìn thấy đó là một chiếc ngân bài đầu hổ, đề bốn chữ “Đoạt Hồn Sách Mệnh”.

Tử Vi nhặt chiếc ngân bài lên, lật mặt sau, thấy có hai hàng chữ nhỏ:

“Diêm Vương bảo canh ba ngươi chết,

Ai dám lưu ngươi đến canh năm”.

Đường Chấn Anh và Tử Vi đọc xong cùng thấy sởn gai ốc.

Hư Vân hòa thượng nhìn Ngộ Huyền, hỏi :

- Cái vật tệ hại này, ngươi nhặt nó lúc nào?

Ngộ Huyền đáp :

- Bẩm vừa mới đây.

Hư Vân lại hỏi :

- Ở chỗ nào?

Ngộ Huyền đáp :

- Đệ tử phụng mệnh trấn giữ hậu đại điện, đột nhiên thấy chiếc ngân bài này được ném tới chân đệ tử...

Hư Vân quắc mắt ngắt lời :

- Thật là đồ vô dụng, xem ra có khi ngươi bị địch nhân đánh vào đầu cũng không hay biết.

Ngộ Huyền hổ thẹn cúi đầu.

Lúc này không khí trong Vô Tướng tịnh xá trầm lặng, im phăng phắc, rõ ràng mọi người đều bị chiếc ngân bài kim lệnh làm cho kinh sợ. Ai nấy đều căng thẳng và khẩn trương như sắp sa xuống vực sâu, như đang ở giới hạn của sự sinh tử, cảm giác nặng nề khôn tả.

Đường Chấn Anh là người đầu tiên cất tiếng phá tan không khí trầm lặng, giọng chàng sang sảng :

- Không hiểu chiếc ngân bài này có lai lịch thế nào? Tại sao lại làm cho mọi người kinh sợ? Thỉnh đại sư huynh cho tiểu đệ được biết nội tình.

Hư Vân hòa thượng thong thả quay sang phía Đường Chấn Anh, sắc diện ngưng trọng, thở dài đáp :

- Chuyện này phải kể từ đầu mới rõ. Gần ba năm nay, sau ngày Anh đệ theo sư phụ đi Lư Sơn, nhờ uy danh của sư phụ, lại được chúng sư đệ đồng tâm hiệp lực nên phái Nga Mi chúng ta vẫn bình yên vô sự, mọi việc đâu ra đó, nào ngờ tai họa bất ngờ ập xuống...

Hư Vân nói đến đây, hai bàn tay chắp lại trước ngực, mắt lim dim, trầm ngâm một lát rồi mới tiếp :

- Ấy là vào ngày mồng ba tháng trước, sau cơn mưa tầm tã, vừa xong buổi kinh sáng, bỗng sư đệ Hư Lượng tới gặp huynh và mang theo một vật...

Tử Vi cô nương đã hiểu vài phần, bèn hỏi :

- Chắc là Hư Lượng sư huynh mang đến trình một chiếc ngân bài như thế này?

Hư Vân gật đầu :

- Đúng vậy, huynh xem qua chưa rõ chiếc ngân bài ấy có dụng ý gì, chỉ bảo Hư Lượng sư đệ hãy lưu tâm phòng bị cẩn thận. Ai ngờ sáng hôm sau thì Hư Lượng sư đệ đã... ôi... đã ngộ nạn mà viên tịch.

Câu cuối cùng Hư Vân nói bằng giọng nghẹn ngào.

Tử Vi hỏi luôn :

- Đại sư huynh có kiểm tra kỹ thi thể của Hư Lượng sư huynh chứ?

Hư Vân đáp :

- Dĩ nhiên, nhưng không phát hiện được gì cả, không một vết thương, cũng chẳng phải trúng độc,

không biết vì sao mà chết.

Ngừng một chút, mới kể tiếp :

- Sau đó tai họa tiếp tục giáng xuống, trong thời gian chưa quá hai mươi ngày, Không Tĩnh tự của chúng ta bị chết mất mười hai người mà toàn thuộc vào hàng chữ Hư, mà ai cũng bị sát hại giống như Hư Lượng sư đệ.

Tử Vi hỏi :

- Những người bị hại, trước khi ngộ nạn, đều nhận được loại ngân bài thế này ư?

Hư Vân đáp :

- Đúng vậy, phàm ai phát hiện ngân bài này thì trong vòng một giờ tất sẽ bị sát hại.

Đường Chấn Anh nói :

- Đã thế thì tại sao không đề phòng?

Hư Vân cười buồn bã, đáp :

- Đã dùng đủ cách, nhưng đều vô ích.

Hư Tiêu nói :

- Sư đệ và sư muội mới đến nên chưa biết, nói ra thật kinh hoàng khó tin, những người phát hiện ngân bài đều được bảo vệ bốn phía, nhưng vẫn không thoát chết.

- Ôi, có chuyện quái dị như vậy sao?

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng thốt lên.

Hư Vân thở dài, nói :

- Huynh thấy địch nhân xem chừng còn muốn giết hại nhiều người nữa, lại chưa có cách gì ngăn trở, hàng ngàn đệ tử của Không Tĩnh tự như cá nằm trên thớt, sinh mạng bị đe dọa bất cứ lúc nào. Huynh đã lệnh cho hết thảy đệ tử phòng bị, bổn tự hóa thành một cái bẫy, từng lá cây ngọn cỏ cũng trở thành binh khí. Vạn bất đắc dĩ mới phái ngũ sư đệ Hư Không đến Lư Sơn trần tình với sư phụ, lại sợ Hư Không sư đệ đơn thân độc mã, bèn phái hai sư đệ Hư Thanh, Hư Minh đi sau tiếp ứng, nào ngờ cả ba sư đệ đều tử nạn. Ôi, đến nay số bị hại đã lên tới mười tám người. Ngộ Huyền vừa phát hiện ngân bài...

Đoạn Hư Vân đưa mắt nhìn Ngộ Huyền.

Ngộ Huyền biết mọi người lo lắng cho mình, lại nhìn sắc diện rầu rĩ của sư phụ Hư Vân, thì bèn quỳ xuống, nói :

- Kiếp nạn không thể tránh, đệ tử đã phát hiện ngân bài, ắt số mệnh đã tận, không muốn để bị địch nhân sát hại, chi bằng đệ tử tự sát cho xong, thỉnh sư phụ cùng các vị sư thúc bảo trọng quý thệ, đệ tử xin vĩnh biệt...

Nói xong vái ba lần, đoạn đứng dậy, rút từ bên đùi ra một chiết giới châm, đâm thẳng vào ngực mình.

Động tác của gã quá mau lẹ, mọi người muốn cứu cũng chẳng kịp, ngay Hư Vân cũng không ngờ đệ tử làm như vậy, bỗng một bóng người vọt tới nhanh hơn tia chớp, một tiếng “keng” khẽ vang lên, cây giới châm đã bị rớt xuống đất.

Người vừa xuất thủ chính là Đường Chấn Anh, thân pháp thật quá khinh linh.

Đường Chấn Anh nắm cổ tay Ngộ Huyền, nói với giọng sang sảng hào hùng :

- Phật tổ đã dạy: “Thân này không dễ có”. Sao đại sư điệt lại coi rẻ mạng sống như vậy? Sinh tử tùy duyên, sư điệt chớ vội lo. Từ lúc này trở đi, ta sẽ ăn cùng mâm, nằm cùng giường với sư điệt, quyết không rời xa nửa bước, để coi kẻ muốn đoạt hồn sách mệnh sẽ giở trò quái quỷ gì.

Tử Vi cô nương cũng bước lại bên cạnh, nói :

- Tiểu muội sẽ góp phần với Anh sư huynh.

Giọng nàng kiên quyết như đao chém đá.

- A di đà Phật!

Những tiếng niệm Phật hiệu liên tục vang lên trong Vô Tướng tịnh xá. Mọi người thấy hào khí của hai nam nữ thiếu niên đều vô cùng xúc động.

Nhất là Hư Vân hòa thượng. Nghe sư đệ và sư muội nói đầy khí khái, can đảm, thì thốt lên tán thưởng :

- Nga Mi phái chúng ta có được hai bậc anh hoa thế này cũng đủ hùng thị võ lâm, trừ diệt quần ma. Vừa là phúc cho phái chúng ta, vừa là hạnh cho toàn thể võ lâm.

* * * * *

Boong boong boong... chuông báo canh gióng giả cất lên. Đã sang giờ Mão, trời sắp sáng.

Bình nhật, đây chính là lúc bắt đầu tụng kinh buổi sáng, nhưng từ khi tai họa giáng xuống, Hư Vân đã lệnh cho chúng tăng ở nguyên vị trí phòng thủ mà vận khí hành công, tạm miễn nghi thức tập trung trước đại điện.

Bữa thảo trai được bưng lên, Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng dùng điểm tâm với các vị sư huynh. Ngộ Huyền không rời Đường Chấn Anh nửa bước.

Ăn xong, Hư Vân hòa thượng lo sư đệ, sư muội mệt mỏi nên bảo họ đi nghỉ một chút, nhưng hai người bị chiếc ngân bài Đoạt Hồn Sách Mệnh kinh động, đâu còn bụng dạ nằm nghỉ. Sau khi mấy người thương lượng, do phát hiện ngân bài ở trong hậu đại điện, hai người quyết định sẽ cùng Ngộ Huyện sư điệt ngồi điều tức tại đó, chờ kẻ đoạt hồn sách mệnh mò tới.

Hào khí của Đường Chấn Anh và Tử Vi quyết khiêu chiến với kẻ ám sát, phút chốc đã lan truyền ra khắp Không Tĩnh tự, gần một ngàn đệ tử bỗng phấn chấn tinh thần, can đảm thêm bội phần. Sau gần một thoáng kinh hoàng trầm tịch, giá lạnh, lúc này không khí sống động hẳn lên.

Hậu đại điện là một tòa điện hùng vĩ nhất của Không Tĩnh tự. Trước điện có lát gạch đỏ, hai phía đông tây có bồi điện. Đằng sau là cánh rừng già và rừng trúc, một khe suối sâu bao quanh, cách biệt với ngoại giới.

Các cửa bên và cửa sổ cửa hậu đại điện đều đóng kín, chỉ để ngỏ một cửa chính cho người ra vào.

Trước bàn thờ, ở cửa chính có kê ba tấm bồ đoàn. Đường Chấn Anh và Tử Vi ngồi ở đó, nhìn ra thềm, Ngộ Huyền ngồi ngay bên cạnh.

Ba người điều tức hành công, nhưng ngầm ở tư thế cảnh giới, nếu có tiếng gió thổi lay ngọn cỏ sẽ lập tức xuất thủ.

Toàn bộ Không Tĩnh tự bước vào tình thế cực kỳ khẩn trương. Vì sự việc Ngộ Huyền, phải bố trí lại việc phòng thủ, chỉ thấy chúng tăng đi lại như con thoi, áo cà sa thấp thoáng, nhưng không phát ra tiếng nói hoặc âm thanh gì.

Quần tăng hành động chớp nhoáng, thân pháp khinh linh, ứng biến cơ động, đủ thấy võ công của phái Nga Mi thực chẳng phải hư danh.

Chưởng môn tạm thời là Hư Vân hòa thượng có bốn Kim Cương hộ pháp tháp tùng, đang đích thân kiểm tra việc bố trí phòng thủ ngoài bấc thềm của hậu đại điện.

Trên đại điện và hai bên bồi điện, mỗi nơi đều có năm người. Tại đại điện, đứng đầu là nhị sư đệ Hư Tiêu, tại đông bồi điện là do tam sư đệ Hư Lôi chỉ huy, còn ở tây bồi điện thì do tứ sư đệ Hư Chấn

thống lĩnh. Tổng cộng mười lăm vị hòa thượng đều ai ở vị trí người nấy.

Bốn phía ngoài thềm có tám đệ tử thuộc hàng pháp danh chữ Ngộ cầm giới đao canh chừng.

Ngoài xa năm bước, lại có chín đệ tử hàng chữ Ngộ cầm trượng hoặc ôm đao phòng bị.

Hai vòng vây này hợp thành “Bát Quái Cửu Cung Liên Hoàn trận pháp” của phái Nga Mi, mỗi người đứng theo vị trí nhất định, theo sự bố trí chặt chẽ.

Hư Vân hòa thượng kiểm tra một lượt, thấy không có gì sơ hở thì mới ra hiệu cho mười lăm hòa thượng ở khu vực tiền điện ẩn thân. Sau đó quay ra đứng ngoài thềm phất tay, thế là mười bảy đệ tử lập tức chuyển động trận thế Bát Quái Cửu Cung.

Tiếp đó, bốn Kim Cương hộ pháp theo Hư Vân hòa thượng vòng về phía tiền điện. Tiền điện này có cửa sau. Họ mở cửa sau, cửa này đối diện với hậu đại điện. Hư Vân hòa thượng ngồi ngay xuống giữa cửa sau, bốn Hộ pháp ngồi ở hai bên.

Trong hậu đại điện có mấy chục cây nến lớn, nhưng chỉ được thắp khi có đại sự, bình nhật thì không đốt để khỏi tốn kém. Vì thế, trong điện tối mờ mờ, nhất là đêm nay trăng bị mây dày che phủ, nên càng tối hơn, trông vào điện thấy ghê ghê.

Chỉ có ở hành lang thắp mấy cây đèn gió chiếu sáng ra ngoài bậc thềm.

Mới đầu giờ Mão, trời vẫn còn là đêm tối.

Nga Mi Kim Đỉnh sát cơ trùng trùng.

Tăng lữ trong Không Tĩnh tự thảy đều khẩn trương.

Gió thu hiu hắt, thỉnh thoảng điểm vài tiếng chim ăn đêm, toàn bộ tòa danh sơn căng thẳng chờ đợi.

Tòa hậu điện như một thành đồng vách sắt, trước sau tả hữu, trong ngoài đều được phòng thủ tưởng chừng một con chuột cũng chẳng thể chạy qua, gần như toàn bộ cao thủ của Không Tĩnh tự đã tập trung ở đây, vậy mà Ngộ Huyền hòa thượng vẫn thấy khiếp hãi.

Gã vốn chẳng phải là kẻ nhát gan, nhưng vì ngót một tháng nay người của Không Tĩnh tự liên tục bị tử vong, gã lại nhận ngân bài coi như là bản án tử hình, gã đang đứng dưới máy chém, hoặc ở cửa xuống địa ngục, bảo làm sao gã không khiếp hãi?

Chết hoàn toàn chưa đáng sợ, nhưng khủng khiếp nhất là biết mình sắp chết đến nơi, một cái chết phi tự nhiên, vô lý và khó hiểu, mà mình lại hoàn toàn bất lực.

Ngộ Huyền chính là đang ở vào tâm trạng đó, gã hận không chết ngay được để tâm linh khỏi phải chịu cái cảnh khủng bố như thế này.

Mục quang của Đường Chấn Anh sáng quắc, chàng như nhìn thấu được tâm trạng của Ngộ Huyền, bèn nói :

- Sư điệt hãy ngồi sát lại bên ta.

Ngộ Huyền liền xê dịch bồ đoàn, ngồi sát vào bên chàng.

Tử Vi cảm thấy nóng ruột, bèn kéo tay áo Đường Chấn Anh, nói nhỏ :

- Kẻ đoạt hồn sách mệnh nhất định sẽ tới chứ?

Ngộ Huyền nói :

- Căn cứ vào những lần trước mà đoán, phàm những người phát hiện ngân bài thì chưa một ai sống thêm được một giờ. Vãn bối phát hiện ngân bài vào lúc canh ba, hiện tại đã là canh tư rồi.

Bỗng một trận cuồng phong nổi lên, đất cát mù mịt, phụp phụp hai tiếng, hai cây đèn gió ở hành lang ứng thanh tắt phụt, đại điện chìm vào bóng tối.

Mười bảy tăng lữ cả kinh, vội di động phương vị, Bát Quái Cửu Cung Liên Hoàn trận lập tức được triển khai trên bậc thềm.

Động tác và thân pháp của mười bảy tăng lữ này có thể coi là thần tốc, nhưng khi họ đang di động trận thế, bỗng có một vật gì bay nhẹ tới, hao hao giống bóng người, song cũng không phải người mà từa tựa mũi tên, khiến mắt người chẳng phân biệt nổi. Trong lúc hoảng hốt, cái bóng kia đã vọt vào trong điện.

Đường Chấn Anh và Tử Vi ở bên trong có đủ can đảm, công phu, và trí tuệ, nhưng còn thiếu kinh nghiệm giang hồ. Hai người vừa thấy cát bụi mù mịt thì biết là thứ cuồng phong nhân tạo. Nhưng kỳ quái là ở chỗ trận thế bên ngoài điện chẳng khác gì thiên la địa võng, vậy mà lại không thấy một ai xuất thủ.

Họ còn đang nghĩ thế thì địch nhân đã tới, không thể để cho hắn xông vào điện, hai người lập tức lao ra.

Chân họ chưa chạm đất mà lại thấy bóng địch nhân đã lướt qua đầu họ mà họ không kịp xuất thủ.

- Hỏng rồi!

Cả hai cùng thét lên một tiếng, xoay mình định quay trở vào, thì bón đen kia đã từ bên trong bay

vọt ra.

Hai người vội phóng ra hai chưởng, nhưng bóng đen kia như long xà uốn lượn trên không mà thoát ra ngoài.

Bóng đen xuất nhập chỉ trong chớp mắt, động tác chớp nhoáng tới mức khó tin.

Đường Chấn Anh và Tử Vi không ham truy đuổi bóng đen, mà búng mình vọt về chỗ cũ, thì đã thấy Ngộ Huyền nằm thẳng cẳng dưới đất.

Thật là ghê rợn, hai người vội kêu to :

- Mau thắp đèn.

Mấy chục cây nến lớn lập tức được đốt lên, hậu đại điện bừng sáng như ban ngày. Hai người vốn ở trong bóng tối quá lâu, nay bị lóa mắt, lúc định thần nhìn lại thì không thấy Ngộ Huyền đâu nữa.

Ngộ Huyền bị đánh ngã đã nhanh, nay biến đâu mất lại còn nhanh hơn.

Hai người còn đang ngơ ngác thì đại sư huynh cùng bốn Kim Cương hộ pháp đã chạy tới.

Hư Vân hỏi :

- Sư điệt thế nào rồi?

Đường Chấn Anh bị bất ngờ, líu cả lưỡi :

- Vừa nằm đây... mất tích... không thấy nữa...

Tử Vi sợ đại sư huynh không hiểu, bèn thuật lại sự việc một lượt.

Lúc này mười bảy hòa thượng từ bên ngoài cũng kéo vào, nghe Tử Vi kể xong, ai nấy đều cả kinh. Không thấy có kẻ nào xông vào, tại sao Ngộ Huyền lại mất xác?

Hư Vân hòa thượng vội nhìn về phía hậu đại điện và hai bồi điện, tịnh không có động tĩnh gì, chẳng thấy hòa thượng nào chạy tới, thì lấy làm kỳ, bèn gọi to :

- Ba vị sư đệ chỉ huy đâu cả?

Gọi liền mấy lần, chẳng ai hồi đáp, Hư Vân hòa thượng bèn tung mình vọt vào hậu đại điện.

Bốn Hộ pháp và Đường Chấn Anh, Tử Vi cùng vọt theo.

Trên nóc hậu đại điện, họ phát hiện Hư Tiêu hòa thượng và bốn đệ tử đã bị điểm huyệt nằm ngay

đó.

Hư Vân hòa thượng lệnh cho bốn Hộ pháp đưa năm người xuống dưới, rồi cùng Đường Chấn Anh và Tử Vi lao sang phía bồi điện ở hướng tây. Nhóm Hư Chấn hòa thượng ở đây cũng bị điểm huyệt ngất lịm. Năm người thuộc nhóm Hư Lôi hòa thượng bên bồi điện phía đông cũng thế nốt.

Mười lăm người được đặt nằm trên bậc thềm. Hư Vân hòa thượng lệnh cho những người có công lực thâm hậu mau thi triển cách giải cứu cho các nạn nhân.

Lần này, toàn bộ công sức bố trí phòng thủ suốt nửa đêm của Không Tĩnh tự hoàn toàn uổng phí. Chẳng những không bảo hộ được tính mạng của Ngộ Huyền, mà ngay cả thi thể của gã cũng bị mất, tựa hồ không cánh mà bay, đã vậy còn thêm mười lăm người bị điểm huyệt ngất lịm.

Sự việc lập tức lan truyền khắp tự, gần một ngàn tăng lữ thảy đều rùng mình lạnh gáy. Không Tĩnh tự như một con thuyền nhỏ chòng chành giữa cuồng phong bạo vũ trên đại dương, sinh cơ quá mỏng manh.

Hư Vân hòa thượng phải thân chinh đến từng nơi truyền dụ cho tăng lữ kiên trì phòng thủ, không được kinh hoàng, nhờ vậy thì không khí mới dần dần trở lại bình thường.

Lúc này, mười lăm người bị ngất đã được cứu tỉnh.

Hư Vân hỏi họ, ai nấy đều vô cùng hổ thẹn, ba vị sư đệ chỉ huy là Hư Tiêu, Hư Chấn và Hư Lôi kể rằng trong lúc hốt hoảng, chợt có bóng đen vọt qua, họ chưa kịp xuất thủ thì đã bị điểm huyệt ngất đi.

Phương Đông hừng sáng, hết thảy mọi người trong Không Tĩnh tự mới thở phào nhẹ nhõm sau một đêm căng thẳng.

Hư Vân hòa thượng chẳng vì trời sáng mà bớt lo lắng, vội phái ba vị sư đệ cùng mấy chục người nữa ra bên ngoài tìm thi thể của Ngộ Huyền.

Cắt đặt xong mọi việc, Hư Vân mới chợt nhớ đến Đường Chấn Anh và Tử Vi nên sai người đi gọi, mãi chẳng thấy đâu, có người bảo lúc trời vừa rạng, thấy hai người đã đi ra phía sau tự. Hư Vân nghe vậy thì giật mình, rất lo cho sư đệ và sư muội, vội phóng ra khỏi Không Tĩnh tự, rà soát một vòng xung quanh mà tìm kiếm.

Lại nói Đường Chấn Anh và Tử Vi cô nương để Ngộ Huyền bị mất tích thì cảm thấy mất uy tín với sư môn, nên bàn với nhau rằng dù Ngộ Huyền còn sống hay đã chết thì cũng phải đưa cho được gã về tự.

Nhân lúc đại sư huynh bận lo trấn an các tăng lữ, Đường Chấn Anh và Tử Vi phán đoán rằng địch nhân có hai tên. Một tên sát hại Ngộ Huyền, và một tên mang xác gã đi. Hơn nữa, mỗi tên tựa hồ đi

một hướng khác nhau, không chừng kẻ mang thi thể Ngộ Huyền đi là có dụng ý gì khác cũng nên.

Khi mười lăm người kia đã tỉnh lại, Đường Chấn Anh và Tử Vi mới lặng lẽ không nói cho ai biết, rời khỏi Không Tĩnh tự.

Phía sau tự là rừng xanh và cỏ rậm. Hai người xuyên rừng, đạp cỏ mà đi, đến gần một khe suối rộng mấy chục trượng. Không thể vọt qua, họ bèn men theo bờ khe mà đi về hướng tây.

Lát sau, họ đã chạy được mấy dặm, nhưng vẫn chưa phát hiện vết tích gì. Giờ đây, trời đã sáng tỏ.

Trước mắt họ là mấy cây tùng cổ thụ cao chót vót, bên dưới là một bãi cỏ hoang rộng vài mẫu, cỏ cao năm sáu thước, dày rậm dị thường, mấy chục tảng đá hình dạnh như mãnh thú bố trí rải rác trên bãi cỏ.

Tùng cổ thụ, cỏ dày rậm, đá dị kỳ, hợp thành một bức họa đặc biệt, gợi nên một cảm giác hoang sơ, hoài cổ.

Tử Vi cô nương nhìn qua cảnh vật, xem chừng rất hấp dẫn nàng, bất giác dừng bước và kéo tay Đường Chấn Anh, nói :

- Chốn này thanh tịnh siêu nhiên, dường như phảng phất hơi hướm bậc quân tử.

Đường Chấn Anh nghe nàng nói thế, bỗng nổi hứng, cười đáp :

- Tự cổ chí kim, các bậc tao nhân mặc khách đều có thể tức cảnh sinh tình, xuất khẩu thành chương. Ngay nghe Vi muội nói, ta thấy quả đúng như vậy.

Tử Vi nói :

- Nhưng muội không phải văn nhân, chưa có khả năng cảm nhận như Anh ca...

- Tránh mau!

Đường Chấn Anh bỗng kêu lên, một tay đẩy Tử Vi sang một bên, đồng thời giơ tay chộp hai chiếc ngân bài đang vù vù bay tới.

Tử Vi nhìn thấy trong tay Đường Chấn Anh là hai chiếc ngân bài thì thất kinh.

Đường Chấn Anh lắc vai, người sớm đã lao đi, còn đang lơ lửng trên cao thì đã phóng ra một chưởng. Một luồng tử quang ù ù quạt xuống bãi cỏ, bốc tung tận gốc một vạt cỏ dài mấy trượng.

Đây chính là Tử Quang Trung Khí chưởng, một tuyệt kỹ kinh nhân của phái Nga Mi.

Bình! Bình! Thêm hai chưởng nữa của Tử Vi phóng ra liên tiếp, cỏ đất tung tóe đầy trời, vẫn không thấy một bóng người.

Bỗng từ mé tả có tiếng động lạ, Đường Chấn Anh không chút do dự, phóng ngay một chưởng về phía đó, đoạn búng mình vọt tới, nhưng không thấy ai.

Chàng nổi giận quát lớn :

- Đã ném ngân bài, tuy lén lút nhưng giấu đầu hở đuôi thì sao đáng mặt anh hùng? Nếu là hào kiệt, hãy dẫn xác tới đây phân cao thấp với ta.

Chàng giận dữ nói to, thanh âm vang động hồi lâu, nhưng hoàn toàn vẫn không thấy có phản ứng gì.

Đường Chấn Anh cả giận, nghĩ rằng kẻ kia không thể có tài thăng thiên, bèn liên tiếp phóng thêm mấy Tử Quang Trung Khí chưởng, khiến bãi cỏ rậm tan nát tơi bời.

Tử Vi tung mình vọt lên một cây tùng, nhìn tứ phía một lượt, chỉ toàn là cỏ rậm lút đầu. Đừng nói là người, ngay dù có một đàn lạc đà đi qua cũng khó mà phát hiện.

Thế là nàng bèn gọi Đường Chấn Anh :

- Anh ca ca, đừng tiến xa nữa, cỏ rậm mênh mông tứ bề, quay lại thôi.

Đường Chấn Anh định tiếp tục tìm xem kẻ ném ngân bài mặt mũi thế nào, nhưng sợ Tử Vi lo lắng cho chàng, bèn quay trở lại.

Tử Vi bảo Đường Chấn Anh đưa cho nàng xem hai chiếc ngân bài, coi kỹ một chút, thấy chẳng khác nào chiếc ngân bài mà Ngộ Huyền đã nhận.

Bỗng có tiếng cước bộ rậm rịch phía sau lưng, hai người ngoảnh lại, thấy đó là Hư Vân hòa thượng.

Đại sư huynh thở phào, tựa hồ nửa mừng nửa giận, nói :

- Đức Phật từ bi, thế là huynh đã tìm được sư đệ và sư muội. Tại sao đi mà chẳng bảo một tiếng, để huynh tìm muốn chết...

Chợt Hư Vân hòa thượng ngừng bặt, ngạc nhiên hỏi :

- Sư muội cầm cái gì vậy?

Lời chưa dứt, Hư Vân hòa thượng đã vọt tới sát bên đôi trẻ.

Đường Chấn Anh và Tử Vi đưa mắt cho nhau, Tử Vi vội giấu tay ra sau lưng, nói :

- Không có gì, đại sư huynh...

Hư Vân vội nói :

- Huynh thấy rồi, đừng giấu nữa.

Hai người vốn định giấu việc phát hiện ngân bài, để mọi người khỏi lo lắng cho họ, nay thấy đại sư huynh đã biết đành giơ ngân bài ra.

Hư Vân hòa thượng hiểu rằng hiển nhiên địch nhân muốn đoạt mệnh sư đệ và sư muội, thì sắc diện rầu rĩ, trán vã mồ hôi.

Hư Vân hòa thượng đã ngoài ngũ tuần, sớm đã ngộ lẽ sinh tử trên thế gian, nhưng hiện tại trước mặt hòa thượng là một đôi nam nữ thiếu niên tài hoa sắp phải từ giã cõi đời, thật không nỡ chút nào.

Đôi trẻ thấy đại sư huynh chấn động như vậy, bèn bước tới đỡ hai bên vai sư huynh. Đường Chấn Anh hào hùng nói :

- Sinh tử là tiền định, thần quỷ không thể can thiệp. Thứ ngân bài "Đoạt Hồn Sách Mệnh" này đã cướp mất mười tám người của Nga Mi phái chúng ta, Ngộ Huyền sư điệt chưa biết sống chết thế nào. Hôm nay đến lượt tiểu đệ và sư muội. Tiểu đệ rất muốn xem thủ pháp của kẻ đoạt mạng kia thế nào.

Tử Vi cũng an ủi Hư Vân hòa thượng :

- Đại sư huynh cứ an tâm. Tiểu muội và Anh sư huynh cũng có chút võ nghệ. Hiện tại chính là dịp để báo đáp ơn dưỡng dục của sư môn. Anh sư huynh có Nhật Nguyệt song luân, tiểu muội có Thất Khổng thần địch là hai tuyệt học bí truyền của phái chúng ta. Địch nhân không đến thì thôi, nếu đến thì tiểu muội cùng Anh sư huynh sẽ hiệp lực đối phó.

Hư Vân hòa thượng thấy đôi trẻ còn ít tuổi, nhưng hoàn toàn không có ý khiếp sợ thì dường như cũng bị lây hào khí của họ, đột nhiên ngẩng mặt hú lớn một tiếng vang rền như sấm, tựa hồ muốn trút lên mây toàn bộ sự kinh hoàng, lo lắng và buồn bã.

Đoạn hòa thượng nhướng mày, mắt sáng quắc lên, hào sảng nói :

- Tuy sư đệ và sư muội có can đảm siêu nhiên như thế, trước mắt ân sư lại không thể tiếp cứu, vậy ngu huynh quyết cùng sư đệ và sư muội tử chiến với địch nhân. Ngu huynh sẵn sàng phạm sát giới một lần.

Ba người quay về tự, bỗng có tiếng gọi :

- Sư phụ! Sư thúc!

Ba người cùng ngoảnh nhìn, thấy từ phía bên hông có một bóng người chạy tới, chính là Ngộ Huyền hòa thượng.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng kêu lên kinh ngạc, cả mừng chạy tới nắm lấy cánh tay Ngộ Huyền.

Tình sư đồ khác gì tình phụ tử. Hư Vân hòa thượng không ngờ đệ tử của mình hoàn toàn bình yên vô sự thì ngây ra, hai giọt lệ bất giác lăn dài trên má...

Ngộ Huyền thấy ba người biểu lộ tình cảm như vậy thì ngẩn ra ngơ ngác, không hiểu vì sao.

Đường Chấn Anh hỏi trước :

- Sao sư điệt lại ở đây?

Ngộ Huyền lắc lắc đầu mấy cái.

Tử Vi cũng hỏi :

- Không phải đêm qua sư điệt thụ thương hay sao? Hiện tại khỏe mạnh rồi ư?

Ngộ Huyền sững sờ, suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Thụ thương à? Đệ tử không nhớ... chỉ nhớ là lúc đèn bị tắt, hai vị sư thúc lao ra, đệ tử thấy mắt hoa lên, rồi không biết gì nữa.

Gã đưa mắt nhìn sư phụ Hư Vân, vẫn ngơ ngác hỏi :

- Kỳ quái thật, tại sao đệ tử lại nằm một mình cả đêm ở bên kia...

Gã giơ tay chỉ xéo về một gốc cây cách đó vài trượng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Sư điệt có thấy ai không?

Ngộ Huyền đáp :

- Không. Đệ tử dường như ngủ một giấc đầy ác mộng, vừa mới tỉnh dậy thì trông thấy sư phụ và nhị vị sư thúc.

Hư Vân hòa thượng có kiến thức sâu rộng, kinh nghiệm phong phú, trông vẻ mặt ngơ ngác của

Ngộ Huyền thì đã hiểu được bảy tám phần, nhất định là sau khi gã bị địch nhân đả thương, đã được một vị cao nhân mang đi cứu chữa. Vậy vị cao nhân ấy là ai?

Nhìn kỹ lại, thấy trên má Ngộ Huyền còn mờ mờ chữ số mười chín màu hồng, rõ ràng là đã được ai đó chùi đi, có điều là chùi chưa sạch hẳn.

Hư Vân hòa thượng chắp tay niệm Phật hiệu rồi nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Đức Phật từ bi! Ngộ Huyền ngộ tử hồi sinh, lâm nạn được cứu, mạng ngươi như vậy là độc nhất thoát chết. Vậy từ nay trở đi cũng đỡ lo.

Hư Vân hòa thượng bước lại, dùng tay chùi sạch má của Ngộ Huyền rồi nói :

- Mấy chục vị sư thúc của ngươi đang đi tìm ngươi, chúng ta mau trở về tự để mọi người an tâm.

Đoạn vén tay áo vọt đi trước. Ba người vội phóng theo sau.

Bốn người về đến Không Tĩnh tự, vừa hay những tăng lữ đi tìm cũng về tới. Quần tăng thấy Ngộ Huyền bình an vô sự thì hoan hỷ dị thường, ai nấy cùng quay quần chúc mừng tíu tít.

Tối hôm ấy, khi trăng đã lên, Không Tĩnh tự nhìn bề ngoài tựa hồ không còn khẩn trương như đêm qua, nhưng thật ra không khí ở trong Vô Tướng tịnh xá còn căng thẳng, khẩn trương gấp mấy lần đêm trước.

Ba đại đệ tử hàng chữ Hư của phái Nga Mi là Hư Tiêu, Hư Lôi, Hư Chấn cùng bốn Kim Cương hộ pháp ngồi trấn thủ ở ngay cửa chính. Người nào cũng lăm lăm binh khí trong tay, sẵn sàng xuất thủ khi có gió lay cỏ động.

Trong gian thất ở phía tây có đặt ba tấm bồ đoàn. Hư Vân hòa thượng ngồi giữa, Đường Chấn Anh ngồi bên tả, Đường Tử Vi ngồi bên hữu.

Đường Chấn Anh cầm Nhật Nguyệt song luân hộ thân trước ngực, Đường Tử Vi thì giơ ngang cây Thất Khổng thần địch. Hư Vân hòa thượng đã cởi bộ tăng bào rộng thùng thình, chỉ mắc áo cà sa, tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Một sự chờ đợi căng thẳng.

Hoặc sinh tồn, hoặc tử vong!

Khẩn trương và căng thẳng đến nghẹt thở.

Thiên Thủ song tôn tốn bao tâm huyết dưỡng dục mấy vị ái đồ này, chẳng hiểu sự sinh tử tồn vong của họ sẽ ra sao đây, một khi kẻ sát nhân đoạt mạng kia mò tới?

Ba người này đã quyết tâm cùng sống chết một phen. Địch nhân không tới thì thôi, nếu tới, cuộc quyết đấu sinh tử tất sẽ vô cùng ác liệt.

Thời gian chờ đợi căng thẳng trôi qua chậm chạp, càng chậm chạp càng khiến ba người nóng lòng sốt ruột.

Chuông vừa điểm canh hai, Tử Vi nói nhỏ :

- Sự tình đêm qua xảy ra chính là sau giờ này.

Lời chưa dứt, bỗng nghe một tiếng “cạch” ở bên ngoài. Hiển nhiên là dạ hành nhân ném đá thăm dò tình hình.

Đôi trẻ sốt ruột định xông ra, Hư Vân hòa thượng giơ tay ngăn lại, nói nhỏ :

- Đừng, để huynh ra trước coi xem sao.

Hư Vân hòa thượng vừa ra khỏi phòng, bỗng có tiếng nói từ ngoài cửa sổ vọng vào :

- Luân, địch hộ thân cũng chẳng tránh được ám khí, có khác gì ngồi đó chờ chết...

Thanh âm rất nhỏ, như tiếng muỗi vo ve bên tai, rõ ràng là đã dùng phép Truyền Âm Nhập Mật.

Đôi trẻ nghe khẩu âm có vẻ quen quen, nhưng chưa nhớ ra là của ai.

Đôi trẻ đứng bật dậy, lao ngang cửa sổ ra ngoài.

Động tác cực kỳ thần tốc, nhưng cả hai không nhìn thấy người vừa dùng phép Truyền Âm Nhập Mật đâu hết.

Đôi trẻ đang ngạc nhiên, bỗng thấy dưới gốc cây cách họ mấy trượng có một người vẫy tay, nói :

- Sao ngớ người ra vậy, mau lại đây.

Đoạn bóng đen kia búng mình lên cao mấy trượng, lao nhanh ra khỏi tự.

Đường Chấn Anh và Tử Vi tuy tinh mắt hơn người, nhưng không sao nhìn rõ bộ dạng của người kia, chỉ thoáng thấy tóc bay như cước.

Người có võ nghệ cao cường thì to gan, trâu non không sợ hổ già, đôi trẻ lập tức phi thân đuổi theo bóng người kia.

Người kia lao về hướng nam, không thấy chân, vai cử động vậy mà sao thần tốc dị thường. Tư thế của y cứ như hành vân lưu thủy, đôi trẻ phải thi triển hết sức bình sinh mà vẫn không sao đuổi kịp.

Lạ một điều là người ấy cũng không có ý thoát khỏi hai người, trước sau vẫn giữ một cự ly nhất định, họ đuổi nhanh thì người ấy chạy nhanh, họ chậm lại thì người ấy cũng chậm lại. Họ không đuổi kịp, nhưng lại chẳng thể không đuổi.

Đôi trẻ thì nóng ruột, người kia thì cứ nhẩn nha lúc xa lúc gần như thể sắp bị chộp, khiến họ nổi giận.

Nên biết cao thủ danh gia trong võ lâm tối kỵ hai chữ nóng giận. Khí giận bốc lên, kinh mạch sẽ lưu chuyện ngược lại, hàng trăm huyệt bị ngăn trở, chân lực nội gia không thể thu phát tùy tâm. Do đó, sau nửa giờ truy đuổi, đôi trẻ nóng giận đã đầm đìa mồ hôi, thở hổn hà hổn hển.

Tử Vi chợt thấy bất ổn, nếu cứ đuổi tiếp thế này, đừng nói đến chuyện xuất thủ tiếp chiêu, ngay công lực cũng hao kiệt, nên mới bảo Đường Chấn Anh mau thi triển phép ngưng thần điều tức của sư môn, bỗng người kia lắc mình một cái đã biến mất tăm.

Tử Vi chợt kêu lên :

- Anh ca ca, cẩn thận!

Đoạn, lời chưa dứt thì nàng đã dùng chiêu “Nhược Liễu Nghênh Phong”, đang ở thế xông tới mà bật người trở lại.

Đường Chấn Anh cũng đã bật trở lui, và thốt lên một tiếng kinh hoàng :

- Hú vía!

Nguyên cách họ một bước ở đằng trước là miệng vực, vực sâu hun hút không thấy đáy, nếu rơi xuống đó, ắt thịt nát xương tan.

Đêm nay trời trong trăng sáng không một gợn mây, hai người nhìn bốn phía chẳng thấy có việc gì, hay có chỗ nào để ẩn thân ngoài cỏ, vậy người kia đã biến đi đâu?

Chẳng lẽ y là ma quỷ?

Ha ha ha... ha ha... Bỗng một trận cười như từ trên trời vọng xuống, lúc cao lúc thấp, khi gần khi xa, kéo dài liên miên bất tuyệt.

Đôi trẻ giật mình, nhìn về phía mé tả, có một cây trơ trụi, một cành dài chừng ba trượng chĩa cheo chéo lên trời.

Gió thu lay động cành cây, rồi bất ngờ cành đó gãy ngã ngay xuống miệng vực.

Một người ngồi ngay cạnh mép vực, trên cành cây vừa gãy.

Đôi trẻ men theo mép vực lại gần.

Chỉ thấy người kia tóc bạc phơ phơ, râu dài tới ngực, râu tóc lòa xòa nhìn không rõ mặt, mình khoác chiếc áo choàng cắm đầy lông vũ sặc sỡ, trông thật kỳ cục. Trang phục quái dị, không phải tăng đạo, cũng chẳng phải thường dân.

Đôi trẻ nhất tề quỳ xuống.

Thì ra đó chính là lão quái nhân đã uống hết rượu và ăn hết trái cây của họ ở trên thuyền đêm nọ.

Quái lão vuốt chòm râu bạc, cười ha hả :

- Ta là ai, các ngươi không hỏi đầu đuôi mà đã khấu đầu sụp lạy?

Đường Chấn Anh nói :

- Tiền bối nhất định là bậc cao nhân, kiếm khách ẩn dật.

Tử Vi tiếp :

- Xem chừng lão tiền bối có uyên nguyên gì đây với phái Nga Mi của chúng vãn bối. Nếu không thì tại sao lão tiền bối lại hiểu tường tận chiêu số luân, địch của chúng vãn bối đến như vậy.

Quái lão lại cười ha hả :

- Hai oa nhi này quả nhiên khôn ngoan, nhưng lão phu là chúa ghét những kẻ tâng bốc lão phu, do đó, lần này lão phu phải phạt các ngươi mới được...

Quái lão phẩy tay rất nhẹ, trông vô lực, vô thanh, vô phong, nhưng đôi trẻ cùng cảm thấy một luồng ám kình tràn tới.

Họ chưa hề kinh qua loại chưởng thế vô thanh vô tức này, khi phát giác ám kình thì căn bản đã không thể né tránh hoặc phản kích. “Uỵch uỵch” hai tiếng, cả hai đã ngã lăn ra.

Nhưng kỳ quái là ở chỗ họ không hề thụ thương, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt lực thấu nhập Đan Điền và lưu chuyển trong kinh mạch.

Hai người vừa định đứng dậy, quái lão đã cười nói :

- Lại đòi dậy ư? Nằm xuống ta coi.

Đoạn cùng giơ hai tay liệng hai viên sỏi tới, nói :

- Huyệt “Huyền Cơ” này.

Huyền Cơ là một trong ba mươi sáu đại huyệt, liên quan đến sinh mạng, không phải chuyện đùa. Đôi trẻ vội giơ tay chộp bắt, nhưng đường bay của viên sỏi rất xảo diệu, dường như biết tránh tay họ và rơi trúng vào huyệt Huyền Cơ của họ, song lại không đoạt mạng, họ chỉ cảm thấy tê tê mà thôi.

Đôi trẻ chưa kịp lên tiếng, quái lão lại liệng tới hai viên sỏi nữa, miệng nói :

- “Tai Giác” huyệt.

“Bộp, bộp” hai tiếng nhẹ, Đường Chấn Anh và Tử Vi lại không tránh nổi.

- “Tướng Đài” huyệt.

Quái lão xuất thủ lần thứ ba.

Quái lão liên tiếp liệng sỏi, trong chớp mắt đã phóng liền mỗi tay ba mươi lăm viên sỏi, thảy đều trúng vào ba mươi lăm yếu huyệt sinh tử của đôi trẻ, mặc dù họ lắc mình sang hai bên, giơ tay chộp bắt, cố mà né tránh, nhưng thảy đều vô ích. Chỉ còn mỗi một huyệt Thiên Linh là chưa bị trúng đòn.

Các yếu huyệt sinh tử đều ở chỗ huyền quan, bên trong thông với kỳ kinh bát mạch, nếu bị trúng đòn thì mất mạng như chơi.

Nhưng thủ pháp của quái lão và lực đạo rất chính xác về chừng mực.

Bộ vị của ba mươi lăm yếu huyệt sinh tử không giống nhau, mỗi lần trúng đòn, đôi trẻ có cảm giác khác hẳn nhau.

Kỳ kinh bát mạch bị hàng loạt đòn, tức thời phát xuất bản năng phấn chấn, tổng hợp với tác dụng của luồng nhiệt lưu, ám kình, chân khí phát sinh từ ba mươi lăm yếu huyệt bị trúng đòn mà hòa vào nhau, khiến Đường Chấn Anh và Tử Vi bất giác cả kinh, chỉ thấy huyết dịch hừng hực, nhộn nhạo trong cơ thể.

Họ vội đề tụ chân khí vào Đan Điền để trục xuất các luồng nhiệt lưu ra ngoài, nào ngờ chân khí từ Đan Điền vừa vận hành tiến ra, gặp luồng nhiệt lưu lại lập tức quay ngược và phân tán đi khắp châu thân. Lúc này mồ hôi đã đầm đìa cả người họ, hô hấp dồn dập, toàn thân như đang ở trong một cái chảo nóng nực đến khủng khiếp.

Đôi trẻ không hiểu thế nào, chỉ biết các yếu huyệt đã bị phong bế, nhiệt khí tụ ở Đan Điền đột nhiên bốc lên huyệt “Thiên Linh”.

Đúng lúc ấy, quái lão quát :

- Thiên Linh huyệt.

“Bộp bộp”, hai viên sỏi đã liệng tới trúng vào huyệt Thiên Linh của họ.

Đòn này không phải thường, đôi trẻ thấy choáng váng, kêu lên một tiếng “ối”, rồi ngất lịm. Quái lão bắt đầu lầm rầm đếm từ một đến số tám mươi mốt thì vọt tới, không buồn nhìn họ, tay tả cắp Tử Vi, tay hữu cắp Đường Chấn Anh, chạy như bay, một hồi sau mới dừng chân.

Hai tay cắp hai người, quái lão chạy trở lại đường cũ, lần đi tới đây tốn nửa giờ, lần này quay lại chỉ mất non nửa thời gian thì đã tới cửa sổ gian phòng phía tây của Vô Tướng tịnh xá.

Quái lão quẳng ngay đôi trẻ qua cửa sổ vào trong phòng rồi biến mất tăm.

Kỳ quái thay, đúng lúc ấy thì Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi chợt tỉnh lại, mở mắt ra nhìn, không biết mình đang ở đâu, chỉ thấy đang lửng lơ trong không trung, vội thi triển “Tiếp Địa Pháp” mà đáp xuống mặt đất.

Họ chưa kịp nhìn tứ phía, bỗng nghe tiếng quát lớn :

- Ai?

Một luồng chưởng phong liền đổ ấp tới.

Đôi trẻ nghe tiếng quát, vội tránh chưởng phong, đồng thời đáp :

- Nhị sư huynh, là tiểu đệ và sư muội đây mà.

Đường Chấn Anh vừa đáp xong thì bên ngoài phòng đã vang lên nhiều tiếng thốt kinh ngạc. Hai người chạy ra cửa phòng, thấy ba vị sư huynh và bốn vị Hộ pháp đều ngẩn cả ra.

Đường Chấn Anh không thấy đại sư huynh, đang định hỏi thì Hư Vân hòa thường bước tới.

Hư Vân hòa thượng có vẻ rất khẩn trương, nhìn đôi trẻ với vẻ bất ngờ, đang định hỏi, bỗng quay trở lại bảo mọi người :

- Chúng ta mau trở lại vị trí cũ, có người tới đó.

Đoạn cùng đôi trẻ bước vào trong phòng, ngồi xuống bồ đoàn như lúc đầu, sẵn sàng chờ địch.

Lúc này sắp hết canh ba, là lúc vạn vật yên tĩnh nhất. Bỗng có một bóng đen lướt trên mái điện từ phía cửa chính tới thẳng Vô Tướng tịnh xá. Thân pháp khinh công quá mức thượng thừa, mặc dù dưới ánh trăng vằng vặc mà vẫn che được tai mắt của bao nhiêu tăng lữ đang canh phòng tại Không Tĩnh tự.

Bóng đen tựa hồ rất thông thuộc địa hình của Không Tĩnh tự, loáng một cái thì hắn đã tới ngoài cửa sổ gian phòng phía tây, len lén ngó vào bên trong rồi vung tay phóng vào một chưởng.Hắn không phải ai khác mà chính là kẻ đã sát hại mười tám nhân mạng của phái Nga Mi trong những ngày qua. Hôm nay hắn muốn đoạt mạng Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi...

Chương 3: Mai Chưởng Tản Nhân Thông Thiên Hiểu Địa

Bóng đen sau khi phóng chưởng, thấy trong phòng không có phản ứng gì, thì kinh ngạc khẽ thốt lên :

- Kỳ quái!

Thanh âm rất nhỏ, nếu không dỏng tai chú ý thì khó bề nghe được.

Nhưng ngồi trong phòng là Hư Vân hòa thượng và đôi trẻ, họ là những người mắt tinh, tai thính, lại đang sẵn sàng chuẩn bị, nên lời kia vừa thốt, họ đã hỏi ngay :

- Ngoài song là ai đó?

Lời chưa dứt, một tăng hai tiểu đã bay vọt qua cửa sổ ra ngoài, nhưng nhìn bốn phía, dưới ánh trăng sao sáng vằng vặc, chỉ có gió thu se sắt và những lùm cây, không có một bóng người.

Loáng một cái, lại thêm bóng người chạy tới, là ba vị sư huynh và bốn vị Hộ pháp.

Mười người rà soát xung quanh Không Tĩnh tự một vòng, tuyệt không phát hiện được điều gì khả nghi.

Đường Chấn Anh và Tử Vi có ý truy tìm rộng ra, nhưng Hư Vân hòa thượng sợ mắc mưu địch nhân, không cần giết địch, chỉ cần tự bảo vệ, thế là tất cả cùng trở vào Vô Tướng tịnh xá.

Vừa rồi đôi trẻ đột nhiên đi ra ngoài hàng giờ, Hư Vân nóng lòng muốn hỏi xem họ đi đâu. Lúc này đã có dịp, bèn nhìn họ, chỉ thấy mặt họ bừng bừng hồng quang, đôi mắt sáng quắc, anh khí phát lộ khác hẳn bình thường.

Không riêng Hư Vân hòa thượng, ngay cả ba vị sư huynh và bốn vị Hộ pháp cũng phát hiện đôi trẻ có điểm dị thường. Ai cũng chăm chú quan sát họ, sắc diện lộ vẻ kinh ngạc.

Đường Chấn Anh và Tử Vi thì không cảm thấy mình có gì khác lạ, thấy tám người kia cứ ngạc nhiên ngắm nhìn mình như thế, đang định hỏi tại sao, bỗng đại sư huynh kêu lên :

- Đừng cử động.

Đoạn cầm một ngọn đèn soi lại gần ngực hai người và hỏi :

- Cái này là vật gì vậy?

Mọi người giật mình quây quần cả lại.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cúi xuống nhìn, thoạt đầu chưa thấy gì, nhìn kỹ mới phát hiện trên ngực áo có cắm một chiếc châm mảnh như sợi tóc, dài khoảng hai phân không màu sắc.

Chỗ cắm châm chính là huyệt Tướng Đài, một trong ba mươi sau yếu huyệt sinh tử của con người.

Kim châm cắm vào đó mà đôi trẻ không chết, mọi người cùng ồ lên kinh ngạc, bản thân đôi trẻ cũng nổi da gà.

Kỳ quái hơn là sau khi rút châm ra khỏi áo, huyệt Tướng Đài hoàn toàn không có dấu vết hề hấn gì.

Hư Vân hòa thượng xem kỹ hai cây châm, thấy đầu nó nhọn hoắt, sắc vô cùng, thân châm thì dẻo, trong nhu có cương, không rõ được chế từ thứ kim loại gì.

Đệ tử thuộc hàng chữ Hư của phái Nga Mi từng theo Vô Tướng thiền sư trên ba mươi năm, nay đã vào tuổi ngũ tuần, chẳng những võ nghệ cao cường, mà còn kiến đa thức quảng, đã gặp vô số loại ám khí, nhưng thứ kim châm như sợi tóc này thì họ chưa thấy bao giờ.

Hư Tiêu hòa thượng hỏi đôi trẻ :

- Châm cắm vào áo từ lúc nào, sư đệ và sư muội cũng không biết ư?

Đường Chấn Anh và Tử Vi lắc đầu.

Hư Vân trầm ngâm một hồi, đoạn nghiêm trang nói :

- Tuy không nhìn thấy kẻ phóng ám khí, nhưng căn cứ vào sự tinh xảo của thứ châm này thì hắn phải thuộc hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, đã tu luyện xong “Bát Nhã thần công” của Phật môn nên mới đủ khả năng sử dụng loại ám khí này. Đệ tử hàng chữ Ngộ làm sao đối địch nổi...

Ngừng một chút, hai mắt lim dim nói tiếp :

- Mấy vị tiền bối của đương kim võ lâm cũng chưa nghe nói thứ ám khí này của môn phái nào...

Mọi người xem đi ngó lại hai cây châm một hồi.

Hư Vân hòa thượng như chợt nhớ ra điều gì, nói :

- Kỳ quái! Loại châm này sắc nhọn vô tỉ, phóng trúng huyệt là nạn nhân tử thương ngay, có lẽ

mười tám người của bổn phái đều bị chết vì loại ám khí này, thế nhưng... tại sao cây châm lại không cắm được vào huyệt Tướng Đài của sư đệ và sư muội?

Hư Vân hòa thượng nhìn Đường Chấn Anh, nói :

- Sư đệ, hãy cởi áo ra để huynh coi chỗ huyệt ấy có gì lạ hay không?

Đường Chấn Anh cũng tự cảm thấy kỳ quái, bèn cởi áo ngoài, lộ ngực ra.

Mọi người ghé lại gần quan sát, chỗ huyệt Tướng Đài hoàn toàn không có biểu hiện gì lạ thường.

Hư Chấn hòa thượng tính tình phóng túng, ngộ sự ít suy tính, bèn giơ ngón tay ấn nhẹ vào huyệt Tướng Đài của Đường Chấn Anh.

Không thấy có gì lạ, Hư Chấn nghĩ thầm: “Cây châm kia hiển nhiên đã cắm vào huyệt này, tại sao không làm hại sư đệ nổi?”.

Bất giác Hư Chấn dụng lực, ấn tay vào mạnh hơn một chút.

Bỗng Hư Chấn rụt bắn ngay tay về như chạm phải lửa, miệng kêu ối một tiếng, thân hình khôi vĩ loạng choạng thoái lui bốn, năm bước.

Ai nấy kinh ngạc nhìn Đường Chấn Anh.

Riêng chàng vẫn ngồi bất động, mặt ngơ ngác.

Hư Vân thốt lên :

- Ồ, xem ra Anh sư đệ đã luyệt được “Bát Nhã Khí Công” của Phật môn rồi, nên mới có lực phản chấn mạnh như vậy. Hèn chi cây châm sắc nhọn thế kia mà không thể cắm vào nổi huyệt Tướng Đài của Anh sư đệ.

Đường Chấn Anh lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ có được học “Bát Nhã Khí Công” khi nào đâu?

Đường Tử Vi lúc này đã hiểu ra, bèn đem kể lại toàn bộ sự việc hai người bị lão quái nhân liệng sỏi trúng vào ba mươi sáu đại huyệt cách đây một giờ ở bên miệng vực.

Mọi người nghe có quái sự như thế đều rất ngạc nhiên.

Hư Vân chắp tay trước ngực, nói :

- A di đà Phật! Đức Phật từ bi, thế thì hay quá, hèn chi sư đệ và sư muội phát hiện ngân bài mà vẫn

bình an vô sự, thì ra là có cao nhân tương trợ. Nếu huynh đoán không lầm, kẻ vừa phóng ám khí chính là hung thủ đã sát hại mười tám người của chúng ta, nhưng sư đệ và sư muội đã được "Bát Nhã Khí Công" hộ thân, nên ám khí của hung thủ phóng tới trở thành vô dụng.

Mọi người vô cùng hoan hỷ và kinh ngạc. Kinh ngạc vì hung thủ chẳng những có thể vô thanh vô tức đột nhập Vô Tướng tịnh xá mà còn ở trong bóng tối vẫn nhận diện đúng nạn nhân hắn muốn đoạt mạng để phóng châm đả huyệt rất chính xác. Hơn nữa, thứ ám khí này quá ảo diệu, ngay danh xưng là gì mà cũng chưa ai được biết. Hoan hỷ là vì sư đệ và sư muội đã gặp được kỳ nhân cứu giúp mà thoát chết.

Hư Vân hòa thượng lại tiếp :

- Phật môn có môn "Bát Nhã Bế Huyệt Kinh", là tuyệt học hộ thân tối thượng trong võ lâm, có tác dụng như áo giáp sắt (Thiết Bố Sam). Nghe nói người nào luyện được môn tuyệt học ấy, chẳng những có thể tránh mọi thứ đòn tập kích từ bên ngoài, mà chấn lực càng lớn, đủ sức đả thương địch nhân một cách vô hình.

Ngừng một lát, Hư Vân hòa thượng trầm ngâm nói tiếp :

- Có điều... có điều không biết quái lão là vị cao nhân nào của võ lâm đã ẩn danh mà lại xuất thủ tiếp cứu phái Nga Mi chúng ta?

Mọi người xôn xao bàn luận và chúc mừng đôi trẻ hữu duyên kỳ ngộ với bậc tiên trưởng, không để ý trời đã sáng.

Hư Vân hòa thượng nhận thấy đôi trẻ cả đêm không chợp mắt, mới bảo hai người ngồi một chỗ mà tĩnh tọa, điều tức hành công.

Hư Vân hòa thượng cùng các vị khác cũng có định lực thâm hậu, lập tức loại trừ tạp niệm, nhập vào cảnh giới vô giác.

Đường Chấn Anh cảm thấy tinh thần phấn chấn, cứ nghĩ đến chuyện hồi đêm, khó trừ được tạp niệm mà hành công nhập định. Chàng muốn dạo chơi một lúc ở vùng phụ cận Không Tĩnh tự, nhân thể ngắm lại kỳ quan của Nga Mi Kim Đỉnh.

Tính từ ba năm trở về trước, Đường Chấn Anh sống ở Không Tĩnh tự, chàng rất thích chạy nhảy vào buổi ban mai, bởi cho rằng đấy là thời điểm siêu nhiên thoát tục. Bởi vậy, sáng sáng chàng vẫn một mình tung hoành giữa chốn mây mù trên đỉnh núi, suốt mười mấy năm, ngày nào cũng như ngày nào. Thuật khinh công của chàng chính nhờ qua đó mà luyện thành.

Hôm nay chàng muốn tìm lại cảm giác thích thú ngày xưa, muốn đắm mình trong cảnh mộng như cũ. Chủ ý đã định, chàng nhẹ nhàng rời bồ đoàn đứng dậy, muốn rủ Tử Vi, nhưng thấy nàng đầu hơi

cúi, mắt lim dim, tựa hồ đã nhập định, chàng bèn rời tịnh xá một mình và rảo bước ra khỏi Không Tĩnh tự.

Mây mù phủ xuống Kim Đỉnh như một tấm lụa trắng choàng lên thân hình tân giai nhân.

Kim Đỉnh cao mấy ngàn trượng, càng cao càng lạnh, Đường Chấn Anh phải chạy nhảy thật nhanh cho ấm người.

Lá phong đỏ rực, liễu mềm lả lướt, sương trắng phiêu lãng, phong cảnh thật hữu tình. Đường Chấn Anh gặp lại cảnh xưa, cảm thấy thân thiết bội phần, lại như người đang ở trong mộng, bâng khuâng man mác.

Chàng đã chậm bước, đi ngang đi dọc không biết bao xa, hồi tưởng cảnh cũ năm xưa.

Bỗng "cạch" một tiếng ở phía trước, chàng giật mình bước tới, thì thấy một chiếc bình nhỏ bằng bạch ngọc đang nằm trên cỏ.

Chàng nhặt chiếc bình ngọc lên, thấy trên bình đề năm chữ nhỏ: "Hàn Sương Giải Dục Hương". Không rõ là dược vật gì, chàng mở nút bình, lập tức một mùi thanh hương lạnh ngắt xộc lên mũi.

Đường Chấn Anh có cảm giác như nuốt phải một cục băng lạnh thấu xương, nhưng đồng thời đầu óc lại nhẹ bổng, sáng láng vô tỉ.

Dược vật trong bình là thứ bột màu trắng, không rõ trị liệu gì, nhưng chắc chắn là hảo dược, căn cứ vào màu sắc và tên đề bên ngoài bình.

Hàn Sương Giải Dục Hương hiển nhiên không phải là dược vật của phái Nga Mi. Tại sao ở vùng phụ cận của Không Tĩnh tự lại có người đánh rớt chiếc bình này?

Đường Chấn Anh cất nó vào trong túi, tiếp tục đi về phía trước.

Bỗng đâu đó có tiếng người rên rỉ đứt quãng văng vẳng vọng lại. Đường Chấn Anh sững sờ, thầm nghĩ: "Tại sao lại có người rên rỉ ở đây?".

Chàng dừng chân, ngưng thần nghe xem tiếng rên phát xuất từ phía nào. Nhưng xung quanh im lặng, một lát sau tiếng rên lại vọng đến, lần này nghe rõ hơn, chàng lập tức phát hiện nó từ phía trước, mé tả vọng tới.

Chàng vội nín thở, phi thân về phía đó, vô thanh vô tức, không để người kia nhận biết.

Tới nơi, Đường Chấn Anh thấy một Hắc Y Nữ đang nằm run rẩy, thở hổn hển, ngực phập phồng, tựa hồ thụ trọng thương, mắt nhắm nghiền.

Chàng vội đỡ nàng ngồi dậy, dùng nội lực xoa bóp cấp cứu.

Một hồi sau, Hắc Y Nữ đã ngừng rên, mở mắt ra, khi thấy chàng bèn nghiến răng nói với giọng yếu ớt :

- Ai bảo ngươi lại gần ta? Muốn chết hay sao?

Vẻ mặt Hắc Y Nữ hầm hầm giận dữ, vừa nhăn nhó cố nén đau.

Đường Chấn Anh biết nàng hiểu lầm, vội phân biện :

- Cô nương chớ lo, tại hạ cấp cứu cho cô nương đó thôi, cô nương có thể cho tại hạ biết là thụ bệnh gì chăng...

Hắc Y Nữ tựa hồ cũng nhận ra là chàng có thiện ý, nên dịu giọng đáp :

- Bệnh của ta vô phương cứu chữa, ngươi có lòng tốt thì hãy giết ta đi.

Đường Chấn Anh kinh ngạc hỏi :

- Có bệnh ắt có phép trị bệnh, tuyệt chứng còn có thể trị, con kiến còn muốn sống, tại sao cô nương lại nói thế?

Lời chàng chưa dứt, Hắc Y Nữ lại rên rỉ, hai mắt nhắm nghiền, nhưng cố phều phào nói :

- Ta vốn có giải dược, nhưng... lỡ... đánh rơi... mất rồi.

Hiển nhiên nàng ta phải tốn nhiều sức lực cũng khó khắc phục nỗi đau đớn thể xác.

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Không biết giải dược ấy có tên là gì?

Hắc Y Nữ rên rỉ đáp ngắt quãng :

- Hàn Sương... Giải Dục... Hương.

Chữ hương cuối cùng chỉ còn nghe phều phào, nói xong lại trở về trạng thái như lúc Đường Chấn Anh mới tới.

Đường Chấn Anh đoán rằng chiếc bình ngọc nhặt được ban nãy chính là của nàng, bèn thò tay vào túi lấy ra.

Chàng đang định hỏi Hắc Y Nữ xem có phải thứ giải dược này chăng, nhưng lúc đó nàng đau đớn

như điên dại, quên cả nữ tính, hai tay giật phăng cả áo, để lộ bộ ngực trắng ngần và đôi nhũ hoa hồng hồng.

Đường Chấn Anh thấy tình cảnh này, vội mở nút bình, một tay cạy miệng nàng, tiếp đó hai tay vớt sương đọng trên cây cỏ cho vào miệng để nàng nuốt xuống.

Động tác của chàng cực kỳ mau lẹ, không kịp suy tính gì hết, chỉ lo cấp cứu người bệnh.

Hàn Sương Giải Dục Hương quả là thần diệu, chỉ một lát sau thì Hắc Y Nữ đã ngừng rên, đôi mắt phượng tuyệt đẹp lại mở to, rồi bất chợt đứng bật dậy.

Đường Chấn Anh bị bất ngờ, vội lùi lại một bước, vui mừng hỏi :

- Cô nương khỏe lại rồi ư?

Hắc Y Nữ kinh ngạc :

- Thì ra là ngươi, ngươi không hận ta ư?

Hai câu hỏi không có lời đáp, vì kẻ đối thoại chưa hiểu sự việc thế nào.

Hắc Y Nữ đã định thần lại nên hỏi :

- Tại sao ngươi muốn cứu ta?

Đường Chấn Anh định đáp, bỗng ngừng bặt, ngoảnh mặt ra chỗ khác.

Hắc Y Nữ thấy lạ, mới nhìn xuống, thì phát hiện ngực mình hở hang, dây thắt lưng cũng bung ra, thì xấu hổ quay lưng lại.

Sửa xong y phục, nàng ta quay phắt lại, quắc mắt nhìn chàng thiếu niên bằng mục quang nảy lửa, tựa hồ muốn soi tận lục phủ ngũ tạng của chàng.

Nàng giậm chân nói :

- Nhà ngươi dám... dám...

Nàng định nói nhà ngươi dám cởi áo, tháo dây lưng, nhưng dẫu sao nàng cũng là nữ nhi, đâu có thể thốt ra những lời đó, thành thử cứ ấp a ấp úng mãi.

Đường Chấn Anh có thừa thông minh, biết nàng ta hồ nghi mình có tà ý, bèn chắp tay vái nàng :

- Tại hạ là bế quan đệ tử của đương kim Chưởng môn phái Nga Mi, Vô Tướng thiền sư, tuyệt đối không dám có ý vọng động, thỉnh cô nương chớ hồ nghi.

Hắc Y Nữ trầm ngâm một lát, tựa hồ đã tin lời chàng, nàng đưa tay sửa lại mảnh vải đen bịt kín già nữa khuôn mặt, hỏi :

- Ngươi tháo vải bịt mặt của ta phải không?

Đường Chấn Anh lắc đầu :

- Nam nữ thụ thụ bất thân, lời giáo huấn của cổ nhân như thế, tại hạ lẽ nào không biết đạo lý?

Hắc Y Nữ ngạc nhiên lẩm bẩm :

- Ồ, thế gian còn có bậc quân tử như vậy sao...

Nàng nói rất nhỏ, Đường Chấn Anh không nghe rõ nàng nói gì.

Hắc Y Nữ như chợt nhớ ra điều gì nên chỉ vào chiếc bình bạch ngọc trong tay chàng, nói :

- Ngươi nhặt được nó ở đâu? Mau trả lại cho ta!

Đường Chấn Anh tung chiếc bình cho nàng rồi đáp :

- Tại hạ nhặt được ở đằng kia, cách đây không xa. Xin hỏi cô nương là người từ đâu tới, sao lại bị ám toán ở vùng núi này?

Hắc Y Nữ chộp chiếc bình, thấy chỉ còn là chiếc bình không thì sợ hãi, kêu “ối” một tiếng rồi nói :

- Hỏng to rồi!

Đường Chấn Anh hỏi :

- Cô nương bảo sao?

Hắc Y Nữ tựa hồ giận dữ, đáp :

- Giải dược của ta cực quý, không dễ kiếm, chỗ bột dược ấy lẽ ra dùng đủ ba lần, vậy mà ngươi lại dốc hết vào miệng ta...

Bỗng nàng ta cảm thấy lỡ lời, bèn ngừng bặt.

Đường Chấn Anh ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương vẫn thường phải dùng đến Hàn Sương Giải Dục Hương ư?

Hắc Y Nữ vốn sợ câu hỏi ấy, Đường Chấn Anh lại nhè đúng nó mà hỏi, bèn lúng túng ngượng nghịu quay mặt đi, tránh ánh mắt của chàng, cố lấy giọng lạnh lùng đáp :

- Cái gì không nên hỏi thì đừng có đa vấn.

Đường Chấn Anh nghe giọng lạnh lẽo cay độc của Hắc Y Nữ, bỗng chột dạ.

Hắc Y Nữ quay người lại, chỉ tay vào mặt chàng nói :

- Ngươi nên nhớ, hôm nay ngươi gặp ta ở đây, lẽ ra ta phải giết ngươi, nhưng ngươi lại cứu mạng ta, nên lần này ta tha cho ngươi, song lần sau sẽ không có chuyện đó…

Lời chưa dứt, nàng đã nhún chân phóng đi mấy trượng. Đường Chấn Anh còn đang ngơ ngác, bên tai vẳng lại phần cuối câu nói của nàng :

- Sự việc hôm nay coi như hòa, không ai chịu ơn ai…

Thanh âm lạnh lẽo giữa buổi ban mai, nghe còn lạnh hơn cả sương mùa thu ở chốn cao sơn.

Đường Chấn Anh ngây người, đầu óc chàng mông lung y như chứa đầy sương mù trắng đục buổi sớm đang bao trùm xung quanh.

Một làn gió thu thổi qua, hai chiếc lá phong đỏ ối rớt xuống vai chàng mà chàng chẳng hay.

Lúc ấy, dưới hai gốc cây phong cách chàng khoảng ba trượng phía sau lưng, có bốn người bịt mặt đang rình rập.

Chúng không hiểu tại sao chàng đứng một mình xuất thần như vậy, bởi chúng vừa mò đến, không thấy cái cảnh chàng ra tay cứu Hắc Y Nữ vừa rồi.

Bốn gã bịt mặt giơ tay ra hiệu cho nhau, một gã râu vàng tiến lên một bước, xoay cổ tay, hai bông lam mai vô thanh vô tức bay thẳng tới huyệt Mệnh Môn ở sau lưng Đường Chấn Anh.

Mệnh Môn là một tử huyệt, nếu bị trúng thương, sẽ lập tức vong mạng.

Đường Chấn Anh còn đang mãi suy nghĩ đến mấy câu nói cuối cùng của Hắc Y Nữ, ám khí lam mai lại vô thanh vô tức bay tới sau lưng, nên chàng không hề phòng bị.

Hai đạo lam quang như hai lằn chớp bay tới, phen này Đường Chấn Anh chắc chắn vong mạng, ngay vào khoảnh khắc sinh tử ấy, đột nhiên có hai viên hàn tinh phóng ngang qua, trúng ngay hai bông lam mai khiến chúng rớt xuống đất, thật là vô cùng chuẩn xác.

Đường Chấn Anh giật mình, vội né người, vung hai tay hộ thân, miệng quát :

- Kẻ nào?

Gần như đồng thời vang lên tiếng nói :

- Tên khốn kiếp nào dám ngầm phá ám khí của ta đó?

Đường Chấn Anh sững sờ, ngoảnh về phía tiếng nói, thấy bốn kẻ kia dưới gốc phong, nhưng vì sương mù quá dày, nên không nhìn rõ mặt, chàng vừa định lao về phía đó, bỗng mé bên hữu vang lên thanh âm trong trẻo của thiếu nữ :

- Chẳng lẽ có thể để các ngươi lén lút phóng ám khí hại người? Hãy coi ta có dám...

Lời chưa dứt, một bóng người đã xuyên rừng lao thẳng về phía gốc cây phong nọ như một tia chớp.

Đường Chấn Anh vội kêu :

- Vi muội cẩn thận...

Lời vừa xuất, chân đã nhún, thân hình bay vút đi như mũi tên, vượt qua Tử Vi, đáp xuống trước mặt bốn người kia. Thân pháp đi sau mà đến trước của chàng quá ư xảo diệu.

Chàng lúc này đã nhìn rõ bốn người kia. Cả bốn đều bịt mặt, chỉ để lộ cặp mắt, râu quai nón thì dài và mỗi gã một sắc râu khác nhau: đỏ, vàng, lam, tím.

Hai gã râu vàng và râu đỏ, hôm trước từng giao chiến với Đường Chấn Anh và Tử Vi. Hai gã còn lại hôm nay mới gặp. Sau lưng bốn gã đều lấp ló hai thứ binh khí là Hạc chưởng và Kim mai.

Tử Vi đã tới đứng sánh vai bên chàng, cất tiếng :

- Cây có vỏ, người có mặt. Các ngươi chẳng hiểu là người hay ngợm, mà lại lén lút tập kích người ta. Các ngươi thuộc môn phái nào, danh tính ra sao, vì lẽ gì lại muốn ám toán chúng ta? Nếu không nói mau, thì nơi này lúc này sẽ là nơi táng mạng của các ngươi.

Bốn gã kia nghe Tử Vi lăng mạ một hồi thì đã hầm hầm tức giận, nghiến răng trợn mắt, gã râu đỏ bước lên trước một bước, tay tả vuốt râu, tay hữu chỉ Tử Vi, gằn giọng nói :

- Con nha đầu già mồm kia, ngay sư huynh, sư phụ của ngươi ngươi cũng không dám vô lễ với ta như vậy. Hôm nay nếu không lấy thủ cấp của ngươi, hóa ra võ lâm thừa một con nha đầu già mồm hay sao?

“Chíu, chíu, chíu”, tay hữu của Tử Vi đã rút cây Thất Khổng thần địch ra.

Bốn gã bịt mặt cũng đồng thời rút ra Kim Mai Hạc Chưởng.

Đường Chấn Anh vốn muốn hỏi cho minh bạch, nhưng hiện tại tình thế đã đến lúc kiếm tuốt cung giương, ác chiến sẽ xảy ra trong chớp mắt, chàng nào dám chậm trễ, vội rút phăng Nhật Nguyệt song luân, thuận thế đập mạnh nhị luân vào nhau một cái, một tiếng nổ "đoành" như sấm, kinh thiên động địa vang lên. Vũng nước gần đó văng tung tóe đến ba thước, lá phong rụng lả tả.

Tử Vi nhanh mắt, thấy Chấn Anh đã vung luân, đoán biết dụng ý của chàng là muốn bất ngờ gây kinh hoàng cho đối phương, sợ chân lực của mình không chịu nổi luân thanh, bèn múa thần địch hộ thân.

Bốn gã kia không phòng bị, bị luân thanh trấn áp thì ù tai hoa mắt, vội nhảy lùi một trượng, khua Kim Mai Hạc Chưởng ầm ĩ để đối phó với luân thanh, nhưng làm sao át nổi tiếng rền như sấm. Bốn gã vội vận khí điều tức để bình ổn huyết khí đang nhộn nhạo trong người, sau đó mới phân thành hai cặp, nhất tề sấn tới phía đối phương.

Đường Chấn Anh đã hiểu đối phương muốn dùng hai địch một, liền sang sảng nói :

- Hôm nay ta quyết tìm ra lai lịch các ngươi, có bản lĩnh gì thì hãy thi triển bằng hết để phân cao thấp.

Chàng đã quyết trận này chưa phân thắng bại thì chưa dừng tay. Dù một địch hai, chàng cũng chẳng để tâm.

Bốn gã bịt mặt thì sát cơ đằng đằng, muốn giết chết hai người đối phương càng sớm càng hay. Nay nghe Đường Chấn Anh nói vậy thì còn gì hơn, liền cười hì hì, rồi gã râu vàng gằn giọng nói :

- Tiểu oa nhi, đừng có nuốt lời, chớ trách bọn ta nhất tề xuất thủ đấy.

Gã vừa dứt lời thì liền xuất chiêu, bỗng nghe truyền tới hai tiếng niệm Phật hiệu, thanh âm vang dội như tiếng chuông ngân, rồi hai bóng người bay tới, đáp xuống hiện trường.

Hai người vừa đến mặc áo bào đen bên trong áo cà sa, râu tóc đều bạc, từ mi thiên mục, trông như hai vị la hán. Chính là tam sư huynh Hư Lôi và tứ sư huynh Hư Chấn của Đường Chấn Anh.

Đôi trẻ cùng kêu hai tiếng "sư huynh", rồi cúi mình thi lễ, nói :

- Bốn người kia hành tung khả nghi, mấy ngày qua liên tục xâm phạm Nga Mi Kim Đỉnh, ám toán người của chúng ta, hẳn là có ẩn ý. Hôm nay không thể không truy xét cho ra thân phận của họ.

Hư Lôi hòa thượng quắc mắt soi mói nhìn bốn gã kia, nói :

- Dĩ nhiên, lời sư đệ rất hợp ý huynh.

Lời Hư Lôi chưa dứt, Hư Chấn hòa thượng đã rút phăng trường kiếm. Tính vị sư huynh này nôn nóng, miệng niệm Phật hiệu, tay múa kiếm, nói :

- Sư huynh, sư muội, khỏi phí lời với chúng. Cứ bắt sống vài tên là sẽ rõ nguyên do thôi.

Vừa nói, Hư Chấn vừa múa tít trường kiếm, dùng thức "Nam Hải Phiếm Hồ" công kích một trong bốn gã bịt mặt.

Ba người Hư Lôi, Tử Vi, Đường Chấn Anh tức thời xông lên.

Tiếng binh khí va chạm nhau loảng xoảng, trong thoáng chốc đôi bên đã phân thành bốn cặp, song song giao chiến.

Gã râu đỏ đấu với Đường Chấn Anh, gã râu vàng đấu với Tử Vi cô nương, gã râu lam đấu với Hư Lôi, còn gã râu tím thì giao tranh với Hư Chấn hòa thượng trước tiên.

Một bên là Kim Mai Hạc Chưởng màu xanh, bên kia là Song luân, Thần địch, và hai thanh trường kiếm. Trừ trường kiếm, các thứ khác đều là loại binh khí kỳ xảo đặc sắc, có chiêu số bí truyền, xuất quỷ nhập thần.

Hãy nói về cặp thứ nhất. Hư Chấn hòa thượng xuất chiêu, gã râu tím tiếp một kiếm bằng Kim mai ở tay tả, rồi tay hữu đâm xéo Hạc chưởng lên nách Hư Chấn. Hư Chấn liền sử chiêu "Kim Kê Tích Vũ" nghênh tiếp. "Keng" một tiếng, sắt thép đập vào nhau tóe lửa.

Tử Vi cô nương tính khí cao ngạo, đã giao chiến một lần với gã râu vàng, biết hắn có võ công không kém, nếu chỉ dùng thần địch với hắn thì khó thắng, nên lần này nàng muốn bắt sống, liền sử chiêu "Thần Hướng Cửu Phiên" là một trong chín tuyệt chiêu.

Nàng nghiến răng, xoay cổ tay, cây Thất Khổng thần địch tỏa hàn khí cuồn cuộn, một đạo tử quang uốn lượn như có hàng chục cây thần địch chụp xuống đầu gã râu vàng.

Gã này trong lần giao chiến trước đã suýt bị nàng đả thương, nên lần này có ý khiếp sợ, không dám khinh suất, sớm đã đề khí chuẩn bị đối phó.

Thấy Tử Vi xông tới xuất chiêu, địch ảnh lớp lớp vây bọc trên đầu, phả hàn phong cuồn cuộn, hắn không dám chậm trễ, lập tức thi triển tuyệt kỹ "Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên".

Hắn cười khảy, rùn mình bước xéo lên một bước, cây Kim mai trong tay tả lắc lắc theo chiêu "Nghênh Phong Loạn Vũ" loang loáng như phi tinh, đồng thời tay hữu cầm Hạc Chường phóng thẳng vào hai yếu huyệt "Huyền Cơ" và "Tướng Đài" của đối phương.

Đây chính là tuyệt chiêu trong Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên, nửa hư nửa thực, vô cùng lợi hại.

Tử Vi cô nương biết là hắn chỉ đánh dứ, nửa hư nửa thực, nửa công nửa thủ, ẩn tàng vô số biến hóa, trùng trùng huyền cơ. Nàng thấy hắn hộ thân nghiêm cẩn, xuất chiêu lợi hại, Kim Mai Hạc Chưởng song song xuất thủ, phong thái bất loạn, phối hợp ăn ý nhịp nhàng, thì biết là lần giao chiến trước hắn chưa sử dụng tuyệt chiêu.

Nhân thấy Hạc chưởng nhắm vào bộ vị hiểm yếu của nữ nhân, nên nàng đã định né tránh, song ngầm nổi giận, liền quát một tiếng, cổ tay xoay úp, thi triển liên tiếp hai chiêu “Bạt Thảo Tầm Xà” và “Thần Tiên Chỉ Lộ”.

“Keng” một tiếng, Thất Khổng thần địch đã đánh bạt Hạc chưởng, rồi đầu địch chọc thẳng ngang tới huyệt “Thái Dương” mé tả của gã râu vàng.

Hắn thấy đối phương vừa phá chiêu của hắn đã tức thời công kích quá mau lẹ, vội né mình tránh Thất Khổng thần địch và quét ngang cây Kim mai vào bên sườn nàng.

Bỗng nghe :

- A di đà Phật!

Đó là tiếng của Hư Lôi hòa thượng đang giao đấu với gã râu lam.

Hư Lôi công kích liền năm kiếm, một đạo bạch quang loang loáng lạnh ngắt, năm chiêu kiếm mà bao hàm cả trượng, đao, thương, côn, vô cùng xảo diệu. Chính là kiếm chiêu mà võ lâm gọi là Tức Loại Bàng Thông.

Gã râu tím không hiểu lộ số kiếm thức của Hư Lôi hòa thượng, buộc phải thoái lui liền năm bước.

Nhưng hắn cũng chẳng phải hạng tầm thường. Sau khi nhận biết, hắn liền quát lên một tiếng, Kim Mai Hạc Chưởng cùng phối hợp công kích vô cùng lợi hại, khiến Hư Lôi hòa thường cũng phải thoái lui năm bước.

Cuộc giao chiến ác liệt nhất là giữa Đường Chấn Anh và gã râu đỏ.

Trong bốn gã bịt mặt, gã râu đỏ đứng đầu. Tuyệt chiêu Kim Mai Hạc Chưởng của hắn toàn nhắm vào các huyền quan yếu huyệt, uy mãnh phi phàm, hiểm độc vô tỉ.

Đường Chấn Anh chỉ muốn lột mặt nạ của đối phương để xem hắn là ai. Nhật luân của chàng sử chiêu “Ngọc Liên Hành Không”, Nguyệt luân dùng chiêu “Uy Chấn Hà Ngục” trên nhắm đầu, dưới đánh tới ngực, hai chiêu cùng phát, vô cùng lợi hại.

Gã râu đỏ vội bước chân tả lên một bước, tay hữu quét Kim mai bảo hộ thượng bàn, tay tả dùng chiêu “Vụ Mê Vân Phong” giơ Hạc chưởng nghênh tiếp Nguyệt luân của đối phương.

Luân, Chưởng đập vào nhau vang lên một tiếng “keng” trầm trọng.

Đường Chấn Anh cảm thấy tay tả tê dại, gã râu đỏ thì chấn động tâm thần, biết là gặp cường địch hiếm có, cả hai cùng hự một tiếng, thoái lui hai bước.

Gã râu đỏ nhân cơ hội đó nhìn lướt qua cuộc diện, thấy ba cặp kia đang xung sát ác chiến đến hồi sinh tử thì nghĩ: “Cuộc chiến này một chọi một khó phân thắng bại, nếu tiếp diễn lâu chỉ e lộ chân tướng thì hỏng. Chi bằng mau thu quân...”.

Nghĩ vậy, hắn bèn cao giọng nói :

- Hôm nay tạm tha mạng cho bọn ngươi, các huynh đệ, ta đi thôi.

Đường Chấn Anh quát :

- Ai cho phép ngươi đào tẩu?

Song luân của chàng cùng vung lên công kích gã râu đỏ.

Hắn lập tức thi triển hai chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” và “Thiên Chưởng Phục Ma” trong tuyệt học Mai Hoa Đóa Đóa Mãn Thiên.

Trong chớp mắt, Kim mai như tuyết bay, Hạc chưởng như sóng vỗ trùng trùng điệp điệp, gió không lọt, thật là diệu kỳ, hiếm có.

Đường Chấn Anh bị Kim Mai Hạc Chưởng ngăn cản, chưa nghĩ ra cách hóa giải để tiến chiêu, bất giác cả kinh.

Gã râu đỏ nhân đó búng người vọt về phía sau năm trượng.

Cùng lúc đó, sắt thép va nhau loảng xoảng, rồi hai bóng người nữa cũng vọt ra khỏi vòng chiến, là gã râu lam và gã râu vàng.

Đường Chấn Anh nhún chân, đang định vọt đuổi theo, bỗng nghe một tiếng quát lớn của Hư Chấn hòa thượng :

- Chặn hắn lại, không cho chạy thoát.

Đường Chấn Anh bất giác ngoảnh lại, vừa hay thấy gã râu tím lao ngang qua ngay bên cạnh chàng.

Chàng vung Nguyệt luân, thét :

- Rớt xuống!

Gã râu tím đang lơ lửng ở trên không, chẳng ngờ Đường Chấn Anh ra đón, hắn không thể kịp ứng biến, bị trúng ngay Nguyệt luân vào đùi bên hữu.

“Huỵch” một tiếng, gã râu tím đã rơi xuống đất.

Hắn nghiến răng dùng chân tả làm điểm tựa, định vùng dậy trước khi Đường Chấn Anh xông tới, nhưng Tử Vi đã vút đến, cây Thần địch điểm trúng ngay ma huyệt của hắn, khiến hắn hết bề cựa quậy.

Tử Vi nôn nóng, muốn giơ tay lột mảnh vải bịt mặt của hắn, bỗng chợt nghe :

- Vi muội mau tránh ra!

Tiếp đó là “tách, tách, tách” liền ba tiếng.

Tử Vi nghe tiếng kêu đã trượt đi ba bước, chỉ thấy ba bông lam mai đã bị Đường Chấn Anh đánh rớt xuống đất. Thật là hú vía!

Hai người ngẩng lên nhìn thì thấy ba gã bịt mặt ở ngoài vòng chiến đang phóng liên tiếp mỗi gã ba bông mai thành hình chữ phẩm để tập kích Tử Vi, Đường Chấn Anh, và gã râu tím.

Động tác liên hoàn của chúng thần tốc dị thường, Tử Vi và Đường Chấn Anh vốn biết lam mai có độc, vội vung Thần địch và Song luân đánh rớt ba bông mai tập kích mình.

Cùng lúc ấy, họ nghe gã râu tím rú lên, người giãy mạnh một cái rồi khí tuyệt thân vong.

- A di đà Phật!

Hư Chấn, Hư Lôi cùng lao đến nhưng gã râu tím đã chết tươi. Ba bông lam mai toàn nhắm vào yếu huyệt sinh tử của hắn, không còn hy vọng gì cứu chữa.

Khi nhìn lại thì ba gã bịt mặt đã biến mất tăm.

Đường Chấn Anh vốn nhân hậu, thấy tử thi nằm đó thì lắc đầu thở dài :

- Bọn chúng quả thật độc ác, giết chết cả người của chúng.

Tử Vi nói :

- Đúng là chúng muốn diệt khẩu, chúng sợ ta bắt sống tên này sẽ bị lộ nội tình.

Nàng chưa nói hết, bỗng có tiếng niệm Phật hiệu vang lên, rồi tiếp theo là một giọng trầm trầm :

- Thì ra các vị ở đây, để huynh tìm mỏi mắt, tưởng đã gặp chuyện gì.

Tiếng vừa dứt người đã đến, thì ra là Hư Vân hòa thượng.

Theo sau ông là bốn Kim Cương hộ pháp.

Nhị tăng lưỡng tiểu thi lễ với đại sư huynh, đoạn Hư Lôi thuật lại vắn tắt sự việc vừa rồi.

Tử Vi cô nương nôn nóng, dùng Thần địch hất mảnh vải bịt mặt của gã râu tím, cả bộ râu quai nón vì là râu giả nên cũng văng ra theo.

Mọi người quay lại nhìn, ai ngờ tất cả mọi, trừ Đường Chấn Anh và Tử Vi, thì đều cùng thốt lên kinh ngạc :

- Thì ra là hắn!

Hư Lôi kêu :

- Thật là không ngờ!

Hư Chấn nói :

- Hèn chi trong lúc giao đấu, hắn có vẻ rất am hiểu kiếm pháp trấn sơn của phái Nga Mi chúng ta.

Hư Vân hòa thượng nhìn tử thi, đoạn quay sang phía mọi người, gật đầu nghiêm trang nói :

- Hôm trước, khi sư đệ và sư muội giao đấu với hai gã râu đỏ và râu vàng, huynh đã đoán là bọn ấy giả trang. Hôm nay đã được chứng thực là đúng.

Đường Chấn Anh và Tử Vi nghe các vị sư huynh đàm luận mà chẳng hiểu ra sao, nghĩ thầm: “Hóa ra các vị sư huynh đều biết kẻ chết này. Vậy hắn là ai, và “bọn ấy” là ai? Chẳng lẽ bọn chúng từng là đệ tử bổn môn?”.

Hai người định hỏi cho minh bạch thì Hư Vân hòa thượng cúi xuống nhìn kỹ tử thi, thấy ba chỗ bị trúng lam mai đã bầm tím một vùng bằng bàn tay, chảy nước ra và bốc mùi rất khó ngửi.

Hư Chấn hòa thượng dùng mũi kiếm xé rách ngực áo của tử thi, từ vết thương bỗng bốc lên một cuộn khói, chỗ ấy thịt đã nát rữa.

Hư Vân hòa thượng nói :

- Kẻ này bị huynh đệ của chúng sát hại, chúng ta hãy mai táng hắn dưới gốc cây phong, để xác chết

khỏi gây di họa cho kẻ khác.

Mọi người thấy đúng lý nên làm như vậy, bèn cùng động thủ dùng kiếm, luân đào một cái huyệt chôn cất tử thi đâu ra đó.

Xong việc, Đường Chấn Anh không nhịn được, hỏi đại sư huynh :

- Ban nãy đại sư huynh nhắc đến bọn ấy là ai vậy? Mong đại sư huynh kể cho tiểu đệ và sư muội cùng biết để khỏi bị hồ đồ.

Hư Vân hòa thượng chợt nhớ ra, nói :

- Phải đó, chắc là sư phụ chưa kể cho sư đệ và sư muội nghe, hèn chi sư đệ và sư muội không hay biết. Sự việc này kể ra thì dài dòng lắm, chúng ta hãy trở về tự, để hai vị sư huynh của đệ đỡ lo lắng đã.

Thế là tất cả mọi người cùng theo Hư Vân hòa thượng quay trở về tự.

Đường Chấn Anh và Tử Vi sánh vai nhau, hồi lâu không trao đổi với nhau một lời. Đường Chấn Anh bèn quay sang nói nhỏ với nàng :

- Vi muội, sao muội biết huynh ở đây?

Ai ngờ Tử Vi làm như không nghe thấy, cũng chẳng buồn nhìn chàng, cứ cúi mặt mà đi.

Đường Chấn Anh đưa tay kéo tay áo nàng, liền bị nàng gạt phắt ra, hừ một tiếng rồi nói :

- Lúc này mới gọi người ta làm gì, đi chơi một mình cho thích thì cứ đi.

Nói đoạn, nàng vọt lên trước hai bước.

Đường Chấn Anh lúc này mới hiểu, hóa ra nàng giận chàng lúc đi không gọi nàng, đâu biết rằng chàng muốn để nàng có thời gian nghỉ ngơi.

Sự ngộ nhận này nhất định phải làm cho sáng tỏ, chàng bèn rảo bước theo cho kịp nàng và nói :

- Vi muội, đừng giận huynh, huynh chỉ...

Tử Vi không để chàng nói hết, cắt lời luôn :

- Vì huynh đã có ước hẹn, sợ ai đó chờ lâu chứ gì? Tưởng người ta không biết chăng?

Đường Chấn Anh càng nghe càng hồ đồ, vội hỏi :

- Ai chờ lâu?

Tử Vi liếc chàng một cái rồi nói :

- Hắc Y Nữ chứ ai, còn giả bộ nữa thôi?

Đường Chấn Anh nghe vậy mới hiểu rằng việc chàng cứu giúp Hắc Y Nữ đã bị nàng nhìn thấy hết, cho nên mới có sự ngộ nhận như vậy, chàng vội phân bua :

- Trời ơi, oan cho huynh quá, oan quá...

Tử Vi lạnh lùng ngắt lời chàng :

- Còn oan nỗi gì? Thân thuộc đằm thắm như thế, người ta thấy hết cả rồi.

Đôi trẻ trò chuyện với nhau, chàng phân bua, nàng thì dấm dẳng, cứ ngắt lời chàng giữa chừng, không cho giải thích.

Hai vị sư huynh Hư Lôi và Hư Chấn đi trước nghe lõm bõm, ngoảnh nhìn đôi trẻ rồi đưa mắt cho nhau mỉm cười, vọt nhanh lên trước họ ba trượng để họ được tự nhiên.

Lát sau, mọi người đã về tới Không Tĩnh tự.

Chính Ngọ hôm ấy, trong Vô Tướng tịnh xá có một bữa tiệc, nhưng là bữa tiệc chay, khác hẳn thế tục, hương trà thay rượu, hoa quả trợ hứng.

Đường Chấn Anh, Tử Vi cùng bốn vị sư huynh ngồi quanh bàn. Sau khi lễ Phật, đại sư huynh Hư Vân nâng chung trà mời mọi người dùng bữa, sau đó câu chuyện bắt đầu rôm rả.

Tử Vi cô nương cũng vui vẻ tham gia cười nói, song không hề nhìn Đường Chấn Anh, hiển nhiên là nàng vẫn giận chàng.

Đường Chấn Anh thấy nàng cứ khăng khăng không để cho chàng giải thích, càng cảm thấy khó xử, chưa biết nên làm thế nào mới ổn.

Bỗng chàng chợt nghĩ, hay là đem kể lại việc gặp Hắc Y Nữ vừa để mọi người cùng biết, vừa để Vi muội hiểu rõ chân tướng sự việc, nhất cử lưỡng tiện, có gì mà không nên?

Thế là chàng bèn kể lại đầu đuôi việc đó.

Hư Chấn hòa thượng ngạc nhiên nói :

- Xung quanh Không Tĩnh tự ở trên đỉnh Nga Mi của chúng ta xưa nay không hề có thích khách,

không hiểu tại sao nay lại phát hiện, ngoài bốn gã kia, còn thêm Hắc Y Nữ. Không chừng những người thuộc bổn phái ngộ nạn có quan hệ gì đó tới ả cũng nên.

Hư Chấn hòa thượng quả là người nôn nóng, nhanh mồm nhanh miệng :

(Thiếu trang 53 và 54)

Hư Vân nhấp một hớp trà, thấy Tử Vi mấp máy môi định nói, bèn hỏi nàng :

- Sư muội, khi sư đệ và sư muội rời Lư Sơn, nhị vị lão nhân gia có dặn dò gì không?

Tử Vi thấy Hư Vân hỏi đích danh nàng, bèn cúi mình đáp :

- Bẩm các vị sư huynh, khi tiểu muội cùng Anh sư huynh rời Lư Sơn, nhị vị lão nhân gia có lệnh dụ “phàm gặp người nào mang loại binh khí Kim Mai Hạc Chưởng thì cố gắng né tránh, vạn bất đắc dĩ mới được liều mạng giao đấu, không được trái lời”. Nhưng lý do tại sao thì nhị vị lão nhân gia không nói. Những mong đại sư huynh cho tiểu muội biết rõ nội tình.

Hư Chấn hòa thượng vỗ tay :

- Ồ, thì ra sư phụ của chúng ta đã dự liệu được “bọn ấy” gây nên kiếp nạn này.

Sau đó Hư Vân hòa thượng đem chuyện ủy khuất (vướng mắc) ba mươi năm về trước của phái Nga Mi ra mà kể lại.

Đó cũng là vụ tranh chấp ái tình chấn động võ lâm xảy ra ba mươi năm về trước.

* * * * *

Ba mươi năm trước, võ lâm yên thái bình, các phái hầu như không có sự phân tranh.

Nhân tài, anh hùng xuất hiện hàng loạt, mở đầu một giai đoạn hưng thịnh chưa từng thấy của võ lâm.

Nhưng kể về võ công, đạo đức, nhân phẩm, kết hợp tới mức cao nhất, phải nói là Nga Mi tam kiếm.

Nga Mi tam kiếm là ba đệ tử đắc ý của Chưởng môn phái Nga Mi Tịch Hóa trưởng lão, gồm hai nam một nữ, đại sư huynh Hách Quang Vũ chuyên sử dụng một đôi Nhật Nguyệt song luân, được tôn xưng là Song Luân Thiên Thủ. Nhị sư huynh Lã Chí Viễn chuyên sử dụng Kim Mai Hạc Chưởng, nổi danh võ lâm, có ngoại hiệu là Mai Chưởng Tản Nhân. Tam sư muội họ Mai, tên Phụng Quyên, sử dụng Thất Khổng thần địch, thiên biến vạn hóa, diệu khả thông huyền. Nhất là chấn tà trừ ma thánh âm của nàng là độc nhất vô nhị trong võ lâm, hắc bạch lưỡng đạo trong giang hồ nghe thấy đã kinh hồn

khiếp vía, do đó đã tôn xưng nàng là Thần Địch Thiên Âm.

Ba sư huynh muội ấy, nam thì mặt đẹp như ngọc, tuấn tú dị thường, nữ thì thiên kiều bá mỵ, dung mạo như hoa, cực kỳ mỹ lệ.

Nhưng lưỡng nam nhất nữ khó bề thành đôi, dương thịnh âm khuyết, chỉ có thể hợp thành tấm vóc ba góc mà thôi.

Ái mỹ là thiên tính bẩm sinh của con người, cổ nhân có câu “yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu”. Hai vị sư huynh, Song Luân Thiên Thủ Hách Quang Vũ và Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, đều ôm ấp bao hy vọng đối với vị sư muội có dung mạo chim sa cá lặn Thần Địch Thiên Âm Mai Phụng Quyên.

Hai vị sư huynh đều muốn độc chiếm hoa khôi, rắp ranh bắn sẻ, để cùng vị sư muội song song hành đạo giang hồ, kết nghĩa trăm năm.

Trước dụng tâm của hai vị sư huynh, Mai Phụng Quyên thông minh tài trí lẽ nào không biết, nàng không biết lựa chọn ai vì cả hai vị sư huynh đều có võ nghệ cao cường, đạo cao đức dày, nhân phẩm tài hoa, dù Phật bà ngàn mắt cũng khó biết ai hơn ai kém.

Đồng thời nàng cũng không nỡ chọn một bỏ một. Nàng hiểu rằng nếu làm như thế, hậu quả sẽ vô cùng tai hại.

Không thể chọn cả hai, nàng cứ như người đứng hai chân trên hai chiếc thuyền, chưa biết làm thế nào cho ổn, trong khi cả ba ngấm ngầm đau khổ trong lòng mà chẳng nói ra.

Cuối cùng, Mai Phụng Quyên đủ dũng khí cắt đứt tơ tình, quyết định chung thân bất giá (suốt đời không lấy chồng), vĩnh viễn giữ tình huynh muội với hai vị sư huynh, để ba người mãi mãi sánh vai nhau trong giang hồ mà chỉ giữ lễ cho chọn ba bề.

Thấm thoát đã hai mươi năm, ba người kề vai sát cánh trong giang hồ như hình với bóng, cùng tới cùng lui. Khi đó sư huynh muội đều đã ngoại tứ tuần, có người đã nghĩ đến lúc mãn chiều xế bóng.

Đại sư huynh Song Luân Thiên Thủ Hách Quang Vũ thấy sư muội Mai Phụng Quyên vì mình và sư đệ Lã Chí Viễn mà chung thân bất giá, một sự hy sinh quá lớn, nay đã sắp hết tuổi thanh xuân, hồng nhan đã giảm, nếu cứ tiếp tục thế này, ắt uổng phí cả một bậc tuyệt thế giai nhân.

Sau mấy ngày dằn vặt với nội tâm, cuối cùng Hách Quang Vũ tuyên bố thoái lui, để cho sư đệ Lã Chí Viễn cùng sư muội Mai Phụng Quyên kết thành phu phụ, còn Hách Quang Vũ thì để biểu thị chân tâm, muốn đền đáp sự hy sinh lớn lao của sư muội, sẽ kiên quyết trở về Không Tĩnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh mà xuống tóc quy y.

Sư phụ Tịch Hóa trưởng lão thấy đệ tử nửa đường xuất gia tu hành, từng có duyên nợ, nên lấy pháp danh Vô Tướng đặt cho để đoạn tuyệt với duyên nợ ngày trước.

Hách Quang Vũ tuy đã nhập cửa không, nhưng sư đệ và sư muội vẫn chưa thành phu phụ.

Chỉ bởi lẽ Mai Phụng Quyên từng thề chung thân bất giá, không vì đại sư huynh xuất gia tu hành mà nàng nuốt lời thề cũ.

Nhị sư huynh Lã Chí Viễn tuy ra sức bày tỏ ái tình, hết lời thề thốt, nhưng Mai Phụng Quyên như giếng nước đã cạn, cành khô trụi lá, nhất mực khước từ lời cầu hôn của Lã Chí Viễn.

Nàng kiên quyết nói rõ với nhị sư huynh, kiếp này chỉ giới hạn ở tình huynh muội, ngoài ra không có ý tơ tưởng gì khác.

Lã Chí Viễn nghe sư muội tìm cách khước từ, nghĩ rằng sẽ có ngày nàng nghĩ lại mà ưng thuận, nào ngờ trước sau nàng vẫn khăng khăng giữ ý, thế là bao hy vọng của Lã Chí Viễn hóa thành băng giá.

Phàm một người cố đạt mục đích mà hứng lấy thất bại, thì hy vọng càng cao, thất vọng càng lớn, công sức bỏ ra càng nhiều, nỗi hận càng sâu, thành hai thứ cực đoan dễ sa vào con đường sai trái mà không hay biết. Trước tốt, sau xấu, trước hiền sau ác, xưa nay phần lớn đều do nguyên nhân trên mà ra.

Hiện tại Lã Chí Viễn chính đang lâm vào tình cảnh đó. Hắn ngót nghét ngũ tuần, hỷ ái Mai Phụng Quyên đã hơn hai mươi năm, ôm ấp bao mộng ảo, nhiệt tình, đến lúc bùng ra, chẳng khác gì hỏa diệm sơn bùng nổ, đại dương nổi phong ba, không cách gì ngăn trở, quyết chiếm đoạt giai nhân cho bằng được.

Trong khi đó, Mai Phụng Quyên vẫn kiên trì giữ lời thề cũ, thế nào cũng chẳng lay chuyển. Lã Chí Viễn thấy giấc mộng khó thành, bèn từ ái sinh hận, từ hận sinh kỵ, từ kỵ sinh tà, từ tà hóa dâm.

Một ngày nọ, Lã Chí Viễn và Mai Phụng Quyên nghỉ đêm tại một lữ điếm, hắn bèn lập mưu hòa xuân dược vào rượu cho nàng uống, hy vọng kích thích dục tình của nàng để cùng nàng gian dâm, chờ khi nàng tỉnh rượu thì sự đã rồi, xem nàng có chịu gả cho hắn hay không.

Nhưng sự đời chẳng được như sở nguyện, Mai Phụng Quyên biết hắn có gian tình, thế là sư huynh sư muội cùng nổi giận mà động thủ. Đôi bên giao đấu hơn một trăm hiệp bất phân thắng bại. Mai Phụng Quyên giận hết chịu nổi, liền một mình bỏ về Không Tĩnh tự ở Nga Mi Kim Đỉnh. Nàng muốn đem sự việc thưa lại với sư phụ Tịch Hóa trưởng lão để sư phụ giải quyết.

Ai ngờ khi nàng về đến Không Tĩnh tự thì Tịch Hóa trưởng lão đã viên tịch. Chức vị Chưởng môn phái Nga Mi đương nhiên là do đại sư huynh Vô Tướng thiền sư đảm nhiệm.

Vô Tướng thiền sư thấy sư muội trở về, bèn thăm hỏi nguyên do, Mai Phụng Quyên đem chuyện Lã Chí Viễn ngầm hòa xuân dược vào rượu kể lại đầu đuôi, Vô Tướng thiền sư cả giận, định lập tức đi tìm Lã Chí Viễn để giáo huấn cho hắn một trận.

Nào hay sư huynh sư muội chưa đi tìm Lã Chí Viễn thì hắn đã tự dẫn xác đến Không Tĩnh tự, chẳng đợi Vô Tướng thiền sư mở miệng quở trách, hắn đã nói chặn trước, rằng đại sư huynh đã xuất gia tu hành, chớ nên vương vấn tơ lòng vân vân... Cuối cùng hắn tuyên bố: ngày nay mà hắn không được kết thành phu phụ với Mai Phụng Quyên thì hoàn toàn là do tội của Vô Tướng thiền sư.

Vô Tướng thiền sư nghĩ đến tình sư huynh đệ, cố nén giận, đem lời lẽ phải trái khuyên giải Lã Chí Viễn, rằng hôn nhân đại sự phải do đôi bên tình nguyện, không nên cưỡng bức sư muội, càng không được dùng thủ đoạn hèn hạ.

Lã Chí Viễn chẳng những không nghe những lời nhân nghĩa, mà còn thẹn quá hóa giận, tức thời rút binh khí đòi quyết đấu sinh tử một phen với Vô Tướng thiền sư.

Hắn không nể mặt Chưởng môn, bất chấp gần một ngàn tăng lữ của Không Tĩnh tự, cứ lu loa ầm ĩ. Vô Tướng thiền sư đường đường ở chức vị Chưởng môn tôn nghiêm, bất đắc dĩ đành gạt lệ, chiếu theo môn quy giới luật, tuyên bố trục xuất Lã Chí Viễn ra khỏi môn phái, từ nay hắn không còn là đệ tử của phái Nga Mi nữa.

Lã Chí Viễn không biết thân, liền rút Kim Mai Hạc Chưởng mà công kích Vô Tướng thiền sư một cách hung hãn.

Sư huynh đệ hai người này vốn võ công tương đương, nên trận đấu kéo dài liên tục hai ngày một đêm. Lã Chí Viễn thi triển hết mọi chiêu số Kim Mai Hạc Chưởng, Vô Tướng thiền sư cũng sử dụng toàn bộ uy thế của Nhật Nguyệt song luân.

Trận chiến này thật hiếm thấy trong võ lâm, cực kỳ ác liệt. Mai Phụng Quyên đứng ngoài quan chiến mà giật mình thon thót, lo toát mồ hôi cho cả vị sư huynh, nhất là lo cho đại sư huynh Vô Tướng thiền sư. Tay nàng nắm chặt Thất Khổng thần địch, chuẩn bị tùy thời tùy lúc mà xuất thủ, đề phòng tình huống lưỡng bại câu thương.

Cuối cùng, Lã Chí Viễn bị chậm nửa chiêu, thụ thương bởi Song luân của Vô Tướng thiền sư, nhưng chỉ là vết thương ngoài da.

Vô Tướng thiền sư lượng tình sư huynh sư đệ, không nỡ giết hại Lã Chí Viễn, nhưng hắn lại chẳng lãnh tình, sau khi băng bó vết thương, còn muốn mang Mai Phụng Quyên đi theo. Sự đến nước này, Mai Phụng Quyên càng kiên quyết cự tuyệt.

Lã Chí Viễn đành hầm hầm rời khỏi Không Tĩnh tự. Trước khi đi, hắn gằn giọng nói :

- Kiếp này nếu không lấy được sư muội khi còn sống, thì cũng thề phải lấy cho được xác Phụng Quyên. Dù còn một hơi thở, cũng quyết không quên mối thẹn này. Cừu hận hôm nay, ắt có ngày báo. Phàm là người của phái Nga Mi, ta đều coi như cừu nhân.

Mai Chưởng Tản Nhân ôm hận mà đi, Nga Mi tam kiếm từ đấy tan rã. Cuộc tình tranh chấp giữa ba người lập tức lan truyền khắp võ lâm.

Thế là không biết bao nhiêu người từng ngưỡng mộ Thần Địch Thánh Âm Mai Phụng Quyên, nay chẳng quản đường xa ngàn dặm, sớm chiều kéo tới Nga Mi Kim Đỉnh, coi việc được chiêm ngưỡng dung nhan của nàng là một niềm vinh hạnh.

Không Tĩnh tự trở thành nơi tập trung vô vàn cao thủ võ lâm, họ cứ lui lui tới tới như một chốn quá giang, liên miên bất tuyệt, khiến Mai Phụng Quyên tiếp cũng dở mà không tiếp cũng chẳng xong.

Vũ trụ vốn vô sự, người đời hay vẽ chuyện, Mai Phụng Quyên nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ngộ ra lẽ sắc sắc không không của Phật môn, nhân sinh là bể khổ mênh mông, nhưng ngoảnh lại lập tức thấy bờ.

Nàng liền giãi bày tâm ý với đại sư huynh, rồi giã từ Nga Mi Kim Đỉnh, mua thuyền xuôi dòng, đến Tiên Hà lĩnh, thấy phong cảnh u mỹ, siêu trần thoát tục, liền dựng Ty Thiền am, xuống tóc làm ni cô. Nhân muốn rũ bỏ vạn niệm, mới chọn pháp danh Tuyệt Trần. Sau đó thu nhận đệ tử, truyền thụ võ công, thành một dòng tu độc đáo, được chúng nhân tôn nàng là Thần ni.

Võ lâm thiên hạ thán phục đạo đức, dũng khí, nhân phẩm của Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni, thường truyền tụng thiên diễm tình thăng hoa của họ và tôn xưng họ là Võ Lâm Thiên Thủ song tôn.

Ngót ba mươi năm, chẳng những Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni không hề gặp mặt, mà Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn cũng biệt vô âm tín trong giang hồ.

Võ Lâm song tôn thu nạp môn đồ, truyền thụ võ nghệ của bổn môn, vừa nghiền ngẫm Phật học, vừa mài giũa tuyệt kỹ, an nhàn tự tại.

Thời gian như bóng câu qua cửa, thấm thoát đã hai mươi bảy năm, cho đến cách đây ba năm, sau tiết Đoan Ngọ, ngoài sơn môn Không Tĩnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh đột nhiên xuất hiện năm vị khách lạ.

Đứng đầu chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, nay đã ngót tám mươi tuổi, râu tóc bạc phơ, vẻ anh tuấn năm xưa đâu còn.

Sau lưng Lã Chí Viễn là bốn người trạc tuổi ngũ tuần, tóc bạc râu dê, lăm lăm binh khí. Họ là các

đệ tử đắc ý của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn ngang nhiên đứng ngoài sơn môn, chỉ tay gọi đích danh Vô Tướng thiền sư ra đối thoại, nhưng hôm đó Vô Tướng thiền sư vừa đem bốn hộ pháp cùng Đường Chấn Anh xuống núi, không có ở tự.

Các vị tăng lữ cao niên năm xưa nay đã lần lượt viên tịch, nên không ai biết Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn. Bốn đại đệ tử là Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, Hư Chấn cùng ra nghênh tiếp.

Nghe bốn đại đệ tử xưng danh, bảo Vô Tướng thiền sư đi vắng, Lã Chí Viễn chẳng nói chẳng rằng, phẩy tay một cái, bốn đệ tử của hắn lập tức vung binh khí công kích bốn vị hòa thượng.

Tám người giao đấu đã mấy giờ liền, trời đã sẫm tối vẫn chưa phân thắng bại, Lã Chí Viễn quát dừng tay, rồi bảo với Hư Vân :

- Lão phu tới đây là muốn tìm sư phụ của các ngươi để báo cừu rửa hận, nhưng y đi vắng, vậy ta cho hắn sống thêm ba năm nữa, cũng là đủ để cho hắn có thời gian chuẩn bị.

Ngừng một chút, hắn nói tiếp :

- Bọn ngươi hãy nhớ, ba năm sau lão phu nhất định sẽ lấy thủ cấp của y, nhưng trước khi giết y, ta muốn giết chết một trăm đệ tử của phái Nga Mi. Ngoài ra, các ngươi cũng chuyển lời ta, bảo sư thúc của các ngươi là Mai Phụng Quyên, ba năm nữa hãy tới đây luôn thể.

Bốn vị hòa thượng nộ khí xung thiên, xông lên muốn động thủ, nhưng Lã Chí Viễn phẩy tay một cái, một trận cuồng phong thổi dạt họ ra xa ba trượng.

Lã Chí Viễn cười khẩy nói :

- Đấy mới chỉ là ta cho các ngươi thêm chút kiến thức, nếu các ngươi còn dám tiến lên một bước, ta sẽ biến các ngươi thành cám và san phẳng Không Tĩnh tự.

Đoạn hắn ra lệnh cho bốn đệ tử bỏ đi.

Bốn vị hòa thượng thấy lão ta chỉ phẩy tay áo mà đã đẩy lui họ ba trượng thì đủ biết võ công quá cao cường, đành đứng nhìn năm sư đồ hắn bỏ đi.

Khi Vô Tướng thiền sư hồi tự, Hư Vân thuật lại đầu đuôi sự việc với sư phụ.

Vô Tướng thiền sư nghe xong thì chấn động tâm thần.

Nên biết, Lã Chí Viễn đẩy lui bốn hòa thượng bằng một cái phẩy tay áo, đó chính là một tuyệt kỹ của phái Nga Mi có tên “Huy Tụ Đẩu Phong Bát Bách Lý”, lực đạo đủ khả năng quăng người ra xa

trăm bước, nội gia chân lực đến mức ấy thì hết chỗ nói. Từ đó đoán biết rằng tu vi võ công của Lã Chí Viễn đã hơn hẳn ba mươi năm về trước, cho nên lão thiền sư mới kinh sợ là vậy.

Nguyên khi ba đồ đệ của Tịch Hóa trưởng lão hạ sơn, Tịch Hóa trưởng lão có đem chép lại hết bí kíp võ công chính tông bí truyền của phái Nga Mi, trừ Song luân, Mai chưởng, Thần địch đã dạy, làm ba bản, giao cho mỗi người một bản, căn dặn họ cố công mài giũa để thông hiểu và biểu dương chính nghĩa, cho tuyệt học của bổn môn khỏi bị thất truyền.

Vô Tướng thiền sư nay nghe Lã Chí Viễn đã luyện thành Huy Tụ Đẩu Phong Bát Bách Lý, thì chắc rằng hắn cũng đã luyện xong các tuyệt kỹ khác của phái Nga Mi. Nếu tự mình không bỏ công tu luyện các môn chép trong bí kíp, e khó bề thủ thắng khi gặp lại hắn. Thế là Vô Tướng thiền sư vội viết thư, sai Hư Tiêu đi gấp đến trao cho sư muội Thần Địch Thiên Âm Mai Phụng Quyên, hẹn đến Lư Sơn gặp mặt.

Sau đó, Vô Tướng thiền sư tuyên bố bế quan, đem chức vị Chưởng môn tạm giao cho Hư Vân đảm nhiệm, rồi đem Đường Chấn Anh tới Lư Sơn.

* * * * *

Hư Vân hòa thượng kể tràng giang đại hải về cuộc tranh chấp trong nội bộ phái Nga Mi ba mươi năm về trước, đến nay vẫn chưa chấm dứt. Rồi thiên diễm tình từng làm rúng động cả võ lâm, biết được gì, Hư Vân hòa thượng đều kể ra hết.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi ngồi nghe mà sắc diện luôn luôn thay đổi, tùy theo tình tiết câu chuyện mà lúc hoan hỷ, lúc bi thương, khi phẫn nộ...

Cuối cùng, khi Tử Vi cô nương nghĩ đến sư phụ Tuyệt Trần thần ni hồng nhan bạc mệnh, hận tạo hóa trớ trêu, mới khóc nấc lên, các vị sư huynh phải vội vàng an ủi.

Đường Chấn Anh trầm ngâm một hồi, rồi nói :

- Lần tiểu đệ theo sư phụ hạ sơn trở về, nghe bảo bốn vị sư huynh giao chiến một trận ác liệt với người, hóa ra là với bốn đệ tử của Lã Chí Viễn. Vậy tại sao dạo đó tiểu đệ hỏi mà chẳng vị sư huynh nào nói cho tiểu đệ hay biết nội tình?

Hư Vân hòa thượng đáp :

- Vì sư phụ dặn rằng, nếu đem loan truyền vụ này ra ngoài thì sẽ làm hại đến thanh danh bổn phái, nên không muốn để bất cứ ai đàm luận việc đó.

Tử Vi cô nương đã ngừng khóc, bỗng hỏi :

- Đại sư huynh, bốn kẻ bịt mặt giao chiến sớm nay nhất định là bốn kẻ từng giao chiến với các sư huynh cách đây ba năm, đều là đệ tử của Lã Chí Viễn phải không?

Hư Vân gật đầu nói :

- Mấy kẻ bịt mặt ấy trong lần giao đấu với sư đệ và sư muội, huynh đã nhận biết là bọn chúng ngụy trang, có điều là trong lần giao chiến cách đây ba năm, chúng sử dụng loại binh khí khác. Nay thấy chúng sử dụng Kim Mai Hạc Chưởng, thì huynh biết ngay chúng là đệ tử của Lã Chí Viễn.

Sáu sư huynh đệ đàm luận mải mê, trời đã sẫm tối, phải thắp đèn lên và dùng bữa tối, mà câu chuyện vẫn còn tiếp diễn.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Các đệ tử của Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đến đây ám toán là để thực hiện lời Lã Chí Viễn bảo sẽ giết một trăm người của Nga Mi phái chúng ta, nhưng vì sao chúng phải ngụy trang không dám để lộ bổn lai diện mục?

Mọi người cũng có cảm nghĩ như vậy, trong nhất thời chưa nghĩ ra là vì lý do gì?

Đường Chấn Anh lại nói :

- Nhưng xem ra võ công của mấy kẻ bịt mặt kia hoàn toàn không phải thuộc hàng đệ nhất cao thủ, sau hai lần động thủ, tiểu đệ với chúng tuy chưa phân định cao thấp hẳn hòi, nhưng tiểu đệ cho rằng bọn này hoàn toàn không đủ khả năng sát hại mười tám người của chúng ta vừa rồi.

Tam sư huynh Hư Lôi nói :

- Anh sư đệ nói có lý, sát nhân không lưu một vết tích, nhất định là kẻ khác...

Tứ sư huynh Hư Chấn vỗ bàn :

- Không biết hung thủ đích thực là ai?

Không khí bỗng trở nên im lặng nặng nề, ai cũng trầm tư suy nghĩ.

Tử Vi cô nương đưa mắt nhìn các vị sư huynh, nhỏ nhẹ cất tiếng :

- Theo tiểu muội suy đoán, kẻ sát hại mười tám người của chúng ta chắc là Hắc Y Nữ mà sáng nay Anh sư huynh đã thả cho đi.

Giọng nàng nhỏ nhẹ, riêng ba tiếng “thả cho đi” thì nhấn mạnh ngữ khí. Nói xong, nàng liếc xéo Đường Chấn Anh một cái.

Lời nhận định của nàng khiến ai nấy đều giật mình.

Đường Chấn Anh nhìn Tử Vi, cho rằng nàng có ý đả kích cùng quy trách nhiệm cho chàng, nhưng không tiện đối đáp, chỉ mỉm cười hỏi :

- Không biết sư muội nói thế là có gì làm bằng chứng?

Tử Vi làm như không nghe thấy, cũng chẳng lý gì đến chàng, cầm đũa gắp thức ăn lên miệng mà thủng thẳng nhai.

Đường Chấn Anh vô cùng bối rối, nhưng không thể phát tác, nghĩ bụng: “Nữ hài tử thì cái gì cũng hay cũng đúng, dù có phân trần cũng chẳng làm cho nàng hết nghi ngờ”.

Đại sư huynh Hư Vân sợ Đường Chấn Anh thẹn quá hóa giận, dễ thành đại náo, vội nói :

- Sư muội thông minh, có con mắt sắc sảo, đã nhận xét ắt có lý do, mong sư muội nói ra cho các sư huynh được học hỏi thêm.

Hư Vân hòa thượng đã đề cao như vậy, Tử Vi cô nương làm sao có thể im lặng, vội cười đáp :

- Đại sư huynh nói vậy, tiểu muội đâu dám nhận? Nếu hỏi đến bằng chứng thì tiểu muội chưa dám đoán chắc là đúng hay chưa, còn mong các sư huynh luận định thêm.

Nàng ngừng lời, nhìn Hư Vân và Đường Chấn Anh rồi mới tiếp :

- Ba chúng ta đêm qua ngồi trong phòng, nghe ngoài song có tiếng nói rất nhỏ, nhị vị sư huynh còn nhớ chứ?

Đường Chấn Anh chỉ mong có cơ hội đáp thoại với nàng, vội đáp ngay :

- Sao không nhớ, tựa hồ có tiếng nói “kỳ quái” thì phải.

Tử Vi nói tiếp :

- Nghe thanh âm thế nào?

Đường Chấn Anh chột dạ, đã hiểu ra ý của nàng, bèn đáp :

- Thanh âm rất khẽ và trong, dường như là của nữ nhân.

Lời chưa dứt, Tử Vi đã nhếch môi nói trước :

- Không phải dường như, mà đích xác là thanh âm của thiếu nữ. Nếu tiểu muội đoán không lầm, thanh âm ấy với khẩu âm của Hắc Y Nữ chỉ là một, chắc chắn là một. Cây châm nhỏ xíu nhắm vào

huyệt “Tướng Đài” của tiểu muội chính là do kẻ ở ngoài song tập kích. Chẳng phải Hắc Y Nữ sát hại mười tám nhân mạng của chúng ta mà không để lại vết tích thì còn ai vào đó nữa?

Lời Tử Vi rành rọt, quả quyết, nghe hoàn toàn có lý, mấy vị sư huynh đều thán phục, duy Đường Chấn Anh thì cúi đầu hổ thẹn.

Hư Chấn hòa thượng đột nhiên nói :

- Nhưng Hắc Y Nữ là ai mới được chứ?

Hư Lôi hòa thượng nói :

- Nếu kẻ đoạt hồn sách mệnh đúng là Hắc Y Nữ, thì nữ tặc ấy có thủ pháp sát nhân kỳ quái, võ công cao cường và thân pháp cực kỳ mau lẹ, thật là một nhân tài kiệt xuất, một đệ nhất cao thủ. Xem ra không giống với đệ tử của Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn.

Đại sư huynh Hư Vân trầm ngâm suy nghĩ.

Tử Vi nhìn các vị sư huynh một lượt, đoạn thong thả nói :

- Hắc Y Nữ có lẽ không phải là truyền nhân của Lã Chí Viễn, nhưng theo thiển ý của tiểu muội thì nữ tặc ấy đồng lộ với bọn bịt mặt, có quan hệ mật thiết với chúng. Nếu nữ tặc ấy chính là hung thủ thì bọn bịt mặt là những kẻ chuyển tống ngân bài “Đoạt Hồn Sách Mệnh”.

Nhị sư huynh Hư Tiêu từ lâu im lặng, lúc này mới vuốt râu, buột miệng nói :

- Ngu huynh cũng nghĩ như sư muội, nhưng còn có một điểm chưa làm sao hiểu nổi.

Hư Lôi hỏi :

- Là điểm gì vậy?

Hư Tiêu đáp :

- Tại sao lại phải phân chia làm hai nhóm? Nhóm đầu chuyển tống ngân bài, nhóm sau mới ra tay sát hại?

Đại sư huynh Hư Vân nói :

- Đúng vậy, huynh cũng cảm thấy khó hiểu nổi. Chẳng những thế, bốn đệ tử của Lã Chí Viễn đã y lời cảnh cáo mà đến, vậy tại sao lại còn bịt mặt ngụy trang, giấu đầu hở đuôi? Thật là nan giải.

Bỗng ngoài cửa phòng vang lên tiếng nói :

- Có điều gì nan giải, cứ nói hết ra coi?

Thanh âm rất trầm vang, nghe như tiếng chuông chùa ban mai.

Sáu người trong phòng nghe giọng biết người, không hẹn cùng reo lên hoan hỷ. Tất cả vội đứng dậy, định ùa cả ra, những đã thấy một lão nhân đầu hói nhẵn thín, có bộ râu dê trắng như cước, ung dung bước vào.

Lão nhân mặc bộ y phục rách rưới màu đen, vá chằng vá đụp, tay áo đã ngắn lại mất cả gấu, dây lưng là một thứ vỏ cây mềm tước ra, chân đi hài cỏ. Thân hình gầy như que củi, đầu thì hói nhẵn thín, dưới ánh đèn trông cứ bóng láng cả lên.

Lão nhân không đợi sáu người kia thi lễ, ngồi luôn xuống bàn ăn.

Chỉ nghe một trận xôn xao :

- Vạn Sự Thông, cơn gió lành nào đã thổi lão tiền bối tới đây vậy?

- Thông Thiên Hiểu Địa, lão tiền bối đến đúng lúc quá, đang có bao nhiêu nghi vấn chờ tiền bối lý giải đây. Tiền bối mà không giải đáp được thì còn gì là danh xưng Vạn Sự Thông?

- Nhất Trăng Đăng Chiếu Minh Thiên Hạ mà phải ăn chay thế này, không có rượu thịt e cứng lưỡi hết nói nổi.

Mấy người trẻ tuổi cứ liên tiếp trêu chọc vị lão nhân ấy.

Lão nhân hói đầu là một vị tiền bối của võ lâm, bất luận trong nội địa Trung Nguyên hoặc ngoài biên cương xa xôi, dù hắc đạo hay bạch đạo, ở trên bộ hay dưới nước, bất cứ ai có luyện qua quyền cước thì đều nghe danh của lão nhân này, không khác gì nghe sấm giữa trời, nhìn vầng trăng trên đầu.

Lão nhân họ Tang, tên Bác Cổ, vì tuổi thọ rất cao, nên kinh nghiệm lịch duyệt siêu quần, phàm mọi sự tình ân oán trong giang hồ, việc gì cũng biết, kỳ nhân kỳ sự chuyện nào cũng thông, đã nói là trúng. Bởi vậy quần hào tôn xưng lão nhân bằng các ngoại hiệu như Võ Lâm Vạn Sự Thông, Thông Thiên Hiểu Địa, Thổ Công Bất Lão Tang Bác Cổ, hoặc Nhất Trăng Đăng Chiếu Minh Thiên Hạ.

Võ Lâm Vạn Sự Thông tuy đã ngoài trăm tuổi, thuộc hàng tiền bối của tiền bối, nhưng tính nết phóng khoáng, thoải mái, không chịu ràng buộc, tự do như cá nước chim trời, luôn luôn du hí phong trần, giỡn đùa thế gian. Bất kể thân phận, nam phụ lão ấu, Võ Lâm Vạn Sự Thông đều coi như nhau, không hề phân biệt, không câu nệ lễ giáo, húy kỵ, nhưng lão nhân ghét ác như thù, ân oán phân minh.

Tang Bác Cổ có giao tình thân thiết với Võ Lâm song tôn, rất thường lai vãng, dù Song Tôn đang bế quan tại Lăng Tiêu Thiên Oan ở Lư Sơn, Tang Bác Cổ cũng bất kể, cứ xông bừa vào gặp, vậy mà

Tuyệt Trần thần ni và Vô Tướng thiền sư vẫn hoàn toàn vui vẻ tiếp kiến.

Thực ra, luận về tuổi tác và thân phận, Võ Lâm song tôn còn thua Tang Bác Cổ một bậc.

Sáu người ở đây dĩ nhiên quá quen thuộc với Tang Bác Cổ, biết rất rõ tính khí của lão nhân nên mới trêu chọc thoải mái.

Một chú tiểu đã sớm mang chén đũa tới. Tang Bác Cổ chẳng nói chẳng rằng, cầm đũa gắp lần lượt các món ăn một hồi, rồi mới cầm chung lên nhấp một ngụm, hừ một tiếng, nhăn mặt, lắc đầu nói :

- Tiệc tùng gì mà không có rượu? Lại đi lấy trà hương mạo xưng mỹ tửu...

Đường Chấn Anh rất thích trêu ghẹo đùa cợt với lão nhân vui tính, lại biết lão nhân uống rượu như nước, nên cố ý nói dối :

- Ba chữ “Vạn Sự Thông” hôm nay nên phải sổ toẹt mất thôi, có mỗi một chuyện nhỏ cũng không biết, làm sao đòi xưng là Thông Thiên Hiểu Địa?

Tang Bác Cổ miệng lưỡi sắc bén, chẳng chịu thua ai, đáp :

- Gã oa nhi chuyên ăn chay này, không mau mang rượu ra cho lão phu, lại còn đòi sổ toẹt nhã hiệu của lão phu thì thật vô lý. Ngươi bảo chuyện gì mà lão phu không biết hả? Nói mau!

Đường Chấn Anh cười hì hì :

- Thi sĩ Đỗ Tiểu Sơn đời Tống từng có bài Hàn Dạ...

Tang Bác Cổ không để chàng nói tiếp, lập tức đọc luôn:

Hàn dạ khách lai trà đương tửu,

Trúc lo thang phí hỏa sơn hồng.

Tầm thường nhất dạng song tiền nguyệt

Tài hữu mai hoa tiện bất đồng.

(Đêm lạnh khách lai trà thay rượu

Lô than nhóm sẵn lửa đương hồng

Ngoài song trăng nhạt trời hiu hắt

May có hương mai đậm tình nồng)

Đường Chấn Anh vội nói :

- Ồ, đã biết điển tích ấy, có trà rồi sao còn đòi rượu?

Tang Bác Cổ lắc đầu nói :

- Không được, không được. Người ta là tao nhân mặc khách, còn ta là thổ địa công công (thổ công) chứ không phải thi nhân. Sư huynh đệ các ngươi đừng keo kiệt nữa, mau đem loại rượu hoa quả đặc chế của Không Tĩnh tự ra đây, ít nhất phải hai vò, rồi muốn hỏi gì thì lão thổ công này mới nói.

Vừa nói vừa phẩy tay liên tục về phía sáu người, có ý giục giã.

Tử Vi cười run cả người :

- Lão thổ công đừng nôn nóng, muốn uống rượu không khó, chỉ cần giải đáp đúng một câu đố thì hài nhi bảo đảm sẽ có rượu cho lão tiền bối.

Lúc này chú tiểu đã bưng vò rượu đến cửa. Tử Vi lanh mắt lẹ tay đón lấy giấu xuống gầm bàn, nhưng mùi rượu thơm lừng đã lan tỏa khắp phòng.

Tang Bác Cổ hoa chân múa tay, miệng khen rối rít :

- Hảo tửu! Hảo tửu!

Tử Vi chìa vò rượu ra, rồi rụt ngay lại, đưa mắt cho Đường Chấn Anh, nháy nháy.

Đường Chấn Anh hiểu ý, thò tay vào túi, lấy một gói giấy, mở ra, hai tay chìa trước mặt Tang Bác Cổ, cười nói :

- Rượu hoa quả có được rót vào miệng hay không, “Vạn Sự Thông” ba chữ có bị sổ toẹt hay không, hoàn toàn lệ thuộc vào việc tiền bối có biết mấy thứ này là gì không đã.

Tang Bác Cổ nhướng mày, mắt sáng rực, cúi xem mấy thứ nằm trong lòng bàn tay của Đường Chấn Anh, kinh ngạc hỏi :

- Ngươi đào đâu ra thứ này?

Sáu người thấy vẻ kinh ngạc của lão nhân, đều trở nên chăm chú.

Tử Vi vội nói :

- Tiền bối trả lời đi đã, rồi sẽ nói cho tiền bối biết là đào ở đâu ra.

Tang Bác Cổ nói :

- Ba bông lam mai này gọi là Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai, có chứa độc dược, do nhị sư thúc của các ngươi đã bị trục xuất khỏi phái Nga Mi là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn thiết kế và chế tạo ra.

Hư Chấn hòa thượng giơ hai ngón tay cái lên nói :

- Quả không hổ danh là Vạn Sự Thông!

Tang Bác Cổ nói tiếp :

- Còn hai cây châm nhỏ gọi là Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, hoặc còn gọi là Thần Tiêu Sầu, chỉ có hai người biết chế tạo loại châm này, ấy là...

Lão nhân sắp nói tiếp, bỗng im bặt.

Sáu người chính đang muốn biết điều quan trọng nhất, đâu ngờ lão nhân cố ý dừng lời, vội hỏi :

- Hai người ấy là ai, thuộc môn phái nào vậy?

Tang Bác Cổ thấy sư huynh đệ sáu người kia quá sốt ruột, đành đáp :

- Một người là Biệt Tử Ngưu Quỷ.

Tử Vi thấy lão nhân lấp lửng, bèn hỏi :

- Lão thổ công có định uống rượu bách quả hay không đó?

Tang Bác Cổ vuốt chòm râu dê, hỏi lại nàng :

- Thế ngươi có muốn biết người thứ hai là ai hay không?

Tử Vi bưng vò rượu lên, mũi hít hít, đáp :

- Ôi, không muốn biết thì còn hỏi làm gì?

Tang Bác Cổ cầm chung, giơ ra :

- Rót rượu vào đây đi!

Tử Vi nói :

- Giảng rồi mới rót.

Tang Bác Cổ nói :

- Uống rồi mới giảng.

Một già một trẻ tranh giành thiệt hơn, khiến bốn vị hòa thượng và Đường Chấn Anh ôm bụng mà cười.

Tử Vi muốn biết người chế tạo Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm là ai, đành rót cho Tang Bác Cổ một chén.

Tang Bác Cổ dốc cả chung rượu vào miệng, hoan hỷ nói :

- Ai không uống rượu, làm sao thông hiểu lẽ càn khôn, thật đáng thương!

Vừa nói, vừa chìa cái chung không ra trước mặt Tử Vi.

Tử Vi biết lão nhân tửu lượng vô địch, bèn rót rượu vào một cái tô lớn cho lão nhân.

Tang Bác Cổ lại uống hết một hơi, rồi cao hứng ngâm một bài thơ dài.

Tử Vi đặt vò rượu xuống gầm bàn, xua xua tay cười nói :

- Thôi thôi, lão tiền bối trả nợ đi đã, cứ uống thế này biết bao giờ mới dứt?

Tang Bác Cổ lắc đầu :

- Cái con nha đầu chanh chua đáo để này, không biết có ai thèm lấy ngươi...

Tử Vi nói :

- Đã thế, hài nhi cho lão tiền bối tắm bằng rượu luôn.

Đoạn, nàng hăm hở bưng vò rượu dốc vào miệng lão nhân, vẻ mặt vờ hầm hầm giận dỗi.

Tang Bác Cổ thấy rượu đổ tung tóe, vội giơ hai tay giữ chặt chiếc vò, cười ha hả :

- Đúng là dụng tướng không bằng khích tướng.

Đoạn tự dốc rượu vào miệng mà uống ừng ực. Thoáng chốc hũ rượu nặng năm cân đã cạn sạch.

Tử Vi vừa giận vừa buồn cười, định nói vài câu, nhưng Tang Bác Cổ đã đặt vò xuống, đưa tay áo chùi miệng rồi nói :

- Các ngươi đừng nôn nóng, lão phu không mang nợ đâu. Giờ thì rượu uống xong rồi, các ngươi

hãy rửa tai mà nghe đây.

Trong phòng tức thời im phăng phắc. Tang Bác Cổ vuốt râu, thong thả nói :

- Trong võ lâm, có một vị tuổi tác xấp xỉ lão phu, nhưng võ công thì hơn hẳn ta, lại là nữ nhân, các ngươi có biết là ai hay chưa?

Tử Vi đáp :

- Tiền bối lại vòi vĩnh...

Đường Chấn Anh hỏi :

- Có phải là người được võ lâm tôn xưng là Càn Khôn Nhất Mẫu hay không?

Tang Bác Cổ gật đầu :

- Không sai, vậy là sư phụ của ngươi đã dạy điểm này.

Hư Vân hòa thượng nói :

- Càn Khôn Nhất Mẫu đã vũ hóa trên đỉnh Hoàng Sơn...

Tang Bác Cổ ngắt lời Hư Vân :

- Càn Khôn Nhất Mẫu còn sống hay không, đó là chuyện khác, hiện không bàn đến. Điều ta muốn nói, tức hai cây châm Thần Tiên Sầu kia chính là ám khí độc môn của Càn Khôn Nhất Mẫu, mấy chục năm nay trong võ lâm, uy chấn hoàn vũ, quỷ thần đều kinh, chưa ai đương nổi...

Sáu người cùng tỉnh ngộ, cùng thốt lên tiếng “ôi”. Hư Tiêu nói :

- Vãn bối từng nghe sư phụ bảo rằng, Càn Khôn Nhất Mẫu diệu khả thông huyền, đã luyện được môn tuyệt kỹ Thần Bí Đoạn Hồn chưởng. Không biết Thần Bí Đoạn Hồn chưởng cùng với Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm liên quan với nhau thế nào?

Mấy người còn lại đều đoán theo hướng đó.

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Nhi đồng dễ dạy, nhi đồng dễ dạy. Các ngươi học một biết mười, suy đoán giỏi đó. Quần hào võ lâm tuy đều biết sự lợi hại của Thần Bí Đoạn Mệnh Chưởng, nhưng lại không biết thứ chưởng ấy có kèm theo Thần Tiêu Sầu. Bí mật này ngoài Vạn Sự Thông ra chẳng một ai, kể cả sư phụ các ngươi, là có thể hay biết ngọn nguồn của nó.

Hư Lôi hỏi :

- Kèm theo Thần Tiên Sầu là thế nào?

Tang Bác Cổ đáp :

- Càn Khôn Nhất Mẫu tuy đã trăm tuổi, nhưng vẫn một thân xử nữ, nên mới luyện được Thần Bí Đoạn Hồn chưởng là một tuyệt kỹ khó nhất trong Huyền Môn Vô Tướng thần công. Đoạn Hồn chưởng ấy vô sắc, vô thanh, vô phong, hoàn toàn chỉ dựa vào tiềm lực nội gia, người bị tập kích không hề hay biết mình đã trúng chưởng. Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm được tiềm lực vô hình kia phóng đi, tự tìm đến một trong ba mươi sáu yếu huyệt sinh tử trên thân mình đối phương, đối phương tuyệt đối không thể chuẩn bị và né tránh. Đoạt Mệnh châm một khi đã phóng ra là bách phát bách trúng, không chệch một mũi, công phu đối phương càng cao, mũi châm càng tìm đến huyệt chuẩn xác hơn. Trúng huyệt rồi, nó sẽ chui và mạch, xuyên gân, theo đường máu mà đến thẳng tim, đối phương đi chưa quá bảy bước đã chết tươi, không cách gì giải cứu. Đoạt Mệnh châm còn ảo diệu ở chỗ sau khi chui vào huyệt đạo, hoàn toàn không để lộ vết tích gì, cho nên dù có kiểm tra tử thi thật kỹ, cũng không sao tìm ra chỗ tử thương, ai cũng cho rằng trúng chưởng mà chết, không ngờ là bị trúng châm mà vong. Vì thế, ba vị sư huynh đệ của các ngươi chết ở Lư Sơn mà sư phụ của các ngươi không biết vì sao họ chết và chết như thế nào là vậy.

Đường Chấn Anh và Tử Vi kinh ngạc :

- Vậy là lão tiền bối đã đến Lư Sơn Hương Lô phong?

Tang Bác Cổ gật đầu :

- Đúng vậy, chẳng những lão phu đã đến Hương Lô phong, mà còn nhận lời thỉnh cầu của sư phụ các ngươi, tạm thời đến trấn thủ nơi này, bảo hộ cho các ngươi được an toàn.

Lão nhân đang cao hứng, bỗng nghe ngoài song có tiếng cười lạnh lùng :

- Khẩu khí không nhỏ, nhưng ta hỏi ngươi liệu có đủ sức bảo hộ nổi hay chăng?

Thanh âm không cao, nhưng nghe chói tai, chứng tỏ chân lực nội gia vô cùng thâm hậu.

Sáu người giật mình, còn đang sững sờ thì Vạn Sự Thông đã biến đi đâu không rõ.

Họ vội búng mình ra khỏi phòng, nhìn quanh, nhưng cả người vừa nói lẫn Vạn Sự Thông đều biến mất tăm.

Tử Vi nói nhỏ :

- Nghe khẩu âm có vẻ rất quen.

Đường Chấn Anh nói :

- Dường như đã nghe giọng người này ở đâu rồi, nhưng nhớ chưa ra.

Cả bọn chưa biết nên truy tìm theo hướng nào, bỗng thấy từ hướng chính tây có một bóng người lao tới như một mũi tên.

Chương 4: Hoàng Sơn Tầm Địch Song Hổ Tương Đấu

Sáu người vội tản sang hai bên, ngưng thần vận khí, định xuất thủ, thì bóng đen đã đáp xuống trước mặt, chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Mấy người chưa kịp hỏi, lão nhân đã nói :

- Thua rồi!

Đoạn phất tay áo bước vào phòng.

Mấy người cũng vào theo và ngồi xuống. Tang Bác Cổ cau mày, lim dim mắt, lộ vẻ buồn bã chán chường.

Bốn hòa thượng Vân, Tiêu, Lôi, Chấn thấy vậy đã đoán được sáu, bảy phần, nên không tiện lên tiếng hỏi.

Tử Vi cô nương nào quản ngại điều đó, liền nói :

- Vừa rồi cao hứng như thế, sao lúc này lại im như thóc? Hay là bị người ta dán miệng lại rồi...

Nàng có ý trêu chọc, nhưng Tang Bác Cổ đâu còn bụng dạ để cười, ngước mắt lên trần, gằn giọng :

- Con nha đầu mất nết này nói năng xằng bậy, lão phu phải cho ngươi một bài học mới được.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Tiền bối có nhìn thấy người ngoài song hay không?

Tang Bác Cổ thở dài, giậm chân nói :

- Đừng nhắc chuyện đó nữa. Lão phu suốt đời săn nhạn, lần này bị nhạn mổ mắt, đừng nói là người, ngay đến quỷ ảnh của hắn cũng không thấy đâu. Thân pháp của hắn quá mau lẹ, thật bình sinh ta chưa hề gặp, nhưng mà...

Lão nhân ngừng một chút, mới lẩm bẩm tiếp :

- Nghe thanh âm hoàn toàn quen thuộc, có điều chưa nhớ ra là ai?

Hư Chấn nói :

- Thân pháp như thế, võ nghệ hẳn cao minh lắm?

Tang Bác Cổ nói :

- Dĩ nhiên, lão phu đoán hẳn là một ẩn sĩ ít lộ diện phong trần, nếu không thì trong đương kim võ lâm có ai lại dám công nhiên hí lộng Vạn Sự Thông ta như vậy? Hơn nữa, thân pháp lại thần tốc, phải nói là độc nhất vô nhị...

Chữ "nhị" vừa dứt, ngoài song lại vang lên tiếng nói :

- Thật vậy ư? Thế thì có tội gì đâu...

Vẫn là thanh âm của người ban nãy.

- Hai lần hý lộng. Ngươi chạy đằng trời.

Cái đầu hói loang loáng, Tang Bác Cổ đã lao mình đi đâu mất tăm, sáu người ngây cả ra, rồi cũng lao ra khỏi tịnh xá, vọt lên nóc thất mà nhìn tứ phía. Chỉ thấy Tang Bác Cổ đang dõi nhìn về phía tây, lúc này trăng nhạt sao mờ, mây mỏng gió nhẹ, không gian trầm tịch, nào thấy bóng dáng một ai.

Bỗng một vật nhỏ đen đen bay tới, phát ra tiếng rít gió se sẽ, không biết từ chỗ nào phóng ra.

- Khá khen!

Tang Bác Cổ miệng thốt, tay đã chộp được vật kia bằng hai ngón. Lão nhân giật mình, thì ra đây là một mẩu giấy viên tròn mà người kia có thể từ xa búng tới, đủ hiểu võ công đạt tới cảnh giới tối cao.

Tang Bác Cổ mở mẩu giấy ra, thấy có một hàng chữ nhỏ li ti: "Lão mà đoán được ta là ai, chỉ e vỡ đôi cái đầu hói mất đó. Nực cười!".

Không có chữ ký. Ở góc bên trái có vẽ một lão nhân râu dài không phải tăng đạo, cũng chẳng giống thường dân.

Tang Bác Cổ xem xong, lập tức tỉnh ngộ, ngửa mặt cười ha hả một trận, chỉ nghe núi rừng vang vọng. Đoạn lão nhân cao giọng nói :

- Ta hỏi ai dám hý lộng ta, hóa ra là lão quỷ ngươi. Bốn chục năm không gặp nhau, hai ta kẻ nam người bắc, hôm nay hạnh hội, lão quỷ nhà ngươi vẫn y như xưa. Còn chưa chịu lộ diện, cứ ăn sương nằm gió, lấy thiên hạ làm nhà như thế ư? Thứ cho ta không thể phụng bồi. Ta trở vào trong đây.

Đoạn lão chắp tay vái dài và bước vào trong tịnh xá.

Sáu người không hiểu Tang Bác Cổ nói và vái ai, càng thấy buồn cười, muốn hỏi cho minh bạch, liền theo cả vào phòng, ngồi xuống chỗ cũ.

Đường Chấn Anh và Tử Vi muốn xem mẩu giấy. Tang Bác Cổ cũng chẳng giấu, ném nó xuống bàn rồi nói :

- Cho các ngươi xem, các ngươi cũng chẳng hiểu đâu.

Mấy người nổi tính hiếu kỳ, đều muốn nhặt mẩu giấy lên xem, nào ngờ vừa định cầm lên, thì mẩu giấy đột nhiên tự bay ra ngoài cửa như có lực hấp từ phía đó hút ra.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng chạy tới chộp theo mẩu giấy. Bốn hòa thượng cũng định chạy ra, nhưng Tang Bác Cổ giơ tay ngăn lại :

- Các ngươi trở về chỗ ngồi đi, đuổi chẳng kịp đâu.

Đường Chấn Anh và Tử Vi không chịu, cứ lao ra. Cả hai đều có cảm giác bị chộp ở sau lưng và nhấc bổng cả lên, hết bề né tránh. Cả hai cố giãy giụa, bỗng nghe có tiếng nói vo ve bên tai, chắc là theo phép Truyền Âm Nhập Mật :

- Đừng sợ, đừng cựa quậy. Không được nói một lời về lão phu với bất cứ ai, kể cả với hai vị sư phụ của các ngươi. Hãy mang ra cho ta hai vò rượu, đặt ở trên mái nhà, lão phu sẽ tự đến lấy.

Nói đoạn, người kia thả Tử Vi và Đường Chấn Anh xuống đất.

Hai người tuy không nhìn thấy mặt người kia, nhưng nghe thanh âm thì đã nhận ra chính là vị quái lão đã dùng Bát Nhã thần công của Phật môn mà phong bế ba mươi sáu yếu huyệt sinh tử cho hai người bữa trước.

Họ đặt chân xuống đất, ngoảnh nhìn lại đã chẳng thấy ai, bèn chắp tay vái dài, rồi cũng bước vào phòng. Không đợi người khác hỏi, Đường Chấn Anh đã hớn hở nói với Hư Vân :

- Thỉnh đại sư huynh thưởng cho tiểu đệ một vò rượu.

Tử Vi cũng giơ tay nói :

- Đại sư huynh cho tiểu muội một vò với.

Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ quả không hổ danh Thông Thiên Hiểu Địa, thấy đôi trẻ đòi rượu, đã đoán ra tám, chín phần rằng lão quỷ nọ xưa nay như thần long vốn chỉ lộ đuôi mà giấu đầu, cuối cùng lại phá lệ cũ, lộ diện mà sai đôi trẻ mang rượu ra cho lão ta. Biết vậy, nhưng Vạn Sự Thông chỉ mỉm

cười nói :

- Vòi rượu có phải là để thết đãi lão phu hay không đó?

Tử Vi bĩu môi :

- Tiền bối đã uống hết cả vò rồi, còn đòi gì nữa?

Hư Vân hòa thượng chưa hiểu dụng ý xin thưởng rượu của đôi trẻ, cười hỏi :

- Rượu bách quả tuy là vật quý trong tự, nhưng nếu sư đệ và sư muội muốn uống thì cũng không cần phải khách khí. Huynh bảo họ mang lại là được thôi. Song tại sao lại phải mỗi người một vò?

Đôi trẻ thật khó trả lời, nói ra thì làm trái lời dặn của quái lão, không nói thì đại sư huynh sẽ nghĩ sao? Thế là cứ ấp a ấp úng như gà mắc tóc.

Bốn vị sư huynh thấy thế càng khó hiểu, cứ nhìn đôi trẻ chăm chăm, khiến đôi trẻ càng lúng túng hơn. May sao, Tang Bác Cổ đã đỡ lời cho họ :

- Hư Vân, hai oa nhi này đã không nói được thì ngươi cũng đừng căn vặn nữa, để rồi sẽ hỏi lão quỷ Biệt Tử Ngưu sau vậy. Mau đem rượu ra đi.

Bốn vị sư huynh đã ngoại ngũ tuần, nghe vậy thì đoán việc này hẳn có nguyên do, nên cũng không hỏi thêm, bèn lệnh cho mang rượu tới. Lát sau, chú tiểu bưng hai vò rượu lại, đôi trẻ mừng rỡ, mỗi người tiếp lấy một vò, cúi mình cảm tạ đại sư huynh, rồi quay sang gật gật đầu với Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ, đoạn sánh vai nhau bước ra cửa.

Vừa ra ngoài, bỗng kỳ quái thay, hai hũ rượu tuột khỏi tay bay lên trên mái, bên tai vo ve tiếng nói :

- Các ngươi trở vào đi.

Đường Chấn Anh và Tử Vi tuy muốn búng người nhảy lên, nhưng không dám vi phạm, đành vái dài rồi quay mình trở vào phòng.

Đôi trẻ bưng vò rượu ra ngoài, bốn vị sư huynh đã ngơ ngác khó hiểu, nay lại thấy họ tay không trở vào ngay thì càng ngạc nhiên, song cũng chẳng tiện hỏi.

Tang Bác Cổ chờ đôi trẻ ngồi xuống, cười hỏi :

- Xem ra hai đứa ngươi rất thảo, vậy có thể cho lão phu một vò rượu nữa được chăng?

Tử Vi bỗng chợt nhớ, nói :

- Khoan đã, khoan đã, tiền bối uống hết cả vò rượu, nhưng chưa trả lời xong câu hỏi.

Tang Bác Cổ nói :

- Có gì chưa xong?

Tử Vi đáp :

- Tiền bối bảo thế gian có hai người chế tạo được Thần Tiên Sầu, nhưng tiền bối mới kể có một vị là Càn Khôn Nhất Mãi, còn người thứ hai là ai?

Tang Bác Cổ vỗ tay xuống bàn, nói :

- Cái con nha đầu ế chồng này, sao mà nhớ dai thế không biết?

Mấy người cùng cười ồ lên, Tử Vi thì vừa tức vừa thẹn, nhưng chưa biết đối đáp thế nào.

Tang Bác Cổ nói tiếp :

- Người thứ hai biết vận dụng Thần Tiên Sầu mà không đoán ra được ư? Đã bảo nó là độc môn ám khí của Càn Khôn Nhất Mẫu, thì ngoài đệ tử của lão bà ấy ra, vậy còn ai vào đấy nữa?

Hư Vân hỏi :

- Càn Khôn Nhất Mẫu cũng thu nạp đệ tử ư?

Tang Bác Cổ cười :

- Các ngươi thật không biết gì hết, mấy năm nay trong võ lâm nổi lên nhiều cao thủ võ nghệ siêu quần.

Hư Vân đáp :

- Người khác không hiểu đã đành, Vạn Sự Thông hẳn phải biết rằng từ hồi sư phụ của chúng vãn bối đến Lư Sơn bế quan, ba năm nay chúng vãn bối không rời Kim Đỉnh một bước, vậy làm sao mà biết được tin tức gì của võ lâm kia chứ?

Hư Chấn không nhịn được, bèn nói :

- Thỉnh lão tiền bối mau nói xem, đệ tử của Càn Khôn Nhất Mẫu là ai vậy?

Mọi người đồng thanh khen phải, Tang Bác Cổ thong thả nói :

- Nữ oa nhi ấy không ai biết tính danh là gì, chỉ biết nàng được sư phụ chân truyền, lại đẹp như tiên

sa, chưa hạ sơn đã hạ thủ giết chết tươi mấy tên đại ma đầu trong giang hồ, nên danh sĩ võ lâm bất kể lớn nhỏ đều lấy làm vinh hạnh nếu được kết giao với nàng, mọi người tặng nàng nhã hiệu là Lăng Ba Nhất Yến, danh tiếng lẫy lừng trong võ lâm, giang hồ.

Tử Vi rúng động, vội hỏi :

- Lão tiền bối đã gặp nàng ta hay chưa?

Tang Bác Cổ gật đầu, chòm râu dê đung đưa :

- Không gặp thì sao dám nói!

Tử Vi lại hỏi tiếp :

- Đã gặp, vậy tiền bối thử nói xem, tướng mạo và trang phục của nàng ta như thế nào?

Tang Bác Cổ thấy Tử Vi hỏi là tất có ẩn ý, bèn cười ha hả :

- Cùng giới với nhau có khác, ta vừa bảo nàng ta đẹp như tiên, danh tiếng lẫy lừng, thì con nha đầu đáo để này đã truy vấn dồn dập ngay rồi. Nói về tướng mạo của Lăng Ba Nhất Yến, thì thứ cho lão phu nhiều tuổi tác này không thể dùng lời để miêu tả, chỉ có thể nói là đẹp đến mức... khó tả nổi.

Ngừng một chút, bỗng lão nhân như chợt nghĩ ra, nói tiếp :

- Lăng Ba Nhất Yến đẹp tới mức nào thì ngươi cũng khỏi cần hỏi, ngươi cứ tự ngắm mình là biết nàng ta... hai người đẹp như nhau đó.

Lời này đã vui vẻ lại tinh quái, không rõ là thật hay giả, nhưng mấy người nghe cùng cười ồ cả lên.

Tử Vi đỏ mặt :

- Vãn bối hỏi tướng mạo của Lăng Ba Nhất Yến, ai cần lão tiền bối đem ra so sánh, vãn bối không chơi với tiền bối nữa...

Tang Bác Cổ nói :

- Ngươi đừng có hờn dỗi như trẻ lên ba. Ai trêu chọc ngươi làm gì? Nói cho cùng, trên trán Lăng Ba Nhất Yến, ngay chính giữa có một đường gân xanh, lúc bình thường không lộ rõ, nhưng khi đường gân ấy nổi rõ, tất nàng ta phải giết người mới xong. Bởi tính khí nàng ta nóng như lửa, rất dễ bị kích động, do đó, hai phái chính tà trong võ lâm tuy ngưỡng mộ tài sắc của nàng, nhưng chẳng mấy ai dám gặp nàng.

Hư Tiêu ngạc nhiên nói :

- Sách viết Hoàng Sào đời Đường sinh ra có ba đường gân xanh trên trán, phạm sát giới, nên về sau tạo phản giết hàng vạn người. Nay lại xuất hiện Lăng Ba Nhất Yến có một đường gân xanh, chỉ e võ lâm lâu nay thái bình sắp bước vào một đại kiếp nạn.

Nói đoạn, chắp hai bàn tay mà niệm Phật hiệu.

Tử Vi lẩm bẩm một mình :

- Lăng Ba Nhất Yến... Yến... Yến... Yến...

Bỗng nàng kêu “ối” một tiếng, tựa hồ chợt nhớ ra điều gì, hỏi Tang Bác Cổ :

- Có phải nàng ta mặc võ phục màu đen, đầu mặt đều bịt vải đen phải không?

Tang Bác Cổ sững người, nói :

- Thì ra ngươi cũng đã gặp nàng ta? Vậy sao còn hỏi lão phu?

Tử Vi thấy mình đoán trúng thì rất cao hứng, nhưng nhớ đến cảnh Đường Chấn Anh săn sóc Hắc Y Nữ trong rừng sáng nay thì uất ức, không tiện bộc lộ, chỉ nói :

- Gặp thì có gặp, lão tiền bối thấy hai cây châm kia chính là Thần Tiên Sầu mà nàng ta phóng vào người chúng vãn bối đó. Mười tám người của tệ phái chắc đều chết bởi tay nàng ta, có điều là...

Nàng liếc sang phía Đường Chấn Anh, rồi mới nói tiếp :

- Nàng ta đã được một vị chính nhân quân tử tha cho đi rồi.

Đường Chấn Anh thấy Tử Vi quả thật nghi ngờ chàng, thì không nhịn được, vội phân trần :

- Sư muội, nói thì nói, cười thì cười, sư muội bảo ngu huynh tha cho Hắc Y Nữ chỉ có trời hiểu được. Việc này liên quan đến thanh danh của sư môn, sư muội nên phát ngôn thận trọng. Bảo ngu huynh tha cho địch nhân đi, liệu rằng ngu huynh có ngăn cản được nàng ta chăng? Huống hồ khi ấy đâu đã biết nàng ta là ai?

Bốn vị sư huynh sợ đôi trẻ nổi nóng mà khó bề cứu vãn, vội ngăn lại. Tang Bác Cổ nhân đó bảo Hư Vân kể lại tóm tắt những sự việc phát sinh gần một tháng nay ở Không Tĩnh tự. Nghe xong, lão nhân thở dài :

- Ta ở Lư Sơn Hương Lô phong nghe sư phụ của các ngươi bảo, nếu căn cứ vào chữ số đánh dấu trên mặt nạn nhân, kẻ địch đã sát hại mười lăm người, nào ngờ ta vội tới đây ngay, mà trong ba ngày

qua lại thêm ba người nữa mất mạng. Ngộ Huyền thoát chết quả là số hắn được cát tinh chiếu rọi. Anh nhi và Vi nhi lại được Bát Nhã thần công phong bế huyệt mạch nên mới không chết vì Thần Tiên Sầu. Người cứu giúp các ngươi chính là vị cao nhân vừa rồi đó…

- Còn chưa chịu im đi!

Cánh cửa sổ không gió mà tự mở, vang vọng câu nói và hai vệt đen như hai trái cầu bay thẳng tới cái đầu hói nhẵn thín của Tang Bác Cổ.

Tang Bác Cổ cười ha hả, giơ tay tiếp lấy hai vật đó, chính là hai cái vò rượu, và nói vọng ra :

- Ta tốn bao nhiêu nước bọt mới kiếm được một vò rượu, lão quái vật nhà ngươi chẳng phí công sức gì lại được gấp đôi, chiếm tiện nghi quá đáng đó.

Mọi người lại cười ồ, nhưng lần này không ai lao ra ngoài vì biết có ra cũng chỉ vô ích.

Hư Vân bỗng hỏi Tang Bác Cổ :

- Càn Khôn Nhất Mẫu là một lão quái bà lang thang góc biển chân trời, hành tung bất định, không quan tâm đến thế sự thị phi. Vậy tại sao đệ tử của lão quái bà là Lăng Ba Nhất Yến lại liên thủ với Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn để đến đây chống đối tệ phái, những mong lão tiền bối chỉ giáo tỏ tường.

Tang Bác Cổ trầm ngâm, tựa hồ khó nói, nhưng rồi cũng thong thả đáp :

- Việc này chắc có ẩn tình vô cùng phức tạp, chính lão phu đang muốn xác minh điều này, nhưng đến nay vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng. Vì vậy, lão phu chưa thể nói cho các ngươi biết được.

Hư Chấn nôn nóng nhìn Tang Bác Cổ nói :

- Đã vậy thì không hỏi nữa, nhưng xin tiền bối cho biết Lã Chí Viễn hiện ở nơi nào?

Tang Bác Cổ đáp :

- Sau khi bị bại dưới tay sư phụ các ngươi, Lã Chí Viễn tức giận bỏ đi, ra mãi ngoài biên cương, ngày đêm khổ luyện để báo cừu, thề sẽ trở lại đoạt cho bằng được sư thúc Mai Phụng Quyên của các ngươi. Thấm thoát đã ngót ba mươi năm, hắn bèn trở lại Trung Nguyên, đến Nga Mi Kim Đỉnh tìm sư phụ các ngươi thanh toán món nợ, vì không gặp, hắn bèn định rằng ba năm sau sẽ quay lại, nhưng hắn không trở về nơi biên cương xa xăm, mà đem đệ tử đến ẩn cư trong dãy Hoàng Sơn, kiến trúc trang viện, nhưng đó là ta chỉ nghe đồn, chứ chưa tận mắt chứng kiến.

Đường Chấn Anh từ nãy giờ không nói gì, nhưng vừa nghe bảo Lã Chí Viễn đang ở Hoàng Sơn,

vội hỏi :

- Trang viện của Lã Chí Viễn ở đâu, Vạn Sự Thông ắt phải biết chứ?

Tang Bác Cổ nghe giọng nói của Đường Chấn Anh, đoán có ẩn ý, lắc đầu đáp :

- Quả thật điều này cả Vạn Sự Thông ta cũng đành chịu.

Đường Chấn Anh nói :

- Thế thì không còn xứng với ngoại hiệu Vạn Sự Thông...

Tang Bác Cổ đáp :

- Khổng Tử dạy: biết nói là biết, không biết nói là không biết, chính là biết vậy. Tiểu oa nhi nhà ngươi đòi ta nói xàm nói bậy hay sao?

Đường Chấn Anh từ nhỏ sống ở Nga Mi Kim Đỉnh, không rời sư phụ nửa bước, chưa ra giang hồ, cho đến khi theo sư phụ đến Lư Sơn. Có thể nói đó là lần đầu tiên đi xa, đâu biết địa lý Trung Nguyên, ngay địa danh Hoàng Sơn mà chàng cũng chỉ hiểu đại khái mà thôi.

Cho đây là cơ hội hiếm có, chàng vội hỏi :

- Hoàng Sơn có phải là ở vùng hạ lưu Trường Giang, thuộc vùng Hoàn Nam, cách Lư Sơn không bao xa chăng?

Tang Bác Cổ thấy chàng hỏi cặn kẽ, chỉ gật đầu không đáp.

Tử Vi cô nương thấy Đường Chấn Anh cứ hỏi xoáy vào địa danh Hoàng Sơn, thì bất giác chột dạ, không hiểu vì sao tim cứ đập dồn dập, mặt lộ vẻ buồn buồn.

Lúc này đêm đã khuya, gió thu lạnh thổi từng cơn, mọi người đã hết hứng thú trò chuyện, bèn sai dọn dẹp chén đũa, rồi ai nấy tự tìm chỗ nghỉ ngơi ở trong Vô Tướng tịnh xá, hoặc ngồi thiền, hoặc nửa nằm nửa ngồi trên ghế tựa tùy ý muốn.

Tang Bác Cổ tính tình khoáng đạt, không chút câu nệ, đã tựa vào chiếc kỷ lớn ở gian ngoài mà ngủ.

Bốn vị hòa thượng đều là cao tăng đắc đạo, vừa nhập định đã ở cảnh giới phiêu diêu vô ngã.

Đường Chấn Anh thấy năm vị kia đã nghỉ ngơi, chỉ còn Tử Vi đứng tựa cửa, chàng định bước tới gọi nàng, nhưng lại thôi, để tránh sự đấu khẩu, chàng bước sang bên cạnh.

Cử chỉ của chàng, Tử Vi đều biết rõ, tâm ý của chàng, nàng cũng hoàn toàn minh bạch. Có điều là nàng nổi tính tự ái trẻ con, nếu nàng làm lành với chàng trước, hóa ra là thua chàng, thế là đứng im, tưởng rằng chàng nhất định sẽ tới bên cạnh nàng.

Đường Chấn Anh thì lại ngượng nghịu, thật thà, đâu có hiểu tâm lý thiếu nữ. Tử Vi thấy chàng đi sang gian phòng khác, khó tránh khỏi thất vọng, nhưng cũng không tiện đi sang đó, bèn vào góc phòng ngồi xuống một chiếc ghế dựa.

Người có tâm sự thường khó ngủ, Tử Vi nhắm mắt hồi lâu vẫn không ngủ được, càng nghĩ ngợi lung tung, bèn ngồi tĩnh tọa ngay ngắn, muốn vận khí điều tức, nhưng vẫn không rũ bỏ được tạp niệm để nhập định. Bao nhiêu ý nghĩ cứ dồn dập kép đến. Hôm nay nàng cứ liên tục lườm nguýt, giận dỗi với Đường Chấn Anh, hoàn toàn là vô ý thức, ngay bản thân nàng cũng không hiểu tại sao mình lại như thế.

Bảo là nàng giận ư? Căn bản không phải vậy.

Bảo là nàng đố kỵ ư? Nàng đâu phải hạng thiếu nữ như vậy...

Huống hồ nàng đã thấy rõ chân tướng của việc Đường Chấn Anh tương cứu cho Hắc Y Nữ kia.

Vậy tại sao nàng lại như thế?

Nên biết Tử Vi tính tình cao ngạo, được sư phụ Tuyệt Trần thần ni sủng ái như hài nhi, hơn hẳn hàng trăm nữ đệ tử khác, đến khi gặp Đường Chấn Anh ở Lư Sơn, đúng là hữu duyên tương phùng, từ đó nàng đã dành hết mọi tâm ý cho chàng. Hôm nay thấy chàng tiếp cứu Hắc Y Nữ, tuy thừa biết là không có tình ý gì, nhưng dường như từ trong tiềm thức có điều gì đó cứ muốn phát tác mà chính nàng cũng không hiểu nổi.

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng cảm thấy đối với chàng, nàng có chút quá đáng, bèn hối hận nghĩ thầm: “Anh ca là người thực tâm, chàng khổ tâm như vậy là tốt đó!”.

Bỗng nhớ đến vừa rồi chàng có hỏi Tang Bác Cổ về địa điểm của Hoàng Sơn, không chừng chàng có ý đi Hoàng Sơn cũng nên?

Người ta bảo “tâm nữ nhi sáng như sao, sắc như kim”, Tử Vi vừa nghĩ thế bỗng thấy lạnh sống lưng, không ngại ngần ý tứ gì nữa, chạy vụt ngay sang phòng bên. Ngọn đèn trên bàn chỉ còn bằng hạt đậu, trong phòng tối mờ mờ, nào thấy bóng ai?

Tử Vi giật mình, nhìn kỹ trên bàn thấy một mẩu giấy bằng ba ngón tay, trong đó viết:

“Đi rồi về thôi, không cần phải lo.

Đường Chấn Anh”.

Tử Vi nhặt mẫu giấy, nóng lòng sốt ruột, mở cửa sổ nhìn ra, thấy trời gần sáng, nghĩ rằng nếu không đuổi theo chàng ngay lúc này, chờ khi mọi người tỉnh giấc thì hết bề đi được, bèn nhặt cây bút lên, viết thêm hai chữ Tử Vi vào mẫu giấy, đặt xuống cạnh đĩa đèn, đoạn băng mình qua cửa sổ, chọn những chỗ kín đáo mà lẻn đi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi Không Tĩnh tự.

Tiểu cô nương nóng lòng sốt ruột, chỉ hận không có cánh mà bay cho kịp ý trung nhân. Nàng thắt chặt dây lưng, buộc túm ống quần mà lao đi như hổ đói chồm tới con mồi. Chỉ thấy chim chóc, khỉ vượn trong rừng giật mình kinh hoảng bay nhảy loạn xạ mỗi khi nàng vọt qua. Chẳng mấy chốc, nàng xuống tới sơn khẩu thì vầng dương vừa mọc đỏ ối ở chân trời.

Buổi sớm mai, đường lớn còn vắng tanh, Tử Vi lập tức thi triển khinh công thân pháp mà lao đi như tên bắn về phía trước. Chưa đầy một giờ đã tới bến sông Lạc Sơn, cách Nga Mi Kim Đỉnh ngót trăm dặm.

Nàng đứng trên bờ, nhìn dòng sông chảy cuồn cuộn về phía đông, chần chừ suy tính. Nguyên từ đây tới Ba huyện, nếu đi tắt đường bộ thì nhanh, còn theo đường thủy phải vòng vèo xa hơn hai ba lần, nàng muốn theo đường bộ, nhưng sẽ rất khó đi, nếu tìm mua ngựa, sợ tốn thời gian. Còn thuê thuyền tuy đỡ tốn sức, nhưng chỉ e Đường Chấn Anh đi theo đường bộ thì làm sao đuổi kịp chàng?

Đang do dự, bỗng nàng thấy có một chiếc thuyền đang băng băng lao tới, cửa sổ khoang thuyền mở rộng, từ trong có tiếng người liên tiếp gọi tên nàng.

Tử Vi lấy làm kỳ quái, chưa hiểu tại sao lại có người biết nàng, nhìn và nghe kỹ, bỗng giật mình.

Thì ra người kia chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Tử Vi ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối sao đến đây nhanh vậy?

Tang Bác Cổ vuốt râu đáp :

- Ta đã ngủ được một giấc trên thuyền, tiểu nha đầu nhà ngươi mới tới.

Đoạn lão nhân nhe răng tựa hồ như cười.

Tử Vi thầm thán phục thân pháp thần tốc của lão nhân, nghĩ: “Lúc mình đi, lão còn ngủ, vậy mà lão lại đến đón đầu ở đây...”

Tang Bác Cổ giục nàng :

- Còn đứng ngây ra đó, mau xuống thuyền đi.

Tử Vi nhảy xuống thuyền, chui vào khoang rồi hỏi :

- Đi đâu bây giờ?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta tưởng phải hỏi ngươi câu đó.

Tử Vi nói :

- Đi đường thủy chậm quá, nếu sư huynh của vãn bối đi đường bộ thì đuổi sao cho kịp?

Tang Bác Cổ cười :

- Chúng ta đi chuyến này không phải là đuổi theo, mà là để tiếp ứng.

Tử Vi chưa hiểu ý, hỏi :

- Nghĩa là thế nào?

Tang Bác Cổ cười :

- Ngươi tinh ma như quỷ, thử nghĩ một chút coi.

Tử Vi chợt hiểu, nói :

- Có phải tiền bối cho rằng Đường Chấn Anh đã quyết chí đến Hoàng Sơn, thì dù có đuổi kịp, chàng cũng chẳng chịu quay về?

Tang Bác Cổ gật đầu, nói :

- Chính thế, cho nên chúng ta không cần đuổi gấp, cứ xuôi thuyền đến Hoàng Sơn, bảo đảm ngươi tìm thấy gã sư huynh của ngươi là được...

Tử Vi lại hỏi :

- Tiền bối đã nhận lời ủy thác của sư bá tiện nữ, giúp cho tệ phái trấn thủ Không Tĩnh tự, đề phòng bất trắc kia mà? Nay tiền bối đi Hoàng Sơn, há chẳng...

Nên biết Tang Bác Cổ sau khi ngủ, không phát hiện Đường Chấn Anh bỏ đi, nhưng lúc Tử Vi ra đi thì lão nhân đã biết. Lão nhân sang phòng bên, thấy mẫu giấy thì nghĩ: “Anh nhi hẳn là đến Hoàng Sơn tìm Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến để báo cừu, thật chẳng khác gì con thiêu thân lao vào lửa. Mà

để lộ tin tức khiến hắn đi Hoàng Sơn lại là ta, lỡ hắn có bề nào thì ta còn mặt mũi đâu mà gặp Vô Tướng thiền sư? Hơn nữa, Không Tĩnh tự đã có lão quái quỷ kia ngầm bảo hộ, khỏi cần lo”.

Do đó, Tang Bác Cổ cũng viết một câu trên mẫu giấy, rồi lập tức lên đường. Lão nhân đã là bậc quái kiệt, có thuật phi hành thần tốc, lại gặp thuyền, nên vừa rồi đã đuổi kịp Tử Vi, nay nghe Tử Vi nhắc đến chuyện ủy thác, liền ngắt lời nàng :

- Ngươi nói đúng, nhưng khỏi cần lo. Ở Không Tĩnh tự đã có lão quái vật nọ, bảo đảm bình an vô sự.

Tử Vi gật đầu, thế là chủ thuyền nhổ sào, cho thuyền chạy ra giữa dòng, kéo buồm lên rồi thuận giòng theo gió trôi đi vùn vụt. Tử Vi có được Tang Bác Cổ cùng đi thì vô cùng hoan hỷ.

Lại nói Đường Chấn Anh sau khi đi khỏi Không Tĩnh tự, cứ một mạch mà chạy, đến bên Lạc Sơn thì trời sắp sáng. Chàng muốn vượt sông mua ngựa mà đi, đến huyện Ba sẽ lại đáp thuyền, nhưng thấy trời còn sớm, sợ không mua ngay được ngựa, vừa hay lại có thuyền ghé bến sẵn sàng chờ thuê, chàng bèn xuống thuyền cho đỡ vất vả.

Chàng sợ có người đuổi theo nên giục thuyền đi gấp, con thuyền căng buồm thuận gió xuôi dòng, trôi băng băng, qua Tam Môn hiệp, qua Động Đình, đến Võ Xương, chỉ mất một ngày. Tối hôm ấy đến bến Cửu Giang, chàng đứng ở mũi thuyền nhìn lên, thấy thế núi trùng điệp, xanh ngát một màu, chính là Lư Sơn Hương Lô phong, nơi sư phụ và sư thúc đang bế quan luyện công. Chàng vội vái một vái, lim dim mắt nói nhỏ :

- Anh nhi lỗ mãng và thiển cận, không thận trọng đã cứu lầm thích khách, phóng thích cừu nhân, nên vô cùng hổ thẹn và khó thấy yên lòng. Trộm nghĩ chỉ có cách đến Hoàng Sơn thâm nhập hang hổ, bắt sống Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến, lấy máu trả máu để tế vong linh các đồng môn bị chết oan và đền ơn sư phụ. Nay qua Lư Sơn, xin lượng thứ cho Anh nhi nóng lòng sốt ruột, không thể vấn an sư phụ, lại tự ý hành động. Những mong chuyến này đi Hoàng Sơn, dựa vào uy đức của sư phụ, dưới sự che chở của phái Nga Mi chúng ta mà tận diệt địch nhân, kết liễu oan nghiệt. Xin sư phụ hiểu cho thành tâm của Anh nhi.

Khấn xong, chàng mở mắt ra, thuyền đã đi được hàng dặm, Lư Sơn lùi dần về phía sau.

Gió thổi lồng lộng, thuyền trôi như tên bắn, không đầy một giờ đã đến Bành Hồ, chủ thuyền kêu Đường Chấn Anh. Chàng lên bờ tìm mua ngựa, hỏi kỹ đường, rồi phóng ngựa về phía Hoàng Sơn.

Từ Bành Hồ đến Hoàng Sơn hơn hai trăm dặm, chỉ thấy Đường Chấn Anh ra roi quất ngựa, bụi tung mù mịt dưới vó ngựa, sớm hôm sau đã tới chân dãy Hoàng Sơn.

Hoàng Sơn là dãy núi trùng điệp, cao ngàn trượng, có nhiều ngọn cao vút. Đường Chấn Anh

ngẩng nhìn, thầm nghĩ đi tìm trang viện của Lã Chí Viễn ở đây thật chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Chàng do dự giây lát, cuối cùng cũng chẳng nghĩ thêm, lại ra roi, con ngựa lập tức theo con đường mòn chạy lên núi.

Đường núi ngoằn ngoèo, đi chán một hồi lại nhìn thấy đoạn đường đã qua, gió thu se sắt, lá vàng rơi lả tả, vài ngôi am tự, nhưng lên đến lưng chừng núi, chỉ còn cây rừng dày đặc, chim chóc ríu rít, tuyệt không một bóng người.

Đừng nói tìm Lã Chí Viễn, ngay muốn tìm một người để hỏi đường cũng khó. Bước sang giờ ngọ, Đường Chấn Anh đã đi liên tục một đêm nửa ngày, bỗng thấy đói cồn cào, khát khô cổ, tự trách mình không mang theo chút lương khô. Giá có Tử Vi sư muội cùng đi, hẳn nàng đã lo liệu chu đáo.

Bỗng nghe có tiếng nước chảy từ phía sau một cánh rừng vọng lại, chàng nghĩ đã không được ăn, có nước uống cũng tốt, bèn cho ngựa xuyên rừng đi về phía đó.

Hết cánh rừng, trên vách núi đối diện có một con suối chảy từ trong núi ra, nước bắn thành màn tung tóe, tụ thành một cái hồ nhỏ, thông ra một khe suối.

Bỗng chàng nhìn thấy một hòa thượng đang cúi mình, hai tay vục hai chiếc hồ lô xuống hồ lấy nước. Chàng mừng rỡ, reo to và phi ngựa tới.

Nào ngờ vị hòa thượng kia ngẩng lên, thấy một chàng trai anh tuấn, lưng đeo binh khí thì tái mặt, vội vã xách hai chiếc hồ lô đầy nước mà chạy, chẳng nói chẳng rằng, cứ thế mà cắm đầu chạy xéo vào cánh rừng.

Đường Chấn Anh ngạc nhiên, nghĩ rằng vị hòa thượng này chắc là tà đạo, mình đâu phải là hổ mà lão ta sợ mình ăn thịt lão ta. Đã có hòa thượng, ắt phải có am tự, mình phải đuổi theo lão ta mới được.

Nghĩ vậy, chàng bèn giục ngựa lao theo.

Vị hòa thượng thấy chàng đuổi theo, dĩ nhiên càng chạy nhanh hơn, hết cánh rừng, vọt lên chỗ núi đá lởm chởm để ngựa không đi được.

Đường Chấn Anh thấy vị hòa thượng dùng thủ đoạn ấy, lập tức nghi ngờ, liền phi thân khỏi yên ngựa mà đuổi bộ. Được một lát, sườn núi vòng sang hướng khác, ở phía đó là bình địa, có một rừng trúc, cây lá rậm rạp, không thấy vị hòa thượng kia đâu nữa.

Đường Chấn Anh tìm một hồi, thấy rừng trúc cứ trải dài vô tận, không có đường ra, chẳng hiểu vị hòa thượng ấy biến đi đâu. Chàng chợt nghĩ ra cách vọt lên ngọn cây để quan sát tứ phía, thấy xung quanh rừng cây rậm rạp, nhưng mé bên hữu cách chỗ chàng chừng mười trượng, có một khuyết khẩu. Chàng bèn đề tụ chân khí vào Đan Điền, thi triển “Bát Bộ Đăng Không Thảo Thượng Phi” băng tới

chỗ khuyết khẩu, thấy nơi đó đất bằng phẳng, sáng hẳn ra.

Dưới chân lá phong đỏ trải thảm, những cây phong xen với những cây cổ tùng xanh rì, thấp thoáng sau những tán lá cành cây là một bức tường màu hồng và ngói lục, thì ra là một tòa cổ tự.

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Hóa ra lão hòa thượng ở đây!”.

Chàng men tới gần, thấy tòa cổ tự khá rộng, nhưng đã nhiều năm không được tu sửa, vôi vữa loang lổ hư hoại nhiều chỗ, cảnh tượng thê lương.

Trên cổng có đề ba chữ Phật Âm Tự, hai bên có hai cây cột đắp hình con rồng uốn lượn và một đôi liễn.

Phật cảnh tịnh thổ, phiến thảo thốn mộc ngộ thiền ngữ.

Âm Chấn mê hồn, lạp sa trích thủy phá trần duyên.

Đường Chấn Anh đọc xong, kinh ngạc nghĩ thầm: “Thì ra đây là đệ nhất đại tự ở Hoàng Sơn, từng nghe sư phụ kể vị hòa thượng trụ trì là một cao tăng võ nghệ cao cường ẩn cư, ít lộ diện trần thế, nên mọi người đặt cho ngoại hiệu là Thiên Ngoại Cô Tăng. Hôm nay vô tình đến đây, mình phải vào trong tự bái kiến”.

Thế là chàng phủi bụi bặm trên người tử tế, rồi mới bước vào trong tự.

Từ trên đại hùng bảo điện, có một vị hòa thượng tuổi ngoại tứ tuần diện mạo hiền từ hòa nhã, bước ra hỏi :

- Chắc hẳn tiểu thí chủ muốn vào thăm chùa?

Đường Chấn Anh tuy không tu hành, nhưng xuất thân Phật môn, nên rất tôn kính các vị tăng lữ, nghe vị hòa thượng hỏi, vội cúi mình vái và đáp :

- Tại hạ có việc đi ngang qua đây, nghe danh quý tự đã lâu, một lòng ngưỡng mộ, nên mới vào thăm để được đại khai nhãn giới.

Vị hòa thượng nói :

- Tiểu thí chủ quá khen, tệ tự không dám nhận. Vì đã lâu năm không tu sửa, tệ tự chẳng còn được như xưa, e không làm vừa lòng nhã ý của tiểu thí chủ.

Đường Chấn Anh thấy hòa thượng khiêm nhường, vội nói :

- Đại sư hà tất quá khiêm nhường, nếu vậy tại hạ không dám làm phiền.

Hòa thượng thấy Đường Chấn Anh nhã nhặn, lễ phép, bèn né sang bên, giơ tay mời vào. Chàng cũng không khách khí, liền mỉm cười gật đầu, theo hòa thượng vào nơi tọa định của phương trượng. Chủ hỏi khách :

- Tiểu thí chủ có lẽ hôm nay chưa dùng bữa?

Đường Chấn Anh nghe hỏi, bụng bỗng cồn cào, vội đáp :

- Thưa đúng vậy, tại hạ từ xa tới đây, quả rất đói bụng, nếu có thể phiền quý tự, thật vô cùng cảm kích.

Hòa thượng lui ra không lâu, có chú tiểu bưng đồ ăn và cả rượu vào. Đường Chấn Anh ăn ngốn ngấu hết sạch, vị hòa thượng lại bưng trà vào, nói :

- Tệ tự đạm bạc, không có của ngon vật lạ khoản đãi tiểu thí chủ, mong tiểu thí chủ lượng thứ cho.

Đoạn rót trà đầy chung.

Đường Chấn Anh cúi mình đáp :

- Đa tạ đại sư, tại hạ được khoản đãi thế này thật là áy náy.

Hòa thượng nói :

- Sắc diện của tiểu thí chủ dường như có chuyện gì, nếu muốn lên trên núi tiếp, e khó tìm đường, trộm hỏi thí chủ từ đâu tới đây?

Rõ ràng hòa thượng tỏ ý nghi ngờ.

Đường Chấn Anh hồi đáp thẳng thắn :

- Tại hạ từ xa tới đây là muốn tìm một người, nhưng chỉ biết y ở trong núi chứ chưa rõ ở chỗ nào...

Hòa thượng hỏi luôn :

- Thí chủ muốn tìm ai vậy?

Đường Chấn Anh đáp :

- Người ấy là một nhân vật lừng danh, là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, và thêm cả Lăng Ba Nhất Yến nữa...

Hòa thượng thốt lên kinh ngạc, chằm chặp nhìn Đường Chấn Anh, tựa hồ muốn xuyên thấu tâm can chàng.

Đường Chấn Anh thấy sắc diện nghi ngờ của hòa thượng, bèn hỏi :

- Đại sư có biết hai nhân vật đó ở đâu chăng?

Hòa thượng cười khẩy, đáp không vào câu hỏi :

- Bần tăng xin hỏi quý tánh cao danh của tiểu thí chủ, cùng với sinh quán và môn phái? Và tìm hai nhân vật kia để làm gì?

Hòa thượng tuy hỏi dồn dập, bất ngờ, ngưng Đường Chấn Anh nổi hào khí, sang sảng đáp :

- Tại hạ là Đường Chấn Anh, từ nhỏ sống ở Không Tĩnh tự trên Nga Mi Kim Đỉnh, Chưởng môn phái Nga Mi Vô Tướng thiền sư chính là ân sư của tại hạ. Lần này tại hạ đến đây tìm Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến là muốn báo cừu có các đồng môn đã bị họ giết hại. Nếu đại sư biết chỗ ở của họ, những mong chỉ đường cho biết.

Hòa thượng nghe Đường Chấn Anh nói rõ thân phận, sắc diện lập tức trở lại như thường, hơi hổ thẹn nói :

- May mà bần tăng hỏi thẳng, nếu không thì người trong bổn tự đã ngộ nhận thí chủ là đồng bọn của Lã Chí Viễn, vừa rồi bần tăng có điểm thất lễ, mong thí chủ lượng thứ.

Đoạn chắp tay vái dài.

Đường Chấn Anh chưa kịp đáp, hòa thượng đã nói tiếp :

- Phái Nga Mi danh chấn võ lâm, lệnh sư võ nghệ thông huyền, cổ nhân từng bảo “danh sư xuất cao đồ”, hôm nay được gặp thí chủ thật là cơ duyên hạnh ngộ, bần tăng biết đến đâu, xin thành thực phụng cáo.

Đường Chấn Anh nghe vậy, biết Phật Âm tự có tranh chấp với Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, bèn hỏi :

- Chưởng môn của quý tự Thiên Ngoại lão phương trượng, tại hạ kính ngưỡng đã lâu, không biết có thể yết kiến được chăng? Thỉnh vấn pháp danh của đại sư?

Hòa thượng đã hết nghi ngờ, mới đáp :

- Pháp danh của bần tăng là Phục Hổ, hiện Chưởng môn và mấy vị sư huynh đều đi tứ phương mộ hóa (xin bố thí), thịnh ý của thí chủ, khi nào lão phương trượng trở về, bần tăng sẽ truyền đạt với người.

Lời nói có vẻ ấp úng, tựa hồ ngập ngừng và còn ẩn ý.

Đường Chấn Anh thấy vậy thì ngạc nhiên, lại hỏi :

- Vậy hiện tại ai là người trụ trì ở quý tự?

Phục Hổ La Hán đáp :

- Là sư thúc của bần tăng tạm thay Chưởng môn.

Đường Chấn Anh nghĩ một chút, nói :

- Lệnh sư thúc có phải là Tuệ Viễn đại sư, được võ lâm tôn xưng Bích Nhãn Tinh Phật hay chăng?

- Thí chủ đoán đúng đó.

- Lão thiền sư có trong tự chăng?

- Có!

- Tại hạ có thể bái kiến người được không?

- Điều này...

Phục Hổ La Hán định nói lại dừng, nghĩ một chút mới nói tiếp :

- Được, thí chủ đã có ý như vậy, xin hãy đi theo bần tăng.

Hai người qua thềm đại điện, bước vào một cái cửa hình bán nguyệt, tới một cái sân rộng. Trong sân cỏ mọc dày, trúc xanh từng bụi, lá rụng đầy không quét, cuối sân có hai gian thảo thất, treo đôi liễn:

Huệ nhãn thức phá tan thập giới,

Tĩnh tâm đối ngữ nhất lộ hương.

Một bức hoành phi đề ba chữ “Phiên Phù Lư”. Phục Hổ La Hán bảo Đường Chấn Anh chờ một chút, để hòa thượng vào trước thảo thất. Lát sau mới bước ra, vẫy tay cho chàng vén mành bước vào.

Bên trong trừ hai tấm bồ đoàn, một chiếc đỉnh đang thắp hương thì không có vật gì khác. Một vị cao tăng đang ngồi trên một tấm bồ đoàn, lông mày dài bạc như cước, diện mạo trẻ trung, đôi mắt sáng như sao phóng ra hai đạo lục quang đầy thần uy, nhìn thấy phát sợ.

Đường Chấn Anh định khấu đầu thi lễ, Bích Nhãn Kim Tinh Phật khẽ phẩy tay, một luồng tiềm lực

ngăn trở thế định quỳ xuống của chàng, khẽ niệm Phật hiệu, nói :

- Miễn lễ cho hiền khế, bần tăng với lệnh sư ba mươi năm về trước đồng hành giang hồ, hỗ trợ cho nhau. Nay bần tăng rất mừng được gặp hiền khế.

Đường Chấn Anh đứng né sang một bên, cung thân đáp :

- Lão thiền sư là thế ngoại cao nhân, vãn bối thường nghe sư phụ kể chuyện, hôm nay được chiêm ngưỡng Phật nhan, thật đại hạnh một đời.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật hài lòng, đã hết lạnh lùng, dịu giọng hỏi :

- Hiền khế đến Hoàng Sơn chuyến này ắt có yếu sự, nếu bần tăng đoán không sai, hẳn là muốn tìm Mai Chưởng Tản Nhân?

Đường Chấn Anh thấy lão thiền sư đoán đúng, vội đáp :

- Lão thiền sư quả có thần nhãn, vãn bối chính vì thế mà đến...

Bích Nhãn Kim Tinh Phật ngẩng mạnh đầu, chau mày hỏi :

- Có mấy người cùng đi?

Đường Chấn Anh đáp :

- Vãn bối có một mình thôi.

- Tìm Mai Chưởng Tản Nhân để làm gì?

- Bẩm, để báo cừu cho sư môn.

- Hiền khế có biết chỗ hạ lạc của Mai Chưởng Tản Nhân chưa?

- Vãn bối chưa biết, nên thỉnh cầu lão thiền sư chỉ dẫn.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật bỗng hỏi :

- Hiền khế đến đây, lệnh sư có biết hay không?

Mục quang của lão thiền sư quắc lên như muốn soi thấu tâm can Đường Chấn Anh.

Chàng hoàn toàn bất ngờ trước câu hỏi này, trả lời thì không ổn, mà không trả lời cũng chẳng ổn, nghĩ một chút, đành lúng túng đáp :

- Thực chẳng dám giấu, sư phụ của vãn bối đang bế quan ở Lư Sơn, còn vãn bối từ Nga Mi Kim Đỉnh tới đây...

Chàng chưa nói hết, lão thiền sư đã thở dài :

- Hiền khế thật quá khinh suất, không phải bần tăng muốn can ngăn hiền khế và đề cao uy phong của kẻ khác, nhưng Mai Chưởng Tản Nhân... hiền khế một mình không đối phó nổi đâu.

Ngừng một chút, đoạn hỏi :

- Ai nói cho hiền khế biết Mai Chưởng Tản Nhân ẩn phục ở Hoàng Sơn này?

Đường Chấn Anh đáp :

- Là lão tiền bối Tang Bác Cổ cho biết.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật lắc đầu :

- Ồ, thì ra là lão quỷ hói, chuyện gì lão Tang cũng lắm lời.

Không khí trong thảo thất trầm tịch hẳn xuống, lát sau lão thiền sư nhìn Đường Chấn Anh, thở dài, chắp hai tay trước ngực, nói :

- Đức Phật từ bi, hiền khế trẻ người non dạ, rất dễ xung động, bần tăng có can ngăn chắc hiền khế chẳng chịu nghe. Nếu không nói cho biết nơi hạ lạc của Mai Chưởng Tản Nhân, hiền khế cứ đi tìm loạn lên thì càng không ổn, chi bằng bần tăng nói cho biết, có điều là...

Đường Chấn Anh mừng rơn, vội hỏi :

- Bẩm sao ạ?

Bích Nhãn Kim Tinh Phật nói :

- Có điều là Phật Âm tự của bần tăng không thể hiệp trợ, chẳng phải vì e sợ, mà là có lý do và ẩn tình mà bần tăng chưa thể nói ra. Hiện tại bần tăng có thể phái Phục Hổ dẫn đường một quãng, chỉ dẫn rõ ràng rồi quay về là được.

Đường Chấn Anh cúi mình cảm tạ :

- Oan có đầu, nợ có chủ, kiếp nạn của bổn phái há dám làm phiền đến quý tự. Vãn bối được chỉ dẫn đã cảm kích bất tận, không dám làm phiền Phục Hổ sư huynh tống tiễn.

Lão thiền sư nói :

- Hiền khế bất tất quá khiêm, Phật môn cùng một phái, nhưng bần tăng có vài lời mong hiền khế ghi nhớ.

Đường Chấn Anh nói :

- Vãn bối xin kính lãnh.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật nói :

- Cần tiến thì tiến, nên lùi thì lùi, đạo tiến thoái phải suy xét kỹ.

Đoạn nhắm mắt lại.

Đường Chấn Anh chắp tay vái, cũng không nói thêm, quay người cùng Phục Hổ La Hán trở ra ngoài.

Trời đã xế chiều, ý của Phục Hổ La Hán là hãy nghỉ lại đêm nay, sớm mai lên đường, nhưng Đường Chấn Anh nóng lòng sốt ruột, hận không thể đến ngay nơi hạ lạc của Mai Chưởng Tản Nhân và Lăng Ba Nhất Yến.

Phục Hổ cũng không can ngăn, bèn thu xếp đưa chàng rời Phật Âm tự đi ngay.

Họ đi về hướng Tây bắc. Rừng núi nhấp nhô, đá nhọn lởm chởm, cỏ rậm mọc đầy. Đừng nói đường đi cho người, ngay cả dã thú cũng không thấy dấu chân.

Nhưng cả hai đều là cao đồ của danh sư, khinh công siêu quần, cứ như hai làn khói mỏng, lướt trên ngọn cây mà phi hành, khinh linh thần tốc.

Đi ngót hai giờ, vượt đèo qua suối không biết bao lần, Phục Hổ La Hán vẫn chưa dừng chân. Đường Chấn Anh thấy vầng dương sắp lặn non đoài, liền hỏi :

- Không biết trang viện của Mai Chưởng Tản Nhân còn bao xa?

Phục Hổ La Hán chỉ đỉnh núi phía trước, đáp :

- Ở lưng chừng ngọn núi kia.

Thêm vài lần búng mình phi thân, họ đã tới chân ngọn núi, ngẩng nhìn lên, thấy một con đường mòn ngoằn ngoèo kêu là đường ruột dê, tựa hồ tới tận đỉnh núi.

Phục Hổ dừng chân, nói với Đường Chấn Anh :

- Đây là đỉnh núi cao nhất của dãy Hoàng Sơn, gọi là Siêu Thiên phong. Theo đường mòn kia, đi

chừng nửa giờ sẽ gặp một rừng tùng, đường chia làm hai ngã. Rẽ sang mé hữu sẽ đến thẳng trang viện của Mai Chưởng Tản Nhân. Đường sư đệ hãy nhớ cho kỹ, kẻo đi lầm sẽ rất khó tìm. Tiểu huynh theo lệnh sư thúc, không thể đi tiếp, hy vọng sư đệ thận trọng. Chúng ta chia tay ở đây vậy.

Đoạn chắp tay thi lễ.

Đường Chấn Anh vội đáp lễ :

- Đa tạ sư huynh, tiểu đệ ngày sau xin báo đáp.

Phục Hổ nói :

- Nếu vậy... những mong Đường sư đệ khi trở về thì ghé lại tệ tự vài hôm, ngu huynh sẵn sàng chờ đón.

Hai người thi lễ lần nữa, rồi Phục Hổ quay mình trở lại đường cũ.

Đường Chấn Anh thấy trời đã muộn, cũng không dám chần chừ, lập tức thi triển thuật phi đằng, theo đường mòn lên núi.

Siêu Thiên phong là rừng tùng bách um tùm, hầu như không dấu chân người. Đường Chấn Anh không có bụng dạ nào ngắm cảnh, chỉ cắm đầu lao nhanh theo đường mòn nọ. Càng lên cao càng dốc và hiểm trở, gió thu se sắt, âm khí nặng nề, chốc chốc vang lên tiếng quái điểu nghe như tiếng ma quỷ rợn tóc gáy.

Đường Chấn Anh tuy có võ nghệ và can đảm, nhưng còn trẻ, nhìn cảnh tượng này cũng sởn gai ốc, nghĩ: “Tại sao Mai Chưởng Tản Nhân ở dãy Hoàng Sơn mênh mông lại chọn chốn hoang vu này mà kiến trúc trang viện?”

Đồng thời, chàng nhớ lại lời nói của Bích Nhãn Kim Tinh Phật ở Phật Âm tự: “Phật Âm tự của bần tăng không thể hiệp trợ, chẳng phải vì e sợ, mà là có lý do và ẩn tình mà bần tăng chưa thể nói ra”. Đã không sợ, sao không dám hiệp trợ? Ẩn tình kia là chuyện gì vậy? Tại sao chưa thể nói rõ?

Chàng cũng nhớ lại sắc diện của vị hòa thượng đi lấy nước lúc nhìn thấy chàng. Hòa thượng ấy chẳng nói một lời, vẻ mặt vừa kinh sợ vừa phẫn nộ, bỏ chạy ngay về Phật Âm tự, sau Phục Hổ mới giải thích là vì ngộ nhận chàng là thuộc hạ của Lã Chí Viễn.

Chàng càng nghĩ càng thấy kỳ quái và khó hiểu, biết bao điều khả nghi nhưng biết hỏi ai đây?

Bỗng có tiếng nhạn kêu, Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, thấy mặt trời đã lặn. Chàng giật mình, nghĩ: “Phục Hổ nói rằng chỉ đi nửa giờ sẽ gặp rừng tùng, đường sẽ chia làm hai ngã. Hiện tại trời tối rồi, mình đã đi hơn nửa giờ, tại sao không thấy chỗ đường rẽ? Chẳng lẽ mình lạc đường hay sao?”.

Kỳ thực chàng đã qua chỗ đường rẽ, nhưng vì mãi suy nghĩ nên không để ý.

Chàng chạy một chặng nữa, trời đã tối hẳn, vẫn chưa thấy chỗ đường rẽ, cho là mình đã lạc đường, đang tính quay trở lại, bỗng thấy cách đó không xa có một ánh đèn le lói.

Chàng mừng rỡ: “Có đèn ắt có người”. Vội lao vút như tên tới chỗ phát ra ánh đèn.

Nơi ấy là một cánh rừng, trong rừng thấp thoáng hiện ra một tòa thạch thất rộng chừng nửa mẫu, cao khoảng ba trượng, tối mò mò, ánh đèn bằng hạt đậu kia chính là lộ ra từ trong một cửa sổ nhỏ của tòa thạch thất.

Trời tối gió lạnh, lá rơi xào xạc, không gian u tịch, âm khí trùng trùng, thạch thất im lìm, cửa đóng then cài kín mít càng tăng vẻ trầm tịch, thê lương kỳ dị, tựa hồ nơi đây đầy dẫy ma quỷ, gây cảm giác ớn lạnh.

Đường Chấn Anh nấp sau một gốc cây quan sát tứ bề, nhưng trời tối khó nhìn rõ vật gì. Bất giác chàng nghi vấn: “Thạch thất này là cái gì? Tại sao ở chốn cao sơn hoang lâm lại dựng lên một tòa thạch thất làm chi? Xem chừng chủ nhân của nó hoàn toàn không phải thường nhân. Càng kỳ dị là cả tòa thạch thất rộng thế kia mà lại chẳng thấy bóng người? Ta phải đến gần quan sát mới được”.

Bèn lao vút tới chỗ phát ra ánh đèn.

Cửa sổ nhỏ hình vuông, rộng chừng hai thước, ở rất cao bên trên, lại có lưới chắn và song sắt, chàng muốn nhìn vào bên trong, ắt phải tung mình lên cao.

“Người ta sống ở nơi sơn dã, làm gì phải nghiêm cẩn cửa nẻo thế này? Ta nhất định phải nhìn cho rõ”.

Đường Chấn Anh càng nghi ngờ, chàng định tung mình bay lên cửa sổ, bỗng nghe sau lưng một tiếng quát gằn :

- Kẻ nào lén lút tới đây là tự dấn thân vào chỗ chết.

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng rành rọt từng tiếng phân mình, rõ ràng là của một người trẻ tuổi, nhưng có chân lực nội gia thâm hậu.

Đường Chấn Anh giật mình quay lại, thấy một người đứng cách chàng ba trượng.

Kỳ quái, người kia sau khi quát, lại đứng im, chẳng nói chẳng rằng, y hệt một tượng gỗ.

Đường Chấn Anh trấn tĩnh, nghĩ: “Ngươi không nói, ta cũng chẳng cần lên tiếng, để coi ngươi là ai?”

Đôi bên cứ đứng im như thế chừng một tuần trà, người kia hết nhẫn nại, lạnh lùng cất tiếng :

- Sao ngươi không tự kết liễu lấy mình đi, chẳng lẽ còn tiếc mạng sống hèn hạ hay sao?

Nói đến chuyện sinh tử mà giọng hắn quá ư khinh bạc, thật là cuồng ngạo.

Đường Chấn Anh nghe hai câu nói ngạo mạn của hắn thì hết nhịn nổi, bèn cười khẩy, đáp :

- Sống đến trăm tuổi rồi cũng chết, chi bằng sớm về Tây Thiên còn hơn. Ta muốn vậy lắm, hiềm một nỗi chưa có ai đoạt mạng. Thân thể là do phụ mẫu sinh thành, làm sao có thể tự kết liễu? Ngươi đã mở miệng đòi đoạt mạng, thì cứ thử coi.

Lời lẽ hiển nhiên ương ngạnh, có ý khiêu chiến.

Kẻ kia cười ngạo nghễ :

- Thật không ngờ lại gặp một gã miệng lưỡi sắc sảo như thế, song ta chẳng có thời gian đấu khẩu với ngươi...

Vừa nói hắn vừa tiến lại gần Đường Chấn Anh.

Chàng thấy hắn di động thân hình như long hành hổ bộ, không một tiếng động, còn cách chừng năm bước thì dừng lại, chỉ tay nói :

- Ngươi hãy mau xưng danh, để ta tiện cho ngươi sớm về chầu tiên tổ.

Đường Chấn Anh ngưng thần, chăm chăm nhìn hắn, thì ra là một thiếu niên anh tuấn, kiếm mi dài đến tận chân tóc, mắt sáng như sao, mặt đẹp như ngọc, môi đỏ như son, mặc áo dài, lưng đeo binh khí. Không ngờ ở chốn hoang sơn u ám này lại có một thiếu niên phi phàm như vậy.

Thiếu niên kia thấy Đường Chấn Anh hiên ngang đường hoàng, thì có vẻ kinh ngạc. Có câu “anh hùng ái anh hùng, thiếu niên cảm thiếu niên”, song phương tựa hồ cùng có cảm ứng, bất giác lại đứng im phăng phắc.

Đường Chấn Anh bỗng nhớ đối phương đã hỏi tính danh của chàng, mà chàng chưa đáp, bèn trầm giọng nói :

- Tại hạ là Đường Chấn Anh, bế quan đệ tử của Chưởng môn phái Nga Mi.

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi :

- Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni phải chăng là sư phụ, sư thúc của ngươi?

Đường Chấn Anh thấy hắn gọi đúng ngay sư thừa của chàng thì nghĩ rằng hắn có chút kiến thức, bèn đáp :

- Không sai, nhưng tên ngươi là gì? Sư phụ là ai?

Thiếu niên kia cười lạnh một tiếng, nói :

- Hãy khoan, để ta hỏi trước. Đêm hôm khuya khoắt, bọn ngươi có mấy người đến đây, và có mục đích gì?

Đường Chấn Anh thấy hắn không chịu xưng danh, chỉ đáp chung chung :

- Đường mỗ ta đến đây chẳng có mục đích gì...

Gã thiếu niên không đợi chàng nói hết, đã hỏi luôn :

- Ngươi có biết nơi đây là chốn nào không?

Đường Chấn Anh đáp :

- Hoàng Sơn Siêu Thiên phong, có gì mà không biết?

Gã thiếu niên nói :

- Phải, nhưng chốn này không dành cho ngoại nhân, đừng nói ngươi, dù là tiên đến đây cũng chớ hòng sống sót mà đi.

Đường Chấn Anh cả giận nói :

- Thì Đường mỗ đã tới đó, ngươi định làm gì ta?

Thiếu niên ngạo nghễ nói :

- Gia phụ có lệnh, phàm kẻ nào tới đây cũng phải giết chết tươi.

Đồng Chấn Anh gầm lên :

- Danh sơn thắng cảnh mà dám chiếm làm của riêng, chẳng hiểu phụ thân ngươi là ai vậy?

Thiếu niên trầm ngâm một lát, mới đáp :

- Cho ngươi biết cũng chẳng hại gì, đằng nào thì ngươi cũng sắp chết. Chắc ngươi đến đây cũng là để tìm gia phụ...

Đường Chấn Anh trong lòng máy động, hỏi :

- Ngươi nói gì?

Thiếu niên cao giọng, nghiêm trang đáp :

- Ta muốn nói đến Mai Chưởng Tản Nhân danh chấn võ lâm.

Đường Chấn Anh bước lên một bước, nói tiếp :

- Ngươi là...

Thiếu niên đáp luôn :

- Ta là Lã Mộng Long, trưởng tử của người.

Đường Chấn Anh hoàn toàn bất ngờ, ai dè gã thiếu niên trước mặt chàng lại là trưởng tử của Lã Chí Viễn, kẻ oan gia đối đầu mà chàng cần tìm. Điều bất ngờ hơn là Mai Chưởng Tản Nhân lại có thê tử! Lã Mộng Long ngó bộ đã mười bảy, mười tám tuổi, vậy Mai Chưởng Tản Nhân sớm đã kết hôn, hà tất còn truy cầu nhị sư thúc Tuyệt Trần thần ni làm gì? Chuyện Mai Chưởng Tản Nhân kết hôn, có thê tử, tại sao Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ lại không hay biết chút nào?

Chàng đang suy nghĩ, bỗng nghe thiếu niên gằn giọng :

- Tiểu tử họ Đường kia, lời đã rõ ràng, còn chưa chịu nạp mạng? Hãy tiếp chưởng!

Trước phút giao đấu sanh tử, há có thể hoảng hốt? Vậy mà Đường Chấn Anh lại thất thần giật mình, Lã Mộng Long đã sấn lên, tay tả phóng chưởng tới mặt chàng.

Đường Chấn Anh bất ngờ trở tay không kịp, vội di chân ngang sang hai bước, nhưng Lã Mộng Long đã như bóng với hình, vung tay hữu chộp tới đầu vai của chàng.

Chàng rùn người né tránh, Lã Mộng Long chưa buông tha, tung liền ba chưởng ba quyền liên hoàn, quyền chưởng như long ngâm hổ rống, ù ù chấn nhĩ.

Đường Chấn Anh mất hết tiên cơ, đành phải né tránh và thoái lui, thầm nghĩ từng nói thanh toán Mai Chưởng Tản Nhân, ngay cả với gã tiểu tử này mình còn khó bề đối phó, còn nói gì đến việc báo cừu rửa hận cho sư môn? Thế là chàng gầm lên một tiếng, liền thi triển hai kỳ chiêu “Phất Phong Thương Nguyệt” và “Tiếu Chỉ Âm Sơn”, trên nhắm tới Ấn Đường, dưới đánh vào Đan Điền cùng một lúc, vô cùng lợi hại.

Lã Mộng Long thấy chàng trở tay phản kích, cười lạnh một tiếng, nói :

- Khá lắm!

Hai tay sử chiêu “Hoàng Hạc Hộ Tố”, tay hữu hất lên, tay tả chém xuống hóa giải thế công kích lợi hại của đối phương, tiếp đó sử chiêu “Bá Vương Thôi Sơn”, lưng hơi cúi, hai tay cùng đẩy mạnh về trước ngực Đường Chấn Anh, thần tốc dị thường.

Đường Chấn Anh thấy đối phương phá chiêu và xuất chiêu quá mau lẹ, thì thầm thán phục, cũng không tránh né, không nhường nhịn, liền dùng chiêu “Dã Mã Phân Tung”, hai cánh tay chập lại để phân khai song chưởng của đối phương, đồng thời giơ chân hữu thúc mạnh lên hạ bộ của Lã Mộng Long theo thức “Khôi Tinh Đạp Đẩu”.

Song chưởng của Lã Mộng Long bị đập vào hai cánh tay chập cứng của Đường Chấn Anh thì hơi tê dại, thầm nghĩ: “Không thể coi thường đối phương!”.

Vội phất ống tay áo bên tả, chiêu “Phi Phong Loạn Vũ” tạo nên nhiều đóa hoa sen bảo hộ thượng bàn, tay hữu thì chém xuống chân hữu của Đường Chấn Anh, thân hình đứng nguyên vị không né tránh.

Đường Chấn Anh dùng mười thành công lực vào chân hữu, không ngờ đối phương chẳng né tránh mà lại chém bàn tay xuống, tức là hắn dùng thủ pháp “Đại Lực Kim Cương chỉ”, hoàn toàn dựa vào chân lực nội gia, nếu chàng cứ thúc chân lên, ắt sẽ đứt gân gãy xương, hóa thành tàn phế, chưởng chưa đến, chưởng phong đã quạt tới hung mãnh, chàng vội rụt chân về.

Chân tuy thu về, nhưng chưa chạm đất, tay của đối phương vừa hạ xuống, chân chàng lập tức phóng tới ngực Lã Mộng Long theo chiêu “Nộ Cẩu Đăng Sơn”.

Lã Mộng Long thấy chàng ứng biến tùy ý, tiến thoái xảo diệu như vậy mới hoàn toàn hết khinh địch, song vẫn chưa chịu lùi, thấy chân hữu của chàng đá lên, thì tay hữu đang chém xuống lập tức hóa thành trảo, sử chiêu “Kim Tỏa Phọc Long” mà chộp bắt chân chàng.

Đường Chấn Anh khôn ngoan đã sớm liệu đến chiêu này của đối phương, bất quá đòn chân chỉ là hư chiêu, không chờ trảo của đối phương chộp bắt, đã di chuyển gối, đùi bất động, chân vặn chéo, lại đạp xuống hạ bàn của Lã Mộng Long, chiêu biến cực nhanh, táng đởm kinh hồn.

Nào ngờ Lã Mộng Long trong lúc trở tay hữu thì tay tả quét xuống chân trụ của chàng theo chiêu “Cổ Thụ Bổn Căn”, tưởng chàng muốn tránh cũng chẳng kịp.

Miêu tả thì dài, kỳ thực các động tác xảy ra đồng thời, khó phân trước sau, hai thiếu niên anh tuấn đều xuất kỳ chiêu công kích đối phương, đồng thời cũng bị đối phương công kích, cùng là cương mãnh thần tốc, muốn biến chiêu đã không kịp.

Đã thành thế lưỡng bại câu thương, nhưng cả hai đều là danh sư cao đồ, lâm nguy bất loạn, cả hai

cùng thoái lui để hóa giải hiểm cảnh.

Đường Chấn Anh và Lã Mộng Long qua một hồi cận chiến, đều biết đối phương ngang sức với mình.

Lã Mộng Long đứng lại rồi lập tức vung hai ống tay áo lên, quát :

- Tiểu tử họ Đường kia, hãy tiếp chiêu của ta!

Lời chưa dứt, từ trong hai ống tay áo đã phóng ra hai luồng khói mỏng màu tím, cách nhau một trượng mà ám kình tiềm lực kinh người ập về phía Đường Chấn Anh.

Đây chính là tuyệt kỹ "Tử Dương Trung Khí chưởng" danh chấn võ lâm của phái Nga Mi.

"Tử Dương Trung Khí chưởng" được các phái tôn là chưởng pháp thượng thừa, song Lã Mộng Long tuổi trẻ, công lực tu dưỡng chưa đến mức hỏa hầu, nên chưởng phát ra tử quang quá yếu, mới được vài ba thành, vậy mà xem chừng đã khó bề đối phó.

Đường Chấn Anh vừa nhìn là biết ngay tuyệt học của bổn phái. May mà chàng cũng từng luyện nó, nhưng chưa hề thi triển, nay thấy Lã Mộng Long sử dụng bèn cũng thử phản kích xem sao.

Bèn đề tụ chân khí vào Đan Điền, vận hành ra hai tay, mũi xì một tiếng mạnh, hai tay cùng tống ra hai luồng tử quang, độ đậm lạt cũng như của Lã Mộng Long.

Bốn luồng tiềm lực đập vào nhau nghe "binh" một tiếng lớn, tử quang tung tóe thành những lớp sóng, từ mặt đất bốc lên cuồng phong khiến lá cây rụng lả tả.

Đôi bên bất phân thắng bại.

Lã Mộng Long thấy đối phương cũng sử dụng "Tử Dương Trung Khí chưởng" thì vô cùng ngạc nhiên, sau đôi phút sững sờ, mới quát :

- Ngươi xem đây!

Hắn vung tay hữu, ba đạo lam quang bay tới thượng, trung và hạ bàn của Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh biết ngay là ám khí "Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai" mà bọn bịt mặt đã dùng, chàng bèn phách không một chưởng, đồng thời nhún chân lướt ngang qua ba bước.

Cả ba bông lam mai đã bị chưởng của chàng đánh rớt.

Chàng cười ha hả, sang sảng nói :

- Nếu ngươi quả có chân tài thực học thì cứ việc thi triển cho bằng hết đi, chứ sử dụng mấy thứ ám khí tầm thường ấy chỉ e bị người ta chê cười.

Lã Mộng Long lạnh lùng đáp :

- Ngươi chớ ngông cuồng, để ta xem ngươi tài giỏi...

Lời chưa dứt, hai vai đã động, người sấn tới.

Đường Chấn Anh lần này không chịu mất tiên cơ như lúc đầu, vừa thấy hắn di động thì đã xuất chưởng nghênh tiếp.

Lã Mộng Long biết rằng trận này nếu không dốc hết sở học bình sinh, thực khó dự liệu được sinh tử, nên trong lúc sấn tới đã vận khí vào song chưởng, chuẩn bị phát chiêu.

Đường Chấn Anh vượt ngàn dặm đường tới đây, cốt tìm Lã Chí Viễn và Lăng Ba Nhất Yến, nhưng tình thế trước mắt nếu không đánh bại Lã Mộng Long thì làm sao đòi tìm được hai kẻ kia? Vì thế chàng nóng lòng hạ sát thủ, lúc này sử dụng liên tiếp mấy thức quyền, chưởng, chỉ, trảo.

Một cặp thiếu niên anh tuấn, thế như mãnh hổ hạ sơn, sát khí đằng đằng.

Nói thì chậm, diễn biến cực nhanh, chỉ thấy tay áo cuốn gió vù vù, quyền tung như mưa, chưởng phóng ào ào, song phương đã trao đổi hai mươi hiệp, bốn mươi lần trực diện đối đòn.

Cây cối xung quanh bị chấn động vì chưởng phong của hai người cứ chao động không ngớt, lá tùng lá trúc rơi rụng lả tả.

Một trận đấu ác liệt, cường sinh nhược tử, chân tồn giả vong.

Trận này chưa phân thắng bại thì chưa thể dừng tay, máu chưa đổ thì chưa cam nguyện.

Một bên quyết theo lệnh phụ thân, gặp kẻ nào xâm nhập thạch thất thì phải hạ sát lập tức, bất cần luận sự.

Một bên thì quyết vì sư môn chết oan mà báo cừu rửa hận. Đã đến thì không sợ, đã sợ tất chẳng đến.

Cả đôi bên đều sử dụng bình sinh tuyệt kỹ, giao đấu đã gần hết canh hai mà vẫn bất phân thắng bại. Thật là kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài.

Đường Chấn Anh càng đánh càng hăng, hỏa khí bừng bừng, chẳng những không hề mệt mỏi, mà tinh thần lại còn thêm phấn chấn, cảm thấy đại huyệt huyền quan khắp châu thân cùng kỳ kinh bát mạch như có dòng nhiệt lưu hừng hực chẳng dừng, dẻo dai dị thường.

Thân thể chàng được dòng nhiệt lưu kia thôi động tứ chi như phát xuất nguồn tiềm lực vô danh, thế như trường giang đại hải.

Kỳ tích này chính chàng cũng chẳng hiểu vì sao, bởi từ ngày luyện võ đến nay, chàng chưa từng có cảm giác như hiện tại.

Trong lúc giao đấu sinh tử, há có thể phân tâm? Chỉ trong khoảnh khắc phân tâm của chàng, Lã Mộng Long đã dùng tay tả sử chiêu "Phản Bối Đồng Tử Chưởng" giáng tới mặt, tay hữu liên tiếp búng các ngón vào các yếu huyệt Huyền Cơ, hai chiêu cùng phát vô cùng nguy hiểm.

Đường Chấn Anh giật mình, vội phất tay áo sử chiêu "Khai Sơn Đoạn Hà" trong "Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp".

Lã Mộng Long xuất chiêu liên hoàn, thấy sắp đắc thủ, không ngờ đối phương phất tay, giống như cánh hạc, một luồng tiềm lực cương mãnh phóng ra, khiến hắn chưa biết lộ số chiêu thức là gì, nên hắn không dám nghênh tiếp, vội thu hai tay về.

Nhưng ngay lúc đó, Đường Chấn Anh lại thi triển tuyệt chiêu "Điểm Túc Tam Thiên Chuyển", thân hình chàng đã lượn ra phía sau lưng Lã Mộng Long, tay giơ lên nhắm đánh vào huyệt Mạng Môn, song lại không nỡ hạ độc thủ, mà nhắm hai vai của hắn để phóng nhẹ hai quyền.

Lã Mộng Long hoàn toàn không phòng vệ. Hắn đã giao chiến quá lâu, tinh thần không khỏi nao núng, chẳng thể ngờ đối phương đánh đến nửa đêm mà còn có thân pháp di chuyển thần tốc như thế, hắn hoa mắt chưa biết Đường Chấn Anh di chuyển hướng nào thì bỗng cảm thấy sau lưng có điều bất thường, "bịch, bịch" hai tiếng, hai vai đã trúng quyền đau điếng.

- Ối!

Hắn kinh sợ kêu lên, quay mình vung chưởng, nhưng Đường Chấn Anh đã đứng xa ngoài một trượng.

Chàng nắm tay, nói :

- Đường mỗ cần tìm tội phạm là phụ thân người, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn cùng Lăng Ba Nhất Yến, không liên quan đến ngươi, cho nên ta không hạ độc thủ giết ngươi vô cớ. Hai ta đến đây hãy tạm dừng, mong ngươi có thể để ta gặp phụ thân ngươi.

Theo quy củ võ lâm, đối phương đã tha chết thì mình phải đáp lại thịnh tình, nhưng Lã Mộng Long vừa bị đòn vào vai, lại chưa chịu phục, chỉ cười ngạo mạn đáp lời :

- Mai Chưởng Tản Nhân là gia phụ, ngươi nói về phụ thân ta như vậy, ta há có thể dung tha cho ngươi? Huống hồ, vừa rồi chỉ là ta nhất thời sơ ý, nên ngươi mới đắc thủ như thế. Hai ta mới chỉ dùng

quyền cước, muốn phân thắng bại, hãy đem binh khí ra đấu thư hùng một phen.

Hắn xoay cổ tay, tiếng kim loại siết vào nhau nghe chói tai, hai thứ binh khí từ sau lưng đã được rút ra khỏi bao, chính là Kim Mai Hạc Chưởng, mà mấy kẻ bịt mặt đã dùng lần trước.

Đường Chấn Anh thấy hắn ngang ngược như vậy thì nghĩ: “Nếu biết sớm thế này, vừa rồi chẳng nên nương tay”.

Chàng cả giận, thấy không thể có thiện ý với kẻ ác.

Chẳng thèm nói thêm, rút ngay Nhật Nguyệt song luân ra. Chỉ thấy kim quang loang loáng.

Lã Mộng Long dùng Hạc chưởng che ngực, Kim mai hộ thân, chăm chú quan sát binh khí trong tay đối phương, lộ vẻ kinh dị hỏi :

- Phải chăng trong tay ngươi là bảo vật của võ lâm, tức Nhật Nguyệt song luân?

Đường Chấn Anh đặt chéo Song luân, rành rọt nói :

- Đã biết Nhật Nguyệt song luân, ắt hiểu sự lợi hại của nó. Nếu ngươi hiểu lẽ tiến thoái, hãy đưa ta đến gặp lệnh tôn...

Lã Mộng Long gằn giọng :

- Tiểu tử họ Đường kia, muốn gặp gia phụ không khó, nhưng phải thắng được Kim Mai Hạc Chưởng của ta đã. Nếu không, chỉ e máu ngươi sẽ nhuộm đỏ Siêu Thiên phong.

Nói đoạn liền giơ Mai chưởng định xông tới, bỗng nghe từ trong rừng có tiếng nói vọng ra :

- Đại ca động thủ với ai vậy? Hèn chi không thấy đại ca quay về.

Lời chưa dứt, đã thấy một bóng đen từ trên cành cây đáp xuống trước mặt hai người.

Người này thân pháp vô cùng uyển chuyển khinh linh, chân vừa chạm đất, đã rút binh khí ra cầm tay, cũng là Kim Mai Hạc Chưởng. Chỉ trong chớp mắt đã thực hiện xong từng ấy động tác, vừa nhìn đã biết là một con quỷ khôn ngoan.

- Ngươi là ai?

Đường Chấn Anh chỉ tay hỏi Lã Mộng Long, gần như đồng thời với tiếng nói của người vừa đến.

Lã Mộng Long trả lời trước câu hỏi của đối phương :

- Là tiểu đệ của ta, Lã Mộng Giao.

Đoạn chỉ Đường Chấn Anh nói tiếp :

- Gã là Đường Chấn Anh, bế quan đệ tử của Vô Tướng thiền sư, cừu nhân không đội trời chung của phụ thân.

Đường Chấn Anh nghe kẻ kia là tiểu đệ của Lã Mộng Long thì lại càng lấy làm kỳ quái, không rõ Lã Chí Viễn có bao nhiêu nhi tử? Bất giác chàng đưa mắt nhìn Lã Mộng Giao.

Chỉ thấy gã kia có thần hình y hệt Lã Mộng Long, y phục cũng vậy, chỉ khác màu sắc, y phục của Lã Mộng Long màu lục, còn của gã này là màu hồng xen lẫn màu trắng, tuổi cũng suýt soát nhau.

Lã Mộng Giao nghe ba chữ Đường Chấn Anh, nhìn Nhật Nguyệt song luân, đột nhiên nói với đại ca của gã :

- Đệ biết hắn là ai rồi. Tứ sư huynh của chúng ta đã chết vì Song luân của hắn.

Lã Mộng Long bỗng nhớ ra, nói :

- Đệ không nhắc, huynh cũng quên đi mất. May sao hắn tự dẫn xác đến đây, ta khỏi phải tốn công đi tìm. Hôm nay phải báo cừu rửa hận cho tứ sư huynh.

Lúc này Lã Mộng Giao đã xoay người, Mai chưởng cùng giơ lên trước ngực, bước về phía Đường Chấn Anh, thần thái bình thường, bề ngoài không bộc lộ điều gì, nhưng không qua được tinh nhãn của Chấn Anh, phân minh là gã đang ngầm vận khí chuẩn bị xuất chiêu.

Đường Chấn Anh chỉ mũi luân về phía trước, hỏi :

- Ai giết tứ sư huynh của ngươi? Tứ sư huynh của ngươi tên là gì? Mạng người là trọng, chớ có ngậm máu phun người.

Lã Mộng Giao cười khẩy, nói :

- Hảo hán đã làm thì phải dám nhận, đừng đổ cho người khác. Ngươi đã sát nhân, còn chối cãi nữa ư? Tại Phong Liễu đường trên Nga Mi Kim Đỉnh, ngươi đã hạ sát tứ sư huynh của ta...

Lời lẽ rít lên chói tai, đầy vẻ căm hờn.

Nghe hắn nói, Đường Chấn Anh mới biết, thì ra tứ sư huynh chính là gã râu tím đã bị chính đồng bọn của hắn dùng “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai” hạ sát để diệt khẩu, sao lại đổ vấy cho chàng? Chàng định giải thích thì Lã Mộng Giáo đã đến gần.

Bốn mắt nhìn nhau, cùng ồ lên một tiếng.

Đường Chấn Anh trông rõ diện mạo của Lã Mộng Giao quá quen thuộc, tựa hồ đã gặp ở đâu, nhưng chưa nhớ ra.

Lã Mộng Giao thì thấy diện mạo của Đường Chấn Anh quá thiện lương, đồng thời có cảm giác vô cùng thân thiết.

Hai người đối diện nhau, nội tâm cùng một cảm ứng, cả hai không thốt nên lời, ý định đối kháng cũng mất đi, cùng nghĩ những chuyện đâu đâu...

Lã Mộng Long đứng cách xa hai trượng, thấy thần sắc hai người kia như vậy, chưa hiểu lý do, cứ ngỡ họ đang còn vận khí hành công, liền gằn giọng nói :

- Đệ phải cẩn thận đó, gã họ Đường kia chẳng phải hạng tầm thường.

Thanh âm rền vang như tiếng sấm, Đường Chấn Anh và Lã Mộng Giao cùng giật mình.

Lã Mộng Giao bất giác dùng chiêu "Lực Chấn Sơn Ngục" đẩy Hạc chưởng trong tay hữu tới trước ngực Đường Chấn Anh.

Cây Nguyệt luân trong tay tả của Đường Chấn Anh sử chiêu "Xảo Phong Liên Hoàn" gạt Hạc chưởng của đối phương, tay hữu xuất chiêu "Phong Tảo Hà Diệp" mà trả đòn bằng Nhật luân.

Kim mai của Lã Mộng Giao đâm chéo lên loang loáng, vừa phá chiêu vừa hoàn chiêu, trông thật ảo diệu.

Đường Chấn Anh thầm khen, Song luân bắt chéo nhau theo thế "Huy Đốn Sơ Khai", vừa chặt vừa đâm.

Đây là chiêu kết thúc của "Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp", vừa nhanh vừa mạnh, vô cùng lợi hại.

Lã Mộng Giao thấy luân thế hung mãnh, vội lánh ngang né tránh, tay tả thúc Kim mai lên mặt đối phương theo chiêu "Lạc Anh Tân Phân", tay hữu quét Hạc chưởng vào ngang sườn chàng theo chiêu "Tật Đạn Tỳ Bà", nửa thực nửa hư, hai chiêu cùng phát, thật là nguy hiểm.

Đường Chấn Anh lùi lại, Nguyệt luân sử chiêu "Hồi Đầu Vọng Nguyệt" và "Trảm Vỹ Đoạn Kiều". Chỉ nghe "keng" một tiếng, Nguyệt luân và Hạc chưởng đã đập vào nhau, tóe lửa như đom đóm.

Cú va đập này khá mạnh, cả hai người cùng cảm thấy hổ khẩu tê dại, công lực của đối phương chẳng phải tầm thường.

Lã Mộng Giao hét lên một tiếng, cây Hạc chưởng chọc tới mạng sườn Đường Chấn Anh, đồng thời cây Kim mai sử chiêu "Hàn Hương Thổ Nhị" giáng xuống xương bánh chè của chàng ở hạ bàn, trên

dưới cùng công, cương nhu đều có.

Đường Chấn Anh thấy đối phương xuất kỳ chiêu, không dám khinh suất, nghĩ rằng nếu không thi triển tuyệt chiêu, e khó phân cao thấp, liền vung Song luân thi triển liên tiếp ba chiêu “Long Bàn Hổ Cứ”, “Kim Kê Đấu Linh” và “Đại Bàng Triển Sí”.

Ba chiêu này đánh ra liền một hơi, biến hóa kỳ ảo, chỉ thấy luân ảnh nhấp nhoáng, phong thanh ù ù như sấm rền, công lực ghê gớm, tưởng đối phương có cánh cũng khó bay thoát.

Lã Mộng Giao thấy luân như sóng cồn quây tròn lấy toàn thân gã, phong thế uy mãnh, thổi phần phật vào y phục của gã thì rùng mình sởn gáy.

Lã Mộng Long đứng ngoài quan chiến, thấy vậy thì cả kinh, định vung binh khí xông tới, nhưng Lã Mộng Giao hoàn toàn không hoảng hốt khi lâm nguy, lưng rùn xuống, hai chân dạng theo thế thái cực, cây Kim mai trong tay tả xoay mấy vòng, chỉ thấy biến hóa lưu động vun vút, chính là Kim mai hợp nhất với thân hình, cây Hạc chưởng trong tay hữu thuận thế quét lia lịa trên dưới trước sau, tạo nên bức thành đồng vách sắt, mưa không lọt, gió không thấm, chính là tuyệt chiêu thứ nhất “Mai chưởng Hợp Bích” trong “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên”.

Tuyệt chiêu này quả không tầm thường, lập tức hóa giải ba kỳ chiêu liên hoàn của Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh thấy chiêu số vô dụng, thầm kinh ngạc, nhưng chàng không đợi đối phương phản kích, tay hữu chàng sử Nhật luân, thi triển chiêu “Luân Tảo Cửu Thiên”, tay tả dùng Nguyệt luân xuất chiêu “Ngọc Phán Hàng Không”, đồng thời thi triển thân pháp thượng thừa “Phi Phùng Điện Thuyền” nhanh như lưu tinh, nhẹ như làn gió.

Đây là hai tuyệt chiêu trong chín tuyệt chiêu cuối cùng, cộng với thân pháp khinh linh, chỉ thấy luân ảnh đầy trời, nhật nguyệt đan thành tấm lưới bạc loang loáng, luân phóng chói tai, bao vây Lã Mộng Giao.

Lã Mộng Giao sử dụng “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên” mà không đương nổi, thì trong lòng hoảng loạn, thấy không hóa giải được, bèn nghiến răng quét mạnh Mai chưởng một trận rồi búng mình vọt ra ngoài.

Cũng may cho hắn, ngay lúc ấy, Lã Mộng Long xuất thủ xông vào tiếp cứu. Hai huynh đệ hắn cùng kêu lên “cẩn thận!” rồi cùng tháo lui.

Đường Chấn Anh há có thể bỏ qua cơ hội, Song luân lập tức đánh về hai phía, có hai tiếng xé vải vang lên.

Huynh đệ Lã Mộng Long bị mỗi luân xé rách ống quần, toát mồ hôi lạnh.

Kỳ thực, vì Đường Chấn Anh nhân nghĩa nên hạ thủ lưu tình, nếu không thì chàng đã làm cho huynh đệ đối phương gãy chân, thành kẻ tàn phế rồi.

Lã Mộng Giao còn định tái chiến, nhưng Lã Mộng Long đã kéo áo gã, thế là cả hai bay vào trong cánh rừng mất hút.

Đường Chấn Anh thấy huynh đệ đối phương thất bại bỏ chạy, nhất định là quay vào trang viện, chàng không thể để mất tung tích, bèn phóng người đuổi theo.

Rừng rộng cây dày, cành lá đan xen, ngẩng đầu chẳng thấy trăng sao, giơ tay chẳng nhìn rõ ngón, rừng hoang u ám dị thường.

Đường Chấn Anh căn cứ vào tiếng động phía trước mà bám theo, nhưng một lát sau thì không còn nghe thấy gì nữa. Bốn phía xung quanh chàng chỉ là những hình thù cây lá kỳ dị, quái đản như ma quỷ.

Tuy không phải là kẻ nhát gan, chàng cũng bất giác rùng mình, vội dùng Song luân thi triển “Nhị Lang Đản Sơn” để bảo hộ sau lưng và trước mặt, đề phòng bất trắc.

Võ lâm có câu “vào rừng không truy đuổi, thấy đèn phải thổi tắt”, Đường Chấn Anh đã vi phạm lời dặn ấy, nay tiến chẳng được mà lùi cũng không xong, hối hận cũng đã muộn.

Chàng bèn bám vào cành cây leo lên cao để nhìn cho rõ, bỗng nghe có tiếng cười lạnh lùng :

- Chết đến nơi còn không tự kết liễu cho xong, chờ bị người khác phân thây hay sao?

Chính là giọng nói của Lã Mộng Long, song Đường Chấn Anh không biết hắn đang ẩn thân ở chỗ nào.

Chợt có thanh âm vang lên phía sau lưng chàng :

- Đừng nói hạng vô danh tiểu tốt như ngươi, ngay đến cao thủ đương kim võ lâm đã vào cánh rừng này cũng khó bề thoát chết...

Đường Chấn Anh quay phắt lại, không thấy ai, nên cả giận nói :

- Tiểu tử đã chạy trối chết, nay còn lẻn vào rừng, giấu đầu hở đuôi, sao đáng mặt anh hùng...

- Tiểu tử ngông cuồng, tiếp chiêu!

- Đại ca, đừng...

Đường Chấn Anh chưa dứt lời, đã nghe tiếng quát của Lã Mộng Long trước, tiếp đến là lời của Lã

Mộng Giao, dường như có ý ngăn cản, ngẩng nhìn lên thấy một vệt đen và dài bay tới đầu, liền vung chưởng phách không đánh tới, miệng quát :

- Biến!

Mấy tiếng rắc rắc, thì ra là một tấm ván đã bị trúng chưởng của chàng gãy thành mấy đoạn rớt xuống.

Bỗng quanh chàng chợt rùng rùng nổi lên những tiếng ong bay vo ve quái đản, thanh âm càng lúc càng lớn và rộng.

Đường Chấn Anh kinh ngạc, ngầm vận chân khí, ngưng thần quan sát, chỉ thấy bốn phương tám hướng có hàng ngàn vệt đen bay lượn nháo nhào, một vệt sáng bay tới, rồi lửa bừng lên, ngay trước mặt chàng.

Cánh rừng âm u chợt bừng sáng, Đường Chấn Anh chưa đủ kinh nghiệm, không biết rằng phải dập tắt ngay đốm lửa, thành thử thân hình chàng bị lửu chiếu lồ lộ thành một hình khối màu đen.

Bầy ong trong rừng đêm lập tức phát hiện mục tiêu liền bu lấy chàng. Khi chàng nhận ra đây là loại độc phong màu vàng, thì chúng đã kéo đến công kích chàng từ bốn phía.

Đường Chấn Anh lúc này mới hối hận, lẽ ra vừa rồi chàng không nên đánh nát tấm ván do Lã Mộng Long ném tới, là tấm ván của tổ ong.

Chàng vội dùng Song luân thi triển chiêu “Phong Vân Tế Hội”, đẩy ra hai luồng kình phong mạnh như gió lốc.

Bầy độc phong bị thổi bạt đi, Đường Chấn Anh thừa cơ bước tới đạp chân xuống dập tắt đốm lửa để bầy ong không nhìn thấy mục tiêu, sau đó chàng sẽ tính cách thoát thân.

Ai ngờ đốm lửa kia được người dụng công chế tạo, hoàn toàn không phải như lửa thường, nếu không há nó chẳng đã đốt trụi cánh rừng và thiêu chết đàn ong rồi ư? Bởi vậy, khi Đường Chấn Anh vừa đạp xuống, đốm lửa lại phát quang tung tóe, chàng kinh ngạc nhấc chân lên, thì đốm lửa kia bật văng ngay ra xa một trượng, tới gốc cây đại thụ.

Trong lúc đó, hàng ngàn vạn con ong đã lại ào ào bay tới tập kích, Đường Chấn Anh gầm lên một tiếng, phóng ra “Tử Dương Trung Khí chưởng”, kình lực của nó làm cho bầy độc phong chết như rạ.

Ánh lửa đã chuyển sang phía khác, những tưởng bầy ong phải di chuyển mục tiêu tấn công, nào ngờ, đàn ong này đã được người huấn luyện, một khi đã phát hiện hơi người, tất cứ lăn xả vào mà đốt và hút máu cho đến khi người đó phải chết mới thôi.

Đường Chấn Anh vừa dùng luân, vừa phóng chưởng, hạ sát vô số độc phong, song chúng quá nhiều, cứ bâu vào chàng từ tứ phía không dừng, càng lúc càng hăng, tưởng dù Bá Vương có sống lại cũng sẽ bị chúng đốt chết.

Đường Chấn Anh đã qua nửa đêm ác chiến với huynh đệ Lã Mộng Long, nay lại phải liên tiếp dùng nội gia chân lực đối phó với bầy độc phong, sau hơn nửa giờ, người đã mệt mỏi, cảm thấy lực bất tòng tâm.

Có lúc Song luân bị vướng vào cành cây, bầy ong được thể xông tới cận thân, may mà chàng kịp thời phát giác nên mới tránh được nguy nan, nhưng cũng toát mồ hôi đầm đìa.

Độc phong trận như một tấm lưới dày, người dù có ba đầu sáu tay, tưởng cũng khó bề thoát thân.

Lát sau, Đường Chấn Anh đã kiệt sức, hiển nhiên chàng biết mình sắp tử thương trong độc phong trận giữa cánh rừng này...

THIÊN THỦ SONG TÔN

Vô Danh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Anh Hùng Ngộ Nạn Thư Muội Trùng Phùng

Trong giây phút sinh tử cận kề, bất giác Đường Chấn Anh thở dài, nghĩ bụng: “Ta những mong gấp tới Hoàng Sơn để báo cừu rửa hận cho sư môn, nào ngờ cừu nhân chưa tìm thấy, lại bị độc phong đốt chết, thật khó mà nhắm mắt. Không chừng số mệnh ta như vậy. Ôi, sư phụ, người đã tốn bao tâm huyết cho Anh nhi…”

Chàng nhớ đến Vô Tướng thiền sư, đến công ơn giáo dưỡng mười mấy năm trời của sư phụ đối với chàng, bất giác nhiệt lệ trào ra.

Đùng là anh hùng có lệ chưa rơi, chỉ vì chưa gặp cảnh thương tâm!

Đường Chấn Anh biết đã hết hy vọng sống sót, liền quả quyết giơ luân để tự sát.

Bỗng trong óc chàng chợt lóe linh cơ, chàng vội xoay cổ tay, không bổ Nhật luân vào đầu mình nữa. Quả là biến hóa đột xuất trong khoảnh khắc, chỉ chậm một chút nữa thì đã rồi đời.

Cây Nhật luân của chàng đẩy mạnh ra, luồng kình phong khiến bầy độc phong dạt đi. Chàng liền đề tụ chân khí vào Đan Điền, dồn ra hai tay rồi đột ngột đập Nhật Nguyệt luân vào nhau, miệng quát :

- Biến!

Chỉ nghe một tiếng “đoàng” kinh thiên động địa, mặt đất chao đảo, cây cối ngả nghiêng, lá rụng rào rào… Hồi âm lan truyền như hổ gầm long ngâm, như sấm rền, uy mãnh trấn tà trừ ma… Chính là “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” do Nhật Nguyệt luân phát ra.

Đường Chấn Anh hứng khởi, lại khẩn trương đập Song luân vào nhau hai lần nữa.

Ba tiếng nổ liền nhau vang lên, uy lực kinh nhân, lúc Đường Chấn Anh định thần nhìn kỹ, thấy ngàn vạn độc phong đã tan tác hoàn toàn, trong rừng chỉ còn lá rụng rào rào như mưa.

Lúc này chàng mới thở phào, búng mình lên ngọn cây, bỗng thấy ở hướng Đông bắc có hai bóng đen bỏ chạy, chàng đoán là huynh đệ Lã Mộng Long, bèn phóng người chuyền cành cây đuổi theo.

Hai bóng đen chạy trước, Đường Chấn Anh ở phía sau, vượt qua hai ngọn núi, đến một vùng cỏ cao lút đầu người, thì chàng không thấy hai bóng đen đâu nữa.

Đường Chấn Anh nhìn tứ phía, bỗng thấy một phiến đá lớn sừng sững gần đó, chàng bèn nhún

chân nhảy vọt tới chỗ phiến đá.

Phía sau phiến đá là một vách núi cao hàng trăm thước, trông xuống bên dưới như một cái vực, dưới đó cây cối tựa hồ mọc đầy, lại thấy mấy ánh đèn thấp thoáng ẩn hiện.

Có đèn tất có người, Đường Chấn Anh đang định tìm lối đi xuống, bỗng thấy bên cạnh có một động khẩu, tới gần nhìn vào, thấy trong động có bậc cấp, chàng thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không nghĩ ngợi gì, nhẹ nhàng bước ngay vào bên trong, theo bậc cấp mà đi xuống.

Trong động tối mò mò, Đường Chấn Anh châm bùi nhùi lên, thấy bậc cấp cao thấp không đều, hiển nhiên là do thiên nhiên tạo nên, sau đó được người tu sửa sơ qua mà thôi. Chừng sau nửa tuần trà, chàng đã xuống tới đáy động. Tại đây có cửa ra, chàng liền vọt ra khỏi động. Bên ngoài là một cánh rừng cây cối um tùm, âm u. Chàng ngước nhìn lên, thấy phiến đá ban nãy vừa đứng, thì ra cái động vừa rồi là thông đạo nối lên trên đó.

Nhìn kỹ, từ trong cánh rừng âm u có le lói ánh đèn. Chàng nghĩ thầm: “Chắc hẳn trang viện của Mai Chưởng Tản Nhân đặt trong cánh rừng này”.

Chàng nghĩ một chút, đoạn thận trọng tiến về phía ánh đèn.

Được một quãng, quả nhiên nhìn thấy một tòa trang việt rất rộng, nhưng vì ở trong đêm tối, chàng không thể quan sát rõ toàn bộ, bởi vì có một hàng rào trúc bao che.

Đường Chấn Anh quan sát một hồi, nghĩ rằng người quang minh chính đại không làm điều mờ ám lén lút, nếu không theo cửa chính mà vào, há là bậc đại trượng phu? Thế là chàng bèn đi quanh hàng rào trúc.

Đường Chấn Anh chính trực quang minh, nhưng kinh nghiệm giang hồ còn nhiều khiếm khuyết.

Chàng đi hồi lâu vẫn không thấy lối vào, thì lấy làm kỳ dị: “Trang viện này chẳng lẽ rộng lớn đến vậy?”.

Bỗng một bóng đen lướt qua ngay trên đầu chàng, bay vào bên trong, thân pháp khinh linh không một tiếng động, quả là đã đạt tới cảnh giới đăng phong tạo cực.

Đường Chấn Anh thầm khen: “Thân pháp khinh công thật là xảo diệu!”

Chàng bị hấp dẫn bởi bóng đen kia, cũng chẳng húy kỵ gì thêm, liền nhún mình bay qua hàng rào trúc, vào trong trang viện.

Chàng soi mói nhìn tứ phía, chỉ thấy sau hàng rào tre là bức tường cách nhau rất gần, cây cối um tùm, cành lá đan vào nhau, chưa thấy mái hiên và phòng ốc đâu cả, cũng chẳng có một bóng người,

còn ánh đèn thì như ở tít tận xa trong rừng.

Chàng không biết trang viện cuối cùng rộng lớn chừng nào, đang tiến dần vào phía trong, vừa tới được một gốc cây ăn quả lâu năm, bỗng thấy cách chừng một trượng, từ trong cỏ rậm đột nhiên nhảy ra một con ác khuyển, chàng vội bật người đi ẩn sau gốc một cây tùng lớn.

Chân vừa chạm đất, không ngờ lại có một con ác khuyển từ phía khác nhảy bổ lại.

Vừa quay mình né tránh, thì từ mé trước lại một con ác khuyển nữa chạy đến đón đầu.

Chàng lấy làm kỳ quái, tại sao ở đây có tới ba con ác khuyển, mà chúng chỉ trợn mắt, vểnh tai, không hề sủa lấy một tiếng. Ba con cùng xông tới phía chàng.

Chàng định vung chưởng, nào ngờ cả ba con ác khuyển tới cách chàng chừng ba thước thì đều tự dừng lại. Chàng đang ngạc nhiên, phân tâm quan sát, thì từ miệng ba con ác khuyển có ba ngọn phi tiễn phóng tới trung và hạ bàn của chàng.

Chàng cả kinh, vung cả hai tay áo, kịp thời đánh rớt cả ba mũi phi tiễn. Chợt thấy sau lưng có điều khác lạ, chàng vội tràn ngang sang một bên, thế là con ác khuyển thứ tư đã vồ hụt chàng.

Con ác khuyển này tuy vồ hụt, nhưng thân vừa chạm đất, đuôi nó bỗng nảy bật lên, ba viên thiết tật lê bắn thẳng tới chỗ chàng.

Chàng kinh ngạc “à” một tiếng, né tránh, vừa hay con ác khuyển thứ ba nhảy chồm tới trước mặt chàng.

Đường Chấn Anh đã biết đây không phải là ác khuyển thật, muốn biết chúng là thứ gì, bèn giơ Nhật luân dùng thức “Lan Giang Kiếp Chu” bổ vào đầu con ác khuyển thứ ba, chỉ nghe “bộp” một tiếng, đầu nó vỡ nát, thì ra ác khuyển là một cơ quan làm bằng gỗ.

Chàng phóng tiếp theo ba ngọn “Tử Dương Trung Khí chưởng”, chỉ nghe tiếng gỗ vỡ nát, nhưng lại có vô số ám khí văng tung tóe.

Đường Chấn Anh thấy đã phá tan bốn con ác khuyển, đang định búng mình tránh ám khí, bỗng thấy nhoáng lên trước mặt một bóng đen, một hắc y nhân đã chỉ mũi kiếm vào huyệt huyền cơ của chàng.

Thân pháp của người kia quá mau lẹ, Đường Chấn Anh hết bề né tránh. Đòn tập kích quá bất ngờ, khiến chàng ngớ người cứng lưỡi. Hắc y nhân đứng ngay trước mặt, thân hình nhỏ nhắn yêu kiều, mặt che mảnh lụa đen...”Ồ! Có phải là nàng ta...” Chàng đang nghĩ, bỗng hắc y nhân lạnh lùng nói :

- Không biết tự lượng sức mình, dám ngang nhiên đến đây, còn chưa chịu đi theo ta...

Nói xong thì thu hồi bảo kiếm, phi thân ra khỏi trang viện.

Đường Chấn Anh hổ thẹn, nhưng không có thời gian suy tưởng, vội nhún chân lao theo. Thân pháp của hắc y nhân nhanh nhẹn như làn gió, đã rời trang viện, xuyên cánh rừng, men theo rìa núi mà phi vùn vụt, Đường Chấn Anh ráng sức cũng không theo kịp.

Hai người một trước một sau cứ thế lao nhanh, thoáng chốc đã được nửa giờ, tới một vách núi cao ngất, hắc y nhân mới dừng lại.

Đường Chấn Anh trải qua nửa giờ chạy theo, tưởng muốn đứt hơi, thầm thán phục thân pháp của người kia, tự cảm thấy mình chưa sánh kịp.

Chàng dừng chân cách hắc y nhân một trượng.

Hắc y nhân nói :

- Nơi này là Tuyệt Mệnh nhai (sườn núi chết) của dãy Hoàng Sơn, bên dưới có vực sâu ngàn trượng, tối nguy hiểm.

Nói đoạn, chỉ tay về phía trước rồi nói tiếp :

- Cứ men theo sườn núi này mà đi về phía trước, không vòng vèo gì cả, sẽ xuống tới chân dãy Hoàng Sơn. Đây là lối đi duy nhất, có điều thường nhân không đi nổi. Nhân khi không có ai truy đuổi, ngươi hãy mau mau xuống núi.

Giọng tuy lạnh lùng, nhưng rất trong trẻo, phân minh là của một thiếu nữ.

Người kia nói đoạn, quay mình để đi. Đường Chấn Anh vội nói :

- Hãy khoan!

Chàng bước lên, giơ Song luân ngăn cản người kia.

Hắc y nhân “hừ” một tiếng, nói :

- Ngươi muốn chết hay sao? Còn chưa tránh ra?

Đường Chấn Anh cất giọng sang sảng, nói :

- Tại hạ thỉnh vấn một câu thôi, ngươi có phải là thiếu nữ từng ngộ bệnh trên Nga Mi Kim Đỉnh?

Hắc y nhân đáp nhanh :

- Vậy thì sao?

Đường Chấn Anh thấy đúng là hắc y thiếu nữ đã được chàng tiếp cứu bữa trước, vội hỏi :

- Vậy ngươi chính là Lăng Ba Nhất Yến, đệ tử của Càn Khôn Nhất Mẫu, phải không?

Hắc y nhân “à” một tiếng, lưỡi như cứng lại, hỏi :

- Ngươi... ngươi... tại sao ngươi biết ta là... Không, ngươi nghe ai bảo như thế?

Đường Chấn Anh thấy thiếu nữ nói năng ấp úng, tựa hồ muốn giấu giếm, nhưng giấu đầu hở đuôi, vì sao nàng ta lại lộ vẻ kinh hoàng? Chàng chưa thể hiểu lý do, bèn cười nhạt, đáp không vào câu hỏi :

- Thật là chẳng tốn công mà lại gặp, ta đến Hoàng Sơn chính là để tìm Lăng Ba Nhất Yến nhà ngươi.

Chàng chưa nói hết, hắc y nhân đã thốt lên ngạc nhiên :

- Tìm ta ư? Tìm ta làm gì?

Đường Chấn Anh đáp :

- Để báo cứu rửa hận.

Hắc y nhân vội hỏi :

- Báo cừu cho ai?

Đường Chấn Anh nổi giận, đáp :

- Đừng tưởng ta không biết, chính ngươi đã ám hại mười tám vị đồng môn của ta, tuy giấu giếm được một thời gian, nhưng cũng không che mắt nổi thiên hạ, nay ngươi đã biết mà còn hỏi, xem chừng Lăng Ba Nhất Yến chỉ là hạng người...

Hắc y nữ quát :

- Im ngay! Ta dẫn ngươi ra đây là để tránh cho ngươi cái họa sát thân, vốn là muốn báo cái ân ngươi cứu ta lần trước. Đây là lần thứ nhất ta sinh lòng từ bi đối với con người, không ngờ lại là làm phúc phải tội, xem chừng chẳng nên làm người tốt bụng...

Ngừng một chút, rồi nói tiếp :

- Ta chính là Lăng Ba Nhất Yến. Hôm nay gặp ngươi, ngươi muốn gì đây?

Lời lẽ lạnh lùng, cực kỳ cuồng ngạo, không coi Đường Chấn Anh ra gì.

Đường Chấn Anh nghĩ: “Ai cần ngươi cứu ta?”.

Nhưng không định đấu khẩu với Lăng Ba Nhất Yến, chàng gằn giọng :

- Vậy là ngươi đã thừa nhận rằng chính ngươi đã ám sát mười tám đệ tử của phái Nga Mi?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu, đáp một tiếng gọn lỏn :

- Phải!

Đường Chấn Anh hỏi :

- Kẻ ném chiếc ngân bài Đoạt Hồn Sách Mệnh số mười chín để sát hại sư điệt Ngộ Huyền của ta cũng chính là ngươi phải không?

Lăng Ba Nhất Yến đáp luôn :

- Phải!

Đường Chấn Anh bất giác rùng mình, đặt chéo Nhật Nguyệt song luân hộ thân, nghiến răng nói :

- Sát nhân là ngươi, đoạt hồn sách mệnh cũng là ngươi, vậy thì kẻ sử dụng “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” để tập kích ta và sư muội cũng chính là ngươi?

Lăng Ba Nhất Yến nghe chàng nghiến răng nói từng tiếng, thì cười khanh khách một tràng, cười rung cả vai, cong cả người, rồi đáp :

- Hoàn toàn đúng thế, thì sao?

Đường Chấn Anh sớm đã vận khí chuẩn bị, nghe đối phương câu nào cũng thừa nhận với vẻ nhơn nhơn đắc ý thì cả giận :

- Sát nhân thường mạng, có nợ phải trả...

Lời chưa dứt, chàng đã thi triển hai chiêu “Tứ Tượng Thần Hồi” và “Luân Tảo Cửu Thiên” công kích Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến không né tránh, chỉ cười khẩy, lắc cổ tay cầm kiếm hai cái đã hóa giải ngay hai kỳ chiêu của Nhật Nguyệt song luân.

Đường Chấn Anh phải thoái lui ba bước, hít một hơi khí lạnh, nhìn Lăng Ba Nhất Yến vẫn đứng im, quay mũi kiếm chỉ chỉ về phía chàng, nói :

- Lại đây đi!

Đường Chấn Anh không thèm đáp, sử dụng hai tuyệt chiêu của “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp” là “Xảo Khai Thiên Môn” và “Luân Hoành Trung Huyền”, ngầm chứa vô hạn huyền cơ mà xông tới.

Lăng Ba Nhất Yến ngưng mục quan sát, thấy luân ảnh đầy trời, âm thanh chói tai, uy thế quả nhiên phi phàm, nhưng nàng ta hoàn toàn không hốt hoảng, cổ tay xoay xoay bao kiếm phát ra đóa đóa kiếm hoa, kiếm khí lưu động dày đặc. Chiêu số “Điểm Mai Hoa Thiên Địa Tâm” này làm cho Đường Chấn Anh hoa mắt.

Chàng thầm khen “hảo kiếm pháp”, vội vận khí lên mắt, nhưng định thần nhìn lại đã không thấy Lăng Ba Nhất Yến đâu nữa.

Bỗng sau lưng có tiếng cười trong trẻo :

- Ở đây kia mà!

Đường Chấn Anh buột miệng “ồ” lên, vội quay người lại, thấy Lăng Ba Nhất Yến nhơn nhơn đứng cách chàng năm bước.

Chàng hổ thẹn, sử chiêu “Ngọc Phán Hành Không” công kích đối phương lần thứ ba.

Lăng Ba Nhất Yến thấy Song luân phóng tới thượng bàn, vẫn chưa hoàn chiêu, khẽ lắc mình vọt sang một bên rất nhẹ nhàng.

Đường Chấn Anh ba lần xuất thủ mà thấy đối phương vẫn chưa trả đòn, nên buột miệng hỏi :

- Tại sao ngươi cứ né tránh là nghĩa lý gì?

Lăng Ba Nhất Yến cười :

- Nhường ngươi ba chiêu để báo ân tiếp cứu lần trước.

Đường Chấn Anh lạnh lùng :

- Ai cần ngươi nhường nhịn...

Lăng Ba Nhất Yến liền đổi giọng lạnh lẽo nói :

- Nếu ngươi chịu nghe lời khuyên thật tâm của ta, hãy mau theo đường kia xuống núi, bằng không cứ tái xuất chiêu, thì đừng trách ta độc ác, làm ngươi phải đổ máu ở Tuyệt Mệnh nhai này. Không tin thì ngươi cứ thử coi.

Đường Chấn Anh cười ha hả :

- Đã sợ thì không đến, đã đến tất chẳng sợ. Đường Chấn Anh ta đây lớn bằng ngần này, há lại sợ ai...

- Cái gì? Ngươi là Đường...

Lăng Ba Nhất Yến chưa nói xong, Nhật Nguyệt song luân của Đường Chấn Anh đã ù ù công tới. Nàng ta tính cách nóng nảy, dứt khoát, nói sao làm vậy, những tưởng chỉ cần vài chiêu sẽ kết liễu tính mạng của đối phương, ai ngờ vừa nghe Đường Chấn Anh vô tình xưng danh thì nàng ta như bị điện giật, lập tức hết cả sát cơ, bèn sử dụng một hư chiêu để nhân đó nhảy ra ngoài.

Nhưng lần xuất thủ này của Đường Chấn Anh khác hẳn ba lần trước, hoàn toàn sử dụng tuyệt chiêu của "Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp". Trước hết là chiêu "Uy Chấn Sơn Nhạc", tiếp đến chiêu "Huy Độn Sơ Khai" nhắm vào các yếu huyệt sinh tử của đối phương.

Lăng Ba Nhất Yến trong lòng đang có phỏng đoán, không khỏi phân tâm. Sai một bước, chưa thể thoát xa, đành xoay tay kiếm hóa giải chiêu thức lợi hại của Song luân.

Đường Chấn Anh biết Lăng Ba Nhất Yến có võ công phi phàm, nay muốn rửa hận cho sư môn ắt phải dốc toàn lực, nên chàng hết sức chăm chú và thận trọng múa cặp Song luân che kín thân mình, đồng thời vây bọc đối phương, đợi chờ sơ hở mà hạ sát.

Song Lăng Ba Nhất Yến cứ nhẹ nhàng né tránh, không hề trả đòn, thanh bảo kiếm múa tít chỉ để hộ thân, vô cùng xảo diệu, biến hóa kỳ ảo. Nàng ta vừa thủ thế, vừa quan sát kỹ Đường Chấn Anh, thầm nghĩ: "Chàng thiếu niên này quả là anh tuấn, nhất là có hào khí hiếm thấy, hẳn đã làm cho các ả thiếu nữ say mê. Chàng rất giống một người... y hệt thứ tử của Mai Chưởng Tản Nhân, Lã Mộng Giao. Đúng rồi, chàng đúng là "người ấy". Người ấy... người ấy... thì ra vẫn còn sống! Thật không thể ngờ được..."

Nghĩ đến đây, bất giác nàng ta đỏ mặt, có vẻ e thẹn.

Nên biết trong lúc giao đấu sinh tử không thể nghĩ ngợi lung tung, Lăng Ba Nhất Yến đang nghĩ thế, bỗng nghe Đường Chấn Anh quát to :

- Coi đây!

Lăng Ba Nhất Yến giật mình, muốn tránh đã không kịp, "xoạc" một tiếng, ống quần bên đùi hữu đã bị mũi luân xé toạc một đường dài chừng hai tấc, tuy chưa thụ thương, nhưng lộ cả da thịt trắng ngần.

Nam nữ thọ thọ bất thân, cổ nhân đã dạy như thế. Một khuê nữ làm sao có thể để người khác nhìn

thấy những chỗ kín đáo. Lăng Ba Nhất Yến tuy là thiếu nữ phong trần, kiêu ngạo, nhưng cuối cùng cũng là nữ nhi... Nàng ta cúi xuống, thấy đùi bị lộ thì bất giác thẹn thùng.

Gặp lúc khác, hẳn nàng đã sớm thẹn quá hóa giận, nhưng hiện tại nàng lại không hề giận dữ, chỉ vội đưa tay túm kín lấy chỗ quần rách, mắt nhìn Đường Chấn Anh, môi mấp máy định nói, nhưng luân thế của chàng bức bách quá, đâu có để cho đối phương kịp cất tiếng, Nhật Nguyệt song luân đã lại công tới mãnh liệt theo chiêu "Khai Sơn Đoạn Hà".

Lăng Ba Nhất Yến thấy Đường Chấn Anh quyết tâm hạ sát, không để cho nàng nói một lời, thì bất giác phát bực, dùng chiêu "Kim Châm Thám Hải" hóa giải Song luân, rồi đâm thẳng mũi kiếm tới trước ngực đối phương.

Thật là vừa nhanh vừa mạnh, lại vừa xảo diệu.

Đường Chấn Anh không né tránh, mà dùng Song luân chụp lấy sống kiếm của đối phương thật nhanh, theo chiêu "Bạch Hạc Lượng Xí".

Lăng Ba Nhất Yến sử kiếm khinh linh thần tốc, hiện tại nàng chỉ cần dụng lực một chút là mũi kiếm sẽ xuyên qua tim đối phương ngay, nhưng thấy Đường Chấn Anh không chịu né tránh, thì cả kinh nghĩ: "Ngươi thật liều mạng muốn chết!"

Đành rụt vội kiếm về.

Lăng Ba Nhất Yến không có ý đả thương Đường Chấn Anh, nhưng nàng biết rằng nếu muốn chàng dừng tay, ắt phải làm cho chàng chiến bại, chủ ý đã định, bảo kiếm vừa thu về lập tức quặt xuống hạ bàn, sử chiêu "Xuân Nê Lạc Tuyết" đánh ra.

Đường Chấn Anh chụp kiếm không xong, thấy kiếm hoa loang loáng dưới hai chân, vội thoái lui ba bước.

Lăng Ba Nhất Yến lập tức bám theo như hình với bóng, mũi kiếm hất Nhật luân bên tay hữu của Đường Chấn Anh bật sang một bên theo chiêu "Nghênh Phong Đoạn Thảo".

Đường Chấn Anh chưa đứng vững, đành ngửa người ra phía sau, thi triển công phu "Đảo Phiên Thiết Bản Kiều" và chiêu "Kim Lý Đào Xuyên Ba" mà lùi ra xa hai trượng.

Lăng Ba Nhất Yến sớm biết Đường Chấn Anh làm như vậy, liền lập tức rượt theo, tay vung bảo kiếm sử chiêu "Điểm Thạch Thành Kim" đâm tới trán chàng.

Lăng Ba Nhất Yến vốn chỉ muốn chàng đình chiến để tiện đối đáp, thấy chàng cứ thoái lui quá nhanh, đã tới mép núi, vội kêu to lên :

- Mau dừng lại, nếu không muốn sa chân xuống vực…

Đoạn bất kể nguy hiểm, búng mình lao nhanh tới bên chàng.

Đường Chấn Anh nghe vậy giật mình đứng thẳng người lại, thì ngay lúc đó Lăng Ba Nhất Yến đã tới ngay trước mặt chàng.

Chàng vừa bị Lăng Ba Nhất Yến công liền ba kiếm, trong lòng cực kỳ khẩn trương, nay thấy nàng đứng ngay trước mặt thì không kịp nghĩ ngợi nhiều, vung ngay Song luân đập xuống đầu nàng.

Lăng Ba Nhất Yến rùn người xuống, sử chiêu “Chỉ Hoa Phân Liễu” nhắm vào hai cổ tay cầm luân của chàng.

Đường Chấn Anh hoảng hốt thu chiêu về để bảo hộ cổ tay, ngay trong chớp mắt đó, mũi kiếm của Lăng Ba Nhất Yến đã chỉ ngay vào trước ngực chàng, miệng nàng quát :

- Mau dừng tay!

Đường Chấn Anh kinh hoàng, không nghe rõ lời đối phương, chỉ thấy mũi kiếm chỉ ngay trước ngực thì bất giác rùng mình.

Ngay lúc đó “cạch” khẽ một tiếng, mũi kiếm của Lăng Ba Nhất Yến chạm vào ngực áo của Đường Chấn Anh, cả hai cùng kêu lên “ái chà”. Lăng Ba Nhất Yến vội rút kiếm về.

Ngay lúc ấy, từ chỗ rách trên ngực áo của Đường Chấn Anh lộ ra một vệt màu sáng lấp loáng.

Đường Chấn Anh hồn phi phách tán, bất giác bước lùi về phía sau.

Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy cả kinh, nghĩ rằng chàng rớt xuống vực ắt thịt nát xương tan, vội búng chân vọt tới giơ tay chộp lấy ngực áo của Đường Chấn Anh, nhưng lại trúng ngay cái vật trăng trắng kia, hy vọng kéo chàng lại.

Nhưng tư thế thoái hậu của Đường Chấn Anh đã phát động, chỉ nghe “phựt” một tiếng, Lăng Ba Nhất Yến chỉ còn nắm trong tay chiếc kim tỏa, chứ thân hình của Đường Chấn Anh thì đã rớt xuống vực.

Lăng Ba Nhất Yến kinh hoàng, liếc nhìn chiếc thiết tỏa trong tay, bất giác rú lên :

- Anh đệ đệ…

Lời chưa dứt, đã lao đầu xuống theo Đường Chấn Anh bất chấp sống chết.

Ngay lúc ấy, bỗng có tiếng gọi vọng tới :

- Anh ca ca...

Vù vù! Hai bóng người, một già một trẻ, lao tới mép núi.

Lão nhân y phục rách rưới, ngắn ngủn, chính là Võ Lâm Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ. Thiếu nữ y phục bó sát lấy tấm thân kiều diễm, chính là Đường Tử Vi.

Hai người này đáp thuyền đuổi theo Đường Chấn Anh, đi suốt đêm ngày, tới chân dãy Hoàng Sơn, Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ biết con đường độc đạo lên núi, bèn cứ thế mà đi lên, vừa đến Tuyệt Mệnh nhai thì nghe hai tiếng kêu “ái chà!”.

Tử Vi nghe tiếng nhận ra người, nàng vội chạy tới phía phát ra tiếng kêu, không ngờ tới gần thì nghe câu rú “Anh đệ đệ” là giọng nữ nhân. Nàng hoảng hốt chưa hiểu ra sao, cũng buột miệng gọi “Anh ca ca” rồi lao tới bên mép vực.

Không thấy một bóng người, nàng vội ngó xuống bên dưới, tựa hồ có một điểm đen đang rớt xuống rất nhanh, dưới kia toàn là âm khí trùng trùng, hoàn toàn không thấy đáy, bất giác nàng kêu liên tiếp hai lần “Anh ca ca!”, nhưng Tuyệt Mệnh nhai trầm tịch, chẳng một ai đáp lời.

Đường Tử Vi vốn thừa thông minh, nhìn quang cảnh này, biết Đường Chấn Anh đã rớt xuống vực, nước mắt trào ra, chân giậm thình thịch, bi ai nói :

- Anh ca ca, ca ca chết thảm vậy sao? Hãy chậm một bước để tiểu muội theo với...

Nàng khóc thành tiếng, đoạn nhảy luôn xuống vực.

Đúng lúc ấy có tiếng quát :

- Tiểu nha đầu, ngươi điên rồi sao?

Lời chưa dứt, tay hữu của Tử Vi đã bị chộp lấy, đoạn nàng bị kéo lùi cách mép núi hai trượng.

Người vừa nói chính là Tang Bác Cổ.

Tử Vi giằng tay ra, giận dữ nói :

- Lão còn ngăn giữ tiểu nữ, tiểu nữ sẽ liều chết giao đấu với lão. Dọc đường tiểu nữ đã bảo phải đuổi mau cho kịp, lão một mực không chịu, nay bị chậm một bước, Anh ca ca đã... đã rơi xuống vực, tiểu nữ biết làm sao đây?

Rồi nàng lại khóc rống lên.

Vạn Sự Thông vốn luôn cười đùa, lúc này biết sự việc quá nghiêm trọng, nghe Tử Vi khóc, nhất

thời chưa biết làm gì mới ổn.

Tử Vi càng khóc càng thảm thiết, lại vừa nghĩ: “Vượt ngàn dặm đường, ngày đêm hối hả, chỉ lo có chuyện bất trắc, cuối cùng bị chậm một chút, nay chàng đã chết thì ta sống một mình còn ý nghĩa gì nữa? Chi bằng cùng chết theo chàng...”

Nàng lại lao xuống về mép vực.

Tang Bác Cổ sớm đã phòng bị, Tử Vi vừa di chuyển, lão liền dùng chiêu “Trích Tinh Phụng Nguyệt” chộp lấy nàng mà ném về phía sau hơn hai trượng như ném một trái cầu.

Tử Vi muốn chết không được, giậm chân thình thịch, miệng không ngớt lảm nhảm, vẫn muốn lao bổ ra phía bờ vực.

Tang Bác Cổ dang tay nói :

- Nếu ngươi không nghe, lão phu sẽ buộc phải điểm huyệt cho ngươi hết cựa quậy.

Tử Vi đành ngồi phệt xuống đất mà khóc.

Tang Bác Cổ thong thả đến gần, nói :

- Vi nhi, đừng khóc nữa, sư huynh của ngươi có thể vẫn sống, ngươi cứ khóc như thế, hóa ra là muốn rủa cho hắn chết hay sao?

Tử Vi vừa khóc vừa nói :

- Vực sâu không thấy đáy, đừng nói là người, ngay đến một hòn đá rớt xuống cũng vỡ tan, Anh ca ca... nhất định lành ít dữ nhiều...

Đoạn lại khóc toáng lên.

Tang Bác Cổ trấn tĩnh, nói :

- Tục ngữ có câu “trời thương người hiền”, lão phu thấy sư huynh của ngươi tướng mạo trung hậu, sẽ thọ rất lâu, làm sao chết yểu được? Dù gặp nạn lớn cũng sẽ hóa hung thành cát, không sao hết...

Người ta đang đau khổ thường cố bám víu lấy hy vọng, Tử Vi nghe Tang Bác Cổ nói thế, ngẫm cũng đúng, bèn ngưng khóc, lau nước mắt, nhìn Tang Bác Cổ, chậm rãi hỏi :

- Cứ như tiền bối nói, thì Anh ca ca của tiểu nữ vẫn có thể sống ư?

Tang Bác Cổ vốn tự an ủi mình, không ngờ lời vừa rồi lại có tác dụng đối với Tử Vi, bèn nói đại :

- Lão phu đoán rằng sư huynh của ngươi sẽ được cứu sống.

Tử Vi đột nhiên phấn chấn, đứng bật dậy, nói :

- Đi! Chúng ta xuống dưới vực tìm Anh ca ca.

Tang Bác Cổ vội giữ nàng lại :

- Đây là Tuyệt Mệnh nhai, sườn núi sâu và dốc, chưa ai có thể đi xuống được...

Tử Vi nghe vậy, tia hy vọng vừa lóe lên đã tắt ngay, liền mếu máo nói :

- Như thế thì Anh ca ca mong gì thoát chết?

Đoạn nước mắt tự ứa ra ròng ròng.

Tang Bác Cổ phải vất vả lắm mới dỗ được nàng ngừng khóc, nay thấy nàng lại nước mắt ròng ròng, thì trở nên luống cuống, chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, liền nói :

- Ồ, lão phu có cách rồi.

Tử Vi sắp khóc nấc lên, nghe vậy liền hỏi :

- Có cách gì?

Tang Bác Cổ đáp :

- Lão phu nghĩ thử đem hết tài nghệ của lão phu để lần xuống vực, may ra tìm được sư huynh của ngươi...

Tử Vi vội vái Tang Bác Cổ, lão nhân lắc đầu :

- Khoan, khoan, để lão phu nói rõ, chỉ một mình lão phu xuống dưới đó thôi. Vi nhi, ngươi phải ở trên này, tuyệt đối không được mạo hiểm, phải hết sức nhẫn nại chờ lão phu.

Tử Vi gật đầu, đáp :

- Dĩ nhiên...

Tang Bác Cổ nói tiếp :

- Khi lão phu chưa lên, ngươi không được nghĩ ngợi lung tung, không được nhảy xuống vực...

Tử Vi đáp :

- Chuyện đó thỉnh tiền bối yên tâm. Nếu tiểu nữ làm như vậy, chẳng hóa ra uổng phí sự ái hộ của tiền bối hay sao?

Tang Bác Cổ thấy Tử Vi nói với vẻ mặt nghiêm trang, thì cười ha hả :

- Tốt, tốt lắm. Xem ra ngươi hiểu biết lắm, vậy hai ta cứ thế mà làm, ngươi nhất nhất chờ ta ở đây.

Nói đoạn Tang Bác Cổ vọt tới mép vực mà tuột xuống.

Tử Vi thấy Vạn Sự Thông nói đi là đi, thân hình lướt nhẹ như gió, vội chạy tới mép vực ngó xuống, đã không thấy bóng lão nhân đâu nữa.

Nàng đứng trên mép vực nhìn xuống phía dưới đen ngòm đầy vẻ thần bí và đáng sợ, bao ý nghĩ dồn dập nảy sinh.

Dường như nàng trông thấy người thương đã thịt nát xương tan thành trăm mảnh.

Nhưng có lẽ chàng không hề hấn gì, đang ở dưới đó nhìn lên, vẫy tay gọi nàng xuống…

Đột nhiên, bên cạnh Anh ca ca xuất hiện một thiếu nữ, nửa quen nửa lạ, ổ, có phải là nàng ta không nhỉ?

Nàng đang tưởng tượng như thế, bỗng nghe có âm thanh lạ từ xa vọng tới, vội giật mình bừng tỉnh, quay nhìn về phía sau, thấy có một bóng đen lao tới, đáp xuống cách chỗ nàng ba trượng, thân pháp mau lẹ dị thường.

Tử Vi thầm hỏi: “Ai vậy? Có lẽ là động bọn của Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, tại sao ta không truy đuổi, để xem hắn cư trú ở đâu?”.

Thế là nàng vọt theo bóng đen kia.

Bóng đen chạy nhảy cực nhanh, vọt qua hai ngọn núi, cuối cùng lẩn vào một cánh rừng.

Tử Vi có thừa can đảm, nàng chẳng nghĩ ngợi, cũng vọt theo vào rừng.

Hai người, một trước một sau, vượt qua cánh rừng, tới một hàng rào trúc, bóng đen kia bay vọt qua tường.

Tử Vi cẩn thận bám vào tường leo lên, ngó vào trước, chỉ thấy bên kia tường cây cối um tùm, cỏ rậm mọc đầy, bóng đen kia nhảy vào đó không chạy thẳng, mà cứ chạy ngoằn ngoèo, thì Tử Vi biết ngay là bên trong có bố trí cơ quan mai phục.

Nàng chăm chú quan sát để ghi nhớ hành trình của bóng đen, rồi mới vọt vào bên trong, bám theo

sau bóng đen, chạy một hồi mới hết cây cối, thấy có mấy gian thảo thất, ánh đèn từ trong thất hắt ra, tứ bề hoàn toàn yên tĩnh.

Tử Vi theo sau bóng đen tới một cái sân, tại đây có ba gian phòng, xung quanh là các bụi trúc, giữa sân có hai bồn hoa, trong đêm tối chưa rõ là loại hoa gì, nhưng mùi thơm thoang thoảng dễ chịu.

Bóng đen kia vén mành bước vào một gian phòng. Tử Vi vọt ngay lên mái, bò tới cửa sổ phía sau, nằm ép xuống.

Từ trong phòng vọng ra thanh âm của một thiếu phụ :

- Hài nhi, sao đêm nay về muộn vậy?

Lời đáp là khẩu âm của một thiếu niên :

- Mẫu thân, đã canh tư rồi, sao mẫu thân vẫn chưa ngủ?

Thiếu phụ nói :

- Cũng chẳng hiểu vì sao, đêm nay lòng ta bồn chồn, trằn trọc mãi chẳng ngủ được, liệu có chuyện bất trắc gì hay không?

Thiếu niên đáp :

- Ôi, đêm nay quả là có chuyện không hay. Lúc canh hai, hài nhi đến bên thạch thất, thấy Long ca ca của hài nhi đang động thủ với một gã thiếu niên, hỏi ra thì mới biết gã là đệ tử của phái Nga Mi. Con bèn rút binh khí ra đấu với gã một trận, ai ngờ võ công của gã khá cao cường, cả hai huynh đệ hài nhi do sơ suất, đều bị gã làm rách cả y phục...

Lời thiếu niên chưa dứt, thiếu phụ đã vội kêu lên :

- Hài nhi, ngươi làm cho ta sợ quá! Mau lại đây ta coi, có thụ thương hay không?

Mẫu tử tình thâm, từ mẫu và hiếu tử biểu thị ở trong phòng, khiến Tử Vi nằm trên mái nghe mà cảm động, nàng chợt nghĩ đến thân thế mơ hồ của mình, từ ấu thơ đã không có phụ mẫu, chưa được hưởng tình yêu thương của phụ mẫu. Thế là bất giác nàng cúi thấp nhìn trộm qua cửa sổ vào trong phòng.

Thoạt tiên không thấy gì, nhìn kỹ một chút, nàng bỗng giật mình, suýt nữa buột miệng kêu lên.

Trong phòng có một nữ nhân tuổi khoảng tứ tuần, nhưng diện mạo thanh tú dị thường, lại vô cùng hiền từ, dễ khiến người ta gần gũi thân thiết. Tử Vi tuy mới gặp lần đầu, nhưng lập tức nàng có thiện cảm với nữ nhân này ngay.

Nữ nhân ngồi trên giường, đứng trước mặt là một thiếu niên mặc áo hồng, diện mạo trông rất giống Đường Chấn Anh như hai giọt nước.

Tử Vi cảm thấy kỳ quái, sao thiên hạ lại có hai người giống nhau đến như vậy?

Nữ nhân kéo chỗ quần bị rách toạc của thiếu niên, nói :

- May quá, chút nữa thì phạm vào đùi, xem chừng đệ tử phái Nga Mi kia là người nhân hậu đó.

Thiếu niên như chợt nhớ ra điều gì, bỗng nói :

- Mẫu thân, kể cũng kỳ quái thật. Gã đệ tử phái Nga Mi ấy trông giống hài nhi như đúc.

Nữ nhân thốt lên tiếng “à” kinh ngạc, rồi hỏi :

- Hài nhi có hỏi tính danh của người ấy hay không?

Thiếu niên đáp :

- Là Đường Chấn Anh.

Nữ nhân nghe nói thì thất sắc, xúc động lạ thường :

- Ôi, là Đường Chấn Anh...

Thiếu niên thấy mẫu thân xúc động đến mức ấy, chưa rõ vì cớ gì? Chàng vội đưa hai tay đỡ mẫu thân, hỏi lý do, nữ nhân ban đầu chưa chịu đáp, hỏi lần thứ hai, mới thở dài nói :

- Giao nhi, chuyện này ta giấu Giao nhi đã mười bảy năm rồi. Nay nếu ta nói bí mật ấy ra cho Giao nhi biết, liệu Giao nhi có thể hành sự theo lời dặn của ta hay không?

Giọng nói trầm hẳn xuống, vẻ mặt nghiêm nghị.

Thiếu niên thấy vậy, hoảng sợ đáp :

- Hài nhi xin vâng lệnh mẫu thân, dù chết cũng không dám trái lời.

Nữ nhân đưa tay vuốt tóc thiếu niên, thong thả nói :

- Giả dụ có ngày ta lìa bỏ phụ thân của ngươi, thì ngươi sẽ theo ai? Theo ta hay theo phụ thân ngươi?

Câu hỏi đột ngột khiến thiếu niên chưa thể đáp ngay, một hồi sau mới nói :

- Khi đó, hài nhi nhất định sẽ đi theo mẫu thân.

Nữ nhân hỏi luôn :

- Ngươi thật lòng chứ?

Thiếu niên đáp :

- Hài nhi nói dối mẫu thân thì trời tru đất diệt.

Nữ nhân vội lấy tay che miệng thiếu niên :

- Giao nhi, ai bảo ngươi phải thề độc như vậy?

Đoạn chỉ tay về phía cửa sổ, nói :

- Hãy ra khéo cửa lại cho ta, kẻo kẻ khác nghe lén bí mật mà ta sắp kể cho ngươi biết.

Tử Vi đang chăm chú nghe, lòng đầy nghi hoặc, thấy vậy sợ thiếu niên phát hiện, vội bò trở lui.

Bỗng có một bóng đen bay vọt qua phía trên, đáp xuống dãy phòng bên tả.

Tử Vi thấy người kia khá quen thuộc, chính là gã râu vàng bịt mặt từng giao đấu với nàng ở Nga Mi Kim Đỉnh. Vậy đây chính là trang viện của Mai Chưởng Tản Nhân La Chí Viễn.

Tử Vi không ngờ nàng tình cờ lại tìm được sào huyệt của cừu nhân, tinh thần phấn chấn hẳn lên, ý muốn báo thù trỗi dậy. Nghĩ bụng đã đến đây, chẳng lẽ lại bỏ về tay không? Ít nhất cũng phải xem bản lĩnh của bọn Mai Chưởng Tản Nhân thế nào, bèn búng mình vọt theo bóng đen kia.

Nàng đặt chân lên hành lang của một dãy nhà tranh năm gian, từ trong thấy có ánh đèn hắt ra, bóng đen kia vòng sang gian đầu ở phía đông, đẩy cửa sổ nhảy vào phòng. Tử Vi chẳng đắn đo suy nghĩ, cũng tiến đến sát bên cửa sổ, thò đầu ngó vào bên trong, dường như đó là phòng ngủ, nhưng không thấy gã râu vàng vừa rồi đâu cả.

Tay nàng bíu vào bậu cửa sổ, không ngờ đã phát động một cơ quan bí mật, chỉ nghe “phựt, phựt” trên đầu hai tiếng, vội rụt người lại, nhưng không kịp nữa, hai vai nàng đã bị một cặp song phi trảo chụp lấy, rồi người nàng bị nhấc bổng lên lơ lửng trong không trung.

Nàng giãy giụa để bứt ra, nhưng ma huyệt và á huyệt liên tục bị người điểm vào, khiến cho nàng hết đường giãy giụa và kêu la. Đoạn, nàng được hạ xuống đất, được đem đặt vào một chiếc giường, dường như chỉ trong chớp mắt.

Nàng mở mắt ra nhìn, thấy một thiếu niên anh tuấn, y phục màu xanh, mắt sáng như sao, đang nhìn

nàng chằm chằm.

Bốn mắt gặp nhau, cả hai chợt như cùng bẽn lẽn. Tử Vi vội nhắm mắt lại, thiếu niên cũng vội quay mặt đi.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người hỏi :

- Long nhi phải không? Đã bắt được rồi chứ?

Thanh âm rõ ràng là của một lão nhân.

Thiếu niên đứng cạnh Tử Vi chính là Lã Mộng Long, vội đáp :

- Bẩm phụ thân, đệ tử của phái Nga Mi là Đường Chấn Anh vẫn chưa bắt được, tam sư huynh và Giao đệ đệ hiện đang truy tìm, chưa thấy trở về. Hiện tại, lại bắt được một cô nương, hài nhi đã điểm ma huyệt, chờ nghe phụ thân xử trí.

Lão nhân nói :

- Không tìm lại gặp, xem chừng đêm nay bọn chúng kéo đến không ít. Ta đang bận chút việc, ngươi tự hỏi cung trước, rồi báo cho ta biết danh tính và sư thừa của nó.

Tử Vi nghe lời đối thoại, muốn nói nhưng lưỡi cứng, không thể phát âm, nàng lo toát mồ hôi.

Lã Mộng Long đang theo lệnh phụ thân, giơ tay giải khai á huyệt cho nàng, rồi hỏi :

- Danh tính sư thừa của ngươi là ai? Đêm hôm lén lút đến Tùng Trúc trang để làm gì?

Tử Vi đáp :

- Ta là Đường Tử Vi, đệ tử của Tuyệt Trần thần ni phái Nga Mi. Nay đã bị ngươi bắt thì muốn giết cứ giết, khỏi cần nhiều lời. Nếu không giết, bổn cô nương sẽ trở lại báo cừu rửa hận.

Lão nhân ở gian bên cạnh chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, nghe Tử Vi bảo nàng là đệ tử của Tuyệt Trần thần ni thì cười một tràng âm hiểm, lẩm bẩm :

- Xem ra tình duyên nam nữ là do trời định. Ôi, Mai Phụng Quyên, Mai Phụng Quyên, ta cầu mong nàng ba chục năm, nhưng nàng lại cự tuyệt ta, chẳng làm cho ta được như sở nguyện. Không ngờ đêm nay lại gặp đệ tử của nàng ở đây, xem chừng đệ tử của nàng sẽ bù đắp thay nàng nỗi khát khao suốt đời của ta.

Nói xong, Lã Chí Viễn lại cười một tràng quái đản.

Tử Vi nghe lời của hắn thì rụng rời thất sắc. Còn Lã Mộng Long thì chẳng hiểu gì, chỉ cảm thấy phụ thân có thái độ rất kỳ dị.

Tử Vi đã hiểu tâm địa của Lã Chí Viễn, nàng nghĩ: “Hôm nay đã rơi vào tay hắn, xem ra lành ít dữ nhiều. Nếu không sớm tự tuyệt, ắt sẽ bị hắn làm nhục”.

Nàng đau đớn, nước mắt ứa ròng ròng, đang định cắn lưỡi tự tử. Lã Mộng Long thấy vậy bèn điểm vào Á huyệt của nàng.

Bên ngoài lại vọng vào tiếng nói của Lã Chí Viễn :

- Long nhi, ngươi mang con nha đầu ấy sang đây cho ta.

Lã Mộng Long không dám trái lệnh, liền cắp Tử Vi sang phòng bên, rồi trở về phòng của mình, không rõ vì sao lại thầm lo lắng cho Tử Vi cô nương, nhưng chẳng biết nên làm thế nào, cứ ngồi bên bàn tư lự.

Bỗng một nữ nhân ngoài tứ tuần vén rèm bước vào, nhìn Lã Mộng Long với vẻ thân thiết nói :

- Hài nhi, trời sắp sáng rồi, sao còn chưa ngủ?

Lã Mộng Long giật mình đứng bật dậy, thưa :

- Thưa mẫu thân, hài nhi đang có một việc muốn thỉnh vấn mẫu thân...

Giọng thiếu niên đầy vẻ xúc động.

Nữ nhân nói :

- Hãy ngủ đi đã, tỉnh dậy rồi hỏi cũng chưa muộn.

Lã Mộng Long lắc đầu :

- Việc này gấp lắm, hài nhi nhất định muốn biết rõ ngay lúc này.

Nữ nhân thấy thiếu niên chau mày, thần sắc bất thường, nửa giận dữ, nửa như khó nói, đành đáp ứng :

- Đã gấp thì nói đi.

Đoạn ngồi xuống bên cạnh Lã Mộng Long.

Lã Mộng Long vì lo thay cho Tử Vi, nên nghĩ sao thưa vậy :

- Vừa rồi hài nhi có bắt được một thiếu nữ, ai ngờ phụ thân vừa nghe đến tính danh và sư thừa của nàng thì lập tức bảo hài nhi mang nàng sang phòng phụ thân. Hài nhi thấy thái độ của phụ thân kỳ dị thế nào ấy...

- Kỳ dị là sao?

- Tựa hồ không giữ đạo lý. Kể cũng lạ, thiếu nữ kia trông diện mạo y hệt như Lăng Ba Nhất Yến mà phụ thân mời đến đây.

Nữ nhân kinh ngạc, nói với giọng lạc hẳn đi :

- Ôi, có chuyện như vậy sao?

Bỗng bà đứng bật dậy, hỏi :

- Ngươi nói coi, tính danh của thiếu nữ ấy là gì?

Lã Mộng Long đáp :

- Thiếu nữ tự xưng là Đường Tử Vi, thuộc phái Nga Mi.

Nữ nhân vừa nghe ba tiếng "Đường Tử Vi" thì hốt hoảng kéo Lã Mộng Long đứng lên, nói :

- Mau mau đi cứu nàng, chỉ e không kịp mất rồi...

Lã Mộng Long thấy mẫu thân gấp gáp như vậy, càng khó hiểu, định hỏi thêm, nhưng nữ nhân đã giục :

- Mau lên, Long nhi!

Khi mẫu tử Lã Mộng Long đến phòng phụ thân, thì vừa đúng lúc này nàng đã bị lột hết cả y phục, trần như nhộng.

Nữ nhân giằng co với Lã Chí Viễn để Lã Mộng Long cứu Tử Vi mang đi.

Tử Vi bị điểm huyệt, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, nàng không hiểu hành động của gã thiếu niên này là có ý gì, bỗng cảm thấy hai tay gã đang cắp nàng đi bị buông thõng, tiếp đó là một người khác chộp lấy nàng, người này chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Thấy vậy thì nàng mới yên tâm hẳn, vội đưa mắt cho Tang Bác Cổ, lão nhân hiểu ý, xuất thủ giải khai á huyệt cho nàng, đồng thời nhún người nhảy lên ngọn một cây cổ tùng.

Đến ngọn cây, Tang Bác Cổ lại đề tụ chân khí ở Đan Điền, nhảy sang một ngọn cây khác nhanh

như lưu tinh.

Thuật đằng vân này hoàn toàn dựa vào chân khí nội gia phi thường, bay một mình đã khó, đằng này còn cắp thêm một người khác, thật là tuyệt kỹ hiếm có trong võ lâm đương kim. Chứng tỏ Tang Bác Cổ đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Vì sao Tang Bác Cổ lại phải thi triển tuyệt kỹ lướt trên ngọn cây? Vì lúc lão nhân tiến vào trong trang viện từng bị các cơ quan bí mật ngăn cản, nên không dám đi dưới mặt đất hoặc trên mái nhà, để đề phòng bất trắc.

Tang Bác Cổ cắp Tử Vi lướt đi trên các ngọn cây, nhanh nhẹn như loài khỉ chuyền cành, thoáng chốc đã ra tới hàng rào trúc, bỗng nghe có tiếng cười lạnh lẽo :

- Tùng Trúc trang há là chốn ra vào tùy tiện? Mau xuống đất ta coi!

Lời chưa dứt đã thấy ba đạo lam quang vọt lên ngọn cây.

Tang Bác Cổ vội né tránh, nhưng ngay tức thời, từ trong lùm cây lại có mấy đạo hàn quang xẹt tới.

Nên biết, đứng trên ngọn cây không như ở dưới mặt đất, huống hồ còn cắp thêm người khác. Tang Bác Cổ giật mình, vội phất tay áo, tạo ra luồng kình phong đánh rớt mấy ngọn ám khí kia.

Tang Bác Cổ đang định di chuyển tiếp, bỗng từ phía dưới có ba lưỡi phi đao nhỏ bằng lá liễu vút lên. Lão xoay người né tránh được hai, chợt nghe “ối” một tiếng, thì ra Tử Vi đã bị trúng một lưỡi phi đao vào bắp chân bên tả.

Tang Bác Cổ bay vọt ra ngoài trang viện, biết Tử Vi đã thụ thương, sợ có kẻ truy đuổi, không dám dừng lại, cứ thế lao vùn vụt một mạch, xuyên rừng vượt đèo mà đi, nhanh như một làn khói mỏng.

Đến một tuyệt địa, ba phía là động, một phía dựa vào sườn núi, Tang Bác Cổ mới dừng lại, lúc này phương đông đã hừng sáng.

Tang Bác Cổ ngó xuống, thấy Tử Vi nhắm mắt, nhíu mày, có vẻ đau đớn, vội hỏi :

- Vi nhi, ngươi thụ thương vào chỗ nào?

Tử Vi phều phào đáp :

- Ở bắp chân bên tả, đau ghê gớm, lại bị tê dại. Có lẽ ám khí tẩm độc, lão tiền bối mau đặt tiểu nữ xuống, giải khai mai huyệt rồi hãy coi vết thương.

Tang Bác Cổ gật đầu, ngẩng nhìn tứ phía, bỗng phát hiện có một thạch động bèn đi về phía đó.

Bước vào thạch động, thấy bên trong rất rộng, vì cửa động hướng về phía mặt trời nên rất sáng sủa. Tang Bác Cổ bèn đặt Tử Vi xuống, giải ma huyệt cho nàng, đang định coi vết thương, thì nàng đẩy lão ra, e thẹn nói :

- Thỉnh lão tiền bối ra ngoài một chút.

Tang Bác Cổ lúc này mới nhớ rằng Tử Vi còn đang ôm quần áo, chưa kịp mặc vào, bèn bước ra bên ngoài.

Tử Vi vội mặc y phục, cảm thấy chân bên tả khó cử động, vội chăm chú nhìn, thấy bắp chân bị một lưỡi phi đao dài hai tấc cắm vào thịt độ một nửa, xung quanh chỗ đó đã tím bầm, hiển nhiên đang lan rộng. Nàng cả kinh, chợt nghĩ: “Thế là hết, ở chốn thâm sơn cùng cốc này, tìm đâu ra giải dược? Vậy là cái chân này sẽ thành tàn phế rồi”.

Cái chân thụ thương đã khiến Tử Vi kinh hãi, nhưng điều khiến nàng lo ngại hơn chính là trong lúc bị lột hết y phục, nàng đã bị lục y thiếu niên nhìn rõ mồn một, lại còn cắp mang đi, vậy nàng còn mặt mũi nào mà nhìn ý trung nhân là Đường Chấn Anh?

Nghĩ đến đây, nàng vừa lo vừa thẹn, bất giác lại khóc lên thành tiếng, lệ chảy ròng ròng, nghe thật não lòng giữa chốn rừng hoang.

Tang Bác Cổ nghe tiếng khóc, vội bước vào, thấy Tử Vi khóc như mưa như gió, vội tiến lại bên cạnh hỏi :

- Vi nhi, sao hôm nay ngươi lắm nước mắt thế? Hay là ngươi bị chúng... bị chúng làm nhục?

Chỉ có lão nhân này mới dám hỏi như vậy.

Tử Vi đỏ mặt, lắc đầu nói :

- Vậy thì chưa đâu, lão tiền bối yên tâm.

Tang Bác Cổ như trút được gánh nặng, thở phào :

- Đã vậy thì cần gì phải khóc? Mau coi vết thương xem sao.

- Ối chao!

Cả hai cùng kêu lên kinh hãi khi nhìn vết thương. Nguyên chỉ trong chốc lát, khí độc đã theo mạch máu lan rộng tới gần đầu gối, cả bắp chân đã tím bầm, thật đáng sợ.

Tang Bác Cổ hiểu rộng biết nhiều, vội liên tiếp điểm vào các huyệt trên đùi của Tử Vi để không cho chất độc lan rộng.

Tử Vi nói :

- Lão tiền bối đã cứu sống hài nhi, nhưng cái chân này coi như thành tàn phế. Ơn cứu mạng của lão tiền bối kiếp sau hài nhi xin báo đáp.

Nói đoạn, nàng rút cây Thất Khổng thần địch ra rồi bổ thẳng vào đầu mình.

Hành động đột ngột của Tử Vi khiến người khác khó dự phòng, nhưng Tang Bác Cổ đã nhanh tay hất cây địch qua một bên, vuốt râu cười :

- Con tiểu nha đầu này, đừng có giở trò quỷ trước mặt lão phu. Nếu ngươi còn định tự sát lần nữa thì lão phu sẽ điểm huyệt cho ngươi hết cựa quậy.

Ngừng một lúc lại tiếp :

- Ngươi và Anh nhi vừa nghe ta nói lộ một lời, đã hấp tấp đến Hoàng Sơn tìm Lã Chí Viễn để báo cừu, nay đại sự chưa thành, lại không biết cát hung họa phúc, cứ chăm chăm đòi tự vẫn, sao không thử nghĩ xem, hai đứa ngươi được lão tăng và lão ni sủng ái đến mức nào? Lão phu đã nhận lời ủy thác, nay ngươi chết đi, phỏng Võ Lâm Thiên Thủ song tôn có tha mạng cho lão phu chăng? Cô nương ơi, xin cô nương thương cái thân già nua này một chút. Hiện tại để lão phu liều mạng đến gặp Mai Chưởng Tản Nhân lấy giải dược, cứu cái chân cho ngươi.

Lão nhân nói thao thao bất tuyệt, lời nào cũng hữu lý, quả nhiên làm cho Tử Vi ngừng khóc và cảm thấy hổ thẹn. Bỗng nàng nhớ đến Đường Chấn Anh, bèn hỏi :

- Tiền bối chẳng phải đã xuống dưới vực rồi sao? Có tìm thấy Anh ca ca của vãn bối hay không? Sao lại lên nhanh thế?

Tang Bác Cổ đáp :

- Nếu lão phu chậm một chút thì ngươi đã bị người ta ăn hiếp rồi.

Tử Vi lại hỏi :

- Vậy là tiền bối chưa xuống dưới vực?

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Lần này coi như ngươi đoán trúng, nếu lão phu xuống dưới vực, chưa biết khi nào mới lên, thậm chí có lên nổi hay không cũng khó biết.

Tử Vi ngạc nhiên :

- Tại sao vãn bối nhìn thấy tiền bối tụt xuống rồi kia mà?

Tang Bác Cổ đáp :

- Lão phu có tụt xuống một đoạn, nhưng lập tức treo mình ở vách núi, ngươi làm sao nhìn thấy được?

Tử Vi giận dỗi nói :

- Vậy là tiền bối thật sự muốn đánh lừa vãn bối?

Tang Bác Cổ lắc đầu :

- Ngươi nói gì tức cười vậy? Lão phu đã ngần này tuổi đầu, há lại đi đánh lừa một tiểu nha đầu như ngươi? Ta chỉ sợ ngươi liều mạng, chờ ta xuống vực rồi lại nhảy xuống tự vẫn, hóa ra ta chưa cứu được Anh nhi thì đã để mất ngươi? Cho nên...

Tử Vi nói tiếp :

- Cho nên tiền bối nấp mình chờ xem vãn bối có động tĩnh gì không, rồi mới tiếp tục tụt xuống chứ gì?

Tang Bác Cổ nói :

- Đúng thế! Ta đang định tụt xuống tiếp, thì bỗng nghe bên trên có động nên mới...

Tử Vi tiếp lời :

- Nên mới vọt lên xem là chuyện gì?

Tang Bác Cổ nói :

- Thôi đủ rồi, để lão phu đi tìm Mai Chưởng Tản Nhân lấy giải dược đã.

Đoạn quay mình đi ra khỏi động.

Bỗng nghe “vù vù” hai tiếng, một cặp thiếu niên lao vút như bay tới cửa động.

Tang Bác Cổ hơi ngạc nhiên, thấy một gã mặc y phục màu lục, chính là gã đã cắp Tử Vi, còn gã kia y phục màu hồng, trông diện mạo y hệt Đường Chấn Anh, nếu gã mặc y phục màu trắng, e rằng khó phân biệt được ai là ai.

Hai thiếu niên anh tuấn có vẻ rất vội vã và mệt mỏi, y phục ướt đẫm sương đêm.

Tang Bác Cổ đang định hỏi, thì hai thiếu niên nhìn Tử Vi cô nương ngồi kia như bắt được vàng, cả hai cùng thốt lên mừng rỡ :

- Chúng ta tìm được rồi.

Liền đó, lục y thiếu niên gọi :

- Vi muội!

Hồng y thiếu niên gọi :

- Vi thư!

Cả hai vừa gọi vừa tiến vào trong động, vọt đến chỗ Tử Vi.

Tang Bác Cổ quát :

- Bọn oa nhi kia, không được lỗ mãng!

Đoạn vung tay, một luồng kình phong hất hai gã thiếu niên dạt ra ngoài một trượng.

Hai thiếu niên kinh ngạc nhìn Tang Bác Cổ, rồi cung tay nói :

- Thỉnh lão trượng chớ nghi ngờ, huynh đệ vãn bối đến đây hoàn toàn không có ác ý.

Tang Bác Cổ đáp :

- Khỏi cần nhiều lời, trước hết hãy xưng danh ta coi.

Lục y thiếu niên nói :

- Tại hạ là Lã Mộng Long, còn đây là đệ đệ Lã Mộng Giao...

Gã chưa nói hết thì đã bị hồng y thiếu niên phủ nhận :

- Không phải, huynh đệ vãn bối hoàn toàn không phải họ Lã.

Lục y thiếu niên vội chữa lại :

- Đúng, đúng... huynh đệ vãn bối không phải họ Lã.

Tang Bác Cổ thấy hai gã ngôn từ bất nhất thì cười ha hả :

- Bọn oa nhi các ngươi chớ định giở trò ma quỷ trước mặt Vạn Sự Thông ta đây nghe chưa. Ta hỏi

ngươi, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn có phải là lệnh tôn hay không?

Lục y thiếu niên đáp :

- Phải... à, không phải!

Hồng y thiếu niên đáp :

- Trước đây thì phải, hiện tại thì không phải...

Lời lẽ của hai thiếu niên chẳng những khiến Tang Bác Cổ lấy làm kỳ quái, mà ngay cả Tử Vi đang ngồi dưới đất cũng phì cười, nói :

- Lão tiền bối xem kìa, họ có vẻ khẩn trương lắm, nói cũng chẳng thành lời. Lão tiền bối thử hỏi lại coi.

Hai thiếu niên cứ nhìn Tử Vi ở phía sau lưng Tang Bác Cổ, bỗng chợt nhớ ra điều gì, vội chắp tay vái lão nhân, nói :

- Lão trượng muốn hỏi gì, xin cứ chờ một lát cũng không muộn. Hiện tại việc trị thương là khẩn yếu, huynh đệ vãn bối có mang giải dược tới đây...

Tang Bác Cổ nghe đến giải dược, bất giác nhướng mày hỏi :

- Giải dược của liễu diệp phi đao phải không?

Hai thiếu niên đồng thanh đáp :

- Bẩm đúng vậy, nếu để chậm, khí độc ngấm vào tim thì sẽ vô hiệu lực.

Tang Bác Cổ nghĩ một chút, đột nhiên hỏi :

- Vì sao các ngươi mang giải dược đến đây?

Lục y thiếu niên đáp :

- Vì nàng là muội muội của vãn bối!

Hồng y thiếu niên thì nói :

- Vì đó là thư thư của vãn bối!

Tang Bác Cổ rung rung chòm râu dê, ngạc nhiên hỏi :

- Ai là muội muội với thư thư của các ngươi?

Hai thiếu niên cùng chỉ tay về phía Tử Vi, nói :

- Là người kia đó...

Tử Vi là thiếu nữ, xưa nay chưa hề quen biết thiếu niên nào trừ Đường Chấn Anh. Nay nghe nói hai gã kia, một gọi thư thư, một gọi muội muội, thì đỏ mặt thẹn thùng, lên tiếng :

- Đừng tưởng ta không biết gì, ai là thư thư muội muội của các ngươi? Nếu còn nói năng xằng bậy thì đừng trách ta.

Nói đoạn, nàng giận dữ quên cả cái chân đau, đứng bật dậy, nhưng kêu "ối" một tiếng, lại loạng choạng ngồi bệt xuống.

Tang Bác Cổ nghe tiếng kêu đau đớn của nàng, vội quay đầu nhìn, trong chớp mắt đó, hai thiếu niên cùng vọt tới. Đến khi Tang Bác Cổ phát hiện ra thì không ngăn kịp nữa, chỉ tóm được một gã lục y.

Hồng y thiếu niên cúi xuống cạnh Tử Vi, giọng thân thiết đưa tay đỡ lưng nàng :

- Thư thư...

Tử Vi vừa sợ vừa thẹn, vội hất tay gã ra, không ngờ "bốp" một cái, trúng ngay vào má hồng y thiếu niên.

Hồng y thiếu niên tuy nổ đom đóm mắt, nhưng không chống đỡ, cũng không e sợ, hai tay giữ lấy hai vai Tử Vi, quỳ xuống nói :

- Có chuyện gì, thỉnh thư thư cứ hỏi, rồi hãy đánh đệ cũng chưa muộn.

Tử Vi lúng túng, nhất thờ chưa biết nên làm thế nào, chỉ giục :

- Ngươi có gì cứ nói mau!

Hồng y thiếu niên nói :

- Đệ là thân đệ đệ (em ruột), còn thư thư là thân thư thư (chị ruột) của đệ. Hai chúng ta do cùng một mẫu thân sinh ra, nếu thư thư chưa tin, mẫu thân đã nói cho đệ biết, trên mình thư thư có đeo một chiếc kim tỏa hình chim phụng, mặt trước có bốn chữ "Tuế tuế bình an", mặt sau có ba chữ "Đường Tử Vi". Đệ nói đúng chưa nào?

Tang Bác Cổ vốn định bước tới kéo hồng y thiếu niên ra, nhưng nghe hắn nói có lý nên lại thôi.

Tử Vi nghe thế thì vô cùng ngạc nhiên, nghĩ: “Ta đeo chiếc kim tỏa trước ngực, chỉ có ân sư Tuyệt Trần thần ni biết, ta chưa hề cho ai xem. Vậy mà gã thiếu niên này nói trúng hoàn toàn”.

Bỗng nàng chợt nhớ đêm qua, ở Tùng Trúc trang, nàng thấy nữ nhân nọ trò chuyện với hồng y thiếu niên, liền nghĩ: “Câu chuyện mẫu tử nhà nọ đầy bí ẩn, lúc đó mình đã cảm thấy lạ lùng, nay hồng y thiếu niên lại vội tới đây nhận mình là thư thư. Chẳng lẽ nữ nhân ấy đúng là mẫu thân của mình hay sao?”.

Chợt nàng tự nhủ: “Hãy khoan! Đêm qua ta bị lột cả y phục, không chừng chiếc kim tỏa đã bị người ta lén lấy đi lúc ấy, nên họ mới biết chi tiết đến thế, nay phải đề phòng sự gian trá mới được”.

Bèn nói :

- Kim tỏa thì đúng rồi, nhưng các ngươi đã lấy trộm của ta, nên đoán biết thôi.

Hồng y thiếu niên mừng rỡ :

- Vậy là đệ nói đúng, thư thư đã tin chưa?

Tử Vi lắc đầu, xua tay :

- Hãy khoan, hãy khoan! Kim tỏa chưa đủ chứng minh quan hệ giữa ta và ngươi. Còn có gì làm bằng chứng nữa không?

Hồng y thiếu niên chẳng cần suy nghĩ, nói luôn :

- Có! Mẫu thân sợ thư thư chưa chịu tin ngay, nên có tiết lộ cho đệ biết rằng trên mình thư thư có hai nốt ruồi son.

Tử Vi giật mình, bán tín bán nghi :

- Ồ, có chuyện như vậy sao?

Hồng y thiếu niên nói tiếp :

- Mẫu thân còn nói rõ nốt ruồi son ở chỗ nào, một cái ở...

Gã nói tới đây, bỗng ngừng bặt, nhìn Tang Bác Cổ và lục y thiếu niên, rồi ghé tai Tử Vi nói rất nhỏ, Tử Vi không kịp đề phòng :

- Một cái ở dưới nhũ hoa, một cái ở chỗ kín, cái sau lớn hơn cái trước...

Ở chỗ kín của nữ nhi mọc nốt ruồi son, trừ mẫu thân ra, còn ai có thể biết? Đường Tử Vi nghe

thiếu niên nói đúng thì thẹn thùng, nhưng cảm giác rất khó xác định. Bồi hồi hoan hỷ ư? Bi thương hờn giận ư? Khổ tận cam lai ư? Cùng lúc những cảm giác khác nhau dồn dập dâng trào như phong ba, nàng hết nhịn được, kêu lên thống thiết :

- Đệ đệ!

Hai tay nàng ôm chầm lấy hồng y thiếu niên mà khóc rống lên.

- Thư thư... thư thư... thân thư thư của đệ!

Tử Vi vừa khóc vừa nói :

- Ta có nằm mơ cũng không ngờ rằng ta còn có đệ đệ, cũng không ngờ còn được nhìn thấy mẫu thân của mình...

Lúc này lục y thiếu niên cũng tới bên cạnh nàng, ứa nước mắt nói :

- Vi muội, thư đệ đã tương phùng, nên vui mừng mới phải, sao lại khóc?

Tử Vi ngẩng nhìn lục y thiếu niên, nói :

- Đây là...

Hồng y thiếu niên mau miệng nói trước :

- Là biểu ca của chúng ta đó.

Tử Vi kinh ngạc :

- Hai người không phải là thân huynh đệ sao?

Hồng y thiếu niên đáp :

- Quá khứ là thân huynh đệ, từ đêm qua, sau khi mẫu thân nói ra, đệ mới biết đó là biểu ca.

Đoạn hỏi Tử Vi :

- Thư thư, có phải thư thư đến đây cùng với đại ca của chúng ta hay không?

Tử Vi ngơ ngác hỏi lại :

- Chúng ta còn có thân ca ca nữa ư?

Hồng y thiếu niên cũng ngạc nhiên, nói :

- Ca ca và thư thư đều là đệ tử phái Nga Mi, chẳng lẽ thư thư còn chưa biết?

Tử Vi dường như đã hiểu ra, vội chăm chú hỏi :

- Đệ bảo thân ca ca của chúng ta tên gì?

Hồng y thiếu niên đáp :

- Là Đường Chấn Anh, chẳng lẽ thư thư chưa biết?

Tử Vi nghe ba tiếng “Đường Chấn Anh” thì như bị đánh vào đầu, suýt ngất đi, may mà hồng y thiếu niên nhanh tay đỡ lấy. Nàng nghĩ: “Trời đất ơi, không ngờ Anh sư huynh mà ta nặng lòng yêu thương lại là thân ca ca của ta. Thật là dương sai âm thố (trời đất đảo điên), tạo vật trớ trêu...”

Nhưng nàng chợt nghĩ, may mà mình với Anh sư huynh ván chưa đóng thuyền, hồi đầu còn kịp, nếu không thì chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Nàng như kẻ mê man.

Bỗng bên tai có tiếng gọi hoảng hốt :

- Thư thư, thư thư làm sao vậy?

- Vi muội! Vi muội, tỉnh lại đi!

Nguyên Tử Vi bị choáng váng ngất đi, nghe tiếng gọi chợt tỉnh lại, chớp chớp mắt, thở dài một tiếng rồi nói với hồng y thiếu niên :

- Đệ đệ, ta với đại ca là sư huynh muội đồng môn, đệ không nói ra thì ta dù có nằm mơ cũng chẳng ngờ chàng lại là thân ca ca. Ôi! Chỉ tại ta và đại ca sớm xa mẫu thân nên không nhận ra nhau. Ôi, thế đệ đệ tên là gì?

Hồng y thiếu niên đáp :

- Là Chấn Kiệt.

Tử Vi chỉ lục y thiếu niên hỏi :

- Còn biểu ca là...

Lục y thiếu niên đáp :

- Tiểu huynh họ Bạch, tên Thu Hồng. Nghe gia mẫu bảo rằng tiểu huynh và biểu muội sinh cùng một ngày, chỉ khác giờ mà thôi...

(Độc giả lưu ý, từ đây Lã Mộng Long đã là Bạch Thu Hồng, còn Lã Mộng Giao là Đường Chấn Kiệt).

Đường Chấn Kiệt không đợi Bạch Thu Hồng nói xong đã nháy nháy mắt với biểu ca, rồi nói nhỏ vào bên tai Đường Tử Vi :

- Mẫu thân kể cho đệ biết, rằng thư thư với biểu ca đã được ước hẹn hôn nhân từ lúc chưa sanh...

Tử Vi đỏ bừng mặt, đẩy Đường Chấn Kiệt ra, nói :

- Ta không muốn nghe, không muốn nghe, đệ còn nói nữa là ta đánh cho đó!

Đoạn cúi đầu, không dám nhìn biểu ca Bạch Thu Hồng nữa.

Bỗng có tiếng cười vang :

- Lão phu đã ngủ một giấc, mà thư đệ các ngươi vẫn chưa hàn huyên xong. Sao không mau trị thương, định thành kẻ tàn phế chắc?

Ba người trẻ tuổi ngẩng lên, thấy lão nhân tựa lưng vào vách động, mắt lim dim, nửa thức nửa ngủ.

Đường Chấn Kiệt vội nói với Tử Vi :

- Lão trượng không nhắc thì đê quên biến đi mất, nào thư thư đưa cho đệ xem vết thương...

Tử Vi liếc về phía biểu ca Bạch Thu Hồng, thẹn thùng nói :

- Thỉnh biểu ca ra ngoài một chút được chăng?

Đường Chấn Kiệt hồn nhiên nói :

- Biểu ca là người một nhà, đâu cần chấp nê...

Tử Vi lườm đệ đệ nói :

- Đệ chẳng hiểu gì cả...

Bạch Thu Hồng lớn tuổi hơn Đường Chấn Kiệt, nghe vậy thì hiểu ý của Tử Vi, bèn nói :

- Đã có giải dược, thương thế của biểu muội không đáng lo nữa. Có biểu đệ ở đây là đủ, hiện tại tiểu huynh trở về trang viện trước, nhân tiện mang cơm tới đây...

Đoạn quay mình bước ra, bỗng nghe Tang Bác Cổ gọi lại :

- Oa nhi, hãy khoan!

Bạch Thu Hồng ngoảnh lại hỏi :

- Lão tiền bối có gì phân phó?

- Đừng quên mang cho ta chút rượu nghe!

Bạch Thu Hồng mỉm cười, cung thân thi lễ, rồi băng mình chạy đi.

Lúc này Đường Chấn Kiệt đã rút mũi liễu diệp phi đao ra khỏi bắp chân của Tử Vi, rắc giải dược vào vết thương rồi dùng một mảnh vải trắng băng bó lại, thủ pháp cực kỳ khéo léo.

Tang Bác Cổ bước tới hỏi :

- Thương thế của thư thư ngươi thế nào Kiệt nhi?

Đường Chấn Kiệt đứng dậy đáp :

- Không đáng lo, một khi giải dược thấm vào thương khẩu, sẽ trục khí độc ra ngoài, làm lành da thịt. Nhưng muốn khỏi hoàn toàn, e nhanh nhất cũng phải mười ngày.

Nói xong, chàng lấy từ trong bọc ra một chiếc lọ nhỏ dài chừng hai tấc, đưa cho Tử Vi :

- Trong này đựng “Bắc Cực Phục Sinh đơn” do gia phụ... không, do Lã Chí Viễn đích thân chế tạo. Phàm bị các loại đao thương thiết đả, mỗi ngày uống ba viên sẽ mau chóng tiêu độc, bổ huyết sinh nhục, công hiệu vô cùng. Thư thư cầm lấy, để đệ đệ lấy nước cho dễ uống...

Lời chưa dứt, đã vọt ra cửa động.

Tử Vi thấy đệ đệ có nhiệt tâm với nàng như vậy, nên cảm động nói :

- Đệ đệ ngồi nghỉ một chút đã, lát nữa đệ lấy nước cũng không muộn.

Đường Chấn Kiệt đã chạy xa, chỉ vọng lại thanh âm :

- Đệ không mệt đâu, vả lại nước cũng gần đây thôi.

Tang Bác Cổ vuốt râu, cười lẩm bẩm :

- Đúng là thân thư đệ có khác, thân thiết với nhau quá chừng...

Đoạn quay sang nói với Tử Vi :

- Gã Kiệt đệ của ngươi giống Anh ca ca của ngươi như đúc, làm sao phân biệt...

Tử Vi cao hứng nói :

- Ai bảo không phân biệt được? Y phục không giống nhau, vẻ mặt cũng có điểm khác...

Tử Vi chưa nói xong, Đường Chấn Kiệt đã chạy ù về, tay cầm hai ống trúc chứa đầy nước. Chàng đưa trước cho Tang Bác Cổ một ống, rồi mới đưa cho Tử Vi một ống, nói :

- Thư thư, nước suối ở đây ngọt lắm, thư thư mau uống linh đơn đi.

Đoạn tự mở nút lọ, lấy ba viên dược hoàn cho nàng.

Tang Bác Cổ đã uống ừng ực hết sạch, đưa tay quệt miệng, tấm tắc :

- Ngọt thật, ngọt thật, xem ra gã Kiệt nhi này đối với ta còn khách khí hơn hẳn Anh ca ca của hắn...

Nghe Tang Bác Cổ nhắc đến, Đường Chấn Kiệt liền nhớ tới Đường Chấn Anh, chàng bèn hỏi :

- Anh ca ca của vãn bối đêm qua nhân lúc trời tối có tới Siêu Thiên phong, ác chiến một trận với biểu ca của vãn bối, sau đó đuổi theo đến tận Tùng Trúc trang, phá tan bốn con mộc khuyển, rồi không biết đi đâu mất...

Tang Bác Cổ nhìn Đường Chấn Kiệt, hỏi lại :

- Xem cung cách ngươi lấy nước mang về, chắc ngươi từng qua đây rồi, phải không?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Vãn bối thực không dám giấu, toàn bộ dãy Hoàng Sơn này đã bị vãn bối đi gần hết mọi chỗ, phàm đỉnh núi, tuyệt nhai, bí động, rừng sâu ngầm suối, vãn bối đều đã đặt chân đến. Nhất là thạch động này, vãn bối cùng với biểu ca vẫn cách vài ngày lại theo Lã Chí Viễn tới đây một chuyến, đến hàng trăm lần rồi.

Tử Vi lấy làm kỳ dị, bèn hỏi :

- Sao tới đây nhiều lần vậy?

Đường Chấn Kiệt nói :

- Đệ với biểu ca tuy đến nhiều lần, nhưng không biết dụng ý của Lã Chí Viễn, mỗi khi hỏi thì Lã Chí Viễn đều bảo “huynh đệ các ngươi còn nhỏ tuổi, chớ nên đa vấn”.

Tang Bác Cổ trầm tư một hồi, bỗng nói :

- Có phải ba người đến đây nhất thiết ở lại một đêm, rồi mới quay trở về phải không?

Câu hỏi đột ngột khiến Tử Vi lấy làm lạ. Đường Chấn Kiệt thì lại càng kinh ngạc, chàng chớp chớp mắt nhìn lão nhân :

- Tại sao tiền bối lại biết như thế?

Tang Bác Cổ mỉm cười đáp :

- Lão phu được tôn xưng là Vạn Sự Thông, thông thiên, hiểu địa, chuyện nhỏ này có gì mà không đoán ra?

Tử Vi hiếu kỳ, nhìn Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Đệ đệ, đúng vậy ư?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Lão tiền bối đoán đúng rồi. Nói ra người nghe thật khó hiểu, mỗi lần đến đây, Lã Chí Viễn nhất thiết đều ở lại trong động một đêm, không hiểu có dụng ý gì...

Tang Bác Cổ nói :

- Ta đoán rằng tuy ở lại đây qua đêm, nhưng Lã Chí Viễn hoàn toàn không ngử, mà cứ đi đây đi đó nhòm ngó khắp động, tựa hồ chờ mong... Kiệt nhi, có phải vậy không?

Đường Chấn Kiệt càng kinh ngạc hơn, gật gật đầu :

- Lão tiền bối quả đoán như thần, không sai chút nào. Chắc hẳn lão tiền bối biết rõ ẩn tình, mong lão tiền bối cho vãn bối được đại khai nhãn giới.

Tang Bác Cổ trầm tư một chút, mới đáp :

- Chuyện này xảy ra trên võ lâm đã lâu lắm rồi, ít ai biết đến. Đương thời từng làm chấn động toàn bộ quần hùng võ lâm...

Nói đến đây, lão nhân bỗng ngừng lời, chuyển sang chuyện khác :

- Chuyện ấy dài lắm, nói vài câu chẳng xong, chờ khi nhàn tản, lão phu sẽ kể cho nghe. Lão phu chỉ có thể nói trước điều này, Lã Chí Viễn thường đến đây là hy vọng đến sự xuất hiện của một vật.

Là vật gì vậy? Đường Tử Vi và Đường Chấn Kiệt đều muốn biết ngay nó là vật gì.

Nhưng Tang Bác Cổ không chờ họ hỏi, đã nói luôn :

- Kiệt nhi, từ đây tới Tuyệt Mệnh nhai bao xa?

Đường Chấn Kiệt thấy buồn cười về việc lão nhân đang nói chuyện này lại nhảy sang chuyện khác, nhưng không thể không đáp :

- Từ động khẩu này đi lên đến đỉnh núi sẽ thấy phía đối diện chính là Tuyệt Mệnh nhai, cự ly thì quá gần, nhưng giữa đỉnh núi và Tuyệt Mệnh nhai lại có một cái vực sâu vạn trượng ngăn cách, không có lối sang, phải đi vòng. Nếu từ đây đi thì cũng mất ít ra hai giờ. Không biết tại sao lão tiền bối lại nhắc đến Tuyệt Mệnh nhai?

Tử Vi vội hỏi :

- Đệ đệ đã xuống cái vực ấy lần nào chưa?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Thư thư nói nghe dễ lắm, đừng nói là đệ, chi e xưa nay chưa một ai xuống được dưới đó cả.

Tử Vi nghĩ đến Chấn Anh, bất giác chấn động tâm thần, ứa nước mắt nói :

- Nếu thế thì một khi đã rớt xuống vực, chắc chắn chẳng được toàn mạng rồi?

Đường Chấn Kiệt thấy thư thư khóc, không hiểu vì sao, vội nói :

- Nếu không nguy hiểm thì người ta đã chẳng gọi chỗ ấy là Tuyệt Mệnh nhai.

Tang Bác Cổ bất giác thở dài :

- Kiệt nhi, Anh ca ca của ngươi mới bị rớt xuống vực đó.

- Ôi!

Đường Chấn Kiệt kêu lên một tiếng kinh hoàng, đang định hỏi rõ, thì có một bóng người chạy vào cửa động, chính là Bạch Thu Hồng.

Chỉ thấy Bạch Thu Hồng hớt hải, vội vã tới trước mặt ba người, giở chiếc hầu bao từ trên vai xuống, đặt bên cạnh Tử Vi, rồi nói :

- Vì thời gian quá gấp, chưa kịp chuẩn bị mọi thứ, hiện tại hạ chỉ mang một chút đồ ăn lại đây, thỉnh lão tiền bối và biểu muội tạm dùng, ngày mai sẽ có đủ... Gia mẫu và di mẫu (mẫu thân của Đường Chấn Kiệt) nghe nói tìm được biểu muội thì mừng quá phát khóc, chỉ hận không biết võ công

nên không thể tới đây. Mong biểu muội trị lành thương thế, rồi sẽ tính cách gặp sau. Nhị vị lão nhân gia còn đặt vào trong chiếc hầu bao này một cái nồi nhỏ để hâm thức ăn cho nóng, hoặc để đun nước.

Đoạn chàng quay sang phía Tang Bác Cổ, cung thân nói :

- Hiện tại phụ thân, không, Lã Chí Viễn vì chưa tìm thấy Chấn Anh cùng Lăng Ba Nhất Yến nên nổi trận lôi đình. Do đó, tại hạ và biểu đệ phải trở về ngay kẻo lộ chân tướng. Thỉnh lão tiền bối chiếu cố cho biểu muội, chúng vãn bối ngày sau xin báo đáp...

Tang Bác Cổ vuốt râu đáp :

- Khỏi cần nhiều lời, thứ lão phu cần, ngươi có mang tới hay không đấy?

Bạch Thu Hhồng chỉ chiếc hầu bao nói :

- Lệnh của lão tiền bối, vãn bối há dám quên, để ở trong này cả.

Tang Bác Cổ phẩy tay :

- Có rượu là tốt rồi, các ngươi mau trở về đi!

Bạch Thu Hồng kéo Đường Chấn Kiệt, cả hai cùng nói :

- Biểu muội an tâm tĩnh dưỡng, ngày mai gặp lại.

- Thư thư bảo trọng, sớm mai đệ sẽ mang thức ăn tới.

Hai người nói xong cùng thi lễ với Tang Bác Cổ rồi lao vút ra khỏi động.

Tử Vi đưa mắt tiễn họ, rồi nói với giọng lo lắng :

- Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn thấy tiểu nữ chạy thoát, không biết có trút giận lên đầu đệ đệ và biểu ca của tiểu nữ chăng?

Tang Bác Cổ nói :

- Ngươi khỏi cần lo, hai gã ấy không phải lũ ngốc, sẽ biết cách ứng phó.

Lão nhân vừa nói vừa bước lại, thò tay vào chiếc bao, rút ra mấy thứ, có thức ăn, chén đũa, một cái nồi đậy kín, tỏa mùi rượu thơm phức.

Tang Bác Cổ ngửi mùi rượu thì cả mừng, mở nấp nồi, tu một hơi hết nửa số rượu, chép chép miệng khen “hảo tửu, hảo tửu”.

Đường Tử Vi mở chiếc bao nhỏ, lấy ra hai cái chân giò, bắt đầu ăn. Vì lâu chưa được ăn thịt, nên nàng thấy rất ngon miệng.

Hai người ăn uống một chập, Tang Bác Cổ đã uống hết nồi rượu, Tử Vi thỉnh lão nhân đi lấy nước, tiện thể tìm ít cành cây khô về nhóm lửa đun nước.

Tang Bác Cổ đi rồi, Tử Vi ngồi trong động đắm mình suy tư. Nàng nhớ lại đêm qua, không ngờ biểu ca đã nhìn thấy toàn bộ thân thể nàng. Cũng may chàng là người mà nàng sẽ trao thân gửi phận suốt đời! Tạo hóa trớ trêu, hãy mau vái tạ thiên địa...

Nghĩ đến đây, nàng bất giác đỏ bừng mặt.

Chương 6: Động Trung Kỳ Sự Lăng Ba Nhất Yến

Bỗng nàng lại nghĩ: “Kỳ quá, tại sao mẫu thân, đệ đệ, di mẫu, biểu ca lại cùng đi theo Lã Chí Viễn? Vậy phụ thân của mình là ai?”

Nàng đang tự trách mình vừa rồi do quá xúc động, không hỏi điều tối hệ trọng ấy cho minh bạch, giác quan mất hẳn linh mẫn, bỗng thấy có người bước vào trong động, nàng không ngẩng lên, cứ tưởng là Tang Bác Cổ đi lấy nước trở về, bèn hỏi :

- Tiền bối trở lại rồi ư? Đưa nước cho vãn bối nào...

Lời chưa dứt, đã nghe tiếng nói :

- Chốn hoang sơn cô động này bất tiện lắm, để ta đem ngươi đến một nơi có đủ thứ của ngon vật lạ...

Lời lẽ ngọt ngào, nhưng giọng điệu vô cùng hiểm độc.

Đường Tử Vi giật mình, ngẩng đầu lên. Ôi! Thì ra đứng trước mặt nàng lại là hai gã bịt mặt từng giao đấu ở trên Nga Mi Kim Đỉnh, một gã râu vàng, gã kia râu lam.

Tử Vi cả kinh, vung tay hữu, cây Thất Khổng thần địch đã được rút từ sau lưng ra cực kỳ mau lẹ.

Ngay lúc đó, gã râu vàng đã thi triển chiêu “Hoàng Long Thám Qua”, hai tay chộp xuống hai vai nàng.

Tử Vi vội vung cây địch xuất chiêu “Thái Phong Khai Bình” chỉ thấy tử quang lưu động, tạo thành ngàn đạo địch ảnh bảo hộ châu thân, phong vũ không lọt.

Gã râu vàng tựa hồ không ngờ nàng xuất chiêu thần tốc đến mức ấy, khiến hắn buộc phải thoái lui một bước.

Gã râu lam thấy địch chiêu của nàng lợi hại, bức sư huynh thoái lui, liền rút Kim Mai Hạc Chưởng ra.

Tử Vi do thụ thương ở chân, không thể đứng dậy ứng chiến, có phần lo sợ, nhưng nhân lúc gã râu vàng thoái lui, nàng lập tức đặt ngang cây địch lên môi, thổi nhanh một hơi, địch thanh phá vỡ không khí, vang động tới trời.

Nhưng địch thanh chưa tắt, Kim Mai Hạc Chưởng của gã râu lam đã chụp xuống đầu nàng.

Tử Vi buộc phải rời cây địch khỏi môi, xoay cổ tay sử chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật”, tiếng kim loại va vào nhau tóe lửa.

Bỗng gã râu vàng nói :

- Sư đệ cẩn thận, chúng ta cần bắt sống con nha đầu này, chứ không được giết.

Đoạn hắn tung chân, dùng ngón chân điểm tới huyệt Tiếu Yêu của Tử Vi.

Tử Vi hừ một tiếng, tay tả phóng chưởng, đồng thời tay hữu cầm cây địch thi triển chiêu “Kim Kê Bạt Sí”, trên thì chống đỡ Mai chưởng của gã râu lam, dưới thì quét ngang bàn chân của gã râu vàng, vừa công vừa thủ, khá là lợi hại.

Hai gã bịt mặt chẳng phải hạng tầm thường, một trong hai gã cũng đủ sức đấu với nàng ba trăm hiệp, huống hồ nàng đang thụ thương phải ngồi dưới đất, rất khó xoay trở thân mình, y như một kẻ tàn phế. Hai gã kia nếu không quyết bắt sống, thì nàng đã bị đả thương dưới tay chúng rồi.

Gã râu lam thấy nàng can đảm, liền nghĩ cách chọc giận, bèn nhảy ra phía sau nàng, cười hì hì :

- Sư huynh, chúng ta ập đến từ hai phía, cô nương được tiếp hai trang nam nhi cùng lúc, sẽ thỏa lòng thèm muốn...

Nghe lời lẽ dâm loạn, Tử Vi cô nương đỏ mặt, cau mày, nghiến răng ken két, nhưng nàng phải đối phó cùng lúc với cả hai phía, đành cố thủ, đâu dám cầu tiến công. Nửa thân mình không chuyển động, nàng rất tốn lực chống đỡ phía sau, chỉ sau mấy chiêu, đã biết mình sắp bị bắt...

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng có tiếng cười lớn :

- Hai con quỷ bịt mặt, giữa thanh thiên bạch nhật lại dám tới đây, không sợ trời đánh thánh vật hay sao?

Chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Chỉ thấy lão nhân tay hữu cầm một bó củi, tay tả cầm hai ống trúc đựng nước suối, vừa nghe tiếng nói đã vọt tới bên cạnh Tử Vi, đặt các thứ xuống, hai tay vung về hai phía, trông nhẹ nhàng như đùa, vậy mà hai luồng tiềm lực đã đẩy hai gã kia ra xa hàng trượng.

Gã râu lam cả kinh, vội vọt ra phía cửa động, đứng bên cạnh gã râu vàng, rồi hỏi :

- Lão là ai?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta là ai mà ngươi cũng không biết mà đòi xông xáo chốn giang hồ ư? Để ta nói cho nghe, ta là gia gia (ông nội) của ngươi đấy!

Đoạn cả thân hình vẫn bất động, không biết dùng thân pháp gì mà lão nhân đã tiến đến ngay trước mặt hai gã kia, rồi “bốp, bốp” hai tiếng, mỗi gã đã bị một cái tát tối tăm mặt mũi.

- Ối, ối!

Hai gã cùng kêu lên và thoái lui ba bước. Gã râu vàng gầm lên :

- Lão cuồng sấu này, coi đây!

Đoạn sử chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” múa Mai chưởng đánh tới đầu Tang Bác Cổ thật nhanh.

Gã râu lam thấy sư huynh xuất thủ, cũng vội sử chiêu “Thiên Chưởng Phục Ma” đánh tới trung và hạ bàn của đối phương.

- Sư đệ cẩn thận!

- Ối, sư huynh mau tránh!

“Keng, keng!” Không hiểu sao Kim Mai Hạc Chưởng của hai gã lại choảng vào nhau, cả hai gã cùng kêu lên như vậy?

Còn Tang Bác Cổ thì đâu rồi? Hai gã nhìn bốn phía, chợt thấy đau nhói nơi mông đít, vội quạt tay ra sau lưng.

Cả hai sững sờ, chỉ nghe “xoạc, xoạc”, áo của chúng đã bị xé rách một mảng mà chúng vẫn chưa nhìn thấy đối phương.

Bỗng có tiếng cười ngạo nghễ từ phía trên nóc động vọng xuống, chúng ngẩng lên, thì lạ chưa, lão nhân đang ngồi chễm chệ trên một mỏm đá cao hơn hai trượng.

Cả hai tức giận vung tay, sáu đạo lam quang vô thanh vô tức bay vọt lên phía Tang Bác Cổ. Chính là ám khí độc môn của Mai Chưởng Tản Nhân, Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai.

Tang Bác Cổ cười ha hả, tay hữu vung vẫy đã chộp đủ sáu bông mai, nói :

- Món này chế tạo tinh xảo đây, ta phải giữ để có lúc dùng đến.

Hai gã bịt mặt cả kinh thất sắc, nghĩ rằng giao đấu với bậc cao thủ như lão nhân chẳng khác gì lấy

trứng chọi đá, nếu không sớm thoát thân, e khó toàn mạng. Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách. Bỗng nghe lão nhân nói với Tử Vi cô nương :

- Vi nhi, võ lâm có một tuyệt kỹ, ngươi đã chứng kiến hay chưa?

Tử Vi nghe khẩu khí, biết Tang Bác Cổ muốn biểu lộ thân thủ, bèn hỏi :

- Bẩm lão tiền bối, đó là tuyệt kỹ gì vậy?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ngươi đã nghe nhắc đến "Ẩm tửu như hồng, thổ thúy ngưng băng" hay chưa?

Tử Vi biết đó là phép "Thủy Tiễn" nhưng cố ý nói :

- Vãn bối có nghe qua, nhưng chưa được thấy. Hôm nay muốn được đại khai nhãn giới.

Tang Bác Cổ cười :

- Đã lâu chưa dùng, hôm nay phải thử xem sao.

Hai gã bịt mặt nghe "Ẩm tửu như hồng, thổ thúy ngưng băng" thì biết ngay là nguy cấp, vội quay người định chạy, bỗng nghe Tang Bác Cổ quát :

- Bỏ xuống ta coi!

"Vù vù"! Hai luồng thủy tiễn vọt ra.

Hai luồng thủy tiễn trông như hai cột thủy ngân, thoạt đầu nhỏ bằng que đũa, sau to bằng cái bát, "bép, bép" hai tiếng, trúng ngay vào lưng hai gã. Chúng kêu ối ối, rồi đúng là chống hai tay xuống đất, theo tư thế "cẩu xài phân".

Tang Bác Cổ chỉ mới khai vị, chưa dụng lực đáng kể. Hai gã vừa chúi xuống đã vội đứng bật dậy, co giò định chạy, Tang Bác Cổ lại quát :

- Nằm xuống!

Vù vù! Lại hai đạo thủy tiễn vọt đi.

Hai gã kia tránh không kịp, đều trúng đòn, kêu ối ối đau đớn, ngã chổng vó lên trời, thành tư thế "cẩu phơi trứng".

Tử Vi cô nương không nhịn được, cười đau cả bụng.

Tang Bác Cổ vẫn ngồi trên một mỏm đá, liên tiếp nói :

- Lật sang tả!... Lật sang hữu! Nằm ngửa này... nằm sấp này!

Lão nhân nói gì, hai gã kia cứ làm theo răm rắp. Chúng đã biến thành hai trái cầu bằng thịt, lăn lộn kêu oai oái.

Nên biết Tang Bác Cổ sau khi ra khỏi thạch động, đã tìm thấy nguồn nước, lấy đầy hai ống trúc, nhặt vài cành củi khô, bỗng nghe có tiếng địch thổi ré lên rồi tắt lịm, biết là Tử Vi gặp chuyện bất trắc, vội hớp một ngụm nước lớn, rồi chạy về động.

Lão nhân nuốt nước xuống bụng, đưa vào lưu giữ ở Đan Điền, hòa với trung khí trong đó... Cho nên khi phun ra, một tia nước có thể phá vỡ gỗ đá. Quả là một tuyệt kỹ diệu kỳ trong huyền môn.

Lại nói hai gã kia lúc này tối tăm mặt mũi, toàn thân bê bết bùn đất, sớm đã bủn rủn chân tay, chạy không được đã đành, ngay đến cựa quậy cũng chẳng nổi.

Tang Bác Cổ cười ha hả, đáp xuống, tới chỗ hai gã nằm quay lơ trên đất, mỗi tay xách một gã lên như tóm một con gà, bước ra cửa động, vung tay ném chúng ra xa hơn năm trượng, nói :

- Các ngươi nằm đó mà ngủ một giấc nghe!

Đoạn nhìn tứ phía một vòng rồi mới quay vào.

Tử Vi nhóm lửa đun nước, hai người uống xong. Tử Vi có phần e ngại, nói :

- Vừa rồi hai kẻ bịt mặt đã bị lão tiền bối giải quyết, nhưng sợ rằng sẽ còn có kẻ khác tìm đến đây nữa. Tiểu nữ thấy ở trong động này không an toàn, chi bằng chúng ta sớm rời khỏi đây.

Tang Bác Cổ trầm ngâm một hồi mới đáp :

- Đêm nay ta cũng nghĩ như vậy, song...

Tử Vi hỏi :

- Song làm sao kia?

Tang Bác Cổ vuốt râu, thong thả nói :

- Ta muốn ở lại đây một đêm, sáng mai đi cũng không muộn.

Tử Vi vốn thông minh, hiểu ngay ẩn ý, bèn hỏi :

- Vì sao phải ở lại một đêm?

Tang Bác Cổ mỉm cười :

- Đây là một cơ hội, không chừng nếu có cơ duyên, ta có thể được kỳ ngộ!

Tử Vi hiếu kỳ, lòng phấn chấn, hỏi :

- Kỳ ngộ điều gì, lão tiền bối nói đi!

Tang Bác Cổ xua xua tay :

- Mới chỉ là ước đoán và hy vọng, chưa có gì chắc chắn, nói ra mà không kết quả, e ngươi sẽ thất vọng, còn khi xuất hiện kỳ ngộ, ta sẽ kể cho ngươi nghe cũng không muộn, như thế hay hơn.

Tử Vi còn muốn thăm dò, nhưng Tang Bác Cổ nói :

- Hiện tại đã chính ngọ, đêm qua ngươi thức trắng, lại thụ thương vào chân, cũng nên ngủ một giấc cho khỏe... để ta đi lấy chút cỏ...

Đoạn bước ra khỏi động.

Lát sau Tang Bác Cổ ôm một bó cỏ khô trở vào.

Lão nhân kiếm một hốc đá kín đáo, trải cỏ khô thành thảm, rồi cắp Tử Vi đặt vào đó, rồi bước ra khỏi động nhìn vào, thấy nàng được giấu vào một chỗ kín đáo thì mới bước ra ngoài.

Tử Vi nằm xuống, thấy quả là dễ chịu, trong chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Tang Bác Cổ quanh quẩn ở bên ngoài động, ngắm nghía địa hình hồi lâu, mới trở vào, thấy Tử Vi đang ngon giấc, bèn đi xem xét kỹ trong động.

Các mỏm đá lồi lõm nhấp nhô, cao thấp không đều, càng và sâu bên trong càng tối, đỉnh động càng thấp.

Cuối cùng không còn chút ánh sáng nào lọt vào, vì đã bị các mỏm đá che khuất hoàn toàn, giơ tay lên đã chạm tới đỉnh động. Tang Bác Cổ căng mắt quan sát, thấy đã tới vách hậu của sơn động, từ động khẩu vào tới đây ước chừng mười trượng.

Lão nhân lấy bùi nhùi ra đốt lên, ánh sáng soi tỏ vách tường. Lão nhân chậm rãi lần từng bước về mé tả, mắt chăm chú quan sát từng tấc trên vách động, tựa hồ hy vọng thấy kỳ kích xuất hiện.

Sau khi xem xét hết mé tả, Tang Bác Cổ lại xem xét kỹ mé hữu, bùi nhùi cháy hết, liền châm tiếp cái khác. Rà soát xong mé hữu, lão nhân lại quay người quan sát trở ngược, cứ đi đi lại lại rất thong

thả, mắt chăm chú thị sát từng tấc, từng tấc trên vách động đã tới ba bốn lượt.

Lão nhân không nghĩ đến bất cứ điều gì khác, chỉ chăm chăm chú chú quan sát tìm kiếm, bên ngoài động trời sẫm tối lúc nào cũng chẳng hay.

Đường Tử Vi vì thụ thương và đã tốn nhiều sức lực nên ngủ say như chết. Lúc này trong động trầm lặng, lạnh lùng, bên ngoài động gió thu hiu hắt, quang cảnh thê lương.

Bỗng một bóng người theo gió lao về phía động khẩu nhanh như tên bắn, chính là đệ nhất đệ tử của Mai Chưởng Tản Nhân, gã râu đỏ.

Hắn còn cách động khẩu năm trượng, bỗng phát hiện có hai người nằm lăn lóc trên mặt đất, nhìn kỹ thì ra là hai gã sư đệ của hắn, gã râu vàng và gã râu lam.

Gã râu đỏ thấy hai sư đệ bê bết bùn đất, trông dường như thụ trọng thương, thì bất giác cả kinh, vội lay gọi một hồi, hai gã kia chỉ ú a ú ớ, hắn bèn thi triển thủ pháp "Thôi Cung Quá Huyệt" để truyền lực một hồi, hai gã kia mới hồi tỉnh. Tiếp đó cả ba lặng lẽ đi kiếm củi và cỏ khô vốn có ở xung quanh. Chừng nửa giờ đã được một đống lớn.

Cả ba bắt đầu đem tới chất vào trong cửa động thật nhanh. Sau đó châm lửa và thay nhau dùng chưởng đẩy khói ùn ùn túa vào bên trong sơn động.

Thoáng chốc, lửa cháy đùng đùng, khói xanh cuồn cuộn cứ thế táp vào bên trong, mà Tang Bác Cổ và Tử Vi vẫn không hay biết.

Tử Vi đang nằm mơ, bỗng hít phải khói thì bừng tỉnh, mở mắt nhìn, chỉ thấy hỏa thế đùng đùng, lưỡi lửa đang liếm qua liếm lại đáng sợ, mà Tang Bác Cổ thì chẳng thấy đâu, nàng kinh hoảng gọi :

- Lão tiền bối! Lão...

Lời chưa dứt, có tiếng đằng hắng đáp lại :

- Đừng sợ, ta đây...

Tang Bác Cổ chạy lại. Tử Vi vội hỏi :

- Lửa ở đâu ra vậy?

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta cũng chưa biết, chắc là do mấy gã tiểu tử kia, để ta ra coi thử...

Đoạn quay mình vòng sau mô đá tiến ra, thấy hỏa thế mãnh liệt, khói từng cụm dày đặc lan dần

vào trong động. Lão nhân không dám chậm trễ, liền vung hai tay tống ra một luồng kình lực, hỏa thế bị chưởng phong quạt qua, tách thành hai mảng, để lộ một khoảng trống ở giữa. Tang Bác Cổ nhân đó vọt ra phía động khẩu, phóng tiếp một chưởng, chỉ nghe các mảnh đá nhỏ bay tứ phía, thì ra cửa động đã bị một khối đá lớn bít kín.

Tang Bác Cổ tung thêm một chưởng, khối đá chắn cửa động không hề lung lay, đã vậy, hỏa thế bị tách đôi vừa rồi đã nhanh chóng chập lại như cũ. Lão nhân lúc này mới cảm thấy sự thể nghiêm trọng, bất giác giậm chân nghĩ thầm: “Vạn Sự Thông ta suốt đời đi săn nhạn, hôm nay không ngờ lại bị nhạn mổ mắt...”

Vừa nghĩ, Tang Bác Cổ vừa vọt trở về bên cạnh Tử Vi.

Tử Vi vội hỏi :

- Động khẩu đã bị bít kín phải không?

Ù ù ù... lúc này lưỡi lửa đã lem lém liếm tới mô đá chỗ hai người.

Tang Bác Cổ không đáp, cắp ngay Tử Vi chạy vào mô đá bên trong, cao hơn chỗ vừa rồi.

Đứng trên mô đá này tuy tránh được lưỡi lửa, nhưng không tránh được khói. Khói bốc lên đỉnh động, rồi lan rộng và dồn xuống bên dưới càng lúc càng dày, bắt đầu khó thở.

Chỗ hai người đã bị khói trùm kín, lão nhân ho vài tiếng, vội ngừng thở để tránh hít khói vào ngực.

Tử Vi nghe tiếng ho của lão nhân, bèn nói :

- Lão tiền bối đừng bận tâm đến tiểu nữ, hãy mau tìm cách thoát thân, kẻo bị lửa thiêu chết mất.

Lời chưa dứt, nàng đã ho liền liền.

Tang Bác Cổ nói rít qua kẽ răng :

- Đừng nói, mau nín thở! Đừng có nói xàm, ta không thể bỏ mặc ngươi...

Tử Vi cảm động, bất giác ứa nước mắt, sụt sịt khóc.

Tang Bác Cổ thấy vậy thì cười ha hả :

- Con nha đầu này thật là thừa nước mắt, cứ yên tâm, chúng ta chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu...

Đoạn vung một tay chưởng vào bầu khói đen hai lần liền. Chưởng phong quạt ù ù trong động, dồn

khói dày đặc vào một góc, để lộ những khoảng trống khác.

Tử Vi lúc này mới hít một hơi dài, nói :

- Chút nữa thì ngạt thở!

Tang Bác Cổ không nói, hai mắt sáng quắc lên, cứ nhìn chầm chầm vào chỗ góc động tụ khói, tựa hồ vừa phát hiện điều gì kỳ lạ.

Tử Vi ngó lão nhân, thấy vậy liền ngoảnh đầu nhìn theo ánh mắt của lão, bất giác thốt lên ngạc nhiên :

- A!

Đám khói dày đặc bị chưởng phong dồn tụ một góc, đáng lẽ sau đó phải tản khai mới đúng, đằng nay lại mau chóng mỏng đi mất hút.

Thoáng chốc khói đã gần như tan hẳn. Tang Bác Cổ hiểu ngay là ở góc ấy có lỗ thông ra bên ngoài, nếu không thì khói chạy đi đâu? Lão nhân bèn giơ tay phóng một chưởng về phía đó, lần này dụng lực gấp mấy lần hai chưởng vừa rồi. Chỉ thấy nổi lên một trận cuồng phong dồn vào góc động kia, số khói còn tụ ở đấy hóa thành một con rồng dài như chui tọt vào dưới chân một mô đá nhọn.

Tang Bác Cổ thấy vậy thì mừng rỡ, cắp Tử Vi chạy tới bên mô đá nuốt khói ấy, thấy ở giữa mô đá có một lỗ hổng tròn tròn như miệng giếng chênh chếch lên trên.

Lão nhân bảo Tử Vi hú to một tiếng, càng lớn càng tốt, vào lỗ hổng đó.

Tử Vi hiểu ý, liền vận khí, tròn môi hú thật mạnh. Thanh âm truyền vào lỗ hổng, rất lâu vẫn không nghe vọng lại, đủ chứng tỏ bên trong dài rộng. Tang Bác Cổ cười ha hả, nói :

- Hữu tâm tìm hoa, hoa chẳng thấy. Vô tình bẻ liễu, liễu thành rừng. Tốn công dò mãi chẳng xong, nay chúng ta không tốn gì lại sắp được thấy rồi.

Trông lão nhân có vẻ vô cùng cao hứng.

Tử Vi đoán ra được vài phần, bèn hỏi :

- Có lẽ chúng ta sắp được thấy kỳ tích mà lão tiền bối đã nói phải không?

Tang Bác Cổ đáp :

- Chư dám khẳng định, nhưng lão phu đoán rằng sắp rồi.

Tử Vi lại hỏi :

- Lão tiền bối đã tìm ra lời giải rồi phải không?

Tang Bác Cổ đáp :

- Để xem có đúng không đã.

Đoạn lão nhân đẩy một chưởng nhè nhẹ vào lỗ hổng, để số khói đen đã chui vào trong đó tiêu tan nốt, khỏi ảnh hưởng đến hai người khi họ chui vào.

Tử Vi vừa hiếu kỳ, vừa táo bạo, nói :

- Khói tan hết rồi, chúng ta vào thôi.

Tang Bác Cổ đáp :

- Hãy khoan, trong tiểu thạch động ấy còn có năm loại khí độc, vừa rồi đã được khói dồn vào đẩy đi, nhưng vẫn phải cẩn thận đề phòng bất trắc.

Lão nhân vừa nói vừa ngồi xuống, bảo nàng :

- Thánh âm Chấn Tà Trừ Ma của Thất Khổng thần địch không biết ngươi đã luyện đến đâu? Hãy thử một khúc cho lão phu nghe coi.

Tử Vi rút cây địch, hít một hơi, bắt đầu thổi địch. Một hồi sau, Tang Bác Cổ giơ tay bảo ngừng :

- Ngươi hãy thủ sẵn cây địch, đề phòng bất trắc.

Đoạn cắp Tử Vi chui vào trong tiểu động.

* * * * *

Lại nói Đường Chấn Anh khi bị trượt chân rớt xuống vực, bỗng nghe từ trên vách núi vọng xuống tiếng gọi “Anh đệ đệ”. Chàng bất giác chột dạ, vội đề tụ chân khí ở Đan Điền, muốn dùng tuyệt kỹ “Vạn Trượng Ngọc Trụ Huyền Thiên” để chặn đứng thế rơi, nhưng đúng lúc ấy ở vách núi có một con quái mãng xà quật đuôi trúng ngay vào đầu chàng.

Sự biến đột ngột, huống hồ lại đang ở thế rớt nhanh xuống vực. Đường Chấn Anh không kịp né tránh, bị trúng đòn vào đầu, lập tức ngất đi.

Không biết bao lâu sau, chàng cảm thấy từ huyệt “Đỉnh Lương” trên đầu có một luồng nhiệt lưu truyền vào cơ thể, rồi khắp người được vỗ vỗ nhiều chỗ. Chàng lấy làm lạ, bất giác động đậy thân

hình, cảm thấy lưng mình tựa vào một vật gì êm êm và có sức đàn hồi.

Chàng kinh ngạc, còn đang nửa mê nửa tỉnh, bỗng nghe có tiếng phun phì phì quái dị... rồi một giọng hoảng hốt, gấp gáp, nhưng trong trẻo dịu dàng :

- Anh đệ đệ tỉnh rồi ư? Tỉnh lại mau, kẻo hai chúng ta mất mạng tức thì!

- Ối!

Đường Chấn Anh chẳng khác gì bị xối nước lạnh vào đầu, rùng mình thốt lên, ngồi bật dậy. Mở mắt nhìn, ô hay, tại sao mình lại vừa nằm trong lòng Lăng Ba Nhất Yến và cũng là cừu nhân của chàng? Chàng đứng ngay lên, định hỏi, song Lăng Ba Nhất Yến đã nói với giọng yếu ớt vô lực :

- Anh đệ đệ, mau vận khí phát chưởng!

Vừa nói, nàng vừa chỉ tay về phía bên cạnh.

Đường Chấn Anh thấy thần sắc dị thường của nàng, bất giác nhìn theo tay nàng chỉ, bỗng giật mình kêu ối! Thì ra cách chỗ chàng đứng tám thước, có hai con mãng xà mình dài hơn một trượng, một con đang nằm lăn lộn trong vũng máu, con kia thì đang nhe răng trông rất đáng sợ, mắt trừng trừng nhìn về phía chàng.

Đường Chấn Anh nào dám chậm trễ, vội vung tay phóng mạnh một chưởng.

Nhưng con mãng xà cực kỳ tinh khôn, ...

(Thiếu trang 119 - 120)

Con mãng xà đau đớn lăn lộn mấy vòng dưới đất, rồi lại nghểnh cao đầu, quăng thân tới. Đường Chấn Anh vừa chém đứt đuôi mãng xà thì phấn chấn, sử chiêu “Võ Đế Xạ Giang”, Nguyệt luân chém trúng ngay đỉnh đầu con mãng xà, óc văng tung tóe, con vật chết tươi.

Đường Chấn Anh quay lại phía sau, thấy Lăng Ba Nhất Yến ngồi ở tư thế tĩnh tọa, hai mắt lim dim, không nói không rằng, cánh mũi phập phồng tựa hồ thở hổn hển vì quá mệt, trên đỉnh đầu nàng có một đám bạch khí ngưng tụ.

Đường Chấn Anh cúi xuống nhìn kỹ, thấy nàng y phục xộc xệch, tóc bay phất phơ lõa xõa, vải bịt mặt đã văng đâu mất, để lộ một diện mạo diễm lệ, thanh tú dị thường.

Chàng cực kỳ kinh dị, vì sao diện mạo của Lăng Ba Nhất Yến lại giống Đường Tử Vi như đúc? Thế là chàng cứ đứng ngây ra trước nàng.

Bỗng một cơn gió lạnh thổi qua, Đường Chấn Anh rùng mình, cảm thấy lạnh ở ngực, vội cúi

xuống nhìn thì thấy áo ở chỗ đó bị rách một vệt dài ba tấc.

- Ồ!

Lúc này chàng mới chợt nhớ khi động thủ trên sườn núi, chàng đã bị mũi kiếm của Lăng Ba Nhất Yến làm rách, lòi cả chiếc kim tỏa. Sau đó chiếc kim tỏa bị đối phương chộp lấy, còn chàng thì ngã xuống vực...

Đường Chấn Anh nghĩ tới đây thì trong lòng chấn động, lùi lại hai bước đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy tối om om, dưới chân thì lổn nhổn nham thạch, từ vách núi trước mặt có một nguồn nước chảy ra nghe róc rách, róc rách.

Chàng đưa mắt ngước nhìn lên cao, lên cao, lên cao nữa vẫn chưa thấy đỉnh, ngửa hẳn mặt lên mới thấy bầu trời, trông như một dải cầu vồng bắc qua hai ngọn núi.

Lúc này chàng mới nhớ là mình đã rớt xuống vực, vách núi thì cao vạn trượng, bất giác chàng lạnh sống lưng, nhưng vẫn chưa tin rằng mình rớt xuống vực sâu thế này mà không chết...

Chàng cúi xuống nhìn Lăng Ba Nhất Yến ngồi kia, nghĩ thầm: “Ta rớt xuống vực, chẳng lẽ nàng ta cũng rớt xuống theo?”

Lúc này, đám bạch khí ngưng tụ trên đầu nàng đã tan biến, cánh mũi đã hết phập phồng, tựa hồ việc vận khí điều tức đã hoàn tất. Đường Chấn Anh ngưng mục nhìn kẻ cừu nhân đã đoạt mạng mười tám vị đồng môn của chàng, bất giác quắc mắt, sát cơ phát sinh, muốn nhân cơ hội này hạ thủ.

Chàng liền bước tới bên cạnh Lăng Ba Nhất Yến, không nói một lời, giơ ngón tay ấn sẵn chỗ huyệt “Mạng Môn” ở sau lưng nàng, chỉ cần ấn mạnh một cái, đối phương sẽ lập tức chết tươi.

Lăng Ba Nhất Yến không hề động đậy. Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, Đường Chấn Anh lại nghĩ thầm: “Khoan đã, Đường Chấn Anh ta là một nam tử hán đại trượng phu há lại thừa cơ nguy nan của đối phương mà hạ sát? Dù là cừu địch cũng không nên làm như vậy. Việc này lan truyền ra ngoài, thiên hạ sẽ chê cười”.

Đường Chấn Anh nhân hậu, hành động quang minh chính đại, không chịu mất khí phách quân tử, đang trầm tư suy nghĩ, bỗng thấy dưới ngón tay chàng hơi động đậy, tai nghe tiếng nói :

- Sao không hạ thủ đi? Nên nhớ đêm dài đa mộng, nếu lúc này không giết ta, e sẽ có biến cố, đến khi ấy Anh đệ đệ muốn giết ta cũng không nỡ...

Thanh âm trong trẻo, dịu dàng, tuy kề bên cái chết nhưng không hề có chút run sợ.

Đường Chấn Anh hơi sững sờ, cảm thấy lời Lăng Ba Nhất Yến đầy ẩn ý, bèn buột miệng hỏi :

- Cô nương tỉnh rồi ư?

Tay chàng vẫn ấn sẵn tại huyệt đạo của đối phương.

Lăng Ba Nhất Yến cười khanh khách :

- Anh đệ đệ thật là người hiếu sinh đến mức kỳ dị, ta không tỉnh thì làm sao nói được với Anh đệ đệ?

Đường Chấn Anh đứng chênh chếch một bên, tuy không nhìn thấy nét mặt nàng, nhưng nghe tiếng cười thì biết rằng nàng rất vui vẻ. Bỗng nàng đưa tay nhẹ nhàng sửa tóc cho chỉnh tề, nói :

- Nói thật cho Anh đệ đệ nghe, từ lúc Anh đệ đệ đặt đầu ngón tay vào huyệt “Mạng Môn” của ta, ta đã biết ngay tức thời.

Đoạn nàng ngoảnh nhìn chàng, mắt lộ vẻ đắc ý.

Đường Chấn Anh nhìn diện mạo tuyệt mỹ của thiếu nữ, bất giác chấn động trong lòng, vội ngoảnh đầu ra chỗ khác, hỏi :

- Cô nương đã biết ngay, tại sao lại không vội né tránh?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Vì ta đoán rằng Anh đệ đệ sẽ không nỡ giết ta.

Đường Chấn Anh ngạc nhiên :

- Tại sao cô nương đoán như vậy?

Lăng Ba Nhất Yến cười cười :

- Vì ta tin rằng Anh đệ đệ không có lý gì sát hại ân nhân cứu mạng của mình.

Đường Chấn Anh lẩm bẩm :

- Ân nhân cứu mạng? Ai, ai là ân nhân cứu mạng ta kia chứ?

Lăng Ba Nhất Yến không khẳng định, cũng không phủ nhận, chỉ hỏi lại :

- Anh đệ đệ biết bị rớt từ đâu xuống đây chứ?

Đường Chấn Anh ngẩng lên nhìn vách núi, đáp :

- Ta bị rớt từ trên Tuyệt Mệnh nhai xuống đây, cô nương biết rồi sao còn hỏi?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Vách núi cao vạn trượng, Anh đệ đệ rớt xuống, tại sao không chết?

Câu hỏi khiến Đường Chấn Anh ngớ ra, nghĩ bụng: “Ừ nhỉ, quái lạ thật!”

Liền ấp úng :

- Như vậy là cô nương... đã... cứu ta?

Lời lẽ ấp úng của chàng khiến Lăng Ba Nhất Yến cười như nắc nẻ :

- Nếu không để cứu Anh đệ đệ, thì ta liều mình nhảy xuống theo để làm gì? Chẳng lẽ ta phát cuồng hay sao?

Đường Chấn Anh trong lúc do dự, cảm thấy ngón tay mình tự rụt ra khỏi huyệt đạo của đối phương, rồi bị Lăng Ba Nhất Yến nắm lấy nhanh như điện.

Chàng giật mình định rút ra, nhưng nghe nàng dịu dàng nói :

- Ồ, Anh đệ đệ đúng là bị đuôi mãng xà quật vào đầu nên trở thành hồ đồ, mau ngồi xuống đây để ta nói rõ cho mà nghe.

Đoạn kéo nhẹ tay xuống, có ý bảo chàng ngồi xuống đối diện với nàng.

Đường Chấn Anh lùi lại ba bước, mắt cứ trân trân ngó đối phương, vẫn đứng ngây ra.

Lăng Ba Nhất Yến thấy chàng đầy nghi hoặc, thì nghiêm trang nói :

- Ta đã cứu Anh đệ đệ, không tiếc gì sinh mạng của mình mà nhảy xuống vực. Vừa đỡ Anh đệ đệ, vừa chống trả với con mãng xà trong không trung, thật nguy hiểm vạn phần...

Nàng cúi xuống, tiếp :

- Anh đệ đệ nhìn mà coi, y phục của ta bị rách mấy chỗ, vải bịt mặt cũng bị văng đi mất. Thử hỏi ta vì ai? Chẳng phải là vì để cứu Anh đệ đệ hay sao? Mà Anh đệ đệ còn nghi ngờ ta như thế, không sợ người khác thương tâm ư?

Giọng nói buồn rầu, nghe bi thương. Dưới vực sâu, trong đêm khuya, khiến người ta mủi lòng.

Nghe nhắc đến mãng xà, Đường Chấn Anh bất giác ngoảnh đầu nhìn con mãng xà nằm chết trước trong vũng máu, hỏi :

- Cô nương muốn nói đến con kia?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Chính nó, tuy nó tấn công hai chúng ta, nhưng cũng nhờ thi thể của nó che đỡ lúc rớt xuống mà hai chúng ta không bị thịt nát xương tan.

Đường Chấn Anh chỉ con mãng xà bị chàng giết, hỏi :

- Còn con này từ đâu bò đến?

- Khi ta đang thi triển phép Thôi Cung Quá Huyệt để truyền lực cho Anh đệ đệ, đúng vào phút quyết định, bỗng con này từ trên vách núi lao xuống, chắc nó với con kia là một đôi, thấy bạn nó bị giết, mới đuổi theo chúng ta để báo thù. Lúc ấy, ta sợ quá, song không thể xuất thủ hoặc bỏ chạy. Bởi vì nếu làm vậy thì Anh đệ đệ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Cho nên ta đành ngồi im, toàn tâm toàn ý truyền khí cho Anh đệ đệ... May sao mạng của Anh đệ đệ quá lớn, nên sau khi Anh đệ đệ tỉnh dậy, con mãng xà kia mới tấn công.

Nghe Lăng Ba Nhất Yến kể tỉ mỉ, Đường Chấn Anh mới hoàn toàn tỉnh táo, chàng xúc động định quỳ xuống cảm tạ ơn cứu mạng. Thế nhưng, người cứu sống chàng lại là cừu nhân mà chàng không quản ngàn dặm tìm đến đây để báo thù cho sư môn, thành thử chàng chưa biết nên hành động ra sao.

Vì lẽ gì Lăng Ba Nhất Yến sẵn sàng hy sinh tính mạng để cứu chàng? Vì lẽ gì nàng cứ luôn miệng gọi chàng là Anh đệ đệ?

Nhất là hiện tại nàng rất nhu mì, dịu dàng, hoàn toàn không cao ngạo, lạnh lùng, cuồng vọng như lần hai người gặp nhau trên Nga Mi Kim Đỉnh? Tại sao lại có sự chuyển biến đột ngột như vậy?

Hàng loạt câu hỏi dồn dập nảy sinh, Đường Chấn Anh cảm kích liền chấp tay nói :

- Tại hạ được cô nương cứu sống lần này gần như tái sinh, Đường mỗ ghi nhớ suốt đời, xin hãy nhận một vái.

Đoạn cúi mình mà vái.

Lăng Ba Nhất Yến hốt hoảng vội vàng đáp lễ.

Đường Chấn Anh đã gằn giọng, đổi sắc mặt nói tiếp :

- Cô nương tuy là ân nhân của tại hạ, nhưng lại là cừu địch của sư môn tại hạ. Có câu “đại trượng phu ân oán phân minh”, cô nương có ân cứu mạng tại hạ, tại hạ đương nhiên phải báo đáp. Nhưng cô nương có nợ máu với sư môn của tại hạ, tại hạ cũng phải đòi. Ân là ân, cừu là cừu. Cái nào ra cái đó,

quyết không thể lẫn lộn. Giữa tình và lý, đương nhiên phải coi mối thù của sư môn là trọng, còn ân riêng là nhẹ. Cho nên Đường mỗ hôm nay trước hết phải báo cừu, sau đó sẽ đáp ân...

Lời chàng chưa dứt, Lăng Ba Nhất Yến đã cười khanh khách, cười rung cả người, cười váng cả tai, làm rộn ràng cả không khí trầm tịch chốn vực sâu hoang dã, tựa hồ có thể khiến người đang tuyệt vọng đủ vui lên.

Đường Chấn Anh ngơ ngác chẳng hiểu vì sao, bèn hỏi giật giọng :

- Cô nương cười gì vậy, chẳng lẽ tại hạ nói không đúng hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến ngừng cười, đôi mắt to tròn nhìn Đường Chấn Anh đăm đăm :

- Anh đệ đệ nói chí lý lắm, ai dám bảo là không đúng? Có điều là...

Mắt nàng nheo nheo tinh quái.

Đường Chấn Anh không nhịn được, hỏi tiếp :

- Có điều là gì?

- Có điều là Anh đệ sắp đặt thứ tự công việc bất hợp lý, đảo lộn trước sau.

- Nghĩa là thế nào, mong cô nương nói rõ.

- Anh đệ muốn báo cừu, đòi nợ máu cho sư môn trước, vậy khi ta chết rồi, Anh đệ làm cách gì để đáp ân với ta? Như thế tức là chỉ nói suông, chứ không thực tâm muốn đáp ân.

Đường Chấn Anh thấy lời này quả có lý, trầm ngâm một hồi vẫn chưa nghĩ ra cách lưỡng toàn, chàng nhìn về phía Lăng Ba Nhất Yến, nàng đang đăm đăm nhìn chàng, miệng hơi hé lộ nét cười, chẳng hiểu đang nghĩ gì.

Chàng bất giác buột miệng hỏi :

- Chắc cô nương có biện pháp lưỡng toàn?

Lăng Ba Nhất Yến tựa hồ chờ đợi câu hỏi này, nên đáp liền :

- Chuyện đó còn gì đơn giản hơn. Muốn chu toàn cả hai việc, thì Anh đệ đệ chỉ cần đảo ngược thứ tự.

- Ý cô nương là tại hạ đáp ân cứu mạng trước, rồi mới báo cừu cho sư môn?

- Đó là cách duy nhất, không còn biện pháp nào khác đâu. Chẳng lẽ Anh đệ đệ cho rằng không thể

làm như vậy?

Đường Chấn Anh suy nghĩ một chút rồi đáp :

- Dĩ nhiên có thể làm như vậy, nhưng đáp ân cứu mạng hoàn toàn không phải dễ, đâu thể nói một lời là xong, phải có biểu hiện thực tế. Mà hiện tại cô nương không hề gặp nạn nguy hiểm gì, tại hạ biết làm sao để cứu giúp đây?

Lăng Ba Nhất Yến nói với mắt sáng lên :

- Nếu Anh đệ đệ đã thực tâm muốn đáp ân thì thiếu gì cách. Đâu phải ta cứ gặp tai nạn, Anh đệ đệ mới có thể đáp ân?

Đường Chấn Anh chưa biết xử trí thế nào, nàng đã nói tiếp :

- Nên nhớ báo ân không phải là ân của người ta bao nhiêu thì trả đúng bấy nhiêu, cái chính là ở chân tâm. Một việc dù nhỏ mà đúng nguyện ý của đối phương, cũng coi như đã báo đáp xong. Còn nếu như giả dối, thì dù có làm một việc lớn cho đối phương, đối phương chưa chắc đã vừa lòng.

Đường Chấn Anh thấy nàng nói rất có lý, nên đáp :

- Lời cô nương làm cho tại hạ sáng mắt ra, đúng là đàm luận một buổi với bậc cao minh còn hơn mười năm đèn sách.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Khách khí! Khách khí!

Đường Chấn Anh tiếp :

- Theo lời cô nương, nay tại hạ thỉnh cô nương nói ngay cho tại hạ biết một yêu cầu, để tại hạ có thể đáp ứng rồi sau khi báo ân xong, sẽ báo cừu cho sư môn.

Lăng Ba Nhất Yến sớm đã có ý định, bèn hỏi :

- Liệu Anh đệ đệ có đủ khả năng đáp ứng yêu cầu của ta không đây?

Đường Chấn Anh cau mày nghĩ: “Cũng khó đấy. Nếu trả lời ngay là đáp ứng, chỉ sợ mắc mưu nàng, không đáp ứng thì bảo là giả dối, thiếu chân tâm”.

Bèn thăm dò :

- Cô nương cứ nêu ra yêu cầu, nếu hợp tình hợp lý, tại hạ nhất định sẽ đáp ứng.

Lăng Ba Nhất Yến nhướng mày, mỉm cười, chỉ tay xuống trước mặt nói :

- Anh đệ đệ ngồi xuống đi đã.

Đường Chấn Anh ngồi xuống cách chỗ nàng ba bước.

Lăng Ba Nhất Yến vẫy vẫy tay :

- Ngồi sát lại đây!

Đường Chấn Anh nói :

- Dù cô nương nói nhỏ hết mức, tại hạ ngồi chỗ này cũng nghe rõ, khỏi cần xích lại gần...

Lăng Ba Nhất Yến xịu mặt, hờn dỗi :

- Đó đó, Anh đệ đệ bảo là muốn báo ân, vậy mà một yêu cầu nhỏ của ta cũng không chịu đáp ứng. Ta không phải hổ báo, ngồi gần sợ ta ăn thịt mất chăng?

Đường Chấn Anh vội nói :

- Không phải tại hạ trái lệnh, mà là nam nữ thụ thụ bất thân, nên giữ lễ tiết mới được.

Lăng Ba Nhất Yến khóe miệng dãn ra :

- Ban nãy Anh đệ đệ nằm trong lòng ta thì sao?

Đường Chấn Anh bị câu hỏi bất ngờ, cứng lưỡi hết biết trả lời thế nào. Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Thôi đừng ngẩn ra nữa, mau ngồi xích lại, ta muốn nói một chuyện hệ trọng với Anh đệ đệ.

Đường Chấn Anh đành ngồi xích lại gần như ngay sát mặt với đối phương, rồi thúc giục :

- Có điều gì hệ trọng, mong cô nương hãy mau phân phó.

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười :

- Ta có một yêu cầu với Anh đệ đệ, yêu cầu này hết sức đơn giản, lại hợp tình hợp lý, thiết nghĩ nhất định Anh đệ đệ sẽ đáp ứng.

Đường Chấn Anh thấy nàng cứ vòng vo tam quốc, thì sốt ruột ngắt lời :

- Khỏi cần nhiều lời, mong cô nương hãy nói mau cho.

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười :

- Thì ra Anh đệ đệ cũng là người nôn nóng lắm. Anh đệ đệ vừa muốn báo ân, vừa muốn báo oán, cả hai việc đều hệ trọng, song không thể cùng làm một lúc, nghĩa là không thể dùng thời gian để quyết định. Chỉ còn cách giới hạn trong không gian.

Đường Chấn Anh không hiểu giới hạn trong không gian là thế nào, bèn hỏi :

- Tại hạ ngu muội, mong cô nương nói rõ hơn.

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Giới hạn trong không gian nghĩa là trong phạm vi Tuyệt Mệnh nhai này thôi. Anh đệ đệ báo ân cứu mạng trong vực sâu này, vì khi ra khỏi đây thì sẽ báo cừu. Tóm lại, cả báo ân lẫn báo cừu đều thực hiện được, nhưng có giới hạn về không gian.

Đoạn nheo nheo mắt, hỏi :

- Anh đệ đệ đã mãn ý chưa?

Đường Chấn Anh ngẩng nhìn lên vách núi cao ngất, hỏi :

- Từ vực sâu này có lối thoát ra không?

Lăng Ba Nhất Yến lắc đầu :

- Ai mà biết? Hai chúng ta đều rớt xuống đây lần đầu tiên, bất quá nghe ba chữ Tuyệt Mệnh nhai, chỉ e không hy vọng thoát khỏi vực sâu này.

Đường Chấn Anh nghe nàng bảo không có hy vọng thoát khỏi vực sâu thì chột dạ, nói :

- Nếu y lời cô nương, giả thiết không thể ra khỏi vực sâu...

Lăng Ba Nhất Yến nói tiếp luôn :

- Thì Anh đệ đệ chỉ báo ân được thôi.

Giọng nàng rất kiên quyết và có vẻ đắc ý.

Đường Chấn Anh sững sờ, nghĩ: “Nếu vậy mình còn báo cừu làm sao được?”.

Lăng Ba Nhất Yến thông minh, sớm đã biết tâm ý của chàng, bèn mỉm cười nói tiếp :

- Anh đệ đệ đừng lo, người tốt ắt được trời cứu, không chừng chỉ sáng mai chúng ta đã có thể

thoát ra khỏi chốn tuyệt địa. Vậy thì có thừa không gian để Anh đệ đệ báo cừu rồi.

Thấy Đường Chấn Anh không đáp, cứ ngây người nhìn nàng, nàng bèn nói tiếp :

- Chỉ cần ra khỏi chốn này, ta lập tức để Anh đệ đệ báo cừu. Anh đệ đệ cũng khỏi cần động thủ, ta nguyện theo Anh đệ đệ tới Nga Mi Kim Đỉnh chịu tội là được chứ gì?

Đường Chấn Anh do dự một hồi, chưa biết quyết định có nên đáp ứng biện pháp giới hạn không gian hay chăng. Nếu đáp ứng mà không thoát khỏi chốn này, e bỏ lỡ cơ hội báo cừu, còn nếu không đáp ứng thật chẳng biết thế nào. Nghe nàng bảo cam nguyện đến Nga Mi Kim Đỉnh chịu tội, thì bất giác xúc động hỏi :

- Cô nương nói thực tâm chứ?

Lăng Ba Nhất Yến thừa hiểu tâm ý của chàng, liền nghiêm trang đáp :

- Ta tuy là nữ nhi, nhưng há dám coi nhẹ chữ tín?

Đường Chấn Anh suy nghĩ một hồi, liệu nàng có mưu chước gì chăng, cuối cùng quyết định :

- Nếu đúng như vậy thì tại hạ đáp ứng biện pháp giới hạn không gian của cô nương, có điều là trong khi chưa thoát ra khỏi tuyệt địa, tại hạ chưa biết cách báo ân thế nào, mong cô nương nói rõ hơn.

Lăng Ba Nhất Yến nghiêm nghị nói :

- Việc đó Anh đệ đệ cứ an tâm, ta tuyệt đối không gây khó dễ với Anh đệ đệ. Gọi là báo ân, nhưng ta chỉ cần Anh đệ đệ làm bạn với ta trong cơn hoạn nạn mà thôi. Nếu gặp độc xà mãnh thú trong lúc tìm đường thoát khỏi chốn này, hai ta phải đồng tâm hiệp lực mà đối phó.

Đường Chấn Anh thấy lời nàng hoàn toàn hợp tình hợp lý, nghĩ rằng chẳng cần chàng muốn báo ân, ngay hai người lạ cùng lâm cảnh hoạn nạn cũng nên đồng tâm hợp lực nữa là... Nghĩ vậy bèn nói :

- Bất chấp nguy nan, đồng tâm hiệp lực, tại hạ hoàn toàn đồng ý với cô nương...

Lăng Ba Nhất Yến đột nhiên ngắt lời chàng :

- Hãy khoan, còn điều kiện cuối cùng ta cần nói rõ với Anh đệ đệ. Tuy ta không đặc biệt thỉnh cầu Anh đệ đệ, nhưng khi còn ở chốn tuyệt địa này, Anh đệ đệ phải hành sự theo lời phân phó của ta, không được làm trái. Thế nào?

Đường Chấn Anh đáp luôn :

- Chỉ cần sự phân phó của cô nương hợp tình hợp lý, tại hạ nhất định tuân theo.

Lăng Ba Nhất Yến vui mừng nói :

- Vậy là hai ta đã thỏa thuận xong, từ lúc này trở đi, Anh đệ đệ nên làm theo sự phân phó của ta.

Đường Chấn Anh đã đáp ứng, đâu có thể làm khác, liền ngồi ngay người lại, vẻ nghiêm túc chờ đợi.

Ai ngờ hồi lâu vẫn chẳng thấy đối phương nói gì mà cứ đăm đăm nhìn chàng, cười không thành tiếng.

- Anh đệ đệ, ta không có gì phân phó, chỉ có một điều thỉnh cầu đơn giản thôi.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Thỉnh cô nương nói mau cho!

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Chỉ mong Anh đệ đệ ngồi nghe cho hết câu chuyện năm xưa.

Đường Chấn Anh suýt phì cười, phải cố bặm môi lại, nghĩ thầm: “Thân hãm tuyệt địa, chưa biết sống chết thế nào, lại còn dềnh dà dềnh dàng ngồi kể chuyện năm xưa, thật là quái dị đến tức cười”.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Một khi ta kể, mong Anh đệ đệ đừng hỏi giữa chừng, tốt nhất là để ta kể xong. Anh đệ đệ tự khắc sẽ minh bạch.

Đường Chấn Anh gật đầu.

Thế là Lăng Ba Nhất Yến bắt đầu thong thả, nhỏ nhẹ kể lại câu chuyện đau lòng, trong đó trượng phu bị người giết hại, thê tử bị cưỡng dâm, cũng chính là tiết lộ thân thế của Đường Chấn Anh.

* * * * *

Một ngày xuân mười tám năm về trước, tuyết đã tan hết, cây cỏ đâm chồi nẩy lộc, chim chóc ríu rít, nhất là ở miền Giang Nam cảnh vật càng sống động. Chốn sơn dã được khoác bộ y phục mới màu xanh, trông thật là tươi tắn.

Bỗng trên con đường quanh co vắt ngang dãy núi vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng ngựa hí phá vỡ cảnh yên tĩnh của núi rừng.

Sánh vai đi trước là hai con bạch mã do hai trung niên ngoài ba mươi tuổi cưỡi. Cả hai người khăn áo tề chỉnh, vừa nhìn đã biết ngay là văn nhân nho nhã, diện mạo tuấn tú phi thường. Tuy họ sánh vai bên nhau, nhưng không nói gì, mà chỉ ung dung đưa mắt nhìn bốn bề, tựa hồ đang thưởng thức cảnh vật núi non mùa xuân.

Phía sau vài chục trượng có hai cỗ xe ngựa chạy thong thả, cỗ xe phía sau trùm kín, cỗ xe phía trước thì có lẽ vì sơn đạo ít người qua lại, nên tấm vải che cửa xe đằng trước và cửa hông đều được vén sang bên.

Điều khiển xe là hai tiểu a hoàn dưới hai mươi tuổi, ngồi trong chiếc xe đi đầu có hai thiếu phụ ngoài hai mươi, diện mạo diễm lệ, phong thái cao quý, lại giống nhau như đúc. Còn trong chiếc xe sau có ba hài nhi còn nằm nôi, gồm hai nam một nữ, đôi lúc khóc oe oe, khiến cảnh sơn dã thêm sinh động.

Thiếu phụ ngồi bên tả bỗng nói nhỏ :

- Thư thư, xe tuy chạy chậm, nhưng muội vẫn cảm thấy không an tâm thế nào ấy, chỉ lo cơ thể không được khỏe.

Thiếu phụ ngồi mé hữu mỉm cười nói :

- Muội cứ an tâm, muội mới thụ thai hai tháng, không có gì đáng ngại. Để bảo cho xe chạy chậm một chút nữa vậy.

Chẳng trách hai người giống nhau như đúc, thì ra họ là thân thư muội.

Hai trung niên cưỡi ngựa đằng trước chốc chốc quay nhìn về phía sau, nhất là một người có vẻ lo lắng. Người kia dừng ngựa lại nói :

- Khâm đệ (khâm là anh em đồng hao, anh em cột chèo), huynh thấy bụng của di muội còn nhỏ, chắc thụ thai chưa lâu, khâm đệ chẳng nên lo lắng quá.

- Khâm huynh, huynh cũng biết đó, giai đoạn này rất quan trọng, nếu để động thai sẽ không tốt. Tuy đi như thế này chẳng ngại, nhưng đệ vẫn cứ lo lo thế nào ấy.

Thì ra hai người này là phu quân của hai thiếu phụ ở chiếc xe đằng sau.

Người được gọi là khâm huynh lại nói :

- Khâm đệ không an tâm thì chúng ta đi chậm lại chút nữa. Lần nay chúng ta đến Hàng Châu và Tô Châu chỉ là để du sơn ngoạn thủy, chứ không phải phụng chỉ dụ như trước, đâu sợ chậm trễ.

- Khâm huynh nói có lý, lần này chúng ta an phận tự tại, chẳng bận việc quan, khỏi vướng lo toan.

Người được gọi là khâm huynh gật đầu, sang sảng cất tiếng ngâm thơ:

Đèn sáng lầu cao, chén tiễn hành

Nhạn về, chuông điểm, nguyệt tàn canh.

Nghe chim hót đó đang tìm bạn

Buồn gió xuân kia sắp rẽ tình.

Vàng sẫm sông Hoàng Sa đắp bãi

Xanh ôm bến Bạch liễu xây thành

Tạm đi đất khách xin đừng oán

Anh đến đâu mà chẳng quý anh.

Người được gọi là khâm đệ nghe khâm huynh ngâm bài “Dạ Biệt Vi Tư Sĩ” của Cao Thích đời Đường có vẻ buồn bã, thì xua tay cười nói :

- Khâm huynh ngâm bài này đệ không thú lắm, bởi vì khâm huynh đang là người rất hạnh phúc, có di thư là tuyệt thế giai nhân, sao lại bi lụy? Để tiểu đệ ngâm bài “Tào Khởi” của Lý Thương Ẩn cho mà nghe.

Gió êm sương nhạt sớm mai

Hai ta thức dậy khoan thai trước mành

Hoa cười oanh nói trên cành

Gẫm xem xuân sắc trời dành cho ai?

Khâm huynh tán thưởng, khâm đệ lại ngâm tiếp một bài nữa:

Nhởn nhơ cặp én bay đôi

Bay đôi quấn quýt cho người mến yêu

Lầu vàng gác ngọc, song thêu

Khi mai chắp cánh, khi chiều sóng vai.

Hai người cùng cất tiếng cười vang, thấy hai cỗ xe ngựa đã tới gần, bèn cho ngựa đi tiếp.

Ngay lúc đó, có năm người cưỡi ngựa từ trong rừng hiện ra, vọt qua chỗ họ về phía nam, chỉ kịp nhìn thấy một người áo dài, còn bốn gã kia đeo binh khí, trông đúng là bọn lục lâm thảo khấu.

Năm người kia đã tới chỗ hai cỗ xe ngựa, người áo dài nhìn thấy hai thiếu phụ diễm lệ ngồi trong xe thì đột nhiên dừng ngựa.

Vải che cửa xe lập tức được kéo sang che kín, hai con ngựa bị quất roi giục chạy nhanh hơn. Lát sau, xe ngựa đã chạy xa.

Người mặc áo dài dừng ngựa bên đường, cứ nhìn theo xe hồi lâu, chẳng nói chẳng rằng, khi hai cỗ xe ngựa đã khuất sau một khúc quanh, mới thở dài như nuối tiếc.

Bốn võ trang hán tử nghe người kia thở dài, bèn cúi mình hỏi :

- Sư phụ nếu có tâm sự gì xin cứ nói ra, chúng đệ tử quyết đem thân khuyển mã để báo thù.

Người được gọi là sư phụ nhìn bốn hán tử, không nói gì, bất giác đưa mắt nhìn về phía mấy cỗ xe ngựa vừa chạy khuất.

Bốn hán tử tựa hồ hiểu ý, liền nói :

- Sư phụ chờ một chút, chúng đệ tử sẽ quay lại ngay.

Đoạn không đợi sư phụ trả lời, bốn gã lập tức lao đi.

Gã sư phụ trầm ngâm, không để ý đến cử chỉ, lời lẽ của bốn đệ tử, chợt thấy chúng chạy đi, định gọi lại thì đã không kịp, vội phóng ngựa theo.

Nhưng sự thể đã an bài, khi đến sau khúc đường quanh, tới một đoạn hai bên đường là sườn núi cây cối rậm rạp, có chỗ là dốc sâu, thì nghe thấy phía trước những tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân. Gã sư phụ bay vọt tới gần, thấy hai trung niên, hai tiểu a hoàn đã bị giết chết, chiếc xe ngựa chở ba hài nhi lăn xuống dốc sâu bên đường, chỉ có một hài nhi văng xuống vệ đường mà thôi. Hai thiếu phụ thì bị bốn gã đại hán kềm chế trong xe, muốn đập đầu mà chết nhưng không được, đang khóc lóc thảm thiết...

Thế là từ đó hai thiếu phụ trở thành thê thiếp của người được gọi là sư phụ kia. Họ thực tâm không muốn thất tiết, không cam chịu nhục, nhưng hiện thực khiến họ bất đắc dĩ phải ôm hận trong lòng. Bởi lẽ thiếu phụ là muội muội đang mang thai, hy vọng sẽ sinh nam tử để nối dõi tông đường cho phu quân, còn thiếu phụ là thư thư thì ngoài hài nhi nằm kia ra, còn có trách nhiệm chiếu cố đến muội muội. Thế là thư muội hai người đành chịu nhục mà hầu hạ gã sư phụ kia.

Tám tháng sau, thiếu phụ là muội muội sinh ra một nam hài nhi, thế là thư muội hai người quyết tâm nuôi dưỡng nhi tử lớn khôn để sau này báo cừu rửa hận.

Ngoài ra, thiếu phụ là thư thư còn nuôi một hy vọng. Cách đây một năm, một nữ nhi của thiếu phụ mới lên hai đã được một vị cao nhân thế ngoại thu nhận làm đệ tử, mang đi dưỡng dục. Thiếu phụ hy vọng trưởng nữ của mình sẽ có ngày thành tài trở về, không chừng sẽ báo cừu rửa hận cho phụ thân và di phụ, để họ được nhắm mắt dưới cửu tuyền...

* * * * *

Lăng Ba Nhất Yến từ tốn, rủ rỉ kể lại chuyện năm xưa bằng một giọng bi ai, khiến Đường Chấn Anh xúc động, hoàn toàn đắm mình vào hoàn cảnh của các nạn nhân. Khi nghe tới đoạn bọn lục lâm năm tên nọ cướp xe, giết người, chiếm thê nhi... thì bất giác thấy máu như sôi lên, giả sử gã sư phụ kia xuất hiện, chắc hẳn chàng sẽ băm vằm gã ra thành trăm mảnh.

Lăng Ba Nhất Yến kể xong thì sụt sùi nức nở một hồi, đoạn nàng lau nước mắt, tựa hồ đã trấn tĩnh, nhặt một cục đá bóp vụn trong tay, rồi hỏi :

- Anh đệ đệ, nghe chuyện có thấy xúc động chăng?

Đường Chấn Anh hít một hơi dài, nói :

- Chuyện quá bi thương, may chỉ là chuyện năm xưa, chứ không phải là sự thực.

Ngừng một chút, nói tiếp :

- Bất quá câu chuyện ấy chưa đầy đủ.

- Chưa đầy đủ ở điểm nào?

- Các nhân vật như khâm huynh, khâm đệ, thư thư, muội muội, sư phụ cùng các hán tử đều không có họ tên hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến thấy chàng hỏi như thế thì mừng thầm, rằng nàng đã không uổng công kể lể, bèn đáp :

- Họ tên đều có, song ta đã lược đi đó thôi. Anh đệ đệ muốn biết tính danh của ai thì cứ hỏi.

Đường Chấn Anh lập tức hỏi :

- Tại hạ muốn biết hai vị văn nhân từ bỏ quan chức để đi ngao du sơn thủy ấy tên là gì?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Người được gọi là khâm huynh tên Bạch Tùng Phong, còn khâm đệ thì cũng họ Đường như đệ, là Đường Thành Thương. Cả hai đều từng giữ chức huyện lệnh.

- Như vậy thì hai thiếu phụ, một là Bạch phu nhân, một là Đường phu nhân?

- Đúng thế!

- Ba hài nhi nằm nôi tên là gì?

- Ba hài nhi ấy được đặt tên căn cứ theo nơi sinh, một nam hài nhi là của Bạch phu nhân, tên Bạch Thu Hồng, còn hai hài nhi kia gồm một nam, một nữ do Đường phu nhân sinh hạ. Nữ hài nhi có tên là Đường Tử Vi...

Đường Chấn Anh vừa nghe đến tên sư muội của mình thì thất kinh. Chàng vội hỏi :

- Thế còn nam hài nhi?

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười thần bí, nói :

- Khỏi cần ta nói, Anh đệ đệ tự hỏi mình thì biết.

Đường Chấn Anh sững sờ thốt lên :

- Cái gì, chẳng lẽ nam hài nhi đó là Đường Chấn Anh?

- Anh đệ đệ cho là kỳ lạ lắm sao?

- Trong thiên hạ lại có chuyện trùng hợp hoàn toàn như thế ư? Hai hài nhi trùng tên họ với sư huynh muội tại hạ.

Lăng Ba Nhất Yến nghe câu này mới biết thì ra mấy hôm trước, trên Nga Mi Kim Đỉnh, thiếu nữ áo tím cứ bám sát Đường Chấn Anh từng bước chính là Đường Tử Vi, thì nàng vừa kinh ngạc vừa hoan hỷ, thật không ngờ lại gặp được cả hai cùng một lúc.

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Chuyện cô nương vừa kể là bịa ra hay là sự thực?

- Nếu là sự thực thì sao?

- Nếu là sự thực thì tại hạ phải đi hỏi khắp nơi cho ra tông tích cặp huynh muội trùng họ trùng tên với tại hạ.

Lăng Ba Nhất Yến xua tay :

- Chỉ e không dễ, Anh đệ đệ không nghe ta kể hay sao? Cặp hài nhi ấy đã bị lăn xuống vực rồi.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Bị lăn xuống vực là cặp huynh muội đó ư?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu không nói.

Đường Chấn Anh chợt hiểu, bèn hỏi gấp :

- Còn kẻ sát nhân cướp thê nhi tên là gì?

Lăng Ba Nhất Yến sớm đã chờ sẵn câu hỏi này, liền đáp :

- Kẻ đó chính là chủ nhân của Tùng Trúc trang mà Anh đệ đệ vừa xâm nhập tối hôm qua. Hắn là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn.

Đường Chấn Anh vừa nghe ba tiếng Lã Chí Viễn thì như bị nước lạnh dội vào đầu, rùng mình sởn gáy, lập tức tỉnh táo trở về với thực tế. Chuyện xưa với thực tại như hòa làm một, quá khứ với hiện hữu liên kết với nhau, trói chặt lấy chàng.

Chàng thông minh, sau một hồi suy xét, đã lần ra đầu mối. Bèn nhìn Lăng Ba Nhất Yến không chớp mắt, hỏi :

- Xin hỏi cô nương là ai?

Giọng chàng âm vang trong vực sâu tuyệt địa.

Lăng Ba Nhất Yến thấy thời cơ đã chín muồi, đáp :

- Là biểu thư của Anh đệ đệ.

Giọng nói dịu dàng nhưng kiên quyết.

Đường Chấn Anh nghe câu trả lời của nàng thì hoàn toàn không cảm thấy đường đột, lại hỏi :

- Vậy thì trong câu chuyện vừa kể, cô nương chính là nữ hài nhi mà Bạch phu nhân đêm ngày mong chờ học xong võ nghệ để trở về báo cừu rửa hận phải không?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu.

Đường Chấn Anh đoán trúng, liền hỏi thăm dò :

- Như vậy cô nương chính là thân thư thư của Bạch Thu Hồng, nhưng chưa biết phương danh là gì?

- Bạch Thu Lăng, nhưng cái tên này đã lâu không dùng nữa. Hôm nay Anh đệ đệ không hỏi tới, chỉ e thư thư quên luôn.

Đường Chấn Anh trầm tư một hồi, lại hỏi :

- Lời cô nương có gì làm bằng chứng?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Có kim tỏa đây...

Đoạn nàng rút trong tay áo ra chiếc kim tỏa, nói :

- Đây, để thư thư cho Anh đệ đệ coi.

Rồi nàng ghé mặt sát vào má chàng. Chàng bẽn lẽn cúi đầu xem, rồi nói :

- Kim tỏa này là của tại hạ, chứng thực sao được?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Thư thư cũng có đây.

Vừa nói vừa mở ngực áo kéo kim tỏa ra.

Đường Chấn Anh ghé đầu lại gần để nhìn cho rõ, thấy chiếc kim tỏa nàng đeo trước ngực có kích thước y hệt cái của chàng, chỉ khác ở chỗ trên kim tỏa của nàng có hình con phượng, còn của chàng có hình con rồng, mặt trước có bốn chữ “Trường Mệnh Bách Tuế”, còn của chàng là bốn chữ “Phú Quý Thọ Khảo”.

Nguyên hai gia đình Đường, Bạch vô cùng thân thiết, đã làm bốn chiếc kim tỏa, hai chiếc khắc hình phượng, hai chiếc khắc hình rồng, mặt sau khắc tên bốn người.

Chiếc thứ nhất hình rồng, có bốn chữ “Phú Quý Thọ Khảo”, dành cho Đường Chấn Anh.

Chiếc thứ hai hình phượng, có bốn chữ “Trường Mệnh Bách Tuế”, dành cho Bạch Thu Lăng.

Chiếc thứ ba hình rồng, có bốn chữ “Niên Niên Như Ý”, dành cho Bạch Thu Hồng.

Chiếc thứ tư hình phượng, có bốn chữ “Tuế Tuế Bình An”, dành cho Đường Tử Vi.

Tới đây hẳn độc giả đã có thể biết biểu huynh biểu muội bốn người này đã được phụ mẫu ghép

thành đôi long phượng, có duyên phu thê từ khi còn ở trong bụng mẫu thân.

Lại nói Đường Chấn Anh xem xong kim tỏa, đã tin lời đối phương là thực, thì bất giác có một cảm giác kỳ lạ dâng lên, ngọt ngào cay đắng, buồn tủi, hồ hởi lẫn lộn, chỉ thốt ra :

- Lăng thư thư...

- Anh đệ đệ...

Hai người cùng thốt, khó phân biệt trước sau, rồi bốn cánh tay cùng dang rộng, ôm chầm lấy nhau mà khóc nức nở.

Mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên Đường Chấn Anh gặp được thân nhân, Bạch Thu Lăng thì không thể ngờ rằng người bị rớt xuống đây lại là phu quân tiền định của nàng, vẫn còn sống và kỳ ngộ chốn này, cho nên đôi thiếu niên nam nữ cứ ôm nhau mà khóc như mưa như gió.

Hai bên vừa khóc, vừa không để ý rằng càng lúc họ càng ôm chặt nhau hơn.

Nay thì Đường Chấn Anh đã biết rằng Lã Mộng Long chính là biểu đệ Bạch Thu Hồng của chàng, còn Lã Mộng Giao là thân đệ đệ Đường Chấn Kiệt, thật may là đêm qua, trong cuộc ác chiến ở Siêu Thiên phong, chàng đã không hạ sát thủ, chỉ làm rách quần của hai người đó, nếu không thì khó tưởng tượng hậu quả.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng có trận gió lạnh thổi qua, hai người mới rời nhau ra, ngẩng đầu lên, thấy khoảng trời trên vực sáng hẳn, nguyên lúc này đã là ban ngày, là chính ngọ, nhưng dưới vực sâu tuyệt địa bị sương mù bao phủ dày đặc, nên chỉ có buổi trưa thì ánh sáng mới lọt xuống, thời gian còn lại hầu như là bóng tối.

Đường Chấn Anh chợt định hỏi vì sao Lăng Ba Nhất Yến phải thảm sát các đệ tử của phái Nga Mi, nhưng thấy nàng cứ đưa tay sờ nắn khắp thân thể như đang tìm một vật gì, dáng điệu rất vội vã và chăm chú, hốt hoảng. Tìm mãi vẫn không thấy, nàng bèn đứng bật dậy nói :

- Anh đệ đệ, mau tìm giúp thư thư chiếc bình ngọc đựng Hàn Sương Giải Dục Hương.

Đường Chấn Anh sục tìm xung quanh, chàng thấy tấm vải đen bịt mặt của nàng, bèn gọi :

- Lăng thư, tìm thấy cái này này!

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Anh đệ cầm lấy đi, sau này có lúc sẽ dùng đến nó.

Hai người tìm kiếm một hồi lâu, vẫn không thấy chiếc bình ngọc đựng giải dục hương, bỗng Lăng

Ba Nhất Yến kêu lên :

- Anh đệ, mau tới đây!

Đường Chấn Anh giật mình, vội chạy tới bên nàng, nàng liền ôm chầm lấy chàng. Chàng bối rối nhìn nàng, thấy má nàng ửng đỏ, mắt lim dim, hơi thở hổn hển, không khác gì đang trong cơn hưng phấn mãnh liệt, sắp ngất đi.

Chàng chưa biết phải làm sao, thì nghe nàng gấp gáp nói :

- Anh đệ, mau ôm lấy thư thư, đưa thư thư vào chỗ tối, tốt nhất là một sơn động...

Để nói xong câu đó, dường như nàng tốn rất nhiều sức lực.

Đường Chấn Anh vội bế nàng lên, đi tìm một vòng xung quanh nhưng chẳng thấy có cái động nào, trong khi Lăng Ba Nhất Yến cứ run rẩy toàn thân, người nóng bừng bừng như đang bị lửa dục đốt cháy. Nàng cố gắng gượng dùng ý chí dập tắt mà không được. Bình giải dược bị mất chưa tìm thấy, nay chỉ còn cách duy nhất cứu giúp nàng là Đường Chấn Anh. Nàng nói :

- Thôi đừng tìm kiếm nữa, mau đặt thư thư xuống một chỗ bằng phẳng.

Đường Chấn Anh thấy vẻ đau khổ của nàng, thấy gần chỗ đang đứng có một phiến đá bằng phẳng, vội đặt nàng nằm xuống, đang định nhổm dậy, ai ngờ hai tay nàng cứ níu chặt lấy chàng. Chàng vội nói :

- Thư thư mau buông tay, để đệ đi tìm lọ giải dược.

Lăng Ba Nhất Yến lắc đầu :

- Muộn rồi, không kịp đâu... chỉ mong... Anh đệ cứu... từ mười tám năm về trước... thư thư đã thuộc về Anh đệ...

Nói đoạn nước mắt ứa ra, vẻ mặt rất đáng thương.

Đường Chấn Anh không thể ngờ rằng thiếu nữ diễm lệ đang nằm ngay trước mặt chàng lại là hôn thê của mình.

- Anh đệ đệ, đừng do dự nữa, thư thư đau đớn quá rồi. Ối, mau...

Đường Chấn Anh chưa hiểu, vội hỏi :

- Đệ phải làm gì để cứu thư thư?

Lăng Ba Nhất Yến nói đứt quãng :

- Thư thư đang bị lửa dục thiêu đốt... nếu Anh đệ chậm trễ... e ta chết mất...

Lúc này thần trí nàng tựa hồ đã hôn mê, nàng tự động đưa tay run run cởi áo...

- Anh đệ, mau cởi bỏ y phục... ta chết mất...

Đường Chấn Anh thấy nàng giống như lần trước ở trên Nga Mi Kim Đỉnh, liền không lưỡng lự nữa, vội cởi bỏ y phục cho nàng, vì cứu mạng lúc này là trọng.

Lăng Ba Nhất Yến đã hoàn toàn ở ...

(Thiếu trang 169 - 170)

- Đừng nói to, nó nghe thấy sẽ tấn công ngay.

Soạt! Hai ngọn đèn lạ hạ thấp chừng một trượng nữa. Giữa chốn vực sâu trầm tịch, Đường Chấn Anh rùng mình sởn da gà, nhìn thế đến của con mãng xà quá thần tốc, bàn tay vội sờ đến Song luân.

Nhưng Lăng Ba Nhất Yến đã nhỏm dậy từ trước, tay hữu vung lên vô thanh vô tức, không biết nàng ném vật gì, chỉ thấy một ngọn đèn tắt phụt, một quái âm rền rĩ khắp vực sâu. Ngọn đèn còn lại lắc đảo dữ dội, như có hàng trăm tia điện vung vãi tứ phía, thấp thoáng hiện ra thân mình dài ngoằn thô ráp của con mãng xà đang quằn quại dữ dội.

Lăng Ba Nhất Yến vung tay, ngọn đèn còn lại tắt phụt. Thật là bách phát bách trúng. Cả hai lần xuất thủ, đều huyền diệu, nhẹ nhàng, lần đầu mục tiêu ở thế tĩnh, lần sau mục tiêu ở thế động, nhưng cả hai lần đều chuẩn xác. Chính là Lăng Ba Nhất Yến đã dùng thủ pháp Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, hoặc còn gọi là Thần Tiên Sầu của Càn Khôn Nhất Mẫu.

Đường Chấn Anh thầm thán phục tuyệt kỹ của nàng.

Con mãng xà khổng lồ đã mất hai mắt, vực sâu trở lại tối tăm, chỉ nghe không gian nổi trận cuồng phong, cành lá, đất đá bay rào rào, con mãng xà không biết đã phóng chạy đi hướng nào, chỉ nghe rừng núi rùng rùng chuyển động.

Hai người vội vàng dùng binh khí múa tít để hộ thân, đề phòng đất đá văng phải mình.

Cả hai căng mắt nhìn xuyên bóng tối, thấy con mãng xà khổng lồ chui vào một cái hốc ở sườn núi.

Đường Chấn Anh buột miệng kêu :

- Ồ, có một thạch động.

- Ồ, chắc đó là nơi trú thân của nó. Nhìn kìa!

Lăng Ba Nhất Yến cũng kêu lên kinh ngạc, vì thấy từ chỗ đó đùn ra một luồng khí đen càng lúc càng dày đặc, thoáng chốc đã bao trùm cả vực sâu.

ĐườngChấn Anh vội mặc y phục, vẻ hoảng hốt, Lăng Ba Nhất Yến hít hít một chút khí đen vào mũi, cảm thấy có vị khói thì cười nói :

- Không sao, chỉ là khói mà thôi.

Đường Chấn Anh hít hít, thấy đúng là mùi khói, càng ngạc nhiên hơn :

- Khói phải do lửa sinh ra, giữa Tuyệt Mệnh nhai sao lại có khói? Chẳng lẽ ở trong hốc đá kia có người?

- Thư thư cũng nghĩ như vậy, chỉ mong ở đó có người, vì có người thì ắt có lối ra, vậy thì chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này.

Chợt nàng ngừng lời, dỏng tai chăm chú :

- Nghe coi!

Trong vực sâu tuyệt địa, bỗng nghe văng vẳng tiếng địch, tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng nghe rõ mồn một, làm cho hai người tràn trề hy vọng. Thoạt đầu tiếng địch dìu dặt, như nước chảy hoa trôi, sau đó dồn dập như cuồng phong bạo vũ, đằng đằng sát khí. Lắng nghe địch vị, đúng là thanh âm từ hốc đá kia vọng ra.

Lăng Ba Nhất Yến liền đề tụ chân khí vào Đan Điền, phong bế tâm huyệt bảo hộ Linh Đài, đề phòng bị thanh âm tập kích. Bỗng nghe Đường Chấn Anh reo vui :

- Đây là thanh âm Thất Khổng thần địch của Vi muội muội, thánh âm chấn tà trừ ma do nàng phát ra đó.

- Ồ, của Tử Vi biểu muội ư?

Đường Chấn Anh đáp :

- Đúng thế, còn ai vào đấy nữa?

- Tại sao biểu muội lại ở trong đó?

Đường Chấn Anh nghe Lăng Ba Nhất Yến hỏi thì cũng thấy kỳ quái :

- Ừ nhỉ, khi đệ rời Nga Mi Kim Đỉnh đến đây một mình, có ai biết đâu? Chẳng lẽ Vi muội cũng đã tới...

Tiếng địch đã ngừng thổi, chỉ còn dư âm vang vọng trông không gian. Màn khói từ hốc đá tuôn ra đã nhạt loãng, Lăng Ba Nhất Yến hỏi :

- Anh đệ có gan chăng?

Đường Chấn Anh hiểu ý, cười ha hả :

- Thư thư muốn xông vào trong hốc đá chứ gì?

Lăng Ba Nhất Yết gật đầu :

- Muốn thoát khỏi chốn này, chỉ còn cách phải mạo hiểm.

Đường Chấn Anh đáp :

- Lăng thư nói chí lý, đệ nguyện đi tiên phong.

Lời chưa dứt, chàng đã sử chiêu “Tiềm Long Thăng Thiên” búng mình lên cao bốn trượng.

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ chàng nôn nóng như vậy, bèn giơ tay ngăn lại :

- Anh đệ, hãy khoan.

Đoạn búng mình vọt lên theo như mũi tên rời dây cung.

Đường Chấn Anh búng người chưa tới hốc đá, vội đề tụ thêm chân khí, dùng thức “Vân Long Phiên Thân” vọt lên đúng tới động khẩu.

Vừa đặt chân đứng vững, chàng đã thấy Lăng Ba Nhất Yến ở trước mặt mình, liền thốt lên tán thưởng :

- Lăng thư đi sau mà đến trước, thân pháp như thế thật không hổ với nhã hiệu Lăng Ba Nhất Yến mà võ lâm tôn vinh.

Nàng nói :

- Thư thư không thích ai tán thưởng cả.

Nàng tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng rất ngọt ngào. Nàng lấy bùi nhùi ra, phất mạnh một cái, lửa bừng sáng, thấy động khẩu khá rộng, hai người có thể cùng đi lọt, bên trong tối om, không thấy vách bèn bảo Đường Chấn Anh :

- Anh đệ hãy đi sau giơ cao bùi nhùi soi đường, giữ cự ly năm bước để thư đi trước, phải thận trọng từng bước.

Đường Chấn Anh ngắt lời nàng :

- Lăng thư đi sau, để đệ đi trước cho.

Lăng Ba Nhất Yến không an tâm, nói :

- Hai ta đã ước định, khi chưa ra khỏi nơi đây thì Anh đệ phải nhất nhất theo lệnh của thư.

Đường Chấn Anh đành nói :

- Thôi được, thì Lăng thư đi trước. Nhưng để đệ thi triển Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh đã, một là có thể trấn áp độc xà quái mãng, đề phòng bất trắc, hai là nếu Vi muội có ở trong động thì nàng sẽ biết trước.

Đoạn chàng đập Nhật Nguyệt song luân vào nhau liền ba cái, tuy chỉ dùng năm thành công lực, nhưng cũng đủ làm rung chuyển hang động và vạn vật, các mảnh đá rớt rào rào. Rồi chàng gài Nguyệt luân vào sau lưng, đưa tay tả tiếp nhận cây bùi nhùi, nói :

- Lăng thư đi trước, phải rất cẩn thận đó.

Lăng Ba Nhất Yến rút bảo kiếm múa chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ” bảo hộ khắp châu thân, rồi từ từ tiến vào bên trong.

Đường Chấn Anh tay hữu thủ Nhật luân, tay tả giơ cao cây bùi nhùi, đi sau năm bước. Được vài bước, bỗng nghe tiếng kêu kinh ngạc của Lăng Ba Nhất Yến, chàng bèn vọt lên, thấy con mãng xà khổng lồ nằm chình ình ngay giữa động, đầu to như cái đỉnh, thân thô ráp, dài ngoẵn không lộ đuôi, thật ghê sợ.

Nhưng con mãng xà khổng lồ này ở hai hố mắt ròng ròng máu đỏ, chưa rõ nó chết hay còn sống, chắc là bị nội thương trầm trọng vì luân thanh. Đường Chấn Anh nói :

- Chính là con mãng xà vừa rồi.

Lăng Ba Nhất Yến dùng mũi kiếm chọc chọc vào đầu con mãng xà thăm dò. Cái thân khổng lồ của nó lập tức lăn lộn làm rung chuyển cả sơn động.

Đường Chấn Anh kéo Lăng Ba Nhất Yến lùi lại, nhưng nàng nóng nảy, bất chấp con mãng xà khổng lồ, nhảy vọt lên cao rồi hai tay cầm chúc mũi thanh bảo kiếm đáp xuống, mũi kiếm chọc ngập sâu vào gáy con mãng xà, đoạn rút kiếm lên và lướt đi phía trên thân mình nó vào phía trong.

Con mãng xà hàng ngàn tuổi giãy giụa một hồi rồi chết hẳn, Đường Chấn Anh còn đứng ngây ra nhìn nó, thì nghe Lăng Ba Nhất Yến gọi :

- Anh đệ đệ, mau tiến vào đi chứ!

Đường Chấn Anh giơ cao bùi nhùi, nhìn theo lưng con mãng xà, không thấy Lăng Ba Nhất Yến, chàng bèn bước trên thân mình nó mà tiến vào. Thân con trăn phải dài tới ngót chục trượng.

Lăng Ba Nhất Yến đứng đợi chàng ở chỗ đuôi mãng xà, nói :

- Anh đệ đệ đừng đi cách xa thư thư quá.

Đoạn nàng lại tiến sâu thêm.

Trong động đầy những mạng nhện, nhũ đá, rêu mốc trông ghê sợ, một mùi khó ngửi xộc lên mũi.

Bỗng họ thấy một đám lúc nhúc hàng mấy chục con độc xà ở phía trước, con nào con nấy giương mắt, há hốc mồm, máu chảy chan hòa. Chúng đều đã chết vì luân thanh.

Tựa hồ sát sinh đã thành đặc tính, Lăng Ba Nhất Yến vung bảo kiếm chém ngang chém dọc vào đám độc xà đã chết kia, khiến máu thịt văng tung tóe, bầy độc xà bị băm thành nhiều khúc.

Đường Chấn Anh không ngờ Lăng Ba Nhất Yến lại tàn nhẫn như vậy, bất giác nghĩ thầm: “Lăng thư thư có ngoại hình kiều diễm như tiên nữ, sao lại mang tâm địa tàn ác như vậy? Thật là trái ngược”.

Hình ảnh các đệ tử phái Nga Mi bị sát hại chợt hiện lên trong óc chàng, tất cả đều do một tay thiếu nữ này gây ra.

Chính chàng và Vi muội muội cũng từng bị nàng dùng Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm công kích vào “Huyền Cơ” yếu huyệt. Nếu không có vị cao nhân nọ tiếp cứu, ắt giờ này đã ở chốn cửu tuyền rồi.

Càng hận hơn là chuyện ngũ sư huynh Hư Không đã chết còn bị Lăng Ba Nhất Yến móc đi hai mắt, thật khủng khiếp.

Nghĩ đến đây, Đường Chấn Anh rùng mình, bất giác thở dài tự nhủ: “Đường Chấn Anh ôi Đường Chấn Anh, tại sao mi lại chỉ nghĩ đến tư ân mà quên mối đại cừu của sư môn? Nhưng nàng lại là biểu thư của mi, hơn nữa, theo lời nàng nói, nàng đã là hôn thê của mi. Ôi! Vừa rồi mi đã hồ đồ mê muội giao cấu với nàng. Nhưng mi làm thế hoàn toàn là vì động cơ cứu người và báo ân, chứ đâu phải vì sắc dục... Như vậy, mi cũng được tự an ủi phần nào. Lạ thật, bữa nọ trên Nga Mi Kim Đỉnh nàng cũng lên cơn như vừa rồi, chứng bệnh gì mà quái ác vậy, cứ phát sinh theo chu kỳ hay sao? Ngoại trừ Hàn Sương Giải Dục Hương, phải giao cấu mới trị được chứng bệnh đó ư?”

Miêu tả thì dài, thật ra các ý nghĩ diễn biến mau lẹ. Lăng Ba Nhất Yến nghe tiếng thở dài của chàng, bèn dừng bước, quay lại nhìn chàng, hỏi :

- Anh đệ đệ có điều gì không vui thế?

Giọng lo lắng pha lẫn nghi ngại.

Chàng đang mải mê suy nghĩ, nghe hỏi thì giật mình, bực bội đáp :

- Lăng thư loạn sát như thế, không sợ đắc tội với thiên hạ hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến sững sờ đáp :

- Thư có loạn sát gì đâu? Bầy độc xà kia chẳng qua đã chết trước rồi.

Đường Chấn Anh càng giận thêm :

- Độc xà cũng là sinh mệnh, đệ sở dĩ dùng thanh luân chỉ nhằm xua đuổi chúng. Đằng này Lăng thư cố tình dùng kiếm băm vằm như thế, chẳng quá tàn nhẫn đó sao?

Lăng Ba Nhất Yến vốn tính nóng như lửa, không hiểu sao giờ đây lại chẳng nổi giận, chỉ bước lại bên Đường Chấn Anh, tỏ vẻ ân hận, nói :

- Ồ, thư ngần này tuổi đầu chưa hề bị ai nói nặng một câu, ngay cả ân sư Càn Khôn Nhất Mẫu cũng hết lòng sủng ái, cho nên thư muốn làm gì cũng được. Nay Anh đệ đệ là người duy nhất dám chỉ trích thư thư đó.

Đường Chấn Anh quắc mắt, gằn giọng hỏi :

- Lăng thư không thích nghe chăng?

- Không phải vậy, thư rất cảm động, nếu Anh đệ đệ không nói thẳng, thư chỉ nghĩ rằng mấy con độc xà kia chẳng qua là mấy con sâu cái kiến, có giết cũng chẳng đắc tội với ai...

Nàng chớp chớp mắt, cúi mặt xuống, dịu dàng nói tiếp :

- Thư có gì sai trái, Anh đệ đệ cứ chửi mắng, huống hồ Anh đệ đệ đã là... hôn phu của thư, thư không nghe lời giáo huấn của Anh đệ thì còn nghe ai?

Đoạn nàng đỡ lấy cái bùi nhùi để nhường cho Đường Chấn Anh đi trước.

Thật là “anh hùng khó qua cửa mỹ nhân”, Đường Chấn Anh không ngờ suốt đêm qua thiếu nữ này không chịu nhường nhịn chàng một câu, nay lại biến đổi hoàn toàn, thành một kẻ nhu mì, dịu dàng,

khả ái đến như vậy. Lòng dạ nữ nhân sao mà khó hiểu lạ.

Kỳ thực đây chính là thứ ái tình vĩ đại, nếu không phải Đường Chấn Anh mà là kẻ khác, thì hôm nay đã tan xương nát thịt với Lăng Ba Nhất Yến rồi.

Lại nói hai người càng đi vào sâu thì sơn động càng rộng thoáng, quanh co nhiều khúc, động đạo mỗi lúc một lên cao. Chừng một giờ sau, đã dùng hết ba cây bùi nhùi, vẫn chưa đến vách hậu của sơn động.

Hai người sốt ruột, muốn đi gấp, vừa qua một khúc quanh, bỗng thấy loáng mắt. Một phiến đá lớn chắn đường, trên gắn tám viên minh châu to bằng trái đào, làm nổi rõ hai hàng chữ:

“Vượt qua chỗ này

Đừng mong toàn mạng”.

Lăng Ba Nhất Yến nhếch mép khinh bỉ :

- Khẩu khí ngang ngạnh thế!

Đường Chấn Anh kinh dị :

- Thì ra trong động quả thật có người.

Lăng Ba Nhất Yến tiếp luôn :

- Dù có người hay không, cũng phải tiến vào xem sao, bất kể hắn là ai!

Phía hữu của phiến đá có một khe hở độ hai thước, Lăng Ba Nhất Yến giơ cao cây bùi nhùi, ngó vào bên trong, thấy đó là một thạch thất rộng hàng mẫu, nền bằng phẳng, nhưng có một lớp khí màu lam bao phủ như mây mù, không hiểu thạch thất là địa đàng hay thiên đường.

Đường Chấn Anh thốt lên :

- Không ngờ ở chốn tuyệt địa lại có nơi tiên cảnh, đào hoa nguyên giữa thế gian.

Nói đoạn định bước vào.

Lăng Ba Nhất Yến kéo chàng lại cười nói :

- Cổ nhân bảo “lạc cực sinh bỉ”, Anh đệ đệ không lưu ý đến tám chữ kia hay sao?

Đường Chấn Anh chột dạ, nghĩ giang hồ lắm điều hiểm ác, cũng cười nói :

- Không chừng họ chỉ hù dọa đó thôi!

Lăng Ba Nhất Yến giơ kiếm nạy một mảnh đá ở vách động, rồi cầm mảnh đá ném vào bên trong bằng thủ pháp Mãn Thiên Phi Vũ. Mảnh đá lao vút đi theo thế ngang dọc, trên dưới, đập vào tứ phương tám hướng trong thạch thất để thăm dò, chỉ nghe tiếng đá chạm vào vách trần và nền, không có gì lạ.

Đường Chấn Anh tán thưởng :

- Hảo thủ pháp!

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Nghe thanh âm thì không có gì nguy hiểm, nhưng chớ khinh suất, hãy để thư đi trước, Anh đệ chờ đây, nhìn thế tay của thư mà hành sự.

Giọng nói kiên quyết, không cho Đường Chấn Anh phản đối.

Nam nhân có lòng tự tôn của nam nhân, nhất là trước mặt nữ nhân, ý thức tự tôn càng lộ rõ, huống hồ nữ nhân này lại là hôn thê của Đường Chấn Anh, cho nên nghe theo thiện ý của nàng, chàng chẳng chút cảm động, mà chỉ phiền não. Đó cũng là thiên tính của đại trượng phu. Chàng định phản đối, nhưng Lăng Ba Nhất Yến đã xông vào trước.

Nàng đề tụ chân khí, nhấc bổng thân hình lướt trên không một vòng trong thạch thất, không thấy gì lạ, mới nhẹ nhàng đáp xuống đất, vung kiếm chém tả hữu trước sau một hồi, mới quay nhìn về phía Đường Chấn Anh để gọi chàng, nhưng chàng đã vọt tới bên nàng.

Hai người đứng giữa thạch thất, đưa mắt quan sát tứ phía, trong màn lam khí, thấy bốn vách không phải hình vuông hoặc hình tròn, mà lồi lõm, lam khí che phủ nên không thấy trần cao bao nhiêu, nhưng quang tuyến trong thạch thất là từ trên trần rọi xuống, chỉ chưa biết đó là do vật gì phát quang?

Lăng Ba Nhất Yến ngó lên trần, tựa hồ hiểu ra màn lam khí này do đâu mà có. Còn Đường Chấn Anh thì quan sát kỹ bốn vách, hy vọng tìm ra một động khẩu khác để tiến sâu vào đó. Chàng nghĩ rằng thạch động không thể dừng ở đây, bên trong ắt còn một tầng sâu nữa. Nếu không, tại sao có khói đen và tiếng địch vọng ra?

Kìa, ở một góc thạch động thấy dường như ẩn hiện thấp thoáng một động khẩu. Đường Chấn Anh lập tức chĩa Song luân ra và lướt tới chỗ đó.

- Anh đệ đừng khinh suất.

Lời chưa dứt, hai chân Đường Chấn Anh cũng vừa chạm đất, bỗng cảm thấy đất chỗ đó mềm nhũn,

chàng thầm kêu “hỏng rồi”, vội đề tụ chân khí vào Đan Điền, co chân nâng bổng người lên một trượng.

Ngay lúc đó, chỉ nghe “vù, vù, vù”, từ vách đá đối diện có ba mũi tiễn bay tới, nhằm vào thượng, trung và hạ bàn của chàng.

Đường Chấn Anh nghiến răng, đập Song luân vào nhau ba lượt. “Choang, choang, choang” ba tiếng, ba mũi tiễn đều bị đánh rớt, nhưng thân hình chàng cũng loạng choạng rơi xuống.

Ngay lúc này, trên đầu có gió quạt mạnh, chàng ngẩng lên. Ôi! Một khối đá lớn đang lao thẳng xuống, đồng thời lại nghe “phựt, phựt, phựt” mấy tiếng, từ bên dưới có mấy cái chông sắt phóng lên.

Trên đầu đá rớt, dưới chân ám khí phóng lên, chân khí thì vừa thi triển một hơi đã cạn, đừng nói thân người, ngay cả kim cương la hán tất cũng bị thịt nát xương tan, hết bề né tránh.

“Thôi chết!”, lời chưa kịp thốt, Đường Chấn Anh bỗng thấy dây thắt lưng của mình được kéo giật sang một bên.

Liền đó đá đập xuống chông sắt tóe lửa, sầm sầm sầm sầm. Hú vía! Hú vía!

Đường Chấn Anh đặt chân xuống đất, mới biết là mình thoát chết. Ngoảnh sang, người vừa cứu chàng chính là Lăng Ba Nhất Yến.

Chàng định nói, bỗng thấy nàng chau mày ủ rũ, lệ ứa hai hàng, chàng chưa hiểu sao, vội hỏi nhỏ :

- Lăng thư, nàng làm sao vậy?

Lăng Ba Nhất Yến ai oán nói :

- Anh đệ đệ, chàng hiếu thắng quá, cũng nên nghĩ đến thiếp chứ, giả dụ chàng có mệnh hệ nào, nếu vừa rồi thiếp không cứu kịp, thì còn gì là mạng? Trời ơi, chàng bảo thiếp sẽ ra sao, hu hu hu...

Nàng gục đầu vào ngực chàng mà khóc nấc lên.

Đường Chấn Anh thấy nàng lo lắng cho mình đến mức ấy thì vô cùng hổ thẹn. Có câu “khó nhất là thụ ơn mỹ nhân”, lúc này đối với Lăng Ba Nhất Yến, chàng đã hết cả nghi ngại, liền quàng tay ôm chặt lấy eo lưng nàng, đôi môi áp xuống miệng nàng.

Trước cử chỉ đột ngột của chàng, Lăng Ba Nhất Yến thầm ngạc nhiên, khẽ rùng mình như có luồng điện chạy qua người, tức thời ngưng khóc. Cảm giác rạo rực khó tả. Nàng bình sinh chưa được hưởng phút giây ngọt ngào như thế này. Thật là trong vòng vài giờ ngắn ngủi, sau cuộc giao hoan tràn trề khoái lạc, nay lại thấy đê mê cùng cực.

Đôi thiếu niên nam nữ đang tận hưởng khoái lạc bỗng cảm thấy đất trời rùng rùng chuyển động, họ chợt tỉnh, mở mắt nhìn. Ôi, thạch thất đã tối sầm lại. Nhưng kìa, chênh chếch mé tả có một vệt sáng lộ ra.

Lăng Ba Nhất Yến chăm chú nhìn về phía đó, thấp giọng hỏi :

- Chàng có sợ không?

Đường Chấn Anh cười đáp :

- Nàng còn không sợ, Đường mỗ há lại sợ ư?

- Vậy chàng cứ đứng đây một mình, để thiếp xông tới chỗ đó xem sao.

- Được, tùy ý nàng phân phó.

Lúc này Đường Chấn Anh đã hoàn toàn tin cậy ở nàng.

Lăng Ba Nhất Yến có vẻ thích chí :

- Thế thì hay lắm!

Đoạn nàng nhún mình lướt đi.

Thật không hổ danh Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh nhìn thân pháp khinh linh, diễm lệ của nàng lướt nhẹ về chỗ dải bạch quang, trong chớp mắt đã mất hút.

Chàng giơ Song luân lên, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương.

Loáng một cái, thân hình Lăng Ba Nhất Yến đã từ chỗ dải bạch quang lướt trở về, nàng vẫy tay, thế là cả hai cùng phi thân tới chỗ đó.

Qua dải bạch quang, quẹo sang một góc, trước mặt bỗng sáng bừng. Thì ra chỗ này có một khe suối rộng rãi chảy dài, kỳ quái là dọc khe cứ cách sáu bảy trượng lại có một thạch trụ cao hơn mặt nước chừng hai thước. Nghe tiếng nước chảy mạnh từ sâu phía trong vọng ra.

Lăng Ba Nhất Yến cầm kiếm đang đứng trên một thạch trụ.

Đường Chấn Anh chưa biết đặt chân xuống chỗ nào, thì nàng đã chỉ tay xuống chân, rồi vọt sang thạch trụ kế tiếp.

Đường Chấn Anh đáp xuống chỗ nàng vừa đứng.

Bỗng sầm một tiếng rung chuyển, hai người ngoảnh nhìn, một tảng đá lớn đã đổ xuống chặn kín

lối vừa vào.

Đường Chấn Anh hừ một tiếng, vung tay phóng mạnh một chưởng về phía khối đá. “Bạch” một tiếng, đá vụn văng tung tóe, nhưng khối đá không hề lay chuyển.

- Chàng trông kìa, trong này có chữ.

Đường Chấn Anh nghe gọi liền ngoảnh lại, nhìn theo tay chỉ của Lăng Ba Nhất Yến, thấy trên mặt phiến thạch bàn mé hữu có bốn chữ to nguệch ngoạc như cái đấu: “Thỉnh khách vào đầm”.

Nét chữ phóng khoáng, người tinh mắt biết ngay là được viết bằng thủ pháp Đại Lực Kim Cương chỉ.

Lăng Ba Nhất Yến thốt lên :

- Người nào mà tinh quái thế này...

Đường Chấn Anh thấy lối vào đã bị bít kín, buột miệng hỏi :

- Làm thế nào đây?

Lăng Ba Nhất Yến thản nhiên như không, chỉ tay về phía hàng chữ, cười nói :

- Thỉnh khách vào đầm...

Lời chưa dứt, nàng đã phóng mình nhảy đi.

Đường Chấn Anh thấy nàng thật can đảm, liền vọt theo. Hai người vượt qua đến hơn ba chục thạch trụ dọc khe suối mới tới đầu khe.

Đầu khe là một đầm nước rộng hàng mẫu, thạch trụ cuối cùng cũng chính là nơi tiếp giáp giữa khe suối với đầm nước. Hai người cùng đứng đấy, đưa mắt nhìn tứ phía.

Chỉ thấy xung quanh đầm lô nhô các mỏm đá với đủ hình thù kỳ dị và bí hiểm. Xen giữa các mỏm đá ấy là hàng trăm dòng nước chảy vào đầm, có dòng chảy ào ào, sùng sục, tạo nên âm thanh vang động, ù tai. Từ chỗ đầm nước chảy ra khe suối, nước réo ầm ầm như cơn lũ, khí thế như có thiên binh vạn mã kéo qua.

Đường Chấn Anh nhìn dòng nước, ngạc nhiên nói :

- Tứ phía nước đổ vào đầm, nhiều thế kia mà vẫn không đầy, chẳng lẽ đáy đầm có lỗ thoát ra bên ngoài?

Lăng Ba Nhất Yến tiếp :

- Sơn động và đầm nước này hoàn toàn là do thiên tạo, không chừng xuất hiện từ buổi khai thiên lập địa, tất nhiên đầm nước phải có chỗ thông ra bên ngoài.

Đường Chấn Anh gọi :

- Nàng xem kia là cái gì...

Đoạn nhảy chếch lên phía trên.

Lăng Ba Nhất Yến vọt theo, đến trước một tấm bia đá cao bằng người, rộng hai thước, trên mặt có khắc chữ, nhưng bị rêu xanh che gần hết. Đường Chấn Anh dùng luân gạt sạch rêu, đọc được những chữ viết dưới đây:

"Đầm lạch nuôi cá mực. Một trăm mười năm sau sẽ xuất hiện kỳ tích. Vật chí bảo không biết sẽ rơi vào tay ai. Người tới đây chẳng phải dễ. Đến được sẽ khỏe mạnh suốt đời".

Bên dưới không đề danh, không chữ ký. Nhưng trông tự dạng, so với bốn chữ "Thỉnh khách vào đầm" ngoài kia, hẳn là cùng một người viết.

Đường Chấn Anh đang mãi đọc văn bia, bỗng nghe Lăng Ba Nhất Yến cao hứng reo lên :

- Ôi, cá mực... cá mực. Không ngờ trong đầm có nuôi cá mực. Có thể cứu được sư phụ, cứu được sư phụ rồi. Chàng ơi, có thể cứu được sư phụ của thiếp rồi.

Nàng hoa chân múa tay, giọng lạc hẳn đi.

Đường Chấn Anh không hiểu chút gì, đang định hỏi thì bỗng nghe Lăng Ba Nhất Yến hét :

- Chàng mau tránh ra!

Đường Chấn Anh chưa kịp phản ứng thì đã bị Lăng Ba Nhất Yến đẩy sang một bên. Định thần nhìn lại, thấy trên đầu tấm bia đá đã có hai con rắn bị Lăng Ba Nhất Yến đập chết. Thủ pháp của nàng thật là thần tốc khó tưởng tượng được.

Hai con rắn kia toàn thân màu đỏ như lửa, điểm các chấm đen, khác hẳn các loại rắn thông thường.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn Đường Chấn Anh, hỏi :

- Chàng có biết đây là giống rắn gì không?

Đường Chấn Anh lắc đầu.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Đây là giống Nhất Trượng Hồng, thịt ăn rất ngon, không hề độc, nhưng giống này rất dâm, sinh sôi nảy nở cực nhanh, thường chỉ sống ở vùng hải đảo nhiệt đới, không hề gặp ở nội địa Trung Nguyên.

- Nàng coi kìa!

Lăng Ba Nhất Yến nhìn theo tay Đường Chấn Anh chỉ, ôi, trên các mỏm đá ở phía trước có xuất hiện hàng vạn con rắn đỏ, uốn mình xen vào nhau bò qua bò lại, nghểnh đầu phóng lưỡi tới tấp.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn quanh :

- Sao ở đâu chui ra lắm thứ rắn này như vậy? Nơi đây, ắt có điều bí mật kỳ dị.

Bỗng có một con rắn nhô đầu ra từ mép tấm bia, Đường Chấn Anh lập tức vung Nhật luân, con rắn tức thời bị chém đứt đầu.

Ngay lúc ấy, chỉ nghe kịch một tiếng, tấm bia tự động chuyển dịch sang một bên, để lộ một lối vào. Diễn biến đột ngột khiến Đường Chấn Anh phải nhảy lùi lại ba bước.

Lăng Ba Nhất Yến reo to :

- Kỳ diệu, kỳ diệu. Chàng vừa vung luân đã kích động cơ quan, xem ra chàng là người có phúc lớn.

Nói đoạn bước tới, ngó vào qua cửa, thấy có một dải ánh sáng rất nhạt, màu vàng hắt ra. Không cần đoán cũng biết sắp thấy trời đất. Nàng hiếu kỳ, chẳng hề thương lượng với Đường Chấn Anh, chĩa bảo kiếm lao ngay qua cửa.

Đường Chấn Anh sợ cũng như lúc nãy sẽ bị đá chặn lối vào, vội vọt ngay theo nàng.

Chương 7: Thiên Ngoại Cô Tăng Càn Khôn Nhất Mẫu

Hai người không dám khinh suất, tay lăm lăm binh khí, sẵn sàng ứng biến, tiến chậm từng bước. Sau một khúc quanh, trước mặt thoáng rộng và sáng sủa hẳn ra. Hai người giật mình kinh ngạc. Chỉ thấy chính giữa một thạch thất có một tấm thạch bàn lớn hình vuông đặt trên một thạch trụ cao chừng hai thước. Ngồi trên thạch bàn là một người, người ấy xoay lưng về phía họ, nhưng có thể biết ngay là một nữ nhân, một thiếu nữ, y phục màu tím.

Đường Chấn Anh mừng rỡ reo to :

- Vi muội muội!

Thiếu nữ ngồi trên thạch bàn như bị điện giật, quay phắt người lại. Nàng chính là Tử Vi cô nương.

Đường Tử Vi khỏi cần nhìn rõ, đã kêu lên :

- Anh ca ca, ca ca còn sống ư?

Nói đoạn ứa lệ, nhỏm dậy định lao bổ về phía chàng, quên rằng mình bị thương ở đùi, kêu “ối” một tiếng, lại ngồi bệt xuống.

Đường Chấn Anh đã vọt tới bên thạch bàn, hỏi :

- Vi muội thụ thương ư?

Tử Vi không đáp, giơ hai tay ôm choàng lấy đầu chàng, hai vai run run, nấc lên từng chặp, nước mắt ròng ròng. Đây là những giọt lệ hoan hỷ vì thấy thân nhân từ cõi chết trở về.

Khóc một hồi, nàng mới dùng các ngón tay bẹo bẹo vào má chàng, như si như dại, miệng nói :

- Anh ca ca, Anh ca ca... muội cứ tưởng đâu kiếp này chẳng còn gặp được huynh. Hay đây là giấc mơ?

Lời nàng vừa dịu dàng, vừa bi ai, vừa kinh ngạc, nghe như tiếng oan hồn rên rỉ.

Đường Chấn Anh thấy nàng đầm đìa nước mắt, thì một tay ôm vai nàng, tay kia lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng vỗ về :

- Vi muội nín đi, không phải giấc mơ đâu, là sự thực đó. Vi muội nhìn xem, có phải huynh vẫn bình an đây không nào?

Lăng Ba Nhất Yến cũng lên tiếng an ủi :

- Vi muội, muội nín đi, khóc nhiều sẽ làm mặt bớt đẹp đi đó.

Đường Tử Vi bừng tỉnh, vội ngồi thẳng dậy, chậm nước mắt, nhìn kỹ dáng người đứng bên cạnh Anh ca ca, thấy một thiếu nữ tươi như hoa, trắng như ngọc, thì chăm chú hỏi :

- Ngươi là ai?

Đường Chấn Anh trả lời thay cho Lăng Ba Nhất Yến :

- Nàng là biểu thư của chúng ta.

Lăng Ba Nhất Yến tiếp :

- Thư là Bạch Thu Lăng.

Tử Vi kinh ngạc :

- Biểu ca Bạch Thu Hồng của muội là…

- Là bào đệ (em ruột) của thư.

Đường Chấn Anh nghe Vi muội muội nói tên Bạch Thu Hồng thì ngạc nhiên hỏi xen vào :

- Thế nào, Vi muội đã gặp biểu ca rồi ư?

Tử Vi không trả lời Đường Chấn Anh, lại hỏi Lăng Ba Nhất Yến với vẻ ngạc nhiên :

- Tại sao muội không nghe biểu ca nhắc rằng biểu ca còn có một vị thân thư thư?

Lăng Ba Nhất Yến cười :

- Chẳng trách Bạch Thu Hồng được, bởi vì Hồng đệ và cả Kiệt đệ đều chưa biết được điều đó.

Tử Vi và Đường Chấn Anh càng thêm ngơ ngác, bèn cùng hỏi :

- Nghĩa là sao?

Lời chưa dứt, từ trên đỉnh động vọng xuống một tràng cười giòn, rồi một lão nhân đầu hói bóng, nhẹ nhàng đáp xuống.

Lão nhân nhìn Lăng Ba Nhất Yến hỏi :

- Con nữ sát tinh còn chưa nhận ra Vạn Sự Thông lão phu hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến nhanh tay lẹ mắt đã vung kiếm định xuất chiêu, nhưng nghe câu hỏi, liền mỉm cười đáp :

- Thì ra là Thông Thiên Hiểu Địa, Thổ Công Bất Lão Tang lão tiền bối.

Đoạn hai tay cầm bảo kiếm thẳng đứng trước mặt mà thi lễ kiểu con nhà võ.

Huynh muội Đường Chấn Anh kinh hãi hỏi :

- Hóa ra hai người cũng quen nhau?

Tang Bác Cổ vuốt râu, nhìn Đường Chấn Anh nói :

- Ngươi tưởng chỉ một mình tiểu oa nhi nhà ngươi là quen biết Lăng Ba Nhất Yến, còn lão phu thì không ư?

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười gật đầu.

Thế là bốn người hồ hởi trò chuyện.

Thế là mỗi người thuật lại sơ lược những gì họ vừa trải qua trong hai ngày nay.

Thế là Đường Tử Vi cùng Lăng Ba Nhất Yến ôm nhau thân ái, luôn miệng gọi biểu thư biểu muội.

Thế là...

Ánh sáng màu vàng trong thạch thất nhạt dần, Tang Bác Cổ hỏi :

- Hai đứa ngươi vào đây bằng lối nào?

Đồng thời Đường Chấn Anh cũng hỏi :

- Lão tiền bối theo lối nào mà vào được đây?

Không rõ một già một trẻ, ai hỏi trước.

Tang Bác Cổ đáp :

- Trên đường dò dẫm, ta vô tình chạm vào cơ quan bí mật, vách động bỗng mở ra. Ai ngờ ta và Vi nhi vừa vượt qua cửa thì vách động khép lại như cũ. Bởi vậy mới bị nhốt trong thạch thất này, tiến

thoái vô lối...

Lăng Ba Nhất Yến chưa đợi Tang Bác Cổ nói xong, vội nói :

- Phải xem lại lối vào mới được.

Đoạn lướt ngay tới lối vào vừa rồi.

Đường Chấn Anh và Tang Bác Cổ cùng vọt theo sau, chỉ còn một mình Tử Vi ngồi lại trên thạch bàn, vì nàng bị thương ở chân. Nàng muốn đi theo họ không được, bất giác bực bội đập mạnh tay xuống mặt thạch bàn, chỉ nghe tiếng đá vỡ vụn.

Lại nói ba người tới chỗ ban nãy thì chẳng còn thấy vết tích lối vào đâu cả, chỉ có vách đá trước mặt, đành quay trở lại thạch bàn.

Lúc này Tử Vi đã không còn ngồi trên thạch bàn, một chân đứng, hai tay đặt trên mép thạch bàn, tựa hồ vừa phát hiện một kỳ tích.

Ba người thấy bộ dạng của Tử Vi như vậy thì sinh lòng hiếu kỳ, vội cúi xuống coi, thì thấy trên mặt thạch bàn có khắc một họa đồ.

Họa đồ gồm bốn tuyến, hợp thành một tứ giác đều, bên trong tứ giác có nhiều điểm tròn liên kết với nhau theo một quy tắc chặt chẽ.

Bên ngoài tứ giác có bốn hàng chữ, thượng, hạ, tả, hữu.

Ba người thấy vậy cùng kinh ngạc.

Tử Vi dường như quá chăm chú quan sát họa đồ, không để ý ba người đã trở lại bên cạnh nàng. Lăng Ba Nhất Yến cất tiếng hỏi trước :

- Vi muội, họa đồ xuất hiện trên thạch bàn lúc nào vậy?

Tử Vi nghe hỏi thì giật mình, ngẩng lên đáp :

- Thạch bàn nguyên có hai lớp, vừa rồi muội vô ý đập nát lớp trên.

Ba người nghe vậy mới nhìn kỹ, phải, mặt thạch bàn lúc này màu trắng trong như ngọc, khác hẳn ban nãy họ thấy. Lăng Ba Nhất Yến định nói, thì Tang Bác Cổ mỉm cười, nói trước :

- Lão phu đố Anh nhi và Vi nhi, họa đồ này là cái gì?

Huynh muội Đường Chấn Anh là đệ tử của Võ Lâm song tôn, Tang Bác Cổ muốn thử trí thông

minh của họ, xem danh sư có tạo được cao đồ hay chăng.

Tử Vi đáp luôn :

- Là Lạc thư...

Đường Chấn Anh tiếp :

- Hà xuất đồ, Lạc xuất thư. Năm xưa Vũ Vương trị thủy, lạc thủy bỗng nổi lên một con rùa, trên lưng có lạc thư này. May mà có...

Tang Bác Cổ xua xua tay :

- Đủ rồi, đủ rồi! Long sinh long, phụng sinh phụng, chuột con thì chỉ rúc trong hang. Có kỳ sư ắt có kỳ đồ, quả không sai. Thế còn các chữ ở xung quanh họa đồ có hàm ý gì?

Đôi trẻ không trả lời được, Tang Bác Cổ lắc đầu, quay sang Lăng Ba Nhất Yến :

- Nữ sát tinh, ngươi có biết không?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Đây có lẽ là Phi Phi cổ động được một vị đệ nhất cao thủ danh chấn võ lâm phát hiện thì phải?

Tang Bác Cổ vỗ tay :

- Con nữ sát tinh này quả lợi hại, ngươi đã đoán trúng.

Lăng Ba Nhất Yến tiếp :

- Người khắc chữ ở đây nhất định là Không Không thượng nhân.

Tang Bác Cổ gật gù :

- Trừ người ấy ra, còn ai vào đó kia chứ!

Lăng Ba Nhất Yến nằm mơ cũng không ngờ đây chính là Phi Phi cổ động của Không Không thượng nhân, thì bất giác cả mừng, cao hứng lẫn ngạc nhiên, nói :

- Thật là không cầu mà được, không ước mà gặp. Sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của vãn bối đã tốn bao công sức tìm kiếm sơn động này, nào leo Côn Luân nào xuống Nam Hải, suốt từ bắc xuống nam, suốt từ đông sang tây, suốt ba chục năm ròng rã vẫn không tìm ra, cuối cùng mới dẫn vãn bối đến thăm dò Hoàng Sơn này, cũng chưa có tăm hơi gì... Hôm nay vãn bối cùng mọi người ở đây vô tình phát hiện được...

Huynh muội Đường Chấn Anh nghe nhắc đến Càn Khôn Nhất Mẫu, liền hỏi :

- Chẳng phải tôn sư đã vũ hóa cách đây ba năm tại dãy Hoàng Sơn này hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến ngạc nhiên :

- Ai bảo thế?

- Đường kim võ lâm ai mà chẳng biết?

- Ồ, đó chỉ là lời đồn đãi, chỉ thương cho sư phụ bị kẻ tiểu nhân giam cầm...

Tang Bác Cổ đột nhiên lên tiếng :

- Sư phụ của ngươi còn sống, lão phu có nghe, nhưng không biết hiện tại đang ở đâu? Vì sao lại đồn là sư phụ ngươi đã vũ hóa?

- Hiện tại người đang bị giam cầm ở Siêu Thiên phong, trong một tòa thạch thất.

Đường Chấn Anh nghe vậy, chợt nghĩ: “Đúng rồi, đêm trước mình đã tới bên ngoài thạch thất ấy...”

Tử Vi kinh ngạc nói :

- Sư phụ của muội bảo rằng Càn Khôn Nhất Mẫu đã hơn trăm tuổi, võ nghệ siêu quần, đã tới cảnh giới tối cao, diệu khả thông huyền, chẳng lẽ đương kim võ lâm lại có kẻ giam cầm nổi Càn Khôn Nhất Mẫu?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Vi muội có điều chưa biết, sư phụ của thư bị giam cầm hoàn toàn không phải vì võ công thấp kém, mà là bị trúng ám tiễn của đối phương, sa vào gian kế của hắn...

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Kẻ đó là ai vậy?

Lăng Ba Nhất Yến nghiến răng đáp rành rọt từng tiếng :

- Mai... Chưởng... Tản... Nhân... Lã... Chí... Viễn!

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, ngay cả Võ Lâm Vạn Sự Thông cũng đều ngẩn cả ra vì quá bất ngờ.

Lúc này bốn người đều trầm ngâm nghĩ tới việc Càn Khôn Nhất Mẫu bị giam cầm.

Tử Vi hỏi :

- Chuyện này tất có ẩn tình. Lăng thư thư có thể cho biết được chăng?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Chuyện này dài lắm, có nhiều tình tiết chỉ e khó thuật lại đầy đủ.

Tang Bác Cổ nói :

- Không cần chi tiết, kể vắn tắt thôi.

Thế là bốn người ngồi xuống, Lăng Ba Nhất Yến nghiêm trang nói :

- Cách đây ba năm, Càn Khôn Nhất Mẫu muốn tiếp tục tìm kiếm Phi Phi cổ động mà toàn thể giang hồ quan tâm, bèn dẫn vãn bối tới Hoàng Sơn này, cũng là lúc Lã Chí Viễn từ hải ngoại đem đệ tử tới đây. Dụng ý của hắn cũng là tìm kiếm Phi Phi cổ động...

Đường Tử Vi không nhịn được, hỏi xen vào :

- Khi ấy Lăng thư thư đã quen biết trước với Lã Chí Viễn hay chưa?

Lăng Ba Nhất Yến lắc đầu, đáp :

- Chưa! Sau một số lần gặp mặt Càn Khôn Nhất Mẫu, Lã Chí Viễn mới bắt đầu triển khai mưu ma chước... quỷ của hắn.

Tang Bác Cổ nói :

- Ý đồ của hắn không ngoài việc cầu cạnh võ nghệ tối thượng của Càn Khôn Nhất Mẫu.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Đúng vậy, nếu không, hắn đã chẳng lập mưu, song sư đồ vãn bối không biết gì cả. Khoảng ba năm trước, vào một ngày đầu thu, hắn đến tìm Càn Khôn Nhất Mẫu cầu xin lão nhân gia truyền thụ cho hắn tuyệt học thượng thừa “Thần Bí Đoạn Hồn chưởng”, trong đó có phép “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”...

Đường Chấn Anh hỏi ngay :

- Tôn sư có truyền thụ cho hắn chăng?

Lăng Ba Nhất Yến lườm chàng :

- Chàng thật ngây thơ, độc môn tuyệt học làm sao có thể tùy tiện truyền thụ cho ngoại nhân? Vì gia sư không truyền thụ, hắn mới ôm hận trong lòng. Hắn tự biết võ công không địch nổi gia sư, nên tuy hận mà không biểu lộ ra mặt. Hắn nài nỉ mấy lần nữa, song gia sư vẫn cự tuyệt. Thế là hắn giở thủ đoạn hiểm trá... Một bữa nọ, hắn mở tiệc gọi là nhân dịp tết Đoan Dương, mời sư đồ vãn bối tới Siêu Thiên phong tham dự, gia sư ban đầu không nhận, hắn cố nài nỉ, gia sư mới đáp ứng...

Tử Vi hỏi :

- Lã Chí Viễn mở tiệc khoản đãi ở Siêu Thiên phong, chẳng lẽ chỉ một mình hắn tiếp?

- Còn có bốn đệ tử của hắn.

- Hồng ca ca và Kiệt đệ có tham dự không?

- Không!

Đường Chấn Anh cũng hỏi :

- Vì sao hắn lại thết tiệc ở Siêu Thiên phong mà không ở trang viện?

- Vì hắn sợ trong trang viện có nhiều tai mắt, e dễ bại lộ mưu chước.

Tang Bác Cổ xua xua tay về phía huynh muội Đường Chấn Anh :

- Đừng ngắt lời, để Lăng nhi kể tiếp.

- Vãn bối theo sư phụ lên Siêu Thiên phong, được Lã Chí Viễn và bốn đệ tử của hắn khoản đãi nồng hậu. Không ngờ, Lã Chí Viễn mặt người dạ thú, miệng thơn thớt dạ ớt ngâm, đã ngầm hòa mê dược và rượu.

- Rồi sao?

- Sư đồ vãn bối bị mê man, khi tỉnh dậy thì đã bị Lã Chí Viễn dùng Hải Đệ Ti La trói chặt.

Tử Vi hỏi :

- Hải Đệ Ti La là cái gì?

Lăng Ba Nhất Yến không trả lời, kể tiếp :

- Lã Chí Viễn trói chặt sư đồ vãn bối lại, rồi mới nêu điều kiện, nếu không truyền thụ “Thần Bí Đoạn Hồn chưởng” cho hắn, hắn sẽ giết chết sư đồ vãn bối...

Tang Bác Cổ bất giác cười :

- Cổ nhân đã dạy “Họa chui vào miệng”, không ngờ Càn Khôn Nhất Mẫu lại vì một bữa tiệc mà rước họa vào thân.

Lăng Ba Nhất Yến biết Tang Bác Cổ quen đùa cợt, nên không phản ứng, chỉ kể tiếp :

- Gia sư cao ngạo, đâu chịu cúi đầu trước ai. Lã Chí Viễn đem cái chết ra hù dọa, chỉ là hoang tưởng. Thấy dùng uy vũ vô ích, Lã Chí Viễn mới nhắm vào vãn bối để...

Nàng đang xúc động nên không chọn lựa từ ngữ, thấy mình nói hớ, liền im bặt.

Đường Chấn Anh nghe Lã Chí Viễn nhắm vào nàng thì bất giác chột dạ, lộ vẻ chăm chú và lo lắng.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn chàng, thấy sắc mặt chàng biến đổi, sợ chàng hiểu lầm sang ý khác, vội nói rõ :

- Lã Chí Viễn bảo rằng nếu Càn Khôn Nhất Mẫu không chịu truyền thụ “Thần Bí Đoạn Hồn chưởng” thì còn một giải pháp để cứu vãn, ấy là vãn bối phải đáp ứng ba năm sau sẽ dùng phép “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” ám sát một trăm đệ tử của phái Nga Mi.

Huynh muội Đường Chấn Anh chợt hiểu ra tất cả, buột miệng nói :

- Vậy là Lăng thư thư bị buộc phải đáp ứng hắn?

- Đúng thế! Để cứu ân sư, vạn bất đắc dĩ phải đáp ứng. Đồng thời, vãn bối đã mất cả phụ mẫu lẫn thân đệ đệ, cũng chẳng thiết sống nữa. Ngoài ra, vãn bối còn nghĩ một cách ấu trĩ rằng, một khi được tự do, sẽ tìm cách giết Lã Chí Viễn để cứu sư phụ...

Tử Vi thấy Lăng thư thư nghiến răng, bèn nói :

- Lăng thư thư sẽ làm thế nào?

- Ồ! Làm thế nào được kia chứ. Lã Chí Viễn là con cáo già, thủ đoạn thâm hiểm, tâm cơ ghê gớm. Trước khi cởi trói cho vãn bối, hắn lấy ra ba viên dược hoàn màu hồng, bảo vãn bối phải...

(Thiếu trang 25 và 26)

... không ngờ bốn người trước mặt mình chính là cốt nhục mà mình hằng thương nhớ.

Tử Vi xúc động, tưởng tượng đến tình cảnh ấy, liền hỏi :

- Cuối cùng vì sao lại nhận ra nhau?

- Cũng hoàn toàn tình cờ thôi, một ngày hè năm ngoái, trời quá nóng bức, thư sang phòng của mẫu thân để nhờ khâu khuy áo bị mất. Mẫu thân trong thấy kim tỏa trên ngực thư liền xem kỹ, đoạn ôm chầm lấy thư mà khóc lớn. Di mẫu nghe tiếng cũng chạy sang, thế là ba người ôm nhau khóc một hồi. Vì đại cừu chưa báo, không nên đả thảo kinh xà, làm hư đại sự, mới quyết định giữ bí mật chờ thời cơ... Ngay cả Hồng đệ và Kiệt đệ cũng chưa cho biết...

Tử Vi lúc này đã hiểu, vì sao biểu ca không nhắc gì đến Lăng thư thư.

Tang Bác Cổ vuốt râu, nói :

- Chuyện mẫu tử nhà ngươi xong rồi, lão phu muốn biết hiện giờ sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của ngươi bị giam cầm ở đâu?

- Sau khi Lã Chí Viễn bắt giữ gia sư, hắn bèn cho người xuống núi loan tin gia sư đã vũ hóa vào tiết Đoan Dương trên Siêu Thiên phong.

- Tại sao Lã Chí Viễn phải loan tin đó?

- Điều này vãn bối không rõ.

- Ba năm nay, ngươi không nghĩ cách cứu sư phụ hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến thở dài :

- Ồi, sư đồ tình như mẫu tử, vãn bối là đệ tử, lẽ nào không nghĩ cách cứu sư phụ? Nhưng lực bất tòng tâm. Huống chi, muốn cứu được sư phụ, hoàn toàn không thể chỉ dựa vào võ công, còn nhiều vấn nạn khác nữa.

- Ngươi nói thử coi, có những vấn nạn gì?

- Lã Chí Viễn thừa biết gia sư võ nghệ cao minh, đã đạt tới cảnh giới diệu khả thông huyền, cho nên hắn dùng Hải Đệ Ti La là thứ dây kiên cố nhất thế gian để trói tứ chi gia sư vào một chiếc thạch kỷ. Hải Đệ Ti La nghe nói được tước ra từ đầu một loại rắn cái sống hàng ngàn năm...

Tang Bác Cổ thở dài :

- Điều này khó trách ngươi được!

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng hỏi :

- Hải Đệ Ti La là cái gì?

Tang Bác Cổ đáp :

- Hải Đệ Ti La mảnh như sợi chỉ, trắng như tuyết, có thể dài mấy chục trượng, có thể ngắn vài thước, cực kỳ dẻo dai, không sợ đao kiếm, thủy hỏa. Nhưng thứ này sinh ra dưới đáy biển, có thể gặp chứ chẳng thể cầu, nên cực kỳ khó kiếm, thành vật trân bảo trong nhân gian... Tương truyền Hải Đệ Ti La hoàn toàn không phải do thiên nhiên sinh ra, mà do hai giòng sinh vật dưới biển là dạ xoa và thử hùng khi giao phối không đúng lúc, khiến tinh khí âm dương phóng ra ngưng kết thành sợi, trải qua năm trăm năm mới tạo thành Hải Đệ Ti La. Song đấy chẳng qua là truyền thuyết, chỉ có tạo hóa biết rõ thực hư.

Tử Vi nghe Hải Đệ Ti La dẻo dai như vậy, thì thản nhiên nhận xét :

- Ngàn vạn sinh vật đều tuân theo ngũ hành sinh khắc, âm dương tiêu trưởng, nhu cương giao hòa, quá cương sẽ thua nhu, quá âm sẽ sinh dương, đấy là định lý của vạn vật, không thể né tránh. Nói như lão tiền bối, hóa ra Hải Đệ Ti La là thứ duy ngã độc tôn, không có gì khắc chế nó hay sao?

Tang Bác Cổ chỉ tay về phía Tử Vi nói :

- Các ngươi nghe con tiểu nha đầu này lời lẽ ghê gớm chưa? Lão phu đâu có bảo rằng không thứ gì khắc chế nổi Hải Đệ Ti La...

- Vậy lão tiền bối nói ra coi!

- Có thứ khắc chế được Hải Đệ Ti La, nhưng chỉ là nghe thế nhân đồn đại, chưa ai trông thấy một loài cá mực (mặc ngư) cực hiếm dưới biển đó cả. Trên trán loài mặc ngư này có một lưỡi đao sắc nhọn vô tỉ, mỗi năm thay lớp vỏ một lần, nhưng làm sao mà kiếm được...

Đường Chấn Anh nghe nhắc đến cá mực, vội nói :

- Cá mực ư? Trong sơn động này có đấy!

Tang Bác Cổ kinh ngạc hỏi :

- Ở đâu?

Lăng Ba Nhất Yến kể lại việc hai người đọc trên tấm bia đá cạnh đầm nước, cuối cùng nói :

- Đáng tiếc là hiện tại không tìm thấy cửa thông sang đầm nước ấy.

Tang Bác Cổ trầm ngâm một hồi, rồi nói :

- Không Không thượng nhân xem chừng quả là một kỳ nhân, người kỳ việc cũng kỳ, trong Phi Phi cổ động này, ngoài giống cá mực kiếm không ra, chắc là còn có những thứ trân bảo khác...

Đoạn đứng dậy, chỉ họa đồ trên mặt thạch bàn, nói :

- Họa đồ này dĩ nhiên là Lạc thư, nhưng lão phu đoán rằng nhất định có dụng ý khác, nếu không, Không Không thượng nhân quyết chẳng tốn công khắc bức họa đồ này làm gì...

Lăng Ba Nhất Yến hỏi :

- Theo ý lão tiền bối, họa đồ này có dụng ý gì?

Tử Vi nói :

- Tiền bối được tôn xưng là Vạn Sự Thông mà không đoán được thì đến là hổ thẹn.

Tang Bác Cổ hoàn toàn không để ý tới lời lẽ của hai thiếu nữ, cũng chẳng thích đùa cợt trong lúc này. Vẻ mặt trái lại rất nghiêm nghị, hai mắt chăm chú nhìn không chớp vào bức họa đồ trên mặt thạch bàn.

Bỗng lão nhân đi vòng quanh thạch bàn, sắc mặt lúc vui mừng, lúc thất vọng, khi thư giãn, khi căng thẳng, biến đổi liên tục trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Sau đó lão dừng bước, chỉ tay về mé hữu bức họa đồ trên thạch bàn, cười ha hả!

Đường Chấn Anh, Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến nghe Tang Bác Cổ cười thì cảm thấy hy vọng, đồng thanh hỏi :

- Đoán được rồi ư?

Tang Bác Cổ lộ vẻ đắc ý, cười đáp :

- Không Không thượng nhân thật là bí hiểm và thích đùa, nếu lão không giàu tưởng tượng thì làm sao đoán nổi hàm ý của người ấy...

Tử Vi sốt ruột, nghe lão nhân nói nửa ngày vẫn chưa vào đề thì ngắt lời :

- Huyên thuyên mãi, chẳng đi vào việc chính!

Tang Bác Cổ nói :

- Trông họa đồ này tuy là Lạc thư, nhưng phải có tuệ nhãn mới nhận ra “Ma Phương”...

- Ma Phương là cái gì?

- Nhìn các con sứ và chữ viết trên họa đồ được sắp đặt theo quy luật nhất định, gọi là Ma Phương.

Khi Phật giáo bắt đầu phát triển ở xứ Thiên Trúc, trong các đại tự viện đều dùng thứ Ma Phương này để được phù hộ, hơn nữa còn để biểu thị ngày giờ và tháng.

Tang Bác Cổ thấy ba người trẻ tuổi ngẩn cả ra, bèn chỉ tay vào một họa đồ mà giải thích các chữ, số và hình tuyến cho họ hiểu rõ. Cuối cùng lão nói :

- Nếu lão phu đoán không sai, năm điểm tròn để trống này có khả năng là nơi phát động cơ quan thần bí để thoát khỏi Phi Phi cổ động.

Đoạn nhìn thanh bảo kiếm sau lưng Lăng Ba Nhất Yến, nói :

- Ngươi thử chọc mũi kiếm vào chỗ đó coi.

“Víu, víu, víu...” Lăng Ba Nhất Yến đã rút bảo kiếm, chỉ thấy lằn chớp xanh lưu động loang loáng, hàn quang kiếm khí lập tức lan tỏa trong thạch thất.

Tang Bác Cổ tán thưởng :

- Thật không thẹn là bảo kiếm!

Lăng Ba Nhất Yến hai tay cầm chuôi kiếm, dùng thức “Điểm Thạch Thành Kim” chọc thẳng vào điểm tròn chính giữa trong năm vòng tròn nhỏ bằng quân cờ vậy, chỉ nghe “keng” một tiếng, lửa tung tóe như đom đóm, mũi kiếm bị đẩy bật lên cao cả thước.

Lăng Ba Nhất Yến kinh ngạc :

- Ôi, kỳ quái!

Nàng chợt lùi một bước, chăm chú nhìn chỗ mũi kiếm chọc xuống, thấy không hề sây sát. Xem đến mũi kiếm, cũng chẳng sứt mẻ gì. Nàng không tin rằng thạch bàn lại kiên cố đến vậy, muốn thử một lần nữa xem nó có chịu thua đệ nhất danh kiếm trong thiên hạ này chăng.

Lần xuất thủ thứ hai lại nhằm trúng chỗ cũ, nhưng lực dồn vào mũi kiếm thì gấp mấy lần đầu.

Lằn chớp xanh vút tới mục tiêu. Keng! Âm thanh lần này nhức tai, còn ong ong một hồi lâu.

Lăng Ba Nhất Yến cảm thấy thạch bàn kiên cố khủng khiếp, muốn chọc thủng một lỗ, e còn khó hơn thăng thiên. Nhưng vốn tính nóng như lửa, lại hiếu thắng, nàng gầm lên, dùng hết sức bình sinh định phóng mũi kiếm lần thứ ba.

Đường Chấn Anh thấy vậy vội kêu to :

- Lăng thư, đừng, đừng nổi nóng với thạch bàn.

Vừa nói vừa sấn tới sát bên nàng.

Lăng Ba Nhất Yến vốn đâu chịu nghe ai, càng không ưa những lời an ủi, nhưng hiện tại... nghe hôn phu ngăn cản, cũng định chẳng dừng tay, song vì chàng đã tới sát bên cạnh, chỉ e động chạm tới chàng, nên đành lùi lại.

Nàng thở dài, xoay xoay cây bảo kiếm, lẩm bẩm :

- Bảo kiếm ơi bảo kiếm, tương truyền rằng ngươi là báu vật luyện thạch bảo thiên mà bà Nữ Oa thời thượng cổ truyền lại, là vật khí vô địch khắc chế được vạn vật, là khắc tinh của quần thạch. Huống hồ ngay trên thân người có khắc tám chữ "Thiên hạ quần thạch, xúc nhi lập tồi" (chạm vào đá, đá nát vụn), không ngờ chỉ với một tấm thạch bàn nhỏ bé kia mà ngươi cũng chẳng làm gì nổi...

Đoạn lao tới ném mạnh thanh kiếm xuống thạch bàn.

- Lăng thư thư...

- Lăng thư đừng nóng!

- Nữ sát tinh, ngươi điên rồi ư?

Đường Chấn Anh, Tử Vi, Tang Bác Cổ đều không ngờ Lăng Ba Nhất Yến lại hành động như vậy, cùng lên tiếng can ngăn, nhưng không kịp nữa.

Chỉ thấy lằn chớp xanh vút tới thạch bàn, rồi keng keng keng... rền rỉ thành chuỗi âm thanh chói tai.

Chợt cả bốn người cùng lóa mắt vì một đạo bạch quang, cùng nhắm mắt đề tụ chân khí, rồi mới mở ra, định thần nhìn kỹ, thấy ở gần chuôi kiếm lại tách ra một lưỡi chủy thủ dài chừng ba tấc, rộng bằng một thân ngón tay.

- Ôi! Sao lại có gắn một lưỡi chủy thủ ở thân kiếm?

Lăng Ba Nhất Yến thốt lên trước, bước tới nhặt bảo kiếm, lật qua lật lại liên tiếp với vẻ ngạc nhiên.

Ba người kia vây lại, nhìn kỹ lưỡi chủy thủ, thấy có khắc tám chữ "Duy hữu nhũ tinh, thuận dụng thể nhẫn" (gặp vú đá cứng, nên dùng vật này).

Nghe ngữ khí có vẻ tương hợp với tám chữ khắc trên thân kiếm, Đường Chấn Anh liền chắp lại đọc:

"Thiên hạ quần thạch

Xúc nhi lập tồi

Duy hữu nhũ tinh

Thuận dụng thử nhẫn”.

Lăng Ba Nhất Yến chợt hiểu, giơ tay chỉ thạch bàn, nói :

- Thì ra đây là nhũ tinh thạch!

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Xem chừng báu vật cổ này không phải tầm thường. Hồi bà Nữ Oa mới chế ra, mọi thứ quần thạch trong thiên hạ đều bị kiếm khắc hạ. Sau đó mới phát hiện có nhũ tinh thạch quá cứng rắn, kiếm không phá nổi, mới chế thêm lưỡi chủy thủ, đem gắn vào thân kiếm, vậy tên nó là Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm e chưa đầy đủ...

Lăng Ba Nhất Yến ném kiếm đi, không ngờ lại được thêm lưỡi chủy thủ, thì chuyển giận thành vui, reo to :

- Nào, để thử coi!

Đoạn cầm chủy thủ, chĩa mũi nhọn chọc mạnh xuống điểm tròn lúc trước, thấy chỗ đó lún xuống.

Trong khoảnh khắc ấy, chỉ nghe “vù” một tiếng, từ trên đỉnh thất có một vật rớt nhanh xuống ngay thạch bàn. Bốn người nhìn kỹ, đó là một cái hộp đồng bài hình vuông, to bằng lòng bàn tay. Cả bốn ngạc nhiên ngẩng lên, không thấy phía trên có gì lạ, chẳng hiểu hộp đồng bài này từ đâu rớt xuống.

Tang Bác Cổ nhặt cái hộp lên coi, thấy có khắc mấy dòng chữ:

“Ngươi tuy thông minh, ta cũng chẳng ngốc, đoán được trúng điểm, tức là hữu duyên. Nếu không muốn chết, mau chạy ra ngoài, bẻ gãy đồng bài, sẽ được thấy trời”.

Lăng Ba Nhất Yến xem xong, nói :

- Không Không thượng nhân quả ưa đùa cợt.

Đường Chấn Anh nói :

- Phi Phi cổ động thật là huyền diệu!

Tang Bác Cổ cầm hộp đồng bài trầm tư một lát, đột nhiên nói :

- Anh nhi, mau ẵm Vi muội muội của ngươi, chúng ta phải rời khỏi nơi đây.

Đường Chấn Anh lập tức ẵm Tử Vi lên.

Tang Bác Cổ nói :

- Lăng nhi thủ sẵn bảo kiếm, không chừng phải dùng đến. Vi nhi cũng rút Thất Khổng thần địch ra, đề phòng bất trắc.

Tang Bác Cổ phân phó cho ba người kia xong, liền dụng lực bẻ đôi chiếc đồng bài. Chỉ nghe tách một cái, từ trong hộp bỗng có một đầu mũi tên dài hai tấc bay ra.

Đầu mũi tên như có người điều khiển, bay lượn một đoạn rồi phóng vụt về một góc thạch thất.

Tang Bác Cổ nói :

- Mau theo ta!

Lời vừa dứt, thân hình đã vọt đi theo đầu mũi tên. Lăng Ba Nhất Yến chĩa kiếm, kề vai cùng Đường Chấn Anh lao theo.

Tang Bác Cổ phi nhanh hơn gió, tưởng chừng lão nhân muốn chộp lấy đầu mũi tên, nhưng không, lão chỉ bay đằng sau ở cự ly cách mũi tên khoảng hai thước.

Ngay lúc ấy, kỳ quái, đầu mũi tên tự bật ra khỏi vách và bay xuyên vào khe cửa.

Tang Bác Cổ vọt theo.

Trước mắt là một hành lang hẹp dài, cũng có một dải ánh sáng màu vàng đùng đục như sương mù giống như trong thạch thất. Đầu mũi tên bay cách mặt đất khoảng năm thước, trong dải sáng kia.

Tang Bác Cổ không dám khinh suất, tuy có thể phi thân nhanh hơn, nhưng lo cho ba người phía sau, nên chẳng dám mạo hiểm.

Song thông đạo rất an toàn, sau ba khúc quanh, “bụp” một tiếng, đầu mũi tên lại cắm phập vào vách đá, lại xuất hiện một khe cửa, rồi lại bay qua khe cửa, Tang Bác Cổ đuổi theo.

Trong chốc lát, lão nhân đã vượt qua bốn thông đạo, bỗng thấy trước mắt sáng hẳn lên. Đầu mũi tên lao đi với tốc độ gấp mấy lần lúc trước, thì ra đây là một thạch động. Đầu mũi tên đã mất hút hoàn toàn.

Tang Bác Cổ soi mói tứ bề, chỉ thấy vách đá dựng đứng, nóc động không thấy đâu, địa thế hẹp và dài. Nhìn kỹ, hóa ra đây là một sơn cốc.

Ngẩng mặt lên, biết là đã sang giờ Dần (canh tư). Vậy là từ lúc nhập động tới giờ đã gần mười tiếng đồng hồ...

Đang nghĩ, thì “vù, vù” hai tiếng, Đường Chấn Anh ẵm Tử Vi và Lăng Ba Nhất Yến đã chạy tới bên Tang Bác Cổ.

Cùng lúc đó thì “sầm” một tiếng, ngoảnh đầu lại, khe cửa họ vừa ra khỏi đã đóng sập lại. Nếu chậm một bước, e đã bị nhốt trong thông đạo. Hú vía!

Lăng Ba Nhất Yến nhìn quanh một hồi, chỉ thấy sơn cốc này hoàn toàn không xa lạ, liền kêu to :

- A, đây là Hấp Thiết cốc thì phải!

Lời chưa dứt, bỗng nghe “chíu, chíu, chíu”.

- Cái gì vậy?

Huynh muội Đường Chấn Anh cũng ngạc nhiên kêu lên.

Thì ra ba thứ binh khí Nhật Nguyệt song luân, Thất Khổng thần địch và Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm của họ tự phát ra âm thanh. Ba bảo vật này của võ lâm gặp gió có thể phát tiếng kêu, nhưng tiếng kêu này khác hẳn.

Lăng Ba Nhất Yến vội nói :

- Đừng sợ, đó là tiếng binh khí của chúng ta đó. Âm thanh tự phát là do Từ Thạch động kia mà ra.

Đoạn nàng giơ tay chỉ vách núi trước mặt, nơi vừa hút mất đầu mũi tên sắt.

Tử Vi hỏi :

- Đã là Từ Thạch động, tại sao chỉ hút mũi tên mà không hút binh khí của chúng ta vào đó?

Tang Bác Cổ cười :

- Lần này ngươi kém thông minh rồi. Binh khí của các ngươi là bảo vật của võ lâm, đương nhiên có công dụng hóa giải từ lực.

Bỗng lão nhân như nghe phong thanh điều gì, liền ngừng bặt và nói :

- Có người!

Đoạn búng mình bay vọt lên vách núi, thoáng chốc đã mất hút.

Đường Chấn Anh nhìn lên vách núi cao khoảng mười trượng, lộ vẻ lo lắng. Lăng Ba Nhất Yến hiểu ý, nói :

- Chàng chờ một chút.

Đoạn búng mình nhẹ nhàng bay lên trên. Đứng trên miệng sơn cốc, nàng thò tay vào bao, lấy ra một cuộn dây thả xuống. Đường Chấn Anh cõng Tử Vi bám theo dây nhanh chóng leo lên.

Ba người đưa mắt tìm Tang Bác Cổ nhưng không thấy đâu cả.

Tử Vi được cõng trên lưng Anh ca ca, đưa mắt nhìn quanh, thấy cây rừng âm u, các đỉnh núi nhấp nhô trùng điệp, nào thấy một con đường để tìm, cảnh vật dưới trăng có vẻ siêu nhiên.

Lăng Ba Nhất Yến chỉ một gốc cây lớn gần đó, nói :

- Anh đệ đệ hãy đặt Vi muội xuống đấy, hai người ngồi nghỉ một chút, để thư thư chạy đi chút xíu sẽ quay lại.

Đoạn lướt tới cánh rừng phía trước.

Đường Chấn Anh y lời, đặt Tử Vi xuống gốc cây rồi ngồi nghỉ. Lát sau, Lăng Ba Nhất Yến đã trở lại, cúi xuống, đổ từ trong vạt áo ra một đống trái cây, nào lê, nào táo, nào đào. Ba người cùng ăn.

Đường Chấn Anh đã một ngày một đêm chưa ăn gì, nay thấy trái cây thì bụng đói cồn cào. Chàng không nói năng gì, nhặt trái cây lên ăn lấy ăn để một cách rất ngon lành.

Lăng Ba Nhất Yến không nhịn được cười, nói :

- Xem chừng Anh đệ đệ đói quá thì phải!

Mắt nàng sáng rực.

Tử Vi nói :

- Loáng một cái mà Lăng thư thư đã hái được bao nhiêu là trái cây, chắc Lăng thư thư thông thuộc chỗ này lắm, không biết đây là chỗ nào vậy?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Chẳng dấu gì Vi muội muội, toàn bộ dãy Hoàng Sơn này thư thư đều thông thuộc, chỗ này cũng đã qua lại nhiều lần, nhưng không biết địa danh là gì.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Lăng thư, hiện tại chúng ta nên đi đâu?

Lăng Ba Nhất Yến đang định trả lời, bỗng trong lòng máy động, ngập ngừng đáp :

- Từ lúc này trở đi, mọi việc lớn nhỏ thư thư đều phải nghe lệnh của Anh đệ đệ.

Nét mặt của nàng phảng phất nụ cười tinh quái.

Đường Chấn Anh thật thà, nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại thế?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Căn cứ theo quyết định lấy không gian làm giới hạn...

Đến đây thì Đường Chấn Anh mới hiểu ra, nhưng chàng chưa biết phải làm thế nào cho phải.

Lăng Ba Nhất Yến nói tiếp :

- Thư thư đã nói lúc trước thế nào, nay phải giữ lời, Anh đệ đệ bất tất do dự. Hiện tại đã tới thời điểm Anh đệ đệ báo cừu, muốn chém muốn giết hay hành hạ thế nào, tùy ý Anh đệ đệ, nếu muốn đem về Nga Mi Kim Đỉnh trị tội cũng được.

Giọng nói không giận dỗi, nhưng rất lạnh nhạt.

Đường Chấn Anh như bị sa xuống vực, rùng mình nói :

- Lăng thư thư nói thế, vậy ra tình nghĩa giữa chúng ta không còn gì nữa hay sao?

Giọng chàng vô cùng cảm khái.

Lăng Ba Nhất Yến vốn có ý thăm dò ý tứ của chàng, nay thấy chàng có thâm tình như vậy thì mừng thầm, nghĩ đã không uổng cái việc hiến thân cho chàng.

Song nàng hoàn toàn không biểu lộ, chỉ đáp :

- Báo cừu là việc do chính Anh đệ đệ nói ra, sao lúc này lại trách cứ thư thư?

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Ừ nhì, mình tìm Lăng Ba Nhất Yến là để báo cừu. Nếu không dẫn nàng về Nga Mi Kim Đỉnh thì lấy gì an ủi oan hồn của mười tám vị đồng môn đã bị sát hại? Nhưng nàng là ân nhân cứu mạng ta, là biểu thư của ta, hơn nữa còn là vị hôn thê của ta, ta với nàng đã...”

Lúc này các ý nghĩ dồn dập tới, chàng chưa biết nên chọn đối sách nào, liền đưa mắt nhìn Tử Vi.

Tử Vi thấy Anh ca ca ngẩn ngẩn ngơ ngơ, thấy tức cười nhưng không cười nổi. Nàng rất thông minh, nay Anh ca ca nhìn nàng tựa hồ cầu cứu, thì phì cười nói :

- Anh ca ca bình nhật thông minh thế, sao mới gặp Lăng thư thư mà đã trở nên ngây ngô như vậy?

Vừa nói vừa quay sang nháy nháy mắt với Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến bất giác đỏ mặt, định đáp lời, nhưng Tử Vi đã nói tiếp :

- Chuyện này không khó gì. Nay nguyên hung là Lã Chí Viễn vẫn còn đang nhởn nhơ ra đó, mẫu thân và di mẫu còn chưa được gặp mặt... Mọi việc sắp tới phải nhờ Lăng thư thư tương trợ nhiều. Huống hồ, Lã Chí Viễn là cừu nhân chung của chúng ta. Nếu chỉ luận về quan hệ thân quyến, chúng ta đã nên hợp lực để tiêu diệt thủ phạm gây ra bao tội lỗi, để báo cừu sát phụ, rửa hận cho sư môn. Hơn nữa, Lăng thư thư giết người hoàn toàn là do bị truy bức, chứ không phải do ý muốn. Sau khi hoàn tất việc tiêu diệt đối phương, chúng ta sẽ đem bẩm cáo toàn bộ sự tình với Chưởng môn, ắt sẽ được lượng thứ, hiện tại đừng lo việc đó. Tóm lại, trước mắt phải theo lệnh của Lăng thư thư mà hành sự.

Đường Chấn Anh lập tức đáp ứng :

- Đúng, đúng lắm! Vi muội quả là thông minh. Chúng ta cứ thế mà làm, Lăng thư thư hãy mau phân phó.

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ Tử Vi muội muội lại sáng suốt như vậy, bất giác cảm thấy đôi bên càng thân thiết hơn. Nay hôn phu đã chấp nhận, liền nói :

- Được Anh đệ đệ và Vi muội muội lượng tình như vậy... thư thư vô cùng cảm động, những mong đồng tâm hiệp lực sớm bắt giữ Lã Chí Viễn rửa hận cho sư môn, báo cừu cho hai gia đình chúng ta... Từ đây tới Siêu Thiên phong không xa, nhân vừa có được lưỡi chủy thủ, thư muốn tới thạch thất thử xem có cắt đứt nổi Hải Đệ Ti La để cứu sư phụ của thư được chăng. Nếu được, thì Lã Chí Viễn sẽ không khác gì cá nằm trên thớt, bắt giữ hắn chẳng khó nữa.

Đường Chấn Anh nói :

- Đi ngay thôi, không nên chần chờ!

Đoạn chàng cõng Tử Vi lên.

Lăng Ba Nhất Yến không nói gì thêm, lập tức lướt đi, Đường Chấn Anh bám theo sau.

Họ đi như bay, gió núi táp vào mặt mát lạnh, vù vù bên tai. Lăng Ba Nhất Yến thông thuộc đường đi lối lại, chừng sau một tuần trà đã tới một cánh rừng rậm. Nàng dừng chân, bảo Đường Chấn Anh :

- Thạch thất ở sâu trong cánh rừng này, không chừng có kẻ canh phòng. Vi muội thụ trọng thương, cử động bất tiện, Anh đệ đệ hãy ở lại đây với Vi muội muội, chờ thư trở về.

Tử Vi nói :

- Không cần, Anh ca ca phải cùng đi với Lăng thư thư, khi cần động thủ còn có người tiếp ứng. Cứ để muội ở đây một mình.

Đường Chấn Anh rất muốn đi cùng Lăng Ba Nhất Yến vào thạch thất một chuyến, nhưng lại lo Tử Vi ở lại một mình. Nay Tử Vi lại giục chàng đi. Để an toàn hơn, chàng đặt nàng ngồi trên cành một cây tùng lớn, rồi dặn :

- Nếu Vi muội gặp chuyện bất trắc, hãy thổi địch báo tin.

Tử Vi ngồi tựa mình chắc chắn trên chạc cây, xua xua tay :

- Không có chuyện gì đâu, hai người cứ an tâm mà đi cho mau.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Hẹn chóng gặp lại Vi muội.

Đoạn quay người chạy nhanh vào rừng. Đường Chấn Anh không dám chậm trễ, lập tức phóng theo.

Tử Vi thấy hai người đã đi khỏi, giữa chốn rừng hoang này chỉ còn lại một mình nàng, thì cảm thấy trơ trọi, bất giác thở dài lẩm bẩm :

- Nếu ta không thụ thương, có phải cả ba cùng sát cánh bên nhau thì tốt biết mấy? Nay ta chẳng khác gì kẻ tàn phế, gây thêm lo lắng cho người khác...

Đột nhiên vọng lại tiếng cước bộ, tựa hồ có mấy người đang tiến thẳng về phía nàng.

Cây lá trong rừng dày đặc, Tử Vi vội đề tụ chân khí, căng mắt nhìn đi, thấy thấp thoáng giữa cây lá có hai bóng người. Một người nói :

- Này, hòa thượng tìm kiếm Phi Phi cổ động là nhằm mục đích gì vậy?

Nghe giọng, biết chưa phải lớn tuổi.

Người được gọi là hòa thượng đáp :

- Còn phải hỏi, đương nhiên là để tìm các di vật quý giá của Không Không thượng nhân rồi. Chẳng lẽ Hà Vũ Hoàn nhà ngươi không phải vì mục đích đó mà tới đây?

Nghe âm thanh thì biết hòa thượng đã ngoại ngũ tuần.

Hà Vũ Hoàn cười đáp :

- Không hề!

- Vậy thì vì lẽ gì?

- Ồ, để tiếp nhận một đại giai nhân do Không Không thượng nhân lưu lại.

- Ngươi thật si mê hoang tưởng. Không Không thượng nhân là một siêu nhân, bình sinh đơn độc một mình, làm gì có đem theo giai nhân nào đâu...

- Lão hòa thượng thì biết quái gì, tại hạ nghe đồn Không Không thượng nhân có...

Hòa thượng ngắt lời :

- Lời đồn thì có gì đáng tin?

Hai người kia vừa đi vừa trò chuyện, lúc này đã ngang qua chỗ Tử Vi chừng hai trượng. Nàng nín thở nhìn xuống, trong bóng tối mờ mờ, chỉ thấy một hòa thượng mặc cà sa, người kia trang phục nho sinh. Để nhìn rõ mặt, bất giác nàng chúi người về phía trước, khiến lá tùng lao xao, may mà hai người kia không để ý. Chỉ nghe giọng Hà Vũ Hoàn nói :

- Dù thật hay giả, tại hạ cũng muốn tìm hoa thưởng liễu, chứ không giới sắc, tham tài như lão hòa thượng...

- Xem chừng dâm khí của nhà ngươi nặng nề. Thế gian thiếu gì khách má hồng, chẳng lẽ chưa đủ cho ngươi tận hưởng hay sao mà vẫn còn trửng mỡ hám dục? Đừng nói là Phi Phi cổ động không có nữ nhân, dù có chăng nữa, thì cũng đã hơn ngươi hàng trăm tuổi, già nua lọm khọm rồi...

- Một giai nhân thực thụ là linh khí của thiên địa hội tụ, hấp thụ tinh hoa của hai vầng nhật nguyệt, sẽ mãi mãi thanh xuân như Hằng Nga tố nữ, có thể cùng thiên địa trường tồn, cùng nhật nguyệt tranh huy...

Hòa thượng cười :

- Diệu luận, diệu luận. Nói chuyện ấy thì ta thua ngươi. Mà có lẽ thiên hạ cũng chỉ một mình ngươi là đam mê đến thế.

- Nếu không thế, làm sao Hà Vũ Hoàn này được mang ngoại hiệu Đệ Nhất Tình Thánh?

Hai người đã đi xa, Tử Vi nhổ nước miếng, nghĩ thầm: “Quân nhơ bẩn, đồ dâm đãng hạ lưu. Nếu ta không thụ thương, nhất định phải cho tên dâm tặc một trận... Ồ, Phi Phi cổ động chẳng lẽ lại có nữ nhân? Tại sao vừa rồi không gặp nhỉ? Gã kia chỉ mơ tưởng hão huyền mà thôi...”

Bỗng có ba bóng người bay vù qua ngọn cây, ngay trên đầu nàng, Tử Vi giật mình, nghĩ: “Sao đêm nay có nhiều dạ hành nhân đến thế?”.

Nàng bèn tựa chắc vào thân cây, chăm chú nhìn tứ phía, hy vọng sớm phát hiện nếu còn có ai qua lại nơi này.

Lại nói Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Anh xuyên rừng một mạch mấy trăm bước thì thấy một tòa kiến trúc sừng sững hiện ra. Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, thấy đúng là tòa thạch thất mà đêm trước chàng đã tới.

Lần này đến từ bên hông, vì cửa sổ nọ ở mé hữu, nên không thấy ánh đèn bằng hạt đậu hắt ra. Lăng Ba Nhất Yến kéo chàng nấp sau một gốc cây lớn, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói :

- Đợi một chút, đề phòng có kẻ canh giữ.

Đoạn nàng nhặt một viên sỏi, vung tay “cạch” một tiếng ngay trên nóc thạch thất.

Không thấy phản ứng gì, bên trong hoàn toàn vắng lặng. Lăng Ba Nhất Yến mới bấm Đường Chấn Anh, rồi bay vọt lên nóc thất.

Đường Chấn Anh vọt theo, đáp xuống. Lăng Ba Nhất Yến chỉ ngón tay xuống, ngụ ý bảo chàng hãy đặt chân đúng chỗ nàng, thế là hai người lần bước đến chính giữa nóc thất.

Nóc thất bằng phẳng, do các phiến đá xanh ghép lại, chỗ hai người dừng chân có một tấm lưới sắt to. Lăng Ba Nhất Yến cúi xuống, nạy tấm lưới lên, thì thấy hiện ra một động khẩu đủ cho một người chui lọt.

Lăng Ba Nhất Yến ngó xuống, thấy bên trong tối mờ, hình như có ánh đèn lù mù. Nàng chỉ tay xuống dưới, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói :

- Đây là nơi tiếp cơm nước, sư phụ của thư ngồi dưới kia. Mỗi lần đến thăm dò tình hình sư phụ, thư đều sử dụng lối này. Hiện tại thư xuống dưới đó, Anh đệ đệ có xuống hay không thì tùy.

Đoạn nàng buông mình xuống.

- Lăng nhi phải không?

Thanh âm rất trầm, phảng phất nỗi ưu sầu vô hạn, vọng ra.

Đường Chấn Anh vừa tiếp đất, chưa quan sát được gì, nghe thanh âm trầm lắng phát ra từ phía trước mặt, bỗng thấy có người nắm lấy cổ tay mình, nhìn lại thì chính là Lăng Ba Nhất Yến.

Nàng đáp nhỏ :

- Bẩm, chính là hài nhi đây, sư phụ vẫn bình an chứ?

Đường Chấn Anh đã nhìn rõ, chàng và Lăng Ba Nhất Yến đang đứng trước một chiếc bàn đá, sau bàn đá, trên một thạch kỷ ở mé hữu có một người ngồi, trong bóng tối mờ mờ chỉ biết đó là một lão ẩu tóc bạc, mặt mũi lem luốc, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, trông như tượng đất trong miếu thổ địa, nào phải là người?

Khắp thân hình lão ẩu bị trói chặt vào thạch kỷ, không thể cựa quậy, nếu vừa rồi không phát ra thanh âm, có lẽ chàng tưởng đó là một thi thể.

Đồng thời một mùi tanh hôi hám xộc lên mũi rất khó thở. Đường Chấn Anh chút nữa thì định ngoi lên trên, bỗng nghe Càn Khôn Nhất Mẫu hỏi :

- Lăng nhi đến đây làm gì? Người kia là ai?

Rõ ràng lão bà vẫn nhắm mắt.

- Là biểu đệ của hài nhi, vốn bị thất lạc từ ấu niên.

- Vậy là nam hài tử? Ta muốn nhìn xem sao, đã lâu lắm ta chưa hé mắt...

Đường Chấn Anh thấy buồn cười, nhìn lại mặt lão ẩu, chỉ thấy mục quang chợt sáng quắc như hai ngọn đèn đang rọi vào mặt chàng, thì thầm tán thưởng: “Thật là hỏa hầu nội gia thâm hậu!”.

- Anh tuấn, nửa người phía trên được lắm, hài nhi hãy xích qua mé hữu để ta xem toàn bộ cốt cách của ngươi.

Đường Chấn Anh bẽn lẽn, không dám trái lời, đỏ mặt bước sang mé hữu chiếc bàn đá.

Càn Khôn Nhất Mẫu quan sát một chút, đoạn khen :

- Cốt khí, tướng mạo thật hiếm có. Nếu được danh sư chỉ điểm, ắt có thể trở thành nhân tài thống lĩnh võ lâm.

Nên biết Càn Khôn Nhất Mẫu bản tính lập dị, cao ngạo vô cùng, rất ít nói cười, ngoại trừ Lăng Ba Nhất Yến, chỉ e khó có người thứ hai đáp thoại được với lão bà. Hôm nay lão bà cất tiếng khen thưởng Đường Chấn Anh dường như là biệt lệ.

Lăng Ba Nhất Yến thấy cử chỉ, lời lẽ của sư phụ khác hẳn thường nhật, lại khen ngợi hôn phu của nàng thì vô cùng sung sướng, âu cũng là nàng gặp phúc lớn, vội bấm Đường Chấn Anh mà nói nhỏ :

- Anh đệ đệ còn chưa mau bái sư...

Rồi ấn ngay chàng quỳ xuống.

Càn Khôn Nhất Mẫu búng nhanh một ngón tay, một luồng kình phong lập tức ngăn cản thế quỳ xuống của Đường Chấn Anh, nói :

- Miễn lễ, ở đây dơ dáy lắm...

Đoạn thở dài, nói tiếp :

- Bái sư cũng vô ích, ta bị giam cầm ở đây, làm sao truyền thụ võ công cho hài nhi...

Lăng Ba Nhất Yến không đợi sư phụ nói xong, đã bước tới gần, lưỡi chủy thủ trong tay, ghé tai sư phụ thuật lại vắn tắt sự việc một ngày qua.

Càn Khôn Nhất Mẫu kinh dị :

- Từ nhỏ ta đã thán phục bảo kiếm này, không ngờ nó còn gắn thêm lưỡi chủy thủ... Hơn ba chục năm tìm kiếp khắp đông tây nam bắc, không thấy Phi Phi cổ động, cuối cùng hài nhi lại phát hiện được, chứng tỏ mọi sự cơ duyên đã định, chẳng thể cưỡng cầu...

Đường Chấn Anh nhân lúc sư đồ hai người trò chuyện với nhau, chàng đưa mắt quan sát bốn phía, vì đã quen với bóng tối nên thấy rõ hơn nhiều.

Trong thạch thất có nhiều thạch trụ, hầu như không có cửa sổ, đột nhiên chàng thấy trên vách đá tứ phía tựa hồ có vô số tấm gương, không, dường như là vô số vật thể phát quang, tựa hồ hợp thành những dải ngân hà nho nhỏ. Cái gì vậy?

Bỗng từ gian bên vọng sang tiếng phun phì phì, rồi có vật gì tựa hồ trườn bò, những dải ngân hà kia cũng trườn bò, nghe rào rào rào như tiếng gió, đến rợn người.

Toàn bộ thạch thất bị bao trùm khí âm hàn, mọi giác quan của Đường Chấn Anh cảm nhận các thứ đó khiến chàng rùng mình sởn gai ốc.

Bỗng có tiếng thở dài nhè nhẹ. Đường Chấn Anh giật mình, không ngờ trong thạch thất ngoài Càn Khôn Nhất Mẫu còn có một người nữa. Chàng vội ngoảnh về phía tiếng thở dài phát ra, thì thấy còn một người ngồi trên chiếc thạch kỷ khác.

- Ồ, là ai vậy?

Chàng bất giác buột miệng hỏi.

Lăng Ba Nhất Yến lập tức nhắc nhở chàng :

- Đừng ngạc nhiên, hỏi ít thôi.

Tựa hồ cảm thấy hơi nặng lời với hôn phu, nàng dịu giọng tiếp :

- Đó là lão thiền sư Thiên Ngoại Cô Tăng, trụ trì Phật Âm tự ở Hoàng Sơn này.

Đường Chấn Anh kinh ngạc, nghĩ thầm: “Hôm mới tới Hoàng Sơn, ta đã lạc vào Phật Âm tự, hôm ấy Phục Hổ chẳng phải đã nói rằng lão thiền sư đã đem mấy chục đệ tử đi tứ phương mộ hóa (xin bố thí) kia mà, tại sao lại bị giam cầm ở đây?”.

Trong lúc đang nghĩ, chàng thấy Lăng Ba Nhất Yến dùng chủy thủ cứa vào sau chiếc thạch kỷ, chỉ nghe ken két, ken két một hồi... Nàng thốt lên :

- Ôi, chủy thủ này cũng không làm đứt nổi...

Càn Khôn Nhất Mẫu thở dài :

- Chủy thủ tuy sắc bén, nhưng chỉ là khắc tinh của quần thạch, đối với Hải Đệ Ti La lại vô dụng. Chỉ còn cách bắt được cá mực trong động...

Đường Chấn Anh lướt tới phía sau thạch kỷ, thấy Lăng Ba Nhất Yến đang kéo một sợi chỉ trắng sáng như tuyết, không cần hỏi cũng biết đó là Hải Đệ Ti La. Chàng đưa tay sờ thử, quả là trong nhu có cương, săn chắc khó tả.

Theo sợi Hải Đệ Ti La nhìn đi, khoảng xa năm trượng có một thạch địa, một con vật mình thô tròn, thân dài vài trượng quấn quanh trụ. Đường Chấn Anh bất giác rút ra một cây bùi nhùi.

- Anh đệ đệ, đừng...

Đã muộn, vút một cái, cây bùi nhùi đã bắt lửa, thạch thất sáng bừng lên. Đường Chấn Anh nhìn kỹ, thấy con vật quấn quanh thạch trụ là Thiên Niên Xà Mẫu, miệng ngậm, mắt nhắm như đang ngủ đông, không có vẻ gì là hiểm ác. Đầu kia của sợi Hải Đệ Ti La chính là được buộc chặt vào đầu con xà mẫu. Thân con xà mẫu còn bị mấy vòng xích sắt quấn chắc vào đế thạch trụ.

Lăng Ba Nhất Yến đã vun tay dập tắt cây bùi nhùi, thạch thất trở lại tối mờ mờ như cũ.

Đường Chấn Anh nghĩ: “Xà mẫu đã bị trói, không hại được ta, tại sao không giết nó đi, rồi cởi đầu sợi Hải Đệ Ti La, sau đó thu hồi sợi dây về chỗ thạch kỷ mà cởi trói cho Càn Khôn Nhất Mẫu?”.

Chàng đâu có nghĩ rằng nếu sự việc dễ dàng như chàng tưởng tượng, thì Lăng Ba Nhất Yến sớm đã cứu sư phụ của nàng rồi. Đúng là “sơ sinh chưa biết sợ hổ”. Đường Chấn Anh thấy nhiệt huyết bốc lên, lập tức rút Song luân ra.

- Anh đệ đệ định làm gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến kêu lên khẩn cấp.

Đường Chấn Anh đã vọt tới chỗ con xà mẫu, hai tay vung Song luân sắp bổ xuống đầu nó, bỗng nó phồng mang, rồi một luồng kình phong cường liệt lạnh thấu xương quạt tới hai đùi chàng.

Đường Chấn Anh vội đề tụ chân khí, nhảy lùi một trượng vì không thể trụ nổi.

Hai chân vừa chạm đất, bỗng nghe gọi :

- Anh đệ đệ, mau trở về đây.

Nhưng xà mẫu đã phát động công thế, lúc này muốn thoái lui cũng chẳng được. Con vật há hộc mồm, thấy đỏ như huyết, rồi một luồng độc dịch màu đen tanh tưởi phụt thẳng vào mặt Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh không ngờ con xà mẫu biết phóng độc dịch, muốn thoái lui nhưng không kịp, đành dùng thức “Tiềm Long Lăng Ba” tràn sang ngang để tránh luồng độc dịch. Hú vía!

Thiên Niên Xà Mẫu vừa phát động công thế, liền làm cho bốn vách đá rào rào chuyển động như bạo vũ, Đường Chấn Anh định vọt về cạnh Lăng Ba Nhất Yến, bỗng thấy có gió sau lưng, vội ngoảnh lại, ôi, một con phi xà đã quăng mình tới.

Chàng vội vung Nhật luân, tạo màn luân ảnh bảo hộ châu thân, đồng thời Nguyệt luân thi triển chiêu “Nghênh Phong Đoạn Thảo”, miệng quát :

- Biến!

Con phi xà lập tức bị chém đứt thành hai đoạn. Chàng chưa kịp thu chiên, vút một cái, lại một con phi xà khác bay tới. Nhưng luân ảnh loang loáng ngân quang thế kia, phi xà công kích chàng sao nổi? Chỉ thấy con phi xà dài hơn trượng bị cuốn vào màn luân ảnh, máu thịt văng tung tóe, đứt thành mấy khúc.

Con phi xà thứ ba lại bay tới, nhưng số phận cũng như hai con trước, bị chém đứt, văng bộp bộp vào vách đá. Lập tức cả bức vách rùng rùng chuyển động, hàng mấy trăm con rắn mắt lập lòe như đom đóm, nhộn nhạo cả lên.

- Anh đệ đệ, mau tránh!

Đường Chấn Anh cảm thấy gió lạnh sau lưng, thầm nghĩ: “Nguy rồi!”

Vội lướt ngang vài bước. Một bóng đen vụt tới, “bộp” một tiếng, một con quái mãng rất lớn đã bị

đầu văng khỏi thân. Người vừa cứu chàng chính là Lăng Ba Nhất Yến.

- Tránh mau!

Lăng Ba Nhất Yến lại kêu to, bảo kiếm vụt lia hai bên tả hữu, lại thêm hai con quái mãng bị chém văng đi. Thủ pháp của nàng thật là khinh linh thần tốc.

Lúc này sát khí trong thạch thất đã sôi lên ngùn ngụt. Con Thiên Niên Xà Mẫu bỗng gồng mạnh thân xác thô ráp khổng lồ của nó, mấy vòng xích sắt quấn quanh thân nó bật vang loảng xoảng, lập tức hàng mấy trăm con phi xà trên bốn vách đá cùng lao bổ về phía Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Anh, nghe rào rào, rào rào, rợn cả người.

Toàn bộ gian thạch thất tựa hồ rùng rùng chuyển động.

Nguyên bầy độc xà quái mãng ở đây hoàn toàn theo lệnh của xà mẫu. Khi xà mẫu nằm yên, chúng an phận đeo bám trên vách đá. Khi xà mẫu phát tác, chúng lập tức phát động công thế để ăn tươi nuốt sống đối phương.

Lúc này muốn ngăn cản công thể của quần xà, duy chỉ có cách khống chế xà mẫu, để cho quần xà trở thành “rắn không đầu”.

Lăng Ba Nhất Yến vung bảo kiếm nhắm xà mẫu lao tới, nhưng lập tức có hai con quái mãng cùng quặt đuôi, cuộn mình bao vây lấy nàng vào trong.

Đường Chấn Anh thấy nàng bị nguy hiểm, muốn vung Song luân xông lại tiếp cứu, đột nhiên Nguyệt luân bị đè xuống bởi cái đuôi của một con quái mãng cực lớn.

- Biến!

Chàng hét to, hất Nguyệt luân chênh chếch, đuôi con quái mãng bị đứt văng đi.

Vù! Một con độc mãng lớn quăng mình tới vô cùng hung mãnh.

Lăng Ba Nhất Yến sử chiêu “Phong Vân Tế Hội”, hàn quang kiếm hoa loang loáng, bụp bụp bụp, hai con quái mãng công kích nàng bị chém đứt thành hàng chục đoạn.

Đồng thời, Đường Chấn Anh cũng dùng Nhật Nguyệt song luân giết chết mấy con phi xà.

Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm và Nhật Nguyệt song luân tuy rất sắc bén và lợi hại, nhưng quần xà quá đông, nhung nhúc chằng chịt, như một tấm lưới bủa vây xung quanh, cùng lúc từ bốn phương tám hướng ào ào công kích, chẳng khác gì một trận thế hiệp đồng.

Đúng lúc nguy cấp, sinh tử hệ trọng, bỗng từ ngoài xa có tiếng địch vọng tới thạch thất.

Tiếng địch khẩn cấp cầu cứu, đột nhiên ngừng bặt.

- Hỏng rồi! Vi muội nguy rồi!

Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến cùng kêu lên kinh hãi. Họ đang chưa có cách gì thoát thân, nay muốn ứng cứu Tử Vi, e càng khó hơn thăng thiên độn thổ.

Đường Chấn Anh vừa giao đấu với quần xà, vừa nghĩ đến sự an nguy của Vi muội muội, ruột nóng như lửa đốt, chém giết liền liền mà vẫn không thoát ra được.

Lăng Ba Nhất Yến đã quá giận, mặt nổi gân xanh, sát cơ đằng đằng. Nàng hú lên một tiếng, búng người lên, sử chiêu "Phi Phùng Điện Chuyển" người xoay tít hàng mấy chục vòng, cổ tay xoay xoay, bảo kiếm loang loáng đóa đóa kiếm hoa, mấy chục con mãng xà bị chém đứt văng tung tóe trong thoáng chốc.

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Đã vậy bần tăng tất phải triển khai sát giới, giúp tiểu thí chủ.

Thanh âm vang vọng như tiếng chuông ngân.

Lời Thiên Ngoại Cô Tăng vừa dứt, một trận cuồng phong nổi lên ù ù, quạt chết quá nửa bầy xà vây quanh lão nhân.

Đường Chấn Anh chợt nghĩ: "Lúc này không thi triển Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh thì đợi đến lúc nào?"

Bèn đập mạnh Nhật Nguyệt song luân vào nhau. Một tiếng nổ như sấm làm rung chuyển toàn bộ thạch thất.

Cả bầy mãng xà bị chấn động, dạt hết cả ra, nhiều con chết tươi.

Sau thanh luân thứ ba thì quá nửa số mãng xà đã gục đầu, hết cựa quậy, mồm ộc máu. Trận chiến trong thạch thất lập tức lắng dừng.

Nhưng Thiên Niên Xà Mẫu hoàn toàn chưa bị luân thanh chế ngự. Không phải vì "Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh" kém hiệu quả, mà chỉ do công lực của Đường Chấn Anh chưa đủ để phát huy hết tác dụng của nó. Điều này cũng chứng tỏ Thiên Niên Xà Mẫu chẳng thuộc hạng tầm thường.

Nó lại nghểnh đầu, giương mắt, há mồm rít lên những thanh âm quái dị, có ý phát động bầy mãng xà tái chiến.

Bỗng nghe Càn Khôn Nhất Mẫu gằn giọng :

- Cho mi hết ngông cuồng!

Đoạn thân hình bất động, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, chỉ xoay cổ tay, búng ngón tay, một luồng kình phong ập tới trúng vào miệng xà mẫu, chỉ nghe nó kêu một tiếng quái dị, tức thời gục đầu nhắm mắt nằm im.

Hai thiếu niên nam nữ đã vọt tới bên cạnh Càn Khôn Nhất Mẫu. Lăng Ba Nhất Yến nói nhanh :

- Hài nhi phải đi cứu Vi muội của hài nhi, hẹn sẽ trở lại với sư phụ...

Lời chưa dứt, nàng đã vọt lên nóc thất.

Đường Chấn Anh lập tức búng người lên theo.

Họ vừa đậy tấm sắt tròn che lỗ hổng lại, bỗng nghe vang lên tiếng cười lạnh lùng :

- Ta đã sớm biết ngươi là hạng khó tin, chẳng trách ngươi trở mặt đi theo hắn. Lăng Ba Nhất Yến, ngươi còn có gì định nói hay chăng?

Lăng Ba Nhất Yến nghe giọng, biết đó là một trong bốn đại đệ tử của Lã Chí Viễn, gã bịt mặt đeo râu lam. Đường Chấn Anh không chờ nàng lên tiếng, thấy cừu nhân trước mặt, liền phóng tới, vung Nhật Nguyệt song luân sử chiêu “Lưỡng Nghi Huy Nguyên” và “Tứ Tượng Thần Hội” công kích gã râu lam.

Hắn vội giơ Kim mai trên tay tả, dùng chiêu “Hoàng Chi Lệnh Nhị”, đồng thời Hạc chưởng trên tay hữu sử chiêu “Điếu Tinh Lỗi Nguyệt”. Song luân và Mai chưởng đập vào nhau, lửa tóe như đom đóm.

Đường Chấn Anh nóng lòng sốt ruột lo cho Tử Vi, nghĩ phải thi triển tuyệt chiêu để sớm phân thắng bại. Bèn đề tụ chân khí ở Đan Điền, gầm lên một tiếng rồi giáng một đòn toàn lực.

“Hự!” Gã râu lam gục xuống, binh khí bị văng xa gần một trượng.

Lăng Ba Nhất Yến lướt tới xốc thi thể của gã râu lam, rồi chộp Kim Mai Hạc Chưởng của hắn và nói gấp :

- Anh đệ đệ, đi thôi.

Rồi nàng lao vút vào cánh rừng.

Đường Chấn Anh nhìn nàng nhặt xác cừu nhân và thu lượm binh khí mau lẹ dễ dàng như bắt một con kiến thì thầm khen: “Hảo thân pháp!”

Đoạn băng mình theo sau.

Hai người xuyên rừng cây trở về chỗ Tử Vi ngồi. Đến một chỗ cây cối rậm rạp, Lăng Ba Nhất Yến ném xác gã râu lam và binh khí của hắn, nói :

- Anh đệ đệ đừng trách thư thư hạ độc thủ. Chỉ vì phải gấp cứu Vi muội, không thể không diệt khẩu, phi tang...

Hai người tới chỗ đặt Tử Vi, ngẩng lên nhìn chạc cây thì đúng như dự đoán, không thấy nàng đâu nữa.

- Vi muội! Vi muội!

Họ gọi to mấy lần, không ai đáp lại, tìm quanh một lát, chưa biết nàng bị dẫn đi về hướng nào.

Lăng Ba Nhất Yến vọt lên một ngọn cây. Trời đã tang tảng sáng, nàng quan sát các ngọn cây, thấy có một cành nhỏ bị gãy, xa hơn nữa chừng ba trượng thấy thêm một cành bị gãy.

Nàng biết ngay đó là dấu vết bất cẩn của dạ hành nhân, bèn gọi :

- Anh đệ đệ, lại đây coi!

Hai người xem xét cây gãy, xác định phương hướng, rồi bắt đầu truy đuổi về phía Tây nam. Họ sử dụng phép khinh công thượng thừa “Thảo Thượng Phi”, hoàn toàn dựa vào nội gia chân khí, rất tốn sức. Khi Đường Chấn Anh bay được vài chục trượng, định đáp xuống một ngọn cây để nạp khí, bỗng Lăng Ba Nhất Yến một tay nắm thắt lưng chàng, tay kia chĩa thẳng mũi kiếm ngang bụng về phía trước mà lăng không đằng vân.

Đây chính là tuyệt kỹ nội gia lừng lẫy võ lâm “Ngự Kiếm Hành Không”.

Mặt trời đỏ ối đã mọc, cảnh vật Siêu Thiên phong đã hiện rõ ràng. Một đôi nam nữ thiếu niên sánh vai nhau lướt trên các ngọn cây cổ tùng bay về phía Tây nam trong luồng kiếm khí loang loáng. Gió thu thổi bay y phục phần phật. Từ xa nhìn họ, tưởng là một cặp chim vỗ cánh bay lượn giữa tầng không.

Đường Chấn Anh lần đầu tiên được nàng dìu bay, vừa ngạc nhiên vừa kỳ thú, nhìn xuống dưới thấy cảnh tượng rộng lớn khác hẳn thì nghĩ thầm: “Thật là oan gia! Không ngờ ta lại sóng đôi với một thiếu nữ võ công đã siêu quần, còn biết thuật ngự kiếm đằng vân, hèn chi các đệ tử của phái Nga Mi chẳng thể đối phó với nàng”.

Hai người cứ thế vượt qua nhiều sơn phong vách núi, cốc động, rừng cây, cuối cùng họ đáp xuống mép một thung lũng hẹp.

Vách núi không cao, dưới đáy thung lũng hẹp mọc đầy cỏ rậm.

Bỗng nghe có tiếng nói :

- Cô nương đừng kinh hoảng, chuyện này tất phải do đôi bên tình nguyện. Nếu cô nương không đáp ứng, ta nỡ nào nài ép, làm mất thể diện của ta là Đệ Nhất Tình Thánh trong thiên hạ? Nào, chúng ta đi thôi.

Tiếng thiếu nữ bực bội hỏi :

- Ngươi muốn đem ta đi đâu?

- Ta muốn cùng nàng du ngoạn các danh lam thắng cảnh khắp thiên hạ, ta mong có một ngày cô nương sẽ tình nguyện trao thân cho ta...

- Im miệng, chớ lại gần ta!

(Thiếu hai trang 83 và 84)

Đường Chấn Anh không kịp tránh, chỉ cảm thấy một luồng kình phong đập vào huyệt “Tương Đài”, bất giác kêu to :

- Hỏng rồi!

Ngón tay giữa của đối phương vừa chọc tới huyệt “Tương Đài” của chàng, chợt hắn kêu lên :

- Ái chà!

Hắn vừa cảm thấy từ huyệt đạo đối phương có một lực phản chấn rất mạnh đẩy hắn bật lùi gần hai trượng.

Hai người vừa xáp lại đã bật ra xa, cả hai cùng kêu lên, không ai hiểu sự thể thế nào, cùng đứng ngây người, chằm chằm nhìn nhau.

Đường Chấn Anh không ngờ rằng “Bát Nhã Bế Huyệt Kinh” đã phát huy tác dụng khắc địch kỳ diệu của nó.

Một bóng người đáp xuống giữa hai người, gằn giọng nói với gã nho sĩ :

- Hừ, tên dâm tặc này lại đến Hoàng Sơn giở trò nhơ nhuốc. Hôm nay Lăng Ba Nhất Yến ta sẽ không để cho ngươi chạy thoát...

Gã kia nhìn nàng cười ha hả :

- Thì ra là nàng, người mà ta hằng mơ tưởng đây rồi.

Lăng Ba Nhất Yến cau mày :

- Hà Vũ Hoàn, bổn cô nương vốn định giết ngay nhà ngươi, nhưng để cho ngươi cam tâm mà chết, ta cho phép ngươi được kịp lấy binh khí ra mà đối phó, rồi ta sẽ lấy cái mạng chó nhà ngươi...

- Hà Vũ Hoàn ta thật tâm thích cô nương, cho nên từ sau lần tương ngộ nọ, ta đã thề nếu không kết thành phu phụ với cô nương, ta sẽ chẳng làm người...

- Câm miệng!

Lăng Ba Nhất Yến miệng quát, tay vung, một luồng tiềm lực vô hình vô sắc, vô thanh phóng đi.

Hà Vũ Hoàn lập tức tràn ngang một trượng để né tránh, miệng cười hì hì :

- Hai ta đã mấy lần động thủ, hôm nay thấy nàng hứng chí thế này thì ta lại càng thú...

Vừa nói, hắn vừa rút binh khí ra, đó là một ngọn Xà Cốt tiên có ba mươi sáu đốt, trông như một con quái mãng.

Hắn vừa hất ngọn Xà Cốt tiên lên vai theo thức “Kim Kê Lạc Giả” thì một đạo kiếm khí đã loang loáng công kích đến trước ngực hắn.

Hắn vội né thân, vung ngọn tiên sử chiêu “Quái Tiên Phiên Thân” hóa giải kiếm chiêu, rồi ngọn tiên xoắn tới hai đầu nhũ hoa của Lăng Ba Nhất Yến. Chiêu xuất cực lẹ, chẳng phải tầm thường.

Lăng Ba Nhất Yến thấy chiêu thức hạ lưu của hắn thì đỏ mặt, liền xoay nhanh cổ tay, Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm sử chiêu “Họa Long Điểm Nhãn” đánh bật ngọn Xà Cốt tiên, tiếp đến chiêu “Chỉ Lộ Kim Thằng”, nhắm vào hai mắt của đối phương.

Hà Vũ Hoàn lập tức quặt ngọn tiên xuống eo lưng nàng, động thời rùn người xuống, tay tả thọc tới bụng dưới của nàng.

Động tác tránh kiếm, xuất chiêu, sử tiên của hắn liền một hơi, ứng biến thần tốc hết chỗ nói.

Lúc này Lăng Ba Nhất Yến đã bị tiên ảnh vây bọc khá nguy hiểm. Nhưng nàng không hề bối rối, kiếm với thân hợp thành một tuyến dọc, xoay tròn. Keng keng keng, Xà Cốt tiên chạm vào kiếm bật ra.

Hà Vũ Hoàn nhảy lùi lại, chân chưa đứng vững, Lăng Ba Nhất Yến đã sử thức “Bát Bộ Cản Thiền, Truy Phong Trục Nguyệt” lướt theo, bảo kiếm xoay xoay phóng ra một màn kiếm hoa chớp chớp như làn tinh.

Hà Vũ Hoàn thầm kêu “hỏng”, vội thi triển “Lãn Lư Đả Cổn”, lùi thêm vài bước, vung ngọn tiên dùng thức “Dạ Chiến Bát Phương” trước hết phong bế môn hộ, rồi sử chiêu “Phiên Giang Đảo Hải”, ngọn Xà Cốt tiên ba mươi sáu đốt như giao long xuất thủy, nghe cứ vun vút vun vút chói tai; cát sỏi, cỏ dại tung tóe tứ phía.

Lăng Ba Nhất Yến xoay nhanh tay kiếm, sử liên tiếp ba chiêu “Điện Kiếm Thiên Âm”, “Hồ Phiếm Nam Hải”, “Nguyệt Thông Trường Giang”, cả một màn kiếm khí lạnh ngắt bức Hà Vũ Hoàn thoái lui liền năm bước.

Hà Vũ Hoàn sử liền ba chiêu “Xao Đả Thiên Môn”, “Thái Công Điếu Ngư”, “Lưu Hải Hí Thiền” để phục hồi tình thế.

Lại nói Đường Chấn Anh thấy Lăng Ba Nhất Yến đã xuất thủ, liền vọt tới bên Tử Vi, ôm lấy nàng.

Nàng kêu :

- Anh ca ca…

Lời chưa dứt đã khóc nấc lên.

Đường Chấn Anh vỗ vỗ lưng nàng, nói :

- Tại huynh cả, lẽ ra không nên bỏ Vi muội ngồi lại một mình ở đó… Tên kia đã làm gì chưa?

Tử Vi lắc đầu :

- Hắn chưa làm gì cả, hắn chỉ nói những câu chướng tai thôi.

Đường Chấn Anh nghe nàng nói chưa bị làm nhục thì thở phào, nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân, lại hỏi :

- Sao Vi muội đang thổi địch lại ngừng bặt?

- Vì tên tiểu tử họ Hà kia võ công cao cường, muội đang thổi địch kêu cứu thì bị hắn điểm huyệt…

Lời chưa dứt, bỗng nghe trên đầu vọng xuống giọng nói nhỏ nhưng âm vang rành rọt.

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện Tai!

Vù, một bóng đen từ trên vách núi lao bổ xuống.

Lăng Ba Nhất Yến nghe tiếng nói kia, liền vung kiếm đẩy lui Hà Vũ Hoàn một bước, rồi lao về bên cạnh Đường Chấn Anh.

Người vừa tới cười ha hả, nói với Hà Vũ Hoàn :

- Hoàn đệ đêm qua tách riêng ra đi mà chẳng nói một lời, bần tăng đoán rằng Hoàn đệ phát hiện được món hời, quả không sai. Nhưng Hoàn đệ nên nhớ rằng hoa hồng tuy là nhìn ngon mắt lắm, song lại lắm gai nhọn, hì hì, dễ bị gai đâm đó.

Đường Tử Vi nghe người kia nói, biết rằng hắn là tên hòa thượng đêm qua đã cùng đi với Hà Vũ Hoàn ngang qua chỗ nàng, bèn quay nhìn, thấy một trung niên cao và gầy, mặt ngựa, mặc bộ tăng bào màu đen rộng thùng thình, tóc thì nửa xanh nửa trắng, đứng cách hai trượng.

Hắc y hòa thượng đang nói với Hà Vũ Hoàn, bỗng quay sang chỉ mặt Lăng Ba Nhất Yến, lạnh lùng nói :

- Sát nhân thường mạng, thiếu nợ trả tiền. Bốn đệ tử của bần tăng bị ngươi sát hại, hôm nay ngươi phải trả món nợ này.

Mấy lời cuối cùng, hắn nghiến răng, mắt lộ sát khí đằng đằng.

Lăng Ba Nhất Yến thản nhiên cười, thong thả đáp :

- Thì ra là Âm Sơn Đà...

Hắc y hòa thượng nói :

- Sư huynh sư đệ của bần tăng được tôn xưng Âm Sơn song đà, lừng danh hoàn vũ, ai mà không biết!

Lăng Ba Nhất Yến cười khẩy :

- Âm Sơn song đà chẳng qua là cái ngoại hiệu mà kẻ khác tôn xưng các ngươi, còn Lăng Ba Nhất Yến ta chỉ coi các ngươi như hạng đạo trích mà thôi. Hôm nay dù có sư huynh của ngươi cùng đến, ta cũng chẳng làm gì phải e sợ.

Lời nàng thật kiêu ngạo, khinh người.

Hắc y hòa thượng giận sôi máu, nói :

- Sư huynh của ta là bậc cao tăng đắc đạo, há thèm động thủ với con nha đầu như ngươi cho nhơ tay. Hôm nay một mình Thiền Nghi ta đến đấu với ngươi một trận, xem ngươi tài cán gì mà đòi làm loạn võ lâm, triệt hạ đệ tử các phái...

- Làm loạn võ lâm thì bổn cô nương không dám, nhưng muốn lấy đầu ngươi, chắc chẳng khó...

- Con nha đầu chớ huênh hoang, hãy coi đây!

Thiền Nghi vừa nói vừa di chuyển từng bước tới gần Lăng Ba Nhất Yến.

Thế tiến của hòa thượng rất chậm chạp, tựa hồ đang phải gánh một vật cực nặng, mỗi bước chân làm cỏ lún sâu thành vệt rõ ràng dưới đất, nhưng không phát ra tiếng động.

Bỗng bộ tăng bào rộng thùng thình tự căng phồng lên như một cánh buồm, mái tóc dài xõa vai bỗng dựng đứng lên, nhìn thì biết ngay hòa thượng đang vận khí điều tức, chứng tỏ nội công vô cùng thâm hậu.

Đường Chấn Anh ôm Tử Vi, nhìn rõ từng cử chỉ của Thiền Nghi hòa thượng. Chàng và Tử Vi đưa mắt nhìn nhau, cùng lo cho Lăng thư thư.

Lăng Ba Nhất Yến đã nghiêm mặt chăm chú thủ thế, sẵn sàng ứng phó.

Bỗng nàng xoay nửa người nói nhỏ với Đường Chấn Anh :

- Anh đệ đệ, mau đưa Vi muội lùi xa một chút, mau lên!

Nói xong liền quay ngay về phía Thiền Nghi.

Tử Vi vội đẩy Đường Chấn Anh ra, nói :

- Không, Anh ca ca mau buông muội ra. Anh ca ca phải ở lại đây hỗ trợ cho Lăng thư thư.

Đường Chấn Anh lúng túng, muốn thoái lui, song lại lo cho Lăng thư thư, không thoái lui thì lại sợ Tử Vi bị thụ thương. Một bên là hôn thê, một bên là tình cốt nhục...

Nên biết Thiền Nghi và sư huynh y Thiên Cực là hai sát tinh lừng danh trong võ lâm, chẳng những võ công cao cường, mà còn độc ác và thâm hiểm. Nghe đồn hai gã này đã luyện xong một loại chưởng pháp cực hàn có thể làm đông máu trong huyết quản, băng phong huyệt đạo, mệnh danh là "Âm Phong chưởng", độc bộ võ lâm. Ngoài ra còn có ba mươi sáu thức Âm Phong trảo có thể xuyên phá Thiết Bố Sam (áo giáp sắt), rất nhiều cao thủ võ lâm đã bị sát hại bởi Âm Phong trảo, bởi vậy, cả hắc bạch lưỡng đạo đều tôn xưng hai gã ấy là Âm Sơn song đà.

Lăng Ba Nhất Yến từng giao đấu với Thiền Nghi, biết "Âm Phong chưởng" lợi hại phi phàm. Hôm nay là lần thứ hai giao đấu, nàng không dám khinh suất, nên mới bảo Đường Chấn Anh lùi ra xa.

Lúc này Thiền Nghi đã tới gần, mà Đường Chấn Anh vẫn ôm Tử Vi chần chừ do dự, Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy bèn giục :

- Còn chưa lui ra, cứ đứng ngây ra đó, lão hòa thượng sắp xuất thủ đó.

Lần này nàng dùng phép truyền âm nhập mật. Đường Chấn Anh tuy nghe rõ nhưng không lùi. Lúc này Thiền Nghi hòa thượng chỉ còn cách Lăng Ba Nhất Yến năm bước, đột nhiên dừng lại.

Thấy Thiền Nghi từ từ đưa hai ống tay áo căng phồng lên ngang ngực, hai bàn tay đang nắm chặt bỗng búng ngón ra thành trảo...

Đường Chấn Anh đang chăm chú nhìn hắn, chưa biết đó là trò gì, bỗng nghe :

- Anh đệ đệ, mau lùi ra!

Lời chưa dứt, Lăng Ba Nhất Yến đã xoay cổ tay đẩy về phía chàng một chưởng.

Chưởng này đẩy ra một luồng ám kình mạnh mẽ. Tử Vi lẹ mắt vội kêu to :

- Anh ca ca, mau thoái lui!

Đường Chấn Anh vội nhảy bật về phía sau, có thêm lực đẩy của Lăng Ba Nhất Yến, chàng và Tử Vi dạt đi đến năm trượng.

Chàng vừa dừng lại, đã thấy một trận cuồng phong cuồn cuộn như lốc, cuốn một luồng cầu vồng bạc lên trời. Lăng Ba Nhất Yến đã tiếp chiêu của Thiền Nghi.

Thiền Nghi quát to :

- Nha đầu, tiếp chiêu!

Mười ngón tay phóng ra mười luồng hàn khí phóng thẳng tới Lăng Ba Nhất Yến, nghe vu vu.

Lăng Ba Nhất Yến xoay xoay cổ tay, Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm như con du long phóng ra ba đòn, kiếm khí tạo nên một lớp giáp sắt bao bọc phía trước thân mình, phong vũ không thể lọt qua.

Mười luồng hàn khí chạm vào kiếm khí, nghe loảng xoảng như tiếng kim khí đập vào nhau.

Thiền Nghi muốn báo cừu cho bốn đệ tử nên sớm có ý sát cơ. Hắn quát :

- Hãy tiếp thêm chưởng này coi!

Đoạn tung mình lên cao hơn hai trượng, vừa đáp xuống vừa phóng chưởng, đã nhanh lại mạnh, lợi hại vô cùng.

Bùng một tiếng, hàn phong tóe ra tứ bề trong phạm vi mười trượng, toàn bộ không gian bị chụp trong một màn hàn khí kinh nhân. Đây chính là “Âm Phong chưởng” lừng danh võ lâm, một khi đã đánh tới đối phương sẽ làm huyết mạch đông lại, nội tạng ngưng kết, hết bề sống sót.

Hà Vũ Hoàn thấy Thiền Nghi sử dụng độc thủ, bất giác hoảng hốt kêu to :

- Mong hòa thượng lưu tình, đừng đả thương giai nhân của tại hạ.

Vừa nói, gã vừa vung ngọn Xà Cốt tiên ba mươi sáu đốt hất luồng lực đạo “Âm Phong chưởng” ra ngoài.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi tuy ở xa, nhưng vẫn cảm thấy hàn khí lạnh buốt. May huyền quan đại huyệt của họ đã được phong bế nên không thụ thương.

“Âm Phong chưởng” cuồn cuộn bốc lên như sóng dữ, sấm rền.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng kêu to thảng thốt :

- Lăng thư thư!

Nhìn kỹ, chỉ thấy trong chớp mắt lớp cỏ xanh trong phạm vi hàng chục trượng đã úa vàng và ngã rạp như giữa mùa đông.

Thiền Nghi đáp xuống đất, trố mắt ngạc nhiên: “Kỳ quái, sau chưởng vừa rồi, sao không thấy Lăng Ba Nhất Yến đâu cả?”

Không riêng Thiền Nghi, cả Hà Vũ Hoàn lẫn Đường Chấn Anh và Tử Vi đều kinh dị: Lăng Ba Nhất Yến đã biến đi đâu? Nhìn quanh, chỉ thấy cỏ úa đổ rạp.

Bỗng có tiếng cười trong trẻo trên không trung. Mấy người ngẩng lên, thấy nàng đang cắm đầu lao xuống trước mặt Thiền Nghi như một dòng thác.

Thân pháp kỳ diệu của Lăng Ba Nhất Yến khiến mấy người cùng sững sờ, nhất là Thiền Nghi kinh ngạc trước việc nàng vô hình vô ảnh vọt lên không trung né tránh “Âm Phong chưởng” độc nhất vô nhị của hắn.

Lăng Ba Nhất Yến cau mày, đường gân xanh trên trán đã nổi, sát cơ lộ rõ, không nộ mà uy, gằn giọng :

- Ngươi đã xuất thủ ba lần, nay bổn cô nương cho ngươi chút kiến thức.

Đoạn sử chiêu “Tuế Hàn Phiêu Tuyết” bổ kiếm xuống đầu Thiền Nghi.

Thiền Nghi thấy một màn kiếm hoa hàn bạch chụp xuống đầu thì hoảng sợ không dám tiếp chiêu, vội trượt lui năm bước.

Lăng Ba Nhất Yến không thu chiêu mà biến sang chiêu “Cáp Tử Phiên Thân”, kiếm thế lợi hại truy

bám đối phương, kiếm hoa “Xuân phong Thu Vũ”, thành như long ngâm hổ hống.

Thiền Nghi đứng chân chưa ổn, thấy kiếm thế công tới liền vung tay tả, một luồng kình phong cường liệt từ ống tay áo phóng ra theo thức “Thương Ma Triển Xí”, đồng thời tay hữu sử chiêu “Lôi Ni Hồng Trảo” chụp tới bên sườn đối phương nhanh như cắt. Đây chính là một chiêu của Âm Phong trảo vô cùng nguy hiểm.

Âm Phong trảo bắn ra các luồng hàn khí công kích huyệt mạch, trảo chưa tới, hàn phong đã tới trước.

Lăng Ba Nhất Yến tính nóng như lửa, xưa nay không hề sợ ai, đến Âm Phong trảo này nàng tựa hồ chẳng cần né tránh. Nhưng lại thấy nàng nhún chân sử dụng thân pháp “Phi Phùng Điện Chuyển”, đã vòng ngay ra sau lưng Thiền Nghi mà cười lạnh :

- Nhìn kiếm của bổn cô nương đây!

Mũi kiếm chọc ngay tới “Á Môn” huyệt sau gáy của đối phương.

Thiền Nghi chộp sểnh, đối phương lẩn mất, vừa nghe tiếng đã thấy gió lạnh thổi tới sau gáy, vội nghĩ “nguy rồi”, bèn rùn người xuống theo thức “Cẩu Ngặt Phân”, hai tay chống xuống đất, bảo toàn tính mạng.

Lăng Ba Nhất Yến tung chân đạp vào mông hắn, thế là thân hình cao và gầy của hắn lăn lông lốc ra xa ba trượng.

Hắn đứng dậy hành công vận khí, chuẩn bị phóng “Âm Phong chưởng” để giữ thể diện.

Lăng Ba Nhất Yến đã chế ngự đối phương, thấy hắn không chịu bỏ chạy, còn định giở độc thủ, liền nổi giận vung tay để phóng đi “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”.

Thiền Nghi cũng đồng thời phát xuất “Âm Phong chưởng”.

“Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” và “Âm Phong chưởng” đều là hai tuyệt kỹ sát nhân trong võ lâm. Hai đối thủ cùng sắp thi triển để sát hại địch thủ.

Giữa khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên vang lên một quái âm nghe như quỷ khốc thần sầu, thê lương ảo não đến rợn người.

Quái dị, chẳng lẽ giữa thanh thiên bạch nhật mà lại có quỷ xuất hiện?

Mọi người bất giác ồ lên kinh ngạc...

Chương 8: Âm Phong Chưởng

Thiền Nghi và Lăng Ba Nhất Yến bất ngờ đều ngừng phát động công thế. Lăng Ba Nhất Yến lướt về bên Đường Chấn Anh và Tử Vi.

Thiền Nghi hòa thượng thấy vậy cũng vọt nhanh về bên cạnh Hà Vũ Hoàn. Huynh muội Đường Chấn Anh cùng hỏi Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư, đó là thanh âm gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến diện sắc ngưng trọng, chưa đáp ngay, chỉ đưa mắt nhìn tứ phía một lượt, rồi mới chỉ tay về phía sau lưng Đường Chấn Anh nói gấp :

- Anh đệ đệ mau đưa Vi muội chạy về hướng Đông nam, vượt qua hai sườn núi sẽ tới Phật Âm tự là nơi có thể tạm dừng chân. Hiện tại nơi đây sát cơ trùng trùng, đầy dẫy nguy hiểm, chậm một chút e khó bề thoát thân.

Tử Vi thấy Lăng Ba Nhất Yến lời lẽ nghiêm trọng, bèn hỏi :

- Có chuyện gì nghiêm trọng tới mức đó?

Lăng Ba Nhất Yến giậm chân, đáp :

- Hiện tại không phải lúc giải thích, hãy đi mau...

Đường Chấn Anh nào chịu, liền sang sảng nói :

- Lăng thư nếu không nói rõ, huynh muội ta quyết không thể vâng mệnh...

Giữa lúc khẩn trương nhường này, Đường Chấn Anh lại nổi tính ngang ngạnh, không chịu rút lui, Lăng Ba Nhất Yến đành thở dài, nói :

- Đại địch ở trước mắt, nếu Anh đệ không chịu rút, chỉ e sau đó muốn rút lui cũng chẳng được.

- Nếu rút lui thì cả ba cùng rút!

- Thư không thể rời khỏi nơi này, bởi vì chúng tới đây chính là để tìm thư thư.

- Lăng thư không đi, Đường Chấn Anh này há là kẻ ham sống sợ chết?

- Lẽ nào Anh đệ không nghĩ đến Vi muội?

- Điều này...

Đường Chấn Anh cảm thấy khó nói tiếp.

Tử Vi liền lên tiếng :

- Anh ca ca đừng lo cho muội, muội tuy thụ thương, không tiện ứng chiến, nhưng có thể tự vệ được. Hai chúng ta không thể để Lăng thư thư ở lại chịu trận một mình.

Lời chưa dứt, quái âm kia lại nổi lên lần nữa, lần này đã gần hơn hẳn, từ ba phía khác lần lượt nổi lên các thanh âm đáp ứng, nghe dồn dập, thôi thúc, ảo não, thê lương vô cùng.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn quanh, vẫn chưa thấy địch nhân lộ diện, ngoảnh lại định giục Đường Chấn Anh lần nữa thì đã thấy Tử Vi ngồi dưới đất, rút cây Thất Khổng thần địch đưa lên môi thổi. Tiếng động cả vùng sơn dã, đúng là “Chấn Tà Trừ Ma Thánh Âm”.

Tiếng địch vang rền, át hẳn quái âm nọ, mấy người tại hiện trường cảm thấy tinh thần trở lại phấn chấn.

Hà Vũ Hoàn nhìn Tử Vi cô nương thầm tán thưởng: “Thiếu nữ kia đã mỹ lệ lại thông minh, không ngờ còn có nội công thâm hậu chừng ấy, chẳng rõ là môn đệ của ai? Có quan hệ gì với Lăng Ba Nhất Yến? Dường như là thư muội thì phải...”.

Thiền Nghi thấy Hà Vũ Hoàn như kẻ ở trên mây, liền niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Gã dâm ma này đừng hồ tư loạn tưởng nữa, hãy mau nhân cơ hội này vận khí điều tức mà sắm vai ngư ông thủ lợi!

Tiếng địch lúc này chuyển điệu, khi trầm khi bổng, lúc khoan lúc nhặt, lúc dồn dập như chọc vào tai, như thấm vào ruột, như đè dập xuống, như hất tung lên, thật kinh động nhân tâm.

Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh, Thiền Nghi và Hà Vũ Hoàn cùng bị ảnh hưởng của tiếng địch, vội ngưng thần điều tức, trừ bỏ tạp niệm, đề phòng nhập ma sinh ảo.

Tử Vi đang cao hứng thổi địch, bỗng Lăng Ba Nhất Yến giơ tay ra hiệu cho nàng ngừng lại :

- Vi muội, hãy nghỉ một chút, chờ thư thư làm hiệu hãy hành sự.

Nàng đang nói chợt Đường Chấn Anh kêu to :

- Nhìn kìa, có người.

Tiếng kêu của chàng khiến mọi người cùng nhìn theo phía tay chỉ, thấy trên mép núi lố nhố nhiều bóng người di động, rồi mấy chục bóng người từ trên mép thung đáp xuống, vây thành nửa vòng tròn.

- Lăng thư nhìn phía sau coi kìa!

Tử Vi kêu lên, mấy người cùng ngoảnh lại phía sau, thấy thấp thoáng trong đám cỏ cao có nhiều bóng người đang tiến lại. Năm người ở hiện trường đã bị vây bọc vào giữa.

Lăng Ba Nhất Yến cầm kiếm đứng sừng sững, đôi mắt phượng long lanh đảo tứ phía, tựa hồ không lo sợ gì vòng vây đang khép dần. Nhưng khi mục quang của nàng hướng đến huynh muội Đường Chấn Anh, thì lộ vẻ nôn nóng bất an.

Đường Chấn Anh thấy vậy, bước lên trước một bước, thân thiết hỏi :

- Lăng thư e ngại phải không?

Giọng nói tuy cố giữ bình tĩnh, nhưng vẫn lộ vẻ quan hoài vô hạn.

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười :

- Thư tuy chưa hề trải qua đại trận có trăm vạn hùng sư, nhưng đối với cuộc chiến nhỏ mọn này nào có coi ra gì mà phải sợ? Anh đệ đệ khỏi lo cho thư. Có điều là...

Nàng dừng lời, lộ vẻ ngưng trọng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Có điều là sao?

- Có điều là lần này khác trước, bọn chúng vì thư mà tìm đến, thư để cho Anh đệ và Vi muội bị liên lụy, nên trong lòng khó an.

Tử Vi nói :

- Chúng ta là thư muội, Lăng thư nói thế chẳng hóa ra dễ xa nhau...

Đường Chấn Anh nói :

- Việc của Lăng thư cũng là của ta, địch nhân của Lăng thư cũng là địch nhân của ta, chẳng lẽ ta để Lăng thư bị vây hãm mà bỏ đi? Không biết Lăng thư định coi ta là hạng người thế nào...

Lăng Ba Nhất Yến tuy là thiếu nữ phong trần, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhi, có cảm giác tối linh

mẫn. Nay nàng đã có quan hệ thân thiết dị thường với Đường Chấn Anh nên càng mẫn cảm hơn, thấy chàng xúc động nói nhiều, nếu không ngăn lại, e chàng sẽ nói chuyện kia ra thì hỏng to, bèn xua xua tay :

- Được rồi, được rồi, Anh đệ muốn ở lại đây thì thư cũng không cản nữa.

Đoạn nàng nhích lại gần chàng, liếc mắt mỉm cười nói tiếp :

- Anh đệ, Vi muội cứ ở yên đó, coi thư thư giết chết toàn bộ bọn sâu mọt địch quân kia cho máu chúng chảy thành suối.

Thật đúng là nữ sát tinh cuồng ngạo.

Huynh muội Đường Chấn Anh hỏi :

- Họ thuộc môn phái nào vậy?

Lăng Ba Nhất Yến thấp giọng đáp :

- Bọn này chính là Địa Sát bang, dâm tà độc ác!

- Lăng thư có thù hận gì với Địa Sát bang?

- Đệ tử của bang này có ý đồ bất chính với thư thư, ba năm trước ở Nhạc Dương lâu đã bị thư thư dùng kiếm hạ sát mười tám tên, nên từ đó kết thành cừu địch.

Mấy chục người đã khép tròn vòng vây gần lại, chỉ còn cách chỗ họ chừng năm trượng.

Đường Chấn Anh chăm chú đưa mắt nhìn một vòng, thấy bọn kia gồm đủ già trẻ, cao thấp, nhưng đều mặc y phục màu đen theo kiểu võ trang, diện mạo hầm hầm giận dữ, sát khí đằng đằng.

Vòng vây gần hơn có ba chục hắc y nhân như một chiếc đai đen đã dừng lại.

Bỗng trên vách núi nổi lên một quái âm.

Nghe quái âm, bọn người kia lập tức đưa tay ra sau lưng, đồng loạt rút ra đôi Sách Mệnh quỷ trảo là binh khí độc môn của Địa Sát bang.

Thiền Nghi hòa thượng cao giọng niệm Phật hiệu, cười hì hì, nói :

- Thì ra các vị là Địa Sát bang ở Kỳ Liên sơn, bần tăng là Âm Sơn Thiền Nghi, không biết hôm nay các vị bằng hữu tới đây do vị nào chỉ huy?

Từ trên mép núi có tiếng đáp to vọng xuống :

- Đến đây hôm nay là Vô Diện Mục Phương Uy, Đông Lộ bang chủ của Địa Sát bang.

Lời chưa dứt, từ trên mép thung, một bóng người đáp xuống dưới thung như con nhạn lạc. Thân hình khôi vĩ vừa đáp xuống, liền bước tới trước hai bước, cung tay gật đầu nói với Thiền Nghi :

- Không biết đại sư phụ ở đây làm gì vậy?

Thiền Nghi đáp lễ, nói :

- Bần tăng đến đây chính là để tìm Lăng Ba Nhất Yến báo cừu rửa hận cho đệ tử. Không rõ Phương Uy bang chủ dẫn đệ tử đến đây vì việc gì?

Phương Uy cười hì hì :

- Cũng thế, cũng thế...

Đoạn quay về phía Lăng Ba Nhất Yến.

Huynh muội Đường Chấn Anh nhìn người kia, kinh ngạc thấy khuôn mặt của Phương Uy một màu tím sẫm, bằng phẳng như gương, hoàn toàn không có mắt mũi mồm miệng, chỉ có những lỗ đen đen ở các vị trí đó, bảy phần giống quỷ, chỉ ba phần người, trông thật đáng sợ. Quả đúng với ngoại hiệu Vô Diện Mục của hắn.

Vô Diện Mục Phương Uy đến cách Lăng Ba Nhất Yến một trượng thì dừng lại, nhìn ba người một lượt, đoạn chỉ Lăng Ba Nhất Yến, hỏi :

- Ngươi là Lăng Ba Nhất Yến phải không?

Giọng nói thô lỗ, đầy vẻ khinh khi.

Lăng Ba Nhất Yến bước lên trước một bước, hất hàm chưa đáp.

Phương Uy thấy vậy cả giận, cao giọng :

- Trong trận Nhạc Dương lâu ba năm về trước, mười tám đệ tử của ta bị sát hại, có phải chính bởi tay nhà ngươi?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Không sai, chính là kiệt tác của bổn cô nương!

- Vì sao ngươi hạ độc thủ?

- Hãy hỏi các đệ tử tàn ác của ngươi về điều đó.

Trước mặt đám người Địa Sát bang lừng lẫy giang hồ, Lăng Ba Nhất Yến nói năng ngạo nghễ, không chút e dè.

Vô Diện Mục Phương Uy có địa vị là Bang chủ Đông Lộ của Địa Sát bang, đời nào chịu nổi thứ ác ngôn lãnh ngữ đến mức ấy của nàng, liền cả giận quát :

- Bổn Bang chủ Đông Lộ hôm nay thề bắt sống nữ tặc nhà ngươi để giao cho tổng bang, sau đó sẽ moi tim móc gan ngươi tế vong hồn và băm vằm ngươi thành trăm mảnh.

Vừa nói vừa nghiến răng ken két, phẫn nộ hết mức.

Lăng Ba Nhất Yến quắc mắt, cười lạnh đáp :

- Quý Bang chủ để đối phó với một nhi nữ yếu ớt như bổn cô nương mà sao phải điều động lực lượng đông đảo đến như vậy, không sợ hao tâm tốn sức ư?

Nói đoạn lại cười khinh miệt.

Vô Diện Mục Phương Uy vốn đã giận lắm, lập tức vung tay áo. Mấy chục đệ tử của hắn từ bốn phía ập tới ào ào xuất thủ. Bốn đại hán cực kỳ hung mãnh vung Sách Mệnh Trảo cùng tập kích tới bốn đại yếu huyệt sinh tử “Tương Đài”, “Huyền Cơ”, “Xao Vĩ”, “Bối Lương” của Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh thấy Lăng Ba Nhất Yến thân cô thế cô, liền rút Song luân định xông lên.

- Anh đệ đệ, mau tránh ra, khỏi cần xuất thủ.

Lời chưa dứt, đã thấy một đạo bạch quang nhoáng lên, kèm theo tiếng leng keng.

Cả bốn đại hán cùng kêu “ái chà” và bật lui, binh khí trong tay họ đều bị gãy một đoạn.

Lăng Ba Nhất Yến vẫn đứng vững như bàn thạch, thần thái thản nhiên, chẳng có vẻ gì khẩn trương, vừa xuất chiêu kiếm quá ư thần tốc, khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Bốn đại hán đưa mắt cho nhau, rồi lại nhất tề vung Sách Mệnh quỷ trảo đã gãy mà tấn công.

Lăng Ba Nhất Yến xoay kiếm từ tả sang hữu một đường, bốn binh khí của bốn đại hán đã văng khỏi tay họ, bỗng nàng cảm thấy có hơi gió sau lưng, vội rùn người xuống, một Sách Mệnh quỷ trảo phạt qua phía trên đầu, hú vía!

Nàng xoay kiếm, sử chiêu “Bạch Xà Thổ Tín” đâm về phía ngực kẻ vừa tấn công sau lưng, nhưng từ hai bên hông có hai đại hán khác đánh tới, nàng phải chuyển đường kiếm đánh bật chúng đi.

Ngay lúc đó, một Sách Mệnh quỷ trảo đã chụp tới nhũ hoa bên tả của nàng. Chiêu thức hạ lưu này khá lợi hại.

Nàng cả giận không tránh, dùng chiêu “Phạt Thảo Tầm Xà” chém đứt phần đầu binh khí, chủ của nó vội nhảy lùi, nhưng Lăng Ba Nhất Yến đã nổi sát cơ, há để hắn tẩu thoát? Mũi kiếm của nàng đâm thẳng từ ngực ra sau lưng khiến hắn chết tươi tại trận.

Cùng lúc ba Sách Mệnh quỷ trảo ào ào công tới.

Lăng Ba Nhất Yến xoay người, sử chiêu “Kim Thiền Thoát Xác”, thân pháp ảo diệu vọt ra bên ngoài cực kỳ khinh linh.

Ba đại hán hoa mắt, chưa biết nàng đi đâu, định thu chiêu thì đã không kịp, ba binh khí của họ vừa đụng vào nhau thì lưỡi gươm đã chém bay cả ba cái đầu văng xuống đất.

Thế là thoáng chốc Lăng Ba Nhất Yến đã hạ sát bốn đại hán. Nàng cười ngạo nhìn Phương Uy :

- Ba năm trước thế nào thì ba năm sau vẫn thế, xem ra uy danh của Địa Sát bang chỉ là hư danh mà thôi...

Phương Uy quát :

- Tiểu nương tặc chớ huênh hoang, có giỏi hãy thử trận đồ này.

Đoạn hắn vẫy tay, bốn hắc y nhân lập tức vây tròn nàng vào trong.

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Kiếm chiêu của nội tổ các ngươi, các ngươi đã thấy lợi hại chừng nào. Nếu các ngươi dám tiến vào một bước, đừng trách ta hạ thủ bất lưu tình...

Lời chưa dứt, thêm bốn hắc y nhân nữa di động tới cùng bốn tên trước dàn theo phương vị “Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoài” của Bát Quái.

Phương Uy đứng ở bên ngoài cười ha hả :

- Lăng Ba Nhất Yến, ngươi có biết đây là trận đồ gì chăng?

Lăng Ba Nhất Yến không lạ gì phương vị của tám hắc y nhân, có điều là trận đồ sẽ biến hóa thế nào thì chưa thể đoán ra, bèn lạnh lùng đáp :

- Bày trận là chuyện bình thường của phép dùng binh, cái chính là tài biến hóa, đừng nói tám con chuột nhắt kia, dù có tám vạn thiên binh thiên tướng, nội tổ ngươi cũng chẳng coi ra gì.

Phương Uy gầm lên :

- Câm miệng! Đây chỉ là một phần trong “Thái Cực Trận” của bổn bang, nhưng cũng đủ khả năng bắt sống ngươi.

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Tên trận đồ do ngươi đặt ra, vận dụng biến hóa giỏi hay không còn tùy vào công lực của mỗi người, hạng tài hèn sức mọn như ngươi cũng đòi nói trận đồ này nọ, chẳng khác gì muốn tự chuốc lấy tai họa.

Phương Uy phẩy tay, tám hắc y nhân lập tức chuyển dịch trận đồ, trảo ảnh đầy trời, phong thanh vù vù, phương vị trận thức đại biến.

Lăng Ba Nhất Yến ngưng thần chú mục, lấy tĩnh chế động, bảo kiếm đặt ngang ngực, thế đứng sừng sững vững vàng.

Vù vù vù, hắc y nhân từ hướng tây bắc thuộc quẻ Càn sấn tới, vung Sách Mệnh quỷ trảo công kích.

Lăng Ba Nhất Yến khí định thần nhàn, chân không động, thân không xê dịch, cổ tay hữu hơi xoay, bảo kiếm sử chiêu “Vụ Mê Vân Phong”, kiếm hoa đóa đóa bảo hộ thân mình. “Keng” một tiếng, binh khí của đại hán văng đi.

Đại hán thấy kiếm của nàng chém vào sắt như chém bùn, không dám công tiếp, phải lui về nguyên vị.

Đồng thời từ hướng Tây nam thuộc quẻ Khôn, hắc y nhân cũng vung Sách Mệnh quỷ trảo sử chiêu “Hoàng Long Phát Vãn” như chùm móc câu chụp xuống đầu Lăng Ba Nhất Yến.

Keng! Bảo kiếm của nàng đánh văng quỷ trảo, mũi kiếm đã chỉ ngay tới huyệt “Thái Dương” của đối phương hóa chiêu, xuất chiêu quá nhanh, khỏi phải bàn.

Bỗng sau lưng có tiếng quát :

- Nữ sát tinh, tiếp chiêu!

Từ phía Đông bắc thuộc quẻ Cấn, một hắc y nhân vung quỷ trảo sử hai chiêu “Phàn Hoa Chỉ Liễu” và “Ô Vân Thác Nguyệt” công kích thượng và hạ bàn.

- Biến!

Lăng Ba Nhất Yến xoay kiếm sử chiêu “Phong Tảo Hà Diệp”, đảo người phản kích, chợt một tiếng quát lớn, hắc y nhân từ phía Đông bắc thuộc quẻ Tốn đã múa song quỷ trảo tiếp chiêu của nàng. Keng!

Keng! Cả song quỷ trảo cùng gãy đôi.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, một kiếm của Lăng Ba Nhất Yến liên tục phản kích, đánh lui bốn phương vị Càn Khôn Cấn Tốn, mấy người ở ngoài quan chiến đều rùng mình sởn gáy.

Bốn đại hán gấp gáp tiến công đều bị thoái lui, công thế tạm ngưng.

Lăng Ba Nhất Yến sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói :

- Vài chiêu tầm thường cũng đòi bày trận thế, chỉ khiến người ta chướng tai gai mắt.

Lời chưa dứt, bảo kiếm đã chuyển động, dải ngân quang loang loáng đến rợn người, cả tám hắc y nhân bất giác run sợ, thoái lui một bước.

Lăng Ba Nhất Yến chĩa mũi kiếm tấn công về phía chính nam thuộc quẻ Ly.

Hắc y nhân trấn giữ phương vị này thấy mũi kiếm tấn công tới trước ngực, biết kiếm pháp của đối phương cao minh, hơn nữa bảo kiếm lại cực kỳ sắc bén nên không dám tiếp chiêu, vội nhảy lùi hơn ba trượng.

Một bước nhảy lùi này khiến thế trận bị khuyết khẩu, Lăng Ba Nhất Yến định thừa cơ xông ra ngoài, nhưng trận đồ lập tức di chuyển, một hắc y nhân ở gần phương vị ấy đã bù vào chỗ khuyết.

Đồng thời, từ ba chính phương khác là phía chính đông thuộc Chấn, chính tây thuộc Đoài, chính bắc thuộc Khảm, ba hắc y nhân cùng công kích nàng từ hai bên tả hữu và từ phía sau.

Không đợi ba gã tới gần, Lăng Ba Nhất Yến dùng chân làm trụ, đề tụ một hơi chân khí ở Đan Điền, xoay tròn thân hình một vòng, bảo kiếm diễn chiêu “Bát Phương Phong Vũ Hội Trung Châu”, đây là kiếm thuật thượng thừa, hoàn toàn dựa vào chính khí huyền môn mà thi triển.

Ba hắc y nhân chưa từng gặp chiêu thức này, chỉ thấy kiếm quang loang loáng, mũi kiếm chưa đến, kiếm phong đã nhoáng đến thân mình, nào còn dám tiếp chiêu, đều vội vã nhảy lùi.

Một đường kiếm của Lăng Ba Nhất Yến gần như đã hóa giải thế trận Thái Cực. Chợt nghe Đường Chấn Anh kêu to :

- Lăng thư lưu tâm!

Chỉ nghe ào ào ù ù, mấy chục hắc y nhân cùng xông tới tấn công Lăng Ba Nhất Yến.

Nhưng động tác của nàng mau lẹ hơn, chưa để bọn chúng sáp tới gần, tay tả lia một lượt vô thanh vô hình, vô quang, vô sắc, tám cây châm “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh” đã phóng ra.

Huỳnh huỵch, huỳnh huỵch, tám hắc y nhân lập tức ngã quỵ, giãy giụa vài cái rồi bất động, hồn đã quy địa phủ.

Nữ sát tinh giết người như ma, chẳng hiểu bằng cách nào, tám hắc y nhân đã chết, cả bọn kinh hoàng, tiêu tan ý chí quyết đấu, hiện trường hóa thành hỗn loạn.

Lăng Ba Nhất Yến thừa cơ vung kiếm, chỉ thấy hàn quang loang loáng, chẳng khác gì mãnh hổ xông vào đàn dê, đầu rớt như rạ, kiếm đi tới đâu, máu phun ở đó. Trong thoáng chốc, hơn hai phần ba đám hắc y nhân đã tử thương, thây nằm la liệt trên bãi cỏ hẹp, máu loang lổ, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Lăng Ba Nhất Yến đang hăng máu sát nhân, bỗng nghe tiếng quát lớn phía sau :

- Con nha đầu chớ cao hứng làm càn, hãy xem ta lấy mạng ngươi. Tiếp chiêu!

Lời chưa dứt, một luồng chưởng phong mãnh liệt đã ập đến.

Lăng Ba Nhất Yến tràn ngang năm bước né tránh chưởng phong rồi mới quay người nhìn lại, thấy ở chỗ nàng vừa đứng đất cát với cỏ bốc lên mù mịt.

Vô Diện Mục Phương Uy không để nàng đứng yên chỗ đã phóng tiếp chưởng thứ hai.

Lăng Ba Nhất Yến lại búng mình vọt sang một bên nhẹ như cánh bướm.

Phương Uy thấy cả hai chưởng đều chưa chạm tới đối thủ thì cả giận, liền dồn hết sức bình sinh, hai tay cùng tung chưởng. Lần xuất thủ thứ ba này công lực mạnh gấp bội, ám kình tạo thành hai luồng khí lưu, thế như trường giang đại hải ập thẳng đến chỗ Lăng Ba Nhất Yến.

Nàng muốn tiêu phí chân lực của đối phương, nên không tiếp chiêu, dùng thức “Thái Thủy Đằng Không” nhún mình bật lên cao hơn ba trượng, động tác cực kỳ mau lẹ. Chỉ thấy hai luồng chưởng phong ào ào thổi phần phật vào ống quần của nàng.

Phương Uy phóng liền ba chưởng đều bị đối phương tránh thoát dễ dàng thì chột dạ, biết nàng quả thật lợi hại.

Nên biết Địa Sát bang sau lần bị Lăng Ba Nhất Yến hạ sát mười tám đệ tử ở Nhạc Dương lâu đã truyền lệnh cho các lộ phân bang truy nã, bắt sống Lăng Ba Nhất Yến đem về nộp cho Tổng bang chủ quy án. Đông Lộ bang chủ Phương Uy đương nhiên không phải ngoại lệ. Nhưng lần này hắn dẫn đệ tử tới Hoàng Sơn hoàn toàn không phải vì Lăng Ba Nhất Yến, huống hồ hắn đâu biết nàng đang ở vùng này, hắn đến là theo lệnh của Tổng bang chủ với một yếu vụ cơ mật là tìm cho ra Phi Phi cổ động.

Cũng là tình cờ run rủi thế nào khiến hắn gặp Lăng Ba Nhất Yến đang giao đấu với Âm Sơn Thiền

Nghi, có đệ tử của hắn biết mặt Lăng Ba Nhất Yến phi báo cho hắn biết. Thấy yếu phạm mà bổn bang đang truy nã suốt ba năm nay lại tình cờ gặp ở đây, đúng là dịp may chẳng tốn công tìm kiếm, hắn mới hạ lệnh bao vây.

Song, vì lần đầu gặp Lăng Ba Nhất Yến, trước chỉ nghe danh, chưa rõ nữ sát tinh tài cán thế nào, ỷ mình có lực lượng đông đảo nên hắn có ý khinh địch, nay qua ba chưởng vô công hiệu, hắn đã biết đối phương quá lợi hại.

Lại nói Lăng Ba Nhất Yến tung mình lên không chờ chưởng phong ào ào qua rồi liền cắm đầu lao xuống, hai tay chĩa kiếm theo thức "Đồng Tử Bái Phật", người như một dải cầu vồng trắng đâm bổ xuống đầu Phương Uy.

Phương Uy thấy vậy cả mừng, những tưởng phen này đối phương khó né tránh đòn của hắn, bèn đề tụ chân khí ở Đan Điền, gầm lên một tiếng, tay hữu sử chiêu "Thiên Vương Thác Tháp" nghênh đón thế lao xuống của Lăng Ba Nhất Yến.

Thế lăng không bổ xuống làm sao né tránh, Đường Chấn Anh thấy nàng nguy đến nơi, định vung Song luân tiếp cứu.

Bỗng thấy Lăng Ba Nhất Yến đang chúc đầu lao xuống lại ngóc lên như một con thiên nga bay xiên đi.

Đây chính là thuật "Phi Yên Vân Điều Thập Thất Phiên", một tuyệt kỹ thượng thừa trong phép khinh công mà Càn Khôn Nhất Mẫu truyền thụ cho nàng. Đương kim võ lâm chỉ e một hai cao thủ nắm được tuyệt kỹ này.

Thân pháp khinh linh của Lăng Ba Nhất Yến khiến mọi người ngây cả ra kinh dị.

Âm Sơn Thiền Nghi nghĩ thầm: "Nữ sát tinh tuổi còn nhỏ mà võ công nghệ nghiệp đã cao minh khôn lường, chỉ ít lâu nữa sẽ đến cảnh giới đăng phong tạo cực, khi đó hạng người như ta hết còn đất sống. Chi bằng nhân cơ hội này, hãy liên thủ với Vô Diện Mục Phương Uy mà kết liễu tính mạng nữ sát tinh, tránh hậu họa khó lường ngày sau".

Nghĩ vậy, bèn cất tiếng niệm Phật hiệu, rồi nói :

- Phương bang chủ thi triển toàn lực, bần tăng chẳng thể tọa thủ bàng quan. Xin giúp một tay!

Phương Uy ngoảnh sang gật đầu, lộ vẻ cảm kích, thấp giọng nói :

- "Âm Phong chưởng" tuyệt môn của đại sư phụ chính là lúc nên thi triển.

Đoạn hắn rút Sách Mệnh quỷ trảo ra cầm tay.

Lăng Ba Nhất Yến lúc này đã đáp xuống mặt đất, giơ kiếm chỉ hai gã, cười khẩy :

- Hai người định liên thủ tấn công nội tổ của các ngươi ư?

Thiền Nghi không nói không rằng, cười gằn mấy tiếng âm lãnh, người tinh mắt sẽ biết hắn đang ngầm vận khí hành công, tiếng cười chứa đầy sát cơ hiểm trá.

Vô Diện Mục Phương Uy cũng lặng thinh, ngưng thần điều tức, hai hố đen đen ở chỗ mắt lim dim, sắc diện ngưng trọng dị thường.

Khoảng một chục hắc y nhân đứng sau Phương Uy, ai nấy dùng binh khí bảo hộ thân thể, mặt chằm chằm quan sát Lăng Ba Nhất Yến, vẻ kinh hãi bất động.

Lúc này trên bãi cỏ trong thung lũng, ngoại trừ tiếng gió vi vu, không khí trầm tịch vô cùng căng thẳng, khiến người ta như nghẹt thở vì tử khí, song ai nấy đều vô cùng khẩn trương, trống ngực đập thình thịch, máu chảy rần rật trong huyết mạch.

Đây là lúc lặng gió trước khi bão tố nổi lên, hỏa diệm sơn sắp nổ tung phun lửa.

Tử Vi cô nương ngồi trên cỏ cách ngoài hai trượng, vẻ mặt nghiêm nghị, Thần Địch đặt ngang môi, Đường Chấn Anh đặt Song luân trước ngực hình chữ thập, đứng bên Tử Vi, tùy thời xuất thủ. Cả hai cùng lo cho Lăng Ba Nhất Yến.

Hà Vũ Hoàn bỗng lướt tới bên Lăng Ba Nhất Yến, dùng phép truyền âm nhập mật, nói :

- Thiền Nghi và Phương Uy đều là hàng ma đầu hữu danh trong giang hồ, âm hiểm tàn độc vô cùng. Cô nương thân cô thế cô, phải rất cẩn thận. Bất quá nếu cô nương chịu đi theo ta, Hà mỗ này sẵn sàng coi Âm Sơn phái và Địa Sát bang như cừu nhân mà giúp cô nương hạ sát bọn chúng.

Lăng Ba Nhất Yến quát :

- Lui ra!

Đoạn vung tay phóng một chưởng về phía Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn là kẻ tâm cơ, miệng nói vậy, nhưng vẫn lưu tâm đề phòng, thấy nàng phóng chưởng, y liền vung Xà Cốt tiên ba mươi sáu đốt bảo hộ châu thân, thoái lui ngoài ba trượng.

Thiền Nghi hòa thượng đã vận khí xong, tuy không nghe rõ Hà Vũ Hoàn nói gì với Lăng Ba Nhất Yến, song có thể đoán biết liền cười nhạt, nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Hà lão đệ, lần này đã lộ chân tướng rồi đó.

Hà Vũ Hoàn cười tỉnh bơ đáp :

- Xưa nay chẳng có việc gì cố định, chỉ những kẻ tầm thường mới bận tâm đến hai chữ thủy chung.

Đường Chấn Anh sớm đã gai mắt nhìn Hà Vũ Hoàn. Hắn thoạt tiên bắt cóc Vi muội, nay lại định sàm sỡ với Lăng Ba Nhất Yến, làm sao chàng chịu nổi? Chàng vung Song luân xông tới, nhưng được vài bước lại lui về.

Tử Vi thấy chàng hành động bất định, biết chàng lo cho mình, bèn giục :

- Anh ca ca cứ đi giúp Lăng thư, muội không sao đâu.

Đường Chấn Anh đáp :

- Vi muội thụ thương, lỡ gặp bất trắc thì huynh còn mặt mũi nào mà gặp mẫu thân?

- Lăng thư thế cô, Anh ca ca cần hiệp trợ.

- Huynh muốn bảo Lăng thư đến đây, cả ba chúng ta cùng cự địch.

Bỗng thấy Phương Uy giơ tay, hơn một chục đại hán lập tức từ sau lưng ùa ra vây tròn Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh chưa biết nên làm thế nào, Lăng Ba Nhất Yến chợt quay về phía chàng và Tử Vi, ngửa bàn tay đưa nhẹ lên, Tử Vi hiểu ý, lập tức thổi địch, một âm thanh phát ra như tiếng xé vải.

Thiền Nghi vung tay tả, chẳng nói chẳng rằng, phóng ra “Âm Phong chưởng”.

Lăng Ba Nhất Yến thấy tứ phía địch nhân cùng xuất thủ, thì chẳng chút ngạc nhiên, khẽ nhún mình thì thân hình đã như mũi tên rời dây cung, vọt lên cao hàng chục trượng.

“Âm Phong chưởng” thế như sấm sét phá vỡ núi băng, gió lạnh cuồn cuộn, hàn khí thấu xương, khiến mọi người hiện diện đều rét run.

Lăng Ba Nhất Yến ở tít trên cao, muốn thoát đi thì dễ như trở bàn tay, nhưng nàng lo cho Đường Chấn Anh và Tử Vi bị “Âm Phong chưởng” tập kích, liền buông mình đáp xuống.

Nói thì chậm, sự việc xảy ra mau lẹ, Thiền Nghi sắp thu hồi chưởng thế, đã thấy kiếm của Lăng Ba Nhất Yến công tới trước ngực.

Thiền Nghi hoảng hốt vội phất hai tay áo sử chiêu “Bạch Hạc Lượn Xí”, hất ra một luồng kình phong, thân hình lùi về phía sau.

Lăng Ba Nhất Yến mượn thế đẩy của luồng kình phong đó, xoay người sang một bên mà tấn công Phương Uy. Bảo kiếm sử chiêu “Phi Bộc Nộ Triều” chụp xuống đầu hắn.

Phương Uy hừ một tiếng, giơ xéo quỷ trảo theo chiêu “Xảo Đa Thiên Môn”. Choang! Kiếm trảo đập vào nhau, lửa tóe như đom đóm. Lăng Ba Nhất Yến mượn lực phản chấn lại vọt lên cao, đoạn xoay người sử chiêu “Hồi Phong Khước Nguyệt” mà đâm kiếm tới huyệt “Huyền Cơ” của Thiền Nghi hòa thượng.

Thiền Nghi trượt sang bên tránh mũi kiếm, vươn tay tả búng ra năm ngón, năm luồng hàn phong vụt tới ba đại yếu huyệt “Tương Đài”, “Đan Điền”, “Trung Cực” của đối phương, đồng thời tay tả chộp tới “Thốn Quan” mạch của nàng với ý đồ đoạt kiếm.

Lăng Ba Nhất Yến há thuộc hạng tầm thường, nàng không chút hoảng hốt, quạt ống tay áo hóa giải luồng âm phong của Thiền Nghi, liền đó sử chiêu “Lăng Lý Trảm Giao”, kiếm quang chém nhanh song thủ của hòa thượng.

Thần hình nàng vẫn lơ lửng trên không trung mà xuất chiêu cực lẹ, biến chiêu thần tốc hết chỗ nói.

Thiền Nghi không dám chần chừ, vội dùng thức “Quan Song Thôi Nguyệt” thoái lui năm bước.

Lăng Ba Nhất Yến định truy đuổi, Phương Uy đã múa song trảo sử chiêu “Phi Phát Tồi Chung” chụp tới đầu nàng. Nàng xoay cổ tay, sử chiêu “Thánh Kiếm Phi Sương” đón song trảo.

Phương Uy biết bảo kiếm là binh khí phi phàm, vội thu trảo thoái lui một bước.

Lúc này Thất Khổng thần địch đã phát huy hết uy lực của nó, chỉ nghe khúc nhạc ai oán não lòng, bi thương thống thiết, chính là kỳ khúc Hàn Giang thê lương cực độ, khiến người nghe như đứt từng khúc ruột, tan nát cõi lòng, rời rã tứ chi, nhất là những hắc y nhân công lực còn thua kém, ai nấy cúi đầu xuôi tay, lệ ứa đôi hàng, ngơ ngẩn cả người, đừng nói giao chiến, ngay mình đang đứng ở đâu họ cũng mơ hồ không rõ. Đúng là tình trạng thất hồn lạc phách, đờ đẫn ngây dại.

Hà Vũ Hoàn nghe tiếng địch càng thổi càng lâm ly bi thiết thì lòng dạ rối bời, vội định thần, chợt nghĩ tại sao không nhân cơ hội này mà cướp lấy thiếu nữ thổi địch mang đi cho thỏa tâm nguyện.

Nghĩ vậy, y ngưng thần điều tức để tiếng địch không thâm nhập vào người, đoạn búng mình sấn tới chỗ Đường Tử Vi.

Đường Chấn Anh đang quan sát Lăng thư đại chiến với hai gã ma đầu, cuộc đấu tới giai đoạn khẩn yếu, chợt nghe tiếng gió nhẹ thoảng, quay sang thấy một bóng người, chẳng cần biết là ai, chàng lập tức vung Song luân chặn lại.

Hà Vũ Hoàn phóng Xà Cốt tiên tấn công chàng.

Nhật Nguyệt song luân sử tuyệt chiêu, Xà Cốt tiên dùng kỳ thức, tuyệt chiêu kỳ thức đối địch nhau, keng keng, Xà Cốt tiên đã quấn lấy Nguyệt luân.

Đường Chấn Anh trầm tay tả, vận khí giật mạnh Nguyệt luân về phía mình, hy vọng buộc đối phương phải buông tay.

Hà Vũ Hoàn mượn thế kéo của Đường Chấn Anh, sấn tới, tay tả phóng chưởng "Kim Ấn Phục Ma" tới trước mặt chàng.

Đường Chấn Anh phạt ngang Nhật luân theo thức "Nghênh Phong Đoạn Thảo" chém vào cổ tay của đối phương.

Hà Vũ Hoàn rụt tay về, nhưng không thoái lui, tung chân hữu đá tới Đan Điền cực nhanh.

Đường Chấn Anh xoay cổ tay, dùng chiêu "Phụng Hoàng Đơn Triển Xí", chặt xuống chân đối phương.

Hà Vũ Hoàn rụt chân về, tay hữu quật Xà Cốt tiên tới mặt chàng, như thể giao long quái mãng.

Hai người cùng sử tuyệt chiêu độc thủ, trong thoáng chốc đã giao đấu hơn hai chục hiệp cận chiến, chỉ cần sơ hở một chút, ắt dễ tử thương, thật vô cùng khẩn trương, nguy hiểm.

Tử Vi ngồi gần giật mình thon thót. Nàng chỉ hận chân bị thương, không thể trợ chiến cho Anh ca ca. Thế là nàng lấy hơi thổi địch. Tiếng địch đột ngột cất lên như gió táp mưa sa, khiến người hồn tán phách phi.

Tử Vi lo cho Anh ca ca đang cận chiến nguy hiểm, nên dùng tiếng địch để cho họ từ cận chiến chuyển sang viễn chiến, đề phòng bất trắc.

Trước tiếng địch đầy uy thế, Đường Chấn Anh và Hà Vũ Hoàn không hẹn mà cùng lùi ra xa hơn trước. Để tránh thụ thương vì tiếng địch, Đường Chấn Anh bất giác đập Song luân vào nhau, phát ra Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh.

Hà Vũ Hoàn bị thất thế nặng. Nguyên Xà Cốt tiên của hắn còn quấn vào Nguyệt luân, nay luân thanh như sóng điện truyền qua Xà Cốt tiên mà đánh vào tay hữu của hắn. Hắn cảm thấy nửa người tê dại, tâm thần chấn động, khí huyết nhộn nhạo, may mà nội công thâm hậu, vội ngưng khí bế tức.

Đường Chấn Anh giật mạnh Nguyệt luân với ý đồ dứt Xà Cốt tiên khỏi tay đối phương. Nhưng Hà Vũ Hoàn chẳng phải hạng tầm thường, đâu chịu để tuột mất binh khí, nghiến răng dốc toàn lực giằng lại thật mạnh, vừa để thu hồi ngọn tiên, vừa hy vọng quật ngã đối phương.

Nếu lúc bình thường không được luân thanh và địch âm tương trợ, Đường Chấn Anh thực khó

đương đầu, nhưng hiện tại đã thành thế ngang ngửa, bên tám lạng, kẻ nửa cân.

Cả hai dốc lực kéo về phía mình, nhưng không thắng nổi đối phương, thế là Xà Cốt tiên và Nguyệt luân vẫn móc vào nhau, chẳng thể phân khai. Mặt cả hai đã lấm tấm mồ hôi, quả tốn nhiều chân lực.

Tử Vi thấy vậy cả kinh, nghĩ rằng nếu kéo dài, tất sẽ là lưỡng bại câu thương, bèn bất chấp thương thế, nghiến răng đứng dậy, sử chiêu “Thần Tiễn Xuyên Trướng” trong “Thần Khúc Cửu Phiên” tấn công Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn không ngờ nàng thụ thương mà lại có thể bất ngờ đột kích hắn như thế, vội trượt ngang né tránh, may mà cây Thất Khổng thần địch chỉ làm rách một mảnh áo.

Đường Chấn Anh quát :

- Còn chưa chịu buông tay?

Đoạn giật mạnh Nguyệt luân về phía mình. Chợt nghe Tử Vi rên lên một tiếng đau đớn và ngồi phịch xuống đất.

Hà Vũ Hoàn bị giật mạnh trong lúc trượt ngang, hai chân không trụ nổi, người chúi hẳn về phía trước. Đường Chấn Anh vội nhân đó gỡ ngọn Xà Cốt tiên ra khỏi Nguyệt luân mà đảo người dạt đi, động tác khéo léo, thần tốc dị thường, khiến đối phương thầm thán phục.

Đám hắc y nhân vốn bị đờ đẫn vì tiếng địch, lúc này đã tỉnh lại, cùng vung quỷ trảo công tới chỗ Tử Vi. Đường Chấn Anh liền bỏ mặc Hà Vũ Hoàn, quay về giải cứu cho Vi muội. Nhưng Hà Vũ Hoàn đâu chịu buông tha, hắn vung Xà Cốt tiên tấn công chàng.

Đường Tử Vi thấy hàng chục quỷ trảo công kích, không hề rối trí, vội múa Thất Khổng thần địch bảo hộ châu thân, phong vũ bất thấu. Nhưng đám hắc y nhân quá đông, sau vài chiêu nàng đã lâm vào tình thế nguy kịch.

Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy rất lo lắng, nhìn sang chỗ Đường Chấn Anh, xem ra chàng cũng khó bề địch nổi Hà Vũ Hoàn, nàng bèn vung kiếm muốn rời khỏi cuộc giao chiến với hai gã ma đầu.

Vô Diện Mục Phương Uy quát :

- Nữ sát tinh, đừng hòng tẩu thoát!

Đoạn vung song trảo tấn công thượng và trung bàn của nàng. Âm Sơn Thiền Nghi cũng phóng mười ngón tay tập kích các huyệt đạo của nàng.

Nàng cả giận xoay tay quét kiếm, bức dạt đối phương, rồi búng mình vọt tới chỗ Tử Vi. Nếu chậm

một bước, chỉ e Vi muội đã tử thương tại trận.

Ngay lúc ấy, nàng chỉ thấy đám hắc y nhân đang vây tròn công kích Vi muội bị văng đi cả như những trái bóng. Một người vụt đến ôm lấy Tử Vi vào lòng. Nhìn kỹ, thì ra người ấy chẳng phải ai khác, mà chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ, liền đó có người khác nói :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Nữ thí chủ mạnh giỏi chứ?

Thanh âm vang vọng như tiếng chuông trong cổ tự.

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh lại. Ồ, một lão hòa thượng đã đứng phía sau lưng nàng từ lúc nào.

Lão hòa thượng lông mày dài như cước, nhưng diện mạo như đồng tử, mục quang sáng rực kia chính là Tuệ Viễn thiền sư, sư đệ của phương trượng Phật Âm tự Hoàng Sơn, ngoại hiệu Bích Nhãn Kim Tinh Phật. Đằng sau Bích Nhãn Kim Tinh Phật có mười tám đệ tử được võ lâm tặng cho mỹ danh “Thập Bát La Hán”, đứng thành hình chữ nhất.

Mười tám vị La Hán thấy sư thúc Tuệ Viễn thiền sư hỏi thăm Lăng Ba Nhất Yến như vậy, liền chắp hai tay trước ngực, vẻ mặt trang nghiêm, khiến người ngoài nhìn vào đều bất giác kính phục.

Lăng Ba Nhất Yến vội đáp lễ, nói :

- Lão thiền sư bao năm không rời Phiêu Phù Lư, hôm nay đích thân dẫn Thập Bát La Hán của quý tự tới đây, có phải là muốn...

Vừa nói đến chữ “muốn” bỗng nghe có tiếng gọi của Tang Bác Cổ :

- Tiểu oa nhi tới đây!

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh về phía lão nhân, thấy Hà Vũ Hoàn đã khôn ngoan ngưng chiến và cắm đầu chạy đi như tên bắn. Đường Chấn Anh thì lướt tới bên lão nhân đang ôm Vi muội. Tang Bác Cổ bèn trao Tử Vi cho chàng và nói :

- Để lão phu trị hai tên ma đầu kia cho!

Đoạn Tang Bác Cổ quay sang phía Thiền Nghi và Phương Uy quát to :

- Địa Sát bang và Âm Sơn đầu đà, các ngươi toàn là bọn đạo trích, ta phải cho các ngươi chút kiến thức.

Lăng Ba Nhất Yến vung kiếm sử chiêu “Phi Phùng Điện Chuyển” xông vào đám hắc y nhân.

Thiền Nghi thấy Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đến trợ chiến cho đối phương, nếu lúc này không

mau tìm đường tẩu thoát, ắt lành ít dữ nhiều, liền nói với Phương Uy :

- Phương bang chủ, hôm nay chúng ta tạm tha chết cho nữ sát tinh, để ả sống thêm ít lâu, vài ngày nữa chúng ta đến lấy mạng cũng chưa muộn.

Đoạn hắn chạy vọt đi.

Vô Diện Mục Phương Uy cả kinh, cũng cắm đầu tháo chạy, vì hắn biết Tang Bác Cổ võ công cao minh, ghét ác như cừu, ít khi tha chết cho kẻ tà phái.

Tang Bác Cổ chỉ quát vậy, chứ không truy đuổi hai tên ma đầu. Chỉ tội nghiệp cho bọn hắc y nhân đệ tử, trong thoáng chốc đã bị Lăng Ba Nhất Yến hạ sát không còn một tên.

Hàng loạt tiếng niệm Phật hiệu vang lên, nghe thật bi ai. Bích Nhãn Kim Tinh Phật chắp tay trước ngực, quay mình bốn phía từ từ nhìn tử thi la liệt, rồi nói với Lăng Ba Nhất Yến :

- Đức Phật từ bi, nữ thí chủ lại phạm sát giới...

Tang Bác Cổ cười ha hả, ngắt lời :

- Trước mặt nữ sát tinh mà lão hòa thượng cứ điềm nhiên niệm Phật hiệu như người trong mơ...

Bích Nhãn Kim Tinh Phật nói :

- Đức Phật thương hết thảy chúng sinh, nào có phân biệt mọi người!

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười hỏi :

- Lão thiền sư còn chưa hồi đáp câu hỏi ban nãy của vãn bối.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật nói :

- Bần tăng dẫn mười tám đệ tử đi phá thạch thất để cứu Chưởng môn của tệ phái cùng lệnh sư...

Lăng Ba Nhất Yến vội hỏi :

- Không biết lão thiền sư quyết định như vậy từ khi nào?

- Vừa quyết định cách đây chưa đầy hai giờ.

- Vì sao lại có quyết định đột ngột như thế?

- Điều này...

Bích Nhãn Kim Tinh Phật quay sang nhìn Tang Bác Cổ, rồi mới nói tiếp :

- Bần tăng sau khi gặp được Vạn Sự Thông mới có quyết định như vậy.

Đường Chấn Anh nghe hai người nói chuyện thì rất đỗi ngạc nhiên: “Thì ra Lăng thư thư đã quen biết Tuệ Viễn thiền sư từ trước, tại sao hôm mình mới đến Hoàng Sơn, vào bái kiến Tuệ Viễn ở Phiêu Phù Lư, thiền sư chẳng cho mình hay biết?”

Bích Nhãn Kim Tinh Phật hỏi :

- Việc làm này của bần tăng, chẳng lẽ nữ thí chủ không tán thành?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Cứu sư phụ của vãn bối và quý Chưởng môn là phận sự của vãn bối, lẽ nào không tán thành, có điều là...

Bích Nhãn Kim Tinh Phật ngạc nhiên :

- Có điều sao?

Lăng Ba Nhất Yến do dự, đáp :

- Có điều là việc đại phá thạch thất kia, vãn bối thỉnh lão thiền sư lui lại một vài ngày, chờ vãn bối trở về Tùng Trúc trang, trở lại rồi hãy tấn công.

Mọi người tại hiện trường không hiểu ý nàng, mấy chục cặp mắt đều nhìn nàng, lộ vẻ ngạc nhiên. Bích Nhãn Kim Tinh Phật hỏi :

- Tại sao?

Đôi mắt lão thiền sư phóng ra một đạo hàn quang ghê sợ.

Lăng Ba Nhất Yến mấp máy môi hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật lại hỏi :

- Nữ thí chủ có điều gì khó nói chăng?

Bị hỏi dồn, Lăng Ba Nhất Yến càng thêm bối rối và bẽn lẽn.

Bích Nhãn Kim Tinh Phật quay sang nhìn Tang Bác Cổ, vẻ khó hiểu.

Tang Bác Cổ không hổ với ngoại hiệu Vạn Sự Thông, lão soi mói nhìn Lăng Ba Nhất Yến một

hồi, đoạn ngoắc tay vẫy Đường Chấn Anh :

- Tiểu oa nhi, lại đây!

Đường Chấn Anh ẵm Tử Vi bước lại, Tang Bác Cổ ghé sát tai chàng, lầm rầm nói mấy câu.

Tử Vi nghển đầu lên, nhưng không nghe lão nhân nói gì.

- Ngươi mau qua hỏi Lăng thư của ngươi coi.

Tử vi thấy Anh ca ca đỏ mặt, không giấu nổi vẻ bẽn lẽn, thì càng kỳ quái, mắt chớp chớp thầm dự đoán.

Đường Chấn Anh lắc lắc đầu, đáp lời Tang Bác Cổ :

- Làm sao có thể mở miệng hỏi chuyện đó... Vãn bối chịu thôi.

Tang Bác Cổ cười bí hiểm :

- Có gì mà ngại. Chuyện này chỉ ngươi mới hỏi được thôi.

Đoạn lão ẵm lấy Đường Tử Vi và đẩy Đường Chấn Anh ra. Cú đẩy này vừa vặn hất chàng đến sát bên cạnh Lăng Ba Nhất Yến. Nàng bị bất ngờ, vội đưa tay giữ chàng lại. Chàng tiện thể hỏi nhỏ :

- Này... này... này...

Chàng cứ ấp a ấp úng một hồi, toát cả mồ hôi mà vẫn không hỏi nổi.

Lăng Ba Nhất Yến thấy buồn cười, giục :

- Này cái gì, sao Anh đệ đệ không nói ra đi?

- Ta muốn hỏi Lăng thư một điều này...

- Hỏi gì thì nói luôn đi, sao cứ ấp úng mãi vậy?

- Ta muốn hỏi, Lăng thư quay về Tùng Trúc trang có phải để lấy cái món...

Nói đến đây, chàng lại cứng lưỡi, phải nhắm mắt lại, mới tiếp được :

- Hàn Sương Giải Dục Hương...

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ chàng lại đoán trúng ý định của mình thì bất giác đỏ mặt, dùng Truyền Âm Nhập Mật trả lời :

- Anh đệ hỏi để làm gì?

Đường Chấn Anh ngập ngừng :

- Chẳng phải hai ta đã...

Chàng định nói “đã giải quyết việc đó ở dưới vực”... nhưng không tiện, liền nói chệch đi :

- Không cần dùng đến thứ giải dược ấy?

Lăng Ba Nhất Yến nghe vậy thì càng thẹn thùng, lườm chàng một cái thật dài.

Thái độ của nàng không lọt qua mắt Tang Bác Cổ, lão phá lên cười ha hả.

Lăng Ba Nhất Yến không chịu nổi tiếng cười đó, liền búng người vọt đi cực nhanh, từ ngoài xa nói vọng lại :

- Hẹn ngày mai gặp lại ở Phật Âm tự.

* * * * *

Trời đã chính Ngọ, Bích Nhãn Kim Tinh Phật cùng Thập Bát La Hán, Tang Bác Cổ và huynh muội Đường Chấn Anh, cả thảy hơn hai mươi người, cùng về Phật Âm tự.

Đường Chấn Anh hỏi dồn dập :

- Vì sao Chưởng môn Phật Âm tự là Thiên Ngoại Cô Tăng lại bị giam cầm ở thạch thất nọ? Nghe các vị nói vừa rồi, mới biết Thiên Ngoại Cô Tăng bị giam cầm ở đó đã lâu, vì sao Tuệ Viễn thiền sư để đến hôm nay mới quyết định đi cứu?

Tang Bác Cổ biết đến đâu giải đáp đến đó, huynh muội Đường Chấn Anh mới minh bạch rằng mối bất hòa giữa Phật Âm tự với Mai Chưởng Tản Nhân là do Càn Khôn Nhất Mẫu mà ra.

Khi Thiên Ngoại Cô Tăng nghe tin Càn Khôn Nhất Mẫu bị Mai Chưởng Tản Nhân giam vào thạch thất thì phẫn nộ, đích thân đến lý luận với Mai Chưởng Tản Nhân. Hắn ỷ thế đông người, lừa Thiên Ngoại Cô Tăng vào thạch thất, bảo là để thương lượng, song lại nhốt ngay lão phương trượng trong đó.

Phật Âm tự thấy lão phương trượng không trở về, liền kéo quần tăng đến Siêu Thiên phong chuẩn bị đại phá thạch thất để giải cứu, nhưng Thiên Ngoại Cô Tăng lại quát bảo đệ tử phải rút về. Quần tăng không dám trái lời Chưởng môn.

Tại sao Thiên Ngoại Cô Tăng xử sự như vậy?

Điều này có hai lý do: Thứ nhất, Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu bị trói bằng Hải Đệ Ti La là thứ dây kiên cố phi thường. Mai Chưởng Tản Nhân còn dùng Phật môn Bát Nhã Chỉ để ngưng kết đầu dây, khiến người khác hết bề giải cứu. Hải Đệ Ti La siết sâu vào da thịt, thâm nhập gân cốt, phi "Mặc Ngư Nhẫn Đao" không gì loại trừ được loại dây trói đó.

Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu đều biết rằng nếu không tìm được Mặc Ngư Nhẫn thì dù có thể thoát khỏi thạch thất, tứ chi vẫn không thể tự do, ngược lại sẽ khiến Mai Chưởng Tản Nhân tìm cách truy sát, như thế phải có nhiều người bảo vệ cho Cô Tăng và Nhất Mẫu. Mà Phật Âm tự chỉ có một mình Bích Nhãn Kim Tinh Phật là đủ sức đối diện với Mai Chưởng Tản Nhân. Thắng được hắn còn khá, nếu thua, các đệ tử của Phật Âm tự tất sẽ bị hắn tận diệt.

Thứ hai, nghĩ đến Lăng Ba Nhất Yến đã bị Mai Chưởng Tản Nhân chế ngự bằng Hàn Sương Giải Dục Hương. Nếu phá thạch thất, đương nhiên Lăng Ba Nhất Yến phải bảo vệ Càn Khôn Nhất Mẫu, trở mặt với Mai Chưởng Tản Nhân, khi đó, không còn giải dược, nàng sẽ bị lửa dục thiêu đốt hết cứu.

Nếu không vì hai lý do trên thì Cô Tăng và Nhất Mẫu có thừa công lực để giết chết Thiên Niên Xà Mẫu mà thoát khỏi thạch thất. Cũng chính bởi lẽ đó mà gần ba năm nay, Phật Âm tự không dám vọng động khinh suất.

Vừa may tối qua Tuệ Viễn thiền sư tình cờ gặp Tang Bác Cổ, nghe lão nhân kể lại sự việc mấy ngày qua ở Hoàng Sơn.

Tuệ Viễn nghe nhắc đã tìm ra Phi Phi cổ động, trong động có Mặc Ngư là vật hy hữu thì mừng lắm, lại nghe Lăng Ba Nhất Yến dường như đã hiến thân cho Đường Chấn Anh, nhờ chàng thay Giả Dục Hương, nghĩa là đã có cách giải cứu, nay lại được Tang Bác Cổ trợ chiến, thì cho rằng thời cơ giải cứu Cô Tăng và Nhất Mẫu đã tới.

Thế là Tuệ Viễn thiền sư lập tức dần mười tám vị La Hán cùng Tang Bác Cổ thẳng tiến Siêu Thiên phong để đại phá thạch thất. Nhưng dọc đường nghe tiếng địch gấp gáp của Đường Tử Vi, Tang Bác Cổ đề nghị mọi người tìm đến thung lũng, vừa vặn giải cứu cho nàng.

Tuệ Viễn không thể hiểu rằng Mai Chưởng Tản Nhân đã tự tay chế "Tý Ngọ Túy Hỏa Dương" là thứ dược kích dục cực mạnh. Một khi uống thứ đó sẽ bị hại suốt đời, cứ cách một tuần dược lực phát tác một lần, tuần này vào giờ Ngọ, tuần sau vào giờ Tý (vì thế mà có tên Tý Ngọ Túy Hỏa Dương). Nếu không dùng "Hàn Sương Giải Dục Hương" cũng do Mai Chưởng Tản Nhân điều chế, sẽ bị lửa dục thiêu đốt mà chết.

Cho nên Lăng Ba Nhất Yến nghe Tuệ Viễn thiền sư bảo đi đại phá thạch thất để cứu Cô Tăng, Nhất Mẫu, liền nhớ đến giải dược đã hết, phải về gặp Mai Chưởng Tản Nhân xin vài lọ phòng sẵn, nếu không ắt phải nhờ đến Đường Chấn Anh, song hai người chưa thành phu thê chính thức, thật không tiện một chút nào, đôi bên chẳng thể xa cách nhau quá một tuần, thật không ra thể thống gì. Thành thử

nàng đề nghị Tuệ Viễn thiền sư lui lại một hai ngày.

Chừng một giờ sau, nàng về đến Tùng Trúc trang. Nàng tắm rửa thay y phục, rồi sang phòng mẫu thân, vừa hay gặp bữa ăn. Vừa ăn, nàng vừa kể cho mẫu thân nghe toàn bộ câu chuyện gặp Đường Chấn Anh hai ngày qua.

Bạch phu nhân thấy nữ nhi của mình đã gặp được hôn phu Đường Chấn Anh thì vô cùng mừng rỡ, bảo Lăng Ba Nhất Yến sang báo cho muội muội của bà biết để an tâm.

Lăng Ba Nhất Yến sang phòng của di mẫu, sau khi vấn an, liền kể lại việc gặp Anh đệ đệ và Vi muội muội. Đường phu nhân sau khi được tin Anh nhi giao đấu với Kiệt nhi đã biến đi mất, còn Vi nhi thì bị hun chết trong sơn động, đang vô cùng buồn bã, ăn uống chẳng thiết. Một mặt sai Kiệt nhi và Bạch Thu Hồng đi kiếm Anh nhi, còn mình thì ngồi ngơ ngẩn trong phòng suốt ngày rầu rĩ. Nay nghe Lăng Ba Nhất Yến thuật chuyện, thì lập tức hoan hỷ cực độ, bảo nàng mau tìm cách cho gia đình sớm đoàn tụ.

Lăng Ba Nhất Yến vâng dạ lui ra, đi sang chỗ Mai Chưởng Tản Nhân để lấy giải dược.

Mai Chưởng Tản Nhân đang đi tản bộ trong lầu trúc, thấy Lăng Ba Nhất Yến tới liền dừng bước, nhìn nàng soi mói, trông nàng hai má ửng hồng, nhan sắc diễm lệ, vẻ mặt tươi tắn, thì bất giác nghĩ: “Ba ngày nay không gặp ả, tại sao ả lại vui vẻ thế này? Không chừng đã có chuyện gì...”.

Hắn sinh nghi, nhưng vờ mỉm cười hỏi :

- Ta đang tìm cô nương, không biết hai ngày qua cô nương đi đâu vậy?

Lăng Ba Nhất Yến sớm chờ câu hỏi này của hắn, bèn đáp :

- Tiểu nữ truy tìm tông tích của đệ tử phái Nga Mi. Các hạ tìm tiểu nữ làm gì?

Mai Chưởng Tản Nhân nói :

- Ta muốn cô nương giết một trăm đệ tử phái Nga Mi, hiện tại cô nương mới chỉ hạ sát mười tám đứa, chẳng lẽ cô nương đã quên lời hứa ba năm trước?

Lăng Ba Nhất Yến thầm nguyền rủa hắn, nhưng không lộ ra sắc mặt, chỉ chìa tay nói :

- Đưa đây!

Mai Chưởng Tản Nhân hỏi :

- Đưa cái gì?

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt lại đáp :

- Hàn Sương Giải Dục Hương.

Mai Chưởng Tản Nhân hơi ngạc nhiên, hỏi :

- Sao chóng hết thế, còn mấy ngày nữa kia mà?

Lăng Ba Nhất Yến đáp gọn lỏn :

- Bị mất rồi!

Mai Chưởng Tản Nhân tỏ vẻ nghi ngờ :

- Mất là thế nào?

Lăng Ba Nhất Yến nghe hắn truy vấn thì cả giận, nhưng muốn lấy được giải dược thì phải mềm mỏng :

- Thì bị rớt mất, chứ ai dùng nhiều thứ quỷ dược ấy làm gì?

Mai Chưởng Tản Nhân hỏi, vẻ bình thản :

- Bị mất khi nào?

Lăng Ba Nhất Yến đang sốt ruột, chẳng suy nghĩ kỹ, trả lời luôn :

- Hôm kia.

Mai Chưởng Tản Nhân nghe nàng trả lời thì nhẩm tính, rồi cười thầm: “Đúng là giấu đầu hở đuôi, cô nương ơi, rõ ràng hôm qua là ngày lên cơn ham dục, ngươi đánh mất giải dược hôm kia, tại sao lại tươi hơn hớn thế này? Ắt là ngươi đã hiến thân cho kẻ khác rồi. Hừ, kẻ khác đã được hưởng, thì ta cần gì phải suy tính chần chừ...”

Hắn ngước nhìn Lăng Ba Nhất Yến, thấy nàng tươi như hoa, thân hình nổi rõ từng đường nét trong bộ y phục con nhà võ, toát ra vẻ khêu gợi và hấp dẫn cùng cực.

Mai Chưởng Tản Nhân vốn là kẻ ham mê nữ sắc, từng thèm khát nàng thiếu nữ diễm lệ này từ lâu, nay chẳng khác gì kẻ đói lâu ngày ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, nên muốn ăn lấy ăn để một bữa cho thỏa chí.

Hắn bèn nói :

- Cô nương hãy ngồi chờ một chút, để ta đi lấy giải dược...

Đoạn hắn vén rèm, bước vào gian trong.

Lăng Ba Nhất Yến không chút nghi ngờ, ngồi xuống trường kỷ chờ hắn. Lát sau hắn bước ra, tay cầm một nén nhang, dịu dàng nói :

- Cuối hạ đầu thu ở chốn sơn lâm rất dễ bị cảm mạo, ta mới chế được thứ nhang chống cảm mạo này rất hữu hiệu trong việc phòng cảm mạo, cô nương thử ngửi xem khí vị của nó có thơm không.

Đoạn hắn chìa cây nhang lại gần mặt nàng.

Lăng Ba Nhất Yến đưa mắt nhìn cây nhang đang bốc khói, bỗng cảm thấy một mùi dị hương nồng xộc vào mũi. Vừa hít phải mùi hương, lập tức tứ chi bủn rủn, nàng hoảng sợ, biết là bị hắn lừa gạt, định đứng dậy, nhưng lực đã bất tòng tâm.

Mai Chưởng Tản Nhân xáp lại, cười hì hì, giơ tay điểm ngay Ma huyệt, khiến nàng hết cựa quậy.

Hắn thấy mỹ nữ nằm trong tay hắn thì lập tức lửa dục bốc lên bừng bừng. Vội bế nàng mang vào gian trong và đóng sập các cửa sổ lại.

Đúng lúc ấy, bên ngoài lầu trúc xuất hiện hai thiếu niên anh tuấn, chính là Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt.

Họ đang định vén rèm bước vào, thì bị một tỳ nữ nháy nháy mắt tinh quái, đưa tay lên môi ra hiệu im lặng.

Hai chàng ngạc nhiên, kéo tỳ nữ sang một bên thấp giọng hỏi chuyện gì, ban đầu tỳ nữ không chịu nói, sau bị truy vấn bèn đáp :

- Cô nương Lăng Ba Nhất Yến bị Trang chủ kéo vào gian trong...

Nói đoạn đỏ mặt, quay người định đi.

Đường Chấn Kiệt còn ít tuổi, chưa hiểu chuyện nam nữ lắm, thấy tỳ nữ úp úp mở mở, liền ngăn lại.

- Kéo vào gian trong làm gì, sao không nói ra đi?

Tỳ nữ cười :

- Làm gì mà không biết ư, còn hỏi vặn...

Đoạn vùng chạy đi.

Bạch Thu Hồng đã hiểu, vội nói “hỏng rồi!”, đoạn ghé tai Đường Chấn Kiệt lẩm bẩm mấy câu, thế

là hai chàng khẩn trương hẳn lên.

Nguyên hai chàng mới được Bạch phu nhân và Đường phu nhân nói cho biết quan hệ với Lăng Ba Nhất Yến, một người phải gọi nàng là thân thư thư, một người phải gọi là biểu thư thư, hơn nữa còn là thân tẩu tẩu. Nay hai chàng vừa đi tìm Đường Chấn Anh và Tử Vi trở về, nghe bảo Lăng thư thư đã hồi trang, liền tìm tới đây để gặp nàng.

Thấy tỳ nữ bảo Lăng thư thư bị Lã Chí Viễn cưỡng gian, thì họ lo sợ toát mồ hôi, định xông ngay vào cứu, song lại nghĩ công lực của Lã Chí Viễn quá lợi hại, nếu công khai đối đầu với hắn thì chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, chẳng những không cứu được Lăng thư thư mà còn chuốc họa vào thân.

Thế là họ quyết định dùng mưu. Vù vù... hai chàng bay vọt lên mái nhà bên cạnh.

Lại nói Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn sau khi đóng chặt các cửa sổ, quay trở lại bên giường, nhìn đôi gò bồng đảo của Lăng Ba Nhất Yến phập phồng thì không nhịn được, một tay đặt xuống ngực nàng, tay kia xoa vuốt phần bụng dưới của nàng một hồi, đoạn vội vã cởi bỏ y phục của nàng.

Nhưng bộ võ phục nàng mặc bó chẽn vào người, lại đủ thứ dây buộc lằng nhằng, mà Mai Chưởng Tản Nhân thì gấp gáp, lần mãi chẳng ra, càng vội càng lúng túng, hắn phát bực, đang định xé toạc cho lẹ, bỗng trên mái nhà bên cạnh có tiếng chân chạy rậm rịch, rồi các âm thanh nghe như có sự giao đấu ác liệt ở trong trang trại.

Tình hình đột biến làm cho lửa dục của Mai Chưởng Tản Nhân bị dập tắt quá nửa. Hắn dừng tay, gọi to :

- Có phải Long nhi và Giao nhi ở ngoài đó chăng? Chuyện gì vậy?

Từ bên ngoài vọng vào tiếng đáp gần như đồng thanh của Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt :

- Có đệ tử phái Nga Mi thâm nhập...

Nếu là kẻ khác còn khả dĩ, vừa nghe nhắc đến phái Nga Mi, Mai Chưởng Tản Nhân lập tức nổi giận, nhảy xuống khỏi giường, quát lớn :

- Long nhi, Giao nhi, bắt ngay lấy chúng, chớ để chạy thoát.

Đoạn mở cửa sổ phóng ra ngoài. Nhìn quanh, không thấy một bóng người, chỉ nghe phía tay tả tựa hồ có tiếng động, liền lao nhanh về phương đó.

Bạch Thu Hồng nấp sẵn một chỗ, sau khi Đường Chấn Kiệt đã dụ được Mai Chưởng Tản Nhân chạy về một phía rồi, chàng liền lướt ngay vào trong lầu trúc, vào gian trong thì chẳng thấy Lăng thư thư đâu cả.

Thật là quái dị, chẳng lẽ ả tỳ nữ nói sai? Chàng đang lưỡng lự, chợt nghe bên ngoài cửa sổ đã có tiếng Mai Chưởng Tản Nhân trở lại.

Bạch Thu Hồng muốn rút lui đã không kịp, nếu bị Mai Chưởng Tản Nhân bắt gặp, ắt sẽ chuốc lấy phiền toái, trong lúc khẩn cấp, chàng bèn chui tọt xuống gầm giường mà ẩn.

Mai Chưởng Tản Nhân trở vào, nghe hắn thốt lên kinh ngạc :

- Ô hay, đâu rồi?

Lời chưa dứt, hắn đã lại vọt ra khỏi phòng.

Bạch Thu Hồng biết rằng lời tỳ nữ nói không sai, Lăng thư thư quả thực ở trong phòng, nay đã không cánh mà bay đi đâu mất rồi.

Nguyên khi Mai Chưởng Tản Nhân đang lúng túng cởi bỏ y phục của Lăng Ba Nhất Yến, thì ngoài cửa sổ phía sau có một kẻ nhìn trộm vào. Kẻ ấy không bỏ sót chi tiết nào, thấy Mai Chưởng Tản Nhân lúng túng không biết cách cởi y phục của nàng thì lấy làm đắc ý, thầm nghĩ có lẽ thiếu nữ sẽ rơi vào tay y.

Vừa hay có động, Mai Chưởng Tản Nhân vọt ra, y lập tức nhảy vào sắm vai ngư ông đắc lợi, cắp ngay Lăng Ba Nhất Yến vọt đi trước khi Bạch Thu Hồng vào cứu Lăng thư.

Thoáng chốc, y đã mang thiếu nữ ra khỏi Tùng Trúc trang, vượt qua hai ngọn núi, ngoảnh lại không thấy người đuổi theo, y mới bước chậm lại, đưa mắt ngó xuống thiếu nữ, chợt giật mình.

Y bắt gặp ánh mắt rực lửa căm thù, trợn ngược của Lăng Ba Nhất Yến.

Nàng nghiến răng, giận chẳng thể kêu, cả khuôn mặt kiều diễm tái nhợt không còn giọt máu, đường gân xanh nổi rõ trên trán dài tới một ngón tay. Mức độ phẫn nộ của nàng không bút nào tả nổi.

Nguyên lúc phát giác mùi ngang kỳ dị, nàng liền ngưng thở để khỏi hít nhiều dị hương, hơn nữa sau lưng nàng có thanh Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm, khi di chuyển nhanh, nó phát xuất kiếm khí trùng trùng kích động nàng mau tỉnh lại, chỉ tội Ma huyệt và Á huyệt bị ức chế, đã không thể cựa quậy, nói năng, đành chỉ giương đôi mắt trừng trừng nhìn tên dâm tặc đang ôm chặt ngang người nàng.

Kẻ ôm nàng may sao cũng còn biết thương hoa tiếc ngọc, thấy bộ dạng của nàng như vậy, mới biết Á huyệt bị điểm, bèn thở dài ra vẻ oán trách, nói :

- Cái lão Mai Chưởng Tản Nhân thật quá cẩn thận, đã chinh phục được nàng, hà tất phải điểm Á huyệt? Nào, để ta giải huyệt cho nàng.

Đoạn y dùng ngón tay giữa giải ngay Á huyệt, song chân vẫn bước gấp gáp.

Bỗng nghe Lăng Ba Nhất Yến quát :

- Hà Vũ Hoàn, mau thả ta ra, ngươi định đem ta đi đâu?

- Đừng nóng vội, ta muốn tìm một tảng đá bằng phẳng cho xứng đáng với mối lương duyên trời ban cho này!

Lăng Ba Nhất Yến cả giận, nhổ toẹt một bãi nước miếng trúng vào môi Hà Vũ Hoàn. Hắn không biết nhục, lại đưa lưỡi liếm sạch nước bọt vào miệng, trân tráo nói :

- Thơm quá! Đúng là thứ ngọc dịch hiếm có trên thế gian. Hôm nay ta được thưởng thức từ chính miệng cô nương tiết ra...

Lăng Ba Nhất Yến vừa thẹn vừa nộ, nghiến răng ken két, rít lên từng lời :

- Ngươi hãy giết ta đi, nếu không, một khi ta được giải huyệt, việc trước tiên là ta sẽ cắt lưỡi để ngươi hết nói năng bá đạo.

- Chửi hay, chửi hay lắm! Tục ngữ có câu “yêu cho roi cho vọt”, càng chửi, ta càng thấy khoái.

- Không biết dơ cái mặt!

- Ta là Tình Thánh, ta thích nàng, ta sẽ làm cho nàng cũng thích ta đến mức tột độ. Đây, nàng sẽ có được cảm giác khoái lạc ngay đây...

- Ta nhổ toẹt vào mặt ngươi!

- Nàng nhổ ta nuốt, nàng chửi ta nghe, song nàng chẳng thể tránh khỏi ý muốn của ta!

Hà Vũ Hoàn cũng chẳng nói thêm, Lăng Ba Nhất Yến bị điểm Ma huyệt, dù muốn phản kháng cũng vô kế khả thi. Nàng đành nhắm mắt, thầm cầu nguyện kỳ tích xuất hiện, những mong hoặc Đường Chấn Anh, hoặc Kiệt đệ đệ, hoặc Hồng đệ đệ, một trong ba người đó mau tới cứu nàng.

Đồng thời, nàng càng hy vọng Hà Vũ Hoàn chậm trễ chừng nào hay chừng ấy, vì nàng đang ngầm điều tức hành công, nàng tin rằng với nội lực tu luyện được, có thể đả thông huyệt đạo. Thế là nàng đề tụ chân khí ở Đan Điền, sau ba lần thu phát, lập tức cảm thấy có một luồng nhiệt lưu chạy rần rật trong kỳ kinh bát mạch, truyền lan ra tứ chi.

Nàng lại thêm hy vọng, vội hít một hơi dài, vận khí lên huyệt “Bách Hội”, “Vọng Cơ”, “Thần Khuyết”, “Tương Đài”, đến huyệt “Khí Hải” thì gặp nguyên khí ở đó. Thế là phong vân tế hội, tương hỗ khởi động, âm dương tương hợp giao cảm. Thái cực động, lưỡng nghi sinh, huyền môn chính khí

lập tức phát xuất, xung động bách huyệt khắp châu thân. Ma huyệt bị ức chế chẳng mấy chốc sẽ được giải khai.

Bỗng thân hình hẫng thấp một cái, nàng mở mắt ra, thấy Hà Vũ Hoàn đã đặt nàng xuống một khối thạch bàn, xung quanh là rừng rậm, cây cối um tùm. Nàng hoảng hốt buột miệng hỏi :

- Ngươi định làm gì vậy?

Hà Vũ Hoàn cười hì hì, đáp :

- Còn phải hỏi nữa, tha hồ sướng nhé!

Đoạn hắn giật phăng dây lưng, cởi phanh tà áo, chỗ kín đó của hắn đã lộ ra căng phồng.

Lăng Ba Nhất Yến chưa từng gặp cảnh này, nàng thẹn quá, vội nhắm mắt lại. Hà Vũ Hoàn nhân cơ hội đó vội vỗ liền mấy cái giải Ma huyệt cho nàng, nhưng đồng thời lại điểm vào huyệt “Khuất Thiên” và “Địa Cơ” ở tứ chi của nàng.

Vậy là Lăng Ba Nhất Yến tuy đã có thể cử động thân mình và đầu mặt, nhưng tứ chi lại bất động, trong lúc kinh hoảng, thân hình cứ quằn quại, nhấp nhô liên hồi một cách tuyệt vọng.

Cử động của nàng là xuất phát từ bản năng đề kháng, nhưng Hà Vũ Hoàn lại cho đó là tư thế cực kỳ thích hợp cho hắn hành lạc, thế là dục vọng trào lên như sóng... Hắn thích chí cười một tràng dâm loạn, cúi xuống chộp lấy cặp nhũ hoa của thiếu nữ căng đầy, rồi bắt đầu cởi bỏ y phục của nàng.

Các ngón tay của hắn khôn ngoan lanh lẹn, dày dạn kinh nghiệm hơn hắn Mai Chưởng Tản Nhân, việc cởi bỏ y phục của thiếu nữ chẳng mấy chút khó khăn.

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt, hoàn toàn tuyệt vọng, thầm kêu khổ: “Anh đệ đệ, Anh đệ đệ! Kiếp này thiếp đã vô duyên, chẳng thể cùng chàng sánh đôi trong giang hồ, thôi đành nguyện kiếp sau kết thành phu phụ... Sư phụ ơi, mẫu thân ơi...”

Bỗng hai hàng nước mắt nóng hổi ứa ra hai bên khóe mắt.

Nàng vốn tính khí cương liệt, chưa hề khóc, lần này đã quyết rời bỏ trần thế, nên mới nhỏ lệ thế này.

Nàng đã có chủ ý, định cắn lưỡi tự tận... Ai ngờ Hà Vũ Hoàn đã sớm đề phòng chuyện này, hắn lập tức điểm ngay vào Ma huyệt để nàng hết động cựa.

Hắn cười ha hả :

- Ta muốn khoái cảm lan truyền khắp cơ thể nàng, nàng lại dại dột tự tìm cái chết...

Cơ thể nàng đã gần như trần truồng, chỉ còn lại chiếc quần lót. Nàng chẳng khác gì cá đã mắc câu, muốn chết chẳng xong, mới tuyệt vọng rống lên.

Hà Vũ Hoàn nào sá gì thái độ của nàng, hắn kéo đùi nàng ra, áp mình xuống…

Đúng vào khoảnh khắc ấy, bỗng có tiếng quát lớn vang lên, một luồng kình phong ập tới, Hà Vũ Hoàn bật người sang một bên, ứng biến tuy thần tốc, nhưng vai bên tả đã trúng một chưởng. Hắn kêu "hự" một tiếng, văng ra xa hơn trượng, hai chân chưa đứng vững, đã thấy một bóng người y phục màu lục tới tấp phóng chưởng vào mặt hắn.

Hà Vũ Hoàn bị bất ngờ hoàn toàn, lại vừa trúng một chưởng, mất khả năng ứng chiến, đành rụt đầu tránh đòn và tung người chạy đi.

Bỗng trước mặt hắn nhoáng lên một bóng y phục màu hồng, kèm theo tiếng quát :

- Đồ súc sinh!

Một cước đã phóng đến như tia chớp. Hắn rú lên :

- Ối, đau quá!

Rồi ngã phịch xuống đất quằn quại.

Cú đá vừa rồi trúng ngay vào chỗ kín của hắn, không chệch đi đâu, may mà chỉ chạm đến phần ngoài, nếu sâu vào chút nữa, chắc chắn Hà Vũ Hoàn đã bỏ mạng. Nhưng cơn đâu thì khủng khiếp, nhất là ở phần bụng dưới, khiến tên dâm tặc quằn quại rên rỉ không thôi.

Đúng là kẻ có hành động tàn ác bị báo ứng tức thời. Lưới trời tuy rộng, nhưng không dễ lọt.

Cặp sát tinh xuất hiện đúng lúc khẩn cấp chẳng phải ai xa lạ. Người tung chưởng đầu tiên chính là Bạch Thu Hồng, người vừa tung cú đá là Đường Chấn Kiệt. Họ đến thật kịp thời, chỉ cần chậm nửa bước, thì khó tưởng tượng hậu quả mà Lăng thư thư của họ phải gánh chịu.

Đường Chấn Kiệt quá giận tên dâm tặc làm nhục Lăng thư thư, chàng nổi sát cơ, sau cú đá liền rút Kim Mai Hạc Chưởng, vung tay định bổ xuống giết chết Hà Vũ Hoàn.

Bỗng có tiếng quát lớn :

- Coi đây!

Tiếp đó là một tiếng niệm Phật hiệu âm trầm đáng sợ.

Đường Chấn Kiệt giật mình ngoảnh lại, chưa hiểu chuyện gì thì đã cảm thấy âm phong cuồn cuồn,

hàn khí bức nhân, rồi một tiếng “bình” ầm vang, phiến đá xanh mà Lăng Ba Nhất Yến vừa nằm đã lún sâu xuống, đất đá xung quanh văng tung tóe.

Nguyên khi Đường Chấn Kiệt công kích Hà Vũ Hoàn thì Bạch Thu Hồng coi việc cứu người là khẩn yếu, liền vọt tới chỗ phiến đá để giải huyệt cho Lăng thư thư, giữa lúc ấy có một bóng đen sà tới như quạ.

Lăng Ba Nhất Yến nằm ngửa nên phát hiện trước, nàng nhận ra kẻ kia chính là Thiền Nghi đầu đà của Âm Sơn phái, thì giật mình kinh hoàng.

Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh. Thiền Nghi còn cách ba trượng đã vung tay phóng ra “Âm Phong chưởng”.

Lăng Ba Nhất Yến do huyệt đạo bị ức chế quá lâu, vừa được giải khai, chưa kịp vận khí cự địch, đành kêu to lên, hất tay đẩy Bạch Thu Hồng ngã xuống, bản thân nàng cũng thuận thế lăn ra khỏi phiến đá.

Thư đệ hai người vừa rời phiến đá, thì trong tâm luồng khí của “Âm Phong chưởng” đã giáng xuống ngay phiến đá. Nếu chậm một chút, hẳn cả hai đã thịt nát xương tan. Hú vía!

Đường Chấn Kiệt ngỡ rằng Lăng Ba Nhất Yến đã chết tươi, rú lên, bất kể “Âm Phong chưởng”, lao bổ lại chỗ phiến đá.

“Âm Phong chưởng” là loại chưởng không phải tầm thường, hàn khí của nó chưa tan ngay, Đường Chấn Kiệt lao vào phạm vi chưởng lực, lập tức thấy người lạnh buốt, máu như ngừng chảy, mạch huyệt ngưng bế, thì giật mình kinh hãi.

May nội công của chàng khá thâm hậu, chàng vội vận khí hành công, đưa nguyên khí từ Đan Điền lên huyệt “Khí Hải” để lưu thông huyết mạch.

Thiền Nghi quát :

- Gã tiểu oa nhi kia, còn chưa chịu gục xuống ta coi!

Đoạn hắn sấn tới, giơ tay chộp tới đầu Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt đã thấy đó là một hòa thượng khôi vĩ, mặt như mặt ngựa, liền vung Hạc chưởng sử chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật” lia mạnh và nhanh vào Thốn Quan mạch của đối phương.

Thiền Nghi không thu chiêu, chỉ trầm cổ tay, dùng hai ngón điểm vào “Khúc Trì” huyệt của chàng.

Đường Chấn Kiệt vội thu Hạc chưởng, đồng thời Kim mai sử chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” nhắm

vào huyệt “Tương Đài” và “Huyền Cơ” của Thiền Nghi. Đối phương dễ dàng hóa giải chiêu thức của chàng.

Sau hai chiêu, chàng mới biết thân thủ của đối phương bất phàm, vội sử tuyệt chiêu “Mai Chưởng Đóa Đóa Mãn Thiên”, thế cực kỳ lợi hại.

Thiền Nghi không ngờ chàng thiếu niên này lại có tuyệt chiêu, liền phất hai tay áo theo chiêu “Bạch Hạc Triển Xí”, đẩy ra một trận cuồng phong để hóa giải mai tinh chưởng ảnh, liền đó dùng thức “Quái Mãng Xuất Động” mà vọt xéo đi năm bước.

Đường Chấn Kiệt quát :

- Đả!

Ba bông mai “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai” vút đi.

Thiền Nghi là đại ma đầu lợi hại, tuy trong lúc vọt đi, tai mắt vẫn chăm chú nghe nhìn bốn phương tám hướng, thấy ba đạo lam quang vụt tới cực nhanh, biết là thứ ám khí nguy hiểm nên không dám tiếp, vội vung chưởng để luồng kình phong hất ba bông mai rớt lạc sang một bên.

Lại ba đóa lam quang theo hình tam giác vụt tới.

Thiền Nghi cười khẩy, nói :

- Thứ ám khí hèn mọn ấy nào nghĩa lý gì.

Nhưng thủ pháp của Đường Chấn Kiệt lần này mau lẹ hơn, khoảng cách với đối phương lại ngắn hơn, một bông mai nhắm tới Ấn Đường giữa hai lông mày, hai bông kia nhắm tới hai bên ngực Thiền Nghi, lợi hại khôn lường.

Thiền Nghi vì khinh địch, bị mất tiên cơ, không dám chậm trễ, vội tràn ngang ba thước né tránh, thầm nghĩ phải cho đối phương biết tay.

Ý nghĩ chưa dứt, chợt nghe có tiếng gió sau lưng, không dám ngoảnh lại, lại tràn ngang hai bước. Hú vía! Hắn vừa thoát một đòn Kim mai của Bạch Thu Hồng.

Thiền Nghi đang tính lùi lại thì Bạch Thu Hồng sử tiếp chiêu “Nam Thiên Thám Trảo”, giáng Hạc chưởng xuống đầu hắn. Hắn vội thi triển liền hai chiêu “Đảo Phiên Thiết Bản Kiều”.

và “Kim Ngư Đảo Xuyên Ba”, như một mũi tên rời dây cung, vọt ra xa hai trượng.

Nhưng Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đã bám theo, Kim Mai Hạc Chưởng liên thủ công kích hắn.

Thiền Nghi vô cùng tức giận, tạm thoái lui một trượng, gằn giọng :

- Hạng oắt con vô tri, mau khai báo tính danh, lão gia đây không thèm giết kẻ vô danh.

Vừa nói, hắn vừa ngầm đề tụ chân khí, chuẩn bị phóng “Âm Phong chưởng”.

Đường Chấn Kiệt mau miệng đáp :

- Là gia gia của ngươi đây!

Lời chưa dứt, người đã sấn tới, Kim Mai Hạc Chưởng đâm, chọc, phạt, chém tới tấp, Bạch Thu Hồng cũng đồng thời sử chiêu “Ô Vân Củng Nguyệt” công kích Thiền Nghi.

Thiền Nghi không tiếp chiêu, vọt ra xa, đưa hai tay ngang trước ngực, đẩy mạnh ra.

Hai chàng thiếu niên vừa định lao theo, bỗng một luồng kình phong cuồn cuộn xô tới, đẩy cả hai lùi dạt đến ba trượng, nhưng không hề thụ thương.

Hai chàng nhìn lại, thấy có một lão nhân trán hói đứng chắn trước mặt Thiền Nghi. Người ấy chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Tang Bác Cổ xuất hiện kịp thời, nếu chậm một chút nữa thì hai chàng thiếu niên đã bỏ mạng bởi “Âm Phong chưởng” tàn độc của Thiền Nghi. Hai chàng thầm thán phục thân pháp và tiềm lực của Tang Bác Cổ.

Cùng lúc ấy, một bóng người chạy tới bên phiến đá xanh. Hai chàng thiếu niên giật mình, lúc này mới nhớ tới Lăng thư thư, không hiểu sống chết ra sao, vội lao về phía đó để cứu, nhìn kỹ, thì ra người vừa đến là Đường Chấn Anh, chàng đang cởi áo bọc lấy thân hình Lăng Ba Nhất Yến, còn nàng thì nức nở, nước mắt chan hòa. Bạch Thu Hồng nói :

- Ồ... thì ra là biểu ca. Lần trước tại Siêu Thiên phong, tiểu để không biết nên có điều thất lễ, mong biểu ca lượng thứ.

Đoạn cung thân hành lễ. Đường Chấn Anh vội đỡ chàng đứng thẳng dậy, nói :

- Người không biết không có lỗi, khi đó nào ai ngờ chúng ta lại là biểu huynh đệ.

Đường Chấn Kiệt cũng bước lại, ôm lấy bên vai thân huynh, nói :

- Anh ca ca sử luân thật tuyệt vời, chỉ chút nữa thì tiểu đệ đã thành kẻ tàn phế rồi.

Đoạn quay sang phía Lăng Ba Nhất Yến, giục :

- Lăng thư thư, đứng lên đi. Bọn chúng bỏ chạy rồi.

Lăng Ba Nhất Yến đã choàng xong chiếc áo của Đường Chấn Anh đưa, còn ngượng nghịu đứng dậy, nhưng lảo đảo suýt ngã.

Bạch Thu Hồng vội đưa tay ra đỡ, rồi hỏi :

- Lăng thư thư thụ thương hay sao vậy?

Lăng Ba Nhất Yến thở dài :

- Ôi, thư bị trúng "Âm Phong chưởng" của Thiền Nghi đầu đà rồi.

Lời nàng như sét đánh ngang tai, ba chàng thiếu niên lập tức cả kinh thất sắc. Đường Chấn Anh bước tới ôm chầm lấy nàng.

Lăng Ba Nhất Yến thấy trước mặt bao nhiêu người mà Đường Chấn Anh có hành động thân mật như vậy thì ngượng ngùng vùng chạy đi nhanh như gió. Ba chàng thiếu niên cuống quít gọi. Tang Bác Cổ mỉm cười, nói :

- Đuổi theo con nha đầu cứng cổ xem sao.

Thế là bốn người cùng đuổi theo. Được một quãng, thấy Lăng Ba Nhất Yến ngồi rên rỉ dưới một gốc cây. Tang Bác Cổ thấy mặt nàng tái nhợt, mồ hôi ròng ròng, chưa biết là nàng bị trúng "Âm Phong chưởng", bèn hỏi :

- Ngươi làm sao vậy, Yến nhi?

Đường Chấn Anh đáp :

- Bị trúng "Âm Phong chưởng" của Thiền Nghi đầu đà.

Tang Bác Cổ giậm chân :

- Sao không nói sớm, biết thế này thì lão phu đã chẳng để cho hắn chạy thoát.

Đoạn đặt tay lên trán nàng, thấy nhiệt độ vẫn bình thường, mới hơi an tâm, hỏi :

- Yến nhi, ngươi bị trúng "Âm Phong chưởng" ở chỗ nào?

Lăng Ba Nhất Yến vì nằm trên phiến đá, trước tiên phải đẩy Bạch Thu Hồng ra, rồi mới tự lăn mình sang một bên, cho nên chậm mất nửa bước, bị "Âm Phong chưởng" quét vào đầu vai bên hữu, cũng không nặng lắm, nếu lập tức phong bế huyệt đạo, có thể ngăn chặn hàn khí thâm nhập vào nội

tạng, nhưng nàng lại cho rằng chẳng có gì nghiêm trọng, tiếp đó lại vùng chạy thục mạng như vừa rồi, nên hàn khí đã theo gân mạch mà thâm nhập vào bên trong. Nàng nghiến răng đáp :

- Bị trúng ở vai, hiện tại hàn khí đã thâm nhập nội tạng...

Tang Bác Cổ không đợi nàng nói hết, tức thời điểm liền bảy huyệt đạo xung quanh huyệt "Bách Hội" để vừa ngăn chặn hàn khí thâm nhập, vừa ngưng kết nguyên khí, trung khí, kiêm bảo hộ tâm can.

Lăng Ba Nhất Yến định thần, đề tụ chân khí, cố đứng bật dậy. Đường Chấn Anh vội đỡ nàng, nói :

- Đến nước này mà Lăng thư thư còn gắng gượng làm gì?

Giọng của chàng lộ vẻ thương cảm vô hạn.

Đường Chấn Kiệt nói :

- Chúng ta mau đến Phật Âm tự.

Đoạn ôm xốc lấy Lăng thư thư mà phóng đi. Tang Bác Cổ, Đường Chấn Anh và Bạch Thu Hồng cùng lao theo sau, chừng một giờ thì đến Phật Âm tự.

Tới Phật Âm tự, Đường Chấn Anh đi trước, dẫn mọi người vượt qua đại điện tiến vào một tịnh thất, chính là nơi Đường Tử Vi đang dưỡng thương.

Đường Chấn Kiệt đặt Lăng Ba Nhất Yến xuống giường, Đường Tử Vi kinh hãi hỏi :

- Lăng thư thư làm sao vậy?

Đường Chấn Anh đáp :

- Bị trúng "Âm Phong chưởng" của Thiền Nghi đầu đà.

Bạch Thu Hồng bước lại, vạch vai áo bên hữu của Lăng Ba Nhất Yến, thấy chỗ đó lạnh toát như băng, bèn đề tụ chân khí ở Đan Điền rồi đặt bàn tay tại đó mà truyền nhiệt sang.

Tang Bác Cổ biết "Âm Phong chưởng" cực kỳ nguy hại, dùng phép "Thôi Cung Quá Huyệt" để truyền khí chỉ đỡ được phần nào, nhưng thư đệ tình thâm, lão cũng không ngăn cản Bạch Thu Hồng.

Tử Vi nói :

- Anh ca ca vừa đi đâu thế, để muội lo quá!

Đường Chấn Anh đáp :

- Huynh muốn sớm gặp mặt mẫu thân và di mẫu, nên tìm đến Tùng Trúc trang, ai ngờ giữa đường thì thấy...

Tang Bác Cổ nói :

- Tiểu oa nhi nhà ngươi hành sự lén lén lút lút, lão phu không phát hiện sớm mà đuổi theo, chỉ e ngươi cũng đã mất mạng rồi...

Đường Chấn Kiệt nói :

- May nhờ có lão tiền bối tới đúng lúc, nếu không, cả bốn người bọn vãn bối đều bị hại bởi "Âm Phong chưởng".

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu :

- Tang lão tiền bối và Đường huynh đã trở về đây rồi ư? Tiểu tăng là Phục Hổ, phụng mệnh sư thúc tới tham vấn.

Tang Bác Cổ đáp :

- Phải, lão phu đã về. Hiện tại, lão phu muốn gặp sư thúc của ngươi.

Đoạn kéo Phục Hổ La Hán bước ra.

Lúc này Bạch Thu Hồng đã lấm tấm mồ hôi mặt. Đường Chấn Kiệt liền thay phiên, truyền chân khí sang bả vai Lăng thư thư. Tiếp đến là Đường Chấn Anh, sau đó cả ba mới ngồi xuống điều tức.

Lăng Ba Nhất Yến được truyền chân khí, cộng với sự điều tức hành công của nàng, đã thấy dễ chịu hơn hẳn. Nàng nhìn ba chàng thiếu niên phải vất vã vì mình, cảm thấy như mình có lỗi. Không khí trong tĩnh thất trầm hẳn xuống.

Đường Chấn Kiệt lên tiếng :

- Sao chẳng ai nói năng gì thế?

Đường Tử Vi hỏi :

- Biết nói gì kia chứ?

Đường Chấn Kiệt ghé tai Tử Vi thấp giọng :

- Không mấy khi có dịp bốn chúng ta ở bên nhau, Vi thư thư sao không tâm tình với bà chị dâu của mình mấy câu?

Tử Vi hơi ngớ người, sau khi hiểu ra bèn tát nhẹ vào má Chấn Kiệt. Lăng Ba Nhất Yến quay sang mỉm cười bảo Tử Vi :

- Thư biết Kiệt đệ hay châm chọc lắm, nên chẳng lý đến hắn. Hắn nhỏ người nhưng tinh quái như quỷ ấy, chẳng nói được câu nào đứng đắn, nghiêm chỉnh.

Năm người trẻ tuổi nói cười vui vẻ. Nghe tiếng chén đũa ở bên ngoài, Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Trời không còn sớm, Hồng đệ và Kiệt đệ hãy mau hồi trang, để mẫu thân và di mẫu an tâm, đồng thời không làm cho Mai Chưởng Tản Nhân sinh nghi.

Bạch Thu Hồng hỏi :

- Lăng thư thư không về trang ư?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Thư về làm sao được, hiện tại Lã Chí Viễn đã trở mặt làm càn, chỉ cần thương thế của thư thuyên giảm, thư nhất định sẽ trở về Tùng Trúc trang để thanh toán món nợ này. Song, hai đệ không được tự tiện hành động, nếu để lộ chân tướng, hai đệ và hai vị lão nhân gia sẽ bị hắn sát hại, hỏng hết đại sự, lúc ấy có hối cũng chẳng kịp.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cũng bảo hai chàng chuyển lời vấn an tới hai vị lão nhân gia.

Hai chàng sau một hồi nấn ná, bất đắc dĩ phải hồi trang, mới từ biệt. Lăng Ba Nhất Yến bảo hai chàng lại gần, ghé tai dặn mấy câu, hai người đồng thanh đáp :

- Lăng thư thư yên tâm, Hàn Sương Giải Dục Hương dù khó mấy, tiểu đệ cũng quyết tìm cho được vài lọ.

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ hai chàng lại nói toạc ra, thì đỏ mặt xua xua tay :

- Thôi đi đi, đi ngay đi.

Đường Chấn Anh vội hỏi với vẻ vô cùng lo lắng :

- Lăng thư vẫn chưa lấy được giải dược ư?

Lăng Ba Nhất Yến cả thẹn, xua xua tay :

- Trông Anh đệ kìa, làm gì mà hồn xiêu phách lạc thế...

Đoạn lườm chàng một cái rõ dài.

Đường Chấn Anh đỏ mặt, ngoảnh sang một bên.

Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đi rồi, Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi cùng nằm xuống giường nghỉ. Đường Chấn Anh sang gian bên cạnh ngủ. Cả đêm yên tĩnh, sang canh năm, thương thế của Lăng Ba Nhất Yến bỗng biến chứng. Nàng cảm thấy nửa người bên phải khí huyết như đông cứng, da thịt tê dại, nhức buốt, nàng bất giác rên lên mấy tiếng.

Tử Vi giật mình ngồi dậy, khêu to ngọn đèn, nhìn kỹ, thấy thân hình Lăng thư run bần bật. Đường Chấn Anh từ phòng bên cũng chạy sang, sờ vào người nàng, thấy lạnh như băng, thì cả kinh. Chàng đặt tay định truyền chân khí cho nàng, nhưng nàng nói :

- Đừng phí nguyên khí nữa, hãy đỡ cho thư ngồi dậy để thư tự điều tức.

Chàng đỡ nàng ngồi dậy, để nàng ngồi tựa lưng vào mình mà điều tức.

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt, thong thả hít một hơi, dẫn qua huyệt “Bách Hội”, “Khí Hải”, đưa xuống Đan Điền, rồi từ “Đan Điền” dẫn động chân khí xuyên “Thiếu Vệ”, “Thiếu Phủ”, “Thiếu Trạch”, tới các huyệt “Phụng Nhãn”, Phụng Vĩ”, xuống huyệt “Phủ Phong”, tới đây chân khí đã ngưng tụ xong, lại dẫn vào nhị mạch Nhâm Đốc.

Chân khí xung quanh hai mạch Nhâm Đốc lập tức phát ra lực phản chấn, theo chân khí chạy qua “Huyền Quan”, huyệt mạch cuồn cuộn, một lát sau thì nửa người đã toát mồ hôi, ấm nóng dần lại. Đây chính là thần lực của Huyền Môn cương khí.

Sau một hồi điều tức, sức lực hồi phục không ít, nhưng hàn khí ở nửa người bên hữu chỉ tạm ngưng tụ, chứ không bị trục xuất ra ngoài, lúc này mở mắt ra, thì thấy có thêm Tang Bác Cổ và Tuệ Viễn thiền sư đang chăm chú, lo lắng nhìn nàng.

Lúc này trời đã sáng hẳn, ánh sáng rọi qua song vào mặt nàng. Huynh muội Đường Chấn Anh thấy sắc diện Lăng thư hồng lên thì cả mừng, vội hỏi :

- Lăng thư khỏe rồi chăng?

Lăng Ba Nhất Yến chưa kịp đáp, Tang Bác Cổ đã nói :

- Huynh muội hai ngươi chớ hỏi nữa, Lăng thư của các ngươi sau khi điều tức chỉ tạm đỡ phần nào thôi...

Hai người nghe vậy cả kinh, nhìn Lăng thư thư, thấy nàng lại nhắm mắt, bèn hỏi Tang Bác Cổ :

- Chẳng lẽ Lăng thư thư của chúng vãn bối không khỏi được ư?

Tang Bác Cổ đáp :

- Đừng hỏi nhiều, hãy để Lăng thư của các ngươi nằm nghỉ.

Đoạn nháy mắt với họ rồi cùng Tuệ Viễn thiền sư bước ra ngoài. Đường Chấn Anh không thể an tâm, vội bước theo. Ba người sang ngồi ở gian bên cạnh. Tuệ Viễn nói :

- Thương thế của nữ thí chủ không nhẹ đâu.

Tang Bác Cổ thở dài :

- "Âm Phong chưởng" độc hiểm, một khi bị trúng đòn, không chết cũng tàn phế, trừ phi tìm được Âm Sơn song đà để họ đích thân trị thương.

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Nếu không thì sao?

Tang Bác Cổ nói nhỏ :

- Nếu không thì lành ít dữ nhiều, chỉ e Lăng thư của ngươi sẽ tàn phế suốt đời.

Đường Chấn Anh nghe lời này như sét đánh bên tai, hồn phi phách tán, người run bần bật.

Tuệ Viễn thiền sư nắm lấy cánh tay chàng, nói :

- Hiền điệt đừng quá lo, ngoài Âm Sơn song đà, còn một vị nữa có thể trị thương "Âm Phong chưởng".

- Ai vậy?

Tuệ Viễn chưa đáp, Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đã nói trước :

- Có phải thiền sư muốn nhắc tới Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao?

Tuệ Viễn đáp :

- Không sai, chính là Đông Phương Tiêu Dao nhất tiếu dao tử.

Tang Bác Cổ nói :

- Đông Phương Tiêu Dao đúng là vị thánh y đời nay, nhưng người ấy đã lánh thế, ít khi xuất đầu lộ diện, nay đây mai đó vô chừng. Người ấy tuy có thuật cải tử hồi sinh, nhưng biết tìm đâu cho thấy?

Chương 9: Thiên Đài Sơn Lưu Kim Khương

Tuệ Viễn nói :

- Không hẳn thế. Đông Phương Tiêu Dao gọi là lánh thế, nhưng vẫn vân du khắp chốn tìm dược liệu cứu người, chỉ là không muốn tiếp xúc với các nhân vật võ lâm mà thôi. Cách đây ít hôm, Đông Phương Tiêu Dao từng ở đây ít ngày.

Tang Bác Cổ lắc đầu :

- Chỉ có thể tình cờ mà gặp Đông Phương Tiêu Dao, chứ không thể cầu kiến. Đành rằng hắn mới ở đây, nhưng đã đi rồi thì biết tìm nơi đâu?

Tuệ Viễn cười :

- Người xuất gia đã nói là có căn cứ.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Chẳng lẽ thiền sư biết rõ Đông Phương Tiêu Dao hiện tại ở đâu?

Tuệ Viễn đáp :

- Chắc chắn còn ở vùng núi này.

Lời chưa dứt, đã nghe một hòa thượng vào bảo :

- Kính bẩm sư thúc, Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao tới.

Tang Bác Cổ vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, cùng mọi người bước ra đón.

Từ ngoài sân vọng vào tiếng ngâm thơ thanh thoát và sảng khoái, rồi một trang trung niên thanh nhã trạc ngũ tuần, diện mạo sáng sủa, râu xanh dài tới ngực, tay cầm một bó thuốc, sau lưng đeo một chiếc hồ lô lớn, tươi cười bước tới.

Tang Bác Cổ chỉ tay, cười ha hả :

- Thiêng quá, vừa nhắc đã đến.

Tuệ Viễn niệm Phật hiệu, nói :

- Y Thánh tới thật đúng lúc.

Đông Phương Tiêu Dao đáp lễ với hòa thượng trước, sau đó mới quay sang mỉm cười cùng Tang Bác Cổ :

- Thì ra Vạn Sự Thông Tang lão tiền bối, bao năm không gặp, hôm nay tình cờ tương ngộ, thật là hân hạnh.

Đường Chấn Anh cúi mình nói :

- Vãn bối là Đường Chấn Anh, tham kiến Đông Phương lão tiền bối.

Đoạn chàng quỳ xuống mà vái.

Đông Phương Tiêu Dao đỡ chàng đứng dậy, nhìn chàng thiếu niên anh tuấn hiên ngang, vội nói :

- Đường lão đệ là người của môn phái nào?

Tang Bá Cổ trả lời thay cho Đường Chấn Anh :

- Tiểu oa nhi to gan này là bế quan đệ tử của Võ Lâm song tôn, Chưởng môn phái Nga Mi Vô Tướng thiền sư.

Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Có kỳ sư tất có kỳ đồ, ngoài Vô Tướng thiền sư, mấy ai đủ khả năng tìm được một nhân tài thế này.

Tuệ Viễn nghiêm trang nói :

- Ở đây không tiện trò chuyện, thỉnh các vị vào nội thất.

Mọi người vào phòng, vừa ngồi xuống, Tang Bác Cổ đã đem tình hình thương thế của Lăng Ba Nhất Yến kể lại một lượt.

Đông Phương Tiêu Dao kinh hãi nói :

- Hèn chi mấy ngày nay ở Hoàng Sơn xuất hiện nhiều cao thủ của các môn phái, Thiền Nghi đầu đà là một trong số đó...

Tuệ Viễn vội hỏi :

- Ngoài Thiền Nghi đầu đà, không biết Y Thánh còn gặp những ai?

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Gặp tới mấy chục vị, toàn là cao thủ của các đại môn phái như Địa Sát bang, Trường Bạch, Thiếu Lâm tự, Võ Đang, Côn Luân, Không Động rồi Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Nhất quận.

Đường Chấn Anh nghe kể nhiều môn phái lạ, bất giác nổi tính hiếu kỳ, hỏi nhỏ Tang Bác Cổ :

- Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Nhất quận là những phái nào vậy?

- Tam bảo là Liệt Nhật bảo, Hắc Nguyệt bảo, Ngân Tinh bảo. Tam môn là Quỷ Hỏa môn, Ác Thủy môn, Bạo Phong môn. Nhị động là Phong Lưu động, Tiêu Hồn động. Nhất quận là Phù Dung quận chúa.

Tang Bác Cổ liệt kê rõ các môn phái cho Đường Chấn Anh nghe, Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Lão phu lánh thế đã lâu, không muốn tương kiến với các phái, nhưng tình cờ nghe lỏm được họ trò chuyện với nhau. Kỳ quái là họ không hẹn mà cùng kéo đến Hoàng Sơn để tìm kiếm Phi Phi cổ động.

Tuệ Viễn vừa định lên tiếng thì Tang Bác Cổ đã nói trước :

- Hiện tại cứu người là khẩn yếu, sau đó hãy nói chuyện khác.

Đoạn đứng dậy, kéo tay Đông Phương Tiêu Dao bước sang phòng bên cạnh.

Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi được Tang Bác Cổ dẫn kiến, ngồi trên giường cúi mình chào Đông Phương Tiêu Dao.

Đông Phương Tiêu Dao quan sát chỗ thụ thương của Lăng Ba Nhất Yến một hồi, rồi xem mạch hồi lâu, đoạn đứng lên :

- Chúng ta sang phòng bên đi.

Mấy người lại trở sang phòng bên, Đường Chấn Anh lo cho sự an nguy của Lăng Ba Nhất Yến, liền hỏi :

- Mong được nghe cao kiến của lão tiền bối về thương thế của Lăng biểu thư.

Đông Phương Tiêu Dao nhấp một ngụm trà, sắc diện ngưng trọng dị thường, thấp giọng hỏi :

- “Âm Phong chưởng” là độc bộ võ lâm, cực kỳ âm hàn. Một khi khí âm hàn thâm nhập nội tạng,

chắc sẽ chết. Hiện tại lệnh biểu thư tuy đã phong bế mấy yếu huyệt hộ tâm, rồi tự hành công điều tức, vận hành huyền môn cương khí trong hai mạch nhâm đốc, nhưng đó chỉ là biện pháp cấp cứu tạm thời, không phải cách trị thượng. Nếu cứ thế này, nhiều thì một tháng, ít thì mười hôm, khả dĩ bảo toàn tính mạng, song sẽ trở thành tàn phế.

Đường Chấn Anh cả kinh, vội hỏi :

- Chẳng lẽ thương thế đã đến hồi tuyệt vọng, hết bề cứu chữa?

Tuệ Viễn trầm giọng nói :

- Những mong Y Thánh đem hết khả năng của mình mà điều trị cho.

Đông Phương Tiêu Dao nghiêm trang, đăm đăm suy nghĩ một hồi, mới đáp :

- Chẳng phải bỉ nhân không chịu cứu chữa, thú thực, hàn khí đã thâm nhập vào nội tạng của Lăng cô nương, chỉ e lành ít dữ nhiều.

Mấy người bất giác rùng mình, Đông Phương Tiêu Dao nói tiếp :

- Nhưng chưa phải đã hoàn toàn vô vọng, có điều là cần dùng một dược liệu, song thứ dược liệu ấy quá ư hy hữu.

- Dược liệu gì vậy?

- Cứ nói thử coi!

- Sao không nói thẳng ra xem là thứ gì?

Đường Chấn Anh, Tuệ Viễn và Tang Bác Cổ cùng hỏi.

- Dược liệu ấy gọi là Lưu Kim Khương, công năng phát tán tính cực nhiệt, khử âm trừ hàn là diệu phẩm đệ nhất. Nếu được đun sôi ba lần, thì nhiệt lực đủ để hóa sắt thành nước.

Tang Bác Cổ vội hỏi :

- Không biết có thể mua loại dược liệu ấy ở đâu?

- Lưu Kim Khương mà mua được thì sao còn được mệnh danh là vật hy hữu, đệ nhất diệu phẩm?

- Vậy có thể đi cầu ở phương nào?

- Lưu Kim Khương được sinh ra ở vùng băng tuyết cực bắc, có duyên thì gặp, chẳng thể cầu.

Tang Bác Cổ giậm chân :

- Nói chán chê, chẳng đâu vào đâu hết.

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Chẳng đâu vào ư? Tại địa phận Giang Nam cũng có chỗ có, chỉ e chúng ta chẳng cách gì kiếm được.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Chỉ cần nói ra, thì dù ở dưới thủy cung, lão phu cũng sẽ lấy về được. Nói đi, nói đi coi!

Đông Phương Tiêu Dao vuốt râu :

- Nơi ấy là chốn lừng danh, chính là Thiên Đài sơn ở vùng duyên hải.

Tang Bác Cổ cả cười :

- Lão phu cứ tưởng phải thăng thiên độn thổ tận đâu, chứ Thiên Đài sơn cách đây bất quá sáu bảy trăm dặm. Vạn Sự Thông này chỉ mất một ngày đã có thể đem dược liệu trở về.

Đông Phương Tiêu Dao xua tay nói :

- Đừng vội cao hứng, bỉ nhân chưa nói hết. Thứ Lưu Kim Khương ấy hiện ở trên Hàn Nham của Thiên Đài sơn.

- Hàn Nham!

- Hàn Nham!

Tang Bác Cổ và Tuệ Viễn cùng thốt lên kinh ngạc.

Tang Bác Cổ lập tức tựa người vào lưng ghế như một trái cầu xẹp hơi, lão vừa hăng hái là thế, mà vừa nghe thốt xong hai tiếng “Hàn Nham” đã tròn mắt ngây người im lặng.

Tuệ Viễn thiền sư thì nhắm nghiền hai mắt, dường như đi vào suy tư nặng nề, mặt lộ vẻ tuyệt vọng.

Không khí trong phòng trầm hẳn xuống.

Đường Chấn Anh thấy tình cảnh ấy thì buồn rầu nghĩ bụng: “Hàn Nham là chỗ nào mà khiến các vị này kinh hãi đến vậy? Tang Bác Cổ là bậc cao minh như vậy mà vừa nghe Tiêu Dao tiền bối nói ra đã tái mặt, cứng lưỡi. Chẳng lẽ Hàn Nham là cửa xuống địa ngục hay sao?”

Chỉ nghe Đông Phương Tiêu Dao cười to hỏi Tang Bác Cổ :

- Thế nào, Thông Thiên Hiểu Địa không đi nữa ư?

Tang Bác Cổ thở dài :

- Ồ, miệng rồng hang hổ, rừng đao bể kiếm Vạn Sự Thông này còn chẳng sợ, có điều Hàn Nham thì...

- Thì vừa nghe đã ngán, không dám đi chứ gì?

- Không phải ngán, cũng chẳng phải không dám đi, có điều là...

Đường Chấn Anh đã hết nhịn nổi, bèn tiếp lời :

- Có điều làm sao?

- Chỉ e đi rồi về tay không!

- Tại sao lại nói như vậy?

Tang Bác Cổ thấy Đường Chấn Anh nôn nóng hỏi dồn, liền kể ra một thôi một hồi.

Tại Thiên Đài sơn Hàn Nham, có một lão bà bà mà võ lâm nghe danh đã thất kinh, chính là Hàn Nham Quái Mẫu.

Hàn Nham Quái Mẫu võ công cao cường, thuộc hàng đệ nhất cao thủ, ít ai địch nổi.

Tính khí bà ta thất thường quái dị, có thể nói là tàn nhẫn, cao ngạo, cuồng nộ, lạnh lùng... Lão bà bà coi hết thảy mọi người là địch nhân, bất kể hai phe chính tà. Hễ tiếp xúc với lão bà bà là bị sát hại không cần có duyên cớ. May mà lão bà bà cư trú ở Hàn Nham, rất ít lai vãng giang hồ, nếu không thì có lẽ đồng đạo võ lâm khó có được một ngày yên lành, sinh linh sẽ bị sát hại khôn lường.

Hàn Nham Quái Mẫu tuy rất ít lộ diện, nhưng lão bà bà lại coi Hàn Nham như một cấm địa, bất cứ ai cũng đừng mong đặt chân đến đó, nhất là nam nhân, một khi đến đó chẳng khác gì bước qua cửa địa ngục, muốn sống sót trở ra e còn khó hơn thăng thiên.

Nghe đâu mấy năm gần đây, số người bỏ mạng tại Hàn Nham nhiều không đếm xuể, xương trắng chất cao thành đống, gồm đủ cả người tiều phu, chăn nuôi súc vật, tìm dược liệu lẫn các bậc cao thủ võ lâm... Hơn nữa, toàn là các nam nhân.

Hai năm nay, Hàn Nham đã thành tuyệt địa, hoàn toàn biệt lập với thế giới bên ngoài, do đó tình cảnh bên trong ra sao, không một ai hay biết. Ngoài Hàn Nham Quái Mẫu, ở đó còn người nào nữa

chăng, điều đó cũng hoàn toàn bí mật.

Hai mươi năm trước, Tang Bác Cổ từng có xung đột với Hàn Nham Quái Mẫu, đôi bên giao chiến ác liệt một ngày một đêm, bất phân thắng bại, song vì Tang Bác Cổ khi ấy có việc quan trọng phải làm, nên mới ngưng chiến bỏ đi.

Hôm nay Tang Bác Cổ nghe nhắc đến Hàn Nham, rằng trên đó có dược liệu Lưu Kim Khương, nên không muốn đi.

Đường Chấn Anh nghe kể đầu đuôi thì trầm ngâm một hồi, đoạn nói :

- Hàn Nham Quái Mẫu tuy quái dị, nhưng cuối cùng vẫn là người. Nếu vãn bối khẩn khoản cầu xin bà ta, thành tâm kể lể hoàn cảnh, rất có thể bà ta sẽ cho lấy Lưu Kim Khương...

Tang Bác Cổ không đợi chàng nói hết, đã cười to :

- Tiểu oa nhi đừng mong chờ gì ở Quái Mẫu. Ngươi dùng lý lẽ nhân đạo thuyết phục mụ ta thì chẳng khác gì nói chuyện với người điên hoặc đem đàn mà gảy tai trâu. Ngươi chớ quên rằng ngươi là một nam nhân.

Đường Chấn Anh chỉ lo cứu người, bất kể mọi chuyện khác, nói :

- Dù cầu được hay không, vãn bối nhất thiết cũng phải đi Hàn Nham một chuyến.

Tang Bác Cổ nói :

- Ngươi muốn thì đi một mình, lão phu chẳng thể đi theo hỗ trợ.

Đường Chấn Anh nổi hào khí, sang sảng đáp :

- Vãn bối đã quyết thì làm, chưa hề làm khó cho ai.

Đoạn đứng ngay dậy.

Tang Bác Cổ nguyên chỉ nói đùa, không ngờ Đường Chấn Anh lại cho là thật, bèn kéo chàng ngồi xuống :

- Ngươi nôn nóng quá đấy, đi Hàn Nham phải bàn bạc cẩn thận. Nếu quả thật phải đi, lão phu đây sá gì cái thân già này, tất cũng sẽ đi cùng ngươi một chuyến.

Lời chưa dứt, từ bên ngoài có một vị trong Thập Bát La Hán vén rèm bước ra, dáng vội vã. Người này là Giáng Long La Hán.

Giáng Long La Hán thi lễ với mấy người, rồi quay qua Tuệ Viễn thưa :

- Kính bẩm sư thúc, sư điệt phụng mệnh đi dò xét tứ phía, phát hiện cao thủ các môn phái đều đổ dồn cả về phía bắc, nghe họ bảo nhau thì có lẽ hết thảy đều vì Phi Phi cổ động mà đến. Ngoài ra, Lã Chí Viễn vì thấy Lăng Ba Nhất Yến mất tích nên đã phái thủ hạ truy lùng khắp nơi. Vậy kính báo để sư thúc biết.

Nói xong, Giáng Long lui ra.

Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Xem chừng chuyến này máu chảy thành sông ở Hoàng Sơn, kiếp nạn võ lâm khó bề né tránh.

Tang Bác Cổ nhìn Đường Chấn Anh thở dài nói :

- Theo tình hình này, lão phu không thể cùng ngươi đi Thiên Đài sơn, mà phải ở lại đây bảo vệ hai tiểu nha đầu kia, đề phòng Lã Chí Viễn thẳng tay sát hại.

Đường Chấn Anh vội đáp :

- Lão tiền bối ở lại mới được, một mình vãn bối đi thôi.

Bỗng từ gian bên có tiếng gọi lạc giọng của Đường Tử Vi :

- Các vị mau sang đây, Lăng thư thư nguy rồi.

Bốn người cả kinh, chạy sang bên đó, thấy Lăng Ba Nhất Yến nằm ngửa, hai mắt nhắm nghiền, mặt tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

Đường Chấn Anh mếu máo kêu lên :

- Lăng thư thư!

Đông Phương Tiêu Dao vội xem mạch cho nàng, đoạn lấy từ trong hồ lô ra ba viên dược hoàn màu hồng, đưa cho Đường Chấn Anh để chàng giúp nàng dùng ngay, rồi lại kê một bài thuốc đưa cho Tuệ Viễn. Tuệ Viễn xem qua thấy viết các vị Tử Tô, Cát Cánh, Phòng Phong, Kinh Giới, Đường Quy, Trần Bì, Bạch Thược, v. v... bèn sai người đến dược trai trong Phật Âm tự mà lấy dược liệu và theo đơn mà sắc thuốc.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao quả nhiên là danh bất hư truyền, sau khi dùng ba viên dược hoàn, chỉ chừng một tuần trà, Lăng Ba Nhất Yến đã khạc ra một cục đờm lớn và tỉnh táo hẳn. Nàng mở mắt nhìn Đường Chấn Anh đứng bên giường, bèn cầm tay chàng không chút ngượng ngùng, nói :

- Anh đệ đệ, đừng... đừng có đi Hàn Nham Thiên Đài sơn.

Nói chưa xong, nước mắt đã ứa ròng ròng.

Nguyên những lời mấy người nói với nhau ở gian bên, nàng đã nghe được cả, vừa nghe thấy Đường Chấn Anh liều mạng đến Hàn Nham lấy Lưu Kim Khương thì vô cùng cảm động và lo lắng, khiến thương thế đột nhiên biến chuyển, làm cho nàng ngất đi.

Đường Chấn Anh thấy nàng khóc, vội an ủi :

- Lăng thư thư cứ yên tâm, đệ sẽ mau chóng trở về. Nếu không đi, làm sao chữa khỏi cho Lăng thư được?

Lăng Ba Nhất Yến nghẹn ngào :

- Thư thà chết chứ không muốn để Anh đệ đệ phải đi.

Đường Chấn Anh rút phăng Nguyệt luân kề lên cổ mình nói :

- Lăng thư đã định chết, thì đệ cũng chẳng thiết sống nữa, vậy để đệ tự sát cho rồi.

Hành động bất ngờ của chàng khiến ai nấy đều không kịp ứng phó, Lăng Ba Nấht Yến vội nói :

- Thì thư để Anh đệ đi vậy.

Tử Vi cũng nói :

- Anh ca cứ từ từ mà nói, kẻo làm cho Lăng thư kinh hoàng.

Đường Chấn Anh thấy Lăng thư đã đáp ứng, mới cất Nguyệt luân vào bao, rồi nói với mọi người :

- Hoàng Sơn không những sắp xảy ra huyết chiến dữ dội, nhưng cứu người như cứu hỏa, đi Hàn Nham lấy Lưu Kim Khương là việc khẩn cấp, tại hạ không thể chậm trễ.

Đoạn chàng dợm chân định bước đi luôn.

Mấy người thấy ý chàng đã quyết, cũng không ngăn cản. Đông Phương Tiêu Dao nói :

- Trước khi thiếu hiệp lên đường, những mong ghi nhớ điều này. Lưu Kim Khương ở Hàn Nham, lão phu từng nhìn thấy một lần vào ba mươi năm về trước, trong lần gặp một bậc tiền bối của y giới. Đấy là một loại cây được trồng trong một chậu hoa sen, không sợ hàn nhiệt, chẳng bao giờ chết.

Y Thánh miêu tả Lưu Kim Khương một hồi, đoạn tiếp :

- Vì Hàn Nham Quái Mẫu tính khí quái dị, mong thiếu hiệp đừng hy vọng thuyết phục mụ ta, mà nên nghĩ cách hành sự khôn ngoan, tốt nhất là hái trộm.

Đường Chấn Anh gật đầu, từ biệt lần lượt tất cả mọi người, rồi bước đi.

Vừa cùng Tang Bác Cổ, Đông Phương Tiêu Dao và Tuệ Viễn ra tới cửa, bỗng nghe Lăng Ba Nhất Yến gọi :

- Anh đệ đệ, quay lại một chút đã.

Đường Chấn Anh nhìn ba lão nhân hội ý, rồi một mình quay vào phòng.

Lăng Ba Nhất Yến vẫy tay ngụ ý bảo chàng ngồi xuống giường, rồi nàng ghé tai chàng nói nhỏ :

- Lưu Kim Khương dù lấy được hay không, nội trong bảy ngày chàng cũng phải về đến đây, bởi vì... chàng đã biết... sao rồi đó...

Nàng có vẻ thẹn thùng, không nói ra, nhưng chẳng cần nói thì Đường Chấn Anh cũng đã hiểu. Chàng đỏ mặt, cũng bẽn lẽn gật đầu, rồi bước ra.

Tuệ Viễn thiền sư, Đông Phương Tiêu Dao và Tang Bác Cổ tiễn chàng một quãng, chỉ dẫn đường đi cẩn thận, rồi đôi bên mới chia tay.

* * * * *

Thiên Đài sơn trùng trùng điệp điệp, nhấp nhô hàng trăm đỉnh núi, có ngọn cao vút tận mây.

Hà tuần tháng bảy chính là thời kỳ mai vàng nở rộ, ở dãy núi trùng điệp này có những ngày mưa liên miên, gọi là mai vũ, mưa hoa mai, màn mưa phủ xuống núi rừng giăng giăng bất tận, khiến cảnh vật thêm phần huyền bí.

Nhưng hôm nay, trời quang mây tạnh, hoa lá mơn mởn, thật là cảnh tượng đẹp trời.

Mặt trời mùa thu cao chiếu rực rỡ, xua đuổi sơn khí dồn xuống các thung như những đám mây mù, khiến các đỉnh núi bồng bềnh như bơi trên mây.

Một chàng thiếu niên anh tuấn, y phục như một thư sinh, xuyên rừng vượt núi lướt đi như bay. Chàng thiếu niên lưng đeo Song luân ấy chình là Đường Chấn Anh.

Chàng chỉ lo thương thế của Lăng Ba Nhất Yến lại biến chứng, nên nóng lòng cầu dược, vừa rời dãy Hoàng Sơn, đã gấp gáp lao đi như một mũi tên, sau một ngày đêm đã vượt hơn sáu trăm dặm, sớm hôm nay đã tới dãy Thiên Đài sơn.

Chàng chiếu theo lời chỉ điểm của Đông Phương Tiêu Dao vượt rừng băng núi tiến lên phía ngọn núi cao nhất, qua bao đỉnh núi nhấp nhô, cây cối, cỏ rậm lút đầu, không một dấu chân người. Càng lên cao, sơn thế càng kỳ dị, khí hậu càng lạnh lẽo, sau đợt mưa vừa rồi, việc đi như thế tốn khá nhiều sức lực.

Chàng toàn dùng thuật khinh công mà nhanh nhẹn lao vút đi như một con thỏ khôn ngoan. Chừng chính ngọ, thấy phía trước một đỉnh núi cao vút tận mây xanh, ngẩng lên thấy vách núi bên mé hữu có nhiều động huyệt, giơ tay với được mây trời.

Tiến thêm một đoạn, thấy đá lăn lốc chắn lối, có phiến nham thạch lớn châu đầu bên trên vào nhau, thành một chiếc cầu đá.

Chàng tới đầu cầu đá, đang định vượt qua, bỗng thấy trên một phiến đá mé hữu có bốn chữ "Tuyệt Thế Cấm Địa" và một đôi liễn bên dưới:

Cẩu khả nhập miêu khả nhập nam nhân chỉ bộ,

Cầm dã hảo thú dã hảo hùng tính tất sát.

(Chó, mèo vào được, nam nhân phải dừng chân,

Cầm thú sang được, giống đực phải chết)

Chữ theo kiểu đại thảo, hằn sâu vào đá một tấc, người tinh mắt vừa nhìn tất biết ngay là kiệt tác trọng thủ pháp Ưng Trảo lực, căn cứ độ lõm vào đá, đủ biết nội công của người viết các chữ ấy tu luyện đến mức phi phàm.

Đường Chấn Anh xem xong, đoán chắc chắn đây là tác phẩm của Hành Nham Quái Mẫu và nghĩ: "Nhất định Hàn Nham Quái Mẫu từng bị thiệt thòi với nam nhân, bị nam nhân gia hại, nên mới coi nam nhân không bằng miêu, cẩu. Chẳng những Quái Mẫu hận nam nhân, mà còn hận lây sang cả giống đực trong thiên hạ. Đọc đôi liễn kia mà luận, thì những lời kể của Vạn Sự Thông là chính xác. Mình phải cẩn thận đề phòng mụ ta mới được".

Chủ ý đã định, chàng mới rón rén vượt cầu đá. Một dải vách núi dựng đứng sừng sững ngay trước mắt, thảo mộc từng cụm chìa ra, trong đó có rất nhiều kỳ hoa dị thảo với nhiều cây thuốc hữu danh thoang thoảng nhiều mùi hương. Không gian trầm tịch, u huyền.

Chàng quan sát địa thế, thấy mé bên tả có chỗ vách núi không dốc, chỉ hơi chênh chếch, bèn búng mình tới chỗ đó.

- Ối chao!

Vừa đặt chân, chàng bất giác kêu lên kinh hãi, sởn cả gai ốc, vì thấy xương trắng rải rác khắp xung quanh, lẫn trong cây cỏ.

Đối diện có một ngọn núi đơn độc, vách núi có một dải lõm, theo dải lõm ấy có thể đi lên trên đỉnh núi.

Dọc hai bên lối đi kia, cây cối dày đặc, mỗi gốc cây đều lăn lốc các đầu lâu trắng hếu, trông thật đáng sợ. Từ vết lõm, những luồng gió lạnh lẽo thổi qua nghe vi vu, rờn rợn. Đường Chấn Anh đoán chắc Hàn Nham Quái Mẫu ở trên ngọn núi kia. Đúng là một người quái dị ắt cư ngụ tại một nơi quái đản.

Đang nghĩ, chợt cảm thấy sau lưng có điều khác lạ, định quay mình lại thì đã chậm một bước, một bàn tay của ai đó đã đặt trên bả vai tả của chàng.

Bị bất ngờ, Đường Chấn Anh cả kinh, vội hất lòng bàn tay về phía sau.

Chưởng này của chàng là nhằm ép người kia phải buông tay khỏi vai chàng, cho nên công lực chẳng tầm thường, chính là chiêu “Diệp Đệ Du Đào”, nhưng thốn quan mạch ở cổ tay tả của chàng đã bị người kia nắm chặt khi chàng vừa hất tay ra phía sau.

Khinh công của người kia quá cao minh, xuất thủ quá thần tốc, khiến Đường Chấn Anh hoàn toàn bị bất ngờ. Người kia đã tóm chặt yếu huyệt của chàng, mới buông bả vai của chàng, rồi cười lạnh nói :

- Ngươi là ai mà dám đường đột tới đây, tự dưng dấn thân vào tử địa?

Đường Chấn Anh nghe giọng nói tuy lạnh lùng, cuồng ngạo, nhưng phân minh là của nữ nhân, nghĩ bụng hẳn đó là Hàn Nham Quái Mẫu. Đang nghĩ, chợt thấy cổ tay bị kéo mạnh, chàng bất giác quay người lại, bỗng thấy sáng lóa trước mắt, vội nhắm ngay mắt lại cùng với tiếng kêu :

- Ối chao!

Đối phương ngạc nhiên hỏi :

- Hừ, ngươi là nam hay nữ? Tại sao ngươi lại nhắm mắt? Ta đâu phải là yêu ma quỷ quái, chẳng lẽ ngươi sợ ta ăn thịt ngươi hay sao?

Đường Chấn Anh nghe lối nói năng của đối phương thì nghĩ: “Ngươi tuy là người, song cũng chẳng khác yêu ma quỷ quái là bao. Tại sao là nữ nhân mà lại không mang chút y phục nào hết?”.

Chàng chưa kịp đáp lời thì đối phương nói tiếp :

- Ngươi làm sao vậy? Ta hỏi ngươi là nam hay nữ, ngươi không trả lời được ư?

Đường Chấn Anh buồn cười, nghĩ: “Ngươi có mắt mà không phân biệt nam hay nữ sao?”

Đối phương thấy chàng vẫn nhắm mắt im lặng, thì gằn giọng :

- Ngươi đã không chịu nói, thì để ta tự xét.

Đường Chấn Anh chưa hiểu hai chữ “tự xét” có nghĩa gì, thì đã cảm thấy có hai bàn tay xoa nhanh trước ngực chàng, và tiếng đối phương kêu lên :

- A, bằng bằng phẳng phẳng, không có nhục cầu (trái banh thịt).

Đường Chấn Anh lúc này mới chợt hiểu, ngạc nhiên mở bừng mắt, nhưng bàn tay của đối phương đã lần xuống bụng dưới của chàng.

Chàng cả kinh, nhảy bất lùi ra xa một trượng.

Đối phương cười khanh khách nói :

- Muốn chạy hả? Ta có thể để cho ngươi chạy xa một trăm bước, ngươi cũng chẳng thoát nổi tay ta, không tin thì cứ việc thử coi.

Tuy là cười nói, nhưng giọng điệu vô cùng cuồng ngạo.

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Khẩu khí quá ngang tàng. Tại sao ta phải chạy? Ta đến đây chính là để tìm ngươi”.

Bất giác chàng quay nhìn cho rõ đối phương.

Cách chàng một trượng, lồ lộ một thiếu nữ hoàn toàn lõa thể từ trên xuống dưới, chỉ có một mảnh vải rộng không quá hai tấc che chỗ kín ở dưới bụng, ngoài ra, không khác gì một dã nhân thời nguyên thủy.

Là dã nhân ư? Không, mặt nàng kiều diễm như hoa, thân thể nàng toát ra khí độ thanh xuân hừng hực, một vẻ đẹp hoàn toàn thoát tục, da thịt trắng hồng, đôi mắt đen láy to tròn, đôi môi tươi tắn, hai gò nhũ hoa chắc nẩy, eo lưng thon thả. Phải, một trang mỹ nữ diễm tuyệt, đẹp tựa thiên thần, nhất là nàng không hề trang điểm son phấn, mà là một đóa hoa tự nhiên, một đóa phù dung tuyệt vời tươi mát.

Đường Chấn Anh chưa hề ngắm một thiếu nữ lõa thể giữa thanh thiên bạch nhật, hơn nữa, thiếu nữ lại tự nhiên không một chút húy kỵ người khác giới. Chàng nghĩ thầm: “Cứ theo lời Tang Bác Cổ, thì Hàn Nham Quái Mẫu đã ngót trăm tuổi, sao lại là một thiếu nữ chưa quá hai mươi thế này?”

Chàng đang trầm ngâm, bỗng thiếu nữ lại giục :

- Ô hay, ngươi không định bỏ chạy ư? Tại sao không bỏ chạy?

Đường Chấn Anh thủng thẳng đáp :

- Vì sao ta phải chạy? Ta từ ngàn dặm tới đây chính là để tìm nàng.

- Tìm ta?

Thiếu nữ lõa thể thốt lên ngạc nhiên, mắt chớp chớp, ngây ra nhìn chàng.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Nàng có phải là người được thế nhân xưng tụng “Hàn Nham Quái Mẫu” chăng?

Không ngờ thiếu nữ lõa thể vừa nghe chàng nhắc đến bốn chữ “Hàn Nham Quái Mẫu” thì lập tức cả giận, lao vút tới ngay trước mặt chàng, tay hữu dùng thức “Phi Vân Trảo Nguyệt” chộp lấy ngực chàng.

Động tác phi thân xuất thủ quá nhanh, Đường Chấn Anh không đề phòng kịp, vội sử chiêu “Chỉ Thiên Hoạch Địa”, phát xuất một luồng kình phong nhằm làm cho đối phương thấy khó mà lui.

Nhưng thiếu nữ lõa thể nào chịu lui, cổ tay ngọc xoay theo thế “Hoàng Hạc Thám Qua”, bỏ ngực chàng mà chộp xuống cổ tay hữu của chàng, biến trảo thành cách chộp bắt, cực kỳ xảo diệu.

Đường Chấn Anh thấy nàng xuất chiêu lợi hại, biến hóa kỳ ảo, liền theo thế vung tay áo mà sấn tới nửa bước, tay hữu dùng chiêu “Tật Đạn Tỳ Bà” quét nhe tới “Tiếu Yêu” huyệt bên tả của đối phương, đồng thời miệng quát :

- Thỉnh hãy lui ra, tại hạ có lời muốn nói.

Lõa thể thiếu nữ cười nhạt, tay tả trầm xuống dùng chiêu “Ngọc Oản Đề”, lại chộp lấy cổ tay hữu của chàng.

Đường Chấn Anh thấy nàng chiêu nào cũng muốn chộp bắt cổ tay chàng, thức nào cũng chiếm tiên cơ, còn chàng mỗi lần xuất thủ đều bị hóa giải, lại không thoát nổi chưởng ảnh của nàng, bèn cắn răng vung mạnh hai tay, phát ra đóa đóa hoa sen, đoạn đẩy mạnh song chưởng thẳng vào ngực đối phương theo chiêu “Hoành Thôi Trung Nhạc”, nhưng chợt nghĩ nàng là thiếu nữ lõa thể, bèn vội thu ngay song chưởng về.

Đang giao đấu, vừa phát đã thu, chần chừ do dự là điều tối kỵ. Chỉ nghe thiếu nữ quát :

- Coi đây!

“Khuất Tâm” huyệt ở cùi chỏ bên tả của chàng đã bị đối phương nắm chặt. Chàng giật mình, đề tụ chân khí ở Đan Điền, giật mạnh cánh tay về phía sau để giằng thoát ra. Nhưng lõa thể thiếu nữ đã đề phòng, giữ chặt hơn hẳn lần trước.

Đường Chấn Anh chưa giằng ra được, liền vung tay hữu định phóng chưởng, nhưng cảm thấy thiếu nữ dụng lực bóp mạnh huyệt, chàng nhói đau, lực đạo toàn thân lập tức tiêu tán, cánh tay hữu buông thõng xuống.

Đường Chấn Anh bị thích mạch huyệt ngăn trở huyết lưu, người bứt rứt khó chịu nổi, vội nói :

- Cô nương mau buông tay ra, tại hạ chưa nói hết, chỉ muốn hỏi cô nương có phải là Hàn Nham Quái Mẫu không thôi.

- Ngươi không hé miệng thì thôi, cứ nhắc đến nương mẫu của ta thì ta phải cho ngươi nếm đau khổ mới được.

Đoạn bóp mạnh vào huyệt.

Đường Chấn Anh lúc này mới biết thiếu nữ là nữ nhi của Hàn Nham Quái Mẫu, vội kêu lên :

- Thỉnh cô nương buông tay ra, tại hạ đến đây để gặp Hàn Nham Quái Mẫu.

Lõa thể thiếu nữ không kịp đáp, cũng chẳng buông tay, đôi mắt to tròn cứ chằm chằm nhìn chàng suốt từ đầu xuống chân.

Đường Chấn Anh đối diện với thân hình lõa thể tuyệt mỹ của thiếu nữ thì hoa cả mắt, bèn cúi mặt xuống.

- Hừ, ngươi cuối cùng là nam hay nữ?

Đường Chấn Anh bất giác ngẩng lên nhìn vào mắt thiếu nữ, thấy câu hỏi của nàng hoàn toàn nghiêm túc, vẻ mặt nàng đầy ngờ vực, thế là chàng định nói thật, nhưng nghĩ một chút bèn đáp :

- Thỉnh vấn cô nương, là nam thì sao? Là nữ thì thế nào?

- Là nam, ta sẽ tức khắc xử tử. Là nữ thì ta tha mạng, nhưng phải rời khỏi Hàn Nham. Mà khỏi dài dòng, ngươi là nam hay nữ?

Đường Chấn Anh rùng mình nghĩ: “Nếu ta cứ thực mà nói, xem chừng khó thoát chết, nếu mạo nhận là nữ, tuy sẽ an toàn, nhưng sẽ bị trục xuất. Ta đến đây chính là để cầu Lưu Kim Khương cứu sống Lăng thư thư, há có thể vì sợ chết mà lùi bước? Thôi thì cứ nói thực, xem nàng ta xử trí thế

nào?”.

Chủ ý đã định, bèn dõng dạc nói :

- Chẳng dám giấu cô nương, tại hạ là nam.

Lõa thể thiếu nữ vừa nghe chàng thừa nhận là nam nhân, tựa hồ kinh ngạc, lại soi mói nhìn chàng một hồi, rồi lưỡng lự nói :

- Sao ngươi lại là nam? Không giống mấy. Ngươi khác hẳn những nam nhân bị ta giết, mà lại trông giống những nữ nhân ta từng gặp.

Thiếu nữ lộ vẻ không tin lời chàng. Chàng buồn cười, nhưng không dám cười, chỉ nói :

- Thỉnh vấn cô nương, nam nữ khác nhau ở điểm nào? Chẳng lẽ cô nương không biết phân biệt?

Lõa thể thiếu nữ đáp luôn :

- Ai bảo ta không biết phân biệt? Nam nữ có ba điểm khác nhau, một ở trên miệng có râu hay không, hai ở ngực có nổi gò hay không, ba là ở chỗ này...

Nàng vừa nói vừa chỉ tay xuống chỗ bụng dưới của mình.

Đường Chấn Anh thấy nàng tự nhiên như không, chẳng chút e thẹn khi chỉ xuống chỗ kín, thì lấy làm kỳ quái, chẳng hiểu tại sao một cô nương lại như vậy.

Lõa thể thiếu nữ lại tiếp :

- Ngươi cũng lạ thật, trên miệng không hề có râu, nhưng ngực lại bằng phẳng. Ồ, để ta cởi bỏ y phục của ngươi xem kỹ mới được.

Lời chưa dứt, tay tả của nàng đã thoăn thoắt cởi áo của chàng.

Đường Chấn Anh bị nắm huyệt, mất cả lực, muốn chống đỡ chẳng được, chỉ có thể luôn miệng kêu “đừng, đừng”.

Thiếu nữ sắp lột quần của chàng xuống, chàng vội khép chặt hai đùi, do dụng lực quá mạnh, chàng bỗng kêu lên đau đớn, ngã phịch xuống, miệng nói :

- Cô nương làm gì vậy, chớ... chớ...

- Có sao đâu kia chứ, cái thứ ấy của nam nhân, ta đã thấy bao lần.

Thiếu nữ vừa nói vừa chỉ chỉ vào chỗ kín sắp bị lộ ra hoàn toàn của chàng, nói tiếp :

- Ngươi thấy các đầu lâu kia chứ? Mỗi nam nhân sau khi bị ta giết, ta đều cắt thứ đó đem về cho nương mẫu coi, rồi mới ném cho diều hâu ăn.

Thiếu nữ nói năng hết sức thản nhiên, thong thả, có thể nói là hồn nhiên, chất phát, không chút giả tạo, cũng không lộ một chút dâm dục. Nhắc đến sinh thực khí của nam nhân mà bình thản như nhắc đến bất cứ thứ gì khác.

Đường Chấn Anh lấy làm lạ, bèn hỏi :

- Tại sao nhất định phải làm như vậy? Chẳng lẽ cô nương có cừu hận với hết thảy nam nhân?

- Đó không phải là chủ ý của ta. Là nương mẫu bảo ta làm như vậy.

- Tại sao?

- Điều đó...

Thiếu nữ tựa hồ không ngờ chàng hỏi câu này, mãi mới nói tiếp :

- Điều đó ta chẳng biết, song nương mẫu có bảo ta rằng nam nhân trong thiên hạ không ai tốt, nhất là những kẻ tìm đến Hàn Nham, không ăn cắp dị thảo thì cũng hái trộm danh dược, hoặc đều có ý đồ xấu xa, cho nên hễ ta thấy nam nhân thì phải lập tức giết chết. Mà thôi, để ta xem rõ ngươi là nữ hay nam, nếu là nữ thì ta sẽ thả cho đi.

Nàng lại định động thủ, Đường Chấn Anh toát mồ hôi, vội đanh giọng nói :

- Ta đích thực là nam, thứ ấy cô nương không thể xem, muốn giết ta thì cứ việc giết đi, ta chẳng sợ chết đâu.

Thiếu nữ thấy chàng nghiêm mặt, bèn dừng tay rồi hỏi :

- Ngươi là nam nhân thật ư?

- Ai thèm lừa dối cô nương làm chi?

- Đã là nam thì ta phải lập tức giết ngươi.

Thiếu nữ nói đoạn liền vung cao tay tả lên.

Đường Chấn Anh biết hết đường sống, liền nhắm mắt than thầm: “Những mong cầu được Lưu Kim Khương để cứu Lăng thư thư, nay lại phải bỏ mạng dưới tay một thiếu nữ lõa thể, xem ra trên thế gian này quả là sinh có đất, tử có nơi định trước”.

Kỳ quái! Chàng suy nghĩ lung tung một hồi, đối phương đã vung tay từ nãy mà vẫn chưa thấy hạ thủ, thế là chàng bèn mở mắt nhìn.

Ồ, lõa thể thiếu nữ đã buông thõng tay tả xuống từ lúc nào không rõ, đôi mắt to tròn chăm chăm ngó chàng như xuất thần.

- Tại sao cô nương không hạ thủ?

Lõa thể thiếu nữ giật mình, thở dài đáp :

- Lẽ ra ta nhất thiết phải hạ sát ngươi, vì ngươi là nam nhân, nương mẫu ta đã dặn hễ thấy nam nhân là giết ngay, nhưng hôm nay gặp ngươi, ta...

- Cô nương làm sao?

- Tựa hồ ta không muốn giết ngươi, ta không nỡ hạ thủ...

Đường Chấn Anh hỏi :

- Không muốn với không nỡ, vậy sẽ ra sao?

Lõa thể thiếu nữ ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nói :

- Hiện tại ta quyết định không giết ngươi, nhưng với một điều kiện, ngươi có chịu đáp ứng hay không?

Đường Chấn Anh thấy nàng ta thay đổi như vậy, lấy làm kỳ, bèn hỏi :

- Điều kiện gì? Cô nương nói ra nghe thử.

Lõa thể thiếu nữ mỉm cười, hồn nhiên đáp :

- Ta muốn ngươi vĩnh viễn ở lại Hàn Nham chơi đùa với ta, ta chơi đùa một mình chán lắm.

Điều kiện nghe rất giản đơn, nhưng Đường Chấn Anh chẳng thể tiếp nhận. Bởi lẽ chàng đến đây vì yếu sự, nội nhật vài hôm phải trở về. Nhưng cân nhắc tình thế trước mắt, muốn đối phương buông tay ra, muốn lấy được Lưu Kim Khương tất phải đáp ứng điều kiện của nàng. Nếu không, tính mạng chàng chẳng còn đã đành, Lăng thư thư cũng sẽ ôm hận dưới cửu tuyền. Nhưng chàng là người trọng chữ tín, há có thể hứa hẹn tùy tiện với một thiếu nữ?

Càng nghĩ càng thấy khó xử, cuối cùng cũng phải trả lời :

- Điều kiện đó để tại hạ suy nghĩ thêm, mong cô nương hãy buông tay ra cho.

Thiếu nữ liền buông tay chàng, cười nói :

- Có gì mà phải suy nghĩ, sự tình ta đã quyết định rồi, tuyết đối không thể làm trái. Ngươi đáp ứng thì tốt, không đáp ứng thì cũng phải làm theo. Ta tin rằng ngươi tuyệt đối không thể trốn khỏi Hàn Nham.

Đoạn thân ái kéo chàng đứng dậy.

Đường Chấn Anh vừa định sửa lại y phục cho chỉnh tề, bỗng trời mưa ào ào, sấm nổ vang, lõa thể thiếu nữ giục :

- Chạy mau!

Đoạn kéo chàng chạy đi.

Đường Chấn Anh đang thắt dây lưng, chạy chưa được, vội nói :

- Đợi chút đã, tại hạ còn phải...

Thiếu nữ nhìn chàng, hiểu ý, liền chẳng nói chẳng rằng, ôm thốc lấy chàng mà lao vút đi.

Nam nhân có lòng tự tôn của nam nhân, Đường Chấn Anh đường đường thân cao bảy thước, lẽ nào để một thiếu nữ bế vào lòng, mà thiếu nữ lại lõa thể như thế này, song lực ôm của nàng quá chắc chắn, không cho chàng cựa quậy.

Mưa nặng hạt thêm, gió lạnh ào ào, lõa thể thiếu nữ ôm chàng mà chạy trong mưa gió, nhanh như tên bắn, chàng thấy cây cối trôi vùn vụt về phía sau. Khinh công của thiếu nữ quả hiếm có.

Lát sau nàng đem chàng vào một thạch động, tuy nàng che cho chàng trong lúc chạy ngoài mưa, nhưng chàng vẫn bị ướt sũng cả người.

Thiếu nữ đặt chàng xuống, cười nói :

- Ta sợ ngươi ướt quần áo mới chạy vội, sớm biết thế này, thì hai ta đã đùa ngoài mưa một trận cho thỏa thích.

Đường Chấn Anh ngượng nghịu nói :

- Thân pháp của cô nương nhanh như bay, quả là phi phàm!

Lõa thể thiếu nữ nhướng mày, cao hứng nói :

- Thật ư? Kỳ thực vừa rồi mới chạy dưới đất. Đợi lúc nào tạnh mưa, ta lại ẵm ngươi bay trên không

mới nhanh kia.

Nói đoạn, nàng giơ tay giật phăng mảnh vải hẹp che chỗ kín của mình ra.

Lõa thể thiếu nữ giật mảnh vải che chỗ kín ra một cách cực kỳ tự nhiên, trong khi Đường Chấn Anh thì vội vã luống cuống cài áo, thắt lưng quần lại cho ngay ngắn, kín đáo. Thiếu nữ mỉm cười :

- Người gì mà kỳ quái, quần áo ướt sũng chẳng chịu cởi ra, lại đi mặc vào.

Nói đoạn, giơ tay cởi quần áo của chàng, rồi nói :

- Ta nhìn các người đến đây không quen mắt chút nào, y phục lằng nhằng, mớ bảy mớ ba, lùng bùng vướng víu đến là khó chịu.

Đường Chấn Anh vội dùng hai tay níu giữ y phục, nói :

- Cô nương đừng động tới, đừng cởi ra.

Thiếu nữ không chịu :

- Ta không chịu nổi, phải cởi ra.

Đường Chấn Anh hai tay ôm chặt y phục, lùi dần vào phía trong động mấy bước. Thiếu nữ sấn tới theo, chợt chân chàng giẫm phải một vật gì mềm mềm trơn trơn, chàng vội cúi xuống nhìn, rồi rú lên :

- Eo ôi!

Và nhảy bật ra, san gay vào vòng tay của thiếu nữ.

Lõa thể thiếu nữ ghì chặt chàng, chàng kêu :

- Xà, xà!

Thiếu nữ ngó vào trong, thấy hai con đại xà ít ra có đến trăm tuổi, đang quấn lấy nhau nằm im một chỗ, như đang ngủ đông. Thiếu nữ mừng rỡ :

- Ồ, ta tìm các ngươi mãi, không ngờ lại gặp ở đây.

Đường Chấn Anh nhìn kỹ, hỏi :

- Hai con đại xà này chết rồi phải không?

- Ngươi thật ngốc nghếch, chúng nó sống nguyên, sao bảo là chết?

- Tại sao tại hạ giẫm lên mình chúng mà chúng không hề phản ứng?

- Tại vì chúng nó đang phạm tội.

Đường Chấn Anh chẳng hiểu gì hết, ngơ ngác nhìn thiếu nữ :

- Chúng phạm tội gì?

Thiếu nữ đáp :

- Nương mẫu ta bảo rằng phàm động vật một đực, một cái mà áp bụng vào nhau, ghì chặt lấy nhau là đang phạm tội.

Đường Chấn Anh lúc này mới hiểu quan niệm “phạm tội” của nàng, chàng cười thầm trong bụng: “Hàn Nham Quái Mẫu thật là định danh lung tung, nhưng điều đó chứng tỏ mụ ta từng hận về chuyện nam nữ giao hợp”.

Lõa thể thiếu nữ cúi xuống xem xét kỹ cặp đại xà, Đường Chấn Anh ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương xem gì vậy?

- Ta xem chúng nó phạm tội mấy giờ rồi.

- Cô nương biết được ư?

- Ta thường xem luôn, đương nhiên phải biết.

- Thế hai con này phạm tội bao lâu rồi?

Lõa thể thiếu nữ đứng dậy nói :

- Chúng bắt đầu giờ tý đêm qua, hiện tại là giờ ngọ, vậy là nửa ngày đêm rồi đó.

Đường Chấn Anh càng kinh ngạc :

- Mỗi lần đại xà phạm tội lâu đến thế ư?

- Đúng một ngày đêm mới phóng tinh.

- Làm gì mà lâu thế?

- Nương mẫu của ta bảo rằng động vật phạm tội, trong đó kể cả con người, mỗi lần chỉ độ một tuần trà là xong. Riêng loài đại xà này một khi đã quấn lấy nhau, sau khi phóng tinh mới chịu tách ra. Bởi vì ở chỗ ấy của con đực có bộ phận như cái móc câu.

Đường Chấn Anh không hề biết những gì mà thiếu nữ vừa nói, chàng vừa thẹn thùng vừa hiếu kỳ.

Thiếu nữ nhìn chàng, định nói gì, chợt có tiếng hú kỳ dị vẳng tới. Nàng vội nói :

- Nương mẫu gọi ta về đó. Ta đi rồi trở lại ngay. Ngươi nhất thiết phải ở trong động, nếu nương mẫu ta trông thấy ngươi thì ngươi tức khắc mất mạng đó.

Đoạn nàng chạy vụt ra khỏi động.

Đường Chấn Anh đi ra cửa động, thấy trời đầy mây đen vần vũ, mưa lai rai. Đứng hồi lâu không thấy thiếu nữ trở lại, mưa lại đổ xuống ào ào như trút, chàng bèn lui vào trong, nghĩ bụng đang mưa lớn thế này, thiếu nữ ấy chắc chưa thể về ngay, vậy hãy nhân cơ hội đó mà hong quần áo cho đỡ ướt. Chủ ý đã định, chàng bèn cởi y phục, treo lên Song luân. Ai ngờ đúng lúc ấy thì thiếu nữ chạy ào vào, đến ngay trước mặt chàng. Chàng giật mình quơ lấy y phục, nhưng nàng nhanh hơn, đã chộp mất và đem ra bên ngoài. Đường Chấn Anh giận dữ chạy theo :

- Cô nương trả đây!

Thiếu nữ cười :

- Ướt sũng thế này, mặc vào làm gì? Ngươi ở trần trông dễ coi hơn nhiều.

Đường Chấn Anh quay vào, nói :

- Tại hạ không quen.

- Ở với ta ít lâu sẽ quen hết.

- Không thể quen được.

Thiếu nữ nói sang việc khác :

- Ta tốn bao công phu mới nướng được mấy con gà rừng, ngươi mau ăn cho nóng.

Đường Chấn Anh hơn một ngày nay chưa được ăn, vừa nghe nàng nói, lập tức ngửi thấy mùi thịt nướng thơm lừng, bụng đói cồn cào. Nhưng cơ thể trần truồng, chỉ dám ngoảnh đầu lại, thấy một chiếc khay, trên đặt mấy con gà bốc hơi ngùn ngụt và nhiều loại hoa quả.

- Đến ăn đi, còn chờ gì nữa?

- Không có quần áo, làm sao ăn nổi? Cô nương hãy quẳng cho tại hạ một con.

- Quần áo thì quan hệ gì đến chuyện ăn? Lõa thể như ta có tiện hơn không?

Vừa nói vừa bước đến bên Đường Chấn Anh và kéo chàng quay người lại.

Đường Chấn Anh thẹn thùng, co ro không dám ngẩng mặt lên, vội ăn lấy ăn để.

Thiếu nữ nhìn chàng cười :

- Xem chừng ngươi quá đói, chắc đã lâu chưa được ăn. À phải, ngươi tìm gặp nương mẫu ta để làm gì?

Đường Chấn Anh định nói thực, nhưng chợt nhớ lời Đông Phương Tiêu Dao đã dặn rằng, Hàn Nham Quái Mẫu tính khí quái dị, chớ mong thuyết phục bà ta, phải liệu cơ hành sự, dùng mưu là chính. Thế là chàng đáp :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh, nên muốn đến bái kiến.

Thiếu nữ nói :

- Ngươi không thiết sống nữa rồi. Nương mẫu ta mà trông thấy nam nhân thì sẽ giết tức thời.

Đường Chấn Anh hỏi :

- Vừa rồi mẫu thân gọi cô nương làm gì vậy?

- Nương mẫu ta trừ những lúc tọa thiền, hành công, luyện dược, lúc nào rỗi mới gọi ta, vì sợ ta rời khỏi Hàn Nham, chứ không có việc gì hết.

- Vậy chốc chốc lại gọi cô nương ư?

- Không, lần này phải đến sáng mai mới gọi.

- Tại sao?

- Vì nương mẫu đã biết ta ở trong động này, chờ cặp đại xà “phạm tội”.

Đường Chấn Anh ngơ ngác, không hiểu. Thiếu nữ bèn giải thích :

- Bách niên đại xà chọn động huyệt này làm nơi sinh sản. Bởi vậy nương mẫu bảo ta lưu ý tìm kiếm. Hễ thấy chúng phạm tội, thì đợi sau mười hai giờ khi nó vừa xuất tinh, sẽ nhân đó mà cắt lấy tiểu tiện khí của con đực để phối dược.

- Phối dược gì vậy?

- Một loại bí dược, nương mẫu dặn tuyệt đối không cho ngoại nhân biết.

Đường Chấn Anh hiếu kỳ, vội thăm dò :

- Cô nương có thể nói cho tại hạ biết chăng?

- Không được! À, mà nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, ngươi đâu có thể rời khỏi Hàn Nham.

- Thế thì cô nương nói đi.

- Bí dược ấy chuyên để giết nam nhân. Nam nhân chỉ hít một chút, sau nửa giờ sẽ nhũn xương mà chết. Khi nào phối luyện xong thứ bí dược ấy, nương mẫu ta sẽ hạ sơn, tận sát nam nhân trong thiên hạ.

Đường Chấn Anh rùng mình sởn gáy, ngây người hỏi :

- Bí dược lợi hại như vậy, không biết có giải dược chăng?

- Đương nhiên là phải có, song ta không nói đâu.

Đường Chấn Anh mỉm cười :

- Cô nương đã đem hiệu năng của bí dược nói ra rồi, thì kể về giải dược có sao đâu? Cô nương cứ an tâm, tại hạ sẽ không cho ngoại nhân biết đâu.

Thiếu nữ nghe vậy, nghĩ một chút, mới nói :

- Chẳng giấu gì ngươi, trên Hàn Nham này có một thứ tiên thảo hy hữu trên thế gian, thân cao ba thước, lá màu đỏ tía, không sợ thân nhiệt, không bao giờ lụi.

- Cô nương muốn nói đến Lưu Kim Khương chứ gì?

Đường Chấn Anh mừng rỡ buột miệng hỏi, chợt giật mình ngừng ngay lại.

Thái độ của chàng chẳng khác gì “lạy ông tôi ở bụi này”. Thiếu nữ lập tức nghi ngờ, nhìn chàng chằm chằm không chớp mắt, hỏi :

- Tại sao ngươi biết Lưu Kim Khương? Ngươi chắc hẳn tới đây để hái trộm Lưu Kim Khương.

Rồi nàng sa sầm nét mặt, giọng đanh lại :

- Ta đã giết nhiều người, trong số đó có những kẻ đến đây hái trộm tiên thảo ấy, không ngờ ngươi chẳng khác gì bọn chúng. Hừ!

Đường Chấn Anh thấy hỏng đại sự, vội xua tay :

- Cô nương đừng giận, hãy nghe tại hạ nói đã.

- Ngươi còn có gì để nói nữa?

- Tại hạ từng nghe bảo Lưu Kim Khương là tiên thảo nên biết vậy, chứ đâu có ý định hái trộm.

Thiếu nữ trầm ngâm một hồi, tựa hồ tin lời chàng :

- Ngươi không định hái trộm Lưu Kim Khương thì được. Nếu không, ta chẳng thể tha mạng cho ngươi.

Đường Chấn Anh nghĩ thầm: “Hàn Nham rộng lớn, động huyệt lại nhiều. Lưu Kim Khương tất nhiên được trồng ở nơi kín đáo, tự đi kiếm chẳng khác gì đáy bể mò kim. Xem ra muốn lấy được Lưu Kim Khương thì phải hoàn toàn trông cậy ở thiếu nữ này”.

Nghĩ vậy, chàng bèn thăm dò :

- Đã có nhiều người định hái trộm Lưu Kim Khương, chắc nó phải quý lắm?

- Nương mẫu ta bảo thứ đó trên đời hiếm thấy, dưới đất khó tìm. Nó vốn mọc ở vùng bắc cực băng giá, hữu duyên được gặp chứ chẳng thể cầu. Ở Trung Nguyên chúng ta, chỉ có độc một bụi thôi.

Đường Chấn Anh hỏi luôn :

- Tại hạ chỉ mới nghe danh, chưa nhìn thấy nó ra sao, không biết cô nương có thể cho tại hạ được nhìn nó một lần chăng?

Thiếu nữ nghi ngại nói :

- Vốn không được, nhưng có thể dành cho ngươi ngoại lệ, song chưa phải ngay lúc này.

- Bao giờ mới được xem?

- Đợi khi nào ta tin rằng ngươi thực tâm ở lại đây vĩnh viễn với ta, ta sẽ cho ngươi xem.

Đường Chấn Anh thầm kêu khổ, nghĩ: “Chờ đến lúc được nàng tín nhiệm thì Lăng thư thư đã chết mất tiêu. Nhưng theo tình hình này thì ta chẳng thể nóng vội, chỉ còn cách tùy cơ hành sự”.

Họ ăn xong, bên ngoài sơn động mưa vẫn chưa tạnh, Đường Chấn Anh vì đang trần truồng nên không dám di động. Nhưng càng lâu, càng thấy thiếu nữ hoàn toàn hồn nhiên, không một chút tà niệm thì chàng cũng quen dần.

Giờ tý đã đến, thiếu nữ kéo chàng đi vào phía trong. Ở đây tối mờ mờ, không nhìn rõ năm ngón

tay. Đường Chấn Anh căng mắt một hồi mới nhìn thấy cặp đại xà đang quấn lấy nhau.

Lõa thể thiếu nữ mắt sáng như sao, tròn môi huýt một tiếng sáo lạ, hai con đại xà lập tức ngẩng đầu lên.

Đúng lúc ấy, tay tả của thiếu nữ vung lên, hai mũi bảo châm dài bảy tấc đã cắm phập vào đầu cặp đại xà. Lưỡi chủy thủ trong tay hữu của nàng phóng phập xuống, mùi máu tanh nồng xộc lên.

Đường Chấn Anh vừa lùi lại, thiếu nữ đã làm xong việc, rồi kéo Đường Chấn Anh ra phía động khẩu.

Thủ pháp của thiếu nữ chớp nhoáng, khiến Đường Chấn Anh cực kỳ kinh ngạc.

Lúc này mưa đã ngớt, thiếu nữ nói nhỏ :

- Đi theo ta!

Đoạn băng mình ra khỏi động.

- Đợi một chút!

Đường Chấn Anh lấy cặp Song luân và tìm y phục rồi mới vội chạy theo.

Chừng một tuần trà, họ đến một cánh rừng trúc xanh xanh, trong đó có nhiều cây hoàng mai. Xuyên qua rừng trúc, đến một vách núi có nhiều phiến đá vuông vức. Lõa thể thiếu nữ giơ tay đẩy một phiến đá trượt sang bên, lộ ra một động khẩu.

- Đây là chỗ ở của ta, ta giữ cửa, ngươi vào trước đi.

Phiến đá cao quá đầu người, dày đến hai thước, thiếu nữ đẩy một cái đã trượt đi, nội lực quả thâm hậu. Đường Chấn Anh thầm thán phục, cũng không khách sáo, bước vào bên trong.

Thiếu nữ vào theo, nàng vừa buông tay khỏi phiến đá, nó đã trượt trở lại nguyên vị, bít kín động khẩu.

Thì ra đáy phiến đá có hình chóp nhọn, nên có thể đẩy trượt sang hai bên và tự trở lại nguyên vị.

- Ngươi thử mở động khẩu ra coi.

Thiếu nữ cười bảo Đường Chấn Anh. Chàng đỏ mặt :

- Cô nương nội công thâm hậu, tại hạ làm sao theo kịp? Song, tại hạ cũng thử xem sao.

Đoạn bước tới bên phiến đá, dồn khí lực vào hai tay đẩy mạnh, phiến đá chỉ xê dịch được một chút.

Thiếu nữ cười giòn :

- Lần này thì ta an tâm rồi, ngươi đã vào trong động ắt không thể ra nổi.

Đường Chấn Anh hoảng hột, vội ngoảnh vào bên trong, thiếu nữ đặt tay lên vai chàng :

- Đừng lo, ta nói đùa đó thôi, vào đây!

Thạch động không lớn, có mấy đĩa đèn dầu tùng soi rõ mồn một, một cây nhang bằng gỗ hương. Trong một góc quành kê tấm phản gỗ, trên phản trải cỏ khô làm đệm, ngoài ra chẳng có vật gì khác.

Lõa thể thiếu nữ ngồi xuống phản, nói :

- Chắc ngươi mệt rồi, nằm xuống đây mà ngủ đi.

Đường Chấn Anh hoảng hồn, ngó trước ngó sau chẳng biết nói sao, liền hỏi :

- Cô nương làm xong mọi việc chưa?

- Việc gì?

- Cái “ấy” của con đại xà...

- À, còn việc đó...

Thiếu nữ đến bên chiếc bàn đá, mở chiếc túi vải điều ra, nói :

- Ngươi xem này!

Đường Chấn Anh chăm chú nhìn trong túi, ngoài lưỡi chủy thủ, hai mũi bảo châm dài bảy tấc, còn có một vật màu hồng to bằng ngón tay trỏ, dài tấc rưỡi, như một cây đinh, hai bên có mấy cái móc. Chàng hỏi :

- Của con xà đực đấy ư?

- Phải, chính là tiểu tiện khí của con xà đực.

Thiếu nữ lại cười cười, nói tiếp :

- Ngươi thật ngốc nghếch, tiểu tiện khí của giống đại xà nó vậy, khác hẳn của người.

Đường Chấn Anh ngượng ngùng quay đi.

- Ngươi quái dị thật đấy, có gì phải sợ? Thôi, lại giường ngủ đi.

Đoạn thiếu nữ kéo chàng lại tấm phản rồi ấn chàng nằm xuống.

Đêm khuya, trong động im phăng phắc, ánh sáng huy hoàng. Nằm trên phản là một đôi nam nữ mới gặp nhau nửa ngày, mình trần như nhộng. Thiếu nữ thì cứ hồn nhiên như không, chẳng chút e ngại, lòng nàng trong trắng như một tờ giấy trắng.

Nhưng Đường Chấn Anh thì khác. Chàng lớn lên trong phép tắc lễ giáo với đủ thứ quy củ không dám vượt qua, nhất là trong quan hệ nam nữ. Nay phải nằm chung giường với một thiếu nữ mới gặp mặt, cả hai lại không mảnh vải che thân dưới ánh đèn sáng trưng, thử hỏi làm sao không thẹn thùng, mất hết tự nhiên?

Chàng trằn trọc, muốn thoát chẳng nổi. Nằm quay lưng về phía thiếu nữ một lúc đã thấy mỏi, đành trở mình quay vào, người cong lại đến tội nghiệp.

- Này, ta muốn hỏi ngươi một chuyện.

Đường Chấn Anh giả bộ không nghe thấy.

- Hừ, ngươi không chịu trả lời ta ư?

Nói đoạn, thiếu nữ đưa tay kéo chàng sát lại.

Đường Chấn Anh giật mình như bị điện giật. Thiếu nữ cũng run run giọng :

- Ô, lạ quá, tại sao ta lớn bằng ngần này, mà vừa chạm vào ngươi lại thấy có cảm giác kỳ lạ... thinh thích... khó tả...

Giọng nàng như vô lực, ấp a ấp úng.

Đây là hiện tượng sinh lý tự nhiên. Thiếu nữ đã trưởng thành, nhưng chưa hề chung đụng với nam nhân. Hôm nay mấy lần ôm chặt Đường Chấn Anh, âm dương tương hợp, tự nhiên có cảm giác rạo rực khó tả, vừa thích thú, vừa tò mò.

- Này, ta muốn hỏi...

Đường Chấn Anh gỡ tay nàng ra, miễn cưỡng đáp :

- Thì cứ hỏi, nhưng buông ra nào.

- Tại sao hai con đại xà lại thích phạm tội?

Đường Chấn Anh không ngờ nàng hỏi câu đó, nên đỏ mặt không đáp.

- Phạm tội thì có cảm giác thế nào nhỉ? Chắc phải thích lắm.

- ...

- Người ta hỏi thật, sao ngươi chẳng đáp?

- ...

- Ngươi không trả lời thì ta giận đấy.

Đường Chấn Anh bực bội :

- Cô nương bảo ta phải trả lời thế nào? Chuyện ấy làm sao ta biết được?

Thiếu nữ đột nhiên ngồi dậy, lắc lắc vai chàng :

- Này...

- Chuyện gì đó?

- Ta muốn... muốn hai ta thử phạm tội xem sao?

Đường Chấn Anh hoảng hồn, định nổi cáu, nhưng thấy thiếu nữ hồn nhiên vô tà, nên không nỡ, đành giải thích :

- Phạm tội không hay ho gì đâu. Giữa nam và nữ phải có cách biệt, không nên tùy tiện phạm tội.

Thiếu nữ chưa chịu, hỏi lại :

- Ta hỏi ngươi, nếu cách biệt thì làm sao có ta và ngươi?

- Không phải là cách biệt mãi, mà là sau khi kết thành phu thê mới được phạm tội.

Thiếu nữ không hiểu, hỏi :

- Phu thê... phu thê là thế nào?

- Nam nữ kết hôn với nhau thì trở thành phu thê.

- Kết hôn là thế nào?

Đường Chấn Anh bị truy vấn, lúng túng đáp :

- Nói ra cô nương cũng chẳng hiểu đâu, thôi ngủ đi.

- Vậy thì hai ta kết hôn đi, rồi thử xem phạm tội nó thế nào?

Đường Chấn Anh vội nói :

- Đâu có giản đơn như thế? Tại hạ không thể đáp ứng...

- Ngươi đáp ứng hay không cũng vậy thôi, hôm nay mọi việc do ta quyết định.

Đoạn cúi xuống ôm lấy chàng. Chàng giãy giụa một hồi, nhưng cuối cùng vẫn bị thiếu nữ nằm đè lên trên.

Chàng ngẩng mặt, cặp nhũ hoa của thiếu nữ ép xuống sát ngực chàng, khuôn mặt kiều diễm kề ngay trước mặt chàng. Cơ thể nàng bừng bừng sức sống. Thấy chàng miễn cưỡng, thiếu nữ hỏi :

- Không phải ngươi muốn được xem Lưu Kim Khương hay sao?

Ba tiếng "Lưu Kim Khương" như có sức kích thích mạnh mẽ, Đường Chấn Anh lập tức phấn chấn, hỏi :

- Ồ, khi nào cô nương cho ta đi xem?

Thiếu nữ cười :

- Nếu ngươi ráng phạm tội với ta, ngay sáng mai ta sẽ cho ngươi xem.

Đường Chấn Anh nghe như mở cờ trong bụng, khỏi cần suy tính gì thêm.

Thiếu nữ hỏi nhỏ :

- Sao, ngươi có chịu hợp tác với ta không?

Đường Chấn Anh đáp :

- Nói thật để cô nương biết, việc phạm tội chẳng lý thú gì đâu.

- Nhưng ta cứ muốn thử xem nó thế nào!

Đường Chấn Anh nghĩ bụng: "Trời đất chứng giám cho lòng ta, ta cố né tránh chẳng đặng đừng, vì tính mệnh của Lăng thư thư, bất đắc dĩ ta phải làm thế này".

Nghĩ vậy rồi chàng bèn vuốt ve tấm lưng của thiếu nữ, lật ngược lại để chàng nằm bên trên, rồi hăng hái làm cái việc mà thiếu nữ gọi là phạm tội kia.

- Ôi chao, đau quá!

Thiếu nữ rên lên, nói tiếp :

- Đúng là phạm tội chẳng lý thú gì mấy!

Nàng muốn chấm dứt trò thử nghiệm, nhưng Đường Chấn Anh lúc này đã như mãnh sư, nào có chịu nhường?

Sau cuộc mây mưa, hai người lăn ra ngủ. Khi chàng tỉnh dậy, đã không thấy thiếu nữ đâu, chàng ngồi dậy, bước xuống phản, định lấy quần áo mặc vào người, đột nhiên thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào, kéo ngay chàng ra động khẩu :

- Lẹ lên, nhân lúc nương mẫu tọa thiền, ta đưa ngươi đi xem Lưu Kim Khương.

Nàng đẩy phiến đá, đẩy chàng ra trước.

Lúc này đã cuối giờ thìn, mưa đã tạnh, nhưng trời âm u đầy mây. Thiếu nữ cầm tay chàng lao như bay trên vách núi.

Đường Chấn Anh định thi triển “Lăng Hư Ngự Phong” là môn khinh công rất lợi hại, nhưng thiếu nữ đã ôm ngay eo lưng của chàng mà nhấc bổng lên. Vù vù như đằng vân giá vũ, hai người mau chóng lên tới đỉnh núi giá lạnh se sắt.

Trên đỉnh núi không một ngọn cỏ, cảnh tượng khô cằn thê lương. Đường Chấn Anh ớn lạnh :

- Rát quá!

Thiếu nữ liếc nhìn, nói :

- Tại ngươi quen chất quần áo lên người, chứ ta vẫn lên đây thường, đâu hề thấy lạnh gì?

Nàng kéo chàng quành ra phía sau ruột khối đá cao chừng ba trượng. Phía ấy là hướng bắc, quanh năm không thấy ánh mặt trời, khối đá ở mặt này lại lõm sâu vào đến một trượng, thứ tiên thảo Lưu Kim Khương chính thị là ở đây.

Hai người vừa bước vào, bỗng có tiếng “vù vù” vang lên, thì ra hai bóng đen cao lớn lao tới nhanh như chớp. Thiếu nữ quát :

- Đại Kim, Đại Ngân, còn chưa chịu lui ra?

Đường Chấn Anh hốt hoảng nhìn kỹ, thấy hai con vượn mắt đỏ, lông dài cả thước, một con màu vàng, một con màu bạc, cao hơn một trượng đang lao tới. Thiếu nữ nói :

- Con vàng tên là Đại Kim, con trắng là Đại Ngân, chuyên trách bảo vệ Lưu Kim Khương.

Hai con vượn lập tức giãn ra hai bên.

Đường Chấn Anh tấm tắc :

- Lợi hại, lợi hại thật!

- Đừng nói là ngươi, nương mẫu bảo rằng ngay cả đệ nhất cao thủ võ lâm cũng chưa chắc thắng nổi hai con vượn này. Vừa rồi, chúng nó trêu đùa ngươi đó thôi, nếu không có ta đi cùng thì người đã sớm bỏ mạng rồi.

Đường Chấn Anh rùng mình. Chàng ngó vào bên trong, thấy trên một phiến đá đen lõm sâu có một cây cao ba thước, lá đỏ tía, giống như lời miêu tả của Thánh Y Đông Phương Tiêu Dao.

Chàng hoan hỷ giơ tay định ngắt một lá...

- Chớ động tới!

Thiếu nữ kịp thời ngăn chàng lại, rồi nói tiếp :

- Nương mẫu ta ngày ngày vẫn tới đây, nếu phát hiện dấu vết thì chết. Thôi, xem rồi, ta về thôi.

Đoạn kéo luôn Đường Chấn Anh ra ngoài.

Hai người về sơn động, Đường Chấn Anh chỉ nghĩ đến Lưu Kim Khương, mặt mày đăm đăm. Thiếu nữ sinh nghi, bèn hỏi :

- Ngươi họ gì, tên gì, từ đâu tới, tới làm gì? Ta thấy ngươi kỳ dị lắm!

- Tại hạ là Đường Chấn Anh, từ Phật Âm tự ở Hoàng Sơn đến đây.

- Đến làm gì?

Đường Chấn Anh thầm biết hái trộm Lưu Kim Khương chẳng dễ, chi bằng khẩn khoản cầu xin, may ra có chút hy vọng... Thế là chàng đem chuyện cứu Lăng thư thư ra kể vắn tắt một lượt.

Thiếu nữ nghe xong, liền trợn mắt nói :

- Hừ! Ta đoán ngươi chẳng phải người tốt, quả nhiên định hái trộm Lưu Kim Khương...

Ngừng một chút rồi hỏi :

- Ngươi vừa kể Lăng thư thư, hắn là nam hay nữ?

Đường Chấn Anh không nhịn được cười :

- Thư thư đương nhiên là nữ, là nam sao được?

Thiếu nữ tựa hồ thông cảm với nữ nhân, bèn hỏi :

- Nếu hắn là nam thì khỏi cần thương lượng, nhưng hắn là nữ thì...

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Có thể cứu nữ nhân được chăng?

Thiếu nữ nói rành rọt :

- Từ nay trở đi, cấm ngươi ra khỏi thạch động.

- Vì sao?

- Vì ta sợ ngươi bỏ trốn!

Nói chán chê, thì ra thiếu nữ đã yêu Đường Chấn Anh. Ái tình giữa nam và nữ là xuất phát từ thiên tính, bản năng, đâu phải do ai giáo huấn, gặp người khác giới sẽ bị hấp dẫn. Nay thiếu nữ vừa nghe chàng nhắc đến nữ nhân khác, thì bản năng tự vệ chợt bộc phát.

Đường Chấn Anh vốn thông minh đĩnh ngộ, nghe thiếu nữ nói vậy, biết là nàng đã hỷ ái mình, nhưng chàng không hề cảm thấy được an ủi chút nào, ngược lại càng thêm lo lắng, nghĩ thầm: “Nàng là một nữ nhân hồn nhiên trong trắng, ta đã ân ái với nàng, rồi đây biết ăn nói làm sao? Chỉ còn cách trốn khỏi nơi này...”.

Đang nghĩ thì chợt nghe thiếu nữ nói :

- Ta họ Hoa, tên Tường Tường. Ngươi gọi ta là Tường thư thư được chứ?

- Tại sao phải gọi cô nương là thư thư?

Thiếu nữ đáp :

- Ta nghe hai tiếng thư thư rất êm tai.

Đường Chấn Anh tâm cơ máy động, nói :

- Bảo tại hạ gọi Tường thư thư cũng được, nhưng cô nương phải cho một nhánh Lưu Kim Khương.

- Lại nhắc đến Lưu Kim Khương. Ta nói thực cho ngươi biết, kiếp này ngươi đừng mong cứu giúp nữ nhân nào khác!

Ngừng một chút, lại hỏi :

- Thế nữ nhân ấy gọi ngươi là gì?

- Là Anh đệ đệ!

- Anh đệ đệ... Anh đệ đệ...

Hoa Tường Tường nhắc đi nhắc lại, rồi nói :

- Ba tiếng này nghe cũng hay, từ nay ta sẽ gọi ngươi như vậy!

Đường Chấn Anh thầm biết dùng cương không xong, đành nén lòng chờ thời cơ. Thế là hai người ngồi trò chuyện vớ vẩn trong động đã hết cả một ngày.

Đêm ấy hai người lại nằm ngủ bên nhau. Nhưng lạ thay, mặc dù đêm trước Hoa Tường Tường bị đau, đêm nay nàng lại bừng bừng muốn "phạm tội". Đường Chấn Anh chỉ còn cách đáp ứng nàng. Có điều là đôi bên hăng hái hợp tác hơn hẳn hôm qua. Hoa Tường Tường ngủ thiếp đi trong niềm khoái lạc.

Bỗng có tiếng kêu của thiên nga trên trời lọt qua lỗ thông hơi vọng xuống. Hoa Tường Tường thức giấc, bật dậy, chạy ra ngoài.

Đường Chấn Anh đợi hồi lâu, không thấy nàng quay lại. Nghỉ một chút, chàng sợ Hàn Nham Quái Mẫu một khi phát giác, đừng nói là lấy Lưu Kim Khương chẳng xong, ngay đến tính mạng chàng cũng khó toàn. Thế là chàng bất dậy, mặc quần áo, mang cặp Song luân, bước ra động khẩu, ráng sức đẩy phiến đá mà lách ra ngoài.

Đêm khuya khoắt, mưa lâm thâm, gió lạnh trăng mờ.

Đường Chấn Anh thi triển phép khinh công, theo đường cũ leo lên đỉnh Hành Nham.

Đến nơi, chàng rút Song luân cầm sẵn rồi chạy tới mõm đá.

Hai con vượn bảo vệ Lưu Kim Khương lập tức vọt đến, miệng kêu chí chóe quái dị.

Đường Chấn Anh biết cặp vượn lợi hại, vội thi triển chiêu "Đại Bàng Triển Xí", chính là một tuyệt chiêu trong "Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp".

Cặp vượn bị luân phong tấn công lại kêu chí chóe. Đường Chấn Anh vội đánh tiếp chiêu "Lưỡng Nghi Huy Quang", nhưng cặp vượn chẳng phải loài vật thông thường, mà là linh thú của trời đất, dũng mãnh dị thường. Thấy Song luân của Đường Chấn Anh quét mạnh, đã chẳng thoái lui lại còn xông tới chộp lấy Song luân.

Đường Chấn Anh nghĩ: “Các ngươi muốn chết thì ta cho chết”.

Chiêu “Tứ Tượng Thần Hội” của chàng nhắm chặt đứt hai chi trước của con Đại Kim.

Con vượn không né tránh, mà khéo léo hất Song luân ra hai phía. Cây Nguyệt luân trong tay Đường Chấn Anh bị văng xuống đất vì lực đẩy của con vượn quá mạnh.

Đường Chấn Anh cả kinh, vội dùng Nhật luân sử chiêu “Khai Sơn Đoạn Sơn Hà” bức thoái Đại Kim. Vừa định cúi xuống nhặt Nguyệt luân, thì Đại Ngân đã chộp Nhật luân mà giằng mất.

Con Đại Kim thừa cơ ập hai chi trước, chồm tới hai vai chàng. Chàng đã mất cả Song luân, trong lòng cả kinh, vội sử chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật” tống thẳng một chưởng vào ngực con Đại Kim.

Đúng lúc nguy cấp ấy, bỗng có tiếng quát :

- Đại Kim, Đại Ngân, mau lui ra!

Hoa Tường Tường đã vọt đến bên cạnh Đường Chấn Anh, kéo chàng lại sát ngực, hỏi gấp :

- Sao, không thụ thương chứ?

Đường Chấn Anh định thần lại rồi đáp :

- May mà cô nương đến kịp, không thì ta đã bỏ mạng vì hai con vượn lợi hại kia rồi.

Hoa Tường Tường thấy chàng không việc gì thì mới yên tâm :

- Ai bảo ngươi bỏ trốn lúc vắng ta?

Đến lúc này, Đường Chấn Anh đành van nài :

- Tường thư thư, ta không phải với nàng, lẽ ra không nên làm như thế... Nhưng ta có nỗi khổ tâm, buộc phải cầu xin Lưu Kim Khương để mang gấp về Hoàng Sơn.

Hoa Tường Tường hỏi luôn :

- Để cứu Lăng thư thư chứ gì?

Vẻ giận dữ của nàng lộ rõ.

Đường Chấn Anh đưa hay tay vuốt ve sau lưng nàng, dịu dàng nói :

- Lăng thư thư cũng hỷ ái ta như Tường thư thư vậy. Nay ta không nỡ thấy Lăng thư thư sắp chết mà không cứu. Cũng giống như nếu ta thấy Tường thư thư gặp hiểm nguy, ta phải lo cứu chứ...

Thiếu nữ phần lớn chỉ nghe nam nhân nịnh cho vài câu là đã mềm lòng, dao động. Hoa Tường Tường nghĩ một lát rồi nói :

- Cũng nên để Anh đệ đệ đi, nhưng ta không muốn xa Anh đệ đệ, vậy phải làm sao?

Đường Chấn Anh thoáng trầm ngâm rồi đáp :

- Vậy thì chẳng khó, một là Tường thư thư chờ ta trở lại, hai là nàng đi theo ta.

Hoa Tường Tường lắc đầu :

- Không được, không được... Anh đệ đệ đ, ta không chờ nổi đâu. Mà đi theo Anh đệ đệ, bỏ nương mẫu ở lại một mình, ta cũng không nỡ...

Lời chưa dứt, bỗng nghe có tiếng hú quái dị vọng tới.

- Nguy rồi, nương mẫu của ta đến đó!

Thiếu nữ nói, định kéo Đường Chấn Anh chạy đi.

Đường Chấn Anh níu giữ lại :

- Tường thư thư, ta cầu xin nàng, dầu thế nào nàng cũng phải cho ta một nhánh Lưu Kim Khương.

- Không được, thời gian gấp gáp lắm rồi, tạm lánh đi đã.

Lại một tiếng hú, lần này đã gần hơn.

Hoa Tường Tường hoảng hốt giục :

- Nương mẫu sắp tới rồi, mau lên kẻo mất mạng!

Đường Chấn Anh đã quyết chí lấy cho được Lưu Kim Khương, bất chấp sinh tử, thế là nhặt vội Song luân, lao vọt vào trong hõm đá. Tội nghiệp Hoa Tường Tường phải lo lắng chạy theo. Hai con vượn thấy vậy không dám ngăn cản Đường Chấn Anh. Đến nước này, Hoa Tường Tường cũng chẳng nói gì thêm. Nàng ngắt nhanh một nhánh Lưu Kim Khương, nhét vào trong bao sau lưng chàng, rồi cả hai lao ra khỏi hõm đá mà băng mình về phương tây bắc.

Được chừng trăm bước, chợt có tiếng quát từ phía sau :

- Con nha đầu hư đốn, quả không ngoài dự đoán của ta, dám đi theo hán tử.

Giọng nói như tiếng xé vải, tiếng quỷ hú, khiến người nghe thất kinh.

Hoa Tường Tường không dám chậm trễ, vội nắm lấy thắt lưng Đường Chấn Anh, lập tức thi triển khinh công thượng thừa “Lăng Hư Ngự Phong”, hai người như hai ngôi sao sa bay xuống dưới chân núi.

- Con nha đầu đáng tội chết kia, còn chưa chịu dừng lại ư?

Tiếng quát thứ hai kèm theo một luồng kình phong ập tới sau lưng đôi nam nữ thiếu niên.

Hoa Tường Tường gấp gáp đáp xuống một chỗ ở vách núi.

Trên trời sấm nổ, chớp lóe, mưa ập xuống rào rào.

- Các ngươi chạy sao thoát.

Sầm, một tiếng nổ lớn vang lên, đất trời rung chuyển, cát bay đá chạy rùng rùng từ phía trên đổ xuống chỗ đôi trẻ.

- Anh đệ đệ, Anh đệ đệ, có sao không?

- Tường thư thư, Tường thư thư có sao không?

Sau tai nạn gớm ghiếc mà được yên lành, cặp thanh xuân nam nữ ôm chặt lấy nhau, khóc vì vui sướng.

Sấm rền, chớp lóe, mưa sầm sập hòa thành một điệu nhạc của tự nhiên, hữu thanh, hữu quang, hữu sắc, những giọt nước mưa chảy ròng ròng từ đầu xuống toàn thân đôi trẻ. Nhưng cả hai cứ ôm ghì lấy nhau mỗi lúc một chặt thêm.

Họ như ngây như dại, tựa hồ bất chấp cảnh tượng xung quanh mình, tựa hồ trên thế gian này, ngoài họ ra, chẳng còn một ai, hay một vật gì khác. Ái tình của họ chan chứa, lai láng như ước mơ.

Từ phía trên lại vọng xuống tiếng hú gọi kỳ quái của Hàn Nham Quái Mẫu. Hoa Tường Tường nói :

- Anh đệ đệ, nương mẫu ta đã phát hiện ta ân ái với chàng...

Đường Chấn Anh đáp :

- Chỉ tại ta hại nàng. Đến nước này, nàng hãy bỏ trốn theo ta!

- Không, hiện tại đã muộn rồi. Ta phải dụ nương mẫu ra phía khác, để Anh đệ đệ thoát ly khỏi tay nương mẫu.

Đường Chấn Anh vô cùng cảm động :

- Ta thoát rồi, còn nàng thì sao?

- Ta sẽ đến Phật Âm tự ở Hoàng Sơn tìm sau...

Lời chưa dứt, đã thấy từ trên vách núi có bóng một con chim ưng sà xuống.

- Anh đệ đệ, mau núp vào một gốc cây, để ta dẫn dụ nương mẫu đi phía khác, rồi hãy chạy nghe...

Hoa Tường Tường chưa nói xong đã chạy ra một chỗ trống, cố ý gào to một tiếng rồi lao mình đi.

Đường Chấn Anh có trốn thoát khỏi Hàn Nham hay không, hồi sau sẽ rõ...

Chương 10: Phi Phi Cổ Động Tùng Trúc Trang

Lại nói Tuệ Viễn thiền sư, Đông Phương Tiêu Dao và Tang Bác Cổ sau khi tiễn chân Đường Chấn Anh, vừa trở vào trong tịnh thất thì có tiếng chân người dồn dập chạy tới. Tuệ Viễn ngoảnh ra sân, hỏi :

- Có chuyện gì mà khẩn trương như vậy?

Ba người chạy đến đáp :

- Tiểu điệt là Tâm Ấn, kính bẩm sư thúc, Đông Lộ bang chủ của Địa Sát bang là Vô Diện Mục Phương Uy đã dẫn bọn đệ tử rầm rập kéo đến. Hiện đã tụ tập ở bìa rừng, bảo là cần tìm nữ thí chủ Lăng Ba Nhất Yến để báo cừu một chuyến.

- Tiểu điệt là Trí Giác, kính bẩm sư thúc, hai Bang chủ Tây Lộ và Nam Lộ của Địa Sát bang đều dẫn đệ tử theo dòng Trường Giang đáp thuyền tới, nghe bảo để tìm Phi Phi cổ động.

- Tiểu điệt là Trường Mi, kính bẩm sư thúc, Tùng Trúc trang chủ là Lã Chí Viễn đang dưỡng thương ở đây liền dẫn hai đệ tử gấp gáp tới đây. Thỉnh sư thúc sớm định liệu cho.

Tuệ Viễn thiền sư điềm nhiên mỉm cười, phẩy tay áo tăng bào, người đã bay ra sân viện. Ba vị sư điệt vội vọt theo sau thiền sư Tuệ Viễn.

Lăng Ba Nhất Yến ở trong phòng nghe rõ lời bẩm báo của ba vị kia, nhất là có hai tốp xông đến đây để tìm nàng báo cừu. Cơn giận bốc lên ngùn ngụt, gân xanh nổi hằn trên trán, nàng gầm lên một tiếng, định bật dậy. Tang Bác Cổ liền nhanh tay điểm huyệt mấy chỗ, nàng liền ngất đi.

Đông Phương Tiêu Dao lấy ra một cây kim châm dài cả thước, vung tay, cây kim loáng vút đi, cắm vào chỗ tim Lăng Ba Nhất Yến. Đường Tử Vi thốt lên kinh sợ. Y Thánh xua xua tay :

- Đừng lo, đó là cây châm bảo mệnh hoạt huyết, ngăn độc, trục hàn. Sau một giờ sẽ thấy công hiệu thượng thừa của nó.

Lăng Ba Nhất Yến nằm dưỡng thương ở Phật Âm tự mới một ngày đêm, tại sao Lã Chí Viễn lại mau chóng biết tin này? Hẳn phải trình bày để độc giả hay biết nguyên do.

* * * * *

Lại nói Thiền Nghi đầu đà dùng độc môn tuyệt học là “Âm Phong chưởng” quét trúng vai Lăng Ba Nhất Yến, lại định giáng đòn đánh chết Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng, không ngờ bị Tang Bác Cổ ngăn trở. Thiền Nghi đầu đà biết Tang Bác Cổ thuộc hàng đệ nhất cao thủ, hắn không địch nổi, nên “Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách”, thế là hắn cắp Hà Vũ Hoàn mà đào tẩu.

Chạy một ngày, không thấy Tang Bác Cổ đuổi theo, Thiền Nghi mới chọn một nơi vắng vẻ, đặt Hà Vũ Hoàn nằm xuống, rắc thương dược vào vết thương của tên kia rồi băng bó lại, nói :

- Thiên hạ đệ nhất Tình Thánh lần này đã thưởng thức hương vị ái tình đủ hay chưa?

Hà Vũ Hoàn cười buồn bã :

- Hòa thượng đừng giễu cợt tại hạ nữa, đợi sau khi lành thương thế, tại hạ sẽ tìm hai gã thiếu niên kia để báo cừu, sau đó sẽ kiếm Lăng Ba Nhất Yến cho thỏa ước mong.

Thiền Nghi cười ha hả :

- Đúng là cẩu chẳng chê phân, gã thiếu niên kia đã cho lão đệ ăn đòn đúng chỗ ấy, mà cái tính phong lưu vẫn chưa chừa.

Hà Vũ Hoàn gượng dậy, thử đi vài bước, nhưng nhăn nhó kêu đau :

- Không ổn, không ổn, thương thế tuy nhẹ, nhưng đúng chỗ yếu hại, rất kỵ đi lại. Tại hạ ắt phải dưỡng thương mấy ngày...

Thiền Nghi đầu đà nói :

- Khó đấy, ở đây núi non trùng điệp, nhà cửa không có, lão đệ muốn tĩnh dưỡng chắc phải nằm ngoài trời thôi.

Hà Vũ Hoàn nói :

- Phiền hòa thượng ráng đem tại hạ đi một đoạn nữa, sẽ có chỗ an thân, lại sẵn cả rượu thịt.

- Lão đệ nói thật ư?

- Ai nói dối hòa thượng làm gì?

Thế là Thiền Nghi cắp Hà Vũ Hoàn chiếu theo sự chỉ dẫn của y mà đi.

Chừng sau một tuần trà, họ đến một cánh rừng, tùng bách xen lẫn trúc xanh, đi sâu thêm, quả nhiên gặp một trang viện.

Hà Vũ Hoàn gọi to một tiếng, từ trong trang viện có một lão nhân bước ra, chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn.

Hà Vũ Hoàn cúi mình thưa :

- Kính bẩm Lã bá phụ, tiểu điệt là Hà Vũ Hoàn, thay mặt gia phụ tới vấn an bá phụ!

Lã Chí Viễn nhướng mày đáp :

- Thì ra là hiền điệt.

Đoạn quay sang Thiền Nghi, hỏi :

- Vị đại sư phụ này là...

Hà Vũ Hoàn vội giới thiệu hai người với nhau. Thiền Nghi mới biết đây chính là một trong Nga Mi tam Kiếm từng nổi danh võ lâm ba chục năm về trước. Hôm nay được gặp, thật là vinh hạnh.

Trời đã tối, ba người tiền vào lầu trúc, thế là đèn nên được thắp sáng. Lã Chí Viễn lệnh cho gia nhân bày tiệc khoản đãi hai vị khách.

Lã Chí Viễn nâng chung rượu, nói :

- Tòa trang viện trùng trùng cơ quan bí mật này có được, chính là nhờ diệu thủ thần công của lệnh nghiêm đường là Hiền Kiếu Tử (tôn xưng của phụ thân Hà Vũ Hoàn). Từ sau ngày từ biệt, Lã mỗ vẫn đêm ngày tưởng nhớ. Hôm nay hiền điệt tới thăm, chúng ta hãy cùng cạn chén.

Hai chung rượu được cụng, đôi bên dốc cạn.

Hà Vũ Hoàn đắc ý hỏi :

- Thưa bá phụ, các cơ quan bí mật hoạt động tốt chứ?

Lã Chí Viễn gật gật đầu :

- Tốt lắm, tốt lắm! Nhưng...

- Nhưng sao kia ạ?

Lã Chí Viễn do dự một lát, đoạn nói :

- Nhưng giờ ngọ hôm nay có đệ tử phái Nga Mi đến quấy phá tệ trang mà không bắt được chúng.

Lã Chí Viễn ám chỉ việc Lăng Ba Nhất Yến biến mất tăm. Hà Vũ Hoàn thừa biết chuyện trưa nay

nên cười thầm trong bụng.

Nên biết Hà Vũ Hoàn là ái tử độc nhất của Hà Khải Niên, đệ nhất đại sư thổ mộc Thần Thủ Tiên Chỉ. Lã Chí Viễn tốn bao công sức mới thỉnh được phụ tử Hà Khải Thiên tới kiến tạo giúp trang viện này. Khi Hà Vũ Hoàn thâm nhập trang viện để mang Lăng Ba Nhất Yến đi trót lọt, chính cũng vì lý do đó. Hồi kiến tạo trang viện, Lã Chí Viễn đem theo bốn đại đệ tử tham gia, còn gia đình vẫn để ở ngoài miền duyên hải. Lúc hoàn thành công trình, phụ tử Hà Khải Thiên đi rồi, Lã Chí Viễn mới đưa gia đình tới đây. Vì vậy Hà Vũ Hoàn không biết Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng.

Sau mấy tuần rượu, Lã Chí Viễn bỗng để ý thấy thần sắc Hà Vũ Hoàn không bình thường, chợt nhớ lúc Hà Vũ Hoàn tới phải có Thiền Nghi dìu đỡ, bèn hỏi :

- Hình như hiền điệt không được khỏe?

Hà Vũ Hoàn há dám kể lại câu chuyện mất thể diện kia, nhưng Thiền Nghi đã ngà ngà say, liền cao hứng trả lời ngay :

- Hà lão đệ hôm nay gặp vận đỏ đấy...

Hà Vũ Hoàn sợ Thiền Nghi tiết lộ, vội nháy mắt ra hiệu cho Thiền Nghi và nói :

- Hòa thượng giễu cợt làm gì vậy... Hôm nay tiểu điệt bị ám toán.

- Bị ám toán ở đâu?

- Ở hẻm núi không xa đây lắm.

- Vào lúc nào?

- Buổi chiều nay.

Lã Chí Viễn thầm nghĩ chắc là ở gần Siêu Thiên phong, mà ở đó ngoài người của hắn ra, ít có ngoại nhân thâm nhập, bèn hỏi :

- Hiền điệt thấy kẻ ám toán hình dạng thế nào?

- Trông hắn...

Hà Vũ Hoàn vừa mở miệng, thì ngay lúc đó có hai người đột nhiên vén rèm bước vào.

Hà Vũ Hoàn và Thiền Nghi ngoảnh ra, mặt cùng biến sắc. Hai người kia cũng sững sờ.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nói :

- Long nhi, Giao nhi, hãy mau thi lễ đi chứ?

Hai người vừa bước vào chính là Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng. Họ vừa từ Phật Âm tự về tới, không thể ngờ rằng lại sẽ thấy mặt Hà Vũ Hoàn và Thiền Nghi ở ngay trong trang viện. Nghe Lã Chí Viễn bảo vậy thì cũng giả bộ không biết gì, bèn thi lễ rồi đứng sang hai bên.

Lã Chí Viễn nói :

- Đều là người nhà cả, hai ngươi hãy thay ta mời khách cạn vài chung...

Đường Chấn Kiệt ranh mãnh lập tức ngồi xuống bên cạnh Hà Vũ Hoàn. Bạch Thu Hồng thì ngồi bên Thiền Nghi. Đường Chấn Kiệt nâng chung rượu quay sang Hà Vũ Hoàn ngụ ý cạn chén, nói :

- Hoàn huynh tuy mới sơ kiến, nhưng như đã quen thân từ lâu, hai ta khỏi phân chủ khách, hãy cùng cạn chung này.

Đoạn tay tả khẽ bấu nhẹ vào đùi Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn lập tức hiểu ý, nâng chung rượu lên uống cạn.

Nhưng Thiền Nghi đầu đà không nhịn được, vừa định mở miệng hỏi cho minh bạch, Bạch Thu Hồng thấy vậy, vội nâng chung rượu nói :

- Cạn!

Lập tức kéo Thiền Nghi quay sang phía chàng.

Nguyên bốn người họ đều lúng túng. Nếu đem vụ giao đấu ngoài rừng kể ra, tất sẽ bất lợi cho cả bốn người. Nhất là Thiền Nghi, đã dùng “Âm Phong chưởng” để kết liễu tính mạng hai chàng thiếu niên là nhi tử của gia chủ, Hà Vũ Hoàn thì cướp đi Lăng Ba Nhất Yến nên càng không muốn để Lã Chí Viễn biết chuyện... Đường Chấn Kiệt cùng Bạch Thu Hồng thì sợ Lã Chí Viễn phát giác quan hệ thật sự giữa họ với Lăng thư thư... Thế là cả bốn người càng không muốn để lộ vụ giao đấu kia ra.

Một hồi sau, Lã Chí Viễn bỗng hỏi hai chàng thiếu niên :

- Các ngươi đi suốt ngày, đã phát hiện Lăng Ba Nhất Yến ở đâu hay chưa?

Thiền Nghi đầu đà kinh ngạc, buột miệng hỏi :

- Sao, Lăng Ba Nhất Yến cũng là người của quý trang ư?

- Không sai, chính là người của bổn trang, nhưng mới mất tích, dường như đại sư phụ đã gặp Lăng Ba Nhất Yến thì phải?

Thiền Nghi không ngờ phiền toái đến như vậy, vội nói đại :

- Bần tăng thấy Lăng Ba Nhất Yến đi cùng với một đôi nam nữ về phía Phật Âm tự.

Lã Chí Viễn nhướng mày, nói :

- Ồ, đại sư không nhắc thì lão phu quên biến mất, đúng là ngoài Phật Âm tự ra, chúng không còn chỗ nào khác để đi. Đôi nam nữ kia nhất định là đệ tử của phái Nga Mi.

Hai chàng thiếu niên nghe vậy nên rất lo. Khi tiệc tàn đã là nửa đêm, hai chàng định đi Phật Âm tự báo tin, nhưng bị Lã Chí Viễn giữ lại.

- Hai ngươi hãy ở đây điều tức, chừng canh năm chúng ta sẽ phải lên đường.

Hai chàng đành vâng lệnh. Đầu canh năm, Lã Chí Viễn đem hai chàng cùng hai gã bịt mặt râu đỏ, râu vàng, rời Tùng Trúc trang, tới thạch thất ở Siêu Thiên phong.

Đến nơi, Lã Chí Viễn lệnh cho hai chàng ở lại trấn giữ nghiêm ngặt thạch thất, đề phòng quần tăng của Phật Âm tự kéo đến công kích. Đoạn hắn dẫn hai gã đệ tử phóng về phía Phật Âm tự.

* * * * *

Trời đã sáng rõ từ lâu. Ba bóng người tới gần cổng lớn của Phật Âm tự, chính là Lã Chí Viễn cùng hai đại môn đồ của hắn.

Mặt trời mùa thu đã lên cao, gió núi vi vu, nhưng phía trong tòa Phật Âm tự rộng lớn không chút động tĩnh, không khí trầm tịch dị thường.

Lã Chí Viễn phất tay áo, hai đệ tử vừa định xông phá cửa, chợt két két két, hai cánh cổng lớn bằng gỗ màu sậm được mở rộng. Tiếp đó, mười tám vị La Hán ùa ra, sắp thành hai dãy tả hữu. Rồi một vị hòa thượng râu bạc như cước, mục quang xanh sẫm, miệng niệm Phật hiệu tiến ra. Chính là Bích Nhãn Kim Tinh Phật Tuệ Viễn thiền sư.

Tuệ Viễn thiền sư với vẻ mặt trang nghiêm, giận dữ nhìn Lã Chí Viễn, nói :

- Ngươi đang ở trong Tùng Trúc trang, đột nhiên đến Phật Âm tự hẳn là muốn gây sự?

Lã Chí Viễn vuốt râu, mỉm cười :

- Không có việc thì chẳng tới bảo điện. Đã đến dĩ nhiên là có việc.

- Việc gì?

- Tìm người!

- Tìm ai?

Lã Chí Viễn cười ha hả :

- Ta tìm ai, ngươi đã biết sao còn hỏi, người tu hành chớ nói dối.

- Người tu hành không hề cuồng ngôn, Lăng Ba Nhất Yến quả có trong bổn tự, nhưng bị trúng "Âm Phong chưởng", đang phải dưỡng thương.

Lã Chí Viễn ngạc nhiên nói :

- Hãy mau giao nàng ra cho ta, để ta đưa về bổn trang chẩn trị.

Tuệ Viễn lắc đầu :

- Ngươi chớ nói những lời u mê, bần tăng quyết không để ngươi làm càn.

Lã Chí Viễn cả giận, cuồng ngạo nói :

- Nếu ngươi không chịu giao Lăng Ba Nhất Yến ra đây, ta sẽ san phẳng Phật Âm tự của ngươi.

- Chớ huênh hoang khoác lác làm như thế gian này chỉ có một mình ngươi.

- Đã vậy, ngươi hãy xuất chiêu, sớm phân hơn kém.

- Thiện tai! Thiện tai! Bần tăng đành khai sát giới. Có câu "chủ bất khi khách!", bần tăng nhường ngươi động thủ trước.

Lã Chí Viễn gằn giọng :

- Cung kính không bằng vâng mệnh, hòa thượng, tiếp chiêu đi!

Đoạn phất tay áo, phát một hư chiêu, cước bộ di chuyển thong thả.

Tuệ Viễn thiền sư cũng di chuyển thân hình uyển chuyển như long xà.

Danh gia giao đấu quả khác người thường, cả đôi bên chưa ai chịu xuất chiêu, mà lấy việc ngưng thần, dưỡng khí làm chủ, trước hết phong bế môn hộ cẩn thận, sau đó mới chờ cơ hội xuất thủ, một khi đã ra chiêu, tất muốn hạ gục ngay đối phương.

Hai người tương hỗ di chuyển, thân pháp càng lúc càng nhanh, chỉ thấy bốn tay áo rộng dài được chân khí nội gia thổi căng như cánh buồm, hai bộ râu trắng như cước bay phất phơ không ngừng.

Lúc này hai người đã chuyển động nhanh như điện chuyển tinh phi, không còn phân biệt ai với ai.

Mười tám vị La Hán của Phật Âm tự ai nấy sẵn sàng tư thế đề phòng bất trắc.

Hai gã râu đỏ, râu vàng cũng ngầm hy vọng sư phụ mau chóng hạ gục đối thủ.

Bỗng hai tiếng quát vang lên cùng lúc :

- Tiếp chiêu!

Song phương đã tiếp nhau một chiêu, cùng bật lui, rồi lại xáp tới gần nhau.

Tuệ Viễn khoát tay áo đẩy ra một luồng kình phong, thuận thế dấn thân tới tay tả sử chiêu “Đại Bằng Triển Sí”, tay hữu “Phụng Trảo Triều Dương” trên nhắm tới ngực, dưới quét hai chân đối phương, đồng thời công kích.

Lã Chí Viễn cười khẩy, hai tay chập lại “Đồng Tử Bái Phật”, hai ống tay áo cuốn lên một luồng kình phong, hai bàn tay chập kia chém thẳng vào giữa ngực Tuệ Viễn.

Thiền sư vội biến chiêu, tay tả dùng thức “Nghênh Phong Đoạn Trảo”, tay hữu sử chiêu “Kim Cương Đoạn Kiên” mà tiếp đòn thế của đối phương.

Lã Chí Viễn tức thời bật hai tay ra, ống tay áo bên tả sử chiêu “Pháp Hải Giáng Kiều”, kình phong ngăn trở thế công của Tuệ Viễn, đồng thời tay hữu sử chiêu “Lão Quân Vấn Đỉnh” điểm tới huyệt “Thiên Linh” của thiền sư.

Tuệ Viễn thấy chiêu thế của hắn đã nhanh lại độc, liền dùng chiêu “Vạn Phật Đăng”, chưởng ảnh phiêu phiêu, chỉ phong vun vút hóa giải hữu thủ của hắn, đồng thời thúc mạnh đùi lên huyệt Đơn Điền của đối phương theo thế “Tiên Cô Tham Thiền”.

Lã Chí Viễn không né tránh mà thót bụng lại, chém nhanh tay xuống.

Thiền sư chuyển thế, hạ đùi, bàn chân đạp xuống đầu gối của đối phương. Lã Chí Viễn vội bật lùi năm bước, nhưng chân vừa chạm đất đã lại xông ngay tới phản kích.

Một tăng một tục thoáng chốc đã giao đấu mấy chục hiệp, cận chiến ác liệt, khẩn trương dị thường.

Lã Chí Viễn gầm lên một tiếng, thi triển tuyệt học “Bát Nhã thần công” trong Nga Mi bí kíp.

Tuệ Viễn chỉ thấy hai tay đối phương khi nắm lại, lúc bung ra, năm ngón lúc hợp lúc phân, phát xuất “Bát Nhã thần công” của Phật môn vô cùng lợi hại, như vạn mã bôn đằng, cuồng phong bạo vũ, uy thế cương mãnh, không để cho thiền sư kịp ứng biến, rồi hắn vung ống tay áo liền ba lần, chính là tuyệt chiêu “Huy Tụ Đẩu Phong Bát Bách Lý” ập thẳng tới thiền sư.

Cuồng phong quét tới đâu, thiên hôn địa ám, đất trời rung chuyển tới đó. Tuệ Viễn vội vàng ngưng thần vận khí, vung chưởng nghênh tiếp, nhưng đã chậm nửa bước, bị đẩy giạt đi bảy bước, gắng gượng lắm mới không ngã ngửa.

Lã Chí Viễn liền diễn tuyệt chiêu, sát cơ đã nổi, tay tả phóng ngay đi ba điểm lam quang, chính là độc môn ám khí "Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai", nhắm thẳng tới Tuệ Viễn thiền sư.

Thiền sư chưa đứng vững chân, ám khí đã vụt tới, xem chừng khó bề thoát chết.

Mười tám vị La Hán thấy vậy cả kinh, muốn cứu đã chẳng kịp. Bỗng vang lên tiếng cười lạnh :

- Hôm nay lão phu phải cho ngươi đại khai nhãn giới...

Một tiếng huýt sáo miệng, cả ba đóa mai ám khí đã bị thổi rớt một bên. Tiếp đó một vị lão nhân bay tới đáp xuống giữa hai bên giao chiến. Chính là Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ.

Lã Chí Viễn kinh ngạc, nhìn kỹ lão nhân, rồi nắm hai tay vào nhau, giơ trước ngực, nói :

- Có phải Tang lão tiền bối đã bao năm chưa được kiến diện đó chăng?

Tang Bác Cổ gật đầu :

- Chẳng lẽ ngươi vẫn còn nhớ lão phu?

- Lão tiền bối tới thật đúng lúc...

- Đúng lúc hay không là tùy ý muốn của lão phu.

Lã Chí Viễn nói :

- Lão tiền bối vừa rồi đột nhiên xuất thủ, chắc là...

Tang Bác Cổ lập tức chặn trước :

- Là muốn bảo ngươi khôn hồn hãy rút lui để tránh phiền toái!

Lã Chí Viễn nói :

- Tại hạ đến đây chỉ muốn tìm Lăng Ba Nhất Yến.

Tang Bác Cổ đáp :

- Còn lão phu đến là để bảo hộ Lăng Ba Nhất Yến.

Lã Chí Viễn sa sầm nét mặt, Tang Bác Cổ không chút khách khí, quay sang phía Thập Bát La Hán, nói :

- Các ngươi hãy bắt sống hai tên nửa người nửa ngợm kia cho lão phu.

Mười tám vị La Hán liền tản ra vây chặt lấy hai gã đệ tử bịt mặt của Lã Chí Viễn.

Hai gã tức thời rút Kim Mai Hạc Chưởng đối phó với mười tám vị La Hán tay không, khiến họ phải thoái lui mấy bước. Hai gã đắc thắng, định truy sát để phá vòng vây, bỗng vù vù hai bóng người sau cổng vung kiếm xông ra ngăn chặn hai gã, đó chính là Giáng Long và Phục Hổ, hai vị đại La Hán.

Gã râu đỏ dùng chiêu “Linh Đài Phiêu Mai” công tới Ấn Đường, Mi Tâm của Giáng Long.

Gã râu vàng thì sử chiêu “Thiên Chưởng Phục Ma” mà điểm tới hai đại yếu huyệt “Thiên Linh”, “Thần Chí” của Phục Hổ.

Nhị vị đại La Hán múa tít trường kiếm, tạo đóa đóa kiếm hoa. Giáng Long sử chiêu “Tinh Thủy Bình Dã”, Phục Hổ dùng chiêu “Nguyệt Thông Trường Giang” mà phản kích.

Lã Chí Viễn thấy hai đại đệ tử bị vây, định vung chưởng tiếp ứng, Tang Bác Cổ đã cười ha hả :

- Hai ta cũng chẳng nên bàng quan đứng coi...

Lời chưa dứt, bàn tay khô đét như cành cây trụi lá đã mau lẹ chộp tới “Khúc Trì” huyệt bên tả của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn vội né tránh. Hắn biết Tang Bác Cổ là một dị nhân, thân thủ, võ nghệ vào hàng đệ nhất, chiêu thức kỳ ảo khôn lường, xuất thần nhập hóa, giang hồ đều ngán, nếu hôm nay giao đấu với lão, sinh tử chưa biết thế nào, sau khi né tránh liền phóng chưởng về phía các vị La Hán, khiến họ phải giạt cả ra, nhân đó mà hắn cùng hai đệ tử vọt ra khỏi vòng vây năm trượng. Hắn ngoảnh đầu cười nhạt :

- Hôm nay hạnh hội Tang lão tiền bối, hẹn ngày sau mở tiệc thết đãi lạo tiền bối một phen.

Tang Bác Cổ cười :

- Được lắm! Tang Bác Cổ chờ ngươi đến thỉnh.

Lã Chí Viễn cùng hai đệ tử chạy đi. Thập Bát La Hán định truy đuổi, nhưng Tuệ Viễn thiền sư nói :

- Trở lại ngay! Khỏi cần đuổi theo.

Tang Bác Cổ vẫy vẫy tay, Tuệ Viễn thiền sư cùng mười tám vị La Hán quây tròn xung quanh lão

tiền bối. Tang Bác Cổ nói nhỏ mấy lời, ai nấy đều hoan hỷ, cảm động và cực kỳ khẩn trương.

Tang Bác Cổ nói xong liền bước vào trong tự.

Tuệ Viễn thiền sư dẫn mười tám vị La Hán phóng như bay về phía Siêu Thiên phong.

Chính ngọ, quanh thạch thất ở Siêu Thiên phong đã lố nhố nhiều người: các vị La Hán đã tới.

Tuệ Viễn thiền sư đi quanh thạch thất một vòng, thấy bên trong hoàn toàn yên tĩnh, không khí trầm tịch, căng thẳng, thiền sư sợ có mai phục và ám toán, chưa dám vọng động.

Bỗng một tràng cười quái dị nổi lên, trên nóc thạch thất hiện ra năm bóng người: Lã Chí Viễn, hai đệ tử và hai chàng thiếu niên Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng.

Lã Chí Viễn quắc mắt nhìn chúng tăng, hú dài một tiếng kinh thiên động địa.

Hai gã bịt mặt, râu đỏ, râu vàng lăm lăm Kim Mai Hạc Chưởng, nhìn trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Hai chàng thiếu niên đứng hai bên sau lưng Lã Chí Viễn, sắc diện lo lắng, liên tục tỏ ý muốn bảo các vị La Hán không nên động thủ.

Lã Chí Viễn nói :

- Ta đoán trước các ngươi hẳn sẽ tới đây phá rối, quả không sai... Nhưng các ngươi đã chậm một bước.

Tuệ Viễn thiền sư im lặng, ngưng thần chuẩn bị một phen sinh tử. Thập Bát La Hán thì nóng lòng muốn cứu ân sư Thiên Ngoại Cô Tăng, họ đã nhẫn nhịn ba năm, hôm nay đứng đây, chỉ còn cách ân sư một bức tường, nhiệt huyết sôi sục, hào khí bốc cao, thề sống mái cứu cho bằng được ân sư. Nếu Tuệ Viễn phát lệnh, họ sẽ lập tức xông lên. Thạch thất khó tránh cảnh tượng đầu rơi máu chảy.

Đột nhiên Lã Chí Viễn dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói với chúng tăng, chẳng biết y nói điều gì.

Chúng tăng nghe xong thì thần sắc đại biến, ai nấy toát mồ hôi hột, nội lực thâm hậu như Tuệ Viễn thiền sư cũng hoảng hốt băn khoăn.

Thiền sư bất giác nhìn hai chàng thiếu niên, Đường Chấn Kiệt và Bạch Thu Hồng ngầm ra hiệu đừng động thủ.

Tuệ Viễn hú một tiếng dài, quay mình lao đi. Thập Bát La Hát cũng vù vù theo gót sư thúc rút lui.

* * * * *

Tại Phật Âm tự, Lăng Ba Nhất Yến sau khi được Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao châm cứu, đã thấy dễ chịu hẳn, đang trò chuyện với Tang Bác Cổ về việc chúng tăng đi cứu Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu, thì một người vén rèm bước vào, chính là Tuệ Viễn thiền sư.

Mấy người trong phòng thấy thiền sư trở về mau chóng như vậy, cùng giật mình kinh ngạc.

Tuệ Viễn thở dài, nói :

- Không xong rồi...

Tang Bác Cổ cảm thấy có chuyện chẳng lành, vội cất tiếng ngăn Tuệ Viễn.

- Hượm đã!

Đoạn kéo Tuệ Viễn và Đông Phương Tiêu Dao sang phòng khác.

Lăng Ba Nhất Yến cùng Đường Tử Vi đoán có chuyện không hay, bèn xuống giường, lén đi theo ba người, đứng bên ngoài cửa sổ mà chăm chú lắng nghe xem ba lão nhân nói gì ở bên trong.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Sao? Sự tình có biến ư?

Tuệ Viễn thấp giọng đáp :

- Khi chúng tăng đến nơi, bọn kia đã chuẩn bị trước cả rồi...

- Không giao đấu ư?

- Cũng định liều mạng một phen sinh tử với bọn kia. Không ngờ Lã Chí Viễn dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói rõ với bần tăng, rằng nếu công phá thạch thất, hắn sẽ lập tức giết chết Càn Khôn Nhất Mẫu và Chưởng môn của tệ phái. Hơn nữa, hắn còn ra điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Lã Chí Viễn quyết đòi bằng được Lăng Ba Nhất Yến. Hắn hạn định rằng hoàng hôn hôm nay, nếu không đem Lăng Ba Nhất Yến đến thạch thất giao cho hắn, hắn sẽ giết Càn Khôn Nhất Mẫu và Chưởng môn của tệ phái.

Lăng Ba Nhất Yến ở bên ngoài nghe đến câu này, chẳng khác gì bị trăm mũi tên bắn trúng tim, nàng lảo đảo, may có Tử Vi đỡ mới khỏi ngã. Mấy người trong phòng thở dài não nề :

- Ôi, làm thế nào đây?

- Gay go quá!

- Dứt khoát không thể giao Lăng Ba Nhất Yến cho hắn.

- Nhưng cũng không thể để Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng bị sát hại.

- Làm thế nào để được cả hai việc...

Lăng Ba Nhất Yến gõ gõ vào cửa sổ, nói to :

- Tiểu nữ sẽ đi! Tiểu nữ phải đi!

Tử Vi giữ chặt nàng :

- Lăng thư thư, hượm đã nào!

Tang Bác Cổ vội chạy ra, nói :

- Yến nhi, làm gì vậy? Mau trở về phòng đi.

Lăng Ba Nhất Yến trợn mắt, lộ đầy sát khí, nói :

- Tiểu nữ phải đến Siêu Thiên phong... tiểu nữ muốn đổi lấy ân sư và Chưởng môn của Phật Âm tự. Không ai ngăn nổi tiểu nữ làm việc đó.

Đông Phương Tiêu Dao vội can :

- Cô nương trọng bệnh tại thân, tuyệt đối không thể đi.

Lăng Ba Nhất Yến dõng dạc :

- Tiểu nữ không thể vì thụ lệnh mà bỏ mặc ân sư, huống hồ còn thêm Chưởng môn của Phật Âm tự, há có thể vì một mình vãn bối mà để nhị vị lão nhân gia phải bỏ mạng...

Nàng tuy thuộc giới nữ lưu, nhưng anh phong hào khí không thua gì bậc tu mi. Tuệ Viễn thiền sư nghe vậy thì vô cùng cảm động, nói :

- Đức Phật từ bi, có được một nữ thí chủ tôn sư trọng đạo, tiết hạnh khả phong. Chỉ dựa vào một điểm này, bần tăng đã không thể để nữ thí chủ sa vào tay địch nhân.

Lăng Ba Nhất Yến lập tức phản vấn :

- Chẳng lẽ lão thiền sư để tiểu nữ trở thành kẻ bất nhân bất nghĩa ư?

Tuệ Viễn không biết đối đáp ra sao, Tang Bác Cổ nói đỡ :

- Lão phu cũng muốn để ngươi đi, nhưng lỡ Đường Chấn Anh trở về, lão phu còn mặt mũi nào nhìn hắn đây?

Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ đúng là “bắn một tên trúng ngay hồng tâm”. Lăng Ba Nhất Yến lập tức nhớ đến vị hôn phu trở về sẽ thất vọng xiết bao nếu không thấy nàng. Thế là nàng cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, chưa biết ứng xử thế nào, cuối cùng thì khóc òa lên.

Đường Tử Vi nhân đó dìu Lăng Ba Nhất Yến trở về phòng. Tang Bác Cổ, Tuệ Viễn thiền sư, cùng Đông Phương Tiêu Dao lo có biến cố, cũng đi theo.

Lăng Ba Nhất Yến ruột như đứt thành từng khúc. Nàng cân nhắc một hồi, cuối cùng quyết định hy sinh thân mình để đổi lấy ân sư và Thiên Ngoại Cô Tăng. Ý đã quyết, nàng không thể không đi Siêu Thiên phong.

Trời đã về chiều, nếu Lăng Ba Nhất Yến không khởi trình, hai kỳ nhân của võ lâm là Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng sẽ bị sát hại.

Kỳ hạn càng tới gần, mà mấy người kia vẫn chưa chịu để Lăng Ba Nhất Yến khởi hành, song họ cũng chưa nghĩ ra cách nào lưỡng toàn, ai nấy đều nóng lòng sốt ruột, bồn chồn không yên như kiến trong chảo nóng.

Cuối cùng Tang Bác Cổ nói :

- Trời đã không còn sớm sủa, chúng ta phải đến Siêu Thiên phong thương lượng với Lã Chí Viễn...

Chợt có tiếng bên ngoài tiếp lời :

- Thương lượng gì đây?

Một thiếu niên vén rèm bước vào. Tử Vi kinh ngạc reo lên :

- Kiệt đệ đệ, sao đến được đây?

Đường Chấn Kiệt thi lễ với các bậc tiền bối, rồi đưa một gói đồ cho Tử Vi :

- Trong này có y phục mà mẫu thân tự chuẩn bị gấp cho nhị vị thư thư...

Tang Bác Cổ lên tiếng :

- Tiểu oa nhi, đừng nói dài dòng chuyện khác, ngươi đến đây có phải vì chuyện Lăng thư thư của ngươi?

- Vãn bối tiện dịp hồi trang ăn cơm, ghé qua đây xem Lăng thư thư đã đi hay chưa...

- Chẳng lẽ Lăng thư thư của ngươi nhất thiết phải đi?

- Trừ cách đó ra, không còn cách nào khác. Lã Chí Viễn đã quyết tâm, nếu hoàng hôn không thấy Lăng thư thư thì sẽ giết chết một tăng một lão...

Lăng Ba Nhất Yến lập tức tiếp lời :

- Vậy thư lập tức lên đường cùng với Kiệt đệ.

Tang Bác Cổ hỏi Đường Chấn Kiệt :

- Lăng thư của ngươi đến đó liệu có nguy hiểm không?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Nguy hiểm tới mức nào thì khó nói trước. Nhưng vãn bối cùng biểu ca và mẫu thân, di mẫu đã bàn kỹ với nhau rồi, khi Lăng thư đến, mọi người sẽ luôn luôn ở bên cạnh Lăng thư, để Lã Chí Viễn khó có cơ hội hãm hại... Đồng thời, ở đó đang có một Thiền Nghi đầu đà, hắn sẽ phải trị thương "Âm Phong chưởng" cho Lăng thư thư...

Tang Bác Cổ suy nghĩ một lát, đoạn nhìn Lăng Ba Nhất Yến, thở dài nói :

- Sự đã thế này, cũng chỉ còn cách ấy.

Lăng Ba Nhất Yến rút bảo kiếm, đưa cho Tử vi :

- Vi muội cầm lấy, khi Anh đệ đệ trở về, nhờ Vi muội trao cho Anh đệ đệ. Thư sống là người của chàng, chết cũng làm ma của chàng, bảo chàng cứ an tâm, thư quyết không làm điều gì sai trái với chàng...

Lời chưa dứt, nước mắt đã rơi lã chã.

Đường Chấn Kiệt chột dạ, hỏi :

- Anh ca ca đi đâu thế?

Tang Bác Cổ kể vắn tắt cho chàng nghe việc Đường Chấn Anh đi lấy Lưu Kim Khương ở Hàn Nham Thiên Đài sơn.

Tử Vi an ủi Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư đừng tuyệt vọng, ở bên cạnh còn có nhị vị lão nhân gia cùng biểu ca và Kiệt đệ, thiết tưởng Lã Chí Viễn không thể sát hại Lăng thư thư. Huống hồ sau khi đổi lấy lệnh sư và Chưởng môn bổn tự rồi, mọi người sẽ đến Tùng Trúc trang để cứu Lăng thư thư, ai nỡ để Lăng thư thư sa vào miệng hùm nọc rắn.

Miệng tuy an ủi Lăng Ba Nhất Yến, nhưng giọng nói nghe rất bi ai.

Lăng Ba Nhất Yến hai tay dâng Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm cho Tang Bác Cổ :

- Lão tiền bối hãy mang theo kiếm này, khi vào trong thạch thất, gặp Thiên Niên Xà Mẫu, có thể đắc dụng.

Đường Chấn Kiệt cáo lui đi trước. Tuệ Viễn thiền sư lệnh cho Thập Bát La Hán ra cổng lớn đợi sẵn. Tử Vi muốn đi cùng Lăng Ba Nhất Yến, nhưng thương thế mới lành tám chín phần, Tuệ Viễn bảo nàng ở lại cùng Đông Phương Tiêu Dao trông coi Phật Âm tự.

Chuẩn bị xong xuôi, mọi người ăn uống qua loa một chút, rồi khẩn trương lên đường. Thập Bát La Hán đi trước, Tang Bác Cổ và Tuệ Viễn thiền sư đi kèo hai bên Lăng Ba Nhất Yến.

Họ đến Siêu Thiên phong đúng lúc hoàng hôn.

Cách thạch thất hơn trăm bước, chợt trong rừng vang lên tiếng cười lạnh :

- Đã đem Lăng Ba Nhất Yến tới phải không?

Tuệ Viễn niệm Phật hiệu, đáp :

- Phải!

Tiếng người kia vọng lại :

- Ta phụng mệnh sư phụ, thỉnh các người để Lăng Ba Nhất Yến tại chỗ, rồi cùng lui lại năm bước.

Tang Bác Cổ cười lớn :

- Hừ, ngươi mau mau báo cho sư phụ ngươi rằng có Vạn Sự Thông giá lâm, đừng có giở trò quỷ trước mặt ta.

Không có tiếng đáp, lát sau từ trong rừng hiện ra ba người, là Lã Chí Viễn và Đường Chấn Kiệt cùng Bạch Thu Hồng ở hai bên tả hữu.

Đôi bên còn cách nhau chừng trăm bước, Lã Chí Viễn dừng chân, nắm hai tay vào nhau giơ lên ngang mặt, nói :

- Chuyện nhỏ nhặt này, Tang lão tiền bối hà tất phải giá lâm?

- Đừng dài dòng, ngươi mau đem Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng ra trao đổi.

- Các ngươi giao Lăng Ba Nhất Yến đi, rồi cứ việc vào thạch thất mà đem người về.

- Ngươi định giở thủ đoạn gian trá với Vạn Sự Thông là không xong đâu.

Lã Chí Viễn cười :

- Gian trá không đáng mặt đại trượng phu.

Tang Bác Cổ nói :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, họa hổ họa bì nan họa cốt. Cứ đề phòng là hơn. Cho nên ta cũng có một điều kiện.

Lã Chí Viễn hỏi :

- Điều kiện gì, thỉnh cho biết ngay đi.

Tang Bác Cổ đáp :

- Ta để Lăng Ba Nhất Yến ở đây, ngươi cũng phải giao nhi tử lại. Đợi khi ta tiếp nhận một Tăng một Mẫu rồi, ngươi mới được mang Lăng Ba Nhất Yên cùng nhi tử đi.

Lã Chí Viễn nghĩ một chút, nói :

- Cũng được thôi, nhưng người của tiền bối phải lui về phía sau một trăm thước mới công bằng.

Thế là song phương thỏa thuận. Đường Chấn Kiệt bước sang trước, Lăng Ba Nhất Yến tiến về phía Lã Chí Viễn. Đường Chấn Kiệt đưa cho Tang Bác Cổ một chiếc lọ nhỏ, thấp giọng nói :

- Để trị lũ độc xà công kích!

Tang Bác Cổ nhận chiếc lọ, phẩy tay cho chúng tăng lui lại phía sau, rồi lao vút vào thạch thất.

Cửa thạch thất đã mở rộng, bên trong tối mờ mờ.

Tang Bác Cổ gọi to :

- Lão bà tử, lão hòa thượng, mau chuẩn bị xuất hiểm. Vạn Sự Thông đã tới đây...

Vừa gọi cửa chạy vào trong nội thất.

- Tang Bác Cổ đó ư?

Càn Khôn Nhất Mẫu kinh ngạc thốt lên. Thiên Ngoại Cô Tăng thì niệm Phật hiệu.

Rào rào rào... quần xà ngóc đầu xông cả về phía Tang Bác Cổ, khí lạnh tràn ra, mùi tanh nồng nặc.

- Vạn Sự Thông, cẩn thận đó...

- Sá gì bầy xà hèn mọn kia...

Tang Bác Cổ vung một chưởng, quần xà bị chưởng phong trấn áp, giạt ra, chết vô số.

Tang Bác Cổ mở nút chiếc lọ nhỏ mà Đường Chấn Kiệt đưa ban nãy, một mùi dị hương xông ra, bầy xà ngửi thấy lập tức phủ phục, nằm im như chết.

Từ góc trong của thạch thất có tiếng gì như xé vải, hai đạo lục quang phóng về phía Tang Bác Cổ. Chính là cặp mắt của Thiên Niên Xà Mẫu.

Càn Khôn Nhất Mẫu gằn giọng :

- Quái vật, hôm nay là lúc ngươi đã tận số!

Lão bà nói đoạn búng mạnh ngón tay, một luồng tiềm lực giáng trúng vào đầu Thiên Niên Xà Mẫu. Đó chính là tuyệt kỹ thuộc “Huyền Môn Vô Tướng thần công”.

Chỉ nghe một tiếng kêu quái dị vang lên, Thiên Niên Xà Mẫu đã chết tươi.

Thiên Ngoại Cô Tăng nói :

- A di đà Phật! Tội quá! Tội quá!

Tang Bác Cổ cười vang :

- Lão hòa thượng bị giam hãm mấy năm mà vẫn còn thương tiếc nó, thật hiếm thấy, hiếm thấy!

Đoạn rút Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm chém Thiên Niên Xà Mẫu đứt thành mấy khúc.

Dây Hải Đệ Ti La được gỡ khỏi thân mình Xà Mẫu. Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng tuy bị trói tứ chi chưa cởi ra được, nhưng hai người chẳng cần đến chân cũng có thể di chuyển. Vù vù, hai lão nhân đã bay ra ngoài thạch thất.

Tang Bác Cổ vội yểm hộ phía sau. Chợt thấy cánh rừng trước mặt đã mịt mùng khói lửa.

Lã Chí Viễn phóng hỏa đốt rừng, tưởng có thể thiêu cháy ba vị lão nhân tiền bối. Nhưng họ đâu phải người thường, liền thi triển “Lăng Hư Ngự Phong” mà vượt qua vòng vây lửa.

Tuệ Viễn thiền sư cùng Thập Bát La Hán định xông qua rừng lửa để tiếp ứng cho Tang Bác Cổ nhưng đã thấy ba vị lão nhân vọt ra. Quần tăng cùng niệm Phật hiệu, trước hết thi lễ với Càn Khôn Nhất Mẫu rồi mới quỳ cả xuống. Tuệ Viễn nói :

- Tuệ Viễn cùng các đệ tử nghênh hầu Chưởng môn!

Thiên Ngoại Cô Tăng vội nói :

- Sư đệ đứng dậy đi! Miễn lễ!

Tang Bác Cổ thấy có một số La Hán thụ thương, bèn hỏi :

- Xảy ra giao đấu ư?

Tuệ Viễn đáp :

- Lã Chí Viễn không đợi Tang lão tiền bối ra đã đột nhiên xuất thủ, cướp Lăng Ba Nhất Yến đi trước, rồi phóng hỏa đốt rừng, nên chúng tăng mới phải giao đấu.

Càn Khôn Nhất Mẫu ngạc nhiên hỏi :

- Đồ nhi của ta vốn ở trong Tùng Trúc trang, sao lại bảo Lã Chí Viễn cướp đi là thế nào?

Tang Bác Cổ đáp :

- Lão bà tử bị giam trong thạch thất, chưa biết mấy ngày nay tình thế đã biến hóa khác hẳn. Nữ đệ tử của lão bà tử đã ly khai Tùng Trúc trang, đến trú tại Phật Âm tự.

Càn Khôn Nhất Mẫu nghi vấn :

- Yến nhi tuy chưa phải là đối thủ của Lã Chí Viễn, nhưng sao lại dễ dàng chịu bị hắn bắt đi như vậy?

Tang Bác Cổ đáp :

- Nữ đệ tử của lão bà tử đã bị trúng “Âm Phong chưởng”, làm sao có thể chống cự...

Càn Khôn Nhất Mẫu nói :

- Nó đã thụ thương, sao các ngươi còn mang nó đến đây?

Tang Bác Cổ đành đem mọi chuyện vắt tắt thuật lại, Càn Khôn Nhất Mẫu nghe xong, liền chỉ mặt Tang Bác Cổ nói :

- Mọi chuyện đều do Vạn Sự Thông bày vẽ ra. Đệ tử của ta mà có mệnh hệ gì, nếu không đúng như lời lão vừa nói, ta nhất định bắt lão trả món nợ này.

Nói đoạn định phi hành mà đi, Tang Bác Cổ ngăn lại :

- Lão bà tính đi đâu?

- Đến Tùng Trúc trang tìm đệ tử của ta!

- Hải Đệ Ti La còn trói buộc tứ chi, đi sao ổn?

Càn Khôn Nhất Mẫu cúi xuống, thở dài im lặng.

Thiên Ngoại Cô Tăng nói :

- Chúng ta hãy về Phật Âm tự, rồi tính cách cứu cũng chưa muộn.

Thế là mọi người kéo cả về Phật Âm tự.

Lại nói Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nhân lúc hỏa thế rừng rực, liền đem Lăng Ba Nhất Yến về Tùng Trúc trang. Hắn để hai chàng thiếu niên dìu nàng đi trước, hắn cùng hai đệ tử đi sau phòng có người truy đuổi.

Tới Tùng Trúc trang, Bạch Thu Hồng đưa ngay Lăng Ba Nhất Yến tới gặp mẫu thân.

Bạch phu nhân và Đường phu nhân đang nóng lòng mong đợi, thấy ba người trở về an toàn thì an tâm hẳn.

Lã Chí Viễn không hề biết Lăng Ba Nhất Yến là thân sinh ái nữ của Bạch phu nhân, nghe Bạch Thu Hồng bảo nàng đang ở đó thì cũng không nghi ngại gì, vì mọi ngày nàng khá thân thiết với Bạch phu nhân. Vả lại hắn cũng chưa tiện đem nàng về phòng mình. Hắn cho gọi Thiền Nghi đầu đà tới, không ngờ Thiền Nghi đã biến mất tăm. Chẳng riêng Lã Chí Viễn, mà cả hai phu nhân đều vô cùng lo lắng. Họ hy vọng Thiền Nghi sẽ trị thương cho Lăng Ba Nhất Yến, nay Thiền Nghi đã bỏ đi mất thì còn biết làm sao? Hai phu nhân khóc ầm cả lên.

Hôm sau Lã Chí Viễn phái người đi khắp nơi tìm Thiền Nghi, nhưng Hoàng Sơn mênh mông, tìm một người khác gì đáy bể mò kim. Trời đã tối, mọi người trở về, đều nói là không thấy tông tích lão hòa thượng đâu cả.

Đêm ấy mưa gió sấm chớp ầm ầm, trời đột ngột trở lạnh.

Lăng Ba Nhất Yến vốn đã sẵn khí âm hàn trong cơ thể, nay bên ngoài lại mưa gió lạnh lùng, thương thế trở chứng. Người nàng run lẩy bẩy, quằn quại đau đớn bội phần.

Lúc này ở phương xa, cũng chính là lúc Đường Chấn Anh đang bị Hàn Nham Quái Mẫu đuổi tới chân núi.

Tại Tùng Trúc trang, hai phu nhân, hai chàng thiếu niên, kể cả Lã Chí Viễn đều quây xung quanh Lăng Ba Nhất Yến. Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt luân phiên nhau truyền chân khí cho Lăng thư thư để nàng có sức chống chọi với âm hàn.

Cuối canh hai, mưa gió đã tạnh, mây đen tan hết, trăng sao lại sáng.

Dưới ánh trăng, có hai bóng người, một già một trẻ, đang lướt như bay về phía Phi Phi cổ động. Đó là Tang Bác Cổ và Đường Tử Vi.

Đã phát hiện ba lối vào Phi Phi cổ động.

Một là nơi Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến nhân theo dõi tông tích mãng xà mà tìm thấy động khẩu.

Hai là nơi Tang Bác Cổ và Tử Vi nhân bị khói hun mà tìm thấy lối vào.

Ba là tại Hấp Thiết cốc, khi bốn người từ trong động theo mũi tiễn dẫn dắt ra.

Tang Bác Cổ và Đường Tử Vi thuộc đường, nên theo lối cũ mà vào cho đỡ tốn công. Họ đi chuyến này là để bắt loài mặc ngư hy hữu nọ.

Hai người dễ dàng chui vào đường hầm. Tang Bác Cổ bảo Tử Vi đi sau, giữ cự ly hai trượng, đề phòng bất trắc.

Đi được một quãng, bỗng một khối cự thạch từ trên rớt xuống chắn giữa hai người. Tang Bác Cổ quay lại, thấy tảng đá đã ngăn cách hẳn giữa lão và Tử Vi. Lão bèn vung Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm chém vào mép trên khối đá. Đá bị vỡ ra từng mảng. Quả là bảo kiếm sắc bén.

Kỳ dị thay, khối đá tựa hồ cứ lún dần xuống. Tang Bác Cổ chém một hồi, đá rớt thành đống dưới chân, nhưng khối đá tưởng chừng cứ nở ra, lão không cách gì nhìn thấy Tử Vi ở phía bên kia.

Ở phía bên kia, Tử Vi dùng Thất Khổng thần địch phá đá một hồi, thấy chỉ phí công. Nàng bèn nghĩ: “Lối này tắc rồi, tại sao ta không vào theo lối Hấp Thiết cốc?”

Nghĩ vậy, nàng bèn quay trở ra, rời sơn động, chạy về phía Hấp Thiết cốc ở bên kia đỉnh núi.

Nàng chưa thuộc đường, chạy một hồi khá lâu, vẫn không thấy Hấp Thiết cốc. Chợt có một bóng người lướt nhanh qua gần chỗ nàng. Nàng vội bám theo. Lát sau bóng người kia bay xuống một sơn cốc. Nàng ngó theo, nhận ra đây chính là Hấp Thiết cốc.

Lúc này trăng sáng, dưới đáy cốc lố nhố mấy chục người. Nàng ngạc nhiên nghĩ: “Nơi thâm sơn bí ẩn này, sao lại đông người kéo đến vậy?”.

Từ dưới vọng lên tiếng gọi, nghe câu được câu chăng :

... Mang bản đồ tới chưa?

... Mang tới rồi...

... Tại sao tìm không thấy lối vào...

... Ở đây, ở đây này!...

Tử Vi chưa hiểu chuyện gì, bỗng có nhiều tiếng kèn kẹt vang lên, rồi một động khẩu lộ ra, chính là nơi hôm trước nàng cùng Tang Bác Cổ, Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến đã thoát thân.

Từ dưới cốc vang lên nhiều tiếng hoan hô, một giọng trầm gằn :

- Việc này hệ trọng, các ngươi hãy tản về chỗ cũ chờ ta, không được làm trái.

Lời vừa dứt, các bóng người từ dưới đáy cốc mau chóng tản ra tứ phía bên trên.

Lát sau, lại có ba bóng người đáp xuống đáy Hấp Thiết cốc. Họ dùng bùi nhùi soi xét một hồi, rồi nối gót nhau tiến vào trong động.

Tử Vi nghĩ Tang Bác Cổ đang ở trong động, nên không suy xét gì hết, vội lao nhanh về phía động khẩu theo ba người kia. Nhưng nàng vừa tới nơi thì động khẩu đã khép lại kín mít. Bực mình vì không vào được Phi Phi cổ động, nàng đưa cây địch lên môi thổi loạn một trận.

Chợt có tiếng reo :

- Hình như là sư muội!

Tử Vi sững sờ ngoảnh nhìn, thấy cách nàng hai trượng có ba vị hòa thượng. Nàng cũng reo lên :

- Sư huynh!

Đoạn chạy tới cúi mình thi lễ.

Ba người kia chính là ba đại đệ tử của Vô Tướng thiền sư, Hư Vân, Hư Tiêu, và Hư Lôi.

Hư Vân đỡ Tử Vi đứng lên, cảm động nói :

- Sư muội và Anh sư đệ đột nhiên rời khỏi Không Tĩnh tự, chẳng buồn nói một lời, khiến huynh lo muốn chết... Ồ, Anh sư đệ và Tang lão tiền bối thế nào?

Tử Vi đáp :

- Anh ca ca đi Hàn Nham Thiên Đài sơn hái dược liệu Lưu Kim Khương. Tang lão tiền bối thì đang ở trong Phi Phi cổ động.

- Đi Hàn Nham...

- Ở trong Phi Phi cổ động...

Hư Tiêu, Hư Lôi cùng kêu lên kinh ngạc, định hỏi, nhưng Tử Vi đã nói :

- Vì tiểu muội và Anh ca ca mà ba vị sư huynh phải vất vả tới đây tìm, tiểu muội thật áy náy.

Hư Vân đáp :

- Chẳng giấu sư muội, huynh đã phái tứ sư huynh của sư muội gấp đến Hương Lô phong Lư Sơn để thỉnh nhị vị lão nhân gia, chắc cũng sắp tới Hoàng Sơn này...

Tử Vi ngạc nhiên vội nói :

- Chốn này không tiện chút nào, thỉnh ba vị sư huynh theo tiểu muội đến Phật Âm tự sẽ bàn.

(thiếu trang &)... đi. Nay nghe Tang Bác Cổ đòi giải dược, hắn đã đoán ra bảy tám phần, nhưng vẫn vờ hỏi :

- Không biết lão tiền bối cần thứ giải dược gì?

- Đừng có giả bộ ngớ ngẩn che mắt Vạn Sự Thông này. Ta cần ngươi đưa giải dược trị “Âm Phong chưởng”.

Thiền Nghi niệm Phật hiệu, đáp :

- Bần tăng chỉ biết sử dụng “Âm Phong chưởng”, chứ không có giải dược.

Tang Bác Cổ quắc mắt :

- Ta chưa cho ngươi nếm đòn, ngươi chưa biết thế nào là cay đắng ngọt bùi...

Thiền Nghi vừa định phóng “Âm Phong chưởng”, Tang Bác Cổ đã nhanh hơn, lời chưa dứt, lão đã vung tay điểm tới “Thái Dương” huyệt của hắn.

Thiền Nghi vội thi triển chiêu “Diêu Tử Phiên Thân” để thoái lui.

Tang Bác Cổ không để hắn né tránh, đã sấn tới theo, điểm trúng ngay “Khúc Trì” huyệt ở tay hữu của hắn.

- Đứng im, ngươi còn cựa quậy, ta sẽ cho ngươi làm bạn với lũ giun đất.

Năm ngón tay khô khẳng của lão như gọng kìm kẹp chặt huyệt đạo đối phương.

Thiền Nghi tê dại nửa người, kêu ôi ối :

- Thỉnh lão tiền bối tha cho, khi ra khỏi động, bần tăng bảo đảm sẽ trị lành thương thế cho Lăng Ba Nhất Yến.

Tang Bác Cổ không sợ hắn nuốt lời, liền buông tay, nói :

- Được, hiện tại ta cùng xuất động.

Thiền Nghi không dám trái lời, ngoan ngoãn quay người đi trở ngược lại đường cũ.

Tang Bác Cổ đi sau, nói :

- Ngươi chớ giở trò quỷ, rồi lại trách ta độc ác.

Lời chưa dứt, bỗng Thiền Nghi kêu lên hốt hoảng, nhảy lùi lại.

Phập, phập, phập! Từ hai bên vách đá, ba ngọn dáo dài phóng xuống, chặn mất lối đi.

Tang Bác Cổ vung chưởng, kình phong bẻ gãy cả mấy cán dáo, rồi đẩy Thiền Nghi đi tiếp.

Mới được vài bước, đột nhiên một vệt bạch quang phóng tới, hai người vừa định xuất thủ, thì “keng” một tiếng, vệt sáng ấy rớt xuống trước mặt họ, nhìn kỹ là một chiếc ngân bài có gắn bảy hạt minh châu xung quanh, long lanh tỏa sáng.

Tang Bác Cổ ngó kỹ, trên ngân bài có viết mấy chữ màu đỏ:

“Lùi thêm một bước ắt sẽ tan thây”.

- Hừ, khẩu khí ngang tàng lắm!

Tang Bác Cổ cười khẩy, búng ngón tay về phía ngân bài, Thiền Nghi vội nói :

- Chớ động đến nó!

Nhưng kình phong từ ngón tay đã kích tới ngân bài. “Bụp” một luồng lửa lóe lên, kèm theo tiếng nổ, lửa loang rộng lem lém.

Thiền Nghi kêu to :

- Chúng ta lùi lại mau!

Hai người vội chạy trở lại. Tang Bác Cổ nói :

- Đường hầm này quái dị thật! Lúc tiến vào không sao, khi rút ra lại đầy những thứ cơ quan bí mật ngăn cản, nếu tiếp tục rút ra, e nguy hiểm tính mạng, chi bằng ta cứ vào sâu bên trong xem sao.

Ngừng một lát, hỏi :

- Tìm được lối vào động không dễ, tại sao ngươi biết lối vào động?

Thiền Nghi đáp :

- Bần tăng chiếu theo một mảnh bí đồ mà vào…

Đoạn hắn moi trong áo ra một miếng da dê.

- Ồ, thì ra ngươi có bí đồ Phi Phi cổ động.

Tang Bác Cổ ngạc nhiên, cầm lấy miếng da dê.

Thiền Nghi nói :

- Cũng vì thứ bí đồ này, mà sau khi tiến vào, bần tăng loay hoay mãi vẫn không tìm được lối ra. Hiện tại đã hối hận, chẳng nên vào đây làm gì.

Tang Bác Cổ thấy miếng da dê hình vuông, mỗi chiều độ một thước, hai mép còn vết cắt và đường vạch, xem chừng đây là một phần tư của một tấm bản đồ hoàn chỉnh không có chữ gì, chỉ thấy các điểm khoanh tròn và đường nối nhằng nhịt, phức tạp. Tang Bác Cổ không hiểu gì hết, bèn đưa trả Thiền Nghi :

- Ngươi kiếm ở đâu ra thứ tàn đồ này?

- Là của sư huynh bần tăng trao cho. Sư huynh bần tăng không nói kiếm được ở đâu.

Tang Bác Cổ hỏi :

- Ngươi có biết ý nghĩa các điểm tròn và vạch nối trong đó không?

- Trừ động khẩu do sư huynh bần tăng chỉ cho biết, bần tăng không hiểu gì hết.

- Tại sao ngươi lại mạo hiểm mò vào?

Thiền Nghi thở dài :

- Ôi, sư huynh bần tăng bảo theo bản đồ này tìm lối vào. Tìm được, phải chờ sư huynh tới hãy vào động. Nhưng bần tăng hiếu kỳ quá, muốn thâm nhập xem sao. Ai ngờ có lẽ đến phải bỏ xác ở trong này.

Tang Bác Cổ cười khà khà :

- Có thể lắm. Phi Phi cổ động là kỳ địa, ắt chỉ dung thứ kỳ nhân. Thôi, đi nào!

Lại tiến sâu chừng một tuần trà, thì hết lối đi tiếp, mà không thấy cửa nào cả.

Tang Bác Cổ quan sát kỹ, tiến không được, lui chẳng xong, xem chừng đến chỗ này là tuyệt địa. Bèn gầm một tiếng, dùng hai tay lấy hết sức bình sinh đẩy vào vách đá trước mặt.

Sức đẩy cương mãnh đã dẫn động cơ quan bí mật rùng rùng chuyển động, rồi từ phía dưới có một đạo nước phun mạnh lên tung tóe. Bên góc vách có quang tuyến rọi vào. Tang Bác Cổ mừng rỡ, phóng một chưởng.

Sầm! Lập tức ló ra một căn động.

Hai người nhảy vào. Từ căn động, có một thông đạo dẫn ra phía khác, trong thông đạo nhấp nháy ánh lục quang như ma trơi, chập chà chập chờn đáng sợ.

Tang Bác Cổ phóng tiếp mấy chưởng vào thông đạo. Thiền Nghi vội kêu :

- Đừng đánh nữa, không chừng còn có cơ quan lợi hại hơn.

Lời chưa dứt, hắn thấy dưới chân hụt hẫng, vội tùng mình lên. Ngay chỗ hắn vừa đứng đã thành một lỗ sâu hun hút. Hú vía!

Đồng thời, một bên vách chuyển động lộ ra một lối đi rộng. Hai người cả mừng vọt qua vách đá sau lưng lập tức khép lại.

Trước mặt họ là một gian thạnh thất rộng rãi, vách dựng đứng, trần rất cao, từ phía trên có một phiến tử quang rọi xuống. Tang Bác Cổ ngồi xuống một chiếc ghế đá, thấy trên vách viết mấy dòng chữ:

“Kẻ vào được đây ắt phải chết”.

Thiền Nghi đọc xong, chán nản ngồi xuống im lặng.

Bỗng ở một góc thạch thất có tiếng động lạ, rồi vách đá xê dịch, lộ ra một lối đi hẹp. Tiếp đó có ba bóng người chui vào. Họ vừa vào thì vách đá khép lại như cũ.

- Ồ, trong này có người!

- Ôi, thì ra là Thiền Nghi đại sư!

- Tại sao các vị xông vào được đây?

Thạch thất huyên náo hẳn lên. Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Vào đông càng tốt! Thêm ba người nữa sắp thành quỷ.

Ba người vừa vào đều thuộc Địa Sát bang, gồm Đông Lộ bang chủ Vô Diện Mục Phương Uy, Nam Lộ bang chủ Độc Giác Long Sát Dũng và Trung Lộ bang chủ Thiểm Điện Thủ Kim Ngao.

Ba Bang chủ thấy Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ thì cùng cung tay thi lễ :

- Sao Tang lão tiền bối cũng ở đây ư!

Tang Bác Cổ nháy mắt :

- Chẳng lẽ chỉ các ngươi mới được tới, còn lão phu thì không? Các ngươi vào đây từ lối nào?

Thiểm Điện Thủ Kim Ngao đáp :

- Chúng vãn bối theo lối Hấp Thiết cốc.

Thiền Nghi ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ các vị có bí đồ Phi Phi cổ động?

Độc Giác Long Sát Dũng lập tức phản vấn :

- Hai vị cũng có bí đồ ư?

Tang Bác Cổ cười :

- Vạn Sự Thông ta đây đi riêng một mình theo ý muốn, không dính dáng gì tới Thiền Nghi!

Vô Diện Mục Phương Uy hỏi :

- Như vậy, không phải Tang lão tiền bối cùng vào với Thiền Nghi đại sư?

Tang Bác Cổ hiểu ý của Phương Uy, đáp :

- Thiền Nghi chiếu theo bí đồ mà vào. Còn lão phu có lối đi riêng của lão phu.

Thiền Nghi thấy Tang Bác Cổ nói lộ việc hắn có bí đồ, trong bụng rất bực bội. Ba vị Bang chủ kia đưa mắt cho nhau, tiến lại gần Thiền Nghi :

- Đại sư đã có bí đồ, có thể cho xem được chăng?

Thiền Nghi khôn ngoan xảo quyệt, biết ngay thâm ý của chúng, chỉ mỉm cười, đáp :

- Bần tăng có mỗi một mảnh, chẳng ghi chú chữ nào, có gì đáng xem đâu!

Độc Giác Long nói :

- Đại sư võ nghệ cao cường, chẳng lẽ lo sợ chúng tại hạ làm hại hay sao?

Thiền Nghi há chịu nổi lời lẽ như vậy, đang định phát tác, chợt Vô Diện Mục Phương Uy rút ra một mảnh da dê, nói :

- Bí đồ chẳng có gì là ly kỳ, tại hạ cũng mang theo một cái đây.

Thiền Nghi kinh ngạc, định ngó coi, Phương Uy liền giấu ra sau lưng.

- Đại sư hãy đưa bí đồ của mình ra, rồi chúng ta cùng xem của nhau.

Thiền Nghi lấy bí đồ. Đôi bên cùng mở ra, cùng sững sờ.

Nguyên hai mảnh kích thước như nhau, ghép lại vừa vặn thành một nửa tấm bản đồ.

(thiếu trang) Thiểm Điện Chủ Kim Ngao chẳng nói chẳng rằng, giơ tay chộp vội :

- Buông!

Thiền Nghi sớm đã lưu tâm, tay tả sử chiêu “Nghênh Phong Đoạn Trảo” chém nhanh tới cổ tay của Kim Ngao.

Kim Ngao lập tức biến chiêu, nhưng Thiền Nghi đã bật lùi ra xa, vừa cất mảnh da dê đi, vừa cười gằn :

- Các vị định cướp bí đồ khỏi tay bần tăng, khác gì si tâm vọng tưởng.

Thiểm Diện Thủ Kim Ngao sấn tới, phát cùng lúc hai chiêu “Tiên Nhân Điểm Mục” và “Hắc Thổ Đào Tâm”, mau lẹ đi thường.

Thiền Nghi né mình, thuận thế phất tay áo, đẩy ra một luồng kình phong lợi hại tới hai đầu gối đối phương.

Thiểm Điện Thủ Kim Ngao tiến xéo tới, song chưởng vừa phân đã hợp, vỗ ập tới huyệt Thái Dương của Thiền Nghi.

Thiền Nghi điềm tĩnh đưa hai tay từ dưới sườn thẳng lên, hất sang hai bên, theo chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật”.

Kim Ngao không thu chiêu, chỉ trầm hẳn hai tay, chém xuống hai bên mạng sườn đối phương.

Thiền Nghi thấy gã kia xuất chiêu liên hoàn, biến chiêu thần tốc vộ hạ hai vai xuống, xoay hai cổ tay mà hất ra theo thế “Dã Mã Phân Tung”.

Kim Ngao có ngoại hiệu Thiểm Điện Thủ (tay nhanh như điện chớp), chẳng phải hư danh, xuất chiêu quả là thần tốc. Gã hóa giải công thế của Thiền Nghi và phản kích liên tục, toàn nhắm tới yếu huyệt của Thiền Nghi.

Thiền Nghi chủ yếu thủ thế, kiến chiêu phá thức. Vừa quan sát quyền lộ của đối phương, vừa ngầm ngưng thần tụ khí. Lúc này chợt gầm một tiếng kinh nhân.

Phương Uy giật mình, vội kêu :

- Kim bang chủ cẩn thận, hòa thượng thi triển “Âm Phong chưởng” đó!

Lời chưa dứt, chỉ thấy tăng bào của Thiền Nghi không gió mà căng phồng lên, khuôn mặt dài như mặt ngựa, lông mày dài như chổi, mũi sư tử, mắt tam giác, mồm cá ngao, đều lộ vẻ cuồng bạo đáng sợ.

Thiểm Điện Thủ đề tụ chân khí. Thiền Nghi đưa hai tay ngang ngực, quát :

- Tiếp chiêu!

Mười ngón tay lập tức búng ra mười tia hàn khí công kích toàn thân Kim Ngao.

Kim Ngao không dám chậm trễ, vội đẩy ra hai chưởng cực mạnh.

Tiềm lực của song phương ập vào nhau, phát ra những tiếng nổ bôm bốp.

Không để đối phương hoàn chiêu, Thiền Nghi sấn tới, vung mạnh tay hữu, nhứ nhứ trước các huyệt nửa người bên tả của Kim Ngao. Đây chính là Tam thập lục thức Âm Phong trảo ngụy dị khôn lường.

Âm Phong trảo phóng ra nhiều tia hàn khí, xuyên cơ thể mà tấn công mạnh cắt da mà thích cốt. Thiểm Điện Thủ là Bang chủ một lộ, chẳng phải hạng tầm thường, thấy đối phương thi triển tuyệt kỹ, vội sử chiêu "Thoát Bào Hoán Vị" mà bay vọt ra xa hơn trượng.

Thiền Nghi định truy đuổi, chợt thấy sau lưng khác lạ, đồng thời nghe hai tiếng :

- Tiếp chiêu!

Vội tràn ngang ba bước. Một luồng chưởng phong ào ạt phóng qua, chính là đòn của Độc Giác Long Sát Dũng.

Kim Ngao thừa cơ quay lại sử chiêu "Hồi Phong Khước Nguyệt" chụp tới đầu Thiền Nghi.

Thiền Nghi vung tay áo tiếp đòn, giải công thế, đoạn trượt sang một bước về mé trái, búng năm ngón tay. Năm luồng hàn khí phóng tới ba đại yếu huyệt sinh tử "Tương Đài", "Đan Điền", "Trung Cực" của Độc Giác Long Sát Dũng.

Độc Giác Long dùng thức "Di Cung Hoán Vị" né tránh chỉ phong, rồi tung liền ba chưởng trả đòn.

Thiền Nghi vừa tránh ba chưởng thì Kim Ngao tung cước phóng quyền công đến. Thiền Nghi một mình đối phó với Nhị lộ bang chủ vẫn điềm nhiên như không.

Thiểm Điện Thủ thân pháp khinh linh, xuất chiêu thần tốc như bạo vũ cấp phong. Độc Giác Long dũng mãnh tuyệt luân, chiêu thức hiểm độc, như lôi đình hài lãng. Hai người liên thủ công kích Thiền Nghi thật là lợi hại.

Thiền Nghi đầu đà nổi danh là sát tinh trong võ lâm, chẳng những võ nghệ cao cường mà còn âm hiểm vô cùng. "Âm Phong chưởng" là độc nhất vô nhị, uy chấn giang hồ, khả dĩ làm cho huyết mạch đối phương đóng thành băng. Tam thập lục thức Âm Phong trảo đủ xuyên thấu Thiết Bố Sam, chuyên đánh vào Huyền Cơ mạch huyệt. Hiện tại công lực sung mãn, có thể thi triển "Âm Phong chưởng" bất cứ lúc nào.

Hắn chưa dám tận phát "Âm Phong chưởng" bởi hắn còn ngại làm cho Tang Bác Cổ tử thương. Lão nhân tuy ở cách xa một chút, nhưng lại đang ngủ.

Danh gia đang giao đấu, tối kỵ chần chừ. Thiền Nghi lưỡng lự, Vô Diện Mục thấy vậy liền nhảy vào tham chiến. Y vung chưởng đánh tới sườn Thiền Nghi.

Thiền Nghi bị bất ngờ, khi phát giác thì chưởng thế đã ập đến, chỉ kịp xoay người thoái lui, bị xé toang một mảnh áo.

Ba lộ Bang chủ không để Thiền Nghi đứng vững đã ào tới, khiến Thiền Nghi gấp gáp thoái lui.

Thiền Nghi bị mất tiên cơ, đành ở thế hạ phong, chống đỡ ba phía. Ba lộ Bang chủ đều biết sự lợi hại của "Âm Phong chưởng", nên họ dồn dập công kích, không để cho Thiền nghi có cơ hội thi triển tuyệt kỹ độc nhất vô nhị.

Thiền Nghi không thi triển được tuyệt kỹ, khác nào mãnh hổ lạc xuống đồng bằng, hùng long dính bùn. Nếu chỉ dùng chiêu thức thông thường, ắt cầm chắc sự lạc bại.

Ba người kia quyết đoạt bí đồ, thấy đối phương núng thế, tinh thần bấn loạn, càng dồn dập công kích, miệng quát :

- Muốn sống đưa bí đồ ran gay!

- Người thức thời chẳng dại dột mất mạng vì một mảnh bí đồ!

- Muốn sống hay muốn giữ bí đồ mà chết?

Thiền Nghi luống cuống, biết là "mãnh hổ nan địch quần hồ", tăng bào đã bị rách mấy chỗ, vội kêu cứu :

- Tang lão tiền bối, dậy mau, dậy mau giúp vãn bối một tay!

Tang Bác Cổ ngồi thẳng dậy, ngáp dài :

- Các ngươi đánh nhau, lão phu cứ ngủ, việc ai nấy làm, ngươi gọi ta làm gì?

Thiền Nghi nói :

- Chẳng phải lão tiền bối muốn vãn bối trị thương cho Lăng Ba Nhất Yến hay sao?

Tang Bác Cổ cười :

- Tang Bác Cổ này chẳng cần gì đến ngươi hết. Ta muốn xem ngươi bị đập chết như thế nào đây...

Lời chưa dứt, Thiền Nghi đã bị trúng một chưởng vào vai, mắt nổ đom đóm, bụng thầm than: "Thế là hết!"

Ào ào ào... một trận cuồng phong ập tới, bốn bóng người tứ tán, Thiền Nghi đã được Tang Bác Cổ cứu ra khỏi vòng chiến.

Ba lộ Bang chủ không ngờ lão tiền bối cứu Thiền Nghi, đứng ngây cả ra.

Thiền Nghi thừa cơ nấp vào sau lưng Tang Bác Cổ mà ngưng thần, vận khí điều tức.

Độc Giác Long bất phục, nói :

- Sao lão tiền bối lại đi cứu giúp một kẻ như hắn?

Tang Bác Cổ vuốt râu cười :

- Địa Sát bang với Âm Sơn phái đều là ác nhân trong võ lâm. Ta cứu hắn vì còn dùng đến hắn.

Thiểm Điện Thủ giận dữ nói :

- Địa Sát bang đường đường là một môn phái hùng hậu của võ lâm, lão tiền bối chớ nên khinh khi người khác.

Tang Bác Cổ quắc mắt cười khẩy :

- Bầy cẩu tặc cũng đòi xưng danh môn phái! Hừ, hôm nay ta đang cảm thấy dễ chịu, nếu không ba đứa ngươi sẽ được sớm về chầu ông bà ông vải các ngươi.

Thiểm Điện Thủ và Độc Giác Long nghe vậy thì nổi xung, định xuất thủ. Nhưng Vô Diện Mục Phương Uy biết Vạn Sự Thông thuộc hàng kỳ nhân vô địch, vội ngăn hai gã kia và lái câu chuyện sang hướng khác. Gã hỏi :

- Có phải lão tiền bối muốn giữ bí đồ?

Tang Bác Cổ cười khẩy :

- Nực cười, hai góc tàn đồ chưa biết là chân hay giả. Ta hỏi ngươi, ngươi kiếm đâu ra thứ đó?

Phương Uy do dự rồi đáp :

- Là do Tổng bang chủ của vãn bối giao cho. Vãn bối không biết từ đâu mà có.

Tang Bác Cổ lại hỏi :

- Các ngươi có hiểu hết những gì vẽ trên đó hay không?

Phương Uy ngập ngừng :

- Cái đó thì...

Tang Bác Cổ nói :

- Như vậy là các ngươi cũng liều lĩnh nhắm mắt mà chui vào đây?

- Cũng không hẳn, chúng vãn bối có biết đôi chút... Nhưng Tổng bang chủ bảo chúng vãn bối chỉ tìm động khẩu, chứ không được xông vào trong động.

- Hiện tại ngươi có thể dựa vào bí đồ mà thoát ra được chăng?

Phương Uy thở dài :

- Phi Phi cổ động thật là chốn tà môn, đi vào bình an vô sự, lui ra lại trùng trùng cơ quan ám hại.

Lúc này Thiền Nghi đầu đà đã điều tức xong xuôi. Hắn tuy bị trúng chưởng, nhưng không đáng kể. Thấy Tang Bác Cổ đàm luận với ba gã kia, hắn thầm cho là cơ hội, liền nổi sát cơ, giơ hai tay ngang ngực, định thi triển "Âm Phong chưởng".

Độc Giác Long chợt kêu to :

- Hòa thượng giở độc thủ!

Liền cùng Thiểm Điện Thủ nhảy vọt ra xa.

Tang Bác Cổ giữa lúc vạn phần nguy hiểm, điềm tĩnh quay đầu quát :

- Ngươi định ám toán lão phu này ư?

Tiếng quát vang như sấm, chấn động cả thạch thất.

Thiền Nghi ấp úng :

- Vãn... vãn bối...

Tang Bác Cổ gằn giọng :

- Ngươi còn nuôi ý đồ hại người, thì kẻ đầu tiên làm quỷ ở đây sẽ là Thiền Nghi đầu đà nhà ngươi.

Ba lộ Bang chủ đã sấn tới gần Thiền Nghi, Tang Bác Cổ nói :

- Các ngươi cũng chớ lấy đa hiếp thiểu. Không tìm được lối ra thì tất cả cũng bỏ xác trong động này.

Thế là ai nấy cũng chán nản ngồi xuống.

Lúc này ở bên ngoài đã sang ngày thứ hai.

Tuệ Viễn thiền sư ở Phật Âm tự đã hai lần phái Thập Bát La Hán cùng Đường Tử Vi đến thăm dò Phi Phi cổ động, nhưng chỉ ở bên ngoài chứ không xông vào. Tang Bác Cổ còn bị khốn bên trong, chưa biết sống chết ra sao, có liên quan đến đại sự của Phật Âm tự. Nhất là sợ rằng Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn thừa cơ kéo đến. Phật Âm tự không ai địch nổi hắn thì Càn Khôn Nhất Mẫu và Thiên Ngoại Cô Tăng lành ít dữ nhiều.

Ba đại đệ tử phái Nga Mi là Hư Vân, Hư Tiêu và Hư Lôi cùng Tử Vi thấy Đường Chấn Anh đi Thiên Đài sơn đã năm ngày chưa về, thì trong lòng lo lắng, đứng ngồi không yên. Bốn người chỉ muốn lao đi Thiên Đài sơn xem thế nào, nhưng Tuệ Viễn thiền sư e xảy chuyện bất trắc, sẽ khó ăn nói với Chưởng môn phái Nga Mi và Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ, nên kiên quyết ngăn họ lại, bảo họ rán đợi thêm vài ngày.

Đường Tử Vi lo lắng cho Lăng Ba Nhất Yến, đã ba lần tới Tùng Trúc trang thăm dò tin tức, nhưng bên trong cơ quan trùng trùng, không dám xâm nhập. Càn Khôn Nhất Mẫu chỉ có nàng là đệ tử duy nhất, nên cũng lo lắng khôn nguôi.

Ở Tùng Trúc trang thì thương thế của Lăng Ba Nhất Yến mỗi ngày thêm trầm trọng. Một nửa người đã bị liệt hẳn, không thể cử động, Bạch, Đường phu nhân ngày đêm nước mắt ngắn dài.

Lã Chí Viễn năm lần bảy lượt phái người đi tìm Thiền Nghi đầu đà. Những người đi trở về đều báo là không tăm hơi Thiền Nghi. Đã vậy, chỉ thấy xuất hiện đông đủ cao thủ của Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Nhất quận... hành tung thập phần bí ẩn. Lã Chí Viễn nghe vậy, lấy làm kỳ dị, nhưng vì Lăng Ba Nhất Yến, hắn không dám rời Tùng Trúc trang nửa bước, lại hạ lệnh cho Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt cùng hai gã đại đệ tử canh phòng nghiêm mật, sẵn sàng ứng phó.

Lại nói đến Đường Chấn Anh. Tối hôm đó, chàng phóng như bay về đến Phật Âm tự.

Người đầu tiên chàng thấy ở phía hậu viện là Đường Tử Vi. Nàng reo lên :

- Anh ca ca đã về...

Đoạn ôm chầm lấy chàng.

Đường Chấn Anh hỏi luôn :

- Lăng thư thư thế nào?

Tử Vi thuật lại vắn tắt mọi chuyện.

Đường Chấn Anh vừa nghe Lăng thư thư đang ở Tùng Trúc trang thì cả kinh, định phóng đi ngay,

nhưng có ba vị hòa thượng kéo tới.

- Sư huynh! Các sư huynh cũng đến đây ư?

Đường Chấn Anh cúi mình thi lễ, rồi ôm chầm lấy Hư Vân mừng rỡ khôn xiết!

Ba vị sư huynh thấy tiểu sư đệ an toàn trở về như trút được gánh nặng ngàn cân. Đại sư huynh Hư Vân vỗ vai chàng :

- Sư đệ càng lớn càng liều lĩnh, khiến các sư huynh lo quá.

Đường Chấn Anh đáp :

- Các sư huynh đến đây cả, vậy Không Tĩnh tự để ai bảo vệ?

Hư Vân rút trong túi ra một tờ giấy :

- Sư đệ coi đi!

Đường Chấn Anh cầm lấy đọc:

“Hoàng Sơn phong vân tế hội, kiếp nạn võ lâm lại sắp nảy sinh. Bốn đồ tôn Vân, Tiêu, Lôi, Chấn hãy thay ta gấp đến Lư Sơn, chuyển lệnh của ta cho sư phụ và sư thúc các ngươi ngưng bế quan trước thời hạn, gấp tới Hoàng Sơn bắt sống tên phản đồ Lã Chí Viễn để thanh lý môn hộ. Không được trái lệnh”.

Không có chữ ký, ở góc dưới chỉ họa một lão nhân râu dài, không phải tăng, đạo, cũng chẳng phải tục.

Đường Chấn Anh xem xong, ngạc nhiên hỏi :

- Người viết khẩu khí quá ngang tàng, không biết là ai vậy?

Hư Tiêu đáp :

- Chính là người mà sư đệ và Tử Vi sư muội đã đem tặng hai bầu rượu.

Đường Chấn Anh nghe nhắc, liền nhớ lại lão nhân giao đấu bằng đũa trên con thuyền, sau đó trên Nga Mi Kim Đỉnh đã phong bế huyệt đạo cho chàng bằng cách ném các viên sỏi. Bèn hỏi :

- Người ấy hình như có lai lịch, nhưng không biết có quan hệ thế nào với chúng ta?

Hư Vân đáp :

- Đó là nhị sư tổ của chúng ta.

Đường Chấn Anh kinh ngạc bội phần :

- Nhị sư tổ!

Hư Vân định nói rõ thì có hai người tới. Đó là Tuệ Viễn thiền sư và Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao.

Đường Chấn Anh vội thi lễ. Tuệ Viễn thiền sư nói :

- Hiền khế quá vất vả vì hành trình, không biết có lấy được Lưu Kim Khương...

Đông Phương Tiêu Dao tiếp lời :

- Nhìn sắc diện, chắc là được.

Đường Chấn Anh lấy nhánh Lưu Kim Khương dâng hai tay cho Y Thánh, rồi định từ biệt mọi người để đi Tùng Trúc trang đem Lăng Ba Nhất Yến về Phật Âm tự.

Tuệ Viễn thiền sư can ngăn :

- Hãy khoan, Càn Khôn Nhất Mẫu muốn gặp hiền khế ngay. Sau khi gặp, hãy đi cũng chưa muộn.

Thế là mọi người cùng kéo đến chỗ Càn Khôn Nhất Mẫu.

Đường Chấn Anh thấy lão bà và Thiên Ngoại Cô Tăng đang ngồi trong phòng, chàng quỳ xuống vái, nói :

- Vãn bối Đường Chấn Anh yết kiến lão tiền bối!

- A di đà Phật!

- Đứng dậy đi!

Một luồng ám kình đẩy chàng đứng lên. Lão bà nói :

- Đứng yên đó, để ta ngắm kỹ ngươi!

Đường Chấn Anh bẽn lẽn đỏ mặt.

- Kẻ đã vì cứu tính mệnh nữ đệ tử mà dấn thân đến Hàn Nham đầy hiểm nạn để lấy Lưu Kim Khương là ngươi phải không?

- Chính là vãn bối!

- Có lấy được Lưu Kim Khương hay không?

- Vãn bối đã giao cho Đông Phương tiền bối.

Càn Khôn Nhất Mẫu mừng rỡ, lại hỏi :

- Hiện tại ngươi định làm gì?

- Vãn bối muốn đến Tùng Trúc trang đem Lăng thư thư về đây.

- Ngươi không sợ Mai Chưởng Tản Nhân hay sao?

- Để cứu Lăng thư thư, vãn bối dù nước sôi lửa bỏng cũng chẳng từ nan. Huống hồ Lã Chí Viễn còn đối đầu với tệ phái và có mối cừu bất cộng đái thiên với vãn bối. Vãn bối từ ngàn dặm tới Hoàng Sơn chính là để tìm hắn báo cừu. Tùng Trúc trang dù là rừng đao bể kiếm, vãn bối cũng quyết xông vào!

Mọi người nghe chàng thiếu niên anh tuấn với những lời hào hùng thì đều xúc động, thầm thán phục.

Càn Khôn Nhất Mẫu hỏi :

- Hiện tại là mấy giờ rồi?

Có người đáp :

- Thưa, vừa điểm canh một.

Càn Khôn Nhất Mẫu nói :

- Anh nhi, lại đây!

Đường Chấn Anh bước tới bên lão bà bà. Lão bà phất tay áo, Đường Chấn Anh kêu lên, lập tức ngã vào lòng lão bà mà ngất đi.

Mọi người đều chưa rõ nguyên nhân tại sao lão bà làm như vậy. Lão bà đỡ Đường Chấn Anh vào lòng, lim dim mắt bất động, riêng hai bàn tay gầy đét án ngay ở hai yếu huyệt sinh tử Đinh Lương và Bách Hội của chàng.

Bốn đệ tử của phái Nga Mi kinh hãi, Đông Phương Tiêu Dao đứng sau lưng họ, thập giọng nói :

- Đừng lo, nhị mạch Nhâm, Đốc của Anh hiền điệt đang được đả thông. Nhất Mẫu đang truyền

chân khí cho Anh hiền điệt đó. Lát nữa tỉnh lại, sẽ hơn hẳn lúc trước.

Đêm yên tĩnh, gió thu hiu hiu. Mọi người không ai nói một tiếng, cùng chăm chú quan sát Càn Khôn Nhất Mẫu và Đường Chấn Anh.

Khi trống điểm canh hai, Càn Khôn Nhất Mẫu bỗng thét to một tiếng, đẩy Đường Chấn Anh văng ra ngoài cửa, còn lão bà thì ngả ngửa ra phía sau.

Đường Chấn Anh tỉnh dậy, chạy vào. Lão bà mặt tái nhợt, đầm đìa mồ hôi, nói :

- Mau đến Tùng Trúc trang...

Rồi ngất đi.

Mọi người thấy vậy cả kinh, Thiên Ngoại Cô Tăng xua tay :

- Đó là hiện tượng bị mất quá nhiều nguyên khí... Cứ để bà ta nằm nghỉ!

Y Thánh vội lấy một viên hoàn dược nhét vào miệng lão bà, châm kim vào huyệt “Khí Hải” để lão bà chóng hồi phục.

Đường Chấn Anh như vừa qua một giấc mơ dài. Chàng nghe câu “Mau đến Trùng Trúc Trang” mới sực nhớ đến Lăng thư thư, thế là vội từ biệt mọi người lao ra khỏi phòng, rời Phật Âm tự nhanh như bay.

Chỉ nghe phía sau có tiếng tay áo phần phật, tiếng gọi với của Tử Vi và các vị sư huynh :

- Anh ca ca, đợi muội với...

- Sư đệ hãy chờ một chút, huynh đi cùng đây...

Đường Chấn Anh nóng lòng đi cứu người, ngoảnh lại nói :

- Sư huynh và Vi muội cứ ở đây chờ nhé!

Vừa nói vừa vọt đi mấy trượng, nhanh hơn gió.

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi và Tử Vi đuổi theo sau. Nhưng hiện tại Đường Chấn Anh đã được đả thông hai mạch Nhâm, Đốc và sinh tử huyền quan, nên đã mạnh hơn trước gấp bội. Đuổi kịp chàng e còn khó hơn thăng thiên.

Canh ba, chàng đã tới bên ngoài Tùng Trúc trang. Chàng biết bên trong, cơ quan bí mật trùng trùng, nhưng nóng lòng muốn cứu Lăng Ba Nhất Yến, chàng đâu còn suy tính. Chàng tung mình nhảy

qua tường mà vào, bỗng nghe sau lưng có tiếng cười lạnh lùng :

- Thiên đường có lối chẳng đi, địa ngục không cửa mà ngươi lại tìm đến, đúng là đâm đầu vào chỗ chết!

Đường Chấn Anh thấy một bóng người xông tới, là gã bịt mặt râu đỏ. Kim Mai Hạc Chưởng trong tay hắn đã chụp xuống đầu chàng.

Đường Chấn Anh dùng thức “Phi Phùng Điển Chuyển” trượt ngang năm bước, rút ngay Nhật Nguyệt song luân, sử tuyệt chiêu thứ nhất “Luân Tảo Cửu Thiên” trong “Bàn Cổ Khai Thiên luân pháp”.

Gã râu đỏ thu Kim Mai Hạc Chưởng, dùng chiêu “Náo Thiên Thám Qua” bổ tới má chàng.

Đường Chấn Anh biến sang chiêu “Tứ Tượng Thần Hội” để hóa giải công thế của đối phương, rồi sử chiêu “Kim Kê Đẩu Linh” mà chém nhanh vào hai bên sườn đối phương.

Gã râu đỏ gầm lên, “keng, keng” hai tiếng, Kim Mai Hạc Chưởng gạt Nhật Nguyệt song luân, rồi tức thì xoay cổ tay phản kích, sử tuyệt chiêu “Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên”.

Chỉ thấy kim tinh loang loáng, chưởng phong ù ù, thế như phong vũ ba đào bao vây kín Đường Chấn Anh.

Chiêu thức quả phi phàm. Đường Chấn Anh múa tít Nhật Nguyệt song luân, đề tụ một hơi chân khí, hai vai hất mạnh, sử chiêu “Ngọc Liên Hành Không”, Song luân phát ra những tiếng ong ong như long ngâm hổ hống.

Tuyệt chiêu đối tuyệt chiêu, kỳ thức chống kỳ thức, “choang, choang” liền hai tiếng, Song luân và Mai chưởng đập vào nhau. Đường Chấn Anh chưa dùng toàn lực, mà gã râu đỏ thấy hổ khẩu nhức buốt, hai cánh tay tê dại, rú một tiếng, buông văng Mai chưởng. Gã vội búng mình chạy vào trong trang.

- Chạy đâu cho thoát!

Đường Chấn Anh nhún chân vọt theo. Gã râu đỏ quay tay phóng về phía sau ba điểm hàn tinh, chính là ba đóa “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai”.

Đường Chấn Anh vung Song luân đánh rớt cả ba ám khí, dùng thức “Nhạn Lạc Sa Nan” đáp xuống, chân vừa chạm đất, đã “phựt” một tiếng, ba mũi song tụ tiễn từ một bụi cỏ phóng tới ngang thân.

Chàng cả kinh, vội bật ngửa người ra phía sau. Keng! Một mũi tiễn trúng vào Nhật luân. May mà chàng có Song luân hộ thân, nếu không chắc đã trúng tiễn. Hú vía!

Chàng biết dưới mặt đất có nhiều cơ quan bí mật, bèn tung mình lên một cành tùng. Chân vừa đặt xuống cành tùng, thân hình chưa đứng vững, từ thân cây vọt ra một chất độc dịch màu trắng.

Chàng hốt hoảng nhấc người như một con én đáp xuống một bãi cỏ dưới đất.

Nói thì dài, sự việc diễn ra chỉ trong chớp mắt. Nhờ được tiếp chân khí, chàng đã tránh được mấy hiểm họa, nhưng cũng toát mồ hôi.

Lúc này đã không thấy tung tích gã râu đỏ đâu nữa. Chàng không dám khinh suất, bèn cúi xuống nhặt một cục đá nhỏ ném tới một gốc cây. Cục đá rơi nghe "bịch", không có động tĩnh gì thêm, chàng mới nhún mình bay tới đó. Vừa đáp xuống, bỗng sau thân cây có một bóng người chạy về phía trước. Người kia đã không xuất thủ, cũng chẳng nói chẳng rằng.

Đường Chấn Anh thấy lạ, vọt đuổi theo hắn. Hắn cứ thẳng người mà chạy về phía trước, vừa chạy vừa phát ra âm thanh rì rì nho nhỏ, nghe rất kỳ.

Lần trước thám trang, Đường Chấn Anh đã gặp mấy con mộc khuyển (chó gỗ). Nay thấy người kia dáng hình cứng nhắc, chợt hiểu rằng đó là một người gỗ.

Người gỗ đột nhiên quay mình, lao thẳng lại phía chàng.

Chàng đang ở thế lao nhanh đuổi theo, muốn tránh đã khó. Bèn vung Song luân sử chiêu "Thanh Thăng Trọc Giáng". Phập, phập hai tiếng, người gỗ đã bị bay đầu, gãy lưng, đổ gục xuống.

Bỗng Đường Chấn Anh cảm thấy một mùi lạ xộc vào mũi. Chàng định nín thở, song đã chậm một bước, đất trời đã lảo đảo, đầu nặng chân nhẹ, ngã ngay xuống.

...

Đang mơ mơ màng màng, Đường Chấn Anh chợt thấy đầu lạnh toát, chàng rùng mình tỉnh lại.

Lại một gáo nước lạnh dội vào mặt.

- Bẩm Trang chủ, hắn tỉnh rồi.

- Được!

Đường Chấn Anh giật mình mở mắt. Hai tay chàng đã bị trói chặt vào một cây cột. Ngẩng mặt lên thì thấy đây là tòa lầu trúc, đèn nến thắp sáng trưng.

Đối diện với chàng là một người râu bạc như cước, vẻ mặt nghiêm nghị, mục quang như điện, vai rộng ngực nở, thân thể khôi vĩ, mặc bộ trường bào màu đen, tuy là lão nhân, nhưng thần thái và anh phong hào khí còn hơn một thanh niên. Đường Chấn Anh thầm đoán đây nhất định là Lã Chí Viễn, một

thân cừu đại địch của chàng.

Cúi đầu xuống một chút, nhìn sang bên cạnh, chàng thấy một gã thanh niên. Chưa nhìn thì thôi, vừa nhìn thấy chàng đã nổi giận. Hắn chính là tên dâm tặc Hà Vũ Hoàn.

Đứng sau lưng Lã Chí Viễn là Đường Chấn Kiệt, vẻ mặt đầy lo lắng.

Hai bên tả hữu cạnh chàng có hai gã đại hán ở trần. Một tên xách thùng nước, một tên lăm lăm cây tiêm đao, nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đường Chấn Anh tuy bị trói chặt, nhưng không chút run sợ. Chàng quắc mắt nhìn lão nhân ngồi đối diện, gằn giọng hỏi :

- Ngươi có phải là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đó không?

- Không sai!

Lã Chí Viễn gật đầu đáp, rồi hỏi lại :

- Còn ngươi là đệ tử phái Nga Mi thì phải?

Đường Chấn Anh không cần giấu giếm :

- Ta là bế quan đệ tử của đương đại Chưởng môn phái Nga Mi, họ Đường, tên Chấn Anh. Cũng chính là Đường thiếu gia của nhà ngươi đây.

Lã Chí Viễn điềm nhiên, đã không nổi giận, lại còn mỉm cười :

- Như vậy kẻ sát hại đệ tử của ta trên Nga Mi Kim Đỉnh là ngươi?

Đường Chấn Anh ngang nhiên đáp :

- Đã biết thế, sao còn phải hỏi?

- Vì sao ngươi lại hạ độc thủ?

Đường Chấn Anh hỏi lại :

- Vì sao ngươi lại muốn ám hại hết đệ tử của phái Nga Mi? Vì sao ngươi giết mười tám người của phái Nga Mi?

Lã Chí Viễn sa sầm mặt.

Đường Chấn Anh giận dữ tiếp :

- Ta từ ngàn dặm tới đây, chính là muốn tìm tên Lã Chí Viễn để đòi nợ máu. Giữa ta và ngươi vừa có tân cừu, vừa có cựu hận.

Chàng đang định nói hắn đã phạm tội sát phụ, đoạt mẫu của chàng, nhưng chợt nhớ mẫu thân và Kiệt đệ còn đang ở trong trang, nên bất giác ngừng bặt.

Lã Chí Viễn sinh nghi, ngạc nhiên hỏi :

- Cựu hận ư? Ta với ngươi có cựu hận gì?

Đường Chấn Anh vừa rồi vì quá xúc động mà lỡ lời. Nay bị Lã Chí Viễn truy vấn, vội lái sang chuyện khác :

- Lã Chí Viễn, ngươi đã gây quá nhiều tội ác, khỏi cần ta nói rõ, ngươi tự hiểu lấy. Nay ta đã rơi vào tay ngươi, muốn giết thì cứ giết, bất tất phí lời!

Hà Vũ Hoàn chỉ muốn chiếm được Lăng Ba Nhất Yến và Tử Vi, nên đối địch với Đường Chấn Anh, sớm đã coi chàng như cái gai trước mắt. Nay thấy cơ hội hại chàng đã tới, bèn thừa cơ đổ thêm dầu vào lửa, cung quyền quay sang thưa với Lã Chí Viễn :

- Tên này là đệ tử phái Nga Mi, bá phụ hà tất đa vấn, hãy đem giết chết hắn đi.

Đường Chấn Anh trợn mắt nhìn Hà Vũ Hoàn, nghiến răng nói :

- Ta chết đi sẽ làm quỷ kết liễu mạng ngươi trước tiên.

Lã Chí Viễn đoán rằng lời Đường Chấn Anh nói ban nãy hắn có nguyên cớ, nên trầm ngâm suy nghĩ.

Đường Chấn Kiệt đứng sau lưng hắn, trong tay áo giấu sẵn lưỡi chủy thủ, tư thế sẵn sàng, khi gấp rút sẽ kết liễu tính mệnh Lã Chí Viễn trước. Đồng thời, ở bên ngoài còn có Bạch Thu Hồng cũng chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Hà Vũ Hoàn quỷ kế đa đoan, tính tình âm hiểm, chỉ liếc mắt qua đã thấy Đường Chấn Kiệt có vẻ đáng nghi, liền mỉm cười nói :

- Giao đệ, hãy ngồi xuống đi chứ!

Câu nói của hắn như đọc được ý nghĩ của Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt giật mình. Chợt Lã Chí Viễn phẩy tay hạ lệnh :

- Theo lời khuyên của hiền điệt, hãy xẻ ngực moi tim tên tiểu tử họ Đường này để tế vong hồn bốn

đệ tử của ta.

Đường Chấn Kiệt nghiến răng, định xuất thủ, bỗng Hà Vũ Hoàn lập tức đứng dậy như để ngăn cản. Đường Chấn Kiệt thấy không thể giết Lã Chí Viễn, vội nói to :

- Thỉnh hãy tạm lưu tình!

Chương 11: Tam Đại Môn Chủ

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nghe tiếng ngoảnh lại, nói :

- Giao nhi, con dám ngăn ta sao?

Đường Chấn Kiệt thoắt quay người vội thưa :

- Khải bẩm phụ thân, hài nhi không phải có ý ngăn cản, hiềm nỗi Nga Mi đệ tử đến Hoàng Sơn quyết không chỉ có mình hắn. Theo hài nhi nghĩ, chúng ta nên tạm giam hắn, kế đó gọi đốt hương dẫn quỷ, giăng một cái bẫy cho môn phái Nga Mi tự chui vào lưới. Lúc đó, đến một bắt một, đến hai bắt hai, đến nhiều bắt nhiều, đến ít bắt ít. Đúng là dĩ dật đãi lao, tọa hưởng kỳ thành!

Mai Chưởng Tản Nhân nghe hài nhi nói có lý, định nói thì Hà Vũ Hoàn lại thưa trước :

- Theo lẽ thường là đêm dài lắm mộng, nếu không lập tức giết đi, e rằng dễ sinh biến hóa, mong bá phụ nghĩ lại!

Hà Vũ Hoàn vừa dứt lời thì Bạch Thu Hồng thình lình xuất hiện, vội bẩm :

- Khải bẩm phụ thân, lại có Nga Mi đệ tử đến thám thính trang trại...

Thưa xong, Bạch Thu Hồng vội đi ngay.

Mai Chưởng Tản Nhân vừa nghe báo không còn thì giờ suy nghĩ, vội lệnh cho Đường Chấn Kiệt :

- Hài nhi, theo ý con mà làm, nhưng công việc phải hết sức cẩn thận, đề phòng hắn đào tẩu.

Nói rồi đứng lên lệnh cho Hà Vũ Hoàn :

- Hiền điệt, chúng ta ra ngoài xem sao.

Hà Vũ Hoàn vội vã thưa :

- Giao đệ còn trẻ, hay cứ để điệt nhi giúp sức, trước tiên phải giam tên họ Đường này lại, như thế có lẽ thỏa đáng hơn.

- Như thế cũng được.

Mai Chưởng Tản Nhân nói xong vội lao ra ngoài.

Đường Chấn Kiệt định thừa cơ thả Đường Chấn Anh, nhưng Hà Vũ Hoàn vẫn còn đứng đây thì không có cách nào cả, bực tức trợn mắt nhìn Hà Vũ Hoàn.

Hà Vũ Hoàn thì nhìn chàng cười xảo quyệt.

Lại nói về Bạch Thu Hồng, dùng mưu "Điệu Hổ Ly Sơn", phao tin nhảm rồi chạy ra ngoài trang trại. Ai ngờ vừa mới ra ngoài trại đã thấy người đông như biển cố xông tới.

Bạch Thu Hồng sợ quá bèn giơ tay phóng ra một chưởng, nhưng nghe thấy tiếng nói đầy thách thức của người xông tới :

- Mi muốn chết!

Bạch Thu Hồng nghe tiếng biết người, sợ hãi co người thu chưởng, tràn sang ngang năm bước rồi quay mình giữ chặt người xông tới, và khẽ nói :

- Vi muội đấy ư?

Đường Tử Vi đáp :

- Thôi đánh chết muội đi!

Ba người Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi vừa kịp đến. Bạch Thu Hồng giơ tay vẫy ba vị hòa thượng rồi dắt Tử Vi phóng ra phía ngoài rừng.

Vượt qua một cái dốc, Đường Tử Vi dùng sức giãy mạnh, nói :

- Huynh chạy chậm thế?

Rồi thấy mấy người bị trói, vội hỏi tiếp :

- Huynh đã thấy Anh ca ca chưa?

Bạch Thu Hồng thật thà kể lại chuyện, rồi nói :

- Anh ca ca đã bị bắt, nhưng không sao. Lã Chí Viễn sẽ lập tức tới đây. Các người hãy chạy đi.

Lời vừa dứt, nghe vọng đến tiếng gọi âm vang khắp núi rừng :

- Long nhi ở đâu?

Bạch Thu Hồng nghe tiếng vội nói :

- Mai Chưởng Tản Nhân đã ra ngoài trang trại rồi, các người đi mau lên.

Đường Tử Vi rít lên :

- Sợ cái gì? Chúng ta muốn tìm chính là hắn, chúng ta phải đòi hắn trả nợ máu, quyết một trận tử chiến.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn hét lên một tiếng dài ở phía ngoài trang trại, cô nương Tử Vi bực bội muôn phần, muốn sống chết một trận. Chỉ có Bạch Thu Hồng sợ hãi khuyên can :

- Nay Anh ca ca và Lăng thư thư bị giữ trong trang trại đã làm cho ta và Kiệt đệ bó tay vô sách. Ví như Vi muội lại có chút gì sơ suất, thì ta dứt khoát không muốn sống nữa.

Đường Tử Vi thấy y dứt khoát, trong lòng khó tính, nhưng vẫn lẩm bẩm :

- Nếu muội có cái gì không đúng thì việc gì đến huynh?

Nói rồi lại định xông vào trang trại.

Bạch Thu Hồng làm sao bỏ mặc Tử Vi tự đưa đầu vào lưới, vội tiến lên một bước cản đường, chắp tay vái :

- Vi muội dù chẳng cần nghĩ đến ai thì cũng phải nghĩ đến thân phận của nhị vị lão nhân gia, xin muội mau quay trở lại.

Đường Tử Vi thấy dáng dấp Bạch Thu Hồng đáng thương thì không nín được cười, quay xem ánh mắt của tam vị sư huynh rồi vội trở về đường cũ.

Bạch Thu Hồng sau khi khuyên được Nhất nữ Tam tăng đi rồi, lòng dạ nhẹ nhõm, quay trở lại ứng phó với Mai Chưởng Tản Nhân.

Đêm đã tàn, mãi đến sáng hôm sau Đường phu nhân, Bạch phu nhân theo nữ tỳ thưa lại mới biết đêm qua có người do thám trang trại là thiếu niên họ Đường đã bị bắt. Hai người thất kinh sợ hãi, cho gọi ngay Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt đến hỏi han cặn kẽ.

Bạch, Đường vốn sợ kinh động nhị nương, nên cố tình không nói thực. Sau thấy không giấu được thì mới nói việc Đường Chấn Anh bị bắt.

Nhị phu nhân nghe xong, biết Anh nhi bị bắt, bèn trách hai người có đại sự mà còn giấu không bẩm báo, nếu có việc gì thì còn nguy hại đến mức nào.

Đường phu nhân và Bạch phu nhân trong lòng lo lắng vô cùng. Nhị thư muội lệ tuôn như suối, muốn đi thăm Đường Chấn Anh tức khắc. Bạch, Đường hai người sợ hãi vội khuyên ngăn hết lời, nói

là nhỡ bị Lã Chí Viễn phát giác, chẳng những không cứu được Anh ca ca mà có khi hậu quả còn khôn lường.

Đường phu nhân bảo Chấn Kiệt :

- Hài nhi phải tìm mọi cách cứu Anh ca ca ra khỏi hung trại, còn ta sinh tử thế nào, con hà tất phải lo lắng.

Bạch phu nhân bảo Thu Hồng :

- Nếu không cứu được Đường Chấn Anh, thì con chẳng còn mặt mũi nào nhìn thư thư của con và mẫu thân nữa.

Kiệt, Hồng hai người phải cam đoan mãi để nhị vị phu nhân an tâm rồi cùng đi ra.

Nhị vị phu nhân không dám báo cho Lăng Ba Nhất Yến biết việc Chấn Anh bị bắt, sợ nàng quá xúc động xảy ra việc khôn lường, nên đành quay mặt khóc thầm.

Qua giờ ngọ, mặt trời ngả về tây, Lăng Ba Nhất Yến đang ngủ mê đột nhiên thấy trong người có cảm giác lạ. Nàng vội bấm đầu ngón tay tính toán, lần trước ở trong vực Tuyệt Mệnh nhai, mình với người ấy sau khi đi lại với nhau đến nay vừa đúng mười ngày. Dược lực “Tý Ngọ Túy Hỏa Âm” phát tác đúng giờ tý đêm nay. Bởi vậy, lòng dạ nàng bồn chồn, không sao nhắm mắt được.

Nhị phu nhân săn sóc bên nàng, thấy nhan sắc lộ ra vẻ hốt hoảng, vội ôm chặt lấy nàng, hỏi :

- Hài nhi, hài nhi làm sao thế?

Lăng Ba Nhất Yến hữu khí vô lực, cười khổ :

- Thưa lão nương, hiện tại là mấy giờ rồi?

Bạch phu nhân ngó ra ngoài cửa sổ rồi đáp :

- Cuối giờ ngọ, hài nhi hỏi giờ giấc để làm gì?

Lăng Ba Nhất Yến vừa nghe nói giờ ngọ đã qua, nghĩ rằng cách giờ tý vỏn vẹn còn nửa ngày, nóng lòng vội giục :

- Thân mẫu, xin mau cho gọi người đến tìm nhị đệ, hài nhi có việc gấp cần hỏi nhị đệ.

Nhị phu nhân cảm thấy lạ lùng, vội phái người đi gọi Thu Hồng và Chấn Kiệt. Trong chốc lát, Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt đã đến.

Lăng Ba Nhất Yến ngó nhìn nhị phu nhân, diện mạo hưng phấn rồi nhắm mắt khẽ hỏi Chấn Kiệt :

- Việc ta nhờ nhị đệ chắc là quên rồi?

Đường Chấn Kiệt thưa :

- Việc mà Lăng thư nói có phải là Hàn Sương Giải Dục Hương?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu ngượng ngùng.

Bạch Thu Hồng lập tức thưa :

- Việc thư thư giao, hai đệ làm sao dám quên. Chỉ vì lão Lã Chí Viễn gần đây canh phòng khắp nơi, cũng không biết lão ta giấu thuốc ở chỗ nào. Bọn tiểu đệ đã lọt vào phòng thuốc của lão ta trộm tìm mấy lần, cũng không thấy loại thuốc ấy.

Lăng Ba Nhất Yến đột nhiên biến sắc, lẩm bẩm :

- Hết rồi! Hết rồi! Nếu trước giờ tý đêm nay mà Anh đệ đệ không về kịp, ta chỉ còn cách đi trước một bước, kiếp sau tái kiến.

Nói rồi lệ tuôn khóc thầm, làm mọi người cảm thấy thương tâm.

Lúc đó Thu Hồng và Chấn Kiệt mới biết sự việc quá nghiêm trọng, cũng sốt ruột. Nhị phu nhân không rõ đầu đuôi, nhưng nghe Đường Chấn Kiệt thuật lại rõ ràng thì cũng khóc thống thiết. Hai người Đường, Bạch hết lời an ủi cũng vô tác dụng. Đường Chấn Kiệt vốn nhiều mưu kế, vội ghé sát tai Nhất Yến thì thầm :

- Lăng thư khóc làm gì. Nói thực với thư, Anh ca ca đã từ Hàn Nham phản hồi và còn đang ẩn náu trong trang trại của chúng ta, nhưng vì ban ngày nên không tiện đi lại. Đợi trời tối, đệ xin dẫn ca ca lại.

- Thôi đi! Ta không tin đệ nói linh tinh.

- Đệ mà nói dối Lăng thư thì chết đệ không nhắm mắt.

Lăng Ba Nhất Yến thấy Đường Chấn Kiệt nói lời nghiêm túc mới thôi khóc, bán tín bán nghi nói :

- Tối nay mà đệ không dẫn được người tới là không xong đâu.

Chấn Kiệt lắc mạnh vai Lăng Ba Nhất Yến rồi mới cáo lui. Hai người Thu Hồng và Chấn Kiệt bàn bạc với nhau một lát rồi đi ra phía sau trang trại.

Tùng Trúc trang dựa thế núi kiến lập rộng lớn bao la, khí tượng vạn thiên. Sau trang trại là khu rừng tùng mênh mông bạt ngàn, gió thu thổi qua, tiếng lá rì rào. Rừng âm u, lạnh lẽo vô cùng.

Trong rừng có con rạch nước lạnh, nước màu xanh đến mức kỳ quái. Người ta dựng mười vòi phun nước trên con rạch, nước phun cao ba trượng tóe ra như hoa bạc, tựa như một tấm lưới bạc chùm lên con rạch đến nỗi mưa gió khó lọt qua.

Giữa con rạch dựng lên một tòa thạch lao cao to, trên lao môn khắc ba chữ lớn:

“Tiểu kình thiên”.

Nói ra cũng thật kỳ quái, tòa thạch lao này quanh năm bị nước phun bao phủ, lẽ ra phải phủ đầy rêu xanh, song mặt ngoài của thạch lao lại đen như mực, chẳng có rêu phong.

Tòa thạch lao là một trong những kiệt tác của Tùng Trúc trang đương thời do thổ mộc đại sư Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên một tay tạo thành. Trong tòa thạch lao thiết lập nhiều cơ quan bí mật có thể thăng giảm như ý muốn, chỉ cần ở trong phòng là có thể ra vào trong nước dễ dàng. Hàn thủy trong con rạch là Cổn bạch lập trấp độc vô cùng, có thể làm rữa mọi vật. Nếu như nước bắn vào người, trong vòng một giờ là thịt rữa xương tan.

Lại nói về hai người Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng sau khi đến dưới cây đại thụ bên bờ con rạch, bèn ấn nút cơ quan, đúng lúc vọng lại bốn tiếng chuông khẽ. Đó là ám hiệu mỗi ngày thay đổi một lần để đề phòng gian tế.

Bạch Thu Hồng liên tiếp nhấn nút ba lần. Trong khoảnh khắc, mười vòi phun nước ngừng phun, lúc đó hai người mới kêu ám hiệu và búng mình vào thạch lao.

Bỗng vang lên tiếng động dồn dập: rắc, rắc rắc... cửa thạch lao tách khai một đường, một đại hán từ từ đi ra cúi người thi lễ với Đường, Bạch và hỏi :

- Nhị vị Thiếu trang chủ muốn soát lao?

Hai người gật đầu, vị đại hán để hai người nhập lao. Một tiếng đập nhẹ, cửa lao lập tức đóng lại.

Đại hán kia muốn đi trước dẫn đường, nhưng Đường Chấn Kiệt khoát tay nói :

- Để ta tự vào, ngươi hãy ở lại đây, ca ca ta còn có lời dặn dò.

Nói rồi liếc nhìn Bạch Thu Hồng rồi mới quay mình tự đi vào trong lao.

Trong lao lạnh lẽo, lối đi như mạng nhện.

Do Đường Chấn Kiệt thuộc đường như lòng bàn tay nên không hề lạc lối, phút chốc đã đến một

gian nhà.

- Ai đó?

- Ca ca đừng sợ, đệ đây!

Đường Chấn Anh lúc này đang ngồi trên phiến đá, liếc nhìn Đường Chấn Kiệt, sau khi hỏi thăm nhị vị phu nhân thì vội vàng tức tốc hỏi thăm bệnh tình của Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Kiệt kể qua bệnh tình của Lăng thư, ngưng một lát rồi hạ giọng nói :

- Thương thế của Lăng thư nguy lắm, mệnh như ánh đèn le lói, Tý Ngọ Túy Hỏa Âm sẽ phát tác vào giờ tý đêm nay.

Đường Chấn Anh nhẩm tính, từ khi có quan hệ với Lăng thư thư đến hôm nay vừa đúng một tuần. Cho nên trong lòng hốt hoảng, vội hỏi :

- Còn Hàn Sương Giải Dục Hương vẫn chưa lấy được ư?

Đường Chấn Kiệt lắc đầu đáp :

- Nếu lấy được thì còn nói làm gì nữa?

- Vậy làm thế nào?

- Đệ đã nói với Lăng thư chờ trời tối sẽ tìm cách đưa huynh tới.

Đường Chấn Anh lộ vẻ vui mừng, nhưng còn lo lắng nói :

- Như thế có thể được à?

- Không được thì cũng phải được. Nếu không thì Lăng thư thư chết mất.

Đường Chấn Anh thầm tính, chàng và Lăng Ba Nhất Yến vốn đã đi lại với nhau, ván đã đóng thuyền, nhưng lần ấy chỉ có hai người, không ai biết cả. Song lần này công nhiên giao hợp, trong lòng thấy khó xử.

Đột nhiên trong đầu chợt nghĩ ra rằng trong Thiên Đài Hàn Thạch động, khi lõa nữ Hoa Tường Tường giết xà, nói rằng mẫu thân nàng muốn pha chế ra loại xuân dược vô thượng, chuyên dùng để giết nam nhân. Còn Lưu Kim Khương lại có thể giải trừ được công hiệu của loại thuốc ấy. Suy nghĩ thay đổi, chàng lên tiếng :

- Hoa Tường Tường có cho huynh biết Lưu Kim Khương có công dụng hóa giải xuân dược. Bây

giờ còn sớm, đệ đến ngay Phật Âm tự tìm Đông Phương lão tiền bối, xin Lưu Kim Khương thử xem sao?

Đường Chấn Kiệt nghe thấy thế thì giật mình hỏi :

- Tường thư thư, ai là Tường thư thư?

Đường Chấn Anh vì vội vàng đã nói lộ ra, nên giục :

- Đi mau lên, đi mau lên, bị chậm nữa là hỏng việc.

Đường Chấn Kiệt không tiện hỏi nhiều, đành ứng lệnh ra đi. Cùng Bạch Thu Hồng rời khỏi Tiểu Kinh Thiên, hai người còn trao đổi mấy câu rồi mỗi người đi một ngã, phân khai hành sự.

Đường Chấn Kiệt sau khi nhận lệnh của Chấn Anh, bèn lặng lẽ thoát ra ngoài Tùng Trúc trang, dùng thuật phi thân chạy như bay, hướng về phía Phật Âm tự.

Được nửa đường, vừa vượt qua một ngọn núi, thì có hơn mười người ào ào xông tới chắn đường đi của Đường Chấn Kiệt. Một người trong bọn quát :

- Oa nhi, đứng lại!

Đường Chấn Kiệt dừng bước, đảo mắt nhìn bọn họ, thấy cao thấp gầy béo khác nhau, nhưng ai nấy đều xăn tay áo, trên ngực áo phía tả của mỗi người đều có thêu tiêu chí rõ ràng, có cái là thái dương hồng sắc, có cái là nguyệt nha hắc sắc, có cái lại là tinh tinh uyên sắc. Ba tiêu chí biểu tượng Võ lâm Tam bảo nhưng Đường Chấn Kiệt không nhận ra. Chàng nhìn lại bọn họ một lượt, rồi nói :

- Các ngươi cản trở ta làm gì? Đừng hòng cản được đường ta.

Bọn họ phá ra cười, nói :

- Thái Gia Môn vẫn là đường đường võ lâm Tam đại bảo, đừng nói là không biết chặn người. Nếu có chặn thì cũng phải là loại ba đầu sáu tay, loại cao tay nhất trong thiên hạ, chẳng phải là loại nhãi ranh như mi.

Đường Chấn Kiệt cười khẩy, cắt ngang :

- Tam đại bảo cái gì? Chẳng qua là bọn sát cẩu, bọn tể ngưu, bọn sát trư mà thôi.

Bọn họ quát lên :

- Tên ranh con kia biết cái gì? Chúng ta là Liệt Nhật bảo, Hắc Nguyệt bảo, và Ngân Tinh bảo nổi tiếng võ lâm.

Đường Chấn Kiệt giả vờ lưỡng lự nói :

- A! Thật chính là một bọn kê kê cẩu tặc!

- Tên nhãi ranh dám chửi người ư?

Một người thân hình cao to giơ tay định tóm Đường Chấn Kiệt. Đường Chấn Kiệt né mình nhanh như vượn, nhảy ra ngoài vòng vây.

Một người khác lại hô lên :

- Chúng ta đừng sa đà vào việc khác, truy tìm Tuyệt Mệnh nhai vẫn là việc cần hơn.

Đường Chấn Kiệt lại tiếp lời :

- Té ra bọn ngươi muốn tìm Tuyệt Mệnh nhai.

- Đúng vậy, mi có biết nó ở chỗ nào không?

Đường Chấn Kiệt làm ra vẻ nghiêm túc, đáp :

- Ai mà chẳng biết Tuyệt Mệnh nhai chính là ở dưới thiên trên địa, trong dãy Hoàng Sơn.

Bọn họ bực bội gầm lên, xông vào đánh, một tên đã bị Đường Chấn Kiệt đánh gục.

Một tên khác lao vào Đường Chấn Kiệt.

- Nằm xuống!

Lại một tên bị hạ.

- Tiếp chiêu!

- Chạy thôi!

Một tên to béo bị Đường Chấn Kiệt tóm tay ném ra ngoài.

Đường Chấn Kiệt đánh cho bọn chúng tan tác. Những người của Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh bảo hôm nay không ngờ bị một tên nhãi ranh đánh gục. Bực bội gầm rít, vung gươm đao tiếng kêu xoang xoảng, ánh sáng lóe lên, nhất tề tấn công Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt vững tâm dùng Kim Mai Hạc Chưởng đánh cho chúng một trận, nhưng vì đi lấy thuốc là việc gấp. Chàng thay đổi ý định, xoay người dùng bộ pháp Di Cung Hoán Vị vọt ra khỏi vòng vây, cười khanh khách rồi tung mình lướt đi.

Bọn người Tam bảo nhất chiêu đánh xuống chỗ trống, ngó nhìn Đường Chấn Kiệt đã thấy đi xa vài trượng, đành nuốt giận gào to :

- Tên nhãi, mạng mi thật lớn, nếu không thì chẳng thoát...

Đường Chấn Kiệt ngoái lại, đáp :

- Ta là nội tổ của mi, Hoàng Sơn sơn thần chính là...

Âm thanh vang vọng, bóng người đã khuất.

Đường Chấn Kiệt đánh gục bọn người của Tam bảo, lòng dạ phấn chấn, nhanh chân bước. Phút chốc đã đến trước tùng lâm rậm rạp, định xuyên qua rừng, đột nhiên nghe tiếng cười vọng ra :

- Oan trái có lý do, nợ có chủ, sống có đất, chết có chỗ. Hôm nay mi có chạy đằng trời.

Lời vừa dứt, đã thấy một người đứng chặn đường.

Đường Chấn Kiệt nghe tiếng nói rất quen, nhìn kỹ chính là Thái hoa dâm tặc Hà Vũ Hoàn, nên giật mình. Hà Vũ Hoàn mặt đầy sương lạnh sát khí, kiêu ngạo nói :

- Tiểu tử, không ngờ được hả? Bảo thật mi, mi đi mua thuốc gì? Chỉ lừa dối được phụ thân mi, chứ không qua mắt được Hà Vũ Hoàn này đâu. Hôm nay mi tự vào Tiểu Kinh Thiên, ta đã hiểu ý ngươi rồi.

Đường Chấn Kiệt không đợi hắn nói hết, trầm giọng quát :

- Câm đi! Mi muốn gì với Đường Chấn Kiệt này?

- Ta muốn lấy mạng mi.

Hà Vũ Hoàn nét mặt nham hiểm, Đường Chấn Kiệt tỉnh táo lạ thường, hai người đều muốn giành thế chủ động, không muốn tụt hậu. Đạo lý là “tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tạo ương”, song phương đồng xuất thủ.

Hà Vũ Hoàn xoay mình vung chưởng, xuất chiêu “Phong Quyển Tán Vân”. Đường Chấn Kiệt sử chiêu “Xuân Nê Lạc Tuyết”.

Hai người lúc hợp lúc phân, Đường Chấn Kiệt thuận thế ngưng dùng chiêu “Điểu Long Bái Vỹ” quét đôi chân đối phương.

Hà Vũ Hoàn lắc vai với chiêu “Hán Địa Bạt Song” bay vọt lên hai trượng, gập người, đầu thấp chân cao, một chiêu “Đảo Thấp Bao Tháp” hóa ra đầy trời chưởng chụp xuống đầu Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt đưa ra một chiêu “Khổng Tước Khai Bình”, bắp thịt tả thủ nổi lên cuồn cuộn, đồng thời vung hữu thủ xông vào Hà Vũ Hoàn, đúng là một trong những tuyệt học của Nga Mi phái - Tử Dương Trung Khí chưởng.

Hà Vũ Hoàn thấy bất lợi, vội tung người ra xa một trượng, hai chân vừa chạm đất thì Đường Chấn Kiệt đã lao tới.

Hà Vũ Hoàn thấy không kịp trở tay, vội xoay người “Cáp Tử Phiêu Thân”, tránh được đòn công kích, hét lên một tiếng, giở ngón bình sinh sở học, đập tay đôm đốp, liền một lúc tung ra mười ba chưởng, rồi bình tĩnh trở lại.

Đường Chấn Kiệt bị bức lùi lại phía sau, định hoàn kích, Hà Vũ Hoàn liền giở thức “Lực Chấn Sơn Nhạc”, kình lực của song chưởng như vạn lưỡi câu, hùng mạnh xô tới.

Trong lúc vội vàng, Đường Chấn Kiệt ứng tiếp một chưởng, nhưng vì vận lực không đủ nên đứng không vững, phải nhảy lùi lại phía sau.

Hà Vũ Hoàn trước đã có ý muốn giết người, bèn tung ra Xà Cốt tiên ba mươi sáu khúc, âm thanh vun vút vang lên. Thừa lúc Đường Chấn Kiệt lùi lại, Hà Vũ Hoàn hô lên một tiếng, dùng thức “Ngọc Đái Hàng Yêu” quét ngang bụng.

Đường Chấn Kiệt chân chưa đứng vững, không thể thu tay về, may là tinh thần minh mẫn, vội dùng chiêu “Lăn Lăn Đa Cổn” nằm lăn ra đất.

Dây cốt tiên vung qua đầu, lướt sát mình, hú vía! Đường Chấn Kiệt thừa thế vùng dậy.

Đường Chấn Kiệt không dám chậm trễ, ra thức “Phi Long Điện Chuyển”, xoay tay xuất Kim Mai Hạc Chưởng, tiếng kêu chói tai.

Hà Vũ Hoàn chiêu xuất liên hoàn, vung Xà Cốt tiên thẳng như nét bút, thế như rồng phun nước... đầu dây xuất liền tam chiêu, thượng điểm “Ấn Đường”, trung điểm “Huyền Cơ”, hạ điểm “Trung Xu”, chỉ cần một chiêu, cùng đánh vào ba yếu huyệt sinh tử nguy hại! Đường Chấn Kiệt định thần lại, không dám sơ suất, tả thủ Kim mai giữ mặt trước, hữu thủ Hạc chưởng với chiêu “Quan Song Thôi Nguyệt”, lừa thế mà lao vào. Xà Cốt tiên ba mươi sáu khúc đánh xa không đánh gần, nên Hà Vũ Hoàn há để đối phương tiến lại gần, vội vung chiêu “Dạ Chiến Bát Phương” ngăn không cho Đường Chấn Kiệt lại gần.

Thế Xà Cốt tiên như cuồng phong bão táp, tiếng kêu vù vù, tấn công như chớp.

Võ công Đường Chấn Kiệt tuy không kém, nhưng không may binh khí ngắn, vô phương tiến vào màn dây trùng trùng, cuộc chiến này chàng khó bề thắng nổi. Chiêu thức của Hà Vũ Hoàn kỳ ảo, thần xuất quỷ nhập, càng đánh càng mạnh, nhất chiêu tiếp nhất chiêu, một kiểu lại một kiểu, tấn công liên

tục sao cho giết được Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt ở vào thế yếu, hơi lộ ra vẻ hoảng sợ, lại thấy trời sắp tới hoàng hôn, liền nghĩ tới Lăng thư thư sẽ bị nguy kịch trong đêm nay, trong lòng sốt ruột.

Trong khi giao đấu, kỵ nhất là bị phân tâm. Trong lúc Đường Chấn Kiệt hơi sao lãng, Hà Vũ Hoàn vung dây, “keng”, Kim mai bên tay tả của Đường Chấn Kiệt đã bị văng xuống đất.

“Hỏng rồi!” Đường Chấn Kiệt hốt hoảng kinh ngạc, định vung tay hữu sử dụng Hạc chưởng.

Xà Cốt tiên đã nhanh quét về hướng tay hữu, nhưng Đường Chấn Kiệt không kịp rút tay về, “keng”, Hạc chưởng lại bị cuốn đi.

Kim Mai Hạc Chưởng đã thất thủ, làm cho Đường Chấn Kiệt sợ hãi, hồn phi phách tán. Vội vàng phóng ra ba đóa Tiêu Hồn Mai rồi nhảy ra ngoài vòng định đào tẩu.

Hà Vũ Hoàn vung tiên đánh rụng Tiêu Hồn Mai, rồi gầm lên :

- Đào tẩu đi đâu, hãy nộp mạng đi.

Đường Chấn Kiệt bị đánh phía sau gáy, tâm thần sợ sệt, vội vàng né tránh. Tiếng Xà Cốt tiên lướt sát mang tai, thật là nguy hiểm cùng cực. Hà Vũ Hoàn lại thay đổi sát chiêu, thế Xà Cốt tiên như linh xà, đổi hướng định quấn cổ. Đường Chấn Kiệt vội ngẩng đầu ngồi thụp xuống.

Xoạt! Chiếc khăn trên đầu đã bị Xà Cốt tiên quét đi.

Đột nhiên trên trời vang lên tiếng sấm, chớp nháy liên tục, nổi trận cuồng phong.

- Tiểu tử vẫn chưa chịu nằm xuống hay sao?

Hà Vũ Hoàn quát rồi vung tay ra, xuất chiêu “Bát Phương Phong Vũ”. Hình bóng Xà Cốt tiên trên đầu Đường Chấn Kiệt như lớp sóng, mưa gió không thấu.

Ầm, ầm! Lại một tiếng sấm vang lên.

Đường Chấn Kiệt như gà mất chân, cá nằm trong lưới, xoay chuyển liên tục, hòng thoát khỏi màn dây nhưng thấy còn khó hơn lên trời.

Đường Chấn Kiệt kêu trời, trời không đáp, kêu địa, địa bất ứng. Nghĩ đến mẫu thân, ca ca, Lăng thư thư mà lệ tuôn trào. Đường Chấn Kiệt nghiến răng ken két, tạm biệt cõi đời, giơ tay định tự sát.

Đúng là người muốn chết thì trời chẳng cho, trời muốn người chết thì thật không tránh khỏi. Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc thì chợt nghe tiếng gọi :

- Anh đệ đệ...

Đường Chấn Kiệt tay hữu vừa chạm đến thiên linh cái, nghe thấy tiếng gọi làm ngạc nhiên, và có chút nghi hoặc. Dây Xà Cốt tiên đã nhắm đầu đánh xuống, muốn tránh cũng khó tránh, muốn lùi cũng không kịp lùi, đành gào to :

- Cứu người!

Cây Xà Cốt tiên ba mươi sáu khúc ấy của Hà Vũ Hoàn đột nhiên rời khỏi tay thoát đi.

- Ấy da! Lợi hại! Mi là người nào?

Hà Vũ Hoàn kinh hãi kêu lên rồi ngã nhào xuống đất chỉ trong nháy mắt.

Đường Chấn Kiệt hé mắt nhìn thấy mình bị ôm chặt trong lòng của một thiếu nữ. Thiếu nữ kia vội vã hỏi :

- Anh đệ đệ, không bị thương chứ?

- Không sao cả!

Thiếu nữ vừa nghe thấy nói không bị thương thì vẻ mặt mừng rỡ, bỏ Đường Chấn Kiệt ra, xoay tay nhấc bổng Hà Vũ Hoàn lên, nhìn Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Anh đệ đệ, xem ta thay đệ xuất khí...

Chỉ nghe “soạt, soạt, soạt”, Hà Vũ Hoàn chẳng còn một manh quần áo che thân.

- Cô nương đừng lột, đừng lột quần áo, không lẽ... cô nương là ai?

Hà Vũ Hoàn bị đưa lên cao, tuy kêu la liên hồi, nhưng chẳng giãy giụa được chút nào.

Sau khi xé lột hết quần áo hắn rồi, sắc mặt thiếu nữ tỏ ra rất đắc ý, quay lại Đường Chấn Kiệt :

- Anh đệ đệ, có muốn ta xé xác tên này ra làm hai mảnh, hay băm vằm hắn... đệ nói mau đi.

Đường Chấn Kiệt lúc này được một phen mở mắt, thiếu nữ gọi chàng bằng Anh đệ đệ và nói luôn mồm kia, hiện tại đang lõa thể. Một cặp nhục cầu lung linh rung động trên bộ ngực nõn nà, nhưng phần bụng lại mảnh mai mềm mại như con rắn. Phần bụng dưới trắng như tuyết, chỗ tam giác vồng lên chỉ che bằng một mảnh vải rộng không quá hai tấc, mảnh vải buộc chặt chỗ phong lưu huyệt khẩu, khiến mọi người đều muốn ngắm nhìn. Đôi vai tròn trĩnh, cặp đùi thon thả trắng như tuyệt. Chỗ nào cũng toát lên sức sống thanh xuân, chỗ nào cũng làm người ta mê hồn.

Nữ nhân lại là một thiếu nữ mỹ lệ như tiên, thân thể lõa lồ giữa quang thiên hóa nhật mà chẳng chút ngại ngùng, thật là từ thiên cổ đến nay chưa từng thấy.

Vậy cũng chưa thấm gì, nàng còn lột hết quần áo của một nam nhân và lấy làm đắc ý, thật là kỳ lạ, kỳ lạ!

Đường Chấn Kiệt từ khi lọt lòng, chưa thấy ở đâu có việc kỳ lạ như vậy, nhưng chàng vốn là trang hảo hán, thấy việc trước mắt, vội lấy hai tay áo che mặt, chẳng còn dũng khí ngó nhìn chứ đừng nói là phải trả lời nữa :

- Đệ này, che mặt làm gì... người ta hỏi sao không nói?

Lõa nữ lại thúc giục.

Đường Chấn Kiệt giật mình vội đáp :

- Xin đừng giết hắn, con người này để lại còn có chỗ dùng.

Tuy trả lời, nhưng hai tay áo vẫn còn che mặt.

Lõa nữ thấy nói vậy, bèn ném Hà Vũ Hoàn đi, đến trước mặt Đường Chấn Kiệt, cúi mình ôm chặt, rồi kéo hai ống tay áo che mặt ra, thốt lên một tiếng lanh lảnh “Anh đệ đệ”, rồi đôi môi hấp dẫn kia như tia điện đưa đến môi Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt đẩy ra, nhưng không đẩy được, vội vàng quay mặt đi, trái tim đập thình thịch, vội đáp :

- Xin cô nương mau bỏ ta ra, ta không phải là Anh đệ đệ...

Lõa nữ không tin, mắt vẫn lim dim, môi cong chờ một nụ hôn nồng cháy. Ngọc phong ưỡn ra, nàng ta ôm chặt Đường Chấn Kiệt vào lòng làm cho Đường Chấn Kiệt không dám động đậy, không dám giãy giụa, mồ hôi tuôn đầy người.

- Anh đệ đệ, đệ làm gì thế? Ba ngày không gặp, đệ đã biến đổi rồi.

Lõa nữ thốt lên đầy thê lương, hầu như muốn khóc vậy.

Đường Chấn Kiệt vốn là người thông minh, trong bụng đã lường đến bất ngờ, vội đáp :

- Anh đệ đệ mà cô nương gọi tên là Đường Chấn Anh kia.

Lõa nữ nghe nói thế thì sững sờ cả người, đôi mắt to liếc qua liếc lại, ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao mà đệ nói những lời đó? Lẽ nào đệ...

- Tại hạ không phải là Đường Chấn Anh.

- A!

Lõa nữ kinh ngạc thốt lên, lùi lại một bước.

Đường Chấn Kiệt tiếp lời :

- Tại hạ tên là Đường Chấn Kiệt.

- Đệ sao lại giống như đúc với Anh đệ đệ của ta, đến y phục cũng không khác.

- Vì hai chúng tôi là huynh đệ, cùng một thân mẫu sinh ra.

Lõa nữ chớp chớp mắt, hỏi :

- Thế nào gọi là huynh đệ? Thế nào gọi là cùng một thân mẫu sinh ra?

Đường Chấn Kiệt trong lòng thấy kỳ quái, thầm nghĩ cô thiếu nữ xinh đẹp này mà chẳng hiểu huynh đệ, cùng một mẫu thân sinh ra là gì. Song chàng kiên trì giải thích :

- Hai chúng ta do cùng một người sinh ra cho nên gọi là cùng một thân mẫu, vì người ấy lớn hơn tại hạ nên gọi là huynh, tại hạ nhỏ hơn nên gọi là đệ, hợp lại thì gọi là huynh đệ.

Lõa nữ nghe thấy nói vậy mới hiểu rõ, cười nói :

- Thế ta phải gọi ngươi như thế nào, và ngươi lại gọi ta thế nào?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Cô nương đến từ Thiên Đài Hàn Nham?

Lõa nữ gật đầu.

Đường Chấn Kiệt hỏi tiếp :

- Như vậy cô nương nhất định là Tường thư thư!

Lõa nữ Hoa Tường Tường vừa nghe chàng nói, vừa lẩm bẩm cái tên “Tường thư thư”, rồi vui mừng xiết đỗi, nói :

- À, thế là Anh đệ đệ đã nói với ta rồi. Như vậy ta phải gọi ngươi là Kiệt đệ đệ.

Lời chưa dứt, tiếng sấm vang lên chớp giật liên hồi, mưa to như trút nước.

Lõa nữ Hoa Tường Tường không để ý quan tâm, nhưng Đường Chấn Kiệt vội quay người lấy áo choàng của Hà Vũ Hoàn choàng lên người Hoa Tường Tường, rồi nói :

- Ướt hết cả rồi, chúng ta đi thôi. Trước mặt có một sơn động.

Đường Chấn Kiệt vừa kéo Hoa Tường Tường thì nàng đã kẹp chặt vai tả của Đường Chấn Kiệt, dùng tuyệt đỉnh khinh công Lăng Hư Ngự Phong ôm lấy Đường Chấn Kiệt, theo hướng chàng chỉ, nháy mắt đã hạ xuống sơn động. Hai người không bị một giọt nước mưa nào, thân thủ quả thật bất phàm. Lõa nữ Hoa Tường tường ôm chặt Đường Chấn Kiệt không hề ngại ngùng, hai người nằm xuống, nàng nói :

- Kiệt đệ không được động đậy, hai ngày hai đêm ta không ngủ được, để ta nghỉ một lát.

Đường Chấn Kiệt giằng co đáp :

- Tường thư thư buông đệ ra, chúng ta không được sát gần quá, phải tách ra một chút.

- Tại sao?

- Vì Tường thư thư là nữ, đệ là nam.

Hoa Tường Tường cười đáp :

- Cái đó có quan hệ gì, ta và Anh đệ đệ đã ôm nhau ngủ trong Thiên Đài Hàn Nham thạch động đó.

Nói đoạn càng ôm chặt hơn.

Đường Chấn Kiệt nghe nói vậy thì giật mình, thầm nghĩ: “Đại ca ta thật phúc đức quá!”.

Vừa nghĩ vừa ngắm Hoa Tường Tường đang ngủ.

Một hồi lâu, mưa bảo vừa dứt, Đường Chấn Kiệt có việc cần, không dám ở lại lâu, bèn giục Hoa Tường Tường đi.

Hoa Tường Tường bật dậy hỏi :

- Anh ca ca của đệ đang ở Phật Âm tự phải không? Mau dẫn ta đến gặp.

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Anh ca ca của đệ không phải ở Phật Âm tự, nay đang bị giam giữ trong một tòa thạch ốc.

Lời vừa dứt, Hoa Tường Tường một tay giữ chặt Đường Chấn Kiệt, bực bội nói :

- Kẻ nào dám to gan vậy? Dám giam Anh đệ đệ của ta, xem ta không xé được xác hắn mới là kỳ.

Rồi xông ra ngoài.

Đường Chấn Kiệt vội đáp :

- Xin Tường thư thư chậm một chút, đệ phải đến Phật Âm tự trước, sau khi lấy được Lưu Kim Khương thì mới có thể cùng thư đến gặp Anh ca ca.

Hoa Tường Tường không đợi Chấn Kiệt nói hết, vội nói :

- Không được, việc lớn thế nào ta cũng mặc, không đi ngay không được.

Nói rồi kéo Đường Chấn Kiệt phóng ra ngoài động.

Trời tối đen như mực, gió thổi ù ù, “soạt”, chiếc áo choàng khoác trên mình Hoa Tường Tường bị thổi bay.

- Chậm một chút, khoác áo xong rồi đi.

Đường Chấn Kiệt lượm chiếc áo định khoác lên người Hoa Tường Tường, nhưng nàng nói :

- Từ trước tới nay ta không mặc quần áo, ta không khoác.

- Không mặc quần áo sao được, việc này sẽ khiến người ta cười cho.

Đường Chấn Kiệt năn nỉ, và khoác áo cho nàng, nhưng tứ chi của nàng vẫn lộ ra ngoài.

Hai người trở về chỗ cũ, Đường Chấn Kiệt tìm thấy Kim Mai Hạc Chưởng trước, sau đó tới gần xem Hà Vũ Hoàn. Do bị Hoa Tường Tường điểm huyệt, nên chẳng biết gì cả, mưa gió làm hắn thân mình đầy bùn, hóa thành một người bùn. Hoa Tường Tường thấy vậy, không nín được cười :

- Đệ không muốn ta giết hắn, đệ muốn dùng làm gì?

Đường Chấn Kiệt suy nghĩ chốc lát rồi nói :

- Hãy để hắn tự lo liệu.

* * * * *

Lúc này ở Tùng Trúc trang từ sau khi Đường Chấn Kiệt ra đi, Bạch Thu Hồng và nhị vị phu nhân đều nóng lòng chờ Đường Chấn Kiệt lấy được Lưu Kim Khương mau chóng trở về.

Lúc trời sập tối, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đến thám sát Lăng Ba Nhất Yến. Thấy sắc diện, mạch đập của nàng khác thường, trong lòng đã rõ phân nửa. Lẩm nhẩm bấm đốt ngón tay, “Tý Ngọ Túy Hòa Âm” sẽ phát tán đúng giờ tý đêm nay, lòng mừng thầm, quyết tâm phải được hưởng dụng đóa kỳ hoa này mới được.

Thời gian trôi mau, trời đã tối. Sau trận cuồng phong mưa bão, đởi nửa ngày vẫn không thấy Đường Chấn Kiệt trở về, lúc này đã tới đầu giờ hợi.

Bạch Thu Hồng cùng nhị vị phu nhân lo lắng vạn phần, đứng ngồi không yên. Lăng Ba Nhất Yến nằm trên giường, do công hiệu của thuốc nên tươi tỉnh, người nóng dần lên, nhưng vẫn liên tục khóc thầm.

Một tiếng sụt sùi khẽ vang lên.

Nhị vị phu nhân vội đến bên cạnh lo lắng hỏi han.

- Ấy! Khó chịu chết đi được. Mẫu thân cứ để hài nhi chết còn hơn.

Lăng Ba Nhất Yến nói. Đêm yên tĩnh, vạn vật trầm tịch, tiếng Nhất Yến vừa cấp thúc vừa run rẩy :

- Ôi!

Nàng chẳng những sụt sùi, mà cả thân hình tựa như con rắn đang động đậy, như nhịp điệu của tiếng sụt sùi, đang giãy giụa.

Nàng cố xoay mình để làm dịu bớt cảnh lửa đốt trong lòng, nhưng vô ích. Thân mình đang sắp bất động, hoa cốt đang tan, ngực bụng đang phồng lên tựa như muốn nổ tung.

Nhị vị phu nhân sống lâu như vậy mà cũng chưa thấy cảnh tượng này. Hai thư muội chỉ đành nhìn Lăng Ba Nhất Yến, như lửa đốt trong lòng. Chẳng còn biết làm thế nào nữa. Bạch Thu Hồng đợi Đường Chấn Kiệt ở gian ngoài mà vẫn chưa thấy về, lòng dạ tựa như kiến trên miệng vung, sốt ruột đi đi lại lại.

Một tiếng gọi hốt hoảng từ trong vang ra :

- Kiệt đệ đệ! Hồng đệ đệ!

Bạch Thu Hồng nghe tiếng gọi, vội chạy vào phòng, đến trước giường thưa :

- Thư thư! Có chuyện gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến nhắm mắt, cố gắng thốt lên :

- Đệ sao vẫn chưa dẫn Anh ca ca đến, ta sắp chết rồi.

Rồi xé toạc áo ngực ra.

Nhị vị phu nhân hết sức hốt hoảng, vội che áo lại cho nàng. Bạch Thu Hồng không kịp nghĩ nhiều, vội ra tay điểm vào Ma huyệt của nàng. Lúc này nàng mới hết cử động. Bạch phu nhân, Đường phu nhân lệ tuôn như suối, sụt sùi hỏi :

- Giờ tý đã đến, Hồng nhi xem làm thế nào?

Bạch Thu Hồng vội thưa :

- Kiệt đệ lấy thuốc chưa về, giờ chỉ còn...

Rồi ghé sát tai nhị vị phu nhân thì thào vài câu.

Bạch phu nhân vội giục :

- Sao hài nhi không nói sớm, đến lúc này mà vẫn chưa dẫn Anh ca ca lại, lẽ nào đợi thư thư của ngươi chết hay sao? Đi mau, đi mau!

Đường phu nhân cũng giục :

- Nhất định phải gọi Anh ca ca đến, thực ra chúng đã là phu thê rồi.

Bạch Thu Hồng không dám chậm trễ, đến phòng binh khí lấy Nhật Nguyệt song luân của Đường Chấn Anh, rồi phóng đến Tiểu Kinh Thiên ở sau trang trại.

Cùng lúc Bạch Thu Hồng vừa phóng đến phía sau trang trại, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đứng ở hành lang lầu trúc, nghe tiếng canh thâu, biết là giờ tý sơ giao, bèn truyền lệnh cho hai tên đồ đệ, dặn dò mấy câu rồi vào buồng tắm trong nhà.

Vâng lệnh sư phụ, gã râu đỏ và gã râu vàng chạy thẳng vào trong tư thất của Bạch phu nhân. Đến ngoài phòng, hai người lập tức tách ra. Gã râu vàng phóng người đến nấp dưới cửa sổ, gã râu đỏ đến trước rèm che cửa, bẩm :

- Phụng mệnh sư phụ, mời nhị vị sư nương đến lầu trúc có việc thương nghị.

Tiếng Bạch phu nhân vọng ra :

- Ngươi về nói với sư phụ, chúng ta đã ngủ rồi, có việc gì sáng mai sẽ thương lượng.

Gã râu đỏ lại thưa :

- Sư phụ nói có việc gấp, nhất định phải mời nhị vị sư nương đến ngay.

Bạch phu nhân lập tức đi ra, vén rèm cửa, giọng hằn hộc :

- Ngươi đừng giả bộ làm thần, làm quỷ. Trong hồ lô của thầy trò các ngươi đựng thuốc gì, ta hoàn toàn biết hết. Ngươi về bảo sư phụ ngươi, nếu có lòng dạ ấy thì chết sớm đi.

Vì có lời dặn dò của Lã Chí Viễn, gã râu đỏ nhất quyết phải bắt Lăng Ba Nhất Yến mang đi, nên không khách khí, nói :

- Sư nương đã biết rồi, hà tất còn để ý đến việc ấy làm gì?

Nói rồi vén rèm cửa xông vào.

- Ngươi cút ngay!

- Cho phép đồ nhi không thể tuân lệnh!

Lúc đó, gã râu vàng phóng qua cửa sổ vào phòng, lấy tay ôm chặt Lăng Ba Nhất Yến.

- Thư thư đến nhanh!

Đường phu nhân hốt hoảng kêu lên, trong phòng diễn ra một trận tranh giành.

Âm thanh giằng co nhau của bốn người vang lên trong phòng. Nhị vị phu nhân giữ chặt gã râu vàng, chết cũng không buông.

Lúc đó, Bạch Thu Hồng đến Tiểu Kinh Thiên giết chết người canh lao, kịp dẫn Đường Chấn Anh đến.

Hai người đứng trong bóng tối, thấy quang cảnh đó thì thấy khó xử. Nếu hiện thân cướp người thì mối thâm thù đại hận giấu kín mười bảy năm nay ắt bị lộ ra. Lã Chí Viễn biết tin kịp tới, có lẽ tính mệnh mỗi người khó mà giữ được. Thấy Lăng thư thư bị người ta cướp đi mà mặc kệ không ra tay, thì lương tâm cắn rứt, khó xử.

Tiếng khóc thảm thiết trong sân, nhị vị phu nhân đã bị xô ngã. Lúc này Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng không nghĩ ngợi nhiều, vươn người định xông tới.

Gã râu vàng ôm chặt Lăng Ba Nhất Yến định chạy đi.

Đúng lúc đó, một trận gió khác thường thổi qua, nhanh như điện quang thạch hỏa, hai bóng người xuất hiện trong sân.

Đường Chấn Anh kinh ngạc vô cùng, khẽ kêu lên một tiếng :

- Tường thu, té ra là thư.

Rồi xốc tới.

Lúc đó, Lăng Ba Nhất Yến đã nằm gọn trong lòng Hoa Tường Tường. Hai gã râu vàng và râu đỏ đã ngã sóng soài trên đất. Thân pháp và thủ pháp của Hoa Tường Tường nhanh đến nỗi Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng đều không nhìn thấy gì, thật như cơn gió lốc, xuất thần nhập hóa.

Đường Chấn Anh nhìn Hoa Tường Tường vô cùng cảm kích, vội chạy tới nhị vị phu nhân, song bị Đường Chấn Kiệt kéo giữ lại, nói :

- Huynh đừng quản việc ở đây, hãy mau để đệ dẫn ra khỏi trang trại.

Tiếp đó vẫy tay chào Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường khẽ nói :

- Anh đệ đệ, gặp nhau ở ngoài trang trại...

Lời nói chưa dứt đã biến mất.

Đường Chấn Kiệt dẫn Đường Chấn Anh tới bên ngoài trang trại đã trông thấy Hoa Tường Tường, chàng thúc giục họ mau ra xa hơn.

Đường Chấn Anh nhìn thấy Lăng Ba Nhất Yến đã ở vào trạng thái hôn mê, sắc mặt tái đi, khò khè liên tục, vội hỏi Đường Chấn Kiệt :

- Kiệt đệ, thuốc đệ lấy về đâu rồi?

Đường Chấn Kiệt cười đáp :

- Đệ đã giao Lăng thư thư cho huynh rồi thì còn cần thuốc gì nữa? Có huynh bên cạnh, bảo đảm Lăng thư không chết đâu.

Lời dứt, bèn quay mình chạy vào trong trang trại. Thời gian trôi đi vừa đủ để uống một tách trà. Bạch Thu Hồng và Đường Chấn Kiệt tính rằng Đường Chấn Anh đã đi xa rồi. Khi đó mới giải huyệt đạo cho hai gã có râu. Tiếp đó là một trận hô hoán đòi bắt gian tế Hà Vũ Hoàn. Tiếng thanh la vang lên, người người tụ tập.

Choeng... choeng... choeng...

- Nguy rồi! Hà Vũ Hoàn đã trộm bắt Lăng Ba Nhất Yến mang đi.

- Bắt người a...

- Không cho hắn đào tẩu.

...

Trong Tùng Trúc trang tiếng thanh la vang lên chói tai.

Sơn phong gào rít chói tai.

Hoa Tường Tường, Đường Chấn Anh ra khỏi Tùng Trúc trang tung người mấy cái đã xuyên qua rừng.

Đường Chấn Anh lo lắng cho sự an nguy của Lăng Ba Nhất Yến, đành phải tiến lại gần, thân thiết gọi :

- Lăng thư thư, nàng...

Gọi chưa xong đã nghe tiếng hừ lạnh lùng của Hoa Tường Tường, và giọng nói lanh lảnh vang lên :

- Hừ! Trước đây ta ghét nam nhân, giờ đây ta càng ghét nữ nhân. Nếu biết sớm thế này, ta càng không nên từ Hàn Nham đến đây. Lăng thư thư! Lăng thư thư! Hừ! Lăng thư thư này!

Nói đoạn bèn ném Lăng Ba Nhất Yến sang cho Đường Chấn Anh, rồi quay mình chạy đi một mình.

Đường Chấn Anh đón lấy Lăng Ba Nhất Yến, gọi to :

- Tường thư thư, sao lại nổi nóng như thế, đợi ta một chút.

Gọi rồi vội đuổi theo.

Thân pháp của Hoa Tường Tường nhanh ghê gớm, tựa như một luồng khói nhẹ. Đường Chấn Anh đuổi theo mấy bước đã không thấy bóng dáng nàng đâu nữa.

Vừa lúc đó, có một bóng người từ trên không đáp xuống, thì ra là Hoa Tường Tường đã quay trở lại. Nàng nhìn Đường Chấn Anh, giọng kiêu kỳ :

- Đệ đi chậm thế... đưa trả người cho ta.

Nói rồi giằng lấy Lăng Ba Nhất Yến, tiếp đó ra lệnh :

- Mau nắm chặt cánh tay ta.

Đường Chấn Anh vừa mới kịp nắm được tay nàng, Hoa Tường Tường lắc mình, phóng chạy như bay về phía trước. Ôm một người, tay nắm một người, vậy mà nàng vẫn chạy nhanh vô cùng.

Nên biết, Đường Chấn Anh đã ngộ kỳ duyên. Tự mình vận khí hành công, cũng miễn cưỡng đuổi theo kịp nàng.

Hoa Tường Tường liếc nhìn Đường Chấn Anh, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Trong nháy mắt, hai người cùng hạ xuống một khu rừng, Hoa Tường Tường kinh ngạc :

- Mới xa nhau ba ngày, mà Anh đệ đệ đã học được Lăng Hư Ngự Phong.

- Ây da! Thiêu chết ta đi! Anh đệ đệ... sao đệ vẫn chưa đến?

Đường Chấn Anh giật mình, vội ôm lấy Lăng Ba Nhất Yến, khẩn thiết gọi :

- Lăng thư thư! Lăng thư thư!

Lăng Ba Nhất Yến đã bị thất thần, còn đâu mà nghe thấy tiếng gọi của Đường Chấn Anh. Nàng một mặt kêu rên, một mặt vặn mình liên hồi, phần thân giữa khó chịu vô cùng.

Đường Chấn Anh vì có kinh nghiệm từ trước, biết rằng Lăng thư thư đã đến bước cuối cùng, nếu không lập tức giao hợp với nàng thì sinh mạng của nàng khó bảo toàn.

- Tường thư thư, xin thư thư đứng chờ ở ngoài này được không?

Đường Chấn Anh nói gấp :

- Đệ phải... phải xem bệnh cho Lăng thư thư.

Nói xong, chàng ôm Lăng Ba Nhất Yến lao ngay vào rừng.

Đường Chấn Anh vội cởi áo khoác trải ra dưới cây đại thụ, đặt Lăng Ba Nhất Yến nằm trên đó.

Hoa Tường Tường đợi ở ngoài rừng mãi vẫn chưa thấy Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến. Đang lúc nóng lòng chờ đợi, đột nhiên có nhiều người xông tới bao vây Hoa Tường Tường, không đợi nàng nói năng gì đã rút đao kiếm ra.

Hoa Tường Tường đang lúc sốt ruột, lại thấy bọn chúng rút đao kiếm, trong lòng nổi giận, quyết diệt bọn chúng. Liền xuất thủ với những đòn hiểm ác mà nhóm người kia đâu phải là đối thủ của Hoa Tường Tường. Lúc Đường Chấn Anh ra tới đã thấy thi thể la liệt, vừa đúng mười hai phần, hoàn toàn bị xé làm hai, thảm thương không dám nhìn. Còn tay của Hoa Tường Tường lại giơ cao một người đang định xé ra.

- Tường thư thư dừng tay, sao thư thư giết nhiều người thế?

Hoa Tường Tường bực mình đáp :

- Giết người thì có quan hệ gì? Ai bảo chúng đến đây khiêu khích, để ta phải động thủ động cước?

Khi đó Đường Chấn Anh mới biết những người này là loại người không đàng hoàng. Vội gọi Hoa Tường Tường bỏ người kia xuống, rồi hỏi :

- Các người thuộc môn phái nào mà đêm tối chạy lung tung?

Người đó sợ dúm người lại, thỉnh cầu tha chết :

- Tiểu nhân là môn nhân của một trong Võ lâm Tam môn, người của Ác Thủy môn. Vâng lệnh Môn chủ đi tìm Phi Phi cổ động, không may gặp phải thiếu hiệp, cầu mong tha tội.

Đường Chấn Anh nghe nói bèn hỏi tiếp :

- Các ngươi đã tìm thấy Phi Phi cổ động chưa?

- Đã tìm thấy?

- Tìm thế nào?

- Tìm theo bản đồ.

Đường Chấn Anh thấy hắn có động đồ, vội hỏi :

- Đưa đây ta xem!

Hắn lắc lắc tay đáp :

- Động đồ không do tiểu nhân giữ.

Đường Chấn Anh lặng đi một lát, rồi hỏi :

- Các ngươi đã tìm thấy Phi Phi cổ động sao không vào?

Người kia chần chừ một lát rồi lắc đầu, không đáp.

Hoa Tường Tường lập tức nắm chặt lấy hắn, dùng một lực nhẹ điểm huyệt hắn, làm cho người kia không đau đớn gì, nhưng toát hết mồ hôi.

- Ngươi có nói không? Không nói thì ta sẽ lấy mạng ngươi.

- Cô nương buông tay, tôi nói... tôi nói...

Hoa Tường Tường buông tay, người kia nhìn tứ phía rồi mới khẽ đáp :

- Chúng tôi chỉ theo bản đồ tính toán ra vị trí của động. Còn cửa động trên bản đồ lại không phải ở trên Hoàng Sơn.

Đường Chấn Anh nghe nói thế thì thấy thật bất ngờ, bèn hỏi :

- Cửa động của Phi Phi cổ động không ở trên Hoàng Sơn thì ở chỗ nào?

- Cái đó...

Người kia lộ ra sắc mặt khó khăn, nói tiếp :

- Đó vẫn là ẩn mật của võ lâm. Môn chủ có lệnh, kẻ nào nói ra tất bị xử tử. Tiểu nhân không dám nói ra.

Hắn vừa nói xong, Hoa Tường Tường đã giơ tay, chỉ một cái phất tay nhẹ của nàng mà hắn đã chảy máu mồm, răng hàm trên hàm dưới gãy rơi một nữa.

- Tôi nói! Tôi nói!

Người kia vội thưa :

- Cửa động ở...

Lời vừa xuất khẩu, đột nhiên gã kêu lên thảm thiết, thân mình ngã nhào xuống đất. Cái chết đột ngột khiến Đường Chấn Anh vô cùng kinh ngạc.

- Anh đệ đệ, lui ra!

Hoa Tường Tường tay tả gạt Đường Chấn Anh ra, đồng thời tay hữu vung lên, tinh tinh tinh, ba mũi Tý Ngọ độc đinh ứng thế rơi xuống.

Đường Chấn Anh định thần, trầm giọng quát :

- Kẻ nào cả gan dám dùng ám khí tập kích người?

Một trận cười vang lên, rồi có người đáp :

- Các ngươi là ai mà dám giết người Ác Thủy môn của ta? Thủ pháp quả ghê gớm thật!

Lời nói vừa dứt, một bóng người đáp xuống, thì ra là một lão nhân. Lão nhân này đầu trọc, râu

quai nón, y phục màu đen, lưng giắt Phân Thủy Bạc Lãng đao, hai mắt sáng quắc như sao.

Đường Chấn Anh chưa kịp khai khẩu lại nghe thấy hai tiếng cười lạnh, hai bóng người nữa bay tới đáp xuống.

Một người khoác hồng bào, vai vác một quả hồ lô hồng, mày đen râu hồng, tựa như một vị hỏa thần gia. Người kia khoác hắc bào, bụng cắm một cái cây Tập Liệt Phong Hỏa Phiến (cây quạt phong hỏa gập lại), ngực nở bụng to. Xem tuổi tác hai người với lão nhân đầu trọc thì cũng xấp xỉ nhau. Lão nhân đầu trọc hai mắt tinh tường kiên định, nhìn một lượt các thi thể nằm dưới đất, mặt lộ sát khí, nhìn Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường một lúc mới trầm giọng, nói :

- Kẻ sát nhân phải đền mạng, kẻ thiếu nợ phải trả tiền, nhưng bản Môn chủ xưa nay chưa từng giết những kẻ vô danh, tiểu bối mau báo cho ta biết tính danh và môn phái, cũng là để sớm biết nhau.

Hoa Tường Tường sát nhân như cây cỏ, không thèm để mắt đến lão nhân này. Nàng hừ một tiếng rồi xuất thủ.

- Tường thư thư, khoan đã!

Đường Chấn Anh ngăn Hoa Tường Tường lại, rồi hướng về phía lão nhân vái một lễ, đáp :

- Tại hạ chưa hề thay đổi tên họ, chính là bế quan đệ tử Đường Chấn Anh của Nga Mi đương đại Chưởng môn.

Rồi chỉ Hoa Tường Tường :

- Vị này là thư thư của tại hạ.

Tam vị lão giả vừa nghe nói chàng là Nga Mi đệ tử thì cùng giật mình nhìn nhau.

Đường Chấn Anh hỏi lại :

- Nhưng không biết tam vị lão anh hùng tôn tính cao danh, tôn phái nào?

Tam lão lúc đó nổi lên một trần cuồng tiếu, thần thái cực kỳ ngạo mạn, đáp :

- Đúng là ếch ngồi đáy giếng, ngay đến cả chúng ta mà ngươi cũng không biết.

Tiếp đó, lão nhân đầu trọc đáp trước tiên :

- Ác Thủy môn chủ chính là lão phu.

Lão nhân khoác hồng bào nói :

- Quỷ Hỏa môn chủ chính là ta!

Lão nhân khoác hắc bào nói :

- Lão phu chính là Bạo Phong môn chủ!

Võ lâm tam đại môn, Quỷ Hỏa, Ác Thủy, Bạo Phong chưa kịp mở miệng đã nghe tiếng kêu kinh ngạc của Bạo Phong môn chủ :

- Xem kìa, vị thiếu hiệp họ Đường đang ôm trong lòng chính là Lăng Ba Nhất Yến, nữ sát tinh mà chúng ta tìm không ra đó.

Quỷ Hỏa môn chủ tiếp lời :

- Ta đã thấy từ lâu rồi, không ngờ ác nữ này cũng có ngày bị thương.

Ác Thủy môn chủ cười ha hả, nói :

- Nợ mới nợ cũ tính luôn, xem hôm nay ba người này chạy đâu cho thoát.

Hoa Tường Tường vốn giết người không tính toán, tính tình nóng như lửa, nãy giờ nghe ba lão huyên thuyên đã bực mình, lông mày cau lại, mắt trợn tròn. Nếu không có mặt Đường Chấn Anh tại đây thì nàng đã xuất thủ lâu rồi. Bây giờ bọn kia lại muốn tính sổ, nàng không nhịn được nữa, lớn tiếng :

- Thôi, người là do ta giết, các ngươi muốn sao sẽ được vậy!

Nàng xuất ngôn kiêu ngạo, không thèm để ý đến Tam đại môn chủ.

Ác Thủy môn chủ bực bội trong lòng, rít lên :

- Ta muôn người nợ máu phải trả bằng máu, mau đem đầu đến đây cho ta. Nếu ngươi nói nửa chữ không, bổn Môn chủ sẽ biến ngươi thành tro bụi.

- Hừ, ta cho ngươi nợ máu trả máu!

Hoa Tường Tường quát lên, hai vai lắc mạnh tạo ra một trận cuồng phong thổi bay mười ba thi thể, bay ào ào về phía Tam đại môn chủ.

Hoa Tường Tường đột nhiên hành động, ra tay rất nhanh, lực rất mạnh, thật là ngoài sự suy nghĩ của Tam đại môn chủ. Cả ba vội vàng né tránh, ngây mắt nhìn nàng, sắc mặt lộ vẻ sợ hãi, không hiểu rõ lai lịch của nàng.

Chính Đường Chấn Anh cũng là lần đầu thấy nội công tu luyện của Hoa Tường Tường, đích thực như lời đồn đại. Đường Chấn Anh không muốn có nhiều cường địch, vội ngăn lại nói :

- Tường thư thư...

Nhưng một khi Hoa Tường Tường đã xuất thủ thì thế như trời nghiêng đất lở, muốn nàng triệt chiêu thu thế thật không thể được. Đường Chấn Anh vừa nói ra, nàng chỉ hừ một tiếng, thân hình như phi yến xuyên hoa, như luồng điện lướt qua Ác Thủy môn chủ. Cao thủ vừa ra tay là biết được tài nghệ. Ác Thủy môn chủ thấy Hoa Tường Tường xuất thủ, biết chống đỡ là không có lợi, nên không dám ứng chiến, quay mình lùi ra sau năm bước.

Hoa Tường Tường thấy hắn bỏ chạy, nàng hai chân không chạm đất, chỉ vặn mình trên không, như bóng theo hình, lại kịp xông tới.

Ác Thủy môn chủ chưa kịp đứng vững, không kịp ra tay, giật mình sợ hãi, vội vã rút lui.

Hoa Tường Tường rít lên, thân mình vẫn chưa hạ xuống đất, hai chân nàng một duỗi một co, tựa như chuồn chuồn chấm nước, lại đuổi kịp rồi.

Nàng một hơi ba lần xông tới, hoàn toàn là dùng Huyền Không chuyển pháp, khinh công tuyệt cao, làm cho Tam đại môn chủ cả kinh thất sắc.

Ác Thủy môn chủ không dám coi thường, Lãnh Thủy Bạt Lãng đao đã nằm trong tay. Một luồng gió thổi qua chuẩn bị xuất chiêu “Bạt Lãng Trảm Giao” để kết liễu tính mạng của nàng.

Đường Chấn Anh thấy cảnh ấy, hốt hoảng rút Nguyệt luân, định cứu nguy cũng không kịp, vội kêu lên :

- Tường thư thư chú ý!

Kỳ thực chàng hoàn toàn lo lắng vô ích. Xem ra ngực của Hoa Tường Tường hầu như chạm sát mũi đao, song chẳng hiểu nàng dùng thân pháp gì mà thoáng một cái, bóng người đã không trông thấy đâu cả.

Đường Chấn Anh chăm chú theo dõi Hoa Tường Tường, cho nên thấy rõ Hoa Tường lúc đó đã nhảy lên trên không rồi.

- Tường thư thư, bắt lấy!

Đường Chấn Anh vung tay ném Nguyệt luân lên.

Hoa Tường Tường bắt được Nguyệt luân, cúi gập người trên không, sử chiêu “Ngân Bình Đảo

Quải” bổ xuống đầu Ác Thủy môn chủ.

Ác Thủy môn chủ thấy nguy vội tung người nhảy ra xa một trượng. Hoa Tường Tường cười nhạt, nói :

- Ta cứ tưởng Võ lâm Tam môn là loại ba đầu sáu tay, chẳng qua chỉ là bọn ăn hại.

Quỷ Hỏa môn chủ biết tự kìm chế, miễn cưỡng cười đáp :

- Nha đầu vô tri kia! Dám ăn nói hỗn láo, tiếp chiêu đây.

Nói rồi vung tay một cái, đánh liền ba quả cầu đen.

Hoa Tường Tường quét mắt nhìn, không nhận ra loại ám khí gì. Nàng không để ý, lắc vai vung Nguyệt luân. Chỉ nghe “bình, bình, bình”, ba quả cầu đen bị Nguyệt luân kích trúng vỡ bắn ra như sao lửa. Một lưỡi lửa cuộn chụp đến Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường vội lắc mình né tránh, dùng thức “Kim Lý Đảo Xuyên Ba” vừa đứng hạ xuống bên cạnh Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh vội khẽ nói :

- Tường thư, chúng ta đi thôi!

- Sợ cái gì? Ta phải giết hết bọn chúng.

Đường Chấn Anh một tay dìu Lăng Ba Nhất Yến, miệng đáp :

- Tường thư hãy giữ mình, để đệ giết bọn chúng.

Hoa Tường Tường lấy tay đẩy chàng ra, nói :

- Đệ nghỉ đi, hãy để ta thu thập bọn chúng.

Quỷ Hỏa môn chủ cười ha hả, nói :

- Chẳng biết ai thu thập ai? Hãy lại đây thử cái này.

Lời chưa dứt, liền một lúc ba viên đạn lửa từ trong hồ lô sau vai hắn bắn ra, sáng rực lên.

Viên đạn lửa ấy được chế tạo rất tinh xảo, trong có lò xo, có thể tự động quay tròn, bay tới Hoa Tường Tường.

Hoa Tường Tường đã có kinh nghiệm lúc nãy, không dám ứng đòn, bèn phóng một chưởng tung ra một luồng gió mạnh, ba viên đạn lửa bị thổi lùi mấy thước. Tiếp đó, nàng vặn mình, lại xông lên lần thứ hai. Bạo Phong môn chủ quát một tiếng, ra tay triển khai Tập Liệt Phong Hỏa phiến, quạt liền

ba cái, lập tức gió động cây rung, ba viên đạn lửa tức khắc phản hồi.

Hoa Tường Tường hừ một tiếng, lắc vai vung luân, sử chiêu “Xảo Đả Liên Hoàn”, chỉ trong chớp mắt, ba viên đạn lửa đã bị đánh bay đi.

Song, sự việc xảy ra ngoài ý muốn, ba viên liệt hỏa đạn bị đánh trúng nhưng không rớt. Chỉ thấy trên không, một cơn lốc lúc đó một biến hai, đột nhiên lại xuất hiện thêm ba viên liệt hỏa đạn.

Hoa Tường Tường kinh lạ, nhưng không một chút sợ sệt. Tiếp đó xoay mình một vòng, dùng bộ pháp “Phong Quyển Tàn Vân”, vẽ một vòng trên không. Lại một loạt âm phong vang lên.

Liệt hỏa đạn lúc này đã tăng gấp đôi.

Hoa Tường cau mày nghiến răng lại, một lúc vung ra tam luân, âm vang không dứt, lại thấy hỏa đạn bay đến, đếm không xuể, thế như quỷ phun lửa.

Tam đại môn chủ đồng thời phát ra một trận cười đắc ý và hung ác, nghe rúng động lòng người.

Đường Chấn Anh đứng ở vòng ngoài, quan sát thấy vậy, vội đến nỗi líu cả lưỡi, gào to :

- Tường thư hãy mau dùng chưởng.

Hoa Tường Tường vừa nghe nhắc nhở, vận khí tả chưởng đẩy ra. Lập tức một trận cuồng phong quét ngang lưng chừng, cường liệt vô song.

Lúc này, Lăng Ba Nhất Yến đang ngủ ngon, đột nhiên thức giấc vì tiếng gào to của Đường Chấn Anh. Nàng khẽ lắc mình, mở đôi mắt mông lung, lúc đầu thì ngạc nhiên, về sau thì vui mừng. Sau đó vươn vai, mãi mới nói được một câu :

- Làm ta giật mình, té ra là đệ!

Đường Chấn Anh ôn tồn đáp :

- Lăng thư thư đừng bận tâm, Lưu Kim Khương đệ đã lấy được rồi.

- Đệ vì ta không quản đường xa vất vả, mà còn không ngại hiểm nguy đến tính mạng, ta... ta chẳng biết phải tạ ơn đệ thế nào mới phải.

Đôi mắt mê ly của nàng đẫm lệ, lộ ra sự cảm tạ chân thành.

- Lăng thư đừng khóc, chúng ta sẽ lập tức quay về Phật Âm tự.

Đường Chấn Anh không ngăn được lòng mình, bèn lau khô nước mắt cho nàng.

- Ủa, đây là chỗ nào?

Lăng Ba Nhất Yến chưa dứt lời, nghe thấy một hồi tiếng sắt thép va chạm nhau kêu loảng xoảng.

- A!

Lăng Ba Nhất Yến thức tỉnh như trong cơn mê, vội vàng cố gắng xoay đầu xem.

Trên mấy cây đại thụ, ánh lửa nhá lên chiếu sáng cả một khoảng trời. Tam đại môn chủ Quỷ Hỏa, Ác Thủy, Bạo Phong nổi danh đang đứng vây ở ba góc. Hoa Tường Tường đứng ở giữa, lộ ra vai trần chân ngọc, dưới chớp lửa chuyển động chiếu vào, nhan sắc của nàng thật làm xao xuyến cả lòng người. Gió đêm thổi làn tóc duyên dáng của nàng bay nhè nhẹ, tựa như mưa xuân lất phất bay phấp phới như làn sóng, phiêu lãng không ngừng, tựa như một đóa sen lửa, mỹ lệ vô cùng.

Lăng Ba Nhất Yến nhìn lướt qua rồi khẽ thốt lên :

- A! Tam đại môn chủ!

Đường Chấn Anh tiếp lời :

- Lăng thư biết chúng?

- Không những biết mà còn là thù nhân nữa.

Đột nhiên Lăng Ba Nhất Yến chuyển lời, hỏi :

- Cô nương kia là ai?

- Đó là Tường thư thư...

Đường Chấn Anh đáp, nhưng thấy có điều không thỏa đáng, vội tiếp :

- Nàng tên là Hoa Tường Tường, là độc sinh nữ nhi của Hàn Nham Thánh Mẫu.

Tâm tình của nữ nhân rất nhạy bén. Lăng Ba Nhất Yến vừa nghe giọng nói của Đường Chấn Anh, mới đầu gọi là Tường thư thư, về sau gọi là nàng, thì đã đoán được tám phần. Nàng nói với giọng chua chát :

- Tường thư thư của đệ đẹp quá!

Đường Chấn Anh trong lòng khó xử vô cùng, lắc đầu :

- Võ công của nàng thật cao minh...

Lời chưa dứt, Hoa Tường Tường đằng hắng mấy tiếng, lắc vai tung luân hướng về phía Ác Thủy môn chủ, vừa bổ vừa quét, công kích thật lanh lợi.

Ác Thủy môn chủ sớm đã chuẩn bị đề phòng, vung Phân Thủy Bạn Lãng đao phóng ra sao bạc đầy trời, “tinh tang” hai tiếng, đỡ thẳng vào Nguyệt luân, đoạn xoay đao nhắm Hoa Tường Tường đâm tới.

Hoa Tường Tường hạ thấp mình xoay cánh tay, dùng chiêu “Kim Kê Tích Vũ”, vung luân chém mạnh xuống lăng đao.

Nàng ra tay rất hiểm độc, Ác Thủy môn chủ không dám ứng chiến, vội thu đao lùi một bước.

Hoa Tường Tường cười lạnh một tiếng, định tiến lên nhưng cảm thấy sau lưng có gió lạ.

- Nha đầu, tiếp chiêu!

Bạo Phong môn chủ vung Tập Liệt Phong Hỏa phiến cùng lúc công kích tả hữu, quạt ngang quạt dọc, chỉ trong nháy mắt đã công xuất hơn bảy quạt, thế như cuồng phong bạo vũ, vạn mã bôn đằng, chỉ thấy cây cối chung quanh nghiêng ngả, lá rơi bay lả tả.

Hoa Tường Tường không chống đỡ, chỉ lắc lư thân mình, dây lụa thắt ở bụng phấp phới, nhanh không nhanh, chậm không chậm, quay cùng bóng quạt, xem ra rất an nhàn tự tại, chẳng ra vẻ vội vàng. Song, cái quạt ấy đến một sợi lông cũng không chạm được vào người nàng.

Bạo Phong môn chủ sau khi tung ra bảy quạt, không đợi Hoa Tường Tường hoàn kích, đã xoay người lùi về chỗ cũ. Vì hắn là loại cái thế ma đầu, nhỡ ra vạn nhất thất thủ thì chẳng hóa ra nhất thế anh danh từ nay bị tiêu tan ư?

Có gió do quạt của hắn phát ra nên lửa trong rừng lại bùng lên thành một đám lửa rộng lớn. Ác Thủy môn chủ lúc này lại vung nhanh Phân Thủy Bạt Lãng đao nhằm thẳng Hoa Tường Tường, công kích mãnh liệt, một đao tiếp một đao, không rời Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường bình tĩnh đợi đao thế của hắn hơi chậm lại mới quát một tiếng, tung luân phản kích, bức Ác Thủy môn chủ phải lùi ra sau bảy bước.

Nàng định tiến lên truy bức, đột nhiên cảm thấy gió đập vào sau gáy. Đường Chấn Anh vội kêu :

- Tường thư thư chú ý...

Hoa Tường Tường gập bụng xoay mình, một tiếng vút qua ngay trên đầu nàng. Hú vía!

Đó chính là độc môn binh khí của Quỷ Hỏa môn chủ - Hỏa Lọng Tiên. Hắn dùng một dây quét trên không, tiếp đó co tay vung ra một cái. Một dây sắp xoắn vào đôi chân của Hoa Tường Tường.

Hoa Tường Tường sử dụng bộ pháp Di Cung Hoán Vị, thuận thế sử chiêu “Phi Bạt Chàng Chung”, đánh thẳng vào đầu đối phương. Lăng Ba Nhất Yến thấy Đường Chấn Anh rất quan tâm đến Hoa Tường Tường, luôn miệng lẩm bẩm Tường thư thư, bèn lập tức nói :

- Mau đặt ta xuống, không cần đệ ôm nữa.

Đường Chấn Anh thấy vậy vội đáp :

- Lăng thư thư, thư làm sao thế?

- Đệ mau đi giúp Tường thư thư của đệ đi, không nên vì ta mà để nàng bị thương, vậy thì ta đảm đương sao nổi.

Đường Chấn Anh đột nhiên đại ngộ, nghĩ thầm về Lăng thư thư, bình thường rất rộng lượng cởi mở, nhưng rốt cuộc nàng cũng là một nữ nhân. Chàng ôn tồn nói :

- Lăng thư thư, đệ có nỗi khổ tâm riêng, lẽ nào thư vẫn không hay, đệ một lòng thành tâm với thư thư?

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Biết người biết mặt khó biết tâm, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương. Ai biết được đệ có tâm thế nào?

Đường Chấn Anh thở dài đáp :

- Bây giờ không đủ thời gian giải thích, đợi sau khi về đến nơi, đệ mới từ từ thuật lại cho thư thư rõ nguyên do.

Trong lúc hai người trò chuyện thì trong vòng đấu, đao, phiến, tiên phối hợp huyền diệu, bứng cả rễ cây cổ thụ, cuồng phong lẫm liệt, sát khí đằng đằng.

Hoa Tường Tường bộ pháp huyền diệu, chỉ nghe thấy tiếng cười nhạt nhưng lại không trông thấy nàng ở chỗ nào, thân pháp thật nhanh, hiếm thấy trong võ lâm.

Đường Chấn Anh nhãn hoa đảo loạn, không dám nói.

Lăng Ba Nhất Yến đằng hắng :

- Có gì mà ghê gớm? Nếu ta không bị thương, thì ta không khó cản được liên công của ba người đó.

Đường Chấn Anh liền nói theo :

- Nếu Lăng thư thư không bị thương, có lẽ cái bọn Tam đại môn chủ đã biến thành quỷ từ lâu rồi.

- Thôi, bớt miệng đi!

Lúc này ngọn lửa đã lan rộng, những tiếng ầm ầm vang lên, mấy cây cổ tùng trước sau đổ xuống, lập tức bung ra hàng loạt hỏa tinh, khói nghi ngút đầy trời.

Có tiếng binh khí chạm nhau, Tam đại môn chủ đồng thời lùi nhanh ba bước. Trong lúc nguy hiểm đó, nghe thấy một cơn gió thổi qua, lại thấy mấy người xông tới.

Hoa Tường Tường đã sắp bị sặc vì khói, thấy bóng người đi thẳng tới, nàng bất kể là ai, liền vung luân tấn công.

Đường Chấn Anh trông thấy rõ ràng là Nhất nữ Tam tăng, bèn kêu to lên :

- Tường thư không được sát hại, là người của ta.

Bốn người vừa tới chính là Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, và Đường Tử Vi. Tử Vi nghe tiếng biết người, vội xoay mình nhảy nhanh tới bên cạnh Đường Chấn Anh. Đường Chấn Anh vội nói :

- Xin các sư huynh mau mau xuất thủ, vị cô nương kia là người của ta.

Đường Tử Vi nghe chàng nói vậy bèn vung Thất Khổng thần địch lên trước tiên, hướng về Tam môn chủ. Tam vị sư huynh đồng niệm Phật hiệu, cũng xông tới. Quỷ Hỏa môn chủ không dám chậm trễ, Hỏa Long trên tay vung lên một chiêu, lập tức nhấn động cơ quan, ù ù ù ù... một luồng hỏa tiễn bắn ra.

Bạo Phong môn chủ thừa thế giơ Tập Liệt Phong Hỏa phiến, một loạt phiến ảnh bay ra, cuồng phong bạo vũ nổi lên, có lửa có gió, gió thổi lửa chỉ trong khoảnh khắc ngọn lửa bốc cao, cả khu rừng chìm đắm trong khói lửa, nhìn quanh không thấy bóng dáng của Tam đại môn chủ đâu nữa.

Mấy người lo sợ cho Đường Chấn Anh, bèn lần lượt quay lại.

Đường Tử Vi liếc nhìn Lăng thư thư, vội gọi :

- Ca ca, chúng ta mau đi thôi!

Hoa Tường Tường nói :

- Anh đệ đệ đi trước đi, ta sẽ tới sau.

Lời chưa dứt, đã không thấy bóng nàng đâu.

Đường Chấn Anh không rõ tại sao Hoa Tường Tường lại bỏ đi, cứ suy nghĩ mãi cho tới khi băng qua rừng tùng, thì đã thấy Hoa Tường Tường đợi ở đấy rồi. Mấy người chạy đến gần thì thấy một thi thể nằm trên đất, xem kỹ lại thì nhận ra một người. Gáy của người này gập trong đũng quần, tựa như một con tôm càng cong bụng.

Đường Tử Vi thấy kỳ lạ, vội hỏi :

- Người này đang làm gì?

Hoa Tường Tường tiếp lời đáp :

- Kiệt đệ đệ nói ở đây có một tên tặc đạo.

Đường Tử Vi nghe thấy Hoa Tường Tường gọi Kiệt đệ đệ, nàng vô cùng ngạc nhiên, ngắm kỹ Hoa Tường Tường, lúc này mới xem rõ, đúng là một vị mỹ nhược tiên tử, hồng phấn giai nhân, trong lòng cảm thấy kỳ lạ.

Lăng Ba Nhất Yến lại cười nói :

- Té ra lại là tiểu quỷ linh tinh làm việc tốt...

Đường Chấn Anh vội hỏi :

- Rốt cuộc là việc gì thế?

Hoa Tường Tường kể lại chuyện giúp Đường Chấn Kiệt. Huynh muội họ Đường cảm kích vô tận. May mà nàng đến kịp, nếu không thì Chấn Kiệt đã sớm ly khai nhân gian rồi. Vì thế mà Đường Tử Vi lúc này thấy Hoa Tường Tường thân thiết vạn phần, bèn giục Đường Chấn Anh mau dẫn kiến mọi người.

Đường Chấn Anh đáp :

- Nàng là võ lâm kiếm ẩn, là độc sinh nữ nhi của Hàn Nham Thánh Mẫu, họ Hoa, tên Tường Tường...

Đường Chấn Anh nói chưa dứt, đã bị Lăng Ba Nhất Yến líu lo tiếp :

- Vả lại còn là Tường thư thư của đệ đấy!

Lăng Ba Nhất Yến cố ý nói to hai tiếng thư thư và còn kéo dài.

Đường Chấn Anh không tiện nói gì cả. Hoa Tường Tường cũng không nghe thấy ai nói gì nữa, bèn kéo Đường Tử Vi, hỏi :

- Ta phải gọi nàng là ca ca chứ? Hay vẫn gọi là đệ đệ?

Mấy người nghe thấy thế đều lấy làm lạ. Tử Vi ngạc nhiên tự hỏi: “Một vị cô nương mỹ lệ như vậy, làm sao mà kém thông minh như thế?”

Nhưng nàng vẫn bình tĩnh đáp :

- Ta không phải là ca ca, cũng không phải đệ đệ, mà gọi là muội muội.

Đường Chấn Anh lại đưa Lăng Ba Nhất Yến đến bái kiến tam vị sư huynh. Lăng Ba Nhất Yến vừa nghe nói Hư Vân hòa thượng không những là đại đệ tử mà còn là quyền Chưởng môn hiện nay của phái Nga Mi, bèn nằng nặc đòi quỳ xuống kiến lễ.

Hư Vân hòa thượng đáp lễ rồi nói :

- Cô nương cứ an tâm. Việc của cô nương, sư muội của ta đã kể lại tường tận, bần tăng đã hiểu rõ nỗi khổ tâm của cô nương. Việc này bần tăng sẽ nói lại với các môn nhân của phái Nga Mi.

Hoa Tường Tường nghe không hiểu bọn họ đang nói gì, vội thôi thúc :

- Người này phải giải quyết như thế nào?

Một lời nói lại dẫn về vấn đề chính. Đường Chấn Anh hỏi :

- Người này là ai?

- Ta làm sao biết được.

Hư Lôi hòa thường bước lên đáp :

- Các cô nương lùi lại một bước.

Nói rồi thò tay kéo gáy người đó ra.

Không nhìn cũng biết, đó chính là thái hoa dâm tặc Hà Vũ Hoàn. Đường Tử Vi không nói một lời, giơ tay lên, chỉ nghe những tiếng “bốp, bốp, bốp” vang lên chói tai, nàng đánh cho Hà Vũ Hoàn chảy cả máu mũi máu mồm.

Đường Chấn Anh vốn ghét hắn đến tận xương tủy, chàng đá một cái. Hà Vũ Hoàn tựa như trái cầu lăn lông lốc xa đến hơn hai trượng.

Hà Vũ Hoàn đau đớn lăn trên đất, kêu cũng không được, chỉ phẫn hận hừ mấy tiếng. Đường Tử Vi nghĩ đến việc bị hắn làm nhục trước đây, bất giác nổi sát cơ, bèn xông tới, giơ cây địch đánh xuống...

- Vi muội dừng tay!

Lăng Ba Nhất Yến kêu lên rồi tiếp :

- Người này chưa nên giết, nếu không lẽ nào ta lại để hắn sống đến bây giờ, ba năm trước đây có lẽ hắn đã gục dưới kiếm của ta mà làm quỷ rồi.

Hoa Tường Tường cũng tiếp lời :

- Kiệt đệ đệ nói là đem người này về Phật Âm tự, canh giữ cẩn thận, về sau tất hữu đại dụng.

- Hữu dụng cái gì?

Huynh muội Đường Chấn Anh đồng thời xuất thanh.

Lăng Ba Nhất Yến đưa tay kéo lại gần, khẽ nói mấy câu, huynh muội Đường Chấn Anh đột ngột sững sờ, không hẹn mà cùng đồng thanh nói :

- Kiệt đệ tuổi tác tuy nhỏ, nhưng suy nghĩ thật đặc biệt chu đáo.

Lời nói chưa dứt, chợt nghe thấy tiếng đàn từ đâu vọng đến tựa như chim oanh đang hót, âm thanh trầm bổng. Mọi người ngạc nhiên, trong đêm khuya tại sao lại có tiếng tỳ bà từ núi cao vọng đến? Đang lúc thầm nghĩ, lại nghe thấy tiếng hát hòa với tiếng đàn.

Nghe tiếng tựa như xuân giang lưu thủy, thánh thót như hoàng oanh, rõ ràng là tiếng hát của nữ nhân. Vả lại, âm giọng lạnh lẽo buồn trầm, do dự, ngắt đoạn.

Tiếng hát vọng từ xa, thoáng chốc đã đến gần, thình lình xuất hiện một cái kiệu có bốn người khiêng. Người khiêng kiệu bước như phi nhanh, làm cho cái kiệu nhỏ tựa như bay vào thung lũng núi, thoáng cái đã biến mất.

Đúng là đến cũng vội mà đi cũng vội, tựa như một giấc mộng xuân, hành tung xuất quỷ nhập thần làm cho mấy người đứng ngây ra. Hoa Tường Tường định đuổi theo, nhưng Đường Chấn Anh lấy cớ thương thế của Lăng thư thư, vội ngăn lại nói :

- Tường thư đừng đuổi, để bọn họ đi thôi. Chúng ta hãy mau đến Phật Âm tự để mọi người khỏi chờ mong.

- Ca ca xem kìa!

Đường Tử Vi lấy tay chỉ, đã thấy một đoàn người ít nhất cũng có tới hơn hai, ba chục người, thân pháp lanh lẹ, tà áo phất phới, xem ra toàn là nữ nhân. Họ rượt theo hướng đi của tiểu kiệu mà lao đi như gió cuộn mây tan.

- Họ đang đuổi cái tiểu kiệu kia chăng?

- Họ định bắt cái tiểu kiệu đó?

- Họ là người của môn phái nào?

- Người trong kiệu xem ra không phải tầm thường...

Mấy người bồn chồn trong lòng, rõ ràng là cái tiểu kiệu và mấy chục thiếu nữ kia xuất hiện đột ngột làm họ kinh ngạc.

Lăng Ba Nhất Yến nằm trong lòng Đường Chấn Anh, ngó nhìn mấy chục thiếu nữ kia đi khuất rồi mới nói :

- Chúng ta đi mau để tránh phiền phức!

Mấy người nghe vậy, thấy hơi lạ. Đường Chấn Anh cúi đầu hỏi :

- Lẽ nào Lăng thư thư biết những người đó?

Lăng Ba Nhất Yến gật đầu đáp :

- Biết thì không biết, nhưng đã nghe nói qua.

- Những người đó thuộc môn phái nào vậy?

Chương 12: Hỗn Chiến Tuyệt Mệnh Nhai

Lăng Ba Nhất Yến đáp :

- Theo truyền thuyết võ lâm, đó chính là Phù Dung Quận. Một môn phái không lộ diện, nhưng thân phận trên cả võ lâm Tam bảo, Tam môn, Nhị động.

- Phù Dung quận?

- Phù Dung quận!

- Phù Dung quận...

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, mỗi người nhắc lại một lần, rồi lắc đầu thở dài nói :

- Trường giang sóng sau đè sóng trước, nhất bối tân nhân hoán cựu nhân. Chúng ta ba năm không rời Nga Mi Kim Đỉnh, võ lâm hưng suy biến cải thật là vượt mọi dự đoán.

Lời nói thật cảm khái, buồn rầu.

Đường Chấn Anh thấy trời không còn sớm, bèn giục :

- Ở đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta hãy về Phật Âm tự rồi nói chuyện sau.

Mọi người chuẩn bị rồi xuất phát, khi về đến Phật Âm tự thì trời vừa sáng.

Mấy người qua sân vào điện, vừa mới bước đến cạnh sân tịnh thất, đã nghe thấy từ trong sân một tiếng niệm Phật hiệu vang lên :

- Đường hiền điệt và nữ thí chủ đều bình yên trở lại.

Vừa nghe thì biết là Huệ Viễn thiền sư, mọi người bèn vội vàng thi lễ. Lúc này có rất nhiều người đang di động trong sân, có tăng có đạo có tục, ít nhất cũng đến hơn ba mươi vị, tất cả đều tuổi quá lục tuần. Những người này hầu như bao gồm các đại môn chính phái ở Trung Nguyên, trong đó những Chưởng môn nhân chiếm tới hơn nửa. Số còn lại nếu không phải là sư huynh đệ của Chưởng môn thì cũng là người có địa vị khá cao trong các phái.

Hư Vân hòa thượng hai mắt liếc nhìn, đều biết hết mười vị lãnh tụ võ lâm, vội tiến lên một bước,

khoanh tay thi lễ quần hào. Quần hào đều biết Nga Mi Chưởng môn Vô Tướng thiền sư đang bế quan, chức vụ Chưởng môn nay do Hư Vân tạm thay mặt, cho nên mọi người đều đáp lễ lại. Thiếu Lâm Chưởng môn Phật Nguyên đại sư đại biểu cho quần hùng hỏi Hư Vân :

- Được biết lệnh sư đệ bị giữ trong Tùng Trúc trang, chẳng hay nay đã về chưa?

Hư Vân thấy đại sư biết được tin tức, trong lòng nghi ngại. Đợi tiếng ồn ào lắng đi một chút, mới kéo Đường Chấn Anh đến bái kiến mọi người. Đường Chấn Anh vái một lễ rồi đứng dậy, tinh thần phấn chấn, anh khí bừng bừng. Quần hùng cười vui vẻ tán dương. Phật Nguyên đại sư tiến lên một bước, nói :

- Thứ lỗi cho lão tăng thất lễ, chúng ta đang muốn hỏi tiểu thí chủ, khi bị giữ trong Tùng Trúc trang, thí chủ có gặp một vị Thổ Mộc đại sư?

Đường Chấn Anh đáp :

- Thưa không biết họ tên vị Thổ Mộc đại sư ấy là gì?

Phật Nguyên đại sư nói :

- Người này vốn một thời vang danh, vẫn là một Thổ Mộc đại gia đứng đầu thiên hạ, họ Hà, song danh Khải Thiên. Người ta quen gọi là Thần Thủ Tiên Chỉ.

Đường Chấn Anh mới ở ngoài rừng nghe Lăng Ba Nhất Yến nói, mới biết Hà Khải Thiên chính là phụ thân của Hà Vũ Hoàn, bèn đáp :

- Thần Thủ Tiên Chỉ thì vãn bối chưa từng gặp, chỉ có nhi tử của ông ấy là Hà Vũ Hoàn thì đã bị chúng vãn bối bắt rồi.

Nói rồi quay người vào trong nhà, xách Hà Vũ Hoàn ném xuống bậc cửa.

Quần hào ngó nhìn Hà Vũ Hoàn, sắc mặt không thay đổi, nói :

- Người này trong võ lâm nổi danh là loại lang sói, mất hết tính người. Không thể cùng ngồi nói chuyện được.

Hà Vũ Hoàn nghe thấy vậy thì vô cùng bực tức, nhưng chân tay đều bị trói mà mồm cũng không thể nói được, chỉ đành nhắm mắt chửi thầm liên tục.

Hư Vân hòa thượng khẽ thốt lên một tiếng Phật hiệu, chấp tay hỏi :

- Không biết tiền bối hỏi về vị Thần Thủ Tiên Chỉ là vì việc gì?

Chưởng môn phái Võ Đang là Nhất Huyền đạo trưởng, vội tiếp lời :

- Võ lâm các đại môn phái trong giang hồ đều ở trong khu vực này, lẽ nào chư vị vẫn chưa nghe nói?

Phật Nguyên đại sư nói :

- Hiện tại giang hồ truyền ngôn với nha rằng: bản đồ Phi Phi cổ động đã bị Tứ đại tà phái lấy mất. Tin đồn đó truyền ra không lâu thì vị Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên đột nhiên mất tích.

Hà Vũ Hoàn nghe nói phụ thân bị mất tích thì trong lòng vô cùng lo lắng, cố gắng dùng sức gào lên, làm cho cuộn vải trong mồm phụt ra, tiếp đó nói một tràng :

- Phụ thân ta đi đâu? Mất tích lúc nào, ở đâu? Xin các vị nói cho ta biết.

Mọi người không thèm để ý đến hắn. Hư Vân hòa thượng hỏi :

- Nhưng không biết tứ đại tà phái nào lấy được bàn đồ?

Phật Nguyên đại sư đáp :

- Theo tin đồn là Âm Sơn phái, Địa Sát bang, rồi đến Tam bảo, Tam môn.

- Động đồ có mấy tờ?

Phật Nguyên đại sư lắc đầu nói :

- Cái đó thì không rõ. Ngoài ra, còn có Nhị động, Nhất quận nghe nói đã tới Hoàng Sơn dò xét động tĩnh, có lẽ để giành là động đồ từ Tứ phái.

Đường Chấn Anh nói chen vào :

- Lão tiền bối nói Nhất quận có phải là Phù Dung quận không?

- Chính là Phù Dung quận, tiểu thí chủ hẳn biết bọn họ?

- Khi chúng vãn bối trở về đây, không hẹn mà gặp bọn họ, nhưng chúng vãn bối không tiện truy xét.

Lời nói vừa thốt ra, quần hào thẩy đều giật mình, vội truy hỏi :

- Các vị đã tương ngộ ở chỗ nào? Bọn họ đi về phương nào?

- Gặp ở ngoài rừng, hướng Tây bắc. Bọn họ đi về hướng chính Bắc.

- Chúng ta gặp lại nhau sau.

Lời nói chưa dứt, quần hào tựa như gió cuộn mây tan, toàn bộ đã rời đi.

Quần hào đi rồi, Huệ Viễn thiền sư canh giữ Hà Vũ Hoàn, cho hắn ăn uống luôn, thậm chí còn rất tử tế với hắn.

Lúc đó Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao đã kịp đến. Đường Chấn Anh vội mời vào nhà xem thương thế của Lăng Ba Nhất Yến. Thương thế của Lăng Ba Nhất Yến vốn dĩ đã rất nghiêm trọng, song do tác động của liều thuốc tối qua nên đã khỏe khoắn hơn, mạch gia tốc tạm thời quên đau đớn, cho nên tinh thần xem ra rất khá, qua một đêm mệt nhọc, sức khỏe lại kém đi, thương thế của nàng trở lại tình trạng cũ, vả lại còn nặng hơn mấy phần, lúc này lại đang hôn mê.

Đông Phương Tiêu Dao xem mạch xong, thần sắc vô cùng căng thẳng, nói :

- Nay khí âm hàn đã thâm nhập nội tạng, sau một thời gian sẽ nguy đến tính mệnh. Đến lúc đó dù có tiên đan diệu dược cũng vô hiệu.

Đường Chấn Anh nghe nói thế thì vô cùng hoảng sợ, vội nói :

- Xin Y Thánh mau mau chữa trị cho nàng.

Đông Phương Tiêu Dao chỉ trầm tư không đáp, sắc mặt lộ đầy vẻ khó khăn.

Huynh muội Đường Chấn Anh lòng dạ lo lắng, cùng đồng thanh nói :

- Đã có Lưu Kim Khương, còn chưa đủ sao?

- Lưu Kim Khương thì đúng rồi, có điều chưa đầy đủ, chỉ là...

- Chỉ là cái gì?

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Chỉ là còn thiếu một vị thuốc dẫn, có lẽ khó tìm.

Huệ Viễn thiền sư nói :

- Nhưng không biết cần vị thuốc dẫn nào? Xin mau mau nói ra để chúng bần tăng cho người tức tốc đi tìm.

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Vị thuốc dẫn này ở đồng bằng thì dễ kiếm, nhưng ở nơi thâm sơn thì lại khó khăn... cần có nước

tiểu của một tiểu đồng tuổi hổ.

Đồng tiện! Lại phải tuổi hổ nữa. Ở trong Phật Âm tự này thật khó mà tìm, tựa như gà trống đẻ trứng, thật chẳng có cách nào kiếm được.

Đường Chấn Anh bồn chồn đi đi lại lại, mặt mày đầy mồ hôi. Đường Tử Vi đầu óc còn tỉnh táo, vội khẽ hỏi :

- Lão tiền bối nói đồng tiện, là chỉ bao nhiêu tuổi?

- Dưới bảy tuổi là tốt nhất.

Đông Phương Tiêu Dao ngừng một lát, lại tiếp :

- Nếu không tìm được dưới bảy tuổi thì kiếm tuổi khác, không quá mười tám cũng có thể dùng được, nhưng phải là tuổi hổ.

Huệ Viễn thiền sư tiếp lời :

- Nếu nói như thế có lẽ không khó, trong tự có mười mấy tiểu sa di, trong đó có thể có một người.

Nói xong thiền sư lập tức truyền lệnh, hỏi han toàn bộ một lượt các tiểu sa di trong Phật Âm tự, không bỏ sót một người, nhưng không một ai là tuổi hổ cả. Mọi người lại càng thêm lo lắng.

Mọi người bó tay hết cách, Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi muốn đi về đồng bằng tìm kiếm, Lăng Ba Nhất Yến lúc này có thể là hồi quang phản chiếu, tự nhiên tỉnh lại. Nàng nhìn mọi người hỏi :

- Mọi người định tìm kiếm cái gì?

Đường Tử Vi điềm nhiên đáp lại :

- Thương thế của thư thư nhất định phải dùng đồng tiện tuổi hổ làm vị thuốc dẫn, chúng ta đang vì thư thư mà tìm kiếm người tuổi hổ.

Nàng vừa dứt lời thì nghe tiếng hỏi ở ngoài phòng :

- Tuổi hổ thế nào?

Rèm cửa vừa vén, thấy một người xông vào, chẳng phải ai xa lạ, chính là Đường Chấn Kiệt.

Đường Tử Vi rất vui mừng, nói :

- Hảo a, hảo a, có cứu tinh rồi. Kiệt đệ đệ không phải tuổi hổ đó sao?

Mọi người nghe thấy vậy như giải được nỗi lo lắng, vui mừng khôn xiết. Đường Chấn Kiệt hỏi rõ đầu đuôi rồi đến trước giường hỏi han Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư, đệ sẽ làm ngay, thư thư có khát không?

Lăng Ba Nhất Yến xấu hổ đỏ mặt, đáp :

- Đệ đệ này, ta không nói chuyện với đệ.

Đường Chấn Kiệt bỏ cái bao ở trên vai xuống, mở ra, trong bao không những có y phục màu đen cho Lăng Ba Nhất Yến, mà còn có cả bộ màu trắng. Đường Tử Vi thấy vậy liền hỏi :

- Bộ màu trắng này là để ai mặc?

- Tường thư thư không có y phục, đệ thưa với mẫu thân, mẫu thân vội khâu suốt đêm được một bộ.

Đường Chấn Kiệt nói rồi, kéo Hoa Tường Tường lại để nàng ướm thử.

Lăng Ba Nhất Yến nằm trên giường nói :

- Cái tên oắt con này, lại để linh hồn tiểu quỷ nhập rồi.

Đường Chấn Kiệt cười đáp :

- Đệ là tiểu thúc, đối với nhị vị tẩu tẩu đều coi như nhau. Đệ vẫn như xưa, vẫn mang y phục đến cho thư.

Lăng Ba Nhất Yến ngoảnh mặt đi, chẳng dám nói tiếp.

Trong lúc mấy người đáng trò chuyện thì Đông Phương Tiêu Dao đã sai người mang ấm nước đến. Tiếp đó lấy ra một viên thuốc màu trắng, cho vào trong ấm nước, lắc lắc vài cái rồi rót ra một bát, muốn Đường Chấn Kiệt lập tức uống ngay.

Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Lão tiền bối cho viên thuốc màu trắng vào trong ấm là để làm gì?

Đông Phương Tiêu Dao cười đáp :

- Đó là Lợi niệu đan, uống xong chỉ trong khoảnh khắc là muốn tiểu ngay.

Đường Chấn Kiệt chưa tin, lúc đó uống một ngụm. Quả nhiên không ngờ linh nghiệm, chưa nói hết câu, bụng dưới đã căng phồng.

* * * * *

Lăng Ba Nhất Yến sau khi uống thuốc Lưu Kim Khương, lập tức ra mồ hôi đầy mình. Sau một giờ thì khí âm hàn thâm nhập cơ thể đã bị đẩy ra hết. Đồng thời Tý Ngọ Túy Hỏa Âm vô cùng độc hại kia cũng bị tẩy đi hết.

Đường Chấn Kiệt thấy Lăng thư thư thương thế đã khá, mới cáo biệt mọi người, rời Phật Âm tự quay về Tùng Trúc trang.

Giữa trưa, mặt trời như đổ lửa, Đường Chấn Kiệt do vừa uống Lợi niệu đan nên tiểu tiện liên hồi. Đi được nửa đường, chàng đi vào một khu rừng vừa muốn tiểu giả, chợt thấy một bóng người vút qua trên đầu, tiến đến khu rừng sâu.

Do tuổi trẻ hiếu kỳ, chàng bèn co chân gấp rút đuổi theo.

Cây cối rậm rạp âm u, che kín cả mặt trời. Càng đi sâu vào trong rừng, cảnh quang càng ảm đạm, về sau tối đến nỗi không nhìn thấy gì cả.

Đường Chấn Kiệt chạy qua phải rồi chạy qua trái, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Nghĩ thầm người này đường quang không đi, lại cứ cố chui vào rừng sâu. Đường Chấn Kiệt nghĩ không ra, đột nhiên nghe thấy tiếng thở nhẹ ở phía trước, vội dừng lại nấp sau một cây đại thụ lắng nghe, lại chẳng nghe thấy gì cả.

Đường Chấn Kiệt đầy hoài nghi, bèn lách ra leo lên một cành cây cao quan sát.

Chàng đột nhiên kinh ngạc. Nguyên là phía trước mặt khoảng ba trượng là một khoảng đất trống nho nhỏ, có rất đông người ngồi, tới hơn trăm vị.

Số người này ngồi vây lại thành mấy đám, từng người từng người mặt đều hướng vào giữa, tựa như một vành sao bọc lấy mặt trăng. Người đông như vậy mà không nghe thấy một tiếng, không gian lắng động, trầm tĩnh vô cùng.

Số người này không những vô thanh vô tức mà đến cả động đậy cũng không, rõ ràng là nghiêm túc dị thường, thật khiến người phải nín thở. Đường Chấn Kiệt giấu mình trong vòm lá rậm rạp trên cây, chăm chú theo dõi, thấy cảnh trầm tịch ấy không những cảm thấy kinh ngạc mà còn thấy dựng cả tóc gáy nữa.

Trong cảnh tối tăm xem không rõ chân thực, khó nói tường tận; từng luồng gió thu thoảng qua lá rơi xào xạc. Nhìn nơi này tựa như một nghĩa địa hoang mạc.

Ngồi trên khoảng đất trống kia là người? Hay là quỷ?

Tại sao họ ngồi yên và lại trầm tịch? Lạnh lùng? Nghiêm túc?

Bỗng nhiên từ xa vọng lại một tiếng hô nhỏ :

- Tổng bang chủ đến!

Tiếp đó, âm thanh liên tục vọng lại :

- Tổng bang chủ đến... Tổng bang chủ đến... Tổng bang chủ đến.

Mọi người đang ngồi nhất tề đứng dậy, người người duỗi tay thẳng, cúi người, rồi đột nhiên đứng thẳng.

Cây cối hơi rung động, một người hạ xuống nhưng chẳng nghe thấy một tiếng động, nhẹ như hoa rơi. Tiếp đó một tiếng hô nhẹ thấp trầm, những người đứng nghiêm ở bốn vòng chung quanh lại ngồi xuống. Đường Chấn Kiệt ló mắt, nhìn qua khe lá thấy người mới đến an tọa ở giữa, hình như là một lão nhân tóc bạc, râu trắng như tuyết. Bụng nghĩ không biết là Tổng bang chủ của bang phái nào?

Lão nhân nọ khi nhìn thì tinh quang sắc xảo, song mục tựa như hai cái ánh đèn vậy. Lão nhìn một lượt những người chung quanh, trầm giọng hỏi :

- Hồng bang chủ có mặt ở đây không?

Một người ứng thanh đứng dậy, cúi mình thi lễ, đáp :

- Hồng Thạo kính chào Tổng bang chủ!

Lão nhân hỏi tiếp :

- Hấp Thiết cốc, ngươi đã qua nơi đó chưa?

- Thưa đã qua, nhưng tìm không ra dấu vết.

Lão nhân phẫn nộ, lẩm bẩm :

- Phương bang chủ, Thái bang chủ, Kim bang chủ, bình thường xem ra có thể tin cậy bọn chúng, không ngờ lần này dám cả gan phản bội mật dụ của ta, dám tự chui vào trong động, thật là những việc làm đáng chết.

Ngừng một lát, lão nhân lại tiếp :

- Cam bang chủ truy tìm Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên sao vẫn chưa về?

Lời nói vừa dứt, chợt nghe thấy một người tiếp lời :

- Thưa về rồi!

Cây cối đung đưa, một người hạ xuống, cúi người nói :

- Cam Cừu hồi bẩm Tổng bang chủ.

Người được gọi là Cam bang chủ nói xong thì ngừng lại giây lát, ngó nhìn xung quanh một lượt rồi tiến lên một bước, ghé sát tai lão nhân thì thầm mấy lời. Lão nhân bèn vẫy tay áo, mọi người xung quanh bèn tản ra bốn phía, nhanh chóng ẩn nấp, tức thì đã không còn một bóng người.

Đường Chấn Kiệt không hiểu đó là việc gì, đang lúc nghĩ lung tung, chợt nghe thấy xa xa vọng lại một loạt tiếng bước chân. Tiếp đó, trên miếng đất trống nhỏ bé ấy xuất hiện mười bóng đen. Toàn là những hòa thượng cải trang, trong đó có một người như bị kẹp trong quần tăng, hình như bị kẹp rất chặt, tiến thoái không được tự do.

Chỉ nghe thấy một hòa thượng nói :

- Sư phụ, chỗ này thế nào?

Một vị hòa thượng cao lớn khôi ngô, ngó nhìn xung quanh xem xét, sau đó mới trầm giọng nói :

- Tại đây các ngươi mau lập trận thế.

Tám vị hòa thượng đáp lời, vội thoái lui, quay tròn, trong nháy mắt mỗi người đã chiếm một phương càn, khảm, cấn, chấn, tốn, khôn, ly, đoài, chính là phương vị Văn Vương Bát Quái.

Vị hòa thượng cao lớn khoanh tay lại, nói với tục nhân :

- Xin mời Hà lão anh hùng ngồi xuống mới dễ nói chuyện.

Hai người ngồi đối diện, vị hòa thượng nọ khẽ nói :

- Đệ tử của ta không biết đi phương nào, giả dụ hắn theo động đồ mà tự chui vào động, có lẽ không biết đường tiến thoái. Không biết Hà lão anh hùng có cao kiến chi?

Tục nhân kia rất lâu, rất lâu sau mới đáp :

- Muốn vào Phi Phi cổ động phải có bản đồ mới được, tấm bản đồ của hòa thượng hiện đang ở trong tay lệnh sư đệ. Nếu không tìm được người ấy, thì không còn cách nào khác.

Vị hòa thượng nọ không vui, đáp :

- Hy vọng Hà lão anh hùng hợp tác với bần tăng. Nếu không thì Hà lão đừng mong an toàn.

Tục nhân không hề bực tức, cười lạnh đáp :

- Hà Khải Thiên ta tuổi quá sáu mươi, thấy cũng đủ rồi, sống cũng đủ rồi, còn hòa thượng bị đao áp vào đầu, gươm chỉ vào ngực thì chỉ có chết, nóng nảy làm chi.

Đường Chấn Kiệt lúc đó mới biết vị tục nhân ấy chính là đương đại thổ mộc đại sư nổi danh gần xa, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên.

Vị hòa thượng nọ thấy uy bức bất thành, liền cất giọng cười nói :

- Xin lão anh hùng đừng hiểu lầm, ta hy vọng tiên sinh có thể chỉ cửa động khác ở chỗ nào để chúng ta đến tìm.

Hà Khải Thiên trầm lặng một lát rồi đáp :

- Còn có ba cử động khác, vị trí có thể tìm thấy. Song, không có động đồ thì cũng uổng công.

Hòa thượng nói :

- Theo truyền thuyết giang hồ, động đồ gồm bốn góc. Ngoài bần tăng lấy được một góc ra, ba góc còn lại do Tam bảo, Địa Sát bang, mỗi bên giữ một. Lão anh hùng nếu chỉ được ba cửa động khác, không chừng chúng ta có thể gặp bọn họ.

Hà Khải Thiên đáp :

- Nói cho ngươi biết cũng chẳng có quan hệt gì. Ba cửa động khác, một ở Tuyệt Mệnh nhai, một ở Hấp Thiết cốc, còn một nữa ở khe suối dưới chân núi Hoàng Sơn.

- Lối nào cách đây gần nhất?

- Tuyệt Mệnh nhai gần nhất.

Hòa thượng đứng thẳng người lên, kéo Hà Khải Thiên lại nói :

- Sự việc không được chậm trễ, chúng ta hãy tới Tuyệt Mệnh nhai đi một chuyến.

Nói xong định khởi bộ, đột nhiên thấy loang loáng bóng người từ tứ diện bát phương đông như kiến. Một tiếng hô lớn vang lên, tám vị hòa thượng đứng thành vòng tròn chung quanh, đã xuất chiêu với một người mới tới.

Tám vị hòa thượng thân thủ bất phàm, một chiêu kích thoái người mới tới, tiếp đó quay người tại chỗ, mười sáu tay áo cà sa thế như hùng thiên cự dực, liên kết thành một vòng, tiềm lực cùng phát,

phong thanh ù ù, tựa như tường đồng vách thép.

Người mới tới hú lên mấy tiếng, nhiều bóng người lướt tới, mỗi người xách đến một cặp nhuyễn gia hỏa, đó chính là độc môn binh khí của Địa Sát bang Sách Mệnh quỷ trảo.

Có tiếng kim khí vang lên, tám vị hòa thượng rút giới giao ở sau lưng ra, đao quang lóa cả mắt.

Người mới tới tung Sách Mệnh quỷ trảo, giống như một quái xà, khí lực hùng hậu, tiếng binh khí chạm nhau, song phương lại giao phong.

Vị hòa thượng cao to đứng ở trung tâm giữ chặt Hà Khải Thiên, từ từ chuyển động thân hình, quan sát tứ phía, rồi nói lớn :

- Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên các người nghe đây, hãy khai sát giới, hãy tiêu trừ hết bọn người đến đây cho ta.

Tám đại đệ tử đồng thanh ứng lệnh, ai nấy vung đao, những sát chiêu liên tục vung ra, bức cho người mới tới thoái lùi mấy bước. Một tiếng quát lớn, đám người mới tới như một trận gió cuộn bay, phút chốc phân làm tám nhóm, mỗi nhóm tám người, tất cả là sáu mươi bốn người, lập tức vây chặt nhóm hòa thượng ở giữa. Đường Chấn Kiệt đang ẩn phục trên cành cây định thần quan sát, thấy sáu mươi bốn người kia mỗi người có chỗ nhất định, người người sẵn sàng chờ lệnh.

Vị hòa thượng cao lớn nhìn trời nhìn đất, cười lạnh nói :

- Trăm nghe không bằng một thấy. Hôm nay hân hạnh tương phùng Địa Sát bang triển khai võ lâm Thái Cực trận. Bọn ta phải lãnh giáo, xem thử rốt cuộc nó có uy lực to lớn thế nào.

Lời nói vừa thốt, Đường Chấn Kiệt mới biết vị hòa thượng cao lớn kia chính là Chưởng môn nhân của Âm Sơn phái, Thiền Cực đầu đà - sư huynh của Thiền Nghi. Đồng thời ngó nhìn những người ở vòng ngoài, bọn họ đều là môn hạ của Địa Sát bang.

Thác Cực trận độc bộ võ lâm, uy trấn giang hồ, khả năng thiên biến vạn hóa. Trận này có một chỗ đặc biệt, đó là nhân số lập trận không hạn chế nhất định. Người nhiều cũng được, người ít cũng được. Đa thiểu bất cầu, thêm bớt do mình.

Lần trước, khi Lăng Ba Nhất Yến động thủ với Phương Uy ở tiểu thảo nguyên, chẳng qua chỉ là một bộ phận của Thái Cực trận. Còn Thái Cực trận hôm nay, mới chính là toàn bộ.

Trận thức hình thành bởi Thái Cực hỗn nguyên, thái cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng biến bát quái, lấy tám phương vị Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài mà bày liệt. Lấy: thiên, địa, phong, lôi, thủy, hỏa, sơn, trạch, tám hình tượng hợp thành tám tám sáu mươi bốn người, mỗi người giữ một quái, nếu không rõ số âm dương, lý cương nhu thì có là Đại La thần tiên

cũng chắp cánh khó bay.

Lúc này sát mươi bốn người lập tức di động, trận thế đúng lúc phát động.

Nhịp chân từ chậm đến nhanh, trước sau đồng nhất, tả hữu giao nhau, đan chen tựa như thoi đưa vậy. Vừa lúc đó, gió nổi mây tuôn, cả núi rừng chấn động. Thái Cực trận thế đã toàn bộ phát động, thế như vạn mã bôn đằng. Âm Sơn phái tám đại đệ tử Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên vội vã phong tỏa chặt chẽ.

Một nhóm trận bên trong của Thái Cực trận đột nhiên hô to, tám đôi Sách Mệnh quỷ trảo nghênh phong thủ thế, mỗi người tiến công một chiêu.

Nghe thấy liên hồi âm thanh “tinh tinh tang tang”, tám đại đệ tử vung đao đỡ Sách Mệnh quỷ trảo, “xoa xoa xoa”... công trước tam thức.

Tám vị đại hán ở nhóm hai của Thái Cực trận tay nắm binh đao kịp thời ứng phó. Song, thấy mỗi người hô tên một quẻ:

Càn vi thiên

Phong địa quan

Thiên phong cấu

Sơn địa bác

Thiên sơn độn

Hỏa địa tấn

Thiên địa phủ

Hỏa thiên đại hữu

Tiếng hô của tám người vừa vọng đến đã nghe thấy tiếng kêu than, một người trong tám đại đệ tử của Âm Sơn phái đã bị gục ngã.

Một tăng ngã xuống, vừa lúc hiện ra một lỗ khuyết, nhiều bóng người lướt qua, nhất tề mãnh công vào trong.

- A di đà Phật!

Thiền Cực đầu đà cao giọng niệm Phật hiệu, rung vai xuất một tiềm lực xông thẳng qua lỗ khuyết.

Nhìn bên ngoài thấy nhẹ nhàng nhưng ám kình rất lớn, thế như trường giang đại hà, lực đạo liên miên bất tuyệt.

Bóng người trong trận xao động, Thái Cực trận lập tức bị rối loạn. Thiền Cực đầu đà tung một chưởng đã thấy công hiệu, liền cười ha hả :

- Lẽ thường là lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Bần tăng có đức hiếu sinh, nay đếm đến ba, Thái Cực trận nếu không thu hồi, đừng trách ta lòng dạ độc ác, quyết lấy "Âm Phong chưởng" đối phó.

Lời vừa dứt một chút đã hô lớn :

- Một!

Tám tám sáu mươi bốn người một trận giao tranh, lập tức lại khôi phục trạng thái như cũ, Thái Cực trận tiếp tục tiếp diễn, thế không thu hồi.

Thiền Cực đếm tiếp :

- Hai!

Tiếng như sóng vỗ gầm trời, làm người ta giật thót tim.

Đường Chấn Kiệt nghe thấy mà hoảng, chàng đã biết sự lợi hại của "Âm Phong chưởng", không dám chậm trễ, chàng xoay mình dùng thức "Nhũ Yến Xuyên Lâm" tung người ra xa vài trượng, lên một cây cổ tùng cao ngất.

Đang lúc Đường Chấn Kiệt giấu mình, chợt nghe thấy một tiếng :

- Ba!

Tiếp đó, "Âm Phong chưởng" thế như sấm chớp, một trận cuồng phong thổi khí lạnh thấu xương. Đường Chấn Kiệt tuy ở xa vài trượng nhưng khí lạnh vẫn lan đến nên chàng rét run cầm cập.

Nhưng Thiền Cực đầu đà phóng chưởng ấy phải hướng về Thái Cực trận, mà là hướng lên không trung. Đường Chấn Kiệt biết rằng Địa Sát bang vốn xuất hiện nhiều đệ tử như vậy thì phía sau nhất định phải có người thống soái. Tổng bang chủ Địa Sát bang không phải là người tầm thường, cho nên Thiền Cực đầu đà suy nghĩ, lấy phương thức lay sơn dọa hổ, kích không bất kích nhân, làm cho họ biết sự lợi hại của "Âm Phong chưởng" là thế nào, biết khó mà rút cũng được rồi.

Khí lạnh của "Âm Phong chưởng" cuộn tròn, lá cành trong chu vi mười trượng phút chốc đã héo vàng và khô lạnh, tựa như đông cứng lại, cảnh vật tiểu điều. Thái Cực trận đã dừng, tám tám sáu mươi

bốn người tuy không bị thương nhưng ai nấy mình mẫy đau như dần, mệt quá đứng ngây tại trận. Thiền Cực đầu đà đảo mắt nhìn một lượt, lạnh lùng nói :

- Bần tăng lấy từ thiện làm căn bản, không phạm sát giới. Các người sao không rời đây mau, lẽ nào còn muốn tìm cái chết mới thôi?

Vừa nói xong, đã thấy hai người hạ xuống ngay trước mặt, cười ha hả rồi nói :

- Quý môn chớ có coi thường mọi người. Địa Sát bang ta không phải là dễ xem thường đâu!

Thiền Cực nhìn một lượt, người vừa đến chính là Cự Vô Bá Hồng Thao - Bắc Lộ bang chủ của Địa Sát bang, và Trại Diêm La Cam Cừu Tây Lộ bang chủ. Do đó, nghiêm mặt đáp :

- Nhị vị Bang chủ đã lộ diện, như vậy dễ nói chuyện hơn. Quý bang và Âm Sơn phái của ta không dính líu với nhau. Không rõ hôm nay vì sao lại bày ra Thái Cực trận là đạo lý gì?

Trại Diêm La Cam Cừu vốn dĩ là người thô tục, liền trợn mắt đáp :

- Quân tử không làm trò ám muội. Ta muốn bắt cho được vị Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên kia. Nếu các hạ đáp ứng thì bãi trận, nếu không thì rừng tùng rậm rạp này sẽ là nơi dễ vào khó ra.

Thiền Cực tăng vốn là đại ma đầu của võ lâm, nổi tiếng hiếu sát, bình nhật không thèm để mắt tới Trại Diêm La Cam Cừu. Hôm nay gặp mặt, hắn ăn nói không khiêm tốn, Thiền Cực mặt lạnh như tiền, tiến lên một bước, nói :

- Bần tăng lại muốn xem, ai dám ngăn chặn bần tăng?

Cự Vô Bá Hồng Thao bình sinh không phục người, lập tức tiếp lời :

- Quý Chưởng môn nếu vẫn muốn giữ lại Hà Khải Thiên, thì Vô Cự Bá Hồng Thao ta sẽ là người đầu tiên ngăn chặn ngươi.

- Là ngươi sao?

- Không tin cứ thử xem?

Hồng Thao nói rồi định xuất thủ, song nghe thấy tiếng hô liên hồi :

- Tổng bang chủ đến...

Chỉ thấy mười đệ tử võ trang dùng thức Chúng Tinh Bổng Nguyệt, hộ vệ một vị lão sấu, tay nắm trượng, ào ào bước tới. Thái Cực trận lập tức tách ra một đường đi, vị lão sấu ấy thần sắc oai nghiêm, đường hoàng đi tới.

Vị lão sấu ấy xương cốt nhô ra, tóc mai như sương, bộ râu bạc trắng dài tới ba thước, mình khoác một trường bào màu đen, chân mang giày bằng vải gai, tay nắm Kim Quang Như Ý trượng, bước đi rắn chắc, chỉ nhìn không nói.

Đó chính là Tổng bang chủ Địa Sát bang, chưởng quản năm lộ Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung, họ Nghiêm, song danh Thiên Uy. Mọi người gọi là Thái Cực Cuồng Sấu.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy đi vào chính giữa, không nói một lời. Kim Quang Như Ý trượng vung lên một cái, hàng loạt tiếng vang lớn như sấm động, tất cả những cây cối lá cành bị "Âm Phong chưởng" làm khô héo lúc này rơi rụng lả tả.

Nhiều bóng người thấp thoáng, nấp đông nấp tây thành một đám rối loạn. Đường Chấn Kiệt ẩn náu xa vài trượng, thấy lóa mắt vội định thần xem kỹ, thấy vòng tròn trước mặt xa vài trượng, tất cả cây cối đều đổ rạp, một tia nắng chiếu xuống rừng, trời đã là hoàng hôn rồi.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy sau khi hiện thân, quay lại nói với Thiền Cực đầu đà :

- Quý Chưởng môn dù thấy thế nào cũng đừng cười, lão phu chẳng qua chỉ lau một chút bảo trượng mà thôi.

Thiền Cực tăng biết rõ lão tẩu là ăn miếng trả miếng, nên không dám lộ thanh sắc một chút nào, chỉ mỉm cười đáp :

- Các hạ lau bảo trượng thì chẳng có quan hệ gì, nhưng chọn vào lúc này và ở đây, thật không đúng lúc.

Câu nói này bề ngoài nghe ra nhẹ nhõm, nhưng bên trong hàm ý rằng Thiền Cực này không ngán sợ. Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy cũng không để ý, ngó nhìn Hà Khải Thiên, khoanh tay thi lễ, hỏi :

- Các hạ có phải là Hoàn Vũ, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà lão tiên sinh không?

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên lắc đầu, đáp :

- Hà Khải Thiên chính là tại hạ, còn Thần Thủ Tiên Chỉ lại là người khác cao hơn, tại hạ không dám!

Nghiêm Thiên Uy vuốt râu nói :

- Lão tiên sinh bất tất phải quá khiêm tốn. Chẳng giấu gì, ta sai người đi khắp nơi thỉnh cầu lão tiên sinh đã tới nửa tháng rồi. Không ngờ lại chậm một bước, bị hòa thượng này nhanh chân đến trước.

Thiền Cực đầu đà nói :

- Lão Cuồng Sấu phải chăng còn muốn ăn hiếp người?

Nghiêm Thiên Uy bỗng nhiên cười đáp :

- Nói thực ra, một góc bản đồ mà ta lấy được đã bị Tam lộ bang chủ Đông, Nam, Trung của ta mang lên Hấp Thiết cốc và chui vào trong động rồi.

Thiền Cực đầu đà nghe thấy vậy thì giật mình, tuy vậy vẫn không tin, hỏi :

- Thật vậy chăng?

Nghiêm Thiên Uy nhíu mày đáp :

- Bổn Bang chủ nói một là một, xưa nay chưa hề lừa gạt ai.

Thiền Cực lại hỏi :

- Như vậy lão còn có ý định cướp lại Hà lão tiên sinh không?

Nghiêm Thiên Uy trầm lặng một lát rồi đáp :

- Thiền Cực và ta đều không có động đồ trong tay, tốt nhất hãy bắt tay hợp tác, cùng đối phó với Tam bảo, Tam môn, hòa thượng thấy thế nào?

Thiền Cực đầu đà đang buồn phiền vì không có cách nào tính đến bước sau, lỡ xảy ra một trận hung sát ác chiến, thực khó đoán được. Nay nghe Nghiêm Thiên Uy nói vậy thì còn lý gì mà không vừa lòng? Do đó, song phương bắt tay hợp tác.

Vì thế mà trận huyết chiến đã không xảy ra. Đường Chấn Kiệt thấy tình cảnh ấy, nghĩ thầm: “Trước mắt, Hoàng Sơn phong vân tế hội, quần hùng chia cắt, cao thủ tụ tập, song ý đồ của mỗi người đều là đến Phi Phi cổ động. Vị Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên này chính là mấu chốt...” Đường Chấn Kiệt lại nghĩ tới Tang Bác Cổ, lúc này đang bị hãm trong Phi Phi cổ động.

Phi Phi cổ động lại có loại mặc ngư nọ. Chàng tự nhủ: “Nếu có cách đem được Hà Khải Thiên về Phật Âm tự, hai việc kia sẽ được giải quyết cùng một lúc”.

Đã định chủ ý, chàng lập tức ra khỏi rừng sâu, theo đường cũ về Phật Âm tự báo tin, tìm cách cướp lại Hà Khải Thiên. Vừa đi được mấy bước, lại thấy không thỏa đáng. Nghĩ thầm nếu tin này truyền đi thì thư thư, ca ca phải đến cướp người. Nhưng liệu họ có địch nổi “Âm Phong chưởng” của Thiền Cực đầu đà và Kim Quang Như Ý trượng của Thái Cực Cuồng Sấu hay không, việc đó thật khó đoán trước được, nếu có sai sót thì lúc đó tự mình mình có tội.

Chàng nghĩ trước nghĩ sau, tiến thoái lưỡng nan, đành phải dừng bước, nghĩ chán cũng không tìm được lời giải, đột nhiên chàng bật nghĩ: “Tại sao ta không đem việc này báo cho Mai Chưởng Tản Nhân, dùng kế mượn dao giết người, ngư ông hưởng lợi?”.

Thế là chàng tức tốc quay về Tùng Trúc trang.

Mặt trời đã lặn, trời tối dần. Mặt trăng đã lên cao, chiếu anh sáng bạc xuống dãy Hoàng Sơn nguy nga, thật là một cảnh đẹp.

Một con đường rộng nhưng gập ghềnh, tối đen khó nhìn, hai vách đá nhọn như dao cắt, nhẵn như gương, chim thú không thể đặt chân, rắn rết cũng khó bò, thật là một nơi hiểm địa. Đó chính là Tuyệt Mệnh nhai, một nơi nổi tiếng của Hoàng Sơn.

Đêm xuống lặng lẽ, vài con cô nhạn lượn trên cao, thật là hoang mạc lạnh lẽo. Gió rừng thổi vào vách núi phát ra âm thanh rì rào nhè nhẹ.

Chính trong màn đêm yên tĩnh ấy, ở nơi hoang mạc lạnh lẽo…

Bỗng trên Tuyệt Mệnh nhai có nhiều bóng người xuất hiện, ít nhất đến năm sáu chục vị, nhưng không thấy một tiếng ồn nào.

Đám người thần mật đến nơi thần mật, làm cho Tuyệt Mệnh nhai càng thêm thần mật.

Những người đến đó chia ra đứng hai bên trái phải, ba vị lão nhân đứng ở giữa tuổi tác trên lục tuần, một người mặt như trái táo, tóc hung mày hồng, một người mặt đen tóc hồng mắt lồi, còn một người thì mi thanh mục tú, râu rũ xuống ngực. Sau lưng mỗi người đeo một thanh bảo kiếm, tuy kiếm chưa rút khỏi bao nhưng tràn đầy kiếm khí, ánh bạc lấp lánh. Đó chính là ba thanh bảo kiếm trứ danh của võ lâm, tên là Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, và Ngân Tinh. Những người mang kiếm thật đặc biệt, chính là Tam đại bảo chủ Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh dương danh hải ngoại, uy trấn giang hồ.

Tam đại bảo chủ sánh vai đi đến bên bờ Tuyệt Mệnh nhai, nhìn xuống dưới chỉ thấy đen như mực, không biết nông sâu thế nào nên bắt đầu do dự.

Ngân Tinh bảo chủ nhặt một hòn đá ném xuống vực, đợi mãi cũng không nghe thấy hồi âm.

Liệt Nhật bảo chủ trầm tĩnh nói :

- Không biết nông sâu thì không tiện xuống, thôi dùng bách luyện sáo sách đi.

Thế là Tam đại bảo chủ lệnh cho tất cả đệ tử tung ra đi tìm bách luyện sáo sách. Một dây bách luyện sáo sách dài đến ba trượng, bốn mươi lăm dây liên kết lại đủ dài hơn trăm trượng. Phút chốc dây đã được nối lại rồi thả xuống vực, đầu cuối buộc vào một cây đại thụ bên bờ Tuyệt Mệnh nhai.

Mọi người sẵn sàng, Tam đại bảo chủ nắm bách luyện sáo sách, vừa định thả xuống vực thì một người vội lên tiếng :

- Khải bẩm Bảo chủ, có người!

Tam đại bảo chủ chưa kịp kiểm tra thì đã nghe thấy tiếng gió vù vù, một số người lạ ào ào lao tới, vây kín Tam bảo chủ đến nỗi mưa gió khó lọt.

Tiếp đó, tiếng khua binh đao loảng xoảng, tiếng quát tháo liên hồi, song phương đã công kích.

Tam đại bảo chủ không dám chậm trễ, vội vàng rướn người nhìn, thấy mấy bóng người từ trên cao hạ xuống trước mặt, bèn trầm giọng nói :

- Tưởng là ai, hóa ra là Nghiêm tổng bang chủ và Thiền Cực chưởng môn!

Thiền Cực cao giọng niệm Phật hiệu, vòng tay trước ngực, hơi cúi đầu, nhưng không trả lời.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy vung Kim Quang Như Ý trượng diễn thức “Triều Thiên Nhất Chú Hương”, cười ha hả, nói :

- Không sai, chính là Nghiêm mỗ!

Liệt Nhật bảo chủ đáp :

- Tam đại bảo chúng ta với quý phái không dính dáng với nhau, tại sao các vị lại đến đây quấy nhiễu, như vậy là đạo lý gì?

Thái Cực Cuồng Sấu nói :

- Đừng giả dạng hồ đồ, hãy giao ngay động đồ ra, nếu không thì đừng trách bảo trượng của ta không biết dung người.

Lời nói thật cuồng ngạo, đúng là coi Tam bảo chẳng ra gì. Tam đại bảo chủ đâu phải là người dễ run sợ, thấy Nghiêm Thiên Uy không coi ai ra gì thì vô cùng căm giận, ngưng một lát rồi cười lạnh nói :

- Động đồ vốn cũng định đưa cho ngươi, chẳng qua có vị bằng hữu không đáp ứng.

- Ai dám không đáp ứng?

- Xem sau lưng!

Vừa nói, ba thanh bảo kiếm đã được tuốt ra khỏi bao. Thấy ánh bạc sáng rực, kiếm khí như cầu

vồng! Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, vai vác cây Kim Quang Như Ý trượng, tiến lên một bước nói :

- Ai không sợ chết, hãy bước ra đây.

Tính tình Liệt Nhật bảo chủ rất nóng nảy, lão vung Liệt Nhật kiếm, loang loáng ánh bạc, sử chiêu "Xuân Nê Lạc Tuyết", quát :

- Xem đây!

Nghiêm Thiên Uy vừa định xuất chiêu đối phó, nhưng nghe thấy người ở sau lưng nói :

- Tổng bang chủ đừng vội, để thuộc hạ bắt hắn.

Tiếng đến người đến, người đó chính là Cam Cừu "Trại Diêm La" Tây Lộ bang chủ. Liệt Nhật bảo chủ quát một tiếng, dùng chiêu "Bạt Thảo Tầm Xà" đâm thẳng vào tim của Cam Cừu. Trại Diêm La Cam Cừu dùng Sách Mệnh quỷ trảo sử chiêu "Phù Giao Cầm Long" nhằm đánh tới bảo kiếm của đối phương.

Liệt Nhật kiếm ứng phong vung một cái, nhanh chóng trầm tĩnh lại, quét hai chân, cắt bàn chân, thần tốc tuyệt luân.

Trại Diêm La Cam Cừu không vội vàng, tay phải "Hải Để Lao Nguyệt", tay trái "Xảo Thám Thiên Linh", lưỡng chiêu đồng thời xuất thủ, công thủ tuyệt diệu.

Liệt Nhất bảo chủ thấy Cam Cừu hùng dũng nên vung bảo kiếm, vẽ thành chữ thập, giả bộ lách ra. Trại Diêm La không biết là giả, tung song trảo "Hắc Hồ Đào Tâm" ập nhanh tới Liệt Nhật bảo chủ!

- Cam bang chủ, không được...

Nghiêm Thiên Uy trầm giọng gọi ngăn lại, tiếc thay đã chậm một bước. Chỉ thấy bảo kiếm vung lên với chiêu "Nguyệt Dõng Trường Giang", choang một tiếng, một đôi Sách Mệnh quỷ trảo bị cắt làm hai đoạn.

Liệt Nhật bảo chủ nắm kiếm, vung lên chém mạnh xuống hai bên sườn của Cam Cừu nhanh như điện.

Trại Diêm La Cam Cừu bị mất binh khí không thể tiếp chiêu, vội vàng co cẳng bỏ chạy.

- Chạy đâu?

Liệt Nhật bảo chủ dùng kiếm với thức "Bát Bộ Cản Thiềm", trong bài "Phong Tảo Hà Diệp", nghiêng vai bổ xuống cực nhanh.

- Khai!

Một bóng nhân ảnh soạt qua, đúng lúc đó Cam Cừu nằm rạp xuống, có người vung bảo kiếm, công liền ba chiêu, người đó chính là Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao.

Cùng lúc ấy, Ngân Tinh bảo chủ hô một tiếng, rút Ngân Tinh kiếm, sử chiêu “Tinh Thùy Binh Dã” tóe ra sao bạc đầy trời, đâm thẳng vào lưng Cự Vô Bá.

Trại Diêm La Cam Cừu thấy vậy giật mình, vội lấy hai đoạn quỷ trảo bị gãy vung ra phía trước.

Ngân Tinh bảo chủ vung kiếm, chỉ nghe tinh tang hai tiếng đã đánh rơi hai đoạn quỷ trảo, đoạn biến chiêu “Xích Đế Trảm Giao”. Thân thủ của Ngân Tinh bảo chủ rất nhanh, không để cho Cam Cừu lẩn tránh.

Thiền Cực đầu đà tay trái giữ chặt Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên, thấy Trại Diêm La lùi tới trước mặt mình, nếu không giúp Trại Diêm La một chiêu, có lẽ Nghiêm Thiên Uy sinh nghi ngờ. Do đó, y giơ tay phải, hét to một tiếng, một sức lực mạnh mẽ xung kích Ngân Tinh bảo chủ.

Ngân Tinh bảo chủ không ngờ hòa thượng lại ra tay đột ngột, trong lòng rất bực tức. Cười lạnh một tiếng, bước ngang năm bước, bỏ Cam Cừu, sử chiêu “Quỷ Đoạn Vu Sơn”. Ngân Tinh kiếm thế như điện chớp, chỉ Ấn Đường, điểm cánh tay, chém hai tai, đâm Huyền Cơ, một chiêu bốn thức, đánh thẳng Thiền Cực đầu đà.

Thiền Cực tăng niệm Phật hiệu, phất tay áo một cái định xuất thủ. Nhưng nghe thấy tiếng cười của Thái Cực Cường Sấu Nghiêm Thiên Uy, cây Kim Quang Như Ý trượng đã đánh bật Ngân Tinh kiếm ra ngoài. Nghiêm Thiên Uy ngoái lại Thiền Cực nói :

- Không cần đến hòa thượng xuất thủ, hòa thượng chỉ cần săn sóc Hà lão tiên sinh là được.

Lời Nghiêm Thiên Uy nói chưa dứt, đột nhiên cảm thấy có luồng gió mạnh, đánh vào Phong Phủ huyệt phía sau lưng. Thái Cực Cuồng Sấu không hổ là đại cao thủ, liền vặn mình, thấy lóe lên một vệt chớp. Ngân Tinh kiếm vút qua sát bụng. Hú vía! Nghiêm Thiên Uy tránh được kiếm đó, không để Ngân Tinh bảo chủ biến thức, liền tung cước theo chiêu “Đãng Vân Bộ Nguyệt” đá thẳng, tay phải chộp lấy kiếm của đối phương.

Ngân Tinh bảo chủ lập tức co người vung tay sử chiêu “Lan Giang Kiếp Châu”, chẳng những không tránh mà ngược lại cắt nhanh đôi chân của đối phương, đó là lấy thủ để công, nguy hiểm vô cùng.

Thái Cực Cuồng Sấu đẩy một chân, tung mình bảy bước rồi vặn mình, Kim Quang Như Ý trượng xuất thế “Hoành Tảo Thiên Quân”.

Ngân Tinh bảo chủ thấy bảo trượng của Nghiêm Thiên Uy rất nặng, không dám dùng Ngân Tinh kiếm ứng tiếp, lúc đó ra một thức “Thuận Thủy Du Ngư” thân mình nhẹ như hoa rơi, không tiến không thoái, tùy theo trượng phong, vung kiếm xuất chiêu “Lãng Lý Tầm Kình”, rướn người tiến lên.

Thái Cực Cuồng Sấu rung vai một cái, trượng hóa “Tuyết Lãng Thao Thiên”, kim quang chớp chớp, phong thanh ù ù, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, đó chính là cây trượng va vào Ngân Tinh kiếm, lập tức bắn ra những kim tinh, hoa lửa bay loạn trong không gian.

Cả hai giật mình, tách ra. Ngân Tinh bảo chủ vội vã kiểm tra lại Ngân Tinh kiếm, thấy không tổn hại chút nào, lúc đó mới yên tâm.

Thái Cực Cuồng Sấu xoay xoay Kim Quang Như Ý trượng, thấy an nhiên vô sự, tiếp đó hô lên một tiếng vang vọng cả Tuyệt Mệnh nhai.

- Xem kiếm!

- Tiếp chiêu!

Ngân Tinh kiếm với chiêu “Bạch Hồng Quán Nhật, Như Ý trượng sử thế “Tử Điện Thanh Sương”, song phương cùng hô lên, nhất tề xuất chiêu, lại giao thủ lần thứ hai.

Địa Sát bang có mười môn hạ, nghe thấy tiếng cười chói tai của Tổng bang chủ, tinh thần mỗi người sẵn sàng, sát khí đằng đằng, cũng vung Sách Mệnh quỷ trảo cùng giao chiến với Tam bảo đệ tử, chốc lát sau, ánh đao loang loáng, bóng người quay cuồng, máu thịt bay tứ tung, tiếng hô sát động trời. Âm Sơn phái, Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên, tám đại đệ tử tựa như con thoi xuyên vào trong đám người, thế như du ngư thoa yến, huy tụ song chưởng, triển khai “Tam thập lục thức Âm Phong trảo”, đánh trúng người nào nhẹ thì bị thương, nặng thì mất mạng. Những đệ tử của Tam bảo bị thương bởi trảo không rõ bao nhiêu.

Tuyệt Mệnh nhai lâm vào cảnh hỗn chiến!

Hắc Nguyệt bảo chủ đứng ở bên cạnh thấy bọn địch công kích đệ tử của mình, khó mà thắng nổi, nhất là tám vị hòa thượng thân thủ cao cường, xuất chiêu nhanh như cắt, thật khó có người địch nổi. Do đó không thể trì hoãn, vội vung Hắc Nguyệt kiếm, nhằm thẳng đám người lao tới.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy một mặt giao chiến với Ngân Tinh bảo chủ, một mặt vẫn lưu ý đến tứ phía. Thấy Hắc Nguyệt bảo chủ tung mình nhảy ra ngoài, biết ngay là dụng ý của hắn bất thiện, bèn co người vung trượng, trầm giọng quát :

- Thoái hồi!

Hắc Nguyệt bảo chủ vội vàng né mình, tránh Kim Quang Như Ý trượng, lách thân mà tiến, Hắc

Nguyệt kiếm chém trên chặt dưới, tuyệt diệu vô cùng!

Cùng lúc đó, Ngân Tinh bảo chủ vội sử chiêu “Mật Vù Tà Phong” nhằm thẳng hai huyệt Huyền Cơ, Tương Đài của Nghiêm Thiên Uy mà đánh tới. Thái Cực Cuồng Sấu cười lạnh, Như Ý trượng xuất chiêu “Nhược quái mãng du long”, lóe lên kim quang đánh bật hai thanh kiếm. Hắc Nguyệt, Ngân Tinh bảo chủ thấy Thái Cực Cuồng Sấu sát phạt dũng mãnh, Kim Quang Như Ý trượng biến hóa đa đoan, liền xoay mình né tránh một trượng, đồng thời Hắc Nguyệt kiếm với chiêu “Triều Phiếm Nam Hải”, Ngân Tinh kiếm thì sử chiêu “Lôi Minh Thiên Âm”, song song hoàn kích, lanh lợi vô cùng.

Nghiêm Thiên Uy vung bảo trượng dùng chiêu “Ngọc Trụ Kình Thiên”, hóa giải song kiếm, tiếp diễn “Mê Xuyên Bảo Phiệt”, “Chỉ Lộ Kim Thằng”, “Bát Phương Phong Vũ Hội Trung Châu”. Tam trượng xuất thủ, liền nổi lên một trận cuồng phong, uy lực rất lớn. Những người đang giao chiến ở chung quanh bị trượng phong quét, vội né tránh tản ra. Hắc Nguyệt, Ngân Tinh nhị vị bảo chủ cùng tung thân lùi tránh.

Hầu như cùng lúc ấy, nghe thấy “keng” một tiếng, quỷ trảo trong tay Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao do một chút lơ là, đã bị Liệt Nhật bảo chủ một kiếm đánh gãy.

Cự Vô Bá Hồng Thao kinh hoàng thốt lên một tiếng, rồi xoay mình lùi về. Trại Diêm La Cam Cừu đứng một bên, đã lấy được một cặp song đao từ một tên môn hạ của Tam bảo, bèn hô :

- Hồng Thao, tiếp đao!

Rồi vung tay ném tới.

Cự Vô Bá Hồng Thao giơ tay tiếp lấy, hội chiến với Trại Diêm La, quay mình chống đỡ Liệt Nhật bảo chủ. Chợt nghe thấy một tiếng hô trầm của Thái Cực Cuồng Sấu :

- Tránh ra! Để bổn Bang chủ đối phó với tam vị Bảo chủ...

Lời nói chưa dứt đã thấy cây trượng vung lên, theo chiêu “Khai Sơn Đoạn Hà” giáng xuống đầu Liệt Nhật bảo chủ.

Liệt Nhật bảo chủ né sang một bên, đột nhiên cười nói :

- Nghiêm Thiên Uy thật coi trời bằng vung. Tam đại bảo chủ không cho phép ngươi ỷ mạnh chém giết.

Nói rồi vung một kiếm với chiêu “Thuận Thủy Thôi Châu”, quét mạnh đến hai tay của đối phương.

- Xem kiếm!

Hắc Nguyệt kiếm cũng sử chiêu “Kim Kê Tịch Vũ”.

- Xem kiếm!

Ngân Tinh kiếm xuất chiêu “Vọng Quỷ Đoạn Hương”.

Tam đại bảo chủ nhất tề xuất thủ, ba phía hợp vây, công kích lợi hại.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy vung Kim Quang Như Ý trượng, nhất nguyên, nhất đái, nhất chiên, nhất điểm, sử một thức tuyệt chiêu, tên là “Tứ Tượng Bao Nguyên”. Nghe thấy tinh tinh tinh... ba kiếm bị gạt sang một bên.

Nghiêm Thiên Uy một tay nắm trượng không để đối phương trả đòn, lập tức hai vai rung lên, trong khoảnh khắc tấn công liền mười hai trượng. Chiêu xuất liên hoàn, sức mạnh tựa như trường giang đại hà, liên miên không dứt, chặn phải ngăn trái, đậy trên chặn dưới, bức Tam đại bảo chủ phải lùi về.

Âm Sơn phái Chưởng môn Thiền Cực đầu đà cũng phải khâm phục trượng pháp thần kỳ của Nghiêm Thiên Uy. Đồng thời cũng nghĩ rằng có Cuồng Sấu ở đó, bảo vật trong Phi Phi cổ động có lẽ khó mà tự mình lấy được.

Trong lúc Thiền Cực suy gẫm, Tam đại bảo chủ đã tránh được những chiếc trượng, hét lên một tiếng, lập tức phản công. Chỉ thấy Liệt Nhật kiếm đỏ lên, Hắc Nguyệt kiếm thì âm lạnh, Ngân Tinh kiếm như tuyết như sương. Tam kiếm đều có sở trường riêng, phối hợp vô cùng ăn ý, áp đảo đối phương, nhất tề công kích.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy thật không hổ thẹn là chủ của một bang. Một cây Kim Quang Như Ý trượng địch lại ba thanh bảo kiếm, không hao phí công lực, tài năng có thừa.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cũng là đương đại cao thủ, cũng là một dòng hào kiệt, nhưng hôm nay gặp phải Thái Cực Cuồng Sấu, nếu muốn thắng hắn thì so với lên trời còn khó hơn.

Nghiêm Thiên Uy mãnh công ba trượng, đối phương phải thoái lui vài bước, lão ha hả cười vang một trận, nói :

- Nếu không giao nộp động đồ, Tuyệt Mệnh nhai sẽ là nơi chôn xác ba người các ngươi.

Thiền Cực đầu đà cũng thừa cơ xen vào :

- Biết tiến thoái là anh hùng hào kiệt, mong tam vị Bảo chủ đừng tham tài mà uổng mệnh.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ như gà trống bại trận, giảm sút tinh thần, nhưng vẫn không chịu đem động đồ dâng ra.

Thái Cực Cuồng Sấu vung bảo trượng, quay về tứ phía nói :

- Tam vị Bảo chủ, hãy xem kìa!

Liệt Nhật, Ngân Tinh, Hắc Nguyệt tam vị bảo chủ cùng ngoái đầu nhìn. Thấy tình hình tuy chưa phải là nguy kịch nhưng cũng khiến tâm thần họ hoảng hốt. Hơn năm chục đệ tử của mình bị thương vong quá nửa, tử thi la liệt, số còn lại thì đang run sợ, nếu không ngưng chiến chắc sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Đang lúc quan sát, một loạt tiếng la sợ hãi kinh hoàng vang lên, lại có mấy môn hạ của Tam bảo bị chém giết, máu thịt văng khắp nơi.

Tam đại bảo chủ thấy cảnh thảm thương, không dám ham chiến, vung kiếm định chạy.

- Tiếp chiêu!

Nghiêm Thiên Uy hô một tiếng, Kim Quang Như Ý trượng đã sử chiêu “Diệu Hợp Âm Dương”, ai muốn giúp một tay chỉ là hoang tưởng.

Cự Vô Bá Hồng Thao, Trại Diêm La Cam Cừu giơ đao ngang ngực, nét mặt hầm hầm, đã phân tả hữu, kẹp Tam đại bảo chủ vào giữa.

Tam đại bảo chủ thấy trở tay cũng không kịp, còn công kích thì không phải là đối thủ của Thái Cực Cuồng Sấu, chỉ đành nhìn nhau. Tiếp đó, Liệt Nhật bảo chủ nói :

- Xin trước hết hãy dừng tay, sau đó bọn ta sẽ giao động đồ.

Thái Cực Cuồng Sấu cười ha hả :

- Biết sớm như vậy thì chẳng có việc gì...

Nói rồi phẩy tay, Địa Sát bang môn hạ và tám vị hòa thượng lập tức dừng tay và lui về phía sau.

Tam bảo môn hạ chết cũng nhiều, số còn sống sót thì hồn phi phanh tán, chẳng còn ý chí chiến đấu, từng người cúi đầu ủ rũ, tụ tập phía sau Tam đại bảo chủ chờ lệnh.

Nghiêm Thiên Uy hai mắt tinh nhanh, ngó nhìn Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân tinh Tam đại bảo chủ, ngạo mạn nói :

- Bây giờ động đồ lấy ra được rồi!

Liệt Nhật bảo chủ trầm lặng một lát rồi mới từ từ nói :

- Động đồ có thể đưa cho lão, nhưng bọn ta có một điều kiện.

- Câm miệng!

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy không cho đối phương nói hết, lập tức tiếp :

- Không kèm bất cứ điều kiện nào, nếu không thì đừng trách Kim Quang Như Ý trượng của ta không lưu tình.

- Xem kiếm!

- Xem kiếm!

- Xem kiếm!

Tam đại bảo chủ đồng thời xuất thủ, mãnh công một chiêu.

Thái Cực Cuồng Sấu không cho ai có thể làm như thế, bèn trầm giọng hô :

- Thoái hồi đi!

Đoạn vung Kim Quang Như Ý trượng sử chiêu “Dạ Chiến Bát Phương”, toát ra một tiềm lực thâm hậu vô tỉ, lập tức làm cho Tam đại bảo chủ phải thoái lui.

Liệt Nhật bảo chủ lúc này tiến thoái lưỡng nan, đành phải dừng chân, rút động đồ ra.

Thái Cực Cuồng Sấu tràn đầy tự đắc, không ngăn được một trận cười lớn.

Thiền Cực đầu đà thấy động đồ đã đưa ra, nghĩ rằng nếu động đồ lọt vào tay Nghiêm Thiên Uy thì khó mà lấy lại được nên có ý cướp đoạt động đồ, nhưng lại không dám động đến. Thiền Cực suy nghĩ liên miên, nhưng sự đời “lạc cực sinh bỉ”, khi tiếng cười vừa dứt, Thái Cực Cuồng Sấu vừa định thò tay tiếp lấy động đồ...

Chính lúc quyết định ấy, một bóng người lướt qua, nhanh như sao băng, Liệt Nhật bảo chủ kêu lên một tiếng, tấm động đồ ấy đã không cánh mà bay.

Biến cố xảy ra quá nhanh, làm cho mọi người ở đó đều cảm thấy giật mình.

Thiền Cực đầu đà vội vàng giữ chặt Hà Khải Thiên, đề phòng bất trắc.

Thái Cực Cuồng Sấu quay một vòng quan sát khắp nơi.

Đột nhiên, từ một cây cổ tùng cao vọng lại một trận cười trầm thấp, nội lực thâm hậu, âm thanh như tiếng sấm rền.

Mọi người nghe thấy vậy đều nghiêm sắc mặt. Các môn hạ của Địa Sát bang lập tức phân khai tả hữu, tách ra chừa một đường đi. Mấy tên võ lâm ma đầu ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng cười, thấy có ba người đứng ở dưới cây cổ tùng. Đứng bên tả là một vị đại hán mặc thanh y, râu đỏ, đeo mặt nạ, khó thấy được bộ mặt thật. Đứng bên hữu là một thiếu niên môi hồng răng trắng, diện mạo khôi ngô tuấn tú, mình khoác áo hồng sẫm, tựa như bảo thụ lâm phong, tuấn mỹ siêu quần.

Đứng giữa hai người là một lão nhân tóc bạc phơ, diện mạo như tam thu cô nguyệt, lông mày như lớp sóng tuyết. Lão giả này uyên đình nhạc thị, thần thái tự nhiên, đầy uy lực. Tấm động đồ vừa bị mất đang ở tay người này, lão nhân đang lặng lẽ xem.

Lão nhân không ai khác, chính là Tùng Trúc trang chủ, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, và đệ tử râu đỏ cùng thứ tử là Mộng Giao (tức Đường Chấn Kiệt).

Tam bảo đệ tử trước đây đã từng là người bị Đường Chấn Kiệt lôi ra làm trò hề, lúc này đây đúng là một cảnh giao đấu thứ hai. Ngân Tinh bảo chủ trợn mắt nhìn bọn hắn một hồi rồi mới thôi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn thấy Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, thì mặt mày hớn hở, lập tức gọi to :

- Mai Chưởng Tản Nhân Lã lão kiếm khách, hôm nay kiến diện tại đây thật là hân hạnh!

Hà lão có ý cầu viện nên mới gọi đủ cả tên hiệu.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ba mươi năm nay không xuất hiện trong chốn võ lâm, nhưng lão là một trong Nga Mi tam kiếm ai ai cũng biết. Nguyệt Sơn Thiền Cực đầu đà, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, kể cả Tam đại bảo chủ, tuy chưa gặp mặt những đã nghe danh lão từ lâu. Nay nghe thấy Hà Khải Thiên gọi, tất cả đều giật mình.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy nhìn Lã Chí Viễn lượng tính một hồi, rồi nói :

- Các hạ phải chăng họ Lã, song danh Chí Viễn?

- Không sai!

Thiền Cực đầu đà niệm Phật hiệu, rồi hỏi :

- Trước đây ba chục năm, Mai Chưởng Tản Nhân, một trong Nga Mi tam kiếm chính là các hạ?

- Đúng thế!

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn trả lời hai người, rồi nhẹ nhàng nói :

- Hà huynh bước sang bên này được không?

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên quay lại nhìn Thiền Cực đầu đà rồi mới đáp :

- Tiểu đệ vốn có việc cần nói riêng với Lã huynh, chỉ hiềm... ờ... không... không tiện.

Thần sắc và ngôn từ của Hà Khải Thiên đã vô tình nói lên tự mình không làm chủ được mình.

Mai Chưởng Tản Nhân mỉm cười đáp :

- Giữa thanh thiên bạch nhật, kẻ nào dám ăn hiếp ngươi?

Nói rồi quay sang bảo gã đệ tử râu đỏ :

- Ngươi qua đó thay ta nhận Hà lão tiên sinh về.

- Tuân mệnh!

Gã râu đỏ cúi người bước đi.

Thái Cực Cuồng Sấu vung bảo trượng, hô :

- Đứng lại!

Xào xào xào... Địa Sát bang đệ tử ứng thanh tiến lên, Sách Mệnh quỷ trảo tung ra quay trên không vun vút.

Gã râu đỏ cười lạnh một tiếng, không vì bị ngăn cản mà dừng bước, đột nhiên giơ hai tay, lúc đó đã phóng ra hai đóa lam tinh vô thanh vô tức, mảnh như hào quang, chính là “Lãnh Hương Tiêu Hồn Mai”, ám khí độc môn của Mai Chưởng Tản Nhân.

Đệ tử Địa Sát bang chưa nhìn rõ ám khí đã rú lên thảm thương, phút chốc đã có hơn hai mươi người bị thảm hại. Gã râu đỏ tung người nhảy vào trong vòng vây, xuất tiếp một chiêu “Khóa Hổ Đăng Sơn” bổ nhanh xuống Thiền Cực.

Xào xào xào... những bóng người lướt qua, những ống tay áo của sư tăng bay phần phật, Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Phật, Địa, Hạo, Thiên, bát đại đệ tử đều nhanh chóng xuất chưởng, định vây gã râu đỏ.

Gã râu đỏ rút Kim Mai Hạc Chưởng, định công trước. Bỗng nghe Lã Chí Viễn hô lên :

- Đồ nhi, quay lại!

Gã râu đỏ không dám cưỡng lệnh, đánh nhứ một chiêu, vừa định tung người lên...

- Ngươi còn chạy được không?

Tiếng đến người đến. Thái Cực Cuồng Sấu phi khởi một trượng, nhằm trúng ngực gã râu đỏ.

Nhưng trong lúc Thái Cực Cuồng Sấu vung trượng, có một luồng gió mạnh, trực tiếp áp vào hai cánh tay.

Thái Cực Cuồng Sấu giật mình, đành phải né mình sang ngang một bước.

Gã râu đỏ thừa cơ thoát thân, dùng thức "Yến Tử Sấm Lâm", vội quay về bên cạnh sư phụ.

Luồng gió mạnh đó do chính Mai Chưởng Tản Nhân phát ra, đó là "Đàn Chỉ thần công", một tuyệt chiêu của phái Nga Mi. Lã Chí Viễn cứu đại đệ tử rồi ngừng tay, luồng gió mạnh ấy đổi hướng thổi đến một cây đại thụ cách xa mấy bộ, cây đại thụ ấy lập tức bị gãy làm hai, bật tiếng kêu răng rắc.

Tuyệt học xuất thủ quả nhiên khác thường, làm cho những người tại đó đều đứng ngây ra, kinh hãi vô cùng. Ngay Bang chủ Địa Sát bang là Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, kể cả Âm Sơn phái Chưởng môn, hai đại ma đầu cùng kinh ngạc chẳng còn hồn vía. Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ nhận thấy Mai Chưởng Tản Nhân quả nhiên danh bất hư truyền, không hẹn mà nhìn nhau, trong lòng cùng có dự tính khác nhau.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ngoảnh về hai bên phải trái, nói :

- Đồ nhi, hài nhi, hai ngươi đứng tại đây, chưa có lệnh của ta, không được đi lung tung.

Nói rồi xoay mình, dáng đi như long như hổ, đi thẳng đến đám người.

Lã Chí Viễn chưa tới gần, đệ tử Địa Sát bang đã phải tránh dạt ra.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy giơ Kim Quang Như Ý trượng, bày thế "Bá Vương Đăng Khai" chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Âm Sơn phái Thiền Cực đầu đà, tay trái giữ chặt Hà Khải Thiên, tay phải đặt trước ngực, đã hành công đầy đủ, "Âm Phong chưởng" chỉ chờ phát ra.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ lại kề vai cùng bước đến trước Mai Chưởng Tản Nhân, khoanh tay nói :

- Từ lâu đã nghe thấy cao danh Tản Nhân tựa như sấm xuân vang vọng, trăng sáng trên cao. Hôm nay không hẹn mà gặp, thật là tam sinh hữu hạnh. Bọn tại hạ đây cam nguyện đem động đồ dâng tặng

các hạ, nếu có gì xảy ra, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh tam bảo sẽ xin vâng mệnh.

Mai Chưởng Tản Nhân biết bọn chúng muốn lợi dụng mình để tiện đối phó với Địa Sát bang, Âm Sơn phái, song lão không lộ ra, liền tương kế tựu kế, nói :

- Chư vị đã có lòng ngưỡng mộ thì xin đứng sang một bên, chuẩn bị chiến đấu.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy tiến lên một bước, hướng về Lã Chí Viễn hơi gật đầu, nói :

- Xưa nay nước giếng không phạm nước sông, bổn bang và các hạ không dính dáng đến nhau, xin trả lại động đồ, đôi bên miễn tổn thương hòa khí. Nếu không, hầy...

Mai Chưởng Tản Nhân kiêu ngạo cười hỏi :

- Nếu không thì sao?

Kim Qang Như Ý trượng vung lên hòa theo một trận hô dài, tiếp đó, Thái Cực Cuồng Sấu lạnh lùng nói :

- Đừng trách bảo trượng của ta không nhận ra người, làm cho các hạ khó nói đạo lý công bình.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nghe nói vậy, không hề nóng nảy, chỉ vẫy động đồ đang nắm trong tay, hướng về Thiền Cực đầu đà, nói :

- Đại sư phụ đã có ý làm cho ta khó xử.

Thiền Cực đầu đà niệm Phật hiệu, rồi nói :

- Hà lão tiên sinh là do bần tăng không quản đường xa ngàn dặm mời tới đây, các hạ nếu có ý giữ Hà lão lại, thì phải đợi ta sau khi vào động mới được.

Mai Chưởng Tản Nhân chỉ nói một câu :

- Cái đó dễ quá, ta đổi động đồ lấy về Hà lão tiên sinh, ý đại sư phụ ra sao?

Thiền Cực đầu đà chưa kịp đáp, Thái Cực Cuồng Sấu đã tiếp lời :

- Mai Chưởng Tản Nhân thật là khinh người quá đỗi.

Nói rồi, tung Kim Quang Như Ý trượng, xuất chiêu “Thái Công Câu Ngư”, đánh xuống vai tả của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn xoay mình một vòng, định xuất thủ, Nghiêm Thiên Uy chợt dừng tay giơ ngang cây trượng nói :

- Rút binh khí ra rồi chiến đấu cũng không muộn.

Lã Chí Viễn lại cười nói :

- Binh khí của lão phu đã lâu không dùng đến, nay lão phu dùng tay không để tiếp chiêu.

Thái Cực Cuồng Sấu nói :

- Nghiêm mỗ đường đường là Bang chủ một bang, đâu lại đi lợi dụng cái yếu của kẻ khác. Xin mời mau chóng rút binh khí ra, rồi hãy phân thắng bại một phen.

Mai Chưởng Tản Nhân đáp :

- Lã mỗ không dùng binh khí là do tự nguyện, ngươi đã xuất chiêu thì không cần suy nghĩ nhiều.

- Nếu vậy thì hãy tiếp chiêu!

Thái Cực Cuồng Sấu vừa vung Kim Quang Như Ý trượng đã tỏa ra một đám quang hoa, đánh thẳng vào Huyền Cơ, Kỳ Môn là hai đại yếu huyệt của Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn né sang mấy bước, chưa kịp trả đòn, Nghiêm Thiên Uy mới sử chiêu nửa chừng đã biến thức, đổi điểm thành quét với chiêu “Điểu Long Bái Vĩ”, nhằm công kích ngang eo lưng đối phương. Lã Chí Viễn lùi về một bước.

Nghiêm Thiên Uy vung hai tay, Như Ý trượng biến chiêu “Quái Mãng Phiên Thân” đầu trượng vung cao rất mạnh rồi đánh xuống vai tả của Lã Chí Viễn.

Ba đòn trượng liên tiếp, nhanh như điện quang thạch hỏa, mạnh như lôi bôn thiểm điện, đúng là không cho đối phương được thở, thật là khác thường.

Lã Chí Viễn tuy tránh được ba trượng, nhưng đã nhận rõ trượng pháp của đối phương kỳ ảo khó đoán, biến hóa đa đoan, người bình thường khó mà so tài. Trong bụng nghĩ nếu biết sớm như vậy thì không nên dùng tay không mà đánh, nhưng lời đã trót thốt ra, giờ đây nếu rút Kim Mai Hạc Chưởng tất sẽ bị người ta chê cười. Y chỉ đành vung hai tay, hóa giải trượng thế, tả thủ vung mạnh một cái, hô một tiếng, ống tay áo bào to rộng, tựa như đôi cánh phấp phới tung bay, thế như thái sơn áp đỉnh, kình phong hùng hậu, phất thẳng đến Nghiêm Thiên Uy.

Đại hành gia vừa xuất thủ đã biết lợi hại. Thái Cực Cuồng Sấu thấy nội công của đối phương rất tinh thâm, bèn đem đầu trượng chấm đất nhảy sang ngang ba bước, tiếp đó co tay, dùng chiêu “Bá Kiều Thoát Lão”, đánh từ ông cân tới hang, thật hiểm hóc. Ống tay áo tả của Mai Chưởng Tản Nhân xoải xuống, xuất chiêu “Triển Dực Bạt Vân” hất lùi Như Ý trượng, đồng thời xuất hữu chưởng “Ngũ Chỉ Kháng Huyền” đánh thẳng vào sườn trái của Nghiêm Thiên Uy.

Thái Cực Cuồng Sấu tay nắm chặt Như Ý trượng, thấy lực tay áo của đối phương phất lên cũng giật mình. Nay lại thấy sườn trái bị đánh nên không dám chậm trễ, dùng thức “Thiên Vương Thác Tháp”, xuất tả chưởng ứng tiếp một chiêu.

Song chưởng tương giao, phát ra một tiếng “bình”, kẻ tám lạng người nửa cân, bất phân thắng bại. Nhưng song phương chưa phải dốc toàn lực nên khó định cao thấp.

Hai người lúc hợp lúc phân, Lã Chí Viễn vung hai tay áo, tựa như huyết liên ngần hồng, diễn chiêu “Nhị Long Xuất Thủy”.

Nghiêm Thiên Uy giữ trượng ngang ngực, lúc lên lúc xuống, trượng hóa “Vụ Mê Vân Phong”.

Lã Chí Viễn hai tay áo đột nhiên tách ra, xuất chiêu “Phượng Hoàng Song Triển Dực”.

Nghiêm Thiên Uy tung bảo trượng, vẫn là thức “Lãng Lý Cổn Giao Long”.

Lúc này trăng sáng gió nhẹ, đêm thu lặng lẽ, tất cả những người trên Tuyệt Mệnh nhai đều lặng lẽ chăm chú xem trận đấu hiếm thấy trong võ lâm.

Nhưng trong đám người ấy, mỗi người đều có tính toán riêng. Tam đại bảo chủ hy vọng Mai Chưởng Tản Nhân có thể đánh bại Thái Cực Cuồng Sấu mà tự bắt tay hợp tác.

Còn trong lòng Đường Chấn Kiệt lại mong muốn Lã Chí Viễn mau mau cướp lại Hà Khải Thiên, sau đó chàng sẽ tìm cách đưa đến Phật Âm tự.

Địa Sát bang Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao, Tây Lộ bang chủ Trại Diêm La Cam Cừu, hai người không có vũ khí trong tay, mơ mơ màng màng, đều dựa vào Tổng bang chủ Nghiêm Thiên Uy, ngấm ngầm dùng lực chờ thế mới đánh, chuẩn bị xuất thủ theo thời.

Nhưng đắn đo nhất là Thiền Cực đầu đà. Thiền Cực vốn âm thầm, gian trá, ý muốn cướp động đồ, nhưng lại sợ mất Hà Khải Thiên. Thiền Cực cân nhắc cuộc thế trước mặt, cho dù hai người ấy ai thắng ai bại đều không có lợi cho mình. Tốt nhất là làm cho Lã Chí Viễn và Nghiêm Thiên Uy rơi vào cảnh lưỡng bại câu thương, sau đó bản thân sẽ tọa hưởng kỳ thành, ngư ông đắc lợi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên bụng đầy mưu sách, thông minh hơn người, nên sớm đã nhìn thấy tâm tư của hòa thượng. Nghĩ bụng nếu Lã Chí Viễn thất bại thì mình nằm trong tay hai gã Thiền Cực và Thái Cực Cuồng Sấu. Lúc đó sẽ ở vào cuộc diện bất lợi. Hà Khải Thiên định mở miệng nhắc nhở Lã Chí Viễn, cũng chính lúc đó, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ tụ tập với nhau, nói lầm rầm :

- Chúng ta nhất tề hạ thủ Thiền Cực, làm cho hắn trở tay không kịp. Nếu đoạt được Hà Khải Thiên, chúng ta cũng có thể đương đầu với Lã Chí Viễn.

Ào ào ào… bóng người lướt qua, xòa xòa xòa… kiếm quang lạnh người, Tam đại bảo chủ lấy thế tấn "Lôi Bất Cập Yểm Nhĩ" nhất tề phát động, tấn công Thiền Cực đầu đà.

Thiền Cực tai mắt linh mẫn, cẩn thận cảnh giác từng giờ từng phút. Nay thấy kiếm khí bừng bừng, như cầu vồng bạc, đánh đến rất lợi hại, bèn vẫy tay áo xuất chưởng, hét :

- Khai!

Một luồng gió mạnh thổi ra, đập vào ba thanh bảo kiếm, phát ra tiếng kêu tinh tinh.

Thiền Cực thừa cơ kéo Hà Khải Thiên nhảy lùi hai trượng ra ngoài.

Xào xào… Thanh, Phong, Minh, Nguyệt, Địa, Hạo, Thiên, tám đại đệ tử thấy biến liền tung thân tới, vừa định xuất chiêu với Tam đại bảo chủ, nhưng nghe thấy tiếng niệm Phật hiệu của Thiền Cực :

- A di đà Phật, đồ nhi tránh ra!

Nói rồi hữu chưởng giơ cao, nhìn thì biết ngay đó là "Âm Phong chưởng" độc bộ võ lâm, dồn vào các đầu ngón tay.

- Xin các vị dừng tay!

Hà Khải Thiên nói to như sấm :

- Hãy nghe Hà mỗ nói vài lời!

Lúc đó mọi người giãn ra, ai nấy triệt chiêu thu thế, phút chốc, tất cả những người giao thủ đều ngừng lại, nhất tề nhìn sang Hà Khải Thiên.

- Không biết Hà huynh có gì chỉ giáo?

- Hà tiên sinh có cao luận gì?

Mọi người hỏi nhao nhao, ồn ào như chợ.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên hơi gật đầu, đáp :

- Trong võ lâm có một câu danh ngôn, ta nghĩ mọi người đều biết…

Thái Cực Cuồng Sấu hỏi :

- Không rõ là câu nào?

- Đó là câu "Long đấu long thương, hổ đấu hổ thương, bất đấu bất thương", các vị toàn là cao thủ

đệ nhất đương đại, có lẽ hiểu càng sâu hơn Hà mỗ...

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- Hôm nay các vị đại động can qua, không ngoài một tấm động đồ và Hà mỗ. Rốt cuộc chỉ là muốn vào trong Phi Phi cổ động. Bây giờ ta nghĩ các vị nên ngừng phân tranh, ta dẫn mọi người cùng vào động, bình phân thu sắc.

Nói rồi hướng về Mai Chưởng Tản Nhân nháy mắt ám hiệu.

Mai Chưởng Tản Nhân lập tức hiểu ý nên cười ha hả, lão là người đầu tiên đồng ý, biểu thị tán đồng. Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy vừa nghĩ đã thấy đúng, nếu không làm như vậy mà giao đấu tiếp, có thể thắng hay không, thực khó đoán trước, cho nên Nghiêm Thiên Uy là người thứ hai biểu thị đồng ý.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ chẳng còn lời nào để nói, chỉ cần vào động đã là vui sướng lắm rồi.

Người không vui chỉ có một mình Thiền Cực đầu đà, vì như thế, bảo vật trong động sẽ bị chia thành mấy phần mà không đạt được ý muốn độc chiếm. Nhưng, thấy Mai Chưởng Tản Nhân và Thái Cực Cuồng Sấu trước sau đã tán thành, tự mình chẳng có cách gì hơn, đành gật gật đầu, dần dần nới tay nắm Hà Khải Thiên, nhưng không nói gì. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên thấy mọi người không có ý khác, nên nói :

- Các vị đã tán thành ngu ý, vậy thì chúng ta đi ngay thôi, việc không thể chậm trễ.

Thế là Mai Chưởng Tản Nhân, Thiền Cực đầu đà, Thái Cực Cuồng Sấu và Tam đại bảo chủ đi vòng ngoài. Cự Vô Bá Hồng Thao, Trại Diêm La Cam Cừu quây quanh Hà Khải Thiên, mọi người thẳng đến bên mép Tuyệt Mệnh nhai, theo dây sách đã buộc chặt bên bờ để tụt xuống phía dưới. Lúc này Đường Chấn Kiệt đứng ở vòng ngoài, không ngờ đến lúc này sự thể còn thay đổi không như mong muốn, nên chàng rất lo lắng, chẳng còn nghĩ ra cách gì được nữa.

Bọn Lã Chí Viễn một đoàn chín người, đến bên bờ vực nhìn xuống dưới, Hà Khải Thiên đột nhiên nói :

- Chỗ này thật là ẩn mật, không nên để bất cứ ai ở lại trên Tuyệt Mệnh nhai, để khỏi bị người phát hiện, như vậy sẽ không hay. Xin các vị truyền dụ quý môn hạ, tức tốc rời khỏi đây.

Thế là các người phân biệt truyền lệnh, Địa Sát bang, Âm Sơn phái, Tam bảo, hơn một trăm đệ tử lũ lượt tản đi.

Mai Chưởng Tản Nhân gọi :

- Đồ nhi, Giao nhi, hai ngươi hãy trở về trang trước đi.

Nói rồi nắm lấy dây tụt xuống.

Sau đó, mấy người kia lần lượt từng người lặng lẽ xuống theo. Trên Tuyệt Mệnh nhai lại rơi vào cảnh trầm tịch. Chỉ có gió đêm và lá thông rì rào, với mấy chục thi thể, thật là thê thảm.

Đường Chấn Kiệt mãi suy nghĩ nên đứng ngây ra. Gã râu đỏ vỗ chàng một cái, nói :

- Sư đệ, chúng ta về.

Một câu chưa nói hết, đột nhiên hô lên :

- Có người!

Tiếp đó gã xoay cổ tay, rút ngang Kim Mai Hạc Chưởng ra cầm trong tay.

Đường Chấn Kiệt ngẩng nhìn, thấy trong rừng cây quả nhiên có bóng người lướt tới.

Nhưng chàng nhận thật kỹ lưỡng, thì trong lòng rất vui mừng. Tiếp đó thành thật nói :

- Sư huynh, hãy xem đằng kia!

Gã râu đỏ không biết mình bị lừa, vừa quay đầu nhìn đi thì Đường Chấn Kiệt vung mạnh một chưởng, “bình” một tiếng, đánh vỡ sọ gã, thế là một mạng đã bị diệt.

Xào xào… mấy tiếng nhẹ như hoa rơi, nhanh như điện chuyển sao bay, hai thiếu nữ sánh vai tiến lên. Y phục nhị nữ một đen một trắng, đen thì đen như thép, trắng thì trắng như tuyết, còn ai vào đây nữa, chính là Lăng Ba Nhất Yến và Hoa Tường Tường.

- Nhị vị tẩu tẩu đều đến rồi!

Đường Chấn Kiệt hớn hở vẫy tay.

- Hầy, nói năng chẳng ra làm sao!

Lăng Ba Nhất Yến giơ tay véo Đường Chấn Kiệt một cái thật đau.

- Ối a!

Đường Chấn Kiệt lùi lại một bước, vẫn không tha :

- Bây giờ lợi hại rồi, không phải như hôm qua lúc nằm trên giường uống nước tiểu nữa.

- Xem ta không xé xác mi ra mới kỳ!

- Hì hì...

Đường Chấn Kiệt cười, xoay mình nấp sau lưng Hoa Tường Tường.

Lúc này Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, kể cả Vân, Tiêu, Lôi tam vị sư huynh đều kịp đến nơi.

- Làm sao đệ đệ vẫn còn ở đây?

Huynh muội Đường Chấn Anh cùng hỏi.

Thế là Đường Chấn Kiệt đem tất cả những gì đã qua, kể lại đầu đuôi.

Lăng Ba Nhất Yến nghe xong, cười lạnh một tiếng, rồi nói :

- Tên tiểu quỷ này thật quá quắt, dám coi thường Lăng thư thư. Nếu như lúc đó đệ báo tin với Phật Âm tự, đừng nói là một Thái Cực Cuồng Sấu và một Thiền Cực đầu đà, dù có thêm mấy người đi nữa, Lăng thư thư của đệ cũng không hề bận tâm. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên có lẽ đã bị ta cướp lại từ lâu rồi, hầy...

Hoa Tường Tường cũng hăng hái nói với Đường Chấn Kiệt :

- Thân thủ của ta, Kiệt đệ đệ không phải là chưa thấy. Ta không tin trong thiên hạ lại có người đỡ nổi ba chiêu của ta. Để cả gan coi thường ta...

Đường Chấn Kiệt nghe thấy vậy, không dám hé răng, chỉ nhủ thầm :

- Tính tình của Lăng thư thư đã đủ hỏa bạo rồi, còn tính cách của Tường thư tư xem ra càng kịch liệt hơn, đúng là một đôi nữ kiêu tinh ghê gớm!

Để xoa dịu sát khí của nhị nữ, Đường Chấn Kiệt cúi người thi lễ, nói :

- Nghệ, nghiệp võ công của nhị vị thư thư, tiểu đệ không phải là không biết, vốn cũng định thưa với nhị vị. Chỉ vì... chỉ vì sợ ca ca của đệ biết, lại trách móc đệ...

- Dựa vào cái gì mà trách đệ?

- Trách đệ để làm gì?

Nhị nữ không rõ ý trong câu nói của Đường Chấn Kiệt, nhất tề cùng hỏi. Đến như Đường Chấn Anh cũng cảm thấy lạ lùng.

Đường Chấn Kiệt nghiêm túc nói :

- Cái đó đệ còn phải nói rõ ra ư? Trên thế gian này lại có trượng phu nào mà không lo lắng đến an nguy của thê tử? Vạn nhất nhị vị tẩu tẩu gặp nạn, ca ca của đệ không trách đệ thì trách ai nữa?

- Hầy, lần này ta quyết không tha cho đệ!

Lăng Ba Nhất Yến vừa định xuất thủ, Đường Chấn Kiệt tựa như luồng khói đã chạy đến trước mặt Đường Chấn Anh hỏi :

- Ca ca, sao đến được đây?

Đường Chấn Kiệt giả đò hỏi Chấn Anh, nhưng thâm ý biết rằng nơi đây là chốn an toàn nhất. Vì chàng biết Lăng Ba Nhất Biết vì xấu hổ sẽ không dám đến sát gần Anh ca ca của chàng.

Quả nhiên Lăng Ba Nhất Yến chỉ bực bội, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Đường Chấn Anh, mím môi lại, quay về một bên.

Tình cảnh ấy đều lọt vào mặt của Tam tăng, cả ba không nín được, bật cười ha hả. Đường Chấn Anh nói nghiêm túc :

- Từ sau khi đệ đi rồi, ta và Lăng thư thư, Tường thư thư theo kế hoạch sẽ đến Tùng Trúc trang, cứu mẫu thân và di mẫu. Sau đó quyết một trận tử chiến với Lã Chí Viễn để báo thù sát phụ, nhục mẫu, để trả hận cho các đồng môn. Nhưng do tam vị sư huynh, kể cả Tuệ Viễn thiền sư đều kiên quyết ngăn cản, nói là dù thế nào đi chăng nữa, cũng phải đợi một hai ngày. Đợi ân sư đến rồi khởi sự cũng không muộn. Cho nên ta phải đổi chủ ý, trước tiên là đến Phi Phi cổ động, tiếp ứng Tang lão tiền bối, đồng thời đánh bắt mặc ngư để giúp cho Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu nhị vị tiền bối sớm khôi phục tự do...

Lời nói của Đường Chấn Anh vừa dứt, Lăng Ba Nhất Yến đã tiếp :

- Mai Chưởng Tản Nhân và các người khác đã xuống khe núi Tuyệt Mệnh nhai, vào trong cổ động. Vậy lúc này chúng ta nên truy tiến vào động, giết cho chúng không còn manh giáp, sau đó đánh bắt mặc ngư, như thế nhất cử lưỡng tiện...

Nói vừa xong, nàng co người vút qua đến bên bờ khe Tuyệt Mệnh nhai.

- Lăng thư thư...

Đường Chấn Anh thấy vậy kinh hãi, hô lên một tiếng, vội đuổi theo.

Đường Chấn Anh tới bên bờ Tuyệt Mệnh nhai, thì Lăng Ba Nhất Yến rút thanh bảo kiếm, thi triển thuật “Ngự Kiếm Hành Không”, đã xuống khe núi Tuyệt Mệnh nhai.

Lúc này mọi người cũng vừa kịp đến. Đường Chấn Anh kéo Hoa Tường Tường, nói :

- Tường thư thư, xin thư mau đuổi theo Lăng thư thư, nhất định phải đợi đệ sau khi xuống tới rồi, mới cùng vào động.

- Điều ấy thì dễ...

Hoa Tường Tường thi triển chiêu “Ngân Bình Đảo Quải”, chân cao chân thấp, lấy tuyệt thế khinh công “Lăng Hư Ngự Phong” đuổi gấp.

Thân pháp của nhị nữ rất lạ. Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi đều đứng ngây ra, cảm thấy kinh hãi.

Lúc này Đường Chấn Anh cũng đã theo dây sách trăm mắt biến đi mất.

- Sư đệ!

- Ca ca!

Chỉ nghe tiếng từ phí dưới vọng lên rất nhỏ :

- Các vị đừng xuống, cứ đợi ở trên đó...

Nhưng Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt và ba vị sư huynh làm sao mà yên tâm được, cho nên họ lần lượt tụt xuống cả.

Lăng Ba Nhất Yến tựa như cầu vồng sắp lặn, một tia sáng lóe lên khi lưỡi kiếm được thu lại, thì nàng đã hai chân chạm đất.

Tiếp đó chợt có bóng người lướt đến, thì ra Hoa Tường Tường cũng tới luôn.

Lăng Ba Nhất Yến không thể nghĩ được rằng Hoa Tường Tường lại có tài năng tuyệt vời như vậy, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Hoa Tường Tường nói :

- Anh đệ đệ bảo ta đuổi theo thư thư, nhắn rằng phải đợi chàng xuống rồi mới cùng vào động.

Lăng Ba Nhất Yến lạnh lùng ờ một tiếng, không trả lời, bỏ đi.

Hoa Tường Tường bèn truy hỏi :

- Thư thư đi đâu?

- Việc gì đến nàng?

Lăng Ba Nhất Yến bực bội nói một câu, rồi co mình vút thẳng tới cửa động.

- Anh đệ đệ bảo ta đuổi theo thư thư, cho nên ta phải quản lý thư thư.

Hoa Tường Tường không nhu nhược một chút nào, quyết đuổi theo.

Hoa Tường Tường vừa mới tới nơi, Lăng Ba Nhất Yến vung bảo kiếm rồi vọt lên trên khe núi, đồng thời còn bực bội nói nhẹ một câu :

- Ngươi theo ta được không?

- Ta xem thư chạy lối nào?

Hoa Tường Tường lắc hai vai một cái rồi đuổi theo, quyết không rời.

Nhị nữ nhanh như sao băng, như ánh điện vọt lên trên khe núi.

Đường Chấn Anh đang bám dây mau chóng tụt xuống khe, đột nhiên thấy hai bóng người lướt qua, nên hốt hoảng gọi :

- Nhị vị sao lại lên thế...

Lời vừa dứt, “bốp, bốp” hai vai tả hữu đã bị nhị nữ mỗi người nắm một bên, kèm theo một tiếng quát :

- Lên!

Đường Chấn Anh phải rời dây, bị nhị nữ nhấc lên khe núi.

Ba người vừa đặt chân lên khe núi, nhị nữ chia ra đứng hai bên thở hổn hển, một người mặt lạnh như tiền, một người tỏ vẻ luyến tiếc.

Đường Chấn Anh chẳng rõ đầu đuôi, hết nhìn người này lại đến nhìn người kia, giậm chân hỏi :

- Nhị vị thư thư, rốt cuộc là việc gì thế?

Nhị nữ coi như không có chuyện gì, chẳng ai muốn trả lời.

Đường Chấn Anh cũng không dám làm gì, đành quay sang hỏi Lăng Ba Nhất Yến :

- Lăng thư thư, sao mà lên nhanh như vậy?

Lăng Ba Nhất Yến bực tức nói :

- Cửa động đã đóng rồi, không lên, lẽ nào đứng chết ở khe núi?

Trong lúc trò chuyện thì Tam tăng Nhị tiểu cũng đều lên tới. Vừa nghe nói cửa động đã bị đóng, Đường Chấn Kiệt vội giục :

- Thế là hết cách vào động, chúng ta hãy mau đến Tùng Trúc trang, thừa lúc Lã Chí Viễn không ở trong trang trại, cứu nhị vị lão nhân gia đưa về Phật Âm tự, đúng là trời cho dịp may.

Đường Chấn Anh nhìn ba vị sư huynh, thấy họ gật đầu tán đồng. Thế là mọi người lập tức rời Tuyệt Mệnh nhai, tiến về phía Tùng Trúc trang.

Chương 13: Phù Dung Phi Tử

Trời về sáng, sao đã thưa thớt, sương sớm đang tan, Đường Chấn Anh một đoàn mấy người từ Tuyệt Mệnh nhai chạy nhanh như gió, một lúc sau đã đến phía ngoài Tùng Trúc trang.

Đường Chấn Anh đã hai lần vào trang trại, nhớ lại thấy sợ hãi, đành phải giở Nhật Nguyệt song luân ra.

Đường Chấn Kiệt cảm thấy ngạc nhiên, hỏi :

- Ca ca, giở binh khí ra làm gì?

- Binh khí trong tay, đề phòng bất trắc!

Đường Chấn Kiệt xua xua tay, cười nói :

- Trong trang trại, trừ Hồng ca ca đang giữ trang trại ra, số còn lại đều là bọn hạ nhân bộc nữ. Lần này vào trang trại, để tiểu đệ dẫn đường, mạnh dạn yên tâm, bình an vô sự.

- Còn hai tên đồ đệ của Lã Chí Viễn, gã râu vàng và gã râu đỏ thì sao?

Lăng Ba Nhất Yến tiếp lời hỏi.

- Lã Chí Viễn đã phái bọn ấy đến Tiểu Long khê ở dưới chân Hoàng Sơn, do thám các nhân vật của Tam môn đang tìm kiếm cửa động rồi, nay vẫn chưa về kịp.

Trong lúc mấy người trò chuyện thì bờ rào đã ở trước mặt. Đường Chấn Kiệt, Lăng Ba Nhất Yến tung mình hai cái, song song đi đầu vào trang trại.

Ào, ào, ào... Đường Chấn Anh và ba vị sư huynh cùng Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi cũng gấp theo sau hai người, mọi người đi thành hàng dọc. Đường Chấn Kiệt nói :

- Trong trang trại này, đâu đâu cũng có cơ quan bí mật, do Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên một tay tạo nên. Những cơ quan này thiên biến vạn hóa, xuất quỷ nhập thần đến kỳ lạ. Lần này chúng ta không được đi lại lung tung, xin theo tiểu đệ từng bước tiến vào, đệ muốn để các ca ca, thư thư mở rộng tầm mắt...

Nói rồi thì đằng hắng một tiếng, co tay rút Hạc chưởng, xoay mình đi vào trong.

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi tuy nghĩ đến tình mẫu tử thân thiết, chỉ muốn lập tức gặp từ mẫu. Song do sự hứng chí của đệ đệ bừng bừng nên không tiện làm tiêu tan hưng phấn của hắn, chỉ đành nhịn mà đi theo sau. Xem hắn biểu diễn từng chỗ, từng chỗ một.

Mấy người xếp thành một dãy tựa như rồng rắn mà đi. Đường Chấn Kiệt dẫn đầu, Đường Tử Vi ở cuối đuôi, cứ thế tuần tự tiến vào.

Đây là cái hố bẫy!

Kia là cái bảng lật!

Nếu dẫm phải cái nút vàng này, bên trái sẽ có ba con mộc khuyển chạy ra.

Nếu đạp cái nút có ám hiệu này thì sẽ có phi đao bắn ra.

Bên phải là xuyên địa cân!

Trong cái cây kia có chứa “Cổn Bạch Lạp Trấp”, ngũ tạng độc thủy.

Trên hòn đá này có cung tên, lưỡi câu, và phi móc.

Đường Chấn Kiệt hoa chân múa tay, hưng phấn tột độ, thao thao bất tuyệt. Đến một chỗ, giảng một chỗ, sau đó ấn nút vàng, luyện diễn một lượt. Lúc này toàn trang trại vì đó mà chấn động, tiếng chuông truyền lại tinh tinh tang tang liên hồi.

Trong chớp mắt, Đường Chấn Kiệt đến dưới cây cổ tùng, chỉ tay rồi nói :

- Đây là cây treo người...

Đột nhiên có hai tiếng “vút, vút” vang lên, hai dây xích phóng xuống. Ối a! Ối a! Tiếng kêu sợ hãi vang lên liên hồi. Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi song song rời khỏi mặt đất vì đã bị treo trên cao.

Đường Tử Vi vừa định giãy giụa thì cảm thấy phía trên bị xiết mạnh, và đã bị kéo lên cây, rồi chợt có một cánh tay thò ngang ôm bụng nàng, thì ra thân hình thon thả của nàng vừa nằm gọn trong lòng một người.

Đường Tử Vi hết sức kinh ngạc, giơ tay định phóng ra một chưởng, nhưng khi đã nhìn rõ là ai thì lại vội thu thế nhưng không thể được nữa, một tiếng kêu lanh lảnh chói tai vang lên :

- Ái da!

- Ngươi muốn chết!

- Vi muội đừng nóng giận, ta vốn muốn đùa với Kiệt đệ đệ, không may lại kéo thêm một cái nút vàng nên kéo cả muội lên...

- Đồ chết tiệt, sao vẫn chưa buông tay?

Lúc đó ở dưới đất vang lên một trận cười.

Đường Chấn Kiệt ngửng đầu nói :

- Hồng ca ca thật to gan, thư thư của đệ còn chưa qua cửa mà ca ca đã dám công khai ôm ấp thế này...

Tử Vi cô nương lúc này mặt đỏ ửng, vội vàng đẩy Bạch Thu Hồng ra, nói :

- Hãy mau buông tay ra!

Bạch Thu Hồng lập tức kéo nút vàng, cả ba người đều rơi xuống đất. Đường Chấn Anh, Lăng Ba Nhất Yến đồng thanh hỏi :

- Hồng đệ đệ, nhị vị mẫu thân có khỏe không?

- Nhị vị mẫu thân nhớ ca ca, thư thư đến phát điên lên, các vị còn không mau mau tiến vào, lại phụ thuộc vào sự sắp đặt của Kiệt đệ đệ, thôi đi mau lên!

Nói rồi thì xoay mình dẫn đầu đi trước.

Đường Chấn Kiệt cười hỏi :

- Các ca ca, thư thư xem xem, vị trượng huynh tương lai của đệ thật ghê gớm...

Đường Tử Vi trợn mắt nhìn Kiệt đệ, nói :

- Đệ đừng nói lung tung, ta từ nay không nói với đệ nữa.

Mọi người đều theo sau Bạch Thu Hồng, trong nháy mắt đã vào đến nơi ở.

- Mẫu thân! Di mẫu! Vi muội, Anh ca ca đều tới rồi!

Bạch Thu Hồng gọi to rồi lấy tay vén rèm cửa.

- Anh nhi! Vi nhi!

- Vi nhi!

- Mẫu thân! Mẫu thân! Mẫu thân!

Bạch phu nhân, Đường phu nhân song song bước ra đón.

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến nóng lòng đi thẳng vào trong. Mọi người ôm nhau đoàn tụ, mừng mừng tủi tủi.

- Mẫu thân! Mẫu thân!

- Hài nhi của ta, hôm nay mới thấy hài nhi...

- Nương! Nương!

- Thật làm ta lo quá. Hài nhi hôm đó bệnh tình thật nguy kịch...

- Di mẫu! Di mẫu! Anh nhi, Vi nhi xin kiến lễ di mẫu!

- Hài nhi của ta, tất cả đều bỏ qua... Hầy! Anh nhi lớn lên thật tuyệt, cùng với Lăng nhi thật như châu báu hợp lại, trời sinh một cặp...

- Nương! Nương lại khen rồi!

- Vi nhi mặt mày tươi như hoa, thật là thích hợp với Hồng nhi...

- Di mẫu! Mẫu thân...!

Có khóc, có cười!

Có nói, có gọi!

Mỗi người một lời, ồn ào như chợ, chẳng thể phân biệt ai nói với ai.

Rất lâu, rất lâu sau, mấy người mới yên lặng lại được. Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi đang đứng ở ngoài cửa bèn khoanh tay cúi chào nhị vị phu nhân.

Nhị vị phu nhân không nghĩ rằng còn có các vị hòa thượng đến đây, thoạt đầu lo lắng không yên, sau nghe mấy người nói mới biết các vị hòa thượng này vốn là sư huynh của Anh nhi, nên vội vàng đáp lễ, nói :

- Hai hài nhi từ nhỏ đã thất lạc, may được lệnh sư cứu đi và nuôi lớn thành người. Thật đã làm phiền các vị đại sư phụ chăm sóc chu đáo nên mới có ngày hôm nay, ân đức này đến chết cũng không quên...

Ba vị tăng nhân vòng tay đáp lễ. Đường Chấn Kiệt kéo Hoa Tường Tường đến chào nhị vị phu

nhân, nói :

- Di mẫu! Mẫu thân! Người ở Hàn Nham đã tặng Lưu Kim Khương cho Anh ca ca, và hôm qua lại cứu mạng cho hài nhi chính là Tường thư thư đây.

Nhị vị phu nhân chăm chú nhìn, thấy Hoa Tường Tường xinh đẹp như tiên nữ, dung nhan tuyệt trần, đem so với Lăng nhi, Vi nhi của mình thì một trời một vực, liền nắm tay Hoa Tường Tường tỏ vẻ thân thiết.

Nhưng Hoa Tường Tường chẳng hiểu một cái gì, chỉ nhìn nhị vị phu nhân, cũng không biết kiến lễ, cũng không biết nói năng, chỉ tựa như một người ngu đần vậy, nhị vị phu nhân cảm thấy thật lạ lùng.

Đường Chấn Kiệt vội vàng giải thích thêm :

- Tường thư thư từ nhỏ lớn lên tại Hàn Nham, chưa gặp một người nào, cho nên khi xuống vùng đồng bằng lần đầu thì cái gì cũng không quen. Mẫu thân và di mẫu đừng lấy làm lạ...

Đường phu nhân nghe thấy vậy thì thương hại nói :

- Con gái người ta sống ở vùng rừng núi, nay một mình đến đây, các con phải chăm sóc tử tế, không được lừa gạt người ta...

Đường Chấn Kiệt lớn tiếng cười ha hả, đáp :

- Mẫu thân cứ yên tâm, ca ca của hài nhi rất quan tâm đến vị cô nương ấy, còn ai mà dám lừa gạt...

Đường Chấn Anh hơi đỏ mặt, nói :

- Đệ đệ, ở trước mặt mẫu thân không được nói lung tung, phải có quy củ!

Hư Vân thấy thời gian không còn sớm, bèn thúc :

- Chỗ này không phải chỗ nói chuyện lâu, hãy mau mời nhị vị phu nhân trở về Phật Âm tự, rồi hãy chuyện trò.

Đang lúc trò chuyện, Bạch Thu Hồng đã từ phía ngoài tiến vào, tiếp lời :

- Tất cả hạ nhân, bộc nữ trong trang đã được tặng kim ngân theo công việc, toàn bộ đã đi hết. Xin di mẫu và mẫu thân mau rời khỏi nơi đây, hài nhi muốn châm lửa đốt trang trại.

Đường phu nhân, Bạch phu nhân nghe thấy nói như vậy thì nhìn nhau, cũng không rõ vì sao mà lệ tuôn như suối, không nói năng gì, chỉ lần lượt xoa đầu Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Đường Chấn

Kiệt, Bạch Thu Lăng, Bạch Thu Hồng, và Hoa Tường Tường rồi mới trù trừ nói :

- Các con cùng với ba vị đại sư cứ ra ngoài chờ một lát, để bọn ta còn thu dọn vài thứ, sau đó cùng đi.

Đường Chấn Kiệt cảm thấy hơi kỳ quái, do đó ôm lấy Đường phu nhân, hỏi :

- Mẫu thân, tại sao người lại khóc?

Đường phu nhân vội lau nước mắt, miễn cưỡng cười, đáp :

- Ta vui quá cho nên cực hỷ mà khóc!

Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi lên tiếng muốn cùng giúp nhị vị phu nhân thu xếp, nhưng nói thế nào đi nữa thì nhị vị phu nhân vẫn không chịu, nhất định muốn mọi người ra đợi ở phía ngoài. Mấy người chẳng còn cách nào khác, chỉ đành tuân lệnh, đến trước phòng khách đợi.

Ai ngờ rằng đợi mãi cũng không thấy nhị vị phu nhân ra. Lăng Ba Nhất Yến bẩm sinh tính tình nóng nảy, không yên tâm nên đứng lên, nói :

- Các người đợi ở đây, để ta vào xem thế nào!

- Lăng thư, chúng ta cùng vào!

Đường Tử Vi liền bước theo sau. Vừa vào trong, nhìn thấy quang cảnh trước mắt, nhị nữ sợ đến hồn phi phách tán, thảm thiết gọi liên hồi :

- Nương! Nương!

- Mẫu thân! Sao lại thắt cổ tự vẫn...

Nhị nữ khóc gào liên hồi, cho đến khi cởi được dây, hạ nhị vị phu nhân xuống thì thi thể họ đã lạnh toát, tắt thở từ lâu.

Huynh đệ Đường Chấn Anh nghe thấy tiếng khóc, vội vàng chạy vào, vừa thấy thi thể nhị vị phu nhân thì giậm chân, đấm ngực, khóc lớn. Tiếng khóc vang vọng bốn phương thật là bi thương vô cùng.

Ba vị hòa thượng phải tốn nhiều công sức mới khuyên ngăn được mấy người. Hư Vân nói :

- Người chết không thể sống lại được, phải nén đau thương, mối thù lớn còn chưa báo nên càng phải giữ gìn. Nay hãy đưa nhị vị phu nhân về Phật Âm tự để linh hồn họ được siêu độ, sớm cầu giải thoát.

Huynh đệ Đường Chấn Anh làm theo lời dặn. Lăng Ba Nhất Yến thuận tay lấy một mảnh vải sô trắng, xé ra thành mấy cái khăn rồi buộc lên đầu mỗi người, coi như là thảo thảo phục hiếu. Đường Tử Vi thấy trên bàn có một lá chúc thư, vội mở ra xem, đại ý là:

"... Hai thư muội ta đã cải giá, có nỗi nhục cho hai họ Bạch, Đường. Lẽ ra đã phải tuẫn tiết, hiềm nỗi Hồng nhi còn bé bỏng, Kiệt nhi chưa sinh, vì hai họ cần truyền tông tiếp đại, lưu lại một dòng hương hỏa, nên đành nuốt hận, nhưng mấy mươi năm qua, mối thù của phụ thân các con, chúng ta không dám quên một phút nào... đã mấy lần bày mưu tính kế định giết Lã Chí Viễn nhưng không thành... mỗi lần nghĩ tới mối thù sát phu, hận mình đã bị thất tiết, đau lòng không muốn sống... nhờ trời phù hộ và ân đức của tổ tiên, Hồng nhi, Kiệt nhi đã trưởng thành... các hài nhi bị thất lạc từ thuở ấu niên mà sống chết chưa rõ là Anh nhi và Vi nhi nay đã đoàn tụ. Mối thù phụ thân các con đã có ngày báo thù, thư muội chúng ta đã không phải lo lắng gì nữa, thư muội chúng ta bước theo phụ thân của các con ở dưới cửu tuyền, chuộc lại lỗi lầm trước đây... Những mong huynh đệ thư muội các con thành hôn xong phải ân ái đến già...".

Mấy người vừa khóc vừa đọc cho đến hết chúc thư, nước mắt chan hòa. Mấy người đem thi thể nhị lão vội rời trang trại, ném ngọn đuốc vào trang, trong nháy mắt, khói phủ dày đặc, lửa bốc ngùn ngụt, Tùng Trúc trang cháy lớn.

Cả đoàn người về đến Phật Âm tự, trước tiên an táng nhị vị phu nhân, cầu thần linh phù hộ. Đường Chấn Anh không thể chịu đựng được nữa, muốn tức tốc đến Phi Phi cổ động tìm Lã Chí Viễn để băm vằm hắn ra nghìn vạn mảnh, như thế cũng chưa hả giận.

Lăng Ba Nhất Yến căm hận tột độ khiến cho đường gân xanh trên trán lại nổi lên.

Bạch Thu Hồng nói :

- Phi Phi cổ động nay đã phong tỏa, vậy nên làm thế nào?

Đường Tử Vi đột nhiên nghĩ ra một kế, nói :

- Kiệt đệ đệ chẳng đã nói là còn một cửa động nữa ở dưới núi, trong Tiểu Long khê đó sao?

Đường Chấn Kiệt nói :

- Chúng ta lúc nào mới có thể đến đó?

Lăng Ba Nhất Yến nói :

- Ta không thể đợi được nữa, đi ngay bây giờ.

Lời vừa dứt, người đã bay ra sân.

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi muốn ngăn lại nhưng đã không kịp. Mấy oa nhi tuổi còn nhỏ, nhanh như sao sa, đã xông ra khỏi Phật Âm tự, chạy xuống núi. Ba vị hòa thượng hoảng quá, chỉ kịp đuổi theo.

* * * * *

Hoàng Sơn cao chọc trời, dưới chân núi nhiều khe nước ngang dọc. Hai bên chân núi một dòng nước trong róc rách chảy từ trong núi ra. Tiểu Long khê đúng là một danh lam.

Tiểu Long khê nước trong vắt, nhưng lại sâu thăm thẳm, nước màu bích lục, quanh năm như vậy. Điều làm cho người ta ngạc nhiên là con suối ấy không phải là nhánh sông, cũng không phải là nước tích tụ lại trong núi, nguồn nước này từ đâu lại, vẫn là điều bí ẩn từ thiên cổ, chưa giải thích được. Cho nên các cư dân gần đó xem là kỳ tích, gọi đây là huyệt rồng (long huyệt). Bên bờ suối có miếu Long Vương, vì thế con suối này được mệnh danh là Tiểu Long khê.

Lăng Ba Nhất Yến dẫn Đường Chấn Anh đến bên bờ Tiểu Long khê thì đã vào buổi chiều. Mây ngũ sắc lẫn trong sóng nước của con suối tạo nên một bức tranh tuyệt mỹ.

Mấy người đứng trước cảnh đẹp mê hồn, có cảm giác siêu thoát đành phải dừng lại một chút cho lòng thanh thản.

Tiết trời cuối thu, hoa lau nở đầy bên suối, tựa như bạch lộ hoành giang, sương đọng tuyết bay, xem rất đẹp.

Đường Tử Vi đang đau đớn vì tang mẫu, nên chỉ “a” một tiếng, nói :

- Tịch dương thật đẹp, song đã sắp hoàng hôn...

Đường Chấn Kiệt tiếp lời :

- Thư thư ngâm thơ để đệ làm một cái sáo bằng thân cây vi lô, thổi đệm cho thư thư...

Rồi quay mình đến hàng cây lau bên cạnh.

Đường Chấn Kiệt vừa kéo một cây lau, thì bỗng thấy từ trong bụi lộ ra một người.

- Sư huynh, sư huynh!

Đường Chấn Kiệt vừa nhìn thấy chính là gã râu vàng, thân mình ướt sũng, có mấy chỗ chảy máu, tình trạng nguy khốn, liền thò tay kéo người đó lên bờ. Nhưng người này quá mệt mỏi nên vừa lên bờ thì đã ngã xuống đất, thở hồng hộc.

Đường Chấn Kiệt muốn người này nói đôi điều, nên hỏi :

- Sư huynh động thủ với ai?

- ...

- Với Tam đại môn chủ?

- ...

- Người của bọn họ có đông không?

- ...

- Cửa động đã tìm thấy chưa?

Gã râu vàng lắc đầu, cố gắng thều thào nói :

- Khi ta động thủ với bọn họ thì chưa tìm thấy, trước đó bọn họ đều ở dưới nước, nay thì không rõ nữa.

Đường Chấn Kiệt còn muốn hỏi nữa, nhưng nghe thấy tiếng hô hoán, hỏi :

- Đệ đệ đang nói chuyện với ai?

Đường Tử Vi chạy đến, thấy gã râu vàng thì bực tức vô cùng. Nàng lập tức rút cây Thất Khổng thần địch ra thổi, tiếng địch nghe thật thảm khốc, khiến gã râu vàng chết liền tức thì.

Những người còn lại chạy đến, nghe Đường Chấn Kiệt thuật lại một lượt những câu hỏi vừa rồi, Bạch Thu Hồng lập tức tiếp lời :

- Vậy là đích thực Tam môn có mang động đồ. Chúng ta không được chậm trễ, phải xuống dưới nước ngay để truy tìm, nếu chậm chỉ e bọn họ sẽ vào động mất.

Đường Chấn Kiệt nhìn mọi người, nói :

- Công phu ở dưới nước, các vị ca ca thư thư phải chăng đều biết?

Đường Tử Vi đáp :

- Ta theo sư phụ tại Tiên Hà lĩnh Ngộ Thiền am, đã học qua, chỉ chưa điêu luyện thôi.

Những người còn lại, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường, và Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi vì đều sống trên núi nên đối với sông nước không rành. Lăng Ba Nhất Yến cũng chưa học nghề sông nước. Cả bọn chín người, nhưng thạo thủy tính chỉ có ba người là Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt, và Đường Tử Vi mà thôi.

Lăng Ba Nhất Yến rất nhiệt tình, nhưng không thạo thủy tính nên điềm nhiên nói :

- Các người phải xuống nước, ta tuy không có cách nào đi theo, nhưng có thể tiếp ứng ở trên mặt nước. Nếu có chuyện gì, chỉ cần nhô lên mặt nước gọi một tiếng, ta sẽ đến ngay.

Hoa Tường Tường cũng không tỏ ra yếu kém, nói :

- Ta tuy chẳng thạo thủy tính, nhưng chưa chắc rằng dòng nước kia có thể ngăn cản được ta. Không tin thì thử xem sao!

Nói rồi co người vút đi, lướt trên mặt nước rất đẹp mắt. Lăng Ba Nhất Yến lạnh lùng, nói :

- Cái đó có sá chi!

Nói xong, nàng liền gập người, vặn mình một cái đã kịp đuổi theo và đứng trên mặt nước, cưỡi trên ngọn sóng, nói :

- Ậy, có bản lĩnh thì chúng ta đi trước một chuyến.

Hoa Tường Tường bĩu môi một cái, nói :

- Đi thì đi!

Lời chưa dứt, nhị nữ một đen một trắng đã nhẹ như lông ngỗng, nhanh như sao bay, phi thân chạy dọc theo Tiểu Long khê.

Đường Chấn Anh thấy vậy, vội gọi to :

- Lăng thư thư, Tường thư thư, các người làm gì vậy... mau mau quay lại...

Nhưng nhị nữ đang cùng ra sức thử tài lẫn nhau, cả hai cũng không chịu nghe, chốc lát đã biến mất tăm.

Đường Chấn Anh không yên tâm, nói :

- Không chừng họ sẽ gặp chuyện, ta phải đi xem thế nào!

Đoạn, chàng vội vàng đuổi theo.

Ba vị hòa thượng lo sư đệ gặp chuyện rủi ro bèn nhìn ba người trẻ tuổi còn lại, niệm Phật hiệu, rồi nói :

- Các người mau xuống nước, chúng ta gặp nhau ở phía trước...

Ào ào ào… bóng người loang loáng rồi mất hút.

Trong nháy mắt, có chín người thì đã đi mất sáu, Bạch Thu Hồng thăm dò ý kiến của Đường Tử Vi :

- Vi muội, muội không cần xuống nữa, muội cứ đi theo Anh ca ca đi.

Đường Tử Vi liếc Bạch Thu Hồng một cái, hỏi :

- Tại sao?

- Vì chúng ta vội quá nên quên đem thủy y theo, ta và Kiệt đệ đệ thì chẳng cần gì, hiềm nỗi muội muội y trang bằng tơ lụa vậy sao tiện?

Đường Tử Vi đảo mắt nhìn, thấy gã râu vàng có mặc thủy y nên cười hỏi :

- Muội mặc của người này có được không?

Bạch Thu Hồng đành cởi thủy y của gã râu vàng, đem rửa sạch sẽ rồi mới đưa cho Đường Tử Vi. Sau đó cùng với Đường Chấn Kiệt cởi áo, vội vàng buộc lại, song song nhảy xuống nước.

Hai người từ nhỏ đã lớn lên tại hải ngoại nên rất thành thạo sông nước, sau khi xuống nước thì dùng kiểu “Trầm Thủy pháp” lặn nhanh xuống đáy. Dù giỏi sông nước đến đâu nhưng quy luật xuống nước là phải xem nước nông sâu thế nào rồi mới tung hoành theo ý mình được. Hai chàng mò mẫm một lúc mới biết nước sâu khoảng mười trượng, nước lạnh như băng, dưới đáy lại càng lạnh. Bàn tay trái chạm đất, đẩy mạnh một cái, cả hai ưỡn bụng xoay, thân mình nhanh chóng đã lên tới mặt nước.

Xoẹt một tiếng, đúng lúc Đường Tử Vi dùng “Tiềm Thủy pháp” bơi qua dưới chân hai người.

Cả hai lại lập tức lặn xuống đuổi theo, lúc này mới biết tài sông nước của Đường Tử Vi là tầm thường. Bạch Thu Hồng trong lòng hơi lo, ngầm đoán nếu phải giao thủ thì e có điều bất lợi. Tuy nghĩ vậy, nhưng chàng không dám nói. Đường Chấn Kiệt lại khác, với thư đệ thân thiết thì không phải khách khí gì cả. Chàng lập tức đuổi kịp, lấy bàn tay đẩy một cái, tóe ra một loạt hoa nước. Đường Tử Vi giật mình, Đường Chấn Kiệt thò tay nắm được vai phải của Tử Vi kéo lên khỏi mặt nước.

Đường Tử Vi nhận ra là đệ đệ, mới thở phào, nói :

- Tiểu quỷ sứ, dọa ta giật mình!

Đường Chấn Kiệt chẳng khách khí gì, đáp :

- Bây giờ dọa một tý là việc nhỏ, vạn nhất nếu có động thủ mà có gì sơ suất thì thành chuyện lớn rồi.

Đường Tử Vi bực mình nói :

- Đệ nói tài sông nước của ta không được?

- Đích xác là chẳng mấy cao minh!

Bạch Thu Hồng cũng nhô lên khỏi mặt nước, nói :

- Ta xem Vi muội bây giờ nên lên bờ thôi!

- Muội không lên bờ, muội muốn ở dưới này.

Đường Chấn Kiệt nói :

- Đây không phải là lúc chơi đùa, gặp người thì nguy hiểm lắm.

- Không sợ!

Bạch Thu Hồng nói :

- Muội không sợ, nhưng huynh lại sợ!

Tử Vi nhìn Bạch Thu Hồng hỏi :

- Huynh sợ cái gì?

Bạch Thu Hồng do nói hấp tấp, khi bị Tử Vi hỏi thì không trả lời ngay được. Đường Chấn Kiệt cười đáp :

- Hãy để đệ trả lời thay Hồng ca... phu thê yêu nhau thì đương nhiên phải lo lắng cho nhau!

- Ây! Tiểu quỷ, xem ta không xé xác mi ra đây mới là chuyện lạ.

Đường Tử Vi định xuất thủ thì đã bị Đường Chấn Kiệt ôm chặt, đẩy mạnh vào lòng Bạch Thu Hồng rồi nói :

- Hai người đi sau, đệ phải đi trước một bước.

Nói xong thì lặn xuống nước, chẳng thấy đâu nữa.

Đường Tử Vi muốn tránh né, nhưng Bạch Thu Hồng giữ chặt, nói :

- Vi muội lên bờ đi thôi, huynh thật lòng lo lắng cho muội.

- Không, muội không đi!

Nàng hơi giãy giụa trong tay Bạch Thu Hồng.

Mặt trời đã lặn, màn đêm buông xuống, hơn nữa lại không có người thứ ba, Bạch Thu Hồng liền mạnh dạn ôm chặt người ngọc, quyết không buông.

- Huynh bỏ muội ra, huynh...

- Huynh có thể buông tay, nhưng muội phải để huynh dẫn muội đi!

- Dẫn như thế nào?

- Muội nắm lấy vai huynh là được!

- Tại sao phải như thế?

- Vì như thế huynh mới yên tâm!

Đường Tử Vi thấy người bạn đời quan tâm và yêu mình như vậy cũng phải động lòng, và nảy lên tình ý ngọt ngào. Đành theo ý chàng mà làm, nàng mỉm cười rất tươi, tình cảm của thiếu nữ lộ ra rõ rệt. Tiếp đó là bàn tay ngọc thon thả đặt lên vai Bạch Thu Hồng, vì vậy nửa người đã ép sát vào người chàng.

- Giữ chặt vào!

Bạch Thu Hồng đạp hai chân, bọt nước tóe lên, bơi nhanh về phía trước.

Lại nói về Đường Chấn Kiệt một mình, phút chốc đã bơi xa trăm trượng, quả nhiên thủy tánh của chàng đích thật cao cường. Bỗng một bóng đen hiện ra trước mặt.

Đường Chấn Kiệt co tay sử một thức “Lăng Lý Xuyên Giao”, lúc đó bóng đen đỡ lấy. Chính là một người, nhưng lại là người chết.

Bọt nước cuồn cuộn trôi, lại một bóng đen nữa, ngó nhìn lại là một tử thi.

Đường Chấn Kiệt thấy liên tục bốn thi thể trôi qua, cho nên cảm thấy sợ vô cùng.

Chàng bơi tiếp không xa, lại thấy một thi thể, và càng lúc càng nhiều, theo sóng cuồn cuộn trên mặt nước là máu, phủ đầy mặt mũi làm người ta ngửi thấy muốn nôn.

Đường Chấn Kiệt ngụp sâu xuống nước, đổi thành kiểu lặn mà tiến lên, tự nhủ thầm: “Xem ra trong Tiểu Long khê, ngoài các nhân vật của tam đại môn, nhất định còn có người khác, nếu không

thì làm gì có nhiều thi thể như vậy? Phải rồi, không chừng là do Lăng thư thư, Tường thư thư giết cũng nên...”.

Đang lúc Đường Chấn Kiệt suy ngẫm, một bóng đen lướt qua sát người. Nhanh đến nỗi chẳng phân biệt được là vật gì.

Đường Chấn Kiệt to gan, ỷ mình tài nghệ cao, liền gập bụng, phóng lên truy đuổi theo bóng đen đó.

Bóng đen đó phóng thẳng xuống đáy nước, Đường Chấn Kiệt nhanh chóng lặn xuống đuổi theo.

Bọt nước tóe lên, bóng đen đó đột nhiên lại từ dưới vọt lên, cố tình nghênh ứng Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt tay cầm Hạc chưởng chuẩn bị xuất chiêu. Bóng đen đó thần mật dị thường, xòa một cái lại lướt qua sát bụng Đường Chấn Kiệt. Lần này đã xem rõ, bóng đen đó đúng là người và dùng kiểu bơi ngửa.

Bóng đen đó lướt qua dưới người Đường Chấn Kiệt, dùng kiểu “Giao Long Xuất Thủy”, vút bay lên mặt nước.

Đường Chấn Kiệt do thế lặn xuống quá nhanh, không thể hồi thân ngay, đang định gập bụng vọt lên tìm bóng đen thì đã không thấy đâu nữa. Đường Chấn Kiệt nhô khỏi mặt nước, quan sát thấy núi vòng ba mặt, vừa cao vừa dốc, vách núi nhẵn như gọt, lạnh lẽo tối tăm, như là một cái vịnh chết nho nhỏ.

Đường Chấn Kiệt hai mắt sáng lên như mắt thần, dán mắt trên mặt nước xem xét một lượt, chỉ thấy sóng nhấp nhô chẳng thấy nửa bóng người. Đường Chấn Kiệt hơi chút trầm tư, quay mình định bơi đi, chợt nghe thấy một tiếng động nhẹ tựa như gió thoảng thì ngạc nhiên, tiếp đó là tiếng hát vọng lại theo gió, lời rằng:

Gió thu se sắt buồn thay

Tuổi hoa lại ở chốn này sầu đông

Người cùng sóng nước thong dong

Trút bao tạp niệm nhập lòng giang lưu.

Thật là tuyệt diệu, âm tựa như xuân giang lưu thủy, thanh như giọng chim hoàng oanh líu lo làm cho người nghe mê muội.

Thật may mắn cho Đường Chấn Kiệt vì tuổi còn ít, tính tình chưa bộc lộ hết, tâm địa trong trắng

như tờ giấy, không ham nhan sắc, nên lòng không hề chấn động. Gió đêm thổi qua rì rào, nghe thấy tiếng nói :

- A! Thật không ngờ vẫn còn người như vậy!

Đường Chấn Kiệt hỏi to :

- Các hạ là ai?

- Người là người, tại sao còn hỏi là ai?

Đường Chấn Kiệt lại hỏi :

- Ngươi nấp ở chỗ nào?

- Rõ ràng ta ở đây, sao phải nấp?

- Sao ta lại không thấy?

- Cái đó hãy tự trách mình không nhìn kỹ.

Đường Chấn Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng, rồi đứng trên mặt nước quan sát tứ phương, đột nhiên góc Đông bắc có tiếng nói vang lên, nước cỏ lẫn lộn, một cột sóng cuộn lên cao hơn ba thước. Đường Chấn Kiệt dùng thân pháp “Lãng Lý Xuyên Giao”, nháy mắt đã vút đến phía trước, mở mắt nhìn. Chỉ thấy trên mặt nước, cách xa khoảng hai trượng, có một người đang nổi... một nữ nhân... lại là một thiếu nữ. Bộ ngực mỹ miều của nàng nhô lên lung linh trên mặt nước. Một cặp ngọc phong căng đầy và phần bụng dưới tròn trĩnh lúc ẩn lúc hiện thật là tuyệt diệu, rõ ràng nàng không mặc quần áo. Thiếu nữ lấy tay khao nước, nói :

- Xem cái gì vậy? Mau lại đây!

Đường Chấn Kiệt giật mình vội lấy tay che mắt không dám nhìn nữa. Đồng thời miệng ấp úng :

- Ta... ta... ta chẳng xem...

Nghe thấy tiếng cười lanh lảnh của thiếu nữ :

- Xem một chút cũng chẳng sao, sợ cái gì? Ta đâu phải là hổ ăn thịt người?

Đường Chấn Kiệt hé mắt nói :

- Ta không phải là sợ, chỉ vì nàng là nữ nhân.

- Nữ nhân thì sao?

- Nàng... nàng... không mặc quần áo!

- À, cái người này thật không có mắt, ta rõ ràng đang mặc thủy y, mà chàng lại nói ta không mặc quần áo...

Ngừng một chút rồi tiếp :

- Chẳng qua cái thủy y của ta may bằng tơ, nhìn xuyên suốt mà thôi.

Đường Chấn Kiệt nói :

- Nhìn xuyên suốt thì có khác gì không mặc quần áo?

- Hà, cái chàng chết tiệt này...

Thiếu nữ co bụng, thả người xuống. Toàn bộ thân mình đã ngập trong nước, chỉ chừa trên mặt nước một cái đầu mỹ nhân, rồi nói :

- Được rồi, bây giờ có thể mở mắt được rồi!

Đường Chấn Kiệt trước tiên nhìn qua khe ngón tay, sau đó mới bỏ tay che mắt, nhỏ nhẹ lắp bắp :

- Nàng một mình ở đây làm gì?

Thiếu nữ ngước về Đường Chấn Kiệt, vẫy tay nói :

- Lại đây đi, cách xa như vậy nói chuyện sao được?

Đường Chấn Kiệt vội tiến lên hơn một trượng. Thiếu nữ vẫn lắc đầu nói :

- Đến đây! Gần thêm một chút!

- Không! Nàng là nữ nhân, ta là nam tử, nam với nữ không được quá gần.

Thiếu nữ ngẩng đầu lên tạo thành một làn sóng lăn tăn, nói :

- Tại sao không được quá gần?

- Cái đó...

Đường Chấn Kiệt không ngờ nàng lại hỏi như vậy nên vội trả lời :

- Nữ nhân dơ lắm!

Nữ nhân nghe vậy, không nhịn được cười, nói :

- Người ta đều nói nam tử ở dơ, chàng nói ngược lại là nữ tử dơ, chàng xem ta dơ ở chỗ nào...

Bọt nước tóe lên, nữ nhân đã nhào đến trước mặt Đường Chấn Kiệt, suýt nữa ngã vào lòng chàng.

- A!

- A!

Một đôi thiếu niên nam nữ ngẫu nhiên tương phùng nhìn nhau rồi thốt lên kinh ngạc.

“Kỳ lạ! Trên đời này lại có một nữ tử xinh đẹp đến vậy sao? So với Vi thư thư, Lăng thư thư, Tường thư thư còn đẹp hơn ba lần...”.

Đường Chấn Kiệt nghĩ thầm nàng là tiên nữ, trong lòng tán dương không ngừng.

“Oa nhi này không những thành thật mà còn khôi ngô tuấn tú, cả đời ta nay mới gặp, chắc là đệ nhất mỹ nam tử...”.

Trong lòng thiếu nữ cũng cảm thấy bàng hoàng như vậy.

- Nàng là người phải không?

Đường Chấn Kiệt hỏi một cách mê muội. Thiếu nữ cười rất tươi, nói :

- Ta không là người thì là gì?

- Nàng thật giống như tiên nữ, hằng nga, Lăng Ba tiên tử, Thủy Tinh công chúa...

- Hì hì...

Thiếu nữ liếc nhìn chàng, nói :

- Hãy còn hình như cái gì... chàng thật là người kỳ lạ, vẫn chưa hết tính khí trẻ con... chúng ta nắm tay nhau một cái nào.

Đường Chấn Kiệt không tự chủ được, giơ tay cho nàng nắm, cảm thấy những ngón tay của nàng mềm mại, nhẵn như ngọc, thon thả. Thiếu nữ và Đường Chấn Kiệt vừa chạm nhau đã cảm thấy như điện giật, lập tức bắp thịt bị co rút, chân tay lẩy bẩy. Tâm lý và sinh lý có những thay đổi chưa từng có, đó chính là tác dụng âm dương hút nhau, ma sát sinh điện.

Thiếu nữ lộ rõ bị khích động lạ thường, tim đập mạnh, thì thào nói như mơ :

- Chậm rồi! Chậm rồi! Nếu gặp nhau ba tháng trước, ta nhất định thuộc về chàng, nhưng nay tất cả đã muộn rồi... đó là trời muốn bắt phạt ta... tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh, ôi!

Đường Chấn Kiệt không hiểu nàng nói gì, liền hỏi :

- Nàng làm sao thế?

Thiếu nữ lập tức tỉnh lại, mỉm cười :

- Ta nói, chàng là người thứ nhất từ trước đến nay được ta để cho sống!

Đường Chấn Kiệt nghe vậy thì giật mình, vội co tay lại, lùi xa ba thước, nói :

- Nàng quen sát nhân?

- Lẽ nào chàng vẫn chưa trông thấy những thi thể trôi trên mặt nước?

- Những người đó đều do nàng giết sao?

- Chẳng sai chút nào, chàng cảm thấy kỳ quái ư?

Đường Chấn Kiệt đến lúc này mới hiểu rõ, hơi có vẻ sợ hãi.

Nữ nhân nhìn chàng, cười hồn nhiên nói :

- Đừng sợ! Ta chỉ giết người xấu chứ không giết người tốt, người như chàng đây, ta quyết không sát hại.

Ngừng một chút, nữ nhân lại tiếp :

- Nhưng ta muốn nhắc chàng một câu, lúc này trong Tiểu Long khê sát cơ khắp nơi, không nên đùa giỡn. Chàng hãy mau rời nơi đây, nếu không sẽ nguy đến sinh mệnh!

Đường Chấn Kiệt cười ha hả, nói một cách hào hùng :

- Kẻ đến không sợ, đã sợ thì không đến. Ta nói cho nàng biết, nếu Tiểu Long khê gió lặng sóng yên thì ta đã không lại.

Nữ nhân lập tức tiếp lời :

- Như thế chàng nhất định muốn lấy bảo vật, vì Phi Phi cổ động mà đến?

Đường Chấn Kiệt đáp :

- Nàng chỉ nói đúng một nửa. Ta đích thực muốn tìm cửa động mà đến, nhưng mục đích ta vào động không phải vì bảo vật.

Lời vừa nói ra làm cho nữ nhân cảm thấy ngạc nhiên, cặp lông mày thánh tú của nàng nhíu lại, nói :

- Phàm là người trong võ lâm đều muốn vào Phi Phi cổ động để lấy bảo vật quý hiếm trên đời, vì cái đó mà họ suốt đời theo đuổi, nay duy nhất có mình chàng là không muốn, vậy chàng vào động là vì cái gì?

Đường Chấn Kiệt không giấu giếm, đáp lời :

- Ta vào động có hai mục đích. Một là tìm Lã Chí Viễn báo thù cho phụ mẫu của ta, hai là để lấy Mặc Ngư đao để cứu nhị vị tiền bối võ lâm.

Nữ nhân nói :

- Thì ra là vậy. Hai việc này của chàng, chẳng cần phải vào động cũng giải quyết được.

- Ta không hiểu, xin cô nương nói rõ thêm một chút!

- Cừu nhân của chàng đã vào động, coi như đã chết, hắn vĩnh viễn suốt đời sẽ không có ngày xuất động. Do đó, chàng chẳng cần vào động giết hắn, còn việc chàng muốn có Mặc Ngư đao, cái đó không khó, đợi đến giờ tý ngày kia, chàng lại đến Tiêu Long Khê, đảm bảo chàng chỉ vung tay là có...

Đường Chấn Kiệt nghe những lời nữ nhân nói thấy rất lạ lùng, hỏi tiếp :

- Xin hỏi cô nương, cô nương là...

- Cái đó chàng nên hỏi ta, chỉ mong chàng nghe rõ những lời của ta. Bây giờ hãy mau rời đi, nhất thiết không được vào Phi Phi cổ động.

Nữ nhân ngừng một chút, đột nhiên cười rất đẹp, âm thanh nhẹ nhàng, lời nói dịu dàng :

- Cổ nhân có câu thơ “Hảo điểu chi đầu diệc bằng hữu, tương phùng hà tất tằng tương thức”. Hôm nay ngẫu nhiên tương ngộ trong nước, coi như kiếp trước có duyên, nay ta có lời thỉnh cầu, chàng có đáp ứng được không?

- Cô nương cứ nói cho ta nghe thử, nếu làm được sẽ tự nhiên đáp ứng.

Nữ nhân rất xấu hổ, ngừng một lát mới nói :

- Chàng gọi ta một tiếng thư thư được không?

Nàng nói rất nhanh, lộ ra vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Đường Chấn Kiệt cảm thấy thật lạ lùng, chàng chưa biết trả lời thế nào mới phải.

Nữ nhân lại thúc giục :

- Rốt cuộc chàng có đáp ứng hay không?

- Ta... ta... cô nương, tại sao muốn ta gọi cô nương là thư thư?

- Vì ta không có phụ mẫu, lại không có huynh đệ thư muội, cô đơn chỉ có một mình.

Chàng mà gọi ta một tiếng thư thư, ta sẽ cảm kích chàng suốt đời.

Đường Chấn Kiệt nghe nàng nói thật đáng thương, động lòng trắc ẩn, chàng đáp :

- Như thế thì ta gọi cô nương một tiếng thư thư cũng chẳng hệ trọng gì... cô nương tên là gì?

- Chàng không cần biết ta tên là gì, chàng gọi ta là thư thư được rồi!

- Thư thư!

- À! Đa tạ chàng, xin chàng gọi lại một tiếng thân thư thư.

- Thân thư thư!

- A! Đệ đệ thân của ta!

Thiếu nữ không ngăn được tình cảm, dang rộng hai tay ôm lấy Đường Chấn Kiệt.

Nhưng chỉ trong tích tắc, Đường Chấn Kiệt định gỡ tay nàng ra thì thiếu nữ đã chuồi mình lặn xuống nước mất tăm. Gió đêm thổi rì rào, làn nước lăn tăn, trước cảnh ấy, Đường Chấn Kiệt tựa như đang mơ giấc mộng xuân, như kẻ mất hồn.

Đường Chấn Kiệt bơi ra khỏi chỗ núi cong, đạp liền mấy cái tựa như cá bơi về phía trước.

Được một quãng, chẳng trông thấy Chấn Anh và mọi người đâu. Đường Chấn Kiệt cảm thấy khác lạ, lo lắng cho mọi người.

Một khúc Tiểu Long khê vừa dài vừa sâu, nếu không có đấu xích thì đi tìm cửa động của Phi Phi cổ động thật như tìm kim dưới biển.

Đường Chấn Kiệt theo sóng trôi đi, đang lúc chần chừ thì nghe tiếng gọi vọng lại :

- Kiệt đệ đệ... Kiệt đệ đệ...

- Anh ca ca... Anh... ơ...

- Cứu mạng... ơ...

Đường Chấn Kiệt vừa nghe đã biết ngay là tiếng của Vi thư thư, Hồng ca ca. Chàng giật mình, không thấy tiếng kêu nữa, rõ ràng là họ bị người bắt giữ, có chuyện gì xảy ra rồi. Đường Chấn Kiệt vội phân biệt phương vị, tiếng hô cứu vang lên từ trên dốc núi. Chàng không dám chậm trễ, dùng kiểu "Giao Long Xuất Thủy", co người nhảy lên bờ, triển khai bộ pháp "Thê Vân Tung" nhẹ như lông ngỗng, nhanh như vượn hầu, nháy mắt đã cao tới vài chục trượng. Lúc này ánh trăng sao chiếu xuống, ngọn núi nhấp nhô, gỗ cây tán lạc, cảnh vật mông lung.

Đường Chấn Kiệt định thần, quan sát tứ phía nhưng chẳng thấy nửa bóng người, lòng dạ lo lắng, lại bay lên phía trên. Vừa đến một nơi ngoài rừng thì nghe thấy tiếng quát :

- Đứng lại!

Vèo... một bóng đen từ cửa rừng nhảy ra, phóng luôn ba chưởng, nhanh như tia chớp, nhằm Đường Chấn Kiệt công tới ba nơi thượng, trung, hạ.

Đột nhiên bị công kích, Đường Chấn Kiệt trở tay không kịp, vội rùn người xuống thấp.

- Tiểu tử chạy đâu?

Đường Chấn Kiệt chân vừa chạm đất, cảm thấy có một luồng chưởng phong rất lợi hại thổi đến. Chàng giật mình lùi ra xa năm bước.

- Tiếp chiêu!

Tiếng đến người đến, kẻ kia sử chiêu "Hoàng Long Thám Trảo" nhắm đánh tới gáy và đỉnh đầu chàng.

- Khai!

Đường Chấn Kiệt dồn lực vào hai tay, quát một tiếng, một chiêu "Bạt Vân Kiến Nhật", chuyển sang thế công, hữu thủ vung lên với chiêu "Tiếu Chỉ Thiên Nam" đánh tới Ấn Đường của đối phương.

Người đến không né tránh, giơ nhanh tay xuất chiêu "Kim Sách Phụ Long". Lúc này Đường Chấn Kiệt mới trông thấy rõ người kia là một tráng sĩ hoa y, chàng né mình sang phải, chỉ tay nói :

- Ta và các hạ không quen biết nhau, cớ gì các hạ lại giở trò ám muội?

Hoa y nhân cười ha hả, nói :

- Đại gia thích gì làm nấy, chẳng cần đạo lý. Oa nhi, hãy nghe lời, đưa tay chịu trói đi thôi.

- Ngươi là đạo tặc?

- Nói là đạo tặc cũng được... Nhưng ta lại không cướp vàng bạc, tài sản quý giá, mà chuyên cướp người, như mỹ nữ, tuấn nam...

Đường Chấn Kiệt nghe vậy rất bực tức, hừ một tiếng, rồi vung vai chỉ tay quát lớn :

- Xem đây!

Chỉ thấy một luồng sáng tím thoát ra từ tay xông thẳng đến Hoa y nhân. Đó chính là một tuyệt chiêu Tử dương hung khí chưởng của phái Nga Mi. Hoa y nhân không ngờ tới, vẫn đứng đó nhìn, chưa kịp tiếp chiêu, định rút về sau, chợt nghe có tiếng nói ở sau lưng :

- Để ta tiếp hắn chưởng này!

Một tiềm lực hùng mạnh ứng tiếp thế chưởng của Đường Chấn Kiệt. Một tiếng "bùng" lớn vang lên, chớp sáng loe lóe, cuồng phong ào ào, Đường Chấn Kiệt và đối phương cùng lùi một bước, kẻ tám lạng người nửa cân, không phân thắng bại.

Đường Chấn Kiệt ngẩng nhìn, thấy người xuất chưởng ăn mặc giống hệt Hoa y nhân. Chàng vội nói :

- Bọn ngươi hai người cùng xuất thủ, ta cũng chẳng cần để tâm...

- Chỉ một tên oa nhi thì chẳng cần hai ta nhất tề xuất thủ...

Đường Chấn Kiệt không bận tâm, dùng thức "Khai Hổ Đăng Sơn" tiến tới. Tay trái dùng chiêu "Tiên Nhân Chỉ Lộ", tay phải "Kim Ấn Phục Ma", song chiêu cùng tung ra, kích vào vai trái hông phải của hai người rất nhanh.

Hai Hoa y nhân thấy thế của Đường Chấn Kiệt rất mãnh liệt, vội vàng né mình sang hai bên, định trả đòn, nhưng Đường Chấn Kiệt thấy việc tìm người bức thiết hơn, chàng không muốn đánh tiếp, nên nhún chân co người, tách hai người ra định xuyên rừng mà lao đi.

Soạt... một bóng người vút qua, lại một Hoa y nhân từ trong rừng xông ra cản đường, cười ha hả, nhằm Đường Chấn Kiệt phóng tới một chưởng.

Đường Chấn Kiệt tung một chiêu "Khôi Tinh Dịch Tẩu", xuất liền ba chưởng bức Hoa y nhân lùi bảy thước, Đường Chấn Kiệt muốn tốc chiến tốc thắng, do đó nghiến răng sát khí đằng đằng, vung hai

tay định kết liễu đối phương. Đột nhiên chàng thấy sau gáy có luồng gió mạnh ập tới, vội xoay mình, một chưởng vút sát qua, lại là một Hoa y nhân.

- Bắt sống!

Một tiếng hô vang, bốn Hoa y nhân nối nhau vây tròn lấy Đường Chấn Kiệt.

- Tiếp chiêu!

...

Bốn Hoa y nhân vừa hô vừa hét xuất thủ liên tục, chỉ thấy chưởng ảnh vun vút tựa như phong vũ tụ tập, đáng sợ vô cùng.

Đường Chấn Kiệt vừa tránh song chưởng trước mặt, phía sau nay lại né tránh một hiểm chiêu ở bên phải, lại tiếp một chiêu bên trái, làm cho tay chân chàng lóng ngóng, xuất chiêu không kịp, được trên hỏng dưới, được trái hỏng phải, phút chốc đã ở vào thế nguy nan, mồ hôi đầy người, lòng dạ lo lắng. Đúng là một con dê không thành bầy, một cây không thành rừng, một mình khó địch bốn tay hảo hán, huống chi bốn vị Hoa y nhân này chưa nói là nhất tề cùng đánh, mà cứ một chọi một, Đường Chấn Kiệt chắc gì đã thắng. Nay phải một chọi bốn, đúng là trứng chọi đá. Qua mấy hiệp giao đấu, Đường Chấn Kiệt đã rất nguy kịch, không có khả năng hoàn thủ, xem ra sắp bị bắt đến nơi. Bốn vị Hoa y nhân muốn bắt sống Đường Chấn Kiệt, cho nên không dùng tuyệt chiêu sát thủ mà hoàn toàn dùng cách cầm nã thủ để tránh cho Đường Chấn Kiệt khỏi bị sây sát.

Chính vì thế mà Đường Chấn Kiệt vô lực ứng phó, không có cả thời gian để xuất Kim Mai Hạc Chưởng. Lúc này cho dù có kêu trời, trời không đáp, kêu đất, đất không thưa. Bất giác hét một tiếng dài, xuyên mây tách đá, làm đàn chim rừng sợ hãi, lá rơi ào ào!

Tiếng hô vừa dứt thì nghe thấy những tiếng cười khanh khách :

- Bốn người các ngươi dọa con người ta sợ phát khóc, hãy để đó cho bọn ta.

Tiếp đó chỉ thấy cành cây đu đưa lào xào, rồi liền lúc đó có cùng bốn thiếu nữ. Hoa y nhân nói :

- Các cô nương nghỉ đi, bọn ta sẽ bắt tên tiểu oa nhi này.

Phấn y thiếu nữ nói :

- Bọn ta có lời nói trước, gặp phải nữ nhân thì giao lại cho các người bắt, còn gặp phải nam nhân thì sẽ do bọn ta bắt, cho nên không nói nhiều nữa, mau mau tránh ra.

Bốn Hoa y nhân đành miễn cưỡng đứng sang một bên.

Đường Chấn Kiệt thừa cơ rút Kim Mai Hạc Chưởng, thi triển chiêu “Dạ Chiến Bát Phương” khí thế hùng dũng, đoạn thu chiêu, hai mắt tinh nhanh sắc sảo, lặng lẽ quan sát động tĩnh của tứ nữ.

- Tiểu đệ đệ rút binh đao làm gì, ai lại đánh ngươi?

- Tiểu đệ đệ đừng sợ, thư muội bọn ta không làm hại ngươi đâu.

- Mau thu binh khí lại, rồi đi theo bọn ta.

Bốn vị Phấn y thiếu nữ, mỗi ả một lời, giọng đầy vẻ kiêu ngạo, đẹp đẽ mê người, vừa nói vừa bước đi uyển chuyển, tựa như luồng gió xuân, vây lấy Đường Chấn Kiệt.

- Đứng lại, không được tiến lên nữa. Kim Mai Hạc Chưởng của ta không nể ai đâu.

Bốn nữ nhân nghe thấy vậy, thì cười hì hì đáp :

- A, vị tiểu đệ đệ này vẫn còn hung hăng lắm.

Lời chưa dứt, người đã tới, một cơn gió xoáy cuộn tới, Đường Chấn Kiệt lại bị vây chặt.

Đường Chấn Kiệt đứng giữa vòng vây không nhúc nhích, thấy thân pháp của các thiếu nữ nhanh nhẹn cực kỳ, họ chạy chung quanh như đèn kéo quân, hoa cả mắt. Tay áo họ phất phới, tỏa ra hơi thơm ngào ngạt, tiếng cười nói nhẹ nhõm, chẳng cần động thủ đã xiêu lạc cả ý chí chiến đấu.

- Hừ! Đồ dâm phụ vô liêm sỉ, tiếp chiêu!

Đường Chấn Kiệt quát lên một tiếng, rồi tung Kim Mai Hạc Chưởng, xuất chiêu “Phong Vân Tế Hội”, một luồng sáng phát ra kình phong quét tới tứ nữ.

Bốn thiếu nữ mềm mại nhẹ nhõm lạ thường, không hoang mang vội vả né tránh Mai chưởng. Tiếp đó nổi lên làn sóng cười, nói :

- Ai là dâm phụ? Bọn ta vẫn là hoàng hoa khuê nữ...

- Tiểu đệ đệ nói xem, bọn ta dâm đãng ở chỗ nào?

- Mỹ sắc trước mặt, không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt... Hì hì... ha ha... ha ha... hi hi...

Khẩu khí độc ác dâm đãng, nghe khó lọt tai. Đường Chấn Kiệt chưa từng gặp sự việc như vậy nên hai má đỏ bừng, lông mày dựng ngược. Chàng quát một tiếng, Mai chưởng sử tiếp chiêu “Bát Phương Phong Vũ Hội Trung Châu”.

- Ha ha... người đã lớn như vậy mà vẫn còn xấu hổ...

- Ai nói không phải lý, xem cái mà như quả trứng gà của người ta kìa...

- Ta bực quá, muốn nuốt chửng tiểu đệ đệ...

Bốn thiếu nữ vừa nói vừa cười, nhưng vẫn tránh được chiêu thức của Đường Chấn Kiệt.

- Này, tiếp chiêu đi!

Đường Chấn Kiệt rùn vai một cái, tả hữu sử "Linh Đài Phiêu Mai", hữu thủ dùng "Náo Thiên Thám Trảo", đó là Mai chưởng hợp lại, một thức tuyệt chiêu.

Trong nháy mắt, đóa đóa mai loang loáng, kim tinh đầy trời, chưởng ảnh loang loáng tựa như lớp sóng tràn giống như rồng ngâm hổ rống, uy lực ghê gớm.

Bốn Phấn y thiếu nữ thân mình lướt tránh hết bên nay rồi sang bên kia, tựa như chim yến bay lướt sóng, ong bướm hút nhị hoa, bay lộn trong mai ảnh chưởng phong, bộ pháp cao tuyệt.

Đường Chấn Kiệt ba lần liền xuất thủ đều bị đối phương tránh được hết, chàng rất đỗi kinh ngạc.

- Tiểu đệ buông tay!

Đường Chấn Kiệt đột nhiên cảm thấy cánh tay trái bị tê dại, "không", lời nói chưa dứt thì Kim Mai Hạc Chưởng đã thoát khỏi tay.

- Ta tiếp Hạc chưởng của tiểu đệ!

Các ống tay áo phất lên liên hồi làm hoa cả mắt. Đường Chấn Kiệt không kịp lùi lại, Hạc chưởng đã rơi vào tay một thiếu nữ.

Sự việc diễn ra nhanh như điện, Mai chưởng bị rời khỏi tay Đường Chấn Kiệt chỉ là trong chớp mắt.

- Tiểu đệ đệ tiếp chiêu này coi!

Ánh sáng lướt qua.

Đường Chấn Kiệt hơi hoảng loạn, không dám ứng chiêu, vội bước sang ngang một bước.

- Tiểu đệ chú ý, hãy tiếp chiêu "Tiên Nữ Trích Đào" của thư thư.

- Hừ! Ai là đệ đệ của các ngươi? Thật không biết xấu hổ...

Đường Chấn Kiệt nói vậy, nhưng Hạc chưởng của chàng đã bị vô hiệu hóa. Chàng hoảng hốt, quay người lùi về sau.

Đường Chấn Kiệt không nghĩ đến đằng sau lưng vẫn có người, định xoay mình, thì “chụt” một tiếng, chàng đã hứng luôn một nụ hôn.

- Hi hi... người ta vẫn còn là con gà trống tơ.

Đường Chấn Kiệt vô cùng bực tức, nên tấn công liên tiếp. Tứ nữ không hề khẩn trương, vẫn cười nói hoa tay như thường.

Tám cánh tay đẹp đẽ, mãnh liệt, táo tợn tựa như vờn liễu hái hoa, nhất tề nắm bắt Đường Chấn Kiệt. Sờ một cái, xoa một cái, véo một cái, lại còn thơm một cái...

Chàng như rơi vào trận chiến son phấn, muốn tránh ra còn khó hơn lên trời. Đường Chấn Kiệt đường đường là đấng nam nhi, mà hầu như chỗ nào cũng bị bốn thiếu nữ sờ qua một lượt. Còn khuôn mặt tuấn tú cũng bị họ thay nhau hôn, không biết có bao nhiêu dấu môi son còn in trên đó.

Bốn vị Hoa y nhân đứng bên cạnh thấy cảnh đó, thật vừa thương vừa ghét, một Hoa y nhân nói :

- Ấy! Tiểu oa nhi, người ta đưa thịt thiên nga đến tận miệng mà không ăn mi, đúng là người kém trí.

Đường Chấn Kiệt đã hoa cả mắt, thở hổn hển, nghĩ bụng: “Thế là hết! Đường Chấn Kiệt ta đường đường là đấng nam tử, tài năng khác người, lẽ nào lại bị nhục bởi bọn dâm phụ...”.

Ý đã định, chàng kêu lên một tiếng thảm thiết, giơ tay định tự sát.

“Bốp, bốp!” Đã có hai nữ nhân, mỗi bên một người lập tức giữ chặt hai tay.

- Không nên động thủ nữa, tiểu đệ đệ đừng buồn phiền!

- Xem tuổi tác của hắn không lớn, nhưng tính tình thật không còn nhỏ, chưa làm gì đã muốn chết.

Đường Chấn Kiệt muốn sống cũng không được, muốn chết cũng chẳng xong đành dậm chân mà khóc.

- Các ngươi làm cái gì thế? Ta cầu mong các người hãy giết ta đi!

Bốn nữ nhân thấy cảnh ấy nên thôi không cười nữa, vội vàng nhẹ nhàng nói :

- Chúng ta thật không tốt, chỉ đùa với ngươi một chút, thế mà ngươi tưởng thật!

- Ai... ai đùa với các ngươi, thật không biết xấu hổ... mau buông ta ra.

- Buông thì buông, làm gì phải chửi người?

Lúc đó nhị nữ buông tay ra, lùi lại một bước, rồi nói :

- Ngươi còn muốn thế nào nữa?

- Mau trả ta Kim Mai Hạc Chưởng!

Nhị vị thiếu nữ khác nghe thấy vậy thì cười tít mắt, rồi tách hai chân ra kẹp lấy Kim Mai Hạc Chưởng, chỉ để thò cái cán ra một chút, ở chỗ vùng tam giác phồng lên trông chẳng đẹp mắt, Đường Chấn Kiệt thật hết cách ra tay.

Hai thiếu nữ liếc nhìn Đường Chấn Kiệt, “bốp, bốp” vỗ tay hai cái, cười như nắc nẻ nói :

- Lại đây, mau mà lấy đi!

- Thật xấu hổ, ta không lấy!

Đường Chấn Kiệt nhổ một bãi nước bọt, rồi dang chân định chạy.

- Hỏng!

- Hắn chạy rồi!

Bọn họ không ngờ Đường Chấn Kiệt bỏ hết binh khí, thừa cơ chạy thoát... lúc này nổi lên tiếng hô truy đuổi liên hồi.

Có một thiếu nữ vội gào to :

- Tiểu đệ đệ đứng lại, chẳng phải vừa rồi chính là ngươi đang tìm một nam một nữ đó sao?

Tiếng kêu đó thật là linh nghiệm. Đường Chấn Kiệt nghe gọi liền không chạy nữa và quay người lại.

Bốn nam bốn nữ nhìn Đường Chấn Kiệt vẫy tay, rồi liền chạy vào trong rừng.

Nguyên tắc của võ lâm là “gặp đèn thổi tắt, gặp rừng không truy đuổi”, nhưng Đường Chấn Kiệt vì sự an nguy của Vi thư thư, Hồng ca ca nên không nề hà gì, vội hít một hơi, thi triển thức “Nhũ Yến Sấm Lâm” nhanh như cắt, hướng khu rừng đuổi theo.

Trong rừng tuy tối tăm nhưng tứ nữ lại đi trước luôn miệng gọi nhau. Do đó, Đường Chấn Kiệt cứ theo tiếng gọi mà truy đuổi, càng đuổi càng vào sâu, khoảng uống hết một tuần trà, đột nhiên nghe thấy tiếng nước ào ào từ phía trước vọng lại.

Đường Chấn Kiệt chạy liền mấy bước đến xem, thì ra là một ngọn núi. Khe nước trên vách núi

chảy bắn ra những ánh bạc rồi tụ lại chia làm đôi, chảy theo vách núi. Song không thấy bóng bốn vị Hoa y nhân, kể cả bốn vị Phấn y thiếu nữ.

Đường Chấn Kiệt lòng dạ lo lắng không biết tìm ở hướng nào. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười vui của nam nữ vọng lại :

- Hây hây... tiểu tử đó có lẽ vẫn là hàng tốt.

Tiếng nói này là giọng nam nhân.

Tiếp đó là tiếng của một nữ nhân vang lên :

- Thế thì sai rồi... nhưng theo ta, hắn không chắc là con gà trống tơ!

Lại một trận cười hi hi ha ha...

Liền đó hai tiếng quát giật dữ :

- Ngươi muốn làm cái gì?

- Ngươi dám chạm đến ta?

Đường Chấn Kiệt nghe tiếng giật mình, thật rõ ràng hai tiếng nói giận dữ ấy chẳng phải ai xa lạ, mà chính là của Vi thư thư và Hồng ca ca.

Chàng vội vàng quan sát, chẳng thấy nửa bóng người, nhưng nghe tiếng thì như là ở ngay trước mặt.

Đột nhiên lại có tiếng kêu gấp gáp :

- Cứu ta với!

Chính là tiếng của Đường Tử Vi. Đường Chấn Kiệt kinh ngạc ngẩng đầu quan sát. Thì ra, sau khe nước có một động đá, trong động còn có ánh đèn hắt ra, Đường Chấn Kiệt tự trách mình cẩu thả không xem kỹ, bèn co chân khom người nhảy lên cửa động.

Động không sâu, trong động có lửa, tiếng cười vui lẫn tiếng chửi rủa và tiếng khóc sụt sùi, thành một tạp âm. Đường Chấn Kiệt không dám chậm trễ, vội định thần nín thở luồn vào trong động, quay mình quan sát, chỉ thấy trên khoảnh đất có một đống củi thông đang cháy, lửa cao ba thước, chiếu sáng rực cả động.

Dưới ánh sáng của ngọn lửa, có một đôi nam nữ lõa lồ đang nhảy điên loạn quanh đống lửa.

Nữ nhân tuổi không cao, mặt đẹp như hoa, toàn thân trắng như tuyết. Bộ ngực mỹ miều, căng tròn lung linh, hai đầu nhũ hoa nhô cao lắc lư theo cánh tay vung vẫy, làm người ta mê hồn, bụng vặn vẹo, chân nhún nhảy tạo ra cảnh tượng mê hồn.

Nam nhân cũng là một thanh niên tuấn mỹ, đẹp đẽ khác người. Lúc này thân mình gã mồ hôi vã ra như tắm.

Nữ nhân liếc nhìn nam nhân, hỏi :

- Phong lưu tài tử, chàng vẫn nhịn được chứ?

Nam nhân cười đáp :

- Ta vẫn miễn cưỡng... Tiên Hồ, Tiên Hồ, nàng thế nào?

- Chẳng sao!

Lại một trận quay cuồng kịch liệt, đầu nhũ hoa phập phồng tự như sóng, mình mềm như rắn... đột nhiên ả quỳ xuống, ưỡn hai vai, ngẩng cao đầu, rồi nằm ngửa ra.

Đường Chấn Kiệt thấy cảnh dâm loạn khó coi vừa xấu hổ, vừa bực tức.

Chàng thấy bên trong có một đôi nam nữ bị trói vào đầu hai cây gỗ.

Đôi nam nữ bị trói nhắm mắt, cúi đầu khóc thầm, quần áo trên người rách lả tả, phần lớn đã bị bung đi. Đường Chấn Kiệt chú ý quan sát, đợi đúng lúc rồi gọi to :

- Thư thư!

Chàng lập tức xông tới.

- Đệ đệ!

Đường Chấn Kiệt lao tới quá nhanh, không ngờ nữ tử lõa thể thừa cơ án ngay phía trước Đường Tử Vi, nên chàng đã va trúng vào.

- Ấy... ôi...

Đường Chấn Kiệt vừa định giơ tay đẩy ra thì đã bị nữ nhân đó hôn trước một cái.

- Đồ dâm phụ vô sỉ, tiếp chưởng!

Chàng nói rồi, hai tay đẩy ra một chiêu “Bá Vương Thôi Sơn”.

Nữ nhân đó không né tránh, cũng không hoàn kích mà dùng bộ ngực căng tròn ứng tiếp. Đường Chấn Kiệt hoảng hốt bèn co tay, lùi về sau.

Tuy Đường Chấn Kiệt co tay lại rất nhanh, nhưng hai tay vẫn chạm phải, và cảm thấy mềm mại, nhẵn nhụi.

Nữ nhân phá lên cười, nói :

- Lại đây, chàng chạy làm gì! Hì hì...

- Đệ đệ mau ra tay đi!

- Đối với loại nữ nhân này chẳng cần kiêng nể!

Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng cùng nói, không phân biệt được ai nói trước, ai nói sau.

- Tiếp chiêu!

Đường Chấn Kiệt quát lên, dùng chiêu "Hoàng Long Thám Trảo", trên chụp đầu, dưới đánh vào bụng, một chiêu hai thức, ra tay rất lanh lợi.

- Tiểu oa nhi thô lỗ thật!

Nữ nhân đã tóm chặt bàn tay ở phía trên của Đường Chấn Kiệt, đồng thời ưỡn vùng bụng dưới ra chờ đón. Bàn tay ở phía dưới của Đường Chấn Kiệt tuy đã tiếp cần, nhưng dường như không còn sức lực, đành buông trượt xuống.

- Ây da, khá lắm!

Nữ nhân rên lên một tiếng khoái trá. Đoạn quay sang ra lệnh cho bốn Phấn y thiếu nữ khi nãy vừa mới động thủ, hiện đang đứng chờ sẵn trong động :

- Hãy cho hắn xem Tiêu Hồn Trận của chúng ta. Đêm nay bản Động chủ và các ngươi cùng nhau ăn mừng!

- Đệ tử xin tuân huấn dụ!

Bốn thiếu nữ đồng thanh đáp, rồi lắc lư người, những chiếc áo lụa màu đã tụt xuống đất, trên thân hình mỹ miều chỉ còn mảnh vải xanh lục che ngực và chiếc quần lót hồng.

- Bọn dâm oa đãng phụ giết không chết kia. Đường Chấn Kiệt ta sẽ sống chết với các ngươi.

Chàng nói rồi lắc vai, tay đánh chân đá, khí thế vô cùng hung mãnh. Tứ nữ không hoàn thủ, chỉ

quay tít xen kẽ nhau như cá gặp nước, bướm vờn hoa, làm người ta mê hồn.

Đường Chấn Kiệt giở hết tài năng bản lĩnh, nhưng cũng không làm gì được đám dâm nữ.

Tứ nữ từ nhanh đến chậm, lượn lờ, bốn cặp ngọc phong đung đưa. Ngọn lửa trong động bốc cao mà lửa dục của bốn thiếu nữ lại còn cao hơn.

Bốn thân hình mượt mà nhẵn nhụi của các thiếu nữ chỗ nào cũng rung động... co rút... vặn vẹo.

Một tiếng gọi to, tứ nữ cùng ra tay điểm huyệt.

- Hỏng rồi!

Đường Chấn Kiệt kêu to một tiếng rồi ngã xuống, tuy không bị thương, nhưng huyệt đạo toàn thân đã bị khống chế nên không động đậy được.

- Mau lột hết quần áo của hắn ra.

Nữ nhân ban đầu lại ra lệnh.

Bốn Phấn y nữ nhất tề động thủ, cởi áo lột quần... mau chóng hoàn thành công việc.

Thân hình Đường Chấn Kiệt đã trần như nhộng, như con dê non chờ làm thịt.

- Đệ đệ!

- Kiệt đệ đệ!

Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng kêu lên, rồi cùng khóc.

Bốn Phấn y nữ tựa như hổ đói vồ dê, ôm lấy Đường Chấn Kiệt, thân hình không ngừng cọ sát vào nhau.

Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang động núi rừng...

Đường Chấn Kiệt như kẻ mất hồn, mơ mơ hồ hồ, mộng không ra mộng, tỉnh không ra tỉnh, không biết đã qua bao nhiêu lâu thì nghe tiếng gọi bên tai :

- Đệ đệ! Đệ đệ! Tỉnh dậy!

Đường Chấn Kiệt nghe tiếng thì sợ hãi run cầm cập, quát to :

- Đồ dâm phụ đáng xấu hổ, ta chết cũng không theo!

Rồi bật dậy và phóng ra một chưởng.

- Sao đệ lại đánh thư?

Đường Chấn Kiệt vừa xuất chưởng đánh loạn một trận, mắt vẫn không mở, hoàn toàn là do tiềm thức điều khiển, nay nghe vậy liền mới hơi tỉnh lại, mở mắt xem đã không còn một bóng các nữ yêu đâu nữa, nhưng bên rặng cây cổ tùng có một con suối chảy róc rách.

Nhìn lên trời đã thấy trăng ở đỉnh đầu.

Đột nhiên "tinh" một tiếng, Đường Chấn Kiệt vội quay mình lại xem, thì thấy một thiếu nữ duyên dáng đang đứng một bên. Nàng mặc áo thêu hoa màu nguyệt bạch, choàng tấm khăn màu xanh, tóc vấn bồng như mây, có cài một cây trâm vàng, mặc váy thêu hoa màu dương, thật mỹ lệ vô cùng.

Đường Chấn Kiệt thấy nàng đẹp quá, nên ngắm nghía mãi.

- Có cái gì mà ngắm? Lẽ nào chưa đến nửa đêm, đệ đã không nhận ra ta nữa?

Thiếu nữ nói nhẹ nhàng chậm rãi.

Đường Chấn Kiệt giật mình, những vẫn tiến lên một bước, hỏi :

- A, ta cứ tưởng ai, hóa ra là cô nương!

- Ai chả biết ta là cô nương, hãy mau gọi là thân thư thư.

- Ta đã gọi như thế ở Tiểu Long khê rồi!

- Gọi thêm một tiếng cũng không thừa đâu.

Đường Chấn Kiệt cười nói :

- Chúng ta chẳng phải là thư đệ, sao lại gọi loạn như thế được?

- Đệ không bằng lòng nhận ta là thư thư, thôi đành vậy!

Thiếu nữ nói rồi quay người bỏ đi.

Đường Chấn Kiệt nghĩ lại vội gọi :

- Xin cô nương dừng bước!

Thiếu nữ nọ không trả lời, cứ từ từ bước đi.

- Xin cô nương chậm một bước được không? Ta có lời muốn thỉnh giáo!

Thiếu nữ nghe thấy thế lại càng bước nhanh hơn.

Đường Chấn Kiệt động tâm, bèn chạy đến trước mặt thiếu nữ ngăn lại.

- Đệ chặn đường ta làm gì? Ta không nói đâu, tránh ra!

Gương mặt thiếu nữ rất nghiêm túc, lộ vẻ kiêu hãnh. Đường Chấn Kiệt hổ thẹn, lùi ra sau ba bước, ấp úng nói không ra lời. Thiếu nữ nọ thấy cảnh tượng ấy, nhịn không được liền bật lên một tràng cười. Tiếng cười thật ngọt ngào, dễ chịu.

Đường Chấn Kiệt bị thiếu nữ cười, lòng dạ thấy lâng lâng tựa như gió xuân ấm áp, lại càng không biết nói thế nào.

- Hầy, có gì sao không nói ra? Đệ bảo là có lời muốn thỉnh giáo kia mà?

Giọng nói của thiếu nữ thật dịu dàng, thánh thót, cánh tay áo lất phất quét qua mặt Đường Chấn Kiệt, chàng hoảng hốt, ấp a ấp úng :

- A, đúng rồi... ta muốn... ta muốn thỉnh giáo một chút... vừa rồi ta may mà không chết trong động, chính cô nương cứu ta phải không?

Thiếu nữ nọ cười nói :

- Trong thâm sơn hoang vu, không là ta thì là ai nào?

Đường Chấn Kiệt nghe vậy, vội vàng sửa lại áo quần, vòng tay nói :

- Ơn cứu mạng, xin cô nương nhận của tại hạ một vái.

Nói xong định quỳ xuống, nhưng kỳ quái làm sao, chàng muốn quỳ mà quỳ không được. Chú ý xem kỹ thì thấy một tay áo của thiếu nữ thẳng như cái bút đỡ chặt lấy hai đầu gối của chàng, và còn cứng hơn cả sắt đá.

- Muốn tạ ta, không cần phải cúi đầu!

- Thế tại hạ phải tạ cô nương thế nào?

Thiếu nữ liếc nhìn Đường Chấn Kiệt, nói :

- Đệ tự suy nghĩ xem, ta cần cái gì?

Đường Chấn Kiệt thông minh dị thường, nên nghĩ ra ngay điều mong đợi của đối phương, đó là

muốn gọi thân thư thư, nhưng Đường Chấn Kiệt vốn là nam tử hảo hán cho nên cảm thấy xấu hổ, không gọi thành lời được, chàng vờ coi như không biết.

- Đệ chẳng ngu đần chút nào, chẳng qua đệ không dám gọi mà thôi...

Thiếu nữ nói dứt lời, liền bước nhanh đi.

Đường Chấn Kiệt thấy thiếu nữ bực mình, tay chân lóng ngóng, không suy nghĩ nhiều, vội đuổi theo, một tay giữ chặt thiếu nữ, gọi liên hồi :

- Thư thư... thư thư... thân thư thư...

- À... à... à...

Thiếu nữ vui mừng tột độ, nhìn Đường Chấn Kiệt cười tít mắt, thuận thế ngả mình, ư hử một tiếng, rồi thì đã lọt vào trong lòng Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt dùng hai tay đẩy nàng ra, đang định lùi về sau thì nghe thiếu nữ nói :

- Không nên rời ta, xin đệ gọi ta mấy câu nữa...

Đôi tay ngọc ngà của thiếu nữ đưa lên ôm chặt lấy đầu chàng, rồi gục đầu vào vai chàng. Phút chốc tuôn ra hai dòng lệ nóng.

- Cô nương... không, thư thư khóc à?

- Ta vì vui sướng quá mà khóc. Đệ đệ thân yêu, đệ để ta khóc một trận thoải mái đi! Ta lớn như thế này mà vẫn chưa bao giờ khóc.

Nói rồi liền khóc to lên.

“Thật khó hiểu! Tâm của thiếu nữ tựa như hoàng mai mười tám lần biến đổi trong một buổi, thật là thần quỷ không rõ ràng”.

Đường Chấn Kiệt thầm nghĩ như vậy.

- Đệ đệ, xin đệ ôm chặt lấy ta được không... ôm chặt một chút... ta mong đệ đáp ứng!

Đường Chấn Kiệt đối với yêu cầu của thiếu nữ cảm thấy khác lạ, định cự tuyệt, nhưng thấy thân hình thiếu nữ trong lòng mình mềm mại như con mèo con, ngoan ngoãn như con cừu non nên động lòng, chàng dang hai tay ôm ghì lấy thiếu nữ.

- A... a...

Thiếu nữ có chút nghẹt thở, nhưng trong lòng cảm thấy sảng khoái lạ thường, chưa bao giờ được ấm áp như vậy. Thiếu nữ cắn nhẹ tai của chàng, nói như mơ :

- Đệ đệ... đệ đệ... gọi ta thêm mấy tiếng đi!

- Thư thư... thư thư...

Đường Chấn Kiệt hoảng hốt nói :

- Thư thư bị thương rồi!

Nói rồi lấy tay lật vai trái của thiếu nữ ra.

Trên vai trái của thiếu nữ, chiếc áo bị rách một đường, thấm đỏ cả vùng vai, chắc là máu chảy nhiều lắm.

Thiếu nữ nọ không hề chú ý, nói :

- Không sao, chỉ bị thương nhẹ một chút!

Đường Chấn Kiệt vội hỏi :

- Chắc là thư thư vì cứu đệ mà bị thương?

Thiếu nữ gật gật đầu, đáp :

- Vì lúc đó ta vừa mới giằng được đệ ra, không ngờ con dâm hồ ấy lại thừa cơ ra tay, ta chẳng còn cách nào hoàn kích, đành phải chịu một chưởng...

- Thư thư... thư thư... thân thư thư... thân thư thư của đệ... thư vì cứu đệ...

Đường Chấn Kiệt cảm động chảy cả nước mắt. Cũng không biết dũng khí nào đã dậy lên trong lòng Đường Chấn Kiệt khiến hai tay chàng ghì chặt lấy thiếu nữ.

- Mau buông ta ra! Đệ đệ làm sao dám ôm thư thư, người ta trông thấy sẽ cười cho...

Thiếu nữ vươn mình tựa như con bướm bay đi, nhẹ nhàng hạ xuống tiểu khê.

Đường Chấn Kiệt giật mình, cho là thiếu nữ đã bực mình, vội vàng chạy đến gần, nhìn nàng.

Thiếu nữ nói :

- Ta chẳng phải bực mình, mà chỉ là sợ đệ!

- Sợ đệ? Tại sao sợ đệ?

Chàng thấy lạ nên hỏi lại như thế. Thiếu nữ nhìn chàng, nhẹ nhàng nói :

- Sợ đệ sinh hư hỏng, đệ đích thật hư hỏng.

- Đệ hư hỏng? Đệ hư hỏng thế nào?

- Đệ... đệ... đệ... tay của đệ hỏng nhất. Nữ ma đầu nọ...

Thiếu nữ nói rồi thì hai má ửng đỏ, xấu hổ, nhưng lại cười rồi quay mình đi.

Lời ấy vừa nói ra, Đường Chấn Kiệt mới hiểu điều mà thiếu nữ nói là ám chỉ việc ở trong động.

Nỗi lo lắng qua đi, Đường Chấn Kiệt vội cúi đầu xem thấy quần áo tươm tất như lúc đầu, sờ sau lưng vẫn còn Kim Mai Hạc Chưởng, thì thét lên :

- Bộ y phục này của ta là...

Đường Chấn Kiệt định nói là bộ y phục này của ta là do cô nương mặc lại cho ta, nhưng chợt nghĩ đối phương là hoàng hoa khuê nữ, nên vội giữ miệng không nói thêm nữa.

Thiếu nữ nghe được nửa câu, quay đầu nói :

- Còn hỏi, không biết xấu hổ!

Một thiếu nữ đẹp như tiên lại không nề hà nam nữ khác biệt, dám mặc quần áo cho một nam tử lõa lồ, đúng là tình nghĩa sâu xa, làm cho Đường Chấn Kiệt không dám tưởng tượng.

- A! Thân thư thư của đệ...

Đường Chấn Kiệt không ngăn được tình cảm, bèn ôm thiếu nữ vào lòng, và khóc nấc lên.

Thiếu nữ rút khăn tay, thân thiết lau nước mắt cho chàng, nói :

- Đừng khóc, hãy nghe lời thư thư, mau rời khỏi nơi đây, chỗ này sát cơ tứ phía, nguy hiểm trùng trùng.

Đường Chấn Kiệt thừa cơ hỏi :

- Thư thư có nhận ra bọn nam nữ vô sỉ ở trong động không?

- Đó là Nhị đại động chủ nổi tiếng võ lâm. Nam là Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba, nữ là Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan.

Đường Chấn Kiệt nghe qua thì giật mình kinh hãi, nghĩ rằng Võ lâm Nhị động võ công cao cường, trên cả Tam bảo, Tam môn. Thế mà vị thư thư này dám đơn thương độc mã đánh bại hai Động chủ. Nghĩ xong, chàng lập tức hỏi :

- Xin hỏi thư thư tôn tính phương danh và thuộc môn phái nào?

Thiếu nữ do dự một lát mới nói :

- Tên ta chưa hề cho ai biết, nhưng với đệ, ta sẽ nói, chỉ khuyên đệ chớ nói với người khác. Ta họ Lam, tên gọi Viên Viên, nhưng người ngoài đều gọi ta là Phù Dung Phi Tử.

- Phù Dung Phi Tử! Phù Dung Phi Tử! A, một danh hiệu rất tao nhã, chỉ có thư thư mới xứng với danh xưng đó!

- Thôi đi! Ta chỉ mong đệ gọi ta là thân thư thư...

Đường Chấn Kiệt liếc nhìn :

- Như vậy, thư thư nhất định là Phù Dung quận chúa nổi danh của võ lâm!

Lam Viên Viên chưa kịp đáp, bỗng từ khoảng cách trăm bước có một chiếc kiệu nhỏ hai người khiêng, lướt tới không một tiếng động. Thiếu nữ bèn liếc Đường Chấn Kiệt một cái rồi nói :

- Đệ đệ, ta phải đi rồi, mong đệ bảo trọng, đừng quên ngày kia đến Tiểu Long khê lấy mặc ngư.

Nói rồi phi thân lên chiếc tiểu kiệu.

Đường Chấn Kiệt vội gọi :

- Thư thư, chậm một bước. Vi thư thư, Hồng ca ca của đệ hiện nay ở đâu?

- Ở gần đây thôi, đệ tự mình đi tìm đi.

Lam Viên Viên tay vén rèm kiệu, quay đầu nhíu mày, mắt ứa lệ, thở dài một tiếng rồi mới ngồi vào kiệu. Hai kiệu phu nhấc kiệu lên rồi phóng đi nhanh như bay. Chỉ nghe vọng lại trong gió tiếng đàn tỳ bà hòa với tiếng hát. Lời ca ai oán rung cảm lòng người. Đường Chấn Kiệt đứng ngây ra nhìn chiếc kiệu khuất dần, lòng dạ ngổn ngang. Đường Chấn Kiệt ngây ra mãi, chợt nghe sau có tiếng cười, trong lòng thấy lạ, vội quay người lại thì thấy một đôi nam nữ đứng song song, chính là Tử Vi thư thư và Thu Hồng ca ca.

Tử Vi không đợi Đường Chấn Kiệt nói, đã bắt chước giọng của chàng :

- Thư thư... thư thư... thân thư thư... thân thư thư của đệ...

Đường Chấn Kiệt xấu hổ vô cùng, bèn tiến lên một bước, lấy tay bịt miệng Tử Vi lại.

Đường Tử Vi né mình tránh ra và bật cười ha hả cùng với Bạch Thu Hồng.

- Ba người ở đây vui cười, làm bọn ta tìm muốn chết.

Tiếng đến người đến, ba hòa thượng hai nữ nhân cùng một thiếu niên đi lại. Đó là Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, và Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi.

Không đợi mọi người nói, Đường Tử Vi nhanh miệng chỉ Đường Chấn Kiệt, nói :

- Tên tiểu quỷ này quá lắm, người nhỏ quỷ lớn, hắn đã mê một người rồi...

Đó là tin mới nhất, mấy người kia cướp lời hỏi :

- Ai?

- Là tiểu thư như thế nào?

- Người thế nào?

Đường Tử Vi cười đáp :

- Nhắc đến người đó, đầu đuôi dài dòng, đó là Phù Dung quận chúa nổi danh trong võ lâm, thường gọi là Phù Dung Phi Tử.

Mọi người nghe vậy thì kinh ngạc lạ thường, muốn hỏi cặn kẽ thì Đường Tử Vi chỉ về phía xa nói :

- Linh hồn của tiểu quỷ đã bị nàng ta lấy đi rồi, chúng ta hãy trở về Phật Âm tự rồi từ từ kể lại đầu đuôi tỉ mỉ.

Thế là mọi người đi về Phật Âm tự.

Chương 14: Phong Vân Tế Hội

Nhóm Đường Chấn Anh chín người về đến Phật Âm tự thì trời đã sáng.

Lại nói về Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên, Âm Sơn chưởng môn Thiền Cực đầu đà, và Tam đại bảo chủ, kể cả Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao, Tây Lộ bang chủ Trại Diêm La Cam Cừu, từ Tuyệt Mệnh nhai theo sách thẳng tụt xuống khe núi, cảm thấy âm khí dày đặc, tối mò, tựa như ném mình vào hang quỷ, mọi người đều cảm thấy lạ.

Cự Vô Bá Hồng Thao, Trại Diêm La Cam Cừu bèn vung hỏa chiếp tử (bùi nhùi), Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên quan sát tình hình, nói với Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn :

- Lã huynh, hãy đưa động đồ cho tiểu đệ.

Mai Chưởng Tản Nhân đưa động đồ cho Hà Khải Thiên, mấy người tụm lại xem bản đồ.

Trên động đồ, ngoài những điểm khoanh tròn và vài nét hoa văn lung tung, ngoài ra không có chữ nào. Ngoài Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên ra, những người còn lại xem chẳng được cái gì.

Hà Khải Thiên xếp chân ngồi trên đất, lấy ở trong mình ra một cái thước cực kỳ tinh xảo, đo trên bản đồ, sau đó viết trên đất, tính toán một lúc, rồi cuộn bản đồ lại đứng lên, đếm mấy bước đi về phía bên trái.

Mấy người theo sát sau lưng Hà Khải Thiên, không ai hỏi ai, lặng lẽ bước đi, nhưng không ai chịu tụt hậu một bước.

Hà Khải Thiên đi được trăm bước, bèn chỉ vách đá nhẵn nói :

- Xem, cửa động ở trên đó!

Cự Vô Bá Hồng Thao nhìn về hướng chỉ, giơ tay, cây bùi nhùi lập tức bị ném đến đó, chiếu sáng cả một vùng cửa động.

- Tiểu lão nhi xin lên trước...

Hà Khải Thiên vừa dứt lời đã tung người bay lên.

Những người còn lại sợ có chuyện gì xảy ra, nào dám để Hà Khải Thiên một mình đi trước. Không ai chịu tụt lùi, tựa như đàn ong, cùng nhảy tới cửa động.

Hà Khải Thiên bước vào trong động. Mấy vị võ lâm cao thủ sợ bị giữ bên ngoài cổ động, không ai chịu đi sau. Song, cửa động nhỏ hẹp, chỉ có thể hai người cùng vào, đằng này ai cũng tranh vào trước, tụ tập thành một đám.

Hà Khải Thiên ngoảnh đầu lại cười nói :

- Các vị làm cho Hà mỗ ta không yên tâm, ta xin nhường cho các vị đi trước vậy.

Trại Diêm La Cam Cừu cười lạnh một tiếng, đáp :

- Đi trước thì có sao, ta dẫn đầu...

Nói rồi đi lên phía trước.

- Cam bang chủ đừng cậy mình...

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy vừa mới nói đã nghe thấy một tiếng kêu hốt hoảng, nhìn lại thì đã không thấy bóng Cam Cừu đâu nữa.

- Cam huynh! Cam huynh! Cam huynh...

Cự Vô Bá Hồng Thao gọi to mấy tiếng, mãi mới thấy từ bên trong vọng ra một tiếng :

- Ta ở đây!

Âm lượng rất nhỏ, theo khoảng cách có lẽ ở xa lắm.

Sự việc thay đổi đột ngột làm cho mọi người sợ hãi thất sắc. Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy vội chạy lên trước Hà Khải Thiên, hỏi :

- Hà lão tiên sinh, có... có việc gì?

Hà Khải Thiên không đáp lời, một tay vần một hòn đá to đặt vào chỗ Cam Cừu vừa mới đứng rồi hướng về vách động vỗ tay một cái, một tiếng xoạt vang lên, một vòng dây thừng tung ra không biết từ chỗ nào, buộc lấy hòn đá rồi kéo vào trong động. Mọi người thấy vậy đều ngẩn người, tấm tắc khen.

Lúc này ai cũng cảnh giác, đề phòng, không dám tranh nhau đi trước nữa. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn mọi người, thần sắc nghiêm túc lạ thường, nói :

- Không Không thượng nhân rõ ràng là một đại kỳ nhân, kết cấu của Phi Phi cổ động rất tinh vi. Theo trên bản đồ là vùng đất vuông, có nhiều cơ quan bí mật, không cẩn thận một chút là nguy hiểm đến tính mệnh. Cho nên trước khi vào động, xin các vị nhớ kỹ một điều, không được phạm sai sót nhỏ. Khi đã vào đây thì chỉ được tiến chứ không được lùi.

Hà Khải Thiên ngừng một lát rồi giải thích thêm :

- Các bộ phận trong động rất khác thường, hầu như toàn bộ đều có hai lò xo hai dây. Khi bước qua thì bình an vô sự, nhưng nếu lùi lại tất sẽ bị một dây choàng vào, mong các vị luôn luôn chú ý.

Nói rồi tiến lên phía trước.

Những người còn lại thấy nói như vậy thì bán tín bán nghi, nhưng chẳng ai dám dừng lại một bước, vội đi theo.

Mọi người tiến lên được vài bước, nghe thấy một tiếng uỳnh, vội ngoảnh đầu lại nhìn thì cửa động đã bị một hòn đá to bịt kín, mọi người thấy hơi lo sợ.

- Bây giờ đã ở trong động, chỉ có tiến lên chứ không được lùi lại, hãy mau đi tiếp vào trong.

Hà Khải Thiên vừa nói xong, liền cười ha hả...

Hà Khải Thiên cười như thế chỉ làm cho mọi người dựng tóc gáy, thầm lo sợ.

Thiền Cực đầu đà hậm hực niệm Phật hiệu, nói :

- Hà lão tiên sinh có ý làm quỷ sứ chăng?

Thiền Cực nói xong, một số người muốn xông lên phía trước... Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễ ngăn lại :

- Ý chí mọi người cùng quyết thì vàng đá cũng phải mở, nếu đại sư phụ không tin người, làm sao xoay được...

- Việc của ta, không cần ai lo đến.

- Lã mỗ có trách nhiệm bảo hộ Hà tiên sinh.

“Bình” một tiếng, song phương đã đối một chưởng, làm ầm cả trong động.

- Dừng tay, chỗ này không phải nơi động thủ.

Thái Cực Cuồng Sấu quát một tiếng, lách mình đứng giữa hai người.

Mọi người chuyển qua hai khúc ngoặt nguy hiểm, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi to :

- Xin các vị nhanh một chút, làm ta lo đến chết!

Mọi người ngẩng đầu xem thì thấy Trại Diêm La Cam Cừu tứ chi bị các vòng sắt khóa lại, không cử động được và như bị dán vào lưng chừng vách đá.

Hà Khải Thiên và mọi người vội giơ tay ấn vào vách động, “phựt” một tiếng, tứ chi của Cam Cừu được mở ra, Cam Cừu liền rơi xuống.

Nghiêm Thiên Uy trợn mắt một cái, nói khẽ :

- Hãy theo sau!

- Vâng!

Trại Diêm La Cam Cừu vừa thoát hiểm nên không dám vô kỷ luật nữa, để cho mọi người đi qua hết rồi mới đi tiếp sau.

Mọi người càng vào càng sâu, hai vách động lúc rộng lúc hẹp, uốn khúc nhiều chỗ, cảm thấy đường đi trong động nhấp nhô, một hồi lâu đã phải thay liên tiếp ba cây bùi nhùi, nhưng vẫn chưa tới đán động.

Thái Cực Cuồng Sấu không nhẫn nại được nữa, Thiền Cực đầu đà nghi ngờ mọi người, hai người không hẹn mà cùng hỏi :

- Xin hỏi Hà tiên sinh, đường động dài bao nhiêu?

- Không biết còn phải đi bao lâu nữa?

Hà Khải Thiên đáp :

- Đã đến rồi!

Mọi người vừa qua chỗ cong, đột nhiên có tia sáng lóe lên, thấy trước mặt là một hòn đá to cản đường. Trên hòn đá có những hạt minh châu to nhỏ tựa như hạt đào xếp thành tám chữ:

Việt thạch nhất lộ

Hưu tưởng hoàn sinh

(Vượt qua một bước

Đừng hòng sống sót)

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy liếc nhìn, cười ha hả một trận, nói :

- Khẩu khí ghê gớm, Diêm La điện, Phong Đô thành chẳng qua cũng như thế!

Bên cạnh hòn đá còn có một khe đá rộng hai thước, mọi người bước lên ngó nhìn bên trong khe đá thì thấy khai thông, có một thạch thất lớn tới một mẫu, nền bằng phẳng như gương, trống trải, nhưng kỳ quái là bị bao phủ một lớp khí màu lam làm cho trong phòng tối tăm âm u lặng lẽ, thoạt nhìn không thể biết rõ hư thực.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên liền giở bản đồ ra đối chiếu với thực địa một hồi rồi mới nói :

- Từ cửa động này đến thẳng trung tâm thạch thất toàn là đất rắn, hai bên và phía sau thì chỗ nào cũng có cơ quan bí mật, xin chư vị hãy chiếu theo vết chân ta mà tiến lên, không nên xem thường.

Nói rồi đi trước vào thạch thất.

Mọi người lần lượt theo ngay sau lưng Hà Khải Thiên, đến giữa thạch thất mọi người dừng bước quan sát khắp nơi.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn nói :

- Chỗ này trống trải, nghĩ rằng phải có chỗ khác nữa, nhưng không biết đi vào từ đâu?

Hà Khải Thiên nói :

- Chỗ này là một mấu chốt chuyển hướng quan trọng của Phi Phi cổ động, phải đợi thạch thất quay rồi mới hiện rõ đường ra.

Nói rồi bước ngay sang trái ba bước, chân chậm đất, rồi khẽ nhấn một cái, chỉ nghe một tiếng “bình”, đột nhiên cả thạch thất chẳng khác nào trời xoay đất chuyển.

Chính khoảnh khắc ấy, trong phòng chợt tối như mực, cái tia sáng màu lam cũng không còn nữa. Bỗng chốc thấy ba tia sáng trắng từ bên phải, bên trái, và ở giữa chiếu rọi vào.

- A! Xuất hiện ba cửa động!

Mọi người hoan hô, định tiến về trước thăm dò...

- Chư vị! Hãy khoan!

Hà Khải Thiên gọi lớn ngăn mọi người lại, rồi giở bản đồ ra, nhưng xem mãi vẫn không nói một lời.

Thái Cực Cuồng Sấu vội hỏi :

- Đường đã thông, Hà tiên sinh còn nghi ngờ không tiến là lý do gì?

Hà Khải Thiên đáp :

- Thái tiên sinh không biết, động đồ này không hoàn chỉnh, vẫn chỉ là một phần của động đồ mà thôi. Trước mắt tuy xuất hiện ba thông đạo, nhưng ba đường đó đi qua những đâu, cuối cùng có thể đến được chỗ nào, trên một góc đồ này lại không có, cho nên ta chưa dám mạo hiểm tiến lên.

Thiền Cực đầu đà có chút không tin, hừ một tiếng rồi nói :

- Đưa đây cho bần tăng coi...

Nói rồi bước tới thò tay định lấy bản đồ.

Tang! Tang! Tang! Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cùng rút kiếm, sử chiêu "Thái Phong Khai Bình", nhằm Thiền Cực tăng công tới.

Thiền Cực cười hì hì, xoay mình nhảy ngang, song chưởng vung ra, lập tức phóng ra mười luồng hàn phong nhằm Tam đại bảo chủ quét tới.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh ba bảo kiếm cùng vút cao, kiếm khí hừng hực, khí thế kinh người.

Hàn phong và kiếm khí đập vào nhau tạo ra một loại âm thanh kỳ dị và vô số tia sáng tràn ngập thạch thất.

Thái Cực Cuồng Sấu quát một tiếng, vung Kim Quang Như Ý trượng, một chiêu "Khai Sơn Đoạn Hà" quét ra một luồng gió mạnh đẩy hai bên tách ra. Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đến gần Hà Khải Thiên hỏi :

- Ba thông đạo ấy, trên bản đồ có ghi lại tỉ mỉ không?

Hà Khải Thiên đáp :

- Đều có ghi, nhưng toàn ghi một nửa, muốn biết điểm cuối của ba con đường mà chỉ dựa vào tấm bản đồ không hoàn chỉnh thì thật là khó khăn.

Mai Chưởng Tản Nhân lặng đi một chút, lại hỏi :

- Xin Hà huynh xem kỹ, ba con đường này trên tấm bản đồ, thì thông đạo nào tương đối dài?

Hà Khải Thiên lập tức trả lời :

- Hai con đường bên phải và bên trái là ngắn, con đường ở giữa tương đối dài.

Thái Cực Cuồng Sấu nói :

- Nếu con đường ở giữa dài thì chúng ta đi theo con đường giữa.

Hà Khải Thiên nói :

- Đi thì có thể đi, chỉ sợ đến nửa đường phải quay lại.

Thiền Cực nói :

- Không cần biết đi bao lâu, nhưng chúng ta phải vào mới được.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cùng nhất tề nói :

- Trên động đồ có ghi một đoạn thì chúng ta cứ đi xem.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên liếc mắt nhìn mọi người một lượt, rồi gật đầu nói :

- Được thôi, chưa đến Hoàng Hà thì chưa sợ chết. Chư vị đều một lòng đi tiếp, chúng ta sẽ đi nốt một đoạn trên bản đồ này.

Nói rồi rung vai giơ tay, một dây vàng từ trong tay áo bắn ra. Chiếc dây vàng này dài đến một thước, hình dáng tựa như chiếc chìa khóa, đoạn trước rất nhọn sắc, đoạn sau lại có ba tấc lưỡi đao, đó là “Vạn Năng Thần Kim” do Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên thiết kế công phu, chuyên dùng để phá các cơ quan trong động.

Hà Khải Thiên cầm Vạn Năng Thần Kim, tiến lên ba bước, ấn nhẹ xuống đất, nghe thấy liên hồi tiếng vang, toàn bộ cơ quan ở giữa thạch thất bị đẩy hết, không còn dấu vết.

- Chư vị chú ý...

Hà Khải Thiên vừa nói đã tiến thẳng đến cửa thông đạo. Mọi người đi theo thấy có tia sáng trắng làm lóa cả mắt, tiến lên ba thước, thấy hiện ra hai cánh cửa sắt.

Hà Khải Thiên xem xét một chút, giơ cao Vạn Năng Thần Kim gắn vào chiếc khuy đồng bên phải. Chiếc cửa thép hai cánh lập tức tách ra làm hai bên, nghe kèn kẹt. Mọi người rất ngạc nhiên, xem mặt trong cửa thấy có một cái đầu rồng rất lớn. Cự Vô Bá Hồng Thao tung Sách Mệnh quỷ trảo đánh xuống đầu rồng. Hà Khải Thiên thấy vậy thì vội nói :

- Chớ làm vậy!

Hà Khải Thiên chưa nói hết, lưỡi của cái đầu rồng đó nhấc lên, tung ra nhiều mũi phi châm có tẩm độc.

Cự Vô Bá Hồng Thao hành động quá nhanh, một lúc không thể thu chân lại ngay, định né tránh nhưng đã không kịp.

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc thì nghe "chíu" một tiếng, kim quang lóe lên, tinh tinh tinh tinh... liên hồi thấy tiếng kim loại va chạm, toàn bộ phi châm bị rớt xuống, đồng thời thân hình to lớn của Hồng Thao bị quét lùi về phía sau, đó chính là Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy vừa xuất chiêu.

Hà Khải Thiên thừa cơ xoay nút lò xo, cái đầu rồng lập tức vọt lên cao, lúc đó mọi người mới biết là giả, không nín được cười, Cự Vô Bá Hồng Thao toát mồ hôi lạnh đầy mình.

Sau khi đầu rồng lên cao rồi, thông đạo lại yên tĩnh vô cùng và phủ đầy lớp sương màu xanh, ẩn ẩn hiện hiện, trông âm hiểm đáng sợ vô cùng.

Thiền Cực đầu đà khẽ niệm Phật, nói :

- Xin hỏi Hà lão tiên sinh, trong thông đạo này có cơ quan bí mật hay không?

- Không những có, mà mỗi bước đều có.

- Hà tiên sinh có cách gì giữ chặt các cơ quan bí mật ở các nơi được không?

Hà Khải Thiên liếc nhìn Thiền Cực một cái rồi đáp :

- Đại sư phụ sợ rồi phải không?

Thiền Cực lúc sợ lúc không, nghe hỏi như vậy thì giả bộ không để ý đến, nói :

- Bần tăng chẳng qua lo cho sự an toàn của mọi người mà thôi.

Hà Khải Thiên nghe vậy liền cười ha hả... rồi bước vào thông đạo đáng sợ ấy.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đi cùng Hà Khải Thiên, nửa bước không rời, thừa cơ truyền âm nhập mật, nói :

- Hà huynh hãy lợi dụng cơ hội bỏ chúng lại.

Hà Khải Thiên khẽ gật đầu, định sử dụng "Vạn Năng Thần Kim", đột nhiên cảm thấy đằng sau khác lạ, vội quay đầu lại xem, chính là Thiền Cực đầu đà, liền hỏi :

- Đại sư phụ, làm gì vậy?

Thiền Cực đầu đà tay trái ấn vào huyệt Bối Tâm của Hà Khải Thiên, cười dữ tợn, nói :

- Không có tâm lừa gạt người, nhưng phải đề phòng người, đề phòng bất trắc xảy ra.

- Tránh ra!

Mai Chưởng Tản Nhân nhanh chóng xuất chiêu “Đẩu Tạ Huy Phong”, nhanh như tia điện.

Thiền Cực đầu đà thấy tay áo to rộng của đối phương đã quét tới, đành phải lùi lại.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ vừa kịp tới ngay phía sau, cùng quát lên :

- Hòa thượng nên thật thà một chút...

Nói rồi, ba người rút kiếm tấn công phía sau.

Thiền Cực tăng nghe vậy thì giật mình, vội dùng chiêu “Quái Mãng Thiên Phân”, mười ngón tay búng mạnh, bắn ra một luồng gió lạnh. Chiêu này là một trong ba mươi sáu thức Âm Phong trảo, tên gọi là “Ma Trảo Nhiếp Hồng”. Hòa thượng đã bị một chưởng của Lã Chí Viễn, nên vô cùng tức giận, vì gấp quá mà phát ra một lực rất mạnh. Tam đại bảo chủ không dám chậm trễ, kiếm khí đùng đùng, gặp phải luồng gió lạnh của đối phương phát ra tiếng rin rít, đôi bên bình thủ.

Thiền Cực tăng một chiêu không thành, bèn trút giận vào người Tam đại bảo chủ, quát một tiếng, giương hai tay, “Âm Phong chưởng” xem chừng sắp được tung ra.

- Hòa thượng đừng phát cuồng!

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn vung tay áo, chiêu “Cự Dực Thùy Thiên” phát ra, thế nhanh như điện, quét xuống vai Thiền Cực.

Thiền Cực tăng vừa định ứng tiếp một đòn bằng chiêu “Hồi Đầu Vọng Nguyệt” thì Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy đã ra tay trước, ánh thép của Như Ý trượng lóe lên, ra chiêu “Lan Giang Kiếp Chiêu”, nói :

- Mai Chưởng Tản Nhân, chớ có khinh người thái quá.

“Đùng” một tiếng, Như Ý trượng đã quét đến.

- Hay lắm!

Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, lập tức cuộn tay áo lại. Chiêu “Điếu Long Bàn Trụ” cực kỳ lanh

lẹ đã giúp cho lão chộp được Kim Quang Như Ý trượng.

Thái Cực Cuồng Sấu thấy Như Ý trượng đã rơi vào tay đối phương, vội vung tay phải sử chiêu "Như Lai Thuyết Pháp" đánh vào ngực Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn nghiêng vai phải né tránh, rồi hoàn thủ một chiêu "Xảo Đả Thiên Môn" bổ xuống đầu.

Nghiêm Thiên Uy vội vã giơ tay dùng chiêu "Thiên Vương Thác Tháp", bảo vệ yếu huyệt trên đỉnh đầu, thuận thế đánh nhanh vào tay phải đối phương.

Lã Chí Viễn co tay, phóng chân trái đá vào huyệt Đan Điền của đối phương. Nghiêm Thiên Uy vội né mình tránh, tung chân phải lên với chiêu "Nhất Bộ Liên Âm", đá vào bụng Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn tràn người điểm vào huyệt Địa Cơ nơi chân trái của Nghiêm Thiên Uy.

Chiêu này vô cùng thần diệu, bức Nghiêm Thiên Uy phải rút chân phải về. Lã Chí Viễn thừa lúc hắn rút chân về, tay phải vung chiêu "Thuận Thủy Thôi Châu" đánh vào huyệt Huyền Cơ, Tương Đài, Kỳ Môn là ba yếu huyệt sinh tử, chỉ thấy chưởng ảnh, chỉ phong lanh lợi vô cùng. Nghiêm Thiên Uy liên tục thoái lui. Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, tiếp đó vung tay áo ra chưởng "Vụ Mê Vân Phong", bàn tay luôn bám theo huyệt mạch ở cổ tay phải của đối phương, làm cho đối phương không thể tiến, cũng khó mà thoái.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đánh hai mươi hiệp kịch liệt vô cùng. Kim Quang Như Ý trượng nằm trong tay hai đại cao thủ, một người giật đi, một người giữ lại, hình thành thế giằng co.

Thiền Cực tăng tay trái che lưng, tay phải che ngực, "Âm Phong chưởng" đã dần tụ đủ, nhưng vẫn còn giữ thế. Thiền Cực muốn mượn đao sát nhân, làm cho Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy và Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn bại trận bị thương, nên lão khoanh tay bàng quan, án binh bất động, lòng dạ lão thật âm hiểm như rắn độc.

Địa Sát bang Nhị lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao và Trại Diêm La Cam Cừu thấy Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn xuất chiêu kỳ ảo, thần diệu tuyệt vời, chỉ lo Tổng bang chủ có gì sai sót thất thế, nên cũng tiến lên, đề phòng bất trắc.

- Lui về!

Lã Chí Viễn trầm giọng quát, phất nhanh tay áo phải, đó là tuyệt học của phái Nga Mi, "Huy Tụ Đẩu Phong Bát Bách Lý". Hồng Thao và Cam Cừu cảm thấy kình phong ập đến, đứng không vững, lập tức bị quét ra ngoài hai trượng.

Thái Cực Cuồng Sấu thừa cơ đẩy mạnh một chưởng "Lực Chấn Sơn Ngục", nhằm vào ngực Lã Chí Viễn đánh tới.

Lã Chí Viễn hét lên, sử chiêu “Bá Vương Đăng Khai” ứng tiếp một chưởng. Chưởng của hai đại cao thủ vừa chạm nhau thì phát ra một tiếng “bình” khá lớn, trong thông đạo lập tức nổi lên một trận cuồng phong, đá vỡ rơi ào ào…

Thái Cực Cuồng Sấu cảm thấy nửa cánh tay bị tê dại. Kim Quang Như Ý trượng chỉ một chút nữa là rơi khỏi tay. Tiếp đó là hàng loạt tiếng Hà Khải Thiên sợ hãi hô lên :

- Hãy mau dừng tay, cơ quan bí mật ở các nơi đã bị chấn động rồi.

Mai Chưởng Tản Nhân nghe vậy giật mình, buông Như Ý trượng, tung người đến bên Hà Khải Thiên. Thái Cực Cuồng Sấu lúc đó mới thở phào một cái, cảm thấy may mắn, nếu Hà Khải Thiên không gọi kịp thời, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn chỉ hơi dùng lực một chút thì Kim Quang Như Ý trượng tất phải rời khỏi tay, đến lúc đó thật khó lường.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy thấy sau trận đấu này, bất luận là chiêu thức hay nội công thì mình đều thua cho Lã Chí Viễn, vì vậy nên cảm thấy khí thế bị giảm nhiều.

Hà Khải Thiên dùng Vạn Năng Thần Kim vừa đi vừa điểm, từng bước đi sâu vào. Mọi người theo sau không dám có một chút sai sót, lúc này chẳng ai tranh cãi, nói năng gì.

Một lúc sau, có một màn che màu tím chặn đường. Hà Khải Thiên tiến lên cách màn che năm bước thì dừng lại, quay người nói với mọi người :

- Trên động đồ chỉ có đoạn này, đến đây là hết, tấm mà che là phạm vi trên động đồ này.

Thiền Cực đầu đà tiếp lời :

- Nhưng không biết sau tấm màn che là cảnh tượng gì?

Hà Khải Thiên đáp :

- Không có bản đồ để xem thì thật khó biết.

Trại Diêm La Cam Cừu tiến lên một bước, nói :

- Hãy kéo cái màn che này xem như thế nào?

Hà Khải Thiên không để ý đến hắn, Lã Chí Viễn nói :

- Hà huynh, trước tiên kéo cái màn che xem một chút cũng tốt.

Hà Khải Thiên nói :

- Lã huynh không nên khách khí, xin chư vị đứng lùi lại một bước, đề phòng bất trắc.

Nói xong, xem xét một chút, rồi cười ha hả...

Tiếng cười đột ngột của Hà Khải Thiên làm cho mọi người cảm thấy kỳ lạ, liền đồng thanh hỏi :

- Hà tiên sinh, vì cái gì mà cười?

- Ta cười Không Không thượng nhân ưa làm trò quỷ, chậm một chút là không phát giác ra.

Hà Khải Thiên nói rồi đi lên phía trước, lập tức kéo cái màn ra, chẳng thấy cơ quan gì cả.

Màn kéo ra, mọi người nhìn thấy giật mình. Đoạn đường này khác với đoạn đường trước, vừa rộng vừa thẳng, hai vách tựa hồ bằng phẳng như gương và lát bằng các tấm thép, nhưng thông đạo không cao lắm.

Mọi người thấy kỳ lạ, định bước vào, Hà Khải Thiên vội hô lên :

- Xin chư vị bảo trọng tính mạng, chớ khinh suất.

Do tấm màn che vừa rồi chẳng hề có bố trí máy móc gì nên Thiền Cực đầu đà cảnh giác với Hà Khải Thiên, có chút không tin, cười lạnh một tiếng, nói :

- Hà tiên sinh nói nguy hiểm là muốn bọn ta sợ khó khăn mà lùi có phải không?

Hà Khải Thiên vuốt chòm râu bạc, nói :

- Tuy hay không thì tùy đại sư phụ, xin mời!

Thiền Cực bắt đầu nhìn con đường thẳng như nét bút, nhưng lại trù trừ.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ hết sức cung kính nói với Hà Khải Thiên :

- Để Hà tiên sinh xem xét đoạn đường thép này nhỡ ra có máy móc trùng trùng, cơ quan phân bố thì nguy.

Thái Cực Cuồng Sấu trầm giọng nói :

- Nay đã vào rồi thì không dễ gì mà rút lui, dù nó là rừng đao bể kiếm, bọn ta cũng cứ xông vào.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn hướng về Hà Khải Thiên ám thị một cái nháy mắt, rồi nói :

- Mọi người đều muốn vào sâu, xin cứ để Hà huynh dẫn đường.

Nói rồi dựa sát lại.

Hà Khải Thiên lĩnh hội ý đó, liền nắm tay hỏi mọi người :

- Học thổ mộc, kiến trúc cả đời học không hết. Đoạn đường sau này không thể theo bản đồ mà đi, không đoán trước được, chỉ có kẻ đui mù mới xông loạn vào. Giả dụ có cái gì xấu, xin chư vị bao dung tha tội.

Nói xong cúi người thi lễ, rồi quay người đi vào.

Thiền Cực đầu đà vừa định nói, bỗng nghe “bùng” một tiếng, lập tức từ trong văng ra năm quả cầu thép, quả cầu cao bằng người, nặng vô cùng và xếp thành một dãy lấp ngay đường đi, đến nỗi gió mưa không lọt.

Diễn tiến xảy ra rất nhanh, năm quả cầu thép đã ầm ầm văng đến trước mặt.

- Chư vị chú ý!

Hà Khải Thiên nhắc mọi người cảnh giác, đoạn tung mình một cái đã đứng trên quả cầu ở giữa, Lã Chí Viễn kịp theo ở sau và đứng kề vai với Hà Khải Thiên, không dám tách rời một bước.

Các người còn lại hoàn toàn làm theo Hà Khải Thiên, cũng đứng trên bốn quả cầu thép còn lại.

Lại một tiếng vang, năm quả cầu thép nữa tiếp tục lăn đến và xếp trên các quả cầu thép trước.

Các người còn lại cũng đều bỏ hàng thứ nhất tranh nhau xếp thành hàng thứ hai.

Mọi người vừa bước lên hàng thứ hai, cầu thép hàng thứ ba lại văng đến.

Mọi người lần này không đợi Hà Khải Thiên nhắc nhở đã lên ngay hàng thứ ba.

Hà Khải Thiên...

(Thiếu một đoạn)

- Không lên được!

Rồi kéo Lã Chí Viễn một cái vút qua trên cầu thép hàng thứ ba mà hạ xuống nền đất.

Mọi người thấy vậy sợ hãi, lo lắng nhưng chân đã ở trên cầu thép hàng thứ ba. Thời gian rất gấp, không cho phép suy nghĩ lâu, bỗng nghe thấy một tiếng “bình”, năm quả cầu thép từ ở giữa chia ra làm hai, phi đao, tên bắn ra ào ạt, tới tấp.

Sự tình thay đổi đột ngột, mọi người lo lắng, chỉ thấy kiếm quang, trượng ảnh, ống tay áo phất

phới, một loạt tiếng va chạm chát chúa vang lên.

Một tiếng kêu than, Trại Diêm La Cam Cừu ngã xuống đất, một thanh phi diệp đao cắm vào mông, máu tươi chảy ra.

(Thiếu mấy dòng)

... nên vội bôi thuốc vào chỗ vết thương để có thể tạm đi lại.

Thái Cực Cuồng Sấu không hài lòng về Hà Khải Thiên, trợn mắt định nói, Hà Khải Thiên lại đột nhiên gọi lớn :

- Nguy rồi, chạy mau...

Lời vừa nói ra đã nhanh chóng vọt vào phía trong.

Mọi người sợ hãi như chim bị trúng tên, nghe thấy định chạy nhưng nghe thấy “bình” một tiếng, tấm lót dưới chân đã đứt đôi, phân ra hai bên phải trái. Phía dưới sâu hun hút, tối đen lạ thường.

Trại Diêm La Cam Cừu vì phần mông bị thương, đi chưa được một bước đã ngã xuống phía dưới.

Thái Cực Cuồng Sấu vội hít một hơi mạnh, sử chiêu “Lưu Tinh Cản Nguyệt”, nhấc lấy Cam Cừu mà ném mạnh lên, tựa như ném quả bóng vậy.

Lúc này, mọi người vội đón lấy Cam Cừu, đồng thời vỗ tay hoan nghênh việc Nghiêm Thiên Uy cứu người.

Tiếng vỗ tay chưa dứt, bóng người lướt qua, Thái Cực Cuồng Sấu đã đứng vững, mồ hôi trán nhỏ xuống ròng ròng. Phải biết rằng việc bay người xuất thủ vừa rồi là vô cùng hao tổn sức lực.

Mọi người hai lần gặp hiểm, tính mạng như treo trên sợi tóc, nhìn đường sâu của động tối mà thấy kinh hồn táng đởm, tim đập thình thịch.

Mọi người quay đầu lại xem, thấy con đường đã tận cùng, không còn chỗ nào qua được, đúng là một tử lộ.

Thần Thủ Tiên Chỉ đứng quay mặt vào trong đang quan sát kỹ hai vách và đầu cuối, thời gian khoảng uống hết một bình trà, lão dùng Vạn Năng Thần Kim, hướng về vách bên trái, vỗ vỗ hai điểm, một hồi tiếng kèn kẹt vang lên, lúc đó tách ra một cửa. Hà Khải Thiên định bước vào, bóng người lướt qua, Thiền Cực đầu đà đã đứng ngay trước mặt, ưỡn vai chắn đường, nói :

- Hãy khoan! Lần này không thể để cho tiên sinh đi một mình vào trong.

Hà Khải Thiên không tranh cãi với Thiền Cực, liền đứng ngay ở cửa nhìn vào bên trong, thì ra lại là một thạch thất. Thạch thất này không rộng, sâu khoảng ba trượng, giữa phòng đặt một cái đĩnh đá, cao ngang đầu người, ngoài ra chẳng có vật nào khác.

Thiền Cực tăng xem thấy chẳng có gì khác thường, liền nói :

- Đây hình như là một phòng luyện đan, nhưng lại không giống lắm...

Thái Cực Cuồng Sấu nói :

- Chẳng lẽ thạch thất này lại là một phòng chết, bên trong đến một cái cửa cũng không có?

Hà Khải Thiên tủm tỉm cười :

- Chỗ này vừa rồi cũng không có cửa, sao nay lại có?

Thái Cực Cuồng Sấu nhìn vào trong phòng, nói :

- Vậy xin mời tiên sinh vào trong, xem thử có ám môn nào không?

Hà Khải Thiên liền lướt mình vào, Thiền Cực tăng bám sát đằng sau. Hà Khải Thiên cố ý để Thiền Cực đi trước, nói :

- Xin mời đại sư phụ!

Thiền Cực tăng biết rõ Hà Khải Thiên khinh mình không hiểu cơ quan bí mật nên lạnh lùng, nói :

- Hà tiên sinh muốn làm trò quỷ, nếu tiên sinh vờ vĩnh, bần tăng quyết dùng “Âm Phong chưởng” để thám sát.

Nói rồi hai tay đặt trước ngực, sẵn sàng động thủ.

- Đại sư phụ thật kỹ lưỡng!

Hà Khải Thiên ha hả cười lạnh một trận rồi dùng Vạn Năng Thần Kim che đỡ châu thân, từng bước từng bước đi vào trong phòng.

Hà Khải Thiên cẩn thận, đi rất chậm, khi đến gần chiếc đỉnh đá lại càng cẩn thận hơn. Thạch thất dài đến bảy trượng, đi mãi mới đến tận đầu cuối.

Hà Khải Thiên đi hết mới thở phào một cái, tự nhủ thầm: “Không Không thượng nhân đích thật khác thường. Nhìn bên ngoài chỉ là một cái thạch thất trống rỗng, kỳ thật lắp đặt vô số cơ quan. Khi đi lần thứ nhất thì chẳng có trở ngại gì, nhưng nếu quay lại hoặc có người thứ hai, tiếp tục đi qua thì

nguy hiểm lắm, nơi này tại sao phải phí công sức như thế? Xem ra chỗ này phải là chỗ quan trọng của Phi Phi cổ động”.

Trong lúc Hà Khải Thiên suy nghĩ, Thiền Cực đầu đà cảm thấy mềm ở dưới chân, vội vàng nhảy lên, rơi ngay trên chiếc đỉnh đá. Lúc này từ trong chiếc đỉnh đá bắn ra mười hai lưỡi liễu diệp phi đao, thế như đạn nổ khai hoa, phun ra mạnh mẽ.

Thiền Cực tăng sợ hãi, vội kêu lên hoảng hốt.

Bèn sử chiêu “Tiềm Long Ẩn Hình”, thuận thế phất hai ống tay áo, mau chóng hạ xuống bên cạnh Hà Khải Thiên.

Thiền Cực thân mình khỏe mạnh, ứng biến thần tốc, hai ống tay áo khoác đã bị nhiều lỗ thủng.

- Bị thương rồi chứ?

- Có làm sao không?

...

Mọi người còn lại đang đứng ở cửa nhao nhao hỏi, ồn ào hẳn lên.

Thiền Cực sa sầm mặt, nghiến răng nhằm chiếc đỉnh đá huy xuất một chưởng.

Mấy người đứng ở cửa giật mình, tất cả co mình nhảy qua chiếc đỉnh đá đến chung quanh Hà Khải Thiên.

Chính lúc mọi người vừa mới chạm xuống đất, đột nhiên trời đất quay tròn rồi trở lại yên tĩnh, nhìn kỹ thì thấy thạch thất thay đổi hẳn. Nó vốn dĩ hẹp và dài, qua lần xoay tròn đã thành kiểu bát quái. Phòng chia ra tám mặt, mỗi mặt đều có một thái cực viên môn, trên mỗi khung cửa đều vẽ phù hiệu bát quái.

Lúc này chiếc đỉnh đá ở trong phòng vẫn tiếp tục quay, phát ra tiếng rì rầm dữ dội. Sự biến hóa thần kỳ này làm cho mọi người không nói được nửa lời, ai nấy ngây ra như tượng gỗ. Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy nói giọng hơi giễu cợt :

- Nghiêm bang chủ là một nhà thái cực nổi danh, chắc là am hiểu phương vị của thạch thất này.

Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy nghe thấy vậy, ha hả cười lớn, nói :

- Nếu luận về cơ quan bí mật, Nghiêm mỗ là người ngoại môn, còn như Hà tiên sinh muốn khảo ta về thái cực bát quái, thì e khó ai vượt qua ta... thạch thất này là Phục Hy bát quái phương vị, ta nghĩ

không nên nhầm lẫn.

- Phục Hy bát quái phương vị, phương nào là sống, phương nào là chết?

Thái Cực Cuồng Sấu nói :

- Hợp âm dương mà thành thái cực, phân tứ tượng mà định bát quái, phùng dương mà sinh, gặp âm thì tử.

- Phương nào là âm?

- Đoài, chấn, khảm, khôn?

- Phương nào là dương?

- Càn, ly, tốn, cấn.

- Trước mặt nên đi cửa nào?

- Theo càn môn là lợi nhất!

Hà Khải Thiên cười nói :

- Nghiêm bang chủ chỉ biết nói đúng quy tắc, không biết cùng thông sinh biến. Không Không thượng nhân là bậc tiền bối khác thường đã đảo ngược âm dương, tứ tượng lẫn lộn, từ sinh biến tử, từ tử biến sinh cho nên chỉ có Khôn môn là đi được, còn lại toàn là đường chết. Nếu không chú ý xem xét tỉ mỉ ắt dễ bị lầm.

Nói rồi đến thẳng Khôn môn.

Nghiêm Thiên Uy không phục, nói :

- Khôn môn vẫn là cửa giả, không đi được.

- Theo ta đi, bảo đảm vô sự.

Hà Khải Thiên vừa đặt chân xuống Khôn môn, nghe thấy chiếc đĩnh đá phát ra ba tiếng “Bình! Bình! Bình!”, vội ngoảnh đầu lại gọi :

- Mau lại đây, coi chừng sẽ sinh biến.

Mọi người ào ào như chim bị tên bắn, nhanh như điện nhảy ra khỏi thạch thất, tiến vào khôn môn. Chỉ cảm thấy sau lưng có một trận quay tròn, ngoái đầu lại xem, không thấy khôn môn nữa, đường đi đã bị ngăn cách.

Thái Cực Cuồng Sấu vẫn cho rằng theo khôn môn là chết chắc chắn, nên sợ hãi hỏi :

- Hà tiên sinh, đó là chuyện gì?

- Tiên sinh sợ cái gì?

Hà Khải Thiên vừa nói xong, chợt nghe thấy có âm thanh phía bên kia vọng lại.

Thiền Cực đầu đà nói lớn :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Những mong sư đệ ở trong!

Thái Cực Cuồng Sấu cũng lên tiếng :

- Hy vọng Tam lộ bang chủ cũng ở trong.

Thiền Cực đầu đà và Thái Cực Cuồng Sấu tiến ngay lên phía trước. Ai ngờ chỗ không xa đã bị một vách đá chắn đường. Hai người áp tai vào nghe, âm thanh đó chính là từ vách đá bên kia vọng sang.

Nghiêm Thiên Uy hừ một tiếng dài, vung Kim Quang Như Ý trượng sử chiêu “Lực Chấn Sơn Ngục”, “choang” một tiếng, những mảnh đá bay tung tóe, đất động núi rung nhưng muốn tách vách đá ra quả thật không dễ.

Thiện Cực tăng ngưng khí hai vai, phất tay áo tung chưởng “bình, bình” hai tiếng, đá vỡ như mưa nhưng vách đá vẫn trơ trơ.

- Nhị vị mau mau dừng tay, không nên phí sức.

Hà Khải Thiên vừa dứt lời, bỗng có hai dòng nước phun ra rất mãnh liệt.

Mọi người nhốn nháo cả lên.

Hai dòng nước tựa như rồng phun, vừa mạnh vừa nhanh, phút chốc đã dâng cao đến đùi. May mắn, những người có mặt đều là cao thủ võ lâm, người người ám đề chân khí, triển khai khinh công “Đăng Bình Độ Thủy” dẫm trên mặt nước.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ đồng thanh nói to :

- Hà lão tiên sinh, mời tiên sinh mau tìm cái khóa nước, chậm trễ nữa thì chúng ta đều bị ngập.

Thái Cực Cuồng Sấu nói :

- Chôn mình trong Phi Phi cổ động cũng xứng, không ngờ đến lúc sắp chết còn làm con quỷ nước.

Thiền Cực đằng hắng một tiếng, nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Đức Phật từ bi! Hà lão không mau tìm cái khóa nước, bần tăng sẽ kết liễu tính mạng của lão…

Nói rồi sấn đến đứng cạnh Hà Khải Thiên.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn lập tức ngăn lại, phẫn nộ quát :

- Hòa thượng thật vô lễ…

Quát rồi rung vai phất một ống tay áo…

Thiền Cực tăng vung tay áo hoàn kích.

Hai luồng ám kình gặp nhau liền nổi lên một trận gió xoáy mạnh, bắn tung nước khắp động như rồng phun hổ gầm.

- Hai vị dừng tay, tìm được cứu tinh rồi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên vung Vạn Năng Thần Kim tới một cái thạch động ở vách phòng.

Suỵt một tiếng, hai dòng nước lập tức ngừng phun, đồng thời nước trong phòng cạn hết. Tiếp đó, tiếng ken két vang lên liên hồi, vách đá nứt ra một khe.

Hà Khải Thiên nhìn mọi người vẫy tay, lập tức chui vào khe nứt đó.

“Bình!” một tiếng, vách đá đóng phập lại. Mọi người chưa kịp quan sát thì nghe thấy tiếng hô hốt hoảng, có mấy người liên tiếp vọt ra, đó là Thiền Nghi đầu đà. Địa Sát bang Đông, Nam, Trung Tam lộ bang chủ.

Đôi bên gặp nhau, cùng cảm thấy kinh hoàng, Thiền Nghi đầu đà vội tiến lên một bước, vừa định kiến lễ sư huynh Thiền Cực thì đã bị Thiền Cực ngăn lại :

- Sư đệ miễn lễ, động đồ có ở đây không?

- Có!

Thiền Nghi liền đưa cho Thiền Cực đầu đà một phần của động đồ mang theo.

Địa Sát bang Đông Lộ bang chủ Phương Uy, Nam Lộ bang chủ Thái Dũng, Trung Lộ bang chủ Kim Ngao ba người vội thi lễ với Nghiêm Thiên Uy :

- Phương Uy, Thái Dũng, Kim Ngao xin nghênh tiếp Tổng bang chủ.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy không nhìn thấy ba gã có lẽ còn tốt hơn, vừa nhìn thấy đã bực tức vô cùng, phẫn nộ trách mắng :

- Ba người các ngươi đã vi phạm quy định, dám tự tiện vào động, nếu không trừng trị e rằng bang chúng sẽ bất tuân.

Nói rồi vung Kim Quang Như Ý trượng định ra tay...

Cự Vô Bá Hồng Thao và Trại Diêm La Cam Cừu lo lắng vội can :

- Tổng bang chủ, xin tạm bớt cơn lôi đình, tam vị Bang chủ mong được khoan hồng một lần để có ích về sau, vả lại trước mắt đang cần người.

Thái Cực Cuồng Sấu quét mắt nhìn ba người rồi lạnh lùng đáp :

- Nếu là như vậy, thì chúng ta về rồi mới tính, hãy đưa động đồ ra.

Phương Uy không còn mặt mũi nào nữa, bèn giơ hai tay đưa động đồ ra, rồi ba gã né người đứng sang bên cạnh, sợ quá mồ hôi vã ra như tắm.

Bỗng nhiên vang lên một trận cuồng tiếu, thanh cao âm hùng, chói cả tai, tựa như nước chảy từ trên núi cao, như tiếng chuông của cổ tự, vang động cả bốn vách thạch thất.

- Sao còn thêm người ngoài nào nữa?

Mọi người cảm thấy bất ngờ nên đồng thanh hỏi.

Thiền Nghi đầu đà và Đông, Nam, Trung Tam lộ bang chủ chưa kịp trả lời thì tiếng cười đã dứt, một âm thanh vang lên :

- Trong Phi Phi cổ động này lại thêm chín con quỷ chịu chết, các ngươi là bọn quỷ mới, đầu tiên phải mua nợ của bọn quỷ cũ ta mới xong.

Thái Cực Cuồng Sấu nghe thấy vậy thì phẫn nộ, quát lên :

- Kẻ nào dám giả thần giả quỷ, mượn gió gây sóng...

Thiền Cực tăng cất giọng lạnh lùng, nói :

- Là nhân vật giang hồ thì mau ra gặp nhau, giấu đầu hở đuôi, không đáng mặt anh hùng.

Trong màn sương tím, chân đứng trên đống đá, từ ẩn đến hiện, đi ra một người.

Trong lúc ai nấy còn đang ngơ ngác, thì người đó đã tới gần. Thì ra là lão nhân đầu trọc, râu dê trắng như tuyết, mình khoác một cái áo choàng màu huyền rách tả tơi, không có cổ tay áo, khuy nút không có, phải lấy dây rơm buộc bụng, chân đi dép cỏ, tựa như quấn giấy. Duy phần đầu có ánh sáng chiếu vào thì như phát quang, vừa rõ vừa sáng. Sau lưng giắt một thanh kiếm cán dài, gọi là Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm.

Người đó là ai?

Không phải ai khác, chính là Địa Công Bất Lão Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ. Tang Bác Cổ lừng danh thiên hạ, uy võ chấn động cả hắc, bạch đạo, ai ai đều biết. Mọi người không dám chậm trễ, bèn lần lượt thi lễ.

Vạn Sự Thông cười ha hả, nói :

- Không ngờ chúng ta lại tương ngộ tại nơi tuyệt cảnh này. Xin chào! Xin chào!

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn vội quan sát tứ phía, hơi trầm lặng, nói với Tang Bác Cổ :

- Lão tiền bối chỉ có một mình vào đây?

Tang Bác Cổ thấy giọng hắn hơi khác, bèn liếc nhìn một cái rồi nói :

- Vạn Sự Thông này đến đây một mình, lẽ nào phải có mấy người đi theo nữa?

Lã Chí Viễn liếc nhìn thanh kiếm sau lưng Tang Bác Cổ nói :

- Bảo kiếm sau lưng lão tiền bối có phải là Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm của Lăng Ba Nhất Yến không?

Nghe nhắc đến Lăng Ba Nhất Yến làm Tang Bác Cổ lo lắng vội hỏi :

- Thương thế của tiểu nha đầu đó ra sao rồi?

Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, đáp :

- Ta đang chuẩn bị đòi lão trả người đấy.

Tang Bác Cổ không rõ, bèn hỏi :

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Lã Chí Viễn cũng cảm thấy bất ngờ, đành trả lời :

- Nói như vậy, việc Lăng Ba Nhất Yến mất tích không phải là do lão tiền bối gây nên?

- Mất tích? Mất tích lúc nào?

Tang Bác Cổ cảm thấy kinh lạ khác thường.

Hai người tranh nhau hỏi đáp, không rõ ai trước ai sau.

Tang Bác Cổ vội vàng tiến lên nắm lấy Thần Thủ Tiên Chỉ, hỏi :

- Hà lão đệ, mau đưa ta đi ra, chậm trễ thì không xong.

Hà Khải Thiên cười khổ, đáp :

- Phi Phi cổ động này rất khác thường, khi chúng ta vào đã gặp bao nhiêu nguy hiểm trên đường, nay đi ra e là không được dễ.

- Hà lão đệ, làm thế nào mà dẫn được họ vào?

- Vẫn là nhắm mắt liều một phen!

- Lão đệ đã không nắm chắc, tại sao còn mạo hiểm tính mạng, không biết sống chết thế nào mà cũng dám vào sao?

Hà Khải Thiên nhìn mọi người, nói :

- Nào phải do cam tâm tình nguyện? Chẳng qua là bị bức vào đây!

Lão nói bản thân bị bức làm cho mọi người không vui lòng.

Thiền Cực đầu đà liền nói :

- Hà lão nói năng phải chú ý, ai bức bách lão?

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy cũng trách :

- Lão muốn nói lung tung, đừng trách Kim Quang Như Ý trượng của ta không nhận ra lão.

Trại Diêm La Cam Cừu bị một đao vào mông vô cùng bực tức, nhân cơ hội này, phẫn nộ quát lên một tiếng, nhảy lên một bước, thò tay định chộp bắt Hà Khải Thiên...

- Cút đi!

Tang Bác Cổ chỉ cần phẩy tay một cái, Trại Diêm La kêu lên một tiếng, đã bị quét ra xa hai trượng.

Vạn Sự Thông bản tính cương trực, ghét ác như thù, nhất là đối với bọn tà phái càng không thèm để ý. Lão ra tay quét đi Trại Diêm La Cam Cừu, lập tức kinh động Địa Sát bang Bắc, Trung, Đông, Nam Tứ lộ bang chủ, bọn này bực bội không dám nói, chỉ có Bắc Lộ bang chủ Cự Vô Bá Hồng Thao trước nay không biết sợ là gì, nhưng khi gặp Tang Bác Cổ thì cũng câm như thóc.

Địa Sát bang Tổng bang chủ Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy nhìn Cam Cừu bò dậy, lại liếc nhìn Tứ lộ bang chủ, thấy họ có ý sợ sệt, trong lòng không tự chủ được, nhưng cuộc thế trước mắt không thể đánh được, đành nhịn nhục, không dám hành động.

Tang Bác Cổ quay đầu nhìn Lã Chí Viễn, thấy hắn sững sờ, bèn truy hỏi :

- Ngươi nói xem, Lăng Ba Nhất Yến mất tích như thế nào?

Lã Chí Viễn đáp :

- Ta cũng muốn biết rõ nàng mất tích như thế nào, nhưng đến bây giờ vẫn chưa rõ...

Ngừng một lát, Lã Chí Viễn lại nói :

- Lúc trước ta cứ tưởng lão tiền bối đã biết, vì theo ta, hiện nay trên Hoàng Sơn, người biết được Lăng Ba Nhất Yến ở trong Tùng Trúc trang của ta và có thể cướp nàng đi thì không có người thứ hai... nếu không phải là lão tiền bối, thì còn ai nữa?

Tang Bác Cổ nghe thấy vậy cũng ngạc nhiên, trong bụng nghĩ: “Chúng tăng ở Phật Âm tự đang canh giữ Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu, tuyệt đối không dám rời nửa bước. Ngoài ra chỉ còn lại một nha đầu Tử Vi, nếu tính cả Đường Chấn Anh từ Hàn Nham trở về thì cũng chỉ có hai huynh muội hắn. Dựa vào hai tiểu oa nhi đó để cứu thoát Lăng Ba Nhất Yến thì không phải là việc dễ, xem ra nhất định có thêm người khác đến nữa... nhưng người đó là ai?”

Thiền Nghi chợt lên tiếng :

- Chúng ta ở đây chưa coi xong, còn phải tiếp tục vào sâu nữa.

Hà Khải Thiên nay đã có Tang Bác Cổ bên cạnh nên đã thảnh thơi nhiều, không phải cúi đầu như trước đây, nay thấy hòa thượng thúc giục bèn khoát tay một cái, nói :

- Hà mỗ đã dẫn chư vị vào động, nay các vị đã có động đồ thì chúng ta cũng nên tách ra từ đây, không liên quan đến nhau nữa.

Thiền Cực tăng đột nhiên nói :

- Tiên sinh nói thật đơn giản, sự việc chẳng dễ dàng như vậy đâu.

Nói rồi đột nhiên ra tay túm lấy ngực áo Hà Khải Thiên.

- Hòa thượng tiếp chiêu!

Lã Chí Viễn hét lên một tiếng, vẫy tay áo, quét nhanh vào tay phải của Thiền Cực.

Thiền Cực tăng bị bức phải rút tay lại, tả chưởng xuất "Tật Đàn Tỳ Bà", đánh vào xương sườn, Đồng thời hướng về sư đệ Thiền Nghi đầu đà ngầm liếc mắt ám hiệu.

Thiền Nghi lãnh hội ám hiệu đó, vặn mình một cái đã tới sát Hà Khải Thiên vừa định ra tay...

Bỗng ngân hồng lóe lên, điểm vào ngực, kiếm khí hừng hực làm người ta sợ hãi.

Thiền Nghi đầu đà không dám chậm trễ, lùi lại ba bước, chú ý nhìn, chính là Ngân Tinh bảo chủ, liền nổi giận :

- Ngươi nhúng tay vào làm gì?

Ngân Tinh bảo chủ một kiếm bức Thiền Nghi lùi lại, lập tức cùng Liệt Nhật, Hắc Nguyệt hai bảo chủ, ba người bèn vây kín lấy Hà Khải Thiên rồi mới đáp :

- Ngươi muốn cướp động đồ, đó là hoang tưởng.

- Ta chỉ muốn khai sát giới thôi!

Thiền Nghi tóc dài ngang vai lúc này đã dựng ngược cả lên, ống tay áo khoác dài rộng đã phấp phới, tiếp đó búng mười ngón tay phun ra mười luồng gió lạnh thổi mạnh đến Tam đại bảo chủ.

Liệt Nhật kiếm với chiêu "Dương Quang Phổ Chiếu", Hắc Nguyệt kiếm với chiêu "Vụ Mê Vân Phong", Ngân Tinh kiếm với chiêu "Thiên Hà Đảo Quải", ba kiếm cùng vung lên... hai bên đã tiếp chiêu. Thiền Nghi chiêu xuất liên hồi, tay trái "Phi Trảo Lược Không", tay phải "Ma Trảo Phát Vân", hai chiêu cùng đánh tới.

Ngân Tinh kiếm sử chiêu "Tinh Thùy Bình Dã", Hắc Nguyệt kiếm sử chiêu "Nhật Dòng Trường Giang", Liệt Nhật kiếm sử chiêu "Húc Nhật Đông Thăng", ba kiếm hợp làm một, kiếm khí mãnh liệt gặp phải âm phong hàn khí của đối phương lập tức bắn ra đốm quang sáng đầy thạch thất.

Thiền Nghi đầu đà hai lần ra tay không thành công, liền trổ hết tài năng, giở độc môn tuyệt học "Âm Phong chưởng". Cùng lúc đó, Thiền Cực chưởng môn và Lã Chí Viễn đầu với nhau rất mãnh liệt, đột nhiên Thiền Cực nảy ra ý đồ khác bèn quay người lùi nhanh, gọi Thiền Nghi :

- Sư đệ, đừng vội động thủ, nguy cơ còn ở đằng sau.

Ý của Thiền Cực là bảo toàn thực lực, không để người ta làm ngư ông đắc lợi.

Thiền Nghi đành thu lại chưởng thế, ra đứng một chỗ với sư huynh, bình tĩnh chờ cuộc thế thay đổi.

Thế là một trận đấu nhỏ đến đây kết thúc.

Khi mọi người nhìn Hà Khải Thiên thì thấy lão đã được Tang Bác Cổ đem đi cách hai trượng, ngồi trên một đống đá, đang lẩm bà lẩm bẩm không biết nói cái gì.

Tang Bác Cổ thấy mọi người đã ngừng đánh, liền cười to nói :

- Ta đang muốn xem một trận tránh kịch liệt, sao không đánh nữa?

Ngừng một chút, Tang Bác Cổ lại tiếp :

- Nghe lời Vạn Sự Thông ta, tất cả đều ngồi xuống, nghỉ ngơi cho khỏe, thà làm con quỷ chết nhàn còn hơn con quỷ chết mệt, mau mau nghỉ đi.

Mọi người nghe thấy vậy chỉ cười, tất cả đồng ngồi xuống đống đá tự nghỉ ngơi.

Thạch thất thênh thang, khí âm u, chẳng ai nói một lời, lặng lẽ vô cùng.

Thời gian cứ trôi đi, chẳng thấy mặt trăng mặt trời, không biết ngày hay đêm, tựa như ngục tối giam cầm mười ba vị cao thủ võ lâm, kể cả một vị thổ mộc đại gia.

Số người không nhiều, nhưng môn phái lại không ít. Môn phái nào cũng có ý đồ của môn phái đó, trừ Tang Bác Cổ và Hà Khải Thiên bị bức vào động ra, tất cả đều muốn tìm bảo vật.

Mục đích vào động của họ như nhau, đều muốn lấy bảo vật trong động.

Nhưng tình hình trước mắt là Hà Khải Thiên không muốn hợp tác, Tang Bác Cổ có ý gây rối, đồng thời động đồ mỗi môn phái giữ một mảnh, các môn phái lại không thành thật với nhau, chỉ muốn chiếm độc quyền, cho nên không thể thoát ra khỏi thế bí.

Mọi người đang vò đầu suy nghĩ, đột nhiên tiếng kèn kẹt vang lên. Thấy một hốc của thạch thất nứt ra một khe, mọi người ồ lên một tiếng định xông ra ngoài, những bóng người lướt qua, một đám người đã nhảy vào động đá. “Bình” một tiếng, cái khe nứt ấy bịt kín lại, có tiếng la thất thanh :

- Ấy, ở đây sao lại có người?

Tang Bác Cổ cười ha hả, tiếp lời :

- Lại đến để chết đây, còn thêm mấy nữ quỷ nữa.

Thì ra có một đám người mới đến chia làm ba tổ, một tổ đi đầu chính là võ lâm hắc đạo, Ác Thủy, Quỷ Hỏa, Bạo Phong Tam đại môn chủ.

Hai nhóm còn lại, mỗi nhóm có năm người, cả nam lẫn nữ. Đứng đầu là một một nam một nữ, đó chính là Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba và Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, Động chủ của Võ lâm Nhị động, xếp trên cả Tam bảo, Tam môn. Những người này trừ Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ra, số còn lại toàn bộ đều biết mặt cả.

Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thướt tha bước đi uyển chuyển, đến sát mọi người, điềm nhiên nói :

- A, mọi người đều ở đây cả. Giang hồ truyền ngôn quả nhiên không sai. Địa Sát bang, Âm Sơn phái, Tam đại bảo đều hội tụ ở đây, hãy mau lấy động đồ đưa ra!

Giọng đầy lạc quan, dứt khoát, thật không coi ba phái ra cái gì.

- Ha ha ha...

Địa Sát bang chủ Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy nghe thấy vậy thì cười một trận dài.

- Thái Cực Cuồng Sấu sao lại cười? Lẽ nào không muốn hợp tác với bổn Động chủ?

Thiền Cực đầu đà tiếp lời :

- Hợp tác? Hợp tác cái gì?

Kim Tiểu Lan chậm rãi nói :

- Động đồ của Tam môn đã giao cho ta, động đồ của ba vị nếu giao cho ta, khi gộp lại sẽ thành toàn đồ...

Thái Cực Cuồng Sấu lập tức cắt ngang lời Kim Tiểu Lan, nói :

- Đem động đồ giao cho ngươi? Ngọc Diện Yêu Hồ đừng có nằm mơ!

- Nằm mơ!

Kim Tiểu Lan mỉm cười tiếp :

- Nằm mơ có lẽ không phải ta, mà chính là các vị.

Liệt Nhật bảo chủ tiến lên một bước, nói :

- Lời nói ấy giải thích thế nào?

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan không đáp lại, mà phản vấn :

- Ta hỏi các vị, vào động Phi Phi là vì cái gì?

Ngân Tinh bảo chủ đáp :

- Nói thật lòng, mọi người đều muốn lấy được bảo vật, cái đó ai cũng biết, sao còn phải hỏi nữa?

Ngọc Diện Yêu Hồ gật gật đầu nói :

- Không sai, đều muốn tìm bảo vật mà vào, nhưng các người không dám giao động đồ cho ta, như hiện nay ai có thể hiểu được động đồ để dẫn các vị đi tìm chỗ cất giấu bảo vật trong cổ động. Cho nên nói rằng, không giao động đồ, kẻ nằm mơ chính là các vị chứ không phải ta.

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- A, đúng rồi, ta còn quên, ở đây còn có một vị thổ mộc đại sư đương đại, một chuyên gia về cơ quan bí mật.

Nói rồi mắt lướt một lượt, nhìn Hà Khải Thiên, tiếp tục nói :

- Hà tiên sinh có thể thấu hiểu tình hình nhưng lại không biết trong Phi Phi cổ động này tàng trữ bảo vật gì... Hà tiên sinh, tiên sinh thấy có đúng không?

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên mỉm cười nói :

- Hà mỗ hiểu biết ít, không tranh giành với sự đời, lần này vào động hoàn toàn là do bắt buộc, ta không hề có ý lấy bảo vật, đối với việc đó, ta chẳng bao giờ để tâm.

Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba tiếp lời :

- Bảo vật trong động không những chỉ có Hà tiên sinh không rõ, có lẽ ở đây...

Nói rồi nhìn khắp lượt, cười đáp :

- Người biết rõ toàn diện có lẽ tìm không ra lấy một người.

Khẩu khí lớn, thật là cực cuồng, cực ngạo.

Địa Sát bang chủ Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy đường đường là Tổng bang chủ làm sao có thể nhẫn nại khi bị khinh miệt, không ngăn được cười một tiếng, nói :

- Số cây cầu lão phu đã đi qua còn nhiều hơn con đường ngươi đã đi, chỗ này không phải để cho Lam Nhất Ba ngươi nói khoác, mau sớm đi thôi...

Lúc này Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ đồng phẫn nộ, nên bọn họ đồng thanh nói :

- Có Tổng bang chủ bọn ta ở đây, ai cho phép họ Lam ngươi hỗn láo?

Nói rồi định xông lên...

Thái Cực Cuồng Sấu gọi Ngũ lộ bang chủ lùi lại, quay về hướng Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba, nói :

- Không Không thượng nhân là một bậc kỳ tài, nay có còn ở nhân gian hay không, chẳng ai biết rõ Phi Phi cổ động là một điều ẩn mật của võ lâm, danh tiếng hàng mấy trăm năm nay, ai ai cũng muốn vào động. Còn việc cất giấu bảo vật trong động theo truyền ngôn thì có nhiều loại, nhưng được các phái trong võ lâm trọng thị vẫn là một bộ võ công bảo điển, tên là Thiếu Dương thần công mật tiên. Ôn Nhu Lãng Tử, ngươi xem thử ta nói vậy có đúng không?

Thái Cực Cuồng Sấu vừa nói đến Thiếu Dương thần công mật tiên, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ, Ác Thủy, Quỷ Hỏa, Bạo Phong Tam đại môn chủ và Âm Sơn song đà cùng đồng thanh tán thành, ồn ào cả thạch thất.

Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba cười ha hả, sắc mặt không hề thay đổi, nói :

- Nói đi nói lại cũng toàn là ếch ngồi đáy giếng mà tranh cãi nhau.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan nhìn một lượt, nói :

- Tam đại bảo, tam đại môn, Âm Sơn phái, Địa Sát bang đường đường là tôn phái võ lâm mà chỉ biết và nghe như thế. Lẽ nào không có người nào biết trong động có nhiều tuyệt thế kỳ trân...

Tang Bác Cổ vẫn im lặng nãy giờ, nay đột nhiên nói :

- Vạn Sự Thông ta không muốn trả lời ngươi, một kỹ nữ thối tha... nói cho ngươi biết, những điều ta hiểu biết còn hơn ngươi rất nhiều.

Lúc này Kim Tiểu Lan cau mày, nói :

- Biết thì nói, không biết thì không nói, hà tất phải xúc phạm đến người khác? Nếu lão biết thật thì nói ra coi, làm gì phải phùng mang trợn mắt?

Tang Bác Cổ định nói ra các tuyệt thế kỳ trân thì bị Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ngăn lại, nói :

- Tang lão tiền bối cứ từ từ đã, để ta nói trước một câu, xem có phải không... theo truyền tụng thì Đạt Ma khi vượt biển, đến các danh sơn thăm các đại tông phái, sau đó tu trong Tung Sơn Thiếu Lâm tự, theo sự lớn mạnh của các phái. Tích lũy tinh hoa các phái hợp thành một lò, rèn luyện khổ công, viết thành sách "Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông", được coi là võ lâm điển phạm. Nhưng quyển sách này không lâu đã mất, qua nhiều triều đại vẫn chưa tìm thấy. Theo tin mật thì quyển tuyệt thế kỳ thư ấy đang được cất giấu trong Phi Phi cổ động.

Lão vừa nói xong, quần hào nhốn nháo cả lên.

- Võ lâm nghệ nghiệp quy tông...

- ... Võ lâm nghệ nghiệp quy tông...

- ... Võ lâm nghệ nghiệp quy tông...

...

Mọi người không hẹn mà cùng nhắc lại quyền Võ lâm bảo điển.

- Lão là người nào?

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan nhìn Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn thăm dò một lượt, lộ ra vẻ kinh dị.

- Lão phu họ Lã, tên Chí Viễn, mọi người gọi là Mai Chưởng Tản Nhân.

Kim Tiểu Lan, Lam Nhất Ba hai Đại động chủ nghe thấy vậy thì giật mình, nói :

- Ba mươi năm trước, Nga Mi tam kiếm nổi danh võ lâm, các hạ là một trong số đó?

- Dĩ nhiên!

Tang Bác Cổ cười ha hả, nói :

- Con hồ ly không thổi phồng đấy chứ? Ta bảo ngươi lần nữa, quyển "Võ lâm nghệ nghiệp quy tông" tìm không thấy thì thôi, còn tìm thấy sẽ thuộc về Vạn Sự Thông ta...

Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba có ý không phục, hỏi :

- Lão dựa vào đâu?

- Hi hi... chẳng dựa vào cái gì, chẳng qua cũng nên phân biệt ai đến trước, ai tới sau. Vạn Sự thông ta là người đầu tiên vào động.

Kim Tiểu Lan biết Tang Bác Cổ là người không dễ trêu chọc, nên không tranh luận, bèn quay ra nói với mọi người :

- Trong Phi Phi động, ngoài hai quyển sách quý là Võ lâm nghệ nghiệp quy tông và Thiếu Dương thần công bí lục, còn vô số các bảo vật, khó mà kể hết. Các vị nếu muốn lấy, xin hợp tác với bổn Động chủ, đồng tâm hiệp lực, khám phá huyền bí hàng trăm năm của chốn cổ động này.

Mọi người nhìn trộm nhau, không biết phải làm thế nào mới được. Kim Tiểu Lan thấy không ai phản đối, chẳng nói năng gì nên vui cười, khẽ khàng nói :

- Xin lấy động đồ ra đi, chúng ta đối chiếu với nhau để xem được tỉ mỉ.

Kim Tiểu Lan trải một góc bản đồ trên đất.

Thái Cực Cuồng Sấu cũng tỏ vẻ thành thật, là người đầu tiên đem một góc bản đồ của mình ra đối chiếu.

Thiền Cực đầu đà suy tính kỹ, rồi cũng tham gia vào đối chiếu bản đồ... bốn thiếu một, còn thiếu một góc.

Kim Tiểu Lan nhìn mọi người rồi liên tục thúc giục :

- Nhanh một chút...

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên không nói không rằng, nhìn Lã Chí Viễn, rồi lại nhìn Tang Bác Cổ.

Tang Bác Cổ cười nói :

- Con hồ ly bảo lão đối chiếu bản đồ với nói thì lão cứ đối chiếu, có cái gì mà phải suy nghĩ?

Hà Khải Thiên lúc đó mới lấy bản đồ ra, tiến lên phía trước, trải ra một góc còn trống của ba góc kia. Lúc đó bốn góc bản đồ mới hợp thành một tấm bản đồ hoàn chỉnh.

Hương thơm ngào ngạt, bốn nữ đệ tử của Ngọc Diện Yêu Hồ vây lại xung quanh.

Địa Sát bang Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ không chậm trễ, nhất tề nhảy đến bên cạnh Nghiêm Thiên Uy, đề phòng bất trắc.

Thiền Nghi đầu đà thấy người hai phái đều sẵn sàng công kích lẫn nhau, chỉ sợ sư huynh có gì sai sót, nên tiến lên phía trước, chuẩn bị tư thế chờ công kích.

Tam đại bảo chủ, Tam đại môn chủ, và Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba cũng đều tiến lên phía

trước.

Bản đồ ở giữa bốn người Ngọc Diện Yêu Hồ, Thái Cực Cuồng Sấu, Thiền Cực đầu đà, Thần Thủ Tiên Chỉ, tất cả đều quỳ trên đất và mỗi người đều đè chặt trên mảnh động đồ của mình, chẳng ai dám bỏ tay lơ là.

- Úi chà! Sao tấm động đồ này đối chiếu không phù hợp...

Kim Tiểu Lan thừa lúc Hà Khải Thiên lên tiếng, vội với tay chụp lấy mảnh bản đồ.

Cũng trong lúc đó, Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba vung tay nắm lấy Thiền Cực tăng, tứ nữ đệ tử nhất tề ra tay, cướp lấy tấm động đồ của Hà Khải Thiên.

Tuy biến hóa rất nhanh, nhưng mọi người đều chuẩn bị từ trước, bỗng nghe thấy tiếng quát vang lên liên hồi.

Lúc này bóng người lướt qua lướt lại, tiếng sắt thép va chạm vào nhau, ánh đao kiếm loang loáng, trong thạch thất diễn ra một cảnh ác chiến hung sát.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn tung ra hai chưởng, thân mình như “Phi Hồng Điện Chuyển” đánh ngang bổ dọc, định tìm Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhưng không thấy bóng đâu cả.

Trong cảnh tranh sáng tranh tối, “Hấp Thiết cốc” trong Phi Phi cổ động đột nhiên tách ra. Từ trong phóng ra hai vị lão nhân, chính là Tang Bác Cổ và Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên.

Trong lúc mọi người tranh cướp bản đồ, Tang Bác Cổ ra tay nhanh nhất. Bốn thiếu nữ vừa ra tay, Tang Bác Cổ đã ra một chiêu “Du Thiên Hoán Nhật”, đã cứu Hà Khải Thiên thoát khỏi vòng vây.

Đang lúc hai người ở một góc của thạch thất, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu, rồi tự động hiện ra một động tròn. Tang Bác Cổ chẳng nói chẳng rằng kéo Hà Khải Thiên xông vào động, chính là một thông đạo.

Trong lúc Hà Khải Thiên do dự, Tang Bác Cổ nói :

- Mau xem, kia là cái gì?

Thấy một đốm sáng trắng ở trước mặt khoảng mười trượng, ẩn ẩn hiện hiện.

- Cẩn thận, cơ quan đấy.

Hà Khải Thiên nhắc nhở.

Tang Bác Cổ nói :

- Dù là rừng đao bể kiếm cũng phải xông ra khỏi động. Ta đi trước, lão đệ đi sau, chúng ta hãy chạy đến chỗ đốm sáng trắng rồi tính sau.

Nói rồi liền vọt tới chỗ đốm sáng, nhưng cái đốm sáng lại tự động bay về phía trước.

Thế là hai người đuổi theo đốm trắng, trên đường bình an vô sự, đã mau chóng ra khỏi động.

Trước tiên Tang Bác Cổ hít một hơi dài không khí trong lành, thấy tinh thần sảng khoái, Hà Khải Thiên thì lại trầm tư mặc tưởng một lúc rồi nói :

- Cái ánh sáng trắng ấy thật kỳ quái, vả lại tất cả toàn bộ thông đạo đều bị các cơ quan phong tỏa, nếu vậy trong Phi Phi cổ động nhất định có người ở.

Tang Bác Cổ sốt ruột nghĩ đến Anh nhi, Vi nhi và Lăng Ba Nhất Yến, không dám suy nghĩ gì khác, bèn kéo Hà Khải Thiên nói :

- Mặc kệ có người hay không có người, trước tiên lão đệ cùng ta mau trở về Phật Âm tự rồi nói tiếp.

Hai người chạy một mạch về Phật Âm tự thì trời đã chiều, lúc ấy đoàn người của Đường Chấn Anh gồm chín người vừa mới từ Tiểu Long khê trở về không lâu.

Tang Bác Cổ kéo Hà Khải Thiên qua điện qua sân, đến tịnh thất, vừa bước lên bậc đá, nghe thấy tiếng hoan hô ở trong phòng, tiếp đó rèm cửa vén lên, một đám người đi ra.

- Vạn Sự Thông tiền bối làm bọn tiểu bối lo đến chết.

Đường Tử Vi là người đầu tiên nói.

Tang Bác Cổ đảo nhìn một lượt đã thấy Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng đều ở đây, lòng dạ thanh thản nhẹ nhõm tựa như cất đi được tảng đá nặng ngàn cân. Nhưng lại thấy bọn họ đều quấn khăn trắng trên đầu bèn hỏi :

- Các tiểu oa nhi vì sao mà dùng vải trắng?

Câu hỏi đó làm cho mọi người hết cười, đồng quỳ xuống đất khóc sụt sùi.

Tang Bác Cổ thấy vậy, vội kéo mấy tiểu nhi đứng dậy, hỏi rõ đầu đuôi thì mới biết hai vị phu nhân đã tuẫn tiết.

Tiếp đó, Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi bước lên thi lễ rồi thông báo Võ Lâm song tôn nội nhật hôm nay sẽ đến, Tang Bác Cổ nghe thấy rất vui mừng. Cuối cùng trông thấy Hoa Tường Tường, biết là nữ nhi của Hàn Nham Quái Mẫu, Tang Bác Cổ vui vẻ nói với Đường Chấn Anh :

- Tiểu oa nhi ngươi vốn vẫn là một ba tay, đã lấy trộm Lưu Kim Khương của người ta, lại còn mang nữ nhi của người ta đi nữa, hãy cẩn thận! Vị Hàn Nham Quái Mẫu ấy không truy tìm ngươi thì mới lạ.

Lời nói làm cho mọi người cười ầm lên.

- Thiện tai, thiện tai, A di đà Phật!

Một tiếng niệm Phật vang lên, rồi Huệ Viễn thiền sư từ trong phòng bước ra, nói :

- Chưa vào phòng mà đã lắm lời, trong phòng hãy còn có người nữa đấy.

Nói rồi kéo Tang Bác Cổ vào trong phòng.

Trong tịnh thất, các vị bằng hữu nổi tiếng đã ngồi chật cả, toàn là các nhân vật lãnh tụ của các đại môn chính phái của võ lâm Trung Nguyên. Vừa thấy Tang Bác Cổ, Hà Khải Thiên đi vào phòng liền lục tục đứng dậy kiến lễ một lượt rồi mới ngồi xuống.

Sau khi chào hỏi quần hào, Tang Bác Cổ sơ lược kể lại tình hình trong Phi Phi cổ động.

Quần hào nghe nói nhiều đại tà phái đã bị giữ trong Phi Phi cổ động thì cảm thấy vui vẻ lạ thường.

Chưởng môn Võ Đang phái là Nhất Huyền đạo trưởng, nói :

- Nghe Tang lão tiền bối nói Võ lâm Tam bảo, Tam môn, Nhị động và Âm Sơn phái, Địa Sát bang nay đang bị hãm thân trong cổ động thật là hồng phúc cho võ lâm. Nhưng điều người ta cảm thấy kỳ quái là vì sao Phi Phi cổ động lại giam giữ, hoàn toàn là các đại tà phái, các ma đầu nổi tiếng, đến một nhân vật chính phái cũng không có, xem ra điều đó phải có lý do của nó.

Chưởng môn phái Thiếu Lâm Phật Nguyên đại sư cũng thấy nghi hoặc, hỏi :

- Bổn tăng có chỗ không rõ, chưa giải thích được kỳ quái là bốn phần động đồ, làm sao lại rơi toàn bộ vào tay bốn đại tà phái Tam bảo, Tam môn, Âm Sơn, Địa Sát. Võ lâm Trung Nguyên có bao nhiêu chính phái danh môn mà đến một phần cũng không có, điều đó ắt phải có chuyện gì.

Tang Bác Cổ tằng hắng một tiếng, suy nghĩ rồi nói với Hà Khải Thiên :

- Khi đối chiếu bản đồ ở trong động, lão đệ từng nói đã biết trước tấm động đồ không hoàn chỉnh, xem ra đúng như vậy rồi, Hà lão đệ thật là giỏi.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên đứng dậy cung tay thi lễ rồi kể một sự việc làm cho người ta kinh ngạc...

* * * * *

Đó là một buổi hoàng hôn hai tháng trước đây, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên vì đi tìm ái tử Hà Vũ Hoàn nên đã xuyên rừng xuyên núi mà đi.

Hà Khải Thiên vừa ngồi xuống gốc một cây tùng trên đỉnh núi cao, chuẩn bị nghỉ một lát rồi lại đi tiếp. Bỗng nhiên gió thổi cây rung, đột nhiên xuất hiện bốn bóng người hạ nhanh xuống cây tùng.

Hà Khải Thiên giật mình vội tùng mình lên cây nấp trong vòm lá rậm rạp, quan sát động tĩnh.

Trong nháy mắt, bốn bóng người đã tới gốc cây tùng. Tất cả đều ăn mặc gọn gang và đeo mặt nạ, không thể nhận ra ai, nhưng thân mình của bốn người lại thấy ngực lung linh, xem ra rất có thể là các nữ nhân.

Bốn người không nói một lời, trong đó có một người rút ở trong bọc ra một tấm da dê rồi trải ra trên một phiến đá màu xanh.

Từ trên cao, Hà Khải Thiên căng mắt nhìn thấy khuyên khuyên điểm điểm chi chít. Vốn là một thổ mộc đại gia nổi tiếng, vừa xem đã biết ngay là một tấm bản đồ, một tấm bản đồ bí mật rất phức tạp.

Đang lúc Hà Khải Thiên chăm chú xem, một người áo đen đã dùng bút chú thích bốn địa chỉ trên bản đồ, đó là Tuyệt Mệnh nhai, Tiểu Long khê, Thạch Chuẩn động, Hấp Thiết cốc. Một người áo đen khác lấy dao rạch mấy đường, tấm bản đồ da dê ấy bị phân làm năm mảnh, nhưng năm mảnh ấy, phân cắt thật ly kỳ.

Hà Khải Thiên cảm thấy kỳ quái, một người áo đen khác đốt cháy bùi nhùi, mảnh giữa tức mảnh hình chữ thập bị cháy hết.

Liền đó, bốn người áo đen mỗi người lấy một mảnh nhét vào trong túi, một người nói :

- Nhớ kỹ, khi đưa bản đồ không được lộ tông tích, nhưng phải nói rõ đó vẫn là mật đồ Phi Phi cổ động.

Nói rồi bốn người chia ra mỗi người đi một hướng.

Hà Khải Thiên kể lại tình tiết ấy, hớp một ngụm trà rồi ngồi xuống.

Nhiều người hỏi tiếp :

- Về sau ra sao?

Hà Khải Thiên cười cười, ấp úng nói :

- Về sau gặp phải Thiền Cực đầu đà, bị hắn buộc phải đến Hoàng Sơn.

Tang Bác Cổ lúc đó mới hiểu rõ, cười ha hả nói :

- Chẳng trách khi đối chiếu bản đồ ở trong động, ả Ngọc Diện Yêu Hồ đối chiếu không được, vốn là thiếu một mảnh giữa.

Nhất Huyền đạo trưởng nói :

- Bốn người áo đen đưa động đồ thuộc tông phái nào của võ lâm?

Vấn đề này chẳng ai trả lời được, mọi người đoán một hồi cũng không đoán ra.

Đường Chấn Anh ngồi bên cạnh mãi chẳng nói gì, nay thừa cơ hỏi Hà Khải Thiên :

- Xin hỏi Hà lão tiền bối, lúc này Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đang bị giữ trong cổ động, không biết hắn có ra được không?

- Nếu theo tình hình hiện nay mà nói, trừ phi có kỳ tích xuất hiện, nếu không thì đừng hòng ra được.

Đường Chấn Anh nghe thấy vậy hơi lấy làm lạ, hỏi :

- Nếu chúng vãn bối muốn vào động thì sao?

Hà Khải Thiên không đáp mà hỏi lại :

- Lẽ nào các ngươi cũng muốn vào động tìm bảo vật?

- Vãn bối chưa hề có ý định đó.

Hà Khải Thiên hỏi tiếp :

- Nếu không tìm bảo vật, thì tại sao muốn vào động?

Đường Chấn Anh ung dung cười đáp :

- Vì vãn bối muốn bắt Lã Chí Viễn, phân thây hắn thành trăm mảnh.

Hà Khải Thiên ngạc nhiên, vội hỏi :

- Lã Chí Viễn và oa nhi có mối thù gì mà định...

- Hắn bội phản sư môn, ám sát mười tám đệ tử của Nga Mi và giết chết song thân của vãn bối. Vãn

bối không những có mối thù sư môn với hắn mà còn có mối hận gia môn nữa.

Đường Chấn Anh nói với vẻ bực tức vô cùng, nổi giận không nguôi, hai mắt đỏ ngầu.

Quần hào thấy vậy ai cũng động lòng. Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt vội tiến lên phía trước an ủi ca ca, khuyên không nên nóng vội.

Đường Chấn Anh vẫn năn nỉ Hà Khải Thiên nói ra cách vào động, không thể bó tay chờ Lã Chí Viễn, thề sống chết một phen.

Thần Thủ Tiên Chỉ trước tiên để Đường Chấn Anh ngồi xuống ngừng một lát rồi mới nói :

- Phi Phi cổ động thần quỷ khôn lường, do Không Không thượng nhân cấu thành rất tinh vi, nhiều cơ quan bí mật, cho nên lấy không được toàn đồ thì chẳng có cách nào vào động.

Lúc này Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi đang cùng nhau xoa xoa các mạch máu của Đường Chấn Anh cho chàng nguôi giận. Hoa Tường Tường đột nhiên à một tiếng, ghé sát tai Đường Chấn Anh nói :

- Sao ta nghe tên Phi Phi cổ động rất quen, hình như đã nghe mẫu thân có nhắc đến...

- Lão tiền bối chẳng phải có một góc bản đồ đó sao?

Hà Khải Thiên gật gật đầu xác nhận.

- Có thể cho vãn bối xem một chút được chăng?

Hà Khải Thiên bèn lấy động đồ ra, Đường Chấn Anh tiếp lấy giở ra xem, quay về Hoa Tường Tường, nói :

- Tường thư thư xem kỹ đi, xem có nhận ra không?

Hoa Tường Tường chỉ mới liếc mắt qua đã kinh ngạc thốt lên :

- Ấy, thật kỳ quái, nó như nét vẽ trên mình ta.

Lời nói vừa thốt, ngoài một mình Đường Chấn Anh ra, các người còn lại ở trong phòng đều ngơ ngác. Quần hào muốn hỏi rõ tường tận nhưng nghe thấy tiếng chuông ở trong tự vang lên, đã là trưa rồi. Cơm trưa xong, Huệ Viễn trước tiên giao Hà Vũ Hoàn cho Hà Khải Thiên để phụ tử gặp nhau. Tiếp đó, Tang Bác Cổ đi về hậu viện hội kiến Thiên Ngoại Cô Tăng và Càn Khôn Nhất Mẫu, số người còn lại thì nghỉ ngơi trong tự.

Mấy người trẻ tuổi trở về tịnh thất. Đường Chấn Anh dẫn Hoa Tường Tường vào một gian phòng,

khẽ hỏi :

- Những nét hoa văn trên mình Tường thư thư quả thật giống như động đồ sao?

Hoa Tường Tường gật gật đầu, nói :

- Xác thực là như thế, đệ muốn thế nào?

- Đệ nghĩ...

Đường Chấn Anh rụt rè mãi mới nói tiếp được :

- Đệ nghĩ mời Vi muội cầm động đồ đối chiếu kỹ càng với thư thư một lượt, có được không?

- Không được!

Nàng đáp một cách dứt khoát, như đinh đóng cột.

- Vậy thì cho đệ xem một chút có được không?

Đường Chấn Anh cúi mặt hỏi, tựa như có điều gì khó xử.

Hoa Tường Tường trợn mắt nhìn Đường Chấn Anh nói :

- Đệ muốn "phạm tội" thì ta đáp ứng với đệ, nhưng nếu muốn xem bản đồ thì không được.

- Tường thư thư, đệ cầu xin thư, xin thư cho đệ vẽ một tấm giống như bản đồ trên mình thư thư, đệ sẽ cảm kích thư thư suốt đời!

- Không được, không được, đệ nói thế nào cũng không được.

Đường Chấn Anh nói ngon nói ngọt mãi mà Hoa Tường Tường vẫn không chịu. Đường Chấn Anh trong lòng bực tức, nói :

- Nếu thư thư không đáp ứng, đệ chỉ còn con đường chết!

Hoa Tường Tường nghe vậy thì lòng như lửa đốt, lại hơi có phần hoảng sợ, bèn ngã vào lòng Đường Chấn Anh, trách móc như khóc :

- Anh đệ đệ... ta không phải là không muốn đáp ứng đệ, quả thật là ta đã phát thệ, bất luận người nào cũng không cho xem, đệ phải hiểu cho ta.

Ở gian ngoài, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng đều đứng sát vách ngăn nghe lén, lúc đó mới biết hết chuyện.

Bỗng nhiên rèm cửa vén lên, Đường Chấn Anh đi ra, thấy mấy người nghe lén thì bực tức nói :

- Các người đang làm cái gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến bĩu môi, là người đầu tiên nói :

- Đệ ăn phải bả của người ta rồi, đừng cáu gắt với bọn ta.

Nói rồi bực mình ngồi ở một bên.

Đường Tử Vi cũng không hài lòng, nói :

- Chúng ta đều là huynh đệ thư muội, không có ai là người ngoài. Chẳng có gì là bí mật cả, nghe lén một chút thì có gì là ghê gớm? Hà tất phải bực tức như vậy?

Lăng Ba Nhất Yến thấy Tử Vi cũng bực mình, bèn đứng dậy nói :

- Vi muội, chúng ta đi, ở đấy coi chừng lại bị chửi.

Nói rồi định đi ra ngoài.

Chỉ có Đường Chấn Anh là hốt hoảng, vội lên tiếng ngăn lại :

- Lăng thư thư đừng thấy lạ, đệ không phải bực tức với các thư muội huynh đệ, chỉ vì đệ không lấy được động đồ nên lòng dạ rất lo lắng buồn phiền...

Lăng Ba Nhất Yến chau mày nói :

- Lòng dạ lo lắng buồn phiền nên nổi cáu với bọn ta chứ gì?

Đường Chấn Anh không dám nói năng gì, chỉ chấp tay vái Lăng Ba Nhất Yến, nàng không nỡ để cho Đường Chấn Anh quá khó xử, bèn cười nói :

- Không biết xấu hổ!

Đường Chấn Kiệt thừa cơ lại gần, ghé sát tai ca ca của mình thầm thì mấy câu. Đường Chấn Anh lộ vẻ vui mừng, khoát tay nói :

- Nhờ đệ nghĩ ra, đi mau, đi mau...

Đường Chấn Kiệt chạy đi không lâu, rồi quay lại trông vui vẻ hẳn lên, mang một bình trà lại. Lăng Ba Nhất Yến cười nói :

- Xem kìa, tên tiểu quỷ này tính tình lại thay đổi rồi.

Đường Chấn Kiệt chẳng nói năng gì, đầu tiên rót ra một tách, hai tay nâng lên đưa cho Hoa Tường Tường, nói :

- Đây là trà trên đỉnh Hoàng Sơn, Tường thư thư nếm một chút xem thế nào?

Hoa Tường Tường không biết đó là mưu kế, nhận lấy tách trà rồi uống ngay, chưa uống hết nửa tách đã cảm thấy trời quay đất chuyển, rồi ngã ra hôn mê.

Đường Chấn Kiệt vỗ tay cười, nói :

- Đây là thuốc mê hồn của Tiêu Dao lão tiền bối, rất linh nghiệm.

Tiếp đó, Đường Tử Vi và Lăng Ba Nhất Yến hai người ôm Hoa Tường Tường đặt lên giường, khóa của phòng lại...

Phải mất nửa ngày, đến chập choạng tối mới vẽ xong toàn đồ của Phi Phi cổ động.

Đường Chấn Anh vui mừng nhận lấy động đồ, vội vàng đi gặp Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên.

Hà Khải Thiên xem xong, xác nhận tấm bản đồ này hoàn toàn giống như tấm đã xem ở Đại Ba sơn.

Tin tức này truyền lan, làm náo động cả Phật Âm tự.

Chương 15: Phong Vân Tế Hội

Trăng đã lên cao, gió đêm nhè nhẹ, bóng người thấp thoáng trong Hấp Thiết cốc, chính là Đường Chấn Anh và các nhân vật lãnh tụ của các phái mang theo động đồ đến trong đêm tối.

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn bản đồ xác định vị trí, mỉm cười nói với Đường Chấn Anh :

- Tấm đồ này linh hay không linh, lần này mới biết...

Nói rồi cầm vạn năng thần kim, nghiêng mình về phía trước, đưa hữu thủ vỗ lên vách động, quả nhiên động môn hiện ra. Đường Chấn Anh hai tay giữ bản đồ, thấy cảnh tượng ấy thì rất vui mừng, nói với Hà Khải Thiên :

- Tấm bản đồ này là thật.

Hà Khải Thiên không đáp, chỉ gật gật đầu, vén trường bào bước vào trong động.

Đường Chấn Anh định đi theo, nhưng nghe thấy một loạt tiếng động, trong nháy mắt, Hà Khải Thiên đã phong tỏa bảy cơ quan, rồi hướng về phía ngoài động nhắc nhở cảnh giác :

- Người phía sau phải cẩn thận, trong động này toàn bộ các cơ quan đang hoạt động...

Đường Chấn Kiệt tuổi nhỏ nhất lại hay coi thường nguy hiểm, không đợi Hà Khải Thiên nói hết, đã tung mình xông vào động.

- Đệ đệ...

- Thiếu hiệp, không nên tùy tiện!

Ngoài động, trong động trước sau phát ra tiếng hô sợ hãi, nhưng Đường Chấn Kiệt xông vào quá nhanh và mạnh, không thu được thế... vượt qua Hà Khải Thiên đã qua hai trượng. Chỉ có Hà Khải Thiên lo sợ, tay chân rụng rời, muốn cứu mà không thể.

Vút, vút, hai bóng người nhanh như điện, kề vai tiến vào trong động, không đợi cho Đường Chấn Kiệt chạm đất, đã nhấc được chàng lên, kéo lùi về phía cửa động. Thì ra hai người nọ chính là Lăng Ba Nhất Yến và Hoa Tường Tường.

- Hú vía! Hú vía!

Hà Khải Thiên chưa dứt lời thì nghe thấy một hồi chuông ngân lên từ ngoài vào trong hồi lâu mới dứt, Đường Chấn Kiệt hỏi :

- Phải chăng có quỷ?

Hà Khải Thiên tiếp lời đáp :

- Đúng là có quỷ!

Tang Bác Cổ đã kịp vào động, hỏi :

- Quỷ ở đâu?

Hà Khải Thiên mỉm cười nói :

- Vừa rồi các cơ quan đang hoạt động, nhưng khi thiếu hiệp xông vào đã tự động ngưng tất cả, đúng là một việc kỳ quái.

Tang Bác Cổ có chút nghi hoặc nên kéo Hà Khải Thiên cùng đi vào trong. Quả nhiên không gặp trở ngại gì. Bèn quay người nói với Đường Chấn Kiệt :

- Thực không ngờ tiểu oa nhi mi lại là Văn Thố Tinh tái thế, có thể gặp hung hóa cát, gặp khó khăn thành thuận lợi.

Đường Tử Vi vốn ít lời, nhưng cũng nói xen vào :

- Con quỷ này nhất định là quỷ cái...

Lăng Ba Nhất Yến lập tức tiếp lời :

- Con quỷ cái ấy phải lòng Kiệt đệ đệ của bọn ta rồi.

- Cẩn thận nghe, bị quỷ mê muội không phải là chuyện đùa...

- Các thư thư thôi đi...

Đường Chấn Kiệt đỏ mặt lên, đi về phía trước.

Mọi người kế tiếp vào động, trên một đoạn đường dài chẳng hề bị ngăn cản gì.

Trong lòng mỗi người đều thấy kỳ lạ nhưng chẳng ai đoán ra nguyên nhân tại sao.

“Bình!” một tiếng, trước mặt hiện ra một cái cửa tròn, lúc đó vọng lại một loạt tiếng hò hét và tiếng binh khí va chạm nhau.

Tang Bác Cổ là người đầu tiên đi vào, tiếp theo chỉ trong nháy mắt mọi người đã xông qua cái cửa tròn vào trong thạch thất. Trong động đầy bóng kiếm ánh đao, chưởng phong ù ù, hiển hiện một cảnh hỗn chiến kịch liệt. Đó là Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Địa Sát bang, Âm Sơn phái, từ lúc Tang Bác Cổ, Hà Khải Thiên đi rồi, đã giao chiến đến lần thứ ba.

Nghe mấy tiếng gọi, lập tức cuộc hỗn chiến dừng lại, Âm Sơn đầu đà, Thái Cực Cuồng Sấu, Tam đại bảo chủ, Tam đại môn chủ và hai Đại động chủ thấy quần hào từ đâu kéo đến, thì kinh ngạc vô cùng.

Bỗng nhiên một giọng cười lạnh lẽo vang lên :

- Biết người biết mặt không biết tâm, vẽ hổ vẽ da khó vẽ xương. Ta cứ tưởng Hà huynh đi đâu, không ngờ, huynh mở đường tiên phong cho người lạ.

Người vừa nói chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn.

Hà Khải Thiên ung dung mỉm cười, đáp :

- Lã huynh nói sai rồi, chỉ dựa mình ta cũng không vào được, ta chỉ theo mọi người mà vào.

- Theo người nào?

- Theo oan gia của Lã huynh đấy!

Đường Chấn Anh, Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến, Bạch Thu Hồng lập tức tiến lên xếp thành chữ nhất, khí thế bừng bừng, mặt lạnh lùng đầy sát khí.

Thoạt đầu, Mai Chưởng Tản Nhân giật mình, sau bình tĩnh lại, trầm giọng nói :

- Có phải là Long nhi, Giao nhi không? Còn chưa mau tới đây?

Bạch Thu Hồng định xuất thủ, Đường Chấn Kiệt liếc mắt ra hiệu với Bạch Thu Hồng một cái, hai người lao đến trước mặt Lã Chí Viễn, chẳng nói chẳng rằng, xuất chưởng đánh tới.

Lã Chí Viễn là người độc hiểm, không cho phép ai động đến mình, đã thấy rõ sự thật. Nay thấy Nhị tiểu xuất thủ, trong lòng bực bội vô cùng, sát cơ bốc lên, trầm giọng quát :

- Các ngươi muốn chết!

Hữu thủ vung lên, thế nhanh như điện, chưởng lực tựa nghiêng song giốc bể. Chưởng thế vừa xuất,

kình phong đã tới, tiềm lực rất lớn, khiến Nhị tiểu tâm thần rối loạn, rút lui cũng không kịp, xem ra mất mạng như chơi.

Đang khi ngàn cân treo đầu sợi tóc, đột nhiên có một đạo bạch quang đầy hàn khí quét thẳng đến Lã Chí Viễn, nhanh đến nỗi không thể diễn tả được. Lã Chí Viễn cảm thấy kiếm khí mạnh mẽ, mắt hoa lên, đành phải thu lại chưởng thế, thoái lui mấy bước.

Một bóng người lướt tới, rồi hạ xuống, tay nắm Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm, sát khí bức người, chính là Lăng Ba Nhất Yến Bạch Thu Lăng. Tiếp theo sau là một bóng trắng, Hoa Tường Tường bay đến kịp tóm lấy Nhị tiểu lùi về một trượng.

Thân pháp của nhị nữ rất nhanh, khiến mọi người khâm phục. Nhất là kiếm pháp của Lăng Ba Nhất Yến cao siêu, chiêu thức độc hiểm.

- A, là Lăng Ba Nhất Yến!

- Giết đệ tử của bổn bang chính là thị.

- Chính là con nữ sát tinh!

- Tiểu yêu nữ này rất nguy hiểm!

Địa Sát bang Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ đều sợ hãi thốt lên.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy và Lăng Ba Nhất Yến lần đầu gặp nhau, nhưng Thái Cực nghe thấy vị nữ sát tinh này, chính là người ba năm trước đây đã trong một lúc mà chém mười tám đệ tử của Địa Sát bang tại lầu Nhạc Dương, đến nay vẫn chưa đền tội. Lão giận dữ gầm lên :

- Ba năm trước tại lầu Nhạc Dương, người đã giết chết mười tám đệ tử của bổn bang chính là ngươi phải không?

- Phải, là lão bà bà của ngươi đây!

Thái Cực Cuồng Sấu tiến lên một bước, lại hỏi tiếp :

- Mấy ngày trước, trên tiểu thảo nguyên lại sát hại bao nhiêu đệ tử của bổn bang, phải chăng cũng chính là ngươi?

- Không sai chút nào!

Cùng lúc đó, Chưởng môn Âm Sơn phái là Thiền Cực đầu đà hỏi sư đệ Thiền Nghi :

- Bốn đồ nhi của sư đệ cũng bị chết trong tay nữ tặc này ư?

- Đúng là bị thị giết!

Thiền Cực đầu đà nghe thấy vậy, vô cùng phẫn nộ, định xuất thủ thì nghe thấy Thái Cực Cuồng Sấu cười lạnh một trận, nói :

- Đúng là không tìm lại gặp. Hôm nay Lăng Ba Nhất Yến ngươi gặp phải bổn Bang chủ, dù ngươi có mọc ba đầu sáu tay thì cũng khó tránh khỏi...

Nói rồi liền vẫy tay gọi Ngũ lộ bang chủ, nói :

- Trước tiên, hãy bắt nữ tặc đó cho ta!

Trại Diêm La Cam Cừu, Độc Giác Long Thái Dũng, Cự Vô Bá Hồng Thao, Thiểm Điện Thủ Kim Ngao lập tức tung ra Sách Mệnh quỷ trảo nhất tề tấn công. Lăng Ba Nhất Yến từ khi trúng "Âm Phong chưởng", mất nửa tháng nằm trên giường bệnh, từ lâu đã tức giận. Thấy vậy, bèn hô một tiếng, vung kiếm định ứng chiến, chợt có hai bóng người lướt qua, đó là Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi đến trợ chiến.

- Anh đệ, Vi muội tránh ra...

Lăng Ba Nhất Yến chưa nói dứt, Ngũ lộ bang chủ đã ào tới công kích. Lăng Ba Nhất Yến không muốn người khác trợ chiến, nên lắc người tràn sang một bên.

- Chạy đi đâu?

Ngũ lộ bang chủ như mãnh hổ hạ sơn, vặn người truy kích theo.

Lăng Ba Nhất Yến đã chuẩn bị tư thế, đột nhiên quay người theo thế "Hồi Đầu Vọng Nguyệt" xuất chiêu "Vạn Lý Phi Sương Giang Hồ Sầu", thế như con cá kính giỡn song, chỉ nghe phong thanh rít lên rợn người.

- Hỏng rồi!

Ngũ lộ bang chủ kinh hãi hô lên một tiếng, lập tức lùi lại, mười chiếc Sách Mệnh Quỷ Trào toàn bộ bị cắt đứt, không một cái nào thoát.

Lăng Ba Nhất Yến một kiếm đoạt thượng phong, định thừa thắng truy kích thì bị Đường Chấn Anh giữ lại, nói :

- Lăng thư thư hãy khoan, nên giết Lã Chí Viễn trước, báo thù rửa hận cần hơn.

Nói rồi liền xông đến sát gần Lã Chí Viễn.

- Để thư lấy mạng hắn.

Lăng Ba Nhất Yến định xông tới.

- Khoan!

Một đạo kim quang lóe lên, thì ra Như Ý trượng với chiêu “Lan Giang Kiếp Châu” quét ngay người của Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến tâm thức linh mẫn, vội dùng thức “Nhược Liễu Nghinh Phong” tránh được một trượng. Vừa trông, chính là Tổng bang chủ Địa Sát bang, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, nàng nghiến răng, nói :

- Ngươi muốn chết!

Kiếm lập tức sử chiêu “Bạt Thảo Tầm Xà”.

- Kẻ chết có lẽ không phải là ta, mà là ngươi.

Nghiêm Thiên Uy vung Kim Quang Như Ý trượng tung ra hai chiêu “Kim Kê Tích Vũ” và “Hoành Tảo Thiên Quân”.

Lại nói về Đường Chấn Anh, khí thế hùng dũng, bước đi mạnh mẽ, cách Lã Chí Viễn năm bước thì dừng lại, hai mắt sáng rực, xạ ra luồng thần quang lạnh lẽo. Lã Chí Viễn không khỏi khiếp hãi, hỏi :

- Ngươi có phải là Nga Mi đệ tử Đường Chấn Anh, lần trước bị bắt trong Tùng Trúc trang của ta không?

- Xem ra ngươi nhớ rất rõ ràng!

- Ngươi định thay mặt sư môn để báo thù phải không?

Đường Chấn Anh bực tức, nghiến răng đáp :

- Ngoài mối thù của các đồng môn, còn có mối thù của hai nhà Đường, Bạch ta!

Lã Chí Viễn nghe thấy vậy thì giật mình, thần sắc thay đổi, đưa mắt quan sát Đường Chấn Anh một lượt, trầm giọng hỏi :

- Ngươi có quan hệ thế nào với họ Đường?

- Là trưởng tử, cũng chính là đứa bé đã bị ngươi đẩy rơi xuống vực mười bảy năm về trước.

Đường Tử Vi cũng vừa kịp đến, tiếp lời :

- Còn bổn cô nương đây chính là đứa bé thứ hai bị ngươi đẩy xuống vực.

Lời vừa nói ra, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn liền giật mình. Đường Chấn Anh cười lạnh, nói :

- Ngươi có nằm mơ cũng không nghĩ ra, hôm nay, mười bảy năm sau, huynh đệ thư muội bọn ta muốn ngươi phải trả nợ máu để an ủi linh hồn các tiền nhân của chúng ta.

- Ha ha ha... ha ha ha...

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn cười một trận, nói :

- Mười bảy năm trước không giết các ngươi, để huynh muội các ngươi sống đến ngày hôm nay, nhưng giờ đây gặp lão phu thì đừng hòng sống sót.

Đường Chấn Anh nghe vậy rất phẫn nộ, song chưởng hợp nhất, nói :

- Mời!

Tiếp đó vẫy tay áo, rùng vai xuất chưởng, chưởng hóa “Vạn Trảo Phật Đăng”, chụp thẳng xuống đầu đối phương.

Lã Chí Viễn sử chiêu “Ma Vân Phất Thiên”, vừa công vừa thủ, nhất chiêu lưỡng dụng, thừa thế đánh thẳng vào huyệt mạch ở hai cổ tay của Đường Chấn Anh. Chiêu “Vạn Trảo Phật Đăng” của Đường Chấn Anh vẫn là phối hợp hư chiêu và thực chiêu, không đợi chưởng thế của Lã Chí Viễn đánh tới, lập tức xoay tay nhanh, song thủ vừa tách ra, đánh vào Huyền Cơ, Kỳ Môn hai huyệt sinh tử của Lã Chí Viễn.

Sự biến chiêu trong khi công kích của Đường Chấn Anh tuy rất tuyệt diệu, nhưng Lã Chí Viễn là lão giang hồ cự phách, khẽ hừ một tiếng, xuất chiêu “Bạch Hạc Lượn Sí” đánh thẳng vào hai cổ tay đối phương.

Đường Chấn Anh đang định rút tay về thì đã nghe Lã Chí Viễn quát :

- Oa nhi, nộp mạng đi!

Một chưởng đã đánh vào ngực, xuất chiêu rất nhanh làm cho đối phương khó tránh.

Đường Chấn Anh né tránh không kịp, vội ngưng khí ở vai phải, nghiến răng chịu một chưởng.

Chỉ nghe thấy “bình” một tiếng, Đường Chấn Anh vẫn đứng vững, tựa như chẳng có việc gì.

Lã Chí Viễn mất bình tĩnh, liền đánh tiếp một chưởng, miệng quát lên :

- Hãy tiếp đòn này!

Chưởng này đã dùng đến bảy thành công lực, mạnh hơn chưởng trước rất nhiều.

Đường Chấn Anh hồ đồ tiếp một chưởng. “Bình!” Chưởng phong cuộn lên một trận gió mạnh, “hự” một tiếng, Đường Chấn Anh đã bị đánh lùi ra ngoài một trượng.

Hầu như cùng lúc đó, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng và Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, Tang Bác Cổ đã kịp xông đến, lập tức công kích bức Mai Chưởng Tản Nhân lùi mấy bước.

Đường Chấn Anh lùi xa hơn một trượng, Hoa Tường Tường đến kịp thời, vội đỡ Đường Chấn Anh lại, hỏi :

- Anh đệ, đệ bị thương phải không?

Nàng nhíu mày đầy vẻ lo lắng, biểu lộ vẻ quan tâm thân thiết vô cùng. Đường Chấn Anh ngầm vận khí, thấy các yếu huyệt toàn thân vẫn lưu thông, nên thấy yên tâm, lắc đầu nói :

- Tường thư yên tâm!

Nói xong liền co người nhún chân lại xông tới trước, đồng thời quát :

- Lã Chí Viễn, hôm nay không phân thây ngươi thành trăm mảnh, ta thề quyết không thôi.

Lã Chí Viễn giật mình hoảng hốt, tự nhủ thầm: “Ta đã dùng bảy phần công lực mà tên oa nhi này chẳng hề chi, xem ra hắn cũng lợi hại thật!”.

Ngay đến Tang Bác Cổ cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nghĩ rằng mới gặp nhau không đầy nửa tháng, công lực của tiểu tử này đã tăng tiến đến như vậy.

Họ làm sao mà biết được Đường Chấn Anh đã nhận được Huyền Môn Vô Tướng thần công của Càn Khôn Nhất Mẫu, cho nên yếu huyệt huyền quan khắp mình đã tích tụ một luồng huyền môn cương khí. Chỉ cần gặp lực sẽ phản chấn, tự phát huy tác dụng, nếu ngoại lực càng lớn thì lực phản chấn càng mạnh, đây là một môn tuyệt học mà võ lâm không truyền, nhưng Đường Chấn Anh tự mình cũng không rõ.

Lúc này Nga Mi tam tăng đã bao vây Lã Chí Viễn vào giữa. Hư Vân hòa thượng chắp tay trước ngực, niệm Phật hiệu rồi nói :

- Các hạ và gia sư đã có ước hẹn ba năm, đến tiết đoan ngọ sang năm mới hết kỳ ước hẹn, sao nay chỉ còn mấy tháng lại không tuân theo tín ước, ám sát mười tám đệ tử của phái Nga Mi ta? Đó là đạo

lý gì?

Mai Chưởng Tản Nhân ngạo mạn nói :

- Lão phu đã báo trước, trước khi giết sư phụ ngươi thì ta phải giết một trăm Nga Mi đệ tử, lẽ nào ngươi đã quên rồi?

Hư Vân hòa thượng nghe Lã Chí Viễn nói một cách kiêu ngạo, lông mày giật giật, trầm giọng nói :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Kẻ sát nhân phải đền mạng, kẻ thiếu nợ phải trả tiền. Hôm nay bần tăng theo lý lẽ, muốn thay cho mười tám oan hồn bản tự mà báo thù rửa hận, để cho họ được ngậm cười nơi chín suối.

Nói rồi liền phất tay áo định xuất thủ.

Hư Vân, Hư Lôi đồng thời cũng xuất thủ, chuẩn bị cùng sư huynh phối hợp.

- Sư huynh, hãy khoan!

Đường Chấn Anh kịp giữ đại sư huynh Hư Vân lại, rồi nói :

- Lã Chí Viễn và tiểu đệ có mối thù không đội trời chung, đệ phải tự tay trừng trị hắn, có như vậy thì đệ mới hả giận!

Nói rồi định tiến lên.

Hư Vân giữ chàng lại, nói :

- Huynh phụng mệnh sư phụ, thay mặt Chưởng môn, nghĩ tới mười tám vị đồng môn, không những có lỗi với anh linh người chết, mà lại càng phụ lòng ân sư. Hôm nay gặp tên cầm đầu hung ác, nếu huynh không tự mình ra tay tiêu diệt cừu địch thì không còn mặt mũi nào gặp lại ân sư...

Đang lúc sư huynh đệ hai người giằng co, đột nhiên có một bóng người công đến Lã Chí Viễn, thì ra là Tử Vi cô nương, nàng tay nắm thần địch, sử chiêu “Thần Tiễn Xuyên Dương”.

Lã Chí Viễn thấy Tử Vi rút thần địch ra, đó là Thất Khổng thần địch của sư muội Mai Phụng Quyên mà lão mơ ước cả đời người. Đang lúc Lã Chí Viễn phân tâm, một đạo tử quang lóe sáng, thần địch đã điểm tới ngực. Lã Chí Viễn vội xoay mình bước nhanh, Đường Tử Vi cũng không chịu buông tha, sử tiếp ba chiêu “Đơn Phong Triều Dương”, “Linh Xà Cửu Khúc” và “Tê Ngưu Vọng Nguyệt”, chỉ thấy địch ảnh loang loáng, phong thanh rít lên rợn người.

Lã Chí Viễn thấy Tử Vi dùng độc thủ thì cả giận, quay người tránh ba chiêu, tiếp đó tay áo lúc cuộn

lúc bay, sử chiêu “Tật Đàn Tỳ Bà”. “Bình” một tiếng, quét vào đầu nhọn của thần địch. Đường Tử Vi lập tức bị bức thoái lui bảy bước.

Cùng lúc đó, hai người thân hình tráng kiện, mỗi người cầm một đôi Kim Mai Hạc Chưởng, chạy thẳng đến trước mặt và sau lưng Lã Chí Viễn đánh tới.

Lã Chí Viễn vừa trông đã biết là Lã Mộng Long và Lã Mộng Giao, liền né tránh sang một bên, cố ý nói :

- Long nhi, Giao nhi, ta nuôi huynh đệ ngươi trưởng thành, tại sao lại bội bạc trở mặt vô tình?

- Ta là Đường Chấn Kiệt!

- Ta là Bạch Thu Hồng!

- Ngươi giết phụ thân ta, vất bỏ đại ca ta, lại còn bức tử mẫu thân ta, lăng nhục thư thư ta. Thù hận đó còn sâu hơn biển, có lột xác, phân thây giống cầm thú như ngươi ra trăm mảnh, đốt thành tro bụi thì cũng khó mà tiêu hết mối hận của Đường, Bạch nhị gia.

Mai Chưởng Tản Nhân có chỗ không rõ ràng, minh bạch, bèn hỏi :

- Thư thư của ngươi là ai?

- Là Lăng Ba Nhất Yến.

Lúc này Lã Chí Viễn mới hiểu rõ, chỉ hận là tự mình hồ đồ, nuôi ong tay áo, để đến hôm nay tự lấy lửa đốt mình, lại hỏi :

- Ngươi nói bức tử mẫu thân ngươi, lẽ nào nhị vị mẫu thân của bọn ngươi đều chết cả?

Bạch Thu Hồng nghiến răng đáp :

- Mẫu thân và di mẫu ta đã song song tuẫn tiết mà chết. Hôm nay chúng ta thề quyết bắt sống ngươi để mổ bụng, phanh thây, để tế vong linh người.

- Hai đệ tử của ta đâu rồi?

Đường Chấn Kiệt nói :

- Đã đi gặp Diêm Vương báo tin rồi!

- Còn Tùng Trúc trang?

Bạch Thu Hồng cười lạnh một tiếng, nói :

- Đã hóa thành tro bụi, chẳng còn một viên ngói.

Mai Chưởng Tản Nhân nghe thấy đệ tử bị giết, trang viện bị đốt, nhị vị phu nhân đã song song vong mạng, rất phẫn nộ, than vãn thảm thiết khiến người thấy lạ kỳ.

Hư Vân, Hư Tiêu, Hư Lôi, Đường Chấn Anh, Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng đều đã chờ sẵn, không hẹn mà cùng tiến lên một bước.

Một tiếng gầm lớn vang lên, Lã Chí Viễn lộ đầy sát khí, râu bạc dựng lên, lửa phẫn nộ bốc cao, hầm hầm nói :

- Hôm nay lão phu sẽ cho các ngươi mỗi tên một chưởng, kết thúc tính mạng tất cả bọn ngươi, nhưng không biết ai chịu chết trước?

Đường Chấn Anh lửa hận ngút trời, nghe thế bèn bước tới.

- Sư đệ hãy khoan!

Hư Vân hòa thượng giữa Đường Chấn Anh lại, nói :

- Hãy để huynh tiếp hắn trước.

Lời nói chưa dứt, đã nghe thấy tiếng sắt thép va chạm nhau, lập tức vạn đóa hoa lửa bắn ra tứ phía.

Kim Quang Như Ý trượng và Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm đã va chạm vào nhau, Thái Cực Cuồng Sấu và Lăng Ba Nhất Yến cùng hợp vào rồi tách ra. Lăng Ba Nhất Yến nhảy ra vòng ngoài, thấy bảo kiếm không hề hư hỏng, liền liếc nhìn một lượt, thấy Lã Chí Viễn đang bực tức, sát khí đằng đằng. Lăng Ba Nhất Yến lo lắng cho các đệ muội không phải là đối thủ của Lã Chí Viễn nên bỏ lại Thái Cực Cuồng Sấu, xông thẳng đến Lã Chí Viễn.

- Chạy đi đâu?

Lời vừa dứt, người đã đến, chính trong lúc Lăng Ba Nhất Yến xoay người thì Địa Sát bang Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Ngũ lộ bang chủ cùng công kích tới lần nữa.

- Các ngươi tự tìm cái chết!

Lăng Ba Nhất Yến quát lên, trong lúc giương vai vung tay, chỉ nghe tiếng rú thảm thiết vang lên. Ngũ lộ bang chủ nhất tề ngã lăn, lập tức khí tuyệt mạng vong.

- Ồ, Thần Bí Đoạt Hồn chưởng...

- Tuyệt học bí truyền của Càn Khôn Nhất Mẫu...

Trăm nghe không bằng một thấy, thấy rồi quả chẳng phải tầm thường.

Trong thạch thất nổi lên một trận náo động, ai nấy ghé tai to nhỏ rùng mình, sợ hãi.

Bất luận chính tà, phàm là người trong cuộc, đều có suy nghĩ riêng.

Nữ sát tinh sau khi đánh chết năm người, không thèm ngó nhìn, tung mình tựa yến bay vờn sóng, công một kiếm "Vu Sơn Đoạn Vân", bổ thẳng xuống đầu Lã Chí Viễn. Từ khi phát chưởng cho đến khi xuất kiếm, động tác của nữ sát tinh xảy ra liền một mạch như tia chớp, khiến cho Tam tăng, Tứ tiểu đang vây chung quanh Lã Chí Viễn cũng không nhìn được rõ ràng.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn biết rõ Lăng Ba Nhất Yến thân thủ phi phàm, thủ pháp "Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm" là võ lâm độc bộ, phòng cũng khó phòng, tránh cũng khó tránh. Hắn không dám chậm trễ, thừa lúc nàng đang ở trên không, quát lên một tiếng, xuống tấn vung chưởng, sức lực vô cùng mạnh mẽ, thế như sóng xô bờ đá, nhanh như chớp giật, chỉ nghe thấy một tiếng "bình" rất lớn, đá vỡ rơi như mưa, đất động núi nghiêng.

Lăng Ba Nhất Yến thi triển khinh công thượng thừa "Phi Yến Vân Hạc Thập Thất Phiên", đã hạ xuống đứng trên đống đá vụn.

- Xem kiếm!

Một tiếng hô kiêu hãnh vang lên, nàng công liền ba kiếm, nhằm yết hầu, đâm tim, đánh bụng dưới, cắt hai chân đánh thẳng đến Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn bước tránh, quay người sử thức "Thuận Thủy Du Ngư", thoát khỏi màn kiếm ảnh, vung tay áo sử chiêu "Điêu Long Bái Vĩ" quét thẳng vào Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến sử chiêu "Xích Đao Trảm Giao", vừa hóa giải thế công, thì nghe thấy một tiếng kêu lớn, kim quang lóe sáng ngời, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy sử trượng xuất chiêu "Lão Tăng Chàm Chung" đánh thẳng vào lưng Lăng Ba Nhất Yến.

Nữ sát tinh vung một kiếm "Nghinh Phong Thủ Thế" chém vào đầu trượng, "keng" một tiếng, tiếp liền một chiêu "Thuận Thủy Thôi Châu" cắt thẳng cổ tay cầm trượng.

Hầu như cùng lúc đó, Lã Chí Viễn giơ tay phóng ra một chưởng "Bá Vương Khấu Quan" đánh thẳng xuống vai trái của Lăng Ba Nhất Yến.

Đường Chấn Anh giật mình, vội tung mình tiến lên, hữu thủ xuất chiêu "Kim Cương Đoạn Kiếm" nhằm cắt nhanh vào cánh tay phải của Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn hừ một tiếng, khẽ co tay đoạn duỗi ra, điểm trúng huyệt Huyền Cơ của Đường Chấn Anh. Trong lúc Lã Chí Viễn dùng ngón tay của bàn tay phải điểm huyệt Huyền Cơ của Đường Chấn Anh, bỗng cảm thấy có một tiềm lực dội lại, lão sợ hãi kêu lên :

- Ban Nhược bế huyệt!

Đường Chấn Anh lùi ra sau năm bước, nhưng vẫn đứng vững không ngã, nghe thấy tiếng hô sợ hãi của đối phương cũng hơi thấy lạ. Đột nhiên, “vút” một bóng người lướt qua trước mặt, chàng cảm thấy lạ, vội sờ đến động đồ Phi Phi cổ động thì thấy đã bị cướp đi.

Bỗng nhiên một trận cười nhẹ nhõm làm xao xuyến lòng người vang lên. Đường Chấn Anh đưa mắt nhìn, thấy một thiếu nữ đứng xa hơn một trượng đang giở động đồ ra xem, tỏ ra rất đắc ý. Đường Chấn Anh trầm giọng hỏi :

- Cô nương là ai mà dám cướp động đồ của ta? Mau mau trả lại!

- Ca ca, nàng là Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan...

Đường Chấn Kiệt chưa nói hết đã lao người đến, giơ Kim Mai Hạc Chưởng định khều lấy động đồ.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vặn hông quay mình tránh, điềm nhiên cười một tiếng, nói :

- A, té ra là đệ, lần trước bàn tay của đệ thật hỏng quá!

Nói rồi liền cười không dứt.

Đường Chấn Kiệt nghe Kim Tiểu Lan nhắc đến việc trong động, đột nhiên mặt đỏ lên, nổi giận nói :

- Ai cho ngươi nói như vậy? Mau mau trả động đồ cho ta.

Chàng giơ Mai chưởng dấn thân công đến.

- Oan gia!

Kim Tiểu Lan kêu một tiếng kiêu ngạo, phất nhẹ ống tay áo hóa giải Mai chưởng, lấy hai ngón tay véo má bên trái của Đường Chấn Kiệt, sức không mạnh cũng không nhẹ.

Tang Bác Cổ trông thấy liền vỗ tay cười nói :

- Đẹp thật!

Đường Chấn Anh thấy đệ đệ còn lâu mới là đối thủ của người ta, nên định tiến lên trợ chiến, nhưng

nghe thấy tiếng hô :

- Tiểu tử họ Đường kia, tiếp chiêu!

Lã Chí Viễn vung tả thủ, sử chiêu “Tiếu Chỉ Thiên Nam”, điểm thẳng vào giữa mi mắt Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh thấy Hoa Tường Tường đang đứng ngây ở một bên, nên một mặt tiếp chiêu, một mặt gọi :

- Tường thư, mau đi chiếu cố Kiệt đệ đệ.

Hoa Tường Tường vốn đang ngơ ngác bởi trận hỗn chiến đó, không biết rõ ràng ai là thù, ai là bằng hữu, cho nên rơi vào cảnh mơ hồ. Nay nghe thấy có người gọi vội bừng tỉnh, chạy đến chỗ Đường Chấn Kiệt.

Cùng lúc đó, Bạch Thu Hồng, Đường Tử Vi cũng cùng đến.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan phất ống tay áo, một luồng gió thơm phả vào mặt, bốn vị phấn y thiếu nữ lập tức vây lại.

Hoa Tường Tường thân pháp khác thường, nhấc bổng Đường Chấn Kiệt lên, chẳng nói chẳng rằng, nhảy ra vòng ngoài. Đường Chấn Kiệt bực bội, giậm chân nói :

- Tường thư làm cái gì vậy?

- Ca ca của đệ bảo ta chiếu cố cho đệ mà!

Đường Chấn Kiệt vội nói :

- Hơ, bảo thư ra tay cướp lại động đồ, chứ không phải bảo thư đi chăm sóc cho đệ là xong.

- Vậy đệ nói cho ta rõ, rốt cuộc phải giết người nào?

Đường Chấn Kiệt lấy tay chỉ, nói :

- Bốn phấn y thiếu nữ đang động thủ với Hồng ca ca, Vi thư thư, và một nữ nhân đứng bên cạnh, đều giết tất cả.

Trong lúc hai người đang nói với nhau, Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba thấy Hoa Tường Tường xinh đẹp như tiên nên tim đập mạnh, khẽ nói nhỏ mấy câu, lập tức bốn tên đệ tử của hắn xông đến.

Hoa Tường Tường vội nói :

- Biết rồi, đệ đứng sang một bên!

Hoa Tường Tường đẩy Đường Chấn Kiệt ra, vặn mình đến ứng tiếp bốn gã hoa y nam tử, vừa quay vừa chuyển, chỉ nghe thấy một tiếng hô thê thảm, một người đã bị Tường Tường xé làm hai.

Ba gã hoa phục nhân còn lại trông thấy vậy thì kinh hồn, không kịp hoàn thủ, Hoa Tường Tường một tay nắm lấy nửa tử thi, thế nhanh như điện, quét đến.

“Bốp, bốp” hai tiếng, hai gã đã bị quét ngã, còn lại một định chạy, Hoa Tường Tường bay lên đá một cái trúng vào ngực, ngực hắn lập tức bị toác ra, một tên nữa bị diệt.

Hoa Tường Tường ra tay nhanh, chiêu thức rất độc, làm cho mọi người trong cuộc đều nhíu mày trố mắt, chẳng ai biết rõ lai lịch của nàng.

- Xem chưởng!

Đột nhiên, một tiềm lực thế nhanh như điện, đánh vào ngực Hoa Tường Tường.

- Tường thư chú ý!

Đường Chấn Kiệt vội nhắc cảnh giác!

Hoa Tường Tường điềm nhiên cười, không hoang mang, không vội vã, cũng không ra tay hoàn kích, chỉ giơ cánh tay dựng thẳng như đao, ứng tiếp luồng khí mạnh mẽ của đối phương, một bổ một cắt rất mạnh làm cho luồng khí của đối phương tách vỡ làm hai, tách ra trái phải hai bên, tiếp theo nàng tung mình đến sát người vừa xuất chưởng, quát :

- Ngươi là ai?

- Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba là ta! Hãy tiếp một chưởng xem sao!

Chưởng xuất theo lời, đã công tới lần nữa.

Hoa Tường Tường quát lên, cũng giống như trước, phân khai chưởng thế rồi tiến lên, giơ tay chộp lấy Lam Nhất Ba.

Chợt nghe tiếng của Lăng Ba Nhất Yến từ phía bên kia vọng sang :

- Tiếp chiêu!

Tay vung một kiếm “Tảo Tinh Lạc Nguyệt”, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy chống giữ

không nổi, vội lùi về mấy bước.

Nữ sát tinh lo cho sự an nguy của Đường Chấn Anh, liền tung người đến bên chàng, nói :

- Anh đệ tránh ra!

Kiếm xuất theo lời, một chiêu “Thất Xảo Nữ Nhẫn Châm”, đâm thẳng xuống đầu Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn bước sang ngang một bước, định xuất chiêu hoàn kích, nhưng nghe thấy tiếng gọi của Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan :

- Tản Nhân hãy khoan, ta có lời muốn nói với lão.

Lã Chí Viễn vội nhảy đến bên cạnh Kim Tiểu Lan, hỏi :

- Cô nương có gì muốn nói với Lã mỗ?

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan hơi gật đầu với Lã Chí Viễn rồi nói :

- Lam động chủ lại đây! Không nên giao đấu nữa.

Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba và bốn phấn y thiếu nữ cũng triệt chiêu thu thế, lần lượt lùi lại.

Thế là một trận hỗn chiến đã ngừng, mọi người mới thở phào.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đưa mắt quét nhìn một lượt những người chung quanh, rồi mới hỏi Lã Chí Viễn :

- Cừu nhân của các hạ ở đây, các nhân vật lãnh tụ của các phái cũng đều đang tập trung ở đây, không biết đối với cuộc thế hiện tại, các hạ có cách nhìn thế nào?

Lã Chí Viễn cười ha hả, đáp :

- Mấy tên vãn sinh hậu bối, Lã mỗ không để tâm đến chúng. Còn các quần hào tại đây, ta với họ chẳng có ân oán gì. Cuộc thế trước mắt ta không có gì là bất lợi.

Ngọc Diện Yêu Hồ nghe vậy bèn nhún vai, nói :

- Nhìn bề ngoài, các hạ nói thì không sai. Nhưng ta muốn hỏi lão một câu, các hạ có còn ý định lấy các món bảo vật trong cổ động là Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông và Thiếu Dương thần công bí lục hay không?

Lã Chí Viễn vuốt chòm râu, rồi lại cười ha hả, nói :

- Nếu không vì Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông, Lã mỗ đã chẳng vào Phi Phi cổ động.

Ngọc Diện Yêu Hồ lập tức tiếp lời :

- Thế thì không xong rồi!

Liền rút động đồ ra, rồi nói tiếp :

- Nhưng không có động đồ thì khó đạt được nguyện vọng. Nếu các hạ muốn lấy Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông mà chỉ dựa vào sức lực một mình để mang ra khỏi động thì có lẽ không thể được.

Lã Chí Viễn đã biết được ý đồ của Kim Tiểu Lan, nhưng vờ không hiểu, hỏi :

- Ý của cô nương là...

- Bắt tay hợp tác, cùng dốc công sức.

Mai Chưởng Tản Nhân không ngăn được cười, nói :

- Cô nương nói hợp tác, chi bằng nói thẳng ra là muốn ta thay cô nương trông giữ động đồ thì đúng hơn.

Ngọc Diện Yêu Hồ cũng cười, đáp :

- Hợp tác cũng được, trông giữ động đồ cũng được, chúng ta nói như thế là đã quyết định rồi.

Tiếp đó lại quay về phía Thái Cực Cuồng Sấu, hỏi :

- Ý Nghiêm bang chủ thế nào?

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy buồn phiền khác thường, nói :

- Ta phải giết Lăng Ba Nhất Yến trước tiên, thay những người chết của bổn bang mà báo thù rửa hận. Đồng thời ta cũng muốn lấy được bảo vật trong động, có vậy mới không phụ chuyến đi này.

Ngọc Diện Yêu Hồ gật đầu tán thành, lại quay về phía Tam đại môn phái, Tam đại bảo chủ, và Âm Sơn song đà, nói :

- Bây giờ đến phiên chư vị tỏ rõ thái độ.

Tam đại môn chủ lập tức nói :

- Chúng ta ở Tiểu Long khê đã giao ước trước, đương nhiên là hợp tác đến cùng.

Nói rồi nhất tề bước lại gần bọn Ngọc Diện Yêu Hồ.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ cũng theo đó, nói :

- Chỉ cần lợi ích công bằng, bình đẳng, Tam đại bảo chủ chúng ta đương nhiên nguyện ý liên minh.

Ngọc Diện Yêu Hồ chớp chớp mắt, lại quay về phía Âm Sơn song đà hỏi :

- Còn hai vị muốn khoanh tay bàng quan, làm ngư ông đắc lợi phải không?

Âm Sơn song đà tính tình quỷ quyệt gian dối, âm hiểm vô cùng, chỉ mong đôi bên thiệt hại rồi mới lộ mặt ra tay, ngồi thu lợi. Nhưng nay thấy Kim Tiểu Lan làm như vậy, toàn bộ sự toan tính của họ đều bị đổ vỡ, trong lòng thấy không thỏa mãn. Song, cân nhắc cuộc thế trước mắt thì hợp tác là hơn, do đó nhị tăng cũng bước lên phía trước.

Lúc này nhóm người của Đường Chấn Anh đã tới, nếu Tang Bác Cổ không khuyên nhủ họ, có lẽ họ đã ra tay từ lâu.

Lăng Ba Nhất Yến trong lòng tức giận, chẳng nói chẳng rằng, nàng tung người chạy đi, cười lạnh rồi nói :

- Ngọc Diện Yêu Hồ, ngươi đừng mượn gió bẻ măng, đừng nói mấy người đó, dù là ngươi có mười vạn thiên binh cũng không giữ nổi cái đầu ngươi. Ta phải thanh toán Lã Chí Viễn trước, báo được đại thù xong, sẽ lấy động đồ, giết ngươi để rửa hận việc ngươi đã lăng nhục đệ muội của ta.

Nói rồi liền chĩa bảo kiếm về phía Lã Chí Viễn, quát :

- Đồ súc sinh, ngươi không mau mau nhận tội chịu chết đi, lại còn đợi đến bao giờ?

Lã Chí Viễn không đáp, Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy quát một tiếng :

- Sát nhân phải thường mạng. Lăng Ba Nhất Yến, mau mau đền mạng cho Ngũ lộ bang chủ của ta.

Nói rồi vung Kim Quang Như Ý trượng xông ra trước.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vừa rồi thấy tài nghệ của Lăng Ba Nhất Yến, lại có võ lâm độc bộ thần mật Đoạt Hồn chưởng, nghĩ bụng nếu không trừ được, mọi việc sẽ khó khăn khôn lường.

Kim Tiểu Lan lo Thái Cực Cuồng Sấu một mình đấu không lại Lăng Ba Nhất Yến, nên nói với Âm Sơn song đà :

- Vừa rồi nghe thấy nhị vị nói riêng với nhau là bốn đệ tử của chư vị đã bị Lăng Ba Nhất Yến sát hại thì phải?

Âm Sơn song đà gật gật đầu, Ngọc Diện Yêu Hồ vội tiếp :

- Nếu vậy, “Âm Phong chưởng” uy chấn giang hồ của quý phái nay sao không giương uy?

Nhị tăng nghe thấy ả nói vậy, chửi thầm một tiếng, đúng là một con hồ ly điêu ngoa xảo trá, nhưng trước mặt mọi người phải im lặng. Thiền Nghi nhìn sư huynh ngầm ra hiệu, rồi theo sau Thái Cực Cuồng Sấu.

- Đứng lại!

Lăng Ba Nhất Yến tay rung nhẹ, kiếm khí hừng hực phát ra đến mấy thước làm người ta hoa cả mắt, lạnh cả người. Nàng lấy tay chỉ Thái Cực Cuồng Sấu, Thiền Nghi đầu đà, nói :

- Hai ngươi dám tiến lên một bước nữa thì ta sẽ lấy mạng ngay. Nói rồi tay cầm sẵn Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, đồng thời quay về phía Lã Chí Viễn khiêu chiến :

- Đồ súc sinh, ngươi rúc đầu vào vai, trì hoãn không dám ra trận, còn nói làm gì đến tên hiệu Tản Nhân nữa?

Thiền Nghi đầu đà lòng dạ rất độc ác. Trước khi tùng xuất đã hành công đầy đủ, đã tích thế “Âm Phong chưởng” chỉ chờ ra tay. Nhân lúc Lăng Ba Nhất Yến khiêu chiến với Lã Chí Viễn, thấy cơ hội đã tới liền lặng lẽ tung ra “Âm Phong chưởng”.

Đường Chấn Kiệt thấy đầu đà giơ tay xuất chưởng, đang lúc không biết làm thế nào, thì một bóng nhân ảnh lao bổ tới đầu đà, thì ra đó chính là Hoa Tường Tường.

Đường Chấn Kiệt vội gọi lớn để cảnh giác :

- “Âm Phong chưởng” đó, Tường thư chú ý!

Chưởng thế của Thiền Nghi đầu đà đã gặp chưởng phong của Hoa Tường Tường, không chủ động lập tức phân khai sang trái sang phải.

Nói thì chậm, nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Hoa Tường Tường đã nhanh chóng làm tan “Âm Phong chưởng”. Thiền Nghi trở tay không kịp, bị trúng một chưởng rú lên thảm thiết, đầu óc của Thiền Nghi đã vỡ nát, thân hình gầy gò bắn ra xa hơn ba trượng. Thiền Nghi đầu đà không phải là loại người bình thường, là một đại ma đầu của võ lâm, nhưng hôm nay chưa giao đấu hết một hiệp đã bị Hoa Tường Tường dùng một chưởng đánh chết, làm cho mọi người có mặt đều vô cùng kinh ngạc và dao động.

Chưởng môn phái Thiếu Lâm là Phật Nguyên đại sư chắp tay nói nhỏ :

- Thân thủ của nữ thí chủ này thật đặc biệt, vượt hẳn quy tắc thông thường của võ lâm. “Âm Phong chưởng” chẳng công hiệu một chút nào với nàng.

Chưởng môn phái Võ Đang là Nhất Huyền đạo trưởng tiếp lời :

- Trường giang sóng sau dồn sóng trước, lớp người mới thay lớp người cũ. Thật là hậu sinh khả úy!

Không riêng hai đại Chưởng môn tán dương mà Võ Lâm Vạn Sự Thông Tang Bác Cổ cũng cảm thấy đặc biệt. Lão thấy Hoa Tường Tường từ lúc rướn người, đánh tan “Âm Phong chưởng”, ra tay giết Thiền Nghi... không những nhanh như điện, chỉ chớp mắt là xong, lại còn biểu diễn một môn võ công đặc biệt, không ai hay biết. Lão tự nhủ thầm: “Ta đã từng ứng chiến một trận với Hàn Nham Quái Mẫu, nhưng chưa thấy bà ta có thân thủ như vậy. Thế mà nữ nhi Hoa Tường Tường của bà ta có môn võ công khác thường, lẽ nào do người khác truyền dạy?”.

Mọi người đã tận mắt nhìn thấy sự cao thâm của Hoa Tường Tường. Lại nói Thiền Cực đầu đà thấy sư đệ bị giết thì tức giận vô cùng, bèn niệm một tiếng Phật hiệu rồi xông ra.

Cùng lúc đó, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn bị Lăng Ba Nhất Yến chửi cho mất mặt, hừ một tiếng, tung người nhảy ra nói :

- Ngươi ăn nói không khiêm tốn, trong vòng ba chiêu, lão phu đảm bảo ngươi phải nát bét như bùn.

Lăng Ba Nhất Yến trong lòng đã thống hận lắm, gân mặt giật giật mấy cái, từ xanh biến thành hồng, nói :

- Không cần nhiều lời, mau lấy Kim Mai Hạc Chưởng ra, ta đã đợi lâu sốt cả ruột.

- Nha đầu ngông cuồng, hãy tiếp trước một trượng của ta thử xem.

Thái Cực Cuồng Sấu nói xong, Kim Quang Như Ý trượng như quái mãng giao long, một chiêu “Bảo Đái Triền Yêu” công thẳng đến Lăng Ba Nhất Yến. Một tiếng “keng” vang lên, Như Ý trượng đã bị bật ra, người đến chính là Đường Chấn Anh tay nắm Nhật Nguyệt song luân, mặt đầy tự tin, vẻ mặt lành lùng tràn đầy sát khí.

Một ánh sáng tím lóe lên, Thất Khổng thần địch phát ra một âm thanh tuyệt vời.

Đường Tử Vi cũng đồng thời nhảy xuống bên cạnh Hoa Tường Tường, nói :

- Tiểu muội và Tường thư thư cùng liên thủ, đấu với ác tăng.

Hoa Tường Tường nhướng mi mắt, hờ hững cười :

- Giết mấy kẻ này chẳng là cái gì ghê gớm, tên hòa thượng kia cứ để ta ra tay. Muội hãy lại giúp ca ca của muội đi.

Nàng đối mặt với một đại ma đầu mà không hề bận tâm, ung dung như không thấy ai trước mặt. Hai bóng người lướt qua. Đường Chấn Kiệt tung Kim Mai Hạc Chưởng, trong chớp mắt đã đứng kề vai với Đường Chấn Anh. Bạch Thu Hồng cũng đã đứng bên cạnh thư thư Lăng Ba Nhất Yến.

Nhưng Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường vẫn độc lập ứng chiến. Do đó, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, và Bạch Thu Hồng chỉ đành lùi lại mấy bước, đứng sát vào một góc, sẵn sàng trợ chiến. Mai Chưởng Tản Nhân, Thái Cực Cuồng Sấu, Thiền Cực đầu đà thế đã sẵn sàng, từng bước tiến lên.

Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường đợi thời cơ ra tay.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn ra trận lần này rất khác thường, một mặt che mình, một mặt phong bế đại huyệt Huyền Quan, chuẩn bị đối phó với “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”. Lão ta chuẩn bị sau khi kết liễu Lăng Ba Nhất Yến, sẽ dùng thủ pháp nhanh giải quyết toàn bộ mấy huynh đệ họ Đường, cắt cỏ nhổ rễ, vĩnh viễn không để nảy mầm.

Thiền Cực đầu đà chuẩn bị sẵn sàng, cố gắng tập trung một chưởng cắt thi thể Hoa Tường Tường ra làm trăm mảnh, thay sư đệ báo thù rửa hận.

Thái Cực Cuồng Sấu nhíu mày, nháy mắt với Lã Chí Viễn, Thiền Cực tăng. Thế là ba người cùng quát lên :

- Tiếp chiêu!

- Nộp mạng!

- Xem chưởng!

Trong lúc nguy kịch đó, chợt nghe thấy một tiếng Phật hiệu vang lên, tiếp đó là một giọng nói :

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Anh nhi, Vi nhi, mau lùi lại. Sư phụ đã tới!

Tiếng nói trầm hùng làm cho song phương phải lập tức thu thế lùi lại.

Quần hào nhìn về phía âm thanh vừa phát ra, cũng không biết từ lúc nào, tại góc Đông nam đã nứt ra một khe, một vị hòa thượng và một vị lão ni đang bước vào. Họ chẳng phải ai khác, chính là Thiên Thủ song tôn, lừng danh võ lâm bấy lâu. Đi cùng với Song Tôn là hòa thượng Hư Chấn. Đường Chấn

Anh, Đường Tử Vi và ba người Hư Vân liền hoan hô, tiến lên phía trước, nhất tề cúi đầu thi lễ.

Vô Tướng thiền sư và Tuyệt Trần thần ni phất nhẹ tay áo, nói :

- Miễn lễ!

Song Tôn đỡ các đệ tử đứng lên rồi chấp tay trước ngực, đáp lễ từng nhân vật long đầu của các phái.

Bỗng nghe thấy một trận cười, nói :

- Một tăng một ni các ngươi sao lúc này mới đến, làm Vạn Sự Thông ta đợi mãi!

Vô Tướng thiền sư vội bước tới vái Tang Bác Cổ một cái, rồi nói :

- Chư đệ tử được lão tiền bối phí sức chiếu cố, bần tăng Vô Tướng cảm kích vô tận.

Tuyệt Trần thần ni nói :

- Anh nhi, Vi nhi có làm cho lão tiền bối bực bội chăng?

Tang Bác Cổ lắc lắc đầu mấy cái, nói :

- Hai tiểu bảo bối của các vị, ta coi như đã lĩnh giáo đủ rồi, không khóc thì làm ầm ĩ, không tìm chết thì chạy đi mất. Nay hai vị đã tới, ta xin giao lại. Nếu không, ta thật chẳng có biện pháp nào nữa.

Lời nói ấy làm cho mọi người cùng cười to.

Tang Bác Cổ gọi Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường, Đường Chấn Kiệt, và Bạch Thu Hồng lại, ra lệnh thi lễ với võ lâm nhị thánh, vừa định thuật rõ đầu đuôi thì bỗng nghe thấy một trận cười cuồng dại ha ha ha... ha ha... âm vang bốn vách mãi không thôi.

Võ Lâm song tôn đưa mắt nhìn, thấy một lão nhân mặt mũi khôi ngô, tóc chải ngược, lông mi nhướng cao, rõ ràng là bị khích động khác thường. Chỉ cần chú ý nhìn rõ, sẽ nhận ran gay, chính là Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn. Tuy ba mươi năm không gặp, nhưng tiếng nói giọng cười vẫn như trước đây.

Trận cười cuồng dại của Lã Chí Viễn lẫn lộn nhiều thứ tình cảm, là hỷ, là hận, là bi, là phẫn...

Lão ta mượn tiếng cười đó để thổ lộ nỗi buồn trong ba mươi năm. Mang sự yêu ghét kết lại trong tâm mà bày tỏ ra, đem dục vọng suốt đời theo đuổi làm nóng lại, trào dậy mối hận như biển, mối tình như lửa, tựa như Hoàng Hà tuyệt khẩu, nam hải phiếm trào, đã bộc lộ ra khó mà kìm lại được.

Mọi người tại đương trường nghe tiếng cười đó mà cũng phải động lòng, thay đổi thần sắc, rõ ràng là đã bị trận cười đó cảm nhiễm.

Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thấy một tăng một ni vừa đến chính là Võ Lâm song tôn nổi danh thế gian, nên lòng dạ cũng lo lắng, tự nhủ thầm: “Động đồ đã ở trong tay, lúc này không rời nơi đây thì còn đợi đến lúc nào?”.

Lập tức nhìn Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba nháy mắt ám hiệu, rồi xoay người chạy đến chỗ khe nứt của thạch thất.

Trong lúc hai người chưa có ai đi thì thấy bóng người ở chỗ khe nứt lướt một cái, tiếp đó thì nghe thấy một tiếng “bình”, khe nứt đã lấp kín lại. Lăng Ba Nhất Yến và Đường Tử Vi tuy không rõ là ai, nhưng thấy thân hình lung linh, tay áo phất phới thì rõ ràng là một nữ nhân, trong long thấy lạ.

Đường Tử Vi đến trước mặt tứ sư huynh Hư Chấn khẽ hỏi :

- Xin hỏi sư huynh, sư huynh và nhị vị lão nhân gia làm thế nào mà đến được đây?

Hư Chấn đáp :

- Chúng ta từ Hoàng Sơn tây lộ Tiểu Long khê lên núi, vừa lên tới nơi thì gặp một bóng đen dẫn chúng ta vào động này.

Đường Tử Vi định hỏi tiếp, lúc này tiếng cười vọng lại, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tuyệt Trần thần ni, thở dài một cái, nói :

- Ba mươi năm không gặp, sư muội phong thái vẫn như xưa. Hôm nay gặp nhau trong động này thật là may mắn, mong sư muội hồi tâm chuyển ý, để ngu huynh được toại nguyện bình sinh.

Tuyệt Trần thần ni không ngờ sự việc đã qua ba mươi năm, mà long mong ước của hắn vẫn không chết, trong lòng thấy lạ, nhưng trước mặt mọi người, thần ni vẫn giả vờ như không có chuyện gì, phải cố kiềm chế, lớn tiếng nói :

- Phật môn đệ tử không nghe những lời phàm tục của tục nhân, các hạ đừng nói những lời hạ lưu làm ô uế tai ta. Lã Chí Viễn, ba mươi năm trước các hạ đã không còn là người của phái Nga Mi, ai là sư muội của các hạ? Thật chẳng có đạo lý nào lại như thế.

Lã Chí Viễn nghe thấy vậy, lại cười cuồng loạn một trận, rồi nói :

- Sư muội không nhận ra huynh, nhưng huynh lại nhận ra sư muội. Cách biệt ba mươi năm, nhưng hình ảnh của sư muội lúc nào cũng ở trong tâm ta.

- Câm miệng!

Tuyệt Trần thần ni đột nhiên quát lên, rồi nói :

- Nếu các hạ còn nói lung tung, bần ni sẽ cắt lưỡi trước, để ngăn chặn ác khẩu.

Lời nói của thần ni đối với Lã Chí Viễn như gió thoảng qua tai, hắn điềm nhiên nói :

- Sư muội và ta đã gặp lại nhau thì không nên xa nhau nữa, mau mau lại đây, còn đợi lúc nào...

Hắn nói xong thì bước lại chỗ thần ni.

- Thiện tai, thiện tai! A di đà Phật!

Nga Mi Chưởng môn Vô Tướng thiền sư cao giọng niệm Phật, rồi nói tiếp :

- Lã Chí Viễn khinh người quá đáng!

Đoạn lập tức tiến lên. Vân, Tiêu, Lôi, Chấn, bốn đại đệ tử thấy sư phụ ra tay, bèn kề vai sát cánh theo sau chuẩn bị giao chiến. Song phương còn cách nhau năm bước, ai nấy đều sẵn sàng, Lã Chí Viễn cười với Vô Tướng thiền sư một tiếng, rồi nói :

- Ba mươi năm trước, ngươi ngăn ta và sư muội thành hôn với nhau. Lẽ nào hôm nay, ba mươi năm sau, ngươi vẫn muốn cản trở?

Vô Tướng thiền sư thấy hắn nói ào ào, hoàn toàn bóp méo sự thật, bèn chắp tay nói :

- Đức Phật từ bi, việc ba mươi năm trước nhớ lại như mới hôm qua. Bần tăng vì sự thành đạt cho Lã Chí Viễn ngươi mà cắt tóc đi vào cửa Phật, nhưng ngươi đã tự mình quên đi tất cả, không từ cả thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi, nên mới bị sư muội cự tuyệt. Ngươi chẳng những không biết phản tỉnh, lại trách tội bần tăng. Ngươi trở lại Kim Đỉnh Không Tĩnh tự, đại động can qua, làm ra việc khinh sư diệt tổ, bội phản sư môn. Bổn Chưởng môn vì nghĩ tình đồng môn nên mới cho ngươi con đường sống, song ngươi lại không hề tự thấy xấu hổ, lại tiếp tục phản bội Nga Mi, hai lần tìm bần tăng báo thù, gặp lúc bần tăng vắng mặt lại đi lừa gạt đệ tử của ta. Ngươi đã quy ước ba năm, nhưng hạn kỳ quy ước chưa hết, thừa lúc ta bế quan, ngươi đã giết hại hàng loạt đệ tử của bổn phái, liên tục sát hại mười tám người... gặp nhau hôm nay, lời nói lại không có trên dưới, đạo lộn trắng đen. Không biết Lã Chí Viễn ngươi còn có cách bào chữa gì để trả lời bần tăng chăng?

Lời nói của Vô Tướng thiền sư nghiêm trang, Lã Chí Viễn vẫn hồ đồ vẫn nói cứng :

- Hách Quang Vũ (tục danh của Vô Tướng thiền sư), ngươi ăn nói liến thoắng, hôm nay cũng khó tránh một trận chiến. Ba mươi năm trước, ta chỉ cần chưa đến nửa chiêu đã chặt đứt tay ngươi. Ba

mươi năm sau, ta muốn lấy đầu ngươi để hả cơn giận trong lòng ta.

Hắn nói rồi trợn mắt, thủ thế chờ ra tay.

Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đệ tử thấy Lã Chí Viễn ăn nói ngạo mạn, lăng nhục người, nên rất tức giận, bèn xin lệnh Vô Tướng thiền sư :

- Xin sư phụ lùi lại một chút, để đệ tử ra tay.

- Để chúng đồ nhi cùng nhau ra tay!

Vô Tướng thiền sư không rõ tài nghệ võ công của Lã Chí Viễn giờ đây đã đạt đến trình độ nào, nên đâu dám để bốn đệ tử động thủ, do đó phất nhẹ tay áo rồi nói :

- Tất cả lùi ra sau!

Bốn đại đệ tử không dám trái ý, nhất tề tuân lệnh, vừa mới lùi lại sau thì Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng và Lăng Ba Nhất Yến năm người đã ào đến.

Vô Tướng thiền sư không đợi ngũ tiểu mở miệng, đã nói trước :

- Không được làm liều, hãy đứng sang một bên!

Đường Chấn Anh tiến lên một bước, cúi người thưa :

- Lệnh của sư phụ, đệ tử không dám trái. Chỉ bởi vì Lã Chí Viễn là kẻ thù sát phụ, bức mẫu và có rất nhiều thủ đoạn sát hại huynh đệ thư muội của đồ nhi, là kẻ thù không đội trời chung. Do đó, đồ nhi xin lệnh, thề quyết giết tên súc sinh này để báo thù cho sư môn và rửa hận cho gia môn, để an ủi các oan hồn và ủy lạo phụ mẫu nơi chín suối. Cúi mong sư phụ ân chuẩn!

Vô Tướng thiền sư nghe vậy thì rất ngạc nhiên, Tuyệt Trần thần ni cũng thấy lạ, nghĩ rằng chưa đầy một tháng, những điều kín đáo của Anh nhi, Vi nhi đã bị phát hiện. Vô Tướng thiền sư đưa mắt nhìn ngũ tiểu một lượt, chưa kịp nói gì thì Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn cười ha hả, châm chọc :

- Hách Quang Vũ người là Nga Mi Chưởng môn mà đệ tử của người chỉ ham muốn nữ sắc, muốn báo thù cho đồng môn, mà lại chung đụng với cừu nhân?

Nói rồi lại cười vang.

- Lời ấy có ý gì?

Vô Tướng thiền sư không rõ đầu đuôi nên hỏi lại.

Lã Chí Viễn không trả lời câu hỏi, mà hỏi lại :

- Ngươi có biết mười tám đệ tử của ngươi đã chết trong tay ai không?

- Đương nhiên là chết trong tay họ Lã ngươi.

Lã Chí Viễn lắc đầu, nói :

- Không phải! Lã mỗ ta từ khi đến Hoàng Sơn, chưa bao giờ xuống núi nửa bước.

Vô Tướng thiền sư nghe họ Lã nói vậy, bèn hỏi :

- Lẽ nào là do kẻ khác làm?

- Không sai chút nào!

- Là ai?

Lã Chí Viễn mỉm cười, đáp :

- Cái đó có lẽ nằm ngoài dự đoán của ngươi...

Nói chưa xong, Lăng Ba Nhất Yến đã tự động bộc bạch :

- Là tiểu nữ!

Lời vừa nói ra, làm cho quần hào tại đó đều sửng sốt, chẳng ai rõ rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Vô Tướng thiền sư chăm chú nhìn Lăng Ba Nhất Yến, thấy nàng lông mi dựng ngược, mặt ngọc thanh tao, lúc này Lăng Ba Nhất Yến phẫn hận ghê gớm, hừ một tiếng, chửi Mai Chưởng Tản Nhân thậm tệ :

- Ngươi giam giữ gia sư, giết phụ mẫu ta rồi hạ độc dược khống chế ta, để làm công cụ cho ngươi sai khiến, bức ta đi ám sát một trăm Nga Mi đệ tử... nay ngươi lại đẩy trách nhiệm cho ta. Lã Chí Viễn, Lã Chí Viễn, ta thề nếu hôm nay không băm vằm ngươi ra hàng trăm mảnh thì quyết không làm người.

Lăng Ba Nhất Yến vừa nói xong thì đã rướn mình tiến lên, Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm sử chiêu “Bạch Hồng Quán Nhật” đâm thẳng vào ngực Lã Chí Viễn, vừa nhanh vừa gấp, thần quỷ cũng khó tránh.

Lúc này Lã Chí Viễn phải đối mặt với đại địch nên không dám lơ là, hắn vẫy tay áo một cái, đẩy ra sát chiêu, thế nhanh như điện, sức lực mạnh mẽ vô cùng.

Lăng Ba Nhất Yến hơi giật mình, vội thu kiếm phòng thân, xoay mình nhẹ nhàng thư yến lượn, mỹ miều làm động hồn người. Đó là “Hoàng Oanh Xuất Cốc” trong tuyệt học bí truyền Phi Yến Vân Hạc Thập Thất Phiên.

Trong lúc nàng còn đang ở trên không thì liền một lúc ba mũi “Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm”, vô thanh vô ảnh vô sắc bắn thẳng xuống Lã Chí Viễn. Lã Chí Viễn đã đề phòng từ trước nên vặn mình một cái, cương khí bảo hộ toàn thân, ba mũi châm “Thần Tiên Sầu” lập tức cắm vào tấm đá.

Lăng Ba Nhất Yến từ khi sử dụng “Thần Tiên Sầu” đến nay, lần nào cũng bách phát bách trúng, chẳng ai địch nổi, nhưng hôm nay lại mất hiệu quả, đây là lần đầu tiên nên nàng hoảng hốt.

Lã Chí Viễn hóa giải ba mũi Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm, tiếp đó tay áo lúc cuộn, lúc duỗi, thế như trường giang đại hà, đẩy nhanh đến Lăng Ba Nhất Yến. Đó là Nga Mi tuyệt học Huy Tụ Đẩu Phong bách bát bách lý.

Trong lúc Lăng Ba Nhất Yến hơi chậm lại một chug, đối phương đã đánh tới. Nàng không may là đang ở trên không, thấy chấn động mạnh, vội quay mình theo thức “Dã Hạc Sơ Linh” tựa như tên bay, nghiêng người hạ xuống.

Nên hiểu là cái phất tay áo của Lã Chí Viễn đã tập trung hết sức bình sinh, nên sức công rất mạnh.

Lăng Ba Nhất Yến khinh công tuyệt đỉnh, than pháp tuyệt diệu, ứng biến thần tốc nên đã tránh được hết, riêng khăn đội trên đầu đã bị thổi rơi, nhưng sợ tơ bay đi.

Tiếng binh đao vang lên, Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng, Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt vội vàng ra tay, nhất tề tiến đến gần Lã Chí Viễn...

- Lùi lại!

Vô Tướng thiền sư vừa cuộn tay áo lên, bốn người lập tức bị ngăn lại.

Lăng Ba Nhất Yến chân vừa chạm đất, thấy khí huyết sôi động, nhưng vì lòng hiếu thắng, vả lại đã có mối thù khắc cốt với Lã Chí Viễn, bèn đề tụ chân khí vào Đan Điền, vung tay một cái, kiếm khi đằng đằng, định xoay mình biến chiêu...

- Nữ thí chủ, hãy khoan...

Vô Tướng thiền sư kịp thời ngăn Lăng Ba Nhất Yến lại.

Lăng Ba Nhất Yến không dám trái lời, liền thu thế kiếm, hai đầu gối quỳ xuống, cúi đầu nói :

- Vãn bối sát hại mười tám đệ tử của quý phái, tuy không phải là tự ý, nhưng họ đã chết trong tay

vãn bối, đó là một sai lầm lớn. Mong Chưởng môn cho phép vãn bối trừng trị nguyên hung thủ, sau đó xin chịu tội với Chưởng môn, dù có băm vằm vãn bối ra trăm mảnh, vãn bối chết cũng không hận...

Lời nàng nói ra rất thành khẩn, giọng nói bi ai, vừa nói xong thì lệ tuôn như nước, làm cho mọi người phải ngậm ngùi.

Đường Chấn Anh cũng muốn bước đến để an ủi Lăng Ba Nhất Yến, nhưng trước mặt sư phụ không dám lộ ra. Lòng dạ lo lắng, cảm động rơi nước mắt.

Vô Tướng thiền sư khẽ nói :

- Nữ thí chủ tạm thời hãy lui ra. Vì bần tăng quy ước ba năm với Lã Chí Viễn, đợi xong việc rồi phải trái thế nào sẽ có công lý...

Lời chưa dứt, thấy Lăng Ba Nhất Yến quay mình hai cái, kêu lên một tiếng, ngã nhào xuống đất.

- Lăng thư!

- Lăng thư!

- Lăng thư...

Đường Chấn Anh, Chấn Kiệt, Thu Hồng, Tử Vi đồng hốt hoảng chạy tới... Vô Tướng thiền sư tưởng Lăng Ba Nhất Yến bị nội thương, bèn vẫy tay gọi sư muội Tuyệt Trần thần ni :

- Sư muội, muội xem oa nhi này...

Thiền sư vừa nói, Tuyệt Trần thần ni đã bước lại, ôm lấy Lăng Ba Nhất Yến rồi đi sang một góc.

Ngoài Đường Chấn Anh không thể rời Vô Tướng thiền sư ra, mấy người còn lại đều rút theo Tuyệt Trần thần ni.

Sau khi đến một góc, thần ni ngồi xếp chân bằng tròn, đặt Lăng Ba Nhất Yến lên đầu gối. Bọn Đường Tử Vi lập tức vây kín bốn góc, bảo vệ đề phòng bất trắc.

Tang Bác Cổ kéo Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao chạy lại.

Xem qua bệnh, Y Thánh lấy ra hai viên thuốc, cho Lăng Ba Nhất Yến uống, rồi nói :

- Tiểu cô nương bị trúng đòn, lẽ ra rất nhẹ, nhưng vì bực tức quá đỗi, huyệt Khí Hải mở rộng, nên bị trúng cương khí bên ngoài, nên mới bị ngất đi như vậy. Thần ni có thể dùng thủ thuật Thôi Cung Quá Huyệt.

Tuyệt Trần thần ni làm theo lời Y Thánh. Lúc này Vô Tướng thiền sư mới biết Lã Chí Viễn đã làm vô số việc hại người, và từng việc ấy không tách rời chữ “dâm”.

Lúc này Vô Tướng thiền sư rất phẫn nộ, chỉ vì thiền sư tuổi cao đức trọng, định lực đã đạt đến tột cùng, suy đi tính lại, hoàn toàn không nên lộ ra sắc diện. Nhìn bề ngoài vẫn như thường, không hề thay đổi thần sắc, chỉ niệm Phật một tiếng, rồi quay lại hỏi Lã Chí Viễn :

- Ngươi quy ước với bổn Chưởng môn kỳ hạn ba năm, không rõ ý muốn thế nào?

Lã Chí Viễn ngẩng đầu cười ha hả, nói :

- Ngươi và ta đều biết cả, hà tất phải giả vờ? Phi Phi cổ động nay là đất quyết thắng bại giữa ngươi và ta, có ngươi thì không có ta, có ta thì không có ngươi. Hách Quang Vũ, tiếp chiêu đi!

Vô Tướng thiền sư liền chắp tay lại, nhắm mắt khấn lớn :

- Đệ tử Vô Tướng, vì thanh lý môn hộ, đăng thanh hoàn vũ, hôm nay thế phải liều mình sát giới, Tây Thiên Lôi Âm, liên đài bảo tòa, mong sư thần rõ cho.

Song phương không nói gì nữa, ai cũng ngấm ngầm hành công. Trong thạch thất cao to rộng lớn đầy khí thế khẩn trương, nhưng rất tĩnh mịch.

Mỗi người đều thấy sôi sục trong lòng. Thời gian kéo dài lại càng khẩn trương căng thẳng.

Đó là vụ công án Nga Mi, từng chấn động cả võ lâm mà qua ba mươi năm vẫn chưa dứt. Hôm nay, hai đại cao thủ võ lâm muốn có một trận chiến sống mái, thật là một trận đấu hiếm thấy của võ lâm.

Vô Tướng thiền sư là Chưởng môn của một phái, nhưng không dám khinh suất với Lã Chí Viễn, vì không rõ trình độ võ công của hắn trong ba mươi năm qua, nay đã tiến bộ đến mức nào. Còn Lã Chí Viễn cũng đề phòng. Ai thắng ai thua thật khó đoán. Cho nên, song phương ai cũng không dám mạo hiểm ra tay, ai cũng không muốn công trước, đều yên lặng chờ cơ hội mãnh kích. Hai người giữ thế, thời gian đã đủ để uống hết ấm trà, nhưng vẫn yên lặng không nhúc nhích.

Đột nhiên, song phương hai mắt sáng lên, Vô Tướng thiền sư dịch sang phải, Mai Chưởng Tản Nhân cũng dịch sang phải, hai người bắt đầu xoay tròn, nhưng rất chậm.

Lúc hai người nhấc chân lên, đã thấy dấu chân hằn sâu xuống đá, hai người xoay tròn một vòng thì dấu chân cũng hằn lên đá thành một vòng dấu chân, nhưng đôi bên vẫn chẳng nói chẳng rằng.

Sau đó, song phương từ chậm đến nhanh, từ hoãn đến gấp, tay áo phấp phới bay, bộ râu bạc cũng phất phơ tựa như hai đám mây trắng, bỗng nhiên tiếng gió ù ù, sức lực rất mạnh, làm áo quần của mọi người trong động cũng bay phần phật, khiến Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử đứng gần đó phải lùi

về sau mấy bước.

Trong lúc toàn trường chấn động, Lã Chí Viễn phất tay áo một cái, xuất chiêu “Phong Tảo Tàn Linh” phủ xuống Vô Tướng thiền sư.

Vô Tướng thiền sư không rút tay về, nghiêng mình bước sang một bước.

Lã Chí Viễn vung tay ra một hư chiêu, định thăm dò hư thực. Thấy lão hòa thượng vẫn bình tĩnh không lộ vẻ gì, bèn rung vai tung chưởng “Tập Đàn Tỳ Bà” đánh xuống sườn phải.

Vô Tướng thiền sư đang lùi thành tiến, vội quay mình tả chưởng sử chiêu “Kim Kê Tích Vũ” từ dưới lên trên đánh cánh tay, cắt khuỷu, nhanh tuyệt vời.

Lã Chí Viễn thấy Vô Tướng xuất chiêu lanh lợi, vội vàng thư hồi chưởng thế, tung một cước “Khóa Hổ Đăng Sơn”, đá vào bụng dưới, chiêu thức độc hiểm. Lão thiền sư không tránh, không né, vai phải hạ xuống, tay áo cuộn lên đánh vào bàn chân, tới bắp chân, đó là chiêu “Kim Sách Phụ Long”. Lã Chí Viễn đã biết thiền sư giở ngọn đòn đó, liền giơ chân lên, lắc đầu gối một cái, xuất chiêu “Liên Thăng Tam Cấp” đá thẳng vào tim, đồng thời song chưởng cùng sử chiêu “Xuân Lôi Quán Nhĩ” kẹp đánh vào huyệt Thái Dương hai bên phải trái. Hai chưởng một cước đó cùng đánh và ba chỗ yếu huyệt nguy hiểm, chỉ cần trúng một thì đã bỏ mạng.

Vô Tướng thiền sư thân thủ phi phàm, chỉ vặn mình một cái đã không thấy bóng người đâu, thân pháp rất nhanh, quần hào đứng đó cũng thấy hoa mắt.

Đó chính là vô thượng thân pháp “Hóa Ảnh Ẩn Hình” tuyệt học bí truyền của phái Nga Mi.

Lã Chí Viễn xem xét rõ ràng, cười lạnh một tiếng rồi rung vai, đánh liền ba chưởng, tiếp đó nhún chân, tung người lên.

Đó là thủ pháp cách không cầm nã của phái Nga Mi, tên là “Tập Vân Mê Nhật”. Mỗi lần ra tay phải ba chưởng liền kết hợp thiên, địa, nhân, hình thành ba lực khác nhau, hợp lại một chỗ, tụ khí bất luận chim bay thú chạy, hoặc là cao thủ võ lâm chỉ cần chụp trúng thì khó mà thoát thân.

Vô Tướng thiền sư triển khai thân pháp “Hóa Ảnh Ẩn Hình”, bay vao đám sương tím trên đỉnh động, dụng ý là muốn xem Lã Chí Viễn còn có thủ đoạn gì nữa ngoài thủ pháp cách không cầm nã “Tập Vân Mê Nhật” của bổn môn, thiền sư cũng đánh liền ba chưởng.

Lã Chí Viễn tung người nhảy lên đỉnh động, né mình tránh được ba chưởng, lại tiếp ba chưởng nữa.

Hai vị đại cao thủ lúc ẩn lúc hiện như thần long thấy đầu không thấy đuôi, quần hào đứng nghênh mắt nhìn, tán dương liên tục.

Đây là trận đấu hiếm thấy của võ lâm, giao thủ trên không tuyệt diệu vô cùng.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ, Ác Thủy, Quỷ Hòa, Bạo Phong Tam đại môn chủ đứng ở một góc, họ đều chia nhau xưng hùng xưng bá một phương, nổi danh giang hồ, nhưng đối với võ công tuyệt trần này, họ chưa hề trông thấy, nghe thấy bao giờ, cho nên chỉ biết đứng mà tán thưởng.

Đến như Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba và Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan cũng phải lộ vẻ kinh ngạc. Tổng bang chủ Địa Sát bang Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy vốn chẳng coi air a gì và Thiền Cực chưởng môn nguy hiểm độc ác, nay đối mặt với Nga Mi chính phái thực tài thực, cũng phải thán phục.

Thái Sơn đã cao mà cao hơn còn có trời, biển đã thấp mà dưới biển còn có đất. Kẻ mạnh, sẽ có kẻ mạnh hơn, người tài, lại có người tài hơn. Một trận chưởng kích đã qua, Vô Tướng thiền sư và Mai Chưởng Tản Nhân đã song song đáp xuống đất, cách nhau hai trượng, ai nấy đều đứng vững vàng, đối diện nhau tựa như tượng gỗ.

Trong thạch thất lại tĩnh mịch.

Hai đại cao thủ lại cùng hô lên, cùng ứng tiếp một chiêu.

Mai Chưởng Tản Nhân mặt đang dần chuyển sang tái không như trước nữa, còn Vô Tướng thiền sư thần sắc nghiêm túc vô cùng. Lã Chí Viễn ngầm vận cương khí toàn thân, ngưng khí tập trung vào song thủ, tích thế chờ hành động.

Vô Tướng thiền sư nhìn bề ngoài thản nhiên, nhưng vẫn ngầm vận khí, chuẩn bị hoàn kích.

Trước trận quyết chiến rất yên tĩnh, nhưng đôi bên tiếp tục chuẩn bị, trận đấu còn sắp diễn ra.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, sự khẩn trương lại từng bước từng bước sát gần.

Lã Chí Viễn nghĩ thầm: “Trận này nếu không tiêu diệt được đối phương thì càng khó giành chiến thắng, ta thề tiêu diệt...”

Vô Tướng thiền sư đã biết rõ ý đồ của Lã Chí Viễn, biết rằng hắn đã ra tay là tập trung hết sức bình sinh để công kích, nên cũng không dám lơ là, hết sức cẩn thận. Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử không hẹn mà cùng tiến lên mấy bước, nắm tay đề phòng bất trắc.

Đường Chấn Anh đã nắm Nhật Nguyệt song luân trong tay. Trong lúc kiếm bổ cung giương, Tuyệt Trần thần ni dùng thủ pháp “Thôi Cung Quá Huyệt” để khí huyết của Lăng Ba Nhất Yến bình thường trở lại và khôi phục sức lực. Lăng Ba Nhất Yến rướn mình một cái, thoát khỏi lòng thần ni, đa tạ thần ni rồi vung Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm định nhảy lên...

- Hãy khoan!

Tuyệt Trần thần ni gọi Lăng Ba Nhất Yến, rồi nói :

- Ta có lời muốn hỏi cô nương.

Lăng Ba Nhất Yến phải dừng lại, thu lại kiếm thế, đứng về một bên, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm thần ni.

Tuyệt Trần thần ni hỏi :

- Lệnh sư là Càn Khôn Nhất Mẫu danh chấn hoàn vũ phải không?

- Dạ phải!

- Cô nương là biểu thư của Vi nhi?

Lăng Ba Nhất Yến chưa kịp đáp, Đường Chấn Kiệt đã đáp thay :

- Lăng thư không những là biểu thư của chúng vãn bối, mà còn là tẩu tẩu tương lai nữa.

Lăng Ba Nhất Yến thẹn đỏ mặt, vội vàng nói :

- Tiểu quỷ, đừng nói lung tung...

Nói rồi trừng mắt nhìn Chấn Kiệt.

Tuyệt Trần thần ni cười hỏi các tiểu nhi Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, mỗi người nói một câu, tường thuật một lượt, đồng thời cũng nói rõ về Hoa Tường Tường.

Nhất là nhị nữ nhớ lại cảnh bị Lã Chí Viễn lăng nhục, lại bực tức trào nước mắt. Tuyệt Trần thần ni nghe xong thì không ngăn được cơn bực bội, phẫn nộ.

Tuyệt Trần thần ni vốn không nhiều thù hằn với Lã Chí Viễn, và vẫn cho rằng hắn cầu hôn không kết quả, mới từ yêu biến thành hận, tâm lý bất thường nên làm những việc không đúng lễ nghĩa. Nay nghe thấy mấy hậu bối thuật lại thì mới biết, trước tiên là hắn đã phạm tội giết người, không những cướp thê người ta, mà còn muốn gian dâm thiếu nữ, nếu Tang Bác Cổ không đến kịp thì nữ đệ tử thân nhất của mình là Đường Tử Vi cũng đã bị hắn giày vò. Bà nghĩ tới đó thì từng sợi tóc trắng dựng ngược, tà áo không gió cũng hơi phất phất, thần ni đứng bật dậy.

Lúc đó nghe thấy tiếng hô của Lã Chí Viễn :

- Xem chưởng!

Thấy luồng tử quang thoát khỏi tay, thế như vạn mã bôn đào, quét thẳng đến Vô Tướng thiền sư.

- A, một tuyệt chiêu bí truyền của phái Nga Mi...

- Tử Dương Trung Khí chưởng...

Lúc này, quần hảo náo động cả lên.

Vô Tướng thiền sư cũng phóng ra một luồng tử quang, lập tức tiếp luồng tử quang của Lã Chí Viễn.

Chưởng thế của song phương gặp nhau, “bình” một tiếng, vách rung đất động, đá vỡ ào ào, sương tím bập bềnh, một cảnh tượng hỗn độn xảy ra trong thạch thất.

Chưởng thế của Lã Chí Viễn bị ngăn lại, hắn bèn quát một tiếng “hây”, rồi dốc hết sức bình sinh, thế như trường giang đại hà. Vô Tướng thiền sư lấy thủ làm công, trước sau vẫn giữ thái độ thăm dò, công lực tăng mạnh dần.

Luồng khí do hai thế chưởng tạo nên, từ thanh đến thô dần dần to ra và màu tím càng ngày càng đậm. Cuối cùng thành dạng mặt bàn tròn, màu tím đã biến thành màu đen.

Mai Chưởng Tản Nhân vỗ một lúc hai chưởng rồi tiến lên ba bước. Vô Tướng thiền sư vươn vai một cái, lập tức đẩy lùi thế chưởng.

Hai luồng khí lúc tiến lúc thoái thành trạng thái như kéo cưa.

Lúc này trong động vang lên tiếng rít của hai luồng khí cọ sát nhau, đồng thời phát ra vô số vòng sáng tựa như hàng vạn con bướm to nhỏ quay cuồng nhảy múa, đầy cả thạch thất.

Song phương dùng hết sức lực tiếp tục cuộc chiến sinh tử, ai cũng không dám liều mình sơ suất. Bất luận bên nào, chỉ cần có chút sơ suất là sẽ bị tan xương nát thịt, biến thành tro bụi ngay.

Tử Dương Trung Khí chưởng là dùng tiềm lực tập trung quanh mình, hình thành bởi huyền quan canh khí nạp vào trung khí, cho nên trận chiến nay hoàn toàn là nội lực gặp nhau, hao tổn sức lực vô cùng.

Sau nửa giờ giao chiến, hai bên thái dương của Vô Tướng thiền sư mồ hôi chảy ròng ròng, thấm mệt, hai mắt dần nhắm lại. Mai Chưởng Tản Nhân mặt mày trắng bệch, mồ hôi đầy người, thấm mệt còn hơn Vô Tướng thiền sư.

Đồng thời trên đỉnh đầu hai người hội tụ một vùng khí trắng, nhìn thì biết ngay đó là “Tam hoa tụ

đỉnh, ngũ khí triều nguyên”. Người luyện võ đạt được trình độ như vậy thật không phải dễ. Nhưng hiện tượng này chưa đến bước mấu chốt cuối cùng, rất khó được xem.

Hai đại cao thủ võ lâm này đã vào giai đoạn cuối của cuộc đấu sinh tử. Ngoài tiếng rít của hai luồng khí cọ vào nhau, chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, thạch thất im lặng.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao, Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên nhìn Tang Bác Cổ một cái, Tang Bác Cổ cười đáp lại, nhưng không nói gì.

Tuyệt Trần thần ni sắc mặt nghiêm nghị, chờ đợi cuộc thế thay đổi. Hoa Tường Tường có điểm không rõ, đến gần Đường Tử Vi hỏi khẽ :

- Người họ Lã nếu là cừu nhân của chúng ta, sao Anh đệ đệ đứng gần hắn thế mà không xuất thủ lấy mạng hắn đi?

Đường Tử Vi biết Hoa Tường Tường không hiểu quy tắc của võ lâm, nên vội giải thích :

- Trong lúc đứng gần nhau, người bên mình muốn ra tay, đó là ám tập, là điều cấm kỵ của võ lâm. Do đó Anh ca ca chỉ có thể đứng quan sát, chứ không dám ra tay giết hắn.

Hoa Tường Tường cho là không đứng, lại nói :

- Báo thù là báo thù, quản gì những quy tắc đó? Ta ở Thiên Đài Hàn Nham, giết người vô số, chẳng ai cấm đoán gì, thế mà muốn giết Lã Chí Viễn lại phải suy nghĩ nhiều như vậy...

Nàng nói chưa xong, đột nhiên nghe thấy “bình” một tiếng.

Hai luồng khói tím thổi mạnh xào xào... lúc sáng lúc tối. Xem thấy chưởng thế của Vô Tướng thiền sư tiến nhanh, chưởng thế của Lã Chí Viễn lùi nhanh, luồng khí tím của Vô Tướng thiền sư từng bước từng bước tiến dần, chỉ còn cách Lã Chí Viễn ba bước. Lúc này, luồng khí tím của Lã Chí Viễn đã bị ép nén thành một vòng, nhỏ dần dần và sắp tiêu tan.

Lã Chí Viễn đã đến bước đường cùng, chòm râu bạc rung động, mồ hôi vã đầy lưng, thở phì phò, chỉ cần chưởng thế của đối phương tiến thêm ba bước, tất hắn sẽ bị thịt nát xương tan.

Nhưng Lã Chí Viễn ba mươi năm giấu thân nơi hải ngoại nghiên cứu một bí lục của Nga Mi tuyệt truyền, chuyên tâm nghiên cứu đêm ngày, lão ta muốn báo thù vì một luân của Vô Tướng thiền sư, lão ta vì thề phải bắt được sư muội Mai Phụng Quyên (tức Tuyệt Trần thần ni), ba mươi năm như một ngày, chưa bao giờ gián đoạn nên trừ luân chiêu, địch chiêu, lão đã nhuần nhuyễn Nga Mi tuyệt học. Nếu không thì lão ta đâu dám trở lại Nga Mi, hai lần gây chiến?

Thế cuộc hôm nay, Lã Chí Viễn tuy dùng Tử Dương Trung Khí chưởng, so với Vô Tướng thiền sư

hơi kém một chút, nhưng lão ta không cho đó là thua, không cam chịu bị diệt.

Đột nhiên, một tiếng quát vang lên, Lã Chí Viễn rung vai đẩy một cái, lúc đó chưởng thế phản công ba thước, lão ta thừa lúc luồng khí tiến lên, vặn mình tùy chưởng thế tràn sang ngang hai trượng, động tác rất nhanh, đó chính là vô thượng thân pháp "Hóa Ảnh Ẩn Thân" - một tuyệt học bí truyền của phái Nga Mi, mà Vô Tướng thiền sư vừa mới dùng.

Vô Tướng thiền sư đường đường là một vị Chưởng môn, quang minh chính đại, tính tình lương thiện, không ngờ đến bước đường cùng mà Lã Chí Viễn vẫn còn sử dụng tuyệt kỹ, tránh được chưởng thế. Do đó luồng khí màu tím thô như mặt bàn không bị ngăn cản nữa, tiếp tục thổi mạnh về phía trước, làm cho mọi người đứng cạnh đó sợ hãi tránh xa. Lão thiền sư võ thuật siêu quần, thế chưởng đã đạt đến trình độ thu phát do ý muốn, bèn thu Tử Dương Trung Khí chưởng về. Nhưng trong lúc lão thiền sư thu chưởng, Lã Chí Viễn xoay tay tung ra Kim Mai Hạc Chưởng, một chiêu "Mai Hoa Đóa Đóa Chưởng Mãn Thiên" dùng thủ pháp cực nhanh, chụp xuống khắp người Vô Tướng thiền sư.

Thiền sư trở tay không kịp, Đường Chấn Anh vung Nhật Nguyệt song luân, bốn đại đệ tử cùng hợp sức vung trường kiếm, tiếp ứng đúng lúc, nhưng họ vừa mới hành động, liền nghe một tiếng hô vang lên, tiếp đó là bóng người lướt qua.

Hai tiếng keng keng vang lên, Kim Mai Hạc Chưởng bị gạt ra, thì ra người mới đến là Tuyệt Trần thần ni. Thần ni công liền ba đòn, chiêu thức kỳ ảo khó đoán, buộc Lã Chí Viễn phải lùi về bảy bước.

Thần ni vì nghe những lời nói của Đường Tử Vi, nên coi Lã Chí Viễn là kẻ thù ghi xương khắc cốt, do đó nhân cơ hội này mới ra tay. Lã Chí Viễn không kịp hoàn kích, địch ảnh loáng qua một cái theo thức "Nữ Oa Bổ Thiên" bổ xuống đầu, lão không dám chậm trễ, tung người nhảy sang một bên. Tuyệt Trần thần ni hơi rung hai vai, lực như bóng đi theo hình, vung thần địch, cười lạnh một tiếng, nói :

- Lã Chí Viễn, nộp mạng đi!

Một chiêu "Tước Phụng Khai Bình" hóa ra rất nhiều địch ảnh, lúc này Lã Chí Viễn bị vây ở giữa. Thần địch với chiêu "Linh Dương Quải Giác" một lúc điểm vào ba yếu huyệt tử của Lã Chí Viễn là "Thần Chí", "Tương Đài" và "Kỳ Môn".

Lã Chí Viễn vì đã dồn hết sức lực vào lần đấu nội lực với Vô Tường thiền sư, nên đã hao tổn nhiều nguyên khí, làm sao mà chịu được đòn công kích nhanh như điện của Tuyệt Trần thần ni? Huống chi, thần ni xuất thủ toàn là tuyệt chiêu, nhưng sinh tử trước mắt, hắn không dám chậm trễ, đành cắn răng tung Kim Mai Hạc Chưởng, sử chiêu "Phát Cán Thám Trảo", miễn cưỡng ứng tiếp một kích.

Chỉ nghe thấy tiếng "keng", Kim Mai Hạc Chưởng lập tức rời khỏi tay. Lã Chí Viễn kêu "hỏng rồi!" rồi xoay người chạy đi. Tuyệt Trần thần ni xoay cổ tay, sử chiêu "Linh Xà Cửu Khúc, quát lên :

- Tiếp chiêu!

Thất Khổng thần địch nhằm huyệt Thái Dương bên phải của Lã Chí Viễn điểm đến, xem ra mạng hắn sắp chầu trời.

- Xin hãy tạm hạ thủ lưu tình!

Đường Chấn Anh, Lăng Ba Nhất Yến, và các tiểu bối cùng lúc hốt hoảng kêu lên.

Tuyệt Trần thần ni nghe thấy vậy liền chùn tay lại, từ huyệt “Thái Dương” đổi sang “Khoa Bảng” huyệt. “Bình” một tiếng, Lã Chí Viễn đứng không vững, lùi xa hơn một trượng, vai phải bị đánh trúng.

Tuyệt Trần thần ni quay đầu hỏi :

- Tại sao phải lưu tình?

- Đệ tử muốn tự tay giết chết tên cừu nhân đã sát phụ, bức mẫu...

Đường Chấn Anh chưa nói xong, Lăng Ba Nhất Yến đã tiến lại, vung một kiếm “Vọng Lương Đoạn Hồn”, cánh tay phải của Lã Chí Viễn liền bị đứt lìa.

- Lăng thư đừng giết hắn...

- Ta còn muốn giải hận đây...

Lăng Ba Nhất Yến muốn kết liễu sinh mạng của Lã Chí Viễn, nhưng do các đệ muội nhao nhao nói, đành phải đứng sang một bên.

Lã Chí Viễn quả xứng đáng là một nhân vật nổi danh, tuy bị đứt cánh tay, nhưng không hề kêu một tiếng, vội vận khí bế huyệt cầm máu. Đường Tử Vi đã nhận lại Thất Khổng thần địch từ tay Tuyệt Trần thần ni, thừa lúc Lã Chí Viễn vận khí phong bế huyệt, nàng ra một chiêu “Thần Tiễn Xuyên Dương” đánh thẳng vào đầu hắn.

Lã Chí Viễn vội né đầu, nhưng chậm một chút, cây địch sạt qua má trái, lập tức máu chảy đầy mặt, hắn lấy tay sờ thử thì mới phát hiện tai trái đã không cánh mà bay.

Lã Chí Viễn định lùi lại, nhưng cảm thấy có luồng gió lạ nổi lên phía sau lưng, vội bước sang ngang một bước. “Bùng” một tiếng, chân phải của hắn bị trúng một Hạc chưởng, đó là Bạch Thu Hồng gây ra. Sự việc xảy ra trong nháy mắt, Lã Chí Viễn bị một kiếm, hai địch, một chưởng, mất một tai, đứt một tay. Lão hét một tiếng, âm thanh như xé vải, rướn người lùi về hai trượng, lấy lại sức, dùng tay trái che ngực, đề phòng.

Đúng lúc đó, Đường Chấn Kiệt và Đường Chấn Anh xông tới.

Đường Chấn Kiệt quát một tiếng, dùng Kim Mai Hạc Chưởng đánh vào ngực Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn cười lạnh, tay trái vung mạnh, tay áo cuộn lấy Kim Mai Hạc Chưởng của Đường Chấn Kiệt, quét chúng rơi xuống đất.

- Nguy rồi!

Đường Chấn Kiệt hốt hoảng kêu lên một tiếng, định rút lui.

- Chạy đi đâu!

Lã Chí Viễn xuất chiêu “Kim Ẩn Phục Ma”, tay trái nhanh như cắt đã điểm huyệt Bối Tâm của Đường Chấn Kiệt. Hắn ta định kết liễu sinh mạng Chấn Kiệt để rửa hận, đột nhiên một đạo kim quang lóe lên, chụp xuống đỉnh đầu hắn.

Đường Chấn Anh rung động Nhật Nguyệt song luân, định tiến lên thì thấy đệ đệ bị giữ nên không dám xuất chiêu, sợ Lã Chí Viễn sát thương đệ đệ, đành phải thu lại thế công.

Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng vừa hô vừa gọi, lần lượt chạy đến vây lấy Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn tay trái nắm chặt huyệt Bối Tâm của Đường Chấn Kiệt, hai mặt đảo nhìn một lượt, đột nhiên phá ra cười :

- Bọn ngươi ai dám hại lão phu, lão phu sẽ kết liễu tính mạng tên oa nhi này trước.

Đường Chấn Anh lạnh lùng nói :

- Lấy người để bắt bí thì không coi là anh hùng. Lã Chí Viễn, ngươi nếu đúng là đại trượng phu thì đánh với ta ba trăm hiệp để phân thắng bại.

Đường Tử Vi nói :

- Ngươi hãy bỏ đệ đệ của ta ra, ta có lời thương lượng.

Lã Chí Viễn lộ vẻ mặt hung ác, nói :

- Các ngươi miệng lưỡi liến thoắng, nói huyên thuyên, trước khi ta chưa ra khỏi thạch thất, muốn ta thả tên này thì e rằng còn khó hơn bay lên trời.

Lăng Ba Nhất Yến bực tức, lông mày dựng ngược, mắt trợn trừng, nhưng nàng chỉ lo lắng vô ích, vì chẳng có biện pháp gì.

Hoa Tường Tường lại càng như bị lửa đốt, nàng nóng lòng chuẩn bị xuất thủ cướp lại Kiệt đệ đệ, Đường Tử Vi nhìn thấy rõ điều đó nên vội giữ Hoa Tường Tường lại.

Bạch Thu Hồng tay nắm Kim Mai Hạc Chưởng, lúc nâng lúc hạ, nhưng không dám manh động.

Đường Chấn Kiệt tuổi tác tuy nhỏ nhưng bẩm sinh gan dạ, cứng cốt, tuy kề cận cái chết, nhưng chẳng sợ sệt gì. Chàng quét mắt nhìn mọi người, rồi nói :

- Ca ca, thư thư, không phải lo lắng cho đệ. Hãy mau ra tay băm vằm lão tặc, phanh ngực mổ tim để an ủi linh hồn phụ mẫu. Đệ dù có chết cũng vui lòng...

Nói chưa hết, chàng đã bị Lã Chí Viễn điểm nhẹ một cái, bỗng cảm thấy huyết mạch nhộn nhạo, hoa mắt nhức đầu, lời nói gián đoạn giữa chừng. Mấy huynh đệ trong lòng lo sợ, lại nhìn Đường Chấn Kiệt, chỉ thấy mắt chàng nhắm nghiền, mặt tái đi, hai dòng máu tươi rỉ ra hai bên mép.

- Đệ đệ...

Lã Chí Viễn cười lạnh một tiếng, nói :

- Chẳng qua lão phu cho hắn nếm thử một chút đau khổ, chứ chưa hề kết liễu tính mạng hắn. Các ngươi hốt hoảng la gọi cái gì?

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật!

Vô Tướng thiền sư niệm Phật hiệu, bước đến nói :

- Lã Chí Viễn, ngươi vốn có oan kết với ta, tại sao lại làm khổ tiểu hài nhi đó? Hãy mau mau buông tay, bần tăng quyết một trận thắng bại với ngươi.

Tuyệt Trần thần ni cũng tiến đến, nói :

- Bần ni vốn muốn để ngươi sống. Lã Chí Viễn, ngươi sát hại phụ mẫu người ta, chẳng còn một chút tính người, giờ lại muốn hại luôn hậu nhân của người ta sao?

Một tăng một ni vừa nói vừa tiến đến gần Lã Chí Viễn.

Đột nhiên một bóng người lướt qua, nhanh như cắt, giơ tay giữ Võ Lâm song tôn đứng lại ngay trước mặt Lã Chí Viễn, cười ha hả một trận, thì ra đó là Võ Lâm Vạn Sự Thông Địa Công Bất Lão Tang Bác Cổ.

Lã Chí Viễn vội giữ chặt Đường Chấn Kiệt, trợn tròn hai mắt, nói :

- Tại sao lão lại cười?

Tang Bác Cổ lắc lư người mấy cái rồi nói :

- Ta cười bọn họ, đến ý đồ của ngươi mà họ cũng không nhận ra. Chỉ biết tranh luận với ngươi về cổ đạo hiệp phong, hây hây, cho nên nghe không lọt, tựa như đàn gảy tai trâu.

Lời nói của Tang Bác Cổ bên ngoài là nói mấy tiểu bối và Võ Lâm song tôn, nhưng bên trong lại là chửi rủa Lã Chí Viễn, lời nói bóng gió, thật là khéo.

Lã Chí Viễn làm sao mà không nghe ra được lời lẽ đó, nhưng hắn chỉ im lặng, vờ như không biết, ậm ừ nói :

- Lão nói ta có ý đồ gì?

Tang Bác Cổ vuốt râu, đáp :

- Trước mặt người thật thà mà nói lời giả dối, ý đồ của ngươi ta mà đoán không ra thì cũng uổng danh là Vạn Sự Thông.

- Cứ nói thẳng ra, xem lão đoán đúng hay không đúng?

- Ý đồ của ngươi là lấy tiểu oa nhi đó làm lá chăn che thân để chạy trốn, ha ha, giỏi tính toán quá đó.

Tang Bác Cổ nói xong, không cứu Đường Chấn Kiệt, ngược lại lắc cổ tay một cái làm hiệu, ý là muốn mấy tiểu bối và Võ Lâm song tôn đang vây chung quanh lùi lại, khiến vòng vây dãn ra. Đường Chấn Anh và mấy người không hiểu lão giở trò gì, hơi chần chừ một lát, nhưng sau đó cùng lùi lại, mở đường cho Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn nhìn Tang Bác Cổ, hơi có chút do dự, nói :

- Nếu lão muốn lừa dối ta thì đừng trách ta lòng lang dạ thú, tiểu oa nhi này sẽ là kẻ bỏ mạng đầu tiên.

Tang Bác Cổ cười ha hả :

- Ý của Vạn Sự Thông ta là để ngươi an toàn thoát ra khỏi thạch thất, làm gì có sự lừa dối? Đây hoàn toàn là thiện ý!

Lã Chí Viễn không trả lời, bèn đẩy Đường Chấn Kiệt đi trước về phía Tam bảo, Tam môn, Nhị động, v. v... Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan bước lên đầu tiên, đưa những ngón tay ngọc ngà khẽ véo má Đường Chấn Kiệt một cái, rồi nói :

- Rõ khổ cho tiểu đệ đệ!

Đường Chấn Kiệt mở mắt, nhổ một bãi nước bọn văng vào đầu và mặt Kim Tiểu Lan, rồi quát :

- Đồ không biết xấu hổ, cút đi!

- Tiểu oan gia ghê gớm thật!

Ngọc Diện Yêu Hồ lấy tay áo lau nước bọt, không bực bội mà ngược lại cười một trận, nói :

- Đệ đừng lo, có ta đảm bảo cho đệ bình an vô sự.

Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi chưa bao giờ thấy một nữ nhân vô sỉ như vậy, không kìm chế được phẫn nộ. Họ định nhảy lên thì bị Tang Bác Cổ giữ lại, khẽ nói :

- Ngọc Diện Yêu Hồ là bảo phiếu của Đường Chấn Kiệt. Có nàng, Lã Chí Viễn sẽ không dám ra tay độc ác.

Đường Chấn Anh nói :

- Chúng ta phải cướp lại động đồ mà nàng đang giữ.

Tang Bác Cổ phất tay một cái, nói :

- Lã Chí Viễn chính vì Kim Tiểu Lan đang giữ động đồ nên mới chịu hợp tác. Nếu chúng ta lấy lại động đồ bây giờ, hai người bọn chúng sẽ lập tức phân ly. Đến lúc đó thì tính mạng của Kiệt nhi sẽ nguy hiểm.

Trong lúc mọi người đang trao đổi chuyện trò, Tam đại bảo chủ, Tam đại môn chủ, Thái Cực Cuồng Sấu, Thiền Cực đầu đà và Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba tất cả đều đứng cùng một chỗ với Lã Chí Viễn.

Lã Chí Viễn quan sát mọi người một lượt, nói rất khẽ với Ngọc Diện Yêu Hồ :

- Mau theo động đồ mà tìm cửa ra. Chúng ta ra khỏi thạch thất này rồi nói chuyện sau.

Thiền Cực đầu đà, Thái Cực Cuồng Sấu, và Ôn Nhu Lãng Tử lập tức nói :

- Bần tăng còn muốn thay sư đệ mà báo thù.

- Ta cũng thay Ngũ lộ bang chủ của ta mà báo thù.

- Nữ nhi họ Hoa giết hai đồ đệ của ta. Lam Nhất Ba ta quyết đòi nợ máu mới thôi.

Lã Chí Viễn thấy ba người nộ khí bừng bừng, bước lên một bước dùng truyền âm nhập mật nói với họ :

- Lực chiến không bằng trí thủ. Chúng ta nay đã lấy được động đồ, sau khi ra vẫn có thể phong bế thạch thất. Đó chẳng phải là diệu kế, huyết không thấm đao mà vẫn nhốt được tất cả bọn chúng vào trong Phi Phi cổ động hay sao?

Chương 16: Kỳ Nhân Dị Sĩ

Ba người nghe, đúng ý thì cười, không nói thêm gì.

Tiêu Hồn động chủ Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan phất nhẹ tay áo, bốn phấn y thiếu nữ lập tức bảo vệ hai bên tả hữu, Lã Chí Viễn giữ Đường Chấn Kiệt, cẩn thận đi theo sau Kim Tiểu Lan. Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ, Ác Thủy, Quỷ Hỏa, Bạo Phong Tam đại môn chủ lúc đó chia ra đứng hai bên, vây bọc Kim Tiểu Lan, Lã Chí Viễn ở giữa để đề phòng quần hào tập kích.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy nắm Kim Quang Như Ý trượng cùng Ôn Nhu Lãng Tử, Thiền Cực đầu đà chắn đoạn sau, nếu có biến động thì kịp thời động thủ. Mọi người di chuyển xong, Kim Tiểu Lan mới xoay người nhẹ nhàng đi về góc Đông bắc của thạch thất. Lăng Ba Nhất Yến không nhẫn nại được nữa, rút Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm nhảy đến bên cạnh Tang Bác Cổ, nói :

- Chúng ta không xuất thủ, bọn họ sẽ chạy hết.

Tang Bác Cổ điềm tĩnh, nói :

- Thì để bọn họ chạy.

Lăng Ba Nhất Yến nghe thấy vậy, tỏ vẻ không bằng lòng, nói :

- Ây, Vạn Sự Thông đúng là đùa giỡn...

Nói rồi quay người chạy đi.

Vạn Sự Thông dùng một chiêu “Bát Bộ Cản Thiền” lập tức giữ Lăng Ba Nhất Yến lại, khẽ nói :

- Nha đầu yên tâm, đảm bảo chúng không thể thoát ra khỏi Phi Phi cổ động.

Lăng Ba Nhất Yến không rõ, vội nói :

- Vãn bối không hiểu ý của lão tiền bối!

- Trong động nhất định có người, hơn nữa họ lại còn đứng về phía chúng ta!

Lúc này huynh đệ Đường Chấn Anh đều chạy lại, nghe nói trong động có người thì đều giật mình. Đường Tử Vi hỏi trước :

- Lão tiền bối làm sao biết được trong động có người?

Tang Bác Cổ hạ thấp giọng nói :

- Khi chúng ta vào động, vốn là tất cả cơ quan đều phát động. Tại sao khi Kiệt nhi nhảy lên phía trước một cái thì tất cả đều ngừng lại hẳn? Sư phụ và sư bá của các ngươi vào động như thế nào? Cứ từ từ đợi xem, có lẽ màn kịch hay sắp sửa diễn ra.

Mười vị long đầu của võ lâm nhìn Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan giữ toàn đồ Phi Phi cổ động, định chạy ra khỏi thạch thất thì tất cả đều muốn ra tay, nhưng vì e ngại Song Tôn nên không tiện động thủ. Nay thấy Tang Bác Cổ và mấy người thầm thầm thì thi, không biết đang nói chuyện gì. Thiếu Lâm Chưởng môn Phật Nguyên đại sư, Võ Đương Chưởng môn Nhất Huyền đạo trưởng mỗi người niệm Phật một câu, rồi cùng hướng về Tang Bác Cổ cung tay nói :

- Nếu chúng ta không hành động, có lẽ sẽ bị nhốt trong này.

Tang Bác Cổ vuốt ria mép ha hả cười :

- Chư vị, xin cứ yên tâm, không cần chúng ta ra tay, đảm bảo bọn chúng không thoát ra khỏi thạch thất đâu...

Vạn Sự Thông nói chưa dứt lời, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan xem qua động đồ, rồi cuộn động đồ lại, đột nhiên duỗi thẳng những ngón tay ngọc ngà, ấn mạnh vào vách đá.

Một hồi âm thanh trầm nặng vang lên, lập tức hiện ra một cửa hình tròn (nguyệt lượng môn).

Quần hào thấy vậy kinh hoàng, không suy xét gì thêm, một loạt tà áo phấp phới bay về phía đó.

Đúng lúc ấy, nghe thấy một tiếng “hự” vang lên, làm mọi người kinh hoảng.

Tiếp đó, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiển Lan đột nhiên lùi lại nhanh như điện. Rồi một tiếng “bình” vang lên, luồng sáng tím đã tắt, toàn thạch thất tối om.

Thay đổi đột ngột làm cho mọi người hoảng sợ, nhưng họ đều là cao thủ võ lâm, nên vội ngưng thần đề phòng bất trắc.

Tai nghe thấy một loạt tiếng gió thổi vào các tay áo. Một loạt bóng người, thấp tha thấp thoáng và hình như có tiếng động thủ nhưng rất khẽ.

Thời gian vừa qua rất ngắn, “bình” một tiếng, trong phòng lại khôi phục ánh sáng như ban đầu, màn sương tím lãng đãng.

Nhưng trong khoảnh khắc đó, toàn bộ cuộc thế đã thay đổi. Lã Chí Viễn cùng đồng bọn vốn tụ tập

ở góc Đông bắc, đã lùi đến góc tây bắc.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh ba thanh bảo kiếm, chém thép như bùn, loang loáng vung lên, kiếm khí toát ra lạnh lẽo, lại thêm Như Ý trượng, ánh thép khắp nơi đan xen nhau thành một màn kim quang bảo vệ góc tây bắc đến nỗi mưa gió không lọt qua được.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan ngồi ở phía trong màn quang, sắc mặt xanh nhợt, đầu tóc rối bời, đang vận công điều khí, rõ ràng là bị nội thương. Bốn nữ đệ tử của Kim Tiểu Lan đứng bảo vệ chung quanh, mặt mày buồn rũ, lộ vẻ sốt ruột lo lắng.

Những người còn lại lo sợ, mười mấy cặp mắt đều nhìn trừng trừng phía góc Đông bắc, không ai nói một lời.

Song người lo lắng sợ hãi nhất vẫn là Lã Chí Viễn, lão ta đứng tựa vào vách đá ở góc tây bắc, mắt nhắm lại, vết thương chỗ cánh tay phải lại chảy máu ròng ròng.

Người tinh mắt nhìn là biết lão ta nhất định bị trọng thương, vết thương mới được bịt nay lại bung ra. Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba xé một mảnh áo lót buộc lại vết thương cho lão.

Song, điều rất kỳ quái là Đường Chấn Kiệt không biết đi đằng nào.

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến không thấy bóng dáng Kiệt đệ đệ thì rất lo lắng. Nhưng cái đó chỉ thoáng qua, nếu nhìn chỗ Nguyệt Lượng môn mới mở ở góc Đông bắc sẽ thấy kinh hoàng vô cùng.

Đừng nói bọn họ, đến như Võ Lâm Vạn Sự Thông, Vô Tướng thiền sư, Tuyệt Trần thần ni và mười vị long đầu của võ lâm cũng phải tập trung tinh thần, không một tiếng động, nhìn kỹ góc Đông bắc.

Thạch thất rộng lớn không một tiếng động, trầm tịch vô cùng.

Chỗ Nguyệt Lượng môn ở góc Đông bắc, thấy có nhiều màu sắc, các cánh tay áo phấp phới, phía trên là mây và sương, phía dưới toàn là sen, nhiều làn gió thơm, nhìn không rõ người, đếm không biết có bao nhiều kiều nữ xuyên qua luồng gió xoáy.

Phút chốc, gió lặng sóng yên, mười sáu bạch y thiếu nữ chia ra đứng hai bên. Lúc đó xuất hiện một thiếu nữ choàng áo lụa, nước da mịn màng, nhan sắc tuyệt trần.

Đường Chấn Kiệt vốn bị thất tung, nay đang ngây người đứng trước mặt thiếu nữ đó.

- Phù Dung quận chúa...

- Phù Dung Phi Tử...

Thạch thất lại náo động. Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng cũng hốt hoảng nói :

- A, chính là nàng... nàng đã bắt Kiệt đệ gọi là thư thư.

Đường Chấn Anh kinh ngạc hỏi :

- Muội nhận ra cô nương đó ư?

- Tối ngày hôm kia, cứu muội và Hồng ca, Kiệt đệ thoát hiểm chính là thiếu nữ đó mà.

Phù Dung Phi Tử lặng lẽ đứng yên rồi nhìn Đường Chấn Kiệt đang đứng trước mắt, nói :

- Ta đã nhiều lần khuyên nhủ đệ không được vào động, đệ lại cứ vào, không nghe lời thư thư, để nguy hiểm đến tính mạng. Ây, thư thư chẳng còn cách nào với đệ cả.

Lời không nhiều, nhưng rất thắm thiết và đượm vẻ buồn, nhất là như oán như trách, làm mọi người trong động đều cảm thấy không yên lòng. Chẳng ai biết thiếu nữ với Đường Chấn Kiệt có quan hệ thế nào?

Nhưng Đường Chấn Kiệt chẳng nói một lời, chỉ đứng ngây ra nhìn Phù Dung Phi Tử, tựa như bức tượng gỗ vậy.

Phù Dung Phi Tử thấy chàng nhìn như vậy cũng e thẹn, hai má hơi ửng hồng, nói :

- Trông mặt đệ ngây ra thế kia, hai hôm không gặp đã lạ rồi, thư thư đang nói đệ, đệ có nghe rõ không?

Nói rồi phất nhẹ tay áo, đẩy Đường Chấn Kiệt một cái.

Đường Chấn Kiệt vì Bối Tâm huyệt bị điểm quá lâu nên khí huyết nhộn nhạo, tình thần không được minh mẫn, lại thêm áo quần hôm nay của Phù Dung Phi Tử hơi khác biệt, không giống như hai lần trước. Nàng mặc bộ tơ lụa nhẹ như mây, phất phới như tiên. Cho nên Đường Chấn Kiệt hình như lúc lại nhận ra, lúc thì không nhận ra nàng, đang mơ mơ màng màng thì bị tay áo quét qua một cái, lúc đó mới tỉnh lại, chàng nói :

- Ơ, chính là thư thư, hôm nay thư ăn mặc đặc biệt, cho nên đệ... đệ... đệ... không dám nhận ngay.

Phù Dung Phi Tử thấy chàng không lanh lợi như trước, trong lòng thấy lạ, vừa định hỏi thì thấy bên mép có vết máu chảy, vội hốt hoảng hỏi :

- Sao, đệ bị thương ư?

Nàng hỏi xong thì vội vàng bước lên, một mặt lau vết máu, một mặt lấy ra hai viên thuốc, nói :

- Mau uống thuốc này!

Nói xong liền nhét thuốc vào miệng Đường Chấn Kiệt.

Đường Chấn Kiệt nuốt viên thuốc, cảm thấy nhẹ nhõm, khỏe hẳn lại, tinh thần minh mẫn, hô lên một tiếng dài vang động bốn vách. Phù Dung Phi Tử chăm sóc Đường Chấn Kiệt từng ly từng tí.

Lúc này mười vị long đầu của võ lâm đã lần lượt đến gần và vây quanh bọn họ.

- Mau lùi lại!

Mười sáu bạch y thiếu nữ cùng hô lên, các tay áo phất phới tung ra, đan xen nhau tạo ra một luồng gió mạnh ngăn mọi người ở vòng ngoài.

Phù Dung Phi Tử quay người nhìn quần hào một lượt, rồi mới từ từ nói :

- Gần ba tháng nay, chư vị theo dõi ta khắp nơi, hôm nay lại dồn cả vào động này, không biết có ý định gì?

Võ Đang Chưởng môn Nhất Huyền đạo trưởng vừa cười vừa nói :

- Thất lễ! Thất lễ! Chúng ta không phải theo dõi cô nương, mà chỉ muốn hỏi một câu, nhưng không biết làm sao gặp mặt được.

- Bây giờ thì có thể hỏi đi.

Nhất Huyền đạo trưởng tiếp lời :

- Nghe nói, nguồn gốc của Quận chúa có liên quan đến Phi Phi cổ động này, có phải như vậy không?

- Phải thì sao?

Không Động chưởng môn tiếp lời :

- Như vậy Quận chúa nhất định là hậu duệ của Không Không thượng nhân?

Phù Dung Phi Tử lần này không đáp lời, cũng không tỏ thái độ gì.

Côn Luân Chưởng môn hỏi :

- Quận chúa sao chẳng nói năng gì? Rốt cuộc thì điều đó có phải hay không?

Phù Dung Phi Tử nét mặt đột nhiên xịu đi, nói :

- Ta có nỗi khổ tâm riêng không thể nói được, các vị đừng nên ép người thái quá.

Trường Bạch Chưởng môn nói :

- Thân thế Quận chúa không hỏi cũng được, nhưng xin chỉ giáo, theo võ lâm lưu truyền: trong Phi Phi cổ động có cất giấu hai bộ kỳ thư, một bộ là “Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông”, một bộ là “Thiếu Dương thần công bí lục”, điều đó là thật hay giả?

Phù Dung Phi Tử nhếch mép cười lạnh :

- Ta đã biết trước lòng dạ của chư vị, nhưng nói cho chư vị biết cũng chẳng sao…

Thái độ của nàng không bực tức nhưng vô cùng uy nghiêm, mặt lạnh như tiền, thái độ khác hẳn như khi nói chuyện với Đường Chấn Kiệt. Nàng ngừng một lát rồi tiếp tục :

- Về quyển Võ Lâm Nghệ Nghiệp Quy Tông thì tin đồn không sai, nhưng quyển kia lại là Tứ Tượng thần công bí lục. Tứ Tượng là Thái dương, Thiếu âm, Thiếu dương, Thái âm, trong đó Thiếu dương là một trong Tứ tượng. Người đời không rõ, gọi thành Thiếu Dương thần công bí lục, chẳng khác nào người mù sờ voi, nghe chướng cả tai.

Phù Dung Phi Tử nói nhẹ nhàng từ tốn, chỉ ra cái bí mật của kỳ thư, làm cho tim mọi người trong thạch động đều đập mạnh.

Tang Bác Cổ lúc đó lộ vẻ đắc ý, nhìn huynh đệ Đường Chấn Anh gật gật đầu, nói :

- Vạn Sự Thông ta nói trong động có người, thế nào, ta không nói sai chứ? Việc báo thù rửa hận, chỉ cần mấy tiểu oa nhi các người là đủ thắng rồi, không cần đến mấy lão già này.

Nói rồi cùng Võ Lâm song tôn, Đông Phương Tiêu Dao, Thần Thủ Tiên Chỉ đứng vào một chỗ, thì thà thì thầm không biết những gì. Đường Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến, v... v... vì Phù Dung Phi Tử cứu Kiệt đệ đệ thoát hiểm mà cảm kích bội phần, bèn nhất tề tiến đến gần. Đột nhiên Đường Chấn Anh thấy Lã Chí Viễn tựa vào vách đá ở góc tây bắc đang từ từ quay lại, bèn nhảy tới, Nhật Nguyệt song luân múa lên thành chữ thập, quát :

- Hận của sư môn sâu như biển, thù của phụ mẫu không đội trời chung. Lã Chí Viễn, ta đòi ngươi phải trả nợ máu, mau mau ra đây nhận cái chết.

Tiếng sắt thép vang lên, lòng phẫn nộ khôn nguôi.

Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn tay phải máu chảy, tuy đã cố gắng chịu đựng nhưng vì thọ

thương nhiều chỗ nên lực bất tòng tâm, trong lòng suy tính cuộc diện hôm nay, đừng nói đến chuyện muốn báo thù ba mươi năm về trước và cưỡng bức sư muội Mai Phụng Quyên để thỏa lòng mong muốn suốt đời, có lẽ muốn thoát vòng vây để cứu mạng sống cũng rất khó khăn. Đừng nói ai khác, chỉ cần một mình Phù Dung Phi Tử cũng đã đủ sợ rồi, vì lão ta vừa mới bị một trận xong.

Nay thấy Đường Chấn Anh công nhiên khiêu chiến, sát khí đằng đằng, Lã Chí Viễn biết rõ không còn sức để tiếp tục trận chiến, nhưng để bảo toàn tính mạng thì phải liều, do đó vội lấy hết sức bình sinh bước lên ứng chiến.

Đường Chấn Anh quang minh chính đại hào hiệp, thấy Lã Chí Viễn tay không xuất trận, bèn đem Nhật Nguyệt song luân giắt vào sau lưng, nói rành mạch :

- Đường Chấn Anh ta không bao giờ ăn hiếp người. Lã Chí Viễn, ngươi tay không ra trận thì ta cũng sẽ dùng tay không.

Đường Chấn Anh nói rõ ràng, đầy hào khí làm cho mọi người đều kính phục.

Vô Tướng thiền sư đứng ở chỗ xa, tình sư đồ như phụ tử, thấy ái đồ thu lại binh đao, dùng tay không giao chiến với Lã Chí Viễn, trong lòng lo lắng, nên nói :

- Hài nhi này có lẽ quá kiêu ngạo…

Tuyệt Trần thần ni tiếp lời :

- Anh nhi có tấm lòng nhân hậu, tuổi tuy nhỏ nhưng phong cách hào hiệp, thật là một đóa hoa đẹp của Nga Mi phái chúng ta.

Vô Tướng thiền sư vén tay áo tăng bào, định nhảy ra thì bị Tang Bác Cổ giữ lại, nói :

- Thiền sư yên tâm đi, lần này Anh nhi giao chiến với Lã Chí Viễn, hắn đã bị thương nhiều chỗ, lại mất cánh tay phải, thì Anh nhi không thể bại được, hà tất thiền sư phải đích thân ra tay?

Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử sợ sư đệ thất bại, vội cùng nhảy tới.

Nhưng khi bốn tăng chưa tới, thì một bóng người đã lướt qua, thì ra cô nương Hoa Tường Tường đã đứng ngay bên cạnh.

Lã Chí Viễn thấy Đường Chấn Anh thu lại Nhật Nguyệt song luân, hình như coi thường lão, lão cảm thấy khó chịu, lạnh lùng cười nói :

- Ngươi đừng tưởng ta mất một tay là thành người vô dụng. Ta đối phó với loại hậu sinh tiểu bối như ngươi thì có sá gì. Binh khí dùng hay không dùng tùy theo ngươi muốn, ta không cần cái lòng tốt

đó.

Đường Chấn Anh cười ha hả, nói :

- Phong cách nghĩa hiệp là do ta muốn, ai bảo ngươi cần hay không cần.

- Phí lời, hãy mau xuất chiêu!

Lã Chí Viễn co tay trái ngang ngực, chuẩn bị tư thế, chờ động thủ.

Đường Chấn Anh nói một chữ “mời” xong, vung hai tay định ra thế xuất chiêu.

- Anh đệ đệ tránh ra, để ta giết lão già này...

Hoa Tường Tường đã nhảy đến đứng bên cạnh Đường Chấn Anh.

- Tường thư thư hãy lui ra, mong thư đừng tranh với đệ. Đệ nhất định phải tự tay giết tên hung ác này.

Nói rồi kéo Hoa Tường Tường sang một bên, và tiến lên...

Hoa Tường Tường vẫn lo cho Đường Chấn Anh, nên vội ra tay trước. Cứ như vậy, hai người giằng co, tranh luận mãi không thôi.

Trong lúc đó, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đã nghỉ ngơi được một lát, đoạn vươn mình, ngó nhìn Nguyệt Lượng môn ở góc Đông bắc, rồi dùng truyền âm nhập mật thông báo cho nhóm người của thị :

- Tình thế trước mắt đã là bước sống chết cuối cùng. Phù Dung quận chúa và mấy thiếu niên họ Đường xem ra quan hệ thắm thiết sâu nặng, nhưng với các long đầu của các phái thì hình như có sự tranh chấp, chúng ta phải nắm vững thời cơ, thừa lúc họ tranh chấp, lập tức ra khỏi động. Mong mọi người gác lại những suy tính riêng tư, đồng tâm hiệp lực, tùy theo sở trường mà cố gắng, làm sao vượt qua được Nguyệt Lượng môn rồi tính toán sau.

Nói xong, nhẹ nhàng bước đi, tay áo phất phới, đã ra tay trước.

Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ nghe thấy vậy thì giật mình, một cây Kim Quang Như Ý trượng, ba thanh kiếm chém sắt như bùn, vang lên kiếm khí đùng đùng, ánh thép lóa mắt, trong phòng náo động hẳn lên. Tam môn chủ cũng không dám chậm trễ, ai nấy đều nắm chặt binh đao. Ác Thủy môn chủ vì lần trước ở Tùng Lâm bị Hoa Tường Tường giết hơn mười đệ tử của lão, nên mang hận trong lòng. Nay thấy Hoa Tường Tường và Đường Chấn Anh giằng co nhau, vả lại cách đó rất gần, hắn cầm Phân Thủy Bạt Lãng đao, tựa vào Quỷ Hỏa

môn chủ liếc nhìn một cái. Quỷ Hỏa môn chủ hiểu ý liền tung Hỏa Long tiên (roi rồng lửa), ấn nút lò xo, liền một lúc đánh ra bảy hạt hắc hoàn, bắn thẳng vào Hoa Tường Tường và Đường Chấn Anh.

Sự đời là giáo đâm thẳng dễ tránh, ám khí phóng ra khó lường, đến khi hai người phát hiện, bảy viên hắc hoàn đã bắn đến nhanh như điện. Đường Chấn Anh hốt hoảng nói :

- Có ám khí…

Hoa Tường Tường lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái quặp lấy Đường Chấn Anh, tay phải vội ra một chưởng phách không. Bảy viên hắc hoàn cũng thật quái dị, bị chưởng phong kích không những không rơi, mà lại quay tròn, tiếp đó thì “bình, bình, bình” vang lên một lúc bảy tiếng, hắc hoàn bị nổ tung biến thành bảy cụm lửa chụp vào hai người. Cái đó gọi là “Thất Tinh Cao Chiếu”.

Bạo Phong môn chủ cười một trận, vung Chiếp Liệt Phong Hỏa phiến, hướng cụm lửa trên không, quạt liên hồi, lửa gặp gió càng bốc cao. Mấy huynh đệ Đường Tử Vi trông thấy cảnh tượng ấy, lo sợ nhao nhao gọi to :

- Anh ca ca, mau lùi lại…

- Tường thư thư, lùi lại mau!

Lăng Ba Nhất Yến vung Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm nhằm thẳng cụm lửa…

Đường Chấn Anh vừa mới kéo Hoa Tường Tường định chạy ra ngoài. Ngược lại Hoa Tường Tường giữ chặt lấy Đường Chấn Anh nói :

- Sợ cái gì…

Vừa nói, nàng giơ cao tay phải xoay ba cái, động tác rất ung dung. Nhưng thế lửa bốc cao ở bốn chung quanh, tựa như sóng triều tràn bãi cát, nước dội vào lửa, hỏa thế đã bị tắt ngấm, chỉ còn luồng khói trắng.

Chiêu thế của Hoa Tường Tường rất lạ, làm cho mọi người trố mắt đứng ngây ra.

Phù Dung Phi Tử nói :

- Ồ, Thiếu Âm thần công!

Quần hào nghe vậy đều thấy lạ lùng, cùng quay về phía Phù Dung Phi Tử, hỏi :

- Sao? Quận chúa nói vị bạch y nữ hiệp này vừa sử dụng Thiếu Âm thần công?

Phù Dung Phi Tử không kịp trả lời, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đã dẫn mọi người đi rồi.

Tam đại bảo chủ đi đầu, Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh kiếm, ba thanh lợi kiếm tỏa một màn ánh sáng, kiếm khí hừng hực, đồng thanh nói :

- Nhường đường thì sống, chắn đường thì chết, tất cả mau mau tránh ra.

Mười sáu bạch y thiếu nữ định ra tay, nhưng Phù Dung Phi Tử đột nhiên cười lớn, nói :

- Bổn Quận chúa thấy có thể đánh bại ba thanh bảo kiếm đó, để ta thành chinh tiếp chúng.

Nói rồi phất nhẹ tay áo, mười sáu bạch y thiếu nữ theo lệnh nhất tề tránh ra.

Tam đại bảo chủ vung kiếm xông lên. Liệt Nhật kiếm với chiêu "Xích Đế Trảm Giao", Hắc Nguyệt kiếm "Âm Sơn Đoạn Hồn", Ngân Tinh kiếm "Xuân Nê Lạc Tuyết", ba kiếm cùng xuất, thế như phong ba bão táp, lanh lẹ vô tỉ, tinh tang tang... ba kiếm lúc này xông vào một chỗ, kiếm quang loang loáng, lúc đó không biết Phù Dung Phi Tử ở đâu. Biết việc chẳng xong, ba người hốt hoảng cùng hô lên, vội giữ chặt kiếm, nhưng nghe tiếng cười kiêu hãnh ngay cạnh mình vang lên :

- Các ngươi chẳng qua chỉ là đồ bỏ đi.

Tam đại bảo chủ giật mình, chưa kịp nhìn rõ người ở chỗ nào, thì thấy huyệt Uyển Mạch bị tê dại, bảo kiếm đúng lúc đó rời khỏi tay bay đi.

Phù Dung Phi Tử phất tay áo lên cao một cái, ba thanh bảo kiếm đều rơi vào tay nàng, thủ pháp đó kỳ diệu không sao tả nổi.

Cùng lúc đó, Hoa Tường Tường dùng võ lâm tuyệt học Thiếu Âm thần công dập tắt cụm lửa, tiếp đó hô lên một tiếng, xuất chiêu. Ác Thủy môn chủ đang đi đầu, vội vung Phân Thủy Bạt Lãng đao vừa định ứng kích. Hoa Tường Tường dùng thế nhanh như điện, tay phải đã đánh vào đầu Ác Thủy môn chủ, "bình" một tiếng, đầu óc vỡ tung, thuận thế nhảy lên đá một cái, một thi thể đã bị đá ra xa hơn ba trượng. Ác Thủy môn chủ vừa bị giết chết, thì Bạo Phong môn chủ rú lên một tiếng thảm khốc, cũng văng tới chỗ thi thể kia, đó chính là kết quả xuất chiêu của Lăng Ba Nhất Yến.

Tam đại môn chủ lúc này chỉ còn lại một mình Quỷ Hỏa môn chủ, thấy thế bất lợi vội vung Hỏa Long tiên, giở một chiêu "Bát Phương Phong Vũ" đi về phía góc Đông bắc. Đường Chấn Anh thấy hai thiếu nữ cùng chiến thắng thì rất phấn chấn, nhưng nhìn Lã Chí Viễn đã không ở trước mặt nữa. Do đó vội vẫy hai nàng, cùng tiến về góc Đông bắc.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thấy binh khí của Tam đại bảo chủ bị cướp, định lấy lại. Thấy Quỷ Hỏa môn chủ chạy đến bèn giục Môn chủ phóng hỏa công kích.

Quỷ Hỏa môn chủ một tay vung Hỏa Long tiên, một ta thò vào trong túi, muốn dùng các loại hỏa khí tung ra khắp chốn. Trong nháy mắt, hỏa cầu, hỏa tiễn, hỏa trường trùng, hỏa áp tử, lưu hoàng hỏa

tiếu, tùng tử lôi yên... toàn bộ tề xuất lần lượt nhằm Phù Dung quận chúa công tới.

Trước Nguyệt Lượng môn, ngọn lửa cuồn cuộn, khói nghi ngút, mười sáu bạch y thiếu nữ xuyên qua ngọn lửa, lúc ẩn lúc hiện, nhanh mà không loạn, đến chỗ quần hào.

Đường Chấn Kiệt thấy lửa bốc cao vội vàng vung Kim Mai Hạc Chưởng, kích tả đả hữu, quét mấy loại hỏa rơi xuống đất, như thế càng nguy hiểm, dễ bị cháy. Phù Dung Phi Tử cất giọng như chim hót, nói :

- Đệ đệ, đến bên này!

Nói rồi khẽ hạ cánh tay ngọc ngà giữ Đường Chấn Kiệt cùng một chỗ. Đoạn, nàng hô một tiếng, vang lên hàng chuỗi tiếng kêu chít chít, ngọn lửa bị dập tắt.

Hoa Tường Tường thấy vậy, thốt lên :

- A! Thiếu Âm thần công!

Quần hào lúc này lại càng ngạc nhiên, nghĩ rằng nhị vị cô nương đều biết Thiếu Âm thần công, nên càng kinh hoàng.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy, Mai Chưởng Tản Nhân Lã Chí Viễn, Thiền Cực đầu đà, Quỷ Hỏa môn chủ, và Tam đại bảo chủ v. v... vừa thấy ngọn lửa bị tắt, lòng dạ sợ hãi, lập tức ngừng công kích, lùi lại phía sau.

Đường Chấn Anh hô to một tiếng, nói :

- Tận trời cuối đất rồi, Lã Chí Viễn, ngươi còn chạy đi đâu nữa...

Lời nói chưa hết đã rướn người tiến lên, ra một chưởng “Lực Chấn Sơn Nhạc” đánh xuống Bối Tâm huyệt của Lã Chí Viễn.

Địa Sát bang Tổng bang chủ, Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy so với Lã Chí Viễn hơi tụt sau một bước, thấy Đường Chấn Anh truy đuổi phía sau, lão đột nhiên ra tay, vung Kimg Quang Như Ý trượng, xuất chiêu “Lan Giang Tiếp Châu”, nhằm bụng Đường Chấn Kiệt quét tới :

- Lão già muốn chết!

Hỏa tinh loang loáng, chính là Lăng Ba Nhất Yến kịp thời xông đến, kiếm đâm thẳng “Họa Long Điểm Tinh”, Như Ý trượng lập tức văng đi.

- Oa nhi, tiếp chưởng! Lã Chí Viễn đã quay người lại, một chiêu “Nghinh Phong Khước Nguyệt”, vừa quét vừa đánh, trong nhu có cương, tấn công bốn yếu huyệt sinh tử của Đường Chấn Anh là

Huyền Cơ, Tương Đài, Kỳ Môn, Khí Hải, vừa nhanh vừa mạnh, độc hiểm vô cùng.

Đường Chấn Anh tích thế đã lâu, vận khí rắn như thép, thấy đối phương ra chưởng công kích, không né tránh, không vội vàng, vung mạnh lên, sử chiêu “Quan Công Khiêu Lão” dùng sức bình sinh ứng tiếp một chưởng. Song phương tiếp chưởng của nhau, Lã Chí Viễn tựa như cái cung nỏ bắn mạnh, còn Đường Chấn Anh như con sư tử tỉnh dậy xông khỏi chuồng. Hai bên giao chiến, kẻ tám lạng, người nửa cân, thế lực cân bằng.

Lăng Ba Nhất Yến vốn muốn giúp Đường Chấn Anh để tiện tay giết Lã Chí Viễn, nhưng thấy ánh thép lóe lên, Nghiêm Thiên Uy đã vung Kim Quang Như Ý trượng, giở thủ pháp “Kim Cương Tam Thích” trên điểm diện môn, giữa điểm Đan Điền, dưới điểm trung cực (tức âm bộ).

Lăng Ba Nhất Yến thấy hắn xuất chiêu kiểu hạ lưu, trong lòng rất bực tức, “hừ” một tiếng, sát khí bốc lên. Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm loáng qua, xuất chiêu “Bạt Thảo Tầm Xà”, gạt Kim Quang Như Ý trượng, hơi nhích người lên, diễn tiếp chiêu “Tiên Quyết Phi Sương”, kiếm khí hừng hực. Bên này Hoa Tường Tường và Phù Dung Phi Tử lại đang nhìn nhau, bốn mắt lộ vẻ kinh dị, nháy nháy liên tục. Đồng thời hai người bước đến gần nhau.

Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng ba người đứng ở giữa hai nữ nhân, hết nhìn Hoa Tường Tường, lại nhìn Phù Dung Phi Tử cảm thấy khó hiểu.

Đường Chấn Kiệt không nén được sự lạ lùng, bèn hỏi hai nữ nhân :

- Nhị vị thư thư đều biết Thiếu Âm thần công ư?

Nhưng Hoa Tường Tường và Phù Dung Phi Tử chẳng ai trả lời, chỉ hơi gật đầu, vẫn chú ý quan sát, cùng từ từ tiến lại gần.

- Tường thư thư, thư có biết vị Quận chúa này không?

Đường Tử Vi hỏi :

- Thư thư, thư có biết Hoa thư thư của đệ không?

Đường Chấn Kiệt hỏi.

Thư đệ họ Đường cùng hỏi, khó biết ai hỏi trước ai hỏi sau, nhưng nhị nữ vẫn không trả lời, hình như không dám tiết lộ với bên ngoài.

Bạch Thu Hồng lúc này chợt nói :

- Ồ, sao Tường thư thư với vị Quận chúa này giống nhau thế nhỉ.

Qua lời nói đó, quần hào càng thấy lạ, mọi người không hẹn mà cùng vây lại.

Mười sáu bạch y thiếu nữ vội vàng duỗi tay, đan xen nhau buộc quần hào đứng ở vòng ngoài, đề phòng bất trắc.

Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi nhìn kỹ hai thiếu nữ, hơ, họ giống nhau quá. Lúc này hai thiếu nữ đã đến sát nhau, mặt đối mặt, khoảng cách chỉ còn một sải tay. Phù Dung Phi Tử đầu tiên hướng về Hoa Tường Tường, hơi rướn cao mình một chút, nói :

- Thiếu Âm thần công, là trích một phần trong Tứ Tượng thần công bí lục, chưa hề lưu truyền ra ngoài động, vẫn là một tuyệt học bí truyền, không biết thư thư học được từ đâu?

Hoa Tường Tường cũng ngạc nhiên hỏi :

- Học của gia mẫu, không có người nào khác dạy. Khi gia mẫu dạy ta, đã từng giảng là: đương kim võ lâm, người biết Thiếu Âm thần công, ngoài ta ra không có người thứ hai, sao thư thư cũng học được?

Phù Dung Phi Tử nghe thấy Hoa Tường Tường nói học của mẫu thân nàng, nên thấy là, bèn hỏi tiếp :

- Không biết bá mẫu họ tên là gì?

Hoa Tường Tường không biết “bá mẫu” nghĩa là gì. Đôi mắt to tròn, sáng sủa chuyển đi chuyển lại, lộ vẻ không hiểu, Đường Chấn Kiệt vội giải thích :

- Bá mẫu tức là nói mẫu thân của thư đó.

Hoa Tường Tường lúc đó mới hiểu, liền nói :

- Mẫu thân ta họ Hoa, nhưng tên là gì thì chưa bao giờ nói với ta. Trước đây người chỉ tự xưng là Hàn Nham Thánh Mẫu.

Phù Dung Phi Tử đột nhiên kêu một tiếng kinh hoàng, nói :

- Bá mẫu của thư hiện nay nhất định đang ở trên Thiên Đài sơn!

Hoa Tường Tường nghe thấy vậy liền giật mình, nói :

- Mẫu thân ta ở trên Thiên Đài sơn, làm sao thư thư biết?

Phù Dung Phi Tử im lặng không trả lời câu hỏi của Hoa Tường Tường, mà chỉ vào tờ động đồ trong tay của Kim Tiểu Lan, nói :

- Tấm động đồ này là mẫu thân giao cho thư ư?

Hoa Tường Tường lắc lắc đầu, nói :

- Không phải, đó là Anh đệ đệ của ta tự vẽ...

- Tự vẽ?

Phù Dung Phi Tử đột nhiên thấy lạ quá, không hiểu gì cả.

Đường Chấn Kiệt vội tiến lại, ghé sát tai Phù Dung Phi Tử thuật lại vắn tắt việc vẽ bản đồ.

Phù Dung Phi Tử thấy nói trên mình Hoa Tường Tường có vẽ đồ hình, thì mặt đỏ lên, xì một tiếng, ra vẻ xấu hổ. Đường Chấn Kiệt thừa cơ nói :

- Nhị vị thư thư đều biết Thiếu Âm thần công, bên trong tất có ẩn tình.

Phù Dung Phi Tử gật gật đầu :

- Vì hai chúng ta là thư muội, cho nên đều biết Thiếu Âm thần công.

Nói rồi liền hướng về Hoa Tường Tường, cúi người thi lễ :

- Thư thư là bề trên, xin nhận của tiểu muội một vái.

Hoa Tường Tường thấy vậy rất lạ lùng, vội kéo Phù Dung Phi Tử, phân vân không biết phải làm thế nào.

Đường Chấn Kiệt kinh ngạc vạn phần, không hiểu thế nào, bèn hỏi :

- Hai người chưa bao giờ gặp mặt, làm sao trong chốc lát thì đã trở thành thư muội...

Phù Dung Phi Tử nói :

- Hai người chúng ta là thư muội, cùng một thân phụ nhưng khác thân mẫu. Ta tên là Lan Viên Viên.

Đường Chấn Kiệt càng không hiểu, hỏi :

- Nhưng tại sao thư này là họ Lan, còn thư kia là họ Hoa, sao không phải là cùng họ?

Phù Dung Phi Tử định nói, chợt nghe thấy tiếng kêu, quay lại nhìn rồi chợt hốt hoảng.

Đường Tử Vi, Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng ba người cùng gọi, cùng chạy đến, nhưng thân

pháp nhanh nhất vẫn là Hoa Tường Tường, nàng xuất phát sau nhưng lại đến trước, nhanh như cắt đã đứng bên cạnh Đường Chấn Anh.

Lúc này Đường Chấn Anh và Lã Chí Viễn đã tách ra cách nhau hơn hai trượng, thấy Lã Chí Viễn mặt tái nhợt, cúi đầu nhắm mắt, vết thương nơi hữu thủ bị đứt lại bung ra, máu chảy ròng ròng, rõ ràng là bị Đường Chấn Anh đả thương, hắn đang thở hồng hộc. Còn Đường Chấn Anh mặt cũng xanh như tàu lá và nghiêm nghị khác thường, ngực hơi bị vồng lên, hơi thở dồn dập, song hai mắt vẫn sáng long lanh, chằm chằm nhìn Lã Chí Viễn, lộ sát khí đằng đằng.

- Đệ đệ bị thương rồi!

Sự quan tâm của Hoa Tường Tường không sao tả nổi. Hoa Tường Tường nói xong vội chạy lại.

- Đệ không bị thương, thư để cho đệ nghỉ một chút rồi sẽ khỏe thôi.

Đường Chấn Kiệt, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng ba người thấy Chấn Anh không bị sao, trong lòng rất vui mừng, bèn nhìn về phía Lã Chí Viễn đang thở hồng hộc rồi cùng quát lên, thừa cơ định xuất thủ để băm vằm ra làm trăm mảnh. Đường Chấn Anh vội lắc tay ngăn lại, nói :

- Đệ, muội đừng vội vàng, lợi dụng nguy cơ của người khác không phải là điều mà ca ca mong đợi, cứ để hắn nghỉ ngơi xong, rồi giết cũng không muộn...

Lời nói chưa dứt đã chợt thấy Lăng Ba Nhất Yến sử Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm thế nhanh như cắt, kiếm vung lên đánh vào tâm can Bách Hội huyệt của Nghiêm Thiên Uy.

Kim Quang Như Ý trượng chỉ tiện việc đánh xa không tiện đánh gần, không thu lại kịp, tiếp chiêu cũng không được nên Nghiêm Thiên Uy lo sợ, kêu to một tiếng, lùi nhanh về phía sau.

- Chạy đi đâu!

Nữ sát tinh dùng chiêu “Bát Lộ Cản Thiền” vung kiếm đuổi theo.

Quỷ Hỏa môn chủ đứng ở một bên thấy diễn tiến khó lường nên vung Hỏa Long tiên xuất chiêu “Ngọc Đái Triền Yêu” quét ngang mình Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến tâm trí minh mẫn, bèn quay mình cúi người sử chiêu “Nghinh Phong Đoạn Thảo”, đẩy ra phía ngoài, nghe thấy keng một tiếng, Hỏa Long tiên đã bị cắt đứt làm hai đoạn.

Quỷ Hỏa môn chủ kêu to lên :

- Lợi hại!

Đoạn xoay người định chạy, Hoa Tường Tường đến kịp thời, vung chưởng đánh thẳng xuống đỉnh

đầu hắn, “bình” một tiếng, bộ óc tựa như quả dưa hấu vỡ tung tóe.

Hoa Tường Tường vừa kết liễu sinh mệnh Quỷ Hỏa môn chủ, chợt nghe thấy Đường Chấn Kiệt gọi gấp :

- Tường thư thư, đằng sau...

Hoa Tường Tường dùng chiêu “Hồi Đầu Vọng Nguyệt”, thấy Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba song chưởng đang vỗ tới huyệt Tiếu Yêu, Bối Lương sau lưng nhanh như điện và rất hiểm độc. Nàng vội quay người né tránh, Đường Chấn Kiệt giở Mai chưởng nhảy tới.

- Kiệt đệ đệ tránh ra.

Hoa Tường Tường kêu lên một tiếng tung chân đá một cái vào hông trái Lam Nhất Ba với chiêu “Hàn Mai Thổ Nhị”.

Lam Nhất Ba xoay người né tránh rồi cười ha hả nói :

- Một đôi chân mê hồn.

Nói rồi xuất chiêu “Hải Để Lao Nguyệt”, thò tả thủ ra chộp lấy chân đối phương. Hoa Tường Tường chẳng phải tầm thường, một cước này của nàng hư thực lẫn lộn. Nay thấy đối phương hạ thấp tả thủ bèn rút chân về, xuất chưởng đánh vào huyệt Khoa Bàng của hắn.

Đồng thời, Đường Chấn Kiệt dùng Hạc chưởng quét chân, Kim mai kích vào trán, song song đánh tới.

Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba song quyền khó địch tứ thủ, vội vàng thoái lui bảy bước.

Hoa Tường Tường nhũn chân co người định tiến lên, Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vung tay xuất chiêu “Sách Nữ Đàn Cầm” thế lực hùng hậu, đánh vào sườn tả Hoa Tường Tường. Hoa Tường Tường vặn mình một cái né tránh, nhưng Đường Chấn Kiệt lại đứng ngay sau lưng mà chưởng thế của Kim Tiểu Lan rất lanh lẹ nên đánh trúng ngay tay trái của Đường Chấn Kiệt. “Bình” một tiếng, Đường Chấn Kiệt kêu lên, một thân hình cao to như vậy mà bị bắn ra.

Kim Tiểu Lan không ngờ rằng chưởng đó lại đúng vào người tiểu lang quân do thị hơi ngừng lại rồi tiến lên. Hoa Tường Tường khẽ kêu, quay mình phóng nhanh một chưởng, bức Kim Tiểu Lan phải lùi về, tiếp đó tung người lên cao theo thức “Phi Yến Xuyên Hoa” ôm chặt lấy Đường Chấn Kiệt hạ xuống góc Đông bắc.

Bóng người lướt qua, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Chấn Anh tất cả đều chạy đến.

- Đệ đệ! Đệ đệ! Đệ đệ...

Mọi người cùng gọi.

Nhưng Đường Chấn Kiệt không trả lời lấy một tiếng, chàng đang bị Hoa Tường Tường ôm chặt trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi đầy trán, đang ở vào tình trạng khó chịu không hề hình dung nổi.

Phù Dung Phi Tử Lan Viên Viên vội lấy ngón tay ngọc ngà lau mồ hôi trán cho Đường Chấn Kiệt, đột nhiên tựa như bị điện giật, lập tức rút tay về.

Mấy huynh đệ trông cảnh tượng ấy thấy lạ, vội đưa tay chạm một cái vào người Đường Chấn Kiệt, cảm thấy nóng khác thường, lúc này mới cùng hốt hoảng.

- Các hài tử trấn tĩnh một chút, mau để Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao tiên sinh xem bệnh.

Võ Lâm Thiên Thủ song tôn, Đông Phương Tiêu Dao, Thần Thủ Tiên Chỉ và Tang Bác Cổ, tất cả đều chạy tới, người vừa nói chính là Tuyệt Trần thần ni.

Đông Phương Tiêu Dao lệnh cho Hoa Tường Tường đặt Đường Chấn Kiệt xuống đất, cúi người nắm lấy cánh tay trái của Đường Chấn Kiệt bắt mạch.

Mọi người đứng vây ở chung quanh yên lặng và đều quan sát vẻ mặt của Đông Phương Tiêu Dao. Thấy hai mắt của Đông Phương Tiêu Dao hơi sáng lên tựa như lão tăng nhập định, nhưng vẻ mặt lại dần dần nghiêm túc, cuối cùng thì lộ vẻ lo sợ. Mọi người sốt ruột lo lắng vô cùng.

Qua một thời gian, Đông Phương Tiêu Dao mới thôi bắt mạch, lại vạch tay trái của Đường Chấn Kiệt ra xem, thấy một vùng tấy màu đỏ, trên đó tiết ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu. Thương thế nhìn bề ngoài thấy không nghiêm trọng, nhưng người giỏi y lý vừa nhìn thì thì biết ngay đó là do chưởng pháp đặc biệt gây nên.

Đông Phương Tiêu Dao đứng lên, hít một hơi khí lạnh rồi lùi ra sau hai bước, không nói gì.

Mọi người thấy sắc mặt của Đông Phương Tiêu Dao cảm thấy sự việc nghiêm trọng, Tang Bác Cổ vội vàng hỏi :

- Rốt cuộc làm sao, mau nói ra nghe, đừng giấu giếm.

Đông Phương Tiêu Dao chần chừ một lát mới nói :

- Trong trời đất, hành động cần âm dương, hai khí giao lưu, mới mong khỏe mạnh. Âm dương tương hợp mới sinh ra vạn vật, người là linh hồn của vạn vật, đương nhiên không thể có ngoại lệ. Nay

Ngọc Diện Yêu Hồ dùng chưởng pháp gì, tuy chưa biết nhưng Đường hiền điệt âm khí khắp mình đã tiêu hết, thật đáng lo.

Tang Bác Cổ thật xứng là Vạn Sự Thông, lập tức nói :

- Ta nghe nói có một loại chưởng pháp tà môn, gọi là “Huyền Nữ Trừu Âm”, có thể Chấn Kiệt đã trúng loại chưởng đó...

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan đột nhiên cười, nói :

- Rốt cuộc gừng vẫn cay, lão đoán không sai một chút nào. Bổn Động chủ xuất chưởng đó chính là “Huyền Nữ Trừu Âm”, tuyệt thế kỳ công. Người bị trúng nếu không nhanh tay chữa trị thì sau một canh giờ là thành tro bụi.

Tang Bác Cổ quay về phía Kim Tiểu Lan, chìa tay ra nói :

- Mau mau mang lại đây!

Kim Tiểu Lan hỏi :

- Lão muốn gì?

- Giải dược!

Kim Tiểu Lan lắc đầu nói :

- Xin thứ lỗi, ta không có giải dược, nhưng nếu chịu giao người cho ta, ta sẽ có cách chữa khỏi.

Đường Tử Vi bực mình, chửi một câu :

- Không biết xấu hổ!

Đoạn nàng kéo Tang Bác Cổ, nói :

- Lão tiền bối đừng nghe thị khoác lác, thị muốn hại chết đệ đệ của vãn bối đấy.

Tang Bác Cổ lại quay người lại hỏi Đông Phương Tiêu Dao :

- Thương thế của oa nhi này, tiên sinh xem cứu chữa gấp như thế nào?

Đông Phương Tiêu Dao điềm nhiên nói :

- Đường hiền điệt âm khí táng tận, dương khí mất cân bằng với âm khí, trước mắt mong muốn duy nhất là nghĩ cách khôi phục âm, áp chế dương. Nhưng nói thì dễ, mà thực hành thì khó, vả lại...

- Vả lại cái gì?

Tang Bác Cổ hỏi.

Do trước mặt có nhiều nữ nhân, Đông Phương Tiêu Dao không tiện nói lớn, bèn bước lên một bước khẽ trả lời :

- Vả lại Đường hiền điệt thương thế nguy hiểm, nên phải có được thiếu nữ còn trinh "giúp đỡ" thì có lẽ mới sống nổi.

Tang Bác Cổ hất cái đầu trọc một cái, nói :

- Lão nói cần bao nhiêu thiếu nữ còn trinh thì mới có thể cứu được mạng của Kiệt nhi?

- Ít nhất cũng phải ba mươi người.

"A", Tang Bác Cổ giật mình thốt lên, nghĩ rằng điều đó có nghĩa là Chấn Kiệt sẽ chết.

Những người đứng chung quanh nghe lời nói của Đông Phương Tiêu Dao nghiêm trọng không phải nói chơi, trong lòng rất lo lắng.

Hoa Tường Tường mếu máo như khóc, tự trách :

- Chỉ trách ta ngu quá, lỗi tại ta!

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng thấy Chấn Kiệt nằm trên đất như bị luộc chín, bèn khóc nấc lên, lệ tuôn trào. Còn có một người cũng khóc sụt sịt, rất thương tâm. Mọi người ngẩng đầu nhìn, đó chính là Phù Dung Phi Tử Lan Viên Viên.

Lăng Ba Nhất Yến không nhẫn nại được nữa, rút Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm, nói :

- Ngọc Diện Yêu Hồ, người không giao ra giải dược, ta sẽ phân thây ngươi thành trăm mảnh...

Lời chưa dứt thì đã định nhảy lên.

- Khoan đã!

Phù Dung Tiên Tử phẩy tay áo giữ Lăng Ba Nhất Yến lại, rồi nói :

- Cô nương không cần bức con hồ ly đó, thị không có giải dược, cũng không chữa trị được vết thương.

Mọi người nghe thấy vậy thì lo lắng, Đường Tử Vi đầu tiên tiếp lời :

- Quận chúa nghệ nghiệp cao siêu, đối với thương thế của xá đệ, thiết nghĩ tất phải có cao kiến khác?

Đường Chấn Anh cũng nói :

- Xá đệ hai lần lâm nạn, tính mạng nguy hiểm đều được Quận chúa cứu thoát, làm cho tại hạ cảm kích vô cùng. Lần này lại gặp "Huyền Nữ Trừu Âm" mà bị thương, Quận chúa nếu có thuốc hay, tại hạ sẽ mang ơn suốt đời.

Phù Dung Phi Tử từ từ nói :

- "Huyền Nữ Trừu Âm" là độc môn võ công của tà phái, mà "Thiếu Âm thần công" chính là khắc tinh của nó.

Lời vừa nói ra, mọi người hơi phấn chấn. Hoa Tường Tường cũng không nghĩ ngợi gì thêm, lập tức giữ chặt Đường Chấn Kiệt, nói :

- Nếu "Thiếu Âm thần công" có thể trị được vết thương thì để ta ra tay.

Kỳ thật cách chữa trị như thế nào nàng cũng chưa rõ.

Đông Phương Tiêu Dao vội xua tay :

- Cô nương tuy có Thiếu Âm thần công, nhưng cô nương lại không có cách tấu hợp hiệu quả...

Phù Dung Phi Tử đến trước mặt Hoa Tường Tường, nói :

- Thư thư, hãy giao người cho muội đi.

- Không, vết thương của Kiệt đệ đệ là do ta gây nên, phải để ta chữa trị cho Kiệt đệ.

Phù Dung Phi Tử cười nói :

- Thư thư...

- Ta làm sao?

Phù Dung Phi Tử ghé sát tai Hoa Tường Tường, dùng truyền âm nhập mật, nói :

- Theo như tiểu muội đoán không lầm thì thư thư không còn là gái đồng trinh nữa.

"A!" Hoa Tường Tường kêu lên như đang mơ tỉnh lại, Phù Dung Phi Tử thuận thế ôm lấy Đường Chấn Kiệt.

Mười sáu bạch y thiếu nữ lập tức đến trước mặt Phù Dung Phi Tử, cúi người nghiêm túc nói :

- Luật lệ của Phù Dung quận chúng ta rất nghiêm khắc, xin Quận chúa nghĩ lại.

Phù Dung Phi Tử do dự một lát rồi nói :

- Sự việc bức bách phải như vậy, bổn nhân không còn cách nào khác. Sau việc này, nhất định sẽ có một buổi chiêu đãi các ngươi. Ta đi một lát rồi trở lại, mong các ngươi giữ lấy cửa này, không để cho ai ra.

Nói rồi ôm Đường Chấn Kiệt ra khỏi Nguyệt Lượng môn.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan thấy Phù Dung Phi Tử đã đi rồi, nghĩ rằng lúc này không đi thì còn đợi lúc nào nữa, do đó phất tay áo một cái, dẫn các người của tà môn xông qua cửa Nguyệt Lượng môn.

Mười sáu bạch y thiếu nữ lập tức chặn lại, Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi, Đường Chấn Anh, Bạch Thu Hồng và bốn đại đệ tử phái Nga Mi lập tức công chiến. Hai bên giao chiến kịch liệt.

Thời gian chừng một khắc sau, Phù Dung Phi Tử đã “trị thương” xong cho Đường Chấn Kiệt, liền cùng chàng trở lại thạch thất.

Trong thời gian chữa trị vết thương, nơi đây giao chiến ba lần, rất kịch liệt.

Liệt Nhật, Hắc Nguyệt, Ngân Tinh Tam đại bảo chủ đã chết dưới bảo kiếm của Lăng Ba Nhất Yến, thi thể phơi ra đó, đầu một nơi mình một nẻo. Hoa Tường Tường đang giao chiến với Ngọc Diện Yêu Hồ, kẻ tám lạng người nửa cân, trong chốc lát không thể phân thắng bại. Âm Sơn chưởng môn là Thiền Cực đầu đà giở ba mươi sáu thức Âm Phong trảo cùng với Lăng Ba Nhất Yến giao đấu ác liệt. Một bên là “Âm Phong chưởng” chờ thế ra tay, một bên là “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm” chờ thời xuất thủ.

Phong Lưu động chủ Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba dẫn bốn ả phấn y thiếu nữ, hai hoa phục tráng niên định tiếp ứng Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, nhưng bị Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử và Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng chặn đánh thành từng cặp chém giết lẫn nhau.

Chỉ còn lại một mình Thái Cực Cuồng Sấu, vốn cùng Thiền Cực đầu đà song chiến với Lăng Ba Nhất Yến. Về sau Tang Bác Cổ sợ Lăng Ba Nhất Yến sẽ thất thế nên mới tiếp chiến với Thái Cực Cuồng Sấu. Nghiêm Thiên Uy giở các tuyệt kỹ, một thanh Kim Quang Như Ý trượng, tựa như rồng phun nước, tiếng gió ù ù, uy phong lẫm liệt.

Nhưng Võ Lâm Vạn Sự Thông, Địa Công Bất Lão Tang Bác Cổ cứ cười hi hi ha ha, quay phải

quay trái, dùng các tư thế đùa giỡn mà vây lấy Nghiêm Thiên Uy. Đánh một cái, vặn một cái, chụp một cái làm cho Tổng bang chủ sứt răng méo môi, kêu lên liên hồi. Thanh Kim Quang Như Ý trượng dù có thiên biến vạn hóa, giở trò ma quỷ thế nào nhưng muốn chạm đến Tang Bác Cổ thì còn khó hơn lên trời.

Giao đấu kịch liệt nhất là Đường Chấn Anh. Chàng dùng cả song thủ, tay đánh chân đá, liên tiếp giở các chiêu kỳ lạ, bức Lã Chí Viễn mệt đứt hơi, vả lại, chàng dùng toàn thế hiểm, nhưng phong cách quang minh lỗi lạc, phong độ hùng dũng, thật xứng với lời khen ngợi của mọi người.

Chỉ thấy Võ Lâm Thiên Thủ song tôn nở nụ cười, tựa như hài lòng vì có một ái đồ như chàng, gật đầu tấm tắc khen ngợi mãi. Mai Chưởng Tản Nhân lúc này lực bất tòng tâm, vết thương nơi cánh tay phải máu vẫn chảy, lão nghiến răng dùng một tay hoàn kích, thế đã yếu mà muốn thắng thì như nằm mơ. Song, Lã Chí Viễn vẫn là một trong Tam kiếm của Nga Mi, một đại cao thủ của võ lâm, nên Đường Chấn Anh vẫn phải thận trọng, không dám khinh thường. Mười sáu bạch y thiếu nữ đan xen nhau bịt chặt Nguyệt Lượng môn, gió không lọt, mưa không hắt, đến Đại La thần tiên dù chắp cánh cũng khó bay qua.

Mười sáu bạch y thiếu nữ đang đi lại thướt tha, thấy Quận chúa trở lại bèn dừng bước, chia ra đứng hai bên.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao thấy thương thế của Đường Chấn Kiệt đã khỏi, và chàng cũng trở lại, bèn gọi :

- Hiền điệt đã hoàn toàn khỏe rồi chăng?

Tiếng gọi đó vang lên khắp động, chợt nghe tiếng leng keng vang lên, bóng người lướt qua. Trong nháy mắt, Đường Chấn Anh, Hoa Tường Tường, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng, Lăng Ba Nhất Yến... tất cả đều chạy lại.

Huynh đệ tình sâu nghĩa nặng, mấy người vây lấy Đường Chấn Kiệt, vui mừng vô hạn, không ngăn được lệ rơi, rồi vội đa tạ Phù Dung Phi Tử, cảm kích vô tận.

Lúc này cuộc giao chiến đã ngừng, gió yên sóng lặng, chỉ vang lên những tiếng khóc do vui mừng tột độ.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan xông ra mấy lần nhưng vẫn không ra khỏi Nguyệt Lượng môn, trong lòng lo lắng, vả lại, càng giao chiến thì thương vong phe mình càng nhiều, mắt thấy Ngũ lộ bang chủ, Tam đại môn chủ, Tam đại bảo chủ, Thiền Cực đầu đà và hai hoa phục tráng niên đã bị sát hại, nay đến bước sinh tử cuối cùng, tự nhủ thầm nếu không mau mau ra chiêu tối hậu thì có lẽ khó đảm bảo tính mệnh. Thừa lúc trận chiến đang dừng, thị lắc tay áo một cái, bốn phấn y đệ tử liền vặn mình, một luồng gió xoáy cuộn lên, áo quần tuột ra hết.

Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh. Bốn nữ đệ tử múa tay giơ chân, áo ngoài, áo lót, quần lót đều tuột ra rơi lả tả tựa như đàn bướm.

Mùi thơm ngào ngạt, các thân hình đầy sức sống, rồi bốn nữ nhân cùng cất tiếng tựa như chim hót, hát bài Thập Hương từ.

Mười chữ hương đích thực là diễn tả hương thơm tuyệt vời, khiến mọi người chung quanh cảm thấy ngất ngây. Người đẹp hát, hương thơm đầy mình, bao gồm “phát hương”, “nhũ hương”, “tai hương”, “cảnh hương”, “khẩu hương”, “thổ khí hương”, đến “tiêu hồn biệt hữu hương” để nhập vào “thóa mạt hương”, “cơ phu hương”, thậm chí toàn thân đều là hương.

Lời bài hát rất hay, như mây trôi nước chảy, nhịp điệu hơi nhanh tựa như sóng nhanh thuyền nhẹ. Bốn thân hình lõa lồ vừa hát vừa múa, khêu gợi lòng người.

Các vị long đầu của võ lâm từng người, từng người mặt mày nghiêm túc, đầu quay về một bên, niệm Phật niệm đạo.

Nam nhân không dám nhìn, còn nữ nhân thì cắn răng vừa giận vừa xấu hổ. Đường Tử Vi đột nhiên thổi một tiếng địch, âm thanh xuyên mây tách đá, tiếp đó thì vung thần địch tung người tiến lên.

Thân mình của Đường Tử Vi chưa chạm đất, hai bóng người lướt tới, đó là hai nam tử lõa lồ chắn ngay trước mặt, tay nắm tam đại hương đen nhánh, tựa như trượng bát xà mâu của Trương tam gia Trương Phi. Đường Tử Vi xấu hổ, hai má ửng hồng, vội cầm Thần địch, quay người lùi lại.

Hai người đó chính là hai hoa phục đệ tử của Phong Lưu động chủ Lam Nhất Ba. Hai người này phối hợp thành một nhóm với bốn phấn ý thiếu nữ, nam lai nữ ứng, nữ lai nam ứng, đó chính là “Phong Lưu Tiêu Hồn trận” có tiếng của Nhị động.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan, Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba thấy mọi người không dám nhìn, Đường Tử Vi thì xấu hổ, hai người không hẹn mà cùng cười, tiếp đó cũng tuột hết quần áo.

Hai tráng niên lõa lồ cầm ngọc chí kim châm, đến thẳng chỗ các thiếu nữ mà không chút e thẹn.

Hoa Tường Tường vốn là một lõa nữ, thấy việc không mặc quần áo cũng bình thường và quen rồi. Nay thấy hai tráng niên công tới, nàng chẳng e thẹn gì, dùng chiêu “Phân Hoa Chi Liễu” đánh ra, “bốp, bốp” hai tiếng, mỗi người bị ngay một bạt tai.

Hai tráng niên không ngờ tới, không kịp hoàn kích thì đã bị Hoa Tường Tường tóm được một người giơ lên cao, đồng thời phi một cước “Trực Đảo Hoàng Long” đá thẳng vào tam đại trượng của tráng niên khác, một tiếng rú thảm khốc vang lên, hắn chết ngay đương trường, tiếp đó, hai tay Hoa Tường Tường xé xác tráng niên đang bị giơ cao làm hai mảnh.

Bốn thiếu nữ lõa lồ thấy cảnh tượng đó thì run sợ, quay người định chạy.

- Bọn dâm phụ vô sỉ chạy đi đâu?

Lăng Ba Nhất Yến vung tay, Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh châm lập tức phóng ra, bốn tiếng kêu thảm vang lên, bốn người liền ngã xuống. Hai Đại động chủ thấy các đồ đệ bị giết, liền bực bội quát lên một tiếng rồi xông tới. Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan xông đến Hoa Tường Tường, Ôn Nhu Lãng Tử xông đến Lăng Ba Nhất Yến. Hai người tựa như đôi bạch dương bị lóc da.

Hoa Tường Tường chẳng để ý đến điều đó, lập tức vung tay ứng kích, giao chiến với Ngọc Diện Yêu Hồ ở một nơi, nhưng Lăng Ba Nhất Yến lại cảm thấy ngượng ngùng, nàng thấy Ôn Nhu Lãng Tử lõa lồ đang bổ đến mình, mặt đỏ lên, hừ một tiếng rồi né tránh. Trong lúc Lăng Ba Nhất Yến né tránh, Đường Chấn Kiệt rung Kim Mai Hạc Chưởng chạy đến, chẳng nói chẳng rằng, một đường công kích nhanh, đánh xuống Ôn Nhu Lãng Tử.

Tiếp đó, một bóng người lướt tới, Bạch Thu Hồng cũng chạy đến, cùng Đường Chấn Kiệt tụ lại một chỗ, giáp công Lam Nhất Ba.

Lam Nhất Ba là một nhân vật nổi danh của tà phái, một mình hắn giao chiến với Đường Chấn Kiệt, Bạch Thu Hồng, một địch hai mà cũng chẳng lo sợ gì. Thiền Cực đầu đà và Thái Cực Cuồng Sấu Nghiêm Thiên Uy đứng một bên thấy trận chiến đã bắt đầu, lúc này không đi còn đợi đến lúc nào nữa. Hai người liếc mắt cho nhau, cùng nhảy lên nhanh như điện chớp định chạy ra ngoài cửa.

Lăng Ba Nhất Yến quát lên một tiếng, lao tới xuất thủ một chiêu “Mẫu Ngưu Xung Giác”, mũi kiếm công kích hai người nhanh như điện.

Thái Cực Cuồng Sấu, Thiền Cực đầu đà thấy kiếm thế lanh lợi, không tiện ứng chiến, bị bức lùi xa. Hai người vừa chạm đất, lập tức gia nhập vòng chiến, cùng với hai Đại động chủ hợp lại thành một nhóm. Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi lập tức ập đến, một trận hỗn chiến diễn ra. Một bóng người lướt qua, bổ xuống Mai Chưởng Tản Nhân, đó là Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh quát một tiếng, nói :

- Lã Chí Viễn, mau mau nộp mạng...

Lời chưa dứt, chưởng đã xuất, một chiêu “Lưỡng Nghi Hỗn Nguyên”, song chưởng điểm hai đại yếu huyệt “Huyền Cơ”, “Tướng Đài”.

Lã Chí Viễn vừa mới cầm máu cho vết thương trên vai, vừa thấy Đường Chấn Anh hỏa tốc công tới, vội vung một tay áo, hóa giải chưởng thế, một chiêu “Đồng Diệp Phiêu Linh”, vung ra tụ ảnh trùng trùng, chụp nhanh xuống đầu Đường Chấn Anh. Đường Chấn Anh vừa đứng xuống đất, tay trái sử chiêu “Hỗn Độn Sơ Khai”, dùng một lực mạnh đánh bạt tủ ảnh, chưởng chiêu “Hoành Tung

Huyền” điểm thẳng vào huyệt “Bách Hội”. Hai thế chưởng cùng ra, một thủ một công, rất độc hiểm. Lã Chí Viễn thấy Đường Chấn Anh sát phạt kiêu dũng, liền vờ ra một chiêu, né tránh.

Đường Chấn Anh xuất thủ lần này quyết phải kết liễu tính mạng của Lã Chí Viễn thì mới thu chiêu. Do đó, song thủ khẩn trương tiến đánh, khiến cho Lã Chí Viễn khó bề tránh né, chưa quá mười chiêu, vết thương bên vai phải của Lã Chí Viễn lại bị vỡ ra, máu tươi chảy ròng ròng.

Lại nói về Hoa Tường Tường, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt, năm người giao chiến với Ngọc Diện Yêu Hồ, Ôn Nhu Lãng Tử, Thái Cực Cuồng Sấu, Thiền Cực đầu đà bốn đại ma đầu, đánh loạn một hồi mà chưa thủ thắng. Nguyên nhân chủ yếu là vì Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường hai người lo cho Thu Hồng, Chấn Kiệt, Tử Vi nếu có điều gì sơ suất mà thất thế nên mới dùng cách quần thể hỗn chiến để tiếp ứng lẫn cho nhau. Lăng Ba Nhất Yến vung Luyện Thạch Bổ Thiên kiếm, theo thức “Phi Phùng Điện Chuyển”, dương đông kích tây, kiếm khí lạnh lẽo. Đường Tử Vi dùng thần địch thi triển sở học, biến hóa đa đoan, các kiểu: điểm, đâm, chém, bạt, kích, chụp, gõ, mổ đều cùng thi triển. Bạch Thu Hồng, Đường Chấn Kiệt hai đôi Kim Mai Hạc Chưởng phối hợp một nơi, sát đến nỗi hoa mai tan tác, bóng chưởng phấp phới, phối hợp tuyệt diệu không chút sơ hở.

Đối phương bốn người, có ba người tay không, chỉ có một thanh Kim Quang Như Ý trượng, đánh trên đánh dưới. Chỉ nhờ thân hình lõa thể của hai Đại động chủ, tận dụng cơ hội, đã bức mấy tiểu nhi phải lùi bước.

Kim Tiểu Lan đối với Đường Chấn Kiệt vẫn nhớ tới chuyện trong động nên đối với chàng có chút lưu tình. Nhưng Lam Nhất Ba thấy vậy thì lửa ghen bốc lên, cứ nhằm đánh Đường Chấn Kiệt.

Thiền Cực đầu đà âm thầm tính toán, và nghĩ nếu cuộc thế hôm nay nếu đơn đả độc đấu mà muốn chạy ra khỏi Phi Phi cổ động là một điều hoang tưởng. Phải tính toán kỹ mới thành công, điều giản đơn nhất là bắt lấy Đường Chấn Kiệt để bức Phù Dung Phi Tử...

Phù Dung Phi Tử đã dâng hiến cho Đường Chấn Kiệt sự trong trắng quý nhất của một thiếu nữ, nên rất quan tâm để ý đến vị tiểu lang quân đó, không, phải nói là nàng dốc toàn tâm chí chú ý đến chàng. Nay thấy Ôn Nhu Lãng Tử, Thiền Cực đầu đà đều dốc toàn lực tấn công Đường Chấn Kiệt, Phù Dung Phi Tử lại càng đặc biệt chú ý đề phòng bất trắc, do đó vội gọi :

- Đệ đệ, mau quay lại...

Phù Dung Phi Tử đã biết trước nhưng lại chậm một bước, chỉ nghe thấy một tiếng quát :

- Tiếp chiêu!

Lúc đó vang lên mấy tiếng kêu sợ hãi, tả thủ của Thiền Cực đầu đà đã điểm vào huyệt Bối Tâm của

Đường Chấn Kiệt. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, huyệt Bối Tâm của Thiền Cực đầu đà cũng bị nhói một cái và nghe tiếng hô :

- Bỏ đệ đệ ta ra!

Người điểm huyệt chính là Phù Dung Phi Tử, thân pháp của nàng rất nhanh, khiến mọi người chung quanh chẳng một ai trông thấy rõ.

- Phù Dung Phi Tử, ta xem ngươi chạy đường nào?

Tiếng đến người đến, Lam Nhất Ba vung tay xuất chưởng, cũng điểm vào huyệt Bối Tâm của Phù Dung Phi Tử. Sự tình xảy ra đột xuất, Lăng Ba Nhất Yến, Hoa Tường Tường muốn ra tay cứu cũng không kịp. Phong Lưu động chủ, Phù Dung Phi Tử, Thiền Cực đầu đà, Đường Chấn Kiệt một người giữ một người, bốn người thành một dây, số đen đủi vẫn là Đường Chấn Kiệt.

Ngọc Diện Yêu Hồ và Thái Cực Cuồng Sấu đứng đằng sau Phong Lưu động chủ, đề phòng bọn Lăng Ba Nhất Yến tập kích.

Hoa Tường Tường “hừ” một tiếng, định nhảy lên thì Lam Nhất Ba cười lạnh nói :

- Nếu tiến một bước, bổn Động chủ lập tức kết liễu tính mệnh của Phù Dung Phi Tử ngay.

Phù Dung Phi Tử đang ở trong tình trạng sống chết kề bên nhưng chẳng sợ hãi chút nào, một mặt ngầm vận chân khí, một mặt nói với Thiền Cực :

- Hòa thượng mau mau bỏ tay ra, nếu không đừng trách ta hạ độc thủ.

Ngọc Diện Yêu Hồ Kim Tiểu Lan vội nói với Đường Chấn Kiệt :

- Oa nhi muốn sống thì mau dẫn đường ra ngoài, nếu không thì ngươi sẽ thành tro bụi.

Đường Chấn Kiệt mắt trợn tròn, nói :

- Đại trượng phu sinh có nơi, tử có chốn, uy vũ không thể khuất phục. Các ngươi muốn lợi dụng ta để tháo chạy khỏi Phi Phi cổ động, thật là hoang tưởng.

Kim Tiểu Lan thấy cứng không xong, bèn chuyển giọng nói :

- Thì xem như ngươi không cần đến tính mệnh, nhưng còn vị Phù Dung Phi Tử này của ngươi, lẽ nào cũng để cô nàng cùng chết với ngươi thì mới thỏa lòng?

Đường Chấn Kiệt nghe vậy thì giật mình, tự nhủ thầm: “Ta và nàng ngẫu nhiên tương phùng, nhưng nàng đối với ta luôn luôn là trợ thủ, quan tâm đến ta, ba lần nguy kịch đến tính mạng, nàng đều

cứu thoát. Lần này cũng vì cứu sống ta nên mới lâm vào nguy cảnh. Ta chết cũng không quên, như thế làm sao có thể để nàng phải cùng phí thêm một tính mạng nữa... ta phải đi ra ngoài”.

Đường Chấn Kiệt chưa thầm nghĩ xong, Phù Dung Phi Tử đã ngầm tích đủ chân lực, đột nhiên tung một chân đá văng Thiền Cực tăng, lập tức giằng lấy Đường Chấn Kiệt, đồng thời nắm chặt, tả thủ phản kích ra đằng sau, song thủ nhất cước cùng xuất chiêu nhanh như chớp, mọi người rất ngạc nhiên. Thiền Cực đầu đà kêu lên một tiếng thảm thiết, phun ra một búng máu tươi, ngã xuống chết ngay tại chỗ.

Sự tình thay đổi đột xuất, Ôn Nhu Lãng Tử Lam Nhất Ba ấn mạnh hữu thủ, chỉ nghe “hự” một tiếng, Phù Dung Phi Tử bị bắn ra xa hơn ba trượng.

Đường Chấn Kiệt kêu lên một tiếng rồi chạy đến, vừa đúng ôm được Phù Dung Phi Tử vào lòng.

Hầu như cùng lúc đó, nghe thấy mấy tiếng rú vang lên. Ngọc Diện Yêu Hồ, Ôn Nhu Lãng Tử, Thái Cực Cuồng Sấu nhất tề ngã xuống chết ngay. Quần hào thấy cảnh tượng ấy đều sợ hãi, trong thạch thất xôn xao cả lên.

Nguyên là bọn Ngọc Diện Yêu Hồ ba người thấy Phù Dung Phi Tử đột nhiên ra tay, trong lúc cảm thấy bất ngờ, ngơ ngác thì Lăng Ba Nhất Yến thừa lúc quan trọng ấy, phóng ra ba mũi “Thần Tiên Sầu”, khiến ba người cùng xuống chầu Diêm Vương.

Đường Chấn Kiệt chú ý xem xét Phù Dung Phi Tử, thấy mặt nàng trắng bệch, mắt nhắm lại, hai dòng máu tươi chảy ra từ hai bên khóe miệng, hơi thở thoi thóp. Chàng ngăn không được bèn khóc to lên, những giọt lệ nóng tuôn trào.

Mười sáu bạch y thiếu nữ vội vây lại, ai cũng khóc sụt sùi và trợn tròn mắt căm hận nhìn Đường Chấn Kiệt, trách móc liên hồi :

- Hừ, tất cả là vì ngươi...

- Mau giao Quận chúa lại cho chúng ta...

Mấy bạch y thiếu nữ nói rồi định xông tới cướp lại Phù Dung Phi Tử, song Đường Chấn Kiệt hai tay ôm chặt, chết cũng không buông, cuối cùng ngồi xuống đất ôm lấy Phù Dung Phi Tử khóc thảm thiết.

Y Thánh Đông Phương Tiêu Dao vội tách quần nữ ra, chạy đến bắt mạch cho Phù Dung Phi Tử, thấy người nàng lạnh toát, mạch đập rất yếu, rõ ràng là bị một loại chưởng pháp kỳ lạ đánh trúng, ngay một lúc không thể nói ra tính mệnh ra sao được.

Đường Chấn Kiệt vừa khóc vừa hỏi :

- Lão tiền bối, xin hãy cứu nàng. Bất luận thế nào, lão tiền bối cũng nhất định phải tìm cách cứu nàng, dù là muốn tiểu bối chết thay, tiểu bối cũng vui lòng.

Đông Phương Tiêu Dao cười nói :

- Trước tiên điệt nhi đừng khóc, nàng ta đã chết đâu?

Đường Chấn Kiệt vì quá bi thương, tinh thần hơi bị lú lẫn, cho nên vẫn tiếp tục nói :

- Sao nàng không nói?

Đông Phương Tiêu Dao đáp :

- Tình trạng của cô nương này cũng giống như thương thế lúc nãy của hiền điệt, chỉ khác nhau ở chứng hạng. Hiền điệt trúng là “Huyền Nữ Trừu Âm chưởng”, âm khí tận thất, còn vị cô nương này thì trái ngược lại với hiền điệt, là dương khí bị lấy đi...

- Vậy phải chữa trị như thế nào?

- Cái đó...

Đông Phương Tiêu Dao do dự một lát rồi ghé sát tai Đường Chấn Kiệt khẽ nói :

- Phải lấy đồng trinh thuần dương (tức thiếu niên đồng trinh) mới có hiệu quả, nhưng có lẽ hiền điệt đã không còn là đồng trinh rồi.

Đường Chấn Kiệt nhất thời không hiểu, chỉ ngây ra. Đột nhiên Phù Dung Phi Tử cựa mình, thốt ra thanh âm nhẹ nhàng, nói :

- Các người không nên lo lắng, ta chưa chết...

- Thư thư! Thư thư!

- Quận chúa! Quận chúa!

Đường Chấn Kiệt và quần nữ lúc này vui mừng hẳn lên, kêu gọi liên tục.

Phù Dung Phi Tử mắt hơi mở nhưng không có hồn, nhìn Đường Chấn Kiệt nói tiếp :

- Đệ đệ, Y Thánh nói chuyện với đệ, thư thư đều nghe rõ hết. Thư thư không cần đệ chữa trị, mong đệ yên tâm. Đệ vẫn là đồng tử kim cương.

Nói xong liền nhắm mắt lại, trên gương mặt trắng bệch của nàng lại hiện ra vẻ e thẹn của một thiếu nữ.

Vô Tướng thiền sư, Tuyệt Trần thần ni, Đông Phương Tiêu Dao và Tang Bác Cổ đang vây xung quanh nghe thấy lời của Phù Dung Phi Tử thì đều tấm tắc khen ngợi, trong lòng nghĩ nàng dùng xử nữ thuần âm (tức sự trinh tiết của người con gái) cứu được Đường Chấn Kiệt nhưng không phá đi sự trong trắng của chàng, rõ ràng là thiếu nữ này rất yêu quý Đường Chấn Kiệt, có thể gọi là thần tình chí mỹ.

Tang Bác Cổ vỗ Đường Chấn Kiệt một cái, nói :

- Tiểu oa nhi, ngươi còn đứng ngây như thế, mau mau ôm lấy thư thư của ngươi mà đi chữa trị vết thương đó đi chứ.

Đường Chấn Kiệt vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, không cần nói nhiều, chỉ một chút đã hiểu, do đó liền đứng lên, ôm Phù Dung Phi Tử bước nhanh về hướng Nguyệt Lượng môn.

- Bỏ ta ra!

Phù Dung Phi Tử dùng hết sức lực thốt ra câu nói đó, và nắm lấy tay Đường Chấn Kiệt, lộ vẻ bức tức.

- Thư thư, thư bảo ta phải thế nào?

Đường Chấn Kiệt cảm thấy hoang mang, run rẩy nói ra như vậy.

- Ngươi muốn làm đệ đệ tốt của ta thì phải nghe lời ta, không cho phép đệ làm loạn, mau mau ngừng lại.

Đường Chấn Kiệt không dám trái lời, vội dừng lại, nhưng nghe thấy một tiếng gọi :

- Ôi, đệ quên một việc lớn rồi!

- Việc gì?

- Ta đã chẳng bảo đệ là đêm nay đệ phải đến Tiểu Long khê đợi bắt mặc ngư sao?

Lời vừa thốt ra, Lăng Ba Nhất Yến là người đầu tiên ứng tiếng :

- Mặc ngư ư?

Phù Dung Phi Tử lại nói :

- Ậy, có lẽ bây giờ đã bị người khác bắt từ lâu rồi...

Phù Dung Phi Tử chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy một trận cười ha hả vang lên :

- Bọn tiểu tử các người, tiểu oa nhi cằm chưa có râu bàn việc không giữ kín, nếu không phải là lão gia đến kịp thì mặc ngư đó đã chạy mất rồi.

Không một bóng, không một người, âm thanh vang vọng từ trên không, mọi người quan sát bốn phương. “A!” tất cả đồng thốt lên. Không biết từ lúc nào, ngay giữa thạch thất có một người hạ xuống, chỉ thấy tóc dài trắng phủ ngang vai, xõa xuống trước ngực dính với râu lông thật, mi dài, một phần mặt bị tóc che kín nên không rõ bộ mặt thật thế nào, trên trán có những vết nhăn của năm tháng, mình khoác một nạp vũ bạch y (tức áo lông trắng kiểu của sư tăng), chân đi đôi giày cỏ. Trang phục đặc biệt, không tăng, không đạo, lại chẳng ra tục.

Quái lão xuất hiện làm cho toàn thể thạch thất trở nên náo động. Vô Tướng thiền sư và sư muội Tuyệt Trần thần ni mỗi người niệm một câu Phật hiệu, song song tiến lên, nói :

- Sư thúc đi đã bốn mươi thu, nay đột ngột giá lâm cổ động, xin hãy nhận của điệt bối một vái.

Quái lão tằng hắng một tiếng, giơ tay ra ngăn Vô Tướng thiền sư lại, chỉ nhận một vái của Tuyệt Trần thần ni, sau đó nói :

- Ngộ điệt đã là Chưởng môn, không thể loạn lễ, phải để ta tham kiến đại lễ trước mới phải.

Nói rồi nghiêm túc vái một vái, Vô Tướng thiền sư nhận lễ xong mới lấy tư cách điệt bối hoàn lại một lễ. Tiếp đó, Tang Bác Cổ nói với quái lão :

- Lão quái vật, ở Kim Đỉnh Không Tĩnh tự, như thần long hiện đầu không hiện đuôi, sao hôm nay mới lộ mặt ra?

Quái lão cười ha hả nói :

- Lúc này, lúc khác, không thể cùng ngày mà nói.

Mười mấy nhân vật long đầu các phái thấy lão đúng là “Nga Mi dị nhân” Vô Danh Thị liền nhao nhao tiến lên kiến lễ.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng quát to như sấm, tiếp đó là một tiếng rú thảm thiết nghe đến kinh hồn động phách. Quần hào ngước mắt nhìn thì thấy Lã Chí Viễn đã bị bắn ra xa ba trượng, ngã xuống đất. Đường Chấn Anh dùng chiêu “Bát Bộ Cản Thiền” tung người chạy lại định hạ thủ.

Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị vội nói :

- Tiểu oa nhi hãy khoan!

Đường Chấn Anh nghe tiếng giật mình, tiếp đó co mình thu chưởng, quay người nhìn, vừa nhìn thì

nhận ra không phải ai khác, chính là lão nhân lần thứ nhất xuất hiện ở Dương Tử Giang, lần thứ hai xuất hiện ở Nga Mi kim đỉnh đã ban cho chàng và Tử Vi "Bát Nhã Bế Huyệt Kinh". Đường Chấn Anh không kịp kiến lễ, Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị đã đi đến trước mặt Lã Chí Viễn, nói :

- Ngươi lừa dối sư muội, bội phản Chưởng môn, ám sát vãn bối, hãm hiếp thê tử của người, còn nhận ra lão phu không?

Lã Chí Viễn thở hồng hộc, chú ý nhìn kỳ rồi vội vàng quỳ xuống cúi đầu cầu xin :

- Điệt nhi biết tội, mong sư thúc tha thứ!

Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị vuốt chòm râu bạc, cười lạnh nói :

- Ngươi đã biết có hiện tại, sao lại phản nghịch? Nay tội lỗi của ngươi đã quá nhiều, phải trả nợ máu, đó là lẽ đương nhiên, lão phu chẳng làm được gì. Nhưng ngươi đã được bổn phái đào luyện trưởng thành, đạt đến trình độ cao, ta không thể để ngươi chết nằm trên đất, cho nên đem ngươi trả về cho nguyên thủy.

Nói rồi lấy ra một ngân châm dài khoảng bảy tấc, hai lần vung lên, hai giọt máu chảy ra từ huyệt Thái Dương bên phải và bên trái của Lã Chí Viễn, sau đó dùng một tấm vải dầu bọc lấy Lã Chí Viễn, liếc nhìn Đường Chấn Anh một cái, đoạn tung người tránh xa. Đường Chấn Anh kêu lên một tiếng dài, ngẩng lên trời khấn :

- Phụ thân! Mẫu thân! Anh nhi hôm nay cũng báo được thù... mười tám oan hồn đã khuất của bổn phái, hôm nay ta đã thay các người rửa hận rồi...

Vừa nói liền phóng chưởng, Lã Chí Viễn kêu lên một tiếng, đầu óc vỡ tan.

Bóng người liên tục lướt tới, Lăng Ba Nhất Yến, Đường Tử Vi, Bạch Thu Hồng kịp tới, bảo kiếm, Thần địch, Kim Mai Hạc Chưởng nhất tề bổ xuống, Lã Chí Viễn đã nát bét như bùn, chẳng còn thấy thi cốt. Đây chính là báo ứng tuần hoàn, lý lẽ đương nhiên, lưới trời khắp nơi, thưa mà không lọt.

Mấy huynh đệ sau khi kết liễu tính mệnh Lã Chí Viễn, lúc này do Đường Chấn Anh dẫn đầu đến trước Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị cúi đầu thi lễ. Lăng Ba Nhất Yến thừa cơ hỏi :

- Xinh hỏi lão tiền bối, mặc ngư hiện nay ở đâu?

Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị trợn mắt một cái, nhìn Lăng Ba Nhất Yến, nói :

- Ta đã lệnh cho Thập Bát La Hán của Phật Âm tự đưa về Tự rồi. Sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của ngươi có lẽ cùng sắp tới đây đó.

Mọi người nghe nói mặc ngư đã đưa về Phật Âm tự nên rất yên tâm. Võ Lâm song tôn nói :

- Sư thúc xa bổn phái đã bốn chục năm, nghe nói ẩn cư hả ngoại nhưng không biết vì sao nay đột nhiên trở lại Trung Nguyên, sau này ra sao xin minh thị.

Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị nói :

- Ta nghe tin Lã Chí Viễn từ hải ngoại trở về Trung Nguyên định báo thù nên không yên tâm, chờ về đến bổn tự xem thế nào. Nhưng khi vừa mới về lại nhận được sự ủy thác của Không Không thượng nhân, theo người tính toán thì Phi Phi cổ động sẽ có trận đại chiến đẫm máu, cho nên ta đến đây thăm dò xem sao...

Quần hào nghe vậy đều cảm thấy lạ thường, Tang Bác Cổ không đợi lão nhân nói hết, lập tức chen vào nói :

- Theo lão nói thì Không Không thượng nhân vẫn còn trên nhân gian?

- Không Không thượng nhân đã ngoài hai trăm năm mươi tuổi, ẩn cư hải ngoại, không lộ diện để dưỡng tuổi già, đã có được linh khí của thiên địa, tinh hoa của nhật nguyệt, võ học đạt đến tột đỉnh, có thể biết được việc tương lại... đã thành tiên.

Vô Danh Thị đang thao thao bất tuyệt, đột nhiên trông thấy Đường Chấn Kiệt đang ôm Phù Dung Phi Tử trong lòng, liền nói :

- Ta suýt nữa quên mất, Không Không thượng nhân đã từng nói, người có một nữ đồ đệ đang giao chiến trong động này, có lẽ là cô nương bị thương kia...

Nói rồi đi đến trước Phù Dung Phi Tử.

Phù Dung Phi Tử ngước mắt nhìn lên, nói :

- Chính vì vãn bối mà lão tiền bối không quản đường xa ngàn dặm đến đây, vãn bối vô cùng cảm kích.

Đường Chấn Kiệt nghe thấy lạ, hỏi :

- Thư thư và vị Không Không thượng nhân ấy có mối quan hệ thế nào?

Phù Dung Phi Tử mỉm cười :

- Nói ra thật là dài dòng, chúng ta đến một thạch thất khác rồi nói...

Nói rồi vén tay áo lên, mười sáu thiếu nữ lập tức đi đầu dẫn đường, đi ra khỏi Nguyệt Lượng môn,

qua một khúc quẹo thì bước vào một thạch thất khác.

Mọi người ngước mắt nhìn thấy thạch thất này rộng hơn thạch thất trước, một màn sương màu vàng nhạt, ở giữa phòng đặt một tảng đá hình vuông, tựa như một cái bàn. Tang Bác Cổ nhìn kỹ thì nhận ra chính là cái phòng mà trước đây lão đã tới.

Bỗng nhêin, một tảng đá đang ở giữa phòng ấy dịch sang một bên, dưới đất hiện ra một địa đạo rộng lớn.

Bóng người loáng thoáng, trong khoảnh khắc từ trong địa đạo nhảy ra hơn hai mươi thiếu nữ, họ còn đội một cái giường trải tấm khăn thêu.

Đường Chấn Kiệt đặt Phù Dung Phi Tử lên giường, nàng đằng hắng một tiếng, rồi từ từ nói :

- Hơn bảy mươi năm trước, Không Không thượng nhân khám phá ra cái động này. Người còn mang theo ba đồ nhi vừa mới biết đi cùng đến đây. Ba đồ nhi đó có một nam hai nữ. Họ lớn lên tại đây, sau khi Không Không thượng nhân rời khỏi động, thì họ cũng trở thành phu thê. Về sau, vì tình cảm đổ vỡ, hai nữ nhân kia lần lượt rời khỏi động. Người rời khỏi động trước tiên họ Hoa, tức là Hàn Nham Thánh Mẫu, hiện đang ẩn cư ở Thiên Đài sơn. Người rời sau họ Lan, tức là Phù Dung quận chú được giang hồ truyền tụng, và cũng chính là mẫu thân của tiểu nữ.

Hoa Tường Tường nghe đến đó thì khẽ kêu lên một tiếng, tiến lên phía trước, nói :

- A, như vậy nàng đúng là muội muội của ta...

Đường Chấn Kiệt vội nói :

- Tường thư thư đừng ồn ào, cứ để nàng nói hết đã.

Thế là Phù Dung Phi Tử lại tiếp tục nói :

- Tiểu nữ sinh ở ngoài động, từ sau khi sinh vẫn chưa trở lại động. Mãi đến ba tháng trước, sau khi mẫu thân tạ thế thì tiểu nữ mới cùng các thư muội trở lại đây. Nhưng sau khi vào động rồi thì mới biết là phụ thân đã mất ở trong động này từ lâu. Tiểu nữ cảm thấy cuộc đời thật ngắn ngủi, nên chán đời và không thiết gì nữa, quyết ở lại trong động để khỏi nếm bụi trần gian. Nhưng trước khi phong tỏa động, tiểu nữ còn phải làm một việc đại sự cho võ lâm, đó là tiêu diệt hết tà phái, quét sạch bọn ma quỷ...

Thần Thủ Tiên Chỉ Hà Khải Thiên lúc đó mới đại ngộ, nói :

- Cho nên cô nương mới dùng động đồ làm mồi thơm để dụ Tam bảo, Tam môn, Nhị động, Âm Sơn và Địa Sát bang?

Phù Dung Phi Tử mỉm cười đáp :

- Chính vì điều đó nhưng cũng vì các vị.

Mọi người nghe thấy thế thì rất khâm phục, và ca ngợi Phù Dung Phi Tử. Phù Dung Phi Tử vì mình bị trọng thương nên chỉ cung tay đáp lễ, nói :

- Nay sự việc đã xong, không thể đãi khách trong động, tiểu nữ không thể đưa tiễn, xin chia tay ở đây...

Nói rồi quay về phía Đường Chấn Kiệt nói :

- Đệ đệ, đệ cũng phải đi thôi...

Nói xong thì lệ đã tuôn rơi, khóc không thành tiếng.

Đường Chấn Kiệt tuy tuổi còn ít, nhưng là người có tình nghĩa, vội nắm lấy tay Phù Dung Phi Tử, nói :

- Thư thư vì đệ mà thọ trọng thương, đệ không thể bỏ mặc mà đi. Lúc nào vết thương của thư chưa lành, đệ quyết không rời khỏi đây.

- Thịnh tình của đệ đệ, ta xin nhận, nhưng đệ bắt buộc phải rời khỏi đây.

- Tại sao?

- Vì thương thế của ta phải bồi dưỡng lâu ngày, không phải ngày một ngày hai mà khỏi được.

- Bất luận thời gian dài bao nhiêu, đệ cũng luôn luôn ở bên cạnh thư thư, không rời khỏi động này.

- Nếu một năm không khỏi?

- Thì đệ đợi một năm!

- Ây, không được! Đệ đệ, đệ đệ thân mến của ta... Ây, đệ bảo ta phải nói thế nào mới được...

Phù Dung Phi Tử nói rất cảm động, khóc không thành tiếng.

Đường Chấn Kiệt nhìn Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến như dò hỏi ý kiến. Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi tuy trong lòng không đồng ý, nhưng thấy Đường Chấn Kiệt quyết tâm ở lại cũng đành tán thành. Lát sau Phù Dung Phi Tử mới không khóc nữa, nhìn Đường Chấn Kiệt nói :

- Ta định tặng đệ cuốn sách Thiếu Dương thần công bí lục, nay đệ đã quyết định ở lại trong động thì đích thân ta sẽ truyền thụ lại cho đệ, nhưng về sau đệ đừng hối hận.

Nói xong lại quay về phía quần nữ, nói :

- Ta vì cứu người mà phạm vào điều cấm thứ nhất của Phù Dung quận chúa, làm mất đi sự tôn nghiêm của Phù Dung quận chúa. Các người nếu có ai không muốn thì cứ tự do rời đi, làm theo ý muốn của mình, ta không cưỡng ép ai ở lại.

Quần nữ cúi đầu nói :

- Nguyện cùng Quận chúa bảo vệ động, chết cũng không hối hận.

Phù Dung Phi Tử cảm thấy rất vừa lòng, giục quần hào ra khỏi động :

- Xin đừng trách tiểu nữ vô lễ, tiểu nữ lập tức sẽ đóng cửa động lại.

Thế là quần hào bèn cáo từ, lần lượt ra khỏi động.

Huynh đệ thư muội chia tay, khóc không thành tiếng, vẫy chào Đường Chấn Kiệt lần nữa, nước mắt đầm đìa.

Mọi người vừa mới ra khỏi động thì chợt nghe thấy một tiếng vang lớn, đất động núi rung, quay đầu lại xem thì đã chẳng thấy cửa động đâu nữa.

Ù ù ù... gió lạnh thổi mạnh, mưa lất phất rơi, đã là rạng đông. Mọi người xem xét một chút, biết đang ở trong Hập Nhiệt thiết cốc, đang định trèo lên vách, thấy trước mặt có ba bóng đen đang lướt tới. Hoa Tường Tường nhìn một cái thì nhận ra ngay, đi trước là hai con vượn, đi sau là mẫu thân của nàng, Hàn Nham Thánh Mẫu, nàng lập tức gọi to rồi chạy lên đón.

Chỉ nghe tiếng Hàn Nham Thánh Mẫu mắng :

- Oa nhi dám cả gan đi một mình, làm ta phải xuất sơn. Ngươi mau theo ta về chịu tội.

Lời chưa dứt đã bắt lấy Hoa Tường Tường định mang đi.

Hoa Tường Tường vội kêu to :

- Anh đệ đệ, mau cứu ta...

Sự việc thay đổi quá nhanh, khiến mọi người đều kinh ngạc. Vô Tướng thiền sư quay về phía Đường Chấn Anh quắc mắt một cái, nói :

- Tất cả đều do ngươi gây nên!

Đường Chấn Anh định chạy đuổi theo để giải thích, nhưng bị sư phụ quở trách, đành không dám

đuổi theo nữa, nhưng trong lòng thấy ấm ức. Quần hào lần lượt cáo từ rồi tản đi. Võ Lâm song tôn, Tang Bác Cổ, dẫn đoàn người, không quản mưa gió đi về Phật Âm tự.

Càn Khôn Nhất Mẫu đã được mặc ngư cắt đứt dây trói, khôi phục tự do, đang định đi đến Phi Phi cổ động thăm dò một lượt, thì mọi người đã về đến...

Không cần miêu tả lại những lần hàn huyên. Mấy huynh đệ soát lại các tử thi, định đem nhị lão mẫu mai táng bên cạnh miếu, một nơi phong cảnh tuyệt vời. Nga Mi dị nhân Vô Danh Thị vì vội quay về hải ngoại, nên rời đi trước. Võ Lâm Thiên Thủ song tôn dùng cơm trưa xong mới dẫn Chấn Anh, Tử Vi và bốn đại đệ tử cũng định khởi hành ngay.

- Anh nhi và biểu thư, Vi nhi và biểu ca đã tự đính hôn, bây giờ phải làm như thế nào?

Vô Tướng thiền sư khẽ nói :

- Việc hôn nhân của Vi nhi do sư muội ta làm chủ, còn việc hôn nhân của Anh nhi... còn phải suy nghĩ lại.

Lăng Ba Nhất Yến nghe thấy vậy, đầu nóng bừng bừng, nước mắt chảy ròng ròng, đi vào trong phòng khóc to lên.

Càn Khôn Nhất Mẫu đâu phải là người dễ châm chọc, thấy cảnh tượng ấy thì nói lớn :

- Đồ nhi của ta có chỗ nào không tốt mà hòa thượng ngươi lại dám ngăn cản? Nếu không nói rõ cho ta biết, hôm nay chúng ta sẽ dùng võ công để giải quyết.

Vô Tướng thiền sư nghiêm sắc mặt nói :

- Không phải bần tăng ngăn cản, vốn là lệnh đồ đã giết mười tám đệ tử của ta, vết máu còn đó. Ta xem tình hình mọi mặt, không tiện hỏi thêm. Nếu cho phép hai trẻ kết thành bạn đời, trừ phi là đem tiểu đồ đuổi ra khỏi môn tường, ngoài ra chẳng còn cách nào khác.

Nói xong thì vái mọi người một cái, rồi đi nhanh ra khỏi phòng. Vân, Tiêu, Lôi, Chấn bốn đại đệ tử thấy lời nói của sư phụ dứt khoát nên không biết kết thúc thế nào cho phải.

Đường Chấn Anh đau khổ nhìn Tang Bác Cổ nói :

- Sao tiền bối không nói trước...

Tang Bác Cổ lúc đó tiến lên một bước, cung tay hướng về Tuyệt Trần thần ni, Càn Khôn Nhất Mẫu, nói :

- Chúc mừng, chúc mừng hỷ sự. Lão phu phải đuổi theo hòa thượng, bắt lão phải đáp ứng mới

được. Chư vị cứ đợi mà ôm cháu nhỏ.

Nói rồi cười ha hả, chạy vụt đi.

Đường Chấn Anh nghe thấy vậy thì giật mình, không dám nghĩ ngợi nhiều, bèn chạy vào trong phòng cùng chỗ với Lăng Ba Nhất Yến, ôm đầu khóc to, nói :

- Lăng thư, Lăng thư, đệ không giữ được thư, đều là tại đệ cả...

Lăng Ba Nhất Yến hơi xấu hổ, nói :

- Cái đó không thể trách đệ, tất cả đều do thiên định. Nhưng Anh đệ cứ yên tâm, thư sống là người của đệ, chết cũng là quỷ của đệ. Cầu chúc cho đệ nghệ nghiệp tinh thông, tương lai là một ngôi sao sáng của võ lâm, thư có chết cũng yên lòng nhắm mắt được...

Đường Chấn Anh định nói tiếp, nhưng nghe thấy tiếng của Tuyệt Trần thần ni ở bên ngoài thúc giục :

- Anh nhi, phải đi thôi. Việc hôn nhân cứ để ta lo liệu, con cứ yên tâm. Ta sẽ mang Lăng thư thư của con về Tiên Hà Ngộ Thiền am của ta trước, ở lại vài ngày, sau đó sẽ dẫn đến Kim Đỉnh Không Tĩnh tự và trình bày với sư phụ con. Bây giờ con phải cùng với bốn sư huynh của con mau đuổi theo sư phụ.

Đường Chấn Anh vội từ giã Lăng Ba Nhất Yến, đi ra ngoài phòng cảm tạ Tuyệt Trần thần ni, từ biệt mọi người rồi cùng bốn sư huynh vội lên đường.

Trời đã cuối thu, trên núi cao lá vàng rơi xào xạc, dưới chân núi phủ đầy sương, rét lạnh, cả một dãy Hoàng Sơn chìm đắm trong gió mưa.

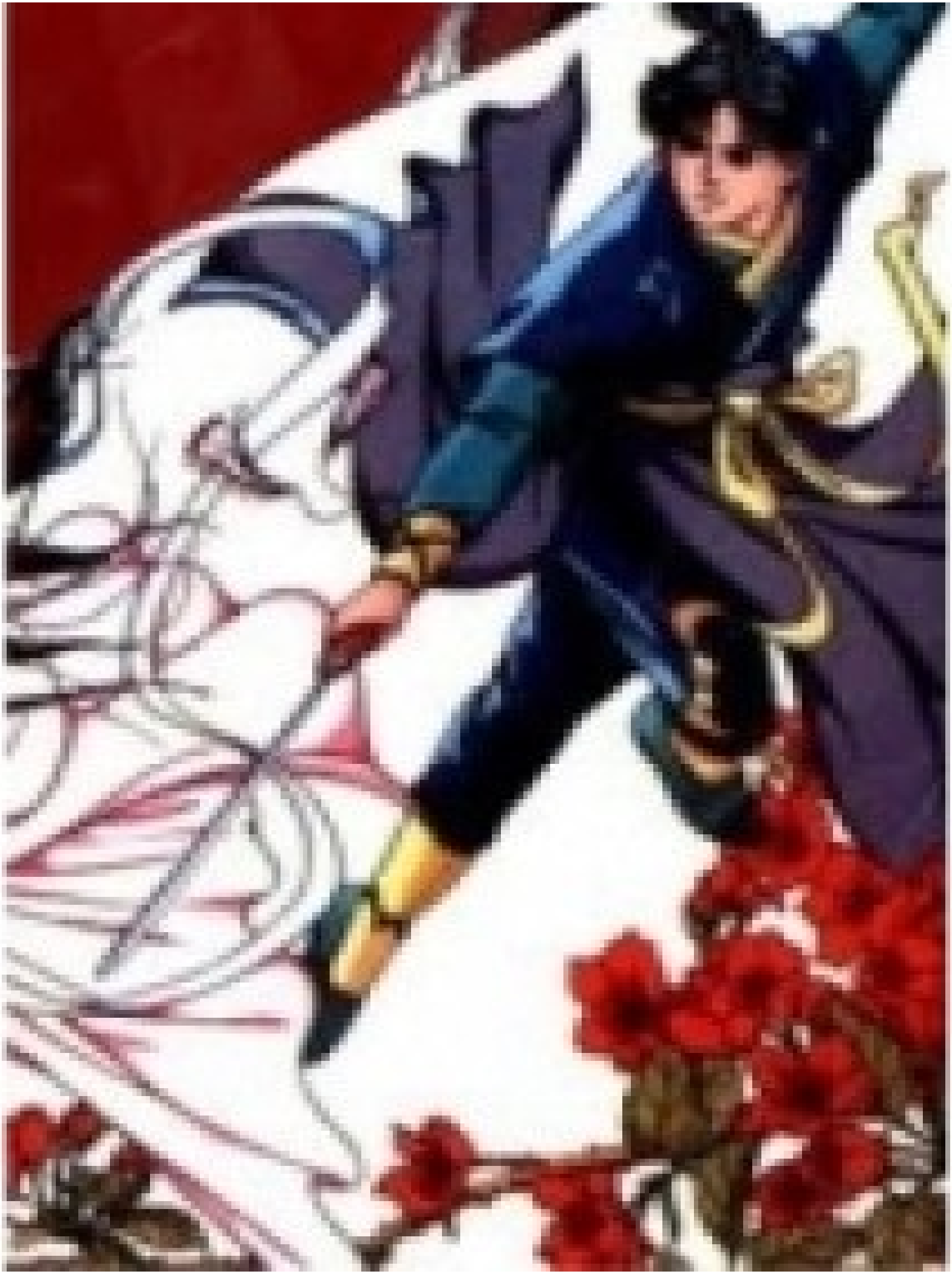

THƯỢNG NGƯƠN KIẾM PHÁP

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bạck Kỳ Hắc Lâu

Bách Hoa lầu, một tòa lầu nguy nga tráng lệ tọa lạc ngay trong trấn Hàm Đan. Bách Hoa lầu không những chỉ nổi tiếng tại Hàm Đan trấn mà đã vang danh khắp mọi nơi, từ vùng đất xa xôi tại Lĩnh Nam cũng nghe tiếng nó.

Thiên hạ kháo với nhau, Bách Hoa lầu là tòa lầu tợ như một vườn hoa tuyệt sắc, bởi những đóa hoa sống biết nói biết cười và biết cách chiều chuộng khách. Có người khác kháo rằng, ai đã đến Bách Hoa lầu thì chẳng bao giờ muốn quay trở ra. Nếu đã quay ra thì hắn đem theo tâm bệnh tương tư với nỗi háo hức một ngày nào đó sẽ quay lại tìm hồng nhan tri kỷ.

Nói như thế, nhưng đâu phải người nào cũng có thể bước chân vào Bách Hoa lầu, mà chỉ có những người thừa tiền lắm bạc mới có thể đặt chân vào đây.

Trong tiết trời lập xuân thì Bách Hoa lầu càng nhộn nhịp hơn bởi khách du xuân và tất nhiên cũng muốn tìm chút thú vui trong Bách Hoa lầu.

Trấn Hàm Đan như rộn rịp hẳn lên trong những ngày giao mùa, nhất là tại Bách Hoa lầu.

Cỗ xe song mã với đôi ngựa bạch trắng toát dừng trước cửa Bách Hoa lầu. Chỉ cần thấy qua cỗ xe đó thôi cũng đủ biết chủ nhân của cỗ xe kia là một đại gia thế phiệt, khó có ai bì kịp.

Cũng như thường lệ, nhưng lần này có lẽ nhanh hơn, Chu Thiên Hải đã chạy ra giữ cứng lấy cương đôi bạch mã.

Mặc dù chỉ mới trạc mười lăm, mười sáu, nhưng Chu Thiên Hải đã học đủ mọi cách để sống và kiếm ngân lượng. Tại Bách Hoa lầu thì bất cứ ai cũng đều biết Chu Thiên Hải, biết Thiên Hải vì sự sốt sắn của y, mỗi khi đến Bách Hoa lầu.

Ghì cương ngựa, miệng vẫn còn ngậm một đóa hoa, nhưng y vẫn cố rặn một nụ cười thật tươi.

Gã xà ích nhìn Thiên Hải, nhướng mày nói :

- Tiểu tử! Sao lại dám ghìm cương ngựa của ta?

Nụ cười vẫn chẳng hề tắt trên miệng Thiên Hải. Y xum xoe nói :

- Đại ca hẳn mới đến Bách Hoa lầu nên không biết Thiên Hải, chứ ở đây ai cũng biết đến Thiên Hải

cả.

Y vỗ cả vào ngực mình :

- Thiên Hải là một pho bách thư vẽ những người đẹp trong tòa Bách Hoa lầu này.

Y buông dây cương, xoa tay liến thoắng nói :

- Nếu đại ca muốn diện kiến Hà tỷ tỷ, Dao tỷ tỷ, Minh Tân cô nương, Minh Nguyệt tỷ tỷ, Lan Anh tỷ tỷ... Thiên Hải sẽ giúp cho quý đại ca. Chỉ mong quý đại ca...

Y ngập ngừng nhìn gã đại hán ngồi trên ghế xà ích, tạo một nụ cười mỉm nhiều ẩn ý.

Gã xà ích lườm nhìn Thiên Hải, gằn giọng nói :

- Chỉ cần một ít kim lượng?

Thiên Hải reo lên :

- Ôi! Đúng như vậy rồi. Chỉ cần một ít kim lượng, đại ca sẽ có được một pho kiến văn và những trang giai nhân tuyệt sắc.

Gã xà ích im lặng.

Từ khoang cỗ xe song mã, một người vận bào y bước xuống. Người đó có khuôn mặt chữ điền rất phương phi. Đôi chân mày xếch phối hợp cùng với thần nhãn đầy uy quang tỏa lên phong thái đỉnh đạc và uy dũng.

Người đó tiến đến trước mặt Thiên Hải rồi từ tốn nói :

- Tiểu huynh đệ! Ta là Tần Quốc Nghi.

Thiên Hải ôm quyền xá :

- Lần đầu tiên Thiên Hải được gặp Tần tôn giá đã cảm thấy kính phục vô cùng. Phong thái của tôn giá thật là đại trượng phu có một không hai trong cõi trời cõi đất này.

Tần Quốc Nghi mỉm cười, nhẹ lắc đầu :

- Tần mỗ không thích nghe những lời tâng bốc của tiểu huynh đệ đâu.

- Hê! Thiên Hải không dám ngoa ngôn với bậc đại trượng phu như Tần tôn giá đâu.

Tần Quốc Nghi liếc Thiên Hải :

- Tần mỗ vừa rồi nghe tiểu huynh đệ cho mình là người biết tất cả những trang giai nhân tuyệt sắc trong Bách Hoa lầu?

Thiên Hải gật đầu như thể tự khẳng định mình :

- Trên đời này có rất nhiều thứ người không biết, nhưng Thiên Hải có thể khẳng định mình là một pho bí thư về những trang giai nhân trong Bách Hoa lầu.

Y giả lả nói tiếp :

- Nếu Tần tôn giá tin Thiên Hải thì đúng là chọn không lầm người.

- Tiểu huynh đệ chắc chứ?

- Thiên Hải từ trước đến nay luôn trọng chữ tín của mình.

Y xoa tay nói tiếp :

- Nếu không chắc thì Thiên Hải nào dám đứng ở đây để đón tiếp Tần tôn giá.

Tần Quốc Nghi vuốt râu, điểm một nụ cười rồi nói :

- Ngôn phương của tiểu huynh đệ quá là sắc bén, Tần mỗ đây cũng lấy làm lạ.

Tần Quốc Nghi lấy ra một thỏi vàng chìa đến trước.

Thấy thỏi vàng ròng trên tay Tần Quốc Nghi, mắt Thiên Hải sáng hẳn lên. Y như đóng đinh vào thỏi kim ngân trên tay họ Tần.

Tần Quốc Nghi nắm thỏi vàng lại rồi từ tốn nói :

- Hẳn tiểu huynh đệ chưa từng thấy một số kim ngân nào như thỏi kim ngân trong tay Tần mỗ?

Thiên Hải giả lả cười :

- Quả thật từ lúc cha sanh mẹ đẻ đến nay, Thiên Hải chưa từng thấy có thỏi vàng nào to như thỏi vàng trong tay tôn giá. Thỏi kim ngân kia hẳn phải rất có giá trị.

- Nó đáng năm lạng.

Tần Quốc Nghi bước đến đặt tay trái lên vai Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ có thích thỏi vàng trong tay Tần mỗ không?

Thiên Hải gật đầu, giả lả cười rồi nói :

- Tất nhiên là phải thích rồi, nhưng hắn tôn giá chẳng bao giờ cho không Thiên Hải thỏi vàng đó...

Y nhìn Tần Quốc Nghi rồi từ tốn nói :

- Hắn tôn giá đã nhìn thấy người cần tìm?

Tần Quốc Nghi gật đầu :

- Đúng! Tần mỗ nghĩ mình đã gặp được người cần tìm.

Tần Quốc Nghi xoè bàn tay để thỏi vàng lộ ra đập vào mắt Thiên Hải rồi chậm rãi nói :

- Thỏi kim lượng này sẽ thuộc về tiểu huynh đệ, chỉ cần tiểu huynh đệ giúp Tần mỗ một chuyện.

Thiên Hải phấn khích, cao hứng nói :

- Tần tôn giá không nói ra, Thiên Hải có thể đoán biết.

Y giả lả cười, nói tiếp :

- Theo ý của Thiên Hải, trong Bách Hoa lầu thì Minh Nguyệt là người đẹp nhất. Minh Nguyệt tỷ tỷ là người tài sắc vẹn toàn.

Tần Quốc Nghi khoát tay :

- Đó chỉ là cảm nhận của tiểu huynh đệ đó thôi, chứ chưa chắc Tần mỗ đã chọn Minh Nguyệt tiểu thư.

- Hè! Tại Tần tôn giá chưa gặp Minh Nguyệt tỷ tỷ đó thôi. Thiên Hải có thể nói trong Bách Hoa lầu chẳng có ai hơn được Minh Nguyệt đâu, dù ở đây chẳng hề thiếu người đẹp.

Y tủm tỉm cười với những nét hóm hỉnh hiện lên mặt, nói tiếp :

- Tôn giá mà thấy Minh Nguyệt tỷ tỷ rồi sợ chẳng muốn rời khỏi Bách Hoa lầu.

Tần Quốc Nghi vuốt râu cười rồi ôn nhu nói :

- Nghe tiểu huynh đệ nói Tần mỗ rất muốn gặp, như vậy thì Thiên Hải hắn phải rời Bách Hoa lầu.

Hai cánh môi của Tần Quốc Nghi nhếch lên :

- Muốn gặp Minh Nguyệt tiểu thơ phải cần đến huynh đệ?

Thiên Hải gật đầu :

- Không giấu gì tôn giá, chẳng qua Minh Nguyệt tỷ tỷ cho Thiên Hải chút cơ hội để tìm ngân lượng sinh sống thôi.

- Và ngược lại tiểu huynh đệ sẽ tâng bốc cho Minh Nguyệt cô nương?

Thiên Hải khoát tay :

- Hê! Tôn giá đừng nghĩ sai cho Thiên Hải. Sự thật đúng như lời Thiên Hải nói đó. Minh Nguyệt tỷ tỷ vừa có sắc vừa có tài. Phàm một người như vậy thì dễ gì tôn giá tìm được.

- Nếu Minh Nguyệt tiểu thơ có tài như vậy thì đã không lưu lại Bách Hoa lầu.

Thiên Hải gãi đầu :

- Hây! Ai cũng có hoàn cảnh mà. Cũng như Thiên Hải vậy.

- Tiểu huynh đệ thì sao?

- Thiên Hải cũng có khảo cứu tứ thư ngũ kinh, cũng biết tất cả mọi thứ trên đời này, thế nhưng không dựa vào Bách Hoa lầu.

Y le lưỡi :

- Chắc phải ăn cái lưỡi để mà sống quá.

Tần Quốc Nghi thấy Thiên Hải diễn tả, bật cười thành tiếng. Gã vừa cười vừa nói :

- Được rồi, được rồi. Tần mỗ tin vào tiểu huynh đệ. Nhưng người đẹp mà Tần mỗ muốn không phải là Minh Nguyệt mà là một người khác.

Thiên Hải cao giọng nói :

- A! Thiên Hải hiểu tôn giá rồi. Hẳn tôn giá đã đến Bách Hoa lầu mà Thiên Hải không biết. Giá tôn giá muốn tìm lại hồng nhan tri kỷ. Nào! Tôn giá cứ nói đi. Hà tỷ tỷ, hay Dao tỷ tỷ? Nói chung, tất cả những vị tỷ tỷ đó đến nhờ... Thiên Hải.

Tần Quốc Nghi lườm Thiên Hải :

- Miệng lưỡi của tiểu huynh đệ thật là giảo hoạt.

Thiên Hải nhìn Tần Quốc Nghi rồi định nhãn trở lại thỏi kim ngân trên tay y, rồi gật đầu nói :

- Chỉ cần tôn giá...

Tần Quốc Nghi gật đầu :

- Tần mỗ hiểu.

Y chìa thỏi vàng đến trước.

Thiên Hải vừa toan chộp lấy thỏi vàng thì Tần Quốc Nghi nắm tay lại. Y nhìn Thiên Hải chầm chầm :

- Thỏi ngân lượng trong tay Tần mỗ sẽ thuộc về tiểu huynh đệ, nhưng với một điều kiện.

- Nhất định rồi. Thiên Hải sẽ không phụ lòng tôn giá đâu.

Y vừa nói vừa hóm hỉnh nheo mắt với Tần Quốc Nghi.

Tần Quốc Nghi lấy trong thắt lưng ra một miếng ngọc bội, óng ánh sắc ngọc bích xanh rờn :

- Tần mỗ muốn biết trong tòa Bách Hoa lầu có vị cô nương nào đeo miếng ngọc bội như miếng ngọc bội của tại hạ không?

Thiên Hải chầm chầm nhìn miếng ngọc bội trên tay Tần Quốc Nghi, cứ như nhìn một thứ báu vật từ cổ chí kim y chưa từng được thấy, mặc dù miếng ngọc bội rất tầm thường.

Thấy Thiên Hải nhìn mãi miếng ngọc bội, Tần Quốc Nghi phải lên tiếng hỏi :

- Xem chừng tiểu huynh đệ biết người có miếng ngọc bội giống như thế này?

Thiên Hải gãi đầu :

- Ái chà!

Tần Quốc Nghi hỏi :

- Sao, tiểu huynh đệ biết chứ?

Y trả lại miếng ngọc bội vào thắt lưng rồi xoè thỏi kim ngân đến trước mặt Thiên Hải :

- Chỉ cần tiểu huynh đệ nói cho Tần mỗ biết, ai có miếng ngọc bội vừa rồi thì thỏi ngân lượng này sẽ thuộc về tiểu huynh đệ.

Y đặt tay lên vai Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ đã nói với Tần mỗ, mình là pho bí thư của Bách Hoa lầu, đừng nói rằng tiểu huynh đệ không biết khiến cho Tần mỗ đây thất vọng.

Thiên Hải gật đầu :

- Ái chà! Thật là khó xử.

- Tiểu huynh đệ khó xử như thế nào?

Thiên Hải ngập ngừng :

- Ơ...

Tần Quốc Nghi vỗ vai Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ! Tần mỗ không ép tiểu huynh đệ đâu. Khi nào tiểu huynh đệ thấy mình không khó xử thì ngày mai đến đây gặp Tần mỗ cũng không muộn.

Tần Quốc Nghi vừa nói vừa đặt luôn thỏi kim ngân vào tay Thiên Hải.

Nhận thỏi kim lượng đó, Thiên Hải hơi bất ngờ.

Tần Quốc Nghi nói :

- Tần mỗ biết tiểu huynh đệ rất cần kim lượng nên cho mượn. Ngày mai chúng ta sẽ gặp lại và Tần mỗ sẽ được tiểu huynh đệ đáp lễ. Tần mỗ không đem thêm kim lượng đâu.

Tần Quốc Nghi mỉm cười, quay lại khoang xe. Y dừng ngay cửa khoang xe, quay lại nói với Thiên Hải :

- Tiểu huynh đệ! Ngày mai Tần mỗ mới có ý diện kiến Minh Nguyệt tiểu thơ đó. Hy vọng sẽ được tiểu huynh đệ giúp.

Y nói vừa dứt câu, mở cửa bước vào khoang xe. Gã vừa đóng lại thì gã xà ích giật cương để đôi bạch mã kéo cỗ xe.

Thiên Hải cầm thỏi vàng trong tay với vẻ tư lự.

Y gãi đầu, nhẩm nói :

- Người này sao lại muốn tìm... Hê! Chắc y muốn cho mình phát tài đây.

Giắt thỏi kim lượng vào thắt lưng, Thiên Hải rời Bách Hoa lầu. Trong đầu y chỉ còn một ý tưởng là phải xử dụng thỏi kim lượng này như thế nào.

Sẵn có số vàng như từ trên trời rơi xuống. Thiên Hải đi thẳng đến cửa hiệu buôn.

Một lúc sau, y ôm cả một xấp lụa bước ra, rồi đến chợ mua đủ thứ thức ăn. Với số ngân lượng năm lạng, mà chỉ sau một lúc đi lanh quanh, Thiên Hải đã mua hết tất cả, chỉ còn lại vỏn vẹn một thỏi bạc vụn.

Thiên Hải khệ nệ ôm đống thức ăn lẫn vật dụng đến ngôi cổ miếu tọa lạc phía Đông Hàm Đan trấn.

Y đứng ngoài cổ miếu rống cổ lên gọi lớn :

- Nào! Có ai ở trong đó không?

Một lão ăn mày già lọm khọm bước ra. Lão trố mắt nhìn Thiên Hải :

- Hê! Lão phu đang ngủ, sao ngươi phá bỉnh chứ?

Đôi chân mày của Thiên Hải cau lại. Y bước đến trước mặt lão Cái bang :

- Lão trượng! Vãn bối không biết có đi lộn không?

Lão Cái bang nhìn đống thức ăn Thiên Hải ôm khư khư. Bất thình lình, chẳng hề xin mà thộp lấy túi bánh bao. Lão nhón lấy một chiếc cho vào miệng nhai ngồm ngoàm.

Lão vừa ăn vừa nói :

- Ái cha! Ngon quá! Ngon quá!

Thiên Hải trố mắt nhìn lão.

Lão Cái bang ăn thêm một cái nữa rồi mới nhìn Thiên Hải, nói :

- Tiểu tử! Bánh bao của ngươi mua hẳn phải loại thượng hạng của phường Lạc Dương đúng không?

Thiên Hải nhăn nhó :

- Túi bánh bao mà vãn bối mua đúng là của phường Lạc Dương, tới một nén bạc vụn một cái. Tiền bối nuốt trọn hai cái thế là thiếu mất rồi.

- Lão phu còn định ăn nữa.

- Hê! Tiền bối ăn hết hai cái rồi, phải chừa lại cho những người khác chứ.

Lão Cái bang nheo mày :

- Định chừa cho ai?

- Ơ! Thì chừa cho chư huynh đệ của vãn bối thường ngự trong ngôi cổ miếu này.

- A! Lão phu biết rồi. Ngươi định mua bánh bao thết đãi bọn tiểu Cái bang trong ngôi miếu này?

Thiên Hải gật đầu :

- Đúng rồi. Chẳng hay chư huynh đệ của vãn bối đi đâu rồi?

- Còn đi đâu nữa. Họ phải đi khất thực tìm cái ăn chứ.

Lão lùi lại một bộ ngắm nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân :

- Tiểu tử thật là hảo tâm, quý tình bằng hữu, hẳn là người đã phát tài mới hào phóng như vậy.

Lão vừa nói vừa nhón lấy bầu rượu xuống. Lão ăn mày chắc lưỡi, nói :

- Ái cha! Có cả Thiệu Nữ Nhi Hồng. Tiểu tử đúng là đại gia đại phú.

Thiên Hải nhăn nhó :

- Lão tiền bối! Vãn bối chỉ gặp may thôi.

- Gặp may cũng xem như phát tài.

Lão đỡ lấy số vật dụng Thiên Hải mua đang ôm khư khư :

- Để lão phu phụ ngươi đem vào cổ miếu.

- Không, không. Ơ...

- Ngươi đừng ngại. Lão phu không thể dùng hết những thứ ngươi mua về một lần đâu. Lão phu là người Cái bang thì phải chia đều cho người Cái bang chứ.

Thiên Hải nhăn nhó :

- Được rồi, được rồi. Lão tiền bối để mặc Thiên Hải.

Thiên Hải bước vào cổ miếu, bày tất cả những thức ăn đã mua xuống trước bệ thờ, chỉ dành lại xấp lụa và túi thực phẩm nhỏ. Y nói :

- Những thứ này vãn bối phải đem về cho bảo mẫu. Còn phần này để đãi các chư huynh đệ của vãn bối. Nếu họ có trở về nhờ lão tiền bối trao lại cho họ giùm vãn bối.

Thiên Hải nói xong thản nhiên rời cổ miếu, nhưng lão ăn mày đã cản y lại :

- Hê! Tiểu tử sao đi gấp quá vậy?

- Vãn bối phải quay về nhà kẻo bảo mẫu trông.

Lão Cái bang nhún vai :

- Đã đến rồi sao lại vội đi sớm vậy?

Lão vừa nói vừa kéo tay Thiên Hải ngồi xuống :

- Ngồi xuống đây. Ngồi xuống đây.

Thiên Hải bị lão kéo buộc phải ngồi xuống.

Lão bưng bầu rượu tu ừng ực rồi trao cho Thiên Hải :

- Tiểu tử uống và lão ăn mày này chút rượu rồi hãy đi.

- Ơ! Vãn bối... Vãn bối không biết uống.

Lão ăn mày trợn mắt :

- Cái gì không biết uống? “Nam vô tửu như kỳ vô phong”, hẳn ngươi biết câu đó chứ?

- Vãn bối biết, nhưng bảo mẫu không cho vãn bối uống rượu.

- Hê! Bộ cái gì ngươi cũng nghe bảo mẫu của ngươi hết à? Uống đi, rồi tiểu tử sẽ biết ngon như thế nào. Rượu này ngươi mua mà không biết uống, không chừng rượu có độc cũng nên.

- Tiền bối đừng nghĩ sai về Thiên Hải. Vãn bối đâu có ý gì mà bỏ độc vào rượu.

- Không có độc trong rượu thì sao tiểu tử không uống.

- Tiền bối đã nói vậy, Thiên Hải sẽ uống.

Thiên Hải bưng bầu rượu tu một hơi dài rồi bất chợt ho sặc sụa.

Y nhăn mày nhăn mặt.

Lão Cái bang hỏi :

- Ngon không?

Thiên Hải nhăn nhó :

- Cay quá!

- Rồi thế nào tiểu tử cũng sẽ thấy cái vị cay của ngon tuyệt đó.

Lão nói xong lại dốc bầu rượu tu ừng ực. Đặt bầu rượu xuống bàn, lão Cái bang hỏi :

- Nhà tiểu tử ở đâu?

- Phía Đông trấn, trong khu rừng tùng.

Lão nheo mày :

- Phía Đông trấn, trong khu rừng tùng?

Thiên Hải gật đầu :

- Vãn bối ở chung với bảo mẫu.

- Tiểu tử không sợ gì à?

Thiên Hải nhún vai :

- Có gì phải sợ. Vãn bối và bảo mẫu ở trong gian nhà tranh, chẳng có gì cả ngoài bếp lò và vài cái niêu đất, chẳng ai quan tâm đến.

- Lão phu không phải hỏi ngươi có sợ cướp hay sợ trộm, mà muốn hỏi ngươi không sợ ma à?

Thiên Hải bật cười giòn, rồi nói :

- Thiên Hải đâu có thấy ma đâu mà sợ. Nếu như được kết nghĩa huynh đệ với những hồn ma nơi địa phủ thì còn thú biết chừng nào.

Lão ăn mày vỗ vai Thiên Hải :

- Lão phu thích ngươi đó. Thế ngươi có thích lão phu không?

Thiên Hải nhún vai :

- Không thích cũng không ghét.

- Thế ư? Thế ngươi không giận lão phu ăn hai chiếc bánh bao của ngươi à?

- Không. Số thực phẩm còn lại đủ cho huynh đệ vãn bối dùng.

Lão Cái bang gật đầu :

- Lão phu thích sự hào phóng của ngươi.

Lão nói xong, ôm bầu rượu đứng lên :

- Khi nào ngươi phát tài cứ đến đây tìm lão phu. Lão phu sẽ bồi tiếp, cùng ngươi uống rượu.

Lão nói xong, rảo bước đến ngồi tựa vào bệ thờ Thần hoàng, dốc bầu rượu tu ừng ực.

Thiên Hải nhìn lão uống mà nhăn mặt. Lúc này thì y cũng cảm thấy chếnh choáng.

Thiên Hải nói với lão ăn mày :

- Tiền bối! Thiên Hải cáo từ. Có dịp vãn bối sẽ quay lại.

Lão ăn mày khoát tay :

- Tiểu tử đi đi. Hê! Mà họ của ngươi là gì nhỉ?

- Vãn bối họ Chu.

- Còn lão phu là Mộc Định Can. Nếu Chu thiếu hiệp có cần gì, hay muốn người đối ẩm thì cứ tìm Mộc lão phu.

- Thiên Hải sẽ có dịp bồi tiếp với Mộc tiền bối.

Thiên Hải ôm quyền xá :

- Cáo từ.

Mộc Định Can vừa tu vừa khoát tay như thể xua đuổi Thiên Hải.

Rời khỏi cổ miếu, Thiên Hải xuôi theo quang lộ về nhà. Nói là nhà nhưng đúng ra đó chỉ là một gian thảo xá thô sơ tọa lạc giữa những hàng tùng cao ngất.

Thiên Hải chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói gắt gỏng vang lên :

- Thiên Hải! Con lại uống rượu nữa à?

Thiên Hải đưa tay bụm miệng nhăn nhó. Y nghĩ thầm :

- Mình chưa kịp bước vào, thế mà bảo mẫu đã ngửi được mùi rượu rồi. Lỗ mũi của bảo mẫu thính như thế là cùng.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Thiên Hải vẫn rón rén bước vào. Y đứng thừ ra khi chạm với vị bảo mẫu khó tính.

Thiên Hải lí nhí nói :

- Thiên Hải có đem quà về cho bảo mẫu.

Nhìn Thiên Hải ôm khư khư xấp lụa và túi thức ăn trên tay, Lưu Ngọc Ninh cau mày, gắt gỏng nói :

- Thiên Hải! Ngươi tưởng đem những thứ đồ vặt vảnh kia về thì Lưu Ngọc Ninh sẽ tha thứ cho ngươi sao? Hãy quỳ xuống!

- Bảo mẫu!

Lưu Ngọc Ninh trừng mắt.

Thiên Hải riu ríu bước đến quỳ trước mũi hài của Lưu Ngọc Ninh.

- Cô cô phải dạy ngươi.

Lưu Ngọc Ninh vừa nói vừa rút cây roi quất vào lưng Thiên Hải.

-Chát!

Thiên Hải mím chặc hai cánh môi chịu đựng mà chẳng thốt ra tiếng rên.

Lưu Ngọc Ninh vừa đánh tiếp roi thứ hai, vừa nói :

- Cô cô đánh ngươi bởi vì ngươi uống rượu mà chưa thành nhân chi mỹ.

Thiên Hải vẫn mím môi chẳng thốt ra tiếng nào. Y mím môi với vẻ mặt đăm đăm như thể sẵn sàng chấp nhận tất cả những nhát roi mà Lưu Ngọc Ninh sẽ tưới lên lưng gã.

Buông một tiếng thở dài, Lưu Ngọc Ninh nói :

- Thiên Hải! Sao con lại không nghe lời răn của cô cô, đi uống rượu để làm gì? Nó có giúp ích gì cho con đâu? Đúng ra với một người có cốt cách như con thì phải siêng năng trau dồi văn thư, để sau

này...

Thiên Hải ngẩng lên :

- Bảo mẫu nói con trau dồi văn thư, tứ thư ngũ kinh để sau này lập danh với thiên hạ ư?

- Đúng. Cô cô muốn ngươi như vậy.

- Cứ cho Thiên Hải sẽ trở thành tân khoa trạng nguyên danh đề bảng hổ, nhưng rồi con sẽ làm gì? Báo hiếu cho cô ư?

Lưu Ngọc Ninh khoát tay :

- Ta đâu cần ngươi báo hiếu.

Thiên Hải gật đầu, lí nhí nói :

- Cô cô đã không cần thì cần gì Thiên Hải này phải cực nhọc bởi bút pháp và tứ thư. Hê! Thiên Hải thừa khả năng kiếm ngân lượng đấy.

Thiên Hải nhìn trộm Lưu Ngọc Ninh vừa đặt xấp lụa xuống bên cạnh.

- Đây là những thứ Thiên Hải kiếm được, muốn...

Lưu Ngọc Ninh nói :

- Thiên Hải định tặng cho Lưu ngọc Ninh cô cô đó à?

- Thiên Hải không dám nói tặng, mà chỉ là chút lòng thành muốn cô cô được vui.

Lưu Ngọc Ninh hừ nhạt rồi nói :

- Ở đâu ngươi có kim lượng mà được lụa Hàng Châu vậy?

Thiên Hải xua tay nói :

- Thiên Hải kiếm được ngân lượng do sự tháo vát của mình đó. Có một bí mật nữa. Thiên Hải muốn chia xẻ với cô cô.

Lưu Ngọc Ninh thoạt nghiêm mặt :

- Hài nhi! Ngươi muốn nói bí mật gì?

Thiên Hải cười bí hiểm :

- Thiên Hải và bảo mẫu phải trao đổi với nhau về bí mật nữa. Thiên Hải đã học được bài học, chẳng bao giờ cho không ai cái gì.

- Kể cả cô cô sao?

- Ơ... Cô cô thì khác.

- Thế ngươi còn chưa nói ra.

- Nhưng Thiên Hải muốn cô cô cho Thiên Hải biết về lai lịch, về song đường của Thiên Hải.

Lưu Ngọc Ninh quắc mắt, cau mày nạt ngang :

- Không. Ngươi chỉ nên biết ngươi là một cô nhi. Ngươi chẳng hề có song đường nào cả.

- Ơ! Chẳng lẽ Thiên Hải từ dưới đất chui lên?

Y nhăn nhó, nói :

- Con ruồi, con muỗi cũng có cha có mẹ. Thiên Hải là con người lại không cha không mẹ, thật là lạ lùng quá.

- Chẳng có gì lạ lùng cả.

Thiên Hải vùng vằng :

- Thế thì bí mật của bảo mẫu cô cô cũng chẳng là gì cả.

Lưu Ngọc Ninh nhìn Thiên Hải hỏi dồn :

- Ngươi biết gì về bí mật của ta?

Thiên Hải nắn bộ mặt lộ ra vẻ bí hiểm.

Nhìn Thiên Hải, Lưu Ngọc Ninh càng tò mò hơn :

- Thiên Hải! Nói cho cô cô biết xem ngươi đã biết bí mật gì?

Thiên Hải nhún vai :

- Thiên Hải nào biết gì đâu.

- Ngươi không biết ư?

Y cười giả lả :

- Thiên Hải không biết gì hết.

Lưu Ngọc Ninh nhìn Thiên Hải chằm chằm. Một lúc sau, nàng mới lên tiếng :

- Ngươi đang giấu cô cô điều gì đó?

Lưu Ngọc Ninh chì vào xếp lụa và thức ăn :

- Số ngân lượng này ngươi đã lấy ở đâu?

- Ơ! Thì do Thiên Hải tự tìm ra mà.

- Ngươi có thể tìm ra ngân lượng, nhưng chẳng bao giờ nhiều như thế này. Thiên Hải! Ngươi đã làm gì mà có ngân lượng để mua lụa và thức ăn cho cô cô?

Thiên Hải gật đầu :

- Khó nói quá!

- Ngươi nói cho ta biết xem. Phải chăng đã có người định mướn ngươi làm một chuyện gì đó?

Thiên Hải khoát tay :

- Thiên Hải thi có bao giờ làm được chuyện gì đâu. Nhưng...

- Nhưng sao?

Thiên Hải tạo vẻ mặt trang trọng, rồi nhìn Lưu Ngọc Ninh, nói :

- Cô cô đã có tình lang chưa?

Dung diện của Lưu Ngọc Ninh ửng hồng e lệ. Lưu Ngọc Ninh giơ cao tay cầm roi, gắt gỏng nói :

- Thiên Hải! Người nói cái gì xằng bậy thế?

Lưu Ngọc Ninh vừa nói vừa toan quất roi xuống, nhưng Thiên Hải đã khoát tay :

- Cô cô dừng tay.

Gã vừa khoát tay vừa nói :

- Cô cô cần phải hỏi xem tại sao Thiên Hải lại hỏi cô cô điều đó.

- Ngươi nói cho ta nghe xem?

Thiên Hải mỉm cười rồi nói :

- Phàm những vị tỷ tỷ ở Bách Hoa lầu chia tay với tình lang thường lưu tặng vật, dù họ chỉ có một đêm gần gũi.

Lưu Ngọc Ninh cau mày đanh mặt khi nghe Thiên Hải thốt ra câu nói đó.

Thiên Hải nhìn nàng :

- Cô cô đừng nói Thiên Hải là kẻ tò mò, thích xen vào chuyện của thiên hạ. Tại Thiên Hải tinh mắt để ý thôi.

- Những chuyện đại loại như vậy chẳng liên can gì đến Lưu Ngọc Ninh cô cô.

- Hê! Chẳng qua Thiên Hải muốn nói cho có đầu có đuôi thôi.

- Thiên Hải muốn nói gì cứ nói ra đi. Sao ngươi cứ quanh co đầu làm gì?

Thiên Hải chắp tay sau lưng đến bên cửa sổ. Y ra vẻ như một bậc trưởng tôn, phải đắn đo suy nghĩ trước điều mình sắp nói.

Lưu Ngọc Ninh đến sau lưng Thiên Hải :

- Thiên Hải! Ngươi muốn nói gì?

- À! Thiên Hải muốn cô cô cho xem lại miếng ngọc bội mà cô cô rất quý.

- Ngươi muốn nói đến miếng ngọc bội của ta ư?

Thiên Hải qua lại nhìn Lưu Ngọc Ninh, gật đầu.

Lưu Ngọc Ninh hỏi :

- Ngươi muốn xem miếng ngọc bội đó để làm gì?

- Để xem coi miếng ngọc bội của cô cô có giống với miếng ngọc bội mà Thiên Hải đã thấy không?

Sắc diện Lưu Ngọc Ninh lộ rõ nét khẩn trương :

- Thiên Hải! Ngươi thấy gì?

- Ơ! Thì thấy có người cầm miếng ngọc bội giống hệt như của cô cô và người đó rất muốn tìm cô cô.

Thiên Hải ưỡn ngực nói :

- Vị tôn giá đó tên là Tần Quốc Nghi, phong thái rất uy nghi đỉnh đạc. Y đến Bách Hoa lầu để tìm cô cô.

Thiên Hải liếc Lưu Ngọc Ninh :

- Vị tôn giá đó xem chừng là một bậc đại gia thế phiệt, lại rất rộng rãi. Người không vào Bách Hoa lầu tìm kỹ nữ mà cứ khăng khăng chỉ muốn gặp cô cô thôi.

Thiên Hải ôm quyền :

- Bấy lâu nay Thiên Hải cứ tưởng cô cô chẳng có ai. Không ngờ nay mới được diện kiến. Chúc mừng cô cô.

Lưu Ngọc Ninh đanh mặt, gằn giọng hỏi :

- Kẻ đó như thế nào?

- Rất uy nghi đỉnh đạc, đúng là một hảo hán hiếm có trên cõi đời này.

- Ngươi có hỏi vì sao y muốn gặp cô cô không?

- Y chỉ muốn Thiên Hải dẫn gặp cô cô mà thôi.

Thiên Hải chỉ xấp lụa :

- Kim lượng mà Thiên Hải có do Tần Quốc Nghi tặng cho đó.

Y nghệch mặt ra :

- Cô cô! Thiên Hải sẽ gọi Tần tôn giá bằng gì nhỉ? Có phải Thiên Hải gọi Tần tôn giá bằng thúc thúc chứ?

Lưu Ngọc Ninh không để tâm đến câu hỏi của Thiên Hải cứ lẩm nhẩm :

- Họ đã tìm ra ta rồi ư? Y đã tìm đến rồi ư?

Thiên Hải kịp nhận ra vẻ lo lắng hiện trên mặt Lưu ngọc Ninh. Y ngập ngừng nói :

- Cô cô sao vậy?

Lưu Ngọc Ninh cứ như thể người rơi vào cõi mộng chẳng còn để tâm đến Chu Thiên Hải.

Thấy thái độ kỳ hoặc của Lưu Ngọc Ninh. Thiên Hải tò mò hỏi :

- Cô cô sao vậy?

Y giằng tay Lưu Ngọc Ninh.

Bị Thiên Hải giằng tay, Lưu Ngọc Ninh giật mình :

- Ngươi...

Thiên Hải ngơ ngẩn bởi thái độ quá kỳ hoặc của Lưu Ngọc Ninh, buột miệng lập lại câu hỏi :

- Cô cô sao vậy?

Nhìn chằm chằm Lưu Ngọc Ninh, Thiên Hải hỏi tiếp :

- Bộ cô cô bảo mẫu không thích gặp Tần Quốc Nghi thúc thúc sao? Nếu cô cô không thích thì Thiên Hải chẳng dẫn y đến đây đâu.

Lưu Ngọc Ninh nạt ngang :

- Ngươi im đi!

Thiên Hải sượng sùng bởi câu nói gắt gỏng của Lưu ngọc Ninh. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Lưu ngọc Ninh, bất giác Thiên Hải cũng cảm thấy bồn chồn. Y muốn nói nhưng rồi lại lắc đầu im lặng.

Lưu Ngọc Ninh mím môi, buông một tiếng thở dài, quay lại nhìn Thiên Hải, Lưu ngọc Ninh nói :

- Năm nay ngươi đã được mười bảy tuổi rồi phải không?

Thiên Hải gật đầu.

Lưu Ngọc Ninh nói :

- Thiên Hải! Cô cô đã bảo bọc ngươi từ năm lên mười, nay ngươi đã được mười bảy rồi, như thế cũng tạm đủ để ngươi tung cánh trong chốn giang hồ.

Thiên Hải toan cướp lời Lưu Ngọc Ninh thì đã bị cản lại :

- Để cô cô nói hết đã. Bây giờ ngươi phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Thiên Hải trố mắt ngạc nhiên :

- Sao Thiên Hải phải rời khỏi đây?

- Ngươi chỉ cần biết như thế là được rồi.

- Còn song đường của Thiên Hải, cô cô chưa nói.

- Nếu ngươi muốn sống thì hãy quên song đường của mình đi.

Thiên Hải nhăn nhó.

Lưu Ngọc Ninh nhìn Thiên Hải, nàng buông một tiếng thở dài, rồi trang trọng nói :

- Nếu ngươi muốn biết song đường của mình và còn được sống thì trước tiên phải làm chủ võ lâm Trung Nguyên. Còn ngược lại, ngươi chưa làm chủ võ lâm mà để cho mọi người biết ngươi là ai thì Trung thổ chẳng có đất cho ngươi đâu.

Lưu Ngọc Ninh nghiêm giọng nói :

- Ngươi rời khỏi đây và không được quay lại nữa.

Thấy Thiên Hải cứ trố mắt nhìn, Lưu Ngọc Ninh nạt ngang :

- Ngươi nghe ta nói chứ?

- Cô cô làm cho Thiên Hải bất ngờ quá. Được cô cô nuôi dưỡng từ lúc mới lên mười, nay đã mười bảy, Thiên Hải lại bỏ đi sao.

- Đúng, ngươi phải đi.

Lưu Ngọc Ninh đặt tay lên vai Thiên Hải :

- Ngươi đã đủ lông đủ cánh để có thể tự lo cho mình rồi. Đi ngay đi. Hãy nhớ lời cô cô, chỉ khi nào ngươi làm chủ võ lâm mới truy tìm song đường mình.

Lưu Ngọc Ninh đẩy Thiên Hải ra cửa :

- Đi đi, đừng quay lại đây.

Thiên Hải đứng thừ ngay ngưỡng cửa.

Lưu Ngọc Ninh gào lên :

- Sao ngươi còn chưa đi? Đi đi!

- Cô cô!

Lưu Ngọc Ninh khoát tay :

- Chưa bao giờ ngươi dám cãi lời cô cô, hôm nay ngươi sao vậy?

- Tại sao cô cô lại đuổi Thiên Hải đi?

Lưu Ngọc Ninh buông một tiếng thở dài :

- Sau này ngươi sẽ hiểu. Ta chỉ có thể nói, ta đã cưu mang ngươi bảy năm là quá đủ rồi.

Lưu Ngọc Ninh khoát tay đuổi Thiên Hải :

- Đi đi!

Thấy vẻ mặt khe khắt của vị bảo mẫu cô cô. Thiên Hải biết những lời của Lưu Ngọc Ninh là lịnh, không thể nào cãi lại được nhưng vẫn chần chừ.

Lưu Ngọc Ninh thấy Thiên Hải vẫn còn chần chừ, cáu gắt quát :

- Ngươi còn đứng đó thì Lưu Ngọc Ninh ta giết ngươi đó.

Thiên Hải ngập ngừng nói :

- Vâng, Thiên Hải sẽ đi. Sau này Thiên Hải muốn gặp cô cô thì gặp ở đâu?

- Ngươi không cần tìm Lưu Ngọc Ninh cô cô. Ta cũng chẳng muốn gặp ngươi.

- Cô cô!

- Đừng nói nhiều. Đi đi!

Lưu Ngọc Ninh đẩy Thiên Hải ra ngoài đóng sập cửa lại.

Đứng ngoài thảo xá, Thiên Hải thật ngỡ ngàng với biến cố đột ngột này. Thiên Hải cũng chẳng biết mình phải làm gì trong tình cảnh này.

Đứng một lúc, Thiên Hải mới nói :

- Cô cô bảo mẫu! Người đang giấu Thiên Hải điều gì? Nhất định phải có điều gì đó mới khiến cho cô cô đuổi Thiên Hải.

Hai hàm răng nghiến lại như thể đối mặt với kẻ thù. Mãi một lúc sau Thiên Hải mới nói :

- Lưu cô cô! Thiên Hải sẽ quay lại.

Thiên Hải nói xong ôm quyền hướng về thảo xá hành đại lễ rồi mới chịu quay bước bỏ đi.

Đi khỏi cánh rừng tùng, Thiên Hải quay lại thì thấy khói bốc lên ngùn ngụt từ phía gian thảo xá.

- Chuyện gì thế?

Chẳng cần suy nghĩ đắn đo, Thiên Hải quay bước chạy trở lại. Gian thảo xá đang bốc cháy ngùn ngụt như một bó đuốc khổng lồ đập vào mắt Thiên Hải.

Thiên Hải lao về phía gian thảo xá gọi lớn :

- Bảo mẫu cô cô! Lưu cô cô!

Y muốn dập tắt lửa, nhưng tự biết mình chẳng thể nào dập tắt được ngọn lửa đó.

Trong lúc đang lúng túng, chẳng biết phải làm gì thì Tần Quốc Nghi và gã xà ích xuất hiện.

Vừa thấy Tần Quốc Nghi, Thiên Hải reo lên :

- Tôn giá đến thật đúng lúc. Mau dập tắt lửa đi.

Tần Quốc Nghi dửng dưng nhìn Thiên Hải. Một lúc lâu, y mới lên tiếng :

- Tiểu tử! Ai ở trong thảo xá này?

Thiên Hải cuống quít nói luôn :

- Người mà tôn giá cần tìm.

- Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh?

Thiên Hải gật đầu :

- Đúng rồi. Người trong thảo xá chính là Lưu Ngọc Ninh cô cô.

- Thế còn tiểu tử là gì của Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh?

- Lưu cô cô là bảo mẫu của Thiên Hải.

Tần Quốc Nghi nhướng mày :

- Thế ư? Thật là may mắn cho Tần mỗ.

Tần Quốc Nghi quay lại gã xà ích :

- Bắt lấy hắn!

Gã xà ích cung kính ôm quyền, nói :

- Tuân lệnh Đàn chủ.

Gã xà ích thốt dứt câu, lắc vai lướt về phía Thiên Hải.

Khinh công của gã vô cùng thần kỳ, chớp mắt đã áp sát lấy Thiên Hải, trảo thủ vươn ra toan thộp vào gáy y.

Thiên Hải cứ đứng đực ra chẳng biết làm gì? Y quá đỗi bất ngờ với sự biến này. Những tưởng trảo công của gã xà ích đã thộp được vào gáy Thiên Hải thì tiếng của Lưu Ngọc Ninh quát lên :

- Không được đụng đến Thiên Hải.

Từ một tàn cây tùng, Lưu Ngọc Ninh với khinh pháp siêu phàm tợ cánh chim sắt lướt xuống, thanh trường kiếm trong tay kẻ một đường thẳng tắp tới tam tinh gã xà ích.

Gã xà ích buộc phải đổi bộ, chuyển hướng, biến hóa trảo công tránh né thế kiếm mãnh liệt của Lưu Ngọc Ninh.

Y buộc phải thối liền ba bộ tránh thế kiếm của Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh.

Buộc gã xà ích phải thối bộ, Lưu Ngọc Ninh giật tay Thiên Hải kéo về phía mình.

Nàng cau mày nhìn Thiên Hải :

- Ngươi đã không nghe lời cô cô!

Thiên Hải còn ngơ ngác chẳng biết chuyện gì đang xảy ra thì Tần Quốc Nghi lên tiếng :

- Giãn Hoa tiên tử! Mau trao lại cho bổn Đàn chủ bức mật đồ “Sanh Tử Bình”.

Lưu Ngọc Ninh lắc đầu :

- Lưu Ngọc Ninh không ngờ sau bảy năm mà các ngươi vẫn tìm ra ta để đòi bức mật đồ “Sanh Tử Bình”.

Tần Quốc Nghi gắt giọng quát :

- Đừng nói nhiều, mau giao lại cho bổn Đàn chủ.

- Lưu Ngọc Ninh không giao thì sao nào? Ngươi có đủ bản lĩnh thì cứ đến đây mà lấy bức mật đồ "Sanh Tử Bình".

- Được! Tần mỗ sẽ tự tay lấy nó.

Tần Quốc Nghi rút ngọn thiết phiến giắt bên hông xoè ra.

Lưu Ngọc Ninh đẩy Thiên Hải qua một bên, nói :

- Ngươi đừng xen vào.

Thiên Hải cứ đứng trố mắt nhìn Lưu Ngọc Ninh. Y nhẩm nói :

- Không ngờ cô cô cũng là một cao thủ kiếm môn. Thế mà từ trước đến nay Thiên Hải không biết.

Lời còn đọng trên môi Thiên Hải thì Tần Quốc Nghi đã thi triển bộ pháp thần kỳ. Thân pháp gã thoăn thoắt, như thể phân chia thành chín chiếc góng lướt đến Lưu Ngọc Ninh.

Lưu Ngọc Ninh hoành kiếm múa tít, tạo ra một vòng tròng kiếm ảnh che chắn trước mặt. Nàng vừa múa kiếm vừa nói :

- Cửu Chuyển Mê Tông bộ của ngươi tiến bộ nhiều lắm đó.

- Đủ để bắt Giãn Hoa tiên tử phải quỳ phục dưới chân ta.

Thiên Hải chỉ thấy hai người vun vút trao đổi chiêu thức qua lại. Thân pháp của Tần Quốc Nghi như thể quay tròn quanh Lưu Ngọc Ninh. Với ngọn thiết phiến thần kỳ, khi thì xoe ra phạt thẳng vào lưỡi kiếm của nàng để gạt, lúc thì gấp lại rồi điểm tới. Trong lúc đó, trường kiếm của Lưu Ngọc Ninh cũng chẳng phải tầm thường. Nó biến hóa một cách linh hoạt, ứng với từng chiêu thức của đối phương.

Chỉ trong khoảng khắc, hai người đã trao đổi qua lại đúng mười hiệp bất phân thắng bại.

Thiên Hải đứng ngoài trố mắt ra nhìn hai người giao thủ. Thỉnh thoảng y lại reo lên khi thấy Lưu Ngọc Ninh dấn bộ tung kiếm buộc Tần Quốc Nghi phải thối bộ, nhưng rồi lại đực ra khi ngọn thiết phiến của Tần Quốc Nghi bức lại Lưu Ngọc Ninh.

Tần Quốc Nghi đánh bồi thêm ba chiêu phiến nữa rồi nói :

- Cuộc giao thủ của ta và Tiên tử đến đây đủ rồi.

Gã vừa nói vừa thi triển Cửu Chuyển Mê Tung bộ nhanh hơn, đồng thời xoè rộng ngọn thiết phiến phất liên tục. Từ trong ngọn thiết phiến, một luồng độc xông mù mịt tỏa ra chụp thẳng tới Lưu Ngọc

Ninh.

Lưu Ngọc Ninh hốt hoảng điểm mũi hài thoát về sau để tránh luồng độc xông của đối phương.

Tần Quốc Nghi không bỏ lỡ cơ hội chiếm thế thượng phong, điểm chân bám theo nàng như hình với bóng. Chiếc thiết phiến được gấp lại, điểm tới thượng đẳng của đối phương.

Lưu Ngọc Ninh buộc phải lia ngang trường kiếm gạt binh khí của Tần Quốc Nghi. Chiếc thiết phiến thình lình xoè ra tách làm hai, kẹp lấy lưỡi kiếm của Lưu Ngọc Ninh.

Lưu Ngọc Ninh buộc phải thu kiếm lại.

Tần Quốc Nghi mỉm cười nói :

- Đã quá muộn rồi!

Y vừa nói vừa trì tay cầm quạt ấn trường kiếm của Lưu Ngọc Ninh chúi xuống đất. Tả thủ tung đến nàng một đạo phách không chưởng.

Lưu Ngọc Ninh chỉ kịp xoay ngang, dùng vai phải hứng lấy đạo phách không chưởng của Tần Quốc Nghi.

Bình!

Nàng buông đốc kiếm lảo đảo thối lui năm năm bộ.

Mặt Thiên Hải biến sắc xanh như tào lá chuối. Y hốt hoảng thốt lên :

- Lưu cô cô!

Lời vừa thốt ra trên miệng Thiên Hải thì ngọn thiết phiến của Tần Quốc Nghi cũng điểm tới thế pháp của Thiên Hải.

Tưởng đâu đầu ngọn thiết phiến đã chạm đến đích, nhưng nó lại bật qua một bên bởi đạo chỉ khí vô thanh vô sắc.

Tần Quốc Nghi những tưởng cổ tay mình rát bỏng, đứt lìa không thể giữ được binh khí. Y buộc phải thối bộ.

Phập!

Ngọn đại kỳ trắng hếu có hình hắc lâu xuất hiện ngay trước mặt Lưu Ngọc Ninh.

Vừa thấy ngọn đại kỳ hắc lâu, Lưu Ngọc Ninh bất giác quỳ xuống. Ngay cả Tần Quốc Nghi lẫn gã

xà ích cũng quỳ theo nàng, duy chỉ có một người đứng, đó là Chu Thiên Hải.

Y cứ đứng ngây ra như pho tượng, mở to hai mắt hết cỡ nhìn ngọn đại kỳ.

Một người xuất hiện vận áo thụng, có mũ che kín chân diện.

Tần Quốc Nghi xướng lên :

- Giáo chủ giá lâm!

Chương 2: Thiên Tửu Bất Túy

Thiên Hải giật mình khi chạm phải đôi thần nhãn xanh rờn của vị Giáo chủ. Y không làm chủ được mình, bất giác thối lui hai bộ, cố rặn một nụ cười rồi quỳ xuống nói :

- Giáo chủ quang lâm.

Vị Giáo chủ dời mắt nhìn lại Lưu Ngọc Ninh, cất tiếng ồn ồn :

- Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh, có chịu theo bổn tọa về Tổng đàn không?

Lưu Ngọc Ninh ngẩng đầu nhìn lên :

- Ngọc Ninh sẽ theo Giáo chủ, nhưng xin Giáo chủ một điều.

- Nói đi!

- Thiên Hải là... Là... Nghĩa tử của Ngọc Ninh, xin cho y một cái mạng.

- Được!

Buông một câu cộc lốc, vị Giáo chủ quay bước.

Tần Quốc Nghi xướng lên :

- Giáo chủ vạn an.

Ngọc Ninh buông một tiếng thở dài, nhìn Thiên Hải lần nữa rồi rảo bước theo sau vị Giáo chủ.

Thiên Hải thừ ra nhìn theo Ngọc Ninh. Y muốn gọi, nhưng cổ họng như có vật gì đó chẹn lại.

Đi được hai trượng, vị Giáo chủ đưa hữu thủ lên cao, phát mạnh xuống.

Động tác của Giáo chủ không biết ẩn ý gì, nhưng Ngọc Ninh lại hốt hoảng thốt lên :

- Giáo chủ!

Lời cứ như còn đọng trên miệng Ngọc Ninh thì đã bị một hấp lực cuốn lấy hút về phía sau vị Giáo chủ.

Vị Giáo chủ vẫn cứ bước đều nhưng Ngọc Ninh thì cứ như bị hút lấy vào lưng y mà bước theo như kẻ vô thần, vô thức.

Thiên Hải cứ trơ mắt ra nhìn, miệng nói :

- Cô cô...

Khi hai người kia đã mất hút rồi.

Tần Quốc Nghi mới dám đứng lên. Y nhìn Thiên Hải.

Chạm vào ánh mắt khe khắc của Tần Quốc Nghi, Thiên Hải bất giác chột dạ, buột miệng nói :

- Tôn giá định làm gì Thiên Hải?

Tần Quốc Nghi nhạt nhẽo nói :

- Tiểu tử phải chết.

Y hất mặt cho gã xà ích :

- Bảo Trượng thực thi di lịnh của Giáo chủ đi.

-Tuân lệnh đàn chủ.

Bảo Trượng đứng lên.

Thiên Hải thối lùi năm bộ, khoát tay như đuổi ruồi, huyên thuyên nói :

- Tần tôn giá! Thiên Hải đâu có thù có oán gì với tôn giá, mà lại sai người giết Thiên Hải chứ? Làm như vậy đâu có được.

Tần Quốc Nghi nhún vai :

- Ngươi chết thì mọi chuyện hôm nay không một ai biết.

- Thiên Hải sẽ chẳng nói với ai chuyện hôm nay đâu.

- Ngươi chết mới không thể nói với ai được thôi. Ngươi còn sống thì vẫn có thể nói đó.

Thiên Hải bối rối thét toáng lên :

- Tôn giá ra lịnh cho Bảo Trượng giết Thiên Hải rồi thì đâu còn ai giúp tôn giá gặp mấy vị tỷ tỷ ở Bách Hoa lầu?

- Tự Tần mỗ có thể tìm được, không cần tiểu tử. Bảo Trượng! Hành động đi!

Bảo Trượng xâm xâm bước thẳng đến Thiên Hải.

Quá đỗi hốt hoảng bởi vẻ mặt hung hãn của Bảo Trượng, Thiên Hải vụt quay lưng bỏ chạy. Y nghe có tiếng rít lên sau lưng mình.

Bốp!

Thiên Hải chúi người đến trước và cảm nhận như có luồng sét trên trời bổ thẳng vào lưng.

Thiên Hải rú lên :

- Ui da!

Vừa rú, Thiên Hải vừa đổ xấp mặt đến phía trước. Y những tưởng mình chẳng thể nào gượng đứng lên nổi. Mắt nảy đom đóm, đầu ù, tứ chi như thể bị rã rời ra từng khúc.

Thiên Hải rên lên :

- Chắc ta chết mất!

Mặc dù nói vậy, nhưng Thiên Hải vẫn cố chỏi hai tay bò về phía trước. Trong thâm tâm độc nhất một ý niệm trốn chạy mà thôi.

Thiên Hải lại nghe tiếng Bảo Trượng cất lên phía sau mình :

- Tiểu tử! Nằm xuống!

Trong cõi thập tử nhất sinh, Thiên Hải bất giác đứng lên, hai tay vung cao quát lớn :

- Ngươi dám sát hại chủ nhân “Sanh Tử Bình” à?

Câu nói của Thiên Hải không ngờ lại khiến Bảo Trượng thu hồi chưởng, trừng mắt nhìn.

Chính vào lúc đó thì một tiếng nổ phát ra ngay giữa khoảng cách từ Thiên Hải với Bảo Trượng, cùng với tiếng nổ là khói mù dày đặc.

Thiên Hải còn không biết chuyện gì đang xảy ra thì như bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Y giãy nảy, liền bị điểm vào tỉnh huyệt, chẳng còn biết gì nữa.

* * * * *

Thiên Hải lồm cồm bò dậy. Đầu tiên Thiên Hải cảm nhận được là mùi rượu phà vào khứu giác

mình.

Mộc Định Can đưa chén vào tay Thiên Hải :

- Nào! Tiểu tử uống miếng đi, sẽ không còn thấy sợ hải.

Không chút chần chừ, Thiên Hải đón lấy chén rượu đổ vào miệng rồi ho sặc sụa. Y vuốt ngực lấy hơi nhìn lão Cái bang hỏi :

- Phải lão tiền bối đã cứu vãn bối?

Mộc Định Can rót rượu vào chén, nhướng mày nói :

- Nếu không có lão ăn mày này thì ngươi đã tiêu đời rồi.

Thiên Hải ôm quyền xá :

- Đa tạ tiền bối đã cứu mạng.

Mộc Định Can khoát tay :

- Tiểu tử khỏi phải nhận ơn nghĩa, chẳng qua lão phu muốn trả nợ ngươi hai chiếc bánh bao và một vò rượu thôi.

- Không ngờ hai chiếc bánh bao và bầu rượu lại cứu mạng Chu Thiên Hải.

Mộc Định Can nhướng mày :

- Hê! Bánh bao và rượu không cứu mạng tiểu tử đâu.

- Thì nhờ có hai chiếc bánh bao và bầu rượu tặng lão tiền bối nên lão mới ra tay cứu vãn bối.

- Nói vậy nghe cũng được.

Thiên Hải ngồi thẳng lên, hỏi Mộc Định Can :

- Tiền bối biết những người đó không?

Mộc Định Can nhún vai nói :

- Lão phu có nói ra thì chưa chắc ngươi đã biết. Cho dù ngươi có biết thì cũng chẳng làm gì được họ.

- Thiên Hải muốn biết, bởi vì những người kia đã bắt cô cô của vãn bối.

- Nếu như họ đã bắt cô cô của tiểu tử, thì tiểu tử cứ xem như chưa từng có vị cô cô nào trên cõi đời này vậy.

Thiên Hải tròn mắt nhìn Mộc Định Can :

- Sao kỳ lạ vậy?

- Tại vì ngươi không biết nên ngươi cho là kỳ lạ. Chứ đối với lão phu thì chẳng có gì kỳ lạ cả.

- Tiền bối có thể giải thích cho Thiên Hải biết được không?

Mộc Đình Can vuốt râu :

- Tất nhiên rồi.

- Tiền bối nói đi.

- Lão phu nói cô cô của ngươi xem như không tồn tại trên cõi giang hồ này nữa bởi lẽ bị Diêm chúa bắt đi rồi. Ngươi hiểu rồi chứ?

Thiên Hải cau mày :

- Diêm chúa?

Mộc Định Can gật đầu :

- Ừ! Diêm chúa đó. Tiểu tử chưa rời bỏ cõi hồng trần này vì may mắn thôi.

Mộc Định Can nhìn Thiên Hải :

- Lão phu không ngờ bảo mẫu cô cô của tiểu tử là Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh, lại càng không ngờ Giãn Hoa tiên tử lại ẩn thân nơi trấn Hàm Đan này. Xét cho cùng Lưu cô nương cũng khá thông minh.

Thiên Hải lắc đầu :

- Đến bây giờ Thiên Hải mới biết bảo mẫu cô cô là Giãn Hoa tiên tử, biết dùng kiếm.

Mộc Định Can nhướng mày nói :

- Nếu cho tiểu tử biết sớm, có lẽ Giãn Hoa tiên tử không yên thân được đến bảy năm.

Thiên Hải hỏi :

- Lão tiền bối! Phải chăng cô cô gieo thù chuốc oán với những người kia?

Mộc Định Can vuốt râu, gật đầu :

- Gieo thù chuốc oán thì lão phu không biết, nhưng nếu Diêm vương Giáo chủ để mắt đến cô cô của tiểu tử, thì hẳn cô cô của ngươi có liên quan đến huyết án Sanh Tử Bình.

Thiên Hải đứng lên :

- Đúng rồi! Vãn bối nghe Tần Quốc Nghi nói cô cô phải giao cho gã bức mật đồ Sanh Tử Bình gì đó.

- Nếu vậy, hy vọng cô cô của ngươi còn sống.

- Tiền bối nói vậy có ý gì? Cô cô của Thiên Hải không sao à?

Thiên Hải vừa nói vừa lần thắt lưng lấy ra thỏi bạc vụn đặt xuống trước mặt Mộc Định Can :

- Tiền bối...

Mộc Định Can trừng mắt nhìn Thiên Hải :

- Tiểu tử chưng nén bạc vụn này để làm gì vậy?

- Thiên Hải thỉnh cầu lão tiền bối giải nạn cho cô cô.

Lão ăn mày Mộc Định Can bật đứng lên nhìn Thiên Hải :

- Tiểu tử nghĩ xem, ta là ai chứ.

- Ơ! Mộc tiền bối võ công cái thế, đã cứu được Thiên Hải, tất thừa khả năng cứu Lưu Ngọc Ninh cô cô.

Thiên Hải vừa nói dứt câu thì Mộc Định Can chống bầu rượu tu ừng ực. Lão tu chỉ một hơi mà bầu rượu cạn sạch. Y dốc bầu rượu lên nói :

- Khi nào bầu rượu này tự dưng có rượu chảy mãi thì Mộc lão phu mới có khả năng đi cứu cô cô của ngươi.

Lão lườm Thiên Hải :

- Tiểu tử nói nghe chẳng lọt vào thính nhĩ.

- Nghĩa là sao?

- Thà ngươi nói lão phu đến nạp thủ cấp cho Diêm Vương môn còn nghe được, chứ nói lão phu đi cứu cô cô, chẳng khác nào chửi xéo lão ăn mày này.

Thiên Hải lắc đầu :

- Vãn bối không hiểu tiền bối định nói gì.

- Tiểu tử còn không hiểu nữa à?

Thiên Hải gật đầu.

Mộc Định Can nhướng mày nói :

- Nếu như Diêm Vương môn biết lão phu cứu tiểu tử thì cái đầu của ta khó mà giữ chắc trên chiếc cổ này. Thậm chí Cái bang cũng khó mà yên được với họ. Lão nói như vậy ngươi hiểu rồi chứ?

Thiên Hải mím môi khẽ gật đầu. Y ngập ngừng hỏi :

- Nói như tiền bối thì Diêm Vương môn muốn gì được nấy ư?

- Ngươi nói đúng rồi đó.

- Vậy họ muốn làm gì thì làm sao. Trên đời này chẳng còn ai dám chống lại họ ư?

- Không có ai!

Thiên Hải hừ nhạt một tiếng :

- Cô cô của vãn bối dám chống lại họ đó.

Mộc Định Can hừ nhạt gắt giọng nói :

- Cô cô của tiểu tử ư? Cô cô của ngươi bị Diêm Vương môn dắt đi như một con cừu tội nghiệp.

Mặt Thiên Hải đỏ bừng vì thẹn :

- Thiên Hải sẽ chống lại họ.

- Tiểu tử hay lắm. Nếu không có lão phu thì giờ này ngươi đã xuống a tỳ rồi.

Thiên Hải thở hắt ra :

- Nói gì thì nói, Chu Thiên Hải phải cứu bảo mẫu cô cô.

Mộc Định Can trợn to hai mắt nhìn Thiên Hải :

- Lão phu không có lá gan to để cứu ngươi một lần nữa đâu. Còn bây giờ lão phu phải kiếm một chỗ thật kín để núp thôi. Nói như vậy, tiểu tử thừa đoán biết quyền lực của Diêm Vương môn như thế nào rồi.

Thiên Hải lắc đầu :

- Tiền bối chỉ là một người chết nhát thì đúng hơn.

- Hê! Tiểu tử đừng nói càn chứ.

- Không phải kẻ nhát gan, sao tiền bối không dám đứng ra chống lại họ?

- Tiểu tử chẳng biết gì cả. Làm cái gì cũng phải tự lượng sức mình chứ. Dù Mộc Định Can có ba đầu sáu tay, vẫn bị Diêm Vương môn bằm nát thành tương nếu ra mặt chống lại.

- Vậy còn ai có thể chống lại Diêm Vương môn?

Mộc Định Can vuốt râu trang trọng nói :

- Lão phu biết có một người có thể chống lại Diêm Vương môn.

Thiên Hải phấn chấn hẳn lên. Y dồn dập hỏi :

- Thiên Hải biết ngay sẽ có người chống lại Diêm Vương môn. Tiền bối là người lịch lãm, kiến văn uyên bác, hẳn biết người đó. Nếu biết xin tiền bối chỉ giao cho Thiên Hải.

- Để ngươi đi cầu xin người ta chứ gì?

- Đúng! Thiên Hải sẽ thỉnh cầu người đó.

Mộc Định Can vuốt râu. Lão ra vẻ trầm tư suy nghĩ rồi quay lại nhìn thẳng vào mắt Thiên Hải :

- Tiểu tử thật có ý muốn thỉnh cầu cao nhân chống lại Diêm Vương môn à?

Thiên Hải gật đầu :

- Tiểu bối sẽ thỉnh cầu được cao nhân, chỉ cần biết người đó là ai thôi.

Mộc Đình Can vuốt râu :

- Ngươi nhất định tìm cao nhân ư?

Thiên Hải khẳng khái gật đầu :

- Vị cao nhân đó ở đâu, nhất định Thiên Hải cũng thỉnh cầu cho bằng được.

- Thôi được, lão phu sẽ nói cho tiểu tử biết vị cao nhân có thể chống lại Diêm Vương môn, để ngươi đi thỉnh cầu.

Thiên Hải phấn chấn hỏi :

- Vãn bối xin tiền bối chỉ giáo.

Lão Cái bang Mộc Định Can vuốt râu, từ tốn nhả từng chữ qua miệng móm xọm :

- Cao nhân mà lão phu muốn nói đến là... Là Diêm Vương môn Giáo chủ.

Thiên Hải trố mắt nhìn lão :

- Diêm Vương môn Giáo chủ! Sao lạ vậy?

- Ờ, thì lạ chứ sao. Chỉ có Diêm Vương môn Giáo chủ mới chống lại Diêm Vương môn mà thôi. Nói cách khác, chỉ cần tiểu tử khuyến dụ được Diêm Vương môn Giáo chủ tự vận là xem như hoàn thành ý nguyện của ngươi.

Buông một tiếng thở dài, Chu Thiên Hải hậm hực nói :

- Thiên Hải biết thế, chẳng cần phải thỉnh giáo kiến văn lịch lãm của lão làm gì.

Y hậm hực bỏ đi ra ngoài. Vừa đi Thiên Hải vừa nói :

- Thiên Hải những tưởng gặp cao nhân, không dè lại là một lão Cái bang đúng chất, đúng người.

Mộc Định Can gọi giật y lại :

- Tiểu tử!

Thiên Hải quay ngoắt lại, cáu gắt nói :

- Giờ thì Chu Thiên Hải chẳng muốn thỉnh cầu nữa đâu.

- Ngươi định đi đâu?

Thiên Hải buông một câu trả lời cộc lốc :

- Đi tìm Diêm Vương môn Giáo chủ, khuyên dụ lão tự vận.

Mộc Định Can bật cười. Lão chỉ lắc vai đã lướt đến bên Thiên Hải.

- Hê tiểu tử! Ngươi muốn đi gặp lão Diêm Vương môn Giáo chủ thì phải thọ giáo một chiêu của lão mới được.

- Lão tiền bối chẳng có gì để vãn bối thụ giáo.

- Ngươi xem thường lão phu rồi đó. Lão phu có một chiêu duy nhất thôi, xem ra ngươi có căn cơ để học.

Thiên Hải tò mò :

- Tiền bối nhất định truyền thụ võ công cho vãn bối à?

- Chỉ cần tiểu tử được một chiêu của ta là ngươi có thể tự xưng thiên hạ đệ nhất nhân.

- Thật không?

- Lão phu chẳng cần phô trương với ngươi làm gì. Tiểu tử muốn học hay không là tùy tiểu tử.

- Được rồi, được rồi. Thiên Hải sẽ thụ huấn võ công của tiền bối.

Lão gật đầu nhìn Thiên Hải :

- Chiêu thức mà lão phu muốn truyền cho ngươi có tên là Thiên Tửu Bất Túy.

Thiên Hải lập lại :

- Thiên Tửu Bất Túy?

- Chỉ cần một chiêu đó thôi, tiểu tử có thể tự xưng với thiên hạ. Nhưng trước hết muốn luyện được công phu Thiên Tửu Bất Túy, thì phải có rượu.

Thiên Hải nheo mày. Y nghĩ thầm :

- Lão muốn uống rượu thì cứ nói ra đại đi, cần gì mà quanh với co. Lão tưởng Chu Thiên Hải này là đứa con nít lên ba muốn dụ thì dụ sao?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải vẫn vờ xun xoe nói :

- Rượu thì tiền bối không cần phải lo lắng làm gì. Thiên Hải sẽ dẫn Mộc tiền bối đến Bách Hoa lầu để uống rượu luyện công.

Lão Mộc Định Can mở to mắt hết cỡ :

- Tiểu tử dẫn Mộc Định Can lão phu đến Bách Hoa lầu. Lão có nghe lầm không nhỉ?

Thiên Hải cười khảy rồi nói :

- Tất nhiên lão tiền bối không nghe lầm rồi, mà không thể nào nghĩ tới mà thôi.

Mộc Định Can gật đầu :

- Đúng rồi. Lão phu chẳng bao giờ nghĩ tới một ngày nào đó mình có thể bước chân vào Bách Hoa lầu.

Nghe lão nói, Thiên Hải nghĩ thầm :

- Lão nghĩ như thế rất đúng. Bách Hoa lầu chẳng bao giờ đón lão đâu. Chưa có một gã Cái bang nào khả dĩ đến được Bách Hoa lầu.

Thiên Hải gật đầu :

- Có Thiên Hải bên cạnh, lão tiền bối cứ xem Bách Hoa lầu như nhà mình.

- Tiểu tử nói cứ như tiểu tử là chủ nhân của Bách Hoa lầu vậy.

- Không dám, không dám. Nhưng tất cả mọi người trong Bách Hoa lầu đều biết Thiên Hải.

- Thế thì đi. Tiểu tử làm lão phu phải nôn lên.

Lão Cái bang Mộc Định Can nắm tay Thiên Hải :

- Đi ngay bây giờ chứ?

- Tất nhiên rồi, nhưng trước hết Thiên Hải muốn biết chiêu thức Thiên Tửu Bất Túy, lợi hại như thế nào.

- Vô cùng lợi hại, lấy mạng đối phương không chớp mắt, và một điều nữa, lão phu không thể nói ra bây giờ.

Thiên Hải nheo mày lẩm bẩm :

- Đến lượt lão tiền bối khiến cho Thiên Hải phát nôn lên đó.

- Thế thì ngươi còn chần chờ gì nữa mà chưa dẫn lão phu đến Bách Hoa lầu.

- Nếu như tuyệt kỹ Thiên Tửu Bất Túy của lão tiền bối không đúng như lão nói thì sao?

- Ơ... Ơ... Lão phu sẽ chỉ cho ngươi đến cái nơi mà ngươi muốn đến.

- Không phải đến thuyết phục lão Diêm Vương môn Giáo chủ chứ?

- Đúng. Ngươi cứ tin lão phu đi.

Thiên Hải ôm quyền :

- Chu Thiên Hải thỉnh mời lão tiền bối.

Mộc Định Can sửa lại y trang rồi nói với Thiên Hải :

- Lão phu y vận như thế này được chứ?

Thiên Hải khịt mũi rất nói :

- Được lắm. Lão tiền bối chẳng thua gì những vị hào phú trấn Hàm Đan.

Mộc Định Can ưỡn ngực :

- Lão phu thường nghĩ mình có thua gì những đại gia hào phú trấn Hàm Đan này.

Thiên Hải cướp lời lão :

- Phong thái của tiền bối đúng là chẳng thua gì các hào phú của Hàm Đan trấn, nhưng chỉ tiếc... Hơi bốc mùi.

- Bốc mùi! Ngươi muốn nói lão...

- Thiên Hải không có ý coi thường lão tiền bối đâu. Xét cho cùng thì trên đời này ai mà chẳng có mùi.

Y xoa trán :

- Được rồi. Được rồi. Tiền bối bốc mùi cũng hay. Có thể lão tiền bối sẽ đóng vai lão bộc cho Thiên Hải, khi đến Bách Hoa lầu.

Mộc Định Can trợn to mắt :

- Lão bộc cho ngươi?

Thiên Hải bình thản gật đầu.

- Tiểu tử biết lão là ai không?

- Lão tiền bối là lão tiền bối chứ còn ai nữa. Chẳng lẽ Thiên Hải phải nói toạc ra lão tiền bối là một lão Cái bang.

- Ơ... Ngươi...

Thiên Hải hất mặt :

- Sao, tiền bối có muốn đến Bách Hoa lầu không?

- Tất nhiên là muốn đến rồi.

Thiên Hải chắc lưỡi :

- Đến Bách Hoa lầu mới có hảo tửu để tiền bối truyền thụ Thiên Tửu Bất Túy cho Thiên Hải.

- Được rồi. Lão phu sẽ là lão nô cho ngươi, nhưng không có hảo tửu thì ngươi đừng trách lão phu đó.

Chương 3: Vạn Dặm Giang Hồ

Như một người quá khát, hay bởi con sâu rượu trong bụng, Mộc Định Can quá tham lam, lão uống liên tục một lúc năm cân rượu mà chẳng hề có chút gì gọi là say.

Trong khi Mộc Định Can uống rượu thì Thiên Hải không có ở đó, mà lão cũng đâu cần Thiên Hải ở đây làm gì. Với lão rượu là được rồi.

Mộc Định Can uống hết năm cân Phổ Thồn tửu, lại gọi tiếp năm cân nữa, mà mỗi cân rượu Phổ Thồn tửu tại Bách Hoa lầu được bán với giá năm lạng bạc chứ đâu ít gì.

Mộc Định Can ước hết bốn cân vào bụng toan gọi tiếp thì từ ngoài cửa bước vào một gã công tử có bộ dáng núc na, núc ních. Y bước đi mà phải ôm chiếc bụng to như một con ễnh ương, ục à ục ịch. Theo mỗi bước chân của gã, hai bờ má như nhảy múa bởi hai khối mỡ chảy xệ. Y bước thẳng đến bàn của lão ăn mày Mộc Định Can như thể quen biết lão.

Bỏ tay ra khỏi cái bụng đẩy đà, chống lên bàn, những tưởng đâu chiếc bàn sẽ gãy chân xụp xuống, bởi chịu khối thịt đồ sộ của gã.

Lão ăn mày vẫn điềm nhiên mở bầu rượu thứ năm đút vào miệng, rồi chắc lưỡi ra vẻ vẫn thèm thuồng.

Gã công tử nhìn Mộc Định Can cất tiếng bằng giọng nghe thật là chua :

- Lão quỷ thấy Bạch công tử đến, sao không chịu đứng lên thi lễ?

Mộc Định Can giờ mới ngẩng lên nhìn gã công tử họ Bạch :

- Bạch công tử, Bạch Diên An đấy ư?

Lão le lưỡi liếm hai vành môi, như thể tìm chút rượu còn sót lại dính trên hai cánh môi dày, rồi nói tiếp :

- Bạch Diên An, Bạch công tử, một cao thủ Mật Tông nổi tiếng ở Hàm Đan mà lão phu rất mong được đối ẩm, không ngờ giống như một con cóc chúa. Thất vọng... Thất vọng.

Hai gò má của Bạch Diên An giần giật, gã nói như thét :

- Tổ sư cha lão quỷ! Dám nói Bạch mỗ là con cóc chúa.

Y hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp :

- Phải lão tự xưng là Thiên hạ đệ nhất Thiên Bôi Bất Túy phải không?

Mộc Định Can nhướng mày :

- Thiên Bôi Bất Túy là tuyệt nghệ của lão phu, có gì mà Bạch công tử cáu gắt chứ?

Bạch Diên An cười nhạt rồi nói :

- Lão định đến Bách Hoa lầu này để thay thế Bạch mỗ, bảo vệ cho Ngũ tiên à?

Bạch Diên An gắt giọng quát :

- Có phải như vậy không?

- Nếu đúng như vậy thì sao?

- Lão quỷ muốn chết rồi.

Mộc Định Can nhướng mày :

- Lão phu đâu có muốn chết. Lão phu chỉ muốn uống rượu thôi.

Bạch Diên An trừng mắt quát :

- Lão muốn uống rượu thì đi chỗ khác mà uống.

Mộc Định Can cướp lời Bạch Diên An :

- Lão phu uống rượu ở đâu mà không được.

Bạch Diên An ngậm miệng im lặng. Mãi một lúc, như thể tìm được ý trong đầu rồi mới nói :

- Lão quỷ không có ý đến Bách Hoa lầu để giải khuây, mà chủ đích muốn giành phần với Bạch mỗ.

- Lão phu giành phần với Bạch công tử?

- Đúng. Chính vì thế mà lão mới công khai khiêu khích với Bạch Diên An công tử.

- Lão phu tự nảy giờ có khiêu khích gì Bạch công tử đâu?

Mộc Định Can vừa thốt dứt lời thì Thiên Hải và Minh Nguyệt tiểu thơ xuất hiện.

Thiên Hải nói :

- Hê! Thiên hạ đệ nhất Thiên Bôi Bất Túy sao lại giống như con rùa rút cổ thế. Lão nô làm mất mặt Chu thiếu gia rồi đó.

Mộc Định Can nhìn Chu Thiên Hải.

Thiên Hải bước đến trước mặt lão, đằng hắng nói :

- Thiên Hải và lão nô đã là người của Chu gia rồi, không thể làm mất mặt Chu gia được.

Mộc Định Can gãi đầu, cau mày. Lão toan mở miệng thì Thiên Hải đã cướp lời :

- Lão nô! Thiên Hải nay mới biết được thân phận của mình là Thiếu gia của nhà họ Chu. Một gia tộc nhất đẳng, trước đây ai cũng bái phục. Lão không được để cho Thiên Hải mất mặt đó.

- Ơ! Lão nô hiểu rồi.

Bạch Diên An nhìn lại Thiên Hải, gắt giọng nói :

- Thiên Hải tiểu tử thúi! Ngươi chỉ là hạng sai nha vô danh tiểu tốt, có gì mà đem cái họ Chu đó ra hù dọa người chứ.

- Hê! Trước đây Thiên Hải không biết. Giờ thì đã biết lai lịch và thân thế của mình. Trước đây chỉ là một cái khoát tay của Chu lão gia thì mọi người đều phải bái phục rồi.

Y nhìn lại Mộc Định Can :

- Lão nô cho Bạch công tử đây thấy uy danh của Chu gia như thế nào?

Mộc Định Can lúng túng.

Đôi chân mày của Thiên Hải cau lại.

Bạch Diên An đập tay xuống bàn, quát :

- Lũ thối tha này dám đùa cỡn râu rồng.

Gã vừa thốt dứt lời thì Mộc Định Can thóp bụng ụa ra một tiếng. Hai cánh môi của lão chúm lại, rồi một vòi rượu từ trong miệng phun ra, bắn thẳng vào đúng ngay tam tinh của Bạch Diên An công tử.

Bốp!

Mặc dù chỉ một vòi rượu, nhưng Bạch Diên An tối sầm cả mặt, thối bộ luôn năm bước rồi té phịch xuống đất.

Thiên Hải reo lên :

- Hảo công phu! Hảo công phu!

Thiên Hải vỗ tay nói tiếp :

- Lão nô đáng được bổn thiếu gia ban tặng.

Thiên Hải quay sang Minh Nguyệt :

- Tỷ tỷ đã chứng kiến thần công cái thế của Mộc Định Can lão nô rồi đó. Hắn sẽ ban thưởng cho lão nô chứ?

Minh Nguyệt gật đầu.

Thiên Hải nói luôn :

- Với chiêu thức phi tửu của lão nô vừa rồi, bổn thiếu gia sẽ thưởng cho lão mười cân rượu Phổ Thồn tửu nữa.

Nghe nói đến rượu, tinh nhãn của Mộc Định Can sáng hẳn lên. Lão buột miệng nói với Thiên Hải :

- Thật vậy chứ?

- Hê! Lão nô phải tin vào bổn thiếu gia chứ, chẳng lẽ Thiên Hải lại ngoa ngôn sao. Lão cứ cho Minh Nguyệt tỷ tỷ thấy uy danh của Chu gia thì sẽ có tất cả thôi.

Bạch Diên An giờ đã lấy lại vẻ cao ngạo ban đầu. Gã rít giọng thét lên :

- Lão quỷ dám bỡn cợt với Bạch công tử, lão đáng chết thật.

Y vừa nói vừa xoay tròn nửa vòng thi triển bí thuật Mật Tông. Tứ chi của Bạch Diên An cứ như bị rút gọn vào trong thế pháp ục ịch để biến thành một quả cầu tròn ủng.

Quả cầu thịt Bạch Diên An tung lên cao ba bộ rồi lao thẳng về phía Mộc Định Can.

Lấp lánh quanh quả cầu thịt đó là những bạch quang của sắt thép.

Mộc Định Can thoạt đảo người lách qua trái khi quả cầu lao đến lão. Bộ pháp của lão nhanh cực

kỳ, nhưng mật đao từ quả cầu thịt vẫn kịp rọc một đường dài trên cánh tay của lão.

Thiên Hải buột miệng nói :

- Úi cha!

Quả cầu thịt va vào vách Bách Hoa lầu bật ngược trở lại lao tiếp vào lão Mộc.

Mộc Định Can điểm chân vụt bắn người lên cao bốn bộ để quả cầu lướt qua ngay dưới chân lão. Vô hình trung lần này quả cầu thịt không lao trúng Mộc Định Can, mà lại nhắm vào Thiên Hải và Minh Nguyệt.

Sự biến bất ngờ đó khiến Thiên Hải bối rối. Y ôm chầm lấy Minh Nguyệt, đẩy nàng nằm rạp xuống rồi đè lên trên.

Quả cầu thịt lướt sát ngay trên lưng Thiên Hải.

Thiên Hải chỉ cảm nhận búi tóc mình như có thể có cái gì đó rất sắc cắt ngang cùng với cảm giác chết chóc. Chính cảm giác đó khiến cho Thiên Hải phải siêu hồn phách lạc, dán sát người vào thân thể Minh Nguyệt. Thậm chí mặt y áp cả lên mặt nàng.

Chính khoảnh khắc hãi hùng đó, thính giác của Thiên Hải ngửi được mùi thơm kỳ lạ từ hai cánh môi của Minh Nguyệt. Từ mùi thơm da thịt của mỹ nữ, mùi hơi thở ngọt ngào mà bất cứ nam nhân nào cũng phải tơ tưởng.

Hai cánh môi của Thiên Hải khịt khịt vài tiếng, như thể bị kích thích phồng to ra. Ý tưởng tò mò nhanh chóng khỏa lấp sợ hãi. Thiên Hải áp luôn miệng mình vào miệng Minh Nguyệt.

Trong khi Thiên Hải tận dụng cơ hội để khám phá sự chung đụng giữa nam nữ thì quả cầu thịt Bạch Diên An một lần nữa lại tưng ngược lại, nhằm vào lão Mộc Định Can.

Thiên Hải chỉ kịp nghe Mộc Định Can nói :

- Trò trẻ nít!

Lần này lão không tránh né mà lòn tay ra sau lưng rút ngọn bổng pháp, múa tít đón thẳng lấy quả cầu Bạch Diên An.

Bổng pháp và những ánh mật đao chạm thẳng vào nhau phát ra những âm thanh chan chát.

Mộc Định Can ngã ngửa người ra sau, vươn trảo công chộp thẳng vào quả cầu thịt, trong khi gậy vẫn không ngừng công phá mật đao.

Trên tay Mộc Định Can xuất hiện một sợi dây lụa.

Hóa ra đó là sợi dây lưng quần của Bạch Diên An.

Bạch Diên An lao qua khỏi lão Mộc, nhưng để lại sợi dây lưng quần.

Nắm sợi dây lưng quần, Mộc Định Can giật mạnh một cái.

Quả cầu Bạch Diên An bị giật ngược lại. Mất đà, Bạch Diên An rơi phịch xuống đất.

Huỵch!

Y chưa kịp đứng lên thì lão Mộc giật mạnh sợi dây lưng của gã.

Bạch Diên An bị giật mạnh tới trước, hứng luôn một cước của lão Mộc bật dội trở ra.

Mộc Định Can cứ như thế hết giật, rồi đá Bạch Diên An như một trái cầu.

Lão nói :

- Thú vị quá! Lâu lắm rồi mới có được cái thú đá cầu hay như thế này.

Lời còn đọng trên miệng, Mộc Định Can giật mạnh một lần nữa.

Bạch Diên An bị kéo giật chống hai chân lên khỏi mặt đất. Không biết vô tình hay cố ý, chiếc quần của họ Bạch lại bị tuột ra.

Bạch Diên An ngồi xổm dưới sàn gạch như con cóc chúa, mặt mày xám ngoét sanh rờn.

Lão Cái Bang Mộc Định Can không nhịn được, bật tràng cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói :

- Ngươi đúng là con cóc chúa bị lột da... Không phải, bị lột quần thì đúng hơn.

Mặt Bạch Diên An đỏ gấc. Y rít lên :

- Bạch công tử này sẽ tìm lại lão.

Y nói xong lủi nhanh ra ngoài cửa.

Thiên Hải bật đứng lên, nói lớn :

- Đại cáo thành công!

Không biết y muốn diễn tả ý gì với câu nói đó. Y mừng vì Mộc Định Can thắng hay mừng vì khám

phá được cảm giác đầu tiên được chung đụng với Minh Nguyệt.

Thiên Hải đỡ Minh Nguyệt đứng lên.

Nàng bất giác nhìn Thiên Hải bằng đôi mắt e lệ, miệng điểm nụ cười mỉm.

Nhận nụ cười của Minh Nguyệt, bất giác trong lòng Thiên Hải trỗi lên cảm giác nao nao.

Minh Nguyệt từ tốn nói :

- Minh Nguyệt mời Mộc tiên sinh đến thư phòng của Minh Nguyệt để đàm đạo.

Mộc Định Can phấn chấn hẳn lên :

- Được, được. Lão phu sẽ đến ngay.

Minh Nguyệt nhìn lại Thiên Hải rồi mới quay lưng đi trước.

Mộc Định Can bước đến bên Thiên Hải nói nhỏ vào tai gã :

- Tiểu tử! Ngươi dám đưa tài đến thử tài lão phải không?

Thiên Hải giả lả cười :

- Cái gì cũng phải thấy mới tin được chứ.

Mộc Định Can hừ nhạt rồi nói :

- Ngươi quá xảo quyệt. Ông trời đã cảnh cáo lấy một búi tóc của ngươi rồi đó.

Thiên Hải nghe Mộc Định Can nói, bất giác đưa tay lên đầu. Đến lúc này y mới phát giác ra búi tóc của mình đã bị tiện đứt từ lúc nào. Y nheo mày nghĩ thầm :

- Thật là hú vía. Tí nữa thủ cấp của mình đã giao cho Bạch công tử rồi.

Ý niệm đó khiến Thiên Hải nổi cáu với Mộc Định Can :

- Lão thật là vô dụng!

- Hê! Sao tiểu tử dám chửi lão phu là người vô dụng?

- Lão không vô dụng thì còn gì nữa. Chỉ mỗi một con cóc bụng bự thôi, mà phải tốn bao nhiêu công sức, lại đầu cho gã đó sởn mất búi tóc của ta, thì chuyện lớn lão còn làm gì được. Thế mà tự xưng là Thiên hạ đệ nhất, rõ là của khỉ.

Lão Mộc sượng sùng nói :

- Lão phu nói với ngươi xưng danh Thiên hạ đệ nhất hồi nào?

- Hừ! Lão lại lộng ngôn rất. Vừa nói đã vội quên.

- Hê! Lão phu không quên đâu. Ngươi luyện được Thiên Tửu Bất Túy thì có thể tự xưng là người duy nhất uống rượu không say chứ đâu phải là Thiên hạ vô địch võ công.

- Thế mà ta lại lầm!

Thiên Hải lườm lão Cái Bang :

- Thôi, thế cũng được. Nhưng lần này nhất nhất lão phải gọi Thiên Hải là Chu thiếu gia đấy nhé.

Thiên Hải đặt tay lên vai Mộc Định Can :

- Lão giữ thân phận lão nô thì sẽ có niều hảo tửu cho lão dùng.

Mộc Định Can nhăn nhó nói :

- Lão phu biết ý của tiểu tử rồi.

Hai người song song bước ra ngoài theo hành lang có trải thảm ra phía sau hậu hiên.

Đi ngang qua khu hoa viên, Mộc Định Can không ngừng chắc lưỡi :

- Đẹp thật! đẹp thật!

Thiên Hải quay sang hỏi Mộc Định Can :

- Lão nói cái gì đẹp?

- Khu vườn hoa này đẹp chứ gì nữa.

- Thế thì được.

- Ý tiểu tử muốn nói gì?

Thiên Hải nạt ngang :

- Lão phải nói ý thiếu gia muốn nói gì.

Mặt lão Mộc đanh lại :

- Ngươi...

- Hê! Thiên Hải và lão đã thỏa thuận với nhau rồi nhé. Lão không theo ý của Thiên Hải thì chẳng có cơ hội đến Bách Hoa lầu lần thứ hai đâu.

Lão Mộc bậm môi :

- Lão phu nghe ngươi.

- Không phải vậy, mà là lão nô nghe Thiếu gia!

Lão Mộc gắt giọng nói :

- Ừ, lão nô nghe thiếu gia.

Thiên Hải mỉm cười.

Hai người được Minh Nguyệt đón ngay trước cửa thư phòng của nàng.

Thiên Hải liếc trộm lão Mộc Định Can, nhận ra hai cánh mũi lão phập phòng, liền nghĩ thầm :

- Lão ăn mày này cũng đang ngửi mùi thơm của tỷ tỷ đây. Hừ!

Thiên Hải đằng hắng nhìn sang Mộc Định Can :

- Lão nô!

Mộc Định Can trợn mày nhìn gã.

Thiên Hải cau mày nói :

- Hảo tửu chưa bày ra, mà khứu giác của lão sao cứ phập phòng vậy?

- Lão ngửi được mùi Trạng Nguyên Phổ Thồn tửu.

Thiên Hải ngờ ngờ. Y nhìn lại Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt mỉm cười nói :

- Lão tiền bối quả có tài. Minh Nguyệt để dọn sẵn một vò mười cân Trạng Nguyên Phổ Thồn tửu để khoản đãi lão tiên sinh và Thiên Hải đệ đệ.

Thiên Hải giả lả nói :

- Tỷ tỷ khách sáo quá. Lão nô của Thiên Hải không dám nhận đâu.

Mộc Định Can tròn mắt nhìn Thiên Hải.

Thiên Hải đặt tay lên vai lão :

- Chu gia hẳn không thiếu rượu cho lão chứ?

Mộc Định Can vùng vằng. Lão toan mở lời phản bác thì Thiên Hải đã nhanh miệng cướp lời :

- Thiếu gia nói thế, nhưng lão không uống rượu của Minh Nguyệt tỷ tỷ hẳn tỷ tỷ sẽ rất buồn, nên lão phải uống hết đó.

Mộc Định Can nghe câu này phấn chấn hẳn lên. Lão xun xoe nói :

- Thiếu gia nói rất đúng.

Mộc Định Can vừa nói vừa bước vào thư phòng, tiến ngay đến bàn, bưng luôn vò rượu mười cân tu ồng ộc.

Thấy lão uống mà Thiên Hải phải nhăn mặt nhăn mày.

Đặt bầu rượu xuống bàn, Mộc Định Can chắc lưỡi :

- Quả là ngon. Thiên hạ kháo với nhau ở Bách Hoa lầu vừa có giai nhân vừa có hảo tửu không một nơi nào trên giang hồ sánh bằng, hôm nay lão phu mới chứng nghiệm. Thiên hạ đúng là không nói thêm nói bớt lời nào.

Minh Nguyệt bước đến kéo ghế ngồi đối diện với lão.

Thiên Hải ngồi bên cạnh nàng.

Minh Nguyệt bưng bầu rượu chuốc vào chén cho Mộc Định Can :

- Minh Nguyệt mới lão tiên sinh.

- Lão phu không khách sáo đâu.

Lão vừa nói hết câu, bưng chén rượu đổ thốc vào miệng.

Nhìn Mộc Định Can uống, Thiên Hải nghĩ thầm :

- Không biết lão uống đến bao giờ mới say nhỉ?

Chờ cho Mộc Định Can đặt chén xuống bàn, Minh Nguyệt mới từ tốn lên tiếng :

- Tửu lượng của tiền bối được bao nhiêu cân?

- Lão phu tự cho nình là Thiên Bôi Bất Túy thì chẳng biết bao nhiêu mới có thể say được.

Thiên Hải cau mày :

- Nhưng cũng phải có lúc say chứ?

- Lão phu không bao giờ say. Chính vì thế mà lão mới có ngoại hiệu Thiên Bôi Bất Túy Mộc Định Can.

- Lần đầu tiên Minh Nguyệt mới gặp một người uống rượu như lão tiền bối.

Nàng bưng bầu rượu chuốc vào chén của Mộc Định Can. Vừa chuốc rượu, Minh Nguyệt vừa nói :

- Nếu như tiền bối giúp được Minh Nguyệt một chuyện thì muốn bao nhiêu vò Trạng nguyên hồng cũng có. Thậm chí tiền bối có thể uống suốt đời.

Đôi tinh nhãn của Mộc Định Can sáng hẳn lên :

- Cô nương nói thật chứ?

Minh Nguyệt gật đầu :

- Đã nói thì Minh Nguyệt chẳng bao giờ nuốt lời.

- Thế cô nương muốn nhờ lão phu chuyện gì?

Minh Nguyệt nhìn Mộc Định Can bằng ánh mắt trang trọng, nàng nghiêm giọng nói :

- Trước khi Minh Nguyệt nói, tiền bối phải hứa với Minh Nguyệt một điều.

Mộc Định Can bưng chén rượu dốc vào miệng :

- Cô nương cứ nói, một khi lão phu nhận lời thì nhất định sẽ thực hiện bằng được. Với lại lão phu đâu thể bỏ qua cơ hội được thưởng thức những vò rượu Trạng Nguyên Hồng lúc cuối đời.

Lão đặt chén rượu xuống bàn.

Minh Nguyệt nói :

- Tiên sinh phải thề, Minh Nguyệt mới nói.

Thiên Hải cau mày :

- Tỷ tỷ xem thường Chu gia quá.

Nàng nhìn lại Thiên Hải :

- Vì chuyện này rất hệ trọng nên Minh Nguyệt phải buộc lão tiên sinh đây thề độc.

- Thiên Hải thay thế lão nô được chớ?

Minh Nguyệt lưỡng lự.

Thiên Hải nói :

- Tỷ tỷ không tin Thiên Hải ư?

- Không phải không tin, nhưng vì đệ đệ không biết võ công. Còn tiên sinh đây lại có võ công thâm hậu.

Thiên Hải cười khẩy :

- Tỷ tỷ đừng quên Mộc tiên sinh là lão nô của đệ.

Mộc Định Can trợn mắt.

Thiên Hải nhìn lão, hừ nhạt :

- Lão nô! Thiếu gia không có võ công nhưng có thể sai khiến lão được chứ? Nếu không có thiếu gia thì lão...

Thiên Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Mộc Định Can khẽ gật đầu :

- Ơ... thiếu gia có thể thay lão phu mà.

Thiên Hải nhìn lại Minh Nguyệt :

- Tỷ tỷ nghe lão nô nói rồi chứ?

Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải. Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu :

- Thôi được, Minh Nguyệt giao trọng trách này cho đệ đệ.

- Ít ra tỷ tỷ cũng nói được câu đó.

Thiên Hải nói xong đưa tay phải qua khỏi đầu dõng dạc nói :

- Thiên Hải thề trước thiên địa, sẽ hoàn thành trọng trách mà Minh Nguyệt giao phó. Nếu không trời sẽ tru, đất sẽ diệt Chu Thiên Hải.

Minh Nguyệt nghe Thiên Hải nói, bất giác bối rối. nàng ngập ngừng nói :

- Minh Nguyệt không muốn Thiên Hải thề độc như vậy đâu.

Mộc Định Can nhìn Thiên Hải, nghĩ thầm :

- Hắn thề độc như thế chứ chắc gì đã thực hiện trọn lời thề của mình.

Thiên Hải nói :

- Tỷ tỷ tin Thiên Hải là được rồi.

Minh Nguyệt mỉm cười. Nụ hàm tiếu hiện lên hai cánh môi xinh xắn của nàng khiến cho trái tim Thiên Hải bất giác đập rộn rịp. Y liên tưởng đến cảm giác vừa mới đây mà cảm thấy trong lòng bồn chồn khôn tả.

Minh Nguyệt nói :

- Mộc tiên sinh sẽ được Minh Nguyệt đáp lễ bằng hảo tửu. Còn đệ đệ thì muốn ban thưởng gì?

Thiên Hải gật đầu :

- Thiên Hải cũng không biết nữa?

Mộc Định Can chen vào :

- Thiếu gia cứ lấy rượu cho nhiều vào. Sau này trên đường giang hồ, lão nô sẽ truyền thụ Thiên Bôi Bất Túy cho thiếu gia.

Thiên Hải nhăn mặt, nói :

- Uống rượu thì phải say, nên bổn thiếu gia đâu muốn thu nạp tuyệt kỹ Thiên Bôi Bất Túy của lão.

Y lại nhìn Minh Nguyệt :

- Khi nào Thiên Hải thích món gì sẽ nói với Minh Nguyệt sau.

Thiên Hải gãi đầu :

- Giờ thì Thiên Hải muốn biết mình sẽ phải làm gì cho tỷ tỷ?

Minh Nguyệt chuốc rượu ra ba chén rồi nói :

- Chúng ta sẽ cùng uống với nhau những chén rượu này.

Nàng vừa thốt dứt câu thì Mộc Định Can đã bưng chén rượu dốc vào miệng. Lão chờ cho Minh Nguyệt và Thiên Hải uống cạn mới nói :

- Minh Nguyệt cô nương! Lão phu đã uống cạn rồi, giờ chỉ muốn biết mình phải làm gì thôi?

Minh Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Minh Nguyệt muốn Thiên Hải và Mộc lão tiên sinh chuyển dùm một vật đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

Mộc Định Can nhanh miệng hỏi :

- Vật đó là vật gì vậy?

Minh Nguyệt nhìn Mộc Định Can :

- Tiền bối không cần biết và cũng phải hứa không được mở ra.

- Lão phu chỉ biết chuyển nó đến Thiếu Lâm tự thôi ư?

- Đúng!

Thiên Hải lên tiếng :

- Sao Minh Nguyệt tỷ tỷ không mướn đoàn bảo tiêu nào đó. Trấn Hàm Đan đâu thiếu bảo tiêu?

Mộc Định Can nhăn mặt nạt ngang :

- Nếu Minh Nguyệt cô nương nhờ bảo tiêu thì đâu cần đến lão và ngươi.

Thiên Hải cau mày :

- Lão nô nói gì thế?

- Ơ... thiếu gia mới nói đúng.

Minh Nguyệt lại nhìn Thiên Hải :

- Vật mà Minh Nguyệt muốn chuyển đến Thiếu Lâm tự rất có giá trị, nếu mướn bảo tiêu sợ rằng khó tránh được thảo khấu sơn lâm. Do đó mới cần đến tiền bối và Thiên Hải.

Thiên Hải gật đầu nhìn sang Mộc Định Can :

- Lão nô! Minh Nguyệt tỷ tỷ muốn chuyến đi này của Thiên Hải và lão nô phải tuyệt đối bí mật. Thiên Hải cũng có ý đến Thiếu Lâm tự.

- Lão và Thiên Hải đi ngay chứ?

- Minh Nguyệt đã chuẩn bị mọi thứ cho hai người. Còn thời điểm đi lúc nao thì tùy hai người lựa chọn.

Thiên Hải hỏi Minh Nguyệt :

- Minh Nguyệt tỷ tỷ! Nếu như đến Thiếu Lâm tự, Thiên Hải thỉnh cầu học võ công thì các vị đại sư có nhận không?

Nàng khẳng khái gật đầu :

- Chắc chắn sẽ nhận.

- Thế thì tốt rồi.

Y nhìn lại Mộc Định Can :

- Lão nô! Chúng ta mau sớm lên đường.

- Lão phu muốn lưu lại đây ba ngày để...

Thiên Hải nhăn nhó :

- Minh Nguyệt đã chuẩn bị hảo tửu cho lão nô đủ dùng suốt đoạn đường đến Tung Sơn Thiếu Lâm tự.

- Thế thì lão nô sẽ lên đường ngay.

Minh Nguyệt nhìn lại Thiên Hải :

- Minh Nguyệt sẽ tìm đệ đệ.

Thiên Hải giả lả một cách lém lỉnh :

- Mong rằng tỷ tỷ đừng quên đệ là được rồi.

- Chỉ cần đệ bảo trọng thì có lúc chúng ta lại sẽ gặp nhau.

Thiên Hải đứng lên :

- Nhất định như vậy rồi.

Y nhìn sang định nói với Mộc Định Can thì có tiếng gõ cửa. Giọng Lý ma ma cất lên :

- Minh Nguyệt! Có người muốn con bồi tiếp.

Nàng nhìn ra cửa, nói :

- Ma ma! Hôm nay Minh Nguyệt không được khỏe, ma ma tìm Dao Dao thay Minh Nguyệt.

- Người đó chỉ muốn con tiếp mà thôi.

- Được rồi. Để Minh Nguyệt trang điểm lại.

Nàng lắng nghe tiếng bước chân của Lý ma ma bỏ đi, mới nói với Thiên Hải.

- Minh Nguyệt sẽ trao vật đó cho Thiên Hải. Đệ phải hứa bảo quản cẩn thận và chỉ trao tận tay Phương trượng đại sư Giác Chân mà thôi.

- Tỷ tỷ cứ tin vào Thiên Hải.

Minh Nguyệt bước đến bàn trang điểm. Nàng lấy cành trâm đang cài trên búi tóc cho vào chiếc tráp gỗ rất tầm thường, gói lại cẩn thận bằng một tấm lụa rồi đem đến đặt trước mặt Thiên Hải.

- Thiên Hải giữ lấy.

- Chỉ có bấy nhiêu thôi à?

- Chỉ có bấy nhiêu thôi.

Thiên Hải khoác túi lụa lên vai, nhìn Mộc Định Can :

- Chúng ta đi chứ?

Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải :

- Trong tráp có đủ ngân phiếu để hai người chi phí.

Mộc Định Can nói :

- Còn hảo tửu của lão phu?

Thiên Hải vỗ vào chiếc tráp :

- Có ngân lượng thì có hảo tửu, làm gì mà lão sợ không có rượu cho lão uống chứ.

- Lão phu hiểu rồi.

Thiên Hải nhìn Mộc Định Can, nghĩ thầm :

- Mộc lão quỷ uống rượu nhiều quá, giờ đầu như bả đậu chẳng còn sáng suốt để suy nghĩ.

Thiên Hải đứng lên :

- Minh Nguyệt tỷ tỷ! Thiên Hải cáo từ.

- Lão phu cáo từ.

- Tiền bối và Thiên Hải đệ đệ bảo trọng.

Rời Bách Hoa lầu, Thiên Hải đi bên cạnh Mộc Định Can, cao hứng nói :

- Lão tiền bối nghe Thiên Hải thì lúc nào cũng có rượu cho lão uống.

- Tiểu tử cũng ra dáng vẻ một thiếu gia lắm.

- Lão tiền bối cũng rất ư giống một lão nô.

Mộc Định Can quay mặt, trừng mắt nhìn Thiên Hải :

- Ngươi cứ như là chủ nhân của lão phu.

- Thì mỗi người có một cái vẻ riêng đấy mà. Tiền bối là lão nô của Thiên Hải thì chỉ được lợi chứ đâu có hại gì.

- Miễn sao ngươi có nhiều rượu cho lão phu uống là được rồi.

- Thiên Hải không để tiền bối thiếu rượu đâu.

Thiên Hải vừa nói dứt lời thì bất ngờ từ trên lan can dãy lầu bên phải, hai gã đại hán vận trường y, mang kiếm phi thân xuống chận đường họ.

Thiên Hải giật mình dừng bước :

- Hê! Nhị vị đại ca sao lại chặn ngang đường chúng ta?

Hai gã kiếm thủ nhìn chầm chầm Thiên Hải.

Mộc Định Can đằng hắng nói :

- Hai người là người của phái Hoa Sơn, giữa thanh thiên bạch nhựt, nơi chốn đông người lại muốn hành hung người.

Hai gã nhìn Mộc Định Can. Gã đứng bên phải nói :

- Lão nhận ra chúng ta là người của phái Hoa Sơn, hẳn phải là người của võ lâm?

- Cao thủ phái Hoa Sơn thì ai mà chẳng nhận ra. Đi đâu cũng kè kè mang kiếm đây mà.

Gã đứng bên trái lên tiếng :

- Lão là ai?

- Thiên Bôi Bất Túy Mộc Định Can.

Hai gã kiếm thủ phái Hoa Sơn cau mày. Gã đứng bên phải lẩm nhẩm :

- Thiên Bôi Bất Túy Mộc Định Can?

- Tiểu tử đã nhận ra lão phu rồi đó.

- Lão chính là Thần Cái Mộc Định Can?

Mộc Định Can vuốt râu cười hề hề. Lão vừa cười vừa nói :

- Lão phu đã sửa ngoại hiệu rồi, giờ lão là Thiên Bôi Bất Túy, chứ không phải là Thần Cái.

Gã bên trái ôm quyền xá rồi nói :

- Nhị Kiếm Hoàng Bang và Nhất Kiếm Hoàng Khởi bái kiến lão tiền bối.

- Tốt lắm. Biết lão phu là Mộc Định Can, hai người mau tránh đường cho lão phu đi.

Hoàng Khởi kính cẩn nói :

- Lão tiền bối đi thì cứ đi, nhưng tiểu tử này phải ở lại.

Thiên Hải trố mắt nói :

- Thiên Hải chẳng quan hệ gì với nhị vị đại ca, cứ gì bắt ta ở lại?

Mộc Định Can lên tiếng :

- Thiên Hải lão đệ của lão nói đúng đó. Y đâu phải là người của võ lâm.

Hoàng Bang ôm quyền kính cẩn nói với Mộc Định Can :

- Lão tiền bối miễn thứ, Nhị kiếm đã nhận được mật lệnh của Chưởng môn phải bắt tiểu tử này.

Thiên Hải giẩy nẩy :

- Hê! Ta và Hoa Sơn phái chưa một lần biết nhau, chưa một lần gặp nhau. Thiên Hải chẳng có làm gì khiến cho Hoa Sơn chưởng môn tức giận, cớ gì lại muốn bắt Thiên Hải chứ?

Y khoát tay như đuổi ruồi :

- Ta không muốn đến Hoa Sơn đâu. Thiên Hải có chuyện phải đi gấp với Mộc lão tiền bối.

Mộc Định Can gật đầu :

- Đúng rồi. Thiên Hải phải đi với lão phu. Khi nào xong chuyện sẽ đến Hoa Sơn sau. Các ngươi về nói với Hoa Sơn chưởng môn Châu Bá Kình, là lão phu bảo trợ cho Thiên Hải.

Hoàng Bang lắc đầu :

- Mộc tiền bối! Nếu chúng tôi không dẫn y về Hoa Sơn thì có người khác tước tay trên thôi.

Thiên Hải cáu gắt nói :

- Tước tay trên là thế nào? Các ngươi xem Thiên Hải cứ như là báu vật vậy.

Hoàng Khởi nói :

- Lệnh của Chưởng môn, Hoàng mỗ phải thực hiện. Mộc lão tiền bối, xin tránh qua một bên.

Thiên Hải quát lớn :

- Có Mộc lão tiền bối mà các người còn định làm càn?

- Thiên Hải nói đúng. Các ngươi định làm càn ư?

Hoàng Khởi và Hoàng Bang đồng loạt rút kiếm ra khỏi vỏ.

Hoàng Khởi nói :

- Vì trọng trách mà Chưởng môn giao phó, Nhị kiếm Hoa Sơn thất lễ với lão tiền bối.

Chương 4: Di Tình Khai Đạo

Hoàng Bang và Hoàng Khởi vừa thốt dứt câu, toan xuất chiêu nhưng Mộc Định Can nhanh hơn Nhị kiếm Hoa Sơn. Lão đâu để cho hai gã họ Hoàng liên thủ xuất chiêu mà tiên hạ thủ vi cường.

Ngọn Đả Cẩu bổng chớp động, công tới chân Hoàng Bang và Hoàng Khởi. Bổng pháp của lão Cái bang vun vút, phối hợp với bộ pháp thần kỳ, khiến cho hai gã họ Hoàng không có cơ hội phát chiêu phản kích. Cả hai nhanh chóng bị Mộc Định Can dồn vào thế hạ phong.

Hoàng Bang và Hoàng Khởi vừa lúng túng, vừa bối rối nhưng không thể nào phản kích lại, bởi những ngọn gậy như rồng bay phụng múa của lão Thần Cái luôn tạo áp lực lên họ.

Thần Cái phát một gậy quét ngang qua ống quyển Hoàng Bang, buộc gã phải thoát lên cao ba bộ để tránh, thì đầu gậy lại chuyển hướng công tới Đan điền Hoàng Khởi, buộc gã này tháo bộ tránh né. Thế bổng của Mộc Định Can cứ dồn riết hai gã họ Hoàng như dồn hai con chó hoang vào ngõ cụt.

Thần Cái Mộc Định Can điểm Đả Cẩu bổng tới vùng hạ đẳng của Hoàng Bang, vừa đủ để đầu gậy chạm vào thắt lưng của gã, rồi nói :

- Cho ngươi đi!

Miệng thì nói, tay cầm gậy trì xuống ý chực thọc vào Đan Điền, vùng tối kỵ của người luyện kiếm.

Hoàng Bang giật mình, xuất hạn mồ hôi, điểm mũi giày thoát qua đầu Mộc Định Can.

Gã vừa thoát khỏi tầm truy bức của bổng pháp thì Mộc Định Can chuyển bộ, đập gậy vào hổ khẩu cầm kiếm của Hoàng Khởi.

Chát...

Thanh trường kiếm trên tay Hoàng Khởi rơi xuống đất, miệng rú lên :

- Ôi cha!

Đến lúc này, Thần Cái Mộc Định Can mới thu hồi bổng pháp, nhìn hai gã họ Hoàng :

- Hai ngươi hẳn chưa được Hoa Sơn chưởng môn dạy kiếm thuật đến nơi đến chốn, nên kiếm pháp mới xoàng xĩnh như vậy. Thế mà đòi giao thủ với lão phu.

Lão hừ nhạt rồi nói :

- Hai ngươi về nói với lão Châu Bá Kình truyền thụ lại Bá Hoa kiếm pháp rồi hãy xưng hùng, xưng bá trên giang hồ. Mà xét cho cùng, đến ngay cả sư phụ của các ngươi cũng phải chật vật với lão phu ba trăm hiệp đó.

Nghe Mộc Định Can nói và mà mặt hai gã họ Hoàng cứ sượng ra, chảy dài xuống trông thật tức cười.

Thiên Hải nói :

- Biết bổng pháp của lão tiên sinh Thiên Tửu Bất túy rồi, hai ngươi còn đứng đó làm gì?

Y khoát tay :

- Thiên Tửu Bất túy lão tiền bối tha rồi, hai ngươi còn chưa chịu chạy nữa, hay còn đợi lão tiền bối đánh như đánh lũ cẩu hoang đó à?

Hoàng Bang và Hoàng Khởi tròn mắt nhìn Thiên Hải.

Hoàng Bang rít giọng nói :

- Ngươi dám nói chúng ta là chó à?

- Thì gậy của Thần Cái Mộc Định Can lão tiền bối dùng để đánh chó chứ đâu phải đánh người.

Thiên Hải quay lại Mộc Định Can :

- Lão tiền bối! Thiên Hải nói có đúng không?

- Thì... Bổng pháp của Cái bang có tên là Đả Cẩu bổng đó.

Thiên Hải hất mặt, nói với Hoàng Bang và Hoàng Khởi :

- Hai người nghe rồi chứ? Đả Cẩu bổng là bổng pháp để xua chó. Vậy ai mà bị Mộc Định Can lão tiền bối đánh thì ắt kẻ đó là người chó.

Hoàng Bang trợn trừng hai mắt :

- Ngươi...

- Còn ngươi gì nữa?

Hoàng Bang và Hoàng Khởi hậm hực :

- Thiên Hải! Chúng ta sẽ gặp lại ngươi.

Hoàng Bang và Hoàng Khởi quay bước, lầm lũi bỏ đi.

Mộc Định Can quay lại Thiên Hải :

- Hai gã cao đồ Hoa Sơn phái sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

- Thiên Hải có sợ gì chúng chứ.

- Họ là cao đồ của Hoa Sơn, còn ngươi thì chẳng biết võ công, có ngày họ sẽ lột da ngươi.

Thiên Hải có Mộc Định Can lão nô ở bên cạnh, thì hai gã cũng chẳng khác hai con chó hoang đi tìm cây gậy của người chuyên đánh chó.

- Hê! Ngươi nói vậy, cứ như lão phu đã là lão nô của ngươi, nên phải kè kè hộ tống ngươi vậy.

Mộc Định Can dừng bước :

- Lão phu đâu phải là lão nô của ngươi, mà sao...

Lão vuốt râu nhìn Thiên Hải :

- Mà sao bọn Hoa Sơn kiếm lại muốn lấy mạng ngươi nhỉ?

- Thiên Hải cũng không biết. Tự dưng khơi khơi, hai gã họ Hoàng kia đòi lấy thủ cấp của Thiên Hải.

- Chuyện này lạ thật. Phải chi ngươi là người của võ lâm thì còn khả dĩ có gieo thù chuốc oán với Hoa Sơn. Đằng này, ngươi chỉ là một gã tiểu tử chẳng hề có võ công.

Lão chắc lưỡi :

- Chuyện này lạ thật.

Thiên Hải nạt ngang bằng giọng nhát gừng :

- Có gì đâu mà Mộc lão tiền bối lạ với lùng?

- Ngươi nói cho lão nghe coi.

Thiên Hải vỗ vào túi gấm trên vai :

- Thì tại cái túi này thôi. Có lẽ Hoa Sơn phái đã phát hiện ra Thiên Hải và lão tiền bối nhận trọng

trách với Minh Nguyệt tỷ tỷ chuyển giao báu vật cho Thiếu Lâm đại sư Giác Chân, nên mới chặn đường để đoạt.

- Tại Bách Hoa lầu đâu có ai nghe trộm chúng ta nói chuyện với nhau.

- Mộc lão tiền bối nói sai rồi.

- Ngươi phát hiện ra hai gã họ Hoàng đó nghe trộm à?

Thiên Hải lắc đầu :

- Không.

- Thế sao ngươi nói hai gã họ Hoàng biết lão phu và ngươi đang nhận trọng trách chuyển giao báu vật cho Minh Nguyệt cô nương?

Thiên Hải vừa bước đi, vừa buông một câu cụt ngủn :

- Tai vách mạch rừng.

Mộc Định Can nheo mày, gãi đầu, nhẩm nói lại :

- Tai vách mạch rừng.

Nói xong, lẽo đẽo theo sau Thiên Hải.

Hai người rời khỏi trấn Hàm Đan, theo quang lộ rong ruổi bước. Khi mặt trời xế bóng, hai người đã đến ngoại vi trấn Hồ Nam.

Thiên Hải nhăn nhó :

- Thiên Hải rã rời cả cặp chân.

- Còn lão phu thì khát cháy cả cổ họng.

Thiên Hải lườm lão :

- Nếu lão khát cháy cổ thì khi vào trấn, Thiên Hải sẽ tìm một quán trọ, gọi một bình trà thật lớn để lão tiền bối giải khát.

- Hê! Tiểu tử quên lão phu là Thiên Tửu Bất túy à?

- Uống rượu nhiều sẽ có hại đó.

- Ngươi nói gì thế? Lão đi theo ngươi vì cái gì ngươi thừa biết mà.

Thiên Hải vỗ vai Mộc Định Can :

- Thiên Hải chỉ nói như thế thôi, chứ không nỡ để lão tiên bối phải thèm rượu đâu.

Y vỗ vào túi gấm :

- Đây có đủ thiên tửu cho lão tiền bối dùng, chỉ cần lão tiền bối đưa Thiên Hải đến diện kiến Giác Chân đại sư.

Thiên Hải vừa nói dứt câu thì bỗng xuất hiện một luồng cuồng phong kỳ lạ cuốn bay lớp lá khô trải trên đường.

Dung diện Mộc Định Can căng thẳng hẳn lên, khi ngọn cuồng phong này xuất hiện.

Lão quay sang Thiên Hải, khẩn trương nói :

- Tiểu tử! Lần này chúng ta gặp đại kình địch rồi.

Nghe Mộc Định Can nói bằng một giọng căng thẳng, Thiên Hải cũng phải hồi hộp.

Y buột miệng hỏi :

- Thiên Hải chẳng sợ kình địch gì cả.

- Ngươi không sợ à?

Thiên Hải gật đầu :

- Đúng. Nam tử hán đỉnh thiên lập địa thì chẳng sợ một ai, huống chi bên cạnh Chu Thiên Hải còn có...

Mộc Định Can cướp lời Thiên Hải :

- Có lão phu phải không?

- Đúng như vậy. Thiên Bôi Bất Túy Thần Cái Mộc Định Can là thiên hạ đệ nhất nhân thì chẳng còn sợ ai nữa.

- Ngươi đúng là ếch ngồi đáy giếng chỉ thấy trời vừa đúng một cái vung. Trong giang hồ, lão Thần Cái Mộc Định Can chẳng là gì đâu.

- Hê! Trong giang hồ Thần Cái Mộc Định Can chẳng là gì cả, nhưng với Chu Thiên Hải, lão là

một thiên hạ đệ nhất nhân đó. Đừng để Thiên Hải thất vọng nhé.

- Ngươi đừng giở giọng xu nịnh lão phu.

Ngọn cuồng phong kia vừa ngưng thì trước mặt hai người đã xuất hiện một người vận áo choàng có mũ trùm đầu đứng quay lưng về phía họ.

Mặc dù quay lưng về phía Thiên Hải và Mộc Định Can nhưng thần phách vẫn tỏa

ám khí rờn rợn.

Thiên Hải nhìn qua lão Thần Cái Mộc Định Can. Y nhỏ giọng nói :

- Mộc tiên sinh lên trước đi.

- Sao không phải là ngươi?

- Tiên sinh thì đúng hơn, vì Thiên Hải đâu có võ công. Thiên Hải không có võ công thì Mộc tiên sinh là tiên phong đại tướng quân chứ.

Mộc Định Can cằn nhằn :

- Cái gì ngươi cũng dồn cho lão phu. Ngươi mau mau hấp thụ võ công đi, để còn bôn tẩu giang hồ.

Miệng thì nói, nhưng chân Mộc Định Can thì bước đến trước. Lão ôn nhu lên tiếng :

- Tôn giá là ai? Sao lại chặn đường chúng tôi?

Người kia cất tiếng the thé như thể muốn che giấu chất giọng thật của mình để Mộc Định Can không phát hiện ra.

- Ta muốn dẫn nạp Chu Thiên Hải về Âm Dương Cốc.

Mộc Định Can đanh mặt :

- Thiên Hải không phải là người của võ lâm, sao lại được cốc chủ Âm Dương để tâm đến?

- Lão không có gì phải xen vào.

- Lão phu là bằng hữu với Thiên Hải. Không biết chuyện gì sẽ xảy đến với y thì đâu nỡ khoanh tay mặc nhiên để cho người ta muốn làm gì y thì làm.

- Thế lão có đủ bản lĩnh để bảo hộ cho Chu Thiên Hải không?

Mộc Định Can nghiêm mặt :

- Các hạ hẳn thừa biết lão phu là Thần Cái Mộc Định Can?

- Chỉ một cái búng tay của cốc chủ, Thần Cái Mộc Định Can đã có thể du hồn địa phủ rồi.

- Các hạ xem thường lão phu quá rồi đó!

- Ta nói ra sự thật, chứ không phải xem thường lão đâu.

Người đó nói dứt câu, phủi ngược hai tay ra sau. Một màn hoa châm dày đặc chụp thẳng tới Thần Cái Mộc Định Can.

Vốn có sự chuẩn bị trước, Mộc Định Can xoay tròn song thủ vỗ thẳng đến hai đạo Phách không chưởng, đón thẳng lấy vùng ảnh châm chụp tới mình.

Người kia cười khảy nói :

- Bản lĩnh của lão như thế thì đâu thể hộ tống cho Chu Thiên Hải được.

Cùng với lời nói đó, người vận áo choàng xoay mình, đồng thời phát tác chưởng kình. Chưởng kình của y chẳng có âm thanh, cũng chẳng có sắc màu, nhưng lại có uy lực đẩy màn ảnh châm xuyên qua khí chưởng của Thần Cái Mộc Định Can.

Mộc Định Can hốt hoảng, toan thu hồi chưởng lách mình tránh né nhưng đã quá muộn. Lão chỉ kịp cảm nhận có luồng nhu phong cuốn đến mình thì đôi bản thủ buốt nhói, trong khi khí kình thì tản mất vào cõi vô tâm vô sắc.

Mộc Định Can liên tục thối bộ và lão chỉ dừng bước trước mặt Chu Thiên Hải, hai tay buông thõng như gà mắc nước xụi cánh.

Thiên Hải nhận ngay ra tình thế của Thần Cái Mộc Định Can, liền bước thẳng tới án ngữ trước mặt lão.

Mộc Định Can bối rồi nói :

- Lão phu bị trúng độc châm của người ta rồi!

- Thiên Hải biết.

Thiên Hải nói với Mộc Định Can, nhưng mắt không rời thích khách.

Người kia lại cất giọng the thé :

- Thiên Hải! Ngươi biết chuyện gì sẽ đến với ngươi chứ?

- Tôn giá muốn lấy mạng Thiên Hải!

Người đó buông một tiếng thở dài.

Thiên Hải nói :

- Mục đích của tôn giá là chặn đường giết Thiên Hải, đúng không?

- Cứ xem là như thế!

- Nếu đúng vậy thì Thiên Hải sẽ theo tôn giá để người được toại nguyện, nhưng chỉ xin một điều...

- Ngươi nói đi.

- Thần Cái Mộc Định Can lão tiền bối chẳng gieo thù chuốc oán gì với tôn giá. Hãy mở cho Mộc lão tiền bối một sinh lộ.

- Ta đồng ý.

Người đó buông câu nói cộc lốc rồi giũ ống tay áo. Một lọ tịnh bình từ trong ống tay áo từ từ lướt về phía Thiên Hải.

Thộp lấy lọ tịnh bình, Thiên Hải nói :

- Đây là giải dược độc châm của tôn giá?

- Lão chỉ cần thoa lên đôi bàn tay sẽ giải được độc trong nội thể.

Thiên Hải ôm quyền :

- Đa tạ tôn giá.

Trao lại lọ giải dược cho Mộc Định Can. Thiên Hải nhỏ giọng nói :

- Tiền bối bảo trọng. Thiên Hải sẽ gặp tiền bối tại Hồ Nam.

- Ngươi... Người còn sống để đến tìm lão phu sao?

- Thiên Hải chưa chết đâu. Mạng của Thiên Hải rất lớn.

- Lão phu nghĩ sẽ không còn cơ hội gặp lại tiểu tử đâu.

Thiên Hải đặt tay lên vai Mộc Định Can :

- Sẽ gặp mà!

Thiên Hải quay lại nói với người kia :

- Thiên Hải đã sẵn sàng theo tôn giá.

- Đi!

Người kia rảo bước hướng vào khu rừng tùng bên đường.

Thiên Hải rảo bước theo sau lưng người đó. Trong khi Thần Cái Mộc Định Can chỉ còn biết dõi mắt nhìn theo hai người.

Thiên Hải vừa bước vào rừng tùng, Mộc Định Can rống lớn nói theo :

- Thiên Hải! Ngươi đừng có chết đó!

Khi đã tiến sâu vào rừng tùng, người kia bước thẳng đến cây đại thụ, đứng quay lưng về phía Thiên Hải.

Thiên Hải dừng bước.

Thích khách vận thụng y từ từ quay lại, chiếc mũ trùm đầu che hẳn diện mục, nên Thiên Hải không thể nhận ra.

Hai người cứ thế đối mặt nhau, chẳng một ai lên tiếng.

Bất thình lình, Thiên Hải quỳ xuống :

- Người hãy lấy mạng Chu Thiên Hải đi!

- Ngươi đã nhận ra ta rồi ư?

Thiên Hải ngẩng lên :

- Bảo mẫu cô cô.

Thích khách rùng mình bởi câu nói đó của Thiên Hải. Y lột chiếc mũ trùm đầu để lộ chân diện mục chính là Lưu Ngọc Ninh Giãn Hoa tiên tử.

Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh rảo bước đến trước mặt Thiên Hải, từ tốn nói :

- Thiên Hải! Sao ngươi nhận ra cô cô?

- Cô cô! Thiên Hải những tưởng sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại cô cô. Gặp lại cô cô Thiên Hải mừng quá.

Ngọc Ninh lắc đầu :

- Phải chi Thiên Hải đừng gặp cô cô.

- Không có ai ngăn cản Thiên Hải gặp cô cô.

- Không ai ngăn ngươi, nhưng gặp cô cô thì...

- Cô cô giết Thiên Hải ư?

- Cô cô đã nuôi ngươi từ lúc lên mười, đâu nỡ xuống tay giết ngươi nhưng...

Thiên Hải lắc đầu :

- Cô cô! Thiên Hải không hiểu gì hết. Tại sao cô cô nuôi Thiên Hải từ lúc đầu còn để chỏm, đến khi đủ lông đủ cánh thì lại muốn giết Thiên Hải?

Y nắm tay Ngọc Ninh :

- Cô cô! Đáng ra cô cô phải giết Thiên Hải cách đây bảy năm chứ, đợi gì chờ đến khi Thiên Hải đủ tuổi trưởng thành mới ra tay?

Thiên Hải giằng tay Ngọc Ninh.

Ngọc Ninh mím môi :

- Ta đâu muốn giết ngươi. Nhưng...

Ngọc Ninh hét lên :

- Ông trời có hiểu cho Ngọc Ninh này không?

Thiên Hải bặm môi, nhỏ giọng nói :

- Nếu bảo mẫu cô cô khó xử thì cứ xuống tay lấy mạng Hải nhi. Chết dưới tay bảo mẫu cô cô, Thiên Hải chẳng một lời oán than hay trách móc. Nhưng Thiên Hải chỉ thắc mắc, tại sao mọi người, ai cũng muốn lấy mạng Thiên Hải?

Y bặm môi thổn thức :

- Ngay cả bảo mẫu cô cô. Cô cô hãy nói cho Thiên Hải biết nguyên cớ gì, mà sao mọi người muốn giết Thiên Hải?

Ngọc Ninh buông một tiếng thở dài, quay mặt nhìn về phía cây đại thọ.

- Cách đây bảy năm, Giãn Hoa tiên tử không nỡ xuống tay lấy mạng một đứa trẻ đầu còn để chỏm, đó là một sai lầm của ta. Sau bảy năm, giờ Ngọc Ninh buộc phải xuống tay, thực hiện lại hành động cách đây đã bảy năm ta đã không làm. Chỉ như thế thôi.

Ngọc Ninh quay lại nhìn thẳng vào mặt Thiên Hải :

- Thiên Hải! Nếu như Ngọc Ninh giết ngươi, ngươi có hận Ngọc Ninh không?

Thiên Hải lắc đầu :

- Không. Nhưng Thiên Hải chỉ muốn biết, vì sao bảo mẫu cô cô và những người khác cứ muốn lấy mạng Thiên Hải?

- Ngươi sẽ chết, mà người chết thì chẳng nên biết để làm gì.

- Bảo mẫu cô cô nói vậy thì thôi, Thiên Hải không hỏi nữa. Bảo mẫu cô cô xuống tay đi!

- Ngươi hận cô cô không?

Thiên Hải lắc đầu :

- Không.

Ngọc Ninh mím môi, từ từ dựng đứng song chưởng. Nàng nghiến răng nói :

- Cô cô của ngươi có tàn nhẫn quá không?

Thiên Hải khẳng khái nói :

- Không!

Thiên Hải ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt Ngọc Ninh :

- Trước đây ở thảo xá, Thiên Hải chưa bao giờ dám cãi ý bảo mẫu cô cô, thì hôm nay xin lấy cái chết này, xem như báo đáp công dưỡng nuôi bảy năm khốn khó.

Ngọc Ninh nhắm mắt, đôi dòng lệ trào ra khóe mắt nàng, hai cánh môi mím chặc, nhưng vẫn phát ra tiếng nấc nghẹn ngào.

Thấy Ngọc Ninh khóc, Thiên Hải cũng không dằn được nỗi xúc động não lòng.

Y nhỏ giọng nói :

- Theo đúng lẽ, Thiên Hải đã chết cách đây bảy năm, thì hôm nay chết cũng đúng theo số mạng mà ông trời đã gắn cho Thiên Hải. Bảo mẫu cô cô đừng ngại, hãy xuống tay đi,Thiên Hải không oán trách cô cô đâu.

Ngọc Ninh mím cứng hai cánh môi.

Nàng thốt ra những tiếng nấc nghẹn :

- Ông trời ơi! Cớ gì ông buộc Thiên Hải phải chịu số phận nghiệt ngã như thế này!

Ngọc Ninh vừa nói, vừa dồn công lực vào đôi ngọc thủ.

Những tưởng đâu Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh sẽ hạ chưởng kình, tước đi cái mạng của Chu Thiên Hải. Nhưng rồi nàng lại gào lên :

- Ta không thể... Ta không thể...

Nàng trừng mắt nhìn Thiên Hải, nghiến răng rít lên với giọng căm phẫn :

- Người là nỗi oan nghiệt của cuộc đời này! Ngươi là nỗi oan nghiệt của cuộc đời này!

Ngọc Ninh hét toáng lên như người cuồng tâm mất trí, rồi quay lưng vụt thoát đi với khinh thuật siêu phàm.

Thiên Hải gần như bấn loạn thần thức, chồm tới trước toan chộp vào tấm áo choàng của Ngọc Ninh, nhưng tay chỉ với được vào khoảng không, té sấp mặt.

Thiên Hải ngẩng mặt nhìn theo Ngọc Ninh, thổn thức gọi :

- Bảo mẫu cô cô! Bảo mẫu cô cô! Xin đừng bỏ Thiên Hải, đừng bỏ Thiên Hải!

Mặc cho Thiên Hải réo gọi, Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh vẫn thoát chạy, chẳng mấy chốc đã mất hút trong rừng tùng.

Thiên Hải đập tay xuống đất, rồi lật ngửa đưa mắt lên nhìn trời. Y thổn thức nói :

- Ta là ai? Chu Thiên Hải! Ngươi là ai, mà sao tất cả mọi người, ai cũng muốn giết ngươi?

Thiên Hải chỏi tay đứng lên, đưa thẳng hai tay lên trời, Thiên Hải gào lên :

- Ông trời! Hãy nói cho Thiên Hải này biết. Ta là ai? Ta đã làm gì và tại sao mọi người lại muốn giết ta, căm thù ta?

Thốt xong câu nói đó, Thiên Hải như thể mất thần thức, run lên :

- A... A... A...

Chương 5: Thánh Nữ

Uống hết nửa bầu rượu, đầu óc choáng váng, nhưng Thiên Hải vẫn cứ muốn uống. Cuộc hội ngộ với Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh khiến Thiên Hải hụt hẫng vô cùng. Y dốc rượu để xua đi những câu hỏi về bản thân mình, nhưng càng uống, y càng cảm thấy hụt hẫng hơn.

Thiên Hải chỏi tay xuống bàn, gượng đứng lên gọi :

- Chủ quán! Đem thêm rượu cho bổn thiếu gia Chu Thiên Hải.

Từ phía quầy, một thiếu nữ bước ra, nhỏ giọng nói :

- Công tử! Rượu trên bàn vẫn còn mà. Công tử hình như đã say lắm rồi.

Thiên Hải khoát tay :

- Nàng cứ đem rượu cho bổn thiếu gia. Ta vốn là kẻ chẳng biết uống rượu, nhưng hôm nay ta sẽ uống... Uống thật say... Uống để chết...

- Công tử nói gì vậy? Công tử say quá rồi. Xảo Nhi không đem rượu ra nữa đâu.

- Sao, nàng không bán rượu cho bổn thiếu gia à? Nàng sợ Chu Thiên Hải này chết nên không dám bán phải không? Nàng sợ ta chết nên không ai trả kim lượng cho nàng?

Thiên Hải vừa nói, vừa lấy trong túi gấm ra một tấm ngân phiếu đặt lên bàn.

- Nếu Thiên Hải có chết thì số ngân phiếu này cũng đủ để trả cho nàng. Nào lấy rượu ra đi!

Xảo Nhi lắc đầu :

- Không phải Xảo Nhi sợ công tử không trả ngân lượng mà chỉ sợ người say quá mà thôi.

Thiên Hải ngẩng mặt nhìn Xảo Nhi :

- Say thì cũng như chết. Thiên Hải này chết hay say cũng như thế mà thôi. Thà ta say, rồi ai muốn giết thì giết.

- Ở đây chẳng có ai muốn giết công tử cả. Công tử đã say nên nói nhảm thôi. Để Xảo Nhi đi pha

nước nóng cho công tử rửa mặt rồi sẽ tính.

- Thiên Hải này không muốn tỉnh. Nàng nghe ta nói chứ?

Thiên Hải ngồi xuống ghế. Y quờ quạng mới bưng được chén rượu. Y toan dốc chén rượu đổ vào miệng thì Xảo Nhi cản lại :

- Công tử đừng uống nữa.

Thiên Hải gật gà gật gưỡng, lè nhè nói :

- Nàng cấm bổn thiếu gia Chu Thiên Hải uống rượu à?

- Công tử tửu lượng kém, uống nhiều không tốt đâu.

Tiếng vỗ bàn đập thẳng vào thính nhĩ của gã và Xảo Nhi.

Ầm!

Xảo Nhi giật mình nhìn lại bàn bên cạnh.

Gã công tử mặt hoa ngồi bàn bên vừa vỗ tay xuống bàn. Hất tung bầu rượu và đĩa thức ăn xuống đất, hầm hầm đứng lên. Y nhìn Xảo Nhi gằn giọng nói :

- Xảo Nhi cô nương! Bổn thiếu gia cần uống rượu.

Hai gã ngồi bàn bên cũng lên tiếng :

- Xảo Nhi cô nương! Thanh Thành thiếu gia của chúng tôi muốn uống rượu, cô nương mau tiếp đừng để cho thiếu gia phiền lòng đó!

Xảo Nhi gật đầu, nhún nhường :

- Thanh Thành thiếu gia cần bao nhiêu cân?

Gã công tử khẽ gật đầu, và nói :

- Trong tửu quán này có bao nhiêu rượu, mang hết ra đây cho Lư Thành Văn này.

Thiên Hải tròn mắt nhìn Xảo Nhi :

- Cái gì uống rượu không tốt? Nàng lo lắng cho bổn thiếu gia à?

Xảo Nhi gật đầu.

Thiên Hải bật cười khan rồi nói :

- Lạ quá! Lạ quá!

- Xảo Nhi có lạ gì mà công tử nói là lạ?

- Ai cũng muốn giết bổn thiếu gia. Chỉ có nàng là sợ ta chết. Lạ quá! Lạ quá!

Xảo Nhi buông một tiếng thở dài rồi ôn nhu nói :

- Công tử uống cạn số rượu trong bầu. Xảo Nhi sẽ bưng rượu ra tiếp.

- Được. Ta sẽ uống hết.

Thiên Hải bưng cả bầu rượu toan dốc vô miệng thì Xảo Nhi can lại :

- Công tử muốn chết ư?

- Ta không muốn chết thì vẫn có kẻ muốn giết ta.

Lời còn đọng trên môi Thiên Hải thì từ phía quầy, lão chủ quán vội vã bước ra, khúm núm nói :

- Lư công tử. Tửu quán của lão chỉ còn có vò rượu mười cân thôi.

Lư Thành Văn gắt giọng nói :

- Có bao nhiêu đem ra đây bao nhiêu.

- Dạ. Lão hũ xin hầu phục Lư thiếu gia.

Lão vừa toan bước đi thì Lư Thành Văn nắm vai kéo lại :

- Bổn thiếu gia còn chuyện này chưa nói với lão chủ. Sao lão chủ bỏ đi sớm vậy?

- Lư thiếu gia có điều chi cần chỉ giáo lão hũ, xin cứ nói ạ.

- Xảo Nhi cô nương hẳn là ái nữ của lão?

- Dạ, lão hũ duy nhất chỉ có một mình Xảo Nhi thôi. Không có người thứ hai.

Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn gục gặc, chắc lưỡi rồi nói :

- Thế thì được lắm... Được lắm...

- Thiếu gia muốn nói gì. Lão hũ không hiểu.

Lư Thành Văn bật cười khanh khách. Y nhìn lại hai gã bằng hữu ngồi bàn bên, hóm hĩnh nói :

- Hai ngươi có thể nói cho lão nhân gia đây biết ý của ta.

Hai gã kia cười hềnh hệch. Gã đứng bên phải cười nói :

- Chúc mừng lão trượng.

Lão chủ quán càng ngạc nhiên hơn với thái độ trịnh trọng của ba gã công tử phái Thanh Thành. Lão dè chừng hỏi :

- Ba vị nói thế có ý gì?

Lư Thành Văn xua tay nói :

- Y chúc mừng lão, bởi vì Lư công tử đã chọn Xảo Nhi của lão rồi đó.

Lão chủ quán nheo mày :

- Lão hũ không hiểu ý của Lư công tử?

- Gì mà không hiểu.

Lư Thành Văn vừa nói vừa chỉ Xảo Nhi :

- Lư Thành Văn phải phiền hai người làm thế nào cho lão chủ quán đây hiểu ý của bổn thiếu gia.

Hai gã kia rời bàn tiến thẳng đến bên Xảo Nhi. Cả hai chẳng nói chẳng rằng, thộp lấy hai bên vai của nàng. Họ vừa kéo Xảo Nhi về phía Lư Thành Văn, vừa nói :

- Lư thiếu gia phái Thanh Thành đã chọn Xảo Nhi cô nương làm ái thiếp của người. Và đã gọi lão là nhạc phụ. Xảo Nhi cô nương phải đến hầu tiếp Lư thiếu gia.

Xảo Nhi vùng vằng thét lên :

- Buông ta ra! Hai ngươi làm gì vậy? Buông ta ra!

Xảo Nhi vừa la hét vừa giảy nảy.

Lão chủ quán biến sắc, khẩn thiết nói :

- Nhị vị công tử! Xin buông Xảo Nhi ra.

Thiên Hải đang dốc bầu rượu vào miệng, nghe Xảo Nhi la hét. Dằn mạnh bầu rượu xuống bàn.

Rầm!

Y quay ngoắt lại trừng mắt nhìn hai gã bằng hữu của Lư Thành Văn.

- Hai ngươi là người hay là thú. Mà ngang nhiên hiếp đáp phụ nữ giữa thanh thiên bạch nhật chứ?

Đến lúc này Lư Thành Văn mới bước ra, trừng mắt chằm chằm chiếu vào mặt Thiên Hải :

- Con chó hoang này là ai, mà dám xen vào chuyện riêng của bổn công tử?

Thiên Hải nhướng mày :

- Hê! Bổn thiếu gia thấy các hạ giống chó hơn!

Thiên Hải quơ hầu rượu, hất mặt nói :

- Chỉ có chó mới cắn càn, sủa ẩu. Mà không phải như thế đâu, chó khôn còn biết sủa đúng nơi đúng chỗ, chứ chó dại thì gặp đâu cũng sủa, gặp ai cũng cắn bừa.

Sắc diện của Lư Thành Văn đỏ bừng :

- Tên tiểu tử này dám nói bổn thiếu gia là chó ư?

Thiên Hải hất mặt :

- Tại ngươi sủa càn, cắn bậy nên ta nói ngươi là chó. Có gì là ngươi lại đỏ mặt tía tai thế nhỉ? Nếu ngươi muốn mình không phải là chó thì đừng có cắn càn sủa bậy.

Lư Thành Văn rống lên :

- Tiểu tử thúi? Không biết Lư Thành Văn này là thiếu gia của Thanh Thành phái ư, nên muốn đùa cợt với bổn thiếu gia sao?

Thiên Hải vốn có biết Thanh Thành phái là gì đâu. Lúc này lại đang chếnh choáng, cùng với nỗi muộn phiền khi biết đến ngay cả bảo mẫu cô cô cũng có ý giết mình, nên chẳng xem chuyện gì là hệ trọng, kể cả chuyện sống chết.

Y nhướng mày, hỏi :

- Thanh Thành phái là cục nợ gì mà các hạ đem ra hù Chu Thiên Hải? Ta nói cho các hạ biết, đến ngay cả Diêm Vương môn, Chu Thiên Hải cũng chẳng xem có trong mắt mình.

Lư Thành Văn chỉ Thiên Hải :

- Ngươi quả là không muốn sống. Bổn thiếu gia sẽ tống tiễn ngươi về chầu Diêm chúa.

Lư Thành Văn vừa nói vừa rút soạt trường kiếm.

Thiên Hải khoát tay :

- Khoan!

Lư Thành Văn cau mày :

- Ngươi muốn nói gì thì nói nhanh lên. Bổn thiếu gia chẳng muốn mất thời gian với một gã vô danh tiểu tốt như ngươi đâu.

Thiên Hải nhún vai :

- Bổn thiếu gia Thiên Hải sợ ngươi rút kiếm ra mà chẳng dám giết ta thôi!

- Có gì mà Lư Thành Văn này chẳng dám làm chứ?

- Thế thì tốt!

Thiên Hải ưỡn ngực :

- Ngươi cứ tự nhiên đâm Thiên Hải đi. Nếu ta chết thì cái lão Diêm Vương môn khỏi làm phiền Thiên Hải này nữa, mà sẽ đi tìm ngươi. Lúc đó thử coi ngươi còn tự cao tự đại, khoe khoang Thanh Thành phái hay nữa không.

Thiên Hải vỗ tay :

- Không khéo lão Diêm Vương môn còn kéo bè kéo lũ lên tận Thanh Thành phái tìm ngươi. Ta chỉ sợ cho song đường ngươi mà thôi.

Lư Thành Văn nghe Thiên Hải nói, bất giác đã rút kiếm ra còn lưỡng lự :

- Ngươi là gì của Diêm Vương môn?

- Ngươi hỏi để làm gì? Nếu muốn thì đi tìm lão Diêm Vương môn mà hỏi. Nhưng ta chỉ cho ngươi biết, Chu Thiên Hải thiếu gia là một báu vật đối với Diêm Vương môn, nên mọi bước chân của ta đều được lão quỷ chăm sóc, dòm ngó. Thiếu gia chết, xem như lão mất một báu vật. Ngươi ráng mà lo lấy thân!

Lư Thành Văn gắt gỏng quát :

- Tên tiểu tử vô danh tiểu tốt này định đem Diêm Vương môn ra hù dọa ta à?

- Bổn thiếu gia không hù dọa ngươi đâu, mà chỉ sợ ngươi không dám đụng đến ta mà thôi.

- Ai dám nói Lư Thành Văn chẳng dám giết ngươi chứ?

Lư Thành Văn vừa nói vừa đâm thẳng trường kiếm nhằm bả vai Thiên Hải công kích. Y những tưởng đối phương tránh né.

Nhưng không, Thiên Hải vẫn đứng trơ trơ như bị trời trồng, hứng trọn lấy chiêu kiếm của vị thiếu gia Thành Thành phái.

Phập!

Mũi kiếm xuyên quá một phần tư, nhưng Thiên Hải vẫn đứng yên chẳng thốt ra tiếng nào.

Trong khi Xảo Nhi bụm miệng thốt lên :

- Đừng mà...

Thấy Thiên Hải hứng mũi kiếm của mình chẳng một chút e dè, Lư Thành Văn lúng túng rút kiếm lại.

Một vòi máu phún ra từ bả vai. Thiên Hải.

Ôm bả vai, Thiên Hải thối liền hai bộ.

Cái đau do kiếm của Lư Thành Văn thốc đến tận óc khiến men say tan biến. Y như người bừng tỉnh, tròn mắt nhìn Lư Thành Văn :

- Thanh Thành thiếu gia dám đâm Chu Thiên Hải à?

- Bổn thiếu gia còn muốn lấy mạng ngươi nữa đấy.

- Lư thiếu gia khá lắm!

Thiên Hải ôm ngực :

- Lư thiếu gia đâm bả vai, ta không chết đâu. Phải đâm đúng tim Thiên Hải thì ta mới chết đó. Thiên Hải chết rồi thì lão Diêm Vương môn chẳng tìm ta nữa, mà sẽ đi tìm Thanh Thành phái.

Lư Thành Văn lưỡng lự gắt giọng nói :

- Ngươi có liên quan gì đến Diêm Vương môn?

- Thiên Hải à. Thiên Hải là tiểu sư tổ của Diêm Vương môn. Được chứ?

- Ngươi nói năng càn rỡ.

- Thiên Hải nói năng càn rỡ đó. Ngươi cứ tự nhiên mà xuống tay đi kẻo không kịp đó. Nếu ngươi không nhanh tay lấy mạng Thiên Hải thì sẽ có người đến lấy mạng ngươi đấy!

Lư Thành Văn buột miệng hỏi :

- Ai sẽ đến đây?

- Rất nhiều kẻ sẽ đến đây như Tần Quốc Nghi Diêm Vương sứ giả, Giãn Hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh, Hoa Sơn chưởng môn Châu Bá Kình, không khéo có cả Thanh Thành chưởng môn nữa đó.

Thiên Hải vung tay :

- Nào nào... Nhanh tay xuất kiếm giết Thiên Hải đi. Nhanh lên!

Thấy thái độ và hành động của Thiên Hải, Lư Thành Văn càng lúng túng hơn, vừa bối rối, vừa lưỡng lự. Bởi những người Thiên Hải thốt ra đều là những đại cao thủ mà y đã từng nghe phụ thân nhắc đến.

Lư Thành Văn lưỡng lự rồi buột miệng hỏi :

- Ngươi có quan hệ như thế nào với Diêm Vương môn?

Thiên Hải nghe Lư Thành Văn hỏi, cáu gắt quát lớn :

- Có giết thì giết, không thì cút đi. Bổn thiếu gia Chu Thiên Hải không muốn thấy những bộ mặt của các ngươi.

Thiên Hải quát. Lư Thành Văn và hai gã kia không phẫn nộ mà lại thối bộ.

Thật ra nếu Lư thành Văn biết được tâm trạng của Thiên Hải lúc này thì kiếm của gã đã chẳng chùng xuống, nhưng vì y không biết, lại thấy Thiên Hải khăng khăng chẳng sợ chết là gì thì hơi chột dạ. Y không phải sợ Thiên Hải, mà sợ có thể gây tai họa lớn với Diêm Vương môn. Mà Lư Thành Văn thì thừa biết uy lực của Diêm Vương môn như thế nào đối với võ lâm!

Thiên Hải chỉ Lư Thành Văn :

- Sao. Thanh Thành thiếu gia không dám lấy mạng Chu Thiên Hải à?

Thiên Hải bật cười giòn giã. Theo tiếng cười của Thiên Hải, máu trào ra vết thương nhuộm đỏ vạt

áo Thiên Hải.

Bất kể vết thương trên bả vai mình, Thiên Hải dấn đến hai bộ.

- Nào! Sao Lư thiếu gia lại sợ.

Thiên Hải hừ nhạt :

- Lư thiếu gia sợ Diêm Vương môn phải không? Diêm Vương môn chẳng có gì để Lư thiếu gia phải sợ cả. Chết là cùng thôi. Nào! Hãy đến mà lấy mạng Chu Thiên Hải!

Lư Thành Văn lắc đầu, nói :

- Gã này điên rồi.

Thiên Hải gầm lên :

- Chu Thiên Hải không điên đâu. Nếu ngươi không dám giết Thiên Hải thì Thiên Hải sẽ giết ngươi.

Thiên Hải vừa nói vừa chộp chén rượu chọi thẳng về phía Lư Thành Văn.

Trường kiếm của Lư Thành Văn phạt ngang, chém đôi chén rượu rơi thẳng xuống đất vỡ toang.

Thiên Hải cười khảy nói :

- Kiếm của ngươi hay lắm, nhưng chỉ biết chém đồ vật chứ không biết chém người. Có bản lĩnh thì chém Thiên Hải nè.

Thiên Hải ưỡn người ra.

Trong khi đó Lư Thành Văn lại tiến thối lưỡng nan. Y không biết phải hành động như thế nào.

Lư Thành Văn nắm chặt đốc kiếm, hai môi mím chặt. Không biết gã nghĩ sao, bất ngờ quẳng mạnh trường kiếm xuống đất, gằn giọng nói :

- Bổn thiếu gia không muốn giết ngươi.

Lư Thành Văn nói xong xăm xăm bước ra cửa.

Hai gã gia nô vội nhặt lấy thanh kiếm bước theo gã.

Lư Thành Văn dừng bước ngay ngưỡng cửa.

Tên gia nô đứng bên phải, nhỏ giọng hỏi :

- Thiếu gia, sao...

Lư Thành Văn khoát tay :

- Ta không muốn gây chuyện với Diêm Vương môn.

Gã thở hắt ra một tiếng, quay mặt lườm Thiên Hải rồi mới bỏ đi thẳng.

Thiên Hải ôm vết thương ngồi bệt xuống đất.

Xảo Nhi bước vội đến đỡ y :

- Công tử! Công tử có sao không?

Thiên Hải nhìn Xảo Nhi :

- Tại sao gã không giết Chu Thiên Hải?

- Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn đã bỏ đi rồi.

- Lạ thật! Lúc Thiên Hải muốn chết thì chẳng ai dám giết ta.

- Y sợ công tử.

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải từ tốn nói :

- Để Xảo Nhi băng vết thương cho công tử nha.

Không chờ Thiên Hải có đồng ý hay không, nàng xé vạc áo, lấy trong thắt lưng ra một lọ tịnh bình.

Xảo Nhi nói :

- Đây là thuốc gia truyền của gia tộc Xảo Nhi, rất công hiệu, chỉ sau hai mươi bốn canh giờ, vết thương của công tử sẽ liền mặt ngay.

Xảo Nhi vừa nói, vừa rịt thuốc và băng lại vết thương cho Thiên Hải.

Thiên Hải làu nhàu nói :

- Với Chu Thiên Hải thì nàng cần gì phải dụng đến thuốc gia truyền chi cho uổng.

Đôi chân mày của Xảo Nhi nhíu lại, lộ vẻ bất mãn với câu nói của Thiên Hải. Nàng lắc đầu nói :

- Nếu không có công tử thì Xảo Nhi đã bị những vị công tử của Thanh Thành phái làm nhục rồi. Vậy đáp lại, chỉ một chút thuốc trị thương gia truyền, chẳng lẽ Xảo Nhi lại tiếc với công tử sao. Xảo Nhi đâu phải là con người ích kỷ và đê tiện như vậy.

- Ấy! Tại hạ không dám nói Xảo Nhi cô nương là người như thế đâu. Chẳng qua cái mạng của Thiên Hải không đáng với số thuốc gia truyền của cô nương thôi.

Xảo Nhi đỡ Thiên Hải đứng lên, dìu đến ghế ngồi.

Vừa ngồi xuống chiếc đôn, Thiên Hải đã với tay toan bưng lấy bầu rượu, nhưng Xảo Nhi đã cản lại.

- Công tử đừng uống rượu nữa, không tốt cho vết thương của người đâu.

- Một vết thương xoàng này có đáng gì với Thiên Hải chứ?

Xảo Nhi buông một tiếng thở dài :

- Xảo Nhi nếu đoán không lầm hình như Chu Thiên Hải đang có tâm sự khó giãi bày cùng ai.

- Tại hạ chẳng có tâm sự gì cả.

- Nếu có, Xảo Nhi sẽ cùng chia sẽ với Chu Thiên Hải. Trong cuộc đời này, ai mà chẳng có tâm sự.

- Đa tạ cô nương đã quan tâm đến tại hạ.

Xảo Nhi kéo ghế ngồi xuống bên Thiên Hải :

- Xảo Nhi hỏi thật công tử nhé.

- Xảo Nhi cô nương cứ hỏi.

- Công tử quan hệ thế nào với Diêm Vương môn?

Mặt của Thiên Hải đanh lại, từ từ quay nhìn nàng, rồi lắc đầu.

- Tại hạ chẳng có quan hệ gì cả.

- Thế sao công tử nhắc đến Diêm Vương môn thì Lư Thành Văn thiếu gia lại bỏ đi, mà chẳng dám gây chuyện nữa?

- Hắn sợ Diêm Vương môn thì đúng hơn.

- Đúng. Lư Thành Văn thiếu gia

sợ Diêm Vương môn mới bỏ đi. Chứng tỏ công tử có quan hệ rất mật thiết với Diêm Vương môn chủ.

Thiên Hải bật cười khan rồi nói :

- Nếu Lư Thành Văn biết được Diêm Vương môn rất muốn lấy mạng Chu Thiên Hải thì kiếm của gã không đâm vào bả vai của tại hạ đâu, mà phải đâm đúng vào tim.

- Nói như vậy, Diêm Vương môn đang truy sát công tử ư?

- Không chỉ Diêm Vương môn, mà gần như ai cũng muốn mượn cái mạng của Thiên Hải.

- Thế ư? Hẳn phải có nguyên nhân gì chứ?

- Thiên Hải cũng không biết nguyên nhân gì nữa.

- Không có nguyên nhân mà cả giang hồ võ lâm muốn giết công tử. Nghĩ cũng lạ quá. Hay có sự hiểu lầm nào đó, hoặc có ai đó ném đá giấu tay vấy tội cho công tử?

- Thiên Hải chẳng gieo thù chuốc oán với ai, cũng không có người nào ném đá giấu tay để hại, nhưng ngay cả người thân nhất cũng muốn giết Thiên Hải. Chỉ có thế thôi. Có thể tại hạ là một quái nhân không đáng sống trên đời này.

Xảo Nhi khoát tay :

- Thiên Hải huynh đừng nghĩ vậy. Xảo Nhi thấy phong thái của huynh là bậc chính nhân quân tử, chứ không như thiên hạ nghĩ sai về huynh đâu. Nếu huynh cần một chỗ yên tĩnh để dưỡng thương, Xảo Nhi sẽ đưa huynh về thảo trang của mình.

Thiên Hải cau mày nhìn sang nàng.

Xảo Nhi cười, nói :

- Công tử đừng ngại. Thảo trang của Xảo Nhi là một nơi rất yên tĩnh, không có ai dòm ngó đến. Công tử lưu lại thảo trang của Xảo Nhi sẽ được an toàn.

Thiên Hải đứng lên :

- Đa tạ cô nương có lòng tốt với tại hạ.

Thiên Hải nói xong, quay lưng bước thẳng ra ngoài tửu quán.

Xảo Nhi vội vàng bước theo Thiên Hải.

- Công tử!

Thiên Hải dừng bước :

- Xảo Nhi cô nương có điều chi chỉ giáo?

- Ơ! Đêm đã gần buông xuống rồi, công tử định đi đâu vậy?

- Tại hạ đi tìm một người bạn.

- Ngày mai đi không được sao?

Công tử hãy ở lại đây đi. Lúc này công tử đang mang vết thương, đi không tiện đâu.

- Thiên Hải ở lại đây, không khéo cô nương sẽ bị vạ lây đó.

Xảo Nhi buông một tiếng thở dài :

- Công tử đi, Xảo Nhi chẳng yên tâm chút nào.

- Bất cứ chuyện gì xảy ra thì Chu Thiên Hải cũng chỉ có một cái mạng duy nhất, đâu có cái mạng thứ hai để mọi người tiếp tục tranh giành.

Thiên Hải ôm quyền :

- Xảo Nhi cô nương bảo trọng.

Thiên Hải quay lưng bỏ đi tiếp.

Xảo Nhi gọi với theo :

- Công tử bảo trọng.

Rời tửu quán của Xảo Nhi thì màn đêm cũng đã buông xuống trùm lên trấn Hồ Nam.

Mặc cho màn đêm rủ xuống, Thiên Hải chẳng màng đến nó mà vẫn rảo bước. Chàng nghĩ mình khó mà gặp lại được Thần Cái Mộc Định Can.

Sực nghĩ đến Xảo Nhi, hai cánh môi Thiên Hải điểm một nụ cười với ý nghĩ :

- Ít ra cũng còn một người trên cõi đời này quan tâm đến mình.

Sương đêm rơi xuống càng lúc càng dày. Hơi lạnh của sương đêm thấm qua trang phục làm cho vết thương đau nhói.

Ôm bờ vai rát bỏng, Thiên Hải tạt vào mái hiên một gian nhà có lẽ vắng chủ nên không có ánh đèn bên trong. Dựa lưng vào cây cột, Thiên Hải nghỉ chân.

Nhìn lên bầu trời đêm đầy những vì sao nhấp nhánh. Thiên Hải bâng quơ thả tâm hồn quay về với những hồi ức xa xôi hôm nào. Chính sự hoài niệm đó khiến Thiên Hải cảm thấy cô độc lạ lùng, để rồi muốn quay lại cái thuở hôm nào tóc còn để chỏm, chẳng một chút muộn phiền, chẳng một chút ưu tư.

Trong hoàn cảnh tĩnh lặng đó, đột nhiên có tiếng tỳ bà trỗi lên.

Tiếng đàn phát ngay trong gian nhà mà Thiên Hải đang tỳ lưng

nghĩ ngợi. Tiếng đàn nhanh chóng cuốn lấy tâm thức của Thiên Hải. Tiếng đàn kia khiến Thiên Hải quên hẳn thực tại của mình, mà như bị nó kéo vào một cảnh giới khác. Một cảnh giới chỉ tồn tại trong giấc mơ, nơi đó thật yên bình, thật hạnh phúc. Đến ngay cả cái cảm giác rát buốt nơi vết thương trên bả vai cũng tan biến theo tiếng tấu khúc huyền diệu.

Tiếng tỳ bà thình lình ngưng bặt, sau một hồi réo rắt tợ tiếng chim hót, tiếng suối reo, khơi dậy trong lòng kẻ lữ hành sức sống cuộn trào. Chính sự ngưng bặt đó khiến cho Thiên Hải ngơ ngẩn.

Chỏi tay đứng lên, Thiên Hải quay mặt nhìn vào cánh cửa đóng im ỉm, mà tự nhủ thầm :

- Ai vừa trình tấu khúc nhạc huyền diệu kia vậy nhỉ?

Câu hỏi đó khiến Thiên Hải tò mò bước đến bên cánh cửa. Ghé mắt nhìn qua khe cửa, nhưng Thiên Hải chẳng thấy gì. Thiên Hải không khỏi thất vọng, bởi màn đêm bên trong khỏa lấp tầm mắt của mình, trong khi muốn nhìn thấy nhân diện của người ta.

Chợt một giọng nói thanh tao cất lên :

- Công tử đã đến, sao không vào?

Thiên Hải ngơ ngác hỏi thầm :

- Ai vậy? Vị cô nương này hỏi mình hay hỏi người khác?

Thiên Hải đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy một bóng người, liền nghĩ thầm :

- Ở đây không có ai khác, ngoài mình ra, hẳn vị tỷ tỷ nói đến mình.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải vẫn lưỡng lự.

Nữ nhân bên trong gia nhà liền lên tiếng :

- Bổn Thánh Nữ xem thông thiên địa lý biết công tử sẽ quá vãng đến đây, nên bổn Thánh Nữ đã đợi sẵn công tử ở đây. Đừng ngại, hãy bước vào đi.

Giờ thì Thiên Hải đoán chắc người ta nói đến mình, nên đẩy cửa bước vào.

Bên trong tối đen như mực. Nên khi ngọn bạch lạp vụt cháy bùng lên khiến mắt Thiên Hải chói lòa, phải đưa tay lên che mắt.

Mãi một lúc sau Thiên Hải mới quen với ánh sáng nhập nhoạng đó.

Đối điện với Thiên Hải là một tấm rèm lụa, che Thánh Nữ đang ngồi sau.

Thiên Hải nheo mày khi thấy có vầng hào quang ngũ sắc lấp lánh ngay trên đầu bóng Thánh Nữ.

Thiên Hải ôm quyền :

- Tại hạ là Chu Thiên Hải bái kiến Thánh Nữ nương nương.

- Bổn Thánh Nữ nương nương đã chờ công tử ở đây lâu lắm rồi. Chắc công tử không ngờ được.

Thiên Hải quả rất bất ngờ khi được Thánh Nữ nương nương gọi đến tên mình.

- Thiên Hải mạn phép hỏi, vì sao nương nương chờ Thiên Hải tại đây?

- Ý trời.

- Thế nào là ý trời?

- Bổn nương bấm độn, xem sao và nhìn đại sự trong trời đất, biết đêm nay tại gian nhà này sẽ có người mang chân mạng võ lâm minh chủ ứng với Đại hùng tinh xuất hiện, nên chờ ở đây.

Thiên Hải lắc đầu :

- Có lẽ người mà Thánh Nữ nương nương chờ chưa đến, vãn bối chỉ là một kẻ tầm thường, không thể mang chân mạng võ lâm minh chủ.

- Công tử nói sai rồi. Bổn Thánh Nữ nương nương chưa bao giờ xem thiên văn địa lý sai cả. Công tử đã đến đúng thời khắc ứng với Đại hùng tinh nên nhất định chính người mang chân mạng Võ lâm minh chủ.

Thiên Hải cười mỉm, lắc đầu nói :

- Tại hạ không sống được lâu trong cõi đời này đâu. Tất cả mọi người đều muốn giết tại hạ. Điều thứ hai, Chu Thiên Hải chẳng hề biết võ công thì làm sao có thể trở thành Võ lâm minh chủ. Nếu

Thiên Hải có nghĩ đến chuyện mình trở thành Võ lâm minh chủ thì e đó chỉ là giấc mơ hão huyền mà thôi.

- Công tử sai rồi. Bổn Thánh Nữ nương nương không trách công tử đâu. Bởi vì người chẳng am tường Thiên cơ càn khôn. Nhưng Thiên cơ thì bổn Thánh Nữ nương nương không thể nào tiết lộ được. Bổn Thánh Nữ nương nương chỉ có thể nói cho công tử biết.

Một, người đang giữ chân mạng Võ lâm minh chủ, nếu không thay đổi phong thái chính nhân. Thứ hai, công tử không được hủy hoại mình. Thứ ba, chắc chắn có quái nhân phò trợ cho công tử.

Thiên Hải cười mỉm hỏi :

- Nếu một xác chết thì có trở thành Võ lâm minh chủ không?

- Xác chết thì không bao giờ trở thành Võ lâm minh chủ cả.

- Có lẽ lần này Thánh Nữ nương nương đã đoán sai rồi.

- Bổn nương nương không đoán sai đâu, chỉ có người sai mà thôi.

Thánh Nữ nương nương im lặng một lúc rồi nói :

- Để chứng minh cho lời của bổn Thánh Nữ nương nương, ta sẽ truyền thụ cho công tử ba chiêu kiếm.

- Thánh Nữ nương nương truyền thụ kiếm pháp cho tại hạ?

- Đúng.

- Để làm gì?

- Công tử có thể dùng ba chiêu kiếm đó để hộ thân. Kiếm pháp mà bổn Thánh Nữ truyền cho công tử, chưa thể nói là kiếm tông vô địch trong thiên hạ, nhưng có thể giúp công tử hộ thân trong lúc tìm được ân sư. Nếu gặp họa kiếp, khi hộ nhân chưa xuất hiện cũng có thể dụng những chiêu kiếm đó tùy cơ ứng biến.

- Tại hạ có cảm tưởng Thánh Nữ biết rõ về tại hạ.

- Phàm những kẻ mang chân mạng Võ lâm minh chủ thường gặp kiếp họa.

Nghe Thánh Nữ nương nương nói mà Thiên Hải cảm thấy phấn chấn vô cùng.

- Vãn bối có cảm tưởng như vừa vứt bỏ được những ưu phiền trĩu nặng hai bờ vai.

- Thế thì tốt rồi. Bổn Thánh Nữ nương nương biết công tử là người có nghị lực siêu phàm xuất chúng. Căn cơ lại hơn hẳn những kẻ tầm thường, không phụ bổn Thánh Nữ đã chờ công tử ở đây.

Thánh Nữ nương nương im lặng một lúc rồi nói tiếp :

- Giờ bổn Thánh Nữ nương nương sẽ truyền thụ cho công tử ba chiêu kiếm hộ thân.

Tấm rèm được vén lên và từ trong đó là đà bay ra thanh trường kiếm hướng về phía Thiên Hải.

Lối trao kiếm của Thánh Nữ nương nương biểu lộ một nội công phi thường, có thể khiến kiếm bằng nội lực mà chẳng cần động thân.

Chờ cho Thiên Hải đón được thanh trường kiếm, Thánh Nữ nương nương mới nói tiếp :

- Ba chiêu kiếm mà bổn Thánh Nữ nương nương muốn truyền cho công tử có tên là Tích Lịch Kiếm, Triển Vân Kiếm và Mạn Vũ Di Kiếm. Mỗi chiêu có uy lực riêng, đều có thể khống chế đối phương, hoặc mở đường bôn tẩu.

- Thiên Hải chưa bao giờ luyện công, chẳng có nội lực, làm sao thi triển được ba thức kiếm của Thánh Nữ?

- Bổn Thánh Nữ biết công tử không có nội lực nên mới truyền thụ cho ba chiêu thức này. Ba chiêu kiếm kia dựa vào sự linh hoạt nhanh nhẹn đã có thể phát huy được nửa sức mạnh rồi. Nếu như sau này công tử có nội lực thì uy lực của ba chiêu kiếm mà bổn Thánh Nữ truyền cho công tử sẽ càng lợi hại hơn.

- Xin hỏi Thánh Nữ nương nương, ba thức kiếm mà người định truyền thụ cho Thiên Hải so với kiếm pháp của Thanh Thành phái như thế nào?

- Hiện tại công tử không có nội lực, nhưng nếu đem ba chiêu kiếm kia ra thi triển thì có thể đấu ngang với Chưởng môn nhân Thanh Thành phái trong ba hiệp. Còn như sau này công tử có nội lực thì chỉ trong ba chiêu đã có thể đả bại Thanh Thành chưởng môn.

- Thế thì tốt rồi. Thiên Hải vô cùng cảm kích sự ưu ái của Thánh Nữ nương nương.

- Truyền cho công tử ba chiêu kiếm này, bổn Thánh Nữ chỉ mong công tử bảo trọng thân thể, đặng giữ chân mạng Võ lâm minh chủ.

- Tại hạ sẽ không phụ lòng Thánh Nữ nương nương.

- Nghe công tử nói, bổn Thánh Nữ tự biết mình đã không nhìn lầm thiên tướng.

Từ lúc đó cho đến khi bình minh ửng hồng, Thiên Hải được Thánh nữ nương nương truyền thụ

kiếm quyết bằng khẩu dụ để luyện kiếm.

Mới đầu, Thiên Hải còn lúng túng khi dụng kiếm, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi thì đã nhanh chóng thành thục từng bước đi, từng cách rút kiếm, phát chiêu như thế nào.

Phải nói Thiên Hải là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, chỉ trong một đêm mà đã gần như thành thuộc cách dụng kiếm chiêu Tích Lịch Kiếm.

Trong khi luyện kiếm Thiên Hải như bị kiếm thức lôi cuốn mà say mê luyện tập thậm chí quên cả vết thương còn rát bỏng trên bờ vai mình.

Đến khi mệt lả, Thiên Hải mới gát kiếm thở hắt ra một tiếng. Định nhãn về phía tấm màn, Thiên Hải hỏi :

- Thánh Nữ? Kiếm pháp của Thiên Hải giờ như thế nào?

Không có tiếng Thánh Nữ đáp lời Thiên Hải. Đôi chân mày Thiên Hải cau lại :

- Thánh Nữ! Sao người không đáp lại lời tại hạ?

Thiên Hải chờ một lúc cũng không có ai đáp lời. Chàng gọi lại lần nữa :

- Thánh Nữ! Người không nghe Thiên Hải nói à?

Thánh Nữ vẫn không đáp lời.

Thiên Hải lần bước chậm rãi đến bên tấm rèm. Chàng lưỡng lự một lúc rồi vén rèm. Chẳng có ai đằng sau tấm rèm cả, ngoài bộ lam y nho sinh thẳng nếp được xếp gọn gàng để trên tràng kỷ.

Thiên Hải nheo mày nhẩm nói :

- Thánh Nữ! Người đã đi rồi sao? Thánh Nữ? Người là ai?

Thiên Hải đảo mắt nhìn quanh. Chẳng có gì để cho chàng để mắt đến, ngoài trừ mùi phấn hương thoang thoảng nhẹ nhàng mà Thánh Nữ còn lưu lại.

Nhìn bộ lam y nho sinh, Thiên Hải nghĩ thầm :

- Thánh Nữ đã lo lắng cho mình đến trang phục. Người là ai? Thánh Nữ là ai? Phải chăng Thánh Nữ là Bảo mẫu cô cô, giờ sực nghĩ đến mình?

Thiên Hải lắc đầu :

- Nhất định không phải bảo mẫu cô cô. Bảo mẫu cô cô chẳng bao giờ dùng thứ phấn hương này.

Thiên Hải lắc đầu :

- Thánh Nữ nương nương là ai? Nhất định mình phải tìm cho ra Thánh Nữ nương nương để bái tạ thịnh tâm của người.

Chương 6: Loạn Kiếm Diệp Cát Quần

Trời sáng hẳn Thiên Hải mới rời khỏi gian nhà vắng chủ, tiến ra cửa Tây, trấn Hồ Nam. Chàng ra khỏi cổng thành thì nghe tiếng gọi ơi ới của Thần Cái Mộc Định Can.

- Chu Thiên Hải! Chu Thiên Hải!

Thiên Hải dừng bước.

Thần Cái với khinh thuật thần kỳ đã lướt đến bên Thiên Hải.

Lão nhìn chàng từ đầu đến chân rồi nói :

- Tiểu tử là người hay ma?

- Nếu Thiên Hải là ma thì chẳng đứng dưới vầng nhật quang.

- Đúng rồi. Thế là ngươi vẫn còn sống. Lão phu tưởng đâu chẳng bao giờ còn gặp ngươi nữa.

Thiên Hải mỉm cười, nói :

- Ngược lại Thiên Hải những tưởng không còn gặp lão tiền bối.

- Làm gì không gặp được lão chứ. Lão phu và ngươi đã chung một thuyền. Chưa đưa được báu vật của Minh Nguyệt cô nương đến Thiếu Lâm tự thì chưa chia tay nhau mà.

- Vậy Thiên Hải và tiền bối có duyên với nhau rồi.

Hai người lại song hành đi tiếp. Mộc Định Can vừa đi, vừa hỏi Thiên Hải :

- Thiên Hải! Người vận thụng y buộc ngươi vào rừng tùng là ai vậy?

Thiên Hải quay sang, mỉm cười, nói :

- Đó chỉ là một người quen với Thiên Hải thôi.

Mộc Định Can dừng bước :

- Người quen với ngươi?

Thiên Hải gật đầu :

- Không sai. Tiền bối lạ lắm à?

- Lão phu tưởng đó là kẻ thù của ngươi thì đúng hơn. Người quen gì mà vừa gặp lão phu đã tặng luôn một màn độc châm.

- Nhưng tiền bối đâu có chết bởi độc châm đó.

Mộc Định Can nhún vai :

- May mắn là gã đó còn lưu tình để lại giải dược, chứ nếu không, bây giờ Mộc Định Can đã trở thành phế nhân cụt tay, chắc phải lê thân già ăn xin mãi mất.

Thiên Hải bật cười :

- Có như vậy, Mộc tiền bối mới biết chung quanh Thiên Hải lúc nào cũng có quái nhân phò độ.

Mộc Định Can nhăn mặt :

- Quái nhân ư? Lão phu mong đừng bao giờ gặp những quái nhân như vừa rồi. Gặp những hạng quái nhân đó, có lúc thây của lão Mộc này phải rữa ra bởi độc công.

- Ấy! Tiền bối yên tâm. Thây của người chẳng ra gì đâu. Bây giờ Thiên Hải biết mình đang giữ chân mạng Võ lâm Minh chủ.

Mộc Định Can trợn mắt nhìn Thiên Hải như thể nhìn một quái nhân :

- Ngươi giữ chân mạng Võ lâm Minh chủ?

- Không sai.

- Tai lão Mộc này có nghe lầm không nhỉ?

- Tất nhiên không nghe lầm rồi, mà đó là sự thật. Thiên Hải bây giờ đã giữ chân mạng Võ lâm Minh chủ, nên luôn có quái nhãn phù trợ, chẳng sợ gì nữa. Vãn bối và lão tiền bối sẽ đi một mạch đến Thiếu Lâm tự mà chẳng một ai dám cản đường mình.

- Nghe ngươi nói mà ta phấn chấn vô cùng. Nếu đúng như ngươi nói thì Mộc Định Can này hẳn chắc chắn đã gặp thần tài rồi.

Thần Cái Mộc Định Can nói dứt câu thì đã nghe tiếng vó ngựa reo lên sau lưng. Lão và Thiên Hải nhìn lại.

Năm thớt nhân mã đang cúi mình trên thớt ngựa lao nhanh về phía họ.

Lão Mộc nhìn Thiên Hải giả lả cười rồi nói :

- Quới nhân của ngươi đến thật là đúng lúc, lão phu mong đừng gặp những tên quái nhân chuyên dùng độc công.

Thiên Hải nhướng mày :

- Lão tiền bối yên tâm, nếu không phải là quới nhân thì hắn là đại địch, bởi vì Thiên Hải và Mộc lão tiến bối đang giữ báu vật của Minh Nguyệt tỷ tỷ. Chẳng có chuyện gì trên đời này mà dễ dàng cả đâu, miễn sao giữ được cái mạng là quý rồi.

Thiên Hải nói dứt câu thì năm thớt nhân mạng kia cũng đã lao đến. Ngồi trên con tuấn mã có sắc đen tuyền đi đầu chính là Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn. Bốn người còn lại là hai gã gia nô môn hạ mà Thiên Hải đã từng gặp ở tửu quán của Xảo Nhi. Hai người mới là hai vị trưởng lão của Hoa Sơn phái.

Lư Thành Văn thoắt mình xuống đất, bước thẳng đến trước mặt Thiên Hải :

- Tiểu tử thúi! Còn nhớ bổn thiếu gia chứ?

- Với ai thì Thiên Hải quên, nhưng với Lư Thành Văn thiếu gia thì tại hạ chẳng bao giờ quên. Trên vai tại hạ vẫn còn vết thương mà thiếu gia để lại nơi tửu quán.

- Tốt lắm! Tiểu tử biết bổn thiếu gia nhớ bổn thiếu gia, giờ lại gặp cố nhân hắn biết phải làm gì chứ?

Thiên Hải nhíu mày :

- Theo thiếu gia thì Chu Thiên Hải phải làm gì?

- Ngươi đợi cho bổn thiếu gia chỉ giáo. Nếu mình chẳng biết làm gì thì phải chờ người khác chỉ giáo chứ.

- Tại hạ đâu muốn mình trở thành kẻ càn rỡ chuyên làm càn.

- Hay lắm! Tiểu tử thúi nói nghe hay đấy. Để bổn thiếu gia chỉ giáo cho ngươi làm.

- Tại hạ mạn phép rửa tai để nghe Lư Thành Văn thiếu gia chỉ giáo.

- Tiểu tử thúi, khôn ngoan thì hãy mau quì xuống nạp mình cho bổn thiếu gia.

Nghe Lư Thành Văn nói, lão Thần Cái Mộc Định Can buột miệng lên tiếng :

- Hây. Thiên Hải! Ngươi có nghe quái nhân của ngươi nói rồi chứ. Gã nói ngươi nộp mạng cho gã đó. Hẳn giờ lão phu là quới nhân của ngươi chắc.

Thiên Hải vừa mới thụ giáo ba chiêu kiếm của Thánh Nữ Nương nương, cũng muốn đem ra sử dụng xem như thế nào, liền khoát tay nói với Thần Cái Mộc Định Can :

- Lần này Thần cái lão tiền bối không nhất thiết phải xen vào, cứ để cho Thiên Hải ứng phó với Lư Thành Văn thiếu gia đây.

- Ngươi...

- Yên tâm. Khi nào Thiên Hải không còn sinh lộ quới nhân mới xuất đầu lộ diện. Còn lúc này thì phải tự Thiên Hải chứng minh mình có chân mạng Võ lâm Minh chủ chứ.

Thiên Hải nhìn lại Lư Thành Văn, từ tốn nói :

- Lư thiếu gia muốn Thiên Hải nộp mình?

- Nếu ngươi muốn sống!

- Bằng như Thiên Hải không nộp mình?

- Kiếm của Lư thiếu gia không ngại đâm vào tim ngươi như đêm hôm đâu.

- Tại hạ sợ lần này kiếm của Lư thiếu gia không có cơ hội nữa rồi.

Lư Thành Văn cười kháy, rồi nói :

- Chu Thiên Hải! Ngươi định sử dụng xảo ngôn hù dọa Lư Thành Văn thiếu gia đó ư?

Thiên Hải lắc đầu :

- Tại hạ chẳng bao giờ dụng xảo ngôn, mà chỉ nói bằng lời thật thôi.

- Lời thật? Lạ thật đó.

Thiên Hải nhìn Lư Thành Văn, từ tốn nói :

- Nếu trong ba chiêu kiếm, Thiên Hải không đánh bật kiếm của Lư thiếu gia thì ta sẽ giao nộp.

Lư Thành Văn mở to mắt hết cở, tưởng chừng hai con ngươi của gã lọt thỏm ra ngoài hốc mắt.

- Ngươi nói trong ba chiêu kiếm đánh bật kiếm của bổn thiếu gia?

- Đúng!

- Nếu không đánh bật kiếm của bổn thiếu gia, ngươi giao nộp mình?

- Đúng!

- Ngươi đúng là một tên cuồng ngạo, lần đầu tiên bổn thiếu gia gặp.

Lư Thành Văn nghiêm giọng, gằn từng tiếng :

- Thiên Hải! Nếu đúng như ngươi nói thì Lư Thành Văn này sẽ gọi ngươi ba tiếng “Lão nhân gia”.

Thiên Hải chằm chằm nhìn Lư Thành Văn :

- Được. Được lắm!

Y quay lại Thần Cái Mộc Định Can :

- Mộc lão tiền bối! Lão làm chứng đó.

Mộc Định Can gật đầu :

- Lão phu làm chứng. Mà ngươi... Ngươi đâu thể trong ba chiêu đánh bật kiếm của Lư Thành Văn chứ?

- Ấy! Thời gian như gió thoảng mây đưa bóng câu qua cửa sổ, nên mọi sự đều có cái biến đổi rất nhanh. Lão tiền bối đoan chắc lần này Thiên Hải sắp trở thành Lão nhân gia rồi.

Nghe Thiên Hải nói, Lư Thành Văn giận đến đỏ mặt. Y rút soạt trường kiếm :

- Thiên Hải! Xuất thủ đi.

Thiên Hải nhìn lại Lư Thành Văn, từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ rồi từ tốn nói :

- Lư thiếu gia biết Thiên Hải đang nghĩ gì không?

- Ngươi đang nghĩ đối mặt với Diêm chúa như thế nào, phải không?

Thiên Hải lắc đầu :

- Không, không. Thiên Hải đang nghĩ không biết sau này nói thế nào với ý trung nhân khi phải gọi Lư Thành Văn thiếu gia bằng hai chữ “Văn nhi”.

Lư Thành Văn nghiến răng rít lên :

- Thiên Hải! Ngươi chết được rồi đó.

Gã vừa nói, vừa múa tít trường kiếm, chực xông tới Thiên Hải thì một đạo kiếm quang sáng ngời, mỏng như sợi chỉ cắt một đường thẳng đâm thọc vào màn ánh kiếm của Lư Thành Văn.

Chiêu kiếm của Chu Thiên Hải rất đơn giản, nhưng khi phát ra lại cực kỳ chính xác, điểm ngay vào mũi kiếm của Lư Thành Văn.

Keng!

Những tưởng kiếm của Thiên Hải bật ngược ra, nhưng nó lại trượt dọc theo sóng kiếm của Lư Thành Văn rồi đâm thọc vào hổ khẩu.

Lư Thành Văn thấy kiếm chiêu của đối phương quá ư kỳ dị, khi phát hiện thì mũi kiếm đã đến bên hổ khẩu của gã rồi. Y hốt hoảng toan thối bộ rút kiếm, nhưng tất cả đã quá muộn.

Mũi kiếm của Thiên Hải điểm tới hổ khẩu của gã. Lư Thành Văn rúng động toàn thân, khi cảm nhận mũi kiếm chạm vào hổ khẩu mình.

Y bất giác không làm chủ được, buột miệng thốt lên :

- Ý...

Cùng với tiếng thốt đó, đốc kiếm của gã tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Thiên Hải nhanh chóng thu hồi kiếm tra vào vỏ. Mặc dù chỉ thắng trong một chiêu kiếm Tích Lịch nhưng Thiên Hải vẫn không tin uy lực của chiêu kiếm đó. Đến khi biết chắc kiếm của Lư Thành Văn rơi xuống đất, y mới chắc mình đã thắng.

Thần Cái Mộc Định Can thì cứ trố mắt ra nhìn. Lão không thể nào tin được, chỉ mới một đêm mà Thiên Hải đã trở thành một kiếm thủ cực kỳ lợi hại như vậy. Thiên Hải đã đánh rơi kiếm Lư Thành Văn, mà lão Thần Cái cứ trố mắt ra nhìn với cái miệng há hốc ngơ ngẩn, ngạc nhiên.

Lão dụi mắt lẩm nhẩm :

- Mắt lão phu có bị mờ không nhỉ?

Thiên Hải lên tiếng, Mộc Định Can mới giật mình :

- Lão tiền bối! Thiên Hải đã đánh bật kiếm của Lư Thành Văn thiếu gia rồi.

Nghe Thiên Hải nói, Lư Thành Văn càng lúng túng hơn.

- Ơ...

Lão Thần Cái Mộc Định Can giờ mới xướng lên :

- Thiên Hải đã thắng trong một chiêu kiếm.

Thành Văn cứ ngây người ra nhìn thanh trường kiếm của mình. Y hoàn toàn bất ngờ với cục diện này. Vừa rồi, y chỉ kịp thấy một đốm sáng điểm vào mũi kiếm của mình. Mặc dù không có nội lực nhưng điểm sáng kia thật chính xác, rồi nó trượt trên sống kiếm, buộc gã phái buông đốc kiếm, khi phát hiện ra đó là mũi kiếm của Thiên Hải, Lư Thành Văn ngượng ngùng mím môi.

Thiên Hải nhìn gã :

- Lư thiếu gia tâm phục khẩu phục chứ?

- Bổn thiếu gia không phục. Ngươi đã dụng ma thuật, nên bổn thiếu gia không phục. Tất cả là trò xảo trá của ngươi mà thôi.

- Lư thiếu gia đã thua, đừng nói càn. Vừa rồi, Thiên Hải dụng chiêu Tích Lịch kiếm. Uy lực của Tích Lịch kiếm là có thể điểm vào cái đích nhỏ nhất, dù đó là mũi kiếm của thiếu gia. Bởi kiếm pháp của thiếu gia quá non nớt nên không nhận ra thôi.

Thiên Hải thối lại một bộ, nghiêm giọng nói :

- Nếu như tại hạ dụng đến chiêu thứ hai Triển Vân kiếm và chiêu thứ ba Mạn Vũ Di kiếm thì sợ Lư Thành Văn thiếu gia không còn đứng được nữa đâu.

Nghe Thiên Hải nói, Lư Thành Văn càng bối rối hơn.

Thiên Hải nhún vai :

- Lữ thiếu gia hãy thực hiện lời giao ước đi chứ.

Lư Thành Văn lúng túng như gà mắc tóc. Hắn hết nhìn Mộc Định Can rồi lại nhìn những người theo mình.

Hai vị trưởng lão Hoa Sơn nói :

- Lữ thiếu gia hãy thực hiện lời giao ước của mình, rồi chúng tôi sẽ bắt gã tiểu tử đó cho người hành xử.

Nghe hai vị trưởng lão Hoa Sơn nói, Lư Thành Văn càng bối rối hơn. Y rít một luồng dưỡng khí căng phồng lồng ngực, nhưng lại cứ mím môi ậm à, ậm ì chẳng thốt tiếng nào.

Lư Thành Văn nhìn Thiên Hải gằn giọng, nói :

- Bổn thiếu gia hẹn ngươi lần khác.

Gã nói xong liền quay lưng toan thoát đi.

Nhưng Thần Cái Mộc Định Can với khinh công kỳ diệu đã nhanh hơn. Chỉ một cái lắc vai, lão đã lướt ra chắn ngang mặt Lư Thành Văn, ngọn Đả cẩu bổng chớp nhoáng điểm vào yết hầu của họ Lư.

Lão Thần cái nhường mày nói :

- Hê! Lư thiếu gia chưa thực hiện giao ước với Thiên Hải thì chưa rời đây được đâu!

Nhìn Mộc Định Can Thần Cái, Lư Thành Văn biến sắc đỏ gấc, không biết vì thẹn hay vì giận. Y lấp lửng nói :

- Mộc tiền bối đừng quên Lư Thành Văn là thiếu gia của Thanh Thành chưởng môn Lư Hoài Giãn.

- Ngươi có là đại gia của Thanh Thành chưởng môn thì cũng phải thực hiện giao ước của mình. Ngươi xét lại coi, nếu như Chu Thiên Hải thua ngươi thì sao. Hắn ngươi đã bắt tội gã rồi.

Hai vị trưởng lão Hoa Sơn nhìn nhau nhẩm nói :

- Mộc Định Can Thần Cái đúng là kẻ nhứt ngôn như phá thạch không sai.

Lư Thành Văn buộc quay lại đối mặt với Thiên Hải. Y mím môi mà mặt tuôn đẫm mồ hôi.

Lão Thần cái Mộc Định Can nói :

- Sao? Ngươi bị thụt lưỡi rồi à?

- Thiên Hải! Lư Thành Văn gọi đây.

- Tại hạ đang dỏng tai để nghe.

Buông ra một tiếng thở hắt, như thể muốn trút sự phẫn uất trong tâm mình, Lư Thành Văn mới nói :

- Lão nhân gia!

Lão Thần Cái Mộc Định Can bật cười khanh khách, trong khi sắc diện Lư Thành Văn tái nhợt, tái

nhạt.

Y quay lại Mộc Định Can :

- Lư Thành Văn đi được rồi chứ?

- Ngươi cứ tự nhiên. Nếu có dịp, lão Thần Cái ghé qua Thanh Thành, hỏi lão chưởng môn Lư Hoài Giãn, xem tại sao Văn nhi của lão lại gọi một tên thiếu sinh tuổi vừa quá mười bảy là Lão nhân gia, chắc lão khó mà giải thích cho lão ăn mày này đó.

Mồ hôi tuôn ướt đẫm trán Lư Thành Văn. Y nghiến ráng ken két, rít giọng nói :

- Một ngày nào đó lão sẽ hối hận, bởi Lư Thành Văn này.

- Khẩu khí của ngươi hỗn láo quá, nhưng chẳng có tài cán gì. Đi đi, kẻo lại phải gọi lão ăn mày này là tổ tổ đó.

Lư Thành Văn mím môi, điểm chân phi lên lưng ngựa, ra roi lao nước đại.

Hai gã gia nhân theo hầu cũng giật cương thoát theo sau Lư Thành Văn.

Mộc Định Can nhìn lại nhị vị trưởng lão phái Hoa Sơn :

- Nhị vị trưởng lão muốn thay Hoàng Khởi. Hoàng Bang để dẫn nạp Chu Thiên Hải về Hoa Sơn tổng đàn?

- Nếu Trương Nghi và Câu Lỗ muốn thế thì Mộc lão đầu có đồng ý không?

- Tất nhiên là không đồng ý rồi. Lão ăn mày đã hứa với Thiên Hải sẽ cùng nhau đến Tung Sơn du lãm một chuyến, nên đâu để cho hai người dẫn y đi.

Lời còn đọng trên miệng lão Thần cái Mộc Định Can thì bất thình lình có một luồng gió lạ, cùng với luồng phong lạ lùng đó thì một người xuất hiện. Người đó vận bộ y trang dạ hành bằng vải gai, tay ôm khư khư thanh kiếm dài, cặp mắt cú vọ tóe ra hai luồng sát nhân lạnh lùng.

Vừa thấy người kia thì Trương Nghi và Câu Lỗ giật mình, định thần nhãn nhìn chằm chằm.

Thấy ánh mắt của Trương Nghi và Câu Lỗ, Mộc Định Can không khỏi lấy làm lạ. Lão muốn lên tiếng, nhưng lại thôi, mà bước đến bên Thiên Hải nói nhỏ :

- Chu Thiên Hải? Xem chừng sắp có hoạt náo của Hoa Sơn phái đây.

Trương Nghi và Câu Lỗ phi thân xuống ngựa. Hai người sóng vai nhau cùng rút kiếm ra một lượt,

như thể đã gặp phải đại kình địch.

Trương Nghi vuốt râu nói :

- Diệp Cát Quần! Ngươi vẫn đeo bám Hoa sơn phái đó à?

Diệp Cát Quần buông một câu thật nhạt nhẽo :

- Chỉ khi nào Hoa Sơn phái tuyệt diệt trên chốn giang hồ thì Diệp Cát Quần mới ẩn tích giang hồ. Còn Hoa Sơn phái thì còn Diệp Cát Quần.

Diệp Cát Quần nói chuyện với Trương Nghi và Câu Lỗ mà chẳng màng gì đến Chu Thiên Hải và lão Thần Cái Mộc Định Can.

Họ Diệp vừa nói, vừa cởi dây hạ chiếc giá kiếm đeo sau lưng. Gã chọn lấy một thanh kiếm trong năm thanh kiếm trên giá kiếm.

Thiên Hải nhìn họ Diệp nghĩ thầm :

- Gã này sử dụng những năm thanh kiếm, chắc hẳn mỗi thanh kiếm có công dụng riêng.

Diệp Cát Quần chọn thanh kiếm đặt ngay giữa, rồi nhìn lại Trương Nghi và Câu Lỗ lại cất giọng thật lạnh lùng rằng :

- Hoa Sơn kiếm của Diệp mỗ ba hôm nay buồn lắm, bởi vì nó không được tắm máu môn hạ Hoa Sơn. Hôm nay nó sẽ được vui.

Trương Nghi rống lên :

- Diệp tặc! Không dễ như ngươi tưởng đâu!

Lời nói của Trương Nghi vừa thốt ra, có lẽ còn đọng trên hai cánh môi của lão thì ánh kiếm chớp tới. Lão Trương chỉ kịp thấy một vệt đen chớp đến mình, liền hoành kiếm lên đỡ. Nhưng động tác của lão so với vệt đen của Diệp Cát Quần lại quá chậm, chậm đến độ khi họ Diệp thu kiếm về mà lão vẫn còn thao tác hoành kiếm.

Khi Diệp Cát Quần tra kiếm vào võ thì yết hầu Trương Nghi mới rịn máu. Lão khèn khẹt vài tiếng, buông kiếm, ôm lấy yết hầu quay sang nhìn Câu Lỗ rồi mới ngã vật ra sau ưỡn người giảy chết, trông thật thảm khốc.

Câu Lỗ thấy Trương Nghi chết trong chớp mắt bởi kiếm pháp thần kỳ của họ Diệp, mặt tái không còn chút máu, thối lùi hai bộ, miệng ngậm như hến.

Diệp Cát Quần trả lại thanh kiếm vào giá kiếm. Y vừa trả kiếm vào giá, vừa nói một cách chậm rãi :

- Hôm nay đủ rồi. Ba ngày nữa mới đến lượt Câu Lỗ.

Diệp Cát Quần khoác lại giá kiếm lên lưng. Trông hành động của gã thật tự nhiên, cứ như xem chuyện giết người là một trò đùa tìm thú vui sau những ngày tĩnh mịch.

Câu Lỗ nhìn Diệp Cát Quần chằm chằm.

Diệp Cát Quần lên tiếng :

- Lão còn chưa đi ư? Diệp mỗ dành cái mạng của lão lại cho lần sau đó!

Được lời đó như được sống, Câu Lỗ vội vội vàng vàng xốc cái xác Trương Nghi lên lưng ngựa rồi nhảy thót lên sau, ra cương bỏ đi không nói tiếp lời nào.

Thiên Hải và Mộc Định Can nhìn Diệp Cát Quần cột lại sợi dây đeo giá kiếm và cảm nhận xương sống mình có hàn khí chạy lan xuống, đồng thời lớp gai ốc nổi đầy ra.

Thiên Hải nhìn Diệp Cát Quần, nghĩ thầm :

- Nếu gã kiếm thủ này chọn mình để thử kiếm thì số mạng của mình xem như chẳng còn cơ may để mà sống.

Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Diệp Cát Quần đã cột xong sợi dây đeo giá kiếm. Y cúi xuống giũ ống tay áo phủi lớp bụi bám trên giày.

Gã từ từ ngẩng lên rồi thình lình quay mặt nhìn thẳng vào Chu Thiên Hải.

Chạm vào ánh mắt sát thần của Diệp Cát Quần, Thiên Hải giật mình. Ý niệm chết chốc lóe lên trong đầu Thiên Hải.

Diệp Cát Quần nhạt nhẽo nói :

- Ngươi đi theo ta.

Mộc Định Can Thần Cái toan lên tiếng, nhưng Thiên Hải đã cản lại, rồi nhìn Diệp Cát Quần, từ tốn nói :

- Tôn giá định đưa Thiên Hải đi đâu?

- Với ta chỉ có hai con đường. Một là con đường đến cõi chết, hai là con đường đến cõi lạc thú.

- Cả hai con đường đó, Thiên Hải chưa bao giờ đi chắc phải đi cùng với tôn giá một chuyến.

Thiên Hải nhìn Mộc Định Can :

- Mộc tiền bối Chờ Thiên Hải tại Tung Sơn.

- Có chắc ngươi đến được Tung Sơn không?

- Hê! Nếu mạng yểu thì Thiên Hải chẳng còn đứng đây với tôn giá.

Thiên Hải mỉm cười khích lệ lão Mộc rồi rảo bước đến trước mặt Diệp Cát Quần.

- Tôn giá! Chúng ta đi.

Chương 7: Kiếm Thủ Vô Tâm

Kỹ nữ bước vào phòng thì Diệp Cát Quần cũng cũng đặt chén rượu xuống bàn.

Từ lúc đi cùng với Thiên Hải vào tòa kỹ lầu này, Họ Diệp chẳng hề thốt nửa lời. Bộ mặt đăm đăm giá lạnh cứ như gã tiếc cả từng lời nói của mình.

Đáp lại sự im lặng của họ Diệp, Thiên Hải cũng im lặng.

Thiên Hải nghĩ thầm :

- "Gã không muốn nói chuyện với mình, thì cần gì phải nói với gã. Với lại mình và gã chẳng có gì để nói với nhau. Có nói chuyện thì cũng e ngại y cũng như những người khác, chỉ muốn lấy cái mạng của mình".

Đặt chén rượu xuống bàn, Diệp Cát Quần ngoắc ả kỹ nữ. Gã buông một câu cộc lốc :

- Nàng hầu phục ta.

Ả kỹ nữ nhún nhường đáp lời :

- Dạ, Kỷ Kỷ sẽ hầu phục chàng.

- Không cần phải khách sáo.

Kỷ Kỷ bước đến bên Diệp Cát Quần.

Chẳng một chút ngượng ngùng, e dè bởi sự có mặt của Thiên Hải, y vòng tay qua eo Kỷ Kỷ, kéo nàng ngồi lên hai chân gã.

Thấy hành động hàm hồ của Diệp Cát Quần, Thiên Hải cũng phải sượng sùng quay mặt chỗ khác.

Diệp Cát Quần với tay bưng chén rượu, nói với Kỷ Kỷ :

- Ta uống với nàng.

Hại người cùng uống chung chén rượu.

Thiên Hải cau mày, đứng lên từ tốn nói :

- Tôn giá! Thiên Hải nghĩ mình không nên ở lại đây để choáng mắt người.

Thiên Hải vừa nói, vừa ôm quyền :

- Thiên Hải mạn phép được ra ngoài.

Diệp Cát Quần nhìn Thiên Hải, lắc đầu :

- Không. Ta đã nói với ngươi ta có hai con đường. Đây là con đường thứ hai ta và ngươi đã chọn. Chẳng lẽ đã chọn đi chung một con đường, ngươi lại để ta một mình cô độc trên con đường đó sao? Hãy ngồi xuống đi.

Thiên Hải miễn cưỡng ngồi lại.

Những tưởng đâu lúc này Diệp Cát Quần mới để tâm đến mình, nhưng khi đã yên vị rồi, Diệp Cát Quần chẳng màn đến Thiên Hải.

Gã nhìn lại Kỷ Kỷ, nói :

- Khi một gã lãng tử bước vào kỹ lâu này, hẳn nàng biết gã đi tìm cái gì chứ?

Kỷ Kỷ chớp đôi mắt to, sắc nét đưa tình rồi liếc Diệp Cát Quần :

- Khách tìm đến kỹ lâu để uống rượu và tất nhiên sau đó thì tìm thú vui với những đóa hoa biết nói.

Kỷ Kỷ vặn người :

- Thiếp nói có đúng không?

- Rất đúng.

Đôi chân mày của Thiên Hải cau lại.

Chàng cảm thấy mình đúng là một kẻ thừa thải trong gian phòng này. Một kẻ thừa thãi đến độ phải ngượng ngùng.

Để khỏa lấp sự thừa thải của mình Thiên Hải bưng chén rượu nhấp từng ngụm nhỏ, lơ đễnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Cát Quần đằng hắng buộc Thiên Hải phải quay mặt nhìn lại.

Chạm vào ánh mắt sát thần của gã, xương sống Thiên Hải bất giác ớn lạnh. Để tránh ánh mắt đó, Thiên Hải phải bưng chén, nhìn vào bóng mình in trong miệng chén, nghĩ thầm :

- “Gã họ Diệp này muốn gì nơi mình nhỉ?”

Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Diệp Cát Quần thản nhiên bế xốc Kỷ Kỷ đứng lên.

Kỷ Kỷ nũng nịu :

- Chàng đưa thiếp đi đâu vậy?

- Đi tìm lạc thú mà bất cứ người nào cũng muốn đi tìm trong tòa kỹ viện này.

- Kỳ quá hà. Ở đây đâu chỉ có mình chàng với thiếp, còn vị công tử kia nữa.

- Khi ta đã muốn thì trên đời này chỉ có mỗi mình ta.

- Nhưng...

- Ta chỉ biết có mỗi mình ta mà thôi.

Mặt Thiên Hải đỏ bừng khi Diệp Cát Quần bế Kỷ Kỷ đến tràng kỷ.

Y chau mày nghĩ thầm :

- “Gã họ Diệp này cứ như chẳng hề biết sự có mặt của mình. Gã tự cho mình làm bất cứ chuyện gì trên đời này. Gã là ai nhỉ?”

Thiên Hải hừ nhạt trong cuống họng rồi nhìn ra ngoài cửa mà nghĩ thầm :

- “À gã muốn gì ở mình? Tại sao hành động một cách hồ đồ trước mặt mình chứ. Hẳn gã phải xem thường mình lắm?”

Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Diệp Cát Quần thản nhiên với những hành động sàm sỡ. Gã lột y phục Kỷ Kỷ, trong khi nàng vùng vằng cưỡng lại.

- Tướng công... Không thấy...

Diệp Cát Quần cau mày, điểm chỉ vào tĩnh huyện không cho nàng vùng vằng.

Kỷ Kỷ nhăn mặt :

- Thiếp không chịu làm như vậy trước mặt người ta đâu.

- Ai là người ta? Ở đây chỉ có ta với nàng.

- Còn vị công tử kia nữa chi?

- Khi ta muốn thì trên đời này chẳng có ai cả, ngoài một mình ta mà thôi.

Kỷ Kỷ muốn đáp lời Diệp Cát Quần, nhưng liền bị y điểm vào á huyệt không cho nói.

Diệp Cát Quần thoạt liếc về phía Thiên Hải rồi tiếp tục lột bỏ y phục của Kỷ Kỷ.

Gã đưa Kỷ Kỷ đứng ngay bên tràng kỷ, rồi đằng hắng gọi Thiên Hải :

- Thiên Hải!

Tiếng gọi của Diệp Cát Quần khiến Thiên Hải giật mình quay lại. Thân thể lõa lồ của ả Kỷ Kỷ đập vào mắt Thiên Hải.

Thiên Hải chỉ muốn quay mặt chỗ khác. Nhưng khi đối nhãn với ánh mắt của Diệp Cát Quần, y lại bỏ ngay ý niệm đó.

Thiên Hải nghĩ thầm :

- “Gã này muốn gì ở mình. Chẳng lẽ y muốn bỡn cợt. Buộc mình phải nhìn, hay phải thật giống như gã sao? Hạ muốn thử tâm của mình?”

Diệp Cát Quần bước đến bàn. Cầm bầu rượu rồi đi đến bên Thiên Hải.

- Ngươi thấy Kỷ Kỷ cô nương có đẹp không?

Gã vừa nói Vừa kéo Thiên Hải đến ngay trước mặt Kỷ Kỷ. Y thản nhiên nâng đôi gò bồng đảo đã không còn căng cứng, rồi nói :

- Cái đẹp của nữ nhân chính từ đôi nhũ hoa mà trời đã trao tặng cho họ. Nhưng ở đây Kỷ Kỷ chẳng biết giữ gìn cái đẹp đó, để cho nó sớm tàn như thế này.

Nghe Diệp Cát Quần nói, đôi lưỡng quyền Kỷ Kỷ đỏ gấc. Nàng quả là đang phải chịu cực hình. Vì những hành động xoi mói của Diệp Cát Quần.

Thiên Hải thấy Kỷ Kỷ đỏ mặt. Biết nàng đang thẹn với hành động của Diệp Cát Quần nên quay mặt chỗ khác.

Diệp Cát Quần cau mày :

- Ngươi chê Kỷ Kỷ xấu à?

Thiên Hải lắc đầu :

- Không phải chê, mà Thiên Hải không muốn thấy Kỷ Kỷ phải chịu sự hạ nhục của tôn giá.

- Hạ nhục?

Diệp Cát Quần đanh mặt, nheo mày :

- Người nói sai rồi.

- Thiên Hải nói sai điều gì? Tôn giá không thấy sắc diện Kỷ Kỷ cô nương đỏ gấc vì hành động nhục mạ của tôn giá đó sao?

Diệp Cát Quần lắc đầu :

- Không!

- Mặt nàng đỏ gấc vì thẹn thế kia, mà tôn giá không thấy à?

- Ta không thấy như ngươi. Ta thấy nàng làm đẹp thì đúng hơn. Trong mắt ta, Kỷ Kỷ đang có làm đẹp. Như những đóa hoa muộn dẫn dụ bầy ong tìm mạt.

- Thế thì mỗi người có cái nhìn khác nhau.

- Khác nhau. Vậy ta đúng hay ngươi đúng?

- Thiên Hải nghĩ mình đúng.

- Ta nghĩ ngươi sai.

- Thiên Hải sai chỗ nào?

- Ngươi không dám nhìn thẳng về phía trước nên chỉ biết nói theo nam tính của ngươi mà thôi. Hãy nhìn thẳng vào Kỷ Kỷ đi rồi ngươi sẽ biết ta nói đúng chứ chẳng sai bao giờ.

Diệp Cát Quần cười kháy :

- Sao, ngươi không dám nhìn à? Một hảo hán như ngươi mà chẳng dám nhìn thân thể một mỹ nữ thì...

Y lắc đầu :

- Ngươi chẳng bao giờ dám đối mặt với cuộc đời này.

- Tôn giá sai rồi trên đời này chẳng có gì khiến Thiên Hải chối bỏ và chạy trốn cả.

Thiên Hải vừa nói vừa quay mặt nhìn thẳng vào mặt Kỷ Kỷ.

Diệp Cát Quần bật cười khan :

- Có thế chứ. Bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, ta đúng chỗ nào nhé.

Diệp Cát Quần thản nhiên đặt tay lên vai Kỷ Kỷ.

- Kỷ Kỷ cô nương đã chọn cho mình cuộc sống kỹ lâu, thế thì có gì để cô ta phải áy náy khi phải chưng thân thể mình ra trước mặt mọi người chứ. Chính vì con đường mà cô ta đã chọn, nên càng muốn phô trương vẻ đẹp của mình để chiêu dụ người ta.

Diệp Cát Quần nhìn lại Thiên Hải :

- Cũng như một kiếm thủ thì phải sống vì kiếm. Một người tự chọn cho mình một con đường khi đã chọn thì đừng hối tiếc. Diệp mỗ nói đúng chứ?

Thiên Hải buông một tiếng thở dài.

Nghe Thiên Hải buông tiếng thở dài, Diệp Cát Quần quay sang nhìn chàng, hỏi :

- Ta nói không đúng sao ngươi lại thở dài?

- Thiên Hải không có cách nhìn như tôn giá.

- Ngươi muốn làm một bậc chính nhân quân tử?

- Thiên Hải cũng không có ý đó.

- Ngươi lấp lửng như thế thì chỉ có thể trở thành một gã ngụy quân tử.

Diệp Cát Quần khẽ lắc đầu. Y vòng tay qua người Kỷ Kỷ, bế nàng lên, đưa đến tràng kỷ. Tấm rèm che tràng kỷ cũng được Diệp Cát Quần kéo xuống.

Mặt Thiên Hải đanh hẳn lại với ý nghĩ :

- Gã định làm gì?

Đáp lại ý nghĩ của Thiên Hải là tiếng của Kỷ Kỷ :

- Người đừng làm vậy mà...

- Ta muốn cho Thiên Hải công tử thấy sự thật nào vẫn là sự thật. Và y phải biết nhìn thẳng vào nó. Chứ đừng giả vờ như những chính nhân quân tử ngụy biện.

Đập ngay vào mắt Thiên Hải là hoạt cảnh mập mờ phía sau tấm rèm lụa.

Hai cánh môi của Thiên Hải chợt mím lại với câu hỏi :

- Diệp Cát Quần muốn ta thấy cảnh này để làm gì? Hắn muốn gì ở ta chứ? Hắn cần gì ở ta chứ?

Thiên Hải sực liên tưởng đến Minh Nguyệt. Hoạt cảnh phía sau tấm rèm lụa khiên Thiên Hải liên tưởng đến Minh Nguyệt nên buột miệng, nhẩm nói :

- Minh Nguyệt có giống như Kỷ Kỷ cô nương không? Minh Nguyệt ở Bách Hoa lầu, còn Kỷ Kỷ thì lưu tại Dạ Tình lầu. Cả hại cùng là kỳ nữ, chẳng lẽ cũng có chung một cuộc sống như thế này?

Thiên Hải lắc đầu xua đi ý niệm đó.

Tiếng rên của Kỷ Kỷ đập vào thính nhĩ của Thiên Hải. Tiếng rên của nàng rất khẽ nhưng cùng đủ khiến cho Thiên Hải cáu bực khi phải liên tưởng đến những chuyện như thế này thường xảy ra với Minh Nguyệt.

Y lắc đầu, nhủ :

- “Ta đâu phải là hình nộm để đứng đây chứng kiến cảnh ái ân của hai người”.

Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải quay bước đi thẳng đến cửa phòng.

Vừa đặt tay vào then cài thì một ngọn gió rít sạt ngay bên tai Thiên Hải.

Phập!

Thanh trường kiếm run bần bất khi mũi của nó ghim vào cánh cửa. Màng tai của Thiên Hải rát rát bởi khí kiếm giá buốt, buộc phải đứng sững lại.

Tiếng của Diệp Cát Quần cất lên :

- Ngươi định bỏ rơi ta à?

- Thiên Hải không thể đứng nhìn hoạt cảnh ái ân của tôn giá!

- Ngươi không nhìn được thì ngươi có thể bắt chước ta.

- Thiên Hải sợ rằng mình không bắt chước được.

- Chẳng có việc gì mình không làm được cả. Bất cứ một gã nam nhân nào. Nếu không phải là biến thái như những tên hoạn quan trong cấm thành đều có thể làm được chuyện ái ân.

Thiên Hải từ từ quay lại.

Diệp Cát Quần đang ngồi chểm chệ trên tràng kỷ. Y trang tề chỉnh chẳng một vết nhăn, trong khi Kỷ Kỷ vẫn trần truồng nằm bên cạnh gã.

Đôi chân mày Thiên Hải nhíu lại với ý nghĩ :

- Hắn vận lại trang phục nhanh như vậy bằng cách nào? Hình như mọi hành động của gã họ Diệp này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Ngoài mọi sự tiên liệu của người ta.

Thiên Hải nói :

- Thiên Hải không phải mà kẻ biến thái, cũng không phải là hoạn quan, nhưng không bao giờ có hành động như tôn giá.

- Ngươi không muốn giống ta?

- Đúng. Bởi tại hạ có suy nghĩ và hành động riêng của mình.

Những tưởng đâu câu nói của mình khiến Diệp Cát Quần cáu giận. Nhưng không ngờ gã lại khẽ gật đầu đáp lời Thiên Hải :

- Ta cũng chẳng muốn ai giống mình cả.

Y rời tràng kỷ bước đến bên bàn rượu bưng lấy chén dốc vào miệng. Rồi thản nhiên lấy một nén vàng đặt lên bàn.

Bước đến trước mặt Thiên Hải, Diệp Cát Quần nói :

- Chúng ta đi chứ?

- Đi đâu?

- Con đường lạc thú ngươi không thích thì phải chọn con đường thứ hai.

Thiên Hải mềm môi. Bụng chàng nao nao với ý nghĩ :

- Con đường thứ hai là con đường nào?

Đôi chân mày nhíu lại, Thiên Hải hỏi :

- Tôn giá muốn nói đến con đường xuống Diêm phủ?

- Ta nghĩ ngươi thích con đường đó.

Thiên Hải im lặng.

Diệp Cát Quần thản nhiên rút cây then cài cửa phòng, mở cửa bước ra ngoài. Y dừng bước ngay cửa như thể chờ Thiên Hải.

Thiên Hải bước sau lưng Diệp Cát Quần.

Đến lúc này, Diệp Cát Quần mới lên tiếng. Y trở lại thái độ lạnh nhạt, khô khốc như lúc ban đầu :

- Ngươi vẫn muốn đi theo ta chứ?

- Nếu Thiên Hải không phải là một kẻ thừa theo chân tôn giá.

- Theo ta, ngươi là một kẻ hữu dụng.

Hai người rời Dạ Tình lầu theo Tây môn rời Hồ Nam.

Thiên Hải đi bên cạnh Diệp Cát Quần, lúc này y đã hoàn toàn thay đổi khác hẳn khi ở trong Dạ Tình lầu. Bộ mặt như trát sáp, im ỉm như thể tiếc rẻ từng lời nói mà bỗng chốc trở nên im lặng một cách lạ lùng.

Rời Hồ Nam bằng cửa Tây, Diệp Cát Quần không theo quan lộ mà dẫn Thiên Hải hướng vào một con đường nhỏ, càng đi càng trở nên hoang vắng lạ thường.

Thiên Hải lẳng lặng đi bên cạnh y. Thiên Hải muốn hỏi một câu gì đó. Nhưng lại thôi, bởi nghiệm ra vẻ mặt đăm chiêu của họ Diệp.

Y nghĩ thầm :

- “Gã họ Diệp đang suy nghĩ điều gì mà xem ra rất đâm chiêu mặc tưởng?”

Vừa đến con suối cắt ngang, Diệp Cát Quần mới dừng bước. Thấy y dừng bước, Thiên Hải cũng hơi chột dạ, bởi ý tưởng đây sẽ là lúc y hành xử mình.

Diệp Cát Quần nhìn lại Thiên Hải.

Hai người đối nhãn với nhau. Bây giờ Thiên Hải có muốn im lặng cũng không được.

Ánh mắt sát thần của họ Diệp, buộc Thiên Hải phải lên tiếng :

- Tôn giá nói, ta phải biết nhìn vào sự thật.

- Đúng.

- Đã vậy sao tôn giá còn giấu Thiên Hải một sự thật, không thể nói ra.

- Lý do nào mà ngươi nẩy sinh ý niệm đó?

- Vẻ mặt đăm chiêu của tôn giá đã nói điều tại hạ suy nghĩ.

Diệp Cát Quần khẽ lắc đầu :

- Ta không bao giờ chạy trốn sự thật nhưng ta đang đắn đo thì đúng hơn.

- Tôn giá đắn đo điều gì?

Diệp Cát Quần hướng mặt nhìn về phía nguồn suối. Y chậm rãi nói :

- Ta muốn biết kiếm pháp của ngươi thụ học từ môn phái nào?

- Tôn giá hỏi Thiên Hải điều đó để làm gì? Có ích gì cho người không?

- Tại sao ngươi không trả lời thẳng vào câu hỏi của ta?

- Thiên Hải không giấu tôn giá đâu. Kiếm pháp mà tại hạ dùng mới đây do Thánh Nữ nương nương truyền thụ cho ta.

Thiên Hải vừa thốt dứt câu, Diệp Cát Quần nạt ngang :

- Sai rồi!

Thiên Hải giật mình.

- Tôn giá không tin?

- Đúng. Võ lâm Trung Nguyên chưa từng có một người nào tên là Thánh Nữ nương nương.

- Giang hồ thì có xiết bao cao nhân ẩn sĩ chẳng lẽ ai tôn giá cũng đều biết? Có thể Thánh Nữ nương là một người ẩn tích mai danh. Chẳng màng đến sự đời, nhưng khi cao hứng thì truyền cho tại hạ kiếm pháp của người.

- Ngươi nói mà chẳng ngượng miệng.

Diệp Cát Quần đứng xa mươi trượng vẫn có thế nhận ra kiếm pháp của ngươi nó xuất từ Kiếm môn. Chỉ với một chiêu Tích Lịch kiếm mà ngươi đã buộc Lữ Thành Văn phải buông đốc kiếm. Bấy nhiêu đó cũng biết kiếm pháp của ngươi là kiếm pháp tối thượng.

Thiên Hải nhướng mày ngạc nhiên khi nghe Diệp Cát Quần nói toạc cả chiêu kiếm của mình.

Chính sự ngạc nhiên đó khiến Thiên Hải thảng thốt nói :

- Tôn giá biết cả chiêu kiếm Tích Lịch của Thiên Hải?

- Đó là những chiêu kiếm tối thượng của Kiếm môn. Ngươi phát chiêu mặc dù không có nội lực, nhưng sự ảo diệu phi thường thì phải đáng cho ta nể mặt.

Thiên Hải ngập ngừng hỏi :

- Tôn giá biết Tích Lịch kiếm pháp, hắn cũng xuất thân từ Kiếm môn?

- Không sai.

- Vậy tôn giá và Thánh Nữ nương nương là người đồng môn?

Đôi chân mày của Diệp Cát Quần cau lại :

- Trong Kiếm môn chẳng có ai là Thánh Nữ nương nương cả.

- Kiếm pháp của Thiên Hải do Thánh Nữ nương nương truyền thụ.

Mặt Diệp Cát Quần đanh hẳn lại. Y nhẩm nói :

- Hắn muốn gì? Tại sao hắn lại muốn truyền bá kiếm quyết tối thượng của Kiếm môn ra ngoài võ lâm?

Thiên Hải hỏi :

- Tôn giá nói gì thế?

Nhìn lại Thiên Hải, Diệp Cát Quần nghiêm giọng nói :

- Ngươi cho ta mượn thanh kiếm của ngươi chứ?

- Tất nhiên.

Thiên Hải bước đến trao thanh kiếm cho Diệp Cát Quần.

Diệp Cát Quần rút lưỡi kiếm ra khỏi vỏ, liếc nhanh qua lưỡi kiếm đó.

Y buông một câu cụt ngủn :

- Một thanh kiếm tầm thường.

Lời vừa dứt trên miệng, Diệp Cát Quần rút kiếm chém vào lưỡi kiếm của Thiên Hải.

Cạch.

Lưỡi kiếm của Thiên Hải bị gảy làm đôi.

Thiên Hải tròn mặt :

- Ôi! Sao tôn giá lại chặt gảy kiếm của Thiên Hải?

Y nhìn lại Thiên Hải, nhạt nhẽo nói :

- Người của Kiếm môn không bao giờ dụng kiếm tầm thường.

- Thiên Hải chỉ có một thanh kiếm đó. Thanh kiếm do Thánh Nữ nương nương trao tặng để hộ thân.

- Ta không cần biết. Với ta chỉ có một điều duy nhất, người của Kiếm môn thì không dụng kiếm tầm thường.

- Có kiếm vẫn còn hơn không có.

- Sử dụng một thanh kiếm như vậy, ngươi chẳng bao giờ trở thành một kiếm thủ tối thượng.

- Tại hạ chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành một kiếm thủ.

- Ngươi đã học kiếm pháp của Kiếm môn mà không nghĩ đến điều đó thì ngươi chỉ có mỗi một cái chết mà thôi.

Diệp Cát Quần vừa nói, vừa định mũi kiếm hướng vào mặt Thiên Hải.

Giật mình khi cảm nhận sát kiếm phát ra ngay từ đầu mũi kiếm của Diệp Cát Quần, Thiên Hải vội nói :

- Tôn giá chặt gãy kiếm của tại hạ, giờ thì muốn giết tại hạ. Thế đâu phải là hành động của kẻ quang minh chính đại.

- Ta cần gì những câu nói rỗng tuếch đó.

Miệng thì nói thế, nhưng Diệp Cát Quần lại từ từ hạ kiếm xuống.

Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm, rồi nói :

- Thật ra tôn giá cần gì ở tại hạ? Tôn giá cũng muốn lấy cái mạng Chu Thiên Hải như những người khác, phải không?

- Không. Nếu ta như những người kia thì cái thủ cấp của ngươi đã rơi lâu rồi. Chính vì ta biết võ lâm bạch đạo lẫn hắc đạo đều muốn giết ngươi nên mới chọn ngươi.

Thiên Hải cau mày :

- Chọn Thiên Hải? Chọn Thiên Hải làm cái gì? Tại sao lại chọn Thiên Hải?

Mặt Diệp Cát Quần thoáng lộ vẻ lưỡng lự. Y định nhãn nhìn thẳng vào mắt Thiên Hải :

- Ta muốn ngươi trở thành một kiếm thủ của Kiếm môn.

- Tôn giá muốn tại hạ trở thành kiếm thủ của Kiếm môn?

Diệp Cát Quần gật đầu.

- Tại sao Tôn giá lại muốn Thiên Hải trở thành kiếm thủ của Kiếm môn?

- Ngươi đã luyện kiếm pháp của Kiếm môn.

- Tại hạ chưa bao giờ luyện.

- Thế Tích Lịch kiếm là gì?

Thiên Hải im lặng.

Diệp Cát Quần tiếp :

- Dù ngươi không phải là kiếm thủ của Kiếm môn, nhưng mặt nào đó thì cũng đã là người của Kiếm môn. Chỉ có người của Kiếm môn mới biết Kiếm môn.

Thiên Hải gật đầu :

- Thôi, được rồi. Tại hạ là kiếm thủ của Kiếm môn.

- Tốt.

Diệp Cát Quần lấy trong ngực áo ra một quyển kiếm phổ.

- Đây là kiếm phổ mà ta đã chu du trong giang hồ, sưu tập cái hay, cái dở của từng môn phái dụng kiếm. Ngươi hãy giữ lấy nó.

- Để làm gì?

Diệp Cát Quần mím môi. Y lộ vẻ rất đắn đo rồi nhẩm nói :

- Ta có nên nói cho ngươi biết không nhỉ?

- Nếu chuyện gì cần nói thì nói. Không cần nói, tôn giá nói ra chẳng có lợi gì, mà người nghe e cũng chuốc họa vào thân.

- Hay... Hay lắm! Nghe ngươi thốt ra câu nói này, ta mới quyết định bộc bạch với ngươi.

Diệp Cát Quần ngồi xuống phiến đá. Y nhìn Thiên Hải, chậm rãi nói :

- Mai này ta có trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân trong giang hồ, cũng có thể chẳng bao giờ gặp lại ngươi được nữa.

Thiên Hải cướp lời Diệp Cát Quần :

- Tại hạ nghĩ tôn giá có thể trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân.

Diệp Cát Quần nạt ngang :

- Ngươi đừng cướp lời ta.

Thiên Hải im lặng nghĩ thầm :

- “Đã vậy thì y cần gì phải bộc bạch với mình chứ”.

Diệp Cát Quần nghiêm giọng nói tiếp :

- Trước đây, sư huynh của ta rời Kiếm môn bước vào giang hồ với mục đích dụng kiếm pháp của Kiếm môn để phát dương quang đại, thâu tóm các môn phái dụng kiếm trên giang hồ sau ba năm. Nhưng người đã chẳng quay về Kiếm môn như dự đoán. Thế là đến lượt ta. Cũng với những chiêu kiếm thần kỳ, Diệp mỗ đã đi khắp giang hồ, chẳng có môn phái nào đối đầu.

Diệp Cát Quần nói đến đây khiến Thiên Hải phải lên tiếng cướp lời gã :

- Nếu vậy tôn giá đã có thể tự xưng là Thiên hạ đệ nhất kiếm rồi.

Diệp Cát Quần lắc đầu :

- Ta đã có thể là Thiên hạ đệ nhất kiếm, nhưng ta còn phải đối mặt với một người.

- Ai?

- Ta đã hứa với người đó, ta không nói ra với ai. Ngươi chỉ biết, sau ba ngày chờ ta ở đây nếu không thấy ta quay lại, thì xem như Diệp Cát Quần đã chết. Bằng như Diệp mỗ quay lại đây gặp ngươi thì xem như ngươi đã qua khỏi kiếp họa người người truy sát. Bởi lúc đó ta sẽ bảo trợ cho ngươi.

- Vậy tôn giá trao cho tại hạ kiếm phổ này để làm gì?

- Trong quyển kiếm phổ kia gồm thâu kiếm pháp tối thượng của Kiếm môn và những cái hay, cái khuyết của kiếm pháp các môn phái khác. Sau ba ngày ta không quay lại thì nó thuộc về ngươi, với một điều kiện ngươi phải khổ tập nó.

Diệp Cát Quần rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, nói tiếp :

- Kiếm môn có hai phần thượng và phần hạ. Phần thượng kiếm quyết sư huynh ta giữ. Nếu ngươi có cơ may gặp được thì xem như kiếm pháp tối thượng của Kiếm môn quy về một mối. Ngươi sẽ có thể xưng bá trong giang hồ.

Thiên Hải chờ cho Diệp Cát Quần nói hết mới khẽ lắc đầu :

- Tôn giá đã chọn sai người rồi.

- Chọn sai người là sao?

- Tại hạ không biết sống chết như thế nào. Đi một bước là có người muốn giết, đi hai bước là có kẻ muốn lấy mạng, đến ngay cái nguyên nhân vì sao mọi người muốn giết

tại hạ cũng còn chưa biết. Thế mà tôn giá lại chọn Thiên Hải.

- Nếu ta không chọn ngươi thì ta cũng như những người khác phải giết ngươi thôi. Và ngươi không đồng ý theo ta thì ngươi cũng phải chết. Giữa cái chết và cái sống, ngươi phải có một.

- Tất nhiên tại hạ muốn mình sống.

- Vậy là ngươi phải theo ta.

- Vì sự sống, Thiên Hải phải theo tôn giá chứ.

- Vậy thì ngươi sẽ được sống. Sau ba ngày, ta không quay lại đây, ngươi chính thức làm chủ quyển kiếm phổ của ta.

Diệp Cát Quần nói qua chất giọng thật lạnh lùng và thật nghiêm nghị :

- Ngươi phải hứa với ta một điều.

- Tôn giá nói đi.

- Ngươi phải luyện kiếm pháp trong kiếm phổ mà ta đã trao cho ngươi.

- Chỉ như thế thôi ư!

Diệp Cát Quần gật đầu :

- Chỉ như thế thôi.

Diệp Cát Quần vừa nói, vừa nhướng mày định nhãn nhìn Thiên Hải.

Thiên Hải cảm nhận trong thần nhãn của họ Diệp tóe hai luồng sát thần vô cùng mãnh liệt.

Chạm vào hai luồng sát quang đó, Thiên Hải có cảm tưởng như có hai lưỡi kiếm vô hình chập chờn ngay trước mắt mình, khiến xương sống phải gai buốt giá băng.

Hai cánh môi của Diệp Cát Quần nhếch lên, trong khi thần nhãn vẫn đóng đinh vào mắt Thiên Hải.

- Ngươi có thể trở thành một kiếm thủ độc tôn trong thiên hạ, cũng có thể giống như ta.

Thiên Hải lắc đầu :

- Thiên Hải không hiểu ý của tôn giá.

- Rồi ngươi sẽ hiểu.

Diệp Cát Quần đứng lên. Y vừa bỏ đi, vừa nói :

- Trong kiếm phổ mà ta trao cho ngươi có chỉ cách rèn kiếm. Nếu muốn trở thành một kiếm thủ thì ngươi phải biết tự rèn cho mình một thanh kiếm. Kẻ biết rèn kiếm cho mình mới có thể trở thành một kiếm thủ.

Nói dứt câu thì bóng dáng của Diệp Cát Quần đà xa hút. Rồi nhanh chóng mất dạng.

Thiên Hải hơi ngơ ngẩn bởi chuyện hội ngộ lạ lùng này. Chàng ngồi xuống phiến đá, nhẩm nói :

- Mình phải ở đây ba ngày để chờ y ư?

Thiên Hải lắc đầu :

- Thật là rắc rối. Nếu mình bỏ đi. Một khi y quay lại thì chẳng khác nào kẻ bội tín và vô hình trung lại có thêm một đại kình địch. Với Diệp Cát Quần thì mình khó có cơ may giữ được cái đầu trên cổ.

Nghĩ như vậy, Thiên Hải quyết định lưu lại con suối suốt ba ngày để chờ Diệp Cát Quần.

Chương 8: Âm Dương Giới

Diệp Cát Quần được hai ả a hoàn vận trang y lộng lẫy đi hai bên dẫn đường, bước trên một tấm thảm đỏ trải dài từ ngoài bậc tam cấp vào trong đại sảnh. Hai bên là hai hàng cao thủ của Diêm Vương môn. Tất cả đều vận sắc phục đen, đều chít khăn đen, trông chẳng khác gì bầy quạ.

Môn chủ Diêm Vương môn ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, đầu đội kiện mão có rèm ngọc phủ xuống, như thể muốn che mặt mình.

Hai ả a hoàn đứng sát qua hai bên.

Diệp Cát Quần định nhãn nhìn lên Diêm Vương môn chủ. Y buông một câu bằng giọng thật lạnh lùng :

- Tại hạ đã bước qua Âm Dương giới.

- Túc hạ có cần bổn tọa khoản đãi không?

Diệp Cát Quần lắc đầu :

- Không.

- Bổn tọa nghe nói các hạ là một lãng tử sao lại từ chối thịnh tình của bổn tọa?

- Trước khi bước qua Âm Dương giới. Tại hạ đã thụ hưởng mọi lạc thú trên cõi trần này. Sự hiện diện của tại hạ ở đây chỉ với một mục đích duy nhất.

Môn chủ Diêm Vương môn buông một câu lạnh nhạt :

- Kiếm?

- Không sai!

Môn chủ Diêm Vương môn từ từ đứng lên :

- Bổn tọa đã chuẩn bị cho các hạ một đối thủ ngang tài, ngang sức.

Diệp Cát Quần chằm chằm nhìn Diêm Vương môn chủ :

- Tại hạ đến vì người đó.

- Trên giang hồ luôn có những người sống vì kiếm và chết cũng vì kiếm, nên bổn tọa rất hiểu các hạ.

Diệp Cát Quần nhạt nhẽo nói :

- Nếu không có vị cao thủ như Môn chủ đã đưa tin thì Diệp Cát Quần đã chết.

- Chết vì không có đối thủ, cũng đáng chết lắm chứ. Đó có phải là một cái chết cô độc không.

Diệp Cát Quần nhếch môi :

- Tại hạ chẳng bao giờ muốn mình chết cô độc.

- Bổn tọa biết ý của các hạ nên mới đưa tin thỉnh các hạ đến đây. Một kiếm thủ kỳ tài như các hạ thì chẳng bao giờ chọn một cái chết cô độc.

- Hãy cho Diệp Cát Quần được chết trong niềm kiêu hãnh của mình.

- Bổn tọa không làm các hạ thất vọng đâu.

Diêm Vương môn chủ vỗ tay ba tiếng.

Sau tiếng vỗ tay của vị Môn chủ, bọn môn hạ khệ nệ khiêng ra một chiếc lồng sắt khổng lồ. Họ đặt chiếc lồng sắt chiếm trọn phạm vi mười trượng vuông, ngay giữa đại sảnh rồi nhanh chóng dạt ra hai bên.

Diệp Cát Quần nhìn Môn chủ Diêm Vương môn nói :

- Tại hạ giao thủ kiếm pháp trong chiếc lồng này?

Môn chủ Diêm Vương môn gật đầu :

- Không sai. Các hạ sẽ giao đấu kiếm trong chiếc lồng sắt đó. Bởi lẽ kiếm pháp của các hạ và đối thủ của các hạ vô cùng lợi hại. Mà kiếm thì lại rất vô tình không thêm lượng hết được.

Ngỡ đâu Diệp Cát Quần sẽ phản bác lại, nhưng y chỉ nhếch môi, rồi thản nhiên bước vào lồng sắt.

Hành động của gã thì ai thấy cũng phải nghĩ đó là sự điên rồ, tự giam mình vào trong chỗ chết.

Diệp Cát Quần bước vào lồng sắt rồi mới rút trong tay áo ra chiếc khăn trắng bằng lụa trắng chít lên đầu. Y chít khăn tang như thể đoán chắc rằng mình sẽ thắng trong cuộc đấu này và phải chít khăn tang để đưa tiễn đối thủ.

Đôi nhãn của Diêm Vương môn chủ vụt sáng hẳn lên. Ló qua lớp dây ngọc rũ che mặt, chiếu vào Diệp Cát Quần.

Lão từ tốn nói :

- Những cao thủ Kiếm môn đâu có phong thái của một hảo hán xem thường cái chết. Cái chết đối với họ nhẹ tợ lông hồng, bổn tọa phải khâm phục. Bái phục.

- Tại hạ bước vào trong lồng sắt không phải để nghe những lời khách sáo của Môn chủ.

Diêm Vương môn chủ chớp mắt, rồi từ từ vỗ tay hai tiếng.

Hai ả a hoàn dìu một người đội tấm lụa đen trùm kín mặt. Nhưng bước chân của người đó xem chừng đi không muốn vững, nên phải nhờ vào hai ả a hoàn dìu.

Chân diện của Diệp Cát Quần nhíu hẳn lại với những nét bất nhẫn. Y nhìn người che mặt đang được hai ả a hoàn dìu bước. Rồi hướng về Diêm Vương môn chủ, buông một câu cộc lốc.

- Đối thủ của tại hạ đó ư?

Môn chủ Diêm Vương môn chủ gật đầu nói :

- Kiếm pháp của người này cũng xuất phát từ Kiếm môn.

Diệp Cát Quần lập lại :

- Kiếm môn!

- Không sai.

- Nếu quả đúng như Môn chủ nói thì chính là Diệp Tùng.

- Các hạ sẽ nhận ra y là ai khi đấu kiếm.

Diệp Cát Quần lắc đầu :

- Với thể trạng như thế kia thì cho dù y là Diệp Tùng cũng không phải là đối thủ của tại hạ.

- Bổn tọa nghĩ khác đó. Nếu các hạ không cẩn thận thì coi chừng khó mà giữ được mạng, bởi những đường kiếm quỷ dị vô thường của người đó.

Hai ả a hoàn dẫn người trùm mặt đến trước Diêm Vương môn chủ.

Diêm Vương môn chủ đặt hai tay lên vai người trùm mặt, nói :

- Bổn tọa đã tìm cho ngươi một đối thủ cân tài cân sức. Bổn tọa nghĩ rằng ngươi sẽ thoát khỏi nỗi cô đơn chờ chết.

Diêm Vương môn chủ vừa nói vừa rút bỏ vuông lụa đen che mặt.

Chân diện người đó lộ ra với mái tóc rối bời, khuôn mặt hốc hác, đôi thần nhãn sâu hoắm, nhãn quang đờ đẫn trông thật tội nghiệp.

Nhận ra diện dung của người kia, hai cánh môi Diệp Cát Quần mím lại, mãi một lúc y mới thốt ra lời.

- Diệp Tùng!

Trong khi Diệp Cát Quần nhận ra Diệp Tùng, vị sư huynh của mình thì Diêm Vương môn chủ khoát tay qua mặt Diệp Tùng.

Không biết Diêm Vương môn chủ dụng thủ đoạn gì mà sự đờ đẫn của Diệp Tùng nhanh chóng biến mất. Thần nhãn đờ đẫn cũng được thay vào là hai luồng uy quang sắt thần chẳng thua kém gì Diệp Cát Quần.

Diêm Dương Môn chủ chỉ về phía lồng sắt :

- Đối thủ của ngươi trong kia. Ngươi sẽ thoát khỏi cái chết cô độc tội nghiệp.

Qua lại gã thuộc nhân đứng bên phải mình, Diêm Vương môn chủ nói :

- Trao kiếm cho gã!

Gã kia lấy ngay thanh kiếm treo trên tường đặt vào tay Diệp Tùng.

Nhận lấy thanh kiếm, tiến thẳng vào trong lồng sắt.

Cửa lồng sắt nhanh chóng đóng sập lại.

Diệp Cát Quần và Diệp Tùng đối mặt nhìn nhau. Trong khi Diêm Vương môn chủ từ từ ngồi xuống chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Nếu tinh mắt sẽ nhận ra thần quang của Môn chủ nhanh chóng lia nhanh qua hai bên đại sảnh đường.

Diệp Cát Quần nhìn Diệp Tùng buông từng lời nói một cách chậm rãi :

- Sư huynh nhận ra Diệp Cát Quần chứ?

Diệp Tùng buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Đúng ra ngươi nên đến Thiếu Lâm tự để gặp Giác Chân đại sư. Chứ không nên đến đây.

- Cát Quần sau khi luyện Thượng Ngươn kiếm pháp, bước ra giang hồ...

Diệp Tùng cắt ngang lời Diệp Cát Quần :

- Ta biết. Ngươi phải tìm ra ta, nếu không muốn bị tẩu hỏa nhập ma.

- Và cuối cùng Diệp Cát Quần cùng đã gặp được sư huynh.

- Ngươi đã bước qua Âm Dương giới để gặp ta, đặng hóa giải kiếm khí Thượng Ngươn? Đó là một sai lầm mà ngươi chẳng bao giờ sửa được.

Buông một tiếng thở dài nữa, Diệp Tùng hỏi Diệp Cát Quần :

- Ngươi nói thật cho ta biết. Ngươi có đến Thiếu Lâm tự không?

Diệp Cát Quần khẽ gật đầu :

- Có.

- Hẳn Giác Chân đại sư đã nhận ra kiếm pháp của ngươi?

- Phương trượng đại sư buộc Cát Quần quy y đầu Phật, tự phế kiếm khí Thượng Ngươn để truyền thụ Dịch Cân kinh.

Diệp Cát Quần lắc đầu.

Diệp Tùng đay nghiến nói :

- Ngươi đã không đáp ứng lời thỉnh cầu của Phương trượng đại sư?

- Phế bỏ kiếm khí Thượng Ngươn thì thà chết cho rồi.

Diệp Tùng lắc đầu :

- Đáng lý ra ngươi phải ở lại Thiếu Lâm tự để chờ người, nhưng tất cả đã quá muộn rồi. Một khi ngươi bước qua Âm Dương giới thì chỉ còn trông vào ý trời mà thôi.

Nhìn Diệp Cát Quần, Diệp Tùng từ tốn nói tiếp :

- Ngươi để tang cho ta đó à?

- Giữa huynh và đệ phải có một người sống, đặng rời khỏi nơi đây.

- Ta đã chết rồi và sau đó đến lượt ngươi. Đã bước vào Âm Dương giới thì không bao giờ quay trở ra, nếu không phải là người của Diêm Vương môn.

- Diệp Cát Quần sẽ quay trở ra, với chiếc khăn tang trên đỉnh đầu mình.

Buông một tiếng thở dài, Diệp Tùng mới ôn nhu nói :

- Ta hiểu ý ngươi. Mong rằng ngươi sẽ được toại nguyện.

- Huynh không oán trách Diệp Cát Quần chứ?

- Ta chỉ trách ngươi không nghe theo lời Giác Chân đại sư. Còn bây giờ thì chỉ muốn ngươi sớm rời khỏi đây.

- Sau khi hợp nhất Thượng Ngươn và Hạ Ngươn kiếm pháp, Diệp Cát Quần sẽ rời khỏi nơi đây.

- Nếu không rời khỏi đây được thì sao?

- Chiếc lồng sắt này không đủ sự kiên cố để giữ chân Diệp Cát Quần. Một khi đệ rời khỏi đây thì Kiếm môn sẽ quay lại với giang hồ và...

- Võ lâm minh chủ sẽ là ngươi.

- Trước đây huynh cũng đã từng nghĩ đến điều đó.

- Họ Diệp chúng ta có quá nhiều tham vọng. Chính tham vọng đó buộc họ Diệp phải có ngày hôm nay. Âu đây cũng là ý trời. Điều sau cùng ta muốn nói với ngươi.

- Đệ đang nghe huynh nói.

- Nếu như ngươi không ra khỏi Âm Dương giới thì tuyệt nhiên không được truyền thụ Thượng Ngươn và Hạ Ngươn kiếm cho người khác.

- Điều đó đệ sẽ ghi nhận và sẽ hứa với huynh.

- Được.

Diệp Tùng nhìn lại Diêm Vương môn chủ, từ tốn nói :

- Tại hạ đã sẵn sàng, xin Môn chủ Phát lệnh.

Diêm Vương môn chủ khẽ gật đầu, lão vỗ tay một tiếng.

Một ả a hoàn bưng chiếc mân vàng, trên đó có một lọ tịnh bình bằng ngọc bước đến lồng sắt.

Diệp Tùng thò tay qua song sắt lấy chiếc lọ ngọc. Y trút ra một hoàn dược tỏa mùi nồng nồng cho vào miệng.

Trả lại lọ tịnh bình ngọc lên chiếc mâm đồng. Diệp Tùng liền vận hóa nguyên khí.

Ả a hoàn bưng chiếc mâm vàng quay về chỗ cũ thì từ đỉnh đầu Diệp Tùng cũng xuất hiện một làn khói trắng mỏng bốc cao.

Khi làn khói trắng đó tản mác, Diệp Tùng hoàn toàn biến đổi. Thần nhãn của gã như hai hòn than hồng đăm đăm chiếu vào Diệp Cát Quần.

Sự thay đổi kỳ lạ đó khiến Diệp Cát Quần phải e dè.

Y hoành kiếm ngang ngực, gọi khẽ :

- Diệp huynh!

Đáp lại tiếng gọi của Diệp Cát Quần, Diệp Tùng thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó, tất cả nội lực vốn có đều dồn vào lưỡi kiếm.

Một vệt khí kiếm thoát ra lướt thẳng đến đối phương.

Diệp Cát Quần chớp thấy, liền vũ động kiếm quyết. Từ lưỡi kiếm của gã cũng xuất hiện khí kiếm bắn ra hứng thẳng lấy vệt khí kiếm của Diệp Tùng.

Ầm!

Khi hai vệt khí chạm thẳng vào nhau tạo ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, những tướng có thể nhấc tung cả chiếc lồng sắt.

Sau tiếng nổ của khí kiếm chạm vào nhau, Diệp Cát Quần và Diệp Tùng nhập lại làm một.

Trong lồng sắt không còn thấy bóng hai người, mà chỉ còn lại ảnh kiếm dầy đặc, chẳng phân biệt đâu là kiếm của Diệp Tùng, còn đâu là kiếm của Diệp Cát Quần.

Bọn môn hạ của Diêm Vương môn đứng xoay quanh chiếc lồng sắt bất giác thối lùi hai bộ, bởi khí kiếm sát thần trong lồng sắt tỏa ra.

Trong lồng sắt, chỉ trong một khoảng thời gian vừa cháy đúng nửa đốt nhang, Diệp Tùng và Diệp

Cát Quần đã giao thủ qua lại đúng trăm chiêu, mà chiêu kiếm vào cùng tiềm ẩn tất cả nội lực của hai người.

Hai lưỡi kiếm không ngừng chạm vào nhau rồi lại bật ra rồi lại chạm vào nhau. Quả là một cặp đối thủ cân tài cân sức.

Cả hai càng đấu thì nội lực càng phát huy theo từng chiêu kiếm của họ tận dụng vào cuộc đấu khốc liệt đó.

Diệp Cát Quần mới dẫn lưu được khí công chu du qua ba mươi sáu đại huyệt trong cơ thể qua từng chiêu kiếm.

Lúc đầu giao thủ, kiếm của Diệp Cát Quần còn đối kháng với kiếm của Diệp Tùng, tạo ra những đạo kiếm quang chạm thẳng vào nhau. Những tướng hai thanh kiếm có thể gãy đôi bất cứ lúc nào. Nhưng càng đấu thì kiếm pháp của Diệp Cát Quần như hòa nhập dần vào kiếm của Diệp Tùng.

Sau nửa canh giờ, có thể nói phải qua ngàn chiêu tử kiếm thì nó đã hòa nhập vào kiếm pháp của Diệp Tùng làm một.

Trong cuộc đấu, chẳng còn thấy kiếm quang chạm vào nhau nữa. Mà chỉ còn một luồng ánh kiếm tạo ra những đạo sát kiếm toát ra khỏi lồng sắt.

Diệp Cát Quần thét lớn một tiếng. Cùng với tiếng thét đó Diệp đã dẫn lưu khí lực đang ở giai đoạn tột đỉnh công phu phá hai đại huyệt sinh tử Huyền quang Nhâm Đốc.

Tiếng thét của họ Diệp bỗng chốc hóa thành tiếng rồng ngâm. Cùng với uy lực khí kiếm gia tăng tột bực.

Mười gã môn hạ Diêm Vương môn đứng ngoài lồng sắt bất thần đổ sụp tới trước khiến những gã đứng sau bất giác thối lùi tiếp ba bộ nữa.

Diêm Vương môn chủ giũ ống tay áo, thét lớn :

- Khai cuộc!

Tiếng quát còn đọng trên miệng Diêm Vương môn chủ thì trong lồng sắt, kiếm quang vụt tắt cùng với thi thể của Diệp Tùng bị chém thành nhiều đoạn bay tứ tán.

Trong lúc đó thì toàn thân Diệp Cát Quần xuất hiện một màn kiếm khí càn khôn bao bọc.

Y vừa thu kiếm vừa nói :

- Diệp huynh. Đệ đã hợp nhất được Thượng Ngươn và Hạ Ngươn kiếm tông. Bây giờ Diệp Cát

Quần đã là Thiên hạ đệ nhất nhân. Họ Diệp sẽ là Võ lâm Minh chủ. Huynh hãy yên tâm mà đi đi.

Diệp Cát Quần vừa nói vừa vận hóa kiếm khí càn khôn. Màn kiếm khí bao bọc quanh thân thể gã nhanh chóng lan rộng.

Y định uy quang sáng ngời hướng về Diêm Vương môn chủ.

- Chiếc lồng sắt của Môn chủ đâu nhốt được Diệp Cát Quần này.

Quả đúng như Diệp Cát Quần nói, màn kiếm khí chém vào những song sắt, cắt tiện những chấn song kia đứt rời ra, như chém vào những thân cây chuối tầm thường.

Những chiếc song sắt vừa bị chém đứt thì cả một tấm lưới sắt từ trên cao chụp thẳng xuống Diệp Cát Quần.

Diệp Cát Quần cười khảy :

- Trò trẻ nít!

Lời còn chưa tan trên hai cánh môi của Diệp Cát Quần thì sàn đại sảnh sụp xuống.

Diệp Cát Quần lọt thom xuống gian hầm cùng với tấm lưới từ trên phủ xuống.

Bất ngờ bị sụp chân, Diệp Cát Quần rơi xuống. Y nghiến răng rít lên :

- Môn chủ tưởng có thể giữ được ta bằng chiếc bẫy này sao?

Gã vừa nói vừa dồn nội lực, tạo thành màn kiếm khí dầy đặc hộ thân, rồi khoanh tròn thân pháp như chiếc bông vụ, được những đạo khí kiếm chém không ngừng vào mảnh lưới sắt trên đỉnh đầu.

Những đại khí kiếm càn khôn chém rách toạt mảnh lưới sắt thứ nhất thì có mảnh lưới sắt thứ hai chụp xuống. Cứ nhứ thế, hết mảnh lưới này đến mảnh lưới khác, ít ra Diệp Cát Quần dụng khí kiếm chém rách hơn mười mảnh lưới mới bắt đầu cảm thấy khí lực suy kiệt.

Gã rít lên :

- Môn chủ! Ngươi quả thật là đê tiện!

Diệp Cát Quần thốt ra lời nói đó thì hạ thân luôn xuống dưới mật thất. Y có cảm tưởng mình rơi tọt xuống cõi Địa ngục chẳng bao giờ tới đáy.

Bùm.

Không ngờ dưới mật thất là nước giá buốt, Diệp Cát Quần chới với ho sặc sụa. Y buông luôn thanh

trường kiếm, bấu tay vào vách đá, rống lên :

- Diêm Vương môn chủ? Thả ta ra! Thả ta ra!

Một tấm lưới sắt chụp xuống đầu Diệp Cát Quần, dìm y xuống làn nước giá lạnh.

Diệp Cát Quần muốn rống lên, nhưng bị nước ập vào miệng ho sặc sụa. Y lịm dần, trong tâm thức vẫn còn đọng lời nói của Diệp Tùng :

- Đã bước vào Âm Dương giới. Ngươi không thể trở ra ngoài được, nếu không phải là người của Diêm Vương môn.

Chương 9: Hoa Bướm Trao Duyên

Suốt một ngày chẳng thấy bóng dáng Diệp Cát Quần quay lại, Thiên Hải bắt đầu bực bội, đồng thời bụng cũng bắt đầu đói. Y hết nằm rồi lại ngồi lên phiến đá hướng mặt về phía Diệp Cát Quần bỏ đi.

Thiên Hải rủa :

- Diệp tôn giá sống linh thác thiêng, có chết thì cũng quay về đây báo cho Thiên Hải biết, để Thiên Hải còn phải đi lo việc của mình. Có đâu mà biền biệt để Thiên Hải phải chờ dài cả cổ tại đây chứ?

Thiên Hải ôm bụng nhăn nhó nói :

- Phải chi bây giờ có Mộc Định Can bưng thức ăn và rượu đến thì hay biết chừng nào.

Thiên Hải vừa thốt dứt câu toan gối đầu lên phiến đá dỗ giấc ngủ để quên cái đói thì nghe tiếng chân bước về phía mình. Giật mình bởi tiếng chân đó, Thiên Hải bật nhỏm ngồi lên. Y reo lên khi nhận ra Xảo Nhi ôm một túi nải bước về phía mình.

Thiên Hải chẳng còn giữ ý tứ mà nhảy lên như một đứa trẻ đang mong đón mẹ thì mẹ về :

- Xảo Nhi cô nương! Xảo Nhi cô nương!

Xảo Nhi bước đến trước mặt Thiên Hải, nàng khép nép ôm quyền xá :

- Chu công tử!

- Gặp Xảo Nhi cô nương ở đây, tại hạ mừng quá.

Thiên Hải vừa nói thì ngửi được mùi thịt gà bốc ra từ chiếc túi của Xảo Nhi.

Chẳng một chút ngần ngại, y hỏi luôn Xảo Nhi :

- Hình như trong túi của Xảo Nhi cô nương có thức ăn?

Xảo Nhi mỉm cười, nói :

- Xảo Nhi có đem theo một con gà và một bầu rượu năm cân Thiệu Nữ nhi hồng.

Mắt Thiên Hải giương to, những tưởng hai con ngươi muốn lọt thỏm ra ngoài hốc mắt. Y ngập ngừng hỏi lại Xảo Nhi :

- Một con gà và một bầu rượu năm cân?

Xảo Nhi gật đầu.

Thiên Hải liếm mép, ngập ngừng nói :

- Xảo Nhi cô nương đem gà và bầu rượu đi đâu vào đây vậy?

Xảo Nhi mỉm cười, nói :

- Xảo Nhi đem theo để ăn.

Đôi chân mày Thiên Hải nhướng cao, ngơ ngẩn hỏi nàng :

- Xảo Nhi cô nương có bởn cợt tại hạ không vậy?

- Cái gì mà bỡn cợt. Bộ đem gà và rượu theo là việc làm lạ lắm hay sao, mà Chu công tử ngạc nhiên quá vậy?

Thiên Hải nhăn nhó gải đầu nói :

- Ơ! Thì tại hạ chỉ lấy làm lạ thôi. Cô nương đem gà và rượu vào dòng suối hoang vắng này để ăn uống. Đó là chuyện lạ của tại hạ đó.

- Công tử thấy lạ cũng đúng thôi. Nhưng Xảo Nhi không thấy lạ chút nào.

Thiên Hải liếm mép khi ngửi được mùi gà bốc lên. Y hỏi :

- Bộ Xảo Nhi cô nương thích ăn uống trong khung cảnh hoang vắng như thế này lắm ư?

Xảo Nhi lắc đầu :

- Chu công tử thấy lạ đúng rồi. Nhưng Xảo Nhi không thấy lạ, bởi lẽ Xảo Nhi đã từng làm chuyện này. Xảo Nhi phải chờ ở đây cho đến quá nửa đêm mới lấy nước đem về do đó phải mang theo thức ăn và rượu để giải khuây qua đêm.

Thiên Hải chìa mặt tới nàng :

- Cái gì? Tại sao cô nương không lấy nước ngay lúc này rồi về có hơn không? Ở đây hoang vắng mà chưa đến quá nửa đêm, không sợ gặp phường ô lại à?

- Xảo Nhi đã quen rồi. Với lại nội tổ bảo lấy nước ở con suối này sau nửa đêm mới tinh khiết.

- Xảo Nhi cô nương cần nước suối tinh khiết để làm gì?

- Thì để nội tổ cất rượu bán. Chu công tử không thưởng thức rượu ngon của nội tổ?

- Ơ! Tại hạ...

- Công tử chưa thưởng lãm, bởi sợ hao tốn kim ngân. Xảo Nhi nói cho công tử biết nhé. Chỉ có những người biết uống rượu chẳng sợ tốn kim ngân mới được nội tổ cho uống thứ hảo tửu cất ra từ suối nước tinh khiết này đây.

Thiên Hải chớp mắt, chắc lưỡi. Y gãi đầu nói :

- Tại hạ không biết được bí mật đó, nếu biết thì chẳng ngại hao tốn ngân lượng đâu.

Y mỉm cười giả lả nhìn Xảo Nhi nhỏ giọng nói :

- Xảo Nhi cô nương! Chắc bầu rượu cô nương mang theo là đại hảo tửu mà nội tổ dành riêng cho những người biết thưởng lảm?

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải, mỉm cười nói :

- Còn ngon hơn cả loại hảo tửu đó nữa.

Thiên Hải giả lả cười :

- Lúc này tại hạ đang rất muốn thưởng thức rượu ngon. Chẳng hay Xảo Nhi cô nương có thể để lại cho tại hạ bầu rượu mang theo được không?

Xảo Nhi ngúng nguẩy nói :

- Chu công tử trả cho Xảo Nhi bao nhiêu với bầu rượu này?

Thiên Hải xoa tay chắc lưỡi :

- Bao nhiêu cũng được. Lúc này tại hạ đang rất cần rượu ngon và...

Xảo Nhi cướp lời Thiên Hải :

- Và cả con gà của Xảo Nhi?

- Hé hé. Xảo Nhi cô nương quả là người tinh tường. Tại hạ chưa nói ra mà Xảo Nhi cô nương đã đoán biết.

- Thế sao Chu công tử không đến quán của Xảo Nhi? Từ đây đến đó cũng đâu có xa.

Thiên Hải nhăn nhó :

- Tại hạ muốn đến lắm chứ. Nhưng khốn nỗi không thể rời khỏi đây được.

- Vì sao vậy?

- Tại hạ có hẹn.

- Có hẹn? A Xảo Nhi biết rồi. Hẳn Chu công tử sợ lỡ hẹn với vị cô nương nào đó?

Thiên Hải bực dọc nói :

- Nếu chỉ có thế thôi thì tại hạ đã bỏ đi mất rồi. Cần gì phải ngong ngóng chờ người ta chứ. Có một người hẹn với tại hạ ở đây, nếu tại hạ bỏ đi thì sau này khó mà gặp được hắn.

Y lia bàn tay qua cổ mình, rồi nói :

- Kiếm của y bén lắm.

Xảo Nhi nhướng mày :

- Chu công tử đã từng muốn chết mà, sao giờ lại sợ chết.

- Lúc này lúc khác.

Thiên Hải vừa cười, vừa giả lả nói :

- Có lẽ tại hạ gặp Xảo Nhi cô nương nên mới không muốn chết nữa. Không muốn chết thì tất nhiên phải muốn sống rồi.

- Công tử nói thật chứ?

- Tất nhiên, lời của tại hạ không bao giờ giả dối rồi.

Y xoa bụng :

- Tại hạ sắp chết đói và chết khát nữa đây. Nếu không may mắn gặp được cô nương, e Thiên Hải chết đói tại con suối này quá.

- Thế sao công tử không nói sớm?

Xảo Nhi vội vã bày con gà và bầu rượu ra phiến đá. Nàng vừa sắp thức ăn, vừa nói :

- Đêm nay Xảo Nhi có Công tử cùng ngồi đối ẩm qua đêm. Chờ lấy nước cũng đở buồn.

- Xảo Nhi cô nương cứ tính bao nhiêu kim lượng, tại hạ vẫn có thể trả cho cô nương.

- Xảo Nhi tính thì sợ Công tử không trả nổi đâu.

Thiên Hải vỗ vào túi gấm :

- Tại hạ có nhiều ngân phiếu trong túi gấm này. Với số ngân phiếu đang có thì cô nương cứ thoải mái tính. Tại hạ không tiếc với Xảo Nhi cô nương đâu.

Nàng liếc Thiên Hải :

- Mời huynh.

Không chờ Xảo Nhi mời tiếng thứ hai, Thiên Hải xé luôn con gà nhai ngấu nghiến.

Chỉ loáng qua, gã đã ăn gần hết nửa con gà mà quên một tiếng mời khách sáo.

Bưng cả bầu rượu, Thiên Hải dốc vào miệng tu luôn một hơi dài.

Hắn đặt bầu rượu xuống phiến đá liếm mép nói :

- Tại hạ chưa bao giờ ăn một bữa ngon như thế này.

Đến khi thốt dứt câu Thiên Hải mới nhận biết Xảo Nhi chưa ăn một miếng nào.

Y ngượng ngập nói :

- Xảo Nhi cô nương ăn đi chứ. Thịt gà của cô nương rất là ngon, hảo tửu thì chẳng có nơi nào bằng.

Thiên Hải vừa nói, vừa xé một miếng đưa cho nàng. Nhưng Xảo Nhi lắc đầu mỉm cười nói :

- Nhìn huynh ăn, Xảo Nhi đã thấy ngon miệng chẳng khác gì mình đang ăn. Huynh cứ tự nhiên.

Thiên Hải nhếch môi cười giả lả rồi cho tiếp miếng thịt gà vào miệng nhai ngon lành.

Xảo Nhi hỏi :

- Thấy huynh ăn thịt gà, biết huynh không phải là người muốn chết, thế vì cái gì mà trước đây huynh cứ nằng nặc muốn chết? Thậm chí còn khích lệ Lư Thành Văn công tử đâm trúng tim mình.

Thiên Hải ngừng nhai nhìn Xảo Nhi. Y nuốt trửng miếng thịt đang nhai dở trong miệng. Cầm bầu

rượu tu luôn một hơi rồi mới chậm rãi nói :

- Lúc đó tại hạ khác bây giờ.

- Huynh thay đổi nhanh như thế à?

- Phải thay đổi chứ.

Y giả lả cười :

- Có lẽ tại hạ gặp được cô nương nên mới thay đổi nhanh như vậy.

Nàng nguýt Thiên Hải.

Thiên Hải dùng tay áo chùi miệng.

Động tác của Thiên Hải khiến Xảo Nhi chau mày. Nàng lấy chiếc khăn giắt bên hông đưa cho Thiên Hải.

- Huynh dùng khăn của Xảo Nhi nè.

Đón lấy chiếc khăn của Xảo Nhi, Thiên Hải vừa mỉm cười, vừa nói :

- Xảo Nhi cô nương tốt quá.

- Chỉ tốt với một mình Chu huynh thôi.

- Sao cô nương lại tốt với tại hạ?

- Vì huynh cùng là người tốt. Phàm những con người tốt thì làm những điều tốt. Tại tửu quán của Xảo Nhi, huynh đã không ngại tổn thương mà bênh vực Xảo Nhi, nên mới được Xảo Nhi đối xử tốt với huynh.

Thiên Hải khoát tay :

- Hê! Đó chỉ là chuyện nhỏ, Xảo Nhi cô nương đừng bận tâm.

- Xảo Nhi phải đáp lại tấm lòng của huynh chứ.

- Tại hạ không thể ngồi khoanh tay để cho bọn Thanh Thành bỡn cợt với cô nương.

- Họ bỡn cợt với Xảo Nhi? Huynh không thích ư?

- Hành động của bọn Thanh Thành chẳng ai thích.

Nàng nhướng mày :

- Huynh là người không biết võ công thế không sợ Lư Thành Văn công tử lấy mạng sao?

Gã dù sao cũng là thiếu gia của Thanh Thành phái. Kiếm pháp của Thanh Thành thì đã vang danh thiên hạ rồi.

Thiên Hải bật cười giòn giã.

Xảo Nhi hỏi :

- Sao huynh cười?

- Tại hạ cười vì nghĩ đến gã Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn.

Xảo Nhi mỉm cười nói :

- Có gì vui huynh nói cho Xảo Nhi nghe với.

- Nói ra sợ Xảo Nhi không tin Thiên Hải.

- Xảo Nhi tin huynh chứ.

- Thật ư?

Xảo Nhi gật đầu.

Thiên Hải nói :

- Lúc ở tửu quán, tại hạ khích bác Lữ Thành Văn công tử, bảo gã đâm trúng tim thì gã lại e ngại, sợ hãi. Khi tại hạ rời trấn Hồ Nam thì gã lại đuổi theo đòi lấy mạng, thế là bị tại hạ tặng cho một kiếm. Hắn sợ đến nỗi hồn siêu phách lạc.

Xảo Nhi nhướng mắt ra vẻ ngạc nhiên :

- Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn bị huynh tặng cho một kiếm hồn siêu phách lạc à?

- Đúng như vậy. Chắc có lẽ sau này hắn chẳng dám quấy nhiễu Thiên Hải nữa đâu.

- Xảo Nhi nghe người ta nói kiếm pháp của Thanh Thành thiếu gia cùng rất cao thâm đó.

- Có cao thâm gì đâu. Chẳng qua thùng rỗng kêu to mà thôi.

Thiên Hải bưng bầu rượu tu một hơi nữa. Y bắt đầu chếnh choang, nên trở nên bốc đồng. Y nhìn

Xảo Nhi cao hứng nói :

- Với tại hạ, kim ngân hôm nay không có thì ngày mai có, nhưng tình người mới quý.

- Sinh mạng có đáng quý không?

- Tất nhiên là quý rồi.

Thiên Hải xê mình đến ngồi cạnh Xảo Nhi.

Nàng lườm gã.

Thiên Hải vừa cười vừa nói :

- Tại hạ có một cách trả ngân lượng cho Xảo Nhi cô nương.

Xảo Nhi nghiêm mặt :

- Huynh định trả ngân lượng cho Xảo Nhi bằng cách nào?

Thiên Hải xua tay :

- Này nhé... Xảo Nhi vốn phải phục vụ cho những gã khách nhân rày đây mai đó, gặp người tốt thì chẳng nói làm gì. Nhưng nếu gặp những kẻ bỉ ổi như Lư Thành Văn thì thật là phiền phức. Tại hạ thiết nghĩ Xảo Nhi cũng nên có vài miếng võ để hộ thân trong những tình huống như hôm qua.

- Ý huynh là...

Thiên Hải cướp lời nàng :

- Tại hạ vốn có ba chiêu kiếm vô cùng thần kỳ. Chỉ một chiêu trong ba chiêu kiếm đó thôi đã khiến cho Thanh Thành thiếu gia hồn siêu phách lạc. Thiên Hải sẽ truyền thụ lại cho Xảo Nhi ba chiêu kiếm đó, Xảo Nhi cô nương không còn sợ ai bắt nạt mình nữa.

- Huynh tốt với Xảo Nhi như vậy à?

- Có gì đâu.. Chỉ cần Xảo Nhi thích thì Thiên Hải sẽ truyền ngay thôi.

- Xảo Nhi nghe nói, người võ lâm thà tốn kim ngân hoặc mất cả cái mạng, nhưng tuyệt nhiên không bao giờ lộ khẩu quyết võ công. Huynh thì lại khác, chỉ có một con gà và bầu rượu năm cân đã đòi truyền thụ võ công cho Xảo Nhi.

Thiên Hải khoát tay :

- Thiên hạ khác với Thiên Hải. Có võ công nhằm để hộ thân và giúp đời, chứ đâu phải xưng hùng xưng bá để làm gì. Tại hạ chỉ mong sao võ công được hữu ích là được rồi.

Y đứng lên :

- Thiên Hải sẽ truyền cho Xảo Nhi cô nương ba chiêu kiếm vô địch. Đó là Tích Lịch kiếm, Thiên Vân kiếm và Mạn Vũ di kiếm. Cả ba chiêu, chiêu nào cũng có uy lực bất phàm.

Xảo Nhi lắc đầu :

- Xảo Nhi không thích luyện kiếm đâu.

- Sao không thích?

- Thà Xảo Nhi không có võ công thì không ai biết đến, còn như có võ công hắn bị nhiều người để mắt đến. Lúc bấy giờ càng sinh ra lắm chuyện phiền phức.

Thiên Hải sa sầm mặt, suy ngẫm một lúc rồi reo lên :

- Xảo Nhi cô nương nói rất đúng. Thà không biết võ thì xem ra tránh được nhiều điều phiền phức. Cổ nhân có câu: Một câu nhịn, chín câu lành.

Thiên Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng, nhìn Xảo Nhi, ngập ngừng hỏi :

- Nhưng không có võ công, nếu gặp những gã bỉ ổi như Lư Thành Văn thì sao? Chẳng lẽ cứ cúi gằm mặt, để cho gã muốn làm gì thì làm sao?

Xảo Nhi mỉm cười :

- Trên đời này có người tốt, người xấu, kẻ quân tử, người tiểu nhân. Nếu Lư Thành Văn là kẻ bỉ ổi, tiểu nhân thì ắt phải gặp quả báo với người chính nhân quân tử. Xảo Nhi đâu cần thiết phải có võ công cũng có người giúp đở kia mà.

Nàng nhìn Thiên Hải :

- Huynh không có võ công mà đâu ngại chạm mặt với Lư Thanh Văn.

Thiên Hải nhìn nàng, nhún vai. Y với tay cầm bầu rượu.

Xảo Nhi mỉm cười nói tiếp :

- Chu huynh. Xảo Nhi có một cách để huynh trả lại cho Xảo Nhi con gà và bầu rượu này.

Thiên Hải phấn chấn nói :

- Xảo Nhi cô nương định giá bao nhiêu?

Xảo Nhi lắc đầu nhìn Thiên Hải, nói :

- Xảo Nhi không tính bằng kim ngân đâu. Huynh đã ăn của Xảo Nhi miếng thịt gà và bầu rượu năm cân, giờ phải hái sao để cho Xảo Nhi nướng cho huynh ăn thử.

Thiên Hải trợn mắt nhìn nàng, ngập ngừng nói :

- Hái sao để nướng. Ôi chao? Tại hạ mới nghe nói cái món này lần đầu.

- Huynh chưa bao giờ ăn ư?

- Chẳng có ai hái được sao trên trời, thế mà Xảo Nhi còn muốn nướng sao để làm thức uống rượu nữa.

Thiên Hải ngồi xuống bên Xảo Nhi :

- Xảo Nhi chỉ cho tại hạ cách hái sao đi. Nếu được, Tại hạ sẽ hái tất cả những sao trên trời tặng cho Xảo Nhi cô nương, đặng nàng để dành nướng dần.

Xảo Nhi bật cười. Nàng vừa cười vừa nói :

- Hái sao là cách nói của Xảo Nhi.

- Thế ý của nàng là gì?

Xảo Nhi nhìn lên bầu trời đầy sao.

Thấy nàng nhìn lên trời Thiên Hải nghĩ thầm :

- “Cô đừng có bắt ta lấy cả vầng nguyệt đêm nay làm đĩa đựng sao nương của cô đấy nhé”.

Xảo Nhi nói :

- Huynh có thấy sao trên trời không?

Thiên Hải gật đầu :

- Thấy. Nhưng sao trên trời chắc không ngon đâu, Xảo Nhi cô nương chọn món khác đi.

Nàng nhìn Thiên Hải bằng nửa con mắt, rồi nói :

- Xảo Nhi đâu bắt huynh hái sao trên trời.

- Nàng có muốn thì tại hạ hái cũng không được.

- Tưởng đâu huynh nói được mới hay chứ.

Thiên Hải nhăn nhó :

- Ngày xưa Trụ vương xây lầu cao để Đắc Kỷ hái sao còn hái không được, huống gì Chu Thiên Hải này.

- Xảo Nhi đâu có bắt bí Thiên Hải huynh, bắt người hái những vì sao trên kia đâu.

- Thế huynh hái sao ở đâu?

Xảo Nhi chỉ xuống con suối trong vắt :

- Huynh sẽ hái sao dưới con suối này.

- Hê? Hái sao dưới nước?

Xảo Nhi gật đầu :

- Chu huynh đừng nghĩ hái sao như vớt trăng trong hồ nhé. Xảo Nhi không phải là kẻ càn rỡ như Khương Tử Nha câu cá mà chẳng có lưỡi câu đâu.

- Thế hái bằng cách nào?

Nàng mỉm cười, nói :

- Trong con suối này có một loài cá tên là cá Lăng. Chúng có cuộc sống cực kỳ tinh khiết, nên thân hình trắng như ánh sáng sao đêm. Ban đêm nhìn xuống suối, huynh sẽ thấy cá Lăng như những vì sao trên trời. Nhưng bắt được cá Lăng không phải là dễ, bởi chúng rất nhát và tinh quái.

- Thiên Hải hiểu rồi.

Xảo Nhi mỉm cười :

- Huynh đừng coi thường giống cá lăng, cho dù huynh có ba chiêu kiếm thần kỳ. Ê! Nhưng ở đây huynh cũng đâu có kiếm.

- Thiên Hải vẫn có cách mà. Tại hạ sẽ khoán đãi nàng một bữa cá Lăng tuyệt nhất trên đời này.

Thiên Hải cao hứng, tìm ngay một nhánh cây, tách làm thành cái chạc hai. Y quay lại nói với Xảo

Nhi :

- Xảo Nhi cô nương chuẩn bị nhóm lửa là được rồi đó.

- Khi nào có cá, Xảo Nhi mới nhóm lửa chứ.

- Sẽ có cá ngay cho nàng mà.

Thiên Hải bước lại bờ suối đứng đang chân. Đúng như lời Xảo Nhi nói, dưới lòng suối lũ cá Lăng bơi lượn lập lờ, vảy của chúng phản chiếu ánh sáng trăng lấp lánh như những vì sao trên trời.

Xảo Nhi nhìn trộm Thiên Hải, mỉm cười.

Nàng nói :

- Lũ cá Lăng nhát lắm, chỉ cần huynh động đậy là chúng sẽ tản đi ngay.

- Tại hạ sẽ không động đậy.

- Thế thì Xảo Nhi hy vọng có cá để ăn rồi.

Thiên Hải đứng bất động chờ lũ cá tùm tụm lại. Nhưng mỗi lần toan phóng cầy chạc hai để bắt cá thì y như rằng lũ cá có linh tính, tản đi ngay. Thậm chí một tiếng thở hơi mạnh của Thiên Hải, lũ cá Lăng cũng tản ra rồi mất nhanh vào những khe đá dưới dòng suối.

Thiên Hải nghĩ thầm :

- “Bắt được một con cá Lăng chẳng khác nào hái một vì sao trên trời. Khó thế là cùng!”

Xảo Nhi ngồi nhìn Thiên Hải đứng dưới con suối. Nàng ôn nhu nói :

- Huynh có thể bắt được chúng không?

- Lũ cá này rất tinh quái.

- Chính vì chúng tinh quái và nhút nhát, nên bắt chúng chẳng khác nào hái sao trên trời. Nhưng nếu huynh thành công thì sẽ thưởng thức một món cá độc nhất vô nhị.

- Tại hạ sẽ bắt được một con mà.

- Sao huynh không dụng kiếm pháp thần kỳ của huynh để bắt?

- Tại hạ đang có ý nghĩ đó. Phải dụng Tích lịch kiếm pháp mới khả dĩ bắt được, nhưng khi tại hạ toan phóng cây chạc hai thì chúng lại tản ra.

- Ha... Có lẽ lũ cá Lăng nghe được hơi thở của huynh đó.

- Huynh phải ngưng thở sao?

- Xảo Nhi không biết. Nhưng muốn bắt được cá lãng thì huynh không để cho chúng phát hiện huynh. Nếu chúng phát hiện ra huynh thì chẳng bao giờ bắt được một con nào đâu, Xảo Nhi nhóm lửa cũng chỉ bằng thừa.

- Tại hạ đã nói rồi, nhất định sẽ bắt được một con cá để trả nợ cho Xảo Nhi cô nương chứ.

- Huynh hứa rồi đấy nhé. Xảo Nhi rất muốn thưởng thức thịt cá Lăng nhưng chưa bao giờ được ăn đó.

- Hôm nay Xảo Nhi sẽ được ăn mà.

Thiên Hải nói xong, đứng thẳng lên điều hòa hơi thở. Mặc dù đã chú trọng hít thở nhè nhẹ. Nhưng lũ cá vẫn cứ phát hiện ra có sự rình rập, nên khi tụ lại rồi nhanh chóng mất dạng trong các khe đá dưới lòng suối.

Khi Thiên Hải điều hòa được hơi thở để lũ cá Lăng không phát hiện được thì hai chân đã mỏi nhừ, như thể có bầy kiến bên trong xương tủy.

Thiên Hải nghĩ thầm :

- “Thiên Hải! Ngươi không được thất bại. Một con cá nhỏ nhoi tầm thường ngươi không bắt được thì đâu làm được chuyện gì nữa”.

Ý niệm đó thôi thúc, Thiên Hải quyết định không bỏ cuộc. Mặc dù đứng trong làn nước suối lạnh buốt cùng với sương đêm giá lạnh, nhưng vì tập trung tất cả tinh thần chú nhãn vào bầy cá Lăng dưới dòng suối.

Thiên Hải lòng cảm nhận được cái lạnh, thậm chí trán còn xuất hạn mồ hôi. Bởi sự chịu đựng sự bất động như pho tượng.

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải, hai cánh môi xinh xắn của nàng điểm một nụ cười mỉm.

Một tảng mây lướt qua vừa che nửa vầng trăng thì Thiên Hải thi triển Tích Lịch kiếm pháp nhằm ngay con cá Lăng gần nhất. Cây chạc ba trong tay chàng xuất nhanh hơn chớp mắt và cực kỳ chính xác. Con cá Lăng nằm gọn trong khe ngọn cây.

Thiên Hải phấn khích reo lên :

- Được rồi.

Với Thiên Hải, có lẽ con cá Lăng kia còn quý hơn cả bạc vàng châu báu bởi vì nó nên y phải chịu khổ hình suốt ba canh giờ mà chẳng biết đến thời gian.

Cầm con cá Lăng trong tay, Thiên Hải ôm khư khư đến cho Xảo Nhi.

Thiên Hải quệt mồ hôi trán :

- Con cá chỉ đúng ba ngón tay thế này mà khiến cho Thiên Hải đổ mồ hôi trán.

Xảo Nhi mỉm cười nhìn Thiên Hải :

- Đã muốn ăn ngon thì phải chịu cực chứ.

- Tại hạ chẳng muốn ăn chút nào, cho dù thịt cá có ngon đến mấy.

Xảo Nhi nheo mày :

- Huynh vì Xảo Nhi mà thấy cực há?

Thiên Hải khoát tay :

- Không, không. Thiên Hải không có nghĩ như thế đâu.

Nàng mỉm cười :

- Sau này huynh đã có thể tìm cá Lăng dễ hơn nhiều.

- Tại sao?

- Vạn sự khởi đầu nan. Nếu lúc đầu huynh không chịu đựng, thì mãi mãi chẳng bao giờ có sự chịu đựng để bắt cá.

- Xảo Nhi nói rất đúng. Ta cũng không ngờ mình lại có sức chịu đựng như vậy. Âu cũng là nhờ có Xảo Nhi.

Thốt ra câu này. Nếu Thiên Hải tinh mắt sẽ thấy ngay đôi lưỡng quyền Xảo Nhi thẹn hồng, e lệ. Nàng quay mặt rồi cặm cụi đánh đá lửa nhóm bếp.

Xảo Nhi nướng cá rồi đặt lên phiến đá.

Mùi cá Lăng thơm dìu dịu, thứ mùi thơm tinh khiết mà không có loại sơn hào hải vị nào có thể sánh bằng.

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải :

- Huynh dùng thử đi.

Thiên Hải bưng bầu rượu tu luôn một hơi rồi nhìn Xảo Nhi, lắc đầu nói :

- Con cá này huynh dành riêng cho Xảo Nhi đó.

Chỉ tay xuống dòng suối :

- Thiên Hải còn những hai ngày ở đây, thiếu chi cơ hội thưởng thức món cá ngon này.

- Nhưng huynh cùng ăn, Xảo Nhi mới vui.

Nàng vừa nói vừa tách một miếng thịt cá.

- Huynh dùng thử đi.

- Ậy! Con cá bé xíu thế này. Thôi được rồi. Đêm mai Xảo Nhi có ra thì Thiên Hải chuẩn bị sẵn một bữa cá Lăng thịnh soạn đãi Xảo Nhi.

Nàng nhướng mày :

- Huynh hứa rồi đấy nhé.

- Nam tử đại trượng phu đã nói thì phải giữ lời. Chỉ sợ Xảo Nhi không ra thôi.

- Nhất định Xảo Nhi sẽ ra thưởng lãm món cá Lăng của huynh.

Thiên Hải cho miếng cá vào miệng. Y chắc lưỡi :

- Quả là ngon tuyệt. Không có món ăn nào sánh bằng.

- Huynh tin Xảo Nhi chưa?

- Tin rồi.

Thiên Hải tách một miếng cá đặt vào tay Xảo Nhi :

- Xảo Nhi dùng chứ?

Nàng e lệ nhìn Thiên Hải :

- Có bao giờ huynh lo lắng cho người nào như vậy chưa?

Thiên Hải lắc đầu :

- Chưa. Trên đời này chi có một người huynh lo lắng thôi. Nhưng...

Xảo Nhi hỏi :

- Người đó là nam nhân hay nữ nhân?

- Nữ nhân.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài. Chàng muốn bộc bạch tâm sự với Xảo Nhi, muốn thổ lộ tình cảnh của mình với nàng nhưng rồi xua ý niệm đó đi, khẽ lắc đầu :

- Có nói ra thì Xảo Nhi cũng chẳng giúp gì được cho huynh. Hay nhất đừng nói.

- Bộ huynh... Huynh...

Thiên Hải cướp lời Xảo Nhi :

- Huynh rất kính trọng và thương cô cô.

Buông một tiếng thở dài Xảo Nhi nhìn ra suối. Bất ngờ nàng đứng lên :

- Chết rồi! Khuya quá, Xảo Nhi phải về đây. Huynh ở lại đây bảo trọng nhé.

Thiên Hải nắm tay nàng :

- Xảo Nhi ra về cẩn thận. Hay để huynh đưa Xảo Nhi về?

Nàng lắc đầu :

- Không cần đâu. Xảo Nhi đã quen đường rồi. Đêm khuya như thế này, huynh đưa Xảo Nhi về cũng Không tiện. Nhỡ nội tổ bắt gặp, sẽ hiểu sai về huynh và Xảo Nhi.

Thiên Hải mỉm cười, khẽ gật đầu :

- Xảo Nhi cẩn thận.

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải, rồi chậm rãi bước đi.

Thiên Hải nhìn theo sau lưng nàng.

Sực nhớ ra Xảo Nhi quên lấy nước, Thiên Hải gọi nàng :

- Xảo Nhi!

Xảo Nhi dừng bước, quay lại.

Thiên Hải nói :

- Muội chưa lấy nước.

Xảo Nhi mỉm cười :

- Đêm nay lấy không được thì ngày mai Xảo Nhi sẽ đến lấy. Huynh bảo trọng nhé.

Nàng nói xong, quay lưng bỏ đi một mạch. Chẳng mấy chốc khuất hẳn vào màn đêm.

Thiên Hải ngồi xuống phiến đá, bất giác cảm thấy một nỗi buồn trống vắng, ngơ ngư nhè nhẹ len vào tâm hồn mình.

- Xảo Nhi!

Thiên Hải khẽ gọi tên nàng. Khi thốt ra hai tiếng Xảo Nhi, lòng Thiên Hải như nhẹ hẳn với một niềm vui kỳ lạ và mơ hồ.

Bưng bầu rượu, Thiên Hải trút vào miệng tu một hơi dài. Men rượu chạy mạnh qua từng mạch máu, tạo cho Thiên Hải một cảm giác lâng lâng diệu kỳ. Trong cảm giác đó, Thiên Hải nghĩ đến Xảo Nhi mà cảm thấy mình phấn chấn vô cùng.

Nằm duỗi dài trên phiến đá, chẳng mấy chốc Thiên Hải đà ngủ quên từ lúc nào không biết. Trong giấc mơ đó, Thiên Hải thấy Xảo Nhi bước đến ngồi bên cạnh mình.

Ngày thứ hai trôi qua, Thiên Hải cứ như kể mộng mơ mông lung luôn nghĩ đến Xảo Nhi.

Để quên thời gian chầm chậm trôi, Thiên Hải chăm chú bắt cá Lăng trong dòng suối trong vắt. Thế rồi để đến đêm, chàng ngong ngóng chờ Xảo Nhi đến.

Nhìn số cá Lăng bắt được, Thiên Hải nói :

- Xảo Nhi hẳn không ngờ mình bắt được bao nhiêu chú cá này.

Quá nửa đêm, bóng dáng Xảo Nhi vẫn biền biệt. Đến lúc này Thiên Hải mới cảm nhận một sự trống vắng mênh mông trỗi dậy trong suy nghĩ của mình.

Ngày thứ ba, Xảo Nhi vẫn biền biệt bóng chim tăm cá. Đến lúc này thì chàng bỗng nhiên lo lắng có điều gì đó bất an xảy đến cho nàng.

Trời vừa chạng vạng bình minh, Thiên Hải gom những con cá Lăng bắt được xâu lại rồi rời dòng

suối đi thẳng đến tửu quán.

Cửa tửu quán đóng im im, Thiên Hải ngần ngại đứng ngó không dám gõ cửa.

Chàng cảm nhận một nỗi hồi hộp khi gặp lại Xảo Nhi.

Đứng một lúc lâu, Thiên Hải mới dám gõ cửa.

Cộc cộc cộc

Chàng chờ đợi cánh cửa tửu quán hé mở để gặp lại Xảo Nhi. Nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Thiên Hải gõ cửa vừa gọi :

- Lão chủ quán, Xảo Nhi cô nương. Lão chủ quán? Tại hạ là Chu Thiên Hải.

Không có ai đáp lời Thiên Hải.

Thiên Hải bất giác lo âu với sự im lìm vắng lặng đó. Hít một luồng chân khí, Thiên Hải đẩy cửa bước vào. Trong tửu quán vắng lặng như tờ. Mọi vật dụng đã gom về một góc.

Thiên Hải gọi :

- Xảo Nhi cô nương! Thiên Hải đem cá Lăng cho cô đây.

Không có ai đáp lời Thiên Hải. Chàng bước thẳng đến nhà sau, không thấy Xảo Nhi và lão chủ quán.

Thiên Hải cau mày, nghĩ thầm :

- “Xảo Nhi và nội tổ đi đâu nhỉ? Chắc hẳn họ đi đâu đó mua thức ăn đây”.

Nghĩ như vậy, Thiên Hải bắc ghế ngồi chờ. Đến xế trưa mà Thiên Hải vẫn không thấy Xảo Nhi và lão chủ quán quay về. Thiên Hải đang miên man suy nghĩ xem Xảo Nhi và lão chủ quán đi đâu thì nghe tiếng vó ngựa vọng đến thính nhĩ. Rồi tiếng ngựa hí vang ngay trước cửa tửu quán.

Thiên Hải bước ra ngoài.

Đập vào mắt chàng là ba gã đại hán vận hắc y dạ hành, đầu đội mũ có cánh chuồn dỏng cao, ống tay áo có viền kim tuyến, nhưng nổi bật nhất là hình chiếc đầu lâu trắng hếu thêu giữa ngực. Cả ba đều có sắc mặt lạnh lùng, cùng nước da tái nhợt. Ba gã nhìn Thiên Hải.

Gã đứng giữa khoát tay :

- Đốt quán!

Nghe họ nói đốt quán, Thiên Hải giật mình thét lên :

- Không được làm vậy!

Gã đại hán đứng giữa gằn giọng nói :

- Tiểu tử là ai, mà đám cản ngăn bổn Đàn chủ Hoặc Dị Cung?

- Tại hạ chẳng là ai cả. Nhưng các người không được đốt quán của Xảo Nhi.

Hoặc Dị Cung chỉ Thiên Hải :

- Giết gã!

Chương 10: Lãnh Tình

Thiên Hải vừa nghe gã Đàn chủ Hoặc Dị Cung phát lệnh giết mình, hốt hoảng khoát tay :

- Hê! Lý do gì mà người muốn giết tại hạ chứ?

- Lấy mạng ngươi thì sao nào?

- Ai dám cãi lệnh bổn Đàn chủ thì sát tử không tha.

Hoặc Dị Cung quát tiếp :

- Hai ngươi còn chờ gì nữa?

Thiên Hải thối một bộ, lớn tiếng nói :

- Trong tay tại hạ không có một tấc sắt các người lấy mạng ta đâu phải là hay.

Y hất mặt nói với hoặc Dị Cung :

- Hoặc đàn chủ! Nếu ngươi có bản lĩnh thì cùng với Chu Thiên Hải đấu với nhau ba chiêu, cần gì phải sai những người khác thay ngươi. Hay ngươi là chú rùa rút cổ, chỉ biết lệnh cho người khác chết thay mình.

Đôi chân mày của Hoặc Dị Cung nhíu lại :

- Tiểu tử vừa nói gì?

- Bộ Đàn chủ điếc hay sao mà không nghe?

- Ngươi vừa mới xưng danh là Chu Thiên Hải.

- Chu Thiên Hải là ta đó.

Đàn chủ Hoặc Dị Cung cất tràng tiếu ngạo khanh khách. Gã vừa cười, vừa chỉ Thiên Hải.

- Ông trời run rủi đặt cái mạng của tiểu tử vào tay bổn Đàn chủ rồi.

Gã vừa nói, vừa vươn tay chộp lấy thanh kiếm của tên môn hạ đứng bên phải, phóng vút về phía

Thiên Hải.

Lối phi kiếm của Hoặc Dị Cung Đàn chủ khiến Thiên Hải giật mình.

Thanh kiếm đi nhanh đến độ Thiên Hải chỉ kịp thấy ánh kiếm như đám tinh sa rồi mất hút. Khi định thần thì thanh kiếm đã ghim ngay trước mũi giày mình.

Xương sống Thiên Hải bất giác gai buốt.

Y nghĩ thầm :

- “Quỷ tha ma bắt gà này đi. Hắn làm mình giật mình”.

Thở hắt ra một tiếng, Thiên Hải cầm đốc kiếm giật mạnh lên. Y phải dùng hết sức lực mới rút được lưỡi kiếm lên khỏi mặt đất.

Thiên Hải thủ kiếm nghĩ thầm :

- “Không biết với ba chiêu kiếm thần kỳ của Thánh Nữ nương nương, mình có thắng được gã này không?”

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải vẫn cương cường nói :

- Hoặc đàn chủ? Tôn giá sẵn sàng chưa?

- Giao thủ với một tiểu tử vô danh như ngươi thì Hoặc mỗ cần gì phải khẩn trương. Trước hay sau thì ngươi cũng phải nộp mạng vào cho thủ cốt của bổn Đàn chủ.

Hoặc Dị Cung vừa nói, vừa lòn tay ra sau lưng lấy binh khí.

Thấy binh khí của hắn, xương sống Thiên Hải càng gai lạnh hơn.

Trên tay Đàn chủ Hoặc Dị Cung không phải là kiếm, cũng không phải là đao, không phải là đoản côn, đoản kiếm hay đoản đao mà một cánh tay khô cốt, với năm ngón chỉ đen ngòm.

Hoặc Dị Cung nói :

- Lâu lắm rồi, Bạch Cốt thủ của bổn Đàn chủ chưa móc tim tên nào, hắn hôm nay nó sẽ rất vui khi được móc tim của tiểu tử.

Thiên Hải cáu gắt nạt ngang :

- Bộ tim của Chu Thiên Hải dễ để cho Đàn chủ moi lắm ư?

Lời còn đọng trên miệng, Thiên Hải thi triển Tích Lịch kiếm.

Kiếm của Thiên Hải thoắt ra điểm tới yết hầu Hoặc Dị Cung.

Mặc dù chưa có nội lực nhung Tích Lịch kiếm pháp của Thiên Hải đâu phải tầm thường, điều đó được minh chứng qua cuộc giao thủ giữa chàng với Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn, thế mà Hoặc Dị Cung xem ra chẳng coi kiếm pháp của Thiên Hải vào đâu.

Gã chờ cho mũi kiếm chỉ còn cách mình một gang tay, thì phạt ngang ngọn Bạch Cốt thủ. Bàn tay khô cốt chém xả lấy sống kiếm của Thiên Hải.

Chát!

Thiên Hải chúi đầu đến trước, ngã sóng soài bởi nội lực mãnh liệt do Bạch Cốt thủ tạo ra đập vào sóng kiếm của mình.

Thiên Hải lồm cồm đứng lên trong khi Đàn chủ Hoặc Dị Cung chẳng thèm xuất kích tận dụng tiên cơ.

Gã bật cười lớn :

- Kiếm pháp và nội lực như thế mà đòi giao thủ với bổn Đàn chủ, xem chừng gan của tiểu tử thì lớn, nhưng mạng của ngươi thì lại quá nhỏ.

Hoặc Dị Cung chờ cho Thiên Hải trụ bộ mới hất mặt nói tiếp :

- Nào! Xuất thủ tiếp đi.

Thiên Hải giờ mới nhận ra đối phương của mình chẳng giống chút nào với Thanh Thành thiếu gia Lư Thành Văn, bất giác hồi hộp ra mặt mà cứ đứng ngây ra nhìn Hoặc Dị Cung.

Hoặc Dị Cung cười kháy nói :

- Tiểu tử? Ngươi sợ rồi ư?

- Thiên Hải mà biết sợ ư?

Thiên Hải quát lớn :

- Đở kiếm!

Lần này Thiên Hải thi triển chiêu thứ hai Triển Vân kiếm.

Lưỡi kiếm của Thiên Hải cắt một đường vòng cung tợ chớp trời vụt đến vùng thượng đẳng của họ

Hoặc.

Cũng như lần trước, Hoặc Dị Cung chẳng một chút khẩn trương, bởi vì y đã nhận ra kiếm pháp của Thiên Hải chẳng hề có nội lực.

Lần này, y chờ cho lưỡi kiếm còn cách mình đúng một gang tay mới dùng song chỉ bắt kiếm.

Cạch!

Thiên Hải nghệch mặt, bởi thủ pháp thần kỳ vô biên của đối phương.

Nhìn song chỉ của Dị Cung kẹp lưỡi kiếm của mình, Thiên Hải cứ trố mắt mở to hết cở. Y không tin được vào sự thật hiển nhiên đó mà buột miệng hỏi :

- Tay của tôn giá bằng thịt hay bằng sắt vậy?

- Tất nhiên là bằng thịt rồi.

Dị Cung vừa nói, vừa đẩy nhẹ đến trước.

Chỉ một cái đẩy nhẹ của vị Đàn chủ họ Hoặc thôi mà Thiên Hải phải thối lui mười bộ, té ngửa ra sau.

Dị Cung cười nắc nẻ nhìn Thiên Hải nói :

- Ngươi biết dùng kiếm chiêu mà chẳng có nội lực. Lạ lắm đó. Nếu ngươi có nội lực thì những chiêu kiếm của ngươi cũng đáng mặt là một hảo kiếm khách trên giang hồ. Nhưng... Tất cả đều đã quá muộn rồi.

Dị Cung hoành Bạch Cốt thủ ra sau lưng, nhướng mày nói :

- Tiểu tử còn chiêu gì nữa không?

Thiên Hải suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tại hạ còn rất nhiều chiêu. Đây là chiêu thứ ba của tại hạ đây.

Lần này, Thiên Hải sử dụng chiêu thứ ba Mãn Vũ di kiếm. Chung quanh Thiên Hải xuất hiện muôn vàn những ánh điểm kiếm như bầy đom đóm dầy đặc, chụp tới Hoặc Dị Cung.

Thiên Hải vừa vận động kiếm chiêu, vừa nói :

- Đây là chiêu Mạn Vũ di kiếm, không biết tôn giá có đón đỡ được không?

Hoặc Dị Cung cao ngạo nói :

- Với bổn Đàn chủ, chiêu kiếm này của ngươi quá tầm thường, chẳng có gì để ngươi huênh hoang cả.

Sự cao ngạo đó suýt khiến cho Hoặc Dị Cung trả giá. Hắn mặc nhiên thờ ơ với những đóm kiếm tinh sa mà chờ đợi lưỡi kiếm của Thiên Hải xuất hiện mới dùng song chỉ bắt lại.

Nhưng khi màn Mạn Vũ di kiếm chụp đến, Dị Cung mới giật mình bởi không thể nào phân biệt đâu là hư đâu là thực. Tất cả ba mươi sáu đại huyệt trên người gã đều cảm nhận có kiếm ảnh tạo áp lực.

Phàm một cao thủ như Hoặc Dị Cung đã đảm nhận chức vị Đàn chủ thì nội lực đã đạt đến cảnh giới hư hỏa thuần thanh. Y có thể cảm nhận kiếm khí của đối phương tập kích vào đâu trên ba mươi sáu đại huyệt của mình để có phương cách hóa giải. Nhưng với kiếm pháp của Thiên Hải thì cả ba mươi sáu đại huyệt đều có sát kiếm tạo áp lực đều nhau.

Chính vì lẽ đó mà y lúng túng, không phân biệt đâu là hư đâu là thực. Đến khi nhận ra điều này thì Mạn Vũ di kiếm của Thiên Hải đã chụp đến gã rồi.

Đàn chủ Hoặc Dị Cung hốt hoảng điểm chân lướt nhanh về sau. Thao tác phản ứng của họ Hoặc cực kỳ nhanh. Nhưng búi tóc vẫn bị mũi kiếm của Thiên Hải xuyên qua cắt đứt.

Hoặc Dị Cung thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc. Y thở phào một tiếng, khi biết mình đã thoát được khỏi võng lưới tử thần để rồi tức uất lên.

Mặt Hoặc Dị Cung biến sắc đỏ gấc vì tức giận. Gã nhìn nhúm tóc cuốn theo chiều gió mà nghĩ thầm :

- “Kiếm pháp của gã này quả là siêu quần xuất chúng, nếu không giết gã, sau này khó còn có cơ hội”.

Cùng với ý nghĩ đó, trán Hoặc Dị Cung chợt điểm một giọt mồ hôi.

Gã nghiến răng rít lên :

- Tiểu tử! Đã đến lúc bổn Đàn chủ tống tiễn ngươi đi rồi đây.

Hoặc Dị Cung thét lớn. Cùng tiếng thét đó gã điểm chân thân pháp vút lên cao năm bộ, cắt một đường vòng cung, phối hợp cùng với ngọn Bạch Cốt thủ, chụp tới Thiên Hải.

Bộ pháp của họ Hoặc như cánh chim sắt săn mồi. Còn ngọn Bạch Cốt thủ lại tợ móng vuốt chim

ưng linh hoạt xô xuống đỉnh đầu Thiên Hải.

Tất cả mọi diễn biến chỉ diễn ra trong chớp mắt mà Thiên Hải không thể nào có phản xạ gì ứng phó.

Ngọn Bạch Cốt thủ gần như chụp được vào thiên đỉnh Thiên Hải thì một chiếc bóng trắng lướt tới.

Bạch y nhân dụng kiếm thần kỳ. Tạo luôn áp lực đón thẳng lấy chiếc Bạch Cốt thủ của Hoặc Dị Cung.

Kiếm và trảo chạm thẳng vào nhau.

Choang!

Ngọn Bạch cốt trảo và lưỡi kiếm cùng bật trở ra, sau lần chạm thẳng đó.

Bạch y nhân đảo bộ trên không như rồng uốn khúc, đồng thời liên thủ phát tác liên tiếp những chiêu kiếm thần kỳ và mãnh liệt, buộc họ Hoặc thối lui luôn năm bộ.

Không dồn Hoặc Dị Cung vào thế hạ phong, mà chỉ dồn gã lui về sau. Bạch y nhân bất ngờ đảo bộ lướt đến bên Thiên Hải. Hữu thủ vươn ra thộp lấy tay trái chàng.

Bạch y nhân đạp mạnh chân xuống đất, thi triển luôn khinh công thần kỳ kéo Thiên Hải băng mình thoát đi.

Thấy Bạch y nhân níu Thiên Hải băng mình đi, Hoặc Dị Cung không đuổi theo, mà lại trả Bạch thủ cốt vào vỏ da đeo sau lưng. Y nhìn theo bóng Bạch y nhân và Thiên Hải đang khuất dần vào cánh rừng tùng.

Hai gã thuộc hạ của Hoặc Dị Cung đồng lên tiếng hỏi :

- Đàn chủ. Chúng ta rượt theo chứ?

Hoặc Dị Cung lắc đầu :

- Không.

Y chỉ gian tửu điếm :

- Đốt tửu điểm này đi.

* * * * *

Trở lại Chu Thiên Hải.

Khi đã biết chắc mình đã thoát được cảnh giới tử vong trong đường tơ kẽ tóc nhờ Bạch y nhân, giờ mới định thần để ý đến ân nhân.

Mùi hương thơm thoang thoáng xộc vào khứu giác rất quen thuộc, mùi phấn hương mà Thiên Hải đã từng ngửi được tại gian nhà hoang.

Thiên Hải mừng rỡ nói :

- Thánh Nữ!

Thánh Nữ im lặng níu Thiên Hải quay lại đúng con suối trong rừng tùng.

Vừa buông tay Thiên Hải, Thánh Nữ lướt mình qua dòng suối đứng quay lưng lại chàng.

Thiên Hải thất vọng vì không thấy được diện dung của Thánh Nữ, bởi chiếc nón rộng vành có rèm phủ.

Thiên Hải ôm quyền xá :

- Đa tạ Thánh nữ đã giải nguy cho Thiên Hải.

Thánh Nữ cất tiếng thật thánh thót thanh tao, nhưng lại gắt gỏng nói :

- Ngươi thật là khinh xuất. Nếu như bổn Thánh Nữ không đến kịp thì ngươi đã mất mạng bởi Bạch Cốt thủ của Đàn chủ Hoặc Dị Cung rồi.

Thiên Hải nghe Thánh Nữ quở trách thì lúng túng chống chế :

- Tại hạ những tưởng với ba chiêu kiếm thần kỳ mà Thánh Nữ truyền thụ có thể khắc chế những người đó.

Thánh Nữ nạt ngang :

- Hoang đường! Ngươi không biết mình không có nội lực à?

- Ơ... Không hoang đường đâu.

- Sao lại không hoang đường?

- Với chiêu kiếm thứ ba, Thiên Hải đà đâm đứt búi tóc của Hoặc đàn chủ.

- Chẳng qua y khinh xuất mà thôi. Lối suy nghĩ của ngươi thì võ công trong giang hồ võ lâm chỉ một sớm một chiều đã có thể tụ thành sao. Ba chiêu kiếm mà ta truyền cho ngươi chỉ dùng để hộ thân

rồi tìm cách mà thoát chạy.

Thánh Nữ hừ nhạt một tiếng, nói tiếp :

- Ngươi nên biết những cao thủ trong giang hồ nhiều như sao đêm trên trời. Mà ngươi với ba chiêu kiếm của ta chỉ là con đom đóm không hơn không kém.

- Tại hạ biết lỗi của mình rồi.

Thánh Nữ nương nương hừ nhạt rồi nói tiếp :

- Từ bây giờ. Ngươi không được gây hấn với các cao thủ của Diêm Vương môn. Vì họ đều là những đại cao thủ kỳ tuyệt của giới võ lâm. Ngươi nên tránh xa họ thì mới mong giữ được mạng sống của mình.

- Sau nầy Thiên Hải lượng được sức mình.

Buông một tiếng thở dài, Thánh Nữ nương nương hỏi :

- Vì nguyên cớ gì mà ngươi gây hấn với Hoặc đàn chủ của Diêm Vương môn?

Thiên Hải lưỡng lự nói :

- Ba người đó toan đốt tửu quán của Xảo Nhi.

- Họ đốt tửu quán của Xảo Nhi thì có liên quan gì đến ngươi, mà ngươi gây hấn với họ?

- Thánh Nữ nương nương không biết.

Xảo Nhi nên trách Thiên Hải.

Thánh Nữ nương nương nghiêm giọng hỏi :

- Xảo Nhi là người quan hệ với ngươi thế nào, mà xem chừng ngươi quan tâm với Xảo Nhi quá vậy?

Thiên Hải ngượng ngập nói :

- Xảo Nhi là người rất tốt.

- Cho là người tốt thì cũng chưa đến mức ngươi phải đem cái mạng ra để giữ cho thị cái tửu điếm nghèo nàn đó.

Thánh Nữ nương nương khẽ lắc đầu, nghiêm giọng nói :

- Phải ngươi đã yêu Xảo Nhi cô nương nào đó rồi, phải không?

Thiên Hải lúng túng :

- Thiên Hải cũng không biết nữa. Nhưng…

- Nhưng sao?

- Thiên Hải không muốn thấy ai bắt nạt Xảo Nhi.

- Tại sao?

- Bởi vì Xảo Nhi quá chân chất và hiền lành.

Thánh nữ nương nương nghiêm giọng nói thật chậm :

- Ta muốn ngươi nói thật lòng mình chứ đừng quanh co.

- Thánh Nữ nương nương muốn hỏi gì?

- Ngươi có nhớ Xảo Nhi cô nương không?

Thiên Hải gật đầu. Y gật đầu mà thầm nghĩ :

- “Ơ lạ thật? Có gì mà Thánh Nữ nương nương lại hỏi chuyện riêng tư của mình?”

Thánh Nữ nương nương hỏi tiếp :

- Ta hỏi ngươi, ngươi có yêu Xảo Nhi cô nương không?

- Ơ! Thiên Hải cũng không biết.

- Nếu như ta nói ngươi đã yêu Xảo Nhi cô nương thì ngươi nghĩ sao?

- Ơ… Mà hình như Thiên Hải cũng có tình với nàng.

- Hẳn Xảo Nhi cô nương của ngươi đẹp lắm, phải không?

- Với tại hạ thì Xảo Nhi rất đẹp.

- Trong mắt ngươi chỉ có mỗi mình Xảo Nhi cô nương đó?

- Ơ… Mà sao Thánh Nữ nương nương…

Thiên Hải lấp lững bỏ câu hỏi giữa chừng.

Thánh Nữ nương nương cười kháy rồi nói :

- Ngươi nghĩ ta xen vào chuyện riêng tư của ngươi à?

- Thiên Hải khó trả lời cho Thánh Nữ nương nương.

- Nếu như bổn Thánh Nữ tác hợp ngươi với Xảo Nhi cô nương, thì ngươi có đồng ý không?

- Tại hạ là kẻ phiêu bạt giang hồ, chẳng biết ngày mai ra sao. Sợ Xảo Nhi khổ với tại hạ.

- Nhưng nếu Xảo Nhi cô nương chẳng sợ khổ ải. Yêu ngươi thì ngươi nghĩ sao?

Thiên Hải lúng túng :

- Xảo Nhi không biết Thiên Hải là ai? Người như thế nào, có lẽ nàng không để tâm đến Thiên Hải đâu.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói tiếp :

- Đến lúc này Thiên Hải không biết Xảo Nhi như thế nào. Nàng đã làm gì, đi đâu để cho bọn người của Diêm Vương môn kéo đến đốt tửu điếm. Không biết nàng ra sao rồi?

- Ngươi yên tâm. Ta nghĩ một người tốt như Xảo Nhi cô nương thì hẳn trời sẽ phù hộ cho cô ta.

- Lúc nào Thánh Nữ cũng tin vào tiên cơ.

- Không có trời, tất không có đất. Không có trời đất thì hẳn không có con người. Xảo Nhi cô nương là người tốt thì hẳn không có chuyện gì xảy ra cho cô ta cả. Bằng như ngược lại thì dù cô ta có võ công cao thâm như thế nào cũng khó mà tránh khỏi sự trừng phạt của lưới trời.

Thánh Nữ nương nương ngưng lời một lúc rồi nói tiếp :

- Nếu ta có dịp gặp Xảo Nhi cô nương sẽ nói lại với nàng những gì ngươi đã nói với ta, chỉ cần ngươi thật lòng với nàng mà thôi.

Thiên Hải nói :

- Tại hạ mong Xảo Nhi được bình an.

- Nàng sẽ bình an. Ngươi nhớ lời ta dặn đó. Bảo trọng.

Thánh Nữ nương nương thốt dứt câu, điểm chân cất mình băng thẳng đến trước.

Bóng dáng của Thánh Nữ nương nương nhanh chóng theo với thuật khinh công kỳ tuyệt mất hút

trong rừng tùng.

Thiên Hải ngơ ngẩn đứng nhìn vào rừng tùng tự hỏi :

- Thánh Nữ nương nương là ai? Mình có cảm tưởng như lúc nào người cũng quan tâm đến mình. Tại sao lúc nãy mình không thỉnh ý Thánh Nữ nương nương, cho mình được diện kiến chân diện của người?

Thiên Hải lắc đầu, nhẩm nói :

- Thế nào mình cũng sẽ gặp lại Thánh cô nương nương. Bây giờ thì đến Thiếu Lâm tự. Đến đó, mình sẽ xin với Phương trượng Giác Chân cho mình thụ giáo võ công Thiếu Lâm.

Thiên Hải cột lại túi nãi rồi rảo bước rời dòng suối. Chàng sực nhớ đến Diệp Cát Quần mà nghĩ thầm :

- “Đã quá ba ngày rồi, mà Diệp Cát Quần vẫn không xuất hiện để đòi lại quyển kiếm phổ của hắn, vậy là quyển kiếm phổ kia đã thuộc về mình. Hay mình cứ ở lại dòng suối này luyện kiếm quyết của Diệp Cát Quần để chờ Xảo Nhi, xem nàng có đến không”.

Thiên Hải ngồi xuống phiến đá. Y sực nghĩ đến Minh Nguyệt :

- Còn báu vật của Minh Nguyệt tỷ tỷ? Minh Nguyệt đâu có kỳ hạn cho mình. Cứ ở đây luyện kiếm của Diệp Cát Quần trước đã, rồi đến Thiếu Lâm sau. Lúc này mình đến Thiếu Lâm, sợ chưa đến đã bị người ta sát tử rồi. Giục tốc bất đạt, chi bằng cứ ở đây vừa chờ Xảo Nhi vừa luyện kiếm Thượng Ngươn.

Với ý nghĩ đó, ngay hôm đó, Thiên Hải dựng tạm cho mình một căn chòi ven bờ suối. Chàng đã quyết định lưu lại bên dòng suối để luyện Thượng Ngươn kiếm pháp.

Chương 11: Đối Diện Thần Chết

Diệp Cát Quần ngoảnh mặt chỗ khác, chẳng màng đến bàn đại yến đầy những món cao lương mỹ vị.

Y khoát tay khiến cho sợi xích va vào vách đá khua leng keng, rồi rống lên :

- Diêm Vương môn chủ? Lão định mua chuộc Diệp mỗ bằng cao lương mỹ vị đó à? Những thức ăn đó có gì lạ với Diệp mỗ đâu. Ta đã từng hưởng thụ những thức ăn ngon của ngươi nhiều đó.

Cánh cửa đá được kéo lên, Môn chủ Diêm Vương môn bước vào. Giờ lão không vận bộ thụng y Diêm Vương môn chủ, mà thay vào đó là bộ quân phục vương triều.

Bước đến bên bàn đại yến, Diêm Vương môn chủ nhìn Diệp Cát Quần, đằng hắng nói :

- Trên bàn đại yến này gồm những món ăn độc nhất vô nhị trong cõi đời này.

Lão bưng đĩa thức ăn chìa đến trước mặt :

- Đây là những củ tuyết liên sâm được cất với chân gà ác. Người bịnh chỉ dùng một chén đã có thể hồi phục sức lực.

Đặt đĩa tuyết liên nhân sâm xuống, bưng đĩa thức ăn khác chìa đến trước mặt Diệp Cát Quần, Diêm Vương môn chủ nói tiếp :

- Còn đây là đĩa mật mãng xà chúa, mà bất cứ ai luyện tập võ công đều muốn dùng. Bởi dùng được mật của mãng xà chúa thì chẳng khác nào được gặp kỳ duyên có tật gia tăng công lực.

Đặt đĩa mãng xà chúa xuống bàn, Diêm Vương môn chủ chắp tay sau lưng, định nhãn nhìn Diệp Cát Quần :

- Trên bàn đại yến kia, ngoài hai đĩa thức ăn tuyết liên nhân sâm, mật mãng xà chúa còn có những thứ khác đều danh bất hư truyền. Túc hạ đà nhịn đói suốt mười ngày qua hẳn là rất đói. Đối với người bình thường, nhịn đói mười ngày thì sức lực kiệt quệ, nhấc tay chân không nổi.

Ngừng một chút, Diêm Vương môn chủ vuốt chòm râu đen nhánh rồi nói tiếp :

- Hẳn túc hạ rất đói. Cái đói có thể khiến túc hạ bực bội. Nhưng tại sao lại không muốn dùng

những món ăn mà bổn vương chỉ muốn dành riêng cho túc hạ?

Diệp Cát Quần cười kháy, rồi nói :

- Môn chủ tưởng những thứ đó mua chuộc được Diệp mỗ ư? Ngươi đừng có nằm mơ, với hy vọng một chút những thứ thực phẩm rẻ tiền có thể khiến ta trao cho ngươi Thượng Ngươn kiếm pháp?

Y ngửa mặt cười khanh khách, vừa cười vừa nói :

- Môn chủ! Nếu ngươi muốn cho Diệp mỗ tâm phục khẩu phục, thì cùng ta giao đấu một trận sinh tử có hay hơn không?

Diêm Vương môn chủ vuốt râu, mỉm cười, từ tốn đáp lời Diệp Cát Quần :

- Bổn vương quý trọng tài năng của túc hạ nên mới trọng thị như vậy.

- Trọng thị mà lại giam Diệp mỗ ở đây à?

- Bổn vương giam túc hạ, xiềng tứ chi, bởi vì sợ túc hạ có thể bỏ đây mà đi. Với Thượng Ngươn kiếm pháp thì túc hạ có thể ra khỏi Âm Dương giới, mà điều đó thì bổn vương không muốn.

- Thế ngươi muốn gì ở Diệp mỗ?

- Bổn vương muốn có một tên thuộc hạ thân tín phục vụ bổn vương.

Diệp Cát Quần hừ nhạt :

- Ngươi đừng có nằm mơ. Diệp mỗ đã luyện thành Thượng Ngươn kiếm pháp, đả thông hai đại huyệt Sinh Tử huyền quan thì không cúi đầu với ai đâu. Chỉ có thiên hạ cúi đầu trước Diệp mỗ mà thôi.

Diêm Vương môn chủ vỗ tay tán thưởng lời nói của Diệp Cát Quần. Y vừa vỗ tay, vừa nói :

- Khí khái! Túc hạ có hào khí hơn người. Bổn vương chọn túc hạ không lầm.

Diêm Vương môn chủ vuốt râu nhìn Diệp Cát Quần :

- Túc hạ rất khí khái, nhưng lại là kẻ vô ơn bạc nghĩa.

- Diệp mỗ chưa mang ơn ai, thế mà ngươi nói ta là kẻ vô ơn.

Y cười kháy, nhướng mày nhìn Diêm Vương môn chủ, bĩu môi nói :

- May mắn là Diệp mỗ chưa dùng những thức ăn trên bàn kia, nếu lỡ ăn rồi chắc phải móc họng

mà ói ra trả lại cho ngươi.

Những tưởng đâu lời nói đó của Diệp Cát Quần khiến Diêm Vương môn chủ giận, nhưng lão rất điềm nhiên như chẳng hề nghe tới.

Lão từ tốn nói :

- Bổn vương nói túc hạ là kẻ vô ơn bội nghĩa không sai đâu.

- Diệp mỗ thà chết chứ chẳng ăn thức ăn của ngươi để mang tiếng là kẻ vô ơn bạc nghĩa.

Diêm Vương môn chủ khoát tay :

- Bổn vương không nghĩ đến những thực phẩm này đâu.

Lão nói dứt câu, phủi ống tay áo quan bào. Một đạo nhu kình vô thanh vô sắc phát ra, thổi tung bàn đại yến đổ tất cả mọi thứ xuống đất.

Lão nhìn lại Diệp Cát Quần, trang trọng nói :

- Nếu không có bổn vương thì hắn bây giờ túc hạ đã tẩu hỏa nhập ma.

Diệp Cát Quần sa sầm mặt :

- Diệp mỗ nhờ đại ca mình.

Diêm Vương môn chủ nạt ngang :

- Không. Nhờ bổn vương chứ. Đại ca của túc hạ, Diệp Tùng nếu không có bổn vương đã chết rồi. Nhờ có bổn vương mà y còn được sống để chờ túc hạ đến hợp nhất kiếm tông, đả thông hai đại huyệt Sinh Tử huyền quan đó.

Diệp Cát Quần cướp ngang lời Diêm Vương môn chủ :

- Diệp mỗ chẳng cần biết ai, mà chỉ biết mỗi mình sư huynh của mình thôi.

- Thế cũng được. Bổn vương nghĩ Diệp Tùng dưới suối vàng nghe được câu nói này của túc hạ sẽ rất mãn nguyện.

Diêm Vương môn chủ nhìn Diệp Cát Quần vuốt râu mỉm cười :

- Túc hạ không nhận những thực phẩm của bổn vương, bổn vương cáo từ vậy.

Diêm Vương môn chủ nói xong, chắp tay sau lưng, thong dong bước trở ra.

Diệp Cát Quần gọi giật lại :

- Môn chủ!

Diêm Vương môn chủ dừng bước. Lão không nhìn lại, mà thản nhiên nói :

- Túc hạ muốn chỉ giáo bổn vương điều gì?

- Nếu ngươi là kẻ quang minh chính đại, muốn thâu phục Diệp mỗ làm kẻ tâm phúc cho ngươi thì hãy cùng ta giao đấu một trận. Nếu Diệp mỗ thua sẽ mãi mãi là thuộc hạ tâm phúc của ngươi.

Diệp Cát Quần nói dứt câu thì Diêm Vương môn chủ ngửa mặt cười khanh khách.

Lão vừa cười, vừa nói :

- Quách Vĩ ta không như bọn hảo hán hữu danh vô thực đâu.

Diêm Vương môn chủ nói dứt câu toan rảo bước đi tiếp thì Diệp Cát Quần thét lên :

- Ngươi là một kẻ hèn nhát!

Cùng với tiếng thét đó, Diệp Cát Quần vận công tạo ngay lớp màn kiếm khí càn khôn hộ thân, rồi vung tay điểm tới Diêm Vương môn chủ.

Mặc dù Diệp Cát Quần đã nhịn đói suốt mười ngày qua, nhưng đạo khí kiếm vẫn xé gió, tạo ra âm thanh vi vút nghe buốt cả cột sống.

Diêm Vương môn chủ không tránh né, mà quay nửa bộ, điểm chỉ đón thẳng lấy đạo khí càn khôn của họ Diệp.

Chát!

Tiếng sắt khua vang động cả gian thạch lao. Trong khi Diêm Vương môn chủ bình thản thu hồi khí lực.

Lão từ tốn nói :

- Nếu không bị đói thì nội lực của túc hạ còn hơn thế nữa.

Trong khi lão nói thì khuôn mặt của Diệp Cát Quần đanh hẳn lại.

Giũ ống tay áo vương bào, Diêm Vương môn chủ bước thẳng ra ngoài thạch lao.

Đứng ngoài cửa thạch lao, lão nói vọng vào :

- Dù túc hạ có thần thông quảng đại cỡ nào, nếu không trở thành tâm phúc của bổn vương thì mãi mãi vẫn là một kẻ vô dụng. Cuối cùng cũng chỉ là bộ khô cốt trong thạch lao này.

Cánh cửa đá sập xuống.

Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài.

Đến lúc này Diệp Cát Quần mới nghiệm ra lời nói của Diệp Tùng quả là không sai. Nhưng khi nghiệm ra được điều đó thì thân của y đã là cá chậu chim lồng.

Diệp Cát Quần ngồi thừ ra, dựa lưng vào vách thạch lao. Y nhẩm nói :

- Đại ca! Diệp Cát Quần làm sao để thoát khỏi thân cá chậu chim lồng? Tại sao trước đây Diệp đệ không nghe theo lời đại ca, giờ mới ra nông nỗi này.

Diệp Cát Quần than vãn, sực liên tưởng nhớ lại chiêu kiếm khí càn khôn vừa mới tập kích Diêm Vương môn chủ. Đôi chân mày của gã nhíu lại rồi nhẩm nói :

- Môn chủ Diêm Vương môn đỡ được kiếm khí càn khôn, chứng tỏ võ công của y ngang với mình. Y đâu cần phải đày đọa mình để có được kiếm phổ Thượng Ngươn. Y cần gì nơi mình? Y muốn gì nơi mình?

Buông một tiếng thở dài, Diệp Cát Quần dựa lưng vào vách thạch lao, vô hình trung thần nhãn lại thu tóm những thức ăn đổ rơi vãi trên sàn thạch lao.

Y đang đói lại càng đói hơn, khi những miếng thức ăn kia đập vào mắt mình. Y liếm hai vành môi khô khóc nứt nẻ, lắc đầu xua đi cảm giác đói khát đang trỗi dậy.

Diệp Cát Quần rít giọng, nói :

- Quách Vĩ! Diệp Cát Quần không thụ nhận những thực phẩm của ngươi đâu. Đừng nằm mơ.

Miệng thì nói vậy. Nhưng mắt Diệp Cát Quần không sao dời đi khỏi những đống thức ăn rơi vãi trên sàn thạch lao. Gã nghiến răng ken két để chống lại cái đói lẫn sự cám dỗ của những đĩa thức ăn kia.

Bất giác Diệp Cát Quần rống lên một tiếng :

- Không!

Tiếng rống của Diệp Cát Quần vang động cả thạch lao, nhờ tiếng rống đó, họ Diệp xua được cái đói lẫn sự cám dỗ của những thực phẩm rơi vãi trên sàn nhà đá.

Lỗ tai bên phải Diệp Cát Quần động đậy, bởi nghe được bước chân nhè nhẹ của ai đó đang tiến đến rồi dừng bên ngoài cửa thạch môn.

Y đằng hắng nói :

- Quách môn chủ đó à? Ngươi không quên Diệp mỗ ư? Tại sao ngươi lại rón rén như một con mèo vậy? Có thích Diệp mỗ thì cứ đường hoàng mà bước vào đây.

Cơ quan thạch môn khởi động nhấc lên.

Mùi phấn hương của nữ nhân bên ngoài phả vào xộc vào khứu giác Diệp Cát Quần. Chân mày gã nhanh chóng cau hắn lại.

Diệp Cát Quần nghĩ thầm :

- “Quách tặc hết dùng thực phẩm, giờ lại dùng đến mỹ nữ khuyến dụ Diệp mỗ ư? Quách tặc xem thường Diệp Cát Quần này quá. Chẳng có thứ gì trên đời này mà Diệp mỗ chưa hưởng qua, Quách tặc giở trò này chỉ hoài công vô ích thôi”.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Diệp Cát Quần thì một mỹ nữ, tuổi vừa đúng đôi tám, nhan sắc không đẹp nhưng rất có duyên, dễ thu hút lòng người bước vào. Nàng vận xiêm y bằng vải thô, không trang điểm nhưng vẫn toát ra nét tao nhã của một thôn nữ chân chất quê mùa.

Diệp Cát Quần khoát tay nói :

- Quách tặc sai nàng đến với Diệp mỗ phải không? Đi ra ngoài đi. Đi và bảo với hắn đừng có giở trò gì nữa để khuyến dụ Diệp mỗ. Quách tặc muốn thu phục ta thì phải giao thủ với ta mà thôi.

Mỹ nữ nhìn Diệp Cát Quần từ tốn ôn nhu đáp lời :

- Mộng Tình được lịnh của chủ nhân đến hầu hạ tôn giá. Mong tôn giá chấp nhận.

Diệp Cát Quần trừng mắt thét lên :

- Không. Ra khỏi đây ngay! Và bảo với Quách tặc, Diệp mỗ không cần y phải lo lắng. Ta biến thành bộ khô cốt ở đây cũng được.

Y khoát tay khiến những sợi xích khua leng keng khi va vào vách đá.

- Đi đi!

Mộng Tình thối lại một bước.

Diệp Cát Quần rít lên :

- Nàng nghe Diệp mỗ nói không?

- Mộng Tình nghe, nhưng tôn giá hãy để Mộng Tình thu dọn những thực phẩm vương vãi nơi đây đã.

Diệp Cát Quần nạt ngang :

- Không cần.

- Mộng Tình phải thu dọn, nếu không chủ nhân sẽ quở trách và phạt tội.

Mộng Tình không chờ Diệp Cát Quần có cho phép hay không, mà chăm chút vào công việc thu dọn những thứ bừa bãi vương vấy trong thạch lao.

Chỉ trong một thời gian thật ngắn, Mộng Tình đã dọn dẹp thật sạch sẽ, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra trong thạch lao này.

Mộng Tình nhìn lại Diệp Cát Quần :

- Tôn giá...

- Nàng dọn dẹp xong rồi thì đi ra ngoài đi.

- Mộng Tình sẽ đi, sau khi tắm rửa cho tôn giá xong.

Diệp Cát Quần đanh mặt lại. Hắn vận hóa công phu Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm.

Toàn thân gã như có màn kiếm khí bao bọc, tạo ra những âm thanh vi vu nghe buốt cả cột sống.

Vận xong đạo lớp kiếm khí hộ thân, Diệp Cát Quần mới nói :

- Nếu nàng không ra khỏi nơi đây thì Diệp mỗ sẽ lấy mạng nàng bằng kiếm khí càn khôn.

Mộng Tình quỳ xuống ngay trước mặt Diệp Cát Quần :

- Xin tôn giá phát lạc.

Diệp Cát Quần ngơ ngẩn bởi hành động của Mộng Tình. Y gằn giọng nói :

- Nàng không sợ chết ư?

Mộng Tình ngẩng lên hướng mắt nhìn Diệp Cát Quần.

Nàng từ tốn nói :

- Thà chết dưới tay tôn giá, còn hơn chịu hình phạt của chủ nhân.

Diệp Cát Quần hóa giải kiếm khí Càn Khôn :

- Nàng sợ cực hình của Quách tặc?

Mộng Tình gật đầu.

Diệp Cát Quần hỏi :

- Tàn nhẫn lắm ư?

- Không có hình phạt nào tàn nhẫn hơn.

- Tại sao Quách tặc lại trừng phạt nàng?

- Vì Mộng Tình không làm tròn phận sự mà chủ nhân giao.

Diệp Cát Quần nheo mày :

- Quách tặc chỉ sai nàng vào tắm cho Diệp mỗ thôi sao?

Mộng Tình cúi mặt, từ tốn nói :

- Mộng Tình chỉ là một a hoàn theo ý tôn giá.

- Ngoài chức phận của một a hoàn, nàng không có ý gì khác chứ?

- Không.

Diệp Cát Quần hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Được! Thế thì cứ tắm cho Diệp mỗ.

- Đa tạ tôn giá.

Mộng Tình vừa nói, vừa hành đại lễ trước mặt Diệp Cát Quần.

Hành đại lễ xong, nàng lui ra ngoài, một lúc sau khệ nệ ôm vào một chậu nước đặt xuống bên cạnh Diệp Cát Quần.

Diệp Cát Quần để mắt quan sát từng hành động và cử chỉ của Mộng Tình, để đoán xem nàng có ý

khêu gợi nhục dục của gã hay không. Vốn là kẻ lãng du từng trải, tất nhiên Diệp Cát Quần sẽ nhận biết ngay Mộng Tình sẽ là hạng nữ nhân gì.

Trong khi Diệp Cát Quần quan sát thì Mộng Tình im lặng làm phận sự của mình.

Nàng lột áo Diệp Cát Quần. Thấm khăn vào chậu nước chăm chút lau mình cho gã. Mọi thao tác của Mộng Tình đúng là của một a hoàn thuận phục và chăm chỉ lo cho chủ nhân một cách sùng kính, không một chút khêu gợi lòng dục nơi người được chăm chút.

Diệp Cát Quần thản nhiên để mặc cho Mộng Tình chăm lo thân thể mình với ý nghĩ thầm :

- "Những ả kỹ nữ mà Diệp Cát Quần này đã trải qua còn xinh đẹp hơn nàng gấp bội phần. Hừ! Nàng đừng có giả vờ đoan trang để dẫn dụ Diệp mỗ. Chỉ một sự lả lơi khiêu khích của nàng thôi. Diệp mỗ sẽ tống tiễn nàng về với gã Quách tặc ngay lập tức".

Cùng với ý nghĩ đó, gã lẳng lặng để Mộng Tình dùng khăn lau khắp thân thể mình.

Mộng Tình lau xong, ôm chậu nước bước ra. Rồi quay lại quỳ trước mặt Diệp Cát Quần :

- Tôn giá còn có điều chi chỉ bảo Mộng Tình?

Diệp Cát Quần khe khắt nói :

- Không. Ra ngoài đi!

- Thưa vâng. Mộng Tình ở ngay bên ngoài thạch lao, nếu cần gì, tôn giá cứ sai khiến.

- Diệp mỗ không cần gì nữa đâu.

- Mộng Tình sẽ ra ngoài đốt lò trầm hương bưng vào cho tôn giá.

- Ta không cần.

- Đây là phần lệnh của chủ nhân.

Mộng Tình lui ra, một lúc sau bưng vào chiếc lư đồng nghi ngút.

Gian thạch lao bé nhỏ bỗng chốc đã nhuộm mùi trầm hương thanh khiết.

Mộng Tình khép nép nói :

- Mộng Tình cáo lui.

Mộng Tình quay bước bỏ ra ngoài. Thạch môn lại đóng sập xuống.

Diệp Cát Quần định nhãn nhìn về thạch môn, nghĩ thầm :

- “Suýt chút nữa mình đã hiểu lầm Mộng Tình”.

Được Mộng Tình tắm rửa, Diệp Cát Quần cảm thấy sảng khoái. Y muốn gọi Mộng Tình, nhưng rồi lắc đầu xua đi ý niệm kia.

Diệp Cát Quần dựa lưng vào vách đá, nhắm mắt với ý niệm vận công điều tức.

Y nghĩ thầm :

- “Quách tặc! Ngươi không bao giờ mua chuộc được Diệp Cát Quần này đâu”.

Đang suy nghĩ miên man thì cửa thạch lao lại mở ra.

Diệp Cát Quần toan cất tiếng thóa mạ Mộng Tình sao lại bước vào. Gã chưa gọi thì đã ngậm miệng. Bởi không phải Mộng Tình bước vào mà là hai mỹ nữ. Một người bưng đĩa thức ăn, một người bưng một bầu rượu. Họ vận xiêm y và trang điểm như những ả kỹ nữ ở các kỹ viện.

Diệp Cát Quần cau mày.

Hai ả cười khúc khích với nhau, đồng loạt nhìn lại Diệp Cát Quần.

Ả đứng bên phải õng ẹo nói :

- Chàng chọn thiếp trước, hay chọn Ngân Ngân trước?

Mặt Diệp Cát Quần đanh hắn lại. Y gằn giọng nói :

- Nhị vị cô nương đến đây để làm gì?

Ngân Ngân uốn éo nói :

- Chàng còn hỏi nữa. Phải nói rằng chưa có một tội nhân nào được diễm phúc như chàng.

Diệp Cát Quần nạt ngang :

- Nói thẳng ra đi. Đến đây để làm gì?

Ngân Ngân giả vờ e lệ :

- Tại sao chàng lại cáu gắt như vậy? Một đêm chàng tận hưởng hai trang giai nhân sắc nước hương trời, vậy là diễm phúc lắm rồi đó.

Ngân Ngân nhìn sang ả kỹ nữ kia.

- Tuyết Tuyết! Không biết tôn giá đây đã phước lộc gì mà được...

Ngân Ngân bỏ lửng câu nói, quay lại nhìn Diệp Cát Quần nói :

- Qua đêm nay, chàng sẽ không quên được Ngân Ngân và Tuyết Tuyết đâu.

Ngân Ngân và Tuyết Tuyết cùng tự lột bỏ xiêm y của mình.

Thao tác lẫn ngôn phong của hai người đúng là kiểu cách của những ả kỹ nữ trong lầu xanh.

Diệp Cát Quần chờ cho Tuyết Tuyết và Ngân Ngân lột bỏ y phục xong, biến thành những con nhộng trần truồng, mới cất tiếng cười ngạo nghễ.

Y vừa cười, vừa thét lộn :

- Mộng Tình!

Mộng Tình từ ngoài hối hả bước vào. Nàng quỳ xuống trước mặt Diệp Cát Quần.

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo?

Diệp Cát Quần chỉ Ngân Ngân và Tuyết Tuyết.

- Đuổi hai con đười ươi đó ra ngoài giùm diệp mỗ.

Mộng Tình bối rối.

Diệp Cát Quần cau mày :

- Nàng nghe Diệp mỗ nói chứ?

- Dạ nghe.

Mộng Tình đứng lên, quay lại đối mặt với Tuyết Tuyết và Ngân Ngân :

- Nhị vị cô nương. Tôn giá mời nhị vị ra ngoài.

Tuyết Tuyết nhướng đôi chân mày vòng nguyệt được tỉa mỏng dính, quát Mộng Tình :

- Ả a hoàn thúi tha kia? Ngươi là ai mà dám lên mặt với nhị vị đại giai nhân chứ?

- Mộng Tình... Mộng Tình chỉ là một a hoàn, không thể sánh với nhị vị đại thư. Nhưng tôn giá đây

không muốn nhị vị đại thư ở lại đây.

Ngân Ngân trừng mắt :

- Con nha đầu này hỗn xược.

Ngân Ngân vừa nói, vừa dấn đến một bộ vung tay tát thẳng vào mặt Mộng Tình.

Bốp!

Mộng Tình chúi người té xuống đất.

Ngân Ngân định bước đến bồi thêm một tát tai nữa thì Diệp Cát Quần đã phát tác kiếm khí càn khôn.

Đạo kiếm khí tàn khốc bắn ra lia thẳng vào cánh tay của Ngân Ngân.

Phập!

Cánh tay của Ngân Ngân rơi xuống đất.

Nàng rú lên thảm thiết.

- Ối trời ơi!

Tuyết Tuyết thấy cảnh đó vội rút tay lại giấu ra sau lưng, mặt mày biến sắc tái nhờn, tái nhợt.

Diệp Cát Quần nói :

- Còn hành động vô lễ với Mộng Tình thì Diệp mỗ sẽ cắt thân thể hai người ra thành trăm khúc.

Diệp Cát Quần quát lớn :

- Xéo ra khỏi đây.

Tuyết Tuyết dìu Ngân Ngân lùi nhanh ra ngoài. Quên cả xiêm y bỏ dưới sàn thạch lao.

Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Nàng thu dọn chỗ dơ bẩn đó giùm Diệp mỗ.

- Thưa vâng.

Mộng Tình thu dọn xong mọi thứ, lau sạch máu, rồi quay bước toan trở ra, nhưng Diệp Cát Quần

đã gọi lại :

- Mộng Tình cô nương?

Mộng Tình quay lại quỳ trước mặt Diệp Cát Quần :

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo Mộng Tình?

- Diệp mỗ chỉ muốn hỏi nàng.

- Mộng Tình sẽ trả lời tôn giá.

- Nàng có sao không?

Mộng Tình ngẩng cao mặt nhìn lên.

Đập vào mắt Diệp Cát Quần là dấu bản thủ đỏ ửng của Tuyết Tuyết in trên mặt nàng.

Diệp Cát Quần từ tốn nói :

- Ta không muốn nàng bị đánh như thế đâu. Đáng lý ra ta nên đuổi hai ả kia thì đúng hơn, chứ không nên sai nàng.

- Chuyện đã qua rồi, tôn giá đừng bận tâm.

- Diệp mỗ rất áy náy.

- Chỉ đau một chút thôi, không có sao đâu.

Diệp Cát Quần khẽ gật đầu :

- Nàng không sao là Diệp mỗ an tâm rồi.

Diệp Cát Quần nhìn đĩa thức ăn và bầu rượu.

Mộng Tình như thể đoán ngay ý nghĩ qua ánh mắt của Diệp Cát Quần.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tôn giá dùng chút rượu và thức ăn nhé?

Không để Diệp cát Quần thốt lời phản bác, Mộng Tình dọn đĩa thức ăn và bầu rượu đến trước mặt gã, rồi ngồi bên cạnh chờ đợi y sai khiến.

Diệp Cát Quần liếc sang nàng mỉm cười.

Mộng Tình đáp lại gã cũng bằng một nụ cười mỉm.

Chính nụ cười của nàng khiến Diệp Cát Quần cám thấy giữa hai người gần gũi hơn.

Y mở nắp bầu rượu tu luôn một hơi dài rồi từ tốn nói :

- Ta ở đây là một kẻ cô độc, ở ngoài kia ta cũng là một kẻ cô độc.

Y lại tu thêm một hơi dài nữa rồi mới đặt bầu rượu xuống bên cạnh.

Diệp Cát Quần nhìn Mộng Tình, từ tốn nói :

- Nàng có muốn thoát khỏi kiếp a hoàn bần hàn không?

Mộng Tình nhu mì đáp lời Diệp Cát Quần :

- Phận nhi nữ thì ai cũng có ước mơ, chứ đâu ai muốn mình mang kiếp a hoàn.

Diệp Cát Quần cười kháy :

- Nàng quả là người chân thành, không chút gian trá trong lời nói. Diệp mỗ khâm phục nàng đó.

Y lại dốc thêm một ngụm rượu lớn rồi chạm rãi nói tiếp :

- Diệp mỗ sẽ giúp nàng trút bỏ kiếp a hoàn bần hàn. Thậm chí nàng có thể ngẩng cao đầu với thiên hạ.

Mộng Tình nhìn Diệp Cát Quần :

- Mộng Tình chỉ muốn có một mái nhà và cuộc sống bình yên, chứ không muốn đua chen với ai.

- Nhưng ta có thể giúp nàng.

Diệp Cát Quần nhón tay bốc lấy một miếng thức ăn cho vào miệng, gã ăn ngon lành.

Mộng Tình nói :

- Để Mộng Tình bồi tiếp tôn giá.

Nàng vừa nói, vừa cầm đũa gắp thức ăn cho vào miệng diệp Cát Quần.

Thao tác của nàng thật thuần thục không để thức ăn rơi vãi ra sàn đá, hay lem qua hai cánh môi dầy

của Diệp Cát Quần.

Gã gật đầu :

- Ta thích lắm.

Diệp Cát Quần tợp một hơi rượu nữa rồi mới chậm rãi nói :

- Mộng Tình! Diệp mỗ có thể thay đổi cuộc đời nàng, chỉ cần ta ra khỏi gian thạch lao này.

Mộng Tình nhìn sững hắn.

Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Diệp mỗ mang trong mình một thân võ công kiếm pháp vô địch, thế mà lại bị chôn mình trong thạch lao này, chẳng thể vẫy vùng với thiên hạ, thật là phí hoài. Nếu như nàng giúp ta rời khỏi thạch lao thì ta sẽ thay đổi cuộc đời a hoàn của nàng.

Mộng Tình vừa nghe Diệp Cát Quần nói dứt câu, liền sụp đầu xuống :

- Tôn giá...

Diệp Cát Quần bối rối :

- Mộng Tình! Nàng sao vậy?

Mộng Tình ngẩng lên nhìn Diệp Cát Quần :

- Tôn giá có thể sai Mộng Tình bước vào lửa đỏ, nhưng Mộng Tình tuyệt nhiên không thể nào giúp tôn giá rời khỏi thạch lao này được.

Nàng vừa nói vừa nấc nghẹn.

Theo tiếng nấc của nàng, hai dòng lệ trào ra khóe mắt.

Diệp Cát Quần bối rối :

- Nàng đừng khóc. Phải nàng sợ Quách tặc trừng phạt nàng?

Mộng Tình gật đầu :

- Dạ. Một khi chủ nhân trừng phạt thì thà chết còn hơn. Nhưng lúc đó Mộng Tình có muốn chết cũng không được.

Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài rồi bất giác cười kháy nói :

- Một khi Diệp mỗ ra khỏi đây, với Thượng Ngươn kiếm pháp thì chẳng một ai dám bắt nạt nàng, dù người đô là đương kim hoàng thượng. Bất cứ ai bắt nạt Mộng Tình phải bước qua thanh kiếm tàn nhẫn của Diệp Cát Quần.

Mộng Tình mím môi :

- Nhưng... Nhưng Mộng Tình và tôn giá không thể nào ra khỏi Âm Dương giới khi chưa có lệnh của chủ nhân.

- Cần gì cái lệnh phát ra từ cái miệng thúi của Quách tặc chứ. Chỉ cần nàng giúp ta ra khỏi đây thì ta sẽ thâu tóm cả nơi này dâng tặng cho nàng.

- Tôn giá! Xin đừng nói.

Diệp Cát Quần bưng bầu rượu tu cạn rồi quẳng ra ngoài thạch môn.

Gã nhìn Mộng Tình :

- Mộng Tình! Diệp mỗ tin là nàng có thể giúp ta.

Y mỉm cười :

- Nàng có thể vào đây để hầu hạ ta, thì cũng có thể đưa ta ra ngoài.

- Mộng Tình sợ lắm.

- Bên cạnh ta, nàng chẳng còn sợ ai cả.

- Mộng Tình sợ...

- Bên cạnh ta, nàng chẳng sợ ai cả. Nếu đại sự không thành, Diệp mỗ sẽ gánh vác cho nàng. Nếu nàng không giúp ta rời khỏi thạch lao này thì một thân võ học kiếm pháp thượng thừa như của ta bị mai một với thiên hạ, còn nàng thì mãi mãi mang kiếp của một a hoàn bần hàn, sống dưới sự sai khiến của người khác.

Diệp Cát Quần nắm tay Mộng Tình :

- Ta sẽ gánh vác tất cả cho nàng, nếu như đại cuộc không thành. Mộng Tình! Nàng tin Diệp Cát Quần này không?

Mộng Tình mím môi.

Diệp Cát Quần giật tay nàng.

- Nàng phải tin ta. Nếu như rời khỏi thạch lao này, Diệp Cát Quần sẽ không bao giờ quên Mộng Tình.

Hắn vừa nói, vừa thoa nhè nhẹ bàn tay Mộng Tình :

- Nàng phải tin ta.

Mộng Tình im lặng.

Diệp Cát Quần nhỏ nhẹ nói :

- Rồi đây chính Quách tặc sẽ trở thành nô bộc của nàng.

Mộng Tình ngập ngừng hỏi :

- Đưa tôn giá ra bằng cách nào?

Diệp Cát Quần mỉm cười :

- Chỉ cần Mộng Tình muội muội giúp ta, ta sẽ có cách.

Buông một tiếng thở dài, Mộng Tình nhìn xuống, nhỏ nhẹ nói :

- Có lẽ đây là ý trời!

Chương 12: Cửu Trùng Đài

Thạch môn được mở ra. Mộng Tình đem trầm bỏ vào lư rồi bước đến quỳ trước mặt Diệp Cát Quần.

Mùi trầm từ trong lư tỏa ra khỏa lấp khắp gian thạch lao.

Diệp Cát Quần nhìn Mộng Tình :

- Mộng Tình muội muội, ta có cơ hội chứ?

Mộng Tình nhỏ giọng nói :

- Chủ nhân sắp rời khỏi Âm Dương giới để ra ngoài đây là cơ hội cho Mộng Tình đưa huynh rời khỏi đây.

Diệp Cát Quần phấn chấn hẳn lên :

- Ông trời còn có mắt đến Diệp mỗ. Mộng Tình! Ta thề với trời đất không bao giờ quên nàng.

Mộng Tình mím môi, nói như rót vào tai Diệp Cát Quần :

- Huynh để ý Môn chủ rời khỏi Âm Dương giới. Tất sẽ sai người giám sát huynh và Mộng Tình rất kỹ.

Nàng cúi mặt nhìn xuống :

- Nếu huynh để mắt quan sát kỹ sẽ thấy có người giám sát Mộng Tình và huynh. Nếu như huynh và Mộng Tình không qua được những cặp mắt cú vọ kia thì chẳng bao giờ có cơ hội để Mộng Tình đưa huynh đào thoát.

Nghe Mộng Tình nói, Diệp Cát Quần từ từ nhắm mắt. Y dụng nội lực vào thính giác để dò tìm từng tiếng động nhỏ trên vách đá.

Diệp Cát Quần hé mắt truyền âm nhập mật nói với Mộng Tình :

- Mộng Tình Huynh đã phát hiện chỗ có những cặp mắt tò mò. Muội có ngại khi huynh chạm đến thân thể muội không?

Sắc diên Mộng Tình đỏ gay. Với đôi lưỡng quyền ửng hông e lệ. Nàng nhún nhường nói :

- Khi Mộng Tình bước chân vào thạch lao đã được chỉ dụ của chủ nhân buộc muội phải là a hoàn hầu hạ huynh. Bất cứ chỉ huấn nào của huynh, muội đều phải phục tùng.

Diệp Cát Quần cướp lời nàng :

- Huynh không coi Mộng Tình là a hoàn của mình.

- Cho đến bây giờ muội vẫn là a hoàn của huynh, tuyệt nhiên không dám cãi lại ý huynh.

- Mộng Tình muội muội! Đừng nói vậy mà huynh đây thất lễ với Mộng Tình muội muội. Chỉ vì huynh muốn chúng ta cùng rời khỏi nơi này để rồi phát dương quang đại trên chốn võ lâm giang hồ.

- Muội chỉ mong mỏi huynh được tự do, mà trở thành đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

- Huynh sẽ không bao giờ quên muội. Nếu huynh sai lời, trở thành kẻ bạc tình vong ân thì trời tru đất diệt Diệp Cát Quần.

Mộng Tình vội bịt miệng Diệp Cát Quần :

- Huynh đừng nói vậy.

Diệp Cát Quần gỡ tay nàng ra.

- Huynh hứa với muội và thề với trời đất.

- Muội tin huynh.

Mộng Tình từ từ đứng lên. Nàng nhìn thẳng vào mắt Diệp Cát Quần rồi từ từ trút bỏ lớp xiêm y bằng vải chàm thô kệch. Thân hình nàng từ từ lộ ra tất cả những đường cong tuyệt mỹ mà Diệp Cát Quần suýt nghẹt thở. Gã vốn là kẻ lãng tử đã từng phiêu bạt vào những chốn lầu xanh, nhưng chưa từng bao giờ thấy một thân thể nữ nhân với những đường nét đầy sức sống như thể pháp của Mộng Tình.

Mộng Tình trút xong y phục thì Diệp Cát Quần nói lên bằng giọng the thé :

- Lũ cẩu tặc! Diệp mổ đang thưởng lãm vẻ đẹp của giai nhân mà các ngươi rình rập ư?

Cùng với lời nói đó, Diệp Cát Quần thi triển luôn một đạo càn khôn kiếm khí về phía vách đá đối diện.

Phập!

Một tiếng rú lanh lảnh cất lên :

- À a... a... a...

Sau tiếng rú đó, mọi sự trở nên im lặng đến lạ lùng.

Diệp Cát Quần giải tỏa nội công, nhỏ giọng nói :

- Muội! Huynh đã...

Hắn nghẹn lời khi thân thể của Mộng Tình in gọn trong hai con ngươi gã.

Mộng Tình ôn nhu nói :

- Diệp huynh! Dù như thế nào thì muội cũng trao thân cho huynh.

Nàng sà xuống, áp người vào người Diệp Cát Quần.

Mộng Tình nhỏ nhẹ nói :

- Mong rằng sau này huynh sẽ không đối xử tệ với muội.

Trong khi Mộng Tình nói thì Diệp Cát Quần ngửi được mùi hương da thịt băng trinh từ thân thể nàng tỏa ra. Y đã từng gần gũi với bao nhiêu nữ nhân, nhưng có lẽ đây là mùi xạ hương diệu kỳ nhất lần đầu tiên Diệp Cát Quần mới ngửi được. Chính mùi hương da thịt kia khiến cho lòng Diệp Cát Quần nao nao một cảm giác khó tả. Y lắc đầu, cố xua đuổi những cảm giác ham muốn nhục dục, nhưng rồi đôi nhũ hoa căng tròn của Mộng Tình vô tình hay cố ý mà đã nằm gọn trong hai bàn tay của Diệp Cát Quần.

Diệp Cát Quần cảm nhận rõ mồn một từng mạch máu cũng như sức sống trong đôi gò bồng đảo. Một sức sống huyền diệu mà Diệp Cát Quần không thể cưỡng lại sức cám dỗ phải chiếm hữu nó. Hắn bất giác gục đầu vào giữa hai gò bồng đảo, cùng lúc Mộng Tình buộc rên lên một tiếng.

Tiếng rên của nàng tợ như một nốt nhạc khuấy động sự yên tĩnh trong tâm Diệp Cát Quần, hay có thể ví như hòn sỏi làm gợn sóng trong mặt nước hồ thu vốn đã phẳng lỳ.

Tiếng rên của Mộng Tình ví như một nốt nhạc khởi điểm giao khúc giai tình trong tâm thức Diệp Cát Quần. Thế rồi họ Diệp ngụp lặn trong giai khúc giao tình của mình.

Y ôm thịt lấy thân thể Mộng Tình, miệng thốt ra những lời nói thật vu vơ :

- Mộng Tình muội muội! Muội muội! Huynh đã yêu nàng. Muội muội. Huynh yêu muội! Huynh sẽ không bao giờ quên muội. Huynh không bao giờ đối xử tệ với muội.

Diệp Cát Quần vừa nói, vừa ngấu nghiến khám phá từng đường cong trên thân thể nàng. Sự khám phá tham lam của Diệp Cát Quần khiến cho Mộng Tình buộc ra những tiếng rên lạ lẫm. Những âm thanh không biểu hiện cho sự đau đớn, nhưng gợi cho người chiếm hữu cảm giác mình đang được làm chủ tòa gấm vóc của tạo hóa.

Trong niềm hoang lạc cực độ, Diệp Cát Quần liên tưởng đến những cuộc giao thủ kiếm pháp tàn khốc trong cuộc đời mình.

Với gã. Đã có biết bao nhiêu kiếm thủ toi mạng bởi đường kiếm Thượng Ngươn, ngay như Diệp Tùng cũng bị xé xác bởi kiếm quang tàn khốc, và hiện tại hắn cũng mảnh liệt và tàn nhẫn để rồi nó tạo ra cảm giác đau buốt nơi người con gái y vừa mới thốt tiếng nói yêu thương đằm thắm.

Lưỡi kiếm mà tạo hóa đã ban tặng cho Diệp Cát Quần vừa vặn tra vào vỏ kiếm mà gã muốn gởi gắm cuộc đời mình. Động tác sau cùng đó của Diệp Cát Quần khiến Mộng Tình phải oằn người thốt lên :

- Diệp huynh!

Nàng lịm cứng trong vòng tay siết chặt của họ Diệp.

Tất cả đều trôi dần đi, đến khi Diệp Cát Quần nhận thức được thực tại y làm chủ thân thể của Mộng Tình với cảm giác bàng hoàng.

Chứng minh cho sự làm chủ của Diệp Cát Quần với thân thể của Mộng Tình là những hạt huyết ngọc đọng trên lớp da trắng ngần của nàng.

Diệp Cát Quần ôm ghịt lấy Mộng Tình :

- Mộng Tình! Muội tha thứ cho huynh.

Nàng nép đầu vào vai Diệp Cát Quần, hai dòng lệ rịn trào ra khóe mắt.

- Muội là a hoàn cua huynh, huynh không có lỗi gì cả.

- Huynh có tội với muội.

Nàng vội bịt miệng họ Diệp :

- Không. Huynh không có tội. Đây là ý trời. Muội không muốn tránh, mà ngược lại rất mãn nguyện đã trao cho huynh sự trinh bạch của mình.

Hai người im lặng đối mặt nhìn nhau rồi họ ôm cứng lấy nhau, như thể người này che chở cho người kia.

Vận lại y trang, Mộng Tình nói với Diệp Cát Quần :

- Huynh chờ muội một chút.

Nàng bước ra ngoài. Một lúc sau quay vào ngồi xuống bên Diệp Cát Quần.

- Diệp huynh. Đêm nay chúng ta sẽ đào thoát khỏi Âm Dương Giới.

- Muội đã nắm chắc mọi đường đi rồi?

Mộng Tình gật đầu :

- Muội đã đánh cắp được chiếc chìa khóa mở xích cho huynh.

- Được Ra khỏi đây. Huynh sẽ hỏi tội Quách tặc.

- Muội chỉ muốn chúng ta sớm rời khỏi đây mà thôi.

Buông một tiếng thở dài, Mộng Tình quay sang hỏi Diệp Cát Quần :

- Được tự do rồi không biết Diệp huynh có còn nghĩ đến Mộng Tình không?

Diệp Cát Quần choàng tay qua bờ vai nàng :

- Muội hoài nghi huynh à?

Nàng lắc đầu :

- Không. Nhưng muội sợ hãi điều gì đó.

- Muội sợ điều gì?

- Linh tính của muội mách bảo muội sẽ mất huynh.

- Chỉ có cái chết mới chia lìa huynh và muội.

Nàng mỉm cười, cúi đầu thủ thỉ nói :

- Muội không muốn huynh chết đâu.

- Thì huynh sẽ không chết.

Mộng Tình ngẩng lên nhìn Diệp Cát Quần :

- Diệp huynh! Nếu như có con, chàng đặt tên cho nó là gì?

- Nàng muốn đặt tên cho con là gì?

- Huynh đặt trước đi.

Diệp Cát Quần mỉm cười :

- Nếu nàng muốn thì huynh sẽ đặt tên cho con là Diệp Trọng Can.

- Diệp Trọng Can!

- Muội thích chứ?

Nàng gật đầu :

- Thích.

Nàng nép đầu vào vai Diệp Cát Quần :

- Trong đời huynh hẳn có nhiều những trang giai nhân đi qua?

Diệp Cát Quần gật đầu đáp lời nàng :

- Nhưng chẳng có một trang giai nhân nào sánh bằng muội.

Nàng nhướng mày :

- Huynh nói thật lòng đấy chứ?

- Huynh không bao giờ nói dối muội.

- Muội không ngờ mình được may mắn như vậy. Thân phận muội chỉ là một a hoàn tầm thường, thế mà cũng gởi thân vào một trang hảo hán như huynh.

Nàng dụi mặt vào ngực Diệp Cát Quần :

- Muội hạnh phúc biết chừng nào.

Diệp Cát Quần vuốt tóc nàng :

- Khi chúng ta ra khỏi đây, muội không còn mang thân phận a hoàn nữa. Mà đã trở thành phu nhân của Thượng Ngươn kiếm khách. Huynh dùng Thượng Ngươn kiếm pháp, hợp nhất năm phái Tung Sơn, Hằng Sơn,Thanh Thành, Nga Mi và Hoa Sơn để lập Ngũ kiếm phái. Muội là phu nhân của chưởng môn Ngũ kiếm phái.

Nàng liếc Diệp Cát Quần, Nhỏ nhẹ nói :

- Mộng Tình không ước mơ cao xa như vậy đâu!

- Nhưng đó là phúc phần muội phải được hưởng. Bởi vì muội đã trao cho huynh cái gì quý nhất của người con gái và giúp huynh trở lại với giang hồ.

Mộng Tình nhìn lại Cát Quần rồi nép đầu vào ngực gã :

- Muội cầu xin phúc phận sẽ đến với huynh.

Tiếng khèn trỗi lên, cắt đứt sự đàm thoại giữa hai người.

Mộng Tình nhìn Diệp Cát Quần, nhỏ giọng nói :

- Diệp huynh! Đây là tiếng khèn thay quản ngục. Cũng là cơ hội để muội và huynh đào thoát.

Diệp Cát Quần ôm Mộng Tình :

- Chúng ta đi.

Mộng Tình lấy chìa khóa giấu dưới hài mở xích cho Diệp Cát Quần.

Vừa được Mộng Tình mở xích, Diệp Cát Quần cao hứng nói :

- Muội muội? Chúng ta tự do.

Diệp Cát Quần nắm tay Mộng Tình :

- Không ai dám cản bước Diệp Cát Quần đâu!

Y nói xong, nắm tay Mộng Tình bước thẳng ra ngoài thạch lao. Mặc dù nói như vậy nhưng Diệp Cát Quần cũng không dám chủ quan. Y vận hóa công phu Thượng Ngươn kiếm pháp để phòng bị bất trắc.

Sự cẩn trọng của Diệp Cát Quần không thừa chút nào.

Hai người vừa ra khỏi thạch lao thì sự đào thoát của họ đã bị phát hiện.

Từ hướng đối diện. Hai gã môn hạ Diêm Vương môn với khoái đao trên tay lao tới.

Diệp Cát Quần đâu để cho hai gã kia kịp phát triển đao pháp công mình. Một đạo kiếm khí Càn Khôn bắn ra. Đường kiếm khí đó quả đúng là lưỡi hái tử thần, chớp mắt đã cắt lìa hai chiếc thủ cấp của hai gã kia trong chớp mắt.

Diệp Cát Quần vẫn nắm tay Mộng Tình. Y hỏi :

- Muội muội? Chúng ta phải rời đây bằng cách nào?

- Thạch lao giam giữ huynh là điểm trung tâm của Bát giác lầu. Chúng ta phải đi qua chín cái hành lang hình trôn ốc mới ra đến bên ngoài.

- Trong những hành lang đó đều có cạm bẫy?

Mộng Tình gật đầu.

Diệp Cát Quần đanh mặt, gằn giọng nói :

- Dù trăm cái bẫy, huynh vẫn đưa Mộng Tình ra ngoài.

Gã nói dứt lời thì một phiến đá từ trên sụp xuống bịt hẳn lối đi.

Mộng Tình hốt hoảng :

- Diệp huynh!

Diệp Cát Quần hừ nhạt, nói :

- Phiến đá kia đâu thể cản được huynh.

Gã vừa nói vừa vận Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí đến tầng tối thượng. Toàn thân Diệp Cát Quần như thể được bao bọc bởi một màn kiếm khí uy mãnh. Gã thét lên một tiếng, màn kiếm khí càn khôn kia thoát ra nén thẳng vào tảng đá.

Ầm!

Phiến đá vững chãi như thế nhưng lại bị màn kiếm khi Càn Khôn Thượng Ngươn chém vụn thành từng mảnh.

Diệp Cát Quần dẫn Mộng Tình theo hành lang về phía tiến về phía trước.

Lại thêm một cánh cửa đá chặn ngang lối đi của họ.

Diệp Cát Quần phải dụng đến Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí để khai thông sinh lộ. Cứ như thế hết phiến đá này đến phiến đá khác. Buộc Diệp Cát Quần không ngừng dụng đến nội lực thi triển kiếm khí càn khôn. Khi y phá được phiến đá cuối cùng để vào hành lang thứ hai thì bắt đầu thở dốc từng hơi, mồ hôi tuôn đẫm áo.

Mộng Tình lo lắng hỏi :

- Huynh có sao không?

Diệp Cát Quần nghiến răng nói :

- Muội yên tâm. Huynh đã quyết định rời khỏi đây thì trời sập lở. Huynh cũng sẽ ra khỏi đây.

Vào hành lang thứ hai. Diệp Cát Quần không khỏi sững sờ khi thấy hai bên vách đá là những chiếc ống đồng đang phun lửa khè khè.

Màn lưới lửa kia hẳn nhiên có uy lực không thể xem thường, có thể đốt cháy sắt thép chứ nói gì đến da thịt con người.

Diệp Cát Quần cau mày nói :

- Đây đúng là chốn Địa ngục.

- Huynh nói đúng.

Y nhìn sang Mộng Tình.

- Làm sao đi qua hành lang lửa này?

- Bên kia hành lang có cơ quan để đóng các lưới lửa.

- Tốt lắm. Huynh sẽ qua bên ấy đóng lưới lửa rồi muội qua sau.

Mộng Tình gật đầu.

Một lần nữa Diệp Cát Quần phải dụng đến Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí để hộ thân.

Gã thét lớn một tiếng thi triển khinh thuật siêu phàm băng thẳng đến trước.

Mặc dù đã có màn Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí hộ thân nhưng Diệp Cát Quần vẫn cảm nhận lửa đỏ nóng rực quét vào da thịt mình. Nội lực của gã như thể bị lửa nung nóng khiến cho nhanh chóng suy giảm.

Khi Diệp Cát Quần qua được màn lửa kia thì y đã thấm mệt.

Không khó khăn lắm, Diệp Cát Quần nhận biết ngay cơ quan khóa những chiếc ống đồng. Y ấn tay vào khối đá nhô ra khỏi vách. Ngay lập tức, những chiếc ống đồng đang phun lửa thụt vào trong và hành lang được thông thoát.

Mộng Tình chạy vội đến bên Diệp Cát Quần :

- Chàng có sao không?

Diệp Cát Quần mỉm cười :

- Huynh chỉ hao tổn chút công lực mà thôi.

Hai người bước vào hành lang thứ ba.

Đó là một gian phòng vuông vứt với ba lưỡi đại đao không ngừng phạt ngang, phạt dọc. Mà bất cứ kẻ nào bước vào cũng bị chém xả thành từng khúc.

Diệp Cát Quần nhìn sững Mộng Tình :

- Muội...

Mộng Tình nhìn Diệp Cát Quần nói :

- Chỉ có một cách duy nhất là phá hủy ba lưỡi đại đao kia, chúng ta mới có thể bước qua gian phòng tử thần này.

- Huynh hủy nó được rồi. Nhưng sợ...

Gã buông một tiếng thở dài :

- Dù muốn hay không thì huynh cũng phải hủy ba lưỡi đao kia thôi. Chúng ta đi thì phải đi đến cùng.

Diệp Cát Quần nói xong vận hóa Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí bổ thẳng tới một lưỡi đao.

Ầm!

Lưỡi đao thứ nhất bị kiếm khí Thượng Ngươn chém ngang, cắt thành hai đoạn rơi xuống đất. Đến lưỡi đao thứ hai, Diệp Cát Quần phải dụng đến hai lần phát tác Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí mới chặt gãy nó. Lưỡi đao thứ ba thì y phải phát tác đến bốn lần mới làm rạn nứt lưỡi đao.

Hai người qua được gian phòng tử thần thì nội lực Diệp Cát Quần đã hao tổn quá nửa. Tứ chi của y rã rượi. Mồ hôi tuôn đẫm y phục tội nhân.

Diệp Cát Quần nhìn lại Mộng Tình :

- Muội muội! Phía trước chúng ta còn gì nữa?

Mộng Tình từ tốn nói :

- Dưới a tỳ có chín tầng địa ngục thì bát giác lầu có bấy nhiêu cạm bẫy.

Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài, trầm giọng nói :

- Bao nhiêu tầng địa ngục, huynh cũng đều phải vượt qua bằng được.

Diệp Cát Quần nói như vậy. Rồi lùi lại ngại ngùng mở cánh cửa thứ tư để bước vào hành lang. Tim y bất giác đập thình thịch.

Y quay lại nói với Mộng Tình :

- Muội muội!

Nàng nhìn Diệp Cát Quần.

Diệp Cát Quần buông tiếng thở dài nói :

- Nếu như huynh chết muội muội có giữ được giọt máu của huynh không?

Nàng nhìn chăm chăm Diệp Cát Quần rồi từ tốn đáp lời :

- Huynh sẽ không chết và Diệp Trọng Can sẽ ra đời.

Diệp Cát Quần mỉm cười, nắm tay Mộng Tình :

- Muội nghe ta nói đây. Nếu chuyện gì xẩy ra cho huynh. Muội giữ được Diệp Trọng Can cho đến khi nó chào đời thì phải tìm một người. Người đó có tên là Chu Thiên Hải, y đang giữ kiếm phổ Thượng Ngươn. Sau đó đưa Trọng Can đến Thiếu Lâm tự gặp Giác Chân đại sư. Nói với Giác Chân đại sư, Trọng Can là giọt máu duy nhất của dòng họ Diệp. Y thay họ Diệp lấy lại kiếm phổ của Diệp gia.

Nàng buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu :

- Muội sẽ đưa Trọng Can đến Thiếu Lâm.

- Muội nhớ lời huynh dặn đó.

- Muội nhớ.

Diệp Cát Quần mỉm cười, vuốt tóc nàng :

- Dù bất cứ điều gì xảy ra, ta cũng sẽ bảo vệ cho muội.

Y mỉm cười lần nữa rồi đẩy mạnh vào cánh cửa đá bước vào hành lang thứ tư.

Mộng Tình bám sát theo Diệp Cát Quần.

Hành lang thứ tư là một hầm chông dài trên mười trượng. Với những mủi châm được bọc chì ánh sắc đen ngòm chứng tỏ nó đã được tẩm độc.

Diệp Cát Quần buông tiếng thở dài, nói :

- Quách tặc đúng là một lão Diêm vương biết bày cạm bẫy để giữ chân Diệp Cát Quần.

Gã quay lại nói với Mộng Tình :

- Muội hãy bám vào lưng huynh.

Mộng Tình ngập ngừng một lúc rồi nói :

- Sự thể đến nước này, hay một mình huynh rời khỏi đây thôi!

Diệp Cát Quần lắc đầu :

- Không. Huynh đã nói sẽ đi cùng với muội là đi cùng với muội. Bám vào lưng của huynh đi.

Mộng Tình bám vào cổ Diệp Cát Quần.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Diệp Cát Quần lắc vai băng thẳng đến trước.

Lần này, y không vận dụng nội lực để tạo Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí hộ thân, mà dồn xuống đôi cước pháp để thi triển khinh công.

Mũi giày của Diệp Cát Quần nhoang nhoáng điểm lên đầu nhưng mũi chông băng phía trước. Nếu không có nội lực lẫn khinh pháp siêu phàm thì có lẽ Diệp Cát quần không thể nào vượt qua hầm chông này mà trên lưng lại còn cõng theo Mộng Tình.

Vừa vượt qua hầm chông dài non mười trượng đặt chân lên bờ bên kia, Diệp Cát Quần chưa kịp để Mộng Tình xuống thì phát hiện một đạo phách không chưởng từ hướng đối điện vỗ thẳng tới mạnh.

Dù là một cao thủ thượng thặng, nhưng Diệp Cát Quần không sao có phản ứng gì. Bởi đạo phách không chưởng tập kích bất ngờ.

Bình!

Mặt Diệp Cát Quần nổ đom đóm, kinh mạch nhộn nhào, máu rịn hai bên mép. Tuy vậy y vẫn kịp thi triển Thiên Cân Trụy để không phải ngã xuống hầm chông chết người.

Để Mộng Tình xuống, mặt Diệp Cát Quần hiện rõ sát khí trùng trùng. Y Gầm lên :

- Quách tặc! Lão dùng thủ đoạn như vậy đâu phải là chánh nhân quân tử. Diệp mỗ sẽ san bằng cả tòa Diêm Vương cung này của ngươi.

Diệp Cát Quần mím môi, quay lại nắm tay Mộng Tình :

- Muội muội! Chúng ta đi tiếp thôi.

Mộng Tình lo lắng :

- Diệp huynh! Huynh đã bị nội thương rồi.

- Chẳng có gì ngăn được huynh đâu.

Diệp Cát Quần cắp tay Mộng Tình.

- Chúng ta đi.

Hai người bước và hành lang thứ năm.

Đó cũng lại là một gian phòng vuông vức với phạm vi bốn trượng vuông, bên trong trống rỗng chẳng có gì.

Diệp Cát Quần cau mày :

- Tại sao trong gian phòng này chẳng có gì cả? Nó là cạm bẫy gì?

Y nhìn lại Mộng Tình.

Mộng Tình Lắc đầu :

- Muội chưa từng thấy trong gian thạch phòng này có cạm bẫy.

Mặt Diệp Cát Quần đanh lại. Y ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Chẳng lẽ Quách tặc gian trá lại cho ta một chỗ nghỉ ngơi để đi tiếp sao?

Y vừa nói, vừa nhìn lại Mộng Tình.

- Muội có nghĩ như huynh không?

- Muội cũng không biết nữa.

- Để huynh vào trước.

- Huynh cẩn thận đó.

Diệp Cát Quần mỉm cười :

- Chúng ta chỉ có đường tiến, chứ không có đường lùi.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Diệp Cát Quần chậm rãi bước vào gian thính phòng đó. Y lia mắt nhìn qua bốn bức vách. Đập vào mắt Diệp Cát Quần là những vách đá phẳng lì, trơn tru như đã được bào nhẵn thật kỹ.

Đôi chân mày Diệp Cát Quần cau lại. Y từ từ ngẩng mặt nhìn lên trần. Y giật mình khi thấy trần thạch phòng sụp xuống.

Diệp Cát Quần nghiến răng vận công dựng song chưởng đỡ lấy trần thạch phòng.

Sức nặng của thạch phòng dồn cả lên thân pháp khiến y có cảm tưởng như mình phải bưng cả quả thái sơn khổng lồ.

Mặt Diệp Cát Quần nảy đom đóm, kinh mạch nhộn nhào bởi phải dụng nội lực đỡ khối đá khổng lồ trên đầu mình.

Y nghĩ thầm :

- “Quách tặc! Ngươi muốn đè bẹp Diệp Cát Quần à?”

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Diệp Cát Quần thì Diêm Vương môn chủ Quách Vĩ từ trong hốc vách đá theo cánh cửa bí mật bước ra. Y nhìn Diệp Cát Quần bằng đôi thần nhãn đầy uy quang.

- Túc hạ vượt qua được bốn cửa ải của Cửu Trùng đài đã là nhân vật hiếm có trên đời này.

Diệp Cát Quần gầm lên :

- Quách tặc!

- Bổn vương không thích những lời nói cộc lốc của túc hạ.

Diêm Vương môn chủ khoát tay.

Thạch phòng được đóng lại bằng những khối đá khổng lồ từ trên trần sập xuống.

Trước khi những khối đá đóng khít xuống thì Diệp Cát Quần kịp nghe tiếng nấc nghẹn của Mộng Tình.

Gã gào lên :

- Diêm Vương môn chủ! Có trừng phạt thì trừng phạt Diệp mỗ, đừng đụng đến Mộng Tình.

Tiếng thét của Diệp Cát Quần khiến nội lực gã tản mát, do đó khối đá trên đầu xụp xuống một gang tay.

Diệp Cát Quần nghiến răng dồn nội công vào song thủ đỡ ngược lên.

Một làn khói mỏng từ dưới sàn phòng tỏa lên, nhanh chóng xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của Diệp Cát Quần.

Nội lực trong Đan điền của Diệp Cát Quần nhanh chóng bị độc khí phong bế, tứ chi bủn rủn.

Diệp Cát Quần than thầm :

- “Một thân võ học Thượng Ngươn kiếm pháp, chẳng lẽ Diệp Cát Quần ta phải chịu chôn thây nơi thạch phòng này sao?”

Ý nghĩ đó khiến cho tâm thức Diệp Cát Quần mụ mẫm. Y từ từ mất dần nhận thức. Sau cùng tự buông thõng song thủ, chấp nhận một cái chết lăng trì đến với mình. Y đổ sập xuống sàn thạch phòng. Những tưởng đâu sẽ bẹp dí dưới sức nặng nghìn cân của khối đá, nhưng thật bất ngờ, khối đá không sụp xuống đè bẹp thân pháp Diệp Cát Quần, trong khi hắn đã biến thành một khối thịt vô tri vô giác.

Chương 13: Long Hổ Phân Tranh

Diệp Cát Quần chỏi tay bật ngồi lên.

Cảm giác đầu tiên y nhận được là tiếng gió hú bốn bề và điều thứ hai là người đang ngồi kiết dà quay lưng về phía y.

Diệp Cát Quần nhủ thầm :

- “Ta đang ở đâu đây?”

Cùng với ý niệm đó, y lia mắt nhìn qua bốn hướng. Đến lúc này, Diệp Cát Quần mới biết mình đang ở trong một gian nhà lục giác, giữa thung lũng, bao chung quanh là những vách núi cao ngất. Gian thảo xá lục giác này nằm lọt thỏm giữa một cái vực khổng lồ, với tiếng gió rít vi vu vang ra từ bốn vách núi.

Diệp Cát Quần nhìn lại người kia. Y chậm rãi đứng lên bước đến sau lưng người đó :

- Tôn giá là ai?

- Bổn vương đã hâm nóng rượu chờ túc hạ đối ẩm.

Giọng nói của Quách Vĩ, Diêm Vương môn chủ khiến Diệp Cát Quần giật mình. Vừa ngạc nhiên, vừa ngơ ngẩn.

Y buột miệng nói :

- Quách môn chủ đấy à?

- Chính bổn vương. Túc hạ hẳn không từ chối một bữa uống rượu cùng bổn vương chứ. Uống rượu với bổn vương, túc hạ có ba điều lợi.

Không hề ngoảnh mặt nhìn lại như thể đoán chắc Diệp Cát Quần không bao giờ tập kích mình từ sau lưng. Quách môn chủ chậm rãi nói :

- Điều lợi thứ nhất túc hạ uống rượu vì sự sinh tồn của Mộng Tình. Điều lợi thứ hai, túc hạ uống rượu vì Diệp Trọng Can. Điều lợi thứ ba, túc hạ vì túc hạ. Cả ba điều đó, bổn vương xem như món quà giao hảo tặng cho túc hạ.

Diệp Cát Quần mím môi, rồi bước qua Quách môn chủ. Y ngồi xuống chiếc đôn đối diện, nhìn Quách Vĩ chậm rãi đáp lời :

- Vì ba điều đó. Ta sẽ uống rượu với Quách môn chủ.

Quách Vĩ bưng bầu rượu hồ đào rót ra hai chiếc chén. Lão rót xong đặt bầu rượu xuống bên cạnh.

Diệp Cát Quần bưng chén rượu, y nhìn Quách Vĩ, nói :

- Uống chén rượu này, Quách môn chủ hãy cho ta biết, Mộng Tình hiện nay ra sao?

Diệp Cát Quần nói dứt câu dốc chén rượu đổ vào miệng mình.

Quách Vĩ nhìn y, mỉm cười nói :

- Bổn vương phải uống với túc hạ chứ?

Lão bưng chén đổ vào miệng rồi chậm rãi từ từ đặt chén xuống, nhìn Diệp Cát Quần hỏi :

- Hảo tửu của bổn vương có ngon không?

- Với Diệp mỗ thì rượu nào cũng thế thôi. Nhưng được uống rượu với người tri kỷ thì rượu dư cũng thành ngon. Bằng như ngược lại, dù là thiên hạ đệ nhất tửu cũng chỉ thấy cay và đắng.

Quách Vĩ vuốt râu lắc đầu :

- Bổn vương không thể là bằng hữu của túc hạ được. Mà chỉ có thể là chủ nhân của túc mà hạ thôi.

Quách Vĩ chỏi tay xuống bàn đứng lên. Quách môn chủ vẫn điềm nhiên nhìn họ Diệp nói :

- Bổn vương chưa trả lời câu hỏi của túc hạ. Sao túc hạ vội vàng nghĩ xa quá vậy?

Diệp Cát Quần buông tiếng thở dài từ từ ngồi xuống. Y gằn giọng hỏi :

- Mộng Tình giờ ra sao?

Quách môn chủ bưng bầu rượu rót vào chén của mình và Diệp Cát Quần. Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Sự sống còn của Mộng Tình tùy thuộc vào thái độ cũng như cách cư xử của túc hạ.

Quách môn chủ hừ nhạt một tiếng, nói :

- Với tội phán phúc. Túc hạ hẳn có thể đoán ra nàng ta phải chịu những cực hình gì chứ?

- Nàng ta sẽ chịu những cực hình gì?

Quách môn chủ nhìn lên vách đá đối diện :

- Túc hạ có thấy ghềnh đá nhô ra đó không?

Diệp Cát Quần nhìn theo hướng tay của Quách Vĩ rồi khẽ gật đầu :

- Diệp mỗ thấy.

Quách Vĩ khẽ gật đầu :

- Mộng Tình sẽ bị trói, đặt nằm trên ghềnh đá kia để cho lũ kênh kênh háu ăn nhấm nháp từng miếng thịt, trong khi nàng vẫn còn sống. Tất nhiên bổn vương sẽ sắp xếp để cho túc hạ được chứng kiến cái chết chậm chạp đến với nàng.

Nghe Quách Vĩ nói, sắc diện Diệp Cát Quần xanh tái như nhuộm màu chàm. Gã nghiến răng rít lên :

- Quách môn chủ, Ngươi có thể tàn nhẫn hành hạ một nữ nhân chẳng biết võ công ư?

Y lắc đầu, tiếp :

- Ngươi tàn nhẫn quá đó!

Quách Vĩ cau mày :

- Túc hạ đừng quên bổn vương đây là chủ, còn túc hạ là khách. Nếu túc hạ thiếu sự tôn trọng bổn vương thì chỉ có hại cho Mộng Tình mà thôi.

Diệp Cát Quần buông một tiếng thở dài. Y bưng chén rượu chìa đến trước :

- Diệp mỗ kính Quách môn chủ.

Quách Vĩ mỉm cười, điềm nhiên tiếp nhận sự mời mọc của Diệp Cát Quần. Lão còn khách sáo đáp lời :

- Đa tạ túc hạ đã mời bổn vương.

Uống cạn chén rượu, Diệp Cát Quần nghiêm giọng hỏi :

- Diệp mỗ sẽ làm gì để nàng không phải chịu cực hình của Quách môn chủ?

Nhìn thẳng vào mắt Diệp Cát Quần, Quách Vĩ thẳng thừng nói :

- Thuộc hạ của bổn vương!

- Quách môn chủ cứ sai khiến Diệp mỗ.

Quách Vĩ lắc đầu :

- Bổn vương muốn biến túc hạ thành một tên thuộc hạ trung thành tuyệt đối.

- Nghĩa là sao?

- Cuộc rượu của chúng ta còn dài, từ từ rồi bổn vương sẽ nói hết.

Quách môn chủ lại chuốc rượu từ trong bầu vào hai chén rượu. Y đặt bầu rượu xuống bên cạnh chén của Diệp Cát Quần rồi chậm rãi nói :

- Thượng Ngươn kiếm pháp của Diệp túc hạ quá là cao minh. Nhưng nếu so sánh với ấn thủ thiết sa chưởng của bổn vương thì cũng có thể nói, bên tám cân, bên nửa lạng.

Diệp Cát Quần khẽ lắc đầu :

- Những lời của Quách môn chủ thốt ra, Diệp mỗ không tin.

- Túc hạ không tin bổn vương vì nguyên cớ nào?

Diệp Cát Quần đứng lên khoanh tay trước ngực. Y hừ nhạt một tiếng rồi gằn giọng nói :

- Môn chủ dùng mọi thủ đoạn đối với ta. Hết cho ta uống rượu mời lại đến rượu phạt, thậm chí dùng cả người thân của ta là Mộng Tình, cốt chỉ muốn có tâm pháp kiếm tông Thượng Ngươn mà thôi.

Diệp Cát Quần chống tay lên bàn chồm tới trước.

- Quách môn chủ nói thật đi. Đừng giả vờ quanh co để làm gì nữa.

Quách Vĩ lắc đầu :

- Túc hạ nói sai rồi. Bổn vương chẳng cần Thượng Ngươn kiếm pháp của túc hạ đâu mà cần một tên thuộc hạ trung thành ví như chiếc bóng của bổn vương để thực hiện những thiên chức mà bổn vương giao phó.

- Môn chủ cứ nói ra ý của Môn chủ đi.

Nhìn thẳng vào mắt Diệp Cát Quần. Quách Vĩ nghiêm giọng nói :

- Bổn vương muốn chứng minh lời nói của mình trước.

Thốt dứt câu, Quách Vĩ chắp tay sau lưng thong dong tiến ra bên ngoài. Lão vừa đi vừa nói :

- Túc hạ đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp đến tầng tối thượng, chắc không cần binh khí?

- Chẳng có thứ binh khí nào sánh với Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí của Diệp mỗ.

Diệp Cát Quần lắc vai, phi thân ra ngoài, y đứng đối mặt với Quách môn chủ.

Quách Vĩ cười mỉm, từ tốn nói :

- Bổn vương cho túc hạ thêm một cơ hội nữa. Nếu như túc hạ giết được ta, đã có thể trở ra ngoài Âm Dương giới cùng với Mộng Tình và xưng bá nghiệp trong chốn giang hồ. Bấy nhiêu đó túc hạ đủ biết, bổn vương ái mộ ngươi như thế nào.

Diệp Cát Quần nghiêm mặt nói :

- Quách môn chủ thắng Diệp mỗ, ta mới khâm phục khẩu phục. Diệp mỗ không làm ngươi thất vọng đâu.

- Tốt lắm. Chúng ta đều là những bậc hảo hán thành danh, do đó lời thốt ra tợ Thái Sơn.

- Diệp mỗ thất tín bội nhân, trời không dung Diệp mỗ.

- Được!

Hai người thối lại ba bộ. Họ đâu mặt nhìn thẳng vào nhau.

Diệp Cát Quần nghĩ thầm :

- “Nếu đúng như Quách Vĩ nói, đây đúng là cơ hội để ta trở lại với giang hồ”.

Y vừa nghĩ thầm vừa vận chuyển Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí. Ngay lập tức, một màn kiếm khí nhập nhoạng xuất hiện bao bọc lấy thân pháp của họ Diệp.

Phía bên kia, Quách môn chủ cũng thi thố thần công. Một vệt hào quang vàng di chuyển xung quanh thân ảnh Quách môn chủ.

Thấy đối phương cũng có khí phòng hộ thân, Diệp Cát Quần đâu dám xem thường.

Y tự nhủ thầm :

- “Quách Vĩ biết ta đã tựu thành Càn Khôn Thượng Ngươn kiếm khí thế mà vẫn thách thức giao

đấu. Chứng tỏ y cùng có biệt tài vô song. Mình không thể xem thường gã họ Quách này”.

Diệp Cát Quần nói :

- Tại hạ xuất chiêu.

- Mời.

Diệp Cát Quần quyết định xuất thủ trước để chiếm thế thượng phong, nên Quách Vĩ vừa dứt lời thì Diệp Cát Quần đã chớp động kiếm khí.

Đạo kiếm khí được Diệp Cát Quần phát tác đánh ra từ đầu hai ngón chỉ công thần trực diện vào vùng thượng đẳng của Quách Vĩ.

Khí kiếm với tám thành công lực phát ra âm thanh vi vu nghe buốt cả cột sống.

Như đã có chủ định ngay từ trước, Quách Vĩ chẳng cần tránh né mà dựng đứng hữu chưởng hứng thẳng lấy đạo khí kiếm của đối phương. Bản thủ hữu chưởng của Quách Vĩ ửng ánh sáng chói lia bởi phản chiếu ánh nhật quang hứng thẳng lấy đạo kiếm khí của Diệp Cát Quần.

Chát!

Những tưởng đâu đạo kiếm khí Thượng Ngươn sẽ đâm thủng hoặc phạt đứt bản thủ chưởng của Quách môn chủ, nhưng nó như chạm vào chiếc khiên rắn chắc kiên cố, bật ngược trở lại.

Đạo kiếm khí kia vừa bật ngược trở ra, Quách Vĩ lướt mình tới, liên tục vỗ chưởng, tạo áp lực lên Diệp Cát Quần.

Trước áp lực của chưởng công do Quách Vĩ áp chế lên mình, Diệp Cát Quần thét lớn một tiếng, hai chân rùn xuống, điểm chỉ pháp đâm thẳng vào trung tâm bản thủ chưởng pháp của đối phương.

Chát!

Lần này chưởng và chỉ chạm thẳng nhau. Những tưởng chúng sẽ bật ngược trở ra. Nhưng không ngờ lại hít chặt vào nhau.

Cả hai từ cuộc đấu chiêu thức chuyển qua thi đấu bằng nội lực.

Chân Diệp Cát Quần lún sâu xuống đất, trong khi đất dưới chân Quách Vĩ thì lại phồng lên.

Hai đối thủ đối mặt nhìn thẳng vào nhau.

Diệp Cát Quần thầm nghĩ :

- “Với nội công tâm pháp tối thượng như vậy sao Quách Vĩ vẫn cần đến mình? Gã muốn gì ở mình?”

Bên kia Quách Vĩ lại nghĩ khác :

- Y đúng là người mà ta cần tìm. Y sẽ là người thực thi thiên chức đảo lộn càn khôn. Nhưng trước tiên phải cho y biết ta xứng đáng là chủ nhân của gã.

Với ý nghĩ đó, Quách vĩ tăng nội lực vào chưởng ảnh.

Cảm nhận nội lực của đối phương gia tăng đột ngột, Diệp Cát Quần mím môi dồn thêm công lực vào chỉ pháp.

Những âm thanh chanh chách như sóng vỗ vào bực đá rộn lên giữa điểm chạm chưởng và chỉ.

Chân Diệp Cát Quần càng lúc càng lún sâu hơn.

Quách Vĩ trầm giọng nói :

- Bây giờ túc hạ hẳn đã nhận ra thần công của bổn vương chẳng thua kém các hạ rồi chứ?

- Có tận mục mới biết mình đúng hay sai.

Lời còn đọng trên miệng Diệp Cát Quần thì Quách Vĩ thét lên một tiếng. Cùng với tiếng thét đó thì một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra.

Hai người đồng loạt thối bộ.

Quách Vĩ lui lại hai bộ. Còn Diệp Cát quần thì trượt tới một trượng.

Hai chân tợ một lưỡi cày xới tung mặt đất.

Vừa trụ được, Diệp Cát Quần toan phát tác kiếm tông giao thủ tiếp nhưng Quách Vĩ Môn chủ đã khoát tay nói :

- Bổn vương thiết nghĩ cuộc giao thủ giữa ta và túc hạ đã đủ.

- Chưa phân thắng bại, sao gọi là đủ?

- Chẳng lẽ túc hạ muốn thấy một kẻ trọng thương, một người táng mạng sao?

Quách Vĩ chắp tay sau lưng bước vào gian nhà lục giác. Y vừa đi vừa nói :

- Bổn vương chỉ muốn chứng minh cho túc hạ biết và nhận thức lời của bổn vương không phải là

lời nói ngoa ngôn.

Quách Vĩ yên vị, bưng chén rượu nhấp.

Diệp Cát Quần bước vào ngồi xuống ghế đối điện.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Quách Vĩ nghiêm giọng nói :

- Giờ thì túc hạ có đồng ý trở thành chiếc bóng của bổn vương không?

- Diệp mỗ chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Dù muốn hay không muốn. Tại hạ cũng phải chấp nhận nó mà thôi.

- Bổn vương nghĩ đó là một sự lựa chọn đúng. Một sự lựa chọn vì tình, vì nghĩa và vì bản thân túc hạ.

- Giờ thì Diệp mỗ chấp nhận trở thành môn hạ của Môn chủ.

- Bằng sự thành tâm thành ý của các hạ chứ?

Buông một tiếng thở dài Diệp Cát Quần nói :

- Tại hạ vì Mộng Tình, Trọng Can, chỉ mong Quách môn chủ đối xử tốt với những người đó.

- Túc hạ yên tâm. Bổn vương là người biết xử nhân.

Quách Vĩ chuốc rượu ra chén của mình và Diệp Cát Quần :

- Bổn vương kính túc hạ.

- Đa tạ Môn chủ.

Hai người cùng uống cạn số rượu Quách Vĩ rót ra.

Sau khi uống cạn số rượu đó, Quách Vĩ mới lấy trong ngực ra một chiếc tráp bằng vàng ròng.

Y nhìn Diệp Cát Quần, từ tốn nói :

- Trong chiếc tráp này là hoàn Tâm não linh, túc hạ sẽ uống hoàn dược này rồi cùng phối hợp vận công với bổn vương. Công lực của túc hạ sẽ gia tăng bội phần.

- Diệp mỗ mãi mãi sẽ là chiếc bóng của Môn chủ?

- Bổn vương đã cho túc hạ sự lựa chọn rồi.

- Và Diệp mỗ đã chọn.

Diệp Cát Quần thốt dứt lời, mở nắp chiếc tráp lấy hoàn Tâm não linh cho vào miệng. Gã nhai rồi nuốt mà chẳng có biểu hiện sự đắn đo, lưỡng lự.

Y nhìn Quách Vĩ :

- Diệp mỗ đã uống rồi.

- Túc hạ hãy vận công dẫn lưu Tâm não linh theo những chu kỳ Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên.

- Được.

Diệp Cát Quần rời bàn bước lại tràng kỷ ngồi kiết dà, vận công điều tức theo hai chu kỳ Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên.

Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên là tâm thức cơ bản của người luyện công bước đầu. Một khi vận công theo tâm thức này thì ba mươi sáu huyệt đạo mở toang. Có thể tiếp nhận nội lực của người khác, đồng thời cũng có thể trút bỏ nội lực, phế bỏ võ công. Phàm những ai đã luyện công đến cảnh lư hỏa thuần thanh thì không bao giờ dụng đến tâm pháp Đại Chu Thiên và Tiểu Chu Thiên để vận công điều tức nếu không muốn phế bỏ võ công.

Nhưng Diệp Cát Quần thì không còn cách nào khác, bởi y đã nghiễm nhiên chấp nhận trở thành chiếc bóng của Diêm Vương môn chủ.

Khi ba mươi sáu huyệt của Diệp Cát Quần hoàn toàn mở to thì Quách Vĩ mới từ từ áp song thủ vào đại huyệt Thiên linh cái.

Sắc thần của Diệp Cát Quần nhanh chóng chuyển qua màu tái nhợt khô héo, đồng thời trong Đan điền như thể có khói than hồng nung nấu rát bỏng. Mồ hôi xuất ra ướt đẫm trang y của gã.

Diệp Cát Quần rùng mình rống lên một tiếng rồi ngất lịm.

Đến lúc đó Quách Vĩ mới thu hồi bản thủ, nhìn Diệp Cát Quần, mỉm cười. Y nhẩm nói :

- Mãi mãi ngươi sẽ là mục nhân trong sự khống chế của bổn tọa.

* * * * *

Mộng Tình bước vào, tiến đến quỳ móp dưới chân Quách Vĩ.

Y đỡ nâng lên :

- Đứng lên đi.

Được lệnh, Mộng Tình mới dám đứng lên.

Nhìn nàng từ đâu đến chân, Quách môn chủ mỉm cười nói :

- Nàng đã lập được công lớn với bổn vương.

- Mộng Tình chỉ làm theo ý của chủ nhân.

Quách Vĩ mỉm cười :

- Nhưng chỉ có nàng mới khiến được Diệp Cát Quần.

Quách Vĩ chắp tay sau lưng trở bộ bước lại chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Y không vội ngồi xuống, mà lơ đễnh nhìn về phía bức hoành phi thêu con giao long đang quẫy mình trên những áng mây trời với những chiếc vuốt đầy uy lực.

Quách Vĩ nói :

- Bổn vương không biết nàng đã làm gì mà khiến cho họ Diệp, một lãng tử lang bạt, từng trải phải lụy về tình?

Thốt dứt câu, Quách Vĩ mới ngồi xuống tràng kỷ, định nhãn nhìn Mộng Tình.

Mộng Tình cúi đầu, từ tốn đáp :

- Diệp Cát Quần lụy vì tình, bởi y nghĩ Mộng Tình là một a hoàn chơn chất.

- Nàng biết Diệp Cát Quần lụy vì nàng, thế nàng có lụy về hắn không?

Mộng Tình ngẩng lên, ánh mắt của nàng phảng phất một nỗi niềm u uẩn. Nàng nói :

- Mộng Tình chỉ xin chủ nhân gia ân.

- Bổn tọa hiểu ý của nàng. Nàng đã thu phục Diệp Cát Quần cho bổn tọa, tất đã tạo cho mình một cơ hội để thực hiện ý muốn nhuộm máu Thiếu Lâm tự.

- Mộng Tình ngậm cỏ kết vành mãi mãi hầu phục chủ nhân.

- Nàng đừng đa lễ, bổn vương sẽ thực hiện ước muốn của nàng.

Y nhìn thẳng vào mắt Mộng Tình, chậm rãi nói :

- Theo nàng, Diệp Cát Quần là con người như thế nào?

Mộng Tình nhìn xuống mũi hài, nhỏ nhẹ đáp lời :

- Bề ngoài của Diệp huynh không đúng với nội tâm bên trong.

- Y không phải là kẻ lạnh nhạt thờ ơ ư?

- Không. Huynh ấy là kẻ nặng tình.

Quách Vĩ chống tay, tựa cằm nhìn Mộng Tình :

- Ta nghĩ họ Diệp chỉ nặng tình với nàng mà thôi. Theo bổn tọa, Diệp Cát Quần không thiếu một thứ gì trên đời này, nhưng khi gặp nàng, hắn gục ngã. Y trở nên ngờ nghệch một cách tội nghiệp.

Quách Vĩ bước xuống, tiến đến trước mặt Mộng Tình :

- Nàng có hối tiếc những gì đã làm không?

Mộng Tình lắc đầu :

- Không. Mộng Tình chỉ nghĩ đến một điều duy nhất.

- Điều gì?

- Trả thù cho mẫu thân.

- Bổn vương hiểu nàng.

Quách Vĩ mỉm cười, nói tiếp :

- Người giúp nàng trả hận chính là Diệp Cát Quần. Y sẽ thay bổn vương đòi lại sự công bằng cho nàng.

Mộng Tình cúi mặt nhìn xuống. Nàng nhẹ buông tiếng thở dài rồi ngập ngừng nói :

- Mộng Tình có một điều muốn thỉnh giáo chủ nhân.

- Nàng cứ nói.

- Diệp Cát Quần giờ như thế nào?

Đôi chân mày Quách Vĩ thoạt cau hẳn :

- Nàng nghĩ đến hắn?

- Mộng Tình chỉ muốn biết thôi.

Nhếch môi điểm nụ cười mỉm, Quách Vĩ từ tốn nói :

- Y vẫn bình an và đã trở thành chiếc bóng của bổn tọa.

Đặt tay lên vai Mộng Tình, Diêm Vương môn chủ nói tiếp :

- Chữ tình trong con người thường làm cho người ta mơ mộng ảo tưởng đến những cảm giác hạnh phúc nhưng thật ra chính nó là cội nguồn của sự đau khổ. Bổn tọa nghĩ tránh được nó sẽ có được những chân giá trị khác vẹn toàn hơn.

- Mộng Tình sẽ ghi nhớ chỉ huấn của Môn chủ.

- Tốt lắm.

Quay trở lại chiếc ngai sơn son thếp vàng. Sau khi yên vị, Quách Vĩ mới nhìn Mộng Tình, buông từng câu thật chậm rãi :

- Diệp Cát Quần đang lưu tại dịch quán. Bổn tọa cho phép nàng đến đó, nhưng...

Mộng Tình quỳ xuống, rồi mới nói :

- Mộng Tình sẽ không để chữ tình nặng hơn lý trí.

- Bổn vương tin vào nàng.

Nàng sụp lạy Quách Vĩ.

- Đa tạ Môn chủ.

Hành xong đại lễ, Mộng Tình mới ngẩng lên, nói :

- Mộng Tình còn một điều này muốn bẩm báo với chủ nhân.

- Nàng cứ nói.

- Mộng Tình được biết kiếm phổ Thượng Ngươn, Diệp Cát Quần đã trao cho một người.

Quách Vĩ chỏi tay lên thành chiếc ngai từ từ đứng lên :

- Đã trao nó cho ai?

- Dạ, người đó có tên là Chu Thiên Hải.

- Sao, y trao kiếm phổ Thượng Ngươn cho Chu Thiên Hải.

- Thưa vâng. Điều này chính từ miệng Diệp Cát Quần thốt ra.

- Bổn vương quả thật không ngờ.

Quách Vĩ khẽ gật đầu :

- Nàng hỏi xem Diệp Cát Quần có quan hệ thế nào với Chu Thiên Hải, mà lại trao quyển kiếm phổ Thượng Ngươn cho tên tiểu tử đó.

- Thưa vâng.

Quách Vĩ ngồi xuống. Buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Trong một ngày không xa, nàng sẽ được phép của bổn vương đến Thiếu Lâm tự, hóa giải những oan nghiệt của đời trước.

- Đa tạ Môn chủ.

- Đừng đa lễ. Nhớ những lời bổn tọa chỉ huấn là được rồi. Giờ thì hãy đến với Diệp Cát Quần đi.

- Thưa vâng. Mộng Tình xin cáo lui.

Mộng Tình lui bước ra ngoài gian đại điện.

Khi Mộng Tình đi rồi, Quách Vĩ mới quay mặt nhìn lại bức hoành phi có hình giao long quẫy khúc trên chín tầng mây.

Y lẩm nhẩm nhắc tên Thiên Hải.

- Chu Thiên Hải!

Cùng với lời nói đó. Hai bàn tay của Quách môn chủ từ từ nắm cứng lại đến độ phát ra âm thanh răng rắc nghe tợ như tiếng cành khô gẩy sụm bởi những đạo cuồn phong dữ dội.

Y lặp Lại một lần nữa :

- Chu Thiên Hải!

Một ý niệm lóe qua đầu Quách môn chủ, y buông một câu thật lạnh lùng.

- Tiểu tử! Ngươi cũng sẽ trở thành mục nhân của bổn vương, để hậu nhân chẳng bao giờ nhắc đến cái tên Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung.

Chương 14: Thượng Ngươn Kiếm Pháp

Lưu lại bên dòng suối trong rừng tùng, vừa luyện kiếm vừa có chủ đích chờ Xảo Nhi, nhưng khi bắt đầu luyện kiếm thì bị kiếm trong kiếm phổ lôi cuốn, quên bẵng đi thời gian, thậm chí cả cái ăn cũng không màng đến, chỉ khi nào quá đói mới dụng luôn kiếm pháp để bắt cá lăng trong suối nướng ăn. Ngày theo ngày cứ trôi qua, thế mà đã hết một tuần trăng.

Thiên Hải gần như thuộc lòng tâm pháp của quyển kiếm phổ Thượng Ngươn mà Diệp Cát Quần trao lại cho mình. Sau khi luyện thành thục chiêu thức sau cùng, Thiên Hải quyết định thi triển lại một lần cuối, rồi mới rời dòng suối đi lên đường đến Thiếu Lâm.

Dụng cành cây khô làm kiếm, chàng bắt kiếm quyết, nhìn lên vầng nguyệt đêm tròn như chiếc đĩa soi xuống dòng suối trong vắt, rồi thét lên một tiếng.

Mặc dù trong tay Thiên Hải chỉ là một cành cây khô, nhưng khi chàng di chuyển kiếm pháp Thượng Ngươn thì lại tạo ra những âm thanh vi vu như tiếng kiếm khi xé toát không gian giá lạnh. Ngay cả màn hơi nước từ dưới con suối bốc lên cũng bị màn kiếm khí dày đặc xua tan. Cả một phạm vi non mười trượng dày đặc những bóng mộc kiếm, ngay cả lũ cá lăng nhút nhát, ẩn mình trong các khe đá dưới đáy suối vẫn bị kiếm khí tạo áp lực, buộc chúng hốt hoảng bơi tán loạn, thậm chí còn có con phóng vụt lên khỏi mặt nước, liền bị kiếm đánh cho văng lên ghềnh đá. Hết chiêu kiếm này lại đến chiêu kiếm khác không ngừng phát ra cứ như sóng triều liên tục vỗ vào bờ mà Thiên Hải không thể nào cưỡng lại được. Chàng ngỡ như mình chẳng còn làm chủ được kiếm mà kiếm làm chủ mình.

Thiên Hải muốn dừng kiếm, thì kiếm lại kéo chàng phải phát tác nó đến chiêu cuối cùng. Trong lúc thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp, Thiên Hải cảm nhận thần thất mình mụ mẫm, trong đầu trống rỗng, chẳng còn nghĩ tới điều gì ngoài những chiêu kiếm Thượng Ngươn đã nằm lòng. Cùng với sự trống rỗng của thần thức là sự nôn nao, nóng nảy cứ như trong đan điền có sự bực bội, cùng với cảm giác bừng bừng muốn phát tác những uất khí ra ngoài. Sự bừng bừng đó càng lúc càng lên đến cao trảo, để chàng phải dồn vào những chiêu kiếm khốc liệt, mà bản thân không sao tự chủ được.

Đến chiêu cuối cùng, bất giác Thiên Hải hú lên một tiếng vang động cả không gian tĩnh lặng. Tiếng hú của chàng khiến cho lũ cá lăng đã hốt hoảng càng hốt hoảng hơn.

Cùng với tiếng hú đó, Thiên Hải chuyển cành cây khô đâm vào ghềnh đá.

âm...

Cành cây gãy ngang, nhưng ghềnh đá lại xuất hiện những rạn nứt. Thiên Hải lảo đảo, té sấp xuống dòng suối, mãi một lúc sau mới gượng đứng lên được.

- Ta... ta sao thế này?

Thấy ống tay áo đỏ thắm, Thiên Hải không biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Chàng còn chưa biết điều gì thì trong đan điền lại quặn đau. Một cái đau khủng khiếp khiến cho đầu óc vang lên những tiếng ù ù và mắt hoa, tứ chi bủn rủn, không thể đứng nổi.

Thiên Hải quy xuống, mãi một lúc thật lâu, khoảng tàn một tuần trà thì mới trở lại bình thường. Thở hắt ra một tiếng nhẹ nhõm, Thiên Hải nghĩ thầm:

"Chết rồi! Hẳn mình đã bị trúng phong hàn rồi. Phải đi tìm đại phu chữa trị sớm thôi." Nghĩ như vậy, nhưng giờ thì cảm thấy trong nội thể chẳng có gì thay đổi. Thiên Hải lắc đầu, buột miệng nói:

- Lạ thật!

Quay trở lại ghềnh đá, Thiên Hải ngồi xuống đếm lũ cá lăng bị kiếm khí đánh văng lên bờ đang nằm phơi mình dưới ánh trăng mà nghĩ thầm:

"Phải chi Xảo Nhi có Ở đây, ta sẽ khoản đãi nàng một bữa cá lăng thỏa thuê." Ý nghĩ đó khiến hai cánh môi Thiên Hải nhếch một nụ cười mỉm. Nụ cười kia vừa chớm nở rồi vụt tắt, bởi cảm nhận trong nội phủ có như có hỏa khí bừng bừng trỗi dậy.

Thiên Hải ôm đan điền nghĩ:

"Mình hẳn là đã bị trúng phong hàn." Không chần chừ, Thiên Hải vội vã thu xếp mọi thứ cho vào túi vải, khoác lên vai, quay ngay lại trấn HỒ Nam. Khi chàng vào được trấn HỒ Nam, cũng là lúc mọi người đang vội vã đóng cửa lại. Tiếng mõ phu vang lên lanh lảnh:

- Đêm khuya thanh vắng nhớ tắt đèn, coi chừng lửa bén dễ cháy nhà.

Gã mõ phu đi ngang qua mặt Thiên Hải, chàng liền gọi lại:

- Đại ca!

Gã mõ phu dừng bước. Thiên Hải ôm quyền xá rồi nói:

- Tiểu đệ mạn phép hỏi đại ca, nhà đại phu Ở đâu?

- Ngay Ở phía trước. Công tử cứ đếm đúng hai mươi căn nhà nữa thì tới. Không biết giờ này lão đại phu Liễu Nghị có chịu chữa cho công tử hay không.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Tiểu đệ đây có ngân lượng, hắn là lão Liễu phải chữa trị thôi.

- Nếu lão có chữa thì cũng lấy kim lượng rất cao.

- Không có chi, tại hạ thừa kim lượng.

Thiên Hải vừa nói, vừa lấy một nén bạc nhét vào tay gã mõ phu.

- Đa tạ đại ca đã chỉ giáo.

Nhận nén bạc, gã mõ bỗng chốc vồ vập hắn lên.

- Thiếu gia có cần tôi dẫn đường không?

- thế thì tốt quá.

Gã mõ phu nhanh chân dẫn Thiên Hải đến nhà lão đại phu Liễu Nghị. Y còn sốt sắng gõ cửa hộ cho Thiên Hải. Gã vừa gõ cửa vừa nói:

- Hưởng Vực đây... Lão Liễu mở đi. CÓ khách đến tìm lão đây nè.

Mặc dù gã mõ phu Hưởng Vực vừa gõ vừa réo, nhưng phải đến nửa canh giờ, cánh cửa mới chịu dịch mở. Không phải lão Liễu ra tiếp, mà là một tên tiểu đồng xuất hiện.

Tên tiểu đồng chỉ nhú mặt ra cửa đã cộc cằn quát:

- Hưởng Vực! Huynh biết tính khí của chủ nhân tôi rồi chứ. Giờ này mà huynh đến gõ cửa, la lối om sòm, không sợ chủ nhân tôi quở mắng ư?

- Hây! Đã là đại phu mát tay thì thấy bệnh cũng như thấy hỏa, có gì mà chú em cộc cằn vậy?

Gã tiểu đồng "hừ" nhạt:

- Đại phu nào thì như vậy, nhưng Liễu chủ nhân thì khác. BỘ Hưởng huynh không biết chủ nhân tôi có đến ba bà vợ ư? Chính vì thế mà chủ nhân không muốn ai quấy rầy khi đêm xuống đâu. Cho dù con bệnh có gần chết đi nữa thì cũng phải chờ đến khi Liễu đại phu rảnh rỗi mới được.

Gã tiểu đồng nhìn qua Thiên Hải:

- Liễu chủ nhân không bố thí cho ai đâu. Hưởng huynh đây biết, người còn phải lo cho ba bà ái thiếp đó.

Thiên Hải mỉm cười gật đầu:

- Tại hạ chỉ muốn Liễu đại phu bắt mạch khám qua thôi. Với lại, tại hạ có ngân phiếu đủ để cho Lão đại phu chu toàn cho ba bà ái thiếp.

Thiên Hải vừa nói, vừa lấy ra tấm ngân phiếu năm mươi lạng. Chàng chìa đến trước:

- Tấm ngân phiếu này có giá năm mươi lạng. Liễu đại phu không thể làm ngơ được.

Gã tiểu đồng rọi đèn nhìn qua tấm ngân phiếu rồi nói:

- Chờ Ở đây, để tiểu đồng vào báo với Liễu đại phu Thiên Hải gật đầu.

Gã tiểu đồng quay vào, Hưởng Vực mới nhìn lại Thiên Hải, nói:

- Lão đại phu Liễu Nghị là một thần y Ở trấn HỒ Nam này đó. Ở đây, ai có bịnh tình gì thì cứ đến lão. Lão rất là mát tay, chữa cho ai cũng hết, chỉ những người bệnh quá nặng thì thôi, nhưng lão lại lấy ngân lượng quá cao.

- Ở trấn HỒ Nam chẳng còn đại phu nào ư?

Hưởng Vực nhún vai:

- Không còn ai cả, ngoài mỗi mình lão Liễu. Trước đây ba năm, cũng có một lão đại phu họ Dương tên Yên Thượng đến đây mở tiệm bắt mạch bốc thuốc, nhưng chỉ mở được CỎ mỗi con trăng thì phải dẹp dọn đi nơi khác.

Thiên Hải nhíu mày:

- Cư dân Ở trấn HỒ Nam chỉ có mỗi một lão Liễu, không làm sao đủ thời gian trị bệnh cho bá tánh, mà lão đại phu Dương Yên Thượng vừa mở tiệm hốt thuốc, sao lại bỏ đi?

- Điều gì thì chẳng ai biết. Nhưng lão Liễu hùng hồn nói, một khi có lão Ở đây, thị trấn HỒ Nam không một tên thầy lang nào được bén mảng đến.

Mặt Thiên Hải đanh lại khi nghe gã mã phu nói. Chàng từ tốn hỏi gã:

- Thế huynh biết Dương đại phu giờ Ở đâu không?

Gã mõ nhún vai:

- Ta có biết cũng không dám chỉ.

Y ôm quyền xá:

- Công tử chờ Liễu đại phu nhé, tại hạ xin cáo từ.

Gã mõ phu nói dứt lời, quay lưng bỏ đi một nước. Gã vừa đi vừa rống cổ nói:

- Đêm khuya thanh vắng, cẩn thận với bếp lửa để đề phòng lửa cháy.

Thiên Hải nghe gã rao mà khẽ lắc đầu.

Gã tiểu đồng quay trở lại, nhú mặt ra cửa:

- Liễu lão gia mời thiếu gia vào trong.

- Đa tạ.

Thiên Hải bước vào trong gian chính sảnh. Gã tiểu đồng dẫn chàng đến ghế ngồi.

- Thiếu gia chờ lão nhân gia một chút... người sẽ ra ngay.

- Tại hạ chờ.

Gã tiểu đồng bước đến quầy pha trà. Từ phía tấm rèm, một lão trượng, tuổi đã ngoài ngũ tuần bước ra. Lão vừa bước ra đã đưa tay lên miệng ngáp một cái rõ dài, rồi mới vươn vai, bước vội đến Thiên Hải.

Lão nhìn Thiên Hải chằm chằm, phán luôn một câu:

- Thiếu gia đây hẳn là bị trúng phong hàn rồi.

Lão ngồi xuống ghế, vuốt chòm râu lơ thơ có mấy cọng. BỘ mặt gà mái của Liễu đại phu khiến Thiên Hải bực bội. Sự bực bội đó khiến đan điền xuất hiện cảm giác nao nao kỳ lạ, thôi thúc chàng cứ phải thi triển kiếm pháp Thượng Ngươn. Thiên Hải lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.

Lão Liễu nhướn mày hỏi:

- Thiếu gia có bao nhiêu kim lượng?

Câu hỏi này của lão Liễu càng khiến cho sự bực bội của chàng dâng tràn. Thiên Hải nghĩ thầm:

"Gã háo kim ngân thế này thì sao có thể là một danh y?" Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải buột miệng hỏi lão Liễu:

- Liễu đại phu chưa bắt mạch hốt thuốc cho tại hạ, sao đã hỏi đến kim ngân?

- Lão Ở đây có cái lệ...

Thiên Hải cướp lời lão:

- Phải có kim ngân thì lão mới trị bệnh phải không?

Nhưng tưởng đâu Liễu đại phu sẽ phản bác lại lời của Thiên Hải, nhưng thật bất ngờ, lão thản nhiên khẳng định điều đó.

- Đúng. Liễu lão gia là một danh y Ở trấn HỒ Nam, nên cái gì cần đến lão cũng phải trả bằng kim lượng. Bọn dân đen Ở đây, người thì đông, nhưng chẳng mấy ai có đặng kim lượng đúng với ý củ a lão phu.

- Thế ư! Nhưng nếu lão đại phu đây không chữa lành bệnh thì sao?

Liễu Nghị vuốt râu, bật cười ha hả. Lão vừa cười vừa nhịp tay xuống bàn.

- Công tử tin đi. Liễu lão phu hành nghề trước khi công tử có mặt trên đời này. CÓ thể nói Liễu lão phu là Hoa Đà, Biển Thước tái sinh, nên chẳng có thứ bệnh gì mà không chữa được.

- Nếu đúng như lão đại phu nói, thì tài nghệ của lão hẳn đã vang danh khắp chốn thiên hạ.

- Không dám, không dám. Nhưng lão Liễu có thể nói, HỒ Nam chỉ có một danh y duy nhất, chính là lão Liễu.

- Tại hạ cũng tin như vậy.

Thiên Hải đặt túi vải lên bàn rồi nói tiếp:

- Trong túi vải này có số ngân phiếu trên ngàn lạng, nếu lão đại phu trị hết bệnh cho tại hạ, thì tại hạ mạn phép xin được trả cho lão số ngân lượng bằng một trăm lạng, bằng như ngược lại, một nén bạc vụn cũng không có. Lão đại phu đồng ý chứ?

- ô! Tất nhiên là phải đồng ý rồi.

- Tốt lắm.

Thiên Hải thốt dứt câu chìa cánh tay phải đến trước.

- Mời lão đại phu Liễu Nghị nhìn chàng, mỉm cười rồi chậm rãi đặt ba ngón tay lên mạch môn. Lão quay mặt chỗ khác, hướng về phía tên tiểu đồng, lỗ tai không ngừng giần giật, cứ như nghe rõ từng nhịp đập của kinh mạch trong nội thể Thiên Hải.

Lão bỏ tay xuống khỏi mạch môn của Thiên Hải, vuốt râu, buông một tiếng thở dài.

Nhìn chàng, khẽ lắc đầu nói:

- Công tử đã bị trúng phong hàn, bệnh tình rất nặng.

Thiên Hải cau mày, chớp mắt.

- Liễu đại phu! Nặng đến mức độ nào?

- Phong hàn đã thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của công tử. Phong hàn khiến cho âm dương trong nội thể của công tử không được hài hòa. Nếu dương thịnh âm suy thì sẽ bị bốc hỏa mà khô héo để đi đến cái chết. Ngược lại, âm thịnh dương suy thì hàn khí sẽ khiến kinh mạch ngưng trệ, đóng băng cũng đi đến cái chết. Cả hai đều dẫn đến cái chết. Công tử không sợ tốn kim ngân tìm đến lão Liễu là đúng rồi đó.

- Thế dùng cách chi để hòa âm dương trong nội thể củ a Thiên Hải?

Liễu Nghị vuốt râu, nhìn Thiên Hải mỉm cười.

- Lão Liễu là một danh y, nên phải có cách điều hòa âm dương trong kinh mạch của công tử rồi trục phong hàn ra ngoài. Công tử cứ yên tâm, chỉ trong một đêm thôi, lão Liễu sẽ trục phong hàn ra khỏi nội thể của công tử - Liễu đại phu quả là thần y.

- Nếu không phải là thần y, thì lão Liễu hẳn đã dẹp tiệm, giống như gã Dương Yên Thượng lang băm kia rồi.

- Vãn bối rất mong được đại phu giúp đỡ.

Lão Liễu vuốt râu, nhìn Thiên Hải hỏi:

- Công tử hẳn không phải là người địa phương này?

- Vãn bối chỉ là khách lỡ đường không gặp may mà thôi.

Lão Liễu chặc lưỡi nói:

- Lão Liễu đã từng cứu giúp cho biết bao nhiêu người lỡ đường như công tử.

- Thế mới đúng câu: "Lương y như từ mẫu. " - Đã chọn cho mình nghề y thì y đức phải đặt lên trên hết.

Liễu Nghị buông một tiếng thở dài, nói tiếp:

- Lão Liễu cố dùng y thuật để cứu nhân độ thế. Nhưng khốn nỗi, vì ông trời tặng cho lão Liễu những ba bà ái thiếp, người nào cũng là những trang giai nhân tuyệt sắc và có tật xài ngân lượng khá nặng tay. Chính vì thế lão Liễu mới cần đến ngân lượng. Xét cho cùng, ngân lượng hôm nay không có thì ngày mai có, nhưng tính mạng mà mất thì chẳng thể nào tìm lại được.

- Vãn bối hiểu tình cảnh của Liễu đại phu.

Thiên Hải nói dứt câu, lấy trong túi ra hai tấm ngân phiếu đặt lên bàn.

Liễu Nghị nhìn thấy hai tấm ngân phiếu, lão vuốt râu nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu khoát tay:

- Công tử cứ cất lấy. Khi nào lão Liễu trục phong hàn xong, công tử trở lại bình thường mới dám nhận ngân lượng. CÓ như vậy lão Liễu mới yên tâm.

Thiên Hải lấy hai tấm ngân phiếu cho vào túi:

- Vậy cũng được. Khi nào Liễu đại phu trục phong hàn xong cho vãn bối thì hai tấm ngân phiếu kia sẽ thuộc về Liễu đại phu.

Lão Liễu gật đầu. Lão quay lại nói với tên tiểu đồng:

- Vàng Vàng...

Tên tiểu đồng với cái đầu to, trán vồ, mặt thon hối hả bước lại bên Liễu Nghị.

- Ngươi đưa công tử đến thư phòng nghỉ ngơi, để lão nhân gia tự tay bốc thuốc cất cho công tử uống. Ngươi phải chăm lo chu đáo cho công tử đó.

- Dạ, lão nhân gia yên tâm, Vàng Vàng sẽ chăm sóc cho công tử đây.

Lão nhìn lại Thiên Hải:

- Công tử nghỉ ngơi, để lão Liễu bốc thuốc tự tay cất cho người uống. CÓ như vậy, lão Liễu mới yên tâm.

- Đa tạ lão đại phu đã có thịnh tâm đối với tại hạ.

Lão Liễu khoát tay:

- Không có gì, không có gì.

Vàng Vàng nhìn Thiên Hải:

- Mời công tử theo tiểu nhân.

Tên tiểu đồng Vàng Vàng dẫn Thiên Hải đi ra sau hậu viên. Thiên Hải không ngờ sau tiệm thuốc lại là hoa viên rộng lớn với những tán cây xinh tươi, bóng che mát rượi cả đường đi.

Thiên Hải hỏi gã tiểu đồng tên Vàng Vàng:

- Không ngờ Liễu đại phu lại còn có biệt tài trồng cây kiểng xinh tốt như thế này.

Gã tiểu đồng quay lại, đáp lời chàng:

- Tất cả mọi khóm kiểng trong khu vườn này xinh tươi như thế, vì đã được lão nhân gia bón cho thứ thuốc thần diệu. Cây đang khô hết, chết dần chết mòn cũng hồi sinh.

Gã nói xong, bật cười ra tiếng.

Thiên Hải hỏi:

- ĐÓ là thứ thần dược gì vậy?

- ĐÓ là điều bí mật, lão nhân gia không nói với ai.

- Chẳng lẽ cả tiểu đồng là người thân tín nhất cũng không biết?

- Nếu Vàng Vàng có biết cũng không nói, vì đó là bí mật của lão nhân gia.

Y nói xong, bỏ đi một mạch, đưa Thiên Hải đến gian thảo xá dựng ngay giữa hoa viên có những tán cây um tùm bao bọc, trông thật âm u.

Gã đẩy cửa thảo xá.

Lũ chuột trong thảo xá nghe tiếng động, kêu chút chít bỏ chạy tán loạn. Nghe chuột kêu, Thiên Hải phải chau mày. Chàng buột miệng hỏi gã tiểu đồng:

- Liễu đại phu trị bệnh trong thảo xá này à?

- ấy! Thảo xá chỉ dành cho những con bệnh ngủ qua đêm thôi.

- Tại sao Liễu đại phu không để con bệnh trên đại sảnh có hơn không?

- ấy! Ba bà ái thiếp của Liễu đại phu sợ lắm...

Thiên Hải cau mày:

- HỌ sợ gì?

- Thì đàn bà sợ gì, hắn công tử biết rồi.

- Trên đại sảnh, tại hạ đâu có thấy con chuột nào?

- HỌ không sợ chuột, mà sợ thứ khác cơ.

- Sợ gì?

- Sợ ma...

Thiên Hải bật cười:

- Tại hạ chưa từng thấy ma bao giờ.

Gã tiểu đồng nhìn Thiên Hải, rồi bước vào thảo xá châm đèn. Bên trong thảo xá, ngoài một chiếc chõng tre tồi tàn và hai chiếc ghế ra chẳng còn vật dụng gì khác.

Thiên Hải đanh mặt nói:

- Tại hạ không quen Ở những nơi như thế này.

Gã tiểu đồng quay mặt lại, thản nhiên đáp lời chàng:

- Thì công tử có Ở đây lâu đâu mà phải tốn nhiều thứ. Công tử chỉ ngủ qua đêm rồi mai đi sớm mà.

- Chỉ sợ Liễu đại phu không trục được phong hàn trong nội thể của Thiên Hải.

- Điều đó thì công tử cứ yên tâm. Nhất định Liễu lão gia sẽ trục được phong hàn trong nội thể công tử.

- Vàng Vàng cũng đoán chắc được như vậy ư?

- Tất nhiên biết chắc như vậy rồi. Liễu lão gia là một thần y của trấn HỒ Nam thì có gì mà chẳng làm được?

Gã nhìn Thiên Hải mỉm cười nói:

- Trăm người trúng phong hàn như công tử, Liễu lão gia đều trị hết cả. Điều đó thì Vàng Vàng đã từng chứng kiến kỳ tài của Liễu lão gia.

- Tốt lắm. Nếu phong hàn của tại hạ được trục ra ngoài, tại hạ sẽ thưởng cho Vàng Vàng.

- Không cần. Thế nào rồi Vàng Vàng cũng có thưởng mà. Công tử nghỉ ngơi nhé, Vàng Vàng lên phụ giúp với lão nhân gia đây.

Gã tiểu đồng toan quay trở ra thì Thiên Hải gọi giật lại:

- Tiểu đồng!

- Công tử có điều chi chỉ giáo?

- Tại hạ nghe nói trước đây HỒ Nam còn có một vị danh y tên là Dương Yên Thượng.

Vậy chẳng hay, giờ Dương lão đại phu Ở đâu, tiểu đồng có biết không?

- ủa! Công tử cũng biết Dương Yên Thượng lão lang băm đó à?

- Tại hạ chỉ nghe nói mà thôi.

- Nếu công tử muốn biết Dương đại phu Ở đâu, hẳn phải lên Đoạn Hồn Sơn.

Thiên Hải cau mày:

- Sao phải lên Đoạn Hồn Sơn? BỘ Dương đại phu ẩn cư trên Đoạn Hồn Sơn à?

Tiểu đồng Vàng Vàng lắc đầu:

- Vàng Vàng chỉ nghe đồn đại vậy thôi, chứ không biết Dương đại phu có Ở trên Đoạn Hồn Sơn hay không. nhưng từ trước đến nay, chưa có người nào lên Đoạn Hồn Sơn nếu không có sự cho phép của trại chủ lục lâm Hắc kỳ lâm Lương Thế Lượm.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là sao ư? Nghĩa là có đi mà chẳng có về.

- Tại hạ hiểu rồi. Nếu không có lệnh của trại chủ lục lâm Lương Thế lượm thì sẽ bị Chết chứ gì.

- Công tử hiểu đúng rồi đó.

- Đa tạ Vàng Vàng đã chỉ giáo.

- Công tử nghỉ ngơi nhé, Vàng Vàng đi đây.

Gã nói xong bước nhanh ra cửa, như sợ có ma đuổi sau lưng mình.

Còn lại một mình, Thiên Hải ngồi trên chiếc chõng tre suy ngẫm. Chàng ngờ ngợ đằng sau tiệm thuốc của Liễu Nghị là một cái bẫy chết người rình rập khách bộ hành.

Chính vì ý nghĩ đó, Thiên Hải bất giác liên tưởng đến bộ mặt của Liễu đại phu. BỘ mặt của Liễu

đại phu hiện ra trong tâm thức Thiên Hải, cùng lúc đan điền lại có sự bực bội với cảm giác nôn nao khó chịu. Xương sống chàng gai lạnh như thể có muôn vàn con kiến chi chít bò bên trong, cùng lúc thần thức như thể có lửa bỏng nung nấu.

Thiên Hải lắc đầu xua cảm giác đó đi thì ý tưởng phát tác kiếm chiêu Thượng Ngươn lại xuất hiện dồn dập thôi thúc chàng.

Chàng nhẩm nói:

- Ta bị gì thế này?

Thở hắt ra một tiếng, Thiên Hải nằm duỗi dài xuống chõng tre. Chàng cảm thấy tim mình đập mạnh hơn, với nỗi hồi hộp lạ thường.

Thiên Hải chưa nằm được bao lâu thì Liễu Nghị bước vào. Trên tay lão là chiếc mâm với thố thuốc còn bốc khói nghi ngút. Thiên Hải chói tay đứng lên.

Lão Liễu nhìn Thiên Hải, mỉm cười nói:

- Chỉ có công tử lão Liễu mới tự tay cất thuốc đó. Công tử hẳn đã tạo được nhiều phúc phần mới được một bậc danh y chăm lo.

- Thiên Hải sẽ đáp tạ lại thịnh tình của lão đại phu.

- Lão Liễu chỉ mong công tử sớm bình phục là lão vui vẻ rồi.

Lão bắc ghế đặt chiếc mâm lên trên rồi nói:

- Công tử mau đến uống thuốc. Uống nóng sẽ tốt hơn. Chén thuốc này gồm có nhân sâm, tuyết liên, đỗ trọng, ngũ gia bì, hà thủ Ô và một số dị chất có một không hai. Sau khi uống chén thuốc này, nhất định công tử sẽ thấy khác thường và chẳng bao lâu phong hàn tự nhiên bị trục ra khỏi nội thể. Sáng mai hoặc cần thì công tử có thể lên đường mà chẳng cần đến lão Liễu.

- Không gặp lão đại phu, chẳng biết bây giờ tại hạ như thế nào?

Thiên Hải cởi túi nải đặt xuống bàn, ngay trước mặt lão Liễu.

Túi vải của Thiên Hải đập ngay vào mắt lão. Đôi mắt tinh ranh của lão Liễu sáng lên nhìn chiếc túi vải. Thiên Hải liếc trộm lão rồi bưng chén thuốc.

Nhưng chàng không vội uống mà hỏi:

- Tại hạ mạn phép hỏi lão đại phu...

- ô! CÓ điều gì công tử cứ hỏi.

- Lão đại phu hẳn biết trại chủ Hắc Kỳ Lân Lương Thế lượm chứ?

Mặt lão Liễu thoạt nhăn lại rồi nhanh chóng giãn ra trở lại vẻ bình thường. Lão giả lả nói:

- Lão Liễu có nghe nói đến Hắc Kỳ Lân Lương Thế lượm trại chủ lục lâm HỒ Nam.

- Lão đại phu chỉ nghe nói thôi ư?

- Ờ Ờ lão chỉ nghe nói thôi.

Thiên Hải mỉm cười nhìn Liễu Nghị:

- Lão đại phu nghe nói về Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm như thế nào?

Lão Liễu vuốt râu, ngập ngừng hỏi:

- Sao công tử lại hỏi lão phu về trại chủ Lương Thế Lượm?

- Tại hạ rất muốn biết về trại chủ Lương Thế Lượm đã vang danh bốn cõi. Lương trại chủ đúng là một hảo hán, anh hùng cái thế, đỉnh thiên lập địa.

Thiên Hải khoát tay:

- Nghe lão đại phu nói, tại hạ rất muốn gặp trại chủ lục lâm HỒ Nam.

Liễu Nghị vuốt râu nói:

- Nếu công tử muốn gặp trại chủ Lương Thế Lượm thì sau khi uống thuốc xong lão sẽ dẫn công tử đi.

Thiên Hải gật đầu đưa chén thuốc lên miệng. Thấy chàng kề miệng chén vào môi, lão Liễu không ngừng chớp mắt. Sắc diện của lão thoạt lộ những nét chờ đợi khẩn trương.

Những tưởng đâu Thiên Hải sẽ dốc chén thuốc vào miệng, nhưng bất ngờ chàng lại đặt chén thuốc xuống bàn. Chàng ngẩng lên, nói với lão Liễu:

- Chén thuốc của lão đại phu hẳn phải đắng lắm?

Lão Liễu cười giả lả nói:

- ẩy! Thuốc có đắng mới là thuốc tốt. Chỉ có thuốc của lão phu mới khả dĩ đẩy được phong hàn trong nội thể của công tử ra ngoài.

Thiên Hải lại đưa chén thuốc lên mũi.

Lão Liễu động viên chàng:

- Công tử uống nhanh lên, kẻo thuốc nguội không được tốt.

Thiên Hải nhăn nhó:

- Chén thuốc của lão Liễu quả là khó uống quá.

Thiên Hải vừa nói, vừa đặt chén xuống bàn. Mặt lão Liễu đanh hẳn lại, lão lắc đầu, nói:

- sao công tử cứ bưng lên rồi lại đặt xuống mà không chịu uống?

- Tại hạ cảm thấy khó uống thôi.

Lão Liễu buông một tiếng thở dài:

- Công tử có uống thì uống nhanh. Lão Liễu đã mất công chưng cất thuốc hay cho công tử, thế mà người cứ bưng lên lại đặt xuống.

Thiên Hải nhướn mày ngẩng lên:

- Sao lão đại phu gấp gáp quá vậy?

- ấy! Thấy công tử cứ bưng chén lên lại đặt chén xuống, lão phu nóng ruột thôi.

Công tử để chén thuốc nguội, uống sẽ mất công hiệu đó. Bịnh tình của công tử rất nặng, chính vì thế mà lão phu mới tự tay chưng cất thố thuốc này.

- Tại hạ vô cùng cảm kích thịnh tâm của lão đại phu.

Thiên Hải lại bưng chén lên, nhưng lần này chẳng vội vã để lên mũi ngửi, mà cứ chưng chén thuốc ngay trước mặt Liễu Nghị.

Liễu Nghị giục Thiên Hải:

- Công tử uống đi.

Thiên Hải nhìn lão Liễu, từ tốn hỏi:

- Lão đại phu hẳn có quan hệ với Lương trại chủ?

- Lão chỉ nghe tiếng tăm thôi chứ không quen biết gì.

Thiên Hải nhướn mày:

- Tiếc thật! Nếu lão đại phu không biết thì Thiên Hải...

Liễu Nghị cướp lời chàng:

- Công tử có uống thì uống nhanh lên, đừng hỏi lão Liễu quanh co nữa.

Mặt Thiên Hải sa sầm, nhưng miệng lại điểm một nụ cười.

Chàng nói:

- Tại hạ thỉnh lão đại phu uống trước.

Lão Liễu trợn ngược đôi chân mày:

- thế này là thế nào?

- Chẳng có gì lạ cả. Tại hạ vốn rất ngại dùng thuốc, nên muốn lão đại phu dùng trước, để có tinh thần mà uống thôi mà.

Lão Liễu khoát tay, lắc đầu:

- Hê! Lão Liễu đâu có trúng phong hàn như công tử đâu mà phải dùng chén thuốc đó chứ?

- Tại hạ biết Liễu đại phu không trúng phong hàn, nhưng chẳng lẽ uống trước một chút để tạo khí thế cho tại hạ không được sao. Hay trong chén thuốc này có vị thuốc đặc dị dành riêng cho tại hạ?

Lão Liễu nhăn nhó:

- Lão Liễu không có bịnh nên không dùng thuốc mà thôi.

Chân mày của Thiên Hải cau lại:

- Thiên Hải biết Liễu đại phu không có bệnh gì rồi. Nhưng chẳng lẽ uống một chút cũng không được? Hay để tại hạ mớm cho Liễu đại phu nhé?

Thiên Hải vừa thốt dứt câu, lão Liễu hất chiếc bàn đứng chổng lên. VÔ hình chung chiếc bàn làm đổ chén thuốc trên tay Thiên Hải, nửa chén thuốc rơi xuống sàn bốc lên làn khói xanh có mùi khét lẹt.

Liễu đại phu rít lên:

- Tiểu tử! Thuốc ngươi không uống thì muốn gì Ở lão Liễu này chứ?

Thiên Hải gắt giọng nạt lại:

- Hừ! Thuốc độc thì sao mà uống được. Tại hạ đâu có muốn chết.

Cùng với lời nói đó thì sự bực bội lại xuất hiện trong đan điền chàng, cùng với hỏa khí rần rần lần đến tâm thức với ý muốn phát tác Thượng Ngươn kiếm pháp. Thiên Hải không sao dằn được sự bực bội càng lúc càng cao dần.

Chàng gằn giọng nói:

- Người có dã tâm như lão mà cũng làm đại phu được sao? Hẳn là lão đã từng bón thây người dưới tán những gốc cây đại thọ trong ngự hoa viên.

Lời còn đọng trên miệng, Thiên Hải hất luôn nửa chén thuốc còn lại vào mặt lão Liễu. Lão Liễu không ngờ Thiên Hải hành động tàn nhẫn như vậy nên không kịp tránh né. Khi thố thuốc vừa tạt vào mặt lão thì khói cùng với mùi thịt cháy khét bốc lên.

Lão Liễu ôm mặt rống lên tru tréo:

- Chết ta rồi! Tiểu tử... Ngươi đáng chết... ngươi đáng chết.

Thiên Hải nghiến răng:

- Lão đáng chết, hay ta đáng chết?

Cùng với lời nói đó, Thiên Hải quơ tay giật luôn cây tre trên vạt. Đôi mắt sáng ngời của chàng bất giác tỏa sát khí hừng hực.

Thiên Hải chưa kịp xuất chiêu thì lão Liễu vụt chạy ra ngoài. Lão vừa chạy vừa tru tréo:

- Cứu ta với! Chết ta rồi! Tiểu tử kia hại ta...

Thiên Hải khoác lại túi vải, cầm cây tre bước ra ngoài thảo xá. Chàng dừng bước khi thấy gã tiểu đồng Vàng Vàng đang hối hả xối nước vào mặt lão Liễu. Còn đứng đối mặt với chàng là hai gã lục lâm với binh khí hượm sẵn nơi tay.

Thiên Hải rít giọng đay nghiến nói:

- các ngươi cùng một bè với Liễu đại phu?

Gã lục lâm đứng bên phải nói:

- Tiểu tử không chết bởi độc dược của Liễu đại phu thì cũng chết bởi kiếm của ta mà thôi.

Nghe gã nói câu này, sự bực bội lẫn cơn cuồng nộ trong nội thể Thiên Hải bất giác bốc cao ngùn ngụt. Chàng cố làm chủ mình, nhưng rồi chẳng thể nào làm chủ được nữa, thần thức bỗng chốc trở nên trống rỗng, chỉ còn độc mỗi ý niệm phát tác Thượng Ngươi kiếm pháp.

Thiên Hải dụng luôn cây tre làm kiếm, hú lên một tiếng thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp nhắm hai gã lục lâm. Kiếm pháp Thượng Ngươn chưa thi triển ra thì Thiên Hải còn khả dĩ kiềm chế mình, nhưng một khi đã phát tác thành kiếm chiêu thì chàng chẳng làm sao tự chủ được nữa. Cả một khoảng không gian trước thảo xá dày đặc kiếm khí do những chiêu kiếm tạo thành, mà kiếm chỉ là một cây tre tầm thường.

Hai gã lục lâm mặc dù cầm binh khí bằng sắt thép, nhưng tuyệt nhiên chẳng thi thố được một chiêu nào để cản phá cây tre trong tay Thiên Hải. Cả hai bị chìm trong vùng kiếm chiêu mất cả bóng lẫn hình.

Khi vùng ảnh biến mất, Thiên Hải chống cây tre thở hào hển. Chàng cảm nhận khí lực của mình cạn kiệt như ngọn đèn dầu sắp tắt, bởi những cơn giông dữ dội. Trong nội thể, kinh mạch nhộn nhào, mắt hoa cả lên, hơi thở đứt đoạn tưởng như muốn đứt bất Cứ lúc nào.

Trong lúc đó hai gã lục lâm thì đã biến thành hai khối thịt bầy nhầy, chẳng còn nhận ra hình với dạng nữa.

Gã tiểu đồng cứ trố mắt ra nhìn Thiên Hải. Y muốn bỏ chạy nhưng hai chân cứ như bị chôn xuống đất chẳng thể nào nhấc lên nổi. Trong khi gã tiểu đồng Vàng Vàng hồn siêu phách lạc biến thành pho tượng thì lão Liễu không ngừng rên rỉ.

Lão quờ quạng, thổn thức rên:

- Ta chết mất... Mắt của ta đui mất rồi. Ta chết mất. Lão Liễu này chết thì ba bà ái thiếp của lão sẽ tái giá mất, lão Liễu không muốn đâu. Ta chết thì ai chu cấp ngân lượng cho các bà ấy...

Gã tiểu đồng cáu gắt nạt:

- Lão nhân gia... Chết đến nơi rồi mà vẫn còn tơ tưởng đến ba bà tẩu tẩu ăn hại đó.

Gã thốt dứt lời, quay lại nhìn Thiên Hải.

Chạm vào cặp mắt với sát thần đỏ rực đầy hung quang chết chóc của Thiên Hải, gã tiểu đồng càng hồn siêu phách lạc hơn. Y như thể đôi mắt sát thần của Thiên Hải cướp mất thần thức, gã bò đến trước mặt Thiên Hải sụp lạy như tế sao, miệng không ngớt rên rỉ:

- Thiếu gia tha tội cho tiểu đồng... xin tha tội cho tiểu đồng.

Hai hàm răng Thiên Hải nghiến ken két. Nếu lúc này khí lực của chàng không cạn kiệt, thì có lẽ lại phát tác Thượng Ngươn kiếm pháp lấy mạng gã tiểu đồng.

Thiên Hải thở hắt ra một tiếng.

Tiếng thở hắt ra của chàng càng khiến cho gã tiểu đồng sợ hãi hơn. Y móp lưng vập đầu xuống đất van xin:

- Vàng Vàng biết tội rồi... xin thiếu gia tha mạng... Đây là những kế sách của Liễu Nghị lão quỷ, chứ không phải của Vàng Vàng.

Thiên Hải gằn giọng, cố gắng lắm mới dằn được sự bực bội xuống:

- Ngươi dẫn ta đến gặp Dương Yên Thượng đại phu.

- Dạ... dạ... Vàng Vàng sẽ dẫn thiếu gia.

- Nếu thiếu gia không gặp Dương Yên Thượng lão đại phu thì ngươi sẽ biến thành những khối thịt như thế kia.

Nghe Thiên Hải nói, gã tiểu đồng rùng mình, nổi đầy gai ốc. Y lại sụp lạy, khẩn thiết nói:

- Vàng Vàng sẽ dẫn thiếu gia lên Đoạn Hồn Sơn... để gặp Dương Yên Thượng đại phu.

Thiên Hải thở hắt ra một tiếng. Đến lúc đó sự bực bội mới dịu xuống, thay vào đó là Cảm giác gai lạnh nhói buốt trong cột sống. Thiên Hải phải rống lên một tiếng mới khả dĩ chịu được cực hình này. Tiếng rống của chàng khiến gã tiểu đồng ngã quay ra ngất xỉu, bởi tưởng rằng y sẽ chịu chung số phận giống như hai gã lục lâm kia.

Chương 15: Trên Đoạn Hồn Sơn

Liễu lão tặc bị như vậy cũng đáng tội lão gây ra.

Vàng Vàng vừa nói, vừa liếc trộm Thiên Hải.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải hỏi:

- Lão Liễu đã hại bao nhiêu người?

- Nhiều lắm. May mà Chu huynh không uống chén thuốc đó. Nếu huynh uống thì giờ đã làm phân bón cho những tán cây đại thọ trong hoa viên của lão.

Thiên Hải dừng bước, quay lại sang nhìn dã tiểu đồng Vàng Vàng:

- Ngươi biết chuyện lão Liễu làm, sao không báo quan, mà lại nhắm mắt làm ngơ để cho lão đi hại bấy nhiêu người.

Gã tiểu đồng nghe Thiên Hải nói, mặt biến sắc, co rút người lại. Y ngập ngừng đáp lời:

- Chu huynh mới đến không biết thôi. Chứ lão Liễu đã gầy dựng được vây cánh khắp mọi nơi trong trấn HỒ Nam. Tay phải, lão đã mua chuộc tổng trấn HỒ Nam, tay trái thì có Hắc kỳ lân trại chủ Lương Thế Lượm. Vàng Vàng đối mặt với lão thì chẳng còn đất dung thây, huống chi còn gia đình nữa.

Thiên Hải "hừ" nhạt một tiếng, rồi rảo bước đi tiếp. Vừa đi, chàng vừa nói:

- Người có được lão Liễu chia phần không?

Vàng Vàng ngập ngừng một lúc rồi mới nói:

- Thỉnh thoảng, lão Liễu co cho Vàng Vàng ít bạc vụn để mua sắm riêng.

- Vậy là ngươi cùng một giuộc với lão Liễu rồi.

- Dù không muốn cũng phải muốn mà thôi. Vàng Vàng là tôi tớ sao dám cãi lệnh chủ nhân Thiên Hải lườm gã. Chàng đổi giọng từ tốn nói:

- Phải lão Liễu thấy ta có quá nhiều ngân lượng nên nảy lòng tham định chiếm đoạt?

- Không phải riêng mình chu huynh đâu. CÓ cơ hội là lão Liễu thực hiện ngay kế sách giết người đoạt của. Lão chẳng hề chùn tay với ai cả.

- Lão Liễu hám ngân lượng đến độ mất cả nhân tính vậy à?

- Thì phải vậy thôi. Lão có tới ba bà ái thiếp, mà người nào cũng vung ngân lượng quá tay.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài, buột miệng nói:

- xét ra, lão cũng tội nghiệp.

Thiên Hải dừng bước, quay lại Vàng Vàng:

- Ngươi hẳn biết chuyện của Dương Yến Thượng đại phu chứ? Ngươi không nói ta vẫn có thể đoán ra.

- Vàng Vàng biết không có gì qua được mắt của thiếu gia.

Vàng Vàng ngẩng mặt nhìn về phía đỉnh đoạn Hồn sơn, chậm rãi nói:

- Trước đây, trấn HỒ Nam xuất hiện dịch bịnh, may mắn có Dương đại phu đế đúng lúc Người đã lập tiệm thuốc chữa trị cho bá tánh. Dương đại phu vốn là người không màng kim lượng, nên chủ yếu lấy của người giàu, dùng kim ngân đó mua dược thảo.

- Chính vì thế mà Liễu lão đã hại Dương đại phu?

- Ơ Lão Liễu bấy giờ cũng là một con bịnh như bao người khác. Lão may mắn được Dương đại phu cứu chữa. Sau khi lành bịnh, lão nảy sinh ý định dụng Dương đại phu để làm giàu.

Thiên Hải chau mày:

- Lão làm giàu bất chính như thế nào?

- Một mặt, Liễu Nghi liên kết với trại chủ lục lâm HỒ Nam Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm bắt Dương đại phu, mặt khác tự mở tiệm thuốc, bố cáo trong thiên hạ mình là đệ tử được Dương đại phu truyền cho y thuật.

- Ta hiểu rồi. Lão dùng thuốc của Dương đại phu để làm giàu cho bàn thân mình.

Vàng Vàng gật đầu.

Thiên Hải hỏi:

- Bấy nhiêu đó không vừa túi tham của lão Liễu hay sao, mà lão lại còn muốn hãn hại những người khác để đoạt ngân lượng?

- Đối với lão Liễu thì bao nhiêu kim lượng cũng không đủ.

- Lão gian trá như thế, nên ông trời mới trừng phạt lão phải bị đui hai con mắt, mặt mày biến thành quỷ sứ.

Vàng Vàng nhướn mày nói:

- Đâu có ông trời nào, chính thiếu gia hại lão đó.

- Ờ Thì ngươi cứ xem ta như ông trời, có được không?

Gã tiểu đồng khúm núm:

- Dạ dạ... Thiếu gia là ông trời.

Hai người tiếp tục rảo bước đi tiếp. Vừa đi họ vừa nói chuyện với nhau. Thiên Hải hỏi Vàng Vàng:

- Ta hỏi thật ngươi nhé.

- Thiếu gia cứ hỏi. Điều gì biết, tiểu đồng nhất nhất không dám giấu giếm thiếu gia.

- Giả như Dương đại phu truyền lại y thuật cho ngươi, thì ngươi có giồng như lão Liễu không?

Vàng Vàng lắc đầu nguầy nguậy:

- Vàng Vàng không dám nằm mơ đến điều đó đâu. Nhưng nếu như Dương đại phu truyền lại y thật thì Vàng Vàng sẽ theo bước Dương đại phu.

- Tại sao ngươi không theo chân lão Liễu. Lão có cái đầu rất nhạy bén với kim ngân đấy Vàng Vàng nhăn nhó, buông luôn một câu:

- ác giả ác báo. Lão Liễu thất nhân thất đức, lấy y đạo để kiếm ngân lượng, xem thường mạng sống người khác nên ông trời mới xui quẩy lão mới gặp thiếu gia.

Thiên Hải bật cười sang sảng. Chàng vừa cười, vừa nói:

- Kẻ dụng y thuật không được phép có tà tâm. CÓ như thế thì ông trời mới cho hưởng.

- Thiếu gia dạy rất đúng.

Hai người cứ nói chuyện về y đức, cho đến khi đặt chân đến địa phận Đoạn Hồn sơn lúc nào không biết. Từ một chòi canh một gã lục lâm bước ra cản đường Thiên Hải và Vàng Vàng.

Y gắt giọng quát:

- Hai ngươi đi đâu?

Mặt Thiên Hải thoáng chốc đanh lại, nhưng Vàng Vàng đã lên tiếng trước.

- Đại ca không nhận ra tiểu đồng Vàng Vàng ư?

Gã lục lâm nhìn Vàng Vàng mỉm cười:

- Sao ta không nhận ra ngươi.

Y nhìn qua Thiên Hải:

- Gã này là ai?

- Lão nhân gia muốn đưa Chu thiếu gia lên Đoạn Hồn sơn ra mắt trại chủ.

Gã lục lâm cười nhếch môi:

- Lão nhân gia của ngươi hẳn có tặng phẩm cho trại chủ?

- Tất nhiên là phải có rồi. Đây đã thành cái lệ kia mà.

Vàng Vàng lấy luôn nén bạc vụn mà Thiên Hải đã tặng nhét vào tay gã lục lâm. Y vừa trao nén bạc vừa nói:

- Đây là phần của Vàng Vàng gởi huynh uống rượu.

Gã nhìn nén bạc vụn, nhướn mày nói:

- Chỉ có bấy nhiêu thôi à?

Thiên Hải lấy một nén bạc nguyên đặt vào tay gã:

- Đây là phần của tại hạ tặng cho huynh để được lên Đoạn Hồn sơn diện kiến Lương Trại chủ.

Gã nhín nén bạc của Thiên Hải, gật đầu:

- CÓ thế chứ.

Gã nhét nén bạc vào thắt lưng, rồi quay lại vào chói gác, Thiên Hải nhìn qua Vàng Vàng:

- Dưới trướng Lương trại chủ, Đoạn Hồn sơn biến thành sào huyệt của một lũ cướp cạn Như thế này thì đâu phải là hành động của anh hùng hảo hán.

Thiên Hải nói xong, rảo bước tiến thẳng theo con đường khúc khuỷu tiến lên Đoạn Hồn sơn. Dọc đường, hai người bắt gặp được một lão trượng dáng gầy gò đang gùi chiếc giỏ tre sau lưng.

Vàng Vàng nhận ra ngay vị lão trượng đó. reo lên:

- Dương đại phu... Dương đại phu đây mà.

Dương Yên Thượng dừng bước nhìn lại. Đôi mắt tinh anh của lão nheo lại nhìn Vàng Vàng một lúc, rồi từ tốn nói:

- Ngươi có phải là tên tiểu đồng Vàng Vàng Ở nhà Liễu Nghi không?

- Chính Vàng Vàng đây.

Dương Yên Thượng lắc đầu:

- Đời người như khói sóng trên sông chỉ phù du trong chốc lát. Ngươi về nói lại với Liễu Nghi rằng, đừng có làm chuyện thất đức nữa. Trời sẽ phạt lão đó. Y đạo là con đường cứu người, chứ không phải để hại người.

- Vàng Vàng chắc không còn cơ hội nói với lão Liễu nữa rồi.

- Sao vậy?

- Lão đã bị trời phạt rồi.

Vàng Vàng chi Thiên Hải, thuật lại mọi chuyện. Dương Yên Thượng đại phu buông tiếng thở dài:

- Lão phu đã nói với lão Liễu rồi, lưới trời lồng lộng nhưng khó thoát lắm. Lão có ngày cũng bị trời trừng phạt mà.

Dương Yên Thượng nhìn lại Thiên Hải:

- Chu thiếu hiệp đã trừng phạt lão Liễu rồi. Sao còn lên Đoạn Hồn sơn để làm gì?

Thiên Hải ôm quyền nói:

- Vãn bối lên Đoạn Hồn sơn để đưa tiên sinh trở lại trấn HỒ Nam mà cứu nhân độ thế.

Dương Yên Thượng tròn mắt, khoát tay.

- Chuyện này không được đâu.

Thiên Hải hỏi:

- Tiên sinh! Sao lại không được?

- Lão phu phải Ở lại đây, trước là tránh cho bá tánh HỒ Nam khỏi sự phẫn nộ của Lương trại chủ, thứ hai, tại Đoạn Hồn sơn này có nhiều thảo dược quý, lạ kỳ mà lão phải khảo cứu. Sau này còn có cơ hội lưu lại hậu thế.

- Nhưng chẳng lẽ Dương tiên sinh cứ phải chịu cảnh tù đày của Lương trại chủ sao?

- Lão phu già rồi, đâu ngại gì những cảnh cực nhọc như thế này.

- Dương đại phu cao niên. Lương trại chủ phải kính trọng mới đúng chứ.

Dương đại phu lắc đầu:

- Ở đời có người này, người khác, lão phu chẳng trách ai cả, chỉ mong sao mọi người được bình yên.

- Vãn sinh sẽ thay đổi lại ngọn Đoạn Hồn sơn này.

Thiên Hải nhìn lại Vàng Vàng:

- Ngươi muốn học y thuật của Dương tiên sinh, hẳn biết lễ nghĩa tôn sư trọng đạo chứ?

- Dạ biết...

- Ngươi nói biết mà sao cứ đứng phỗng thế.

- Ơ Vậy Vàng Vàng phải làm gì ạ?

- Thế mà ngươi nói biết.

Thiên Hải thốt dứt câu, cùng với một cái vỗ tay vào đầu Vàng Vàng.

- Nghe bổn sư gia giảng huấn nè. Đạo tôn sư là thấy sư phụ làm việc nặng, mình phải làm thay. Ngươi không thất Dương tiên sinh gùi cái chõng tre đó à?

- Vàng Vàng thấy.

Vàng Vàng quay lại.

- Tiên sính! Để cho Vàng Vàng giúp tiên sinh.

Dương Yên Thượng khoát tay.

- Lão phu gùi được mà.

Thiên Hải nói:

- Tiên sinh hãy để cho Vàng Vàng gùi. Y muốn thụ huấn y thuật của tiên sinh, thì trước hết phải biết lễ nghi sư phụ chứ?

Thiên Hải vỗ lên đầu Vàng Vàng.

- Ngươi nghe rõ đây. Đạo tôn sư theo Kinh Thi đó là quân- sư- phụ. Trên là vua, kế là thầy, sau đó mới đến cha. Ngươi hiểu rồi chứ?

- Vàng Vàng hiểu.

- Hiểu thì phải làm cho tròn đấy.

Thiên Hải nói xong, bước ta sau lưng Dương Yên Thượng, gỡ giỏ tre đầy những lá thuốc khoác lên lưng Vàng Vàng. Chàng vừa khoác giỏ tre vào lưng Vàng Vàng, vừa nói:

- Bài học đầu tiên, thiếu gia thay Dương tiên sinh huấn thị ngươi là bài học tôn sư đó.

- Vàng Vàng ghi tâm lời dạy của thiếu gia.

Thiên Hải nhìn Vàng Vàng, mỉm cười.

Ba người theo con đường mòn tiếp tục lên đỉnh Đoạn Hồn sơn.

Thiên Hải nói với Dương Yên Thượng:

- Tiên sinh thấy trại chủ Lương Thế Lượm là người như thế nào?

Dương đại phu vuốt râu nói:

- Lương Thế Lượm là một người lỗ mãng, vừa hám quyền, vừa hám sắc lại hám danh, nhưng trời phú cho y được thần lực hơn người. Chính vì thế mà y mới tự xưng là Hắc kỳ lân trại chủ.

- Thần lự hơn người là y có sức mạnh hơn những kẻ khác.

Dương đại phu gật đầu. Lão nhìn lại Thiên Hải:

- Dáng vẻ của thiếu hiệp không phải là người có thần lực, mà giống một nho sinh yếu đuối Lão phu thiết nghĩ, thiếu hiệp không nên lên Đoạn Hồn sơn đối mặt với Hắc Kỳ lân trại chủ. Y rất nóng nảy chẳng hề nghe lời thiếu hiệp đâu.

Thiên Hải nhún vai:

- vãn bối không lên cũng không được. Bởi lúc này vãn bối rất cần Dương đại phu.

- Thiếu hiệp cần lão phu?

Thiên Hải gật đầu:

- Vãn bối bị trúng hàn khí kỳ lạ, nên đôi lúc thần thức mụ mẫm, xương sống như có hàn khí, tâm thần bất định, nao nao, khí huyết không bình thường.

Dương đại phu nhìn sắc mặt Thiên Hải. Lão mím môi khẽ gật đầu.

- Thiếu hiệp có muốn lão phu trị bịnh cho người không?

- Tất nhiên là muốn, nhưng trước tiên phải gặp Hắc kỳ lân trại chủ đã. Cái gì làm trước, vãn bối sẽ làm rồi mới lo đến chuyện sau.

Ba người bước đến cổng trại đã nghe tiếng cười sang sảng phát ra từ gian đại lều, tọa lạc ngay chính giữa những khu trại nhỏ vây quanh.

Vàng Vàng nói:

- Thiếu gia! ĐÓ là tiếng cười của Hắc kỳ lân trại chủ Lương Thế lượm.

Thiên Hải nhìn qua Dương đại phu. Chàng chợt thấy lão khẽ lắc đầu.

Thiên Hải hỏi:

- Tại sao tiên sinh lắc đầu?

Buông tiếng thở dài, Dương đại phu nói:

- Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm không biết giữ gìn thần lực trời ban, thì chẳng bao lâu y tự hại mình.

Vàng Vàng nghe Dương đại phu nói, liền lên tiếng.

- Sợ y chưa kịp tự hại thần thì trời đã trừng phạt gã.

Y vừa nói, vừa nhìn Thiên Hải.

Thiên Hải nhìn Vàng Vàng và Dương đại phu.

- Tiên sinh và Vàng Vàng cứ đứng đây, để tại hạ vào gặp Lương trại chủ.

Không để cho Dương đại phu cản mình, Thiên Hải bỏ đi thẳng một mạch đến trước gian đại lều của Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm. Đặt ngay trước cửa lều là con kỳ lân bằng đá đem mun, đang nhe nanh,, múa vuốt như thể muốn xông đến bất cứ người nào muốn xộc vào lều.

Thiên Hải vén rèm toan bước vào trong lều thì bọn lâu la từ các gian khác túa ra. Bọn lâu la thét lên:

- Đứng lại!

Thiên Hải chẳng màng đến tiếng thét đó mà cứ bước thẳng vào trong lều. Khi đã vào trong lều rồi, mặt Thiên Hải đanh hẳn lại, bởi cảnh nhớp nhúa bên trong.

Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm cởi trần trùng trục, phơi những khối thịt u nần cùng chiếc ngực phẳng lỳ rộng quá khổ có hai khối thịt nhô ra, gã chỉ bận mỗi chiếc váy nữ nhân chung quanh gã đầy những thức ăn và bầu rượu bừa bộn. Hai bên gã là hai mỹ nhân trần truồng, phơi tất cả những chỗ cần phải che giấu.

Sự xuất hiện đột ngột của Thiên Hải khiến cho hai mỹ nữ của Lương Thế Lượm khoanh tròn tay như thể muốn che vùng ngực đẩy đà nhong nhỏng.

Hắc kỳ lân trợn đôi mắt ti hí nhìn thẳng Thiên Hải. CỔ họng gã gừ gừ như tiếng mèo đi hoang, mãi một lúc mới gầm lên.

- Tên súc sinh nào đây?

Vừa nghe Hắc kỳ lân chửi mình, Thiên Hải đã đỏ mặt, buông luôn một câu chửi đáp:

- ông nội ngươi thì có.

Nghe Thiên Hải chửi, Hắc kỳ lân Lương Thế lượm đỏ bừng mặt.

Thiên Hải khoát tay:

- Bổn thiếu gia không phải là ông nội của trại chủ, mà là khắc tinh của trại chủ thì đúng hơn. Bổn thiếu gia đâu muốn làm ông nội của Lương trại chủ, bởi lẽ ta đâu có đứa cháu nào đen đúa như ngươi.

Lương Thế lượm quắt mắt.

- Tên súc sinh này muốn chết! Ai dám sai ngươi đến vuốt râu hùm?

- Bổn thiếu gia không thấy ngươi giống con hùm, mà giống con heo mọi thì đúng hơn.

Nghe thêm câu này nữa, Hắc kỳ lân Lương Thế lượm đập tay xuống bàn.

Rầm...

Chiếc bàn gãy vụn bởi thần lực kỳ tuyệt của Hắc kỳ lân Lương Thế lượm.

Y đứng phắt dậy, dằn giọng nói.

- Tiểu tử! Ngươi là ai mà dám xông vào đây bỡn cợt với bổn trại chủ?

- Ngươi có điếc không mà chẳng nghe Thiên Hải nói. Bổn thiếu gia chỉ mới nhìn thấy bộ tướng của ngươi đã thấy nao nao phát ghét rồi.

Thiên Hải thốt ra câu nói đó, bởi cảm thấy nao nao trong lòng. Sự bực bội, cùng cảm giác như thể có lửa đốt trong đan điền chàng lại trỗi lên.

Hắc kỳ lân nghiến răng quát.

- Phương Phương! Hằng Hằng! Lấy đại đao cho ta.

Thiên Hải khoát tay:

- Khoan! Ngươi đừng vội vã như thế, chờ bổn thiếu gia ra ngoài đã. Ngươi sai hai vị cô nương kia, trong lúc họ trần như nhộng khiến bổn thiếu gia chướng mắt lắm.

Thiên Hải khoát tay như đuổi ruồi:

- Bổn thiếu gia không thích nhìn thân thể hai ả Phương Phương, Hằng Hằng của ngươi đâu.

Thiên Hải khạc nước bọt phun xuống đất.

- Ta tởm lắm!

Nghe chàng nói, sắc diện của hai ả mỹ nữ Phương Phương và Hằng Hằng đỏ như quả gấc chín. Cả hai bất giác tru tréo lên.

- Ngươi là ai chứ, mà chửi...

Thiên Hải cướp lời hai người.

- Tại hạ là lão nhân gia của hai người.

Hằng Hằng nhăn nhó, quay lại Hắc kỳ lân Lương thế Lượm. Nàng vuốt vùng ngực phẳng lì đang thở gấp vì tức giận, nhỏng nhảnh nói:

- Trại chủ! Hắn chửi thiếp kìa. Trại chủ trừng phạt hắn đi.

Thiên Hải cười khảy nói:

- Nghe nàng nói, thấy nàng ve vuốt, ái chà, nếu bổn thiếu gia lập kỹ lâu. Người đầu tiên sẽ tuyển là nàng đó. Nàng đúng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Hằng Hằng chớp mắt nhìn Thiên Hải. ánh mắt sắc sảo, ướt át đưa tình của nàng dịu hẳn xuống.

- Hằng Hằng đẹp lắm ư?

- Rất đẹp đáng giá một tô mì...

Mặt Hằng đỏ gấc. Nàng chỉ Thiên Hải...

- Ngươi... Ngươi muốn chết...

Nàng quay lại Hắc kỳ lân Lương Thế lượm.

- Trại chủ! Giết hắn đi.

Thiên Hải nói:

- Bổn thiếu gia sợ hắn không đủ thần lực. Theo Dương đại phu nói, Hắc kỳ lân Lương trại chủ chỉ có đủ tí thần lực phục vụ cho hai ả hồ ly mà thôi.

Trong khi Thiên Hải nói thì Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm nghiến răng ken két. Gã chưa từng bao giờ rơi vào cảnh ngộ này. Kể từ lúc lập trại đến giờ, tất cả mọi người đều răm rắp trước gã, thế mà hôm nay bỗng dưng có một người xấc xược chẳng xem gã ra gì Điều đó chỉ khiến cho Lương trại chủ tức giận, đến độ muốn phát nổ hai con ngươi khi nhìn Thiên Hải.

Thiên Hải nhún vai:

- Bổn thiếu gia chờ Lương trại chủ bên ngoài. Ta mong ngươi chứng minh mình là con kỳ lân đầu đen, chứ không phải là con heo mọi, chỉ được việc ăn chơi, trăng hoa.

Thiên Hải nói xong, chắp tay sau lưng, quay bước ra ngoài.

Hắc kỳ lân gầm lên:

- Chúng bây không được để cho hắn thoát, chờ ta ra lấy cái thủ cấp của gã đem vào uống rượu.

Thiên Hải nhìn lại.

- Bổn thiếu gia chỉ sợ trại chủ nói thì được, nhưng gan thì nhỏ bé quá đó.

Thiên Hải đứng ngay trước cửa lều của Lương Thế Lượm chờ gã. Từ trong lều, Lương Thế lượm cầm đại đao bước ra. ánh mắt ti hí của gã hằn hằn sát khí.

Y nhìn Thiên Hải gằn giọng nói.

- Tiểu tử! Bố ngươi đến nơi rồi.

- Chưa chắc bố của ai. Hắc kỳ lân trại chủ nên biết một điều, bổn thiếu gia một mình lên Đoạn Hồn sơn với mục đích chiếm trại của trại chủ thì không phải là kẻ tầm thường đâu - Chiếm trại của ta?

- Không sai.

- Ngươi có đủ bản lĩnh đó không.

- Thừa.

- Nếu ngươi muốn chiếm trại của bổn trại chủ, thì trước tiên phải bước qua xác của Lương mỗ trước.

- Tại hạ chẳng e dè đâu.

Hắc kỳ lân Lương Thế lượm rít giọng nói:

- Tiểu tử! Người đang tự đi tìm cái chết cho mình.

Thiên Hải nhìn Hắc kỳ lân. Chàng rít một luồng chân khí, cố nén sự buồn bực, nao nao trong lòng rồi nghiến giọng nói:

- Lương trại chủ! Bổn thiếu gia cho trại chủ một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Kiếm pháp của bổn thiếu gia rất tàn nhẫn và vô tâm. Một khi bổn thiếu gia thi triển thì không thể kìm chế được kiếm pháp, chính vì thế mới cảnh cáo trước với trại chủ.

Thiên Hải thở hắt ra rồi nói tiếp.

- Ngay lúc này, nếu trại chủ chịu buông đao cải tà qui chính, giải giới trại Đoạn Hồn sơn thì có thể được sống. Đây là thành ý của bổn thiếu gia, muốn trại chủ có cơ hội được sống đó.

Nghe Thiên Hải nói, Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm bật ra tràng cười sang sảng. Gã vừa cười, vừa chỉ Thiên Hải:

- Ngươi sợ chết rồi ư? Tên xúc sinh kia! Bổn trại chủ muốn lấy thủ cấp của ngươi để nhắm rượu, nên đâu thể nhận cái cơ hội của ngươi. Ngược lại bổn trại chủ cho ngươi một cơ hội chết tốt, đó là quỳ xuống để bổn trại chủ chặt đầu ngươi.

Thiên hải mím môi lắc đầu. Chàng cao giọng nói:

- các người nghe bổn thiếu gia nói đây. Mọt khi Lương trại chủ chết bởi tay thiếu gia thì bôn thiếu gia sẽ là trại chủ đấy. Ai không tuân thì sẽ được chết như Lương trại chủ.

Thiên Hải quay lại gã lục lâm đứng sau lưng mình.

- Túc hạ! Cho ta mượn tạm thanh kiếm của ngươi được chứ.

Gã lục lâm lưỡng lự.

Hắc kỳ lân lên tiếng:

- Đưa cho tên súc sinh đó mượn, để xem kiếm pháp gã cao thâm đến mức nào, mà đòi chiếm trại của Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm.

Được lời của Lương Thế luợm, gã lục mói thải kiếm cho Thiên Hải.

Lương Thế lượm nhìn Thiên Hải, nói:

- Với lưỡi kiếm tầm thường đó thì tiểu tử đang tự đào mồ chôn mình đấy.

- Thanh kiếm này thôi đủ tống tiễn Lương trại chủ. Trại chủ đã sẵn sàng về chầu diêm chúa chưa?

- Tiểu tử! Bổn trại chủ đã sẵn sàng đưa ngươi về a tỳ rồi đó.

- Thiên Hải thất lễ nhé.

Lời còn đọng lại trên miệng Thiên Hải thì kiếm chiêu đã phát ra. Kiếm kéo theo người thì đúng hơn. Cả một vùng ánh kiếm đầy đặc xuất hiện khi Thiên Hải phát tác chiêu thức. Chàng nhu thể không làm chủ được mình, mỗi khi thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp. Màn ảnh kiếm chụp tới Hắc kỳ lân

Lương Thế Lượm, mà dạ không kịp thi triển đao pháp đón đỡ.

Lục lâm trên Đoạn Hồn nhai chỉ chớp thất màn ảnh kiếm chụp xuống thân pháp của trại chủ, rồi cả hai người như chìm hẳn vào vùng ánh kiếm đó, mà chẳng hề có tiếng đao kiếm chạm vào nhau. ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp không ngừng lan rộng ra, rồi phủ lên cả con kỳ lân bằng đá.

Chát...

ánh kiếm vụt tắt, Thiên Hải quỳ một chân dưới đất. Trên cục trường, lưỡi kiếm đã bị gãy thành ba khúc, con kỳ lân bằng đá bị chém đứt hẳn một lỗ tai. không ai thấy bóng dáng Hắc kỳ lân Lương Thế Lượm đâu, những tưởng y chui tọt xuống đất.

Mọi người ngơ ngẩn nhưng khi nhìn kỹ, thấy máu đỏ thẫm phạm vi năm trượng tròn.

Trên phạm vi đó là xương thịt cùng y trang của họ Lương. Thế pháp của gã đã bị kiếm pháp Thượng Ngươn băm thành những cục nhỏ đúng nửa bàn tay. Ngọn đại đao rơi ngay đúng chỗ dấu chân của Lương trại chủ.

Tâm thức Thiên Hải tối sầm với những âm thanh ù ù. Mắt chàng nhảy đom đóm, đan điền như thể có lửa nung, kinh mạch nhộn nhào. Phải cố gắng lắm, Thiên Hải mới không phun ra một vòi máu.

Trong khi Thiên Hải phải rít chân khí, đè nén những biến động trong nội thể mình thì bọn lục lâm cứ đứng ngây ra nhìn. Cái chết của Lương trại chủ, khiến chẳng còn ai giữ được tâm thức. HỌ như bị ác quỷ tước lấy cái thần để biến thành những pho tượng bất động.

Thời gia trôi qua đủ cháy tàn một tuần nhang thì Thiên Hải mới có thể đứng lên.

Chàng ngửa mặt cất tiếng hú lanh lảnh để phát tán uất khí trong nội thể mình.

Tiếng hú của Thiên Hải khiến cho bọn lục lâm đồng loạt quỳ xuống thần phục.

Tất cả đồng loạt xướng lên:

- Tân trại chủ Vạn thọ vô cương.

- Tân trại chủ Vạn thọ vô cương.

- Tân trại chủ Vạn thọ vô cương.

ooo.

Thiên Hải vừa bước vào gian đại lều thì Dương Yên Thượng lên tiếng:

- Chu thiếu hiệp! Sao không tận dụng cơ hội này để làm trại chủ sơn trại Đoạn Hồn sơn này?

Thiên Hải bước lên ngồi đối mặt với Dương Yên Thượng.

- Tại hạ đã giải tán trại lục lâm, vì muốn dành ngọn Đoạn Hồn sơn này cho Dương tiên sinh.

- Cho lão phu?

Dương Yên Thượng lắc đầu:

- Lão phu đâu thể làm trại chủ lục lâm.

Lão chìa hai bàn tay đến trước:

- Lão phu chỉ muốn hành y đạo mà thôi.

- Vãn bối biết tâm tính của tiên sinh. Chính vì biết tiên sinh thích hành y đạo, nên mới dành cả ngọn Đoạn Hồn sơn này cho tiên sinh đó.

- Nghĩa là sao?

- Tiên sinh há chẳng phải nói với vãn sinh, trên Đoạn Hồn sơn này có rất nhiều thảo dược kỳ bí mà người phải khảo cứu.

Thiên Hải mỉm cười:

- Chỉ cần tiên sinh đổi tên ngọn sơn này lại thì được rồi. Chỉ sợ tiên sinh sống một mình buồn tẻ thôi.

- Lão phu đã nhận gã tiểu đồng Vàng Vàng.

- thế thì tốt quá.

Dương Yên Thượng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:

- Kiếm pháp của thiếu hiệp quá ư tàn nhẫn, lão phu sợ...

Thiên Hải buông một tiếng thở dài.

Dương Yên Thượng nhìn mặt Thiên Hải:

- Sắc diện của thiếu hiệp rất ư là suy nhược. Thiếu hiệp hãy đưa tay cho lão phu bắt mạch.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi chìa tay đến trước. Chàng từ tốn thuật lại những cảm giác

của mình khi thi triển kiếm pháp Thượng Ngươn.

Dương đại phu vừa nghe Thiên Hải nói, vừa đặt tay bắt mạch cho chàng. Mặt Dương đại phu càng lúc càng căng thẳng tột cùng, thậm chí trán lão xuất hạn mồ hôi.

Buông một tiếng thở dài, Dương Yên Thượng chau mày nói.

- Kỳ lạ thật!

Thiên Hải hỏi:

- Tiên sinh đã phát hiện được những gì à?

Dương đại phu nhìn lên Thiên Hải. Lão ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Chu thiếu hiệp chẳng bị trúng phong hàn gì hết.

- Thế vãn bối bị gì?

Buông một tiếng thở dài, Dương đại phu từ tốn nói:

- Nhất thời lão phu chưa thể đoán ra, nhưng có một điều lão phu biết...

Lão bỏ lửng câu nói, đứng lên.

Thiên Hải nhìn lão nói:

- CÓ gì tiên sinh cứ nói.

Nhìn Thiên Hải, Dương đại phu, chậm rãi nói:

- Nếu thiếu hiệp tiếp tục sử dụng kiếm pháp Thượng Ngươn, thì chỉ trong vài con trăng nữa, thiếu hiệp tự khắc bị cuồng tâm. Thiếu hiệp sẽ chẳng còn làm chủ được mình, chẳng phân biệt được đâu là thiện đâu là ác, mà chỉ duy nhất muốn thi triển kiếm pháp đó để lấy mạng người mà thôi.

- CÓ chuyện đó ư?

- Hiện giờ thì kinh mạch của thiếu hiệp đã hoàn toàn bị đảo lộn.

Lão buông một tiếng thở dài:

- Cho dù thiếu hiệp không sử dụng kiếm pháp Thượng Ngươn thì cũng chỉ sống không quá một năm. Khí kiếm tà quái kia sẽ làm kinh mạch thiếu hiệp đứt đoạn và sau đó là tẩu hỏa nhập ma. Thiếu hiệp vừa cuồng trí vừa tàn phế.

- Vãn sinh sẽ sống như thế nào?

- Lão phu cũng không biết nữa. Nhưng có thể nói, thiếu hiệp có cuộc sống vô cùng khốn đốn Nếu còn sống thì thiếu hiệp sống chẳng ra sống, chết chẳng ra chết.

- Người chẳng ra người, ma chẳng ra ma?

Dương Yên Thượng gật đầu.

- Tiên sinh nói đi. Vãn sinh còn cách gì để cứu vãn được tình thế này?

- Người truyền thụ kiếm pháp cho thiếu hiệp là ai, thì người đó có thể hóa giải tà kiếm trong nội thể của thiếu hiệp.

Thiên Hải lắc đầu:

- Vãn sinh khó tìm được người đó.

- Sao không tìm được?

- CÓ lẽ người đó đã chết.

Dương Yên Thượng thở ra.

Thiên Hải nói:

- Dương tiên sinh là một thần y hẳn còn cách khác chứ?

- Thiếu hiệp luyện tà kiếm nên ra nông nỗi này, còn y thuật của lão phu chỉ dùng để cứu người. NÓ chỉ có công dụng trị bịnh chứ không chuyên về võ công.

- Vậy là vãn sinh chẳng còn cách nào ư?

- võ Công thì phải do võ công hóa giải. Nhưng...

- Tiên sinh! Nhưng sao...

Buông một tiếng thở dài, Dương Yên Thượng vuốt râu nói:

- Lão phu chỉ có thể giúp cho thiếu hiệp một thời gian, không để cho khí kiếm tà quái kia công phá tâm thức và kinh mạch, đặng thiếu hiệp tìm kỳ duyên mà hóa giải tà kiếm nội thể. Chỉ có kỳ duyên mới khả dĩ giúp được thiếu hiệp.

- Thế cũng được, còn hơn vãn sinh bị kiếm pháp Thượng Ngươn chi phối tâm thức, để trở thành

một kẻ đa sát ác nhân.

- Thiếu hiệp lòng dạ bao dung độ lượng, nên khả dĩ còn kiềm chế mình đến ngày hôm nay. Nếu như người luyện tà kiếm Thượng Ngươn là kẻ có tâm ác độc thì đã biến thành người cuồng sát từ lâu rồi.

- Nếu không may mắn gặp được Dương tiên sinh, thì Thiên Hải không biết lúc này mình như thế nào?

Dương Yên Thượng thở dài, vuốt râu nói:

- Lão phu chỉ làm theo y đức của người hành y thuật. Nếu không có thiếu hiệp thi lão phu cũng chỉ là người vô dụng trên ngọn Đoạn Hồn sơn này.

Thiên Hải mỉm cười.

- Người có từ tâm như tiên sinh, ông trời không bao giờ phụ.

Yên Thượng vuốt râu nhìn Thiên Hải với tay lấy bầu rượu, dốc ngược vào miệng, tu luôn một hơi dài.

Thấy Thiên Hải như vậy, Dương Yên Thượng nói:

- Thiếu hiệp đừng chán nản. Ai cũng có số có phần, lão phu sẽ hết sức vì thiếu hiệp.

- Đa tạ tiên sinh.

- Ngay bây giờ, lão phu sẽ đi tìm thảo dược để cất thuốc cho thiếu hiệp dùng. Hy vọng những thứ thảo dược mà lão chế tác ra sẽ có ích cho thiếu hiệp.

Dương Yên Thượng nói xong, rảo bước ra ngoài. Chiếc lưng của lão như còng xuống trong ánh mắt Thiên Hải.

Thiên Hải dốc thêm một ngụm rượu nữa. Chàng không ngờ Diệp Cát Quần lại trao cho mình kiếm phổ bá đạo tàn khốc như vậy.

Bóp bầu rượu, Thiên Hải nhẩm nói:

- Diệp Cát Quần! Sao lại hại Thiên Hải khốn đốn như thế này chứ? Bây giờ Thiên Hải biết tìm tôn giá Ở đâu.

Thiên Hải lưu lại Đoạn Hồn nhai đúng một tuần trăng để cho Dương Yên Thượng dụng y thuật hóa giải phần nào tà khí trong nội thể mình.

Bình minh vừa ló dạng thì Dương Yên Thượng bước vào lều cùng với gã tiểu đồng Vàng Vàng. Trên tay lão là chiếc tịnh bình lam ngọc. Lão đặt tịnh bình xuống trước mặt Thiên Hải.

- Thiếu hiệp! Lão phu đã bào chế xong "Não hoàn đơn". Thiếu hiệp có thể dùng Não hoàn đơn để điều hòa khí huyết trong nội thể. CÓ như vậy thì tam thức của người mới khả dĩ được thông thoát, không bị tà kiếm chi phối.

Thiên Hải đón lấy chiếc tịnh bình.

- Vãn sinh vô cùng biết ơn Dương tiên sinh.

- Thiếu hiệp khách sáo với lão phu rồi. Việc của lão phu làm là việc nhỏ, còn việc của thiếu hiệp làm là mới là đại đức để lại cho bá tánh trong trấn HỒ Nam.

- Tiên sinh quá khen, khiến cho Thiên Hải hổ thẹn.

Dương Yên Thượng vuốt râu ngắm chàng, rồi từ tốn nói:

- Lão phu có điều này muốn nói với thiếu hiệp.

- Tiên sinh cứ chỉ giáo.

- Chỉ những lúc cần thiết lắm, thiếu hiệp mới dụng đến tà kiếm. Vì mỗi khi dụng tà kiếm thì thời khắc tẩu hỏa nhập ma của thiếu hiệp sẽ đến gần hơn.

- Vãn sinh sẽ ghi nhớ lời chỉ huấn của tiên sinh.

- Thứ hai, lão phu muốn nói với thiếu hiệp...

Thiên Hải gật đầu lắng nghe.

Dương Yên Thượng nghiêm giọng nói:

- Theo lão phu thì thiếu hiệp nên đến Thiếu Lâm một chuyến. Lão phu nghĩ những cao tăng trên Thiếu Lâm tự có thể hóa giải tà kiếm trong nội thể tâm thức của thiếu hiệp. Trên Thiếu Lâm có những kỳ thư rất có ích cho thiếu hiệp như Dịch cân kinh của Đạt Ma sư tổ.

- Vãn bối cũng đang muốn đến Thiếu Lâm.

- Đã vậy thì thiếu hiệp mau sớm lên đường. Lão phu cầu chúc thiếu hiệp bình an.

- CÓ Não thần đơn của tiên sinh, vãn bối yên tâm rồi. Vãn bối lên đường ngay bây giờ để đến Thiếu Lâm.

- Thiếu hiệp bảo trọng.

- Tiên sinh bảo trọng.

Thiên Hải nhìn Vàng Vàng.

- Vàng Vàng! Ngươi vẫn còn nhớ bài học tôn sư trọng đạo chứ.

- Dạ. Vàng Vàng không bao giờ quên.

- Được lắm. Bổn thiếu gia mong ngươi giữ đạo thầy trò để học được y thuật của Dương tiên sinh đặng cứu nhân độ thế sau này, xứng là một nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa.

- Vàng Vàng ghi nhớ lời huấn thị của thiếu gia.

Thiên Hải ôm quyền xá Dương Yên Thượng:

- Vãn sinh cáo từ - Thiếu hiệp bảo trọng. Nếu như không gặp được kỳ duyên may mắn thì cứ quay lại đây Lão phu lúc nào cũng chờ thiếu hiệp.

Thiên Hải nhẹ gật đầu.

- Đa tạ thịnh tâm ưu ái của tiên sinh.

Thiên Hải rời Đoạn Hồn sơn mà trong lòng nặng trĩu. Chàng không ngờ mình lại rơi vào tình cảnh này. Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nghĩ thầm:

"Chết thì chết, cớ gì mình phải ưu tư. Nhưng trước khi chết, hoặc trở thành phế nhân, cuồng tâm loạn thần trí mình phải biết lai lịch của mình, và vì sao Bảo mẫu cô cô lại muốn giết mình? Cuộc đời mình có những uẩn khúc gì?".

Thiên Hải sửa lại túi vải rảo bước đi nhanh hơn. Chàng vừa đi, vừa nghĩ thầm:

"Mình sẽ không sử dụng đến kiếm pháp Thượng Ngươn nữa. Nếu gặp chuyện rắc rối, chỉ sử dụng ba chiêu thức mà thánh cô đã truyền thụ. Như vậy, chắc tốt hơn cho mình".

Ý niệm đó lướt qua tâm thức Thiên Hải thì bất giác lại có cảm giác nao nao kỳ lạ.

Cảm giác kia thôi thúc chàng phải thi triển kiếm pháp tà quái, mà chàng khó lòng cưỡng lại được.

Thiên Hải lắc đầu. Trút một hoàn Não thần đơn, cho vào miệng nhai nuốt. Đan điền Thiên Hải ấm dần với cảm giác thật dễ chịu. cảm giác ấy lan nhanh, khiến cho tâm thức nhanh chóng trở lại bình thường, thậm chí có phần sáng suốt hơn.

Thiên Hải nhìn lọ tịnh.

- Y thuật của Dương tiên sinh đúng là thần dược. Người như Dương tiên sinh mới đáng mặt làm thần y, chứ đâu như gã lang băm ba vợ Liễu Nghi.

Chương 16: Mỹ Nữ Đa Tình

- Quán chủ!

Gã quán chủ bước ra bàn, khúm núm nói:

- Thiếu gia dùng chi?

Thiên Hải nhìn lên:

- Quán chủ dọn cho tại hạ một bầu rượu hai cân, cùng chút thức ăn.

- Dạ. Thiếu gia chờ tiểu nhân một chút.

Gã quán chủ có dáng đi khòm khòm quay vào trong. Một lúc sau, bưng ra bày lên bàn Thiên Hải bầu rượu hai cân và dĩa đậu phụ, gã giả lả nói:

- Đây là món "Kim ngọc mãn đường" độc nhất vô nhị, chỉ có Ở tửu quán của tiểu nhân Thiên Hải nhìn đĩa đậu phụ chiên, khẽ gật đầu.

- Quán chủ đúng là một đầu bếp khéo tay. Chỉ ngửi mùi thơm của những đĩa đậu phụ tại hạ đã biết ngay chúng rất ngon. Tên của thức ăn, quán chủ đặt cũng rất hay.

- Đa tạ thiếu gia đã khen tặng.

Gã quán chủ xá Thiên Hải rồi trở bộ bước vào trong, cùng lúc đó có bốn gã kiếm thủ từ ngoài bước vào tửu điếm. Bốn gã đó đều vận cùng một thứ võ phục màu chàm, vạt áo thêu hai lưỡi kiếm gác chéo vào nhau.

Bốn gã chọn chiếc bàn bên cạnh Thiên Hải rồi gọi thức ăn cùng vò rượu năm cân.

Thiên Hải không khỏi tò mò khi hình hai lưỡi kiếm gác chéo nhau đập vào mắt chàng. Thiên Hải bất giác lắng nghe bốn gã đó ngồi ngay sau lưng mình lên tiếng.

- Đại ca có tin lời thiên hạ đồn đãi, trên võ lâm vừa mới xuất hiện một tên kiếm khách siêu phàm không?

Thiên Hải chau mày nghĩ thầm:

"Hẳn là gã này đang kháo chuyện mình. .

Thiên Hải nghĩ đến đó, thì gã có râu quai nón rậm rạp vừa bưng chén rượu, vừa khệnh khạng nói:

- Chẳng qua thiên hạ thấy tôm tưởng là rồng, chứ làm gì có thứ kiếm pháp băm người trên đời này.

Y dốc chén rượu vào miệng rồi nói tiếp:

- Nếu có thứ kiếm pháp kia thì đại ca sẽ bắt gã tiểu tử đó phải truyền thụ lại cho Tứ tú Thiên gia.

Nghe gã đại hán có hàm râu quai nón tự xưng là Tứ tú Thiên gia, gã quán chủ giật mình.

Gã quán chủ nhìn Tứ tú Thiên gia không chớp mắt, trong khi Tứ tú Thiên gia vẫn không ngừng kháo chuyện với nhau.

Gã quán chủ ôm vò rượu năm cân đến bên Tứ tú Thiên gia. Y giả lả nói:

- Tiểu nhân mạn phép hỏi bốn vị đại ca...

Gã có hàm râu quai nón nhìn gã quán chủ:

- Ngươi muốn hỏi gì?

- Tiểu nhân mạn phép hỏi bốn vị đây có phải là Tứ tú Thiên gia?

Gã có râu quai nón gật đầu:

- Đúng! Ngươi có chuyện gì cần nói với Tứ tú Thiên gia không?

Gã chủ quán cười, giả lả nói:

- Tiểu nhân xin mạn phép hỏi vị nào là Trang Tiểu Kiêu?

Gã có râu quai nón vỗ ngực mình:

- Trang Tiểu Kiêu chính là mỗ đây.

- Hóa ra là túc hạ.

Trang Tiểu Kiêu hất mặt:

- Ngươi có điều gì muốn nói với Trang mỗ?

- Tiểu nhân kính tặng túc hạ vò rượu năm cân này.

Trang Tiểu Kiêu bật cười sang sảng. Y vừa cười vừa gật đầu nói:

- Tốt lắm, tốt lắm. Ngươi biết Trang mỗ, tặng cho Trang mỗ một vò rượu như thế này, chứng tỏ ngươi biết nhìn người.

Trang Tiểu Kiêu với tay ôm vò rượu mở nắp.

Gã chủ quán nhìn Trang Tiểu Kiêu chằm chằm.

Gã Trang Tiểu Kiêu bất giác nhìn lại gã chủ quán, đôi chân mày rậm rịt của gã thoạt nhíu lại - Ngươi tặng cho Trang mỗ bầu rượu này?

- Nghe tiếng đại hiệp nên tiểu nhân mới tặng bầu rượu Trung Nguyên nhất tửu Thiệu nữ nhi hồng.

Trang Tiểu Kiêu nhướn mày:

- Ngươi nghe tiếng Trang mỗ thế nào?

Gã chủ quán khúm núm nói:

- Tiểu nhân chỉ nghe thiên hạ đồn đãi Trang Tiểu Kiêu là bậc cao nhân đại hiệp cứu nhân độ thế.

Nghe gã chủ quán thốt ra câu này, đáng ra Trang Tiểu Kiêu phải đắc ý mới đúng, nhưng ngược lại gã sa sầm mặt, đập tay xuống bàn.

- Tên tiểu nhân kia muốn gì? Ngươi đang bỡn cợt với ta đó à?

Gã quán chủ khúm núm nói:

- Tiểu nhân đâu dám bỡn cợt với Trang đại hiệp. Vừa nghe người đây là Trang đại hiệp, tiểu nhân đã nao nao Ở trong lòng.

Trang tiểu Kiêu chau mày:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Gã chủ quán điềm đạm hỏi:

- Trang đại hiệp còn nhớ chuyện xảy ra cách đây một năm không? Vào một đêm mưa rất to đó.

Trang Tiểu Kiêu từ từ đứng lên:

- Ta nhìn mặt ngươi thấy quen quen.

- Trang đại hiệp ráng nhớ lại xem.

Trang tiểu Kiêu cau mày:

- Hình như ngươi là... ngươi là Mạc Kình?

Gã chủ quán khe khẽ gật đầu:

- Trang đại hiệp nhớ không lầm, tiểu nhân đây chính là Mạc Kình.

Trang Tiểu Kiêu bật đứng lên, sửng sốt nói:

- Mạc Kình! Ngươi vẫn còn sống à?

Ba người huynh đệ của Tiểu Kiêu quay nhìn Mạc Kình bằng ánh mắt dò xét.

Mạc Kình vẫn giữ vẻ khúm núm nói:

- Không giấu gì Trang đại hiệp, Mạc Kình lập tửu quán, cốt để tìm Trang đại hiệp Ở đâu mà thôi.

- Ngươi có ý định trả thù?

Mạc Kình thản nhiên gật đầu.

- Dạ, tiểu nhân sống chỉ độc một ý niệm đó. Cách đây một năm, Trang đại hiệp đã đến tửu quán của tại hạ, cướp đi người vợ yêu của Mạc Kình. Trang đại hiệp có biết Mạc Kình này đau khổ như thế nào không?

Trang Tiểu Kiêu cất tiếng cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Kẻ đáng trách chính là ngươi đó.

- Sao lại là Mạc Kình?

- Trách ngươi, vì ngươi không biết giữ nương tử của mình. Ả quá lẳng lơ nên Trang mỗ mới mượn ngủ qua đêm.

- Hằng Hằng không phải là người như vậy. Chẳng qua Trang đại hiệp bức hiếp nàng.

Trang tiểu Kiêu ngửa mặt cười sằng sặc.

- Trang mỗ nghĩ ngươi có mắt mà như mù đó.

Y cười khảy:

- Mạc Kình! Giờ ngươi muốn trả thù Trang mỗ ư? Đáng lý ra, ngươi phải mang ơn Trang mỗ mới đúng, thế mà ngược lại. Ngươi nên tìm cho mình một ý trung nhân khác đi, còn nương tử của ngươi thì hắn đã nâng khăn sửa túi cho tên tiểu tử Chu Thiên Hải roi.

Nghe Trang Tiểu Kiêu nói câu này, Thiên Hải cau mày. Chàng nghĩ thầm.

"Thì ra gã chủ quán này là hôn phu của ả Hằng Hằng, ái thiếp của trại chủ Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm. Trang Tiểu Kiêu nói không sai. Không biết gã Mạc Kình này có tin hay không?" Trong khi Thiên Hải nghĩ thì Trang Tiểu Kiêu đặt tay vào đốc ngọn khoái đao.

- Mạc Kình! Ngươi đã có ý muốn trả thù Trang mỗ thì hay nhất Trang mỗ tống tiễn ngươi đi trước vậy.

Trang Tiểu Kiêu rút ngọn khoái đao ra khỏi vỏ. Động tác của gã thật nhanh, nhưng nếu so với động tác của Mạc Kình thì còn quá chậm. Chậm đến độ đao chưa kịp ra khỏi vỏ thì tay của Trang Tiểu Kiêu đã rơi ra khỏi bờ vai gã rồi.

Trên tay Mạc Kình là con dao thái thịt bén ngót. Gã nhìn Trang Tiểu Kiêu:

- Giờ thì Mạc Kình chặt đến cái đầu của Trang đại hiệp đây.

Bị chặt đứt cánh tay, Trang Tiểu Kiêu xây xẩm mặt mày. Y rống lên lồng lộng:

- Trang mỗ bị mất tay rồi! Mất tay rồi!

Lời như còn đọng trên miệng Trang Tiểu Kiêu thì con dao thái thịt của Mạc Kình đã lìa ngang với tốc độ cực kỳ nhanh. Nhanh đến độ ba người em kết nghĩa của họ Trang chẳng có phản ứng gì để kịp cứu lấy cái mạng của Trang Tiểu Kiêu.

Con dao thái thịt cắt ngang qua cổ Trang Tiểu Kiêu như thể phạt ngang đọt chuối.

Thủ cấp của Trang Tiểu Kiêu rơi khỏi cổ lăn lông lốc dưới sàn tửu quán.

Cái chết của họ Trang những tưởng sẽ khiến cho Mạc Kình dịu xuống, nhưng ngược lại, gã càng say máu hơn.

Thiên Hải quát lớn:

- Túc hạ dừng tay!

Mạc Kình toan dụng con dao thái thịt lia tiếp những người còn lại trong Tứ tú Thiên gia, nghe tiếng quát của Thiên Hải buộc thu tay dao.

Thiên Hải thở phào ra một tiếng khi Mạc Kình thu lại tay dao. Thiên Hải chưa kịp nói thì mấy gã huynh đệ kết nghĩa với Trang Tiểu Kiêu đồng loạt rút khoái đao, hượm sẵn.

Ba gã đó nhìn Mạc Kình gần như không chớp mắt.

Gã cao lớn nhất nói:

- Mạc Kình! Ngươi phải trả nợ máu cho huynh đệ Tứ tú Thiên gia.

Gã vừa nói xong, vung khoái đao chém bổ tới Mạc Kình. Thế đao của gã thật mãnh liệt, nhưng chỉ một cái lắc vai, Mạc Kình đã thi triển bộ pháp thần kỳ tránh khỏi. Đôi cước pháp của Mạc Kình như thể lướt trên mặt đất, nhanh không thể tưởng. Với bộ pháp quỷ dị vô thường, y dễ dàng né tránh ngọn đao của gã huynh đệ với Trang Tiểu Kiêu.

Con dao thái thịt lại lia ngang, phạt thẳng qua cần cổ gã đó.

Thủ cấp của gã kia lại rơi xuống đất, khi Thiên Hải vẫn trố mắt nhìn.

Hai gã còn lại biến hẳn sắc mặt, thối lùi ba bộ.

Mạc Kình nhìn hai gã đó:

- Đến lượt hai ngươi.

Gã toan thi triển những thế đao quái gở thì Thiên Hải lại thét lên:

- Túc hạ dừng tay, nếu muốn biết Hằng Hằng đang Ở đâu.

Nghe Thiên Hải thét như vậy, Mạc Kình nhanh chóng thu lưỡi dao thái thịt. Thiên Hải nhìn lại thấy lưỡi dao thái thịt của Mạc Kình chẳng hề dính một chút máu nào, dù vừa mới tiện đứt hai chiếc thủ cấp, chưa kịp rửa.

Mạc Kình nhìn Thiên Hải, hỏi:

- công tử vừa nói gì?

Thiên Hải nhìn hai gã huynh đệ của Trang Tiểu Kiêu:

- Hai vị có thể đưa xác những huynh đệ kia rời khỏi đây.

Hai gã kia lấm lét nhìn Mạc Kình.

Thiên Hải quay lại nhìn Mạc Kình nói:

- Tại hạ là Chu Thiên Hải.

Mạc Kình nhìn sững chàng:

- Chu Thiên Hải?

Thiên Hải gật đầu:

- Tại hạ biết khá rõ về Hằng Hằng, nương tử của túc hạ.

- Biết Hằng Hằng ư?

Thiên Hải gật đầu, không vội nói. Thiên Hải chờ cho hai gã kia đưa xác Trang Tiểu Kiêu và gã đồng bọn rời tửu quán, rồi mới ngồi trở lại ghế, nhìn Mạc Kình:

- Hằng Hằng của Mạc huynh là một mỹ nữ vóc người nhỏ nhắn, tiếng cười thánh thót, mày ngài mắt phượng, trên khóe môi có điểm một nốt ruồi đúng không?

Mạc Kình chống tay lên bàn chồm tới:

- Đúng rồi, đúng rồi, nàng đang Ở đâu?

Thiên Hải chuốc rượu ra chén, nhìn Mạc Kình hỏi:

- Chuyện đã xảy ra như thế nào khiến cho Mạc huynh mất vị nương tử yêu dấu?

Buông một tiếng thở dài, Mạc Kình nói:

- Câu chuyện đó tại hạ đã ấp ủ một năm nay, không thể nào quên được.

Thiên Hải đẩy chén rượu về phía Mạc Kình. Gã thản nhiên bưng chén rượu uống cạn Thấy Mạc Kình uống rượu, Thiên Hải nghĩ thầm:

"Y đúng là một người điên vì tình." Đặt chén rượu xuống bàn, Mạc Kình nhìn Thiên Hải chậm rãi nói:

- Trước đây một năm, Mạc mỗ có việc phải đi xa đến Trường An, khi quay về thì được bức thư này...

Y lay vạt áo, xé lớp ra lấy bức thư đưa cho Thiên Hải.

- Tại hạ từ Trường An quay về thì chỉ nhận được bức thư này, còn Hằng Hằng thì đã bị gã Trang tiểu Kiêu đưa đi rồi.

Thiên Hải mở bức thư ra đọc nhẩm.

"Mạc tướng công.

Khi tướng công quay lại thì Hằng Hằng đã đi xa rồi. Đây có lẽ là số phận mà ông trời buộc muội phải xa huynh. Muội rất đau khổ khi hạ bút lưu thư lại cho huynh. Tấm thân trong trắng của muội đã bị Trang Tiểu Kiêu đại hiệp cướp đoạt vào một đêm mưa khi huynh không Ở nhà. Hằng Hằng không dám gặp huynh nữa đâu. Luuwu lại những dòng lưu bút này, Hằng Hằng luôn nhớ đến huynh. Nhưng huynh đừng đi tìm Hằng Hằng, cứ xem như muội đã chết. CÓ gặp thì muội cũng không thể nào dám nhìn huynh.

Tình của chúng ta đến đây đã hết, Hằng Hằng chỉ còn biết trách ông tạo mà thôi.

Hằng Hằng kính bút Mạc huynh bảo trọng. .

Thiên Hải gấp thư đưa lại cho Mạc Kình. Gã đón bức thư, chậm rãi nói:

- Mạc mỗ và Hằng Hằng nương tử như cây liền cành, chim liền cánh, chỉ tại gã Trang Tiểu Kiêu mà Mạc mỗ và Hằng Hằng phải chia lìa nhau, mỗi người một phương. Chính vì thế mà Mạc mỗ ôm hận, lưu lại tửu quán này, nhất định tìm cho được Trang Tiểu Kiêu để trả hận.

- Sao Mạc huynh không đi tìm nương tử?

- Mạc mỗ biết nàng Ở đâu mà tìm? Nhưng giờ ta đã gặp được tiểu huynh đệ, Trang Tiểu Kiêu nói tiểu huynh đệ biết Hằng Hằng đang Ở đâu?

Thiên Hải gật đầu. Bưng cả vò rượu tu luôn một ngụm dài rồi đặt xuống trước mặt mình, Thiên Hải ôn nhu hỏi:

- Huynh tin vào những dòng bút trên mà Hằng Hằng để lại chứ?

Mạc Kình gật đầu:

- Ta tin nàng.

- Huynh tin?

Mạc Kình gật đầu.

Thiên Hải bưng vò rượu, nghĩ thầm:

"Gã Mạc Kình này đúng là kẻ ngu muội vì tình. Nếu như gã tận mắt thấy ả Hằng Hằng đú đa đú đởn với trại chủ Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm, không biết gã còn tin vào dòng bút tự gian trá kia

không? .

Nhìn Mạc Kình, Thiên Hải nghĩ tiếp:

"Mình có nên nói sự thật cho gã biết không nhỉ? Không khéo nói ra sự thật thì gã lại xem mình chẳng khác gì Trang Tiểu Kiêu." Ý niệm đó khiến Thiên Hải lắc đầu.

Cái lắc đầu của chàng khiến Mạc Kình lo lắng. Y cầm chén rượu mà tay cứ run bần bật. Y ngập ngừng hỏi:

- Tiểu huynh đệ đã thấy Hằng Hằng nương tử, vậy xin hỏi giờ Hằng Hằng ra sao?

Nàng có bị gì không? Nàng đang Ở đâu? Tiểu huynh đệ hãy nói cho Mạc mỗ biết đi.

Thiên Hải tu thêm một ngụm rượu nữa, rồi từ tốn nói:

- Tại hạ may mắn lên Đoạn Hồn nhai và gặp được Hằng Hằng phu nhân.

- Nàng ra sao?

Thiên Hải gật đầu:

- BỘ Mạc huynh yêu thương Hằng Hằng lắm ư?

- Trên đời này Mạc mỗ chỉ có mỗi mình nàng thôi.

- Thế trong thời gian không có Hằng Hằng bên cạnh, Mạc huynh chẳng tìm được một trang giai nhân nào khỏa lấp chỗ trống của Hằng Hằng à?

- Trong đời Mạc mỗ chỉ có mỗi một Hằng Hằng mà thôi.

- Huynh đúng là kẻ chung tình hiếm có trên đời này.

- Thế tiểu huynh đệ cho ta biết, Hằng Hằng giờ ra sao rồi?

Thiên Hải đặt bầu rượu xuống bàn, nghĩ thầm:

"Gã họ Mạc này đã chung tình như vậy thì mình không nên nói ra sự thật, để cho gã tự tìm ra sự thật đó thì hay hơn. Mình có nói ra, chắc gì gã đã tin, không chừng lại xem mình như kẻ thù. " Nghĩ rồi, Thiên Hải buông một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của Thiên Hải càng khiến Mạc Kình lo lắng. Thiên Hải vòng tay lên mặt bàn, nhìn Mạc Kình nói:

- Huynh đã hết lòng hết dạ với Hằng Hằng phu nhân thì chắc ông trời không phụ lòng huynh. Theo Thiên Hải biết, phu nhân hiện đang lưu tại trấn HỒ Nam.

- Mạc mỗ đến đó làm sao gặp được nàng?

Thiên Hải cau mày, chàng nghĩ thầm:

"Không lẽ nói với gã cứ đến lầu xanh tất sẽ gặp nương tử?" Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Thiên Hải lại lắc đầu xua ý niệm kia ra khỏi đầu mình.

Chàng mỉm cười nói:

- Trấn HỒ Nam đâu có rộng lớn bằng kinh thành Trường An. Chỉ cần Mạc huynh cố công một chút sẽ tìm được nương tử thôi.

Mạc Kình đứng lên:

- Mạc mỗ sẽ đến ngay HỒ Nam.

Y nói xong, toan bỏ đi thì Thiên Hải gọi giật lại:

- Mạc huynh! Huynh định đi ngay đó à?

Mạc Kình gật đầu.

Thiên Hải hỏi:

- Thế ai sẽ xem chừng tửu quán của huynh?

- Tại hạ không cần nó. Nếu tiểu huynh đệ cần, thì cứ lưu lại đây thay Mạc mỗ.

Mạc Kình nói dứt câu, xăm xăm đi ra cửa, Thiên Hải lại gọi y lại:

- Mạc huynh! Thiên Hải có mấy điều muốn nói với huynh.

- Tiểu huynh đệ muốn nói gì?

Thiên Hải chuốc đầy chén rượu, bưng đến trước mặt gã:

- Mạc huynh hãy dùng chén rượu này.

Mạc Kình đón chén rượu dốc vào miệng.

Thiên Hải chờ cho gã uống xong mới từ tốn nói:

- Thiên Hải biết Mạc huynh rất yêu thương Hằng Hằng nương tử, nhưng huynh cũng phải biết nhìn người một chút. Trên đời này chẳng có gì là hoàn hảo tuyệt đối cả.

- Ý của tiểu huynh đệ là gì?

Thiên Hải ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Tùy huynh hiểu vậy. Thiên Hải chỉ mong huynh sớm gặp lại Hằng Hằng.

Mạc Kình ôm quyền xá:

- Đa tạ... đa tạ.

Y nói xong, rảo bước thẳng ra ngoài. Còn lại một mình trong tửu quán, Thiên Hải chẳng biết làm gì. Chàng đi rảo qua một vòng, nhẩm nói:

- Tự dưng mình trở thành chủ quán. Quán chủ mà chẳng biết cất rượu, chẳng biết nấu ăn. Ai chà! Phải chi lúc này có Mộc Định Can lão tiền bối thì hay biết mấy.

Quay trở lại bàn, Thiên Hải ngồi độc ẩm một mình. Men rượu lâng lâng, Thiên Hải sực nhớ đến Xảo Nhi. Chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Sao mình cứ nhớ đến Xảo Nhi thế nhỉ? Hay là mình cũng giống như gã Mạc Kình quán chủ này.

Thiên Hải xoa trán nghĩ thầm:

"Thiên Hải ơi, Thiên Hải! Ngươi đừng có ngu muội như cái gã họ Mạc đó. Y đã bị cắm sừng mà chẳng bao giờ biết sừng mọc trên đầu mình." Thiên Hải bật cười với ý niệm đó.

Thiên Hải bưng bầu rượu toan dốc vào miệng thì có tiếng vó ngựa dừng trước cửa tửu quán Nghe tiếng vó ngựa dừng trước cửa tửu quán khiến Thiên Hải lúng túng, bối rối, chẳng biết phải làm gì.

Chàng chắc lưỡi nói:

- Rắc rối rồi. Mình có phải là quán chủ đâu.

Từ ngoài cửa mùi phấn hương theo gió lùa hắn vào, xông đến mũi Thiên Hải. Mùi phấn hương nồng nặc đó buộc Thiên Hải phải chú nhãn nhìn ra ngoài.

Chàng sửng sốt khi thấy Hằng Hằng và một đạo sĩ VÕ Đang bước vào. Thấy Thiên Hải, Hằng Hằng chưng lại, nhìn chàng không chớp mắt. Thiên Hải cũng ngớ người chẳng khác gì nàng.

Thiên Hải buột miệng nói:

- ơ, sao lại là phu nhân?

Hằng Hằng chớp mắt:

- Sao lại là... là công tử?

Thiên Hải bước đến trước mặt nàng:

- Hằng Hằng phu nhân đến trễ một chút rồi.

- Tại sao công tử lại có mặt Ở đây?

- À à, tại hạ thay Mạc huynh chăm lo tửu quán này để người đến HỒ Nam tìm phu nhân Hằng Hằng chau mày rồi mỉm cười hỏi:

- Mạc Kình đến HỒ Nam tìm Hằng Hằng à?

Thiên Hải gật đầu.

Hằng Hằng buông một tiếng thở dài:

- Mạc huynh tìm ta, còn ta thì tìm huynh ấy.

Thiên Hải nhìn sững Hằng Hằng:

- Phu nhân vẫn còn nhớ đến Mạc Kình ư?

Nàng nhìn Thiên Hải:

- Nếu không nhớ thì Hằng Hằng đã không quay về đây.

- thế thì tốt quá.

Thiên Hải vừa nói, vừa nghĩ thầm.

"Suýt chút nữa thì mình đã nghĩ sai cho vị cô nương này rồi. CÓ lẽ tại Đoạn Hồn sơn, Hằng Hằng bị Lương Thế Lượm bức ép nhưng tâm thì vẫn nghĩ đến Mạc Kình. Thế cũng tốt." Ý niệm đó đọng trong tâm thức, Thiên Hải buột miệng nói:

- Mạc huynh vừa mới đi, hắn chưa đi xa đâu, Hằng Hằng tỷ tỷ có thể rượt theo huynh ấy.

Hằng Hằng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Không cần, Hằng Hằng có thể đợi Ở đây chờ huynh ấy về.

Thiên Hải thở phào một tiếng.

- thế thì tốt quá, Thiên Hải khỏi phải làm quán chủ.

Thiên Hải quay trở lại bàn. Chàng dừng bước bên bàn rượu, quay lại nhìn gã đạo sĩ VÕ Đang.

- Đạo trưởng hẳn là bằng hữu của Hằng Hằng tỷ tỷ?

Gã đạo sĩ ôm quyền xá Thiên Hải, buộc chàng phải đáp lễ. Gã ôn nhu nói:

- Bần đạo chu du giang hồ, tình cờ gặp Hằng Hằng cô nương đây. CÔ nương đây sợ thảo khấu chặn đường làm nhục nên nhờ bần đạo đưa về đây.

Thiên Hải phấn khích nói:

- Đạo trưởng làm như vậy rất tốt. Nếu Mạc huynh biết được, nhất định khoản đãi đạo trưởng.

- Bần đạo theo đạo tu tiên, không thể uống rượu được. Giờ Hằng Hằng cô nương đã về được đến nhà, bần đạo cáo từ.

Thiên Hải khoát tay.

- Đạo trưởng khoan đi đã.

- Công tử có điều chi cần chỉ giáo bần đạo?

- Mạc Kình huynh tạm thời giao tửu quán này cho tại hạ, giờ tại hạ thay Mạc Kình huynh bồi tiếp đạo trưởng, gọi là tiểu lễ đã đưa Hằng Hằng tỷ tỷ về đây.

Đạo sĩ VÕ Đang mỉm cười, khoát tay:

- Bần đạo đã nói không tiện uống rượu, vì uống rượu sợ phạm giới luật môn phái.

Bần đạo cáo từ.

Gã nói xong, không chờ Thiên Hải thốt câu gì nữa, mà trở bước đi thẳng luôn ra ngoài. Thiên Hải theo chân lão bước ra ngoài hiên thì chẳng còn thấy bóng dáng đạo sĩ đó đâu nữa.

chàng nhủ thầm:

"Khinh công của vị đạo trưởng này quả là siêu phàm xuất chúng, chỉ loáng cái đã mất dạng, chẳng để lại dấu tích gì. VÕ công của phái VÕ Đang quả là lợi hại." Thiên Hải quay vào đến trước mặt Hằng Hằng:

- Hằng Hằng tỷ tỷ đã quay lại đây, đúng là duyên khó dứt, tình khó chia. Mạc huynh lúc nào cũng tơ tưởng đến tỷ tỷ. Thậm chí bức thư của tỷ tỷ, huynh ấy vẫn giữ khư khư trong mình, xem như báu vật.

Hằng Hằng buông một tiếng thở dài.

- Cũng chỉ vì Trang Tiểu Kiêu...

Nghe nàng nhắc đến Trang Tiểu Kiêu, Thiên Hải liền thuật lại tất cả mọi việc vừa mới xảy ra.

Chàng bưng bầu rượu, tu một ngụm dài.

- Xem như tất cả đều đã qua, Mạc huynh và Hằng Hằng lại như thuở xưa. Cây liền cành, chim liền cánh, tại hạ chúc mừng... chúc mừng. Còn những lời nói hồ đồ của Thiên Hải tại Đoạn Hồn sơn, mong tỷ tỷ bỏ qua.

Hằng Hằng lắc đầu:

- Trên Đoạn Hồn sơn, Hằng Hằng chỉ bị người ta ép buộc thôi. Công tử! Chẳng hay Mạc huynh có biết chuyện đó không?

- Thiên Hải không nói với Mạc huynh.

Hằng Hằng ôm quyền xá thi lễ.

- Đa tạ công tử...

- Sao tỷ tỷ lại đa tạ Thiên Hải?

- Hằng Hằng sợ Mạc huynh biết thì người sẽ đau lòng.

- Thiên Hải thấy Mạc huynh lúc nào cũng tơ tưởng đến Hằng Hằng nên không nói.

Không ngờ sự im lặng của Thiên Hải lại gắn bó được tình yêu giữa hai người.

Thiên Hải ôm quyền nói:

- Tỷ tỷ đã quay về, Thiên Hải xin được nhường chức vụ quán chủ lại cho tỷ tỷ để lên đường.

- Công tử không lưu lại đây chờ Mạc huynh về à?

- Thiên Hải có việc phải đi. Nếu có dịp, Thiên Hải sẽ quay lại chúc mừng cho hai người. Cáo từ.

Thiên Hải mỉm cười với Hằng Hằng rồi quay bước đi. Hằng Hằng gọi với theo Thiên Hải:

- Công tử bảo trọng.

Thiên Hải quay lại:

- Tỷ tỷ đã biết Thiên Hải là một kiếm thủ như thế nào rồi.

Hằng Hằng mỉm cười gật đầu.

Thiên Hải nhún vai quay bước rời tửu quán. Chàng đi được hai dặm đường thì dừng bước, ghé vào một tán cây, dốc rượu uống. Thiên Hải ngồi vơ vẩn nhìn trời, xem những tảng mây trôi lờ đờ. Chàng bất giác liên tưởng đến gã đạo sĩ VÕ Đang.

Thiên Hải nhẩm nói:

- Gã đạo sĩ VÕ Đang kia nhấp một chút rượu cũng sợ phạm giới quy. Gã đúng là một đạo trưởng chân chính.

Thiên Hải lắc đầu:

- Nhưng sao lạ vậy. Uống một chút rượu với mình thì gã ngần ngại. Nhưng đi cùng với Hằng Hằng thì gã lại xem như chuyện bình thường, chẳng có gì cả.

Thiên Hải bật cười nói:

- Chắc có lẽ quy giới của VÕ Đang chỉ cấm uống rượu, còn đi chung với nữ nhân, nhất là những nữ nhân có sắc đẹp lẳng lơ như Hằng Hằng thì được.

Thiên Hải lại dốc bầu rượu uống rồi đặt xuống, chân mày chàng nheo lại.

- Bọn đạo sĩ VÕ Đang này đặt ra giới luật khôn thật. ì... Không khéo gã đạo sĩ kia với Hằng Hằng có gì với nhau lắm. Nếu họ có tình ý thì nhất định Hằng Hằng đưa gã đó về tửu quán có mục đích. Mục đích của ả là gì nhỉ?

Thiên Hải dốc bầu rượu tu luôn một hơi dài. Bầu rượu rỗng tuếch, buộc Thiên Hải phải quẳng nó đi.

Chàng nhìn bầu rượu, nghĩ thầm:

"Không lẽ mình đã luyện thành Thiên tửu bất túy rồi ư?" Men rượu ngấm dần, Thiên Hải cảm thấy lâng lâng, bất giác cao hứng muốn quay lại tửu quán để rình xem Hằng Hằng làm gì khi không có Mạc Kình Ở nhà.

Với ý niệm đó, Thiên Hải quyết định quay lại tửu quán. Khi đến tửu quán, Thiên Hải nhận ra cửa

ngoài đóng im ỉm. Chàng toan gõ cửa thì nghe tiếng cười thánh thót của Hằng Hằng từ bên trong dội tới thính nhĩ. Tiếng cười của Hằng Hằng khiến Thiên Hải phải cau mày, bởi liên tưởng đến sự lả lơi của nàng trên Đoạn Hồn sơn.

Chàng nhẹ bước đi vội ra phía sau. Cửa sau không đóng, Thiên Hải lẻn vào. Những bước chân của chàng thật nhẹ, êm hơn cả bước chân mèo lần đến gian thư phòng.

Thiên Hải dùng ngón trỏ chọc một lỗ vừa đủ ghé mắt nhìn vào.

Thiên Hải không sao ngờ được, trong thư phòng đó không phải chỉ có một mình Hằng Hằng mà còn có cả gã đạo sĩ VÕ Đang. Chiếc ngoại y đạo sĩ được vắt trên thành tràng kỷ, gã đạo sĩ mình trần trùng trục ngồi chễm chệ. Còn Hằng Hằng chỉ khoác hờ mỗi một tấm áo choàng mỏng tang, chẳng có dây buộc ngay thắt lưng.

Hằng Hằng ngồi ngay trên chân gã đạo sĩ VÕ Đang, õng ẹo bưng chén rượu áp vào môi gã.

- chàng uống với thiếp chén rượu này đi.

Hằng Hằng vừa nói vừa áp miệng chén vào hai cánh môi mỏng của gã đạo sĩ.

Gã ngửa đầu uống cạn chén rượu Hằng Hằng dâng. Nàng cất tiếng cười thánh thót rồi áp má vào ngực gã.

- Bảo Hư đạo trưởng thích không?

Gã đạo trưởng gật đầu:

- Thích lắm, thích lắm...

- Nếu chàng thích thì phải lột bỏ đạo quang, lưu lại đây với thiếp đó.

- Tất nhiên ta sẽ lưu lại đây với nàng. Đã vào đây rồi thì đâu bỏ đi đâu được. Khi nào cái gã họ Mạc xấu số kia về thì nàng cứ cho gã hoàn độc dược mà ta giao thì chẳng còn ai quấy rối nàng và ta nữa.

- Thiếp sẽ cho gã uống độc dược của chàng mà.

- Hê hê... Nàng thật là ngoan.

Bảo Hư đạo trưởng vừa nói, vừa vòng tay qua chiếc tiểu yếm của Hằng Hằng siết mạnh.

Hằng Hằng rên khẽ.

- Úi Bảo Hư! Chàng làm thiếp đau.

- thế nàng có thích không?

Hằng Hằng liếc mắt lả lơi.

- Chàng còn hỏi thiếp nữa à? Nếu không thích thì thiếp đâu dẫn chàng về đây làm gì.

Hằng Hằng vừa nói vừa đứng lên. Nàng đứng đối diện với Bảo Hư, từ từ trút bỏ chiếc áo ngoài trên người nàng. Nàng đứng lõa thể ngay trước mắt gã đạo sĩ Bảo Hư, như thể muốn phô trương tất cả những gì có được trên người mình cho Bảo Hư thấy.

Gã đạo trưởng VÕ Đang Bảo Hư cứ ngây mắt chằm chằm nhìn vào thân thể Hằng Hằng. Thiên Hải đứng ngoài vẫn nghe được hơi thở dồn dập của gã đạo sĩ VÕ Đang.

Chàng lắc đầu, nghĩ thầm:

"Phải chi lúc này Mạc Kình thế vào chỗ của ta nhỉ. Y hẳn vỡ tim mà chết mất. Thấy cảnh này, không biết họ Mạc kia còn yêu vị nương tử lẳng lơ này không?" Thiên Hải chửi đổng:

"Đồ quỷ tha ma bắt ả đĩ được này đi." Trong khi Thiên Hải rủa thầm chửi đổng thì trong thư phòng, Hằng Hằng ngả người nằm ngửa ngay trên hai chân Bảo Hư. Đôi gò bồng đảo bé nhỏ, xinh xinh của nàng cứ muốn ưỡn cao lên để có thể chạm vào bộ mặt trắng hồng của vị đạo trưởng VÕ Đang.

Bảo Hư chắc lưỡi nhìn đôi nhũ hoa của Hằng Hằng, nhỏ giọng đầy phấn khích.

- Nàng đẹp lắm...

cùng với lời nói đó, gã cúi mặt xuống ụp lên vùng nhũ hoa của Hằng Hằng. Nàng lại bật ra tiếng cười khanh khách đầy sự khích động.

Cùng với tiếng cười lả lơi đó, Hằng Hằng vặn người như thể muốn chạy trốn bộ mặt tuấn tú của Bảo Hư, nhưng lại khích động gã lấn lướt hơn.

Thiên Hải thấy bàn tay Bảo Hư đạo trưởng lần từ từ, bắt dưới gót chân rồi di chuyển lên phía trên.

Bảo Hư đạo trưởng thở hắt ra một tiếng, ngẩng đầu lên khi tay gã chạm vào vùng kín tối ky của nữ nhân.

Hằng Hằng rên khẽ - Bảo Hư huynh...

Bảo Hư khích động nói:

- Hằng muội muội...

Đôi tay của Hằng Hằng vòng qua bá lấy cổ của Bảo Hư:

- Chàng yêu thiếp không?

- Ta yêu nàng... Ta yêu nàng.

Bảo Hư vừa nói, vừa cúi xuống áp chặt hai cánh môi vào giữa nhũ hoa đang căng cứng gọi mời của Hằng Hằng.

Từ trong miệng của Bảo Hư, chiếc lưỡi ướt át thè ra như lưỡi rắn lần vuốt lớp da trắng mỏng. Gã đạo trưởng Bảo Hư thở hổn hển:

- Ta thích nàng lắm.

- Muội cũng thích huynh.

- Nếu không có gã tiểu tử Chu Thiên Hải thì ta đã được ân ái với nàng ngay từ lúc bước vào tửu quán này.

- Nhưng nhờ có hắn, mà thiếp với chàng mới được tự do ân ái.

Hằng Hằng bật cười.

Bảo Hư đạo trưởng vòng tay bế xốc nàng lên, lần bước tiến về phía tràng kỷ.

Thiên Hải vốn đã từng Ở trong kỹ lâu Bách Hoa lầu, biết ngay chuyện gì sẽ xảy ra khi Bảo Hư đạo trưởng và Hằng Hằng đưa nhau vào tràng kỷ. Chàng nghĩ đến Mạc Kình mà cảm thấy bực bội bởi hành động của Hằng Hằng.

Thiên Hải rủa thầm:

"ả khốn kiếp này đê tiện thật! Thậm chí muốn giết cả Mạc huynh để được tự do phóng đãng." Ý niệm đó bất giác khiến cho đan điền Thiên Hải nao nao. Rồi một luồng hơi nóng xuất hiện lan nhanh đến thần thức, kéo theo đó ý muốn phải thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp trừng trị Hằng Hằng.

Thiên Hải rít một luồng chân ngươi, cố đè nén sự bực bội đang trảo dâng trong mình, nhưng rồi chẳng thể nào chịu đựng được.

Khi Bảo Hư xốc Hằng Hằng bước đến tràng kỷ, thì Thiên Hải đạp cửa xông vào.

Rầm...

Bảo Hư giật mình.

Cái giật mình của gã đạo sĩ VÕ Đang khiến cho thân thể Hằng Hằng tuột khỏi tay gã rơi phịch xuống sàn thư phòng.

Bảo Hư quay ngoắt lại, trố mắt nhìn Thiên Hải.

- Ngươi... Ngươi...

Thiên Hải nhìn Bảo Hư dè bỉu nói:

- Một chén rượu bồi tiếp, đạo sĩ mũi trâu sợ phạm giới quy, vậy chuyện ngươi cướp nương tử của người ta thì không phạm giới quy à? VÕ Đang chưởng môn hẳn dạy cho ngươi làm những điều xằng bậy như vậy ư?

Mặt Bảo Hư đỏ gấc. Y vừa thẹn vừa giận, nhưng chẳng thể nào thốt ra lời.

Trong khi Thiên Hải nói thì Hằng Hằng lẩn vào tràng kỷ, dùng tấm chăn khoác hờ lên người.

Thiên Hải định nhãn nhìn Hằng Hằng.

- Bổn thiếu gia tiếc cho Mạc Kình, không biết trọng chữ tình của mình nên đặt không đúng người. Trong khi y ôm ấp hình bóng của Hằng Hằng phu nhân thì phu nhân đáp lại tình của gã bằng thói trăng hoa lăng loàn.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói tiếp:

- Trang tiểu Kiêu chết oan uổng, cũng bởi vì thói lăng loàn của phu nhân.

Chàng nhướn mày, thóa mạ tiếp:

- Đáng ra Hằng Hằng phu nhân phải lưu lại Bách Hoa lầu hoặc Dạ Tình lầu mới đúng. Cớ gì mà lại chọn tửu quán đơn sơ này chứ?

Hằng Hằng thét lên:

- Ngươi đi đi...

- Hê! Thiên Hải sẽ đi, nhưng trước khi đi phải cho Mạc huynh sáng mắt, biết được người yêu, người y trao trọn chữ tình là con người như thế nào.

Hằng Hằng rít lên:

- Ngươi... Tại sao ngươi lại chen vào chuyện riêng của ta?

- Thấy xốn mắt thì phải chen vào chứ sao.

Thiên Hải nhìn lại Bảo Hư:

- Đạo tu tiên của đạo sĩ có khoản cướp vợ người khác không?

Bảo Hư mím môi:

- Thiên Hải! Đáng ra ngươi không nên xen vào chuyện của ta mới đúng.

- Hê! Đạo sĩ thúi đừng quên tửu quán này Mạc Kình huynh đã giao cho tại hạ.

Không ngờ tại hạ vừa mới bước ra khỏi quán thì ả lăng loàn kia lại giở trò này.

Bảo Hư nghiến răng nói:

- Chuyện đã thế này, không giết ngươi cũng không được.

Bảo Hư đạo sĩ vừa nói, vừa chồm tay tới bàn rượu rút luôn thanh trường kiếm. Lưỡi kiếm rút ra khỏi vỏ, vỏ kiếm rơi xuống sàn thư phòng.

Bảo Hư đạo trưởng vừa múa kiếm vừa nói:

- Bần đạo giết ngươi trước, rồi tính đến gã họ Mạc kia sau.

Lời vừa dứt thì Bảo Hư đâm kiếm tới công thẳng vào yết hầu Thiên Hải. Không có binh khí trong tay, Thiên Hải lúng túng. Chàng lách người qua trái né tránh, tay với tới thộp lấy vỏ kiếm của Bảo Hư đạo trưởng. Trong khi Thiên Hải chộp lấy vỏ kiếm thì Bảo Hư biến chiêu, phạt ngang qua vùng trung đẳng của chàng.

Thế kiếm của Bảo Hư quả là linh hoạt và vô cùng uyển chuyển trong sự liên hoàn.

Thiên Hải chỉ kịp chòi mình tới, nhưng mũi kiếm vẫn cắt một đường dài trên trang y của chàng. Mặc dù không chết bởi thế kiếm của Bảo Hư, nhưng y phục của Thiên Hải vẫn bị chém một đường dài.

Thiên Hải cầm vỏ kiếm bật đứng lên, trong khi Bảo Hư đạo trưởng thì thu hồi trường kiếm, nhìn chàng cười khảy. Y nói:

- Tiểu tử chẳng có chút kiếm pháp mà dám chen vào chuyện của Bảo Hư. Đúng là ngươi tự đi tìm cho mình một cái chết. Bần đạo chỉ tiếc cho ngươi còn quá nhỏ tuổi, chưa biết lượng sức mình. Nhưng đây là ý trời.

Hằng Hằng nói:

- Huynh còn chờ gì nữa, giết hắn đi. Hắn đã từng lấy mạng Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm đó.

Bảo Hư nhướn mày như thể là nghe nhầm. Y quay lại hỏi Hằng Hằng:

- Gã tiểu tử vô dụng này mà có thể lấy được mạng của Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm Hằng Hằng gật đầu:

- Chính mắt Hằng Hằng nhìn thấy.

- CÓ lẽ y chỉ gặp may mà thôi.

Thiên Hải nhìn Bảo Hư không chớp mắt. Hai con ngươi của chàng từ từ biến đổi qua màu đỏ như nhuộm máu.

Chàng gằn giọng nói:

- Đạo sĩ thúi sẽ chết...

- Ngươi có bản lĩnh bao nhiêu mà đòi lấy mạng bần đạo chứ? Hãy ráng mà đỡ Lưỡng Nghi kiếm pháp của bần đạo.

Bảo Hư vừa nói, vừa toan thi triển Lưỡng Nghi kiếm pháp, nhưng Thiên Hải đã phát tác Thượng Ngươn kiếm pháp trước Bảo Hư đạo trưởng. Chiếc vỏ kiếm trong tay chàng nhích động thì cả một màn vỏ kiếm dày đặc chụp thẳng đến Bảo Hư đạo trưởng.

Thiên Hải chỉ mới phát tác chiêu đầu tiên mà vỏ kiếm đã đập ngay vào thiên đỉnh của Bảo Hư.

Bốp...

Chiếc đầu Bảo Hư đạo trưởng vỡ toang nhưng Thiên Hải vẫn chưa ngừng Thượng Ngươi kiếm pháp. Mỗi lần chàng dụng đến kiếm pháp Thượng Ngươn là y như rằng bị kiếm pháp đó khống chế phải sử dụng hết tất cả mọi chiêu trong kiếm phổ.

Đầu Bảo Hư đã bị đánh vỡ toang, thế nhưng vỏ kiếm trong tay Thiên Hải không ngừng công vào thân thể gã đạo sĩ chẳng chút nương tay. Hằng Hằng ngồi trên tràng kỷ cứ trố mắt nhìn màn vỏ kiếm không ngừng tàn phá thể pháp bất động của Bảo Hư với tất cả sự cu ồng nộ mà Thiên Hải không thể kiềm chế được.

Cạch...

Chiếc vỏ kiếm gãy làm đôi, cũng là lúc Thiên Hải thở dốc, quỳ một chân dưới đất, đầu óc mụ mẫm

với những âm thanh ù ù, mắt hoa, miệng rỉ máu.

Chàng ngẩng lên, vô hình chung định nhãn nhìn Hằng Hằng. Chạm vào ánh mắt tàn khốc Của Thiên Hải, Hằng Hằng co rúm người lại, cất tiếng van xin:

- Công tử tha mạng... Công tử tha mạng...

Thiên Hải lấy tịnh bình trút một hoàn Não thần đơn cho vào miệng, nhưng phải mất một thời gian nửa tuần nhang mới bình tâm được.

Chàng chậm rãi đứng lên, buông tiếng thở dài.

Thiên Hải gằn giọng nói:

- Tại hạ tha cho phu nhân lần này... Nhưng nếu biết được Mạc Kình chết bởi thói lăng loàn của phu nhân thì chẳng có chỗ nào cho phu nhân dung thân đâu.

Thiên Hải nhìn lại Hằng Hằng một lần nữa rồi sửa lại túi vải quay bước bỏ đi. Rời tửu quán, Thiên Hải vẫn mông lung nghĩ đến Bảo Hư và Hằng Hằng. Chàng lắc đầu với ý nghĩ kinh tởm tất cả các nữ nhân.

Thiên Hải nhẩm nói:

- Không biết Xảo Nhi có giống như Hằng Hằng không? Nếu tất cả nữ nhân đều giống như Hằng Hằng thì cuộc đời này đúng là cõi a tỳ địa ngục không hơn không kém.

Với ý nghĩ đó, Thiên Hải sực nghĩ đến Minh Nguyệt mà nảy sinh ý tưởng tò mò.

Chàng cởi túi vải ra, tạt vào một tàn cây với ý nghĩ:

"Để xem Minh Nguyệt gửi gì cho những vị cao tăng Thiếu Lâm. .

Thiên Hải lấy chiếc tráp mở ra, bên trong chỉ có mỗi một chiếc trâm có đính hạt dạ minh châu. Thiên Hải cau mày, nghĩ thầm:

"Minh Nguyệt gửi trâm cho phương trượng đại sư Giác Chân. Ai chà! Tặng trâm cho cao tăng Thiếu Lâm... Chẳng lẽ... .

Thiên Hải lắc đầu, xua đi những ý nghĩ hỗn độn trong đầu mình. Chàng nhẩm nói:

- Cao tăng Thiếu Lâm tự cũng quá vãng Bách Hoa lầu để tìm nhục lạc. VÕ lâm Trung Nguyên loạn cả lên, chẳng ra gì cả. Cao tăng cũng chẳng giữ được giới luật phật môn, thì gã Bảo Hư đạo sĩ thúi kia sao lại không phạm tội tày đình loạn dâm.

Thiên Hải nhìn chiếc trâm nhún vai, xoa trán nói:

- Mình có nên tốn công tốn sức đưa cây trâm này lên Thiếu Lâm tự, để làm Ô uế cửa Phật không nhỉ?

Chàng chắc lưỡi lắc đầu:

- Thôi kệ... Đã hứa thì ráng mà làm cho trót. Còn lão cao tăng kia không muốn thành chánh quả thì thành quỷ dạ xoa vậy.

Chương 17: Phi Ma Độn Hình

Thiên Hải đến Trung Châu trấn thì trời đã nhá nhem tối. Suốt đoạn đường đi, chàng nghĩ thầm và tự nhủ sẽ không xen vào những chuyện thị phi trong thiên hạ, để tránh phải dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp mà tổn hại đến tâm thức củ a mình.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng khi đi ngang qua một tòa kỹ lâu, thấy một nhóm vài mươi người đang la hét trước cửa, Thiên Hải tò mò bước lại.

Giữa bọn người đang hung hăng là một lão già, dáng vẻ lọm khọm bị trói tứ chi, quỳ xổm dưới đất. Đứng dạng chân trước mặt lão trượng già nua kia là một gã công tử có bộ tướng đẫy đà, rửng mỡ.

Y chỉ lão:

- Dẫn lão quỷ này vào trong cho bổn thiếu gia.

Bọn nha sai lôi xềnh xệch lão già vào trong kỹ lâu. Thiên Hải tò mò bước theo bọn nha sai vào kỹ lâu. Lão già bị bọn sai nha kéo đi xềnh xệch khiến chàng đau lòng. Chú ý, Thiên Hải thấy hai chân lão già bị cột chặt đến độ sưng tấy bầm tím.

Bọn sai nha kéo lão già ra trước đại sảnh rồi đứng vây quanh. Một gã khiêng chiếc ngai có hoa văn chạm trổ tinh xảo đặt trước mặt lão già để gã công tử yên vị.

Yên vị trên chiếc ngai đó, gã công tử đặt một chân lên đầu lão già kia rồi nói:

- Lão Ngươn Nhi! Lão đã trộm của bổn thiếu gia vị chi tất cả là năm mươi nén bạc, mỗi nén bạc bổn thiếu gia đổi lấy mười trượng, lão chịu nổi chứ?

Lão Ngươn Nhi nhăn nhó, lắp bắp nói:

- Bạch thiếu gia... Lão hủ đây chỉ lấy của Bạch thiếu gia có một nén, sao người vu cho lão lấy những năm mươi nén?

Bạch Thừa Kim trừng mắt, đạp chân dí đầu lão Ngươn Nhi xuống.

- Lão còn dám cãi lời Bạch thiếu gia nữa à? Bạc thiếu gia nói lão lấy năm mươi lạng thì lão phải chịu năm mươi lạng, nghe không?

Lão Ngươn Nhi miễn cưỡng đáp:

- Dạ nghe. Nhưng một lạng đổi lấy mười trượng thì da thịt lão hủ chắc nát nhừ. Lão hủ chết thì Bạch thiếu gia đâu lấy lại được kim lượng đã mất?

Bạch Thừa Kim bật cười khanh khách.

- Bổn thiếu gia đâu cần số ngân lượng nhỏ nhoi đó. Bổn thiếu gia cần thứ khác cơ.

Lão Ngươn Nhi ngẩng lên:

- Lão hủ chẳng có gì đáng để trả cho công tử.

Bạch Thừa Kim thả chân xuống khỏi đầu lão Ngươn Nhi, gằn giọng nói:

- Lão có một thứ để đền cho bổn thiếu gia.

- Lão hủ có gì, Bạch thiếu gia cứ nói.

Bạch Thừa Kim xoa cằm, hai gò má gã giần giật như thể rất khích động.

- Bổn thiếu gia nghe nói lão có báu vật vô giá. Vậy báu vật đó là gì? Nếu lão giao cho bổn thiếu gia, bổn thiếu gia sẽ xóa nợ cho lão. Bằng như ngược lại... lão sẽ lãnh đúng năm trăm trượng, lúc ấy lão có hối thì cũng muộn rồi.

Lão Ngươn Nhi nhăn mày đau khổ gượng nói:

- Bạch thiếu gia sao lại nghe lời dèm pha của bọn tiểu nhân. Nếu như lão hủ có báu vật thì đã đem bán để có cái mà tiêu vặt, cớ gì lại đi trộm một nén bạc của Bạch thiếu gia để ra nông nỗi này.

Bạch Thừa Kim nhướn mày.

- Lão không có báu vật, tất là chịu năm trăm trượng của bổn thiếu gia.

- Nhận năm trăm trượng của Bạch thiếu gia, chắc lão Ngươn Nhi chết mất.

- Lão chết hay không thì mặc lão. Một khi lão dám lấy bạc của Bạch thiếu gia, xem như lão đã vuốt râu hùm rồi. Bổn thiếu gia không trừng phạt lão thì đâu còn uy danh của Bạch Thừa Kim này nữa.

Bạch Thừa Kim nhìn bọn sai nha:

- Bay đâu! Đánh lão quỷ này cho bổn thiếu gia xem.

Bọn sai nha định nọc lão Ngươn Nhi ra đánh thì lão thét lên.

- Đúng đúng. Lão phu có báu vật... có báu vật.

Bạch Thừa Kim khoát tay cho bọn sai nha dừng lại. Y hất mặt nói:

- Lão có báu vật gì?

Lão Ngươn Nhi chỉ vào trán mình.

- Báu vật lão hủ để trong đầu. Cái đầu của lão hủ chính là báu vật. Nếu như Bạch thiếu gia đánh lão hủ thì...

Bạch Thừa Kim cướp lời.

- Thì lão sẽ chết hả?

- Đúng rồi. Lão hủ chết, báu vật cũng không còn. Bạch công tử vừa mất kim lượng vừa mất báu vật không tiếc sao?

Bạch Thừa Kim gật đầu.

- Lão mách ta mới hiểu ra.

Bạch Thừa Kim quát bọn nha sai.

- Bay đâu... Lão quỷ kia đã nói cái đầu của lão là báu vật, thì chặt cái đầu của lão cho bổn thiếu gia.

Lão Ngươn Nhi tròn mắt:

- Hê... Sao lại vậy...

Lão Ngươn Nhi vừa thốt dứt câu thì hai gã sai nha xồng xộc bước ra đè cổ dí xuống sàn kỹ lâu. Lão Ngươn Nhi hồn siêu phách lạc khẩn thiết van xin.

- Bạch thiếu gia... Xin đừng chặt đầu lão hủ... Tội nghiệp lão.

Bạch Thừa Kim thản nhiên nói:

- Thủ cấp của lão là báu vật, đáng để cho bổn công tử lấy nó lắm. Nếu không lấy nó thì uy danh của bổn công tử mai một mất.

Y hất mặt.

- Các ngươi còn chờ gì nữa?

Lão Ngươn Nhi vùng vằng.

- Xin đừng chặt đầu lão hủ...

Bạch Thừa Kim nhếch miệng, cúi xuống nói:

- Lão chết cũng đáng, bởi vì lão dám trộm ngân lượng của bổn thiếu gia.

- Lão hủ tính mượn tạm một nén bạc, nó không đáng để Bạch thiếu gia lấy đầu lão hủ.

- Hành động coi thường Bạch thiếu gia của lão cũng đủ bổn thiếu gia phán tội chết cho lão rồi.

Bạch Thừa Kim khoát tay - Chặt đầu lão đi...

Thiên Hải nghe Bạch Thừa Kim phán lệnh giết người mà chẳng một chút e dè hay ngập ngừng nên bước ra:

- Dừng tay...

Bạch Thừa Kim nhìn Thiên Hải. Đôi chân mày của gã nhíu lại lộ vẻ bất nhẫn.

Y gằn giọng nói:

- Tiểu tử là ai?

Thiên Hải ôm quyền.

- Tại hạ chỉ là một khách qua đường nhưng thấy cảnh này không dằn được.

Bạch Thừa Kim hất mặt nói:

- Ngươi không dằn được lòng khi thấy Bạch thiếu gia hành xử lão quỷ Ngươn Nhi thì ngươi tính làm gì? Định cướp tội nhân của bổn thiếu gia chăng?

Bạch Thừa Kim vừa nói vừa giũ hữu thủ, lập tức bọn nha sai rút binh khí hượm sẵn.

Thiên Hải ôm quyền xá - Tại hạ đâu dám vô lễ với Bạch thiếu gia. Đã không dám vô lễ thì nào dám mạo phạm cướp tội nhân của Bạch thiếu gia.

- Thế ngươi định làm gì?

Thiên Hải vẫn ôm quyền từ tốn nói:

- Tại hạ tin thủ cấp của lão Ngươn Nhi là báu vật nên muốn xin Bạch thiếu gia cho tại hạ chuộc

mạng lão Ngươn Nhi bằng kim lượng.

- Chuộc lão trộm già hết hơi hết sức này à?

Thiên Hải gật đầu.

- Mong Bạch thiếu gia chuẩn y lời thỉnh cầu của tại hạ. Lão Ngươn Nhi đã già rồi, sống nay chết mai chẳng được bao nhiêu nữa, Bạch thiếu gia cứ xem như mình đã làm việc đại nhân đại phước, phóng sinh vậy mà.

Bạch Thừa Kim gật đầu.

- Tiểu tử nói nghe được đó... Thế ngươi định chuộc mạng lão quỷ kia với giá bao nhiêu?

- Lão Ngươn Nhi thiếu Bạch thiếu gia năm mươi lượng bạc, tại hạ xin hoàn lại số bạc đó để phóng thích lão Ngươn Nhi.

- Năm mươi lượng bạc chuộc mạng lão Ngươn Nhi tên trộm già.

Thiên Hải gật đầu.

Bạch Thừa Kim suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Bạc bổn thiếu gia không thiếu, ngươi có thể trả thêm cho bổn thiếu gia không?

- Tại hạ trả cho Bạch thiếu gia mười lạng nữa vị chi là sáu mươi lạng.

- Sáu mươi lạng... Cũng được đó, nhưng bổn thiếu gia đòi tới hai trăm lạng. Nếu ngươi có đủ số ngân lượng kia thì cứ đem lão quỷ này đi, bằng không thì Bạch thiếu gia mượn tạm cái thủ cấp của lão.

Thiên Hải cau mày.

- Hai trăm lạng.

- Bổn thiếu gia lấy như thế là ít đó.

- Bạch thiếu gia... Lão trượng đây chỉ lấy của Bạch thiếu gia có... CÓ năm mươi lạng...

- Hê... Với lão thì Bạch thiếu gia lấy năm mươi lạng nhưng khi lão quỷ có quái nhân giúp đỡ thì bổn thiếu gia phải tính cả vốn lẫn lãi nữa.

Bạch Thừa Kim chống tay tựa cằm nhìn Thiên Hải.

- Bổn thiếu gia nghĩ ngươi không đủ ngân lượng đâu. Đã không đủ thì đừng ra vẻ nhân nghĩa, hảo hán nhá.

Y khoát tay.

- Tống gã ra ngoài cho bổn thiếu gia.

Bọn nha sai toan thực thi lệnh của Bạch Thừa Kim thì Thiên Hải khoát tay.

- Khoan...

Bạch Thừa Kim hất mặt.

- Ngươi vẫn không từ bỏ ý định chuộc mạng lão Ngươn Nhi à?

- Tại hạ đã quyết rồi thì phải làm cho bằng được. Hiện giờ tại hạ không có hai trăm lạng, nhưng tại hạ có một thứ báu vật có thể đổi lấy báu vật lão Ngươn Nhi.

Đôi mắt ti hí cùng những thớ thịt rừng mỡ trên mặt Bạch Thừa Kim không ngừng nhích động. Gã từ từ đứng lên.

- Báu vật của ngươi là thứ gì nào?

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Tại hạ đoán chắc Bạch công tử sẽ không thể làm ngơ trước báu vật của tại hạ.

- Bổn thiếu gia chưa thấy thì sao có thể tin vào lời của ngươi được.

Thiên Hải mở túi vải, lấy chiếc trâm có đính hạt dạ minh châu trong chiếc tráp mạ vàng. Chàng đưa cây trâm đến trước mặt Bạch Thừa Kim nói:

- Hẳn Bạch thiếu gia biết giá trị của cây trâm này.

Thiên Hải vừa nói vừa nghĩ thầm trong đầu:

"Cây trâm của Minh Nguyệt gửi cho Giác Chân cao tăng chỉ khiến cho cửa phật đượm sắc hồng trần. Thôi thì lấy nó cứu mạng lão già này, hẳn phật tổ cũng đồng ý với mình." Thiên Hải lắc nhẹ cổ tay. Hạt dạ minh châu lóe hào quang phản chiếu ánh sáng từ giá bạch lạp. Mắt Bạch Thừa Kim sáng hẳn lên. Gã chìa tay tới nói:

- Đưa cho ta xem.

Thiên Hải lắc đầu.

- Bạch thiếu gia muốn xem nó thì phải thả lão trượng đây ra.

- Ngươi không tin vào bổn thiếu gia à?

- Không phải không tin nhưng chỉ vì tại hạ không muốn mất của mà chẳng được việc Bạch Thừa Kim hừ nhạt rồi nói:

- Ngươi giỏi lắm.

Bạch Thừa Kim phán lệnh cho bọn gia nhân.

- Cởi trói cho lão Ngươn Nhi.

Được cởi trói, lão Ngươn Nhi vội vã đứng lên. Lão ôm quyền xá Thiên Hải.

- Đa tạ thiếu hiệp đã cứu mạng lão phu... Đa tạ... Đa tạ.

Lão Ngươn Nhi vừa ôm quyền vừa bước nhanh ra cửa kỹ lâu. Tuổi của lão đã ngoài thất tuần nhưng bộ pháp vô cùng linh hoạt. Thiên Hải chưa kịp nói tiếng nào thì lão Ngươn Nhi đã len qua đám đông, không biết lão bước đi như thế nào mà khiến cho những người vây quanh vẫn cứ đứng một chỗ còn lão thì ra đến cửa.

Thiên Hải muốn gọi lão Ngươn Nhi lại nhưng lại thôi vì thấy lão đã mất hút ngoài cửa kỹ lâu rồi. Chàng chỉ ngạc nhiên bởi bộ pháp quái dị, lạ thường của lão Ngượng Nhi.

Bạch Thừa Kim ngửa mặt cười khăng khắc. Y vừa cười vừa nói:

- Ngươi vừa mất cả chì lẫn chài. Mau giao cho bổn thiếu gia báu vật của ngươi.

- Tại hạ nói giao là giao chẳng nuốt lời đâu mà Bạch công tử phải sợ.

Thiên Hải bước đến đặt cây trâm vào tay Bạch Thừa Kim.

- Cây trâm này đã thuộc về công tử.

Bạch Thừa Kim cầm cây trâm nhìn Thiên Hải nói:

- Ngươi dại quá.

- Bạch công tử nói vậy có ý gì?

- Bổn thiếu gia cho ngươi biết, lão quỷ Ngươn Nhi không dễ bắt lại đâu. Bạch thiếu gia muốn bắt lão phải tốn bao nhiêu công sức ngươi biết không?

- Tại hạ đâu có ý bắt lão Ngươn Nhi. Thấy lão tội nghiệp quá nên ra tay thôi.

Thiên Hải ôm quyền.

- Cáo từ Chàng thản nhiên quay bước trở ra cửa. Bạch Thừa Kim nhìn theo Thiên Hải ngửa mặt cười sằng sặc. Y vừa cười vừa nói:

- Y đúng là một tên ngốc, chẳng biết gì cả.

Mặc dù bị Bạch Thừa Kim cho mình là một gã ngốc, nhưng Thiên Hải vẫn không màng đến lời xúc xiểm kia. Chàng nghĩ đến lão Ngươn Nhi mà cảm thấy trong lòng thanh thản. Thiên Hải nghĩ thầm:

"Mình mất một cây trâm của Minh Nguyệt mà giúp lão trượng thoát khỏi khổ hình, âu đây cũng là chuyện đáng làm." Một bóng người vụt qua ngay sát Thiên Hải rồi mất hút ngay trong tầm mắt của chàng. Thấy hiện tượng lạ, Thiên Hải đưa tay dụi mắt.

Chàng buột miệng nói:

- Mắt mình hoa lên rồi à... Hay... Tâm thức đã...

Với ý niệm đó Thiên Hải toan lấy Não hoàn đơn ra uống, chưa kịp cho Não hoàn đơn vào miệng thì bóng người lại sạt qua rồi mất hút ngay phía trước cứ như là bóng ma rượt đu ổi nhau.

Thiên Hải cau mày:

- Mình thấy ma ư?

Lần này bóng ma quỷ dị lại lướt sát ngay bên phải Thiên Hải. Chàng nghe mồn một tiếng nói của ai đó rót vào tai mình.

- Công tử coi chừng lão trộm già lấy hết ngân phiếu trong túi đó.

Thiên Hải dụi mắt khi bóng người mất hút trước mắt mình.

Thiên Hải cau mày.

- Quái dị thật.

Sực nhớ đến lời nói vừa rồi, Thiên Hải mở túi vải ra. Trong túi trống rỗng chỉ còn lại chiếc tráp, còn bao nhiêu ngân phiếu mà Minh Nguyệt để cho chàng làm lộ phí đã không cánh mà bay.

- Kỳ lạ thật.

Bóng người lại vụt qua, lần này Thiên Hải nghe cũng giọng nói khi nãy thốt lên ngay bên tai mình.

- Muốn lấy lại số ngân phiếu kia thì thiếu hiệp phải đến gian nhà hoang tọa lạc tại phía tây Trung châu trấn.

Lời nói kia dứt thì bóng người cũng mất hút.

Thiên Hải ngớ người nhủ thầm.

- Mình gặp ma ư? Con ma này lại biết trộm ngân phiếu trong túi mình. CÓ thể đây là trò lừa phỉnh của lão Ngươn Nhi. Lão lấy cả ngân phiếu của mình như vậy thì thật là quá đáng.

Thiên Hải mím môi nhắm hướng tây Trung Châu trấn đi thẳng một mạch và không khó khăn để nhận ra căn nhà hoang, cửa đóng kín và được niêm phong bằng lá bùa với lời chú kỳ quặc.

- Nhất thiên nhất địa bế trung môn.

Thiên Hải đứng trước cửa ngôi nhà hoang đó. Chàng chần chừ không biết có nên vào hay nên đi. Thiên Hải lắc đầu.

- Nếu mình bỏ đi thì hóa ra là kẻ nhát gan ư? Trên đời này làm gì có ma, chẳng qua đây là trò bỡn cợt của lão Ngươn Nhi thôi.

Nghĩ như vậy, Thiên Hải bước lên những bậc tam cấp phủ rêu trơn trượt. Chàng đặt tay vào cửa ngôi nhà hoang, lắng tai nghe. Bên trong chẳng hề có tiếng động nào.

Thiên Hải từ từ đẩy cửa, khiến cho hai lá bùa bị rách làm đôi rồi bước vào trong.

Trong nhà treo đầy những mảnh lụa trắng rủ xuống, trông thật là rùng rợn. Xương sống Thiên Hải gai lạnh bởi vẻ âm u ma quái đó.

Rít một luồng chân khí, Thiên Hải lên tiếng.

- Lão Ngươn Nhi! Đừng bỡn cợt vãn bối nữa.

Không có ai đáp lời chàng ngoài sự im lặng âm u. Sự âm u tĩnh mịch đó khiến cho giọng nói của Thiên Hải làm đung đưa những mảnh lụa trắng, trông như thể những thây ma bị treo lơ lửng đung đưa qua lại.

Thiên Hải hừ nhạt rồi nói:

- Vãn bối không phải là kẻ nhát gan đâu để tiền bối nhát. Vãn bối đến đây để lão tiền bối trả lại số ngân phiếu đã lấy của vãn bối.

Thiên Hải vừa thốt dứt câu thì một bóng người lướt xẹt ngay bên cạnh chàng, rồi mất hút ngay vào những tấm lụa trắng phủ trước mặt.

Thiên Hải nói:

- Lão tiền bối bỡn cợt vãn bối như vậy đủ rồi.

Thiên Hải vừa nói, vừa lần bước hướng về phía trước. Chàng phát hiện ra trên kệ thờ có đá lửa và giá bạch lạp, liền đánh đá lửa thắp sáng.

Dưới ánh sáng nhập nhoạng của những ngọn bạch lạp, khung cảnh trông càng rùng rợn hơn.

Thiên Hải ngồi xuống trước kệ thờ, nói:

- Lão Ngươn Nhi! CÓ thể cho Thiên Hải này thấy mặt không? Thiên Hải không đòi báu vật của lão tiền bối đâu.

Thiên Hải nghe tiếng thở bên cạnh, giật mình quay ngoắt lại. Lão Ngươn Nhi ngồi bên cạnh chàng. Sự xuất hiện quá đỗi thần kỳ của lão Ngươn Nhi khiến chàng cứ ngây người ra nhìn lão không chớp mắt. Thiên Hải có cảm tưởng lão từ dưới đất chui lên hoặc từ trên trời giáng xuống mới có thể ngồi bên cạnh chàng mà chẳng hề tạo ra tiếng động nào, nếu như lão không có ý thở mạnh cho chàng phát hiện.

Thiên Hải buột miệng nói:

- Lão tiên sinh!

Lão Ngươn Nhi nhìn Thiên Hải, thản nhiên đặt con gà còn nóng hổi cùng bầu rượu mười cân xuống sàn gạch. Lão từ tốn nói:

- Gà và rượu lão hủ mua Ở phía đông Trung Châu trấn, cách nơi này những mười dặm đường.

Nghe lão Ngươn Nhi nói, Thiên Hải quay ngoắt lại nhìn bằng ánh mắt hoài nghi.

Nhìn con gà luộc, nó vẫn còn bốc khói nghi ngút, chứng tỏ rất nóng. Thiên Hải ngập ngừng hỏi lão Ngươn Nhi:

- Lão tiền bối mua con gà này cách nơi đây những mười dặm?

- Công tử không tin ư?

- Ơ Con gà vẫn còn nóng hổi như thế kia... Không lẽ tiền bối đi nhanh như vậy à?

Lão Ngươn Nhi vuốt râu rồi từ tốn nói:

- chuyện đó lão hủ sẽ nói sau với thiếu hiệp. Còn bây giờ lão và thiếu hiệp sẽ đối ẩm y ới nhau.

Lão vừa nói vừa bưng bầu rượu rót đầy ra hai chén.

- Mời thiếu hiệp.

- Vãn bối đang thèm rượu và đói đây.

Thiên Hải bưng chén rượu, thuận tay xé luôn một chiếc đùi gà. Chàng vừa ăn vừa uống không hề có một chút khách sáo nào. Thấy Thiên Hải uống rượu, ăn thịt gà một cách ngon lành, lão Ngươn Nhi nhìn chàng mỉm cười.

Thiên Hải đặt chén rượu xuống nhìn lão, hỏi:

- Lão tiền bối cười gì?

- Thấy công tử ăn và uống giống lão hồi còn trai trẻ.

- Tiền bối đã đãi thì vãn bối đâu khách sáo.

Bưng chén rượu nhấp một ngụm lớn, lão Ngươn Nhi từ tốn hỏi:

- Thiếu hiệp đến gian nhà này, có muốn đòi báu vật thủ cấp của lão không?

Thiên Hải khoát tay:

- Không, không. Tại hạ đến đây may mắn gặp được lão tiền bối chỉ ý để xin lại số ngân lượng mà tiền bối đã lấy của vãn bối.

- Ơ Lão phu thuận tay mượn tạm số ngân phiếu của công tử thôi.

Lão vừa nói, vừa lấy số ngân phiếu trong túi áo ngực. Nhìn số ngân phiếu, lão Ngươn Nhi nói:

- Lão hủ đã tạm sử dụng mất một tấm, công tử có buồn không?

- Lão tiền bối dụng tạm một tấm thì được, nhưng nếu dụng hết thì vãn bối đây khó mà ăn nói với Hành Cái Mộc Định Can lão tiên sinh.

- Sao... Cái lão ăn mày kia cũng có chân trong số ngân phiếu này à?

Thiên Hải gật đầu.

- Mộc tiên sinh có phần trong số ngân phiếu này.

- Lão ăn mày đó may mắn hơn lão phu. Lão đâu có bằng lão Ngươn Nhi này, thế mà lại sở hữu số ngân phiếu lớn như vậy. SỐ của lão cũng tốt phần.

Thiên Hải dốc chén rượu vào miệng, rồi mỉm cười nói:

- Tiền bối đây cũng tốt số tốt phần đấy chứ?

- Lão hủ đâu có số may mắn như Mộc Định Can. Không biết lão Mộc kia đã làm được những gì mà lại sở hữu số ngân phiếu của công tử?

- Tất nhiên có làm thì mới có hưởng.

Lão Ngươn Nhi buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lão hủ có một đề nghị như thế này, không biết công tử có nhận lời không?

- Vãn sinh chưa biết lão tiền bối đề nghị gì thì làm sao mà nhận lời được.

Lão Ngươn Nhi chuốc rượu vào chén của Thiên Hải và của lão rồi nhìn chàng, buông một câu chắc nịch.

- Đạo chích.

Thiên Hải trợn mắt:

- Đạo chích ư?

Thiên Hải khoát tay:

- Vãn bối không làm được chuyện này đâu. Nếu tiền bối có cần...

Thiên Hải nhón tay lấy hai tờ ngân phiếu trị giá hai mươi lạng đặt vào tay lão:

- Tiền bối cứ giữ lấy mà dùng.

- Làm như thế này thì lão hủ mang ơn công tử mà không trả được cho người. Mang ơn mà không trả, kiếp sau dám đầu thai thành thân trâu bò để trả lắm, mà lão hủ thì không muốn làm thân trâu ngựa.

- Nhưng tại hạ đâu muốn làm ăn trộm.

Chàng xòe hai bàn tay:

- Vãn bối còn có tay có chân, có thể làm ra tiền.

- Lão hủ chưa nói hết ăn trộm của ai.

Thiên Hải mỉm cười:

- Nhất định lão tiên sinh đây muốn ăn trộm nhà của Bạch công tử.

- Sao công tử biết.

- Tại hạ đoán phỏng mà thôi.

- Đúng. Lão hủ quyết định ăn trộm toàn bộ tài sản của tên Bạch công tử dã tâm đó.

- Tiền bối muốn trả thù y?

Lão Ngươn Nhi nhướn mày, nhún vai, nhẹ lắc đầu rồi nói:

- Lão phu không có ý trả thù tên công tử họ Bạch đó đâu. Chẳng qua lão phu muốn lấy lại những thứ mà hắn đã lấy của người khác.

Lão bưng chén rượu nhấp môi rồi nói tiếp:

- Công tử không biết đấy thôi, tại trấn Trung Châu này, Bạch Thừa Kim là một gã có dã tâm, tàn nhẫn. Y cắt cổ họng biết bao nhiêu người mới lập ra "Hoàng Kim Thiết trang". Lấy của hắn trả lại cho người nghèo há chẳng phải là việc làm tốt sao?

- Lão tiền bối biết như vậy, sao không làm?

- Hê! Lão hủ muốn lắm chứ. Nhưng vừa mới đột nhập vào thì lại bị y bắt.

- Hoàng Kim Thiết trang hắn đề phòng rất cẩn mật?

- Rất cẩn mật. Lão phu là đệ nhất trộm đạo, vẫn không thoát ra khỏi Hoàng Kim Thiết trang.

- Lão tiền bối biết Hoàng Kim Thiết trang lợi hại như vậy thì còn liều lĩnh để làm gì?

Thiên Hải bưng chén rượu uống, rồi đặt chén xuống nhìn lão Ngươn Nhi, khẽ gật đầu - Tiền bối còn bị bắt thì Thiên Hải mới xuất đầu lộ diện đã bị người ta tóm cổ rồi.

Chàng khoát tay:

- Thôi thì bỏ qua chuyện đó đi.

Lão Ngươn Nhi lắc đầu:

- Không được. Ngày nào lão hủ thấy Bạch Thừa Kim còn ung dung cắt cổ, mổ họng bá tánh Trung châu trấn thì ăn không ngon ngủ không yên.

Thiên Hải nhún vai, mỉm cười nói:

- Điều đó vãn bối biết rồi. Nhưng chúng ta đâu có cách gì xâm nhập vào Hoàng Kim Thiết trang của Bạch Thừa Kim?

- ẩy! Lão hủ thì đúng là khó, nhưng công tử thì lại khác đó.

Thiên Hải nheo mày:

- Nghĩa là sao?

Lão dốc chén rượu uống cạn, cười khà khà rồi nói:

- Thiếu hiệp không thấy lão hủ đã quá già rồi ư?

- Lão tiền bối già mà mua con gà cách nơi đây mười dặm đem về, gà vẫn còn bốc mùi thơm và nóng hổi. thế thì đâu có già.

- ẩy! Chẳng qua lão hủ có báu vật thôi. Nếu công tử muốn, lão hủ sẽ truyền báu vật lại cho công tử, nhưng với điều kiện...

- Vãn bối phải đột nhập Hoàng Kim Thiết trang của Bạch Thừa Kim, tự đoạt kim ngân của hắn?

Lão Ngươn Nhi gật đầu.

Thiên Hải nói:

- Hoàng Kim Thiết trang canh phòng cẩn mật, ngay cả tiền bối có báu vật còn bị bắt, huống chi vãn bối chỉ là một kẻ tầm thường chẳng có tuyệt nghệ gì. Nếu có phép độn thổ, may ra.

- Báu vật của lão hủ còn hơn cả phép độn thổ.

- Hay như thế à?

- Chỉ cần công tử hứa, lão sẽ truyền báu vật đó cho công tử.

- Tiền bối nói làm Thiên Hải phát nôn.

Lão Ngươn Nhi nhón tay xé một miếng da gà cho vào miệng rồi chậm rãi nói:

- số ngân lượng mà Bạch Thừa Kim lấy của bá tánh gấp trăm vạn lần số ngân phiếu công tử đang có đây. Y càng có nhiều ngân lượng chừng nào thì bá tánh Ở đây càng khốn đốn bởi sự tác oai tác quái của gã.

- Bạch Thừa Kim đã làm gì?

- Gã cho vay cắt cổ, rồi cứ theo số ngân lượng phát lãi mà hành sự, bất kể nhân nghĩa là gì.

- Vậy là quá đáng rồi.

- Chính vì thế mà lão hủ muốn tước đoạt lại phần nào số ngân lượng của họ Bạch.

- Nếu đúng như lời tiền bối nói thì vãn bối sẽ thay tiền bối dạy cho Bạch Thừa Kim một bài học.

Lão Ngươn Nhi reo lên:

- Tốt rồi... Tốt rồi.

Lão đặt nhanh chén rượu xuống trước mặt rồi nắn vai Thiên Hải, từ tốn nói:

- Báu vật của lão hủ là thuật "Phi Ma Độn Hình".

Lão gõ vào trán mình.

- "Phi Ma Độn Hình" trong đầu lão hủ. Chính vì thế lão mới nói với gã Bạch công tử thủ cấp của lão là báu vật. Công tử hiểu rồi chứ?

- "Phi Ma Độn Hình" lợi hại thế nào mà tiền bối nói là báu vật?

- Để lão hủ cho công tử thấy.

Lão Ngươn Nhi dốc chén rượu uống cạn, rồi đặt xuống trước mặt Thiên Hải. Lão nghiêm mặt vuốt râu nói:

- Lão hủ sẽ đi qua tất cả những tấm lụa rủ xuống này, quay trở lại công tử vẫn chưa róc đầy chung rượu.

Thiên Hải lắc đầu.

- Khó đó.

- Khó ư? Đối với lão dễ như trở bàn tay. Hay lão hủ và công tử đánh cược với nhau.

- Đánh cược như thế nào?

- Lão phu thắng thì công tử phải giao toàn bộ số ngân phiếu cho lão, rồi dụng thuật "Phi Ma Độn Hình" xâm nhập vào Hoàng Kim Thiết trang đoạt lại số ngân phiếu khác.

- Nếu lão tiền bối thua?

- Lão hủ giao thủ cấp này cho công tử.

- Vãn bối đâu cần thủ cấp của tiền bối.

- Ơ Lão phu giao cặp chân này cho công tử.

Thiên Hải lắc đầu:

- Vãn bối chẳng cần cặp chân của tiền bối làm gì.

chàng chỉ vào chân mình:

- Vãn bối đã có chân để dùng rồi.

- Thế thì lão hủ giao cho thiếu hiệp cái gì...

Lão xoa trán rồi reo lên:

- CÓ thứ để giao rồi.

- Tiền bối đừng nói giao cả cái mạng cho vãn bối đó. Vãn bối không thích công việc của những gã đạo tỳ đâu.

- Lão phu sẽ giao cho công tử đứa cháu gái yêu dấu nhất tên là Dao Bội Như...

Thiên Hải khoát tay.

- Vậy Vãn bối không thích đèo bồng đâu, nhưng nếu không nhận thì tiền bối chẳng có gì để đánh cược cả. Do đó đành phải nhận.

Thiên Hải cười mỉm:

- Chúng ta bắt đầu chứ?

Chàng vừa nói, vừa bưng bầu rượu đưa lên cao, hướng miệng vào chén rồi nói:

- Vãn bối đếm đến ba thì cuộc đánh cược bắt đầu.

- Được Thiếu hiệp nhớ giao ước của lão đấy nhé.

- Vãn bối đã nói thì không bao giờ quên.

Thiên Hải rít một luồng chân ngươi căng phồng lồng ngực rồi đếm.

- Một, hai...

Chàng đếm đến hai mà lão Ngươn Nhi trông rất dửng dưng, chẳng hề khẩn trương, thậm chí vẫn ngồi lì trước mặt Thiên Hải.

Thấy lão có vẻ quá tự tin, Thiên Hải buột miệng hỏi:

- Tiền bối không sợ thua à?

- Lão Ngươn Nhi đã đánh cược thì không bao giờ thua.

Thiên Hải nhún vai mỉm cười rồi quay mặt chỗ khác, bất ngờ thét lớn:

- Ba...

Cùng với tiếng thét đó, Thiên Hải chuốc rượu vào trong chén. Chàng chú tâm chuốc rượu thật nhanh để thắng lão Ngươn Nhi, nhưng vẫn không quên liếc mắt nhìn.

Thiên Hải chỉ kịp thấy thân pháp lão Ngươn Nhi động rồi vụt biến mất ngay trong tầm mắt của chàng. Chính sự thần kỳ đó khiến cho Thiên Hải xao lãng một chút.

Khi chàng chuốc rượu đầy thì lão Ngươn Nhi đã xuất hiện trở lại. Trán lão lấm tấm mồ hôi, hơi thở có phần nặng nhọc. Lão vừa thở vừa nói:

- Lão hủ đã thắng rồi.

Thiên Hải cau mày:

- Nhanh như vậy à?

- Công tử sẽ không tin, nếu như lão hủ không làm dấu trên mấy tấm lụa rủ kia.

Lão Ngươn Nhi nói dứt câu bưng chén rượu đánh cược dốc vào miệng rồi với tay cầm giá đèn.

- Công tử theo lão phu kiểm tra nhé.

Thiên Hải tò mò gật đầu.

Lão Ngươn Nhi cầm giá đèn dẫn chàng đi kiểm tra từng mành lụa rủ. Trên những mành lụa, tấm nào cũng lưu lại một vệt mỡ gà ngay chính giữa.

Lão Ngươn Nhi đắc ý, chìa tay cho Thiên Hải xem.

- Lão hủ dùng mỡ gà đánh dấu đó.

Thiên Hải lắc đầu.

- CÓ nằm mơ, vãn bối cũng không thể nào nghĩ được.

- Thế mới gọi là báu vật chứ. Vậy là công tử đã thua.

- Vãn bối đã thua. Nhưng tại sao với thuật "Phi Ma Độn Hình" mà lão tiền bối vẫn bị Bạch Thừa Kim bắt?

Lão Ngươn Nhi buông một tiếng thở dài.

- Bởi vì lão quá già nên hụt hơi. Thiếu hiệp nhìn lão không đoán được sao. Năm nay lão đã trên trăm tuổi rồi đó.

Thiên Hải lõ mắt nhìn lão Ngươn Nhi, ngập ngừng nói:

- Lão tiền bối đã trên trăm tuổi?

- Lão hủ không ngoa ngôn đâu.

- Cho dù lão tiền bối có trên trăm tuổi, nhưng thuật "Phi Ma Độn Hình" lại thần kỳ như thế này thì việc xâm nhập vào Hoàng Kim Thiết trang chẳng khó khăn gì. Cớ sao lại bị Bạch công tử bắt?

Lão Ngươn Nhi lắc đầu:

- Già thì phải hụt hơi. Hoàng Kim Thiết trang rất là rộng thế mà lão phải dùng thuật "Phi Ma Độn Hình" để tìm chỗ giấu ngân phiếu và kim lượng. Khi tìm được thì bị Bạch Thừa Kim dùng kế gian trá bắt mà thôi.

- Lão tiền bối là thiên hạ đệ nhất đạo chích mà còn trúng kế bạch Thừa Kim thì Thiên Hải khó mà qua được hắn.

- Công tử khác lão phu. Công tử còn trẻ không bị hụt hơi như lão già đây. Hơn nữa lão hủ nhìn thấy Ở công tử có cái nhìn sắc sảo hơn người, nhất định sẽ có cách phát hiện ra sự gian trá của Bạch Thừa Kim.

Thiên Hải và lão Ngươn Nhi quay lại trước kệ thờ.

- Dù muốn hay không muốn, vãn bối đã thua cuộc thì phải hành động theo ý của lão tiền bối thôi.

- Lão hủ biết công tử là người giữ chữ tín. Hê... Nhưng khi công tử đã đoạt được ngân lượng của Bạch Thừa Kim thì phải nhớ đến lão nhé.

Thiên Hải nhìn lão Ngươn Nhi:

"Chưa được việc mà lão đã đòi chia. Nhỡ như ta không lấy được ngân lượng mà bị bắt như lão, không biết lão có nhớ đến Chu Thiên Hải này không." Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiên Hải vẫn từ tốn nói:

- Tất nhiên vãn bối sẽ không quên tiền bối đâu. Xem như tiền bối và vãn bối đã ngồi chung một xuồng rồi.

Lão Ngươn Nhi đứng lên.

- Tốt lắm! Tốt lắm! Ngay bây giờ lão hủ truyền "Phi Ma Độn Hình" cho công tử.

- Phải mất bao nhiêu lâu vãn bối mới tụ thành.

- Hấy! Nếu luyện bình thường theo khẩu quyết thì công tử phải mất năm năm mới bằng một nửa của lão hủ hiện nay, nhưng với sự dẫn dắt của lão hủ, phối hợp với công lực mà lão hủ đang có thì chỉ nội nhật một ngày. Còn tiến triển như thế nào là do căn cơ của công tử.

Thiên Hải cau mày:

- Tiền bối truyền cả nội lực cho vãn bối?

- Lão hủ đã quá già rồi, giữ để làm gì? Chết để đem xuống mồ ư? Xem như lão hủ trả nợ cho cây trâm của công tử đó.

- Truyền nội lực cho vãn bối, tiền bối sẽ bị hao tổn nguyên thần mà tổn thọ.

- Điều đó thì ai mà không biết, nhưng lão phu đã thọ quá lâu rồi. Hơn nữa ta cũng không muốn thuật "Phi Ma Độn Hình" của họ Dao bị mai một, công tử thông minh hẳn hiểu ý lão hủ.

- Thiên Hải hiểu.

Thiên Hải quỳ xuống ngẩng mặt nói:

- Tiền bối! Hãy nhận một lạy này của Thiên Hải.

Lão Ngươn Nhi thản nhiên gật đầu tiếp nhận đại lễ của Chu Thiên Hải. Lão vuốt râu, chờ cho Thiên Hải hành lễ xong mới nói:

- Lão phu nghĩ truyền thuật "Phi Ma Độn Hình" cho thiếu hiệp là đúng rồi.

Chương 18: Sát Thần

Trong bộ trang phục bộ hành bó chân, có thể ẩn thân vào bất cứ vùng tối nào, Thiên Hải ôm quyền xá lão Ngươn Nhi:

- Tiền bối! Thiên Hải lên đường.

- Lão hủ sẽ chờ công tử Ở phía tây sau ba canh giờ nữa.

- Vãn bối sẽ đến gặp tiền bối.

Thiên Hải rảo bước ra ngoài trời. Chàng đảo nhanh mắt nhìn qua một lượt, rồi thi triển thuật "Phi ma độn hình" nhắm thẳng Hoàng Kim Thiết trang. Với thuật "Phi ma độn hình" kỳ tuyệt, Thiên Hải chỉ mất ít thời gian đã đến được Hoàng Kim Thiết trang.

Chàng lướt mình lên bờ tường, hướng thẳng về phía tòa biệt điện có ba tầng gác. Mọi ngóc ngách trong tòa Hoàng Kim Thiết trang, Thiên Hải đã được lão Ngươn Nhi truyền đạt, nên chẳng mấy khó khăn để vượt qua những vọng gác đầu tiên bằng thuật khinh công quỷ dị mà lão Ngươn Nhi đã truyền thụ.

Chàng chỉ điểm nhẹ mũi giày, đã thoát mình băng lên mái vòm tầng các thứ ba. Cùng lúc đó có một đội gia nhân mười hai người bước qua. Gã giáo đầu với cặp mắt sáng quắc láo liên nhìn khắp mọi hướng để kiểm tra.

chờ cho gã và bọn nha sai đi hẳn rồi, Thiên Hải mới treo người lộn đầu chúc xuống nhìn vào gian biệt sảnh của Bạch Thừa Kim. Qua Ô vòm, Thiên Hải thấy chiếc rèm lay động.

Chàng cau mày:

"Tại sao ta cứ mãi thấy những hoạt cảnh này nhỉ? Chẳng lẽ con mắt của Chu Thiên Hải chỉ để nhìn người ta ái ân sao!" Ý nghĩa kia còn đọng trong đầu Thiên Hải thì tấm rèm ngang tràng kỷ được vén lên.

Bạch Thừa Kim và một mỹ nữ tuổi chỉ mười tám đôi mươi bước xuống.

Ả mỹ nữ ẻo lả, bằng những bước chân nhún nhảy tiến đến trước tấm gương đồng.

Nàng ngắm mình trong gương rồi quay lại, nói với Bạch Thừa Kim:

- Bạch thiếu gia tặng cho thiếp cây trâm này nhé?

Bạch Thừa Kim mỉm cười nói:

- Nàng biết giá trị cây trâm đó không?

Ả mỹ nữ lắc đầu:

- Không biết. Nhưng nó rất đẹp và phù hợp với thiếp.

Ả vuốt lại mái tóc mai rồi quay lại nhìn Bạch Thừa Kim:

- Chàng xem Trinh Trinh có đẹp không?

Bạch Thừa Kim gật đầu:

- Đẹp lắm. Với cây trâm báu vật kia cài trên búi tóc, trông nàng đẹp ra bội phần.

Trinh Trinh đứng lên bước đến trước mặt Bạch Thừa Kim:

- Cành trâm này rất hợp với Trinh Trinh, thiếu gia tặng cho Trinh Trinh nhé?

- Hấy! Bổn thiếu gia chỉ có mỗi một cây trâm duy nhất đó thôi.

Trinh Trinh phụng phịu:

- Chàng không có ý tặng cho Trinh Trinh à?

Thừa Kim ve cằm, ngắm Trinh Trinh:

- Đã là báu vật thì sao bổn thiếu gia có thể tặng cho nàng được.

Mặt Trinh Trinh sa sầm. Nàng õng ẹo nói:

- Trinh Trinh chẳng tiếc thân với Bạch thiếu gia, thế mà thiếu gia chẳng nghĩ đến Trinh trinh.

Nàng õng ẹo:

- Trinh Trinh hổng thèm yêu Bạch thiếu gia nữa đâu. Thiếu gia không rộng lượng với Trinh trinh.

Trong khi Trinh Trinh và Bạch Thừa Kim đối đáp nhau thì Thiên Hải dụng thuật "Phi ma độn hình" lẻn vào biệt phòng mà tuyệt nhiên họ Bạch chẳng thế nào phát hiện được Chàng thản nhiên ẩn mình sau bức bình phong, lắng nghe Bạch Thừa Kim và Trinh Trinh đối thoại nhau mà đoán chắc chiếc trâm kia chính là chiếc trâm Minh Nguyệt đã trao cho mình để đưa đến Thiếu Lâm tự.

Thừa Kim bật cười khanh khách. Mỗi khi gã cười thì những thớ thịt nung núc lại giần giật như nhảy múa trên mặt gã. Y vừa cười, vừa nói:

- Trinh Trinh! Nàng nói không yêu Bạch Thừa Kim này ư?

Trinh Trinh vẫn giữ vẻ nũng na nũng nịu:

- Thiếp không yêu thiếu gia đó.

Thừa Kim đặt tay lên vai nàng.

Trinh Trinh lắc vai với bộ mặt làm nũng:

- Hổng cho người ta cây trâm này thì đừng đụng đến người ta.

Thừa Kim cười khẩy rồi nói:

- Nàng đừng quên ta là Bạch Thừa Kim, thiếu gia của Hoàng Kim Thiết trang.

Y nâng cằm Trinh Trinh xoay lại đối mặt với mình:

- Tại Trung Châu trấn không thiếu mỹ nhân đối với Bạch thiếu gia.

Y cười khẩy nói tiếp:

- Tất cả mỹ nữ Ở đây đều muốn có một đêm ân ái với Bạch thiếu gia Hoàng Kim Thiết trang này. Chỉ một tiếng vỗ tay của Bạch thiếu gia thôi thì bao nhiêu mỹ nữ sà vào tay ta.

Trinh Trinh đỏ mặt.

Bạch Thừa Kim nâng cằm nàng:

- Bổn thiếu gia thích ai thì người đó phải chiều theo ý bổn thiếu gia. Nàng cũng thế mà thôi.

Đôi lưỡng quyền của Trinh Trinh ửng hồng vì thẹn bởi những câu nói của Bạch Thừa Kim. Nàng mím môi nhỏ giọng:

- Nhưng những người kia đâu biết chiều chuộng thiếu gia như Trinh Trinh.

- Chính vì họ không biết chiều chuộng mà nàng mới được thiếu gia ưu ái hơn cho vào Hoàng Kim Thiết trang những ba lần.

Bạch Thừa Kim bật ra tràng cười tự đắc. Gã vừa cười, vừa rút cây trâm có đính hạ Dạ minh châu trên búi tóc của Trinh Trinh.

Gã ngắm cành trâm óng ánh sắc hào quang xanh biếc, cất tiếng thật ôn hòa từ tốn:

- Đêm nay, bổn thiếu gia trả cho nàng...

Gã bỏ lửng câu nói rồi thò tay vào thắt lưng ấy ra một thỏi bạc, đặt vào tay Trinh Trinh:

- Bây nhiêu thôi.

Trinh Trinh mở to hai con ngươi to hết cỡ nhìn nén bạc trong tay mình:

- Bạch thiếu gia chỉ tặng Trinh Trinh một nén bạc?

Bạch Thừa Kim gật đầu. Y nhón tay lấy lại nén bạc, lật ngược nó lên:

- Nén bạc của Bạch thiếu gia có đóng dấu triệt Hoàng Kim Thiết trang. Với nén bạc này, nàng có thể đi khoe với người khác là đã được ân ái với bổn thiếu gia. Được như thế, nàng còn đòi gì nữa?

Vừa nói, vừa đưa cây trâm lên ngắm:

- Còn báu vật này thì bổn thiếu gia phải để dành làm của riêng để ngắm nó.

Bạch Thừa Kim nói xong, ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo tự thị. Y cười nắc nẻ đến độ cặp mắt ti hí nhắm híp lại. Tận dụng cơ hội đó, Thiên Hải chớp động thuật "Phi ma độn hình", cướp lấy cây trâm trên tay Bạch Thừa Kim. Bạch Thừa Kim vẫn cứ nhắm cười mà chẳng hề hay biết cây trâm đã bị cướp mất rồi. Khi gã nhìn lại thì trợn ngược đôi chân mày nhìn Trinh Trinh gần như không chớp:

- Cây trâm của bổn thiếu gia?

Trinh Trinh ngơ ngác:

- NÓ vẫn trên tay Bạch thiếu gia.

Bạch Thừa Kim xòe hai bàn tay như thể có đầy bột bám vào. Gã vừa giũ vừa nói:

- NÓ đâu mấy rồi.

Y nhìn lại Trinh Trinh:

- Nàng dám lấy báu vật của bổn thiếu gia ư?

Trinh Trinh ngơ ngác lắc đầu:

- Không... Trinh Trinh đâu lấy báu vật của thiếu gia.

- Nàng không lấy, sao cây trâm tự dưng mất. Nàng nói xem. Trong gian biệt phòng này chỉ có ta với nàng, thế mà tự dưng báu vật canh trâm Dạ minh châu lại biến mất.

NÓ bốc hơi được à?

Trinh Trinh hốt hoảng:

- Bạch thiếu gia đã cầm nó kia mà.

- Thì chính tay ta cầm nó.

- Thếtại sao lại biến mất?

Bạch Thừa Kim cau mày đanh mặt. Y cười khẩy chỉ Trinh Trinh:

- Báu vật cành trâm của bổn thiếu gia biến mất, bởi vì nàng đã lấy nó. Chính nàng chứ không ai khác.

Trinh Trinh lắc đầu:

- Trinh Trinh không có lấy.

- Không lấy thì sao tự dưng lại biến mất trên tay Bạch Thừa Kim này?

- Trinh Trinh không biết.

- Không biết ư?

Nàng gật đầu.

- Không biết thì bổn thiếu gia bắt nàng phải biết cây trâm kia đang Ở đâu.

Bạch Thừa Kim vừa nói, vừa bất ngờ chồm tới, thộp song thủ vào y phục của Trinh Trinh.

Xoạt!

Gã xé y trang Trinh Trinh. Y vừa xé vừa thét lên:

- Nàng giấu báu vật của Bạch thiếu gia Ở đâu?

Bạch Thừa Kim vừa xé vừa nói:

- Nàng mau nói ra. Nàng dấu báu vật của Bạch thiếu gia Ở đâu?

Bạch Thừa Kim xé y trang Trinh Trinh, mà tuyệt nhiên nàng chỉ co rúm người lại không dám phản kháng. Xem xét từng chút trên y trang nàng, mà tuyệt nhiên chẳng thấy được cành trâm, gã cáu gắt chụp búi tóc nàng:

- Bạch thiếu gia hỏi lại lần nữa. Nàng giấu báu vật của bổn thiếu gia Ở đâu?

Trinh trinh bật khóc:

- Trinh Trinh không biết thật mà. Cứ như trong biệt phòng có ma vậy.

- Nàng là ma chứ ai.

Bạch Thừa Kim vừa nói, vừa thít đầu Trinh Trinh.

Đứng sau bức bình phong, Thiên Hải chứng kiến tất cả mọi diễn biến, nhưng không xuất đầu lộ diện. Chàng vốn đã mang mặc cảm với Hằng Hằng, nên thờ Ơ trước sự khốn đốn của Trinh Trinh bởi tay Bạch Thừa Kim.

Thiên Hải nhủ thầm:

"Có như thế, ả mới biết quý cái thân mà ông trời đã ban cho ả." Thừa Kim ghịt đầu Trinh Trinh, tát liên tục hai cái. Gã rít lên:

- Nàng không nói ư?

Trinh Trinh lắc đầu:

- Bạch thiếu gia! Quả thật Trinh Trinh không có lấy cây trâm báu vật của thiếu gia.

Oan cho Trinh trinh lắm.

Thừa Kim "hừ" nhạt một tiếng:

- Oan ư! Chẳng lẽ bổn thiếu gia lấy. Báu vật của Bạch thiếu gia mà thiếu gia lại ăn cắp báu vật của mình ư? Phi lý thật!

Gã thốt dứt câu, bấu vào đôi nhũ hoa của Trinh Trinh, kéo ngược lên:

- Chính ngươi lấy, chứ không ai vào đây.

Trinh Trinh rú lên đau đớn:

- Thiếu gia! Đau quá.

- Nàng phải nói cho ta biết.

- Trinh Trinh không biết thật mà.

Thừa Kim buông Trinh Trinh ra, nhìn nàng, gằn giọng nói:

- Nàng không nói, bổn thiếu gia sẽ dùng khảo hình, buộc nàng phải nói.

Trinh Trinh lắc đầu:

- Oan cho Trinh Trinh lắm, thiếu gia ơi!

Bạch Thừa Kim nghiến răng, buông một tiếng thở dài:

- Oan ư Để xem nàng kêu oan đến mức nào nhé.

Gã quát lên:

- Người đâu?

Hai gã nha sai lực lưỡng bước vào.

Bạch Thừa Kim gằn giọng, chỉ Trinh Trinh:

- Đưa ả này giam vào biệt lao cho bổn thiếu gia.

- Thưa vâng.

Trinh Trinh bị hai gã gia nô xốc nách kéo đi. Nàng không ngừng kêu lên:

- Bạch thiếu gia ơi! Oan cho thiếp lắm... Oan cho Trinh Trinh lắm.

Mặc cho Trinh Trinh gào thét, Bạch Thừa Kim vẫn quay lưng, chẳng thèm nhìn tới.

Gã buông tiếng thở dài, nhẩm nói:

- Hừ! Ả quỷ quyệt thật. Không biết ả giấu cây trâm Dạ minh châu Ở đâu?

Bạch Thừa Kim bực bội đi quanh rồi dừng trước tấm gương bằng đồng.

Gã làu bàu:

- Không kiếm được lại cành trâm, bổn thiếu gia sẽ cắt nhượng chân của ngươi đó.

Thừa Kim vừa nói dứt câu thì nhận ngay một cái tát nảy lửa vào má trái.

Bốp!

Mắt gã nảy đom đóm thét lên:

- Ai?...

Thừa Kim đảo mắt dáo dác nhìn quanh, nhưng chẳng thấy người nào, y xoa tay lên má. Cảm giác rất bỏng bởi cái tát vừa rồi khiên y chau mày.

Y buột miệng nói:

- Chẳng lẽ Ở đây có ma... ma ư?

Lời còn đọng trên miệng gã thì lại nhận thêm một cái tát nữa vào má còn lại.

- Ủi da!

Mắt Thừa Kim thấy đom đóm, tối sầm. Khi gã mở mắt thì thấy khắp xung quanh mình vô số những bóng đen vùn vụt di chuyển. Những bóng đen đó khiến cho xương sống gã giá buốt lạnh ngắt, hồn phách bay tản mác. Nhưng rồi gã cũng lấy được bình tĩnh, đứng sững lên.

- Ngươi định nhát Bạch thiếu gia đó à?

Bạch Thừa Kim vừa nói, vừa toan đưa tay với lấy thanh trường kiếm treo trên vách biệt phòng thì đã nhận một lúc hai cái tát đầy sức mạnh uy mãnh đánh thẳng vào mặt.

Bốp... bốp...

Bạch Thừa Kim té ngồi xuống sàn gạch. Đến lúc này thì y mới mất hẳn bình tĩnh, mặt biến sắc tái nhờn tái nhợt, trong khi những bóng đen vẫn vùn vụt di chuyển quanh gã.

Bạch Thừa Kim sụp lạy, rên rỉ nói:

- Tôn giá tha mạng. Tôn giá tha mạng.

Thiên Hải đổi giọng khàn khàn nghe như tiếng quỷ dưới a tỳ vọng về:

- Bạch Thừa Kim! Ngươi biết ta là ai không?

Bạch Thừa Kim lắc đầu:

- Bạch... Bạch... Bạch Thừa Kim không biết tôn giá.

- Ngươi giờ không biết thì chút nữa sẽ biết, sau khi về chầu Diêm chúa.

- Vậy vậy tôn giá là... là ai?

HỌ Bạch sợ đến nỗi không thể nói năng suông sẻ, mà lại lấp la lấp lửng không nói tròn câu.

Thiên Hải thình lình ngưng cước bộ "Phi ma độn hình" đứng quay lưng về phía Thừa Kim.

Chàng gằn giọng nói:

- Bổn tọa là Hắc VÔ Thường...

Bạch Thừa Kim ngẩng mặt nhìn lên, đập vào mắt gã là bộ hắc y đen kịt, càng khiến cho gã hồn siêu phách lạc, chẳng nhận biết được đâu là thiệt đâu là giả. Y sụp lạy như tế sao:

- Hắc VÔ Thường tôn giá quang lâm... Chẳng hay có điều chi chỉ huấn cho Bạch Thừa Kim?

Nghe gã nói, Thiên Hải chỉ muốn phì cười, nhưng kịp nén lại. Chàng giả giọng u hồn, cất tiếng chậm rãi:

- Bổn sứ giả Hắc VÔ Thường thừa lệnh Phán quan đại nhân, lên dương thế dẫn độ hồn ngươi về chầu âm phủ.

Bạch Thừa Kim tròn mắt, há hốc mồm, lắp bắp nói:

- Bạch Thừa Kim đến số chết rồi ư?

- Ngươi đã đến số chết. Phán quan đại nhân đã gạch tên ngươi khỏi sổ sinh tử a tỳ rồi và bổn sứ giả Hắc VÔ Thường có chức trách dẫn độ ngươi về chầu Diêm chúa.

Thừa Kim nghe dứt câu này, hốt hoảng ngã vật ra sau, rên lên:

- Trời! Chẳng lẽ ta đến số tử rồi sao?

- Đúng. Ngươi ngoan cố cãi lệnh Diêm chúa thì sẽ bị đày xuống chín tầng địa ngục không cần xét xử.

Thừa Kim giờ thì hoàn toàn mất hẳn sự bình tĩnh. Y sụp lạy Thiên Hải như tế sao, thổn thức nói:

- Tôn giá Hắc VÔ Thường! Tội cho Bạch Thừa Kim quá! Tôn giá có cách chi cứu Thừa Kim... thì bao nhiêu cơ ngơi của Thừa Kim xin nhường cho tôn giá.

Thiên Hải gằn giọng:

- Bạch Thừa Kim! Ngươi nghĩ bổn sứ là ai chứ?

- Dạ, dạ. Thừa Kim biết mình đến số chết nên mới cầu xin tôn giá.

Thiên Hải buông một tiếng thở phào, rồi từ tốn nói:

- Bổn sứ nói cho ngươi biết, đáng ra số ngươi được sống đến trăm tuổi, vì kiếp trước ngươi là một đại phú biết lễ nghĩa, làm việc từ tâm. Nhưng kiếp này ngươi được vinh hoa phú quý mà lại chết yểu, chỉ tại ngươi làm cho ngươi tổn thọ mà thôi.

- Tôn giá, xin mách bảo cho Thừa Kim biết... Thừa Kim đã phạm tội gì?

- Hừ! Ngươi vẫn chưa biết ư? Ngươi tưởng những việc làm của ngươi, Diêm chúa và Phán quan đại nhân không biết à?

- Tôn giá! Quả thật Thừa Kim không biết. Mong người mách bảo Thừa Kim để Thừa Kim chuộc lại lỗi của mình.

- Bổn sứ sợ đã muộn quá rồi.

- Chỉ cần Thừa Kim còn sống thì bất cứ chuyện gì, Thừa Kim cũng sẽ thực hành theo ý của tôn giá.

Thừa Kim vừa nói, vừa sụp lại với tất cả sự thành khẩn của mình.

Thiên Hải nói:

- Bổn sứ có một cách giúp ngươi.

- Tôn giá chỉ huấn, Thừa Kim nguyện làm theo, chỉ mong được toàn mạng sống.

- Được Ngươi chết yểu chỉ vì ngươi dùng kim lượng không đúng. Cho vay cắt cổ, tội đó sẽ bị chặt tay, cắt lưỡi, nấu dầu dưới a tỳ. Nếu ngươi muốn sống lâu hơn để chuộc tội thì đúng giờ ngọ ngày mai, phải lập đàn đem tất cả số ngân lượng trước đây đã thu bằng cái nghề cắt cổ, phân phát cho bá tánh. Điều đó khiến cho Diêm chúa thấy đặng ngươi thành tâm, mà gia hạn cho ngươi xem số được hưởng hồng phúc.

- Dạ, Thừa Kim sẽ nghe theo lời chỉ giáo của tôn giá.

- Còn trước mắt, ngươi phải giao cho bổn sứ ngàn lạng vàng ròng để bổn sứ trao lại Cho thần thổ địa, để thần giữ cho tinh thần và dương khí của ngươi không bị tà khí âm phủ khỏa lấp. CÓ như vậy, ngươi mới giữ được mạng cho đến canh ngọ ngày mai.

- Dạ... dạ, Thừa Kim xin làm theo lời chỉ huấn của tôn giá.

Thừa Kim khúm núm bước đến tràng kỷ. Y giở ngược chiếc tràng kỷ, mở nắp hầm rồi đếm đúng

một ngàn lạng vàng và cho vài cái túi to.

Thiên Hải liếc trộm Thừa Kim xếp ngân lượng mà phải mím môi nén tiếng cười chực phát ra ngoài.

Thừa Kim xếp xong kim lượng vào túi, đặt trước mặt mình rồi nói:

- Tôn giá! Bạch Thừa Kim đã chuẩn bị xong số ngân lượng chuộc mạng.

- Ngươi nhớ lời bổn sứ chứ?

- Thừa Kim nhớ.

- Riêng bổn sứ thì ngươi phải lập đàn tế trong ba ngày. Khi đứng tế bổn sứ, ngươi phải nhịn ăn, và không được để tóc. Trong vòng ba ngày chỉ một điều ngươi không thực hành thì bổn sứ sẽ lấy hồn ngươi ra khỏi xác.

- Thừa Kim xin ghi tạc và sẽ làm theo sự chỉ huấn của Hắc VÔ Thường.

- Bổn sứ phá lệ với ngươi lần này, chẳng qua còn nghĩ đến kỳ duyên kiếp trước của ngươi. Nhưng sẽ không có lần sau đâu, ngươi ráng tự mà giữ mình.

Thiên Hải mỉm cười với những gì mà mình đã gieo vào đầu Thừa Kim. Cùng cái mỉm cười đó, chàng thi triển thuật "Phi ma độn hình" quanh gã có vô số bóng đen vùn vụt quay tròn. Y sợ hãi phải úp mặt xuống sàn gạch, không ngừng khấn:

- Tôn giá tha mạng... Tôn giá tha mạng... Tôn giá tha mạng...

Thiên Hải biết họ Bạch giờ chẳng còn giữ nổi định tâm, mới thộp lấy túi kim lượng, dụng thuật "Phi ma độn hình" lướt ra ngoài.

Chàng đột nhập Hoàng Kim Thiết trang dễ bao nhiêu thì trở ra càng dễ bấy nhiêu.

Chẳng một ai phát hiện được hành tung kỳ bí, siêu thần đoạt thánh của Chu Thiên Hải.

Trong biệt phòng, Bạch Thừa Kim úp đầu một lúc thật lâu mới ngẩng lên thấy chẳng còn ai. Gian phòng của gã trống hoắc, im lặng đến nặng nề. Sự im lặng đó khiến cho họ Bạch sợ điếng cả người.

Y bước vội ra ngoài.

- Người đâu...

Hai gã gia nô lực lưỡng khi nãy xuất hiện.

Hai gã kính cẩn ôm quyền xá:

- Bạch thiếu gia có điều chi huấn thị chúng tiểu nhân?

Bạch Thừa Kim dáo dác nhìn quanh:

- Hai người nói thật cho bổn thiếu gia biết. Hai người có thấy kẻ lạ nào ra khỏi phòng Của ta không?

Hai gã gia nô lắc đầu nguầy nguậy:

- Dạ không. Còn ả Trinh Trinh thì đã bị giam trong biệt lao chờ thiếu gia.

Bạch Thừa Kim khoát tay, nạt:

- Bổn thiếu gia không hỏi đến ả Trinh Trinh đó.

Y ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Hai người không thấy ai ra khỏi biệt phòng của bổn thiếu gia?

- Thưa vâng. Chúng tôi đứng canh Ở đây thì một con muỗi cũng không qua khỏi mắt.

Bạch Thừa Kim cau mày. Y buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Bổn thiếu gia vừa mới diện kiến Hắc VÔ Thường tôn giá.

Gã nói xong, quay trở vào trong biệt phòng đóng sầm cửa lại, tiến đến ngồi trước tấm gương đồng. Thừa Kim nhìn mình trong tấm gương đồng sáng ngời.

Y xoa cằm, vuốt trán:

- Mình tới số chết thật rồi sao? Ngày mai phải làm đàn cúng ngay.

Y nhìn lại tràng kỷ, buột miệng chắt lưỡi:

- Cái mạng của mình cao giá quá.

Y nói xong lại chắt lưỡi. Bất giác Thừa Kim ngậm miệng dáo dác nhìn quanh, như thể sợ có ai nghe được lời than thở vừa rồi của gã.

Trở lại Chu Thiên Hải.

Thiên Hải không quay về gian nhà hoang mà đi ra cửa tây. Lão Ngươn Nhi giữ đúng lời, đón

Thiên Hải trên chiếc xa độc mã. Chàng vừa bước ra khỏi cổng thành, lão đã vội vã đánh xe đến.

- Thiếu hiệp! Lão hủ đã chờ thiếu hiệp Ở đây lâu lắm rồi.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Nhiều lắm cũng chỉ vừa đủ nguội một con gà.

- Hê! Lão hủ không thích dùng thịt gà nguội lạnh đâu.

Thiên Hải bước lên ngồi bên lão Ngươn Nhi. Trước mặt lão có sẵn một con gà luộc vẫn còn bốc khói, cùng bầu rượu năm cân.

Thiên Hải nhìn lão:

- Tiền bối lại mua ga Ở cửa đông à?

- ồ, không! Lần này lão hủ tự nấu đấy, bởi chẳng biết chừng nào thiếu hiệp quay lại.

Lão Ngươn Nhi vỗ vào túi vải:

- ĐƯỢC bao nhiêu lạng?

- Một vạn lượng. Đủ cho tiền bối sống trọn tuổi già an nhàn chứ?

Lão Ngươn Nhi phấn khích ra mặt. Lão giật dây cương, cho con tuấn mã kéo cỗ xe đi Lão trao bầu rượu qua tay Thiên Hải:

- Lão phu chúc mừng công tử.

- Chúc mừng lão tiền bối chứ. Bởi số ngân lượng này có phần tiền của tiền bối nữa ma.

- à! Chúc mừng lão phu...

Lão đón lại bầu rượu dốc chửng tu ừng ực. Lão uống một hơi cạn gần nửa cân, mới nhìn Thiên Hải nói:

- Trước đây lão tự xưng mình là Thiện Hạ Đệ Nhất Thần Thâu, nhưng nay phải bái thiếu hiệp làm sư phụ.

Thiên Hải nhướn mày:

- Sao vậy?

- Phàm cho lão phu lúc sinh thời, muốn lấy một trăm lạng của họ Bạch cũng không phải dễ, cho dù có thuật "Phi ma độn hình". Còn thiếu hiệp chỉ dụng một xảo kế nhỏ là gã Bạch công tử hồn siêu phách lạc, hai tay dâng vạn lượng, còn phải lập đàn cúng tế, phát chẩn. Ngoài sự tiên liệu của lão Ngươn Nhi.

Thiên Hải nhướn mày:

- Hóa ra lão tiền bối theo sau vãn bối.

Lão Ngươn Nhi gật đầu:

- Lão hủ theo sau thiếu hiệp. Nằm rạp trên mái ngói, thấy thiếu hiệp đóng giả Hắc VÔ Thường mà muốn cười to lên. Lão không chịu nổi buộc phải đào thoát ra cửa tây, chờ thiếu hiệp.

Thiên Hải bưng bầu rượu lườm lão Ngươn Nhi:

- Lão tiền bối sợ vãn bối không chia phần ư?

Lão Ngươn Nhi lắc đầu:

- Không, không. Lão chỉ muốn biết coi thiếu hiệp hành xử như thế nào.

- Tiền bối thấy Thiên Hải hành xử như thế nào?

- Lão phu đã nói lời bái phục rồi.

Lão Ngươn Nhi đánh xe vào con đường mòn, rồi dừng trước một trang viên khá xinh xắn Thiên Hải ngờ ngợ hỏi:

- Nhà của tiền bối đây à?

Lão Ngươn Nhi vuốt râu mỉm cười:

- Thiếu hiệp thấy thế nào?

Thiên Hải nhìn lão Ngươn Nhi:

- Tiền bối cũng là một đại phú, chứ chẳng nghèo nàn gì.

- Lão phu dành dụm chút đỉnh lúc còn sinh thời, đặng sau này còn có của hồi môn cho Dao Bội Như.

Lão Ngươn Nhi đánh xe vào trang viên. Lão vừa giật dây cương, vừa lớn tiếng gọi:

- Bội Như! Nội trở về tới rồi nè. Chúng ta có thượng khách, mau chuẩn bị tiếp đón.

Không có ai trả lời lão Ngươn Nhi. Lão cau mày nhẩm nói:

- Bội Như đi đâu vậy kìa? NÓ chẳng bao giờ ra khỏi trang viên.

Lão Ngươn Nhi và Thiên Hải phi thân xuống đất, sóng bước tiến về phía tòa nhà chính lầu có ba tầng, với những mái vòm cong, trông tựa một đóa hồng khổng lồ mọc giữa thảm hoa đủ màu sắc.

Hai người vừa đến bậc tam cấp thì bất thần từ trong tòa lầu một bầy bướm ào ào túa ra. Lũ bướm độc như thể bầy ong đói khát, ào ào lao đến lão Ngươn Nhi và Chu Thiên Hải.

Lão Ngươn Nhi thét lên:

- Thiếu hiệp! Coi chừng bướm độc.

Cùng với tiếng thét của lão Ngươn Nhi là một giọng nói lạnh lùng khô khốc từ trong lầu phát ra:

- Lão quỷ có chạy đằng trời cũng không trốn khỏi bầy bướm độc của ta.

Lão Ngươn Nhi và Thiên Hải thi triển thuật "Phi ma độn hình" tránh lũ bướm.

Nhưng chúng càng lúc càng đông hơn, khiến cho hai người không khỏi lo âu.

Lão Ngươn Nhi nói:

- Thiếu hiệp đừng để lũ bướm quỷ này bâu vào người. Chân chúng có kịch độc rất nguy hiểm.

Thiên Hải chao mình tránh dòng bướm trong gang tấc, rồi đáp lời lão Ngươn Nhi:

- Tiền bối... dẫn dụ lũ bướm quỷ này ra chỗ khác, vãn bối có cách trị bọn chúng.

Thiên Hải vừa thốt hết câu thì lại nghe tiếng thét của nữ nhân từ trong gian chính lầu vọng ra:

- Nội tổ ơi! Cứu con với...

Chương 19: Ái Tình Di Hận

Lão Ngươn Nhi gần như bị lũ bướm độc phong tỏa mọi hướng tiến thối. Lũ bướm toan kết thúc cuộc vây bắt bằng cách chụp thẳng vào mặt lão Ngươn Nhi. Mặc dù có bộ pháp "Phi ma độn hình" kỳ tuyệt, nhưng lão Ngươn Nhi lại hoàn toàn bị động bởi lũ bướm đông đúc này. Chính vào lúc đó thì Thiên Hải đã lướt tới, ngọn đuốc trên tay chàng bùng cháy. Với ngọn đuốc đó, Thiên Hải chẳng khác nào ngọn đèn to để lũ bướm độc thiêu thân.

Tiếng sáo vi vu thổi lên điều khiển lũ bướm độc bay tản ra xa. Lão Ngươn Nhi phấn khích nói:

- Thiếu hiệp! Hay lắm...

Lũ bướm đi rồi, hai người mới đảo bộ đứng trước gian chính sảnh.

Lão Ngươn Nhi cao giọng nói:

- Du Mạn Ngọc! Không được di hại Bội Như, nó đã bị tật nguyền rồi. Muốn gì thì tính sổ với lão phu nè.

Thiên Hải nhìn lão Ngươn Nhi, nghĩ thầm:

"Lão Ngươn Nhi biết người khiến lũ bướm độc, xem chừng lão với người này có ân oán với nhau. " Thiên Hải đang suy nghĩ thì từ trong nhà một nữ nhân đeo mặt nạ bướm, trang phục được may cũng chẳng khác gì một cánh bướm thong dong bước ra. Đôi mắt sáng lóng lánh của Du Mạn Ngọc nhìn lão Ngươn Nhi rồi từ từ định về phía Thiên Hải.

Thiên Hải nhìn Du Mạn Ngọc, nghĩ thầm:

"Hẳn là mụ này tức giận mình lắm. Bởi vì mình đã đốt lũ bướm độc của mụ." Du Mạn Ngọc nhìn lão Ngươn Nhi, nói thật chậm:

- Bổn thần pháp có chức trách đưa Bội Như về Hoạt Thần giáo. Lão có ý cản Bổn thần pháp không?

Thiên Hải thấy lão Ngươn Nhi lúng túng, bối rối nhưng lại không dám nói. Chàng nhìn lão Ngươn Nhi, nghĩ thầm:

"Hoạt Thần giáo là giáo phái gì mà xem chừng lão Ngươn Nhi lại e dè, không dám phản kháng?

Chẳng lẽ đã sống ngoài trăm tuổi, mà lão lại sợ chết ư? Chẳng biết Diêm Vương và Hoạt Thần giáo thì mèo nào cắn mỉu nào đây? .

Ý niệm đó khiến Thiên Hải lên tiếng:

- Du cô nương định đưa Bội Như tiểu thư đi à?

Mạn Ngọc dời mắt nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt sắc như bảo đao, bảo kiếm:

- Ngươi đã đốt bầy bướm của Bổn thần pháp, Bổn thần pháp sẽ tính sổ với ngươi.

Thốt dứt câu, Du Mạn Ngọc toan động thủ, nhưng Thiên Hải đã khoát tay cản lại:

- Hê! Chuyện đâu còn có đó, chưa gì cô nương đã toan động thủ tại hạ. BỘ bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải dùng đến vũ lực sao? CÔ nương không nghĩ mình là thân phận nhi nữ à?

Thiên Hải nói tiếp:

- Chẳng lẽ cô nương buộc tại hạ cứ phải đứng yên, để cho lũ bướm độc của cô xơi thịt sao? thế thì ác độc và bất công nữa.

Du Mạn Ngọc hừ một tiếng:

- Ngươi đã xen vào chuyện riêng của Bổn thần pháp thì Bổn thần pháp phải trừng trị ngươi.

- Nếu cô nương là tại hạ thì sao? Chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn ư? Lão Ngượng Nhi đã ngoài trăm tuổi, chỉ có mỗi một Dao Bội Như tiểu thư để hủ hỉ, chăm sóc lúc tuổi già xế bóng, thế mà cô nương lại bắt Bội Như đi. Hành động dị kỳ của cô nương, chẳng lẽ tại hạ khoanh tay đứng nhìn?

Lời còn đọng trên miệng Thiên Hải thì Du Mạn Ngọc bật cười sang sảng. Nàng vừa cười, vừa nói:

- Ngươi là ai, mà tự cho mình làm một trang hảo hán, ra tay giúp đời, lại còn dám Chen vào chuyện của Hoạt Thần giáo?

- Tại hạ họ Chu, tên Thiên Hải.

- HỌ Chu, tên Thiên Hải... CÓ phải ngươi là kẻ đã san bằng trại lục lâm trên Đoạn Hồn sơn?

Thiên Hải lắc đầu. Chàng nghĩ thầm:

"Việc làm của mình mới đây thôi đã lan khắp giang hồ rồi, đến Hoạt Thần giáo cũng biết. Tin đồn nhanh thật." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa lắc đầu nhìn Du Mạn Ngọc, nói:

- Tại hạ đâu có san bằng Đoạn Hồn sơn, mà chỉ giải tán trại lục lâm kia thôi.

- Một mình xông lên Đoạn Hồn sơn, chứng tỏ bản lĩnh của ngươi không phải tầm thường.

Nghe Mạn Ngọc nói, Thiên Hải buột miệng nói theo nàng:

- Nếu bản lĩnh của Thiên Hải tầm thường, thì không dám đứng trước mặc Du cô nương.

Nghe Thiên Hải thốt ra câu này, lão Ngươn Nhi bất giác lõ mắt nhìn chàng. Lão nhỏ giọng, nói với Thiên Hải:

- Thiếu hiệp đừng cao ngạo với Thần pháp Hoạt Thần giáo.

- Lão tiền bối sợ Mạn Ngọc cô nương à?

Lão Ngươn Nhi cúi đầu nhìn xuống, tránh ánh mắt của Thiên Hải. Chàng nhìn lại Mạn Ngọc, từ tốn nói:

- Lão tiền bối lo cho Bội Như tiểu thư mà nể mặt cô nương, còn tại hạ thì không đâu.

Nếu cô nương quyết tâm đưa tiểu thư đi thì đã buộc tại hạ rồi đó.

Du Mạn Ngọc thét lên:

- Kiêu ngạo!

Cùng với tiếng thét đó, nàng chớp động thân pháp. Chỉ có một cái chớp động thân ảnh đó thôi mà Mạn Ngọc đã áp sát đến Thiên Hải. Song thủ của nàng vùn vụt đánh ra một lúc hai chiêu. Nàng vừa xuất thủ, vừa nói:

- Ngươi không phải là đối thủ của Bổn thần pháp đâu.

Tả thủ của Mạn Ngọc dùng trảo công vào thượng đẳng, còn hữu thủ thì lòn xuống dưới công vào đan điền.

Thiên Hải thi triển "Phi ma độn hình" thoát về sau nhanh hơn chớp mắt.

Mạn Ngọc thu hồi trảo công, nhìn Thiên Hải:

- Ngươi vừa thi triển "Phi ma độn hình"?

- CÔ nương đã nhận ra à? Biết tại hạ dùng thuật "Phi ma độn hình", cô nương nghĩ có thể đánh trúng tại hạ được không?

Mạn Ngọc lườm Thiên Hải rồi quay lại đối mặt với lão Ngươn Nhi:

- Lão Ngươn Nhi! Lão đã truyền thủ "Phi ma độn hình" cho gã này?

- Ơ Ơ Lão Ngươn Nhi chưa kịp thốt lời nào thì Mạn Ngọc gằn giọng nói tiếp:

- Lão đã phạm vào điều cấm ky của Hoạt Thần giáo.

- Lão Ngươn Nhi... Ơ...

Mạn Ngọc khoát tay:

- Lão đừng nhiều lời biện hộ. Đến nước này thì lão phải đối mặt với sự trừng phạt của Hoạt Thần giáo.

Lão Ngươn Nhi bối rối, rống lên:

- Tiểu tử! Ngươi hại lão phu rồi.

Du Mạn Ngọc không màng đến tiếng rống của lão Ngươn Nhi, mà quay bước vào trong, túm lấy Dao Bội Như. Lão Ngươn Nhi quỳ hẳn xuống đất, khẩn thiết nói:

- Lão phu xin Bổn thần pháp có trừng trị thì xin trừng trị lão phu. Còn Dao Bội Như chẳng có can hệ gì.

Thấy lão Ngươn Nhi quá sợ hãi đối với Mạn Ngọc, Thiên Hải bực tức nói:

- Làm gì lão tiền bối phải đầu lụy như thêm chàng nhìn lại Mạn Ngọc:

- Mạn Ngọc cô nương, nếu như có bản lĩnh thì đấu với tại hạ... Nếu thắng thì đem Bội Như đi, bằng ngược lại thì để Bội Như Ở lại với lão tiền bối đây. Nàng có dám không?

Mạn Ngọc đặt Bội Như xuống, nhìn Thiên Hải nói:

- Ngươi dám giao đấu với Bổn thần pháp?

- Đúng... Nàng sợ tại hạ ư?

- Hừ! Bổn thần pháp chẳng có gì phải sợ ngươi. Nhưng ngươi phải hứa không dùng đến thuật "Phi ma độn hình".

- Được Tại hạ không dùng đến thuật "Phi ma độn hình", nhưng ngược lại cô nương có giữ lời hứa với tại hạ không?

- Bổn thần pháp thua ngươi thì sẽ ra đi ngay.

- Tốt lắm.

Thiên Hải bước đến bẻ luôn một cành cây trước mặt, hất mặt nói:

- Tại hạ thỉnh giáo Du cô nương.

Thấy Thiên Hải dùng cành cây làm binh khí, Mạn Ngọc cau mày nói:

- Ngươi xem thường Bổn thần pháp rồi đó.

- Tại hạ chẳng có binh khí nào cầm vừa tay, nên tạm mượn cành cây này thôi, chứ nào có ý xem thường Du cô nương.

- Ngươi đã dùng cây thay kiếm thì Bổn thần pháp cũng chẳng thèm dùng binh khí.

- Hảo anh thư. Đáng mặt là đối thủ của Chu Thiên Hải.

- Ngươi nghĩ ngươi là Độc cô cầu bại ư?

Thiên Hải lắc đầu:

- Độc cô cầu bại là ai, tại hạ không biết, nhưng tại hạ chỉ muốn là Độc cô cầu thắng thôi.

Lão Ngươn Nhi bối rối nói:

- Thiếu hiệp! Chịu thua đi. Ngươi không phải là đối thủ của Thần pháp Hoạt Thần giáo đâu.

Không màng đến lời của lão Ngươn Nhi, Thiên Hải quyết định dùng Thượng Ngươi kiếm pháp, bởi trong đầu đã có ý niệm không xem thường võ công của Du Mạn Ngọc.

Thiên Hải nói:

- Du cô nương đỡ cây của tại hạ.

Thiên Hải thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp thì Mạn Ngọc sẽ biến thành một khối thịt bầy nhầy, bởi lẽ khi đụng đến kiếm pháp này thì Thiên Hải hoàn toàn bị kiếm khống chế, không thể nào kìm chế được tâm thức mình.

Khi vùng ảnh côn biết mất, Thiên Hải quỳ một chân dưới đất, tay chòi cành cây, mắt đờ đẫn nhìn Mạn Ngọc. Cảm giác bần thần lại trỗi lên, khiến mắt hoa, đầu ù, Thiên Hải vội lấy một hoàn Não thần đơn, cho vào miệng.

Bên kia, Du Mạn Ngọc đứng thừ người ra, gần như không chớp mắt. Chiếc mặt nạ bướm trên mặt nàng biến mất, cùng với trang phục rách nát tơi tả.

Nàng rùng mình buột miệng nói:

- Dị kiếm!

Lão Ngươn Nhi thì cứ há hốc ra nhìn Thiên Hải, rồi nhìn Du Mạn Ngọc. Lão không ngờ kiếm pháp của Thiên Hải thần kỳ và cao tham như vậy.

Thiên Hải từ từ đứng lên nhìn Mạn Ngọc. Khuôn mặt xinh đẹp của nàng đập vào mắt chàng, vẻ đẹp tuyệt hảo của Du Mạn Ngọc khiến Thiên Hải buột miệng thốt:

Mạn Ngọc buông một tiếng thở dài:

- Ngươi đã thắng.

- CÔ nương không chết là may mắn rồi. Giữ được mạng sống, Du cô nương là một hảo c ao thủ.

Mạn Ngọc đỏ mặt, gằn giọng hỏi:

- Dị kiếm khách là sư tôn của ngươi?

Thiên Hải lắc đầu:

- Chu Thiên Hải chẳng biết Dị kiếm khách là ai cả.

Mạn Ngọc lườm Thiên Hải:

- Hoạt Thần giáo sẽ tìm ngươi. Đa tạ ngươi đã để lại cho ta một cái mạng.

Mạn Ngọc nói xong, thi triển khinh công lướt thẳng ra ngoài trang viên.

Mạn Ngọc đi rồi, lão Ngươn Nhi mới bước đến đỡ Dao Bội Như:

- Bội Như! Con có sao không?

Lão vừa nói, vừa bế xốc Bội Như vào trong nhà. Thiên Hải bước theo lão. Chàng phát hiện hai chân Bội Như khô đét như hai câu que, với nước da tái nhợt.

Thiên Hải bước đến bên Bội Như:

- Dao tiểu thư không sao chứ?

Nàng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:

- Nếu như không có huynh, chẳng biết Bội Như bây giờ ra sao.

- Hê! Tiểu thư đừng khách sáo.

Chàng quay lại lão Ngươn Nhi:

- Lão tiền bối! Vãn bối thiết nghĩ lão tiền bối và Bội Như tiểu thư không thể Ở đây được nữa, hai người phải tìm nơi khác ẩn cư thôi.

Lão Ngươn Nhi nhìn lại Thiên Hải:

- Còn thiếu hiệp, lão phu nghĩ Hoạt Thần giáo sẽ không bỏ qua cho thiếu hiệp đâu.

- Tiền bối đừng lo. Vãn bối khuấy động giang hồ một thời gian, rồi cũng tìm đường theo lão tiền bối mà.

Lão Ngươn Nhi đặt Bội Như nằm xuống:

- Bội Như! Con nằm xuống nghỉ ngơi đi.

- Con muốn ngồi để bồi tiếp Chu huynh.

Thiên Hải khoát tay:

- Xin tiểu thư đừng ngại. Tại hạ và lão tiên sinh đây là những kẻ cùng hội cùng thuyền.

Lão Ngươn Nhi nhìn Bội Như:

- Con nằm nghỉ đi. Nội tổ có chuyện muốn nói riêng với Chu công tử.

Bội Như nhìn Thiên Hải, hai cánh môi điểm một nụ cười, rồi nhỏ giọng nói:

- Khi nào Chu huynh lại rời nơi đây?

- Khi nào đi, Thiên Hải sẽ vào cáo biệt tiểu thư.

Nàng khẽ gật đầu rồi nằm xuống.

Thiên Hải và lão Ngươn Nhi rời thư phòng của Bội Như trở ra ngoài gian chính sảnh.

Chàng nhìn lão Ngươn Nhi, nói:

- Vãn bối và tiền bối tiếp tục đối ẩm chứ?

Lão Ngươn Nhi quay sang nhìn chàng:

- Đến lúc này mà thiếu hiệp vẫn còn bình thản đối ẩm với lão chủ được ư?

- CÓ gì mà không được?

Chàng vừa nói, vừa nhường co cặp chân mày lưỡi kiếm. Lão Ngươn Nhi buông tiếng thở dài, lắc đầu nói:

- Thiếu hiệp không nghĩ mình vừa mới gieo họa vào thân sao?

- Vãn bối chẳng có gì phải e ngại cả.

- Lão phu nghĩ Hoạt Thần giáo chẳng bỏ qua chuyện này cho thiếu hiệp đâu. HỌ sẽ tìm thiếu hiệp.

- Thì cứ để cho họ tìm.

Thiên Hải xoa tay:

- Tiền bối bỏ chuyện đó đi... suy nghĩ làm gì cho mệt. Cái gì đến thì nó đến. Còn bây giờ là lúc chúng ta một già một trẻ đối ẩm với nhau.

Lão Ngươn Nhi khẽ gật đầu. Lão ra cỗ xe, đem thức ăn và rượu vào bày ra bàn. Hai người lại tiếp tục đối ẩm, nhưng mặt lão Ngươn Nhi thì cứ đăm đăm có vẻ trầm tư mặc tưởng.

Thiên Hải hỏi:

- Lão tiền bối lo lắng điều gì đó?

- Lão hủ chẳng làm sao yên tâm được.

Thiên Hải bưng chén rượu dốc vào miệng rồi nói:

- CÓ gì mà không yên tâm với yên tâm. Lão tiền bối hẳn lo lắng cho Dao tiểu thư?

Chàng chuốc rượu vào chén:

- Này nhé... Với số ngân lượng mà vãn bối lấy được của gã Bạch Thừa Kim thì lão tiền bối có thể đưa Dao cô nương đến một nơi nào đó mà ẩn dật mai danh. Chỉ cần lão tiền bối đừng dụng đến thuật "Phi ma độn hình" để sinh nhai thì Hoạt Thần giáo ba đầu sáu tay cũng chẳng phát hiện ra tiền bối Ở đâu mà mò đến.

- Lão phu đã nghĩ đến điều đó. Nhưng còn thiếu hiệp?

- à! Đừng lo cho vãn bối... Vãn bối chẳng sống được bao nhiêu lâu đâu. Cho dù Hoạt Thần giáo có uy lực thế nào, thì cũng chẳng thế nào sánh bằng với Diêm Vương mon.

- Diêm Vương môn là gì của thiếu hiệp?

- HỌ cũng như Hoạt Thần giáo, rất muốn cái mạng của Chu Thiên Hải.

Lời vừa thốt dứt trên miệng Thiên Hải thì chiếc chén trên tay lão Ngươn Nhi tuột khỏi tay lão rơi xuống đất.

Xoảng...

Thiên Hải ngớ người:

- ơ! Tiền bối sao vậy?

- Thiếu hiệp gây thù chuốc oán với cả Diêm Vương môn?

- thế thì sao nào? Thiên Hải vẫn ngồi uống rượu với lão tiền bối.

Chàng bưng chén rượu chìa đến trước:

- Chén của tiền bối bể toang rồi, uống chén rượu của vãn bối đi.

Lão Ngươn Nhi đón lấy chén rượu của Thiên Hải, ngập ngừng hỏi:

- Tại sao thiếu hiệp lại gieo thù chuốc oán với Diêm Vương môn?

- CÓ thù oán gì đâu. Tự dưng họ muốn giết vãn bối thôi. Mặc kệ... Nếu vãn bối có yểu số thì đi tong rồi. Ai cũng có số mà, nhưng theo Thánh Nữ nương nương thì vãn bối đây có cái số làm minh chủ võ lâm đó. Cũng dám vì cái số đó mà vãn bối liên tục gieo oán này đến nợ khác trên cõi giang hồ.

Chàng khoát tay:

- Không bàn đến chuyện đó nữa.

Lão Ngươn Nhi nhìn Thiên Hải một lúc rồi trút rượu trong chén vào miệng mình.

Lão buông một tiếng thở dài đặt chén xuống bàn.

Thiên Hải nhìn lão, hỏi:

- Còn lão tiền bối đã làm gì mà Hoạt Thần giáo lại truy bức đến cùng?

Lão Ngươn Nhi lưỡng lự một lúc rồi nói:

- Lão hủ trước đây cũng là một Bổn thần pháp của Hoạt Thần giáo. Vì Bội Như mà lão từ bỏ Hoạt Thần giáo.

- Chuyện như thế nào?

- Lão hủ có một vị bằng hữu tình thâm như thủ túc. Y đã đắc tội với Hoạt Thần giáo chủ, nên mới bị xử hình. Y chết để lại Dao Bội Như, lão phu đã liều mạng đem Bội Như rời khỏi Hoạt Thần giáo lưu lạc trên chốn giang hồ, những tưởng... Không ngờ Hoạt Thần giáo chủ vẫn truy ra tông tích của lão và Bội Như.

- Vị bằng hữu của lão tiền bối là cha của Bội Như?

Lão Ngươn Nhi gật đầu.

Thiên Hải bật cười khăng khắc.

Thấy chàng cười, lão Ngươn Nhi buột miệng hỏi:

- CÓ gì mà thiếu hiệp cười?

Thiên Hải nhìn thẳng vào mặt lão Ngươn Nhi, cười tủm tỉm rồi nói:

- Niên kỷ của lão tiền bối nay cũng đã trăm tuổi, vị bằng hữu xuýt xoạt thì cũng đã chín mươi, Dao tiểu thư thì chỉ lên mười bảy mười tám. Ai cha! Hèn chi Hoạt Thần giáo chủ không tức giận.

Lão Ngươn Nhi khoát tay:

- Hừ! Thiếu hiệp đừng nghĩ vậy. Bằng hữu của lão hủ nếu còn sống thì năm nay chỉ ngoài bốn mươi thôi.

Thiên Hải cau mày:

- Lạ vậy?

- Tại tính của lão hủ thích rong ruổi kết bạn đấy mà.

- Thế mà vãn bối cứ tưởng... Bằng hữu của lão tiền bối tên gì?

- Dị Kiếm Khách...

Lão Ngươn Nhi bỏ lửng câu nói.

Thiên Hải hỏi:

- Còn tên?

- Y là một đại quan đương triều... Hình như là Ngự tiền thị vệ thì phải.

- Biết rồi, chẳng lẽ tiền bối lại không biết tên ư?

- Lão phu có hỏi, nhưng y không nói, chỉ nói là mình họ Vương. Y là kiếm thủ vô địch trong thiên hạ.

Thiên Hải chuốc rượu vào chiếc chén không. Chàng vừa chuốc rượu, vừa nói:

- Tiền bối đúng là vị đại trượng phu vì nghĩa, vị tình như lão tiền bối mới đúng là hảo hán chứ. - THẾ Dị Kiếm Khách đã đi đâu, mà để lão tiền bối phải cưu mang tiểu thư?

Lão Ngươn Nhi vuốt râu:

- Lão phu chỉ thấy y trở về kinh thành phụng chỉ hoàng thượng rồi bặt vô âm tín...

Sau đó, nghe nói y đã bị Diêm Vương môn ám hại tại Sanh Tử Bình.

- Sanh Tử Bình?

- Chuyện đó, lão hủ chỉ nghe nói thôi.

- Chuyện như thế thì làm gì Hoạt Thần giáo chủ lại hận bằng hữu của lão tiền bối?

- Chuyện éo le lắm.

- éo le thế nào? ái chà! Câu chuyện của Vương Ngự tiền thị vệ khiến vãn bối tò mò đỏ.

- Ơ Thế này. Vương thị vệ được Hoạt Thần giáo chủ sủng ái, nhưng lại chẳng giao tình, mà lại trao tình cho... cho...

Thiên Hải cướp lời lão:

- Cho ai?

- Y lại yêu muội muội của Hoạt Thần giáo chủ, đó là Tử Hà Băng Cơ.

- Thì y yêu ai thì yêu, cớ gì mà Hoạt Thần giáo chủ lại hận chứ?

- Thiếu hiệp chẳng hiểu về nữ nhân. Một khi họ đã yêu thì yêu cuồng nhiệt, không được đáp tình,

họ sẽ hận. Hận đến thấu xương thấu tủy.

Thiên Hải bưng chén rượu trút vào miệng, rồi nói:

- Tiền bối thấy vậy, chứ vãn bối thấy khác.

- Khác như thế nào?

- Vãn bối thấy nữ nhân chỉ yêu ngoài mặt thôi, còn nam nhân mới yêu như một kẻ điên.

Lão Ngươn Nhi nheo mày:

- Hình như thiếu hiệp nói đúng. Tử Hà Băng Cơ nếu so với Hoạt Thần giáo chủ thì đâu thể nào sánh bằng, nhan sắc đã không bằng mà lại còn tật nguyền nữa. Thế mà vương thị vệ lại yêu. Mối tình đó để lại cho đời một Dao Bội Như.

- Hê! Vương thị vệ họ Vương, mẹ là họ Tử mà sao Bội Như tiểu thư lại mang họ Dao?

- Chẳng qua do lão phu đặt để tránh tai mắt của Hoạt Thần giáo chủ.

- Giờ thì mọi chuyện đều đã vỡ lở, tiền bối có định sửa lại họ của tiểu thư không?

Lão Ngươn Nhi gật đầu:

- Hẳn lão phu phải sửa lại cho Bội Như rồi.

Thiên Hải khoát tay:

- Không, không. Vãn bối nghĩ lại rồi. Cho nàng cái họ Chu của vãn bối đi.

Lão Ngươn Nhi gật đầu:

- Vậy cũng được.

Lão Ngươn Nhi nhìn Thiên Hải:

- Nếu không có thiếu hiệp, lão Ngươn Nhi chẳng biết sự thể như thế nào.

- Hê! Đã là người tốt thì ông trời cũng giúp đỡ mà. Nhất thời, lão tiền bối cứ đưa Dao tiểu thư lên đường ẩn cư ngay trong đêm nay. Khi nào vãn bối trở thành võ lâm minh chủ, sẽ hóa giải hận tình cho Vương thị vệ và Hoạt Thần giáo chủ.

Chàng chợt ngưng lời, nhìn sững lão Ngươn Nhi:

- Hê! Vậy Hoạt Thần giáo chủ là nữ nhân à?

- Một trang giai nhân tuyệt sắc.

Thiên Hải nhăn mặt:

- Nhưng hẳn bây giờ chẳng còn đẹp nữa. Ai mà giữ được xinh đẹp tươi trẻ của mình với thời gian chứ!

- Hoạt Thần giáo chủ thì khác đó.

Thiên Hải bật cười rồi nói:

- Nếu Hoạt Thần giáo chủ yêu Vương thị vệ quá thì nói với bà ta chui đại xuống âm ty xúm vầy với người tình. Bằng như cứ Ở dương thế, thì sao hội ngộ với tình lang?

- Thiếu hiệp...

Thiên Hải khoát tay:

- Tiền bối! Nếu gặp Hoạt Thần giáo chủ, vãn bối sẽ nói ý này. Còn nếu như bà ta khăng khăng không chịu, thì để vãn bối tìm cho bà ấy một đấng nam tử khôi ngô tuấn tú thế thì bà ấy chẳng còn gì để hận thù Dao tiểu thư.

Lão Ngươn Nhi lắc đầu:

- Thiếu hiệp nghĩ đơn giản quá, nhưng con người thì chẳng đơn giản như vậy.

- Cái gì cũng làm cho to chuyện, phức tạp thì chẳng chuyện gì ra chuyện gì.

Thiên Hải chuốc rượu ra chén, rồi tự bưng uống.

Lão Ngươn Nhi nhìn chàng uống rượu, buột miệng nói:

- Thiếu hiệp rất hao hao giống một người.

- Ai?

- Vương thị vệ...

- Vậy ư? Thế thì tốt rồi. Nếu vãn bối giống Vương thị vệ, thì có thể thay y mà gá nghĩa với Hoạt Thần giáo chủ.

Chàng vừa nói xong, bật cười sang sảng. Thiên Hải vừa cười, vừa nói:

- Nói thế, chứ vãn bối không chịu đâu. Thiên hạ sẽ cười vào mũi Thiên Hải mất.

Vẻ phóng khoáng của Thiên Hải, khiến lão Ngươn Nhi chẳng tự chủ với hoàn cảnh của mình nữa. Lão cười theo Thiên Hải, vừa cười, vừa nói:

- Hồi còn trai trẻ, lão hủ cũng giống như thiếu hiệp.

Lão nói xong, bưng cả vò rượu tu ừng ực. Đặt vò rượu xuống bàn, lão Ngươn Nhi hỏi:

- Lão phu ra đi rồi, làm cách gì gặp thiếu hiệp?

- Tiền bối đừng có lo không gặp. Nếu vãn bối và tiền bối có duyên với nhau thì sẽ gặp thôi. Không chừng vãn bối trở thành Minh chủ võ lâm, sẽ tìm lại tiền bối.

Thiên Hải đứng lên:

- Còn bây giờ, để vãn bối sắp xếp mọi thứ, để tiền bối và Dao tiểu thư sớm lên đường.

- Lão phu thấy thời gian qua nhanh quá.

- thế mới có câu: "Thời gian như bóng câu qua cửa sổ .

Lão Ngươn Nhi buông tiếng thở dài:

- Ra đi chuyến này, chẳng biết bao giờ lão hủ mới gặp lại thiếu hiệp.

- Thế nào tiền bối cũng gặp lại vãn bối mà.

- Lão phu có thứ này xin tặng lại thiếu hiệp.

Lão cúi xuống, rút trong ống giầy ra ngọn trủy thủ sáng ngời, đặt lên bàn.

- Đây là ngọn trủy thủ, báu vật gia truyền của lão, sắc bén vô ngần, lại cứng hơn cả thép, lão hủ tặng cho thiếu hiệp.

- NÓ cần cho lão tiền bối hơn.

- Lão hủ không cần đến nó nữa.

- Sao lại không cần?

- Lão hủ đã có số kim ngân mà thiếu hiệp lấy của Bạch Thừa Kim đủ để làm của hồi môn cho Bội Như rồi, nên không cần đến ngọn trủy thủ này để hành nghề đạo chích nữa.

Thiên Hải nhướn mày:

- Lão tiền bối dùng ngọn trủy thủ này để đi đào tường khoét vách à?

- NÓ có thể làm được chuyện đó đó. Đây là tấm lòng của lão hủ, mong thiếu hiệp đừng từ chối.

Thiên Hải đón lấy ngọn trủy thủ rồi nói:

- Chỉ khi nào cần thiết lắm, vãn bối mới đến nó.

Lão Ngươn Nhi mỉm cười nói:

- Mất Vương thị vệ, lão hủ lại tìm được một Vương thị vệ khác chẳng thu gì người quá cô - Lão tiền bối quá khen vãn bối khiến cho vãn bối hổ thẹn đó. Chu Thiên Hải làm sao có thể sánh với bằng hữu của lão tiền bối.

- Lão hủ thì lại thấy đúng như lão nghĩ.

Đêm đó, Thiên Hải lưu lại trang viên của lão Ngươn Nhi cho đến sáng. Chàng chờ cho lão Ngươn Nhi và Bội Như lên đường, mới rời trang viên. Suốt đoạn đường đi, Thiên Hải không làm sao quên được ánh mắt đầy nét thắm đượm của Dao Bội Như trong lúc chia tay với mình.

Thiên Hải nghĩ đến Bội Như mà buông tiếng thở dài:

- Tội nghiệp cho Bội Như.

Chương 20: Rồng Mắc Cạn Tôm Lờn Mặt

Thiếu Lâm tự...

Toà cổ tự uy nghi nằm lưng chừng dãy Thiên sơn với những đỉnh núi chót vót, ngỡ như muốn đâm thọc len tới những tầng mây xanh cao ngất. Khi nhật quang sụp xuống, thì tiếng đại hồng chung lại được gióng lên, tạo cho không gian vốn đã tĩnh lặng lại càng thêm phần thanh vắng, bởi tiếng chuông đồng ngân xa.

Thiên Hải sửa lại y trang, rảo bước theo những bậc tam cấp bằng những khối đá. Cứ đi được trăm bậc thang thì Thiên Hải lại gặp một vị cao tăng Thiếu Lâm ngồi kiết đà với vẻ mặt trầm tư, suy tưởng.

Chàng nghĩ thầm:

"Mình hẳn khó mà ngồi được như những vị cao tăng này".

Thiên Hải dừng bước trước mặt một vị cao tăng khi thấy có một con kiến đang bò trên đầu vị cao tăng đó. Thiên Hải nhìn vị cao tăng đó một lúc rồi toan đưa tay bắt con kiến. Vị cao tăng Thiếu Lâm mặc dù nhắm mắt, nhưng vẫn nhìn thấy hành động của Thiên Hải, liền niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Thí chủ đừng hại đến những sinh vật bé nhỏ, hãy để nó yên.

Thiên Hải rụt tay lại:

- Vãn bối thấy con kiến trên đầu đại sư, chỉ muốn bắt nó thôi, để đại sư được tự nhiên tham thiền nhập định.

- Đa tạ thí chủ... Bần tăng chịu đựng được.

Thiên Hải mỉm cười nghĩ thầm.

- Đại sư chịu đựng được, nhưng Thiên Hải thì đã thấy ngứa đầu rồi.

Thiên Hải vừa nghĩ, vừa ôm quyền xá:

- Đại sư đã không muốn Thiên Hải giúp thì vãn bối cáo từ.

Thiên Hải tiếp tục đi lên Thiếu Lâm tự. Chàng đến được cổng tam quan thì đã nghe thấy tiếng đại

hồng chung gióng lên ba hồi. Tiếng chuông như thể thôi thúc các vị cao tăng Thiếu Lâm phải quay trở lại toà "Đại Hồng bảo điện".

Thiên Hải nhìn về phía toà Đại Hồng bảo điện. Phía trước Đại Hồng bảo điện là một ngôi tháp uy nghi, với đỉnh tháp nhọn hoắt tựa một mũi giáo khổng lồ.

Thiên Hải chậm rãi, rảo bước tiến về phía Đại Hồng bảo điện.

Từ trong Đại Hồng bảo điện, một vị cao tăng bước ra. Vị cao tăng đó vừa lần chuỗi hạt, vừa xá Thiên Hải. Chàng ôm quyền đáp lễ, rồi nói:

- Vãn bối là Chu Thiên Hải, đến Thiếu Lâm Tự vì có chuyện muốn diện kiến Giác Chân phương trượng đại sư.

- A di đà phật. Thí chủ muốn gặp Phương trượng đại sư, chẳng hay có chuyện gì?

- Vãn bối có một vật muốn trao cho Giác Chân đại sư.

- A di đà phật. Xin hỏi thí chủ, vật mà thí chủ muốn trao lại cho Phương trượng, đó là vật gì?

Thiên Hải nghe vị cao tăng hỏi, không khỏi lúng túng. Chàng nghĩ thầm:

"Cái vật mà tại hạ định trao cho Phương trượng đại sư là một cành trâm của một nữ nhân Bách Hoa Lầu. Nếu để cho tăng biết thì hẳn Phương trượng Giác Chân chẳng thể nào giữ được chức vị Phương trượng. .

Nghĩ như vậy, Thiên Hải mỉm cười từ tốn nói:

- Vật mà vãn bối đem đến Thiếu Lâm tự do một người uỷ thác, chỉ giao cho Phương trượng đại sư mà thôi, còn tuyệt nhiên không được giao cho ai.

Vị cao tăng buông tiếng thở dài rồi nói:

- A di đà phật. Bần tăng là nghinh tân khách Tri Giới hoà thượng, có thể thay đại sư huynh tiếp nhận món đó.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- Đại sư miễn thứ. Vật vãn bối đưa đến, chỉ có thể giao cho Phương trượng. Tuyệt nhiên không thể giao cho bất cứ người nào, nếu không phải là Giác Chân đại sư.

- A di đà phật, đến ngay cả bần tăng, thí chủ cũng không thể giao vật đó?

- Đại sư miễn thứ. Vãn bối đã nhận sự uỷ thác của người chủ nhân vật này.

Thiên Hải đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Trước khi vãn bối lên Thiếu Lâm, đã có hẹn với một người lên đây trước. Xin hỏi đại sư lão Thần cái Mộc Định Can đã lên đây chưa.

- A di đà phật. Mộc Định Can tiên sinh có lên đây và đã đi rồi.

Thiên Hải cau mày:

- Vãn bối có hẹn với lão Thần cái trên này mà.

- CÓ thể Mộc tiên sinh có chuyện phải đi, nên không chờ được thí chủ. Thí chủ đã lên đến Thiếu Lâm Tự, bần tăng mời thí chủ lên tịnh xá nghỉ ngơi, rồi sẽ bẩm báo với Phương trượng sau.

Thiên Hải ôm quyền:

- Đa tạ đại sư.

Sau đó hoà thượng sai chú tiểu đưa Thiên Hải đến gian tiểu cốc phía sau hậu viên.

Thiên Hải tự rót trà ra chén uống. Chàng vừa nhấp ngụm trà vội phun ra nhăn mặt nhìn bình trà.

Chàng nghĩ thầm:

"Mình đã quen uống rượu rồi hay sao mà uống trà lại đắng quá thế này .

Thiên Hải đặt túi xuống bàn, ngồi chờ.

Tiếng đại hồng chung lại vang lên đập vào thính nhĩ Thiên Hải, tiếng khánh chuông lần này khiến cho Thiên Hải bực bội, bởi vì nó quá thô và vang dội.

Chàng nghĩ thầm:

"Nếu mình là hoà thượng, đánh chuông còn hay hơn cái gã hoà thượng này." Tiếng chuông vừa dứt thì Tri Giới hoà thượng cùng một vị lão tăng tuổi đã ngoài thất thần xuất hiện. Tri Giới hoà thượng đi trước, vị cao tăng kia đi sau.

- A di đà phật. Bần tăng đã đưa Giác Chân Phương trượng đã gặp thí chủ.

Thiên Hải nhìn Giác Chân đại sư. Đôi mắt của lão đại sư cứ như bị chảy ghèn nhướn lên không nổi, tay cầm thiền trượng, báu vật của thiền môn Thiếu Lâm cứ run run.

Thiên Hải ôm quyền xá Giác Chân đại sư:

- Vãn bối là Thiên Hải bái kiến đại sư.

Chàng vừa xá, vừa liếc trộm vị cao tăng Thiếu Lâm mà nghĩ thầm:

"ôi, chao ôi! Cái lão hoà thượng lùm khum này, thế mà lại được Minh Nguyệt tỷ tỷ gởi tặng trâm vàng nạm ngọc. Nữ nhân nghĩ cho cùng cũng lạ thật. Nếu đem lão Giác Chân đại sư so với Chu Thiên Hải thì lão ấy đâu thể nào sánh bằng.

Thiên Hải nghĩ vậy, mặt bất giác nhăn lại.

Tri Giới hoà thượng từ tốn nói:

- A di đà phật. Giác Chân sư huynh vốn bị lãng tai, không nghe thí chủ nói.

Thiên Hải bước đến bên Giác Chân đại sư, chàng ghé miệng vào tai lão hoà thượng:

- Giác Chân đại sư, có nghe vãn bối nói không?

- N ghe... nghe...

- Nghe là tốt rồi. Vãn bối cứ sợ đại sư điếc, mà không còn nghe được thôi.

Tri Giới hoà thượng lên tiếng:

- A di đà phật. Sư huynh của bần tăng nay đã cao niên, không còn minh mẫn như xưa nữa, thí chủ miễn thứ.

- Vãn bối hiểu. Phàm những bậc cao niên đều như thế thôi.

- A di đà phật. Thí chủ đã gặp được sư huynh rồi?

- à! Đúng rồi, vãn bối đã diện kiến Giác Chân đại sư, nhưng...

Tri Giới hoà thượng cướp lời chàng:

- Nhưng sao?

- Vãn bối thất vọng quá.

- A di đà phật. CÓ gì mà thiếu hiệp thất vọng?

Thiên Hải nhìn Giác Chân đại sư.

- Đại sư!

Giác Chân đại sư ngẩng mặt ngớ ngẩn, đôi mắt ti hí thoạt nhướn lên rồi sụp xuống.

Trông lão đại sư như những trưởng lão, chẳng còn đủ sức giữ đôi mi khỏi sụp xuống.

Thiên Hải nhìn lại Tri Giới hoà thượng.

- Vãn bối cứ tưởng đâu sẽ gặp được một vị cao tăng cốt cách hơn người, ví như Phật tổ Như Lai trong cái pho tượng đặt trên Đại Hồng bảo điện, nhưng...

Tri Giới hoà thượng cười mỉm, lần chuỗi hạt, niệm phật hiệu, nói:

- A di đà phật. Thế mới nói hồng trần này là cõi vô thường phù du, chỉ có cảnh giới niết bàn là cõi vĩnh hằng trường sinh, thoát khỏi vòng sinh tử luân hồi.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài.

Tri Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải nói tiếp:

- Đại sư huynh của bần tăng dù là Phương trượng Thiếu Lâm, đức cao trọng vọng vẫn chưa thoát khỏi cảnh sinh tử luân hồi, nên vẫn còn luẩn quẩn trong vòng sinh tử bịnh lão. Thí chủ đừng để tâm đến.

Thiên Hải hỏi Tri Giới hoà thượng:

- Đại sư! Giác Chân phương trượng đại sư già như thế này, sao không để cho đại sư an hưởng tuổi già, còn bắt người đảm đương chức vị Phương trượng làm gì? BỘ Thiếu Lâm không còn cao tăng nào nữa sao?

- A di đà phật. Thí chủ quan tâm đến Thiếu Lâm, bần tăng rất cảm kích. Mặc dù biết đại sư đã Cao niên, nhưng chúng cao tăng vẫn để người đảm đương chức vị Phương trượng, bởi qui giới của phật môn. Khi nào đại sư huynh viên tịch thì mới được thay người khác đảm đương chức vị của người.

- Hoá ra là vậy.

Thiên Hải gãi đầu nhìn lại Giác Chân đại sư, nghĩ thầm:

"Thật là khó hiểu. Minh Nguyệt hắn đã quá chán nản nam nhân rồi hay sao, mà lại chọn vị hoà thượng hết gân cốt này để trao thân gởi tình." Ý niệm đó, khiến Thiên Hải buột miệng nói:

- Chẳng thể nào hiểu nổi.

Nghe Thiên Hải thốt ra câu đó, Tri Giới hoà thượng liền hỏi:

- A di đà phật. Thí chủ không hiểu điều gì?

Thiên Hải giả lả nói:

- À à! Vãn bối chỉ buột miệng thốt vậy thôi. Đạo lý của phật môn quá cao siêu, khiến cho vãn bối khó hiểu thế mà.

- A di đà phật. Chỉ có người của Phật môn mới hiểu thấu đạo sinh tử luân hồi của đấng Như Lai.

- thế nào vãn bối cũng phải thụ huấn đạo phật môn của đạo sư.

- A di đà phật. Bần tăng sẽ không tiếc rẻ thời gian đối với thí chủ.

Thiên Hải ôm quyền.

- Đa tạ đại sư.

Thiên Hải quay lại, lấy chiếc túi vải rồi bước đến trước mặt Giác Chân đại sư:

- Phương trượng! Vãn bối được sự uỷ thác của người ta, đem vật này đến cho Phương trượng, mong Phương trượng nhận lấy.

Giác Chân đại sư ngẩng lên nhìn Tri Giới hoà thượng.

Tri Giới hoà thượng khẽ gật đầu rồi nói:

- Đại sư huynh! Hãy nhận lấy.

Giác Chân đại sư đưa cánh tay run rẩy đón lấy túi vải trên tay Thiên Hải. Chàng khẽ lắc đầu, buông một tiếng thở dài.

Tri Giới đại sư nhìn Thiên Hải, nói:

- Trời đã tối, thí chủ có lưu lại tệ xá này, bần tăng cho người dọn cơm chay khoản đãi thí chủ.

Thiên Hải khoát tay:

- Vãn bối chắc đi ngay, đại sư đừng bận tâm.

- A di đà phật, bần tăng thỉnh cầu thí chủ lưu lại Thiếu Lâm. Sau khi hội ý với các cao tăng Thiếu Lâm, bần tăng có chuyện muốn nói với thí chủ.

- Thôi được. Vãn bối sẽ lưu lại đây, sáng sớm mai lên đường.

Tri Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:

- Thí chủ lưu lại tệ cốc này, có thiếu gì cứ bảo với bần tăng.

- Vãn bối thấy không thiếu gì đâu.

- A di đà phật. Bần tăng cáo từ.

Thiên Hải chờ cho Tri Giới hoà thượng dẫn Giác Chân đại sư ra ngoài mới quay lại bàn. Thuận tay bưng lấy chén trà, Thiên Hải mới sực nhơ đây không phải là chén rượu, chàng nhìn chén trà rồi đặt trở lại bàn.

Bước lại bên Ô cửa sổ, Thiên hải nhìn về phía rừng tùng bao bọc chung quanh toà Đại Hồng bảo điện mà nghĩ thầm:

"Cái lão Giác Chân hoà thượng lụ khụ như thế kia, vậy mà được Minh Nguyệt lưu tâm, nghĩ cũng tức cười. Không biết lão làm cách gì khiến cho Minh Nguyệt để tình đến lão chứ? Gái kỹ lâu quả là khác thường, dám không chừng muốn xuất gia đầu phật làm ni co.

Ý niệm đó khiến Thiên Hải bật cười, buột miệng nói:

- Lão hoà thượng Giác Chân mà thu nạp Minh Nguyệt, chắc mấy vị cao tăng ngồi thiền ngoài kia, e khó mà đắc đạo đến cõi niết bàn để hầu phật tổ, mà lại giống như lão.

Chàng nhăn mặt, bật cười:

- Mỗi lão hoà thượng Thiếu Lâm đều có một cây gậy để dùng làm thiền trượng. VÕ lâm trung nguyên sẽ có một ngôi sao bắc đẩu với những vị cao tăng chuyên chống gậy kè kè một bên là một vị ni cô, lúc nào cũng bốc mùi hương phấn nóng bỏng.

Thiên Hải thốt dứt câu, bật cười một mình. Chàng không sao nén cười, bởi những ý tưởng dung tục do mình nghĩ ra.

Nhìn cánh rừng tùng đang chìm trong bóng tối, Thiên Hải càng suy nghĩ mông lung.

Chàng bâng quơ nghĩ đến Xảo Nhi rồi Thánh Nữ nương nương, Mộc Định Can lão Ngươn Nhi, Dao Bội Như, Du Mạn Ngọc...

Thiên Hải mình sẽ đi đâu nhỉ?

Thiên Hải xoa trán nghĩ:

"Ngày mai rời Thiếu Lâm, mình sẽ đi đâu nhỉ. Trở về Đoạn Hồn sơn chăng? Trở về đó chỉ làm phiền Dương Yên Thượng đại phu mà thôi. Đến Hoạt Thần giáo, biết đâu mà đến.

Thiên Hải lắc đầu.

- Mai rồi tính, giờ thì đi nghỉ là hay nhất.

Thiên Hải quay bước, toan đặt mình lên chõng tre để dỗ giấc ngủ qua đêm thì Tri Giới hoà thượng bước vào với mâm cơm chay.

- A di đà phật.

Thiên Hải vội đứng lên bước đến, ôm quyền xá:

- Phiền đại sư quá.

- A di đà phật. Bần tăng là tri tân khách thì phải có bổn phận lo cho thí chủ.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Vãn bối không quen ăn chay và uống trà.

- A di đà phật. Bần tăng biết người trong võ lâm không thích dùng cơm chay của nhà phật. Nhưng trên Thiếu Lâm chỉ có cơm chay, duy rượu thì chỉ có một bầu duy nhất, bần tăng đem biếu thí chủ.

Thiên Hải đón lấy mâm cơm, nói:

- Vãn bối vô cùng cảm kích, chỉ cần có bầu rượu này thôi, vãn bối có thể dỗ giấc ngủ qua đêm.

- Bần tăng cáo lui.

- Vãn bối không dám phiền đại sư.

Tri Giới hoà thượng vừa lui bước, Thiên Hải đặt mâm cơm chay xuống bàn, mở nắp bầu rượu tu luôn một hơi dài. Chàng xuýt xoa nói:

- cỏ rượu là tốt cho mình rồi.

ôm cả bầu rượu, Thiên Hải bước đến chõng tre, rồi dốc chổng bầu, tu luôn hai hơi liền. Chàng nhìn bầu rượu, nói:

- Tửu lượng của mình không khéo đã tăng lên rồi, không chừng phải thụ giáo tuyệt nghệ thiên tửu bất tuý của Mộc Định Can Thần cái.

Chàng vừa nói dứt câu thì mặt mày xây xẩm, tứ chi bải hoải nhấc không nổi. Thiên Hải lắc đầu:

- Mình mới uống chưa được nửa bầu mà đã say rồi ư? Đâu có chuyện là như vậy được Thiên Hải nói dứt câu thì nằm duỗi dài ra trường kỷ, tứ chi không sao nhấc được nữa. Bầu rượu tuột khỏi tay Thiên Hải lăn lông lốc.

Chẳng lẽ trong rượu có độc? Cao tăng Thiếu Lâm mà lại dụng độc ư? Làm gì có chuyện đó. Thế tại sao tứ chi mình bải hoải như thế này?

- A di đà phật.

Tiếng niệm phật hiệu cất lên ngoài cửa thảo cốc, Thiên Hải quay mặt nhìn. Chàng chói tay gượng ngồi nhưng không sao nhấc nổi mình lên.

Tri Giới hoà thượng bước vào, nhìn Thiên Hải.

- Thí chủ đã trúng Nhục tán, không ngồi dậy nổi đâu.

Thiên Hải cau mày:

- Đại sư nói như thế, hoá ra vãn bối đã bị trúng độc rồi ư?

- Trông bầu rượu bần tăng trao cho thí chủ có Nhục tán. Người bị trúng nhục tán, tứ chi bải hoải, tê liệt không thể nào nhấc lên được.

Thiên Hải trừng mắt:

- Vãn bối đã có công lặn lội đến đây trao vật, sao đại sư lại hạ độc vãn bối?

Chàng "hừ" nhạt một tiếng:

- Thiếu Lâm cao tăng mà lại dụng độc công... chuyện này lạ lắm đó. Nếu thiên hạ biết, chẳng còn xem Thiếu Lâm là bắc đẩu võ lâm đâu. Đại sư mau lấy giải dược cho vãn bối.

Tri Giới hoà thượng nghiêm mặt nhìn Thiên Hải. Lão gằn giọng nói:

- Thí chủ đã trao đúng vật người gởi đến chứ.

- Vãn bối đâu có trảo báu vật, mà đại sư hỏi câu đó chứ.

Tri Giới hoà thượng lấy cành trâm đặt lên bàn.

- Vật này người ta uỷ thác cho thí chủ mang đến Thiếu Lâm là cây trâm đính dạ hạ minh châu này?

- Không sai... Chính là cây trâm đó.

Tri Giới hoà thượng sa sầm mặt, rít lên the thé.

- Thí chủ định bỡn cợt với bần tăng đó à?

- Vãn bối không bỡn cợt với đại sư đâu.

Tri Giới hoà thượng hừ nhạt một tiếng.

- Thí chủ coi bần tăng là ai mà bỡn cợt chứ.

Thiên Hải tròn mắt.

- Hê! Vãn bối đâu dám bỡn cợt với đại sư. Vật mà vãn bối đem đến Thiếu Lâm là vật riêng của Giác Chân đại sư, chứ đâu của đại sư đâu.

Cây trâm của nữ nhân mà trao cho Phương trượng Thiếu Lâm à. Thí chủ đâu phải là kẻ cuồng tâm.

- Tất nhiên vãn bối không phải là người cuồng tâm rồi, nhưng cũng không phải là kẻ gian trá để trao vật của người.

- Thí chủ không phải hạng người gian trá, mà lại trao cái thứ tầm thường này cho đại sư huynh Giác Chân hừ?

- Hê! Hẳn là Phương trượng đại sư quá già, nên lẩm cẩm không nhận ra thôi.

Tri Giới hoà thượng rít lên:

- Ngươi nói vậy có ý gì?

Thiên Hải ngơ ngác:

- Tại hạ đâu có ý gì đâu.

Tri Giới hoà thượng hục hặc gằn giọng nói:

- Bần tăng biết ngươi đã trảo đồ.

- Đại sư! Giới quy của phật gia răn dạy người hành giả là không được ngậm máu phun người. Đừng vội vã trút những lời vô cớ lên Thiên Hải chứ.

Chàng hất mặt, nói tiếp:

- Chỉ có Giác Chân đại sư mới biết được ý nghĩa của cây trâm đính hạt dạ minh châu.

Thiên Hải nói xong, liên tưởng đến bộ mặt nhăn nhúm của Giác Chân mà bật cười thành tiếng. Chàng vừa cười, vừa nói:

- Hẳn lão đại sư không dám nhận kỷ vật của người đó thôi. Đại sư cứ đi hỏi lại sư huynh của đại sư thì biết.

Nghe Thiên Hải vừa nói, vừa cười, Tri Giới hoà thượng bất giác tức giận. Lão sấn bước đến trước mặt Thiên Hải.

- Ngươi định bỡn cợt bần tăng đó à?

Tri Giới hoà thượng vừa nói, vừa dựng đứng hữu chưởng to như chiếc quạt mo.

Thiên Hải hốt hoảng thét lên:

- Hây! Đại sư...

Tri Giới hoà thượng từ từ hạ hữu chưởng xuống nhìn Thiên Hải.

- Đúng ra ngươi phải đem đến pho kiếm phổ Thượng Ngươn ỷ thiên mới phải. Đằng này ngươi lại bỡn cợt, trao cho Thiếu Lâm cây trâm của kỹ nữ. Tội ngươi có đáng chết không?

Thiên Hải nhăn mặt:

- Cái gì là pho Thượng Ngươn ỷ thiên kiếm pháp. Vãn bối chỉ nhận trâm thì trao trâm. Chuyện này đại sư có thể hỏi lại Giác Chân Phương trượng.

Tri Giới hoà thượng "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:

- Ngươi sẽ được gặp Giác Chân đại sư huynh.

Tri Giới hoà thượng nói xong, quay bước bỏ ra ngoài. Còn lại một mình, Thiên Hải suy nghĩ:

"Tại sao lão Tri Giới hoà thượng lại đòi Thượng Ngươn ỷ thiên kiếm. Kiếm pháp đó của họ Diệp trao cho mình, chứ đâu phải của Minh Nguyệt." Thiên Hải còn đang suy nghĩ mông lung, thì từ ngoài, bốn gã sải đồng bước vào.

Chúng xăm xăm đến xốc nách chàng mang đi. Thiên Hải gắn hỏi:

- Bốn vị định đưa tại hạ đi đâu đây. Đừng có đưa tại hạ đi quẳng xuống vực núi nhé.

Làm điều đó, bốn vị có tu vi đến trăm năm cũng khó mà thành chánh quả.

Mặc cho Thiên Hải muốn nói gì thì nói, bốn chú tiểu vẫn khiên chàng đi. Thiên Hải thấy họ khiên mình đi theo một con đường mòn đi lên núi. Càng lên cao, chàng càng nghe tiếng gió rít bên tai mình.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Không lẽ mấy gã trọc này định đưa mình lên đỉnh núi, rồi quăng xuống vực?" Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải muốn dùng thuật "Phi ma độn hình" để đào thoát, nhưng khốn nỗi tứ chi như bị liệt, chẳng còn theo ý của chàng nữa.

Chàng nhăn nhó nghĩ:

Mình bị biến thành phế nhân bởi nhục tán của lão trọc Trí Giới rồi ư? Trí Giới hoà thượng ơi! Nếu thiếu gia thoát qua kiếp nạn này, sẽ tính sổ với lão.

Thiên Hải được bốn chú tiểu khiêng vào một cái hang, chàng không còn cảm nhận được tiếng gió rít bên tai, mà thay vào đó là ánh sáng nhập nhoạng phát ra từ cuối đường hầm.

Bốn gã tiểu đồng khiêng Thiên Hải vào một thạch phòng hàm ếch, chúng đặt chàng nằm xuống. Cùng lúc tiếng âm thanh leng keng phát ra, rồi một giọng nói ồn ồn phát lên:

- Bọn trọc kia! Bọn bay mang ai vào đây nữa đó. Không biết Ở đây đã quá chật rồi à?

Các ngươi mở xích cho lão phu mau.

Bọn tiểu đồng đứng lên nhìn về phía bóng tối. Một gã lên tiếng:

- Tri Giới đại sư đưa gã này xuống làm bầu làm bạn với gã đó.

Bốn gã tiểu đồng nói dứt câu rồi bật cười lui bước.

Trong bóng tối, giọng nói kia rất rõ ràng:

- Lão phu mà ra khỏi đây thì lũ trọc các ngươi chẳng có chỗ để cạo đầu đâu.

Tiếng xích sắt khua leng keng, trong khi bọn tiểu giới tử bỏ chạy hối hả ra ngoài, nhưng không quên đem theo giá lạch lạp gắn trên vách đá. Bóng tối dày đặc, sau khi bọn tiểu sái đem giá bạch lạp đi. Thiên Hải có cảm giác mình đang Ở trong bụng một con quái vật, chẳng bao lâu nữa sẽ chết.

Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải ớn lạnh cột sống. Chàng buột miệng chửi đổng:

- Mẹ kiếp! Lũ hoà thượng lếu láo này, chẳng biết đâu là phải là trái. Làm ơn mắc oán.

Dùng độc hại thiếu gia đâu phải là người chân chính. Thế mà cũng đòi vỗ ngực xưng tên là chánh

đạo Thiếu Lâm tự. Mẹ kiếp bọn trọc.

Chương 21: Cao Tăng Trong Cổ Động

- Hòa thượng thúi! CÓ nghe gã tiểu tử kia nói gì không? Y chửi lũ trọc Thiếu Lâm tự của lão là lũ người bất chính, bất nghĩa, bất minh đó. Lão phu bị xiềng xích trong này, quả là hàm oan rồi.

Thiên Hải lắng nghe, nhủ thầm:

"Nếu trong này còn một người nữa, ngoài một vị tiền bối kia, hẳn là một vị cao tăng Thiếu lâm." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa liếc mắt nhìn về phía phát ra giọng nói ồm ồm không có thiện cảm. Trong bóng tối như hũ nút, Thiên Hải cảm thấy hai bóng sáng xanh rờn, mà có thể đoán ra đó là thần nhân của tội nhân kia.

Lão vị nhân kia thốt dứt câu thì tiếng niệm phật hiệu cất lên ngay phía sau đầu Thiên Hải.

- A di đà phật. Bất giới hoà thượng! Ngươi đừng giữ tà ý với phật môn. Nẻo phật mênh mông từ bi, quãng đại, nhưng không phải người xuất gia nào cũng nhận được chính quả.

- Lão hoà thượng thúi còn dạy đời ta nữa à? Ta không còn là hoà thượng của Thiếu Lâm đâu. Đầu của ta đã mọc tóc rồi và tóc lại dài nữa.

Thiên Hải nghe tiếng gãi đầu sồn sột.

Bất Giới hoà thượng vừa gãi đầu, vừa nói:

- Lũ chấy rận làm ngứa đầu lão phu. Hừ! Nếu thoát khỏi đây, ta thề sẽ bắt lũ trọc nuôi lũ chấy rận trên đầu ta.

ánh mắt đầy nội lực xanh rờn của Bất Giới hoà thượng hướng về phía Thiên Hải. Y trầm giọng nói:

- Tiểu tử! Ngươi sao lại bị lũ trọc Thiếu Lâm đẩy vào cái động thối tha này?

- Vãn bối làm ơn mắc oán đấy thôi. Không ngờ bị Tri Giới hoà thượng cho uống nhục tán, giờ đã thành phế nhân. Vãn bối từ xưa đến nay, chưa từng nghe cao tăng Thiếu Lâm dụng độc, bởi đó là hành động tà quái của hắc đạo, nhưng không ngờ nay chính hoà thượng Thiếu Lâm lại dụng độc hãm hại vãn bối.

Bất Giới hoà thượng rời mắt nhìn về phía trên đầu Thiên Hải, dè bỉu nói:

- Lão trọc thúi kia nghe tiểu tử nói không?

Giọng nói trầm trầm của vị cao tăng phát ra:

- A di đà phật. Bần tăng vô cùng hổ thẹn, bởi hành động dùng độc của tri tăng đường.

Bất Giới "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:

- Lũ trọc của lão thì ai chẳng vậy.

Y "hừ" nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ngoài lão trọc thúi ra, trên Thiếu Lâm, ta chẳng phục một tên nào cả.

Bất Giới hoà thượng cười khàn:

- Nhưng xét cho cùng lão trọc cũng chẳng tốt là gì, nên mới bị giam vào đây cùng với ta. Lão trọc thúi giam ta thì người khác cũng giam lão. ác giả ác báo mà. CÓ như thế, lão trọc thúi mới sáng mắt ra.

Thiên Hải nghe tiếng thở dài của vị cao tăng bị xích phía trên mình. Nghe tiếng thở dài của vị cao tăng đó, Thiên Hải không khỏi lão lòng. Chàng buột miệng hỏi:

- Nhị vị tiền bối sao lại bị giam trong hang động này?

Bất Giới hoà thượng lên tiếng trước:

- Ta bị lão trọc thúi kia giam vào đây, còn lão thì bị sư đệ của lão giam. Thế mới nói, ông trời có mắt.

- A di đà phật. Sư đệ đừng giận bần tăng. Ta giam sư đệ vào bí động Thiên luân này cũng vì sư đệ mà thôi.

Bất Giới hoà thượng gầm lên:

- Lão hại ta thì có.

- A di đà phật. Bần tăng không hề có chút đố ky nào để hãm hại sư đệ cả. Chỉ vì sư đệ không giữ giới luật Phật môn, lại quá háo sắc, có thể gây ra những chuyện thị phi, nên sư huynh mới buộc giam sư đệ, để đệ có thời gian tu tính, sớm nhận ra chánh quả niết bàn.

Bất Giới hoà thượng gầm lên:

- Lão im cái miệng thúi của lão lại đi. Ta đâu có cần lão lo lắng như vậy.

Bất Giới hoà thượng rít giọng nói:

- Lão càng nói, ta càng thấy lão đáng nhận sự trừng phạt bị móc mắt và giam vào đây.

Mà tại sao lão cứ sống dai như vậy nhỉ? Người như lão hẳn phải sớm về chầu niết bàn rồi mới phải.

-A di đà phật. Sư huynh chưa về chầu Phật tổ, bởi nghiệp chướng còn quá nặng chưa trả hết được. Khi nào hết nghiệp chướng, tự khắc bần tăng sẽ viên tịch về chầu trời.

Bất Giới hoà thượng buông một tiếng thở dài:

- Ta nghe lão nói mà muốn nôn mửa, nhưng cũng tội nghiệp cho lão đó.

Bất Giới hoà thượng ngưng nói một lúc rồi hỏi Thiên Hải:

- Tại sao ngươi bị tên Tri Giới hoà thượng kia giam vào trong này vậy?

- Vãn bối bị Tri Giới hoà thượng hiểu lầm.

- Hắn hiểu lầm ngươi điều gì?

- Tri Giới hoà thượng nghĩ vãn bối đổi báu vật mà người ta uỷ thác cho vãn bối đem đến cho Giác Chân đại sư Phương trượng chùa Thiếu Lâm.

Thiên Hải nói xong, bật cười, trong khi vị cao tăng bị xích lại niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Bất Giới hoà thượng nói:

- Sao tiểu tử cười? Ngươi cười cái gì? BỘ bị giam, ngươi hết hy vọng sống rồi hay sao mà cười như vậy?

- Vãn bối không hết hy vọng sống đâu, nhưng nghĩ lại chuyện này, quả là không thể nhịn cười nổi. Càng nghĩ, càng thấy tiền bối nói không sai về các hoà thượng của Thiếu Lâm tự.

Ta nói thì chẳng bao giờ sai rồi. Ngươi nghe tiểu tử nói chứ, hoà thượng thúi.

Bất Giới hoà thượng lại nhìn Thiên Hải, cao hứng nói:

- Tiểu tử! Nếu ngươi nói cho ta nghe câu chuyện cười của ngươi thì ta sẽ truyền cho ngươi một thứ thần công cực kỳ lợi hại. Với thần công của ta, ngươi có thể trở thành vua trong hậu cung đó.

Thiên Hải cau mày hỏi:

- Thần công của tiền bối là thần công gì mà lợi hại quá vậy?

- Thần công của ta có tên là "Tục hoàng công", hay lắm. Ta bị lũ trọc Thiếu Lâm giam Ở đây suốt hai mươi năm, buồn bực quá mới chế tạo ra thứ võ công có một không hai này.

- Thần công của tiền bối có thể giúp vãn bối trở lại bình thường được không?

- Chuyện đó thì ta không chắc, nhưng thử học thần công của ta, chắc chắn ngươi sẽ có lợi Ta rất muốn nghe câu chuyện cười của ngươi.

- Vãn bối không tiếc lời với tiền bối đâu. CÓ bao giờ tiền bối nghe người ta nói, hay biết đến một lão già lưng thì khòm, chân đi không vững phải chống gậy, mắt mở không lên, lỗ tai thì điếc đặc chẳng nghe được gì, thế mà được một mỹ nữ đẹp nhất Bách Hoa lầu để mắt trao trâm giao tình.

- Lão già đó là ai vậy?

- Nói ra sợ tiền bối không tin, nhưng lão già đó là Giác Chân Phương trượng Thiếu Lâm tự.

Bất Giới hoà thượng bật cười vang động cả cổ động Thiên Luân. Trong tiếu ngạo của Bất Giới hoà thượng ngập tràn nội lực, khiến cho cả toà động ngỡ như rung mình, bụi đã ào ạt trút xuống. Lão vừa cười, vừa nói:

- Tiểu tử! Nói cho lão phu nghe. Ta nghe lọt lỗ tai, sẽ truy truyền cho ngươi nửa phần nội lực.

- Tại sao tiền bối lại có nhã ý đó?

- Bởi vì chuyện Giác Chân đại sư, ta thích nghe lắm.

Trong khi Bất Giới hoà thượng phấn khích nói thì vị cao tăng lại niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Bất Giới hoà thượng dời mắt về phía vị cao tăng Thiếu Lâm.

- Hoà thượng thúi, nghe tiểu tử này kể chuyện lão Giác Chân kìa.

Thốt dứt câu, Bất Giới hoà thượng lại cất tiếng cười sang sảng, gã cười với sự hê hả tột cùng.

Vị cao tăng chờ cho Bất Giới hoà thượng dứt tràng tiếu ngạo, mới lên tiếng:

- Bất Giới hoà thượng!

- Hoà thượng thúi muốn nói gì?

- A di đà phật. Bần tăng hỏi ngươi có giữ lời với vị thí chủ kia không?

- Hừ! Bất Giới hoà thượng ta nói là giữ lời, chứ không như lũ đầu trọc Thiếu Lâm của lão đâu - A di đà phật. Nếu Bất Giới hoà thượng giữ lời với thí chủ, thì bần tăng cũng có phần dành cho tiểu thí chủ đó, nếu nghe lọt lỗ tai.

Cặp mắt sát thần của Bất Giới hoà thượng chớp lên tục, rồi cất tiếng ôn hoà:

- Hoà thượng thúi định cho tiểu tử kia món quà gì?

- Món quà bần tăng cho tiểu thí chủ kia, hẳn nhiều hơn phần của Bất Giới hoà thượng.

- Lão hoà thượng thúi chắc chứ?

- A di đà phật. Kẻ xuất gia chẳng bao giờ nói hai lời.

Bất Giới hoà thượng nhìn lại Thiên Hải:

- Tiểu tử! Không chừng ngươi vào cổ động này đã may mắn gặp kỳ duyên rồi đó.

Ngươi kể cho ta và lão hoà thượng thúi kia chuyện Giác Chân đại sư đi.

Thiên Hải mỉm cười với những ý nghĩ, suy diễn của mình. Chàng chậm rãi thuật lại những chuyện mình nhận giao ước với Minh Nguyệt, đem cành trâm đến Thiếu Lâm giao tận tay Giác Chân đại sư. Thiên Hải kể theo lối suy nghĩ của mình.

Chàng kể đến đâu, Bất Giới hoà thượng cười to đến đấy. Thiên Hải nghe Bất Giới hoà thượng cười, những tưởng lão có thể bị đứt ruột, hoặc trang tiếu ngạo của lão có thể khiến cho toà cổ động sụp xuống.

Thiên Hải kể xong, buông một tiếng thở dài:

- Vãn bối không biết lão Giác Chân đại sư lọm khọm kia làm thế nào mà được một mỹ nữ Ở "Bách Hoa lầu" lưu tâm tặng trâm. Chuyện như thế, có nói ra tiền bối cũng không tin.

Bất Giới hoà thượng bật cười khăng khắc. Lão vừa cười, vừa nói:

- Ta tin tiểu tử... Ta tin tiểu tử... Trên không nghiêm, dưới mới loạn. Nghiệp quả của lão Giác Chân gây ra quá lớn, Thiếu Lâm khó có thể đứng vững trên đỉnh Thiên sơn này.

Bất Giới hoà thượng nhìn về phía vị cao tăng:

- Hoà thượng thúi nghe tiểu tử kể rồi chứ. Ta thật không ngờ, không ngờ một Phương trượng Thiếu Lâm, chức cao vọng trọng, lúc nào cũng định tâm, định thân để tu học giới qui phật môn thoát vòng sinh tử, lại là một kẻ trăng hoa, lăng loàn. Thúi thật rồi... Thúi thật rồi.

- A di đà phật.

Sau tiếng niệm phật hiệu, vị cao tăng buông tiếng thở dài rồi nghiêm giọng nói:

- Bất Giới hoà thượng! Chuyện của tiểu thí chủ kia bần tăng nghe rất lọt hai lỗ tai. Để giữ lời hứa, bần tăng và ngươi cùng phối hợp nội lực, cách không truyền khí để trục chất độc "Nhục tán" trong nội thể của tiểu thí chủ.

- Cách không truyền khí à?

- A di đà phật. Bất Giới là một đại cao thủ của phật môn, bần tăng thiết nghĩ ngươi có thể làm được chuyện đó, chỉ cần hoà thượng toàn tâm toàn ý.

- Làm như vậy, ta sẽ bị tổn hao chân nguyên vô cùng.

- Nếu không dùng cách đó thì ngươi đâu thể thực hiện được lời hứa của ngươi với tiểu thí chủ kia. Bị giam suốt hai mươi năm trong cổ động này, ngươi chưa một lần nào hả hê như lần này mà.

Bất Giới hoà thượng gằn giọng nói:

- Hoà thượng thúi đừng nhiều lời. Lão đã đề nghị, ta sẵn sàng chấp nhận chiều theo ý của lão.

Bất Giới hoà thượng vừa thốt dứt câu thì Thiên Hải nghe tiếng nổi vi vu như tiếng muỗi kêu.

- A di đà phật. Bần tăng vừa vận công phối hợp với Bất Giới hoà thượng trục xuất độc "Nhục tán" trong nội thể thí chủ, vừa đọc khẩu quyết "Dịch cân kinh". Thí chủ theo đó mà vận hành chân ngươi nguyên khí.

Thiên Hải ngơ ngác bởi thuật truyền âm nhập mật của vị cao tăng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì lại nghe Bất Giới hoà thượng nói:

- Hoà thượng thúi! Lão sẵn sàng chưa?

- Bần tăng đã sẵn sàng.

Lời của vị cao tăng vừa dứt thì Thiên Hải thấy từ hai phía có hai vầng hào quang, một xanh một đỏ chụp đến thiên đỉnh mình. Đầu chàng bất giác nóng hổi.

Cùng lúc Thiên Hải tiếp nhận hai luồng hào quang của Bất Giới hoà thượng và vị cao tăng kia thì

tiếng truyền âm nhập mật lại rót vào tai chàng.

"Mở bách hội, lưu chuyển qua thiếu khất, đến thượng môn qua thận du, quỉ nạp đan điền... khai thông nhâm đốc".

Thiên Hải chẳng kịp nghĩ, mà cứ theo khẩu quyết của vị cao tăng truyền thụ dẫn lưu khí lực Lúc đầu chàng còn lúng túng, cảm nhận hai luồng khí công của Bất Giới hoà thượng và vị cao tăng chạy loạn khiến cho trong kinh mạch như thể có lửa đốt hoặc nhức nhối, nhưng càng lúc thì sự dẫn lưu của chàng đã thành thục, hướng được hai luồng khí công kia hoà làm một, lưu chuyển linh hoạt trong nội thể mình.

Khi Thiên Hải qui tụ chân ngươi thần khí vào đan điền, cảm thấy như có sức mạnh kỳ lạ, đồng thời thần trí vô cùng sáng suốt. Chàng lưu dẫn chân ngươi nguyên khí đến hai đại huyệt sinh tử huyền quan nhâm đốc. Đến lúc này mới có chuyện xảy ra. Thiên Hải có cảm giác khí công bị chận lại, bởi một bức tường kiên cố, không sao phá vỡ được.

Chàng cố công phá bức tường vô hình kia, nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu, bởi sự ngăn chặn kỳ lạ nơi hai tử huyệt sinh tử huyền quan. Trong lúc công phá sinh tử huyền quan. Thiên Hải không ngờ toàn thân mình đã xuất hiện một màn kiếm khí càn khôn hộ thể, đồng thời trục luôn chất độc Nhục tán qua đường lỗ chân lông.

Nội lực do Bất Giới hoà thượng và vi cao tăng truyền sang càng lúc càng dồn vào đan điền Thiên Hải. Mới đầu, Thiên Hải còn cảm thấy không có gì, còn khả dĩ chịu đựng được, nhưng càng về sau thì đan điền của chàng tựa một cái túi chứa chân ngươi càng lúc càng căng cứng, mà miệng túi thì bị hít chặt bởi bức tường kiên cố ngăn của sinh tử huyền quan không chịu cho thoát. Thiên Hải giờ cảm thấy bực bội vô cùng với cảm giác trong đan điền như có hoả diệm sơn bùng cháy, chỉ chực nổ tung.

Thiên Hải nghe tiếng truyền âm nhập mật của vị cao tăng Thiếu Lâm.

- Tiểu thí chủ! Ngươi phải tập trung tinh thần, trí lực, bằng mọi giá dẫn lưu chân ngươi của bần tăng và Bất Giới hoà thượng khai thông sinh tử huyền quan. Nếu không, thí chủ sẽ bị tẩu hoả nhập ma.

Nghe vị cao tăng Thiếu Lâm thốt ra câu này, Thiên hải càng cố gắng dẫn lưu khí công công phá sinh tử huyền quan, nhưng càng cố gắng chừng nào thì càng nhận ra sự bế tắc chừng ấy. Nội thể Thiên Hải lúc này tựa một cánh cung căng hết cỡ, nếu không buông sẽ đứt.

Chính vào lúc Thiên Hải gần như đứng trong cảnh giới tử thần có thể tẩu hoả nhập ma thì những bước chân rầm rập từ bên ngoài vọng tới.

Theo quán tính, Thiên Hải trừng mắt nhìn về phía cửa cổ động rồi bất thình lình rú lên một tiếng, dồn tất cả nội lực quay ngược lại mệnh môn, thi triển kiếm pháp Thượng Ngươi thoát ra từ hai ngón

chỉ của Thiên Hải chụp thẳng về phía cửa cổ động.

Những âm thanh nghe tựa bảo đao, bảo kiếm chém vào những thân chuối đổ xuống bình bịch.

Vị cao tăng buột miệng niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Cùng với tiếng niệm phật hiệu, vị cao tăng thu hồi chân khí cùng lúc với Bất Giới hoà thượng. Cả hai im lặng không nói tiếng nào, trong khi Thiên Hải chỏm tay nhỏm người ngồi lên. Trục được nhục tán thoát được cảnh phế nhân, Thiên Hải như người chết được cải tử hoàn sinh, reo lên:

- Nhị vị tiền bối! Tiểu bối đã trục được độc công và trở lại bình thường rồi.

Thiên Hải vuốt ngực mình, rồi mới quỳ xuống hành đại lễ đối với Bất Giác hoà thượng và vị cao tăng Thiếu Lâm.

- Thiên Hải thành tâm đa tạ nhị vị tiền bối.

Vị cao tăng chậm rãi niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Bất Giới hoà thượng thì nói khác.

- Tiểu tử! Nội thể của ngươi có tà khí quái dị vô cùng. Tà khí đó vô cùng quái dị mà kỳ lạ. Ngươi phải cẩn trọng.

Thoát khỏi cảnh phế nhân, Thiên Hải phấn khích nói:

- vãn bối đã được hồi phục, giờ sẽ giải phóng nhị vị tiền bối thoát cảnh giam cầm này.

Vị cao tăng lên tiếng.

- A di đà phật. Tấm lòng của tiểu thí chủ, bần tăng và Bất Giới sư đệ vô cùng cảm kích. Nhưng thí chủ hãy đi đi, đừng bận tâm đến bần tăng và Bất Giới sư đệ.

Thiên Hải ngơ ngác bởi câu nói này của vị cao tăng. Chàng chưa kịp hỏi thì Bất Giới hoà thượng đã lên tiếng:

- Tiểu tử! Ngươi đừng nghe hoà thượng thúi đó nói. Hãy tìm cách...

Vị cao tăng Thiếu Lâm cướp lời Bất Giới hoà thượng:

- A di đà phật. Tuệ Thông! Trong cổ động này, sư đệ sớm tìm được con đường chánh quả, không nên rời khỏi đây.

- Ta không nghe hoà thượng thúi nói đâu. Ta muốn rời khỏi cổ động này lâu lắm rồi.

Y nhìn lại Thiên Hải.

- Tiểu tử! Ngươi đã được nhận nội lực của ta và lão hoà thượng thúi kia, thay vì lạy tạ ơn thì hãy mau phá huỷ hai sợi xích kim cương này cho ta.

- Vãn bối sẽ giải phóng cho tiền bối.

- A di đà phật. Bần tăng thỉnh cầu thí chủ đừng làm vậy.

Thiên Hải bất giác lúng túng, khi nghe hai người đối đáp nhau. Chàng không biết phải nên theo ý người nào. Thiên Hải gãi đầu suy tính.

chàng bước đến gần vị cao tăng, từ tốn nói:

- Đại sư! Vãn bối đã được tự do, do sự may mắn được đại sư và Bất Giới hoà thượng tiền bối truyền nội công trục nhục tán, chẳng lẽ giờ lại khoanh tay thờ Ơ trước sự tình của hai vị sao?

- A di đà phật. Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông phải lưu lại cố động này. Y có bị giam Ở đây thì mới có thể thành chánh quả và chúng sinh không bị vạ lây.

Thiên Hải mím môi thở dài:

- Nhưng vãn bối đã được Tuệ Thông đại sư ra ơn, giờ phải trả ơn cho người.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông lên tiếng:

- Tiểu tử! Ngươi đừng nghe lão hoà thượng thúi đó nói. Nếu lão có tài có đức thì đâu bị giam vào trong này với ta. Lão chỉ là kẻ cứng ngắt, ương ngạnh mà thôi. Suy nghĩ của ngươi mới đúng là của bậc hảo hán đinh thiên lập địa.

- A di đà phật.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông thét lên:

- Lão nói mãi cũng vậy mà. Đừng nói nữa, có được không. Tiểu tử! Hãy đến đây, nghe ta nói nè.

Thiên Hải quay lại dừng trước mặt Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Tiểu tử! Hãy đến đây, nghe ta nói nè.

Thiên Hải quay lại đứng trước mặt Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Chàng không khỏi nao lòng, khi nhận ra tấm thân khô đét, gầy gộc của Bất Giới hoà thượng. Tứ chi của lão đều bị xiềng xích, qua hai mươi năm nên cổ tay và cổ chân đều bị phồng rộp, nổi ghẻ chảy nước vàng.

Thiên Hải lắc đầu.

- Tiền bối! Người bị khốn khổ như vậy à?

Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:

- Cũng tại cái lão hoà thượng thúi tha kia mà lão phu mới ra nông nỗi này.

- Vãn bối sẽ giải phóng cho lão tiền bối.

- Ta muốn như vậy từ lâu rồi, nhưng không có cách gì bứt dứt được bốn sợi xích của lũ trọc Thiếu Lâm.

- Để vãn bối.

Thiên Hải nói dứt câu, vận công bứt xích, nhưng lúc này mới nhận ra sự rắn chắc của bốn sợi xích đó.

Lão tăng niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Bất Giới hoà thượng nói:

- Tiểu tử chỉ có mỗi một cách giải phóng cho ta mà thôi, đó là phải tìm cho được chiếc Chìa khoá trong túi lão Tri Giới hoà thượng.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông im tiếng rồi nhỏ giọng nói:

- Ta sẽ truyền thụ "Tục hoàng công" cho ngươi, chỉ cần ngươi hứa với ta sẽ giải phóng cho ta.

- Vãn bối đã hứa thì phải làm cho bằng được.

- Tốt lắm... Tốt lắm...

Lão vỗ vai Thiên Hải...

- Lão phu biết ngươi là kẻ chính nhân quân tử, không bao giờ nói hai lời.

Lão thốt dứt câu, ghé miệng vào tai Thiên Hải nói nhỏ khẩu huyết "Tục hoàng công". Nghe lão

nói khẩu quyết đó, Thiên Hải bất giác cất tiếng cười khăng khắc.

Chàng vừa cười vừa nói:

- Tục hoàng công lạ như vậy à? - Lạ chứ sao... Chỉ có ngươi ta mới truyền thụ đó. ê!

Đây là tâm huyết của lão phu. Lão phu nói cho ngươi biết, với Tục hoàng công thì ngươi có thể di chuyển huyệt đạo dễ dàng khiến cho người ta không ngờ được, thứ hai là có thể hoá giải mọi thế yểm bế huyệt của bất cứ người nào.

Lão cười khảy nói:

- Lão phu bị hoà thượng thúi kia điểm huyệt mới ra nông nỗi này. Chính vì thế mà không tiếc bỏ ra tâm huyết để chế tác Tục hoàng công. Tiểu tử may mắn mới được lão phu truyền thụ đó.

- Vãn bối sẽ sử dụng tục hoàng công theo đúng đạo trời.

- Lão phu không cần biết ngươi sử dụng tuyệt thế công phu của ta như thế nào.

Nhưng trước tiên, ngươi phải tìm cách giải phóng ta ra khỏi cố động ôn dịch này.

- Vãn bối sẽ cố gắng hết cách.

Thiên Hải nheo mày suy nghĩ rồi sực nhớ đến ngọn trủy thủ của lão Ngươn Nhi.

- Vãn bối có cách rồi.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Không phấn khích nói:

- Tiểu tử! Ngươi có cách gì?

Thiên Hải cúi xuống rút ngọn trủy thủ giấu trong ống giày. Thấy ngọn trủy thủ của Thiên Hải, Bất Giới hoà thượng Tuệ Không buông một tiếng thở dài, lắc đầu ngao ngán roi nói:

- Tiểu tử dụng ngọn trủy thủ đó để chặt đứt xích xiềng lão phu à?

- Vãn bối sẽ thử loại truỷthủ này.

- Tưởng cách gì chứ, cách đó ngươi làm lão phu thất vọng quá.

- Sao tiền bối lại thất vọng?

- Nếu bốn sợi dây xích xiềng lão phu là những sợi dây xích tầm thường mà đao kiếm có thể chặt đứt thì lão phu đã không chịu bị giam Ở đây suốt hai mươi năm.

Bất Giới hoà thượng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Bốn sợi dây xích của lão phu không tầm thường như tiểu tử nghĩ đâu.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Ngọn trủy thủ của vãn bối cũng không tầm thường như tiền bối tưởng đâu.

- Ngươi xem thử rồi biết.

Thiên Hải gật đầu. Chàng thủ ngọn trủy thủ rồi vận công, dụng luôn đến tám thành nội lực vừa mới được Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng và vị cao tăng kia truyền thụ, thét lớn một tiếng, chém vào sợi xích.

Keng...

Lửa bắn tung toé.

Sợi xích đứt đôi nhưng lưỡi ngọn truỷ thủ cũng bị mẻ một miếng to.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông nhìn sững Thiên Hải.

- Lợi hại thật! Binh khí của tiểu tử quả là có một không hai trên đời này đó. Hãy giúp lão phu đào thoát khỏi cổ động này.

- Tiền bối yên tâm. Vãn bối đã quyết thì phải làm cho bằng được.

vị Cao tăng lên tiếng:

- A di đà phật. Thí chủ hãy dừng tay.

Bất Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải, lắc đầu:

- Quân tử đại trượng phu, nhất ngôn phát xuất tứ mã nan truy, ngươi không thể rút lời được Đừng nghe lão hoà thượng thúi đó nói. Hãy nghe lão phu... Đây là kỳ duyên của ngươi đó.

Thiên Hải nhìn Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đại sư.

- Tiền bối...

Chàng ngập ngừng, Bất Giới hoà thượng nói:

- CÓ điều gì khó khăn, tiểu tử cứ nói ra, lão phu sẽ giúp cho ngươi.

Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đại sư.

- Tiền bối phải hứa với vãn bối một điều.

- Điều gì, lão phu cũng hứa mà. Tiểu tử nói đi.

- Nếu tiền bối được tự do thì không được ôm hận với Thiếu Lâm. Mọi ân oán giữa người với Thiếu Lâm coi như đã hoá giải.

- Ơ - Tiền bối không hứa thì vãn bối...

- Hê! Lão phu hứa... Lão phu hứa.

- Nếu tiền bối không giữ lời hứa thì sao?

Nếu lão phu không giữ lời hứa thì trời tru đất diệt, hoặc biến thành con rùa rụt cổ.

- Tiền bối đã thốt ra lời thề độc rồi đấy nhé.

- Hê! Lão phu đã thề rồi đó.

Thiên Hải mỉm cười:

- Vãn bối sẽ là người chứng kiến lời thề của lão tiền bối.

Chàng nói xong, vung ngọn trủy thủ chém xả vào những sợi xích còn lại.

Keng... Keng... Keng...

Chém đến sợi xích thứ tư thì ngọn trủy thủ bị gãy làm đôi. Lưỡi trủy thủ bay vụt ghim sâu vào vách đá.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông bị giải phóng khỏi bốn sợi xích xiềng lão suốt hai mươi năm. Quá dỗi phấn khích, lão nhìn những chiếc vòng xích còn lại trên cổ tay mình, ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười, vừa nói:

- ông trời còn để mắt tới lão phu... Còn nghĩ tới lão phu. Ha ha... Ta đã được tự do rồi. Ta đã được giải thoát rồi.

Tràng cười tiếu ngạo của Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông vừa sảng khoái, vừa tiềm ẩn sự cao ngạo vốn có Ở những đại ma đầu khét tiếng trên giang hồ, nên khi đập vào thính nhĩ của Thiên Hải, khiến chàng phải rùng mình, nghĩ thầm:

"Mình có phạm vào sai lầm, khi giải thoát cho lão tiền này không?"

Chương 22: Thiếu Lâm Nhuộm Máu

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông định thần nhãn xanh rờn về phía vị cao tăng Thiếu Lâm, gằn giọng nói:

- Hai mươi năm nay, ta đã ôm hận chịu cảnh xiềng xích trong cổ động này, giờ là lúc ta trả hận Giác Chân hoà thượng thúi.

Bất Giới hoà thượng thốt dứt câu thì vị cao tăng niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Nghiệp chướng của bần tăng, bần tăng phải nhận. Bần tăng chỉ mong Tuệ Thông sư đệ sớm quay đầu nhìn về nẻo chính.

- Ta là nghiệp chướng của lão đó.

Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng vừa nói, vừa dấn đến một bộ. Thiên Hải hốt hoảng lách người chặn ngang trước mặt Bất Giới hoà thượng, chàng khoát tay, nói:

- Tiền bối quên lời hứa với vãn bối rồi ư?

Bất Giới hoà thượng nghiến răng nói:

- Ta hận lão hoà thượng thúi Giác Chân này.

Nghe Bất Giới hoà thượng nói, Thiên Hải quay lại nhìn vị cao tăng.

- Đại sư là Giác Chân Phương trượng?

Bất Giới hoà thượng chỉ vị cao tăng:

- Chính lão hoà thượng thúi đó. Lão đã bắt ta giam vào trong cổ động này. Giờ lão phu phải trả hận.

Thiên Hải nhìn lại Bất Giới hoà thượng:

- Tiền bối vừa mới hứa với vãn bối, sao lại sớm quên lời vậy?

Bất Giới hoà thượng lắc đầu, khiến cho tóc lão xổ bung ra trông tợ quái nhân. Lão nghiến răng

nói:

- Ta hận lão thấu xương, thấu tuỷ... Chỉ vì lão Giác Chân hoà thượng thúi này, mà ta bị giam trong cổ động này suốt hai mươi năm.

Chỉ Giác Chân đại sư, Bất Giới hoà thượng thét lên:

- Được tự do, ta chỉ muốn ăn tươi nuốt sống lão mà thôi.

- A di đà phật. Tuệ Thông sư đệ đã hận bần tăng thì cứ trút sự oán hận đó lên bần tăng. Còn tuyệt nhiên phải giữ lời hứa với vị tiểu thí chủ kia, phải giải toả mọi oán thù với Thiếu Lâm.

Thiên Hải cau mày lên tiếng:

- Tiền bối đã hứa với vãn bối thì phải giữ lời, không được hại bất cứ vị cao tăng nào của Thiếu Lâm. Lời thề trời tru đất diệt hoặc biến thành còn rùa rút cổ của tiền bối còn văngvẳngtrongtai vãn bối.

Bất Giới hoà thượng nghiến răng ken két.

- Tiểu tử! Ngươi có biết ta hận lão hoà thượng thúi Giác Chân này như thế nào không?

- Dù tiền bối có hận đến mức nào cũng phải giữ lời hứa của mình với vãn bối. CÓ như thế, vãn bối mới tâm phục khẩu phục mà không dám đắc tội với người.

Bất Giới hoà thượng trừng mắt nhìn Thiên Hải.

- Tiểu tử nói vậy có ý gì?

Thiên Hải nghiêm giọng:

- Nếu tiền bối không giữ lời hứa với vãn bối thì Thiên Hải buộc phải mạo phạm với người thôi.

- Ngươi...

Thiên Hải ôm quyền:

- Kẻ trượng phu nói là làm. Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, tiền bối đã dạy cho vãn bối điều đó.

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông buông một tiếng thở dài rồi gằn giọng nói:

- Tiểu tử muốn ngăn cản ta?

- vãn bối chỉ muốn tiền bối là giữ chữ tín thôi.

- Nếu lão phu giết ngươi thì lời hứa của lão phu xem như không có chứ.

- Hê! Vãn bối đâu có chịu như vậy. Đã hứa thì phải giữ lời thôi.

Bất Giới hoà thượng "hừ" nhạt một tiếng rồi gay gắt nói:

- Ta hứa với tiểu tử là không lấy mạng bọn trọc Thiếu Lâm, chứ không hề nói sẽ không giết ngươi.

- Đúng.

- Nếu lão phu giết ngươi rồi thì đâu còn ai để ta giữ lời hứa đó.

Thiên Hải ngây người, bởi câu nói trắng trợn của Bất Giới hoà thượng. Chàng nghĩ thầm:

"Lão tiền bối này đã bị sự oán hờn cho mất lý trí, nên lúc nào cũng đòi lấy mạng các vị cao tăng để trả thù .

Thiên Hải cau mày, xoa trán nói:

- Tiền bối nói rất đúng. Nhưng chỉ khi nào tiền bối giết được Thiên Hải thì mới hoá giải lời thề của mình. Bằng như ngược lại thì sẽ bị trời tru đất diệt, hoặc biến thành con rùa rút cổ.

Bất Giới hoà thượng gật đầu.

- Được lắm. Sau ba ngày nữa, ta sẽ lấy mạng ngươi rồi tính sổ với lão già Giác Chân hoà thượng thúi kia.

- A di đà phật. Oan nghiệt... Oan nghiệt.

Nhìn Giác Chân đại sư, Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông gằn giọng nói:

- Nghiệp chướng mà lão gieo thì lão phải nhận.

Bất Giới hoà thượng nói xong, quay bước thi triển khinh thuật siêu phàm thoát về phía cửa động. Bất Giới hoà thượng đi rồi. Thiên Hải mới thở phào một tiếng. Chàng nhìn lại Giác Chân đại sư, quỳ xuống hành đại lễ.

- Đại sư! Vãn bối đã mạo phạm buông lời bất kính, mong đại sư miễn thứ.

- A di đà phật. Bần tăng không trách tiểu thí chủ. Chẳng qua vì tiểu thí chủ không biết mà nhầm lẫn, nên mới hiểu lầm cho bần tăng.

- Vãn bối hổ thẹn vô cùng, khi nghĩ tới những điều bất kính đã thốt ra với đại sư.

- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... Bần tăng hiểu thí chủ mới thầm truyền Dịch cân kinh củ a phật gia và không ngại truyền nội lực củ a mình cho thí chủ.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đại sư để vãn bối mở xích giải phóng cho người.

- Bần tăng không có bị xiềng xích như Bất Giới hoà thượng, nhưng lúc này bần tăng xem như đã tự phế bỏ võ công của mình.

Thiên Hải bước đến:

- Đại sư! Sao đại sư lại tự phế bỏ võ công của mình?

Giác Chân đại sư chấp tay niệm phật hiệu rồi nói:

- A di đà phật. Bần tăng đã bị Tri Giới sư đệ không chế, buộc phải dụng thủ pháp bế huyệt của phật môn phong toả đan điền, và móc mắt đưa vào đây, chủ đích để canh giữ Bất Giới hoà thượng. Một khi bần tăng dụng công lực thì xem như tự phế bỏ võ công của mình.

Giác Chân đại sư mỉm cười, nói tiếp:

- Khi nghe thí chủ nói, bần tăng biết thí chủ được Diệp Tùng tôn giá giao trọng trách đem kiếm phổ Thượng Ngươn qui nạp Thiếu Lâm. Giọng nói của thí chủ, bần tăng nghĩ có thể nhờ thí chủ giúp khôi phục lại cương lĩnh Thiếu Lâm, nên không ngại sẽ bị phế bỏ võ công mà truyền Dịch cân kinh cho thí chủ.

- Vãn bối sẽ khôi phục lại cương lĩnh của Thiếu Lâm tự.

- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... CÓ như vậy bần tăng mới yên tâm.

- Đại sư! Hẳn hiện giờ Tri Giới hoà thượng là người cầm trịch Thiếu Lâm tự?

- A di đà phật. Tri Giới sư đệ vì hám quyền, hám tước mà bất kể thủ đoạn. âu đây cũng là nghiệp quả của Thiếu Lâm. Xét cho cùng, Thiếu Lâm dù là cửa phật môn, nhưng vẫn không thoát khỏi ngũ cảnh và vòng sinh tử luân hồi của cảnh giới nhân sinh.

- vãn bối sẽ cố gắng lập lại cương lĩnh của đại sư. Nhưng Tri Giới đã nắm quyền rồi, còn chưa thụ phong chức vị Phương Trượng. Phải chăng Tri Giới hoà thượng còn chờ đại sư viên mãn?

- ĐÓ là giới qui phật môn do những tiền nhân đề ra. Đã mấy trăm năm nay, không ai được cải sửa qui giới.

- Hoá ra là vậy. Thảo nào Tri Giới hoà thượng mới đưa một lão già lọm khọm, đi không vững, bước không nổi thế đại sư. Y rất muốn lão già kia viên tịch để thay đại sư.

- A di đà phật. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Bần tăng không màng đến chức vị Phương trượng chưởng môn, nhưng cũng không thể khoanh tay toạ thị nhìn Thiếu Lâm suy tàn. Bần tăng nhờ thí chủ.

- Vãn bối sẽ hết lòng vì đại sư.

Thiên Hải đỡ Giác Chân đại sư đứng lên.

- Vãn bối đưa đại sư ra ngoài nhé?

- A di đà phật. Thí chủ hãy đưa bần tăng đến thẳng Đại Hồng bảo điện.

- Thưa vâng.

Thiên Hải dìu Giác Chân đại sư rời cổ động. Chàng không ngờ chỉ mới vào cổ động thôi thế mà đã qua hết một ngày một đêm. Khi hai người ra khỏi cố động thì nắng chiều cũng sụp tắt, chỉ còn lại chút ánh hoàng hôn Ở chân trời phía tây.

Thiên Hải giật mình, khi thấy hai xác hoà thượng bị chém đứt đầu nằm ngưỡng cửa cổ động. Chàng nheo mày nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông lại không giữ lời".

Vừa nghĩ, Thiên Hải vừa trố mắt quan sát vết chém. NÓ quá bén như thể có lưỡi kiếm vô hình lia ngang, tạo ra cái chết bất ngờ khiến hai vị cao tăng Thiếu Lâm chết mà chẳng kịp nhắm mắt. Chàng sực nhớ lại lúc mình nhận công lực của Giác Chân đại sư và Bất Giới hoà thượng trong lúc bực bội khó chịu đã phát tác kiếm khí.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ đây là kiệt tác càn khôn kiếm khí của mình ư?" Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải dừng bước, buông tiếng thở dài.

Giác Chân đại sư hỏi:

- Thí chủ đã thấy gì mà thở dài vậy?

Thiên Hải bối rối, nhưng không dám nói sự thật. Chàng từ tốn đáp lời:

- Vãn bối thở dài, bởi nhận ra cõi nhân sinh này quá phù phiếm.

- A di đà phật. Thiện tai... Thiện tai.

Thiên Hải dìu Giác Chân đại sư đi tiếp. Cái chết của hai vị cao tăng vẫn lẩn quẩn trong tâm trí chàng. Khi dìu đại sư xuống đến khu Đại Hồng bảo điện, Thiên Hải sững sờ Trước Đại Hồng bảo điện là xác chết ngổn ngang của các cao tăng Thiếu Lâm. Mỗi người nằm chết trong một tư thế khác nhau, nhưng tất cả đều mở mắt trừng trừng, như thể đón nhận một cái chết quá nhanh, quá bất ngờ và tàn nhẫn. Thiên Hải càng rợn người hơn, khi thấy xác chết của những vị cao tăng Thiếu Lâm người thì mất đầu, kẻ thì bị chặt ngang thắt lưng, người thì bị chặt cả tứ chi, có kẻ thì bị chẻ đôi chẻ ba trông thật là khiếp đảm. Giác Chân đại sư chắp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

- Đại sư.

- Thí chủ... Bần tăng cảm nhận được khí lạnh của xác chết và ngửi cả mùi máu tanh.

Thí chủ hãy cho bần tăng biết, chuyện gì đã xảy ra.

- Vãn bối cũng không biết...

- Tất cả chư tăng Thiếu Lâm tự bị thảm sát, phải không?

- Gần như vậy.

Thiên Hải đếm được ba mươi xác chết của các cao tăng Thiếu Lâm tự. Chàng cau mày, nghĩ thầm:

"Xuống tay sát tử một lúc ba mươi vị cao tăng Thiếu Lâm thì gã sát thủ này phải là một sát nhân chi vương, giết người chẳng gớm tay. Hành động như ác thú mất cả nhân tính làm người".

Nghĩ như thế, Thiên Hải buông một tiếng thở dài, nhỏ giọng nói với Giác Chân đại sư:

- Đại sư Vãn bối sẽ tìm ra hung thủ để báo lên người.

- A di đà phật. Đây đúng là hoạ nghiệp của Thiếu Lâm tự.

Giác Chân đại sư buông một tiếng thở dài.

Thiên Hải dìu lão tăng Thiếu Lâm đi vào Đại Hồng bảo điện. Chàng vừa đi, vừa quan sát xung quanh mình, nhưng tuyệt nhiên chẳng nhận ra xác của Tri Giới hoà thượng.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Thiếu Lâm gặp hoạ kiếp trùng trùng điệp như thế này, mà chẳng thấy Tri Giới hoà thượng đâu.

Gã đã chạy chốn rồi ư. Đúng là con rùa rút cổ .

Hai người vào Đại Hồng bảo điện. Trong Đại Hồng bảo điện chỉ có mỗi một xác chết duy nhất nằm ngay trước bệ thờ Kim thân phật tổ Như Lai. Xác chết đó bị chém thành nhiều khúc trông thật là khủng khiếp, mặt vẫn còn quay về phía bệ thờ.

Thiên Hải nhìn xác chết từ phía sau nghĩ thầm.

"Tri Giới hoà thượng ư?" Nhưng khi chàng bước đến gần mới nhận ra kẻ chết không phải là Tri Giới hoà thượng, mà chính là lão già lọm khọm, mắt loà, tai điếc đã đóng giả Giác Chân đại sư.

Thiên Hải quay lại nói với Giác Chân đại sư:

- Đại sư Trong Đại Hồng bảo điện chỉ có một người chết. Người đó lại chính là kẻ đã đóng giả đại sư.

- A di đà phật.

Vị cao tăng Thiếu Lâm đứng thừ người ra trước bệ thờ phật tổ Như Lai.

Thiên Hải nói:

- Đại sư! Những vị cao tăng Thiếu Lâm chết vì kiếm hoặc đao, chứ không phải chết vì chưởng hay quyền.

- A di đà phật. Thí chủ nói họ chết bởi kiếm hoặc đao à?

- Thưa vâng. Những vị cao tăng chết bởi những nhát chém vô cùng tàn nhẫn.

- A di đà phật. Nếu họ chết bởi đao hoặc kiếm thì hắn không phải do Bất Giới Tuệ Thông tạo sát nghiệp.

- Vãn bối cũng nghĩ như vậy. Thế thì ai đã tạo sát nghiệp máu chảy thịt rơi với Thiếu Lâm?

Thiên Hải vừa dứt lời thì từ ngoài Đại Hồng bảo điện, Tri Giới hoà thượng cùng với hai vị cao tăng và một đạo sĩ bước vào.

Thấy Thiên Hải và Giác Chân đại sư, Tri Giới hoà thượng hơi sững sờ.

Thiên Hải nhìn Tri Giới hoà thượng, từ tốn nói:

- Đại sư! Hắn không ngờ tại hạ có thể quay ra khỏi cổ động cùng với Giác Chân đại sư thật ư?

Tri Giới hoà thượng nhìn Thiên Hải chằm chằm, rồi nói:

- Hoá ra kẻ thủ ác với Thiếu Lâm lại chính là ngươi.

Thiên Hải khoát tay, trừng mắt nhìn Tri Giới hoà thượng:

- Hê! Cao tăng Thiếu Lâm đừng ngậm máu phun người chứ. Đại sư thừa biết ai là người ác thủ với Thiếu Lâm mà.

Giác Chân đại sư niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Tri Giới sư đệ không được đổ oan cho tiểu thí chủ đây.

- Phật môn suy vi rồi, suy vi rồi nên đại sư huynh mới thốt ra lời bênh vực cho gã.

Y nói xong, bật cười sang sảng, vừa cười vừa nói:

- Đại sư huynh Giác Chân binh gã sát thủ kia cũng phải thôi. Tri Giới này đau xót cho các sư huynh đệ của mình đã chết oan uổng. HỌ chết không nhắm mắt mà. HỌ chết vì đại sư huynh và cả tiểu tử kia.

Giác Chân chắp tay niệm phật môn:

- A di đà phật. Bần tăng... bần tăng chưa hỏi tội Tri Giới sư đệ, mà đã bị sư đệ vu oan giá hoạ.

Giác Chân đại sư nghiêm giọng nói:

- sư đệ hẳn tinh thông giới luật của Thiếu Lâm và ngũ giới của phật môn. Sư đệ mau rút lại lời nói của mình.

- Giác Chân sư huynh sợ Tri Giới này nói ra sự thật ư?

Tri Giới hoà thượng vừa nói, vừa lấy cây trâm Minh Nguyệt chìa đến trước.

- Nhị vị thúc thúc và Xung Hư đạo trưởng nhìn xem đây là vật gì?

Thiên Hải lên tiếng:

- ĐÓ là cây trâm nạm dạ minh châu, mà tại hạ nhận từ tay Minh Nguyệt tỷ tỷ, với trọng trách giao đến tận tay Giác Chân Phương trượng, nhưng đã bị Tri Giới hoà thượng lừa lấy khi mới đặt chân đến đây.

Tri Giới hoà thượng "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:

- Bần tăng vì sự trong sạch của Thiếu Lâm nên mới dụng tiểu xảo lấy vật chứng này trong tay ngươi. Tri Giới hoà thượng không ngờ đại sư huynh đường đường là một cao tăng Thiếu Lâm lại đi

giao du với ma nữ, để kết bè, kết phái đưa sát thủ về Thiếu Lâm giết chư huynh đệ. Hắn đại sư Giác Chân có ý muốn biến toà Thiếu Lâm này thành chốn phù hoa của yêu nữ. Ô uế Ô uế Hai vị cao tăng cau mày, buột miệng niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Thiên Hải cau mày bất nhẫn nói:

- Tri Giới hoà thượng lại nói năng càn rờ rồi. Hắn là Tri Giới hoà thượng muốn hưởng mấy cái tát tai của tại hạ. Đường đường là một cao tăng, thế mà mở miệng muốn nói gì thì nói. Lời nói của Tri hoà thượng Thiên Hải này ngửi chẳng được, chứ đừng nói là nghe.

Tri hoà thượng "hừ" nhạt, nhìn Thiên Hải, nói:

- Lời nói chân chính của bần tăng, làm sao kẻ tiểu nhân tà đạo như ngươi có thể nghe được. Nhị vị sư thúc, Xung Hư đạo trưởng, chuyện đã rõ như ban ngày, bần tăng thỉnh cầu ba vị căn cứ theo giới qui của Thiếu Lâm mà hành xử phán tội hai người kia.

Lời vừa dứt trên miệng Tri Giới hoà thượng thì Thiên Hải thi triển thuật "Phi mà độn hình". Thuật "Phi ma độn hình" của chàng trước đây còn thấy bóng, nhưng nay đã được nhận công lực cao thâm của Giác Chân đại sư và Bất Giới hoà thượng thì đã khác hẳn trước. Thiên Hải vừa lắc vai thì chớp mắt đã lướt đến bên Tri Giới hoà thượng. Vốn đã có thành kiến đó ky với Tri Giới hoà thượng, bởi vì lão cho uống Nhục tán, tưởng đâu thành kẻ phế nhân, nên Thiên Hải thẳng tay tát luôn một lúc mười cái tát vào hai bên má Tri hoà thượng mà tuyệt nhiên lão chẳng hề có phản ứng gì kịp để ngăn đỡ.

Bốp... Bốp... Bốp... Bốp...

Tri Giới hoà thượng nhận đủ mười cái tát, mắt nảy đom đóm té ngồi dưới đất. Khi gã tru tréo rống lên thì Thiên Hải đã quay lại chỗ cũ.

- Sát nhân! Sát nhân Thiên Hải cướp lời Tri Giới hoà thượng.

- Tại hạ chưa cắt lưỡi Tri Giới hoà thượng là may rồi đó. Nếu còn phun ra những lời nói khinh miệt, ngậm máu phun người thì đừng trách tại hạ.

Hai vị cao tăng Thiếu Lâm niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Thí chủ quá xem thường Thiếu Lâm tự của phật môn rồi.

- Tri Giới hoà thượng nói càn thì phải trừng trị gã.

Giác Chân đại sư lên tiếng.

- A di đà phật. Nhị vị sư thúc thánh tăng! Chuyện này có uẩn khúc... Giác Chân sẽ giải trình để nhị vị thấu đáo.

Hai vị thánh tăng niệm phật hiệu, lắc đầu. Người đứng bên phải cất tiếng ồm ồm:

- Thiếu Lâm không phải là chỗ để cho tiểu thí chủ kia tác oai tác quái. Giác Chân muốn nói gì thì nói.

- A di đà phật. Nhị vị thúc thúc cũng phải cho Giác Chân này phân bày chứ.

Người đứng bên trái niệm phật hiệu.

- Giác Chân Phương trượng muốn nói gì thì nói sau, còn chúng tăng phải thực hiện chức trách của mình.

Thiên Hải cáu gắt nạt ngang:

- Nhị vị đại sư vì gã Tri Giới hoà thượng kia mà không phân biệt đâu là chính đâu là tà, tại hạ chẳng tôn trọng đâu. Nhưng để bức hiếp tại hạ thì không dễ đâu.

Hai vị cao tăng đồng niệm phật hiệu.

Liền sau tiếng niệm phật đó, hai vị cao tăng Thiếu Lâm đồng loạt xuất thủ. Một người dụng tuyệt học Giáng Long Thập bát chưởng, người kia thì sử Thập bát La Hán quyền. Chưởi và quyền chớp động chụp đến Chu Thiên Hải. Vừa khởi phát hai tuyệt học đó, nhị vị cao tăng Thiếu Lâm đã tạo ra áp lực nặng như núi Thái Sơn ập đến Thiên Hải.

Giác Chân đại sư niệm phật hiệu, nói:

- A di đà phật. Công tử mau chạy đi...

Thiên Hải đâu để cho Giác Chân đại sư một mình chịu tội bởi những lời xúc xiểm của Tri Giới hoà thượng nên không có ý bỏ chạy, mà lại thi triển thuật Phi ma độn hình.

Mặc dù chưởng và quyền của hai vị cao tăng với sức mạnh uy vũ có thể san núi lấp biển, nhưng Thiên Hải vẫn lánh tránh dễ dàng qua từng khe hở mà tưởng chừng như chẳng có đường tránh né.

Xung Hư đạo trưởng cau mày nói:

- "Phi ma độn hình", thuật khinh công kỳ tuyệt của Hoạt Thần giáo. Tiểu tử này chính đại ma đầu của Hoạt Thần giáo.

Thiên Hải không muốn dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp, bởi sợ sẽ tạo thêm kiếp hoạ cho mình

và Giác Chân nên tuyệt nhiên chỉ dụng thuật "Phi ma độn hình" tránh né. Chính vì chỉ muốn tránh né mà không thoát chạy, lại đương đầu một lúc với hai vị cao tăng Thiếu Lâm hộ pháp, nên dù thuật "Phi ma độn hình" có tinh diệu và thần kỳ đến đâu thì Thiên Hải cũng bị sức dồn càng lúc càng rơi vào tình thế bị ép vào tử lộ.

Chưởng và quyền của nhị vị cao tăng Thiếu Lâm càng lúc càng tạo áp lực lên Thiên Hải. Đối phó với hai vị cao tăng võ thánh của Thiếu Lâm mà không phản kích, chỉ có tránh né thì quả là chỉ có mình Thiên Hải.

Hai vị cao tăng võ thánh mặc dù công kích Thiên Hải, nhưng trong lòng cũng nảy sinh lòng khâm phục bởi thuật "Phi ma độn hình" của chàng. HỌ vừa khâm phục, vừa ngạc nhiên nhưng cũng hơi bực bội.

Thiên Hải bị dồn vào góc Đại Hồng bảo điện, nên bắt đầu lúng túng, trong khi áp lực và quyền của hai vị cao tăng không ngừng lại, mà càng lúc lại càng gia tăng hơn. Thiên Hải vừa chớp động thân pháp tránh qua song quyền của vị cao tăng có khuân mặt dài ngoằng, thì chưởng pháp của vị cao tăng có bộ mặt tròn ủng đã chớp đến, tập kích ngay chính diện chàng.

Thế công của hai vị cao tăng phối hợp thần kỳ, khi Thiên Hải thấy được bóng chưởng thì đã bị dồn cứng vào ngay góc bảo điện. Bóng chưởng pháp to bè như chiếc quạt mo hiện ngay trước mặt chàng, trong khi chẳng còn khoảng không gian nào để lòn lách.

Thiên Hải thất sắc hét lên:

- Dừng tay...

Thiên Hải những tưởng chẳng có ai nghe tiếng mình, nhưng thật ngạc nhiên, lời của chàng như còn đọng trên hai cánh môi mỏng thì bóng chưởng cũng vụt tắt biến mất.

Hai vị võ tăng đứng ngay trước mặt Thiên Hải, chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Thiên Hải bối rối ôm quyền:

- Đa tạ vị đại sư đã nương tay.

Vị cao tăng có bộ mặt tròn lên tiếng:

- Bần tăng không thể xuống tay với một người không có ý phản kích.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Vãn bối thấy chuyện này không cần thiết phải đổ máu.

Tri Giới hoà thượng thấy cuộc đấu bỗng dưng ngừng lại, trong khi hai vị cao tăng đã có thể sát tử Thiên Hải. Y tru tréo rống lên.

- Nhị vị sư thúc còn chờ gì nữa.

Giác Chân đại sư lên tiếng:

- Nhị vị thánh tăng, nếu còn xem Giác Chân này là Phương trượng Thiếu Lâm thì hãy dừng tay lại.

Thiên Hải nói:

- Đại sư! Nhị vị thánh tăng đã dừng tay không bức tử vãn bối.

- A di đà phật. Thiện tai, thiện tai.

Nhị vị cao tăng có bộ mặt dài sọc nghiêm giọng nói:

- Thí chủ đúng là một đại cao thủ. Nếu như thí chủ muốn đi thì bần tăng chẳng làm gì được thí chủ.

Thiên Hải buông tiếng thở dài nói:

- Đại sư quá khen. Nếu như đại sư đã hiểu ra sự thế, vãn bối hứa với đại sư sẽ tìm ra hung thủ tạo sát nghiệp với Thiếu Lâm.

- A di đà phật.

Hai vị cao tăng vừa niệm phật hiệu thì Tri Giới hoà thượng đã rống cổ nói:

- Nhị vị sư thúc! Đừng tin gã đó.

- A di đà phật. Nhị vị sư thúc! Giác Chân đem mạng mình bảo chứng cho tiểu thí chủ Chu Thiên Hải. Giác Chân là người trong sạch từ trước đến nay, nhị vị sư thúc đã biết.

Nay Giác Chân đem căn cốt tu hành của mình để bảo chứng cho Thiên Hải và sự trong sạch của mình.

Hai vị cao tăng nhìn lại Thiên Hải. Vị cao tăng có bộ mặt dài nói:

- Thiện Minh bần tăng tạm thời gác qua chuyện này, nhưng thí chủ phải phân rõ trắng đen.

- Vãn bối có ý đó.

Vị cao tăng mặt tròn nói:

- Thiếu Lâm tự tạm thời quản thúc Giác Chân Phương trượng để chờ thí chủ.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- Đa tạ đại sư đã cho Thiên Hải cơ hội.

Chàng bước đến trước mặt Giác Chân đại sư.

- Đại sư! Thiên Hải này sẽ quay lại Thiếu Lâm tự để giải oan cho đại sư.

Thiên Hải nhìn lại Tri Giới hoà thượng, chàng nheo mày nói:

- Tri Giới hoà thượng! Tại hạ sẽ quay lại Thiếu Lâm, và nhất định sẽ đòi lại món nợ Nhục tán mà Tri Giới hoà thượng đã tặng cho tại hạ.

Chàng chậm rãi bước đến trước mặt của Tri Giới. Thiên Hải chớp động hữu thủ, nhị vị cao tăng giật mình thốt.

- Thí chủ!

Thiên Hải đoạt lấy cành trâm trên tay Tri Giới, rồi quay sang nói với nhị vị cao tăng:

Vãn bối chỉ lấy lại cây trâm của Minh Nguyệt mà thôi.

Nhìn lại cây trâm, Thiên Hải quan sát kỹ rồi nói Tri Giới hoà thượng:

- Tri Giới hoà thượng trả đồ cho tại hạ chứ. Kẻ tu hành thì không nên giữ những đồ vật không phải của mình.

Thiên Hải vừa nói, vừa dụng song thủ lục soát người Tri Giới hoà thượng. Động tác của chàng quá nhanh, đến độ Tri Giới không kịp phản ứng. Thiên Hải lấy ra chiếc tráp rồi gật đầu.

- Còn túi vải của tại hạ, Tri Giới hoà thượng để dưới thảo cốc phải không.

Tri Giới "hừ" nhạt rồi nói:

- Vật chứng Ô uế đó bần tăng không muốn giữ đâu. Ngươi lấy nó, nhưng phải giữ, đừng huỷ vật chứng đấy.

Thiên Hải nghiêm mặt nói:

- Tại hạ lấy vật trao lại đúng ngay người thôi.

Lườm Tri hoà thượng, Thiên Hải mới quay bước tiến đến bên Giác Chân đại sư.

Chàng trao chiếc tráp và cành trâm cho Giác Chân hoà thượng.

- Đại sư! Vãn bối nhận trọng trách đến Thiếu Lâm chủ đích trao vật này cho đại sư.

Giác Chân đòn lấy chiếc tráp của Minh Nguyệt.

- A di đà phật. Đa tạ thiếu hiệp.

- Đại sư bảo trọng.

Thiên Hải bùi ngùi nhìn Giác Chân đại sư. Chàng nghĩ thầm:

"Không biết chiếc tráp và cành trâm của Minh Nguyệt có phải là pho kiếm phổ Thượng Ngươn không nhỉ, hay là kỷ vật tình yêu của vị cao tăng này." Như thể đọc được ý niệm trong đầu Thiên Hải, Giác Chân đại sư niệm phật hiệu, từ tốn nói:

- Chu thiếu hiệp! Bần tăng là người trong sạch.

- Thiên Hải không dám nghĩ quấy cho đại sư. Phong cách của đại sư đúng là một cao tăng Thiếu Lâm, nên mới bị lũ trọc tiểu nhân hãm hại.

Buông tiếng thở dài, Thiên Hải rảo bước đến trước mặt hai vị võ thánh tăng nhân.

Chàng ôm quyền nói:

- Nhị vị đại sư! Vãn bối rời Thiếu Lâm để tìm lời giải cho uẩn khúc này, mong nhị vị đại sư bảo hộ cho Giác Chân đại sư.

Thiện Minh đại sư nói:

- Thí chủ yên tâm rời Thiếu Lâm. Còn Ở đây, chúng tăng sẽ bảo vệ và quản thúc Giác Chân để chờ thí chủ.

- Vãn bối tin mình sẽ giải được oan nghiệt cho Giác Chân Phương trượng.

Nhị vị cao tăng khẽ gật đầu rồi chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Chúng tăng sẽ chờ thí chủ.

Thiên Hải quay bước tiến đến Tri Giới hoà thượng, chàng nghiêm mặt, gay gắt nói:

- Tri hoà thượng! Tại hạ biết thâm ý của hoà thượng như thế nào. Nhưng hoà thượng nên biết một

điều, kẻ có đức mới đảm đương được chức vị Phương trượng Thiếu Lâm.

Còn kẻ vô đức, nhưng tham quyền, chẳng sớm thì chày cũng chịu sự trừng phạt mà thôi. Tại hạ rời khỏi Thiếu Lâm tự, ngày quay về, nếu biết Giác Chân đại sư bị Tri hoà thượng hãm hại thì...

Chàng khẽ lắc đầu.

- Cõi đất trung thổ này khó có đất cho Tri hoà thượng đó.

Thiên Hải nhìn sang Xung Hư đạo trưởng, chàng nhỏ giọng nói:

- Đạo trưởng! VÕ Đang của đạo trưởng cũng có những kẻ chẳng khác gì Tri Giới hoà thượng. Vãn bối mong đạo trưởng chú tâm, kẻo một ngày nào đó hoạ kiếp giáng xuống, chẳng khác gì Giác Chân Phương trượng.

Tri Giới hoà thượng trừng mắt nhìn Thiên Hải.

- Ngươi đừng có hồ đồ, vọng ngôn bừa bãi. Nếu ngươi không làm rõ trắng đen thì bần tăng sẽ hiệu triệu quần hùng tróc nã ngươi chẳng còn đất dừng chân.

Thiên Hải nhìn lại Tri Giới hoà thượng:

- Tri hoà thượng liệu mà giữ mồm thì đúng hơn, chờ Thiên Hải quay lại Thiếu Lâm tự.

Thiên Hải nhìn lại Giác Chân lần nữa rồi mới quay bước đi thẳng ra ngoài bảo điện.

Chàng quay lại thảo cốc lấy túi vải, rồi mới xuống Thiếu Lâm tự.

Chàng xuống núi Thiên Sơn mà trong lòng cứ canh cánh lo cho Giác Chân đại sư, sợ khó qua khỏi hoạ kiếp này. Thiên Hải buông một tiếng thở dài khi nghe tiếng đại hồng chung vang lên. Chàng để ý hai bên đường chẳng còn thấy những vị cao tăng ngồi kiết đà mà lắc đầu.

- Những vị cao tăng Thiếu Lâm ngồi kiết đà Ở đây hẳn đã về chầu phật tổ Như Lai.

Chàng lắc đầu:

- Không ngờ võ lâm lại có lắm chuyện tranh giành như thế này. Bảo mẫu cô cô cũng là người võ lâm, không biết lúc này cô cô như thế nào?

Thiên Hải xuống đến chân núi mới lấy trong ống tay áo ra một chiếc hoa mẫu đơn trắng toát. Chàng đã lấy đoá hao mẫu đơn này trên miệng của lão Giác Chân giả. Nhìn đoá hoa mẫu đơn, Thiên Hải nhủ thầm:

"Đoá hoa mẫu đơn này không biết có liên can gì đến hung thủ tạo sát kiếp Thiếu Lâm không. Nhưng nó đã được gắn lên miệng lão già đóng giả Giác Chân đại sư, nhất định phải có liên quan. Tên Tri hoà thượng hắn biết, nhưng mình không có lý do gì để bắt chẹt lão".

Thiên Hải trả đoá mẫu đơn vào trong túi vải rồi rảo bước đi tiếp. Đầu óc chàng suy nghĩ mông lung.

"Không biết mình có kịp giải oan cho Giác Chân đại sư không".

Thiên Hải lắc đầu:

- Đến đâu hay đến đó, chẳng cần phải suy nghĩ nữa.

Chương 23: Họa Kiếp Trùng Trùng

Uống cạn một cân rượu, Thiên Hải toan đứng lên rời tửu điếm thì một gã tiểu cái bang bước vào. Y tiến thẳng đến trước mặt Thiên Hải, nhìn chàng rồi nói:

- Đại ca có phải là Chu Thiên Hải, vừa trên núi Thiếu lâm xuống?

Thiên Hải gật đầu.

Gã tiểu cái bang liền nhét vào tay chàng một mảnh vải:

- CÓ người trao cho đại ca vật này.

Thiên Hải mỉm cười:

- Đa tạ tiểu huynh đệ.

Thiên Hải vừa nói, vừa lấy một nén bạc vụn nhét vào tay gã:

- Chút quà mọn, ta gởi cho tiểu huynh đệ dùng cơm.

- Đa tạ đại ca.

Gã tiểu cái bang nhận nén bạc vụn lủi nhanh. Thiên Hải mở miếng lụa, miếng lụa tỏa ra mùi phấn hương nồng nồng, thứ phấn hương mà chàng đã quen mùi, vốn chỉ có Ở nhận g kỹ lâu.

Thiên Hải cau mày nghĩ thầm:

"Minh Nguyệt gởi ám hiệu cho mình ư?" Chàng đọc dòng chữ nguệch ngoạc trên miếng lụa:

"Ta chờ ngươi Ở ngôi miếu Thần Hoàng. - Bất Giới hòa thượng. .

Thiên Hải vo miếng lụa cho vào ngực áo. Chàng nghĩ thầm:

"Hắn Bất Giới hòa thượng biết hung thủ tạo ra sát kiếp trên Thiếu Lâm nên mới muốn gặp mình." Thiên Hải gọi một vò rượu năm cân, cùng thức ăn khô rồi rời tửu điếm. Chàng không mấy khó khăn để nhận ra ngôi miếu mà Bất Giới hòa thượng hẹn với mình.

Thiên Hải vừa đặt chân đến tam cấp thì đã nghe tiếng cười khùng khục của Bất Giới hòa thượng cất

lên. Bất Giới hòa thượng vừa cười vừa nói:

- Lão phu sợ tiểu tử không dám đến gặp lão chứ.

- Tại hạ đang muốn gặp tiền bối đây.

- Ngươi không muốn gặp ta thì ta cũng sẽ tìm ngươi mà. Thà gặp nhau một lần thì hơn.

Thiên Hải bước vào cổ miếu Thần Hoàng.

Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông ngồi chễm chệ trước bệ thờ Thần Hoàng, trước mặt lão là vò rượu năm cân, cùng những thức ăn ngon vẫn chưa động đũa.

Thiên Hải nhìn Bất Giới hòa thượng:

- Tiền bối chờ vãn bối đến để đối ẩm?

- Đúng. Lão phu chờ ngươi.

Thiên Hải ôm vò rượu cùng số thức ăn khô đến ngồi trước mặt Bất Giới hòa thượng.

Chàng bày rượu và thức ăn của mình, rồi nhìn Tuệ Thông:

- Vãn bối cũng góp phần với tiền bối.

- Ta không chê đâu.

Thiên Hải mở vò rượu của mình chuốc ra hai chiếc chén:

- Mời lão tiền bối.

Hai người nâng chén cùng uống. Bất Giới hòa thượng đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Thiên Hải, vuốt chòm tóc lõa xõa rối bời, nói:

- Hai mươi năm nay, ta mới được uống rượu lại. Ngon thật là ngon.

Lão nói xong, liền với tay bê cả vò rượu, ngửa cổ tu ừng ư như người quá khát nước.

Lão đặt vò rượu xuống trước mặt, lấy tay chùi miệng:

- Ngon thật là ngon!

Lão nhìn Thiên Hải:

- Đáng ra, khi xuống Thiếu Lâm tự thì ta phải đi uống rượu ngay cho đã thèm mới phải, nhưng ta vẫn nhịn thèm mà đợi tiểu tử.

- Đa tạ tiền bối đã có lòng với vãn bối.

- Hê! Tiểu tử đừng khách sáo. Ta chờ ngươi đối ẩm, bởi có chủ đích từ trước.

Thiên Hải mỉm cười, nhún vai:

- Chủ đích của tiền bối là đối ẩm với vãn bối?

- Ngoài chuyện đó ra, ta còn mục đích khác nữa.

Thiên Hải với tay lấy lại vò rượu. Chàng dốc ngược vò rượu, tu luôn một hơi dài. Bất Giới hòa thượng nhìn Thiên Hải uống mà chắt lưỡi, nói:

- Ngươi cũng là một con ma men.

Thiên Hải đặt vò rượu xuống, rồi từ tốn đáp lời:

- Vãn bối không phải là con ma men đâu, chỉ vì muốn uống bù thôi.

Bất Giới hòa thượng chau mày nói:

- Uống bù là sao?

- Sau hai mươi năm, tiền bối mới được uống rượu trong trạng thái sảng khoái tự do.

Còn vãn bối, sợ chút nữa đây mình chẳng còn cơ hội nào uống rượu, nên phải uống bù.

- Sao ngươi nói vậy? Sao mà chẳng còn cơ hội?

- Dưới a tỳ sợ không có rượu.

Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông vỗ trán mình:

- Ta hiểu rồi...

Lão nhìn Thiên Hải:

- Ngươi hiểu mục đích sau của lão phu?

- Hiểu nên mới uống bù chứ!

Thiên Hải nâng vò rượu chìa đến trước:

- Mời lão tiền bối!

Bất Giới hòa thượng mở nắp vò rượu của lão, rồi bưng lên nói:

- Mời!

Hai người tu ừng ực. Đặt vò rượu xuống sàn cổ miến, Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng nói:

- Tiểu tử biết bữa tiệc này của lão phu dùng để tiễn ngươi ư?

- Nghe tiền bối nói, vãn bối có thể đoán ra.

Bất Giới hòa thượng gật đầu:

- Tiểu tử biết mục đích của lão phu, sao còn dẫn sáng đến làm gì?

- Tiểu bối há chả nói: Thà gặp một lần còn hơn không.

- đúng, đúng. Thà gặp một lần còn hơn không.

Lão lại bưng bầu rượu, tu tiếp một hơi dài nữa rồi đặt xuống, nhìn Thiên Hải:

- Lão phu sợ ngươi chạy trốn. Nhưng ngươi đã đến khiến cho lão phu rất khâm phục ngươi. Lão phu cho ngươi một cơ hội.

Thiên Hải từ tốn hỏi:

- Tiền bối cho vãn bối cơ hội gì?

- Trước Thần Hoàng cổ miếu này, ngươi thề xóa bỏ những lời hứa của ta với ngươi.

Bấy giờ, ta và ngươi xem nhau như bằng hữu, chẳng còn gì để gieo oán cả.

- Nếu Thiên Hải hủy lời giao ước với tiền bối, tiền bối sẽ làm gì với Thiếu Lâm tự?

- ĐÓ là chuyện riêng của lão.

- Tiền bối không nói, Thiên Hải vẫn có thể đoán biết. Tiền bối sẽ quay lại Thiếu Lâm hành xử Giác Chân đại sư?

- Đúng. Ta thề sẽ lột da đầu lão hòa thượng thúi đó. Chỉ vì lão mà vì lão mà Tuệ Thông này bị giam suốt hai mươi năm trong cổ động. CÓ hận không chứ?

- Tiền bối đừng quên người cũng xuất thân từ Thiếu Lâm tự.

- Thì đã sao nào? Cái hận hai mươi năm bị giam trong cổ động không trả được.

Thiên Hải nhướn mày:

- Không trả thì đã sao nào?

Bất Giới hòa thượng bưng vò rượu, tu luôn một hơi dài rồi đặt xuống, nhìn Thiên Hải:

- Ngươi có biết ta hận như thế nào không?

- Không có lửa sao có khói. Hẳn tiền bối xuất gia đầu phật mà không giữ giới quy Thiếu Lâm, nên mới bị Giác Chân Phương trượng trừng phạt. Nếu như người giữ giới thì đâu đến nỗi bị giam vào cổ động.

- Ngươi... ngươi...

- Hê! Pháp danh Bất Giới đã nói cho vãn bối biết tiền bối không phải là người có căn tu rồi.

Bất Giới hòa thượng đập tay xuống sàn:

- Không nói nữa. Bây giờ có chịu xóa lời giao ước giữa ta với ngươi không?

- Nếu vãn bối không xóa lời giao ước đó thì sao?

- Đây là bữa tiệc tống tiễn ngươi. Hẳn ngươi không quên lời nói của lão phu trong cổ động chứ?

- Vãn bối làm sao quên được. Lời nói của tiền bối vẫn còn văng vẳng bên tai vãn bối.

Nhưng lúc này Phương trượng đại sư Giác Chân đang gặp kiếp họa, vãn bối đâu muốn người bị dồn thêm vào bước đường cùng.

- Thế là ngươi đã quyết định đi tìm Diêm chúa. Lão phu nói thật cho ngươi biết, Chẳng qua ta có chút cảm tình với ngươi nên mới cho ngươi cơ hội này. Chứ nếu không, lão phu đã giết quách ngươi rồi trở lại Thiếu Lâm cũng được.

Thiên Hải buông tiếng thở dài:

- Nếu không muốn gặp tiền bối thì tại hạ chẳng thèm đến ngôi cổ miếu Thần Hoàng này để tiền bối cho cơ hội được sống hay là chết. Vãn bối mà đi thì tiền bối không bắt kịp đâu.

- Ngươi đến đây vì muốn gặp ta ư?

Thiên Hải gật đầu, nhìn thẳng vào mặt Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông:

- Vãn bối không nghi ngờ cho tiền bối, nhưng gặp tiền bối để muốn hỏi tiền bối một chuyện.

- Chuyện gì?

- Trên Thiếu Lâm tự vừa xảy ra một cuộc huyết sát tàn nhẫn, trong lúc vãn bối và Giác Chân đại sư đang còn Ở trong cổ động.

Tuệ Thông nhướn mày:

- Sao Thiếu Lâm bị cảnh huyết sát à?

Thiên Hải gật đầu:

- Tiền bối rời cổ động trước, hẳn biết hung thủ tạo ra kiếp sát đó là ai?

Tuệ Thông sa sầm mặt, lắc đầu:

- Ta không biết.

- Chẳng lẽ người ta sát tử chư tăng Thiếu Lâm ngay trước mặt tiền bối mà tiền bối lại không biết ư?

- Tiểu tử! Ngươi sai rồi.

- Vãn bối sai chỗ nào?

- Ta vì giữ giao ước với ngươi mà chọn tiểu lộ phía sau núi Thiên Sơn để ra đi, nên chẳng biết gì cả.

Lão bưng vò rượu uống tiếp một hơi dài rồi đặt xuống, nhìn Thiên Hải, nói tiếp:

- Chẳng phải ta sợ bọn trọc Thiếu Lâm đó đâu, chẳng qua vì muốn giữ giao ước với ngươi mà thôi.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Vãn bối những tưởng tiền bối biết...

Buông một tiếng thở dài nữa, Thiên Hải nói tiếp:

- Nếu không hóa giải được oan nghiệp này, vãn bối không thể nào nhìn mặt Giác Chân đại sư, nhất là gã Tri Giới hòa thượng.

- Sao, lão hòa thượng thúi Giác Chân bị oan à?

Thiên Hải gật đầu, nói:

- Tri Giới hòa thượng dựa vào cuộc huyết sát các trữ tăng Thiếu Lâm mà đổ tất cả lên đầu Phương trượng đại sư Giác Chân. Y muốn đoạt chức vị Phương trượng của Giác Chân đại sư.

Bất Giới hòa thượng nghe xong bật cười sằng sặc. Lão vừa cười, vừa nói:

- Lão Tri Giới hòa thượng nói ai tạo ra sát nghiệp thì lão phu đây còn tin. Chứ nói hòa thượng thúi kia giết người thì thà có trời sập, lão phu còn tin, chứ tuyệt nhiên không tin lão hòa thượng Giác Chân giết người.

Thiên Hải phấn khích nói:

- Tiền bối có thể làm chứng cho Giác Chân đại sư.

Bất Giới hòa thượng nhường cao đôi chân mày nhạt phếch, tưởng chừng hai con ngươi của lão chực lọt ra khỏi hốc mắt. Lão chỉ vào người, nhìn Thiên Hải nói:

- Tiểu tử nói ta làm chứng cho lão hòa thượng thúi Giác Chân đó à? Nực cười quá...

Lão "hừ" nhạt một tiếng:

- Ta không lột da lão thì thôi, cớ gì phải làm chứng cho lão?

Y bưng vò rượu dốc tu ừng ực, rồi cất tiếng cười sang sảng:

- ông trời có mắt, trả hận giùm cho Tuệ Thông này. Lão hại ta, giờ thì người ta hại lão Lão phu đây tìm rượu ngon, gái đẹp lên Thiếu Lâm khoản đãi gã Tri Giới hòa thượng mới đúng. Ta sẽ được nhìn lão hòa thượng thúi Giác Chân ôm mối hận này trong cổ động. Chắc lão đau khổ lắm... đau khổ hơn cả lão phu. Một con kiến, lão không dám giết, thế mà bị Tri Giới hòa thượng vu cho là kẻ giết người, lại giết chư huynh đệ củ a mình...

Bất Giới hòa thượng ôm vò rượu đứng lên:

- Thích quá đi mất... ông trời có mắt... ông trời có mắt.

Thiên Hải nhìn Bất Giới hòa thượng, buông một tiếng thở dài, từ tốn nói:

- Giác Chân đại sư dù gì cũng là đại sư huynh của tiền bối.

- Hắn mà là đại sư huynh của ta à... Hắn đã giam ta vào cổ động, ngươi biết chứ?

- Chỉ vì tiền bối phạm giới quy.

- Phạm giới quy...

Bất Giới hòa thượng "hừ" nhạt một tiếng, rồi nói:

- Ta phạm giới quy thì đã sao nào? Chẳng qua lúc đó ta chẳng kìm chế được chữ tình trong mình mà... mà...

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Mà phạm giới quy, phải không? Không biết tiền bối đã phạm giới quy gì mà phải bị giam vào cổ động?

- Ơ Ơ!

- Hẳn là phạm giới tối ky, nên mới bị Giác Chân đại sư phạt nặng như vậy.

Dung diện của Bất Giới hòa thượng đỏ gắt. Lão gắt giọng nạt:

- Ta phạm giới một lần thì lão phạm giới mười lần. Lão đã từng vào kỹ lâu, đến nỗi được kỹ nữ tặng trâm thì sao nào? Hừ! Lão đáng bị trừng phạt hơn Tuệ Thông này. Ta có phạm giới thì cũng phạm giới với một thiếu nữ đàng hoàng. Còn lão thì chui tọt vào lầu xanh. Ai nặng hơn ai?

Thiên Hải lắc đầu:

- Vãn bối chỉ một chút nhầm lẫn, hiểu sai cho Phương trượng Giác Chân. Tiền bối đừng đem câu chuyện thêu dệt của vãn bối mà trút thêm vào Giác Chân đại sư sự Ô uế của mình.

Bất Giới hòa thượng "hừ" nhạt một tiếng, rồi nói:

- Cho dù lão hòa thượng thúi đó có quang minh chính đại thì cũng đã bị trừng phạt bởi ông trời rồi.

- Vãn bối sẽ giải oan cho Giác Chân đại sư mà không cần đến tiền bối.

Nốc một hơi, Bất Giới hòa thượng nhìn lại Thiên Hải:

- Ngươi dùng cách gì để giải oan cho lão nào?

Thiên Hải lấy đóa hoa mẫu đơn trắng toát thảy xuống sàn:

- đoá hoa mẫu đơn này có liên quan đến gã hung thủ tạo dựng sát nghiệp trên Thiếu Lâm.

Bất Giới nhìn đóa hoa mẫu đơn không chớp mắt. Thiên Hải nheo mày, bởi cảm nhận sự phản ứng mãnh liệt trong ánh mắt của Bất Giới hòa thượng. Thậm chí, Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng không kìm chế được mình, nên hai tay nắm chặt rồi mà cứ run bần bật.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Bất Giới hòa thượng sao lại có phản ứng xúc động khi thấy đóa hoa mẫu đơn? Lão hắn có liên hệ gì với đóa hoa mẫu đơn này." Bất Giới hòa thượng nhìn Thiên Hải:

- Tiểu tử! Ngươi lấy đóa hoa mẫu đơn này Ở đâu?

- Trên miệng lão già giả dạng Giác Chân đại sư. Vãn bối nghĩ, hung thủ đã để lại đóa hoa mẫu đơn này. Nhưng chẳng biết với mục đích gì?

Lời của chàng vừa dứt trên hai cánh môi thì Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông đã vươn tay thộp lấy đóa hoa mẫu đơn. Lão chẳng nói một lời cáo biệt với Chu Thiên Hải, mà thi triển luôn thuật "Mê tông bộ", loáng một cái đã băng ra ngoài cửa ngôi miếu Thần Hoàng.

Hành động bất ngờ của Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông khiến cho Thiên Hải không khỏi hoài nghi lão có mối quan hệ với hung thủ này, nên Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng vừa thoát ra ngoài cổ miếu thì Thiên Hải cũng thi triển thuật "Phi ma độn hình" bám theo sau. Với thuật "Phi ma độn hình", cùng với nội lực đã có được do Giác Chân đại sư và Bất Giới hòa thượng truyền thụ trong cổ động, nên có thể Thiên Hải giờ ví như một bóng ma vô thường quỷ dị, khó ai phát hiện được. Chàng bám ngay theo sau Bất Giới hòa thượng, mặc dù lão là kỳ tài của Thiếu Lâm nhưng vẫn không phát hiện ra. Thiên Hải còn lạ lẫm một điều nữa, mặc dù chàng vận động nội lực thi triển thuật "Phi ma độn hình", đáng lý ra nội lực phải hao tổn, nhưng ngược lại càng lúc càng sung mãn. ĐÓ chính là hiệu năng Dịch cân kinh mà Giác Chân đại sư đã truyền thụ cho chàng. Duy có một điều khiến chàng khó chịu, đó là lâu lâu trong đầu lại có những âm thanh u u như sóng gầm, cùng với cảm giác nao nao bực bội.

Bất Giới hòa thượng thi triển thuật Mê tông bộ chạy miết, đến khi gặp một thảo trang hoang vắng mới dừng bước. Lão đứng ngoài thảo trang nhìn vào trong, như thể tìm người nào đó. Lão chần chừ như thể cố định tâm định thần, đặng đối mặt với một cao thủ kỳ tuyệt, rồi chậm rãi tiến vào thảo trang.

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng rít một luồng chân khí căng phồng ngực, rồi cất tiếng gọi lớn:

- Mộc Thanh Thanh! Ta biết nàng đang Ở đây. Tuệ Thông hòa thượng đến tìm nàng đây Bất Giới hòa thượng vừa réo gọi, vừa tiến thẳng về phía gian thảo xá cất bên góc hoa viên đã bỏ phế lâu ngày rợp đầy cỏ dại. Quanh thảo xá trồng đầy những khóm hoa mẫu đơn đã lão hóa và xơ xác vì thiếu sự chăm sóc.

Bất Giới hòa thượng bước vào gian thảo xá.

- Mộc Thanh Thanh... Tuệ Thông đã quay lại với nàng đây.

Bất Giới hòa thượng cau mày nhìn về phía trước. Đập vào mắt lão hòa thượng Bất Giới là bệ thờ có tấm bài vị khắc dòng danh tự:

"Mẫu đơn tiên tử Mộc Thanh Thanh".

Trên bệ thờ là những đóa hoa mẫu đơn còn tươi nguyên.

Bất Giới hòa thượng bước vào gian thảo xá, tiến thẳng đến trước bệ thờ.

- Thanh Thanh! Không thể nào như vậy được. Ta đã về với nàng đây. Nàng đừng trốn ta. Ta biết nàng không chết đâu.

Bất Giới hòa thượng đặt đóa hoa mẫu đơn đã lấy của Thiên Hải để lên bàn, rồi nói:

- Nàng hận Tuệ Thông này, phải không? Nàng hãy xuất hiện đi, rồi muốn trừng trị Tuệ Thông này sao cũng được. Hai mươi năm bị giam trong cổ động, ta luôn nhớ đến nàng. Thanh Thanh! Nàng hãy xuất hiện đi!

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng đứng mãi trước bệ thờ. Lão đâu thể nào ngờ được, sau lưng lão, Thiên Hải đang chú nhãn quan sát, không bỏ qua cử chỉ nào của hòa thượng phá giới Thiếu Lâm.

Tuệ Thông buông một tiếng thở dài:

- Thanh Thanh! Ta biết nàng chưa chết. Hãy xuất hiện đi. Hai mươi năm qua, ta chưa bao giờ quên nàng. Thanh Thanh! Nàng phải hiểu ta... Tuệ Thông không phải là kẻ phụ tình đâu Ta thất hẹn, chỉ vì lão hòa thượng thúi Giác Chân trừng phạt, giam vào cổ động thôi.

Bất Giới hòa thượng vỗ vào ngực mình:

- Thanh Thanh! Nàng phải tin ta... Ta vẫn yêu thương nàng như hôm nào và rất muốn gặp nàng.

Nghe Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông nói, bất giác Thiên Hải buông một tiếng thở dài vì ý nghĩ:

"Không ngờ hòa thượng mà cũng yêu. Lão vướng vòng tình ái, chẳng biết xuất gia đầu phật để làm gì? .

Tiếng thở ra của Thiên Hải vô hình trung đập vào thính nhĩ của Bất Giới hòa thượng nên lão quay lại một cách thình lình, rồi nói:

- Thanh Thanh! Nàng đó ư?

Biết Bất Giới hòa thượng đã phát hiện ra sự có mặt của mình, Thiên Hải bước vào thảo xá. Chàng nhìn Bất Giới hòa thượng nói:

- Chẳng có ai là Thanh Thanh, mà chỉ có vãn bối thôi.

- Ngươi à?

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng vừa ngỡ ngàng, vừa ngạc nhiên với sự xuất hiện của Thiên Hải. Lão buột miệng hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi bám theo ta?

Thiên Hải gật đầu nói:

- Đúng. Vãn bối bám theo tiền bối, bởi hành động quá ly kỳ của tiền bối.

- Ly kỳ sao?

Thiên Hải định nhãn nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng:

- Tiền bối hẳn nhận biết chủ nhân của đóa hoa mẫu đơn. Mà vị chủ nhân của đóa hoa mẫu đơn kia chính là hung thủ tạo ra sát nghiệp trên Thiếu Lâm tự.

Thiên Hải nghiêm giọng:

- Tiền bối hãy nói thật cho vãn bối biết đi...

Tuệ Thông đại sư nhăn mặt:

- Tiểu tử! Ngươi biết nhiều quá!

Thiên Hải liếc nhanh về phía bệ thờ, nghiêm giọng nói:

- Hung thủ nhuộm máu Thiếu Lâm có phải là Mẫu đơn tiên tử Mộc Thanh Thanh?

Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông "hừ" nhạt một tiếng?

- Thì đã sao nào?

- Vì sao Mộc Thanh Thanh lại sát tử các cao tăng Thiếu Lâm, nguyên cớ đó hẳn tiền bối biết. Nếu biết thì vãn bối cung thỉnh tiền bối quay lại Thiếu Lâm tự, giải oan cho Giác Chân Phương trượng đại sư. CÓ như vậy mới công bằng.

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng bật cười giòn giã, rồi nói:

- Được rồi! Tiểu tử thúi! Lão phu giải oan cho lão hòa thượng thúi Giác Chân bằng thủ cấp của ngươi.

Lời nói như vừa cạn trên miệng Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng thì lão chớp động chiêu công.

Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông đúng là kỳ tài của Thiếu Lâm tự, lão chỉ lắc vai đã liền thủ công ra bốn thức La Hán quyền phổ với nội lực mãnh liệt siêu phàm, có thể lấy mạng đối phương trong chớp mắt chỉ bằng một thức quyền.

Đã chuẩn bị đề phòng từ trước, nên vừa thấy Tuệ Thông chớp động thân pháp, Thiên Hải liền thi triển thuật "Phi ma độn hình" tránh né. Mặc dù không trúng quyền ảnh của Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng, nhưng quyền phong của lão tạo ra cũng tạo sự rát bỏng khi sượt qua hông Thiên Hải.

Với thuật "Phi ma độn hình", Thiên Hải tránh né được bốn thoi quyền La Hán liên hoàn của đối phương, khiến cho Tuệ Thông ngơ ngác. Lão buột miệng nói:

- Tiểu tử! Ngươi cũng là một hảo cao thủ, thảo nào mới không sợ chết bám theo lão phu.

Công hụt Thiên Hải bốn thoi quyền, Bất Giới hòa thượng thi triển thuật sư tử rống phối hợp với Giáng Long thập bát chưởng.

Tiếng rống của lão hòa thượng Bất Giới cất lên làm cho đầu óc Thiên Hải xây xẩm thì nội lực của Thiên Hải liền tạo ra màn kiếm khí Thượng Ngươn hộ thể mà không biết.

Tiếng sư tử rống còn tạo ra âm thanh đì đùng tợ tiếng sấm dội vào thính nhĩ của Thiên Hải thì Tuệ Thông đại sư đã vỗ hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức công thẳng trực diện vào vùng thượng đẳng. Lão hòa thượng Bất Giới Tuệ Thông đã có chủ đích từ trước, nên dụng đến chín thành công lực. Với hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức, Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng quyết lấy mạng Chu Thiên Hải để bảo toàn bí mật mà chàng đã phát hiện.

Hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức vỗ thẳng vào vùng thượng đẳng của Thiên Hải.

âm...

Thiên Hải hứng trọn hai đạo phách không chưởng đó, thân ảnh tợ một cánh diều đứt dây bị cuốn phăng về sau, bắn ra khỏi cửa thảo xá bởi một đạo bạo phong khốc liệt.

Cũng chính hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức của Tuệ Thông tạo ra, khiến cho màn kiếm khí Thượng Ngươn phát huy uy lực của nó.

Hai đạo kiếm khí vụt xẹt ra, chém cả về phía Bất Giới hòa thượng. Lão hòa thượng Bất Giới không ngờ sự thể diễn biến thần kỳ như vậy nên không khỏi lúng túng. Lão chỉ kịp quay thân tránh được một luồng kiếm khí, còn luồng kiếm khí thứ hai buộc phải dùng hữu chưởng lên đỡ.

Phập.

Hữu chưởng của Bất Giới hòa thượng bị đao kiếm khí Thượng Ngươn chém lìa ra khỏi bả vai rơi phịch xuống đất. Cái đau đều thấu tận óc, nhưng lão vẫn nghiến răng tự điểm huyệt phong bế huyệt đạo cầm máu, rồi lướt ra ngoài tệ xá.

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng thấy Thiên Hải nằm duỗi dài dưới đất, lão xăm xăm bước về phía chàng.

Đối với Chu Thiên Hải, dù chàng đã được màn kiếm khí Thượng Ngươn hộ thể không chết bởi hai đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát thức của Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng, nhưng cũng bị nội thương khá trầm trọng, bởi lẽ không chủ động vận công đề khí. Thấy Tuệ Thông Bất Giới xăm xăm tiến về phía mình với một bên tay bị đứt, ánh mắt hằn sát khí, Thiên Hải chòi tay gượng ngồi lên.

Bất Giới hòa thượng vận công lực dồn vào tả chưởng còn lại định tung một chưởng sau cùng, kết thúc mạng sống của Thiên Hải.

Thiên Hải gằn giọng:

- Tiền bối định sát nhân diệt khẩu ư?

Lão rít giọng đáp lời chàng:

- Tiểu tử phải chết!

Chàng nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng, từ tốn nói:

- Vãn bối biết mình chết chắc rồi, nhưng trước khi chết, muốn biết vì nguyên cớ nào mình chết chứ. Phải chăng tiền bối muốn bao che cho hung thủ sát tử cao tăng Thiếu Lâm tự. Mộc Thanh Thanh Mẫu đơn tiên tử là gì của tiền bối?

Buông một tiếng thở dài, Tuệ Thông nói:

- Mộc Thanh Thanh là nương tử của ta.

Mặt Thiên Hải đanh lại:

- Tiền bối là một hòa thượng mà có nương tử à? Nương tử của tiền bối lại sát hại các huynh đệ của tiền bối. Thiên Hải lấy làm lạ đó.

Thiên Hải vừa nói, vừa âm thầm vận hành "Dịch cân kinh" điều hòa kinh mạch, khống chế nội thương. Xảo thuật của chàng không để lộ ra ngoài cho Bất Giới hòa thượng biết.

Bất Giới hòa thượng buông tiếng thở dài rồi nói:

- Chắc có lẽ Mộc Thanh Thanh nghĩ ta là kẻ vô tình nên mới lên Thiếu Lâm tự, tạo sát nghiệp cho Thiếu Lâm.

- Hóa ra là vậy. Tiền bối gián tiếp đã tạo ra sát nghiệp cho Thiếu Lâm. Để che dấu sự thật và bao che cho hung thủ, tiền bối mới quyết định sát nhân diệt khẩu.

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng nạt:

- Tiểu tử im đi! Ngươi chẳng biết gì cả, chỉ thấy một mà không thấy hết.

- Vãn bối không thấy mới tò mò hỏi tiền bối. Thà được giải tỏa sự tò mò của mình rồi chết, còn hơn làm ma cứ thắc mắc hoài. Không khéo khó mà siêu thoát, mà biến thành oan hồn cứ lởn vởn theo chân tiền bối, mà điều đó thì Thiên Hải không muốn đâu.

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng nghiêm giọng nói:

- Ta nói ra sự thật rồi lấy mạng tiểu tử. Tiểu tử không ân hận chứ?

- Được đó CÓ như vậy, vãn bối chết mới nhắm mắt.

- Tiểu tử nghe đây. Hai mươi năm trước, ta xuống Thiếu Lâm, đến thảo trang này thì gặp Mộc Thanh Thanh. Nàng rất đẹp...

Thiên Hải cướp lời Bất Giới hòa thượng:

- Nhan sắc Mộc Thanh Thanh đẹp đến độ làm xiêu lòng vị cao tăng Thiếu Lâm tự?

- Đúng. Ta đã xiêu lòng vì sắc đẹp siêu phàm thoát tục của nàng.

- Nghe tiền bối nói, mà vãn bối nghĩ trên thế gian này chẳng còn nữ nhan sắc nào, ngoại trừ Mộc Thanh Thanh.

- Với ta thì như vậy đó.

- Thế sao tiền bối không hoàn tụ c để trọn duyên với nàng?

- Ta phải buộc chọn giữa hai con đường.

Thiên Hải tròn mắt:

- Vậy ư? Vậy đó là hai con đường nào?

- Nếu ta hoàn tục thì chẳng có cơ hội quay lại Thiếu Lâm tự để thụ huấn tuyệt học của phật môn. Còn như Ở lại Thiếu Lâm tự thì ta mất Mộc Thanh Thanh, điều đó thì ta không muốn.

Thiên Hải nhăn mặt nghĩ thầm:

"Lão tham quá. Hai thứ thì chọn một, đằng này lão muốn cả hai." Thiên Hải nghĩ vậy, liền hỏi:

- Trong hai con đường đó, tiền bối phải chọn một chứ?

Tuệ Thông đại sư ngập ngừng rồi lắc đầu:

- Ta chọn cả hai.

Thiên Hải há hốc miệng, thảng thốt hỏi:

- Làm cách gì mà tiền bối chọn cả hai được?

Mặt Tuệ Thông hòa thượng đỏ gay rồi dịu lại. Lão buông một tiếng thở dài:

- Tiểu tử! Ngươi đằng nào cũng chết, ta chẳng thèm giấu ngươi làm gì nữa.

- Vãn bối muốn nghe sự thật từ tiền bối.

Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông nhìn Thiên Hải, lão lưỡng lự:

- Ta... ta... Ở... vào một đêm mưa, ta quay lại thảo trang và không kìm chế mình...

Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Đã không kìm chế sắc đẹp của nàng nên... nên đã phạm giới.

Thiên Hải cười khảy nói:

- Tiền bối yên nên mới phạm giới, Mộc Thanh Thanh hẳn cũng yêu tiền bối?

- Nàng cũng yêu ta, nhưng... chưa muốn... chưa muốn trao thân.

Thiên Hải tròn mắt nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng:

- Nàng không muốn trao thân cho tiền bối?

Tuệ Thông gật đầu:

- Nàng muốn ta hoàn tục, nhưng...

- Vãn bối hiểu rồi.

- Ngươi hiểu gì?

Thiên Hải cười mỉm:

- Cơm cháo gì tiền bối cũng muốn ăn hết, hẳn chuyện này đến tai Giác Chân Phương trượng, nên Giác Chân đại sư mới giam tiền bối vào cổ động.

- Cớ gì lão hòa thượng thúi đó giam ta, để ta lỡ hẹn với Mộc Thanh Thanh. Nếu lão hòa thượng thúi Giác Chân kia không giam ta thì Mộc Thanh Thanh đâu gây ra sát nghiệp này.

Lão ngưng nói, buông tiếng thở dài:

- Giờ thì ngươi đã hiểu tất cả rồi. Ta giết ngươi để chuộc tội với Mộc Thanh Thanh.

Ngươi hẳn không hận ta?

Thiên Hải hỏi:

- Tiền bối có chắc lấy mạng vãn bối rồi thì giữ mãi được bí mật này không? Vãn bối e tiền bối đã không giữ được bí mật, còn bị dằn vặt bởi những chuyện mình đã làm. Hay nhất là tiền bối hãy quay về Thiếu Lâm tự, để chứng minh cho Giác Chân Phương trượng. Điều đó sẽ có lợi cho tiền bối hơn.

Bất Giới hòa thượng trừng mắt nạt:

- Tiểu tử! Chuyện này lộ ra, Thiếu Lâm để yên cho Mộc Thanh Thanh à?

- Vãn bối tin Ở cửa phật từ bi không nỡ bức tử Mộc Thanh Thanh đâu. Nếu tiền bối sợ thì thay Mộc Thanh Thanh nhận tội hình.

Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông thét lên:

- Không. Hai mươi năm bị giam trong cổ động đủ để trả nợ cho bọn trọc Thiếu Lâm rồi. Còn bây giờ, ta chỉ cần giết ngươi thì mọi chuyện chẳng còn ai biết nữa.

Bất Giới hòa thượng nói dứt câu, thẳng tay phát tác chưởng kình vỗ xuống Thiên Hải.

Thấy lão phát tác chưởng kình, cùng lúc Thiên Hải tạm thời điều hòa xong kinh mạch, có chút nội lực nơi đan điền, liền thi triển thuật "Phi ma độn hình", vừa nói:

- Tiền bối không thể lấy mạng vãn bối được đâu.

Thiên Hải thoát đi nhanh ngoài sự tiên liệu của Tuệ Thông hòa thượng, nên chưởng kình của lão bổ xuống khóm hoa mẫu đơn.

âm...

Dồn công lực đánh ra chưởng kình lần này, cốt để sát tử Thiên Hải, bả vai phải bị động, một vòi máu phún ra khiến cho Tuệ Thông xây xẩm mặt mày, lảo đảo thố lui hai Mặc dù dùng thuật "Phi ma độn hình" tránh khỏi chưởng kình của Tuệ Thông đại sư, nhưng nội lực của Thiên Hải cũng nhanh chóng cạn kiệt. Nếu chàng không muốn như cành cây khô thì phải vận công điều tức, khống chế nội thương để bảo toàn kinh mạch.

Tuệ Thông hòa thượng gượng trụ cước pháp, nhìn Thiên Hải gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Ngươi không thoát khỏi sát nghiệp của ta đâu.

Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng vừa nói, vừa lững thững bước chậm chạp về phía Thiên Hải. Thiên Hải nghĩ thầm:

"Lão hòa thượng Bất Giới này quyết lấy mạng mình để bảo toàn bí mật cho tình nhân, hẳn lão muốn mình chết chung với lão nên bất kể đến sự sống chết. Nếu mình chết thì đâu còn ai hóa giải nghiệp oan cho Giác Chân đại sư. Mình chết cùng với lão Tuệ Thông Bất Giới này, thật là một cái chết vô nghĩa." Ý niệm đó thôi thúc Thiên Hải phải đào thoát, chàng nhìn Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng:

- Tiền bối định chết chung với vãn bối à?

- Chỉ cần Mộc Thanh Thanh bình an thì ta chết cũng chẳng ân hận.

Câu nói này của Bất Giới hòa thượng thốt ra, càng khẳng định Thiên Hải đã nghĩ đúng. Chàng "hừ" nhạt một tiếng:

- Vãn bối đâu muốn chết cùng lão tiền bối.

Chàng nói xong, quay bước thi triển thuật "Phi ma độn hình". Tuệ Thông thoáng thấy Thiên Hải động thân, đoán ra ngay chàng muốn đào thoát, liền thét lên một tiếng thật lớn, thi triển Mê tông bộ, dồn hết công lực đánh ra một đạo chưởng kình chí tử.

áp lực chưởng kình ập đến sau lưng khiến Thiên Hải giật mình. Chàng nghiến răng lao về phía trước. Mặc dù Thiên Hải phản ứng nhanh nhưng vẫn nhận đạo chưởng phách không của Tuệ Thông vào lưng.

âm...

Đạo chưởng kình của Tuệ Thông hòa thượng đẩy chàng đi luôn mười trượng đi theo đà chạy. Thiên Hải có cảm giác vừa bị trúng một quả búa nặng ngàn cân vào đúng lưng, đầu ù mắt hoa, phun thẳng tới trước một vòi máu. Chàng chới với, nhưng vẫn cắn răng thi triển thuật "Phi ma độn hình" để đào thoát.

Phát tác đạo chưởng kình với tất cả nội lực bình sinh, Bất Giới hòa thượng tựa ngọn đèn cạn dầu, lảo đảo ngồi bệt xuống đất. Lão cố gượng đứng lên, nhưng không sao nhấc mình đứng lên được.

Lão nhìn theo Thiên Hải nhẩm nói:

- Tiểu tử! Ngươi phải chết... Ngươi phải chết... Ngươi chết tại vì ngươi mà thôi.

Trong tâm Bất Giới hòa thượng Tuệ Thông muốn rượt theo truy sát Thiên Hải, nhưng khốn nỗi lực bất đồng tâm nên phải ngồi kiết đà vận công điều tức. Cho dù nội lực của lão có cao thâm hơn Thiên Hải, nhưng lại bị mất máu quá nhiều, nên cũng không thể nào truy bức được chàng.

Bất Giới hòa thượng buông một tiếng thở dài nhìn theo bóng Thiên Hải đang lắc lư, cố chạy thoát. Lão nhẩm nói:

- Thiên Hải! Ngươi muốn gì thì cứ lấy mạng ta, đừng có tiết lộ bí mật này với Thiếu Lâm tự. Ta van xin ngươi... van xin ngươi...

Lão nói đến đây thì ngất lịm.

Phía bên kia, Thiên Hải chạy được hai mươi trượng cũng cảm nhận lực cạn hơi cùng.

Chàng ngã sấp đến trước, úp mặt lên khóm mẫu đơn rồi ngất lịm chẳng còn biết gì nữa.

Trong tình thế thập tử nhất sinh, Thiên Hải mơ mơ màng màng thấy Xảo Nhi hiện ra trong tầm tay mình, chàng buột miệng gọi tên nàng:

- Xảo Nhi... Xảo Nhi! Huynh đây nè...

Chương 24: Thiếu Hiệp Hành

Một tiếng sấm trỗi lên làm rung động cả không gian, tiếp theo sau là một ánh chớp xé toạc cả bóng đêm. Bầu trời bỗng chốc xầm xì che khuất cả những vì sao đêm, những luồng gió se lạnh thổi đến. Bầu trời bắt đầu chuyển mình bởi màn nước rơi xuống hơi nước bốc lên hoà vào mùi hương của hoa mẫu đơn phả vào khứu giác Thiên Hải.

Cảm giác đầu tiên Thiên Hải nhận được là khí trời se lạnh, cùng làn nước mưa lấm tấm phủ xuống mình. Chàng chòi tay đứng lên, và cảm nhận ra sự hồi phục đang nẩy nở trong nội thể mình. Mặc dù tứ chi vẫn còn uể oải, nhưng Thiên Hải vẫn còn cảm nhận được sự sống và sức sống trong mình đã được hồi sinh. Trạng thái đó khiến chàng phải ngạc nhiên. Thiên Hải đâu biết được rằng, do đã được Giác Chân Phương trượng truyền thụ "Dịch cân kinh" nên nội lực và nguyên khí mới mau chóng hồi phục nhanh như vậy Chàng đưa mắt nhìn về phía gian Thảo Xá. ánh đèn loe loét đập vào mắt chàng.

Thiên Hải nghĩ thầm:

- Hắn là Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đang Ở trong tháo xá. Lão đã bị đứt một tay, hắn lúc này đang vận công điều tức.

chính ý nghĩ đó khiến Thiên Hải vận chuyển công lực. Nội lực của chàng như thể hồi phục được quá nửa. Ngoài sự uể oải ra, cứ như chưa từng bị nội thương. Vừa phấn khích vừa lưỡng lự, đắn đo. Thiên Hải quyết định quay lại thảo xá. Nếu có thể được sẽ buộc Bất Giới hoà thượng quay lại chùa Thiếu Lâm.

Chàng nhủ thầm:

"Đây là cơ hội để mình hoá giải oan nghiệp cho Giác Chân đại sư. Dù muốn hay không thì Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông cũng gián tiếp tạo ra oan nghiệp này".

Mưa nặng hạt hơn, Thiên Hải dời bước hướng về thảo xá, chàng đoan chắc sẽ gặp Bất Giới hoà thượng đang vận công điều tức trong thảo xá.

Bước chân của Thiên Hải giờ đây nhẹ tênh như một con mèo, chẳng gây ra một tiếng động, chàng lần bước đến vách thảo xá, soi lên một lỗ nhỏ trên vách tranh, ghé mắt nhìn vào.

Dưới ánh đèn lù mù, ngay trước bệ thờ là một thiếu nữ tuổi chỉ vừa mười chín, đang kính cẩn quỳ mắt lên tấm bài vị. Nàng ngồi bất động như một phu tướng mặc niệm, suy tưởng.

Thiên Hải nghĩ thầm:

- Mộc Thanh Thanh ư? Mộc Thanh Thanh sao lại quỳ kính cẩn trước bài vị của mình.

Chỉ có kẻ cuồng tâm mới có hành động như nàng ta thôi. Không chừng kẻ này cũng đã cuồng tâm, bởi hành động hồ đồ của Bất Giới hoà thượng cách đây hai mươi năm. Nếu đúng là ả thì quả đây là cơ hội có một không hai để mình giải oan cho Giác Chân Phương trượng đại sư.

Chàng suy nghĩ như vậy nên quyết tâm bước vào thảo xá để thuyết phục Mộc Thanh Thanh, nhưng chưa kịp động thân thì tiếng những bước chân rầm rập vào thính nhĩ.

Từ ngoài cửa, Đàn chủ Hoặc Dị Cung cùng với hai gã thuộc hạ bước vào.

Hoặc Dị cung Đàn chủ phủ lớp bụi nước đọng trên vai, nhìn thiếu nữ đang quỳ nói:

- Mộng Tình! CÔ nương đã sẵn sàng đi rồi chứ?

Thiên Hải sững sờ bởi nghe Hoặc Dị Cung gọi thiếu nữ kia bằng tục danh Mộng Tình. Chàng khẽ lắc đầu.

"Hoá ra không phải Mộc Thanh Thanh, mà là Mộng Tình".

Mộng Tình từ từ đứng lên:

- Mộng Tình chưa sẵn sàng.

- Tại sao?

Nàng buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Thiếu Lâm đã nhuộm máu, nhưng Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông vẫn còn sống.

- Bổn Đàn chủ không cần biết chuyện đó. Dù sao thì nàng cũng đã được toại nguyện lời thỉnh cầu của mình, bổn Đàn chủ đến đây với chức trách tiễn nàng đi.

- Mộng Tình biết... và có ý đợi Hoặc Đàn chủ.

- Nàng đợi ta để làm gì? Tống tiễn nàng ư?

- Không phải đợi Hoặc Đàn chủ tống tiễn Mộng Tình, mà để cầu xin.

- Nàng cầu xin Bổn Đàn chủ điều gì?

- Đàn chủ cho Mộng Tình một cơ hội.

- Cơ hội gì?

- Xin Hoặc Đàn chủ cho Mộng Tình một thời gian để có thể tìm gặp Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông.

Hoặc Dị Cung cau mày:

- Nàng muốn gặp Bất Giới Tuệ Thông để làm gì?

Mộng Tình nghiêm mặt, thốt từng tiếng:

- Chết trước mặt hắn.

Đàn chủ Hoặc Dị Cung nheo mày, gã có vẻ suy nghĩ rồi mới lên tiếng:

- Nếu bổn Đà chủ thuận theo ý của nàng, thì nàng bối đáp lại cho ta những thứ gì nào?

Mộng Tình nhìn gã:

- Bất cứ thứ gì mà Hoặc Đường chủ muốn.

Mộng Tình vừa thốt dứt câu, Hoặc Đàn chủ ngửa mặt cười khanh khách. Gã khoát tay ra hiệu cho hai tên thuộc hạ lui bước khỏi thảo xá. Chờ cho hai gã kia đi rồi, Hoặc Đàn chủ mới nhìn Mộng Tình, khe khắt hỏi:

- Nàng vừa nói với bổn chủ câu gì nhỉ?

Mộng Tình lặp lại câu nói của mình.

- Hoặc đàn chủ cho Mộng Tình cơ hội, thì Mộng Tình đáp lại thịnh tâm của Hoặc ớ án chủ.

Nàng buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Mộng Tình biết đàn chủ muốn nói gì nơi Mộng Tình.

Hoặc Dị Cung ve cằm, nhìn Mộng Tình hỏi:

- Nàng biết đàn chủ muốn gì à? Nàng thử nói cho ta nghe xem.

Nhìn thẳng vào mắt Dị Cung, Mộng Tình nghiêm giọng nói:

- Đã từ lâu, Hoặc Đàn chủ đã để mắt đến Mộng Tình, tất nhiên cái mà Đàn chủ muốn chính là thân thể của Mộng Tình.

Hoặc Dị Cung dấn đến một bộ, thần nhãn của hắn sáng hẳn lên với cái nhìn háo hức. Gã từ tốn hỏi:

- Mộng Tình... Sao nàng biết ta ái mộ nàng, thế mà lại tránh mặt ta?

- Mộng Tình tránh né Hoặc Đàn chủ chỉ vì ôm mối hận với Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Trong tâm trí muốn trả mối thù đó, cho dù thịt nát xương tan.

- Nhuộm máu Thiếu Lâm tự, nàng cũng đã được toại nguyện rồi.

- Thiếu Lâm tự đã được nhuộm máu, nhưng Bất Giới hoà thượng thì vẫn còn sống.

- Lão hoà thượng thúi đó chẳng còn sống bao nhiêu lâu.

Gã Hoặc Đàn chủ chặc lưỡi:

- Thôi được rồi... Ta chấp nhận lời thỉnh cầu của nàng.

Hoặc Đàn chủ bước đến bên Mộng Tình. Gã choàng tay qua vai nàng, nói:

- Nàng vẫn còn là một trinh nữ chứ?

Mộng Tình nhìn sang gã. Buông một tiếng thở dài, nàng lắc đầu:

Hoặc Dị Cung trợn mắt nhìn Mộng Tình:

- Sao... nàng... nàng không còn là trinh nữ?

- Mộng Tình đã trao thân cho Diệp Cát Quần.

- Diệp Cát Quần... Tên Mục nhân kiếm thủ đó à?

- ĐÓ là cái giá mà Mộng Tình phải trả, để có được một kiếm khách thực thi chức phận trả thù cho Mộng Tình.

Đàn chủ Hoặc Dị Cung nhăn nhó.

Gã rút tay lại đẩy Mộng Tình ra xa. Y nhìn nàng bằng ánh mắt của loài chim cú đi săn mồi ban đêm. Mộng Tình lộ vẻ lo lắng.

Hoặc Dị Cung nói:

- Ta không ngờ...

- Đàn chủ thất vọng?

Hoặc Dị Cung rít lên:

- Đúng... Bổn đàn chủ thất vọng. Đáng lẽ, ta phải được hưởng sự trong trắng của nàng, thế mà...

Mộng Tình buông một câu thật lạnh nhạt:

- Sự trong trắng của Mộng Tình phải được dùng cho sự trả thù. Hoặc Đàn chủ không thể làm được những việc như Diệp Cát Quần, thì đâu thể hưởng được sự trong trắng của Mộng Tình.

Hai hàm răng Hoặc Dị Cung nghiến lại, đến độ phát ra những âm thanh ken két. Gã gắn giọng nói:

- Chẳng có được sự trong trắng nàng dâng tặng thì Hoặc Dị Cung này cầm đến thân thể của nàng.

Gã trừng mắt nhìn Mộng Tình.

Mộng Tình thối lại một bộ.

- Đàn Chủ đã hứa...

- Đúng. Bổn Đàn chủ giữ lời với nàng nhưng với điều kiện nàng còn là đoá hoa mẫu đơn tinh anh, nhưng giờ thì đoá hoa mẫu đơn kia đã đượm sự Ô uế. Hoặc mỗ đâu cần sự Ô uế Mộng Tình buông tiếng thở dài.

Hoặc Dị Cung ngửa mặt cười rồi nói:

- Đằng nào thì Hoặc mỗ cũng tống tiễn nàng, giờ thì ta tận hưởng cái xác kia, sau đó thì tống tiễn nó đi. tiện cho Hoặc mỗ hơn.

Mộng Tình lắc đầu:

- Như vậy thì bất công quá. Mộng Tình đã trao thân cho Diệp Cát Quần để đổi lại, y phải thực hiện chức trách sát thủ vô tình. Còn Hoặc Đàn chủ chẳng có công gì cả, chỉ một lời thỉnh cầu cũng không cho.

Nàng lắc đầu:

- Hoặc Đàn chủ chẳng nhận được gì Ở Mộng Tình đâu.

Dị Cung gằn giọng nói:

- Ta đâu cần nàng tặng, dâng hiến mà chỉ muốn đoạt thôi.

Lời còn đọng trên miệng, Hoặc Dị Cung chớp động chỉ pháp điểm tới tĩnh huyệt của Mộng Tình. Thân pháp của gã quá nhanh, trong khi Mộng Tình lại chẳng biết võ công, đứng phỗng ra hứng trọn

lấy đạo chỉ phong của Hoặc Dị Cung.

Mộng Tình nhìn Hoặc Dị Cung:

- Hoặc Dị Cung... đừng làm càn.

- Chẳng có ai cản được bổn đà chủ cả.

Đứng ngoài thảo xá Thiên Hải nghe được tất cả những lời đối đáp của hai người, bực tức bước thẳng vào.

- Suy nghĩ và lời nói của tôn giá ngửi không nổi.

Dị Cung giật mình quay lại. Y bất ngờ khi nhận ra người xuất hiện là Thiên Hải.

- Hoá ra tiểu tử.

Thiên Hải hất mặt:

- Chính ngươi mới là tiểu tử đó. Còn bổn thiếu gia là trưởng tôn của ngươi.

- Tiểu tử! Ngươi đến để nộp mạng đó à?

- Nộp mạng hay không thì tính sau. Còn bây giờ thiếu gia nói cho biết, ngươi hiểu, để một lát nữa nếu ngươi chạy thoát thì cũng nhớ lời răn dạy của bổn thiếu gia.

Hoặc Dị Cung sa sầm mặt lại.

- Tiểu tử muốn nói gì?

- Lối suy nghĩ về trinh tiết của ngươi sao nghe thối lỗ nhĩ quá. Bổn thiếu gia nghe mà không chịu được đó, ngươi đã không nhận sự trao đổi của Mộng Tình cô nương, còn muốn làm bậy nữa. BỘ ngươi không thấy quả báo nhãn tiền ư?

- Quả báo nhãn tiền là gì?

- Thế ngươi chẳng biết một nữ nhân hận, thì hận như thế nào rồi.

Thiên Hải cười khẩy:

- Ngươi mà để cho nữ nhân hận thì dù có một trăm cái mạng cũng không giữ nổi đâu B ổn thiếu gia nói như thế, tự ngươi suy nghĩ ra sẽ hiểu.

Hoặc Dị Cung ve cằm:

- Bổn đà chủ chỉ hiểu có một điều.

Thiên Hải hất mặt:

- Ngươi hiểu gì?

- Tại sao một gã tiểu tử ngu đần, dốt nát như ngươi, mà vẫn sống sờ sờ trước mặt bổn đà chủ chứ? Đáng ra tiểu tử thấy bổn đà chủ thì phải lui nhanh để giữ mạng, có đâu lại chường mặt ra thốt những lời tự cao tự đại.

Thiên Hải nhăn nhó:

- Bổn thiếu gia chẳng muốn gặp ngươi đâu, nhưng vì nghe ngươi nói, kịp nhận ra ngươi là một gã tiểu nhân bỉ ổi, nên không dằn được phải xuất đầu lộ diện.

- xuất đầu lộ diện để nhận cái chết ư?

- Chưa chắc.

Thiên Hải nhìn lại Mộng Tình:

- Mộng Tình cô nương! Nếu như tại hạ đuổi được con chồn hôi này đi, thì cô nương có nhận lời đi gặp lão Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông cùng với tại hạ không?

- Mộng Tình rất muốn gặp người đó.

- thế thì tốt rồi. Tại hạ sẽ đuổi gã này đi ngay.

Hoặc Dị Cung quắc mắt nạt lớn:

- Tiểu tử! Ngươi bỡn cợt với bổn đà chủ đó à? Để ta moi gan ngươi xem nó lớn cỡ nao.

Hoặc Dị Cung vừa nói, vừa lòn tay ra sau lưng rút chiếc binh khí "Bạch cốt thử .

Y vừa rút binh khí thì Thiên Hải nhún vai nói:

- Bổn thiếu gia đã nói là làm, chứ không ngoa ngôn như ngươi đâu.

Liền ngay sau lời nói đó, Thiên Hải thi triển thuật "Phi ma độn hình" BỘ pháp thần kỳ được Thiên Hải thi triển khiến cho gã Hoặc Dị Cung sững sờ, đứng ngây ra như phỗng. Khi gã giật mình bởi cảm nhận có áp lực chụp đến mình thì đã hứng liên tục mười cái tát vào hai bên má.

- Bốp... Bốp... Bốp...

Hứng trọn một lúc mười cái tát tai của Thiên Hải, mắt Hoặc Dị Cung nổi đom đóm.

Thiên Hải vừa tát tai Hoặc Dị Cung, vừa nói:

- Lần này gặp nhau, bổn thiếu gia không như lần trước đâu. Ngươi đừng lầm tưởng mà hối hận không kịp đấy.

Lời nói vừa dứt thì Thiên Hải lướt đến bên Mộng Tình, trong khi Hoặc Đàn chủ xây xẩm mặt mày, tháo lùi ba bộ dựa lưng vào vách thảo xá.

Gã khạc mạnh một tiếng, phun luôn xuống đất ba chiếc răng cửa, rồi nhìn Thiên Hải không chớp mắt. Gã không ngờ lần gặp mặt lần này chỉ trong một thời gian cách biệt rất ngắn, thế mà gã tiểu tử kia như lột xác thành một đại cao thủ kỳ tuyệt với bộ pháp vô cùng quán tuyệt, gã không ngờ được.

Dị Cung đứng nhìn Thiên Hải gần như không chớp mắt.

Thiên Hải nhướn mày nói:

- Hoặc Đàn chủ còn đứng đó nhìn bổn thiếu gia à? Bổn thiếu gia chưa hỏi tội đàn chủ về chuyện đốt tửu quán của Xảo Nhi đó. Vốn bổn thiếu gia và đàn chủ không có thù oán với nhau, nhưng nếu một khi bổn thiếu gia phát hiện ra Xảo Nhi và lão Bá Bá bị ngươi hãm hại thì lúc đó mới tính sổ với ngươi đấy.

Hoặc Dị Cung nghe Thiên Hải nói dứt câu, gầm lên:

- Bổn đà chủ moi tim ngươi.

Liền ngay câu nói đó, Hoặc Dị Cung chớp động "Bạch cốt thử vỗ thẳng đến, công trực vào mặt Thiên Hải. Nhưng chiếc bạch cốt thủ chưa đến thì đã bị gạt ngang qua bên mà Dị Cung không sao biết được chuyện gì.

Gã toan biến chiêu nhưng chả biết công vào đâu, bởi chẳng còn thấy tăm dạng của Thiên Hải. Hoặc Dị Cung nghĩ thầm:

"Không hạ được tên tiểu tử này thì mình cũng phải làm tròn chức phận được giao".

Ý nghĩ đó loé lên cùng với thức chiêu sát tử chuyển hướng về phía Mộng Tình. Năm ngón trảo bạch cốt thủ vươn ra như năm chiếc vuốt chim ưng bổ thẳng xuống đỉnh đầu Mộng Tình.

Thế công của Hoặc Dị Cung vừa nhanh, vừa chuyển hướng bất ngờ, nhưng Thiên Hải với thuật "Phi ma độn hình" vẫn nhanh hơn gã. Thân pháp của Mộng Tình được chàng cắp ngang lách qua bên, đồng thời vỗ luôn một quyền ngay giữa mặt họ Hoặc.

- Bốp...

Thiên Hải thu hồi thôi quyền, trong khi đàn chủ Hoặc Dị Cung thì ngã ngửa xuống đất, tay buông chiếc binh khí bạch cốt thủ.

Thiên Hải đanh mặt nhìn gã:

- Hoặc đàn chủ sao lại có hành động hồ đồ như vậy. Ngươi đang đấu với bổn thiếu gia, mà lại tự dưng chuyển hướng định giết Mộng Tình cô nương.

Hoặc Dị Cung lồm cồm đứng lên.

- Tiểu Tử! Ngươi khá lắm.

- RÕ là hồ đồ! Đến lúc này mà còn mở miệng khen bổn thiếu gia nữa ư.

Thiên Hải dấn đến một bộ.

- Đàn chủ còn đứng đó, chưa chịu cút xéo đi à? Hay ngươi sợ trời mưa làm ướt mình ướt mẩy. Hê! Trời mưa sẽ gội được những ý niệm tiểu nhân trong đầu ngươi đó.

Thiên Hải vừa nói vừa dấn đến một bộ. Hoặc Dị Cung hốt hoảng thối lui hai bộ.

- Ta đi.

- Nếu đàn chủ không muốn rụng hết răng và mất cả cái lưỡi. Bổn thiếu gia nói thật cho ngươi biết. Khi nãy bổn thiếu gia còn nương tay, chưa dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp. Nếu như ta mà dụng đến thứ kiếm pháp tàn nhẫn đó thì ngươi đã biến thành khối thịt bầy nhầy rồi.

- Ngươi biết dùng Thượng Ngươn kiếm pháp?

- Ngoài Thượng Ngươn kiếm pháp ra, bổn thiếu gia còn ba chiêu kiếm thần kỳ nữa.

Nếu bổn thiếu gia phối hợp ba chiêu kiếm đó với thuật "Phi ma độn hình" thì ngươi khó mà chịu nổi một chiêu.

Hoặc Dị Cung mím môi. Gã nhìn Thiên Hải rồi rời mắt qua Mộng Tình.

- Mộng Tình! Nàng đã phản bội môn chủ.

câu nói này khiến cho Mộng Tình biến sắc.

Thiên Hải còn chưa nghiệm ra ẩn ý trong câu nói của Hoặc Dị Cung có gì mà khiến cho Mộng Tình sợ hãi như vậy, nhưng họ Hoặc đã bước thẳng ra cửa.

Thiên Hải gọi giật y lại:

- Hê! Hoặc Đàn chủ...

Gã Đàn chủ Hoặc Dị Cung dừng bước quay lại.

Thiên Hải chỉ chiếc binh khí "Bạch cốt thử :

- Bổn thiếu gia đâu cần thứ binh khí gớm ghiếc này của Đàn chủ. Đem nó đi đi.

Dị Cung thở hắt ra một tiếng, quay lại nhặt lấy chiếc binh khí Bạch cốt thủ rồi lặng lẽ bỏ đi. Thiên Hải nhìn theo sau lưng gã, buột miệng nói:

- Đường đường là một đàn chủ Diêm Vương môn, đáng ra phải là một nam tử hán đại trượng phu, chứ đâu lại mang lòng tiểu nhân vị kỷ, bỉ ổi. Cái gã họ Hoặc này hẳn là người nhỏ nhen ích kỷ lắm đây.

Mưa bắt đầu trút xuống nặng hạt, kéo theo một luồng gió lạnh thổi vào khiến Thiên Hải rùng mình.

Chàng quay lại Mộng Tình.

Mộng Tình nhìn Thiên Hải.

- Đa tạ thiếu hiệp đã cứu mạng.

Thiên Hải khoát tay:

- CÔ nương khách sáo quá rồi. Thiên Hải không để cô nương chết bởi gã họ Hoặc đó đâu Thiên Hải gãi đầu:

- Tại hạ không biết giải huyệt cho cô nương.

Chàng vỗ trán mình.

- Thật là hồ đồ. Hồi nãy sao không bắt cái gã Đàn chủ Hoặc Dị Cung giải huyệt cho cô nương nhỉ.

Mộng Tình nhướn mày:

- Một thân võ công quán tuyệt như vậy mà công tử không biết giải huyệt ư?

Thiên Hải gật đầu:

- Tại hạ đâu phải được trui rèn căn cơ võ công đâu. Chẳng qua được các cao nhân truyền mà thôi.

Thiên Hải bước đến trước mặt nàng:

- Tại hạ có rất nhiều chuyện muốn nói với Mộng Tình cô nương, nhưng trước tiên phải giải huyệt cho cô nương trước đã, khốn nỗi tại hạ lại chẳng biết giải huyệt. Làm sao bây giờ. CÔ nương biết thì chỉ cho tại hạ.

- Mộng Tình không biết võ công.

- thế thì rắc rối nhỉ.

Thiên Hải gãi đầu:

- Phải chi có lão Thần cái Mạch Định Can Ở đây thì hay quá.

- Thiếu Hiệp! Trên người có ba mươi sáu đại huyệt. Thiếu hiệp cứ lần lượt ấn đủ ba mươi sáu đại huyệt đó, hẳn sẽ hoá giải được huyệt đạo.

Thiên Hải xoa tay:

- CÔ nương nói rất hay. Tại hạ chỉ cần ấn lần lượt ba mươi sáu đại huyệt của cô nương tự khắc sẽ hoá giải được bế huyệt của gã Hoặc đàn chủ ôn dịch.

Thiên Hải bước ra lưng nàng.

- Đầu tiên là Bách hội.

Thiên Hải vừa nói vừa điểm chỉ ấn vào đại huyệt Bách hội của Mộng Tình. Chàng vừa ấn chỉ thì Mộng Tình rú lên một tiếng.

Tiếng thét của Mộng Tình làm cho Thiên Hải giật mình, vội vã thu hồi chỉ phong, nhưng Mộng Tình đã bất tỉnh trong tư thế đứng phỗng. Nước da mặt của nàng xám xịt trông người sắp chết.

Thấy hiện tượng đó, Thiên Hải bần thần, bối rối. Chàng vỗ má Mộng Tình.

- CÔ nương... CÔ nương... Tỉnh lại đi.

Mộng Tình hé mở hai mắt, nhỏ giọng nói:

- Thiếu hiệp! Mộng Tình sắp chết rồi.

- Sao kỳ lạ vậy?

- Mộng Tình cảm thấy kinh mạch trong nội thể mình đang đứt đoạn thành từng khúc, khó mà giữ mạng được lâu hơn.

Nàng thổn thức nói.

- Tại sao lạ lùng vậy? Tại hạ chỉ mới điểm chỉ vào đại huyệt Bách hội của cô nương.

- Chắc có lẽ hoá giải huyệt đạo không phải làm như vậy.

- CÔ nương! Hay tại hạ cõng cô nương lên Thiếu Lâm tự, nhờ các vị cao tăng Thiếu Lâm.

Mộng Tình lắc đầu.

- Mộng Tình không muốn lên Thiếu Lâm tự.

- Dù muốn hay không thì cô nương cũng phải lên Thiếu Lâm thôi. Tất cả những oan khúc của cô nương đều từ Thiếu Lâm mà ra cả. Đây có thể là ý trời sắp xếp tất cả.

Chàng nhìn Mộng Tình.

- CÔ nương hãy tin vào tại hạ.

Nàng khẽ gật đầu:

- Nếu Mộng Tình có chết...

Thiên Hải trừng mắt nạt ngang.

- Mộng Tình cô nương đừng nói gở. Nhất định những cao tăng Thiếu Lâm sẽ mở lượng từ bi mà cứu mạng cô nương.

Thiên Hải nói dứt câu, quay lưng cõng Mộng Tình. Mưa bên ngoài trút xuống như thác đổ, khiến cho Thiên Hải phải lưỡng lự:

- Mưa lớn quá.

Mộng Tình gục đầu lên vai Thiên Hải:

- Thiếu hiệp! Cứ để Mộng Tình Ở lại đây. Tôi được gần gũi với mẫu thân mình.

- Tại hạ sao nỡ để cô nương Ở lại được. Gã Hoặc đàn chủ có thể kéo bè kéo cánh đến làm phiền hơn. Chúng ta đi đại thôi.

Thiên Hải cõng Mộng Tình đội mưa hướng về Thiếu Lâm tự. Chàng cõng Mộng Tình vừa đi, vừa

nghĩ thầm:

"Không biết những vị cao tăng Thiếu Lâm sau khi biết Mộng Tình là người tạo ra huyết sát, không biết sẽ hành xử thế nào".

Ý niệm đó khiến Thiên Hải buông một tiếng thở dài não lòng. Chàng nghĩ tiếp:

"Cũng tại lão hoà thượng Bất Giới Tuệ Thông quá hồ đồ, hành động thiếu suy nghĩ mới tạo ra nghiệp cảnh này".

Mộng Tình nói vào tai chàng:

- Công tử đang nghĩ gì vậy?

- Tại hạ muốn hỏi cô nương một vài chuyện.

- Bất cứ chuyện gì, Mộng Tình cũng sẽ thổ lộ với công tử.

- Thiên Hải rất cảm kích thịnh tâm của Mộng Tình cô nương. Tại hạ hỏi thật cô nương nhé. Diệp Cát Quần hiện đang Ở đâu?

- Phải công tử là người đang giữ bí kiếp Thượng Ngươn kiếm pháp của Diệp Cát Quần?

Thiên Hải gật đầu, thuật lại chuyện mình được Diệp Cát Quần trao cho quyền kiếm phổ bên bờ suối trong rừng tùng, rồi buông tiếng thở dài nói:

- Tại hạ vô tình luyện kiếm pháp đó nên đã bị kiếm khí tà quái làm ngưng trệ kinh lạc.

Theo Dương Yên Thượng đại phu thì tại hạ sẽ bị tẩu hoả nhập ma, nên rất muốn tìm Diệp tôn giá, để người có thể hoá giải tà kiếm trong nội thể của tại hạ.

- Mộng Tình... biết nói sao với công tử đây.

- CÔ nương! Chỉ cần tại hạ gặp được Cát Quần thì cơ may tránh được kiếp hoạ rất lớn.

- Giờ công tử có gặp được Diệp Cát Quần cũng chẳng có ích gì.

- Sao vậy? Diệp tôn giá sẽ...

- Diệp Cát Quần đã trở thành mục nhân của Diêm Vương môn. Y chẳng còn là người nữa, mà chỉ là một thây mà với kiếm pháp Thượng Ngươn giết người không gớm tay.

Tại sao y biến thành mục nhân.

- Bởi vì Diệp Cát Quần đã là sứ giả của Diêm Vương.

Tại sao Diệp Vương môn lại biến Cát Quần thành mục nhân?

- Điều đó thì Mộng Tình hoàn toàn không biết mục đích của môn chủ. Nhưng một khi Diệp Cát Quần được sai khiến đi thực hiện thiên chức thần chết của mình thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi, bởi kiếm pháp vô thượng tối độc của y.

Mộng Tình buông một tiếng thở dài:

- Sao cô nương không cản y lại?

Diệp Cát Quần đã biến thành mục nhân, chỉ có môn chủ mới sai khiến được Cát Quần mà thôi.

- Chính môn chủ đã lệnh cho Cát Quần mở cuộc huyết sát trên Thiếu Lâm tự?

- Mộng Tình buông một tiếng thở dài:

- Mộng Tình thỉnh cầu môn chủ ra ơn.

- CÔ nương hận Thiếu Lâm tự?

- Hận Thiếu Lâm tự là hận chung, còn hận Bất Giới hoà thượng mới là hận chính.

Thiên Hải thở dài:

- Sao cô nương lại hận Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông? Tại hạ thiết nghĩ, Bất Giới hoà thượng chẳng làm gì để cô nương hận người như vậy.

- Sao công tử lại nghĩ thế?

- Tại hạ suy đoán thôi.

Thiên Hải ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta hỏi thật cô nương... Mộc Thanh Thanh mẫu đơn tiên tử là gì của cô nương?

- Mẫu thân của Mộng Tình.

- Hoá ra là vậy. Nghĩ nực cười thật.

- Công tử nghĩ gì?

- CÔ nương vì mối hận của thân mẫu mà nhẫn tâm sát tử cho kỳ được phụ thân mình. Chữ hận

trong lòng cô nương quả thật là có một không hai đó.

Mộng Tình thoạt rùng mình, khiến cho Thiên Hải ngỡ nàng tự giải khai được huyệt đạo, liền thảng thốt nói:

- Ơ CÔ nương đã tự giải được huyệt đạo?

Mộng Tình lắc đầu.

- Không. Lời nói của công tử khiến Mộng Tình rùng mình đó.

- Tại sao cô nương lại rùng mình.

- Công tử! Công tử vừa nói Bất Giới hoà thượng là phụ thân của Mộng Tình à?

Thiên Hải im lặng một hồi rồi nói:

- Tại hạ không biết có đúng như vậy hay không, nhưng so tuổi của cô nương và Bất Giới hoà thượng với câu chuyện xảy ra hai mươi năm trước, thì sự suy đoán của tại hạ có lý - Công tử biết những gì?

- Thiên Hải chậm rãi nói:

- Tại hạ từng bị nhốt chung với Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông, thậm chí được Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng truyền thụ cho tuyệt công Tục hoàng công và cả nội lực tu vi của mình.

Thiên Hải vuốt mặt. Chàng vừa đi vừa thuật lại tất cả những gì mà mình đã từng trải qua với Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông, chẳng hề giấu giếm một điều gì cả.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói:

- Bất Giới hoà thượng chỉ vì bị Giác Chân hoà thượng trừng phạt giam vào cổ động, mà thất hẹn với Mộc Thanh Thanh. Giờ được tự do, người rất đau khổ. Khi biết Thiếu Lâm xảy ra trận sát kiếp máu chảy thành sông, thây chất thành núi, nghĩ do Thanh Thanh tạo ra vì hận mình.

Thiên Hải dừng bước, đưa tay vuốt nước mưa trên mặt mình rồi đi tiếp:

- Tuệ Thông đại sư không ngần ngại định lấy mạng tại hạ để bảo toàn sự bình yên cho thân mẫu của cô nương.

Mộng Tình nghe Thiên Hải kể xong, buông một tiếng thở dài não lòng:

- Tất cả những gì không nên xảy ra thì đã xảy ra rồi. Công tử có đưa Mộng Tình lên Thiếu Lâm thì

chỉ có bằng thừa mà thôi.

- Tại hạ nghĩ khác cô nương.

- Công tử nghĩ gì?

- Thiếu Lâm là cửa phật từ bi hỷ xá, tất cả các vị cao tăng Thiếu Lâm sẽ dụng lượng từ bi mà hoá giải oan nghiệt này.

- Nếu như các vị cao tăng muốn trừng phạt thì Mộng Tình phải chịu. Mộng Tình đã làm thì phải nhận sự trừng phạt đó.

- Nguyên căn đều do Bất Giới hoà thượng tạo ra cả. Chắc chắn việc làm hồ đồ của thân phụ cô nương ngày xưa đã khiến cho thân mẫu rất đau khổ.

Nước mắt của Mộng Tình nhiều xuống cổ Thiên Hải, tạo ra cảm giác âm ấm. Nàng nấc nghẹn thổn thức nói:

- Nếu như công tử chứng kiến cảnh thân mẫu đau khổ như thế nào. Sự đau khổ khiến bà héo úa, gầy gộc, cuối cùng phải chết bởi tâm bịnh. Trong lúc hấp hối, thân mẫu còn nhắc đến tên thân phụ và ôm khư khư kỷ vật của người.

- Đúng là oan tình.

Thiên Hải cõng Mộng Tình đến chân núi Thiên Sơn thì dừng bước. Chàng có vẻ lưỡng lự.

Mộng Tình nói:

- Công tử! Với oan nghiệt này thì có nên lên Thiếu Lâm, thỉnh cầu các vị cao tăng không.

- Phải lên Thiếu Lâm, dù muốn hay không muốn. Nếu không một lần đối mặt vơi sự thật thì mãi mãi oan nghiệp sẽ không hoá giải được cô nương...

- Công tử muốn nói gì?

- Nếu như các vị cao tăng Thiếu Lâm tự muốn trừng phạt cô nương, giam trong cổ động sám hối thì cô nương có chịu không? CÔ nương có hận không?

- Đã gieo thì phải gạt... Mộng Tình không oán trách hay hờn giận đâu.

- Thế thì được.

Thiên Hải cõng Mộng Tình rảo bước theo những bậc tam cấp, hướng lên Thiếu Lâm tự Một hồi

đại hồng chung được gióng lên nghe vang động cả trời đêm. Hồi chuông đại hồng chung đó khiến cho Thiên Hải lo lắng. Chàng nghĩ thầm:

"Đại hồng chung vang lên trong thời khắc này, hẳn trên Thiếu Lâm lại có chuyện".

Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải hồi hộp lo lắng cho Giác Chân đại sư. Chàng liền thi triển thuật ""Phi ma độn hình", cõng theo Mộng Tình băng lên núi.

Thiên Hải sực nghĩ đến Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông. Sự liên tượng đó khiến cho lòng dạ Thiên Hải như thể có lửa đốt.

Chàng lo lắng nói:

- Mộng Tình cô nương! Tại hạ sợ thân phụ của cô nương sẽ phạm thêm sai lầm không thể hoá giải được oán nghiệp này.

Chương 25: Từ Bi Kinh

Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông đứng giữa Đại Hồng bảo điện với bên bờ vai phải còn rỉ máu. Lão định nhãn nhìn hai vị võ thánh cao tăng Thiếu Lâm tự, gằn giọng nói:

- Thiện Minh, Thiện Đức thúc thúc... Bất Giới hoà thượng ta đã xuống tay sát tử các cao tăng Thiếu Lâm tự đó. Các vị có muốn làm gì thì làm đi.

Thiện Minh đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật... Tại sao Tuệ Thông lại nhuộm máu Thiếu Lâm, không nghĩ đến tình sư huynh đệ đồng môn.

Tuệ Thông hừ nhạt nói.

- Hai mươi năm Tuệ Thông này bị giam trong cổ động, đã nung nấu hận thù với Thiếu Lâm nên mới xuống tay đồ tể, bất kể tình sư huynh đệ.

Tuệ Thông buông một tiếng thở dài:

- Hận thù hai mươi năm bị hoà thượng thúi Giác Chân giam trong cổ động, nay đã trả được rồi. Ta thiết nghĩ cũng đã toại nguyện, nên quay lại Thiếu Lâm để nạp mình.

Thiện Minh và Thiện Đức đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Thiện tai... Thiện tai... Tuệ Thông đã tìm ra được chân lý phật môn à?

Bất Giới hoà thượng ngửa mặt cười sằng sặc. Lão vừa cười, vừa nói:

- Tuệ Thông này đã từng xuất gia đầu phật, tất am tường giáo giới phật môn chứ.

Nhưng ta nghiệm chẳng ra gì đâu, mà chỉ vì không muốn nghiệp quả kéo dài nên mới đến đây.

Bất Giới hoà thượng nhìn thẳng vào mắt Thiện Minh và Thiện Đức, nghiêm giọng nói:

- Nhị vị thúc thúc là cao tăng Thiếu Lâm, tạm thời chấp chưởng xử lý những vụ việc thay Giác Chân hoà thượng thúi. Nay Tuệ Thông đã đến đây nhận tội của mình, chịu hình phạt lăng trì hay phanh thây cũng được. Điều đó, chứng minh Giác Chân đại sư huynh là người chân chính.

Thiện Minh và Thiện Đức niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Vậy theo ý của Tuệ Thông muốn gì?

- Tuệ Thông cầu xin nhị vị thúc thúc trả lại chức quyền cho Giác Chân đại sư huynh và sau khi Tuệ Thông này tự hành xử mình thì những oan nghiệp của Thiếu Lâm xem như hoá giải, chẳng truy cứu làm gì nữa.

Thiện Minh chắp tay.

- A di đà phật. Nếu Tuệ Thông đã nhận nghiệp quả của mình, bần tăng và Thiện Đức sư đệ sẽ chẳng truy cứu nữa.

Tri Giới hoà thượng lắc đầu nhìn Thiện Minh, Thiện Đức.

- Nhị vị sư thúc! Đừng tin vào lời của Bất Giới hoà thượng. Tri Giới nghĩ y đã bị sư huynh Giác Chân mua chuộc, nhận tất cả lỗi lầm về mình. Rồi đây hắn cũng sẽ được tự do, một khi Giác Chân đại sư huynh nắm chức vị Phương trượng.

Nhìn lại Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng, Tri Giới nghiêm giọng nói:

- Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng! Cả Thiếu Lâm này tất cả cao tăng đều biết, hai mươi năm trước đây ngươi đã phạm giới qui tà dâm cưỡng hiếp thôn nữ, rồi bị trừng phạt giam vào cổ động, sao tự dưng ngươi thay đổi đột ngột như vậy? Tri Giới bần tăng biết ngươi rất hận Giác Chân, sao sớm thay đổi như vậy? Thật ra, ngươi và Giác Chân đại sư huynh tính toán những gì, và có ý đồ gì?

Tuệ Thông cau mày trừng mắt.

Tri Giới hoà thượng! Ngươi đừng lắm mồm, ngậm máu phun người. Tuệ Thông ta đường đường là một nam tử hán, đinh thiên lập địa, mình làm mình chịu chứ không bao giờ có ý gì khác đâu. Ngươi hãy xa ra, đừng xen vào chuyện.

Tri Giới cao giọng nói:

- Làm sao Tri Giới bần tăng lại đứng khoanh tay toạ thị nhìn ngươi tác oai, tác quái chứ. Hắn là ngươi và Giác Chân đại sư huynh đã bàn tính với nhau. Xét cho cùng, hai người thông đồng với nhau cũng đúng thôi, bởi ngươi và Giác Chân đều chung một hạng người đam mê tửu sắc.

Tri Giới cười khảy nói:

- Giác Chân hoà thượng cùng một hạng người với ngươi nên mới bị ngươi lung lạc tâm phật mà phạm giới qui, có đúng vậy không? Giờ thì mọi việc vỡ lở, mới bàn kế thí tốt để đoạt xe.

Mặt Tuệ Thông đanh hẳn lại, lão gầm lên.

- Tri hoà thượng im miệng...

- Hê! CÓ nhị vị sư thúc Thiện Minh và Thiện Đức Ở đây, ngươi sợ ta nói ra sự thật à?

- Ý của ngươi và Giác Chân đại sư huynh sao có thể qua được cặp mắt phật tổ Như Lai. Tuệ Thông! Ngươi hãy nhận tội thông đồng với Giác Chân hoà thượng đi, rồi Tri Giới bần tăng sẽ xin với nhị vị sư thúc niệm xá cho ngươi.

Tuệ Thông gầm lên một tiếng:

- Ta chẳng có thông đồng với ai cả, chỉ có thông đồng với ngươi mà thôi.

Cùng với tiếng quát như sấm động đó, Tuệ Thông đại sư lắc vai tung mình lướt đến chực vỗ một thức Giáng Long thập bát chưởng công thẳng vào thượng đẳng Tri Giới hoà thượng. Chưởng công của Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng mãnh liệt như sóng thần, có thể cuốn trôi tất cả mọi thứ trên đường đi của nó. Nhưng đạo phách không chưởng Giáng Long thập bát chưởng đã bị Thiện Minh dùng La Hán quyền đón đỡ thay cho Tri Giới.

âm...

Chưởng và quyền chạm thẳng vào nhau, tạo ra một tiếng nổ kinh thiên động địa Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông trượt dài về sau ba trượng, bờ vai phải nhún ra vòi máu tưới đỏ sàn Đại Hồng bảo điện trong khi Thiện Minh đại sư chỉ hơi rùn tấn. Nội lực của Tuệ Thông Bất Giới đâu phải tầm thường, nhưng vì lão đã bị trọng thương đứt một cánh tay, lại còn mất phân nửa vì đã truyền cho Thiên Hải, nên mới chịu lép phần như vậy Nếu so sánh nội lực giữa Thiện Minh võ thánh đại sư và Bất Giới hoà thượng lúc này thì chẳng thể nào so được. Bởi một người là võ thánh thần tăng, một người là kỳ tài Thiếu Lâm nhưng đã bị thương trầm trọng. Giao thủ với Thiện Minh đại sư, Tuệ Thông thảm bại là cái chắc rồi.

Thân pháp Tuệ Thông sau khi giao thủ một chưởng hứng trọn một quyền, công thẳng đỡ thẳng, tợ như cây sậy run rẩy trước luồng bạo phong dữ dôi. Lão nghiến răng tự phong bế huyệt đạo cầm máu, trong khi Tri Giới đắc ý nói:

- Thiện Minh sư thúc! Gã Bất Giới này xem thường sư thúc, muốn giết người diệt khẩu, hành động của gã càng chứng tỏ dã tâm của gã. Tri Giới thỉnh cầu sư thúc đại sư sát giới phát lạc cho gã rồi tính đến sự trừng phạt đại sư huynh.

Tri Giới nói xong, nhìn Tuệ Thông:

- Tuệ Thông! Phải ngươi đã được chỉ huấn của Giác Chân sư huynh giết người diệt khẩu?

Tuệ Thông nghiến răng:

- Ta không phải hạng người tiểu nhân chuyên ngậm máu phun người như ngươi đâu.

Tri Giới! Ta tự hỏi sao trong phật môn lại có thể sản sinh ra một kẻ tiểu nhân và bỉ ổi như ngươi. Ngươi đã tương kế tựu kế hãm hại Giác Chân đại sư huynh, móc hai mắt của người, lại giam vào cổ động cùng với ta.

Tri Giới hoà thượng trừng mắt:

- Ngươi nói thế là có ý gì? Giác Chân đại sư huynh tự mình bế môn để tu thần, chư ai giam người vào cổ động làm gì. Còn việc mắt của ngươi mù thì tất cả cao tăng Thiếu Lâm đều biết, vì người trúng phong mà bị chứ có phải tại ta sao?

Tri Giới lắc đầu chắp tay.

- A di đà phật. Nếu Tuệ Thông nói như vậy thì đúng là lời xàm ngôn của kẻ bất đạo, vô đức Tri Giới bần tăng nghĩ về lời của ngươi càng cảm thấy chân lý của phật môn mênh mông. Gieo nhân nào thì phải gặp quả ấy. Giác Chân đại sư huynh hẳn đã gieo nhân ác nên mới bị phật tổ Như Lai trừng trị cho đui mắt. Không ngờ ngươi lại mang cái chuyện nhân quả của Giác Chân đại sư huynh mà gieo tiếng ác cho Tri Giới này.

Tri Giới quay lại Thiện Minh:

- Sư thúc! Tuệ Thông Bất Giới đã nhận tội giết hại đồng môn sư tăng, chẳng còn gì để bàn nữa. Tri Giới thỉnh cầu sư thúc đại khai sát giới, đặng Thiếu Lâm tránh được kiếp hoạ sau này.

Thiện Minh lưỡng lự.

Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng nhìn Thiện Minh và Thiện Đức, từ tốn nói:

- Nhị vị sư thúc là bậc cao tăng Thiếu Lâm, hẳn không dễ phá giới luật đại khai sát giới. Tuệ Thông nguyện sẽ tự sát để chuộc tội với chư huynh đệ cao tăng đồng đạo, nhưng thỉnh cầu nhị vị sư thúc hoá giải nghiệp chướng này, và đừng truy cứu nữa.

Thiện Minh và Thiện Đức đồng chắp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Tuệ Thông nhìn lại Tri Giới hoà thượng.

- Tri hoà thượng! Ngươi sẽ được thấy ta chết trước mặt ngươi. Đặng ngươi sáng mắt, đừng vu oan cho đại sư huynh Giác Chân. Còn nếu như ngươi còn âm mưu gian trá thì cái chết của ta hôm nay là

bài học cảnh tỉnh ngươi đó.

Tuệ Thông Bất Giới nói xong, quay lại bệ thờ. Lão hành đại lễ trước kim thân phật tổ Như Lai rồi từ từ giơ cao tả thủ chực vỗ xuống thiên đình mình.

Chính lúc lão toan thực hiện ý định đó thì Thiên Hải cõng Mộng Tình lướt vào.

Chàng nhận ra ngay cục diện sắp xảy ra, nên thét lớn:

- Tuệ Thông tiền bối dừng tay!

Tuệ Thông nghe tiếng Chu Thiên Hải, lòng dạ rối bời nhưng vẫn kiên định nói:

- Tiểu tử! Ngươi đến muộn rồi.

- Tiền bối muốn chết không liên can đến Thiên Hải. Nhưng trước khi chết, tiền bối phải nhìn thấy ái nữ của mình chứ.

Tuệ Thông từ từ hạ tay xuống. Lão quay mặt lại nhìn Thiên Hải đang cõng Mộng Tình.

- Tiểu tử! Ngươi vừa nói gì?

Thiên Hải nhìn Tuệ Thông:

- Vãn bối đưa ái nữ của tiền bối về Thiếu Lâm tự đây.

Mặt Tuệ Thông đanh lại:

- Chuyện này như thế nào?

Thiên Hải đặt Mộng Tình đứng xuống. Tuệ Thông vừa thấy mặt Mộng Tình, buột miệng nói.

- Mộc Thanh Thanh...

Mộng Tình nhìn Tuệ Thông, từ tốn nói.

- Lão là Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông?

- Chính ta.

Thiên Hải lên tiếng:

- Trước hết, tiền bối hãy giải huyệt cho Mộng Tình tiểu thư, rồi nàng sẽ nói tất cả sự thật cho các vị cao tăng đây biết chuyện gì đã xảy ra.

Thiên Hải nhìn lại Thiện Minh và Thiện Đức đại sư:

- Nhị vị đại sư hẳn cho Thiên Hải cơ hội hoá giải oan nghiệp Thiếu Lâm?

- A di đà phật. Bần tăng luôn tin vào thiếu hiệp.

Tuệ Thông chậm rãi bước đến trước mặt Mộng Tình. Thiên Hải thành thật thuật lại, vì sao Mộng Tình rơi vào tình trạng bất động như thế này.

Tuệ Thông nhìn Mộng Tình, cách không điểm chỉ giải khai bế huyệt. Vừa được giải khai bế huyệt, Mộng Tình bước thẳng đến một bộ, nhìn Tuệ Thông Bất Giới gần như không chớp mắt.

Nàng thở ra rồi nói.

- Cha định gánh hết tất cả tội lỗi mà Mộng Tình đã gieo cho Thiếu Lâm tự ư?

Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng nói:

- CÔ nương... ơ... Mộng Tình đừng nói gì cả. Chuyện ta làm ta chịu, chỉ mong sao Thanh Thanh được bình an là đủ rồi.

Lão quay lại nhìn Thiên Hải:

- Tiểu tử! Lão phu kính cẩn thành tâm đa tạ ngươi, đã cho lão cơ may gặp Mộng Tình trong giờ khắc sau cùng này.

Thiên Hải khoát tay:

- Oan nghiệp của Giác Chân Phương trượng đại sư chưa hoá giải được, tiền bối chưa thể ra đi được đâu.

Chàng nhìn lại Mộng Tình:

- CÔ nương...

Mộng Tình bước đến trước mặt nhị vị võ thánh thần tăng.

- Đại sư! Tất cả những gì xảy ra trên Thiếu Lâm này đều do Mộng Tình gây ra.

Nàng nhìn lại Tuệ Thông:

- Cha! Vì thù hận mà Mộng Tình nguyện sẽ lấy mạng cha. Chính vì thế mới thỉnh cầu Diêm Vương môn đưa sát thủ đến đây. Sát thủ là Mục nhân, tên Diệp Cát Quần với Thượng Ngươn kiếm pháp vô cùng lợi hại.

Nàng thành thật kể lại hết cả mọi sự rồi nhìn Thiện Minh và Thiện Đức nói:

- Trước khi Diệp Cát Quần trở thành Mục nhân của Diêm Vương môn, đã nói cho tiểu tử biết Giác Chân đại sư Phương trượng sẽ nhận giữ nửa phần bí kiếp kiếm phổ Thượng Ngươn. Chính Chu công tử đây đưa nửa phần kiếm phổ Thượng Ngươn đến cho đại sư, và vô tình bị Tri hoà thượng đánh trảo.

Tri Giới hoà thượng nói:

- Bần tăng biết cái gì là kiếm phổ Thượng Ngươn.

Lão chỉ Mộng Tình:

- A di đà phật. A nữ đã tàn sát cao tăng Thiếu Lâm, giờ muốn ly gián ta và nhị vị sư thúc ư.

Mộng Tình lắc đầu:

- Sự thật Mộng Tình đã nói ra tất cả, tin hay không là quyền của nhị vị Thánh tăng.

Còn chư vị cao tăng muốn trừng phạt thế nào, Mộng Tình chịu thế nấy, chẳng một chút ân hận.

Thiên Hải nhìn Thiện Minh và Thiện Đức:

- Nhị vị đại sư. Những gì Mộng Tình cô nương nói ra đều là sự thật. Theo vãn bối, các vị cao tăng Thiếu Lâm đã chết bởi Thượng Ngươn kiếm pháp. Chỉ có Thượng Ngươi kiếm pháp mới có những chiêu kiếm tàn nhẫn vô tâm như vậy. Vãn bối đây có thể chứng minh cho nhị vị cao tăng thấy kiếm pháp Thượng Ngươn lợi hại thế nào.

Thiện Minh chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Diêm Vương môn đã luyện thành Mục nhân rồi à?

Mộng Tình gật đầu:

- Diệp Cát Quần đã là Mục nhân của Diêm Vương môn.

Thiện Minh, Thiện Đức cùng chắp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật.

Thiện Minh hướng mắt nhìn sang Thiện Đức. Hai vị cao tăng khẽ gật đầu.

Thiện Minh chậm rãi bước đến chiếc đại hồng chung, gióng lên ba hồi. Không biết vị cao tăng đó làm gì, nhưng sau khi gióng ba hồi chuông. Thiện Minh và Thiện Đức đứng giãn qua hai bên bệ thờ

kim thân phật tổ Như Lai.

Tri Giới hoà thượng chẳng hiểu hành động của hai vị cao tăng, thì từ ngoài cửa Đại Hồng bảo điện, Giác Chân đại sư được hai chú sãi dìu trong bộ tăng y Phương trượng, tay cầm thiền trượng bước vào.

Thiện Minh và Thiện Đức đồng loạt ôm quyền hành đại xá.

- A di đà phật. Phương trượng quang lâm Đại Hồng bảo điện.

Thấy hai người cung kính hành lễ. Thiên Hải, Mộng Tình và cả Tuệ Thông bất giác cũng phải nghiêm giọng nghinh tiếp Giác Chân đại sư.

Duy có Tri Giới thì cứ ló mắt nhìn. Lão nhìn Thiện Minh và Thiện Đức lẩm nhẩm nói:

- Chuyện này là chuyện gì?

Thiên Hải nhìn qua Tri Giới hoà thượng:

- Rồi lão sẽ biết ngay thôi mà.

Giác Chân đại sư được chủ giới tử dìu đến ngồi vào bồ đoàn chưởng môn thì ngoài Đại Hồng bảo điện, mười tám vị cao tăng tay cầm trường côn, vận tăng bào vàng choé bước vào. HỌ chia làm hai hàng tiến đến hầu bên Giác Chân đại sư.

Thiên Hải nhìn mười tám vị cao tăng đó, nghĩ thầm:

"Chắc những người này là những vị tăng hộ đường".

Ý nghĩ kia còn đọng trên ý niệm của chàng thì nghe tiếng truyền âm nhập mật róc vào tai mình.

"Mười tám vị cao tăng đó là Thập bát bồ tát. HỌ có danh là Thập bát La Hán. VÕ công đã đạt đến cảnh giới tối thượng.

[Mất vài trang (116:& 121)].

Những lời của bần tăng đều thốt ra bằng tâm từ bi hỉ xá, mong Tri Giới sư đệ thầm thấu mà xem lại mình.

Tri Giới cau có nói:

- Ai nói chẳng được, nhưng có vật chứng mới giải được sự uẩn khúc này.

Giác Chân đại sư chấp tay niệm phật hiệu, rồi lấy chiếc tráp của Minh Nguyệt đặt lên bàn.

- Bần tăng mời thí chủ.

Từ cửa hậu điện, Minh Nguyệt trong bộ nâu sòng bước lên. Nàng chậm rãi bước đến, quì trước mặt Giác Chân đại sư kính cẩn hành đại lễ.

- Bần ni Diệu Hương bái kiến Phương trượng đại sư.

Giác Chân đại sư chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... Diệu Hương sư cô hãy trình bày lại cho Tri Giới và chư tăng Ở đây hiểu, vì sao sư cô gửi trâm cho bần tăng.

- A di đà phật. Cây trâm mà Diệp Hương gửi cho đại sư là tín vật Diệp Tùng lưu lại.

NÓ là vật chứng để đại sư biết dưới chiếp tráp này là pho kiếm phổ Thượng Ngươn.

Giác Chân Phương trượng niệm phật hiệu rồi nói:

- Tri Giới sư đệ! Diệu Hương sư cô đã minh chứng sự trong sạch của đại sư huynh.

Còn chuyện sau thì không tiện nói, nhưng sư đệ phải thấu hiểu đừng buộc người phải thốt thành lời. Cửa phật không phải là nơi tranh giành, đoạt quyền để khiến cho lên niết bàn chẳng khác gì xuống âm ty. Đạo hạnh của tri Giới sư đệ hẳn còn nhiều kiếp luân hồi, sư huynh chỉ mong sao Tri Giới sư đệ sớm trút bỏ dục vọng tà kiến mà quay về với nẻo phật môn. A di đà phật.

Thiên Hải chau mày nhìn Giác Chân đại sư, nghĩ thầm:

Giác Chân đại sư hẳn còn muốn giấu điều gì đó mà không muốn nói ra".

Thiên Hải vừa nghĩ, vừa quan sát Tri Giới hoà thượng. Chàng nhận ra sắc diện của lão tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi khi Minh Nguyệt xuất hiện. Những thớ thịt trên mặt lão giật liên tục, rồi bất thình lình gã trổ khinh công, băng ra ngoài Đại Hồng bảo điện.

Thiên Hải trừng mắt nói:

- Hê! Chuyện chưa vỡ lẽ sao lại bỏ đi thế?

Thiên Hải vừa nói, vừa thi triển thuật Phi ma độn hình chặn đường Tri Giới, nhưng Giác Chân đại sư đã lên tiếng:

- Thiếu hiệp! Hãy để cho Tri Giới hoà thượng rời Thiếu Lâm.

Thiên Hải lườm Tri hoà thượng rồi bước về chỗ cũ. Tri Giới "hừ" nhạt một tiếng, băng mình thoát

đi luôn.

Tri Giới hoà thượng đi rồi, Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng mới bước ra, tiến đến trước mặt Giác Chân Phương trượng, lão quì xuống đại lễ.

Hành đại lễ xong, Tuệ Thông mới ngẩng mặt, trịnh trọng nói:

- Đại sư huynh! Tuệ Thông Bất Giới xin chịu hậu quả do Mộng Tình gây ra, mong đại sư phát lạc.

- A di đà phật. Tuệ Thông sư đệ giờ đã nghiệm ra sự phù phiếm của cõi nhân sinh hỷ nộ ái ố. Cửa phật từ bi không bao giờ đóng chặt cửa phổ độ chúng sinh. Chỉ cần Mộng Tình và sư đệ biết đâu là chân quả, đặng ăn năn sám hối.

- Sư đệ chỉ thỉnh cầu đại sư tha cho Mộng Tình.

- A di đà phật. Mộng Tình không trực tiếp xuống tay sát tử các cao tăng Thiếu Lâm, nhưng lại gián tiếp, chỉ mong từ nay về sau đừng có những hành động như thế nữa, để tránh cho bá tánh thoát khỏi những sát nghiệp vô thường.

Giác Chân đại sư đặt chuỗi hạt xuống bên cạnh:

- Thiếu Lâm xem như không truy cứu những gì xảy ra nữa. Bần tăng xem như nghiệp quả mà Thiếu Lâm phải trả.

- Đa tạ đại sư huynh.

Tuệ Thông hành đại lễ rồi từ từ đứng lên. Lão nghiêm giọng nói:

- Đại sư huynh! Tuệ Thông nguyện đem xác thân này vào cổ động, để xám hối cho những gì mình đã gây ra.

- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai... Mong rằng nghiệp quả của sư đệ sẽ hoá giải trong kiếp này, để kiếp sau sớm về với cõi niết bàn vô sinh.

Tuệ Thông bái Giác Chân rồi quay bước đến trước mặt Mộng Tình. Nắm tay Mộng Tình, Tuệ Thông bùi ngùi nói:

- Mộng Tình! Nghiệp quả của cha quá nặng, nên không làm tròn chức phận của cha đối với con. Con tự bảo trọng mình.

HỌ cắn răng vào môi, mắt buồn vời vợi.

Mộng Tình nhìn Tuệ Thông.

- Cha...

Hai người ôm chầm lấy nhau.

Tuệ Thông đẩy Mộng Tình ra.

- Con bảo trọng...

Nước mắt chảy dài ra khoé mắt xuống má lão hoà thượng Bất Giới. Thấy Tuệ Thông và Mộng Tình, Thiên Hải không khỏi bùi ngùi xúc động.

Chờ cho sự xúc động lắng dịu xuống, Tuệ Thông mới nhìn sang Thiên Hải.

- Bần tăng vô cùng cảm kích, và ghi tạc công lao của thiếu hiệp đã giúp cho bần tăng giải oan được nghiệp tình. Sắp tới đây bần tăng sẽ vào cổ động tu tâm sám hối. Nếu có cơ may, sau này bần tăng sẽ gặp lại thiếu hiệp.

Lão xá Thiên Hải.

- Cáo từ - Đại sư bảo trọng.

Tuệ Thông đại sư chậm rãi tiến ra Đại Hồng bảo điện, chiếc lưng của lão cứ như cong hẳn xuống, bởi phải vác một vật gì đó rất nặng nhưng vô hình. Các vị cao tăng nhìn sau lưng Tuệ Thông đại sư, rồi không ai nói ai, tất cả đều chắp tay niệm phật hiệu.

- A di đà phật.

Chương 26: Tà Tăng

Đêm trên Thiếu Lâm tự thật tĩnh lặng. Tất cả mọi sự vật hiện hữu trong cõi đời này cứ như chìm vào giấc ngủ, hoặc đã tham thiền nhập định tạo nên một không gian vắng lạnh lạ lùng. Thiên Hải ngồi trước ngọn nến, nghĩ mông lung. Chàng nhìn ngọn nến, nhỏ giọng nói:

- Không ngờ kết cục lại tốt đẹp như vậy, âu cũng nhờ lòng từ bi hỷ xá của Giác Chân Phương trượng.

Nếu như không phải là Giác Chân, mà là Tri Giới thì không biết chuyện gì xảy ra.

Hẳn máu sẽ đổ khắp nơi cổ tự này.

Thiên Hải nghĩ đến đây, sực liên tưởng đến Minh Nguyệt, chàng gãi đầu.

- Không ngờ Minh Nguyệt tỷ tỷ lại trở thành ni cô.

Thiên Hải bật cười nhỏ khi nghĩ đến những ngày Ở Bách Hoa lầu và tất nhiên không quên lần đầu tiên chàng đã đụng chạm với nữ nhân, mà nữ nhân đó lại là Minh Nguyệt.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Ngày mai mình đã rời Thiếu Lâm, giờ sao không qua thư phòng của tỷ tỷ gặp một lần Cuối, kẻ đạo người đời e sau này khó mà gặp nhau.

Nghĩ là làm, Thiên Hải chỉnh sửa lại y trang, rời gian thảo cốc, đi thẳng đến gian cốc xá của Minh Nguyệt.

Chàng gõ cửa vừa lên tiếng gọi.

- Minh Nguyệt tỷ tỷ...

Không có tiếng đáp lời chàng.

Thiên Hải gõ cửa tiếp:

- Minh Nguyệt ni cô! Ni cô có trong thảo xá không?

Vẫn không có tiếng ai đáp lại lời Thiên Hải, chàng cau mày nghĩ:

"Đêm khuya thế này, Minh Nguyệt tỷ tỷ lại đi đâu?" Thiên Hải vừa nghĩ, vừa đẩy cửa thảo xá. Bên trong chẳng có người nào, tất cả mọi vật dụng vẫn ngăn nắp. Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm. Chợt đập vào mắt Thiên Hải là chiếc khăn tay của Minh Nguyệt được vo lại nhăn nhúm, để ngay trên mặt bàn. Thiên Hải bước đến cầm lấy chiếc khăn.

Chàng suy nghĩ:

"Minh Nguyệt dù là ni cô, nhưng vẫn là nữ nhân, tất không bao giờ bỏ lại khăn tay, một khi rời khỏi thảo cốc này. Hẳn đây là ám hiệu của Minh Nguyệt tỷ tỷ".

Thiên Hải mở chiếc khăn tay ra quan sát, chẳng có điều gì lạ để Thiên Hải phải lo lắng. Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nghĩ thầm:

"Chẳng có gì cả, vậy chiếc khăn của Minh Nguyệt để lại có ý nghĩa gì?

Thiên Hải nhìn lại bàn. Đập ngay vào mắt chàng là dòng bút tự vỏn vẹn chỉ có ba chữ.

"Hoạt Thần giáo".

Thiên Hải đứng sững ra nhìn dòng bút tự được Minh Nguyệt lưu lại bằng cách dùng ngón tay viết nghệch ngoạc lên mặt bàn rồi lấy chiếc khăn phủ lên.

Thiên Hải lẩm nhẩm.

- Hoạt Thần giáo đã đến đây rồi ư? HỌ đến Thiếu Lâm tự như đến chỗ không người.

HỌ đưa cả Minh Nguyệt đi, mà chẳng ai phát hiện được. Hoạt Thần Giáo muốn gì Ở Minh Nguyệt nhỉ?

Thiên Hải chắp tay sau lưng bước đến cửa sổ, đầu chàng căng ra với những suy nghĩ về hành động của Hoạt Thần giáo.

Mặt Thiên Hải bất giác sa sầm.

- CÓ thể Hoạt Thần giáo xâm nhập Thiếu Lâm tự lần này để đoạt quyển kiếm phổ Thượng Ngươn của Minh Nguyệt. Quyển kiếm phổ đó hiện đang Ở trong tay Giác Chân Phương trượng, mà đại sư lại mất võ công và mù hai mắt".

Nghĩ như vậy, Thiên Hải cảm thấy lòng mình nao nao lo lắng. Chàng thi triển thuật "Phi ma độn hình", thoát ra khỏi cốc thảo của Minh Nguyệt bằng lối cửa sau, băng mình về hướng thảo cốc của Giác Chân đại sư.

Thiên Hải vừa lướt đến thảo cốc của Giác Chân đại sư, thì từ trong thảo cốc có một bóng người mặc hắc y dạ hành với kinh pháp kỳ tuyệt "Phi ma độn hình" lướt ra.

Thiên Hải đảo bộ lướt đến chặn trước mặt người kia.

- Tôn giá là ai?

Thiên Hải vừa nói, vừa chớp động song thủ. Chàng dùng hữu thủ như một thanh kiếm thi triển một chiêu "Tích lịch kiếm" mũi bản thủ của chàng đâm tới vùng thượng đẳng của đối phương.

Dạ hành thích khách chỉ hơi nhích vai đã tránh chiêu kiếm Tích lịch của Thiên Hải một cách dễ dàng. Thân pháp kỳ tuyệt của dạ hành thích khách là bộ pháp "Phi ma độn hình" Thiên Hải buột miệng nói:

- Tôn giá là người của Hoạt Thần giáo?

Thiên Hải vừa nói, vừa suy nghĩ: "Phải dùng đến kiếm pháp Thượng Ngươn để bức ép người này phải lưu lại Thiếu Lâm tự".

Nghĩ là làm, Thiên Hải dồn nội lực vào hữu thủ, sử dụng nó như một thanh kiếm để thi triển kiếm pháp Thượng Ngươn. Chàng vừa mới vận công hoá công phu thì ngay lập tức toàn thân có màn kiếm khí xuất hiện.

Thấy có màn kiếm khí xuất hiện bao bọc thân pháp Thiên Hải, dạ hành thích khách lắc người thoái bộ về sau, khoát tay:

- Dừng tay!

Thiên Hải vừa toan pháp tác kiếm khí qua hữu thủ của mình, nghe dạ hành thích khách nói, liền rút tay lại.

Chàng nhìn dạ hành thích khách gằn giọng nói:

- Tôn giá biết sự lợi hại của Thượng Ngươn kiếm pháp?

- Công tử đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp từ đâu?

- Tôn giá hỏi để làm gì? Tại hạ cũng chẳng giấu làm gì, kiếm pháp mà tại hạ thi triển được Diệp Cát Quần tôn giá truyền thụ đó.

ánh mắt sáng ngời của dạ hành thích khách chằm chằm điểm vào mặt Thiên Hải. Y buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Công tử nghe rõ đây. Ơ đây, bổn toạ và công tử không tiện nói chuyện với nhau.

Bổn toạ thỉnh công tử đến Phong Ma sơn tổng đàn Hoạt Thần giáo.

- Tại sao Thiên Hải phải nghe lệnh của giáo chủ?

- Không nghe không được. Nếu công tử không đến thì Xảo Nhi cô nương sẽ bị đem tế thần.

- Xảo Nhi?

- Không bao giờ bổn toạ nói sai đâu.

- Hoạt Thần giáo chủ muốn gì?

- Bổn toạ sẽ gặp công tử tại Phong Ma sơn. Còn bây giờ công tử phải lo cho Giác Chân đại sư và cả Minh Nguyệt cô nương không có thời gian để chặn đường bổn toạ đâu Cho dù công tử có muốn chặn đường bổn toạ cũng không được.

- Tại sao không?

- Chu Thiên Hải! Ngươi đừng quên "Phi ma độn hình" là thuật khinh công kỳ tuyệt của Hoạt Thần giáo. Công tử có thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp cũng không cản đường được bổn toạ. Huống chi bổn toạ vẫn đối phó với người kia. Nếu ta không thắng thì chẳng bao giờ bái đâu.

Hoạt Thần giáo chủ đổi giọng từ tốn:

- Công tử nhớ lời bổn toạ nói đó, không đến Phong Ma sơn gặp bổn toạ thì Xảo Nhi sẽ bị làm vật tế thần. Còn bây giờ công tử mau đi cứu Minh Nguyệt đi, ả đang rất cần đến công tử đó.

- Minh Nguyệt đang Ở đâu?

- Toà Minh động của tri tân đường.

Thiên Hải cau mày:

- Minh động của tri tân đường?

Hoạt Thần giáo chủ khẽ gật đầu.

- Bổn toạ chờ công tử.

Nói dứt câu, Hoạt thần giáo chủ liền thi triển thuật "Phi ma độn hình". Thuật "Phi ma độn hình" mà Hoạt Thần giáo chủ thi triển còn tinh xảo hơn cả Thiên Hải. Chỉ trong chớp mắt, bóng dáng của Hoạt Thần giáo chủ đã mất hút chẳng để lại dấu ấn nào.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Thì ra kẻ đột nhập là Hoạt Thần giáo chủ, thảo nào mà không xuất thần".

Thiên Hải buông tiếng thở dài, khi nghĩ đến những lời của Hoạt Thần giáo chủ.

Chàng cau mày:

- Xảo Nhi hiện trong tay Hoạt Thần giáo ư? RÕ ràng là Hoạt Thần giáo luôn để mắt theo dõi mọi hành tung của mình.

Thiên Hải vừa đẩy cửa bước chân vào thảo xá của Giác Chân đại sư, đang ngồi kiết đà trên bồ đoàn, hai tay để trước ngực. Trông vị cao tăng như một pho tượng bồ tát đang tham phiền nhập định.

Thiên Hải vừa bước vào thì Giác Chân đại sư như thể nghe được bước chân của chàng, liền niệm phật hiệu:

- A di đà phật. Thiện tai. Thiện tai. Bần tăng không bị gì đâu. Thiếu hiệp đừng lo gì cho bần tăng, hãy lo cho Minh Nguyệt ni cô. Ni cô Minh Nguyệt hẳn đang cần thiếu hiệp.

Thiên Hải hỏi:

- Đại sư! Hoạt Thần giáo chủ đã làm gì đại sư?

- Kẻ đột nhập là Hoạt Thần giáo chủ à?

- Dạ đúng. Vãn bối nhận ra bộ pháp "Phi ma độn hình" của Hoạt Thần giáo chủ.

- A di đà phật. Hoá ra là vậy. Y chỉ điểm huyệt và lấy đi chiếc tráp kiếm phổ Thượng Ngươi của Diệp Tùng.

Thiên Hải thở phào:

- Đại sư bình yên, vãn bối cáo từ. Xin hỏi đại sư, Minh động Ở đâu?

- A di đà phật. Minh động toạ lạc Ở phía động núi Thiên Sơn. Tại sao thí chủ lại hỏi bần tăng?

- Minh Nguyệt đang bị nguy Ở Minh Động.

- A di đà phật. Tri Giới sư đệ có thể làm việc này ư? ác nghiệp của Thiếu Lâm mà.

Buông tiếng thở dài, Giác Chân đại sư nói:

- Thiếu hiệp! Tha thứ cho Thiếu Lâm.

Vị cao tăng Thiếu Lâm thoát dứt câu, khoé miệng ứa máu do sự phẫn nộ, nhưng vẫn lẩm nhẩm kệ Thời kinh tán dương oai đức của phật tổ Như Lai.

Thiên Hải biết chẳng còn gì nói liền bỏ ra ngoài, thi triển thuật "Phi ma độn hình .

băng về phía đông. Chẳng bao lâu chàng đã đến được khu hoa viên bạt ngàn những tán hoa được trồng theo hình bậc thang từ dưới lên. Hoa viên đó rộng mênh mông bạt ngàn, khiến cho Thiên Hải bối rối chẳng biết tìm Minh Nguyệt Ở đâu.

Chàng đứng sững ra ngay lối vào hoa viên, nhẩm nói:

- Tri Giới hoà thượng ư...

Thiên Hải nheo mày nghĩ:

"Minh Nguyệt tỷ tỷ sống Ở Bách Hoa lầu, tất có thu nhập được kinh nghiệm của những người ngoài giang hồ. Nếu Minh Nguyệt biết để lại ám hiệu thì có thể cũng để lại dấu tích cho mình.

Nghĩ vậy Thiên Hải đảo mắt quan sát thật kỹ. Chàng nhận ra một cánh hoa bị bẻ gãy ngang. Thiên Hải bước đến nhìn những cánh hoa đó. NÓ bị chẻ ngang, đoá hoa chỉ về một hướng. Thiên Hải nghĩ:

- Đây có thể là dấu tích mà Minh Nguyệt để lại.

Nghĩ như vậy, Thiên Hải liền theo hướng đoá hoa chỉ lần bước đi. Quả nhiên, chàng lại gặp cánh hoa thứ hai cũng bị bẻ làm dấu như cánh hoa đầu.

Nhận ra điều đó, Thiên Hải vô cùng phấn khích. Chàng cứ lần theo dấu vết mà Minh Nguyệt để lại, cuối cùng đến được một toà hang động do con người tạo ra. Toà hang động đó rất tầm thường, như những hang động bỏ hoang, nhưng khi bước vào trong, Thiên Hải mới giật mình, bởi sự biến hoá được sắp xếp bằng những cửa hang nối tiếp nhau qua các hành lang được trang trí bằng những tấm bích hoạ với nét vẽ tinh xảo, cách ba trượng lại có một giá bạch lạp soi đường.

Dọc theo hành lang, cứ cách một trượng lại có một đài phun nước được thiết kế ngay trên vách tường, tạo ra không gian lành lạnh mát mẻ.

Thiên Hải có cảm tưởng như mình lạc vào một cảnh giới bồng lai khó lòng tìm được nơi trần gian. Khi Thiên Hải chú nhãn đến những bức bích hoạ mới phát hiện những hình bóng nhàn nhạt, mờ mờ, lúc ẩn lúc hiện qua ánh sáng những ngọn bạch lạp nhập nhoạng.

Những bóng hình ẩn hiện kia rất sống động, mỗi khi ánh sáng bạch lạp chuyển hướng theo những

cơn gió nhẹ thổi ra từ những chiếc lỗ trên vách đá. Thiên Hải tò mò quan sát những bức bích hoạ.

Chàng chợt bật cười khi nhận ra những hình bóng nhập nhoạng kia tựa như đôi nam nữ đang trong cuộc giao hoan, mây mưa.

Thiên Hải nhăn mặt:

- ái chà! Đây hẳn là kiệt tác của Tri Giới hoà thượng. Cái lão này cũng khéo bày trò bỡn cợt chốn thanh tu của các vị cao tăng Thiếu Lâm. Nếu toà Minh động này được các cao tăng Thiếu Lâm dùng làm nơi tham thiền nhập định thì khó mà đến cảnh giới niết bàn, không chừng lại chiu tọt vào "Bách Hoa lầu , "Dạ Tình lầu mà nhập niết bàn lắm!

Ý niệm đó, khiến Thiên Hải phải đưa tay bịt miệng, nếu không sẽ phát ra tràng tiếu ngạo không kềm được.

Thiên Hải theo hành lang bước đi thật chậm. Chàng lắng nghe mọi động tĩnh trong toà minh động, để có thể phát hiện ra chỗ Tri Giới đang giam hãm Minh Nguyệt.

Thiên Hải đi đến cuối hành lang nhưng chẳng phát hiện được gì. Đến lúc này, chàng mới lo lắng không biết Minh Nguyệt đang bị Tri hoà thượng giam Ở đâu.

Thiên Hải áp tai vào vách đá.

Mặt chàng đanh lại, khi nghe những tiếng thì thào cứ như từ trong vách đá phát ra.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Hẳn là sau vách đá này".

Thiên Hải lần tay dò dẫm trên vách đá để tìm chỗ dấu cơ quan bí mật. Thiên Hải thất vọng khi chẳng nhận ra chỗ nào có thể nghi ngờ là cơ quan bí mật. Bất giác, Thiên Hải nhìn lên bức bích hoạ. Chàng ngờ ngợ bức bích hoạ kia có điều gì bất ổn, bởi chẳng có bóng người hiện ra với những ảo ảnh nhục dục. Thiên Hải gỡ những bức bích hoạ xuống, chàng phát hiện ra một cái cửa hình vòm, kích thước vừa đủ một bàn tay. Thiên Hải nhìn qua Ô cửa vòm đó.

Thiên Hải nóng bừng mặt khi thấy Minh Nguyệt đang Ở trong gian thạch thất, trên người nàng chẳng có lấy một mảnh vải nhỏ để che thân. Nàng co rúm người với nỗi sợ hãi hiện rõ trên mặt. Đứng trước mắt nàng là lão Tri hoà thượng, chỉ có lớp vải y khoát hờ che phần dưới. Gã ngồi chênh chếch trên chiếc tràng kỷ được khắc hoạ rất tinh xảo nhìn Minh Nguyệt cố khom người che phần thân thể loã lồ.

Tri Giới hoà thượng nói:

- Nàng đáng ra phải chiều theo ý của ta thì chuyện đã không xảy ra tồi tệ như thế này. Đáng lý nàng phải trao cho ta pho kiếm phổ Thượng Ngươn của Diệp Tùng, thì giờ đây ta có thể là chưởng môn của Thiếu Lâm tự. Còn nàng là chủ nhân của toà Minh động này. Thế mà bao tâm huyết của ta đều không thành, bởi vì sự ương ngạnh của nàng.

Tri hoà thượng rời tràng kỷ, bước đến trước mặt Minh Nguyệt:

- Nàng có biết, bao tâm huyết của ta chỉ trong phút chốc tan thành mây khói. Ta không đảm đương được chức vụ chưởng môn Thiếu Lâm tự, còn phải bỏ ngôi cổ tự Thiếu Lâm nữa. BỎ ngôi cổ tự Thiếu Lâm với những pho tượng vô tri vô giác ta không tiếc, mà tiếc bỏ toà Minh động này.

Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Tri hoà thượng. Nàng khẽ lắc đầu nói:

- Một người như ngươi không nên vận áo cà sa làm Ô uế cửa phật.

Tri hoà thượng bật cười, gã vừa cười vừa nói:

- Ta vận tăng ni có mục đích của ta, chứ ta đâu muốn giam mình trong cửa phật.

Tri hoà thượng vừa nói, vừa đặt tay lên vai Minh Nguyệt. Nàng rùng mình lết về phía góc phòng, thét lên:

- Ngươi tránh xa ta ra...

Tri Giới tròn mắt.

- Hê! Minh Nguyệt sao không tiếp Tri hoà thượng chứ? Trước đây khi ta đến Bách Hoa lầu với sỗ ngân phiếu đầy mình thì nàng rất vui vẻ kia mà. Sao bây giờ lại khó thế?

Tri hoà thượng nói dứt câu, trừng mắt đổi giọng.

Gã ngồi xổm trước mặt Minh Nguyệt:

- Nàng đã quên mình là gái lầu xanh rồi ư? Nàng đã là gái lầu xanh, lại còn nổi tiếng là trang mỹ nữ nổi tiếng nhất Bách Hoa lầu nữa đó.

Minh Nguyệt nhìn Tri Giới hoà thượng gay gắt nói:

- Trước đây Minh Nguyệt là gái lầu xanh, nhưng giờ thì đã xuất gia đầu phật, mặc áo nâu sòng, Tri hoà thượng đừng xem ta là gái lầu xanh nữa.

Tri Giới nghe Minh Nguyệt nói dứt câu, ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo khanh khách.

Gã đưa tay đến nâng mặt Minh Nguyệt, dí sát miệng vào mặt nàng.

- Ta nói cho nàng biết, nàng là gái lầu xanh thì ta thích một. Còn nàng là ni sư thì ta còn thích mười.

Minh Nguyệt lắc mình:

- Ngươi buông ta ra! Ngươi nên biết đây là chốn thánh địa phật môn.

- Thánh địa phật môn thì ta là hoà thượng đây.

Nàng vung tay đẩy Tri Giới hoà thượng:

- Buông ta ra! Hoà thượng như ngươi thì chẳng bao giờ thoát khỏi vòng luân hồi đâu.

Tri hoà thượng cười khẩy:

- Ta thích Ở lại trần gian, hơn là đến cõi niết bàn của lão phật tổ Như Lai, chỉ để ngửi nhang mà chẳng được gì.

Minh Nguyệt lết sát vào góc phòng. Nàng rít giọng, căm phẫn nói:

- Tri hoà thượng! Ngươi không được đụng đến ta.

- Tại sao không được đụng đến nàng? Nàng thánh thiện và trong trắng quá, phải không?

Y ve cằm, dè bỉu nhìn Minh Nguyệt.

- Nàng mà trong trắng ư? Lạ tai lắm đó. Một ả lầu xanh mà trong trắng ư? BỘ nàng chỉ mặc chiếc áo nâu sòng kia rồi thì trở thành kẻ thánh thiện à? Nghe sao không lọt lỗ tai.

Tri hoà thượng nói dứt lời, ghì tay Minh Nguyệt đè ngửa nàng ra sàn thạch phòng.

Minh Nguyệt giãy nảy thét lên.

- Buông ta ra! Hoà thượng thúi! Buông ta ra! Ngươi không đáng mặt hoà thượng đâu.

- Ta đâu cần đáng mặt hoà thượng, mà chỉ muốn làm quỷ A tu la mà thôi.

Minh Nguyệt gào lên:

- Tri hoà thượng! Ngươi xúc phạm ta, ta sẽ cắn lưỡi chết để biến thành oan hồn đeo bám ngươi, trù yếm ngươi.

Tri hoà thượng cáu gắt nói:

- Nàng hù doạ ta đó à?

- Ta không hù doạ ngươi đâu.

Tất cả mọi diễn biến trong thạch phòng đều lọt vào mắt Thiên Hải. Chàng vô cùng phẫn nộ bởi hành động của Tri Giới hoà thượng. Sự tức giận đó khiến Thiên Hải bực tức nện tay vào vách đá. VÔ tình tay của chàng nện đúng vào chốt cửa mở thạch môn.

Vách đá dịch chuyển hé mở, Thiên Hải bước ngay vào phòng gằn giọng thét:

- Tri hoà thượng! Buông Minh Nguyệt ra.

Tri hoà thượng quay phắt lại. Lão nhận ra Thiên Hải, không biết lão giận hay thẹn mà những thớ thịt mọng trên mặt không ngừng nhú c nhích.

Tri hoà thượng rít lên:

- Hoá ra là tiểu tử.

Thiên Hải đay nghiến nói:

- Ta không ngờ những lời ngươi thốt ra với Tuệ Thông và Giác Chân đại sư lại chính là ngươi.

Tri hoà thượng thở hắt ra một tiếng rồi nói:

- Ta và ngươi không thù không oán, sao ngươi cứ đeo bám ta hoài vậy?

- Những lão trọc thúi như ngươi thì bổn thiếu gia phải đeo bám rồi. Bổn thiếu gia đeo bám để nhổ răng và cắt lưỡi, đặng không còn lũ trọc thúi trên đời này nữa.

Thiên Hải vừa nói, vừa toan động thủ. Nhưng Tri hoà thượng đã nhanh tay chụp lấy yết hầu Minh Nguyệt.

Gã gằn giọng nói:

- Tiểu tử! Nếu ngươi vung động thì ả ni sư Minh Nguyệt sẽ chết ngay lập tức bởi trảo công của ta. Hẳn ngươi không muốn ả chết ngay trước mắt ngươi chứ?

- Ngươi...

Thiên Hải từ từ hạ song thủ xuống, Tri hoà thượng cười khảy nói:

- Ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi không thể lấy mạng của ta dễ dàng như vậy đâu.

Y lườm Thiên Hải:

- Tiểu tử! Ngươi hãy cho ta một sinh linh, ta trả lại cho ngươi cái mạng của ả ni cô Minh Nguyệt này.

Minh Nguyệt lắc đầu:

- Thiên Hải đừng lo cho Minh Nguyệt, hãy đại khai sát giới với Tri hoà thượng đi.

Tri Giới nhìn lại nàng:

- Nàng không muốn sống à?

Gã nhìn lại Thiên Hải:

- Thiên Hải! Ta đoán chắc ngươi không muốn ả ni cô này chết trước mặt ngươi.

Tri Giới cười khảy nói tiếp:

- Hôm nay ngươi không giết được ta thì ngày mai ngươi cũng giết được cơ mà. Ta đâu phải là đối thủ của ngươi.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Tri hoà thượng! Ngươi được đi đó, nhưng đừng bao giờ cho bổn thiếu gia thấy mặt.

Bổn thiếu gia gặp lại ngươi, thì ngươi chẳng có cơ hội nào đâu.

- Ta biết. Ngươi không cần răn dạy ta điều đó.

- Bổn thiếu gia chỉ muốn bảo cho ngươi biết mà thôi.

- Đa tạ... đa tạ.

Tri hoà thượng vừa nói, vừa kè Minh Nguyệt lấn bước về phía thạch môn.

Thiên Hải nhìn gã:

- Sao còn chưa thả ni cư Diệu Hương?

- Ta ra ngoài rồi sẽ thả nàng.

- Ngươi không tin ta à?

- Tin chứ. Một thiếu hiệp quang minh chính đại như Chu Thiên Hải, ta phải tin chứ, nhưng đề phòng vẫn hơn.

Tri Giới vừa nói vừa dìu Minh Nguyệt lấn bước. Gã dừng bước nói:

- Thiên Hải! Ta nghĩ ngươi đáng được hưởng những gì ngươi đã đoạt của ta.

Tri Giới vừa nói, vừa đẩy Minh Nguyệt về phía Thiên Hải, nhưng không quên điểm vào huyệt Thiên Linh cái của nàng.

- Ta trả thị cho ngươi đó…

Minh Nguyệt bị Tri Giới điểm huyệt, tứ chi mất lực mềm nhũn như bún nhão không gượng lại được, té sấp đến trước. Thiên Hải vội lắc người đến đỡ lấy nàng.

Minh Nguyệt nói:

- Thiên Hải! Coi chừng Tri hoà thượng.

Lời cảnh báo của Minh Nguyệt quá muộn, bởi Tri hoà thượng đã nhanh chân lẻn ra ngoài rồi khởi động cơ quan đóng sập thạch môn.

Minh Nguyệt hốt hoảng nói:

- Thiên Hải! Chúng ta bị gã nhốt rồi.

Minh Nguyệt nói ra câu này, Thiên Hải mới giật mình. Chàng nhìn lại thì thạch môn đã đóng khít, cùng lúc tiếng cười sang sảng của Tri Giới cất lên dội vào tai chàng.

Tri Giới hoà thượng xuất hiện qua lỗ tò vò, nói:

- Thiên Hải! Ta sẽ nhốt ngươi trong thạch lao này đến khi nào ngươi đói khát mà chết. Lúc bấy giờ ta mới vào lóc da, xẻ thịt ngươi mà làm thức ăn nhắm.

Gã nói xong, cất trang tiếu ngạo thật đinh tai nhức óc. Cùng với tiếng cười đó, ô cửa tò vò được đóng lại.

Chương 27: Minh Động

Không thể để Minh Nguyệt với thân thể trần như nhộng. Thiên Hải phải cởi ngoại y thư sinh đưa cho nàng bận, Chàng rảo bộ quanh giang thạch phòng, nhưng tuyệt nhiên chẳng hề phát hiện ra cơ quan mở cửa thạch phòng, mặc dù không bỏ sót qua bất cứ chỗ nào dù trên vách hay dưới sàn.

Thiên Hải thất vọng quay lại, nói với Minh Nguyệt:

- Tỷ tỷ! Gã Tri hòa thượng thúi nhốt chúng ta thật rồi. Đệ đã kiểm tra tất cả mọi nơi, nhưng không làm sao phát hiện được cơ quan mở cửa Thạch môn trong thạch phòng.

Chàng vừa thốt dứt câu thì nghe tiếng Tri hoà thượng cất lên:

- Ngươi tìm vô ích mà thôi. Tốt nhất ngươi nên nằm xuống chờ thần chết đến thì hơn. Ngươi càng nóng lòng muốn thoát thì cái chết càng đến sớm với ngươi. Rồi ngươi sẽ khát, sẽ đói và biến thành một con chó van xin ta. Ha... Ha... Ha...

Thiên Hải sa sầm nét mặt, gắn giọng nói:

- Tri hoà thượng! Một khi bổn thiếu gia ra khỏi đây thì lão liệu mà giữ cái lưỡi của lão đó Lần này ta sẽ cắt lưỡi lão chứ không nương tay đâu.

Tri hoà thượng bật cười khanh khách. Gã vừa cười vừa đáp lời Thiên Hải:

- Tiểu tử thúi! Ngươi không có cơ hội đó đâu.

- Tri hoà thượng nghe ta nói đây nè. Ngươi đừng quá tự tin vào gian thạch phòng này. Trước khi đến đây, bổn thiếu gia đã thông báo cho Giác Chân đại sư. Nếu ta không quay về, Giác chân đại sư sẽ thống lĩnh cao tăng đến đây. Lúc đó, không biết ngươi còn cười nói được không.

Thiên Hải tưởng đâu nghe câu này, Tri hoà thượng sẽ lo lắng chẳng cười được nữa.

nhưng không ngờ gã lại càng phát ra tràng tiếu ngạo tự đắc hơn.

Thiên Hải hỏi:

- Tri hoà thượng không sợ sao mà lại cười to như thế? Bổn thiếu gia nghĩ Giác chân đại sư sắp đến rồi đó.

- Tiểu tử định đem lão giác Chân đuổi ruồi không bay kia ra hù doạ rồi ta sợ, thả ngươi ra à? thế thì tiểu tử ngươi lầm quá rồi.

- Bổn thiếu gia không hù doạ ngươi đâu. ĐÓ là sự thật đấy. Ngươi không tự mãn lâu hơn được đâu.

- Tiểu tử thúi nghe ta nói đây. Bọn hoà thượng thúi Thiêu Lâm chẳng bao giờ kéo đến đây đâu - tại sao?

- Toà Minh động này chính ta phát hiện ra, sau đó bần tăng đã bí mật cho kiến tạo theo ý mình, với những bức bích hoạ về các đồ hình diễn tả các cảnh giao hoan đầy khoái lạc Ta không nghĩ toà Minh động của ta bị lão Giác Chân phát hiện.

- Chốn thanh tu mà lão lập toà Minh động Ô uế này, tất nhiên không giấu được cao tăng Thiếu Lâm tự rồi.

- Lão Giác Chân phát hiện thì lại ngỡ là toà động của ma đạo chứ đâu nghĩ do ta kiến tạo Thế là lão ra giới điều cấm tất cả chư tăng được đến đây. Ai đến sẽ phạm giới qui phật, mà trục xuất khỏi cổ tự. VÔ hình chung toà Minh động này trở thành thánh địa của riêng ta.

Tri Giới nói dứt câu, bật lên tràng cười tự đắc. Gã vừa cười vừa nói tiếp:

- Cho dù bọn trọc Thiếu Lâm có kéo đến cũng vô ích. Bởi ta thiết lập ma trận trong Minh động. Mà bọn trọc Thiếu Lâm thì chẳng dám đố mặt nhìn vào những bức bích hoạ ma trận của ta. Bọn chúng sẽ chết, khi bước vào động này.

Thiên hải mím môi hừ nhạt:

- tại sao Giác Chân đại sư không phá bỏ nơi Ô uế này của ngươi.

- Ngươi đi mà hỏi lão Giác Chân. Tiểu tử! Sau khi lấy mạng ngươi rồi, ta sẽ tính đến việc thâu tóm Thiếu Lâm tự.

Tri Giới lại cất tràng cười tự thị.

sau tràng cười đó thì tất cả bỗng trở nên im lặng. Thiên hải nhìn lại Minh Nguyệt:

- Tỷ tỷ...

Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải Thiên Hải hỏi:

- Tỷ tỷ có tin vào lời của tên Tri giới hoà thượng không?

Minh Nguyệt lưỡng lự rồi gật đầu Thiên Hải cau mày hỏi:

- Tỷ tỷ tin vào lời của gã?

- Tỷ tin. Bởi Tri Giới là một người vô cùng gian trá và có rất nhiều thủ đoạn. Tòa Minh động này do gã tạo lập ra, tất đã có sự chuẩn bị để đối phó với các cao tăng Thiếu Lâm.nếu như Giác Chân đại sư đưa các vị võ tăng đến đây, chỉ rơi vào cái bẫy giương ra sẵn của Tri hoà thượng mà thôi.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Thế thì chúng ta phải cứu lấy mình, chứ không thể chờ đợi Giác Chân đại sư.

- Tỷ cũng nghĩ như vậy.

- Nhưng tỷ và đệ đã kẹt trong thạch phòng này rồi, làm sao thoát ra đây?

Thiên Hải buông một tiếng thở dài, chắp tay đi tới đi lui. Đầu chàng căng ra để tìm Cách thoát ra khỏi gian thạch phòng này, nhưng chẳng thể nào tìm ra phương cách.

Thiên Hải nheo mày suy nghĩ:

"Nhất định trong gian thạch phòng này phải có chốt mở thạch môn, nhưng mình tìm không ra được. Nếu muốn rời khỏi đây, phải bắt Tri hoà thượng mở.Nhưng làm cách nào bắt lão mở cửa? Chẳng lẽ van xin lão ư? CÓ van xin thì lão cũng không bao giờ động tâm mở cửa thạch lao giải phóng mình".

Suy nghĩ không ra cách, Thiên Hải quay lại ngồi đối diện với Minh Nguyệt.

Chàng hỏi:

- Sao tỷ tỷ... sao tỷ tỷ lại xuất gia đầu phật?

Minh Nguyệt nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt đượm buồn. ánh mắt sắc sảo ngày nào đã biến mất, thay vào đó là nét nhìn xa xôi vời vợi. Nàng nhỏ giọng nói:

- Tình yêu.

Đôi chân mày của Thiên Hải nhướn lên:

- Tình yêu ư?

Chàng thốt ra rồi mỉm cười. Nụ cười của Thiên Hải đập vào mắt Minh Nguyệt khiến nàng phải lắc đầu, thở ra:

- Đệ hẳn không tin lời tỷ. Một kỹ nữ Bách Hoa Lâu làm sao có tình yêu chứ.

Thiên Hải khoát tay:

- Không, không. Tỷ đừng hiểu lầm đệ. Thiên Hải tin tỷ chứ.

Nàng buông tiếng thở dài, nhìn Thiên hải nói:

- Đệ đã từng là người của Bách Hoa lâu, tất biết rõ tường tận cuộc sống của những người trong Bách Hoa lâu. Tỷ mặc dù được người ta phong cho mỹ danh là mỹ nữ vô song, nhưng vẫn là gái lầu xanh. Nay trong vòng tay người này, mai lại trong vòng tay kẻ khác. Đến ngay một gã hoà thượng cũng có thể làm chủ được thân thể của tỷ thì sao nói được hai tiếng tình yêu.

- Nhưng đệ tin vào tỷ Minh Nguyệt nắm tay Thiên Hải:

- Tỷ chỉ biết được chân giá trị của tình yêu khi gặp Diệp Tùng. Lúc đầu, tỷ cũng chỉ xem Diệp đại ca như một vị khách tìm hoa. Nhưng rồi chính Diệp đại ca đã khiến cho trái tim băng giá của tỷ ấm lại.

- Ty đã yêu Diệp Tùng?

Minh Nguyệt gật đầu.

Thiên Hải nói:

- Diệp Tùng huynh cũng yêu tỷ?

- Tỷ nghĩ vậy.

- Thế sao Diệp huynh không đưa tỷ rời Bách Hoa Lầu.

- Huynh ấy có một sứ mạng, phải đi đến Diêm Vương môn.

- Đến Diêm Vương môn? Diệp Tùng đến Diêm Vương môn để làm gì?

- Tỷ không biết. Nhưng huynh ấy phải đến Diêm Vương môn. Trước khi huynh ấy đi, đã gợi lại cho tỷ tất cả số ngân phiếu mà huynh ấy có.

Thiên Hải cướp lời nàng:

- SỐ ngân phiếu mà tỷ đã trao cho đệ?

Nàng gật đầu:

- Cùng với số ngân phiếu đó là pho kiếm phổ Thượng Ngươn.Nếu như ngày hẹn huynh ấy không về thì phải giao pho kiếm phổ lại cho Giác Chân đại sư.

- Đệ cũng đã luyện kiếm phổ Thượng Ngươn. Kiếm pháp đó rất là tà quái và tàn bạo.

NÓ có thể khiến cho người luyện bị tẩu hoả nhập ma. Thiên Hải chẳng biết đến lúc nào thì bị tẩu hoả nhập ma đây.

Minh Nguyệt sững sờ.

- đến đã gặp Diệp Tùng?

- Không. Đã gặp Diệp Cát Quần. Diệp Cát Quần là em của Diệp Tùng.

Chàng buông tiếng thở dài nói:

- Diệp Tùng đã chết rồi.

- Chết rồi. Sao đệ biết...

- Mộng Tình cô nương đã nói với đệ. Diệp Tùng chết bởi kiếm pháp Thượng Ngươn của chính em mình là Diệp Cát Quần. Chỉ có giao kiếm với Diệp Tùng, thì Diệp Cát Quần mới hội đủ những chiêu kiếm Thượng Ngươn để khai thông đại huyệt nhâm đốc sinh tử huyền quan, nếu không y sẽ bị tẩu hoả nhập ma.

Thiên Hải im lặng mộ lúc quan sát Minh Nguyệt.

- Cũng như Diệp Tùng, Diệp Cát Quần đã trao lại cho đệ pho kiếm phổ Thượng Ngươi, trước khi đi đến Diêm Vương môn. Đến ngày hẹn, y không quay lại, đệ đã tò mò luyện kiếm phổ đó. Giờ mới bị tà kiếm làm cho loạn kinh mạch. May mắn là tỷ không luyện thứ kiếm pháp tà quái đo.

Minh Nguyệt lắc đầu.

Thiên Hải hỏi:

- - Thế nào lão Tri Giới lại biết bí mật này?

Chắc có lẽ lão đã nghe lỏm được câu chuyện này giữa Giác Chân và Diệp Tùng huynh. Tri Giới hoà thượng đã đến Bách Hoa lầu...

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

Thiên Hải biết Minh Nguyệt đang nghĩ gì, liền quay sang chuyện khác.

- Tỷ tỷ! Đã tìm ra cách gì để thoát khỏi đây không?

Minh Nguyệt lắc đầu:

- Tỷ không biết. Tỷ chỉ biết Tri hoà thượng là một gã háo sắc và gian trá. Y vừa muốn lấy pho kiếm Thượng Ngươn của Diệp Tùng, vừa muốn cả tỷ.

Thiên Hải nhìn nàng nhún vai.

- Với sắc đẹp của tỷ thì nam nhân nào mà không muốn.

Chàng cười khảy rồi nói:

- Nếu tỷ khoả thân thì đến ngay cả những pho tượng vô tri vô giác cũng thèm thuồng.

Minh Nguyệt lắc đầu:

- Sau khi Diệp Tùng không quay lại Bách Hoa lầu, tỷ đã quyết chí xuất gia đầu phật.

Mọi điều Ở thế gian, tỷ không màn đến nữa.

- Nhưng Tri Giới hoà thượng đâu dễ gì được yên thân trong cửa phật.

Minh Nguyệt cúi đầu nhìn xuống:

- Tỷ không ngờ Tri hoà thượng lại nhẫn tâm đeo đuổi đến cùng.

- Hê! Sao tỷ biết dạ hành thích khách là Hoạt Thần giáo chủ.

- Dạ hành hắc y tự nói với tỷ. Y muốn lấy pho Thượng Ngươn kiếm pháp. Sau khi Hoạt Thần Giáo chủ đi thì Tri Giới hoà thượng mới đến bắt tỷ đưa vào toà Minh động này.

- Hoá ra là vậy?

Thiên Hải đứng lên, rảo bước đi quanh phòng, Chàng dừng bước nhìn lại Minh Nguyệt từ tốn nói:

- Đệ có mấy câu hỏi muốn hỏi tỷ, nhưng lại sợ tỷ cho đệ xúc phạm.

Minh Nguyệt lắc đầu:

- Đệ cứ hỏi. Bất cứ điều gì tỷ biết sẽ nói cho đệ biết.

- tỷ đã mở lời, đệ mới dám hỏi.

Chàng bước đến ngồi xuống bên cạnh Minh Nguyệt. Lia mắt đảo quanh một lượt khắp gian thạch phòng, Thiên Hải mới nhỏ giọng nói:

- Tên Tri hoà thượng đã đến Bách hoa lầu... Hắn đã làm gì tỷ chưa?

Mặt Minh Nguyệt đỏ hồng vì thẹn. Nàng ngập ngừng đáp lời Thiên Hải.

- Tại Bách Hoa lầu tỷ là một kỹ nữ...

Nàng buông tiếng thở dài.

Thiên Hải nhìn Minh Nguyệt khoát tay, rồi nói:

- Đệ hiểu rồi, tỷ đừng nói nữa. Tỷ nghĩ coi tại sao Tri hoà thượng bắt tỷ đến toà Minh động này.

- Y y muốn hưởng thân xác của tỷ.

- Đệ cũng nghĩ như vậy. Xem ra gã tri Giới này ăn một lần muốn ăn lần thứ hai. Một khi gã đã ăn trái cấm một lần rồi thì không nhịn được nữa.

Thiên Hải đứng lên, đi tới đi lui suy nghĩ rồi đứng lại trước mặt Minh Nguyệt:

- Tỷ tỷ! Đệ có cách này, may ra có thể bắt lão Tri hoà thượng mở cửa thạch lao này cho chúng ta.

- Đệ định dùng phương pháp nào?

Thiên Hải mỉm cười nhìn nàng:

- Đệ ngại tỷ không chấp nhận cách thức của đệ mà thôi.

- Tỷ tỷ sẵn sàng hy sinh cả tính mạng mình, để đệ được tự do rời khỏi thạch thất này.

Thiên Hải nhún vai lắc đầu:

- Đệ không muốn tỷ hy sinh tính mạng vô ích đâu. Chỉ cần một chút xảo thuật của tỷ thôi.

Thiên Hải ghé miệng nói vào tai Minh Nguyệt. Chẳng biết chàng nói gì, nhưng sắc diện Minh Nguyệt càng lúc càng đỏ hồng rồi chuyển qua đỏ gấc, như quả chín.

Thiên Hải đứng lên nhìn Minh Nguyệt nói:

- Tỷ hiểu ý đệ rồi chứ.

Minh Nguyệt bẽn lẽn nhìn Thiên Hải gật đầu:

- Sợ Tri hoà thượng...

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Lão tri hoà thượng gian trá, nhưng không ngăn được dục tính của lão đâu. Đệ không muốn nói Tri hoà thượng rất mê thân xác của ni cô Diệu Hướng.

Minh Nguyệt đỏ mặt vì thẹn. Nàng nhìn Thiên Hải, khẽ lắc đầu nhưng hai cánh môi lại điểm một nụ cười.

ooo.

Mặc dù là người bày vẽ, nhưng khi Thiên Hải nghe Minh Nguyệt thốt lên những tiếng rên khoái lạc, thì cũng phải liên tưởng đến một cuộc giao hoan đầy nhục cảm.

Chàng nheo mày nghĩ thầm:

"Với tiếng rên rỉ như thế này thì Tri hoà thượng sao có thể đứng yên được. nhất định lão phải nhìn. Lão nhìn rồi sẽ giận, không giận thì cũng nao nao trong lòng".

Thiên Hải ấn mình sau lưng Minh Nguyệt, phủ hờ chiếc trường y trùm đầu. mặc dù đã đinh tâm không có ý nghĩ xằng bậy, nhưng Thiên Hải vẫn nao nao, bởi mùi da thịt tự nhiên từ Minh Nguyệt khoả lấp khứa giác chàng. Sự nao nao đi, khiến Thiên hải phải lắc đầu xua tan những ý tưởng mơ hồ mà nghĩ đến Xảo Nhi.

chàng thầm nghĩ:

"Phải chi Minh Nguyệt là Xảo Nhi" Thiên Hải vội xua nhanh ý tưởng đó ra khỏi đầu mình, nhỏ giọng hỏi Minh Nguyệt:

- Tỷ có thấy động tịnh gì không.

Minh Nguyệt khẽ lắc đầu nhưng vẫn tiếp tục thốt ra những tiếng rên ư ứ. Nàng bất giác nói:

- Thiên Hải... Đừng mà... Đừng mà....

Giọng nói của nàng khiến cho Thiên Hải rùng mình, da thịt nổi ốc.

Ô cửa tò vò bật ra, tiếng Tri hoà thượng thốt lên:

- Các ngươi làm gì vậy?

Minh Nguyệt cứ như chẳng nghe lời của gã mà cứ thốt ra những tiếng rên ư ứ. Nàng rướn người, phô đôi gò bồng đảo đầy nhựa sống ra trước giá bạch lạp, đồng thời nói:

- Thiên Hải... Tri hoà thượng.

Thiên Hải lên tiếng:

- Mặc xác gã hoà thượng thúi đó. Nếu Thiên Hải có chết thì cũng có được những khoảnh khắc thần tiên, chứ không phải chết thèm, chết khát như lão Tri hoà thượng.

Minh Nguyệt chồm người đến thổi ngọn bạch lạp. Cả gian thạch thất sụp trong bóng tối dày đặc. Chẳng còn thấy được gì ngoài màn đen như hủ nút.

Minh Nguyệt tiếp tục thốt ra những tiếng rên đầy gợi cảm.

Thiên hải thi triển thuật "Phi Ma độn hình" đến bên Ô cửa tò vò mà Tri Giới chẳng hề hay biết. Lão cố nhướn to mắt nhìn vào thạch phòng.

Thiên Hải nghe được cả hơi thở dồn dập của Tri hoà thượng chứng tỏ lão đang khích thích tột cùng, bởi những tiếng rên rỉ đầy cảm giác khoái lạc của Minh Nguyệt.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Bổn thiến gia nghe Minh Nguyệt rên còn nao nao thì lão sao chịu đựng được .

Tri hoà thượng lại lên tiếng:

- Minh Nguyệt! Nàng thắp đèn lên. Cho ta xem nàng đang làm gì vậy?

Y lặp bặp nói tiếp:

- Hê! Nàng đã là ni cô rồi, sao lại...

Mặc cho gã nói, Minh Nguyệt vẫn tiếp tục tạo ra những tiếng rên càng lúc càng biểu lộ khoái cảm tột cùng. Nghe nàng rên rỉ biểu lộ cảm giác cực lạc. Thiên hải phải nghĩ thầm:

"Đúng là những âm thanh ngập ngụa khoái lạc, mà chỉ có Minh Nguyệt mới khả dĩ thốt ra được. Nếu Diệp Tùng mà nghe được những tiếng rên này của Minh Nguyệt, Chắc khó mà giữ được tịnh tâm để đi qua cầu nại hà đặng siêu thoát qua kiếp khác".

Tri Giới hoà thượng một lúc bất chợt rống lên:

- Thiên Hải! Ngươi làm gì mà... mà... mà khiến cho Minh Nguyệt... Ngươi đã làm gì vậy hứ? Thiên Hải! Ta... ta muốn thấy ngươi.

Lời còn đọng trên miệng Tri Giới hoà thượng thì bất thình lình Thiên Hải thọt tay qua ôm cửa tò

vò chụp lấy yết hầu gã. Năm ngón chỉ pháp của chàng như năm móng vuốt chim ưng bấu lấy yết hầu Tri giới.

Thiên Hải nghiêm giọng nói:

- Tri hoà thượng! Thiên Hải làm như vậy nè.

Nghe Thiên Hải nói, Minh Nguyệt không thốt lên tiếng rên rỉ nữa mà vội thấp sáng bạch lạp bằng đá lửa. nàng ngây người, khi thấy Thiên Hải thọt tay qua Ô cửa tò vò chụp lấy yết hầu tri hoà thượng.

Tri hoà thượng ho khèn khét, như thể có vật gì chẹn ngang cổ ngăn hắn thở.

Tri hoà thượng lặp bặp nói:

- Thiên Hải! Ngươi định giết ta à?

- Tri hoà thượng hiểu đúng rồi đó. Bây giờ chỉ cần bổn thiếu gia bóp chặt năm ngón tay mình lại thì yết hầu ngươi sẽ rách toát và tất nhiên sau đó là cái chết đau đớn sẽ đến với ngươi.

- Ngươi... Nếu Tri Giới này chết thì ngươi cũng s4 mãi mãi bị giam trong gian thạch phòng này, rồi ngươi cũng sẽ chết.

Thiên hải HỨ nhạt nói:

- Tri hoà thượng! Ngươi biết vì sao ngươi chết không? Bổn thiếu gia nói chắc ngươi không tin. Bổn thiếu gia nói cho ngươi biết. Ngươi chết bởi vì ngươi rình rập trong lúc bổn thiếu gia tìm lạc thú.

- Ta...ta...

Thiên Hải cướp lời không cho Tri hoà thường nói:

- Nếu ta chết thì cũng được chết cùng với Minh Nguyệt, có làm ma thì cũng có đôi có lứa. Còn ngươi chết trơ trọi một mình. Chết mà biến thành con ma đói thèm thuồng. Úi cha! bổn thiếu gia nghĩ ngươi sẽ đau khổ lắm.

Chàng đổi giọng từ tốn nói tiếp:

- Ngươi giam bổn thiếu gia vào thạch phòng này cùng với Minh Nguyệt... khiến cho ta chẳng muốn đi khỏi đây nữa. Giết ngươi rồi bổn thiếu gia cùng Minh Nguyệt sống mãi trong này cũng được.

- Ngươi đừng giết ta.

- Không giết ngươi thì ngươi cứ rình ta mãi sao.

- Ta sẽ không rình ngươi nữa.

- HỒ đồ! Ngươi đã rình thiếu gia rồi thì sao thiếu gia có thể tin được lời của ngươi.

Tri Giới hoà thượng rít lên:

- Ta không thấy gì đâu. Ta không thấy gì đâu.

Minh Nguyệt lên tiếng:

- Tri Giới hoà thượng không thấy gì ư?

- Ta không thấy gì cả.

Minh Nguyệt đay nghiến nói:

- Ngay cả một lời nói gã cũng không thật. Sự gian trá của ngươi phải được trả bằng sự độc ác Nàng đổi giọng thật từ tốn nhưng lạnh nhạt:

- Thiên Hải đệ đệ! Tri hoà thượng đã không muốn thấy, vậy đệ hãy móc hai con mặt của gã giùm chi Minh Nguyệt đi. Những gì gã thấy hắn vẫn còn lưu lại trong hai con ngươi.

Tri hoà thượng hốt hoảng, thét lên:

- Đừng làm vậy. Tại sao lại móc mắt ta? Đừng móc mắt ta. Ta thấy... nhưng...

Thiên Hải gắn giọng hỏi:

- Nhưng sao...

- Ta không dằn được bởi tiếng rên của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt bật cười nói:

- Thì ra lão đã thấy còn nghe nữa. Thiên Hải đệ đệ! Minh Nguyệt thỉnh cầu đệ đục hai lỗ tai gã hoà thượng bất nhân, bất nghĩa và gian trá đó.

Thiên Hải nheo mắt với Minh Nguyệt, rồi nói:

- Vì tinh yêu của tỷ, Thiên hải sẽ móc mắt đục lỗ tai Tri hoà thượng, trước khi bứt dứt yếu hàu gã.

Tri hoà thượng rống lên:

- Đừng làm vậy. Ngươi tha cho ta lần này, ta sẽ mở cửa thạch phòng giải thoát cho ngươi. Đừng nghe ả ni cô kia nói. Diệp Tùng chết rồi, ả chẳng muốn sống đâu. Nhưng ả ích kỷ muốn ngươi chết chung với ả đó. Thiếu hiệp tin lời ta đi mà.

Thiên Hải chờ cho Tri hoà thượng nói xong, mới chậm rãi lên tiếng:

- Đề nghị của Tri hoà thượng hay đó. Nếu như bổ thiếu gia chấp nhận thì ngươi sẽ mở cửa bằng cách nào?

- Ngươi buông ta ra, ta sẽ mở cửa ngay.

- Thiếu gia đâu muốn bị lừa. Tri hoà thượng! Lão muốn sống thì phải mở cửa thạch lao trước.

- Ta đâu thể nào tin ngươi.

- thế thì chẳng còn gì để nói nữa. Thiếu gia tống tiễn ngươi theo ý của Minh Nguyệt.

Tri Giới gồng minh thét lên:

- Đừng làm vậy!

- Bổn thiếu gia không còn cách nào khác.

- Ơ Chỉ cần ngươi chịu hứa cho ta rời Minh động, ta sẽ chỉ cho ngươi.

Thiên hải bặm môi im lặng. Một lúc sau chàng mới lên tiếng:

- Tri hoà thượng sợ thành kẻ phế nhân không?

- Ai mà không sợ.

- Ngươi có sợ chết không?

- tất nhiên là sợ rồi.

- Được lắm. Nêu ngươi đã sợ chết thì bổn thiếu gia hứa cho lão sống. Ngươi sẽ rời khỏi minh động và thiếu Lâm tự.

- Lời của ngươi đang tin chứ?

- Ngươi phải tin, nếu không muốn chết.

- ĐƯỢC rồi. Ngươi hãy nói với Minh Nguyệt nhích tràng kỷ về bên phải sẽ có lối ra Thiên hải nhìn lại Minh Nguyệt, chàng nhướn mày làm hiệu.

Minh Nguyệt gật đầu, xoay tràng kỷ về bên phải. Quả nhiên có cơ quan thạch môn khởi động. Vách tường lộ ra Ô cửa hình vòm.

Thiên Hải nói:

- Ngươi ngoan ngoãn lắm đó.

Nói dứt câu, Thiên hải buông tri Giới hoà thượng, thi triển thuật "Phi ma độn hình .

thoát ra ngoài vòm cửa. Thuật "Phi ma độn hình" của Thiên Hải quá ư thần kỳ, đến độ Tri hoà thượng không kịp tháo chạy. gã đứng thừ ra nhìn chàng, lặp bặp nói:

- ngươi phải giữ lời hứa với ta.

- Ta có nói không giữ đâu Tri Hoà thượng đưa ống tay áo cà sa quệt mồ hôi trán, rồi mới quay bước bỏ đi.

Minh Nguyệt bước đến sau lưng Thiên Hải:

- Đệ đệ! Tha cho hắn sao?

Thiên Hải gật đâu:

- Tỷ tỷ! Y chưa đáng tội chết Hai người rời toà Minh động, trở về Thiếu lâm. Thiên Hải không ngờ tất cả những Cao tăng đã tụ họp tại Đại Hồng bảo điện.

Chàng nhìn sang Minh Nguyệt.

- Tỷ tỷ! Thiên hải thiết nghĩ mình không nên vào đại hồng bảo điện.

- Khuya như thế này đệ đệ định đi đâu nữa?

- Đệ tính rời Thiếu Lâm tự đến Hoạt Thần giáo trên Phong Ma sơn - Đệ không chờ đến sáng được hả?

- Ở lại cũng thế thôi rồi chẳng biết có nên, hay không nên xen vào những chuyện của Thiêu lâm Thiên hải nắm tay Minh Nguyệt:

- Tỷ bảo trọng.

- Thiên Hải...

Nàng thốt ra câu đó với giọng quyến luyến không muốn xa Thiên Hải.

- Chừng nào đệ mới quay lại "Bách Hoa lầu ?

Thiên Hải mỉm cười:

- Đệ không biết nữa, nhưng có lẽ cũng thời gian rất lâu, thậm chỉ không biết ngày nào. Bách Hoa lầu giờ đã không còn tỷ, đệ cũng không muốn quay về nơi đó.

chàng nắm bàn tay Minh Nguyệt:

- Đệ cầu mong tỷ tỷ sớm đạt đến đạo quả cao nhất trong phật môn.

- Thiên Hải...

- Tỷ cho đệ gởi lời vấn an đến các vị cao tăng Thiếu Lâm, nhất là Giác Chân đai sư.

Minh Nguyệt gật đầu.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải mới nói:

- CÓ dịp đệ sẽ thăm tỷ.

Chàng mỉm cười rồi quay bước, thi triển Khinh công băng mình thoát đi. Thiên hải vừa đến chân núi Thiên Sơn thì bắt gặp bất Giới hoà thượng Tuệ Thông chân đường.

Chàng cau mày hỏi:

- Đại sư chưa vào cổ động tịnh thận à?

- Ta chờ thiếu hiệp Ở đây. gặp được thiếp hiệp ta mới trút bỏ bụi hồng trần.

- Đại sư định chỉ giáo Thiên Hải điều gì?

Lần này Thiên Hải gọi Tuệ Thông bằng đại từ "đại sư", bởi vì lão đã cạo đầu và vận lại tăng bào.

Tuệ Thông lấy ngọn trủy thủ đã được tra lại cán. mặc dù ngọn trủy thủ ngắn hơn, nhưng lại được tra bằng một chiến cán rất tinh xảo chạm khắc hình long phụng.

Tuệ Thông nâng hai tay nâng ngọn dao đó.

- bần tăng trao lại cho thiếu hiệp con dao này.

Thiên Hải mỉm cười.

- Đa tạ đại sư.

Thiên Hải nhận lại ngọn trủy thủ, giắt vào ống giày. Bất giới hoà thượng nói:

- Bần tăng muốn thỉnh mời thiếu hiệp một bữa tiệc rượu, trước khi rời khỏi cỏi nhân sinh này mãi mãi giam mình trong cổ động để cầu siêu cho Mộc Thanh Thanh - Thiên Hải không từ chối đâu.

Bất Giới đại sư dẫn Thiên Hải vào một gian thảo xá, bên trong bày sẵn năm bầu rượu ngon.

Lão nhìn Thiên Hải:

- Bần tăng phá giới lần cuối, xin thiếu hiệp miễn thứ.

Thiên Hải cười giòn giã, chàng vừa cười vừa nói:

- Nếu đại sư phá giới như thế này thì Thiên Hải chắc phải lên Thiêu Lâm tự, cạo đầu làm hoà thượng rồi tham vấn học hỏi Ở đại sư.

Câu nói của chàng khiến Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông cao hứng cười vang. Lão phấn khích ôm cả vò rượu, chỏng ngược tu ừng ực.

Thiên hãi ôm vò rượu bắt trước Tuệ Thông bất Giới hoà thượng.

Tửu lượng của Thiên Hải chẳng thể nào bì kịp với lão hoà thượng Bất Giới, nên chỉ qua một tuần rượu, chàng đã say mèm, gục đầu xuống bàn, chẳng còn biết gì nữa.

Khi trời chạng vạng sáng, Thiên Hải bừng tỉnh, Chàng buột miệng gọi:

- Tuệ Thông đại sư!

Không thấy Tuệ Thông Bất Giới hoà thượng, mà đập ngay vào mắt chàng là mảnh vải cà sa. Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nhẩm nói:

- thế là đại sư đã đi rồi.

Mở mảnh vải cà sa. Thiên Hải đoan chắc Bất Giới hoà thượng để lại di thư, Nhưng khi đọc mới biết đó là khẩu quyết chỉ huyệt đạo trên cơ thể người ta, cùng với tâm pháp thi triển Kim Cang thần chỉ.

Thiên hải nhìn mảnh cà sa chằm chằm:

- Bất Giới đại sư để lại khẩu quyết Kim Cang thần chỉ, tuyệt học tối thượng của Thiếu Lâm tự.

Phía dưới là bút tự của Tuệ Thông lưu lại.

"Thiên Hải nhã giám...

Bần tăng thiết nghĩ một khi đã vào cổ động thì chẳng cần đến võ công. bần tăng sẽ học theo Giác Chân đại sư huynh để sớm gội rửa những oan nghiệp mà mình đã tạo ra.

Nhưng chẳng lẽ để một thân võ học mai một trong cổ động, mà chẳng giúp ích gì được cho nhân thế này. Chính vì thế bần tăng quyết định truyền lại tất cả cho thiếu hiệp.

Trong lúc thiếu hiệp ngủ say bần tăng đã truyền tất cả nội công của mình cho thiếu hiệp, rồi mới lưu lại khẩu quyết kim cang thần chỉ. Thiếu hiệp chỉ cần theo khẩu quyết mà bần tăng để lại, tự khắc phát huy được tuyệt học tối thượng của thiếu Lâm.

CÓ một điều, bần tăng muốn nói với thiếu hiệp. hiện tại trong nội thể của thiếu hiệp có tà khí vô cùng quái lạ. tà khí này có thể di hại đến tâm thức của người. tất cả do số trời định. bần tăng mong sao thiếu hiệp sớm trở thành Minh chủ để cứu độ chúng sinh.

Tuệ Thông di bút" Đọc lại bức di thư lần nữa, Thiên Hải nghĩ thầm:

"Minh hết được người này truyền thụ võ công, đến người khác. Chẳng lẽ Thanh cô nương nương nói đúng ư. Chuyện này thật khó mà tin, cứ như đã có sự sắp xếp vậy".

Thiên Hải bước ra thảo xá, nhìn lên đỉnh Thiêu Lâm tự, nhẩm nói:

- Thiên Hải cầu chúc cho đại sư sớm đắc quả siêu sanh đến cỏi niết bàn.

Chương 28: Giao Duyên Ngụ Ý

Chu Thiên Hải... Đứng lại!

Tiếng quát bằng chất giọng nghe thật gay gắt, buột Thiên Hải phải dừng bước quay lại Chàng nhận ra ngay người gọi mình là Mạc Kình, gã điếm chủ đã gặp mình trên đường đến Thiếu Lâm. Cùng đi với Mạc Kình còn có sáu vị đạo sĩ VÕ Đang.

Mạc Kình lướt thẳng đến trước mặt Thiên Hải, gắt giọng nói:

- Ngươi nhớ ta chứ?

- Hê! Làm sao Thiên Hải quên được Mạc Huynh. Hẳn huynh đi tìm tại hạ, để gởi ít vò rượu trung nguyên nhất tửu Thiệu Nữ Nhi Hồng à?

Mạc Kình gắt giọng quát:

- Càn rỡ! Mạc mỗ tìm ngươi để lấy thủ cấp của ngươi đây.

Lời cứ như còn động trên miệng thì Mạc Kình chớp động thân pháp. Gã vừa chớp động ảnh vừa lòn tay sau lưng rút luôn cây dao xắt thịt. tất cả mọi thao tác của họ Mạc gói gồm trong một chiêu một thức vừa nhanh vừa chính xác cực kỳ.

Thiên Hải bị Mạc Kình tập kích hoàn toàn bất ngờ, nếu không có bộ pháp thần kỳ "Phi Ma Độn Hình" có lẽ đầu đã rơi xuống đất, bởi chiêu thức tàn bạo của họ Mạc.

Thiên Hải tránh đao của Mạc Kình trong đường tơ kẻ tóc. Mặc dù thi triển "Phi ma độn hình", đạo sát đao khiến cho xương sống chàng gai lạnh. Thoát về sau hai bộ, Thiên Hải thét lên:

- Dừng tay!

Mạc Kình thu hồi ngọn dao xắt thịt, nhìn Thiên Hải. Chành nhìn gã, cau mày nói:

- Mạc huynh trả ơn cho tại hạ như vậy đó à? Nếu như lúc nãy tại hạ không kịp tránh đường đao tàn bạo của huynh, giờ đã biến thành ma không đầu.

Mạc Kình rít giọng nạt ngang:

- Mạc mỗ không chỉ muốn biến ngươi thành ma không đầu, mà còn muốn băm nát thân thể ngươi để làm thức nhắm với rượu nữa.

Mặt Thiên Hải sa sẩm lại. Chàng không hiểu sao Mạc Kình lại bỗng dưng căm thù mình đến tận xương cốt vậy. Thiên Hải nheo mày. Chàng nghĩ thầm:

"Thôi rồi. Gã họ Mạc này hẳn lại nghe lời xúc xiểm của ả Hằng Hằng rồi".

Nghĩ như vậy, Thiên Hải nhìn Mạc Kình bằng ánh mắt khắc khe, nghiêm giọng hỏi:

- Hẳn Mạc huynh đã nghe những lời nương tử nói không tốt về Thiên Hải?

Mạc Kình nghiến răng:

- Mạc mỗ đã lầm ngươi. Ngươi cũng một hạng người với tên Trang Tiểu Kiêu.

- Tại hạ không đoán sai. Thế nương tử của Mạc huynh nói gì về tại hạ nào?

Mạc Kình đay nghiến nói:

- Những gì ngươi làm, bắt ta phải nói lại nữa à?

Thiên Hải lắc đầu:

- Thế Mạc huynh có nghĩ Thiên Hải giống hạng người như nương tử của huynh nói không?

- Nếu nàng nói ngoa cho ngươi thì sao thể sắc lại ủ dột, và đau khổ như vậy chứ?

Thiên Hải "hừ" nhạt một tiếng nói:

- Tại hạ không thích nói về chuyện riêng của người khác. Nhưng với Hằng Hằng phu nhân, tại hạ không nói không được.Huynh có muốn nghe không?

- Ngươi muốn nói gì?

Thiên Hải nhếch môi nói:

- Mạc huynh hẳn nghĩ Hằng hằng phu nhân là một nữ nhân đoan chính, một lòng, một dạ yêu thương huynh, nhưng tại hạ lại nghĩ khác đó...

- Thật ra ngươi đã thấy gì?

Thiên hải xoa tay, mím môi suy nghĩ rồi nhìn Mạc Kình, nói:

- Không biết tại hạ có nên nói sự thật cho huynh biết không nhĩ.

- Thật ra ngươi muốn nói gì?

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói:

- Mạc huynh thì yêu như một người điên. Chính vì luỵ vì tình mà mắt huynh đã bị mờ, chẳng biết phân biệt đâu là đúng đâu là sai.

Mạc Kình cắt ngang lời Thiên hải:

- Ngươi nói càn nói rỡ gì thế? Chẳng lẽ ta vì nương tử của mình, mà biến thành người điên sao?

- Hằng Hằng phu nhân không đang để huynh đem cả trái tim và tâm huyết vì tình.

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Thiên Hải gay gắt đáp lời gã:

- trên "Đoạn Hồn Sơn", hằng Hằng phu nhân đú đa đú đởn với trại chủ nhân lục lâm HỒ Nam Hắc Kỳ Lân Lương Thế Lượm. Nếu huynh thấy cảnh đó thì không tin nàng ta bị buộc phải làm như vậy đâu.

Mạc Kình chỉ Thiên Hải:

- Ngươi...ngươi nói càn.

Thiên hải khoát tay:

- chưa đâu. hằng Hằng phu nhân của Mạc huynh sau khi rời Đoạn Hồn Sơn, lại tính đưa người về giết huynh nữa đấy. Người đó chính là đạo sĩ thúi Bảo Hư.

Mạc Kình gầm lên.

- Chu Thiên Hải! Người quả là hết muốn sống rồi.

Mạc Kình vừa quát, vừa chớt động thân pháp, lăn xả vào Thiên Hải. Mặc dù bực tức bởi hành động hồ đồ của Mạc Kình, nhưng Thiên Hải vẫn nén giận, thi triển "Phi ma độn hình" tránh né, vừa nói:

- tại hạ chưa nói hết, sao huynh lại nóng giận như vậy chú?

Mạc Kình thu hồi đao, thở hồng hộc. Thiên Hải nhìn gã, nghĩ thầm:

"Sao trên đời này có một con người luỵ về tình như một người điên thế kia nhỉ".

Chàng rít một luồng chân khí, gắt giọng nói:

- Nếu không có Thiên Hải, Hắn bây giờ Mạc huynh đã xanh cỏ rồi.

- tại sao ta xanh cỏ?

- Huynh xanh cỏ, bởi độc công của Bảo Hư. Bảo Hư nghe theo lời Hằng Hằng phu nhân, chuẩn bị độc dược để tống tiễn huynh đó. Thiên Hải vô tình phát hiện ra điều đó, nên mới ra tay lấy mạng Bảo Hư. Tin hay không là quyền của huynh.

Mạc Kình sa sầm mặt, đay nghiến nói:

- Tin một người như ngươi ư. Làm sao Mạc mỗ tin được.

Gã lắc đầu:

- Chẳng qua ngươi muốn giết người diệt khẩu, nên chế tác ra chuyện khôi hài kia mà thôi. Thiên Hải thú nhận đi. Phải ngươi đã định cưỡng hiếp Hằng Hằng phu nhân của ta, vì bị Bảo Hư VÕ Đang đạo trưởng phát hiện nên mới nhẫn tâm giết người diệt khẩu, rồi cao chạy xa bay.

Thiên Hải cau có nhìn Mạc Kình Bất chợt chàng ngửa mặt cười khăng khắc.Tiếng cười của Thiên Hải dội vào Thính nhĩ họ Mạc, khiến gã phải nhăn nhó, đau khổ.

Y thét lên:

- Ngươi thoả thê lắm à?

Cắt ngang tràng tiếu ngạo, Thiên Hải gằn giọng lạnh lùng, chậm rãi nói:

- Thiên Hải nói cho huynh biết, Hằng Hằng phu nhân của huynh không đáng để cho Thiên Hải này nhìn mặt đâu. Về nói với ả rằng, những kỹ nữ lầu xanh còn đang để cho Thiên Hải kính trọng, nhưng với ả thì nửa con mắt ta cũng không thèm nhìn tới. Chỉ có kẻ hồ đồ, ngu muội như Mạc Kình mới xem ả như thánh nữ trong sạch thôi.

Mạc Kình rít lên:

- Ngươi dám buông lời xúc xiểm Hằng Hằng?

- Thì sao nào? Trang Tiểu Kiêu bị chết oan vì thói lăng loàn của thị.

chàng hừ nhạt:

- Càng nghĩ, càng tội nghiệp cho Trang Tiểu Kiêu, mà thấy Mạc Kình đúng là hạng tiểu nhân đê

tiện. Dạy nương tử không xong, mà đòi bước ra ngoài giang hồ làm hảo hán anh hùng.

Mạc Kình giận đến biến sắc. Mặt y tái nhợt rồi gầm lên:

- Người phải chết!

Gã gầm thét, cùng với đao pháp thoát ra chụp tới Thiên Hải. Lần này, Thiên Hải đã có chủ đích không muốn để Mạc Kình dồn ép mình, Chàng thi triển "Phi ma độn hình .

tránh ngọn dao xắt thịt của Mạc Kình, đồng thời phát tác một đạo Kim càng thần chỉ điểm tới bờ vai gã.

Bốp...

Mạc Kình đâu phải là đối thủ của Thiên Hải, nên hứng cả đạo Kim Càng thần chỉ vào bờ vai phải, tưởng chừng xương vai gãy vụn, buông ngay ngọn dao xắt thịt.

Thiên Hải lướt về sau hai bộ, đứng dạng chân nhìn Mạc Kình:

- tại hạ không muốn lấy mạng túc hạ. Chì vì muốn túc hạ thấy được đâu là đúng đâu là sai. Nếu túc hạ còn sống thì nhận ra mình là kẻ ngu muội, còn chết thì đó là nghiệp quả của túc hạ.

Thiên hải nói xong, toan quay bước bỏ đi thì sáu vị đạo sĩ VÕ Đang đồng loát rút kiếm lướt đến chặn đường chàng. Chân mày Thiên Hải cau hẳn lại.

Chàng lạnh lùng nói:

- Sáu vị đạo trưởng muốn trả thù cho Bảo Hư ư?

- Thất tinh đạo trưởng mất một thì đâu còn là thất tinh tú nữa. Chẳng lẽ sáu người chúng tôi lại làm ngơ ư?

Lời nói đó được thoát ra từ miệng Nhứt Tinh sa đạo trưởng, Thiên Hải nói:

- Tại hạ và Xung Hư đạo trưởng lão tiền bối có mối giao hảo với nhau. Chuyện này, tại hạ sẽ lên VÕ Đang phái phân giải với Xung Hư. Sự thật vẫn là sự thật, mong chư vị đạo trưởng đừng làm to thêm chuyện nhỏ nhen này.

Sau vị đạo trưởng lưỡng lự bởi câu nói của Thiên Hải.

Thiên Hải lia mắt nhìn qua sáu vị đạo sĩ, từ tốn nói:

- Cây ngay không sợ chết đứng giữa trời. Bây giờ sau vị có thể quay lại tửu điếm, thỉnh mời Hằng

Hằng phu nhân lên VÕ Đang chờ tại hạ.

Nhứt Tinh sa đạo trưởng nói:

- Ngươi chắc sẽ lên VÕ Đang chứ?

Thiên Hải nhướn mày:

- Sáu vị không tin tại hạ à?

- Ơ!

Thiên Hải "hừ" nhạt rồi đanh giọng hỏi:

- Nay nể mặt Xung Hư đạo trưởng lão tiền bối mà Thiên Hải thốt ra câu nói đó, còn bây giờ Thiên Hải muốn đi cũng chẳng có ai cản được.

Thiên Hải thở hắt ra rồi nói:

- Cáo từ Chàng nhìn lại Mạc Kình:

- Bổn Thiếu gia mong rằng hai con ngươi của túc hạ sớm mở to để thấy được bản chất của phu nhân mình. Nếu không thấy thì cái hại sẽ đến với túc hạ trong nay mai đấy Thốt dứt câu, Thiên Hải thi triển thuật "Phi ma độn hình" chớp động thân hình băng qua đầu sáu vị VÕ Đang như một bóng ma quái dị chớp thấy bóng là mất dạng rồi, chẳng để lại dấu vết gì nữa.Bộ pháp khinh công kỳ tuyệt của chàng khiến cho bọn đạo sĩ VÕ đang lẫn Mạc Kình đứng ngây ra chẳng có chút phản ứng nào.

Ly khai khỏi sáu vị VÕ Đang và Mạc Kình,Thiên Hải vẫn tiếp tục thi triển thuật "Phi ma độn hình" hướng về phía Hàm Đan trấn.

Khi còn cách Hàm đan trấn khoảng mười dặm, chàng mới chỉnh lại y trang rồi rảo bước thong dong vào trong trấn. Thiên Hải đi dọc theo những con đường với những Cửa hiệu sầm uất trong trấn Hàm Đan. Thiên Hải vừa đi vừa suy nghĩ mong lung về sự hồ đồ của Mạc Kình. Chàng lắc đầu nghĩ thầm:

"cái gã hồ đồ kia không biết bên cạnh là con bò cạp, chẳng biết lúc nào sẽ ăn tươi nuốt sống gã.thế mới biết, gần mỹ nhân bao nhiêu thì càng gần với tử thần bấy nhiêu .

Thiên Hải đang suy nghĩ mong lung thì nghe tiếng chân rầm rập sau lưng mình.

Chàng quay lại thì thấy một thiếu nữ tuổi chỉ mười tám đôi mươi đang bỏ chạy, phía sau là ba gã cao thủ vận võ phục có huy hiệu của Diêm Vương môn truy đuổi.

Gã đại hán cao lớn nhất cầm đại đao phi thân cắt một đường vòng cùng, tay đao giương cao chực bổ xuống thân hình nhỏ nhắn của thiếu nữ mặc Hồng y. Chiêu đao của gã cao thủ Diêm Vương môn tưởng chừng đã chặt đôi thân pháp của thiếu nữ kia, Thiên Hải không chút chần chừ, thi triển thuật "Phi ma độn hình", chớp mắt đã cắt ngay mặt đạo kiếm khí càn khôn đánh bật lưỡi đại đao, rồi tung luôn một cước đá vào thượng đẳng của đối phương.

Bốp...

Gã cao thủ Diêm Vương môn bị đánh bật trở lại, trong khi Thiên Hải đảo bộ trên không lướt xuống bên thiếu nữ.

- Tiểu thư có sao không?

Sắc mặt của nàng vẫn còn những nét hốt hoảng, lo lắng như vẫn gượng nói:

- Đa tạ thiếp hiệp....

- Tiểu thư đừng khách sáo. Để tại hạ đuổi lũ sói này đã.

Chàng nhìn lại ba gã cao thủ Diêm Vương môn, tất cả đều bịt mặt.

- Ba người truy sát một cô gái chân yếu tay mềm, không biết ngượng à?

Ba gã cao thủ nhìn Thiên Hải. Gã có đôi chân mày chổi rễ gắn giọng nói:

- Ngươi là Chu Thiên Hải?

- Í! Ngươi biết bổn thiếu gia à?

Gã nhìn lại hai tên kia rồi quay lại nói với Thiên Hải:

- Ngươi đã dám xen vào chuyện của Diêm Vương môn thì có ngày ngươi phải chịu hậu quả khôn lường đó.

- Ủi cha! Sao ai cũng hăm Thiên Hải này thế. Túc hạ yên tâm. Sợ Diêm Vương môn chua đem cho tại hạ hậu quả thì Thiên Hải đã tìm đến môn chủ rồi đó.

Ba gã cao thủ Diêm Vương môn "hừ" nhạt một tiếng rồi trở bộ thi triển khinh công bỏ đi, Thiên Hải nhìn theo những người đó rồi nhún vai nghĩ thầm.

- Sao ba gã lại bỏ đi... hẳn bây giờ bọn sứ giả Diêm Vương môn đã biết minh không phải như ngày nào nên mới bỏ đi dễ dàng như vậy.

Thiên Hải mỉm cười với ý nghĩ đó, chàng quay lại thiếu nữ:

- Tiểu thư! Bọn chúng đã đi rồi. Tiểu thư có thể về nhà.

Thiếu nữ nhìn chàng bằng ánh mắt bối rối, nàng ngập ngừng nói:

- Lưu Cát Vân đâu còn nhà để về.

- Sao, Lưu tiểu thư không còn nhà để về à?

Nàng gật đầu.

- Nhà tan cửa nát cả rồi - Diêm Vương môn khiến cho nhà của nàng không còn Lưu Cát Vân gật đầu.

Thiên Hải hỏi:

- Tại sao Lưu tiểu thư lại bị bọn Diêm Vương săn đuổi.

Cát Vân buông tiếng thở dài:

- Chuyện dài dòng lắm. Ở đây Cát Vân không tiện trả lời công tử. Khi nãy, Cát Vân nghe gã kia gọi công tử là Chu Thiên Hải?

Thiên hải gật đầu:

- Tại hạ là Chu Thiên Hải.

Cát Vân phấn khởi hẳn lên.

- ơn trời phật. Cát Vân may mắn gặp được Chu huynh.

Thiên Hải ngơ ngác.

Cát Vân nói:

- Chu huynh! Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện. CÓ rất nhiều chuyện Cát Vân muốn nói với huynh. Không ngờ trong cái hoạ, Cát Vân lại gặp huynh.

Thiên Hải gật đầu.

Cát Vân và Thiên Hải ra ngoài trấn Hàm Đan. Cát Vân vừa đi vừa nói:

- Cát Vân định chạy đến nhờ Đàn thúc thúc, dọc đường thì gặp huynh.

Thiên hải hỏi:

- tại sao họ truy sát Lưu tiểu thư?

Nàng dừng bước nhìn sang Thiên Hải:

- Vì Cát Vân là người thân của Giãn hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh.

Thiên hải sững sờ:

- Sao? Nàng là...là người thân của Bảo mẫu cô cô?

- Cát Vân gọi Ngọc Ninh bằng cô cô.

Thiên Hải buông tiếng thở dài:

- Cát Vân! Huynh hiểu rồi.

Cát Vân nhướn mày hỏi Thiên Hải:

- Huynh hiểu gì?

Bu ông một tiếng thở dài...

- Huynh biết vì sao những cao thủ Diêm Vương môn kia lại truy sát Cát Vân. Môn chủ Diêm Vương môn quá tàn nhẫn. Y muốn trừng trị cả những người thân của cô cô.

Thiên Hải nghiến răng rít giọng:

- Thiên Hải thề sẽ bắt môn chủ Diêm Vương môn trả món nợ này.

Chàng nhìn Cát Vân, nói:

- Cát Vân Muốn biết vì sao Diêm Vương môn sai sát thủ giết muội không?

Cát Vân lắc đầu:

- Muội không biết...

Thiên Hải thở ra:

- Muội không biết cũng đúng thôi.

Cát Vân nói:

- Hoạ kiếp như từ trên trời rơi xuống nhà của muội. Toàn bộ mọi người đều chết, duy chỉ có mình muội thoát chết bởi không có Ở nhà. Nhưng khi quay lại thì bị sát thủ truy đuổi, nếu không có huynh thì muội chắc đã chết rồi.

Thiên hải muông một tiếng thở dài:

- chỉ tại vì huynh mà muội nhà tan cửa nát.

Cát Vân nhướn mày:

- sao lại là huynh?

Thiên Hải nhìn Cát Vân:

- Cát Vân! Bảo mẫu cô cô đã nuôi huynh từ lúc lên mười, đến khi huynh trưởng thành thì Diêm Vương môn xuất hiện. Đến lúc đó huynh mới biết Bảo mẫu cô cô là người võ lâm. CÔ cô được lênh sát tử huynh, nhưng vì nặng tình như mẫu thân, người đã không xuống tay giết huynh. Chính vì lẽ đó mà Diêm vương môn trút sự căm giận lên cô co. Không ngờ Diêm Vương môn chủ lại nhẫn tâm phát lịnh xử tử gia tộc của cô cô như phát lệnh chu di cửu tộc của hoàng thượng.

Buông tiếng thở dài, Thiên hải nói:

- Nếu huynh không Huyết tẩy Diêm Vương môn ra khỏi cõi đời này thì họa kiếp vẫn treo lơ lửng trên đầu huynh và những người thân của huynh.

Cát Vân nói:

- tại sao Diêm Vương môn lại muốn giết huynh?

- Điều đó thì huynh cũng không biết.

- Bây giờ huynh tính sao?

- CÓ lẽ phải gặp Diêm Vương môn chủ một lần, để kết thúc mọi ân oán với gã.

Hai người lại tiếp tục đi. Thiên hải bất giác trở nên im lặng lầm lý. từ lúc đó cho đến khi họ đặt chân tới khu trang viên lẫn khuất sau cánh rừng tùng, Cát Vân mới nói:

- Chu huynh! Đây là trang viên của Vương đại thúc.

- Diêm vương môn hẳn không biết trang viên của Vương đại thúc?

Cát Vân gật đầu:

- Nếu Diêm Vương môn biết toà trang viên này của Vương đại thúc và mối quan hệ của đại thúc với Lưu cô cô thì chắc chắn không để yên như thế này đâu.

Cát Vân và Thiên Hải rảo bước vào toà trang viên. Từ trong gian chính sảnh, một lão tiền bối vận trường y bằng gấm hàn Châu vội vã bước ra. Lão dừng bước, nhìn Cát Vân rồi quay lại Thiên Hải.

Cát Vân nói:

- Vương Thúc Thúc! Công tử đây là Chu huynh đó.

Lão chớp mắt nhìn Thiên hải từ đầu đến chân.

- Thiên Hải mà Ngọc Ninh muội muội nói với lão phu đó à?

Thiên Hải ôm quyền:

- Hiền Điệt là Chu Thiên Hải... Bái kiến lão đại thúc.

- Tốt quá... Tốt quá...

Lão nhìn lại Cát Vân rồi quay sang nhìn Thiên hải khẽ gật đầu:

- Tốt lắm... Tốt lắm...

Thiên Hải nhìn sang Cát Vân, nhỏ giọng nói:

- Lão đại thúc muốn nói gì vậy?

Cát Vân lắc đầu:

- Muội cũng không hiểu.

Lão Vương vuốt râu nói:

- Chu hiện diệt! Cát Vân... Theo đại thúc.

Theo chân lão Vương, Thiên hải và Cát Vân bước vào đại sảnh. tất cả mọi đồ vật bài trí trong đại sảnh đập vào mắt Thiên Hải, minh chứng với chàng lão Vương đây là một đại phú đất hàm Đan.

Lão Vương chỉ hai chiếc đôn có khảm ngọc.

- Hiền Điệt và diệt nữ ngồi xuống đây đi.

Chờ cho Thiên Hải và Cát Vân yên vị rồi. Lão Vương mới lấy chiếc chuông vàng giắt bên hông

lắc. Tiếng chuông nghe thật thanh tao bởi nó được đúc bằng vàng ròng tinh khiết Từ cửa hậu, một ả a hoàn bước ra khúm núm nói:

- Lão nhân gia sai bảo.

Lão Vương nhìn ả a hoàng:

- Ngươi mau bày đại yến và rượu cho lão phu đãi Hiền Điệt và diệt nữ của lão.

- Thưa vâng Cát Vân hỏi:

Cát Vân hỏi:

- Đại thúc sao hôm nay lại long trọng quá vậy?

Lão Vương vuốt râu, ngồi xuống trước mặt Thiên hải. Lão nhìn Thiên Hải,nói:

- Thiên Hải Hiền Điệt! Ngọc Ninh muội muội của đại thúc đã gởi gắm cho lão lo chuyện này trước khi ra đi.

Thiên Hải cau mày:

- Đại thúc! Bảo mẫu cô cô có đến đây?

Lão Vương gật đầu:

- CÓ đến đây.

- Vậy bảo mẫu cô cô gởi lão đại thúc làm giùm chuyện gì?

Lão Vương vuốt râu:

- Chuyện này gấp gáp quá. Lão đại thúc chỉ sợ Cát Vân bất ngờ thôi.

cát vân từ tốn nói:

- CÔ cô nhờ đại thúc làm chuyện gì cho Cát Vân.

Lão Vương lại lắc chuông. Ả a hoàn xuất hiện. Lão trừng mắt nhìn ả a hoàn:

- Sao lâu thế?

- Dạ, nô tỳ đã sai nhà bếp, sắp xong rồi ạ.

- Đây là chuyện hệ trọng. các ngươi không làm tròn đừng trách lão nhân gia Lão quay lại nhìn Thiên Hải:

- Khi nào yến tiệc bày lên, đại thúc sẽ nói.

Thiên hải mỉm cười:

- Đại yến, Thiên hải không cần, mà chỉ muốn biết về tông tích Bảo mẫu cô cô mà thôi.

Lão Vương vuốt râu:

- Hiền Điệt đừng nôn nóng. Từ từ đại thúc sẽ nói Hiền Điệt. Chuyện quan trọng trước ta lo trước, còn những gì không quan trọng ta sẽ lo sau.

Sáu ả a hoàn bưng thức ăn vào hồ tửu bày ra bàn rồi lui bước ra đứng sau lưng lão Vương.

Lão Vương nhìn họ khoát tay:

- cho các ngươi lui.

Chờ cho sáu ả a hoàn kia lui ra hẳn, lão Vương mới mở bầu rượu chứa trong chiếc bầu bằng lam ngọc, rồi rót ra ba chén cũng bằng ngọc.

Lão bưng chén:

- Đại thúc mời Hiền Điệt và diệt nữ.

Thiên Hải bưng chén rượu, từ tốn nói:

- Đa ta đại thúc.

Ba người cùng uống cạn số rượu do lão Vương chuốc ra. Chờ cho Thiên Hải đặt chén xuống bàn, lão Vương mới đứng lên bước đến chiếc tủ có dát vàng. Lão mở tủ, lấy ra một cái tráp cũng bằng vàng đem đến đặt xuống bàn.

Thiên Hải tò mò nhìn lão Vương.

Lão Vương mở nắp chiếc tráp rồi bưng lên để trước mặt Thiên Hải:

- Hiền Điệt nhìn xem trong tráp là vật gì?

Thiên Hải nhìn vào trong tráp. Tinh nhãn chàng đóng đinh vào chiếc tráp những tưởng chẳng bao giờ muốn dời mắt đi.

Lão Vương nói:

- Hiền Điệt hẳn nhận ra vật Ở trong tráp?

Thiên Hải buông một tiếng thở dài, ngẩng lên nhìn lão Vương. Chàng khẽ gật đầu:

- Đại Thúc trong tráp này là chiếc lược ngà, vật bất ly thân của Bảo mẫu cô cô.

- Hiền Điệt nhận ra chiếc lược đó à?

Thiên Hải cầm lấy chiếc lược ngà:

- Làm sao Hiền Điệt quên được.Thiên hải đã từng dùng chiếc lược này để chải tóc cho bảo mẫu cô cô.

Lão Vương vuốt râu nhìn Thiên hải nói:

- Lưu Ngọc Ninh muội muội lưu lại chiếc lược cho lão đại thúc, để làm tín vất nói với Hiền Điệt một chuyện vô cùng hệ trọng. Chuyện mà lão đại thúc sắp nói ra đây có liên quan mật thiết đến Hiền Điệt và Cát Vân.

Lão nói xong chuốc rượu ra chén của mình và Thiên Hải. Thiên Hải đớ lấy bầu rượu nói:

- Đại thúc! Để Thiên Hải hầu rượu cho đại thúc.

Lão chớp mắt gật đầu:

- Cũng được.

Lão Vương nóc liên tục ba chén rượu, buộc Thiên Hải cũng phải uống theo lão. Lão đặt chén xuống bàn, nhìn sang Lưu Cát Vân:

- Diệt nữ! Ngươi uống hết chén rượu của mình đi, rồi đại thúc sẽ nói.

cát vân nhìn Thiên Hải. nàng bưng chén rượu từ tốn nói:

- Huynh uống cùng với muội nhé.

Lão Vương vuốt theo:

- được đó, hai ngươi cùng uống với nhau một chén trước mặt đại thúc xem.

Thiên Hải gật đầu.

Chàng uống cùng với Cát Vân cạn chén rượu rồi hỏi lão Vương:

- Vương đại thúc! Bảo mẫu cô cô đã nhắn gởi lại gì cho Thiên Hải?

Lão Vương Đứng lên, chắp tay sau lưng, bước đến bên cạnh Lưu Cát Vân.

Lão nhìn Thiên Hải chậm rãi nói:

- Thiên Hải! Đại thúc hỏi thật ngươi. CÓ bao giờ ngươi cãi lại ý của cô cô Lưu Ngọc Ninh không?

- Thưa không. Thiên Hải được Lưu cô cô chăm sóc từ lúc lên mười, nên lúc nào cũng xem Lưu cô cô như thân mẫu mình. Hiền Điệt chỉ tiếc không biết được song đường mình là ai.

Lão vương buông tiếng thở dài rồi nói:

- Cây có cội, nước có nguồn, việc Hiền Điệt tìm lại lai lịch song thân mình cũng tốt lắm. Nhưng đại thúc biết Ngọc Ninh cô cô chắc biết song đường Hiền Điệt là ai.

- cô CÔ khong nói.

Lão Vương vuốt râu nói:

- Ngọc Ninh không nói, hẳn có nguyên nhân sau xa. Nhưng đại thúc nghĩ sau chuyện này, thế nào Ngọc Ninh cũng sẽ thố lộ với Hiền Điệt.

- Thiên Hải không biết hiện giờ cô cô Ở đâu?

Chàng buông tiếng thở dài:

- Bảo mẫu cô cô giờ cũng khác ngày trước?

Lão Vương vuốt râu:

- Đại thúc hiểu Hiền Điệt định nói gì? Ngọc Ninh hẳn có điều khó nói ra với Hiền Điệt thôi.

Lão Vương dồi giọng nghe thật trang trọng:

- Hiền Điệt! Chỉ cần ngươi không thay đổi tính tình của mình, một lòng đói với Ngọc Ninh như trước kia thì mọi sự đại thúc nghĩ sẽ được minh bạch - Đại thúc! Thiên Hải một lòng vẫn tôn kính cô cô.

Lão Vương vuốt râu:

- Được như vậy, đại thúc mới có thể nói.

Lão quay lại chỗ ngồi, nhìn Thiên Hải trịnh trong lên tiếng:

- Lưu Ngọc Ninh bảo mẫu của Hiền Điệt để lại chiếc lược ngà làm tin vật, thỉnh cầu Vương đại thúc hợp tác tình duyên cho hiện diệt và Lưu Cát Vân.

Thiên Hải tròn mắt nhìn lão Vương:

- Đại Thúc...

Lão Vương buông một tiếng thở dài:

- đại thúc biết Hiền Điệt rất khó xử. Hiền Điệt vừa mới gặp Cát Vân đây, hắn chưa có tình ý, nay nghe đại thúc nói không khỏi ngỡ ngàng.

Cát Vân nhìn sang Thiên Hải, rồi quay lại nhìn lão Vương Vương, nói:

- Đại thúc! Cát Vân giờ đã không còn nhà còn cửa, thì sao có thể sánh với Chu huynh được? Huống chi, Chu huynh có thể đã tìm được ý trung nhân của người.

Lão Vương buông tiếng thở dài nhìn Thiên Hải, nói:

- Hiền Điệt! Đây là tâm huyệt của Ngọc Ninh. Đại thúc đã hứa với Ngọc Ninh lo đại sự này. Nhất thời Hiền Điệt và Cát Vân không có những tháng ngày thơ ấu, còn Cát Vân thì lại chẳng may nhà tan cửa nát. Nếu Lưu Cát Vân không dựa vào Hiền Điệt, đại thúc chẳng biết ngày mai cát Vân sẽ ra sao.

Lão vuốt râu lắc đầu:

- Chuyện này không thành, đại thúc cũng khó mà gặp mặt Ngọc Ninh.

Thiên Hải bặm môi. Chàng nhìn sang Cát Vân:

- cát vân! Huynh chỉ sợ sau này muội sẽ khổ vì huynh.

Buông tiếng thở dài. Thiên Hải nói:

- Đại thúc! Hiền Điệt có điều khó nói ra. Nhưng nếu Lưu muội muội chấp nhận thì Hiền Điệt sẽ tuân theo sự chỉ huấn của cô cô.

Lão Vương nhìn sang Cát Vân nói:

- Diệt nữ! Đã là duyên tình của trời đất, diệt nữ hắn không ngại chứ?

Cát vân cúi mặt nhìn xuống, lí nhí nói:

- Cát Vân sợ không xứng với Chu huynh.

Lão Vương nhướn mày:

- Sao lại không xứng. tất cả đều là duyên số do trời định. Nếu trước đây, Ngọc Ninh không cưu mang Thiên Hải thì sao có chuyện duyên tình hôm nay. Với lại, đây là ý của Ngọc Ninh chứ không phải của đại thúc.

Thiên Hải nhìn sang Cát Vân, nói:

- Người không xứng đáng chính là huynh.

Chàng nhìn lại lão Vương:

- Đại thúc! Hiền Điệt vốn vô tình đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp, chẳng biết lúc nào sẽ trở thanh phế nhân, cuồng tâm loạn trí.Hiện diệt chỉ sợ đem phiền não cho Lưu muội muội.

Lão vương nhường cao đôi chân mày rậm rịt:

- Vậy ư? Thế có cách giúp cho Hiền Điệt không?

Thiên Hải lắc đầu:

- Hiện diệt đã diện kiến Dương Yên Thượng đại phu. Người nói chỉ có kỳ duyên may ra hoá giải được tà khí trong nội thể hiện diệt.

Nhìn sang Cát Vân:

- Bây giờ muội hiểu huynh rồi chứ?

Lão Vương thở dài rồi nói:

- Cho dù Hiền Điệt đã luyện tà kiếm, sau này có thể tẩu hoả nhập ma, nhưng quyết định vẫn do Cát Vân định đoạt.

Lão Vương nhìn Lưu Cát Vân nói:

- Diệt nữ! Dù diệt nữ muốn hay không muốn thì đại thúc vẫn phải nói. Tơ duyên của diệt nữ và Thiên Hải Hiền Điệt là do ý trời sắp xếp. Nêu diệt nữ không ngại sau này Thiên Hải có thể tẩu hoả nhập ma, biến thành phế nhân thì đại thúc sẽ chu toàn đại lễ cho hai người.

Cát Vân cúi đầu Nàng im lặng một lúc mới ngẩng lên nhìn sang Thiên Hải:

- Chỉ cần Chu huynh đối xử tốt với Cát Vân thì dù bất cứ chuyện gì xảy ra, Cát Vân cũng chịu đựng

được.

Nàng thốt dứt câu, lão Vương cất tiếng cười sang sảng. tràng tiếu ngạo của Lão nghe vô cùng đắc ý và đầy phấn khích. Lão cắt ngang tràng tiếu ngạo, nhìn Thiên Hải nói:

- Hiền Điệt! Ngươi nghe Cát Vân nói rồi chứ?

- Thiên Hải nghe - Thế còn ngươi thì sao?

Thiên Hải trầm giọng nói:

- Đã là ý của Bảo mẫu cô co thì Thiên Hải phải tuân theo. Thiên Hải sẽ bảo vệ cho Cát Vân, đến khi nào mình chẳng còn hơi thở để sống.

- tốt lắm...

Lão Vương bưng chén rượu, cao hứng nói:

- Hiền Điệt! Diệt nữ! Cùng uống với đại thúc chén rượu này.

Thiên Hải và Cát Vân trịnh trọng nói:

- Đa tạ đại thúc ra ân.

Thiên Hải đổ rượu vào trong miệng. Chàng cảm nhận chất cay và đắng của chén rượu. Trong cảm giác đó, Thiên Hải nhớ đến Xảo Nhi Chàng nghĩ thầm:

"Xảo Nhi! Muội đang Ở đâu... Phải chi Cát Vân là Xảo Nhi. Thiên Hải hoan hỷ biết Chừng nào. CÓ lẽ đây là ý trời, nên ta và Xảo Nhi không chọn duyên trọn tình."

Chương 29: Hoa Rơi Hữu Ý - Nước Chảy Vô Tình

Sương đêm càng lúc càng phủ dày. Đã quá nửa đêm rồi mà Thiên Hải vẫn ngồi thừ ngoài hoa viên. Chàng không muốn rời bỏ chỗ ngồi của mình cùng với bầu rượu. Không biết từ lúc nào, mà Thiên Hải đã trở thành một con sâu rượu.

Tu một ngụm dài, buông một tiếng thở dài, Thiên Hải buột miệng nói:

- Mọi việc quá bất ngờ. Cứ như mình đang Ở trong một giấc mơ mà không thể làm chủ được. Bỗng dưng gặp Lưu Cát Vân rồi thoáng chốc lại trở thành tình lang, để sau ngày mai thì ngang nhiên trở thành hôn phu của nàng. Mọi sự cứ như đã là sự sắp xếp mà mình không sao cưỡng lại được.

Thiên Hải lắc đầu, bưng bầu rượu, tu luôn một hơi dài. Chàng nhớ đến Xảo Nhi mà bất giác lo lắng, tự nhủ thầm:

"Xảo Nhi giờ ra sao? Mình chưa đến Phong Ma Sơn đã thành đấng lang quân rồi. .

Thiên Hải lại lắc đầu, rồi uống rượu.

Cát Vân nhẹ bước đến sau lưng Thiên Hải. Nàng khoác chiếc áo choàng trên lên vai chàng.

Thiên Hải lơ đễnh hỏi:

- Lưu muội vẫn còn thức đó à? Đêm đã khuya rồi sao không đi nghỉ?

- Muội định hỏi huynh câu đó.

Nàng ngồi xuống cạnh Thiên Hải, nhìn lên chàng:

- Huynh không ngủ được à?

- Huynh không ngủ được.

- Tại sao?

- Mọi sự đến với huynh quá bất ngờ. Chính vì thế mà huynh phải suy nghĩ. Huynh có cảm tưởng như mình đang Ở trong một giấc mơ không thật.

Cát Vân nhìn chàng:

- Muội cũng có cảm giác như huynh. Bất ngờ thật! Muội cũng tưởng như mình đang năm mơ.

Nàng cúi mặt nhìn xuống:

- Thế huynh có nghĩ đây là giấc mơ không?

- Không.

Cát Vân nắm tay Thiên Hải:

- Đại thúc đã chuẩn bị mọi thứ cho ngày mai.

- Huynh chưa từng thấy một người nào tốt như đại thúc.

Cát Vân dựa đầu vào vai Thiên Hải. Mặt chàng thoáng cau lại:

- Cát Vân muội muội...

- Huynh muốn nói gì?

Thiên Hải thở dài:

- Chúng ta phải giữ trọng đạo đến lúc thành thân.

- Muội biết mà.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thiên Hải.

- Huynh nè! Sau khi thành thân mình sẽ đi đâu?

- Huynh sẽ đi đến Phong Ma Sơn, gặp "Hoạt Thần giáo chứ .

Cát Vân đứng lên:

- Tại sao huynh phải lên Phong Ma Sơn, gặp Hoạt Thần giáo chủ?

Thiên Hải cau mày:

- Muội biết Phong Ma Sơn à?

Cát Vân lắc đầu:

- Không. Nhưng muội nghe nói Hoạt Thần giáo là tà giáo. Còn Hoạt Thần giáo chủ thì rất gian trá,

tàn bạo, vô tâm. Huynh đi lên đó, muội lo lắm.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải nói:

- Dù muốn hay không thì huynh cũng phải lên Phong Ma Sơn, diện kiến Hoạt Thần giáo chủ.

- Huynh không lên không được à? Muội cứ tưởng...

- Muội không lên không được à? Muội cứ tưởng...

- Muội nghĩ gì?

- Muội nghĩ, sau khi thành thân xong, muội và huynh sẽ tìm một nơi nào đó để lập nghiệp. Vương đại thúc đã chuẩn bị cho muội và huynh một chỗ để sinh sống.

Mặt Thiên Hải cau lại:

- Cát Vân muội muội có ý nghĩ đó à?

Cát Vân gật đầu.

Thiên Hải buông tiếng thở dài rồi nói:

- Huynh không có cùng ý nghĩ với muội.

- Huynh nghĩ gì?

- Sau ngày mai, huynh tiếp tục con đường của mình. Huynh cần biết song đường của mình là ai, và chuyện gì đã xảy ra cho bảo mẫu cô cô, cũng như những oán ân với Diêm Vương môn.

- Huynh không cần phải lo lắng những chuyện đó. Vương đại thúc nói sẽ chu toàn mọi chuyện cho huynh.

Thiên Hải nhìn nàng, lắc đầu:

- Huynh biết đại thúc là một đại hào có danh tiếng Ở Hàm Đan, nhưng chẳng lẽ bất cứ chuyện gì cũng phải nhờ đại thúc sao?

Thiên Hải nắm tay Cát Vân:

- Cát Vân muội muội không nghĩ đến hận thù của mình à?

Cát Vân cúi đầu:

- Muội có nghĩ đến chứ. Nhưng đối đầu với Diêm Vương môn, chẳng khác nào là châu chấu đã xe, chỉ chuốc hoạ vào thân thôi. Muội biết Diêm Vương môn có thực lực rất mạnh, người của họ lại là những cao thủ tuyệt đỉnh.

- Dù họ có là thần thánh, hay là quỷ thì mối thù cũng phải trả.

- Nhưng muội đã có huynh rồi.

- Nếu huynh không gặp được kỳ duyên để khai thông sinh tử huyền quan thì cũng không sống lâu với muội đâu.

Cát Vân đứng lên:

- Thôi, bỏ chuyện đó đi. Muội dẫn huynh đi xem cái này. Đẹp lắm.

Nàng không để Thiên Hải nói đồng ý hay không, mà nắm tay kéo chàng đi. Thiên Hải miễn cưỡng bước theo Cát Vân. Đi bên cạnh Lưu Cát Vân. Thiên Hải thấy lòng mình trống vắng lạ lùng, chứ không như Ở bên cạnh Xảo Nhi.

Thiên Hải tưởng mình đang hoá thành khúc cây vô tri vô giác, mặc tình để cho Cát Vân muốn kéo đi đâu cũng được.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Không biết Cát Vân có nhận ra tâm tư của mình không. Bảo mẫu cô cô! Sao cô cô lại ép Thiên Hải vào tình cảnh này? Thiên Hải chỉ cần cô cô mà thôi." Cát Vân đưa Thiên Hải đến một hồ nước, chung quanh có những hòn giả sơn được xếp tinh tế với những ẩn ý như: "Loan Phượng hoà minh ", "Song long phi vân"...

"Kình ngư quá hải".

Cát Vân bước xuống một ghềnh đá. Nàng ngoắc Thiên Hải:

- Huynh xuống đây.

Thiên Hải chần chừ.

Nàng hối thúc:

- Huynh! Muội chỉ cho huynh cảnh này đẹp lắm.

Thiên Hải bước xuống ghềnh đá đứng bên nàng. Mũi chàng ngửi được mùi thơm nhè nhẹ phát ra từ cơ thể Cát Vân. Thứ hương thơm của những nữ nhân dùng để dành riêng cho ngày loang phòng.

Cát Vân chỉ xuống mặt hồ nước.

- Huynh xem dưới đáy hồ kìa.

Thiên Hải lơ đễnh đáp lời nàng:

- Huynh có thấy gì đâu.

Cát Vân nhìn lại Thiên Hải. Nàng nũng nịu nói:

- Huynh có nhìn xuống dưới đáy đâu mà thấy.

Thiên Hải giả lã cười với nàng rồi hỏi:

- Muội muốn cho huynh thấy cái gì nào?

Cát Vân nguýt Thiên Hải:

- Huynh sẽ được thấy một vẻ đẹp tuyệt trần.

Thiên Hải còn chưa hiểu ý của Cát Vân thì nàng đã trút bỏ xiêm y, bước xuống hồ.

Thiên Hải ngơ ngần bởi hành động của Cát Vân. Chàng không sao ngờ được Cát Vân lại hành động như vậy.

Thân thể Cát Vân với những đường cong thật hoàn hảo ẩn hiện trong màn nước trắng xoá, được tô bởi ánh trăng khiến nó lấp lánh mỗi khi Cát Vân tạo ra những đợt song lăn tăn.

Nàng tợ như mỹ nhân ngư đắm mình trong nước để phơi bày vẻ đẹp hoàn hảo của mình dưới ánh trăng. Thỉnh thoảng, nàng lại thốt ra những tiếng cười thanh tao nghe tợ như tiếng ngọc lưu ly va vào nhau, tạo ra sự phấn khích trong lòng người.

Thiên Hải nhìn Cát Vân, buông một tiếng thở dài.

Cát Vân rướn người lên khỏi mặt nước, nói với Thiên Hải:

- Huynh! Sao huynh không xuống với muội?

Thiên Hải ngớ ngẩn bởi câu hỏi của Cát Vân. Chàng chưa lên tiếng đáp lời nàng thì nghe giọng nói ồn ồn của Thánh Nữ nương nương.

- Sao ngươi còn chưa xuống với mỹ nhân ngư.

Thiên Hải quay ngoắt lại. Thánh Nữ nương nương trong bộ thụng y, đứng cách Thiên Hải hai

trượng. Thiên Hải buột miệng nói:

- Thánh Nữ!

Thánh Nữ nương nương giũ giũ ống tay áo thụng.

- Ta muốn nói chuyện với ngươi.

Thánh Nữ nương nương nói xong quay bước băng mình đi.Thiên Hải cũng thi triển khinh công theo sau Thánh Nữ nương nương. Chàng nghe Cát Vân gọi mình.

- Thiên Hải huynh! Huynh đâu rồi...

Thiên Hải bặm môi, lắc đầu xua đi những tiếng gọi của Cát Vân để bám theo Thánh Nữ. Thánh Nữ nương nương lướt mình vào rừng tùng và dừng bước dưới một tán cây đại thụ. Tán cây đại thụ che hẳn ánh trăng nên Thiên Hải không nhận ra chân diện dung của Thánh Nữ nương nương, khi người quay mặt lại đối diện với mình.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- Vãn bối bái kiến Thánh Nữ nương nương.

- Đừng đa lễ. Bổn nương muốn gặp ngươi chỉ để hỏi vài câu rồi đi ngay.

- Vãn bối thỉnh thị những câu hỏi của nương nương.

- Đối với ả mỹ nữ kia, ngươi xem thị như thế nào?

- Thiên Hải rất khó nói. Mọi sự diễn biến ngoài những ý muốn của vãn bối.

Thánh Nữ nương nương đổi giọng thật khe khắt lạnh lùng. Giọng nói của người khác hẳn lúc gặp Thiên Hải Ở ngôi nhà hoang.

- Ngươi phải có sự lựa chọn. Ngày mai là ngày chính thực hợp thân giữa ngươi với ả.

Lúc đó, ngươi phải quyết định. Nếu như ngươi chọn ả thì Xảo Nhi của ngươi sẽ được đem tế. Bằng như ngược lại, ngươi phải có mặt tại Phong Ma Sơn.

- Nương nương...

Thiên Hải bàng hoàng bởi câu nói này của Thánh Nữ nương nương. Chàng vô cùng bối rối và lúng túng.

Thánh Nữ nương nương nói tiếp:

- Ta biết ngươi khó xử, nhưng không thể không có sự lựa chọn. Kẻ lữ hành không bao giờ lưỡng lự trước hai con đường, mà phải biết chọn cho mình một quyết định để đi, dù biết quyết định của mình có thể dẫn đến một cái chết.

- Vãn bối yêu Xảo Nhi. Nhưng...

- Bốn nương biết, ngươi không cần thiết phải phân giải. Nàng thảo nữ Xảo Nhi hôm nào cũng rất yêu ngươi.

Rít một luồng chân khí, Thánh Nữ nương nương nói tiếp:

- ĐÓ là tất cả những gì bổn nương muốn nói với ngươi. Ngươi chẳng có sự lựa chọn nào, ngoài một quyết định đúng hay sao. SỐ phận của ngươi thuộc về ngươi. Kẻ nắm giữ số phận mình chính là kẻ chiến thắng. Ta đi đây.

Thiên Hải muốn hỏi Thánh Nữ nương nương về Xảo Nhi, nhưng người đã thi triển khinh công thoát đi. Cùng lúc đó, thì Lưu Cát Vân cũng chạy đến. Nàng cất tiếng gọi:

- Thiên Hải huynh! Thiên Hải huynh!

Đầu óc Thiên Hải rối bời. Chàng đúng như Thánh Nữ nương nương nói, đang đứng Ở ngã hai đường, chẳng biết chọn con đường nào. Nếu chọn nghĩa thì mất tình và ngược lại.

Trước những gì dồn dập xảy ra, bất giác Thiên Hải không làm chủ mình nữa. Chàng rống lên một tiếng rồi theo tâm pháp Kim Cang Thần Chỉ thi triển chiêu thức.

Thiên Hải thét lên:

- Nhất chỉ dương cương.

- Song chỉ cầm long.

- Tam chỉ sầu ưng.

- Tứ chỉ huyền không.

- Ngũ chỉ thu đào.

Một lần chàng thốt ra lời thì những đạo chỉ cứng như sắt thép từ những ngọn chỉ pháp bắn ra, cắt ngang cắt dọc, xới cả mặt đất. Khi Thiên Hải dừng phát tác nội lực Kim Cang thần chỉ thì cây đại thụ như bị sét trời khoang lủng lỗ chỗ.

Cát Vân vỗ tay.

- Hay quá, hay quá! Ca ca đúng là một kỳ tài của võ lâm.

Thiên Hải thở phào, quay lại nhìn nàng, rồi lặng lẽ bước ngang qua mặt Lưu Cát Vân.

Nàng bước theo Thiên Hải, nói:

- Ca ca! BỘ huynh giận muội à?

Thiên Hải dừng bước, quay lại nhìn nàng:

- cát vân muội muội! Cuộc hôn phối của huynh và muội có phải là một sai lầm hay không?

Cát Vân sững sờ nhìn Thiên Hải.

- Sao ca ca lại hỏi vậy?

- Muội không xứng đáng với huynh ư? Hay huynh thấy tình cảnh của muội đã không nhà không cửa, song thân đều bị chết nên đổi ý.

Nàng thổn thức, lệ nhanh chóng trảo ra hai bên khoé mắt. Nàng nắm tay Thiên Hải:

- Muội biết trong lòng huynh không yêu muội. Nhưng mọi sự thì đã nằm ngoài ý muốn của huynh.

Nàng giằng tay Thiên Hải:

- Ca ca! Sao ngay từ đầu huynh không từ chối, mà lại miễn cưỡng chấp nhận? Để khi mọi sự đâu đó an bài thì người lại đắn đo đổi ý... Huynh hại đời con gái của muội rồi.

Nếu muội có chết, cũng không dám nhìn mặt liệt tổ liệt tong. Huynh ác lắm...

Cát Vân bật khóc rồi bỏ chạy.

Thiên Hải ngơ ngẩn với những lời nói của Cát Vân. Chàng gọi theo Cát Vân:

- Cát Vân muội,... Cát Vân...

Thiên Hải chỉ biết gọi, và nhìn theo Cát Vân, trong khi hai chân cứ dính chặt dưới đất Bóng của Cát Vân mất hẳn trong tầm mắt Thiên Hải, bấy giờ chàng mới buông tiếng thở dài.

Ngẩng mặt lên nhìn vầng trăng đầy, Thiên Hải nói:

- Xảo Nhi! Nàng hiểu cho huynh không?

Cùng với lời nói đó, Thiên Hải phát tác một đạo Kim Cang chỉ, đánh bổ vào tán đại thụ.

âm...

Uy lực của ngọn chỉ xuyên thấu qua thân cây, khiến cây đại thụ khổng lồ phải chuyển mình răng rắc.

Tiếng xướng trầm trầm của Vương đại thúc cất lên khoả lấp mọi suy nghĩ của Thiên Hải.

- Nhất bái thiên địa.

Theo tiếng xướng âm của Vương đại thúc mà Thiên Hải và Lưu Cát Vân hành đại lễ.

Hai người hành đại lễ tế trời tế đất xong, cùng hướng mặt nhìn về bệ thờ, trên đó chỉ có bốn chiếc bài vị. Hai chiếc không ghi tên người. Hai chiếc kia, ghi tục danh song đường của Lưu Cát Vân.

Tiếng của Vương đại thúc lại cất lên.

- Nhị bái song đường...

Thiên Hải toan gập đầu hành đại lễ thì dừng lại. Nhận ra sự lưỡng lự của chàng. Cát Vân nói:

- Ca ca... sao vậy? Huynh và muội sẽ trở thành phu thê với nhau.

Thiên Hải bặm môi nói:

- Huynh... huynh không thấy bài vị của song thân mình. Hai chiếc bài vị trên bệ thờ không ghi tục danh của song thân huynh.

- Khi nào chúng ta thành thân, Vương đại thúc sẽ tìm hiểu và lo chuyện này.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài nói:

- Huynh muốn tự mình tìm ra. Chẳng lẽ ngày huynh hợp hôn với muội, ngay cả bài vị song thân cũng không có ư?

- Ca ca! ĐÓ chỉ là tiểu tiết. Vương đại thúc sẽ tra cứu để lập bài vị cho nhị vị lão gia.

Lúc ấy muội và huynh cùng bái lạy cũng không muộn.

- Làm như vậy có phải là bất đạo không?

- Ca ca! Đây là tâm huyết của Lưu cô cô. Muội cùng huynh thành thân, Lưu cô cô chết cũng mỉm cười nơi chín suối. Vương đại thúc thì đã lo tất cả rồi.

- Cát Vân! Muội biết trong lòng huynh như thế nào không?

- Muội không biết, nhưng sau này muội và huynh sẽ cùng hành đại lễ trước linh vị Của tứ vị lão nhân gia.

Đợi mãi không thấy Thiên Hải hành đại lễ bái song đường, lão Vương lớn tiếng xướng lại:

- Nhị bái song đường.

Lão xướng xong, nhìn Thiên Hải, nói:

- Hiền Điệt! Ngươi còn chần chừ gì nữa. Mọi người đang chờ ngươi hành đại lễ xong, rồi cùng chung vui đại yến, sau đó hai người sẽ bước vào loan phòng.

Thiên Hải nhìn sang Cát Vân, buông một tiếng thở dài. Bất thình lình, chàng đứng lên tiến thẳng đến bàn thờ tổ tiên, với tay lấy hai chiếc bài vị chưa khắc tên.

Thiên Hải quay lại nói với lão Vương:

- Vương đại thúc! Khi nào Tiểu Điệt khắc được tên của song thân mình lên hai tấm bài vị này, sẽ tiến hành làm lễ bái song đường, hợp thân cùng Lưu Cát Vân muội muội...

Lão Vương thừ người.

Tất cả khách quan được mời, trong đó có cả những chưởng môn tôn kính của võ lâm như Thanh Thành chưởng môn Lư Hoài Giãn, Bắc Hành Sơn Nam Cung Linh, và cả tổng trấn Hàm Đan Nguyên Thọ.

Vương lão nhìn Thiên Hải, nói:

- Hiền Điệt! Ngươi nói vậy có hàm ý gì?

Thiên Hải từ tốn ôm quyền, đáp lời lão Vương:

- Vương đại thúc! Cây có cội, nước có nguồn. Ngày trọng đại của Thiên Hải, thế mà bài vị song thân cũng không có. Thiên Hải đã trở thành kẻ bất nghĩa, bất hiếu và thậm chí bất trung, bất đạo nữa.

Thiên Hải buông tiếng thở dài nhìn Cát Vân:

- Cát Vân muội muội! Tha thứ cho huynh. Huynh hứa khi nào khắc tên song đường vào hai chiếc bài vị này, sẽ cùng với muội thành thân và bái song đường.

Thiên Hải thốt dứt câu thì Thần Cái Mộc Định Can từ ngoài bước vào. Lão vừa đi, vừa vỗ tay:

- Thiên Hải lão đệ! Ngươi làm rất đúng... rất đúng đó.

Vương lão đại nhìn Mộc Định Can, mật sa sầm. Lão cáu gắt nói:

- Lão ăn mày Mộc Định Can... Vương lão phu đâu có mời lão, thế mà lại mò đến.

Lão cần rượu thịt thì lão phu đã bày sẵn một bàn ngoài thảo xá, ra ngoài đó mà dùng.

Mộc Định Can, nhìn Vương lão đại. Lão khoát tay.

- Vương lão đại! Mộc lão phu không phải đến đây để tìm rượu thịt của lão đâu. Lão đến để xem coi Thiên Hải lão đệ của lão phu cưới nương tử như thế nào. Lão không mời Mộc Định Can này là chuyện của lão. Lão phu cũng đâu có cần rượu và thịt của lão.

Mộc Định Can vỗ bầu hồ lô đeo bên hông.

- Rượu lão phu đã có rồi đây.

Lão nói xong, rút bầu rượu tu ừng ực. Tu xong một ngụm dài, Mộc Định Can nhìn Thiên Hải, nhún vai nói:

- Trong ngày đại hỷ của lão đệ, thế mà bài vị cũng không có tên song thân và bằng hữu cũng chẳng có ai. Hê! Bằng hữu của lão đệ chỉ có Mộc Định Can thôi, thế mà ngươi cũng không nhớ đến. Ngươi cưới vợ buồn quá... buồn quá.

- Mộc tiền bối! Thiên Hải chưa lấy nương tử.

Mộc Định Can nhướn mày.

- Thế? Ngươi chưa lấy, sao lại bận lễ phục song hỷ?

Thiên Hải thở ra:

- Thiên Hải đã suy nghĩ lại rồi.

Thiên Hải nói dứt câu, trút bỏ bộ lễ phục.

Mộc Định Can chờ cho Thiên Hải trút xong bộ lễ phục rồi mới nói:

- Thế mà Mộc lão phu chẳng còn gì Ở lại đây nữa. Phàm lão phu chờ những ngày trọng đại như thế này để được uống rượu no say, nhưng bây giờ thì chẳng còn gì đề Chờ nữa. Lão đành phải chờ đợi dịp khác.

Mộc Định Can nhìn Thiên Hải.

- Thiên Hải! Mộc Định Can lão phu biết ngươi lấy được nương tử thì buồn lắm.

Phàm là người ta buồn thì phải dùng rượu để tiêu sầu. Ngươi có dùng rượu để tiêu sầu thì đi cùng với lão phu.

Thiên Hải gật đầu.

- Thiên Hải sẽ đi cùng với lão ca ca.

Thiên Hải dợm bước.

Lão Vương chặn đường chàng.

- Thiên Hải! Ngươi bỏ đi như vậy hẳn không nghĩ đến bảo mẫu cô cô của ngươi à?

- Vương đại thúc...

Lão Vương chỉ Lưu Cát Vân:

- Ngươi hãy nhìn Cát Vân kìa. Ngươi nỡ nhẫn tâm bỏ đi với lão ăn mày quỷ đó à?

Mộc Định Can rống lên:

- Hê! Sao lại chửi tao là ăn mày quỷ chứ. Lão phu có là ăm mày quỷ thì cũng còn biết giữ lễ nghi, chứ không như lão. Bày ra đại yến, tổ chức lễ hợp cẩn mà chẳng có lễ nghi gì cả. Ngươi xem thường đạo làm con, đạo làm người quá rồi.

Thiên Hải lên tiếng tiếp lời Mộc Định Can.

- Vương đại thúc! Mộc tiền bối nói cũng đúng. Cát Vân muội muội sẽ hiểu cho tiểu diệt Bảo mẫu cô cô cũng không trách Thiên Hải đâu.

Lão Vương nhìn Thiên Hải nói:

- Ngươi bỉ mặt ta quá.

Thiên Hải ôm quyền xá.

- Vương đại thúc hiểu cho Tiểu Điệt. Thiên Hải sẽ cố gắng chuộc lại lỗi lầm hôm nay.

Đại thúc! Thiên Hải cáo từ.

Thiên Hải ôm quyền xá mọi người.

- Mong chư vị trưởng tôn miễn thứ cho Thiên Hải.

Cát Vân đứng lên, lột bỏ chiếc khăn lụa trùm đầu. Nàng nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt đầy căm phẫn:

- Huynh bỏ đi thật à?

- Cát Vân! Muội hiểu cho huynh...

Cát Vân gằn giọng nói:

- Muội không hiểu gì đâu.

- Rồi muội sẽ hiểu.

- cát vân hận huynh.

Thiên Hải buông tiếng thở dài.

Chàng nhìn Cát Vân lần nữa rồi quay bước tiến đến bên Thần Cái Mộc Định Can.

- Mộc lão huynh! Chúng ta đi.

Mộc Định Can nheo mày nói:

- Ta tưởng đâu ngươi chê lão ăn mày già này rồi chứ.

- Thiên Hải còn nợ lão huynh.

Hai người sánh vai rời chính sảnh trước những cặp mắt dõi theo họ.

Vương đại thúc nói với theo chàng:

- Thiên Hải! Ngươi liệu mà giữ mình.

Nghe lão Vương nói, Thiên Hải toan dừng bước nhưng Mộc Định Can đã níu tay chàng.

- Đi thôi. Ở đời chẳng có gì tròn trịa cả.

Buông tiếng thở dài, Thiên Hải bước tiếp theo Mộc Định Can.

Thiên Hải và Mộc Định Can rời khỏi trang viện của lão Vương, quay lại trấn Hàm Đan Mộc Định Can vỗ vai Thiên Hải.

- Lão đệ còn muốn luyện tuyệt công Thiên Tửu bất tuý của ta không.

Thiên Hải mỉm cười nhìn lão:

- Thiên Hải chưa luyện thành Thiên Tửu Bất Tuý của Mộc lão huynh mà tửu lượng đã tăng gấp bội rồi.

- Thế thì chúng ta phải đấu với nhau chứ. Không được uống rượu mừng của lão đệ thì lão đệ phải đãi lão huynh đó.

Lão nói xong cười khăng khắc.

Hai người chọn một gian tửu điếm bình thường nằm ngoài ngoại vi trấn Hàm Đan.

Thiên Hải chuốc rượu vào chén Mộc Định Can rồi hỏi:

- Sao lão huynh biết hôm nay là ngày song hỷ của Thiên Hải?

Mộc Định Can bưng chén rượu dốc vào miệng rồi nói:

- Không phải một mình lão huynh biết đâu, mà gần như cả võ lâm đều biết chuyện này.

- Cả võ lâm đều biết?

Mộc Định Can gật đầu:

- Ngươi tin ta đi. Bây giờ trên giang hồ ngươi có mỹ danh là "Tàn Kiếm Thư Sinh".

Thiên Hải nhướn mày:

- Ai đã cho Thiên Hải mỹ danh đó vậy?

- Lão huynh không biết lão đệ làm gì trong mấy ngày ta và lão đệ xa nhau. Nhưng đâu đâu cũng truyền rao về sự xuất hiện của lão đệ, lão nghe mà mát dạ vô cùng.

Không ngờ Mộc Định Can có được một bằng hữu như vậy.

- Lão huynh chưa trả lời Thiên Hải.

- Ơ thì mỹ danh đó chính lão huynh đặt đó.

Thiên Hải lắc đầu:

- Thế ư?

- Lão đệ không ưng à.

- CÓ cũng được, không có cũng được, Thiên Hải không quan tâm.

Mộc Định Can nhìn Thiên Hải:

- Thiên Hải lão đệ xem chừng đang suy nghĩ điều gì vậy. Hình như lão đệ không được vui?

Thiên Hải nhìn lão Mộc:

- Thiên Hải đang suy nghĩ.

Mộc Định Can khoát tay:

- Lão đệ can gì phải suy nghĩ cho mệt. Cứ uống rượu với Mộc lão huynh đi, rồi sẽ thấy Ở trên đời này chẳng có thứ gì phải để cho mình đắn đo suy nghĩ. Hôm nay lão đệ chưa hành đại lễ hợp hôn thì ngày mai, có gì mà ngươi phải suy tính.

- Thiên Hải không nghĩ chuyện mình đã làm tại trang viện của Vương đại thúc. Thật ra, Thiên Hải cũng đâu có yêu Cát Vân.

- Thế thì lão đệ buồn gì nữa. Không yêu thì không cưới có thế thôi. Chẳng lẽ ta lại tự ép ta lấy cái thứ mà ta không thích. Hư... lão huynh một khi đã không thích thì chẳng bao giờ đoái hoài tới.

- Thiên Hải chỉ sợ bảo mẫu cô cô buồn.

- Ngươi khỏi lo điều đó.

- Tại sao Thiên Hải lại không lo?

- Lão đệ không để ý trong ngày hợp hôn của ngươi, bảo mẫu cô cô Lưu Ngọc Ninh cũng không có mặt kia mà.

- Đúng rồi. Hoá ra ngày vui của Thiên Hải mà người thân chẳng có ai.

Lão Mộc gật đầu vuốt râu:

- Lão phu còn không có thì sao có những người kia. Không được uống rượu song hỷ thì uống rượu bằng hữu vậy. Nào... Lão huynh và lão đệ cùng uống.

Hai người uống cạn hết vò rượu ba cân. Thiên Hải mới đứng lên:

- Lão huynh! Thiên Hải bồi tiếp lão huynh rồi, bây giờ là lúc phải đi.

- Lão đệ lên Phong Ma Sơn?

Thiên Hải nhướn mày:

- Sao lão huynh biết?

Mộc Định Can vuốt râu:

- Chuyện gì mà lão không biết chứ. Hê! Nếu lên Phong Ma Sơn mà có tổ chức lễ song hỷ thì lão đệ nhớ gửi thiếp cho lão huynh trước đấy nhé.

Thiên Hải cười khảy rồi nói:

- Thiên Hải sợ không có cơ hội lần nữa đâu.

- Ta thấy bộ tướng và chân diện của lão đệ có số đào hoa đó. Trước đây, Mộc lão huynh không được như ngươi đâu.

- Mộc lão huynh không giống như Thiên Hải, thế mà lại được nhàn tản, ung dung chu du khắp giang hồ không gặp phiền luỵ.

- Ha... không có phiền lụy thì đâu phải là con người.

Mộc Định Can đứng lên:

- Lão đệ đi đi, kẻo muộn.

- Lão huynh bảo trọng.

- chỉ cần lão đệ không quên lão ăn mày già này trong ngày song hỷ, thì Mộc Định Can lão phu đâu có quên.

- Thiên Hải sẽ không quên.

- Lão đệ đừng quên lời nói của mình đấy.

- Thiên Hải không quên đâu.

Thiên Hải ôm quyền xá.

- Thiên Hải cáo từ lão huynh.

- Lão đệ bảo trọng.

Chương 30: Dưới Chân Phong Ma Sơn

Mặc dù đứng dưới chân Phong Ma sơn nhưng Thiên Hải vẫn nghe những âm thanh u u như tiếng tù và từ trên núi vọng xuống. Những âm thanh kia nghe tợ như tiếng ma tru quỷ khóc, nó được tạo ra bởi những luồng bạo phong thổi chéo trường y nho sinh của Thiên Hải giũ phần phật, chứng tỏ trên đỉnh còn hơn thế nữa.

Không gian thật vắng lặng lạ thường, trong khi Thiên Hải chẳng tìm được con đường nào để lên đỉnh Phong Ma. Chàng đang lưỡng lự chẳng biết phải làm gì để có thể tìm được đường lên đỉnh Phong Ma sơn thì phát hiện ra hai gã sứ giả vận bạch y có khăn che mặt như từ trong vách đá bước ra.

Cả hai tiến về phía Thiên Hải. HỌ ôm quyền rồi người đứng bên phải nói:

- Túc hạ là Chu Thiên Hải, người mà giáo chủ đang chờ?

Thiên Hải gật đầu:

- Chính tại hạ.

- Mời túc hạ theo chúng tôi.

Hai gã bạch y sứ giả vừa quay lưng thì một ánh chớp bạc lóe lên làm lóa cả mắt Thiên Hải. ánh chớp đó khiến Thiên Hải giật mình thi triển thuật "Phi Ma Độn Hình", thoát về sau. Với thuật "Phi Ma Độn Hình" thần kỳ nhưng chàng vẫn cảm nhận sát kiếm rát rát còn tiềm ẩn trước ngực mình.

Khi Thiên Hải định thần được thì thấy hai gã bạch y sứ giả vẫn còn bước đi nhưng thủ cấp không còn nữa. Hình tượng đó khiến chàng cứ đứng ngây ra nhìn.

Đi thêm được ba bộ, hai xác không đầu mới đổ ập đến trước. Cái chết mất đầu của hai gã sứ giả Hoạt Thần giáo khiến xương sống Thiên Hải lạnh buốt. Chàng đứng thừ ra nhìn hai cái xác đó, mà cổ họng đắng ngắt như có cái gì chặn ngang không thể thở noi.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Một đường kiếm khủng khiếp." Thiên Hải phải rít một hơi chân ngươi căng phồng lồng ngực mới định thần lại được.

Bây giờ chàng mới nhận ra trước mặt mình là một kiếm thủ vận dạ hành thích khách, người đó

chẳng phải ai xa lạ mà chính là Diệp Cát Quần.

Y đứng dạng chân, tay cầm trường kiếm sáng quắc, tuyệt nhiên chẳng hề đọng chút máu nào, dù mới đây đã chặt đứt đầu một lúc hai gã sứ giả của Hoạt Thần giáo.

Thiên Hải nhìn Cát Quần không chớp mắt. Tim chàng đập như trống trận, bởi nhận ra sát nhãn khủng bố của gã đang chiếu về phía mình.

Thiên Hải từ từ thò tay xuống giày rút ngọn trủy thủ. Chàng nghĩ thầm:

"Cho dù mình có ngọn trủy thủ này thì vẫn không phải là đối thủ của Diệp Cát Quần. Nhưng chẳng lẽ lại đứng yên chờ y đến chặt đầu." Thiên Hải mím môi nhìn Cát Quần.

Mãi một lúc sau chàng mới từ tốn lên tiếng:

- Tôn giá muốn lấy mạng tại hạ?

Đôi thần nhãn đầy sát khí tàn khốc của Cát Quần đóng đinh vào Thiên Hải gần như không chớp. Nhìn gã, Thiên Hải có cảm giác y đã biến thành pho tượng bất di bất dịch.

ánh mắt sát nhãn vô hồn của Diệp Cát Quần khiến cho lòng dạ Thiên Hải nao nao khó chịu, cùng với nỗi hồi hộp và xương sống lạnh buốt.

Thiên Hải rít một luồng chân khí, lặp lại câu hỏi của mình:

- Tôn giá muốn lấy mạng tại hạ?

Đôi mắt Cát Quần chớp động. Chỉ cái chớp mắt của gã thôi mà đã khiến cho Thiên Hải giật mình thối bộ.

Chàng nghĩ thầm:

"Chỉ mỗi ánh mắt của gã thôi mà mình đã bị hớp hồn, thế thì còn gì mà động thủ với gã Nếu y muốn giết mình thì chắc chắn phán quan đã giũ số Chu Thiên Hải." Thiên Hải hỏi:

- sao tôn giá lại cản đường tại hạ?

Cát Quần vẫn im lặng. Y đứng phỗng ra như pho tượng chẳng hề nhích động. Hiện tượng đó khiến Thiên Hải không khỏi ngạc nhiên lẫn tò mò và hồi hộp.

Chàng còn đang bâng quơ suy nghĩ thì từ phía vách đá Phong Ma sơn phát ra một tiếng nổ. Cùng với tiếng nổ đó, hai mươi gã sứ giả bạch y đồng loạt xuất hiện, với kiếm quang lăm lăm lao về phía Diệp Cát Quần.

Theo sau hai mươi gã bạch y sứ giả là Du Mạn Ngọc. Nàng không lướt về phía Diệp Cát Quần mà hướng về phía Chu Thiên Hải.

ánh kiếm chói lòa cả không gian dưới chân Phong Ma sơn. Máu chảy thành sông, quỷ thần khiếp hãi, càn khôn rùng mình bởi màn kiếm quang tàn khốc của Diệp Cát Quần.

Khi Mạn Ngọc lướt đến bên Thiên Hải thì mười gã bạch y sứ giả đã biến thành những khối thịt chẳng còn nhận được dạng.

Mạn Ngọc nói:

- Công tử theo Mạn Ngọc.

Thiên Hải vội theo nàng. Chàng và Mạn Ngọc vừa dợm người phi thân lướt về phía vách đá thì nghe tiếng tru của Diệp Cát Quần. Tiếng tru đó dứt thì mười gã bạch y sứ giả còn lại cũng theo những gã kia bằng cái chết khủng bố.

Thiên Hải sững sờ khi thấy Cát Quần lại đứng trước mặt chàng. Thiên Hải buột miệng nói:

- Không thể nào tưởng tượng được.

Mạn Ngọc nghiêm giọng nói:

- Công tử thi triển "Phi Ma Độn Hình" hướng về phía vách đá có người đón, để gã mục nhân này cho Mạn Ngọc.

Nàng nói xong, toan lướt đến thì Thiên Hải kịp nắm tay kéo lại. Thiên Hải nghiêm giọng nói với du Mạn Ngọc:

- CÔ nương sẽ chết không toàn thây bởi kiếm pháp Thượng Ngươn của Diệp Cát Quần. Để đó cho tại hạ - Công tử, không được đâu. Giáo chủ rất cần công tử.

- Cần hay không thì chuyện tính sau. Còn bây giờ tại hạ đâu thể để người ta chết vì mình được.

Thiên Hải mím môi rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, thi triển thuật "Phi Ma Độn Hình" phóng đến trước vừa nói:

- Khi tại hạ giao thủ, cô nương mau rút về phía vách đá chờ tại hạ.

Cùng với lời nói đó, Thiên Hải thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp bằng ngọn truỵ thủ chém sắt như chém bùn. Diệp Cát Quần cũng sử dụng Thượng Ngươn kiếm pháp.

Hai đối thủ cùng sử dụng một thứ kiếm pháp tàn nhẫn vô biên.

Du Mạn Ngọc chỉ thấy kiếm mà chẳng thấy bóng dáng hai đối thủ. Nàng buông một tiếng thở dài, đoán chắc Thiên Hải sẽ biến thành một khối thịt như những gã bạch y sứ giả của Hoạt Thần giáo.

Mạn Ngọc nghe Thiên Hải thốt lên một tiếng:

- ôi cha...

Màn kiếm ảnh vụt tắt cùng với thân pháp của Thiên Hải bắn vụt ra ngoài. Chàng té ngửa dưới đất, miệng rỉ máu trảo ra hai bên khóe. Ngọn trủy thủ trong tay Thiên Hải ghim vào bả vai mình, còn bên kia thanh trường kiếm của Diệp Cát Quần chỉ còn lại đốc kiếm.

Tinh nhãn của Thiên Hải đỏ au, chàng rùng mình liên tục, trông như người trúng phong hàn đang lên cơn sốt. Mạn Ngọc cắp lấy hông Thiên Hải.

Thiên Hải gào lên:

- Buông ta ra...

Thiên Hải vừa gầm, vừa vươn trảo bấu lấy vai Mạn Ngọc.

Mạn Ngọc rú lên:

Nàng tưởng như xương mình gãy bởi trảo công của Thiên Hải, nhưng vẫn nén đau lao về phía trước.

Diệp Cát Quần bị không còn trường kiếm, gồng mình rống lên một tiếng, toàn thân gã xuất hiện màn kiếm khí càn khôn hộ thể. Mạn Ngọc bất kể sống chết lẫn cái đau buốt thấu lên tận óc, lao mình vào một khe núi. Cùng lúc, từ khe núi bên cạnh, mười gã bạch y sứ giả băng ra, kết thành hàng ngang che chắn sau lưng nàng.

Tất cả diễn ra thật nhanh. Khi Mạn Ngọc đưa được Thiên Hải vào khe núi thì đạo kiếm khí càn khôn của Diệp Cát Quần cũng lia đứt đôi thân thể mười gã bạch y sứ giả Hoạt Thần giáo.

Mạn Ngọc đưa được Thiên Hải vào khe núi, cắn răng lấy một khối hỏa pháo quẳng về phía khe cửa.

âm...

Cả tòa Phong sơn như thể chuyển mình, kéo theo những khối đá ào ào đổ xuống che lấp khe đá lại.

Thiên Hải vẫn không ngừng nghiến răng ken két, trảo công bóp chặt lấy bờ vai Mạn Ngọc.

Chàng đay nghiến nói:

- Ta giết ngươi...

Tình trạng của Thiên Hải khiến Mạn Ngọc vừa ngỡ ngàng vừa hốt hoảng. Nàng không sao hiểu được Thiên Hải lại thình lình rơi vào trạng thái cuồng tâm loạn thức này.

Thiên Hải nghiến răng ken két, mắt lộ sát nhãn đỏ au trông thật khủng khiếp. Bất giác chàng rùng mình buông trảo công khỏi bờ vai Mạn Ngọc, ôm đầu rống lên lồng lộng.

- Không... Không... Các người tránh xa ta ra... Tránh xa ta ra... Không không...

Cùng với tiếng rống đó, Thiên Hải thi triển Kim cang thần chỉ đánh vào vách đá.

Chát... Chát... Chát...

Những đạo Kim cang thần chỉ chàng đánh khoét lỗ chỗ trên vách đá.

Thiên Hải lăn lộn dưới đất, trong khi Mạn Ngọc đứng thừ ra chẳng biết phải làm gì.

Thiên Hải gồng người nhìn Mạn Ngọc thống thiết nói:

- CÔ nương giúp ta... CÔ nương giúp ta...

Mạn Ngọc hốt hoảng hỏi:

- Công tử sao vậy?

Thiên Hải nghiến răng gắng gượng nói:

- Não thần đơn... Não thần đơn...

- Não thần đơn là gì?

Thiên Hải thở hổn hển:

- Bên hông của ta... Bên hông của ta...

Chàng vừa nói mà vừa ôm cứng đầu mình không dám buông tay ra.

- Hãy giúp ta... Hãy giúp Thiên Hải.

Mạn Ngọc vội bước đến thò tay vào chiếc túi vải bên hông Thiên Hải, lấy ra chiếc tịnh bình lam ngọc. Nàng trút lấy một hoàn "Não thần đơn" chìa đến trước mặt Thiên Hải.

- Công tử, đây có phải là Não thần đơn?

Thiên Hải trừng mắt nghiến răng, cố lắm mới gật đầu được. Chàng vừa gật đầu thì toàn thân từ từ có màn kiếm xuất hiện.

Mạn Ngọc lúng túng không biết cho Thiên Hải uống bằng cách nào khi hai hàm răng chàng rịt chặt lại với nhau.

Mạn Ngọc bối rối:

- Công tử? Làm sao đây?

Thiên Hải nghiến răng:

- Đi đi! Tránh xa ta ra.

Mạn Ngọc chờ cho Thiên Hải nói hết câu, liền nhét hoàn thuốc vào miệng chàng rồi áp môi dồn công lực thổi cho hoàn thuốc Não thần đơn chui tọt vào nội thể Thiên Hải.

Thiên Hải không ngừng gồng mình. Bất thình lình chàng bấu chặt lấy hai bờ vai Mạn Ngọc. Mười ngón chỉ của Thiên Hải tưởng chừng như muốn xé toạc da thịt của Mạn Ngọc, trong khi mắt đỏ ửng chiếu vào mặt nàng.

Mạn Ngọc thừ người.

Thấy tình trạng vô cùng khổ sở lên sắc mặt khủng bố của Thiên Hải, Mạn Ngọc toan điểm vào tĩnh huyệt của chàng nhưng Thiên Hải bỗng dưng buông trảo công khỏi bờ vai nàng, ánh mắt từ từ dịu lại. Thiên Hải rùng mình một cái, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm trang phục và mặt mày.

Thiên Hải thở hắt ra một tiếng:

- Đa tạ Mạn Ngọc cô nương.

Mạn Ngọc sững sờ trước sự hồi phục trở lại bình thường của Thiên Hải. Nàng đỡ Thiên Hải đứng lên.

Thở ra một tiếng, Thiên Hải nói:

- Tại hạ tưởng đâu mình đã trở thành kẻ cuồng nhân loạn sát rồi.

Mạn Ngọc nhìn Thiên Hải:

- Sao công tử lại bị như vậy?

- Tà khí kiếm pháp Thượng Ngươn tạo ra cho tại hạ cảm giác đó. Nếu không có Não thần đơn thì

khó giữ được tinh thần.

Đến lúc này Thiên Hải mới cảm nhận được cái đau nơi bờ vai phải. Chàng dùng tả thủ rút phắt ngọn trủy thủ ra khỏi vai mình. Máu phun ra từ vết thương khiến Mạn Ngọc hốt hoảng.

- Công tử...

Thiên Hải nhìn Mạn Ngọc:

- CÔ nương! Tại hạ không sao đâu. Hãy đưa tại hạ lên Phong Ma sơn diện kiến Hoạt Thần giáo chủ.

Thiên Hải nhìn về phía khe đá đã bị lấp.

Mạn Ngọc nói:

- Công tử bị thương rồi, hãy nghỉ ngơi tịnh dưỡng ít ngày rồi Mạn Ngọc sẽ đưa người bái kiến giáo chủ.

- Tại hạ muốn gặp Hoạt Thần giáo chủ.

- Công tử đang bị thương mà.

Thiên Hải lắc đầu:

- Vết thương xoàng thôi, nếu tại hạ không gặp giáo chủ Hoạt Thần e không kịp, Xảo Nhi sẽ bị đưa đi tế thần.

Mạn Ngọc nhìn Thiên Hải:

- Công tử đến Hoạt thần giáo vì sợ an nguy của Xảo Nhi cô nương?

- đúng, vì sự an nguy của Xảo Nhi mà tại hạ đến đây.

Mạn Ngọc lưỡng lự:

- Mạn Ngọc chỉ sợ công tử mang vết thương này gặp giáo chủ không tiện thôi.

- Giáo chủ cần gặp tại hạ. Ngược lại, tại hạ muốn Xảo Nhi được bình an.

- Mạn Ngọc sẽ đưa công tử đi diện kiến giáo chủ.

Mạn Ngọc nhìn lại Thiên Hải lần nữa rồi trở bước đi trước. Thiên Hải ôm vết thương trên bờ vai theo sau nàng. Mạn Ngọc cùng với Thiên Hải theo hành lang thoai thoải, trên vách có những cây đuốc

soi đường. Hành lang dẫn đến một gian phòng hàm ếch với chu vi khoảng mười trượng, có sáu gã hắc y sứ giả đứng nghiêm như những pho tượng bất động.

Mạn Ngọc rút ra một tấm kim bài chìa đến trước:

- Kim bài lịnh... Đưa Chu công tử lên Phong Thiên đài.

- Tuân lịnh Kim bài hộ pháp đàn chủ.

Gã rút tù và đeo bên hông thổi luôn ba tiếng. Từ trên cao, một chiếc giỏ tre được thả xuống.

Mạn Ngọc quay lại nhìn Thiên Hải:

- Mời công tử.

Thiên Hải và Mạn Ngọc cùng bước vào giỏ tre. Giỏ tre được kéo lên. Phải mất đúng một canh giờ, chiếc giỏ tre mới kéo hai người lên đến một bãi bằng phía trên gian phòng hàm ếch đó. Thiên Hải và Mạn Ngọc theo con đường bậc thang kiến tạo bằng đá hoa cương dẫn lên trên Phong Ma sơn.

Lên đến trên đỉnh Phong Ma sơn, Thiên Hải mới sững sờ với khung cảnh hùng vĩ nguy nga của tòa sơn này. Từ trên đỉnh Phong Ma sơn, chàng có thể phóng mắt nhìn ra tám phương bốn hướng mà thấy không gian bao la như nhỏ bé trong tầm mắt mình.

Những luồng bạo phong thổi rào rào, khiến cho chéo y của Thiên Hải giũ phần phật.

Nhưng khi Thiên Hải tiến về phía tòa Phong Thiền điện thì những luồng bạo phong kia lại trở thành nhu hòa nhẹ nhàng như những lọn gió thu ve vuốt lữ khách.

Tòa Phong Thiền điện sừng sững với những mái vòm cong vút và những nét chạm khắc nguy nga tráng lệ. Thiên Hải chiêm ngưỡng tòa Phong Thiền điện mà ngỡ rằng đang chiêm ngưỡng tòa đại hoàng cung của đức kim thượng.

Chàng nhủ thầm:

"Hoạt Thần giáo dựng được tòa Phong Thiền điện trên đỉnh Phong Ma sơn thì thế lực và kim tài của họ không thể nhỏ được. .

Hoạt Thần giáo chủ hẳn phải có quyền uy chẳng thua gì Diêm Vương môn chủ.

Từ cửa đại điện, hai hàng bạch y sứ giả đứng dọc hai bên kéo dài đến những bậc tam cấp Những gã bạch y sứ giả đứng như những pho tượng bất động, với vẻ mặt đăm đăm vô hồn vô cảm. Thấy bộ mặt lạnh như trét sáp của những gã bạch y sứ giả, Thiên Hải cau mày bực dọc.

Chàng quay sang Mạn Ngọc, nhỏ giọng nói:

- Mạn Ngọc cô nương! Những gã thuộc hạ của giáo chủ trông như những pho tượng chết. Tại sao giáo chủ không thổi vào họ chút sinh khí để cho vui vẻ chứ.

Mạn Ngọc nhìn lại Thiên Hải:

- Công tử không nên buông những lời vô lễ đó với giáo chủ khi gặp người.

Thiên Hải nhún vai nhướn mày nói:

- Tại hạ nghĩ giáo chủ của cô nương cần tại hạ hơn tại hạ cần giáo chủ đó.

Mạn Ngọc dẫn Thiên Hải đến trước cửa Phong Thiền điện mới quỳ xuống hành đại lễ rồi nói:

- Thần pháp đàn chủ Du Mạn Ngọc thừa lịnh giáo chủ đón Chu công tử lên Phong Thiền điện.

Từ hướng đại điện có tấm rèm nhung phủ xuống, một giọng nói thanh tao nhu hòa cất lên:

- Thần pháp đàn chủ không biết Chu thiếu hiệp đã bị thương sao, còn đưa người lên bái kiến bổn tọa.

- Giáo chủ gia ân. Thiên Hải thiếu hiệp muốn diện kiến giáo chủ, bất kể người đang trọng thương.

- Đáng ra Thần pháp đàn chủ nên đưa Thiên Hải thiếu hiệp về "Đãi nghinh lầu dưỡng thương, sau khi lành bệnh hãy đến gặp bổn tọa.

Thiên Hải bước đến bên Mạn Ngọc.

- Giáo chủ! Tại hạ không đến gặp giáo chủ sợ không kịp.

- Bất cứ chuyện gì của thiếu hiệp, bổn tọa đều biết và đã có sự sắp xếp trước. Thiếu hiệp không cần phải lo. Bổn tọa biết thiếu hiệp đang lo điều gì. Phải chăng thiếu hiệp sợ tà kiếm Thượng Ngươn trong nội thể sẽ khiến người trở thành cuồng nhân loạn sát.

- Không sai.

- Bổn tọa đã sắp xếp. Khi nào thiếu hiệp lành hẳn, bổn tọa sẽ hóa giải tà kiếm trong nội thể của người.

- Đa tạ giáo chủ. Nhưng còn Xảo Nhi thì sao?

- Thiếu hiệp đã lên đến Phong Thiên đài, chứng tỏ sự chọn lựa của người, tất nhiên bổn tọa sẽ không tế thần Xảo Nhi nữa.

- Giáo chủ có thể cho tại hạ gặp Xảo Nhi được không?

- Lúc này thì không, nhưng bổn tọa hứa sẽ xếp đặt cho hai người gặp nhau.

Thiên Hải ôm quyền xá.

- Đa tạ Hoạt Thần giáo chủ.

Tấm rèm trắng được rủ xuống như một tín hiệu cuộc hội kiến đã xong. Mạn Ngọc đứng lên nhìn sang Thiên Hải.

- Mời công tử theo Mạn Ngọc đến "Đãi nghinh lầu .

Thiên Hải mỉm cười với Mạn Ngọc.

- Tại hạ không ngờ được giáo chủ bồi tiếp chu đáo như thế này.

Mạn Ngọc nhìn chàng.

- Công tử đã trở thành thượng khách của Phong Thiên đài. Sự ưu ái đó chỉ xảy ra có một lần.

- Tại hạ là người duy nhất ư?

- Công tử là người thứ hai.

Thiên Hải mỉm cười nghĩ thầm:

"Người đầu tiên hẳn chính là Ngự tiền thị Vương Quốc Trung. Hẳn Vương Quốc Trung phải là bậc kỳ tài nên mới được Hoạt Thần giáo trọng thị. Nếu đúng như vậy thì mình cũng là kỳ tài của thiên hạ, sánh ngang với Vương Quốc Trung."

Chương 31: Hoạt Thần Giáo Chủ

Những ngày lưu lại "Đãi nghinh lầu , Thiên Hải được cung phụng thật đầy đủ. Gần như mọi thức cao lương, hảo tửu trên thế gian đều được những ả a hoàn xinh đẹp của Đãi nghinh lầu chăm chút lo cho chàng không thiếu một thứ gì. Cuộc sống đó khiến Thiên Hải có cảm tưởng như mình là một vị vương hầu, hay một sứ giả được khoản đãi những ngày sau cùng, trước khi đi sứ sang Tần quốc thích khách Tần vương. Vết thương trên bờ vai của Thiên Hải được một vị đại phu chăm sóc bằng những dược thảo quý hiếm, chỉ nội trong ba ngày đã hoàn toàn bình phục, liền da, chẳng còn có cảm giác đau đớn nữa. Tuy có một thứ Thiên Hải thiếu, đó là sự ấm cúng mà chàng chờ đợi được gặp Xảo Nhi.

Thiên Hải luông nhủ thầm:

"Không biết Xảo Nhi có trên Phong Ma sơn không? Hay đây chỉ là lời nó suông của Hoạt Thần giáo chủ? .

Đôi lúc Thiên Hải muốn tự mình dụng thuật "Phi ma độn hình" để thám thính Phong Thiền điện, nhưng những ý tưởng đó như thể đều bị Du Mạn Ngọc đọc qua.

Nàng cứ như một cái bóng luông Ở bên cạnh Thiên Hải.

Bình minh vừa ló dạng, cùng với những tiếng chim hót líu lo báo hiệu một ngày tốt thì Mạn Ngọc xuất hiện trong bộ xiêm y trắng toát. Trong bộ cánh đó, Thiên Hải nhận ra vẻ đẹp thanh tao và uy nghi của nàng. Theo sai Mạn Ngọc là ba ả a hoàn trên tay có bưng những chiếc mâm bạc có để trang phục.

Thiên Hải ôm quyền hỏi:

- Mạn Ngọc cô nương đến sớm như thế này, hẳn giáo chủ muốn dời đến tại hạ.

Mạn Ngọc gật đầu:

- Giáo chủ cho mời công tử.

Nàng nhìn lại ba ả a hoàn:

- Thay y phục cho công tử.

Thiên Hải khoát tay:

- Không cần.

Mạn Ngọc nhìn chàng:

- BỘ y trang này được dệt bằng thứ tơ tằm Tây Hạ. NÓ cực đẹp và bền chắc chẳng thua kém Kim Ty Giáp. Giáo chủ muốn công tử bận nó.

- Thôi được. Thịnh tâm của Hoạt Thần giáo chủ, tại hạ sẽ nhận. Nhưng tự tại hạ bận chúng, không cần đến những vị cô nương này.

Mạn Ngọc mĩm cười với chàng:

- cũng được. Tùy công tử.

Nàng ra dấu bằng tay cho ba ả a hoàn đặt những chiếc mâm bạc rồi cùng với mình lui ra ngoài. Chờ mọi người rời khỏi "Đãi nghinh lầu , Thiên Hải mới thay y trang.

Chàng lại càng ngạc nhiên hơn, khi thấy trang phục mình vừa thay thật vừa vặn với mình. Duy có một điều chàng làm lạ là có một vết vá rất nhỏ ngay tâm nguyệt. Nếu tinh mắt lắm, mới nhận ra vết vá này.

Thiên Hải cau mày nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ Hoạt Thần giáo chủ chuẩn bị y phục mới để đem mình đi tế thần thay cho Xảo Nhi".

Thiên Hải nhìn lại chỗ vá. Vết vá thật tinh xảo khó nhận ra, Thiên Hải nhận ra nó, bởi vì sự tò mò thái quá khi bận bộ trang y óng anh sắc màu kim tuyến.

Chàng nheo mày:

"Đằng nào thì mình cũng đi đến cái đích mình đặt ra. Mình thay Xảo Nhi cũng không sao. Nếu không chết thì cũng tẩu hỏa nhập ma mà biến thành kẻ cuồng tâm loạn sát,, Chàng bước lại trước tấm gương đồng, chàng sửa lại y trang rồi mới bước ra ngoài.

Mạn Ngọc và ba ả a hoàn chờ Thiên Hải bên ngoài Đãi nghinh lầu.

Mạn Ngọc ngắm chàng từ đầu đến chân.

- công tử khác hẳn trước nhiều.

- Tại hạ lạ lắm à?

- Trông khác hẳn.

Thiên Hải nhún vai mỉm cười:

- Tại hạ khác, chẳng qua cũng nhờ có bộ y trang bằng tơ tằm của xứ Tây Hạ. Chúng ta lên yết kiến giáo chủ chứ?

Mạn Ngọc khẽ gật đầu.

Nàng dẫn Thiên Hải trở lại Phong Thiền điện. Lần này có sự khác hẳn lần trước, hai hàng cao thủ Bạch y sứ giả chẳng còn nữa, mà thay vào đó là hai hàng a hoàn. Chính sự thay đổi đó khiến cho sự uy nghi của "Phong Thiền điện" mất đi phần nào.

Thiên Hải càng ngạc nhiên hơn, khi thấy giữa toà Phong Thiền điện là một chiếc lồng sắt với chu vi non hai mươi bộ. Chàng nhìn chiếc lồng sắt đó, nghĩ thầm:

"Tại sao lại có chiếc lồng này Ở đây nhỉ? Chắc Hoạt Thần giáo chủ định nhốt mình vào trong chiếc lồng này để đem tế thần. Không hiểu thần linh của Hoạt Thần giáo la giống khỉ gì mà phải đem người đi tế?

Thiên Hải đang suy nghỉ thì bức rèm trắng được kéo lên, cùng lúc mạn Ngọc quỳ xuống hành đại lễ:

- Giáo chủ quang lâm.

Giọng nữ nhân từ sau tấm rèm cất lên:

- Bổn toạ miễn lễ.

Mạn Ngọc đứng lên.

Hoạt Thần giáo chủ lại lên tiếng:

- Bổn toạ đã quang lâm Phong Thiền điện, sao công tử không hàng lễ?

Thiên Hải mỉm cười, lắc đầu ôm quyền xá:

- Tại hạ không phải môn đồ của Hoạt Thần giáo chủ, nên không thể hành đại lễ trước giáo chủ.

- Bổn toạ không đáng để cho công tử hàng đại lễ sao?

- Ơ Với tại hạ... Tại hạ chỉ hành đại lễ với thiên tử, song đường và ân sư. Khi nào giáo chủ là những người đó, Thiên Hải sẽ theo đạo nghĩa hành lễ.

- Thế công tử gặp Diêm Vương môn chủ có hành đại lễ không?

Thiên Hải lắc đầu:

- Không. Cũng như giáo chủ. Khi nào Diêm Vương môn trở thành thiên tử hoặc ân sư hay song đường thì tại hạ sẽ hàng đại lễ khi diện kiến.

- Thế đối với ân nhân thì sao?

- Giáo chủ chưa phải là ân nhân của tại hạ.

- Bổn tọa sắp là ân nhân của công tử rồi đó.

Thiên Hải nhếch môi nói:

- Tại hạ nghĩ khác.

- Công tử nghĩ gì?

- Giáo chủ chưa ra ân, sao tự cho mình cái quyền làm ân nhân của tại hạ? Nếu giáo chủ đã nói vậy thì Thiên Hải không dám thọ ân của người.

- Tại sao lại từ chối thụ ân của bổn tọa?

- Thi ân bất cầu báo. Nhưng giáo chủ thì khác. Tại hạ sợ thụ ân rồi trả ân không được, nên hay nhất đừng thụ ân.

- Bổn tọa đâu bắt ngươi trả ân, nhưng ngươi phải thụ ân của bổn tọa.

- Tại hạ không biết giáo chủ định gia ân gì đây?

- Giải tỏa tà kiếm trong nội thể của công tử.

Đôi chân mày của Thiên Hải nhường cao, tưởng chừng không thể tin được những lời mình vừa mới nghe.

Chàng thảng hốt lập lại.

- Sao...

- Công tử không tin ư?

Thiên Hải khẽ lắc đầu:

- Thật là khó tin. Chẳng lẽ giáo chủ là kỳ duyên của tại hạ?

- Bổn tọa làm được, nên mới thốt lời đại ngôn.

Thiên Hải thở dài:

- Nói như giáo chủ thì người đã biết tại hạ bị tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp.

- Bổn tọa biết ngươi luyện Thượng Ngươn kiếm pháp bị kiếm khí phân liệt tâm thức.

Và chỉ có bổn tọa mới khả dĩ hóa giải kiếm khí trong tâm thức ngươi.

- Dương Yên Thượng tiền bối nói, chỉ khi nào tại hạ gặp được kỳ duyên mới hóa giải được tà kiếm của mình. Không ngờ kỳ duyên của tại hạ lại là Hoạt Thần giáo chủ.

Những chuyện dồn dập đến với tại hạ quá bất ngờ.

- Nếu không vì công tử, bổn tọa đã không mạo muội đơn thân độc mã xâm nhập Thiếu Lâm tự.

Thiên Hải cau mày, nghiêm giọng nói:

- Giáo chủ đoạt phần kiếm phổ của Diệp Tùng hóa giải kiếm khí tà quái trong nội thể tại hạ?

- Không sai.

- Nếu thế tại hạ không nhận nhã ý đó?

- Ngươi phải nhận ân điển của bổn tọa.

- Tại sao lại phải nhận chứ?

- Ngươi lên Phong Ma sơn vì mục đích gì?

- Tất nhiên tại hạ lên Phong Ma sơn không phải để thụ ơn của giáo chủ. Nói thẳng ra, tại hạ lên Phong Thiền điện không phải để hóa giải tà kiếm trong nội thể mình.

- Điều đó ngươi không nói ra bổn tọa cũng có thể đoán được. Nhưng bổn tọa có biết ngươi lên đây vì mục đích gì.

Thiên Hải cướp lời Hoạt Thần giáo chủ.

- Tại hạ lên đây vì Xảo Nhi.

- Bổn toạ biết mục đích của ngươi. Nếu ngươi không thụ ân của bổn tọa thì chẳng bao giờ đạt được mục đích mà ngươi muốn.

- Nghĩa là tại hạ phải chấp nhập sự hóa giải tà kiếm trong nội thể mình qua sự ban ân của giáo chủ?

- Đúng.

Thiên Hải cười khảy, rồi cất giọng nhạt nhẽo nói:

- Tại hạ nói trước. Tại hạ chỉ có mỗi một cái mạng duy nhất thôi, không có cái mạng thứ hai đâu. Nếu như giáo chủ đòi những hai cái mạng để trả ân cho người thì giáo chủ se thất vọng đó.

- Ta đâu buộc ngươi trả ân. Nếu có đòi thì cũng không đòi quá cao ngoài sức của ngươi đâu.

- Vậy thì tại hạ không dám từ chối sự ban ơn của giáo chủ.

- Tốt lắm...

Tấm rèm nhung từ từ vén lên.

Hoạt Thần giáo chủ ngồi trên một chiếc ngai sơn son thếp vàng, phía sau là bức hoành thêu con phụng đang tung cánh che kín cả mặt trời.

Thiên Hải đứng ngây ra nhìn Hoạt Thần giáo chủ. Chàng tự nhủ thầm:

"Không biết giáo chủ Hoạt Thần này được bao nhiêu tuổi? .

Ý nghĩ đó nổi lên trong đầu Thiên Hải, bởi vì đập vào mắt chàng là một mỹ nhân tuổi chưa quá ba mươi. Nhan sắc không thể nào tả được bởi quá hoàn hảo. Hoàn hảo đến độ Thiên Hải tưởng chừng như mình đang đối mặt với một cái đẹp không thật.

Một vẻ đẹp của trí tưởng tượng tạo ra để khắc thành dung mạo của giáo chủ Hoạt Thần Giáo.

Thiên Hải lắc đầu.

Chàng nghĩ thầm:

"Hoạt Thần giáo chủ theo ý của mình thì phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân".

Thiên Hải còn đang ngơ ngẩn trước vẻ đẹp kiêu sa, huyễn hoặc của Hoạt Thần giáo Chủ thì giáo chủ Hoạt Thần lên tiếng hỏi:

- Chu công tử sao lại đứng ngây ra như vậy?

Thiên Hải bối rối bởi câu nói đó. Chàng giả lả cười rồi nói:

- Tại hạ không ngờ giáo chủ lại là một mỹ nhân không một nữ nhân nào sánh bằng.

- Sắc đẹp rồi sẽ tàn phai, bổn tọa không quan tâm đến điều đó.

- Thế giáo chủ quan tâm đến điều gì?

- Bổn tọa chỉ quan tâm đến công tử mà thôi.

- Tại sao giáo chủ lại quan tâm đến tại hạ? Thiên Hải cũng là một kẻ bình thường như những kẻ khác, thậm chí còn kém xa họ nữa.

- Không... không. Thiếu hiệp là người bổn tọa chọn.

Giáo chủ Hoạt Thần giáo từ từ đứng lên, dời gót sen hướng về phía Thiên Hải. Dáng đi của Hoạt Thần giáo chủ thật nhẹ nhàng uyển chuyển. Một bộ pháp khoan thai, tao nhã mà bất cứ nữ nhân hay nam nhân chiêm ngưỡng cũng phải thèm thuồng.

Hoạt Thần giáo chủ bước đến trước mặt Thiên Hải. Những lọn gió nhè nhẹ đưa mùi phẩm hương từ cơ thể của người sang khứu giác Thiên Hải, khiến cho tim chàng phải đập rộn.

Thiên Hải phải nhủ thầm:

"Nam nhân khó qua khỏi ải sắc mỹ nhân".

Hoạt Thần giáo chủ nhìn Thiên Hải mỉm cười rồi nói:

- Công tử đang nghĩ gì?

Thiên Hải buột miệng nói:

- Với vẻ đẹp kiêu sa và đài các như giáo chủ, tại hạ phải tự hỏi, sao trước đây Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung lại có thể thờ Ơ mà đặt tình cho Tử Hà Băng Cơ được. Gã Vương Quốc Trung này quả là không biết nhìn thấy cái đẹp nhi nữ nhân.

Thiên Hải thốt đứt câu thì sắc diện của Hoạt Thần giáo chủ biến qua xanh nhợt, xanh nhạt, vẻ mặt như hoa thanh khiết của giáo chủ Hoạt Thần giáo nhanh chóng chuyển qua những nét cau có, hận thù.

Như thể bị một lưỡi kiếm vô tình đâm trúng tim, toàn thân Hoạt Thần giáo chủ run bắn lên. Hai cánh môi mím khít lại rồi thốt ra một câu bằng chất giọng khô khốc:

- Ngươi muống chết!

Hắn vừa nói, vừa bất ngời xuất thủ. Đôi ngọc thủ nhanh không thể tưởng, phối hợp với bộ pháp

"Phi ma độn hình", chớp động đã đặt trảo công vào đúng yết hầu Thiên Hải mà chàng chẳng hề kịp phản ứng gì.

Năm ngón tay thanh mảnh của Hoạt Thần giáo chủ đã biến thành năm chiếc móng câu cứng như sắc bấu vào yết hầu của Thiên Hải. Sắc diện xanh tái với nỗi căm phẫn hiện rõ trên ánh mắt.

Hoạt Thần giáo chủ gằn giọng nói:

- Ngươi phải chết!

Thốt câu nói đó, nhưng Hoạt Thần giáo chủ lại thu hồi trảo công khỏi yết Thiên Hải rồi buông một tiếng thở dài não nề.

Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm khi Hoạt Thần giáo chủ thu hồi trảo công lại. Chàng hoàn toàn bất ngờ khi nhận trảo công của giáo chủ Hoạt Thần đặt vào yết hầu mình.

Hoạt Thần giáo chủ buông tiếng thở dài.

- Bổn tọa không làm chủ được mình.

- Giáo chủ miễn thứ. Tại hạ thốt lời vô tình.

- Ngươi đừng nhắc đến quá khứ. Một khi cánh cửa đã đóng lại thì phải có cánh cửa khác mở ra.

Hoạt Thần giáo chủ nhìn lại Thiên Hải:

- BỎ chuyện đó đi.

Chỉ chiếc lồng sắt, Hoạt Thần giáo chủ nghiêm giọng nói:

- Bổn tọa hóa giải khí kiếm tà quái Thượng Ngươn bằng chính kiếm pháp đó.

Thiên Hải tròn mắt nhìn Hoạt Thần giáo chủ.

- Tại hạ không hiểu.

- sự ứng chế của kiếp pháp chỉ có thể hóa giải bằng kiếm pháp.

- Tại hạ sẽ luyện kiếm pháp hóa giải tà kiếm trong chiếc lồng này?

Hoạt Thần giáo chủ lắc đầu:

- Không.

- Vậy tại hạ phải làm gì?

- Đấu kiếm!

- Đấu kiếm với ai?

- Với những kiếm thủ Thượng Ngươn đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp. Ngươi có thể chết và cũng có thể đã thông được sinh tử huyền quan để hóa giải tà khí kiếm pháp định chế trong tâm thức.

- Nhưng làm như vậy sẽ có người chết.

- Đúng. Hai người phải có một người sống. Chiếc lồng sắt kia chỉ có thể chứa được một người.

- Lối hóa giải của giáo chủ có tàn nhẫn quá hay không?

- Không có cách nào khác. Ngươi đã luyện Thượng Ngươn kiếm pháp của Diệp Cát Quần thì cũng phải giống như Cát Quần mà thôi.

- Tại hạ cũng sẽ trở thành Mục nhân?

Hoạt Thần giáo chủ lắc đầu.

- Không. Môn chủ Diêm Vương môn có thể biến Diệp Cát Quần thành Mục nhân nhưng bổn tọa thì không làm được chuyện đó.

- Tại hạ muốn hỏi giáo chủ, không còn cách nào khác ngoài đấu kiếm ư?

- Nếu có cách khác thì Diệp Cát Quần đã không xuống tay sát tử Diệp Tùng, đại ca của gã.

Thiên Hải mím môi lắc đầu:

- Tại hạ không nỡ thấy những kẻ vô tội phải chết bởi kiếm pháp Thượng Ngươn.

- Vậy ngươi luyện kiếm để làm gì?

- Tại hạ chỉ vô tình.

- Ngươi vô tình nhưng cũng đã trở thành một kiếm thủ, một kiếm thủ vô địch nữa.

Còn đối phương của ngươi cũng là những kiếm thủ. HỌ luyện kiếm để trở thành kẻ bất bại, người chiến thắng. Kiếm pháp của họ cũng tàn nhẫn chẳng kém Thượng Ngươn kiếm pháp củ a ngươi đâu.

- Những người đó đã luyện kiếm pháp từ kiếm phổ của Diệp Tùng?

Hoạt Thần giáo chủ gật đầu:

- Không sai. Bổn tọa nghĩ ngươi phải vì ngươi, vì Xảo Nhi mà chiến thắng để trở thành một kiếm thủ vô địch.

Hoạt Thần giáo chủ thốt dứt câu, quay bước trở lại tràng kỷ. Trong khi Thiên Hải đứng thừ ra, với những ý niệm hỗn độn trong đầu.

Chàng lắc đầu nhẩm nói:

- Kiếm vô tâm. Kiếm thủ quả là vô tình.

Chương 32: Kiếm Vô Tâm

Đứng đối mặt với gã kiếm thủ, tim Thiên Hải đập như trống trận. Chàng không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra khi dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp, nhưng có một điều chắc chắn là gã kiếm thủ kia khó mà giữ được tính mạng, bởi những chiêu kiếm tàn nhẫn vô song. Trán Thiên Hải đổ mồ hôi lấm tấm. Sự hồi hộp càng lúc càng dâng tràn trong tâm thức của Thiên Hải.

Chàng rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.

Gã kiếm thủ gằn giọng nói:

- Ta chết hay là ngươi chết?

- Ta muốn cả hai cùng sống.

- Phải có một người chết.

Gã dứt câu thi triển kiếm chiêu. Chiêu kiếm cắt ra như một tia chớp chụp đến Chu Thiên Hải. Một thoáng lưỡng lự, Thiên Hải thi triển thuật Phi Ma độn hình. Chủ động dùng thuật khinh công Phi Ma độn hình né tránh kiếm chiêu của đối phương, nhưng chiếc lồng sắt quá hẹp không đủ cho chàng trổ hết sự linh hoạt biến hóa của bộ pháp kỳ ảo kia. Đến khi sát kiếm trùm khắp cả thân thể, Thiên Hải mới giật mình nhận ra mình đã rơi vào tử đạo.

Xoạt!

Mũi kiếm của gã kiếm thủ rọc một đường dài từ bả vai xuống hông bên trái. Toàn thân chàng như thể bị nung trong lò thiêu nóng bởi sát kiếm tàn khốc kia. Nếu không có bộ trường y bằng tơ tằm Tây Hạ, có lẽ thân pháp của Thiên Hải đã bị bổ làm hai bởi thanh trường kiếm của đối phương.

Hoạt Thần giáo chủ cau mày, đứng phắt lên gằn giọng nghiêm lạnh nói:

- Thiên Hải! Ngươi muốn chết bằng kiếm à? Nếu ngươi chết, Xảo Nhi buộc phải chết theo ngươi.

Thiên Hải gần như đứng bất động. Chàng không ngờ sự thể lại bỗng chốc trở nên tồi tệ như vậy Xuất một chiêu trúng địch, thần nhãn của gã kiếm thủ hằn lên cái nhìn sát nhân vô hồn.

Gã kiếm thủ nghiến răng tạo một thứ âm thanh kèn kẹt, rồi chớp động trường kiếm cùng lúc với lời nói của Hoạt Thần giáo chủ.

- Gã cũng dụng một thứ kiếm pháp như ngươi.

Màn kiếm quang chụp đến khi lời nói của Hoạt Thần giáo chủ vừa dứt lời. Lần đối kiếm này, Thiên Hải không dụng đến thuật Phi Ma độn hình để tránh né mà dụng Thượng Ngươn kiếm pháp đón thẳng đỡ thẳng. Kiếm ảnh trùng trùng điệp điệp hoà nhập với nhau.

Hoạt Thần giáo chủ vừa quan sát cuộc chiến, vừa nói:

- Chu công tử phải dụng tất cả sở học Thượng Ngươn kiếm pháp phối hợp với nội lực vốn có trong bản thân để giao thủ với kiếm pháp của đối phương, mà nương theo đó dồn tất cả kiếm khí quy về đan điền rồi công phá sinh tử huyền quan.

Thiên Hải vừa dùng kiếm đỡ thẳng vào kiếm của đối thủ, vừa lắng nghe chẳng bỏ sót một lời nào. Trong tâm chàng xuất hiện một cảm giác nao nao, buồn bực, như thể tội nhân bị giam trong ngục thất chỉ muốn đào thoát ra bên ngoài.

Thiên Hải rống lên một tiếng vang động cả phòng thiên điện. Tiếng rống của chàng khiến cho Hoạt Thần giáo chủ phải giật mình, những tưởng chàng đã hóa thành những khối thịt bởi kiếm của người kia.

Tiếng rống của Thiên Hải dứt thì kiếm ảnh cũng biến mất. Trong chiếc lồng chỉ còn lại mình chàng, với đầu tóc rũ rượi, thần nhãn đỏ hoe, tay chống kiếm quỳ một chân, còn sau lưng là một xác người bị chặt làm năm khúc.

Hoạt Thần giáo chủ bước đến bên chiếc lồng sắt nhìn Thiên Hải:

- Công tử thấy trong nội thể ra sao?

Thiên Hải không ngẩng mặt lên nhìn Hoạt Thần giáo chủ, mà nghiến răng ken két, trông chàng vô cùng sầu não.

Du Mạn Ngọc bước đến sau lưng Hoạt Thần giáo chủ. Nàng nhìn Thiên Hải rồi nói với Hoạt Thần giáo chủ:

- Giáo chủ! Thiên Hải đã rơi vào trạng thái cuồng kiếm. Trong trạng thái này, y cực kỳ nguy hiểm, không phân biệt được đâu là bạn, đâu là thù. Thậm chí cả song đường cũng có thể bị chết bởi kiếm của y.

Mặt Hoạt Thần giáo chủ đanh lại:

- Trong trạng thái cuồng kiếm, y mới có thể đả thông được hai đại huyệt nhâm đốc.

- Thưa vâng.

- Ngươi còn chờ gì nữa mà không giúp y. Bằng bất cứ phương cách gì cũng không để cho y biến thành cuồng kiếm vô dụng.

- Mạn Ngọc tuân lệnh giáo chủ.

Hoạt Thần giáo chủ quay lại chỗ ngồi.

Mạn Ngọc vỗ tay ba tiếng. Một gã kiếm thủ do một ả nha hoàn dẫn ra. Mạn Ngọc nhìn gã kiếm thủ nói:

- Ngươi muốn sống thì phải dùng kiếm pháp trong kiếm phổ Thượng Ngươn kiếm pháp giết người trong lồng sắt kia.

Gã kiếm thủ gật đầu:

- Được.

Mạn Ngọc khẽ gật đầu:

Cửa lồng sắt nhanh chóng được mở ra. Gã kiếm thủ bước vào. Rút trường kiếm. thét lên một tiếng:

- Chết!

ảnh kiếm chụp đến nhưng rồi chìm ngay vào kiếm quang do Thiên Hải thi triển. Khi màn ảnh kiếm đó biến mất, Thiên Hải lại quỳ một chân, tay chống kiếm. miệng rỉ máu tươi, còn gã kiếm thủ kia chỉ còn lại là năm khúc thịt chẳng nhận được dạng người.

Mạn Ngọc thừ người. Tim nàng đập rộn trong lồng ngực. Nàng quan sát sắc diện của Thiên Hải, nhận ra mặt chàng bây giờ đã tái nhợt nhạt, hai bên khoé miệng rỉ máu tươi đỏ rịn ra ngoài.

Du Mạn Ngọc lo lắng quay lại ôm quyền, nói với Hoạt Thần giáo chủ:

- Giáo chủ! Thiên Hải không trở lại bình thường, mà xem chừng chàng càng lúc càng phát cuồng hơn.

Hoạt Thần giáo chủ cau mày:

- Cứ tiếp tục để y dồn được kiếm khí Thượng Ngươn vào đan điền đả thông sinh tử huyền quan.

- Tuân lệnh giáo chủ.

Thêm một gã kiếm thủ thứ ba. Gã này bước vào lồng sắt vừa mới rút kiếm thì đã Chìm ngay vào

màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp của Thiên Hải.

Hạ xong gã kiếm thủ thứ ba, mặt mày Thiên Hải thật hốc hác, toàn thân cứ run bần bật, những tưởng như sắp nổ tung bởi nội khí trong kình lực.

Hoạt Thần giáo chủ đứng ngây ra nhìn Thiên Hải.

Thấy chàng trong tình trạng đó, Mạn Ngọc bặm môi, lo lắng ra mặt. Nàng nhìn Hoạt Thần giáo chủ:

- Giáo chủ...

Hoạt Thần giáo chủ buông tiếng thở dài.

Du Mạn Ngọc nói:

- Giáo chủ! Nếu cứ tiếp tục thì tất cả cao thủ của Hoạt Thần giáo sẽ chết bởi kiếm của Chu Thiên Hải mà chưa chắc y đã đả thông được nhâm đốc.

Hoạt Thần giáo chủ buông tiếng thở dài.

Mạn Ngọc tiếp:

- Diêm Vương môn đã cho cao thủ áp sát Hàm môn. Chúng ta không còn người. Nếu như tiếp tụ c để Thiên Hải dùng Thượng Ngươn kiếm pháp...

Hoạt Thần giáo chủ khoát tay:

- Im đi!

Buông một tiếng thở dài, Hoạt Thần giáo chủ nhìn Thiên Hải rồi nhạt nhẽo nói:

- Dùng Não thần đơn hóa giải tâm thức Chu Thiên Hải.

Hoạt Thần giáo chủ nói xong, quay lưng đi luôn vào cửa hậu điện.

Thiên Hải được Du Mạn Ngọc cho uống Não thần đơn, nhưng phải mất nửa canh giờ sau chàng mới hồi phục thần thức. Thiên Hải giật mình khi thấy chung quanh đầy những sát chết.

Mạn Ngọc vội vã mở lồng sắt đỡ chàng ra.

Thiên Hải nói:

- Thần pháp Mạn Ngọc cô nương! HỌ đều chết bởi kiếm chiêu của tại hạ?

- Công tử không giết họ, họ giết công tử.

Thiên Hải lắc đầu:

- Phương cách hóa giải tà kiếm của Hoạt Thần giáo chủ chỉ sớm đưa tại hạ đến cảnh giới cuống thức loạn sát mà thôi.

Du Mạn Ngọc nhìn Thiên Hải:

- Công tử còn nhớ cảm giác trong khi giao thủ kiếm chiêu với những cao thủ Hoạt Thần giáo?

Thiên Hải lắc đầu:

- Tại hạ chẳng có cảm giác gì cả. Trong đầu tại hạ chỉ có một ý niệm duy nhất là phải phóng kiếm khi có sát khí kiếm ảnh chụp đến mình.

Thiên Hải xoa trán:

- Thiên Hải chỉ ngờ ngợ những người kia phát tác kiếm chiêu quá chậm. Chậm đến độ giống như đứa trẻ nít mới học đánh kiếm khiến Thiên Hải bực bội.

- Không có ai là đối thủ của công tử.

- Giáo chủ đâu rồi?

- Công tử muốn gặp giáo chủ?

Thiên Hải gật đầu:

- Tại hạ muốn gặp giáo chủ.

- Để làm gì?

- Thiên Hải không muốn những người này vì Thiên Hải mà phải nhận những cái chết quá ư khủng khiếp và vô nghĩa.

Mạn Ngọc buông tiếng thở dài:

- Chết là cảnh giới khác, chẳng có gì là vô nghĩa cả.

Thiên Hải gằn giọng, gắt gỏng nói:

- Nhưng Thiên Hải không muốn họ chết vì mình.

Mạn Ngọc thở dài:

- Thôi được rồi. Công tử hãy quay về Đãi nghinh lầu, để Mạn Ngọc đi thỉnh ý giáo chủ.

- Đa tạ Thần Pháp Mạn Ngọc cô nương. Tại hạ rất mong diện kiến giáo chủ.

- Mạn Ngọc cố gắng giúp công tử.

Thiên Hải cùng hai ả a hoàn rời Phong Thiền điện quay về Đãi nghinh lầu. Vừa bước vào Đãi nghinh lầu. Vừa bước vào Đãi nghinh lầu, Thiên Hải đã chụp lấy bầu rượu Thiệu nữ nhi hồng mở nắp tu ừng ực. Chàng nốc rượu như thể kẻ khát nước cùng cực, gặp được bầu nước suối mát lạnh.

Dằn mạnh bầu rượu xuống bàn, Thiên Hải ngồi xuống chiếc đôn. Chàng nhẩm nói:

- Tại sao lại như vậy được chứ? Sinh mạng con người còn nhỏ bé hơn cả con kiến, con ru ồi ư?

Chàng ngồi thừ người ra với những ý niệm hỗn độn trong đầu mình. Trán Thiên Hải xuất hạn mồ hôi. Chàng liên tưởng đến một ngày nào đó mình bỗng dưng tẩu hoả nhập ma rồi trở thành kẻ cuồng tâm loạn sát. Ngày đó chẳng còn bao xa đối với chàng. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Thiên Hải đã sát tử bằng ấy mạng người, biến họ thành những khối thịt không thể nhận dạng được, nếu không có chiếc lồng sắt kia thì sự thể sẽ ra sao?

Thiên Hải chìa hai bàn tay đến trước:

- Tay mình sẽ nhuộm đỏ máu, máu sẽ chảy thành song, thây chất thành núi khi mình trở thành kẻ cuồng tâm loạn sát. Thiên Hải! Ngươi phải làm sao đây?

Chàng bưng bầu rượu trút vào miệng mình ừng ực. Tu luôn một hơi dài, cho đến khi bầu rượu cạn, Thiên Hải mới từ từ hạ bầu rượu xuống. Chàng quẳng bầu rượu vào góc phòng, thẫn thờ nhìn lên trần Đãi nghinh lầu.

- Ai cũng một lần chết. CÓ lẽ mình nên chọn một cái chết để tránh cho mọi người phải chết oan uổng vì mình.

Thiên Hải xoa trán. Chàng nhẩm nói:

- Mục nhân Diệp Cát Quần.

Thiên Hải với tay lấy bầu rượu thứ hai, chưa kịp mở mắt thì Du Mạn Ngọc bước vào.

Thiên Hải quay lại nhìn nàng:

- Thần pháp Mạn Ngọc cô nương! CÔ nương đã thỉnh được ý giáo chủ cho tại hạ gặp mặt?

Mạn Ngọc gật đầu:

- Giáo chủ đang chờ gặp công tử tại Băng động.

- Nhờ cô nương dẫn đường.

- Mời công tử theo Mạn Ngọc.

Thiên Hải bưng bầu rượu theo chân Mạn Ngọc. Mạn Ngọc đưa Thiên Hải đến một toà động với vách phẳng lý như những chiếc gương bằng đá được mài nhẵn, bóng đến độ thấy chàng hiện trong đó.

Mạn Ngọc dừng bước nói:

- Giáo chủ đang chờ công tử Ở trong đó.

- Tại hạ vào một mình?

Mạn Ngọc gật đầu:

- Chưa một ai được vào đây, ngoại trừ...

- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung?

Mạn Ngọc lắc đầu:

- Ngự tiền sứ cũng chưa vào. Trong động này chỉ có mỗi một mình giáo chủ được vào mà thôi. Người thứ hai chính là công tử.

- Tại hạ được may mắn đó à?

Thiên Hải nói xong, ôm quyền xá Du Mạn Ngọc rồi chậm rãi bước vào trong Băng động. Chàng có cảm tưởng Băng động được kiến tạo bằng những khối phiến thạch bóng nhẵn như ngọc lưu ly, nên nó tự phả ra ra hàn khí lành lạnh.

Khi Thiên Hải gặp một Ô cửa hình vòm, vừa đủ một người đi qua thì dừng bước.

Chàng nhìn qua Ô cửa đó. Phía trong Ô cửa là một gian thư phòng với đầy đủ vật dụng, tất Cả vật dụng đó đều được tạo bằng những khối phiến thạch trong suốt như ngọc lưu ly, trông thật rực rỡ và lạ mắt.

Khi bước qua Ô cửa vòm, Thiên Hải những tưởng mình lạc vào cảnh giới khác, hoàn toàn không có thực.

Tiếng của Hoạt Thần giáo chủ cất lên từ sau phiến băng thạch trong suốt mà Thiên Hải có thể nhìn

bóng người từ phía sau.

- Công tử cứ tự nhiên.

Thiên Hải nhìn về phía tấm phiến băng thạch nơi cất ra tiếng nói của Hoạt Thần giáo chủ, nhưng rồi vội vã quay mặt chỗ khác. Chàng không nhìn chỗ khác sao được, khi đập vào mắt mình là bóng mỹ nhân với những đường cong của đôi nhũ hoa in qua tấm băng thạch trong suốt.

Thiên Hải mở nắp bầu rượu uống rồi giả lả nói:

- Hình như tại hạ đến diện kiến giáo chủ không đúng lúc.

- Chẳng có gì khiến cho công tử e ngại cả. Đúng lúc hay không đúng lúc là do bản thân mình.

- Nhưng tại hạ sợ bất kính với giáo chủ.

- Tâm của công tử trong như băng ngọc thì không có gì bất kính với bổn tọa. Phàm những lúc không thể giải quyết được sự việc, bổn tọa phải ngâm mình trong băng khí để thư giãn thần trí. Công tử đừng ngại.

- Nếu giáo chủ đang bận thư giãn thì tại hạ xin cáo từ, khi khác sẽ gặp lại.

- Không cần công tử phải giữ kẽ, những lúc bổn tọa ngâm mình trong băng khí thần thức sáng suốt hơn.

- Vậy thì được.

Thiên Hải dốc bầu rượu tu ừng ực. Chàng đặt bầu rượu xuống chiếc bàn băng ngọc.

- Thiên Hải đến đây có điều muốn thỉnh giáo giáo chủ.

- Công tử muốn thỉnh giáo bổn tọa điều gì?

- Tại hạ nghĩ, giáo chủ không nên dùng phương cách đấu kiếm để hóa giải tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp trong nội thể củ a tại hạ.

- Nếu không hóa giải được nó thì chẳng bao lâu, công tử sẽ bị tẩu hoả nhập ma biến thành cuồng nhân loạn sát.

- Ai cũng có số phận cả. Với lại phương cách đấu kiếm hóa giải tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp, tại hạ nghĩ không giúp ích gì cho tại hạ. Ngược lại còn sớm dẫn Thiên Hải đến chỗ tẩu hoả nhập ma, trở thành kẻ cuồng nhân loạn sát.

- Chính vì phương cách đó thất bại, mà bổn tọa phải suy nghĩ tìm phương cách hóa giải cho Chu Thiên Hải.

- Tại hạ vô cùng cảm kích trước thịnh tình của giáo chủ. Nhưng tại hạ nghĩ rằng chẳng còn cách nào khác nữa đâu, ngoài một cách duy nhất.

- Công tử đã tìm ra cách hóa giải à? ĐÓ là cách gì?

Thiên Hải tu một ngụm dài. Chàng vô tình liếc mắt về phiến băng ngọc. Bóng dáng của Hoạt Thần giáo chủ với những đường cong tuyệt mỹ đập vào mắt chàng. Thiên Hải lắc đầu quay mắt nhìn nơi khác và nghĩ thầm:

"Mắt của ta sao cứ may mắn được thấy những cảnh mà nam nhân ao ước cũng không được. Không biết gã Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung có được may mắn như mình không. Nếu gã gặp may như Thiên Hải, chắc không nỡ bỏ qua một trang giai nhân tuyệt sắc như Hoạt Thần giáo chủ .

Thiên Hải thở hắt ra khẽ lắc đầu:

- Cách thức của tại hạ nói ra sợ giáo chủ không đồng ý.

- Cách của công tử như thế nào cứ nói ra. Nếu được, bổn tọa sẽ không từ nan để giúp người.

- Cách này giáo chủ giúp được đó.

- Cách gì?

Thiên Hải tư thêm một ngụm dài nữa rồi nghiêm giọng nói:

- Một là tại hạ giam mình trong thạch lao trước khi biến thành cuống nhân loạn sát.

Hai là tự kết liễu mình, thế là xong hết tất cả.

- Không! Bổn tọa không chấp nhận cách thức đó của công tử.

- Tại hạ nghĩ chỉ có mỗi cách đó mà thôi.

- Bổn tọa không chấp nhận. Dù cho bổn tọa có phải hy sinh vài trăm cao thủ Hoạt Thần giáo giao kiếm với công tử để người hóa giả tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp cũng được, nhưng tuyệt nhiên không cho công tử chết.

- Tại sao?

- Bổn tọa rất cẩn công tử.

- Nhưng nếu tại hạ biến thành cuống nhân loạn sát thì đã trở thành phế nhân vô dụng rồi.

- Bổn tọa cũng không để công tử biến thành cuống nhân loạn sát.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Giáo chủ cần gì nơi tại hạ?

- Chưa phải lúc để ta nói. Lúc này bổn tọa phải suy nghĩ để tìm ra cách hóa giải tà khí kiếm pháp của ngươi.

- Tại hạ nghĩ không có cách hóa giải được đâu.

- Diệp Cát Quần hóa giải được khí Thượng Ngươn kiếm pháp thì tại sao ta không hóa giải được cho công tử?

- Diệp Cát Quần đã trở thành mục nhân.

- Trước khi trở thành mục nhân, y đã hóa giải được khí kiếm pháp đó.

Thiên Hải mỉm cười. Chàng toan nhìn lại, nhưng sực nhớ, có thể thấy thân thể Hoạt Thần giáo chủ, nên cầm bầu rượu tu một ngụm dài.

- Giáo chủ định dùng phương cách của Diệp Cát Quần?

- Đúng.

Thiên Hải lắc đầu:

- Giáo chủ sai rồi.

- Bổn tọa sai chỗ nào?

- Diệp Cát Quần giao thủ với Diệp Tùng. Diệp Tùng là huynh trưởng của y.Hai người tuy hai mà một, chính vì lẽ đó mà Diệp Cát Quần mới có thể quy tụ khí kiếm về đan điền để công phá sinh tử huyền quan. Khi y đã công phá được sinh tử huyền quan thì mới kết thúc cuộc đấu với cái chết của Diệp Tùng. Khi tại hạ dồn được khí kiếm pháp vào đan điền thì đối phương đã chết rồi. Tà khí kia vô hình trung sẽ phát triển cao hơn và sớm đưa tại hạ đến chỗ tẩu hoả nhập ma biến thành cuồng nhân loạn sát.

Thiên Hải dốc bầu rượu uống cạn rồi đặt xuống bàn:

- Tại hạ có một cách nữa.

- Cách gì?

- Tại hạ sẽ giao thủ với Diệp Cát Quần.

- Ngươi sẽ chết.

- CÓ thể cả hai sẽ cùng chết.

- Không đâu. Kẻ chết chỉ có thể là ngươi.

- Chết như thế còn có ý nghĩa hơn.

- Chết thì chẳng có ý nghĩa gì hết.

- Đằng nào thì tại hạ cũng chết.

- Bổn tọa không muốn ngươi chết.

Thiên Hải ngửi được mùi phấn hương đặc dị phả ra từ sau lưng mình. Chàng nhỏ giọng nói:

- Giáo chủ đã...

- Ta đã bước ra khỏi hồ hàn băng.

- Ơ - Công tử sợ nhìn bổn tọa ư?

- Không phải sợ, mà chỉ ngại mình bất kính.

- chẳng có gì bất kính cả.

Thiên Hải từ từ quay lại. Chàng thở phào khi thấy Hoạt Thần giáo chủ đã trở lại vẻ uy nghi trong bộ xiêm y lộng lẫy.

Hoạt Thần giáo chủ nói:

- Cái chết của công tử phải thật có ý nghĩa.

- Chết là hết, chẳng có gì để tại hạ phải đắn đo.

Hoạt Thần giáo chủ chắp tay sau lưng bước đến trước tấm băng thạch. Nhìn vào tấm băng thạch như thể đang chiêm ngưỡng toàn bộ thân thể mình. Hoạt Thần giáo chủ từ tốn nói:

- Nếu công tử chết, có lẽ Xảo Nhi cũng sẽ chết theo công tử.

- Tại sao? Xảo Nhi đâu can dự vào võ lâm?

Hoạt Thần giáo chủ nhìn lại:

- CÓ đó Nhưng bây giờ chưa phải lúc mà bổn tọa nói với công tử.

Buông một tiếng thở dài, Hoạt Thần giáo chủ nói:

- Tất cả các cao thủ của Diêm Vương môn đều đã hội về Hàm môn. Chỉ trong vài hôm nữa thôi, có thể Diêm Vương môn sẽ chiếm Phong Thiền điện. Nếu bây giờ không có cách gì để buộc môn chủ rời Phong Ma sơn thì tất cả sẽ phải chết.

- Kể cả giáo chủ?

- Không loại trừ.

Giọng nói của Hoạt Thần giáo chủ khiến cho xương sống của Thiên Hải ớn lạnh.

Chàng nhìn sau lưng Hoạt Thần giáo chủ nghĩ thầm:

"Chuyện ân oán của Hoạt Thần giáo và Diêm Vương môn, cớ gì lại lôi kéo Chu Thiên Hải và Xảo Nhi? Các người quả là chỉ biết có mình mà chẳng biết đến người. .

Chàng đang nghĩ mông lung thì Hoạt Thần giáo chủ bất ngờ quay lại:

- Công tử đang nghĩ gì?

- Tại hạ đang nghĩ như giáo chủ.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải mỉm cười nói tiếp:

- Giáo chủ nói phía sau tấm băng phiến thạch này là hồ băng khí, khi ngâm mình trong đó thần thức sẽ sáng suốt hơn, và có thể giải quyết được những việc nan giải?

- Mỗi lần bổn tọa không giải quyết được đại sự thì ngâm mình trong hồ băng khí.

- Nếu giáo chủ không sợ, có thể cho tại hạ mượn hồ băng khí, được chứ?

Hoạt Thần giáo chủ nhìn sững Thiên Hải:

- Công tử muốn ngâm mình trong hồ băng khí?

Thiên Hải gật đầu:

- Đúng. Tại hạ muốn ngâm mình trong đó, để tìm cách hóa giải tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp. Biết đâu, tại hạ chẳng nghĩ ra một cách lưỡng toàn cho giáo chủ và cả cho mình nữa.

Hoạt Thần giáo chủ chau mày suy nghĩ rồi nói:

- Được Bổn tọa không tính gì với công tử, chỉ mong ngươi sớm hóa giải tà kiếm pháp trong tâm thức. CÓ như vậy, mới khống chế được Mục nhân Diệp Cát Quần.

- Tại hạ không hứa nhưng sẽ cố gắng mà.

Hoạt Thần giáo chủ bước đến trước mặt chàng:

- Kể từ lúc này, bổn tọa trao lại băng động cho công tử. Bổn tọa sẽ sắp xếp người bên ngoài cửa động, có cần gì, công tử cứ sai khiến.

Thiên Hải giả lả cười:

- Chỉ cần giáo chủ đưa vào vài bầu rượu mười cân là đủ rồi.

Đôi chân mày vòng nguyệt sắc sảo của Hoạt Thần giáo chủ thoạt nhíu lại:

- Công tử uống rượu sao suy nghĩ được?

Thiên Hải nhăn nhó:

- Tại hạ đã lỡ tập luyện Thiên Tửu bất tuý của lão thần cái Mộc Định Can, nếu không có rượu, thần trí u mê chứ không sáng suốt.

- Bất cứ võ công nào công tử cũng luyện sao?

Thiên Hải sực nhớ đến tục hoàng công do Tuệ Không Bất Giới hoà thượng truyền thụ mà toan bật cười nhưng kịp cắn răng vào môi nén lại.

Chàng cố từ tốn gượng nói:

- VÕ công nào hay là tại hạ không từ chối.

Hoạt Thần giáo chủ nhìn chàng, khẽ lắc đầu:

- CÓ những thứ võ công không nên thụ giáo nếu không có căn cơ của nó.

- Tại hạ là người có căn cơ luyện bất cứ thứ võ công nào.

Hoạt Thần giáo chủ mỉm cười. Lần đầu tiên, Thiên Hải thấy nụ cười hiện ra trên hai cánh môi của

giáo chủ. Chàng ngỡ như đó là nụ hoa tầm xuân đầy chất nhựa sống trong ngày đầu tìm hơi ấm của mùa xuân. Nụ cười của Hoạt Thần giáo chủ đúng là đóa hoa hàm tiếu của những trang giai nhân chỉ có trong huyền thoại và trong mộng.

Thiên Hải buột miệng nói:

- Giáo chủ đúng là một trang giai nhân độc nhất vô nhị trên cõi đời này.

- So với Xảo Nhi thì sao?

- Xảo Nhi không có sắc đẹp bằng giáo chủ.

- Thế tại sao công tử yêu Xảo Nhi? Vì Xảo Nhi? Mà không yêu bổn tọa vì bổn tọa?

Thiên Hải cười khẩy:

- Tại hạ gặp Xảo Nhi trước và đã nảy sinh tình cảm với nàng. Nếu gặp giáo chủ trước thì chắc Thiên Hải đã theo chân giáo chủ rồi.

- Tình yêu cũng có kẻ đến trước người đến sau ư?

Thiên Hải gật đầu.

Hoạt Thần giáo chủ nhìn Thiên Hải:

- Bổn tọa đi đây.

Hoạt Thần giáo chủ quay bước, Thiên Hải nói với sau lưng người:

- Giáo chủ!

Hoạt Thần giáo chủ quay lại:

- Công tử có điều gì muốn thỉnh giáo?

- à! Tại hạ chỉ muốn biết tục danh của giáo chủ.

Mặt Hoạt Thần giáo chủ sa sầm lại, suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng.

- Tục danh của bổn tọa là Tử Hà Băng Cơ.

Hoạt Thần giáo chủ nói xong quay bước đi thẳng ra ngoài. Nhìn theo sau lưng Hoạt Thần giáo chủ, Thiên Hải nhẩm nói:

- Sao lại là Tử Hà Băng Cơ? Tử Hà Băng Cơ là kẻ tật nguyền, mẹ của Dao Bội Như ma.

Chương 33: Phong Thiền Đài

Ngâm mình trong hồ băng khí, Thiên Hải tợp hết trọn bầu rượu ba cân Trung Nguyên nhất tửu Thiệu nữ nhi hồng, thế mà tưởng như chẳng có giọt rượu nào. Màn khí lành lạnh từ bốn bức vách băng thạch toả ra khiến cho chàng thật thư thái.

Dựa lưng vào vách băng thạch, Thiên Hải với lấy bầu rượu thứ hai ra uống. Chàng vừa uống vừa nhìn lên trần. Những khối thạch nhũ trong suốt rủ xuống tạo ra những hình dáng thật sinh động và kỳ thú, xem không biết chán và có thể dẫn đến những sự liên tưởng do người nhìn nó tạo ra. Thiên Hải nhủ thầm:

"Ngồi trong hồ băng khí như được đắm mình vào cảnh thần tiên, thảo nào mà Tử Hà Băng Cơ Hoạt Thần giáo chủ lại không thích chứ." Thiên Hải dốc bầu rượu tu một hơi dài rồi nhẩm nói:

- Tử Hà Băng Cơ sống như một tiên nữ trên Phong Ma sơn này. Nếu mình có một nơi như thế này thì chả cần phải xuống dưới núi làm gì nữa để chen chân vào chốn giang hồ.

Thiên Hải sực nhớ đến Thần cái Mộc Định Can.

"Nếu lão thần cái mà được thư giãn trong hồ băng khí như mình, không chừng lão luyện thành Vạn thiên tửu bất tuý cũng nên" Chàng bật cười với câu nói bâng quơ của mình.

Thiên Hải vươn vai rồi ưỡn người ra nằm duỗi dài ngay trong hồ băng khí. Chàng bắt tay lên trán như một tiên ông thư giãn trong cảnh giới thoát tục, đảo mắt nhìn qua bốn bức vách băng thạch.

"Không biết ai đã tìm ra được chỗ thần tiên này nhỉ? Tử Hà Băng Cơ ư? Nếu Hoạt Thần giáo chủ tìm ra chỗ này và chọn nó thì đúng là người thoát tục." Thiên Hải xoa trán rồi cầm bầu rượu trút vào miệng, nhắm mắt tận hưởng cảm giác lành lạnh lạ lùng, cùng với hơi men âm ấm chạy lan toả trong kinh mạch chàng.

Mặt Thiên Hải giãn ra với những nét thật thư thái. Chàng chợt ngồi bật lên, mắt chằm chằm nhìn vào bức vách băng thạch đối diện.

Thiên Hải nói:

- Tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp, có thể dùng cách đó hóa giải được không?

Thiên Hải cầm bầu rượu quan sát, chàng xoa trán nhẩm nói:

- Mình cầm bầu rượu, thì rượu Ở nguyên trong bầu, nhưng nếu mình trút ngược bầu rượu thì rượu sẽ đổ ra ngoài. Cách đó có thể hóa giải được chứ.

Thiên Hải dốc bầu rượu trút vào miệng uống cạn rồi quẳng chiếc bầu qua phiến băng thạch chắn ngang hồ băng khí.

Chàng nhìn bóng mình chằm chằm in trên bốn bức vách băng thạch.

- Trước đây mình luyện Thượng Ngươn kiếm pháp từ trên xuống dưới, từ thấp lên cao theo quyển kiếm phổ của Diệp Cát Quần. Bây giờ thì mình luyện kiếm pháp từ trên cao xuống thấp, từ trên xuống dưới. Biết đâu chừng...

Nghĩ là làm, Thiên Hải dùng luôn ngọn trủy thủ giấu dưới ống giày bắt đầu luyện kiếm ngược lại.

Chàng dụng tả thủ nắm lấy đốc trủy thủ chậm rãi từ từ theo khẩu quyết đã thuộc nằm lòng,luyện từ cảnh giới cao đến cảnh giới thấp cùng với cách vận công ngược lại tất cả những gì đã hoạ qua kiếm phổ.

Lúc đầu luyện kiếm, Thiên Hải còn thấy ngượng nghịu, nhưng chẳng mấy chốc đã bắt đầu thành thục, rồi sau đó có khí kiếm xuất hiện trong nội thể lưu chuyển theo hướng ngược lại, Thiên Hải giật mình khi thấy mình lần hồi không làm chủ được mình.

Đan điền Thiên Hải bứt rứt lạ thường. Cùng với cảm giác nặng trĩu trên đầu mình, khiến cho mắt nảy đom đóm. Thiên Hải có cảm giác hữu thủ cũng bắt đầu phát tác kiếm chiêu chống lại tả thủ. Thần thức của chàng càng lúc càng mụ mẫm đi.

Thiên Hải nghiến răng nghĩ thầm:

- Mình tự đánh với mình ư?

Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải cố định thần. Chàng chỉ kịp buông ngọn trủy thủ cũng là lúc tả thủ và hữu thủ chạm lại với nhau. Thiên Hải những tưởng như hai thanh kiếm chém thẳng vào nhau bởi hai đại cao thủ bất đội trời chung.

Chát!

âm!

Cảm giác đau thấu đến tận óc, xương ống tay như thể gãy thành nhiều khúc khiến Thiên Hải bừng tỉnh như người thức dậy bởi một cơn ác mộng. Tuy nhiên, chàng lại nhanh chóng nhận ra mình không

có sự bần thần u tối bởi kiếm thức.

Ngồi tựa lưng vào vách băng thạch Thiên Hải nhìn lên trần ngắm những khối thạch nhũ đang rủ xuống. Chàng bâng quơ nghĩ:

"Mình tự đánh mình. Mình tự đánh với mình.Diệp Cát Quần với Diệp Tùng tuy hai mà một. Vậy mình thì sao? Mình thì ngược lại phải như là... như là một, nhưng thực chất là hai. Nếu mình làm chủ được mình thì khi phát chiêu sẽ có hai Chu Thiên Hải. .

Thiên Hải xoa trán:

- Đúng là thứ kiếm pháp quái dị.

Thiên Hải bật cười với ý nghĩ đó, rồi đứng lên bắt đầu luyện kiếm bằng tay không.

Thiên Hải không ngờ kiếm quyết càng lúc càng lôi cuốn khiến chàng không sao ngừng được nữa.

Tay trái Thiên Hải chưa luyện thuần thục nên không ngừng công vào tay phải.

Ngược lại, tay phải như thể có linh trí vừa tránh tay trái, thỉnh thoảng lại chém xả vào nó. Khi Thiên Hải kiệt sức thì hai cánh tay đã mỏi nhừ và nhức buốt.

Mặc rù rát buốt và sưng tấy nhưng Thiên Hải cảm thấy mình phong bế được sự bực bội vốn thường xuất hiện mỗi khi dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp.

Không màng đến cái đau ngoài da, Thiên Hải lại bắt đầu luyện. Tay trái và tay phải không ngừng phát chiêu công kích vào nhau rồi nội thể xuất hiện hai luồng nội khí quái dị từ từ hội nhập tại đan điền. Hai luồng nội khí đó tách ra, chia thành hai hướng chu du những chiều ngược lại với nhau, cuối cùng dồn về đại huyệt sinh tử huyền quan Nhâm Đốc.

Thiên Hải rống lên một tiếng thật lớn.

Đầu chàng như thể vỡ tung ra với cảm giác tất cả ba mươi sáu đại huyệt đồng loạt bị phá huỷ khai thông. Hai luồng kiếm khí hoà nhập làm một, rồi lại tách ra làm hai. Cứ như thế chúng không ngừng cuộn trảo chảy trong kinh mạch chàng, sau đó tụ lại tại đan điền.

Toàn thân Thiên Hải xuất hạn mồ hôi.

Chàng từ từ thả lỏng toàn thân thể, tập trung vận hành kiếm khí theo Dịch Cân Kinh mà Giác Chân đại sư đã truyền thụ. Một màn khí kiếm đan chéo xuất hiện bọc lấy khắp thân thể Thiên Hải. Thiên Hải mất dần sự nhận thức mình đang hiện hữu trên cõi đời này, mà tâm niệm đã nhập vào khí lưu điều hoà chân khí lúc nào không biết.

Thiên Hải mở bừng mắt.

Vừa quay lại nhận thức của mình, thính nhĩ Thiên Hải đã nghe tiếng sấm chưởng và binh khí chạm nhau. Tiếng sấm chưởng lẫn tiếng binh khí chạm vào nhau khiến chàng giật mình. Chàng hối hả rời băng động với ý nghĩ:

"Diêm Vương môn đã lên Phong Thiền điện rồi ư?" Ra đến cửa động, Thiên Hải gặp ngay ả a hoàn đứng hầu ngoài cửa động, liền hỏi:

- CÔ nương! Chuyện gì đã xảy ra?

- Tiểu nữ không biết.

- Sao cô nương không biết?

- Tiểu nữ được lệnh của giáo chủ đứng hầu Ở đây đã ba ngày nên không hay biết gì.

- Đã ba ngày rồi à?

Ả a hoàn gật đầu nói:

- Dạ, đã ba ngày rồi tiểu nữ không nghe công tử réo gọi lấy thêm rượu.

- Thôi được rồi. Tại hạ sẽ uống rượu sau.

Thiên Hải nói xong liền thi triển thuật Phi Ma độn hình lướt nhanh về phía Phong Thiền điện.

Phía trước Phong Thiền điện là một bãi thây ma của những a hoàn thuộc Hoạt Thần giáo khiến cho Thiên Hải não lòng. Chàng vội vã lướt mình vào trong Phong Thiền điện.

Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ vẫn yên vị trên chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Phía sau là bức hoành phi thêu hình phượng hoàng đang tung cánh che kín cả vầng nhật quang. Thần pháp Du Mạn Ngọc với xiêm y tả tơi hồ khẩu rườm máu, đứng bên cạnh nàng là lão Lã Ngươi Nhi mặt mày xanh mét, mặt bị rọc một đường kiếm ngang qua sống mũi. Đứng hai bên Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ là tám ả a hoàn, người nào cũng rút kiếm sẵn. Đối mặt với Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ là bốn gã đàn chủ Diêm Vương môn cùng với một người vận hắc y dạ hành che mặt. Một trong bốn gã đàn chủ mà Thiên Hải nhận được ra có Hoắc Dị Cung đàn chủ.

Hoắc Dị Cung nhìn Tử Hà Băng Cơ nói:

- Hoạt Thần giáo đã đến ngày tận số rồi, còn mau chưa quỳ xuống để Diêm Vương môn phát lạc.

Tử Hà Băng Cơ thoạt nhìn Thiên Hải, nàng điểm một nụ cười thật tươi rồi nói:

- Diêm Vương môn chủ không sợ bổn tọa lấy mạng ái nữ của lão sao, mà vẫn cho các người công phá Phong thiền điện.

- Với môn chủ đó chỉ là tiểu tiết. Môn chủ đã phán lịnh san bằng Phong Thiền điện Của Hoạt Thần giáo.

Tử Hà Băng Cơ Hoạt Thần giáo chủ lắc đầu:

- Bổn tọa nghĩ môn chủ Diêm Vương môn không thể làm được chuyện đó đâu.

Hoắc Dị Cung quắc mắt nói:

- Đến nước này mà ma nữ còn huênh hoang ư? Hoắc mỗ sẽ san bằng toà Phong Thiền điện này, rồi sẽ...

Y nhếch môi cười hềnh hệch nghe thật là dâm đãng. Tràng cười của họ Hoắc đập vào thính nhĩ Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ, khiến dung diện xinh xắn của Tử Hà Băng Cơ thoạt nhíu lại lộ vẻ căm tức.

Tử Hà Băng Cơ nói:

- Ngươi đừng nói càn. Bổn cung rất tiếc không thấy gã môn chủ gian trá kia đâu. Nếu như có gã Ở đây thì bổn cung đã chẳng chần chừ để các ngươi đến Phong Thiền điện để cho nơi đây Ô uế.

Hoắc Dị Cung nhún vai nói:

- San bằng Phong Thiền điện của Hoạt Thần giáo đâu cần dụng đến bảo đao, bảo kiếm.

Lời Hoắc Dị Cung vừa dứt thì Thiên Hải đằng hắng.

Nghe tiếng đằng hắng của chàng, bốn gã đàn chủ lẫn tên dạ hành sát thủ bận võ phục hắc y che mặt cũng quay lại.

Hoắc Dị Cung mở ta hai con ngươi, tưởng chừng chúng có thể lọt xuống đất.

-Y tiểu tử...

Thiên Hải rảo bước ngang qua gã, tiến đến lão Ngươn Nhi.

- Lão tiền bối cũng đến nữa à?

- Lão phu không thể bỏ rơi Phong Thiền điện.

- Thế mà vãn bối cứ tưởng lão tiền bối đã quyết tâm quy ẩn giang hồ.

Chàng nói xong, quay lại Hoắc Dị Cung:

- Tôn giá hẳn không ngờ tại hạ có mặt Ở đây?

- Tiểu tử sao lại Ở trên Phong Thiền điện?

Thiên Hải giả lả đáp lời gã:

- Nơi nào có tôn giá thì nơi đó có Thiên Hải.

- Ngươi lúc nào cũng muốn đi tìm cái chết.

- Câu này tại hạ nghe tôn giá nói nhiều quá. Nghe riết rồi lỗ tai của Thiên Hải tưởng như bị đóng băng, chẳng muốn nghe nữa.

- Tiểu tử! Ngươi muốn gì?

- Tôn giá còn hỏi nữa. Muốn đuổi tôn giá ra khỏi Phong Ma sơn chứ muốn gì. Nơi đây đẹp lắm, đến nỗi tại hạ có nằm mơ cũng không thể hình dung ra. Nhưng sự có mặt của tôn giá thì Phong Thiền điện mất đi cái đẹp vốn có của nói.

Thiên Hải ngưng lời. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, chàng mới từ tốn nói với Hoắc Dị Cung:

- Nào! Giờ tôn giá muốn lặng lẽ ra đi hay muốn chết?

- Tiểu tử lịnh cho bổn đàn chủ đó à? Cả một Hoạt Thần giáo với những cao thủ kỳ tuyệt còn không giữ nổi Hàm môn, một mình ngươi sao có thể đuổi được bổn đàn chủ.

Hoắc Dị Cung gằn giọng nói tiếp:

- Hôm nay tiểu tử sẽ được chết. Sau đó bổn đàn chủ sẽ phanh thây ngươi cho bõ tức.

- Tôn giá tức vì chuyện Ở thảo trang của Mộng Tình à?

Thiên Hải thốt ra câu này, không biết Hoắc Dị Cung nghĩ gì nhưng sắc diện gã biến đổi xanh nhợt. Gã gầm lên:

- Giết gã!

Gã sát thủ vận võ phục rút xoạt thanh trường kiếm dấn đến một bộ. Thiên Hải khoát tay:

- Dừng lại!

Gã dừng bước chiếu tinh quang sát nhãn chiếu vào Thiên Hải.

Thiên Hải hỏi:

- Túc hạ là ai? Túc hạ có phải là Diệp Cát Quần?

Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ lên tiếng:

- Y không phải là mục nhân.

Thiên Hải nhìn gã sát thủ:

- Túc hạ không phải là mục nhân Diệp Cát Quần thì đâu phải là đối thủ của tại hạ.

Chỉ có Diệp Cát Quần mới là đối thủ của Thiên Hải mà thôi.

Tử Hà Băng Cơ nói:

- Sau khi khai thông Hàm môn, Diệp Cát Quần đã quay về rồi. Diêm Vương môn chủ không bao giờ muốn mất một Mục nhân như Diệp Cát Quần. Y cần Diệp Cát Quần như cái bóng của hắn.

Thiên Hải nhìn gã sát thủ:

- Vậy còn người này là ai. Không phải là mục nhân, sao túc hạ lại che mặt?

Thiên Hải vừa nói dứt câu, chớp động thân pháp với khinh thuật Phi Ma độn hình, chớp tới vươn trảo chộp lấy vuông khăn che mặt gã sát thủ.

Thao tác của chàng quá nhanh, nhanh đến độ gã sát thủ không kịp phản ứng, còn lão Ngươn Nhi thì há hốc miệng. Lão Ngươn Nhi không ngạc nhiên sao được, khi nhận ra thuật khinh pháp của Thiên Hải đã vượt xa cả mình.

Bị Thiên Hải lột mất chiếc khăn che mặt, lộ rõ chân tướng. Khi nhận ra chân diện của người đó. Thiên Hải cứ tròn mắt nhìn. Chàng ngơ ngác nói:

- ý! Xung Hư đạo trưởng. Sao lại vậy? Chẳng lẽ...

Xung Hư đạo trưởng rít giọng nói:

- Thiếu hiệp đã buộc bần đạo rồi.

Xung Hư đạo trưởng vừa nói vừa múa kiếm pháp lưỡng nghi. Khí kiếm lưỡng nghi do Xung Hư

đạo trưởng kiến tạo dồn thẳng đến Thiên Hải.

Thiên Hải nghiêm giọng nói:

- Tại hạ thất lễ.

Thiên Hải vừa nói, vừa rút ngọn trủy thủ thi triển Thượng Ngươn kiếm pháp bằng hữu thủ. Mặc dù trong tay Thiên Hải chỉ là ngọn trủy thủ dài không quá một tấc, nhưng kiếm quang vẫn toả ra bao trùm lên kiếm ảnh của Xung Hư đạo trưởng. Màn kiếm ảnh vụt tắt, cùng lúc tả thủ của Thiên Hải đã bắt lấy trường kiếm của vị đạo trưởng chưởng môn VÕ Đang, đặt lưỡi kiếm vào yết hầu của lão.

Xung Hư đạo trưởng hoàn toàn bị bất ngờ trước sự kỳ tuyệt của kiếm pháp do Thiên Hải tạo ra. Kiếm của lão chưa phát tác hết chiêu thì đã bị đoạt mất kiếm mà lão hoàn toàn không hay biết. Lão có cảm giác như có người thứ hai đoạt kiếm của mình, trong khi đang phải chịu áp lực từ đối phương.

Keng.

Lưỡi trủy thủ chặt thẳng vào lưỡi kiếm của Xung Hư đạo trưởng chém nó gãy làm đôi Đến lúc đó Thiên Hải mới thu hồi ngọn truỷ thủ.

Chàng thở phào một tiếng nói:

- Tại hạ phải chặt gãy kiếm của đạo trưởng, nếu không muốn lấy mạng người.

Xung Hư đạo trưởng xuất hạn mồ hôi nhìn Thiên Hải.

Nhìn Xung Hư đạo trưởng, Thiên Hải nói tiếp:

- Đạo trưởng rời khỏi Phong Thiền điện chứ?

Xung Hư đạo trưởng lúng túng.

Thiên Hải nheo mày:

- Đạo trưởng đừng buộc vãn bối phải thất lễ với VÕ Đang.

Xung Hư đạo trưởng khẽ gật đầu.

Thiên Hải buông lưỡi kiếm gãy của Xung Hư đạo trưởng:

- Vãn bối sẽ lên VÕ Đang tạ tội với đạo trưởng.

Xung Hư đạo trưởng buông một tiếng thở dài rồi ôm quyền nói:

- Đa tạ thiếu hiệp đã nương tay.

Lão đạo sĩ nói xong, quay bước thi triển khinh công lướt ra ngoài Phong Thiền điện.

Thiên Hải nhìn lại Hoắc Dị Cung:

- Còn tôn giá, có định rời khỏi đây không?

- Tiểu tử...

- Tôn giá vẫn còn giữ ý tưởng kiểm chứng võ công với tại hạ ư?

- Ngươi...

Hoắc Dị Cung chưa kịp thốt hết câu thì Thiên Hải thi triển thuật Phi Ma độn hình phối hợp với Thượng Ngươn kiếm pháp. Ngọn tiểu đao chém sắt như chém bùn của chàng cắt một đường cung nhanh đến độ Hoắc Dị Cung và ba gã kia hoàn toàn chẳng có phản ứng gì cả.

Khi Thiên Hải thối bộ, thì bốn gã kia mới phát hiện ra búi tóc đã bị chém đứt lìa. Cả bốn người đứng bất động.

Thiên Hải nói:

- Tại hạ biết các người không phải là kẻ thủ kiếm sát nhân, nên chừa cho các vị một sinh lộ để rời khỏi Phong Thiền điện. Nếu muốn giết các người thì chẳng khó gì với Thiên Hải đâu.

Hoắc Dị Cung không cần nghe Thiên Hải nói, cũng có thể đoán ra điều đó. Gã nhìn Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ rồi nhìn Thiên Hải gằn giọng nói:

- Hôm nay Diêm Vương môn chưa san bằng được Phong Thiền đài thì ngày mai cũng sẽ san bằng nó. Thiên Hải! Ngươi rang mà giữ mạng để phò trợ cho Hoạt Thần giáo.

Hoắc Dị Cung nói dứt câu, miễn cưỡng cùng với ba gã kia quay bước tháo lui.

Những người đó rời khỏi Phong Thiền đài rồi, Thiên Hải mới thở phào nhẹ nhõm.

Chàng quay lại Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ:

- Giáo chủ có sao không?

- Bổn tọa không sao.

Tử Hà Băng Cơ vừa nói, vừa đứng lên đi thẳng vào hậu điện. Thiên Hải bước đến bên Thần Pháp Du Mạn Ngọc và lão Ngươn Nhi.

Chàng hỏi Mạn Ngọc:

- Mạn cô nương không sao chứ?

- Nếu không có thiếu hiệp thì Phong Thiền đài sẽ biến thành chốn hoang tàn đổ nát bởi hoả pháo.

- Tại hạ đến muộn một chút để cho Phong Thiền đài biến thành bãi tha ma, dù sao mọi người cũng đã quá rõ.

Chàng nhìn sang lão Ngươn Nhi:

- Vãn bối không ngờ lão tiền bối cũng có mặt Ở đây.

- Lão phu không thể bỏ Phong Thiền đài.

Lão ôm quyền:

- Lão phu vô cùng cảm kích đại ơn của thiếu hiệp.

Thiên Hải nhìn lão:

- Vãn bối có thể đòi lại số ngân phiếu đã trao cho tiền bối đó.

- Lão Ngươn Nhi nói:

- Ngươi có đòi cái mạng của lão cũng được!

Thiên Hải bật cười:

- Nếu vãn bối đòi cái mạng lão tiền bối thì đâu còn ai đối ẩm với vãn bối. Vãn bối chỉ đòi tiền bối một vò rượu mười cân đưa đến Đãi nghinh lầu.

Chương 34: Băng Động

Thiên Hải nằm duỗi dài xuống hồ băng khí sau khi đã luyện qua kiếm quyết. Đến lúc này chàng đã hoàn toàn chế ngự được kiếm quyết Thượng Ngươn và cả hai đạo kiếm khí trong nội thể theo ý mình, chứ không như lúc đầu buộc phải dụng nó đối phó với Xung Hư đạo trưởng chưởng môn VÕ Đang.

Dựa lưng vào vách băng thạch, chàng thở phào nhẹ nhõm với ý nghĩ:

"Hóa ra hồ băng thạch này thế mà hay. Nhờ có nó mà mình đã có thể tự chủ được kiếm khí trong nội thể .

Chàng mỉm cười với những ý nghĩ thật sảng khoái, đưa mắt nhìn lên trần ngắm những khối thạch nhũ, Thiên Hải liên tưởng đến thời khắc được gặp Xảo Nhi mà cảm thấy trong lòng tràn đầy xúc cảm sảng khoái.

Chàng chợt nghe có những bước chân nhè nhẹ tiến về phía mình. Hiện tượng thần kỳ đó là do thính nhĩ của Thiên Hải giờ còn thính hơn cả lũ chim ăn đêm, bởi đại huyệt sinh tử huyền quan đã được đả thông khí lưu hợp nhất với Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm.

Chờ cho người kia bước đến gần bức phiến băng thạch chắn ngang hồ, Thiên Hải mới lên tiếng:

- Ngươn Nhi lão tiền bối đến đây thăm vãn bối có đem theo bầu rượu mười cân không?

Trong tâm Thiên Hải nghĩ người đó là lão Ngươn Nhi nên mới thốt ra câu nói đó.

Nhưng khi chàng quay mặt nhìn lại mới sững sờ, vì người đến đó không phải là lão Ngươn Nhi, mà lại là Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ.

Thiên Hải nhỏm ngồi lên.

Tử Hà Băng Cơ nhìn chàng, từ tốn nói:

- Công tử đừng ngại bổn cung.

- Tại hạ...

Tử Hà Băng Cơ lắc đầu, mỉm cười. Không biết Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ nghĩ gì. Nhưng thật bất ngờ, nàng lại từ từ bước xuống những bậc tam cấp để vào hồ băng khí.

Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ mà tim đập rộn như trống trận. Chàng nghĩ thầm:

"Tử Hà Băng Cơ vào trong hồ băng khí này để làm gì? Chẳng lẽ nàng... " Thiên Hải không dám nghĩ tiếp, bởi sợ những ý niệm sằng bậy khoả lấp tư tưởng mình trái với vẻ đẹp thánh thoát kiều diễm của Tử Hà Băng Cơ.

Thiên Hải nhìn Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ mà tự nhủ thầm:

"Nếu mình không có ý niệm càn rỡ, thì chẳng có gì phải ngại khi cùng với nàng ngồi trong hồ băng khí này. .

Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ từ từ ngồi xuống rồi nằm duỗi dài trong hồ, dựa lưng vào vách băng thạch. Chờ cho nàng đã yên vị, Thiên Hải mới lên tiếng:

- Giáo chủ đến băng động tìm tại hạ hẳn có chuyện?

Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải, bằng ánh mắt gợi tình. Chạm vào ánh mắt gợi tình sắc sảo của nàng, Thiên Hải phải quay mắt nhìn lên trần.

Nàng từ tốn nói:

- Công tử đoán xem bổn cung đến đây vì chuyện gì?

Thiên Hải nhìn lại nàng.

Rít một luồng chân khí lành lạnh, Thiên Hải nghiêm giọng nói:

- Tại hạ nghĩ giáo chủ đến băng động, không phải vì giáo chủ.

- Bổn cung không hiểu ý công tử...

Thiên Hải ngập ngừng:

- Tại hạ không phải là Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung để giáo chủ trao tình.

Thiên Hải nhắc đến Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, mặt của Tử Hà Băng Cơ đanh hẳn lại. Nàng buông một tiếng thở dài:

- Công tử đừng bao giờ nhắc đến con người đó trước mặt bổn cung. Bổn cung thiết nghĩ công tử cũng chẳng có quan hệ gì với y. Nếu công tử là y thì bổn cung đã không để cho công tử sống đến bây giờ.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn trần băng động.

Thiên Hải hỏi:

- Hoạt Thần giáo chủ đến dây với mục đích gì?

Nàng nhìn lại Thiên Hải, từ tốn nói:

- Vì công tử.

- Vì tại hạ?

Tử Hà Băng Cơ gật đầu:

- Nếu không có công tử thì Phong Thiền điện hẳn biến thành đống tro tàn. Bổn cung mang ân công tử.

Thiên Hải nhún vai, mỉm cười rồi nói:

- Giáo chủ muốn trả ân cho tại hạ.

- Nếu công tử muốn.

- Tại hạ không đòi giáo chủ trả ân.

Nhưng nếu giáo chủ muốn trả ân cho tại hạ, thì tại hạ thỉnh cầu một điều.

- Công tử cứ nói.

- Tại hạ muốn gặp Xảo Nhi.

- Công tử muốn gặp Xảo Nhi?

Thiên Hải gật đầu:

- ĐÓ là điều cầu xin của tại hạ.

- Bổn cung đồng ý với lời thỉnh cầu của công tử. Bổn cung sẽ sắp xếp cho người được gặp Xảo Nhi.

Thiên Hải ôm quyền:

- Đa tạ giáo chủ ra ân.

Tử Hà Băng Cơ lắc đầu:

- Bổn cung không ra ân, mà là đền ân cho công tử.

- Tại hạ rất muốn gặp Xảo Nhi.

Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải:

- Trong suy nghĩ của công tử, chỉ có mỗi một mình Xảo Nhi sao?

- Tại hạ cũng không biết.

Nụ hoa hàm tiếu lại hiện trên hai cánh môi xinh xắn của Tử Hà Băng Cơ. Nàng ôn nhu hỏi Thiên Hải:

- Bổn cung không biết công tử đã dùng phương cách gì để hóa giải tà khí kiếm pháp Thượng ngươn.

Thiên Hải nhìn lên trần băng động:

- Nhờ có chiếc hồ băng khí của giáo chủ.

- Nhờ chiếc hồ này? Bổn cung đã từng ngâm mình trong hồ này, nhưng chưa bao giờ phát hiện ra sự linh diệu của nó, ngoài trừ cảm thấy thần trí được thanh thản.

- Chính vì thần trí được minh quang, mà tại hạ mới nghĩ ra cách hóa giải tà khí kiếm pháp. Với lại, tại hạ may mắn được phương trượng đại sư truyền cho Dịch Cân Kinh.

- Công tử có hồng phúc mới được Giác Chân đại sư truyền thụ Dịch Cân Kinh.

Nàng trở thế ngồi:

- Bổn cung nghe nói Dịch Cân Kinh của Thiếu Lâm Tự chỉ truyền thụ cho những cao tăng, mà sau đó sẽ có thể đảm đương chức vị phương trượng Thiếu Lâm. Còn công tử là người phàm tục, không thuộc Phật gia, sao lại được Giác Chân truyền thụ Dịch Cân Kinh? Chuyện này quả là hy hữu đó.

- Tại hạ cũng không biết, nhưng có lẽ đây là duyên phận của tại hạ.

Thiên Hải chòi tay nhỏm người ngồi dậy. Chàng nhìn Tử Hà Băng Cơ, nói:

- Giáo chủ! Khi tại hạ gặp giáo chủ Ở Thiếu Lâm Tự, võ công của người xuất quỷ nhập thần, cớ sao lại bất lực với những cao thủ như Xung Hư đạo trưởng và cả Hoắc Dị Cung đàn chủ?

Tử Hà Băng Cơ buông một tiếng thở dài:

- Hôm nay là ngày nào rồi nhỉ?

- Hôm nay đã qua ngày rằm đúng ba ngày. Hôm cao thủ Diêm Vương môn lên Phong Thiền điện đúng ngày rằm.

Tử Hà Băng Cơ buông một tiếng thở dài:

- Nếu ngày Diêm Vương môn lên Phong Thiền điện không phải là ngày trăng tròn thì bổn cung không để cho bọn chúng tác oai tác quái như vậy đâu.

Thiên Hải cau mày:

- Tại hạ không hiểu.

Tử Hà Băng Cơ từ từ chỉ ngón trỏ về phía phiến băng thạch chắn ngang hồ băng khí.

Từ đầu ngón trỏ của nàng một đạo chỉ khí đỏ ối bắn ra điểm vào tấm băng thạch.

Thiên Hải không nghe âm thanh nào phát ra nhưng lửa bốc lên từ tấm băng thạch, và khoét lấy một lỗ ta bằng bàn tay.

Tử Hà Băng Cơ thu hồi nội lực nhìn Thiên Hải:

- Hoả chỉ củ a bổn cung như thế nào?

- Đốt Cháy cả băng thạch thì có thể đốt cháy cả sắt thép. Quả là lợi hại. Tại hạ vô cùng khâm phục.

- Hoả chỉ của bổn cung lợi hại như vậy đó, nhưng ngày ấy thì bổn cung phải khoanh tay nhìn lũ tiểu nhân kia bỡn cợt trước mặt mình.

- Tại sao?

- Đúng ngày rằm trăng tròn thì bổn cung mất tất cả nội lực.

- Sao lạ vậy?

Hai cánh môi của Tử Hà Băng Cơ mím lại:

- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung...

- Ngự tiền sứ đã làm gì khiến giáo chủ bị ức chế nội lực trong ngày trăng tròn?

- Hắn đã dụng ngũ hành bế huyệt. Phong toả huyệt đạo của bổn cung, để thiên hạ có cơ hội giết ta.

- ĐÓ là bí mật của giáo chủ, không một ai biết.

- Không.

- Tại sao giáo chủ lại thổ lộ với tại hạ?

- Với công tử, bổn cung chẳng muốn giấu gì cả. Bởi sắp tới đây, bổn cung thỉnh cầu công tử một sứ mạng mà không một người nào có thể làm được.

Thiên Hải nhỏm lên, bó gối, chống tay tựa cằm nhìn Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ Thần nhã sáng quắc của chàng đóng đinh vào khuôn mặt thanh tú, khả ái của Tử Hà Băng cơ. Thiên hải nghiêm giọng nói:

- Giáo chủ đừng nói với tại hạ đi giết người đấy nhé. Nếu tạ hạ xuống tay giết người thì chỉ vì bắt buộc mà thôi.

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười, từ tốn nói:

- Bổn cung không giao cho công tử sứ mạng giết người mà ngược lại, cứu người.

- Cứu người?

Thiên Hải nheo mày suy nghĩ:

- Người tại hạ cứu là hạng người nào? Chắc người đó có quan hệ mật thiết với giáo chủ?

Tử Hà Băng Cơ nhìn lên trần, buông một câu bằng chất giọng nhạt nhẽo:

- Người mà công tử đi cứu rất cao quý.

- Mạn phép hỏi giáo chủ, người đó là ai?

- Chưa phải lúc bổn cung nói.

Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ nghĩ thầm:

"Giáo chủ thì lúc nào cũng không phải lúc cả. Hắn chờ đến lúc người bà biến thành cái không hồn mới thổ lộ. Lúc ấy Thiên Hải có ba mươi sáu phép thần thông quảng đại Cũng bó tay, chứ đứng nói là người phàm mắt thịt." Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải hỏi:

- Công tử đang nghĩ gì?

- Tại hạ chẳng nghĩ gì cả. Nếu có nghĩ thì nghĩ đến Xảo Nhi. Không biết lúc này nàng như thế nào?

- Công tử chỉ nghĩ đến mỗi một mình Xảo Nhi thôi ư?

Thiên Hải gật đầu.

Tử Hà Băng Cơ hỏi tiếp:

- Ngay cả những lúc bên cạnh một trang giai nhân tuyệt đẹp như bổn cung.

Thiên Hải ve cằm nhìn Tử Hà Băng Cơ nói:

- Giáo chủ từng nói với tại hạ, sắc đẹp không tồn tại. Với lại sắc đẹp của mỹ nhân không làm tại hạ chạnh lòng.

Đôi chân mày của Tử Hà Băng Cơ nhướn lên:

- Tại sao?

Thiên Hải mỉm cười rồi từ tốn đáp lời Tử Hà Băng Cơ:

- Tại hạ đã từng gần gũi với những trang giai nhân tuyệt sắc tại Bách Hoa lầu.

- công tử phong trần như vậy à?

Thiên Hải lắc đầu:

- Không phải phong trần mà kiếm sống thì đúng hơn. Để có cái để ăn, tại hạ phải dựa vào Bách Hoa lầu, mà trong Bách Hoa lầu thì không thiếu mỹ nhân...

- Bách Hoa lầu đã khiến cho trái tim công tử trai sạn.

- Không. Tại hạ chỉ thờ Ơ với cái đẹp.

Tử Hà Băng Cơ trở mình rồi hỏi:

- Công tử nói thật lòng mình chứ?

- Tại hạ chẳng có gì phải giấu giáo chủ.

- Thế mà bổn cung thấy công tử bang khuâng ngơ ngẩn khi thấy ả Cát Vân khoả thân trầm mình dưới làn nước trong cái hồ Ô uế tại trang viện của lão Vương.

Thiên Hải tròn mắt nhìn Tử Hà Băng Cơ:

- Sao giáo chủ lại biết? Chẳng lẽ giáo chủ lại là...

- Thánh Nữ nương nương.

Thiên Hải giật mình ngồi thẳng lưng:

- Thánh Nữ nương nương!

Tử Hà Băng Cơ khoát tay:

- Không bổn cung chỉ thay Thánh Nữ nương nương trong khoảnh khắc đó thôi.

- Giáo chủ đổi giọng giả làm Thánh Nữ nương nương?

Tử Hà Băng Cơ gật đầu:

- Công tử nhận ra chứ?

- Tại hạ ngờ ngợ thôi. Bởi chất giọng của giáo chủ không giống lắm với giọng của Thánh Nữ nương nương. Giọng giáo chủ cũng giống, nhưng quá uy nghiêm.

- Công tử quá tinh tế. Biết bổn cung giả Thánh Nữ nương nương, thế công tử biết Cát Vân là người thế nào không?

- Tại hạ đồng ý giao hôn với Cát Vân bởi có hoàn cảnh riêng.

- Vì hoàn cảnh của Cát Vân ư?

- CÓ tại hạ nữa.

- Nếu vậy phải chọn giữa Xảo Nhi và Cát Vân, công tử chọn ai?

Thiên Hải thừ người bởi câu hỏi của Tử Hà Băng Cơ. Chàng mím môi suy nghĩ rồi nói:

- Vì tình, tại hạ sẽ chọn Xảo Nhi. Cát Vân chỉ là sự đáp nghĩa đền ân.

- Đã là tình yêu thì không thể nói đến đáp nghĩa đền ân.

Thiên Hải buông tiếng thở dài:

- Đa tạ giáo chủ chỉ giáo.

Tử Hà Băng Cơ chòi tay, ngồi thẳng lên một chút. Lớp băng khí khiến cho ngoại y của nàng áp sát vào người, lộ ra những đường cong tuyệt trên cơ thể khiến cho Thiên Hải không dám nhìn thẳng.

Tử Hà Băng Cơ nói:

- Chúng ta hãy bỏ chuyện đó đi.

- Giáo chủ còn muốn hỏi tại hạ điều gì?

Tử Hà Băng Cơ chòi tay đứng lên. Nàng ghé lưng đứng dựa vào vách băng thạch.

Dáng đứng của nàng thật thanh thoát, kiêu sa khiến cho tim Thiên Hải phải đập rộn.

- Công tử hẳn đã làm chủ được tà khí Thượng Ngươn kiếm pháp?

- CÓ thể nói như vậy.

- Bổn cung rất mừng cho công tử.

- Đa tạ giáo chủ đã quan tâm.

Nàng buông một tiếng thở dài, từ tốn nói thật chậm:

- Nếu công tử nhận sứ mạng của bổn cung đi cứu người thì công tử được quyền tận hưởng tất cả mọi thứ có trên Phong Ma Sơn này, trước khi công tử lên đường.

Mặt Thiên Hải đanh lại:

- Tại hạ nghe giáo chủ nói mà những tưởng chuyến đi này của mình không có ngày trở về.

- chưa hẳn như vậy. Nhưng có một thứ, công tử phải chịu thiệt thòi.

Thiên Hải ve cằm. Chàng vẫn ngồi tựa lưng vào vách băng thạch ngẩng mặt nhìn lên Tử Hà Băng Cơ. Thiên Hải nghĩ thầm:

"Nếu như tại hạ nói thích giáo chủ thì giáo chủ nghĩ sao nhỉ?" Nghĩ như vậy, nhưng Thiên Hải lại nói khác:

- Tại hạ chịu thiệt thòi gì?

- Khi nào công tử nhận lời, và thề trước trời đất sẽ thực thi sứ mạng đó thì bổn cung sẽ nói.

- Nếu như tại hạ không phải giao cái mạng của mình cho sứ mạng đó.

Tử Hà Băng Cơ nhìn thẳng vào mắt chàng:

- Công tử đi cứu người tất có thể mất mạng nếu võ công tầm thường. Chính vì võ công của công tử không tầm thường nên bổn cung mới đặt hy vọng vào công tử.

- Tại hạ không nói mình chết bởi đối phương. Sợ giáo chủ bắt tại hạ tự kết thúc mạng sống của mình thôi.

- Bổn cung không ép buộc Chu Thiên Hải điều đó.

Thiên Hải nghe Tử Hà Băng Cơ nói mà nghĩ thầm:

"Hoạt Thần giáo chủ đúng là một người kín đáo. Nàng kín như hũ nút. Chỉ những điều không đáng nói thì nàng mới nói ra với. Hẳn giáo chủ đã có sự sắp xếp." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa xoa trán:

- Nếu đúng như giáo chủ nói thì tại hạ chẳng có lý do gì phải từ chối.

Thiên Hải ngẩng mặt nhìn lên trên trần băng động, mỉm cười từ tốn hỏi:

- Tại hạ mạn phép hỏi giáo chủ một điều này.

- Công tử cứ hỏi.

Thiên Hải từ từ chói tay đứng lên. Hai người đối mặt nhìn nhau. Cả hai như thể muốn dùng mắt của mình để đọc những ý nghĩ đang tồn đọng trong đầu người kia.

Nụ cười thoạt hiện trên hai cánh môi Thiên Hải, rồi mặt chàng nhanh chóng đanh lại, tạo ra những nét cương nghị quyết đoán đến lạnh lùng.

Thiên Hải rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi nói:

- Giáo chủ đã nói, nếu tại hạ nhận lãnh sứ mạng cứu người mà giáo chủ sắp giao thì tại hạ được quyền tận hưởng tất cả mọi thứ có trên đỉnh Phong Ma Sơn này?

Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ gật đầu.

- Đúng. Bổn cung đã thốt ra lời đó thì sẽ thực hiện đúng lời nói của mình.

Thiên Hải mỉm cười, nhún vai:

- Tại hạ vừa nhận ra giáo chủ là một đoá hoa tuyệt đẹp. Đoá hoa kia chẳng thể nào tìm được trên thế gian này. Nếu như tại hạ nảy ý muốn làm chủ đoá hoa đẹp đó thì sao?

Tử Hà Băng Cơ im lặng.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Nàng đang đắn đo. Mình đã hỏi một câu khiến cho nàng ta không thể không thể trả lời được,, Thiên Hải cười thầm với ý nghĩ đó.

Tử Hà Băng Cơ chớp mắt rồi từ tốn nói:

- Ý muốn của công tử sẽ được bổn cung đáp ứng.

Nàng bước đến một bộ:

- Bổn cung vẫn còn là một trinh nữ.trong trắng, nhưng vẫn sẵn lòng trao thân này cho công tử, nếu công tử nhận lời.

Thiên Hải thẫn thờ, bởi sự quả quyết của Tử Hà Băng Cơ. Chàng đứng phỗng ra như bị trời trồng, mãi một lúc sau mới thốt ra lời:

- Tại hạ đòi hỏi một điều như thế mà giáo chủ vẫn bồi đáp ư?

- Tất cả những gì có trên Phong Ma Sơn này đều được dâng hiến cho công tử, kể cả bổn cung.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Giáo chủ khiến cho tại hạ nôn nao muốn nhận ngay sứ mạng kia.

Thiên Hải chắp tay ra sau lưng:

- Tại hạ chỉ được mỗi một yêu cầu thôi, phải không?

- Tất cả mọi thứ đều thuộc về công tử, nhưng chỉ có một điều này, công tử được chọn một mỹ nữ trước khi lên đường thực hành sứ mạng. Nếu chọn bổn cung thì không chọn Xảo Nhi và ngược lại.

- Tại hạ lại phải lựa chọn?

- Đúng. Đối với bổn cung, chữ tình rất nặng. Một khi mỹ nhân nào được công tử chọn thì mãi mãi thuộc về người, dù bất cứ chuyện gì xảy ra với người.

- Nếu tại hạ chết thì người tại hạ chọn cũng phải đội tang thờ suốt đời, không được tái giá.

- Công tử muốn như vậy không?

- Đã là cong người thì ai mà chẳng ích kỷ. Nhưng tại hạ không nỡ ép người ta khổ vì mình mãi đâu.

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:

- Vậy trên Phong Ma sơn này, công tử chọn ai?

Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ từ tốn nói:

- Theo giáo chủ thì tại hạ chọn ai?

Hai cánh môi của nàng điểm một nụ cười đầy ẩn ý. Nàng từ từ xoay lưng về phía Thiên Hải. Chàng còn chưa biết Tử Hà Băng Cơ định làm gì thì nàng đã tự kéo trễ xiêm y mình xuống qua khỏi bờ vai. Làn da trắng như ngọc lưu ly hiện ra qua màn hàn khí đập vào mắt Thiên Hải. Tử Hà Băng Cơ nói:

- Tử Hà Băng Cơ đẹp chứ?

- Giáo chủ rất đẹp, nhưng rất tiếc tại hạ lại thích Xảo Nhi.

Tử Hà Băng Cơ đứng thừ ra rồi từ từ quay lại đối mặt với Thiên Hải:

- Công tử đã chọn Xảo Nhi?

Thiên Hải gật đầu.

Đôi lưỡng quyền của Tử Hà Băng Cơ ửng hồng, không biết nàng thẹn hay nàng giận.

Buông một tiếng thở dài, Tử Hà Băng Cơ nói:

- Không ngờ bổn cung lại là một kẻ vô duyên đến như vậy.

Nàng nói xong, bước theo mấy bậc tam cấp để lên trên.Thiên Hải cảm nhận Hoạt Thần giáo chủ có nỗi lòng thật ai oán bi luỵ.

Thiên Hải nhìn theo sau lưng Tử Hà Băng Cơ, nói:

- Giáo chủ!

Tử Hà Băng Cơ dừng bước từ từ quay lại:

- Công tử đã suy nghĩ lại.

Thiên Hải lắc đầu:

- Tại hạ muốn biết tục danh của giáo chủ.

- Tử Hà Băng Cơ không phải là tục danh của bổn cung hay sao?

- Thiên Hải lắc đầu:

- Tại hạ biết tục danh kia của ai. Tử Hà Băng Cơ là mẫu thân của Dao Bội Như.

Mặt Hoạt Thần giáo chủ đanh hẳn lại:

- Lão Ngươn Nhi nói cho công tử biết.

Thiên Hải gật đầu.

Nàng nhìn Thiên Hải, lạnh lùng cất tiếng:

- Thế công tử không muốn bổn cung là Tử Hà Băng Cơ à?

- Tử Hà Băng Cơ chỉ là một cái tên nếu giáo chủ thích thì cứ dùng, chẳng có gì quan trọng cả. Nhưng chỉ vì tại hạ thắc mắc, sao giáo chủ lại không chọn cái tên khác mà lại chọn cái tên Tử Hà Băng Cơ.

Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ buông một tiếng thở dài, nàng quay lưng vừa bước đi,vừa nói:

- Bổn cung thích được là Tử Hà Băng Cơ.

Thiên Hải im lặng. Câu trả lời của Tử Hà Băng Cơ khiến cho chàng phải suy nghĩ, Cùng với tiếng đập thình thịch của trái tim mình.

Thiên Hải từ từ ngồi xuống trở lại hồ băng khí. Chàng nhìn lên trần băng động, suy nghĩ mông lung.

Thiên Hải chau mày, nhẩm nói:

- Mạc Kình yêu Hằng Hằng như một người điên. Mình chỉ nghĩ trên đời này có một mình gã là kẻ lụy về tình. Bây giờ thì biết thêm một người thứ hai. Xem chừng Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ còn nặng tình hơn gã họ Mạc kia.

Thiên Hải chau mày nghĩ tiếp:

"Nàng ta lụy về tình, sao lại sẵn sàng trao thân cho mình vì cái sứ mạng cứu người nào đó. Sứ mạng kia hơn cả tình yêu của Tử Hà Băng Cơ chăng?" Thiên Hải như bừng nghĩ ra, vì sao Tử Hà Băng Cơ lại hành động như vậy. Chàng nhẩm nói:

- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung. Ngự tiền sứ... chẳng lẽ là...

Thiên Hải từ từ ngồi trở lại hồ băng khí với những câu hỏi dồn dập hiện ra trong tâm trí chàng.

Chương 35: Duyên Nợ Bất Phân

Thiên Hải đứng trước bàn hương án với Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ. Trên bàn hương án đó là tấm bài vị của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung và thanh trường kiếm với chiếc vỏ kiếm chạm khắc hình con giao long cỡi mây.

Tử Hà Băng Cơ chuốc rượu ra ba chiếc chén ngọc rồi nói:

- Công tử hãy thề với trời đất, sẽ thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung thực hiện sứ mạng của người, bảo hộ thánh giá đương kim hoàng thượng.

Thiên Hải nhìn tấm bài vị Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung khẳng khái nói:

- Tại hạ Chu Thiên Hải, đứng giữa trời đất nguyện thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung đảm đương chức phận bảo hộ thánh giá đương kim hoàng thượng. Nếu như Thiên Hải nói hai lời thì trời tru đất diệt.

Lời vừa dứt trên cửa miệng Thiên Hải thì một tia sét bỗng trỗi trỗi lên trên không trung, tạo ra một tiếng sấm làm rung động cả khoảng không gian trên Phong Ma sơn.

Tiếng sét và tiếng sấm đó khiến mọi người phải ngẩng lên nhìn trời.

Tử Hà Băng Cơ từ tốn nói:

- càn khôn đã tiếp nhận lời thề của thiếu hiệp. Nếu người nói hai lời thì trời tru đất diệt người.

Tử Hà Băng Cơ nói xong bưng lấy một chén rượu rưới trước bàn hương án. Nàng vừa tưới rượu lên mặt đất, vừa nói:

- Ngự tiền sứ Vương huynh! Tử Hà Băng Cơ đã tìm được người thay thế huynh.

Huynh sống trong cảnh giới nào cũng phải chứng kiến cho lời nói của ta.

Buông một tiếng thở dài, Tử Hà Băng Cơ đặt chén rượu xuống bàn hương án. Bưng chén thứ hai, nàng trịnh trọng dâng bằng hai tay đưa qua Thiên Hải:

- Thiếu hiệp! Bổn cung thay mặt Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, mời thiếu hiệp chén rượu này.

Thiên Hải đón lấy chén rượu.

Tử Hà Băng Cơ bưng chén rượu thứ ba:

- Bổn cung là người chứng cho lời thề của thiếu hiệp.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén.

Thiên Hải đặt chén xuống bàn cùng với Tử Hà Băng Cơ, hai người nhìn nhau Tử Hà Băng Cơ từ tốn nói:

- Bổn cung đã sắp xếp tất cả mọi thứ để thiếu hiệp gặp Xảo Nhi cô nương.

Nàng quay lại nhìn Du Mạn Ngọc:

- Đưa Chu thiếu hiệp đến biệt sảnh loan phòng.

Thiên Hải cau mày:

- Sao lại là loan phòng?

Tử Hà Băng Cơ không đáp lời chàng.

Du Mạn Ngọc bước đến bên Thiên Hải:

- Mới thiếu hiệp.

Thiên Hải nóng lòng muốn gặp Xảo Nhi nên cũng không hỏi. Chàng nhìn lại Tử Hà Băng Cơ gượng cười.

- Giáo chủ đừng nghĩ tại hạ là người trăng hoa.

- Bổn cung không nghĩ như vậy đâu. Mà đây là những gì mà công tử phải được hưởng trước khi thực thi sứ mạng của mình.

- Tại hạ không ngờ giáo chủ lại chu đáo như vậy.

Thiên Hải nói xong, bước theo Mạn Ngọc. Du Mạn Ngọc đưa chàng đến một toà lầu nguy nga tráng lệ, được kiến tạo lưng chừng Phong Ma sơn. Bên ngoài ta biệt sảnh là một hoa viên với muôn ngàn sắc hoa đua nhau khoe hương sắc dẫn dụ bầy bướm. Ở đây có thể phóng tầm mắt nhìn ra bốn phương tám hướng để nhận thấy vẻ hùng vĩ của Phong Ma sơn được tạo bởi bàn tay của hóa công.

Du Mạn Ngọc dừng bước:

- Thiếu hiệp! Xảo Nhi đang đợi người.

Thiên Hải ôm quyền xá Du Mạn Ngọc.

- Đa tạ cô nương đã dẫn đường.

Thiên Hải bước đến mở cửa biệt sảnh. Chàng sững sờ khi thấy Xảo Nhi đã đợi sẵn trong biệt phòng, và lại vận trang phục song hỷ.

Thiên Hải bước vào, giả lả nói:

- Hê! Xảo Nhi muội muội định cho huynh sự bất ngờ gì đây.

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải gần như không chớp mắt:

- Thiên Hải huynh đó ư?

- Muội không nhận ra huynh à?

Xảo Nhi bước vội vã đóng cửa biệt sảnh lầu.

Thiên Hải cau mày hỏi nàng:

- Muội gặp huynh sao lại gấp gáp đóng cửa biệt lầu?

Chàng nắm tay Xảo Nhi nói:

- Nào! Nói cho huynh nghe những gì đã xảy ra với muội. Tại sao muội lại Ở đây?

Xảo Nhi khẩn trương nói:

- Đại ca! Những gì đáng nói, muội sẽ nói sau. Bây giờ đại ca phải nghe muội.

- Muội muốn huynh làm gì?

- Huynh phải đào thoát khỏi đây ngay.

Thiên Hải nhăn mặt:

- Đào thoát là sao?

Xảo Nhi lung túng, bối rối. Nàng khẩn trương nói:

- Bất cứ chuyện gì xảy ra với muội, muội cũng chịu được cả. Muội có chết cũng chịu nữa, nhưng

huynh phải mau đào thoát khỏi Phong Ma sơn này.

Thiên Hải cau mày, lắc đầu:

- Muội nói mà huynh chẳng hiểu gì cả. Tại sao phải đào thoát khỏi Phong Ma sơn.

Huynh thấy giáo chủ Tử Hà Băng Cơ rất tốt với huynh, thậm chỉ huynh đã nhận lời thực thi thiên chức của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung bảo hộ thánh giá, giáo chủ mới cho gặp muội.

Thiên Hải mỉm cười nắm tay Xảo Nhi:

- Muội đừng lo cho huynh. Nghe ta nói đây.

Xảo Nhi lắc đầu:

- Huynh phải nghe muội nói trước đã.

- Muội muốn nói gì?

- Dù huynh có nhận lời bảo hộ thánh giá thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung thì cũng phải đào thoát khỏi chốn này.

- Nếu huynh trốn thì Tử Hà Băng Cơ giáo chủ sẽ hiểu lầm. Không được đâu.

- Muội van xin huynh mà.

- Tại sao muội lại van xin huynh? VÕ công của huynh bây giờ không phải như trước đây muội gặp đâu. Huynh đã luyện thành thk, lại thêm Dịch Cân Kinh, Kim Càng Chỉ và cả thuật Phi Ma độn hình.

- Dù cho huynh có võ công kỳ tuyệt như thế nào thì cũng phải đào thoát khỏi đây thôi, nếu không muốn tuyệt giống, tuyệt dòng.

Thiên Hải thẫn thờ:

- Cái gì mà tuyệt giống, tuyệt dòng? Nói cho huynh nghe xem nào.

Xảo Nhi mím môi.

Nàng cất giọngtrangtrọng:

- Để thực thi sứ mạng thay Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, huynh phải chịu cung hình.

- Cung hình? Nghĩa là Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ muốn biến huynh thành thái giám?

Xảo Nhi gật đầu.

Thiên Hải bật cười giòn giã. Chàng vừa cười vừa nói:

- Chu Thiên Hải biến thành thái giám. Làm thái giám thì chắc chắn tuyệt dòng, tuyệt giống rồi.

Chàng nhìn Xảo Nhi:

- Xảo Nhi muội muội! Sao Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ muốn huynh biến thành thái giám?

- Ngự tiền sứ thì đảm đương chức phận bảo hộ thánh giá đường đường chính chính.

Còn huynh thì đâu có danh tước gì trong triều đình phải làm thái giám rồi.

Thiên Hải nhướn mày cười nắc nẻ chàng vừa cười vừa nói:

- Thảo nào mà giáo chủ Tử Hà Băng Cơ lại cho Thiên Hải muốn tận hưởng tất cả mọi thứ Ở trên đỉnh Phong Ma sơn này. Thì ra để thực hiện sứ mạng kia, huynh phải trở thành thái giám.

Thiên Hải lắc đầu:

- Huynh đâu muốn làm thái giám.

- Muội cũng đâu muốn huynh biến thành thái giám. Chính vì thế mới nói huynh mau trốn khỏi biệt lầu này.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Nếu huynh trốn đi thì hóa ra những lời thề của huynh chỉ là ngôn phong của bọn tiểu nhân bỉ ổi, chỉ biết nói rồi cao chạy xa bay. Không chừng trời tru đất diệt.

- Nhưng nếu huynh thực hiện lời thề đó thì sẽ biến thành thái giám.

Thiên Hải nhìn Xảo Nhi:

- Muội muội biết vì sao Tử Hà Băng Cơ giáo chủ đưa huynh đến biệt phòng này không?

Xảo Nhi lắc đầu:

Thiên Hải nói:

- Muội không biết tại sao lại vận trang phục song hỷ làm cô dâu.

- ơ! Trang phục này do Du Mạn Ngọc thần pháp trang điểm cho muội. Du Mạn Ngọc nói, muội

vận trang phục này sẽ được gặp huynh.

- Hê! Tử Hà Băng Cơ giáo chủ có ý hết rồi đó.

- Ý gì?

Thiên Hải nhướn mày mỉm cười nói:

- Hoạt Thần giáo chủ đã sắp xếp tất cả. Người không muốn huynh tuyệt dòng tuyệt giống nên mới sắp xếp cho huynh được gần muội.

Sắc diện Xảo Nhi đỏ bừng lên vì thẹn.

Thiên Hải nói tiếp:

- Tại băng động, Tử Hà Băng Cơ nói huynh chọn bất cứ ai trên Phong Ma sơn để chung chăn gối đều được, kể cả người. Huynh...

Chàng bỏ lửng câu nói.

Mặt Xảo Nhi càng ửng hồng hơn.

- Huynh đã chọn...

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Thật ra huynh chỉ muốn gặp muội thôi, chứ không có ý gì cả đâu.

Xảo Nhi thở dài, nói:

- Muội... muội...

Thiên Hải mỉm cười:

- Xảo Nhi đừng sợ. Huynh không sàm sỡ với muội đâu.

Nàng lắc đầu:

- Muội không có ý xem thường huynh, nhưng muội không muốn huynh tuyệt giống.

Nàng mím môi nhìn Thiên Hải:

- Thiên Hải huynh! CÓ lẽ đây là ý trời. Muội... muội...

- Huynh không bắt muội vì huynh làm mất sự trong trắng của mình.

xảo Nhi nhìn vào mắt Thiên Hải:

- Huynh có thật lòng yêu muội không?

- Xảo Nhi! Huynh yêu muội, nhưng huynh không muốn đoạt sự trong trắng của muội bằng sự ích kỷ của mình.

Xảo Nhi nép đầu vào vai Thiên Hải:

- Huynh... Ca ca... Xảo Nhi cũng yêu ca ca.

Thiên Hải đẩy nàng ra:

- Xảo Nhi! Muội nói thật chứ?

Nàng gật đầu:

- Muội không giấu ca ca điều gì cả đâu. Muội chính là Thánh Nữ nương nương đã truyền cho huynh ba chiêu kiếm tại ngôi nhà hoang.

Nàng cúi mặt nhìn xuống mũi hài mình.

Thiên Hải ôm nàng:

- Xảo Nhi!

Chàng ngửi được mùi hương nhè nhẹ phả ra từ bộ y trang song hỷ của Xảo Nhi. Mùi hương kia vừa xông vào khứu giác thì đan điền của Thiên Hải như thể có lửa nóng xuất hiện cùng với cảm giác nao nao đòi dục tình.

Thiên Hải giật mình đẩy Xảo Nhi ra, buột miệng nói:

- Lạ quá!

Xảo Nhi ngây người ra nhìn chàng:

- Ca ca sao vậy?

Nàng vừa thốt dứt câu thì mặt đã biến sắc qua màu đỏ ửng. Xảo Nhi nheo mày nói:

- Lạ quá!

Thiên Hải nói:

- Muội thấy trong nội thể ra sao?

Xảo Nhi đỏ mặt.

Nhìn nét mặt Xảo Nhi, Thiên Hải nhận ra nàng cũng đang rơi vào tình trạng chẳng khác gì mình.

Thiên Hải lùi lại ba bước nghĩ thầm:

"Chén rượu và mùi hương trên trang phục của Xảo Nhi kích dục mình".

Thiên Hải lắc đầu.

Chàng bất giác ngửi ống tay áo mình, kịp phát hiện trên trang y của mình cũng có mùi hương đó.

Thiên Hải mím môi:

"Tử Hà Băng Cơ muốn mình giao hợp với Xảo Nhi trước khi biến thành thái giám." Thiên Hải nghĩ đến đây thì đầu óc mụ mẫm chỉ còn đọng lại ý niệm phát dục.

Thiên Hải rống lên:

- Không được. Như thế này là không được. Du Mạn Ngọc thần pháp? Các người đâu rồi?

Du Mạn Ngọc từ ngoài đẩy cửa bước vào, nàng nhìn Thiên Hải và Xảo Nhi:

- Hai người chưa...

Thiên Hải rống cổ, gượng nạt Du Mạn Ngọc:

- Trong chén rượu và trang y của tại hạ có độc dược gì?

- ĐÓ chỉ là dược thảo "Giao hoà âm dương" giúp thiếu hiệp.

Thiên Hải nghiến răng cố nén dục tính bởi sự kích thích của "Giao hoà âm dương" gượng nói:

- Giao hoà đơn cái con khỉ.

Chàng lỗ mãn nói như thét:

- Tử Hà Băng Cơ giáo chủ tệ lắm. Tệ lắm! Làm chuyện gì cũng giấu giấu diềm diềm, chẳng bàn bạc gì với tại hạ.

Thiên Hải nhăn mặt cố nói tiếp:

- Nếu ta không phát hiện ra thì đã tẩu hoả nhập ma rồi.

Du Mạn Ngọc ngơ ngác nhìn Thiên Hải.

Thiên Hải rít một luồng chân khí. Chàng vừa nói vừa vận công thi triển "Tục hoàng công" tuyệt học bí truyền của Tuệ Thông đại sư đã truyền cho lúc Ở trong cổ động.

- Tại hạ đã biến thành thái giám từ lâu rồi.

Du Mạn Ngọc trợn tròn hai mắt to hết cỡ. Nàng cứ như mình nghe nhầm mà hỏi lại Thiên Hải:

- Sao, công tử đã biến thành thái giám rồi ư?

- Chẳng lẽ ta nói ngoa với Mạn Ngọc thần pháp. Không tin thì bảo giáo chủ của các người khám xét đi.

Thiên Hải dấn đến bên Du Mạn Ngọc chìa tay:

- Mau đưa thuốc giải Giao hoà âm dương thảo nếu không, bổn thiếu gia tẩu hoả nhập ma mất.

Du Mạn Ngọc vội lấy thuốc giải đặt vào tay Thiên Hải. Chàng cho thuốc giải vào miệng rồi vận công điều tức. Chàng vừa vận công điều tức vừa hoàn thành nốt phần còn lại của Tục hoàng công.

Khi tất cả hoả dục trong nội thể đã tan biến, chàng mới thở phào một tiếng, rồi tò mò lần tay xuống vùng hạ đẳng. Thiên Hải bật cười giòn giã với trạng thái quái dị của mình.

chàng nghĩ thầm:

"Cái lão hoà thượng Bất Giới chế tác ra công phu quái dị này thế mà được việc đấy.

ông trời còn thương mình. Bất Giới hoà thượng Tuệ Thông ơi, Thiên Hải này chắc phải tìm lão để bái làm sư phụ." Tử Hà Băng Cơ cùng với hai ả a hoàn bước vào, nàng nhìn Thiên Hải bằng ánh mắt xét nét, nghi ngờ.

Thiên Hải nhìn nàng. Chàng "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:

- Giáo chủ định cho tại hạ rơi vào tình trạng tẩu hoả nhập ma đó ư?

- Bổn cung không biết.

Tử Hà Băng Cơ nhìn sang Du Mạn Ngọc.

Hiểu cái nhìn của Tử Hà Băng Cơ. Du Mạn Ngọc bước đến dìu Xảo Nhi đi. Thiên Hải hỏi:

- Giáo chủ đưa Xảo Nhi đi đâu?

- Giải độc giao hoà âm dương cho nàng.

Thiên Hải thở phào:

- Tại hạ thỉnh cầu giáo chủ chăm sóc cho Xảo Nhi.

- Bổn cung sẽ chăm sóc cho nàng.

Tử Hà Băng Cơ bước đến đối mặt với Thiên Hải:

- Xảo Nhi hẳn đã nói tất cả với thiếu hiệp?

Thiên Hải gật đầu:

- Tại hạ không ngờ giáo chủ muốn biến tại hạ thành thái giám.

- Nếu thiếu hiệp không thành thái giám thì chẳng thể nào thực hiện được sứ mạng dã tuyên thệ với trời đất.

- Nhưng muốn gì thì giáo chủ cũng phải bàn với tại hạ.

- Một người như thiếu hiệp thì chẳng bao giờ muốn tuyệt dòng tuyệt giống.

Thiên Hải bật cười giòn giã. Chàng vừa cười vừa nói:

- Giáo chủ sai rồi...

- Bổn cung sai chỗ nào? Nếu như thiếu hiệp không trở thành thái giám thì không bao giờ bước chân vào cấm thành để bảo giá cho hoàng thượng. Chính vì thế mà bổn cung mới cho thiếu hiệp...

- Tại hạ biết ý của giáo chủ rồi. Giáo chủ hẳn không muốn tại hạ bị tuyệt dòng, tuyệt giông.

Tử Hà Băng Cơ gật đầu.

Thiên Hải bật cười giòn giã. Chàng vừa cười vừa nói:

- Tại hạ đâu muốn giáo chủ dụng cung hình với mình.

- Không nên dụng đến thuật cung hình thì sao thiếu hiệp trở thành thái giám được.

Thiên Hải khoát tay:

- Tại hạ trở thành thái giám từ lâu rồi.

Đôi chân mày của Tử Hà Băng Cơ chau lại:

- Thiếu hiệp trở thành thái giám từ lúc nào?

- Từ lú c tại hạ luyện Thượng Ngươn kiếm pháp.

Thiên Hải vừa nói vừa mỉm cười.

Tử Hà Băng Cơ nhìn chàng khẽ lắc đầu.

Thiên Hải nhướn mày nói:

- Giáo chủ hẳn không tin lời của Thiên Hải. Không tin thì hẳn giáo chủ phải kiểm chứng.

- Thiếu hiệp đồng ý cho bổn cung kiểm chứng.

Thiên Hải gật đầu:

- Chỉ sợ cung chủ Ô uế thần nhãn tinh anh trong suốt.

Tử Hà Băng Cơ lắc đầu:

- Bổn cung không ngại đâu.

- Giáo chủ đã không ngại thì tại hạ đây cũng rất sẵn lòng để cho người kiểm chứng.

Nhưng tại hạ thỉnh cầu giáo chủ không được thổ lộ điều này với bất cứ ai.

- Bổn cung hứa.

Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ mỉm cười nghĩ thầm:

"Không biết Tử Hà Băng Cơ có phát hiện ra thuật "Tục hoàng công" của lão hoà thượng Bất Giới không?" Tử Hà Băng Cơ ra dấu cho hai ả thị nữ lui ra.

Còn Thiên Hải thì bước đến lấy vò rượu mười cân tu ừng ực. Tử Hà Băng Cơ đặt nhẹ ngón tay trỏ lên mê huyệt của Thiên Hải. Nàng bặm môi suy nghĩ một lúc rồi từ tốn nói:

- Nếu sự thật đúng như công tử nói, bổn cung...

Tử Hà Băng Cơ bỏ lửng câu nói giữa chừng, thay vào đó là một tiếng thở dài.

Thiên Hải mỉm cười:

- Cung chủ tiếc cho tại hạ.

Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải, khẽ gật đầu:

- Một đoá kỳ hoa của võ lâm, thế mà...

Nàng nói đến đây thì điểm vào mê huyệt của Thiên Hải. Chàng lịm đi trong nỗi hồi hộp lo âu sợ cung chủ sẽ phát hiện ra thuật Tục Hoàng công mà Bất Giới hoà thượng đã truyền cho mình.

Trước khi mất hẳn thần thức. Thiên Hải còn lẩm nhẩm nói:

- Ta không muốn làm thái giám đâu.

Chương 36: Thâm Cung Bí Sử

Thiên Hải hồi tỉnh. Cảm nhận đầu tiên của chàng là đầu óc nặng trịch như búa bổ, thứ hai là mình chẳng có lấy một lớp vải che thân, thứ ba là có mùi hương trầm phả vào khứu giác. Thiên Hải thầm nhủ:

- Mình đang Ở đâu đây?

Thiên Hải vừa suy nghĩ vừa cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Xương sống chàng lạnh ngắt khi những gì đã xảy ra quay lại với hồi ức của chàng.

Thuận tay, Thiên Hải từ từ đặt vào vùng hạ đẳng. Chàng thở phào nhẹ nhõm khi không thấy vết đao hay vết cắt nào. Thiên Hải mỉm cười nhủ thầm:

"Đa tạ lão đại sư Bất Giới hòa thượng. Nếu Thiên Hải có quay lại Thiếu Lâm, nhất định sẽ bưng đến cho lão cả một vò Vương tửu của hoàng thượng để khoản đãi." Thiên Hải xoa trán chờ cho đầu mình bớt cảm giác nặng óc, mới nhỏm người ngồi lên.

- Tiểu tử! Ngươi tỉnh rồi à?

Thiên Hải nghe giọng nói eo éo, tò mò vén rèm nhìn ra. Ngồi trên chiếc đôn đặt bên cạnh tràng kỷ của chàng là một lão già, râu tóc bạc phơ, vận đồ Tổng quản thái giám.

Thiên Hải ôm quyền:

- Lão công công.

Lão thái giám khoát tay:

- Tiểu thái giám không cần nói, lão phu cũng biết ngươi là ai.

- Tử Hà Băng Cơ cung chủ đã đưa vãn bối đến đây.

Lão thái giám gật đầu:

- Tiểu thái giám đã hôn mê suốt ba ngày. Giờ thấy trong người thế nào?

- Dạ, vẫn bối chỉ thấy đói và thèm rượu.

- Điều đó không khó đối với lão phu đâu.

Lão cầm lấy chiếc chuông vàng lắc liền ba hồi chuông. Từ ngoài, hai ả a hoàn vận trung cung nữ bước vào.

Lão công công đứng lên nhìn hai nàng đó nói:

- Hai ngươi tắm rửa thay đồ cho tiểu thái giám rồi dẫn đến biệt phòng của lão phu.

- Thưa vâng.

Lão công công nhìn lại Thiên Hải:

- Lão phu đặt tên cho ngươi là Tiểu Thuận Tử.

- Đa tạ lão công công.

Lão công công vuốt râu:

- Tiểu Thuận Tử tắm rửa xong, thay đổi y trang rồi đến gặp lão phu Ở biệt phòng.

Thiên Hải gật đầu.

Hai ả cung nữ chờ cho lão công công bước hẳn ra ngoài mới làm phận sự của mình.

Thiên Hải tưởng như mình là một đứa trẻ mới lên hai lên ba được chăm chút bởi hai bà bảo mẫu vừa tinh nghịch, vừa thuần thục trong việc chăm lo cho mình.

Hai ả cung nữ dùng miếng bọt biển nhẹ nhàng chà xát lên cơ thể Thiên Hải. Thỉnh thoảng họ lại nhìn nhau cười khúc khích.

Thiên Hải buột miệng hỏi:

- Hai người cười cái gì vậy?

Ả cung nữ đứng bên phải cúi xuống vuốt miếng bọt biển từ ngực Thiên Hải cố ý kéo dài tới vùng hạ đẳng. Chàng vội vã nắm tay nàng lại.

Ả nguýt thiên hải:

- Tiểu Thuận Tử còn ngại ngùng gì nữa? Giờ ngươi đâu khác gì Tú Lan và Tú Trinh.

Thiên Hải ngửa mặt cười.

Tú Lan và Tú Trinh cũng cười theo chàng. Thiên Hải cắt ngang tràng cười rồi nói:

- Ta khác hai nàng đó.

Tú Trinh nhướn mày, ghé miệng vào tai Thiên Hải:

- Khác chỗ nào? Tiểu Thuận Tử giờ đâu còn là nam nhân mà nói là khác với Tú Trinh và tú lan chứ?

Tú Trinh vừa nói vừa vuốt cằm Thiên Hải:

- Sau này Tiểu Thuận Tử cũng chẳng còn râu để mà khác nữa.

Tú Lan mỉm cười, gỡ tay Thiên Hải rồi áp miếng bọt biển vào vùng kín của chàng.

Nàng vừa xoa bọt biển, vừa nói:

- Tú Lan tiếc cho Tiểu Thuận Tử quá. Trong này đầy những trang mỹ nữ tuyệt sắc, thế mà Tiểu Thuận Tử lại chẳng còn làm gì được.

Nàng nhìn Tú Trinh bật cười:

- Ở trong này tất cả những nam nhân như Tiểu Thuận Tử đều là những gã vô dụng.

Mập thây, mập người nhưng chẳng khác gì những con gà trống thiến. Chẳng biết gáy, chẳng biết vỗ cánh và cũng chẳng làm được cái chuyện bé xíu kia.

Tú Lan nói dứt câu cùng Tú Trinh cười lên khanh khách. Thiên Hải nhìn hai nàng Tú Lan và Tú Trinh. Thấy họ cười, chàng cùng bật cười theo với ý nghĩ thầm:

"Bổn thiếu gia không phải như những gã thái giám tầm thường kia đâu." Tú Trinh hỏi lại:

- Tú Lan nói đúng sao Tiểu Thuận Tử cười?

Thiên Hải vừa cười, vừa đáp lời Tú Trinh:

- Nếu Tú Lan nói không đúng thì ta đâu có cười. ối trời ơi! Làm thân nam nhi sống giữa đàn tiên nữ xinh đẹp, mà chẳng làm trò trống gì thì đúng là gà trống thiến thật.

Nghe Thiên Hải nói như vậy, Tú Lan và Tú Trinh càng cười lớn hơn.

Tú Lan hỏi:

- Thế Tiểu Thuận Tử có làm gì khác hơn lũ gà trống thiến kia không?

- Nàng hỏi ta ư?

Tú Lan gật đầu.

Thiên Hải thẹn đỏ bừng mặt.

Thấy chàng thẹn, Tú Lan càng bỡn cợt nhiều hơn:

- Tiểu Thuận Tử cũng chẳng khác gì những gã thái giám kia à?

Tú Lan vừa nói, vừa nâng cằm Thiên Hải:

- Khôi ngô tuấn tú như thế này mà lại là thái giám. Tiếc thật, tiếc thật.

Tú Trinh bước đến trước mặt Thiên Hải. Nàng thản nhiên kéo trịch y trang quá nửa, phô cả chiếc yếm hồng bên trong được may bằng lụa mỏng không đủ che đôi gò bồng đảo căng cứng.

Nàng ưỡn người chìa cả vùng thượng đẳng có đôi nhũ hoa đến sát mặt Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử thấy có đẹp không?

- Đẹp lắm!

- Thấy đẹp mà Tiểu Thuận Tử chẳng làm sao hưởng được nó đây, cho dù Tú Lan có trao tặng cho ngươi.

Trong khi Tú Lan nói thì Tú Trinh bất giác thò tay xuống vùng hạ đẳng của Thiên Hải, Thiên Hải vội nắm lấy tay nàng:

- Hê! Bổn thiếu gia cũng như những gã thái giám khác thôi làm gì mà nàng cứ khám ta hoài vậy?

Tú Trinh đỏ mặt:

- Tú Trinh hy vọng nó còn sót lại chút đỉnh đấy mà.

Thiên Hải "hừ" nhạt rồi nói:

- Hai nàng bỡn cợt như thế đủ rồi, không sợ Tiểu Thuận Tử bổn thiếu gia tâu với lão công công à? Nếu Tiểu Thuận Tử tâu hót với lão công công, không biết Tú Lan và Tú Trinh sẽ bị lão công công trừng phạt như thế nào đây?

Tú Trinh và Tú Lan biến sắc, vẻ mặt hớn hở ban đầu không còn nữa, mà thay vào đó là sự lo âu Tú Trinh buông tiếng thở dài, miễn cưỡng nói:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng tâu với lão công công!

Thiên Hải nói:

- Lão công công không phải là gà trống thiến sao hai nàng sợ?

Sắc diện Tú Trinh và Tú Lan xanh tái, sau khi nghe Thiên Hải thốt ra câu nói này.

Tú Lan nói:

- Tiểu Thuận Tử! Chẳng qua chúng tôi vui đùa một chút đáy mà. Nếu Tiểu Thuận Tử không thích thì thôi, hai chúng tôi sẽ không bỡn cợt nữa. Chứ đừng tâu với lão công công. Lão công công sẽ trừng phạt Tú Trinh và Tú Lan.

- Hai nàng sẽ bị trừng phạt như thế nào?

- Lão công công sẽ cho người căng hai chúng tôi ra để đánh, đánh cho khi chết thì thôi.

Thiên Hải tròn mắt khi nghe Tú Lan nói như vậy:

- Chỉ một chút xíu như thế mà hai nàng bị lão công công căng ra đánh cho đến chết Tú Trinh và Tú Lan cùng gật đầu.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

- Biết như vậy sao hai nàng còn dám bỡn cợt với Tiểu Thuận Tử mà không sợ chết?

- Tiểu Thuận Tử là tiểu thái giám mới nhập nội cung. Hắn chưa biết quy lệ của nội cung nên Tú Trinh và Tú Lan mới dám chọc ghẹo đôi chút. Ơ trong nội cung, Tú Trinh và tú Lan cũng buồn lắm.

Tú Lan buông tiếng thở dài nói tiếp theo lời Tú Trinh:

- Bị tiến cung, sống trong lầu son gác tía, nhưng hai chúng tôi chẳng khác nào những trọng phạm bị giam lỏng. Chỉ còn biết mơ tưởng đến một ngày nào đó được ra khỏi đây, nhưng đến ngày đó thì cũng mất tuổi thanh xuân rồi, đâu còn nam nhân nào để tâm đến mình.

Thiên Hải thở dài nhìn Tú Trinh và Tú Lan:

- Tiểu Thuận Tử hỏi thật hai nàng nhé? Hai nàng có bao giờ nghĩ đến chuyện lập gia thất không?

Tú Lan nói:

- CÓ chứ, nhưng chỉ trong giấc mộng thôi. Bởi Ở đây đâu có ai là nam nhân đích thực.

Nam nhân thì đã biến thành thái giám hết rồi.

- Còn bọn cấm vệ quân?

- Trong nội cung không có cấm vệ quân. Nếu có thì cũng chỉ là những thây người vô tri vô giác, hay những pho tượng biết dịch chuyển mà thôi, còn những nam nhân có hồn như Tiểu Thuận Tử thì lại chẳng phải là nam nhân.

Thiên Hải gật đầu, nghĩ thầm:

-Vậy người duy nhất là nam nhân có hồn đúng thực là đương kim hoàng thượng.

Một mình hoàng thượng sống giữa bầy cung nữ đẹp như thế này làm sao mà thọ được.

Tử Hà Băng Cơ giao mình sứ mạng bảo giá nhưng e khó mà chu toàn, bởi đám cung nữ như Tú Trinh và Tú Lan. Thiên Hải ta mà là đương kim hoàng thượng sợ cũng chết sớm, chứ đừng nói đến người khác. .

Ý nghĩ đó khiến Thiên Hải bật cười ra tiếng.

Tú Trinh và Tú Lan nhìn chàng. Tú Trinh hỏi:

- Tiểu Thuận Tử nghĩ sao lại cười?

- Ta chẳng nghĩ gì cả mà chỉ thấy thương cho hai nàng bởi âm dương không được công bằng.

Thiên Hải vươn vai đứng dậy:

- Tắm thế đủ rồi. Hai người thay y trang để ta còn gặp lão công công.

Tú Trinh và Tú Lan giờ không dám bỡn cợt nữa. HỌ chăm chút bận trang y thái giám cho Thiên Hải. Chờ cho hai nàng bận xong, Thiên Hải thuận tay ôm ngang thắt lưng của hai người. Chàng dí mặt vào má Tú Lan nói:

- Tiểu Thuận Tử ôm để nàng đỡ thèm nam nhân đó.

Tú Lan đỏ mặt, nhưng lại không phản kháng động tác của Thiên Hải. Nàng cảm nhận tim mình đập rộn rã bởi sự đụng chạm này.

Khi Thiên Hải bước ra ngoài rồi mà Tú Lan vẫn còn đứng bần thần với cảm giác diệu kỳ mà Thiên Hải đã mang đến. Bất giác hai nàng nhìn nhau.

Tú Trinh hỏi:

- Tú Lan muội muội có cảm giác gì không?

Tú Lan gật đầu.

Tú Trinh nói:

- Tú Trinh tỷ tỷ cũng có cảm giác rất lạ. Cứ như mình vừa được một nam nhân ôm ấp vậy - Muội cũng có cảm giác đó.

Tú Trinh mỉm cười nói với Tú Lan:

- Chắc là Tiểu Thuận Tử vừa mới cung hình chưa mất hết khí chất nam nhan, nên tỷ và muội mới có cảm giác như vậy.

Hai nàng nhìn nhau mỉm cười với ý nghĩ họ tự tưởng tượng ra trong đầu.

Thiên Hải được Tú Trinh và Tú Lan dẫn đến biệt phòng của lão công công. Suốt đoạn đường đi, Thiên Hải cứ tưởng như mình lạc vào cảnh giới thần tiên hoàn toàn khác hẳn với những gì mình đã tưởng tượng. Thiên Hải nghĩ thầm:

"Sống trong cảnh giới như thế này thì ai mà chẳng ham nhập nội. Nhưng nhập nội để trở thành gà trống thiến thì phí hoài quá. Thế mới biết Thiên Hải là con trời thật. Ai mà chẳng muốn làm thiên tử. Dưới mỗi ông trời còn trên cả thiên hạ." Lão công công đợi Thiên Hải bên cửa sổ, tay chắp sau lưng. Khi Thiên Hải đến, lão quay lại ngắm chàng từ đầu đến chân, rồi vuốt râu mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Đẹp lắm.

Cái giọng eo éo của lão công công khiến cho thính nhĩ của Thiên Hải lùng bùng cùng với cảm giác bực bội. Dù vậy, nhưng chàng vẫn nén mà ôm quyền xá lão.

- Tiểu Thuận Tử bái kiến lão công công.

- Miễn lễ, miễn lễ.

Lão vừa nói vừa xua tay đuổi Tú Trinh và Tú Lan ra khỏi biệt phòng rồi bước đến đóng cửa lại. Lão công công bước đến bên Thiên Hải.

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi ngồi đi.

Lão công công chỉ chiếc đôn cạnh tràng kỷ. Lão bước đến giá rượu lấy xuống một vò Thổ Phồn tửu bưng đến bàn.

Thiên Hải nói:

- Lão công công cứ để Tiểu Thuận Tử chuốc rượu cho lão công công.

Lão vuốt râu gật đầu ra vẻ rất tâm đắc.

Thiên Hải chuốc rượu vào hai chiếc chén ngọc để sẵn trên bàn.

Lão công công bưng chén rượu nhìn Thiên Hải nói:

- Lão chúc mừng ngươi đã nhập nội thành.

Thiên Hải bưng chén rượu nghĩ thầm:

"Hóa ra đây là cấm thành. Cả đời mình cũng không ngờ được đặt chân vào cấm thành. Nghĩ cũng nực cười, từ một gã vô danh tiểu tốt Ở Bách Hoa lầu, thế mà đùng một cái trở thành tiểu thái giám trong nội cung của thiên tử. Sự đời thật thay đổi khó mà lường trước được." Đặt chén ngọc lưu ly xuống bàn, sau khi đã uống cạn số rượu Thiên Hải chuốc ra, lão công công mới nhìn Thiên Hải nói:

- Tiểu Thuận Tử! Phận sự của ngươi thì ngươi đã biết rồi.

Thiên Hải gật đầu:

- Vãn bối có sứ mạng bảo giá hoàng thượng.

Lão công công gật đầu:

- Lão phu có nghe cung chủ nói về ngươi. Ngươi có thể thay thế Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung hộ giá cho hoàng thượng. Kiếm pháp và nội lực của ngươi lão phu có nghe cung chủ nói đến.

- Cung chủ Tử Hà Băng Cơ Tử giao cho vãn bối sứ mạng trọng đại này, nhưng không biết có hoàn thành nổi không.

- Lão phu tin cung chủ không chọn lầm người.

- Đa tạ lão công công đã cho một lời khen, nhưng Tiểu Thuận Tử không biết làm sao tiếp cận hoàng thượng.

- Ngươi không phải lo chuyện đó. Phần việc đó để cho lão phu định liệu. Lão phu chỉ có mấy điều muốn nói với ngươi.

- Tiểu Thuận Tử xin lắng nghe chỉ huấn của lão công công.

Thiên Hải chuốc rượu ra chén.

Lão công công chờ Thiên Hải chuốc đầy chén mới bưng lên nhấp một ngụm nhỏ.

Lão chắt lưỡi:

- Lão phu có tật chỉ uống được rượu bên Tây Hồ. Những vò rượu của lão phu đây đều là hảo tửu của xứ Tây Hồ, cứ mỗi con trăng lại lại có người đưa đến cống nạp.

Lão nhìn Thiên Hải, vuốt râu, mỉm cười, nói:

- Tiểu Thuận Tử nếu lập được công đầu trong chuyện này thì chắc chắn được hoàng thượng ban thưởng. Lão phu đoán chắc lúc đó ngươi sẽ giữ được những chức tứ phẩm trở lên. Lão sẽ được hưởng lây công của ngươi đó.

- Tiểu Thuận Tử muốn lập được công lớn, trước hết cũng phải nhờ đến hồng phúc của lão công công.

Nghe chàng thốt ra câu này, lão công công bật cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo Của lão nghe chua đến độ Thiên Hải phải nhăn mặt, bởi thứ âm thanh nửa đực, nửa cái.

Thiên Hải nhìn lão công công, nghĩ thầm:

"Lão thái giám này gần đất xa trời rồi mà vẫn đam mê công hầu khanh tước. Chẳng biết lão chết có đem theo được mấy thứ phù phiếm kia xuống a tỳ được không?" Lão công công vuốt râu nhìn Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử khéo ăn, khéo nói quá. Cung chủ chắc đã chọn lắm mới được một người như ngươi.

Thiên Hải ôm quyền, giả lả đáp lời:

- Vãn bối sẽ cố gắng hết sức mình để không phụ lòng lão công công và cung chủ.

Miệng thì nói vậy, nhưng Thiên Hải nghĩ khác:

"Lão muốn nói gì nói huych toẹt ra đi, cứ cà kê mãi, bổn thiếu gia chẳng thể nổi phải đàm đạo với một lão thái giám." Lão công công vuốt râu nhìn Thiên Hải mỉm cười, nói:

- Lão phu rất muốn ngươi lập được công lớn.

Lão bưng chén rượu nhấp môi rồi đặt chén xuống. Động tác của lão công công ra vẻ rất trưởng thượng.

- Tiểu Thuận Tử vận y trang nội cung xinh đẹp lắm đó. Lão phu chưa từng thấy một gã thái giám nào đẹp như ngươi.

- Lão công công có điều chi cần chỉ huấn cho Tiểu Thuận Tử?

- à! Ngươi không nhắc lão phu quên mất. Kể từ bây giờ, ngươi chính thức là người của nội cung. Ngươi sống đây cho đến lúc tóc bạc, răng rụng như lão phu.

Thiên Hải nheo mày nghĩ thầm:

"Lão thì sống được, chứ Thiên Hải không chấp nhận đời sống cá chậu chim lồng giống như lão đâu." Nghĩ như thế, nhưng Thiên Hải lại nói vuốt theo lão:

- Tiểu Thuận Tử sẽ cố gắng hầu phục lão công công.

Lão công công gật gù:

- Trong này mọi thứ trên đời đều có cả, ngươi chẳng thiếu thốn thứ gì, chứ không như cuộc sống xô bồ chen chúc kiếm ăn ngoài kia.

Thiên Hải nghe lão nói, giả lả cười:

- Tiểu Thuận Tử đạm bạc quen rồi, chẳng cần cao sang sung túc.

- Hê! Đã là thái giám thì phải hưởng chứ. Ngươi cứ theo lão phu, bạc vàng không thiếu, quyền cũng rất lớn, chỉ thiếu...

Lão buông tiếng thở dài, trong khi Thiên Hải nghĩ thầm:

"Lão chỉ thiếu cái thứ đáng lẽ lão có mà thành không có." Lão công công vuốt râu:

- Nhưng ngươi và lão sẽ có tất cả, cần gì phải là nam nhân chứ.

- Lão công công dạy rất đúng.

Lão nhấp một ngụm rượu, nhìn Thiên Hải nghiêm giọng nói:

- Ngươi đã là thái giám thì phải biết luật lệ trong cung. Nói năng cẩn thận, không được đi lung tung. Thấy xem như không thấy, nghe xem như không nghe. CÓ điều gì không biết cứ hỏi lão phu.

- Vãn bối sẽ ghi nhận điều này.

Lão công công khoát tay:

- Hê! Ngươi bỏ cái lối xưng hô ngoài kia đi. Nếu lão nói, ngươi phải xưng là nô tài.

Mặt Thiên Hải đỏ bừng, lão công công nói:

- Hê! Lão phu nói như thế bây giờ ngươi chưa quen còn ngại, nhưng từ từ rồi ngươi sẽ quen.

- NÔ tài sẽ quen.

- Tốt lắm! Tốt lắm!

Lão bưng chén rượu nhấp một ngụm nữa rồi nói tiếp:

- Gian phòng này lão phu giao cho ngươi, cùng với hai cả cung nữ Tú Trinh và Tú Lan. Ngươi muốn gì, cứ sai khiến họ.

- Đa tạ lão công công. NÔ tài có một điều muốn hỏi.

- Được, ngươi cứ hỏi đi.

- Khi nào nô tài mới được dụng kiếm?

- Ngươi không phải là Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung, mà chỉ là một tiểu thái giám vô danh tiểu tốt vừa mới nhập cung, nên tuyệt nhiên không được mang theo binh khí bên mình.

- Thế thì nô tài làm sao bảo giá cho hoàng thượng?

- Chuyện bảo giá không phải lúc này. Trong nội cung thì một con ruồi cũng không đột nhập được chứ đừng nói thích khách. Khi nào lão phu trao kiếm cho ngươi, tự khắc ngươi biết phải làm gì. Còn hiện tại... ngươi tuyệt nhiên không để lộ cho bất cứ người nào biết ngươi là một kiếm thủ kỳ tài.

- NÔ tài ghi nhớ lời chỉ huấn của lão công công.

Lão công công vuốt râu, chắt lưỡi:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi rất ư là thông minh. Lão cảm thấy thích ngươi rồi đó. Nếu như ngươi một mực theo lão phu thì chắc chắn sẽ hưởng được vinh hoa phú quý. Sau kỳ công này, tha hồ mà tận hưởng. Lão phu chỉ mong ngươi đừng quên công của lão mà thôi.

Thiên Hải ôm quyền:

- Nếu được hoàng thượng ban thưởng, nô tài sẽ tấu trình công đầu của lão công công.

Thiên Hải thốt dứt câu, lão công công ngửa mặt cười sang sảng. Lão vừa cười, vừa nói:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Thế mới xứng đáng là Tiểu Thuận Tử của lão phu.

Lão công công chỉ chén rượu của Thiên Hải:

- Ngươi uống đi chứ!

- NÔ tài đa tạ lão công công.

Lão nhìn Thiên Hải uống cạn số rượu trong chén. Chờ cho Thiên Hải đặt chén xuống, lão công công mới nói:

- Tiểu Thuận Tử! Lão phu báo cho ngươi biết một tin rất vui.

- Lão công công! ĐÓ là tin vui gì?

Lão nhìn Thiên Hải nói:

- Cung chủ Tử Hà Băng Cơ nói với lão phu, nếu như ngươi lập được kỳ công này thì ngươi biết được song đường của ngươi là ai.

Thiên Hải chống tay đứng bật lên. Chàng nhìn lão công công gần như không chớp mặt.

Lão công công nhìn chàng hỏi:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi ngạc nhiên lắm à?

- NÔ tài bất ngờ quá.

- Ngươi nên tập theo lão phu. Với một thái giám thì chẳng có gì là bất ngờ cả. Lão phu và ngươi là những con người rất đặc biệt. Chúng ta có tất cả, nhưng có một thứ rất tầm thường ta lại không có.

Lão vuốt râu nhìn Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử biết thứ gì chứ?

- Nữ giới. NÔ tài nói có đúng không?

Lão công công vuốt râu ngửa mặt cười khùng khục. âm thanh do tràng tiếu ngạo quái gở của lão đập vào thính nhỉ. Thiên Hải ráng chịu đựng lắm mới không phải nhăn mặt bực bội những âm thanh kia gieo vào thính nhĩ của chàng.

Lão công công chống tay đứng lên. Lão nói:

- Đã đến lúc lão phu phải đi bồi tiếp cho ái phi của hoàng thượng. Ngươi cứ Ở đây, có gì cần thì cứ sai Tú Lan và Tú Trinh. Còn thích uống rượu thì cứ dùng. Tất cả những thứ trong thư phòng này xem như lão phu tạm thời cho ngươi mượn đấy.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- NÔ tài cảm kích lòng bao dung của lão công công.

Lão nhìn Thiên Hải, vuốt râu nheo mắt một cách hóm hỉnh. Lão bước qua đứng sát chàng, nhỏ giọng nói:

- Nếu Tiểu Thuận Tử ngoan ngoãn biết vâng lời lão công công, biết ân, biết nghĩa với lão phu thì lão còn dạy cho ngươi nhiều đạo thuật đặc biệt. Ngươi được ta dạy rồi, chắc chắn sẽ được các ái phi của hoàng thượng sủng ái. Lúc đó, thứ gì ngươi không có.

Lão vỗ vai Thiên Hải:

- Lão phu thấy ngươi đáng được lão phu để mắt tới lắm.

Thiên Hải nhún nhường ôm quyền:

- NÔ tài sẽ không làm cho lão công công thất vọng.

Lão công công vuốt râu:

- Tốt lắm!

Lão nói xong chắp tay sau lưng thong dong bước ra ngoài. Thiên Hải chờ cho lão đi hẳn ra ngoài rồi mới bưng cả vò rượu dốc vào miệng tu ừng ực. Chàng đặt vò rượu xuống bàn, chống tay tựa cằm nghĩ về lão công công.

"Thiên hạ đồn đãi trong hậu cung của hoàng thượng, bọn thái giám làm mưa làm gió, xem chừng lời đồn đãi không sai chút nào. Nếu mình là thái giám thật, không biết có thay đôi như lão công công không nhỉ? Nếu chuyện này vỡ lỡ ra, không chừng phạm tội khi quân, tru di cửu tộc lắm." Với ý niệm đó, Thiên Hải bật cười một mình. Chàng vừa cười, vừa bưng vò rượu Thổ Phồn tửu dốc vào miệng uống.

Đặt vò rượu xuống bàn, Thiên Hải nhẩm nói:

- Ngày mai chẳng biết mình sẽ ra sao? Thôi thì cứ hưởng được ngày nào thì cứ mà hưởng.

Chương 37: Bí Lục Hành Cung

Nghe những tràng tiếu ngạo rộn ràng như bắp rang, Thiên Hải tò mò bước đến tòa lầu ngũ giác. Chàng ghé mắt nhìn qua khe cửa. Bên trong đúng là một hoạt cảnh mà Thiên Hải không sao ngờ được.

Ngồi trên tràng kỷ là một mỹ phụ có nhan sắc thật tuyệt vời. Dung nhan toát ra vẻ lẳng lơ, cùng với đôi thu nhãn toát ra sức gợi tình đầy nhục cảm.

Hai bên mỹ phụ là bốn ả cung nữ, trước là hai gã thái giám đang quỳ móp, thè lưỡi liếm từng ngón chân mỹ phụ.

Thấy cảnh đó, Thiên Hải cau mày nghĩ thầm:

"Trong cung của hoàng thượng còn hơn cả Bách Hoa lầu ư?" Chàng vừa nghĩ, vừa tò mò dán mắt quan sát hoạt cảnh đang diễn ra trong tòa lầu.

Thiên Hải nghĩ tiếp:

"Nếu mụ kia bắt mình làm như vậy, chắc mình không chịu được mà tặng cho thị một chưởng. .

Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì bất thình lình mỹ phụ co chân đạp thẳng vào mặt hai gã thái giám.

Bốp... Bốp...

Bị mỹ phụ đạp ngã sóng soài, nhưng hai gã thái giám chẳng dám có phản ứng gì, mà lại đến quỳ móp đầu dưới chân mỹ phụ.

Vẻ cung cúc tận tụy của hai gã thái giám, cứ như tạo cho mỹ phụ sự phấn khích liền cất tiếng cười khanh khách. Bốn ả thị nữ đứng hầu cũng cất tiếng cười hòa cùng với mỹ phụ.

Mỹ phụ quay lại bốn nàng cung nữ đứng hầu:

- Các ngươi làm trò gì cho nương nương vui coi...

Bốn ả cung nữ cung kính nói:

- Thưa vâng.

Bốn ả cung nữ chụm đầu bàn bạc với nhau rồi cùng đến bên hai gã thái giám. Hai ả cung nữ bất ngờ dựng hai gã thái giám kia lên lột sạch trang y của họ. Cả hai trần như những con nhộng, phơi cả lớp da trắng xanh của những người thiếu ánh nắng mặt trời.

Bốn ả cung nữ chia làm bốn góc, còn hai gã thái giám thì bị bịt mắt bằng những sợi lụa đen. Cả hai phải bò để tìm quả cầu mà bốn ả cung nữ đá chuyền cho nhau. Thỉnh thoảng, các nàng lại cố ý đá thốc vào móng và bụng của hai gã thái giám. Mỗi lần bị đá như thế hai gã thái giám lại tru tréo, cố làm trò như thể đang đau đớn tột cùng. Tiếng tru tréo của hai gã đó khiến cho mỹ phụ ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của mỹ phụ dội vào thính nhĩ Thiên Hải làm cho chàng bực bội cáu gắt.

Chàng nhủ thầm:

"Phong cách như thế mà cũng là bậc cành vàng lá ngọc. Mụ này chỉ đáng là cục phân dê không hơn không kém." Ý nghĩ kia còn đọng trong đầu chàng thì mỹ phụ ngồi trên tràng kỷ bước xuống.

Thiên Hải những tưởng mụ ta sẽ bắt chước bốn nàng cung nữ đá vào mông hay bụng của hai tên thái giám, nhưng không. Mỹ phụ vén xiêm y, ngồi thót lên lưng một gã thái giám, tay vung lên đánh vào mông gã:

- Làm ngựa cho bổn nương nương. Đi đi!

Gã thái giám ngẩng đầu tru miệng hí lên như ngựa. Gã bò khắp gian chính sảnh tòa ngũ lầu. Gã thái giám thứ hai thì tội nghiệp hơn, cõng một lúc bốn nàng cung nữ, cố bò theo gã kia.

BÒ được hai vòng thì gã thái giám thứ hai kiệt sức nằm móp xuống.

Bốn ả cung nữ bật cười khanh khách.

Mỹ phụ nhìn lại thấy gã thái giám kia nằm móp, liền đứng lên ra lệnh:

- Đưa gã đến đây!

Bốn ả cung nữ lôi gã thái giám kia đến dưới chân mỹ phụ. Bàn tay nâng cằm gã thái giám. Thiên Hải thấy mặt gã thái giám đầm đìa mồ hôi, trông thật là khốn khổ.

Mỹ phụ hỏi gã:

- Ngươi còn đủ sức cõng nương nương chứ?

Gã thái giám ụp mặt xuống chân mỹ phụ, nói:

- Nương nương sai làm gì, nô tài sẽ làm như vậy ạ.

Mỹ phụ mỉm cười:

- Được rồi. Ngươi trồng chuối cho bổn nương xem.

- Thưa vâng.

Gã nô tài miễn cưỡng cắm đầu xuống đất trồng chuối. Mỹ phụ nhìn gã cười mỉm, rồi bất thình lình xỉa ngón tay có móng nhọn hoắc vào chỗ kín của gã thái giám. Cái mà đúng ra phải có phần kiến tạo của một nam nhân, nhưng bây giờ chẳng khác gì một miếng thịt đỏ ửng bị dần nhuyễn.

Gã thái giám rùng mình, mím môi nhưng không dám thốt ra tiếng rên đau đớn.

Thấy gã rùng mình, mỹ phụ như thể cao hứng bật cười khoái trá.

Nàng ta thọc ngón tay lần nữa và nói:

- cái Chỗ này của ngươi đáng ra phải có, chứ sao lại như thế này?

Lần chọc tay này mỹ phụ dụng sức khá nặng khiến gã thái giám run cả thân người, da ốc nổi lên đầy mình. Rồi như không chịu được, gã ngã xuống, nằm sóng soài, co rũ người lại.

Thiên Hải thấy cảnh đó, lòng bất nhẫn không dằn được. Chàng sồng sộc bước vào:

- Hành hạ một người đáng thương như vậy mà các người có thể cười được à?

Nghe tiếng nói gay gắt của Thiên Hải, mỹ phụ đang cười quay ngoắt lại. Đôi mắt tinh anh, sáng ngời lửa dục của thị thoạt đanh lại cùng với đôi chân mày nhíu hẳn lại. Mỹ phụ quay bước trở lại ngồi trên tràng kỷ nhìn Thiên Hải:

- Tiểu nô tài kia! Ngươi là ai mà dám đường đột xâm nhập vào hành cung của Bạch Hải Đường phi tử chứ?

Thiên Hải nhìn Bạch Hải Đường bằng ánh mắt căm ghét. Chàng gắt giọng nói:

- Ta không thể nào chịu được cái cảnh mà nương nương hành hạ người ta, nên phải bước vào.

Nghe chàng nói, Bạch Hải Đường càng ngạc nhiên hơn. Chợt Bạch Hải Đường tựa lưng vào tràng kỷ, bật cười sằng sặc. Vừa cười, Bạch Hải Đường vừa nói:

- Tiểu nô tài có biết hành động đường đột của ngươi vừa rồi có thể khiến cho ngươi mất đầu không?

- Mất đầu. Chẳng lẽ Chu Thiên Hải phải làm ngơ khi thấy nương nương làm nhục người ta à?

Bạch Hải Đường phi tử cười khảy rồi nói:

- Tại vì ngươi thấy ta hành hạ mấy gã nô tài của mình nên đau lòng ư? Thế thì bổn nương nương sẽ móc mắt ngươi vậy.

Thiên Hải cáu gắt gạt:

- Không dễ đâu!

- Hừ! Đối với Bạch Hải Đường chuyện gì chẳng làm được chứ.

Bạch Hải Đường nhìn lại hai gã thái giám:

- Cho ngươi lui.

Hai gã thái giám móp người nói:

- NÔ tài xin cáo lui.

Cả hai quơ vội y trang rồi lủi nhanh ra cửa hậu điện. Bạch Hải Đường phi tử nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân rồi đổi giọng từ tốn uy nghi nói:

- Tiểu nô tài tên gì?

Nghe câu hỏi này của Bạch Hải Đường, Thiên Hải mới giật mình sực nhớ lại mình có thân phận gì. Chàng nén sự bực tức vào trong, cố lấy giọng từ tốn đáp lại:

- NÔ tài là Tiểu Thuận Tử.

- Bổn nương chưa nghe cái tên này. Hẳn là ngươi mới nhập nội?

- NÔ tài vừa mới được lão công công cho nhập nội.

- Thảo nào.

Bạch Hải Đường gác tay lên thành tràng kỷ nhìn Thiên Hải:

- Tiểu nô tài không thích bổn cung tìm chút hoang lạc với hai gã nô tài của bổn cung, thì ngươi có ý định làm cho bổn cung vui?

Thiên Hải lắc đầu:

- NÔ tài không thể làm được như hai người kia.

Chàng nói dứt câu, ôm quyền xá:

- NÔ tài cáo lui.

Thiên Hải toan quay bước trở ra, nhưng Bạch Hải Đường đã đứng phắt lên quát:

- Hỗn láo! Bổn cung chưa cho ngươi đi, ngươi dám tự tiện đi ư? Ngươi chỉ có một cái đầu thôi đó.

Thiên Hải gượng đứng lại.

Bạch Hải Đường từ từ ngồi xuống.

Sau khi yên vị, Bạch Hải Đường phi tử "hừ" nhạt một tiếng:

- Ngươi có biết tội của mình không?

Thiên Hải lắc đầu.

Đúng lúc đó thì lão công công hối hả bước vào. Lão tiến thẳng đến trước mặt Bạch Hải Đường phi tử, khom người thi lễ:

- Lão nô tài bái kiến nương nương.

Bạch Hải Đường lườm lão công công, "hừ" nhạt một tiếng nói:

- Lão nô tài có biết tên Tiểu Thuận Tử kia làm náo động hành cung của bổn nương không?

- Dạ dạ, lão nô biết tội. Lão đã không biết răn dạy Tiểu Thuận Tử những nghi lễ trong nội cung. Xin nương nương tha tội cho lần này.

Bạch Hải Đường lườm lão công công:

- Tên Tiểu Thuận Tử đã khiến cho bổn cung mất vui, lão nô có biết không?

- Dạ, lão nô biết.

- Hắn phải chịu tội như thế nào?

Lão công công xá Bạch Hải Đường phi tử:

- Nương nương! Xin nương nương tha cho Tiểu Thuận Tử lần này. Y chẳng qua chỉ là một tên nô tài vừa mới nhập nội nên chẳng biết nghi lễ nội cung. Lão nô sẽ huấn thị lại gã. Sau này gã có mạo

phạm sẽ xử tru di cửu tộc, hoặc lăng trì gã.

Bạch Hải Đường phi tử lại nhìn Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghe rồi chứ?

Thiên Hải nhìn Bạch Hải Đường. Trong tâm can chàng như thể có lửa đốt phừng phừng, chỉ muốn xuất thủ Kim Cáng thất chỉ lấy mạng Bạch Hải Đường, nhưng vì sợ hư đại cuộc nên nén lòng.

Thiên Hải gượng nói:

- NÔ tài biết rồi.

Bạch Hải Đường phi tử "hừ" nhạt một tiếng rồi nói:

- Bổn nương nể mặt lão công công cho Tiểu Thuận Tử lui ra.

Lão công công quay lại nhìn Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử mau đáp tạ nương nương.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- NÔ tài xin cáo lui.

Chàng quay bước trở ra ngoài ngũ giác lầu. Lão công công xá Bạch Hải Đường phi tử:

- Đa tạ nương nương, lão nô cũng xin cáo lui.

- Bổn nương còn có chuyện với lão. Lão chưa đi được đâu.

- Dạ, lão nô xin nghe chỉ huấn của nương nương.

Trở lại Thiên Hải.

Rời tòa ngũ lầu với cảm giác bực bội, chàng đi thẳng về gian biệt phòng của lão công công, rồi lấy luôn vò rượu năm cân ngồi uống một mình.

Thiên Hải thở hắt ra một tiếng, lảm nhảm nói:

- Nương nương con khỉ khô gì mà còn tệ hơn cả những kỳ nữ Ở Bách Hoa lầu. Cái mụ Bạch Hải Đường này nếu không Ở trong nội cung núp bóng hoàng thượng thì chẳng đáng làm nô tỳ cho Minh Nguyệt tỷ tỷ.

Thiên Hải cầm vò rượu trút vào miệng mình. Chàng uống rượu như rồng hút nước.

Đặt bầu rượu xuống bàn, Thiên Hải cố lắc đầu xua những ý nghĩ căm phẫn cho hoạt cảnh trong ngũ lầu đọng vào tâm não mình, nhưng không sao xua được sự căm phẫn đó đi, mà cảm thấy càng lúc càng bực tức hơn.

Dằn tay xuống bàn, Thiên Hải nghĩ:

- Nội cung của hoàng thượng như thế này thì làm sao giữ được phép nước chứ. Hừ, hỏi sao mà chẳng có người muốn thích khách thiên tử.

Thiên Hải đứng lên, rủa thầm:

- TỔ cha nó! Thế này thì Chu Thiên Hải ta cần gì phải lưu lại đây để hộ giá cho tên thiên tử vô tài vô đức này chứ.

Thiên Hải vừa nói, toan cởi bỏ y trang thái giám thì lão công công bước vào. Lão nhìn Thiên Hải:

- Hê! Tiểu Thuận Tử! Ngươi định làm gì vậy?

Thiên Hải bưng vò rượu tu một ngụm dài rồi quay lại nhìn lão công:

- Vãn bối quyết định trả lại y trang cho lão tiền bối rồi rời khỏi đây.

Lão công công tròn mắt nhìn chàng như mình nghe nhầm lời nói của Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi định bỏ đi à?

Thiên Hải gật đầu:

- Vãn bối không thể nào chịu được bối cảnh này.

Lão công công lắc đầu vuốt râu bước đến bên Thiên Hải vỗ vào vai chàng:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghe lão phu nói đây.

- Lão công công muốn nói gì?

- Ngươi đừng quên chức phận và sứ mạng của ngươi chứ. Ngươi dù muốn hay không cũng đã trở thành thái giám rồi. Ngươi có bỏ đây đi cũng đã là thái giám. Ơ lại, ngươi có cơ hội được đại công với hoàng thượng, nhẫn nhục một chút, có được không?

- Vãn bối không nhẫn nhục được.

Lão công công cau mày:

- sao lại không nhẫn nhục được? Đã làm thái giám thì phải biết nhẫn nhục. Lão phu đã nhẫn nhục suốt năm mươi mấy năm nay rồi có sao đâu. Chỉ cần có nhiều vàng bạc để sau này an hưởng tu ổi xế chiều.

Thiên Hải muốn nói sự thật, nhưng nhanh chí, lắc dầu bỏ ý niệm đó. Chàng gượng nói:

- Lão công công có thể nhẫn nhục, nhưng vãn bối không thể giống như lão công công được Lão công công vuốt râu:

- Rồi Tiểu Thuận Tử sẽ quen thôi mà. Nếu Tiểu Thuận Tử bỏ đi thì sứ mạng mà cung chủ Tử Hà Băng Cơ giao cho ngươi, ai sẽ thực hiện đây? Nếu ngươi không thực hiện thì sao cứu Xảo Nhi cô nương và biết song đường của ngươi là ai?

Lão vuốt râu mỉm cười, vỗ vai Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Lão phu biết ngươi đang tức giận Bạch Hải Đường phi tử nương nương. Nhưng sau này ngươi sẽ quen. Lão cho ngươi biết, những người như nương nương, bọn tiểu nhân của chúng ta mới có lợi. Không có những người như Bạch Hải Đường nương nương thì chúng ta chẳng nhiều ngân lượng nhiều đâu.

Lão nói xong, tước lấy vò rượu trên tay Thiên Hải, đặt xuống bàn. Lão vỗ vai chàng:

- Lão phu cho ngươi biết. Bạch Hải Đường nương nương ngoài mặt thì tỏ ra giận dữ muốn trừng phạt ngươi, nhưng bên trong thì thích ngươi rồi đó.

Thiên Hải nhìn lão công công:

- Thích vãn bối ư?

- Ngươi lại dùng từ xưng hô sai rồi. Thích nô tài chứ!

Lão vừa nói vừa mỉm cười.

Thiên Hải nói:

- Mụ ta thích nô tài, nhưng nô tài thì căm ghét mụ ta.

- ẩy! Tiểu Thuận Tử đừng quan tâm tiểu tiết. Ngươi phải nghĩ đến đại sự chứ. Lão chưa nói rõ cho ngươi biết thì ngươi đã sinh chuyện rồi.

- Lão công công muốn nói gì với vãn bối?

- Hấy! NÔ tài chứ, ngươi đâu còn là người của giang hồ.

- Vâng, nô tài.

Lão công công vuốt râu:

- Hê! Sắp tới đây, hoàng thượng sẽ mở hội tuyển cử trạng nguyên võ để tìm người thay thế Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung vốn bỗng dưng tuyệt tích không có tin tức gì.

Lão phu nghĩ đây là lúc bọn phản tặc cho thích khách thi hành kế độc hành thích hoàng thượng. Nếu như ngươi được theo hầu bên cạnh Bạch Hải Đường phi tử thì rất có cơ hội lập công lớn đấy.

Thiên Hải khoát tay:

- NÔ tài không thể hầu hạ mụ đó được đâu.

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng nghĩ tiểu tiết mà nghĩ đến đại cuộc. Nếu như Tiểu Thuận Tử hầu hạ chu đáo thì Bạch Hải Đường phi tử không nỡ hành hạ ngươi đâu.

Lão phu nghe nói Bạch Hải Đường phi tử là người rất rộng lượng.

Lão công công buông tiếc thở dài:

- Lão phu đã nói với ngươi ngay từ đầu rồi. Trong nội cung này, với thân phận thái giám thì ngươi có mắt cũng như không, có tai cũng như điếc. Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghe lão phu nói chứ?

Thiên Hải lắc đầu thở dài:

- Nhưng với cái thói lăng loàn của mụ...

Lão công công nạt Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng có hồ đồ, nói năng bừa bãi như vậy chứ. BỘ ngươi định trút tội lên đầu lão phu à?

Lão công công sa sầm mặt:

- Sau ngày hội thí võ, ngươi muốn Ở lại hay muốn đi cũng được, lão công công không cản ngươi. Nhưng bây giờ ngươi phải nhẫn nhục nghe lời lão phu.

Lão buông tiếng thở dài:

- Cung chủ Tử Hà Băng Cơ đã giao ngươi cho lão phu.

Thiên Hải mím môi:

- Thôi được rồi.

Lão công công vỗ vai chàng:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi từ từ rồi sẽ quen thôi mà. Ngươi ráng lấy lòng Bạch Hải Đường phi tử, để có cơ hội cùng với phi tử lên đại điện dự khán ngày hội võ tìm Trạng nguyện.

- NÔ tài sẽ ráng hết sức mình.

Lão công công vuốt râu mỉm cười. Lão bưng vò rượu đặt vào tay Thiên Hải:

- Uống đi.

Không khách sáo, Thiên Hải dốc ngược vò rượu trút vào miệng mình. Chờ cho Thiên Hải đặt vò rượu xuống bàn, lão công công mới nói:

- Lão phu sẽ truyền nghệ thuật bấm huyệt cho Tiểu Thuận Tử, rồi sau đó ngươi lên hầu Bạch Hải Đường phi tử.

Thiên Hải tròn mắt nhìn lão:

- NÔ tài phải đi hầu Bạch Hải Đường ư?

Lão công công vỗ vai chàng:

- Lão phu đã nói với ngươi rồi. Ngoài mặt Bạch Hải Đường phi tử tỏ vẻ giận dữ với ngươi, nhưng bên trong thì thích ngươi đó. Phi tử đã sai lão phu đến đây khuyến dụ ngươi đến hầu phục phi tử.

- Vãn bối không thể chịu nhục như hai gã thái giám kia đâu.

- Lão phu tin chắc Bạch Hải Đường phi tử không nỡ làm nhục ngươi như hai gã thái giám kia đâu. Mà ngược lại rất ưu ái ngươi nữa.

- Nếu mụ ta có ý làm nhục vãn bối thì...

- Ngươi cũng phải ráng.

Thiên Hải lắc đầu:

- Vãn bối không chịu nhục được đâu.

- Được rồi. Nếu như có chuyện gì thì lão phu sẽ xuất hiện giúp cho Tiểu Thuận Tử.

Thiên Hải nhìn lão.

Lão công công vuốt râu mỉm cười rồi lấy trong tay áo ra một túi gấm, đặt vào tay chàng:

- Trăm lạng vàng ròng đấy, ngươi giữ đi, sau này có cơ dùng đến.

Lão nói xong vuốt râu, mỉm cười với Thiên Hải:

- Nếu không phải là thái giám, Tiểu Thuận Tử đúng là một trang nam nhi mỹ tú đó.

Thiên Hải bước vào tòa ngũ giác lầu những tưởng như mình bước vào ngôi nhà mồ hoang vắng với hàn khí lành lạnh khiến cho xương sống phải gai buốt. Nếu không có những chùm hoa đăng treo đầy khắp mọi nơi thì nơi đây đúng là cửa a tỳ trong trí não của chàng.

Thiên Hải bước đến trước tràng kỷ có che tấm rèm bằng ngọc trai óng ánh phản chiếu ánh đèn lồng. Chàng biết phía sau tràng kỷ kia là Bạch Hải Đường phi tử, người mà chàng chẳng hề muốn gặp nhưng bây giờ buộc lòng phải đến hầu phục.

Thiên Hải bước đến trước tấm rèm bằng ngọc trai, ôm quyền khom mình theo đúng nghi lễ rồi từ tốn nói:

- NÔ tài Tiểu Thuận Tử đến yết kiến Phi tử nương nương.

Từ sau tấm rèm, Bạch Hải Đường phi tử nương nương cất tiếng thật ôn nhu và thánh thót:

- Lão công công đã truyền cho ngươi thuật bấm huyệt chưa?

- NÔ tài đã được lão công công truyền cho thuật bấm huyệt rồi và sai đến hầu hạ Phi tử nương nương.

- Tốt lắm.

Thiên Hải mím môi, nhẹ buông một tiếng thở dài, rủa thầm:

"Chu Thiên Hải nếu không vì chức trách hộ giá thì mụ đừng hòng ta hầu hạ. Thậm Chí mụ xin rửa giày cho Thiên Hải, Thiên Hải cũng không nhận. .

Thiên Hải còn đang nghĩ mông lung thì Bạch Hải Đường phi tử lên tiếng nói tiếp:

- Tiểu Thuận Tử! Nếu ngươi làm tốt phận sự của mình thì bổn nương nương sẽ trọng thưởng hậu hĩ cho ngươi.

- NÔ tài sẽ cố gắng không để cho Phi tử nương nương phiền lòng.

- Nếu Tiểu Thuận Tử một lòng với bổn nương thì ngươi tha hồ mà hưởng giàu sang phú quý. Ngươi có chịu không?

- NÔ tài đã được lão công công huấn thị.

- Tốt lắm! Thế ngươi có còn giận ta không?

Thiên Hải miễn cưỡng ôm quyền xá:

- NÔ tài không dám mạo phạm Phi tử nương nương.

- Được lắm, được lắm. Tiểu Thuận Tử nếu biết, với bổn nương nương, ai thuận theo ta thì sống, ai nghịch ý ta thì chết.

- NÔ tài đã được lão công công huấn thị.

Thiên Hải vừa nói, vừa nghĩ thầm:

"ở đây, ta tạm thời nhẫn nhục, nếu ngoài giang hồ thì mười ả như mụ, Thiên Hải cũng bẻ răng, cạo đầu." Trong khi Thiên Hải nghĩ thì tấm rèm ngọc trai từ từ vén lên, Bạch Hải Đường thò tay ngoắt Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi vào đây.

- NÔ tài tuân lệnh nương nương.

Thiên Hải bước thẳng đến tràng kỷ. Tấm rèm ngọc trai không đủ kín để che mắt Thiên Hải. Chàng sững sờ khi thấy Bạch Hải Đường phi tử nằm duỗi dài trên tràng kỷ mà chẳng có mảnh vải nào che thân thể. Vị nương nương cành vàng lá ngọc cứ phơi mình ra trước mắt Thiên Hải khiến chàng phải nghĩ thầm:

"Không chừng mụ nương nương này biết mình là thái giám giả hiệu rồi đây. Nếu mụ biết thì ta phải đối phó sao đây? .

Thiên Hải còn đang suy nghĩ thì Bạch Hải Đường lại lên tiếng:

- Tiểu Thuận Tử vào trong này với ta.

- NÔ tài không dám.

- Sao lại không dám.

- Nương nương là bậc cành vàng lá ngọc, còn nô tài chỉ là tên tiểu thái giám thấp hèn.

Bạch Hải Đường phi tử nương nương bật cười khanh khách:

- Ta cho phép ngươi vào thì ngươi cứ vào. Ngươi đứng ngoài đó thì sao bấm huyệt cho ta được.

Nghe Bạch Hải Đường thốt ra câu này, trán Thiên Hải đã xuất hạn mồ hồi. Chàng thở ra nhè nhẹ nghĩ thầm:

"Thiên Hải ơi! Ngươi đang là tiểu thái giám đấy nhé! " Với ý niệm đó, Thiên Hải len qua tấm rèm ngọc trai đến bên tràng kỷ. Thân thể của Bạch Hải Đường nằm gọn trong mắt chàng chẳng che giấu chỗ nào, dù cho là chỗ kín nhất Bạch Hải Đường quay mặt vào trong nói:

- Thủ thuật bấm huyệt của lão công công đã nổi tiếng khắp hậu cung, nhưng tuyệt nhiên lão chẳng hề truyền cho ai, nhưng nay lão lại truyền cho ngươi, hẳn là ngươi rất được cảm tình của lão. Lão công công đã quá già rồi nên lẩm cẩm, thường thì lão bấm huyệt cho ta, nay ta muốn ngươi thay lão. Nếu ngươi làm tốt thì sẽ được ta trọng thưởng đó.

Thiên Hải miễn cưỡng nói:

- NÔ tài sẽ cố gắng hết mình.

Bạch Hải Đường phi tử từ từ trở mình nằm ngửa. Hướng mặt nhìn Thiên Hải. Phi tử nương nương từ tốn nói:

- Tiểu Thuận Tử! Bổn nương sẽ trọng dụng ngươi như kẻ thân tín của mình, ngươi đồng ý chứ?

- NÔ tài vô cùng cảm kích.

Bạch Hải Đường phi tử gật đầu rồi từ từ nhắm mắt lại.

Thiên Hải tự biết vì sao bà ta nhắm mắt. Chàng mím môi nhủ thầm với mình:

"Thiên Hải! Ngươi đang là Tiểu Thuận Tử đấy nhé!" Với ý nghĩ đó, Thiên Hải từ từ đặt tay lên hai chân Bạch Hải Đường, rồi theo các huyệt đạo từ lòng bàn chân bấm dần đến vùng đan điền.

Tất cả mọi đường cong và những nơi kín đáo nhất của Bạch Hải Đường đều nằm gọn trong mắt Thiên Hải, nhưng tuyệt nhiên chàng không có một chút xao tâm nào. Đối với một nam nhân bình thường đầy sức sống như Thiên Hải hẳn là khó mà cầm lòng được với những đường cong gợi mời của Bạch Hải Đường phi tử trong tình huống như thế này. Nhưng không, Thiên Hải lại rất thờ ơ, bởi vì trong tâm đã có ác cảm với vị nương nương cành vàng lá ngọc này.

Chàng có cảm giác như mình đang đặt tay vào trong một khối băng thạch thì đúng hơn. Khối băng thạch đầy sức sống và căng trảo lửa dục kia chẳng làm Thiên Hải xao động tâm thức và dục tình.

Thiên Hải liếc trộm khuôn mặt của Bạch Hải Đường phi tử.

Hai mắt Bạch Hải Đường lim dim như thể tận hưởng cảm giác do đôi bàn tay của Thiên Hải đem lại. Hai cánh môi khi thì mím lại, khi thì hé mở như thể một đóa hoa hàm tiếu chực chờ mở cửa đón lấy chú ong đang vờn bay quanh.

Thiên Hải nhìn Bạch Hải Đường, nghĩ thầm:

"Mụ nương nương này đáng ra phải Ở trong Bách Hoa lầu làm kỹ nữ cho bọn khách tìm hoa lạ mới đúng. ông trời đặt sai chỗ của mụ." Thiên Hải vừa nghĩ, vừa rà tay rồi áp bản thủ của mình lên đôi nhũ hoa căng cứng của Bạch Hải Đường. Chàng bắt đầu xoa nhè nhẹ lên đôi nhũ hoa của Bạch Hải Đường, theo đúng những gì mà lão công công đã truyền thụ.

Thiên Hải bất ngờ khi nghe Bạch Hải Đường khẽ rên lên một tiếng. Tiếng rên của Bạch Hải Đường phi tử rất nhỏ, nhưng cũng đã lọt vào tai Thiên Hải.

Bà ta bỗng dưng ưỡn mình cứ như muốn áp chặt đôi nhũ hoa sát hơn vào hai bàn tay của Thiên Hải. Cùng với động tác đó, tay của Bạch Hải Đường từ từ xoa nhẹ Ở vùng kín.

Thiên Hải chau mày.

Tất cả mọi động tác của Bạch Hải Đường phi tử khiến cho chàng cảm thấy tởm lợm đối với nữ nhân, mà nghĩ thầm:

"Tất cả bọn cung nữ phi tần trong nội cung đều như thế này ư? .

Trong lúc đang vẩn vơ suy nghĩ, Thiên Hải quên bẵng chuyện mình phải làm. Bạch Hải Đường hé mắt nhìn chàng nhỏ nhẻ nói:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Thiên Hải giật mình:

- NÔ tài đâu dám nghĩ gì.

Bạch Hải Đường phi tử mỉm cười nói:

- Ta biết ngươi đang nghĩ gì. Ngươi đang tiếc rẻ cho ngươi đã không còn là nam tử hán, phải không?

- NÔ tài không dám có ý nghĩ đó.

- Ngươi đừng giấu ta.

- Nếu nô tài có ý niệm đó cũng không dám xúc phạm nương nương.

- Ta chỉ nói thế thôi, chứ đâu có bắt tội ngươi đâu.

Nàng nhìn lên trần phòng, nhỏ giọng nói:

- Trong nội cung này bổn nương nương cô đơn vô cùng. Ta chỉ có mỗi mình hoàng thượng. Còn hoàng thượng thì có biết bao nhiêu cung tần, mỹ nữ.

Buông một tiếng thở dài, Bạch Hải Đường phi tử nói tiếp:

- Ta cũng là phận nhi nữ, cũng muốn cận kề long nhan để được âu yếm. Nhưng thân thể ta ví như mảnh đất khô, thỉnh thoảng mới có được cơn mưa ngâu chẳng thấm đất.

Sự buồn tẻ chán chường luôn Ở trong ta, mặc dù chung quanh là lầu son gác tía, sơn hào hải vị. Bổn nương đã có mọi thứ, nhưng lại thiếu. Thiếu hơi nam nhân, mà tất cả nam nhân thì lại là những kẻ chẳng phải là nam nhân.

Bạch Hải Đường nắm tay Thiên Hải, nhìn chàng nói:

- Ngươi mới vừa cung hình nên chất nam nhân vẫn còn trong ngươi, nên hôm nay ta thấy mãn nguyện vô cùng. Tiểu Thuận Tử! Ngươi đừng bỏ ta nhé!

- NÔ tài sẽ không làm nương nương thất vọng.

Bạch Hải Đường phi tử mỉm cười. Cùng với nụ cười đó, Bạch Hải Đường ấn hai bàn tay Thiên Hải sát hơn vào đôi nhũ hoa đang căng đầy nhục vọng của nàng.

- Tiểu Thuận Tử làm cho bổn nương thích đấy.

Thiên Hải thẹn đỏ mặt bởi câu nói của Bạch Hải Đường phi tử. Chàng ngượng ngùng nói:

- NÔ tài... nô tài chỉ muốn giúp nương nương vơi bớt nỗi cô đơn.

Nàng nhìn Thiên Hải:

- Ta thích nghe ngươi nói câu này.

Bạch Hải Đường từ từ nhắm mắt lại. Nàng nắm tay Thiên Hải từ từ kéo lần xuống dưới. Động tác của nàng khiến Thiên Hải toát mồ hôi. Chính vào lúc đó thì có tiếng bước chân rộn lên ngoài cửa ngũ giác lầu rồi giọng eo éo của lão công công cất lên:

- Hoàng thượng ngự giá.

Bạch Hải Đường buông tay Thiên Hải, nhỏm lên:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi mau lui vào trong.

- Thưa vâng.

Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm, vội vã lui bước. Rời khỏi ngũ giác lầu bằng cửa hậu điện, trong đầu Thiên Hải miên man những suy tư về những lời Bạch Hải Đường phi tử.

Chàng khẽ lắc đầu nói:

- Những kẻ sống trong nội cung ví như những tội nhân bị giam lỏng, hay những tên nô lệ hèn mọn chủ đích để phục vụ cho mỗi một mình thiên tử.

Chàng "hừ" nhạt một tiếng:

- CÓ vào trong đây, mình mới biết Thiên tử như thế này, và những kẻ bên Thiên tử là những con người ra sao.

Thiên Hải bất giác rùng mình khi liên tưởng nếu không may biến thành Tiểu Thuận Tử thật, không biết chàng sẽ ra sao nữa.

Thiên Hải nhìn lên trời, chắp tay khấn:

- Bất Giới hòa thượng! Cám ơn người đã truyền thụ Tục hoàng công, Thiên Hải suốt đời không bao giờ quên. Nếu không có đại sư, Thiên Hải đã là một tên Tiểu Thuận Tử tồi tệ rồi.

Thiên Hải xá trời nhẩm nói:

- Đa tạ Tuệ Thông đại sư. Đa tạ đại sư.

Trở về biệt phòng, Thiên Hải bước thẳng đến kệ chứa rượu, chọn lấy bầu rượu mười cân bưng đến bạn Chàng không rót rượu ra chén, mà bưng cả vò rượu tu ừng ực như người đang khát nước cần giải khát.

Lão công công bước vào:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi lại uống rượu rồi.

Thiên Hải đặt bầu rượu xuống bàn, nhìn lão công công:

- NÔ tài không uống rượu thì làm gì bây giờ?

Lão công công vuốt râu lắc đầu:

- Ngươi bớt uống lại một chút, có được không?

- Tất nhiên là được.

Lão công công bước đến đặt tay lên vai chàng:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi khá lắm đó. Nương nương đã trọng thưởng cho ngươi và lão phu đây.

Lão công công lấy ra một túi gấm đặt lên bàn:

- Nếu ngươi biết nghe theo lão phu thì chẳng bao lâu sẽ có cả một núi vàng, tha hồ mà phung phí.

Lão vuốt râu nhìn Thiên Hải.

Thiên Hải chỉ còn biết dốc rượu trút vào miệng với ý niệm:

biết bao giờ mới không còn những con người ái nam ái nữ này trong hoàng cung?"

Chương 38: Võ Trường Máu

Thiên Hải thấm thoát đã lưu lại nội cung đúng ba con trăng. Chàng nhẩm đếm chỉ không đầy con trăng nữa đã đến tết Trung Ngươn. Trong những ngày này, hoàng cung rộn rịp hẳn lên. Công việc bỗng trở lên chôn rộn hơn và chàng cũng không phải gặp Bạch Hải Đường phi tứ nhiều.

Thiên Hải ngồi uống rượu một mình ngồi ngẫm nghĩ lại những ngày đã qua mà tự hỏi không biết chừng nào mới rời khỏi nội cung này. Chàng vừa nghĩ, vừa bưng chén rượu, chưa kịp uống thì Tú Trinh và Tú Lan xuất hiện.

Hai nàng bước đến bên Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Lão công công và Bạch Hải Đường phi tứ cho dời người.

Thiên Hải nhìn hai nàng:

- Bạch Hải Đường và lão công công cho dời Tiểu Thuận Tử à?

Tú Lan nói:

- Ngoài lão công công và Bạch Hải Đường nương nương thì đâu có ai dám sai Tiểu Thuận Tử.

Thiên Hải lườm Tú Trinh và Tú Lan.

Hai nàng nhìn Thiên Hải, nhoẻn miệng cười.

Thiên Hải nhường mắt:

- Hai người cười gì Tiểu Thuận Tử?

Tú Lan nhìn Thiên Hải, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Thuận Tử sau này được cất nhắc, đừng quên Tú Trinh và Tú Lan đấy nhé. Hai người chúng tôi là những người đầu tiên tắm rửa và thay y trang cho Tiểu Thuận Tử đó.

Thiên Hải mỉm cười:

- Ta được cất nhắc không quên nhị vị cô nương đâu. thế nhị vị cô nương muốn gì nơi ta nào?

Tú Trinh nhìn Tú Lan rồi quay lại Thiên Hải mỉm cười nói:

- Sợ Tiểu Thuận Tử không đáp ứng được thôi.

- Hai nàng muốn gì cứ nói.

Tú Lan nũng nịu làm duyên rồi nói:

- Tú Lan và Tú Trinh cần một trang nam nhi đúng thực, chứ không phải là...

Thiên Hải bật cười. Chàng giả lả nói:

- Nhị vị cô nương chọn ta không?

Tú Lan nhướn mày:

- Tiểu Thuận Tử đâu phải nam nhân.

- Nhưng ta có thể là nam nhân đó. Khi nào rời khỏi nội cung ra ngoài giang hồ. Tiểu Thuận Tử sẽ kiếm cho nhị vị một gã nam nhân giống như ta.

Tú Trinh cười khảy:

- Giống như Tiểu Thuận Tử thì trong nội cung này không thiếu đâu.

- Hê! Chưa biết thì đừng nói càn.

Thiên Hải nói dứt câu, sải bước ra khỏi biệt phòng không màng đến ánh mắt của Tú Trinh và Tú Lan. Chàng đi thẳng đến ngũ giác lầu. Lão công công và Bạch Hải Đường phi tứ đang ngồi sẵn chờ Thiên Hải.

Thiên Hải bước đến ôm quyền xá:

- NÔ tài bái kiến nương nương và lão công công. CÓ điều chi cần chỉ huấn, nhị vị cứ sai nô tài.

Lão công công vuốt râu nhìn chàng rồi nói:

- Tiểu Thuận Tử! Lão phu có chuyện sắp giao cho ngươi đây.

- Lão công công cứ giao, nô tài sẽ làm hết sức mình.

Lão công công vuốt râu nhìn sang Bạch Hải Đường phi tứ:

- Nương nương...

Bạch Hải Đường phi tứ nhìn lão khẽ gật đầu rồi nói với Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử!

- CÓ nô tài.

Bạch Hải Đường đứng lên, bước đến cạnh Thiên Hải:

- Đêm nay hoàng thượng sẽ mở hội quán. Người muốn tìm một ngự tiền sử để bảo hộ cho người trong những ngày tới. Bổn nương rất muốn dự hội võ quán đó, nhưng ta sợ nhân dịp này có những kẻ đố ky sẽ ra tay hành thích ta.

Thiên Hải tròn mắt nhìn Bạch Hải Đường phi tứ:

- Sao, có kẻ đố ky ra tay hành thích nương nương? Kẻ đó là ai?

- Bổn cung không biết, nhưng lão công công đã nghi ngờ đến chuyện đó nên ta rất lo.

Chính vì thế mà bổn cung mới triệu hồi Tiểu Thuận Tử.

- NÔ tài luôn phục vụ tận trung với nương.

- Ta biết. Lão công công có nói với bổn cung. Đây cũng là cơ hội để bổn nương kiểm chứnglòngtrungthành của ngươi.

Thiên Hải nhìn sang lão công công. Lão nhìn chàng, nhướn mày mỉm cười.

Thiên Hải nói với Bạch Hải Đường:

- NÔ tài sẽ chứng minh cho nương nương thấy lòng trung thành của mình.

Bạch Hải Đường tháo chiếc nhẫn nạm lam ngọc đưa qua tay Thiên Hải.

- Bổn nương tin ngươi. Chiếc nhẫn này là tín vật của bổn nương, ngươi hãy giữ lấy.

CÓ chiếc nhẫn này trong tay, ngươi đã có thể tự hào là kẻ tận trung với bổn nương.

Lão công công nhìn Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Sao còn chưa bái tạ nương nương.

Thiên Hải ôm quyền xá Bạch Hải Đường:

- NÔ tài thành tâm đa tạ Phi tử nương nương.

Bạch Hải Đường khoát tay:

- Được rồi, Tiểu Thuận Tử không cần phải đa lễ.

Bạch Hải Đường nhìn lại lão công công:

- Lão công công! Đã đến lúc thượng đài chưa?

Lão công công bước ra ngoài, một lúc sau quay vào:

- Nương nương! Đã đến lúc thượng điện.

Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Lúc nào ngươi cũng phải Ở bên ta.

- NÔ tài sẽ luôn Ở bên nương nương.

chàng nghĩ thầm:

"Chẳng có ma nào đến hành thích mụ đâu, mà mụ phải lo lắng như vậy".

Thiên Hải theo hầu Bạch Hải Đường phi tử cùng với bốn ả cung nữ mà chàng đã từng biết trong buổi đầu nhập cung. Theo chân Bạch Hải Đường, Thiên Hải đến giảng võ đường.

Giảng võ đường được dựng trên một bãi bằng, rộng trên trăm mẫu đất, có một đài cao hẳn được dùng để cho Thiên tử ngự giá thưởng lãm những cuộc tỷ thí võ công.

Phía dưới đài Thiên tử là một đài khác nhỏ hơn để dành cho các bậc phi tần cành vàng lá ngọc muốn thưởng ngoạn cuộc đấu sinh tử của các võ sĩ muốn tiến thân bằng con đường quan trường.

Dưới nữa là hai hàng ghế dành cho các vị đại thần võ tướng hoàng triều là hai hàng ngự lâm quân, đứng như những pho tượng bất động, mặt đăm đăm nhìn xuống võ đường.

Tất nhiên Thiên Hải trong bộ lốt Tiểu Thuận Tử phải theo hầu Bạch Hải Đường phi tử thì được đứng trên nhị đài dành cho các bậc cung tần. Chàng nhìn xuống dưới võ đài Không khí thật náo nức của các võ sinh chờ đợi được nhập cuộc chứng minh tài nghệ võ thuật của mình.

Thiên Hải nheo mày, nghĩ thầm:

"ở dưới kia tới hơn trăm người, mình làm sao biết được ai là thích khách." Bất thình lình, Bạch Hải Đường phi tử quay lại hỏi Thiên Hải:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

- NÔ tài không nghĩ gì cả, mà chỉ ngạc nhiên và lạ lùng bởi sự uy nghi, hùng vĩ của đêm hội võ thôi.

- Nếu ngươi không phải là một tiểu thái giám thì cũng có thể tham gia vào hội võ đêm nay. Nhưng để được công danh không phải dễ đâu, có thể mất mạng nữa.

- NÔ tài không có dũng lược như những vị tráng sĩ kia.

Bạch Hải Đường mỉm cười:

- Ngươi không có dũng lược, nhưng lại có dũng tâm nên mới nhập nội.

- NÔ tài.

Bạch Hải Đường mỉm cười khi thấy mặt Thiên Hải đỏ thẹn. Nàng quay mặt nhìn xuống võ đường.

Ba hồi trống cùng với ba hồi khèn được gióng lên. Ba hồi khèn trống vừa dứt thì tiếng tù và trỗi lên vang động cả không gian võ đường. Tiếng tù và ngưng thì một giọng nói xướng lên từ gã thái giám có thân hình bệ vệ đứng ngay trên thượng đài.

- Hoàng thượng ngự giá.

Tất cả mọi người động loạt đứng lên, ôm quyền khom người đứng về phía thượng đài Thiên Hải tò mò hướng mắt nhìn lên. Bạch Hải Đường phát hiện ra điều đó liền nói:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi muốn rơi đầu à?

Thiên Hải vội cúi đầu nhìn xuống. Chàng nghĩ thầm:

- Chẳng biết mặt rồng như thế nào đây. Không biết có giống như mặt những con rồng đá trong các ngôi miếu thác hoàng.

Thiên Hải nghe gã thái giám xướng tiếp:

- Hoàng thượng miễn lễ, chư khanh bình thân.

Bạch Hải Đường phi tử yên vị trở lại. Thiên Hải muốn nhìn lên, nhưng Bạch Hải Đường đã thầm nói với chàng:

- Không phải ai cũng có thể được nhìn mặt thiên tử. Ngươi đừng quá tò mò mà khó giữ được đầu. Chỉ cần ngươi trung thành, hầu phục bổn nương có cơ hội bổn nương sẽ cho ngươi cơ hội được thực mục long nhan.

- NÔ tài biết tội, không dám tò mò nữa.

Thiên Hải giờ chú tâm nhìn xuống võ trường.

Từ hàng ghế đại thần một người vận vương phục bước ra, ôm quyền hành lễ, nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng! Ngự tiền sử Vương Quốc Trung bỗng dưng bặt vô âm tín.

Hạ thần đã hội ý với Binh bộ thượng thư và BỘ hình tiến hành lập hội võ đêm nay để tiến cử người tài có chức vụ ngự tiền sứ. Xin hoàng thượng chuẩn tấu.

- Tứ vương gia có chắc tìm được người thay thế Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung không?

- Hạ thần nghĩ, nhân tài của trung nguyên không thiếu, nên có thể tìm được người tài - Được Bổn vương ân chuẩn hội võ đêm nay.

- Bổn vương mong sẽ tìm được một người tài đức hầu phục hoàng thượng.

Tứ vương gia nói xong, lui bước về chỗ cũ, rồi phán lệnh cho gã ngự lâm quân:

- Hội võ bắt đầu.

Gã ngự lâm quân bắt tay lên miệng xướng lên thật to:

- Hội võ bắt đầu.

Một hồi trống được trỗi lên nghe thật đinh tai nhức óc. Sau hồi trống đó, một vị đại thần vận võ phục bước ra giữa võ đường. Lão dõng dạc nói:

- Các ngươi nghe đây. Hôm nay là hội võ tiến cử Ngự tiền sứ. Một ngày hội võ vô cùng quan trọng, nên chỉ có những kẻ thực tài mới tham gia hội võ này. Mặc dù đã qua vòng sơ khảo, nhưng các ngươi cũng phải biết tự lượng sức mình. Nếu cảm thấy mình không đủ tài thì không được bước lên để làm cho hội võ mất đi thần khí uy nghi. Ai có tài thì sẽ được hưởng long ân của hoàng thượng. Kẻ tham gia hội võ có thua cũng không hờn, có chết cũng không oán. Hội võ cấm không được sử dụng độc công và ám khí Tất cả phải được thi thố bằng thực tài. Các ngươi nghe rõ chưa?

Tất cả mọi người tham gia hội võ đều đồng loạt xướng lên:

- Rõ.

Bổn quan tuyên bố. Hội võ bắt đầu.

Lão võ tướng nói xong, lui bước về chỗ hàng ghế các vị quan đại thần đảm đương việc thảo

chứng.

Từ trong đám võ sinh ứng thi, một trung niên cầm thương bước ra. Y ôm quyền hướng về phía thượng đài hành lễ rồi quay sang các vị võ quan giám khảo ôm quyền hành lễ, nói:

- Tại hạ Tư ĐỒ Văn, trưởng nam của đề đốc Tư ĐỒ Can. Ngoại hiệu Truy mạng thương xin được thượng đài.

Ba khảo quan gật đầu cùng với một hồi trống.

Hồi trống dứt, Tư ĐỒ Văn liền thi triển một bài thương pháp uy mãnh như vũ bão.

Gã vừa thi triển thương pháp, vừa nói:

- Xuyên tâm thương.

Gã chọc cây thương thẳng về phía trước rồi thu lại đứng dạng chân.

Ban giám khảo khẽ gật đầu.

Từ đám võ sinh, một người cầm đao bước ra. Y cũng làm những động tác giống như Tư ĐỒ Văn, rồi tự giới thiệu mình:

- Tại hạ Đoàn Kỷ, người Sơn Đông, ngoại hiệu Sơn Đông kim đao xin được lĩnh giáo thương pháp của Tư ĐỒ thiếu gia.

Tư ĐỒ Văn nhìn Sơn Đông đao Đoàn Ký nói:

- Tư ĐỒ Văn thỉnh giáo.

Y nói xong mú a vun vút trường thương như thể chiếc chong chóng thị uy.

Đoàn Ký nheo mày nhìn Tư ĐỒ Văn, nhún vai, nói:

- Thương biến hoá nhưng chẳng có sát thương. Thương pháp của Tư ĐỒ Văn thiếu gia chỉ được dụng khi múa võ Ở đất Sơn Đông.

Tư ĐỒ Văn vừa múa thương, vừa nói:

- Đoàn Kỷ! Ngươi có bản lĩnh thì nhập cuộc giao thủ với bổn thiếu gia.

- Tư ĐỒ thiếu gia khỏi thách đố Đoàn mỗ.

Gã rống lên một tiếng:

- Đỡ đao!

Ngọn đại đầu đao của Đoàn Kỷ cắt một đường vòng cung trông thật đơn giản nhưng lại ẩn chứng nội lực uy mãnh, bổ thẳng vào màn thương dày đặc của Tư ĐỒ Văn.

Đao và thương chạm thẳng vào nhau.

Choang.

Ngọn thương bị bật ngang Tư ĐỒ Văn buộc thối bộ.

Đoàn Kỷ không để cho Tư ĐỒ Văn kịp trụ tấn múa thương, liên tiếp thủ phạt tiếp một chiêu đao nữa, bổ qua yết hầu Tư ĐỒ Văn. Tư ĐỒ Văn hốt hoảng thụt người xuống tránh đao. Mặc dù thụt người nhanh, nhưng búi tóc của Tư ĐỒ Văn vẫn bị đại đao của Đoàn Kỷ cắt đứt. Tư ĐỒ Văn mặt cắt không còn chút máu, cây thương trong tay cứ run lên bần bật.

Đoàn Kỷ hoàn đao nhìn Tư ĐỒ Văn nói:

- Bản lĩnh thương pháp như vậy mà lại tiên phong thượng đài, ngươi hẳn muốn làm bẽ mặt các anh hùng hào kiệt Trung nguyên. Đáng chết.

Lời còn đọng trên miệng, Đoàn Kỷ chớp động cước pháp. Thân ảnh của gã cất lên cao ba bộ, đại đao tợ lưỡi sét trời bổ thẳng xuống đỉnh đầu Tư ĐỒ Văn.

Pháp.

Mọi người chỉ thấy đạo quang cắt xuống thân pháp Tư ĐỒ Văn và đoán chắc gã trưởng nam của đề đốc Tư ĐỒ Can đã táng mạng. Bốn gã thái giám bước váo gom hai nửa thân Tư ĐỒ Văn cho vào chiếc túi khiêng ra ngoài. VÕ trường bỗng chốc trở nên lạnh lùng trong sự im lặng.

sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ dùng đế giày lau lưỡi đại đao rồi bước đến ôm quyền xá ban khảo quan.

- Xin các đại nhân cho một lời phán xét.

Ban khảo quan chưa kịp nói thì từ trong đám võ sinh, một trung niên bước ra. Người này chẳng hề đem theo binh khí. Y đến trước mặt ban khảo quan, tự xưng danh tính:

- Tại hạ Dương Tùng, người trấn Phúc Kiến, ngoại hiệu Tử Thủ kim ma.

Sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ nhìn sang Dương Tùng.

Vị võ quan đại nhân gật đầu:

- Hai người tự khảo chứng võ công, xem ai hơn ai.

Dương Tùng ôm quyền:

- Tuân lệnh đại nhân.

Dương Tùng và Đoàn Kỷ đối mặt nhau, Dương Tùng nói:

- Dương Tùng nghe thiên hạ kháo với nhau về Đoàn túc hạ, nay mới được thấy đao pháp quả là tàn nhẫn vô biên.

- Biết đao pháp của đoàn mỗ tàn nhẫn vô biên, sao ngươi còn dám thượng đài ấn chứng võ công.

- Không thượng đài thì chẳng biết Dương mỗ đứng thứ bậc nào trong giang hồ. Với lại, Dương mỗ đến đây không phải thị mục xem các bằng hữu thi thố võ học, mà cũng CỎ ý tham gia.

- Tham gia để được nhận cái chết như gã Tư ĐỒ Văn, phải không?

- Nếu Đoàn túc hạ có bản lĩnh.

- Bản lĩnh của Đoàn mỗ đây.

Lời còn như đọng trên miệng Sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ thì ngọn đại đao đã chém xả đến Dương Tùng. Dương Tùng đã có sự chuẩn bị từ trước nên lách tránh rất linh hoạt. Y không hề phản công Sơn Đông kim đao Đoàn Kỷ, mà lại chắp tay sau lưng thi triển bộ pháp thần kỳ, lúc qua trái, lúc bước qua phải, thậm chí có lúc ngã ngửa về sau, nhưng tuyệt nhiên không hề mất tấn, thế mà Đoàn Kỷ không làm sao công trúng đích.

Đoàn Kỷ thấy đối phương đấu với mình trong tư thế thong dong tự tại, càng tức giận hơn. Y dồn tất cả nội lực vào chiêu đao cuối cùng rồi thét lên một tiếng. Thân pháp cất lên cao bốn bộ, bổ thẳng lưỡi đao xuống đầu Dương Tùng. Những tưởng lần này [mất vài chữ] Văn, nhưng họ Dương chỉ hơi lách qua nửa bộ để lưỡi đại đao của Đoàn Kỷ lướt sát ngay bên hông mình rồi bổ luôn xuống đất.

Chát.

Lưỡi đại đao với nội lực như núi Thái Sơn công hụt Dương Tùng chém xuống đất ngập quá nửa. Đoàn Kỷ toan rút đao lại thì chớp thấy chảo công của họ Dương thộp đến mặt mình. Y hốt hoảng nhưng không lẽ bỏ đao, nên buộc vung tả thủ gạt trảo công Của đối phương. Tả thủ vừa vung lên thì đã bị thủ pháp của Dương Tùng chụp lại:

Rắc.

Xương vai Đoàn Kỷ bị gãy vụn khi Dương Tùng ghịt tay gã ra sau. Không dừng lại Ở đó, hữu thủ

của Dương Tùng với thế ưng trảo tàn khốc chụp thẳng tới vùng tâm đẳng của đối phương. Năm ngón tay họ Dương như năm chiếc vuốt chim ưng xuyên thăng qua trang phục và da thịt của họ Đoàn rồi rút trở lại với trái tim của đối phương còn thoi thóp đập.

Đoàn Kỷ cứ đứng khom khom mãi một lúc thật lâu mới đổ sập đến trước. Đến lúc đó Dương Tùng mới nhét quả tim vào mình Đoàn Kỷ.

Y chùi hai tay vào mặt họ Đoàn rồi đứng chống tay nhìn bọn thái giám khiêng xác Đoàn Kỷ ra.

Qua hai trận tỷ thí võ công đã có hai người chết, điều đó khiến Thiên Hải chao lòng.

Chàng nghĩ thầm:

"Cần chi cái chức Ngự tiền sứ mà phải chết oan uổng như vậy chứ. CÓ cho bổn thiếu gia, thiếu gia cũng chẳng thèm nhận".

Bạch Hải Đường phi tử nhìn lại Thiên Hải, hỏi:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghĩ sao về những võ sinh dưới kia?

- HỌ đều là những cao thủ của võ lâm Trung nguyên, chết thật đáng tiếc.

- Ngươi tiếc cho họ à?

- Không dễ gì tìm được những cao thủ như vậy.

Bạch Hải Đường mỉm cười, nói:

- Nếu như những người kia là thích khách thì ngươi có bảo vệ bổn nương không?

- NÔ tài sẽ làm hết sức mình để bảo vệ nương nương.

- Ngươi không sợ chết như gã Tư ĐỒ Văn hay gã Đoàn Kỷ?

- NÔ tài chết cũng không tiếc, nếu đã hết sức mình.

Bạch Hải Đường gật đầu:

- Được lắm.

Trong lúc hai người nói chuyện thì Dương Tùng đã hạ thêm một người nữa cũng bằng cái chết như Đoàn Kỷ.

Sau khi sát tử hai mạng người, Dương Tùng vô cùng tự đắc. Y ôm quyền hướng về chúng môn

sinh:

- Ở đây còn vị nào muốn lên khảo chứng võ công với tại hạ nữa không?

Bạch Hải Đường hỏi Thiên Hải:

- Ngươi có tin họ Dương kia chiếm được kim bài Ngự tiền sứ không?

- NÔ tài không dám chắc. Bởi những cao thủ chưa xuất đầu lộ diện. Nhất là người...

- Người nào?

- NÔ tài chỉ có thể nó người muốn kim bài phải có sát thần khủng bố mới có thể khống chế đước các võ sinh đang háo hức với hoài tưởng trở thành Ngự tiền sứ của hoàng thượng.

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi tinh mắt lắm đó.

Hai người nói đến đây thì trong đám võ sinh, một hảo hán tuổi chỉ ngoài hai mươi bước ra. Y cũng chẳng mang theo binh khí gì.

Y bước đến bàn khảo quan:

- Vãn bối họ Lâm, tục danh Quang Hạo. Người chấn Lĩnh Nam chuyên nghề tơ tằm, thêu hoa đơm vải, xin được tỷ thí với Dương Tùng tôn giá.

Lão võ quan nhìn Lâm Quang Hạo, nói:

- Công tử còn quá nhỏ tuổi, hẳn không biết hậu quả như thế nào khi thượng đài. Lão phu khuyên công tử mau quay về. Sẽ còn nhiều cơ hội để công tử tiến thân, chứ không chỉ có lần này.

Lâm Quang Hạo ôm quyền:

- Đại nhân! Vãn bối lặn lội từ Lĩnh Nam lên tới kinh thành, chẳng lẽ lại quay về chỉ vì tuổi quá nhỏ sao. Người xưa có câu: "Anh hùng chẳng đợi tuổi", huống chi vãn bối nay Cũng đã hai mươi rồi. Xin đại nhân cho vãn bối tỷ thí.

Lão võ quan thở dài một tiếng, nói:

- Lão phu đã nói hết lời, nhưng nếu công tử vẫn một mực thì lão cũng không cản.

Lâm Quang Hạo ôm quyền xá:

- Đa tạ đại nhân.

Y bước ra võ trường đứng đối mặt với Dương Tùng, ôm quyền nói:

- Tốn giá đừng nghĩ Lâm Quang Hạo còn nhỏ mà nương tay.

- Dương mỗ lại nghĩ khác. Hắn là ngươi có hai trái tim và hai lá gan nên mới thượng đài giao thủ với ta.

- Nếu không thượng đài thì vãn bối sẽ về tay không sao?

- Thà ngươi về tay không còn được cái mạng, nhưng rất tiếc ngươi đã thượng đài tìm công danh.

Dương Tùng nói xong đảo bộ, xoay tròn bản thủ chớp động tấn công Lâm Quang Hao. Đối phó với đôi bản thủ của Tử Thủ kim ma Dương Tùng. Lâm Quang Hạo chẳng né tránh. Hành động của họ Lâm khiến cho vị lão quan giật mình, đứng xống lên.

Lão đại nhân lắc đầu nói:

- Thật là hồ đồ!

Mọi người những tưởng Lâm Quang Hạo sẽ bị moi tim như những người trước, nhưng họ Lâm chỉ khẽ xoay người như thục nữ múa mừng ngày hội trồng dâu lấy tơ tằm.

Đôi song thủ chết người của Dương Tùng chộp trượt qua bên hông Lâm Quang Hạo thì gã đã rú lên một tiếng khủng khiếp. Cùng với tiếng rú đó, Dương Tùng ôm lấy hai con ngươi, lảo đảo thối bộ.

Gã rên rỉ:

- Mắt của ta... Mắt của ta...

Lâm Quang Hạo thản nhiên nói:

- Mắt của tôn giá đã bị Lâm Quang Hạo đâm mù rồi, đâu còn nữa.

Mọi người chứng kiến cảnh đó cứ trố mắt ra nhìn Lâm Quang Hạo. HỌ không biết Lâm Quang Hạo đã dụng thủ pháp gì mà đâm mù mắt Dương Tùng.

Dương Tùng gầm lên.

Bị mù mắt, Dương Tùng như con thú điên lao thẳng đến Lâm Quang Hạo. Trong lúc đang tự đắc, Lâm Quang Hạo không ngờ đối phương lại lao đến mình dù đã bị mù mắt.

Y cũng xoay mình đúng động tác ban đầu, hai mũi kim, giấu trong bàn tay phóng ra đâm xuyên qua hóc mắt đã mù của Dương Tùng thấu qua bên kia.

Lâm Quang Hạo có ngờ đâu Dương Tùng cũng có ý liều chết trong cơn phẫn nộ.

Mặc dù bị đâm như thế, nhưng lão vẫn thừa sức để lấy mạng Lâm Quang Hạo. Tả thủ Dương Tùng bám cứng lấy thắt lưng, còn hữu thủ thì vồ vào yết hầu.

Thụp.

Cả hai cùng đổ kềnh xuống đất. Mọi người chỉ thấy hai người ôm cứng lấy nhau, giãy giụa nằm ườn ra bất động.

Một vị khảo quan bước ra rồi lắc đầu.

Vị khảo quan ra hiệu. Bốn gã thái giám bước vào võ trường gỡ hai đối thủ đang ôm cứng. Lúc này mọi người mới biết cả Dương Tùng và Lâm Quang Hạo đều chết bởi độc thủ củ a nhau.

Cái chết của Dương Tùng và Lâm Quang Hạo khiến cho võ trường bỗng chốc trở lên im lặng đến lạ lùng. Sự im lặng đó khiến cho bầu không khí sôi động bỗng chốc trở lên nặng nề khó thở.

Bạch Hải Đường phi tử nhìn lại Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nghĩ còn người nào dám bước lên thượng đài nữa không?

Thiên Hải gật đầu:

- NÔ tài nghĩ, đã là người luyện võ thì đây là cơ hội để tiến thân. Không ai muốn chiếc kim bài Ngự tiền sứ lại không có chủ cả. Nếu không có chủ, hoàng thượng hẳn buồn lắm. Chẳng lẽ võ lâm Trung thổ chỉ có bấy nhiêu người sao.

Thiên Hải ghé miệng vào tai Bạch Hải Đường:

- Đây mới là cao nhân thượng đài.

Thiên Hải vừa nói dứt câu thì Hoàng Bang và Hoàng Khởi từ trong đám môn sinh bước ra.

Thiên Hải nhận ngay ra họ. Chàng nghĩ thầm:

"Hai gã Hoàng Bang và Hoàng Khởi xuất hiện Ở đây ư? Hoa Sơn chưởng môn cũng muốn cho môn hạ của mình đoạt kim bài Ngự tiền sứ à".

Thiên Hải nhỏ giọng nói với Bạch Hải Đường phi tứ:

- Nương nương! Hai người này nô tài biết.

- HỌ là ai?

- HỌ là những cao thủ của phái Hoa Sơn. Tên là Hoàng Khởi và Hoàng Bang.

- Kiếm pháp của họ cao thâm lắm hả?

- NÔ tài không biết. Nhưng đây mới là lúc các bang phái lớn trong giang hồ xuất đầu lộ diện.

Thiên Hải vừa nói, vừa quan sát xuống võ trường. Chàng nghĩ thầm:

"chẳng lẽ hành thích hoàng thượng là những cao thủ của các đại phái trong võ lâm.

Ai cha! Chuyện này nếu không thành thì võ lâm sẽ rơi vào tai kiếp trùng trùng điệp điệp Nếu thành thì bá tánh chẳng có một ngày nào yên. Một ngày không có thiên tử thì đại loạn ắt sẽ xảy ra. Chỉ mỗi một tấm kim bài Ngự tiền sứ mà đã có bao nhiêu cao thủ chết vì nó. Nếu đem cả ngai vàng thiên tử làm mồi thì máu sẽ chảy thành sông, thây chất thành núi mất".

Thiên Hải lắc đầu nghĩ tiếp:

"Dưới có ông trời còn trên có trăm họ, bên cạnh có quyền, có ngân lượng lại thêm cả tam cung lục viện thì người có tâm thanh nhàn đến mấy cũng khó mà cầm lòng. CÓ Thiên tử thế mà đỡ sinh chuyện".

Thiên Hải nghĩ như vậy, muốn quay lại nhìn dung mạo Thiên tử, nhưng lại bỏ ý định đó Chàng buông một tiếng thở dài.

Bạch Hải Đường phi tứ hỏi Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Sao ngươi lại thở dài thế? Ngươi không thích xem tỷ võ à?

- NÔ tài rất thích. Nhưng sao thấy nhiều người chết quá mà thở ra đấy thôi. Không biết kim bài Ngự tiền sứ sẽ cho họ những gì mà sao nhiều người ham muốn như vậy.

- Chỉ tại Tiểu Thuận Tử là thái giám nên không biết đấy thôi. Nếu ngươi là Ngự tiền sứ thì trở thành thống lãnh Ngự lâm quân trong nay mai. Xem như lúc nào cũng được Ở Cạnh hoàng thượng, tất nhiên sẽ được đặc ân của Thiên tử. thế thì ai mà chẳng muốn.

Thiên Hải ve cằm:

"Ai cũng muốn, nhưng Thiên Hải thì không muốn đâu. Bổn thiếu gia biết tỏng tất cả bí mật trong nội cung của các ngươi rồi. Chẳng qua cũng chỉ là hạng tôi tớ trung thành củ a đấng thiên tử".

Thiên Hải nghĩ đến đây thì dưới võ trường đã có sự chuyển biến thần kỳ. Một người vận hắc y võ phục cùng thanh trường kiếm với thuật khinh công kỳ tuyệt từ từ hạ thân xuống trước mặt Hoàng

Bang và Hoàng Khởi. Chỉ với khinh pháp của người đó thôi mà quần hùng tham gia hội võ phải Ổ lên.

Y chậm rãi bước đến bàn khảo quan. Tưởng đâu y cũng như những người kia tự giới thiệu mình, nhưng không. Y đứng thừ ra, đưa cặp mắt ngời ngời nhìn chiếc kim bài Ngự tiền sứ.

Vị khảo quan hỏi gã:

- Tráng sĩ tên gì? Quê quán Ở đâu?

Vị khảo quan chưa hỏi hết câu, gã kiếm thủ đã lấy tấm kim bài cho vào ngực áo.

Động tác và thái độ của gã đã khiến cho ban khảo quan bực bội, tất cả đều đứng bật lên.

Không màn đến sự bực tức của ban khảo quan, gã kiếm thủ lòn tay ra sau lưng rút trường kiếm. Lưỡi kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ thì một ánh chớp loá mắt. Khi mọi người nhìn lại thì Hoàng Bang và Hoàng Khởi chỉ còn là hai cái xác mất đầu nhưng vẫn đứng sừng sững như bị trời trồng.

Trên nhị đài, Thiên Hải giật thót ruột buột miệng nói:

- Thượng Ngươn kiếm pháp.

Chương 39: Trùng Kiếm

Thấy kiếm pháp, Thiên Hải nhận ra ngay người vận võ phục hắc y chính là Diệp Cát Quần Mục nhân. Chàng nheo mày nhủ thầm:

"Diệp Cát Quần đã là mục nhân còn cần gì chức Ngự tiền sứ chứ?" Thiên Hải còn đang suy nghĩ thì từ trong quần hùng, một gã kiếm thủ bước ra.

Gã đặt tay vào đốc kiếm rồi nói:

- Tại hạ là Quân tử kiếm Chi Huy.

Quân tử kiếm Chi Huy vừa nói vừa rút kiếm ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm của gã vừa rút ra khỏi vỏ trong khi chưa nói hết câu tự giới thiệu mình thì đạo kiếm Thượng Ngươn của Diệp Cát Quần đã chớp động.

Chiêu kiếm Thượng Ngươn của Diệp Cát Quần nhanh đến độ đầu của Quân tử kiếm Chi Huy rơi xuống đất mà miệng vẫn còn lải nhải nói.

Cái chết của Quân tử kiếm Chi Huy khiến cho quần hùng thẫn thờ sửng sốt. Tất cả mọi người giờ đã nghiệm ra kiếm thủ đoạt chiếc kim bài kia là một sát nhân thần chết, giết người trong nháy mắt chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào.

võ trường vốn đã nặng nề bởi những cái chết thảm khốc, giờ càng nặng nề hơn sau cái chết của Quân tử kiếm Chi Huy. Đến ngay những vị đại thần võ quan cũng phải thừ người bất động, nhìn Diệp Cát Quần như không chớp mắt.

Trong khi mọi người thờ thẫn với sát chiêu kiếm của Diệp Cát Quần trở nên im lặng thì bất ngờ có những tiếng vỗ tay tán thưởng phát ra từ phía thượng đài.

Thiên Hải cau mày. Chàng không nhìn lên, nhưng biết đó là những tràng vỗ tay tán thưởng của Thiên tử. Thiên Hải nghĩ thầm:

"Thiên tử hẳn không biết kiếm chiêu Thượng Ngươn tàn khốc như thế nào nên mới tán thưởng họ Diệp. Còn nếu hoàng thượng biết mà vẫn vỗ tay ngợi khen thì đây đúng là một bạo chúa thích chuyện giết người. .

Nghĩ như vậy, bất giác Thiên Hải buông tiếng thở dài. Chàng nhìn xuống dưới các vị đại thần.

Chàng nhận ra Tứ Vương gia đang cầm cây còi nhỏ bằng tre.

Thiên Hải lấy làm lạ. Chàng ngờ ngợ sẽ có đại biến sắp xảy ra với sự xuất hiện của Diệp Cát Quần.

Thiên Hải hỏi nhỏ Bạch Hải Đường phi tử:

- Nương nương...

Bạch Hải Đường nhìn lại chàng:

- Tiểu Thuận Tử muốn hỏi gì?

- Tứ vương gia hẳn phải là đại thần nhất phẩm.

Bạch Hải Đường nhìn sững Thiên Hải:

- Còn hơn cả nhất phẩm công thần nữa. Tứ vương gia sẽ là nhiếp chính vương một khi hoàng thượng có điều bất hạnh. Sao ngươi lại hỏi bổn nương điều đó?

- NÔ tài chỉ nhìn thấy phong tướng Tứ vương gia quá uy nghi nên buột miệng hỏi thế thôi.

- Ngươi cũng biết xem tướng nữa à?

- NÔ tài trước đây có học qua thuật tướng số của một vị cao tăng.

- Hay lắm. Khi nào về ngũ giác lầu ngươi xem tướng cho bổn cung thử coi.

- Thưa vâng.

Trong lúc đó, dưới võ trường đã hoàn toàn khoác một bầu không khí nặng mùi khủng bố và chết chóc. Diệp Cát Quần vẫn đứng giữa võ trường hướng mắt về phía quần hùng. Thế nhưng chẳng một ai dám thượng đài, cứ như mọi cao thủ đã bị ánh mắt sát thần của Mục nhân cướp mất hồn vía.

Tứ vương gia chờ một lúc rồi ôm quyền nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, kiếm sĩ vô danh kia đã đoạt được kim bài Ngự tiền sứ.

Thiên Hải lắng nghe tiếng hoàng thượng cất lên:

- Nếu không còn ai muốn đoạt kim bài Ngự tiền sứ thì trẫm sẽ chuẩn y cho kiếm sĩ đó Chức vị Ngự tiền sứ thay cho Chu ái khanh. Kiếm pháp của y đáng để cho mọi người học tập.

Thiên Hải nghe hoàng thượng phán và nghĩ thầm:

"Nếu ai cũng thụ học được Thượng Ngươn kiếm pháp thì Mục nhân Diệp Cát Quần đâu dễ dàng đoạt kim bài Ngự tiền sứ." Tứ vương gia nghe hoàng thượng phán xong, quay lại:

- Hoàng thượng đã chuẩn y kiếm sĩ vô danh là người đoạt kim bài Ngự tiền sứ.

Giọng xướng của Tứ vương gia đập vào thính nhĩ của Thiên Hải, đôi chân mày chàng cau lại. Chàng nghĩ thầm:

"Diệp Cát Quần xuất hiện chủ đích để đoạt chức vị Ngự tiền sứ. Chẳng lẽ chỉ để đoạt chức vị đó thôi sao. Bản thân y là Mục nhân của Diêm Vương môn, thế thì đoạt chức vị Ngự tiền sứ để làm gì? Đúng ra y phải hành thích hoàng thượng chứ?" Thiên Hải lắc đầu nghĩ tiếp:

"Nếu y chỉ đoạt chức vị Ngự tiền sứ thì mục đích của y là gì? Tất nhiên y chẳng có mục đích gì rồi." Thiên Hải giật mình, buột miệng nói nhẩm:

- Không thể như vậy được.

Bạch Hải Đường phi tử quay lại:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nói gì thế?

Thiên Hải hỏi:

- Nương nương! NÔ tài mạn phép hỏi, một khi kiếm sĩ kia đoạt được chức vị Ngự tiền sứ thì sẽ thống lĩnh đội ngự lâm quân?

Bạch Hải Đường phi tử gật đầu.

Mặt Thiên Hải đanh lại với ý nghĩ:

"Hắn đoạt chức vị Ngự tiền sứ cốt là thống lĩnh ngự lâm quân. Đến lúc đó muốn giết hoàng thượng lúc nào mà chẳng được. Hoặc khống chế hoàng thượng, và kẻ chủ mưu thâu tóm thiên hạ. Kẻ chủ mưu lại chính là Diêm Vương môn chủ." Bạch Hải Đường phi tử hỏi Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi đang nghĩ gì mặt căng quá vậy?

- NÔ tài không thể để cho kiếm sĩ kia đoạt chức vị Ngự tiền sứ.

- Tiểu Thuận Tử. Ngươi làm gì?

Cùng lúc với câu hỏi của Bạch Hải Đường phi tử thì ban khảo quan chuẩn bị tiến hành lễ nhậm phong cho Diệp Cát Quần. Tiếng phèn được gióng lên.

Thiên Hải nói:

- NÔ tài phải thượng đài.

- Ngươi có điên không?

Bạch Hải Đường phi tử vừa thốt dứt câu thì Thiên Hải thi triển thuật Phi ma độn hình từ trên nhị đài lướt xuống võ trường. Chàng vừa lướt đi vừa thét:

- NÔ tài muốn thượng đài.

Một tiểu thái giám khôi ngô, anh tuấn từ trên nhị đài thi triển thuật khinh công siêu phàm lướt xuống võ trường, khiến ai nấy cũng ngạc nhiên trố mắt nhìn.

Khi Thiên Hải đã đứng trước ban khảo quan mà các vị đại thần vẫn còn ngơ ngẩn nhìn chàng. Vị võ quan chủ khảo nhìn Thiên Hải:

- Tiểu thái giám. Ngươi định thượng đài à?

Thiên Hải ôm quyền xá:

- NÔ tài quyết định thượng đài.

Vị võ quan đanh mặt nói:

- Tiểu tử quyết định thượng đài mà chẳng có bản lĩnh gì thì biết tội gì không? Ngươi sẽ phạm tội khi quân hí lộng võ trường, có thể bị tội bêu đầu.

- Trong luật không có điều cấm thái giám thượng đài. Nếu vãn bối không có bản lĩnh thì sẽ chết ngay dưới kiếm của kiếm sĩ kia, đâu còn cái mạng để cho Thiên tử trừng trị.

- Tại sao ngươi muốn thượng đài?

- vãn bối muốn nhận chức Ngự tiền sứ.

- Ngươi đã là thái giám rồi kia mà?

- Thái giám không thể trở thành Ngự tiền sứ được à? CÓ những lão công công được phong đến chức Thiên tuế thì sao vãn bối không thể là Ngự tiền sứ?

Vị võ quan chủ khảo nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân:

- Được! Bổn quan chuẩn y lời thỉnh cầu thượng đài của tiểu thái giám.

Vị chủ khảo quan đưa tay phất cờ hiệu.

Tiếng trống lại trỗi lên. Khi tiếng trống dứt thì Tứ vương gia lớn tiếng nói:

- Không.

Tứ vương gia ôm quyền tiến ra xá hoàng thượng rồi trịnh trọng nói:

- Hoàng thượng! Gã tiểu thái giám kia hí lộng võ trường đáng tội bêu đầu.

Hoàng thượng hỏi:

- Y không được thượng đài à?

Vị võ quan chủ khảo từ dưới võ trường hối hả chạy lên. Lão ôm quyền thi lễ với hoàng thượng rồi nói:

- Khởi tấu hoàng thượng, trong lệ thượng đài hội võ tuyển chọn Ngự tiền sứ không có điều khoản cấm thái giám nội cung thượng đài.

- thế thì cứ cho tiểu thái giám kia thượng đài.

Tứ vương gia nói:

- Khởi tấu hoàng thượng, phàm những kẻ đã tự biến mình thành nội thị trong cung thì không được luyện võ công, hay đem binh khí, bởi lúc nào cũng kề cận long nhan. Gã tiểu thái giám này vốn đã có võ công lại nhập nội tất có chủ đích rất đáng ngờ. Nếu như y trở thành Ngự tiền sứ, thống lĩnh cấm quân, hạ thần e có biến.

- Tứ vương gia nói có lý. Trẫm không ngờ trong nội cung lại có cao thủ.

Tứ vương gia liếc qua vị võ quan chủ khảo rồi nói tiếp:

- Hậu họa bên cạnh, cúi xin hoàng thượng minh xét cho trảm ngay tên thái giám kia.

Bạch Hải Đường phi tử nghe Tứ vương gia nói như vậy, mặt đanh hẳn. Nàng đứng lên hướng về phía hoàng thượng:

- Hoàng thượng! Thiếp có mấy lời thỉnh cầu.

- ái phi cứ nói.

- Tiểu Thuận Tử là người của cung ngũ giác. Nếu như y có tà ý nhập nội để làm chuyện trái đạo trời thì hóa ra thần thiếp đây cùng một bè với y sao. Với lại, thái giám là người kề cận long nhan, Ngự

tiền sứ cũng là kẻ kề cận long nhan, thì sao lại không chọn người tâm phúc dám cung hình để hầu hạ long nhan chứ.

Tứ vương gia trợn mày nhìn Bạch Hải Đường phi tử.

Bạch Hải Đường phi tử nhìn xuống Tứ vương gia:

- VÕ trường hôm nay lập ra để hoàng thượng ngự mục tìm hiền thần. Tứ vương gia sao lại buông những lời gán cho Tiểu Thuận Tử là kẻ có tà ý muốn làm điều xằng bậy trái ý trời. Bổn cung hỏi Tứ vương gia, kiếm sĩ vô danh kia thượng đài, ngang nhiên đoạt kim bài Ngự tiền sứ mà chẳng khai tên khai họ, chính vì thế Tiểu Thuận Tử mới bất phục nên thượng đài. Lấy một kẻ vô danh để đề bạt làm Ngự tiền sứ với chọn một người tâm phúc của ngũ giác lầu, hẳn hoàng thượng thừa sáng suốt để chọn ai.

Bạch Hải Đường nhìn lên thượng đài:

- Thần thiếp thỉnh cầu hoàng thượng cho Tiểu Thuận Tử thượng đài. Nếu đúng ý trời thì y sẽ là Ngự tiền sứ hầu hạ hoàng thượng. Còn ngược lại, tự y đi tìm cái chết bởi kiếm pháp vô song của người kia.

- Trẫm chuẩn y lời ái khanh.

Hoàng thượng nhìn xuống vị võ quan chủ khảo:

- Cứ cho thượng đài.

Vị võ quan hành lễ nói:

- Đa tạ hoàng thượng.

Vị võ quan quay bước trở xuống.

Lão công công vội vàng bước xuống đi thẳng đến bên vị võ quan chủ khảo:

- Hà đại nhân!

Hà đại nhân nhìn lại:

- Công công có điều chi chỉ giáo?

Lão công công trao cây phất trần của mình vào tay Hà đại nhân rồi nói:

- Tiểu Thuận Tử do lão phu đào tạo, nhờ Hà đại nhân chuyển cây phất trần của lão phu cho y để

dụng làm binh khí. Hắn không có binh khí e khó giữ được mạng bởi kiếm chiêu của người kia.

Hà đại nhân gật đầu:

- Bổn quan sẽ trao cho tiểu thái giám.

Lão công công vuốt râu:

- Đa tạ Hà đại nhân.

Lão quay trở lại thượng đài, nhưng không quên liếc nhìn Tứ vương gia. VÔ hình chung lão công công bắt gặp ánh mắt sắc như bảo đao bảo kiếm của Tứ vương gia đã hướng vào mình. ánh mắt sắc của Tứ vương gia khiến cho xương sống của lão công công buốt lạnh.

Lão công công nghĩ thầm:

"Nếu tên tiểu tử Thiên Hải mà không đoạt được chức Ngự tiền sứ thì mình hắn đã tới số thật rồi. .

Trở lại với võ trường, Hà đại nhân bước lại bàn chủ khảo. Lão nhìn Thiên Hải, nói:

- Hoàng thượng đã chuẩn y cho tiểu thái giám thượng đài. Còn đây là cây phất trần của lão công công trao cho tiểu tử để làm binh khí.

Thiên Hải đón lấy cây phất trần. Chàng nhanh chóng nhận ra đó là một thanh kiếm được tạo lại dáng của cán ngọn phất trần.

- Đa tạ đại nhân đã thỉnh cầu hoàng thượng.

- Tiểu thái giám cẩn thận.

Thiên Hải gật đầu.

Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn Thiên Hải với sự lo lắng cho chàng. Ai cũng nhủ thầm: Thiên Hải chỉ còn sống trong khoảnh khắc ngắn ngủi nữa mà thôi.

Hà đại nhân phất cờ hiệu. Ba hồi trống được gióng lên làm vang động cả không gian võ trường vốn dĩ yên tĩnh, kể từ lúc Diệp Cát Quần chiếm ngự võ trường.

Thiên Hải rảo bước chầm chậm tiến ra võ trường rồi đứng đối mặt với Diệp Cát Quần.

Thiên Hải từ tốn nói:

- Tôn giá nhận ra Thiên Hải chứ?

Diệp Cát Quần gật đầu. Y buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Tại sao ngươi thượng đài? Ngươi không sợ chết bởi Thượng Ngươn kiếm pháp à?

- Thiên Hải thượng đài bởi đã luyện thứ kiếm pháp Thượng Ngươn của tôn giá.

- Ngươi có luyện cũng không phải là đối thủ của ta.

- Nhưng đã luyện kiếm thì phải thượng đài thôi. Thiên Hải có điều muốn hỏi tôn giá.

Tôn giá đã là Mục nhân của Diêm Vương môn, cớ gì lại thượng đài để đoạt chức vị Ngự tiền sứ? Tôn giá cần chức vị đó lắm sao?

Diệp Cát Quần lắc đầu:

- Ta thực thi sứ mạng của mình.

- Sứ mạng của tôn giá là đoạt chức vị Ngự tiền sứ, mà kẻ đắc lợi chính là Diêm Vương môn?

- Ngươi không cần biết. Lúc này ngươi còn cơ hội để giữ được mạng của mình, mau rời khỏi đây đi.

Thiên Hải lắc đầu:

- Thiên Hải đã thượng đài rồi, đâu thể rời khỏi võ trường được. Nếu rời khỏi võ trường thì phạm tội khi quân mất.

Buông một tiếng thở dài, Thiên Hải hỏi:

- Tôn giá hẳn chưa gặp Mộng Tình tỷ tỷ?

- Mộng Tình...

Thiên Hải gật đầu:

- Tất cả mọi chuyện xảy đến với tôn giá, Thiên Hải đều biết qua lời của Mộng Tình tỷ tỷ Tôn giá đã biết mình đang bị môn chủ Diêm Vương môn lợi dụng, sao cứ phải tuân lệnh của Diêm Vương môn chủ?

- Diệp Cát Quần đã là Mục nhân.

- Thiên Hải biết. BỘ cứ là Mục nhân thì phải tuân theo lệnh của Diêm Vương môn chủ?

- Ngươi là ta thì cũng thế thôi.

- Thần thức của tôn giá vẫn bình thường kia mà.

- Không như ngươi nghĩ đâu.

- Không như Thiên Hải nghĩ là sao?

- Ta hoàn toàn khác trước rất nhiều.

- Thiên Hải thấy tôn giá vẫn bình thường như hồi mới gặp lần đầu.

- Ta không bình thường như ngươi tưởng đâu. Ta đã là cái bóng của môn chủ. Ta phục tùng môn chủ. Chết được thì ta đã chết rồi.

- Tôn giá vì môn chủ hơn cả mình sao?

- Đúng.

- Còn Mộng Tình thì sao?

- Diêm Vương môn chủ hơn cả Mộng Tình.

Nói đến đây, chợt sắc diện của Diệp Cát Quần đổi qua màu xanh xác chết. Thấy sự biến đổi đó, Thiên Hải không khỏi e dè và ngại ngùng. Chàng liếc nhanh về phía Tứ vương gia. Thiên Hải thấy Tứ vương gia vừa đưa chiếc còi lên miệng thổi.

Thiên Hải nghĩ thầm:

"Thì ra Diệp Cát Quần bị Tứ vương gia điều khiển bằng chiếc còi vô thanh kia. Chỉ có Diệp Cát Quần mới nghe được tiếng còi của Tứ vương gia mà thôi. Nếu Tứ vương gia điều khiển Diệp Cát Quần thì lão chính là Diêm Vương môn chủ." Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiên Hải thì Diệp Cát Quần đã rống lên cùng với động tác rút kiếm ra khỏi vỏ.

Tiếng rống của gã khiến Thiên Hải giật mình.

Chứng kiến màn kiếm ảnh Thượng Ngươn do Diệp Cát Quần thi triển, Thiên Hải tự biết không thể dùng thuật Phi ma độn hình để tránh né một khi võng lưới kiếm tử bao trùm lên mình.

Không dùng được thuật Phi ma độn hình để tránh né, Thiên Hải muốn hay không cũng phải dụng đến Thượng Ngươn kiếm pháp của chính Diệp Cát Quần. Hai đối thủ cùng sử dụng một thứ kiếm pháp tối thượng tàn bạo vô biên. VÕ trường với chu vi non trăm mẫu thế mà vẫn bao cả màn ảnh kiếm trùng trùng điệp điệp. Bóng của Diệp Cát Quần lẫn Thiên Hải chìm trong màn kiếm quang dầy đặc, chẳng một người nào nhìn ra đâu là Diệp Cát Quần, đâu là Thiên Hải.

Tất cả mọi người trên thượng đài, nhị đài và trung đài đều đứng hẳn lên. Bạch Hải Đường phi tử lộ rõ sự lo lắng ra mặt. Nàng không ngờ Tiểu Thuận Tử bề ngoài rất thư sinh nho nhã lại là một kiếm thủ cao siêu thần kỳ, có thể đấu ngang ngửa với gã kiếm thủ sát nhân kia. Nghĩ như vậy, nhưng tim Bạch Hải Đường cứ đập thình thịch.

Nàng bất giác nhìn lên thượng đài. Vị Thiên tử con trời đã đứng lên từ lúc nào không biết, mắt cứ đăm đăm nhìn xuống võ trường với những nét căng thẳng cực độ.

Còn lão công công cứ giũ tay áo liên tục, cứ như trong y có kiến bò.

Bạch Hải Đường phi tử nhẩm nói:

"Tiểu Thuận Tử mà chết, mình chẳng tìm được gã thái giám nào như y. .

Trong cuộc giao đấu, Thiên Hải cảm nhận áp lực kiếm chiêu của đối phương càng lúc càng đè lên mình đến ngợp thở. Mặc dù hai người sử dụng cùng một thứ kiếm pháp tối thượng, nhưng Diệp Cát Quần như nhanh hơn Thiên Hải đúng nửa chiêu. Chính vì thế mà chàng gần như bị động khi phải đối phó với Diệp Cát Quần. Nếu không có Kim cang thần chỉ của Thiếu Lâm Tự, với Dịch Cân kinh thì Thiên Hải hẳn đã bị kiếm chiêu của Diệp Cát Quần tước mất mạng ngay từ lúc giao đấu chiêu đầu tiên.

Cứ mỗi lần kiếm của Diệp Cát Quần đạt đến cảnh giới tối thượng đã có thể chặt đứt đầu Thiên Hải thì bị chàng hóa giải bằng Kim cang thần chỉ.

Thiên Hải phải phối hợp vừa kiếm vừa chỉ mới khả dĩ giữ được thế cân bằng. Giao thủ suốt một canh giờ, trao đổi qua lại đúng trăm chiêu kiếm Thượng Ngươn bất phân thắng bại, mọi người ngầm thán phục Thiên Hải.

HỌ có biết đâu lúc này Thiên Hải vô cùng lúng túng. Chàng gần như chỉ còn một chiêu duy nhất nữa thôi trong khi kiếm pháp của đối phương càng lúc càng trở nên quái dị khó lường. Thiên Hải nghĩ thầm:

"Mình chỉ còn một chiêu kiếm nữa thì hết. Trong khi Diệp Cát Quần còn ngàn chiêu.

Xem ra mình đã tới số thật rồi." Nghĩ như vậy, Thiên Hải không khỏi bồi hồi lo lắng cho mình. Chàng tự biết trong khoảnh khắc nữa thôi kiếm của Diệp Cát Quần sẽ lấy mạng mình, mà Ở đây thì không thể cầu cứu người nào.

Trong lúc bối rối, tuyệt vọng, Thiên Hải quyết định dụng chính sở học tự thân mình chế tác ra lúc còn lưu lại băng động.

Chàng thét lớn:

- Tôn giá đỡ chiêu.

Cùng với tiếng thét đó, Thiên Hải hất mạnh cán ngọn phất trần. Lưỡi kiếm giấu trong cán cây phất trần bay vút lên cao mười trượng. Trong khi lưỡi kiếm còn lơ lửng trên không trung thì hữu thủ cầm cán cây phất trần thi triển chiêu cuối cùng trong Thượng Ngươi kiếm pháp đâm đến trước.

Bên kia Diệp Cát Quần cũng dùng cùng một chiêu với Thiên Hải, cũng dụng kiếm đâm về phía chàng. Mũi kiếm của gã và đầu gậy chạm thẳng vào nhau.

Chát!

Hai thứ binh khí chạm thẳng vào nhau. Cán gậy bị gãy đôi, hổ khẩu Thiên Hải rách toạc phún ra một dòng máu. Trong khi phía bên kia, lưỡi kiếm của Diệp Cát Quần cũng oằn cong.

Trong một khoảnh khắc chớp mắt, Diệp Cát Quần toan tiếp thêm một chiêu nữa để kết thúc cuộc đấu của mình với Thiên Hải thì ngọn kiếm từ trên cao rơi xuống ngay tầm tả thủ Thiên Hải. Mọi sự diễn ra nhanh ngoài dự đoán của Diệp Cát Quần. Y không thể nào ngờ được khi thanh kiếm từ trên cao rơi xuống lại biến thành chiêu kiếm liên hoàn thần kỳ.

Tay vừa chộp vào đốc kiếm, Thiên Hải đã đâm thẳng đến trước trong khi Diệp Cát Quần chưa kịp thu hồi kiếm để biến chiêu. Diễn biến nhanh đến độ Diệp Cát Quần không kịp phản ứng gì.

Phập!

Thiên Hải thi triển chiêu cuối cùng trong kiếm phổ mà Diệp Cát Quần đã trao cho chàng. Mũi kiếm xuyên qua bờ vai phải của gã. Khi kiếm được rút về thì hữu thủ cầm kiếm của Diệp Cát Quần đã rơi xuống đất.

Gã đứng thừ người ra như pho tượng, quên cả chuyện bế huyệt cầm máu.

Thiên Hải thối về sau hai bộ nhìn Diệp Cát Quần.

Chàng buột miệng nói:

- Tôn giá...

Diệp Cát Quần nhìn Thiên Hải:

- Ngươi đã thắng ta. Không ngờ Thượng Ngươn kiếm pháp đã có chủ nhân mới.

Ngươi đáng là chủ nhân của Thượng Ngươn kiếm pháp. Xứng đáng lắm.

Thiên Hải thở dài:

- Thiên Hải buộc phải thắng tôn giá, nếu không muốn chết.

- Ta chết rất mãn nguyện. Nếu tiểu đệ gặp lại Mộng Tình, nhắn với nàng rằng, Diệp Cát Quần rất yêu nàng và ta chết như một kiếm thủ.

- Thiên Hải sẽ nhắn với Mộng Tình tỷ tỷ.

Diệp Cát Quần mỉm cười:

- Ta không tìm được chân hoàn mỹ của kiếm pháp Thượng Ngươn, mặc dù đã khổ luyện nó từ lúc còn để chỏm và giết cả huynh trưởng mình. Còn tiểu đệ mới luyện đã tìm ra cái chân giá trị thật của kiếm pháp Thượng Ngươn. Tiểu đệ đã làm chủ được kiếm pháp. Tiểu đệ đáng là chủ nhân của VÔ địch kiếm.

Diệp Cát Quần nói xong, ngửa mặt cười sang sảng. Tràng tiếu ngạo của họ Diệp nghe thật sảng khoái.

Thiên Hải hỏi:

- Huynh định đi đâu?

Nhìn lại Thiên Hải, Diệp Cát Quần nói:

- Mục nhân như ta đã vô dụng rồi. Kiếm pháp Thượng Ngươn đã có chủ nhân mới thì ta phải trở về với cát bụi.

Diệp Cát Quần nói xong, bước đến nhặt lấy kiếm của mình.

Thiên Hải hốt hoảng:

- Huynh làm gì vậy?

Nhìn lại Thiên Hải, Diệp Cát Quần nói:

- Ta rất mãn nguyện khi đã trao kiếm phổ cho đệ.

Gã nói xong trở kiếm đâm thẳng vào tim mình. Diệp Cát Quần đứng quay mặt nhìn về phía hạ đài, nơi có Tứ vương gia đang ngồi như pho tượng bất động.

Thiên Hải nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của quần hùng. Trên thượng đài, Thiên tử vỗ tay ra vẻ rất thích thú với cuộc giao kiếm vừa qua.

Thiên Hải nhìn lên thượng đài, nghĩ thầm:

"Ngươi vui và thích thú trong cái chết của người khác ư? Bổn thiếu gia không bao giờ hầu hạ cho ngươi đâu."

Chương 40: Phi Tử Học Kiếm

- Nô tài bái kiến phi tử!

Bạch Hải Đường phi tử vội bước đến đỡ Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi không cần đa lễ.

- Đa tạ nương nương.

Bạch Hải Đường ngắm Thiên Hải từ đầu đến chân. Nàng mỉm cười nói:

- Bổn cung mở đại yến khoản đãi Tiểu Thuận Tử.

Bạch Hải Đường vừa nói vừa nắm tay Thiên Hải. Hai người sóng bước qua gian thư sảnh. Trong gian phòng này đã bày sẵn một bàn đại tiệc đầy những cao lương mỹ vị.

Bốn ả cung nữ đứng bốn góc để chuẩn bị hầu phụ hai người.

Thiên Hải và Bạch Hải Đường yên vị. Hai ả cung nữ bưng hai chậu nước có mùi hoa lài đem đến để cho hai người rửa tay. Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải.

Nàng mỉm cười bưng rượu chuốc vào chén cho chàng rồi nói:

- Những gì xảy ra bổn nương không thể nào tin được. Bổn nương tưởng như mình đang nằm mơ vậy.

- NÔ tài mạn phép hỏi, có gì mà nương nương không tin?

- Một tiểu thái giám tuổi vừa đôi mươi mà đã thượng đài hội võ, lại chiếm luôn kim bài Ngự tiền sứ. Ngũ giác lầu của ta được thơm lây khi ngươi đoạt kim bài Ngự tiền sứ.

- NÔ tài buộc phải thượng đài thôi.

Bạch Hải Đường nhìn chàng. Nàng bưng chén rượu nói:

- Bổn nương mời ngươi.

- Đa tạ nương nương.

Thiên Hải uống cạn rồi đặt chén xuống bàn. Bạch Hải Đường gắp thức ăn bỏ vào chén chàng rồi nói:

- Ai đã buộc Tiểu Thuận Tử thượng đài? Lão công công ư?

Thiên Hải giật mình nghĩ thầm:

"Mình trót lỡ lời. Không nên nói sự thật với ả nương nương này. Ả mà biết thì cả hoàng cung đều biết, không khéo mình tự gây đại loạn cũng nên." Nghĩ như vậy, Thiên Hải giả lả cười nói:

- Nương nương không biết đấy thôi, một khi đã luyện kiếm thì gặp hội võ nào cũng phải thượng đài thôi.

- Tiểu Thuận Tử không sợ chết à?

Bạch Hải Đường vừa nói, vừa chuốc rượu vào chén Thiên Hải. Thiên Hải từ tốn đáp lời nàng:

- NÔ tài sợ chết chứ. Ai mà chẳng sợ chết, nhưng không thể vì cái sợ đó mà bỏ qua cơ hội thượng đài.

Bạch Hải Đường phi tử gật đầu. Nàng mỉm cười ngắm nhìn Thiên Hải, nói:

- Tại võ trường, ta không thấy ngươi có chút gì của một tiểu thái giám cả. Ngược lại, Tiểu Thuận Tử có phong thái của một vị anh hùng, khiến ta rất phấn khích.

- Nương nương quá khen nô tài rồi, chẳng qua kiếm pháp của nô tài chỉ để hộ thân thôi.

- Tiểu Thuận Tử! Nếu như ta muốn học kiếm pháp đó, ngươi có truyền thụ cho ta không?

Thiên Hải ngây người bởi câu nói đề nghị của Bạch Hải Đường phi tử.

Bạch Hải Đường nhìn chàng:

- Sao? Ngươi có truyền không?

Thiên Hải đứng lên ôm quyền:

- NÔ tài được nương nương ưu ái tất nhiên sẵn sàng truyền kiếm pháp đó cho nương nương. Chỉ sợ...

Bạch Hải Đường nhường đôi chân mày vòng nguyệt hỏi:

- sợ gì?

Thiên Hải nhíu mày:

"Nếu bổn thiếu gia truyền thụ kiếm pháp Thượng Ngươn cho mụ, thì chắc chắn hậu cung sẽ có máu chảy đầu rơi, khủng khiếp vô cùng. .

Thiên Hải giả lả cười, nói:

- Học được kiếm pháp của nô tài rất khó. Kẻ thụ học kiếm pháp của nô tài phải có căn cơ và sự nhẫn nhục hơn người.

Bạch Hải Đường khoát tay:

- Tiểu Thuận Tử nghĩ bổn nương không học được à?

- NÔ tài không dám nghĩ vậy.

Bạch Hải Đường nhìn chàng mỉm cười, khẽ gật đầu. Nàng ôn nhu nói:

- Một khi bổn nương đã muốn thì bất cứ chuyện gì cũng làm được. Chỉ cần Tiểu Thuận Tử truyền thụ cho ta thì ta sẽ học được ngay thôi. Chỉ sợ Tiểu Thuận Tử không mu ồn truyền thụ kiếm pháp đó cho bổn nương.

- NÔ tài không dám dấu nương nương điều gì.

Nàng bưng chén mời Thiên Hải:

- Bổn nương mời Tiểu Thuận Tử.

chén thù chén tạc được một canh giờ, hai người đã uống hết bầu rượu hai cân. SỐ rượu đó đối với Thiên Hải chẳng thấm vào đâu, nhưng với Bạch Hải Đường thì khác.

Dung diện của nàng ửng hồng như thôn nữ e lệ trước tình lang.

Bạch Hải Đường đứng lên nhìn Thiên Hải:

- Tiểu Thuận Tử! Bổn nương thích luyện kiếm của ngươi. Ngươi truyền thụ cho ta nhé Bạch Hải Đường nói xong bước ra giữa sảnh đường.

Thiên Hải bối rối nói:

- Nương nương! Nương nương đã say rồi, sao thụ huấn được kiếm pháp của nô tài.

Bạch Hải Đường phi tử tròn mắt nhìn chàng:

- Sao, ngươi nói ta say ư?

Thiên Hải gật đầu.

Bạch Hải Đường cau mày nạt ngang:

- Hỗn láo! Tên nô tài này dám hỗn láo nói bổn cung say.

Nàng "hừ" nhạt một tiếng:

- Tiểu Thuận Tử! Đúng là ngươi không có ý truyền thụ kiếm pháp gia truyền của ngươi cho ta.

- NÔ tài không có ý đó đâu.

- Ngươi nói không có ý đó sao nói bổn cung say. Hê! Nếu bổn cung say sao còn đứng Ở đây?

Thiên Hải thở dài, chau mày nói:

- NÔ tài sẽ truyền kiếm pháp cho nương nương.

Bạch Hải Đường ngửa mặt cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi thật là đa tài. Ngươi vừa có thuật bấm huyệt, lại vừa là một kiếm thủ. Chỉ tiếc ngươi là thái giám, nếu không, bổn cung đã bỏ quách ngũ giác lầu theo ngươi rồi.

Thiên Hải giật mình khi nghe câu nói này thốt ra từ miệng Bạch Hải Đường. Chàng liếc nhanh về phía bốn ả cung nữ, thấy họ cúi mặt nhìn xuống như chẳng nghe gì.

Thiên Hải nói:

- Nương nương nói như vậy không sợ người ta nghe được mà phạm tội với Thiên tử?

- Trong ngũ giác lầu ai nghe được chứ?

- Nương nương! Người xưa có câu tai vách mạch rừng, nương nương phải cẩn thận.

Bạch Hải Đường nhướn mày nhìn Thiên Hải:

- Ngươi lo cho ta đó à?

- NÔ tài đã hứa tận trung với nương nương. Nếu không được nương nương ưu ái, nô tài đâu thể thượng đài chiếm kim bài Ngự tiền sứ.

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi nói thật đáy lòng mình ư?

- NÔ tài đâu dám xảo ngôn với nương nương.

Bạch Hải Đường bá cổ Thiên Hải:

- Ta thích ngươi lắm.

Bạch Hải Đường nói xong khoát tay đuổi bốn ả cung nữ:

- Cho các ngươi lui.

Thiên Hải càng bối rối hơn khi thấy Bạch Hải Đường đuổi bốn ả cung nữ đi.

Bốn ả cung nữ lui ra rồi, Bạch Hải Đường mới nắm tay Thiên Hải nói:

- Tiểu Thuận Tử! Giờ chỉ có ta với ngươi.

- NÔ tài xin được chỉ huấn cho nương nương.

Bạch Hải Đường gật đầu:

- Bổn nương có thể trở thành kiếm thủ được không?

- NÔ tài cũng không biết. Nhưng nếu nương nương có chí thì sẽ trở thành kiếm thủ chẳng thua ai.

Bạch Hải Đường vỗ tay:

- Thích quá! Tiểu Thuận Tử truyền cho ta kiếm pháp gia truyền của ngươi rồi, ta sẽ trọng thưởng.

- NÔ tài sẽ hết sức truyền thụ tất cả kiếm pháp cho nương nương.

Thiên Hải vừa nói vừa mỉm cười. Chàng nghĩ thầm:

"Bạch Hải Đường phi tử muốn học kiếm pháp thì bổn thiếu gia sẽ truyền thụ kiếm pháp thái giám cho ngươi. .

Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải hỏi:

- Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Thiên Hải gãi đầu mỉm cười nói:

- NÔ tài không biết bắt đầu từ đâu.

- Từ đâu cũng được. Bạch Hải Đường đã là một thiếu nữ thông minh từ ngay lúc nhỏ Tiểu Thuận

Tử! Ngươi biết chứ?

- Những bậc mẫu nghi như nương nương thì hẳn đã được trời phú cho trí tuệ khác thường, những thảo dân nào ai sánh bằng.

Bạch Hải Đường lườm Thiên Hải:

- Ngươi lại khéo nịnh bổn nương.

- NÔ tài nói thật lòng mình.

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi khéo lấy lòng bổn cung lắm.

Thiên Hải ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Nương nương! NÔ tài truyền thụ kiếm pháp cho nương nương rồi nương nương đáp lại một điều.

- Tiểu Thuận Tử muốn ta đáp lại điều gì?

- Tính đến nay nô tài đã nhập nội cung đúng bốn con trăng rồi. NÔ tài rất muốn được ra ngoài thành một chuyến, mong nương nương thỉnh cầu với hoàng thượng gia ân.

Bạch Hải Đường phi tử sửng sốt nhìn chàng:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi ra ngoài thành để làm gì?

Nàng bật cười nói:

- Chẳng lẽ ngươi ra ngoài thành để đến lầu xanh ư? Ngươi là thái giám mà?

- NÔ tài đến lầu xanh làm gì. Chẳng qua nô tài muốn du lãm một chuyến, sau khi đoạt được kim bài Ngự tiền sứ thôi à.

- Chỉ du lãm thôi ư?

Thiên Hải gật đầu:

Bạch Hải Đường phi tử đặt tay lên vai Thiên Hải:

- thế thì không cần thiết phải thỉnh ý chỉ hoàng thượng. Ta cho ngươi đi là được rồi.

- Không có lệnh tiễn của hoàng thượng, nô tài sao có thể rời khỏi nội cung.

Bạch Hải Đường bật cười rồi nói:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi là người tâm phúc, ta mới nói.

- NÔ tài luôn là người tâm phúc của nương nương.

Bạch Hải Đường gật đầu:

- Sau khi ngươi truyền thụ kiếm pháp gia truyền cho bổn nương, bổn nương sẽ sai Á hoàng dẫn ngươi theo mật đạo để ra ngoài thành.

Thiên Hải nheo mày, buột miệng hỏi:

- Trong nội cung có mật đạo dẫn ra ngoài ư?

- Tất nhiên là có. Nhưng chỉ có mình ngươi biết thôi đấy. Nếu để lộ ra thì ngươi sẽ bị đứt đầu - NÔ tài sẽ giữ kín.

Bạch Hải Đường mỉm cười:

- Tiểu Thuận Tử biết bổn nương dùng mật đạo đó để làm gì không?

Thiên Hải lắc đầu.

Bạch Hải Đường giả lả nói:

- Mật đạo đó dùng riêng cho bổn nương. Nếu sau này Á hoàng ta không cần đến nữa sẽ cần đến ngươi.

- Sợ nô tài không làm được.

- ẩy! Đoạt Ngự tiền sứ kim bài ngươi còn làm được thì chuyện cỏn con kia có gì mà làm không được chứ.

Bạch Hải Đường ghé miệng nói nhỏ vào tai Thiên Hải. Nàng nói xong bật cười trong khi sắc diện của Thiên Hải thì đỏ gấc.

Chàng nghĩ thầm:

"Nếu chuyện của phi tử đổ vỡ, lộ đến tai hoàng thượng thì cả tòa ngũ giác lầu và cả mình nữa sẽ biến thành tro bụi. Xem ra Ở gần mụ này nguy hiểm quá." Bạch Hải Đường nói:

- Tiểu Thuận Tử! Nếu ngươi là một trang nam tử hán thì bổn nương cũng dẹp quách mật đạo đó rồi. Chỉ tiếc...

Bạch Hải Đường buông tiếng thở dài.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Nương nương có biết vì sao nô tài biến thành thái giám không?

- Vì ngươi ham phú quý vinh hoa. Ham bạc vàng châu báu và cuộc sống trong nội cung.

Thiên Hải lắc đầu:

- Không phải đâu.

- Thế vì chuyện gì mà ngươi biến thành thái giám?

- NÔ tài biến thành thái giám do luyện kiếm pháp gia truyền đó.

Chàng nhìn Bạch Hải Đường mỉm cười nói:

- Muốn thụ huấn kiếm pháp của nô tài thì người luyện kiếm phải chịu "cung hình".

NÔ tài còn có cái để cung hình, còn nương nương chẳng biết lấy gì để "cung hình".

Bạch Hải Đường bật cười giòn giã:

- A! Hóa ra kiếm pháp của Tiểu Thuận Tử là "Thái giám kiếm phổ .

Thiên Hải mỉm cười, nhưng nén lại gượng gật đầu:

- Nương nương nói rất đúng.

- Hê! Nếu là Thái giám kiếm phổ thì rất phù hợp với bổn nương. Vì bổn nương là nữ nhân thì đâu cần "cung hình" để luyện chứ?

Thiên Hải thở dài.

Bạch Hải Đường phi tử hỏi:

- Tại sao Tiểu Thuận Tử thở dài?

- NÔ tài lo lắng cho nương nương.

- Ngươi lo lắng điều gì?

- Trong kiếm phổ gia truyền của nô tài để lại bất cứ người nào luyện kiếm phổ cũng phải chịu "cung hình", tuyệt dòng tuyệt giống, bất kể là nam hay nữ.

Bạch Hải Đường nhường cao chân mày vòng nguyệt:

- Phải "cung hình" bất kể là nam hay nữ à?

Thiên Hải gật đầu.

Bạch Hải Đường lắc đầu. Nàng như thể tỉnh rượu, ngập ngừng hỏi Thiên Hải:

- Bổn nương lấy gì để "cung hình"? Nếu có cái để cung hình thì bổn nương cũng cung hình để thụ học kiếm phổ củ a ngươi.

Thiên Hải nhìn sững Bạch Hải Đường phi tử:

- Nương nương rất muốn tụ thành kiếm của nô tài sao?

Bạch Hải Đường gật đầu:

- Thấy Tiểu Thuận Tử oai phong lẫm liệt trên võ trường, ta rất muốn được như ngươi. CÓ kiếm pháp của Tiểu Thuận Tử, Bạch Hải Đường có thể trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ đó.

- Nương nương.

Bạch Hải Đường nhìn chàng nói:

- Lúc này chỉ là Phi tử của hoàng thượng, nhưng có kiếm pháp của Tiểu Thuận Tử, không chừng có thể trở thành hoàng hậu nương nương.

Thiên Hải nhướn mày nhìn Bạch Hải Đường nghĩ thầm:

"Chỉ là Phi tử thôi mà nàng còn làm loạn cả nội cung, nếu trở thành Hoàng hậu chắc triều đình đại loạn mất. Đúng là lòng dạ đàn bà thật là đa đoan và tham lam." Thiên Hải lắc đầu.

Bạch Hải Đường nói:

- Tiểu Thuận Tử! Sao ngươi lại lắc đầu?

- NÔ tài sợ nương nương luyện thái giám kiếm phổ gia truyền, sợ không còn được hoàng thượng ưu ái nữa.

- Ta lại nghĩ khác.

- Nương nương nghĩ sao?

Bạch Hải Đường bước lại ghế ngồi. Nàng gác chéo chân nhìn Thiên Hải nói:

- Từ lúc ta nhập cung đến nay chỉ gần gũi hoàng thượng không quá một con trăng.

Chung quanh long nhan, ngoài hoàng hậu ra còn có bao nhiêu phi tần mỹ nữ. Được gần người chẳng khác nào được ban ân sủng. Ta là nữ nhân mà cam phận thiệt thòi, ta đâu có chịu. Ta muốn trở thành hoàng hậu để luôn được Ở bên hoàng thượng và còn hơn thế nữa.

- NÔ tài không hiểu ý nương nương.

- Đôi khi ta muốn trở thành thiên tử. Rồi cũng như hoàng thượng lập tam cung lục viện kén hôn phu qua đêm.

Thiên Hải sửng sốt nhìn Bạch Hải Đường. Chàng nhìn Bạch Hải Đường phi tử nghĩ thầm:

"Nếu thiên tử mà nghe được câu nói này thốt ra từ ái phi của mình chắc vỡ tim, vỡ gan mà băng hà bất đắc kỳ tử." Bạch Hải Đường nhìn Thiên Hải:

- Thiên tử chỉ biết cho mình mà chẳng biết cho người. Tất cả nam nhân chung quanh ta đều giống như Tiểu Thuận Tử. Cuộc sống của ta thật là vô vị.

Bạch Hải Đường buông tiếng thở dài.

Thiên Hải nói:

- Nương nương cũng đã có con đường hầm để khuây khỏa.

Bạch Hải Đường mỉm cười:

- Những kẻ được đưa vào ngũ giác lầu đều phải chết. Chẳng lẽ ta cứ phải vui một đêm thì giết một mạng người mãi hay sao.

Thiên Hải nghe Bạch Hải Đường thổ lộ mà xương sống ớn lạnh. Chàng mím môi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Nếu nương nương đã quyết thụ học kiếm pháp gia truyền của nô tài, nô tài sẽ truyền thụ cho nương nương.

Mắt Bạch Hải Đường sáng hẳn lên:

- Tiểu Thuận Tử! Bổn nương nghĩ ngươi sẽ đồng cảm với ta.

- NÔ tài nghe nương nương thổ lộ mà không cầm lòng được. Nhưng trước hết, nương nương phải chịu "cung hình".

- Cung hình như thế nào?

Thiên Hải ôm quyền nghiêm giọng nói:

- Nương nương cho phép nô tài nói.

- Tiểu Thuận Tử cứ nói. Đây là ý của bổn nương, ta không bắt lỗi ngươi đâu.

- Nương nương đã cho phép nô tài mới dám nói. Nữ nhân muốn luyện kiếm pháp gia truyền của nô tài, trước hết phải tự cắt đôi nhũ hoa.

Bạch Hải Đường đập tay xuống tràng kỷ:

- Tiểu Thuận Tử...

- CÓ nô tài.

Bạch Hải Đường phi tử buông tiếng thở dài.

- Còn cách nào khác không?

- Dạ, còn cách thứ hai.

Bạch Hải Đường đứng lên, bước đến trước mặt Thiên Hải:

- Cách thứ hai không phải là cắt nhũ hoa chứ?

Thiên Hải gật đầu:

- Cách thứ hai không phải là cắt nhũ hoa nhưng mất rất nhiều thời gian, chỉ những kẻ có chí, quyết tâm mới có thể luyện được mà thôi.

- Tiểu Thuận Tử! Nói cho bổn nương nghe cách thứ hai.

- Luyện kiếm pháp của nô tài nếu không tụ thành cảnh giới tối thượng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành người cuồng tâm cuồng trí mà chết. Do đó phải cung hình. Nếu không cung hình mà là nữ nhân như nương nương thì phải tịnh thân ba năm.

- Tịnh thân ba năm. Bổn nương có thể làm được.

- Trong thời gian tịnh thân...

Thiên Hải bỏ lửng câu nói giữa chừng, chắp tay sau lưng quay mặt nhìn ra cửa sổ.

Bạch Hải Đường ôn nhu hỏi:

- Trong thời gian tịnh thân, bổn nương phải làm gì?

Thiên Hải từ từ quay mặt lại, đối diện với nàng. Chàng nhìn thẳng vào mắt Bạch Hải Đường phi tử.

- Trong thời gian tịnh thân, nương nương phải tự xoa nắn nhũ hoa của mình, đến khi nào đôi nhũ hoa thụt vào trong, hay biến mất thì xem như chân âm đã khai thông. Lúc đó mới luyện được kiếm pháp củ a nô tài.

- Còn ngay bây giờ không được ư?

- Luyện ngay bây giờ nương nương sẽ bị tẩu hỏa nhập ma biến thành kẻ cuồng tâm nên không dụng đến cách thứ nhất. Luyện kiếm pháp mà trở thành kẻ cuồng trí thì cũng vô dụng thôi.

- Bổn nương hiểu rồi.

Bạch Hải Đường thở dài nhìn Thiên Hải nói:

- Sau ba năm ngươi sẽ truyền thụ kiếm pháp cho ta?

Thiên Hải gật đầu.

Bạch Hải Đường hỏi:

- Thế ta có được sử dụng đường hầm bí mật trong ngũ giác lầu không?

- Không. Nếu nương nương sử dụng đường hầm kia thì sự chế dục của nương nương không thành.

- Vậy hoàng thượng đến thì sao?

- Tùy vào sự linh hoạt của nương nương, nô tài làm sao giúp được.

Bạch Hải Đường buông một tiếng thở dài, rồi nhìn Thiên Hải nói:

- ĐƯỢC rồi. Sau ba năm nữa ngươi truyền thụ kiếm pháp cho bổn nương.

- NÔ tài luôn Ở cạnh để hầu hạ nương nương, cho dù có đảm đương thêm chức vị Ngự tiền sứ.

- Ta mong như vậy.

Bạch Hải Đường hỏi:

- Chiếc nhẫn trước đây bổn cung tặng cho ngươi, ngươi để đâu?

- NÔ tài đã cất vào chỗ riêng của mình.

Bạch Hải Đường gật đầu:

- Ngươi đeo chiếc nhẫn đó đến biệt phòng ngũ giác lầu, gặp Á hoàng cứ nói ý muốn của ngươi. Á hoàng sẽ dẫn ngươi rời khỏi nội cung.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- Đa tạ nương nương.

- Ngươi đi phải quay về sớm đấy. Đêm nay ta muốn ngươi bấm huyệt lần cuối cho ta trước khi bổn cung tịnh thân.

- NÔ tài nhớ. NÔ tài xin cáo lui.

Thiên Hải quay bước thì Bạch Hải Đường gọi lại:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi có ra ngoài thì cũng phải mang theo ít bạc vụn để tiêu xài Chứ.

Bạch Hải Đường bước đến bàn trang điểm. Nàng kéo hộc tủ lấy ra vài thỏi vàng khá to cho vào túi rồi đến nhét vào tay Thiên Hải.

- Bổn nương tặng cho ngươi chút kim ngân để tiêu xài trong lúc ngao lãm. Nhớ đừng quên ta nhé.

- NÔ tài không bao giờ quên nương nương.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- NÔ tài cáo lui.

Chàng trở ra ngoài ngũ giác lầu mới buông tiếng thở khoan khoái. Vừa đi, Thiên Hải vừa nghĩ:

"Cũng tội nghiệp cho Bạch Hải Đường phi tử. Cũng tại thiên tử quá tham lam nên mới tạo oan cảnh phòng không gối chiếc cho nàng. Hy vọng sau ba năm tịnh thân, Bạch Hải Đường sẽ giống như Minh Nguyệt tỷ tỷ. Mình chỉ biết làm có vậy thôi, chẳng làm gì hơn được." Thiên Hải quay lại biệt phòng của mình. Lão công công đã đợi chàng từ lúc nào.

Thiên Hải vừa bước vào, lão công công đứng lên vồn vã nói với chàng:

- Tiểu Thuận Tử! Lão phu không ngờ ngươi lại là một kiếm thủ kỳ tuyệt như vậy.

Lão kéo Thiên Hải đến bàn, chỉ túi vải to đã cột sẵn.

- Đây là phần mà hoàng thượng ban thưởng cho ngươi đó, năm trăm lạng chứ không phải ít đâu.

- Hoàng thượng ban sủng nhiều thế ư?

- Sau này ngươi lại còn được phong tước Tam phẩm Ngự tiền sứ nữa. Từ trước đến nay chỉ có ngươi là đặc biệt hơn tất cả các thái giám Ở nội cung.

Lão vuốt râu:

- Ngay cả Tứ vương gia cũng muốn thỉnh ngươi qua phủ của vương gia. Cả kinh thành và triều đình, đâu đâu cũng bàn tán xôn xao về ngươi.

Lão xuýt xoa:

- Lão phu hoàn toàn bất ngờ.

Lão ngắm Thiên Hải:

- Lão phu không ngờ...

Thiên Hải mỉm cười. Chàng mở túi kim lượng ấy lấy ra hai trăm lạng, còn bao nhiêu đặt vào tay lão công công.

Lão công công xuýt xoa:

- Quý quá! Quý quá! Cứ như thế này thì chẳng bao lâu Tiểu Thuận Tử vượt xa lão phu.

- Tiểu Thuận Tử không dám vượt qua lão công công đâu.

Chàng chừa lại năm mươi nén đặt trên bàn:

- Lão công công chuyển số vàng này cho Tú Lan và Tú Trinh giúp nô tài.

- Ngươi tặng cho cả Tú Lan và Tú Trinh à?

- Hai nàng đó cũng được hưởng như nô tài chứ?

- Lão phu sẽ chuyển.

Lão công công kéo tay Thiên Hải, ghé miệng nói nhỏ vào tai chàng:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi có muốn gặp cung chủ Tử Hà Băng Cơ không?

Thiên Hải nhìn sững lão công công:

- Tử Hà Băng Cơ cung chủ đã đến đây?

Lão công công lắc đầu:

- Người sao có thể vào nội cung được.

- Lão công công lại biết Tử Hà Băng Cơ? Thật ra cung chủ Ở đâu?

- Cung chủ đang Ở ngoại thành, nhưng ngươi đâu ra ngoài được.

- NÔ tài rất muốn gặp cung chủ. Cung chủ đang Ở ngoại thành mà Ở đâu mới được.

- Hê! Cung chủ Tử Hà Băng Cơ chỉ đưa cho lão phu bức thư này thôi.

Lão chìa bức thư cho Thiên Hải.

Thiên Hải nhìn lão công công:

- NÔ tài nghĩ công công và cung chủ rất gần gũi với nhau.

- ẩy! Tiểu Thuận Tử nhận thư đừng có hỏi nhiều, biết nhiều quá không tốt đâu.

- NÔ tài sẽ đi gặp cung chủ.

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi muốn ra ngoài ư?

Thiên Hải gật đầu.

Lão công công khoát tay:

- Không được đâu. Ngươi ra ngoài mà không có ý chỉ của hoàng thượng thì chết đó.

Thiên Hải nhún vai:

- Thiên Hải nghĩ nội cung chán quá, không giữ chân được Thiên Hải đâu. Lão công công đã đưa Thiên Hải vào nội cung thì tất biết cách sắp xếp khi Thiên Hải rời khỏi đây.

Thiên Hải nói xong, thu xếp các thứ vật dụng cho vào túi.

Lão công công bối rối, lúng túng:

Thiên Hải! Ngươi không đi được đâu. Ngươi làm sao rời khỏi nội cung khi chung quanh có chín vòng rào ngự lâm quân.

Thiên Hải đặt tay lên vai lão công công:

- Lão công công đừng quên Tiểu Thuận Tử giờ đã là Ngự tiền sứ rồi đấy nhé. Nhưng trước khi đi, Thiên Hải phải ghé qua phủ Tứ vương gia.

- Ngươi bỏ lão phu đi thật à? Còn Bạch Hải Đường phi tử?

- Đêm nay lão công công sẽ thay Tiểu Thuận Tử bấm huyệt cho Bạch Hải Đường phi tử Thiên Hải vỗ vai lão công công.

- Công công bảo trọng đấy. CỔ nhân nói: "Sống gần vua như sống gần cọp dữ".

Đừng để cho cọp ăn thịt lão công công. Mà thịt lão công công chẳng ngon lành gì, chắc cọp không ngó tới đâu.

Thiên Hải bật cười rồi quay bước bỏ đi thẳng. Lão công công nhìn theo chàng mà miệng cứ ậm à ậm ừ chẳng biết thốt câu nào. Thiên Hải đã đi mất rồi mà lão cứ đứng thừ ra.

Lão ngồi phịch xuống chiếc đôn nhăn nhó, vừa bứt râu, vừa gãi đầu lẩm nhẩm:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi bỏ đi như thế này thì lão phu biết tìm gã thái giám nào lấp vào chỗ của ngươi. Ngươi hại lão phu rồi. Ngươi hại lão phu rồi.

Chương 41: Hữu Duyên Cách Nợ

Thiên Hải ôm quyền xá Tứ vương gia. Hai người đối mặt nhìn nhau, nhưng không ai thốt lời nào. Đập vào mắt Thiên Hải là hai luồng uy quang sáng tợ bảo đao, bảo kiếm mà bất cứ ai khi đối nhãn với nó đều phải chùng chí.

Tứ vương gia bật lên tràng tiếu ngạo sang sảng rồi nói:

- Bổn vương không biết xưng hô thế nào với thiếu hiệp đây. Bổn vương gọi người là công công hay ngự tiền sứ?

- Vương gia muốn gọi thế nào cũng được. Nếu xem vãn bối là công công thì tục danh của vãn bối là Tiểu Thuận Tử. Còn xem vãn bối là Ngự tiền sứ thì tục danh của vãn bối là Chu Thiên Hải.

Tứ vương gia nhìn chàng:

- Nếu bổn vương xem người là Tiểu Thuận Tử công công, không biết thiếu hiệp có buồn không?

Thiên Hải lắc đầu:

- Không buồn.

- Không buồn ư?

Thiên Hải gật đầu.

Tứ vương gia mỉm cười nói:

- Nếu thiếu hiệp không buồn thì bổn vương sẽ gọi thiếu hiệp là công công vậy.

- Vãn bối chấp nhận chẳng phiền lòng. Vãn bối được lão công công nói Tứ vương gia muốn gặp vãn bối nên mới qua đây để bái kiến vương gia.

- Bổn vương rất muốn gặp Tiểu Thuận Tử công công.

Tứ gia chỉ tay về phía gian thủy lâu được cất trên một cái hồ rộng mười mẫu. Trên mặt hồ, những khóm hoa sen và súng đang nở rộ.

- Mời Tiểu Thuận Tử.

- Mời vương gia.

Hai người song bước theo chiếc cầu bắc qua ngoài gian thủy xá. Tứ vương gia vừa đi vừa noi:

- Tiểu Thuận Tử công công thụ giáo kiếm pháp của ai mà cao siêu như vậy?

- Vãn bối thụ giáo kiếm pháp từ Diệp Cát Quần.

- Diệp Cát Quần!

Thiên Hải dừng bước nhìn sang Tứ vương gia:

- Tứ vương gia hẳn biết Diệp Cát Quần.

Tứ vương gia quay sang nhìn chàng. Hai người lại đối nhãn với nhau. Tứ vương gia vuốt râu, mỉm cười rồi tiếp tục bước đi. Hai người vào thủy xá. Đại yến đã được bày sẵn trên chiếc bàn trong thủy xá. Tứ vương gia chỉ chiếc đôn.

- Mời công công.

- Mời vương gia.

Hai người cùng yên vị đối mặt nhau.

Hít một hơi chân khí căng phồng lồng ngực, Tứ vương gia từ tốn nói:

- Công công đến phủ của bổn vương theo lời mời của bổn vương hay đến để tìm hiểu bổn vương?

Thiên Hải thản nhiên bưng bầu rượu rót ra chén của mình và của Tứ vương gia mặc dù chàng là khách mời. Chuốc rượu xong, Thiên Hải mới từ tốn nói:

- Vương gia muốn vãn bối đến với tư cách nào?

Tứ vương gia bưng chén rượu:

- Bổn vương mời công công.

Thiên Hải bưng chén tiếp vương gia:

- Mời vương gia.

Hai người cùng uống cạn số rượu trong chén. Tứ vương gia nhìn Thiên Hải từ tốn nói:

- Trên võ trường, bổn vương rất thích phong cách của công công. Bổn vương nghĩ, chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng.

- Vãn bối lại không nghĩ vậy.

- Thế công công nghĩ sao?

Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt Tứ vương gia. Chàng chậm rãi nói:

- Vãn bối đang nghĩ về chiếc còi vô thanh của Tứ vương gia. Những người khác thì không nghe thấy tiếng còi đó, nhưng Diệp Cát Quần thì lại nghe.

Chàng vừa dứt lời thì chén rượu trên tay Tứ vương gia cũng vỡ toang bởi thủ pháp của lão. Tứ vương gia từ từ buông chén vỡ ra khỏi tay mình. Những mảnh ngọc của chiếc chén vỡ rơi lả tả xuống sàn thủy xá.

Tứ vương gia nhìn Thiên Hải:

- Bổn vương quên, đã bóp bể chén ngọc rồi.

- Vương gia có thể dùng chén của vãn bối.

Thiên Hải cầm chén của mình đưa sang Tứ vương gia. Lão thản nhiên chuốc rượu vào chén rồi bưng uống. Đặt chén xuống bàn, Tứ vương gia nhìn Thiên Hải:

- Hình như công công biết quá rõ về bổn vương.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Nếu Diệp Cát Quần Mục nhân đoạt được kim bài Ngự tiền sứ thì vương gia đã với tay đến ngai vàng. Việc ngồi lên ngai vàng thiên tử chỉ còn là thời gian một sớm một chiều.

Tứ vương gia mỉm cười:

- Nhưng bây giờ công công đã đoạt được kim bài đó.

- Chức nghiệp của vãn bối phải làm như vậy thôi. Nếu không thì đại loạn xảy ra khắp nơi.

- Chức nghiệp của công công ư? Công công vì bá tánh hay vì mình?

- Vương gia nghĩ sao cũng được.

Thiên Hải chống tay lên bàn, từ từ đứng lên:

- Vãn bối có thể vì mình, vì Tử Hà Băng Cơ cung chủ và Xảo Nhi. Nhưng có một điều chắc chắn, vương gia chẳng bao giờ với tay tới được ngai vàng.

Mặt Tứ vương gia xanh nhợt.

Thiên Hải nghiêm giọng:

- Vương gia xem vãn bối là công công thì vãn bối xem vương gia là Tứ vương gia, và ngược lại. Nếu vãn bối là Chu Thiên Hải thì người đối diện với Chu Thiên Hải là Diêm Vương môn chủ.

Hai cánh môi của Tứ vương gia mím lại. Lão thở dài một tiếng rồi nói:

- Bổn vương và công công mới chỉ uống một tuần rượu. Chúng ta còn nhiều chuyện để nói.

Thiên Hải ngồi lại.

Hai người lại đối mặt với nhau.

Tứ vương gia chuốc rượu vào chiếc chén lưu ly. Lão bưng chén rượu chìa đến trước:

- Bổn vương mời công công.

Thiên Hải đưa tay đón lấy chén rượu.Bất thình lình, số rượu trong chén bắn vọt lên, đông đặc thành một khối tròn bay lơ lửng. Tứ vương gia nhìn khối rượu tròn đang lơ lửng trước mặt Thiên Hải:

- Bổn vương mong công công đừng bỏ rơi rượu mời của bổn vương.

Mặt Thiên Hải đanh lại:

- Vãn bối không dám bất kính với vương gia.

Thiên Hải vừa nói vừa dụng Kim cang chỉ điểm vào khối rượu cắt nó thành bốn miếng. Chàng lắc nhẹ cổ tay, cho khí Kim cang đẩy bốn miếng rượu về bốn góc, rồi từ từ hợp lại chui tọt vào chén trở lại.Chàng mỉm cười đón lấy chén rượu trên tay Tứ vương gia trút vào miệng mình.

- Rượu của vương gia đúng là hảo tửu.

Tứ vương gia khoanh tay đặt lên bàn. ánh mắt của lão sắc nét chiếu vào mặt Thiên Hải.

- Xem như công công đã thắng bổn vương, nhưng lại mất tất cả.

Lão ngửa mặt cất tràng tiếu ngạo sang sảng.

Thiên Hải cau mày bởi tiếng cười của Tứ vương gia đập vào thính nhĩ chàng. Chàng chờ cho Tứ

vương gia cười dứt mới từ tốn hỏi:

- Xin hỏi Tứ vương gia, vãn bối mất gì?

Nhìn lại Thiên Hải, Tứ vương gia ve cằm dè bỉu nói:

- Sống mà chẳng có tình yêu, ngươi đúng là một cái xác chết biết thở. Hoàng thượng đã lấy mất tình yêu của ngươi rồi. Một gã thái giám thì đâu còn tình yêu nữa.

Tứ vương gia nói xong, ngẩng mặt cười tiếp:

- Nực cười quá.

Tứ vương gia vỗ tay ba tiếng.

Thiên Hải chẳng biết vì nguyên cớ nào mà Tứ vương gia lại vỗ tay đắc ý như vậy.

Một ả a hoàn tiến vào thủy xá. Tứ vương gia phán lệnh cho ả a hoàn:

- Mời tiểu thư ra đây.

- Thưa vâng.

Thiên Hải mỉm cười nhìn Tứ vương gia. Chàng nghĩ thầm:

"Chẳng lẽ Tứ vương gia lại muốn gả ái nữ cho mình sao? Lão nghĩ mình là thái giám thật ư?" Tứ vương gia chuốc rượu vào chén bưng uống.

Thiên Hải bưng cả vò rượu.

Tứ vương gia đã mời vãn bối đến vương phủ để thiết đãi yến. Vãn bối mạn phép không khách sáo.

- Công công cứ tự nhiên.

Thiên Hải dốc vò rượu trút vào miệng tu ừng ực. Thấy chàng uống mà Tứ vương gia phải chau mày. Chờ cho Thiên Hải đặt vò rượu xuống bàn, Tứ vương gia mới hỏi:

- Hẳn công công rất đau khổ nên phải dùng rượu.

Thiên Hải nhướn mày:

- Vãn bối chẳng có gì thấy đau khổ cả.

- Mất đi tính nam nhân mà không đau khổ ư? Bổn vương thấy bọn hoạn quan trong nội cung uống

rượu rất nhiều. Chắc có lẽ bọn chúng muốn dùng rượu để quên thân phận mình.

- CÓ lẽ vậy Nhưng vãn bối không giống với những hoạn quan trong nội cung.

- Cũng là một hạng người đấy thôi.

Thiên Hải cười khẩy:

- Vương gia muốn nghĩ sao cũng được.

Thiên Hải lại bưng vò rượu uống tiếp. Tứ vương gia nhìn chàng uống rượu mà chắc lưỡi rồi nói.

- Công công có muốn dùng rượu để quên cũng không được đâu. Phải chấp nhận với thực tại thôi.

Thiên Hải nhìn Tứ vương gia nói:

- Thiên Hải uống rượu để luyện Thiên tửu bất túy đấy.

- Bổn vương không tin.

Thiên Hải từ từ đặt vò rượu xuống bàn, hướng mặt nhìn về chiếc cầu kiệu dẫn ra thủy xá. Mắt chàng như bị đứng tròng khi nhận ra Xảo Nhi đang tiến về phía mình.

Chàng buột miệng nói:

- Xảo Nhi!

Xảo Nhi bước vào thủy xá. Nàng đứng ngây ra nhìn Thiên Hải.

- Chu huynh!

Tứ vương gia đằng hắng.

Xảo Nhi lại nhìn Tứ vương gia, ôm quyền thi lễ, nói:

- Phụ thân!

Thiên Hải nhìn sững Tứ vương gia:

- Vương gia là...

Tứ vương gia mỉm cười nói:

- Bổn vương là phụ thân của Cát Băng - Xảo Nhi là Cát Băng.

Nàng nhìn Thiên Hải khẽ gật đầu.

Thiên Hải buông tiếng thở dài:

- Sự thật như thế nào?

- Giờ ngươi đã là thái giám rồi, bổn vương chẳng muốn giấu ngươi làm gì.

- Vãn bối muốn nghe sự thật.

Cát Băng lên tiếng:

- Cho… cho dù Thiên Hải huynh có là thái giám, nhưng Băng nhi và huynh ấy đã trở thành phu phụ lúc Ở trên Phong Ma sơn.

Tứ vương gia quay phắt lại nạt ngang:

- Không thể có chuyện như vậy được. Gã tiểu tử Chu Thiên Hải đã là thái giám, xem như lời giao ước của ta hủy bỏ.

- cha!

Thiên Hải nói:

- Vương gia! Sự thật thế nào?

Chàng nhìn Xảo Nhi:

- Muội muội! Huynh muốn biết sự thật. Hãy nói cho huynh biết.

Tứ vương gia nghiêm giọng nói:

- Sự thật ngươi không còn là một người bình thường. Cát Băng không thể lấy ngươi được Ngươi biết như thế đủ rồi. Bổn vương muốn cho Băng nhi gặp ngươi để chứng kiến sự việc này thôi.

- Còn những điều uẩn khúc, vương gia không dám nói với vãn bối.

Cùng với lời nói đó, Thiên Hải bất ngờ quẳng vò rượu về phía Tứ vương gia.

Bị chàng quẳng vò rượu bất ngờ, Tứ vương gia buộc phải vươn ra chụp lấy, nếu không, sẽ hứng trọn vò rượu vào ngực. Tay lão vừa thộp lấy vò rượu thì Thiên Hải đã dùng thuật Phi ma độn hình lướt đến cắp ngang hông Xảo Nhi.

- Vãn bối không làm hại muội muội đâu.

Tứ vương gia quát lên:

- Tên nô tài khốn kiếp, dám hỗn láo…

Mặc cho Tứ vương gia nói, Thiên Hải vẫn cắp Xảo Nhi trổ thuật Phi ma độn hình lướt đi Tứ vương gia thét lên:

- Chặn gã lại.

Lão quẳng vò rượu xuống hồ nước, cùng lúc bốn gã gia nhân lướt ra chặn đường Thiên Hải.

Thiên Hải rít lên:

- Tránh đường bổn thiếu gia.

Cùng với lời nói đó, chàng phát tác Kim cang thần chỉ điểm tới bốn gã gia nhân của Tứ vương gia.

âm!

Chỉ phong đánh bật bốn gã đó ra khỏi chiếc cầu rơi tòm xuống hồ. Chỉ trong chớp mắt với khinh thuật siêu phàm xuất chúng Phi ma độn hình, Thiên Hải đã thoát ra khỏi vương phủ.

Sự biến động đột ngột khiến cho cả vương phủ náo động hẳn lên. Thiên Hải không màng đến sự náo động đó, mà vẫn cắp Xảo Nhi như diều hâu cắp gà con lao đi vùn vụt về phía hậu cung. Tứ vương gia đuổi theo chàng, nhưng đến địa giới nội cung phải dừng lại Mặc dù thấy Thiên Hải cắp Xảo Nhi băng vào nội cung, nhưng Tứ vương gia phải dừng bước ngoài địa giới nội cung, nếu không muốn phạm tội khi quân đường đột xâm nhập vào cấm địa của hoàng thượng.

Lão giậm chân nghiến răng:

- Chu Thiên Hải! Ngươi sẽ bị bêu đầu khi bổn vương trình tâu lên hoàng thượng.

Lão công công từ trong nội cung bước ra. Lão ôm quyền xá Tứ vương gia:

- Tứ vương gia có chuyện gì mà đứng đây vậy?

- Lão công công! Tên nô tài Tiểu Thuận Tử của lão đã bắt Băng nhi của bổn vương.

Lão công công giũ phất trần:

- ô! Chuyện có thế mà vương gia nóng nảy ư? Chẳng qua Tiểu Thuận Tử bỡn cợt vương gia đấy thôi. Chứ y đã là thái giám rồi thì còn làm gì được tiểu thư Cát Băng.

Tứ vương gia nghiến răng ken két:

- Nếu bổn vương tâu với hoàng thượng thì sao?

- Hoàng thượng chắc cũng quở trách Tiểu Thuận Tử. Dù sao y cũng đã được hoàng thượng để ý tới, nay mai phong tước vị Ngự tiền sứ.

Tứ vương gia "hừ" nhạt một tiếng:

- Bổn vương không bỏ qua việc này đâu.

Tứ vương gia quay bước bỏ đi.

Lão công công giũ phất trần nhường mắt nhìn theo sau lưng lão. Lão lắc đầu nói:

- Tiểu Thuận Tử chắc hẳn sẽ gặp chuyện rắc rối rồi. Lão phải nhờ đến Bạch Hải Đường phi tử nương nương gỡ rối cho y mới được.

Lão công công nói xong quay bước trở về nội cung.

Lão vừa đi vừa xoa trán, chắc lưỡi nhẩm nói:

- Phải chi Tiểu Thuận Tử có cách rời khỏi đây thì hay quá.

Trong khi đó, Thiên Hải bất kể chuyện gì sẽ đến với mình. Chàng cắp Xảo Nhi băng về phía tòa ngũ giác đài, Xảo Nhi nói:

- Huynh định đưa muội đi đâu.

- Đi khỏi đây, rồi sau huynh muốn biết tất cả.

Xảo Nhi thở dài. Nàng im lặng để cho Thiên Hải cắp mình đi.

Thiên Hải cắp Xảo Nhi đến biệt phòng. Chàng gõ cửa biệt phòng, nhưng không có ai mở cửa. Thiên Hải bực bội tống luôn một chưởng bước vào.

Chàng vừa bước vào thì cảm nhận ngay sát kiếm chụp đến yết hầu. Thiên Hải giật mình. Trước khi mũi kiếm chạm được vào yết hầu, Thiên Hải đã kịp thi triển chỉ pháp kim cang kẹp nó lại.

- Dừng tay!

Trong khung cảnh tranh tối tranh sáng, Thiên Hải nhận ra kẻ đã tấn công mình là một mỹ phụ tuổi ngoài bốn mươi. Thiên Hải vội đưa chiếc nhẫn của Bạch Hải Đường phi tử ra:

- Phu nhân nhận ra vật này chứ?

Mỹ phụ nhìn chiếc nhẫn không chớp mắt rồi khẽ gật đầu.

Thiên Hải nói:

- Vãn bối muốn theo mật đạo rời khỏi nội cung.

Mỹ phụ nhìn chàng chăm chăm rồi gật đầu. Thiên Hải nhả song chỉ ra để bà ta thu hồi trường kiếm. Thu hồi trường kiếm, mỹ phụ quay bước tiến thẳng đến bệ thờ có bài vị, nhưng lại được che bằng một tấm lụa hồng điều.

Thiên Hải tò mò hỏi:

- Phu nhân thờ ai vậy?

Mỹ phụ xoay lại nhìn chàng rồi lắc đầu.

Đặt Xảo Nhi xuống đất, Thiên Hải bước lại đốt ba nén nhang thành kính hành đại xá Mỹ phụ nhìn chàng không chớp mắt, cứ như bà ta rất lạ lùng bởi hành động của Thiên Hải.

Mỹ phụ chờ cho Thiên Hải hành lễ xong, mới đẩy bệ thờ qua một bên. VÔ hình trung miếng lụa phủ tấm bài vị tuột ra. Dòng chữ thảo với nét bút như rồng bay phượng múa đập vào mắt Thiên Hải:

"Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung." Á phụ ghịt tay chàng chỉ vào cánh cửa hình vòm ăn thông xuống đất.

Thiên Hải ôm quyền:

- Đa tạ phu nhân.

Á phụ gật đầu với chàng rồi nhìn Xảo Nhi.

Thiên Hải nói:

- Đây là nương tử của vãn bối.

Mỹ phụ mỉm cười, gật đầu.

Thiên Hải và Xảo Nhi chui vào mật đạo. Thiên Hải chẳng biết mật đạo này đưa mình đến đâu, nhưng lại đoán chắc nó sẽ đưa mình ra ngoài nội cung. Với chàng lúc này, miễn ra ngoài nội cung là được rồi, bất kể chui lên Ở đâu.

Hai người cứ khom người đi trong mật đạo. Thỉnh thoảng, chàng lại dừng bước chờ Xảo Nhi. Thiên Hải ước đoán mình phải mất đến ba canh giờ mới đến được cửa mật đạo Chàng đẩy cửa. Hai

người chui ra từ sau bệ thờ một ngôi cổ miếu. Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm.

chàng quay lại nói với Xảo Nhi:

- Muội muội! thế là ta đã thoát khỏi nội cung.

Thiên Hải nhìn lại bệ thờ, chiếc bài vị cũng được phủ tấm vải màu hồng điều, chàng tò mò mở ra xem. Cũng vẫn dòng chữ thảo "Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung".

Thiên Hải nheo mày, nghĩ thầm:

" CÓ lẽ mật đạo này do Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung kiến tạo nên hai đầu đều có bài vị của y. Á phụ hẳn phải có quan hệ mật thiết với Vương Quốc Trung." Thiên Hải nhìn lại Xảo Nhi:

- Muội muội theo huynh chứ?

- Dù huynh đi đến đâu, muội cũng theo huynh. Nếu huynh đã quyết định rời khỏi kinh thành thì chúng ta nên đi sớm, nếu không khó mà rời khỏi kinh thành.

Thiên Hải nhìn nàng, mỉm cười hỏi:

- Muội muội biết huynh là một thái giám mà vẫn theo huynh à?

- Muội không nghĩ đến điều đó. Nếu không có huynh nhận sứ mạng do cung chủ Tử Hà Băng Cơ thì lúc này Xảo Nhi đã không còn có mặt trên cõi đời này.

Nàng nắm tay Thiên Hải:

- Chúng ta đã trở thành phu phụ của nhau. Dù bất cứ điều gì muội vẫn chấp nhận.

Chỉ cần huynh đối xử tốt với muội.

Nàng ngắm nhìn Thiên Hải:

- Huynh muốn không ai chú ý, phải thay đổi y phục mới có thể đi được.

Xảo Nhi nói dứt câu thì nghe tiếng trong cung tiếng tù và trồi lên inh ỏi phát ra từ phía hoàng cung. Xảo Nhi nghiêm mặt lo lắng nói:

- Chu huynh! Hồi trống và tù và hiệu lệnh đóng cửa kinh thành. Muội và huynh khó có thể rời khỏi đây.

- Chuyện huynh đào thoát khỏi nội cung đã kinh động đến hoàng thượng chăng?

- Cha muội là nhiếp chính đương triều, lão nhân gia nhất định không buông tay để chúng ta ra đi đâu.

Thiên Hải buông tiếng thở dài nhìn Xảo Nhi. Chàng từ tốn, ôn nhu nói:

- Muội có thể quay trở lại.

Xảo Nhi lắc đầu:

- Muội sẽ đi cùng với ca ca. CÓ chết muội cũng không quay về.

- Đào thoát khỏi nội cung, huynh nghiễm nhiên đã trở thành trọng phạm của triều đình, còn muội lại là thân ngọc cành vàng.

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải:

- Ca ca đừng quên chúng ta đã là phu phụ trên Phong Ma sơn. Muội đã vận phục trang song hỷ với huynh rồi.

- xảo Nhi!

Nàng nép đầu vào ngực chàng. Thiên Hải ghé miệng nói nhỏ vào tai nàng:

- Huynh không phải là thái giám như muội tưởng đâu. Nếu chuyện này đến tai hoàng thượng, người sẽ nổi giận mà truy sát huynh đến cùng.

Xảo Nhi mở to mắt hết cỡ nhìn chàng.

Thiên Hải thuật lại chuyện mình đã được Tuệ Thông Bất Giới hòa thượng truyền thụ cho Tục hoàng công, nhờ có tuyệt học đó mà lão công công lẫn cung chủ Tử Hà Băng Cơ và cả Bạch Hải Đường phi tử không biết chàng là người bình thường.

Nghe chàng kể, Xảo Nhi ngả vào người chàng cười nắc nẻ. Nàng quên hẳn tình trạng của hai người lúc này.

Xảo Nhi ngẩng lên nói với Thiên Hải:

- Ngay cả phụ thân của muội cũng lầm ca ca.

Thiên Hải và Xảo Nhi im lặng khi thấy bệ thờ dịch chuyển. Thiên Hải liền vận công chờ đợi bọn ngự lâm quân từ dưới mật đạo thoát lên, nhưng không ngờ người xuất hiện lại là Á phụ.

Á phụ nhìn Thiên Hải rồi lại nhìn Xảo Nhi. Bà để chiếc túi xuống trước mặt hai người, ra dấu.

Thiên Hải hỏi:

- Bà bà đưa cho vãn bối và Xảo Nhi mượn y trang?

Á phụ gật đầu.

Bà nhìn Thiên Hải lần nữa, miệng điểm một nụ cười rồi lẩn mình chui vào mật đạo.Bệ thờ lại dịch chuyển che lối vào.

Thiên Hải nói với Xảo Nhi:

- Muội muội! Á bà bà cho chúng ta mượn trang phục để rời kinh thành.

- Hình như Á bà hiểu hoàn cảnh của muội và huynh.

Thiên Hải cao hứng mở túi vải.

Trong túi vải là bộ quan bào Ngự tiền sứ cùng với xiêm y khá lộng lẫy. Thiên Hải lấy y trang ra nhìn và nói:

- Với bộ quan bào này, thiên hạ càng dễ nhận ra huynh.

Xảo Nhi nói:

- Cũng còn đỡ hơn huynh vận trang phục hoạn quan nội cung.

Nàng nói xong nhìn Thiên Hải nói tiếp:

- Những nàng cung nữ lại nhầm lẫn huynh là thái giám để rồi họa tình tiếp nối họa tình đến khi chồng chất như mớ bòng bong chẳng biết đâu mà gỡ.

Thiên Hải ôm vai Xảo Nhi nói:

- Tất cả nữ nhân đều lầm huynh nhưng có một người không lầm đó là Xảo Nhi.

Thiên Hải áp tai xuống sàn cổ miếu rồi bước ra đóng cửa lại. Chàng quay lại nói với Xảo Nhi.

- Muội muội! Khi trời tối hẳn, huynh và muội sẽ rời kinh thành. Chúng ta lưu lại đây hẳn không ai để ý đến đâu.

Chương 42: Lưỡng Phân

Trời sẩm tối, Thiên hải và Xảo Nhi nghe bước chân ngựa dừng lại trước cổ miếu, Thiên hải bước ra mở cửa. Chàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy cỗ song mã dừng ngay trước cổ miếu, mà người ngồi trên ghế xà ích chẳng ai khác là Á phụ.

Thiên Hải hỏi:

- Á bà bà đến đón vãn bối và Xảo Nhi?

Xảo Nhi bước đến sau lưng chàng. Nàng hỏi Á phụ:

- Á bà bà sao lại tốt với ca ca và Xảo Nhi vậy?

Á phụ mỉm cười ra dấu:

Xảo Nhi nhìn bà rồi hỏi:

- Á bà bà thấy ca ca và Xảo Nhi xứng đôi à?

Á phụ lại gật đầu.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- Vãn bối vô cùng cảm kích thịnh tâm của Á bà bà.

Á bà bà chỉ vào khoang xe.

Thiên Hải hiểu ý cùng với Xảo Nhi bước ra mở cửa lẩn vào trong khoang. Á bà bà giật dây cương cho đôi tuấn mã kéo cỗ xe tiến về phía trước. Á bà bà đánh cổ xe tiến thẳng đến cửa Tây kinh thành.

CỖ song mã vừa đến cửa Tây,gã giáo đầu trong tốp ngự lâm quân bước ra chân đầu con tuấn mã. Gã nhận ra Á bà bà cứ như đã từng quen thuộc với những chuyến đi xuôi về ngược của người đàn bà này.

Á bà bà lấy ra một nén bạc, mỉm cười với gã.

Đón lấy nén bạc, gã giáo đầu nói:

- Á bà bà có chở gì trong xe không?

Á bà bà lắc đầu Cùng lúc đó, những tiếng nổ đùng đùng từ phía cổng trại nha môn. Từ trong nha môn hai người vận Bạch y che mặt thi triển khinh công lướt ra, nhắm hướng cửa Đông đào thoát.

Gã giáo đầu thét lên:

- Đuổi theo.

Gã là người đầu tiên thoát đi. Ngay lập tức bọn nha sai và tốp ngự lâm quân cũng ào ào bám theo gã giáo đầu để đuổi theo hai người vận bạch y.

Thiên Hải nghe tiếng động, hé tấm màn ra nhìn. Chàng nhận ra những người vận Bạch y chính là sứ giả của Hoạt Thần Giáo. Cả hai vị sứ giả đều che mặt và có thuật khinh công kỳ tuyệt, mặc dù không phải là thuật Phi Ma Độn Hình.

Cửa Tây kinh thành bỗng chốc vắng tanh không bóng người. Á bà bà thản nhiên giật dây cương thong dong rời kinh thành. Trong khoang xe, Thiên Hải nói với Xảo Nhi:

- Những vị sứ giả của Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ đến thật đúng lúc. Chẳng biết họ vào kinh thành để làm gì?

Xảo Nhi mỉm cười nói:

- Muội lại có linh cảm khác huynh.

- Linh cảm của muội như thế nào?

- Hình như tất cả đều được sắp xếp trước rồi.

Đôi chân mày của Thiên Hải nhướn lên:

- Sắp xếp trước rồi. Nói như muội thì hai người kia đánh lạc hướng bọn ngự lâm quân để Á bà bà đưa chúng ta rời khỏi khinh thành à?

Xảo Nhi gật đầu.

Thiên Hải nhún vai, lắc đầu:

- Á bà bà chẳng lẽ lại là người của Hoạt Thần Giáo ư?

- Muội nghĩ như vậy đó.

Thiên Hải lắc đầu:

- ĐÓ chỉ là võ đoán của muội thôi, huynh không tin đâu. Huynh biết Á bà bà là người cua ai ma.

Thiên Hải mỉm cười.

Xảo Nhi hỏi:

- Vậy theo ca ca, Á bà bà là người của ai?

- Bạch hải Đường Phi Tử. Huynh một thời gian đã là tâm phúc của Bạch hải Đường Phi Tử. Nếu Á bà bà không phải là tâm phúc thì không bao giờ được Bạch Hải Đường Phi Tử giao trọng trách giữ mật đạo.

Xảo Nhi mỉm cười, nguýt Thiên Hải - Muội hỏi thật ca ca nhé - Muội hỏi đi.

- Ca ca rời nội cung có thấy tiếc rẻ không?

Thiên Hải lắc đầu:

- Không chút tiếc rẻ.

- Một người như ca ca bỗng nhiên được sống giữa nội cung, chung quanh đều là những trang giai nhân tuyệt sắc mà trên giang hồ khó có ai sánh bằng, kể cả các nàng cung nữ. Vậy mà bỏ đi không tiếc, chuyện này thật là khó tin.

Thế huynh đang Ở đâu?

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Trong nội cung đúng là có rất nhiều mỹ nhân. Thậm chí có những trang giai nhân đẹp như tranh vẽ, nhưng huynh lại thiếu một người. Người đó chính là Xảo Nhi muội muội.

Xảo Nhi đỏ mặt:

- Huynh bỡn cợt muội.

- Huynh không bỡn cợt muội đâu. Tất cả những trang giai nhân tuyệt sắc trong nội cung đối với huynh chỉ là những bức tranh vẽ mà thôi, còn cảm xúc thì huynh không có Với lại, muội đừng quên lúc đó huynh là Tiểu Thuận Tử.

Xảo Nhi bật cười:

- Một tiểu thái giám khác thường, vừa khôi ngô tuân tú, vừa có phong thái của một bậc anh hùng hảo hán, thế mà các nàng kia không nhận ra được sao?

- Nếu nhận ra huynh thì tuyệt công Tục Hoàng Công của Bất Giới hoà thượng đâu phải là tuyệt kỹ mà lão đã mày mò suốt hai mươi năm khi bị giam trong động. Nếu phát hiện ra thì không chừng giờ nay đầu huynh đã rơi xuống đất rồi.

Thiên Hải đổi giọng nghiêm nghị hỏi Xảo Nhi:

- Thế mu ôi nghĩ Á bà bà là người như thế nào?

- Theo muội, Á bà bà là người của Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ.

Thiên Hải vén tấm màn nhìn lên ghế xà ích, rồi quay lại nói với Xảo Nhi:

- Để huynh hỏi Á bà bà xem có đúng như lời muội nói không.

- Huynh mà hỏi thật không chừng Á bà bà chẳng chịu cho huynh muội chúng ta quá giang xe đâu.

- Nhưng nghe muội nói huynh lại càng tò mò muốn biết.

- Muốn biết thì huynh tự suy ra cũng biết thôi mà.

- Huynh không được thông minh như muội muội của huynh đâu.

- Thế huynh không tự hỏi mình được sao? Tỷ như huynh ngang nhiên trở thành thái giám mà đến với lão công công. Muội nghĩ, lúc huynh nhập nội không phải bằng đường quang minh chính đại qua sơ tuyển của lão công công mà vào thẳng ngay phòng lão bằng mật đạo nhập cung đấy.

Thiên Hải nhướn mày nhìn Xảo Nhi:

- Đúng rồi. Lúc huynh tỉnh lại thì thấy mình đã trong biệt phòng của lão công công.

Nhất định huynh đã nhập nội bằng mật đạo của Á bà bà.

Xảo Nhi bụm miệng cười rồi nói:

- Không biết trước khi Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ đưa huynh nhập nội có khám huynh không?

Nghe nàng thốt ra câu đó. Thiên Hải dằn không được, bật cười khanh khách. Chàng vừa cười vừa nói:

- Nếu gặp lại Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băn Cơ huynh phải hỏi rõ điều này. Nhưng có lẽ Xảo nhi tiếp lời chàng:

- CÓ lẽ Tử Hà Băng Cơ đã khám huynh.

Thiên Hải cười khẩy:

- Tử Hà Băng Cơ cũng có lòng tốt không nỡ để huynh tuyệt dòng tuyệt giống nên mới cho uống "dược thảo" rồi đến với muội.

Chàng nhìn Xảo Nhi.

Sắc diện Xảo Nhi bừng đỏ như quả cây chín hồng. Nàng nguýt chàng:

- Nhưng huynh là thái giám.

- Nếu huynh không giữ đạo thì chắc đã là thái giám thật.

Xảo Nhi lườm Thiên Hải:

- Ý trời.

- Ý của bà mai Hoạt Thần Giáo chủ Tử Hà Băng Cơ chứ.

Thiên Hải nói xong bật cười khanh khách. Chàng vừa nói vừa nhìn Xảo Nhi:

- còn muội, sao không chịu là bậc lá ngọc cành vàng mà phải cam tâm làm một a hoàn trong tửu điếm? Suýt chút nữa là bị gã thiếu gia Thanh Thành Lu Thành Văn làm nhục - Cũng vì huynh tất cả thôi.

Thiên Hải nhướn mày:

- Sao lại vì huynh?

- Muội vô tình nghe phụ thân thố lộ về chuyện chỉ ước giao hôn giữa huynh với muội. Phụ thân có ý huỷ bỏ hôn ước bằng cách...

Xảo Nhi bỏ lửng câu nói.

Thiên Hải tiếp lời nàng:

- Giết huynh?

Xảo Nhi gật đầu.

- Muội đâu muốn phụ thân làm chuyện tàn ác trời đất không dung thứ, nên cùng với lão bộc bí mật rời khỏi vương phủ ra ngoài cốt để bảo vệ cho huynh. Nếu cần...

- Lão nhân gia sẽ không giết hại hiền tế của lão.

Xảo Nhi khẽ gật đầu.

Thiên Hải nhìn nàng:

- Muội tốt với huynh quá.

Thiên Hải mỉm cười với nàng rồi ôm quyền nói:

- Vãn bối Chu Thiên Hải bái kiến Thánh Nữ nương nương.

Xảo Nhi nguýt chàng:

- Giờ mà huynh còn ôm quyền xá muội ư.Nàng vừa nói vừa véo vào tay Thiên Hải, Thiên Hải chợt nghiêm giọng hỏi Xảo Nhi:

- Muội hẳn biết Bảo mẫu cô cô Lưu Ngọc Ninh của huynh?

Xảo Nhi lắc đầu:

- Muội không biết. Lúc đó muội chỉ nghĩ đến an nguy của huynh mà thôi.

Thiên Hải nắm tay nàng:

- Muội muội! Huynh sẽ không xử tệ với muội đâu.

- Bây giờ thì huynh đã là một đại cao thủ kỳ tuyệt trên chốn giang hồ, ví như rồng mọc thêm cánh, muội mừng lắm. Huynh phải bảo vệ cho muội rồi.

- Sẽ không một ai bức hiếp muội được đâu.

Hai người nhìn nhau. Mặc dù họ không nói ra lời nào, nhưng trong tim họ đã nói ra những tình cảm hoặc ước muốn họ mong muốn có được cho mai sau.

CỖ xe song mã dừng lại.

Thiên Hải vén màng nhìn ra. Chàng ngạc nhiên, bởi không thấy Á bà bà đâu nữa.

Thiên Hải quay lại Xảo Nhi:

- Xảo Nhi! Á bà bà đã bỏ chúng ta rồi.

- Vậy chúng ta tự đi. Theo huynh chúng ta đi đâu.

Thiên Hải lắc đầu:

- Huynh cũng không biết. Nhưng trời đất mênh mông, nhất định sẽ có chỗ cho huynh và muội.

- Xảo Nhi lại nghĩ khác huynh.

- Khác sao?

- Á bà bà đã đưa chúng ta đến đúng nơi rồi đó.

Thiên Hải nghe Xảo Nhi nói vậy liền đẩy cửa khoang bước xuống. CỖ xe song mã của Á bà bà đã dừng lại trong khoảng sân rộng của một toà trang viện vắng lặng, chẳng một bóng người.

Xảo Nhi nhìn quanh rồi chỉ tay về phía cửa gian chính sảnh.

Một làn khói trần nhàn nhạt từ trong chính sảnh toả ra.

Xảo Nhi lại nhìn Thiên Hải:

- Chúng ta vào chứ?

Thiên Hải gật đầu.

Hai người sóng bước chậm rãi tiến vào gian chính sảnh. HỌ dừng bước ngay ngoài cửa nhìn vào. Chiếc lư đồng với khói trầm nghi ngút đặt sau bàn hương án. Trên bàn hương án là chiếc bài vị "Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung .

Quỳ ngay dưới chân bàn hương án là Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi.

Thấy hai người đó Thiên Hải không dằn được vội bước vào. Chàng bước đến sau lưng họ:

- Lão tiền bối! Dao tiểu thư!

Cả hai im lặng không đáp lời Thiên Hải.

- Lão tiền bối! Thiên Hải đây. Chẳng lẽ hai người không nghe Thiên hải nói sao?

Xảo Nhi bước đến bên cạnh Thiên Hải:

- Ca ca! Hai người này đã bị điểm huyệt đạo rồi.

- Huynh giải huyệt cho họ đây.

Thiên Hải vừa định vận Dịch Cân Kinh chỉ phóng khí giải huyệt đạo cho lão Ngượng Nhi và Dao

Bội Như, nhưng Xảo Nhi đã kịp ngăn lại.

- Ca ca! Khoan...

- Sao muội...

- Không phải muội cản huynh đâu nhưng muội linh cảm điều gì đó bất ổn. Huynh nghĩ xem, lão tiền bối và vị cô nương đây được điểm huyệt cho ngồi trước bàn hương án Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung tất chủ nhân toà trang viện này muốn huynh giải huyệt cho họ.

Thiên Hải gật đầu.

Xảo Nhi nhìn xuống lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như suy nghĩ rồi nhìn lại Thiên Hải nói tiếp:

- Huynh giải huyệt đạo cho vị tiền bối và vị cô nương này tất đã trúng kế của người ta rồi.

Thiên Hải nghiêm mặt hỏi nàng:

- Trúng kế gì?

- Trúng kế gì, Xảo Nhi chưa biết. Nhưng nhất định người sắp xếp kế này muốn huynh giải huyệt đạo cho họ. Nếu huynh theo ý thì xem như đã trúng kế rồi.

Xảo Nhi nhìn lên bệ thờ. Đôi chân mày nàng nhíu lại với những nét suy tư căng thẳng lộ ra ngoài mặt.

Nàng từ từ nhìn lại Thiên Hải.

Thiên Hải nhìn nàng:

Xảo Nhi! Muội đang nghĩ gì?

- ca ca có bao giờ nghe nói đến bí thuật đoạn mạch "Di Hoa Tiếp Ngọc" chưa?

Thiên Hải lắc đầu.

Xảo Nhi dắt tay Thiên hải kéo lui lại hai bộ. Nàng nghiêm giọng nói:

- Chỉ cần huynh dụng nội lực chạm vào hai người đó thì kinh mạch của họ lập tức sẽ bị đứt lìa, chết ngay lập tức.

Thiên Hải nhướn mày:

- Vậy sao?

Xảo Nhi nói:

- Hai người kia được đặt sẵn như những tử tội phải chết, còn huynh chính là đao phủ. Kẻ chứng giám cho cái chết của họ chính là Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung.

Thiên Hải thừ người, thờ thẫn hỏi nàng:

- Tại sao Tử Hà Băng Cơ lại muốn huynh sát tử lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như?

Chàng vừa dứt lời thì Tử Hà Băng Cơ đầu chít khăn tang từ sau bức rèm bước ra.

Thần nhãn sáng ngời của Tử Hà Băng Cơ chằm chằm vào Xảo Nhi.

Thấy ánh mắt của Tử Hà Băng Cơ, Thiên Hải buộc phải lách qua một bên án ngữ che chắn cho Xảo Nhi.

Tử Hà Băng Cơ thấy chàng lo lắng cho Xảo Nhi, cất tiếng cười khanh khách. nàng vừa cười vừa nói:

- Bổn cung không ngờ nha đầu ngươi lại quá thông minh như vậy. Tiếc là lão Lý Cảnh Đôn không nắn ả ra thành đấng nam nhi mà lại nắn thành nhi nữ.

Xảo Nhi ôm quyền xá rồi nói:

- Xảo Nhi bái kiến cung chủ.

Tử Hà Băng Cơ hừ nhạt một tiếng:

- Bổn cung chủ không cần đại lễ của nha đầu. Đang ra ngươi không nên xen vào chuyện riêng của bổn cung. Nha đầu đã làm ta thất vọng, bởi mất đi một niềm vui trọn vẹn mà ta đã mong chờ bấy lâu nay.

Xảo Nhi liếc Thiên Hải rồi nói:

- Xảo Nhi đã làm gì khiến cung chủ giận dữ như vậy? Chẳng lẽ ngăn ca ca vô ý giết người khiến cung chủ không vui?

- Đúng chính vì nha đầu ngăn không cho Thiên hải giết lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như nên bổn cung không vui chút nào.

Xảo Nhi nói:

- Tại sao ca ca không lấy mạng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như cung chủ lại không vui? Xảo Nhi

có thể đoán ra đấy nhé. Cung chủ đừng nói mình không biết.

- Nha đầu ngươi thông minh lắm! Nhưng chính vì sự thông minh của ngươi mà Thiên hải phải giết ngươi đó.

xảo Nhi chau mày:

- Cung chủ nói ca ca giết Xảo Nhi à!

- Đúng.

- Không có như vậy được đâu.

- Rồi nha đầu sẽ thấy lời của ta đúng hay sao.

Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải:

- Chu Thiên hải! Ngươi giờ đã là một thái giám rồi phải không?

Thiên Hải nhìn qua Xảo Nhi.

Nàng chớp mắt khẽ gật đầu, Thiên Hải hiểu ngay cái chớp mắt của nàng. Chàng nhìn lại Tử Hà Băng Cơ nói:

- Tại hạ đã là một thái giám rồi thì sao nào? à! Mà còn điều này nữa, được cung chủ cho nhập nội, tại hạ đoạt luôn cả kim bài Ngự Tiền Sứ thay cho Vương Quốc Trung.

- Điều đó ai cũng biết. Bổn cung rất muốn ngươi làm được điều đó.

- Tại sao cung chủ muốn tại hạ đoạt được tấm kim bài Ngự Tiền Sứ?

- Vì đó là lời hứa của ta với Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung.

Thiên Hải mỉm cười:

- Lời nói của cung chủ quả là nặng như núi Thái Sơn. Một người biết trọng lời và giữ lời như Cung chủ, tất Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung phải có mối quan hệ khăng khít.

- Đúng. Y chính là tình lang của bổn cung. Một gã tình lang bội bạc, vô tình khiến cho bổn cung vô cùng căm phẫn.

Bổn cung chịu căm phẫn mà vẫn giữ lời hứa với người mình yêu.

Thiên Hải ôm quyền:

- Tại hạ xin bái phục tình yêu của cung chủ.

Xảo Nhi reo lên:

- Thôi rồi, Xảo Nhi biết rồi.

Nàng chỉ vào lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như:

- Vị tiền bối và Dao tiểu thư đây hẳn là...

Thiên Hải tiếp lời Xảo Nhi:

- Huynh biết, Dao tiểu thư đây là giọt máu duy nhất của Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung. Còn lão Ngươn Nhi vì tình bằng hữu mà cưu mang Dao tiểu thư nên cung chủ Tử Hà Băng Cơ mới căm hận họ.

Chàng nhìn lại Tử Hà Băng Cơ:

- Ngự Tiền Sứ Vương Quốc Trung vô tình bội bạc với cung chủ, cung chủ nên hận Vương Quốc Trung chứ sao lại đổ dồn sự căm hận lên bọn họ?

Tử Hà Băng Cơ buông tiếng thở dài, hai cánh môi mím lại, mắt lộ hung quang tàn nhẫn:

- Bổn cung muốn Ngự Tiền Sứ chết mà không được nhắm mắt.

- Vì chữ tình mà cung chủ hận Vương Quốc Trung như vậy à? Đã hận sao cung chủ còn để tang cho Ngự Tiền Sứ làm gái?

- Bổn cung chủ để tang cho một tình yêu và cũng để tang cho kẻ bạc tình lần thứ hai.

Hắn chết, nhưng phải chết bởi tay bổn cung.

Trong lúc hai người đối thoại với nhau thì Xảo Nhi căng óc suy nghĩ.

Khi cung chủ Tử Hà Băng Cơ dứt lời thì Xảo Nhi lên tiếng:

- Xảo Nhi hiểu ra phần nào rồi.

Nàng nhìn Tử Hà Băng Cơ, nghiêm giọng nói:

- Cung chủ! Nhất định Thiên Hải ca ca cùng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như tiểu thư đây có một mối quan hệ mật thiết vô cùng. Chính vì thế mà cung chủ muốn Thiên Hải ca ca lấy mạng lão Ngươn Nhi và Dao tiểu thư.

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:

- Nha đầu quả là thông minh. Nha đầu đã đoán được tất cả rồi thì bổn cung chủ không cần phải dấu giếm làm gì nữa.

Cung chủ Tử Hà Băng Cơ bước đến bên lão Ngươn Nhi và Dao Bội Nhu. Nàng nhìn hai người rồi quay lại nói với Thiên Hải:

- Chỉ một cái chạm tay của bổn cung chủ thôi thì hai người này sẽ chết ngay lập tức.

Nha đầu Xao Nhi nói đúng đấy. Bổn cung chủ đã bế mạch bọn họ bằng bí thuật "Di Hoa Đoạn Ngọc" chứ không phải "Di Hoa Tiếp Ngọc" như nha đầu đã nói.

Thiên Hải nghiêm giọng:

- Tại sao cung chủ phải làm như vậy?

- Bổn cung chủ muốn ngươi tự tay lấy mạng lão bằng hữu của cha ngươi và người muội muội duy nhất còn lại của ngươi. Vong hồn kẻ bạc tình Vương Quốc Trung ngự trên hương án kia sẽ chứng kiến tất cả. Y chẳng bao giờ siêu thoát được mặc dù đã chết.

MỒ hôi tuôn ra ướt đẫm trán Thiên hải.

- Sao cung chủ lại khẳng định tại hạ chính là hậu duệ của Ngự Tiền Sứ? Hẳn cung chủ phải có bằng chứng gì đó?

- Bổn cung chủ không có bằng chứng thì cần gì tốn bao tâm huyết để dựng lên vở bi kịch này. Sau lưng ngươi có một bớt son hồng, giữa bớt son là chữ "Chư . ĐÓ chính là dấu tích mà gã lãng tử Vương Quốc Trung để lại, một khi y trải qua một cuộc tình với ai đó Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:

- sau lưng Dao Bội Như cũng có một chữ Chu như thế.

Thiên Hải dùng ống tay áo lau mồ hôi trán. Chàng nhìn qua Xảo Nhi.

- Muội muội! CÓ đúng vậy không?

- Muội nghĩ cung chủ đã nói đúng. Lão nhân gia trước đây phải là một lãng tử khôi ngô tuấn tú chính vì thế mà đã để nhiều kẻ phải khổ, phải luỵ vì tình lão nhân gia.

Những cuộc tình phiêu bạt của lão nhân gia đã để lại những oan nghiệt cho hậu thế.

Thiên Hải thở dài nhìn cung chủ Tử Hà Băng Cơ:

- Dao Bội Như và tại hạ là huynh muội cùng cha?

- Đúng.

Thiên Hải ôm quyền xá:

- Đa tạ cung chủ đã cho tại hạ biết sự thật này.

- Bổn cung đã hứa với ngươi qua lão công công. Nếu ngươi lập được công lớn thì sẽ cho ngươi biết lai lịch của ngươi mà.

- Còn việc tại hạ đoạt Ngự Tiền Sứ kim bài?

- ĐÓ là lời hứa của ta với Vương Quốc Trung là phải cản tay Lý Cảnh Đôn. Bởi việc làm của họ Lý sẽ dẫn đến đại loạn khiến cho bá tánh phải máu chảy đầu rơi. Ta đã trọn lời hứa với gã bạc tình nhưng kẻ giúp ta lại chính là hậu nhân của hắn.

Thiên Hải mỉm cười:

- Dù kẻ lãng tử phiêu bạt, để lại những oan tình trong cõi đời này, nhưng thân phụ của tại hạ cũng đáng là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa.

- Ngự tiền sứ không phải là kẻ anh hùng thì chẳng có nữ nhân nào luy về y.

- Chính cung chủ cũng luy vì tình.

- Ta cũng là một nữ nhân trong những nhi nữ đã trao tình cho kẻ bội bạc, nhưng những người kia không biết hận biết oán.

- Cung chủ thì biết hận biết oán.

- Đúng.

Thiên Hải mỉm cười:

- Bây giờ cung chủ đã cho tại hạ biết tất cả rồi, những gì cung chủ sắp xếp đã không thành. Tại hạ thỉnh cầu cung chủ giải khai huyệt đạo cho Dao Bội Như vào lão Ngượng Nhi để chúng tôi sum họp.

Tử Hà Băng Cơ nhướn mày rồi ngửa mặt cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Thiên Hải! Bổn cung đang muốn nghe điều này.

- Tại hạ đã nói lời thỉnh cầu với cung chủ.

Tử Hà Băng Cơ nhìn chàng:

- Bổn cung sẵn sàng chuẩn y lời thỉnh cầu của ngươi.

- Đa tạ cung chủ.

Tử Hà Băng Cơ khoát tay:

- Nhưng để bổn cung chuẩn y sự thỉnh cầu đó thì ngươi phải lấy mạng ả Cát Băng hay Xảo Nhi cũng chỉ là một thôi.

Thiên Hải khoát tay:

- Chuyện lấy mạng Cát Băng, tại hạ không làm được đâu. Bởi nàng đã là nương tử của tại hạ.

- Thế mà bổn cung lại nghĩ ngươi sẵn sàng lấy mạng Cát Băng đó.

- Tại sao?

- Ngươi không muốn trả thù cho cha của ngươi à?

Tử Hà Băng Cơ nhìn Xảo Nhi:

- Chính Lý Cảnh Đôn đã đẩy cha ngươi xuống tuyệt vực Sanh Tử Bình. Nay con gái độc nhất của kẻ thù cha ngươi đang đứng bên cạnh ngươi.

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:

- Thiên Hải! Ngươi có hai sự lựa chọn. Nếu giết con gái của kẻ thù thì Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi được sống và ngược lại hai người này sẽ chết để ngươi giữ trọn chữ tình với Xảo Nhi.

Mặt Thiên Hải tái xám lại. MỒ hôi tuôn ra ướt đẫm cả mặt và trang phục của chàng.

- cung chủ...

Từ Hà Băng Cơ mỉm cười:

- Ngươi đường đường là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa phải có quyết định riêng của ngươi chứ.

Tử Hà Băng Cơ nhìn lại Xảo Nhi:

- Nha đầu! Ngươi có yêu Thiên hải, Thiên Hải có yêu ngươi, nhưng tình của hai ngươi sẽ chẳng đi tới đâu, bởi người ngươi trao tình đã không còn là một nam nhân bình thường nữa. Trong cuộc đời

Thiên Hải, nha đầu ngươi chỉ là một kẻ thừa.

Nhìn lại Thiên Hải, Tử Hà Băng Cơ nói:

- Bổn cung chủ nghĩ ngươi dễ dàng chọn lựa quyết định của mình.

Thiên Hải không ngờ sự thể lại xảy ra như thế này.Tử Hà Băng Cơ đã dồn chàng vào ngã hai đường mà chẳng có đường nào chọn lựa được. Thiên Hải đâu nỡ giết Xảo Nhi mặc dù biết nàng là con gái của kẻ thù đã hãm hại chết thân phụ mình và chàng lại càng không thể giết lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như, bởi họ là những người thân còn lại duy nhất đối với chàng. Ngoài ra Dao Bội Như còn là một thiếu nữ bị tật nguyền, chẳng biết võ công, lại đang bị bế huyệt đoạn mạch.

Thiên Hải càng nghĩ càng bối rối.

Chàng nhìn Tử Hà Băng Cơ chằm chằm chàng từ tốn nói:

- Nếu tại hạ không chọn cả hai điều cung chủ nói?

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:

- Ngươi phải biết chọn lựa chứ hay phải nhờ đến nha đầu thông minh kia.

Tử Hà Băng Cơ nhìn Xảo Nhi:

- Nha đầu! Bổn cung cho ngươi ba ngày suy nghĩ. Sau ba ngày nếu ngươi không tự quyết định được thì ngươi nên tự sát đi.

Nàng vuốt mái tóc mai:

- Ta tin sau ba ngày sẽ cho cung chủ biết câu trả lời.

- Cung chủ...

Tử Hà Băng Cơ cười:

- Đừng van xin vô ích.

Tử Hà Băng Cơ nói xong, chấp tay sau lưng rảo bước tiến vào bên trong. Thiên Hải bước theo chân. Chàng muốn thi triển Kim Càng Thần Chỉ khống chế ả nhưng lại phát hiện phảng phất quanh thân pháp của Tử Hà Băng Cơ có vầng lửa vàng bao phủ, tự biết Hoạt Thần Giáo chù đã chủ động vận công để hộ thân, liền bỏ đi ý niệm đó.

Tử Hà Băng Cơ dừng bước quay lại nhìn Thiên Hải:

- Ngươi định theo chân làm nô bộc cho bổn cung đó à?

- Tại hạ sẵn sàng làm nô bộc cho cung chủ, chỉ xin cung chủ...

Tử Hà Băng Cơ khoát tay:

- Đừng van xin vô ích. Một lời nói của bổn cung đã thốt ra chẳng có thứ gì khiến ta thay đổi được, ngoại trừ...

- Ngoại trừ gì?

- Bổn cung phải thấy một trong ba kẻ kia phải có kẻ chết. Nếu Xảo Nhi chết thì hai người kia được sống và ngược lại.

Tử Hà Băng Cơ bật cười giòn giã rồi quay lưng thi triển thuật Phi Ma Độn Hình thoắt cái đã biến mất chẳng để lại dấu tích.

Tử Hà Băng Cơ đi rồi mà Thiên Hải vẫn còn bần thần, chẳng biết phải làm gì. Đầu óc chàng nặng trĩu, căng ra với tất cả nỗi muộn phiền.

Thiên Hải rống lên một tiếng:

- Trời ơi! Sao lại như vậy được chứ?

Chương 43: Vị Dục Vị Sắc

Thiên Hải bó gối nhìn lên bầu trời đầy sao. Chàng nghĩ thầm:

"Xảo Nhi! Chẳng lẽ huynh phải giết muội sao? .

Thiên Hải lắc đầu xua đi ý nghĩ đó.

Xảo Nhi bước đến ngồi bên chàng:

- Ca ca!

- Xảo Nhi!

Thiên Hải buông một tiếng thở dài. Chàng bưng bầu rượu tu ừng ực. Xảo Nhi cau mày giằng lấy bầu rượu. Nàng nhìn Thiên Hải nói:

- Ca ca! Rượu chẳng thể nào giúp ca ca giải quyết được những oan khúc này đâu.

- Huynh phải làm gì bây giờ?

Xảo Nhi nắm tay Thiên Hải:

- Xảo Nhi đã quyết định giùm ca ca rồi.

Chàng cau mày hỏi nàng:

- Quyết định của muội thế nào?

Xảo Nhi nhìn lên trời. Đúng lúc đó có một vị tinh tú băng vụt qua rồi mất hút vào khoảng không gian thăm thẳm. Xảo Nhi buột miệng nói:

- Ý trời!

Nàng nhìn lại Thiên Hải hỏi:

- Ca ca có thấy gì không?

- Một vị tinh tú băng hà.

Xảo Nhi mỉm cười:

- Xảo Nhi chính là vì tinh tú đó đó. NÓ chỉ thoáng đến với ca ca rồi vụt tắt.

Thiên Hải lắc đầu:

- Huynh không muốn như vậy đâu.

- Nhưng đây đã là ý trời rồi.

Xảo Nhi buông một tiếng thở dài:

- Lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như đáng được sống, còn Xảo Nhi phải ra đi. Xảo Nhi ra đi mà chẳng một chút oán hờn ca ca. âu đây cũng là cách Xảo Nhi đáp đền chữ hiếu cho thân phụ. Phụ thân đã tạo oan nghiệt, gieo hận thù với Chu lão gia thì Xảo Nhi phải trả.

Nàng nắm tay Thiên Hải:

- Sau khi Xảo Nhi chết, ca ca có bỏ qua hận thù với cha muội không?

Thiên Hải thở dài:

- Xảo Nhi! Thiên Hải không bao giờ xuống tay với muội đâu.

- Nếu huynh không giết muội thì phải giết Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi, và hận thù giữa cha muội càng thêm chồng chất. Chúng ta có quên được những nghiệt cảnh này hay không? Chu bá bá cũng không thể nào nhắm mắt nơi suối vàng.

Nàng mím môi. Hai hàng lệ trảo ra khóe mắt.

- Ca ca! Xảo Nhi đã quyết định rồi. Kiếp này chúng ta có duyên, nhưng không có nợ nên mới rơi vào nghịch cảnh này. Muội sẽ chờ huynh Ở kiếp lai sinh.

Thiên Hải nắm lấy tay Xảo Nhi:

- Xảo Nhi!

Chàng nhìn lên trời:

- ông trời! Sao ông lại bắt kẻ yêu nhau chân thành lại phải gánh oan nghiệt như vậy chứ? ông ác lắm!

- Ca ca đừng trách trời.

Thiên Hải mím môi thở dốc:

- Huynh... huynh không muốn muội chết đâu.

- Muội không chết đâu mà muội qua cảnh giới bên kia chờ huynh bên cầu Nại Hà.

Rồi chúng ta sẽ lại được sum họp trong kiếp lai sinh. Nhất định Xảo Nhi sẽ chờ huynh.

Thiên Hải mím môi:

- Huynh không muốn muội chết, cũng như không muốn Dao Bội Như và lão Ngượng Nhi chết. Thà huynh chết còn hơn. Tất cả đều là những người huynh yêu thương.

- Muội biết nên mới quyết định giùm huynh. Muội chết thì oan nghiệt được giải, chẳng còn gì khiến cho huynh vướng bận. Muội chỉ cầu xin huynh đừng nhìn lại quá khứ đểhận thân phụ muội.

- Ai gây ra thì người ấy chịu, cớ sao lại phải bắt muội chịu chứ?

- Xảo Nhi là con phải gánh chịu cho cha, đó có phải là đạo hiếu tử không?

Xảo Nhi lau nước mắt, nắm tay Thiên Hải. Nàng mỉm cười rồi giả lả nói với chàng:

- Nếu có thuốc cải tử hoàn sinh của Hoa Đà, Biển Thước thì chẳng có gì để huynh phải muộn phiền cả, đúng không? Không chừng khi muội về chầu a tỳ, lão Diêm chúa thương nhận làm ái nữ rồi lại cho lên gá nghĩa với huynh.

Nàng vuốt má Thiên Hải:

- Huynh! Xảo Nhi đã từng là ái nữ của Diêm Vương môn chủ rồi mà.

Thiên Hải nhìn sững nàng, nhẩm nói:

- Thuốc cải tử hoàn sinh.

Thiên Hải vừa nói vừa từ từ đứng lên.

Xảo Nhi ngớ ngẩn bởi hành động của chàng. Thiên Hải không nhìn lại nàng, mà dời mắt về phía cửa trang viện, lẩm nhẩm nói:

- Đoạt Hồn sơn... Nếu thuật Phi ma độn hình thì ta có thể đến đó trong một ngày và quay lại cũng mất một ngày. Đoạt Hồn sơn...

Xảo Nhi ngơ ngẩn hỏi Thiên Hải:

- Huynh nói gì vậy?

Thiên Hải đặt tay lên vai Xảo Nhi:

- Muội muội! Muội cho huynh gởi gắm lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như. Sau hai ngày huynh sẽ quay về.

- Huynh đi đâu?

- Đoạt Hồn sơn.

- Làm gì?

- Huynh có thể nhờ một người.

Thiên Hải nói dứt câu, liền thi triển thuật Phi ma độn hình. Thân ảnh của chàng như bóng ma vô hình lướt đi như cơn gió băng qua khỏi cổng trang viện, chẳng mấy chốc đã mất hút trong tầm mắt của Xảo Nhi.

xảo Nhi muốn gọi với theo Thiên Hải, nhưng bóng của chàng đã mất hút rồi.

Thiên Hải rời khỏi trang viện, bất kể ngày đêm mà thi triển thuật khinh công Phi ma độn hình nhắm hướng Đoạt Hồn sơn. Trong tâm chàng suy nghĩ có thể nhờ lão thần y Dương Yên Thượng giúp mình trong tình cảnh này.

Từ kinh thành đến trấn HỒ Nam phải cách nhau hơn vạn dặm đường. Trong lúc bối rối, Thiên Hải quên bẵng đôi tuấn mã. Khi chàng đã đi được ba canh giờ mới hối tiếc đã quên đi đôi tuấn mã có thể giúp mình thêm sức vượt qua đoạn đường dài đó.

Cùng lúc đó, Thiên Hải nghe tiếng vó ngựa rộn ràng đập tới thính nhĩ. Thiên Hải nghĩ ngay:

"Đây có lẽ là ý trời muốn giúp mình." Cùng với ý niệm đó, Thiên Hải băng mình ẩn vào một táng cây đại thụ. Chàng vừa ẩn mình thì đôi ky sĩ cũng xuất hiện. Đôi nhân mã đó gồm một nam một nữ mà Thiên Hải nhận ra ngay. ĐÓ là gã thiếu gia phái Thanh Thành Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân.

Nghe hai người nói cười rôm rả, Thiên Hải phải cau mày. Và như hai người đang nhắc đến tên của mình. Thiên Hải nghĩ:

"Mình theo họ để tìm cơ hội đoạt lấy ngựa." Trong khi Thiên Hải nghĩ thì không ngờ Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân lại giật cương ngựa rẽ vào con đường mòn tiến ngay đến cây đại thụ của Thiên Hải. Thấy hai người phi ngựa đến cây đại thụ của mình, Thiên Hải những tưởng họ phát hiện ra mình, nhưng rồi chàng bỏ ngay ý niêm đó khi nghe Lư Thành Văn nói:

- Gã tiểu thái giám Chu Thiên Hải hắn không ngờ Lư Thành Văn trở thành người thay thế gã. Lưu muội có nghĩ ra mặt hắn như thế nào không?

Lưu Cát Vân bật cười khúc khích.

Lư Thành Văn vòng tay ôm ngang vòng eo của Cát Vân. Nàng nũng nịu nói:

- Cát Vân đâu có yêu thương gì Chu Thiên Hải.

- Phải không? Hay tại vì gã biến thành thái giám, nàng mới không màng đến nữa?

Hai người vừa nói, vừa cười dắt nhau đến ngay gốc cây đại thụ. Thiên Hải phải thi triển thuật Phi ma độn hình lướt lên chạc ba ẩn mình để nghe Lưu Cát Vân nói.

Lư Thành Văn dìu Lưu Cát Vân ngồi xuống gốc đại thụ. Nàng ngả người vào hắn, vòng tay bá cổ, nũng nịu nói:

- Lư thiếu gia không tin Cát Vân nói à?

- Ta tin chứ... Nhưng đến lúc... Lư thiếu gia mới tin.

Gã vừa nói vừa thọc tay vào xiêm y của Lưu Cát Vân.

Cát Vân ưỡn người, ngúng nguẩy:

- Lư thiếu gia làm Cát Vân nhột quá hà.

Lư Thành Văn giả lả cười:

- Nhưng nàng thích kia mà.

Lư Thành Văn cúi xuống sát mặt Lưu Cát Vân nói:

- Nàng không yêu tên thư sinh thúi Chu Thiên Hải sao lại nhận làm nương tử của gã? Nếu như ngày song hỷ, gã không nổi điên thì nàng đã thuộc về gã rồi.

- Cát Vân buộc phải nghe theo lời lão Vương nói thôi.

Nàng vuốt má Lư Thành Văn:

- Nếu Cát Vân thành hôn với Thiên Hải thì được nhận năm trăm lạng bạc đó.

Nàng ưỡn người khi tay của Lư Thành Văn thọc vào đôi nhũ hoa. Cát Vân co người lại, nũng nịu nói:

- Lư thiếu gia không nghe Cát Vân nói à?

- ấy! Huynh đang nghe Cát Vân nói đây!

Lưu Cát Vân nói:

- Tất cả mọi chuyện đều do lão Vương xếp đặt. Khi Cát Vân thấy Thiên Hải...

- Thì sao?

- Y cũng khôi ngô anh tuấn, nên...

- Nên cũng chấp nhận?

- Huynh có thể làm ngơ với số ngân lượng nhiều như vậy được không?

Lư Thành Văn cười khẩy:

- Theo nàng thì Thiên Hải và ta, ai hơn ai?

- Thiên Hải giờ đã là một gã thái giám, người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm, làm sao bì được với Lư công tử thiếu gia phái Thanh Thành được.

Lư Thành Văn đắc ý cười khoái trá. Hắn vừa cười, vừa lột bỏ y trang của Lưu Cát Vân Lưu Cát Vân giả vờ chống cự, nhưng lại gián tiếp vặn người để họ Lư dễ dàng lột bỏ y trang của mình. Đôi nhũ hoa căng cứng của nàng phơi ra dưới ánh trăng đêm.

Lư Thành Văn phấn khích áp mặt lên vùng đồi trắng nõn của Lưu Cát Vân. Gã dụi đầu rồi áp mặt vào mặt nàng, trong khi tay lần dần để cởi nốt chiếc váy của Lưu Cát Vân Cát Vân vặn người:

- Lư công tử!

- Hê! Nàng không cưỡng lại Lư thiếu gia chứ?

- Thiếp chỉ sợ chàng chê thiếp thôi.

- Gã tiểu thái giám Chu Thiên Hải thì có thể chê nàng, bởi y đã biến thái, còn Lư thiếu gia thì không.

Gã thốt dứt lời thì chiếc váy của Lưu Cát Vân cũng bị trôi ra khỏi người phơi tất cả những gì kín nhất dưới mắt họ Lư.

Cát Vân nũng nịu nói:

- Lư công tử đừng có bắt chước Chu Thiên Hải nhe.

- Bổn thiếu gia đâu có ngốc như gã. Trời sinh ra mình là nam nhân, lại tự biến mình thành nữ nhân. Bây giờ nàng gặp Chu Thiên Hải thì sao?

- Thiếp chẳng muốn gặp lại gã nữa. Gã cứ tưởng thiếp là diệt nữ Giãn hoa tiên tử Lưu Ngọc Ninh.

Lưu Cát Vân cười khẽ, khi Lư Thành Văn xoa lên đôi gò bồng đảo của nàng. Cát Vân ưỡn người hổn hển nói:

- Lư công tử...

Vòng tay bá lấy cổ Lư Thành Văn của Cát Vân từ từ kéo gã ngã xuống.

Tất cả hoạt cảnh dưới gốc cây đại thụ đều đập vào mắt Chu Thiên Hải cũng những lời nói xúc xiểm thốt ra từ cửa miệng Lưu Cát Vân. Chàng nghĩ thầm:

"Hóa ra tất cả đều do lão Vương sắp xếp. Lão Vương sắp xếp thì hẳn có bàn tay của Lý Canh Đôn nhúng vào. Tứ vương gia muốn chia cắt mình với Xảo Nhi." Thiên Hải buông một tiếng thở dài:

"Mình đã may mắn không tế trời, tế đất thành thân với ả ma nữ xảo trá này." Tiếng của Lưu Cát Vân lại cất lên. Nàng lột được ngoại y của Lư Thành Văn. Nàng xoa rờ khắp ngực họ Lư, nói:

- Không biết những gã thái giám trong nội cung có còn giống như huynh không?

Lời nói kia còn đọng trên miệng Lưu Cát Vân thì Thiên Hải thi triển thuật Phi ma độn hình lướt xuống. Chàng đứng ngay sau lưng Lư Thành Văn mà gã chẳng hay biết gì Trong khi đó, Lưu Cát Vân lại úp mặt vào ngực họ Lư nên cũng chẳng thấy Thiên Hải.

Lư Thành Văn nói:

- Gã thái giám Chu Thiên Hải thì sao có thể sánh bằng huynh.

Gã vừa nói dứt câu thì Thiên Hải cú luôn một cái vào đầu họ Lư.

Lư Thành Văn thốt lên:

- úi cha!

Gã giật mình quay lại, miệng há hốc thét lên:

- ôi, ma!

Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân hốt hoảng bật đứng lên mà quên cả thân thể lõa lồ của mình. Khi

nhận ra Thiên Hải, Lư Thành Văn mới biến sắc, gã ngượng ngùng nói:

- Ơ Hóa ra...

Thiên Hải nói:

- Gia gia của ngươi mà ngươi không nhận ra à? Ngươi còn nhớ gia gia của ngươi chứ?

Thiên Hải nhìn Lưu Cát Vân:

- Hai người thành thân với nhau trong chốn rừng rú này, nhưng cũng phải biết lễ nghĩa bái thiên bái địa chứ. Đã làm càn rồi còn đem lão nhân gia ra tán hươu tán vượn, nói xấu nữa.

Lư Thành Văn khúm núm. Gã đã nghe chuyện đoạt kim bài Ngự tiền sứ của Thiên Hải, giờ đâu dám lên mặt như buổi đầu.

- Thành Văn thất kính, mong...

Thiên Hải nạt ngang:

- Lão nhân gia không cần nghe mấy lời thốt ra từ cửa miệng thúi của ngươi đâu. Lão nhân gia cũng không muốn cản trở việc các ngươi thành thân như bầy thú rừng. Lão nhân gia chỉ muốn một điều...

Lưu Cát Vân đỏ mặt nhìn xuống, hai tay cứ khoanh tròn rút người để giấu mặt.

Thiên Hải nhìn Lưu Cát Vân, nghĩ thầm:

"Còn làm bộ làm tịch với bổn thiếu gia nữa. Chẳng đáng một nén bạc vụn." Lư Thành Văn nói:

- Chu...

Thiên Hải trừng mắt nhìn gã:

- Ngươi muốn chết sao?

Lư Thành Văn quỳ móp xuống:

- Thành Văn không muốn chết.

- Không muốn chết thì gọi ta bằng lão nhân gia.

- Thưa vâng. Lão nhân gia muốn gì?

- Lão nhân gia muốn hai người phải giữ đạo phu thê. Hai người phải bái lạy trời đất, và lão nhân gia, như thế mới đúng đạo song hỷ.

- Dạ, Thành Văn nghe theo lời lão nhân gia.

Thiên Hải mỉm cười:

- Ngươi và nương tử của ngươi làm theo lời lão nhân gia.

Lư Thành Văn gật đầu nhìn sang Lưu Cát Vân:

- Nàng phải làm lời lão nhân gia.

Thiên Hải cười khảy nói:

- Nhất bái thiên địa.

Lư Thành Văn và Cát Vân phải hành đại lễ, trong khi chẳng có quần áo che thân.

- Nhị bái lão nhân gia.

Hai người phải lạy Thiên Hải.

- Tam bái phu thê.

HỌ lại bái nhau.

Chờ cho hai người bái xong, Thiên Hải nói:

- Chưa được.

Lư Thành Văn ngẩng lên nhìn chàng hỏi:

- Lão nhân gia muốn gì nữa à?

- Hai người vốn đã có tâm xảo trá, ta sợ không sống với nhau đến đầu bạc răng long, nên buộc hai người phải bái nhau trăm lạy. Người này cụng trán người kia, để lại dấu tích đặng có ý xa nhau nhớ lấy đó mà giữ nhau. Nào! Lão nhân gia đếm đây.

- Nhất bái, nhị bái, tam bái, tứ bái...

Thiên Hải đếm, Lư Thành Văn và Lưu Cát Vân phải cụng đầu vào nhau. Khi chàng đếm đến ngũ thập bái thì hai người ngã lăn ra bất tỉnh với vầng trán sưng tấy đỏ bầm.

Thiên Hải nhìn hai người nói:

- Hai người sẽ nhớ nhau suốt đời đó.

Nói xong, Thiên Hải phấn chấn thúc ngựa lao đi như một mũi tên. Chàng nằm rạp trên mình ngựa để tuấn mã tung cước phi nước đại lao về phương nam. Mất nửa ngày, Thiên Hải mới đến được ngoại vi trấn HỒ Nam. Suốt đoạn đường đó, con ngựa Thiên Hải cỡi phải dụng hết sức để phi nước đại, nên nó gần như kiệt lực, buộc chàng phải bỏ ngựa.

Thiên Hải vuốt ve nó:

- Tuấn mã! Ta cảm ơn ngươi nhiều lắm.

Thiên Hải cởi yên cương, rồi vỗ vào mông ngựa:

- Kể từ hôm nay, ngươi được tự do.

Chàng chờ cho tuấn mã lao vào rừng mất dạng mới trổ khinh công hướng về Đoạn Hồn sơn. Thiên Hải vừa thi triển khinh công vừa nghĩ thầm:

"Không biết thần y Dương Yên Thượng có giúp được mình không? .

Thiên Hải càng nghĩ, càng háo hức muốn gặp lão thần y Dương Yên Thượng. Vào trong trấn HỒ Nam, Thiên Hải nhận ra cuộc sống nơi đây đã khác trước hoàn toàn. Mọi người dân ngụ trong trấn như sung túc hơn so với trước kia. Điều đó khiến chàng cũng cảm thấy thư thái phần nào, mặc dù trong lòng chàng mang nỗi muộn phiền.

Thiên Hải quay lại đúng cửa hiệu thuốc của lão Liễu Nghi. Chàng vừa bước vào cửa hiệu thì gặp Vàng Vàng đang đứng ngay bên quầy. Vàng Vàng ngẩng lên nhìn thấy Thiên Hải. Y đang bốc thuốc liền bỏ ngay bước ra đón chàng.

Vàng Vàng nhìn Thiên Hải từ đầu đến chân rồi ôm chầm lấy chàng:

- Thiếu gia!

- Ngươi vẫn nhận ra bổn thiếu gia à?

- Làm sao Vàng Vàng quên được.

Y nắn vai Thiên Hải:

- Thiếu gia ốm quá!

Y kéo Thiên Hải vào trong cửa hiệu, rồi phấn khích nói:

- Để Vàng Vàng làm cơm đãi thiếu gia.

Thiên Hải khoát tay:

- Không cần đâu.

Vàng Vàng nhìn sững Thiên Hải:

- Thiếu gia đến đây để thăm Vàng Vàng và tôn sư?

Thiên Hải mỉm cười gật đầu:

- Bổn thiếu gia có ý thăm ngươi và tôn sư Dương Yên Thượng. Lúc này ta có chuyện rất gấp muốn diện kiến lão thần y Dương Yên Thượng. Ngươi có thể giúp ta chứ?

Vàng Vàng nhìn Thiên Hải:

- Thiếu gia cần gặp tôn sư gấp không?

Thiên Hải gật đầu:

- Rất gấp.

vàng Vàng lưỡng lự.

Thiên Hải lo lắng hỏi:

- Vàng Vàng! Thần y Dương Yên Thượng có chuyện gì? Ngươi mau nói cho thiếu gia biết.

- Thiếu gia đã đến trễ một chút rồi.

- Ta đến trễ?

Vàng Vàng gật đầu.

Thiên Hải khẩn trương hỏi:

- Thần y Dương Yên Thượng ra sao rồi?

- Tôn sư chẳng làm sao cả, nhưng chiều hôm qua, tôn sư đã được lão công công thỉnh đến kinh thành.

Thiên Hải cau mày:

- Lão công công?

Vàng Vàng gật đầu:

- HỌ chắc chưa đi xa đâu.

- Lão công công đến rước Dương Yên Thượng thần y là người nhỏ nhắn, râu tóc bạc phơ, thích uống hảo tửu Tây Hạ?

vàng Vàng nhướn mày:

- ì Sao thiếu gia biết?

Thiên Hải nheo mày nghĩ thầm:

"Sao lão công công biết thần y Dương Yên Thượng? Lão thỉnh Dương tiền bối đến kinh thành để trị bệnh cho ai?" Vàng Vàng hỏi:

- Thiếu gia nghĩ gì vậy?

- Ta đang nghĩ đến Dương tiền bối.

Vàng Vàng nói:

- Nếu thiếu gia cần gặp Dương tôn sư thì cứ đến thẳng nha môn. CÓ lẽ lúc này tôn sư đang Ở đó - Trong nha môn?

Vàng Vàng gật đầu.

Thiên Hải nói:

- Ta muốn gặp tôn sư. Vàng Vàng! Ngươi và ta đến nha môn. Ngươi vào trong đó, nếu gặp lão công công thì trao chiếc nhẫn này, nói ta cần gặp. Còn nếu như đoàn nhân mã đã đi rồi thì cũng báo cho ta biết.

Gã Vàng Vàng gật đầu như tế sao:

- Thiếu gia chờ Vàng Vàng thay y trang.

Thiên Hải gật đầu.

Chàng chờ cho Vàng Vàng thay y phục mới cùng với hắn đến nha môn. Không tiện xuất đầu lộ

diện, Thiên Hải ghé vào một tửu điếm chờ tin Vàng Vàng.

Chàng gọi một vò rượu ba cân cùng đĩa thức ăn đạm bạc.

Gã tiểu nhị vừa bưng rượu dọn ra thì từ ngoài tửu điếm, Mạc Kình bước vào. Thấy Mạc Kình, Thiên Hải quay mặt nhìn nơi khác, tránh tầm mắt gã. Lúc này chàng không muốn có thêm chuyện rắc rối xảy đến với mình.

Mạc Kình ngồi xuống chiếc bàn sau lưng Thiên Hải. Y gọi một lúc bốn vò rượu năm can Gã tiểu nhị bước ra nhìn Mạc Kình:

- Khách quan...

Mạc Kình nhìn gã tiểu nhị gằn giọng nói:

- Ngươi không nghe ta nói à?

- Dạ, nhưng...

Mạc Kình lấy nén bạc đặt lên bàn:

- Mang rượu ra đây.

- Thưa vâng.

Gã tiểu nhị phải bưng hai lần mới dọn đủ số rượu mà Mạc Kình kêu. Gã tiểu nhị vừa lui gót thì Mạc Kình bưng cả vò rượu tu ừng ực. Chỉ trong một hơi, gã đã nốc hết nửa bầu rượu. Đặt bầu rượu xuống bàn, Mạc Kình nhìn nó mà nói chuyện:

- Tại sao lại như vậy được? Ta không tin. Tại sao lại như vậy được? Ta có làm gì đâu mà nàng lại đối xử với ta như vậy?

Mạc Kình nói xong, bưng bầu rượu uống cạn. Y đặt bầu rượu xuống dưới chân mình, mở nắp bầu thứ hai. Thấy gã uống rượu, bất giác những người có mặt trong tửu quán nhìn Mạc Kình như nhìn một quái nhân dị dạng.

Mạc Kình dốc một hơi nữa cạn hết hai cân rượu. Rượu đổ ra hai bên mép gã. Gã đặt bầu rượu xuống trước mặt, lẩm nhẩm nói:

- Hằng Hằng! Nàng dối gạt ta. Nàng không chung thủy với ta. Ta biết mà.

Nghe gã nói, mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán.

Mạc Kình như chẳng nghe những lời xầm xì của những khách thập phương đang có mặt. Đôi mắt thừ thừ của y cứ nhìn vào cõi mơ hồ nào đó, miệng thì cứ lẩm nhẩm.

Thiên Hải ngồi bên nghe hắn nói mà nghĩ thầm:

"Gã Mạc Kình này hắn đã điên vì tình." Mạc Kình dốc hơi thứ tư thì bầu rượu thứ hai rỗng tuếch. Y lại đặt bầu rượu rỗng tuếch xuống dưới chân mình. Y bưng bầu rượu thứ ba.

- Hằng Hằng! Nàng có biết ta yêu nàng không? Ta chết vì nàng cũng được nhưng nàng đừng bỏ ta. Hằng Hằng...

Thiên Hải buông một tiếng thở dài. Chàng lắc đầu muốn quay lại nói với Mạc Kình vài câu, nhưng lại bỏ ý niệm đó mà nghĩ:

"Hắn đã cuồng trí vì tình thì có nói cũng chỉ bằng thừa. Tội nghiệp cho gã. Không biết ả Hằng Hằng kia làm gì mà Mạc Kình lại ra nông nỗi này. Hắn là ả đã cho y mọc sừng, khi gã biết được mới sầu não muốn tìm rượu để quên." Từ ngoài cửa điếm, Vàng Vàng hối hả bước vào:

- Thiếu gia!

Thiên Hải kéo Vàng Vàng ngồi xuống:

- Ngươi gặp lão công công chứ?

Vàng Vàng gật đầu:

- Lão công công chờ thiếu gia Ở cửa hiệu của Vàng Vàng. Chắc chắn lão công công sẽ cùng đi với Dương tôn sư.

- Được lắm.

Vàng Vàng nhìn qua bàn Mạc Kình. Y lắng tai nghe Mạc Kình nói rồi nhìn lại Thiên Hải, nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia! Vị khách bên kia đang bị tâm bệnh rất nặng.

Thiên Hải mỉm cười:

- Tâm bệnh của gã nặng lắm. Vàng Vàng không thể trị nổi đâu.

- Thấy bệnh như thấy họa, phải ra tay. Tôn sư đã dặn như vậy.

- Nhưng đệ không thể trị được cho gã đâu. Huynh biết y không thể trị được.

- Để đệ thử xem.

Vàng Vàng nói xong bước qua bàn Mạc Kình. Y từ tốn nói:

- Tôn giá có điều chi u uất, cứ nói ra sẽ vơi bớt. Vàng Vàng đây có chút ít y thuật, có thể giúp tôn giá.

Mạc Kình ngẩng lên nhìn Vàng Vàng bằng cặp mắt đỏ hoe. Gã nhạt nhẽo nói:

- Tiểu tử! Ngươi là ai?

- Vàng Vàng chỉ là một lang y. Thấy tôn giá có tâm bệnh không nỡ đứng nhìn, muốn giúp tôn giá.

- Giúp ta hay muốn đoạt nương tử của ta?

Vàng Vàng mỉm cười, từ tốn nói:

- Tôn giá hẳn đã bị phiền não quá độ mà tâm trí không được minh mẫn. Vàng Vàng có thể giúp tôn giá.

Mạc Kình dốc bầu rượu để uống, nhưng Vàng Vàng đã cản lại:

- Tôn giá không nên uống rượu nhiều như vậy.

Lời còn đọng trên miệng Vàng Vàng thì Mạc Kình rít lên:

- Mạc mỗ không cần ngươi.

Cùng với lời nói đó, y lòn tay ra sau lưng rút phắt ngọn dao thái thịt phạt thẳng vào tay Vàng Vàng. Thao tác của Mạc Kình quá nhanh, Vàng Vàng gần như đứng lặng người, nhưng Thiên Hải nhanh hơn dao của Mạc Kình.

Đạo chỉ khí Kim cang thoát ra, điểm tới sóng lưỡi dao.

Cạch...

Nhờ đạo chỉ Kim cang của Thiên Hải mà Vàng Vàng không bị biến thành phế nhân cụt mất hai cánh tay khỏi còn dịp thi thố y thuật nữa.

Lưỡi dao của Mạc Kình bị đạo chỉ Kim cang đánh bật khỏi tay gã, bắn đi ghim vào cây cột, trong khi Vàng Vàng vẫn ngây người ra như pho tượng bất động.

Mạc Kình đứng phắt lên.

Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt gã:

- Tôn giá nhận ra tại hạ chứ?

- Thiên Hải!

- Lão đệ của tại hạ tàn phế thì tôn giá mất mạng đó.

Chàng nhìn Mạc Kình khẽ nói tiếp:

- Tôn giá muốn giữ nương tử của mình thì hãy ôm thể pháp của thị mà chui xuống huyệt, đừng cho một gã nam nhân nào thấy. CÓ như vậy mới giữ được mỹ nhân Hằng Hằng của tôn giá.

Thiên Hải nhìn lại Vàng Vàng:

- Chúng ta đi thôi.

Mạc Kình nhìn theo Thiên Hải, lẩm nhẩm nói:

- Chui xuống huyệt ôm lấy nàng. Chui xuống huyệt giữ lấy Hằng Hằng.

Thiên Hải và Vàng Vàng quay lại cửa hiệu. Hai người đẩy cửa bước vào thì gặp ngay lão công công và thần y Dương Yên Thượng. Lão công công thì nhìn Thiên Hải chằm chằm. Lão chắt lưỡi, xuýt xoa nói:

- Tiểu Thuận Tử! Ngươi hại lão phu quá!

Thiên Hải vỗ vai lão công công:

- Bao nhiêu ngân lượng mà Thiên Hải đã trao cho lão công công không đủ sao?

- ấy! Tiểu Thuận Tử! Ngươi quay về nội cung đi. Từ lúc ngươi thay lão phu bấm huyệt cho Bạch Hải Đường phi tử, khi ngươi đi, chẳng còn ai thay thế được nữa.

- Thế lão công công thì sao?

- Bạch Hải Đường phi tử không chịu lão phu. Không có Tiểu Thuận Tử, Bạch Hải Đường phi tử lâm bịnh nặng rồi. Phi tử chỉ muốn có ngươi nhập nội cho người thôi.

Lão phu van xin Tiểu Thuận Tử.

Thiên Hải kéo lão công công vào thư phòng:

- Nếu Tiểu Thuận Tử nhập cung thì lão công công khó giữ được cái đầu đó.

- Sao vậy?

- Vãn bối đâu có bị cung hình mà làm thái giám được. Vãn bối nhập nội chủ đích vì cuộc hội võ tại võ đường. Còn chuyện kín của vãn bối đã vận hành Tục hoàng công qua mặt lão công công.

Lão công công trợn mắt nhìn chàng:

- Thật... thật như vậy không?

- Nếu lão công công không tin thì cứ cho vãn bối nhập nội, chẳng bao lâu sau vãn bối có thể biến khỏi nội cung, nhưng các cung nữ nổi loạn không biết thủ cấp của lão còn dính trên cổ không?

Lão công công lắc đầu:

- Không được. Không được. Ngươi không được nhập nội nữa.

- Vãn bối cũng đâu có ý nhập nội.

Thiên Hải lấy chiếc nhẫn gói vào miếng lụa. Chàng nói với lão công công:

- Tiểu Thuận Tử nhờ lão công công trao vật này lại cho Bạch Hải Đường phi tử.

Nhận ra vật này, nhất định người sẽ khỏi bệnh. Lão công công nhớ nói với Phi tử. Sau ba năm Tiểu Thuận Tử sẽ quay lại truyền thụ kiếm pháp cho người, và chỉ có tình yêu chân chính mới đáng được gần thiên tử.

Lão công công nhìn chàng khẽ gật đầu.

Thiên Hải tiễn lão công công quay ra ngoài chính sảnh. Chàng nói:

- Vãn bối có chuyện cần nói với Dương tiên sinh. Lão công công cho vãn bối khỏi tiễn.

- Ơ Thiên Hải nheo mắt:

- Vật vãn bối trao cho tiên sinh chẳng khác gì thần dược đối với Phi tử. Phi tử sẽ hết bệnh mà chẳng cần đến Dương tiên sinh.

- Lão phu về báo với Phi tử.

Chờ cho lão công công đi khỏi, Thiên Hải mới nhìn lại Dương Yên Thượng thần y.

Chàng chậm rãi thuật lại tất cả những chuyện mình đang nan giải cho Dương Yên Thượng nghe.

Nghe xong, mặt Dương Yên Thượng thần y đanh hẳn lại. Lão vuốt râu buông một tiếng thở dài rồi

nói:

- Lão phu không phải là Hoa Đà hay Biển Thước, nhưng cho dù Hoa Đà hay Biển Thước tái sinh cũng không thể nào bào chế được hoàn dược "Cải tử hồi sinh". Làm như thế là chống lại ý trời.

- Tiên sinh! Vậy trong hoàn cảnh của vãn bối phải làm sao đây? Nếu lấy mạng Xảo Nhi, vãn bối lại biến thành người bất nghĩa, bất nhân. Lấy mạng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như, vãn bối lại biến thành người bất nhân, bất đạo. Cả hai điều đó vãn bối chẳng thể nào nhắm mắt được. Chính vì không muốn mình trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa, bất đạo nên vãn bối mới cần đến tiên sinh.

- Thiếu hiệp! Lão phu nghe thiếu hiệp nói, biết thiếu hiệp rất khó xử. Lão phu có cách này.

Thiên Hải nghe lão nói phấn chấn hẳn lên liền ôm quyền:

- Vãn bối xin nghe lời chỉ huấn của tiên sinh.

Thần y Dương Yên Thượng dẫn chàng vào thư sảnh một lúc sau quay trở ra. Lão đặt tay lên vai Thiên Hải, mỉm cười nói:

- Chỉ cần thiếu hiệp không làm tổn thương đến đại huyệt Bách Hội và giữ cho thể xác của Xảo Nhi qua ba ngày đừng cho ai tàn phá nó, lão phu sẽ đến.

- Vãn bối trông chờ vào Dương tiên sinh.

- Lão phu còn nợ thiếu hiệp mà. Khi nào rảnh rỗi, thiếu hiệp hãy đến Đoạn Hồn sơn.

Bây giờ trên Đoạn Hồn sơn đã khác hẳn lúc trước rồi.

- vãn bối nhất định sẽ lên Đoạn Hồn sơn.

Thiên Hải ôm quyền:

- Vãn bối cáo từ, tiên sinh bảo trọng.

Chàng nhìn lại Vàng Vàng:

- Lão đệ đúng là có tâm của một thần y đó. Thiên Hải chúc mừng lão đệ.

- Thiếu gia không lưu lại à?

- Thiên Hải phải đi gấp, nhưng thế nào Thiên Hải cũng quay lại HỒ Nam để uống rượu với lão đệ. Bấy giờ lão đệ phải hốt thuốc bắt mạch để Chu Thiên Hải không phải biến thành con sâu rượu đó.

Thiên Hải nói xong đi ngay ra ngoài cửa hiệu thi triển môn khinh công Phi ma độn hình. Khi

chàng đi ngang qua tửu quán của Mạc Kình thấy có đông người đứng túm tụm bên ngoài. Thiên Hải tò mò bước vào xem.

Cảnh trong tửu quán khiến chàng không thể nào ngờ được. Mạc Kình ôm chặt lấy Hằng Hằng nằm gọn trong hố huyệt được đào ngay giữa tửu điếm.

Yết hầu của Hằng Hằng và yết hầu Mạc Kình đều bị đứt bởi con dao thái thịt vốn là binh khí của gã. Điều mà mọi người Ở đây vây quanh, đó là thi thể trần truồng của hai người nằm dưới huyệt.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài, lắc đầu bỏ đi.

chàng vừa đi vừa nhẩm nói:

- Hắn yêu sắc đẹp, yêu nhục thể thì phải chết vì sắc đẹp, vì nhục thể.

Chương 44: Nhất Ngôn Duy Ngã

Ánh trăng lưỡi liềm lên quá ngọn cây cũng là khoảng thời khắc Thiên Hải chờ đợi.

Chàng và Xảo Nhi đứng trước bàn hương án, còn lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như vẫn quỳ bất động trước đó. Nhìn hai người lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như, Thiên Hải không khỏi đau lòng.

Chàng nghĩ thầm:

"Phụ thân! Tại sao người không biết trân trọng chữ tình để rồi gây ra nhiều nghịch cảnh cho người Ở lại." Thiên Hải buông tiếng thở dài.

Xảo Nhi liếc trộm chàng. Xảo Nhi nói:

- Ca ca... Cái gì đến sẽ đến. NÓ đến rồi nó đi, tất cả đều phải quay lại với cội nguồn, mà cội nguồn là chân giá trị của đạo lý làm người, bởi đã được thấy, được biết người mình yêu là một trang hảo hán đỉnh thiên lập địa.

- Xảo Nhi! Huynh chẳng muốn gì cả. Huynh chỉ muốn mọi người sinh ra trong cõi đời phù phiếm này đều được bình an.

chàng vừa nói dứt câu thì đã nhận có luồng nhu phong len vào đại sảnh. Thiên Hải không quay lại mà lên tiếng:

- Cung chủ đến rồi ư?

Tử Hà Băng Cơ ngửa mặt cười khanh khách. Nàng bước đến bên bàn hương án, nhìn Thiên Hải rồi liếc mắt nhìn qua lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như.

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười, quay lại Thiên Hải nói:

- Bổn cung không bao giờ sai lời. Lời nói của bổn cung nặng tợ núi Thái Sơn. Và hôm nay bổn cung muốn nghe Chu Thiên Hải, hậu nhân của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung định đoạt một quyết định mà ngươi phải trăn trở sau ba ngày.

Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ:

- Cung chủ không cho tại hạ một cơ hội nào khác à?

Tử Hà Băng Cơ lắc đầu:

- Không. Nếu bổn cung không giữ lời hứa thì chẳng bao giờ đến đây.

- Cung chủ buộc tại hạ phải chọn lựa?

Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ gật đầu:

- Bổn cung muốn sự lựa chọn của ngươi.

Thiên Hải nhìn thẳng vào mắt Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ, nghiêm giọng nói:

- Nếu tại hạ giết lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như thì sẽ phạm tội gì?

- Bất nhân, bất nghĩa, và bất đạo. Bởi lão Ngươn Nhi đã vì cha của ngươi mà không sợ phạm giới quy Hoạt Thần giáo cưu mang Dao Bội Như. Còn Dao Bội Như là đứa em duy nhất của ngươi, lại bị tật nguyền. Bổn cung rất thích ngươi chọn hai người đó để tế vong hồn của Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung.

Tử Hà Băng Cơ nhìn Xảo Nhi:

- Cát Băng tiểu thư đẹp lắm. Nếu là bổn cung, thì bổn cung nhất định sẽ giữ mạng cô nương.

Xảo Nhi nói:

- Xảo Nhi chấp nhận cái chết bởi ca ca. Cái chết của Xảo Nhi sẽ thanh toán những ân oán mà gia phụ đã gieo.

Thiên Hải buông tiếng thở dài nhìn Xảo Nhi:

- Xảo Nhi!

Nàng nhìn Thiên Hải:

- Ca ca đừng nghĩ ngợi nữa. Muội đã quyết định giùm ca ca rồi, hãy ra tay đi.

Thiên Hải lắc đầu, nhìn lại cung chủ Tử Hà Băng Cơ:

- Cung chủ! Nếu như tại hạ giết Xảo Nhi thì phạm tội gì?

Cung chủ Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải. ánh mắt của Tử Hà Băng Cơ sáng ngời uy quang cứ như muốn đâm thọc vào đầu Thiên Hải để đọc những ý nghĩ thầm kín đang giấu bên trong.

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười nói:

- Bổn cung nghĩ ngươi chẳng dám giết Xảo Nhi, mặc dù ả là ái nữ của kẻ thù lấy mạng cha ngươi.

- Cung chủ chưa trả lời tại hạ.

Tử Hà Băng Cơ chắp tay sau lưng, nghiêm giọng nói:

- Nếu ngươi giết Xảo Nhi thì ngươi trả được thù. Nhưng ngươi phạm tội bất nghĩa, bất trung, và trở thành kẻ vô tình, bội bạc hơn cả cha ngươi hồi đó.

- Cung chủ muốn biến tại hạ thành bạc tình hơn cả thân phụ?

- Bổn cung cho ngươi lựa chọn mà.

- Nếu tại hạ giết Xảo Nhi thì ân oán giữa Lý Cảnh Đôn Tứ vương Gia với tại hạ có được hóa giải không?

Tử Hà Băng Cơ mỉm cười:

- Bổn cung cũng không biết.

Thiên Hải lắc đầu:

- Cung chủ biết lấy hận trả hận thì chẳng bao giờ hóa giải được.

- Nhưng ngươi chẳng biết cách lựa chọn nào khác.

Xảo Nhi nhìn Thiên Hải:

- Ca ca! Tử Hà Băng Cơ nói đúng đó. Ca ca không còn cách nào khác.

- Tiểu huynh đã là một thái giám thì cũng là kẻ bất nghĩa bất tình với muội rồi.

Tử Hà Băng Cơ nghe chàng thốt ra câu nói này ngửa mặt cười khanh khách.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo đầy phấn khích, Tử Hà Băng Cơ gằn giọng nói:

- Thiên Hải! Bổn cung không thể chờ đợi lâu hơn nữa đâu. Bổn cung đã cho ngươi ba ngày, đủ thời gian để ngươi chọn lựa rồi.

Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ:

- Cung chủ có nghĩ sau khi tại hạ chọn xong, người tại hạ căm thù nhất chính là cung chủ không?

- Bổn cung chẳng có gì e ngại cả. Nếu cần, ngươi có thể lên Phong Ma sơn đấu với ta một trận để

giải quyết những uẩn khúc mà bổn cung đã gieo vào tâm ngươi.

Thiên Hải mím môi:

- Được, tại hạ chọn.

- Ngươi chọn ai?

Thiên Hải nhìn lại Xảo Nhi. Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, chàng từ từ nói:

- Xảo Nhi! CÓ lẽ đây là ý trời. Xảo Nhi có chờ huynh bên cầu Nại Hà không?

Nàng gật đầu:

- Xảo Nhi chờ huynh.

Hai cánh môi Thiên Hải mím lại. Mãi một lúc sau chàng mới thốt ra lời:

- Muội thứ lỗi cho huynh.

- Muội không trách ca ca đâu.

- Huynh xin tiễn muội đi.

Xảo Nhi gật đầu từ từ nhắm mắt lại.

Thiên Hải vận công vỗ vào lưng nàng.

âm.

Xảo Nhi rùng mình, miệng vọt luôn bụm máu. Nàng từ từ khuy xuống rồi nằm duỗi dài dưới chân Thiên Hải. Hai mắt nhắm nghiền, hơi thở từ từ đứt đoạn rồi chẳng còn thở nữa. Nàng đã biến thành một xác chết vô tri vô giác.

Thiên Hải nhìn theo Xảo Nhi thổn thức nói:

- Muội muội... Xảo Nhi...

Tử Hà Băng Cơ cứ trừng mắt nhìn Thiên Hải gần như không chớp, mãi một lúc mới lên tiếng:

- Thiên Hải! Ngươi còn bạc tình hơn cả thân phụ của ngươi.

Thiên Hải nhìn lại Tử Hà Băng Cơ:

- Cung chủ đã buộc Thiên Hải.

Giọng nói của Thiên Hải hằn chất căm phẫn, khi nói đập vào thính nhĩ Tử Hà Băng Cơ thì xương sống của nàng gai buốt giá lạnh.

Thiên Hải gằn giọng nói:

- Cung chủ vừa ý rồi chứ?

Tử Hà Băng Cơ nhìn Thiên Hải, từ tốn nói:

- Cũng vì kẻ bội tình Vương Quốc Trung mà bổn cung mới trở thành kẻ băng hoại trong nỗi hận tình.

Thở hắt ra, Thiên Hải nhìn Tử Hà Băng Cơ khe khắt nói:

- Tại hạ đã chọn và đã làm tròn ý muốn của cung chủ. Đến lượt cung chủ.

Tử Hà Băng Cơ nhìn lại Xảo Nhi:

- Tội nghiệp cho ả.

Tử Hà Băng Cơ nói xong chậm rãi tiến đến bên xác Xảo Nhi. Đặt hai ngón tay lên mũi nàng một lúc thật lâu mới ngẩng lên nhìn Thiên Hải:

- Xảo Nhi đã chết dưới sát thủ của ngươi thật rồi.

Hai hàm răng Thiên Hải nghiến chặt.

Tử Hà Băng Cơ lắc đầu, rồi đứng lên, quay lại sau lưng lão Ngươn Nhi và Dao Bội Như. Bà ta vận chuyển công lực. Ngay lập tức một màn khí quang như lửa xuất hiện phủ khắp thân hình Tử Hà Băng Cơ. Tử Hà Băng Cơ từ từ áp song chưởng vào lưng Dao Bội Như và lão Ngươn Nhi. Hai người liên tục rùng mình mồ hôi tuôn ra ướt đẫm rồi họ như bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng khi Tử Hà Băng Cơ thu hồi ngọc thủ.

Tử Hà Băng Cơ giải tỏa hỏa công, quay lại nhìn Thiên Hải:

- Bổn cung đã thực hiện lời hứa của mình.

Nàng mỉm cười:

- Thiên Hải! Ngươi muốn đòi nợ bổn cung thì cứ lên Phong Ma sơn. Bổn cung sẵn sàng bối tiếp ngươi.

- CÓ thể tại hạ sẽ lên Phong Ma sơn.

Tử Hà Băng Cơ ngửa mặt cười lên khanh khách rồi thi triển thuật Phi ma độn hình lướt ra ngoài gian chính sảnh. Thoắt cái nàng đã mất dạng dưới ánh trăng nhập nhoạng.

Lão Ngươn Nhi gượng đứng lên quay lại nói với Thiên Hải:

- Thiếu gia! Đáng lý ra thiếu gia không nên làm như vậy.

Lão lắc đầu nguầy nguậy:

- Thiếu gia không nên làm như vậy.

Dao Bội Như chói hai tay lết đến bên xác Xảo Nhi:

- Tỷ tỷ đừng có chết.

Thiên Hải đỡ hai người:

- Tiền bối! Muội muội! Xảo Nhi chưa chết hẳn đâu. Sẽ có người đến cứu Xảo Nhi hồi tỉnh Trước khi Thiên Hải xuất chưởng đả thương đã dồn khí âm của nàng vào đan điền và cho Xảo Nhi uống dược thảo của Dương tiên sinh. Nhất thời Xảo Nhi bị như thế thôi, nhưng muốn hồi tỉnh thì phải chờ Dương tiền bối. Nhất định Dương tiền bối sẽ đến.

Buông một tiếng thở dài:

- Còn bây giờ phải chăm sóc Xảo Nhi.

Dao Bội Như nhìn Thiên Hải:

- Đại ca nói thật chứ?

- Huynh lợi dụng ba ngày Tử Hà Băng Cơ cho để đi tìm Dương tiên sinh thỉnh ý người mới quyết định cách này.

- Nếu vị thần y Dương tiên sinh nào đó không đến thì sao?

- Bội Như! Yên tâm đi. Nhất định Dương tiên sinh sẽ đến mà.

Dao Bội Như mím môi, lệ trảo ra khóe mắt:

- Đại ca! Nếu vì Bội Như mà đại ca sát tử Xảo Nhi thì Bội Như sẽ đi theo tỷ tỷ.

- BỘ trong lúc bị đoạn mạch, muội nghe tất cả à?

Lão Ngươn Nhi gật đầu:

- Bội Như và lão phu đều nghe rõ từng câu từng chữ của thiếu gia, nhưng không nói được thôi. Bởi chỉ cử động thì sẽ chết ngay lập tức nên Tử Hà Băng Cơ cung chủ đã điểm luôn á huyệt không cho nói.

Thiên Hải nắm tay Dao Bội Như:

- Cuối cùng huynh cũng đã biết được ai là người thân của mình.

Thiên Hải sắp xếp cho Xảo Nhi một nơi nằm để chờ Dương Yên Thượng. Dao Bội Như luôn Ở bên cạnh Xảo Nhi. Nàng vốn bị tật hai chân không đi được nên túc trực bên Xảo Nhi chăm chút. Dao Bội Như xõa tóc Xảo Nhi, cẩn thận chải lại cho nàng.

Thấy Bội Như chăm lo cho Xảo Nhi, Thiên Hải không khỏi bồi hồi xúc động.

Bước ra ngoài mái hiên, ngồi quay xuống bậc tam cấp, lòng dạ Thiên Hải tợ như có lửa đốt. Điều duy nhất mà chàng mong mỏi lúc này là lão thần y Dương Yên Thượng.

Thiên Hải chờ đợi lão thần y với nỗi nao nao hồi hộp.

Ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, Thiên Hải chợt thấy một ánh sao băng qua trước mắt mình. Chàng liên tưởng đến những lời của Xảo Nhi mấy hôm trước mà càng sầu muộn hơn.

Thiên Hải nhẩm nói:

- Xảo Nhi! Huynh không để cho muội ra đi như vậy đâu. Huynh không muốn mình trở thành kẻ bất nhân, bất nghĩa và bất tình. Muội hiểu cho huynh chứ? Nếu muội hiểu cho huynh thì muội đừng bỏ huynh mà đi.

Màn đêm dần trôi qua trong sự êm ả cùng với nỗi lo âu của Thiên Hải khi vẫn không thấy lão thần y Dương Yên Thượng đến. Khi ánh bình minh vừa chạng vạng, tiếng chim líu lo hót trên cành, thì bất thình lình một luồng đạo phong cuốn tới.

Phập.

Ngọn đại kỳ với hình hắc lâu đen kịt giũ phần phật.

Nhìn ngọn đại kỳ đó, Thiên Hải những tưởng chiếc hắc lâu thêu trên lá cờ như đang giễu cợt phô cái hàm gớm ghiếc hăm dọa chàng.

Sự xuất hiện của ngọn đại kỳ hắc lâu, Thiên Hải biết ngay đó chính là lá cờ hiệu báo cho chàng biết sự xuất hiện của Diêm Vương môn chủ. Thấy ngọn hắc lâu kỳ, bỗng dưng tim Thiên Hải đập

thình thịch.

Chàng từ từ đứng lên.

Từ ngoài cổng trang viên, bốn gã hắc y nhân với khinh thuật siêu phàm băng vào. HỌ đứng bốn góc như thể canh ngọn hắc lâu kỳ. Nhìn ánh mắt của bốn gã hắc y nhân, Thiên Hải thừa biết họ đến không phải bằng tình giao hảo.

Liền sau bốn gã hắc y nhân là một chiếc kiệu do bốn gã đại lực võ phu, vận huyết y trường bào khiêng. Mặc dù khiêng kiệu, nhưng bốn gã kia như chạy trong không khí, băng băng lướt qua đầu bốn gã hắc y nhân rồi hạ kiệu xuống trước mặt Thiên Hải.

Một lúc sau đến các môn phái trong võ lâm xuất hiện. HỌ gồm có Thanh Thành phái do Lư Hoài Giản thống lĩnh. Hoa Sơn phái do Châu Bá Kình thống lĩnh...

Sự xuất hiện của quần hùng khiến Thiên Hải phải cau mày. Chàng nhẩm nói:

"Người ta đợi không đến, còn người ta không đợi thì lại đến." Thiên Hải đã từng giáp mặt với Xung Hư đạo trưởng trên Phong Ma sơn nên thừa biết tất cả những vị chưởng môn kia đều đã quy thuận Diêm Vương môn. Trước số đông người như vậy, Thiên Hải không khỏi lo lắng cho những người đang Ở trong đại sảnh, nhất là Xảo Nhi.

Chàng nhìn về phía chiếc kiệu của Diêm Vương môn chủ từ tốn nói:

- Tứ vương gia tìm Xảo Nhi?

Rèm kiệu vén lên và người trong kiệu bước xuống. Thiên Hải trố mắt nhìn khi người bước ra khỏi kiệu không phải là Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn mà là Quách VỸ.

chân mày Thiên Hải cau lại:

- Tôn giá là môn chủ Diêm Vương môn?

- Tiểu tử lạ lắm à?

- Tại hạ không ngờ. Tại hạ cứ tưởng Diêm Vương môn chủ phải là Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn.

Quách VỸ bước đến hai bộ, chắp tay sau lưng nhìn Thiên Hải ôn nhu nói:

- Lý vương gia chỉ là cái bóng của bổn vương thôi.

Hai cánh môi của Thiên Hải mím lại. Chàng suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Vậy ai là người sát tử Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung?

- Tiểu tử muốn biết vì sao Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung phải chôn mình trong tuyệt vực Sanh Tử Bình không?

- Rất muốn biết.

- Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung phải chôn mình trong tuyệt vực bởi vì y đã không đầu nhập Diêm Vương môn.

- Chỉ vì vậy mà phải chết sao?

- Theo bổn tọa thì sống, nghịch với bổn tọa thì chết.

- Điều mà tôn giá vừa nói, ai cũng có thể nói được. Nhưng tại hạ muốn biết ai đã xuống tay đưa Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung xuống tuyệt vực Sanh Tử Bình.

Thần nhãn của Thiên Hải nhướn lên nhìn thẳng vào mặt Diêm Vương môn chủ:

- Tôn giá phải không?

- Nếu tiểu tử qua được chín tầng địa ngục sẽ biết được ai là người đã đẩy Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung xuống tuyệt vực. Bằng như không qua được, tiểu tử phải đầu nhập Diêm Vương môn.

Mặt Thiên Hải đanh lại:

- Tôn giá thử thách tại hạ ư?

Quách VỸ lắc đầu:

- Bổn tọa không thử thách tiểu tử, mà tạo cho ngươi một cơ hội.

- Tôn giá không nói ra, nhưng tại hạ đã biết kẻ sát tử thân phụ là ai.

- Tiểu tử nghĩ Lý Cảnh Đôn Tứ vương gia à?

- Không phải vương gia thì là ai?

- Lý Cảnh Đôn đâu thể nào hại được Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung. Ngươi có muốn biết thì phải vượt qua chín tầng địa ngục. Nếu không qua được thì ngươi phải đầu nhập Diêm Vương môn, trám vào chỗ Diệp Cát Quần. Ngươi nhận chứ?

Diêm Vương môn chủ ngửa mặt cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo rồi gằn giọng nói:

- Bổn tọa nghĩ, tiểu tử chẳng có lý do gì để không nhận lời thử thách của bổn tọa.

Diêm Vương môn chủ giũ hai ống tay áo:

- Ngươi có thể đi được, nhưng những người trong gian đại sảnh này thì sao đi được.

Nếu ngươi muốn họ bình yên thì phải nhận lời với bổn vương.

Lão dấn đến hai bộ:

- Còn chuyện này nữa, hắn ngươi không nỡ để Lưu Ngọc Ninh bảo mẫu cô cô biến thành mục nhân.

Mặt Thiên Hải biến sắc xanh rờn.

Chàngnghiêmgiọngnói:

- Nếu tại hạ nhận thì tôn giá để yên cho những người thân của tại hạ đang Ở tại đây?

Diêm Vương môn chủ Quách VỸ vuốt râu gật đầu:

- Bổn tọa hứa.

- Nếu tôn giá không giữ lời thì sao?

- Bổn tọa là bậc trưởng tôn của ngươi kia mà. Bổn tọa muốn ngươi tâm phục, khẩu phục trước khi đầu nhập Diêm Vương môn.

Thiên Hải nheo mày:

- Chỉ cần tôn giá để cho những người thân của tại hạ bình yên, tại hạ đã tâm phục, khẩu phục rồi.

- Bổn tọa đã hứa, chẳng lẽ lời hứa của Diêm Vương môn chủ không có trọng lượng bằng lời nói của Hoạt Thần giáo chủ Tử Hà Băng Cơ chăng?

- Tôn giá đã nói vậy, tại hạ tin. Được, Thiên Hải nhân lời.

Diêm Vương môn chủ nhìn Thiên Hải, hai cánh môi nhếch lên cười mỉm:

- Bổn tọa chờ tiểu tử Ở Hắc Mộc Nhai.

- Tại hạ sẽ đến.

Quách VỸ nhìn lại Thiên Hải một lần nữa. Y khẽ gật đầu ròi bước vào cỗ kiệu. Bốn gã phu kiệu

nhấc chiếc kiệu lên thi triển khinh công băng đi. Bốn gã hắc y nhân cũng rút cờ theo sau kiệu. Quần hùng cũng hối hả theo bước bốn gã hắc y nhân.

Thiên Hải có cảm tưởng Diêm Vương môn chủ đến để đọc án tử cho chàng. Ngồi lại bậc tam cấp, Thiên Hải nghĩ thầm:

"Diêm Vương môn chủ muốn mình đến Hắc Mộc Nhai để làm gì? Lại còn muốn mình đầu nhập Diêm Vương môn. Ý của y hẳn là... muốn mình trở thành Mục nhân như Diệp Cát Quần. Nếu mình như Diệp Cát Quần thì... .

Thiên Hải bỏ lửng những ý nghĩ đó khi thấy Dương Yên Thượng và Vàng Vàng khoác tủi vải hối hả đi vào, Thiên Hải băng mình về phía lão thần y.

- Dương tiên sinh!

- Thiếu hiệp! Chuyện gì vừa mới xảy ra Ở đây? Lão phu thấy có rất nhiều người vừa rời khỏi trang viện này.

Thiên Hải mỉm cười:

- Quần hào đến thăm vãn bối đấy mà. Tiên sinh đừng bận tâm.

- Lão phu lại lo có chuyện mà không có thời gian lo cho Xảo Nhi. Tất cả đúng như lão phu sắp xếp chứ?

Thiên Hải gật đầu:

- Xảo Nhi đang tịnh dưỡng trong đại sảnh. Bội Như đang chăm sóc cho nàng. Mời Dương tiên sinh.

Dương Yên Thượng cùng với Thiên Hải bước vào đại sảnh. Lão thần y dừng bước nhìn lại Thiên Hải.

- Trong lúc lão phu dùng thuật kim vàng chích huyệt, thiếu hiệp phải đứng giữ cửa, tuyệt đối không cho bất cứ người nào vào. Nếu kinh động trong lúc Xảo Nhi hồi tỉnh, huyết mạch sẽ chạy loạn vô hình trung dẫn luôn kim vàng quay lại tim mà chết. Lúc đó thì thật là tai hại.

- vãn bối sẽ không cho một ai bước vào đại sảnh này.

- Lão phu sẽ cố gắng hết sức mình.

- Vãn bối rất kỳ vọng vào thuật thần y của tiên sinh.

- Hây... Lão phải trả nợ cho thiếu hiệp đây.

Dương Yên Thượng và Vàng Vàng bước vào trong, rồi đóng cửa lại. Thiên Hải thở phào nhẹ nhõm... Lúc này Thiên Hải chỉ còn phải chờ đợi thời khắc mà Xảo Nhi hồi tỉnh mà chẳng biết làm gì.

Thiên Hải nhìn lên trời:

- ông trời ơi! Hãy phò hộ cho Xảo Nhi.

Thiên Hải vừa thốt dứt câu thì Ngự lâm quân cùng với Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn ào ào kéo vào. Tất cả đều thủ kiếm với sát khí đằng đằng hiện lên mặt.

Thiên Hải bước xuống bậc tam cấp án ngữ ngay lối vào chính sảnh.

Lý Cảnh Đôn với vẻ mặt ngập sát khí bước đến trước mặt Thiên Hải. Chàng ôm quyên xá:

- Thiên Hải tham kiến vương gia.

Lý Cảnh Đôn nạt ngang:

- Không cần. Cát Băng của bổn vương đâu? Phải ngươi biết Cát Băng rồi không?

- vãn bối không hại Cát Băng, nhưng lúc này vương gia chưa thể gặp mặt nàng.

- Tiểu tử thúi! Ngươi dám bắt cóc Cát Băng ngay trước mặt bổn vương. Tội đó đáng bị bêu đầu.

- Vãn bối biết tội củ sự thật mình, nhưng buộc phải hành sự vì muốn biết.

- Chẳng có sự thật gì cả.

- Vương gia đã giấu vãn bối.

- Bổn vương chẳng có gì giấu ngươi. Mau đưa Cát Băng ra đây, nếu không bổn vương sẽ san bằng tòa trang viện này.

- Vương gia không thể làm được chuyện đó.

Mặt Thiên Hải đanh lại. Chàng chớp động thân pháp, vụt cái đã quay về trên tay là thanh kiếm của gã Ngự lâm quân đứng cách đó hai trượng. Thủ pháp đoạt kiếm của Thiên Hải khiến cho Tứ vương gia giật mình.

- Ngươi...

Thiên Hải không màn đến Tứ vương gia, chàng dụng kiếm vạch luôn một đường thẳng trước mặt

mình.

- Đây là ranh giới, bất cứ ai bước qua đừng trách Thiên Hải.

Tứ vương gia cau mày. Lão rít lên:

- Tiểu tử! Ngươi thị vào kiếm chiêu tàn nhẫn của ngươi à?

Thiên Hải nhìn Tứ vương gia:

- Nếu không có Xảo Nhi tiểu thư chịu tội thay cho thân phụ, Tứ vương gia đã không thể nào đứng trước mặt vãn bối.

- Ngươi chẳng xem vương pháp ra gì.

Lý Cảnh Đôn nói xong, thét lớn:

- Người đâu!

Đâu để cho Tứ vương gia phán lệnh cho bọn Ngự lâm quân làm kinh động khi thần y Dương Yên Thượng đang dùng thủ thuật hồi sinh cho Xảo Nhi.

Thiên Hải lắc mình vừa nói:

- Vãn bối thất lễ.

Kiếm quang của chàng chớp động.

Tứ vương gia giật mình. Lão toan thi triển bộ pháp lách tránh, nhưng đã quá muộn.

Mũi kiếm của Thiên Hải đã điểm vào yết hầu gã.

Tứ vương gia đứng ngây người ra, mặt lão đỏ bừng uất khí:

- Thiên Hải! Ngươi dám...

- Nếu vương gia không nghĩ đến sự an nguy của Xảo Nhi thì tại hạ chẳng nể mặt người.

Thiên Hải buông một tiếng thở dài rồi từ tốn nói:

- Dương Yên Thượng thần y đang dụng y thuật hồi sinh cho Cát Băng. Nếu kinh động sẽ có chuyện chẳng may xảy ra. Thiên Hải buộc phải cản bước Tứ vương gia.

Tứ vương gia biến sắc:

- Cát Băng ra sao?

- Cát Băng sẽ bình yên thôi. Chỉ cần Tứ vương gia đừng làm kinh động đến lão thần y đang dụng kim để nàng hồi sinh.

Thiên Hải từ từ thu kiếm về.

Chàng nhìn Tứ vương gia, nghiêm giọng nói:

- Vương gia sao lại tự nhận mình là Diêm Vương môn chủ?

Đôi chân mày của Tứ vương gia nhíu lại:

- Ngươi có ý gì mà hỏi bổn vương câu đó?

- Vãn bối muốn biết tại sao Vương gia thuộc hàng hoàng thân quốc thích, mà lại cam tâm làm chiếc bóng của môn chủ Diêm Vương môn.

- Ngươi đừng nói càn.

- Vãn bối không nói càn. Thật ra chuyện đó như thế nào? Hãy nói cho vãn bối biết đi.

- Thiên Hải! Ngươi đừng có đoán mò rồi ngoa ngôn. Bổn vương đường đường là một hoàng thân quốc thích đương triều, sao lại có thể kết giao với người ngoài giang hồ được chứ. Chỉ có ngươi mới kết giao với bọn ma đạo đó.

Tứ vương gia vừa nói dứt câu thì bỗng dưng ôm đầu rú lên:

- ôi cha! Cái đầu của ta... cái đầu của ta đâu rồi?

Thấy tình trạng bất ổn của Tứ vương gia, Thiên Hải giật mình. Bọn Ngự lâm quân thì lại nghĩ Thiên Hải ra tay, đồng loạt xông đến.

Thiên Hải buộc phải thi triển kiếm pháp thượng thừa. Tả thủ phát kiếm khí theo cách đánh ngược cùng hữu thủ thì theo lối công theo kiếm phổ, chàng dụng kiếm pháp Thượng Ngươn, nhưng chiêu kiếm chủ đích công vào hổ khẩu của bọn Ngự lâm quân chứ không chủ đích lấy mạng chúng.

Kiếm quang dày đặc nhoáng lên.

Bọn Ngự lâm quân trong lúc hốt hoảng liều mạng, chứ đâu phải là đối thủ của Thiên Hải. Chỉ trong chớp mắt, nửa quân số Ngự lâm quân trên mười người đều bị mũi kiếm đâm tét hổ khẩu, buộc phải buông binh khí.

Thiên Hải thét lên:

- Dừng lại!

Tiếng thét đầy uy lực của chàng buộc bọn Ngự lâm quân thu kiếm thối về sau, trong khi Lý Cảnh Đôn vẫn ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

Dương Yên Thượng từ trong bước ra. Lão hốt hoảng nói:

- Chuyện gì vậy?

Thiên Hải cách không phóng chỉ điểm vào tĩnh huyệt của Lý Cảnh Đôn rồi cắp lấy lão đem đến trước mặt thần y Dương Yên Thượng.

- Tiên sinh! Người này là Tứ vương gia Lý Cảnh Đôn bỗng dưng bị như thế này.

Bọn Ngự lâm quân chằm chằm nhìn Thiên Hải và Dương Yên Thượng.

Lão thần y xem qua sắc mặt của Tứ vương gia rồi bắt mạch. Sắc diện lão đanh lại, miệng nói:

- Tàn nhẫn! Tàn nhẫn!

Dương Yên Thượng vừa nói vừa rút luôn mười hai cây kim vàng nhanh chóng ghim vào đầu Lý Cảnh Đôn.

Thấy lão ghim kim, bọn Ngự lâm quân toan xông đến, nhưng khi thấy Thiên Hải trừng mắt thì lại thụt lùi không dám vọng động.

Tứ vương gia thở hắt ra một tiếng. Thần sắc lão từ từ dịu lại. Lão rên rỉ:

- Ta chết mất... Đầu đau quá...

Dương Yên Thượng đỡ lấy Tứ vương gia, từ tốn nói:

- Lão phu nhất thời đã dụng kim châm phân tán lũ độc trùng trong đầu vương gia.

Nhưng muốn giết chúng, hay trục trùng ra ngoài phải quay về Đoạn Hồn sơn. Ơ Đoạn Hồn sơn, lão phu mới có cơ hội trị cho vương gia.

Lý Cảnh Đôn nhìn Dương Yên Thượng:

- Lão là ai?

- Lão phu chỉ là một lang y trên Đoạn Hồn sơn, cũng là bằng hữu của Chu thiếu hiệp.

- Bổn vương hiểu cả rồi.

Xảo Nhi từ trong đại sảnh bước ra. Thần sắc nàng vẫn còn nhợt nhạt. Nàng thấy Tứ vương gia, vội nhào đến ôm lấy người:

- Cha!

- Cát Băng!

Dương Yên Thượng vuốt râu nhìn qua Thiên Hải, mỉm cười:

- Thiếu hiệp! thế là ổn cả rồi.

Thiên Hải nắm tay Dương Yên Thượng bước ra xa hỏi:

- Tiên sinh nói trong đầu Tứ vương gia có độc trùng?

Dương Yên Thượng gật đầu:

- Thứ độc trùng này rất lợi hại. Phàm bình thường chúng không thể xâm nhập vào nội thể người ta được, nhưng nếu chúng được tác động bởi một người có nội lực thần kỳ siêu việt thì sẽ xâm nhập vào dễ dàng và phân tán trong ba mươi sáu đại huyệt.

- Người bị độc trùng xâm nhập thì phải chịu sự sai khiến của chủ nhân lũ độc trùng đó?

- CÓ lẽ vậy.

- Vãn bối hiểu cả rồi. Diêm Vương môn chủ đã dụng độc trùng để sai khiến Tứ vương gia và tất cả những cao thủ hay các vị chưởng môn đạo phái. Thảo nào Bảo mẫu cô cô chẳng dám cãi lệnh Diêm Vương môn chủ và Lý vương gia trở thành chiếc bóng của Diêm Vương môn.

Thiên Hải sực nhớ lại chiếc còi mà dùng hôm nào. Chàng bước đến bên Tứ vương gia:

- Lý tiền bối...

Lý vương gia nhìn chàng:

- Bổn vương...

Lão thở dài ảo não nói:

- Bổn vương bị Diêm Vương môn chủ khống chế nên đã dẫn dụ Ngự tiền sứ Vương Quốc Trung đến Hắc Mộc Nhai.

- Đây là ý của Diêm Vương môn chủ.

- Y muốn Vương Quốc Trung cũng như bổn vương, nhưng kiếm pháp của Ngự tiền sứ quá cao siêu, môn chủ Diêm Vương môn không làm gì được, nên dụng xảo kế đẩy người xuống tuyệt vực Sanh Tử Bình.

Thiên Hải cau mày:

- Thiên Hải hiểu mục đích của môn chủ Diêm Vương môn.

- Bổn vương xem như đã chết rồi.

Thiên Hải nhìn sang Dương Yên Thượng.

Dương Yên Thượng nói:

- Vương gia yên tâm. Thế nào lão phu cũng có cách hóa giải được chúng.

Thiên Hải hỏi:

- Phàm khiến lũ độc trùng phải dụng đến chiếc còi hôm nào Vương gia đã dụng để điều khiển Diệp Cát Quần.

Vương gia gật đầu.

Thiên Hải hỏi:

- Chiếc còi đó đâu?

- Bổn vương phải trao lại cho môn chủ khi đại sự bất thành.

- Vậy lúc nãy Vương gia nghe tiếng còi kia phát ra từ đâu?

- chiếc còi vô thanh kia phát ra từ hướng đông.

Thiên Hải nhìn về hướng đông, chàng nghĩ thầm:

"Nhất định phải có kẻ đang thổi còi khiến lũ độc trùng." Thiên Hải từ từ đứng lên. Chàng nói với Dương Yên Thượng:

- Tiên sinh! Vãn bối phải đi.

Xảo Nhi nhìn chàng:

- Ca ca định đi đâu?

- Xuống a tỳ hỏi Diêm chúa.

Thiên Hải mím môi nhìn Xảo Nhi:

- Mọi người bảo trọng.

Lời vừa dứt thì chàng cũng thi triển thuật Phi ma độn hình thoát cái băng về hướng đông. Nhắm thẳng cây đại thụ trước mặt, Thiên Hải nhận ra Đàn chủ Hoặc Di Cung đang ẩn mình trên chạc ba thổi còi.

Kiếm quang chụp đến Hoặc Di Cung vẫn không hề hay biết. Khi gã phát hiện được thì hồn đã lìa khỏi xác rồi. Thiên Hải nhặt lấy chiếc còi vô thanh kia cho vào áo ngực.

Chàng nhìn lại trang viện lần nữa, nhẩm nói:

- Nếu Thiên Hải không quay về thì chẳng bao giờ huynh còn dịp gặp lại muội.

Chương 45: Đoạn Sát Vị Nhân

Tấm bia đá với ba chữ "âm Dương Giới" được dựng ngay trước lối vào Hắc Mộc Nhai trông cứ như một lời cảnh báo đối với những ai dam ngang nhiên mạo phạm địa giới thiêng liêng này.

Thiên Hải đứng ngoài âm Dương Giới nghĩ thầm:

"Diệp Cát Quần đã từng đến đây rồi biến thành mục nhân dưới sự sai khiến của Diêm Vương môn chủ. Mình cũng buộc phải theo bước gã, không biết có giống như Diệp Cát Quần không. Nếu mình giống như Diệp Cát Quần thì VÕ Lâm sẽ có cuộc máu chảy đầu rơi bởi kiếm pháp Thượng Ngươn" Thiên Hải thở dài:

- Thiên Hải! Nếu ngươi chẳng may trở thành Diệp Cát Quần thứ hai thì ngươi phải tự kết liễu đời mình. Hắn môn chủ Diêm Vương môn đã chuẩn bị mọi thứ để chờ đón mình.

Thiên Hải ghim thanh kiếm vào ngay trước tấm bia ranh giới rồi rảo bước tiến thẳng vào Hắc Mộc Nhai. Chàng bỏ lại thanh kiếm, bởi nghĩ nó chẳng có tác dụng gì một khi đã bước qua giới địa tử thần, thậm chí còn làm cho môn chủ Diêm Vương môn chú ý mà thôi.

Thiên Hãi vừa bước qua giới địa âm Dương thì ngay lập tức quần hùng Hắc Bạch, hai đạo võ lâm ào ào từ sau các phiến đá lướt ra chặn đường Thiên Hải.

Thiên Hải chờ cho tất cả tề tựu mới lấy chiếc còi trong ngực áo đưa lên cho mọi người thấy.

- Các vị hẳn đã thấy chiếc còi này rồi chứ?

Châu Kế Bình, Lư Hoài Giãn mặt liền biến sắc.

Thiên Hải mỉm cười nói:

- Các vị chặn đường Thiên Hải hăm muốn nghe tiếng còi vô thanh này, phải không?

Quần hùng nghe dứt câu đồng loạt dạt ra hai bên.

Thiên Hải nhìn Châu Kế Bình và Lư Hoài Giãn.

- Thiên Hải những tưởng đau các vị thích nghe tiếng còi vô thanh này chứ.

Chàng nói xong, thản nhiên bước qua quần hùng tiến về phía trước.

Qua khỏi quần hùng, Thiên Hải tiến thẳng đến toà bát giác lầu. Chàng đứng ngay ngoài cửa lầu.

Tiếng của Diêm Vương môn chủ từ trong toà lầu cất lên:

- Thiên Hải! Ngươi đáng mặt hảo hán anh hùng. Ngươi cứ đi vào cửa địa ngục. Sau khi qua được chín tầng địa ngục thì sẽ gặp bổn toạ tại Sanh Tử Bình. Bảo mẫu cô cô của ngươi đang đợi ngươi Ở đó.

- Hẳn trong toà lầu này là những cạm bẫy mà toá giá dành cho tại hạ?

- Địa ngục nào mà chẳng có cạm bẫy. Nhưng nếu ngươi có dũng lược và bản lĩnh thì chẳng có địa ngục nào cản bước chân ngươi. Huống chi ngươi phải xông vào địa ngục để đưa bảo mẫu cô cô của ngươi ra. Bằng như ngươi cảm thấy mình bất lực thì hãy quì xuống, chấp nhận đầu nhập Diêm Vương môn, uống hoàn Tam Thiên Não thần đơn.

Lời của Diêm Vương môn chủ nói dứt thì trong toà lầu,Tần Quốc Nghi bước ra cùng với ba ả cung nữ. Trên tay những ả cung nữ bưng mâm vàng. Trên mỗi chiếc mâm là một hoàn dược đen ngòm, nhưng lại toả mùi thơm dìu dịu Tần Quốc Nghi bước đến trước mặt Thiên Hải. Ba ả a hoàn đứng sau lưng gã.

Tần Quốc Nghi nói:

- Môn chủ ban ân cho thiếu hiệp.

Thiên Hải nhón lấy ba viên Tam thiên não hàn đơn. Chàng mỉm cười nói với Tần Quốc Nghi:

- Hẳn đây là những kỳ thảo quí hiếm của môn chủ ban cho tại hạ.

- Tốt quá! Khi nào tại hạ qua được cửa a tỳ mới thụ nhận tam Thiên Não hoàn đơn Của môn chủ.

Thiên Hải nói xong cho luôn ba viên Tam Thiên não hoàn đơn vào túi gấm đeo bên hông.

Tần Quốc Nghi tròn mắt nhìn chàng.

- Tại sao ngươi không uống ngay?

- Tại hạ cần nó, chứ chưa uống.

Cùng với lời nói đó, Thiên Hải chớp mắt xuất thủ. Chỉ khí Kim Cang của chàng đâm thọc tới tử huyệt của Tần Quốc Nghi. Thiên Hải vừa phóng chỉ vừa nói:

- Còn đây là phần của tại hạ dành cho túc hạ.

Phập!

Hứng đạo chỉ Kim Cang của Chu Thiên Hải, Tần Quốc Nghi như cánh diều đứt dây bị cuốn bởi cơn lốc dữ, va lưng vào vách bát giác lầu.

Binh...

Thân ảnh của hắn dính luôn vào trong vách bát giác lầu rồi từ từ rã ra chẳng mấy chốc biến thành bộ khô cốt.

Thiên Hãi phải cau mày, nhăn mặt bởi cái chết của Tần Quốc Nghi.

Chàng lắc đầu nói:

- Môn chủ tàn nhẫn quá!

- ĐÓ là quyền lực của bổn toạ. Ngươi đã thấy rồi đó.

- Những kẻ sống bằng quyền lực như tôn giá chẳng bao giờ cho người ta kính được đâu Thiên Hải không tôn kính tôn giá thì tôn giá chẳng bao giờ đụng tay được tới ngai thiên tử.

Thiên Hải nói xong, rảo bước chầm chậm tiến vào toà lầu bát giác. Chàng vừa bước qua khỏi cửa bát giác thì cửa sập lại, bên trong tối đen như mực.

Thiên hải đứng một lúc thật lâu để mắt mình có thể quen với bóng tối âm u đó.

Chàng hình dung lại những gì Mộng tình đã nói với mình khi cõng nàng lên Thiếu Lâm tự Chàng cúi xuống rút ngọn trủy thủ giấu dưới ống giày. Lia thần nhãn rọi xuyên qua bóng tối, Thiên Hải nhìn về phía trước. Một âm thanh khô khốc phát ra từ vách tường trước mặt:

Cạch...

ánh sáng bùng lên.

Đang quen với bóng tối bất ngờ ánh sáng lúa vào khiến Thiên Hải loá mắt. Trong tích tắc chớp nhoáng đó thôi, Thiên Hải cảm nhận đạo kiếm khí khốc liệt chụp lên thân pháp chàng. Nếu Thiên Hải chờ cho mắt mình quen với ánh sáng lùa vào thì hắn hồn đã lìa khỏi xác. Cái bẫy của gian phòng này là bóng tối và ánh sáng không ngừng Chuyển đan xen vào nhau.

Thiên Hải chỉ kịp vung trủy thủ gạt lưỡi kiếm thì ánh sáng vụt tắc, bóng tối lại bao trùm khiến chàng chẳng thấy gì. Mặc dù thoát được một chiêu kiếm, nhưng Thiên Hải biết sẽ có những chiêu

kiếm khác đang rình rập mình.

Chàng từ từ nhắm mắt lại không vận công nhìn xuyên qua bóng tối nữa. Lúc này chàng nghĩ mình cần đến thính nhĩ hơn là nhãn lực. âm thanh khô khốc lại vang lên Thiên Hải nghe tiếng kiếm khí chụp tới mình, nhưng không đón đỡ mà lại thi triển thuật Phi Ma độn hình lách tránh đồng thời lắng nghe bước chấn thoát về hướng nào.

Thiên Hải lạng người bám teo âm thanh dồn dập do những bước chân để lại.

Thiên Hải mở mắt, chớp động luôn thân ảnh lướt qua đầu kẻ hánh thích mình.

- Tôn giá không chờ tại hạ ư?

Thiên Hải ngây người khi nhận ra kẻ thích khách mình là Tri Giới hoà thượng.

Thiên Hải buột miệng nói:

- Tri hoà Thương ư?

Tri hoà thượng giật mình nhưng nhanh chóng phát tác kiếm pháp đâm thẳng đến vùng thượng đẳng của Thiên Hải. Trong gian mật thất tối om, Tri hoà thượng chẳng làm gì được Thiên Hải, thì Ở đây y đâu phải là đối thủ của chàng.

Thiên Hải chỉ hơi chao mình, tả thủ thi triển một chiêu kiếm khí càn khôn đâm vào hổ khẩu cầm kiếm của Tà Tăng.

Phập. Thanh kiếm của Tri hoà thượng rơi xuống đất cũng là lúc Thiên Hải đặt lưỡi trủy thủ vào yết hầu gã.

- Tôn giá dẫn tại hạ đi hay muốn chết?

Tri hoà thường nói:

- Chết còng sướng hơn là sống.

Lão nói xong, lắc mạnh đầu để lưỡi trủy thủ tiện ngang qua yết hầu. Tri hòa thượng ngã vật ra sau, nảy người vài cái rồi hồn lìa khỏi xác.

Chết Tri hoà thượng không sợ, hắn có thứ lão sợ hơn. Lão sợ Tam Thiên Não thần đơn của Diêm Vương Môn chủ.

Thiên Hải bước theo hành lang. Đến thạch môn, chàng lọt vào gian phòng thứ hai.

Vừa bước vào gian phòng đó thì phía vách tường đố diện muôn vàn phi trâm ào ào bắn Thiên Hải phải dùng đến nội lực càn khôn khí để che chắn cho mình rồi đi qua gian phòng đó.

Thiên Hải đi qua được bốn gian phòng tất cả những cạm bẫy đều cùng một mục đích buộc chàng phải hao tổn chân ngươi nội thể. Khi vượt qua hành lang có hầm chông, Thiên Hải mới nghiệm ra được đều đó.

Chàng nghĩ thầm:

"Đúng là kẻ gian trá cực kỳ mời bày ra cái trò qua cửa địa ngục để rồi đợi sẵn bên kia hưởng lợi".

Thiên Hải đứng sững lại giữa hành lang.

- Chắc hẳn phía trước cũng là một cái bẫy để làm mình hao tổn chân ngươi thôi.

Suy nghĩ một lúc, Thiên Hải ngồi bệt xuống sàn hành làng, vận chuyển dịch Cân kinh hồi phục nội lực, không màn đến nữa. Chàng vừa vận công vừa nghe động tịnh chung quanh mình.

Tiếng của Diêm Vương môn chủ cất lên:

- Tiểu tử! sao ngươi không đi nữa? Ngươi đã cạn kiệt nội lực rồi à?

Thiên Hải từ từ mở mắt, vừa vận công vừa đáp lời Diêm Vương môn chủ, trong khi thính nhĩ vẫn lắng nghe lời của Diêm Vương môn chủ phát ra từ đâu.

- Tại hạ bỗng dưng mất hứng thú với những cái bẫy trẻ con của môn chủ. tại hạ những tưởng đâu những tầng địa ngục của môn chủ kiến tạo ra ghê gớm lắm, không dè chẳng khác gì trò cút bắt của con trẻ. Nếu biết vậy, Thiên Hải chẳng thèm vào làm gì.

- Nếu là trò trẻ con, sao ngươi không đi tiếp đi?

- Không hứng thú thì chẳng muốn đi nữa, có sao đâu.

- Ngươi ngồi lý như thế thì chẳng bao giờ đến được Sanh Tử Bình.

- Tại hạ đang suy nghĩ coi mình đi đến sanh Tử Bình bằng con đường nào?

- Chẳng có con đường nào, ngoi trừ đi qua cửa địa ngục của bốn toạ.

- Đi qua của địa ngục thì tại hạ chẳng hứng thú chút nào.

- Tại sao không hứng thú?

- Thì không hứng thú là không hứng thú, chứ còn tại sao nữa. Chẳng lẽ tại hạ lại nói ra cái chỗ

không hứng thú của mình ư? tại hạ hỏi tôn giá nhé. Phải trước đây Diệp Cát Quần cũng đã từng đi qua những cửa ngục này?

- Đúng! Nhưng chỉ qua được năm cửa. Còn tiểu tử ngươi thì mới qua bốn cửa đã chán nản rồi.

- Diệp Cát Quần qua được năm cửa?

- Đúng. Còn tiểu tử qua được mấy cửa?

Thiên Hải đứng lên, chàng xoa trán:

- Ý của Tôn giá là buộc Thiên Hải phải qua chín cửa địa ngục?

- ĐÓ chính là cách duy nhất để ngươi đến Sanh tử Bình.

- tại hạ có cách khác đến sanh Tử Bình, diện kiến tôn giá nhanh hơn.

- Ngươi đến Sanh Tử Bình bằng cách nào?

- Tại hạ đến Sanh Tử Bình bằng cách đi theo tôn giá.

Thiên hải nói dứt lời, vận Kim Cáng thần chỉ đến tầng tối thượng điểm thẳng về phía vách đá nơi phát ra giọng nói của Diêm Vương môn chủ.

âm.

Vách đá nơi phát ra tiếng nói của Diêm Vương môn chủ kiến tạo yếu hơn, nên chỉ kình của Thiên hải vừa đánh vào nó đổ sập xuống. Chàng lách mình lướt qua chỗ đổ để đến hành lang bí mật chạy song song với hánh lang có những cửa ải.

Tiếng cười khanh khách của Diêm Vương môn chủ cất lên rồi lại tan biến ngay lập tức Thiên Hải mỉm cười nói:

- Môn chủ chỉ gượng cười thôi.

Thiên Hải theo hành lang thứ hai đi đến cầu thang lót bằng đá hoa cương dẫn lên trên. Chàng theo cầu thang bước lên. Đi hết cầu thang bằng đá hoa cương thì chàng đã lên đỉnh bát giác lầu.

Phía sau Bát giác lầu là một thung lũng, trông như cái chén, giữa thung lũng là gian thảo xá có mái lục giác.

Diêm Vương môn chủ đang đi vào thảo xá.

Thiên Hải điểm mũi giày băng xuống.

Chàng lướt đến ngay trước cửa thảo xá - Môn chủ! Tại hạ đến rồi.

Diêm Vương môn chủ ngồi trong thảo xá, trước mặt là bàn rượu, Quách VỸ ngẩng mặt nhìn Thiên Hải:

- Tiểu tử đúng là kẻ xảo trá.

- Còn Quách môn chủ lại là người gian trá.

Mặt Quách VỸ đanh lại:

- Dù sao thì ngươi cũng đã đến Sanh Tử Bình.

- Tại hạ giữ đúng lời. Không biết môn chủ có xem lời của mình nặng như núi thái Sơn không?

- Bồn toạ sẽ giữ lời để ngươi tâm phục khẩu phục Quách VỸ vổ tay. Lưu Ngọc Ninh từ phía sao bước ra.

Thiên Hải nhìn Lưu Ngọc Ninh:

- Bảo mẫu...

Lưu Ngọc Ninh lắc đầu, buông tiếng thở dài nói:

- Thiên Hải! Ngươi còn nghĩ đến công dưỡng dục của ta không?

- cô Cô! Mười năm dưỡng dục của cô cô ví như trời biển, làm sao Thiên Hải quên được Thiên Hải đền Sanh Tử Bình, cũng vì muốn đưa cô cô ra khỏi đây.

- Thiên Hải! Ngươi muốn đua ta ra khỏi đây ư?

Thiên Hải gật đầu.

Lưu Ngọc Ninh nghiêm giọng nói:

- Thiên Hải! CÔ cô sẽ ra khỏi nơi đây, nhưng trước hết ngươi hãy quỳ xuống bái môn chủ, chấp nhận đầu nhập Diêm vương môn, vĩnh viễn thuần phục môn chủ.

Thiên Hải sở sửng bởi câu nói thốt ra từ cửa miệng của Lưu Ngọc Ninh. Chàng lắc đầu nói:

- CÔ Cô! Thiên Hải không thể cúi đầu trước kẻ thù đã sát tử thân phụ mình. Thiên Hải biết cô cô đã bị y đưa độc trùng vào nội thể khống chế, nhưng Thiên Hải có cách hoá giải độc trùng đó rồi.

Ngọc Ninh gắn giọng nói:

- Thiên Hải! Ngươi cãi lời cô cô à?

- Thiên Hải không cãi lời cô cô. Nhưng...

Lưu Ngọc Ninh lắc đầu:

- Nếu ngươi còn xem ta là bảo mẫu cô cô thì phải theo ý của ta - CÔ Cô! Thiên hải không dám cãi lời cô cô. Nhưng lần này... Thiên Hải không thể...

Lưu Ngọc Ninh hét lên:

- Ngươi cãi lời ta thì ngươi phải chết.

Lưu Ngọc Ninh chụp thanh trường kiếm treo trên vách chớp động phát tác chiêu công, nhắm thẳng tâm huyệt Thiên Hải chẳng một chút dung tình.

Hành động của Lưu Ngọc Ninh khiến Thiên Hải vô cùng lúng túng và bối rối. Chàng tuyệt nhiên không dám dùng kiếm pháp lẫn chỉ pháp Kim Cang, mà chỉ dùng thuật Phi Ma độn hình tránh né.

Quách VỸ thản nhiên ngồi uống rượu, nhìn Lưu Ngọc Ninh truy sát Thiên Hải với vẻ mặt dửng dưng. Thi thố đúng ba mươi chiêu mà tuyệt nhiên Lưu Ngọc Ninh không thể nào được vào chéo áo của Thiên Hái chứ đừng nói đến sát tử chàng.

Thiên Hài Vừa thi triển thuật Phi Ma độn hình, vừa nghĩ:

"Tại sao bảo mẫu cô cô dồn ép mình vào đường cùng chứ? CÔ cô không xem mình là dưỡng nhi như hôm nào nữa sao?

Thiên Hải chợt nghiệm ra tất cả những chiêu kiếm mà Lưu Ngọc Ninh thi triển đều là những sát chiêu, buộc chàng phải phát tác khí lực, nhưng không làm được điều đó nên mới tức giận đến tái mặt.

Thiên Hải lách bộ, tránh mũi kiếm toan điểm vào yết hầu mình, nghĩ thầm:

"Cô cô sao lạ vậy? Chẳng lẽ Diêm Vương môn chủ đã bắt hồn cô cô rồi sao?

Thiên Hải chao mình tránh chiêu kiếm khốc liệt nữa mà Lưu Ngọc Ninh toan đâm vào đan điền chàng. Thiên Hải điểm mũi giày thoát về sau ba bộ, Lưu Ngọc Ninh bám theo như hình với bóng.

Bất thình lình một bóng người vận bạch y trắng toát từ trên nóc bát giác lầu lướt xuống. Đạo chỉ bắn ra điểm thẳng tới ngực Lưu Ngọc Ninh.

âm.

Lửa nhanh chóng trùm lên thân ảnh Lưu Ngọc Ninh.

Thiên Hải gào lên:

- CÔ cô Chàng toan băng đến với hy vọng dập tắt lửa đang đốt cháy thể pháp Lưu Ngọc Ninh, Nhưng Tử Hà Băng Cơ gọi giật lại:

- Thiên Hải! Ngươi còn chưa nhận ra ả không phải là bảo mẫu cô cô của ngươi à?

Thiên Hải sửng sờ nhìn lại.

Lửa đã bén lên mặt, Lưu Ngọc Ninh vuốt tay lột chiếc mặt nạ da người. LỘ ra khuôn mặt hoàn toàn khác với Lưu Ngọc Ninh.

Quách VỸ từ trong thảo xá bước ra nhìn Tử Hà Băng cơ:

- Hoá ra là nàng - Quách VỸ! Ngươi còn trò gì nữa không?

Thiên Hải đanh mặt nhìn lại Quách VỸ, trong khi ả a hoàn giả dạng Lưu Ngọc Ninh bị hỏa chỉ đốt cháy thành than.

Thiên Hải gắn giọng nói:

- Môn chủ! Bảo mẫu cô cô của tại hạ đâu?

- Tiểu tử nghĩ xem,với cái tội mà ả đã phạm thì bổn toạ xử như thế nào?

Quách VỸ "hừ" nhạt một cái:

- Ả vì tình riêng với cha ngươi mà phản lại bổn toạ thì phải về sum họp với cha ngươi dưới vực Sanh Tử Bình.

Thiên Hải nghiến răng:

- Ngươi...

Quách VỸ khoát tay:

- Tiểu tử đừng tức giận. Đã đến lúc bổn toạ đưa ngươi đi, vì xét thấy ngươi hết làm niềm hy vọng của bổn toạ rồi.

Quách VỸ rùn tần, chắp hai tay.

Ngay lập tức, sau lưng gã phát tác bảy luồng hào quang như ánh cầu vồng.

Tử Hà Băng cơ cau mày, thảng thốt nói:

- Thập đại tà công Hấp Tinh đại pháp.

Thiên Hải bất kể lời cảnh báo của Tử Hà Băng Cơ, càng vận càn khôn kiếm khí phát tác bằng hữu thủ, công thẳng trực diện vào vùng thượng đẳng của Quách VỸ.

Những tưởng đâu đạo khí càn khôn của chàng sẽ chẻ đôi người đối phương. Nhưng thật không ngờ, đạo kiếm khì càn khôn của Thiên Hải như chìm vào cỏi vô thanh vô sắc, bởi màn kiếm ảnh sắc cầu vồng trùm lên nó. Đồng thời với sự biến đó, thì một hấp lực quái dị hút lấy chân ngươi, khiến chàng không sao thu hồi được kiếm khí càn khôn.

Thiên Hải giật mình với cảm giác đó, như tất cả đã muộn rồi…

Tử Hà Băng Cơ thét lên một tiếng, dùng luôn hữu chưởng vỗ vào thân ảnh của Quách VỸ. Nàng nhanh chóng cũng rời vào tình trạng như Thiên Hải. hai người rùn tấn, nhưng không sao gượng lại được, mà bị luồng hấp khí kia lôi họ kéo về phía vùng ảnh sắc cầu vồng.

Tử Hà Băng Cơ nói:

- Thiên Hải! Bằng mọi giá phải thu hồi chân ngươi. Nếu không, chúng ta biến thành cây mục rữa khi rơi vào vùng hấp tinh đại pháp.

Mặc dù nghe Tử Hà Băng cơ không xót lời nào, Nhưng Thiên Hải không sao cưỡng lại được hấp lực tà quái. Chàng càng cưởng lại thì càng cảm thấy bất lực và tuyệt vọng.

Hai người càng lúc càng bị hấp về phía vầng ảnh cầu vồng to như quả cầu khổng lồ chiếm phạm vi lớn hơn ba trượng. Chân Thiên Hải và Tử Hà Băng Cơ cày trên mặt đá sỏi mà hai người không trụ lại được.

chỉ không đầy nữa trượng thì cà hai sẽ lọt thỏm vào vùng hấp tinh đại pháp. Thiên Hải nghiến răng thét lớn:

- CÓ chết thì Thiên Hải cùng chết với ngươi.

tả thủ của Thiên Hải rút nhanh ngọn trủy thủ, rồi chàng buôn lỏng cước pháp không trụ tấn, lia nhanh ngọn truỷthủ chặt đứt hữu thủ của mình.

Cánh tay phải của Thiên Hải vụt bắn vào vùng hấp Tinh đại pháp. NÓ nhanh chóng thối rữa chỉ còn lại phần xương trắng hếu.

Thiên Hải tự chặt đứt tay mình, đồng thời cũng giải toả được nội công mà dụng đến kiếm pháp Thượng Ngươn. Thiên Hải dụng trủy thủ như kẻ chẳng có nội lực, băng mình lao qua vùng hấp tinh đại pháp, đâm thẳng mũi dao vào yết hầu của Quách VỸ.

Phập.

Vùng hấp tinh đại pháp vụt biến mất Quách VỸ nhìn Thiên Hải chằm chằm:

- Ngươi... Ngươi biết cách...

Y nói được bấy nhiêu đó thì đổ sập đến trước.

Tử Hà Băng cơ đến bên Thiên Hải:

- Thiên Hải...

Chàng quay lại nhìn Tử Hà Băng Cơ:

- Tại hạ đền cho cung chủ một cánh tay để đổi lại mạng sống của Xảo Nhi Thiên Hải nhìn lại Quách VỸ một lần nữa, tự bế huyệt đạo cầm máu, rồi chậm rãi rời Sanh Tử Bình. Tử Hà Băng Cơ đứng nhìn theo sau lưng chàng. Nàng khẽ lắc đầu, buông một tiếng thở dài, như thể qua chàng mà thấy người trong hoài kỷ.

Chương 46: Đoạn Kết

Lão thần cái Mộc Định Can hối hả thi triển thuật khinh công lên Đoạn Hồn Sơn. Lão xăm xăm bước vào thư phòng của Thiên Hải. Trên bàng có sẵn vò rượu mười cân cùng đỉa đậu tương đạm bạc.

Chẳng cần ai mời, Thần Cái Mộc Định Can chuốc rượu ra chén ngay.

Thiên hải bước vào:

- Lão huynh không đợi tiểu đệ à?

- Hê! Lão huynh uống mừng cho ngươi.

Thiên Hải ngồi xuống ghế.

Mộc Định Can chuốc rượu ra chén. Lão bưng chén rượu - Chén thứ hai để truyền thụ Thiên tửu bất tuý cho ngươi.

Lão rót tiếp chén thứ ba mà Thiên hải vẫn chưa đụng đến giọt rượu nào.

- Chén thứ ba, lão huynh nghiêng mình tham kiến tân minh chủ võ lâm.

Thiên hải cau mày:

- Ai nói với lão huynh, tiểu đệ là minh chủ võ lâm - Thì chuyện rồi sẽ đến thôi mà. Các vị chưởng môn các đại phái đã tụ về Thiếu lâm.

Sau khi nghe Giác Chân đại sư phân phát giải độc Tam Thiên não thần đơn cho họ thì tất cả đều muốn tôn lão đệ làm minh chủ. Đại đức của lão đệ gieo lần này đang là minh chủ võ lâm rồi.

Thiên Hải chuốc rượu vào chén Mộc Định Can, từ tốn hỏi:

- Những hoàn giải dược của Thiên hải giao cho Thiếu Lâm đại sư Giác Chân khiến quần hùng tôn vinh tiểu đệ làm minh chủ ư?

Mộc Định Can gật đầu:

- HỌ đang kéo đến đây đó.

- Huynh đi theo đệ.

Mộc Đinh Can tò mò theo Thiên Hải. Chàng dẫn Mộc Định Can xuống dưới nhà luyện đơn. Thần y Dương Yên Thượng và Vàng Vàng đang cho thuốc vào thố để chưng.

Thiên Hải dừng trước mặt lão thần y Dương Yên Thượng:

- Dương tiên sinh mới đáng là minh chủ võ lâm Dương Yên Thượng thần y cứ nheo mày nhường mắt nhìn Thiên Hải. Mãi một lúc mới nói:

- Cái gì là minh chủ võ lâm. Lão đệ có khách thì tiếp Ở trên nhà. Ơ đây, lão huynh còn luyện dược thảo cứu nhân độ thế, đừng có đến phá lão huynh.

Dương yên Thượng nói xong lại chăm chú vào công việc.Xảo nhi đẩy dao Bội Như ngồi trên chiếc xe lăn bằng cây vào nhà. Nàng nhìn Mộc Định Can:

- Lão Thần Cái! Trên Đoạn Hồn sơn này chẳng ai muốn làm minh chủ đâu. Lão thần Cái về báo lại với các vị chưởng môn chọn người khác đi.

Xảo nhi nhìn Vàng Vàng:

- Vàng Vàng tiểu đệ! Ngươi có muốn làm minh chủ võ lâm không?

Vàng Vàng lắc đầu nguầy nguậy, chỉ Dao Bội Như:

- Bội Như không cho Vàng Vàng rời khỏi gian thảo dược này đâu.

Nghe Vàng Vàng nói, mọi người bật cười. Tiếng cười của họ hoà nhập với tiếng củi cháy tí tách nghe thật êm ả thanh bình.

Lão Thần Cái gãi đầu:

- Lão huynh sẽ nói với Giác Chân tìm người khác. Lão Mộc này cũng chẳng thèm làm minh chủ, nếu có một chỗ uống rượu trên Đoạn Hồn Sơn này.

Nguyên tác: Nam Kim Thạc
Dịch thuật: Thương Lan

TÔ THỦ KIẾP

1

XUÂN THU XUẤT BẢN

vnbooks.org

TỐ THỦ KIẾP

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trung Nguyên Tứ Quân Tử

Mở Màn ... Đêm trở nên thê lương. Mây đen nghịt trời che kín trăng sao. Gió gào, mưa trút, điện chớp loang loáng, sấm nổ ầm ầm, quang cảnh rừng núi như cuồng loạn cả lên. Một tiếng "hu... u... u... hú" kéo dài, lẫn vào tiếng sấm, tiếng mưa gió, truyền mãi đi, vang dội cả một vùng rừng nội. Một lằn chớp loé lên, tiêu tan cảnh đêm tối trong nháy mắt đồng thời chiếu sáng một thân hình ăn vận áo bào văn nhã, với bộ mặt thanh tú đầy những hạt mưa đọng lóng lánh như hạt châu, tay xách ngược thanh trường kiếm, chân gấp bước, thần thái hớt hãi... Vụt cái, nổi lên mấy tiếng thét dữ dội, trong lằn mưa gió tơi bời hiện ra ba cái bóng người ngược chiều chạy tới, đứng chặn lối đi người kia! Ba người này ăn vận hệt nhau: đồ chẽn sắc đen, đầu cũng bao quấn lụa đen, chỉ lộ ra hai con mắt. Người đứng giữa, bỗng đưa tay phách ra một chưởng. Chưởng phong hô gió, vén hẳn ra một khoảng trống rộng ước hơn một thước đánh giạt cả lằn mưa gió đi! Người vận áo bào ra vẻ văn nhã, dừng bước lại, tay trái đưa lên phẩy một cái từ trước ngực vạch thành một đường tròn tống ra, cất cao giọng, hỏi: -Chư vị bịt mặt bằng khăn đen, kín kín hở hở! Sao đáng gọi anh hùng hảo hớn? Câu hỏi chưa dứt, hai chưởng lực giập vào nhau. "Binh" một tiếng. Công lực của người áo bào hơi kém, bị đẩy lùi lại sau hai bước. Người áo chẽn đen đứng phía tay mặt, cười lạnh lùng mà rằng: - Năm hồ, Bốn biển, Đại giang Nam Bắc, nhân vật trong làng võ, ai cũng muốn giết ngươi đi! Người áo chẽn đứng bên tay trái, đằng hắng rồi nói: - Hiện ngươi đương bị hãm trong vòng bao vây trùng điệp rồi! Đừng nói là thân thể bằng xương thịt, dù là Kim cương La Hán, xương đồng da sắt,cũng không chống lại được cuộc vây đánh của những cao thủ trong làng võ hiện giờ! Người áo đen đứng giữa, trầm giọng nói: - Đây cũng là một cơ hội cuối cùng. Có hai đường sống và chết. Tùy ý ngươi lựa chọn. Giữa lúc đương nói, trong màn mưa mù mịt, bóng người qua lại như bay trên mười kẻ áo chẽn sắc đen, đầu bịt khăn đen, như ong vọt tới, bao vây lấy người áo bào dài. Chợt có tiếng một người già từ phía bên, nói: - Sinh mạng con người đáng quý biết bao? Nếu như vì một vật ngoại thân mà lựa chọn con đường chết, quả thực đáng tiếc! Giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng, từng chữ lọt vào tai! Người áo bào dài đưa mắt quét vòng một lượt nhìn bọn người bao vây, đoạn cất giọng lẫm liệt nói: - Tiên tổ để lại! Hà có thể để huỷ mất về tay ta! Đại trượng phu coi sống chết là cái gì. Chợt lại nghe có tiếng con gái dịu dàng nói tiếp vào: - Trên còn cha mẹ, dưới còn vợ con, tuổi chưa mấy mà chỉ những nói chết. Rõ thực vô nghĩa! Lại có tiếng oang oang, ra vẻ nóng nẩy: - Hạng người này đến chết cũng chưa tỉnh ngộ. Khỏi phí lời vô ích! "Vèo" một cái, cùng với câu nói, người ấy vọt tới tống ra một quyền nhằm giữa ngực đối phương: Người áo dài bước sang ngang hai bước, tay trái phát ra một ngọn "Gió tây vén mành" gạt chéo đi, miệng cười nhạt nói: - Coi lối quyền của nhà ngươi, có thể là môn hạ của Ngôn gia ở Thìn Châu! Người to lớn vừa ra một quyền đó, bị chàng thiếu niên nói đúng tẩy. Hắn giật mình, hơi chậm tay lại. Chàng thiếu niên áo dài vừa nói, tay trái vừa gạt vừa hoàn đòn, lẹ đến nỗi đại hán kia chỉ hơi

ngừng chậm hơn một chút đã bị đầu ngón tay chàng quét trúng vai, lùi lại sau đến ba bước. Lập tức từ mé trái, một giọng cười lạnh lùng âm hiểm nổi lên, một bóng đen bé nhỏ nhào tới liền với một ngọn "Phất móng lên năm dây đàn" đập chéo vào lưng thiếu niên. Quay đi nửa vòng, thanh trường kiếm trong tay mặt thiếu niên đồng thời loáng lên, hàn quang rợn người trong màn mưa gió, chém tạt ngang vào cổ tay đối phương. Người nhỏ bé kia nổi giận quát: - Nhãi con! Trêu vào tay ta! Vừa quá, vừa thâu tay mặt về, tay trái thuận thế ra một đòn "Phi bạt tràn chung" lẹ như chớp đánh vào vai tay mặt đối phương. Thiếu niên áo dài có vẻ dè dặt, không muốn làm thương tổn người kia, nên mũi kiếm chuyển hướng múa lên một lằn kiếm quang che kín lấy mình, cất giọng trịnh trọng nói: - Đường quyền của các hạ, về phần cứng, mạnh thì có thừa, nhưng phần nhu biến thì chưa đủ. Phải chăng là Lỗ lão tiền bối tức là Thần quyền Lỗ Bính ở phủ Tào Châu thuộc Sơn Đông? Người nhỏ bé áo đen tự nhiên nhảy lùi lại, rút lui, lặng ngắt không nói nửa lời. Thiếu niên nho sinh, ngửa mặt nhìn trời, cười ha hả: -Chư vị dù bịt đầu, che mặt, ta tin rằng chư vị đều là những nhân vật có tên tuổi trong làng võ đương kim... Chàng chưa hết câu, một cái bóng người vụt lao tới với hai tia sáng lóe điểm thẳng vào hai yếu huyệt trên mình chàng. Chàng thanh niên đưa xiên lưỡi gươm dài lên, một ngọn "Thiết Thụ Ngân hoa" kiếm hoa loé ra, nổi lên mấy tiếng keng keng chát chúa, đánh bật hai ngọn Phán quan bút trong tay người kia ra một bên. Người kia vội đổi đòn, đôi bút tức thời biến thành "Phượng hoàng gật đầu" cổ tay trái gằn mạnh một cái loá ra ba điểm hàn quang điểm vào ba nơi trọng huyệt, đồng thời tay mặt ngọn bút ngầm dùng ngọn "Quỷ vương điểm hồi" thình lình thọc vào huyệt đan điền. Kiếm thế của chàng thanh niên lẹ như chớp, một ngọn "Tám phương mưa gió" vãi ra một lớp kiếm quang, giữ kín lấy mình, rồi bất thần nhảy lùi lại hai bước. Người kia cười nhạt, xô vào theo. Hai ngọn bút liên hoàn vừa đâm vừa quật, nháy mắt tuôn ra năm đòn. Thanh niên vận kiếm rít gió, khắp người trên dưới xung quanh đều như một màn kiếm bao phủ, mặc dù ngọn bút người kia tuôn đánh ra như mưa, cũng không tìm ra một khe trống để luồn đòn vào được. Mưa càng như trút xuống gió reo ù ù, chớp nhoằng lẫn với những lằn kiếm quang bút ảnh vụt sáng, vụt tắt trong một trận mưa gió điên cuồng. Hai ngọn bút của người áo đen giao hỗ công tập, phối hợp với cái thân pháp như mây bay nước chảy, trong một loáng tuôn ra đã mười sáu, mười bảy đòn. Chỉ thấy khí kiếm thoát ra lạnh như băng văng, tung hoàng trên dưới, quả nhiên đã luyện tới cái bí quyết chữ "ổn" trong công phu võ nghệ. Dù chàng chỉ "thủ" chứ không "công", vậy mà giữ mình hết sức kín đáo, mặc cho đôi bút người kia xoay trở đánh ra những ngọn kỳ lạ hiểm hóc, vẫn không lọt qua được làn kiếm kỳ diệu của chàng. Sau hai chục ngọn liên tiếp của người áo đen, chàng thiếu niên bỗng vận kiếm hoàn đòn. "Soạt... soạt" hai nhát gươm lợi hại vô cùng, bức người áo đen phải lùi về mấy bước, chàng ngừng tay gươm nói: - Hai ngọn bút của các hạ, đòn ra thần kỳ. Biến hoá rất hay nhưng thiếu trầm ổn. Các hạ là cao thủ trong phe Hình Ý môn! Phải thế không? Người kia mặt lặng ngắt, môi mấp máy, quay mình đi ra. Chợt một tiếng to lớn, oang oang cất lên: - Tiếp một ngọn đao... này! Giữa làn mưa xối xả, một đạo hàn quang cùng bóng người vọt ra. Lưỡi dao Khai sơn rộng bản, sống dao dầy như sống dao rựa hô gió, đập xuống đỉnh đầu chàng thanh niên, nghe véo một tiếng. Sức đao trầm hậu, sức tay lại khoẻ, một lưỡi đao tận lực chém xuống, như xé gió gầm lên. Thiếu niên cùng với lưỡi gươm cùng bay lẹ ra bên đến ba thước. Lưỡi dao chém hụt, người kia lắng cổ tay một cái như có máy hãm, đồng thời với chân tiến

lên, lưỡi dao đương chém dọc, nay biến thành phạt chéo ngang lưng khí, thế càng mạnh mẽ! Thiếu niên di bộ, lánh người để tránh, trong khi đó đã nhận rõ ràng tình thế phía bên mặt. Một hàng bốn người áo đen đứng ngang ra, cách xa chàng không đầy ba thước. Giả như chàng lánh đòn bước thêm một bước rộng, tất nhiên là bị đâm sầm vào họ. Tình thế buộc chàng không thể cứ nhường nhịn nữa lập tức gằn cổ tay một cái, thân kiếm rung lên thành một ngọn "Uyển để phiên vận". Cùng với thân kiếm rung lên, ba lằn kiếm hoa sáng ngời tỉa thẳng vào nơi đại huyệt phản kích đối phương. Ngọn kiếm ấy thần dị vô cùng. Tuy là phát ra sau ngọn dao, nhưng lẹ vượt mức không khác chi cùng với ngọn dao cùng thoát ra một lúc. Và kiếm hoa loang đi như chớp người áo đen không thể không kịp thâu đao nhảy lùi về, bởi lẽ nếu ham ăn người thì đồng thời cũng bị người ăn. Với cái lối đổi đòn ấy, một là đối phương đã dụng ý thì họ có lợi hơn, hai là cả hai cùng tổn thương hoặc "đồng quy ư tận". Người kia lùi ra rồi, chàng thanh niên cũng ngừng kiếm, cười và hỏi: - Các hạ ra một ngọn dao, trầm trọng ghê gớm, thực hiếm có trên giang hồ. Chắc chắn các hạ phải là tay đao nổi tiếng Nhất đao Khai sơn Chư Ngọc Tường lão tiền bối? Người kia ngạc nhiên, nói: - Nhãi con! Khá thiệt! Ngọn đao Khai sơn khoa lên một cái cùng với người nhảy lùi lại sau hơn năm thước. Vì cả bọn đều bịt đầu bịt mặt bằng khăn đen, nên ngoài việc nhận xem thân hình cao thấp, béo gầy khác nhau, chỉ còn cách nhận ở đòn đánh ra để có thể đoán định họ thuộc môn phái nào! Người kia vừa rút lui khỏi, thì một tiếng quát lanh lảnh nổi lên, cùng một bóng người mảnh dẻ, như một mũi tên bắn đi. Chưa nhận rõ ra người, một lằn ánh sáng lạnh đem theo tiếng thét gió, xé không khí xiên tới. Thiếu niên hơi cau mày, trường kiếm quạt ngang vèo đi "keng" một cái ngân lên thành tiếng trong vắt, ngăn chặn thế kiếm đối phương lại. Đồng thời có tiếng nhỏ nhẹ rót vào tai: - Ngươi giỏi đoán coi ta là ai? Nói mau...! Tiếng oanh trong vắt, đúng là giọng con gái. Thiếu niên cầm ngang ngọn kiếm, trầm ngâm nửa giây, đoạn cười gượng: - Non sông thiếu gì người tài. Chỉ vì tại hạ lịch duyệt có giới hạn, há dám khoe rằng biết hết cao nhân trong thiên hạ. Tuy nhiên, cứ một đòn cô nương vừa ra, kiếm thế lặng lẽ, vả vận sức cổ tay trầm hùng kinh nhân, nhất định là lai lịch chẳng tầm thường...! Ba tiếng "chẳng tầm thường" chàng chưa nói hết, thiếu nữ đã phì cười và quát: - Nói chuyện dằng dai vớ vẩn! Coi gươm... ta...! Cùng với tiếng "gươm... ta" cổ tay trắng nõn như ngô cẩn phất lên một cái "loằng... nhoằng... veo veo" trong nháy mắt tuôn ra một lúc bảy ngọn kiếm: ba đâm, bảy chém, có cái khí thế mưa dồn sóng giập khiến đối phương ngộp thở. Thiếu niên nghe chừng đêm nay khó mà có kết cục tốt đẹp yên lành được, bèn không nhường đòn nữa. Một mặt vung gươm lên vùn vụt đi như "cầu vồng quán nhật" đánh chặn những ngọn ác liệt lại, một mặt lưu ý nhận xét đường kiếm, hòng tìm hiểu nàng thuộc môn phái nào. Về phía cô nàng áo đen, hình như cố ý không để chàng nhận xét ra lai lịch mình, cho nên kiếm thế biến hoá hết sức ly kỳ, những đòn đánh ra nhiều khi dụng ý thêm bớt lai căng, không liên hệ đến môn học chính tông của nàng. Qua lại, vào ra, xô lấn sau mười bốn, mười lăm hiệp liền, chàng thanh niên tức đến phì khói tai ra nhưng vẫn chưa nhận ra môn phái đối phương. Bụng nghĩ thầm: - Chỉ cần gọi đúng lai lịch họ ra là họ lảng tránh liền. Nếu như con bé này, đánh dằng dai mãi, chung quanh còn vài chục kẻ khác lần lượt nữa thì đến bao giờ mới thôi. Nghĩ vậy, chàng hăng tiết lên, kiếm thế chợt đổi, như ngàn cân, như sấm sét, dồn tiếp phản công. Chàng chuyển thần lực, đánh đâm tới tấp tơi bời, khiến cô nàng không kịp thở, cốt buộc nàng phải thi triển tuyệt kỹ ra. Chỉ cần một đòn "lộ tẩy" là chàng đoán ra được! Quả

nhiên bị áp lực của chàng quá mạnh, nàng cuống cả tay chân lên. Tuy rằng thân bác học biết nhiều môn phái, nhưng đến lúc bị đòn quá gấp, cơ hồ rúm cả người lại, nàng không thể không đem hết gia truyền tuyệt học ra đối phó. Thiếu niên phản công vài nhát gươm, lập tức tranh hồi được thế chủ động, một ngọn "Mây phong Ngũ Nhạc". Kiếm ảnh tuôn ra trùng trùng lớp lớp chụp lấy cô nàng. Một ngọn ấy uy thế kỳ cường, như núi sóng dồn tới. Nàng áo đen ngộp mình trong muôn trùng đợt sóng gươm ấy, vụt cái tay nâng gấu áo tung mình nhảy vọt lên, kiếm lan ra như cầu vồng ngang trời, "keng keng... reng reng" gươm đập vào nhau nẩy lửa ra, reo lên từng hồi, thân hình nàng như trái banh vọt đi xa ngoài một trượng, từ từ xà xuống... ngực nàng lên xuống, thở hắt hơi trở ra...! Chàng thanh niên cũng rùng mình run tay, thâu kiếm, chép miệng thở dài mà rằng: - Một đường kiếm "Cánh băng muôn dặm" của cô nương giống với những ngọn tâm pháp bí truyền của phái Nga My là một trong bốn phái kiếm lừng danh thiên hạ. Cô nương! Phải chăng thuộc phái Nga My? Sau lớp the mỏng che mặt, lúc đó chẳng ai nhận thấy vẻ mặt vừa kinh ngạc, vừa thẹn thò của nàng. Chỉ thấy cổ tay trắng nõn buông lõng, mũi gươm chỉ xuống đất, nàng lặng lẽ không nói gì, quay mình lùi hẳn về phía sau. Bỗng một giọng nói vang vang như tiếng chuông: - Cả hai phái tà chính trong thiên hạ đều phát thệ không đội trời chung với ngươi. Vậy lúc này là cơ hội cuối cùng. Lúc này nếu ngươi không chịu, thì đêm này năm tới sẽ là ngày giỗ đầu của ngươi! Thiếu niên chợt ngẩng mặt lên trời cười một tràng dài rồi nói: - Tiên tổ đổi máu với mồ hôi mới có được chút vinh diệu há có thể do bàn tay tại hạ vứt bỏ đi sao? Đêm nay chư vị cố tình ép bức ta, hẳn là có ý quyết phải giết ta đi. Vì bảo vệ vinh dự của tổ tiên, ta xin thanh minh: Bắt đầu từ giây phút này, lưỡi gươm trong tay ta, quyết không nhân nhượng ai nữa...! Một giọng âm trầm từ phía bên đông nổi lên: - Đến chết ngươi vẫn chưa tỉnh ngộ! Đành vậy! Không thể làm gì khác hơn! Ngừng một chút, lại tiếp: - Xung quanh vây bọc đầy, có thể nói rằng toàn những tay cự phách bậc nhất trên chốn giang hồ. Ngươi lượng sức liệu có địch lại không? Thiếu niên, mắt sáng như sao, đưa ngang một cái, nói một cách hào hùng: - Có thế! Tại hạ biết rằng đêm nay khó thoát! Nhưng cũng tự tin rằng, các vị cũng phải trả bằng một giá rất đắt! Lại có tiếng trầm trầm nói: - Khẩu khí ngông cuồng! Khỏi nhiều lời nữa! "Vù" một cái, một luồng kình phong quét tới. Thiếu niên đưa mắt, nhận ra người kia thân hình cao lớn, vung cây gậy sắt lớn bằng bắp tay trẻ con, quạt ngang tới. Bụng chàng nghĩ, người này sức lực ghê gớm, gậy sắt hô gió, há tầm thường. Chàng vận sức cổ tay, lưỡi gươm xiên chếch gạt ngang một cái. Lửa loé lên như sao, "chát" một tiếng rùng rợn, binh khí chọi nhau, ngọn côn sắt lệch đi một bên, chàng cảm thấy cổ tay nhói lên. Ngay đó, phía sau có tiếng binh khí gào gió đánh tới. Chàng thét to một tiếng, một ngọn "Hồi quang phản xạ" lưỡi kiếm văng ra phía sau đánh bật một lúc một lưỡi dao, một lưỡi gươm, tà áo chàng bay lên, thân mình quay ngoắt nửa vòng ánh gươm loé lên một cái đâm thẳng vào cổ tay mặt người to lớn cầm côn sắt. Kiếm thế biến hoá thần tốc như gió mây, luân chuyển tuyệt diệu. Đại hán "hừ" một tiếng nhảy lùi hai bước, cổ tay mặt nâng lên đưa chiếc côn sắt dài hơn trượng đập vào đầu gối bên mặt đối phương. Thiếu niên ngầm vận công lực, kiếm thế phát ra, điểm mạnh vào thân chiếc côn, miệng nói một cách trịnh trọng: - Côn pháp các hạ tinh kỳ, giống với tuyệt nghệ Thiếu Lâm, trong lối trường côn Thập bát La Hán...! Đại hán không trả lời, lẳng đôi vai một cái nhảy lùi về năm bước, thuận đà quai gậy từ dưới lên nhắm đầu chàng đập xuống. Thiếu niên giận lắm, nói lớn: - Ta nghĩ rằng đêm nay chỉ là những cao thủ

trong làng “hắc” và “bạch” trên giang hồ! Không ngờ bao gồm cả các Đại môn phái trên chốn giang hồ. Đã có mặt phái Nga My, Thiếu Lâm, hẳn là có cả Võ Đang... nữa? Chưa dứt câu, chợt nghe tiếng binh khí thét gió, từ bốn phía, tám mặt đao kiếm loang loáng như chớp, bóng người nhảy tới... lăn xả vào đánh chém. Chàng thiếu niên gầm lên một tiếng, kiếm quang loé lên, bóng người vươn theo, tiếng binh khí giập nhau chát chúa. Lưỡi gươm của chàng múa lên như thần long xuất hải, một mình qua lại trong rừng đao núi kiếm, địch với mấy chục tay võ lâm quái kiệt, ngoài một trăm hồi hiệp rồi mà sức không nao núng. Mưa từ từ thưa hột, gió cũng dịu dần, tiếng binh khí chạm nhau vang dội cả một góc núi. Chợt nghe chàng thanh niên quát mắng: - Đàn chuột nhắt giở trò hèn hạ..! Thanh gươm trong tay chàng bỗng tự nhiên từ từ chậm lại. Giữa lúc đó, một lưỡi gươm dài sáng loáng thừa dịp luồn vào, đâm một mũi trúng phía sườn bên tay mặt, máu tươi vọt ra. Chàng thanh niên hú lên một tiếng dài, như rồng ngân chuyển động cả tầng mây, lưỡi kiếm của chàng thét gió quạt ra, một tiếng rú rùng rợn nổi lên cùng với một chiếc đầu lâu người phun máu, bay đi xa bảy tám thước, một thân người vận áo chẽn sắc đen đổ ập xuống. Ngay lúc đó một ngọn thiết côn đập tới, thế lẹ như chớp. Lưỡi gươm chàng chàng thiếu niên lúc ấy đương chống chọi với hai mặt phía bên và phía sau, trong khi ngọn côn trước mặt giáng xuống một cách thần tốc, tránh né không kịp. Chàng vội vận khí ra cánh tay trái đưa phắt lên đỡ lấy. Chỉ nghe đánh “rắc” một tiếng, ngọn côn bật sang một bên, chàng thanh niên rùng mình hơi nhăn mặt. Ngọn thiết côn đã đập gãy cánh tay chàng. Bị thương khá nặng rồi, tự biết là khó lòng tiếp tục chiến đấu nữa, chàng thanh niên nghiến chặt hàm răng, trường kiếm tay mặt gấp rút quạt ra một đường “Liên hoàn Tam Kiếm”. Ba lằn kiếm như lồng vào nhau vạch ra ba vòng tròn, xung quanh trên dưới, trong phạm vi rộng gần hai trượng, mù mịt chỗ nào cũng có kiếm quang. Bọn người bao vây chàng đều rạt cả ra như bèo bị gió thổi. Chàng quát lên một tiếng, thân mình như lằn khói tuôn đi về phía những ngọn núi cao thấp trước mặt. Mấy chục con mắt ngây ra nhìn theo. Họ đều thán phục cái khí hào hùng của chàng thanh niên. Bỗng một người trong bọn hô lên một tiếng, thế là cả bọn đều phóng chân đuổi theo. Chàng thanh niên, lúc đầu chạy lẹ như gió, được một quãng xa thì tốc độ đã giảm trông thấy, vì vết thương do ám khí của bọn kia đánh lén trên lưng bắt đầu phát tác, làm cho người chàng như tê liệt dần đi, lại còn chỗ bên sườn, máu chảy, cánh tay bị giập gẫy. Chàng cảm thấy cái chết đã đến nơi rồi. Quay lại nhìn, mấy chục cái bóng đen đương lao mình vùn vụt đuổi theo, tai chàng nghe rõ cả tiếng áo họ quạt gió phạch phạch. Chàng dồn hết sức thừa lại, há miệng hớp một ngụm không khí, phóng mình đi, thêm tốc độ. Rốt cuộc, chàng vượt lên tới một ngọn núi trơ vơ, quay mặt lại, cầm ngang lưỡi kiếm, đứng đợi. Liền đó, bọn người đuổi theo cũng lần lượt lên tới nơi. Thấy chàng quắc mắt, cầm ngang thanh kiếm, khí thế như thiên thần, thành thử không ai dám đương nhiên nhảy vào. Một giây nghiêm trọng... Bỗng chàng thanh niên trợn mắt lên, tinh quang loáng như điện từ từ quét ngang nửa vòng nhìn bọn kia, đoạn ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng... Bất thần “vèo” một cái, một cái bóng người bật đi rớt thẳng xuống dưới vực sâu ngàn trượng... Chuỗi cười của chàng thanh niên áo bào rộng cứ chìm xuống, xa dần, chỉ nháy mắt là biến mất vào trong lòng vực thẳm tối đen như mực...

Mặt trời từ từ chìm sau dãy núi phía tây, khắp trời mây ráng ửng đỏ, cảnh sắc đó thực là ngoạn mục.

Một thiếu niên anh tuấn, vận áo dài màu lam, đương bồi hồi đi lại trên bãi cỏ rộng. Có lúc chàng chợt cất đầu nhìn lên đầu ngọn núi cao, thần sắc có vẻ lo lắng.

Cảnh mặt trời lặn đẹp vô cùng, gần hoàng hôn cảnh sắc càng ngoạn mục, nhưng chỉ chốc lát, áng mây đỏ tía biến dần thành bóng tối bao trùm muôn vật.

Dưới một gốc bách cổ kính, hai thiếu niên áo xanh đương chăm chú vào nước cờ. Một thiếu niên, trên vai gài đôi Phán quan bút, ăn vận áo chẽn, ngồi bên lặng lẽ theo dõi từng nước.

Hoàng hôn tắt hẳn bóng. Trời tối sập hẳn.

Thiếu niên áo chẽn, vai gài Phán quan bút, bỗng thở dài:

- Trời tối rồi! Còn thấy gì nữa mà cứ...

Thiếu niên áo xanh ngồi quay mặt về hướng bắc cười ha hả:

- Liễu huynh à! Hết lối gỡ. Xe đệ lấp mất tượng. Pháo đập vào... hà hà...

Thiếu niên áo màu lam đương thơ thẩn đi lại trên bãi cỏ chợt quay lại, rảo bước tới bên, cất tiếng nói:

- Hai tay cùng cao hứng, chơi từ sớm tới giờ mà vẫn chưa hả... Nghỉ tay đi thôi!

Thiếu niên họ Liễu mỉm cười:

- Bạch huynh chớ giục! Mau gỡ cho đệ một nước.

Thiếu niên áo lam cười:

- Đệ bữa nay không có hứng thú! À! Ra xe hai nước giữ mã!

Cả bốn người đều có nhãn lực khác thường. Trời tối như vậy họ vẫn trông rõ từng tý!

Thiếu niên áo chẽn, tay mặt nắm chặt đập lên lòng bàn tay trái, gật đầu nói:

- Cao thật! Vừa giữ mã, vừa uy hiếp pháo!

Thiếu niên ngồi quay mặt về hướng bắc, tay mặt bóp trán, cau mày lại nghĩ. Nước cờ ấy khiến chàng đương thắng hóa bại.

Thiếu niên áo dài lam, lắc đầu:

- Thế cờ này còn lâu mới tàn cuộc được.

Thiếu niên áo chẽn ngẩng đầu nhìn trời:

- Trời tối lắm rồi! Mấy vị lão gia còn làm gì chưa về?

Thiếu niên họ Liễu sẽ đưa tay xoá bàn cờ, nói:

- Ván này đệ nhận thua! Không gỡ được!

Thiếu niên ngồi quay mặt phía bắc, nghiêng đầu nhìn thiếu niên áo dài lam, mà rằng:

- Bạch huynh nóng ruột làm gì? Võ nghệ của gia sư với mấy vị lão tiền bối, vả lại danh vọng của các vị trong làng võ, thiết tưởng chẳng có gì đáng ngại...

Một tiếng cú đêm kêu lên, tiếng vang dội lại, càng thêm ghê rợn.

Thiếu niên áo chẽn thở dài một tiếng:

- A! Đệ nhớ tới một việc! Mai là ngày sinh nhật sư muội của tại hạ. Chồng chưa cưới của nàng từ tận Tĩnh Xuyên đem đồ mừng tới. Gia sư dưới gối chỉ được một mình nàng, cưng như hạt châu trên tay, quyết không để lỡ việc sửa soạn bữa mai. Vậy mà tới giờ còn chưa về! Lạ thật!

Thiếu niên áo xanh ngồi quay mặt phía bắc, hình như bực tức điều gì, đưa mắt nhìn thiếu niên áo chẽn, cười nhạt mà rằng:

- Lệnh sư muội chê chỗ gần, kén chỗ xa... Tỳ bà thuyền ai.

Thiếu niên áo chẽn vội ngắt lời:

- Tống huynh! Xin tự trọng! Việc ấy không thể nói giỡn đùa đâu!

Thiếu niên họ Liễu chép miệng nói:

- Năm trước, tại hạ tới bái phỏng Diệp sư bá, nhân được chiêm ngưỡng ngọc dung của lệnh sư muội. Thực là hoa hờn nguyệt thẹn, đẹp tuyệt nhân hoàn... Chà!

Thiếu niên họ Tống, vốn tính tự nhiên thoát lạc, mỉm cười hỏi:

- Sao? Liễu huynh có vẻ khó quên đi được... hà hà...!

Chàng cười một trận, quay lại nhìn thiếu niên họ Bạch:

- Bạch huynh à! Bọn bốn người chúng ta đây, đã có hai người là kẻ... đau lòng...!

Thiếu niên áo chẽn cau mày, lườm:

- Tống huynh! Ăn nói phải có đức độ một chút! Nếu như đến tai gia sư thì phiền lắm đó!

Thiếu niên họ Tống cười ha hả:

- Diệp sư thúc vốn tánh hào phóng, sai thoát khác tục. Dù có đến tai người, chắc chắn cũng chẳng quở trách đệ.

Thiếu niên họ Liễu lặng ngặt một lúc, cất tiếng:

- Chắc hẳn vị hôn phu của lệnh sư muội phải là một nhân vật có danh tiếng lớn lắm!

Thiếu niên áo sắc lam đột nhiên nói gạt đi:

- Chúng ta ruột gan nào mà cứ lai nhai câu chuyện phiếm ấy! Việc cần kíp trước nhất là việc...

Thiếu niên họ Tống vụt đứng thẳng lên, nói:

- Bạch huynh, có gan hãy lên núi coi xem sự thể... Đệ tình nguyện chịu các vị tiền bối quở phạt.

Thiếu niên áo lam ngẩn mặt ra. Một lúc mới nói:

- Lệnh của gia sư nghiêm hệ vô cùng. Chưa được lệnh, sao dám...

Thiếu niên họ Vạn cười nhạt mà rằng:

- Bạch huynh đã không dám lên núi coi... vậy thì sốt ruột cũng vô ích...!

Thiếu niên áo lam nói:

- Đệ cảm thấy như có điều gì chẳng lành...!

Thiếu niên họ Tống cười hềnh hệch:

- Bạch huynh quá lo xa! Đừng nói là bốn vị lão nhân gia cùng họp ở một nơi! Giả như độc một mình thôi, thử hỏi trong làng võ đương kim, còn kẻ nào dám tới vuốt râu cọp...?

Thiếu niên áo lam sẽ thở dài, yên lặng!

Thiếu niên họ Liễu chợt giơ tay vẫy, hỏi:

- Nghe! Tiếng chi vậy?

Bốn người cùng lặng yên, vểnh tai lên. Quả nhiên có tiếng bì bạch bì bạch từ xa đưa lại.

Thiếu niên áo chẽn cau mày:

- Tiếng vó ngựa trên đường núi?

Thiếu niên áo lam lắc đầu:

- Không đúng...! Không phải..!

Họ Tống nối lời:

- Hoang sơn cùng cốc này, xa đường cái quan, đêm khuya làm gì có tiếng vó ngựa?

Tiếng "bì bạch" mỗi lúc một rõ, chốc lát chỉ còn cách vài trượng.

Thiếu niên áo chẽn có vẻ sốt ruột, nghiêng mình bước ra định xông lại coi, nhưng bị chàng họ Liễu nắm áo giữ lại!

Thiếu niên áo dài sắc lam, vận dụng hết sức mắt ra nhìn chỉ thấy như một đoàn bóng đen từ từ di động trong đêm tối mờ mịt.

Gió thổi ào đi, cành lá cây cỏ như múa lên, chỗ nào cũng có bóng đen lay động với tiếng sột soạt. Chàng vốn tính cẩn thận, chưa nhận rõ ra vật gì nên cứ yên lặng chờ!

Thiếu niên họ Tống hình như nhận ra cái hình bóng đen di động từ từ. Chàng cúi xuống lượm một cục đá.

Tính chàng ngổ ngáo, nhưng trước mặt ba người kia chàng cũng không dám làm liều hấp tấp, vì sợ họ chê cười, bèn cũng chú ý ngầm ngầm chuẩn bị.

"Bì bạch" "lộp độp" tiếng đó lại gần hẳn, mọi người nhìn rõ sự vật!

Một người ăn vận toàn sắc đen, nách chống nạng, men theo con đường nhỏ đi lên. Tiếng "bì bạch" là do chiếc nạng chống xuống đá, phát ra.

Bốn người cùng cảm thấy rằng sự xuất hiện của người chống nạng trên đường núi, đêm tối, có vẻ thần bí, khủng bố...!

Bất luận là ai trong bốn người, giả như một mình mà gặp sự kiện như thế, nhất định là nhảy tới chặn giữ người kia lại, hỏi cho rõ lai lịch. Nay bốn người đứng cả một chỗ, tự nhiên là chẳng ai bảo ai – không nhúch nhích – tám con mắt đều chú vào nhìn người kia, không ai nói năng gì.

Nguyên vì cả bốn người đều là học trò các bậc võ lâm cao thủ, họ giữ phong độ đứng đắn, nhất là trầm tĩnh. Trước sự xuất hiện đột ngột kỳ lạ của người chống nạng, ai cũng giữ tiếng, không nhảy ra

tra hỏi làm gì.

Người chống nạng hình như cũng không trông thấy bốn chàng thiếu niên, nên cứ việc “bì bộp” từ từ tiến đi, cũng chẳng ngó nhìn xung quang làm gi. Một lúc tiếng “bì bộp” xa dần, biến thành tiếng “bạch... bạch...” rồi chìm mất vào trong yên lặng.

Thiếu niên có đôi Phán quan bút, chợt thở dài một tiếng:

- Tên thọt cẳng sao đi lẹ vậy...?

Chàng nói với giọng đầy ngờ vực. thiếu nữ áo dài lam cũng nói:

- Liễu huynh nói đúng lắm! Đệ nghe tiếng chiếc nạng chạm xuống đá... có vẻ là nạng bằng thép vậy...?

Thiếu niên họ Tống đưa mắt cho ba người, rồi nói:

-Chư huynh đã nhận ra người kia là tay võ công, với chiếc nạng bằng thép! Tại sao không lên tiếng hỏi và chặn ngay người ta lại?

Thiếu niên áo chẽn, nghiêm nét mặt nói:

- Chẳng lẽ Tống huynh cũng không nhận ra người thọt kia, với cử động từ từ, kỳ thực vẫn có vẻ như vội vã...?

Thiếu niên họ Liễu cũng thêm vào:

- Có thật Tống huynh không nhận ra chiếc gậy nạng của hắn ta bằng thép?

Thiếu niên họ Tống thở dài:

- Cả bốn chúng ta đều cảm thấy sự xuất hiện của người thọt có vẻ quái dị, đều biết chiếc gậy chống của hắn bằng thép, đều cảm giác hắn chẳng phải tay tầm thường – vậy mà cứ đứng ngẩn ra ở đây. Hắn đi xa rồi, còn nói với đuôi làm gì?

Vừa nói tới đây, chợt văng vẳng có tiếng hổn hển, phì phò...

Tiếng đó, có vẻ như trong tình trạng cực nguy cấp, thở hắt ra, đứt nối giữa sự yên tĩnh của rừng núi đêm khuya, thực là thê lương, hãi hùng.

Bốn người đột nhiên trầm lặng trở lại. Do kinh nghiệm vừa qua, mọi người đều ngấm ngầm chuẩn bị, cùng hết sức lắng tai nghe ngóng.

Tiếng thở nặng và gấp, cùng với tiếng chân bước trầm trọng từ xa lại gần.

Rõ ràng là có một vật gì to lớn đương đi tới.

Cách gốc cây bách chỗ bốn người đứng độ một trượng có một con đường tắt, nhỏ hẹp. Không rõ con đường này bắt đầu từ đâu và đi tới đâu. Một cái bóng đen, lớn, đương lù lù tiến lại. Dưới ánh trăng yếu ớt, mọi người nhận ra đó là một con trâu nước.

Trên mình trâu, một đứa con gái nhỏ, tóc bện thành đôi bím buông xuống vai, ngồi ngược chiều, quay mặt về phía đuôi trâu.

Đêm tối mơ hồ, càng không nhận rõ được mặt mũi, đại để chỉ đoán ra rằng đứa con gái cỡ mười ba, mười bốn tuổi.

Lần này, mọi người lại càng kinh ngạc hơn, cũng cảm thấy máu trong người chạy như cuồng, trái tim đập liên hồi.

Thiếu niên áo chẽn họ Vạn vốn tính cấp táp, không thể trấn tĩnh được, bất giác “hừ” một tiếng, đột nhiên rộng bước tiến ra, ngăn lối đi của thiếu nữ.

Chàng nhảy ra, thì cả ba chàng kia hầu như đồng thời cùng vọt theo thành một hành, chặn ngang lối.

Thiếu nữ quay phắt lại. Lúc đó hai bên chỉ cách nhau độ vài thước, sức mắt của bốn người lại sáng tỏ khác thường, nên nhận rõ hình dáng, diện mạo đối phương.

Đôi mắt nàng lớn, tròn thao láo dưới bộ lông mày cao, hơi xếch lên chân mái tóc. Hai bên mái tóc là hai chiếc bím, kết thành cánh bướm có đuôi buông xuống. Đêm tối, tuy không rõ màu da, sắc mặt, nhưng cứ hình dáng cũng ước đoán là một cô bé xinh xắn.

Ngồi trên lưng trâu, hai chân huy động cùng một lúc, nàng đã xoay ngược, ngồi ngay ngắn lại, dáng bộ rất trầm ổn, sẽ sẽ vỗ tay lên sừng trâu một cái. Con trâu ngừng ngay lại. Nàng đưa mắt nhìn mọi người ra vẻ ngạc nhiên, không nói năng gì hết.

Thiếu niên họ Vạn cười nhạt hỏi:

- Con bé con này! Đêm khuya còn cưỡi trâu đi đâu? Không biết sợ hay sao?

Đứa con gái lắc đầu lia lịa, đưa ngón tay bên mặt lên chỉ chỏ vào miệng!

Thiếu niên họ Vạn “a” một tiếng:

- Sao? Té ra câm à?

Con bé nhoẻn miệng cười, phô ra đôi hàm răng trắng nõn, vừa nhỏ vừa đều.

Vẻ mặt con bé tự nhiên, thơ ngây, chẳng ai hiểu là nó có nghe hiểu hay không.

Thiếu niên họ Vạn quay lại nhìn chàng họ Tống, sẽ gọi:

- Tống huynh!

Họ Tống cười tủm tỉm hỏi:

- Gì vậy?

Họ Vạn sẽ nói:

- Con bé này, lai lịch có vẻ khả nghi? Nó từ đâu tới?

Thiếu niên áo lam đưa mắt nhìn xa xa, lạnh lùng nói:

- Hình như nó từ phía núi cao kia tới?

Họ Liễu cũng nói tiếp vào:

- Đường núi chật hẹp, đi chân cũng khó. Nay cưỡi trâu mà đi thông suốt cả dãy núi kỳ khu hiểm trở thế kia...!

Họ Vạn nói:

- Chính vì thế mà đệ có điểm lấy làm ngờ!

Thiếu niên họ Tống cười nhạt, tay mặt lanh như chớp đưa ra chộp, miệng quát lên:

- Ranh con! Dám vờ vịt giở trò bịp bợm với ta.

Bất thần bị họ Tống đưa tay ra chộp, con bé ra vẻ kinh hãi vội ưỡn người về phía sau định tránh.

Nhưng trên lưng trâu chật hẹp, tránh sao thoát, cổ tay nó đã bị họ Tống chộp trúng, tê dại hẳn đi. Họ Tống xách cao nó lên khỏi mình trâu, bất thần buông xuống “huỵch” một tiếng, cát đá bay mù lên.

Bản tâm họ Tống nghĩ rằng khó lòng mà chộp bắt ngay được con bé. Không ngờ vừa ra tay đã tóm được cổ tay nó một cách dễ dàng. Chàng hơi giật mình, thuận tay buông ra, cũng chẳng ngờ rằng nó không gượng nổi, té lộn ngay xuống.

Một lúc sau con bé mới lóp ngóp bò dậy được. Trán nó bị sướt da, máu chảy đỏ lòm. Nhưng hình như nó gan lỳ, không thấy rên la, không thấy nước mắt.

Thiếu niên họ Liễu chợt thở dài:

- Chắc con bé chẳng biết chút võ nghệ nào.

Thiếu niên áo lam, lấy ở bọc một chiếc bình ngọc đưa ra và nói to lên vì sợ nó điếc:

- Thuốc trong bình này chữa thương tích như thần! Cầm lấy, dùng một viên, bóp nhỏ ra, rắc lên vết thương một lần là khỏi.

Con bé cầm lấy chiếc bình, cố sức leo lên lưng trâu, vỗ lên đầu nó một cái. Con trâu thở phì phò từ từ tiến bước.

Tám con mắt cùng nhìn theo. Người và trâu dần dần biến vào trong tối.

Thiếu niên họ Vạn thở dài, nói:

- Con bé! Thực là tai bay vạ gió! Ngã một cái khá đau.

Trong bốn người, chàng là kẻ thô bạo nhất, nhưng cũng là kẻ từ thiện nhất!

Chàng áo lam nói:

- Đệ quyết chẳng tin! Con bé đã từ dãy núi hiểm trở cao vót kia lại, thì dù nó biết võ hay chẳng biết võ, mà hành tung của nó cũng đáng ngờ lắm!

Chàng họ Tống bỗng quát to lên:

- Con ranh con lắm quỷ kế thiệt! Chúng ta lại bị nó bịp rồi!

Họ Liễu ngạc nhiên, hất hàm:

- Nó bịp cái gì chứ?

Họ Tống dậm chân:

- Con oe con ấy... (chàng bỗng im bặt...)

Họ Vạn cười hỏi:

- Con oe ấy sao chứ?

Họ Tống chép miệng:

- Nó... nó lừa chúng ta...

Họ Liễu cũng hỏi:

- Thì nó lừa cái gì chứ?

Họ Tống lại dậm chân:

- Nó khéo che mắt chúng ta. Và lừa... lừa lấy mất của Bạch huynh cả bình thuốc quý.

Họ Vạn nói:

- Bạch huynh tự ý cho nó, để nó rịt vết thương. Sao gọi là nó lừa được. Còn như nói rằng nó che mắt Tống huynh, điều đó cũng khiến ta không hiểu.

Họ Tống lắc đầu, cười nhạt:

- Anh em nghĩ lại coi! Thoạt tiên thấy nó, phải chăng anh em đều có cảm giác rằng nó chẳng phải hạng thường?

Họ Liễu gật đầu:

- Đại để ai cũng cảm thấy như thế?

Họ Tống cười nhạt, nói:

- Liễu huynh chớ ngắt lời nói ngang, cứ để đệ nói nghe xem! (Họ Tống đằng hắng một tiếng, tựa hồ nhắc mọi người chú ý nghe rồi nói tiếp:) Vừa rồi đệ ra một đòn khá nặng. Đừng nói là con ranh mới trên mười tuổi – ngay đến hạng trai tráng khoẻ như trâu, cũng không đương nổi, tất nhiên phải ngất lịm đi. Vậy mà con nhãi ấy tự động trở dậy được, lại leo được lên mình trâu?

Chàng áo lam đột nhiên ngắt ngang lời:

- Hàng năm, cuộc họp của bốn vị tiền bối chưa từng bao giờ quá canh một. Nay canh một qua rồi vẫn chưa về. Đệ muốn lên núi coi xem. Anh em nghĩ sao?

Thiếu niên họ Liễu gật đầu:

- Đệ cũng có ý ấy!

Họ Vạn nói:

- Đệ xin theo!

Họ Tống chậm rãi nói:

- Nếu như Bạch huynh không sợ bị trách phạt, thì đệ cũng xin theo.

Họ Bạch, chàng áo lam nói:

- Dù bị gia sư trách phạt nặng nề, cũng còn hơn là cứ đứng đây mà sốt ruột lo ngại!

Dứt lời, chàng quăng chân chạy đi trước.

Họ Tống, họ Vạn, họ Liễu cùng thi triển khinh công vọt theo.

Bốn cái bóng người bay nhảy trong bóng đêm, theo con đường ngoằn ngoèo ruột dê leo lên vách núi chênh chênh.

Họ đều ra sức thi triển thân pháp, không ai nhường ai đi trước. Mỗi người đều tự phụ ở công phu của mình.

Lên đến đầu ngọn núi cao hàng trăm trượng, người nào người nấy đều mồ hôi đầm đìa. Họ Tống với họ Bạch cùng lên tới đỉnh ngọn đầu tiên, chính ra họ Tống chạy sau, vậy mà lại cùng tới với họ Bạch, đủ thấy khinh công của chàng nhất bọn.

Họ Vạn với họ Liễu tụt lại sau vài ba bước. Bốn người bắt đầu chậm bước, thần sắc đều có vẻ nghiêm trọng, nghe nhìn.

Chỏm núi bất quá rộng chừng trên dưới mười trượng, bốn bề toàn là đá mọc lởm chởm đủ các hình dạng kỳ lạ, vây quanh lại nhưng một bức tường thiên nhiên.

Trong vùng quái thạch gồ ghề có một toà đá lớn vụt nhô lên. Bốn người đều dồn mắt nhìn lên phía trên toà đá ấy.

Dưới ánh sao mờ tỏ ẩn hiện có thể trông thấy xung quanh toà đá lớn ấy có bốn người vận áo bào chia ngồi ở bốn góc. Với sức mắt tuyệt luân của bốn người có thể nhìn rõ ràng sự vật ban đêm. Họ để ý coi không có gì kỳ lạ xảy nên cũng được yên dạ, không sốt ruột như trước nữa.

Chàng họ Tống dừng chân trước tiên, giơ tay chỏ, sẽ nói:

- Gia sư cùng ba vị sư bá, sư thúc hình như đương vận hành nội công. Chúng ta chớ ồn ào, càng không nên leo lên đó. Cứ ở đây canh chừng cho các vị luyện xong công phu.

Họ Vạn cùng họ Liễu cùng gật đầu, thì thầm:

- Tống huynh nói phải lắm!

Duy có họ Bạch, chỉ sẽ cau mày, lặng thinh.

Một trận gió lùa tới, thổi tung bốn bộ râu dài cùng áo bào rộng của bốn ông già lên. Trận gió qua rồi, đâu đấy lại yên lặng dưới ánh sáng thê lương, mờ mờ.

Chàng áo lam họ bỗng thở dài, lẩm nhẩm nói:

- Bốn vị lão nhân gia, nội công vào hạng tinh thâm bậc nhất, có thể lấy tai thay mắt, dùng tay thay cho tai. Tại sao chúng ta leo lên tới đây rồi mà các vị hình như không hay biết?

Họ Vạn gật đầu:

- Bạch huynh nói phải lắm! Gia sư bình sinh rất cưng sư muội, vô luận là có việc gì cần gấp không khi nào không lo về sớm để liệu lý công việc của sư muội ngày mai.

Họ Tống len vào giữa hai người nói góp:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử, sau mỗi lần tụ họp như thế này, thể nào cũng sáng tạo vài đòn lạ cho ra đời. Ba sư huynh đều là người từng được thấy qua hẳn cũng biết là đệ nói đúng... (ngừng một chút, cố ý nói to hơn) Hoặc giả bốn vị lão nhân gia, mới tìm ra được phương pháp nội công gì lạ, lúc này đương tụ tập cả tinh thần để thể nghiệm chăng?

Chàng như cảm thấy có điều gì chẳng lành, cố ý nói to lên làm kinh động bốn ông già đương ngồi trên toà bàn thạch.

Tám con mắt cùng với nhìn lên cao, chỉ mong các vị trên đó hoặc lắc đầu, hoặc vẫy tay ra hiệu là họ hết nghi hoặc.

Nhưng bốn ông già vẫn ngồi yên như cũ, không chút động cựa.

Chàng họ Bạch hình như sốt ruột, không phép nào tự kìm chế lại nữa, sẽ “hừ” một tiếng, gấp bước chạy vọt lên. Phía sau chàng tiếng áo quạt gió phạch phạch 3 người kia cũng vội theo lên. Họ cùng ngừng bước trố mắt ra nhìn. Bốn ông già ngồi xếp bằng tròn, đôi mắt hơi nhắm, tựa hồ như đương vận hành khí huyết, điều hoà hơi thở... Trên bàn đá, rượu với đồ nhắm còn thừa, bừa bãi ra đó.

Bốn chàng thiếu niên đưa mắt cho nhau, cùng quỳ xuống rập đầu lạy, miệng: “Thưa sư phụ!”

Theo lệ, Trung Nguyên Tứ Quân Tử mỗi năm có một cuộc tụ họp, đó là một thịnh sự rất lớn trong võ lâm. Bởi vì sau mỗi lần tụ hội như vậy, tất nhiên bốn người lại sáng nghĩ ra được một vài ngọn quyền cước, binh khí hoặc chưởng pháp, nội công tân kỳ. Có điều rằng cuộc tụ hội của bốn vị Quân tử này đầy vẻ thần bí, nghiêm túc, chẳng những không cho ai tham gia, cả đến tụi học trò cũng không được đi theo.

Để giữ cho cuộc tụ họp cho thực bí mật, kín đáo, mỗi lần họ tụ hội ở một nơi, có khi ở dưới

thuyền, có khi trong rừng thẳm, và lần này trên tuốt đỉnh núi.

Cũng chẳng ai rõ vì sao họ lựa chọn ngày này tháng này, chỉ biết rằng mười năm như một, chưa năm nào gián đoạn.

Nhân đó, trên chốn giang hồ đồn đại ra nhiều giả thuyết. Có tin đồn rằng Tứ Quân Tử mượn tiếng là tụ họp để nghiên cứu võ công, thực ra để mưu toan việc gì bí mật. Có thể là theo tình hình làng võ hiện tại, các vị tụ họp là cốt để sáng lập ra một phái chủ yếu ngoài các Đại môn phái hiện hữu.

Người thì đoán rằng họ tiến hành một âm mưu oanh động giang hồ.

Lại cũng có tin loan truyền Tứ Quân Tử ngấm ngầm lãnh đạo các tay lục lâm đại đạo cả vùng Đại giang Nam Bắc và mỗi lần tụ họp mục đích là hoạch định mọi hành động cho bọn lục lâm phải theo trong mỗi năm.

Kỳ thực thì chỉ là lời đồn đại! Ngay đến bọn đệ tử thân cận cũng chẳng hiểu biết gì hết.

Lần này là lần họp thứ mười của Tứ Quân Tử, nơi họp là Bách Trượng Phong trên dãy núi chỗ tiếp giáp của hai tỉnh Triết Giang và An Huy tức là tỉnh Hoãn xưa.

Lại nói chuyện bốn thanh niên họ Tống, Vạn, Bạch, và Liễu tự biết rằng đã phạm vào cấm lệ của sư phụ sau khi leo lên Bách Trượng Phong, nên cùng quỳ cả xuống, miệng kêu “sư phụ” xin chịu quở phạt, trong bụng tin chắc rằng có thể nào sư phụ cũng nổi giận sấm sét và hình phạt hẳn là khốc liệt. Họ quỳ xuống rồi, một lúc sau không thấy động tĩnh bèn ngước mắt nhìn.

Bốn vị lão nhân vẫn ngồi yên như bốn toà bụt mộc, chỉ thấy râu tóc với áo bào lay động trước gió. Mỗi vị sư phụ đều có một mảnh lụa trắng đeo ở trước ngực.

Mảnh lụa trắng cột chặt trên hàng cúc áo nên dù gió to vẫn không chút lay động.

Dưới ánh sao mờ, phảng phất như có hàng chữ viết trên mảnh lụa. Thiếu niên họ Bạch thò tay vào túi lấy ra “ống mồi lửa” giơ lên phất tay một cái. Ánh lửa bừng lên, nhìn vào mảnh lụa thấy hàng chữ rằng:

“Truyền cho đồ đệ là Thiết Sinh: Cái tin thầy đã chết, tạm thời không được loan truyền trong làng võ lâm. Nhân đêm tối, đem xác thầy trở về quê, đình quan tài, đặt ở nơi thư xá sau vườn. Đợi ba tháng sau hãy phát tang.

Chu Thiên Thượng tuyệt bút.”

Nét chữ sương kính đúng là thủ bút của sư phụ.

Mỗi hàng chữ khác nào một nhát gươm đâm vào ruột gan Bạch Thiết Sinh, chàng cất tiếng khóc rống lên.

Một người khóc, ba người kia khóc theo, trong khoảnh khắc, trên đỉnh núi cao, giữa cảnh hoang lương, vang dội lên chỉ có tiếng gào khóc.

Trong bọn, có họ Tống là người sai thoát hiểu việc hơn cả. Khóc một trận rồi, chàng chợt gạt nước mắt, gọi to lên:

- Xin các bạn chớ khóc nữa! Lúc này phải lo sửa soạn mọi việc thì hơn!

Bạch Thiết Sinh tuy ngừng tiếng khóc, nhưng thương tâm đầy uất, nước mắt cứ tuôn ra như suối, không phép cầm lại.

Họ Tống trước hết tới gỡ những mảnh lụa trắng ra, trải ở trên bàn đá, gọi mọi người lại và nói:

-Chư huynh! Hãy nhận kỹ xem chữ viết ở đây có đích xác là nét chữ của các vị sư trưởng mình không?

Bạch Thiết Sinh để ý nhìn, thấy trên bốn mảnh lụa, ngoài trừ đề tên họ cho mỗi người học trò với tên ký của mỗi vị sư trưởng là khác nhau, còn lời lẽ, từng câu từng chữ đều hệt một điệu. Chàng hơi ngờ vực, nghĩ thầm:

- Lẽ nào trước khi chết, các vị sư trưởng còn bàn nhau cả đến cách viết nữa hay sao?

Chợt nghe họ Liễu nói:

- Nét chữ của gia sư, chỉ cần liếc qua là nhận rất được. Chữ này đúng là thủ bút của Người!

Họ Vạn cũng nói:

- Di thư này, đúng là tự tay gia sư viết ra!

Chàng họ Tống đưa mắt nhìn bốn mảnh lụa trắng, trầm ngâm giây phút rồi nói:

- Bạch huynh! Xin nhận kỹ lại. Trong hàng Tứ Quân Tử thìChu sư thúc nổi tiếng về thư pháp với nét bút già dặn có sức, khó ai bắt chước lối được. Bạch huynh nhận kỹ xem, may có tìm ra điều chi lạ. Đệ quyết không tin rằng, trước khi chết các vị còn bàn nhau cách đặt câu, dùng chữ hệt nhau như vậy...!

Lúc này ống dẫn lửa vừa hết mồi, phụt một cái, lửa bùng lên rồi tắt ngấm, đêm tối lại che phủ hết thảy.

Chỉ nghe tiếng Bạch Thiết Sinh thở dài, nói:

- Coi nét chữ đích xác là chữ gia sư rồi. Đệ cùng ý nghĩ như Tống huynh, không tin rằng bốn vị lão nhân gia, tới khi chết, còn ung dung thương lượng cách viết di ngôn giống hệt nhau? Ở trong hẳn là còn có điều gì khác!

Họ Liễu cũng góp ý kiến:

- Coi vậy thì bốn vị sư trưởng hẳn là đã có chuẩn bị sẵn. Trên Bách Trượng Phong làm gì có bút mực, làm gì sẵn lụa trắng?

Họ Vạn gật đầu:

- Liễu huynh nói có lý! Nếu chẳng phải bốn vị lão nhân gia cố ý tự sát, thì trong làng võ nghệ đương kim, ai mà dám động chạm tới các vị...

Bạch Thiết Sinh đưa tay ra vơ lấy một mảnh lụa trên phiến đá, đoạn cất tiếng gọi:

- Văn Quang huynh à!

Chàng họ Tống đương mải miết suy nghĩ, nghe gọi đến tên mình, vội hỏi:

- Việc gì thế! Bạch huynh?

Bạch Thiết Sinh ngửa mặt nhìn trời rồi nói:

- Giờ đã khuya! Nếu theo đúng di ngôn của các vị sư trưởng thì ngay lúc này ta phải làm việc, đưa di hài xuống núi trước khi trời sáng!

Tống Văn Quang quay sang hỏi Liễu sinh:

- Vân Phi huynh có ý kiến gì chăng?

Liễu Vân Phi nói:

- Tiểu đệ rối cả ruột lên, không có ý kiến gì khác. Tống huynh hẳn là có chủ ý, đệ xin theo!

Văn Quang lại nhìn chàng áo chẽn, và hỏi:

- Xung huynh! Thế nào?

Vạn Xung vén tay áo quết nước mắt, nói:

- Di thư đã do các vị lão nhân gia chính tay viết ra, chúng ta là học trò, chỉ việc tuân theo. Theo ý

đệ, trước hãy lo đem thi thể các vị sư trưởng về quê quán, sau ra công truy xét nguyên nhân cái chết này!

Văn Quang nhìn mấy mảnh lụa trắng, rồi nói:

- Liễu huynh, Vạn huynh trước hãy thu những mảnh lụa lại, đó là tuyệt mệnh di thư, và là một tài liệu can hệ trong việc điều tra nguyên nhân sau này.

Liễu Vân Phi và Vạn Xung đều lượm lấy mảnh lụa trắng cất vào trong bọc.

Văn Quang nhìn đuôi sao Bắc Đẩu rồi nói:

- Giờ ước chừng canh tư. Còn một canh nữa trời sáng. Theo đệ nghĩ, đợi mờ sáng hãy dời khỏi cũng không muộn.

Vạn Xung lắc đầu:

- Giữa ban ngày, mỗi người vác một cái xác trên vai, đi trên đường cái lớn, thiên hạ chết khiếp cả đi!

Tống Văn Quang giơ tay ra hiệu:

- Xung huynh chớ nóng nảy! Nghe đệ nói hết đã. Bốn vị sư trưởng đột nhiên chết một cách thần bí, để lại tuyệt mệnh thư cũng có vẻ thần bí, thực là không ai có thể ngờ tới. Trước biến cố này, đừng nói là thiếu kinh nghiệm như bọn ta, ngay các tay có định lực và kinh nghiệm tuyệt luân, cũng phải hoang mang quẫn óc. Đệ tuy lòng đau như cắt, nhưng vẫn ức hận về cái chết này quá ư ly kỳ. Hồi tưởng lại vài tháng trước đây, không thấy có một dự liệu nào lạ hết, càng khiến đệ thêm ngờ vực. Nay giữa đêm tối, không tài nào nhận ra chút vết tích gì khác. Thầy chết vẫn y nguyên chỗ như kia, hoặc giả có thể tìm ra dấu vết gì khác nữa chăng. Nếu như di động đi ngay, e rằng phương hại đến việc tra xét vết tích. Cho nên đệ có ý đợi sáng rõ, xem xét cẩn thận lại xem. Sau đó chuyển vận di hài cũng không muộn.

Liễu Vân Phi gật đầu:

- Tống huynh trầm tĩnh suy tính như vậy, thực đáng phục!

Văn Quang quay sang nhìn Vạn Xung rồi nói:

- Còn như việc đem di hài đi, nên như thế nào, đệ đã nghĩ kỹ! Phải chờ Vạn huynh vất vả một phen!

Vạn Xung nói:

- Tống huynh cứ sai bảo! Vất vả cái gì!

Văn Quang nói:

- Xung quanh Bách Trượng Phong đều là núi cao liên miên lấy gì ra để chuyển vận bốn cỗ di hài. Lại còn lo giữ sao cho kín tiếng. Theo như di thư đã dạy, hẳn là có ý nghĩa gì đó. Vậy chỉ còn một cách là phiền Vạn huynh gấp đường trở về núi lao trúc, đem một chiếc xe ngựa nhẹ, có mui che kín, tới đây làm phương tiện di chuyển di hài.

Vân Phi gật đầu khen:

- Ý kiến đó quả nhiên là cao minh!

Văn Quang nói tiếp:

- Đệ ước lượng hành trình thì đêm mai, khoảng canh hai Vạn huynh đã trở về tới chân núi Bách Trượng này!

Vạn Xung đứng phắt lên, nói:

- Không nên chậm trễ! Đệ đi ngay!

Quay mình đi vài bước, chàng bỗng dừng chân quay đầu lại:

- Đệ đi rồi, đối với cái chết của gia sư, không được tự tay điều tra, coi xét lại....?

Văn Quang nói:

- Vạn huynh yên trí! Trong cái chết của bốn vị lão nhân gia dù có khác nhau, cũng chẳng khác mấy chút.Và chúng tôi cứ giữ nguyên như đây, đợi Vạn huynh về mới di chuyển mà!

Vạn Xung giơ tay chào, quay mình tung bước chạy xuống núi.

Trong khi đó Bạch Thiết Sinh ngồi lặng nghĩ. Chàng cố nén bi thương, để ý phân tách tình hình, bụng nghĩ:

- Bốn mảnh lụa vuông vắn hệt nhau. Nhất định là có sự sửa soạn từ trước rồi. Nhưng Tứ Quân Tử ngoài việc mỗi năm một lần tụ tập, ngày thường rất hiếm đi lại với nhau. Xét vậy trừ phi trong lần hội họp năm trước đã có ước hẹn cùng chết và đều dùng lụa trắng viết sẵn tuyệt mệnh thư. Xét ra việc đó vô lý hết sức. Nhưng ngoài cái lý ấy ra, chỉ còn có một lẽ nữa là giữa lúc Tứ Quân Tử tụ họp trên núi, đột nhiên có kẻ dùng võ công hoặc dùng thuật gì khác, cưỡng bách bốn người hạ bút viết vào bốn mảnh lụa do kẻ đó sửa soạn sẵn. Viết song, kẻ kia hạ độc thủ giết cả bốn người đi.

Nghĩ vậy, nhưng rồi chàng lại vội vã bỏ ý nghĩ ấy đi? Chàng luận lý rằng: Đừng nói là võ nghệ của Tứ Quân Tử ít kẻ nào đối địch nổi, dù là một chọi một. Giả như có kẻ nào võ nghệ cao siêu hơn

cả bốn vị, thì bốn vị ấy quyết cũng chẳng chịu khoanh tay cho mà giết. Ít nhất cũng phải có một cuộc vật lộn đã. Nay bốn vị cùng ngồi xếp bằng tròn, bộ điệu êm ả như kia, không có di tích gì là kháng cự phản ứng hết. Giả thử như bị đầu độc đi nữa, thì ít nhất cũng phải lăn lộn với dáng điệu khác hẳn.

Chợt nghe Văn Quang thở dài, hỏi:

- Bạch huynh! Có tìm ra được đầu mối gì chăng?

Thiết Sinh lắc đầu, nhăn nhó:

- Trăm đầu ngàn mối! Không biết đâu mà lần gỡ...!

Tống Văn Quang nói:

- Hiện giờ chúng ta đều rối loạn cả óc. Theo đệ, xin hãy gác sự bi thương ra, ngồi lặng yên dưỡng thần đã. Chừng nào tâm thần lắng tĩnh, sẽ tìm xét nguyên nhân!

Bạch Thiết Sinh nói:

- Xin tuỳ ý nhị huynh!

Văn Quang nói:

- Vậy thôi, xin Liễu huynh đứng canh chừng cho Bạch huynh cùng đệ toạ công điều tức. Sau đó đến lượt Liễu huynh toạ công.

Văn Quang ngồi xuống, nhắm mắt nói:

- Bạch huynh hành công ngay đi. Chẳng mấy lúc trời sáng.

Bạch Thiết Sinh nhắm mắt lại, nhưng trong lòng thì lớp lớp sóng nhồi, không sao lắng tâm được.

Tai nghe gió thổi, thông reo, càng nghĩ càng thấy sự thể ly kỳ quái đản, càng như mê lạc trong sương mù vô hướng.

Chàng mở mắt nhìn, thấy Liễu Vân Phi tựa mình chống tay lên má mà ngồi, đương ngó nhìn sao trên trời, còn Văn Quang thì thở ra hít vào rất đều. Chàng vội nhắm mắt lại, điều hoà hơi thở, chợt thấy động tâm, nghĩ rằng:

- Lần này Tứ Quân Tử họp ở đây, các tay võ lâm khó mà biết được. Vậy trừ bốn người học trò chúng ta ra, không còn kẻ thứ năm nào rõ được nơi chốn tụ họp. Nếu bảo rằng Tứ Quân Tử bị kẻ nào ám toán, chỉ trừ một trong bốn người học đã tiết lộ tin tức ra ngoài...?

Nghĩ vậy bụng càng ngờ vực, chàng mở mắt thao láo nhìn vào mặt Tống Văn Quang.

Chợt nghe Văn Quang thở dài, mở bừng mắt rồi nói:

- Đệ suy nghĩ rất kỳ, càng thấy cái chết này khả nghi nhiều lắm!

Thiết Sinh gật đầu:

- Đệ cũng nghĩ vậy.

Văn Quang đưa mắt nhìn Liễu Vân Phi rồi nói:

- Việc tụ họp ở Bạch Trượng Phong này không ai biết tới!

Vân Phi gật đầu:

- Đúng thế...

Thiết Sinh nói luôn:

- Vậy là bọn anh em ta không tránh khỏi được sự hiềm nghi..?

Văn Quang nói:

- Đệ nghĩ hơi khác!

Thiết Sinh hỏi:

- Xin cho biết cao kiến?

Văn Quang hỏi:

- Theo đệ thì ngoài bốn ta ra, còn có kẻ khác cũng rõ việc này?

Thiết Sinh cau mày:

- Việc Tứ Quân Tử mỗi năm một lần tụ họp, thiên hạ võ lâm ai mà chẳng biết! Duy có thời gian với nơi tụ họp thì người ngoài không ai biết nổi. Theo đệ nghĩ thì lần này gia sư tới đây, trừ đệ ra, không ai biết hết. Cho nên nếu nghĩ rằng sự tình tiết lộ, thì đệ là kẻ duy nhất đáng ngờ mà thôi!

Liễu Vân Phi đưa tay lên vỗ vào đầu rồi nói:

- Gia sư cũng vậy! Lần đi này cũng chỉ một mình đệ biết!

Văn Quang nói:

- Về phần gia sư, trừ việc truyền dạy võ công cho đệ, rất ít gặp mặt người lạ. Lần này một tháng trước khi lên đường dự cuộc họp, chưa hề thấy một kẻ lạ nào tới gặp mặt. Ngay như việc đến Bạch Trượng Phong thì cũng tới khi lên đường mới nghe sư phụ nói ra. Như vậy, trừ đệ ra, không ai được rõ hành tung hết!

Liễu Vân Phi nói:

- Trong gia đình Diệp sư thúc, vì người nhiều, lắm miệng. Ngoài Vạn huynh ra còn có cô con gái cưng đã lớn. Nếu quả cái chết của Tứ Quân Tử đúng là bị mưu sát, thì việc tiết lộ thời gian với địa điểm tụ họp, về phía Vạn huynh có thể coi là quan hệ lớn!

Bạch Thiết Sinh nói:

- Theo đệ thì bốn chúng ta, không ai thoát khỏi hiềm nghi!

Văn Quang nói:

- Bạch huynh nói phải lắm!

Liễu Vân Phi cau mày:

- Bạch huynh nói vậy, không khỏi là võ đoán!

Thiết Sinh từ từ đưa mắt nhìn Vân Phi rồi hỏi:

- Liễu huynh có vẻ như trong lòng không yên?

Vân Phi nhảy chồm lên, quát:

- Bạch huynh! Ăn nói phải thận trọng...

Văn Quang vôi can:

- Hai vị chớ tranh chấp! Đợi Vạn huynh trở về, bốn chúng ta đều có lời thề rất độc trước di thể ân sư, để tỏ rõ lòng ngay thẳng....

Bạch Thiết Sinh cười nhạt:

- Thề thốt thì làm gì! Ở đời miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo! Giả thử bắt thề năm mười lượt thì cũng vẫn vậy thôi!

Văn Quang hỏi:

- Theo Bạch huynh thì...?

Thiết Sinh đón lời:

- Thì bốn người chúng ta kết nhà cỏ trên Bạch Trượng Phong, suốt đời coi giữ nấm mồ của bốn vị sư phụ. Một thằng trong bọn mà dời khỏi đây, thì ba thằng kia hợp lực lại giết quách đi!

Chàng gằn giọng, nói từng tiếng một, mặt mũi trang nghiêm cả quyết, mỗi lời là một uất hận phát ra từ gan ruột.

Văn Quang và Vân Phi đều ngẩn ra, cùng hỏi:

- Chúng tôi thực không hiểu Bạch huynh nói vậy là ý thế nào? Bên thầy ấp mồ, đó là việc đệ tử tận hiếu đạo với thầy. Nhưng suốt đời ở đây giữ mồ thì được việc gì...?

Thiết Sinh nói:

- Đệ tin chắc cái chết của bốn vị lão nhân là có nguyên do gì khác. Dù là tự tử, thì cũng là do tình thế... bức bách...

Văn Quang gật đầu:

- Trước khi tìm ra nguyên nhân, vô luận Bạch huynh đa nghi thế nào, cũng không thể đoán liều...

Liễu Vân Phi hỏi:

- Nhưng chẳng hay việc này có quan hệ gì đến việc anh em ta phải lưu ở đây để trọn đời giữ mồ?

Bạch Thiết Sinh nói:

- Có quan hệ lắm chứ! Việc bốn vị lão nhân tụ họp nơi đây, ngoài anh em ta ra không ai biết cả! Do đó ta tin rằng nguyên nhân cái chết này, nhất định phải có liên quan đến một người trong bốn anh em ta... (tia mắt lạnh lùng nghiêm lệ của chàng từ từ liếc qua, nhìn hai người kia rồi nói tiếp:)

- Nhưng chúng ta chẳng ai chịu nhận là hung thủ mưu giết ân sư! Ta tin rằng hung thủ đã có thể mưu sát ân sư, tất nhiên là có tác dụng gì đó. Có tác dụng thế tất xong việc là tìm cách xa dời nơi đây ngay. Cho nên, kẻ nào đi khỏi đây trước tiên, tức là kẻ có mưu đồ tác dụng. Dẫu kẻ đó chưa hẳn là chính tay giết người, nhưng cũng là kẻ có đồng mưu hay liên quan với hung thủ. Hãy tóm cổ kẻ ấy trước đã. Tẩn cho một trận đòn là ra manh mối!

Văn Quang và Phi Vân cúi đầu lặng yên. Họ đều nghĩ rằng lời chàng nói kể cũng có lý, nhưng cũng có điều quá đáng, không thể theo được.

Bỗng nghe Thiết Sinh cười vang lên, rồi hỏi:

- Hai vị có vẻ như sợ không dám ở ngọn núi hoang vu này chăng?

Liễu Vân Phi nói:

- Đệ rất kính phục tấm lòng Bạch huynh sùng kính sư trưởng. Nếu như không có cách gì khác tìm ra nguyên nhân câu chuyện này thì chỉ có cách y theo lời Bạch huynh là hơn!

Văn Quang nói:

- Hãy đợi Vạn huynh trở về. Ta sẽ bàn kỹ.... (chàng ngửa mặt nhìn sông Ngân Hà, rồi nói tiếp:) Nay nghĩ lại thì người chống nạng với đứa con gái cưỡi trâu, thực đáng ngờ quá...!

Liễu Vân Phi giậm chân, la:

- Đúng thế! Đệ đuổi theo, tộp cổ chúng đem về...!

Dứt lời, chàng vụt quay mình nhảy vọt đi xa đến ngoài trượng.

Bạch Thiết Sinh cau mày gọi:

- Liễu huynh! Chớ vội...!

Vân Phi quay lại:

- Sao? Anh sợ rằng ta không trở lại... ư?

Thiết Sinh nói:

- Nếu quả thực người chống nạng sắt cùng con bé cưỡi trâu có liên quan đến cái chết của các vị sư gia thì Liễu huynh chẳng tài nào đuổi kịp họ nữa. Nếu họ chỉ là kẻ thường, ngẫu nhiên qua lại, thì dù đuổi kịp, bắt về, có ích gì?

Vân Phi cố cãi:

- Nói vậy có lý lắm! Nhưng hãy cứ hết sức mình thử coi xem, càng không đuổi kịp, càng yên trí rằng hai người đó là có liên can, vậy cũng là có ích cho việc gặp gỡ sau này. Hai vị cứ đợi, trước khi trời sáng rõ, đệ đã có đây!

Tống Văn Quang nói:

- Đệ liệu trước, Liễu huynh đuổi theo, chẳng gặp ma nào hết!

Vân Phi không cãi nữa, quăng chân lên chạy. Chỉ thấy loang loáng vài lần lên xuống, bóng hình đã lẫn vào đêm tối.

Văn Quang đứng lên, đi đi lại lại, đôi mày cau nhìn, đầu óc đương chìm vào suy nghĩ.

Thiết Sinh thì ngồi xếp bằng tròn, ngửa mặt trông trời, âm thầm lặng ngắt. Cái chết của Tứ Quân Tử hiển nhiên đã gieo mối ngờ vực giữa bọn đệ tử!

Văn Quang bỗng ngừng chân, quay lại nói:

- Theo ý Bạch huynh đã xác nhận rằng cái chết này có liên quan đến bốn anh em chúng ta sao?

Thiết Sinh nói:

- Đệ không dưng có đặt điều ra làm chi! Bốn vị lão sư đều giữ bí mật thời gian, nơi họp. Trừ bốn chúng ta ra, ai mà biết được. Vậy chỉ có anh em ta đã hữu ý hay vô tình tiết lộ bí mật ra thôi! (Chàng thở dài, nói thêm:) Nếu như bốn vị ân sư định tự tuyệt mà chết thì cần gì phải lựa chọn nơi đây. Huống chi riêng đệ tin rằng sư phụ của đệ không hề có ý tự tuyệt ấy....!

Văn Quang nói:

- Đúng thế! Danh dự của các vị mỗi ngày mỗi lớn. Không lý gì....

Thiết Sinh nói tiếp:

- Vì thế đệ mới chủ trương cả bốn anh em dựng nhà ở đây. Chưa tìm ra manh mối, không ai được dời khỏi ngọn núi này!

Văn Quang hỏi:

- Nhưng di thư còn đây, đều ra lệnh cho bọn ta chuyển linh cữu về làng, định tang ba tháng. Bạch huynh muốn ở lại chẳng hoá ra trái di mệnh sao?

Thiết Sinh nói:

- Chẳng dấu gì Tống huynh! Đệ rất ngờ vực mấy mảnh di thư ấy! Dù chính do tay các vị viết ra, nhưng đều là thế không đừng được, bị bức bách mà viết!

Văn Quang hỏi:

- Trong bốn anh em ta, Bạch huynh có thể ngờ vực ai nhiều nhất?

Không ngờ Văn Quang hỏi đột ngột như vậy, Bạch Thiết Sinh ngẩn người ra, ngẫm nghĩ một lúc

mới nói:

- Bốn anh em ta, ai cũng có thể là hung thủ giết ân sư được hết. Nhưng cứ theo chỗ đệ với chư huynh chơi với nhau lâu năm rồi, thì bất luận là thế nào, trước khi rõ manh mối, đệ chưa dám bàn luận, suy đoán.

Tống Văn Quang nói:

- Cứ theo hành vi công việc mà xét thì Vạn huynh chất phác, vốn ít tâm cơ. Trừ Vạn huynh ra thì Liễu huynh, Bạch huynh với đệ đều là kẻ có cơ trí, láu lỉnh.

Thiết Sinh gật đầu:

- Bình sinh đệ trầm mặc ít nói. Gặp việc là suy xét kỹ. Cho nên cũng đáng chịu nhiều hiềm nghi hơn cả.... (chàng hơi ngừng một chút, nói tiếp:) Tống huynh thì bề ngoài hào phóng, mà trong lòng thì lo lắng đủ điều, được kể là đáng hiềm nghi bậc nhì...!

Văn Quang cười nhạt yên lặng.

Thiết Sinh đưa mắt nhìn bốn cỗ thây ma, rồi nói tiếp:

- Đến như Liễu huynh lúc thì thô lồ, hào hùng, chợt lại cẩn thận từng tý, khó mà xét được tâm tình. Vậy nên ngoại trừ Tống huynh và đệ ra, Liễu huynh là kẻ đáng ngờ nhất...

Văn Quang ngửa mặt cười nhạt mà rằng:

- Lối xét đoán của đệ với Bạch huynh đại để nhiều điểm hơi khác.

Bạch Thiết Sinh hỏi:

- Xin nghe cao luận?

Văn Quang nói:

- Theo đệ xét thì trong bốn người, Liễu huynh là đáng ngờ bậc nhất... (bỗng hạ giọng nói vẻ:) Trước khi nhắc đến người chống nạng với con bé cưỡi trâu, đệ đã nghĩ đến rằng một khi nhắc đến là Liễu huynh hăng hái đuổi theo ngay. Quả nhiên là đúng. Vả lại Bạch huynh từng có lời ngăn lại, Liễu huynh cũng nhất định cứ đi??

Nghe nói vậy, trong lòng Thiết Sinh hơi ngợ tuy trong lúc đó vẫn chưa thực hiểu ý Văn Quang nói vậy là thế nào, bất quá chỉ gật gù đầu làm như bộ lãnh hội điều gì!

Văn Quang đưa mắt nhìn xung quanh một vòng rồi nói:

- Nếu như đệ dự đoán không sai, thì tình cảnh trước mắt...

Đương nói thì bỗng có một tiếng “hú” dài đưa lại làm Văn Quang không nói nữa.

Thiết Sinh đứng phắt lên:

- Tiếng hú của ai?

Văn Quang nói:

- Nghe âm giọng lạ tai hết sức!

Sắc mặt Bạch Thiết Sinh biến đổi hẳn đi. Chàng cau mày lắng tai một lúc lại ngồi xuống. Rõ ràng là trong khoảnh khắc chàng đã lo lắng quá nhiều, cuối cùng chỉ còn cách ngồi đó đợi sự biến đổi.

Văn Quang cười nhạt mà rằng:

- Lấy tĩnh chế động – lấy dài đãi lao – lối đó rất hay!

Nói rồi chàng cũng xếp chân ngồi bằng tròn, từ từ nhắm mắt lại.

Chợt nghe từ dưới chân núi có tiếng trầm trọng, rất mạnh nói:

- Hân hạnh được mời, gấp đường để tới. Nhưng đường đất xa xôi, tới nơi đã khuya. Cũng may là chưa lỡ kỳ hẹn....!

Câu nói tới đây bỗng đứt, rõ ràng là cố ý đợi người phía trên trả lời...!

Bạch Thiết Sinh và Tống Văn Quang nghe nói, cảm thấy như ngực bị người ta đấm, rùng mình lên, sẽ đưa mắt cho nhau, cùng mở miệng định lên tiếng...

... Nhưng vừa sắp lên tiếng, cả hai bỗng vội ghìm giọng kín miệng lại.

Chương 2: Đoạn Hồn Bách Trượng Phong

Đại khái người ở phía dưới đợi mãi không thấy bên trên trả lời, liền tự động leo lên. Chỉ nghe tiếng chân trầm trọng, một lúc nghe rõ tiếng áo sột soạt.

Bạch Thiết Sinh sẽ hé mi mắt nhìn, thấy một người thân hình cao lớn, bộ râu dài phất phơ trước ngực, ăn vận gọn ghẽ, áo trùm ngoài rất rộng, theo sau là một thiếu niên ăn vận đồ chẽn, đương rộng bước đi tới. Họ như dụng ý làm kinh động mọi người cố tình giậm mạnh bước chân, nghe huỳnh huỵch.

Người cao lớn râu dài đi tới gần chỗ Tứ Quân Tử ngồi, ôm tay quyền lên cao, thi lễ rồi nói:

- Tại hạ là Đồ GiangNam , từ lâu ngưỡng mộ đại danh của các vị, cho nên nhận được thiếp mời, vội cùng thằng cháu tới đây gấp.

Vừa nói tới đó, ông ta chợt nhận thấy ngồi vây quanh sơn thạch có tới sáu người, bèn lại đổi giọng nói:

- Còn hai vị đây quý tính cao danh là gì? Tại hạ xin có lời chào!

Nói xong lại chắp tay vái dài một cái nữa!

Nhưng chỉ nghe tiếng gió núi thổi vào tà áo của họ phần phật, mà không nghe thấy tiếng trả lời.

Tống Văn Quang và Bạch Thiết Sinh tuy nghe ông khách nói rõ ràng từng tiếng, nhưng vẫn làm như người điếc, cứ nhắm mắt ngồi yên, chẳng nói chẳng rằng.

Đồ GiangNam cau đôi mày lại, đằng hắng một tiếng, rồi quay lại bảo người thiếu niên đứng phía sau:

- Hài nhi, Tứ Quân Tử đang vận khí điều tức, ta không nên làm rộn người. Chúng ta đi gấp đường lên đây, thành ra cha cũng thấy hơi mệt, hãy ngồi đây nghỉ một lúc đã.

Nói xong liền thủng thỉnh bước lùi lại chừng hơn một trượng, ngồi xuống xếp chân bằng tròn dưỡng thần.

Người thiếu niên cũng bước tới sát bên cạnh cha ngồi xuống.

Bạch Thiết Sinh tự nhủ thầm: “Quái lạ! Không biết tại sao ông già này lại biết việc bốn vị sư trưởng tụ họp ở đây? Nếu muốn tra nguyên nhân cái chết của bốn vi, thì đây chính là một đầu mối rất tốt.”

Tống Văn Quang sẽ hé mắt nhìn bỗng một cái, rồi thi triển công phu thiên lý truyền âm nói:

- Bạch huynh có biết hai người kia là ai không?

Bạch Thiết Sinh cũng dùng phép thiên lý truyền âm đáp lại:

- Hồi huynh đệ hay đi hầu gia sư, cũng có nghe người nói đến tên Đồ GiangNam một vài lần. Hình như ông ta ở trong Tam Thương Thất trạch, cũng có đôi chút tiếng tăm thì phải. Còn lai lịch của ông ta thế nào, huynh đệ cũng không rõ lắm.

Bạch Thiết Sinh mới nói tới đây, lại nghe thấy dưới chân núi đưa lên một tràng cười dài, kế lại nghe tiếng nói:

- Vị nào chấp sự ở trên núi thế? Tại ha là Cửu Giang Đàm Khiếu Thiên, mong ơn cho triệu nên đến bái yết đây!

Bạch Thiết Sinh giật mình vội hỏi Tống Văn Quang:

- Tống huynh! Thế là cái gì? Việc bốn vị sư trưởng tụ họp ở trên toà núi cao trăm trượng này, có lẽ đã truyền đi khắp giang hồ rồi hay sao?

Tống Văn Quang nói:

- Lạ thật! huynh đệ cũng chịu không sao hiểu nổi!

Kế lại nghe dưới chân núi có một giọng ồm ồm cất lên:

- Đàm huynh vừa đến đấy à?

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Tứ Quân Tử gửi thiếp đến mời, huynh đệ đâu dám trái mệnh.

Người có giọng ồm ồm lại cười nói:

- Địa điểm và thời gian tụ hội của Trung Nguyên Tứ Quân Tử xưa nay vẫn giữ rất bí mật, không hiểu tại sao lần này lại gửi thiếp mời chúng ta, tất nhiên phải xảy ra sự gì quan trọng lắm chớ chẳng không!

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Rất có thể trong vòng mười năm nay, trong những kỳ tụ họp, Trung Nguyên Tứ Quân Tử đã nghiên cứu sáng chế ra được môn võ công tân kỳ nào, nên muốn mời anh hùng thiên hạ đến chứng kiến chăng?

Người có giọng ồm ồm lại cất tiếng cười ha hả, rồi im không nói gì nữa.

Kế lại nghe thấy tiếng chân đi, rồi hai cái bóng người nhảy lên đỉnh núi.

Bạch Thiết Sinh sẽ hé mắt nhìn, trong bóng đêm lờ mờ chỉ thấy hai người sóng vai cùng đi.

Người phía trái hơi dong dỏng cao, để râu dài, mình mặc áo trường bào, sau lưng có hai món võ khí cài chéo qua nhau, trong bóng tối con hơi lờ mờ nhận thấy chiếc chuôi kiếm động đậy, hơi thò đầu lên khỏi vai bên phải. Còn món võ khí kia thì trông không rõ là vật gì.

Tống Văn Quang lại dùng phép thiên lý truyền âm nói:

- Bạch huynh, ta cứ mặc họ, đừng hỏi gì cả, ngồi yên mà xem đêm nay tất cả có bao nhiều người tìm lên ngọn núi này.

Chỉ thấy hai người mới tới bước lại gần tảng đá lớn chắp tay, rồi người đứng mé bên trái cất tiếng nói:

- Đàm Khiếu Thiên được Tứ Quân Tử rủ lòng yên hạ cố cho gọi, rất lấy làm vinh hạnh, xin đến bái hầu.

Người bên phải thân hình bé nhỏ, nói tiếp:

- Huynh đệ Lỗ Bình ở phủ Tào Châu tỉnh Sơn Đông là một kẻ tiểu tốt vô danh, may được Tứ Quân Tử hạ mình kết giao, thật là vinh hạnh cho tiểu đệ vô cùng.

Hai người báo danh xong, cùng cúi xuống vái một cái thật dài.

Gió đêm lồng lộng, làm cho hơi rượu thịt bốc lên ngào ngạt đưa và mũi hai người, nhưng không nghe thấy tiếng ai đáp lại.

Đàm Khiếu Thiên hơi biến sắc mặt, đứng thẳng người lên đưa mắt nhìn hết Tứ Quân Tử, rồi lại nhìn Tống Văn Quang cười nhạt nói:

- Đại trượng phu có thể giết chớ không thể nhục, các vị đã không có bụng muốn kết giao, thì hà cố gì lại gửi thiếp mời chúng tôi? Trung Nguyên Tứ Quân Tử tuy danh tiếng lừng lẫy một thời, nhưng thiết tưởng cũng không nên quá khinh đời, coi người bằng nửa con mắt như vậy!

Lỗ Bính ngoảnh lại nhìn Đàm Khiếu Thiên rồi nói:

- Đàm huynh, chúng mình bị người ta coi thường như thế, còn mặt mũi nào mà đứng ở đây nữa? Thôi, ta hãy về đi, rồi mọi chuyện sẽ tính sau.

Đồ GiangNam ngồi ở phía xa, lúc này mới lên tiếng:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử còn đang vận khí điều tức, hai vị không nên vội giận, đã đến đây thì hãy ngồi chơi chờ một lúc, có sao!

Đàm Khiếu Thiên nghe tiếng, liền ngẩng lên hỏi:

- À! Đồ huynh cũng đến đấy à?

Đồ GiangNam nói:

- Tôi còn đến sớm hơn hai vị một lúc.

Đàm Khiếu Thiên đăm đăm nhìn vào mặt Bạch Thiết Sinh và Tống Văn Quang rồi nói:

- Lỗ huynh, hai người trẻ tuổi này chắc là đệ tử của Trung Nguyên Tứ Quân Tử?

Lỗ Bình ho khan vài tiếng, rồi nói:

- Theo chỗ tiểu đệ biết, thì Tứ Quân Tử mỗi người đều có một đệ tử y bát, nhưng thật chưa trông thấy bao giờ.

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Chẳng lẽ cả bọn họ cũng nhập định nốt hay sao?

Nghe giọng nói của ông ta vẫn đượm vẻ cáu kỉnh tức bực, chợt nghe phía sau nổi lên một giọng nói lạnh như băng:

- Các vị nếu không có hứng thú dự thịnh hội của Tứ Quân Tử mời, thì cứ việc về đi, hà tất phải đứng đây so kè bẻ măng, lại tỏ ra người nhỏ nhen, hẹp lượng.

Đàm Khiếu Thiên nổi giận nói:

- Ai thế? Ăn nói...

Vừa quay đầu lại nhìn, bất giác im bặt, không thốt ra được câu nào nữa.

Lỗ Bình liếc mắt nhìn qua người vừa tới, rồi cũng lẳng lặng cúi đầu, không nói gì hết.

Người vừa tới không biết đã bước đến bên hai người từ lúc nào, sau tuyệt không hề nghe thấy một tiếng động nhỏ.

Đàm Khiếu Thiên ngẩn người ra một lúc, rồi chắp tay cười hỏi:

- Ngôn huynh đã đến từ sớm phải không?

Người này cười một cách lạnh nhạt rồi nói:

- Đến sau hai vị một lúc.

Bạch Thiết Sinh nghe giọng lưỡi Đàm Khiếu Thiên tự nhiên đổi hẳn, biết người mới tới, tất phải là một vị cao nhân, bèn hé mắt ra nhìn, chỉ thấy người ấy thân thể vừa cao vừa gầy, mình mặc áo dài đen, vì đứng cách đấy tới bảy, tám thước, đêm tối tuy không trông rõ diện mạo, nhưng chỉ ngắm cái dáng điệu thần tình của ông ta, cũng đủ làm cho người ta cảm thấy rờn rợn.

Người đứng chết sững ở bên cạnh là Lỗ Bình. Lúc ấy, chợt cũng chắp tay thi lễ, hỏi rằng:

- Đại gia có phải vị Đương gia chưởng môn nhân của nhà họ Ngôn ở Thần Châu, quý danh là Ngôn Phượng Cương không?

Người mặc áo đen không đợi Lỗ Bình dứt lời, lập tức lạnh lùng đáp:

- Phải, tại hạ chính là Ngôn Phượng Cương.

Lỗ Bình vội nói:

- Huynh đệ vẫn ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Ngôn Phượng Cương thốt nhiên bước tới một bên, ngồi xuống xếp bằng tròn lại. Thấy ông ta đã ngồi, Đàm Khiếu Thiên và Lỗ Bình cũng phải bước theo, bắt chước cùng ngồi một lượt.

Chưởng môn nhân Ngôn nha môn đất Thần Châu, địa vị và danh vọng không kém gì Trung Nguyên Tứ Quân Tử. Việc ông thân hành tới đỉnh ngọn núi cao trăm trượng này không những ra ngoài ý liệu của bọn Đàm Khiếu Thiên và Lỗ Bình, cả đến Bạch Thiết Sinh và Tống Văn Quang cũng phải lấy làm sửng sốt, không hiểu đầu đuôi ra sao.

Trên đỉnh núi hoang vu lúc này lại khôi phục được cái vẻ u tĩnh của lúc bình thường. Luồng gió ban đêm ào ào từng trận điểm xuyết cho cảnh sắc thê lương càng tăng thêm phần tịch mịch.

Trong khi ấy, một bóng người nhanh như tên bắn, từ xa bay lại, tiếng gió thổi vào vạt áo phần phật, phá tan cảnh trầm tịch của canh khuya.

Người này dừng chân trên một mỏm đá, đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, rồi chẳng nói chẳng rằng, lui ra một bên, ngồi xuống.

Bạch Thiết Sinh sợ lộ hình tích, không dám hé mắt nhìn, chàng biết là trên đỉnh núi lại mới có thêm một người nữa, nhưng không biết người ấy là ai.

Thời gian trôi qua trong cái khng cảnh ly kỳ huyền ảo đó. Bầu trời đã dần dần sáng.

Ở trong hoàn cảnh ấy, Tống Văn Quang và Bạch Thiết Sinh không thể ngẩng lên trông trời được, nhưng cũng đoán chắc là lúc này đã vào khoảng canh năm.

Trước khi bình minh, bao giờ cũng phải tối sầm lại một lúc, sắc trời tự nhiên đen như mực, gió đêm cũng theo đó mà thổi mạnh hơn, trên đỉnh núi cao tiết trời lại càng lạnh dữ.

Thật là một hoàn cảnh đầy vẻ bí mật, khủng khiếp, bảy tám vị võ lâm cao thủ, nín thở ngồi vây xung quanh bốn cái xác chết mà không biết.

Sau một thời gian ngắn, bóng tối qua đi, sắc trời lại dần dần hửng sáng, phía đông đã hiện lên một màu nhờ nhờ như ruột cá.

Liễu Vân Phi xuống núi đuổi theo người què chống nạng và cô bé cưỡi trâu, vẫn chưa thấy trở về.

Trong bọn người ngồi vây quanh xác chết đó, mỗi người đều có một cảm tưởng khác nhau nhưng chỉ có Bạch Thiết Sinh và Tống Văn Quang là khó chịu nhất. Trước mắt họ đều là những tay cao thủ đệ nhất giang hồ, cùng trong một lúc cùng chạy tới Bách Trượng Phong, thật không ai hiểu dụng tâm chân chính của họ ở chỗ nào? Hai người hết đau đớn lại buồn rầu, hết buồn rầu lại chuyển thành lo lắng.

Tuy họ lo lắng sốt ruột vô cùng, muốn mở miệng bàn tính với nhau, nhưng lại không dám.

Chợt nghe Ngôn Phượng Cương ho mạnh một tiếng rồi nói:

- Trời sáng rồi!

Giọng nói của ông ta vừa nặng nề, vừa lạnh lẽo, lại chỉ ngắn ngủi có ngần ấy tiếng, khiến không ai đoán được ý ông ta muốn nói gì, nên không ai tiếp lời.

Thốt nhiên, một tiếng niệm Phật oang oang từ dưới một chân núi truyền lên, trong ánh sáng rạng động, chỉ thấy một vị hoà thượng mặc áo xám, vai vác thiền trượng, phơi phới đi lên.

Trừ Trung Nguyên Tứ Quân Tử và Tống Văn Quang, Bạch Thiết Sinh ra, còn các người khác đều bị giật mình vì tiếng niệm Phật oang oang đó. Họ cùng mở choàng mắt ra nhìn vị hoà thượng mới tới.

Chỉ thấy tà áo tăng bào gió bay phấp phới, trên môi hoà thượng vẫn điểm một nụ cười, ung dung bước đến bên tảng bàn thạch, một tay đặt trước ngực, khom mình nói với bốn vị Trung Nguyên Tứ Quân Tử đang ngồi xếp bằng tròn nhập định:

- Tệ Chưởng môn vì đang thời kỳ bế quan, không thể thân hành đến ứng triệu được, nên phái bần tăng tới đây đại diện.

Một luồng gió ban mai lồng lộng ùa tới, làm cho những tà áo và mấy chòm râu của bốn vị quân tử đều tung bay phấp phới nhưng bốn vị vẫn ngồi im, chẳng nói chẳng rằng, cả đến rèm mắt cũng không buồn mấp máy.

Vị tăng nhân áo xám độ lượng thật rộng rãi, khoan hồng, thấy thế chỉ cười, quay lại nhìn mấy người đang ngồi xếp bằng tĩnh toạ bên cạnh hỏi:

- Các vị đến sớm quá nhỉ?

Ngôn Phượng Cương cười nhạt một tiếng, rồi nói:

- Lão thiền sư nhã lượng quá nhân, huynh đệ thật hết sức bội phục!

Khôi bào tăng nhân cười nói:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử danh trọng nhất thời, bần tăng dẫu bị khuất nhục một chút cũng không sao. Kẻ xuất gia đã trừ diệt tính nóng từ lâu. Ngôn chưởng môn có nói khích, cũng không làm cho bần tăng tức giận đâu mà!

Giọng nói của ông ta tuy vẫn uyển chuyển ôn hoà, nhưng ý câu nói đã lộ vẻ bất mãn.

Chợt lại nghe thấy một giọng giận dữ nổi lên:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử danh giá tuy lớn, nhưng cũng không thể khinh người như rác thế được!

Quần hào ngoảnh lại chỉ thấy một người mặc áo xanh đang xăn áo xăm xăm bước tới.

Người này tuổi chỉ chừng trên dưới hai mươi, mày thanh mắt sáng, mặt trắng môi son, thần thái cực kỳ phong lưu tiêu sái, tay cầm chiếc quạt, bước thẳng đến phía Tứ Quân Tử ngồi.

Quần hùng trên đỉnh núi, ai cũng bất mãn về thái độ lạnh lùng vô lễ của Trung Nguyên Tứ Quân Tử, nhưng lại khiếp vì uy danh của họ, nên đều không muốn đứng lên trách hoi trước nay. Bỗng dưng có người phát tác hộ thì còn gì hơn. Nên mặc cho chàng thiếu niên muốn làm gì thì làm, tuyệt không một ai ngăn trở.

Bạch Thiết Sinh và Tống Văn Quang nghe bước chân mỗi lúc một tiến lại gần bốn vị sư trưởng ngồi, bất giác sợ cuống lên, cùng mở choàng mắt ra nhìn.

Chỉ thấy một thanh niên văn sĩ đã bước tới gần hòn cổ thạch, rồi giơ chiếc quạt lên điểm vào mình một vị quân tử.

Tống Văn Quang thốt nhiên vùng đứng dậy, quát lên một tiếng:

- Dừng tay lại!

Tiếng quát chưa dứt, người đã đứng chắn ngang trước mặt chàng thiếu niên văn sĩ.

Thì ra người bị chàng thiếu niên điểm đó, chính là sư phụ của Tống Văn Quang, vì thế nên hắn càng lo sợ hơn Bạch Thiết Sinh, quên cả việc giả vờ tĩnh toạ.

Chàng thiếu niên áo xanh cười nhạt một tiếng mà rằng:

- Thì ra trong bọn ngươi vẫn còn có một người sống!

Tống Văn Quang giận dữ thét lên:

- Ngươi mở mồm ra là rủa xả người khác, dụng ý muốn gì?

Rồi lập tức giơ quyền đánh ra, nhưng quyền chưa chạm tới đối phương, lại chợt cảm thấy không ổn, bèn rụt vội tay về, bước lùi lại hai bước.

Chàng thiếu niên chỉ lẳng lặng đứng yên, nhưng đôi mắt sáng như điện vẫn đăm đăm nhìn vào mặt Tống Văn Quang.

Ngôn Phượng Cương chợt đứng lên bước đến gần, đưa mắt nhìn qua Tứ Quân Tử một lượt, rồi lạnh lùng nói:

- Bốn vị gửi thiếp mời, hẹn chúng tôi đi gấp đến đây, mà sao lại khinh thường khách quá vậy? Có lẽ các vị cố ý làm trò đùa...

Vừa nói tới đấy, chợt ho khan một tiếng rồi ngừng bặt không nói nữa.

Thì ra ông ta vừa nhận thấy Trung Nguyên Tứ Quân Tử người nào sắc mặt cũng trắng bệch như da người chết đã được mấy ngày, trong bụng lập tức cảm thấy tình thế có vẻ bất ổn.

Tống Văn Quang chợt chắp tay nói:

- Các vị sư trưởng tôi xưa nay tụ hội ở đâu, thường vẫn giấu không cho ai biết, không hiểu vì cớ gì

mà các vị lại tìm đến đây?

Ngôn Phượng Cương đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào mặt Tứ Quân Tử, hình như không nghe thấy câu hỏi của Tống Văn Quang.

Vị thanh niên văn sĩ hình như cũng nhận thấy tình hình khác lạ, nên chỉ cau mày suy nghĩ, không nói gì cả.

Chợt lại nghe thấy một giọng oang oang cất lên:

- Nếu Tứ Quân Tử không phí thiếp mời, thì bọn ta cũng không tự nhiên đến đây quấy nhiễu, để mua lấy chuyện bực mình.

Người nói câu ấy chính là Đàm Khiếu Thiên, ông ta vừa nói vừa thủng thỉnh đi tới.

Tống Văn Quang trong bụng càng lo, tự biết những người này toàn là tay lão luyện giang hồ, nếu để họ đến gần các vị sư trưởng thì thế nào họ cũng nhận ngay ra là Trung Nguyên Tứ Quân Tử đều đã tắt thở, nhưng muốn ngăn trở thì lại không ngăn nổi, trong lúc thảng thốt, không biết tính thế nào, chỉ toát mồ hôi ra như tắm.

Đột nhiên Ngôn Phượng Cương hét vang lên như sấm:

- Diệp huynh, lệnh nữ không cùng đi với anh ư?

Mấy câu nói của ông ta vang vang như tiếng sấm, dẫu người đứng cách xa tới năm, ba trăm trượng cũng nghe thấy rõ ràng, vậy mà Trung Nguyên Tứ Quân Tử vẫn hình như không nghe tiếng.

Đàm Khiếu Thiên sẽ nói:

- Ngôn chưởng môn.

Ngôn Phượng Cương quay lại hỏi:

- Cái gì thế?

Đàm Khiếu Thiên đáp:

- Những người đến dự hội hôm nay chỉ có Ngôn huynh là danh tiếng lừng lẫy nhất, địa vị cũng cao nhất.

Anh chàng thiếu niên văn sĩ đã lâu không nói câu nào. Lúc này mới cười khẩy một tiếng, chửi liền:

- Đồ vô dụng!

Đàm Khiếu Thiên chợt cảm thấy hai tai nóng bừng, huyết khí bốc lên ngùn ngụt, rảo bước đến trước mặt chàng thiếu niên, sừng sộ hỏi:

- Thằng bé này giỏi, mày mắng ai thế?

Chàng thanh niên ngửng mặt lên trông trời, không thèm nhìn Đàm Khiếu Thiên, chỉ lạnh lùng nói:

- Ta thích chửi ai thì chửi người ấy, ngươi hỏi làm gì?

Thái độ lạnh lùng của chàng thanh niên còn hàm chứa một khí thế đủ làm cho người ta phải e dè sợ sệt, nên Đàm Khiếu Thiên vừa hầm hầm xông đến, trừng mắt nhìn chàng, rồi thốt nhiên lại bước lùi trở lại.

Ngôn Phượng Cương đôi mắt đang nửa nhắm nửa mở, chợt mở bừng lên, phóng ra hai luồng nhỡn quang sáng loáng như điện, lạnh lùng nhìn chàng thiếu niên một lượt, rồi lại nhìn thẳng vào mặt Tống Văn Quang, hỏi bằng một giọng lãnh đạm:

- Lão phu và Trung Nguyên Tứ Quân Tử chơi với nhau đã mấy chục năm nay chẳng lẽ các ngươi không nghe lệnh sư nói đến bao giờ ư?

Tống Văn Quang đáp:

- Cháu đã được nghe đại danh lão tiền bối từ lâu, chỉ vì vô duyên chưa được bái kiến, hôm nay tình cờ được gặp, vãn bối rất lấy làm hân hạnh.

Ngôn Phượng Cương ngoảnh lại nhìn quần hùng một lượt rồi nói tiếp:

- Không biết tại sao bốn vị lệnh sư trưởng lại gửi thiếp mời anh hùng thiên hạ đến đây họp mặt?

Ông ngừng một lát, lại thủng thỉnh nói:

- Cuộc hội họp của Trung Nguyên Tứ Quân Tử xưa nay vẫn hết sức bí mật, điều ấy khắp giang hồ không ai là không biết. Ngay cả tại hạ đối với bốn vị, giao tình không phải tầm thường, vậy mà cũng không biết mỗi năm một lần, các vị họp nhau ở đâu. Vậy nên khi thiếp mời, tại hạ vừa kinh ngạc vừa sung sướng vội vã đi gấp ngày đêm lên đây...

Nói đến đấy, ông ta chợt ngửa cổ lên trời cười ha hả một hồi, rồi lại tiếp:

- Ta tưởng các vị đến dự hội hôm nay, phần đông đều cùng một tâm trạng giống như lão phu. Ai ngờ lệnh sư gửi thiếp mời người ta lên họp ở trên một toà núi cao trăm trượng này, rồi chỉ mải ngồi điều tức, không thèm đếm xỉa gì đến khách! Hừ, đã thế lại còn phong bế cả huyệt mạch, đoạn tuyệt cả hơi thở! Hà hà! Cái trò này kể cũng hơi thái quá đấy! Lão phu với Trung Nguyên Tứ Quân Tử giao

tình thâm hậu, không nói làm gì, nhưng còn người khác, chỉ e họ không kham nổi!

Ông ta nói bằng một giọng hách dịch, phách lối, tựa như không còn ai hơn mình nữa.

Anh chàng thiếu niên văn sĩ có thái độ lạnh lùng cao ngạo, lúc ấy chợt cất tiếng hỏi xen:

- Nhưng người ông chỉ đó, không phải là nói gồm cả tôi...

Ngôn Phượng Cương đôi mắt lại long lanh sáng quắc, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi có biết ta là ai không?

Chàng văn sĩ nói:

- Trong con mắt tôi thì dù đương kim hoàng đế hay kẻ thứ dân cũng chẳng khác gì nhau!

Ngôn Phượng Cương giận lắm, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ngươi mới một nhúm tuổi đầu, không đáng nói chuyện với lão phu. Ngươi là môn hạ của ai, mau nói tên ra, ta sẽ tìm lệnh sư tính toán.

Thanh niên văn sĩ cầm chiếc quạt xua xua, cười nói:

- Gia sư còn ở tận chân trời. Tìm tôi cũng thế!

Ngôn Phượng Cương giận đến tái xanh cả mặt, giậm chân xuống tảng sơn thạch, rên lên:

- Hỏng, hỏng! Nếu bữa nay ta không cho mày một bài học thì Ngôn gia môn mặt nào còn đứng được ở chốn giang hồ?

Trong khi nói, ông ta đã ngầm tụ sẵn công lực.

Chàng thanh niên không quay đầu lại, cũng không biết rằng Ngôn Phượng Cương rất có thể giận quá nổi xung lên đánh mình được, và hình như cũng không để ý gì đến câu chuyện ấy nữa.

Chỉ thấy chàng vung chiếc quạt lên trỏ một cái, rồi nói:

- Hôm nay đông ghê! Lại có người đến nữa kia!

Ngôn Phượng Cương vừa định xúc thế phóng ra, nghe chàng nói vậy, bèn dừng lại, ngẩng đầu lên trông xem ai.

Thì ra quả có một bọn ba người, hai vị trung niên đạo nhân và một ông già râu bạc dài tới đầu gối, tay chống gậy, đang sóng vai đi tới.

Ba người vừa xuất hiện, làm cho quần hào ngồi trên đỉnh núi đều giật mình kinh ngạc, cuộc phân tranh vừa rồi cũng vì thế mà lắng hẳn.

Cặp mắt quần chúng đều đổ dồn cả vào ba người mới tới, duy có chàng thanh niên văn sĩ vẫn thản nhiên như không trông thấy, chỉ ngửa mặt lên nhìn trời.

Tống Văn Quang vừa thấy ba người ung dung đi tới, đã biết ngay rằng, cái chết của Trung Nguyên Tứ Quân Tử không thể còn giấu ai được nữa.

Ngôn Phượng Cương từ lúc thấy ba người lên núi, cái vẻ cao ngạo ngông nghênh cũng lập tức tiêu tan mất cả.

Bạch Thiết Sinh thấy người đến mỗi lúc một nhiều, mà trời vẫn chưa sáng rõ, cứ xem tình hình này thì không biết chừng hôm nay còn bao nhiêu người lên Bách Trượng Phong nữa!

Cục thế biến đổi hoàn toàn ra ngoài ý liệu, Bạch Thiết Sinh trong bụng bối rối, không biết tính cách nào, bèn từ từ đứng dậy!

Lại thấy chàng văn sĩ áo xanh cất giọng sang sảng nói:

- Lại hãy còn người nín thở giả chết nữa à?

Ngôn Phượng Cương quay lại lườm chàng thanh niên một cái, rồi sẽ hỏi nhỏ Tống Văn Quang:

- Người ấy là ai thế?

Tống Văn Quang đáp:

- Vãn bối chưa từng gặp hắn bao giờ!

Trong khi hai người thì thầm nói chuyện thì ông già râu dài và hai đạo sĩ đã đi đến gần hòn giả thạch:

Ông già râu dài đảo mắt nhìn khắp hình thế xung quanh, rồi hỏi:

- Ở đây vừa có chuyện gì xảy ra, các vị đến toà cô phong hẻo lánh này làm gì thế?

Ngôn Phượng Cương chắp tay nói:

- Lâu lắm không được gặp Thượng huynh, không ngờ bữa nay may mắn lại...

Ông ta chợt nhân thấy câu nói của mình không ăn nhập gì với câu hỏi, liền ngừng một lúc, rồi nói tiếp:

- Huynh đệ tiếp được phi thiếp của Trung Nguyên Tứ Quân Tử liên danh, mời dự cuộc họp, nên vội đi gấp lại đây.

Quần hào cũng đồng thanh nói tiếp:

- Chúng tôi cũng tiếp được thiếp mời, nên mới tới đầy phó ước.

Ông già tay phải lên vuốt chòm râu, rồi tiếp:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử xưa nay hội họp ở đâu, thường vẫn giấu kín, không biết lần này tại sao lại làm trái hẳn thường lệ, phí thiếp mời các vị tới đỉnh núi này để làm gì?

Ngôn Phượng Cương nói:

- Đó chính là chỗ mà bọn tiểu đệ không sao hiểu nổi!

Tống Văn Quang chợt chạy đến bên Bạch Thiết Sinh, ghé tai nói sẽ:

- Bạch huynh, cứ xem tình hình này thi không khéo việc bốn lão nhân tạ thế, đã bị người ta biết cả rồi...

Chàng ngừng lại một giây, rồi lại tiếp:

- Ngần này người thiên nam địa bắc, mỗi người ở một phương, sao lại đồng thời cùng nhận được thiếp mời của bốn vị lão nhân gia, thật là ly kỳ khó hiểu!

Bạch Thiết Sinh nói:

- Tống huynh định tuyên bố cái chết của bốn vị sư trưởng ra cho mọi người cùng biết hay sao?

Tống Văn Quang nói:

- Mình không tuyên bố, chỉ sợ khó lòng che nổi mắt người ta!

Bạch Thiết Sinh nói:

- Nếu làm thế chẳng hoá ra trái với ý của bốn vị lão nhân đã dặn trong di thư sao?

Tống Văn Quang nói:

- Tình thế này còn làm sao mà nghĩ đến điều ấy được nữa?

Chợt lại nghe tiếng ông già râu dài nói:

- Việc này lão phu không sao có thể tin được...

Ông thò tay phải vào bọc lấy rất một phong bạch giản rồi lại tiếp:

- Các vị hãy lấy phong thiếp mời của Tứ Quân Tử ra đây, kiểm soát lại xem nào.

Hình như ông ta không tin rằng tất cả ngần này người lại cùng nhận được thiếp mời một lúc như thế.

Quần hào nghe xong, ai cũng thò tay vào bọc lấy phong giản thiếp ra, chỉ có chàng thiếu niên văn sĩ là vẫn đứng im không nhúc nhích, hình như không nghe thấy gì cả.

Ông già râu bạc xem xong ngần ấy phong bạch giản, lại nhướng cao đôi mày rậm, lẩm bẩm nói một mình:

- Quái lạ! Lạ thật! Thế này là nghĩa lý gì?

Bạch Thiết Sinh thấy tất cả quần hào đều lấy ra phong thiếp mời có chữ ký của Tứ Quân Tử, trong bụng lại càng mê hoặc, bất giác thở dài một tiếng, nói với Tống Văn Quang:

- Tống huynh, tình thế này quả không thể sao giấu được hung tin của bốn vị lão nhân gia, nếu để họ tự phát giác thì thà mình tuyên bố trước còn hơn!

Tống Văn Quang hỏi:

- Bạch huynh đồng ý chứ?

Đoạn chàng bước đến bên tảng sơn thạch, vòng tay nói với mọi người:

- Thưa các vi lão tiền bối, tại hạ có lời chào các vị.

Quần hào có mặt tại trường đều linh cảm thấy chàng sắp tuyên bố điều gì hết sức quan trọng, nên đều nín im thin thít, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Tống Văn Quang, lắng tai nghe chàng nói:

Tống Văn Quang vẻ mặt trang nghiêm, bằng một giọng đau đớn, nói:

-Chư vị lão tiền bối đều là những người có địa vị rất cao trong giới võ lâm đương thời, không quản xa xôi lặn lội tới đây phó ước, vãn bối rất lấy làm cảm tạ.

Chàng nói đến đây thốt nhiên không kìm nổi hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi.

Ông già râu dài ho khan một tiếng rồi nói:

- Bé con, thôi đừng khóc nữa, mau nói cho chúng ta nghe, Trung Nguyên Tứ Quân Tử gặp biến cố

gì vậy?

Tống Văn Quang buồn bã nói:

- Gia sư và ba vị sư trưởng đều bị ngộ hại cả...

Việc này tuy đã ở trong ý liệu của mọi người, nhưng khi nghe Tống Văn Quang nói ra, quần hào vẫn cảm thấy xúc động, bàng hoàng.

Đỉnh núi cao vắng vẻ, đột nhiên như bị bao trùm bởi một đám mây đen thảm thê u ám, sắc mặt người nào cũng tỏ vẻ đau đớn ngậm ngùi.

Ta nên biết rằng Trung Nguyên Tứ Quân Tử ở trong giới võ lâm đều có một địa vị rất cao, danh tiếng lẫy lừng. Bốn người chơi với nhau rất thân, nghĩa đồng sinh tử, nay thốt nhiên bị người ám hại cả bốn, thật là một vụ án rất lớn, đủ làm chấn động nhân tâm giới giang hồ.

Một bầu không khí tịch mịch thê lương kéo dài tới chừng nguội một chén nước trà, chàng thanh niên văn sĩ thốt nhiên thở dài một tiếng mà rằng:

- Sóng gió nổi hề! Tai ương đã dấy...

Thốt nhiên chàng quay ngoắt mình, rảo bước đi ngay.

Ngôn Phượng Cương quát to:

- Đứng lại!

Rồi nhanh như cắt, bàn tay vươn ra, nắm lấy bả vai chàng thanh niên.

Chàng thanh niên làm như không nghe thấy tiếng quát, đầu cũng không buồn quay lại, hai chân bước thật nhanh, nhẹ nhàng tránh khỏi hai thế của đối phương.

Động tác của chàng cực kỳ nhanh nhẹn, vừa tránh thoát cái nắm của Ngôn Phượng Cương, người đã cách xa tới bảy, tám thước.

Đàm Khiếu Thiên đạp mạnh hai chân xuống đất, thân hình bay vụt lên, vòng ra phía trước, chắn ngang trước mặt chàng thanh niên.

Thanh niên không buồn liếc mắt nhìn, chỉ hơi vươn lưng một cái, thân hình chợt xông thẳng về phía trước, vừa vặn tránh khỏi cái thế của Đàm Khiếu Thiên.

Trên đỉnh núi chợt nổi lên những tiếng xôn xao, hành động kỳ dị của chàng thanh niên, hình như đã làm cho mọi người coi như cừu địch, chỉ thấy bóng người thoang thoáng, áo quần phấp phới, ùa ra

đuổi theo.

Chàng thanh niên thốt nhiên quay lại, lạnh lùng hỏi:

- Các người muốn đánh nhau hả?

Diện mạo, thần thái của chàng tuy tuấn tú văn nhã, nhưng trong hai con mắt sáng như điện còn ẩn một luồng sát khí kinh người. Chàng vừa quay lại hỏi, quần hào đều lập tức dừng lại, trong phút chốc không một ai lên tiếng.

Ước chừng nguội một chén trà, ông già râu bạc mới gõ đầu gậy xuống đất, nói với mọi người:

- Hắn đã có thiệp mời tất nhiên phải có giao tình với Tứ Quân Tử. Vậy thì cùng là bạn đồng đạo cả, chúng ta không nên lỗ mãng!

Ông ta tuổi cao đức trọng, thanh danh vũ học đều vượt cả mọi người, nên khi thấy ông đứng ra can thiệp, quần hào đều lẳng lặng, không ai nói gì nữa.

Chàng thanh niên cất cao giọng nói:

- Lão tiền bối đoán sai rồi, tại hạ không được hân hạnh quen biết Trung Nguyên Tứ Quân Tử. Hôm nay tới đây chỉ là một sự tình cờ mà thôi!

Ông già đôi mắt long lanh, hình như cũng bị chàng văn sĩ áo xanh chọc tức, nhưng chỉ trong thoáng chốc, ông lấy lại được sắc mặt hoà nhã, mỉm cười một cách nhạt nhẽo:

- Những hạng thanh niên, tính nết hay bướng bỉnh...

Ông ngừng một lúc, rồi lại nói:

- Các hạ tự nhiên vô cố chạy đến chỗ hoang sơn vắng vẻ này đừng nói lão phu không tin, dẫu đến đứa trẻ lên ba, cũng chưa chắc đã loè nổi nó. Và trên ngọn núi này, toàn là những người có đôi chút tiếng tăm trong giang hồ cả, đối với thái độ ngông nghênh ngạo mạn của các hạ, ai không khó chịu?

Chàng thanh niên nói:

- Tại hạ đến cũng chỉ có hai tay không, mà đi cũng chỉ có hai tay không. Tại hạ không tin rằng có người dám coi tại hạ như hung thủ giết bốn vị Quân Tử Trung Nguyên.

Ngôn Phượng Cương cười nhạt một tiếng, rồi nói với ông già râu dài:

- Những hạng người ngông cuồng như vậy, Ngôn Phượng Cương này mới trông thấy là lần đầu. Thượng huynh hà tất phải nói với hắn cho phí lời. Trước hết ta hãy bắt lấy hắn, rồi sau sẽ tra xem

hung thủ giết hại Tứ Quân Tử là ai. Dưới con mắt của ngần này người, không lẽ lại không tìm ra đầu mối?

Chàng thanh niên sắc mặt vẫn nghiêm nghị lạnh lùng nói:

- Nếu vị nào coi tại hạ là chướng mắt, thì xin cứ việc ra tay thử coi!

Ngôn Phượng Cương địa vị là tôn sư một phái, tuy đã biết võ công của chàng không phải tầm thường, nhưng trước mặt quần hào, chẳng lẽ lại cam nhịn nhục, bèn cười nhạt một tiếng, bước lên hai bước, định xông vào tấn công.

Ông già râu dài thốt nhiên cầm cây gậy trúc đưa ngang ra ngăn Ngôn Phượng Cương lại, nói:

- Ngôn huynh hãy thong thả. Trước hết chúng ta hãy tra xem Tứ Quân Tử chết vì cớ gì đã. Đó là việc cần thiết hơn cả.

Vừa nói vừa đưa mắt, ngầm bảo Ngôn Phượng Cương đừng vội lỗ mãng.

Ngôn Phượng Cương tuy chưa hiểu rõ ý ông già ngăn không cho mình động thủ là vì cớ gì, nhưng cũng không cố cưỡng.

Ông già thu gậy về, cất cao giọng nói:

- Việc Trung Nguyên Tứ Quân Tử bị người mưu hại, không những lão phu không ngờ, mà các vị dám chắc cũng đều cảm thấy ngạc nhiên. Điều ấy làm cho lão phu băn khoăn tự hỏi không biết trong những thanh giản thiếp có cái gì đáng ngờ không?

Ngôn Phượng Cương gật đầu khen:

- Thượng huynh nói có lý lắm!

Vị tăng nhân mặc áo xám lâu lắm không nói câu nào, lúc này chợt cất tiếng xen vào:

- Bần tăng phụng mệnh tệ Chưởng môn phương trượng đến đây, và các anh hùng trong thiên hạ ai cũng biết tệ Chưởng môn có tài nhận biết nét chữ. Nếu phong thiếp mời có giả tạo thì làm sao qua được mắt người? Vì thế nên bần tăng dám quả quyết rằng những phong giản thiếp đó toàn là thủ bút của Tứ Quân Tử cả.

Xem ý ông ta đối với Chưởng môn phương trượng thực đã bội phục vạn phần nên trong khi nói, thái độ vẫn tỏ ra hết sức cung kính.

Ngôn Phượng Cương nói:

- Vô luận thế nào, cái chết của Tứ Quân Tử cũng làm dao động nhân tâm trong giới giang hồ. Vậy ta cần phải tra xét cho đến nơi đến chốn.

Lúc này chợt nghe có tiếng khóc nức nở từ dưới chân núi đưa lên.

Quần hùng cúi đầu trông xuống, thấy một thiếu nữ mặc toàn đồ trắng, đang hấp tấp chạy lên.

Phía sau thiếu nữ lại có một vị thiếu niên anh tuấn, mày thanh mắt sáng, lưng đeo trường kiếm, theo sát chân nàng.

Tiếng khóc của bạch y thiếu nữ nghe rất thê thảm đau đớn. Vì nàng đưa tay phải lên che mặt, nên không ai trông rõ dung mạo, nhưng cứ coi cái thân hình uyển chuyển dịu dàng, với bàn tay trắng nuột như ngọc của nàng, cũng đoán biết đó là một mỹ nhân dung nhan tuyệt thế.

Người thiếu niên đeo kiếm đi sau thần sắc có vẻ nghiêm trang kính cẩn.

Đàm Khiếu Thiên trông thấy từ phía xa xa, đã chắp tay chào hỏi:

- Đường công tử, lâu lắm không gặp!

Chàng thiếu niên cũng chắp tay thi lễ, nói:

- Đàm huynh lâu nay vẫn mạnh chứ?

Bạch y thiếu nữ thốt nhiên rảo bước chạy nhanh đến chỗ Tứ Quân Tử, nức nở gọi:

- Gia gia!

Rồi nàng quỳ sụp xuống trước mặt người ngồi mé bên phải lạy luôn mấy lạy, đoạn lại phục xuống đất, khóc rầm lên.

Tống Văn Quang hỏi nhỏ:

- Có phải Diệp cô nương đấy không?

Thiếu nữ nghe tiếng, bỏ tay ra, ngửng bộ mặt phấn còn đầm đìa nước mắt lên cất đầu hỏi:

- Phải tôi đây! Huynh đài là ai?

Tống Văn Quang nói:

- Tại hạ là Tống Văn Quang, gia sư là Kim Thánh Nghi...

Tống Văn Quang trỏ Bạch Thiết Sinh giới thiệu:

- Vị này là Bạch huynh, học trò củaChu sư bá.

Thiếu nữ tuy đang trong cơn đau đớn, nhưng tâm thần vẫn sáng suốt, bèn gật đầu chào Bạch Thiết Sinh rồi nói:

- Tiểu muội vẫn được nghe gia phụ nói đến Bạch huynh luôn.

Bạch Thiết Sinh khiêm tốn vài câu rồi hỏi:

- Diệp sư muội đã gặp Vạn Xung huynh chưa?

Bạch y thiếu nữ đáp:

- Vì tiểu muội gặp Vạn sư huynh ở dọc đường, nên mới biết là gia phụ và ba vị bá bá đã bị ngộ hại, bèn vội đi gấp đường về đây. Tiểu muội nhờ có ngựa tốt nên đi được nhanh hơn, Vạn sư huynh chắc cũng sắp tới.

Ánh dương quang vàng hoe chiếu thẳng vào khuôn mặt diễm lệ tuyệt trần của người thiếu nữ, những giọt nước mắt long lanh trên khoé mắt và hai gò má, không những đã không làm giảm cái sắc đẹp thiên nhiên của nàng, trái lại những nét đau đớn bi thương, còn tạo thêm cho nàng một vẻ đẹp dịu dàng đáng mến.

Bao nhiêu làn nhỡn tuyến của những người ở trên đỉnh núi lúc này đều đổ dồn lên khuôn mặt ngọc của thiếu nữ, rõ ràng là cái sắc đẹp của nàng đã làm cho tất cả bấy nhiêu người đều bay hồn lạc vía, mắt choáng, hồn mê.

Tống Văn Quang thở dài một tiếng, rồi nói:

- Diệp sư muội đừng buồn nữa. Việc đã thế này ta nên thu xếp hậu sự cho chóng là hơn. Những người ở đây đối với cái chết của bốn vị sư trưởng, ai cũng đau xót. Họ đương bàn định với nhau để tìm cho ra hung thủ.

Bạch y thiếu nữ thở một hơi thật dài, gật đầu nói:

- Tống sư huynh nói rất phải.

Chàng thiếu niên đeo kiếm, thốt nhiên rảo bước đi tới, lạnh lùng nhìn Tống Văn Quang và Bạch Thiết Sinh một lượt, rồi đưa tay đỡ thiếu nữ dậy, sẽ nói:

- Diệp muội đã khóc suốt dọc đường rồi, bây giờ hãy nghỉ một lúc cho khoẻ.

Bạch y thiếu nữ sẽ kéo cánh tay bị chàng nắm lại, nói:

- Tôi muốn được ngồi bên gia gia, để ngắm kỹ di chung của người.

Nói đến chỗ thương tâm, hai hàng nước mắt lại tràn ra hai khoé mắt.

Chàng thiếu niên đeo kiếm thở dài nói:

- Thôi đừng khóc nữa, phải giữ gìn sức khoẻ chứ!

Chợt chàng ngẩng lên chắp tay thi lễ với Bạch Thiết Sinh và Tống Văn Quang, rồi tự giới thiệu:

- Huynh đệ là Đường Thông, ngày thường vẫn được nghe nhạc gia nhắc đến đại danh của hai vị sư huynh, tiếc vì chưa có dịp bái kiến. Lần này nhân phụng mệnh từ mẫu xuyên trung xuốngNam thăm sức khoẻ nhạc gia, và thuận đường đếm bái vọng các vị trưởng bối. Không ngờ bốn vị lão nhân gia lại cùng bị ám hại một ngày, thật là đại bất hạnh!

Giọng nói của chàng tuy khiêm tốn uyển chuyển những một điều nhạc gia, hai điều nhạc gia, hình như cố ý tỏ cho mọi người biết thân phận của mình.

Tống Văn Quang vội chắp tay đáp lễ, nói:

- Thì ra là Đường huynh, tiểu đệ cam chịu tội thất kính!

Bạch Thiết Sinh cũng nói:

- Hôm qua vừa nghe Vạn huynh nhắc tới huynh đài...

Đường Thông than rằng:

- Nhạc gia và ba vị lão tiền bối đều là những vị danh cao vọng trọng trong giới võ lâm hiện thời, rút cuộc đều cùng bị bại một lượt, thật là một biến cố vô cùng quan trọng. Huynh đệ đã lập tức phái người đi gấp ngày đêm về bẩm với gia mẫu, để người tới đây chủ trì công việc tìm kiếm hung thủ.

Ngôn Phượng Cương nói chen:

- Vũ công và uy vọng của lệnh đường đều cùng tuyệt thế, nếu người chịu đứng lên cáng đáng việc này, thì lo gì không tìm ra hung thủ!

Ông già râu dài cũng nói:

- Lão hủ không biết hai họ Đường, Diệp đã kết thông gia với nhau. Vậy xin có lời mừng tới Đường thế huynh.

Đường Thông cười nói:

- Việc này do gia mẫu và nhạc gia quyết định, vãn bối được nhờ dư ấm tổ tiên...

Hắn định nói: “nhơ dư ấm Tổ tiên nên lấy được vợ đẹp” chợt lại nghĩ, nói thế không tiện, bèn ngừng lại không tiếp nữa.

Đồ GiangNam từ nãy vẫn ngồi yên, lúc này mới lên tiếng:

- Tục ngữ có câu:“Rắn không đầu khó luồn, chim không cánh khó bay” , chúng ta lắm người chỉ thêm nhiều điều, người này nói một câu, người kia chen một tiếng, rút cuộc vẫn chẳng đi đến đâu. Theo ý tại hạ thì bây giờ ta nên bầu lấy một hai người chủ sự đứng ra liệu lý việc tang sự cho bốn vị Quân tử, và cắt người điều tra hung thủ, đó là việc cần thiết hơn cả.

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Đồ huynh nói phải lắm, tiểu đệ cũng đồng ý.

Mọi người ai cũng tán thành, cùng đồng thanh bầu Thượng Tam Đường và Ngôn Phượng Cương làm minh chủ đại cuộc. Hai người cố nhún nhường không được, Thượng Tam Đường vuốt râu cười nói:

- Các vị đã có lòng quá yêu, tín nhiệm lão hủ, lão hủ từ chối mãi cũng không tiện. Còn mong các vị giúp đỡ thêm vào, công việc mới có thể hoàn hảo được.

Nói xong, lại đưa mắt nhìn bọn Tống Văn Quang, Bạch Thiết Sinh và Đường Thông, rồi nói:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử bị hại, các vị tuy đau thương vô hạn, nhưng việc này còn quan hệ đến tình thế toàn thể võ lâm, không cứ gì những phong thiếp mời đó có phải thủ bút của Tứ Quân Tử không, lão phu trong nhất thời tuy không thể thấu suốt được mọi nhẽ, nhưng quyết không phải là do sự xảo hợp ngẫu nhiên. Kẻ hung thủ âm mưu ám hại Tứ Quân Tử, tất nhiên không coi bọn lão hủ và các vị anh hùng trong thiên hạ vào đâu...

Ông ngừng lại một chút, rồi lại tiếp:

- Vì thế lão hủ mong các vị, ai có chứng cứ gì liên quan đến việc này, xin bỏ ra đây, để tất cả mọi người cùng kiểm soát lại, họa may có tìm ra được đầu mối gì chăng?

Mọi người nghe nói, đều thò tay vào túi lấy phong thiếp mời ra đặt lên một tảng sơn thạch.

Tống Văn Quang chú ý nhìn kỹ, chỉ thấy trên thiếp viết rằng:

“Trước giờ ngọ ngày hai mươi ba tháng Tám, xin kính mời đại giá tới “đỉnh Bách Trượng Phong phía Bắc tỉnh Triết Giang hội họp. Quá “giờ ấy xin miễn chờ.

Ký tên,

“Lam Triệu Thường,ChuThiên Trượng,”

“Kim Thánh Nghi, Diệp Trường Thanh.”

Tất cả các thanh giản thiếp, thanh nào cũng viết đúng như thế, vừa giản dị vừa lạc thảo, hình như đều do tay một người viết ra, nhưng bốn chữ ký thì mỗi chữ một khác.

Thượng Tam Đường lại hỏi Tống Văn Quang và Bạch Thiết Sinh:

- Hai vị có tìm thấy vật gì khả nghi ở trong mình lệnh sư không?

Tống Văn Quang sẽ hỏi Bạch Thiết Sinh:

- Có nên cho họ xem tờ di chúc của các vị sư trưởng không?

Bạch Thiết Sinh cũng thì thầm đáp:

- Nếu quả họ có bụng tốt, thực tâm muốn truy cứu hung thủ, thì dẫu có bắt chúng ta phải nhảy vào lửa, lội xuống nước, ta cũng không từ. Việc gì phải giấu.

Nói xong liền thò tay vào mình, lấy ra một cái túi trong đựng tờ di chúc, đặt lên tảng đá, rồi nói:

- Chúng tôi lên tới đỉnh núi, thì bốn vị sư trưởng đã tắt thở từ lâu, trừ mảnh lụa viết thành di chúc này ra, thì không còn tìm thấy vật gì khả nghi nữa.

Thượng Tam Đường nhìn qua mảnh lụa, rồi lại hỏi:

- Hai vị có xê dịch thi thể của các vị lệnh sư không thế?

Tống Văn Quang đáp:

- Thưa không!

Thượng Tam Đường thủng thỉnh đi vòng quanh thi thể bốn người, chú ý xem xét một lượt, rồi mới cầm tờ di chúc lên coi, đoạn lại hỏi:

- Bức di chúc này, có phải đúng là thủ bút của Tôn sư không?

Bạch Thiết Sinh nói:

- Vãn bối tuy cũng hơi ngờ, nhưng nét chữ thì đúng lắm!

Chợt thấy chàng thanh niên mặc áo xanh cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Điều tra theo lối ấy, thì có đến một năm nữa cũng không tìm ra nguyên nhân cái chết của Tứ Quân Tử!

Thượng Tam Đường buông mảnh lụa xuống, đứng lên vòng tay nói:

- Lão hủ quên chưa thỉnh giáo đai giá quý tính đại danh là gì? Tôn sư là ai?

Chàng thiếu niên đáp:

- Tại hạ là một kẻ vô danh, không dám đếm xỉa, còn gia sư thời ẩn cư đã lâu, nói ra chắc các vi cũng không biết.

Thượng Tam Đường biến sắc mặt nói:

- Lão phu đã đi mòn giày cỏ, vẹt gậy tre khắp đông, tây, nam, bắc bốn phương, tự tin là đã biết người rất nhiều. Ba mươi năm về trước, các bậc võ lâm đồng đạo, đại phàm người nào hơi có danh vọng một chút, nếu lão hủ chưa gặp mặt thời tất cũng đã được nghe danh. Các hạ cứ nói cho ta nghe.

Chàng thanh niên chợt ngửa mặt lên trời, cười ha hả nói:

- Gia sư xưa nay không hề giao thiệp với các nhân vật võ lâm, nói ra cũng chẳng khác gì không nói. Nhưng về vụ án này, vãn bối có biết một hai điều, cũng xin góp ý kiến! Sao lão anh hùng không mở bàn tay phải của bốn vị Quân tử đặt trên đầu gối ra, xem lòng bàn tay có gì khác không?

Chương 3: Liều Mình Báo Thù Cha

Toàn trường ai cũng kinh ngạc sửng sốt về lối luận đoán quả quyết của chàng thanh niên, bất giác bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào mình chàng.

Thiếu nữ áo trắng Diệp Sương Y cũng ngước đôi mắt bồ câu đen láy lên nhìn chàng thiếu niên văn sĩ, chỉ thấy luồng nhỡn tuyến lạnh lẽo xa xôi của chàng đang trông thẳng về một góc chân trời, hình như không biết là mọi người đang đăm đăm nhìn mình. Cái thái độ lạnh lùng kiêu ngạo đó, hình như cách biệt rất xa với thế giới hiện tại.

Thiếu nữ nghĩ thầm: “Người đâu mà kiêu ngạo quá vậy? Chẳng lẽ trên đỉnh núi này không có ai đáng lọt vào mắt của hắn hay sao?” Nàng đã bắt đầu ghét cái mặt anh chàng khinh người ấy.

Thượng Tam Đường chống mạnh cây gậy tre xuống đất nói:

- Thì lão phu cũng tạm nghe láo một câu xem nào!

Rồi ông ngoảnh lại bảo Tống Văn Quang và Bạch Thiết Sinh:

- Các ngươi thử mở bàn tay phải của các vị lệnh sư ra xem sao?

Tống Văn Quang do dự một lúc, rồi cũng theo lời mở bàn tay phải của Tứ Quân Tử ra xem.

Nhưng khi nhìn kỹ, quả thấy lòng bàn tay mỗi vị đều có một cái dấu đỏ, vuông vắn đủ bốn góc.

Trong cái ấn đỏ ấy còn rất nhiều những vạch ngang vạch dọc nhỏ li ti, tựa như nét chữ, lại giống như những chỉ tay, nhưng vì nó nhỏ quá, mắt phàm không thể trông rõ được, nên không ai biết là cái gì.

Chợt nghe thiếu nữ áo trắng kêu lên:

- Ủa, thôi hắn chạy mất rồi!

Quần hào đều giật mình quay đầu lại, quả nhiên không thấy chàng ta đâu cả.

Ngôn Phượng Cương cau mày nói:

- Quái lạ, không biết tại sao thằng bé này lại biết là trong lòng bàn tay của Tứ Quân Tử có dấu?

Đồ GiangNam nói:

- Rất có thể hắn chính là một tên trong bọn hung thủ cũng nên.

Thần Quyền Lỗ Bình nói:

- Dù hắn không phải là hung thủ, thì tất cũng phải biết lai lịch của hung thủ.

Thượng Tam Đường gõ đầu gậy xuống đất, than rằng:

- Lão phu đã từng vượt qua bao nhiêu cơn sóng gió, không ngờ ngày nay lại bị chết đuối ở ngòi lạch.

Đường Thông nói:

- Chắc hắn đi cũng chưa xa, chúng ta đuổi theo may ra còn kịp.

Thiếu nữ thở dài nói:

- Chỉ sợ đuổi không kịp, hắn rút lui một cách rất nhẹ nhàng, không một tiếng động. Chúng ta tuy đông người, mà cũng không ai biết hắn chuồn đi lúc nào, thì còn nói gì đuổi theo?

Mấy câu nói của nàng làm cho cử toạ đều cảm thấy đỏ mặt.

Thượng Tam Đường lại gõ đầu gậy xuống đất nói:

- Việc cần thiết lúc này, là phải tìm một chỗ an toàn, rước thi thể Tứ Quân Tử quàn tạm, rồi lão phu và chư vị cùng liên danh gửi thiếp đi khắp Đại giang Nam Bắc, nhờ các bạn đồng đạo võ lâm tìm cho ra tông tích cái anh chàng văn sĩ hỗn xược ấy.

Vị tăng già Thiếu Lâm lúc này thốt nhiên đứng dậy, chắp tay ngang ngực, nói với mọi người:

- Bần tăng đến đây là do mệnh lệnh Chưởng môn phương trượng, sai tới tham dự đại hội của Trung Nguyên Tứ Quân Tử mời. Bây giờ Tứ Quân Tử đã bị hại, bần tăng phải lập tức trở về phúc mệnh. Vậy xin phép cáo từ trước.

Nói xong, vác thiền trượng lên vai, xăm xăm bước đi.

Vị đạo nhân cùng đi với Thượng Tam Đường lên núi lúc nãy, bấy giờ mới lên tiếng:

- Các dấu đỏ trong lòng bàn tay của bốn vị quân tử hình như là một loại dấu hiệu đặc biệt. Trông những nét ngang dọc ở bên trong, có vẻ giống như lối chữ Triện thì phải.

Ngôn Phượng Cương quay lại nhìn đạo nhân rồi hỏi:

- Dám hỏi đạo trưởng pháp hiệu là gì?

Đạo nhân mỉm cười đáp:

- Bần đạo là Huyền Nguyệt.

Ngôn Phượng Cương sửng sốt giây lâu rồi chắp tay nói:

- Tiểu đệ cam chịu tội thất kính!

Huyền Nguyệt cười nói:

- Bần đạo ít khi ra chốn giang hồ, nên Ngôn chưởng môn không biết là phải. Bần đạo đâu dám trách!

Tống Văn Quang, Bạch Thiết Sinh hình như cũng đã từng nghe danh Huyền Nguyệt đạo trưởng, nên vừa nghe thấy ông ta xưng danh, đều quay lại nhìn. Cả đến Diệp Sương Y cũng buông tay áo che mặt xuống, ngước cặp thu ba long lanh ngắm nghía phong thái của một tay đanh kiếm Vũ Đương khét tiếng một thời.

Huyền Nguyệt bước lại gần ba người, rồi nói với Tống sinh và Bạch sinh:

- Hai vị hiền điệt tuy chưa biết bần đạo, nhưng chắc đã nghe tôn sư nói đến tên bần đạo rồi chứ?

Tống Văn Quang chắp tay thi lễ rồi nói:

- Vãn bối quả có được nghe Tiên sư nói đến đại danh lão tiền bối, chỉ giận vì vô duyên chưa được bái kiến.

Huyền Nguyệt thở dài nói:

- Ôi, thật là một việc ghê gớm quá sức tưởng tượng, nếu bần đạo đến sớm một chút, thì may ra không đến nỗi...

Ông ngừng lại một giây rồi tiếp:

- Ba tháng trước, bần đạo tiếp được một phong thư củaChu huynh, trong thư có nhắc tới một chuyện rất quái lạ. Ông nói mấy tháng gần đây, hình như luôn luôn có người ngầm theo dõi hành tung của các ông ấy. Người đó hình như một cái bóng ma, ẩn ẩn hiện hiện không biết đâu mà dò. Trong thư cũng nhắc đến kỳ hội họp trên Bách Trượng Phong ngày hai mươi ba tháng Tám, và dặn bần đạo đến sớm để cùng bốn vị họp mặt.

Trung Nguyên Tứ Quân Tử tuy danh trọng một thời, nhưng những người bạn thật là tri kỷ thì lại không có mấy, giao tình của bần đạo đối với bốn vị lệnh sư trưởng có thể gọi là một trong những vị tri kỷ đó. Lẽ ra tôi đến đây từ hôm qua, không ngờ lúc sắp đi, chưởng môn sư huynh lại gọi đến, giao cho mấy việc vặt của bản môn, đến nỗi lỡ mất hành kỳ. Chỉ vì đến chậm một ngày, mà thành ra vĩnh quyết.

Bạch Thiết Sinh nói:

- Trừ những ngày bốn vị sư trưởng hội họp ở trên Bách Trượng Phong ra, thì nửa năm nay, vãn bối chưa hề rời gia sư một bước, sao không hề nghe thấy chuyện đó?

Huyền Nguyệt nói:

- Lệnh sư chỉ nói cho tôi biết sự lo lắng ngờ vực đó thôi, còn ngoài ra chưa từng nói cho ai biết cả.

Bạch Thiết Sinh đau đớn, ứa nước mắt nói:

- Vãn bối ngu xuẩn, không đoán được những nỗi lo lắng của gia sư, bây giờ nghĩ lại càng thấy xấu hổ.

Huyền Nguyệt đạo trưởng thở dài nói:

- Hiền điệt cũng không nên buồn bực, trong việc này ta còn tự trách mình hơn các hiền điệt. Ta nguyện xin tận hết khả năng để điều tra về nguyên nhân cái chết của Tứ Quân Tử. Khi nào cần, bần đạo sẽ thỉnh chưởng môn sư huynh phái thêm người trợ thủ.

Đoạn ông quay ra phía quần hào hỏi:

- Thế nào, các vị đã tìm thấy đầu mối gì chưa?

Thượng Tam Đường đáp:

- Đầu mối duy nhất chỉ là bốn cái dấu đỏ trong lòng bàn tay của bốn vị quân tử đó thôi. Chỉ vì nét chữ nhỏ quá, không sao nhận biết được rõ ràng. Lão phu đang định đi mượn thuỷ tinh kính về soi thử xem sao.

Ngôn Phượng Cương hỏi:

- Thuỷ tinh kính có phải của nhà “Vũ lâm đệ nhất gia” không?

Thượng Tam Đường nói:

- Chính đó. Một trăm năm về trước, anh hùng thiên hạ họp nhau trên đỉnh núi Thiếu Thất luận kiếm

tỷ võ, đều quyết nghị Nam Cung Minh võ công cao nhất. Nên các vị chủ não mấy môn phái lớn làm một cái biển đề năm chữ “Thiên Hạ Đệ Nhất Gia”, cùng ký tên vào đưa tặng. Ngoài ra lại còn tặng thêm ba món bảo vật là Thuỷ tinh kính, Ngọc ngô công, Hiên viên đao và đính ước bốn điều, phàm các đồng đạo võ lâm đều phải tuân theo.

Đàm Khiếu Thiên hỏi:

- Thượng đại hiệp có biết ba món bảo vật ấy dùng vào việc gì không?

Thượng Tam Đường nói:

- Lão phu chỉ biết cái Thuỷ tinh kính có thể soi được những vật rất nhỏ. Ngọc ngô công có thể giải trừ bách độc. Còn dao Hiên viên thì nghe đâu như thời Hiên Viên Hoàng đế đánh Xuy Vưu, thường giắt bên mình. Con dao này chỉ được cái lâu đời, ngoài ra chẳng có công dụng gì đặc biệt.

Ông ngừng một lúc, rồi lại tiếp:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử uy danh lừng lẫy một thời, dẫu có đi đâu một mình, cũng chưa chắc đã ai hạ nổi. Huống hồ lại cả bốn người tụ họp một chỗ, thì dù đối phương võ nghệ cao cường đến đâu, nếu không qua một cuộc chiến đấu kịch liệt, vị tất đã có thể giết chết được cả bốn. Vì thế nên lão phu dám quả quyết rằng: trước khi bị hại, tất cả bốn người đều đã bị trúng thuốc mê, hoặc bị một lại ám khí gì rất độc. Nếu ta có Thuỷ tinh kính, thì có thể coi được những vết nhỏ ở trong cái dấu đỏ kia xem là cái gì, hoặc nếu có viên ngọc rết thì cũng có thể biết là bốn người bị trúng chất độc gì. Sau đó mới có manh mối mà điều tra ra hung thủ.

Huyền Nguyệt nói:

- Nghe đâu Nam Cung thế gia vì cớ bảo vệ thanh danh “Võ lâm đệ nhất gia” và ba món vật báu, nên năm vị chủ nhân năm đời đều bị ám sát. Bây giờ chúng ta đến hỏi, lại sợ phạm phải bốn điều cấm kỵ, ngộ lỡ họ không cho mượn thì đi đi về về mất công.

Thượng Tam Đường nói:

- Tại hạ và ông chủ đời thứ ba nhà Nam Cung đã từng cùng ngồi ăn uống với nhau một lần. Ông ta quý lão phu lắm, nên có mời phu nhân ra hội kiến...

Ông thở dài một tiếng, rồi lại tiếp:

- Đó là việc bốn chục năm về trước. Lão phu và vị tam đại chủ nhân nhà Nam Cung sau bữa cơm đó là thôi không gặp nhau nữa. Được ít lâu thì nghe tin ông ta bị ám sát.

Huyền Nguyệt đạo trưởng nói:

- Nếu Thượng lão anh hùng và nhà Nam Cung đã có tình thân hữu thì may ra có hy vọng mượn được hai món bảo vật ấy.

Ngôn Phượng Cương cau mày nói:

- Nam Cung thế gia cách đây hàng ngàn dặm, vừa đi vừa về ít nhất cũng phải mất gần một tháng. Huynh đệ trong lúc đi vội vàng, chưa kịp thu xếp việc nhà, chỉ sợ khó lòng đi theo các vị được.

Thượng Tam Đường vội nói:

- Ngôn huynh là người chủ sự đại cuộc, sao từ biệt dễ dàng thế được?

Ngôn Phượng Cương mỉm cười nói:

- Đã có Thượng huynh và Huyền Nguyệt đạo huynh, còn cần gì đến huynh đệ nữa?

Đồ GiangNam cũng ngoảnh lại bảo chàng thiếu niên ngồi bên:

- Chúng ta và Tứ Quân Tử không có giao tình gì cả, thiết tưởng cũng không nên tham dự vào việc này. Ta nên về thôi!

Lỗ Bình và Đàm Khiếu Thiên cũng nhấp nhổm muốn tháo lui.

Thượng Tam Đường không ngờ câu chuyện lại xảy ra như thế, mắt trông thấy mọi người đều kiên quyết muốn đi. Trong phút chốc trong bụng cũng bối rối, chưa biết nghĩ ra cách gì được.

Diệp Sương Y thấy tình hình như vậy, liền kêu to:

- Các vị tiền bối thong thả hãy đi, xin nghe tiện nữ trình bày một câu đã.

Giọng của nàng dịu dàng uyển chuyển như tiếng chim hoàng oanh, làm cho quần hào có người đã đi được vài bước, lại như bị tiếng nói thôi miên, đều dừng cả lại.

Chỉ thấy nàng sẽ cất gót sen, từ từ đi tới trước thi hài cha, quỳ xuống khấn rằng:

- Nữ nhi tài hèn, e không đủ sức báo thù cho cha, nhưng cha chết một cách vô cùng thảm khốc, phơi thây ở chốn núi hoang. Nếu con không báo được thù, thì mặt nào còn đứng ở trong trời đất? Cha có khôn thiêng, xin tha cho con cái tội rông càn.

Nàng khấn xong, đôi mắt long lanh, cặp má ửng hồng, nhẹ nhàng đứng lên. Đường Thông đứng bên đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Diệp muội muốn nói gì?

Diệp Sương Y cười một cách đau khổ, nói:

- Anh để mặc tôi.

Đường Thông hơi biến sắc mặt, nhưng vẫn cố ôn tồn nói:

- Chỗ này không phải là con gái đứng ra mà cao đàm khoác luận được.

Thiếu nữ thốt nhiên quay phắt lại, trừng mắt nhìn chàng, sẵng giọng nói:

- Gia gia tôi đã mất, cuộc hôn nhân của chúng ta từ nay thôi không kể đến nữa!

Đường Thông ngẩn người ra, lắp bắp hỏi:

- Sao? Diệp muội nói sao?

Thiếu nữ nói:

- Việc báo thù cho gia gia tôi còn nặng gấp mấy nghìn lần việc hôn nhân của tôi. Vả gia gia tôi có trối lại bắt tôi phải lấy anh đâu...

Đường Thông giậm chân nói:

- Hoang đường, hoang đường...

Thiếu nữ cười khẩy nói:

- Tôi lo báo thù cho thân phụ, sao lại gọi là hoang đường?

Nói xong nàng tiến lên hai bước, tới trước mặt Huyền Nguyệt chắp tay vái, rồi nói:

- Sư thúc là một trong những người bạn tri kỷ của gia phụ, xin vì điệt nữ tác chủ.

Huyền Nguyệt đạo trưởng nói:

- Hiền điệt nữ có việc gì cần cứ nói, nếu có phải vì muốn tra cứu nguyên nhân cái chết của lệnh tôn, hoặc dò tìm hung thủ thì bần đạo xin cố sức.

Diệp Sương Y vái tạ, đưa mắt nhìn khắp quần hào một lượt rồi nói:

- Trong các quý vị, bất kỳ ai, nếu có thể tra xét được hung thủ giết hại gia gia tôi và các vị sư bá, lại thay tôi rửa hận thù, thì Diệp Sương Y này xin tình nguyện sung làm tỳ thiếp để báo đáp.

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng ở trong tai quần hào nghe ra, thì chẳng khác gì tiếng sấm dội.

Ai nấy đều sửng sốt đứng ngây người ra.

Diệp Sương Y sẽ lấy mấy ngón tay búp măng vén những sợi tóc mây loà xoà trước trán, hai hàng châu lệ cũng từ từ theo khoé mắt rơi xuống gò má.

Ngôn Phượng Cương chợt ngửa cổ lên trời cười ha hả:

- Thật là một cô con gái có hiếu, biết hứa thân để báo thù cha. Chuyện này có thể thành một thiên mỹ đàm trong lịch sử võ lâm được.

Đồ GiangNam ngoảnh lại nhìn con trai, rồi nói:

- Hài tử, chúng ta cũng nên lưu lại đây, may ra gặp vận may cũng chưa biết chừng.

Bao nhiêu người vừa rồi rục rịch toan đi, chỉ vì mấy câu nói của thiếu nữ, lại thay đổi chủ ý.

Đường Thông giận đến tái xanh cả mặt, máu uất bốc lên không sao nén được. Chàng cười gằn một tiếng bảo thiếu nữ:

- Được, để rồi ta xem kẻ nào bạo phổi dám đứng ra nhận lãnh việc ấy để mua chuộc lòng nàng.

Vừa nói dứt lời, tay phải chợt vung lên, tức thì ba cái kim châm nhỏ như ba sợi tóc tuột tay bay vút lên không.

Thốt nghe trên không nổi lên mấy tiếng kêu nho nhỏ. Ba con chim hoạ mi vừa bay qua đều bị rơi cả xuống đỉnh núi chết ngay tức khắc. Môn ám khí tẩm thuốc độc của nhà họ Đường đất Tứ Xuyên quả độc vô cùng, chỉ hơi rớm máu là chết, không còn cách gì chữa được.

Quần hào trông thấy ba con chim chết, trong bụng cũng đều kính sợ bội phục. Cái tiếng “ám khí thế gia của họ Đường” mấy trăm năm nay lừng lẫy võ lâm, thật là danh bất hư truyền.

Huyền Nguyệt đạo trưởng thở dài một tiếng rồi nói:

- Hiền điệt nữ có lòng hiếu muốn báo thù cha tuy đáng khen thật, nhưng cái hành động trái lễ giáo ấy, e rằng không hợp lý.

Thiếu nữ nói:

- Cái thù giết cha không đội trời chung, nếu chỉ tích chứa trong bụng, đến nỗi đau đớn quá mà chết, hoặc rút kiếm đâm cổ tự tử ngay trên đỉnh núi này, có lẽ lại được tiếng là hiếu nữ!

Huyền Nguyệt đạo trưởng nói:

- Cách đó tuy là hạ sách, nhưng cũng không thẹn với hai chữ “hiếu nữ”

Diệp Sương Y lấy tay áo lau nước mắt, thổn thức nói:

- Rất có thể điệt nữ làm việc này bị người đời chê là bội nghịch cương thường, coi rẻ luân lý. Nhưng cháu chỉ biết hết lòng thay cha báo thù, còn ai muốn chê trách chửi rủa thế nào mặc họ, miễn là cháu được thoả chí báo thù thì thôi. Kẻ nào làm cho cháu đau đớn vì mất cha, kẻ ấy sẽ phải đem máu ra mà bồi thường. Có gì là trái đạo?

Nàng nói đâu ra đấy, rõ ràng lý lẽ phân minh. Ngay trong lúc bấy giờ, không ai dám quyết đoán là phải hay trái.

Thượng Tam Đường gõ đầu gậy trúc xuống đất, nói:

- Lão hủ sống gần bảy chục tuổi đầu, những chuyện ngược đời thế này, bây giờ mới được nghe là một.

Đường Thông chợt dõng dạc tiếp lời:

- Việc hai họ Đường, Diệp liên thân, đã được gia mẫu và tiên nhạc quyết định, võ lâm xuyên trung ai cũng biết cả. Ai dám làm cho họ Đường, họ Diệp thay đổi ý kiến, huynh đệ xin vì danh dự họ Đường, hãy cho họ nếm thử mười ba mũi ám khí tẩm độc này cho họ biết tay!

Bạch y thiếu nữ lạnh lùng nói:

- Gia gia tôi chưa hề nói cho tôi biết việc hôn nhân của đôi ta mà trùng nhiên có việc ấy thật, thì bây giờ gia phụ đã mất, còn ai cai quản được hôn sự của tôi nữa? Hừ, nếu anh quả là một bậc trượng phu có chí khí thì tại sao không đứng ra nhận lãnh trách nhiệm rửa thù cho gia gia tôi? Hay còn hiềm vì võ công kém quá, không đủ sức đối địch với người ta chăng?

Đường Thông biến sắc mặt nói:

- Đường môn thế gia lập túc giang hồ hàng mấy trăm năm nay, phải sợ đứa nào? Đàn bà con gái, phải biết đạo tam tòng tứ đức. Nàng có mối thù cha, thì đã có họ Đường đứng ra thay nàng rửa hận. Việc gì phải phơi đầu lộ mặt ra chốn giang hồ, lấy sắc đẹp dụ người ta báo thù cho cha. Câu chuyện ấy đồn đi, còn ra thế nào nữa?

Diệp Sương Y vừa toan cãi lại, thì Ngôn Phượng Cương đã đón lời:

- Đường thế huynh không nên giận. Người ta có câu rằng: Đại trượng phu cũng khó giữ được vợ hiền con hiếu. Huống hồ Diệp cô nương cũng chưa về nhà họ Đường...

Đàm Khiếu Thiên cũng nói:

- Ngôn huynh nói rất phải. Diệp cô nương làm việc này tuy cũng có chút khác đời thật, nhưng cái đảm khí của nàng cũng đáng bội phục.

Kế rồi mỗi người một câu, nhao nhao phụ hoạ. Thượng Tam Đường thấy sắc mặt Đường Thông lúc thì xanh ngắt, lúc lại tái nhợt, biết chàng đã căm tức đến cực điểm. Nếu còn để chúng nói nữa, tất gây ra sự chẳng lành. Bèn vội gõ đầu gậy xuống đất, nói to:

- Thôi, tôi xin các vị. Lúc này không phải là lúc để chúng ta bàn chuyện phiếm...

Huyền Nguyệt đạo trưởng cũng nói với Diệp Sương Y:

- Hiền điệt nữ làm việc này dù phải dù trái, trong nhất thời lão phu cũng không sao đoán định được. Nhưng việc cần thiết lúc này, là phải điều tra nguyên nhân cái chết của Tứ Quân Tử. Nghe người ta nói nhà Nam Cung thế gia có viên ngọc rết, người bị trúng độc, dùng việc ngọc ấy thử, sẽ biết là trúng phải loại độc gì. Lại còn cái ấn đỏ trong lòng bàn tay của các nạn nhân, cũng cần phải mượn thuỷ tinh kính soi cho biết là dấu hiệu đặc biệt gì. Có biết rõ hai điều ấy, mới có đủ chứng cớ để truy tầm kẻ sát nhân. Vậy nên ta phải lập tức đi ngay, đến nhà Nam Cung thế gia mượn hai vật ấy, không nên chậm trễ.

Thượng Tam Đường hỏi:

- Thế còn bốn cỗ thi thể này thì sao? Chẳng lẽ cũng khiêng cả đến nhà Nam Cung thế gia hay sao?

Huyền Nguyệt đạo trưởng nói:

- Cố nhiên là phải mang đi. Nhưng tất phải thuê mấy cỗ xe ngựa.

Diệp Sương Y nói:

- Sư huynh cháu đang đi thuê xe ngựa, chắc đến chiều tối mới về tới đây?

Huyền Nguyệt trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bây giờ chúng ta phải chia ra làm hai toán. Thượng đại hiệp và Ngôn chưởng môn đi trước đến nhà Nam Cung thế gia hỏi mượn hai món bảo vật đi đã, còn bần đạo và các vị khác sẽ hộ tống linh thể đi sau. Phải nói cho họ biết là mình chỉ mượn một lát, soi xong đem trả lại ngay. May ra họ nể mặt Thượng đại hiệp mà cho mượn chăng?

Thượng Tam Đường gật đầu khen phải. Đàm Khiếu Thiên nói:

- Tại hạ cũng xin đi trước với hai vị.

Kế rồi cả ba cùng cáo từ đi trước. Chờ cho bọn họ đi khỏi, Huyền Nguyệt đạo trưởng mới vẫy tay gọi Tống Văn Quang, Bạch Thiết Sinh rồi hỏi:

- Các vị hiền điệt lên tới đỉnh núi đã thấy lệnh sư tắt thở lâu chưa?

Tống Văn Quang nói:

- Gia sư và các vị sư trưởng chắc đã tắt nghỉ lâu rồi. Chỉ vì thấy dáng ngồi của các vị vẫn nghiễm nhiên như lúc còn sống, nên chúng cháu không dám kinh động. Vì thế mãi đến sau này mới biết.

Huyền Nguyệt đạo trưởng thở dài nói:

- Ta không thể nào tin được là trong khi bốn vị quân tử tụ họp một chỗ, mà lại bị giết một cách êm thấm như thế. Việc này bên trong còn nhiều uẩn khúc, khó giải thích quá!

Ngừng một lúc, ông ta lại nói tiếp:

- Con đường từ đây sang Nam Cung thế gia xa hàng mấy ngàn dặm. Bần đạo định lợi dụng đoạn hành trình đó, vừa đi vừa để ý dò tìm xem có thấy dấu vết gì chăng. Lát nữa hai vị hiền điệt nên giữ linh xa, để bần đạo núp trong đó cho tiện nghe ngóng. Các người ngồi ngoài, hễ thấy ai lảng vãng đến gần thì phải chú ý theo dõi hành động của họ.

Tống, Bạch đều kính cẩn vâng lời.

Không bao lâu, mặt trời đã ngả về Tây. Vạn Xung, đồ đệ của Diệp Trường Thanh đã thuê được một cỗ xe bốn bánh đem đến.

Chương 4: Vũ Lâm Đệ Nhất Gia

Trời đã gần tối, bốn cỗ thi hài của Trung Nguyên Tứ Quân Tử đều được đặt lên chiếc xe ngựa mà Liễu Vân Phi, người đi đuổi theo cô gái cưỡi trâu vẫn chưa thấy trở về.

Huyền Nguyệt đạo trưởng sai Bạch Thiết Sinh đánh xe, còn mình thì ngồi bên mấy cỗ thi thể, quần hào đều cưỡi ngựa theo sau. Một đoàn rầm rộ tiến sang Nam Dương.

Dọc đường, nhờ được ngựa khoẻ, xe nhẹ, đi gấp ngày đêm, nên đến cuối tháng Chín, tàn thu, giữa mùa hoa cúc nở, thì đoàn linh xa đã vào tới Nam Dương.

Phủ trạch của Nam Cung thế gia toạ lạc trong một khu đồi, phía ngoài thành Nam Dương.

Bữa ấy trời vừa xế chiều, cỗ linh xa đã đậu dưới góc sườn núi.

Bóng tà dương phản chiếu lên nền trời, qua những đám mây, biến ảo thành muôn màu rực rỡ. Hàng ngàn vạn gốc thuỳ dương thướt tha bao phủ quanh một khu thôn lạc, bên trong kiến trúc cực kỳ nguy nga vĩ đại.

Ngọn gió chiều thu đã có vẻ hơi lành lạnh, thổi những lá liễu vàng, bay phấp phới trên không, làm cho cảnh sắc đã tiêu điều lại càng thêm hiu hắt.

Thần Quyền Lỗ Bình đi đầu, chợt lắc dây cương cho ngựa dừng lại, rồi nói:

- Cứ theo lời đồn của thiên hạ, thì đã có quy luật nhất định là muốn vào “Vũ lâm đệ nhất gia”, cách năm dặm phải xuống ngựa đi bộ vào, cách ba dặm phải tháo bỏ vũ khí, không biết còn xe ngựa thì phải xử trí thế nào?

Huyền Nguyệt đạo trưởng nói:

- Bọn Thượng đại hiệp tất đã đến từ lâu, sao không thấy ra đón chúng mình?

Vừa nói tới đó, chợt nghe một tiếng đồng la nổi lên, rồi từ phía sau một cây bạch dương cao lớn nhảy ra một chú bé con mày thanh mắt sáng, hai tay vác một chiếc mộc bài trên đề bốn chữ thật lớn: “Mời ông xuống ngựa” giơ cao lên khỏi đỉnh đầu.

Cái thể lệ năm dặm xuống ngựa, ba dặm tháo vũ khí, là do anh hùng võ lâm thiên hạ, vì cớ sùng kính Nam Cung Minh là một tay võ công tuyệt thế, nên mới cùng ký tên lên một tấm biển vuông, trên

đề năm chữ “Võ công đệ nhất gia”, ngoài ra còn đặt bốn điều quy lệ thông tri cho tất cả các bạn võ lâm đồng đạo trong thiên hạ đều phải tuân theo. Lại nhân những người ký tên trong tấm biển bao gồm cả chưởng môn chín đại môn phái giang hồ và các vị bá chủ nam, bắc hai đường thủy bộ. Vì thế nên mấy chục năm nay không ai dám đem thân thử phạm vào bốn điều đại quy đó.

Lỗ Bình đi đầu tiên, đưa mắt nhìn tấm mộc bài một lượt, rồi nhảy xuống ngựa, kế đó quần hào cũng lần lượt nhảy xuống theo.

Lỗ Bình vòng tay nói với chú đồng tử:

- Chào chú bé!

Chú bé lắc đầu, lấy tay chỉ vào miệng, rồi lại nhảy về phía sau cây bạch dương.

Lỗ Bình ngẩn người ra một lúc, rồi quay lại nói với Đồ GiangNam :

- Đồ huynh! Thằng bé xinh xắn thế mà bị câm à? Chả có lẽ?

Đồ GiangNam nói:

- Rất có thể là nó không muốn nói. Thôi thì chúng ta cứ tuân theo quy cũ, giắt ngựa mà đi. Hãy cứ thử vào quá bên trong xem sao, rồi sẽ liệu.

Thế là cả bọn đều giắt ngựa tiến vào. Tên đồng tử ngoảnh lại nhìn mọi người nhưng không ngăn trở gì cả.

Bên trong là một khu rừng rất rộng, nhưng trừ hai loại cây thuý liễu và bạch dương ra, thì chẳng có cây gì khác nữa. Có những con đường nhỏ lát bằng đá trắng, nằm vắt ngang vắt dọc trong khắp khu rừng.

Trừ những tiếng gió thổi vi vu, lá khô bay xào xạc ra thì trong khu rừng chu vi hàng mười dặm này hoàn toàn im vắng, tịch mịch như một cõi chết.

Lúc này, tiếng xe lộc cộc, tiếng chân ngựa dẫm lộp cộp đã phá tan bầu không khí tịch mịch đến rợn người.

Đại khái trông bốn điều quy chế, không nói đến việc cấm xe. Vì thế nên tên đồng tử trông thấy Bạch Thiết Sinh đánh chiếc xe mui đen tiến vào, chỉ lấy tay vỗ vào sau gáy, chớ không lên tiếng ngăn trở. Trông bộ dạng thằng bé, hình như nó cũng đang lấy việc đó làm khó xử.

Trừ thằng bé vác mộc bài ra, thì trong khu rừng rộng đó hình như không còn ai canh gác nữa. Quần hào đi sâu vào bên trong đến mấy chục trượng cũng không thấy ai ngăn trở.

Những cây bạch dương và thuý liễu cành lá rậm rạp giao nhau y như những bức bình phong. Bạch Thiết Sinh dong xe đi giữa rừng, cứ phải quanh bên nọ, quẹo bên kia, vất vả lắm mới tiến lên được một quãng.

Chợt nghe có những bước chân đang từ trong rừng sâu dồn dập tiến ra. Lỗ Bình đi đầu vội dừng lại.

Vì nhà Nam Cung thế gia không những đã đoạt được cái mỹ hiệu "Võ lâm đệ nhất gia", ở biệt lập một khu rừng ngoại thành Nam Dương, bên ngoài lại còn bao trùm một lớp áo cực kỳ thần bí, nên người ngoài không ai biết rõ nội tình của những người trong toà nhà ấy. Chỉ biết rằng họ tuy được hưởng cái vinh dự đẹp đẽ mà thiên hạ ai cũng hâm mộ đó. Họ cũng đã phải trả giá bằng một sự thống khổ vô biên.

Các nhân vật trong làng võ đối với sự bí mật của nhà Nam Cung thế gia chỉ có hai quan niệm: ghen ghét và hâm mộ.

Tiếng chân đi mỗi lúc một gần, rồi có ba người sánh vai nhau từ trong rừng bước ra. Ba người đó chính là bọn Thượng Tam Đường, Ngôn Phượng Cương và Đàm Khiếu Thiên.

Thượng Tam Đường vòng tay nói:

-Chư vị đã đến đấy ư?

Rồi đưa mắt nhìn cỗ xe mui, chợt cau mày nói:

- Huyền Nguyệt đạo trưởng...

Huyền Nguyệt đạo trưởng thưa một tiếng, rồi từ trong xe nhảy xuống.

Hơn hai mươi ngày nay, vị danh kiếm phái Vũ Đương vẫn nằm núp trong cỗ xe mui đen, làm bạn với bốn cỗ thi hài. Chỉ trừ những bữa ăn, còn thì ban đêm cũng ngủ liền ở trong xe, không dời nửa bước. Hình như đối với bốn cỗ thi hài, ông ta có một hứng thú gì đặc biệt, đến nỗi ngày đêm kề liền bên cạnh mà không thấy chán.

Thượng Tam Đường sẽ hỏi:

- Di thể của Tứ Quân Tử đã biến mùi chưa?

Huyền Nguyệt lắc đầu:

- Chưa thấy mùi gì hết, thế mới lạ chứ! Chính bần đạo cũng rất lấy làm ngạc nhiên, không hiểu tại sao lại thế. Thượng đại hiệp đã điều đình với họ cho mượn ngọc rết và kính thuỷ tinh chưa?

Thượng Tam Đường cau mặt nói:

- Chưa. Vì chủ nhân Nam Cung thế gia đang bị đau nặng nên chưa nói được chuyện gì hết.

Huyền Nguyệt lại hỏi:

- Người chủ trương công việc gia đình nhà Nam Cung thế gia hiện thời là ai?

Thượng Tam Đường lắc đầu:

- Lão phu cũng không rõ lắm.

Huyền Nguyệt nói:

- Thôi, bây giờ đại hiệp hãy đưa chúng tôi vào trong nhà, rồi sẽ hay.

Thượng Tam Đường mấp máy đôi môi, hình như muốn nói gì lại thôi, rồi đi lên trước dẫn đường. Huyền Nguyệt và mọi người đều lũ lượt theo sau. Diệp Sương Y vẫn đi kèm bên cỗ linh xa.

Đi một lúc không lâu, chợt thấy khu rừng đột nhiên mở rộng, trước mặt hiện ra một khoảng đất không, vuông vắn chừng vài chục trượng. Hai bên khoảng đất trống có bày hai cái giá gỗ, giữa cắm một chiếc biển trên đề bốn chữ: “Xin bỏ binh khí.”

Trên hai giá gỗ đã cắm đầy dao kiếm, nhiều chiếc có lẽ vì đã quá lâu ngày, nên lưỡi đã hoen rỉ, chuôi đã mục nát. Ngôn Phượng Cương cười nhạt nói:

- Một trong bốn giới pháp là không được mang binh khí nào vào nhà Nam Cung thế gia, xin các vị bỏ đao kiếm xuống!

Huyền Nguyệt tháo thanh kiếm đeo bên mình, cắm vào chiếc giá gỗ mé tay phải. Quần hào cũng đều lần lượt làm theo.

Thượng Tam Đường gài cây gậy trúc lên giá rồi nói:

- Các vị có ai giắt ám khí trong mình, cũng xin bỏ ra để cả lại đây.

Miệng nói, mắt lại liếc nhìn Đường Thông. Đường Thông cười nhẹ một tiếng, thò tay vào mình lấy ra một chiếc túi da treo lên giá gỗ, rồi nói:

- Tất cả ám khí của tại hạ đều ở trong chiếc túi này.

Thượng Tam Đường nói:

- Bốn điều giới pháp là do anh hùng thiên hạ bàn định với nhau rồi lập ra, vậy nên lão hủ rất mong

các vị tự động tuân thủ.

Nói xong rảo bước đi lên trước dẫn đường. Huyền Nguyệt đạo trưởng vừa đi vừa hỏi:

- Chủ nhân nhà này là nhân vật thế nào mà hách dịch quá thế?

Thượng Tam Đường lắc đầu:

- Điều ấy lão phu cũng không rõ lắm. Bọn lão phu ở đây mấy hôm, chỉ thấy hai con tỳ nữ đưa cơm nước, ngoài ra không thấy ai khác nữa.

Huyền Nguyệt đạo trưởng nói:

- Đã vậy ta cứ cho dắt xe ngựa vào thẳng bên trong, vì theo như bốn điều giới luật, không thấy khoản nào nói đến cấm xe. Dù họ bẻ, ta cũng có cớ mà nói!

Thượng Tam Đường gật đầu:

- Đạo trưởng nói cũng có lý.

Huyền Nguyệt quay lại vẫy Bạch Thiết Sinh bảo cứ đánh xe vào. Lại đi thêm chừng ba bốn dặm nữa, cảnh vật trước mắt chợt biến đổi khác hẳn. Hoa thơm cỏ lạ vây kín xung quanh một toà trang viện cực lớn, nóc lợp ngói xanh, cửa sơn màu đỏ, trên gác cổng treo một tấm biển lớn chữ vàng nền đen, viết năm chữ đại tự “VÕ LÂM ĐỆ NHẤT GIA”.

Phía trái chỗ góc tấm biển biên chi chít những hàng chữ nhỏ, chữ thì viết lối khải, chữ thì viết lối thảo, toàn là chữ ký của chưởng các phái, hoặc hùng chúa các phương.

Thượng Tam Đường sắc mặt nghiêm trang, dẫn quần hùng đi vòng qua vườn hoa, rồi bước lên thềm đá.

Huyền Nguyệt chợt quay lại dặn nhỏ Bạch Thiết Sinh:

- Hễ có xảy ra sự gì lạ, hiền điệt cũng đừng lên tiếng, cứ để mặc bần đạo liệu cách đối phó.

Bạch Thiết Sinh vâng lời, Huyền Nguyệt lại rảo bước đi lên sóng vai với Thượng Tam Đường, đi qua bảy bực thềm đá.

Hai cánh cửa sơn đỏ mở rộng bên trong bày la liệt những chậu hoa, qua một cái sân rất rộng, rồi đến từng cửa thứ hai, nhưng đây đó vẫn im lặng như tờ, không thấy bóng người qua lại.

Một tòa đình viện tráng lệ huy hoàng, hoa cúc hoa quế xông hương sực nức. Chỉ vì vắng vẻ trầm tịch quá, khiến cho người ta cảm thấy cảnh vật xung quanh như bị bao trùm bởi một tấm màn bí mật.

Tới trước cửa lớn, Thượng Tam Đường sẽ nói với Huyền Nguyệt:

- Đạo trưởng, xe ngựa không thể dắt qua thềm đá được. Ta hãy cho dừng lại ở đây thôi.

Huyền Nguyệt cau mày hỏi:

- Tại sao nhà Nam Cung thế gia không có một người nào thông báo cả nhỉ?

Nói vừa dứt lời, chợt thấy từ phía sau dãy chậu hoa có một người con gái mặc áo xanh, tuổi trạc mười bốn, mười lăm, mắt sáng mày thanh, tóc bện ngang vai, thủng thỉnh bước ra.

Huyền Nguyệt đưa mắt nhìn Thượng Tam Đường, chỉ thấy ông nghiêm trang đứng im, rõ ràng là ông cũng chưa biết thiếu nữ đó là ai. Bèn chắp tay ngang ngực, khom lưng nói:

- Xin kính chào cô nương.

Thiếu nữ áo xanh ngước đôi mắt to đen láy, nhìn khắp mọi người một lượt, rồi khom lưng nói với Huyền Nguyệt:

- Xin hỏi pháp hiệu của đạo trưởng, và người tới đây có việc gì?

Tiếng nói rõ ràng rành rẽ, tỏ ra một người có sức lực dồi dào.

Huyền Nguyệt đạo trưởng tươi cười nói:

- Bần đạo là Huyền Nguyệt, có chút việc cần, muốn được bái kiến chủ nhân Nam Cung thế gia.

Thanh y nữ tỳ lại ngước mắt nhìn cỗ xe ngựa, rồi lắc đầu thở dài nói:

- Đạo trưởng đã biết bốn điều giới pháp ở đây chưa?

Huyền Nguyệt gật đầu:

- Bần đạo đã hiểu, và chưa từng làm trái kỷ luật.

Thiếu nữ nói:

- Đánh xe vào thẳng trang viện nhà Nam Cung thế gia chưa hề xảy ra việc ấy bao giờ.

Huyền Nguyệt cười nói:

- Chúng tôi sở dĩ không quản xa xôi ngàn dặm tới đây, cầu kiến Nam Cung thế gia, chính chỉ vì muốn giải quyết những sự nghi nan ở trong xe này thôi.

Thượng Tam Đường cũng chắp tay nói:

- Bọn lão phu đến đây đã được ba hôm, mong ơn hậu đãi, ở lại quý trang...

Thanh y nữ lạnh lùng ngắt lời:

- Nam Cung thế gia đối với quý khách đến thăm, bao giờ cũng tiếp đãi tận lễ, nhưng quyết không dung những kẻ khinh thường bốn đại giới pháp.

Huyền Nguyệt vẫn tươi cười nói:

- Bọn bần đạo ở xa đến, hoặc giả có xúc phạm đến bốn điều giới luật, cô nương trách cứ cũng không đàm oán. Chỉ mong cô nương thông báo với lệnh chủ nhân giùm cho một tiếng, bần đạo cảm kích vô cùng.

Thiếu nữ trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Các vị dong xe vào trang viện, mặc có phạm vào bốn điều giới luật hay không, nhưng cái tội khinh thường nhà Nam Cung thế gia cũng không phải nhỏ.

Huyền Nguyệt nói:

- Để lát nữa được bái yết chủ nhân, bần đạo sẽ đương diện thỉnh tội.

Thiếu nữ nói:

- Vậy xin mời các vị vào trong sảnh ngồi chơi một chút, được để tôi vào bẩm với chủ nhân, chờ lệnh định đoạt.

Nói xong thủng thỉnh bước lên, vừa đi vừa nói:

- Xin các vị thứ lỗi, tôi xin phép đi trước dẫn đường.

Huyền Nguyệt ngoảnh lại dặn Bạch Thiết Sinh ở lại trông xe, còn mình thì cùng quần hào theo thiếu nữ vào trong sảnh.

Xuyên qua mấy dãy chậu hoa rồi tới tầng cửa thứ hai, thiếu nữ chỉ dãy phòng ốc mé bên trái, nói:

- Mời các vị hãy vào phòng khách nghỉ ngơi một lát, để tôi thỉnh mệnh chủ nhân xong, sẽ lại ra nói với các vị.

Thiếu nữ tuy nhỏ tuổi, nhưng nói năng lanh lợi, rõ ràng, đâu ra đấy, cử chỉ lại đứng đắn ung dung, tỏ ra một tay lão luyện.

Khách tuy toàn là các vị hào khách võ lâm, tiếng tăm lừng lẫy, nhưng đối với nhà Nam Cung thế gia thần bí này, trong bụng vẫn có một vài phần kiêng nể, nên không dám lỗ mãng, nhất nhất đều tuân theo lời thiếu nữ chỉ bảo.

Thiếu nữ chờ mọi người nồi yên đâu đấy, mới leo lên thềm đá, đi vào lớp cửa thứ hai.

Trong phòng khách bài trí rất u nhã, cửa sổ, bàn ghế đều được lau chùi bóng lộn, không có qua một mảy may bụi. Trên chiếc bàn bát tiên sơn đỏ đã bày sẵn những chén trà thơm, vừa đúng mỗi người một chén, chén nào cũng bốc hơi nghi ngút, rõ ràng là vừa mới pha xong, nhưng trong nhà thì tuyệt không thấy ai ra tiếp khách cả.

Bất cứ mọi vật, mọi việc gì ở trong nhà Nam Cung thế gia đều có vẻ thần bí khác thường cả.

Quần hào đều ngồi xuống ghế, nhưng không ai bưng chén trà lên nhấp giọng.

Ước chừng ăn xong bữa cơm, mới thấy phía ngoài có tiếng giầy nhè nhẹ tiến vào. Người nữ tỳ áo xanh lúc nãy lại xuất hiện.

Đối với cô bé thần thái ung dung, nghiêm nghị, quần hào không sao dám khinh thường, tất cả đều đứng lên nghênh tiếp.

Thiếu nữ cúi mình nói:

-Chư vị không quản xa xôi ngàn dặm tới đây, chủ nhân tôi rất lấy làm vinh hạnh, nên tuy lúc này bệnh nặng chưa khỏi, chủ nhân cũng gắng gượng ra tiếp khách. Vậy xin mời các vị vào nội sảnh tương kiến.

Trong khi nói, đôi mắt thiếu nữ vẫn long lanh đưa qua đảo lại, nhìn vào tận mặt từng người. Nhiều người bị cái nhìn soi mói sắc sảo của nàng đều cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Huyền Nguyệt chắp tay nói:

- Xin phiền cô nương dẫn lối.

Thiếu nữ xin lỗi rồi bước lên trước.

Qua hai cánh cửa lớn tới một con đường nhỏ, hai bên trồng toàn hoa, hương thơm thoang thoảng, gió thổi hiu hiu, cảnh sắc mười phần thơ mộng, nhưng vì không khí quá lặng lẽ tịch mịch nên làm cho người ta chỉ cảm thấy rờn rợn sợ sệt.

Cô gái áo xanh đưa mọi người tới trước một toà nhà nguy nga tráng lệ, sẽ gõ nhẹ vào chiếc vòng đồng trên hai cánh cửa sơn son khép chặt.

Chợt nghe một tiếng “ké... ét” mạnh, rồi cánh cửa từ từ mở ra, quần hào ngẩng đầu lên trông vào bên trong, chỉ thấy trước mắt một màu sáng chói!

Thì ra trong toà đại sảnh rộng rãi mênh mông, bốn mặt lát toàn bạc mỏng, bàn ghế đồ vật đều bọc toàn gấm trắng, thành ra cả toà nhà đều sáng rực.

Thiếu nữ đưa khách vào tới cửa, liền đứng nép về một bên nhường lối. Huyền Nguyệt đi đầu, sẽ đưa mắt liếc quanh một lượt, thấy trong nhà từ đồ vật cho đến những thứ trang hoàng trần thiết, đều dùng toàn màu trắng, không lẫn một màu gì khác nữa.

Quần hào lũ lượt theo sau, mặt người nào cũng lộ vẻ nghiêm chỉnh, cung kính. Cách bài trí trang hoàng trong căn phòng này vừa đặc biệt vừa trang nghiêm, khiến ai mới bước chân vào tự nhiên cũng nảy ra cái ý tự ti mặc cảm.

Người con gái áo xanh chờ cho khác vào hết, mới cất tiếng hô to:

- Giai khách đã tiến vào nội sảnh!

Tức thì bên trong chợt đưa ra một tiếng thở dài, tấm màn trắng sẽ từ từ hé mở, rồi một bà cụ già tóc bạc da mồi thủng thỉnh bước ra.

Đó là một lão phụ thân thể gầy gò, nước da vàng khô. Rõ ra một người ốm đã lâu ngày, tay phải còn chống một cây gậy trúc.

Bà mặc áo trắng dài, mái tóc bạc được bọc gọn trong một tấm khăn lụa trắng.

Cách phục sức với cỡ tuổi của bà ta đều quá ư tương phản.

Theo sau bà ta còn có bốn vị phụ nhân cũng mặc áo trắng theo hầu. Sắc mặt người nào cũng lộ vẻ nghiêm trang và u uất, làm cho người ta trông thấy đều có cái cảm giác nặng nề bứt rứt.

Huyền Nguyệt đưa mắt nhìn bà cụ già một lượt, rồi nghĩ thầm: “Chẳng lẽ bà cụ già ốm yếu thế kia lại chính la Nam Cung phu nhân?”

Bụng tuy nghĩ vậy, nhưng ông ta vẫn đứng lên, chắp tay ngang ngực, cúi đầu nói:

- Bần đạo Huyền Nguyệt xin kính chào lão tiền bối!

Bà già gõ nhẹ đầu chiếc gậy trúc xuống đất, cười nói:

- À, Vũ Đương danh gia, lão thân cam thất kính!

Huyền Nguyệt hơi giật mình, nghĩ bụng: “Bà lão này rõ ra người đã lăn lộn giang hồ lâu năm, nên

có vẻ lão luyện lắm.”

Bà già lại tươi cười nói:

- Xin mời các vị ngồi. Lão thân vì mới bị cảm, nên không thân hành ra đón quý khách được, mong các vị miễn trách cho.

Nói xong liền ngồi xuống ghế trước.

Bốn thiếu phụ mặc áo trắng, tuổi tác không đều nhau, đứng xếp thành một hàng dài, phía sau lưng bà lão.

Quần hào thấy chủ nhân đã ngồi, bèn cùng lần lượt ngồi xuống.

Ngôn Phượng Cương sẽ hỏi Thượng Tam Đường:

- Bà cụ già kia có phải là Nam Cung phu nhân không?

Thượng Tam Đường cũng thì thầm đáp lại:

- Huynh đệ chỉ quen vị chủ nhân thứ ba nhà này, ngoài ra không biết ai cả. Vị trung niên phu nhân đứng hàng thứ hai kia tức là vợ ông ta.

Hai người nói rất nhỏ, nhưng hình như cũng bị bà già nghe tiếng. Chợt nghe bà ta cười nhẹ một tiếng rồi nói:

- Nam Cung thế gia đã có quy cũ thành nếp, không bị lễ giáo của người đời bó buộc...

Nói xong, lại quay lại bảo người thiếu phụ đứng hàng thứ hai:

- Sao con trông thấy bạn cũ của vong phu mà không ra chào một tiếng?

Thiếu phụ cúi đầu sẽ nói:

- Tôn tức xin tuân lệnh.

Nói xong sẽ nhấc gót sen, đứng cách xa xa, đối trước Thượng Tam Đường, khom mình thi lễ, nói:

- Vị vong nhân Thường Tố Ngọc bái kiến Thượng đại kha.

Thượng Tam Đường vội đứng lên, chắp tay đáp lễ nói:

- Phu nhân trí nhớ tốt quá! Tại hạ không thể biệt tận tâm lực lo lắng hậu sự cho Nam Cung huynh, mỗi lần nghĩ đến, thực rất lấy làm ân hận.

Thường Tố Ngọc buồn bã nói:

- Thượng đại kha không quản xa xôi ngàn dặm tới đây phúng điếu vong phu, Thường Tố Ngọc rất lấy làm cảm kích.

Nói xong lại cúi mình thi lễ, rồi lui về chỗ cũ.

Huyền Nguyệt đứng lên chắp tay nói với lão phụ nhân:

- Bần đạo nghe tiếng Nam Cung thế gia đã lâu. Hôm nay rất lấy làm hân hạnh được các vị phu nhân tiếp kiến.

Lão phu nhân cười một cách buồn bã nói:

- Vong phu Nam Cung Minh, vì không nghe lão thân can gián, sinh dũng nhất thời, tranh hùng trên đỉnh núi Thiếu Thất, đến nỗi...

Thượng Tam Đường ngắt lời nói:

- Nam Cung lão tiền bối là một bậc nhân kiệt, khi ở trên Thiếu Thất sơn, một mình đánh bại anh hùng thiên hạ, khiến cho quần hào phải khuynh phục, đồng tâm phụng tặng vinh diệu "Võ lâm đệ nhất gia". Thiết tưởng trăm ngàn năm nay mới có một nhà Nam Cung là được hưởng cái vinh diệu ấy...

Lão phu nhân ngắt lời:

- Vì được cái vinh diệu ấy nên mới khiến cho nhà tôi già trẻ lớn bé năm đời đều thành quả phụ. Chúng tôi đã phải mua cái vinh diệu ấy bằng một giá quá đắt.

Bà quay lại nhìn bốn thiếu phụ đứng sau lưng một lượt, rồi lại nói tiếp:

- Những nỗi đau đớn uất ức, lão thân đã phải ẩn nhẫn suốt mấy chục mùa mưa nắng, chưa từng hé răng than thở với ai. Chỉ đáng thương cho các con dâu, cháu dâu tôi, hết thảy lại dẫm cả vào vết xe đổ của tôi...

Bà nói đến đấy, giọng bỗng chìm hẳn xuống, hai hàng lệ già từ từ lăn xuống hai gò má.

Huyền Nguyệt đưa mắt nhìn bốn vị phu nhân đứng sau bà già, thấy người đứng đầu hàng mé phải tuổi trạc năm mươi, người thứ hai tuổi ước chưa đầy bốn chục, người thứ ba chỉ vào khoảng ba mươi hoặc ba mươi hai, còn người đứng cuối cùng có lẽ mới độ mười bảy mười tám. Người nào cũng mặc quần áo trắng, bịt tóc bằng khăn trắng, không tô son phấn, kẻ nhạt lông mày. Nói về dung sắc, thì người nào cũng đáng gọi là mỹ nhân cả.

Chợt nghe cái giọng ai oán của bà già lại cất lên:

- Nam Cung thế gia xưa nay vẫn ít đi lại với các nhân vật võ lâm, nên cũng không thể nói đến chuyện ân oán được. Chỉ vì vong phu tự ý sinh cường, chiếm được cái vinh diệu "Vũ lâm đệ nhất gia" thì cũng rước ngay cho nhà Nam Cung chồng tôi một cái thảm hoạ đứt ruột đau lòng, tuyệt nòi mất giống, một nhà toàn đàn bà goá. Các vị thử nghĩ xem trong các nhân vật võ lâm, còn có nhà nào cảnh huống thê lương hơn nhà tôi không?

Huyền Nguyệt đạo trưởng cũng ngậm ngùi than thở giây lâu rồi nói:

- Uy danh của nhà Nam Cung thế gia đã làm chấn động Đại giang Nam Bắc. Nhưng trong giới võ lâm, đã có mấy ai biết đến những nỗi đau đớn khổ tâm của năm vị phu nhân! Ôi! Danh lợi hại người đến thế kia ư?

Lão phu nhân chỉ thở dài một tiếng, lặng ngắt không nói gì nữa.

Một bầu không khí ảm đạm thê lương như bao trùm lấy toà nội sảnh. Một lát sau, Huyền Nguyệt mới lên tiếng:

- Anh em chúng tôi đến quấy nhiễu quý phủ hôm nay, trong bụng rất lấy làm thắc mắc, mong lão tiền bối tha thứ, và sẵn lòng giúp đỡ chúng tôi một chút.

Lão bà ngẩng lên hỏi:

- Đạo trưởng muốn lão thân giúp đỡ việc gì, xin cứ nói thẳng cho biết!

Huyền Nguyệt nói:

- Lão tiền bối có biết tiếng Trung Nguyên Tứ Quân Tử không ạ?

Lão phu nhân nói:

- Lão thân tuy chân không hề bước ra khỏi cửa, nhưng các bạn cũ của vong phu thỉnh thoảng lại chơi, bàn về các việc trong giang hồ, cũng có thấy nhắc đến tên bốn vị ấy.

Huyền Nguyệt nói:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử bị ám hại ở trên Bách Trượng Phong phía Bắc tỉnh Triết Giang cùng một lúc. Trước khi bọn họ bị hại, còn có người giả danh phi thiếp mời rất nhiều nhân vật cao thủ võ lâm tới Bách Trượng Phong dự hội. Nhưng khi quý vị cao bằng đến nơi, thì Tứ Quân Tử đã tắt nghỉ rồi. Khắp mình bốn người không có thương tích gì, chỉ thấy lòng bàn tay phải hơi hiện lên một cái dấu đỏ. Vì những nét bên trong nhỏ quá sức mắt không sao hiện nhận được, nên chúng tôi không quản xa xôi nghìn dặm tới đây, định mượn quý phủ viên ngọc rết và chiếc kính thuỷ tinh để soi cho rõ. May ra có thể tìm được vết tích gì của hung thủ chăng. Rồi lại xin phụng hoàn quý phủ lập tức.

Lão bà thở dài một tiếng mà rằng:

- Trung Nguyên Tứ Quân Tử có khôn thiêng, tất cũng phải cảm kích các vị đã tận tình tận nghĩa đối với bạn bè như vậy. Ôi! Gia đình Nam Cung nhà tôi ông cháu, cha con năm đời đều bị ám hại, thì chẳng thấy một nhân vật võ lâm nào tra cứu hộ cho.

Thượng Tam Đường nói:

- Năm xưa chín đại môn phái và hào kiệt bốn phương liên danh tặng tấm biển "Vũ lâm đệ nhất gia", lại lập ra bốn điều giới luật bắt buộc các nhân vật trong võ lâm đều phải nhất luật tuân theo, thành ra lại vô tình mua cho gia đình Nam Cung thế gia một thảm hoạ tày trời, đến nỗi gia trưởng năm đời đều phải chết thảm. Nếu bây giờ lão phu nhân chịu phi thiếp mời tất cả các môn phái, giao cho họ trách nhiệm điều tra hung thủ. Tôi tin rằng không khi nào họ từ chối.

Đôi mắt lão bà chợt loé lên một ánh sáng kỳ dị, nhưng chỉ một thoáng qua, lại khôi phục được vẻ bình thường cười, nói:

- Chỉ lo sợ lão thân không mặt mũi nào...

Rồi quay lại bảo người đàn bà lớn tuổi nhất:

- Con vào trong nhà lấy cái kính thuỷ tinh ra đây...

Người đàn bà vâng lệnh quay vào. Bà ta lại bảo Thường Tố Ngọc:

- Cháu vào lấy cho ta viên ngọc rết.

Thường Tố Ngọc cũng vâng lệnh lui ra. Lão bà gõ chiếc gậy xuống đất, đứng lên hỏi:

- Linh thể của Trung Nguyên Tứ Quân Tử hiện nay ở đâu?

Thượng Tam Đường chắp tay nói:

- Xin lão phu nhân thứ cho chúng tôi cái tội mạo muội, bốn cỗ thi hài hiện đặt ở trong xe ngoài cửa phủ.

Lão bà "a" một tiếng rồi nói:

- Nam Cung thế gia trừ mấy mụ gái goá này ra, thì còn ai nữa? Cố nhiên là các vị không coi vào đâu?

Ngừng một giây, rồi lại tiếp:

- Lão phu bị cảm chưa khỏi hẳn nên không thể bồi tiếp các vị lâu được, xin cáo lui trước.

Rồi cũng không chờ bọn Huyền Nguyệt trả lời, bà già chống gậy thủng thỉnh bước vào nhà trong. Hai thiếu phụ cũng đi theo.

Thế là trong nội sảnh chỉ còn trơ lại bọn khách, cả tên nữ tỳ áo xanh, từ nãy vẫn đứng chờ ngoài cửa, lúc này cũng biến đâu mất nốt.

Một cơn gió nhẹ, thổi vào chiếc màn trắng, làm cho bức màn răn răn từng nếp sóng gợn, khắp gian phòng chỉ có một màu trắng toát, càng làm cho không khí tăng thêm phần khủng bố và thê lương.

Thượng Tam Đường se sẽ thở dài một tiếng, nói nhỏ với Huyền Nguyệt:

- Đạo trưởng, việc ta cho người dong xe, vào trong viện làm cho chủ nhân Nam Cung thế gia tức giận, có thể bất lợi cho mình.

Huyền Nguyệt lạnh lùng nói:

- Việc đã lỡ rồi, cũng chỉ đành ngồi mà đợi biến. Chủ nhân đã sai người đi lấy ngọc và kính, chẳng lẽ lại giở mặt.

Thượng Tam Đường tỏ vẻ lo lắng hỏi:

- Lão phu chỉ lo chọc giận chủ nhân Nam Cung thế gia thì phiền lắm.

Ngôn Phượng Cương cười nhạt nói:

- Trong mấy hôm ở đây, huynh đệ đã nhẫn nại đến cực điểm rồi. Nam Cung thế gia tuy vinh quy, nhưng huynh đệ dù sao cũng là chưởng môn một phái, bình sinh chưa hề để ai khinh dễ bao giờ.

Thượng Tam Đường vội xua tay nói:

- Thôi thôi. Ngôn huynh hãy nể mặt tiểu đệ, cố nhẫn nhục thêm ít nữa...

Bức màn trắng thốt nhiên lại hé mở, rồi người trung niên phụ nhân tay bưng một cái hộp nhỏ bằng gỗ, chạm trổ rất khéo thủng thỉnh bước lại gần bàn, đặt chiếc hộp gỗ xuống nói:

- Trong hộp gỗ này có cái kính thuỷ tinh, mà các vị hỏi mượn... Vị nào nhận vật này đây?

Thượng Tam Đường chỉ Huyền Nguyệt nói:

- Xin đưa cho vị đạo trưởng này.

Người đàn bà đưa cặp mắt lạnh như băng nhìn Huyền Nguyệt hỏi:

- Đạo trưởng xuất thân ở môn phái nào, xin hãy cho biết đã.

Huyền Nguyệt nói:

- Bần đạo là Huyền Nguyệt phái Vũ Đương.

Người đàn bà chỉ chiếc hộp trên bàn, nói:

- Cái kính trong hộp này xin giao cho đạo trưởng, trước khi mặt trời lặn, xin lại đem đến chỗ này mà trả.

Nói xong, không đợi Huyền Nguyệt trả lời, lập tức rảo bước, lẩn vào sau bức màn trắng.

Đàm Khiếu Thiên nói nhỏ:

- Đạo trưởng thử mở cái hộp ra xem nào.

Huyền Nguyệt mỉm cười nói:

- Theo tôi đoán thì quyết không sai đâu.

Ngoài miệng tuy nói ra giọng quả quyết như vậy, nhưng trong bụng vẫn không khỏi nghi ngờ, bèn thuận tay mở nắp hộp ra.

Tất cả ngần ấy người, tuy đã được nghe tên ba món bảo vật từ lâu, nhưng đều chưa trông thấy bao giờ. Thấy Huyền Nguyệt mở nắp hộp ra, liền lập tức xúm cả lại xem.

Chỉ thấy trong chiếc hộp gỗ lót một lớp nhung đỏ rất dầy. Giữa hộp đặt ngay ngắn một miếng đá thủy tinh, vuông vắn hai tấc, dầy chừng nửa tấc, trong suốt.

Đó là chính tấm kính thuỷ tinh, một trong ba món bảo vật trông chỉ tầm thường có thế thôi. Quần hào xem xong không khỏi thất vọng. Ngôn Phượng Cương cười khẩy nói:

- Thì ra chỉ là một miếng đá thủy tinh thường, thế mà cũng được liệt vào hàng bảo vật! Mới biết các cụ ngày xưa cũng hay phóng đại quá.

Huyền Nguyệt lại cầm miếng kính ngắm kỹ một lúc, tuyệt không tìm thấy đặc điểm của nó ở chỗ nào, trong bụng bất giác cũng hơi ngớ, tự nghĩ: “Miếng kính này có gì quý, mà được liệt vào hàng ba món bảo vật?”

Ông để kính lên mắt soi, mới thấy cảnh vật trong nhà không một tơ hào nào không bị thu vào

miếng kính, bốn phương tám góc, một mảy tóc cũng trông thấy rành rành.

Ngôn Phượng Cương thấy thần sắc Huyền Nguyệt có vẻ say sưa mê mải, trong bụng lấy làm kỳ quái, bèn hỏi:

- Đạo trưởng có thấy gì lạ không?

Huyền Nguyệt tấm tắc khen:

- Tinh hoa của nhật nguyệt dựng đục nên, lại do tay thợ khéo mài giũa, liệt danh vào hàng ba món bảo vật, quả không phải là hư truyền.

Ngôn Phượng Cương kinh ngạc nói:

- Nếu vậy chắc là có ma thuật? Đạo trưởng đưa tôi mượn xem một chút.

Huyền Nguyệt nói:

- Chúng ta hãy đem ra ngoài này soi thử cái dấu đỏ trong tay Tứ Quân Tử đã, rồi Ngôn huynh xem sau cũng không muộn.

Vừa nói vừa đứng lên bước ra ngoài sảnh. Quần hùng vừa toan đi theo, chợt nghe một giọng đàn bà lạnh lùng cất lên ở phía sau lưng:

- Các vị hãy thong thả. Ngọc rết giao cho ai đây?

Mọi người ngoảnh đầu lại, thấy Thường Tố Ngọc tay bưng chiếc hộp sắt, vừa từ trong nhà bước ra.

Thượng Tam Đường vừa toan chạy lại đỡ, thì Ngôn Phượng Cương đã bước lên đón trước nói:

- Xin giao cho tại hạ.

Thường Tố Ngọc nói:

- Xin các hạ cho biết tôn tính.

Ngôn Phượng Cương đáp:

- Tại hạ Ngôn Phượng Cương, chưởng môn đời thứ mười Ngôn gia môn đất Thần Châu.

Thường Tố Ngọc nói:

- Trước khi mặt trời lặn, xin lại đưa đến đây cho.

Nói xong cúi đặt chiếc hộp xuống đất, rồi nói:

- Trai gái không được trao tay cho nhau. Xin Ngôn chưởng môn thứ cho tôi cái tội vô lễ.

Ngôn Phượng Cương ho khan mấy tiếng rồi nói:

- Đó là lễ giáo, tôi đâu dám trách phu nhân.

Thường Tố Ngọc lạnh lùng cười nói:

- Xin phiền chưởng môn.

Nói xong quay ngoắt mình lại rảo bước đi ngay.

Ngôn Phượng Cương nhặt chiếc hộp lên, mở ra xem, bất đồ một luồng hơi lạnh từ trong hộp xông lên ông ta lẩm bẩm khen:

- Chẳng trách người ta liệt vào hàng tam bảo, cũng phải chỉ riêng có cái hơi lạnh của nó cũng đã đáng quý lắm rồi.

Chú ý trông trong hộp, chỉ thấy một viên ngọc rết trắng muốt, dài ngắn chừng ba tấc, soi rõ cả tóc râu mặt mũi, không khác gì tấm gương. Toàn thân viên ngọc đều trong suốt duy có sống lưng, là hơi lờ mờ hiện lên một cái gân đỏ. Ngọc đã quý lại nhờ được tay thợ khéo mài giũa, nên trông rất linh động, chỉ hơi nhác đi một chút, là trông loạn mắt ngay.

Ông ta đậy nắp hộp lại, rồi rảo bước đi ra.

Chương 5: Thủy Tinh Kính - Ngọc Ngô Công

Huyền Nguyệt đạo trưởng dẫn đầu. Vòng qua mấy dãy chậu hoa, rồi ra đến cửa lớn.

Lúc này Bạch Thiết Sinh vẫn ngồi trên xe ngựa, dáng điệu có vẻ nóng nảy bồn chồn. Vừa trông thấy Huyền Nguyệt, vội đứng lên đón, vồn vã hỏi:

- Lão tiền bối có mượn được hai bảo vật không?

Huyền Nguyệt giơ chiếc hộp gỗ lên, nói:

- Mượn được đây rồi. Hiền điệt mau mở rèm xe ra.

Bạch Thiết Sinh mở rèm xe, Huyền Nguyệt liền cầm chiếc hộp gỗ nhảy lên.

Từ lúc đặt bốn cỗ thi hài vào trong xe, trừ Huyền Nguyệt đạo trưởng ra, thì không ai ngó vào xe làm gì nữa. Lúc này rèm xe được cuốn lên, mọi người nhìn vào, mới thấy bốn vị quân tử vẫn ngồi xếp bằng tròn đối diện y như lúc ở trên đỉnh núi.

Huyền Nguyệt tay phải cầm kính, tay trái mở bàn tay của Lam Triệu Thường ra xem, nhờ ánh sáng ngoài cửa xe lọt vào, tỉ mỉ soi kỹ một lúc, sắc mặt chợt tái hẳn lại.

Đoạn ông bỏ tay Lam Triệu Thường xuống, rồi cầm tay Chu Thiên Thượng lên xem, càng xem, sắc mặt ông càng tái xanh, đôi mày cau có, rõ ràng là trong bụng đang bối rối dị thường.

Chỉ một lúc không lâu, ông đã xem hết bốn bàn tay, rồi ngửng mặt lên trời, thở ra một hơi dài, đoạn lại nhảy xuống xe.

Bạch Thiết Sinh vội hỏi:

- Lão tiền bối có tìm thấy gì lạ không?

Huyền Nguyệt sắc mặt trầm trọng, đưa mắt nhìn khắp mọi người, rồi hỏi:

- Trong các vị đây, có ai biết cái tên “Cửu võ lâm” không?

Thượng Tam Đường lẩm bẩm, nhắc lại:

- Cừu võ lâm, Cừu võ lâm!

Chợt ông ngẩng lên lắc đầu:

- Lão phu đã moi hết bộ óc khô này ra rồi, mà chẳng thấy cái tên kỳ dị ấy đâu cả!

Ngôn Phượng Cương cau mày nói:

- Cừu võ lâm? Tên gì mà lạ thế? Rõ ràng là có kẻ nào thù hận võ lâm, nên mới đặt cái danh hiệu quái gở ấy. Chớ ở đời này làm gì có con người đó?

Thượng Tam Đường chợt vỗ tay reo:

- A phải rồi, Ngôn huynh nói có lý lắm! Tiểu đệ xin bái phục!

Bạch Thiết Sinh cau mặt hỏi:

- Chẳng lẽ trừ ba chữ "Cừu võ lâm" ra, không còn dấu vết gì khác nữa sao?

Huyền Nguyệt nói:

- Hiền điệt lên mà xem, tự khắc sẽ rõ.

Thiết Sinh đỡ lấy tấm kính, rồi cũng nhảy lên xe, lần lượt soi vào bốn bàn tay người chết.

Nhưng sao khi xem xong, sắc mặt chàng cũng tái nhợt, chẳng kém gì Huyền Nguyệt, rồi thở dài một tiếng, nhảy xuống xe, đưa trả tấm kính cho Huyền Nguyệt.

Thượng Tam Đường rất lấy làm kỳ dị, nghĩ bụng: "Tại sao ai xem xong cũng cau mặt, tái mặt thế kia là lý gì?"

Ông không sao dằn nổi tính tò mò, bèn cũng cầm kính nhảy lên xe xem.

Lên đến xe, Thượng Tam Đường mở tay Lam Triệu Thường ra soi trước.

Nhưng vệt đỏ nhỏ như tơ nhện trên lòng bàn tay nạn nhân, dưới tấm kính thuỷ tinh đã hiện thành một bản đồ án, chữ nhỏ li ti, rõ ràng từng nét.

Đàm Khiếu Thiên đi lại bên xe, sẽ nói:

- Lão tiền bối trông thấy những gì, có thể thuật lại cho chúng tôi nghe được không? Nếu để cả ngần này người phải lên xem lấy, thì mất nhiều thì giờ quá.

Thượng Tam Đường đưa mắt nhìn Huyền Nguyệt, thấy ông ta không tỏ ý phản đối, bèn gật đầu,

nhìn vào lòng bàn tay người chết, sẽ đọc: “Ký tử lục...” (sổ ghi tên người chết).

Vừa đọc đến đấy, Ngôn Phượng Cương chợt cao giọng nói:

- Hừ, thật là đồ khùng! Không biết đứa nào mà đại ngôn quá thế!

Thượng Tam Đường lại đọc tiếp: “Người ta không có ai là sống mãi, nhưng chết cũng có kẻ trước người sau. Trung Nguyên Tứ Quân Tử chẳng qua chỉ là những người được tuyển đầu tiên.”

Ngôn Phượng Cương vừa nghe, vừa lẩm bẩm:

- Điên, điên, thật là thằng điên...!

Thượng Tam Đường vẫn tiếp tục đọc: “Chết chóc dần dần, tiền nhân báo trước, tên ở sổ này, khó lòng tránh thoát...”

Vừa đọc đến đấy, thốt nhiên dừng lại, không đọc nữa.

Ngôn Phượng Cương quay lại nhìn bọn Đồ GiangNam cười nói:

- Không biết bọn mình có vinh hạnh được đăng tên trong cuốn sổ ấy không?

Thượng Tam Đường thở dài đáp:

- Ngôn huynh đừng lo, trong mười tên trong sổ, cũng có cả đại danh của Ngôn huynh đây này.

Ngôn Phượng Cương giật bắn người lên, xương sống lạnh toát, đằng hắng một tiếng, gượng cười nói:

- Nếu vậy thì quả thật vinh hạnh cho tiểu đệ!

Miệng tuy nói cứng như vậy kỳ thực thì trong bụng đã sợ run lên, nghĩ đến cái chết của Tứ Quân Tử, biết rằng hung thủ không phải chỉ nói khoác.

Thượng Tam Đường lại xem kỹ một lúc nữa, thốt nhiên sắc mặt tái mét, nhảy xuống xe, đưa trả tấm kính cho Huyền Nguyệt. Rồi nói với bọn Ngôn Phượng Cương:

- Ở dưới toàn là tên người, khỏi cần phải xem nữa.

Lỗ Bình rụt rè hỏi:

- Thượng huynh, có tên tại hạ ở trong đấy không?

Thượng Tam Đường nói:

- Nếu tôi không trông lầm, thì hình như cũng có cả tên Lỗ huynh thì phải.

Huyền Nguyệt nói:

- Có một điều lạ, là tại sao chỉ có một cái dấu cỏn con như vậy, mà họ biên được lắm chữ thế? Thật là thần kỳ!

Ngôn Phượng Cương nói:

- Đó chỉ là một xảo thuật. Bây giờ ta lại thử viên ngọc rết xem Tứ Quân Tử trúng phải thứ thuốc độc gì!

Nói xong liền nhảy lên xe, mở hộp lấy viên ngọc rết ra, đặt lên lòng bàn tay Chu Thiên Thượng, đúng chỗ có cái dấu đỏ. Quần hùng đều xúm cả lại xem.

Chỉ thấy viên ngọc rết trắng muốt như tuyết, vừa chạm vào cái dấu đỏ, lập tức biến sắc dần dần. Nhất là cái chỉ đỏ ở lưng viên ngọc, phản ứng lại càng mau lẹ, chỉ trong nháy mắt đã biến thành màu tím đen.

Thượng Tam Đường chợt quay lại nói với Huyền Nguyệt:

- Quả nhiên Tứ Quân Tử bị trúng kịch độc thật.

Ngôn Phượng Cương thấy viên ngọc rết, đã dần dần biến thành màu đen, bèn vội thu về, nhảy xuống xe, ngẩn người ra nhìn viên ngọc, luống cuống không biết làm thế nào.

Thì ra, ông ta thấy viên ngọc đã trở thành màu đen, trong bụng băn khoăn lo lắng, không biết làm thế nào cho nó trở lại màu trắng như cũ, chỉ chép miệng thở dài:

- Hoài của, viên ngọc quý, hiếm có thế này mà chỉ dùng được có một lần là hỏng. Uổng quá!

Huyền Nguyệt sắc mặt cực kỳ trầm trọng, sẽ nói với Thiết Sinh:

- Hiền điệt nếu thấy trong mình khó chịu, thì phải nói ngay cho bần đạo biết.

Ngôn Phượng Cương cúi đầu nhìn chiếc hộp thiếc trong tay rồi nói:

- Chúng ta vượt hàng ngàn dặm tới Nam Dương, mục đích chỉ là để tìm xem nguyên nhân cái chết của Tứ Quân Tử có phải vì trúng độc không. Bây giờ mọi việc đã xong, ta đem kính và ngọc trả họ thôi chứ?

Huyền Nguyệt nói:

- Cố nhiên, “ngọc bích lại hoàn họ Triệu.” Thôi chúng ta đem trả mau lên, rồi còn đi cho sớm.

Nói rồi bưng hộp kính đi lên trước. Quần hào lũ lượt theo sau. Chỉ có Bạch Thiết Sinh, Đường Thông là ở lại coi xe. Diệp Sương Y vẫn phủ miếng khăn đen che mặt, đứng tựa gốc cây bạch dương, ngẩng mặt trông trời, hình như đang mải suy nghĩ chuyện gì.

Đường Thông đột nhiên hạ giọng hỏi Bạch Thiết Sinh:

- Bạch huynh xem cái dấu đỏ trong lòng bàn tay lệnh tôn sư, có phát hiện được điều gì lạ nữa không?

Bạch Thiết Sinh lắc đầu nói:

- Phát hiện được điều gì thì Huyền Nguyệt đạo trưởng và Thượng lão tiền bối đã tuyên bố cả rồi, huynh đệ không có ý kiến gì khác cả.

Đường Thông cau mày nói:

- Bạch huynh đừng có nói dối, tiểu đệ không tin là Bạch huynh không tìm thấy manh mối gì khác lạ...

Hắn ngừng một lúc rồi lại tiếp:

- Việc này không những Bạch huynh đã tìm ra manh mối mà cả đến Huyền Nguyệt đạo trưởng và Thượng lão tiền bối cũng đều biết cả. Nếu các vị đã phát giác được đây không phải là một vụ án tầm thường, thì tại sao lại bí mật không chịu tuyên bố?

Thiết Sinh ấp úng:

- Vì là... vì là...

Giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng chân đi tới, hai người đều im bặt, không nói gì nữa.

Chỉ trong thoáng chốc, đã thấy một tên nữ tỳ áo xanh, từ trong trang viện bước ra.

Tên nữ tỳ vừa bước ra, đã giương đôi mắt to đen láy nhìn khắp mọi người, rồi dịu dàng hỏi:

- Trong mấy vị, ai có trách nhiệm trông coi ở đây?

Bạch Thiết Sinh đưa mắt cho Đường Thông rồi hỏi:

- Có việc gì thế?

Người con gái áo xanh đăm đăm nhìn cỗ xe, hỏi:

- Cỗ xe ngựa kia chở thi hài đấy à?

Thiết Sinh gật đầu:

- Vâng, phải đó!

Tên nữ tỳ biến sắc mặt lạnh lùng nói:

- Chủ nhân tôi truyền lệnh, các ông phải đem ngay cỗ xe này ra khỏi rừng dương liễu.

Thiết Sinh cau mày nói:

- Xin để tôi bẩm mệnh với mấy vị tiền bối đã, rồi mới có thể quyết định được.

Người con gái quắc mắt lên, thủng thỉnh bước đến bên cỗ xe. Vừa đi vừa nói:

- Các người đã không muốn bận tay thì để tôi làm đỡ.

Nói vừa dứt lời, liền giơ tay nắm lấy cương ngựa, Bạch Thiết Sinh giật mình kinh sợ, vội rảo bước tiến lên, đứng chắn ngang đầu cỗ xe, sẵng giọng nói:

- Buông ra!

Thiếu nữ chỉ “hừ” một tiếng, tay cầm chặt dây cương kéo thật mạnh cỗ xe tức thì bon bon chạy lên phía trước.

Đường Thông nhún hai chân một cái lăng không nhảy vọt lên ngăn lại, một tay nắm dây cương, một tay đẩy xe, con ngựa lại bước giật lùi về chỗ cũ.

Thiếu nữ giận lắm nói:

- Hai vị đã ương ngạnh như vậy, xin đừng trách tôi vô lễ.

Nói xong rảo bước chạy đến bên cỗ xe.

Bạch Thiết Sinh vội chạy theo năn nỉ:

- Cô nương hãy vui lòng cho chờ thêm chút nữa, để chúng tôi bẩm qua các vị tiền bối một tiếng, rồi xin tức khắc đi ngay không dám để cô nương bận tâm.

Người con gái do dự một lúc rồi nói:

- Thôi được, chỉ trong vòng ăn xong bữa cơm, nếu các người không ra khỏi khu rừng này, tôi sẽ

đốt xe.

Nói xong, lập tức quay đi. Bạch Thiết Sinh trông theo sau lưng thiếu nữ, chờ nàng đi khuất, sẽ bảo Đường Thông:

- Đường huynh, trông xe giùm một lúc, để tiểu đệ vào trang xem thế nào.

Đường Thông cười nói:

- Bạch huynh sợ con ranh con ấy đốt xe thật ư?

Bạch Thiết Sinh cũng cười nói:

- Thực ra, tiểu đệ không thích gây chuyện với họ, vì chẳng gì mình cũng phạm vào bốn điều giới luật của người ta, người ta vẫn có quyền nói được.

Nói xong, rảo bước đi vào trang, nhưng mới đi được một quãng đã trông thấy bọn Huyền Nguyệt từ trong cổng lớn đi ra.

Huyền Nguyệt bước đến gần Bạch Thiết Sinh, sẽ nói:

- Ta đi thôi!

Bạch Thiết Sinh lập tức nhảy lên xe, giong cương cho xe chạy.

Chiếc xe ngựa len lỏi đi trong khu rừng liễu mông mênh, tiếng bánh xe nghiến trên đường đá lọc lọc, phá tan cảnh tịch mịch âm u của khu rừng vắng lạnh.

Quần hào lũ lượt đi theo sau xe, tất cả đều im lặng, không ai lên tiếng. Dường như trong bụng mỗi người đều mang nặng một bầu tâm sự.

Ra tới chỗ giá kiếm, ai nấy đều lấy vũ khí đeo vào mình. Lúc này Ngôn Phượng Cương mới thở ra một hơi dài, rồi nói:

- Khu vườn rộng thế này, riêng chỉ việc quét lá cũng phải hàng trăm người mới có thể làm nổi. Tại hạ thật không sao tin được rằng trong nhà Nam Cung thế gia lại chỉ có mấy người quả phụ ấy thôi.

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Huynh đệ từ nhỏ đến giờ vào nam ra bắc, đi đã nhiều nơi mà chưa hề thấy nơi nào có cái không khí âm u, khủng bố như gia đình nhà Nam Cung này.

Thượng Tam Đường cười nói:

- Vô luận cảnh tưởng ở đây ra sao, nhưng họ đối với mình quả cũng tử tế hết sức. Tôi hãy hỏi trong các vị đây, đổi thử vị nào có viên ngọc rết và tấm kính thuỷ tinh quý ấy thì có vui lòng cho ai mượn một cách dễ dàng như họ không?

Quần hào đều cúi đầu nín lặng, hình như họ cùng tự nhủ: “Có vậy, nếu hai vật đó là của mình, thì dù người thân đến đâu cũng đừng hòng hỏi mượn.”

Ngôn Phượng Cương ho khan một tiếng, lẩm bẩm nói một mình:

- Hoài của viên ngọc rết!

Hình như trong bụng ông ta vẫn không sao quên được viên ngọc.

Huyền Nguyệt từ nãy đến giờ vẫn mặt ủ mày chau, chẳng nói chẳng rằng, lúc này chợt cất tiếng hỏi:

- Hoài của cái gì? Hoài của...

Ông rất ghét cái tính tham lam của Ngôn Phượng Cương nên định nói: “Hoài của, nhà Nam Cung thế gia không tặng Ngôn huynh viên ngọc ấy chăng?” Nhưng lại sợ câu nói của mình rất có thể khiến cho họ Ngôn thẹn quá hoá giận, lại gây ra những chuyện không hay nên không nói tiếp nữa.

Ngôn Phượng Cương không hiểu ý ấy, nên vẫn thản nhiên cười đáp:

- Hoài của viên ngọc quý như vậy, mà chỉ dùng được có một lần, đã tím đen lại.

Huyền Nguyệt nói:

- Nếu viên ngọc rết quả chỉ dùng được một lần rồi vứt đi, thì đã chẳng đến phần Ngôn chưởng môn.

Ngôn Phượng Cương chợt tỉnh ngộ, vội nói:

- Đạo trưởng nói cũng có lý. Nhưng người ta làm thế nào cho nó lại trắng ra như mới?

Huyền Nguyệt cười nói:

- Có khó gì đâu? Chỉ việc bỏ viên ngọc vào một chén sữa tươi, ước chừng nguội chén nước trà, là sữa sẽ hút hết chất độc trong viên ngọc ra, viên ngọc lại trong suốt như cũ.

Ngôn Phượng Cương cười nói:

- À, thì ra là thế!

Lúc này mọi người đã ra khỏi khu rừng liễu. Diệp Sương Y liền hỏi Huyền Nguyệt:

- Lão tiền bối hết săn sóc cho gia phụ và các vị sư thúc bá, điệt nữ thật cảm kích vô cùng. Nhưng điệt nữ muốn hỏi ý kiến chư vị lão tiền bối...

Huyền Nguyệt ngắt lời hỏi:

- Hiền điệt nữ muốn thế nào cứ nói, đừng ngại!

Diệp Sương Y buồn bã nói:

- Điệt nữ muốn hộ tống di hài tiên phụ và các vị sư trưởng về quê, nhưng chỉ sợ lâu ngày quá, thi thể bị hư nát mất.

Huyền Nguyệt nói:

- Điều đó hiền điệt nữ khỏi lo, vì bốn cỗ thi hài này dẫu để thêm năm ba tháng nữa cũng không hề gì.

Diệp Sương Y ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế ạ?

Huyền Nguyệt trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Vì nếu bốn cỗ thi hài này mà nát được thì tất đã nát từ lâu rồi, còn đâu đến hôm nay? Hiền điệt nữ hẳn cũng đã biết trong ngần ấy ngày đi đường, bần đạo đều nằm lỳ trong xe, làm bạn với mấy cái xác chết rồi chứ?

Diệp Sương Y gật đầu nói:

- Chính vì thấy lão tiền bối quá tận tâm mà điệt nữ càng thêm cảm kích, không biết làm thế nào báo được ơn sâu.

Huyền Nguyệt chợt tỏ vẻ xúc động vô cùng, hai mắt long lanh ngấn lệ, hình như có một tâm sự cực kỳ đau đớn mà không nói ra được.

Quần hào thấy thế, ai cũng ngạc nhiên, bao nhiêu cặp mắt đều dồn vào mặt ông ta.

Thượng Tam Đường sẽ nói:

- Đạo trưởng, theo ý lão phu thì bất nhược ta cứ nói phắt ra cho mọi người cùng biết, để họ khỏi nghi ngờ, thắc mắc có phải hơn không?

Huyền Nguyệt trầm ngâm một lát, rồi thở dài nói:

- Thôi được, nhưng đứng đây nói chuyện không tiện, chúng ta hãy tìm chỗ nào vắng vẻ rồi bần đạo sẽ nói cho các vị nghe.

Đoạn rồi cả đoàn lại kéo nhau đi.

Chương 6: Hồng Nhan Hoạ Thuỷ

Đoạn đường mà quần hào đang đi, chỉ là một cánh đồng hoang không có một thôn xóm nào cả.

Chợt từ trên không nổi lên những tiếng sấm ầm ỳ, rồi tiếp đấy là một đám mây đen từ phương chính Bắc cuồn cuộn kéo đến, không bao lâu mây đen kéo đầy trời, chớp dây loang loáng, sấm sét vang rền.

Thượng Tam Đường ngẩng đầu trông trời, rồi chép miệng than:

- Cơn mưa to quá!...

Vừa nói tới đó, những hạt mưa lớn bằng hạt đậu đã lắc rắc ném xuống, rồi kế đến một trận mưa rào ào ào dội xuống.

Huyền Nguyệt chỉ về phía một khu rừng rậm ở phía xa xa, nói:

- Trong khu rừng kia hình như có người ở, chúng ta cố chạy đến đấy tránh mưa một lúc đã.

Bạch Sinh vung mạnh cây roi, chiếc xe ngựa lồng lên rồi chạy như bay về khu rừng rậm. Quần hào cũng đều rảo bước chạy theo.

Khi chạy đến nơi mới biết đó chỉ là bãi tha ma, trong trồng đầy một giống thủy bách. Bên ngoài bãi đất có ba gian nhà tranh nho nhỏ.

Ngôn Phượng Cương cau mày nói:

- Ngôi nhà bé thế này, dù có tống cả chủ nhân ra ngoài cũng không đủ chỗ cho chúng ta ngồi.

Thượng Tam Đường cười nói:

- Người ta đã có câu “Xỉnh nhà ra thất nghiệp”, Ngôn huynh hãy chịu khó một chút.

Nói xong, xăm xăm bước lên gõ cửa.

Chỉ nghe “kịch” một tiếng, cánh cửa gỗ đã hé mở ra, rồi một cái đầu đàn ông tóc bạc phơ, da dẻ nhăn nheo thò ra ngoài. Thượng Tam Đường chắp tay nói:

- Xin kính chào lão trượng!

Ông già nghiêng tai, như cố lắng nghe rồi hỏi:

- Ngươi nói gì thế?

Thượng Tam Đường lại nói to hơn:

- Chúng tôi đi ngang qua đây, gặp trời mưa to, xin lão trượng cho trú chân một lát. Mưa tạnh, chúng tôi xin đi ngay.

Ông già đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi lắc đầu nói:

- Nhà chật lắm làm sao chứa được bấy nhiêu người…

Lão ho mạnh hai tiếng, rồi lại nói:

- Ở trong bãi tha ma có một nhà từ đường rộng rãi lắm. Các ông đi quá vào trong đó mà tránh mưa.

Vừa nói dứt lời, “sầm” một tiếng, cánh cửa đã đóng sập lại.

Thượng Tam Đường quay lại nói với mọi người:

- Chúng ta hãy thử vào trong kia xem đi. Chắc ông già này không nói dối đâu.

Ngôn Phượng Cương cười nhạt nói:

- Tôi không tin là lão ta bị điếc.

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Nếu lão nói dối, tý nữa trở ra, ta sẽ đốt gian nhà này cho mà coi.

Chợt nghe “két” một tiếng, cánh cửa gỗ lại từ từ hé mở, ông già hồi nãy lại thò đầu ra nói:

- Các ông có thể vào trong từ đường được, nhưng ngựa phải để ở ngoài.

Nói xong, “sầm” một tiếng, cánh cửa đóng sập lại.

Lúc này mây mỗi lúc mỗi đen, mưa mỗi lúc một mau, trông chừng cũng phải bốn năm tiếng đồng hồ nữa mới có thể ngớt được. Cả bọn, người nào người nấy quần áo đều ướt như chuột lột, ai cũng muốn được chổ nghỉ ngơi cho sớm, nên cùng rảo bước chạy thật nhanh vào trong bãi tha ma.

Bên trong toàn những giống cây bách, già có tới hàng trăm năm, cây nào cũng lớn tầng ôm, cành lá rườm rà nên cũng cản đỡ được nhiều mưa gió.

Chỉ khổ một nỗi là xe ngựa đi trên một khu đất đầy mồ mả và cây cối, cực kỳ vất vả. Bạch Sinh phải xuống xe dắt ngựa đi, mà cũng phải khó khăn lắm mới vào tới được giữa rừng.

Quả nhiên bên trong có một ngôi từ đường, qui mô tuy không lấy gì làm rộng lắm nhưng cách kiến trúc thì tinh xảo vô cùng.

Bạch Sinh tìm một gốc cây lớn, cành lá rậm rạp, buộc xe ngựa cẩn thận rồi cũng theo mọi người vào trong chính sảnh.

Trong nhà quét dọn rất sạch sẽ, nền nhà lát đá xanh, tường sơn trắng, phía sau hương án đặt một bài vị của tổ tông mấy đời nhà họ Vương.

Ngôn Phượng Cương vừa rũ bớt những giọt nước mưa đọng trên áo, vừa nói:

- May quá, nếu mưa suốt đêm nay, ta cũng có thể ngủ tạm trong từ đường này được rồi.

Huyền Nguyệt nhìn khắp nơi một lượt rồi nói:

- Thôi! Bây giờ xin mời các vị thay quần áo và ngồi vận khí điều tức một lúc.

Ngôn Phượng Cương cười hỏi:

- Việc gì phải điều tức? Có lẽ đạo trưởng sợ chúng ta bị một cơn mưa làm ướt rồi bị bệnh hết cả sao?

Huyền Nguyệt lắc đầu:

- Bần đạo chỉ muốn các vị nghỉ ngơi cho tinh thần bình tĩnh một chút.

Sắc mặt ông trở nên nghiêm trang, trịnh trọng tiếp:

- Vì bần đạo còn muốn tố cáo với các vị một việc hết sức quan trọng.

Mọi người đều linh cảm là có một sự gì hết sức đặc biệt quan trọng sắp sửa xảy ra nên đều nghe lời Huyền Nguyệt, mở khăn gói lấy quần áo khô ra thay, đoạn tìm một chỗ ngồi vận khí dưỡng thần.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Ngôn Phượng Cương lại mở mắt ra nhìn mọi người một lượt rồi đứng lên rón rén bước về phía Diệp Sương Y, thì thào gọi:

- Diệp cô nương!

Diệp Sương Y mở mắt ra hỏi:

- Lão tiền bối định bảo gì ạ?

Ngôn Phượng Cương ngồi xuống cạnh nàng, cười hì hì nói:

- Có chuyện gì đâu! Ngồi buồn quá nên tìm cô nương nói chuyện một chút cho vui.

Diệp Sương Y giật mình vội ngồi thụt vào góc tường, cau mặt nói:

- Xin lão tiền bối hãy thận trọng một chút…

Đường Thông ngồi cách đó một quãng, quay phắt lại cười nhạt hỏi:

- Ngôn lão tiền bối năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Ngôn Phượng Cương cười ha hả đáp:

- Tại hạ năm nay được năm mươi tám cái xuân xanh rồi. Ngươi hỏi làm gì?

Đường Thông vỗ vào thắt lưng nói:

- Ngôn quyền nhà họ Ngôn danh chấn thiên hạ, nhưng không biết so với môn ám khí tẩm độc của họ Đường nhà ta thế nào? Lão tiền bối có muốn thử không?

Ngôn Phượng Cương biến sắc mặt, mặt bừng sát khí, lạnh lùng đáp:

- Ngươi có muốn thử, ta cũng xin sẵn lòng bồi tiếp!

Đường Thông đứng phắt dậy, lùi lại phía sau mấy bước, tay phải đã thò vào chiếc túi da đựng ám khí, Ngôn Phượng Cương cũng đứng lên giơ tay thủ thế.

Tình trạng đã gay go cực điểm chỉ trong nháy mắt có thể nổ bùng.

Thượng Tam Đường vội bước lên, chắn giữa hai người can:

- Thôi xin hai vị có chuyện gì hãy bàn nhỏ với nhau, quyết không nên động thủ.

Kỳ thực thì Đường Thông cũng hơi ngán ngón quyền của họ Ngôn, mà họ Ngôn cũng hơi ngán môn ám khí tẩm độc của họ Đường. Nhưng tình thế đã đi đến chỗ tên đã đặt lên nỏ, kiếm rút khỏi bao, chả lẽ lại thôi đi thì mang tiếng là hèn nhát. Nay thấy có người đứng ra dàn xếp, thật là gãi trúng chỗ ngứa, làm gì mà không lui.

Huyền Nguyệt chắp tay trước ngực, nghiêm trang nói:

- Các vị ở đây, người thì là chưởng môn một phái, người thì là hùng chúa một phương, xin hãy nghĩ tới địa vị mình mà nhường nhịn nhau một chút. Các vị hãy nghỉ ngơi chốc lát cho lại sức rồi bần đạo sẽ tuyên bố một việc cực kỳ khủng khiếp để các vị tìm lấy một giải pháp quyết định.

Huyền Nguyệt vẫn là người được quần hào kính nể nhất trong này, nên khi nghe ông nói vậy, tất cả đều quay về chỗ ngồi vận khí điều tức.

Một mình Diệp Sương Y lui ra ngoài thềm, đứng tựa lưng vào cột, sắc mặt cực kỳ u uất.

Quang cảnh ngôi từ đường giờ đây lại khôi phục cái vẻ hoang lương tịch mịch, ngoài tiếng gió rít mưa gào thì thật hoàn toàn yên ắng.

Mọi người nghỉ ngơi một lút, tinh thần đã phấn chấn như cũ. Ai nấy đều nhìn chăm chăm Huyền Nguyệt, chờ ông ta tuyên bố sự gì, mà mọi người đều đoán là quan trọng lắm.

Huyền Nguyệt vẫn nhắm mắt ngồi yên, dường như ông ta vẫn chưa điều tức xong.

Ngôn Phượng Cương có vẻ sốt ruột liền đằng hắng mấy tiếng rồi khẽ hỏi Thượng Tam Đường:

- Thượng huynh! Việc gì mà bí mật thế? Thượng huynh có biết thì nói cho tiểu đệ nghe cũng được, hà tất phải đợi Huyền Nguyệt đạo trưởng.

Thượng Tam Đường có ý ngần ngại:

- À! À! Cái ấy… cái ấy…

Ông ta lắp bắp một hồi, rốt cuộc chẳng nói được câu gì cả. Huyền Nguyệt chợt mở bừng đôi mắt, chiếu thẳng luồng nhỡn quang lạnh như điện vào mặt Ngôn Phượng Cương hỏi:

- Ngôn huynh muốn biết lắm à?

Ngôn Phượng Cương cười nói:

- Lẽ dĩ nhiên là tiểu đệ muốn được biết ngay câu chuyện bí mật đó.

Huyền Nguyệt từ từ đứng lên, ngước mắt nhìn mấy đám mây đen kịt đang bay ngoài cửa từ đường thủng thẳng nói:

- Đây là một tin tức cực kỳ ghê gớm, nói ra ai cũng phải rụng rời. Nhưng bần đạo chưa dám tin chuyện ấy có thật.

Mấy câu nói của ông ta thật là mập mờ chẳng đâu vào đâu. Tuy nhiên, cái địa vị và danh phận của ông quyết không khi nào lại tỏ vẻ xúc động mãnh liệt ở trước mắt mọi người như vậy. Vì thế nên quần

hào đều kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau không ai biết nói thế nào.

Chợt lại nghe Huyền Nguyệt thở dài một tiếng, trầm trọng nói:

- Bần đạo đã phát giác thấy trên bốn thì hài của Trung Nguyên Tứ Quân Tử.

Vừa nói đến đây ông chợt im bặt, rảo bước chạy ra cửa từ đường.

Ngôn Phượng Cương gọi to:

- Đạo trưởng phát giác được cái gì? Sao không nói đi?

Chợt Huyền Nguyệt quát to:

- Ai thế?

Nhưng bên ngoài trừ tiếng gió mưa sầm sập ra thì chẳng có tiếng gì đáp lại.

Ngôn Phượng Cương chợt giậm mạnh hai chân xuống đất, người như khúc tên lìa khỏi cung lao vút lên mái nhà.

Đàm Tiếu Thiên tặc lưỡi khen:

- Tôn sư một phái có khác, võ công khá thật!

Diệp Sương Y quay lại hỏi Huyền Nguyệt:

- Lão tiền bối! Sao cháu chẳng nghe thấy tiếng gì lạ cả?

Huyền Nguyệt cười một cách hiền từ đáp:

- Bần đạo tự tin là tai hãy còn chắc lắm, không đến nỗi nghe lầm.

Đường Thông trông ra phía ngoài mưa vẫn còn như trút nước lẩm bẩm nói:

- Ngôn Phượng Cương đi lần này chỉ sợ không bao giờ về nữa.

Đồ GiangNam ngồi một bên “hứ” một tiếng nói:

- Đồ nói láo!

Đường Thông quay lại nhìn cha con Đồ GiangNam , lạnh lùng nói bâng quơ:

- Người ta lúc sắp chết bây giờ cũng hồi quang phản chiếu.

Đồ GiangNam đứng phắt dậy, giận dữ hỏi:

- Ngươi rủa ai?

Rồi xông tới trước mặt Đường Thông. Đường Thông sắc mặt tái xanh, bừng bừng sát khí, cũng đứng dậy nói:

- Ngươi có giỏi thì ra đây!

Đồ GiangNam nói:

- Lão tử đâu có sợ ngươi.

Nói dứt lời, lập tức tung mình nhảy ra sân.

Huyền Nguyệt vừa toan cất tiếng ngăn lại, đột nhiên cảm thấy một luồng muôn khí dâng lên lồng ngực, hình như muốn trông thấy một cuộc chém giết cực kỳ tàn nhẫn mới có thể tan được luồng khí quái gở ấy.

Một bậc lão thành trì trọng như Thượng Tam Đường, mọi khi vẫn hay bày giải can gián những chuyện rắc rối của người khác, mà lúc này cũng chỉ ngồi im không động, mắt đăm đăm nhìn ra ngoài từ đường, có cái vẻ như người ngồi trên núi đang chờ xem hai hổ đánh nhau.

Lỗ Bính, Đàm Khiếu Thiên cũng đổ xô ra cửa xem.

Diệp Sương Y thấy thế vội nói với Huyền Nguyệt:

- Lão tiền bối không can đi, không lẽ cứ để mặc họ đánh nhau đến chết sao?

Huyền Nguyệt lạnh lùng cười nói:

- Cứ để cho họ đánh nhau một trận cho hả đi.

Diệp Sương Y cau mày hỏi:

- Mặc thế nào được? Hai người đánh nhau tất xảy ra lưu huyết.

Trong khi hai người nói chuyện, Đường Thông và Đồ GiangNam đã vận khí điều tức, chuẩn bị để xông vào đánh nhau.

Diệp Sương Y đưa mắt nhìn khắp quần hào, thấy ai nấy đều chắp tay ra sau lưng như đang chờ xem một trò vui sắp sửa diễn, tuyệt không một ai có ý định ngăn cản, bất giác la toáng lên rảo bước lại gần phía hai người quát to:

- Đứng im!

Hai họ Đường và Đồ đều trừng mắt nhìn thiếu nữ hỏi:

- Cái gì?

Diệp Sương Y đứng xen vào giữa hai người lạnh lùng hỏi:

- Tại sao các người lại đánh nhau?

Đường Thông nói:

- Đứng lui ra! Không tôi ném ám khí lại chạm vào mình.

Diệp Sương Y thở dài nói:

- Các vị đến đây là để giúp thân phụ tôi điều tra hung thủ, bất cứ ai chết hoặc bị thương tôi cũng không muốn.

Lúc này trời vẫn mưa như trút nước, ba người vừa thay quần áo xong, đứng giữa sân lại bị ướt như chuột lột.

Chợt nghe tiếng Ngôn Phượng Cương gọi to:

- Diệp cô nương nên đi vào đi.

Diệp Sương Y vẫn đứng yên, chỉ đưa mắt nhìn hai người rồi nói:

- Hai vị không oán không thù, chỉ vì một câu khích bác nho nhỏ mà đến mạng phải đem tính mạng ra thử thách. Sao lại coi rẻ mình quá thế vậy?

Nói xong, quay vào từ đường. Ngôn Phượng Cương cười nói:

- Cô nương cứ để mặc họ đánh nhau, hơi đâu mà can. Thật ra họ thù nhau không phải vì một câu khích bác, mà chính là vì cô nương đấy thôi.

Diệp Sương Y cau mày chưa kịp nói gì, thì ở ngoài sân hai họ Đồ, Đường đã xông vào đấm đá dưới cơn mưa tầm tã.

Đồ GiangNam công lực thâm hậu, ngón quyền mãnh ác dị thường, quyền phong vù vù lẫn vào trong tiếng gió mưa sầm sập.

Đường Thông thì thân pháp lẹ làng, biến hóa kỳ diệu, luôn luôn tránh được những ngọn quyền phong ác liệt của đối phương.

Diệp Sương Y lại đưa mắt nhìn Thượng Tam Đường và Huyền Nguyệt đạo trưởng, chỉ thấy hai người cùng nhìn đăm đăm hai người đang đánh nhau, sắc mặt người nào cũng lộ vẻ sung sướng, tựa hồ như cùng mong cho hai người họ đều bị chết hoặc bị thương.

Thốt nhiên nàng cảm thấy lạnh tóc gáy toát cả mồ hôi vì nàng vừa nhận ra từ lúc bọn này từ nhà Nam Cung ra tâm tính đều thay đổi khác hẳn, hình như người nào cũng tàn nhẫn độc ác, ngay cả Huyền Nguyệt đạo trưởng, một kẻ xuất gia đức hạnh nhân từ và Thượng Tam Đường, một bậc lão thành xưa nay vẫn nổi tiếng là hay hòa giải những sự bất bình trong thiên hạ mà lúc này cũng biến thành kẻ lạnh lùng tàn ác.

Trong trường kịch chiến bỗng nổi lên tiếng quát giận dữ xen lẫn một tiếng “hực” đưa ra.

Đứng trong nhìn ra, chỉ thấy Đường Thông thân hình lảo đảo bước lùi lại phía sau đến năm sáu bước.

Lỗ Bình quay lại nhìn Đàm Khiếu Thiên nói:

- Đàm huynh! Nếu ngọn quyền ấy là của tiểu đệ thì đã thừa sức đánh gục thằng bé này rồi.

Đàm Khiếu Thiên lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Chưa chắc, Đường gia ở Tứ Xuyên tuy chỉ nổi tiếng về môn ám khí tẩm thuốc độc, nhưng còn công phu quyền cước vị tất đã thua ai.

Lỗ Bình nổi giận nói:

- Vậy thì cái tiếng Thần Quyền của tiểu đệ chỉ là hư danh sao?

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Trên giang hồ thiếu gì người chỉ có cái hư danh!

Lỗ Bình quát to:

- Nếu Đàm huynh không tin thì hãy thử xem.

Đàm Khiếu Thiên nói:

- Lỗ huynh không sợ quyền cước vô tình thì cứ hãy thử.

Diệp Sương Y nghe xong, sửng sốt nghĩ thầm: “Quái lạ! Có lẽ những người này đều đã bị hóa điên hết rồi chăng? Hình như trong bụng của mỗi người đều có cái gì bực dọc, bứt rức chỉ muốn liều

mạng đánh nhau một trận cho kịch liệt thừa sống thiếu chết mới hả hơi hay sao ấy?”

Lại nghe tiếng Đường Thông quát to:

- Người quanh minh lỗi lạc không thèm làm những chuyện mờ ám. Coi huynh đệ dùng ám khí đây này.

Tiếp theo đó là một tiếng thét nửa chừng, rồi một tiếng “huỵch”, Đồ Giang Nam đã nằm sóng xoài ra giữa trời mưa.

Chợt lại nghe một tiếng la thất thanh “gia gia” kèm theo một bóng người nhanh như cắt, nhảy đến trước mặt Đường Thông.

Diệp Sương Y nhác trông đã thấy đó là một chàng thiếu niên trạc tuổi mười bảy, mười tám tuổi, là con trai của Đồ GiangNam .

Trong làn mưa lờ mờ còn trông thấy mặt của Đường Thông bừng bừng sát khí, cặp mắt đỏ ngầu. Vừa trông thấy chàng thanh niên xông ra, liền ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Đường mỗ hôm nay đã đại khai sát giới, dù giết một người hay mười người cũng vậy thôi.

Nói xong tay phải giơ lên, nhằm chàng thiếu niên phóng luôn ba mũi ám khí.

Chàng thiếu niên này là con trai duy nhất của Đồ GiangNam . Bình nhật được phụ thân cưng chiều như trứng mỏng, chẳng những đã đem võ công của mình truyền hết lại cho, mà còn cho theo hai người bạn tri giao để luyện tập thêm các môn tuyệt nghệ nên tuy tuổi còn nhỏ mà công lực cũng đã khá cao. Gã vừa thấy ba mũi ám khí của đối phương vừa ném tới gần đến trước mặt, bèn lập tức vận khí đan điền xoay mình một cái, hai chân chưa chấm đất thân hình đã lánh kịp sang một bên.

Diệp Sương Y thấy cục thế đã trở nên hỗn loạn, câu chuyện lôi thôi giữa hai họ Đàm, Lỗ đã thành ra một mũi tên đã đặt lên dây cung, không thể không bắn đi được nữa. Đường Thông và cha con họ Đồ đã biến thành tử thù, không có cách gì giải được. Đồ GiangNam bị trúng độc chưa biết sống chết thế nào, người con trai không kể gì đến thân liều mạng xông vào trả thù cho cha, tình hình cũng có vẻ nguy ngập. Ngôn Phượng Cương đứng ngoài, đôi mắt hau háu nhìn như hổ rình mồi, trên môi thoáng nở một nụ cười thâm hiểm.

Điều làm cho Diệp Sương Y thắc mắc nhất là thái độ của Huyền Nguyệt đạo trưởng và Thượng Tam Đường, cả hai đều đã khác hẳn bản tính thường ngày. Không những đã không ngăn cản thì chớ, trái lại còn lộ vẻ khoái trá, khoanh tay đứng xem, như người xem diễn kịch.

Bạch, Tống, Vạn ba vị sư huynh, đệ thì đứng xúm lại một chỗ thì thào bàn tán, hình như họ mải mưu tính một sự gì hết sức quan trọng và bí mật, đến nỗi không ai thèm chú ý đến cuộc chiến đấu sinh

tử của hai đấu thủ tại chính trường.

Diệp Sương Y băn khoăn đứng dựa cột hồi lâu, đột nhiên nàng nhận thấy những người này hình như bị loạn óc, trong bụng họ có lẽ chứa đầy sự oán thù, thâm độc nên không những họ thản nhiên đứng xem người ta chém giết nhau mà trong đôi mắt của họ lộ vẻ thích thú, nhấp nhổm chực xông vào đánh hôi là khác.

Nàng thở dài nghĩ thầm: “Từ lúc từ trong nhà Nam Cung trở ra, hình như người nào cũng biến đổi tâm tính thế là lý gì? Tại sao lại có sự lạ lùng như vậy?”

Còn đang nghĩ ngợi, chợt thấy Đường Thông nhảy lùi về phía sau hơn một trượng, thiếu nữ biết hắn đánh lâu sốt ruột nên muốn sử dụng ám khí.

Nàng không kịp suy tính gì nữa vội rảo bước chạy ra giữa trận miệng thì quát:

- Khoan đã! Không được đánh nhau nữa!

Đường Thông đã đeo lên tay một cái bao tay bằng da hươu, thò tay vào túi móc ra một nắm “Đoạt hồn sa”, vừa giơ tay toan ném, chợt nghe tiếng quát liền buông tay xuống.

Gã thiếu niên ngoảnh lại nhìn Diệp Sương Y, nét mặt đầy vẻ đau đớn ngơ ngác như người mất hồn.

Thiếu nữ đứng giữa ngăn hai người, ôn tồn nói:

- Các ngươi không nên vì một chuyện nhỏ nhặt mà chém giết nhau như thế.

Gã thanh niên nước mắt ràn rụa đáp:

- Nhưng hắn giết gia gia tôi, cô nương bảo tôi không báo thù hay sao?

Đường Thông thản nhiên lạnh lùng nói:

- Ai bảo gia gia ngươi học nghệ chưa tinh đã dám…

Diệp Sương Y vội ngắt lời:

- Thôi không được nói lời lôi thôi nữa!

Rồi nàng hỏi Đường Thông:

- Ngươi đã dùng ám khí gì để đả thương Đồ lão tiền bối?

Đường Thông cười một cách rất đắc ý:

- Ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên phần nhiều đã được tẩm thuốc độc.

Diệp Sương Y sẵng giọng:

- Tôi biết rồi! Bây giờ tôi chỉ hỏi anh có đem theo thuốc giải độc không?

Đường Thông trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Có thì có! Nhưng tôi không muốn cứu hắn.

Diệp Sương Y cau mặt nói:

- Đánh người ta bị thương lại không chịu chữa bịnh, muốn để cho hắn chết à?

Đường Thông sầm nét mặt nói:

- Nếu người bị thương là tôi thì cô nương có cứu không?

Diệp Sương Y nói:

- Bất cứ là ai bị thương tôi cũng không đành tâm ngồi nhìn người ta chết được.

Giữa lúc ấy, chợt nghe bên trong từ đường vang lên một tiếng thét vang như sấm:

- Nếu không tin ngươi cứ thử nếm quyền lực của lão phu xem nào.

Tiếp theo tiếng quát là mấy tiếng “xoảng, xoảng”, hai miếng ngói trên nóc miếu đã rơi xuống vỡ tan tành.

Ngoảnh lại thì ra đó là hai ông già Lỗ Bình và Đàm Khiếu Thiên đã lôi nhau ra quần thảo.

Hai người công lực đều thâm hậu, võ nghệ đều dùng toàn đòn mạnh trong khi giao đấu, uy thế cực kỳ mãnh liệt, quyền đi cước lại, chưởng phong vù vù.

Ngôn Phượng Cương lạnh lùng nói:

- Hai vị muốn đánh nhau thì ra sân mà đánh, trong này chật hẹp không những vướng chân vướng tay, mà còn đụng chạm đến anh em, như thế phiền lắm.

Đàm Khiếu Thiên và Lỗ Bình quả nhiên nghe lời, vừa đánh vừa lùi dần ra sân, nhưng hai tay vẫn không hề dừng lại.

Ngôn Phượng Cương quay lại nhìn Thượng Tam Đường khẽ gọi:

- Thượng huynh…

Thượng Tam Đường đang mải mê xem cặp Đàm, Lỗ đánh nhau nên không nghe thấy tiếng gọi.

Ngôn Phượng Cương vừa gặp ngọn lửa vô danh đang bốc lên ngùn ngụt không biết trút vào đâu, bèn mượn cớ sinh sự hầm hầm quát:

- Thượng huynh điếc tai hay sao đấy?

Thượng Tam Đường bình nhật tính tình rất trầm tĩnh, lúc này không biết tại sao cũng rất dễ nổi cáu, bèn chống mạnh cây gậy xuống đất thét lớn:

- Ngươi chửi ai thế?

Ngôn Phượng Cương cười nhạt:

- Cố nhiên là chửi ngươi, thế đã sao chứ?

Thượng Tam Đường nổi giận giơ gậy vụt ngang một cái, Ngôn Phượng Cương trong lúc bất ngờ không kịp né tránh, suýt chút nữa là bị quật trúng vào yếu huyệt ở sau lưng.

Diệp Sương Y thấy tình hình càng lúc càng đi đến chỗ đổ vỡ, trong lòng nóng như lửa đốt, dậm chân gắt bảo Đường Thông:

- Trời ơi! Ngươi có cho thuốc giải độc hay không thì bảo?

Đường Thông khẽ đằng hắng một tiếng rồi chạy đến bên Đồ GiangNam . Gã thiếu niên hốt hoảng kêu lên:

- Đừng chạm vào cha ta!

Diệp Sương Y vội ngăn gã lại:

- Cứ để cho hắn chữa cho lệnh tôn, hắn không dám làm gì đâu.

Chỉ nghe tiếng Ngôn Phượng Cương quát tháo:

- Tránh xa ra!

Thì ra lúc họ Ngôn và Thượng đã dốc toàn lực ra chiến đấu. Hai người công lực đều cao siêu tuyệt đỉnh, một khi đã liều mình tử chiến thì uy lực mãnh liệt thế nào cứ tưởng tượng cũng đủ rõ. Cây gậy trong tay họ Thượng thoắt cái vụt ngang, thoắt cái đưa dọc, biến hóa kỳ ảo khôn lường. Cứ trong cái lối ra đòn vừa nhanh vừa ác, tuyệt không hợp với con người tâm tính lúc nào cũng vui vẻ khoan hòa

như ông.

Ngôn Phượng Cương vẫn dùng tay không cự địch. Ngôn gia quyền đã từng khét tiếng võ lâm, quả danh bất hư truyền. Hai tay ông liên tiếp đánh ra, quyền phong ào ào như thác cuộn biến hóa vô cùng, chỉ trong phút chốc đã kềm hãm được đầu gậy của họ Thượng.

Lúc này gã thiếu niên bị Diệp Sương Y ngăn lại, chịu để Đường Thông xem bịnh cho cha nhưng hai mắt vẫn hau háu nhìn, chỉ sợ hắn thừa cơ hạ độc thủ.

Giữa lúc ấy thì tiếng quyền phong vù vù, quảy phong vun vút của cặp Ngôn, Thượng đã ra đến giữa sân.

Diệp Sương Y tuy thông minh tuyệt đỉnh nhưng dù sao cũng là một khuê nữ, ít từng trải giang hồ. Từ nhỏ đến giờ, chưa từng thấy một cuộc ẩu đả loạn xạ hi hữu như thế bao giờ, trong bụng hết sức khó chịu. Tự nghĩ: “Những người này đều vì cha mình mà tới đây, bây giờ để họ hiểu lầm nhau mà gây nên thù oán chẳng qua cũng là lỗi tại mình”. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy hối hận, cố suy nghĩ tìm cách hòa giải cho êm.

Nhưng giờ đây lại thấy Thượng Tam Đường cũng xông vào vòng chiến, cái ý niệm của nàng bất giác cũng lung lay, tự nghĩ: “Nếu bảo vì mình mà gây ra cuộc tàn sát này thì Thượng lão tiền bối là một bậc lão thành, đạo cao đức trọng trong võ lâm ai cũng kính nể, chẳng lẽ cũng lại là phường hiếu sắc hay sao? Thật là vô lý!”

Còn đang suy nghĩ miên man, chợt nghe phía sau có tiếng nói:

- Hắn đã trúng phải hai mũi “Truy hồn bạch cốt đinh”, một mũi trúng vào chỗ yếu hại nên không chết cũng bị hỏng một cánh tay.

Đó là tiếng Đường Thông, thiếu nữ hỏi:

- Ngươi đã cho ông ta uống thuốc giải độc chưa?

Đường Thông gật đầu. Gã thiếu niên lườm hắn một cái rồi hậm hực nói:

- Nếu gia phụ có mệnh hệ nào thì Đồ Tiểu Giang này quyết không tha thứ cho ngươi được.

Đường Thông cười nhạt, vừa toan đối trả thì Diệp Sương Y đã xua tay ngăn lại. Gã thiếu niên chạy tới bên Đồ GiangNam bế cha vào trong từ đường.

Đường Thông đột nhiên bước lại bên Diệp Sương Y nắm lấy tay nàng nói nhỏ:

- Tình hình đã hỗn loạn quá sức, nàng là con gái có một thân một mình hà tất phải lưu luyến ở đây

làm gì, ta nên bỏ đi thôi.

Diệp Sương Y cau đôi mày liễu, khẽ gắt:

- Buông ra!

Nàng ngước đầu lên, chợt Đường Thông mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt quắc lên một tia sáng kỳ dị.

Thiếu nữ linh cảm thấy một sự chẳng lành bèn vừa vùng vẫy giằng tay ra, vừa kêu lên một tiếng thật lớn.

Vạn Xung nghe tiếng kêu lớn, vội chạy ra trợn mắt nhìn Đường Thông quát:

- Ngươi làm trò gì thế?

Đường Thông bị tiếng thét lớn của Diệp Sương Y làm cho dục hỏa nguội dần, lại nghe Vạn Xung quát hỏi bèn khẽ ho khan một tiếng, lạnh lùng đáp:

- Chẳng làm gì cả!

Rồi thủng thỉnh bước lên thềm, chắp tay ra sau lưng xem đánh nhau.

Đột nhiên từ trên không lóe lên một tia chớp sáng rực, tiếp theo đó là một tiếng sét nổ vang trời, mưa gió càng mạnh, những cuộc đánh nhau càng hăng.

Chợt nghe hai tiếng “bực, bực”, cặp Thần quyền Lỗ Bình và Đàm Khiếu Thiên cùng đồng thời ngã sóng soài ra đất.

Thì ra hai người này công lực ngang nhau, đấu luôn mấy mươi hiệp vẫn không phân thắng bại. Lỗ Bình một quyền đánh trúng vào vai bên trái của Đàm Khiếu Thiên, Đàm Khiếu Thiên cố nhịn đau đánh một quyền trúng vai Lỗ Bình. Thế là cả hai cùng bị trọng thương ngã ra một lúc.

Huyền Nguyệt đạo trưởng vẫn nhắm mắt ngồi ngay giữa cửa, đối với những cuộc chém giết lẫn nhau ở ngay trước mắt hình như không hề hay biết gì cả.

Cặp võ lâm cao thủ họ Ngôn và họ Thượng lúc này đang đấu với nhau đến chỗ gay go nhất. Cây gậy trúc của Thượng Tam Đường khi co khi giãn, tùy ý điều khiển, điểm, đỡ, đánh, gạt bao nhiêu ngón đòn hóc hiểm đều cho ra bằng hết. Chỉ một cây gậy tre mà gồm đủ đao, song, côn, kiếm biến hóa trăm khoanh.

Ngôn Phượng Cương thì hay tay quyền đã dùng hết bí quyết của chử “ẩn”, bất kỳ Thượng Tam Đường tấn công mãnh liệt đến đâu ông ta vẫn điềm tĩnh ung dung, môn hộ phong bế cực kỳ kín đáo, làm cho đối phương không kịp phát chiêu đã phải biến đổi thế công.

Cục thế đã biến diễn rõ ràng, cứ bề ngoài mà trông thì cây gậy trong tay Thượng Tam Đường gạt ngang đánh dọc, chiếm hết ưu thế. Ngôn Phượng Cương chỉ tránh né giữ thế thủ chớ không đánh lại. Kỳ thực thì bao nhiêu tinh hoa sắc sảo lão không lộ ra ngoài nhưng cái thắng đã nắm phần chắc. Trong vòng một trăm chiêu, Thượng Tam Đường thoát ra khỏi được chưởng phong của lão đã là một sự may mắn vô cùng.

Nước mưa đã làm cho người ta chóng khôi phục được tri giác, Đàm Khiếu Thiên và Lỗ Bình chỉ ngất đi một lúc lại cùng từ từ tỉnh dậy.

Đàm Khiếu Thiên rùng mình một cái cho những giọt nước mưa đọng trên mình rơi xuống, rồi thở một hơi dài, đưa tay rút đơn đao cài nơi vai ra, lạnh lùng quát:

- Họ Lỗ kia mau rút binh khí ra. Hôm nay chúng ta không chết thề quyết không thôi.

- Lỗ Bình này đánh nhau không bao giờ dùng binh khí.

Đàm Khiếu Thiên quát lớn:

- Mày đã muốn chết, đừng trách ta là ác!

Dứt lời hai bên lại xông vào tử chiến.

Huyền Nguyệt đạo trưởng đột nhiên mở mắt quát to lên như sấm:

- Dừng tất cả lại!

Vừa quát vừa đứng phắt lên, thuận tay rút thanh trường kiếm cài sau vai, xông vào giữa vòng chiến của cặp Ngôn, Thượng, vung kiếm múa lên, hóa thành một vòng kiếm quang hơi lạnh kinh người, rẽ hai người sang hai bên.

Ngôn Phượng Cương đã cầm chắc phần thắng trong tay, chợt bị Huyền Nguyệt đạo trưởng phá đám thì giận lắm, cười nhạt nói:

- Đạo trưởng định giở trò gì thế? Hay là định hai người đánh một chăng?

Huyền Nguyệt đạo trưởng ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Ngôn chưởng môn đừng nói quá nặng lời! Bần đạo tự tin là thanh kiếm này không đến nổi phải nhường ngón quyền của nhà họ Ngôn…

Nói đến đây, ông dừng lại thở dài một tiếng rồi tiếp:

- Hai vị nên tĩnh tâm nghĩa lại cho kỹ, cứ cái địa vị và danh tiếng của hai vị ở trong võ lâm, tại sao

lại không nhịn nổi vài câu khách khí nhỏ nhặt? Huống hồ Thượng huynh đã có tiếng là người hay hòa giải những chuyện lộn xộn của người khác, thì sao lúc này lại gây chuyện với Ngôn chưởng môn làm chi?

Ngôn Phượng Cương ngẩn người một lúc rồi nói:

- Ừ nhỉ! Không hiểu tại sao lại lạ thế không biết?

Lúc này ông ta vừa kịch đấu trận, những cái ấm ức bức rứt trong bụng và cái khí huyết đang vương lên ở trong mình cũng đã phát tiết được ít nhiều, hỏa khí cũng đã giảm bớt.

Huyền Nguyệt đạo trưởng ngửa mặt lên trời cho những giọt nước mưa chan hòa vào mặt rồi nói tiếp:

- Chẳng giấu gì các vị, vừa rồi cũng chính bần đạo đã bị kích thích rất mạnh, chỉ muốn rút kiếm ra đánh một trận, có trông thấy máu mới có thể giải được những gì uất ức trong bụng, nhưng may sao lại tỉnh ngộ được sớm, vội điều khí vận tức, tâm hồn mới bình tĩnh lại được. Cứ lấy đó mà suy cũng đủ biết chắc các vị cũng có cùng một cảm giác như bần đạo?

Thượng Tam Đường ho khan một tiếng rồi nói:

- Đúng, đúng! Chính lão hủ cũng có cái cảm giác lạ lùng như thế.

Huyền Nguyệt đạo trưởng đưa mắt nhìn cặp Lỗ, Đàm đang say sưa chiến đấu nói:

- Hai vị kia chắc cũng vì thế đấy thôi!

Ngôn Phượng Cương đột nhiên vung tay lên, một luồng quyền phong ào ào như gió bão đánh vào khoảng giữa hai đối thủ làm cho những giọt nước mưa bắn tung tóe ra bốn phía.

Hai người cùng dừng tay ngoảnh lại nhìn Ngôn Phượng Cương đồng thanh hỏi:

- Ngôn huynh làm thế là có ý gì?

Ngôn Phượng Cương cười hì hì:

- Hai vị hãy dừng tay một lát, rồi có muốn đánh nhau nữa cũng chưa muộn.

Huyền Nguyệt đạo trưởng nói:

- Mời tất cả các vị vào cả trong này, bần đạo có việc muốn khẩn cáo.

Mọi người theo vào sảnh đường, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Huyền Nguyệt đạo trưởng,

không ai lên tiếng nhưng đều ngầm vận khí điều tức cho tinh thần bình tĩnh.

Huyền Nguyệt đạo trưởng tra kiếm vào bao rồi thở dài nói:

- Bần đạo từ hồi vào cửa từ bi, tuy chưa hoàn toàn thanh thản được cửa ải danh lợi, nhưng mười năm trời nay chưa từng thấy bao giờ tâm thần bị xung động kịch liệt như hôm nay. Chắc các vị cũng cảm thấy thế phải không?

Đàm Khiếu Thiên cau mày nói:

- Đạo trưởng nói đúng đấy. Tại hạ và Lỗ huynh xưa nay không thù oán gì cả thật không có bụng muốn động thủ nhưng không hiểu tại sao như có một cái gì bực bực tức tức trong lòng, tưởng nếu không đánh nhau thì không phát tiết ra được.

Lỗ Bình cũng nói:

- Huynh đệ cũng cùng cảm giác ấy, lòng luôn luôn tự vẫn là không nên đánh nhau với Đàm huynh, vậy mà không hiểu tại sao hai tay cứ phải đánh nhau, không đánh không chịu nổi.

Huyền Nguyệt đạo trưởng gật đầu nói:

- Chính vì có chuyện ấy nên bần đạo khuyên các vị hãy dừng tay là thế. Việc này lạ lắm, bần đạo hết sức hoang mang không hiểu ra sao cả.

Ngôn Phượng Cương nói:

- Căn bệnh của chúng ta là do từ nhà Nam Cung mà ra, điều ấy không còn hoài nghi gì nữa, nhưng huynh đệ thật không hiểu tại sao nhà Nam Cung lại cố ý hại chúng mình? Và nếu đã có ý hại mình thì tại sao họ không hề bỏ thuốc độc cho mình chết hết đi, có phải giản dị đi không? Hà tất phải dùng cách làm cho chúng ta phải tự tàn sát lẫn nhau mà chết?

Huyền Nguyệt đạo trưởng đột nhiên tuốt kiếm ra vung lên thành một đường sáng bạc cau mày nói:

- Căn bệnh này cố nhiên là do nhà Nam Cung thế gia gây nên, chúng ta đều đã bị trúng độc cả rồi, chỉ là trong lúc này không biết là trúng độc gì?

Vừa lúc đó, chợt từ bên ngoài nổi lên những tiếng cộc cộc của cây gậy tre chống xuống đất đưa vào, ngắt ngang câu nói của Huyền Nguyệt đạo trưởng.

Mọi người đều chú ý nhìn ra, chỉ thấy một bà mụ già da nhăn tóc bạc, tay chống gậy trúc thủng thỉnh bước vào. Theo sau bà ta có hai tỳ nữ vận áo xanh, tuổi trạc hai mươi, trên tay mỗi người đều cầm một cái bát bằng bạc đậy kín.

Thượng Tam Đường ngạc nhiên, đăm đăm nhìn bà lão một lúc rồi buột miệng kêu:

- Nam Cung chủ nhân…

Bà già cử động trong bề ngoài thì thủng thỉnh ung dung nhưng kỳ thật thì nhanh nhẹn vô cùng. Thượng Tam Đường nói chưa dứt câu thì mụ đã tiến vào trong sảnh, chống mạnh cây gậy trúc xuống đất rồi lạnh lùng nói:

- Phải chính lão thân là chủ nhân của Nam Cung Thế Gia!

Lúc này mưa đã tạnh nhưng mây xám vẫn chưa tan, từng trận thu phong hầm hét lùa qua những cây bách trên bãi tha ma hát lên những tiếng xào xạc rào rào của lá cây va chạm vào nhau.

Bà già mặc áo đen, da mặt trắng xanh ngắt nhưng hai thiếu nữ đi theo hầu thì lại xinh đẹp như tiên, hai má hồng hồng, tóc xanh óng mượt, da trắng như tuyết, mắt đen như nhung.

Bà già tuy sắc diện đầy vẻ bệnh hoạn nhưng đôi mắt long lanh như điện, nhìn vào ai thì như thấu đến gan ruột người ta. Huyền Nguyệt đạo trưởng tinh thần trấn tỉnh hơn cả, trừng mắt quát lớn:

- Nam Cung phu nhân…

Vừa nói được mấy câu, đột nhiên một luồng hơi nóng từ dưới đan điền lại cuồn cuộn dâng lên, vội nhắm nghiền hai mắt, không dám nói nữa.

Nam Cung phu nhân ngẩng mặt lên trời nhìn đám mây đen dày đặc miệng cười khanh khách nói:

- Mới có mấy chục mùa nóng lạnh mà con cháu cha ông mấy đời nhà họ Nam Cung đều bị chết yểu, mối thù này chẳng lẽ không báo…

Huyền Nguyệt đạo trưởng trong lòng vẫn sáng suốt như thường, tự nghĩ: “Nam Cung phu nhân đang ốm mà vẫn gắng gượng đến đây, đủ hiểu là họ đã mưu mô sắp đặt từ trước, nếu mình không tìm cách chuồn đi ngay thì nguy lắm”.

Lòng nghĩ như vậy, nhưng hai chân dường như bị tê liệt không sao nhúc nhích nổi.

Nam Cung phu nhân nhìn khắp mọi người một lượt rồi nghiêm nghị nói:

- Nhà Nam Cung thế gia đối với hai phái Hắc, Bạch trong giang hồ xưa nay vốn không thù không oán, nhưng mấy mươi năm nay một nhà bốn đời đều bị tai họa mà tuyệt không ai biết rõ họ bị nguyên nhân gì mà chết? Chết về tay ai? Cả đến thi thể cũng không tìm thấy nốt. Bây giờ chỉ còn năm người quả phụ không cần ai tìm giết, cũng chỉ khoảng chừng mấy chục năm nữa là giòng họ nhà Nam Cung tự nhiên sẽ phải tuyệt tích trên giang hồ. Cái thủ đoạn thâm độc ấy trăm ngàn năm nay chưa hề nghe

thấy.

Lúc này quần hào đã trở lại cái trạng thái như lúc mới đến, mặt người nào người nấy đều đỏ như gấc chín, trong cái tâm tình hỗn loạn chỉ muốn đánh đấm cấu xé, còn xen lẫn một ngọn lửa dục, đang bốc cháy ngùn ngụt, không sao dập nén được. Đến nỗi bao nhiêu con mắt đều nhìn hau háu vào hai thiếu nữ như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, không ai thèm để tai nghe Nam Cung phu nhân nói những câu gì.

Bà già lại cười khanh khách một hồi, quay lại bảo hai tỳ nữ:

- Đã đến giờ rồi, hãy để họ cố gắng chịu đựng một chút nữa thì họ hóa điên mất, chúng ngươi động thủ đi thôi.

Hai người con gái vâng lệnh, lập tức cởi bỏ áo ngoài, lưng ong khẽ uốn chẳng khác gì một đôi bướm xuyên hoa xông tới trước mặt quần hào, thân pháp cực kỳ linh diệu.

Quần hào lúc này đã mất hết lý tính, đều đứng phắt dậy xông ra túm lấy hai thiếu nữ và đấm đá nhau loạn xạ. Thật là một cuộc ẩu đả vô cùng sôi nổi, không ra lề lối gì cả.

Trong đám ẩu đả hỗn loạn đó, người nào võ công cao cường tất là được lợi thế hơn, người nào công lực kém hơn mình mẩy bị đầy vết thương, máu chảy ròng ròng.

Lạ nhất là những người này đều bị một ma lực gì sai khiến, nên tuy đã bị trọng thương mà vẫn không chịu dừng tay.

Huyền Nguyệt đạo trưởng lúc đầu còn nhờ có định lực nội công thâm hậu, trấn át được dục niệm, nhưng chỉ lát sau, dần dần cũng bị lôi cuốn vào đám loạn đả.

Cuộc hỗn chiến kéo dài chừng ăn xong bữa cơm, Đàm Khiếu Thiên không sao gắng gượng nổi bị Ngôn Phượng Cương đấm cho một quyền vào giữa ngực, phun ra một phún máu tươi rồi ngã gục xuống. Tiếp theo đó là Tống Văn Quang, Bạch Thiết Sinh, Vạn Xung cùng lần lượt ngã cả. Toàn trường chỉ còn lại bốn tay có võ công cao nhất là Huyền Nguyệt đạo trưởng, Thượng Tam Đường, Ngôn Phượng Cương và Lỗ Bình vẫn còn đấm đá túi bụi, chưa chịu dừng tay.

Lão bà cau mày lẩm bẩm nói một mình:

- Bốn người này võ công cao lắm, nếu để họ đánh nhau mãi chỉ sợ còn lâu…

Hai nữ tỳ đột nhiên hét to lên một tiếng, bốn cánh tay trắng muốt cùng giơ lên, đánh thẳng vào giữa bọn bốn người.

Bọn này tuy trong bụng bị kích thích mãnh liệt nhưng tinh thần vẫn chưa đến nỗi hoàn toàn mê lú,

nên khi bị chưởng phong của hai thiếu nữ phóng tới, vẫn còn biết giơ tay chống gạt.

Nhưng mấy người này vì đánh nhau quá lâu, mất sức quá nhiều, lại thêm chưởng phong của hai nữ tỳ cực kỳ quái dị khó đoán, nên chỉ trong một khắc, họ đều bị hai thiếu nữ đánh trúng huyệt đạo, ngã lăn xuống đất.

Mụ già thích chí mỉm cười, bảo nhỏ hai thiếu nữ:

- Chúng bay kéo họ vào góc nhà kia.

Hai thiếu nữ vâng lời, mặc áo dài vào đoạn khiêng từng người một đặt vào xó nhà.

Lúc này, chỉ một mình Diệp Sương Y là không tham dự vào cuộc hỗn chiến, nàng vẫn lẳng lặng đứng một bên. Cuộc hỗn chiến thảm khốc vừa rồi đã làm cho nàng thất đảm, ngơ ngác rụng rời đến nổi quên cả chạy trốn.

Chợt nghe cái giọng lạnh như thép của bà già quát bảo:

- Bỏ tấm khăn che mặt ra!

Thiếu nữ ngẩng lên nhìn mụ nhưng vẫn đứng chết sững, chẳng nói chẳng rằng.

Bà già cau mặt dằn giọng:

- Mi có nghe ta nói không? Hay là phải để ta ra tay lấy?

Diệp Sương Y đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ, giơ tay lên từ từ tháo chiếc khăn xuống.

Bà lão chăm chăm nhìn vào mặt nàng giây lát, gật gù nói:

- Cô bé đẹp quá!

Diệp Sương Y cảm thấy đôi mắt mụ sáng lên một luồng sát khí, trong bụng sợ hãi vô cùng, tự nghĩ: “Người này nội công thâm hậu kinh khủng, mà mắt mụ hình như lại chứa đầy vẻ oán độc, căm thù, không khéo mụ giết mình chết.”

Nàng tuy là một thiếu nữ mới lớn chưa am hiểu hết việc đời, nhưng được cái là thông minh và có trí hơn đời, nàng biết mấy người trong bọn sở dĩ điên cuồng bên trong tất phải có duyên cớ, nữ chủ nhân Nam Cung thế gia nhân lúc hỗn loạn đột nhiên chạy đến, chắc là họ có sắp đặt từ trước, cái âm mưu bí mật đó chỉ trong chốc lát sẽ được phanh phui vậy nên nàng cũng không muốn nhân dịp bỏ trốn vội.

Mụ già nhìn kỹ thiếu nữ một lát, đột nhiên cười lạt nói:

- Bé con tốt lắm!

Giọng nói của bà ta đột nhiên trở nên thân mật, ôn hòa nhưng tia mắt vẫn lạnh như băng.

Diệp Sương Y nghĩ thầm: “Ta phải giả bộ ngây ngô ngốc nghếch để mụ không đề phòng thì mới thừa cơ trốn đi được.” Nàng ngước đôi mắt ngây thơ nhìn bà già vờ hỏi:

- Tôi tốt gì cơ?

Mụ già cười nhạt nói:

- Mi không bị trúng độc.

Rồi quay lại bảo hai tên nữ tỳ:

- Điểm huyệt cho những người kia, rồi đổ “Tỉnh thần thang” cho họ uống, cho họ tỉnh lại.

Hai tỳ nữ “dạ” một tiếng, điểm huyệt quần hào xong, lại mở chiếc bát bạc ra, trong bát đựng đầy một thứ nước màu xanh biếc, hương xông lên sực nức thấm vào tới gan phổi người ta.

Hai tỳ nữ cạy răng từng người, đổ nước xanh đó vào miệng họ.

Bà lão khẽ gõ đầu gậy xuống đất hỏi Diệp Sương Y:

- Hài tử! Ngươi muốn biết rõ đầu đuôi câu chuyện này lắm phải không?

Diệp Sương Y thấy bà ta đoán đúng tâm sự mình bất giác quả tim đập thình thịch, nghĩ thầm: “Mụ này ghê gớm thật! Hình như mụ nhìn thấu cả ruột gan người ta.”

Lại thấy mụ ngửa mặt lên trời cười nhạt nói:

- Trên đời này chưa có ai biết rõ sự bí mật của Nam Cung thế gia mà còn được sống sót. Bé con, mi muốn biết cũng được, nhưng biết rõ rồi thì đừng hòng sống nữa con ạ!

Diệp Sương Y lạnh toát cả xương sống, nghe câu nói của mụ mỗi câu đều như mũi kim đâm suốt trái tim. Và mụ nói một cách quả quyết hình như không còn gì có thể lay chuyển nổi ý định của mụ, nên nàng chỉ đành lẳng lặng đứng nghe chứ không biết nói gì nữa.

Nước tỉnh tửu thang quả nhiên kiến hiệu như thần, quần hào uống một lúc không lâu, đều lần lượt tỉnh lại.

Bà lão đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi lạnh lùng nói:

- Nhà Nam Cung thế gia đối với các nhân vật giang hồ hơi có chút đỉnh tiếng tăm thời này đều có

cái thù không đội trời chung. Sự đau đớn thống khổ của năm đời quả phụ nhà ta cần phải lấy máu tươi của mấy trăm hoặc mấy ngàn nhân vật võ lâm mà gội rửa, bồi thường cho đã…

Mụ ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng lão thân không muốn cho các ngươi chết một cách hồ đồ, trước khi các ngươi chết, lão thân sẽ vạch sẵn ra mấy con đường cho các ngươi lựa chọn…

Mụ ngửa mặt lên trời cười khanh khách rồi lại nói:

- Nhưng dù theo con đường nào thì các ngươi đừng hòng gặp may mắn, vì mỗi con đường đều có sự thống khổ vô tận của nó.

Huyền Nguyệt đạo trưởng thần trí tỉnh táo trước nhất, nghe mụ nói chỉ khẻ "hứ" một tiếng rồi cười nhạt:

- Dùng mưu mẹo quỉ quái để đánh lừa người ta không biết đáng gọi là nhân vật gì?

Mụ già cười một cách lạnh lùng:

- Cái thủ đoạn giết hại bốn đời nhà Nam Cung thế gia có phải là mưu mẹo quỉ quái không?

Thượng Tam Đường lúc này cũng đã tỉnh lại, bèn nói:

- Trong ngần người này, ai là kẻ đã dự vào việc giết hại con cháu bốn đời nhà Nam Cung? Cái lối tội người này gán cho người kia không phải là đường lối của kẻ anh hùng.

Mụ già tóc bạc cười một cách đanh ác:

- Ta không hơi đâu mà cãi lý với các ngươi, bây giờ ta chỉ vạch ra hai con đường rồi tùy các ngươi lựa chọn.

Mụ lại gõ cây gậy xuống đất nói tiếp:

- Việc này ta phải nói lại từ đầu cho các ngươi chết được nhắm mắt: ngay lúc mới bước chân vào nhà Nam Cung thế gia, các ngươi đã được uống một chén trà, trong đó đã có bỏ thuốc độc.

Diệp Sương Y giật mình nhớ lại, lúc ngồi chờ trước cửa nhà Nam Cung, có một con tiểu tỳ đem nước trà ra mời, may sao nàng từ chối không uống, nếu không lúc này mình sẽ ra thế nào? Nàng chợt đỏ bừng đôi má không dám nghĩ tiếp nữa.

Lại nghe mụ già nói tiếp:

- Cái lối đó thì thật ra cũng hơi ngốc, nhưng ta đoán các vị mới tới nhà Nam Cung lần này là lần đầu chắc cũng không ai ngờ là lão thân lại bỏ thuốc độc vào trà để đãi khách.

Thượng Tam Đường lẩm bẩm một mình:

- Không ai ngờ thật!

Mụ già lại cười hềnh hệch nói tiếp:

- Đầu tiên ta định cho các ngươi ngã ngay nhà Nam Cung thế gia, song nghe trong bọn ngươi có một thiếu nữ, thế là ta đã thay đổi chủ ý, ta không bỏ thuốc độc vào trong trà mà lại bỏ vào một thứ thuốc xuân tình cực kỳ mãnh liệt để các ngươi uống xong, không sao nén được lửa dục mà tự tàn sát nhau vì đứa con gái.

Huyền Nguyệt đạo trưởng "hừ" một tiếng giận dữ nói:

- Mưu kế thâm độc thật!

Mụ già vẫn điềm nhiên nói:

- Bây giờ ta cho các ngươi lựa lấy hai con đường: một đường sống và một đường chết. Trước hết ta hãy nói về con đường sống…

Mụ nói tới đây lại còn trầm ngâm như đang suy nghĩ cần nói câu gì trước. Một lúc lâu mụ mới thủng thẳng lên tiếng:

- Trên đời này trừ nhà Nam Cung ta ra, dám chắc không còn ai biết là trên cơ thể con người đều có bốn cái huyệt rất lạ, những cái huyệt này không thuộc vào trong hệ thống kinh huyệt phổ thông nhưng đều có một diệu dụng vô cùng…

Huyền Nguyệt đạo trưởng giật mình kinh sợ vội hỏi:

- Có chuyện thế cơ à?

Mụ già cười khẩy:

- Ngươi không tin thì thử chọn con đường ấy xem!

Rồi mụ thở dài nói tiếp:

- Người bị điểm vào bốn huyệt đó sẽ hoàn toàn mất hẳn trí nhớ nhưng trái lại võ công thì tăng tiến một cách khá nhanh. Có những môn võ công người thường luyện một cách khó khăn mà người bị điểm huyệt lại luyện một cách dễ dàng như không. Không khó nhọc gì cả.

Quần hào đều đưa mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Mụ già cười the thé một hồi rồi nói tiếp:

- Nếu các vị chọn con đường sống, lão thân sẽ lập tức điểm vào bốn huyệt bí mật đó. Sau khi điểm huyệt rồi sẽ lập tức quên hết mọi chuyện, dẫu cha mẹ con cái cũng không nhận ra nữa, và sẽ vui vẻ làm nô lệ cho nhà Nam Cung suốt đời.

Huyền Nguyệt đạo trưởng mắt trợn tròn xoe, thần quang tóe lửa nhìn vào mặt mụ già hỏi:

- Còn con đường chết thì thế nào?

Mụ già đáp ra ngoài câu hỏi:

- Ngươi có nội công thâm hậu lắm, lão thân mới chỉ được gặp vài tay cao thủ như ngươi.

Huyền Nguyệt đạo trưởng đang tự tìm cách giải huyệt lấy, nhưng thấy thủ pháp điểm huyệt cực kỳ quái lạ không sao giải được nên đành lại thôi, trừng mắt hỏi lại:

- Ta hỏi ngươi con đường chết như thế nào? Sao ngươi không nói?

Mụ già đột nhiên lại cất tiếng cười the thé:

- Đường chết ấy à? Giản dị lắm. Trước hết lão thân sẽ giải huyệt cho các ngươi, rồi mới cho các ngươi uống một thứ thuốc độc chậm ngấm trong vòng bảy ngày chất thuốc chưa phát.

Ngôn Phượng Cương nói:

- Hết bảy ngày chất thuốc phát ra thì chết chứ gì? Ta xin tình nguyện chọn con đường chết.

Mụ già cười khẩy:

- Nếu quá dễ dàng như vậy thì ta dám chắc tất cả các ngươi sẽ chọn con đường chết cả. Nhưng không đâu, cho các ngươi uống thuốc độc xong, ta sẽ quét vào người các ngươi một lớp mật ong bỏ ra hang cốc cho kiến và sâu bọ, chim chóc sẽ ngửi thấy mùi mật mà kéo đến. Các vị uống thuốc xong, toàn thân gân cốt đều mềm nhũn ra không cử động gì được, tha hồ cho sâu bọ đục khoét.

Huyền Nguyệt đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Phương pháp đó quả thật âm độc có một không hai!

Mụ già gật gù nói:

- Vì thế nên ta tin rằng các vị không ai muốn chọn con đường chết. Thời gian bảy ngày tuy ngắn

ngủi, nhưng một người sống mà mình bôi đầy mật nằm trong chỗ núi hoang vắng vẻ để cho sâu kiến, ruồi bọ đục khoét dần thì chịu sao nổi?

Huyền Nguyệt đạo trưởng lẳng lặng cúi đầu chẳng nói chẳng rằng, rõ ràng là ông ta đã khiếp sợ vì những lời đe dọa của mụ.

Lại nghe tiếng mụ già the thé đưa ra:

- Lão thân tuy nóng lòng muốn báo thù, nhưng đối đãi với thuộc hạ bao giờ cũng khoan dung đức độ. Nếu các ngươi chịu đầu hàng nhà Nam Cung thế gia, thì lão thân này quyết không bạc đãi. Bốn huyệt bị điểm, tuy làm cho các vị quên hết trí nhớ, mất sạch phiền não nhưng cũng có cái hay là từ nay các vị sẽ được thảnh thơi tâm trí mà an hưởng cuộc đời khoái lạc vô song.

Trong khi nói, thần sắc mụ lộ vẻ say sưa mê mải như chính mình được hưởng cái cảnh khoái lạc đó. Mụ nói tiếp:

- Đó là một thế giới riêng biệt không có ký ức, không biết phiền não, tất cả người đời đối với các ngươi không còn liên hệ gì nữa trong đời sống của mình, các ngươi chỉ cần biết có ba điều: ăn uống, trai gái, và giết người…

Quần hào nghe đến đó đều rùng mình, xương sống lạnh toát.

Diệp Sương Y từ nãy giờ chỉ cúi đầu lẳng lặng nghe, lúc này nàng đột nhiên lên tiếng:

- Lão tiền bối! Trung Nguyên Tứ Quân Tử có phải cũng chính lão tiền bối giết không?

Mụ già gật đầu nói:

- Ừ! Mi hỏi hay đấy! Nhưng Trung Nguyên Tứ Quân Tử vẫn còn sống nhăn, ai bảo là chết? Có điều là lúc này bọn họ đã quên hết dĩ vãng rồi, mi tuy là con gái của Diệp Trường Thanh nhưng ông ta cũng không nhận ra nữa đâu.

Huyền Nguyệt đạo trưởng hậm hực nói:

- Nhân vật võ lâm làm hại gia đình nhà mụ đến nỗi năm đời phải chịu góa phụ, mụ muốn báo thù đó là chuyện chính đáng không ai bảo sai. Nhưng oan có đầu, nợ có chủ, muốn biết ai là thủ phạm cần phải dò xét điều tra cho cặn kẽ, khi nào có chứng cớ hẳn hoi thì tha hồ đem hung thủ ra mà mổ xẻ, băm vằm gì tùy ý, có đâu lại coi toàn thể võ lâm là kẻ thù, báo phục lạm sát vô can như thế được?

Ông ngừng một lát, lại tiếp:

- Và Trung Nguyên Tứ Quân Tử là những người thích sống cuộc đời đạm bạc không chuộng hư

danh, không bị lôi cuốn vào những cuộc tranh chấp của giang hồ, không can thiệp vào những chuyện thị phi của võ lâm, trừ việc mỗi năm bốn người họp mặt nhau một lần, còn bình thường lúc nào cũng ẩn cư một chỗ, nổi tiếng thanh bạch, vậy mà mụ lấy họ ra để khai đao trước là thế nào?

Mụ già đột nhiên cười sằng sặc:

- Chính vì bốn người đó khét tiếng là người hiền, trong giang hồ ai cũng biết Trung Nguyên Tứ Quân Tử không ham danh lợi, không thích xen vào những việc ân oán của võ lâm nên ta mới tìm họ trước. Các người thử nghĩ xem, Tứ Quân Tử là những nhân vật lừng lẫy võ lâm, nhất thời bị người giết chết hoặc mất tích, thì cái tin ấy có làm chấn động giang hồ không? Cứ theo lão thân dự đoán, những kẻ đến thăm nhà Nam Cung thế gia, bọn ngươi chỉ là tiên phuông, còn từ nay trở đi không biết có bao nhiêu nhân vật sẽ tìm đến đây nữa. Lão thân chỉ việc ung dung pha sẵn thuốc độc ngồi chờ đãi khách, như thế có giản dị hơn không?

Huyền Nguyệt đạo trưởng cười nhạt:

- Hừ! Mưu kế thâm độc thật, tàn khốc thật!

Mụ già thản nhiên cười nói:

- Những kẻ tìm đến nhà Nam Cung không phải ai lão thân cũng cần đến cái tài của họ đâu. Người nào trúng tuyển lão thân mới điểm bốn bí huyệt của họ rồi thâu làm môn hạ, người nào không trúng tuyển thì cho họ uống một thứ thuốc độc cực mạnh rồi vứt ra chỗ núi hoang cho sâu kiến nó đục khoét. Kế hoạch của lão thân là phải dùng đến một trăm nhân vật võ lâm…

Diệp Sương Y vội ngắt ngang:

- Nếu gia phụ còn sống thì bốn cái thi thể kia ở đâu ra?

Mụ già đắc ý nói:

- Các ngươi sắp sửa mất hết trí nhớ, quên hết dĩ vãng, không biết tương lai, ta có nói rõ cho các ngươi biết cũng không sao. Bốn thi thể ấy là do ta tự chọn từ trước, nhưng người này không may có cái vóc diện mạo hao hao giống Tứ Quân Tử, ta cho họ uống thuốc độc rồi sai người đem lên đặt ở Bách Trượng Phong.

Diệp Sương Y bĩu môi nói:

- Tôi không tin trên đời này lại có người giống nhau như thế, giống đến nỗi con cũng không nhận ra cha, học trò cũng không nhận ra thầy nữa. Một người còn khó, huống hồ chi có những bốn người! Ai mà nghe được!

Nam Cung phu nhân cười nói:

- Con bé này cũng tinh tế thật. Việc ấy tuy khó nhưng đối với lão thân lại chẳng khó khăn tí nào, chỉ cần hình dạng khuôn mặt hao hao giống là được, còn mắt, mũi, miệng thì lão thân có thể dùng thủ thuật làm cho giống như tạc khuôn.

Diệp Sương Y ngạc nhiên hỏi:

- Bà còn biết cả thuật sửa dung nhan cơ à?

Nam Cung phu nhân cười nói:

- Nào chỉ biết thuật sửa dung nhan mà thôi, ta còn biết móc mắt, nối tay, chân, thay diện mạo nữa. Những việc này đối với ta chẳng khác gì trò chơi.

Huyền Nguyệt đạo trưởng hỏi:

- Chắc mụ đã đọc nhiều sách thuốc lắm phải không?

Mụ đắc ý nói:

- Nào chỉ đọc nhiều sách thuốc, mà còn bói toán, dịch lý, không cái gì mà lão thân không biết. Chỉ nói việc báo thù cho con cháu Nam Cung thế gia, lão thân đã mất hơn ba năm tìm mưu tính kế.

Ngôn Phượng Cương chợt lẩm bẩm một mình:

- Hai đường sống, chết, đường nào cũng ghê gớm tàn khốc cả.

Nam Cung phu nhân chợt quày tay ra phía sau nắm lấy tay phải của Diệp Sương Y hỏi:

- Ngươi có muốn xem gia gia ngươi không?

Diệp Sương Y gật đầu nói:

- Bà bà cứ yên tâm, tôi không trốn đi đâu đâu mà sợ.

Mụ già lạnh lùng nói:

- Ngươi đã biết hết mọi sự bí mật của Nam Cung thế gia, đã đủ để không thể tha cho mi được nữa.

Diệp Sương Y nói:

- Trước khi trông thấy gia phụ, dẫu bà có tha tôi cũng không đi.

Mụ già thuận tay điểm huyệt cho Diệp Sương Y rồi mới buông tay nàng ra, vừa đứng lên vừa nói:

- Gia gia mi khỏe mạnh lắm!

Vừa nói vừa thủng thỉnh bước đến trước mặt Huyền Nguyệt đạo trưởng.

Huyền Nguyệt đạo trưởng đã định bụng liều chết, nhưng huyệt đạo đã bị điểm không sao vùng vẫy chống cự được. Mắt trông thấy Nam Cung phu nhân bước đến trước mặt bất giác thở dài nói:

- Mụ dùng âm mưu thâm độc ám toán, bần đạo chết cũng không phục mụ.

Nam Cung phu nhân nói:

- Ngươi không nên than thở vì sở học không có chỗ phát huy. Từ nay về sau, ngươi còn sống ngày nào là chỉ lấy sự giết người làm khoái lạc.

Nói dứt lời, mụ đưa tay điểm vào huyệt đạo của Huyền Nguyệt đạo trưởng.

Chỉ nghe tiếng gậy của mụ luôn luôn chống xuống đất kêu “cộc, cộc”, thân hình di động không ngừng, ngón tay thoăn thoắt duỗi ra co vào, chỉ trong khoảnh khắc, mụ đã điểm hết bốn huyệt đạo của ngần ấy người, chỉ trừ có Thượng Tam Đường.

Thượng Tam Đường đưa mắt nhìn quần hào nằm la liệt dưới đất, trong lòng đau đớn vô cùng, khẻ thở dài nói:

- Mụ đem chúng tôi ra chém mỗi người một nhát cho rồi. Phương pháp điểm huyệt của mụ tàn khốc quá.

Mụ già mỉm cười nói:

- Ngươi tuy là bạn của nhà Nam Cung, nhưng trước tình cảnh này không thể tha thứ cho ngươi được.

Mụ cười ha hả một hồi rồi nói:

- Các con từ nay hãy yên nghỉ nhé. Ta sẽ đem tính mạng của hàng ngàn, hàng vạn cao thủ võ lâm bồi thường cho cái chết của các con.

Thượng Tam Đường nghe mụ than thở ai oán một hồi liền nghĩ thầm: “Mụ già này tuy thủ đoạn tàn khốc, nhưng cư nghĩ cái tình cảnh của mụ luôn luôn mất con, mất cháu thì không trách mụ được.”

Còn đang suy nghĩ, chợt Nam Cung phu nhân cúi đầu xuống nói:

- Thượng Tam Đường! Ngươi giao du với đứa cháu tam đại nhà ta rất thân, vậy nể mặt cháu ta, ta sẽ đặc biệt thi ân cho ngươi, nhưng ngươi phải theo ta hai điều kiện.

Thượng Tam Đường hỏi:

- Điều kiện gì?

Nam Cung phu nhân đáp:

- Điều thứ nhất là ngươi phải để cho ta sửa lại diện mạo và cạo hết tóc đi…

Thượng Tam Đường sửng sốt:

- Cái gì? Lão phu đã gần bảy mươi tuổi đầu rồi, tự dưng đem cạo trụi cả râu tóc đi còn ra thể thống gì?

Nam Cung phu nhân cười nhạt nói:

- Không những ta phải cạo cả râu tóc ngươi đi mà ta còn muốn thay cả bộ mặt của ngươi nữa cơ! Làm cho trên đời này không còn ai nhận ra ngươi là Thượng Tam Đường nữa.

Thượng Tam Đường lắc đầu lia lịa nói:

- Thật là tức cười quái gở! Lão phu sống ngần tuổi này rồi mà chưa từng nghe thấy câu chuyện kinh hồn như vậy.

Nam Cung phu nhân lạnh lùng nói:

- Chuyện kinh hồn ta còn chưa nói tới…

Ngừng một lát rồi lại tiếp:

- Còn một điều kiện nữa là ngươi hãy giúp cho Nam Cung thế gia gây thành một cuộc tàn sát gió tanh mưa máu trên khắp giang hồ…

Thượng Tam Đường lắc đầu lia lịa nói:

- Võ lâm cao thủ trên giang hồ nhiều không xiết kể, Thượng Tam Đường được bao nhiêu hơi sức mà đòi dấy động binh đao gây thành bạo kiếp?

Nam Cung phu nhân cười lạt nói:

- Không cần ngươi phải dùng đến binh đao hay đánh nhau với ai hết, chỉ cần ngươi kể cho ta nghe lai lịch của từng người là đủ. Ngươi giao du rất rộng, qua lại với tất cả chín đại môn phái lại nổi tiếng

là người hiền, nếu ngươi lấy tình bằng hữu giao du với nhà ta thì lại càng danh giá hơn nữa.

Thượng Tam Đường nói:

- Lão phu quả có quen biết với nhiều bạn bè võ lâm đồng đạo thật, nhưng không phải người nào lão phu cũng biết rõ tường tận về họ đâu.

Nam Cung phu nhân nói:

- Ngươi cứ nói hết những điều ngươi biết về họ là được rồi, nếu ngươi bằng lòng hai điều kiện đó, ta sẽ không điểm bốn bí huyệt của ngươi để ngươi còn giữ được trí nhớ.

Thượng Tam Đường ngẫm nghĩ giây lâu rồi gật đầu:

- Thôi được rồi, lão phu thuận theo hai điều kiện của phu nhân.

Nam Cung phu nhân lập tức vẫy tay bảo hai nữ tỳ:

- Chúng bay thử đếm xem có đủ số người không?

Hai nữ tỳ vâng lệnh đếm xong báo cáo:

- Mười người sống, bốn người đã chết!

Nam Cung phu nhân nói:

- Tốt lắm! Chúng bay khiêng họ lên cổ xe kia chở về đi.

Hai nữ tỳ vâng “dạ” một tiếng thật lớn rồi lập tức khiêng bọn Huyền Nguyệt đạo trưởng, cả bọn mười người chất hết lên xe rồi ra roi cho ngựa chạy đi.

Bãi tha ma hoang vắng, ngôi từ đường lại khôi phục cái cảnh tịch mịch ngày thường của nó.

Tiếng xe ngựa lộc cộc mỗi lúc một xa dần.

Lúc này, trên không mây xám đã dần tan hết, một vầng thái dương xé mây hiện ra, nắng vàng trải khắp mặt đất.

Chương 7: Trận Kiếm Thất Tinh

Quang âm thấm thoắt, thoáng đã nửa năm, trong giới vũ lâm đều xôn xao sôi nổi vì cái tin Trung Nguyên Tứ quân tử và bọn Huyền Nguyệt thốt nhiên mất tích.

Một hôm vừa đúng ngọ, ngoài cửa Tam nguyên quan núi Vũ Đương có một chiếc kiệu nhỏ, bốn mặt che rèm lụa xanh do hai người đàn ông thân thể lực lưỡng khiêng tới. Theo sau cỗ kiệu có bốn tên nữ tỳ mặc áo chẽn màu quan lục, mỗi người trên cánh tay trái đều đeo một món võ khí trông giống như lưỡi liềm, và cái túi nhỏ, trên thêu một bông hoa hồng.

Bốn tỳ nữ tuổi đều trac trên dưới đôi mươi, diện mạo xinh đẹp, dáng điệu lanh lẹn. Họ theo sát hai tên phu kiệu đi nhanh như bay, không hề tỏ vẻ khó nhọc chút nào.

Cỗ kiệu xanh đi thẳng tới cửa chính Tam nguyên quan mới dừng lại.

Hai cánh cửa quan sơn đen vẫn đóng im ỉm.

Từ trong bức rèm xe, đưa ra một giọng nói hơi nằng nặng:

- Xuân Lan, Thu Hương, hai con vào gõ cửa đi.

Lập tức hai thiếu nữ áo xanh “dạ” to một tiếng, rồi xăm xăm bước lên, phóng một chưởng vào chiếc vòng đồng trên cánh cửa.

Hai cánh cửa sơn đen “két” một tiếng rồi bật tung ra, một đạo nhân trạc tuổi trung niên, lưng đeo trường kiếm thủng thỉnh bước ra, ngước mắt nhìn cỗ kiệu che rèm xanh, rồi lại nhìn Xuân Lan, Thu Hương, chắp tay nói:

- Hai vị nữ thí chủ đến đây có việc gì?

Thiếu nữ đứng bên phải sợ hãi lùi lại phía sau hai bước nói nhỏ:

- Chị Xuân Lan, chị nói cho ông ta biết đi!

Thiếu nữ đứng bên trái mỉm cười nói:

- Sao cái tính cả thẹn của chị mãi không sửa được như vậy? Sau này chị đi lấy chồng, có lẽ cũng phải nhờ tôi đi nói hộ chắc?

Nói rồi quay lại vái đạo nhân một vái, thưa rằng:

- Chúng tôi không quản xa xôi nghìn dặm tới đây là cốt được bái kiến quý chưởng môn.

Đạo nhân ngẩn người giây lâu, mới nói:

- Tệ chưởng môn mấy năm gần đây đã đóng cửa tạ khách, không tiếp một ai chỉ sợ phí công các vị đi lại vất vả.

Xuân Lan cau mày vừa định nói lại, thì vị đạo nhân như chợt nghĩ ra điều gì, vội hỏi:

- Các vị ở đâu đến đây?

Vừa nói vừa đưa mắt ngắm nghía cỗ kiệu. Xuân Lan nói:

- Chắc đạo trưởng cũng ít khi ra khỏi Vũ Đương sơn phải không?

Đạo nhân thản nhiên gật đầu:

- Cô nương nói đúng. Bần đạo nhập miếu từ năm lên bẩy. Mấy chục năm nay chưa từng bước ra khỏi đại môn một bước.

Xuân Lan thò tay vào chiếc túi thêu, lấy ra một tấm giản thiếp màu đại hồng, đưa cho đạo nhân rồi nói:

- Không cần phải nhìn nhìn ngó ngó nữa, đạo trưởng cứ cầm tấm thiếp này đệ trình quý Chưởng môn, nói có Đường lão thái thái, vị chưởng môn nhân thứ chín Đường gia đất Tứ Xuyên, thân hành đến thăm Người. Còn tiếp hay không, không can dự gì đến đạo trưởng.

Đạo nhân cúi nhìn tấm thiếp, thấy ngoài bì đề mấy chữ sau này:

Thư gửi Huyền Chân đạo trưởng. Chưởng môn phái Vũ Đương tự mở đọc.

Tứ Xuyên Đường bái.

Đạo nhân xem xong, trầm ngâm một lúc, rồi đưa trả Xuân Lan, lắc đầu nói:

- Không được, chưởng môn tôi đương kỳ tọa quan, không thể tiếp kiến được bất kỳ vị khách nào.

Chợt nghe một tiếng cười nhạt từ trong kiệu đưa ra, tiếp theo là tiếng nói:

- Lão thân đưa thiếp cầu kiến, đã là tận lễ giang hồ rồi, vậy mà ngươi còn kiếm cách nọ cách kia từ chối, rõ ràng là cố ý cự tuyệt! Nếu cứ lấy địa vị, danh tiếng mà bàn, thì lão thân đâu có kém gì chưởng môn phái Vũ Đương các ngươi...

Vừa nói tới đấy, thì vị đạo nhân kia dáng chừng sốt ruột, cao giọng ngắt lời:

- Bần đạo từ bé đến giờ, không từng nói dối ai một câu. Lão tiền bối trách thế, chẳng hóa khinh thường bần đạo lắm sao?

Trong cỗ kiệu rèm xanh lại đưa ra một tiếng cười nhạt, nói:

- Xuân Lan vứt bái thiếp xuống!

Xuân Lan dạ một tiếng, lại cầm tờ thiếp đưa cho đạo nhân miệng thì nói:

- Đỡ lấy!

Đạo nhân này từ nhỏ chưa từng nói chuyện với đàn bà con gái bao giờ, nên rất lúng túng không biết xử trí thế nào, khi thấy Xuân Lan đưa cánh thiếp ra, lại vội vàng giơ tay đỡ lấy.

Người ngồi trong kiệu lại cười nhạt, nói:

- Ta không muốn phí lời với một tên giữ cửa, ngươi cứ đưa thiếp này cho Chưởng môn ngươi, hắn tiếp hay không, không can gì đến ngươi cả. Một giờ sau lão thân sẽ trở lại, lúc ấy dù các ngươi không tiếp ta cũng cứ vào. Ta bảo trước cho mà biết.

Nói chưa dứt lời, hai tên đại hán đã đặt đòn kiệu lên vai quay lại lối cũ, đi nhanh như bay, thoáng chốc đã mất hút.

Đạo nhân ngẩn người đứng trông theo, mãi tới khi không thấy bóng chiếc kiệu nữa, mới đóng cửa đi vào.

Ước chừng thổi chín nồi cơm, hai cánh cửa lớn lại được mở rộng, rồi bẩy tám người đàn ông, tuổi cỡ trung niên, mặc áo đạo bào kéo nhau đi ra.

Vị đạo nhân đi đầu, tuổi cao hơn hết, bộ râu dài rủ xuống tận ngực, phấp phới bay tung, đôi mắt sáng quắc, nhác trông đã biết là người có nội công vào bực thượng thừa.

Hình như ông là người đứng đầu trong bọn, vừa ra tới cửa bèn lập tức chỉ huy cho mấy người kia, chia ra làm hai đội, dàn thành thế trận trên một bãi cỏ, ngay trước cửa Tam Nguyên quan.

Tam Nguyên Quan là nội viện của Vũ Đương, cách tòa đạo quan phía trước hai ngọn núi nữa. Ngày thường khách đến lễ, không ai bước chân tới khu này. Xung quanh rừng rậm vây kín bốn bề, chính là một nơi mà phái Vũ Đương vẫn dùng để chứa quyền kinh, kiếm phả, và cũng là nơi cư trú của các vị cao cấp trưởng lão trong phái.

Chu vi khu này rộng chừng ba dặm, biệt lập thành một khu cấm địa, bất luận hạng người nào, nếu chưa được người trong phái Vũ Đương cho phép, cũng không được bước vào bên trong. Mười năm nay, chưa ai dám phá cái lệ này.

Bọn đạo sĩ vừa ở trong đại viện đi ra, tất cả có tám người, bẩy người bầy thành một trận tuyến, chắn ngang trước cửa Tam Nguyên quan. Vị đạo nhân lớn tuổi nhất đứng riêng một mình, cách mặt trận chừng hơn một trượng, chắp tay ra sau lưng, ngẩng đầu nhìn mấy đám mây trắng đang bay lơ lửng trên không, thần sắc cực kỳ nghiêm chỉnh.

Hai cánh cửa gỗ sơn đen lại từ từ khép chặt.

Từng cơn gió rừng thổi qua lá thông, phát ra những tiếng u u, làm cho cảnh vật thâm sơn, càng tăng thêm phần tịch mịch.

Phút chốc, từ bên sườn núi phía trái chợt nổi lên một tiếng hú trong trẻo, rồi một bóng người nhanh như mũi tên lao tới chỉ trong nháy mắt đã tới trước cửa Tam Nguyên quan, đưa mắt nhìn trận thế, rồi đứng dừng lại.

Đạo nhân râu dài chờ cho người kia đứng yên đâu đấy, mới từ từ dời làn nhỡn tuyến chiếu thẳng người lạ mặt, lông mày hơi cau lại, hình như muốn nói gì lại thôi.

Người đàn ông mới tới, thân thể gầy gò da vàng như sáp, giữa hai lông mày lờ mờ nổi lên một luồng hắc khí, nếu không nhờ có đôi mắt đưa đi đưa lại, thì ai mới nhác trông cũng tưởng là một người chết, vừa ở trong áo quan chui ra.

Đạo nhân chú ý nhìn người lạ mặt một lúc, rồi thốt nhiên với tay ra sau vai rút thanh trường kiếm vung lên không một vòng, lạnh lùng nói:

- Ngươi có biết xung quanh Tam Nguyên quan trong vòng ba dặm đã vạch thành cấm khu rồi không? Bất cứ người nào nếu chưa được người trong Vũ Đương cho phép, đều không được tự tiện bước vào!

Gã đàn ông ngoác miệng ra cười một hồi, giọng cười lạnh như thép nói:

- Ta cũng đã nghe có người nói như vậy!

Rồi gã lại cười thêm một hồi nữa.

Đạo nhân chợt trừng mắt quát:

- Im mồm! Cười cái gì thế?

Ông dừng lại một lúc, rồi lại hỏi:

- Ngươi là thế nào với nhà họ Đường đất Tứ Xuyên?

Gã đàn ông đáp:

- Món ám khí tẩm độc của Đường gia đất Tứ Xuyên tuy lợi hại thật, nhưng chưa đủ làm cho tại hạ khiếp phục.

Đạo nhân sửng sốt hỏi:

- Vậy thì ngươi là ai?

Gã đàn ông lạnh lùng đáp:

- Đạo trưởng chắc không đi lại trong giang hồ, nên không biết tại hạ... (ngừng một lát, gã lại tiếp). Nghe khẩu khí của đạo trưởng, thì hình như ngài đã được giới vũ lâm tặng cho một ngoại hiệu là "kiếm si thiết tạp" phải không?

Đạo trưởng đáp:

- Phải, bần đạo chính là Huyền Tinh, ngoại hiệu "Kiếm si Thiết tạp". Ngươi đã nghe danh bần đạo, thì nên rút lui ngay đi là hơn.

Gã đàn ông nhếch miệng cười:

- Oai danh của đạo trưởng tuy vang dội khắp bốn phương nhưng cũng chưa đủ làm cho tại hạ phải hoảng vía mà bỏ chạy đâu!

Huyền Tinh cười nhạt:

- Hừ, ngươi là ai mà dám làm oai làm phách quá vậy?

Gã đàn ông giơ ba ngón tay lên rồi hỏi:

- Đạo trưởng có nhận ra thế này là nghĩa gì không?

Huyền Tinh ở trong phái Vũ Đương địa vị rất cao, chỉ phải cái tính lạnh lùng cô độc, lại hơi ngốc nghếch, hàng ngày ngoài việc luyện kiếm ra không hỏi gì đến việc khác nữa. Từ khi Huyền Chân đạo trưởng kế vị chưởng môn, đối với vị sư đệ này, vẫn hết sức quan tâm. Vũ công của Huyền Tinh tuy cao siêu trác tuyệt đáng liệt vào hàng cao thủ nhưng khốn nỗi ông ta không có tâm cơ, không phân biệt nỗi thị phi hắc bạch, nếu cho ra chốn giang hồ tất không sao tránh được nguy hiểm nên mới đem trách nhiệm phòng thủ Tam Nguyên quan giao cho ông ta cai quản.

Từ hồi tiếp nhận trách nhiệm phòng thủ Tam Nguyên, trong vòng mười năm trời, không biết ông ta đã đánh bại được bao nhiêu tay cao thủ vũ lâm dám thiện tiện xông vào cấm địa, vì thế mới có cái ngoại hiệu là “Kiếm si Thiết tạp”.

Gã đàn ông thấy mình đã giơ ba ngón tay lên, mà Huyền Tinh chỉ đứng ngây ra nhìn chẳng bảo sao cả, thì cau mày nói:

- Không biết vị đạo trưởng kiến thức hẹp hòi, hay vì tiếng tăm của tại hạ quá nhỏ mọn, không đủ để đạo trưởng nhận ra? Thôi để tại hạ tự giới thiệu lấy vậy: ba ngón tay này là đại biểu cho cái hỗn hiệu “Tam thủ Sưu hồn” của tại hạ.

Huyền Tinh lẩm bẩm như nói một mình:

- “Tam thủ Sưu hồn”! Hừ, tên gì mà kỳ cục vậy?

Gã đàn ông đắc ý nói tiếp:

- Huynh đệ chính là “Tam thủ Sưu hồn” Bao Phương.

Huyền Tinh vẫn thản nhiên, lắc đầu:

- Bần đạo chưa nghe thấy quý danh bao giờ thật! Các hạ đến đây có việc gì?

Bao Phương giận tái mặt, nhưng vẫn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ có chút việc cần, muốn vào bái yết Huyền Chân đạo trưởng.

Huyền Tinh ngắt lời:

- Chưởng môn sư huynh tôi đang thời kỳ bế quan, không tiếp khách lạ. Ngươi có việc gì cần, xin để ba tháng nữa sẽ trở lại.

Bao Phương nổi giận nói:

- Bao mỗ này địa vị thế nào, mà để một tên gác cửa như ngươi đùa rỡn được! Ngươi tưởng ta sợ hay sao? Ngươi có chịu vào thông báo hay không thì bảo!

Huyền Tinh vẫn lắc đầu:

- Chưởng môn tôi đã có lệnh: bất cứ ai nếu muốn vào trong Tam Nguyên quan thì phải thắng nổi thanh kiếm trong tay bần đạo, thông qua được trận Thất tinh này bần đạo sẽ cho người vào thông báo với chưởng môn sư huynh.

Bao Phương chẳng nói chẳng rằng, tay phải đưa lên chặn ngang ngực, tay trái cầm kiếm, rảo bước tiến lên vài bước.

Huyền Tinh đưa thanh trường kiếm vạch theo thế “Hoạch định âm dương” kiếm quang sáng loáng, đánh chéo một nhát.

Bao Phương trong bụng không muốn đánh nhau, nhưng mũi kiếm của Huyền Tinh đã bức đến tận nơi thế không sao lùi được nữa bèn giơ tay trái lên phóng ra một chưởng, cực kỳ lanh lẹ, chặn ngang thế kiếm, tay phải dùng chiêu “Quỷ thủ chiêu hồn” khóa lấy cổ tay cầm kiếm của Huyền Tinh.

Hắn vừa ra tay đã dùng ngay ngón tuyệt nghệ thành danh tức là một chiêu trong “Sưu hồn tam thức” quả nhiên đánh bật được Huyền Tinh phải lùi lại phía sau ba bước.

Bẩy vị đạo trưởng kia thấy Huyền Tinh động thủ với người khách lạ, bèn lập tức phát động trận kiếm, di chuyển lại gần, người như những bánh xe từ từ lăn đi, kiếm quang lấp lánh, sáng chói một vùng.

Bao Phương hình như có một nỗi khổ tâm gì, không nói ra được, nên tuy đã chiếm được ưu thế mà vẫn không muốn hạ độc thủ, thừa thế tấn công. Đáng lý tiến lên, gã lại vội nhẩy lùi về phía sau ba thước, vòng tay toan nói, thì chợt nghe có nhiều tiếng chân bước vội vàng, từ phía bên sườn núi đưa tới.

Gã vội quay lại nhìn, thấy bốn tên nữ tỳ phò một cỗ kiệu nhỏ, đi nhanh như bay, đến thẳng trước mặt Huyền Tinh vẫn không dừng bước.

Huyền Tinh cau mày quát:

- Đứng lại cả! Chẳng lẽ các ngươi khinh thanh trường kiếm của bần đạo không đủ sắc hay sao?

Miệng tuy nói cứng, nhưng chân tự nhiên cũng cứ lùi dần về phía sau mấy bước.

Chương 8: Đường Lão Thái Thái

Huyền Tinh đạo trưởng mấy chục năm nay chưa từng dời khỏi Tam Nguyên Quan một bước, rất ít khi được trông thấy đàn bà con gái. Lúc này thốt nhiên thấy bốn tỳ nữ xinh đẹp như tiên phò xung quanh kiệu. Chỉ sợ lỡ mũi kiếm vô tình lại chạm vào những làn da mơn mởn trắng nõn như tuyết kia chăng nên đôi chân không sao tự chủ được cứ lùi dần ra tránh lối.

Cỗ kiệu vượt qua trước cửa Tam nguyên mới dừng lại, bức rèm lụa xanh vén lên, rồi một người đàn bà y phục cao quý, tuổi trạc năm mươi, thủng thỉnh bước ra, bốn tên nữ tỳ đứng xếp hàng hai bên, dáng điệu cực kỳ cung kính.

Người đàn bà đảo mắt liếc qua kiếm trận và Huyền Tinh đạo trưởng một lượt, rồi lại nhìn Bao Phương, mỉm cười lạnh lùng nói:

- Thần châu nhị quỷ xưa nay đi đâu cũng có đôi, sao bữa nay lại lẻ loi một mình thế này?

Bao Phương tính tình tuy cuồng ngạo lạnh lùng nhưng đối với vị chưởng môn nhà họ Đường đất Tứ Xuyên đã nổi danh lừng lẫy về môn ám khí tẩm độc này cũng không dám quá phần hống hách, bèn chỉ sẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Từ bữa chia tay ở Xuyên Trung, thấm thoát đã mười năm, hôm nay may mắn lại được gặp phu nhân.

Quý phụ gật đầu mỉm cười:

- Thần châu nhị quỷ mấy năm nay danh tiếng lừng lẫy khắp Trung Nguyên, không ngờ đối với lão thân vẫn còn giữ được lễ mạo như hồi trước.

Bà ta cười khanh khách một hồi, rồi lại hỏi:

- Tiêu lão nhị đâu?

Bao Phương đôi mắt sáng rực như điện, liếc nhìn Huyền Tinh một cái rồi nói:

- Không dấu gì phu nhân, Tiêu đệ tôi bị người ta ám toán nội thương nặng lắm, hiện đang nằm nghỉ trong một tòa sơn cốc kín đáo, cách đây chừng mười dặm. Tại hạ nghe nói phái Vũ Đương có thứ thuốc “Cửu chuyển Tiểu hoàn đan” công hiệu rất mạnh, nên đến cầu Huyền Chân chưởng môn

cho vài viên, không ngờ gặp lão mũi trâu này. Chẳng biết lý lẽ gì cả, nhất định không cho tại hạ vào Tam quan, lại còn bức bách phải động thủ. Hừ, nếu tính nết tôi còn như hồi trước, thì đã xẩy ra chuyện đánh nhau rồi...

Đường phu nhân cười khanh khách ngắt lời:

- Tình hình hôm nay, bắt buộc Thần Châu nhị quỷ nín nhịn là phải, nhưng Tiểu hoàn đan của phái Vũ Đương có phải bạ ai cũng tặng được đâu?

Bao Phương nói:

- Nếu tại hạ được gặp Huyền Chân đạo trưởng, thì chỉ cần nói một lời, chắc chắn ông ta sẽ vui lòng đưa tặng.

Đường phu nhân nhìn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ngươi cũng không cần gặp Huyền Chân đạo trưởng làm gì. (Bà đưa mắt nhìn Huyền Tinh, rồi lại tiếp:) Bọn họ bố trí thế nầy, chỉ chuyên để đối phó với lão thân...

Bao Phương vội nói:

- Không được, huynh đệ tôi bị thương nặng lắm, chỉ còn thoi thóp thở, nếu hôm nay không xin được linh đan, thì e khó lòng mà sống được đến sáng mai.

Đường phu nhân cười nhẹ nói:

- Ta đã bảo ngươi không cần gặp Huyền Chân đạo trưởng để xin thuốc, thì tất nhiên ta sẽ có cách khác chứ!

Rồi bà thò tay vào trong kiệu lấy một cái bình nhỏ bằng ngọc, dốc ra hai viên linh đan đưa cho Bao Phương, rồi nói:

- Cửu chuyển tiểu hoàn đan của phái Vũ Đương chỉ trị được thương thế, chớ hai viên linh đan này của ta còn có thể cải tử hoàn sinh được, ngươi đem về cho lệnh đệ uống.

Bao Phương đỡ lấy linh đan, thưa rằng:

- Thần châu nhị quỷ xưa nay chưa hề vô công mà hưởng lộc của ai. Nay được phu nhân tặng thuốc, tất nhiên phải có cái gì báo đáp. Tôi xin đem vật định thủ tặng Huyền Chân đạo trưởng để chuyển tặng phu nhân.

Đường phu nhân nói:

- Trước khi mặt trời lặn, chúng ta sẽ gặp nhau ở dưới cây cổ tùng nghìn năm chân núi Thất tinh, cách đây ngoài mười dặm, nói chuyện sau. Bây giờ ngươi nên về ngay cho lệnh đệ uống thuốc kẻo trễ. Lấy nước suối hòa vào một viên thuốc đổ cho người bệnh, sau đó chừng hai giờ nếu chưa thấy đỡ, thì lại cho uống thêm viên nữa.

Bao Phương cúi mình nói:

- Xin đa tạ phu nhân.

Nói xong lập tức quay mình chạy đi nhanh như tên bắn, khinh công của gã thật là trác tuyệt, chỉ hai ba lần nhô lên hụp xuống, là đã mất hút.

Lúc nầy Đường phu nhân mới quay lại điềm nhiên nhìn Huyền Tinh đạo trưởng cười nói:

- Đạo trưởng dàn trận kiếm ở trước cửa Tam Nguyên Quan là cốt để nghênh tiếp lão thân đó chăng?

Thần thái và ngôn ngữ của Đường phu nhân có một cái oai riêng, khiến người trông thấy phải sinh kính nể.

Huyền Tinh cung kính đáp:

- Bái thiếp của phu nhân đã đệ trình tệ Chưởng môn rồi.

Phu nhân nói:

- Thế thì tốt lắm! Quý Chưởng môn bảo sao?

Huyền Tinh nói:

- Tệ Chưởng môn đang thời kỳ tọa quan, mỗi ngày chỉ vào buổi chiều mới tỉnh một lần. Bái thiếp của phu nhân tuy đã chuyển đệ, nhưng chỉ sợ tệ Chưởng môn vẫn chưa xem tới. Vậy tốt hơn hết là phu nhân hãy tạm về, sáng mai hãy tới, xem Chưởng môn tôi có thể miễn cưỡng ra tiếp được không

Đường phu nhân ngửng mặt lên trời, cười khanh khách nói:

- Lão thân mấy chục năm nay chưa từng dời khỏi Xuyên Trung một bước, lần này phải vượt hàng ngàn dặm tới đây, khi nào lại chịu đi không về rồi.

Bà ngừng lại, đăm đăm nhìn trận kiếm, mà rằng:

- Đạo trưởng bày trận kiếm này, có phải cốt ý định ngăn không cho lão thân nhập quan chăng?

Huyền Tinh đáp:

- Tam Nguyên quan chu vi ba dặm đã hoạch định làm cấm khu. Người nào tự liệu bước vào, sẽ nhất luật …

Đường phu nhân lạnh lùng hỏi:

- Nhất luật làm sao?

Huyền Tinh trả lời:

- Nhất luật đuổi ra, cự lại thì giết.

Đường phu nhân cười nhạt:

- Hừ, khẩu khí huênh hoang thật!

Nói rồi thò tay vào kiệu lấy ra một cây gậy, đầu chạm hình rồng bằng bạc sáng loáng chống mạnh xuống đất, thụt sâu vào đá tới hơn một tấc, lạnh lùng nói:

- Nếu lão thân vượt qua được trận kiếm này thì sao?

Huyền Tinh ngẩn người ra một lát rồi nói:

- Mấy chục năm nay chưa từng xẩy ra trường hợp ấy. Phu nhân tuy là chưởng môn một phái địa vị tôn quý, nhưng chỉ sợ một mình cũng khó lòng vượt qua được trận kiếm.

Đường phu nhân quát to:

- Nếu ta không vượt được kiếm trận, thì ta sẽ lập tức trở về Xuyên Trung, nhà họ Đường từ nay về sau không còn bao giờ xuất hiện trên chốn giang hồ, còn nếu ta phá được trận …

Huyền Tinh vội ngắt lời:

- Bần đạo sẽ lập tức rung chuông báo động, để Chưởng môn sư huynh phá lệ ra tiếp phu nhân.

Đường phu nhân đáp:

- Cách đánh cuộc đó, lão thân tuy bị thiệt, nhưng ngươi cũng chỉ có một chút quyền ấy thôi. Được rồi, ta cứ nhất định thế.

Huyền Tinh vung thanh kiếm lên nói:

- Hãy thong thả, trước khi vượt trận kiếm, phải thắng nổi thanh kiếm trong tay bần đạo đã.

Đường phu nhân cười khanh khách:

- Cũng được, ngươi tiến chiêu đi!

Huyền Tinh cười nhạt, cầm thanh kiếm trên tay đưa chéo lên một nhát.

Đường phu nhân cầm ngang cây gậy đầu rồng, thủng thỉnh bước lên, khi gần tới gần tới trước mặt Huyền Tinh, đột nhiên dằn giọng quát:

- Cẩn thận nhé!

"Vút" một tiếng, cây gậy đã quét ngang ra, Huyền Tinh vung thanh trường kiếm, vạch thành một đạo cầu vồng, chém vào cổ tay phải của Đường phu nhân.

Đường phu nhân cười nhạt nói:

- Giỏi! Đường kiếm hay lắm!

Cây gậy trong tay vung lên một vòng, biến thành một trượng ảnh.

Thanh trường kiếm của Huyền Tinh thế đánh ra rất nhanh mà thế thu về lại càng nhanh hơn nữa. Cổ tay rung lên thanh trường kiếm thu về lại phóng ra, mũi kiếm khoa lên, hóa thành ba bông kiếm hoa, đánh thẳng vào ba đại huyệt trước ngực Đường phu nhân.

Cậy gậy bạc của Đường phu nhân đang động chuyển sang tĩnh, gạt mũi kiếm đi.

Huyền Tinh thu kiếm về, lùi nhanh về phía sau ba bước, nhưng rồi lại lập tức lại xông lên, trong lúc vừa lui vừa tiến đó kiếm thế đã thi triển, chỉ thấy hàn quang lấp lánh, kiếm khí đầy trời, từng bông kiếm hoa sáng chói mắt, xung quanh sáu bẩy thước bóng kiếm loang loáng, y như một lớp sóng bạc đang ào ào dồn tới.

Nhưng cây gậy đầu rồng của Đường phu nhân, lúc này lại chuyển về thế thủ, mỗi chiêu mỗi thức đều từ từ đưa ra, không chiêu nào không đắc thể, phong bế môn hộ kín đáo cẩn mật, mặc dầu thế kiếm của Huyền Tinh lanh lẹ đến đâu, cũng không sao nhích lên được nửa bước.

Chỉ trong nháy mắt hai bên đã đấu được hơn hai mươi hiệp.

Chợt nghe Đường phu nhân lạnh lùng nói:

- Kiếm pháp Vũ Đương ra chỉ có thể! Cẩn thận coi lão thân phản công đây này!

Trong khi nói thì chiếc gậy bạc trong tay đã biến đổi chiêu số, đang thong thả trở nên nhanh nhẹn, đang thế thủ trở thành thế công.

Chỉ thấy chiếc gậy xoay tròn, kèm theo những tiếng vù vù như gió bão, co, duỗi, thu, phóng, đánh dọc, quật ngang, uy thế cực kỳ mãnh liệt, chớp mắt đã phản khách vi chủ, trong vòng hơn một trượng, tiếng vù vù của cậy gậy làm cho váng óc, điếc tai.

Huyền Tinh vừa thi triển xong một chiêu kiếm pháp, đã bị đối phương chiếm mất ưu thế, phản công tới tấp như vũ bão dồn ép cho đến nỗi không còn đủ sức trả đòn nữa.

Đây là một cuộc giao đấu kịch liệt rất ít thấy trong làng võ, kiếm quang, trượng ảnh lấp loáng vù vù như một cơn gió lốc.

Đường phu nhân hình như có một nguồn nội lực vô cùng vô tận, công thế của cây gậy đầu rồng trong tay bà ta mỗi lúc một mạnh, mỗi lúc một nhanh hơn.

Thốt nhiên nổi lên một tiếng “choang” rất lớn làm rung chuyển cả mặt đất, rời kiếm quang, bóng gậy đều cùng dừng lại cả một lúc.

Thì ra Huyền Tinh đạo trưởng bị màn trượng ảnh của Đường phu nhân dồn ép, đến nỗi không sao phản công được nữa, bất giác máu nóng sôi lên, ngầm vận nội lực, vung kiếm lên đỡ thẳng một đòn.

Kiếm và gậy vừa chạm vào nhau, cả hai bên đều cảm thấy cổ tay tê dại, và đồng thời cùng lùi lại phía sau một bước.

Trên nét mặt nghiêm nghị của Đường phu nhân chợt ánh lên một luồng sát khí, lạnh lùng nói:

- Lão thân không có ý muốn kết thù oán với phái Vũ Đương, chỉ cốt tỏ cho ngươi biết điều mà đi. Không ngờ ngươi vẫn ương ngạnh, liều chết ngăn trở. Đã vậy đừng trách lão thân độc ác, hãy tiếp một gậy nữa coi.

Nói xong từ từ giơ gậy lên chiếu thẳng đỉnh đầu Huyền Tinh đánh xuống.

Huyền Tinh đạo trưởng tính nết thật thà, lại không chịu nổi những lời nói khích, nên nghe Đường phu nhân chế giễu cũng cho là thật, bèn ngầm vận nội công, vung kiếm lên gạt mạnh gậy ra.

Đường phu nhân cười nhạt:

- Hừ, muốn chết!

Thân gậy và lưỡi kiếm chạm vào nhau lần thứ hai, lại bật lên một tiếng “choang” dữ dội.

Huyền Tinh đạo trưởng thân thể run lên, không sao tự chủ được, lại bước lùi lại phía sau hai bước.

Bảo kiếm là một vật nhẹ, sắc bén, biến hóa càng nhanh, càng dễ thắng. Cây trường kiếm trong tay Huyền Tinh, dùng để đón đỡ với cây gậy bạc đứng về phương diện vũ khí mà bàn thì phải chịu thiệt

trước.

Đường phu nhân đã thắng một đòn không để Huyền Tinh kịp thở, ngón đòn thứ hai lại liên tiếp giáng xuống.

Huyền Tinh tính nết ngay thẳng chất phác, thấy đối phương ra đòn như thế trong bụng không phục, thanh trường kiếm đưa lên, lại dùng một chiêu “Lực bình Nam thiên” đón thẳng đầu gậy đánh tới.

Lần này Đường phu nhân vận đủ mười thành sức mạnh, bà ta biết rằng kiếm pháp Vũ Đương đã nổi danh lừng lẫy trong giang hồ, Huyền Tinh tuy hơi ngớ ngẩn, không thích hợp với công phu luyện kiếm khó lòng đi sâu vào chỗ áo diệu, thấy hiểu hết được phép cơ biến linh hoạt trong kiếm pháp, song thủ pháp của ông ta lại rất vững vàng, thế kiếm trầm mạnh đã thâm nhập được bí quyết của chữ “ẩn” trong vũ công, nếu không dùng lời nói khích, để hắn đem cái sở đoản ra chống cái sở trường của mình, thì dù đấu đến một hiệp nữa, cũng chưa chắc đã phân thắng bại.

Kiếm gậy đụng nhau lần thứ ba, hình thế biến đổi khác hẳn, thanh kiếm trong tay Huyền Tinh vừa chạm vào thân gậy, lập tức ông ta cảm thấy như bị một áp lực nặng bằng cả tòa núi Thái đè xuống đầu, bèn vội hành khí vận công, dốc hết toàn lực nắm vững thanh kiếm, mới ghìm được sức mạnh không cho giáng xuống. Thế là một thanh kiếm và một cây gậy cầm cự với nhau ở trên không.

Mặt trận Thất tinh vẫn luân chuyển không ngừng, lúc này thốt nhiên đều dừng cả lại, bẩy cặp mắt đều đổ dồn vào đôi kiếm gậy vẫn giữ miếng nhau, nhất định không ai chịu buông trước.

Huyền Tinh đạo trưởng mặt đỏ bừng bừng, mồ hôi giỏ giọt, ướt đẫm cả vạt áo. Còn Đường phu nhân thì sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, không tỏ vẻ gì là mệt mỏi.

Xem như vậy đủ thấy rằng về phương diện nội lực, Huyền Tinh đạo trưởng chưa phải là đối thủ của Đường phu nhân.

Giữa lúc hai bên đang ra sức giữ miếng, Đường phu nhân chợt quát to:

- Buông tay ra!

Tức thì cây gậy bạc rung lên, Huyền Tinh chợt thấy cổ tay phải tê dại, rồi thanh trường kiếm dời khỏi tay rơi tuột xuống đất.

Đường phu nhân vừa thu gậy về, vừa nói:

- Chiêu thuật biến hóa thanh trường kiếm của đạo trưởng, thực ra không kém gì lão thân, nhưng chỉ vì sơ ý bị lão thân nói khích, dùng cái sở đoản của mình chống với cái sở trường của người khác, trên phương diện binh khí đã chịu thiệt thòi rồi! Nếu đạo trưởng không phục thì lại nhặt kiếm lên đánh lại.

Chương 9: Đường Lão Thái Thái (Tiếp Theo)

Đường phu nhân nói mấy câu ấy, nghe thì tưởng là an ủi Huyền Tinh đạo trưởng, kỳ thực thì chỉ là cốt nhắc khéo cho ông ta đừng quên lời hứa.

Huyền Tinh bản tính thực thà, lại xuất thân trong môn hộ chính phái, coi lời hứa giá đáng nghìn vàng, tuy trong lòng không phục, nhưng cũng không mặt nào nhặt kiếm lên đấu lại, bèn chỉ nghiêm sắc mặt nói:

- Mời phu nhân phá trận kiếm.

Nói xong lánh sang một bên, lùi ra hai bước, nhường lối.

Đường phu nhân gật đầu nói:

-Các nhân vật trong chính phái, quả nhiên người nào tâm địa cũng lỗi lạc quang minh, độ lượng rộng rãi.

Rồi chống mạnh cây gậy xuống đất, rảo bước xông vào giữa trận.

Trận kiếm Thất tinh lại bắt đầu chuyển động, bẩy thanh trường kiếm lấp lánh dưới bóng mặt trời, trông rất đẹp mắt.

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt đầy đặn của Đường phu nhân, trông rõ từng nét nghiêm trang trịnh trọng, hình như trong bụng bà ta cũng thấp thỏm lo âu.

Nên biết rằng Thất tinh kiếm trận của phái Vũ Đương đã từng khét tiếng giang hồ, bẩy thanh kiếm tiếp tay nhau biến hóa muôn hình nghìn vẻ, vì thế nên không biết có bao nhiêu cao thủ vũ lâm đã bị hủy hoại thanh danh dưới trận kiếm này.

Chỉ nghe tiếng đầu gậy gõ trên mặt đất không ngừng, Đường phu nhân đã tới sát kiếm trận.

Bà thong thả giơ cao cây gậy lên, nghiêm trang nói:

- Lão thân nghe tiếng Thất tinh trận của Vũ Đương từ lâu, hôm nay mới được trông thấy, thật là may mắn.

Vừa nói vừa cầm ngang cây gậy, “vút” một tiếng thân gậy đã quét ngang thẳng một nhát.

Chỉ thấy thanh trường kiếm của vị đạo nhân đứng đầu thốt nhiên chuyển động, lanh lẹn vô cùng gạt cây gậy ra, đồng thời hai cây trường kiếm khác cũng điểm chéo một nhát vào thân gậy.

Đường phu nhân hạ thấp cây gậy xuống, tránh thoát được ba mũi kiếm của đối phương, rồi thốt nhiên bước sấn lên, tiến vào giữa trận.

Ba thế kiếm vừa đánh ra cũng chìm theo đà gậy lại cùng đồng thời thu về, thế trận đang tĩnh, đột nhiên biến ra động, một mũi kiếm đón đầu đối phương xỉa tới, còn hai mũi kia cũng chia ra hai bên tả hữu tấn công, kiếm quang lấp lánh sáng chói cả mắt.

Mới một chiêu nhập trận, Đường phu nhân đã nhận thấy kiếm trận cực kỳ lợi hại, nếu không tìm cách phá thế kiếm liên hoàn biến hóa linh diệu của đối phương đi, thì dù vũ công cao đến đâu, cũng khó lòng cầm cự lâu được.

Nguyên do trận Thất tinh này, cách biến hóa của mỗi thế công đều có một chủ hai khách, một kiếm đánh thẳng, hai kiếm đánh chéo, ba kiếm đánh ra do ba góc cạnh khác nhau, làm cho người ta tự cảm thấy ứng tiếp không xuể.

Đường phu nhân rất giầu kinh nghiệm giang hồ, nên sau khi giao thủ một hai chiêu đầu, bà đã thấy rõ kiếm trận lợi hại, nếu chờ cho mặt trận phát động toàn thể, kiếm thế liên tiếp thi triển không ngừng, thì dù muốn tìm cơ hội chế địch trước cũng không phải là dễ.

Trong khi lâm trận, cần nhất phải chặn lấy tiên cơ của địch trước, cậy gậy bạc trong tay phu nhân múa tít lên, liên tiếp phóng ra ba chiêu, biến thành một màn quái ảnh vậy chặt lấy thế kiếm, thân hình thốt nhiên lùi về phía sau ba bước thoát ra khỏi trận kiếm.

Bọn đạo sĩ vừa huy động trận kiếm, thốt nhiên mất biến mục tiêu công kích, trận pháp tự nhiên rối loạn.

Đường phu nhân đã lùi ra khỏi trận, nhưng chỉ trong nháy mắt lại đột nhiên tiến lên tấn công, lại thế nhanh như luồng chớp, cây gậy trong tay dùng chiêu “Lực tảo ngũ nhạc” ào ào đánh ra, tay phải ngầm vận nội công dồn sức mạnh vào lòng bàn tay giữ thế chưa phát.

Chỉ nghe tiếng kim khí va vào nhau xoang xoảng, ba thanh trường kiếm đón đầu nghênh chiến đều bị cây gậy bạc quét sạch.

Trận kiếm đã rối loạn của quần đạo, còn chưa hoàn toàn khôi phục được nguyên trạng, lại bị một gậy cực kỳ mãnh liệt của Đường phu nhân gạt phăng thế kiếm ngăn địch hàng tiền phong, trận kiếm lập tức bị vỡ một khoảng lớn, ba người phía sau tiến lên, lại bị ba người của mình chặn lại, trong khoảnh khắc, những thanh trường kiếm không sao phóng ra được bị dồn lại một chỗ, thế là chưởng pháp rối loạn tơi bời.

Đường phu nhân thừa thế xấn vào, kình lực đã tụ sẵn trong bàn tay phải, lúc ấy mới đột ngột phóng ra.

Chưởng này không những ra ngoài ý liệu của mọi người, mà còn nhanh hơn chớp nhoáng, đánh thẳng vào cánh tay phải của một đạo nhân đứng gần đấy.

Chỉ nghe "xoảng" một tiếng, thanh kiếm trong tay đạo nhân đã rơi xuống đất, thân hình đứng không vững, lảo đảo suýt ngã.

Trận kiếm thốt nhiên dừng lại, không biến hóa được nữa.

Đường phu nhân đã đánh trúng một chưởng, lại vung gậy lên tấn công như bão táp, kèm theo những tiếng gió vù vù rít lên thành tiếng.

Quần đạo ứng biến không kịp, tránh rạt ra hai bên, thế là bị Đường phu nhân thông qua được trận kiếm.

Huyền Tinh thấy đối phương lọt qua trận kiếm Thất tinh một cách dễ dàng như vậy, bất giác thở dài than rằng:

- Mười năm nay không biết có bao nhiêu cao thủ vũ lâm tự tiện xông vào cấm địa mà bản phái đã hoạch định, nhưng người thắng được thanh kiếm trong tay bần đạo, vượt qua được trận kiếm Thất tinh, chỉ mới có phu nhân là một. Uy danh của Đường gia Tứ Xuyên quả là danh bất hư truyền.

Đường phu nhân mỉm cười nói:

- Đạo trưởng quá khen …

Vừa nói tới đấy, thốt nhiên nụ cười tắt hẳn, sắc mặt lại trở nên nghiêm nghị nói:

- Lão thân sở dĩ vượt hàng ngàn dặm tới đây, thực ra vì có một chút việc rất cần gặp quý Chưởng môn, đạo trưởng đã có lới hứa trước, vậy xin đưa lão thân vào nội viện ngay cho.

Huyền Tinh gật đầu nói:

- Bần đạo đã hứa, tất phải giữ lời. Nhưng xin phu nhân cho kiệu phu và thị nữ đứng chờ ở ngoài Tam Nguyên quan. Bần đạo chỉ đưa một mình phu nhân vào viện thôi.

Đường phu nhân gật đầu nói:

- Nếu đã là luật lệ của quý phái, thì lão thân cũng không muốn cố cưỡng.

Huyền Tinh ngoảnh lại nói với bẩy vị đạo nhân nét mặt đều có vẻ sượng sùng, buông thõng hai tay

đứng phía sau, rằng:

- Các ngươi ở đây trông cửa quan cẩn thận, để ta đưa khách vào nội viện.

Đoạn lại chắp tay ngang ngực, nói với Đường phu nhân:

- Xin mời phu nhân.

Rồi rảo bước đi vào trong quan.

Đường phu nhân thủng thỉnh theo sau, vừa đi vừa đưa mắt ngắm hình thế xung quanh, nhận thấy tòa Tam Nguyên quan đã có tiếng trong giang hồ này, qui mô tuy không lấy gì làm rộng rãi lắm, nhưng vì xây dựng bên triền núi, dưới những vòm cây cổ thụ cao lớn sum xuê, cách kiến trúc cực kỳ tinh xảo, thành một cảnh sắc đặc biệt tân kỳ.

Qua một lớp sân rộng trồng toàn hoa, rồi đến một tầng cửa thứ hai. Nơi đây có bốn vị đạo trưởng đeo trường kiếm, sóng vai đứng chắn lối đi.

Bốn người vừa trông thấy Huyền Tinh đạo trưởng đều chắp tay ngang ngực, cúi mình thi lễ.

Huyền Tinh vẫy tay nói:

- Các ngươi mau đánh chuông truyền báo với Chưởng môn nhân có quý khách muốn yết kiến.

Bốn vị đạo nhân tuy hơi sửng sốt nhưng không dám hỏi căn vặn. Một người đứng bên trái chắp tay vái một vái, rồi tiến vào trong từng cửa thứ hai.

Chỉ trong khoảnh khắc, ba tiếng chuông lanh lảnh ngân vang, dư âm chưa dứt đã lại nghe phía xa xa có một hồi chuông khác hồi ứng.

Huyền Tinh nói với Đường phu nhân:

- Xin phu nhân chờ cho một lát, bần đạo đã sai người dùng tiếng chuông cấp báo riêng của bản phái truyền đi, để báo với tệ Chưởng môn. Thế nào cũng có người ra đón phu nhân bây giờ.

Đường phu nhân mỉm cười cám ơn. Giữa lúc ấy chợt có một tên đồng tử mặc áo đạo trang hấp tấp chạy ra, nhìn Đường phu nhân một lượt, rồi chắp tay nói với Huyền Tinh:

- Sư thúc rung chuông báo cảnh, chẳng hay có việc gì cần cấp không?

Huyền Tinh nói:

- Vị nữ đàn việt đây là Chưởng môn Đường gia đất Tứ Xuyên, có việc cần muốn gặp Chưởng môn

nhân. Ngươi đưa phu nhân vào.

Tên đạo đồng tỏ vẻ ngần ngại nói:

- Sư thúc, Chưởng môn sư tôn …

Huyền Tinh cau mày gắt:

- Im mồm, tao bảo mày đưa vào thì mày cứ đưa. Chưởng môn nhân quở trách, đã có ta chịu, không việc gì đến mày.

Tên đạo đồng cúi rạp xuống, thưa:

- Đệ tử kính tuân pháp dụ.

Rồi quay sang phía Đường phu nhân, nói:

- Xin mời nữ đàn việt …

Nói xong xăm xăm đi lên phía trước dẫn lối. Đường phu nhân theo sau.

Tên đạo đồng đi nhanh vùn vụt, thoáng chốc chợt dừng lại nói:

- Xin đàn việt chờ đây một lát, để tôi vào báo trước.

Đường phu nhân gật đầu, dừng lại trước một tòa đại viện, xung quanh trồng toàn trúc.

Chỉ trong thoáng chốc, tên đạo đồng đã bước ra, đưa khách vào qua một cái cửa đan bằng phên.

Tên đạo đồng chỉ vào một gian nhà lợp ngói, có những chậu cảnh rất đẹp bày la liệt trước cửa, rồi nói:

- Gia sư đang chờ trong Ngọa vân xá, xin nữ đàn việt cứ vào một mình.

Đường phu nhân thủng thỉnh bước lên, chỉ thấy trong nhà khói trắng mù mịt, ngoài cửa lại che bức mành trúc, nên không trông rõ cảnh vật trong nhà.

Đường phu nhân đột nhiên cảm thấy ngần ngại, không biết trong luồng khói trắng kia còn có cái gì nguy hiểm hơn trận Thất tinh nữa chăng?

Chợt nghe trong nhà có một giọng nói rắn rỏi đưa ra:

- Mời nữ đàn việt vào chơi.

Đường phu nhân cầm cây gậy rẽ bức mành trúc bước vào, chỉ thấy trên chiếc vân sàng bằng gỗ thông, một vị đạo trưởng xếp bằng tròn, mình mặc áo bào xanh, râu dài tới ngực, mặt như trăng rằm, đôi mắt nhắm nghiền, rõ ra vẻ tiên phong đạo cốt, khiến ai trông thấy cũng phải sinh lòng kính nể.

Đường phu nhân cúi mình thi lễ nói:

- Chưởng môn Đường gia đất Tứ Xuyên tham kiến đạo trưởng.

Đạo nhân mỉm cười, mở choàng mắt ra, hai luồng nhỡn tuyến sáng như điện chiếu thẳng vào mặt Đường phu nhân, cười nói:

- Nữ thí chủ danh tiếng lẫy lừng vũ lâm, bần đạo ngưỡng mộ đã lâu bữa nay được tiếp kiến, thật là vạn hạnh.

Đường phu nhân nói:

- Lão thân bỗng dưng đến quấy nhiễu buổi thanh tu của đạo trưởng, thật là có lỗi, mong đạo trưởng lượng thứ cho.

Huyền Chân đạo trưởng với tay trái kéo cánh cửa sổ phía sau vân sàng ra, một ngọn gió nhẹ nhàng lùa vào tịnh xá, tức thì làn khói trắng theo gió bay ra, thoáng chốc đã tan đi hết, tay phải đặt trước ngực, cười nói:

- Nữ đàn việt không quản xa xôi tới đây, chẳng hay có việc gì chỉ giáo?

Đường phu nhân nói:

- Nếu không có việc gì cần, đâu dám đến đây phiền nhiễu. Nguyên nhân mấy tháng nay trong vũ lâm liên tiếp xẩy ra mấy việc quan trọng, chắc đạo trưởng cũng đã biết rồi!

Huyền Chân lắc đầu nói:

- Bần đạo mấy năm gần đây vướng việc tọa quan, nên những chuyện vũ lâm, rất ít nghe thấy.

Đường phu nhân cau mày:

- Những việc quan hệ trọng đại như việc này, mà bọn họ dám giấu đạo trưởng ư?

Huyền Chân mỉm cười nói:

- Nếu đại giá tới sớm một hôm, thì nhất định không gặp bần đạo …

Đường phu nhân vội ngắt lời:

- Vậy ra hôm nay đạo trưởng mới mãn quan kỳ?

Huyền Chân chợt thở dài nói:

- Một năm nay bần đạo tham thiền tĩnh tọa, do tĩnh sinh sáng suốt, nên hình như giác ngộ thấy rằng: cái tai họa giết chóc sắp sửa xảy ra …

Vừa nói tới đấy, thốt nhiên ngưng bặt, nhìn ra cửa quát to:

- Ai đấy?

Chỉ nghe một giọng cười sang sảng từ ngoài đưa vào, tiếp theo là tiếng nói:

- Tiếp khách sớm ba tháng, chỉ sợ lỡ mất mười năm công hành của đạo trưởng.

Huyền Chân đạo trưởng cười nhẹ một tiếng, nói:

- Bần đạo chỉ cần một năm quan kỳ bình yên là đủ toại nguyện rồi.

Người bên ngoài lại cất tiếng cười ha hả:

- Hay, hay cho cái “đã đủ toại nguyện”! …

Tiếng cười đi xa dần dần, mãi không nghe thấy nữa. Đường phu nhân mới hỏi Huyền Chân:

- Nghe giọng nói của người ấy thì hình như là bạn cố tri của đạo trưởng phải không? Không biết ông ta là chưởng môn phái nào?

Huyền Chân cười nói:

- Người lạ áo vải, học vấn uyên thâm, hắn với bần đạo quen biết nhau đã được hơn một năm, nhưng vẫn không biết tên họ hắn là gì!

Đường phu nhân tỏ vẻ ngượng nghịu nói:

- Lão thân quấy nhiễu quan kỳ, làm lỡ công hành của đạo trưởng, thật không phải quá!

Huyền Chân nói:

- Đó chẳng qua cũng là ý trời, bần đạo đâu dám trách nữ đàn việt? Vừa rồi nữ đàn việt đang bàn đến mấy việc quan trọng xẩy ra cho giới vũ lâm gần đây, chẳng hay là những việc gì, xin nữ đàn việc cho nghe tiếp.

Đường phu nhân nói:

- Đạo trưởng có quen Trung Nguyên Tứ quân tử không?

Huyền Chân đạo trưởng đáp:

- Bần đạo mộ danh Tứ quân tử đã lâu, nhưng vì vô duyên vẫn chưa được gặp. Duy có sư đệ của bần đạo là Huyền Nguyệt giao du với họ thân lắm.

Đường phu nhân nói:

- Tứ quân tử vẫn tự coi mình cao quý, rất ít giao thiệp với các nhân vật giang hồ. Cứ kể trong giới vũ lâm thì bọn họ ít kẻ thù nhất.

Huyền Chân đạo trưởng gật đầu:

- Bần đạo cũng nghe người ta nói thế.

Đường phu nhân ngậm ngùi than rằng:

- Lão thân năm xưa không nén nổi lòng ham mê danh vọng, thường cùng các cao thủ giang hồ tranh vương đồ bá, lấy sự giết chóc làm vui. Trong khoảng mười năm trời, tung hoành khắp đại giang nam bắc, gây không biết bao nhiêu tội lỗi, kẻ thù nhan nhản khắp giang hồ, không đâu không có. Nhưng từ hồi gặp Trung Nguyên Tứ quân tử, bị họ cảm hóa, tự nhiên chán ghét cả mọi sự, lui về cố viên, bế quan sám hối thấm thoát lại đã qua mười năm. Nhưng trong vũ lâm chắc không ai biết chuyện lão thân đã từng cùng Tứ quân tử chiến đấu suốt một đêm … Ôi! Thật không ai ngờ bốn vị đạo cao chức trọng, cam sống cuộc đời đạm bạc như Trung Nguyên Tứ quân tử, mà chỉ trong một đêm đều bị hại cả.

Trên khuôn mặt hiền từ bình thản của Huyền Chân đạo trưởng thoáng hiện lên một nét âm thầm khó tả, ông trầm ngâm một lát, rồi hỏi:

- Thật có chuyện thế à?

Chương 10: Ba Mươi Năm Bí Mật

Đường phu nhân nói:

- Việc này đã truyền đi khắp giang hồ, gây thành một tác động rất lớn cho giới vũ lâm, chẳng lẽ đạo trưởng lại không biết tí gì hay sao?

Huyền Chân lắc đầu:

- Trong thời kỳ tọa quan, bần đạo không hỏi gì đến việc ngoài nên chẳng biết chuyện gì cả.

Đường phu nhân nói:

- Nếu thế thì việc Huyền Nguyệt đạo trưởng của quý phái bị mất tích, có lẽ đạo trưởng cũng không biết chăng?

Huyền Chân cau mày nói:

- Để bần đạo thử hỏi xem sao.

Nói dứt lời, ông với chiếc dùi gỗ để trên án thư toan gõ chuông gọi, chợt nghe một tràng cười dài bức mành trúc cuốn lên, rồi một chàng thiếu niên thần thái phong lưu, nghi dung tuấn nhã thủng thỉnh bước vào.

Người này ăn mặc tuy giản dị, nhưng cử chỉ thần tình đều có một khí độ thanh khiết cao quý thoát tục. Chàng vào tới trong phòng, đưa mắt nhìn Đường phu nhân một lượt, rồi vòng tay thi lễ hỏi:

- Phu nhân có phải là Đường lão thái, chưởng môn nhân Đường gia đất Tứ Xuyên không ạ?

Đường phu nhân nghiêng mình đáp lễ, cười nói:

- Chính tôi đây. Sao tôn giá lại biết?

Chàng thanh niên cũng cười đáp:

- Phu nhân danh tiếng lừng lẫy giang hồ, ai còn không biết.

Huyền Chân đạo trưởng thấy chàng thanh niên vào, vội đứng lên đón, hớn hở nói:

- Hơn một năm nay mới được gặp mặt, có phải tướng công định đến tìm bần đạo đánh chơi mấy ván cờ chăng?

Thanh niên cười nói:

- Chính thế, hôm nay nhất định phải sát phạt với đạo trưởng một mẻ mới được.

Đường phu nhân cau mày có vẻ không bằng lòng, nghĩ thầm:

“Ta ở trong vũ lâm địa vị đâu đến nỗi hèn kém gì mà lão đạo trưởng thấy ta vào, vẫn nghiễm nhiên không thèm đứng dậy đón. Còn thằng bé con kia là ai, mà được lão trọng vọng như vậy?”

Trong bụng tuy không phục nhưng ngoài miệng vẫn chẳng nói ra. Chàng thanh niên thông minh tuyệt đỉnh, hình như cũng nhận thấy cử chỉ của Huyền Chân đạo trưởng vừa rồi, đã làm phật ý Đường phu nhân bèn ngoảnh lại cười nói:

- Lão tiền bối không quản xa xôi tới đây, có lẽ vì muốn tra cứu nguyên nhân nào đã làm cho lệnh lang mất tích phải không?

Đường phu nhân biến sắc mặt hỏi:

- Tại sao tôn giá lại biết?

Chàng thanh niên mỉm cười nói:

- Đường lão thái muốn biết lệnh lang hạ lạc nơi nào, chỉ e trên đời này trừ tại hạ ra, thì không còn người thứ hai nào biết nữa.

Đường phu nhân hấp tấp hỏi:

- Khuyển tử hiện nay ở đâu?

Thanh niên mỉm cười nói:

- Nam Cung thế gia.

Đường phu nhân sửng sốt hỏi:

- Nam Cung thế gia? Có phải nhà Nam Cung đã được thiên hạ suy tôn là “Vũ lâm đệ nhất gia” không?

Thanh niên lại cười đáp:

- Thì chỉ có nhà Nam Cung ấy, chớ còn nhà nào nữa.

Đường phu nhân tái mặt hỏi:

- Có đúng thế thực không?

Nụ cười trên môi Huyền Chân đạo trưởng lập tức thu lại, rõ ràng là ông cũng bị xúc động vì cái tin đột ngột đó. Chàng thư sinh áo xanh vẫn giữ nguyên nụ cười bí mật, thủng thỉnh nói:

- Tuy nhiên dù lão tiền bối có tới nhà Nam Cung bây giờ, thì cũng khó lòng mà trông thấy lệnh lang.

Đường phu nhân hốt hoảng, run run hỏi:

- Làm sao?Hay là… hay là khuyển tử đã bị hại rồi?

Thiếu niên lắc đầu:

- Nếu lệnh lang đã thâu được vũ công chân truyền của lão tiền bối thì tính mạng tạm thời có thể vô sự. Còn nếu vũ công tầm thường, không đáng trúng tuyển thì khó đoán định lắm.

Đường phu nhân chống mạnh cây gậy trúc xuống đất, sẵng giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại biết rõ ràng như thế?

Chàng thanh niên đôi mắt lạnh lùng nhìn Đường phu nhân thủng thỉnh nói:

- Nếu phu nhân không tin, tại hạ cũng không biết làm sao được nữa…

Đường phu nhân hình như cũng nhận thấy câu nói của mình có hơi lỗ mãng, bèn ngầm vận khí điều tức cho tâm trí bình tĩnh lại. Luồng nhỡn tuyến của chàng thiếu niên lại từ từ chuyển sang Huyền Chân đạo trưởng, nụ cười lại thoáng hiện trên đôi môi:

- Lệnh sư đệ Huyền Nguyệt đạo trưởng…

Huyền Chân vẫn điềm tĩnh hỏi:

- Có thể cũng bị hãm trong nhà Nam Cung thế gia chăng?

Thiếu niên hỏi lại:

- Hình như đạo trưởng đã yên trí về chuyện đó?

Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Năm năm trước bần đạo và chưởng môn nhân hai phái Nga Mi, Thanh Thành cùng là thượng khách của Bách Nhẫn thiền sư chùa Thiếu Lâm, nhân lên đỉnh núi Thiếu Thất sơn thưởng nguyệt và đàm luận hình thể giang hồ, bần đạo đã từng bàn đến nhà Nam Cung thế gia sau này tất sẽ là một mối họa lớn cho giang hồ. Bần đạo chủ trương liên lạc với chín đại môn phái, cùng tới nhà Nam Cung đòi ba món bảo vật về. Rồi sau đó lại do các môn phái liên hiệp, phái ba mươi sáu cao thủ canh gác xung quanh nhà Nam Cung trong vòng năm dặm, để giám sát hành động của những người trong gia đình ấy. Chỉ tiếc rằng ý kiến của bần đạo không được ai hưởng ứng.

Thiếu niên cười nói:

- Năm năm trước nhà Nam Cung thế gia đã đủ lông đủ cánh, giả tỷ những người dự hội bữa đó có theo ý của đạo trưởng mà thi hành, e rằng cũng vô ích.

Chàng ngừng một lát rồi lại tiếp:

- Nhưng dù sao cũng làm cho âm mưu của nhà Nam Cung thế gia sớm bị bại lộ, còn hơn là không.

Huyền Chân đạo trưởng nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu sư đệ Huyền Nguyệt tài trí, kiếm thuật đều vào hàng thượng thừa, nếu không chiến thắng nổi địch thì ít nhất cũng có thể bảo toàn được tính mệnh, mà trốn thoát lấy thân chứ?Tại sao lại đến nỗi bị hãm vào nhà Nam Cung thế gia được?

Nói xong ông lại nhìn chàng thiếu niên bằng cặp mắt ngờ vực. Đường phu nhân từ nãy đến giờ vẫn lẳng lặng ngồi yên, lúc này chợt lên tiếng hỏi chàng thanh niên:

- Việc thằng con tôi bị hãm ở nhà Nam Cung, tôn giá mắt có trông thấy tận nơi không? Hay cũng chỉ là nghe người ta nói thế?

Chàng thiếu niên mỉm cười nói:

- Không ngờ chỉ vì một câu nhẹ miệng của tôi mà gây ra bao nhiêu phiền phức! Hai vị cật vấn tôi y như quan tòa hỏi cung phạm nhân. Thôi xin thứ cho tại hạ khỏi phải trả lời.

Đường phu nhân cau mày đã toan phát tác, nhưng sau lại cố nén. Huyền Chân đạo trưởng công phu hàm dưỡng còn thâm sâu hơn, trong bụng tuy muốn biết ngay tin tức Huyền Nguyệt nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh, chỉ cười nói:

- Một năm nay ngồi tọa quan, không được đánh ván cờ nào nên chân tay đã thấy ngứa ngáy rồi đây!

Thiếu niên cũng cười nói:

- Đó mới chính là cái đạo đãi khách chứ!

Huyền Chân cầm cái dùi gõ vào chiếc chuông đồng để trên bàn hai tiếng. Tiếng chuông còn ngân nga chưa dứt, tên đạo đồng đã bưng bàn cờ đem vào.

Thanh niên nhìn Đường phu nhân cười nói:

- Lão thái thái vũ công, ám khí đã từng khét tiếng vũ lâm nhưng còn môn cờ thì thế nào?

Đường phu nhân vẫn cố nén sốt ruột, thủng thỉnh đáp:

- Cũng có biết gọi là.

Chàng thanh niên cười nói:

- Hay lắm, hay lắm! Lát nữa thế nào cũng xin lão thái thái chỉ giáo cho vài nước.

Huyền Chân bưng bàn cờ lại giường ngồi, chàng thiếu niên cũng kéo chiếc ghế gỗ sang theo, miệng vẫn cười hỏi:

- Đạo trưởng tọa quan một năm nay, chắc cờ đã tiến lắm phải không? Hôm nay chúng ta thử so tài, cũng nên dùng vật gì đặt cuộc cho vui.

Huyền Chân nói:

- Học như người bơi thuyền ngược chiều, không tiến thì phải thoái. Bần đạo đã lâu không chơi môn này, có lẽ quên hết rồi cũng nên.

Thanh niên cười nói:

- Tại hạ vẫn nhường đạo trưởng ba nước, được không?

Huyền Chân cũng không khách sáo, đi một hơi liền ba con, miệng thì nói:

- Đánh cuộc bằng cái gì bây giờ?

Chàng thanh niên đăm đăm nhìn ba con cờ trắng của Huyền Chân vừa đi, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đánh cuộc không nên lớn quá cũng không nên nhỏ quá. Theo ý tại hạ thì chúng ta nên đem bàn tay trái ra mà đặt cuộc.

Huyền Chân giật mình vội hỏi:

- Hả? Cái gì? Đặt cuộc bằng bàn tay trái ư?

Thanh niên cười nói:

- Ăn cơm cầm đũa tay phải, viết chữ cầm bút bằng tay phải, còn bàn tay trái vô dụng chẳng đem đặt cuộc thì để làm gì?

Nghe cái lối đánh cuộc kỳ khôi như vậy, ngay cả Đường phu nhân là một người lão luyện giang hồ cũng phải lấy làm sửng sốt. Huyền Chân đạo trưởng lắc đầu nói:

- Thân thể của cha mẹ đâu dám tự ý hủy hoại? Đánh cuộc như vậy thì bần đạo xin hàng.

Thanh niên vẫn điềm tĩnh nói:

- Đó chỉ là tại hạ đề nghị, còn nếu đạo trưởng không ưng thì dùng cái khác.

Huyền Chân nói:

- Công tử đề nghị đặt cuộc to quá như vậy, bần đạo còn biết thay bằng cái gì bây giờ?

Thanh niên cười nói:

- Đã vậy để tại hạ nghĩ giúp đạo trưởng có được không?

Huyền Chân nói:

- Xin cứ cho nghe.

Thanh niên nói:

- Nếu tại hạ thua, xin tình nguyện chặt bàn tay trái này để dâng đạo trưởng, còn nếu đạo trưởng thua chỉ xin đạo trưởng kể cho nghe một câu chuyện bí mật có liên quan đến nhân vật vũ lâm, mà phải là sự thật trăm phần trăm. Đạo trưởng có bằng lòng không?

Huyền Chân cười nói:

- Bần đạo sáu chục năm nay đã từng được xem bao nhiêu cảnh vật đổi sao dời, đi đã khắp, đông, tây, nam, bắc; những chuyện kỳ văn mật sự…

Thiếu niên ngắt lời:

- Có một điểm tại hạ cần phải nói trước là câu chuyện bí mật ấy càng ít người biết càng hay. Nếu được chuyện nào trừ đạo trưởng ra không còn ai biết nữa, thì lại càng hay lắm.

Huyền Chân cười nói:

- Về điểm ấy thì bần đạo có thể hứa chắc chắn được, duy có điều hai bên đặt cuộc khinh trọng quá chênh lệch như vậy làm sao coi được?

Thanh niên mỉm cười:

- Không sao, không sao!

Nói xong cầm quân cờ đi một nước. Từ lúc ấy hai người đều cắm đầu vào bàn cờ, hình như không còn biết có người thứ ba đang ngồi ở trong phòng nữa.

Đường phu nhân đang nóng lòng sốt ruột về sự an nguy của cậu con trai duy nhất, thấy hai người chỉ mê mãi đánh cờ quên cả tiếp khách thì giận lắm, cao giọng quát to:

- Cứu nhân như cứu hỏa, khuyển tử bị hãm thân trong cảnh nguy hiểm không biết sống chết thế nào, hai vị còn bắt lão thân phải chờ đến bao giờ nữa?

Hai tay đấu cờ vẫn đăm đăm nhìn vào bàn cờ, hình như không nghe thấy gì cả. Đường phu nhân càng giận chợt cầm cây gậy quật xuống đất một cái thật mạnh, tức thì chiếc bàn cờ nảy cao lên khỏi mặt giường.

Chàng thanh niên nhanh tay ấn bàn cờ xuống, quay lại cười nói:

- Đường lão thái thấy tại hạ đi sai nước cờ chăng?

Đường phu nhân giận tái xanh cả mặt, gằn giọng nói:

- Lão thân đâu có ung dung ngồi xem đánh cờ được.

Thiếu niên vẫn tươi cười nói:

- Nếu vậy thì chắc lão thái thái chỉ băn khoăn về vấn đề an nguy của lệnh lang thôi, phải không?

Đường phu nhân chợt dịu sắc mặt, thở dài nói:

- Mẫu tử tình thâm, lòng nào còn bình tĩnh được? Xin hai vị thứ cho cái cử chỉ thất thố của tôi.

Thiếu niên chỉ tủm tỉm cười, lại quay lại đi một nước cờ nữa. Mỗi lần chàng đi một quân, sắc mặt Huyền Chân lại lộ vẻ bối rối. Hai người từ lúc ấy lại chú hết tinh thần vào bàn cờ. Đường lão thái đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Hai vị có thể dừng lại một lát, cho lão thân hỏi thăm vài câu được không?

Huyền Chân vừa toan nói thì chàng thanh niên đã nhanh như cắt hạ luôn một con cờ, Huyền Chân lại bị hấp dẫn cúi xuống nghĩ nước. Chàng thanh niên vẻ mặt lúc thì nghiêm trọng, lúc thì bình tĩnh rõ ràng là chàng chỉ dùng một nửa tinh thần chú ý vào việc đánh cờ. Chàng nói với Đường thái thái:

- Lão thái có điều gì chỉ bảo xin cứ nói.

Đường phu nhân nhắc lại câu hỏi lúc nãy:

- Khuyển tử hiện nay bị hãm ở đâu?

Thiếu niên đi một nước cờ rồi thủng thỉnh đáp:

- Chân núi Độc sơn phủ Nam Dương, trong nhà Nam Cung thế gia rừng Trường Thanh.

Đường phu nhân hỏi:

- Các hạ có trông thấy tận nơi không?

Thanh niên đáp:

- Cố nhiên là có trông thấy.

Đường phu nhân đứng lên vòng tay vái Huyền Chân đạo trưởng một vái rồi nói:

- Quấy quả đạo trưởng thật là không phải. Lão thân xin cáo từ.

Nói xong quay ra cửa toan đi. Chàng thanh niên chợt cao giọng nói:

- Nam Cung thế gia phòng thủ cẩn mật lắm, huống hồ lại còn thêm bốn điều giới quy của Vũ lâm hộ vệ, khó lòng vi phạm được. Lão thái vũ công tuy cao, ám khí tuy độc nhưng muốn đàng hoàng xông thẳng vào tận nơi, e không phải chuyện dễ…

Chàng lại cúi xuống đi một nước cờ rồi tiếp:

- Giả sử lão thái có vào được tới nơi, cũng không thể trông thấy lệnh lang được đâu.

Đường phu nhân đã ra đến cửa, nghe chàng thiếu niên nói thế lại vội vàng quay vào, cung kính nói:

- Các hạ có kế gì xin chỉ giáo cho, lão thân cảm kích vô hạn.

Chàng thanh niên nói:

- Lão thái thái hãy tạm chờ một lát để tại hạ gỡ lại nước cờ bí này đã, rồi sẽ nói chuyện cũng

không muộn.

Thì ra trong khi chàng nói chuyện với Đường phu nhân, vì không chú ý nên bị Huyền Chân đạo trưởng đi luôn hai nước cờ hiểm, chuyển thế thủ ra thế công chiếm mất ưu thế.

Đường phu nhân ruột tuy nóng như lửa đốt nhưng cũng không biết làm thế nào được, đành phải miễn cưỡng ngồi lại. Chàng thanh niên hình như về môn cờ đã đi đến chỗ tuyệt nghệ, nên chỉ chú ý một chút là lại gỡ được cái thế quân bình. Huyền Chân đạo trưởng đã thấy lúng túng, không biết xoay trở ra sao.

Đường phu nhân vừa đằng hắng một tiếng toan hỏi, chàng thanh niên đã nói trước:

- Nếu lão thái thái muốn gặp lệnh lang thì trước hết hãy bỏ những cái phô trương thanh thế bề ngoài đi đã, nhà Nam Cung tai mắt nhan nhản khắp thiên hạ chỗ nào cũng có, mà uy danh của Đường gia Tứ Xuyên cũng lừng lẫy giang hồ, nhất cử nhất động của lão thái thái đều không qua khỏi mắt họ. Vậy nên theo ý tại hạ, thì lão thái nên lên kiệu về ngay đi…

Chàng ngừng một lát lại tiếp:

- Khi tới một khu nào hoang vắng, lão thái nên bỏ kiệu thay hình đổi dạng, rồi hãy đi lên phía bắc…

Đường phu nhân cau mày ngắt lời:

- Lão thân danh phận thế nào mà lại làm cái trò lén lút, giấu giếm như một kẻ gian phi, sau này câu chuyện đồn đi khắp nơi thiên hạ còn ai coi ra gì nữa?

Thiếu niên cười nói:

- Lão thái như không tin lời tại hạ thì cũng đành vậy, chớ còn biết sao được nữa?

Đường phu nhân trầm ngâm một lát, rồi thở dài nói:

- Đáng thương thay là lòng người làm cha mẹ! Thôi thì vì con mà lão thân cũng đành phải theo lời các hạ thay hình đổi dạng vậy, chớ còn biết làm thế nào bây giờ?

Chàng thanh niên cười nhẹ nói:

- Nhà Nam Cung thế gia bề ngoài như không phòng bị gì cả, nhưng kỳ thực thì bên trong đều ngầm đặt cơ quan, bố trí rất chu đáo. Thái thái dẫu cải trang cũng chưa chắc che dấu được đủ mọi mặt, nên chỉ sơ ý một chút là trước khi đến Nam Dương, họ đã phái người theo dõi thái thái rồi…

Chàng chợt đổi giọng, thi triển công phu “Truyền âm nhập mật” nói tiếp:

- Có một xóm lẻ dân cư chừng vài chục nóc nhà, ở về phía Tây khu rừng Trường Thanh, cạnh nhà Nam Cung khoảng hơn mười dặm. Từ phía Tây đi tới rẽ sang Đông tới căn nhà thứ hai, trong nhà có một bà già tóc bạc phơ phơ ở có một mình, đó chính là người có thể tìm cách đưa lão thái thái vào nhà Nam Cung thế gia được. Tuy nhiên trước hết thái thái phải làm được hai điều này đã: Một là phải giữ thế nào cho kín đáo đừng để bị ai nghi ngờ theo dõi, hai là phải có một món lễ vật gì kha khá hối lộ cho mụ, mụ mới chịu hết lòng giúp mình.

Đường thái thái cau mày nói:

- Ngộ nhỡ mụ không chịu giúp thì sao?

Thanh niên ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu thế thái thái cứ bảo mụ rằng “Thập tam lang kêu tôi đến tìm mụ”.

Đường phu nhân ngắt lời hỏi:

- Thập tam lang là ai cơ?

Thanh niên đáp:

- Thập tam lang là ai lão thái thái không cần phải biết, nhưng cứ nói tên ấy ra thì thế nào mụ cũng giúp.

Đường phu nhân tuy có cái tài kiêu hùng nhất thế nhưng đang lúc lo lắng vì con, ngoài mặt dẫu cố gượng trấn tĩnh mà kỳ thực thì trong lòng bối rối như tơ vò. Tuy thấy những lời của chàng thanh niên rất nhiều mâu thuẫn, cũng không còn bụng nào đắn đo suy xét kỹ, chỉ hấp tấp quay ra đi luôn.

Huyền Chân đạo trưởng vì thế cờ đang đi đến chỗ gay go nên phải chú hết tinh thần vào đó, đến nỗi Đường phu nhân đi lúc nào cũng không hay. Mãi đến lúc trên bàn cờ chỉ còn một loại quân đen, không thể gỡ được nữa mới buồn bã thở dài một tiếng, nói:

- Bần đạo tự nghĩ một năm nay tĩnh tọa, nước cờ tất phải tinh tiến hơn nhiều. Không ngờ vẫn bị thua công tử một bực.

Ngoảnh lại không thấy Đường thái thái đâu, bất giác ngạc nhiên hỏi:

- Đường lão thái đi đâu rồi?

Thanh niên cười nói:

- Bà ấy về từ lâu rồi!

Huyền Chân đạo trưởng than rằng:

- Đường lão thái là hùng chúa một phương danh tiếng rất lớn, bần đạo tiếp đãi không được chu đáo, chỉ e bà ta để bụng hiềm thù thì phiền lắm.

Thanh niên cười nói:

- Không sao, bà ta đang nóng lòng sốt ruột vì đứa con mất tích, thì giờ đâu để tâm đến chuyện ấy!

Huyền Chân đạo trưởng đăm đăm nhìn chàng thanh niên, nói:

- Công tử đem bàn tay trái đánh cuộc lấy một câu chuyện bí mật vũ lâm, món đặt cuộc lớn quá, cũng may là bần đạo lại thua!

Chàng thanh niên mỉm cười:

- Nếu kẻ thua cuộc là tại hạ thì lúc này xung quanh tịnh xá của đạo trưởng đã bị máu me làm bẩn hết rồi.

Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Công từ hà tất phải chế diễu, bần đạo đã thua cuộc phải giữ lời hứa.

Ông ngừng một lát, ngửa mặt lên trời suy nghĩ giây lâu, rồi thủng thỉnh nói tiếp:

- Đây là câu chuyện mấy chục năm về trước mà lúc nào bần đạo cũng canh cánh trong lòng, nhưng tuyệt nhiên không hề nói qua với ai. Ôi! Một việc bí ẩn của vũ lâm mà trừ bần đạo ra, chắc không còn ai biết nữa.

Chàng thanh niên đôi mắt sáng hẳn lên, cười nói:

- Hay lắm, hay lắm! Càng bí mật càng hay! Xin đạo trưởng cứ cho nghe.

Huyền Chân sắc mặt vụt trở nên trang trọng, gật đầu nói:

- Việc này rất lớn, quan hệ đến cả hai phái chính tà trong vũ lâm. Bần đạo đã suy nghĩ hàng mấy chục năm trời, mà vẫn chưa dám quả quyết có nên đem công bố cho tất cả các bạn vũ lâm cùng biết không? Vì nếu nói ra thì có thể làm chấn động nhân tâm…

Thanh niên hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng đến thế?

Huyền Chân đạo trưởng không trả lời, chỉ nhắm mắt ngồi yên. Hình như trong thâm tâm của ông

đang bị kích động mãnh liệt. Một lát sau, ước chừng nguội hết chén trà, Huyền Chân đạo trưởng chợt mở bừng mắt nhìn chòng chọc vào mặt chàng thiếu niên rồi nói:

- Chúng ta quen biết nhau đã mấy năm nay, mà bần đạo vẫn chưa biết tên họ của các hạ…

Thanh niên mỉm cười đáp:

- Tại hạ tên gọi Nhâm Vô Tâm.

Huyền Chân đạo trưởng lẩm bẩm nhắc lại:

- Nhâm Vô Tâm, Nhâm Vô Tâm cái tên nghe lạ quá nhỉ?

Thanh niên nói:

- Đạo trưởng trước khi nhập cửa huyền môn chắc cũng phải có tên họ do cha mẹ đặt cho, nhưng hiện giờ thì mấy ai biết đến? Đủ hiểu rằng người ta đặt tên chỉ dùng để gọi, dù tục hay nhã có hại gì đến mình đâu? Đạo trưởng hà tất phải lấy làm kinh ngạc! Thôi bây giờ xin đạo trưởng kể chuyện đi, tại hạ xin lắng nghe.

Huyền Chân thở dài nói:

- Ba chục năm trước, hồi bần đạo chưa tiếp chức chưởng môn, một bữa theo gia sư lên Côn Lôn phó hội. Khách dự hội bữa đó đều là các nhân vật có tên tuổi trong vũ lâm, nhưng chỉ có hai vị chưởng môn là ân sư tôi và Thiên Long đại sư phái Thiếu Lâm, còn các môn phái khác thì hoặc là cho đệ tử cao cấp, hoặc phái các vị trưởng lão vào hàng tôn trưởng đi đại diện. Cuộc thịnh hội hôm ấy vui lắm, chủ khách đều hân hoan mà giải tán. Gia sư và Thiên Long đại sư cùng kết bạn ra về. Một hôm vào giữa buổi trưa, trời bỗng dưng nổi trận mưa rào, bọn chúng tôi cả thảy bốn người đều chạy vào sườn núi để tránh.

Nhâm Vô Tâm chăm chú nghe tới đây, chợt hỏi:

- Bốn người là những ai?

Huyền Chân đáp:

- Bần đạo quên chưa nói rõ, trong bọn trừ hai thầy trò tôi ngoài ra còn hai thầy trò Thiên Long đại sư. Người học trò đại sư là Bách Nhẫn tức là chưởng môn phái Thiếu Lâm bây giờ.

Huyền Chân ngừng một lát rồi lại tiếp:

- Dưới chân sườn núi, chỗ chúng tôi đứng trú mưa có một tòa động đá bị một cây thông lùn, cành lá rườm rà che khuất phải tiến vào bên trong mới trông thấy cửa động. Tệ phái và phái Thiếu Lâm

môn quy rất nghiêm ngặt, Bách Nhẫn và bần đạo tuy trông thấy tòa động đá nhưng không ai dám chủ trương. Mãi một lúc sau gia sư mới nhận ra, bèn một mình thủng thỉnh tiến vào. Không ngờ gia sư vào động một lúc khá lâu mà vẫn không thấy ra, bần đạo tuy sốt ruột nhưng đứng trước mặt Thiên Long đại sư vẫn phải cố làm ra vẻ trấn tĩnh. Lại chờ một lúc lâu nữa, Thiên Long đại sư hình như cũng lấy làm lạ, bèn đứng lên đi vào tìm.

Ngờ đâu Thiên Long đại sư vào động cũng không thấy ra nữa. Bần đạo và Bách Nhẫn đứng ngoài chờ ước chừng thổi chín nồi cơm, vẫn không thấy tăm hơi gì cả. Không thể nhẫn nại được nữa, chúng tôi bèn bàn nhau vào động kiếm. Vào tới trong động chỉ thấy gia sư và Thiên Long đại sư đều nằm phục trên nền đá, đôi mắt nhắm nghiền hình như đều chết cả rồi. Bần đạo hồn vía rụng rời, lập tức bế gia sư ra khỏi thạch động, thi triển thủ pháp “Thôi cung quá huyệt” nắn bóp huyệt đạo cho người.

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Còn Thiên Long đại sư và Bách Nhẫn đại sư thì sao?

Huyền Chân thở dài:

- Bọn họ ra sau bần đạo một lúc. Có lẽ Bách Nhẫn cứu chữa cho sư phụ ngay ở trong động, rồi sau mới bế ra ngoài.

Nhâm Vô Tâm lại hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Huyền Chân nói tiếp:

- Sau khi tỉnh dậy, gia sư chỉ nói có một câu “Mau đưa ta về núi” rồi lại nhắm nghiền đôi mắt lại. Trước tình cảnh ấy, bần đạo ruột đã rối như tơ vò và ân sư xưa nay tính rất nghiêm khắc, nói thế nào phải làm đúng như vậy, không được hỏi lại. Bần đạo chỉ đành vâng theo lệnh dụ, lập tức cõng gia sư gắng sức đi suốt ngày đêm đến núi Vũ Đương.

Nhâm Vô Tâm lại hỏi:

- Lệnh sư không dặn dò gì đạo trưởng nữa ư?

Huyền Chân nói:

- Về đến cửa quan, bần đạo lập tức cho mời mấy vị sư đệ cùng vào phòng ân sư để nghe lệnh sai khiến. Không ngờ chờ lâu tới chừng ăn xong bữa cơm, không thấy ân sư tỉnh dậy mà cũng chưa tắt thở, hơi thở chỉ thoi thóp như sợi tơ, không đứt mà cũng không tan.

Nhâm Vô Tâm chợt chớp mau đôi mắt, nói:

- Thật là kỳ quái!

Huyền Chân lại kể tiếp:

- Chờ mãi không thấy sư phụ tỉnh dậy, tôi và mấy sư đệ bèn một mặt thi triển thủ pháp “Thôi cung quá huyệt” xoa bóp các huyệt mạch trên mình người, một mặt hòa một thứ linh đan độc môn của tệ phái cho người uống, chỉ mong người chóng chóng lai tỉnh…

Nói tới đấy hai mắt chợt nhắm nghiền, nét mặt vừa đau khổ vừa kinh hãi, không nói được nữa. Nhâm Vô Tâm biết trong bụng ông đang xúc động mạnh nên phải nhắm mắt điều tức, cho tâm trí bình tĩnh lại bèn cũng ngồi yên không hỏi gì nữa.

Một lúc sau, Huyền Chân lại mở mắt ra kể tiếp:

- Ước chừng qua một giờ nữa, lúc ấy đã vào khoảng giờ tý gia sư thốt nhiên hồi tỉnh, nhảy phắt dậy giơ tay phách không đánh một chưởng vào ngực bần đạo. Môn quy của phái Vũ Đương chúng tôi rất nghiêm ngặt, dù trông thấy sư phụ giơ chưởng đánh ra cũng không dám tránh né, nhưng cái bản năng cầu sống của con người đã thúc đẩy bần đạo xoay người tránh thoát chỗ yếu hại, thành thử chưởng phong chỉ trúng vào nách bên phải, làm bần đạo bị gãy mất hai cái xương sườn. Chỉ thấy ân sư đôi mắt long lên sòng sọc như mắt người điên, tôi sợ quá quát bảo các sư đệ hãy tránh xa ra, không ngờ vì họ chậm chân một chút đã bị gia sư túm được…Hai sư đệ tuy học đã thành tựu nhưng vì không dám chống lại, nên đều bị gia sư bẻ gãy chân tay, đánh mạnh vào yếu huyệt thổ huyết không ngừng. Bần đạo được Huyền Tinh sư đệ cứu đem ra ngoài mới được thoát chết! Đó là cả một đoạn cố sự kinh khủng và thương tâm. Đến bây giờ mỗi lần nghĩ lại, vẫn cảm thấy rùng mình.

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Rồi sau ra sao?

Huyền Chân nói:

- Bần đạo đã được cứu ra, Huyền Nguyệt, Huyền Quang sợ ân sư trong lúc điên cuồng đuổi theo, bèn đóng chặt cửa phòng lại.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Lệnh sư vũ công cao như thế, hai cánh cửa phòng làm sao ngăn nổi được ngài?

Huyền Chân nói:

- Đó mới thật là một chuyện quái đản ly kỳ, những sự biến hóa đều không ai có thể ngờ tới được. Gia sư bị nhốt ở trong phòng đã không phá cửa mà ra, lại đem bao nhiêu hờn giận trút cả lên mình hai vị sư đệ đã bị thương, bọn họ bị gia sư dùng móng tay sắc cấu nát thi thể ra mà chết! Ôi, dẫu người thù oán nhau đến bậc nào, cũng không thể nào giết nhau một cách kinh khủng tàn nhẫn đến thế được, huống chi là tình thấy trò mấy chục năm trời. Tôi và hai sư đệ đứng ngoài trông thấy thế, trong bụng thực đau như dao cắt. Nhưng khốn nỗi hung phạm không những là ân sư có công ơn nuôi dưỡng chúng tôi, lại là vị chưởng môn sư trưởng, nếu ra tay cứu gỡ cho sư đệ thì thế nào cũng gây thành một thảm kịch thầy trò đánh nhau, còn ra thế nào nữa.

Chương 11: Bàn Tay Trắng Xinh Xinh

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Thế còn lệnh sư có việc gì không?

Huyền Chân lắc đầu:

- Người cũng quy tiên ngay sau khi đó... Số là gia sư cấu nát thân thể hai sư đệ xong, trong bụng hình như vẫn còn uất ức căm hờn điều gì chưa tiêu đi được, bèn tự cắn lưỡi và đập vỡ óc ra mà chết.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Việc này trừ đạo trưởng và mấy vị sư đệ ra, thì còn ai biết nữa không?

Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Các vị sư đệ của bần đạo chỉ biết gia sư thốt nhiên hóa điên mà thôi, còn nửa mẩu chuyện về trước họ tuyệt nhiên không biết tí gì. Bách Nhẫn đại sư thì tuy biết mẩu chuyện xảy ra lúc đầu, nhưng còn đoạn sau là lúc thầy cấu nát thân trò thì lại không biết. Chỉ duy có bần đạo là được trông thấy tận mắt từ đầu đến cuối.

Bần đạo và ba sư đệ bàn với nhau quyết định giấu kín việc này, tránh cho Vũ Đương khỏi mang tiếng xấu. Một tháng sau, bần đạo đã hoàn toàn bình phục mới tiếp nhận chức chưởng môn, và cũng đã từng xuất lĩnh mấy cao thủ của bản phái đến chỗ động đá năm xưa tra xét, nhưng chỉ thấy thanh sơn như cũ, tùng, thạch nguyên xưa, không thấy một mảy may nào đáng gọi là khả nghi cả. Tòa động đá thì cũng tầm thường như tất cả những tòa động khác, sâu không quá năm trượng. Bần đạo đã định đem câu chuyện xảy ra ở trong động kể cho các sư đệ nghe, nhưng lại sợ lộng xảo thành chuyết gây nên những chuyện ngờ vực lôi thôi, nên đành phải để bụng. Thấm thoát đã mấy chục năm mà bần đạo chưa từng hé răng nói qua với ai, ba vị sư đệ của bần đạo vẫn yên trí là gia sư thốt nhiên bị một chứng bệnh quái gở biến thành người điên, chỉ riêng có bần đạo là mỗi lần nhớ đến chuyện này vẫn cảm thấy ăn năn xấu hổ nghi nghi hoặc hoặc, không biết giải thích ra sao. Câu chuyện bí mật ấy cứ tích chứa trong tâm không khác gì một lưỡi kiếm sắc, ngày đêm xuyên qua trái tim, đau khổ mấy chục năm trời mà không nói ra được.

Nhâm Vô Tâm nghe xong câu chuyện đau khổ đó lại cảm thấy hứng thú, hỏi tiếp:

- Còn Thiên Long đại sư, trường hợp chắc cũng giống như lệnh tôn sư?

Huyền Chân lắc đầu:

- Bần đạo cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng sau đó chỉ chưa đầy một tháng đã nghe tin Bách Nhẫn đại sư tiếp nhiệm môn hộ Thiếu Lâm.

Ông thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Trong vòng ba chục năm nay bần đạo tuy cũng có gặp Bách Nhẫn đại sư vài lần nhưng thấy hình như ông có ý tránh, không muốn nhắc tới chuyện đó nên bần đạo cũng không muốn hỏi.

Nhâm Vô Tâm thốt nhiên đứng lên nói:

- Mong ơn đạo trưởng tin cậy, kể cho nghe câu chuyện bí mật ba chục năm nay vẫn giấu kín ở trong thâm tâm, tại hạ thật cảm kích vô cùng. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt, ba tháng nữa lại xin tới Vũ Đương hầu đạo trưởng một ván cờ.

Nói xong chắp tay vái một cái. Huyền Chân đạo trưởng lúc này lại trở nên vui vẻ phóng túng, cười nói:

- Những chuyện bí mật tích chứa trong bụng bần đạo không được bao nhiêu. Lần sau chắc không còn gì để nói nữa.

Nhâm Vô Tâm cười ha hả:

- Lần sau ta lại đặt cược cái khác.

Dứt lời đẩy cửa bước ra.

Huyền Chân đạo trưởng trông theo tới khi hình ảnh chàng thiến niên khuất hẳn, mới cúi xuống trầm ngâm nghĩ ngợi một lát, chợt cầm chiếc dùi gỗ gõ vào cái chuông đồng. Tức thì ba tiếng chuông lanh lảnh reo lên, vang vang không dứt. Giữa lúc dư âm còn vương vất, một tên đồng tử khuôn mặt thanh tú mở màn bước vào, khoanh tay cúi đầu chờ lệnh. Huyền Chân đạo trưởng sẽ nói:

- Mau ra mời hai vị sư thúc Huyền Tinh và Huyền Quang vào đây.

Tên đạo đồng vâng mệnh lui ra, chỉ một lát sau đã đưa hai vị trung niên đạo nhân mặc áo bào đen bước vào Ngọa Vân tinh xá. Hai vị đạo nhân chấp tay khom lưng nói:

- Chưởng môn sư huynh có điều gì chỉ bảo?

Huyền Chân mỉm cười nói:

- Một năm nay mới lại được trông thấy hai vị sư đệ.

Huyền Tinh bước lên hai bước, khúm núm thưa rằng:

- Tiểu đệ bất tài không cự nổi cường địch, làm kinh nhiễu sự thanh tu của sư huynh, xin tình nguyện chịu tội.

Huyền Chân cười nói:

- Người đó là Đường thái thái danh tiếng lừng lẫy một thời, sư đệ ngăn thế nào nổi? Mà cũng không phải vì thế mà mất thể diện của bản phái.

Chợt ông đổi sắc mặt nghiêm trang nói tiếp:

- Hai vị sư đệ ngồi xuống đây, ngu huynh có một việc trọng yếu cần phải bàn với hai vị.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Chưởng môn sư huynh có việc gì sai khiến xin cứ nói, còn những việc quan trọng chúng tiểu đệ đâu dám lạm bàn!

Huyền Chân đăm đăm nhìn hai người rồi hỏi:

- Hai vị sư đệ có biết tại sao ngu huynh lại bế quan một năm không?

Huyền Quang ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Chắc hẳn sư huynh vì cần luyện môn “Hồi thiên tam chiêu” trong Thái cực tuệ kiếm phải không?

Huyền Chân nghiêm trang nói:

- Sư đệ chỉ mới đoán trúng có một nửa. (Ông chợt ngửa mặt lên trời thở dài rồi nói tiếp:) Cái họa loạn giang hồ đã bắt đầu nảy mầm, trong giới vũ lâm mấy chục năm nay gió êm sóng lặng, chỉ là ấp ủ một cuộc phong ba bão táp mãnh liệt hơn, ghê gớm hơn đang sắp sửa bùng lên mà thôi. Ôi!Cái chết của Trung Nguyên Tứ Quân Tử mới là một tiếng chuông báo động, từ nay trở đi những tấn kịch giết chóc sẽ mở rộng dần dần.

Ông than thở một hồi rồi hỏi sang chuyện khác:

- Huyền Nguyệt sư đệ khi đi có nói gì với hai vị sư đệ không?

Huyền Tinh nói:

- Huyền Nguyệt sư huynh chỉ nói là có việc cần phải xuống núi một chuyến, chứ không nói là đi

có việc gì và bao giờ về.

Huyền Chân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Rất có thể Huyền Nguyệt sư đệ đã bị hãm thân vào vòng nguy hiểm.

Huyền Tinh, Huyền Quang đồng thời cùng giật mình, hấp tấp hỏi:

- Tại sao sư huynh lại nói thế?

Huyền Chân đôi mắt long lanh chớp luôn mấy cái, nói:

- Đó chỉ là một dự cảm của ngu huynh. Chỉ đáng giận cho ngu huynh sơ ý không phòng ngừa trước, để đến lúc mất trộm mới nghĩ đến cách rào dậu. Bây giờ ngu huynh cần phải hạ sơn một chuyến mới được.

Ông đưa mắt nhìn hai sư đệ rồi lại tiếp:

- Lần này đi rất có thể sẽ gặp nhiều biến cố, sức một người sợ không sao đương nổi, vậy ngu huynh muốn đem Huyền Quang sư đệ đi theo, còn công việc trong quan phiền Huyền Tinh sư đệ quản lý hết thảy.

Huyền Tinh vội nói:

- Tiểu đệ trí thiển tài sơ, sợ không đương nổi trọng trách.

Huyền Chân cười nói:

- Điều đó ngu huynh đã liệu tính trước, sư đệ đừng thoái thác.

Rồi quay lại bảo Huyền Quang:

- Sư đệ mau mau thu xếp hành lý, chúng ta sẽ lập tức lên đường.

Huyền Quang hình như muốn nói gì lại thôi. Rồi trở về phòng thu xếp các đồ đạc tùy thân đoạn lại quay sang nhà tịnh xá chờ lệnh. Huyền Chân đạo trưởng đứng lên nói:

- Thôi ta đi!

Rồi với tay lên vách tháo thanh trường kiếm, phơi phới rời khỏi nhà Ngọa Vân tinh xá. Huyền Tinh đi tiễn, chấp tay chúc rằng:

- Vô Lượng thọ phật! Sư huynh sư đệ đi đường bình an và sớm biết tin tức sư huynh Huyền Nguyệt.

Huyền Chân cười nói:

- Sư đệ ở nhà trông coi Tam nguyên quan cho cẩn thận.

Câu cuối cùng vừa dứt thì người đã ra khỏi Tam Nguyên quan hơn một trượng.

Ba hôm sau.

Dưới chân ngọn Thiếu Thất trên Tung Sơn, trước cửa chùa Thiếu Lâm, một ngôi chùa danh tiếng khắp thiên hạ, đã thấy một chàng thanh niên mặc áo xanh, mày thanh môi trắng, dáng điệu nho nhã đột nhiên xuất hiện. Ngôi chùa Thiếu Lâm ngày thường trang nghiêm như thế nhưng mấy tháng gần đây thốt nhiên phòng thủ rất nghiêm ngặt, trong chùa ngoài chùa đều đặt ngầm chông nhọn, chăng dây thép, rào dậu kín đáo đến con ruồi cũng bay không lọt.

Khi chàng thiếu niên tới chùa cón cách khoảng mười dặm thì bọn phòng thủ phát hiện, vội đi đường tắt về chùa báo tin. Vậy nên chàng vừa tới cửa chùa đã thấy ba vị sư tăng mặc áo cà sa, tay cầm thiền trượng đứng xếp hàng ngoài cửa chờ đón. Vị sư đứng giữa tuổi trạc năm mươi, vẻ mặt trang nghiêm đôi mắt sáng quắc, rõ ra một vị cao tăng nội công đã vào bậc thượng thừa. Vừa trông thấy chàng thanh niên ung dung bước tới, ông ta cất cao giọng niệm một câu “A Di đà Phật”, tay trái đặt trước ngực nói:

- Xin kính chào thí chủ.

Chàng thanh niên mỉm cười chấp tay thi lễ nói:

- Đa tạ ba vị đại sư mất công ra đón.

Ba vị sư tăng đều hơi sửng sốt, nhưng chỉ trong nháy mắt lại trấn tĩnh ngay được. Vị sư đứng giữa mỉm cười nói:

- Thí chủ tới đây chẳng hay có việc gì chỉ giáo?

Thiếu niên đưa mắt nhìn ba người rồi thủng thỉnh đáp:

- Tại hạ muốn được tham kiến Bách Nhẫn đại sư.

Vị sư đứng giữa bước lên hai bước, hỏi:

- Thí chủ cho biết quí tính?

Thanh niên đáp:

- Tại hạ là Nhâm Vô Tâm. Đại sư pháp hiệu...

Vị sư tăng nói:

- Lão nạp là Bách Trần. Cửa từ bi tuy rộng, khách nào đến cũng phải nghênh tiếp chu đáo, chỉ tiếc rằng thí chủ đến chơi hôm nay thật không may.

Thiếu niên hỏi:

- Dám hỏi đại sư: Thế nào là không may?

Bách Trần nói:

- Chưởng môn sư huynh tôi mấy bữa nay pháp thể không yên, nên không thể tiếp quý khách được.

Nhâm Vô Tâm đôi mắt long lanh cười nhạt hỏi:

- Nhưng nếu tại hạ cứ nhất định muốn gặp thì sao?

Bách Trần cười nói:

- Vũ lâm đồng đạo trong thiên hạ những kẻ dám khinh thường chùa Thiếu Lâm, lão nội quả chưa từng thấy người nào...

Nhâm Vô Tâm nói:

- Tại hạ cho rằng đại sư nói cũng hơi quá sự thực!

Bách Trần biến sắc mặt nói:

- Thí chủ nói năng nên cẩn thận một chút, bần tăng xưa nay vốn không thích nói đùa.

Nhâm Vô Tâm cứ thủng thỉnh tiến lên trên môi vẫn giữ nụ cười lạnh lẽo, nhưnh thần tình cử chỉ thì rõ vẻ tiêu sái ung dung, như không có chuyện gì xảy ra cả. Bách Trần đăm đăm nhìn vào mặt Nhâm Vô Tâm, thốt nhiên quát to:

- Thí chủ hãy dừng lại, nếu cứ xấn bừa vào thì chớ trách lão nội vô lễ!

Nhâm Vô Tâm điềm nhiên nói:

- Đại sư là một bậc cao tăng đắc đạo, chắc là không ưa những việc múa kiếm hươi đao?

Bách Trần đáp:

- Vì cần phải duy hộ uy danh của Thiếu Lâm, bần tăng không thể không nhờ vào sức mạnh của cây thiền trượng này, chỉ trừ khi thí chủ biết điều lui ngay thì không kể.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Dù sao tại hạ cũng nhất định phải vào chùa Thiếu Lâm, nhất định phải gặp đại sư Bách Nhẫn nhưng cũng nhất định không động thủ với các vị.

Chàng dừng một giây rồi lại tiếp:

- Chẳng lẽ ngoài cách đánh nhau ra thì không còn phương pháp nào khác nữa chăng?

Cách nói nửa cứng nửa mềm của chàng thanh niên lại làm cho Bách Trần đại sư sinh ra lúng túng, không biết xử trí thế nào, ông trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhâm thí chủ có cao kiến gì xin cứ nói thẳng ra, đừng ngại.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Chi bằng chúng ta đánh cuộc, nếu tại hạ thua xin quay về lập tức, còn đại sư thua thì phải đưa tại hạ vào bái kiến Bách Nhẫn đại sư.

Bách Trần lắc đầu quầy quậy:

- Chịu thôi, bần tăng không biết đánh cuộc.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đánh cuộc có hàng ngàn vạn lối, có phải cứ nhất loạt phải theo một luật lệ nào đâu? Dẫu đứa trẻ con ba tuổi cũng còn biết đánh nữa là.

Bách Trần ngây người ra một lúc rồi hỏi:

- Vậy thì đánh cuộc thế nào, thí chủ hãy nói cho bần tăng nghe thử.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đánh cuộc thì do tại hạ quyết định, còn phương pháp thì tùy ý đại sư. Bất kỳ cầm, kỳ, thi, họa, quản huyền ca phú, sai quyền, hành luận, luận văn hành vũ, chỉ cần một bên ra đề một bên đối lại, cái gì mà không đánh cuộc được?

Bách Trần thấy chàng huênh hoang quá độ bất giác vùng cười lên ha hả:

- Nhâm thí chủ khẩu khí ngang tàng như vậy chắc là không gì không tinh, không gì không giỏi phải không?

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Đại sư cứ ra đề mục, tại hạ xin phụng bồi.

Bách Trần nói:

- Nếu bần đạo đem kinh Phật ra thảo luận với thí chủ thì e mang tiếng là cố ý làm khó dễ. Thí chủ đã khinh thường Thiếu Lâm như vậy chắc cũng là một tay tuyệt nghệ kinh nhân, chúng ta đều là người luyện võ chi bằng lấy ngay vũ công ra mà bàn, có lẽ tốt hơn.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Chỉ cần không phải động thủ để tránh những cuộc đổ máu vô ích, còn thì về bất cứ vấn đề gì, tại hạ cũng xin tòng mệnh.

Bách Trần nói:

- Tốt lắm, Nhâm thí chủ thật là một người sảng khoái, bần tăng rất kính phục.

Ông đưa mắt nhìn lên hai cây tùng thân to bằng miệng bát, cách đấy chừng hơn một trượng nói tiếp:

- Lão nội muốn trong ba chưởng đánh cái cây bên trái kia gãy làm hai đoạn.

Nói xong ngầm đề chân khí, “vù” một tiếng đã phóng ra một chưởng. Chưởng lực đánh lên cây tùng bất quá chỉ làm cho cành lá hơi rung động, như vừa bị một cơn gió nhẹ thổi qua. Bách Trần quay lại nhìn Nhâm Vô Tâm một cái rồi lại giơ tay phải lên phóng luôn một chưởng nữa.

Chưởng lực lần này lại càng yếu, đến cả những cành lá cũng không hề rung động. Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Đại lực kim cương chưởng của đại sư hỏa hầu sâu lắm!

Bách Trần hơi sửng sốt lại đưa tay phải lên ngang ngực, từ từ đẩy ra. Chưởng này tuy phóng rất chậm nhưng hình như dùng sức rất mạnh, nên mặt ông ta đã đỏ như gấc chín. Chỉ nghe đánh “sầm” một tiếng, cây thông thân to bằng miệng bát đã gãy thành hai đoạn. Nhâm Vô Tâm đưa mắt nhìn cây tùng gãy, cười nói:

- Chưởng lực của đại quả thực hùng hậu, chỉ đáng tiếc là còn phải phóng luôn ba chưởng, nếu chỉ dùng một chưởng mà đánh gãy được cây tùng lớn, mới thật đáng tranh cao thấp với anh hùng trong thiên hạ.

Bách Trần cau mày nói:

- Nhâm thí chủ chỉ cần thực hiện như lối đó, bần tăng nhận thua ngay tức khắc.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Đại sư là một vị cao tăng có đạo đức, một lời nói ra chắc không khi nào thay đổi.

Bách Trần đưa mắt ngắm nghía chàng thanh niên rồi nghĩ thầm:

“Người này tuổi bất quá chỉ mới độ hai mươi cho dù mới sinh ra đã học võ ngay, lại được danh sư chỉ điểm cũng chỉ được hai mươi năm hỏa hầu là cùng, chẳng lẽ về phương diện nội lực lại có thể hơn ta được hay sao mà sợ!”

Nghĩ vậy bèn thúc dục:

- Nhâm thí chủ cứ việc ra tay đi. Nếu thí chủ đánh gẫy được cây tùng kia, thì dù bị quở phạt lão nạp cũng xin đưa thí chủ vào bái kiến sư huynh Chưởng môn.

Nhâm Vô Tâm hình như chỉ chờ có câu ấy, bèn thốt nhiên xoay mình giơ tay phóng ra một chưởng, “sầm” một tiếng cây tùng bên phải đã đổ gục xuống. Bách Trần như người vừa bị giáng một cái tát nảy lửa, cứ đứng ngây người ra, hết nhìn cây tùng lại nhìn Nhâm Vô Tâm bàng hoàng như người mê ngủ. Nhâm Vô Tâm ngẩng đầu trông trời cười nói:

- Đại sư tại hạ đã hẹn với một người trước buổi chiều nay.

Bách Trần thở dài nói:

- Thí chủ tạm chờ một lát, lão nạp xin lập tức cho người vào thông báo.

Nói xong liền giơ tay vẫy một tăng nhân lại gần nói nhỏ mấy câu, vị tăng nhân vâng lời quay đi. Bách Trần chấp tay ngang ngực nói với Nhâm Vô Tâm:

- Xin mời thí chủ.

Nhâm Vô Tâm cũng không khách sáo, lập tức rảo bước đi lên trước. Vừa đến cửa chùa thấy bên trong là một rừng hoa rất rộng, có bốn tăng nhân mặc áo đen chia nhau đứng xếp hàng hai bên, thấy Bách Trần đại sư vào đều chấp tay cúi mình thi lễ. Bách Trần ở trong Thiếu Lâm địa vị rất tôn quý, bốn vị tăng nhân vẫn cúi rạp đầu, đợi hai người đi khỏi một quãng xa mới dám đứng thẳng lên.

Đang đi lại thấy hai vị tiểu sa di ở trong chùa đi ra, chấp tay nói với Bách Trần:

- Đệ tử phụng mệnh ra đón khách.

Bách Trần liền ngoảnh lại nói với Nhâm Vô Tâm:

- Đây là tiểu sa di hầu cận tệ phương trượng, xin mời thiếu chủ đi theo họ, lão nạp xin cáo lui.

Nói xong chấp tay vái chào rồi lui ra. Nhâm Vô Tâm theo hai tên tiểu sa di đi vào bên trong. Xuyên qua rừng hoa thì tới một tòa thiền viện, kiến trúc rất tinh tế. Một dãy hồng tường vây quanh khu viện lạc, hai cánh cửa gỗ thông trắng nửa khép nửa mở.

Một chú tiểu đẩy mạnh cánh cửa gỗ rồi ngoảnh lại nói với khách:

- Xin thí chủ chờ đây một lát!

Nói xong xăm xăm tiến vào thiền viện. Còn một chú tiểu nữa vẫn đứng bên cạnh Nhâm Vô Tâm, hình như có ý giám sát hành động của chàng. Chú tiểu này tuổi tuy còn nhỏ nhưng sắc mặt lạnh như tiền, đôi mày đầy sát khí, trông không có vẻ gì là từ thiện. Nhâm Vô Tâm trong bụng cũng hơi lấy làm lạ.

Chỉ trong khoảnh khắc chú tiểu vừa vào lại trở ra, nói:

- Mời thí chủ vào, gia sư đang đợi trên thiền thất.

Nhâm Vô Tâm gật đầu, theo hai chú tiểu đi qua một con đường nhỏ lát bằng đá trắng, vòng qua một dãy chậu hoa leo ba bậc thềm đá, là tới cửa một tòa thiền phòng u tĩnh, trang nghiêm.

Trong nhà có một vị lão tăng lông mày dài đến mang tai sắc mặt hồng hào tươi tốt, ngồi xếp chân bằng tròn trên bồ đoàn. Nhâm Vô Tâm sẽ đằng hắng một tiếng, thủng thỉnh bước vào, miệng thì nói:

- Xin kính chào lão thiền sư.

Vị hòa thượng đang lim dim đôi mắt, chợt mở choàng ra nhìn Nhâm Vô Tâm một lượt, chắp tay nói:

- Mời thí chủ ngồi.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Vô cớ quấy nhiễu, mong lão thiền sư rộng lượng tha thứ.

Vị hòa thượng nói:

- Lão nạp là Bách Nhẫn, xin thí chủ cho biết quí tính và có việc gì chỉ giáo.

Nhâm Vô Tâm nghiêm trang nói:

- Tại hạ là Nhâm Vô Tâm đến đây là vì việc Thiên Long đại sư.

Nói đến đấy chợt ngừng bặt, Bách Nhẫn giật mình tỏ vẻ khích động, vội đứng lên cúi mình nói:

- Mời thí chủ ngồi.

Nhâm Vô Tâm vâng lời ngồi lên một chiếc ghế dựa bằng gỗ thông. Bách Nhẫn nói:

- Thiên Long thiền sư tức là tiên sư của lão nạp. Ngài viên tịch đã lâu, Nhâm thí chủ đột nhiên nhắc tới tên Ngài là có ý gì vậy?

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Đáng thương một vị cao tăng nhất thế mà bị chết một cách quá ư bi thảm.

Bách Nhẫn ngẩn người, đăm đăm nhìn chàng thanh niên một lúc, bất giác bật cười hỏi:

- Thí chủ năm nay bao nhiêu tuổi?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đa tạ lão sư hỏi đến, tại hạ đâu dám đương.

Lời lẽ tuy lễ phép uyển chuyển nhưng người hỏi một đằng, người đáp một nẻo, chẳng ăn nhập vào đâu. Bách Nhẫn lại mỉm cười nói:

- Gia sư qui hóa đã mấy chục năm nay, có lẽ hồi đó Nhâm thí chủ chưa ra đời?

Đang nói sắc mặt chợt sầm lại hỏi:

- Nhâm thí chủ đột ngột tới đây nhắc tới tên gia sư, có lẽ vâng lệnh vị cao nhân nào chỉ xử chăng?

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Đại sư chớ nóng nảy, tại hạ vượt hàng ngàn dặm tới đây, đi đường vất vả, đại sư không cho được một chén nước, như thế đâu phải là đạo đãi khách.

Bách Nhẫn cất cao giọng gọi:

- Pha trà lên đây.

Vừa nghe một tiếng “dạ” từ phía xa xa, đã thấy chú tiểu bưng một cái khay bằng gỗ thông, trên đặt một chén trà nước ánh lên một màu xanh biếc. Nhâm Vô Tâm đỡ lấy chén trà, chú tiểu lại cúi mình lui ra. Bách Nhẫn đại sư ngồi xuống nhắm mắt lại. Trong thiền xá im lặng như tờ, chủ khách đều không ai lên tiếng. Ước chừng nguội chén trà, Bách Nhẫn chợt mở mắt ra nói:

- Trong thiền phòng chỉ mình lão nạp và Nhâm thí chủ, có việc gì xin thí chủ cứ cho biết đừng ngại.

Nhâm Vô Tâm đôi mắt long lanh mỉm cười nói:

- Tại hạ là người ngoài cuộc, không dám hỏi nhiều những chuyện riêng tư trong quí tự, chỉ cần đại sư cho mượn một vật, nếu được đại sư nhận lời tại hạ xin lập tức đi ngay.

Bách Nhẫn ngần ngừ hỏi:

- Thí chủ muốn mượn vật gì?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Cây thiền trượng của Thiên Long thiền sư dùng hồi trước.

Bách Nhẫn sầm nét mặt nói:

- Di vật của vong sư, đâu dám đem cho mượn một cách dễ dàng như vậy?

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Cho mượn hay không là quyền ở đại sư.

Bách Nhẫn phất tay áo đứng lên, thủng thỉnh bước đến trước mặt Nhâm Vô Tâm, mặt đầy sát khí, rõ ràng là ông đã không dằn được lửa giận. Nhâm Vô Tâm sắc mặt vẫn thản nhiên, nhỡn quang càng lóng lánh, chàng cũng từ từ đứng lên. Bách Nhẫn tiến sát tới trước mặt chàng thanh niên, lạnh lùng hỏi:

- Ai bảo ngươi tới đây, phải nói cho thực, nếu nửa lời ấp úng thì đừng hòng ra khỏi đây một bước.

Nhâm Vô Tâm vẫn bình tĩnh nói:

- Đã đến không sợ, đã sợ không đến, nếu tại hạ sợ hãi thì không dám một mình dấn thân vào đây.

Bách Nhẫn phất ống tay áo:

- Nhâm thí chủ chắc đã nghe nói đến chỉ lực kim cương của phái Thiếu Lâm rồi chứ?

Nhâm Vô Tâm đôi mắt long lanh như điện, đăm đăm nhìn hai ngón tay của Bách Nhẫn, chỉ thấy mỗi ngón to lên gấp hai sắc đỏ như máu, nhác trông đã biết đó là một công lực có thể xuyên đá chặt vàng, giết người như bỡn, chàng cũng ngầm đề chân khí để phòng bị, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh mỉm cười nói:

- Đại sư tướng mạo trung hậu, quả không phải là hung phạm phản sư thí trưởng.

Câu nói đường đột đó quả có một uy lực rất mạnh, làm cho Bách Nhẫn đại sư phải giật mình sửng sốt. Chàng thanh niên không đợi Bách Nhẫn thiền sư kịp mở miệng, đã nói chặn trước:

- Có điều cái chết của Thiên Long thiền sư vẫn ghi trong lòng đại sư một niềm hối hận rất sâu mà không thể nói ra với ai được, vì thế nên lúc nãy thình lình nghe người nhắc đến, đại sư không khỏi giật mình có đúng thế không?

Bách Nhẫn thấy Nhâm Vô Tâm nói đúng tâm sự, tự nhiên lại cảm thấy dễ chịu, bèn buông tay xuống thở dài nói:

- Những sự chất chứa trong bụng bần tăng, thí chủ do đâu mà biết?

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Việc này giản dị lắm, nói ra chỉ sợ đại sư cũng phải bật cười.

Bách Nhẫn đối với chàng thanh niên tự nhiên cũng thấy có cảm tình, sắc mặt chợt dịu hẳn lại, chắp tay nói:

- Chúng ta mới gặp nhau lần đầu, Nhâm thí chủ đã nhìn thấy nỗi uất muộn chất chứa trong tâm lão nạp mấy chục năm nay, thật khiến cho lão nạp phải bái phục.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Việc ấy có gì khó, người ta có câu rằng:”Người trong cuộc thì quáng, người ngoài cuộc thì sáng”. Nếu đại sư muốn nghe ý kiến của kẻ ngu này thì tại hạ nguyện xin phụng cáo.

Bách Nhẫn nói:

- Lão nạp nguyện được nghe cao luận.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Có gì đâu, số là khi tại hạ vừa nhắc tới lệnh sư tôn chợt thấy đại sư biến hẳn sắc mặt, đủ thấy rằng trong thâm tâm đại sư đối với sư trưởng, vẫn có cái gì áy náy xấu hổ không yên.

Bách Nhẫn hỏi:

- Vậy tai sao thí chủ lại hỏi mượn cây thiền trượng của tiên sư làm gì?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Việc ấy lại càng giản dị hơn nữa, vì đại sư thử nghĩ: những vật mà lệnh tôn sư thường đem theo bên mình ngoài cây thiền trượng ra, tại hạ còn có biết vật gì nữa đâu?

Bách Nhẫn nói:

- Á thì ra thế, sự việc tuy giản dị nhưng cái lối xét đoán tài tình của Nhâm thí chủ đã đủ làm cho người ta kính phục. Nhưng lão nạp còn một điểm nghi ngờ, mong Nhâm thí chủ giải thích giùm cho: thí chủ đã biết lão nạp không phải hung thủ giết thầy, thì sao lại đoán là lão nạp đối với cái chết của ân sư, trong bụng rất lấy làm hổ thẹn?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư nghe tới lệnh tôn sư lập tức nổi giận, không sao át đi được, nội một điều đó đủ chứng minh rằng đại sư tâm tính trung hậu; những sự vui, mừng, hờn, giận không cần che đậy giấu diếm, hạng người như vậy có thể làm được những việc đại nghịch luân thường được không? Tuy nhiên nếu đại sư không có lòng hối thẹn thì việc gì nghe thấy người ta nhắc đến, mà lại xúc động mãnh liệt như vậy? Cứ đó mà suy, đại sư tuy không giết thầy nhưng có lẽ trong bụng vẫn hối thẹn rằng vì mình bất lực, mà đến nỗi thầy phải chết oan. Những mối mâu thuẫn cứ luôn luôn xung đột nhau, làm cho đại sư không ngày nào mà không phải nghĩ đến, mà lại sợ không muốn nhắc đến nữa.

Bách Nhẫn bất giác thở dài một tiếng nói rằng:

- Lão nạp xưa nay làm việc gì cũng quang minh chính đại, ngẩng lên không hổ thẹn với trời, cúi xuống không hổ với người vậy mà đối với cái chết của ân sư, trong lòng thực ăn năn khôn tả. Không biết làm sao cho quên được?

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Nếu đại sư biết hành động của mình không có gì đáng hối hận thì tự nhiên trong lòng sẽ thanh thản lâng lâng.

Bách Nhẫn ngạc nhiên hỏi:

- Thí chủ nói thế là ý thế nào?

Chàng thanh niên đáp:

- Có phải đại sư chỉ ân hận một điều là vì chưa cho lệnh tôn sư uống thuốc cứu thương, chưa cứu chữa được tận tình hết sức phải không?

Bách Nhẫn giật mình cau mày hỏi:

- Tại sao thí chủ lại biết?

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Kính mừng đại sư, may mà đại sư chưa dùng linh dược chữa cho lệnh tôn sư...

Bách Nhẫn thở dài ngắt lời:

- Chỉ vì điều ấy mà lão nạp vẫn ăn năn tự trách mấy chục năm nay, còn có gì mà đáng mừng?

Nhâm Vô Tâm nghiêm sắc mặt nói:

- Lệnh tôn sư vũ công cao cường nhất thế, nếu không bị một chưởng chí mạng thì không khi nào lại hôn mê ngay như vậy được! Nếu lúc ấy cho uống thuốc, bị chất thuốc kích thích nạn nhân không những không khỏi mà còn có thể trở nên nguy hiểm hơn.

Bách Nhẫn càng nghe càng kinh ngạc, vội hỏi:

- Câu chuyện bí mật hơn ba chục năm trừ lão nạp và Huyền Chân đạo trưởng Chưởng môn phái Vũ Đương ra, thì không còn người thứ ba nào biết nữa. Có lẽ thí chủ đã được đạo trưởng Huyền Chân kể cho biết rồi chăng?

Nhâm Vô Tâm gật đầu nói:

- Cũng là do một sự tình cờ, nên tại hạ được Huyền Chân đạo trưởng vui lòng cho nghe câu chuyện lạ lùng ấy.

Bách Nhẫn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ân sư viên tịch tới nay vừa đúng ba mươi hai năm. Ngay hôm xảy ra tai nạn, Ngài mê man liền năm ngày năm đêm rồi tắt thở. Trong năm hôm đó, lão nạp và mấy sư đệ thay phiên nhau túc trực bên giường bệnh không hề dời đi một bước, nhưng tuyệt nhiên không thấy gia sư tỉnh lại một phút nào. Lão nạp và các sư đệ vì không biết căn bệnh Ngài ra sao nên không dám tự tiện cho uống những thuốc trị thương có tính chất kích thích mạnh, chỉ dùng thủ pháp cứu chữa thôi. Vì thế nên sau khi người tịch, lão nạp ân hận vô cùng, cứ nghĩ rằng có lẽ nếu dùng linh dược cứu chữa thì không đến nỗi.

Ngừng một lát, ông lại thở dài nói tiếp:

- Lão nạp tiếp chưởng môn hộ Thiếu Lâm được ít lâu, thì cũng nghe tin Huyền Chân nhận chức chưởng môn phái Vũ Đương, xem thế đủ rõ vong sư và vị tiên sư của Huyền Chân đạo trưởng cùng qui tiên trong thời gian đó. Không biết Huyền Chân đạo trưởng dùng phương pháp gì cứu chữa cho sư

phụ?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười:

- Huyền Chân đạo trưởng thì lại ân hận rằng đã dùng linh đan cứu chữa cho sư trưởng. Nhờ sức linh đan mà sư trưởng tỉnh lại được một ngày, nhưng cũng chính vì cái ngày đó mà đạo trưởng phải ân hận suốt đời, có lẽ còn khổ hơn đại sư nhiều. Vì thế nên tại hạ mới mừng đại sư.

Bách Nhẫn kinh ngạc vô cùng vội hỏi:

- Thế là thế nào? Xin thí chủ nói rõ cho biết.

Nhâm Vô Tâm lắc đầu:

- Việc riêng của phái Vũ Đương tại hạ nói ra không tiện. Đại sư muốn biết xin cứ hỏi thẳng Huyền Chân đạo trưởng. Tại hạ chỉ có thể nói mấy câu đó, để giải bớt những nỗi ân hận ray rứt trong thâm tâm của đại sư mấy chục năm nay mà thôi. Bây giờ tại hạ xin hỏi đại sư một điều, mong đại sư vui lòng chỉ giáo cho.

Bách Nhẫn nói:

- Nhâm thí chủ cứ hỏi, lão nạp biết được điều gì quyết không dám giấu.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư có nghi ngờ gì về cái chết của lệnh tôn sư không?

Bách Nhẫn đăm đăm nhìn chàng thanh niên một lúc, rồi chậm rãi trả lời:

- Một cái chết vô cùng đột ngột như vậy, ai mà không nghi ngờ?Nhưng sau khi an táng ân sư xong, lão nạp cũng có trở lại động đá dò xét, không thấy gì khả nghi cả. Và trên mình gia sư cũng không có thương tích gì, lại nữa khi còn sinh tiền, gia sư chỉ chuyên tâm tích đức tu thiện không gây thù oán với ai, nên không có manh mối gì để điều tra, đành chỉ coi như là một tai nạn.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Theo lời Huyền Chân đạo trưởng nói thì hôm xảy ra việc đó, đại sư vào động đá trước, vậy đại sư thử nhớ lại xem trong động có vật gì khả nghi không?

Bách Nhẫn lắc đầu:

- Lão nạp vừa vào tới động trông thấy ân sư ôm gậy nằm sóng soài dưới đất, hồn vía rụng rời, còn bụng nào mà để ý xem xét những vật xung quanh nữa.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư hãy thử nhớ kỹ lại xem nào!

Bách Nhẫn lấy tay vỗ trán, nghĩ một lúc rồi reo lên:

- A phải! Lão nạp nhớ hình như lúc ấy có trông thoáng thấy một cánh tay thon thon trắng nõn như ngọc, nhưng chỉ nháy mắt đã biến mất.

Nhâm Vô Tâm cặp mắt sáng hẳn lên, vội hỏi:

- Đại sư có chắc chắn như thế không?

Bách Nhẫn lắc đầu:

- Đứng trước hoàn cảnh đó, tôi vừa đau đớn vừa sợ hãi, làm sao còn nhận định được chắc chắn hay không.

Nói đến đấy ông chợt nhắm nghiền mắt lại, một lúc mới từ từ mở mắt ra nói tiếp:

- Đến bây giờ nhớ lại, tôi vẫn còn tưởng tượng như có thể hình dung được cánh tay ma quái ấy. Nhưng trước sau tôi vẫn cho đó là một ảo giác, không phải cảnh thực.

Nói xong ông ngẩng đầu trông lên trần nhà, đôi mắt mơ màng như đang thả hồn về dĩ vãng. Nhâm Vô Tâm cũng không hỏi gì nữa, không khí trong thiền phòng như lắng chìm hẳn xuống, một con ruồi bay qua cũng nghe tiếng động. Một lúc lâu Bách Nhẫn đại sư chợt nhìn Nhâm Vô Tâm cao mày hỏi:

- Nhâm thí chủ không quản xa xôi nghìn dặm, trèo đèo vượt suối tới đây chỉ cốt giúp lão nạp tiêu trừ một mối ăn năn tự trách, ám ảnh lão nạp mấy chục năm nay mà thôi sao?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu:

- Đó chỉ là việc phụ, tại hạ sở dĩ đến đây mục đích muốn mách đại sư một phương pháp điều tra vụ nghi án của Tôn sư.

Bách Nhẫn thốt nhiên ngồi thẳng dậy, cặp mắt trợn tròn, trừng trừng nhìn Vô Tâm hấp tấp hỏi:

- Nghi án? Sao lại nghi án? Có lẽ thí chủ cho là gia sư bị ám sát hay sao? Thí chủ lấy gì làm bằng chứng?

Vô Tâm mỉm cười thủng thỉnh đáp:

- Trong thiên hạ không việc gì mà không khởi đầu từ một nguyên nhân. Hai vị chưởng môn danh

tiếng lừng lẫy khắp trong làng võ, đồng thời cùng bị nạn một lúc trong tòa động đá, cùng mang một chứng bệnh như nhau, nếu bảo là bị độc trùng cắn thì ít nhất cũng phải có thương tích hoặc máu độc dồn tụ trong mình, nếu bảo là chướng khí thì sao hai vị đồ đệ vào sau lại không bị? Rõ ràng là phải có bàn tay vô hình nào hạ sát! Cánh tay ngà ngọc mà đại sư trông thấy đó vị tất đã phải là ảo ảnh.

Bách Nhẫn ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Việc này thật hết sức bí mật! Vì gia sư xưa nay không thù oán với ai, lại nữa chẳng lẽ cả hai vị chưởng môn cùng chung một kẻ thù?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Cái chết của hai vị chưởng môn ba chục năm về trước với cái chết của bốn vị Tứ quân tử vừa rồi cũng không khác nhau xa mấy. Trung Nguyên Tứ quân tử cũng không có kẻ thù, lúc chết khám trong mình cũng không có vết tích gì.

Bách Nhẫn sửng sốt nói:

- Nhâm thí chủ nói rất có lý. Vậy biết làm thế nào bây giờ? Gia sư tạ thế đã hơn ba chục năm nay, còn tra xét vào đâu được nữa?

Vô Tâm gật gù nói:

- Vì thế hôm nay tại hạ không quảng đường đột tới đây cốt để cung cấp cho đại sư một vài manh mối.

Bách Nhẫn đại sư vội hỏi:

- Xin thí chủ cho nghe cao luận.

Nhâm Vô Tâm nghiêm sắc mặt nói:

- Mấy chục năm gần đây, người bị tao ngộ nhiều cảnh huống thê thảm hơn nhất trong giới vũ lâm không ai bằng nhà Nam Cung thế gia. Từ đời Nam Cung Minh đánh bại anh hùng thiên hạ, chiếm được mỹ hiệu “vũ lâm đệ nhất gia” từ đó về sau, con cháu mấy đời nhà ấy đều bị người ám toán mà sau khi chết thân thể cũng mất tích luôn.

Bách Nhẫn gật đầu:

- Những chuyện ấy lão nạp được nghe nói đến.

Vô Tâm lại tiếp:

- Vì thế nên bao nhiêu nỗi căm thù uất ức, những người trong gia đình Nam Cung thế gia đều trút cả lên đầu các nhân vật vũ lâm. Họ nghi ngờ thù oán tất cả mọi người, từ bấy đến nay các vụ nghi án trong vũ lâm đều luôn luôn tiếp diễn, người thì bị ám sát kẻ thì bị mất tích. Nếu tình trạng này cứ kéo dài mãi thì kết quả còn thảm khốc đến đâu ta cứ tưởng tượng cũng đủ rõ.

Bách Nhẫn ngắt lời:

- Có lẽ Nhâm thí chủ cho rằng cái chết của gia sư với việc trả thù của nhà Nam Cung thế gia có liên can với nhau hay sao?

Vô Tâm nói:

- Hiện giờ chưa có chứng cứ xác thực, chưa thể nói quyết được. Nhưng nếu đại sư có lòng từ bi cứu khổ, thiết tưởng cũng nên tới Nam Dương một chuyến. Dù không điều tra được nguyên ủy vụ án của lệnh sư, thì ít nhất cũng vì vũ lâm thuyết pháp giải trừ những cuộc trả thù mù quáng khốc hại do nhà Nam Cung gây nên, công đức thật là vô lượng.

Thấy Bách Nhẫn có vẻ nửa tin nửa ngờ, Vô Tâm lại nói:

- Đại sư đức cao vọng trọng danh tiếng lẫy lừng, nếu một khi đã chịu đứng ra trừ hại cho vũ lâm, thì hào kiệt bốn phương ai không nhiệt liệt hưởng ứng? Đạo Phật lấy sự cứu dân làm trọng, xin đại sư chớ ngần ngại.

Bách Nhẫn lẳng lặng giây lâu rồi nói:

- Những vụ án ám toán, mất tích gần đây trong giang hồ cũng thấy đồn đại sôi nổi, nhưng thí chủ do đâu mà biết chủ mưu những vụ đó là nhà Nam Cung thế gia? Việc này can hệ rất lớn, không thể vô duyên vô cớ mà lập nhân chỉ tội được.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Nếu muốn có chứng cớ xác thực cũng không khó gì , nhưng tại hạ nói ra chắc không ai tin, vì thế nên muốn yêu cầu đại sư hạ sơn, một khi đại sư đã trông thấy tận mắt mới tuyên bố ra ngoài, chắc hẳn không còn ai dám nghi ngờ nữa.

Bách Nhẫn vừa toan nói, Vô Tâm lại vội xua tay:

- Đại sư hãy để tại hạ nói nốt: Nhà Nam Cung thế gia tai mắt khắp thiên hạ, nếu đại sư muốn đi Nam Dương cần phải bí mật thay hình đổi dạng, đừng để họ nhận ra mới được.

Bách Nhẫn gật đầu nói:

- Thí chủ nói cũng có lý. Việc này hãy để thong thả, lão nạp còn phải thu xếp mọi việc trong chùa cho ổn thỏa rồi mới tính đến chuyện đó được.

Vô Tâm đứng lên chấp tay thưa rằng:

- Lẽ ra tại hạ còn muốn hầu chuyện đại sư thêm lát nữa, tiếc vì tại hạ còn vướng chút chuyện khẩn yếu, cần phải làm gấp nên không thể nấn ná được nữa. Vậy xin cho cáo từ.

Nói xong cúi chào, rồi chỉ sẽ nhún mình một cái thân hình đã bay ra khỏi thiền thất. Bách Nhẫn đứng ngẩn người nhìn theo cho tới khi bóng chàng thanh niên khuất hẳn.

Chương 12: Ba Vị Hòa Thượng Thiếu Lâm

Mấy trăm năm nay, phái Thiếu Lâm tuy luôn luôn bị lôi cuốn vào những cuộc thị phi ân oán của vũ lâm nhưng đều ở vào trường hợp vạn bất đắc dĩ, không xuất đầu lộ diện không được. Đến như việc một vị chưởng môn phải cải trang dịch phục ra chốn giang hồ dò thám những chuyện bí mật, để tiêu tai giải ách thì thật chưa từng nghe thấy bao giờ. Và áo cà sa của nhà Phật đâu có cho phép được tự tiện thay đổi.

Tất cả những sự rắc rối khó khăn đó cứ lẩn quẩn trong óc vị cao nhân Phật môn làm cho ông hết sức lúng túng, không biết giải quyết cách nào. Giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng niệm Phật, Bách Nhẫn đại sư trông ra thấy một vị trung niên hòa thượng mặc áo tăng bào xanh, cung kính cúi đầu đứng chực ngoài cửa viện, ông bèn hỏi:

- Có phải Bách Tường sư đệ đó không?

Vị hoà thượng từ từ ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu đệ vào đây đã lâu nhưng không dám kinh động sư huynh.

Bách Nhẫn cười nói:

- Sư đệ vào đây vừa hay, ta cũng có một việc cần, muốn bàn với sư đệ.

Vị hòa thượng vâng lời bước vào, cung kính hỏi:

- Chẳng hay sư huynh định chỉ giáo việc gì?

Bách Nhẫn nói:

- Các vị sư trưởng chùa Thiếu Lâm ta đã có vị nào cải trang du hiệp giang hồ bao giờ chưa?

Kể trong hàng tăng lữ thì Bách Tường đứng vào hàng chữ “Bách” cùng với Bách Đại hai người tuổi còn rất trẻ, nhưng vũ công tài trí thì đã vượt hẳn quần tăng vì thế nên được mọi người ca tụng, tôn là “Thiếu Lâm long hổ song tăng”. Uy danh ở trong giang hồ còn lừng lẫy hơn cả Bách Nhẫn. Khi nghe Bách Nhẫn hỏi thế, ông trầm ngâm một lát rồi thưa rằng:

- Các sư trưởng đời trước tuy chưa từng có ai cải trang du hành giang hồ, nhưng môn quy của chùa ta cũng chưa hề nói rõ rằng phải ngăn cấm chuyện đó.

Trong khi Bách Tường nói thì Bách Nhẫn vẫn chắp tay ra sau lưng, đi đi lại lại quanh thiền phòng, khi nghe ông nói dứt lời chợt dừng chân lại, dường như đã có một quyết định gì quan trọng, bèn đưa mắt nhìn Bách Tường rồi nói:

- Sư đệ lập tức thông tin cho Bách Đại, cả hai cùng theo ngu huynh xuống núi.

Bách Tường ngẩn người hỏi:

- Còn các công việc trong chùa thì sao?

Bách Nhẫn nói:

- Tất cả đều giao cho Bách Trần, để hắn được toàn quyền xử lý.

Bách Tường nói:

- Theo lệ khi nào chưởng môn rời khỏi chùa, môn hạ đệ tử đều phải sắp hàng đi tiễn, sư huynh cứ sửa soạn sẵn, tiểu đệ xin ra ngoài truyền dụ.

Bách Nhẫn xua tay:

- Không cần. Sư đệ chỉ việc gọi Bách Trần đến để bàn giao công việc là đủ. Hành tung của chúng ta cần phải giữ bí mật, đừng để cho bọn đệ tử biết.

Bách Tường vâng lệnh lui ra. Trong bụng tuy lấy làm kỳ quái nhưng vì Bách Nhẫn mấy chục năm nay không hề hỏi đến công việc trong chùa và những chuyện của vũ lâm, suốt ngày chỉ tĩnh tọa trong thiền thất, nên Bách Tường dẫu thông minh nhưng cũng không đoán ra nguyên ủy.

Chừng một lúc không lâu, Bách Tường đã đưa Bách Đại, Bách Trần vào thiền phòng. Bách Nhẫn nói với Bách Trần:

- Ta muốn cùng Bách Đại, Bách Tường xuống núi ít lâu, công việc trong chùa hãy tạm giao cho sư đệ quản lý.

Bách Trần giật mình kinh sợ nói:

- Sư huynh là một vị chưởng môn danh phận tôn quý, nếu có việc gì sao không phái người đi mà phải thân lao đại giá?

Bách Nhẫn nói:

- Việc này ngu huynh không thân hành đi thì không xong.

Nói tới đấy lại với tay ra sau giường lấy cây thiền trượng đưa cho Bách Trần:

- Cây thiền trượng này là di vật của sư phụ, ngày thường ta vẫn để bên mình không dời một phút, lúc này ta phải đi xa, vậy trao lại cho sư đệ, sư đệ phải giữ gìn cẩn thận chớ để thất lạc.

Bách Trần quì xuống đỡ lấy thiền trượng nói:

- Chưởng môn sư huynh cứ yên tâm, tiểu đệ nguyện tận tâm tận lực, trượng còn người còn trượng mất người mất, không dám tơ hào sơ hốt.

Bách Nhẫn quay lại hỏi Bách Đại, Bách Tường:

- Hai sư đệ thu xếp hành lý xong chưa?

Bách Tường khom lưng nói:

- Tiểu đệ đã thu xếp xong, kính mời sư huynh khởi hành.

Bách Nhẫn đứng lên lại dặn Bách Trần:

- Những việc tiểu huynh dặn dò, sư đệ không được tiết lộ cho ai biết.

Bách Trần cúi đầu tuân lệnh, lúc ngẩng trông lên thì bọn Bách Nhẫn đã đi ra khỏi cánh cửa nách sau chùa. Vì muốn tránh tai mắt bọn tăng lữ đệ tử, ba người không dám đi ra cửa chính đều lần theo con đường vòng sau chùa, đi thẳng một mạch tới ba chục dặm mới dừng chân lại. Bách Đại hỏi:

- Bây giờ chúng ta định đi đâu?

Bách Nhẫn đáp:

- Đến nhà Nam Cung thế gia.

Bách Tường ngạc nhiên hỏi:

- Nam Cung thế gia nào? Hay là nhà Nam Cung được vũ lâm tôn là “Vũ lâm đệ nhất gia” phải không?

Bách Nhẫn đáp:

- Đúng đấy, hành tung của chúng ta không những chỉ giấu các đệ tử trong chùa, mà còn phải giữ bí mật không để cho một ai biết mới được.

Ngừng một lát ông lại tiếp:

- Tốt hơn hết là chúng ta nên cải trang cho kín đáo.

Bách Tường nói:

- Việc đó tiểu đệ đã chuẩn bị sẵn.

Nói xong mở khăn gói lấy ra ba bộ áo ngắn quần dài bằng vải thô cười nói:

- Bây giờ ta bỏ tăng bào ra, mặc bộ quần áo này vào, lấy đất cát bôi lên mặt thì còn ai biết là hòa thượng chùa Thiếu Lâm nữa.

Bách Đại hòa thượng cười nói:

- Hòa thượng cải trang có lẽ mới có bọn mình là người đầu tiên mở ra lệ đó.

Bách Tường đưa một bộ cho Bách Đại, hai người cải trang xong định đưa một bộ cho Bách Nhẫn, chợt rụt tay lại nói:

- Bọn tiểu đệ cải trang đã đành rồi, nhưng còn chưởng môn sư huynh địa vị tôn quý, nếu nay mai câu chuyện cải trang đồn ra ngoài, không khỏi ảnh hưởng lớn đến uy vọng của phái Thiếu Lâm.

Bách Nhẫn cau mày nói:

- Sư đệ nói cũng có lý, nhưng nếu ta cứ ăn mặc thế này mà đi, thì hai vị sư đệ cải trang cũng vô ích.

Bách Đại nói:

- Bách Tường sư đệ là người đa mưu, thử nghĩ xem có cách gì không?

Bách Tường đáp:

- Hay là thế này, ta kiếm một cái cáng bằng tre để chưởng môn sư huynh ngồi lên, rồi dùng một mảnh vải đen che kín, tôi và sư huynh giả làm phu khiêng cáng. Như vậy chưởng môn sư huynh đỡ cải trang mà không bị ai nghi ngờ gì hết.

Bách Đại cười nói:

- Ừ kế đó hay đấy. Chúng ta vào rừng chặt tre đi.

Rừng tre ở cách đấy một quãng khá xa, hai người vào rừng chặt lấy mấy cây làm thành cái cáng, để Bách Nhẫn ngồi lên rồi khiêng đi. Dọc đường chỉ thấy xe ngựa rộn rịp, đông như mắc cửi, khách phần đông đều là nhân vật vũ lâm, kẻ đeo đao người cài kiếm quần áo gọn gàng. Bách Tường lấy làm

lạ nghĩ thầm:

“Chưởng môn sư huynh thốt nhiên muốn đến nhà Nam Cung thế gia, tất nhiên phải có duyên cớ. Có lẽ những người này cũng chung một mục tiêu như bọn mình chăng?”

Giữa lúc đó chợt tai nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy sát tới phía sau lưng và một tiếng quát to:

- Tránh ra, mau!

Tiếng quát chưa dứt thì con ngựa đã vụt tới gần, kèm theo một luồng gió cuốn làm cho quần áo hai người tung bay phần phật. Bách Tường tắc lưỡi khen thầm: “Con thiến lý mã tốt quá! Chạy khỏe thật”

Chợt lại nghe tiếng quát:

- Tránh ra cho người ta đi!

“Vút” một tiếng ngọn roi dài đã vụt thẳng lên đầu Bách Đại. Thì ra Bách Tường mãi ngắm con ngựa đẹp quên không để ý, cứ nghênh ngang đi ở giữa đường thành ra Bách Đại cũng bị lôi kéo theo.

Nên biết Bách Đại là một trong mấy tay cao thủ nhất chùa Thiếu Lâm tai mắt nhanh nhẹn vô cùng, chỉ thoáng nghe tiếng roi đã vội hạ thấp người xuống, cái cáng đặt trên vai bị dốc về một bên, thành thử đầu ngọn roi ngựa lướt qua đầu Bách Nhẫn đại sư ngồi trên cáng.

Một chàng thanh niên anh tuấn, tuổi trạc ngoài đôi mươi mình mặc võ trang, ngoài choàng một chiếc áo khoác đỏ, ruổi ngựa như bay nháy mắt đã vượt qua ba người. Bách Đại đưa mắt nhìn theo, lẩm bẩm nói một mình:

“Anh chàng trẻ tuổi này lỗ mãng thiệt! Cũng may ngọn roi quất vào đầu lão nạp, chớ quất vào đầu người khác thì vỡ sọ người ta ra rồi còn gì?”

Bách Đại tính tình điềm đạm khoáng đạt, nên chỉ nói thế rồi bỏ qua. Nhưng Bách Tường không thể dễ dàng tha thứ cho một hành động vô ý thức như vậy, liền rút một hạt bồ đề trong chuỗi tràng hạt ra, giơ tay ném thẳng vào chân sau con ngựa.

Con ngựa bị trúng thương đau quá, hí rầm lên rồi khuỵu hai chân trước xuống. Chàng thanh niên kỵ thuật rất tinh vi, hấy ngựa thốt nhiên bị ngã, chàng vẫn điềm tĩnh như thường chỉ sẽ cầm sợi dây cương kéo cho nó đứng dậy. Nhưng Bách Tường ra tay quá mạnh nên chân sau con ngựa bị thương rất nặng, đến nỗi đứng không vững lại ngã chúi về phía sau.

Lúc này chàng thanh niên mới nhảy xuống ngựa, trừng mắt nhìn bọn Bách Tường lạnh lùng hỏi:

- Ai ném ngựa của ta bị thương thế này?

Bách Tường lờ như không nghe tiếng vẫn điềm nhiên đi thẳng, gã thanh niên thấy hai người quần áo lam lũ, mặt mũi nhem nhuốc bộ dạng ngây ngô, liền nghĩ bụng:

“Có lẽ không phải hai tên này?”

Tuy chàng không nghi cho bọn Bách Tường nhưng vì tính cuồng ngạo đã quen, bèn cầm ngọn roi vút mạnh quát:

- Đứng lại!

Bách Tường giả bộ giật mình, ngoái đầu lại hỏi:

- Cái gì cơ?

Thanh niên đáp:

- Các ngươi phải đứng đây, chờ ta tìm thấy hung thủ ném ngựa bị thương đã rồi mới được đi.

Trông chàng thanh niên cốt cách rõ ra vẻ tiêu sái phong lưu đường đường nghi biểu, nhưng cách cử chỉ nói năng thì quá ngông cuồng kiêu ngạo. Bách Tường cười nhạt vừa toan mắng cho gã mấy câu, chợt nghe Bách Nhẫn đại sư sẽ đặng hắng một tiếng thi triển thuật “Thiên lý truyền âm” nói”

- Lúc này phải hết sức tránh, không được gây chuyện với người ta!

Bách Tường không dám trái lệnh, đành chỉ lui về một bên, khoanh tay đứng im. Chàng thanh niên ngước mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói một mình:

- Quái lạ trong vòng mấy chục trượng quanh đây, không thấy bóng người nào cả, chẳng lẽ một người trong bọn ngươi ám toán ngựa của ta hay sao?

Gã ngừng một lát rồi lại lẩm bẩm:

- Chỉ đáng tiếc là các ngươi lại không có vẻ gì khả nghi cả!

Bách Đại, Bách Tường đều đưa mắt nhìn ra phía chân trời, hình như không nghe thấy chàng ta nói gì cả. Chàng thiếu niên nhìn quanh một lúc không thấy hình bóng nào khả nghi, chợt rảo bước đi về phía Bách Đại thiền sư, vỗ vai lạnh lùng hỏi:

- Người ngồi trên cáng kia là ai thế?

Bách Đại cố ý làm ra vẻ kinh sợ nói:

- Đó là ông chủ tiểu nhân.

Chàng thiếu niên chạm tay vào mình Bách Đại, rờ đến đâu cũng chỉ thấy ông ta co quắp người lại, biết là đối phương không có vũ công bèn cười nói:

- Ông chủ ngươi có bệnh chăng?

Bách Đại trong bụng tuy giận nhưng miệng vẫn ngọt ngào đáp:

- Công tử đoán không sai, ông chủ tiểu nhân không may nhiễm bệnh nên phải lấy vải trùm kín cho đỡ gió.

Chàng thanh niên quay lại thấy chân ngựa đã gãy hẳn, xem chừng không thể đi được nữa, bèn thở dài một tiếng rồi bỏ ngựa đấy đi thẳng. Bách Đại nhìn theo thấy chàng đi đã xa bèn lập tức rảo bước đi nhanh, tới một khu rừng rậm gần đấy mới hạ cáng xuống. Bách Nhẫn đại sư mở mảnh vải đen ra, ngồi lên nói:

- Trên đường Nam Dương, các nhân vật vũ lâm đi lại tấp nập thế này, có lẽ vị thí chủ họ Nhâm không nói dối mình?

Bách Đại chỉ một quả núi đứng trơ trọi một mình ở phía Tây Bắc nói:

- Quả núi kia chính là Độc sơn, nhà Nam Cung thế gia ở dưới chân núi ấy. Dãy nhà phía chính Bắc kia tức là Huyền Diệu quan đã nổi tiếng khắp miền Dự Tây đó. Bây giờ chúng ta không muốn lộ hình tích thì phải lên tới Độc sơn rồi tìm một chỗ kín đáo mà ẩn mình, hoặc là tạm trú ở Huyền Diệu quan.

Bách Tường vội nói đón:

- Vị quan chủ ở Huyền Diệu quan thân với tiểu đệ lắm, trước kia ông ta cũng là người trong làng võ nhưng mười năm nay ông đã không dính vào những chuyện giang hồ. Bây giờ chúng ta đến đó may ra cũng không đến nỗi bị cự tuyệt.

Bách Nhẫn nói:

- Chúng ta càng giữ được hàng tung bí mật bao nhiêu, càng tốt bấy nhiêu. Quan chủ Huyền Diệu quan tiếng tăm lừng lẫy, ta ở đấy rất dễ bị lộ. Chi bằng hãy vào Độc sơn rồi tìm chỗ nào kín đáo mà nấp, là tiện hơn hết.

Bách Đại, Bách Tường cùng nói:

- Sư huynh nói phải lắm. Chúng ta đi thôi!

Bách Nhẫn lại ngồi lên cáng, kéo mảnh vải trùm kín người rồi nói:

- Bây giờ còn sớm và khu rừng này rất kín đáo, ngu huynh ở đây chờ một lúc, hai sư đệ hãy ra

ngoài dò thám vài việc đã, chờ mặt trời lặn hãy đi cũng không muộn.

Hai người đồng thanh nói:

- Tiểu đệ xin chờ lệnh.

Bách Nhẫn nói:

- Sư đệ Bách Tường thử vào Huyền Diệu quan hỏi thăm xem có phải Tam Tuyệt đạo trưởng vẫn chủ trì ở đó không? Rồi về báo ta biết.

Bách Tường khom lưng lĩnh mệnh, lập tức đi ngay. Bách Đại hỏi:

- Chắc sư huynh muốn tiểu đệ tới Nam Cung thế gia thăm dò tình hình trước phải không?

Bách Nhẫn nói:

- Dọc đường chúng ta gặp toàn những nhân vật vũ lâm nên ta ngờ rất có thể lúc này họ đã kéo đến nhà Nam Cung thế gia làm náo loạn lên rồi.

Bách Đại nói:

- Nếu vậy để tiểu đệ xin đi tra xét rồi sẽ về báo với sư huynh.

Bách Nhẫn gật đầu, dặn thêm:

- Cần nhất là đừng có động thủ với ai hết, dò thám được tin gì phải lập tức trở về ngay.

Bách Đại dạ một tiếng rồi hấp tấp đi luôn. Khu rừng này rất nhỏ, chu vi chỉ chừng hơn một mẩu. Bách Nhẫn chờ hai vị sư đệ đi khỏi lại đứng lên, chắp hai tay ra sau lưng, đi đi lại lại xem chừng có vẻ bồn chồn nóng nảy. Ước chừng nửa ngày, khi mặt trời đã gần xuống núi mới thấy Bách Tường trở về, Bách Nhẫn cau mày hỏi:

- Sao đi lâu thế?

Bách Tường nói:

- Tiểu đệ quanh quẩn ở trước cửa quan suốt cả buổi trưa, hỏi thăm vị quan chủ ở đây có phải Tam Tuyệt đạo trưởng không nhưng ai cũng lắc đầu trả lời không biết! Mãi sau tiểu đệ phải đến tận nơi, hỏi thăm một vị đạo sĩ mới hay Tam Tuyệt đạo huynh vẫn còn chủ trì ở đấy thật.

Bách Nhẫn vui vẻ nói:

- Vậy thì tốt lắm, khi nào cần ta sẽ nhờ ông giúp cho một tay.

Bách Tường nói:

- Nhưng theo lời đạo sĩ nói thì đã bốn năm năm nay ông ta không hề bước ra ngoài, dẫu người trong quan cũng không ai trông thấy mặt.

Bách Nhẫn ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại lạ thế?

Bách Tường nói:

- Điều ấy chính tiểu đệ cũng không rõ, đã định vào hẳn trong quan tra xét tình hình xem hư thực thế nào, nhưng lại sợ lộ tung tích làm hỏng mưu kế của sư huynh, nên không dám tự tiện đành phải quay về.

Trong khi hai người đang nói chuyện thì Bách Đại cũng vừa về đến nơi. Trông ông ta có vẻ hết sức mệt mỏi, hơi thở hổn hển mặt mũi bơ phờ. Bách Nhẫn cả sợ hỏi:

- Sao thế? Sư đệ đã đánh nhau với ai rồi phải không?

Bách Đại vừa thở vừa lắc đầu:

- Không có.

Bách Tường hỏi:

- Sao trông sư huynh có vẻ mệt mỏi thế?

Bách Đại nói:

- Tuy chưa đánh nhau với ai nhưng bị người ta đuổi suốt từ chiều đến giờ.

Bách Nhẫn hỏi:

- Ai đuổi?

Bách Đại nói:

- Tiểu đệ cũng không biết là ai nhưng chắc đến tám phần mười là người nhà Nam Cung thế gia. Hình như hắn cố ý muốn đánh nhau nên cứ gia công đuổi mãi.

Bách Tường hỏi:

- Rồi sau sư huynh làm sao chạy thoát được?

Bách Đại nói:

- Tôi bị hắn đuổi gấp quá bèn nghĩ ra một kế, trốn vào Độc sơn dựa vào thế núi hiểm hóc và cây cối rậm rạp, mới đánh lạc hướng được hắn rồi chạy thẳng một mạch về đây.

Bách Nhẫn nói:

- Trời đã gần tối, chúng ta đem lương khô ra ăn rồi còn nghỉ ngơi một lúc cho lại sức. Rất có thể đêm nay chúng ta phải vào thám hiểm trong nhà Nam Cung thế gia.

Bách Đại ngần ngừ một lát rồi rụt rè hỏi:

- Sư huynh lần này thân hành dời Phật giá tới đây chẳng hay là vì cớ gì? Sư huynh có thể cho chúng tiểu đệ biết được không?

Bách Nhẫn đưa mắt nhìn quanh một lượt, không thấy ai khác mới thở dài nói:

- Tiểu huynh sở dĩ tới đây thực không có mưu đồ gì cả mà chỉ là muốn tra cứu một việc, việc đó có quan hệ đến kiếp vận của toàn thể vũ lâm sau này.

Ông đưa mắt nhìn bóng tà dương đang sắp ngậm non đoài nói tiếp:

- Nhưng cho mãi tới lúc này, ta vẫn chưa tìm được một minh chứng nào cụ thể có thể nói rõ ra được.

Bách Tường nghiêm trang nói:

- Việc Tam Tuyệt đạo trưởng lâu lắm không lộ mặt ra ngoài, tiểu đệ cũng dự cảm thấy là một điều bất tường, các vị chưởng môn các phái vũ lâm thân bút ký vào ước pháp làm cho nhà Nam Cung thế gia trở nên thần bí khó hiểu. Người trong giang hồ tuyệt không ai biết gì về họ cả.

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Dụng ý của chúng ta tới đây hôm nay chính là ở chỗ đó. Mấy chục năm nay, những cảnh tao ngộ của nhà Nam Cung cũng có thể kể là sự đau buồn thê thảm nhất trên giang hồ. Con cháu mấy đời nhà ấy đều bị giết, thi hài cũng không tìm thấy. Vậy mà chưa từng nói nhà Nam Cung có một hành động gì gọi là phục cừu.

Ông đang nói chợt nghe có tiếng chân từ ngoài cửa rừng đi vào, liền vội im bặt. Ba người đều quay ra nhìn chỉ thấy một người thân thể gầy gò thấp bé, mình mặc áo xám thủng thỉnh bước vào rừng. Khi trông thấy bọn Bách Nhẫn liền đứng dừng lại. Bách Đại bước ra sẵng giọng hỏi:

- Bằng hữu đừng chạy, đã chạm trán nhau ở đây sao không ghé lại nói chuyện một lát cho vui?

Ông ta đã cải trang mặc quần áo tục gia, nên nói năng cũng tập giọng phóng túng theo lối giang hồ mã thượng. Người mặc áo xám tỏ vẻ do dự một chút, rồi dõng dạc bước lên, đôi mắt loang loáng như ánh điện từ từ đảo qua mặt ba người một lượt, rồi nói:

- Các vị muốn nói chuyện gì?

Bách Nhẫn đại sư tuy tiếng tăm lừng lẫy nhưng rất ít khi ra chốn giang hồ vì thế không mấy người biết mặt, còn Bách Đại, Bách Tường thì vì đã cải trang nên mặc dầu người áo xám đã nhìn đi nhìn lại ba người một lúc thật lâu, rút cuộc vẫn không nhìn rõ chân tướng.

Bách Tường mỉm cười nói:

- Trông tướng mạo và y phục của các hạ thì hình như các hạ chính là Thần châu nhị quỷ đã khét tiếng giang hồ thì phải? Không biết tại hạ đoán có đúng không?

Người áo xám hơi giật mình nhưng sắc mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh nói:

- Tại hạ chính là Bao Phương, xin thứ lỗi cho tại hạ vì đôi mắt không tinh không nhận rõ được lai lịch của các vị.

Bách Tường cười nhẹ nói:

- Gặp gỡ nhau hơn là sẵn quen nhau, Bao huynh cứ tùy tiện muốn gọi chúng tôi bằng gì cũng được.

Bao Phương cười nhạt:

- Thần châu nhị quỷ xưa nay không thích giao thiệp với những nhân vật không quen biết. Xin thứ cho huynh đệ cái tội không thể bồi tiếp được.

Nói xong quay mình một cái thân hình đã ở ngoài một trượng, Bách Đại đứng phắt dậy quát:

- Đứng lại!

Tiếng quát chưa dứt, người đã nhảy tới sau lưng Bao Phương, Bao Phương kinh sợ nghĩ thầm:

“Thân pháp khá thực!”.

Ngoài miệng vẫn lạnh lùng hỏi:

- Thế nào?

Bách Đại chắp tay cười nói:

- Bọn tại hạ muốn lưu Bao huynh lai. thì ngoài việc báo tên họ, còn có cách gì khác nữa không?

Bao Phương nói:

- Huynh đài khẩu khí phóng khoáng như vậy, tất phải có tuyệt nghệ kinh nhân?

Bách Đại cười nói:

- Các hạ quá khen! Câu hỏi của tại hạ vừa rồi sao các hạ không trả lời?

Bao Phương sầm nét mặt nói:

- Vậy là các hạ cố tình muốn gây chuyện?

Vừa nói vừa từ từ giơ tay phải lên. Lúc này ánh nắng chiều hôm chiếu qua khe lá vào trong rừng, trông rõ bàn tay hắn đen sì như mực.

Bách Đại mỉm cười nói:

- Chẳng trách giang hồ đồn ầm lên rằng Thần châu nhị quỷ một người luyện Thiết sa chưởng, một người luyện chu sa chưởng. Bàn tay Bao huynh đen thế kia chắc là Thiết sa chưởng phải không?

Bao Phương vừa sợ vừa buồn nghĩ bụng:

“Mình lăn lộn giang hồ suốt nửa đời người chẳng qua cũng chỉ uổng công, đối phương không chỉ biết rõ tên tuổi mình lại còn biết cả võ công của Thần châu nhị quỷ chuyên về môn gì, còn lai lịch của đối phương thì mình lại mù tịt.”

Hắn mãi nghĩ ngợi nên quên cả phóng chưởng, Bách Đại lại chắp tay cười nói:

- Xin mời Bao huynh!

Hai tay vẫn không buồn lấy thế, đủ rõ ông ta không coi đối phương vào đâu. Bao Phương giận lắm chợt quát lên một tiếng rồi phóng ra một chưởng. Bách Đại nhanh nhẹn né sang một bên tránh thoát, miệng vẫn cười nói:

- Tại hạ xin nhường huynh đài ba chiêu.

Bao Phương nổi giận nói:

- Ai cần ngươi nhường!

Tay lại giơ lên phóng luôn ra hai chưởng nữa. Bách Đại tránh xong hai chưởng đó mới vung tay lên thi triển mười hai ngón “Cầm Long thủ” của Thiếu Lâm phản công lại làm cho Bao Phương chân tay luống cuống, sơ ý bị Bách Đại khóa lấy uyển mạch ở cườm tay trái.

Bao Phương ngẩn người nhìn Bách Đại nói:

- Bao mỗ sinh nhai nửa đời người trong giang hồ, tuy gặp đã nhiều cao thủ nhưng chưa bao giờ mới có trong vòng mười chiêu đã bị bại như hôm nay.

Bách Đại cười nói:

- Cám ơn Bao huynh đã cố ý nhường nhịn. Tại hạ chỉ muốn yêu cầu Bao huynh hứa cho một câu, tại hạ sẽ xin thả Bao huynh ra ngay.

Bao Phương nói:

- Thần châu nhị quỷ vốn vẫn tự phụ khôn ngoan, bất đồ hôm nay lại bị người cho vào xiếc! Các hạ muốn gì cứ nói đi.

Bách Đại nói:

- Tại hạ chỉ yêu cầu Bao huynh đừng nói cho ai biết là gặp bọn tôi ở đây, thế là đủ.

Bao Phương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Huynh đệ xin hứa.

Bách Đại cười nói:

- Người trong giang hồ rất trọng lời hứa, một lời nói ra nặng hơn thiết thạch. Mời Bao huynh đi.

Nói xong lập tức buông tay ra, Bao Phương gườm gườm nhìn Bách Đại giây lát rồi mới hấp tấp quay đi. Bách Đại cũng trở về chỗ. Bách Tường nói:

- Thần châu nhị quỷ xưa nay đi đâu cũng có đôi, không hiểu tại sao lần này hắn lại sang Nam Dương một mình? Tất nhiên phải có sự lạ?

Bách Nhẫn ngẩng đầu trông trời rồi nói:

- Khu rừng này ở gần đường cái, người đi kẻ lại đông đúc từ bây giờ đến đêm không chắc đã hết người tới. Chúng ta phải tìm một chỗ khuất vừa nghỉ ngơi di dưỡng tinh thần, lại vừa tránh được tai mắt thiên hạ.

Bách Đại chỉ tay lên một ngọn cây um tùm nhất chỗ đó, cười nói:

- Muốn tìm chỗ kín đáo không gì bằng trèo lên ngọn cây kia, nhưng sư huynh là một vị tôn trưởng chẳng lẽ...

Bách Nhẫn cũng cười nói:

- Người ta cũng cần phải thông quyền đạt biến, trèo cây thì có gì là mất thể diện?

Nói xong lập tức vén áo nhảy lên cây trước. Bách Đại, Bách Tường giấu cáng tre vào bụi rậm, rồi cũng phi thân nhảy theo. Khi ba người đã ngồi yên đâu đấy chợt nghe phía dưới có tiếng đằng hắng, tiếp theo là tiếng nói của Bao Phương:

- Đường lão tiền bối, trong rừng này ẩn thân không tiện, ta nên tìm nơi khác kín đáo hơn một chút.

Giọng hắn nói tuy to nhưng tiếng trả lời lại nhỏ quá, không sao nghe rõ. Một lát sau hình như Bao Phương không ngăn nổi người kia, nên lại nghe có tiếng chân đi vào rừng. Bách Đại rẽ lá cúi xuống xem, chỉ thấy Bao Phương và một bà già mặc quần áo vải đang sóng vai đi vào.

Bà già bao tóc bằng một chiếc khăn đen, mặt mũi dính đầy bụi cát, tay chống gậy trúc bước đi lọm khọm, nhưng không che giấu được đôi mắt sáng quắc như có thần quang. Bao Phương đưa mắt nhìn quanh không thấy bọn Bách Đại đâu mới đứng dừng lại, đằng hắng một tiếng. Bà cụ già nói:

- Khu rừng này yên tĩnh nhỉ?

Bao Phương đáp:

- Ở đây gần đường cái, chỉ sợ có người đi lại.

Bà già ngẩng nhìn lên ngọn cây nói:

- Chúng ta nấp lên cây kia, nếu có người vào rừng cũng không thể trông thấy được.

Nói dứt lời liền chống gậy trúc xuống đất, dùng thế “Tiềm long thăng thiên” người thẳng như cán bút từ từ bốc cao lên tới hai trượng, khi cây gậy trúc vừa chạm vào thân cây, người đã tà tà rơi xuống một đám lá um tùm rậm rạp.

Bách Đại đại sư trông thấy cũng bất giác tấm tắc khen thầm:

“Khinh công giỏi tuyệt, không biết bà ta là ai mà có được thân thủ như vậy?”

Bao Phương cũng nhảy lên theo ẩn mình trong một đám lá rộng. Trời đã dần dần tối, chim chóc về tổ đánh nhau chí chóe trên các ngọn cây. Rồi thì mặt trời lặn, mặt trăng lên sao đêm lấp lánh, lúc này

đã vào khoảng canh hai. Chợt nghe một giọng đàn bà cất lên:

- Khuya rồi đó, chúng ta nên đi đi thôi!

Kế đó có hai bóng đen từ trên cây cao nhảy xuống, hấp tấp đi luôn. Hai người vừa đi khỏi một lúc Bách Nhẫn, Bách Đại, Bách Tường cũng lập tức nhảy xuống theo. Bách Đại thò tay vào mình lấy ra một vuông lụa đen đưa cho Bách Nhẫn nói:

- Sư huynh hãy tạm dùng chiếc khăn này che mặt cho kín đáo.

Chương 13: Phơi Thây Băng Thất

Bách Nhẫn đại sư mỉm cười nói:

- Sư đệ chu đáo lắm!

Rồi cầm chiếc khăn che lên mặt, chỉ để lộ có hai con mắt.

Ba cái bóng nhẹ nhàng thoăn thoắt, len qua khu rừng rậm đi thẳng vào nhà Nam Cung thế gia.

Đêm ấy ánh trăng lờ mờ, sao khuya thưa thớt, rất thuận lợi cho khách dạ hành. Ba người đều có khinh công thượng thừa nên chỉ một lát sau đã tới khu rừng Trường Thanh, Bách Đại thốt nhiên dừng bước nói:

- Xuyên qua khu rừng rộng này là tới nhà Nam Cung thế gia, trong rừng chỉ sợ họ gài chông, sư huynh và sư đệ phải cẩn thận mới được.

Bách Nhẫn gật đầu. Ba người cùng đi chậm lại. Vừa đi được hơn một trượng, chợt Bách Đại cầm tay Bách Nhẫn kéo vào một gốc cây bạch dương lớn gần đấy. Bách Tường khôn ngoan cũng núp vào sau một cây khác.

“Soạt” một tiếng, một bóng người từ ngoài tiến vào dừng chân cách chỗ ba người nấp ước chừng ba thước.

Bách Đại ghé mắt trông ra chỉ thấy người ấy thân thể nhỏ bé, lưng đeo trường kiếm, mặt che một vuông khăn xanh, chỉ để chừa ra ngoài có hai con mắt. Hình như tất cả những người đến nhà Nam Cung thế gia đều không muốn lộ bộ mặt thực cho người khác trông thấy.

Cái bóng bé nhỏ đó dừng chân nghe ngóng một lúc, rồi len lén đi lẫn vào những bóng tối của cành lá, tiến vào trong rừng, thoáng chốc đã mất hút.

Bách Đại thi triển công phu “Thiên lý truyền âm” nói với Bách Nhẫn:

- Người ấy đi không nghe một tiếng động nhỏ, đủ hiểu là một tay khinh công tuyệt giỏi, không chừng đêm nay các nhân vật vũ lâm đến viếng nhà Nam Cung thế gia không ít.

Bách Tường đại sư cũng khẽ nói:

- Hôm nay trên con đường Nam Dương, nhan nhản những người đeo đao giắt kiếm, nhà Nam Cung chắc cũng đã chuẩn bị, nếu tiểu đệ đoán không lầm thì rất có thể họ đã chăng một mẻ lưới, lẳng lặng chờ chúng ta chui đầu vào.

Bách Nhẫn trầm ngâm một lát rồi nói:

- Sư đệ nói cũng có lý, chúng ta phải đề phòng cẩn thận mới được.

Bách Đại nói:

- Trừ trường hợp vạn bất đắc dĩ, sư huynh quyết không nên động thủ.

Nói xong liền xăm xăm đi lên trước.

Nhưng thật là một sự ra ngoài ý liệu của mọi người, ba vị đại sư đã tiến vào sâu tới giữa rừng mà không hề gặp một sự gì ngăn trở. Tuy nhiên sự vắng lặng của khu rừng này, lại làm cho mọi người có cảm giác âm trầm khủng khiếp.

Ra tới cửa rừng, chợt một luồng hương thơm của các loài danh hoa dị thảo thoang thoảng đưa lại. Khu đệ trạch rộng lớn của nhà Nam Cung thế gia đứng sừng sững trong bóng tối. Cánh cửa sơn đen và mảnh vải trắng che lấp tấm biển đề năm chữ : “Nam Cung đệ nhất gia” làm cho những đình đài lầu các bên trong biến thành một cõi chết, không trông thấy một bóng đèn, hoặc nghe thấy một tiếng động, trong đêm tối âm thầm, phảng phất như có một khí vị chết chóc lạnh lẽo.

Bạch Đại chỉ vào khu nhà nói:

- Đây là nhà Nam Cung thế gia.

Bách Nhẫn nói:

- Chúng ta cứ tiến vào xem.

Bách Đại đi lên trước dẫn đường. Hai cánh cổng lớn hình như đã có người mở sẵn, hé ra một khoảng vừa đủ một người chui vào lọt.

Bách Đại giơ tay ra hiệu cho Bách Tường, rồi lập tức nhảy vào.

Trong sân đầy những chậu hoa, nhưng trong bóng tối chỉ thấy từng đám đen sì. Bách Đại thốt nhiên vận đề chân khí, nhún mình nhảy cao tới hai trượng rơi xuống nóc nhà. Bách Nhẫn, Bách Tường cũng lập tức nhảy theo.

Trong ba người thì Bách Đại tai mắt linh mẫn hơn cả, nên sau khi lên tới nóc nhà, vội quay lại ra hiệu cho hai người sau nằm nép cả xuống.

Quả nhiên nháy mắt đã thấy hai cái bóng nhanh như chim cắt bay vụt tới.

Người đi trước chính là bà già mặc áo vải vừa gặp buổi chiều, còn người đi sau là Bao Phương.

Bà già đứng lại nói sẽ:

- Nhà Nam Cung thế gia trang viện rộng lớn thế này, lại không canh phòng gì cả thì lạ thật!

Bao Phương nói:

- Người trong giang hồ thường đồn rằng nhà Nam Cung thế gia có bao nhiêu đàn ông đều chết sạch, chỉ còn lại mấy người quả phụ yếu đuối, nhờ dư vinh của "Vũ lâm đệ nhất gia" che chở, người trong giang hồ kể cả hai phái Hắc Bạch xưa nay không ai dám xâm phạm, nên không cần phải canh phòng giới bị.

Bà già " hừ" một tiếng rồi nói:

- Theo ý lão thân thì không phải thế đâu…

Nói chưa dứt lời đã tung mình nhảy lên cao tới hai trượng.

Bách Đại thì thầm nói sẽ:

- Nghe khẩu khí người này tất là một nhân vật có tiếng tăm lớn trong giang hồ, vũ công không kém gì bọn ta. Hai vị hãy đi sau tiểu đệ, thử theo dấu họ xem sao.

Trong khi đang nói thì bà già áo vải đã đi khỏi chừng bốn năm trượng. Ba người vội vàng đứng lên chạy theo.

Bà già thân pháp tuy nhanh nhưng thỉnh thoảng còn đứng lại nghe ngóng, hoặc nhận xét đường lối. Bao Phương cũng đi theo sát gót, bộ dạng có vẻ kính cẩn, phục tòng.

Bách Đại lúc nào cũng đi cách bọn họ chừng hai trượng nhờ có bóng tối che chở, nên không đến nỗi bại lộ, chỉ thấy bà già lúc đi nhanh, lúc đi chậm, có lúc lại ngừng lại giơ ngón tay tính toán một hồi rồi mới rảo bước đi lên.

Bách Đại tuy không hiểu bà ta làm thế để làm gì, nhưng cứ trông bộ dạng cẩn thận của bà thì không phải bà ta cố ý làm ra vẻ bí mật để lòe ai.

Lầu các nguy nga, trang viện rộng rãi, nhưng tất cả vẫn im lìm như cõi chết, mấy người vượt tường leo nóc vào tới nội trạch, vẫn không thấy ai ngăn trở. Tưởng chừng như bao nhiêu người trong nhà này đều đã chết hết cả.

Vượt qua nóc nhà đại sảnh tới một khu vườn hoa rất rộng, nhờ ánh sao chiếu xuống còn lờ mờ trông thấy núi non bộ, ao sen và đình đài, thủy các san sát từng dãy.

Khu vườn bát ngát mênh mông, diện tích có tới trên mười mẫu. Bách Đại nằm nép dưới gờ nóc đại sảnh, vận đủ mục lục nhìn ra, thấy bà già và Bao Phương đang đi về phía một hòn giả sơn.

Bách Đại đưa mắt trông theo phía sau lưng hai người, thấy họ đã đi khuất vào đám hoa lá um tùm ở chân hòn núi giả, bèn vội vàng tung mình nhảy xuống đuổi theo, không kịp che đậy hình tích nữa.

Chỉ thấy bà già và Bao Phương đang đứng thì thào với nhau ở dưới một tòa tiểu đình hình như bàn tính việc gì. Chợt nghe bà già nói:

- Cứ nên tin là có, còn hơn ngỡ là không. Ngươi thử bước đủ mười lăm bước về phía chính bắc xem sao. Nhưng phải nhằm đúng góc tòa mao đình này không được bước chệch ra ngoài nửa bước.

Bao Phương vâng lời, ưỡn ngực, ngẩng đầu, đi về phía chính bắc mười lăm bước, rồi ngồi xổm xuống đất, bới bới trong đống cỏ, hình như định tìm kiếm vật gì.

Bách Đại nấp sau một gốc hoa, trong bụng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm: “Hai người này không biết định giở trò ma quỷ gì đây?”

Chợt lại thấy Bao Phương đứng phắt lên nhảy vào trong đình nói sẽ:

- Đúng đúng, trong bụi cỏ quả có chiếc vòng bằng sắt thật, tôi đã theo lời dặn của lão thái, cầm chiếc vòng xoay về phía trái ba vòng.

Bà già lẩm bẩm nói một mình:

- Xem thế đủ hiểu mụ không đánh lừa ta.

Nói xong lại ra khỏi đình, đi về phía đông hai mươi nhăm bước, rồi cũng bắt chước lối Bao Phương vừa rồi, ngồi xổm xuống đất, bới tìm trong đống cỏ.

Bách Đại càng xem, càng lấy làm nghi hoặc, bèn cũng tiến dần về phía trước, định xem cho rõ.

Chợt thấy từ trong bóng tối phía sau giả sơn, có một người đàn ông thân thể cao lớn thủng thỉnh bước ra, trong bóng tối lờ mờ trông gã lừng lửng như một tòa tháp sắt.

Bách Đại cau mày nghĩ thầm: “Quái lạ, sao lại có người cao lớn thế này?” Bất giác ông ta lại thấy lo cho bà cụ già.

Không ngờ sự thực lại ra ngoài ý liệu của Bách Đại, khi người cao lớn chỉ còn cách bọn bà già khoảng chừng bốn năm thước, thốt nhiên đứng dừng lại, không tiến nữa.

Mà bà già hình như không hề hay biết gì cả, chỉ vội vàng đứng lên chạy về tiểu đình, nhận định phương hướng một lúc, rồi lại nhằm hướng chính nam bước đi. Đi ước chừng ba chục bước, lại ngồi xổm xuống mò mẫm trong đống cỏ. Kế đó lại trở về đình, đi sang phía chính tây bốn mươi nhăm bước, cách thức cũng đúng như mấy lần trước.

Bách Đại hình như đã hơi nghĩ ra, liền tự nhủ: “Bà già này cử động kỳ cục như vậy, tất nhiên phải có nguyên do. Có khi bà ta đã phát hiện được cái gì rồi chăng?”. Vừa nghĩ, ông vừa nhẩm tính lại số bước chân và phương hướng để cố ghi kỹ lấy.

Lúc này, Bách Nhẫn Bách Tường cũng đã lẻn tới phía sau. Bách Nhẫn thì thầm hỏi:

- Sư đệ có thấy gì lạ không?

Bách Đại sẽ đáp:

- Lão phụ nhân hình như đã được vị cao nhân nào chỉ điểm, nên có vẻ am hiểu đường lối bí mật trong nhà Nam Cung thế gia lắm. Nhưng lúc này chưa thấy gì lạ, các vị hãy cố nén chờ một lúc.

Chợt nghe Bách Tường tấm tắc khen:

- Thân pháp đẹp quá!

Bách Đại hỏi:

- Thân pháp ai?

Bách Tường nói:

- Trên hòn giả sơn vừa có một bóng người bay lên, thân pháp cực kỳ nhanh chóng, hiếm có.

Trong khi nói thì cái bóng đã bay vụt xuống bên cạnh hồ sen dưới chân núi, Bách Đại quay lại dặn dò Bách Nhẫn:

- Ngộ lỡ gặp người nhà Nam Cung, hoặc các bạn đồng đạo hiểu lầm đánh lộn, sư huynh cũng đừng can thiệp, tránh để đối phương xúc phạm, và tốt hơn hết là nên tìm lối thoát thân ngay, cứ trông về phía đông bắc mà chạy.

Lúc này trong một góc giả sơn lại thấy xuất hiện thêm ba cái bóng cao lớn nữa, cộng với cái bóng trước là bốn, từ từ tiến lên, vây kín tòa đình viện lại.

Bốn người này thân hình đều cao tới trượng hai, trong lúc đi đường lúc la lúc lắc, dưới ánh sáng lờ mờ của ban đêm, trông phảng phất như bốn pho tượng kim cương ở trong những tòa cổ miếu mới phục sinh vậy.

Thấy bốn người cao lớn đã đứng trấn bốn góc tiểu đình vây lão bà và Bao Phương lại, Bách Đại liền nghĩ thầm: “Bốn người cao lớn kia tuy trông có vẻ ngây ngốc, nhưng chắc hẳn phải có sức khỏe phi thường. Động thủ với họ nên lựa chỗ rộng rãi, dùng trí cầu thắng, họa may còn được, chứ để chạm vào mình thì khó đối phó lắm.”

Chợt nghe lão bà cất tiếng lạnh lùng nói:

- Đông phương giáp ất mộc.

Gã đại hán đứng ở phía đông tức thì thò tay vào túi lấy ra một vật, hai tay cung kính đưa ra.

Bách Đại mục lực rất tinh, nhưng đêm đã tối mò, lại đứng cách xa quá, nên không sao trông rõ trong tay gã đại hán cầm vật gì.

Lại nghe tiếng lão bà nói:

- Nam phương bính đinh hỏa.

Gã đại hán đứng góc nam cũng thò tay vào mình lấy ra một vật đưa cho lão bà. Lão bà lại nói tiếp:

- Tây phương canh tân kim, Bắc phương nhâm quý thủy.

Hai người kia cũng thò tay vào bọc lấy vật đưa ra.

Sự tình biến hóa thật là kì dị, không những làm cho bọn Bách Nhẫn cảm thấy hứng thú, vả lại gây cho ba người một dự cảm mãnh liệt: trong khu rừng rộng lớn này còn ẩn dấu bao nhiêu chuyện bí mật kinh khủng.

Bốn người cao lớn xếp hàng chữ nhất đi về phía giả sơn, bà già và Bao Phương cũng đi lẫn vào sau lưng họ. Bách Đại thì thầm nói với Bách Nhẫn:

- Hai vị chú ý vào người mai phục ở trên bờ ao sen nhưng phải kín đáo, đừng để lộ hình tích. Tiểu đệ xin đi trước dẫn đường.

Nói xong, khom lưng bò men dưới những gốc hoa, theo dõi bọn kia bốn người lớn, bà già và Bao Phương đi đến chỗ bóng tối dưới chân núi giả, thốt nhiên biến mất, không thấy đâu nữa. Lúc này Bách Đại đã bò tới bên bờ ao, nếu muốn đuổi theo bọn đó, thì thế nào cũng phải chạy ra khỏi chỗ cây cối um tùm, hình tích tất không tránh khỏi bại lộ.

Bách Đại đành nằm yên không dám cựa quậy, trong bụng vẫn ghi nhớ chỗ bà già và bọn người cao lớn biến mất ban nãy. Quả nhiên người nấp trên bờ ao dáng chừng chờ lâu sốt ruột, bèn đứng lên đi về phía núi giả.

Bách Đại nhìn theo thấy hai người mặc áo bào rộng, mặt bịt khăn vải, bộ pháp cực kì nhanh nhẹn, bước chân không hề nghe có tiếng động.

Bách Đại quay về phía sau ra hiệu cho Bách Nhẫn, Bách Tưởng rồi cũng đứng lên chạy theo. Hai người mặc áo dài lúc này đã lẩn vào trong bóng tối dưới chân hòn núi giả biến mất.

Bách Đại vội rảo bước tiến lên, chỉ thấy sau núi có nhiều cây hoa bao bọc một con đường giáp cốc, ăn thông vào phía trong. Cây hoa ở cửa cốc, nhiều cành lá bị gãy nát, chắc hẳn vì mấy người đi qua vừa rồi dẫm phải. Bách Đại nhìn qua hình thế một lát, rồi cũng đi vào. Đi qua chỗ giáp khẩu, địa thế thốt nhiên thấp hẳn xuống.

Bách Đại không muốn mạo hiểm, vội đứng dừng lại, chỉ thấy hai bên cây cối rậm rạp, cành lá rườm rà kết lại như một cái giàn, ngẩng đầu trông lên không thấy một ngôi sao, con đường phía trước mặt bằng đá thì cứ thấp dần mãi xuống, hình như đi thông ruột vào hòn núi giả thì phải.

Giữa lúc ấy, bọn Bách Nhẫn cũng vừa vào tới nơi, Bách Tường thì thào hỏi:

- Có chắc bọn bà già đi qua con đường này không?

Bách Đại gật đầu:

- Có lẽ đúng.

Nói xong nhún mình xuống, men theo con đường đá đi vào. Đi chừng hơn mười bước nữa thì tới dưới hòn giả sơn, chỉ thấy trên vách núi bóng nhẵn có một cánh cửa đá, cao chừng bảy tám thước. Bách Đại nghĩ thầm: “Bốn người cao lớn lúc đi qua đây tất phải cúi rạp người xuống, mà người đứng trong này muốn giết họ, thì dễ như trở bàn tay. ”

Tòa giả sơn này bất quá chỉ rộng chừng hai mẫu, Bách Đại ước nhẩm biết mình đã đi tới giữa lòng núi, nhưng tuyệt không hề nghe thấy một tiếng gì cả, hình như mấy bọn người ban nãy không ai đi vào con đường này. Ông nghi hoặc tự nghĩ: “Hay là bà lão vừa rồi chính là người trong Nam Cung thế gia cố ý dụ mình vào đây, rồi lại tháo lui ra một lối bí mật khác. Nếu bây giờ họ buông cánh cửa đá kia xuống, thì chắc chắn minh sẽ bị chôn sống ở đây mãi!”

Chợt lại nghe tiếng Bách Tường giục:

- Sư huynh, sao còn chưa đi đi? Đứng đây làm gì?

Trong thạch đạo tuy đen thui như mực, nhưng Bách Đại rất tinh mắt, vẫn lờ mờ trông thấy cảnh vật xung quanh. Lúc quay lại nhìn thấy Bách Nhẫn, Bách Tường còn đứng cách sau mình chừng năm sáu thước, bèn vội chạy tới bên cạnh nói nhỏ:

- Hai vị hãy lui ra khỏi thạch đạo, canh chừng ngoài cửa, đừng vào vội.

Bách Nhãn ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại thế?

Bách Đại đáp:

- Nếu bà già này là người của Nam Cung thế gia cải dạng để dụ mình, thì chẳng hóa ra mình bị trúng kế chui đầu vào cạm bẫy của họ hay sao?

Bách Nhẫn gật đầu:

- Sư đệ nói cũng có lý, vậy Bách Tường sư đệ hãy ra canh ở ngoài cửa, giữ lối rút lui để tiểu huynh cùng Bách Đại sư đệ vào trong kia dò thám xem hư thực thế nào đã.

Bách Tường nói:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh. (Nói xong lập tức lui ra)

Bách Đại nói:

- Sư huynh và tiểu đệ phải đi cách xa nhau chừng ba thước, phòng xa lỡ bị cường địch trong bóng tối ám toán thì ta còn có thể chiếu ứng lẫn nhau được.

Bách Nhẫn gật đầu đồng ý. Bách Đại lại thò tay vào mình lấy ra một lưỡi chủy, bỏ sẵn trong tay áo, đoạn men theo bức vách tiến lên.

Vừa đi được vài bước, chợt nghe có tiếng chân nặng chình chịch từ trong đưa ra. Bách Đại vội nghiêng mình nép vào vách đá, ngầm vận công lực, nắm chặt lưỡi chủy thủ, nín thở đứng chờ.

Tiếng chân đang đi, thốt nhiên ngừng lại, Bách Đại chú ý trông thấy cách đấy bảy tám thước có một bóng người cực kỳ cao lớn, thấp thoáng như ẩn như hiện, Bách Đại dùng công phu “Truyền âm nhập mật” nói với Bách Nhẫn:

- Sư huynh cứ đứng nguyên chỗ đó, để tiểu đệ vào trước xem sao.

Nói xong tay trái đặt lên trước ngực để phòng thân, tay phải nắm chắc mũi chủy thủ len lén đi vào, khi tới gần chỗ có tiếng động chỉ thấy cái bóng đen ngồi dựa vào vách đá, không động không cựa.

Bách Đại tiến lên hai bước, tới bên cạnh bóng đen, tay phải chĩa mũi chủy thủ ra, tay trái nắm lấy cổ tay phải của đối phương. Chỉ thấy cổ tay hắn lớn bằng cái bát, lông lá xồm xoàm, ngón tay lạnh như đá. Thì ra hắn đã chết rồi.

Bách Đại giật mình kinh sợ, tự nghĩ: “Người này chính là một trong bốn người cao lớn vừa rồi, không biết tại sao lại chết nhanh thế này?”

Giữa lúc ấy, chợt thấy có ánh lửa thấp thoáng từ phía bên trái chiếu ra.

Thực ra hết con đường thạch đạo, lại còn hai con đường rẽ sang hai bên, ánh lửa vừa rồi là do ở con đường bên trái. Bách Đại vội rảo bước tiến nhanh, bất ngờ lại đạp phải xác một người cao lớn nữa nằm chết ở đầu con đường rẽ.

Bách Đại nhìn sang bên trái, thấy bà già áo vải và Bao Phương đứng cách đó chừng năm trượng. Bao Phương trong tay còn cầm cây hỏa tập giơ cao lên soi.

Nhờ ánh lửa chập chờn, Bách Đại tinh mắt đã kịp nhận ra hai đại hán cao lớn nữa, nằm sóng soài ở giữa con đường dung đạo, mà hai người mặc áo dài thì núp vào sau hai cái xác đó.

Trước mặt bà cụ và Bao Phương là một khung cửa sắt. Bà già lấy tay xô mạnh, cánh cửa rít lên một tiếng se sẽ rồi từ từ mở ra.

Tức thì một luồng âm phong lạnh lẽo từ trong cánh cửa lùa ra, làm cho cây hỏa tập trong tay Bao Phương chập chờn một lúc rồi tắt phụt. Thế là trong thạch đạo lại tối om như mực, luồng không khí khủng bố lan tràn khắp nơi.

Bách Đại nép vào bức vách tiến lên hai trượng nữa, rồi ngồi thụp xuống. Hai người mặc áo dài cũng thừa dịp bước theo, tới phía sau bà già chừng ba bốn thước thì cùng đứng cả lại.

Chợt nghe tiếng Bao Phương nói:

- Đường lão thái, chỗ này nguy hiểm lắm, chúng ta khéo không có lại bị mắc mưu địch…

Bách Đại nghĩ thầm: “À thì ra bà này là Đường lão thái, một nhà chuyên môn dùng ám khí tẩm thuốc độc, danh tiếng vang lừng trong vũ lâm, hèn gì mà đánh chết một lúc bốn gã đại hán, không có một tiếng động ra ngoài. Có lẽ bốn người ấy đều bị trúng ám khí tẩm độc cả. Thế mới biết ám khí Đường môn quả nhiên danh bất hư truyền!”

Bách Đại còn đang suy nghĩ, chợt nghe bà già trầm giọng nói:

- Ngươi sợ rồi à?

Bao Phương đằng hắng một tiếng sẽ nói:

- Bao mỗ lăn lộn trong chốn giang hồ, trải qua bao sóng gió nguy nan, có coi cái chết vào đâu? Chỉ vì tại hạ thấy chỗ này ở trong ruột quả núi giả, quyết không phải là chỗ người ở, nếu chẳng may

trúng phải quỷ kế, thì chỉ chết oan vô ích.

Miệng thì nói, tay lại đánh lửa châm lên. Đường lão thái cầm cây gậy trúc đặt ngang trước ngực,xăm xăm bước vào trong cửa. Bách Đại để ý nhìn thấy cây hỏa tập trong tay Bao Phương đang run lẩy bẩy, hình như gã đã thấy bên trong khuôn cửa sắt có cái gì đáng sợ lắm thì phải.

Hai người mặc áo dài thấy vào rồi, cũng giơ tay ra hiệu cho nhau, cùng bước theo sau. Người đi sau chót chính là Bách Đại.

Đó là một tòa mật thất rất rộng, bốn bức vách đá đen sì, dưới đất có từng dãy quan tài xếp thành hàng ngay ngắn. Giữa nhà là một cái ao con đầy nước, những cơn gió lạnh lẽo âm u từ dưới ao bốc lên, tản đi khắp gian nhà.

Bờ ao còn dựng một cái bài lâu, trên có ba chữ đại tự: “MÊ HỒN LAO” bằng mực đỏ. Ngoài ra trong nhà không trần thiết gì cả.

Bao Phương hình như không chịu nổi cái cảnh khủng bố đó, bèn ho mạnh một tiếng rồi nói:

- Lão tiền bối, trong này chỉ toàn người chết cả, có gì mà tra với xét?

Đường lão thái chợt quay lại, lạnh lùng nói:

- Ta vào đây tìm con ta.

Bao Phương giật mình vội hỏi:

- Sao cơ? Lệnh lang ở trong này à?

Đường lão thái nói:

- Đúng thế, nó ở trong những cỗ quan tài này, nhưng không biết là cỗ nào?

Bao Phương hít một hơi dài, nói:

- Nếu thế thì lệnh lang đã chết rồi ư?

Đường lão thái nói:

- Không phải, nó vẫn còn sống như thường…(ngừng một lát, bà lại tiếp:) Chẳng qua đó cũng chỉ là lời đồn, nhưng mong rằng người ấy không nói dối ta!

Bao Phương nghi hoặc hỏi:

- Lệnh lang còn sống thì sao lại nằm trong quan tài ở một nơi băng thất lạnh lẽo như thế này?

Đường lão thái nói:

- Ngươi không tin ư?

Bao Phương lắc đầu:

- Tôi từ nhỏ đến giờ, đi khắp đông tây nam bắc, mắt đã được trông thấy bao nhiêu sự kì quái lạ đời, nhưng thật quả chưa hề thấy có ai lại đem người sống bỏ vào áo quan đặt nằm trong nhà đá bao giờ. Điều đó tại hạ quyết không dám tin.

Đường lão thái nói:

- Để ta nói cho ngươi nghe một chuyện đáng sợ hơn nữa: trong những cỗ quan tài nằm đây không những chỉ có con trai lão thân, mà còn có cả mấy nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ nữa kia.

Bao Phương thò tay lấy cây hỏa tập khác châm nối vào cây trước rồi nói:

- Không biết những nhân vật đó là ai, lão thái có thể cho tại hạ biết được không?

Đường lão thái nói:

- Chưởng môn phái Ngôn gia môn là Ngôn Phượng Cương, ngươi biết chứ?

Bao Phương nói:

- Tại hạ cũng có nghe danh.

Đường lão thái nói:

- Ngoài ra còn có Thượng Tam Đường, Huyền Nguyệt đạo trưởng, những người ấy có phải là các nhân vật có tên tuổi trong vũ lâm cả không?

Bao Phương gật đầu. Đường lão thái lại nói tiếp:

- Ấy vậy mà bây giờ họ nằm cả ở trong những chiếc áo quan này. Ngươi có dám tin không?

Chương 14: Mẹ Con Tình Nặng

Bao Phương sửng sốt đến nỗi đánh rơi cây hỏa tập xuống đất, giọng run run hỏi:

- Nếu những câu lão thái nói toàn là sự thật, thì quả là một chuyện kinh khủng có thể làm chấn động vũ lâm…

Đường lão thái nói:

- Chưa hết, lại còn cả Trung Nguyên tứ quân tử nữa.

Bao Phương cúi nhặt cây hỏa tập giơ cao lên, vẻ mặt tỏ ra kinh khủng đến cực điểm. Gã đưa mắt nhìn mấy cỗ quan tài rồi lắc đầu:

- Vô lý, vô lý! Sao lại có chuyện vô lý đến thế được? Để tại hạ thử mở một cỗ ra xem có đúng thế không?

Nói xong lập tức bước lên, lấy tay mở nắp một cỗ áo quan ngay đầu dãy.

Quả nhiên cỗ áo quan chưa đóng đinh, nên Bao Phương vừa chạm tay vào đã mở ngay ra được.

Đường lão thái ngoài miệng tuy quả quyết, kỳ thật trong bụng cũng bán tín bán nghi: một người còn sống cho vào quan tài đặt nằm trong động đá hơi lạnh thấu xương thế này, dù không chết cóng cũng phải chết ngạt. Chuyện ấy làm sao có thể tin được? Vì thế, vừa thấy Bao Phương mở nắp quan tài, bà vội thò đầu vào nhòm.

Ánh lửa chập chờn chiếu thẳng vào mặt người nằm trong áo quan, chỉ thấy da mặt hắn trắng bệch, giống như nước da người ốm đã lâu ngày, hơi thở cực kỳ yếu đuối.

Bao Phương hạ thấp cây hỏa tập xuống, nhìn kỹ một lúc rồi sẽ nói:

- Lão tiền bối, người này vẫn còn sống thật!

Đường lão thái cau mày nói:

- Nam Cung thế gia tìm đủ thiên phương bách kế, bắt sống bao nhiêu cao thủ vũ lâm bỏ vào quan tài, đặt nằm trong hầm đá thế này, tất phải có nguyên cớ.

Bao Phương vỗ đùi nói:

- Phải rồi, tất nhiên họ phải dự định một âm mưu gì ghê gớm. Trong này có tới bảy tám chục cỗ quan tài, nếu mỗi chiếc đều có một người thì không phải chỉ mất công trình một hai năm có thể làm nổi…

Giữa lúc ấy chợt nghe một tiếng thở dài từ trong đám quan tài đưa ra.

Đứng trong hầm đá âm u lạnh lẽo, xung quanh la liệt quan tài, đã làm cho người ta có sẵn cái cảm giác khủng bố, lại nghe thấy một tiếng thở dài não ruột đó, ai mà không rợn tóc gáy?

Bao Phương đằng hắng một tiếng cho thêm can đảm, rồi hốt nhiên vận khí đan điền giơ cao tay phải chuẩn bị ứng phó.

Đột nhiên hắn cảm thấy mấy ngón tay trái đau nhói, vội buông cây hỏa tập rớt xuống đất. Thì hắn vì quá chú ý tới cái tiếng thở dài ma quái vừa rồi, đến nỗi cây hỏa tập cháy sát tới tận tay mà cũng không biết.

Cây hỏa tập đã tắt, trong thạch thất tức thì lại tối đen như mực.

Cũng trong khoảnh khắc đó, thốt nhiên người nằm trong áo quan đứng dậy. Bao Phương vừa ngẩng đầu lên chạm ngay vào khuôn mặt lạnh giá như tiền của người ấy. Hắn có cái cảm giác như luồng hơi lạnh đó truyền từ mặt thấu suốt tới tim gan, bất giác xương sống lạnh toát, toàn thân run lên nhảy lùi về phía sau mấy bước.

Đường thái thái cũng giật mình sửng sốt, đứng ngây người ra một lúc, rồi mới lên tiếng:

- Nếu ngươi còn nói được thì hãy trả lời lão thân mấy câu, còn cố tình làm trò yêu quái để lòe nạt người ta thì chớ trách lão thân tàn ác.

Người kia chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhấc cao chân phải bước ra khỏi áo quan.

Lúc này trong thạch thất đã tối thui như mực, Đường lão thái dẫu nhờ có mục lực hơn người, cũng khó lòng có thể trông thấy rõ cảnh vật cách đó chừng năm sáu thước. Vậy mà người kia đi đứng vẫn ung dung, động tác cực kỳ mau lẹ, hắn bước qua chỗ Đường lão thái, rồi đi về phía bờ ao.

Bao Phương vội vàng châm một cây hỏa tập khác, giơ cao lên soi. Chỉ thấy người kia mặc bộ quần áo đen, ra tới bên ao băng, khum hai bàn tay vốc nước uống ừng ực. Uống tới bảy tám vốc mới dừng tay, ngoảnh mặt lại.

Bao Phương chú ý nhìn kỹ, thấy nước da trắng nhợt của người ấy lúc này đã có đôi chút huyết sắc, hình như những ngụm nước băng đó đã nuôi sống cơ thể của hắn.

Đường lão thái chống mạnh cây gậy trúc xuống đất, hỏi:

- Ngươi có nghe rõ tiếng ta nói không?

Người kia ngơ ngác một lúc rồi gật đầu. Đường lão thái mừng lắm nói:

- Thế thì tốt lắm, nếu ngươi thành thật trả lời cho lão thân mấy câu hỏi, lão thân sẽ cứu ngươi ra khỏi tòa thạch thất này.

Người kia cau mày lại, hình như cố tìm hiểu ý nghĩa câu nói của Đường lão thái. Chừng nửa giờ sau, hắn mới nhớ ra, bèn giơ tay chỉ vào miệng, rồi đưa hai tay lên xua lấy xua để.

Bao Phương nói:

- Lão tiến bối, người này hình như bị câm.

Đường lão thái nói:

- Có khi hắn bị người trong Nam Cung thế gia cắt mất lưỡi rồi, nên không thể nói được.

Bao Phương lại nhìn người kia một lúc rồi bảo:

- Ngươi thử há miệng ta xem nào.

Người kia còn chưa hiểu ý Bao Phương muốn nói gì, chợt nghe phía ngoài có tiếng đá lăn xào xạt. Kế đó lại nghe có tiếng nằng nặng từ trong xó tối đưa ra:

- Ngoài kia có người sắp tới, hãy bỏ ngay người ấy vào áo quan, rồi nấp vào một chỗ. Nếu là người Nam Cung thế gia vào, ta có thể thừa cơ xem họ định âm mưu gì.

Đường lão thái nhướng mày hỏi:

- Vị cao nhân nào đó?Sao không chịu lộ diện ra đây cho lão thân tiếp kiến?

Cái tiếng nằng nặng lại cất lên:

- Lúc này mà thái thái còn chưa chịu dẹp bớt tính hiếu thắng đi… thì giờ gấp lắm rồi, không thể nói chuyện được nữa. Mau bỏ người kia vào áo quan đi.

Đường thái thái nghe đối phương nói cũng có lý, bèn bước lên điểm vào huyệt đạo của người áo đen, sẽ bảo Bao Phương:

- Tắt lửa đi rồi bế hắn vào áo quan, đậy lại như cũ, chúng ta trốn mau!

Bao Phương làm đúng như lời Đường thái thái rồi ngồi thụp xuống, nấp vào phía sau quan tài. Đường thái thái chưa chịu đi ngay, còn lượn quanh ao băng một lượt, đoạn cũng nấp vào sau một cỗ quan tài khác.

Quả nhiên một lát sau đã nghe có tiếng giày đi tới rồi một con nữ tỳ đầu tết hai trái đào, tay giơ cao đèn lồng bước vào trước, theo sau là một người đàn bà mặc áo trắng dài, tuổi trạc ngoài ba mươi.

Dưới ánh đèn sáng, dung mạo thiếu phụ hiện ra lồ lộ, mắt phượng mày ngài, lưng thon má phấn, cách phục sức cũng rất nhã đạm tinh khiết.

Đường lão thái nghĩ thầm: “Trông người đàn bà này tướng mạo thật đoan trang cao quý, đâu phải là kẻ hung ác tàn bạo? Nếu mắt mình không được trông thấy cảnh tượng khủng khiếp ở trong “Mê hồn lao” này, thì dù ai nói mình cũng không tin là thật”. Bà nghĩ đến đấy liền thò tay vào mình lấy ra một nắm trâm độc dự định ném ra.

Đường lão thái tự nghĩ: “Bốn tên đại hán chết vì trâm độc của mình, còn nằm ngổn ngang trên con đường, cửa động bí mật cũng đã bị mở ra, không lý gì mà họ không trông thấy.”

Nhưng sự tình xảy ra lại ngoài ý liệu của bà, người đàn bà áo trắng hình như không khám phá ra sự gì lạ, nên sắc mặt vẫn điềm tĩnh, đưa mắt nhìn quanh bốn phía rồi bảo con thị nữ:

- Treo đèn lên!

Con thị nữ vâng lời, treo đèn lên bài lâu, rồi theo người đàn bà lui ra cửa, cúi đầu đứng yên. Hình như còn chờ đợi ai nữa.

Đường lão thấy thái độ của người đàn bà không tỏ vẻ gì khác lạ, nên nghĩ thầm: “Người đàn bà này tính tình thâm trầm thật, những sự biến đổi đột ngột xảy ra trong mật thất như thế, mà vẫn ung dung bình tĩnh như thường. Người trong Nam Cung thế gia đáng sợ thật.”

Chợt lại nghe phía ngoài có tiếng giày đi vào, rồi cũng có hai con tiểu tỳ xách đèn lồng dẫn đường cho hai người đàn bà mặc áo trắng nữa.

Hai người đàn bà tới sau nhan sắc cũng cực kỳ xinh đẹp và tuổi còn trẻ hơn người trước một chút.

Hai người trông thấy người đàn bà đi trước, đều cúi đầu thi lễ. Người này gật đầu rồi khẽ hé cặp môi son, thì thào nói nhỏ với hai người đi sau mấy câu.

Hai người đi sau cũng quay lại bảo nữ tỳ treo đèn lên.

Chỉ trong phút chốc, ba chiếc đèn lồng đã được treo cao lên ngang nóc tòa bài lâu, ánh sáng rực rỡ chiếu khắp cả gian thạch thất. Ba người đàn bà và ba con thị nữ vẫn đứng cả ngoài cửa, có vẻ như

đang chờ đợi cái gì.

Lại một lúc nữa, lại nghe có tiếng gậy chống xuống đất lộc cộc, xen lẫn với tiếng giày lẹp xẹp tiến vào. Ba người đàn bà áo trắng vừa rồi lập tức đứng thẳng lên, tránh ra hai bên cúi đầu khoanh tay, điệu bộ cực kỳ cung kính. Đủ hiểu người sắp tới đây tất là người có địa vị rất cao trong nhà Nam Cung.

Bước chân đi mỗi lúc một gần, rồi một bà già da mồi tóc bạc, mình mặc áo trắng ngắn, tay chống gậy trúc thủng thỉnh bước vào. Đường lão thái đứng sau quan tài nhìn ra đã trông thấy rõ ràng, liền nghĩ thầm: “Thì ra chỉ là một bọn đàn bà tác yêu tác quái. Nếu ta không thân hành tới đây, thì làm sao mà biết được?”

Bà già vào tới giữa gian thạch thất, đảo mắt trông quanh một lượt, rồi thốt nhiên cất tiếng cười ha hả nói:

- Vị cao nhân nào xâm nhập vào cấm khu của nhà Nam Cung thế gia thật là lớn mật! Chỉ riêng một điểm đó cũng đủ cho lão thân bội phục vô cùng…(Nói tới đó chợt ngừng lại một lúc rồi tiếp:) Người nào xâm nhập vào đây, quyết không phải là hạng vô danh tiểu tốt? Sao không đường hoàng ra đây cho lão thân gặp mặt, mà lại trốn trốn nấp nấp như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

Đường lão thái vốn giàu kinh nghiệm giang hồ, nghe giọng lưỡi bà ta đủ thấy đối phương chưa trông thấy mình, và vừa rồi lại nghe tiếng người cảnh cáo, rõ ràng là trong này còn có người khác nữa, vậy thì việc gì mình lại xuất đầu lộ diện vội? Nghĩ vậy nên cứ nằm yên nghe động tĩnh.

Bà già hỏi ba bốn lượt, không thấy ai trả lời, chợt biến sắc mặt, mắt trợn tròn xoe cười nhạt nói:

- Trong thạch thất này chu vi không quá vài trượng, dầu một cây kim rơi, lão thân cũng tìm ra được, huống hồ là người, ta đã nói tử tế mà không nghe thì đừng có trách…

Nói đến đấy, mụ lại đưa mắt nhìn ba người đàn bà mặc áo trắng rồi nói:

- Phượng Trân, Tú Linh ra trấn giữ cửa đá, hễ thấy ai chạy ra thì cứ việc giết chết, đừng nể nang gì cả. Còn Tố Ngọc thì đi từ mé bên trái sang mé bên phải, tìm kỹ một lượt xem địch nhân núp nơi đâu.

Tiếng nói vừa dứt, người đã dời khỏi chỗ đứng chừng ba thước rồi bắt đầu đi từ mé bên phải sang bên trái.

Người đàn bà vào thạch thất trước tiên thì đi từ mé bên trái sang mé bên phải.

Đường lão thái nắm chắc mấy mũi trâm độc, ngầm vận công lực xúc tích chờ địch, tự nghĩ: “Mụ già này cặp mắt sáng như điện, có lẽ mụ chính là nhân vật chủ não trong số bốn người này. Ta làm thế nào hạ được mụ, còn mấy người kia đối phó cũng dễ. Chỉ cốt lưu một người sống là đủ.

Vừa nghĩ tới đấy, mụ già đã đi tới phía trước, chỉ còn cách mình chừng bốn năm thước tức là chỉ còn cách mình độ hai, ba cỗ quan tài nữa. Đường lão thái vừa định phóng độc trâm ra, chợt thấy mụ già đứng dừng lại, lắng tai nghe ngóng.

Đường lão thái lấy làm lạ cũng lắng tai nghe, quả thấy có tiếng thở rất yếu từ cỗ quan tài mé bên phải đưa ra.

Cái tiếng thở đó chỉ nhỏ như tiếng cây kim rơi xuống đất, nếu không hết sức chú ý thì không sao nghe thấy được, Đường lão thái kinh sợ nghĩ thầm: “Mụ già tai mắt linh mẫn như vậy, đủ thấy là người có nội công thượng thừa. Có lẽ đêm nay mình được gặp một tay kình địch ghê gớm nhất từ xưa đến nay.”

Mụ già giơ cây gậy trúc gõ vào áo quan hai tiếng rồi sẽ gọi:

- Tố Ngọc, lại đây mau lên.

Người đàn bà dạ một tiếng rồi thoăn thoắt bước tới, khom lưng thưa:

- Bà bà dạy gì ạ?

Bà già nói:

- Người nầy đã cựa mình được sao không thả hắn ra?

Người thiếu phụ nói:

- Nhưng hắn vào đây chưa được đầy tháng!

Bà già lắc đầu:

- Ta đã dặn các ngươi rằng công lực của mỗi người cao thấp có khác, ba bảy hai mươi mốt ngày trở đi thế nào cũng có sự biến hóa không giống nhau. Mau thử mở nắp áo quan ra xem nào.

Thiếu phụ vâng lời, lập tức giơ hai bàn tay trắng nõn ra, nhấc nắp quan tài lên. Bà già thò cây gậy trúc vào áo quan điểm mấy cái, rồi thốt nhiên nhảy tránh về một bên.

Chỉ nghe một tiếng thở thật dài, rồi một người nhanh như chim cắt từ trong áo quan nhảy vụt ra, xa tới bảy tám thước mới rơi xuống đất.

Đường thái thái ngước mắt trông lên, thấy người ấy tuổi trạc hai mươi nhăm hoặc hai mươi sáu, mặc quần áo đen, mặt to tai lớn, miện rộng mắt tròn, dưới ánh đèn còn trông rõ nước da trắng nhợt, không có một tý huyết sắc nào.

Mụ già đôi mắt long lanh sáng quắc, nhìn trừng trừng vào mặt gã áo đen, tay trái từ từ giơ lên, miệng se sẽ hát một bài.

Tiếng hát nằng nặng yếu đuối, như tiếng người nói mê, khiến người nghe cũng cảm thấy buồn ngủ.

Người áo đen đôi mắt đang trợn tròn, bị cái tiếng kỳ quái ấy thôi miên, từ từ nhắm lại rồi ngồi thụp xuống đất.

Đường thái thái kinh sợ nghĩ thầm: “Quái lạ, trên đời sao lại có môn vũ công quái gở như vậy? Thật quả ta chưa từng được mắt thấy tai nghe bao giờ!”

Mụ già mỉm cười đắc ý nói:

- Thế là “Thất thập nhị sát” chỉ còn thiếu có ba tên.

Thiếu phụ cong ngón tay lẩm nhẩm đếm rồi kính cẩn thưa:

- Khải bẩm bà bà, trừ người này ra thì còn thiếu những bốn tên. Vì hôm nọ Phượng Trinh điểm nhằm kinh mạch của một người làm cho hắn phát điên, không thể khống chế nổi nên phải loại bỏ.

Mụ già nói:

- Ừ nhỉ! Thế mà ta quên khuấy đi mất!

Thiếu phụ thấy lão bà không có ý giận, lại nói thêm:

- Bẩm bà bà, Tứ Đại kim cương bỗng nhiên mất tích, không thấy đâu nữa, chắc là đã có vị cao nhân nào đã lẻn vào “Mê hồn lao”? Việc này rất khả nghi, Tứ đại kim cương sức khỏe như hổ, dày da lắm thịt, dẫu có gặp những tay nội gia cao thủ cũng không đến nỗi bị giết một cách êm ả như vậy…

Mụ già vừa nghe tới đấy, thốt nhiên cất tiếng cười khanh khách. Tiếng cười của mụ nghe the thé như xói vào màng tai, mãi mãi không ngớt.

Trong khi cười trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn của mụ, chợt bốc lên một luồng hắc khí dày đặc. Tiếng cười vừa dứt, bầu không khí trong hầm đá tuy đã lấy lại được vẻ trầm lặng âm u như cũ, nhưng nét mặt mụ già lại biến thành một người khác hẳn.

Mặt mụ bạnh ra, lớn gấp hai lúc thường, bao nhiêu nếp nhăn đều dãn thẳng ra, luồng hắc khí vẫn lởn quởn bao quanh khuôn mặt mụ, trông giống như một con ác quỷ nhất là cặp mắt đỏ rực như hai bó đuốc, nhìn vào đâu tưởng như có thể đốt cháy được chỗ đó.

Mụ đưa mắt nhìn khắp một lượt từ trái qua phải, từ sau tới trước rồi cất giọng the thé nói:

- Đường lão thái, trong tòa thạch thất lên trời không lối, xuống đất không đường này, mụ còn định trốn đi đâu? Mụ ở trong vũ lâm cũng đáng kể là một nhân vật chủ não, vậy mà trốn trốn lẩn lẩn như vậy, còn ra thể thống gì nữa?

Mấy câu nói đó chẳng khác gì mũi dao đâm thẳng vào tim Đường lão thái, tuy biết là gặp phải tay kình địch nhưng không thể không làm mặt cứng, đứng phắt dậy tay cầm sẵn một nắm châm đuôi rết, thủng thỉnh bước vào nhà giữa.

Thiếu phụ áo trắng mắt đăm đăm nhìn Đường lão thái, chân bước lùi dần về bên cạnh, không biết vì nàng đã trông thấy nắm ám khí trong tay Đường lão thái mà muốn tránh, hay vì nàng muốn nhường lối cho Nam Cung phu nhân dễ xoay trở.

Đường lão thái tuy đã từng nhiều phen vào sinh ra tử, nhưng thật chưa bao giờ phải đụng độ với một nhân vật nào đáng sợ như mụ già này, bà chợt cảm thấy lạnh toát xương sống, bèn đứng dừng lại còn cách Nam Cung phu nhân khoảng chừng bốn năm thước. Mụ già cười hềnh hệch nói:

- Quả nhiên là ngươi! Ta đoán không sai.

Hai người cùng chống gậy trúc, tuổi tác tuy chênh lệch nhưng cũng đều vào hạng cao niên, lúc này cả hai cùng đưa mắt ngắm nghía lẫn nhau. Mụ già lại cười nói:

- Ngươi to gan thật! Dám lẻn vào “Mê hồn lao” của ta mà không sợ chết à?

Đường lão thái lạnh lùng đáp:

- Đại giang nam bắc, bốn bể năm hồ, chỗ nào ta chẳng dám đi?

Mụ già nheo mắt nhìn Đường lão thái, ánh mắt lại càng quắc lên dữ dội, gật gù nói:

- Bao nhiêu năm nay, lần này là lần đầu tiên có người dám tự tiện bước chân vào “Mê hồn lao” của Nam Cung thế gia, hừ!

Đường lão thái cười nhạt:

- Đầm rồng hang hổ, núi kiếm rừng đao, lão thân còn không sợ sá gì một khu “Mê hồn lao” tầm thường này…

Bà ngừng một lát rồi lại tiếp:

- Lão thân có một việc đáng ngờ, muốn thỉnh giáo Nam Cung phu nhân.

Nam Cung phu nhân chợt đổi giọng ôn tồn nói:

- Mấy chục năm nay các cao thủ vũ lâm vào đây có tới hàng trăm người, nhưng vì hồi trước dược liệu chưa đủ nên phân nửa đều bị chết oan. Tuy nhiên mười năm gần đây, việc này không còn xảy ra nữa. Chắc lão thái quan tâm đến số phận lệnh lang nên tôi xin nói trước.

Đường lão thái vội hỏi:

- Con tôi ở đây thật ư?

Nam Cung phu nhân điềm nhiên nói

- Xin cứ yên tâm. Trước khi ngươi về âm phủ, thế nào lão thân cũng cho ngươi được gặp lệnh lang một lần sau cùng.

Nói đến đấy, chợt lại đổi sang giọng hung hăng, tàn ác:

- Từ xưa đến nay các cao thủ vào trong “Mê hồn lao” này rất đông, nhưng toàn là do lão thân uổng phí bao nhiêu tâm cơ mới mời được họ, trong số những người đó lão thân tự tin rằng có nhiều người vũ công không kém gì ngươi. Cho tới lúc này, người mà lão thân không mời dám tự tiện bước chân vào “Mê hồn lao” mới có ngươi là một.

Đường lão thái lạnh lùng nói:

- Thật là vinh hạnh cho lão thân quá!

Nam Cung phu nhân nói:

- Ngươi đã phát hiện được sự bí mật hàng mấy chục năm của nhà Nam Cung thế gia, và đã được nghe chính miệng lão thân tố cáo nguyên nhân thất tung của những vị cao thủ vũ lâm, tất nhiên phải hiểu rằng cơ hội của ngươi sống mà ra khỏi đây mong manh hết sức!

Mụ nói tới đấy thốt nhiên lại buông tiếng cười sằng sặc, đám hắc khí trên mặt mụ càng lúc càng dày, giọng nói càng lạnh lẽo:

- Lão thân đã lập tâm bắt đủ Thất thập nhị sát hiện giờ còn thiếu bốn chỗ. Cứ kể vũ công của ngươi nếu cho sung vào số đó, thì rất có thể thành một trong tứ đại lãnh đội. Lúc ấy, ngươi không những không phải nhờ lệnh lang nữa, mà còn diệt được hết thất tình lục dục vĩnh viễn không biết sầu khổ là gì. Ngươi thử tưởng tượng một thế giới như thế sẽ thuần phác đến mức nào? Trong đó con người chỉ biết có hai việc là ăn và giết người, ngoài ra không phải lo lắng gì nữa, sung sướng biết bao nhiêu…

Mụ mới nói đến đấy, Đường lão thái đã giận dữ hét lên:

- Câm họng đi!

Nam Cung phu nhân vẫn lạnh như tiền nói:

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt…

Đường lão thái chống mạnh cây gậy trúc xuống đất, ngắt lời Nam Cung phu nhân:

- Lão thân hỏi một câu: Tại sao ngươi biết lão thân đến đây?

Nam Cung phu nhân cười hềnh hệch:

- Chỉ có ám khí độc môn của Đường gia Tứ Xuyên mới có thể giết chết được bốn vị đại kim cương canh cửa của ta một cách êm ái như vậy được chứ? Có gì mà không hiểu?

Đường lão thái "hừ" một tiếng rồi nói:

- À thì ra thế! Lão thân lại tưởng là ngươi có thuật tiên tri…

Nam Cung phu nhân nhìn mấy mũi ám khí trong tay Đường lão thái, hỏi:

- Ngươi cầm sẵn ám khí thế kia là định ám toán ta đó chăng?

Đường lão thái thủng thỉnh đáp:

- Dù ta có báo cho ngươi biết trước, ngươi cũng khó lòng tránh nỗi những mũi thần trâm này.

Nam Cung phu nhân lạnh lùng nói:

- Ám khí tẩm độc của Đường gia quả có chỗ độc đáo, song đối với lão thân e rằng vô dụng.

Thấy Đường lão thái bĩu môi tỏ ý không tin, mụ lại nói:

- Không tin ngươi cứ thử xem. Nhưng ngươi phải hứa với ta một điều là: Nếu ám khí của ngươi không hại được lão thân thì ngươi phải chấp thuận lời yêu cầu của lão thân sung vào đội "Thất thập nhị thần sát".

Đường lão thái nghĩ thầm: "Những mũi trâm độc trong người ta có tới bốn năm chục chiếc, hai bên đứng cách nhau gần thế này, không có lý gì lại ném không trúng?"

Hai người đều đầy lòng tự tin, bốn mắt nhìn nhau cùng chiếu ra những tia nhìn chế giễu cười cợt.

Đường lão thái lại gõ cây gậy xuống đất nói:

- Nếu lão thân lỡ tay ném trúng ngươi thì tất ngươi không còn đủ thì giờ trối trăn được nữa. Lúc ấy lão thân dù có muốn gặp mặt khuyển tử, chỉ sợ các con dâu, cháu dâu ngươi cũng không dám tự tiện

tác chủ. Vậy lão thân yêu cầu phu nhân trước khi thử ném ám khí, hãy cho lão thân trông thấy mặt khuyển tử đã.

Nam Cung phu nhân cười nhạt:

- Nếu ngươi hứa với ta là sẽ vui lòng gia nhập “Thất thập nhị sát” ta sẽ tha lệnh lang ra ngay lập tức.

Đường thái thái hỏi:

- Nếu chẳng may ngươi bị thương vì ám khí của ta thì sao?

Nam Cung phu nhân nói:

- Đó chẳng qua là lão thân học nghệ không tinh, chết là đáng, còn oán ai nữa?

Đường lão thái nói:

- Được rồi, chúng ta cứ quyết định theo đúng như lời vừa nói!

Nam Cung phu nhân vẫy tay nói với Tố Ngọc:

- Ngươi tìm Đường Thông cho hắn uống một chén Tỉnh tửu thang trước đã, đoạn giải huyệt đạo cho hắn, rồi đưa hắn ra đây để mẹ con hắn nói chuyện vài câu.

Thường Tố Ngọc vâng lời tìm một cỗ áo quan, mở nắp kéo Đường Thông ra.

Đường thái thái để ý nhìn kỹ, thấy cỗ quan tài xếp hàng thứ chín, đếm từ bên trái sang phải bèn ghi nhớ lấy.

Dưới ánh đèn rực rỡ đã trông thấy người ở trong áo quan bước ra, hai mắt nhắm nghiền da mặt trắng bệch, đúng là ái tử Đường Thông. Đường thái thái bất giác động lòng, toàn thân run run, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lại trấn tĩnh ngay được.

Thường Tố Ngọc đặt Đường Thông nằm dưới đất, xoa nắn bảy tám huyệt đạo xong, thốt nhiên giơ chân đá vào sườn bên phải hắn một cái. Thân thể Đường Thông tức thì bị hất tung lên rồi rơi xuống trước mặt Đường thái thái.

Đường thái thái tay nhanh mắt sáng, trong khi Đường Thông chưa rơi xuống tới nơi, bà đã giơ cao cây gậy trúc lên ngáng lại khiến Đường Thông vừa rơi xuống đất, đã đứng thẳng lên được.

Đường Thông lúc vừa được kéo ở trong áo quan ra, thân thể cứng đờ như người chết, không động cựa gì được, nhưng lúc này sinh mệnh đã hồi phục chỉ còn có thần trí là chưa được hoàn toàn minh

mẫn, nên khi trông thấy Đường thái thái nét mặt vẫn ngây ngô, không nhận ra được.

Mẫu tử tình thâm, Đường thái thái thấy cậu con yêu như vậy không khỏi đau xót trong lòng, bèn thở dài một tiếng nói:

- Thông nhi, con thử nhìn kỹ xem có còn nhận được mẹ không?

Nam Cung phu nhân cười nhạt nói:

- Hắn chưa uống Tỉnh tửu thang nên ở đời này, hắn không còn nhận biết ai cả.

Đường lão thái đôi mắt quắc lên như tóe ra lửa, hầm hầm nói:

- Ngươi đã hứa với ta như thế nào sao không giữ lời?

Nam Cung phu nhân lạnh lùng đáp:

- Làm gì mà nóng nảy thế, lão thân đã nói quyết không khi nào lại sai lời. Tố Ngọc mau đem Tỉnh tửu thang ra đây!

Tố Ngọc vâng lời thò tay vào bọc lấy ra một chiếc lọ con bằng thúy ngọc, cầm sẵn trong tay. Nam Cung phu nhân chợt như vừa nhớ ra sự gì lại hỏi Đường thái thái:

- Ngươi vào đây có một mình hay còn ai nữa? Sao không mời ra đây hội kiến một thể?

Đường lão thái trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bất luận có ai vào đây nữa hay không, bao nhiêu trách nhiệm lão thân xin gánh chịu hết.

Bà vì trọng danh dự không muốn nói dối lại cũng không muốn tố cáo người khác, nên mới trả lời như vậy. Nam Cung phu nhân cười ha hả nói:

- Vậy thì càng tốt. Mong rằng những người vào đây với ngươi toàn là những nhân vật có tiếng tăm trong vũ lâm cả, sau này cũng đỡ cho lão thân phải tốn công.

Ý mụ muốn nói rằng phàm những nhân vật có tên tuổi trong vũ lâm đều là kẻ thù của nhà Nam Cung thế gia cả.

Đường lão thái vì muốn cho con sớm tỉnh lại nên cố nén giận, mặc cho mụ muốn nói gì thì nói. Nam Cung phu nhân đưa mắt ra hiệu cho Tố Ngọc đưa thuốc cho Đường Thông uống, Tố Ngọc vâng lời cầm lọ thuốc bước tới bên Đường Thông. Đường lão thái cặp mắt nhanh như điện luôn luôn theo dõi từng cử chỉ của nàng.

Chỉ thấy Tố Ngọc nắm lấy chỗ yếu hại trên bả vai Đường Thông rồi dốc hết lọ thuốc vào miệng chàng. Đường Thông từ từ nhắm mắt lại, hình như bị ngất đi, trong khi ấy tay Tố Ngọc vẫn nắm chặt lấy vai chàng. Đường lão thái chợt quát to:

- Ngươi còn chưa buông tay ra là có ý gì vậy?

Tố Ngọc cau mày nói:

- Lão thái phải tự trọng một chút, nếu tôi nổi nóng lên đánh một chưởng vào tâm mạch lệnh lang thì sao?

Đường lão thái tuy tức giận cũng đành phải đứng yên, không dám phát tác.

Sắc mặt Đường Thông lúc này đã thấy nổi lên một tia huyết sắc, rồi dần dần đỏ như gấc chín. Chàng thở một hơi dài rồi mở bừng mắt ra. Đường thái thái vội gọi:

- Thông nhi, con thử xem ai đây! (Vừa nói vừa tháo chiếc khăn phủ đầu ra.)

Đường Thông ngơ ngác nhìn một lúc rồi thốt nhiên buột miệng reo lên:

- Mẫu thân đại nhân!

Lúc này Thường Tố Ngọc mới buông tay ra, lui về phía sau. Đường Thông ngầm vận chân khí hoạt động huyết mạch rồi xông về phía Đường lão thái. Lão thái giơ tay đón con vào lòng, vuốt tóc chàng nói:

- Hài tử, đừng sợ có mẹ ở đây, không ai dám làm gì con đâu!

Đường Thông hình như muốn nói rất nhiều, nhưng không biết nói gì trước, chỉ gọi được một câu “Mẫu thân!” rồi lại im bặt. Đường lão thái nói:

- Con kể từ đầu cho mẹ nghe, tại sao con lại vào đây?

Nam Cung phu nhân nói xen vào:

- Muốn nói gì thì nói năm ba câu thôi, sắp hết giờ rồi!

Đường lão thái ngoảnh lại, thấy luồng hắc khí phủ trên mặt Nam Cung phu nhân càng lúc càng nhiều đến nỗi lúc này đã che lấp tất cả thân thể của mụ, liền nghĩ thầm: “Đám hắc khí này hình như do từ người mụ bốc ra, nhất định là một loại nội công kỳ dị, mỗi phút kéo dài là luồng hắc khí dày thêm, chi bằng ta hạ thủ ngay đi là hơn!” Nghĩ vậy, bà liền sẽ bảo Đường Thông:

- Con đi theo sát lưng ta, để ta đả phát mụ này xong đã rồi sẽ nói chuyện sau.

Dặn xong, ngầm vận chân khí quát to một tiếng:

- Hãy tiếp lão thân một gậy!

Đoạn cầm cây gậy giơ lên điểm về phía Nam Cung phu nhân. Nam Cung phu nhân sẽ lắc đôi vai nhẹ nhàng tránh ra ba thước, lạnh lùng nói:

- Ngươi khó lòng chống nổi ta mười hiệp đâu? Sao không sử dụng ám khí thành danh của nhà họ Đường ra?

Chương 15: Mưa Gió Hầm Băng

Nam Cung phu nhân vừa nói vừa đưa gậy lên đỡ.

Hai cây gậy trúc vừa đập vào nhau đánh "chát" một tiếng. Đường lão thái chợt thấy cổ tay tê dại, cây gậy suýt nữa cũng bị văng đi, bất giác kinh sợ nghĩ thầm: "Người này nội lực mạnh lắm, bình sinh ta mới gặp là một…"

Còn đang nghĩ ngợi, Nam Cung phu nhân đã múa cây gậy lên phản công, phóng ra một chiêu "Thái Sơn áp đỉnh". Chiêu này tuy chỉ là một chiêu tầm thường, nhưng do tay Nam Cung phu nhân thi triển thì uy thế lại khác hẳn, cây gậy vung lên biến thành ba bốn cái bóng kỳ ảo vô cùng.

Đường phu nhân đã từng gặp nhiều đại địch kinh nghiệm dồi dào, tự biết là nếu tránh gậy này tất bị mụ chiếm mất tiên cơ mà mình thì rơi vào cái thế bị động, nên đành phải liều lĩnh giơ gậy lên đỡ.

Hai cây gậy chạm vào nhau lần thứ hai, Đường lão thái cố giữ cây gậy của đối phương không cho đánh xuống. Hai bên ghìm nhau một lúc, Đường phu nhân đuối sức nên cây gậy cứ từ từ chìm xuống.

Lúc này Đường Thông thần trí đã tỉnh hẳn thấy tình hình như vậy, trong bụng cũng lo lắng bồn chồn nhưng tự lượng sức mình không cứu gỡ được, đành chỉ đứng ngoài băn khoăn hồi hộp.

Đường lão thái biết không thể cầm cự được lâu hơn nữa, bèn vận sức mạnh ra cổ tay, hạ nhanh đầu gậy xuống, thi triển bí quyết chữ "Hoạt" tránh khỏi cây gậy của đối phương, lùi về phía sau hai bước,

Nam Cung phu nhân lạnh lùng nói:

- Thanh danh của Đường lão thái đất Tứ Xuyên quả nhiên không phải là lời đồn láo.

Nói xong vung cây gậy trúc lên, đánh bên phải lẫn bên trái, chỉ trong khoảnh khắc đã tấn công luôn được năm gậy.

Đường thái thái luôn luôn lùi về phía sau, vừa đỡ vừa tránh mới thoát được năm gậy của đối phương. Nam Cung phu nhân đang tấn công, thốt nhiên thu gậy về lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi không sử dụng ám khí thì vĩnh viễn không bao giờ còn có dịp dùng tới nó nữa. Đường thái thái lúc này nhuệ khí đã nhụt, biết câu nói của mụ không phải quá đáng bèn nghiêm trang nói:

- Trông đây này!

Miệng vừa nói tay phải đã giơ lên, tức thì một nắm trâm bạc nhỏ như những sợi lông trâu tung ra một khoảng rộng chừng hai thước vuông, nhắm thẳng phía trước bắn ra.

Người đứng cách đấy trong vòng năm thước dù có khinh công tuyệt thế, cũng khó lòng tránh thoát. Đường lão thái đắc ý nghĩ thầm: “Mặc dầu ngươi thần công cái thế, cũng đừng hòng tránh được những mũi trâm độc của ta”.

Không ngờ sự việc xảy ra lại khác hẳn ý liệu của bà ta, những mũi trâm bạc đó quá nửa đều trúng vào mình Nam Cung phu nhân nhưng mụ vẫn đứng yên không cựa quậy.

Ám khí Đường môn có tới mấy chục loại, loại nào cũng tối độc vô cùng, nhất là loại trâm đuôi rết lại càng mạnh lắm. Trừ trường hợp bất đắc dĩ còn thì Đường thái thái ít khi dám dùng tới. Vậy mà bữa nay Nam Cung phu nhân hứng chịu tới mấy chục mũi vẫn thản nhiên như không, quả là một sự lạ.

Chợt lại nghe Nam Cung phu nhân cười khanh khách nói:

- Bây giờ lão thân mới cho ngươi mở mắt ra!

Nói xong liền rùng mình một cái, bao nhiêu mũi ngân trâm cắm vào mình ban nãy đều rơi lả tả xuống đất. Đường thái thái run sợ nghĩ thầm: “Ám khí của ta sức mạnh vô cùng, dẫu người có khí công cũng không chống cự nổi với những mũi trâm nhỏ li ti như thế, không hiểu tại sao mụ lại không bị thương tổn gì cả?”

Nam Cung phu nhân mỉm cười một cách ôn tồn nói:

- Lão thân vì nghĩ tới danh phận của ngươi nên không muốn làm cái lối cưỡng bách, cốt để cho ngươi phải khâm phục tự ý đầu hàng. Bây giờ chắc ngươi đã hiểu, đừng nói ngươi ngay cả các cao thủ vũ lâm đương thời cũng không ai kháng cự nổi lão thân…

Nói đến đấy mụ lại quay lại bảo thiếu phụ đứng bên:

- Tố Ngọc, mau đem thuốc “Tẩy tâm” ra đây!

Đường lão thái vội khua tay:

- Ấy thong thả đã…

Nam Cung phu nhân trừng mắt quát:

- Thế nào?Ngươi lại hối rồi à? Ta vì nghĩ chỗ cùng đàn bà nên không bắt ngươi phải chịu cái khổ phong kinh bế mạch…

Đường lão thái nói:

- Ám khí Đường môn tất cả có mấy chục loại, ta mới dùng có một thứ, sao đã kể là thua?

Nam Cung phu nhân cười nhạt:

- Lão thân không có thì giờ đợi ngươi thí nghiệm cả mấy chục loại ám khí được. Nếu ngươi có ý phản bội lời hứa thì bắt buộc lão thân phải dùng sức mạnh.

Đường lão thái tự biết nếu hai bên động thủ thì mình khó lòng chiếm được phần thắng. Chỉ còn tìm cách gì cứu được ái tử ra thoát chỗ nguy hiểm này, thì dù thân mình có chết cũng không ngại.

Bà trầm ngâm một lát chưa biết tính kế gì thì Nam Cung phu nhân chừng như đã sốt ruột, cười nhạt nói:

- Ngươi chẳng gì cũng là địa vị chưởng môn một phái, lão thân đã hết sức kính nể không ngờ ngươi vẫn chấp mê bất tỉnh. Đã vậy xin chớ trách ta thất lễ.

Nói xong mụ giơ gậy trỏ vào ngực Đường lão thái, miệng thì bảo Thường Tố Ngọc:

- Tố Ngọc ra bắt Đường Thông lại.

Đường lão thái bước ngang ra hai bước, tránh khỏi đầu gậy trúc của Nam Cung phu nhân, cây gậy trong tay cũng nhanh như cắt điểm vào mặt Tố Ngọc.

Tố Ngọc cười nhạt phất tay một cái, tức thì một tấm khăn lụa trắng từ trong ống tay áo bay ra quấn lấy đầu gậy của Đường lão thái.

Đường lão thái không ngờ Thường Tố Ngọc xuất thủ nhanh như vậy nên chưa kịp trở tay, đã bị chiếc khăn lụa của nàng quấn lấy đầu gậy.

Tố Ngọc tay phải kéo mạnh đầu gậy sang một bên rồi thuận đà bước lên hai bước, giơ tay trái nắm lấy Đường Thông.

Đường thái thái muốn quay sang cứu nhưng đã bị cây gậy của Nam Cung phu nhân ngáng lại.

Tình thế bắt buộc bà phải tự cứu mình trước đã, tay phải dùng chiêu “Thôi sơn điền hải”, vận dụng nội lực phóng một chưởng vào đầu gậy.

Đường lão thái đã dốc hết chân lực vào một chưởng sức mạnh đó tới ngàn cân, đầu gậy của Nam Cung phu nhân quả bị gạt ra tới hơn một thước. Đường lão thái thừa thế thò tay vào túi ám khí bốc một nắm tung ra, lập tức biến thành những mũi trâm vàng óng ánh nhắm Nam Cung phu nhân và Thường Tố Ngọc bay tới.

Nam Cung phu nhân luyện được kỳ công nên không sợ bất cứ loại ám khí nào, nhưng Thường Tố Ngọc thì không có được cái công lực ấy nên phải nhảy lui về sau mấy thước, rồi phóng ra một luồng chưởng phong gạt những mũi trâm vàng rơi xuống đất.

Thừa dịp đó, Đường lão thái đã thu cây gậy về, nhắm đúng ba chỗ yếu huyệt của Nam Cung phu nhân phóng luôn ba chiêu tuyệt học. Nam Cung phu nhân múa gậy lên đỡ. Công lực của mụ đã cực kỳ thâm hậu, chưởng thế lại kì bí vô cùng, nên chỉ năm hiệp Đường thái thái đã bị vây kín vào trong màn trượng ảnh.

Lúc này Tố Ngọc và Đường Thông cũng đã bắt đầu giao chiến, vào lúc bình thường công lực của Đường Thông cũng chưa chống nổi Tố Ngọc, huống chi hiện thời sức khỏe của chàng chưa hoàn toàn hồi phục, nên vừa đỡ được vài chiêu hơi thở đã thấy hổn hển.

Chỉ trong nháy mắt Tố Ngọc đã điểm trúng vào huyệt Kiên tỉnh của Đường Thông khiến chàng chỉ kịp kêu một tiếng rồi lại ngã xuống đất. Một con nữ tỳ áo xanh vội chạy đến kéo chàng đi.

Đường thái thái thấy con bị bắt lại, trong bụng lo sợ vô cùng nhưng khổ nổi cây gậy của Nam Cung phu nhân cực kỳ lợi hại, biến thành từng từng lớp lớp trượng ảnh vây kín lấy thân hình, không sao thoát ra được.

Trong một phút phân tâm, cây gậy xoay trở hơi chậm, Đường lão thái liền bị Nam Cung phu nhân thừa chỗ sơ hở đánh luôn một chưởng.

Đường lão thái hốt nhiên giơ tay trái lên đón lấy chưởng thế của đối phương. Nam Cung phu nhân cười nhạt một tiếng rồi ngầm đề chân khí, gia thêm hai thành kình lực vào lòng bàn tay.

Nhưng khi chưởng thế hai bên vừa tiếp xúc, Nam Cung phu nhân tự nhiên thu thế, lùi về sau mấy bước.

Mục lực của mụ quả rất tinh tường nên khi hai chưởng sắp tiếp giáp, mụ đã kịp trông thấy trong tay Đường lão thái có một chấm nhỏ sắc lạnh, lóng lánh bèn vội vàng thu chưởng rút lui.

Thì ra Đường lão thái đã nhận rõ tình thế hôm nay thật khó lòng mà sống ra khỏi gian thạch thất này được, đành phải tìm cơ hội làm bị thương một vài người để gỡ gạc đôi chút, nên mới ngầm lấy ra hai chiếc ngân trâm tuyệt độc cầm sẵn bên tay trái chỉ chờ dịp hạ thủ.

Bất đồ Nam Cung phu nhân đôi mắt tinh như cú vọ, đã trông thấy rõ ràng vội thu chưởng về, cầm ngang cây gậy quật lại.

Đường lão thái thấy âm mưu đã lộ, bèn nghĩ thầm: “Công lực của mình không thể đối địch với mụ này được, nếu cứ mải giao đấu thì không những nắm chắc phần thua, mà sinh mệnh của con mình cũng bị nguy hiểm nữa. Chi bằng ta cứ phá những cỗ áo quan này ra, trong đó biết đâu còn những

người sống, may ra họ có thể giúp mình một tay được.”

Vừa nghĩ tới đấy, chợt thấy từ trong góc thạch thất có một tiếng hú nổi lên. Đường thái thái vội ráng sức gạt cây gậy của Nam Cung phu nhân ra rồi nhảy vào phía sau dãy quan tài. Đồng thời bốn ngọn sa đăng treo trên nóc bài lâu cũng bỗng dưng tắt phụt.

Người trong nhà Nam Cung thế gia tuy toàn là đàn bà con gái, nhưng người nào cũng có cái đức trấn tỉnh dị thường. Bốn ngọn đèn thốt nhiên tắt ngấm, đủ hiểu người tắt đèn đó vũ công không phải tầm thường và cũng không phải có một người có thể làm nổi. Vậy mà họ vẫn điềm tĩnh như không, người nào đứng yên chỗ đó, không hề nhốn nháo.

Trong gian thạch thất lúc này lại yên lặng như tờ, không hề nghe có tiếng động. Đường lão thái sẽ nhích dần về phía Bao Phương thi triển thuật Truyền âm nhập mật nói:

- Người nấp trong xó tối đã ra tay rồi đó, nhưng không biết là ai?

Bao Phương lấy tay xua xua, lặng im không nói. Bầu không khí im lặng kéo dài ra tới chừng nguội chén trà, trong thạch thất thốt nhiên lóe lên một tia lửa.

Đường lão thái trông ra thấy Nam Cung phu nhân và Thường Tố Ngọc đã lùi tới phía cửa, rõ ràng là họ đã có ý muốn dời khỏi thạch thất.

Quả nhiên tai nghe tiếng Nam Cung phu nhân lạnh lùng cất lên:

- Các vị đã không muốn ra mặt, lão thân cũng không cố ép. Gian thạch thất này tường dày vách cứng, trừ khi các vị có bảo đao bảo kiếm, chém sắt như bùn không kể còn thì muốn ra khỏi nơi đây chỉ là một ảo tưởng. Những người nằm trong áo quan đây đều là những nhân vật có danh vọng trong giang hồ, bọn họ đã bị lão thân dùng phương pháp độc bộ vũ lâm điểm vào bốn kỳ huyệt trên mình họ nên đã quên hết cả thân thế lai lịch, dẫu đến cha con anh em cũng không nhận ra nữa, chỉ trừ có thứ Tỉnh tửu thang của nhà Nam Cung thế gia mới có thể làm cho họ tỉnh lại trong chốc lát, còn thì chẳng có thuốc nào cứu được. Những người này toàn bộ do lão thân phí tổn bao nhiêu tâm huyết mới mời tới được, trong số đó rất có thể có cả sư huynh sư đệ, học trò hoặc con cháu các ngươi…

Nói tới đấy, mụ lại cất lên một tràng cười the thé rồi tiếp:

- Nhưng hiện thời họ đã trở nên thuộc hạ của nhà Nam Cung thế gia. Chỉ trừ khi các người không muốn họ trở thành thuộc hạ của ta thì nhân dịp này nên giết hết đi, đó cũng là một cách các ngươi báo thù…

Trong khi mụ nói, Đường lão thái vẫn để ý quan sát nhưng tuyệt không thấy động tĩnh gì cả. Nam Cung phu nhân cặp mắt long lanh như điện, nhìn khắp gian phòng vẫn không trông thấy người nào, bèn phẩy tay một cái nói:

- Lão thân nói thế là hết, xin cáo lui (vừa nói vừa rảo bước đi ra)

Ánh lửa chỉ lóe lên một chút rồi tắt, những người trong nhà Nam Cung quả nhiên đều tháo lui ra cửa. Cánh cửa đá cũng từ từ khép lại.

Trong thạch thất lại tối đen như mực, rồi một bóng người từ trong đám quan tài nhảy vọt ra cửa. Đường lão thái tuy không trông rõ người vừa nhảy ra thân hình diện mạo thế nào, nhưng cũng lờ mờ nhận thấy bóng dáng.

Bóng người đó dán tai vào cánh cửa nghe ngóng một hồi rồi nói:

- Đi xa rồi!

Trong đám quan tài lại nhảy thêm ra hai cái bóng nữa, cùng rảo bước tiến về phía cửa đá. Đường lão thái cũng bước ra chấp tay nói:

- Vừa rồi nhờ các vị ra tay tương trợ. Lão thân xin đa tạ.

Trong chỗ thiên nguy vạn hiểm, Đường lão thái vẫn giữ được uy phong như lúc bình thường, thật không hổ danh là chưởng môn một phái.

Ba người vừa rồi đều bịt đầu bằng mảnh lụa đen, hai người mặc áo vải ngắn còn một người mặc tăng bào xám. Người mặc tăng bào chấp tay nói:

- Nữ đàn việt danh tiếng lẫy lừng, lão nạp nghe tiếng đã lâu.

Đường lão thái thở dài nói:

- Nói ra lại thêm xấu hổ, nếu không nhờ su phụ ra tay cứu giúp, thì lão thân cũng không tránh khỏi độc thủ…

Bà ngừng một lát lại nói:

- Sư phụ pháp hiệu là gì, có thể cho tôi biết được không?

Vị hòa thượng trầm ngâm một lát rồi khẽ đáp:

- Lão nạp là Bách Nhẫn.

Đường lão thái giật mình nói:

- Té ra là chưởng môn đại sư phái Thiếu Lâm, xin Người tha lỗi cho lão thân vô ý không biết.

Bách Nhẫn tháo chiếc khăn đen xuống nói:

- Nữ đàn việt khách sáo quá.

Đường lão thái đưa mắt nhìn hai người áo ngắn, băn khoăn tự hỏi: “Không hiểu tại sao chưởng môn chùa Thiếu Lâm lại đi với hai người tục gia này?”

Kế lại nghe phía sau quan tài có tiếng cười nói:

- Lâu lắm không gặp đại sư.

Bách Nhẫn chấp tay cúi mình nói:

- Có phải Huyền Chân đạo huynh đó không?

Câu hỏi vừa dứt đã thấy một đại hán ăn mặc đạo trang, ống tay áo rộng vung vẫy bước ra nói:

- Chính là bần đạo đây. Không ngờ đại sư cũng thân hành tới nhà Nam Cung thế gia này.

Bách Nhẫn cười nói:

- Chính bần tăng cũng không ngờ lại gặp đạo huynh ở đây?

Huyền Chân đạo trưởng đặt một tay lên trước ngực, nói với Đường lão thái:

- Nhâm Vô Tâm chỉ đường cho lão thái rồi lại nói khích bần đạo, nên bần đạo không thể không bớt chút thì giờ cất công tới đây được.

Bách Nhẫn đưa mắt nhìn dãy quan tài nói:

- Không biết những nhân vật nào nằm trong áo quan này, ta thử mở ra xem sao!

Huyền Chân nói:

- Trong thạch thất tối như bưng lấy mắt thế này, dù có mở quan tài cũng khó lòng nhận diện được.

Lúc này Bao Phương mới lên tiếng:

- Tôi có lửa đây!

Nói xong thò tay vào bọc lấy ra một cây hỏa tập, lại lấy mảnh lụa trắng gấp lại thành cái chảo che gió rồi châm lên. Trong tòa thạch thất lại chan hòa ánh sáng. Huyền Chân đạo trưởng nhìn Bao Phương rồi nói:

- Chúng ta đốt lửa thế nào người trong Nam Cung thế gia cũng biết!

Bách Nhẫn than rằng:

- Tình hình này cũng khó lòng tránh khỏi một trường ác đấu.

Huyền Chân nói:

- Vừa rồi bần đạo đã để ý thấy vũ công của Nam Cung phu nhân cao tới một trình độ mà không ai có thể ngờ tới được, ngay cả mấy thiếu phụ áo trắng hình như cũng đều có tuyệt kỹ kinh nhân, nếu chúng ta ra mặt chống đối, bần đạo e rằng bọn mình cũng khó lòng thủ thắng…

Vừa nói tới đấy, chợt nghe Bao Phương "hừ" một tiếng, rồi giơ tay hương về phía trước phóng ra một chưởng.

Mọi người vội quay lại, chỉ thấy người áo đen ban nãy thốt nhiên đứng bật lên. Bao Phương phóng một chưởng tuy trúng vào mình gã nhưng gã vẫn thản nhiên như không biết gì cả.

Thì ra trong khi bọn Nam Cung phu nhân đi ra, thuận tay kéo luôn cả Đường Thông đi còn gã áo đen ở trong áo quan nhảy ra vừa rồi thì bỏ sót lại. Lúc này gã mới chợt tỉnh liền đứng phắt dậy. Bao Phương dạn dày kinh nghiệm giang hồ nên thấy Nam Cung phu nhân bỏ quên gã áo đen lại, đã đoán chắc là mụ có dụng ý gì nên từ nãy đến giờ vẫn để ý giám sát. Lúc này quả thấy gã đứng lên liền phóng chưởng ra đánh chặn.

Gã áo đen mắt vẫn nhìn trừng trừng vào đám đông người rồi thủng thỉnh bước tới. Dưới ánh đèn sáng, chỉ trông thấy da mặt gã trắng bệch, đôi mắt trợn tròn râu tóc bù xù, hình dạng trông thật gớm ghiếc. Huyền Chân đạo trưởng vì đứng gần gã nhất nên mục tiêu của gã cũng nhằm đúng vào ông mà tiến tới.

Huyền Chân đạo trưởng thốt nhiên bước ngang ra hai bước, rút thanh kiếm đeo bên sườn vạch thành một đạo cầu vòng, giận dữ thét lên:

- Nếu ngươi không đứng lại thì chớ trách bần đạo tàn ác.

Người kia hình như cũng hơi hiểu ý câu nói của Huyền Chân, bèn đứng dừng lại.

Huyền Chân tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay người áo đen. Người áo đen động tác cực kỳ chậm chạp, tay phải co về phía sau, hình như muốn tránh năm đầu ngón tay của Huyền Chân đạo trưởng.

Nhưng Huyền Chân động tác cũng nhanh như cắt, chỉ trong nháy mắt ông đã nắm được cườm tay của gã áo đen. Lạ một điều là nước da của gã lạnh toát như da người chết, làm cho ông phải sửng sốt rùng mình.

Lúc này gã áo đen cũng không còn chậm chạp lờ đờ nữa, tay trái gã giơ lên đánh một chưởng vào giữa ngực Huyền Chân.

Huyền Chân vũ công rất cao cường lại chiếm được ưu thế từ trước nhưng vì còn muốn thử xem công lực của đối phương như thế nào, nên không muốn làm hắn bị thương vội, chân trái sẽ nhích chéo ra một chút rồi thốt nhiên xoay mình tránh thoát một chưởng, đồng thời buông cườm tay của gã áo đen ra lùi nhanh về phía sau ba bốn bước.

Gã áo đen từ lúc bị Huyền Chân đạo trưởng nắm lấy cổ tay, động tác chợt trở nên linh hoạt, tinh thần lại càng phấn chấn, hắn vung hai tay lên xông vào đối thủ. Huyền Chân không đỡ đòn chỉ nhẹ nhàng né tránh, rồi thuận đà phóng luôn một chưởng vào sau lưng gã áo đen, gã quay cánh tay lại khóa lấy chưởng thế của đối phương.

Huyền Chân lại gia thêm một thành công lực vào chưởng lực. Hai chưởng vừa tiếp xúc, ông liền cau mày nghĩ thầm: “Công lực người này cũng không phải tầm thường, mình không nên khinh địch.” Nghĩ vậy ông liền phất ống tay áo đạo bào lên, nhảy tránh sang một bên.

Người áo đen chợt kêu hai tiếng cực kỳ quái gở, hai cánh tay co về, co lưng lại phóng ra luôn ba mươi hai chiêu Thông Tý thần quyền, hình dạng trông giống như con khỉ.

Huyền Chân đã định bụng tra xét lai lịch của đối phương, nên chỉ nhảy qua nhảy lại né tránh, không chịu trả đòn. Bọn Bách Nhẫn đại sư đứng bên theo dõi cuộc chiến đấu đã nhận ra công phu quyền chưởng của gã áo đen rất cao siêu, gã càng đánh càng mau càng mạnh, chớp mắt đã tấn công được bốn chục chiêu.

Huyền Chân đạo trưởng vừa tránh thế công của đối phương vừa cười nói:

- Ngón Thông Tý thần quyền của người này đã tới tám thành hỏa hầu, nếu không bị nhà Nam Cung thế gia dùng dược liệu khắc chế thì quyền thế biến hóa chắc còn mạnh hơn thế nữa. Có lẽ hắn là môn hạ của Trường Bạch Hầu Tiên ngoài quan ngoại cũng nên?

Nói xong ông lập tức vận chưởng phản kích, gạt người áo đen lùi lại hai bước. Giữa lúc ấy chợt nghe phía ngoài có mấy tiếng két két, rồi cách cửa đá lại bật tung ra. Nam Cung phu nhân tay chống gậy trúc đứng trấn ngay giữa cửa. Hai bên là hai thiếu phụ mặc áo trắng.

Huyền Chân tay trái vung lên, tay phải dùng một chiêu “Họa Long điểm tinh”, ngón tay trỏ và ngón tay giữa giơ lên điểm vào huyệt “Kiên tĩnh” ở vai bên trái gã áo đen. Động tác của ông ta nhanh như chớp nhoáng, người áo đen tránh thoát chưởng thế nhưng lại không tránh thoát được chỉ lực, thành ra bị đối phương điểm trúng vào vai, ngã lăn xuống đất.

Nam Cung phu nhân đối với sự sống chết của người áo đen hình như không quan tâm gì cả, chỉ

cười nhạt nói:

- Thủ pháp giỏi!

Đường lão thái thò tay vào mình lấy năm mũi “Truy hồn bạch cốt đinh” cầm sẵn ở tay, đợi dịp phóng ra. Huyền Chân đạo trưởng điểm gã áo đen ngã xong mới ung dung quay lại nói:

- Xin phu nhân đừng cười!

Nam Cung phu nhân đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt rồi nói:

- Các vị đây đủ cả tăng, đạo, đàn ông, đàn bà chắc hẳn không phải là những kẻ vô danh trong làng võ. Đã có gan vào đây sao không dám lộ bộ mặt thực cho mọi người trông thấy, chẳng lẽ còn sợ mấy người đàn bà này hay sao?

Huyền Chân đạo trưởng do dự một chút rồi giơ tay kéo mảnh vải che mặt xuống nói:

- Bần đạo là Huyền Chân phái Vũ Đương.

Nam Cung phu nhân nói:

- À thì ra Chưởng môn nhân phái Vũ đương, lão thân xin chịu lỗi thất kính.

Huyền Chân cười:

- Phu nhân nặng lời quá!

Nam Cung phu nhân lại quay nhìn Bách Nhẫn đại sư hỏi:

- Các hạ chắc là Chưởng môn phái Thiếu Lâm?

Bách Nhẫn cũng bỏ mảnh vải xuống nói:

- A di đà Phật, bần đạo chính là Bách Nhẫn.

Nam Cung phu nhân mới đầu còn hơi sửng sốt kế lại cười ha hả:

- Hay lắm, hai vị chưởng môn tôn sư trứ danh của hai đại môn phái cùng chiếu cố tới Nam Cung thế gia, thật là hân hạnh, hân hạnh!

Mụ lại nhìn trừng trừng vào mặt Bách Đại, Bách Tường hỏi:

- Còn hai vị này chắc đều là những nhân vật có lai lịch lớn cả, phải không?

Bách Đại tháo chiếc khăn bịt mặt xuống cười nói:

- Dẫu tôi có lộ diện ra chắc phu nhân cũng không biết là ai.

Nam Cung phu nhân nhìn kỹ quả nhiên không nhận ra thật, nhưng mụ vốn tính thâm trầm chỉ lạnh lùng cười nói:

- Ngươi đã cùng đi với hai vị Chưởng môn Thiếu Lâm, Vũ Đương thì tất địa vị và danh phận ở trong vũ lâm cũng không kém bao nhiêu.

Bách Nhẫn muốn lảng sang chuyện khác bèn chấp tay ngang ngược nói:

- Nữ đàn việt, tại hạ có mấy câu muốn thỉnh giáo…

Nam Cung phu nhân ngắt lời:

- Đại sư muốn hỏi những người ở trong áo quan đặt ở “Mê hồn lao” này là ai, phải không?

Bách Nhẫn nói:

- Trước khi hỏi việc đó, bần tăng hãy xin thỉnh giáo nữ đàn việt một câu khác đã.

Nam Cung phu nhân nói:

- Xin đại sư cứ hỏi.

Bách Nhẫn nói:

- Trung Nguyên tứ quân tử có phải đã chết về tay phu nhân không?

Nam Cung phu nhân lạnh lùng đáp:

- Trung Nguyên tứ quân tử ấy à? Họ đều nằm cả ở trong những cỗ quan tài đó.

Huyền Chân đạo trưởng hỏi:

- Bần đạo có một vị sư đệ tên gọi Huyền Nguyệt, không biết hiện giờ ở đâu?

Nam Cưng phu nhân lạnh lùng cười:

- Thì cũng ở cả trong những “Mê hồn sàng” kia chứ còn đâu nữa!

Bách Nhẫn nghiêm sắc mặt nói:

- Những người ấy không biết có thù oán gì với nhà Nam Cung thế gia mà bị phu nhân giam giữ trong căn nhà đá này?

Nam Cung phu nhân cười nhạt:

- Hừ, con cháu mấy đời nhà Nam Cung chúng tôi đều bị sát hại, sao các vị chỉ làm ngơ không hỏi gì đến?

Bách Nhẫn nói:

- Theo chỗ tôi biết thì Trung Nguyên tứ quân tử xưa nay không hay giao thiệp với các nhân vật vũ lâm, quyết không khi nào lại tham dự vào những cuộc tàn sát đó.

Chương 16: Còi Quỷ Giục Thây Ma

Nam Cung phu nhân chợt ngửa cổ lên trời cười khanh khách:

- Lão thân không có thì giờ đấu khẩu với đại sư…

Mụ ngừng một lát rồi lại tiếp:

- Các vị đã có tài lọt vào "Mê hồn sàng" của nhà Nam Cung, đã biết hết những bí ẩn lão thân rất lấy làm khâm phục, nhưng ở đây vào thì dễ ra thì khó, hôm nay các vị đừng hòng ra khỏi đây.

Đoạn quay lại bảo thiếu phụ đứng bên trái:

- Tố Ngọc đóng cửa lại.

Thường Tố Ngọc vâng lời, giơ tay phất lên vách một cái, cách cửa đá tức thì tự động đóng sập lại.

Huyền Chân mỉm cười nói:

- Phu nhân đừng sợ, chúng tôi đã dám vào đây tất nhiên không coi cái chết ra gì cả. Nhưng trước khi động thủ tôi muốn nhìn mặt sư đệ một chút, không biết phu nhân có vui lòng không?

Nam Cung phu nhân lạnh lùng hỏi lại:

- Nếu lão thân không bằng lòng thì sao?

Huyền Chân nghiêm sắc mặt nói:

- Thì bần đạo cũng không cố ép.

Nam Cung phu nhân bỏ cây gậy trúc, ngồi xếp bằng tròn dưới đất thò tay vào mình lấy ra một chiếc sáo bằng đồng dài chừng bảy tám tấc, thủng thỉnh nói:

- Vũ Đương, Thiếu Lâm đều là hai chủ phái đại vũ học trong giang hồ thời nay, võ công tất có chỗ độc đáo. Nhưng lão thân tin rằng: hai vị còn chưa trông thấy những môn bí mật không truyền ra ngoài của nhà Nam Cung, vậy hôm nay xin mời hai vị thưởng thức cho rộng tầm con mắt.

Huyền Quang (người cùng đi với Huyền Chân) thì thào nói sẽ:

- Mụ yêu tinh này khắp mình quỷ khí, không biết mụ còn định giở trò gì nữa? Việc cứu sư huynh Huyền Nguyệt là việc cần thiết ta nên làm ngay, đừng để mụ cố ý kéo dài thời gian mà trúng phải gian kế.

Đường lão thái nghe Huyền Quang nói vậy cũng cho là phải, bèn quát hỏi:

- Mụ đem con ta giấu đi đâu rồi?

Nam Cung phu nhân lạnh lùng nói:

- Im đi đừng làm ồn lên nữa, lệnh lang vẫn còn sống như thường, không chết đâu mà sợ!

Huyền Chân nhìn Bách Nhẫn nói:

- Nam Cung phu nhân thâm trầm tàn nhẫn, trăm kế nghìn mưu, ta phải cẩn thận đừng để mắc mưu mụ. Theo ý bần đạo thì ta nên ra tay trước thì hơn.

Bách Nhẫn gật đầu:

- Đạo huynh nói cũng có lý!

Huyền Chân vừa rút thanh kiếm định ra tay thì Huyền Quang đã quát lên một tiếng, múa kiếm xông lên.

Thường Tố Ngọc sắc mặt lạnh như tiền, chẳng nói chẳng rằng bước ra ngăn lại. Huyền Quang vẫy kiếm nói:

- Xin rút vũ khí ra.

Tố Ngọc thò tay vào mình lấy ra một mảnh lụa đỏ rũ tung ra, biến thành cái giải dài chừng tám chín thước. Tuy đó chỉ là một giải lụa nhưng ở tay Thường Tố Ngọc sử dụng thì chẳng khác một cây roi sắt, quật thẳng ra phía trước kèm theo những tiếng “vút vút” ghê hồn.

Huyền Quang thấy thế cũng không dám khinh địch, vội cầm thanh kiếm dùng chiêu “Thôi song vọng nguyệt” chém chéo đi một nhát. Mảnh lụa đỏ là một vật rất mềm vừa bị thanh kiếm chạm phải, tức thì uốn cong lại, mắt chỉ thấy thoáng một ánh đỏ, mảnh lụa đã quấn vào mũi kiếm.

Huyền Quang kinh sợ vội rùn người xuống tránh, tay phải gia thêm sức mạnh định cắt đứt giải lụa. Bất đồ Thường Tố Ngọc lại mượn thế bước sấn lên, phóng chân đá vào ngực đồng thời năm ngón tay cũng đưa ra nắm lấy vai địch thủ.

Mũi kiếm của Huyền Quang bị giải lụa đỏ quấn chặt còn chưa kịp thu về, mắt đã trông thấy chân tay đối phương đồng thời đánh ra đành chỉ vận khí đan điền, cúi rạp xuống đất lùi lại phía sau.

Mặc dù ông ứng biến thần tốc đã tránh thoát một đòn, nhưng cây bảo kiếm trong tay cũng suýt bị văng đi mất. Đứng trước mặt vị Chưởng môn Thiếu Lâm và Đường lão thái, Huyền Quang mới giao đấu một chiêu đã bị đối phương ép buộc phải thoái bộ, trong bụng cũng tức bực vô cùng nhưng ông nhờ có nội công tinh thâm nên ngoài mặt vẫn hết sức trấn tĩnh, chỉ ngầm vận khí điều tức một lúc rồi lại cầm kiếm xông lên. Bách Đại, Bách Tường đứng ngoài xem đã thấy rõ cái cảnh Huyền Quang bị thua về tay thiếu phụ, trong bụng cũng phải đề cao cảnh giác không dám coi thường.

Bách Đại chợt dùng thuật "Truyền âm nhập mật" hỏi Bách Tường:

- Chưởng môn sư huynh vừa dặn sư đệ đứng coi ở phía ngoài con đường dung đạo, sao sư đệ cũng theo vào đây? Cuộc giao chiến hôm nay dù bọn mình có thắng được mụ yêu tinh kia cũng khó lòng ra khỏi được gian thạch thất này?

Bách Tường cũng dùng thuật "Truyền âm nhập mật" đáp:

- Ngoài ấy đã có một cao nhân khác canh giữ, nội tình thế nào tôi đã báo cáo với chưởng môn sư huynh rồi, sư huynh không cần phải lo.

Bách Đại hỏi:

- Cao nhân khác là ai?

Bách Tường nói:

- Một người không quen biết.

Bách Đại nói:

- Vậy mà sư đệ cũng dám tin cẩn phó thác cho người ta?

Bách Tường đáp:

- Hắn khuyên tôi nên vào đây tiếp tay với các vị sư huynh vì sợ trong này không đủ thực lực.

Hai người còn đang nói chuyện chợt nghe có nhiều tiếng kỳ lạ the thé nổi lên, chói cả màng tai. Mọi người vội ngoảnh lại xem thấy Nam Cung phu nhân đưa chiếc sáo ngắn lên miệng thổi, tiếng sáo nghe giống tiếng sói tru ma gào, thoáng chốc đã đi khắp tòa thạch thất.

Lúc này Huyền Quang đã bước đến gần Thường Tố Ngọc, hai bên chỉ còn cách nhau vào khoảng ba bước. Tố Ngọc đã đẩy lui được Huyền Quang lẽ ra nên thừa thắng đuổi theo nhưng nàng vẫn cứ đứng nguyên chỗ cũ, khi thấy Huyền Quang lại cầm kiếm xông tới lần thứ hai, nàng cũng chỉ lẳng lặng đứng trông dường như đã yên trí là mình thế nào cũng thắng, không cần phải phòng bị gì cả.

Huyền Quang cầm thanh kiếm vung lên thành hai đóa kiếm hoa, lạnh lùng nói:

- Vũ công của phu nhân bần đạo rất lấy làm bội phục, muốn xin lãnh giáo thêm vài chiêu nữa.

Tố Ngọc cười nhạt đáp:

- Chỉ sợ ngươi không phải là địch thủ của ta!

Huyền Quang biến sắc mặt nói:

- Được rồi, xin hãy thử xem!

Nói xong cầm thanh kiếm chém chéo đi một nhát. Tố Ngọc sẽ uốn lưng ong, luôn luôn tránh né nhưng không chịu trả đòn. Huyền Quang ngạc nhiên nghĩ thầm: “Người này chỉ né tránh không chịu trả đòn là có ý gì vậy?” Còn đang nghĩ ngợi chợt nghe bên tai nổ đánh “ầm” một tiếng. Lúc ngoảnh lại chỉ thấy một chiếc nắp áo quan bật tung lên, rồi một người nằm trong áo quan đã đứng phắt dậy.

Kế đó những tiếng “ầm ầm” lại nổi lên liên tiếp, mười mấy chiếc nắp áo quan thi nhau bay lên và trong mỗi cỗ áo quan đó, đều có một người mặc quần áo đen đứng dậy. Tiếng sáo đồng mỗi lúc một thêm the thé, lanh lảnh đinh tai váng óc, mười mấy người áo đen cùng nhảy ra khỏi quan tài, thật là một sự biến chuyển vô cùng kinh khủng, những tiếng âm nhạc chói tai kia có một sức mạnh thần kỳ đủ khống chế nổi những cái thây người sống bị ướp lạnh trong gian thạch thất.

Mặc dù Bách Nhẫn đại sư là một bực đạo hạnh thâm sâu nhưng đứng trước hoàn cảnh quái gỡ này, cũng thấy quả tim đập thình thịch bèn vội chắp tay ngang ngực, lẩm nhẩm đọc kinh. Bách Tường, Bách Đại cũng cầm sẵn binh khí trong tay chuẩn bị ứng phó. Huyền Chân sẽ quát:

- Huyền Quang sư đệ, lùi lại mau!

Miệng thì quát, tay cũng thò ra sau lưng rút thanh bảo kiếm, Huyền Quang vội lùi về đứng sau lưng Huyền Chân đạo trưởng. Đường lão thái cũng cầm sẵn một nắm ám khí, chỉ chờ bọn người áo đen có cử động gì khác thường là ném ra. Tiếng sáo vẫn liên tiếp không ngừng, những chiếc quan tài vẫn lần lượt bật nắp, những người nằm trong áo quan cũng vẫn lục tục nhảy ra.

Không bao lâu những cỗ quan tài trong thạch thất quá nửa đều đã được mở tung, bốn năm chục người mặc áo đen đứng khắp vòng ngoài vây mấy người vào giữa. Huyền Chân đạo trưởng rất mực tinh tế, tuy trong lúc kinh hoàng ông vẫn để ý nhận xét hoàn cảnh xung quanh, chỉ thấy trong dãy quan tài vẫn còn rất nhiều cỗ nắp đã hé ra rồi lại đậy xuống, hình như người nằm bên trong không đủ sức mở hẳn nắp áo quan ra. Thốt nhiên tiếng sáo ngừng bặt, trong gian thạch thất lại im lặng như tờ.

Chợt nghe Huyền Quang kêu to:

- Có phải Huyền Nguyệt sư huynh đấy không?

Huyền Chân vội quay lại nhìn, quả thấy Huyền Nguyệt mặc quần áo đen đứng lẫn trong đám đông người. Huyền Quang hình như bị xúc động mạnh không sao nén nổi, thình lình quát lên một tiếng rồi xăm xăm bước tới bên Huyền Nguyệt. Huyền Chân vội nắm cánh tay Huyền Quang lôi lại sẽ nói:

- Tinh thần của hắn đã bị Nam Cung phu nhân khống chế rồi, hắn đâu còn nhớ ngươi là sư đệ của hắn?

Nam Cung phu nhân cười khanh khách nói:

- Đúng thế! Tâm thần của bọn này đã bị ta khống chế, đừng nói các ngươi chỉ là sư huynh sư đệ, dù cho cha mẹ vợ con họ, họ cũng không nhận ra nữa đâu.

Giọng nói của mụ tuy từ tốn dịu dàng, nhưng ý nghĩa câu nói thì thực khiến cho người nghe phải rợn tóc gáy. Bách Nhẫn đại sư lẩm nhẩm niệm Phật hiệu rồi nói:

- Thật là một hạo kiếp kỳ quái bi thảm, trong vũ lâm chưa từng thấy bao giờ.

Nam Cung phu nhân chống cây gậy trúc xuống đất, thủng thỉnh bước lên vài bước nói:

- Trong số những người này không những có Huyền Nguyệt đạo trưởng của phái Vũ Đương lại còn có cả Trung Nguyên tứ quân tử và Chưởng môn Ngôn gia đất thần châu là Ngôn Phượng Cương nữa.

Bách Nhẫn để ý nhận kỹ từng người, quả thấy Trung Nguyên tứ quân tử đứng lẫn trong bọn ấy thực nhưng lúc này người nào đôi mắt cũng lờ đờ, mặt mũi ngơ ngác như mất cả hồn vía. Nam Cung phu nhân thấy bọn quần hào đã bị thất đảm về cảnh tượng biến ảo ly kỳ trước mắt, mới cười bằng một giọng quái gở nói:

- Các vị đều là những bậc danh tiếng lẫy lừng trong vũ lâm đã lâu, mà đối với sự biến ảo này không nghĩ ra đầu mối thì cũng lạ thật. Lão thân xưa nay làm việc gì cũng quang minh chính đại, các vị lát nữa tất khó lòng tránh khỏi bị lâm vào cảnh như họ, vậy nhân dịp trong lúc đầu óc các vị còn sáng suốt, có thấy chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi đi.

Huyền Chân đạo trưởng đảo mắt trông khắp xung quanh thấy bọn áo đen đều đứng yên chăm chăm, hình như còn chờ Nam Cung phu nhân thổi sáo ra lệnh rồi mới hành động, bèn sẽ ho nhẹ một tiếng nói:

- Bần đạo tuy không dám tự phụ là tinh thông y lý nhưng được đọc sách thuốc đã nhiều, còn nhớ hình như có một loại dược vật có tính chất làm cho người ta mất hết trí nhớ, tuy không nhận được mặt cha mẹ vợ con, nhưng về vũ công thì lại không quên…

Nam Cung phu nhân cười nhạt ngắt lời:

- Những người đã lọt vào “Mê hồn sàng” của lão thân tuy quên hết những việc đã qua nhưng vũ công thì trái lại, chẳng những không quên mà mỗi ngày lại càng tinh tiến hơn lên nữa. Không biết đạo trưởng có tin như thế không?

Huyền Chân gật đầu:

- Bần đạo biết phu nhân không nói khoác, những người này quả nhiên giữ được vũ công nguyên vẹn chỉ cần huyết mạch ở chân tay họ hoạt động được, thì vũ công dù có tổn thất cũng không quá hai thành. Do đó bần đạo có thể đoán chắc rằng: tâm thần của những người này không phải do dược vật khống chế, dù có dùng thuốc thật nữa thì thuốc cũng không phải là vật liệu chủ yếu, hoặc giả phu nhân cố ý vịn vào cớ thuốc thang để lừa dối người đời đó thôi.

Nam Cung phu nhân cười khanh khách, giọng cười lạnh như băng, nói:

- Đúng vậy, thuốc chỉ có thể làm cho người ta mất hết chứ không thể làm cho vũ công của người ta tăng tiến lên được. Nhưng lão thân không dám nói khoác, những câu lão thân nói đây không câu nào xa quá sự thật; ấy là con người ta mỗi người đều có một sự bí mật mà hiện thời những người biết sự bí mật đó, trên đời này chỉ có lão thân và mấy đứa con dâu cháu dâu góa bụa của lão thân đây thôi.

Huyền Chân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bần đạo cũng tin rằng những lời phu nhân nói hoàn toàn không sai sự thực.

Nói đến đấy, ông lại đưa đôi mắt sáng quắc như điện nhìn bọn người xung quanh rồi tiếp:

- Nhưng lúc này bọn người vây quanh đây hình như hỏa hầu còn chưa tới, nếu phu nhân định cậy vào lực lượng của họ để đối phó với bần đạo và vị Phương trượng Thiếu Lâm đây e rằng khó được như nguyện. Và ám khí của Đường gia đất Tứ Xuyên đâu phải tầm thường, trong khi động thủ tránh sao khỏi lưu huyết?

Nam Cung phu nhân lại cười nhạt:

- Những người này tuy trông cặp mắt họ lờ đờ như không có thần nhưng khi họ bắt đầu vận động, khí huyết sẽ lưu thông, vũ công lại phục hồi ngay tức khắc.

Mụ trông qua một lượt rồi lại tiếp:

- Và trong bọn này phần nhiều là đệ tử các môn phái lớn và những người có tên tuổi ở Trung Nguyên, cùng với các vị cũng là chỗ bạn bè quen biết dù trong lúc hỗn chiến bất luận bên nào bị thương vong cũng không thiệt hại gì đến nhà Nam Cung thế gia cả.

Đường lão thái lắc đầu thở dài:

- Mụ thật đáng kể là một người âm hiểm đệ nhất trên đời, sinh bình lão thân mới gặp là một.

Nam Cung phu nhân chợt nghiêm sắc mặt nói:

- Lão thân vì nể mặt các vị đều là chưởng môn một phái, danh tiếng lẫy lừng nên mới phá lệ ưu đãi, giải thích cho các vị thấy rõ những việc mà các vị không thể tưởng tượng nổi. Nhà Nam Cung tôi mang một trách nhiệm nặng nề, nhẫn nhục ẩn cư ở ngoài khu rừng Trường thanh này mấy chục năm trời, đối với sự mấy đời con cháu bị tàn sát không hỏi han gì đến, nhưng một khi đã phát động việc báo thù thì tất phải có chuẩn bị từ trước, quyết không khi nào lại còn sai sót để kẻ thù thừa cơ quật lại. Không phải lão thân nói khoác, chỉ riêng bọn cao thủ vũ lâm trong “Mê hồn lao” này đã đủ kháng cự nổi chín đại môn phái của các ngươi rồi!

Bách Nhẫn đại sư nói:

- A Di đà phật, lão nạp còn muốn thỉnh giáo phu nhân một câu.

Nam Cung phu nhân nói:

- Đại sư muốn hỏi gì xin hãy hỏi mau lên, lão thân đã đến giờ luyện công không thể tiếp chuyện suông với các vị lâu hơn nữa.

Bách Nhẫn nói:

- Mấy chục năm gần đây trong vũ lâm thường đồn đại là có nhiều nhân vật tên tuổi bỗng dưng bị mất tích, có lẽ đều do tay Nam Cung phu nhân bắt cóc họ phải chăng?

Nam Cung phu nhân thản nhiên đáp:

- Đúng, phần nhiều bọn ấy đều mắc vào vòng lưới của nhà Nam Cung thế gia cả.

Bách Nhẫn thở dài nói:

- Lão nạp cũng đã nghĩ đến điều ấy. Ôi! Không ngờ những nghi án mấy chục năm nay bây giờ mới sáng tỏ.

Nam Cung phu nhân nói:

- Tỏ rõ ra thì đối với các vị cũng chỉ có hại chớ không có lợi. Bao nhiêu năm nay chưa từng có người nào biết rõ những điều bí mật của Nam Cung thế gia mà lại còn tỉnh táo ra khỏi nhà Nam Cung được cả.

Giọng mụ lại chợt trở nên tàn ác, hung hăng:

- Bây giờ chỉ còn hai con đường dành cho các vị, một là chết, hai là biến thành tay sai cho Nam Cung thế gia như mấy người áo đen kia. Muốn lựa đường nào xin tùy ý các vị.

Huyền Chân đạo trưởng ngầm xét đại thể, biết không sao tránh khỏi một trận ác đấu bèn cười nhạt nói:

- Đáng tiếc là cả hai con đường ấy, bọn bần đạo đều không ai thích cả.

Nam Cung phu nhân cũng cười nhạt nói:

- Vậy thì xin tùy các vị muốn làm thế nào ra khỏi đây thì làm. Lão thân còn mắc việc, bốn tiếng đồng hồ nữa sẽ xin trở lại.

Nói xong mụ chống gậy thủng thỉnh quay ra cửa. Bách Đại thốt nhiên quát to:

- Đứng lại!

Nam Cung phu nhân lờ như không nghe tiếng, hai thiếu phụ áo trắng cũng theo mụ ra khỏi cửa đá. Bách Đại lại quát:

- Ta bảo mụ đứng lại, mụ có nghe tiếng không?

Vừa nói vừa xoay mình rảo bước đuổi theo. Bọn người áo đen đứng vây xung quanh, lúc ấy thốt nhiên cũng xông ra chắn ngang đường. Bách Đại thét lên:

- Tránh ra!

Vừa quát vừa giơ tay lên, phóng một chưởng “phi bạt tràn chung” vào người đứng trước mặt. Chưởng lực của ông ta rất hùng hồn lại dồn hết sức mạnh phóng ra uy thế không phải tầm thường, tiếng chưởng phong vù vù như gió bão. Người áo đen lập tức giơ tay phải lên bắt lấy. Vì huyết mạch của hắn chưa hoạt động, vũ công chưa phục hồi, làm sao có thể tiếp nổi một chưởng ấy của Bách Đại? Nên chỉ nghe đánh “bùng” một tiếng như đánh vào miếng da rách, người áo đen lảo đảo bước lùi lại ba bước rồi ngã phịch xuống đất.

Thấy Bách Đại đánh một chưởng đã làm cho đối phương bị thương, hai người áo đen đứng hai bên đều giơ chưởng đánh ra, Bách Đại phấn khởi thần uy vung hai cánh đón bắt lấy chưởng thế của hai người. Ba người sáu chưởng lại đấu hết một chiêu. Hai người áo đen đều bị đẩy lùi về phía sau mấy bước.

Khi ngẩng đầu lên thì Nam Cung phu nhân và hai thiếu phụ đã ra khỏi cửa đá, hình như sự sống

chết của những người trong thạch thất này đều không liên can gì đến mụ, nên mụ không thèm ngoảnh cổ lại. Thường Tố Ngọc đi sau cùng chân vừa bước ra khỏi khuôn cửa, chợt lại quay lại lấy trong mình ra một vật, ném vào thạch thất. Chỉ thấy ngọn lửa lóe lên mấy lượt rồi nổ đánh ầm một tiếng, tức thì một luồng khói xanh nghi ngút bay tản ra bốn phía. Bọn người áo đen nghe thấy tiếng nổ thốt nhiên từ từ chuyển động, giơ tay nhấc chân, động tác càng lúc càng nhanh càng mạnh.

Huyền Chân đạo trưởng cau mày nói:

- Hỏng, ngần này người nếu để cho huyết mạch họ được hoạt động, vũ công hồi phục thì chúng ta đối phó với họ cũng mệt chớ chẳng phải chơi!

Bách Nhẫn đại sư hiền từ nói:

- Chẳng lẽ chúng ta quyết liều sống chết đánh nhau với họ hay sao?

Huyền Chân nói:

- Theo ý tiểu đệ thì những người này tuy tâm thần đã bị Nam Cung thế gia khống chế nhưng hỏa hầu hình như chưa thành, mà Nam Cung phu nhân cũng chưa vận dụng họ được đúng như ý muốn, nếu chúng ta không ra tay thì có khi họ cũng không làm gì ta đâu!

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi đây nhìn họ hay sao?

Huyền Chân nói:

- Thì ta đành ngồi chờ Nam Cung phu nhân tới rồi hợp sức mà đánh, may ra có cơ thoát thân được. Còn đánh nhau với bọn người loạn trí này thì dù thắng hay bại cũng không có nghĩa lý gì cả. Theo ý tiểu đệ thì lúc này ta nên chia ngồi ra bốn góc bày thành một trận hình tròn, phòng xa lỡ họ nổi khùng xông vào tấn công trước, ta sẽ chia nhau ra cự địch cùng ứng chiến lẫn nhau, như vậy có lẽ tiện hơn.

Bách Nhẫn đại sư gật đầu khen phải. Kế đó mỗi người đều chọn lấy một phương vị, bày thành một phương trận dưới sự chỉ huy của Huyền Chân đạo trưởng. Khi mặt trận đã dàn xong, Huyền Chân đạo trưởng lại nói:

- Chúng ta đang bị hãm vào một hoàn cảnh hết sức nguy hiểm, vậy cần phải trấn tĩnh tinh thần chuẩn bị đối phó với tình thế, không nên rối loạn.

Ngừng một lát, ông lại tiếp:

- Bần đạo rất lấy làm lạ không hiểu tại sao trong số những người này phần đông đều là cao thủ

thượng hạng trong giang hồ, tất không chỉ có một thứ thuốc “Mê thần” có thể làm cho họ mất hết bản tính, chịu nghe mệnh lệnh của Nam Cung phu nhân sai khiến được. Bần đạo dám chắc đây chỉ là một sự huyền bí ở trong vũ học đó thôi.

Bách Nhẫn mỉm cười nói:

- Lão nạp cũng có cảm tưởng như vậy, đạo huynh cứ thử ra tay thí nghiệm xem sao, nếu có thể dùng được lão nạp việc gì, lão nạp xin cố sức.

Huyền Chân nói:

- Vừa rồi bần đạo trông thấy tình hình trong khi Đường lão thái và Nam Cung phu nhân giao đấu, đã cảm thấy vũ học của nhà Nam Cung hình như có chỗ cực đoan riêng, ngoài sự quỉ bí độc lạt ra còn có một sức mạnh kỳ lạ đặc biệt, tựa hồ dựa vào chỗ ảo bí ấy mà thành, trừ thủ pháp ra thì sự tiến tu của nội công cũng đã tới một sức mạnh cực kỳ nhanh chóng.

Đường lão thái nói:

- Đạo trưởng nói đúng đấy, trong lúc lão thân động thủ với Nam Cung phu nhân thấy toàn thân mụ bốc lên một luồng hắc khí giống như đám mây, làm cho ám khí của lão thân ném vào đều vô công hiệu.

Huyền Chân gật đầu nói:

- Xin các vị đều tự đề phòng cẩn thận, bần đạo tuy nghĩ vậy nhưng không dám quả quyết hoặc giả lại còn gây ra những sự phiền phức nữa.

Huyền Quang rút thanh trường kiếm ra đặt trước ngực, Đường lão thái cũng lấy sẵn ám khí ra cầm ở tay. Tất cả mọi người đều cầm binh khí chuẩn bị sẵn sàng. Huyền Chân đạo trưởng nhắm hai mắt lại, tay chấp trước ngực sắc mặt nghiêm chỉnh rồi từ trong miệng đưa ra một thứ tiếng tựa như hát như kêu, trước còn nho nhỏ sau cất cao dần, lúc này mới nghe rõ như tiếng tụng kinh.

Bọn người áo đen hình như hơi động đậy, Huyền Chân đạo trưởng thủng thỉnh bước lại gần họ. Thân thể ông ta thẳng đờ, thần sắc ngây ngô bước đi khó khăn, hình như có một lực lượng gì thần bí kéo thân thể ông ta lại không cho tiến lên. Tiếng tụng kinh của Huyền Chân mỗi lúc một to, những tiếng hồi âm vang vang đáp lại truyền đi khắp gian nhà.

Huyền Nguyệt đạo trưởng hình như không chống nổi cái sức kêu gọi của tiếng đọc kinh đó bèn từ từ tiến lại phía Huyền Chân. Huyền Quang sợ lúc này thần trí Huyền Nguyệt chưa tỉnh trong lúc bất thần, đột nhiên xuất thủ có hại cho Huyền Chân chăng, bèn vội kêu lên:

- Nhị sư huynh…

Nói chưa dứt câu, Huyền Chân chợt mở bừng đôi mắt, ngừng tiếng niệm kinh sẽ quát:

- Huyền Nguyệt sư đệ có còn nhận được ngu huynh không?

Huyền Nguyệt mở to đôi mắt, nhấp nháy mấy cái tựa như muốn nói lại thôi… Huyền Chân nắm lấy cổ tay trái Huyền Nguyệt nói tiếp:

- Anh em đồng môn ở với nhau mấy chục năm nay, sư đệ không nhận ra tiểu huynh thực ư?

Chợt nghe Huyền Nguyệt quát to một tiếng rồi giơ tay phải đánh vào ngực Huyền Chân đạo trưởng. Huyền Chân đã phòng bị trước liền gia thêm sức mạnh vào bàn tay phải khóa chặt lấy mạch môn của Huyền Nguyệt lại ngầm vận nội công, ưỡn ngực hứng lấy chưởng phong. Huyền Nguyệt tay trái đã bị đối phương nắm chặt nên dùng sức cũng yếu đi nhiều, một chưởng đánh ra khí thế trông tưởng hùng mạnh lắm nhưng kỳ thực thì chẳng có gì, chỉ nghe “bình” một tiếng, Huyền Chân vẫn đứng yên không hề nhúc nhích.

Huyền Quang đứng ngoài sợ quá, hét lên:

- Nhị sư huynh điên hay sao thế?

Rồi múa thanh trường kiếm xông tới. Tức thì bọn người áo đen đều nhích bước tiến lên, hàng trăm cặp mắt cùng đổ dồn vào phương trận, nhấp nhổm chỉ chực ra tay. Huyền Chân vội quát bảo Huyền Quang:

- Mau cất kiếm về, đừng làm cho họ xông ra nữa.

Vừa nói vừa buông tay Huyền Nguyệt ra. Trong thạch thất lúc này lại yên lặng như tờ, không có lấy một tiếng động. Huyền Nguyệt thủng thỉnh lùi về phía sau hai bước, bọn người áo đen cũng đứng im không đụng cựa gì nữa. Huyền Chân nghĩ thầm “Nguy hiểm thật, suýt nữa thì gây nên một trận quần ẩu!”

Ông giơ ống tay áo lau mồ hôi trán rồi nói với Bách Nhẫn:

- Đại sư có nhận được đầu mối gì không?

Bách Nhẫn lắc đầu, Huyền Chân lại nói:

- Bần đạo đã hơi nhận thấy một chút bí ẩn: Nếu chúng ta ngồi im thì bọn cũng không xuất thủ công kích…

Ông đang nói lại chợt thấy cánh cửa đá từ từ mở ra. Mọi người vội ngẩng đầu lên trông chỉ thấy một người mặc áo vàng, mặt che một mảnh khăn sa đen, đứng trấn ở giữa cửa. Huyền Chân sẽ nói:

- Người này ăn mặc kỳ dị, hình như không phải người nhà Nam Cung thế gia?

Chợt nghe một giọng nằng nặng nhưng rõ ràng từ trong mảnh sa đen đưa ra:

- Nơi này không nên ở lâu, thừa lúc Nam Cung phu nhân đang bận hành công các vị nên mau mau rời khỏi tòa thạch thất đi. Nếu chờ tới lúc mụ hành công xong có muốn đi cũng không phải chuyện dễ.

Bách Nhẫn đại sư hỏi:

- Các hạ là ai?

Người lạ nói:

- Thì giờ lúc này quý hơn vàng bạc không phải là lúc tra hỏi tên tuổi và tôi cũng chưa muốn cho các vị biết rõ bộ mặt thực vội, các vị cứ yên trí là tôi không có bụng hại các vị là được rồi. Ngoài cửa có cắm chông ngầm mai phục, tôi đã vì các vị nhổ bỏ sạch sẽ, các vị nên đi ngay đi!

Huyền Chân nói:

- Nếu các hạ thực tâm cứu chúng tôi thì trước hết hãy tìm cách gì ngăn bọn người áo đen này lại mới được!

Người áo vàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Được rồi, các vị hãy rút binh khí ra, khi ra khỏi thạch thất đừng nên dùng dằng ở hòn giả sơn, cứ đi thẳng vào phủ đệ Nam Cung rồi trông về phía Nam đi chừng hai chục dặm tới bờ sông Bạch hà, ở đó tôi đã dành sẵn chiếc thuyền chờ các vị.

Huyền Chân lại hỏi:

- Tôn giá có thể cùng đi với chúng tôi được không?

Người áo vàng nói:

- Khi lên thuyền sẽ có người đón tiếp các vị. Chúng ta còn nhiều cơ hội gặp gỡ không đi đâu mà vội.

Ngừng một lát lại nói tiếp:

- Để tôi dẫn bọn áo đen này ra chỗ khác, trong khi đó các vị phải tìm cách chạy thật nhanh ra cửa thạch thất mới kịp.

Nói xong thò tay vào mình lấy ra một chiếc đồng la gõ “chung chung” rầm lên. Bọn người áo đen

nghe tiếng đồng la gõ tức thì nhảy xông cả về phía người lạ mặt. Người lạ mặt nhảy tới bên một cỗ áo quan co chân đá một cái, áo quan lập tức bật lên bay vào đám người áo đen miệng thì quát lớn:

- Mời các vị đi mau, đừng bận tâm tới tại hạ. Tại hạ đã có cách thoát thân!

Huyền Chân sẽ nói với Bách Nhẫn:

- Lúc này chúng ta chưa thể cứu được những người bị bắt, hãy nên ra khỏi chỗ nguy hiểm này đã rồi sẽ tính kế sau.

Bách Nhẫn quay đầu nhìn lại thấy bọn người áo đen đã ra tay, kẻ quyền người cước đều nhằm cả vào người lạ mặt mà tấn công, trong bụng lại thấy bất nhẫn nghĩ thầm: “Người này vũ công dù cao đến đâu cũng khó lòng đương nổi với bọn người mất trí kia được. Người ta đã mạo hiểm đến đây cứu mình, chẳng lẽ mình lại bỏ mặc cho người ta chết hay sao?”

Ông vừa toan gọi Bách Đại, Bách Tường bảo xông vào cứu thì lại nghe tiếng người áo vàng quát to:

- Các vị không đi đi, còn đợi gì nữa?

Huyền Quang, Đường lão thái và Bao Phương lúc này đều đã chạy ra ngoài cửa đá. Bách Nhẫn tự nhủ: “Có lẽ là hắn đã tự tin là có thể thoát hiểm được nên cứ thôi thúc mình đi! Thôi ta cũng không nên dùng dằng mà lỡ hết việc lớn.” Nghĩ vậy liền đứng lên phất ống tay áo một cái, thân hình đã ra tới cửa động.

Bách Đại nói:

- Mời các vị cứ đi trước, tiểu đệ xin đoạn hậu.

Vừa nói xong đã thấy một người mặc áo đen xông tới, ông lập tức ngầm vận nội công giơ tay phóng luôn một chưởng, chỉ nghe người áo đen kêu “hự” một tiếng rồi cả thân hình té ngửa, rơi tõm xuống băng trì. Nhưng một chưởng đó cũng lôi cuốn được bọn người áo đen kéo ồ cả lại. Người lạ mặt thấy thế vội giơ đồng la lên gõ luôn một hồi dồn dập, bọn người áo đen đang đuổi theo Bách Đại lại bị tiếng đồng la hấp dẫn, đều quay trở lại.

Huyền Chân đạo trưởng chống kiếm đi trước, Bách Đại cầm lưỡi chủy thủ đi sau đoạn hậu men theo đường dung đạo rảo bước tiến lên. Chỉ trong khoảnh khắc cả bọn đã ra khỏi sơn động. Lúc này chân trời đã hơi có ánh sáng, thì ra đã qua canh năm. Bách Nhẫn lắng tai còn nghe văng vẳng mấy tiếng đồng la, bất giác thở dài nói:

- Chúng ta tuy đã thoát hiểm nhưng người cứu chúng ta vẫn còn bị hãm ở trong thạch thất!

Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Đại sư cứ yên tâm, theo bần đạo dự đoán thì người ấy không những thoát hiểm mà rất có thể còn xuống thuyền trước mình cũng chưa biết chừng! Chúng ta phải đi mau lên, chần chừ mãi lỡ bị địch đuổi kịp thì phiền lắm!

Rồi ông rảo bước đi lên trước, cả bọn cũng hấp tấp chạy theo. Lạ một điều là cả nhà Nam Cung không một ai hay biết gì cả, quần hào an an ổn ổn ra khỏi khu rừng Trường thanh, nhắm hướng nam thẳng tiến. Trong bọn toàn là những tay đệ nhất cao thủ, khinh công tuyệt đỉnh đi nhanh như bay, chỉ trong chốc lát đã được hai chục dặm. Lúc này phương Đông đã hiện lên một đám mây trắng, cảnh vật đã trông thấy rõ ràng bên bờ sông nằm ngang trước mặt, quả nhiên đã buộc sẵn một chiếc thuyền gỗ, cánh buồm đã trương lên hình như chỉ chờ nhổ neo.

Một gã đại hán tuổi trạc ba mươi đứng trên mũi thuyền đang nghênh Đông ngó Tây, trên bộ mặt hắn mồ hôi nhỏ giọt đủ biết là hắn đang nóng lòng sốt ruột chờ đợi ai, vừa trông thấy quần hào đi tới hắn đã giơ tay vẫy lấy vẫy để. Huyền Chân đặt một tay lên ngực vừa toan cất tiếng, gã đại hán đã lập tức nhổ neo nói chặn trước:

- Xin mời các vị xuống thuyền mau lên. Có chuyện gì xin để lát nữa sẽ nói.

Chương 17: Giao Phong Trên Mặt Nước

Đường lão thái nhún chân nhảy lên thuyền trước, quần hào lục tục nhảy theo. Bách Nhẫn đại sư đi sau cùng, vừa mới đặt một chân lên sàn thuyền con thuyền đã từ từ rời bến, thuận buồm xuôi gió đi nhanh như bay, chỉ trong chốc lát đã đi được tới bốn năm dặm. Trong thời gian đó, gã đại hán chỉ mải miết cầm sào đẩy thuyền, chẳng nói chẳng rằng. Mãi đến khi thuyền ra tới giữa dòng, trời đã sáng rõ nửa vầng hồng nhật đã nổi lên khỏi mặt đất, gã đại hán mới gác cây sào lên mui, lấy tay áo lau mồ hôi rồi nói:

- Trong thuyền đã có đủ cơm nước, các vị có thấy đói xin cứ việc lấy dùng tự nhiên.

Vì thấy đại hán cử động hấp tấp có vẻ đáng ngờ nên cả bọn đều lẳng lặng đứng ngoài mũi thuyền theo dõi hành động của hắn, không ai chịu chui vào khoang. Bách Nhẫn đại sư niệm Phật một câu rồi hỏi:

- Thí chủ cốt tới đây để đón chúng tôi đấy ư?

Gã đại hán lúc này sắc mặt đã trở nên bình tĩnh, mỉm cười nói:

- Tại hạ chờ các vị có tới một trống canh rồi!

Bách Nhẫn đại sư hỏi:

- Thí chủ có thể cho biết quý danh được không?

Đại hán cười nói:

- Tại hạ chỉ là một tên tiểu tốt trong vũ lâm, tên tuổi không có ở trong sổ sách, dù nói ra các vị cũng không biết thà không nói thì hơn.

Huyền Chân nói:

- Tôn giá đã không muốn cho biết tên tuổi, chúng tôi cũng không dám hỏi gặng. Bần đạo chỉ thắc mắc một điều là tại sao tôn giá lại biết bọn bần đạo định xuống thuyền?

Đại hán nói:

- Tại hạ phụng mệnh đến đón các vị.

Huyền Chân lại hỏi:

- Mệnh ai?

Đại hán trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nhâm tướng công.

Bách Nhẫn sửng sốt hỏi:

- Nhâm tướng công nào? Hay là Nhâm Vô Tâm?

Huyền Chân nói:

- Quả nhiên là hắn, bần đạo đoán quả không sai!

Đại hán gật đầu nói:

- Nhâm tướng công dặn tôi mời các vị tạm nghỉ trên chiếc thuyền nhỏ này một ngày một đêm, bắt đầu kể từ sáng hôm nay cho tới mai hãy lên bờ.

Đường lão thái ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Đại hán nói:

- Tại hạ chỉ biết theo lời dặn của Nhâm tướng công mà thưa lại với các vị như thế, còn lý do bởi đâu thực quả tại hạ cũng không rõ.

Gã ngừng một lát lại tiếp:

- Trong thuyền đã sắp sẵn rượu thịt cơm chay, xin các vị cứ lấy dùng tự nhiên. Thời gian một ngày một đêm cũng không lâu lắm, rất có thể lúc đó Nhâm tướng công sẽ tới thăm các vị.

Chợt nghe Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Bọn họ đang đuổi theo kia kìa!

Quần hào đều ngẩng đầu trông lên, quả thấy hai thiếu phụ mặc áo trắng, cưỡi ngựa trắng đang đi theo dọc bờ sông đuổi tới. Phía sau hai người còn có tám kị sĩ mặc áo đen cưỡi tám con ngựa cao lớn lực lưỡng, lưng đeo vũ khí đi kèm. Khi hai bên còn cách nhau chừng bốn năm trượng, hai thiếu phụ dường như không muốn quần hào trông thấy rõ mặt nên đều quay đầu nhìn đi phía khác.

Huyền Quang nhớ lại cuộc giao đấu đêm qua, mình bị bại về tay thiếu phụ trong bụng vẫn còn căm giận bèn nói:

- Họ đã đuổi theo thì chúng tôi vẫn ghé thuyền lên bờ nghênh chiến xem thắng bại về ai. Nếu ta bắt sống được hai thiếu phụ kia thì có thể đánh đổi lấy Huyền Nguyệt sư huynh được.

Huyền Chân vừa toan ngăn cản thì đại hán đã đón lời:

- Không được, Nhâm tướng công đã dặn đi dặn lại không được để vị nào lên bờ trước thời hạn một ngày một đêm cả.

Huyền Quang hỏi:

- Sao lại thế?Chẳng lẽ chúng ta còn lo lạc đường nữa hay sao?

Đại hán mỉm cười nói:

- Xin các vị vào cả trong khoang để mạc tại hạ ứng phó với mấy người này.

Huyền Chân trầm ngâm một lát rồi chui vào khoang trước. Mọi người thấy Huyền Chân vào cũng lần lượt chui vào theo. Đường lão thái nhìn Huyền Chân nói:

- Đạo trưởng, chúng ta có thể cứ ngồi yên trong khoang thuyền này à? Lệnh sư đệ nói cũng có lý, nếu ta bắt sống được hai thiếu phụ kia thì có hy vọng đánh đổi được Huyền Nguyệt đạo trưởng và khuyển tử về, có phải hay biết bao nhiêu không?

Huyền Chân lắc đầu:

- Lão thái đừng nóng, những sự bí ẩn của nhà Nam Cung đã bị phát giác, cố nhiên ta không thể tha thứ cho bọn họ được, nhưng tình thế lúc này lại khác, vị tráng sĩ kia đã hết sức khuyên ta không nên vào bờ, tất phải có duyên cớ gì đặc biệt ta không nên cố cưỡng.

Đường lão thái tuy không nói ra nhưng trong bụng cũng không phục. Mọi người lại quay nhìn lên bờ, thấy thiếu phụ đi đầu đã quay mặt lại, giơ tay vẫy đò. Gã đại hán tảng lờ như không trông thấy, cứ cắm cổ chèo đò. Thiếu phụ đứng trên bờ nói to:

- Ngươi không chịu ghé vào bờ, đợi lát nữa ta đuổi kịp thì đừng hòng sống sót!

Con thuyền còn cách bờ ít nhất cũng tám chín trượng nhưng tiếng nói nghe rất rõ, tưởng như người nói đang ở cạnh mình. Dòng sông đang chảy xiết, con thuyền nhỏ thuận dòng trôi đi vèo vèo, dần dần không trông thấy hai thiếu phụ và bọn người cưỡi ngựa đâu nữa. Đại hán chợt buông mái chèo, bước vào trong thuyền nói:

- Mời các vị xơi chút gì cho đỡ đói.

Huyền Chân mỉm cười nói:

- Chúng tôi vẫn còn no cả, đa tạ tráng sĩ quan tâm.

Đường lão thái chợt cất tiếng hỏi:

- Tôn giá có phải họ Cao không?

Đại hán hơi biến sắc mặt nói:

- Đường thái thái vẫn còn nhớ việc mười lăm năm về trước cơ à?

Đường lão thái gật đầu thủng thỉnh nói:

- Đó là một trong những cuộc ác chiến mà sinh bình lão thân được gặp, lẽ nào lại quên được?

Đại hán hình như cảm khái về những chuyện đã qua, thở dài nói:

- Nhưng lần ấy tại hạ vẫn bị thua về tay lão thái.

Đường lão thái mỉm cười:

- Vì ngươi còn mãi để ý việc khác đến nỗi lỡ tay. Nhưng dù bị thua vẫn còn vẻ vang.

Đại hán vùng cười ha hả:

- Thua mà vẫn vẻ vang, hà hà…

Gã lại chợt sầm nét mặt, thở dài nói:

- Chuyện cũ đã thành dĩ vãng, Cao Giao bây giờ không giống Cao Giao năm xưa nữa… Một con thuyền với chiếc cần câu ngày tháng tiêu dao trên dòng nước bạc, không ganh đua với người, không cạnh tranh với đời đó là sở nguyện duy nhất của tại hạ…

Thái độ gã chợt trở nên nghiêm trang kính cẩn, chấp hai tay đặt trước ngực nói:

- Đó toàn là nhờ ơn Nhâm tướng công ban tứ, khiến Cao mỗ này mới thay hình đổi lốt, tu tỉnh nên người…

Trong đám quần hào phần đông tuy không biết Nhâm Vô Tâm là ai, nhưng với Cao Giao thì đã rõ lắm. Người này năm xưa nguyên là một đại đạo, tiếng tăm lừng lẫy khắp dải Trường giang, chẳng những vì võ nghệ cao cường lại còn vì tài bơi lặn nữa. Không ngờ một tay kiêu hùng như thế mà thốt

nhiên thay đổi tâm tính, chịu sống một cuộc đời ẩn dật sinh nhai bằng nghề chài lưới, quả là một chuyện động trời.

Huyền Chân tỏ vẻ ngậm ngùi:

- Bần đạo ngưỡng mộ đại danh đã lâu…

Cao Giao giơ tay xua lấy xua để nói:

- Những chuyện đã qua không nên nhắc đến nữa, xin đạo trưởng bỏ qua đi cho.

Bách Nhẫn khen rằng:

- Bể khổ không bờ, hồi đầu là bến, vứt bỏ đồ đao lập tức thành Phật. Lão nạp xin mừng Cao thí chủ.

Cao Giao rót một chén rượu bưng lên nói:

- Tại hạ xin kính mời các vị một chén.

Bách Nhẫn nói:

- Lão nạp xưa nay chưa từng uống một giọt rượu, xin để dùng trà thay vào.

Cao Giao đặt chén rượu xuống rồi rót chén nước trà mời Bách Nhẫn, kế đó lại cầm hồ rượu rót mời mỗi người một chén, tự mình cũng uống chén rượu rót ra trước nhất.

Huyền Chân lại hỏi:

- Không biết Cao tráng sĩ định đưa chúng tôi đi đâu bây giờ?

Cao Giao cười nói:

- Nhâm tướng công muốn chư vị lưu lại dưới thuyền một ngày một đêm tất là có dụng ý. Rồi sau đó lại chờ xem ông ta định đoạt thế nào, ta sẽ chiếu theo đó mà làm.

Bao Phương tỏ vẻ sốt ruột nói:

- Ngần này người nhét vào một con thuyền nhỏ bề dài không quá một trượng, bề ngang không đầy một thước chờ suốt một ngày một đêm thì đến chết ngạt mất.

Cao Giao mỉm cười nói:

- Bao huynh đừng lấy thế làm ủy khuất, huynh đệ đã thân chèo thuyền cho Bao huynh, hẳn Bao

huynh phải hài lòng chứ?

Thời gian thấm thoát không mấy lúc đã hết một ngày dài, nhưng trong lòng quần hào thì coi dằng dặc như cả một năm trường, may nhờ có Huyền Chân và Bách Nhẫn đều bình tĩnh thản nhiên nên mọi người tuy sốt ruột cũng không dám kêu ca. Lại qua một đêm không trăng sao thưa mây nhạt, bốn bề tịch mịch đìu hiu.

Cao Giao ném chiếc neo xuống sông rồi nói:

- Đêm nay thuyền không ghé bờ, chúng ta thả neo ở giữa sông một đêm. Cũng may con sông này nước nông cho nên khỏi lo gió to sóng lớn làm cho các vị mất ngủ.

Hắn nói xong lại lấy một chiếc áo tơi bằng vải sơn đen khoác lên mình, thủng thỉnh bước ra ngoài khoang, ngồi xổm ở đầu thuyền dựa vào cột buồm, nhắm mắt tĩnh tọa. Lúc này cánh buồm đã cuộn lại, một lá thuyền con rập rình giữa làn sóng bạc. Quần hào trong thuyền tuy đều là những kẻ hào tráng trong giới vũ lâm, nhưng chưa ai từng trải qua cái cảnh ngồi suốt đêm trong một chiếc thuyền con để chờ sáng, nên lúc này trong lòng mỗi người đều nảy ra một cảm giác là lạ.

Thốt nhiên có một tiếng thở dài từ đâu đưa lại, xé tan cảnh tịch mịch đêm trường. Cao Giao đang nằm dựa cột buồm, vùng đứng phắt dậy vớ vội lấy con sào. Khi ngẩng đầu trông lên chỉ thấy một lá thuyền con đang rẽ sóng vùn vụt tiến lại. Huyền Chân đạo trưởng rút thanh trường kiếm, rón rén bước ra ngoài mũi thuyền. Con thuyền nhỏ đã dần dần hiện ra trước mắt, chỉ thấy cửa khoang thuyền khép chặt, một người mặc áo đen ngồi ở mũi thuyền cầm mái chèo bơi. Người ấy ngồi xoay lưng về phía trước nên mặc dầu Huyền Chân đạo trưởng và Cao Giao mục lực tinh tường đến đâu, cũng không sao nhận rõ được diện mạo.

Chỉ trong chớp mắt hai con thuyền chỉ còn cách nhau vào khoảng hơn một trượng, Cao Giao đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Nếu bằng hữu không quay lái đi thì hai chiếc thuyền va vào nhau bây giờ!

Chiếc thuyền nhỏ quả nhiên ngừng lại, gã áo đen buông chèo đứng lên rồi thả neo xuống. Huyền Chân ghé lại gần Cao Giao thì thào nói nhỏ:

- Cao tráng sĩ, chiếc thuyền này có vẻ khả nghi lắm.

Cao Giao đáp:

- Chúng ta hãy tạm tránh họ là hơn.

Nói xong giơ tay nhổ neo. Chợt thấy người áo đen chèo thuyền ban nãy nhún mình nhảy sang chỗ Cao Giao đứng, Cao Giao vội vung hai cánh tay múa cây sào tre gạt lại.

Nhưng khi cây sào tới sát tên áo đen thì thốt nhiên lại bị hạ thấp xuống. Huyền Chân sửng sốt nghĩ thầm: “Chẳng lẽ người này cũng tư thông với nhà Nam Cung hay sao? Những người trong thuyền tuy đều là tay vũ nghệ cao cường nhưng không người nào biết bơi lội, nếu quả bị sa vào tay giặc thì biết làm thế nào ứng phó được?”

Còn đang suy nghĩ, gã áo đen đã nhảy xuống sạp thuyền. Hai chân gã rất nặng làm cho mũi thuyền bị chìm hẳn xuống, tia nước bắn tung lên ướt cả áo của Huyền Chân đạo trưởng. Cao Giao vội buông cây sào, thò tay xuống sạp thuyền lấy ra một lưỡi đơn đao, tuốt bỏ ra vỏ ngoài. Huyền Chân trong bụng đã hơi nghi ngờ bèn đề tụ công lực toàn thân, thủ thế chờ sẵn phòng khi Cao Giao có giở trò phản trắc thì lập tức hạ thủ ngay.

Cao Giao cầm đơn đao đứng chắn trước mặt gã áo đen, quát:

- Đứng lại!

Tay phải cầm đao khoa lên múa thành một đường đao quang lấp lánh. Người áo đen theo lời dừng lại, từ từ đưa tay lên tháo chiếc khăn trùm mặt xuống. Huyền Chân vừa nhìn rõ mặt gã bất giác sửng sốt rụng rời, thanh kiếm trong tay suýt nữa thì văng xuống đất. Thì ra người áo đen đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Huyền Nguyệt đạo trưởng. Nhưng nét mặt ông ta vẫn ngây ngô như người mất hồn, cánh tay chậm chạp thò ra phía sau rút thanh trường kiếm.

Cao Giao nhìn kỹ đối phương một lát, thái độ hốt hoảng vừa rồi chợt trở nên bình tĩnh. Rõ ràng là ngày trước hắn đã bị khổ nhiều lần vì bọn người áo đen, nay thấy người đứng trước mặt mình hoàn toàn xa lạ nên đảm khí lại tăng lên gấp bội.

Huyền Chân sẽ niệm một câu: “Vô lượng thọ Phật” rồi thủng thỉnh bước lại gần nói với Cao Giao:

- Cao tráng sĩ để ý trong con thuyền nhỏ kia hộ, còn người này đã có bần đạo đối phó.

Tiếng nói vừa dứt thốt nhiên thấy bên thuyền nhỏ lóe lên mấy ánh lửa, phút chốc trong thuyền đã sáng tỏ như ban ngày. Cánh cửa thuyền đã mở tung ra, Nam Cung phu nhân ngồi nghiêm chỉnh trên bồ đoàn, chấp tay nhắm mắt, cây gậy trúc thì đặt ngang phía trước mặt. Bên cạnh mụ còn có một con tiểu tỳ mặc áo xanh, tay cầm một thanh bảo kiếm sáng loáng như nước, mũi kiếm kề vào cổ một gã thiếu niên bị dây thừng trói chặt, đặt nằm trong khoang thuyền.

Gã thiếu niên chỉ mặc sơ sài một tấm áo lót mình, đùi và cánh tay đều để hở, miệng há hốc,mắt trợn tròn, người đó chính là con trai yêu của Đường lão thái, tên gọi Đường Thông. Lúc này bọn Bách Nhẫn đại sư đều đã tỉnh giấc, chui cả ra ngoài khoang.

Đường lão thái trông thấy con tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, bất giác quả tim đập thình thình, nhưng bà vốn dĩ là một tay đã từng mòn gót giang hồ, vào sinh ra tử nên tuy trong bụng sợ hãi

bồn chồn, mà ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ trấn tĩnh, chỉ lẳng lặng đứng yên không nói gì cả. Huyền Nguyệt đạo trưởng lúc này đã rút kiếm ra đâm vào ngực Huyền Chân.

Huyền Chân cầm kiếm đưa chéo lên dùng chiêu “Dã hỏa thiên thiên” giữ lấy thế kiếm tay trái điểm thật nhanh vào huyệt Khúc trì của Huyền Nguyệt. Ông ta định trước hết hãy chế hãm huyệt đạo của Huyền Nguyệt, bắt sống lấy rồi sẽ tìm cách khôi phục thần trí cho hắn sau. Không ngờ Huyền Nguyệt chợt xoay nghiêng đi, đưa chéo lưỡi kiếm chém vào cánh tay trái Huyền Chân. Thế kiếm đi nhanh quá sức tưởng tượng khác hẳn với lối đánh chậm chạp vừa rồi. Cũng may Huyền Chân đã hiểu rõ cách biến hóa thế kiếm của Huyền Nguyệt, nên dù lúc lâm nguy vẫn không bối rối chỉ hạ thấp cánh tay trái xuống,phi chân đá vào cổ tay cầm kiếm của đối phương. Huyền Nguyệt cũng phóng ra một chưởng vào chỗ yếu hại dưới bụng Huyền Chân.

Hai người giao đấu được vài chiêu, chân vẫn đứng yên một chỗ, nhưng cách biến hóa của thế chưởng thế kiếm đều đã đi đến chỗ trí mạng cả. Rốt cuộc Huyền Chân bị bức bách phải lùi chéo ra một bước. Huyền Nguyệt bước sấn lên,múa tít thanh kiếm hóa thành một vùng sáng lạnh như thép. Huyền Chân thấy những thế kiếm của Huyền Nguyệt đánh ra đều là những chiêu số cực kỳ lanh lẹ trong kiếm pháp Vũ Đương, nếu để hắn chiếm được lợi thế thì thật tối ư nguy hiểm. Thế là hai vị sư huynh đệ đồng môn, kiếm thuật cùng một phương pháp đã mở ra một trường ác chiến kịch liệt, lở đất long trời.

Vì con thuyền quá chật, nên mọi người đứng xung quanh đều bị luồng kiếm phong làm tung bay cả tà áo. Chợt nghe một tràng cười khanh khách từ chiếc thuyền con vọng lại, Nam Cung phu nhân thốt nhiên mở mắt đứng lên, bước ra mũi thuyền. Chỉ thấy mấy sợi tóc bạc của mụ theo chiều gió bay phơi phới, tấm lưng còng không dựa vào cây gậy trúc trông càng rõ vẻ già nua, lọm khọm đáng thương.

Mụ làm như không trông thấy những người đứng trên con thuyền phía trước, đôi mắt chỉ đăm đăm nhìn những đợt sóng nhấp nhô cuồn cuộn, ra vẻ suy nghĩ mơ màng. Con nữ tỳ mặc áo xanh cầm mũi kiếm vạch lên cánh tay trái Đường Thông một đường, làm cho máu tươi tuôn ra như suối. Đường lão thái đứng bên này nhưng mắt vẫn luôn luôn theo dõi từng cử chỉ của con nữ tỳ. Thấy tình hình như vậy bèn ho nhẹ một tiếng, quay lại nói với Bách Nhẫn:

- Đại sư,lão thân nhịn không nổi nữa rồi!

Nói dứt lời,bà chống mạnh đầu gậy xuống sạp thuyền,rồi dùng thế “Tiềm long thăng thiên” bay lên tới hơn hai trượng,trong khi thân hình còn đang lơ lửng trên không chợt lại xoay mình biến thành thế “Bát bộ đăng không” hướng về chiếc thuyền con nhảy tới. Bách Nhẫn thở dài quay lại bảo Bách Đại:

- Sư đệ sang đỡ Đường lão thái một tay!

Bách Đại vâng lệnh,lập tức dậm mạnh hai chân,thân hình đã như mũi tên lao thẳng sang thuyền

quân địch. Đường lão thái chân chưa chấm tới sạp thuyền, Nam Cung phu nhân thốt nhiên đã quay mình lại,múa cây gậy trúc biến thành một màn trượng ảnh phủ kín sạp thuyền, khiến cho Đường lão thái không sao tìm được một kẽ hở để đặt chân. May nhờ có nội công tinh thuần nên bà chỉ ngầm đề chân khí giữ vững thân hình,rồi hạ thấp cây gậy quét ngang một vạch. Hai cây gậy vừa chạm vào nhau bật lên một tiếng chát chúa chối tai, Đường lão thái dựa vào đà gậy, thân hình lùi lại vượt lên cao tới tám chín thước.

Trong khi đó Bách Đại cũng vừa nhảy tới, Nam Cung phu nhân vội xoay cây gậy trúc lia ngang cản lại. Bách Đại trong tay chỉ có một mũi chủy dài không đầy một thước, muốn gạt trượng thế của đối phương thật khó khăn hết sức. Nhưng vũ công của một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm đâu phải tầm thường? Ông chỉ sẽ vận chân khí nhảy vượt lên năm sáu thước tránh khỏi trượng thế rồi vung quyền đánh lại. Môn “Kim cương thần quyền” của Bách Đại uy mãnh vô cùng,nên vừa ra tay quyền phong đã rít lên thành tiếng.

Nam Cung phu nhân không ngờ thế quyền của đối phương hùng mạnh đến thế,vội giơ tay trái lên phóng ra một chưởng đón lấy. Hai luồng tiếm lực vừa lăng không va vào nhau, Bách Đại dựa vào sức phản kích của đối phương,thân hình lại vọt lên thêm mấy thước nữa. Ông từ từ hít mạnh một hơi rồi lại tống thêm một chiêu “Kim cương thần quyền”, người cũng nhảy theo quyền rơi xuống sạp thuyền. Nam Cung phu nhân vội nhảy sang bên tránh được một quyền, rồi thu gậy về thôi không cản nữa.

Đường lão thái xuống thuyền trước, đưa cây gậy ra quét ngang một lượt,rồi xông vào trong khoang. Bách Đại đại sư thì nhảy tới trước mặt Nam Cung phu nhân. Nam Cung phu nhân đột ngột đứng thẳng người lên, đôi mắt sáng quắc múa cây gậy trúc dùng chiêu “Trào phiếm Nam Hải” đẩy lui Đường lão thái, tay trái duỗi thẳng ngón tay cứng như ngọn kích điểm vào Bách Đại đại sư.

Bách Đại cũng vung lưỡi chủy dùng chiêu “Kim cương thu tý” chém ngang vào cổ tay trái Nam Cung phu nhân,còn tay trái của mình thì dùng chiêu “Phi bạt kích chung” đánh tới. Nam Cung phu nhân trong một lúc chưa thu được gậy về, từ cách vận công đón lấy một quyền của Bách Đại chỉ còn cách bước ngang mà tránh. Một con thuyền nhỏ sạp rộng được bao nhiêu? Nam Cung phu nhân lúc này đã đứng mấp mé ở mé thuyền, nếu còn lùi nữa thì thế tất phải rơi xuống nước.

Nhưng bà già tóc bạc ấy lại có một vũ công đủ làm kinh thế hãi tục, hai chân mụ đứng như đóng đinh xuống đất, thân như chiếc bánh xe xoay một vòng đã ra tới phía sau Đường lão thái. Đường lão thái đang đau xót vì con nên đã quyết liều chết, liền co tay về dùng chiêu “Thái Sơn áp đỉnh” dốc hết toàn lực phóng ra. Chiêu này tuy chỉ là một chiêu thuật tầm thường nhưng vì Đường lão thái đã dùng toàn lực mà đánh,nên sức mạnh cực kỳ ghê gớm,cây gậy trúc múa lên kèm theo những tiếng “vút vút” kinh hồn.

Nam Cung phu nhân cười nhạt một tiếng rồi thốt nhiên cúi rạp người xuống nhanh như cắt,luồn qua cây gậy của Đường lão thái nhảy vào trong khoang. Chiêu này thật vô cùng nguy hiểm, trừ những

người có khinh công tuyệt thế, còn dám chắc không ai dại gì mà thí nghiệm

Bách Đại đại sư giận dữ thét lên:

- Bữa nay bần tăng quyết cùng phu nhân phân chia cao thấp, nếu chẳng may bần tăng bị thua vào tay phu nhân thì phái Thiếu Lâm sẽ tình nguyện rời khỏi Nam Dương, vĩnh viễn không can thiệp gì đến việc làm của nhà Nam Cung thế gia nữa!

Lúc này trên mặt Nam Cung phu nhân lại nổi lên một lớp hắc khí, nên không ai trông rõ sắc mặt mụ mừng hay giận, mụ tảng lờ làm như không nghe tiếng Bách Đại nói…

Bách Đại thấy mụ không trả lời, trong lòng càng giận lại quát to hơn:

- Chúng ta không muốn lấy thế đông người hiếp kẻ cô thế, nhưng nếu mụ cứ giả câm giả điếc thì đừng trách bần tăng không theo đúng lễ số trong võ lâm.

Ông ta ăn mặc theo lối người làm ruộng mà miệng cứ một điều bần tăng, hai điều bần tăng làm cho người nghe cũng phải bật cười.

Nam Cung phu nhân cười nhạt nói:

- Chín đại môn phái và tất cả những người có danh tiếng địa vị trong vũ lâm, lão thân nhất định không buông tha ai cả. Phái Thiếu Lâm không muốn tìm Nam Cung thế gia nhưng Nam Cung thế gia thì tất phải tìm phái Thiếu Lâm.

Bách Đại cười nhạt:

- Thật là khẩu khí điên cuồng rồ dại! Nào có giỏi thì ra đây, bần tăng xin lãnh giáo.

Nói vừa dứt lời,lập tức vung quyền lên “sầm” một tiếng, cánh cửa khoang thuyền đã vỡ ra một miếng, con thuyền chòng chành mãi không đứng vững được. Đường lão thái tay trái nắm lấy bốn mũi tên “xà đầu bạch vũ” tay phải cầm gậy trúc hộ vệ thân thể, xông vào trong khoang. Chợt nghe tiếng con nữ tỳ quát to:

- Lui ra!

Mũi kiếm trong tay con bé vừa nhích lên, đầu vai Đường Thông lại thủng thêm miếng nữa,máu tươi bắn vọt lên. Đường lão thái kêu lên một tiếng rồi vội vàng lùi lại. Nam Cung phu nhân nhấp nháy đôi mắt, nhãn quang xanh biếc như mắt mèo, nói:

- Đường lão thái đau xót tính mạng của đứa con yêu lắm hả?

Đường lão thái lẳng lặng cúi đầu. Mụ lại cười gằn hỏi tiếp:

- Hay là ngươi không xót?

Bách Đại thấy đám hắc khí trên mình mụ mỗi lúc một dày, biết là mụ đang ngầm vận một môn kỳ công ngoại môn, liền cũng đề tụ chân khí sửa soạn dốc hết toàn lực tấn công. Đường lão thái buồn bã thở dài một tiếng, từ từ hạ cánh tay cầm tên xuống nói:

- Mụ muốn gì cứ nói đi. Mụ yêu cầu điều gì nếu ta có thể làm được, thì quyết không từ chối.

Nam Cung phu nhân cười khanh khách:

- Điều thứ nhất là ngươi phải quay ra phía sau đấu với tên hòa thượng kia một trận.

Đường lão thái ngẩn người ra một lát rồi hỏi:

- Còn gì nữa?

Nam Cung phu nhân lạnh lùng đáp:

- Điều kiện thứ hai còn dễ hơn! Trong nhà Nam Cung ta đã có đủ nhân tài, duy chỉ còn thiếu một tay cao thủ về môn ám khí như ngươi mà thôi.

Đường lão thái giận dữ thét lên:

- Lão thân thà chịu đau khổ vì mất con, nhưng quyết không khi nào để mụ uy hiếp như vậy!

Tiếng thét vừa dứt, tay trái đã giơ lên, bốn mũi tên đầu rắn đã bay thẳng vào tên nữ tỳ áo xanh. Thủ pháp phóng ám khí của Đường lão thái đã là đệ nhất thiên hạ, hai bên đứng lại cách nhau quá gần, mục tiêu lại còn dễ trúng. Bốn mũi phi tiêu hai mũi trước hai mũi sau lần lượt bay ra nhanh như luồng chớp. Nam Cung phu nhân thốt nhiên giơ tay phẩy một cái, bốn ngọn nến lớn trong thuyền đồng thời tắt phụt, cả khoang thuyền lại chìm trong bóng tối.

Lại nghe có tiếng huỵch huỵch như có tiếng người ngã xuống,nhưng trong lúc hốt hoảng không nhận rõ người ngã xuống là ai, là con tỳ nữ hay Đường Thông?

Đường lão thái bất giác sợ run lên, tình mẹ con sâu nặng khiến cho bà cũng không dám tin ở thủ pháp ném ám khí của mình, bèn lập tức nghiến răng xông vào trong khoang. Chợt thấy một luồng gió lạnh tạt vào mặt, sức gió tuy không lấy gì làm mạnh nhưng khí lạnh buốt như kim châm. Đường lão thái giơ tay phóng ra một chưởng, người thì nhảy về phía Đường Thông gọi to:

- Hài tử, mẹ đến cứu con đây!

Rồi đưa tay ra sờ soạng. Lúc này chợt lại nghe tiếng cười nhạt của Nam Cung phu nhân, thì ra mụ đã lẻn về phía cuối thuyền từ lúc nào. Đường lão thái quơ tay không nắm được gì bèn lại lấy ra ba mũi

“Đoạn hồn châm” ném về phía có tiếng cười. Tiếng cười thốt nhiên im bặt, không khí lại im lặng như tờ. Đường lão thái lấy trong mình ra một cây hỏa tập, đánh đá châm lên.

Ánh lửa đã soi rõ một chiếc ghế trong khoang bị gãy đổ nằm nghiêng một bên, còn Nam Cung phu nhân và con nữ tỳ đã biến đi đâu mất. Trong khoang thuyền lúc này, chỉ còn lại một mình Đường Thông. Đường lão thái vội ngồi thụp xuống lấy tay sờ ngực con trai, thấy hơi thở vẫn điều hòa trong bụng mới hơi yên.

Lúc quay đầu lại đã thấy Bách Đại tới gần, bước chân nặng chình chịch. Đường lão thái sẽ nói:

- Đại sư có trông thấy Nam Cung phu nhân đâu không?

Bách Đại lắc đầu:

- Chính bần tăng cũng đang định hỏi lão thái câu ấy!

Đường lão thái nói:

- Tôi xông vào trong khoang,mụ đã trốn ra sau thuyền rồi. Không biết ba mũi độc trâm của tôi có trúng vào ai không?

Câu nói như có ý ngầm cho là Nam Cung phu nhân đã trúng phải ám khí của mình. Bách Đại nghiêm trang nói:

- Nam Cung phu nhân giảo hoạt thật!

Nói xong nhắm mắt đứng chấp tay đứng im. Đường lão thái ngạc nhiên nghĩ bụng: “Lão hòa thượng này làm trò gì vậy?”

Bà tuy nhận thấy thái độ Bách Đại có vẻ khác thường,nhưng trong phút chốc không sao nghĩ ra được duyên cớ. Ước chừng nguội một chén trà Bách Đại mới buông tay ra, thần sắc lại bình tĩnh như thường nói:

- Thôi ta hãy tạm tha cho mụ lần này, nhưng sớm muộn gì bần tăng cũng phải thử sức với mụ một trận.

Đường lão thái nghe Bách Đại nói vậy, mới chợt nghĩ ra thì ra vừa rồi Bách Đại định ngưng tụ công lực chuẩn bị đối phó với Nam Cung phu nhân, bất đồ mụ đã chuồn mất. Đường lão thái bế Đường Thông ra mũi thuyền, đặt nằm xuống sạp rồi bắt đầu xoa nắn các đường huyệt đạo cho chàng.

Nhưng thủ pháp điểm huyệt của Nam Cung thế gia khác hẳn thủ pháp của các phái vũ lâm. Đường lão thái xoa nắn các huyệt đạo một lúc khá lâu mà Đường Thông vẫn còn mê man bất tỉnh. Lúc ngẩng

đầu trông sang thuyền cũ, thấy kiếm quang đã tắt, cuộc ác chiến cũng đã ngừng, hình như Huyền Nguyệt đã bị Huyền Chân đạo trưởng chế phục. Đường lão thái ẵm Đường Thông,vận đề chân khí lăng không nhảy về thuyền cũ. Bách Nhẫn đại sư bước ra đón, chấp tay nói:

- Kính mừng lão thái đã cứu được lệnh lang!

Đường lão thái thở dài nói:

- Nói ra lại càng xấu hổ, lão thân không làm cách nào giải huyệt cho tiện nhi được.

Chương 18: Dạ Chiến Trong Rừng Hoang

Bách Nhẫn nói:

- Thủ pháp vũ công của nhà Nam Cung khác hẳn lối thường, tuy nhiên bần tăng tin rằng nếu góp sức tất cả ngần này người, tất thế nào cũng giải được huyệt cho lệnh lang.

Bách Đại cũng nhảy sang thuyền nói:

- Bần tăng đã tìm khắp trong thuyền vẫn không rõ Nam Cung phu nhân và con nữ tỳ trốn đi lối nào. Rất có thể họ lặn xuống sông hay đều bị trúng ám khí của Đường lão thái.

Đường thái thái cúi xuống nhìn Đường Thông đang nằm trong lòng nói:

- Nếu vậy thì huyệt đạo của khuyển tử cũng chưa cần phải giải vội.

Huyền Chân nói:

- Điều ấy lại khác, sư đệ bần đạo bị điểm huyệt là do thủ pháp của bản môn, cố nhiên bần đạo chỉ điểm vào những huyệt nào không có hại cho thân thể, còn lệnh lang lại do thủ pháp điểm huyệt của nhà Nam Cung thế gia chế phục, nếu chúng ta không tìm cách giải huyệt ngay sợ để lâu có hại. Sau khi lệnh lang đã tỉnh, nếu thái thái không yên tâm,lại tự điểm huyệt lấy cũng không muộn.

Đường lão thái nói:

- Đạo trưởng thật là cao kiến, nhưng khốn nỗi lão thân đã tìm cách giải huyệt cho khuyển tử rồi mà vô hiệu.

Bách Nhẫn bước lại gần nói:

- Để lão nạp thử coi cách giải huyệt của phái Thiếu Lâm có giải được không?

Ông nhìn khắp thân thể Đường Thông một lát, rồi giơ tay phải lên vỗ nhanh vào mấy yếu huyệt của chàng. Vũ công phái Thiếu Lâm tuy đã được thiên hạ suy tôn là vũ học chính tông,vậy mà cũng chịu không giải nổi huyệt đạo cho Đường Thông. Ông xoa nắn một hồi lâu chàng vẫn nằm yên không hề nhúc nhích.

Huyền Chân cúi xuống nhìn kỹ một lúc rồi nói:

- Chỉ sợ lệnh lang không phải bị điểm huyệt…

Đường thái thái giật mình nói:

- Đạo trưởng có nhận thấy chỗ nào khác thường không?

Huyền Chân nói:

- Bần đạo không dám chắc lắm, nhưng xin lấy nội lực thí nghiệm xem có phải hai người này bị thủ pháp đoạn mạch làm bị thương không?

Nói xong liền vận đề chân khí, giơ tay ấn lên bối tâm của Đường Thông. Một lát sau chợt thấy sắc mặt Đường Thông hiện lên mấy tia máu đỏ, toàn thân hơi run run,rõ ràng là khí huyết của chàng đã bị Huyền Chân dùng nội lực thúc đẩy, nhưng đôi mắt chàng thì vẫn lờ đờ như cũ không thấy linh động chút nào.

Huyền Chân rút tay về, lắc đầu nói:

- Lạ thật!

Đường lão thái nói:

- Lão thân không tin rằng thủ pháp điểm huyệt của nhà Nam Cung thế gia, thiên hạ lại không có ai giải nổi.

Giữa lúc ấy lại nghe có một tiếng mái chèo khua động trên mặt nước,mà lần này hình như có cả một đoàn thuyền rẽ sông tiến lại. Cao Giao một tay nhổ neo, một tay với con sào định đẩy thuyền lánh đi. Bách Nhẫn vội giơ tay ngăn lại nói:

- Nam Cung phu nhân thân hành tới đây cũng chỉ đến thế là cùng, việc gì phải sợ?

Trong khi đang nói thì quả có một đoàn thuyền vùn vụt tiến đến,chia nhau ra bao vây lấy chiếc thuyền của quần hào vào giữa. Bách Đại giằng lấy cây sào tre trong tay Cao Giao rồi nói:

- Tráng sĩ cho bần tăng mượn chiếc sào một lúc nhé!

Cao Giao cúi đầu nói:

- Nhâm tướng công đã dặn đi dặn lại là các vị không nên động thủ với người trong Nam Cung thế gia…

Đường lão thái chợt nói xen vào:

- Không động thủ chẳng lẽ chúng ta cứ đành ngồi đây mà đợi chết hay sao?

Vừa nói dứt lời liền giơ tay lên,tức thì hai mũi “Kim tiền tiêu” nhằm con thuyền phía chính đông bay tới. Màn đêm lờ mờ chợt lóe lên một tia sáng lạnh, “keng” một tiếng hai mũi phi tiêu đã rơi lõm bõm xuống nước. Chợt lại thấy một cái bóng trắng thấp thoáng từ trong khoang thuyền nhỏ nhảy vụt sang thuyền lớn. Bách Đại quát to một tiếng,cầm ngang cây sào gạt mạnh.

Tức thì một tiếng quát trong trẻo từ trên không đưa xuống, một ánh sáng lạnh lóe lên,cây sào tre đã gãy làm hai khúc, kế đó một vị nữ lang mặc áo trắng đã đáp xuống sàn thuyền, quần áo bay phần phật.

Đường lão thái không đợi nữ lang đứng yên, lập tức cầm cây gậy dùng chiêu “Hoành tảo ngũ nhạc” quét ngang ra. Nữ lang áo trắng cầm thanh bảo kiếm ánh sáng loang loáng như nước vung lên chém vào cây gậy, miệng thì quát:

- Dừng cả lại! Ta phụng mệnh tới đây, có việc cần nói với các ngươi.

Hai bên đứng cách nhau rất gần, Đường lão thái đã trông rõ thanh kiếm trong tay thiếu phụ là một bảo vật chém sắt như chém bùn, bèn vội thu ngay gậy về. Huyền Chân nói nhỏ:

- Lão thái hãy tạm ngừng tay, chờ ả nói xong ta sẽ động thủ cũng không muộn.

Đường lão thái nghe lời lùi về phía sau hai bước, nhưng lại thò tay vào mình lấy ra ba mũi “Thất bộ đoạn hồn trâm” cầm sẵn để phòng bị. Thiếu phụ đôi mắt long lanh nhìn khắp quần hào một lượt rồi thủng thỉnh nói:

- Nam Cung thế gia không muốn xung đột với hai phái Thiếu Lâm và Vũ Đương ngay lúc này, vì thế mới đưa trả Huyền Nguyệt đạo trưởng. Xin hai phái các vị hãy thoái lui ra khỏi trường thị phi này cho.

Bách Đại cười nhạt:

- Vừa rồi Nam Cung phu nhân đã đại giá thân lâm,bây giờ lại sai phu nhân tới đây…

Thiếu phụ lạnh lùng ngắt lời:

- Bà bà tôi hóa thân muôn hình ngàn thức, đâu có phải dễ dàng để cho người ta trông thấy chân thân?

Bách Đại sửng sốt nghĩ thầm: “Nếu quả mụ già ban nãy chỉ là Nam Cung phu nhân hóa thân, thì vũ công của mụ thực đã tới bực kinh nhân.”

Huyền Chân đạo trưởng chấp tay nói:

- Nữ đàn việt có thể cho chúng tôi biết quí danh được không?

Nét mặt thiếu phụ vẫn lạnh như tiền đáp:

- Tôi là Trần Phượng Trinh, cháu dâu đời thứ tư của nhà Nam Cung thế gia.

Huyền Chân lại chấp tay cười nói:

- Bần đạo thất kính,thất kính!

Trần Phượng Trinh nói:

- Đạo trưởng hà tất phải khách sáo. Các vị có muốn thoái lui hay không, xin cho biết ngay để tôi còn về phúc mệnh.

Người trong Nam Cung thế gia hình như trời sinh ra đều có sẵn một thái độ lạnh như băng sương, dẫu trong lúc nói những câu lễ độ khách sáo, mà đầu mày cuối mắt vẫn đượm vẻ lạnh lẽo xa xôi.

Huyền Chân đạo trưởng mỉm cười:

- Thịnh ý của Nam Cung phu nhân tại hạ rất lấy làm cảm kích. Nhưng nếu phu nhân không muốn cho hai phái Thiếu Lâm, Vũ Đương nhúng tay vào việc này thì dễ lắm, Nam Cung phu nhân chỉ cần chấp thuận cho bần đạo một điều thỉnh cầu là đủ.

Trần Phượng Trinh hỏi:

- Điều gì xin đạo trưởng cứ cho biết.

Huyền Chân nghiêm sắc mặt đáp:

- Chỉ cần Nam Cung phu nhân phá hủy “Mê hồn lao” tha những kẻ vô tội ra, thì Thiếu Lâm và Vũ Đương xin lập tức rút lui ngay…

Trần Phượng Trinh cười lạt ngắt lời:

- Trước khi nói,xin đạo trưởng hãy suy nghĩ cho chín, tòa “Mê hồn lao” là do nhà Nam Cung thế gia chúng tôi đã kiệt tận tâm huyết mấy đời mới gây dựng nên được, lẽ nào bỗng dưng lại phá hủy một cách dễ dàng như vậy?

Bách Nhẫn nói:

- Nữ đàn việt đã không muốn phá hủy “Mê hồn lao” phóng thích những người vô tội, thì riêng

phái Thiếu Lâm chúng tôi cũng không khoanh tay làm ngơ được!

Trần Phượng Trinh nói:

- Bà bà tôi chẳng qua chỉ nghĩ hai phái Thiếu Lâm và Vũ Đương xưa nay chưa từng làm điều gì thất đức,nên mới lấy lòng tốt khuyên can. Các vị đã chấp mê không tỉnh thì đừng trách chúng tôi là tàn nhẫn!

Nói xong lại đảo luồng nhỡn tuyến sắc như nước, nhìn khắp mọi người một lượt rồi nói tiếp:

- Hai vị đã khăng khăng dấn mình vào xoáy nước thì cũng đành vậy. Bây giờ tôi còn phải về thưa lại cho bà bà tôi rõ.

Nói xong quay ra, thủng thỉnh bước đi. Đường lão thái gõ mạnh cây gậy trúc xuống sạp thuyền quát to:

- Đứng lại, hãy tiếp lão thân mấy mũi “Đoạn hồn trâm” đã, rồi hãy đi cũng không muộn!

Nói dứt lời tay trái vung lên, lập tức ba đường ngân tuyến vùn vụt bay thẳng vào mặt Phượng Trinh. Phượng Trinh cười nhạt, vung thanh trường kiếm lên phóng ra một luồng kiếm hoa, ánh sáng loang loáng bao phủ khắp thân hình, ba luồng ngân tuyến của Đường lão thái chẳng khác gì hòn sỏi ném xuống bể, không thấy tăm hơi đâu nữa.

Đường lão thái thấy ném không trúng,lại thò tay vào mình lấy chiếc bao tay bằng da hươu đeo vào, rồi bốc một nắm độc sa, miệng thì quát lớn:

- Các vị hãy tránh cả vào trong khoang mau!

Rồi cách tay vung lên, lập tức một luồng khói đen xông lên rồi tản ra bốn phía,bao trùm một khoảng chu vi tới hơn một trượng. Phượng Trinh cũng quát to một tiếng, thanh kiếm trong tay múa tít lên biến thành một màn kiếm bạc. Kiếm phong xoay tròn như bánh xe, ù ù như gió bão, đánh tạt màn độc sa của Đường lão thái ra bốn phía, một phần còn bay ngược lại khoang thuyền tới chỗ quần hào đứng.

Giữa màn độc sa mù mịt như sương mù, một luồng sáng trắng bay vụt lên không rồi rơi xuống chiếc thuyền nhỏ. Huyền Chân đạo trưởng vội phất ống tay áo bào lên, phóng ra một luồng kình phong cực kỳ mãnh liệt. Đám độc sa bị sức phản kích của luồng kiếm phong bay tạt vào khoang thuyền vừa rồi, bị luồng kích phong của Huyền Chân đạo trưởng đánh bạt cả ra sông.

Đường lão thái đứng ngây người, trông theo con thuyền của Phượng Trinh, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ trong nhà Nam Cung thế gia, người nào cũng luyện môn vũ công đó.

Xa xa còn nghe tiếng Trần Phượng Trinh nói vọng lại:

- Phàm những kẻ thù địch của nhà Nam Cung thế gia, bất cứ lúc nào cũng đối diện với cái chết!

Con thuyền mỗi lúc một xa dần, thoáng chốc đã mất biến vào trong đêm tối. Huyền Chân bước ra mũi thuyền, thấy mấy chiếc thuyền con vây quanh đấy vẫn đứng yên không đi theo thuyền của Trần Phượng Trinh, trong bụng rất lấy làm kỳ quái bèn bước ra ven thuyền chú ý trông sang.

Nhãn lực của Huyền Chân rất tinh nên vừa thoáng trông ông đã nhận ra sự lạ, số là trong các khoang thuyền tối om đó đều có một đốm lửa nhỏ bằng ngôi sao, luôn luôn di chuyển nhấp nháy không ngừng. Chỉ trong nháy mắt, ông chợt nghĩ ra vội quát to:

- Chạy mau,chạy mau! Chúng ta bị trúng mưu của họ rồi!

Cao Giao hình như đối với nhà Nam Cung thế gia đã có một ấn tượng sợ hãi từ lâu, nên vừa nghe tiếng Huyền Chân đạo trưởng kêu, liền lập tức bơi thuyền chạy trốn. Thuyền vừa đi khỏi chừng vài chục trượng đã nghe thấy mấy tiếng nổ long trời. Mấy chiếc thuyền nhỏ vừa rồi đã tự động nổ tung lên rồi bốc cháy ngùn ngụt, ánh lửa sáng rực một vùng.

Những chiếc thuyền nhỏ đó vỡ tung ra thành từng mảnh lửa nhỏ trôi khắp trên mặt sông, biến thành một cảnh tượng kì dị, không biết ở trong những con thuyền đó chứa chất gì mà khi thuyền vỡ ra rồi, thế lửa vẫn còn bốc cháy dữ dội, mặt sông lúc này trông chẳng khác gì biển lửa. Bách Nhẫn đại sư thở dài nói:

- May quá, nếu không nhờ được đạo huynh tinh ý, thấy rõ được âm mưu thâm độc của nhà Nam Cung thì lúc này chúng ta đã chết cháy ở trong biển lửa kia rồi.

Huyền Chân mỉm cười nói:

- Đó toàn là nhờ hồng phúc của cả mọi người, chứ bần đạo có tài gì?

Ông ngừng một lát lại tiếp:

- Bao nhiêu sự bí mật của nhà Nam Cung đã bị bại lộ, tất chúng không chịu để chúng ta an nhiên thoát hiểm, kế này không xong họ sẽ lại bày kế khác, chúng ta cần phải cẩn thận, đừng coi thường…

Huyền Quang đạo trưởng hốt nhiên nói xen vào:

- Cứ xem phương pháp họ phóng hỏa đốt thuyền thế này đủ hiểu trong nhà Nam Cung có nhiều người giỏi nghề bơi lặn, chi bằng chúng ta bỏ thuyền lên bộ, có lẽ còn yên trí hơn.

Đường lão thái nói:

- Lão thân cũng nghĩ vậy, cứ ngồi đây mà nơm nớp đề phòng thì thà rằng lên bờ đánh nhau một trận, thua được cho dứt khoát còn dễ chịu hơn.

Huyền Chân chợt quay ra mũi thuyền hỏi Cao Giao:

- Nhâm tướng công dặn ngươi thế nào?

Cao Giao đáp:

- Nhâm tướng công dặn tại hạ khi nào các vị xuống thuyền, thì phải lập tức nhổ neo đi ngay và cứ đi men trong sông, cố tránh đừng để gặp mặt người nhà Nam Cung thế gia và cũng không được để các vị lên bờ. Không ngờ họ lại tìm đến đây chóng thế, bây giờ thì không những chúng ta đã được gặp mặt người nhà Nam Cung thế gia, mà lại còn phải động thủ với họ nữa…

Hắn ngửa mặt lên trời, thở dài một tiếng rồi nói:

- Bây giờ không biết tại hạ phải nói với Nhâm tướng công thế nào đây?

Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Việc này đâu phải lỗi tại tráng sĩ?

Nói xong lại đưa mắt nhìn Bách Nhẫn và Đường lão thái rồi tiếp:

- Tình thế lúc này đã biến đổi, người nhà Nam Cung thế gia đã biết bọn mình ở đây, hỏng mưu này tất họ lại bày mưu khác, vả lại trong bọn ta không ai biết bơi ở dưới thuyền thật tối ư nguy hiểm. Vậy theo ý bần đạo thì Cao tráng sĩ hãy tạm ghé thuyền vào bờ cho chúng tôi lên.

Cao Giao đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Việc này thật khó cho tại hạ quá, chư vị nói rất có lý, tình thế lúc này dù ở dưới thuyền hay lên bộ cũng không hơn gì nhau. Nhưng chưa được lệnh Nhâm tướng công mà đã đưa các vị vào bờ, trong bụng tôi quả rất lấy làm thắc mắc.

Huyền Chân đạo trưởng thở dài nói:

- Nhâm tướng công lúc này sống chết mất còn cũng chưa biết rõ, chúng ta hà tất phải chờ đợi.

Cao Giao ngẩn người ra một lát dường như muốn nói gì lại thôi, nhưng vẫn theo lời mọi người cho thuyền vào bờ. Quần hào lần lượt bỏ thuyền lên bờ,ai cũng cảm thấy tinh thần phấn chấn. Đường lão thái cõng đường Thông còn Huyền Quang thì cõng Huyền Nguyệt. Bách Tường, Bách Đại đi trước mở đường, Huyền Chân cầm kiếm đi sau đoạn hậu. Đi ước chừng được hai ba trượng, Huyền Chân đột nhiên quay lại gọi:

- Cao tráng sĩ!

Cao Giao hỏi:

- Đạo trưởng còn định dặn gì ạ?

Huyền Chân nói:

- Tráng sĩ ở trong thuyền chỉ sợ nhà Nam Cung bắt gặp, quyết không chịu buông tha. Bần đạo muốn mời tráng sĩ cùng đi luôn thể, dọc đường có sự gì ta chiếu cố lẫn nhau, có lẽ tốt hơn.

Cao Giao cười nói:

- Người trong nhà Nam Cung thế gia tuy ai cũng có tuyệt kỹ, nhưng nếu Cao mỗ không ra khỏi chỗ sông nước thì họ cũng chẳng làm gì nổi!

Nói xong vươn mình nhảy ùm xuống sông, mặt nước bắn tóe lên như phun hoa, thoáng chốc đã biến mất không trông thấy đâu nữa. Mọi người tần ngần một lúc rồi lại kéo nhau đi. Trong khi mọi người đang mải miết bước nhanh, chợt nghe Bách Đại quát to một tiếng:

- Ai đó?

Bách Đại nội lực tinh thâm nên dù trong đêm tối,vẫn có thể trông rõ cảnh vật xung quanh trong khoảng vài ba trượng. Đường lão thái trong bụng đang lo lắng vì tính mệnh con trai nên rất dễ cáu giận. Vừa nghe tiếng Bách Đại quát hỏi, bà đã vội thò tay vào mình lấy hai mũi trâm độc, chỉ rình cơ hội ném ra. Quần hào đều chú ý nhìn, quả thấy dưới gốc cây đại thụ cách đấy chừng hơn hai trượng, có một bóng đen đang nằm phủ phục.

Thốt nhiên trong chỗ bóng đen lóe lên một tia lửa sáng rồi một chiếc phong đăng màu hồng từ từ cất lên cao. Cảnh vật xung quanh ngọn đèn đều trông rõ mồn một. Người cầm đèn là một gã mặc quần áo đen, đầu trùm khăn đen chỉ để chừa có hai con mắt, cả bàn tay của gã cũng đeo bao đen, cánh tay trái giơ cao lên khiến cho ánh đèn chiếu ra xa hơn.

Bách Đại dậm mạnh gót chân xuống đất, nhảy vụt về phía gốc cây. Huyền Chân đạo trưởng cũng phất ống tay áo bào nhảy theo. Người áo đen vẫn đứng yên không động, nhưng đôi mắt thì vẫn đưa đi đưa lại không ngừng. Bách Đại đứng cách gã chừng ba bốn thước, ngầm vận công lực đề phòng, rồi cất tiếng hỏi:

- Ngươi là ai? Sao hỏi không nói? Nếu còn cố ý giả câm giả điếc thì chớ trách bần tăng xuất thủ vô tình!

Gã áo đen trả lời bằng một giọng hết sức lạnh lùng:

- Tại hạ vâng lệnh Nam Cung phu nhân chờ các vị ở đây đã lâu!

Đường lão thái cười nhạt:

- Vậy thì xin các hạ hãy nếm thử ám khí của Đường môn xem mùi vị thế nào đã!

Nói vừa dứt lời thì hai mũi trâm độc đã bay vụt về phía gã áo đen. Gã áo đen vừa trông thấy hai vệt sáng trắng bay vèo tới liền lập tức xoay mình trốn vào phía sau gốc cây, hai mũi trâm độc đều ghim cả lên thân cây. Bách Đại nói:

- Người này vũ công cũng không đến nỗi kém.

Vừa nói vừa rảo bước tiến lên phóng ra một chưởng. Gã áo đen lại xoay mình đi tránh thoát chưởng thế rồi lạnh lùng nói:

- Các ngươi đã bị hãm vào vòng vây rồi!

Gã ngừng một chút rồi lại tiếp:

- Đứng trước hoàn cảnh này, các ngươi chỉ còn có hai con đường có thể tùy ý lực chọn: Một là vứt bỏ khí giới giơ tay chịu trói, hai là chết.

Bách Đại nổi giận,giơ tay phóng thêm một chưởng nữa. Lúc này ông đã tiến tới gần gã áo đen, hai bên chỉ còn cách nhau độ hơn một thước, chỉ phong đã có thể điểm khắp những huyệt yếu hại của đối phương.

Nhưng người áo đen nhờ được gốc cây lớn che chở, Bách Đại vừa phóng chưởng tới, hắn đã lẩn vào sau cây mà tránh. Bách Đại đánh luôn mấy chưởng mà không chưởng nào trúng vào gã áo đen. Chợt nghe gã kêu lên một tiếng quái gở, cổ tay vừa lật lại, chiếc hồng đăng đã bay cao tới mấy trượng rồi tắt phụt. Giữa lúc đó chợt nghe có tiếng chân nhiều người từ ba bề bốn bên rầm rập chạy tới. Huyền Chân vội kêu lớn:

- Chúng ta mắc kế dụ địch rồi,chạy mau!

Mọi người vừa hiểu ra thì đã quá chậm, tất cả có tới mấy chục tên áo đen đã từ bốn phía kéo lại, vây quần hào vào giữa. Cách phục sức của những người này đều giống nhau như hệt, mỗi người trong tay đều cầm một thứ vũ khí ánh sáng lấp lánh. Huyền Chân thấy tình hình như thế, biết là đêm nay không thể tránh khỏi được một trận ác chiến, bèn ghé tai Huyền Quang dặn nhỏ:

- Mau đặt Huyền Nguyệt sư đệ xuống rồi chuẩn bị tác chiến.

Kế lại nói với Bách Nhẫn:

- Bọn người áo đen này rất có thể là Thất thập nhị sát mà Nam Cung phu nhân nói đó. Nếu bần đạo đoán không lầm thì tinh thần của bọn này đã bị Nam Cung phu nhân khống chế, họ không biết thế nào là phải trái, thiện ác. Nếu đối với bọn người gần như điên cuồng đó mà chúng ta còn nghĩ đến nhân đạo hay từ bi, thì không khác gì tự đào hố chôn mình vậy.

Trong khi nói bọn người áo đen đã có mấy tên tiến sát lại gần, vòng vây càng ngày càng thu hẹp lại. Huyền Quang vội bỏ Huyền Nguyệt xuống rồi rút kiếm ra, ngoảnh mặt về phía tây mà đứng. Đường lão thái không muốn đặt con xuống đất, chỉ lấy dây lưng quấn chặt chàng vào mình.

Chợt nghe Huyền Chân cất cao giọng nói:

- Ta phải trừ khử ngay tên áo đen núp sau thân cây kia đi, kẻo cuộc chiến đêm nay rất có thể bị hại về tay gã.

Ông cố ý nói to để Bách Đại nghe tiếng, lưu ý là mình sắp tới giúp. Bách Nhẫn niệm Phật một câu rồi nói:

- Xin đạo huynh cứ thi lệnh.

Huyền Chân rút kiếm ra chém chéo đi một nhát. Tên áo đen lúc này chính đang bị Bách Đại đánh cho một quyền phải núp vào thân cây. Lưỡi kiếm của Huyền Chân vừa vặn đưa ra chặn lối rút lui của hắn. Hai vị cao thủ một kiếm một chưởng kẹp gã áo đen vào giữa, bắt buộc gã phải ra tay, tay trái vung lên đón lấy quyền của Bách Đại, tay phải dùng chiêu “Thủ huy tỳ bà” chống lại lưỡi kiếm của Huyền Chân.

Huyền Chân lấy làm lạ nghĩ thầm: “Người này nói năng rõ ràng quyết không phải là người loạn óc, sao lại hồ đồ đến nỗi giơ tay không ra đỡ kiếm?”

Còn đang nghĩ ngợi đã thấy chưởng thế của người áo đen đánh vào thanh kiếm. Huyền Chân gia thêm sức mạnh, định trước hết hãy chặt đứt bốn ngón tay của gã đi đã, bất đồ sự thật lại ra ngoài ý liệu, chỉ nghe một tiếng “cách” thanh kiếm đã bị gã áo đen gạt ra tới nửa thước. Lúc này thế quyền của Bách Đại và thế chưởng của gã cũng vừa gặp nhau, chỉ nghe “bùng” một tiếng, nội lực của gã áo đen không địch nổi Bách Đại nên bị đẩy lùi về một bước.

Huyền Chân thấy lưỡi kiếm của mình bị gạt ra, chợt hoảng nhiên tỉnh ngộ vội kêu lên:

- Các vị lưu ý, những chiếc bao tay đen trên tay người này làm bằng một thứ dây thép rất nhỏ, có thể tránh được đao kiếm.

Vừa nói vừa múa tít thanh kiếm lên, liên tiếp phóng ra ba chiêu chặn ngang hai đường rút lui của gã áo đen. Bách Đại đã dùng quyền gạt gã lùi lại chợt thấy trên mu bàn tay, cổ tay và ngón tay đều hơi ngưa ngứa, bất giác giật mình vội đá ngược chân lên đề phòng giữ môn hộ, rồi chú ý nhìn kỹ mu bàn

tay quả thấy hơi rơm rớm máu. Bách Tường thấy thế vội hỏi:

- Sư huynh bị thương rồi ư?

Nói xong rảo bước tiến lên thế cho Bách Đại. Bách Đại gượng nói:

- Sư đệ phải cẩn thận, không nên tiếp chưởng với hắn vì bao tay của hắn có trâm độc.

Đường lão thái nhìn trừng trừng vào một người mặc áo đen đang tiến về phía mình, chợt lại thấy hắn dừng lại, giơ vũ khí lên nhưng không tiến công ngay, dường như còn chờ đợi cái gì,miệng thì nói:

- Thuốc giải độc trong thiên hạ không thứ nào hay hơn thuốc của họ Đường tôi, đại sư hãy tạm uống một viên thuốc cho chất độc khỏi tản ra, đợi qua trận này tôi sẽ trị độc cho đại sư. Rồi cầm viên thuốc đưa cho Bách Đại. Bách Đại tiếp lấy bỏ vào miệng chiêu đi.

Huyền Chân đạo trưởng biết gặp cường địch không dám nhân nhượng nữa, lập tức biến đổi kiếm thế ánh kiếm loang loáng, chỉ nhằm những chỗ yếu hại của đối phương mà đánh tới. Người áo đen tuy nhờ có bao tay tránh được đao kiếm nhưng Huyền Chân kiếm thuật kỳ ảo, biến chiêu lanh lẹ làm cho gã áo đen chân tay luống cuống, ứng tiếp không xuể chưa đầy mười chiêu đã bị loạn cả chưởng pháp.

Bách Tường thấy Huyền Chân đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, bèn không cần phải ra tay nữa chỉ lùi ra một bước đứng xem. Người áo đen đang đánh chợt hét lên một tiếng, một tay gạt ngang thanh kiếm của đối phương rồi bất thình lình nhún mình nhảy lên ngọn cây. Huyền Chân cười nhạt nói:

- Bần đạo nhất định đêm nay phải khai sát giới mới được.

Nói vừa dứt lời lấp tức phất ống tay áo, tức thì một luồng sánh lạnh nhằm lưng người áo đen phóng tới. Chỉ nghe đánh “huỵch” một tiếng gã áo đen đã nhảy lên ngọn cây, chợt lại ngã nhào xuống. Huyền Chân co tay trái về, tức thì luồng sáng lạnh vừa rồi lại chui vào tay áo.

Bách Tường nhanh mắt đã trông rõ luồng sáng lạnh đó chỉ là một lưỡi nhọn rất quý, sắc bén vô cùng bèn nghĩ thầm: “Người ta đồn kiếm thuật của Huyền Chân đạo trưởng ảo diệu tuyệt luân, không ngờ thủ pháp ném ám khí của ông ta cũng tinh xảo đến thế!” Thi thể người áo đen đã rơi xuống đất, ngực hắn bị một vết thương máu tuôn ra xối xả.

Giữa lúc ấy chợt nghe từ phía xa xa có tiếng quát tháo truyền tới:

- Các ngươi đã bị bao vây, ta chỉ cần ra lệnh một tiếng là các cao thủ sẽ nổ lực xông ra tấn công. Những người này đều là các nhân vật có tiếng tăm trong vũ lâm không phải như những loại vũ sư tầm thường, vũ công các ngươi dù cao đến đâu cũng khó lòng chống cự nổi!

Giọng nói the thé, lanh lảnh không cần phải đoán cũng biết là Nam Cung phu nhân. Bách Đại cũng cất cao giọng trả lời:

- Nam Cung phu nhân đấy à? Ngươi có dám nhận lời thách chiến với bần tăng không?

Ông ta uống viên thuốc giải độc của Đường lão thái quả nhiên đã thấy trong mình hơi dễ chịu, vì trong bụng vẫn căm giận Nam Cung phu nhân nên cũng quên không nhớ là vết thương của mình chưa được khỏi hẳn. Chợt lại nghe tiếng Nam Cung phu nhân cười lanh lảnh nói:

- Lão thân sớm muộn cũng phải so tài cao thấp với cao thủ trong thiên hạ, nhưng lúc này thời cơ chưa đến nên không có nhã hứng thù tiếp các vị.

Nói vừa dứt lời mụ lại hú lên một hồi, tiếng hú lanh lảnh gay gắt, nghe như tiếng quỷ ma gào thét. Bọn người áo đen nghe tiếng hú lập tức múa binh khí xông lên. Huyền Chân đạo trưởng vội bảo mọi người:

- Các vị ra tay mau lên, thừa lúc khí huyết họ chưa hoạt động mạnh, ta phải hạ ngay mấy tên trước để làm nhụt nhuệ khí chúng đi đã.

Vừa nói vừa vung thanh kiếm xông lên trước, kiếm quang đi đến đâu máu tươi phun đến đấy. Chỉ trong chớp mắt ông đã hạ luôn được hai tên đứng hàng đầu. Đường lão thái cầm ngang cây gậy lia trúng vào sườn một tên đứng trước mặt, đồng thời tay trái phóng ra bốn mũi trâm độc. Thế là một tên trúng gậy, bốn tên trúng ám khí đều ngã ra một lượt. Hai người vừa ra tay đã hạ được bảy tên áo đen, làm cho quần hào đều phấn khởi tinh thần, cho rằng quân địch tuy đông nhưng thực lực cũng không đáng kể.

Chương 19: Taytrắng Lại Xuất Hiện

Không ngờ cuộc thế lúc này thốt nhiên lại biến chuyển, đoàn người áo đen đã ào ạt xông lên.

Động tác lúc đầu của họ tuy cực kỳ chậm chạp, nhưng chỉ một lát sau đã trở nên linh hoạt dị thường, bốn mặt đổ dồn lại ào ào như thác lũ, vây kín Huyền Chân và Đường lão thái vào giữa. Bách Nhẫn thấy thế vội bảo Bách Tường và Bách Đại:

- Hai sư đệ phải nỗ lực xông vào phá vòng vây ra.

Nói xong ông bước xấn lên, giơ tay phóng ra một quyền. Bách Đại cũng vung lưỡi chuỷ lên đâm trúng ngực một gã áo đen, rồi thừa lúc gã chưa ngã, đã nhảy xấn theo giật lấy lưỡi "Nhạn lĩnh đao" đưa cho Bách Nhẫn.

Bách Nhẫn vừa tiếp lấy vũ khí, thì một lưỡi khai sơn đao ở đâu lại vừa chém tới, bèn vội giơ đao đón lấy.

Hai đao vừa chạm vào nhau, chỉ nghe một tiếng "xoảng", ngọn đao của đối phương tuy đã bị gạt đi, nhưng Bách Nhẫn cũng cảm thấy cổ tay tê dại, bất giác kinh sợ nghĩ thầm:

"Người này nội lực thâm hậu, ta chớ nên coi thường."

Gã áo đen biến chiêu cực kỳ lanh lẹ, hắn không đợi Bách Nhẫn kịp trả đòn, ngọn đao khai sơn chợt đổi thế đánh ra thế chém, dùng chiêu "Hoành tảo ngũ nhạc" lia ngang một nhát.

Bách Nhẫn đại sư ngầm vận nội lực, giơ đao gạt lại, lại nghe "xoảng" một tiếng, hai người cùng bật lùi trở lại một bước.

Gã áo đen vác đao xông lên, vào thẳng đòn giữa, điểm sang đối phương.

Qua một vài thế đao, Bách Nhẫn biết đã gặp tay kình địch, liền bước chéo ra một bước, dùng chiêu "Kim cương thư tý" phản công lại.

Gã áo đen chém hụt, lập tức lại đổi chiêu. Hai lưỡi đao cùng vung lên, vù vù như gió bão, quấn chặt không dời.

Bách Đại đấu với một người cầm trường kiếm, tay trái cầm đao, tay phải đồng thời nhằm giữa ngực đối phương đánh ra một quyền.

Bình sinh Bách Đại rất ít khi gặp địch thủ, bữa nay ông đã dốc toàn lực vào chưởng đó, yên trí là đối phương dù không bị trọng thương, tối thiểu cũng phải bật lùi về phía sau, nên quyền vừa phóng ra, chân cũng bước xấn lên, giơ năm ngón tay định cướp lấy thanh kiếm của địch thủ.

Không ngờ sự việc xảy ra lại khác hẳn ý liệu, gã áo đen lập tức xoay mình tránh khỏi ngọn quyền, thi triển thế kiếm, chiêu lạ giở ra, hàn quang loang loáng như tuyết cuốn mưa bay, nhằm cánh tay Bách Đại chém ngang một cái.

Bách Đại giật mình vội lùi lại ba bước xoay người đi một vòng, nhảy tránh sang bên cạnh, rồi phóng một chưởng gạt thế kiếm của đối phương ra, đoạn lại thi triển chiêu thuật “tay không đoạt kiếm” liên tiếp đánh luôn ra ba chiêu kỳ học, nhưng đều bị đối phương tránh thoát.

Về phía Huyền Chân và Đường lão thái lúc này cũng đang gặp cường địch, và cũng phải thi triển những chiêu tuyệt học, gắng sức chống đối.

Cũng may là bọn người áo đen đó tâm thần đã bị khống chế, nên ứng biến vẫn không được linh hoạt như bọn Huyền Chân. Hai bên lực lượng tuy chênh lệch nhiều, mà phe quần hào vẫn chưa đến nỗi bị kém thế.

Trong lúc hai bên đang đánh nhau kịch liệt, chợt nghe từ phía xa xa có tiếng đàn vọng lại, âm điệu dồn dập, hối hả, tưởng như có hàng thiên quân vạn mã đang rầm rầm rộ rộ kéo đến.

Bọn người áo đen nghe thấy tiếng đàn, chân tay chợt trở nên lờ đờ, chậm chạp.

Bách Đại thừa thế, lập tức thoi luôn một quyền vào giữa ngực người áo đen, làm cho gã này bật tung người lên tới bảy, tám thước.

Huyền Chân cũng thi triển luôn hai chiêu tuyệt học, đánh trúng gã hai áo đen.

Bách Nhẫn, Bách Tường mỗi người cũng giết được một. Đường thái thái phóng ám khí hạ được hai tên. Bao Phương cũng nhân dịp nước đục thả câu, đánh bị thương một gã.

Chỉ trong khoảnh khắc, bọn người áo đen đã vừa chết, vừa bị thương quá nửa.

Chợt lại nghe có tiếng hú lanh lảnh đưa lại, những người còn sống sót thốt nhiên thu vũ khí về, cắm đầu chạy miết.

Huyền Chân đưa mắt nhìn theo những bóng người lố nhố, chìm dần vào trong đêm tối, thở dài nói:

- Thế lực của Nam Cung thế gia quả không nên coi thường, chỉ riêng bọn người bị mụ thu phục này cũng đủ làm loạn võ lâm rồi.

Nói đến đấy ông tra kiếm vào bao rồi lại tiếp:

- Vừa rồi, trong lúc đang đánh nhau, nghe văng vẳng hình như có tiếng đàn từ đâu đưa lại. Bọn người áo đen chân tay tự nhiên trở nên chậm chạp. Người gảy đàn tựa hồ có ý giúp chúng ta, và hắn lại cũng biết rõ mọi việc bí ẩn trong nhà Nam Cung thế gia nữa, nếu ta muốn diệt trừ bọn họ, thế tất phải đi kiếm người ấy trước.

Bách Nhẫn đại sư gật đầu:

- Đạo huynh thật cao kiến. Nhưng biết tìm hắn ở đâu?

Huyền Chân nói:

- Tiếng đàn hình như ở phía chính bắc, cách đây cũng không xa lắm. Chúng ta thử đi tìm xem.

Bách Nhẫn nói:

- Người ấy giúp chúng ta, nhưng lại hình như không muốn lộ diện, dẫu ta có đi tìm cũng vô ích. Theo ý lão nạp, chúng ta hãy tìm một chỗ nghỉ ngơi, rồi sẽ bàn cách đối phó với nhà Nam Cung thế gia.

Quần hào sau một đêm bôn ba vào sinh ra tử, ai cũng cảm thấy mệt phờ, nên khi nghe Bách Nhẫn đề nghị đều nhiệt liệt tán thành.

Thế là cả bọn lại kéo nhau đi. Trời vừa tờ mờ sáng đã tới thị trấn, liền tìm vào một nhà khách sạn nghỉ chân.

Điếm tiểu nhị thấy một bọn vừa tăng vừa đạo, đàn ông đàn bà, lại có cả mấy người ốm bị cõng trên lưng rầm rộ kéo vào, tuy trong bụng lấy làm kỳ quái, nhưng cũng chạy ra niềm nở tiếp đón, đưa vào khách phòng phía sau.

Một khách sạn ở trong thị trấn nhỏ, khách khứa chỉ toàn là người buôn bán, thuyền thợ phu phen, chủ quán thấy bọn khách lạ, đã đặc biệt ưu đãi, dành cho cả một căn nhà ba gian rộng rãi.

Lúc này trời đã sáng hẳn. Đường lão thái vừa vào tới phòng, liền tháo dây lưng đặt Đường Thông xuống, rồi không nghĩ gì đến sự nghỉ ngơi, lập tức ngầm vận công lực xoa nắn các yếu huyệt trên khắp thân thể chàng.

Thủ pháp điểm huyệt đặc biệt của Nam Cung thế gia, Đường lão thái đã dư biết sức mình không thể giải nổi, những mẫu tử tình thâm, khiến bà chợt nảy ra một ý tưởng kỳ lạ, là cứ thử xoa nắn khắp các yếu huyệt trên thân thể Đường Thông xem hoạ may có tìm được bí quyết gì giải được huyệt không.

Qua một giờ thí nghiệm, Đường lão thái đã xoa nắn hết bảy mươi hai đường huyệt đạo của Đường Thông, mà chàng vẫn mê man bất tỉnh.

Đường lão thái sắc mặt lo lắng bồn chồn, mồ hôi toát ra như tắm.

Quần hào ngồi nhập định dưỡng thần một lúc, đã lần lượt tỉnh dậy, thấy tình hình như vậy, ai cũng thở dài buồn bã. Bách Đại chợt nói:

- Trong võ công của phái Thiếu Lâm chúng tôi, có một thủ pháp chỉ dựa vào nội công thâm hậu, thúc đẩy chân khí để giải huyệt mạch bị thương, nhưng không biết đối với thủ pháp điểm huyệt kỳ quái của nhà Nam Cung thế gia có công hiệu gì không? Nếu nữ đàn việt có lòng tin, thì để bần tăng thử thí nghiệm xem sao.

Đường lão thái nói:

- Nếu đại sư cứu được tiện nhi, thì ơn ấy lão thân xin minh tâm khắc cốt.

Bách Đại nói:

- Nữ đàn việt nói nặng lời quá. Bần tăng đâu dám đảm đương?

Nói xong bước tới ngồi xuống bên cạnh Đường Thông.

Lúc này bao nhiêu cặp mắt quần hào đều đổ dồn vào Bách Đại đại sư, trên mặt mọi người đều lộ vẻ thiết tha mong đợi.

Bách Đại ho nhẹ một tiếng, rồi giơ tay phải ấn lên bối tâm của Đường Thông. Đường lão thái lau ráo mồ hôi, ngồi cách ra một bên chú ý nhìn thấy sắc mặt Bách Đại dần dần ửng đỏ, bàn tay đặt trên lưng Đường Thông, cũng hơi run run.

Một vệt ánh nắng xuyên qua song cửa sổ, chiếu vào trong nhà, soi rõ những hạt mồ hôi lấm tấm trên trán và sống mũi Bách Đại.

Giữa lúc ấy chợt nghe văng vẳng từ phía xa xa có tiếng người gọi tên Bách Đại.

Bách Đại giật mình, những nét hồng hào trên mặt thốt nhiên biến mất, ông quay lại hỏi Bách Tường:

- Sư đệ, hình như có ai gọi tôi, phải không?

Bách Tường ngẩn người, vội lắng tai nghe, quả nhiên có tiếng gọi pháp hiệu của Bách Đại, giọng nhỏ như tơ bay, lúc dứt lúc nối, liên tiếp không ngừng, bèn đứng bật dậy nói:

- Để tôi ra coi xem.

Lúc này ánh nắng đã lan tràn khắp nơi, ngoài đường kẻ đi người lại tấp nập, cái cảm giác âm thầm khủng bố của Nam Cung thế gia gieo vào đầu óc mọi người, cũng theo bóng mặt trời dần dần nhạt bớt. Hình như những sự khủng bố cần phải dựa vào bóng đêm mới có hiệu lực.

Bách Tường len lén đi ra khỏi phòng, quần hào cũng không ai để ý, riêng có Huyền Chân đạo trưởng là hơi cảm thấy kỳ quái, ông đưa mắt trông theo Bách Tường, đã toan gọi lại, nhưng chợt nghĩ: “Bách Tường võ công cao siêu, và đang lúc ban ngày ban mặt, không lẽ nhà Nam Cung thế gia dám giở trò gì?” Nên lại để mặc ông ta đi, không nói gì nữa.

Bách Đại lại ngưng tụ công lực, gia sức giải huyệt cho Đường Thông.

Ước chừng nguội một chén trà, Đường Thông đôi mắt chợt nhấp nháy luôn mấy cái, rồi thở ra một hơi dài.

Đường lão thái mừng lắm, vội gọi:

- Hài tử! Hài tử!

Chợt nghe đánh “bịch” một tiếng, cắt đứt câu gọi của Đường lão thái.

Quần hào vội ngoảnh trông ra cửa, thấy Bách Tường đã nằm sóng sượt dưới đất, một chân còn gác lên ngưỡng cửa.

Rõ ràng là ông ta đã cố hết sức lê về đến cửa, rồi vừa tới đấy thì không sao gượng được nữa, đành phải ngã quỵ.

Biến cố xảy ra thực vô cùng đột ngột, làm cho mọi người đều đứng chết sững.

Bách Nhẫn đại sư lặng đi một lúc, mới sực tỉnh, vội chạy ra ôm xốc lấy Bách Tường dậy hỏi:

- Sư đệ bị ám toán phải không? Bị thương ở đâu?

Chợt thấy hai tay lạnh buốt như chạm vào khối đá, Bách Tường hình như đã chết rồi.

Huyền Chân chạy đến lấy tay đập mạnh vào hậu bối Bách Tường chỉ thấy thân hình ông ta run lên, từ từ hé mắt, thều thào nói:

- Một bàn tay trắng... trắng đẹp... đẹp... trên bàn tay...

Ông ta đã dùng hết hơi sức, cố nói cho rõ, nhưng sức đã yếu quá, chỉ lắp bắp được vài câu, rồi ho nhẹ một tiếng, nhắm mắt trút ra hơi thở cuối cùng.

Bách Nhẫn đặt Bách Tường xuống, chắp tay ngang ngực, nhắm mắt lẩm bẩm tụng kinh.

Huyền Chân đạo trưởng sắc mặt trầm trọng, sẽ nói:

- Một cánh tay trắng... trắng đẹp... trên bàn tay... Thế là cái gì?

Bách Đại run run hỏi:

- Bách Tường sư đệ chết rồi ư?

Được lão thái đáp:

- Chết rồi!

Bách Đại thở dài một tiếng, bàn tay đặt trên lưng Đường Thông thốt nhiên đưa lên phía trước, tăng thêm nội lực, nguyên nguyên bất tuyệt dồn vào bối tâm của chàng.

Chợt nghe Đường Thông thở dài một tiếng, duỗi hai tay ra kêu:

- Rét chết tôi rồi!

Đường lão thái mừng quá, nước mắt tuôn ra như suối, sẽ nói với Bách Đại:

- Tuyệt nghệ Thiếu Lâm, quả nhiên bất phàm, cái ơn cứu con, lão thân xin ghi vào phế phủ.

Bách Đại từ từ co tay về, nói:

- Không cần phải thế.

Nói dứt lời, lập tức đứng lên rảo bước chạy đến bên Bách Tường. Chỉ thấy sắc mặt ông ta trắng bệch, ngón tay co quắp lại, hình như gân cốt trong người đang bắt đầu co rút.

Bách Đại cúi xuống xem xét thật kỹ khắp thân thể Bách Tường, rồi lẩm bẩm nói sẽ:

- Bách Tường sư đệ bị một môn nội công kỳ độc làm bị thương.

Nói xong ông ngồi thừ người ra, mặt mày cau có, vừng trán nhăn lại rõ ràng là ông đang cố gắng kiềm chế sự đau đớn.

Bách Nhẫn tụng kinh xong, từ từ mở mắt, hai giọt lệ cũng theo khoé mắt rỏ xuống gò má, lấy tay sẽ vuốt đầu Bách Tường nói:

- Sư đệ theo ngã Phật về Tây, tiểu huynh chúc sư đệ thuận buồm xuôi gió.

Bách Đại vùng khóc oà lên, vừa khóc vừa nói:

- Sư đệ chết thay cho ta!

Bách Nhẫn nói:

- Sư đệ đừng nên tự trách, sống chết có mệnh, sức người không thể làm gì được.

Bách Đại ôm lấy thây Bách Tường, nức nở gọi:

- Nếu sư đệ không chạy ra xem ai gọi tôi thì việc gì đến nỗi bị ám toán?

Bách Nhẫn lại nói:

- Việc đã xảy ra rồi, còn làm sao được nữa? Ta nên lo lắng việc chôn cất cho người chết là hơn. Lão nạp chỉ lạ một điều là võ công của Bách Tường sư đệ ở trong chùa Thiếu Lâm chỉ kém sư đệ một bực, không hiểu tại sao lại bị giết một cách dễ dàng như vậy!

Huyền Chân thở dài nói:

- Chỉ đáng tiếc là lệnh sư đệ chết chóng quá, không kịp nói hết những sự bí mật...

Bách Nhẫn vội hỏi:

- Đạo huynh nghe thấy tiện sư đệ nói những gì?

Thì ra lúc Bách Nhẫn trông thấy Bách Tường ngã xuống, tâm thần bị xúc động mạnh quá, đến nỗi mê man không nghe thấy mấy câu sau cùng của Bách Tường. Lúc này nghe Huyền Chân nói mới chợt nhớ ra.

Huyền Chân đáp:

- Lệnh sư đệ chỉ nói: Một cánh tay trắng, một cánh tay rất đẹp...

Bách Nhẫn rùng mình, tưởng như vừa bị ai thoi một quyền vào đầu, toàn thân run lẩy bẩy nói:

- Cái gì? Một cánh tay trắng à?

Huyền Chân cũng kinh ngạc vì thái độ của Bách Nhẫn, sửng sốt một lát, rồi đáp:

- Đúng vậy! Lệnh sư đệ nói có trông thấy một cánh tay trắng tuyệt đẹp...

Bách Nhẫn tuy đã cố trấn tĩnh, nhưng câu chuyện mấy chục năm qua, đột nhiên lại lởn vởn hiện ra trước mắt. Ông tưởng tượng như đang đứng trong một toà sơn động, mắt trông thấy một bàn tay thon

nhỏ nõn nà đang đưa qua đưa lại trong xó tối, miệng lẩm bẩm nói một mình:

- Một cánh tay trắng, đúng rồi! Đó là một cánh tay trắng tuyệt đẹp!

Huyền Chân đạo trưởng sẽ đằng hắng một tiếng, rồi nói:

- Bần đạo không hiểu tại sao một cánh tay đẹp lại có thể làm cho lệnh sư đệ bị tử thương được?

Bách Nhẫn đại sư thần trí như đang chìm đắm vào dĩ vãng, nên không nghe thấy câu hỏi của Huyền Chân. Ông vẫn nhớ mãi cánh tay xinh đẹp cách đây mấy chục năm, đã xuất hiện một lần làm cho Thiên Long đại sư bỗng dưng bị chết một cách cực kỳ bí mật, tới bây giờ lại đến lượt Bách Tường cũng bị chết về cánh tay ma quái đó. Thế là nghĩa gì?

Thấy mặt ông ngơ ngác như mất hồn, Huyền Chân đạo trưởng lại càng ngờ vực liền dằn mạnh tiếng gọi:

- Đại sư!

Bách Nhẫn giật mình, bàng hoàng như người vừa tỉnh cơn mê mộng, thở dài một tiếng rồi hỏi:

- Đạo huynh bảo gì?

Huyền Chân không đáp, chỉ đứng lên thủng thỉnh bước ra cửa. Bách Đại cũng rảo bước chạy theo nói:

- Đạo trưởng, chúng ta thử ra ngoài này tra xét xem có thấy gì lạ không?

Đường thái thái vỗ vào lưng Đường Thông dặn:

- Con nằm đây nghỉ một chút nhé!

Đường Thông ngước đôi mắt lạnh lùng nhìn mẹ, đối với cử chỉ âu yếm của Đường lão thái, hình như không một mảy may xúc động.

Đường lão thái cũng vừa kịp nhận thấy trong con mắt của ái tử chỉ chứa đầy những sự thù hằn và lạnh lẽo, như đứng trước kẻ tử thù, bất giác cũng rùng mình, không dám nhìn mặt hắn nữa.

Cái chết của Bách Tường đại sư làm cho mọi người đều cảm thấy những sự khủng bố chết chóc lại đè nặng trĩu tâm hồn. Huyền Quang đạo trưởng thấy Đường Thông đã tỉnh, bèn cũng giơ tay giải hai đường huyệt đạo trên thân thể Huyền Nguyệt, rồi vừa lay vừa gọi:

- Sư huynh!

Huyền Nguyệt ngồi nhỏm lên, đảo mắt nhìn khắp gian nhà, rồi lại nhìn chằm chằm vào mặt Huyền Quang một lúc lâu, chợt như nghĩ ra, vội hỏi:

- Ngươi có phải là Huyền Quang sư đệ không?

Huyền Quang thấy Huyền Nguyệt đã nhận ra mình, mừng quá vội nói:

- Sư huynh, chính tiểu đệ đây...

Ông mừng đến nỗi nghẹn lời không nói được nữa. Một lát sau mới cố nén cảm xúc, nói tiếp:

- Chưởng môn sư huynh cũng cùng đến đây...

Huyền Nguyệt lạnh lùng hỏi:

- Đi đâu rồi?

Huyền Quang chỉ ra cửa nói:

- Sư huynh vừa chạy ra ngoài kia!

Huyền Nguyệt chẳng nói chẳng rằng, thốt nhiên đứng bật dậy chạy ra cửa. Huyền Quang cũng vội đứng lên chạy theo, gọi với:

- Sư huynh, sư huynh đi đâu đấy?

Huyền Nguyệt chẳng nói chẳng rằng, cứ cắm đầu chạy miết.

Đường lão thái vừa trông thấy ánh mắt của Đường Thông nhìn mình bằng một vẻ căm thù hằn học, nên đã linh cảm thấy nhà Nam Cung thế gia bỗng dưng chịu thả Huyền Nguyệt và Đường Thông về tất nhiên phải có dụng ý, mà dụng ý đó chắc chắn không phải là lợi cho mình.

Bà đằng hắng một tiếng, rồi nhanh như cắt, cầm cây gậy trúc chắn đường Huyền Nguyệt, nói:

- Đạo trưởng, thân thể chưa được khoẻ hẳn, hãy tạm ở nhà tĩnh dưỡng đợi lệnh sư huynh về, rồi muốn đi đâu hãy đi.

Huyền Nguyệt trừng mắt nhìn Đường thái thái, sắc diện luôn luôn thay đổi, một lát không biết nghĩ thế nào, lại quay trở vào.

Lúc này Bách Nhẫn đã lấy lại được bình tĩnh, liền ôm thi thể Bách Tường đặt vào góc nhà, sẽ hỏi Đường thái thái:

- Lệnh lang đã tỉnh chưa?

Đường lão thái cười gượng đáp:

- Khuyển tử tuy đã tỉnh, nhưng lão thân nhận thấy còn nhiều điểm đáng ngờ lắm.

Bách Nhẫn vừa toan hỏi, thì Huyền Chân đã trở về thấy Huyền Nguyệt đã dời ra chỗ khác, liền hỏi Huyền Quang:

- Huyền Nguyệt sư đệ đã tỉnh rồi ư?

Huyền Quang đáp:

- Tiểu đệ vừa giải huyệt cho nhị sư huynh.

Huyền Chân sắc mặt nghiêm chỉnh, thủng thỉnh bước tới bên Huyền Nguyệt, quát lên một tiếng:

- Huyền Nguyệt sư đệ!

Miệng thì gọi, tay đã giơ lên đánh vào huyệt “thiên linh” của Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt vừa kịp ngước mắt nhìn lên, thân hình đã chao đi vài dòng, rồi ngã ngửa ra phía sau. Huyền Quang giơ tay toan đỡ, thì Huyền Chân vội quát:

- Đừng chạm vào hắn!

Huyền Quang vội rụt tay về, cúi đầu lẳng lặng. Đường lão thái nói:

- Đạo trưởng tiện tay xin cũng điểm vào huyệt thiên linh của khuyển tử giùm lão thân luôn thể.

Huyền Chân mỉm cười nói:

- Hoàn cảnh của chúng ta lúc này chính là đang đối diện với cái chết, bất cứ lúc nào, thần chết cũng kề liền bên cạnh, không đề phòng cẩn thận không được.

Còn đang nói chuyện, chợt lại nghe văng vẳng có tiếng gọi pháp hiệu của Huyền Chân. Quần hào đều sửng sốt bàng hoàng, chưa biết đối phó ra sao, thì Bách Nhẫn đã đứng phắt dậy chạy ra.

Huyền Chân vội rảo bước tiến lên, ngăn lại nói:

- Đại sư không nên nóng nảy, hãy thong thả để tìm một kế sách vạn toàn đã.

Bách Nhẫn nói:

- Lão nạp phải ra tìm Bách Đại, tính hắn nóng gấp, nghe thấy tiếng gọi thế nào cũng đi tìm. Tôi không thể để mặc hắn chết được.

Huyền Chân nói:

- Bách Đại đại sư vừa rồi có nói là còn ra chợ mua một cỗ áo quan, chắc cũng sắp về. Đã vậy để bần đạo cùng đi với đại sư.

Vừa đi được mấy bước, lại không nghe thấy cái tiếng ma quái ấy nữa, mà Bách Đại cũng đang rảo bước chạy về.

Bách Nhẫn thở ra một hơi dài, như người vừa trút được gánh nặng, hỏi:

- Sư đệ có nghe thấy tiếng gì lạ không?

Bách Đại lắc đầu, lắng tai nghe ngóng một lúc rồi nói:

- Có tiếng gì lạ đâu?

Huyền Chân bước ra cửa khách sạn, ngẩng trông lên trời, chỉ thấy da trời trong vắt, trăng sáng vằng vặc, ngoài đường kẻ đi người lại như mắc cửi, tuyệt không thấy gì lạ cả, bất giác cau mày lẩm bẩm:

- Quái nhỉ! Không lẽ trên đời này có ma thật chăng?

Bách Đại vội hỏi:

- Đạo trưởng, có phải vừa rồi lại nghe có tiếng gọi phải không?

Thấy Bách Đại nói to quá, Huyền Chân đạo trưởng sợ những người trong khách sạn chú ý, vội nói:

- Chúng ta hãy vào cả trong nhà, rồi sẽ nói chuyện.

Rồi giắt tay Bách Nhẫn đi vào, Bách Đại theo sau, hậm hực nói:

- Chắc cái tiếng đó lại kêu pháp hiệu của bần tăng phải không?

Huyền Chân cười nói:

- Lần này thì “hắn” tìm bần đạo.

Bách Đại nói:

- Đạo trưởng có gan dám đi không? Nếu đạo trưởng đi bần tăng cũng xin liều mạng đi theo.

Huyền Chân nói:

- Chỉ đáng tiếc là từ nãy đến giờ không nghe thấy tiếng gọi nữa. Nhưng đại sư không lo, bần đạo dám chắc là “nó” còn theo đuổi nữa, chứ chưa chịu thôi đâu. Lát nữa ta lên đường, “nó” sẽ lần lượt gọi đủ tên từng người cho mà coi.

Bách Đại nghiến răng, cười nhạt:

- Vô luận thế nào tôi cũng phải bắt cho kỳ được tên sát nhân vô sỉ đó, để báo thù cho sư đệ.

Lúc này bầu không khí trong phòng đã trở nên nghẹt thở, trong lòng một người đều nặng trĩu một mối lo sợ thấp thỏm. Duy có Bách Đại vì quá đau đớn về cái chết của sư đệ nên sự căm hờn đã lấn cả sợ hãi.

Huyền Chân chắp tay nói với Bách Nhẫn:

- Đại sư, chúng ta không nên nấn ná ở đây lâu nữa!

Bách Nhẫn đại sự gật đầu nói:

- Bây giờ lão nạp phải về Trung Sơn, nên các vị có nhã hứng muốn du ngoạn Trung Sơn thì lão nạp xin hoan nghênh hết sức.

Huyền Chân nói:

- Tình thế lúc này chúng ta chỉ nên tụ chớ không nên tán, bần đạo xin vui lòng theo đại sư cùng đi.

Đường lão thái cũng nói:

- Lão thân cũng xin đồng ý.

Mọi người đang trò chuyện, xảy nghe có tiếng giày lẹp xẹp đi tới, rồi một chàng thiếu niên tuổi trạc mười sáu, mười bảy, mặc quần áo đen, lưng đeo trường kiếm sừng sững hiện ra trước cửa.

Chàng thiếu niên đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, rồi hỏi:

- Trong các vị đây, vị nào là Huyền Chân đạo trưởng?

Huyền Chân đạo trưởng nhìn chàng thiếu niên một lát, rồi đáp:

- Bần đạo là Huyền Chân, xin thí chủ cho biết quý tính?

Chàng thiếu niên không trả lời câu hỏi của Huyền Chân, lại nói:

- Tại hạ vâng lệnh Nhâm tiên sinh, mời các vị đến chơi nói chuyện.

Huyền Chân giật mình vội hỏi:

- Nhâm tướng công hiện nay ở đâu?

Thiếu niên nói:

- Cũng gần đây thôi, nhưng chỗ đó, tại hạ khó nói tên lắm.

Huyền Chân đưa mắt nhìn Bách Nhẫn nói:

- Ta thử đi xem sao.

Đường lão thái hỏi:

- Nhâm tướng công có phải là chàng thanh niên mặc áo xanh mà lão thân đã gặp ở Tam Nguyên Quan dạo nọ không?

Huyền Chân đáp:

- Chính phải đó!

Chàng thiếu niên tỏ vẻ sốt ruột, giục:

- Nhâm tiên sinh dặn tôi mời các vị lại ngay cho, càng sớm càng tốt.

Huyền Chân đạo trưởng đứng lên trước nhất. Mọi người cũng đều lục đục đứng lên. Bách Đại bế thi thể Bách Tường, Đường lão thái khoá mạch môn của Đường Thông rồi vác lên vai. Huyền Quang cõng Huyền Nguyệt, tất cả đều theo chàng thiếu niên đi ra cửa quán.

Lúc này Bách Đại đã gọi được một chiếc xe ngựa, đặt thi thể Bách Tường và hai người mất trí lên. Bách Đại đi sau áp tải.

Huyền Chân vốn tính cẩn thận, nên trong lúc đi đường, mắt vẫn luôn luôn theo dõi từng cử chỉ của chàng thiếu niên.

Đi ước chừng sáu, bảy dặm thì tới một khoảng vườn rau, rộng chừng hai mẫu. Giữa vườn, dưới gốc cây bạch đào thân to tay ôm, có một nếp nhà tranh đã lâu đời, xung quanh trồng đủ các thứ rau, giữa chỉ chừa một khoảng đất hẹp, vừa vặn cho một người đi. Lúc này có một gã đại hán mặc áo rách đi chân đất, đang đạp thuỷ xa tưới rau.

Bách Nhẫn khẽ bảo Bách Đại:

- Sư đệ cũng cùng vào một thể.

Bách Đại nói:

- Còn thi thể Bách Tường sư đệ để đây ai trông?

Bách Nhẫn nói:

- Trên đời này chưa từng có ai ăn trộm xác chết bao giờ. Cứ để đấy cũng không sao.

Bách Đại vâng lời đi vào. Đường thái thái toan ẵm Đường Thông đi theo, Huyền Chân nói:

- Ta hãy vào gặp Nhâm tướng công đã, rồi ra đón bọn họ vào sau cũng không muộn.

Đường thái thái hiểu ý Huyền Chân, bèn thôi không nói gì nữa, chỉ ngầm vận điều chân khí, phòng xa ngộ lỡ người trong ngôi nhà tranh kia không phải là Nhâm Vô Tâm, thì sẽ lập tức động thủ.

Trong khi trò chuyện, đã đi gần tới nếp nhà tranh. Gã đại hán đạp thuỷ xa thấy quần hào đi vào, vẫn cúi đầu mải miết làm việc, hình như không biết là có khách.

Chương 20: Đã Có Chủ Trì

Chàng thiếu niên đang đi, chợt quay lại nói:

- Xin các vị hãy đứng ngoài này chờ một lát.

Nói xong đẩy hai cánh cửa gỗ khép kín, bước vào trong nhà, một lát sau lại trở ra, chắp tay nói:

- Xin mời các vị vào.

Quần hào lũ lượt kéo vào, chỉ thấy trong nhà có một chiếc bàn vuông bằng gỗ mộc, trên bày la liệt rượu thịt, hơi rượu bốc thơm lừng.

Huyền Chân đưa mắt nhìn khắp xung quanh, không thấy Nhâm Vô Tâm đâu cả, trong bụng đang nghi nghi hoặc hoặc, chợt lại thấy phía sau bức rèm cỏ trong góc nhà bước ra một chàng thanh niên mặc áo lam.

Người này mi thanh mục tú, mặt phấn môi son, cử chỉ tiêu sái, chính là Nhâm Vô Tâm, người mà quần hào đang mong được gặp.

Cánh tay trái của chàng quấn một giải sa trắng buộc treo lên cổ, hình như bị thương nặng.

Huyền Chân giật mình hỏi:

- Cánh tay của các ha...

Nhâm Vô Tâm mỉm cười ngắt lời:

- Chỉ bị thương xoàng, không sao. Xin mời các vị ngồi.

Quần hào lần lượt ngồi xuống. Nhâm Vô Tâm nâng chén rượu cười nói:

- Trước hết hãy xin mời các vị cạn chén đã.

Nói xong ngửa cổ uống luôn một hơi. Bách Nhẫn nói:

- A di đà Phật! Bần tăng kiêng rượu, xin đa tạ thịnh ý của Nhâm tướng công.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Xin mời các vị tự nhiên đi cho, tại hạ không biết khách sáo.

Quần hào lúc này trong bụng ai cũng nặng như chì, còn tưởng gì đến ăn uống, lại thấy Nhâm Vô Tâm chuyện trò vui vẻ ăn uống ngon lành, Huyền Chân đạo trưởng sốt ruột, không sao chờ được, liền chắp tay hỏi:

- Nhâm tướng công triệu chúng tôi tới đây, chắc phải có sự gì quan trọng muốn chỉ giáo?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đúng vậy! Tại hạ quả có việc trọng yếu muốn bàn với các vị.

Bách Nhẫn đại sư hỏi:

- Có phải vì chuyện nhà Nam Cung thế gia không?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười:

- Đúng vậy! Chính là chuyện Nam Cung thế gia!

Ngừng một lát, chàng chợt nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Tình thế lúc này, tuy ta đi chậm một bước, song cũng chưa đến nỗi hoàn toàn tuyệt vọng.

Huyền Chân hỏi:

- Người dụ bọn áo đen tập kích ở trong hầm đá nhà Nam Cung thế gia có phải là các hạ không?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười:

- Không phải tại hạ, nhưng cũng có liên quan với tại hạ.

Huyền Chân ngừng một lát lại hỏi:

- Người gảy đàn trên bờ sông Bạch Hà để dụ bọn áo đen thoái lui, phải chăng cũng là các hạ?

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

- Đạo trưởng đoán đúng lắm. Người đó chính là tại hạ.

Huyền Chân hỏi:

- Các hạ hình như biết rõ mọi việc trong nhà Nam Cung thế gia lắm thì phải?

Nhâm Vô Tâm chỉ tủm tỉm cười, kế lại đưa mắt nhìn khắp mọi người rồi nói:

- Tại hạ mời các vị tới đây là vì có hai việc quan trọng muốn cùng các vị bàn tính. Tình hình trong nhà Nam Cung thế gia các vị đã được trông thấy tận mắt, nhưng lúc này họ chưa chuẩn bị phát động, một là vì Nam Cung phu nhân, người chủ mưu vụ này công hành chưa viên mãn, có mấy món tuyệt kỹ vẫn chưa luyện xong. Hai là vì những người bị Nam Cung phu nhân dùng dược vật khống chế trong "Mê hồn lao", hoả hầu chưa đủ. Cứ theo những tin tức mà tại hạ thâu lượm được thì họ còn phải mất một thời gian khoảng chừng nửa năm nữa, việc chuẩn bị mới hoàn thành. Chừng đó trong võ lâm sẽ có một cuộc tàn sát cực kỳ thảm khốc, mà hai môn phái lớn Thiếu Lâm và Vũ Đương sẽ là mục tiêu thứ nhất trong dự mưu của họ.

Huyền Chân đạo trưởng thở dài nói:

- Việc này quan hệ tới vận mệnh của toàn thể giới võ lâm. Mặc dù mục tiêu thứ nhất của Nam Cung thế gia không phải là hai phái Thiếu Lâm và Vũ Đương, mà bần đạo đã biết cũng không thể khoanh tay ngồi yên được. Nhâm tướng công áo vải hành hiệp giang hồ, bần đạo vẫn lấy làm khâm phục. Nếu tướng công đứng ra chủ trì việc này, thì phái Vũ Đương kể từ bần đạo trở xuống đều tuân theo mệnh lệnh của tướng công.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Đạo trưởng quá nặng lời, ba năm nay tại hạ không một giờ một khắc nà không chú ý tới mọi hành động của nhà Nam Cung. Dẫu có mấy người bạn đồng tâm đã dốc hết tâm lực giúp đỡ tại hạ nhưng rút cục cũng chỉ vì thế cô lực bạc, không thể phòng phạm chu đáo được. Mà Nam Cung phu nhân lại là một người thâm hiểm giảo hoạt, tâm cơ cực giỏi, y đạo võ công đều đã tới trình độ hỏa hầu, trong ngoài đề phòng lại nghiêm mật từng ly từng tý, nên tại hạ tuy đã dò biết việc mấy năm gần đây trong võ lâm có rất nhiều nhân vật cao thủ bỗng dưng mất tích, đều có liên can đến nhà Nam Cung thế gia, nhưng thật không biết là những người ấy vẫn còn sống và đã bị Nam Cung thế gia thu dụng.

Bách Nhẫn đại sư nói:

- A di đà Phật! Nam Cung phu nhân hình như không gì là không giỏi, có thể võ công tài trí của bà ta còn hơn cả Nam Cung Minh ngày trước.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Có thế thật. Nam Cung phu nhân quả là một kỳ tài hiếm có trong võ lâm. Y đạo, võ công thế gian vô địch. Chẳng những thế mà thôi, bà ta còn tinh nghề bói toán, độn giáp, bụng chứa đầy thuật lạ mưu cao, một thân gồm đủ cả văn, võ, lang, độc...

Đường thái thái thở dài nói:

- Cứ nghĩ đến cái không khí âm trầm, khủng bố trong “Mê hồn lao” lúc nãy, lão thân vẫn thấy rùng mình, rợn tóc gáy.

Bách Đại tỏ vẻ sốt ruột, nói:

- Bây giờ ta phải tìm phương pháp gì đối phó với nhà Nam Cung thế gia. Chỉ ngồi bàn suông mãi thì có ích gì?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư nói đúng, thì giờ chúng ta không còn mấy. Nếu đợi Nam Cung phu nhân chuẩn bị xong xuôi, thì chúng ta không còn cơ hội áp chế được họ nữa. Xin các vị trù tính ngay cho.

Huyền Chân trầm ngâm một lúc, rồi thở dài nói:

- Nhâm tướng công đã có bụng cứu thế, lại biết rõ những sự bí mật của nhà Nam Cung thế gia từ lâu, sao lại để dùng dằng tới mãi bây giờ? Phải chi ba năm trước, tướng công tuyên bố ngay cho thiên hạ biết rõ âm mưu gian hiểm của mụ thì chẳng những ta đã kịp thời ngăn chặn được bao nhiêu sự đáng tiếc xảy ra cho võ lâm, mà tình hình cũng không đến nỗi nghiêm trọng như ngày nay!

Nhâm Vô Tâm gượng cười nói:

- Đạo trưởng trách như vậy rất phải, chẳng qua cũng là lỗi bởi tại hạ vô tài, không phát giác được âm mưu của họ từ trước. Những sự bí ẩn trong “Mê hồn lao” tại hạ cũng chỉ mới biết được chừng một tháng nay. Hồi ấy đạo trưởng đang thời kỳ bế quan, tại hạ đã hai lần bồi hồi ở trước Tam Nguyên Quan, mà không dám vào quấy nhiễu, đành phải nấn ná chờ đến ngày đạo trưởng công hành viên mãn. Ngay lúc đó nếu tại hạ nói thẳng ra, e rằng đạo trưởng không tin, nên phải kiếm cách dụ các vị tới đây, để các vị có dịp chứng kiến tận mắt những âm mưu ghê gớm của Nam Cung phu nhân.

Đường lão thái chợt nhớ ra một việc, vội nói:

- Nhâm tướng công, con tôi bị hãm trong Mê hồn lao, tuy lão thân đã cứu ra được, nhưng nó bị trúng thuốc độc của Nam Cung phu nhân, đến nỗi mất hết trí nhớ, tướng công đã biết dùng tiếng đàn dẫn dụ được bọn người áo đen, thì chắc cũng biết cách khôi phục thần trí cho khuyển tử?

Nhâm Vô Tâm do dự một lát, rồi nói:

- Điều ấy cũng khó đoán định được lắm. Nhưng lão thái cứ đưa lệnh lang vào đây, tại hạ thử cố gắng xem sao.

Đường thái thái vội đứng lên chạy ra cửa. Huyền Chân cũng sẽ bảo Huyền Quang:

- Ra bế sư huynh ngươi vào đây!

Huyền Quang vâng lời, tất tả đi ngay. Bách Đại bồn chồn hỏi Bách Nhẫn:

- Tiểu đệ cũng muốn nhờ Nhâm tướng công xem mạch cho Bách Tường một thể có được không?

Bách Nhẫn mỉm cười buồn bã:

- Ừ! Thì cứ thử xem.

Bách Đại lập tức đứng lên chạy vụt ra xe. Một lát sau cả ba người lại bế người ốm, người chết vào trong ngôi nhà tranh.

Nhâm Vô Tâm nhìn ba người một lúc rồi nói:

- Các vị hãy giải huyệt đạo cho họ, rồi đặt họ nằm xuống đất.

Đường lão thái và Huyền Quang y lời giải huyệt, đặt nạn nhân xuống đất, rồi lui ra một bên.

Nhâm Vô Tâm thò tay vào mình lấy ra một chiếc sáo bằng ngọc đưa lên miệng thổi.

Tức thì một luồng thanh âm từ trong ống sáo từ từ cất lên.

Taytrái của chàng bị quấn băng đeo lên cổ, vận dụng tuy khó khăn, nhưng không ảnh hưởng gì tới tiếng sáo.

Âm thanh trước còn thấp, sau mỗi lúc một cao dần, cao dần, liên miên bất tuyệt.

Huyền Nguyệt mở mắt ra trước, nhỡn quang từ từ đưa khắp gian nhà một lượt, rồi thốt nhiên đứng phắt lên, ngơ ngác nhìn quanh, đối với bọn người trước mặt, hình như không nhận biết ai cả.

Đường Thông cũng vươn hai cánh tay đứng dậy.

Tiếng sáo lúc này đã biến đổi, âm điệu mỗi lúc một nhanh, khi thì ào ào như thác cuốn, lúc lại rầm rập như ngựa phi cực kỳ hỗn loạn.

Quần hào trong bụng cũng cảm thấy rung động, chân tay ngứa ngáy, nhấp nhổm chỉ muốn đánh nhau, tưởng như kẻ thù đang đứng ở trước mặt. Ai nấy đều vội vàng, vội đề chân khí điều hoà hơi thở, cho tâm trí đỡ bị kích thích.

Chừng nghe Đường Thông quát lên một tiếng, vung quyền đánh Huyền Nguyệt. Huyền Nguyệt phản ứng cực kỳ chậm chạp, bị Đường Thông đánh trúng một quyền, lập tức bật lùi sang bên cạnh

mấy bước.

Nhưng một quyền của Đường Thông đã lôi cuốn được Huyền Nguyệt giơ chưởng lên đánh lại, đây là chiêu “Thần long xuất vân”.

Hai người lập tức xông vào ác đấu, quyền qua cước lại, không ai chịu nhường ai.

Huyền Nguyệt công lực thâm hậu, nên chỉ qua mười chiêu là Đường Thông đã lộ vẻ luống cuống, đành chỉ xoay quanh đỡ đòn, không còn đủ sức đánh lại nữa. Đường thái thái thấy thế sợ quá vội kêu:

- Nhâm tướng công, khuyển tử và Huyền Nguyệt đạo trưởng thần trí đều không được sáng suốt, nếu cứ để đánh nhau mãi rất có thể nguy tới tính mệnh. Tướng công nên cho họ nghỉ đi.

Nhâm Vô Tâm lờ như không nghe tiếng, vẫn gia công thổi sáo như cũ.

Huyền Chân đạo trưởng thấy Huyền Nguyệt ra đòn mỗi lúc một nặng, Đường Thông đã luôn luôn bị dụ vào thế hiểm, trong bụng cũng lo lỡ Huyền Nguyệt quá tay đánh chết Đường Thông thì chẳng khỏi gây thù với Đường lão thái, bèn đứng lên gọi to:

- Nhâm tướng công thôi đi, đừng để họ đánh nhau nữa!

Tiếng địch của Nhâm Vô Tâm lúc này chợt lại chuyển sang điệu khác, đang từ cấp tốc, sát phạt, đổi ra hoà hoãn, âm trầm, làm cho hai địch thủ đang đánh nhau say sưa hăng hái, bỗng nhiên khí thế trở nên chậm chạp, lờ đờ.

Quyền cước của hai người hình như cũng chuyển hướng theo điệu sáo, cứ từ từ chậm dần, rồi ngừng cả lại.

Nhâm Vô Tâm cất sáo đi, rồi lắc đầu, thở dài nói:

- Hỏng, hai người này trúng độc quá nặng, tâm thần họ đã bị Nam Cung phu nhân khống chế mất rồi.

Đường lão thái vội hỏi:

- Không còn phương pháp gì chữa được nữa sao?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Phương pháp không phải là không có, nhưng cần phải mất một thời gian khá dài.

Huyền Chân đạo trưởng hỏi:

- Chừng độ bao lâu?

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Khoảng chừng nửa năm, tối thiểu cũng phải ba tháng.

Bách Đại chợt hỏi xen:

- Sư đệ của bần tăng, chẳng hay còn cứu được không?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Để tại hạ xem thương thế ra sao đã.

Nói xong đứng dậy tới bên Bách Tường, áp tai vào ngực nghe ngóng một hồi, rồi lắc đầu nói:

- Bách Tường đại sư tắt thở đã lâu, dù có thuốc tiên cũng không sao cứu được nữa.

Mọi người nghe xong đều lặng lẽ cúi đầu. Bách Nhẫn trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão nạp còn một việc, muốn phiền Nhâm thí chủ điều tra hộ.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư cứ cho biết.

Bách Nhẫn nói:

- Vị sư đệ của lão nạp đây, ở trong chùa Thiếu Lâm cũng đáng kể là một trong những tay cao thủ, vô luận tay võ công cao cường đến đâu, cũng không thể chỉ một chưởng đã có thể giết nổi hắn. Vậy mà lần này hắn bị chết một cách rất dễ dàng, trong mình lại không có thương tích. Lão nạp thật không hiểu ra sao cả!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Bách Tường đại sư ra khỏi khách sạn chừng bao lâu?

Bách Nhẫn đáp:

- Chỉ chừng nguội chén nước trà.

Kế đó ông lại thuật hết tình hình trong lúc Bách Tường bị nạn cho Nhâm Vô Tâm nghe.

Nhâm Vô Tâm nghe xong, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Những sự kỳ quái trong vụ này nói ra chỉ khiến cho người ta loạn óc. Tại hạ xưa nay vốn không tin là trên đời này có ma quỷ, nhưng những sự kỳ quái trong nhà Nam Cung thế gia quả còn đáng sợ hơn ma quỷ. Ba năm nay tại hạ đã tận tâm tận lực mà vẫn không sao điều tra ra manh mối.

Chàng ngửa mặt lên trời thở dài, rồi lại tiếp:

- Nhưng tại hạ đã xác định được một điều là những người bị cho vào áo quan, giấu trong hầm lạnh của nhà Nam Cung thế gia, không phải chỉ bị dược vật khống chế tinh thần mà thôi đâu. Cái cơ quan huyền bí ở trong đó, thật khiến cho người ta nghĩ nát óc cũng không sao tìm ra giải đáp.

Huyền Chân nói:

- Bần đạo tuy đã được trông thấy tận mắt cảnh tượng quái dị khủng khiếp trong “Mê hồn lao”, nhưng nếu ai bảo trên thế giới này có linh hồn, bần đạo cũng nhất quyết không tin.

Bách Nhẫn nói:

- Tuy nhiên những việc kỳ quái trong nhà Nam Cung thế gia vẫn làm cho đầu óc lão nạp lúc nào cũng lẩn quẩn một mối nghi hoặc không sao giải thích được.

Nhâm Vô Tâm chợt nghiêm sắc mặt lại, nói:

- Quái do tâm sinh ra, các vị không nên để cho Nam Cung phu nhân chăng một màn lưới thần bí mà lôi cuốn mình vào tà đạo…

Chàng ngừng một giây, rồi lại thở dài nói tiếp:

- Và nếu các vị bị mê hoặc bởi cái không khí thần bí của nhà Nam Cung thế gia, thì tức là các vị đã bị trúng kế của Nam Cung phu nhân rồi đó!Chí bị họ đoạt,khí bị họ áp chế, chỉ sợ sau này các bạn đồng đạo võ lâm đều bị mê hoặc bởi cái không khí thần bí đó, mà lần lượt rơi cả vào kiếp nạn. Do thế tại hạ xin yêu cầu các vị không nên đem những cái đã trông thấy ở trong “Mê hồn lao” truyền bá ra ngoài, cố hết sức tránh những lời tuyên truyền xuyên tạc khiến cho Nam Cung phu nhân có cơ hội lợi dụng được.

Đường lão thái nói:

- Nhâm tướng công nói dẫu phải, nhưng khốn nỗi những điều quái dị mắt thấy tai nghe vừa rồi chẳng khác gì cái bóng ma ám ảnh bên mình, không sao xua đuổi được.

Nhâm Vô Tâm gật đầu nói:

- Sở dĩ tại hạ dụ các vị tới nhà Nam Cung thế gia, mục đích cũng là để các vị được trông thấy tận

mắt cái kiếp nạn mà trăm năm nay, trong lịch sử võ lâm chưa từng thấy qua. Nhân dịp cùng các vị tính kế đối phó với kẻ cường địch, và cũng để giải bớt những mối mê hoặc đang nhen nhúm trong lòng mỗi vị.

Ngừng một lát, chàng lại tiếp:

- Những người bị bắt vào nhà Nam Cung thế gia, mới đầu đều phải uống một thứ thuốc độc, điều đó quả có thật. Vì thế tại hạ mới phải mời mấy vị võ lâm tinh thông y học nghiên cứu xem thứ thuốc Nam Cung phu nhân dùng cho các nạn nhân uống có những chất gì, để liệu chế thuốc giải…

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Nhâm thí chủ hiệp cốt nhân tâm, vì võ lâm thiên hạ trù mưu tính kế, hao tổn tâm huyết thật khiến cho chúng tôi phải xấu hổ đến chết.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư không nên quá khiêm tốn, sau này tại hạ chắc còn phải nhờ đại sư nhiều việc.

Bách Nhẫn nói:

- Nhâm thí chủ muốn sai khiến việc gì, lão nạp xin hết sức.

Nhâm Vô Tâm nhìn Huyền Chân và Đường lão thái, rồi hỏi:

- Hai vị định đi đâu bây giờ?

Huyền Chân nói:

- Bần đạo định về Vũ Đương, kén lấy mấy tên đệ tử võ công hơi cao một chút cho luyện tập trận kiếm, đề phòng sau này phải đối phó với Nam Cung thế gia.

Đường lão thái nói:

- Tôi phải về Tứ Xuyên chữa bệnh cho khuyển tử xong đã, rồi sẽ liệu sau.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Bệnh của lệnh lang trước hết phải tìm thuốc giải độc, rồi để cho tĩnh dưỡng ít lâu, thần trí sẽ dần dần hồi phục. Nếu thái thái có lòng tin, xin cứ giao lệnh lang cho tại hạ. Tại hạ nguyện xin hết sức chạy chữa. Vả tâm thần lệnh lang đã bị Nam Cung phu nhân khống chế, để ở bên mình cũng nguy lắm.

Đường thái thái ngẩn người, chưa biết nói sao. Nhâm Vô Tâm đã quay sang nói với Huyền Chân:

- Huyền Nguyệt đạo trưởng cũng cùng một căn bệnh đó. Nếu đạo trưởng vui lòng, xin cứ để tại hạ đưa tới một chỗ bí ẩn, an toàn, tìm cách điều trị.

Chàng nói xong liền đứng lên, nhìn khắp mọi người, rồi thủng thỉnh tiếp:

- Tại hạ còn một điều cần phải thưa với các vị, là từ nay trở đi, dù có thấy tin tức gì lạ, xin các vị cũng đừng sốt ruột, nhất là hễ thấy kẻ nào khả nghi, thì tuyệt đối không nên để họ tới gần. Bây giờ tại hạ có chút việc phải đi, xin các vị bảo trọng.

Nói dứt lời, liền bước lại phía Đường Thông và Huyền Nguyệt, giắt tay hai người đi vào nội thất.

Quần hào yên trí là chàng đưa hai bệnh nhân vào phòng rồi lại trở ra, bất đồ chờ mãi không thấy, đều lấy làm quái lạ. Bách Đại sốt ruột gọi to:

- Nhâm tướng công! Nhâm tướng công!

Vừa gọi vừa rảo bước đi vào, chỉ thấy cửa sổ trong phòng mở toang, còn Nhâm Vô Tâm thì đã biến đâu mất hút. Bất giác đứng ngẩn người ra.

Bách Nhẫn chờ lâu không thấy Bách Đại trở ra, sợ lỡ xảy ra sự gì chăng, bèn cùng vội chạy theo vào, chỉ thấy Bách Đại một mình đứng tựa cửa sổ, trông ra ngoài vườn, vẻ mặt ngơ ngác, liền hỏi:

- Bách Đại sư đệ, Nhâm tướng công đâu?

Bách Đại quay đầu lại đáp:

- Không biết hắn đi đâu mất rồi. Con người thật là kỳ quái!

Bách Nhẫn nói:

- Người này khác nào như con thần long, thấy đầu chẳng thấy đuôi. Đã là kỳ nhân, thì hành động cũng ly kỳ, lạ gì mà lạ?

Lúc này quần hào cũng đã lục tục kéo vào, trông qua cửa sổ chỉ thấy lúa xanh mơn mởn, đồng ruộng mênh mông, chẳng thấy hình ảnh Nhâm Vô Tâm đâu nữa.

Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Chúng ta cũng nên đi đi thôi!

Bách Nhẫn đại sư hỏi:

- Đạo trưởng định về Vũ Đương ử?

Huyền Nguyệt nói:

- Bây giờ bần đạo hãy trở về Tam Nguyên Quan, hai tháng nữa sẽ xin xuất lĩnh đệ tử môn hạ tới chùa Thiếu Lâm tương hội với đại sư, cùng tính mưu cự địch.

Nói xong nhún mình nhảy qua cửa sổ mà đi. Huyền Quang cũng theo luôn.

Bách Nhẫn nhìn theo bóng hai người đã khuất, mới quay lại hỏi Đường lão thái:

- Thái thái định đi đâu?

Đường lão thái đáp:

- Lão thân định về Tứ Xuyên trước đã, rồi tiện thể triệu tập các bạn võ lâm đồng đạo trong Xuyên, cùng hợp lực tiểu trừ Nam Cung thế gia.

Bách Nhẫn nói:

- Sau hai tháng nữa bần tăng sẽ chờ đón đại giá ở đỉnh núi Thiếu Thất.

Đường lão thái nói:

- Lão thân xin cố gắng đúng hẹn.

Bao Phương chợt cất tiếng nói xen:

- Huynh đệ tại hạ đang nằm dưỡng thương ở Xuyên, tại hạ xin theo Thái thái về thăm một thể.

Đường lão thái gật đầu, rồi cả hai cùng nhảy qua cửa sổ mà đi.

Bách Nhẫn khép hai cánh cửa lại, rồi bảo Bách Đại:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Nói xong quay mình bước ra khỏi nội thất. Nhưng khi vừa bước tới cửa phòng, chợt giật mình đứng sững lại.

Thì ra ông đã trông thấy một thiếu nữ mặc áo trắng ngồi trên chiếc ghế gỗ, quay lưng vào nhà trong.

Bách Nhẫn trầm giọng hỏi:

- Ai đó?

Người con gái hình như không nghe thấy câu hỏi, vẫn lẳng lặng ngồi yên. Bách Đại nghiêng mình lách qua Bách Nhẫn, bước lên trước, ngầm tụ công lực, quát hỏi:

- Ngươi điếc hay sao thế?

Thiếu nữ thủng thỉnh đáp:

- Tôi nghe thấy rồi!

Bách Đại ngầm vận "kim cương quyền lực" giơ tay phải lên nói:

- Bần đạo chỉ cần đánh sẽ một quyền là cô nương bị thương ngay tức khắc.

Thiếu nữ thản nhiên, lạnh lùng đáp:

- Chúng ta không thù không oán, tại sao ngươi muốn đánh ta?

Bách Đại ngẩn người ra, từ từ buông tay xuống nói:

- Nữ thí chủ nói đúng. Nhưng sao bần tăng hỏi lại không trả lời?

Thiếu nữ hỏi lại:

- Hai vị sư phụ có phải ở chùa Thiếu Lâm cả không?

Bách Nhẫn đáp:

- Cô nương đoán đúng. Bần tăng là Bách...

Vừa nói tới đấy, chợt lại nghĩ đến cái chết của Bách Tường, bèn vội dừng lại, thi triển công phu "truyền âm nhập mật", nói với Bách Đại:

- Sư đệ để ý giám sát cẩn thận, để tiểu huynh vòng ra trước mặt thị xem sao.

Bách Đại gật đầu, bước lên một bước, quyền kim cương đề tụ đủ mười thành công lực, chỉ chờ dịp phóng ra.

Bách Nhẫn vòng ra trước mặt thiếu nữ, đứng cách nàng chừng bốn, năm thước.

Người con gái hình như không muốn cho Bách Nhẫn trông thấy mặt, liền cúi gầm đầu xuống nên chỉ trông rõ một nửa mặt về phía bên ngoài.

Bách Nhẫn cau mày, chắp tay nói:

- Nữ thí chủ nếu không phải là người trong Nam Cung thế gia thì tại sao lại không dám đường hoàng nhìn thẳng vào mặt người khác?

Người con gái từ từ đứng lên, bước ra cửa, vừa đi vừa nói:

- Nếu hai vị không muốn cho tôi ở đây, thì tôi xin cáo lui.

Bách Nhẫn xoay mình đứng chắn phía trước nói:

- Nữ thí chủ đừng đi vội.

Thiếu nữ đứng lại hỏi:

- Để làm gì?

Bách Nhẫn nghiêm nét mặt nói:

- Nếu cô nương không cho bần tăng biết rõ quý danh, và mục đích đến đây có việc gì, thì đừng mong ra khỏi ngôi nhà này.

Bách Đại nóng ruột, không nhịn nổi, liền bước ngang ra một bước, nắm lấy cổ tay trái thiếu nữ. Thiếu nữ vội rút tay về, tránh thoát.

Bách Đại bắt hụt, lại đưa tay trái lên, chặn ngang ngực hộ thân, tay phải phóng ra một chưởng.

Thiếu nữ thân pháp nhanh nhẹn, chỉ sẽ uốn lưng ong xoay đi nửa vòng là lại tránh thoát hai thế của đối phương.

Bách Đại giơ tay trái đánh ra, tay phải thi triển thủ pháp “Thập nhị cầm long” là một môn tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, nắm lấy yếu huyệt uyển mạch của thiếu nữ, chỉ trong thoáng chốc tay trái phóng luôn năm chiêu, tay phải ba lần biến thức.

Thiếu nữ áo trắng bị tả chưởng hữu chỉ của Bách Đại tấn công tới tấp, bắt buộc nàng phải phản kích để giải vây. Nàng lật cổ tay ngọc lên, mấy ngón tay thon nhỏ luôn luôn điểm ra, ngăn giữ mạch huyệt, không cho thế công của Bách Đại tới gần.

Thủ pháp đánh bằng mấy ngón tay đó, đã làm cho Bách Đại choáng người. Ông cảm thấy những chỗ bị ngón tay của đối phương điểm vào, toàn là những yếu huyệt cần phải tránh cả, làm cho thủ pháp Cầm long của ông tưởng như không sao có thể thi triển được.

Nhưng Bách Đại ứng biến rất nhanh, nên chỉ qua vài đòn chiến diện, ông đã kịp nhận thấy thủ pháp của thiếu nữ tuy quỷ dị khôn lường, có thể hoá giải được những công thế kỳ ảo của mình, nhưng hình như cũng chỉ có một chiêu cứ đổi đi đổi lại mà dùng mãi.

Bách Đại nhờ nội lực thâm hậu, giơ tay trái phóng ra một chưởng cực kỳ lanh lẹ, ù ù như gió bão, cốt làm phân tán tâm thần thiếu nữ, tay phải ngừng lại để tìm cách phá giải chiêu thức của nàng.

Ông là người thông minh, kiến thức uyên bác, chỉ trong nháy mắt đã ước liệu được thời gian biến hóa của mấy ngón tay đối phương, bèn thét lên một tiếng, tay phải đưa ngang, đánh ra một chiêu "Thiên ngoại lai vân."

Chiêu này dùng tới tám thành công lực, một luồng kinh khí mãnh liệt vô cùng, đánh thẳng vào thiếu nữ.

Thiếu nữ bị một chiêu đó, không sao gắng gượng nữa, phải bật lùi lại phía sau ba thước.

Bách Đại lập tức nhảy theo, bồi luôn cho nàng một quyền vào giữa ngực.

Thiếu nữ luôn luôn nghiêng mình né tránh, làm cho quyền của Bách Đại bị trượt ra ngoài.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, nhà cửa rung chuyển, cát bụi mù mịt, vách tường bằng đất bị thủng ra một mảng lớn rộng chừng hai thước.

Thiếu nữ nhún mình nhảy ra tới hơn một trượng, định theo chỗ vách thủng chuồn ra ngoài.

Những Bách Đại đã chuẩn bị từ trước, khi nào chịu để nàng bỏ chạy một cách dễ dàng như vậy, bèn phất ống tay áo tăng bào, rồi nhanh như một mũi tên xông lên trước, tay phải thi triển chiêu "kim xách phộc long" một trong "Thập nhị cầm long thủ", nắm lấy cổ tay của thiếu nữ.

Quả nhiên thiếu nữ vẫn dùng thủ pháp vừa rồi, cong mấy ngón tay phải điểm vào huyệt "khúc trì" ở sườn Bách Đại.

Bách Đại đã biết trước là khi nào tới gần huyệt "khúc trì" năm ngón tay cong cong đó sẽ bất thình lình duỗi thẳng ra, khiến cho đối phương không tính được mức độ cự ly mà né tránh. Vừa rồi suýt nữa Bách Đại đã bị thua vì ngọn đòn đó, và đồng thời cũng đã tìm được phương pháp giải trừ, bèn cười nhạt một tiếng, cánh tay trái hơi hạ thấp xuống, dụ cho thiếu nữ duỗi thẳng ngón tay ra, rồi thốt nhiên biến đổi thủ pháp, tay trái phóng một quyền, quét qua mặt thiếu nữ, khiến cho tâm thần nàng bị phân tán, tay phải đổi thành chiêu "Túng long Bắc hải", bất thình lình lật ngược cổ tay, khoá lấy cổ tay phải của thiếu nữ.

Ông đã tính đúng được thời gian và tầm cự ly của thiếu nữ nên mới thành công được một cách dễ dàng.

Chương 21: Tố Nữ Báo Động

Thiếu nữ kêu lên một tiếng kinh hoảng, thì ra uyển mạch ở cổ tay phải của nàng đã bị Bách Đại nắm trúng.

Chỉ lực của Bách Đại rắn như sắt, thiếu nữ cảm thấy cổ tay như sắp gẫy, đau quá, không sao chịu nổi, bất giác buột miệng kêu rú lên.

Bách Nhẫn đại sư tâm địa hiền từ, thấy thế không nỡ, bèn nói:

- A di đà Phật! Sư đệ không nên độc tay, chúng ta thà tha lầm một trăm người, còn hơn là giết oan một người!

Bách Đại nói:

- Người con gái này hành động rất đáng ngờ, lại còn cố làm ra vẻ thần bí, đúng là người nhà Nam Cung thế gia không sai.

Vừa nói vừa bóp mạnh tay thêm chút nữa. Thiếu nữ thấy cổ tay đau như tiện, quên cả giữ gìn, ngẩng đầu kêu to:

- Buông ta ra!

Bách Nhẫn chú ý, nhìn thấy nàng môi son má phấn, mày xanh như lá liễu, mắt trong như nước hồ thu, rõ ràng là một giai nhân tuyệt thế.

Lúc này mồ hôi trên trán nàng đã thánh thót rỏ xuống đôi gò má.

Bách Đại vì quá uất hận bởi cái chết của sư đệ nên không gì làm ông xúc động được nữa. Thấy thiếu nữ nhăn nhó vì đau, ông chỉ lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi sợ đau, thì phải thành thật trả lời bần tăng mấy câu hỏi đây.

Thiếu nữ vừa thở hổn hển vừa nói:

- Nếu ta không cố ý hiện thân, thì đời nào ngươi bắt được ta...

Ngừng một lát, nàng lại tiếp:

- Trong vòng một trăm trượng xung quanh khu vườn này, đều có người trong Nam Cung thế gia mai phục, ta chỉ cần thả tín hiệu cầu cứu, là bọn họ lập tức kéo đến.

Bách Đại nói:

- Tốt lắm, càng nhiều càng hay, bần tăng sẽ được giết một mẻ sướng tay để báo thù cho sư đệ.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn thi thể Bách Tường nằm trong góc nhà, thở dài hỏi:

- Vị sư phụ này chết đã bao lâu rồi?

Bách Nhẫn đáp:

- Chưa đầy mười hai tiếng đồng hồ.

Thiếu nữ nói:

- Trừ phi các ngươi tình nguyện cho vị sư phụ ấy xung vào chân "Thất thập nhị sát" trong nhà Nam Cung thế gia thì trên đời này không còn ai có thể cứu được ông ta nữa.

Bách Đại nổi giận nói:

- Đệ tử môn hạ Thiếu Lâm, khi nào lại chịu đem thân đi làm nanh vuốt cho ai?

Bách Nhẫn đại sư đăm đăm nhìn vào mặt thiếu nữ, dường như cố nhận xét xem nàng ở địa vị thế nào trong nhà Nam Cung thế gia. Ông còn mang máng nhớ mặt mấy người quả phụ trong nhà Nam Cung thế gia, nhưng không thấy một người nào giống mặt người con gái này, liền cau mày hỏi:

- Nữ thí chủ hình như không phải là một trong mấy vị quả phụ nhà Nam Cung thế gia, có phải không?

Thiếu nữ thủng thỉnh đáp:

- Nếu tôi là người nhà Nam Cung thế gia thì lúc này hai vị sư phụ chắc đã táng mạng.

Bách Nhẫn quay lại bảo Bách Đại:

- Sư đệ buông tay ra, chúng ta không nên bắt nạt một người con gái cô thế.

Bách Đại tuy trong bụng không muốn, nhưng không dám trái ý sư huynh, đành phải buông tay ra, lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi định trốn, thì đừng trách bần tăng tàn ác!

Thiếu nữ kéo tay áo lau mồ hôi, đôi mắt long lanh hết nhìn Bách Nhẫn lại nhìn Bách Đại, hình như muốn tìm trên hai khuôn mặt đó một cái gì, nên mấy câu cảnh cáo của Bách Đại tựa hồ cũng không nghe thấy.

Bách Nhẫn thấy nàng nói năng rõ ràng, sắc diện cử chỉ cũng như người thường, không giống bọn nô bộc bị dược vật khống chế, trong bụng tự nhủ: “Những sự thần bí trong nhà Nam Cung thế gia thường ghi một ấn tượng sợ hãi khủng bổ vào lòng người ta, khó có thể quên được. Vậy mà người con gái này vẫn giữ gìn được thần thái tự nhiên, kể cũng lạ thật! Xem chừng nàng ở trong nhà Nam Cung thế gia địa vị cũng không đến nỗi thấp kém. Ta thử hỏi dò nội tình trong nhà Nam Cung thế gia xem, hoạ may có biết được chút nào không?”

Ông nghĩ vậy, bèn ôn tồn nói:

- Nữ thí chủ tuy không phải là nhân vật cốt cán trong nhà Nam Cung thế gia, nhưng địa vị chắc cũng không kém quan trọng?

Thiếu nữ lúc này chỉ mải nhìn quanh ngó quất, hình như không nghe thấy câu hỏi của Bách Nhẫn đại sư.

Bách Đại thấy thái độ của nàng như vậy, càng thêm tức bực, sẽ gắt:

- Nếu không vì lòng nhân từ của chưởng môn sư huynh tôi, thì bần tăng đã cho ngươi nếm thủ pháp phản cân trầm mạch của phái Thiếu Lâm rồi!

Thiếu nữ vẫn điềm nhiên, thò đầu nhìn vào phòng trong lẩm bẩm nói một mình:

- Kỳ quái thật!

Bách Nhẫn xua tay ngăn Bách Đại không cho bạo động, rồi hỏi:

- Kỳ quái gì cơ?

Thiếu nữ quay lại hỏi:

- Hai vị đến đây bao lâu rồi?

Bách Nhẫn không trả lời, chỉ hỏi:

- Nữ thí chủ định tìm ai?

Thiếu nữ gật đầu:

- Tôi tìm một người họ Nhâm.

Bách Nhẫn hỏi:

- Có phải Nhâm Vô Tâm không?

- Tôi không biết tên, chỉ biết ông ta họ Nhâm thôi!

Bách Nhẫn nói:

- Cô nương không biết tên thì cứ tả hình dáng cũng được.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Tôi không biết, tôi không gặp ông ta bao giờ. Tôi chỉ vâng lệnh người sai khiến thôi.

Nàng vừa nói, sắc mặt vừa lộ vẻ bối rối, bồn chồn. Bách Nhẫn đại sư lại hỏi:

- Nữ thí chủ vâng lệnh ai?

Thiếu nữ không đáp, chỉ thở dài, lẩm bẩm:

- Sắp đến giờ rồi, tôi không thể chờ được nữa!

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Lão nạp là chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm, quen thân với Nhâm tướng công lắm. Nếu cô nương có lòng tin, thì muốn nói gì với Nhâm tướng công, xin cứ nhắn, lão nạp sẽ nói lại cho Nhâm tướng công hay cũng được.

Thiếu nữ nói:

- Tôi đâu dám tin sư phụ.

Bách Nhẫn cười nói:

- Cô nương đã không biết mặt Nhâm tướng công thì dù có gặp ông ta cũng làm sao mà biết được?

Thiếu nữ nói:

- Điều ấy không cần sư phụ phải lo hộ. Tôi đã có cách liên lạc với ông ta.

Bách Nhẫn trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Thế mới thật khó. Lão nạp dẫu có tín vật chứng thực là phương trượng Thiếu Lâm đây, nhưng chắc nữ thí chủ cũng không biết được?

Thiếu nữ nói:

- Sư phụ cứ cho tôi xem.

Bách Nhẫn thò tay vào mình lấy ra một pho tượng màu hoàng kim đặt lên lòng bàn tay, nói:

- Nữ thí chủ có nghe nói về pho tượng Ngã Phật này bao giờ không?

Thiếu nữ chú ý nhìn pho tượng một lúc, chợt sụp quỳ xuống đất lạy, nói rằng:

- Vãn bối tuy chưa được trông thấy bao giờ, nhưng đã từng nghe người ta nói pho Kim Phật sắc lệnh này, chỉ có chưởng môn chùa Thiếu Lâm mới được giắt trong mình thôi.

Bách Nhẫn cất pho tượng đi, rồi sẽ hỏi:

- Nữ thí chủ nghe ai nói về Kim Phật sắc lệnh?

Thiếu nữ đáp:

- Gia phụ!

Bách Nhẫn vội hỏi:

- Lệnh tôn là ai?

Thiếu nữ đáp:

- Gia phụ tên gọi Diệp Trường Thanh.

Bách Nhẫn sửng sốt hỏi:

- Phải chăng là Diệp đại hiệp, một trong Trung Nguyên Tứ Quân Tử?

Thiếu nữ ứa nước mắt nói:

- Chính thị. Vãn bối tên gọi là Diệp Sương Y.

Bách Nhẫn sắc mặt cũng rầu rầu, thở dài nói:

- Lão nạp và Trung Nguyên Tứ Quân Tử tuy rất ít khi gặp gỡ, song cũng là phương ngoại tri giao. Xin mời cô nương đứng lên cho.

Diệp Sương Y vừa đứng lên, Bách Nhẫn lại nói:

- Võ công của Trung Nguyên Tứ Quân Tử biệt lập một phái, không kém gì Thiếu Lâm, chỉ tiếc là đều đã biến thành người thiên cổ.

Diệp Sương Y nói:

- Gia phụ và ba vị sư thúc bá vẫn còn sống cả.

Bách Nhẫn tuy đã nghe Nam Cung phu nhân nói Trung Nguyên Tứ Quân Tử vẫn còn sống, và hiện đã biến thành bộ hạ của mụ, nhưng trong bụng vẫn không tin. Lúc này lại nghe Diệp Sương Y nói như vậy, vội hỏi:

- Câu ấy có thực không?

Diệp Sương Y nói:

- Gia phụ và ba vị sư thúc bá đều bị Nam Cung phu nhân cho uống Mê thần dược, rồi giam ở trong "Mê hồn lao"...

Bách Nhẫn thở dài nói:

- Hôm nọ bần tăng và mấy vị nữa có vào thám hiểm trong "Mê hồn lao", đã được nghe Nam Cung phu nhân nói vậy nhưng tuyệt không dám ngờ là sự thật.

Ngừng lại một lát, ông lại hỏi:

- Cô nương không bị mụ cho uống Mê hồn dược, thì sao lại cam tâm để cho mụ sai khiến?

Diệp Sương Y nói:

- Vãn bối vì tình thế bắt buộc, bất đắc dĩ phải nương thân trong nhà Nam Cung thế gia. Cốt lưu cái thân này lại, để mai sau còn có lúc phải dùng đến.

Bách Đại chợt hỏi xen:

- Những người trong Nam Cung thế gia, ai cũng phải uống mê thần dược, sao chỉ riêng một mình cô nương được miễn?

Diệp Sương Y nói:

- Vãn bối may nhờ được đệ Tứ phu nhân trong Nam Cung thế gia che chở nên mới giữ được thần trí tỉnh táo...

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Nhâm tướng công đã đi khỏi đây, cô nương có cần bảo việc gì xin cứ nói, bần tăng sẽ xin chuyển đạt hộ.

Diệp Sương Y ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Đại sư đã là một vị chưởng môn, lại là bạn tri giao với gia nghiêm, vãn bối thực không dám giấu giếm điều gì. Nhưng trước khi tới đây, Tứ phu nhân đã căn dặn là việc này chỉ được nói riêng với Nhâm tướng công thôi. Nên vãn bối không dám trái lệnh. Duy có điều này, vãn bối có thể tiết lộ với đại sư được là: Mấy môn thần công của Nam Cung phu nhân đã sắp viên mãn, ba tháng trước đây mụ đã tiên liệu là giang hồ sắp có biến, nên phải luyện tập gấp đêm ngày, kỳ hạn sớm hơn dự định nhiều. Có thể chỉ nội trong vòng một tháng nữa mà thôi. Do thế cuộc hẹn của Tứ phu nhân và Nhâm tướng công đành phải bỏ dở...

Bách Nhẫn ngắt lời:

- Cuộc hẹn gì vậy?

Diệp Sương Y nói:

- Điều đó vãn bối không rõ, chỉ thấy Tứ phu nhân nói: Bàn tay ma của Nam Cung phu nhân luyện, hoả hầu đã thành, Nhâm tướng công cần phải lưu tâm cẩn thận, người ấy võ công cao lắm...

Bách Nhẫn cau mày:

- Bàn tay ma?

Diệp Sương Y nói:

- Đó là lời Tứ phu nhân dặn, thực ra vãn bối cũng không hiểu rõ lắm.

Bách Nhẫn đại sư chợt lại nhớ đến cái chết của Thiên Long thiền sư và Bách Tường, bất giác gật gù lẩm bẩm:

- Bàn tay ma, có lẽ chính là cái bàn tay tuyệt đẹp đó!

Diệp Sương Y nói:

- Nếu đại sư gặp Nhâm tướng công, xin nói dùm hộ vãn bối mấy câu như vậy. Bây giờ vãn bối xin cáo từ.

Nói xong chắp tay thi lễ, đoạn hớt hải ra cửa đi mất!

Bách Nhẫn nhìn theo bóng dáng thiếu nữ, chợt thở dài nói:

- Tội nghiệp cô bé!

Nói xong cúi xuống ôm xốc thi thể Bách Tường lên, rảo bước đi ra cửa. Vừa đi vừa nói:

- Chúng ta hãy mau mau ra khỏi nơi đây, rồi sẽ tính kế.

Hai người ra khỏi khu vườn, chỉ thấy gió thu lạnh lẽo, lá rơi xào xạc, phong cảnh hoang vắng y như một bãi tha ma. Hai người trong bụng đều nặng trĩu những nỗi ưu tư, lo lắng nên chỉ cắm đầu đi, không ai buồn lên tiếng.

Bách Nhẫn nghĩ đi nghĩ lại, không biết làm cách gì thông tin cho Nhâm Vô Tâm ngay, để chàng liệu cách ứng phó. Thời gian chỉ còn có ba mươi ngày nữa, mà chàng thì như chim trời cá nước, biết phương hướng nào mà tìm?

Ông chợt nghĩ đến người đàn ông đạp thủy xa ban nãy, bèn vội quay đầu nhìn lại khu vườn, nhưng chỉ thấy chiếc thuỷ xa vẫn theo chiều gió từ từ chuyển động, mà người đạp xe thì đã đi đâu mất biến.

Chiếc xe ngựa lúc này vẫn đậu ở bên đường, còn người phu xe thì đang ngồi ngủ gật ở phía trước xe, trông rõ ra vẻ ung dung nhàn hạ.

Bách Đại ngoảnh lại nói với Bách Nhẫn:

- Mời sư huynh ngồi vào bên trong, để tiểu đệ ở ngoài còn coi động tĩnh.

Bách Nhẫn bế thi thể Bách Tường vào trong xe. Bách Đại đánh thức gã phu xe dậy, rồi ra roi cho ngựa chạy.

Bách Đại cùng gã phu xe ngồi phía trước, đảo mắt nhìn khắp xung quanh, những người qua đường, không một người nào lọt qua luồng nhỡn tuyến của ông ta.

Thốt nhiên nghe từ phía xa xa văng vẳng có tiếng đàn sáo đưa lại. Lắng tai nghe kỹ một lúc thì ra là tiếng kèn đám ma.

Gã phu xe chợt co một dây cương lại, cho ngựa rẽ sang con đường ngang, miệng lẩm bẩm nói một mình:

- Thà đi vòng mất một thỏi đường, còn hơn là gặp đám ma.

Bách Đại cau mày toan nói, nhưng chợt lại nghĩ: “Những người khách bộ hành còn hay kiêng nhảm, huống hồ người phu xe quanh năm giong ruổi đường trường, nên họ cẩn thận cũng phải. Vả họ đã tự ý, mua đường thì mặc họ, hơi đâu mà can thiệp.”

Con đường rẽ này hình như bỏ hoang đã lâu, quanh năm không có vết chân người qua lại, hai bên

cỏ tốt như rừng, bò kín cả lối đi. Bách Đại chợt có cái cảm giác rợn rợn, cặp mắt luôn luôn nhìn chòng chọc vào những bụi cỏ rậm, đề phòng lỡ có quân mai phục.

Đi một lúc lâu, chợt thấy phía trước mặt có một pho tượng Như Lai cao ước tới năm thước đặt ở bên đường, dưới ánh nắng chiều thu, kim quang lại càng chói lọi rực rỡ.

Hai bên tượng Phật có ba cỗ quan tài còn mới tinh, đặt ngang đường cái, chắn hết lối đi. Hai vị tăng nhân thân thể gầy gò khô đét, đầu trọc lông lốc, mặc áo cà sa vàng, tay chắp ngang ngực, đứng trước quan tài, sắc mặt âm trầm cặp mắt đờ đẫn.

Bách Đại giật mình, vội bảo người phu xe dừng lại. Người phu xe quát to:

- Hai vị tránh ra cho chúng tôi đi nhờ một chút!

Hai nhà sư vẫn cúi đầu chắp tay đứng yên, hình như không nghe thấy tiếng người phu xe nói.

Bách Nhẫn đại sư biết là có chuyện, liền nhảy xuống xe. Bách Đại sẵng giọng nói:

- Các vị tự nhiên vô cớ ra chắn đường, chắc hẳn là muốn sinh sự với anh em ta chăng?

Nhà sư đứng bên trái lạnh lùng đáp:

- Người xuất gia trông thấy kim thân của Ngã Phật, sao không quỳ lạy?

Bách Nhẫn rảo bước tiến lên, miệng nói:

- Sư đệ xuống đi!

Rồi bước tới tượng Phật, nói:

- Bần tăng sơ ý, xin hai vị đại sư chớ trách.

Nói xong chắp tay cung kính lễ một lễ, nhưng hai tay đã ngầm tụ công lực, đề phòng.

Bách Đại cũng theo sư huynh quỳ xuống lễ Phật. Nhà sư miệng nở một nụ cười âm hiểm, thủng thỉnh nói:

- Phật pháp vô biên, phổ độ chúng sinh. Hai vị lễ được một lễ, sau khi chết đi sẽ được tiêu diêu cực lạc.

Bách Đại đứng phắt dậy nói:

- Người trong đạo Phật phải lấy phương tiện làm đầu, phiền hai vị đại sư nhường lối cho chúng tôi.

Nhà sư đứng bên phải cười nhạt:

- Nể mặt Ngã Phật, bần tăng đặc biệt quyên cho ba vị mấy vật cần dùng.

Bách Đại hỏi:

- Vật gì mà cần dùng?

Nhà sư chỉ tay vào ba cỗ áo quan tài nói:

- Ba cỗ áo quan này đều là thứ gỗ thượng hảo hạng. Các vị có thể chứng đại đạo, trút bỏ thể xác trước mặt Ngã Phật, linh hồn theo Phật về Tây, há chẳng phải là một điều khoái lạc của kiếp con người hay sao.

Bách Đại lạnh lùng "hừ" một tiếng, nói:

- Cũng là đệ tử Tam bảo cả, bần tăng không muốn thương tổn lòng từ bi của Ngã Phật, xin hai vị tránh lối cho.

Nhà sư đứng phía trái cười sằng sặc, nói:

- Hai vị đã không chịu, thì để chúng tôi ra tay siêu độ cho vậy.

Bách Đại quắc mắt hỏi:

- Các vị có phải là người của Nam Cung thế gia không?

Hai nhà sư không trả lời, Bách Đại quay lại nói với Bách Nhẫn:

- Xin sư huynh ra lệnh.

Bách Nhẫn nghiêm trang nói:

- Thôi chúng ta đi đường khác vậy, cùng là người trong cửa Phật, lẽ nào lại tàn sát lẫn nhau?

Bách Đại thở dài một tiếng, lòng đầy uất ức, nhưng không biết nói sao. Ông vừa quay lưng đi, chợt nghe mấy tiếng nổ long trời, rồi ba chiếc nắp áo quan thi nhau bay lên.

Bách Đại tuy đã quay đi, nhưng vẫn để ý giám sát hành động của hai nhà sư, vừa nghe tiếng nổ, lập tức quay mình lại đánh ra một quyền.

Một luồng quyền phong cực kỳ mãnh liệt rít lên như xé bầu không khí, nhắm thẳng vào nhà sư bên trái đánh tới.

Ông đã tính đúng vị trí, độ cách cực kỳ chuẩn xác, nên quyền phong không hề chệch ra ngoài nửa bước.

Nhà sư vội giơ bàn tay khẳng khiu ra đón đỡ. Hai luồng tiềm lực vừa va vào nhau, tức thì gây thành một cơn gió lốc, cuốn cát bụi bay mù mịt.

Nhà sư áo vàng võ công tuy cao, xuất chiêu cũng cực kỳ quái di, nhưng rút cục vẫn không chịu nổi ngọn quyền ác liệt của Bách Đại, cái thân hình gầy gò bị đánh bật lên khỏi mặt đất. Chợt thấy hai chân lão co lại, quay lộn người đi, rồi lại rơi trở về chỗ cũ. Sắc mặt lão vẫn âm trầm, tay phải đã thò vào tay áo.

Bách Đại thân thể cũng hơi run run, tự nghĩ: “Tên này thân pháp võ công cực kỳ quái dị, xem chừng không phải võ nghệ Trung Quốc, có lẽ hắn là một vị Lạt Ma ở Tây Tạng cũng nên?”

Trong khi nghĩ ngợi, nhỡn tuyến của ông đã chiếu vào ba cỗ quan tài.

Lúc này nắp quan tài đã mở, bên trong có ba người sừng sững đứng bên.

Người bên trái thân thể gầy gò, cánh tay trái bị cụt tới tận nách, tay phải cầm một thanh trường kiếm đã tuốt vỏ, ánh sáng lóng lánh như bạc. Thần tính âm âm, mặt mũi hung ác, đôi mắt sáng quắc như điện.

Người đứng bên phải thân hình ngũ đoản, bụng to bè bè, tóc dài tới hơn một thước, để rối bù lên như tổ quạ, quần áo thì rách rưới bẩn thỉu, hình như đã bao nhiêu năm chưa được nhúng vào nước.

Vậy mà trong tay nhân vật khó coi ấy lại cầm một chiếc thúy địch màu bích lục dài chừng ba thước, trong suốt từ trên xuống dưới không có một tỳ vết nào, nhác trông cũng biết là một vật có giá trị.

Còn người đứng giữa lại là một vị tăng nhân mặc áo vàng đi chân đất. Gã này tầm vóc nhỏ bé gầy gò, chỉ bằng một đứa trẻ con, nhưng tấm áo cà sa thì lại quá rộng, gió thổi làm tà áo bay tung lên, che kín cả thân thể. Trông tưởng như một tấm áo phơi trước gió, không biết là bên trong có người.

Ba người này thân hình đã cổ quái, thần tình lại càng âm hiểm đáng sợ. Bách Nhẫn đưa mắt nhìn qua đã nhận ra lai lịch hai người đứng bên, còn người đứng giữa thì không biết là ai cả.

Ông chợt biến sắc mặt, bước lên vài bước, nói với người đứng bên trái:

- Thí chủ có phải là Mộ Dung Phi đại hiệp mà người ta thường gọi là “Nam Hải đệ nhất kỳ kiếm” đó chăng?

Người một tay chẳng nói chẳng rằng, cây trường kiếm trong tay thốt nhiên vung lên, biến thành

những điểm sao bạc, kiếm phong rít lên vù vù.

Bách Nhẫn mỉm cười nói:

- Thí chủ đã sử dụng chiêu tuyệt học “Nhất kiếm thiên ảnh” trong Nam Hải kiếm pháp, xuất thần nhập hóa như vậy, chắc là lão nạp đoán không sai.

Người cụt tay thấy Bách Nhẫn nhận định chính xác như vậy, sắc mặt cũng hơi biến đổi. Gã ăn mày vừa béo vừa lùn bất giác ngửa cổ lên trời cười sằng sặc nói:

- Chưởng môn phái Thiếu Lâm có khác, kiến văn rộng rãi thật! Mỗ xin bái phục!

Bách Nhẫn cười nói:

- Thí chủ quá khen! Trông cách phục sức và cây sáo trong tay thí chủ, bần tăng lại chợt nhớ đến một người. Nếu bần tăng đoán không sai, thì trong Cái Bang có một vị đại kỳ nhân gọi là “Xà Thần” Khang Tổ, người ấy không những thích chơi thú vật, lại giỏi nghề dạy rắn, có lẽ chính là thí chủ?

Bách Đại đứng lên lạnh lùng đỡ lời:

- Môn hạ Cái Bang người nào cũng là bực anh hiệp kỳ sĩ, thấy nghĩa dám làm, khi nào lại chịu đầu thân làm tôi tớ cho nhà Nam Cung thế gia? Chắc sư huynh đoán lầm rồi!

Lão béo lùn lại ngửa cổ lên trời cười sằng sặc một hồi, rồi thốt nhiên đặt ống sáo lên môi, thổi.

Tiếng sáo vừa sắc vừa nhọn, khiến cho người nghe có cảm tưởng mỗi tiếng là một mũi dao nhọn cứa vào quả tim.

Chương 22: Thực Giả Khó Phân

Giữa lúc đó trong pho tượng Phật Như Lai thốt nhiên cũng nổi lên một thứ tiếng the thé lanh lảnh như xói vào tai, nghe còn khó chịu hơn tiếng sáo của lão ăn mày.

Tiếp theo đó lại thấy ước chừng có tới mấy chục con rắn từ trong bệ toà sen nối đuôi nhau bò ra, màu sắc sặc sỡ, trông giống như một chiếc cầu vồng từ từ bò thẳng về phía Bách Nhẫn, Bách Đại.

Mấy chục con rắn tuy có lớn có nhỏ, màu sắc khác nhau, nhưng tất cả hình như đều có linh tính, biết theo tiếng sáo điều khiển, dàn thành trận rắn ở trước mặt hai vị đại sư chùa Thiếu Lâm, lưỡi đỏ thè dài, hơi tanh nồng nặc. Con nào trông cũng có vẻ hung độc dị thường.

Bách Nhẫn và Bách Đại đều biến sắc mặt, lập tức ngầm vận chân khí, quán chú lên hai cánh tay, phòng bị.

Lão hoà thượng đứng giữa lúc này chợt toét miệng cười một cách độc ác, nói:

- Ngươi không nhận ra ta là ai ư?

Miệng lão cười rộng ngoác ra tới tận mang tai, làm cho bộ mặt lại càng thêm quái gở.

Bách Nhẫn vẫn điềm đạm nói:

- Đại sư phụ hình như rất ít khi vào Trung Nguyên, nên lão nạp không nhớ ra được.

Lão sư áo vàng cười ha hả:

- Ngươi đã không biết ta để ta dạy cho ngươi biết!

Lão vừa nói vừa nhún chân nhảy lên không, rồi xoay mình một cái, tức thì trong tấm tăng bào tưởng chừng như có hàng trăm ngàn cánh tay tung ra không biết bao nhiêu là ám khí.

Chỉ trong phút chốc đã thấy trên không tua tủa những mũi ám khí, đen có, trắng có, nhanh có, chậm có, lấp lánh sáng ngời, rít lên như gió, vù vù bay về phía Bách Nhẫn, Bách Đại.

Bách Đại vội quát to:

- Sư huynh lui ra, để đấy cho tiểu đệ...

Nói xong vung hai tay lên phóng ra hai luồng cương phong thế như bạt sơn đảo hải, gạt những mũi ám khí bay vụt trở lại.

Không ngờ trong số có mấy mũi ám khí vẫn vun vút bay thẳng, vạch thành mấy đường sáng trắng, lao về phía Bách Nhẫn.

Bách Nhẫn đại sư sắc mặt vẫn điềm tĩnh nói:

- Coi thân pháp của đại sư thì hình như người ở Tây Tạng sang?

Ông nói rất thong thả, mỗi khi nói một tiếng, là tay đã bắt được một mũi ám khí, chừng khi nói dứt câu, thì lòng bàn tay ông đã có cả một nắm ám khí, như người cầm một nắm lá khô vậy.

Nhà sư cười nhạt nói:

- Thủ pháp khá lắm!

Xà Thần Khang Tổ cười sằng sặc nói:

- Ngươi tinh mắt thật đấy, vị đại sư này quả mới ở Tây Tạng đến.

Bách Nhẫn đại sư ngắt lời:

- Nếu đại sư phụ ở Tây Tạng, thì tất là "Thiên Thủ Như Lai" Phổ Pháp đại sư đã nổi tiếng đệ nhất cao thủ môn ám khí trong Hoàng giáo, phải không?

Rồi ông lại đưa mắt nhìn hai nhà sư xuất hiện lúc đầu, hỏi tiếp:

- Còn hai vị này chắc là tả hữu hộ pháp của Thiên Thủ Như Lai, "Xấu vi đà" Hướng Minh đại sư và "Lãnh diện thiên vương" Phi Minh đại sư phải không? Ôi! Lão nạp bây giờ già cả, mắt mũi kèm nhèm, nếu không thì vừa rồi đã nhận ra hai vị.

Khang Tổ lại cười hì hì, đầu gật lia lịa:

- Đúng, đúng! Ngươi đoán đúng cả!

Bách Nhẫn thở dài nói:

- Các vị đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, hùng cứ một phương, sao bỗng dưng lại đầu thân làm môn hạ cho nhà Nam Cung thế gia, điều ấy thật khiến cho lão nạp phải ngạc nhiên.

Khang Tổ chỉ cười sằng sặc, rồi thốt nhiên chúm miệng huýt một tiếng sáo, mấy chục con rắn đang khoanh mình dàn trận, chợt ngóc đầu nhảy vọt lên không, rồi xông cả về phía Bách Nhẫn, Bách

Đại.

Bách Nhẫn đại sư vẫn biết tiếng Khang Tổ là người tâm địa hiểm độc từ lâu, nên trong lúc nói chuyện vẫn phải để ý coi chừng khi thấy đàn rắn bắt đầu phát động, ông đã quát lên một tiếng, thân hình nhảy vọt lên không, thuận tay rút ra một món võ khí dài chừng ba thước sáu tấc, lưỡi sáng loáng như nước, đứng trên không chém vào đàn rắn.

Môn binh khí ngoại môn này là một vật phòng thân của Bách Nhẫn, hồi ông chưa tiếp nhận chức chưởng môn. Đã từ lâu ông vẫn bỏ xó không dùng đến, tới nay vì phải xông pha vào những chỗ sóng gió nguy hiểm, mới lại phải đem theo để hộ thân.

Món đồ này ông dùng từ nhỏ đã quá quen tay, nên lúc này đem thi triển qua đã tạo nên một uy lực kinh hồn. Chỉ thấy kim quang lấp lánh, gió lộng vù vù, nháy mắt đã có ba bốn con rắn độc bị chém đứt đôi, máu tanh phun ra như tưới, nhưng những khúc rắn vẫn còn nhảy lên nhảy xuống không ngừng.

Bách Đại gầm lên một tiếng như sư tử gầm, hai chân đứng vững theo thế “kim cương thung”, hai tay vung lên phóng ra những luồng cương phong cực kỳ cường liệt, đánh bật đàn rắn tung ra bốn phía, con thì va vào quan tài, con thì va vào pho tượng, đều nằm thẳng đờ không cựa quậy được nữa. Có nhiều con rơi cả vào đầu, vào cổ bọn Mộ Dung Phi và lão Lạt Ma Tây Tạng.

Phổ Pháp đại sư rũ áo đứng lên, tránh khỏi đàn rắn, lại phất ống tay áo, phóng ra bảy mũi nhọn, nhằm bốn đại huyệt trên ngực Bách Đại ném tới.

Bách Đại mặt lạnh như tiền, vừa phóng chưởng gạt xong độc xà ám khí, chợt lại thấy một luồng kiếm quang chói loà trước mắt. Mộ Dung Phi không biết đã tới sát bên mình từ bao giờ, thanh trường kiếm trong tay hắn đang múa lên trước mắt Bách Đại.

Bách Đại ngửa mặt uốn lưng, co chân lên đá vào cổ tay cầm kiếm của gã. Mộ Dung Phi không tránh, chỉ chúc mũi kiếm xuống điểm vào đầu gối Bách Đại. Thân hình hắn không động, cánh tay cũng không cong lên, mà kiếm chiêu đã biến thức một cách cực kỳ nhanh chóng. Và những chỗ hắn xỉa mũi kiếm vào, bắt buộc Bách Đại không cứu không được.

Bách Đại quay mình nhảy lên, dùng thế công chống thế công, vung cả hai chưởng lên đánh vào ngực Mộ Dung Phi.

Mộ Dung Phi cầm nghiêng lưỡi kiếm, chém chéo vào hai bên sườn Bách Đại.

Chiêu thức của hai người đều cực kỳ mãnh liệt, lấy công làm thủ, không để cho đối phương kịp thở.

Thân hình của hai người lúc thì hợp vào một chỗ, lúc lại tách rời ra, chỉ trong chốc lát, chỉ thấy

quyền phong kiếm ảnh đưa qua đưa lại, vùng vẫy tung hoành, nhưng quyền phong mỗi lúc một mạnh, mà kiếm ảnh thì mỗi lúc một suy, rút cuộc thì Nam Hải đệ nhất kiếm không địch nổi Thiếu Lâm đệ nhất quyền.

Thốt nhiên nghe có tiếng quát khẽ, rồi lại có tới mấy chục mũi ám khí bay ngang qua luồng kiếm quang, đánh thẳng vào Bách Đại.

Thì ra Phổ Pháp đại sư tuy chưa động thủ, chỉ đứng ngoài lược trận, nhưng vẫn lăm le chỉ rình Bách Nhẫn, Bách Đại sơ hở một chút là truy ngay ám khí vào, khiến cho đối phương không sao đề phòng cho xiết được.

Bách Đại vừa phải tránh ám khí bất cứ lúc nào cũng có thể bay tới, vừa phải để ý đề phòng những con rắn độc dưới chân, lại phải đối phó với những đường kiếm kỳ bí thần tốc của Mộ Dung Phi, phân tâm ra ba phía, thành thử chỉ qua mười chiêu, ông đã dần dần đứng vào liệt thế.

Về phía Bách Nhẫn, tình thế lại càng nguy ngập. Hai chân ông vừa chấm xuống đất, thì Khang Tổ đã vung ống sáo xông lại.

Ống sáo của hắn có thể đâm, chém, xỉa đánh, lúc thì làm bút Phán quan, lúc lại chợt đổi làm “điểm huyệt quyết”, có lúc lại còn xen lẫn cả kiếm chiêu, thân hình lão tuy phục phịch, nhưng chiêu thức thì thật là nhanh nhẹn, khéo léo.

Bách Nhẫn vẫn đứng yên không động, ánh kim quang bao trùm khắp thân thể. Đứng bên ngoài trông qua màn kim quang óng ánh đó, chỉ thấy ông sắc diện trang trọng, thái độ vững vàng, mặc dầu đối phương thi triển chiêu thức thiên biến vạn hoá, ông cũng ung dung hoá giải được hết.

“Xấu vi đà” Hướng Minh và “Lãnh diện thiên vương” Phi Minh đưa mắt nhìn nhau, rồi chia hai bên tả hữu đánh dồn lại. Mỗi người giơ lên mười ngón tay, ngón nào cũng đeo bao đồng sáng loáng, trông như móng chim ưng. Tiếng là tay không, nhưng kỳ thực thì mỗi ngón tay đều là một món binh khí.

Bách Nhẫn đại sư một người địch ba, qua hai chục chiêu đầu, thần khí ông vẫn giữ được trầm ẩn, vững vàng như một trái núi.

Khang Tổ thình lình chúm môi huýt một tiếng sáo, đàn rắn đang bò ngổn ngang loạn xạ lại kéo đàn xông tới. Mỗi khi Khang Tổ phóng chiêu vào ngực Bách Nhẫn, là lập tức một con rắn cũng đồng thời nhảy bổ tới sau lưng ông, và khi hắn đánh vào phía sau địch, thì lại có một con rắn khác tấn công ở phía trước.

Chỉ trong nháy mắt, ống thuý địch nhẹ nhàng tung lên, đàn rắn thi nhau lượn múa, cả một khoảng trước mặt đã biến thành một tấm màn thuý lục, xen lẫn những đốm đỏ lấm chấm, đó là lưỡi rắn.

Người và rắn phối hợp ăn khớp như im, ngoài ra lại còn những ngón tay bao đồng của Hướng Minh và Phi Minh tấn công tới tấp, thành thử Bách Nhẫn tuy một mình chống ba, mà chẳng khác gì phải chống với mấy chục cao thủ.

Trời càng dần dần tối, tình thế càng trở nên nguy ngập. Tên phu xe từ nãy vẫn ngồi dựa trên thành xe xem đánh nhau, lúc này thốt nhiên cao hứng, cất tiếng hát véo von. Hát rằng:

Đoạn hồn cỏ tối như rừng,

Hai chàng họ Bách tống chung nơi này.

Đường về Cực lạc vui thay,

Có bầu có bạn đêm ngày tựa nhau!

Bách Đại nghe tiếng hát, thốt nhiên nổi giận đùng đùng, quát:

- À! Thì ra mày cũng là người nhà Nam Cung thế gia, phải không?

Tên phu xe cười sằng sặc đáp:

- Bây giờ ngươi mới biết ư?

Bách Đại quát to:

- Quân nô tài này dám lừa ta à?

Nói dứt lời lập tức quay mình nhảy về phía tên phu xe.

Mộ Dung Phi vung thanh kiếm lên ngăn lại nói:

- Đi đâu?

Rồi chém luôn ra bảy kiếm. Tên phu xe cười ha hả, tỏ vẻ đắc ý nói:

- Ngày này sang năm là giỗ anh em ngươi, các ngươi có chạy lên trời cũng không hòng trốn thoát!

Bách Đại đại sư cười nhạt nói:

- Lão tăng chết thì các ngươi cũng hết sống!

Trong khi nói, chiêu thức chợt biến đổi, uy thế mãnh liệt vô cùng, nhiều khi đối phương tấn công, ông cũng không tránh nhưng khi trả đòn thì ra toàn những ngón chí mạng cả.

Bách Nhẫn đại sư ngoài mặt tuy vẫn giữ vẻ trầm tĩnh,kỳ thật trong bụng lo lắng vô cùng, tự nghĩ: “Nếu ta chết ở đây thì lấy ai báo tin cho Nhâm Vô Tâm? Võ lâm sắp xảy ra biến cố lớn, mà ta không tìm cách gì thoát ra được, thật là lỡ hết công việc!”

Trong khi mải suy nghĩ, chiêu thức hơi rối loạn, chợt nghe “soạt” một tiếng, ống tay áo bào đã bị Phi Minh xé rách mất một miếng.

Ông kinh sợ, thốt nhiên hú lên một tiếng thật dài, cây “Kim tiên ngân sảng” trong tay chiêu thức chợt trở nên lanh lẹ, thân hình từ nãy vẫn đứng yên, lúc này cũng vượt lên phía trước. Ông tuy không có bụng muốn giết ai, nhưng lúc này bắt buộc không thể nhân nhượng được nữa, ánh kim quang vừa loé lên, một con rắn độc đã bị chém đứt đôi, máu bắn vọt lên, ướt cả vạt áo tăng bào.

Nhưng con rắn trước vừa chết, thì con rắn sau lại xông lên, tấn công tới tấp. Ngoài ra lại còn ám khí của Thiên Thủ Như Lai, cây địch của Xà Thần, và những ngón tay bao đồng quái dị của Hướng Minh, Phi Minh...

Bách Đại đại sư thở dài nghĩ thầm: “Không lẽ hôm nay ta...” Vừa nghĩ tới đấy, chợt nghe có tiếng vó ngựa đang phi nước kiệu chạy đến.

Tiếng ngựa hý vang trời, tiếng vó ngựa dồn dập, lại thế cực kỳ tấn tốc, chỉ trong nháy mắt đã tới phía trước.

Bách Nhẫn chợt cảm thấy tinh thần phấn khởi, liếc mắt trông ra chỉ thấy một con ngựa trắng, người ngồi trên lưng ngựa mặc áo xanh, đi bít tất trắng, phong nghi tiêu sái, cánh tay trái bị thương, cầm lỏng cương ngựa, tay phải cầm chiếc roi bằng tơ dài tới ba thước, cao tiếng quát rằng:

- Ai dám vô lễ với Bách Nhẫn đại sư thế?

Vừa quát vừa ruổi ngựa xông vào trận tuyến.

Bách Nhẫn mừng lắm reo lên:

- Nhâm tướng công đã tới!

Lập tức vung vũ khí lên tấn công luôn bảy chiêu, dồn đàn rắn của Khang Tổ lùi ra được mấy bước.

Chàng kỵ sĩ trên lưng ngựa chính là Nhâm Vô Tâm, cười nói:

- Những quân nô tài này to gan thật, còn chưa bước đi à?

Thốt nhiên chàng vung ngọn roi lên cuốn một cái, thanh kiếm trong tay Mộ Dung Phi tức thì bật tung lên.

Mộ Dung Phi tái mặt, lăng không nhảy lùi lại sáu bảy thước, rồi đứng ngẩn người ra.

Khang Tổ quát hỏi:

- Bằng hữu có phải là Nhâm Vô Tâm mà gần đây đã khét tiếng trong giang hồ đó chăng?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười đáp:

- Không dám!

Vừa nói vừa vung ngọn roi điểm vào giữa ngực Khang Tổ.

Khang Tổ vội nhảy lùi lại chừng bốn năm bước, nói to:

- Nhâm Vô Tâm! Có giỏi hãy nếm thử mùi vị trận rắn của ta xem sao!

Nói xong lão cầm ống địch đưa lên miệng thổi, đàn rắn quả nhiên bỏ Bách Nhẫn, xông về phía Nhâm Vô Tâm.

Nhâm Vô Tâm cười một thôi dài, nói:

- Dẫu là thần long cũng không doạ nổi Nhâm mỗ, huống hồ là mấy con rắn nhép này!

Miệng thì cười cười nói nói, tay lại giơ lên, chỉ thấy một nắm bụi vàng theo tay bay ra, tức thì mùi hùng hoàng sặc sụa theo gió tản ra ba bốn phía.

Đám bụi vàng vừa bay ra, thì đàn rắn độc đang nhảy lên xông vào đối phương, đều rơi lả tả xuống đất, cặp mắt lờ đờ lưỡi đỏ uốn lại, thái độ hung hãn biến đâu mất hết, nằm sóng soài cả ở trên mặt đất, không nhúc nhích được nữa.

Khang Tổ sắc mặt tái nhợt. Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Các ngươi còn trò gì nữa, cứ giở nốt ra!

Thiên Thủ Như Lai lạnh lùng nói:

- Cẩn thận nhé!

Rồi xoay mình một cái, tức thì tấm áo rộng thùng thình lại tung bay phơi phới.

Trong ống tay áo của lão, thốt nhiên có tới mười đốm hàn tinh chia ra bốn ngả vun vút bay lại.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Tại hạ vẫn cẩn thận đây!

Nói xong phất ống tay áo phóng ra một luồng tụ phong, bề ngoài trông thì không lấy gì mãnh liệt, nhưng mấy mũi ám khí sáng loáng kia vừa bay tới, đã bị luồng kình phong gạt bắn xuống đất.

Thiên Thủ Như Lai nét mặt vốn dĩ đã thâm trầm, lúc này cũng không khỏi biến sắc. Thốt nhiên lão ngoảnh lại hẩy tay nói với đồng bạn:

- Tha cho chúng nó một lần. Ta đi thôi!

Vừa nói vừa xăm xăm đi lên trước, cả bọn đều lục tục chạy theo sau.

Nhâm Vô Tâm vẫy vẫy ngọn roi, cười ha hả:

- Các ngươi đi đấy à? Ta không tiễn đâu!

Tiếng cười chưa dứt, bọn Thiên Thủ Như Lai đã mất hút vào trong bóng tối, trước mặt ba người chỉ còn sót lại pho tượng Phật và ba cỗ quan tài.

Bách Đại hậm hực nói:

- Tha cho bọn này một cách giản dị như vậy, bần tăng thực không sao hả giận được!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nhảy xuống ngựa nói:

- Bọn này chẳng qua chỉ là tụi bù nhìn, môn hạ của Nam Cung thế gia, đại sư giết chúng làm gì cho bẩn tay!

Tên phu xe vừa rồi hình như sợ quá, ngồi chết dí trên xe, mãi lúc này mới chợt tỉnh dậy, vội kéo dây cương, định ruổi ngựa chạy trốn.

Không ngờ xe chưa kịp chạy, Bách Đại đã quát lên một tiếng, nhảy vụt lại nắm lấy cương ngựa, con ngựa không chạy được, chỉ ngửa cổ lên hý một thôi dài.

Tên phu xe cuống lên, vội thét:

- Tránh ra!

Rồi vung ngọn roi quật vào đầu Bách Đại. Bách Đại càng giận, quát:

- Nghiệt chướng, mày còn dám hỗn à?

Tayphải nắm lấy ngọn roi giật mạnh, tên phu xe lập tức ngã lăn xuống đất. Bách Đại túm ngay lấy vạt áo của gã.

Tên phu xe sắc mặt tái mét, nhìn Nhâm Vô Tâm bằng đôi mắt van lơn, run run nói:

- Nhâm tướng công cứu tôi với!

Nhâm Vô Tâm mặt lạnh như tiền, thủng thỉnh bước tới. Bách Đại nói:

- Tên này đánh lừa chúng tôi tới đây, lại còn dám mở miệng chế giễu, thật không thể nào khoan thứ được!

Tên phu xe mắt vẫn đăm đăm nhìn Nhâm Vô Tâm, lắp bắp:

- Nhâm tướng công cứu tôi với!

Nhâm Vô Tâm cười gằn hỏi:

- Tại sao ta phải cứu ngươi?

Tên phu xe mặt càng tái, giọng càng run nói:

- Nhâm tướng công... tướng công...

Hắn mới nói được ngần ấy câu, Nhâm Vô Tâm thốt nhiên giơ tay đánh vào thiên linh cái, miệng thì nói:

- Ta chỉ cứu những bực anh hùng hán tử, chớ không cứu những quân vô sỉ thất phu như mi!

Bách Đại sửng sốt, buông rời tay ra, tên phu xe mềm nhũn người đi ngã phục xuống đất.

Bách Nhẫn đại sư nhắm mắt lại thở dài nói:

- Nếu hôm nay không nhờ có Nhâm tướng công kịp thời tới cứu, thì anh em lão nạp chắc đã lâm nguy rồi!

Nhâm Vô Tâm trên môi nở một nụ cười cực kỳ tiêu sái, nói:

- Tại hạ vẫn yên trí là đại sư đã về Tung Sơn rồi, không ngờ lại đi tới đây.

Bách Nhẫn đại sư thở dài nói:

- Nếu lão nạp không phải đi tìm Nhâm tướng công thì bây giờ cũng về gần tới Tung Sơn rồi.

Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên hỏi:

- Tìm tại hạ? Chẳng hay có việc gì vậy?

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Có người nhờ lão nạp chuyển cáo tới Nhâm tướng công một việc hết sức quan trọng.

Nhâm Vô Tâm đôi mắt long lanh, hỏi dồn:

- Ai? Người nào? Việc gì?

Bách Nhẫn đại sư trầm ngâm một lúc, rồi đem những câu nói của Diệp Sương Y thuật lại cho chàng nghe. Nhâm Vô Tâm nghe đến đâu, sắc mặt tái đến đấy. Khi Bách Nhẫn kể xong, chàng đưa ống tay áo lên lau mồ hôi trán, miệng vẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ như cánh bèo mặt nước, nay đây mai đó, không ở chỗ nào nhất định. Nếu không may mắn được gặp các vị ở đây thì thật lỡ hết việc lớn!

Bách Nhẫn thở dài nói:

- Mấy câu Diệp cô nương dặn dò, lão nạp tuy nhớ kỹ, nhưng dù sao cũng chỉ như con yểng học nói, kỳ thực thì bên trong tất còn nhiều uẩn khúc, mà Diệp cô nương chưa dám thổ lộ hết chân tình. Nhâm tướng công nếu muốn biết tường tận hơn thì phải thân điều tra lấy mới được.

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

- Việc này quả nhiên còn nhiều chi tiết phiền toái, tại hạ cần phải hỏi lại cho rõ ràng. Thời giờ cấp bách, tại hạ không dám nấn ná ở đây lâu. Xin cáo từ trước.

Nói xong cúi mình thi lễ, rồi nhảy lên ngựa, ra roi đi thẳng. Bách Nhẫn trông theo đám cát bụi phía sau lưng chàng kỵ mã, ngậm ngùi nói:

- Thật là một con rồng trong loài người, trời sinh tài lạ!

Bách Đại sắc mặt trầm lại, nói:

- Không hiểu tại sao hôm nay tiểu đệ nhận thấy hắn có vẻ kỳ quái khác thường!

Bách Nhẫn cau mày hỏi:

- Kỳ quái vì cái gì?

Bách Đại trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thực ra tiểu đệ cũng không biết kỳ quái vì cái gì, chỉ cảm thấy thần sắc của hắn bữa nay hơi có

vẻ dị dạng, nhưng lại không nói ra được những chỗ dị dạng ấy.

Bách Nhẫn bật cười nói:

- Đột ngột nghe thấy một biến cố quan trọng như vậy, ai mà không biến đổi thần thái? Nhâm tướng công tuy là một bực kỳ tài, nhưng rốt cuộc lại cũng chỉ là một con người, không phải là thần thánh, làm sao tránh khỏi xúc động. Sư đệ đừng nên đa nghi quá thế!

Bách Đại không nói gì nữa, nhảy lên xe, cầm lấy dây cương, rồi nói:

- Mời sư huynh lên xe, chúng ta phải đi mau, không nên nấn ná chỗ này, lỡ bọn kia đổi ý quay trở lại thì phiền lắm.

Xe ngựa vừa đi được mấy bước, chợt lại nghe có tiếng vó ngựa lộp cộp từ phía sau đưa tới.

Bách Nhẫn ngẩng đầu trông lên, lại thấy một con ngựa trắng phóng như bay đến, nhưng trên yên ngựa hình như còn đặt một bao hành lý rất lớn.

Con ngựa vừa đi tới trước mặt, Bách Nhẫn, Bách Đại cùng giật mình sửng sốt, sắc mặt tái mét. Vì cái gói lớn nằm trên lưng ngựa, lúc này đã hiện rõ ra là một cái xác người mặc áo xanh, mà con bạch mã chân cao bờm dài, sức vóc lực lưỡng thì rõ ràng là con ngựa của Nhâm Vô Tâm cưỡi vừa rồi, không còn sai được nữa.

Bách Đại kêu lên một tiếng rồi nhảy xuống xe, túm lấy cương con ngựa trắng.

Bách Nhẫn cũng tung mình nhảy tới bên xác chết, nâng đầu lên nhìn kỹ, thốt nhiên kêu rú lên một tiếng, sắc mặt tái mét.

Một vị chưởng môn phái Thiếu Lâm mà đã phải kinh hoảng như vậy, quả là sự không vừa. Bách Đại vội hỏi:

- Sư huynh, ai thế?

Bách Nhẫn đứng đờ người ra, không sao trả lời được. Bách Đại hấp tấp nhảy tới bên cạnh, nhìn kỹ xác chết, rồi cũng tái mặt, lắp bắp:

- Trời! Nhâm... Nhâm tướng công...

Thì ra cái xác nằm trên yên ngựa ấy, chính là Nhâm Vô Tâm.

Một vị kỳ nam tử, thân mang tuyệt kỹ lại đang ghé vai gánh một trọng trách cực kỳ nặng nhọc là sự sinh tử tồn vong của toàn thể giới võ lâm, thốt nhiên bị chết một cách dễ dàng nhanh chóng như vậy, làm cho Bách Nhẫn, Bách Đại là hai vị cao tăng, tính tình vốn dĩ vẫn rất mực trầm tĩnh, lúc này

cũng đều có cảm tưởng như bị một tiếng sét đánh ngang đầu, chỉ đứng chết lặng người đi, như hai pho tượng đá.

Một lúc khá lâu, Bách Nhẫn đại sư mới hơi định thần, bèn cất tiếng thở dài, đau đớn nói:

- Nhâm tướng công không chết... vĩnh viễn không chết...

Bách Đại chợt như bừng tỉnh, vội kêu to:

- Đuổi mau! Thử xem kẻ nào hạ độc thủ!

Nói chưa dứt lời, chợt nghe có tiếng cười ha hả từ dưới bụng ngựa đưa lên, kèm theo tiếng nói:

- Không cần phải đuổi! Chính tôi hạ độc thủ đấy!

Bách Nhẫn, Bách Đại đều giật mình, bước lùi lại ba bước, quát to:

- Ai đấy?

Hai người chợt thấy mắt hoa lên, một người đang từ dưới bụng ngựa nhảy ra, rồi lại rơi lên lưng ngựa.

Bách Đại vừa sợ vừa giận, lập tức quát lên một tiếng, giơ tay phóng ra một luồng cương phong ào ào bay về phía người lạ.

Người kia bị luồng cương phong đánh bật lên không, thân hình nghiêng ngả, rõ ràng là đã bị trọng thương.

Bách Đại phấn khởi tinh thần, quát:

- Nghiệt chướng! Thì ra mày...

Không ngờ tiếng quát chưa dứt, chợt thấy mắt hoa lên. Bóng người vừa rồi đã chễm chệ ngồi trên lưng ngựa. Thân pháp của gã thật kỳ quái hết sức, mà cũng nhanh nhẹn hết sức.

Bách Nhẫn, Bách Đại đều kinh sợ tái mặt. Lập tức cùng xông lại, mỗi người liên tiếp tấn công luôn ba chiêu. Gã lạ mặt lại theo luồng chưởng phong bay vụt lên như quả bóng, miệng gã còn cười nói:

- Hai vị không nhận ra tiểu đệ hay sao? Mà cứ đánh mãi thế?

Hai vị đại sư nghe nói cũng giật mình sửng sốt lùi lại mấy bước.

Chỉ thấy gã giơ tay lột chiếc phong mạo che sụp xuống tận mắt ra, miệng tủm tỉm cười, đứng sừng sững trong đêm tối, cặp mắt long lanh, với nụ cười trào phúng kia, không phải Nhâm Vô Tâm thì còn

ai vào đấy?

Bách Nhẫn, Bách Đại bàng hoàng tưởng như mình đang mơ ngủ, hết nhìn thây ma nằm trên yên ngựa, lại nhìn người đàn ông đứng trước mặt, mồ hôi nhỏ giọt, thảng thốt không biết nói sao.

Một lát sau, Bách Nhẫn đại sư mới lấy tay áo lau mồ hôi, run run nói:

- May quá! Thật là nguy hiểm, tối ư nguy hiểm!

Bách Đại cau mày nói:

- Chả lẽ tên này giả mạo hay sao?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười, nâng đầu xác chết lên, lấy tay sẽ cạo lên mặt hắn, quả có một lớp phấn trắng lả tả rơi ra.

Bách Nhẫn thở dài nói:

- Lấy giả làm chân, suýt nữa thì lão nạp đã gây thành một lỗi lầm cực lớn. Nếu Nhâm tướng công không ra tay kịp thì không những hỏng hết việc lớn, mà tính mạng của Tứ phu nhân với Diệp cô nương cũng đều chết về tay lão nạp.

Nói đến đấy, ông lại rùng mình, nhắm mắt lại không dám nói tiếp nữa. Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư tâm địa từ bi, lấy lòng thành đãi người, cố nhiên không thể đoán ra được những âm mưu xảo trá quỷ quyệt của Nam Cung thế gia...

Chàng lại đưa mắt nhìn xác chết, mỉm cười tiếp:

- Tên này không những diện mạo hao hao giống tại hạ, mà giọng nói, dáng đi cũng đã được Nam Cung thế gia huấn luyện cho giống hệt như đúc. Đừng nói hai vị đại sư không thể nhận ra được, ngay đến tại hạ trông thấy cũng không khỏi ngạc nhiên.

Bách Đại giận dữ hỏi:

- Họ làm thế để làm trò gì vậy?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Họ muốn thám thính tin tức của phái ta, nên không tiếc sự hao phí tài sức, chúng ta nếu không chú ý đề phòng cẩn thận thì dễ mắc mưu gian của họ lắm.

Bách Đại vừa rồi chỉ cảm thấy chàng Nhâm Vô Tâm giả có nhiều hình tích khả nghi, mà không

sao nhận định được khả nghi ở chỗ nào. Lúc này mới chợt nghĩ ra, vội nói:

- Chẳng trách khi hắn vừa tới, bọn kia tuyệt không ai kháng cự, lập tức thoái lui ngay. Vả lại lão Thiên Thủ Như Lai phóng ám khí ra, hình như chỉ tới gần hắn là tự động rơi cả xuống đất. Thì ra bọn họ đã bày mưu với nhau từ trước!

Ông lại đưa mắt nhìn thi thể tên phu xe, nói tiếp:

- Bần tăng tuy rất căm giận tên phu xe này, nhưng thật quả cũng không định giết hắn. Có lẽ tên kia vì sợ cơ mưu bại lộ, nên phải hạ độc thủ... Có thế mà mãi đến bây giờ bần tăng mới nghĩ ra!

Ba người cùng ngậm ngùi, than thở giây lâu. Bách Nhẫn chợt hỏi:

- Tứ phu nhân nhà Nam Cung thế gia có hẹn với tướng công điều gì phải không?

Nhâm Vô Tâm nghiêm trang nói:

- Vị Tứ phu nhân ấy tên gọi Trần Phượng Trinh. Đó là một người thông minh tài cán, thâm hiểu đạo lý. Chúng ta muốn phá Nam Cung thế gia, tất phải cần nàng giúp đỡ. Nàng hẹn gặp tại hạ tất cố sự gì quan trọng.

Bách Nhẫn nói:

- Tứ phu nhân đã sai Diệp cô nương tới gian nhà tranh tìm tướng công nhưng không gặp. Cô ta có nhờ tôi chuyển cáo với tướng công rằng...

Rồi ông lại đem lời Diệp Sương Y thuật cho chàng nghe.

Nhâm Vô Tâm nghe xong cũng biến sắc mặt, đứng ngẩn người một lúc, rồi thốt nhiên ngửa mặt lên trời, than:

- Trời chẳng giúp ta! Trời chẳng giúp ta!

Bách Nhẫn, Bách Đại thấy thái độ của chàng như vậy, trong bụng cũng đều cảm thấy buồn bực lo lắng. Một lát, Bách Nhẫn sực nhớ ra một việc lại ngẩng lên nói:

- À quên! Suýt nữa thì lão nạp quên khuấy đi mất. Tứ phu nhân còn dặn rằng “bàn tay ma” mà Nam Cung thế gia dự bị để gây sóng gió giang hồ, thì lúc này khí hạn đã thành, Nhâm tướng công cần phải đặc biệt lưu ý...

Nhâm Vô Tâm giật mình, sắc mặt hoảng hốt, hấp tấp hỏi:

- Có thật không? Ai nói thế?

Chàng tuy thừa biết câu ấy là của Tứ phu nhân dặn nhưng vì trong lúc tâm thần bị xúc động mạnh, mới buột miệng hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy.

Bách Nhẫn nói:

- Đó cũng là lời của Tứ phu nhân dặn. Lão nạp nghi rằng bàn tay tuyệt đẹp đã giết sư đệ Bách Tường có lẽ chính là “bàn tay ma” ấy?

Nhâm Vô Tâm lẳng lẳng một lát, chợt ngẩng lên cười nói:

- Binh tới đã có tướng đương, nước tràn đã có đất chắn. Họ có bàn tay ma thì chúng ta đã có gươm sắc. Việc gì mà lo!

Chương 23: Động Chế Thuốc Bí Mật

Chàng nói đến đây, chợt lại cất tiếng cười khanh khách, tiếng cười cực kỳ khinh tùng sảng lãng, chẳng khác nào tiếng cười của những kẻ hoàn toàn vô tự lự, chưa từng nếm mùi đau khổ bao giờ.

Cười xong chàng lại nói:

- Lúc này chúng ta không nên lãng phí thời gian, tại hạ phải đi ngay cho được việc.

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Bần tăng đã đi lâu ngày cũng cần phải về chùa để xếp đặt mọi việc. Nhâm tướng công nếu có việc gì dùng đến xin cứ cho triệu, bần tăng sẽ đến ngay.

Nhâm Vô Tâm vội xua tay nói:

- Theo ý tại hạ, hai vị đại sư không nên về chùa vội vì Nam Cung Thế Gia âm hiểm tàn ác, chúng ta phải tập trung lực lượng thì mới có thể đối đầu với chúng được. Nếu ta phân tán ra thì rất dễ cho chúng tỉa dần lắm.

Bách Đại đại sư hỏi:

- Vậy tướng công bảo chúng tôi đi đâu bây giờ?

Nhâm Vô Tâm chỉ về phía ĐôngNamnói:

- Đi thẳng đây chừng một trăm bước sẽ trông thấy một tấm bia bằng đá, bên cạnh bia là con đường mòn. Hai vị cứ đi theo con đường ấy tự nhiên sẽ có người ra đón…

Bách Đại đại sư lại hỏi:

- Người ra đón sẽ đưa chúng tôi đi đâu?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Khi đến đó các vị sẽ biết, bây giờ tại hạ cần phải cáo lỗi hai vị trước.

Nói xong vòng tay thi lễ rồi lập tức rảo bước đi nhanh như bay. Bách Nhẫn đại sư và Bách Đại đại

sư đưa mắt nhìn nhau rồi lẳng lặng dắt ngựa đi.

Đi ước chừng một trăm bước quả nhiên thấy có cái bia đá và một con đường chỉ rộng vừa một chiếc xe ngựa. Bách Đại đại sư dắt ngựa đi vào thấy hai bên đường cỏ mọc um tùm, càng đi vào sâu càng gập ghềnh khúc khuỷu.

Lúc này mặt trăng đã lên cao, ánh trăng lờ mờ chiếu xuống con đường gập ghềnh nên vẫn trông rõ lối đi.

Nhưng xe ngựa chỉ đi thêm được một đoạn đường nữa thì bị cỏ mọc che cả lối đi, không sao nhận được đường lối, chân ngựa bập bẫy bước cao bước thấp làm cho xe ngựa nghiêng bên này ngã bên kia, vô cùng vất vả.

Bách Đại đại sư chau mày nói với Bách Sư đại sư:

- Tới đây là hết đường rồi, còn đi nữa hay thôi?

Bách Nhẫn đại sư ngần ngừ một lát rồi nói:

- Bỏ xe đi bộ vậy.

Bách Đại đại sư lập tức nhảy lên xe bế thi thể của Bách Tường xuống rồi cứ thẳng phía trước mặt mà đi. Hai người thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, vững vàng nên không coi con đường khó đi này vào đâu cả.

Hai người tuy không ai nói ra, nhưng trong bụng đều băn khoăn nghĩ ngợi, ngờ vực tự nghĩ: “Không lẽ anh chàng Nhâm Vô Tâm này cũng lại là Nhâm Vô Tâm giả cố ý dẫn dụ mình vào đây chăng?”

Càng đi lên phía trước, cỏ lại càng cao quá đầu người, hình như nơi đây không có vết chân người dẫm lên bao giờ. Bách Đại đại sư đang đi chợt dừng lại hỏi Bách Nhẫn đại sư:

- Sư huynh! Ta còn đi nữa hay thôi?

Bách Nhẫn đại sư chưa kịp trả lời thì bỗng có ánh sáng chiếu thẳng vào mặt hai người, Bách Đại đại sư quát hỏi:

- Ai soi lửa đấy?

Chỉ nghe một giọng nói cứng cỏi đưa ra:

- Người tới đó có phải là Bách Nhẫn đại sư và Bách Đại đại sư của phái Thiếu Lâm đó không?

Bách Đại đại sư tiến lên vài bước rồi hỏi:

- Chính phải chúng tôi đây. Tôn giá là ai?

Ánh lửa đột nhiên tắt ngấm, rồi từ trong bụi cỏ lao ra một bóng người.

Người đó đến gần Bách Đại đại sư, khom lưng thi lễ nói:

- Vừa rồi tại hạ có điều không phải, xin lão thiền sư thứ cho.

Giọng nói có vẻ thành thật cung kính. Bách Nhẫn đại sư chú ý nhìn, thấy người đó tuổi cỡ trung niên, thân hình khôi vỹ, bèn cũng chắp tay đáp lễ nói:

- Lão nạp không dám, chính bọn lão nạp mới là lỗ mãng.

Người đàn ông đưa mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói:

- Nhâm tướng công sai người đưa thư, dặn tại hạ ra đây đón hai vị. Vì việc này cần phải giữ bí mật, nên vừa trông thấy hai vị tại hạ không dám đường đột nhận ngay. Xin mời hai vị đi lên cho.

Nói xong quay mình đi trước dẫn lối, Bách Nhẫn đại sư và Bách Đại đại sư liền đi theo sau.

Đi được một đoạn, chợt nghe trong bụi cỏ phía trước nổi lên mấy tiếng sáo nho nhỏ, gã trung niên cũng huýt sáo lên đáp lại.

Kế đó lại thấy hai người đàn ông lưng đeo dao đứng trong ruộng cỏ, bốn mắt long lanh đang theo dõi lối đi của mình.

Người đàn ông dẫn đường đưa hai vị đại sư xuyên qua ruộng cỏ, lúc thì quẹo sang phải, lúc thì ngoặt sang trái, trong khi đó lại còn phải tránh những chỗ có chông ngầm. Đi tới ước chừng khoảng chín nồi cơm, gã mới lên tiếng:

- Sắp đến rồi!

Bách Nhẫn đại sư và Bách Đại đại sư cùng ngẩng đầu lên coi thì thấy ruộng cỏ đã thưa dần, trước mắt hiện ra một khoảng đất trống. Ngoài khoảng đất trống đó còn lờ mờ trông thấy một con đường giáp cốc. Bách Đại đại sư lẩm bẩm nói một mình:

- Chỗ này kín đáo thật.

Thì ra con đường giáp cốc này trên thì hẹp dưới thì rộng, hình thế thật là đặc biệt, có lẽ là do tay người tạo nên, đứng ngoài khó lòng mà nhận ra được.

Một lát sau, người đàn ông đưa hai đại sư vào một thạch động rộng rãi mênh mông, đi qua hết cửa này tới cửa kia, từng từng lớp lớp, khuất khúc quanh co.

Trong động ánh lửa sáng rực, người đi kẻ lại rộn rịp, trông ai cũng có vẻ bận rộn tới tấp. Hai vị đại sư còn đang nghi nghi hoặc hoặc, người đàn ông đã đưa họ vào một gian thạch thất, nói:

- Hai vị đại sư hãy ở nơi đây nghỉ ngơi một lúc, khi nào Nhâm tướng công về tại hạ sẽ vào báo ngay.

Nói xong vái chào lui ra. Bách Nhẫn đại sư nói với Bách Đại đại sư:

- Sư đệ hãy đặt thi thể Bách Tường lên giường, còn chúng ta ngồi nghỉ nơi ghế này cũng được.

Bách Đại đại sư y lời, đặt thi thể Bách Tường xuống rồi nói:

- Pháp thể Bách Tường sư đệ để đã lâu ngày sắp hư đến nơi, sư huynh bảo phải làm sao?

Bách Nhẫn đại sư thở dài nói:

- Cố chờ thêm hai ngày nữa, nếu vẫn không có cách gì thì đành phải hỏa táng.

Một lát sau, lại thấy một tên thanh y đồng tử bưng cơm lên. Hai người đang buồn rầu lo lắng nên cũng không để ý đến chuyện ăn uống.

Giữa lúc ấy, chợt nghe phía ngoài có tiếng người ho nhẹ, rồi tiếp theo là một giọng nói ông già vọng vào:

- Có phải Bách Đại đại sư đang ở trong ấy không? Tiểu đệ là Cù Thức Biểu muốn vào bái kiến sư huynh!

Bách Đại đại sư vừa nghe ba tiếng “Cù Thức Biểu” vừa sợ vừa mừng, vội đứng phắt dậy chạy ra gọi to:

- Bách Đại đây, mời Cù huynh vào ngồi chơi trong này.

Cửa ngoài lập tức tiến vào một ông già râu tóc bạc như cước, mặt đỏ như quả táo chín, mặc áo bào rộng buông lỏng dây đai, thần tình cực kỳ tiêu sái.

Bách Đại đại sư chắp tay thi lễ nói:

- Lâu lắm không gặp Cù huynh, thấy cố nhân vẫn được mạnh khỏe thật là đáng mừng, đáng mừng.

Rồi quay lại nói với Bách Nhẫn đại sư:

- Sư huynh, vị này Trung Phù Cù Thức Biểu, một danh tú của võ lâm và cũng là một thần y hiện đại.

Bách Nhẫn đại sư đứng lên chắp tay thi lễ nói:

- Hân hạnh!

Cù Thức Biểu chợt nhìn thấy thi thể Bách Tường vội hỏi:

- Bách Đại sư huynh, vị này là…

Bách Đại đại sư ngậm ngùi đáp:

- Đó là sư huynh của tại hạ tên gọi Bách Tường, bị chết vì bàn tay ma của Nam Cung Thế Gia, bọn chúng tôi đang lo không biết làm cách nào để đưa về Tung Sơn an táng đây.

Cù Thức Biểu thở dài nói:

- Việc này tôi cũng được Nhâm tướng công nói qua. Ôi! Lúc này ma kiếp đang thịnh hành, không biết rồi đây còn không biết bao nhiêu chính nhân quân tử rơi vào kiếp nạn đây?

Ông ngừng một giây rồi lại nói tiếp:

- Mời hai vị dùng cơm đi đã, còn việc giữ gìn pháp thể Bách Tường đại sư, huynh đệ xin bảo đảm.

Hai người nghe nói đều mừng rỡ, vội đứng lên chắp tay cám ơn. Bách Đại đại sư nói:

- Cù huynh ơn rộng tới cả người chết, anh em bần tăng cảm kích vô cùng. Nhưng nếu có tiện thì xin Cù huynh liệu lý ngay cho.

Cù Thức Biểu ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Vậy thì Bách Đại sư huynh hãy bế pháp thể y theo tại hạ sang đây.

Bách Đại đại sư vâng lời, bế pháp thể Bách Tường đi theo Cù Thức Biểu ra khỏi phòng, Bách Nhẫn đại sư cũng đi theo.

Quanh co một lúc, tới một gian thạch thất khác. Cù Thức Biểu dặn dò hai người đứng chờ rồi hấp tấp đi vào phía trong.

Cả gian phòng chỉ có một chiếc giường đá, Bách Đại đại sư đặt thi thể Bách Tường xuống đó, rồi đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt nói:

- Căn phòng này kín lắm, dùng làm nơi ướp xác thì thật là thích hợp.

Một lát sau, Cù Thức Biểu đã ôm vào một đống dược liệu, theo sau còn có một tên tiểu đồng ôm vào một chiếc thùng gỗ.

Cù Thức Biểu đặt dược liệu xuống rồi nói:

- Khi đã đóng cửa phòng lại, nếu không có việc gì cần thì không nên mở ra.

Bách Nhẫn đại sư và Bách Đại đại sư biết là chỉ một lúc nữa là phải ra khỏi phòng, khó lòng còn được trông thấy di dung của Bách Tường nên hai người còn lộ vẻ tần ngần quyến luyến không muốn rời xa.

Cù Thức Biểu đánh lửa đốt bó thuốc ở dưới đất cho cháy bùng lên rồi nói:

- Bây giờ thì mời hai vị ra ngoài.

Bách Đại đại sư và Bách Nhẫn đại sư cùng nhìn thi hài một lượt nữa rồi rón rén đi ra.

Cù Thức Biểu đóng cánh cửa mật thất vào, lại còn khóa thêm một lần khóa nữa, sau đó lấy trong thùng gỗ ra một vật màu trăng trắng nhét vào kẻ hở trên khuôn cửa, vừa làm vừa nói:

- Đống dược liệu sẽ cháy hết, thuốc sẽ ngấm vào thân thể, nếu không mở cửa ra thì năm ba chục năm nữa thi thể của Bách Tường đại sư vẫn giữ được nguyên vẹn.

Chợt nghe có tiếng người nói chen vào:

- Cù đại hiệp thủ đoạn giỏi lắm, sau này khi tại hạ trăm tuổi cũng xin nhờ đại hiệp đốt cho một mớ.

Ba người cùng giật mình quay lại đã thấy Nhâm Vô Tâm tay phải ôm tay trái rảo bước chạy vào, trên vạt áo xanh của chàng vẫn còn dính đầy những vệt máu chưa khô.

Ba người thảng thốt chưa kịp hỏi, chàng đã mỉm cười nói:

- Các vị đừng lo. Bây giờ để tại hạ đưa các vị ra giới thiệu với mấy bằng hữu rồi chúng ta sẽ bàn cách tiêu tai giải họa.

Bách Nhẫn đại sư cất tiếng nói:

- Các vị ấy hiện giờ ở đâu?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Xin mời ba vị ra đây.

Nói xong chàng quay lưng đi trước, ba người theo sau. Khi tới trước một cánh cửa đá đã khép chặt, ngoài cửa có bốn tên đồng tử đeo kiếm chia ra đứng hai bên, vừa thấy Nhâm Vô Tâm đến gần liền cúi mình thi lễ, một tên lấy tay đẩy cánh cửa ra.

Bách Nhẫn đại sư và Bách Đại đại sư cùng nhìn vào trong, thấy đó một gian thạch thất rộng mênh mong, bốn vách một nửa toàn là sách quí, một nửa toàn những chai thuốc, lọ thuốc xanh đỏ đủ màu, góc tường chất đầy dược liệu, giữa nhà kê một cái bàn gỗ dài đến hơn một trượng, xung quanh bàn có tới hơn mười người ngồi.

Bọn Bách Nhẫn theo Nhâm Vô Tâm vào phòng mới trông rõ bọn người ấy phần nhiều là những vị lão nhân râu dài tóc bạc, trong số các cụ già, quá nửa là đã có vẻ lọm khọm yếu đuối, nhác trông cũng biết họ không phải là những người trong võ lâm.

Các vị này thì có người đang xem sách, có người thì đang chế thuốc, người thì đang nhắm mắt tĩnh tọa, hình như không ai lưu ý đến bọn khách mới bước vào phòng.

Nhâm Vô Tâm ra hiệu cho bốn tên đồng tử lui ra khép cửa lại, rồi bước đến gần bàn cao giọng nói:

- Các vị lão tiền bối vất vả quá.

Các vị lão nhân lúc này mới ngừng tay, từ từ ngẩng lên nói:

- Nhâm tướng công đã về!

Nhâm Vô Tâm chắp tay vái một cái rồi nói:

- Các vị lão tiền bối vì thiên hạ sinh linh không tiếc công sức, bận rộn tối ngày. Tại hạ xin kính tạ một lễ.

Cù Thức Biểu tỏ vẻ như người đứng đầu bọn đó, vội chắp tay thi lễ nói:

- Nhâm tướng công nhân tâm hiệp cốt, lấy việc thiên hạ làm việc mình, ngày đêm cúc cung tận tụy như vậy, dẫu chúng tôi có đem chút sức mọn gánh đỡ một vai thì có chi đâu là đáng kể.

Nhâm Vô Tâm nói với Bách Nhẫn đại sư và Bách Đại đại sư:

- Hai vị đại sư, các vị lão tiền bối đây phần nhiều không hiểu võ công, lại sinh trưởng trong những nhà đại gia phú quí an nhàn sung sướng đã quen, chỉ vì nghe lời tại hạ thỉnh cầu cam tâm từ bỏ cuộc sống phong lưu xa cách vợ con, về nơi hang cùng ngõ hẹp này vùi đầu nghiên cứu tìm thuốc giải độc để cứu thế độ dân, đằng đẵng hai, ba năm nay chưa từng về thăm nhà. Tấm lòng từ bi ấy thật hiếm có.

Nói xong, lại chỉ hai vị đại sư giới thiệu với mọi người:

- Đây là chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm pháp hiệu Bách Nhẫn đại sư, còn vị này sư đệ của người, pháp hiệu Bách Đại.

Mấy ông già vừa nghe xong đều đứng lên chắp tay thi lễ nói:

- Chúng tôi vẫn thường nghe đại danh của các cao tăng phái Thiếu Lâm, hôm nay được gặp thật là vạn hạnh.

Bách Nhẫn đại sư, Bách Đại đại sư cũng chắp tay đáp lễ, nói khiêm nhường mấy câu rồi cùng ngồi xuống bàn. Nhâm Vô Tâm gọi người pha trà thơm đãi khách.

Cù Thức Biểu chợt hỏi Nhâm Vô Tâm:

- Nhâm tướng công đã tìm thấy hai vị thuốc ấy chưa?

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Tại hạ đã phái người sang những miền hoang vu phương Tây Bắc và các vùng núi Vân Quy mà tìm kiếm, ít nhất cũng phải vài ba tháng nữa mới có tin tức.

Một ông già đầu hói, râu dài quá ngực, nói giọng GiangNamđứng lên nói:

- Linh dược khó cầu, không phải chỉ trong một thời gian mà có thể kiếm được. Lão hủ đã nghiên cứu được mấy loại thuốc có thể thay thế được cho dược vật nhưng chưa hiểu công hiệu thế nào.

Cù Thức Biểu nói:

- Nếu vậy, ta hãy thử đem mấy tên bắt được trong nhà Nam Cung Thế Gia ra đây thí nghiệm thử xem sao.

Bách Đại đại sư ngạc nhiên hỏi:

- Các vị cũng bắt được người của Nam Cung Thế Gia giam ở đây sao?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Tại hạ vì cố muốn chế giải dược nên phải bắt mấy người bị Nam Cung Thế Gia cho uống thuốc độc đem về làm vật thí nghiệm. Mấy người đó bị giam ở đây đã hai năm rồi.

Cù Thức Biểu rảo bước ra cửa, giơ tay phất một cái, cánh cửa đá tức thì theo tay mở ra.

Bốn tên đồng tử thấy Cù Thức Biểu bước ra vội kính cẩn thưa:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo.

Cù Thức Biểu nói:

- Các ngươi dẫn mấy người trong Nam Cung Thế Gia đến đây.

Bốn đồng tử vâng lời lập tức quay đi.

Chỉ một lát sau đã dẫn hai người đi vào trong thạch thất.

Hai người này tầm vóc đều cao lớn, da mặt trắng xanh, tựa như người ốm lâu ngày mới dậy. Cù Thức Biểu nói với mọi người:

- Xin các vị đại phu hãy đứng cả vào khu an toàn cho.

Tức thì tất cả các đại phu đều đứng cả vào trong góc tòa thạch thất. Bốn tên đồng tử thì lập tức chia ra đứng vây bốn phía, hai tên thì rút trường kiếm cầm sẵn nơi tay, còn hai tên thì giải huyệt cho hai đại hán.

Hai đại hán đồng thời cùng thở ra một hơi dài, rồi đưa mắt nhìn khắp mọi người trong phòng một lượt.

Ông già đầu hói lấy trong hộc bàn ra ba chiếc bình ngọc, mở nắp dốc mỗi bình ra hai viên thuốc màu sắc khác nhau đưa cho Cù Thức Biểu.

Nhâm Vô Tâm vội nói:

- Cù huynh đừng cho họ uống thuốc vội, để tại hạ hỏi họ mấy câu đã.

Đoạn quay sang hỏi một gã đại hán:

- Hai vị huynh đài quý tánh là chi?

Hai đại hán đăm đăm nhìn Nhâm Vô Tâm một lút, rồi gã đứng bên trái đột nhiên trả lời:

- Vũ Kỳ!

Nhâm Vô Tâm gật đầu mỉm cười, lại quay sang hỏi gã bên phải:

- Huynh đài có nhớ tên họ chăng?

Người này ngơ ngác nhìn ngược nhìn xuôi, chẳng nói gì cả.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Các vị cứ thong thả nhớ kỹ lại xem các vị là người ở đâu? Bị Nam Cung Thế Gia bắt từ hồi nào? Sau đó tại hạ sẽ kiếm thuốc chữa cho hai vị.

Hai gã đại hán hình như nghe hiểu câu nói của Nhâm Vô Tâm nên đều cúi đầu gầm mặt ra vẻ suy nghĩ.

Chương 24: Nhân Thuật Hiệp Tâm

Trong khi mọi người đều chú ý chờ nghe câu trả lời thì thốt nhiên hai gã đại hán thét lên một tiếng thật lớn, rồi cùng đứng bật dậy.

Bốn tên đồng tử vẫn luôn luôn đứng vây hai người vào giữa. Bách Đại thấy bốn tên ấy lớn nhất cũng chỉ vào khoảng mười bốn mười lăm tuổi, liền nghĩ thầm: “Bốn chú bé con này dù cho mới đẻ ra đã tập võ ngay, cũng bất quá mới được mười năm hoả hầu, vậy mà xem chừng như cả bốn người hình như đều là nhân vật chủ não trong toà thạch thất này, khi nà Nhâm Vô Tâm đi vắng, công việc ở đây tất do bọn họ chủ trì?”

Lại nhìn hai gã đại hán, lúc này đã thấy mặt họ dần dần ửng đỏ, hai mắt long sòng sọc, giang tay mắm miệng, hình như chỉ chực đánh nhau. Bốn tên đồng tử thái độ vẫn nhàn nhã ung dung, nhưng tám con mắt vẫn luôn luôn canh chừng hai gã đại hán.

Nhâm Vô Tâm chợt nói nhỏ:

- Tụi ngươi đứng dẹp ra một bên.

Nói song tiến tới gần hai người, cười hỏi:

- Hai vị huynh đài...

Nó chưa dứt câu, gã đại hán đứng bên trái đã giận dữ quát to một tiếng, rồi giơ tay nắm lấy cánh tay phải của chàng. Nhâm Vô Tâm cứ để mặc cho hắn nắm, vẫn ôn tồn hỏi tiếp:

- Vũ huynh có còn nhớ Nam Cung phu nhân không?

Gã đại hán tự xưng Vũ Kỳ vừa nghe bốn chữ “Nam Cung phu nhân” chợt giật bắn người như bị sét đánh, bàn tay nắm Nhâm Vô Tâm lại càng xiết chặt hơn nữa.

Nhâm Vô Tâm đã ngầm vận công lực cực âm chí những hoá giải kình lực trên năm ngón tay của Vũ Kỳ một cách cực kỳ khéo léo. Chàng biết trong lúc này thần trí gã đại hán đang nửa mê nửa tỉnh, nếu làm cho hắn sợ hãi quá, rất có thể hắn sẽ nổi khùng mà hành động liều lĩnh. Chàng vẫn cố lấy giọng ôn hoà, hỏi lại:

- Vũ huynh có còn nhớ Nam Cung phu nhân không?

Gã đại hán ngơ ngác nhìn khắp mọi người một lượt, rồi chợt lộ vẻ kinh ngạc hỏi:

- Ủa, phu nhân đến đấy à? Sao huynh đệ không nghe thấy tiếng nhạc?

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm:

- Có lẽ người này đã hơi tỉnh cũng nên? Nhưng sao sắc mặt hắn vẫn ngơ ngác thế này?

Kế lại thấy Cù Thức Biểu luôn luôn đưa mắt cho mình, ra ý bảo điểm huyệt hai người lại, chàng bèn bất chợt xoay cổ tay đi, rồi rút ra khỏi bàn tay Vũ Kỳ, đồng thời hai cánh tay chia ra hai bên, điểm vào huyệt "Tinh xúc" của hai người, một cách cực kỳ mau lẹ, dễ dàng như bỡn.

Bách Đại đại sư buột miệng khen:

- Thủ pháp đẹp quá!

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Đại sư quá khen!

Cù Thức Biểu lúc này mới lấy một viên thuốc đen trong số sáu viên thuốc của ông già hói đầu đưa ban nãy bỏ vào miệng Vũ Kỳ, lại chọn lấy một viên trắng bỏ vào miệng gã đại hán ngồi bên phải.

Lúc này trong phòng đều im phăng phắc, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào mặt gã đại hán, chờ xem biến chuyển.

Cù Thức Biểu chợt nói nhỏ:

- Nhâm tướng công thử giải huyệt cho họ coi.

Nhâm Vô Tâm gật đầu, vung hai tay lên, cách không đánh vào sườn mỗi người một cái.

Chỉ thấy thân hình hai người run lên, và đồng thời thở ra một hơi dài, bốn làn nhỡn tuyến quắc lên một cách hung dữ, nhìn trừng trừng vào mặt Nhâm Vô Tâm.

Thốt nhiên Vũ Kỳ kêu rú lên một tiếng, rồi cúp gập người xuống, hai tay ôm chặt lấy bụng.

Cù Thức Biểu vội thét lên:

- Nhâm tướng công mau...

Tiếng nói vừa dứt, tay đã vung lên, một ngón tay đã điểm vào giữa ngực Vũ Kỳ.

Nhâm Vô Tâm vận chỉ lực nhanh như gió, tuy chàng ra tay sau, nhưng lại tới trước, nháy mắt đã

điểm trúng ba đại huyệt trên tâm mạch Vũ Kỳ.

Vũ Kỳ thân thể mềm nhũn, ngã gục xuống đất, một tên đồng tử bước lên một bước, luồn tay vào lưng hắn đỡ hắn dậy.

Cù Thức Biểu thở ra một hơi dài, lắc đầu nói:

- Nguy hiểm thật! Nếu không nhờ Nhâm tướng công thủ pháp nhanh chóng thì còn gì là tính mạng anh chàng họ Vũ nữa?

Nhâm Vô Tâm vừa toan hỏi nguyên cớ vì sao lại có chuyện lạ thế, thì chợt nhận thấy gã đại hán đứng bên phải, sắc mặt vừa hơi hồng hào, đã lại tái xanh, và cặp mắt đang long lên như hung thần, đã lại trở nên lờ đờ dại dột, bất giác cũng hơi lo, vội hỏi:

- Cù huynh, người này có việc gì không?

Cù Thức Biểu chú ý nhìn gã đại hán một lúc, rồi lắc đầu:

- Tính mạng thì không sao, nhưng chỉ dùng một viên thuốc trắng vừa rồi, không đủ công hiệu.

Bách Nhẫn đại sư chợt hỏi:

- Cù đại hiệp, Vũ Kỳ có lẽ bị trúng độc hoặc giả viên thuốc đen có tính chất trái ngược với loại thuốc của Nam Cung thế gia chăng?

Cù Thức Biểu cười nói:

- Lão thiền sư nói không sai, thứ thuốc này chúng tôi chỉ dùng thử, để coi cho biết căn nguyên loại độc dược của nhà Nam Cung thế gia, xem sức phản ứng thế nào mà thôi.

Nói xong lại bước tới bên giá thuốc với một cái bình bằng ngọc gắn kín, mở lấy một viên thuốc bóp nát ra, ấn vào miệng Vũ Kỳ, rồi nói:

- Viên thuốc đen vừa rồi tất trong có một chất tương phản với loại thuốc độc của Nam Cung thế gia. Cũng may tôi đã đề phòng điểm đó, nên mỗi thứ thuốc đều phải chế sẵn thuốc giải.

Nhâm Vô Tâm thấy gã đại hán kia, đôi mi mắt cũng đã dần dần sụp xuống, bèn nói:

- Cù huynh cũng nên cho tên này uống một viên giải dược, khôi phục lại sức khoẻ cho hắn luôn thể.

Cù Thức Biểu nói:

- Không hề gì. Viên thuốc trắng cứ để nó ngấm vào mình hắn cũng không sao.

Ông lựa một viên thuốc màu đỏ cầm lên nói:

- Ba loại thuốc viên đỏ, đen, trắng bao gồm hàng trăm chất thuốc giải độc. Cách bào chế hoàn toàn không giống nhau. Duy có thứ thuốc đỏ này là uống vào chỉ có lợi chớ không có hại.

Nói xong, lại bóp nát viên thuốc nhét vào kẽ răng cho gã đại hán, rồi bước lùi ra mấy bước nói:

- Viên thuốc này mà không công hiệu nữa thì đành chịu.

Ước chừng thổi chín nồi cơm, lại thấy sắc mặt gã đại hán dần dần ửng đỏ, cặp mắt từ từ mở to, ngơ ngác nhìn khắp căn phòng, nhãn quang mỗi lúc một thêm linh động, thần thái càng tỏ vẻ kinh ngạc, lạ lùng.

Những người trong phòng, ai cũng cảm thấy tinh thần phấn khởi, cho là điềm tốt.

Nhâm Vô Tâm chợt lẩm bẩm nói một mình:

- Tôi đã sai người đi gấp ngày đêm sang nước Thiên Trúc, mời một vị cao tăng tinh thông thuật "Da du" tới đây giúp sức các vị. Chỉ vị đường đất xa xôi cách trở, nên mãi tới bây giờ vẫn chưa thấy hồi âm. Nếu hai vị thuốc hồng, bạch này mà có công hiệu, thì đỡ được bao nhiêu công lao.

Cù Thức Biểu đăm đăm nhìn những nét biến ảo trên nét mặt gã đại hán, hình như không nghe thấy câu nói của Nhâm Vô Tâm.

Ông nhận sự uỷ thác của Nhâm Vô Tâm, mời khắp các vị danh y toàn quốc, vùi đầu trong toà thạch thất này đã ngót ba năm trời, mà vẫn chưa nghiên cứu được phương pháp giải độc dược của Nam Cung thế gia, trong bụng không khỏi lấy làm xấu hổ. Lúc này thấy hai thứ thuốc hồng, bạch hợp dụng, hình như đã có công hiệu, trong bụng vừa sợ vừa mừng, không biết lấy gì hình dung được. Nên tâm trí ông hoàn toàn bị những nét biến chuyển trên khuôn mặt gã đại hán thu hút mất cả.

Gã đại hán đôi mắt luôn luôn đưa đẩy, tỏ vẻ kinh ngạc hết sức. Một lúc lâu sau, gã chợt thở dài một tiếng rồi hỏi:

- Đây là đâu? Các người là ai? Sao tôi lại ở đây?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười đáp:

- Tại hạ là Nhâm Vô Tâm, còn vị này là Cù Thức Biểu, một bậc thần y đương thời.

Gã đại hán gật gù, kế lại đảo mắt nhìn Bách Nhẫn, Bách Đại hỏi:

- Còn hai vị đại sư phụ này là ai?

Bách Nhẫn đại sư chắp tay nói:

- Lão nạp là Bách Nhẫn, còn tệ sư đệ đây là Bách Đại.

Gã đại hán ngẩn người một lát, rồi thốt kêu lên:

- A, phải rồi! Hai vị ở chùa Thiếu Lâm phải không?

Bách Nhẫn mỉm cười nói:

- Vâng, chính phải.

Gã đại hán cau mày, lẩm bẩm: “Bách Đại... Bách Đại...”

Thốt nhiên gã kêu to:

- Phải rồi, tôi nhớ ra rồi, đại sư tức là Bách Đại đại sư, mà người ta thường gọi là “Tế thế sinh phật” phải không?

Nói xong đứng phắt dậy, chắp tay vái một vái sát xuống tận đất.

Bách Đại vội nhảy tránh ra một bên, chắp tay vái trả, nói:

- Bần tăng không dám, xin thí chủ miễn lễ!

Gã đại hán từ từ đứng lên nói:

- Đại sư đã cứu mạng cho một người anh em của tại hạ, chẳng lẽ đã quên rồi ư?

Bách Đại nhìn kỹ gã đại hán một lúc, rồi cau mày nói:

- Trong bước giang hồ, hoặc giả có khi ngẫu nhiên giúp đỡ người ta là sự thường, làm sao nhớ được?

Gã đại hán lại nói:

- Nếu vậy chắc đại sư cũng không nhớ mặt tại hạ?

Bách Đại cười:

- Thí chủ thứ lỗi, bần tăng trí nhớ kém lắm!

Đại hán nói:

- Tại hạ họ Trương, tên gọi Quang Ân, còn gia huynh là Trương Quang Nghĩa.

Thấy Bách Đại vẫn lắc đầu, gã lại nói:

- Đại sư đã được các bạn giang hồ đồng đạo kêu là “Tế thế sinh phật”, luôn luôn cứu khốn phò nguy, nên không nhớ tới anh em tại hạ là phải. Gia huynh còn có một hỗn hiệu gọi là “Thiết thủ Côn Lôn”, tên ấy may ra đại sư còn nhớ?

Bách Đại quả nhiên lúc này mới chợt nhớ ra. Mấy năm trước nhân đi hành cước, có cứu được hai anh em nhà nọ, trong đó có một người chưởng lực khá mạnh, một lúc đánh chết được luôn bảy tên cường địch. Rút cục lại vì quân địch quá đông, vả lại toàn là cao thủ, nên bị khốn vào giữa, không sao phá được vòng vây. Đánh mãi đến lúc mất cả hơi sức, chỉ còn chờ chết. May sao lại gặp Bách Đại đi ngang qua, nổi lòng công phẫn, bèn ra tay dẹp tan tụi cường khấu, cứu được hai người thoát cơn nguy nan. Nhớ lại chuyện đó, ông bèn gật đầu nói:

- À phải, lão nạp nhớ ra rồi. Hiền côn trọng đều là những người có tiếng trong làng võ, vậy mà không hiểu tại sao lại cam tâm đầu thân vào nhà Nam Cung thế gia?

Trương Quang Ân thốt nhiên tái mặt, ngồi phịch xuống ghế.

Bách Đại đại sư hốt hoảng gọi:

- Trương thí chủ...

Trương Quang Ân không trả lời, chỉ từ từ nhắm mắt lại, sắc mặt đầy vẻ đau đớn.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

- Công đã gần thành lại bị thất bại, thuốc giải độc của chúng ta xem chừng khó lòng mà cứu được những người này!

Trong phòng lúc này đều im phăng phắc, mười mấy cặp mắt đều đổ dồn cả vào Trương Quang Ân.

Thoáng chốc chợt nghe thấy một tiếng thở dài, phá tan bầu không khí trầm tịch, rồi có tới bốn năm tiếng thở dài khác phụ hoạ theo. Niềm lo lắng như đang đè trĩu trong lòng mỗi người. Tình hình thực khẩn trương đến cực điểm.

Giữa lúc ấy chợt nghe một tiếng thét lớn, rồi Trương Quang Ân đột nhiên đứng phắt dậy, thò tay túm lấy ông già đứng bên cạnh.

Cuộc biến chuyển quá ư đột ngột, nên tuy đã có mấy tay cao thủ là Nhâm Vô Tâm và Bách Đại

đứng đấy mà cũng không ứng cứu kịp.

Bốn tên đồng tử lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ. Bách Đại bước đến trước mặt Trương Quang Ân, nói một cách rất ôn tồn:

- Trương thí chủ, xin nể mặt bần tăn, buông tay ra...

Câu nói chưa dứt, Trương Quang Ân đã gầm lên một tiếng, đẩy ông già nằm cong queo dưới đất, rồi vung tay lên đánh vào giữa ngựa Bách Đại.

Bách Đại cũng vội vận quyền kim cương chống đỡ. Hai luồng quyền phong vừa chạm vào nhau, tức thì thân hình Trương Quang Ân bị đánh bật lùi lại mấy bước.

Tức thì hai tên đồng tử đưa hai thanh kiếm lên, chỉ thấy hào quang lấp lánh. Trương Quang Ân đã rú lên một tiếng ngã gục trên vũng máu.

Thốt nhiên lại nghe tiếng Nhâm Vô Tâm kêu to:

- Cù huynh tránh mau!

Miệng thì nói, tay đã phóng ra một chưởng, nhằm thẳng về phía trước đánh tới.

Chỉ nghe “bùng” một tiếng, rồi một người đã theo tiếng động ngã lăn xuống đất. Cù Thức Biểu ngẩng đầu nhìn theo, thấy Vũ Kỳ đã nằm sóng soài trên mặt đất, tai mũi đều ứa máu mà chết.

Thì ra trong lúc Trương Quang Ân túm lấy ông già đứng bên thì Vũ Kỳ cũng lẳng lặng đứng dậy, giơ tay định túm lấy gáy Cù Thức Biểu. May nhờ Nhâm Vô Tâm nhanh mắt, nhanh tay cứu ứng kịp, nếu không thì lúc này chắc đã bồi thêm một mạng nữa.

Cù Thức Biểu càng nghĩ lại càng rùng mình, vội chắp tay cảm tạ Nhâm Vô Tâm, rồi sai người vực ông già lên đem vào phòng trong chạy chữa, và đem hai cái xác chết ra ngoài.

Biến cố xảy ra chỉ trong chớp mắt, khiến mấy vị lão nhân đều run cầm cập, không nói nên lời. Nhâm Vô Tâm luôn luôn kiếm lời an ủi mọi người, rồi mời tất cả về phòng yên nghỉ.

Xong đâu đấy, chàng lại đưa Bách Nhẫn, Bách Đại về phòng riêng của mình, sai mấy tên tiểu đồng dọn một mâm cơm khác, bưng lên.

Ba người cùng ngồi vào bàn ăn uống. Bách Nhẫn thấy trong mâm chỉ toàn món ăn chay, không thấy có rượu, bèn cười nói:

- Nhâm thí chủ hà tất phải giữ lễ, xin cứ để lão nạp ăn chay, tướng công nên uống mấy chén rượu cho lại sức.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Tại hạ rất ít khi uống rượu, rượu tuy làm cho người ta tráng chí, nhưng cũng nhiều khi làm cho người ta say sưa đến nỗi hỏng cả công việc. Tại hạ chỉ lúc nào nhàn rỗi lắm mới uống. Xin hai vị đại sư đừng để tâm.

Giữa lúc chuyện trò vui vẻ, Nhâm Vô Tâm thốt nhiên biến sắc, hai tay vịn lấy mép bàn đứng phắt lên, lắng tai nghe ngóng. Bách Đại ngạc nhiên hỏi:

- Nhâm tướng công nghe thấy gì lạ thế?

Nhâm Vô Tâm hạ giọng nói nhỏ:

- Tại hạ chợt có cảm giác là lạ. Hình như có gian tế lẻn vào động.

Chương 25: Nữ Ma Nát Hồn Vía

Bách Nhẫn, Bách Đại nghe nói cùng giật mình, chú ý lắng nghe, nhưng bên ngoài trừ tiếng gió thổi ù ù, tiếng lá rơi xào xạc, thì không thấy gì lạ cả.

Nhâm Vô Tâm thấy hai người nét mặt cùng ngơ ngác, có ý như không tinh thính giác của mình, liền mỉm cười nói:

- Khu vực này phòng bị rất nghiêm mật, dẫu có bị địch nhân phát hiện, cũng không dễ lọt vào được. Nhưng mà...

Tên đồng tử đứng hầu sau lưng Nhâm Vô Tâm chợt nói:

- Để đệ tử ra coi xem sao.

Nói dứt lời liền rảo bước đi ra, nháy mắt đã mất biến.

Bách Nhẫn đại sư đưa mắt trông theo, tấm tắc khen:

- Mấy chú bé thủ hạ của tướng công trông thật đáng yêu.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Hai vị đại sư không phải người ngoài, tại hạ dẫu có khoe khoang một chút, chắc hai vị cũng nguyên lượng. Bốn tên đồng tử này tại hạ đã phải phí bao nhiêu tâm huyết mới huấn luyện được. Các nhân vật võ lâm tầm thường không dễ làm gì được chúng. Nhà Nam Cung thế gia đã có cơ tâm từ lâu, lại cậy vào vũ công quỷ bí, độc dược kinh nhân, ám toán các bậc anh hùng hào kiệt, bao nhiêu cao thủ đều đã lần lượt sa vào cạm bẫy. Vậy nên tại hạ không thể không dự bị, đào luyện lấy một số nhân tài, để có người đỡ chân đỡ tay.

Ngừng một lát, chàng lại tiếp:

- Nếu không phải vì tình thế bức bách, tại hạ một mình không thể kiêm cố được tất cả mọi việc, thì quyết cũng không dám kinh động tới quý phái và phái Vũ Đương.

Bách Nhẫn nghiêm nghị nói:

- Nhâm tướng công đã xả kỷ vong linh, vì võ lâm tiêu tai giải ách, bọn lão nạp kính bội vô cùng...

Vừa nói tới đấy, Nhâm Vô Tâm chợt lấy tay xua xua, rồi đứng phắt dậy, rảo bước chạy ra cửa.

Bách Đại cũng vùng đứng lên chạy theo. Nhâm Vô Tâm vừa ra đến ngoài cửa, lại lộn trở vào, tháo thanh cổ kiếm đeo trên vách xuống, cầm lăm lăm trong tay, rồi nhảy ra đi thẳng.

Bách Nhẫn kinh sợ nghĩ thầm: “Có lẽ chính Nam Cung phu nhân thân hành đến đây chăng? Sao trông Nhâm tướng công có vẻ quan trọng lắm vậy?” Nghĩ thế, ông cũng vội đứng lên hấp tấp đi ra khỏi phòng.

Vừa đi được một quãng, đã thấy tên tiểu đồng ban nãy đứng dựa vào vách đá, cứng đờ như cái xác không hồn.

Nhâm Vô Tâm cúi xuống bắt mạch cho tên đồng tử, xong lại hối hả chạy đi, chẳng rằng chẳng nói. Bách Đại cầm chủy theo sát sau lưng.

Bách Nhẫn đại sư đi sau cùng, khi qua chỗ tên đồng tử, ông lấy tay sờ lên ngực, thấy quả tim đã ngừng đập, thì ra đứa bé đã chết từ lúc nào.

Bách Nhẫn kinh sợ nghĩ thầm: “Chú bé này vừa ra khỏi thạch thất vài ba trượng, đã bị người đánh chết, mà sao không ai nghe thấy tiếng động?”

Còn đang nghĩ ngợi đã thấy Nhâm Vô Tâm và Bách Đại chạy trở lại, sẽ nói với Bách Nhẫn:

- Còn là may, nếu trong số các vị tiền bối ai có việc gì, thì tại hạ thật ôm hận suốt đời.

Bách Nhẫn đại sư nói:

- Chú tiểu đồng này chết rồi!

Nhâm Vô Tâm gượng cười, cúi xuống bế tiểu đồng lên, thủng thỉnh đi lên phía trước. Vừa đi được mấy bước, chợt lại đặt thi thể xuống đất, rồi lập tức băng mình chạy đi như bay. Bách Nhẫn, Bách Đại cũng vội vã chạy theo.

Nhâm Vô Tâm thân hình nhanh như luồng chớp, chỉ nháy mắt đã chạy xa tới trăm trượng. Vừa đưa mắt nhìn lên, đã trông thấy bốn tên canh cửa đứng dựa bờ tường, cứng đờ như thây chết, và cũng lúc ấy lại thấy một cái bóng đen bé nhỏ, thoáng hiện ra, rồi lại biến đi mất.

Căn động này ở trong ruột núi, ít khi trông thấy bóng mặt trời, ngày cũng như đêm đều nhờ những ngọn đèn chế theo kiểu đặc biệt soi sáng. Cái bóng nhỏ bé đó vừa thoáng hiện lên, đã lại biến ngay, nếu không phải là người có cặp mắt rất tinh thì không sao nhận ra được.

Nhâm Vô Tâm giận lắm, dốc hết toàn lực, vùn vụt chạy theo, miệng thì quát lớn:

- Ai đó, đứng lại!

Đuổi được một quãng, lại trông thấy cái bóng đó chạy vào phía trái động, nhanh như điện, sức mắt khó lòng nhận ra được.

Nhâm Vô Tâm giận dữ như điên, lại thét lên:

- Ngươi không đứng lại, đừng trách là ta ác.

Vừa quát dứt lời, chợt nghe phía trước cũng có những tiếng ồn ào đưa lại. Thì ra là bốn gã đại hán mặc áo xanh, tay cầm dao đang đi tuần thám, nghe tiếng Nhâm Vô Tâm quát, đều reo hò xông lại, nhưng cả bốn người đều không trông thấy gì cả.

Nhâm Vô Tâm nhỡn lực tinh tường, tuy còn đứng đằng xa, đã trông thấy cái bóng chạy tới gần bọn đó, bèn quát rầm lên:

- Chú ý...

Nói chưa dứt lời, cái bóng bé nhỏ đã xông tới trước mặt bốn gã đại hán, chỉ thấy bốn người đang đứng một chỗ, chợt bị gạt ra làm hai, rồi cùng ngã ra hai bên vệ đường, bốn con dao đều rơi loảng xoảng xuống mặt đá.

Nhâm Vô Tâm giật mình kinh hãi, không biết đối phương dùng thủ pháp gì mà chỉ trong nháy mắt đã đánh ngã được bốn võ sì, vũ nghệ đều vào bực cao cường như vậy?

Nỗi uất hận căm hờn kèm lẫn với tính hiếu thắng sẵn có, làm cho chàng không kịp đắn đo, lập tức nhảy vọt tới phía sau cái bóng. Hai bên chỉ còn cách nhau khoảng chừng mười trượng.

Nhờ ánh đèn sáng tỏ, chàng đã nhận rõ đối phương. Đó là một người tầm vóc nhỏ nhắn, mềm mại, đầu bịt khăn xanh, mình khoác áo choàng đen, chân đi giày đế mỏng cũng màu đen, trong lúc di chuyển, hình dáng chập chờn như một bóng ma. Đêm hôm đi đường gặp hắn, người yếu bóng vía tất không khỏi rùng mình, rợn tóc gáy.

Nhâm Vô Tâm lập tức tung mình nhảy tới sát sau lưng cái bóng, thanh bảo kiếm vung lên, nhằm đúng bối tâm địch thủ xỉa tới, miệng thì quát:

- Ai? Quay mặt lại!

Chàng đã dốc toàn lực vào mũi kiếm đó, cái bóng nhỏ bé kia hình như cũng biết đối thủ lợi hại, hắn chẳng những không tiến lên lại còn lui về, rồi bất thình lình xoay mình trở lại.

Thốt nhiên từ trong cái bóng đen đó, một cánh tay trắng muốt như ngọc vung lên, kèm theo một

luồng gió nhẹ xông thẳng vào lòng Nhâm Vô Tâm.

Nhâm Vô Tâm chợt cảm thấy bàn tay phát run, suýt nữa thì đánh rơi cả thanh bảo kiếm. Chàng giật mình kinh sợ, vội cầm kiếm đưa ngược lên, rồi một ngón tay trái cũng đồng thời điểm vào địch thủ.

Một thế kiếm và một luồng chỉ phong đó, Nhâm Vô Tâm đã dùng hết tài nghệ vũ học của chàng, hai chiêu cùng phóng ra một lúc, bên trong còn ẩn giấu những biến hoá vô cùng, mặc dầu là tay cao thủ đến đâu cũng khó lòng tránh thoát.

Ai ngờ, cái bóng bé nhỏ kia chỉ sẽ uốn lưng một cái, thân hình đã nhẹ nhàng lướt qua Nhâm Vô Tâm, trong lúc đó chàng chỉ trông thoáng thấy một cánh tay trắng muốt khoe lên trước mặt, còn ngoài ra không thấy gì nữa.

Vừa thẹn vừa giận, Nhâm Vô Tâm quát to một tiếng, múa thanh kiếm lên, xoay mình đánh tới, kiếm phong ù ù như gió bão, kiếm quang lấp lánh như luồng chớp.

Người áo đen ứng biến cực kỳ thần tốc, chỉ thấy hắn hơi né người một chút, thân hình đã bay vèo đi mấy thước, rồi chạy thẳng về phía trước, nháy mắt đã chạy xa tới hai ba trượng.

Bách Đại quát to:

- Thí chủ hãy đứng lại nói chuyện đã!

Rồi vung tay đánh ra một quyền. Người nhỏ bé vừa thoát luồng kiếm phong của Nhâm Vô Tâm, lại gặp quyền phong của Bách Đại đón đầu đánh tới.

Trong lúc luống cuống, hắn lại né tránh sang bên cạnh, ép sát lưng vào tường vượt lên.

Bách Đại không đợi hắn vượt qua, lập tức cong cánh tay phải như vòng cung, bất chợt tống ra một quyền nữa.

Quyền phong phóng ra, vừa gặp lúc người áo đen chạy tới, bắt buộc hắn phải dừng lại.

Mấy người có mặt tại đây đều là cao thủ trong làng võ, nên đã kịp lợi dụng thời gian trong nháy mắt đó, cùng xông lại tấn công một lúc.

Bách Đại vừa co tay phải về, tay trái đã tống luôn một quyền vào giữa mặt gã áo đen. Bách Nhẫn xông lên nắm lấy vai gã. Nhâm Vô Tâm thì áp năm ngón tay trái vào mấy đại huyệt ở lưng đối phương, tay phải vung cây bảo kiếm lên phòng giữ phía bên cạnh.

Ba mặt dồn lại, quyền chưởng, chỉ phong dàn thành một vòng lưới. Mọi người đều cho rằng dù đối phương có mọc cánh cũng không hòng bay ra thoát.

Nào ngờ người áo đen chỉ sẽ xoay mình một vòng, tức thì quyền chưởng, chỉ phong của ba người rõ ràng đã đánh trúng vào mình gã, mà hình như đều đánh vào chỗ không. Ai nấy đều có cái cảm tưởng như người gã chỉ có hình mà không có chất vậy.

Bách Nhẫn, Bách Đại đều hoảng hốt kinh sợ, vừa toan biến chiêu, đã nghe tiếng Nhâm Vô Tâm quát to:

- Hai vị đại sư lui mau!

Giọng chàng run run, rõ ra đã trông thấy sự gì kinh hoàng tới cực độ, bất giác hai người cùng dừng tay lại, nhảy lùi cả về phía sau.

Nhâm Vô Tâm cầm thanh bảo kiếm chắn ngang trước ngực, rồi cũng lùi về đứng chặn trước mặt Bách Nhẫn, Bách Đại.

Người áo đen thốt nhiên dừng lại, trong tấm áo choàng đen từ từ thò ra một cánh tay đẹp như ngà ngọc. Nhâm Vô Tâm lại kêu to:

- Hai vị tránh mau!

Rồi vung thanh trường kiếm lên, tức thì một nguồi nội lực từ thanh trường kiếm tuôn ra, liên miên bất tuyệt theo vùng chuyển động của thế kiếm, biến thành một bức tường vô hình, ngăn phía trước chỗ mình đứng cách một khoảng chừng bốn năm thước.

Bách Đại thấy thế bất giác cũng tấm tắc khen thầm:

- Người này công lực còn hơn ta nhiều lắm!

Kế lại nghe chàng dùng thuật “truyền âm nhập mật” nói với hai người:

- Hai vị đại sư hãy tránh xa ra, tại hạ chỉ có thể cầm cự được một thời gian, chớ chắc không thể cầm cự lâu hơn được đâu!

Nhưng cánh tay ngà ngọc đã hấp dẫn mục quang của hai vị đại sư, nên Nhâm Vô Tâm nói mấy câu vừa rồi, không ai nghe thấy cả.

Chỉ vì cánh tay ấy đẹp quá, đẹp đến nỗi dù cho họp tất cả những nhà điêu khắc trứ danh trên cõi đời này lại cũng không sao có thể tạc nên được một cánh tay nào đẹp hơn thế nữa.

Đó là một cánh tay tròn trặn, thon nhỏ, màu da trắng nõn, lại hơi có ánh hồng hồng, bàn tay dài mà nhỏ, những ngón tay mềm mại, mũm mĩm như búp măng non, cực kì diễm lệ.

Chợt trông thấy cánh tay nõn nà ấy giơ lên cao, nhè nhẹ đưa qua đưa lại. Bách Đại không sao

chống cự nổi sức quyến rũ của bàn tay ma ấy, bèn lập tức bước lên mấy bước.

Thốt nhiên, một luồng kiếm phong lạnh buốt phà vào mặt, tưởng như lạnh thấu cả ruột gan.

Bách Nhẫn, Bạch Đại lúc này mới bừng tỉnh, vội quay đầu lại, thấy Nhâm Vô Tâm mồ hôi đẫm trán, và bên tai còn nghe văng vẳng tiếng nói của chàng:

- Hai vị đại sư mau nhắm mắt lại.

Hai người chợt nhớ tới hoàn cảnh của mình, vội theo lời chàng nhắm mắt lại. Nhâm Vô Tâm lại nói:

- Hai vị đại sư hãy trở lại phòng riêng của tại hạ, chờ đó một lát, tại hạ sẽ về ngay.

Bách Đại liền hỏi:

- Nhâm thí chủ không cần chúng tôi giúp một tay sao?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu:

- Tại hạ tự khắc sẽ có cách đối phó. Hai vị đại sư hà tất phải quan tâm.

Hai người vừa đi được mấy chục bước, đã nghe Nhâm Vô Tâm quát to một tiếng, lại cùng ngoảnh cổ lại, chỉ thấy một luồng kiếm khí sáng ngời, đang vây lấy cánh tay ngà ngọc.

Nhâm Vô Tâm thấy hai người tỏ vẻ chần chừ, lại lên giọng thôi thúc, Bách Nhẫn đành phải kéo Bách Đại chạy về tĩnh thất.

Ngồi một lúc ước chừng nguội chén trà, chợt nghe ngoài cửa có tiếng giầy bước nhẹ.

Bách Đại vội đứng lên, ngầm tụ công lực, nắm chắc lưỡi chuỷ, thủ thế đợi địch.

Cánh cửa đá két một tiếng rồi hé mở ra. Nhâm Vô Tâm lủi thủi bước vào, sắc mặt đầy vẻ bơ phờ mỏi mệt. Bách Nhẫn đại sư đứng lên đón, nói:

- A di đà phật! Nhâm thí chủ có cần lão nạp giúp gì không?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu:

- Đa tạ đại sư, không sao cả. Mời đại sư ngồi!

Chàng chống kiếm bước vào, ngồi xuống ghế, nhắm mắt điều tức. Bách Nhẫn và Bách Đại trông qua đã biết chàng bị thương khá nặng, nên không dám kinh động, cứ để mặc chàng vận khí điều dưỡng.

Ước chừng thổi chín nồi cơm, nước da tái nhợt của chàng mới dần dần tươi tỉnh, chàng thở dài một tiếng, rồi mở bừng mắt ra.

Bách Đại khen:

- Nhâm thí chủ nội công tinh thâm thật, chỉ mới chốc lát đã vận khí quy nguyên được, thực đáng khâm phục!

- Tại hạ không bị thương, chỉ vì vận lực quá sức, nên bị tiêu hao nội lực nhiều. Tình hình chúng ta hôm nay thật quá ư nguy hiểm.

Bách Nhẫn đại sư hỏi:

- Người ấy phải chăng là nhân vật trong Nam Cung thế gia? Võ công của hắn hình như còn trên cả Nam Cung phu nhân, không biết hắn thuộc hạng người nào?

Nhâm Vô Tâm ngồi thừ ra, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hai vị đại sư còn nhớ năm chục năm về trước, giang hồ thường truyền tụng câu chuyện về Nhiếp Hồn Nữ Ma không?

Bạch Đại nói:

- Bần tăng tuy cũng có nghe thấy câu chuyện đó, nhưng không thấy rõ nguyên uỷ. Vả lại, Nhiếp Hồn Nữ Ma mỗi khi xuất hiện, thường chỉ thoáng chốc lại biến mất, dẫu có ra tay với rất nhiều cao thủ võ lâm thì những người bị hại không còn ai sống sót, nên tới bây giờ, vẫn chưa ai thuật lại rõ ràng tường tận. Nhưng Nhiếp Hồn Nữ Ma có liên quan gì đến người có bàn tay trắng vừa rồi không?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Nào phải chỉ có liên can mà thôi! Nếu tại hạ đoán không nhầm thì Nhiếp Hồn Nữ Ma, với bàn tay trắng quái gở ban nãy chỉ là một!

Bách Đại ngồi ngây ra một lúc, rồi lắc đầu cười:

- Điều ấy khó tin lắm, vì theo ý bần tăng, thì Nhiếp Hồn Nữ Ma đã biệt tích mấy mươi năm nay rồi. Nếu mụ còn sống tới bây giờ, quyết không khi nào chịu im hơi lặng tiếng một thời gian dài đến thế? Vả lại, đời nào mụ chịu cam tâm làm thân tôi mọi cho Nam Cung phu nhân?

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

- Đại sư nói rất có lý nhưng tại hạ cũng không phải là đoán mò, việc này quan hệ rất lớn đến vận

mệnh võ lâm, nên tại hạ chưa dám quyết đoán, còn phải đợi điều tra cho chính xác đã.

Chàng ngừng một lát, rồi lại thở dài nói tiếp:

- Chẳng dám giấu gì hai vị đại sư, vừa rồi trong khi giao đấu với nữ yêu, tại hạ đã bị thương rất nặng, không biết có còn sống được không?

Bách Nhẫn, Bách Đại cùng giật mình sửng sốt, vội hỏi:

- Tướng công bị thương à? Bị thương ở đâu? Để bần tăng mời Cù đại phu vào xem mạch cho. Sao chưa chi đã vội buông những câu thất vọng như vậy?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu cười gượng:

-Tại hạ bị trúng một chưởng của con yêu phụ. Bàn tay mụ có luyện kỳ độc, dẫu thuốc tiên cũng không chữa được. Nhân lúc độc chưa phát tác, tại hạ định đem một việc tối ư quan trọng uỷ thác cho hai vị đại sư. Không biết hai vị có vui lòng nhận lời chăng?

Bách Nhẫn thở dài nói:

- Nhâm tướng công muốn uỷ thác việc gì thì xin cứ cho biết, nếu hai huynh đệ bần tăng có thể làm được, quyết không dám từ nan.

Nhâm Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Trên đời này trừ “Tử Cốc Nhị Kỳ” ra thì không ai có đủ tài trí có thể đương đầu với Nam Cung thế gia được. Nhưng hai vị lão nhân gia vì bị trọng thương nên biến thành tàn phế từ lâu, đã bao nhiêu năm nay không hề bước chân ra khỏi Tử Cốc. Vì thế, tại hạ muốn phiền hai vị một việc …

Nói tới đây, chàng lại thò tay vào mình lấy ra một chiếc túi gấm nhỏ, rồi tiếp:

- Trong này đã có ghi rõ tên và hình thế khu vực Tử Cốc. Sau khi tại hạ chết rồi, phiền hai vị tuyển lấy một người thân tín, nhanh nhẹn, đem cái túi này lên Tử Cốc, giao cho hai vị lão nhân gia …

Bách Nhẫn chưa kịp nói gì thì Bách Đại đã đỡ lời:

- Nhâm tướng công đừng ngại, nếu chẳng may trời không thương kẻ anh hùng, bắt tướng công phải nửa chừng đoản mạng, thì việc đó bần tăng sẽ xin đảm nhiệm. Nhưng thiết tưởng, tướng công cũng đừng nên thất vọng vội, Cù đại phu và các vị danh y đây tất sẽ hết lòng cứu chữa cho tướng công. Bần tăng tin rằng bất cứ bệnh nào cũng phải có phương pháp chữa chạy.

Nhâm Vô Tâm lấy trong mình ra một chai thuốc viên, dốc lấy bốn viên màu xanh biếc, bỏ vào miệng nuốt đi rồi nói:

- Thuốc tuy đã có sẵn, nhưng tại hạ nghe nói người nào bị Nam Cung thế gia hạ độc thủ thì phải nhờ chính người hạ độc chữa cho mới được. Lúc đầu, tại hạ bị “bàn tay ma” đánh một chưởng thì không thấy trong mình có gì thay đổi, nên yên trí là mình không bị trúng độc. Lúc này mới biết là lầm, vậy nên đành phải đem các việc mai sau phó thác cho hai vị. Hai vị đại sư tài trí có thừa, lại đều nhiệt thành với việc tiêu trừ tai kiếp cho toàn võ lâm, dám chắc sẽ không sợ gian lao, nguy hiểm …

Vừa nói tới đây, chợt nghe bên ngoài có tiếng giầy lẹp xẹp đi vào.

Bách Đại vội đứng phắt dậy, rút lưỡi chuỷ cầm tay, quát hỏi:

- Ai?

Vừa quát vừa nhảy phắt ra, đứng chắn ngang trước cửa, chỉ nghe thấy tiếng một thiếu nữ thỏ thẻ đáp:

- Là tiện nữ!

Tiếng nói trong trẻo ngọt ngào, rõ ràng là tiếng một thiếu nữ ngây thơ hiền hậu. Nhưng ở tai Bách Nhẫn, Bách Đại nghe ra thì không khác gì sét đánh bên tai.

Bách Đại run run hỏi:

- Cô nương … cô nương là ai?

Tức thì một làn hương thoang thoảng đưa vào, rồi trước cửa hiện ra một hắc y thiếu phụ.

Chương 26: Mẹ Chồng, Nàng Dâu

Bách Đại vội vung lưỡi chuỷ lên, dùng chiêu Trảo Phiếm Nam Hải, nhằm giữa ngực thiếu phụ chém mạnh một phát.

Thì ra lúc này, Bách Đại đã trông rõ thiếu phụ này chính là một trong số những người quả phụ của nhà Nam Cung.

Thiếu phụ khẽ uốn lưng ong, nhẹ nhàng tránh thoát, rồi nói to:

- Đừng đánh! Tiện thiếp muốn gặp Nhâm tướng công!

Nhâm Vô Tâm nghe tiếng, vội nói:

- Đại sư mau dừng tay lại!

Bách Đại vội đứng né qua một bên, trong tay vẫn cầm lăm lăm lưỡi chuỷ, ngầm vận công lực phòng bị.

Nhâm Vô Tâm nhìn thiếu phụ, rồi chắp tay nói:

- Xin mời Tứ phu nhân vào trong này.

Hắc Y thiếu phụ thủng thỉnh bước vào thạch thất, đôi mắt đăm đăm nhìn Nhâm Vô Tâm, chợt cau mày hỏi:

- Tướng công bị thương à?

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

- Tại hạ bị cô ta đánh trúng một chưởng!

Thiếu phụ nói:

- Tiện thiếp biết tướng công đã động thủ với ả.

Nhâm Vô Tâm vội hỏi:

- Tại sao phu nhân biết?

Thiếu phụ đáp:

- Tiện thiếp thấy áo cô ả bị trường kiếm đâm thủng hai nhát, nên đoán chắc do tướng công gây ra. Quả nhiên là đúng như vậy!

Nàng chợt đảo mắt nhìn khắp Bạch Nhẫn, Bạch Đại, rồi nín lặng, không nói gì nữa.

Nhâm Vô Tâm cười một cách buồn bã, nói:

- Tứ phu nhân có điều gì thì xin cứ nói ngay cho, tại hạ bị thương nặng lắm, chắc không sống được bao lâu nữa! Nhị vị hoà thượng đây đều là người tâm phúc của tại hạ, xin phu nhân chớ ngại!

Thiếu phụ tiếp lời:

- Cũng may hôm nay gặp phiên trông coi trang viện của tiện thiếp, cũng đáng kể là một điều may trong sự không may!

Bách Nhẫn đại sư vội hỏi:

- Phu nhân nói thế thì chắc vết thương của Nhâm thí chủ còn có cơ hội được chữa khỏi chăng?

Thiếu phụ gật đầu:

- Nếu không cứu được thì tiện thiếp đã chẳng cất công tới đây. Nhưng phiên gác của tiện thiếp chỉ còn có hai canh giờ nữa thôi, thì giờ lúc này đúng là tấc đất tấc vàng, không thể giải thích cặn kẽ cho các vị nghe được. Chúng ta phải lập tức đi ngay!

Bách Đại hỏi:

- Đi đâu?

Thiếu phụ đáp:

- Đi tới chốn chữa thương cho Nhâm tướng công!

Nhâm Vô Tâm gượng cười đáp:

- Tứ phu nhân giúp đỡ tại hạ nhiều quá, tại hạ cảm kích vô cùng …

Thiếu phụ tỏ vẻ sốt ruột, vội nói:

- Tướng công không tin tiện thiếp hay sao?

Nhâm Vô Tâm do dự một chút rồi bảo:

- Tại hạ đâu dám nghi ngờ, nhưng phu nhân có thể cho tại hạ biết trước, cách trị liệu cho thương thế của tại hạ như thế nào được không?

Tứ phu nhân vội đáp:

- Gỡ chuông phải nhờ chính người buộc chuông, chứ trong nhà Nam Cung thế gia chưa từng có thuốc giải cứu …

Mới nghe tới đây, Bách Nhẫn, Bách Đại đã giật mình sửng sốt:

- Sao, sao ….Phu nhân bảo chúng tôi phải đến gặp con yêu phụ …

Nói tới đây, tự biết lỡ lời, hai người thốt nhiên nín bặt. Tứ phu nhân Trần Phượng Trinh vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Đúng vậy! Cần phải gặp người ấy mới có thể chữa trị cho Nhâm tướng công. Thôi, xin mời các vị đi ngay cho, nếu chậm thì e không kịp.

Nói xong, lập tức quay mình, hấp tấp đi trước. Nhâm Vô Tâm nói nhỏ:

- Hai vị đại sư nếu có hứng thì xin cùng đi, bằng không cứ để tại hạ đi một mình cũng được.

Bách Đại nói:

- Đi chứ! Chúng tôi không thể an tâm để tướng công dấn thân vào hang cọp.

Xa xa còn nghe tiếng Trần Phượng Trinh vọng lại:

- Nếu hai vị không yên tâm, xin mời cùng đi cả cũng được.

Thế là cả ba người cùng kéo nhau ra cửa, đuổi theo Trần Phượng Trinh. Ra tới cổng ngoài, bốn người cùng trổ thuật khinh công đi nhanh như gió. Đi ước chừng bảy, tám dặm tới bên dưới một sườn núi, đã thấy có ba gian nhà tranh, đứng dựa lưng vào vách đá.

Trần Phượng Trinh đến trước cửa thì dừng lại, lấy tay gõ vào vách đá ba tiếng, tức thì cánh cửa từ từ mở rộng, rồi một thiếu nữ tóc rủ ngang vai từ trong nhà bước ra. Chính là Diệp Sương Y!

Trần Phượng Trinh bước qua một bên, rồi nói:

- Xin mời các vị vào trong nhà!

Bách Đại nghiêng mình đi vào trước. Phượng Trinh ngửa mặt trông trời rồi nói:

- Chúng ta chỉ còn một canh giờ nữa thôi.

Sau khi cả bọn đã vào tới trong nhà. Diệp Sương Y châm lửa vào cây bạch trúc trên bàn, tức thì ánh nến chiếu sáng khắp cả ba gian nhà cỏ.

Trần Phượng Trinh nói nhỏ với Nhâm Vô Tâm:

- Tiện thiếp tuy đã biết rất nhiều bí ẩn trong nhà Nam Cung thế gia, nhưng không phải hoàn toàn cái gì cũng biết, việc chữa thương cho tướng công hôm nay không dám chắc có kết quả mỹ mãn hay không, chỉ toàn trông mong vào sự may rủi của tướng công mà thôi.

Từ lúc bước chân vào gian nhà, Bách Nhẫn đại sư đã đưa mắt quan sát bốn phía, thấy trong nhà ngoài chiếc giường, chiếc bàn và mấy chiếc ghế bằng tre ra thì không còn vật gì khác nữa. Trước giường có che một bức màn gió bằng vải đen, trên giường hình như có một người đang nằm ngủ thì phải.

Nhâm Vô Tâm nghe Phượng Trinh nói xong, chỉ cười đáp:

- Điều đó tại hạ đâu dám trách phu nhân!

Trần Phượng Trinh không nói gì, thủng thỉnh đi tới phía giường.

Bách Đại dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Bách Nhẫn:

- Nếu có sự gì xảy ra, sư huynh nên lo bảo hộ Nhâm thí chủ chạy thẳng ra ngoài, để tiểu đệ đối phó với mấy người này.

Bách Nhẫn gật đầu, đứng lùi ra phía cửa. Trần Phượng Trinh vén bức màn vải đen lên, quả thấy một người con gái vận đồ đen nằm ở trên giường. Bách Đại chú ý nhìn, thấy Trần Phượng Trinh thân thể hơi run run, hình như trong lòng nàng cũng đương hồi hộp sợ hãi, không dám quả quyết tự tin.

Căn nhà tranh hoang vắng, ngọn nến chập chờn, bên ngoài trời đêm tối mịt mù, bốn bề im lặng, ngần ấy cảnh tượng đủ gieo vào lòng người ta một cảm giác hãi hùng, ghê rợn. Bách Nhẫn, Bách Đại tuy đều là những bậc cao tăng, công phu tu dưỡng khác hẳn những kẻ bình thường, mà đứng trước hoàn cảnh này cũng không khỏi hồi hộp, lo lắng.

Trần Phượng Trinh đưa hai bàn tay trắng xoa nắn khắp thân thể người con gái nằm trên giường một lúc, rồi thốt nhiên lùi thật nhanh về phía sau ba bước.

Động tác của nàng thật nhanh nhẹn lão luyện, Bách Đại tuy đã lưu ý cẩn thận mà vẫn không sao nhớ được là nàng điểm vào những huyệt nào trên người Hắc Y thiếu nữ. Kế đó, nghe thấy một tiếng thở dài, rồi người ngồi trên giường chợt ngồi nhổm dậy.

Đó là một thiếu nữ diện mạo thanh tú, đôi mắt hơi tròn, mũi thẳng, miệng tươi, lông mày lá liễu, chỉ phải cái nước da trắng nhợt, mặt cắt không còn một giọt máu.

Hắc Y thiếu nữ giơ tay sửa lại mái tóc mây xanh mướt, rồi lấy một chiếc bao tay đen lồng vào tay phải. Phượng Trinh mỉm cười một cách buồn bã nói:

- Đây là "Độc Nhân" do bà tổ sư tiện thiếp hao phí ba mươi năm tâm huyết mới bồi dưỡng nên được. Khi nào nàng đeo bao tay vào thì không những bên trong đã ngầm chứa một chất kịch độc cử thế vô song, mà võ công cũng không ai địch nổi.

Trong khi nói thì Hắc Y thiếu nữ đã bước xuống giường, thủng thỉnh đi lên. Nàng không những nhan sắc đã mỹ lệ tuyệt vời, mà dáng dấp lại cực kỳ yểu điệu, nhưng toàn thân hình như bị bao trùm bởi một luồng hơi lạnh như băng sương, khiến không ai dám đến gần.

Bách Đại thấy thiếu nữ tiến về phía mình, bất giác cũng giật mình, lùi về phía sau mấy bước. Phượng Trinh vội chắp tay đặt lên trước ngực, miệng lẩm nhẩm đọc như người cầu kinh, Bách Nhẫn cố lắng tai nghe, nhưng vẫn không nghe rõ nàng đọc ra tiếng gì.

Thiếu nữ đang đi, thốt nhiên dừng lại, rồi ngước mắt nhìn chằm chằm vào mặt Phượng Trinh, đoạn từ từ tiến về phía nàng.

Bốn mắt nhìn nhau một lúc, Phượng Trinh khẽ đưa tay điểm vào gáy thiếu nữ hai cái.

Bách Đại vẫn đưa mắt theo dõi từng cử chỉ của Phượng Trinh, xem nàng điều khiển thiếu nữ áo đen bằng cách nào.

Đấy chính là then chốt những bí ẩn kỳ dị của nhà Nam Cung thế gia, ai hiểu được đầu mối của cái then chốt ấy, tức là đã có thể mở được tấm màn bí mật, cứu được bao nhiêu cao thủ đã mắc vào cạm bẫy của nhà Nam Cung.

Nhưng Trần Phượng Trinh ra tay tuy chậm nhưng lúc điểm ngón tay vào mục tiêu thì nhanh không thể tưởng. Chưa đầy một cái chớp mắt, Bách Đại chỉ còn lờ mờ đoán phỏng đại khái, không sao nhận định được huyệt đạo chính xác.

Thiếu nữ bị Phượng Trinh điểm vào sau gáy, thốt nhiên đôi má ửng hồng, cặp mắt to cũng đã linh hoạt hơn nhiều, trên môi thoáng hiện một nụ cười, từ từ ngồi xuống ghế.

Phượng Trinh vẫy Vô Tâm lại gần, khẽ nói:

- Tướng công ngồi đây, cứ nhìn thẳng vào mắt nàng, để tiện thiếp bảo nàng chữa bệnh.

Nhâm Vô Tâm lúc này đã mất hết cái khí cao ngạo, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, đối diện với

thiếu nữ áo đen.

Phượng Trinh khẽ đằng hắng một tiếng, rồi hỏi thiếu nữ:

- Lan Cô! Lan Cô có biết vị tướng công này là ai không?

Hắc Y thiếu nữ đang nhắm mắt, nghe Phượng Trinh hỏi vậy liền mở mắt ra, đăm đăm nhìn vào mặt Vô Tâm một lát, rồi cười một cách dễ dãi đáp:

- À, hình như tiểu nữ đã gặp ở đâu đó một lần …

Phượng Trinh liền dùng thuật " truyền âm nhập mật" nói với Vô Tâm:

- Nhâm tướng công! Lúc này thần trí của nàng đã tạm phục hồi trong chốc lát, nhưng trong lòng nàng vẫn còn ghi nhớ rất nhiều những chuyện hận thù, chém giết. Tướng công phải lựa những lời thân mật, ngọt ngào để nói với nàng, cốt làm cho nàng đối với tướng công có đôi chút cảm tình, rồi tiện thiếp mới bảo nàng trị thương cho mới được.

Nhâm Vô Tâm cau mày nghĩ thầm:

- Biết nói chuyện gì bây giờ?

Chàng ngước nhìn lên, vừa đúng lúc bắt gặp nụ cười tươi như hoa của nàng, liền thừa cơ nói:

- Võ công của cô nương cao tuyệt! Tại hạ bái phục vô cùng.

Lan Cô nghe chàng khen, sắc mặt hớn hở, hình như đắc ý lắm, liền giơ bàn tay đeo bao lên, cười nói:

- Cao nhân thiên hạ, chưa ai chịu nổi ta một chưởng… (nàng ngừng một lát, lại tiếp). Chúng ta động thủ thử xem!

Câu nói của nàng có vẻ ngây ngô, không khác gì một đứa trẻ con chưa hiểu việc đời.

Nhâm Vô Tâm còn đang băn khoăn, chưa biết nói gì thì Trần Phượng Trinh đã thừa cơ đón lời:

- Vị tướng công đây đã động thủ với Lan Cô và bị nội thương. Bây giờ nhờ Lan Cô chữa hộ.

Không khí trong phòng lúc này đã hoàn toàn yên lặng, bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Lan Cô. Chỉ thấy nàng thong thả tháo chiếc bao tay, để lộ bàn tay đẹp như ngà ngọc, năm đầu ngón tay thon thon trắng nõn vừa đưa lên, tức thì một làn u hương phảng phất, tỏ khắp gian nhà.

Không ai có thể tưởng tượng nổi, một bàn tay diễm lệ tuyệt trần như vậy, lại nhuộm toàn mùi máu

tanh nồng.

Lúc này Trần Phượng Trinh thân thể chợt run lẩy bẩy, mồ hôi toát ra đầm đìa trên vầng trán ngọc, thì ra chính nàng cũng không dám tự tin là nàng có đủ uy lực khống chế nổi chiếc bàn tay mỹ lệ ấy không.

Nhâm Vô Tâm sắc mặt cũng xám ngoét như tàn tro, đôi mắt đăm đăm không dời bàn tay ngọc.

Bách Nhẫn, Bách Đại nhích lên hai bước, ngầm đề tụ công lực toàn thân, phòng bị sẵn sàng, chỉ chờ tình thế bất chợt biến đổi thì lập tức tấn công.

Chợt nghe Lan Cô hỏi:

- Ngươi bị thương nặng lắm ư?

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

- Chất độc đã ngấm vào phủ tạng.

Lan Cô liền bảo:

- Để ta xem chất độc có còn cứu được không đã.

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Tại hạ bị thương ở sau lưng, sợ không tiện coi chăng?

Phượng Trinh nhìn ra ngoài trời, vội nói:

- Việc trị thương là cần thiết, tướng công không nên câu nệ.

Nhâm Vô Tâm cởi bỏ áo ngoài, Phượng Trinh vội vàng xé chiếc áo lót mình của chàng ra,tức thì trong thấy dấu bàn tay đỏ lửng in trên lưng chàng, chỉ còn cách huyệt Mệnh Môn chừng hơn một tấc.

Bách Nhẫn đại sư rùng mình, nghĩ thầm: “Nguy hiểm quá! Vết bàn tay này chỉ cần nhích về bên trái một tấc nữa, thì lúc này chắc chàng đã bỏ mạng trong sơn động rồi.”

Lan Cô đặt bàn tay ngọc lên vết thương của Vô Tâm, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Ước chừng nguội chén trà, bàn tay ngọc của Lan Cô thốt nhiên hiện lên một màu hồng hồng, trước còn hơi mờ nhạt, sau mỗi lúc một thắm dần. Chỉ trong nháy mắt, bàn tay trắng như tuyết đã biến thành màu đỏ sẫm.

Khi nhìn tới Nhâm Vô Tâm, thấy chàng hình như đang cố gắng chịu những nỗi cực kì đau đớn, mồ

hôi nhỏ xuống từng giọt.

Bách Đại nắm chặt bàn tay, đăm đăm nhìn Lan Cô, chỉ chực chờ sẵn sàng ra tay.

Lại ước chừng nguội một chén trà nữa, những giọt mồ hôi trên trán Vô Tâm mới thấy ráo dần, nét mặt chàng dần dần đã trở nên bình tĩnh.

Phượng Trinh thì cứ đi đi lại lại, bồn chồn như con kiến bò trên miệng chén nước nóng. Sắc mặt lộ vẻ bối rối.

Thốt nhiên nghe phía ngoài như có một viên đá ném cạch một tiếng vào song cửa sổ. Trần Phượng Trinh tái mặt, vội giơ tay phẩy tắt ngọn nến. Tức thì ba gian nhà tranh đều tối thui như mực.

Chợt nghe tiếng Phượng Trinh thì thào nói nhỏ:

- Người tới đây có thể là bà bà tôi, cũng có thể là con dâu tôi, nhưng dù là ai đi nữa mà họ biết tôi phản bội Nam Cung thế gia, ngầm giúp đỡ các vị, tất cũng mách đến tai tổ bà tôi, đằng nào tôi cũng không tránh khỏi cái chết. Vậy chỉ còn một kế duy nhất là ta phải giết người này đi để diệt khẩu, nếu không thì cả ngần người này tính mệnh đều nguy mất …

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

- Tôi nghe nói võ công Thiếu Lâm đã được công nhận là lãnh tụ của Võ Lâm, bảy mươi hai môn tuyệt kỹ quán tuyệt thiên hạ. Lát nữa, hai vị thấy tôi ra tay thì xin hợp lực tấn công, thủ pháp càng độc, càng nhanh càng tốt. Làm thế nào để chỉ trong năm, ba hiệp là hạ ngay được đối thủ …

Bách Nhẫn cũng hạ giọng nói nhỏ:

- Nhưng …

Phượng Trinh vội ngắt lời:

- Hoàn cảnh của chúng ta lúc này đã mấp mé gần cái chết, tôi không còn thì giờ để nghe các vị góp ý kiến được nữa. Tôi biết các vị hoà thượng Thiếu Lâm xưa nay vẫn giữ quy cũ, động thủ cần phải chính đại đàng hoàng, chỉ một chọi một, dựa vào võ công cao thấp, quyết định hơn thua. Nhưng đây không phải là một cuộc tỷ võ, vấn đề là đối phương sống, mình chết, đối phương chết, mình sống, thế thôi!

Vừa nói tới đây, chợt nghe tiếng cát đá ném rào rào lướt qua mái nhà.

Phượng Trinh thì thào nói tiếp:

- Đến rồi! Hai vị chuẩn bị sẵn sàng đi, hễ thấy tôi ra tay thì hai vị đánh từ hai phía vào. Người ấy

dù võ công cao mà trong lúc bất ngờ, bị ba mặt dồn lại, tất cũng khó lòng tránh thoát.

Bách Nhẫn, Bách Đại chưa kịp trả lời, đã thấy tiếng giầy lẹp xẹp đi tới phía cửa. Tiếng giầy đã tới cửa, thốt nhiên lại dừng lại, người đứng ngoài hình như muốn vào nhưng còn có ý do dự.

Bách Nhẫn chú ý trông ra, chỉ thấy người ấy thân thể nhỏ nhắn, đứng sừng sững ngay giữa cửa ra vào, không nói không rằng, mà cũng không lui không tiến.

Bách Nhẫn, Bách Đại ngầm tụ công lực, chờ Trần Phượng Trinh ra tay trước.

Một trận gió thoáng qua, làm tung bay tà áo của người đứng ngoài cửa, người đó giơ tay sửa lại mấy sợi tóc bay loà xoà trước trán, rồi cất giọng trầm trầm hỏi:

- Tứ bà má có trong ấy không ạ?

Trong nhà có tiếng Phượng Trinh đáp lại:

- Linh nhi đó à!

Người con gái thỏ thẻ đáp:

- Dạ! Sao bà má không thắp đèn lên?

Phượng Trinh đáp:

- Thắp đèn lại sợ cường địch chú ý.

Chợt nghe người con gái cười nhẹ một tiếng rồi nói:

- Nhi tức có mấy việc không hiểu, vẫn muốn hỏi Tứ bà má đã lâu, nhưng chưa có dịp, ít khi được một đêm thong thả như đêm nay.

Phượng Trinh không đáp, chỉ hỏi lại:

- Con đến đây thay phiên cho ta đấy ư?

Thiếu nữ đáp:

- Lão tổ bà hình như đã có ý nghi ngờ bà má!

Phượng Trinh lạnh lùng đáp:

- Bà tổ nghi ngờ ta vì cái gì?

Thiếu nữ đáp:

- Bà tổ nghi ngờ bà má tư thông với cường địch, tiết lộ những bí mật quan trọng của Nam Cung thế gia.

Phượng Trinh lại lạnh lùng hỏi:

- Con phụng mệnh bà tổ đến đây giết ta chăng?

Người con gái trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão tổ bà có ý định thế thật, nhưng nhi tức tuyệt không có ý ấy…

Nàng ngừng một lát, rồi lại tiếp:

- Nhi tức có một việc nghi ngờ, muốn hỏi bà má.

Phượng Trinh đáp:

- Con muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi.

Thiếu nữ chợt rảo bước vào phòng, vừa đi vừa nói:

- Bà má cứ yên tâm, trước khi trời sáng, lão tổ bà quyết không phái người đến đây đâu.

Phượng Trinh sẵng tiếng nói to:

- Lão tổ bà đoán không sai. Bà ấy đã sai ngươi đến đây thì ngươi cũng đừng hòng toàn mạng mà về.

Người con gái cười một cách nhẹ nhàng:

- Lão tổ bà đã dạy nhi tức phương pháp giết bà má. Bà má dù võ công cao đến đâu, cũng không thể chống cự nổi!

Phượng Trinh “hừ” một tiếng, rồi nói:

- Ta đã mai phục rất nhiều cao thủ trong gian nhà lá này. Chỉ cần ta ra lệnh một câu thì ngươi sẽ bị nát thây ra từng mảnh.

Thiếu nữ khẽ đằng hắng một tiếng, rồi nói:

- Lão tổ bà đã đoán trước rằng nhi tức tới đây sẽ gặp nguy hiểm, vậy mà quả nhiên đúng thật. Nhưng nhi tức quyết không khi nào nỡ hại bà má, nếu bà má vui lòng hợp tác với nhi tức. Nhi tức sẽ

tìm cách che đậy, khiến tổ bà không những không nghi ngờ bà má mà trái lại còn tín nhiệm hơn trước nữa là khác.

Phượng Trinh sửng sốt hỏi:

- Thế nào? Ngươi cũng định …

Nàng định hỏi: “Ngươi cũng định bội phản Nam Cung thế gia ư?” nhưng lại ngại miệng nên không muốn nói tiếp.

Thiếu nữ thở dài nói:

- Nhi tức ngờ rằng chúng ta đều bị trúng kịch độc cả, bất cứ lúc nào lão tổ bà muốn chúng ta chết cũng dễ như trở bàn tay.

Nàng cười một cách cay đắng, rồi tiếp:

- Nhi tức chỉ không biết rằng chất độc trong người chúng ta cho đến khi nào sẽ phát tác mà thôi.

Trần Phượng Trinh chợt thở dài nói:

- Vậy trước khi ngươi tới đây, lão tổ bà đã dặn cho ngươi biết cách làm cho chất độc trong người ta phát tác, phải không?

Thiếu nữ đáp:

- Đúng thế! Do đó, nhi tức có thể hạ sát bà má ngay trong nháy mắt, khiến bà má trở tay không kịp.

Trần Phượng Trinh biết rằng nàng không nói dối, chỉ thở dài một tiếng, lẳng lặng không nói gì nữa.

Bách Nhẫn, Bách Đại núp trong xó tối, lắng nghe, đã biết rõ địa vị hai người, tuy là mẹ chồng nàng dâu nhưng cả hai đều dùng những lời lẽ sắc bén để đối chọi nhau, chẳng ai chịu ai, đã thế còn lăm le định giết nhau nữa, thật là kỳ dị!

Kế lại nghe thiếu nữ nói tiếp:

- Khi nhi tức lại đây, lão bà tổ đã phái mười hai cao thủ theo đi. Mấy người đó còn đang chờ ở ngoài kia, nhi tức chỉ cần huýt một tiếng sáo là họ sẽ chạy ngay đến.

Phượng Trinh thở dài nói:

- Lão tổ bà hôm nay sai ngươi giết ta. Biết đâu sau này cũng sẽ sai người khác giết ngươi.

Thiếu nữ thủng thỉnh đáp:

- Bởi thể, nhi tức mới suy đi nghĩ lại, không muốn giết bà má nữa. Kỳ thực chúng ta tuy là con cháu của bà ta nhưng cùng với những cao thủ do bà ta bắt được thì hoàn cảnh cũng chẳng hơn gì nhau, cũng cùng bị thuốc độc khống chế, không biết chết sống lúc nào.

Phượng Trinh thở dài:

- Ngươi biết lo xa nghĩ sâu như thế, thật ta cũng không ngờ!

Thiếu nữ lại hạ giọng nói tiếp:

- Nhi tức vẫn ngờ rằng không biết con trai bà má đã chết thật rồi không?

Phượng Trinh sửng sốt hỏi:

- Sao tự nhiên ngươi lại hỏi vậy? Ta thực chưa bao giờ nghĩ đến điều ấy.

Thiếu nữ thở dài:

- Nhi tức cũng chỉ đoán phỏng đó thôi. Nhưng nếu bọn họ quả nhiên chết thật, thì chắc cũng do lão tổ bà chủ mưu …

Bách Nhẫn, Bách Đại nghe tới đây, bất giác choáng cả người, họ không ngờ trên đời lại có câu chuyện quái gở đến thế? Tuy hai người đã nghe thấy hẳn hoi, mà vẫn không dám tin ở tai mình.

Phượng Trinh chợt đằng hắng một tiếng, ngắt lời thiếu nữ, rồi nói to:

- Xin mời hai vị đại sư ra ngoài này!

Bách Nhẫn, Bách Đại lúc này mới trông rõ khuôn mặt người thiếu nữ, chỉ thấy nàng dung nhan kiều lệ, mắt phượng mày ngài, môi son má phấn. Bộ dạ hành y bó sát lấy người, càng làm lộ tấm lưng thon nhỏ.

Cùng là một vị tuyệt thế giai nhân, nhưng lúc này với vừa rồi đã gây cho người ta hai ấn tượng khác nhau một trời, một vực.

Mỹ nhân khẽ ngước cặp mắt long lanh, trong như nước hồ thu nhìn hết Bách Đại lại nhìn Bách Nhẫn, đoạn hé cặp môi son thỏ thẻ hỏi:

- Nếu tôi đoán không lầm thì hai vị đại sư đều là cao tăng ở chùa Thiếu Lâm phải không ạ?

Bách Nhẫn chắp tay nói:

- Bần tăng là Bách Nhẫn. Còn sư đệ đây là Bách Đại!

Thiếu nữ cũng nghiêng mình nói:

- Tiện nữ là Điền Tú Linh!

Nói xong, nàng quay nhìn Nhâm Vô Tâm, hỏi:

- Người này đang được trị thương ư?

Phượng Trinh gật đầu rồi nói:

- Ngươi có biết cách khống chế Lan Cô không?

Điền Tú Linh đáp:

- Nhi tức đã được lão tổ bà truyền lại.

Trần Phượng Trinh nói:

- Nếu vậy ngươi trông hộ dùm ta việc này, ta phải về ngay, kẻo lão tổ bà lại thêm nghi ngờ.

Nói xong, đứng lên vái chào Bách Nhẫn, Bách Đại, rồi vút một cái, đã băng mình ra cửa đi mất.

Bách Đại nghĩ thầm: “Người này kỳ thật! Nói đi là đi, không hề dặn dò gì cả. Mình phải làm thế nào bây giờ?”.

Ông bèn ngẩng đầu lên, hỏi Điền Tú Linh:

- Nữ thí chủ có quen Nhâm tướng công không?

Điền Tú Linh chú ý nhìn Nhâm Vô Tâm một lúc, rồi gật đầu đáp:

- Tôi có biết!

Đoạn nàng ta lại gần, đưa hai bàn tay ngọc vuốt ve Lan Cô một lúc. Chỉ thấy Lan Cô từ từ ngả người ra phía sau, hai mắt cũng dần dần nhắm lại, tựa như người ngủ say.

Tú Linh bế Lan Cô đặt lên giường, lấy mảnh vải đen trùm lên, rồi quay lại nói với Bách Nhẫn, Bách Đại:

- Hai vị có thể tới thăm quí hữu được rồi.

Dứt lời cũng bỏ ra cửa đi luôn.

Hai người liền bước đến gần Nhâm Vô Tâm, thấy chàng nhắm mắt ngồi im, da dẻ hồng hào, thần thái bình tĩnh, hình như đang vận khí điều tức.

Bách Nhẫn đại sư bảo Bách Đại:

- Ta đừng làm rộn Nhâm tướng công vội. Hãy thử chờ một chút xem sao.

Bách Đại vội bảo:

- Nhâm thí chủ ngồi lâu lắm rồi mà vẫn chưa tỉnh, rõ ràng là vết thương chưa khỏi, chân khí đình trệ chưa lưu thông được. Không biết ta có nên giúp một tay không?

Vừa nói xong lại thấy Điền Tú Linh bước vào, nàng nói:

- Nhâm thiếu hiệp bị trọng thương bởi tay Lan Cô thì trừ Lan Cô ra trên đời không ai có thể trị được. Các vị đừng chạm vào!

Bách Đại nói:

- Nhâm tướng công là người có đại chí, hiệp cốt nhân tâm, xin nữ thí chủ tận tâm cứu giúp cho.

Điền Tú Linh nhìn kỹ Nhâm Vô Tâm rồi đáp:

- Nếu Lan Cô không cứu được thì tôi cũng đành chịu thua. Hai vị đại sư hãy nán chờ một lúc nữa xam sao.

Nói xong liền ngồi xuống ghế. Bách Nhẫn liền chắp tay nói:

- Nữ thí chủ, lão nạp có mấy việc nghi ngờ, muốn thỉnh giáo nữ thí chủ.

Điền Tú Linh đáp:

- Xin đại sư cứ hỏi!

Bách Nhẫn liền hỏi:

- Nam Cung thế gia kể từ hồi Nam Cung lão tiền bối đánh bại cao thủ thiên hạ, đoạt được Tam Bảo, vẫn được thiên hạ võ lâm sùng bái, danh tiếng lẫy lừng, địa vị tôn quí, có thể nói là từ xưa đến nay chưa có một nhân vật nào sánh kịp. Vậy mà lệnh tổ bà không chịu ngồi yên thụ hưởng danh vọng, lại cố tình làm mưa làm gió, quấy rối võ lâm như thế là cớ làm sao?

Điền Tú Linh cười nhẹ một tiếng, hình như muốn nói lại thôi.

Bách Nhẫn đại sư ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Người trong giang hồ có kẻ xấu người tốt, hoặc giả có kẻ tham lam dòm ngó Tam Bảo, hoặc có kẻ ghen ghét vì cái hưng thịnh nhà Nam Cung mà mưu toan vượt quy cũ võ lâm. Nhưng nếu quả có thế thì sao Nam Cung thế gia không cầu chín đại môn phái ra tay tương trợ?

Tú Linh nhướng mày đáp:

- Điều ấy tôi đã rõ. Đại sư có nói với tôi cũng chẳng ích gì.

Bách Nhẫn nghiêm trang nói:

- Lão nạp cũng biết nữ thí chủ không thể tác chủ được, nhưng cũng xin chuyển cáo với lệnh tổ bà rằng: “Đại kiếp chưa tạo thành, nếu biết kịp thời tỉnh ngộ, thì vẫn còn cách cứu vãn được.” Lão nạp xin lấy danh phận là chưởng môn Thiếu Lâm Tự đứng ra hoà giải và điều tra hung thủ sát hại mấy vị nam chủ nhân nhà Nam Cung thế gia.

Tú Linh trầm ngâm một lúc, rồi thở dài:

- Đại sư nói tuy phải nhưng tiếc rằng đã muộn quá rồi!

Bách Đại đại sư nói theo:

- Lệnh tổ bà có dụng tâm riêng, nên đã dự mưu từ lâu, cố tạo nên một trường sát kiếp trong võ lâm. Tình thế lúc này đã như mũi tên đặt trước dây cung, e khó lòng khuyên được bà ta hồi tâm chuyển ý.

Tú Linh chỉ gật đầu, lẳng lặng không đáp. Bách Nhẫn đại sư lại nói:

- Người ta có câu “Sơ bất gián thân”, bần tăng là người xuất gia, lại càng không nên dùng lời nói khéo để cầu lợi. Nhưng việc này có quan hệ rất lớn đến sự an nguy của võ lâm đồng đạo trong thiên hạ, không phải là chuyện thường nên bần tăng không thể không vì thương sinh linh của thiên hạ mà thỉnh cầu phu nhân nên vì đại nghĩa diệt thân.

Tú Linh lạnh lùng ngắt lời:

- Cho dù các vị có liên hợp các cao thủ võ lâm trong thiên hạ lại, tôi tin rằng cũng không thể nào thắng nổi Nam Cung thế gia.

Bách Đại nói:

- Vì thế chúng tôi mới phải thỉnh cầu nữ thí chủ vì võ lâm thiên hạ mà trù tính cho một diệu sách.

Tú Linh trầm ngâm một lát, rồi đáp:

- Đây là một việc bí ẩn cực kỳ trọng đại bắt nguồn từ mấy trăm năm trước đây, mãi đến bây giờ lão tổ bà tôi mới phát hiện ra, thế thôi!

Bách Nhẫn, Bách Đại đều chú hết tinh thần, lắng tai nghe nàng nói, trên nét mặt của hai người đều lộ vẻ thiết tha kỳ vọng.

Chương 27: Sự Bí Mật Trọng Đại

Điền Tú Linh đưa mắt nhìn hai người rồi nói:

- Những kẻ võ công tầm thường, một khi vào làm môn hạ cho Nam Cung thế gia, thì công lực có thể tăng lên gấp bội và sẽ suốt đời cúc cung tận tuỵ phục vụ cho Nam Cung thế gia, không bao giờ thay đổi. Đầu óc của họ chỉ biết có hai việc: một là, luyện vũ công ; hai là, vâng mệnh đi giết người. Còn ngoài ra không biết gì khác nữa.

Bách Đại thừa dịp hỏi dồn:

- Từ xưa đến nay, những loại thuốc làm cho người ta mê lú, mất bản tính không phải là ít, nhưng chưa hề nghe đến có loại thuốc nào lại làm cho người ta phải tận trung, tận nghĩa với mình như thuốc của lệnh tổ bà đã cho những tay hào kiệt uống. Bần tăng tính rằng, lệnh tổ bà còn dùng thủ pháp độc môn kỳ bí nào khác nữa, có đúng chăng?

Tú Linh cau mày, cúi đầu không nói gì nữa.

Bách Đại lại trầm giọng nói:

- Đó tuy chỉ là lời ức đoán nhưng bần tăng dám chắc là không sai sự thật là bao nhiêu.

Tú Linh chợt ngẩng đầu, đáp:

- Đại sư đoán quả không sai!

Bách Đại đôi mắt long lanh, hỏi:

- Lệnh tổ bà dùng phương pháp gì? Phu nhân có thể cho bần tăng biết được không?

Tú Linh thở dài:

- Lão tổ bà tôi học rộng nhớ nhiều, tri thức phong phú, khắp gầm trời này có lẽ không có được người thứ hai. Chính tôi cũng không hiểu là thủ pháp ấy do tổ bà tôi tự sáng chế ra, hay là theo một võ lâm bí kíp nào thất truyền đã lâu đời, cũng không rõ nữa.

Bách Đại tuy không nói ra, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc, không biết nàng nói thực hay nói dối.

Bách Nhẫn từ nãy giờ vẫn ngồi yên, lúc này mới lên tiếng:

- Điều làm cho lão nạp băn khoăn nhất là nhà Nam Cung thế gia vốn dĩ đã là lãnh tụ võ lâm. Vì cớ gì lệnh tổ bà lại muốn làm cỏ hết thẩy bọn võ lâm đồng đạo như vậy.

Tú Linh buồn bã, khẽ đáp:

- Con không kể lỗi cha, vợ không nói xấu chồng, tổ bà tôi dù sao cũng là bậc trên, nên có nhiều điều, tôi nói ra không tiện.

Nàng ngừng một lát, rồi thở dài nói tiếp:

- Chẳng giấu gì hai vị, tổ bà tôi thần trí hình như cũng không được sáng suốt lắm, tựa hồ đối với ai bà cũng thù, cũng ghét, có khi còn thù ghét cả chính bản thân mình …

Bách Nhẫn, Bách Đại bất giác cùng rùng mình. Ba người đều im lặng một lúc. Bách Nhẫn đại sư mới thở dài, nói:

- Hận thù …hận thù, ôi!...

Tú Linh từ từ cúi đầu xuống, nói:

- Bà không hề tin cậy một ai. Ngay đến bọn chúng tôi là con cháu dâu chí thân cũng vậy. Trong nhà chỉ có vị phu nhân đời thứ hai là còn gần gũi với bà hơn cả, vậy mà chính ngay vị phu nhân ấy trong mình vẫn bị chất độc phục sẵn như chúng tôi, bất cứ lúc nào tổ bà chỉ cần vẫy tay một cái là chúng tôi sẽ chết ngay tức khắc, không còn cách gì cứu chữa được nữa.

Nói tới đây, hình như nàng bị xúc động mạnh, nên giọng nói hơi run run, đôi má ửng hồng.

Giây phút yên lặng trôi qua, Tú Linh chợt quay lại nhìn Lan Cô nằm trên giường, run run nói:

- Hai vị đại sư có biết người nằm trên giường kia là ai không?

Bách Nhẫn, Bách Đại cùng kinh ngạc, lắc đầu. Bốn con mắt cùng đăm đăm nhìn Điền Tú Linh, ra ý hỏi. Tú Linh mỉm cười buồn bã nói:

- Ở đây, chúng tôi đều gọi nàng là Lan Cô. Nhưng “Lan Cô” chỉ là một cái tên mà mãi sau này tổ bà tôi mới đặt cho nàng, thực ra thì nàng còn có tên họ khác.

Bách Đại vội hỏi:

- Phu nhân có thể cho chúng tôi biết tên thật của nàng ta được không?

Tú Linh thủng thỉnh đáp:

- Tên họ của nàng, có lẽ trong giới võ lâm không một ai không biết. Hai vị đại sư chắc thế nào cũng đã từng nghe thấy.

Bách Đại vội hỏi:

- Ai?

Điền Tú Linh đôi mắt sáng lên, nói một cách rất thong thả:

- Đại sư có biết cách đây đã lâu lắm, trong võ lâm có một vị nữ ma đầu rất thích mặc áo đỏ, tên gọi là …

Bách Nhẫn vội giật mình, ngắt lời:

- Phu nhân nói thế, có lẽ vị này trước kia đã từng chỉ một phẩy tay đã hạ sát thất kiệt, và trong khi chuyện trò cười nói đã độc sát luôn mười bảy cao thủ võ lâm đương thời, vị này là …

Hình như cả Bách Nhẫn đại sư lẫn Điền Tú Linh đều không muốn nhắc đến tên “người ấy” nên chỉ nói đến đấy thì cùng ngừng lại.

Không khí trong phòng lúc này thật nặng nề, khó thở. Một lúc khá lâu, Bách Nhẫn mới thở dài, nói tiếp:

- Lệnh tổ bà thật là bực kỳ tài, một vị nữ ma đầu như vậy, mà cũng thu phục nổi.

Tú Linh thủng thỉnh nói:

- Tổ bà tôi sau khi tìm được bà ta, liền dùng đủ các thứ thuốc, các loại thủ pháp, làm cho bà tai quên hết mọi sự, chỉ biết luyện võ, chỉ biết liều chết phụng sự lão tổ bà …

Nàng lại đưa mắt nhìn Lan Cô, nói tiếp:

- Bà ta không những quên cả tên tuổi lai lịch, thậm chí còn quên cả tình dục, thời gian, sở dĩ bà ta trẻ mãi như thế là vì óc bà ta không nghĩ đến chuyện thời gian và sự sống chết.

Nàng thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Cũng bởi cớ ấy, nên bà ta đối với sự sống chết của kẻ khác cũng không bao giờ để ý.

Nàng giải thích bằng một giọng cực kỳ êm ái, ngọt ngào, khiến cho một việc xấu xa, hung ác đó chẳng những đã được bao trùm bằng một màu sắc diễm lệ, thần bí mà còn làm cho nó bao gồm một

triết lý cao siêu riêng biệt nữa.

Bách Nhẫn, Bách Đại ngẩn mặt nhìn nhau, cùng ngồi ngây người ra, không biết nói gì nữa.

Tú Linh lại nói:

- Nếu nàng khôi phục được trí nhớ, nhớ lại tất cả những sự sống chết, biệt ly, cùng bao nhiêu tình cảm đau thương, khổ não, vui buồn, thì chắc sẽ không dám khinh thường sự sống chết của con người đến thế.

Bách Nhẫn thở dài nói:

- Thiện tai, thiện tai! Nữ thí chủ quả là người có tâm huyết. Thủ đoạn của Lan Cô độc ác như vậy, người đời ai chẳng cho là vì Nam Cung phu nhân dùng dược vật để kích thích cái thiên tính hung độc của bà ta lên, mà có ngờ đâu bản tính con người ai cũng lương thiện, mà Nam Cung phu nhân chỉ dùng dược vật làm cho người ta mê lú cái bản tính ấy thôi.

Tú Linh cười một cách buồn bã:

- Đại sư nói chí phải! Chỉ tiếc rằng dù có Đức Quan Âm Bồ Tát hiện lên thuyết pháp cũng không thể làm cho bà ta khôi phục lại bản tính được nữa.

Bách Đại nghiêm trang nói:

- Phu nhân nói thế, chẳng khỏi quá bi quan …

Ông nói chưa dứt lời, chợt nghe bên cạnh có tiếng cười, nói chen vào:

- Phải! Quả là bi quan thái quá!

Thì ra không biết Nhâm Vô Tâm đã tỉnh lại từ bao giờ, chỉ vì hai người đang mãi say sưa nghe câu chuyện kể của Điền Tú Linh nên không ai để ý.

Bách Nhẫn giật mình ngoảnh lại, mừng rỡ:

- Nhâm tướng công đã khỏi rồi đấy ư?

Nhâm Vô Tâm cười, vươn vai đứng lên nói:

- Tuy chưa thật khỏi, nhưng cũng gần khỏi.

Rồi chàng chắp tay vái Điền Tú Linh, mỉm cười nói:

- Tại hạ khỏi bệnh toàn là nhờ ơn của phu nhân ban cho. Tại hạ xin đa tạ!

Điền Tú Linh cũng mỉm cười, đứng lên đáp lễ:

- Tướng công có lẽ số còn trường thọ, nên trời mới mượn tay bà má tiện thiếp cứu giúp, chứ tiện thiếp có công gì đâu, mà dám nhận tạ.

Nhâm Vô Tâm đảo mắt nhìn quanh nhà, rồi hỏi:

- Chẳng hay Tứ phu nhân đi đâu rồi?

Điền Tú Linh chỉ đáp vắn tắt:

- Bà má tôi vừa hết phiên trực, nên đã cùng Diệp Sương Y về nhà trong rồi.

Nhâm Vô Tâm lại nói với Bách Nhẫn, Bách Đại:

- Bây giờ chúng ta nên rút lui cho mau, ở lại sợ lộ tông tích, lại gây thêm phiền phức cho các vị phu nhân.

Bách Nhẫn gật đầu nói:

- Phải đó! Ta không nên nấn ná ở đây lâu.

Điền Tú Linh thở dài:

- Ba vị đi, tiện thiếp cũng không dám giữ, chỉ mong sau này có phen gặp gỡ, xin các vị cứ coi như chưa gặp thiếp bao giờ, thì may cho thiếp lắm!

Ba người không biết nói sao, chỉ biết vòng tay thi lễ rồi lần lượt lui ra. Khi đã ra tới cửa ngoài, Nhâm Vô Tâm chợt đứng sững lại, ngập ngừng nói với Tú Linh:

- Cứ theo những lời giang hồ đồn đại thì thiếu chủ nhân của nhà Nam Cung thế gia đã bị hại từ lâu, nhưng kỳ thực …

Điền Tú Linh sắc mặt chợt hốt hoảng, nụ cười trên môi vụt tắt biến, run run hỏi:

- Kỳ thực … kỳ thực làm sao? Xin tướng công nói cho tiện thiếp nghe.

Nhâm Vô Tâm do dự một lát, rồi quả quyết đáp:

- Theo như tại hạ biết thì thiếu chủ nhân đời thứ năm của Nam Cung thế gia tuy gặp nguy nan, nhưng vẫn chưa đến nỗi phải bỏ mạng.

Điền Tú Linh vừa nghe đến đây, trống ngực chợt đập thình thịch, sắc mặt tái mét, hỏi dồn:

- Thực … thực thế à?

Bách Nhẫn, Bách Đại đã đi được vài bước, cũng giật mình đứng sững lại, lắng tai nghe.

Nhâm Vô Tâm nghiêm sắc mặt:

- Tại hạ tuy không dám xác định, nhưng mười phần cũng chắc được ba, bốn, nếu không thì đâu dám nói liều?

Tú Linh vừa sợ, vừa mừng, vội hỏi:

- Nhâm tướng công có biết hiện giờ chàng đang ở đâu không?

Giọng nàng hơi run run, tỏ ra đã xúc động mãnh liệt. Nhâm Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

- Đó là một việc tối ư bí mật, trên đời này hoạ chăng chỉ có hai vị lão nhân biết rõ sự thực, còn tại hạ chẳng qua cũng chỉ biết có thế thôi.

Tú Linh vội hỏi:

- Hai vị lão nhân đó là ai?

Nhâm Vô Tâm nói dằn từng tiếng một:

- Tử Cốc Nhị Kỳ! Phu nhân có nghe thấy cái danh ấy bao giờ chưa?

Tú Linh ngẩn người, lẩm bẩm:

- Tử Cốc Nhị Kỳ …. Tử Cốc Nhị Kỳ …

Nàng vừa lẩm nhẩm, vừa đưa mắt hết nhìn Bách Nhẫn lại nhìn Bách Đại. Hai vị đại sư cũng lắc đầu, cười một cách gượng gạo.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Tại hạ cũng chắc là phu nhân không biết. Hai vị lão nhân đó có thể nói là vũ công thiên hạ vô địch, kiến văn thì uyên bác vô cùng.

Bách Đại liền nói:

- Hai vị ấy chắc trước kia cũng có một đoạn lịch sử huy hoàng, rực rỡ, nhưng bây giờ vì đã mai danh ẩn tích lâu ngày nên không còn ai nhớ đến nữa! Vì thế nên chính bần tăng cũng không biết.

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

- Đại sư đoán chắc không sai! Điều ấy tại hạ cũng không rõ lắm!

Tú Linh lại hỏi:

- Tử cốc ở đâu? Tướng công có thể cho tiện thiếp biết được không?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu:

- Xin thứ lỗi, tại hạ không thể nói được!

Tú Linh ứa nước mắt, nói:

- Nhâm tướng công nếu thương tôi là kẻ cơ khổ linh đinh thì xin làm phước trỏ đường cho tôi. Ơn ấy tôi quyết chẳng bao giờ dám quên.

Nhâm Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu phu nhân muốn đi thì tại hạ có thể đưa phu nhân lên Tử Cốc được!

Tú Linh vui mừng, nói:

- Thực ư?

Nhâm Vô Tâm quả quyết nói:

- Tại hạ khi nào dám nói dối phu nhân!

Tú Linh hớn hở:

- Nếu vậy tiện thiếp xin đa tạ tướng công, và xin được đi theo tướng công ngay bây giờ …

Đang nói chợt nàng ngừng bặt, cúi đầu buồn bã, tiếp:

- À, mà tiện thiếp còn vướng mấy việc chưa thu xếp xong. Vì vậy, chưa thể đi ngay được. Làm thế nào bây giờ?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Nếu phu nhân chưa thu xếp xong, tại hạ có thể dời lại được. Lúc nào phu nhân xong việc thì chúng ta sẽ cùng đi.

Tú Linh lại tươi cười nói:

- Vậy thì hay lắm! Xin tướng công biên cho một địa chỉ, trong vòng năm ngày, tiện thiếp xin đến

bái kiến.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Cách đây mười dặm có một toà tiểu miếu, ba hôm nữa tại hạ sẽ đến đó chờ phu nhân.

Tú Linh đáp:

- Tiện thiếp xin y hẹn!

Nhâm Vô Tâm gửi lời cảm tạ đến Trần Phượng Trinh, rồi chắp tay cáo biệt, đoạn cùng Bách Nhẫn, Bách Đại sánh vai đi ra. Điền Tú Linh còn đứng trông theo, mãi tới khi bóng ba người đã khuất hẳn, mới ngậm ngùi quay gót trở vào.

Bọn Nhâm Vô Tâm ra khỏi căn nhà lá, liền trổ thuật khinh công chạy thẳng một mạch hơn mười dặm, tới một sườn núi, hình thế cực kỳ cheo leo hiểm trở.

Lúc này, vừng đông đã rạng, gió mát hiu hiu, quang cảnh xung quanh thật âm u tĩnh mịch.

Nhâm Vô Tâm chợt dừng chân lại, thở ra một hơi dài nói:

- Chỗ này kín đáo yên tĩnh, ta hãy nghỉ chân một lát. Tại hạ còn có mấy việc quan trọng, cần phó thác hai vị đại sư.

Bách Nhẫn liền nói:

- Xin tướng công cứ nói!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Sự dụng tâm của Nam Cung phu nhân đã sáng tỏ như ban ngày, nếu ta không kịp thời chặn lại thì một cuộc tàn sát thảm khốc trong giới võ lâm tất không sao tránh khỏi. Nhưng nếu muốn ngăn chặn hành động điên cuồng của Nam Cung phu nhân mà chỉ bằng vào sức mấy người chúng ta, liệu có thể được không?

Bách Nhẫn lắc đầu nói:

- Cố nhiên là không được. Nhâm tướng công có cao kiến gì xin cứ cho biết.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Bởi những lẽ đó nên tại hạ định vào Tử Cốc một lần nữa.

Bách Nhẫn đại sư liền hỏi:

- Tử Cốc Nhị Kỳ tất nhiên có mối giao tình sâu đậm với Nhâm tướng công, có phải không?

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Hai vị ấy đối với tại hạ đều có cái ơn truyền nghệ, chỉ đáng tiếc là cả hai đều không thể rời khỏi Tử Cốc được. Nhưng tại hạ thiết tưởng, trên đời này trừ hai vị ấy ra thì không còn nhân vật nào có thể đối đầu với Nam Cung phu nhân được nữa.

Bách Đại nói:

- Khi nào gặp hai vị đó, tướng công nên hỏi cách đối phó với Lan Cô như thế nào? Theo ý bần tăng thì trong nhà Nam Cung thế gia thì chỉ có Lan Cô là đáng sợ hơn cả.

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Điều đó đại sư khỏi cần căn dặn thì tại hạ cũng nhớ. Việc tại hạ định uỷ thác với hai vị đại sư, là sau khi tại hạ đi khỏi thì nhờ hai vị chủ trì đại cuộc cho.

Bách Nhẫn nói:

- Chỉ sợ chúng tôi tài thô học thiển, không gánh vác nổi trách nhiệm chăng?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Vô luận người nào cũng không dám khoe là có thể chống cự nổi với Nam Cung thế gia. Hai vị đại sư không cần phải lo, tình thế này, ta chỉ biết xuất tận lực tận trí, còn thành bại thế nào là do trời định.

Bách Nhẫn nói:

- Đã vậy xin tướng công cứ sai bảo. Lão nạp quyết không dám từ nan.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Việc này cũng là vạn bất đắc dĩ, hai vị có thể thay tục trang mấy hôm để đánh lạc hướng điều tra của Nam Cung thế gia được không?

Bách Nhẫn còn đang do dự, chưa kịp trả lời thì Bách Đại đã nói đỡ:

- Đại sư huynh bần tăng là chưởng môn Thiếu Lâm Tự nên có trách nhiệm quản lý môn hộ, thống xuất mấy ngàn đệ tử, nên nhất cử nhất động đều có ảnh hưởng đến tai mắt võ lâm, vì thế khi hành sự phải hết sức tránh những gì có thể vượt qua quy cũ của bản phái. Nhâm tướng công nếu muốn sư

huynh bần tăng cải trang, thì thực quả là một điều khó khăn.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười, ngượng nghịu:

- Tại hạ …

Bách Đại vội xua tay, ngắt lời:

- Nếu việc này vào thế bất đắc dĩ, không thể làm thế nào khác được thì một mình bần tăng xin đảm nhận hết. Một mình bần tăng tuy không thể làm vừa ý Nhâm tướng công, nhưng bần tăng nguyện xin cố gắng.

Nhâm Vô Tâm kính cẩn đáp:

- Đại sư chịu tòng quyền như vậy. Tại hạ chỉ biết thay mặt võ lâm đồng đạo kính tạ một lễ.

Bách Đại nói:

- Bần tăng không dám. Nhâm tướng công có cần gì thì xin cứ nói thẳng.

Nhâm Vô Tâm trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Hiện nay, võ lâm trong thiên hạ chia thành hai tập đoàn. Một tập đoàn phải lấy Nam Cung thế gia làm trung tâm, do Nam Cung phu nhân thống lãnh. Còn một tập đoàn là do những cao thủ võ lâm không sợ cường quyền, không muốn cam tâm làm thân tôi mọi như chúng ta đây, kết hợp lại mà thành. Hai khối tập đoàn đó bờ cõi đã phân minh, ranh giới đã quyết định, trông bề ngoài thì tưởng là hai bên đều ở thế quân bình, không ai kém ai, nhưng thực ra thì thực lực của chúng ta so với Nam Cung thế gia còn cách nhau một trời một vực. Tình huống đó, lúc này còn chưa rõ lắm, chỉ vì hai bên chưa thực sự đụng độ với nhau một trận lớn nào cả. Vậy nên kế hoạch của chúng ta lúc này là phải gấp rút chuẩn bị mọi mặt, mới kịp thời đối phó với tình thế.

Bách Nhẫn, Bách Đại đều gật đầu, công nhận là phải, nhưng không ai ngắt lời. Nhâm Vô Tâm lại tiếp:

- Công lực của Nam Cung phu nhân không nói làm gì, chỉ riêng bảy mươi hai tên Địa Sát, thuộc hạ của mụ, võ công cũng đã đủ kinh hồn. Trong số đó, có kẻ bị Nam Cung phu nhân cho uống thuốc độc, làm mê lú mất bản tính, có kẻ vì khiếp sợ uy thế của Nam Cung thế gia mà phải theo, lại cũng có kẻ bị viễn ảnh tương lại dụ hoặc, mà cam tâm tình nguyện làm tôi tớ cho mụ.Tỷ dụ như phe Cái Bang có Xà Thần Khang Tổ, phe Hoàng Giáo có Thiên Thủ Như Lai Phổ Phan,phái Nam Hải Kiếm Pháp có Mộ Dung Phi… Bọn này đồng tâm nhất trí vì Nam Cung phu nhân tranh đoạt thiên hạ. Họ tin tưởng rằng, một mai thành công, bọn họ sẽ trở nên khai quốc công thần của nhà Nam Cung thế gia. Vậy nên bọn họ không hề tiếc công sức, tiếc tính mạng, mà dốc lực chống đối với bọn ta.

Trong khi nói, ba người đã đi tới một toà thạch động. Lúc này, trời đã gần trưa, nhưng vì là giữa mùa đông, nên trời vẫn còn lạnh như cắt thịt.

Ngẩng đầu trông lên chỉ thấy mây đen u ám, che khuất cả ánh dương. Tiết trời có vẻ như sắp có trận mưa tuyết, mà thường thường trước khi tuyết xuống, thiên khí vẫn rất dễ làm cho người ta cảm thấy bâng khuâng, buồn bã. Sắc mặt của Nhâm Vô Tâm chính hợp với sắc trời đó.

Chàng thở dài nói tiếp:

- Tuy nhiên, đáng sợ nhất là hạng người bị Nam Cung phu nhân dùng dược vật khống chế, bọn ấy đều công lực cao cường, thậm chí cả Trung Nguyên Tứ Quân Tử, Ngôn Phượng Cương, Lỗ Bình, địa vị toàn là tôn chủ một phái, lúc này họ đã quên hết dĩ vãng, trong bụng chỉ còn biết liều mạng chống lại bọn ta, mà mình thì không thể không lý đến thân thể địa vị với cái thanh danh hiệp nghĩa trước kia của họ được. Vì thế, trong lúc động thủ lại càng thêm khó cho mình …

Bách Nhẫn nghe đến đây, chợt buột miệng ngắt lời:

- Tướng công kiến giải thật là thấu đáo từ chân tơ, kẽ tóc. Vậy mà từ trước đến giờ, bần tăng chưa từng nghĩ đến điều đó.

Nhâm Vô Tâm lại tiếp:

- Giả sử thực lực của chúng ta có thể tương đương với họ đi chăng nữa, thì tình thế đó cũng đã bất lợi cho ta rồi, huống hồ bên ta những người có thể đương đầu với Thất Thập Nhị Sát, hoạ chăng chỉ có hai vị đại sư và năm, bảy vị bên phái Võ Đang mà thôi. Vậy thì đến lúc hai bên đương đầu, ta làm sao có thể thắng được họ?

Bách Nhẫn, Bách Đại nghe bấy nhiêu lời, đều có cảm tưởng như đang bị tảng đá nặng ngàn cân từ từ đè lên trái tim, tức hơi không thở được nữa.

Tiền đồ thật là mịt mù u ám, không trông thấy một tia ánh sáng nào, có thể bám víu được. Hai vị cao tăng tuy đã đặt sự sống chết ra ngoài cuộc đời, mà lúc này cũng không khỏi vì kiếp nạn của cõi hồng trần mà lo âu thấp thỏm.

Im lặng một lúc, Nhâm Vô Tâm lại thủng thỉnh:

- Trước cục diện gian khổ này, bên ta chỉ có một hy vọng thủ thắng, ấy là phải tìm cách gì để khôi phục lại thần trí cho bọn võ lâm cao thủ kia. Do đó, tại hạ mới nghĩ đủ thiên phương bách kế, mời mấy chục vị danh y đương thời tụ hợp lại một chỗ, nghiêm cứu, tìm tòi phương cách giải độc, lại mời mấy chục võ lâm cao thủ về môn điểm huyệt, nghiêm cứu xem Nam Cung phu nhân đã dùng thủ pháp gì, và điểm vào những huyệt bí mật nào trên mình nạn nhân.

Lúc này quả nhiên trời đã có tuyết bay phơi phới như mưa bụi. Nhâm Vô Tâm lấy tay phủi những hoa tuyết bám trên vai áo, rồi nói tiếp:

- Nhưng công tác đó, không những tổn phí bao nhiêu nhân lực vật lực, hơn nữa, lại không biết còn hao phí bao nhiêu thời gian nữa? Và cứ nghe những tin tức do Diệp cô nương đem lại mới đây, thì Nam Cung phu nhân đã luyện thành công mấy môn tuyệt kỹ thần công. Những phương pháp nghiên cứu của ta, dù có cơ hội thành tụ, nhưng thời gian không cho phép, cũng chẳng làm thế nào được …Vì thế nên theo ý của tại hạ, chúng ta hãy tìm đủ mọi cách quấy rối Nam Cung phu nhân, làm cho mụ không thể tập trung, chú ý vào thời giờ luyện công được nữa. Ta cứ kéo dài ngày thành công của mụ được thêm ngày nào hay ngày nấy. Có thế may ra ta mới có đủ thời giờ sửa soạn và xếp đặt công việc.

Bách Đại gật đầu:

- Ý kiến hay lắm! Ta cứ theo thế mà thi hành.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

- Trước kia, tại hạ những tưởng Nam Cung phu nhân không hề hay biết về những dự mưu của tại hạ, dù đâu mụ đã thấu triệt hết mọi việc. Có điều, mụ đã biết rõ lực lượng của mình không có gì, nên mụ không thèm để ý. Trừ phi bây giờ, thực lực của chúng ta thốt nhiên tăng cường, đủ để uy hiếp mụ, mới bắt buộc được mụ phải chú ý phòng ngừa.

Chàng đưa mắt nhìn khắp bốn phía, rồi lại tiếp:

- Nhưng bọn ta hiện thời chỉ gồm mấy người, mà đại đa số lại đã mai danh ẩn tích, trong các núi sâu rừng thẳm, còn biết đâu mà tìm? Do thế tại hạ mới phải nghĩ tới cách tòng quyền là mời hai vị đại sư và các vị đạo trưởng Võ Đang cải trang, luôn luôn thay đổi y phục, hình dạng, khiêu khích bọn Thất Thập Nhị Sát, cốt làm cho Nam Cung phu nhân nghĩ rằng các vị cao thủ võ lâm lánh đời đã lâu, bây giờ lại xuất hiện và hợp lực với bọn ta. Những biến hoá đột ngột đó, tất làm cho mụ phải kinh hoàng, không biết rõ thực lực của ta ra sao, nên sẽ phải hao phí tâm huyết dò xét điều tra, cuộc luyện công vì thế sẽ phải kéo dài thêm nhiều ngày nữa.

Chàng nói một hơi thao thao bất tuyệt. Bách Nhẫn, Bách Đại nghe xong, trong bụng cũng phải phục thầm.

Nhâm Vô Tâm thở ra một hơi dài, đoạn lại tươi cười nói tiếp:

- Tại hạ đã nói hết chân tình và mọi việc cần phải uỷ thác cho các vị. Bây giờ tại hạ phải gặp Huyền Chân đạo trưởng, rồi mới lên Tử Cốc điều tra thêm về những việc bí ẩn của nhà Nam Cung thế gia.

Bách Nhân cung kính nói:

- Sau khi tướng công nhập cốc, Bách Đại sư đệ sẽ thay tướng công gánh lấy cái trách nhiệm nặng nhọc ấy, xin tướng công cứ an tâm.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Tại hạ đã cho người đi đón Huyền Chân đạo trưởng từ hôm qua, chắc bây giờ cũng đã tới nơi rồi, chúng ta về thôi, kẻo đạo trưởng đợi.

Chương 28: Bày Mưu Định Kế

Ba người cùng đứng lên, sửa lại xiêm áo, rồi dắt tay nhau trở về thạch động.

Lúc này Huyền Chân đạo trưởng đã tới, được Cù Thức Biểu đưa vào một gian thạch động, ngồi xem sách, chờ chủ nhân về.

Mọi người gặp nhau đều vui mừng thăm hỏi và cùng cảm khái, thở than. Giây lâu, Nhâm Vô Tâm mới đem kế hoạch vừa rồi thuật lại cho Huyền Chân đạo trưởng nghe.

Huyền Chân đạo trưởng nghĩ một hồi, rồi thủng thỉnh nói:

- Bao nhiêu đời chưởng môn phái Võ Đương, tuy chưa từng nghe nói ai có thuật dịch dung cải trang bao giờ, nhưng việc này quan hệ rất lớn đến vận mệnh toàn thể võ lâm, bần đạo đành phải tòng quyền. Lần này, bần đạo sẽ sai đệ tử Huyền Quang đi suốt ngày đêm về Vũ Đương triệu tập những tay cao thủ, còn bần đạo cũng xin dốc toàn lực hiệu lạo. Nhâm tướng công muốn phân phó việc gì, bần đạo cũng xin gắng sức.

Nhâm Vô Tâm mừng lắm, không biết phải nói thế nào để tỏ lòng biết ơn.

Bách Nhẫn trầm ngâm một lát, chợt ngẩng lên nói:

- Nếu Huyền Chân đạo huynh đã tòng quyền thì tại sao bần tăng còn khư khư giữ theo quy cũ, chẳng hoá ra không thông quyền đạt biến lắm sao? Việc này nếu vong linh các vị tổ tiên bản phái có biết, chắc cũng sẵn lòng tha thứ cho bần tăng.

Nói đến đây, Bách Nhẫn lại quay lại hỏi Bách Đại:

- Sư đệ nghĩ thế có phải không?

Bách Đại mở to đôi mắt, dường như muốn nói gì, nhưng không biết nghĩ sao, lại chỉ thở dài một tiếng, rồi cúi đầu ngồi yên.

Nhâm Vô Tâm vừa phấn khởi, vừa cảm động, vội đứng lên hướng vào Bách Nhẫn đại sư và Huyền Chân đạo trưởng vái dài một vái, nói:

- Hai vị chưởng môn chịu hy sinh vì đại nghĩa như vậy, thật khiến cho tại hạ cảm kích vô cùng!

Hai vị chưởng môn cũng vội đứng lên đáp lễ. Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Nhâm tướng công đã vì võ lâm đồng đạo xả thân, xem thường sống chết. Bọn bần tăng chẳng qua cũng chỉ cống hiến đôi chút tài hèn, xá gì mà đáng kể.

oOo

Nhâm Vô Tâm còn được hai ngày nhàn hạ, bèn ở lại thạch động, để các vị danh ý chẩn mạch và bốc thuốc trị thương.

Sáng ngày thứ ba, chàng mới cáo từ mọi người, rồi tới ngôi miếu nhỏ, chờ đón Điền Tú Linh.

Vì trong đám danh y có mấy cao thủ chuyên môn về thuật dịch dung, nên bọn Bách Nhẫn, Bách Đại, Huyền Chân đều phải ở lại mấy ngày, để chờ cải hoàn diện mạo, rồi mới chia nhau đi thi hành nhiệm vụ.

Nhâm Vô Tâm ra khỏi động, xuyên qua cánh đồng cỏ đã bị tuyết phủ trắng xoá. Lúc này, mưa tuyết đã tạnh nhưng bầu trời vẫn còn mù mịt, trước mắt chỉ còn một màu trắng xoá như giải bạc.

Chàng lướt qua cánh đồng, mà chân không hề chạm lên mặt tuyết. Đi được mấy dặm, đã thấy dưới chân sườn núi, ẩn trong một khu rừng rậm, cây cối đều bị tuyết phủ, lộ ra một toà miếu nhỏ.

Chàng đã đem theo rượu và lương khô, ngồi trong cổ miếu vừa ăn vừa đợi. Lúc này, bốn bề vắng lặng vì đang tiết nghiêm đông, nên cả đến những tiếng chim chóc, côn trùng cũng biến mất. Nhâm Vô Tâm đã quen sống tĩnh mịch nên cũng không lấy thế làm khó chịu.

Nhưng chàng chờ mãi đến đêm hôm thứ ba, cũng không thấy tăm tích Điền Tú Linh đâu cả. Tính chàng tuy trầm tĩnh nhưng lúc này cũng không khỏi nóng nẩy, bồn chồn, đoán là có lẽ đã có cớ sự gì xảy ra cho nàng chăng?

Chờ tới canh khuya, tuyết tan, mây tạnh, nền trời đã hiện lên mấy điểm hàn tinh. Nhâm Vô Tâm bước ra cửa miếu, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy ánh sao soi xuống mặt đất, óng ánh như rắc thuỷ tinh.

Chàng đứng ngắm vơ vẩn một lúc, đã toan quay vào, chợt thoáng trông thấy về mé phải có một bóng đen, đang chuyển động rất nhanh trên bãi cỏ trắng như bạc.

Chàng tưởng là Điền Tú Linh đã đến, bèn quay lưng lại, chú ý đứng chờ. Dưới ánh sao khuya, chỉ thấy cái bóng đi nhanh như cỡi gió, nháy mắt đã lờ mờ nhận ra hình dáng, quả đúng là nữ tử.

Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên nghĩ thầm: “Không ngờ Điền cô nương lại có môn khinh công tuyệt đỉnh như vậy?”

Nhưng chàng vừa nghĩ tới đó, chợt lại giật mình, vì chàng vừa trông rõ người con gái đó không phải là Điền Tú Linh mà lại chính là Lan Cô, một người "độc" thần bí của nhà Nam Cung.

Nàng mặc một chiếc áo bào đen dài chấm gót, tóc để xoã hai bên vai. Tóc và tà áo nàng tung bay phấp phới trong luồng gió lạnh, nhưng thân hình nàng vẫn không hề có một động tác gì hết, vai vẫn thẳng, lưng vẫn ngay, chân vẫn không nhấc, thật đúng như một bóng ma đang cỡi gió mà bay đến.

Bộ mặt trắng xanh của nàng ẩn trong mớ tóc đen, làm cho màu da trở nên xanh bóng, trông lại càng dễ sợ, nhưng tất cả những vẻ ma quái rùng rợn ấy, vẫn không che hết những nét mỹ lệ trên khuôn mặt thần bí của nàng.

Nhâm Vô Tâm mục lực rất tinh nên từ đằng xa, chàng đã trông rõ trên khuôn mặt đẹp của Lan Cô vẫn có một thần sắc ngây ngô, ngơ ngác, miệng đang lẩm nhẩm, không biết đang nói câu gì.

Nhâm Vô Tâm vội nhảy về phía sau một cây cổ thụ, đứng nấp chờ. Chỉ trong nháy mắt đã thấy Lan Cô đi vượt qua, hai bàn tay nàng thu vào trong tay áo, đôi mắt ngây ngô vẫn nhìn thẳng về phía trước, hình như không hề trông thấy cảnh vật xung quanh.

Miệng nàng vẫn lẩm bẩm nói. Nhâm Vô Tâm đã cố lắng tai, nhưng cũng chỉ nghe loáng thoáng, câu được câu mất:

- Gọi họ ra, rồi lập tức giết chết… bất cứ ai, bất cứ việc gì đều không ngăn nổi ta… Gọi họ ra rồi giết chết ngay… bất cứ ai… bất cứ việc gì…

Nàng cứ nói đi nói lại chỉ hai câu ấy thôi. Lúc này cảnh vật xung quanh vắng vẻ yên tĩnh nên dù nàng đã đi xa mà tiếng nói vẫn còn nghe rõ.

Nhâm Vô Tâm rùng mình kinh sợ, tự nghĩ: "Chắc mụ lại được lệnh đi giết ai đây? "Họ" là ai? Ai là nạn nhân của mụ đêm nay?"

Chàng định chạy theo để xem Lan Cô đi đâu nhưng chỉ trong giây phút do dự, Lan Cô đã chạy biến đi tận đâu, trên mặt tuyết cũng không thấy dấu chân để lại.

Nhâm Vô Tâm đứng thừ người ra một lúc, trong bụng băn khoăn, không biết lát nữa đây, người nào sẽ phải bỏ mạng vì đôi bàn tay ngà ngọc nõn nà kia.

Chàng thở dài, lủi thủi quay về ngôi miếu nhỏ, nhưng vừa đi được vài bước, chợt lại nghe tiếng tà áo bây phần phật ở phía sau.

Nhâm Vô Tâm hốt hoảng quay lại, đã thấy Lan Cô vùn vụt chạy về, đôi mắt vẫn ngơ ngác, miệng vẫn lẩm bẩm, và hai bàn tay vẫn giấu vào bên trong ống tay áo.

Nhâm Vô Tâm kinh sợ, nghĩ thầm: “Mụ đi giết ai mà nhanh đến thế? Từ nãy đến giờ có lẽ chưa thổi chín nồi cơm”. Chàng vừa nhảy tránh vào sau một bụi cây, thì Lan Cô cũng vừa lướt qua bên cạnh, thân hình lẹ như một luồng chớp.

Giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng sói tru, rồi một con sói xám không biết từ đâu đã nhảy qua một tảng đá lớn, xông tới trước mặt Lan Cô. Lan Cô vẫn lẩm bẩm: “Bất kì ai, bất kì việc gì… cũng không ngăn cản nổi ta…”

Rồi cũng không rõ nàng làm cách nào, mà bàn tay phải vừa nhẹ nhàng đưa lên, con vật đã bị hất tung lên cao, chỉ kịp kêu oẳng oẳng mấy tiếng, thân hình bắn ra tới hai trượng, rồi như một cái bị gạo, rơi phịch xuống đất. Tức thì một khoảng tuyết trắng đã thấm đẫm những máu sói.

Lan Cô vẫn điềm nhiên đi thẳng, hình như nàng không hề có chút mảy may cảm giác. Tà áo đen vẫn phơi phới tung bay, chỉ thoáng chốc đã chìm dần vào đêm tối.

Nhâm Vô Tâm bước tới bên con sói, cúi xuống xem xét một lúc, rồi lắc đầu lẩm bẩm:

- Võ công cao thật! Thủ pháp giỏi thật!

Nhâm Vô Tâm tuy võ công cũng đã vào bậc siêu đẳng mà cũng không nghĩ ra phương pháp chống trả với ngọn đòn quái ác vừa rồi. Giữa lúc chàng đang nghĩ ngợi, chợt lại nghe tiếng tà áo Lan Cô bay phần phật, chàng vội ngẩng nhìn lên thì bóng nàng chỉ còn cách chỗ chàng đứng hơn mười trượng.

Lan Cô cứ đi đi lại lại như thế, ước tới bốn, năm lần. Nhưng đến lần cuối cùng thì nàng không đi thẳng nữa, mà lại đi vòng xung quanh ngôi miếu.

Nhâm Vô Tâm lấy làm lạ, không hiểu mụ làm thế là có dụng ý gì?

Chợt lại nghe từ phía xa xa có tiếng sáo văng vẳng truyền lại. Tiếng sáo rất nhỏ, nhỏ đến nỗi nếu cảnh vật xung quanh lúc này không cực kỳ yên tĩnh và Nhâm Vô Tâm không đang chú ý lắng nghe thì dù thính tai đến đâu cũng không thể nghe thấy được.

Tiếng sáo nổi lên không bao lâu, thì lại thấy một cái bóng trắng vùn vụt, chạy đến ngôi cổ miếu. Mà cái bóng ấy di chuyển cũng rất nhanh, tà áo bay phấp phới, chỉ mấy lần nhô lên hụp xuống, là đã tới gần toà miếu. Người đó chính là Điền Tú Linh, đệ ngũ đại phu nhân của nhà Nam Cung thế gia.

Khuôn mặt thanh tú của nàng lúc này đã tái nhợt, hình như nàng đang lo lắng hoảng hốt vì một sự việc, vừa đi vừa trông sau ngó trước, tựa hồ như sợ bị ai theo đuổi.

Nhâm Vô Tâm vội nhảy ra, khẽ gọi:

- Điền cô nương, Nhâm Vô Tâm đây!

Điền Tú Linh ngực vẫn còn phập phồng thở mạnh, trên môi đã cố gắng nở một nụ cười gượng gạo, nói:

- Tiện thiếp đến chậm quá! Làm phiền Nhâm tướng công phải chờ lâu.

Nhâm Vô Tâm khẽ hỏi:

- Hay đã có sự gì xảy ra chăng?

Điền Tú Linh buồn bã gật đầu:

- Tiện thiếp đã sợ không thể theo tướng công lên Tử Cốc được.

Nhâm Vô Tâm vội hỏi:

- Sao thế?

Tú Linh nói:

- Tổ bà tôi đã bắt đầu nghi ngờ tôi, nếu thấy tôi đi ra ngoài lâu quá, thì thế nào tổ bà tôi cũng nêu sự bí mật của tôi ra. Chừng đó thì không những tôi không giữ toàn được mạng mà cả bà má tôi cũng nguy hiểm nữa.

Trong khi Tú Linh đang nói, thì từ phía xa xa, chợt lại nổi lên mấy tiếng sáo, nhưng chỉ thoáng chốc lại im bặt.

Nhâm Vô Tâm thì thào:

- Điền cô nương có biết Lan Cô…

Chàng nói chưa dứt lời, chợt nghe có tiếng ai gọi:

- Ngũ phu nhân…. Ngũ phu nhân…

Tiếng gọi vừa buồn thảm, vừa giận dữ, như khóc như gào, nghe lạnh cả tóc gáy.

Nhâm Vô Tâm trong óc vừa thoáng nhớ tới câu Lan Cô lẩm bẩm vừa rồi:

- Gọi chúng nó ra, lập tức giết ngay…

Chàng sợ toát mồ hôi, vội giơ tay xua xua, thì thào:

- Im! Đừng thưa!

Lúc mới đầu, nghe tiếng gọi, Tú Linh đã suýt buột miệng thưa lên, may Nhâm Vô Tâm đã kịp thời chặn lại. Lúc này, nàng mới chợt nhớ tới hoàn cảnh của mình. Tức thì, sắc mặt tái nhợt, cắt không ra một giọt máu.

Tiếng gọi lúc xa lúc gần, lúc đứt lúc nối, đêm hôm thanh vắng, đứng giữa cánh đồng hoang, nghe chẳng khác gì tiếng hú.

Gọi mãi "ngũ phu nhân" không thấy thưa, chợt người đó lại đổi giọng:

- Nhâm Vô Tâm… Nhâm Vô Tâm…

Nhâm Vô Tâm chỉ cảm thấy ruột gan đảo lộn, hồn vía cơ hồ cũng theo tiếng gọi ai oán, thê lương đó mà phơi phới bay đi. Chàng đành nghiến chặt hai hàm răng lại, cho khỏi bặt lên tiếng thưa, nhưng quả tim vẫn đập thình thịch, không sao tự chủ được.

Chàng sợ không sao kìm hãm được nổi, liền vận khí hành công, dùng tâm pháp thượng thừa nội công, trấn tỉnh tâm thần, chàng lại sợ Điền Tú Linh nội lực tu dưỡng chưa đủ, lỡ buột miệng thưa lên chăng, bèn lấy tay bịt chặt miệng nàng lại.

Trong bóng tối mờ mờ, tuy không rõ sắc diện của Tú Linh, nhưng tay chàng đặt lên miệng nàng thấy da nóng hôi hổi, hơi thở cũng mỗi lúc một nhanh, mà cái tiếng gọi cũng mỗi lúc một gần.

Nhâm Vô Tâm thốt nhiên vận đề chân khí, kéo Tú Linh vào một góc tối trong xó miếu. Lúc này đã thấy Lan Cô phơi phới theo chiều gió bay lại, miệng vẫn luôn luôn kêu gọi tên hai người.

Nhâm Vô Tâm đứng trong bóng tối, nín thở nhìn ra, thấy sắc mặt nàng không có vẻ hờn giận, cũng không có vẻ bi thương, nhưng nếu lúc đó có người nào vô phúc thưa lên một tiếng, thì chắc chết ngay với nàng, không còn hồ nghi gì nữa.

Từ bấy giờ cho đến sáng, Lan Cô cứ chập chờn bay qua bay lại xung quanh ngôi miếu, miệng vẫn luôn luôn kêu gọi không ngừng.

Đôi mất thất thần của nàng lúc nào cũng đăm đăm nhìn thẳng về phía trước, tưởng chừng như nếu có người đừng bên cạnh chắc nàng cũng không hay.

Sao đã dần dần tắt, tiết trời mỗi lúc một giá buốt thêm. Trong màn sương mai nhờ nhờ như màu sữa loãng, đột nhiên lại nổi lên một tiếng sáo.

Lan Cô chợt quay mình, phơi phới bay về hướng phát ra tiếng sáo, miệng vẫn không ngừng kêu gọi. Mãi tới lúc cái bóng đen của nàng hoàn toàn mất hút, Nhâm Vô Tâm mới thở ra một hơi dài, buông tay xuống, chỉ thấy mồ hôi đã đầm đìa đầy trán, còn Điền Tú Linh thì ngã khuỵu ngay xuống đất.

Nhâm Vô Tâm vừa bị nội thương mới khỏi, lại phải dùng nội công chiến đấu một thời gian khá lâu, đến nỗi tâm thần mỏi mệt rã rời. Chàng lẳng lặng điều tức giây lâu, rồi mới thở dài nói:

- Nguy hiểm quá!

Điền Tú Linh buồn rầu nói:

- Không ngờ Tổ bà tôi lại sai khiến được Lan Cô học đại pháp ma thu hồn. Xem chừng mấy môn thần công kỳ bí của Tổ bà tôi cũng đã thành công cả rồi.

Nàng lại thở dài một tiếng ai oán:

- Nếu Tổ bà tôi đã sai khiến Lan Cô đi giết tôi tức là đã biết tôi bội phản… nhưng không hiểu tại sao bà lại biết?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Cái tài của Nam Cung phu nhân thực không ai lường nổi. Chắc bà ta dùng một thuật gần giống như bí pháp "Nhiếp Tâm Thuật" để khống chế tâm thần của Lan Cô, rồi lại dùng tiếng sáo để chỉ huy nàng.

Tú Linh gật đầu:

- Theo chỗ tôi biết thì Tổ bà tôi dùng thủ pháp thần bí điểm vào một huyệt đạo trên mình Lan Cô. Huyệt đạo này từ quả tim ăn thông lên tận óc, làm cho người bị điểm mê man đi. Nhưng trong khi mê, thế nào cũng có lúc bất thần tỉnh lại giây lát. Tổ bà tôi lợi dụng giây lát đó để truyền bảo mệnh lệnh, rồi lập tức buông tay ra, thế là từ đấy trong óc người bị điểm chỉ còn nhớ mỗi một việc, và sẽ cố sức làm cho bằng được việc ấy, trời cũng không thể cản nổi.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Tại hạ sợ việc này không chỉ giản dị như thế. Tất nhiên còn có phương pháp khác nữa, mà cái phương pháp ấy mới chính là then chốt của vụ bí mật này. Nếu tại hạ dò ra được cái then chốt ấy thì thế nào tại hạ cũng lấy lại được trí nhớ cho Lan Cô.

Tú Linh mỉm cười buồn bã:

- Lan Cô là vũ khí lợi hại nhất của Tổ bà tôi, cái then chốt bí mật ấy cố nhiên bà phải giữ gìn cho cẩn thận, đời nào lại để lộ cho người ngoài biết được?

Nhâm Vô Tâm thong thả đứng lên:

- Bây giờ tại hạ phải lên Tử Cốc, còn cô nương định tính thế nào?

Tú Linh thở dài nói:

- Tiện thiếp bây giờ trở thành một kẻ không cửa không nhà, bơ vơ cô độc. Tổ bà thiếp đã biết thiếp bội phản, chắc không khi nào chịu buông tha…

Nàng vừa nói vừa ứa nước mắt, Nhâm Vô Tâm trong bụng cũng băn khoăn, nhưng không biết nói câu gì để an ủi nàng, đành cứ đứng thừ người ra. Một lát sau, Điền Tú Linh lại ai oán nói tiếp:

- Vả lại, tiện thiếp đã bị tổ bà ngầm cho uống thuốc độc, không biết độc phát lúc nào? Vì những lẽ đó mà tiện thiếp thật không nỡ làm luỵ Nhâm tướng công, theo tướng công đi bây giờ, chẳng qua chỉ làm lỡ việc lớn…

Nhâm Vô Tâm nghiêm sắc mặt:

- Sao cô nương lại nói vậy? Đừng nói cô nương vì bọn chúng tôi mà bị lệnh tổ bà nghi kỵ, dù cho cô nương với chúng tôi không quen thuộc gì thì chúng tôi cũng không thể khoanh tay ngồi yên, đưa mắt nhìn cô nương vì việc nhà của Nam Cung thế gia mà bị dày vò, ức hiếp như thế được!

Điền Tú Linh đôi mắt đang âu sầu, ai oán chợt sáng hẳn lên. Nàng sống trong gia đình Nam Cung, mắt lúc nào cũng chỉ trông thấy những kẻ thâm trầm, giảo quyệt, tai chỉ nghe những chuyện lừa lọc đảo điên, dẫu thân thiết như tỉ muội, mẫu tử cũng không bao giờ nói với nhau được một lời chân thật, dốc tự đáy lòng.

Nàng thật không sao ngờ được là trên đời lại còn có những người không nghĩ đến lợi hại, không tính đến việc thành bại, nếu là việc tín nghĩa thì dù phải nhảy vào chỗ nước lửa cũng không từ. Nên nàng cứ đứng ngẩn người ra, đăm đăm nhìn Nhâm Vô Tâm một lúc, rồi mới thở dài nói:

- Nhâm tướng công còn vui lòng đưa tiện thiếp lên Tử Cốc nữa hay sao?

Nhâm Vô Tâm quả quyết gật đầu:

- Cố nhiên!

Tú Linh chớp mau đôi mắt, thỏ thẻ:

- Nhưng hoàn cảnh của tiện thiếp lúc này, e rằng không giúp được công tử việc gì cả.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười:

- Quân tử nhất ngôn! Điền cô nương không cần thắc mắc gì cả. Nào, chúng ta đi thôi!

Tú Linh trái tim như bị kích thích mạnh, một lát sau mới bình tĩnh lại được, bèn vội đứng lên sửa lại khăn áo chỉnh tề. Hai người đi trên quãng đường đầy tuyết một lúc, thân hình đều nhanh như một

làn gió, nháy mắt đã tới con đường nhập cốc bí mật. Chỉ thấy hai cái bóng từ phía bên cạnh đang chạy như bay tới.

Trong hai người, có một người tầm vóc cao lớn, mình mặc áo tú tài màu lam, sắc mặt như người ốm.

Còn một người thì da dẻ hồng hào, tinh thần mạnh mẽ, mình mặc áo gấm, tuổi trạc cỡ trung niên, nhác trông ra vẻ một vị phú thương đang hồi làm ăn phát đạt.

Hai người một giàu, một nghèo, một người học trò, một người lái buôn, trông thật không tương xứng một chút nào. Duy thân pháp thì đều cực kỳ thần tốc, chỉ vài lần nhô lên hụp xuống là đã bay tới trước mặt Nhâm Vô Tâm.

Điền Tú Linh lúc này giống như một con chim phải cung, vừa trông thấy hai bóng người, quả tim tưởng như đã ngừng đập, bèn dừng lại, hỏi nhỏ:

- Hai người này có vẻ bất chính, Nhâm tướng công phải cẩn thận mới được.

Nói chưa dứt lời, hai người đó đã bước đến bên cạnh. Người áo lam nhìn Nhâm Vô Tâm cười gọi:

- Nhâm tướng công!

Nhâm Vô Tâm sắc mặt vẫn điềm tĩnh như thường, chỉ giơ tay xua xua, ra ý bảo người kia đừng nói. Điền Tú Linh thấy thế rất đỗi kinh ngạc, không hiểu sao Nhâm Vô Tâm lại quen hai người hành tung quỉ bí như vậy. Nàng còn đang nghi nghi hoặc hoặc, đã thấy người áo gấm nhìn nàng mỉm cười chào:

- Điền cô nương!

Tú Linh giật mình kinh hãi, nhủ thầm: “Sao bọn này lại biết lai lịch của mình? Hay Tổ bà đã phái họ đến theo dõi mình chăng?” Nàng vừa nghĩ vừa bước lùi lại một bước rồi giơ tay phóng ra một chưởng.

Võ công Nam Cung thế gia quả nhiên cực kỳ quái dị, chưởng thế đánh ra, nội lực âm nhu, chưởng ảnh huyền ảo, không biết là sau chiêu đó còn ẩn tàn bao nhiêu chiêu thế lợi hại nữa.

Không ngờ người áo gấm chỉ cười ha hả:

- Điền cô nương có lẽ không nhận ra lão nạp hay sao?

Vừa nói vừa xoay người đi nửa vòng, giơ tay áo bào khẽ phẩy một cái, tức thì tránh thoát một chưởng của Điền Tú Linh.

Tú Linh còn đang ngẩn người, Nhâm Vô Tâm đã cười nói:

- Cái thuật dịch dung của mấy vị thần y kể cũng thánh thật! Cả đến Điền cô nương cũng không nhận ra đại sư, thì dám chắc trên đời này không còn ai có thể nhận ra được nữa!

Tú Linh ngơ ngác, chẳng hiểu đầu đuôi ra làm sao. Kế lại đưa mắt nhìn kỹ người khách lạ, lúc này mới thấy mặt mũi ông ta quả hao hao giống Bách Đại đại sư thật.

Nàng bất giác thở ra một hơi dài, nhưng trong bụng vẫn nửa tin nửa ngờ, rụt rè hỏi:

- Phải… phải Bách Đại đại sư không?

Người áo gấm chắp tay, mỉm cười nói:

- Chính thị là bần tăng!

Ông quên mất là mình đã cải trang, vẫn thủ lễ theo kiểu của nhà chùa.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Đại sư chớ quên là từ lần sau gặp ai chỉ vái chào thôi, đừng chắp tay niệm phật thế nữa.

Bách Đại bật cười nói:

- Vậy tại sao tướng công vẫn gọi bần tăng là “đại sư”?

Lúc này, Điền Tú Linh mới tươi cười nói:

- Xin đại sư thứ cho tiện thiếp cái tội lỗ mãng vừa rồi.

Nói đến đây, nàng chợt ngừng lại, đưa mắt nhìn người mặc áo lam. Bách Đại vội cười, nói:

- Vị này là Huyền Chân đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương.

Tú Linh “à” một tiếng, rồi lại lùi mấy bước, nghiêng mình nói:

- Vãn bối được nghe danh đạo trưởng đã lâu.

Huyền Chân cũng cúi đầu đáp lễ, Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Bách Nhẫn đại sư và lệnh đệ Huyền Quang đạo trưởng có lẽ vẫn còn ở trong thạch động?

Huyền Chân cười nói:

- Tệ sư đệ đã theo Bách Nhẫn đại sư đi trước rồi. Bách Nhẫn đại sư cải trang thành một vị quan lớn mặc thường phục đi du ngoạn sơn thuỷ. Tinh thần khí độ giống y như hệt. Tệ sư đệ thì giả làm một thuộc hạ theo hầu, trông cũng xứng lắm.

Mọi người đều cười, Bách Đại nói:

- Bây giờ chúng tôi xin đi trước.

Nhâm Vô Tâm gật đầu nói:

- Việc này nguy hiểm rất lớn, xin hai vị giữ gìn cẩn thận cho.

Bách Đại cười nói:

- Bần tăng… ấy quên, tại hạ biết lắm!

Đôi bên chắp tay vái chào rồi cùng quay đi.

Điền Tú Linh thở dài nói:

- Không ngờ mấy vị cao nhân, danh tiếng lẫy lừng thiên hạ, còn là tôn chủ một phái mà cũng chịu ủy khuất, thây đổi hình dạng như ai.

Nhâm Vô Tâm cũng chép miệng nói:

- Đó chính là những bậc xuất gia từ bi đạo đức, tạo phú cho chúng sinh, tuy phải thay hình đổi dạng, nhưng ngẩng lên không thẹn với trời, cúi xuống không hổ với người. Nhâm mỗ này thật khâm phục họ sát đất…

Nói xong chàng đưa Tú Linh vào căn động bí mật. Tú Linh thấy mấy ông già đầu tóc bạc phơ mà vẫn cứ cắm đầu cắm cổ mải miết làm việc, trong lòng cũng không khỏi bồi hồi cảm động.

Vào thạch thất, Cù Thức Biểu ra đón, hạ thấp giọng:

- Nhâm công tử quên rồi ư?

Nhâm Vô Tâm sửng sốt:

- Quên gì cơ?

Cù Thức Biểu đáp:

- Chỗ này đã bị Nam Cung thế gia phát hiện, vì thế nên vị nữ ma đầu ấy mới biết mà tìm đến. Bây giờ công tử phải tính cách gì đi chứ.

Nhâm Vô Tâm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ vẫn định tìm một chỗ bí mật an toàn khác, để mời các vị tiền bối tới đó nhưng sau nghĩ lại việc này cần phải suy xét cho chính chắn đã.

Cù Thức Biểu có vẻ giận:

- Còn phải suy xét việc gì nữa?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Tại hạ nghĩ chỉ còn cách ở lại đây là tốt nhất!

Cù Thức Biểu sửng sốt:

- Thế nào? Tướng công nói thế là nghĩa làm sao?

Nhâm Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

- Vì người nhà Nam Cung thế gia chắc sẽ đoán rằng chỗ bí mật của ta đã bị họ phát giác, tất thế nào ta cũng phải dời đi chỗ khác. Bây giờ có lẽ họ đã mai phục cả bốn bề, để chờ xem động tĩnh của ta ra sao. Nếu ta dời đi lúc này là trúng với dự liệu của họ.

Cù Biểu Thức gật đầu:

- Rất có thể!

Nhâm Vô Tâm nói tiếp:

- Hai bên đấu trận, cần nhất là đừng để hành động của mình lọt vào ức đoán của địch thủ, họ đoán mình đi thì mình không đi. Nam Cung phu nhân dù thông minh đến đâu cũng không ngờ rằng mình táo gan ở lại.

Chàng ngừng một lát, rồi tiếp tục:

- Để lát nữa, tại hạ sẽ dàn một nghi trận, khiến cho họ tưởng chúng ta đã đi cả rồi, luôn thể ta còn dụ họ vào một lối khác nữa.

Cù Thức Biểu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Kế ấy dẫu hay, nhưng quá mạo hiểm, ngộ nhỡ…

Nhâm Vô Tâm ngắt lời:

- Kế ấy nếu dùng để đối phó với những người ngay thẳng thì quả thật là quá ư mạo hiểm, nhưng đối với những người khôn ngoan, xảo quyệt trong Nam Cung thế gia thì lại đắc dụng vô cùng, bọn họ đoán là chúng ta đã dọn đi, dù có muốn kiểm soát, cũng chỉ đứng phía ngoài xem xét qua loa cho xong chuyện, chớ quyết không chịu vào tận nơi để tìm tòi kỹ lưỡng, vì họ đã yên trí là họ liệu việc không thể sai được. Phương pháp đó tuy có hơi mạo hiểm thực, nhưng còn an toàn hơn là dọn đi nơi khác.

Cù Thức Biểu ngẫm nghĩ một lát, chợt gật gù khen:

- Có lý lắm!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Muốn đánh lừa những hạng người cực kỳ gian hoạt thì nên dùng những biện pháp cực kỳ thiển cận. Cái đạo lý ấy mới nghe cứ tưởng là không phải, nhưng kỳ thực thì chính xác vô cùng.

Cù Thức Biểu tươi cười nói:

- Quả đúng như vậy!

Tú Linh đứng một bên cũng bật cười góp ý:

- Có lẽ Gia Cát Khổng Minh ngày xưa cũng dùng cách ấy để đối phó với lão gian hùng Tư Mã Ý. Nếu đổi địa vị Tư Mã Ý là Trương Dực Đức, biết rõ là toà thành bỏ trống cứ vẫn tiến vào, thì Gia Cát Lượng không thể dùng cái kế ấy được.

Nhâm Vô Tâm cười:

- Không ngờ Điền cô nương cũng thuộc làu những sự tích đã được truyền tụng trong nhân gian như vậy.

Điền Tú Linh thở dài:

- Lúc nào rảnh rỗi, tiện thiếp cũng xem truyện cho tiêu khiển, chứ còn biết làm gì hơn…

Nhâm Vô Tâm biết những câu đó đã gợi cho nàng nhớ đến hoàn cảnh tịch mịch cô đơn mà cảm khái, bèn quay sang nói với Cù Thức Biểu nhờ dịch dung cho nàng.

Chương 29: Rủ Nhau Làm Bậy

Cù Thức Biểu nhìn Điền Tú Linh một lát rồi hỏi:

- Không biết tướng công định cải trang cho cô nương đây thành hạng người nào?

Vô Tâm cười nói:

- Tuỳ ý tiên sinh.

Tú Linh cười:

- Lão tiền bối cứ dịch dung cho tiện thiếp thành một nam tử vì tiện thiếp còn phải đi cùng đường với Nhâm tướng công.

Cù Thức Biểu ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nữ cải nam trang, tuy bề ngoài có giống nhưng cử chỉ nói năng vẫn không giấu được ai. Nhưng thôi được, để ta thử cố xem. Mời cô nương theo lão phu sang bên này. Nhâm tướng công hãy đứng đây đợi một lát.

Điền Tú Linh vâng lời, theo ông ta ra khỏi thạch ốc.

Một lát sau lại thấy ông già khác, tay xách chiếc khăn gói bằng vải lam, bước vào. Nhâm Vô Tâm ngẩng trông lên, thấy ông già ấy chính là Thi Thuý Phong, một vị danh y quê Hà Sóc, liền đứng lên đón, lão cười nói:

- Nhâm tướng công hãy thay bộ y phục này vào đi. Lão phu sẽ xin vì tướng công mà sửa đổi nét mặt cho khác đi một chút..

Trong khăn gói, có một bộ y phục học trò bằng vải màu lam nhạt, giầy tất đủ cả. Nhâm Vô Tâm vội cởi áo cũ thay vào áo mới, rồi ngồi xuống ghế đá cho Thi Thúy Phong hoá trang.

Thi Thuý Phong lấy trong mình ra một chiếc hộp sắt, đặt lên bàn, cười nói:

- Xin tướng công hãy tạm nhắm mắt lại, để lão phu bắt đầu.

Vô Tâm theo lời nhắm mắt lại, chỉ thấy hai tay Thi Thuý Phong nhè nhẹ đưa đi đưa lại trên mặt

mình, dần dần chàng cảm thấy da mặt nhờn nhờn ươn ướt, nhưng chỉ một lát là khô ráo dễ chịu ngay. Kế lại nghe Thi Thuý Phong cười nói:

- Xong rồi!

Vô Tâm cũng cười hỏi:

- Xong rồi kia à? Nhanh thế?

Rồi chàng mở mắt ra, đỡ lấy tấm gương trên tay Thi Thúy Phong, đưa lên mặt soi, chỉ thấy trong gương hiện ra khuôn mặt già nua gầy guộc, râu mọc lún phún đầy cằm, rõ ra một chàng tú tài kiết xác, thân già trước tuổi, còn đâu là chàng hiệp sĩ Nhâm Vô Tâm hoà hoa phong nhã mọi khi nữa.

Nhâm Vô Tâm thán phục vô cùng, vừa cười vừa nói:

- Tiên sinh diệu thuật vô song, đáng phục, đáng phục!

Thi Thuý Phong mỉm cười hỏi:

- Nhâm tướng công có biết tại sao lão phu lại hoá trang cho tướng công một hình dạng xấu xí, tiều tuỵ như vậy không?

Nhâm Vô Tâm ngẩn người ra một lúc, rồi lắc đầu cười gượng, Thi Thuý Phong liền giải thích:

- Trong giang hồ hiện thời không thiếu gì gái dâm đãng lẳng lơ, tướng công cải trang như thế này sẽ tránh được bao nhiêu là điều phiền phức.

Nhâm Vô Tâm bật cười:

- Lão tiền bối quả thực là dày dạn kinh nghiệm giang hồ, nhưng tại hạ…

Chàng vừa nói đến đây đã nghe tiếng Cù Thức Biểu cười ha hả, từ ngoài cửa nói vào:

- Nhâm tướng công không biết những câu chuyện phong lưu giai thoại của Thi lão tiên sinh lúc thiếu thời à? Nếu không thế thì làm sao có những kinh nghiệm hay ho ấy?

Mọi người đều cất tiếng cười vang. Trong khi đó Cù Thức Biểu đã dắt một chú tiểu đồng đội mũ nhỏ, mặc áo xanh bước vào. Chú tiểu đồng này mày rậm, mắt to, sắc mặt đầy vẻ ngây thơ thành thật, tuổi chỉ vào cỡ mười ba, mười bốn. Dầu người tinh mắt đến đâu cũng không thể nhận ra đó chính là Điền Tú Linh, đệ ngũ phu nhân của nhà Nam Cung thế gia nữa.

Điền Tú Linh đảo mắt nhìn quanh phòng một lượt, rồi cất giọng thỏ thẻ:

- Kỷ nhi xin đợi lệnh Nhâm tướng công sai bảo.

Cù Thức Biểu cười nói:

- Nhâm tướng công xem thử Điền cô nương cải trang có giống không?

Nhâm Vô Tâm vỗ tay cười sằng sặc bảo:

- Khéo quá! Tuyệt quá! Dù Nam Cung phu nhân có trông thấy, chắc cũng không thể nhận ra được.

Đoạn chàng chắp tay vái nàng một vái, nói:

- Thế này thì thật là uỷ khuất cho Điền cô nương quá!

Tú Linh mỉm cười nói:

- Huyền Quang đạo trưởng địa vị tôn quí như vậy mà còn hoá trang làm người hầu cho Bách Nhẫn đại sư, huống hồ tiện thiếp có xá kể gì? Xin tướng công đừng bận tâm đến điều ấy.

Nhâm Vô Tâm thở dài:

- Bọn ta tuy sức không thắng nổi Nam Cung phu nhân, nhưng chí khí thì còn vượt mụ xa. Hay dở gì thì ta cũng phải liều mạng với mụ một chuyến, dù không thắng được mụ, ít nhất cũng làm cho mụ thất điên bát đảo mới nghe.

Rồi chàng lại nói với hai vị danh y:

- Bây giờ xin hai vị xếp cho một số y phục cũ và vài món đồ nghề dùng để chế thuốc, cần nhất là ít dược liệu quí giá và mấy cái đơn thuốc bỏ đi, cho vào cái hộp bằng sắt, nhưng phải là cái hộp đẹp, chế tạo tinh xảo, để người ta vừa trông thấy là biết ngay bên trong đựng vật gì quí giá.

Thi Thuý Phong ngạc nhiên, không hiểu chàng cần dùng mấy vật ấy làm gì.

Cù Thức Biểu cười hỏi:

- Có phải Nhâm tướng công định dùng những vật đó để đánh lạc hướng đối phương chăng?

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Vâng, đúng thế!

Cù Thúc Biểu liền đáp:

- Những vật đó thì đã có sẵn, để lão phu đi lấy cho tướng công.

Nói xong hấp tấp kéo tay Thi Thuý Phong đi ra khỏi phòng.

Chỉ trong chốc lát, hai người đã đem đủ những đồ cần dùng đến.

Thi Thuý Phong cười nói:

- Chiếc hộp này là gia bảo của Thạch tiên sinh ở Kinh Đô. Chỉ nội chiếc hộp không cũng đã quí giá lắm rồi, huống hồ bên trong lại còn bao nhiêu là thuốc quí nữa.

Nhâm Vô Tâm nghiêng người cảm tạ, lại dặn Điền Tú Linh chờ đợi trong giây lát, rồi cầm hộp và các thứ ra khỏi cửa..

Chỉ trong phút chốc, chàng đã ra khỏi động bí mật, xem xét khắp bốn phía trong khoảng chu vi chừng vài chục trượng. Khi biết chắc là không có ai theo dõi, chàng mới đi mạnh chân ra con đường chính, giẫm đạp bừa lên cây cỏ, làm thành nhiều vết chân, để ai trông thấy cũng tưởng là vừa có một bọn người đông đúc vừa ra khỏi động.

Sau đó chàng lại đem sống áo và các đồ dùng làm thuốc vứt rải rác ở các bụi cây ở hai bên vệ đường.

Những dấu chân trên mặt đất chỉ có đi mà không có về, vì lúc trở về chàng đều trổ thuật khinh công, chân không chấm xuống đất. Với các vật dụng vung vãi lung tung, đủ chứng tỏ là những người trong động đều đã đi chỗ khác và trong lúc vội vàng đã đánh rơi rất nhiều đồ vật.

Chàng dàn nghi trận ra xa tới hơn một dặm, lại cẩn thận kiểm soát một lượt, rồi mới yên trí ra về.

Sau đó, chàng còn đem những cỏ khô, dây mây và những tảng đá trước kia vẫn dùng để lấp lối vào động, dẹp hết ra cả hai bên, trong động đã không có người thì hà tất cần gì phải che đậy.

Làm xong bấy nhiêu việc, chỉ hết chừng ba bốn giờ, lúc này mặt trời đã lặn, sao hôm đã lác đác một vài ngôi, sắc trời có vẻ u ám.

Trong động, Cù Thức Biểu, Thi Thuý Phong cùng Điền Tú Linh chờ lâu sốt ruột, đã sai người dọn cơm, vừa ăn vừa đợi. Trong khi ăn, Điền Tú Linh vẫn mặt ủ mày chau, biếng cười biếng nói. Một lát, nàng chợt ngẩng lên hỏi hai vị danh y:

- Hai vị tiền bối có biết trên đời này có một loại độc dược mà người uống vào vẫn vô sự, nhưng khi nào người hạ độc muốn cho nó phát ra thì nó sẽ phát ra không?

Thi Thúy Phong ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Lão phu đã phí mất ba chục năm tâm huyết, nghiêm cứu các loại độc dược trên đời này, mãi tới

bây giờ vẫn chưa thấy có loại độc dược lạ nào như vậy.

Cù Thức Biểu nói tiếp:

- Theo lời Điền cô nương nói thì có lẽ loại độc dược ấy chính là một loại trùng độc ở Miêu Cương?

Tú Linh vội hỏi:

- Người bị trúng trùng độc, người khác có thể xem mà biết được không?

Cù Thức Biểu nói:

- Lão phu tuy không có thuốc chữa chứng đó, nhưng có thể xem biết được.

Tú Linh ngập ngừng:

- Vậy nhờ tiền bối xem dùm coi có phải vãn bối đã bị trúng loại trùng độc ấy không?

Cù Thức Biểu nhìn nàng một lát, rồi lắc đầu:

- Cô nương thần khí sung túc, mắt trong và sáng thế kia, quyết không phải là người bị trúng trùng độc. Cô nương thấy trong người thế nào mà lại cho rằng mình bị trúng trùng độc?

Tú Linh thở dài:

- Đó chính là một sự bí mật giữa cụ, bà, con, cháu dâu nhà Nam Cung chúng tôi. Vì tổ bà tôi không hề tín nhiệm một ai, bà lại sợ chúng tôi bội phản, nên đã bắt chúng tôi uống thuốc độc trước.

Hai vị danh y đưa mắt nhìn nhau, lẳng lặng.

Một lát sau, Cù Thức Biểu mới nói:

- Xin cô nương đưa tay để lão phu coi thử mạch xem sao.

Tú Linh vội đưa tay ra, Cù Thức Biểu dùng hai ngón tay để bắt mạch cho nàng, thái độ cực kỳ thận trọng. Một lúc lâu ông mới buông tay, ngẩng lên nói với Thi Thúy Phong:

- Mời Thi huynh xem thử.

Thi Thúy Phong bước lại gần, rồi cũng đặt tay lên mạch nàng.

Xem xong ông lại hỏi Cù Thức Biểu:

- Cù huynh thấy thế nào?

Cù Thức Biểu lắc đầu:

- Tiểu đệ không thấy triệu chứng gì là Điền cô nương đã bị trúng độc.

Thi Thuý Phong cũng nói:

- Mạch của cô nương rất bình thường, không có gì khác lạ, cả hai chúng tôi cùng đồng ý như nhau, dám chắc người khác xem cũng thế thôi.

Tú Linh ấp úng:

- Thế hay là… có khi tiện nữ chưa bị trúng độc?

Thi Thuý Phong bèn nói:

- Điều ấy cũng không thể quyết đoán được, có khi Nam Cung phu nhân đã chế ra được một thứ thuốc độc riêng, người uống phải sau một khoảng thời gian chừng độ hai ba năm mới phát ra, cũng chưa biết chừng.

Tú Linh buồn bã:

- Tiện thiếp dẫu chết cũng chẳng tiếc gì, nhưng thực không muốn chết trước khi mọi sự việc chưa được làm sáng tỏ.

Vừa nói tới đây, Nhâm Vô Tâm vừa bước vào, trên vạt áo của chàng dính đầy bùn đất và cỏ may.

Cù Thức Biểu cười nói:

- Nhâm tướng công đi đâu về mà trông cỏ vẻ vất vả vậy? Hãy ngồi xuống đây uống vài chén rượu cho ấm bụng đã.

Nhâm Vô Tâm ngồi vào bàn, ăn uống một chút, rồi nhìn Điền Tú Linh cười nói:

- Kỳ nhi, chúng ta phải đi ngay bây giờ.

Tú Linh ngây người ra một lúc, mới chợt nhớ là chàng gọi mình, bèn bật cười đáp:

- Xin tuỳ lệnh tướng công!

Nhâm Vô Tâm lại nói với Cù Thức Biểu và Thi Thúy Phong:

- Tại hạ đã bố trí bên ngoài xong xuôi rồi. Nhưng các vị cũng nên cẩn thận bỏ bớt một gian thạch

thất bên ngoài, đừng dùng gì tới, cửa ngõ lấp hết đi. Sau khi tại hạ đi rồi, cũng nên đốt một ít cây khô ở trước động cho có dấu vết tàn phá, thế là không còn lo gì nữa.

Nhâm Vô Tâm nói xong, chắp tay cáo từ. Mấy tên tiểu đồng hầu cận chàng đã sửa soạn sẵn hai gói hành lý cầm ra trao cho Nhâm Vô Tâm và Điền Tú Linh mỗi người một gói.

Lúc này, các vị lão nhân và mấy người trong động đều tề tựu đông đủ, cùng đưa tiễn hai người ra tới cổng ngoài, rồi mới từ biệt.

Ra khỏi cửa động, Tú Linh quay đầu lại, quả thấy quang cảnh nơi đây giống hệt như một nơi vừa có đám đông người đi qua.

Hai người đi lẩn vào trong bóng đêm, chợt thấy phía trước mặt loé lên một tia lửa, bèn vội vàng nhảy tránh về một bên. Nhâm Vô Tâm thấy bên đường có một cây tùng bách, lá rườm rà, bèn đưa tay ra hiệu cho Tú Linh, rồi cả hai cùng nhảy lên cây, ngồi nấp vào trong đám lá rậm.

Vừa ngồi yên một lát, lại thấy ánh lửa loé lên lần nữa, trước mắt đã hiện ra hai người đàn ông, một người câm cây hoả tập, còn một người cầm lưỡi chuỷ đang đi như bay trên mặt tuyết, thỉnh thoảng dừng lại như muốn tìm kiếm vật gì.

Tuy ánh lửa chập chờn, lúc mờ lúc tỏ nhưng nhờ được bầu trời đầy sao phản ánh lên mặt tuyết, nên trong vòng ba thước còn có thể nhận diện được sự vật. Nhâm Vô Tâm và Điền Tú Linh ngồi trên cây trông xuống, đã thấy rõ hai người đàn ông cùng mặc y phục dạ hành, một người chân tay thô lớn, bàn tay rất dài, trông có vẻ như một cao thủ về môn ngoại công. Còn một người thì tầm vóc thấp bé, thân pháp nhanh nhẹn nhẹ nhàng, trên mặt hai người đều che một miếng vải đen.

Nhâm Vô Tâm nhìn kỹ một lát, rồi dùng công phu “truyền âm nhập mật” hỏi Điền Tú Linh:

- Cô nương đã luyện công phu “ truyền âm nhập mật” chưa?

Tú Linh lắc đầu. Chàng lại nói:

- Nếu vậy, tại hạ hỏi điều gì thì cô nương cũng chỉ cần gật hay lắc đầu cũng đủ.

Tú Linh gật đầu. Chàng hỏi:

- Người cao lớn kia hình như thuộc về Bắc Phái, tên là Ác Thiên Vương Lý Bá…

Tú Linh không đợi chàng nói hết, đã vội gật lấy gật để. Vô Tâm lại nói:

- Còn người thấp bé kia không biết có phải là Hoàng Phủ Thiếu Hồng, người đời thường gọi Tứ Bát Thuý Hoa Điệp,một caothủ nổi danh khắp lục tỉnh phía Bắc phải không?

Tú Linh lại gật đầu, sắc mặt lộ vẻ kinh dị, nghĩ thầm:

- Nhâm Vô Tâm quả là bậc kỳ tài. Chàng đối với hảo sĩ trong thiên hạ, sao mà biết rành mạch đến thế?

Lại nghe Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Hai người này đều là nhân vật trong Thất Thập Nhị Địa Sát của Nam Cung thế gia chăng?

Tú Linh lại gật đầu. Lúc này, Lý Bá hình như phát hiện được cái gì, bèn cầm hoả tập giơ cao lên, gọi khẽ:

- Hoàng Phủ huynh lại đây xem thử cái này là cái gì?

Hoàng Phủ Thiếu Hồng nhảy tới bên cạnh hắn. Lý Bá cúi xuống, nhặt trong bụi mây khô ra một chiếc hộp sắt, trên nắp hộp chạm mấy viên ngọc quí, dưới ánh sao trong lóng lánh như kim cương.

Hắn đưa cho Hoàng Phủ Thiếu Hồng xem, rồi nói bằng một giọng hơi có vẻ xúc động:

- Cái hộp trông có vẻ quí giá, không biết bên trong đựng gì?

Hoàng Phủ Thiếu Hồng cau mày, không đáp, chợt cầm lưỡi chuỷ sáng loáng như nước, vung lên chém một nhát vào chiếc khoá đồng, rồi mở nắp hộp ra. Hai người cùng ngồi xuống bới bới tìm tìm trong hộp một lát, Lý Bá chợt thở dài nói:

- Mấy lão già này chạy trốn như đoàn chuột, đến nỗi có cái hộp quý cũng đánh rơi.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng nói:

- Những vật này là cần câu cơm của họ, không hiểu sao họ lại vứt đi?

Lý Bá lắc đầu cười:

- Huynh đệ nói thế không đúng! Chắc hẳn bọn họ sợ có người theo đuổi, trong lúc vội vàng, chỉ mãi chạy cho nhanh, đâu còn thời giờ kiểm soát đồ vật, nên mới bỏ mất chiếc hộp quí giá thế này, chứ đâu phải họ vứt đi.

Nhâm Vô Tâm và Điền Tú Linh chỉ đưa mắt nhìn nhau cười. Giữa lúc ấy chợt thấy một bóng đen vừa cao vừa gầy từ xa chạy đến. Cái bóng này cũng bịt mặt bằng một chiếc khăn đen, chỉ để lộ hai con mắt sáng quắt như điện. Hắn đi đã gần tới sau lưng Lý Bá và Hoàng Phủ Thiếu Hồng, mà hai người này vẫn không biết gì cả. Đủ hiểu khinh công của hắn cao đến bực nào.

Gã tiến sát đến sau lưng Hoàng Phủ Thiếu Hồng, đôi mắt đăm đăm nhìn chiếc hộp trong tay Lý

Bá, lẳng lặng không nói gì. Lý Bá và Hoàng Phủ Thiếu Hồng vẫn không biết có người đứng sau lưng, đầu óc hình như để cả vào chiếc hộp sắt. Một lát, Lý Bá chợt cười khẽ nói:

- Những dược liệu và mấy cái đơn thuốc này chắc toàn là vật quí. Chi bằng chúng ta đem thẳng về, đừng để người khác tranh mất công.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng hỏi:

- Đem thẳng về đâu?

Lý Bá cười nói:

- Đưa thẳng về cho Nam Cung phu nhân, chứ còn đem về đâu nữa? Nếu được lão phu nhân cao hứng, chưa biết chừng…

Hoàng Phủ Thiếu Hồng liền ngắt lời:

- Nhưng hành động của chúng ta hôm nay thuộc về Địa Xương cai quản, mình không nói qua lão ta một tiếng thì sao được?

Lý Bá thở dài:

- Hoàng Phủ huynh, chúng ta đều là những nhân vật có tiếng tăm hiển hách trong giang hồ, từ ngày vào làm môn hạ của Nam Cung thế gia, không những phải chịu sự cai quản của người khác mà địa vị còn dưới cả anh đầu lĩnh hạng bét. Ngay cả Nam Cung phu nhân, mặt mũi thế nào, mình cũng chưa được biết, vậy thì hà tất gì phải trung thành như vậy!

Hoàng Phủ Thiếu Hồng đáp:

- Lão phu nhân bận trăm công nghìn việc, thì giờ đâu mà tiếp chúng ta.

Lý Bá cười nhạt:

- Thế sao lão Địa Xương Tiêu Nhị thì muốn vào hầu lão phu nhân lúc nào cũng được?

Hoàng Phủ Thiếu Hồng đáp:

- Người ta là đầu lĩnh, mình bì thế nào được.

Lý Bá lạnh lùng nói:

- Ấy đó, chính vì lẽ ấy, tiểu đệ mới bàn với đại huynh về việc đem thẳng chiếc hộp này đến chỗ của lão phu nhân, để phu nhân biết huynh đệ mình là người mẫn cán, rồi ta sẽ thừa dịp bắt cẳng lão

quỉ ốm kia đi, có phải là nhất cử lưỡng tiện không? Nếu bây giờ ta đem cái hộp này nộp qua tay lão, lão nhận là công lão thì huynh đệ ta còn xơ múi gì nữa.

Nhâm Vô Tâm nghe đến đây liền quay lại nhìn về người áo đen đứng phía sau Hoàng Phủ Thiếu Hồng, thấy mắt hắn ánh lên một tia sáng dữ dội, liền nghĩ bụng: “Tên này có lẽ là một trong sáu tên đầu lĩnh Thất Thập Nhị Địa Sát đây chăng? Nếu đúng thì phen này tên Lý Bá sẽ phải chết với hắn?”

Kế lại nghe Hoàng Phủ Thiếu Hồng bảo:

- Lý huynh nếu quả định làm thế thì tiểu đệ quyết không làm theo.

Lý Bá biến sắc nói:

- Sao vậy?

Hoàng Phủ Thiếu Hồng cười nhạt:

- Tiểu đệ nghĩ tình huynh đệ đã chơi với nhau bao nhiêu ngày, nên không khi nào lại tố cáo chuyện này với ai. Lý huynh muốn vào yết kiến Nam Cung phu nhân thì xin cứ tuỳ tiện.

Lý Bá ngẩn người ra một lát, rồi chợt giậm chân xuống đất, giận dữ nói:

- À, thì ra ta không có mắt…

Vừa nói đến đây, chợt nghe phía sau có một giọng nói lạnh như thép vang lên:

- Đúng đó! Quả là nhà ngươi không có mắt thật!

Cái tiếng nói đó, thật chẳng khác gì mũi dao nhọn đâm suốt trái tim Lý Bá. Lý Bá rùng mình, quay phắt đầu lại, mục quang chạm phải luồng nhãn tuyến đầy sát khí của hắc y nhân, tức thì chiếc hộp sắt rơi xuống đất, đánh “bộp” một tiếng.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng cũng giật mình quay lại, thốt lên một tiếng kinh hoàng, nhưng đôi mắt hắn không thấy lộ vẻ gì là khủng khiếp. Có lẽ hắn đã biết người áo đen đến đó từ lâu nhưng vì muốn bảo toàn tính mạng và địa vị nên cam tâm bán rẻ bằng hữu.

Gã áo đen trừng mắt nhìn Lý Bá một lúc, rồi thốt nhiên cúi xuống nhặt chiếc hộp, mở ra xem qua một lượt rồi đặt xuống trước mặt Lý Bá.

Lý Bá ấp úng:

- Cái… cái này…

Gã áo đen hừ một tiếng, lạnh lùng cười:

- Lý huynh đã muốn đem cái hộp này nộp tận tay lão phu nhân thì cứ tự tiện đem ngay đi.

Lý Bá lùi lại một bước, lắp bắp bào chữa:

- Vừa rồi… vừa rồi… tại hạ chỉ là nói đùa… nói đùa…

Gã áo đen dịu giọng nói:

- Giữa chúng ta, chức vị tuy có kẻ trên người dưới, nhưng đều trung thành với Nam Cung thế gia, tình nghĩa như huynh đệ, ai đưa đi cũng chẳng thế.

Hắn cười khanh khách mấy tiếng, rồi lại nói tiếp:

- Vả lại, chúng ta còn phải ở đây để tra xét, nếu Lý huynh chịu mang cái hộp này về trước, để phu nhân khỏi trông đợi thì càng hay lắm.

Lý Bá chớp chớp đôi mắt, ấp úng:

- Nhưng… nhưng…

Người áo đen cười ha hả:

- Lý huynh đừng từ chối nữa. Tại hạ chỉ hơi áy náy một chút, chứ tuyệt nhiên không có gì khác, Lý huynh đừng ngại.

Lý Bá vẫn đứng yên, không dám động đậy, mắt hết nhìn gã áo đen lại nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hồng.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng chỉ đưa mắt nhìn ra phía xa, chẳng nói năng gì.

Lý Bá không biết nghĩ sao, chợt ngẩng đầu lên nói bằng giọng quả quyết:

- Đầu lĩnh đã sai bảo, thuộc hạ xin vâng lệnh nhưng chẳng hay đầu lĩnh còn sai bảo gì nữa không?

Gã áo đen lắc đầu:

- Không còn việc gì khác nữa.

Lý Bá hỏi:

- Lúc trở về, thuộc hạ có còn phải đến đây nữa không?

Người áo đen lắc đầu, Lý Bá cúi xuống lấy chiếc hộp, rồi thủng thỉnh quay đi. Người áo đen luôn miệng cười khẩy, chờ cho Lý Bá quay đi liền giơ hữu thủ phóng một chưởng vào sau lưng hắn.

Một chưởng ấy bề ngoài trông nhẹ như không, vậy mà cả thân hình cao lớn lực lưỡng của Lý Bá không sao chịu nổi, hắn chỉ kịp "hự" một tiếng, rồi ngã ngay xuống đất, chiếc hộp văng đi một nơi, máu đỏ loang ra khắp mặt tuyết.

Gã áo đen cười sằng sặc:

- Lý Bá ơi Lý Bá! Ngươi đừng trách ai, chỉ nên trách mình chọn bằng hữu không tin, nếu Hoàng Phủ Thiếu Hồng bảo ngươi trước, thì ngươi đâu đến nỗi phải bỏ mạng tại đây.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng từ nãy đến giờ vẫn đóng vai khách bàng quan, lúc này mới giật mình kinh hãi nói:

- Sao… sao đầu lĩnh lại nói vậy?

Thiếu Hồng cúi đầu, không biết nói gì nữa.

Gã áo đen lại lạnh lùng nói tiếp:

- Ta vừa tới đây, ngươi đã biết ngay, còn vờ làm bộ không trông thấy. Phen này ta giết Lý Bá, chắc ngươi khoái lắm nhỉ?

Thiếu Hồng lẳng lặng một lát, chợt ngẩng lên cười nói:

- Đại Kha xét quả không sai, thuộc hạ đã biết Lý Bá có lòng muốn phản Đại Kha từ lâu, nên mới để mặc cho hắn tự nói ra, để Đại Kha liệu bề mà đối phó.

Người áo đen lạnh lùng nói:

- À thì ra thế? Chứ không phải người thù ghét gì Lý Bá?

Thiếu Hồng cúi đầu nói:

- Thuộc hạ đối với Đại Kha lúc nào cũng một lòng một dạ, xin Đại Kha đừng ngờ.

Gã áo đen cười ha hả rồi nói:

- Tên Lý Bá chết ở đây là do Nhâm Vô Tâm sát hại, phải thế không?

Thiếu Hồng vội đáp:

- Phải phải, chính mắt thuộc hạ trông thấy.

Nhâm Vô Tâm ngồi trên cây, bất giác rủa thầm một tiếng, chợt nghe gã áo đen cười ha hả nói:

- Thì ra chính mắt ngươi trông thấy. Nhưng tại sao Nhâm Vô Tâm lại sát hại Lý Bá?

Thiếu Hồng chớp mau đôi mắt, rồi nói luôn một hơi:

- Nhâm Vô Tâm bảo hộ mấy lão già đi trốn, mấy lão già đi rồi, Nhâm Vô Tâm ở lại đoạn hậu, vừa gặp Lý Bá nấp trong bụi cây nhìn ra, hắn liền phóng chưởng đánh chết.

Người áo đen nói:

- Nếu thế thì hoá ra Lý Bá vì trung thành mà chết? Như thế công lao to lắm!

Thiếu Hồng mỉm cười:

- Người đã chết rồi, dù có công lớn cũng chẳng làm gì. Cái hộp kia là do Đại Kha phải hết sức chiến đầu với quần ma mới giành được.

Người áo đen cười ha hả:

- Đúng đúng! Cái hộp ấy là do ta giành được. Nhưng nếu lão phu nhân lại hỏi ta vì sao giành được chiếc hộp mà lại không biết bọn chúng chạy đi đâu, thì biết nói sao?

Thiếu Hồng ngẫm nghĩ một lát, rồi nói:

- Bọn họ đi đâu thì trừ Nhâm Vô Tâm ra, đến mấy lão già mà hắn đưa đi cũng còn không biết, huống hồ người ngoài? Vả lại, Nhâm Vô Tâm võ công cao quá, ai mà bắt được hắn?

Nhâm Vô Tâm cười thầm, tự nghĩ: “Quá khen!”

Chương 30: Hồi 30

Gã áo đen lại cười ha hả nói:

- Đúng đúng! Nhâm Vô Tâm võ công cao lắm, thật là quỉ khốc thần sầu, nhưng mà… lão phu nhân dặn ta chỉ giữ việc theo dõi xem bọn chúng di cư đi đâu, tại sao ta lại ra mặt cướp bảo vật của họ?

Thiếu Hồng nhăn nhở cười lớn:

- Vì hành tung của bọn ta đã bị Lý Bá làm bại lộ rồi mà. Nhâm Vô Tâm là hạng người nào, há chịu để chúng ta theo dõi? Trước tình thế đó, Đại Kha chỉ còn cách liều mạng mạo hiểm đoạt lấy chiếc hộp bí mật trong tay hắn.

Gã áo đen vỗ tay cười hơ hớ:

- Đúng, đúng! Diệu, diệu! Câu chuyện bịa ấy thực là hợp tình hợp lý, không còn khe hở chỗ nào! Lát nữa ngươi cứ thế mà nói, nghe không? hi hi…

Chợt nghe từ xa xa có tiếng cười, nói góp:

- Chuyện gì mà hợp lý thế? Và nói cho ai nghe…

Tiếp theo tiếng nói là một bóng người vừa thấp vừa béo, chân tay ngắn ngủn bay vèo đến.

Người này cũng vận y phục đen, mặt bịt vuông lụa đen như ba người trước, chỉ để lộ hai con mắt ti hí nhìn ra.

Khi tới trước mặt hai người, gã béo lùn vẫn cười, nói tiếp:

- Tiểu đệ nghe đồn Hoàng Phủ huynh có cái lưỡi Tô Tần từ lâu, huynh mới bịa ra chuyện gì hay thế? Huynh có thể kể cho tiểu đệ nghe được không?

Thiếu Hồng gượng cười nói:

- Nào có chuyện gì đâu?

Gã béo lùn lại cười nói:

- Đêm đông lạnh lẽo không có rượu uống thì ta nói chuyện vui cũng đủ quên rét, sao Hoàng Phủ huynh lại không chịu…

Người áo đen gầy lạnh lùng ngắt lời:

- Hãy nói việc chính đã, rồi sẽ nói chuyện chơi sau, ngươi đi tra xét chung quanh đây có thấy gì lạ không?

Gã béo lùn nói:

- Bọn lão già trong động này đã trốn hết rồi, thuộc hạ vào trong đó chỉ thấy cây cối ngã nghiêng, mà còn thấy cả vết cháy nữa.

Gã áo đen cao gầy hỏi:

- Ngươi có vào tận trong động tra xét không?

Gã béo lùn đáp:

- Thuộc hạ đã vào tận nơi tra xét tường tận rồi. Bọn họ trước khi đi đã thiêu huỷ mấy căn động, và còn nhận thấy dấu chân rất nhiều người đi thẳng tới con đường này.

Nhâm Vô Tâm ngẫm nghĩ cười thầm: “Người ta thường bảo người lùn hay làm biếng, quả thực không sai. Hắn vừa làm biếng vừa nói dối, thành ra lại có lợi cho mình.”

Người áo đen gật đầu. Gã lùn lại quay qua hỏi Thiếu Hồng:

- Hoàng Phủ huynh…

Hoàng Phủ Thiếu Hồng cười ngắt lời:

- Huynh đài muốn nghe chuyện gì? Chuyện của tiểu đệ kia kia…

Gã lùn miệng thì hỏi: “Đâu?”, mắt thì nhìn theo tay hắn trỏ.

Thiều Hồng đáp: “Ở kia!”, tay thốt nhiên hạ thấp xuống, điểm ngay vào huyệt Hoa Cái của gã lùn.

Huyệt này ở dưới cuống họng, bốn tấc sáu phân, chính là Hoa Cái của ngũ tạng, một trong sáu tử huyệt của con người, nếu bị điểm trúng, thì huyết sẽ đọng lại ở trái tim, nhất định phải chết.

Gã lùn chợt quay phắt lại, đôi mắt trợn ngược, tưởng như lòi cả con ngươi ra ngoài, vừa định quát hỏi, nhưng tiếng quát chưa thốt ra khỏi cuống họng thì thân hình đã ngã xuống.

Gã áo đen lạnh lùng cười nói:

- Tên này cũng bị Nhâm Vô Tâm giết chết ư?

Thiếu Hồng lắc đầu cười nói:

- Không phải! Hắn bị một cao thủ cùng đi với Nhâm Vô Tâm sát hại. Nếu không vì có nhiều cao thủ đi hộ tống mấy lão già thì Đại Kha đã có thể tóm được cả bọn rồi, đâu phải chỉ có cướp được cái hộp.

Gã áo đen vỗ vai hắn, cười khì khì:

- Hiền đệ quả không hổ là hiền đệ của ngu huynh! Trong số bảy mươi hai vị hào kiệt của nhà Nam Cung thế gia, có lẽ chỉ mỗi mình hiền đệ là xứng đáng làm tri kỷ của ngu huynh mà thôi.

Thiếu Hồng đôi mắt long lanh, nhưng lại vội cúi đầu xuống, cười nói:

- Tiểu đệ khi nào dám nhận là tri kỉ của Đại Kha, chẳng qua chỉ một lòng trung thành với Đại Kha mà thôi!

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi nói:

- Bẩy mươi hai vị hào kiệt chúng ta lẽ ra phải có sáu vị đầu lĩnh, nhưng hiện thời mới có hai, nếu hiền đệ không chê, thì để ngu huynh tiến cử với lão phu nhân.

Thiếu Hồng nói to:

- Đại Kha có ý tài bồi, tiểu đệ không bao giờ dám quên ơn!

Gã áo đen cười ha hả một hồi rồi nói:

- Chúng ta đừng chơi nhàn nhã như thế này, lát nữa về nói với bọn họ rằng chúng ta vừa huyết chiến một trận với Nhâm Vô Tâm cũng thật khó tin.

Thiếu Hồng ngẫm nghĩ một lát, rồi ngẩng lên nói:

- Điều đó cũng dễ!

Nói xong nhảy lên, bất thình lình phóng một chưởng vào vai người áo đen. Thân hình hắn nhanh như một con cắt, tiếng nói chưa dứt, tay phải hắn đã đập vào vai người áo đen. Không ngờ người áo đen thân pháp còn nhanh hơn, cái thân hình gầy guộc của hắn lập tức theo đà chưởng phong bay vèo đi.

Hắn nổi giận sừng sộ hỏi:

- Làm cái gì thế?

Vừa nói đến đây, như chợt nghĩ ra, hắn lại cười xoà nói tiếp:

- Ừ, thế mà hay, chúng ta giả vờ đánh nhau một trận, cho nó có vẻ thực hơn.

Rồi hắn quay mình xông tới, thân hình chập chờn bay qua bay lại, thoắt cái đã được bảy chiêu. Hai người chiến đấu tới mấy chục chiêu, rồi mới phủi tay cười xòa. Đoạn mỗi người cúi xuống, ôm xốc một cái xác lên, trổ thuật khinh công, chạy biến vào trong đêm tối.

Trên cành cây, Tú Linh đã được chứng kiến từ đầu đến cuối tấn bi hài kịch hiếm có ấy, chờ cho hai người đi đã xa, nàng mới thở ra một hơi dài, nói:

- Tiện thiếp những tưởng bọn Thất Thập Nhị Sát đều thề chết trung thành với Tổ bà, ai ngờ… hừ! Cơ trí thâm trầm, thủ đoạn ghê gớm như Tổ bà mà cũng không làm cho bọn thủ hạ trung thành hoàn toàn được, thì đủ biết muốn làm một vị minh chủ võ lâm đâu phải dễ.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Từ xưa đến nay, những người làm nên nghiệp bá, có thể chia làm ba loại: một là, bụng dạ quảng đại, lấy đức làm người phục, khiến cho những kẻ thủ hạ đều được hưởng ơn mưa móc. Hạng này thì hiếm lắm; hai là, cố làm ra vẻ nhân nghĩa, dùng quyền thuật mà thu phục nhân tâm, khiến cho người ta phải hết lòng tận trung với mình, đó cũng đáng gọi là nhân kiệt. Hán Cao Tổ khi xưa dùng Trương Lương, Tiêu Hà, Hàn Tín cũng theo lối ấy.

Chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Còn những kẻ chỉ lấy uy thế lấn hiếp người ta, dùng sức mạnh ép người ta, hoặc dùng thủ đoạn tàn độc khiến cho người ta sợ hãi, khiếp đảm mà phải theo, thì đó là hạ sách. Cách này lúc đầu có thể bắt buộc người ta theo mình được, nhưng rồi chỉ trong một thời gian, thế nào cũng bị chúng phản lại. Ta cứ xem Kiệt, Trụ, Tần thì đủ rõ.

Tú Linh than rằng:

- Vậy thì thủ đoạn ấy thành công cũng chóng mà hại cũng nhanh.

Nhâm Vô Tâm gật đầu nói:

- Đúng vậy! Lệnh tổ bà muốn nhanh chóng hoàn thành nghiệp bá nên mới dùng thủ pháp ấy. Có lẽ cùng là sự bất đắc dĩ. Nhưng có biết đâu rằng con đê đắp vội, tất phải dễ vỡ, mà một khi đã vỡ thì không còn cách gì hàn gắn được nữa.

Tú Linh ngồi ngẩn người ra một lát, không biết nói gì. Nàng tuy đã bội phản nhà Nam Cung nhưng không dễ gì trong phút chốc đã cắt đứt được thân tình. Lúc này, quả nàng cũng đang lo cho sự thành bại của nhà Nam Cung.

Nhâm Vô Tâm lẳng lặng hồi lâu, rồi lại nói:

- Người áo đen vừa rồi võ công cao lắm, lai lịch tất không phải tầm thường…

Tú Linh ngắt lời:

- Tiện thiếp cũng không rõ. Tuy nhiên, theo ý tiện thiếp thì người ấy tuy võ công cao, lai lịch quỉ bí nhưng tâm địa không đến nỗi nham hiểm, xảo quyệt như tên Hoàng Phủ Thiếu Hồng. Tên ấy mới thật đáng sợ!

Vô Tâm mỉm cười:

- Cô nương cho rằng người áo đen tâm cơ không bằng Hoàng Phủ Thiếu Hồng sao? Nếu vậy thì cô nương lầm to.

Tú Linh tươi cười nói:

- Lần này thì nhất định tướng công đoán sai. Tên Hoàng Phủ Thiếu Hồng nói đến nỗi gã áo đen khâm phục sát đất, tướng công không thấy ư?

Vô Tâm cười nói:

- Bề ngoài nhìn vào thì tưởng thế, nhưng kỳ thực thì gã áo đen làm gì mà không thấu suốt ruột gan tên Hoàng Phủ Thiếu Hồng? Có điều hắn muốn lợi dụng tên kia, nên mới giả vờ làm bộ ngu xuẩn, để tên kia khỏi đề phòng…

Chàng ngừng một lát, nói tiếp:

- Tuy nhiên, hắn cũng không muốn để Hoàng Phủ Thiếu Hồng coi thường hắn, vì nếu để gã coi thường thì chưa chắc gã đã chịu phục tòng mệnh lệnh. Do thế, hắn mới dùng võ công để trấn áp Hoàng Phủ Thiếu Hồng, cô nương thử nghĩ xem một người âm trầm giảo hoạt như hắn, làm sao có thể thua Hoàng Phủ Thiếu Hồng được?

Tú Linh gật đầu, chịu là chàng nói đúng. Lúc này, trời đã gần sáng, bức màn đêm đã từ từ hé ra một góc. Chờ cho trời sáng, hai người mới nhảy xuống, nhắm phía mặt trời mọc tiếng lên. Vừa đi được một quãng, chợt nghe tiếng vó ngựa rầm rập từ đằng xa chạy đến. Tú Linh sợ hãi nói:

- Lại có người tới, chúng ta phải tìm chỗ nấp ngay mới được.

Vô Tâm cười nói:

- Bây giờ hai chúng ta đang đóng vai hai thầy trò đạp tuyết tìm mai, việc gì phải trốn?

Tú Linh ngần ngừ:

- Không biết mình cải trang có giống không?

Vô Tâm cười đáp:

- Cù Thức Biểu tinh tế, cẩn thận lắm, trong bao phục này chắc có đủ các đồ cần dùng.

Tú Linh cởi bao phục ra, quả thấy bên trong có đủ sách vở, giấy bút. Vô Tâm bèn cầm lấy một quyển thơ thì một đàn thiện mã đã rầm rầm kéo đến.

Vó ngựa như sắt, dẫm nát cả những tảng tuyết đóng thành băng, phía sau đàn ngựa, tuyết bắn lên phơi phới như phun hoa. Những người ngồi trên mình ngựa, kỹ thuật đều rất tinh vi, nên mặc dù ngựa phi nước kiệu mà họ vẫn ngồi vững như bàn thạch.

Nhâm Vô Tâm tay cầm cuốn sách, vừa đi vừa ngâm, mắt vẫn không buồn nhìn lên. Chợt nghe một tiếng quát hỏi, rồi một gã đại hán mặc áo gấm ngồi trên lưng con ngựa trắng, tay phải cầm chiếc roi vung lên, tay trái gò dây cương lại, tức thì con ngựa nhảy chồm hai chân trước lên như người đứng, miệng hí vang trời.

Nhâm Vô Tâm có ý làm ra vẻ sợ hãi, lùi lại mấy bước, trừng mắt nhìn người cưỡi ngựa.

Người cưỡi ngựa nhảy vụt xuống đất, bước tới trước mặt Vô Tâm, hỏi:

- Huynh đệ tại hạ đi lạc đường, không nhận rõ phương hướng, không biết Nam Cung thế gia ở đâu, mong các hạ làm ơn chỉ dùm.

Nhâm Vô Tâm làm bộ ngơ ngác, hỏi lại:

- Nam Cung thế gia à? Nam Cung thế gia là cái gì cơ?

Gã đại hán sầm mặt gắt:

- Bằng hữu cố tình giả đò ngớ ngẩn, định che mắt ai?

Hắn nói tiếng Quan Đông, lại nhân lúc nóng giận nên nói líu tíu chẳng biết đằng nào mà nghe. Nhâm Vô Tâm ngẫm nghĩ cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ ngây ngô đáp:

- Tiểu sinh chỉ biết có họ Nguyên, họ Bạch, họ Lý với Lý Bạch, Đỗ Phủ mà thôi. Còn Nam Cung

thế gia là ai, quả tiểu sinh không hiểu.

Gã đại hán cười nhạt:

- Nam Cung thế gia ở ngay gần đây, trời xuống tuyết lớn, mà vừa mới bảnh mắt, ngươi đã len lén tới đây ngao du, lại còn leo lẻo chối không biết Nam Cung thế gia là cái gì! Ha ha…, bằng hữu đóng kịch tài lắm!

Hắn lùi lại phía sau, cầm cây roi vung lên, hô to:

- Các huynh đệ, mau vây tên này lại!

Vô Tâm nói bằng giọng run run:

- Tiểu sinh đến đây chỉ định đạp tuyết tầm mai, tuyệt không có một hành vi nào mờ ám, các vị hảo hán lầm rồi.

Chàng nói chưa dứt câu thì sáu con ngựa đã xong lại, vây kín hai người vào giữa.

Gã mặc áo gấm vừa rồi, cười nhạt nói:

- Trời rét thế này mà còn có nhã hứng đạp tuyết tầm mai, thì trừ khi là người điên hử?

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

- Văn võ hai đường, tính tình khác biệt, thói quen của văn nhân, không phải các vị hảo sĩ võ lâm có thể hiểu được. Tin hay không, thì xin tuỳ ở các vị.

Người áo gấm lại quát:

- Không tin!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Các vị không tin, tiểu sinh cũng đành, chứ nào biết làm sao! Hảo sĩ võ lâm giong ngựa giang hồ, lấy sự báo ân trả oán chém giết làm vui, nhưng văn nhân chúng tôi lại lấy câu thơ chén rượu, đạp tuyết tầm mai làm thú. Hảo hán có tin không?

Người áo gấm lại quát:

- Không tin!

Vô Tâm thở dài nói:

- Chúng tôi là những kẻ văn nhân, sức không trói nổi con gà, gặp các vị võ hiệp hảo hán, dẫu có lý cũng không biết nói thế nào cho rõ được.

Tú Linh đứng bên cũng thở dài, nói góp:

- Thật đúng là có lý cũng chẳng biết nói thế nào cho rõ!

Gã áo gấm cười nhạt:

- Ta chỉ cần ngươi nói cho ta biết rõ lai lịch.

Nhâm Vô Tâm giật mình nhưng ngoài miệng vẫn giữ giọng ngây ngô, hỏi:

- Lai lịch gì? Tiểu sinh chỉ là một kẻ…

Người áo gấm lại cười, ngắt lời:

- Chỉ là một kẻ thư sinh, phải không? Hà hà, ngươi đừng cho ta là một thằng ngốc, kỳ thực ngươi mới chính là thằng đại ngốc.

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Thế là thế nào? Tiểu sinh quả thực không hiểu.

Gã áo gấm cười ha hả:

- Kẻ văn nhân đạp tuyết tầm mai, mà lại biết cả thuật khinh công đạp tuyết không ngấn ư?

Nhâm Vô Tâm giật mình, nhưng vẫn cố giữ vẻ trấn tỉnh:

- Hảo hán nói thế là thế nào? Tiểu sinh vẫn chưa hiểu.

Tú Linh cũng nói góp:

- Công tử tôi có biết khinh công khinh kiết gì đâu? Hảo hán đừng lầm…

Người áo gấm cười sằng sặc:

- Công tử ngươi đến đây đạp tuyết tầm mai, sao trên đôi giầy đó vẫn sạch trơn, không dính dấu tuyết?

Nhâm Vô Tâm đơ cổ, không biết cãi thế nào, bất giác nhìn xuống đôi giầy, quả thấy giầy vẫn sạch trơn như mới, còn đang lúng túng, đã thấy bảy đại hán từ trên lưng ngựa nhảy cả xuống, tay phải cầm cây roi, luôn luôn vung vẩy, mười bốn con mắt sắc như dao dồn cả lên mặt chàng.

Gã áo gấm lại cười nói:

- Ba mươi hai lộ hảo hán ở Quan Đông cũng chẳng thiếu gì kẻ gian ngoa giảo quyệt, nhưng chưa từng có kẻ nào dám giở trò trước mặt huynh đệ ta. Bằng hữu nên nói thật đi thì hơn.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Ngươi muốn tại hạ nói thật cái gì?

Gã áo gấm nghiêm nét mặt nói:

- Ngươi có phải là môn hạ của Nam Cung thế gia không?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu:

- Không phải!

Gã đại hán sừng sộ:

- Ngươi vẫn còn chối, phải không? Ta lại hỏi ngươi lần nữa, nếu không phải thì tại sao ngươi lại loanh quanh dối trá như vậy?

Vô Tâm cười khanh khách:

- Nam Cung thế gia tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm mấy chục năm nay, chủ nhân nhà ấy, năm đời đều vì công đạo võ lâm phấn đấu mà thác, thật không hổ cái tiếng “Võ lâm đệ nhất gia”! Nếu tại hạ là môn hạ nhà Nam Cung thì việc gì phải chối?

Người áo gấm hừ một tiếng rồi nói:

- Đã vậy, tại sao vừa rồi ta hỏi thăm nhà Nam Cung thế gia, ngươi lại giả vờ làm như chưa từng nghe thấy tên ấy bao giờ, là nghĩa gì?

Vô Tâm chưa kịp trả lời thì gã lại tiếp:

- Ta không cần biết ngươi có phải là người nhà Nam Cung thế gia hay không, nhưng đã nói dối như vậy thì cũng không phải là hạng người tử tế.

Nói xong, hắn lại vung roi, quát:

- Các huynh đệ mau bắt tên này lại, để ta tra hỏi cho rõ ràng!

Sáu người kia cùng dạ ran một tiếng, rồi cầm roi xông vào, Nhâm Vô Tâm cau mày hỏi:

- Các vị muốn động thủ thật ư?

Gã áo gấm cười sằng sặc nói:

- Các ngươi không nghe thấy người ta thường có câu rằng: “Quan Đông có bảy ngọn Phá Lục Tiên, dưới đánh ma quỉ, trên đánh tiên” à? Địa vị của bảy huynh đệ ta như thế nào, mà nói đến động thủ lại còn phải hỏi giả hay thật?

Tú Linh không đợi Nhâm Vô Tâm lên tiếng, lập tức quát:

- Mặc kệ Phá Lục Tiên với Phá Lưỡng Tiên của các ngươi! Các ngươi muốn động thủ thì cứ động thủ đi!

Nhâm Vô Tâm thầm nghĩ: “Điền cô nương vẫn còn cái thói thiên kim tiểu thơ, việc gì cũng không chịu nhường nhịn. Trận đánh nhau hôm nay thật là oan uổng!”

Trong khi ấy, ba ngọn roi của đối phương đã vung tới. Thì ra bảy cây roi này đều tết bằng tóc, buộc bằng dây vàng, có thể vừa dùng làm roi ngựa, vừa dùng làm binh khí. Nếu lại đem nội lực dồn lên ngọn roi, thì đứng đằng xa có thể điểm lên các đại huyệt khắp trên mình địch thủ. Cán roi có mũi nhọn, nếu đánh xáp lá cà thì quay cán lại làm thành mũi chuỷ, thật là một món binh khí ngoại môn gồm cả nhuyễn ngạnh, đánh xa đánh gần cũng đều thuận tiện.

Nhâm Vô Tâm luôn luôn né tránh trong chưởng ảnh, ngọn roi, chàng không muốn đánh lại mà cũng không muốn nói rõ cho họ khỏi ngộ nhận. Giữa lúc ấy, chợt lại nghe tiếng vó ngựa rầm rập chạy đến, thoáng chốc đã tới gần.

Vô Tâm liếc mắt trông thấy một đoàn năm kỵ sĩ, đi đầu là một con la nhỏ lông xanh, xương xẩu gồ ghề, đuôi trụi, tai ngắn, trông chẳng thuận mắt chút nào nhưng cước lực của nó có lẽ còn nhanh hơn cả tuấn mã. Theo sau là bốn con vừa lừa vừa ngựa, ngựa thì ngựa tồi còn lừa thì cũng lừa ốm, trong bề ngoài, không ai có thể biết rằng sức chúng chạy nhanh không kém gì ngựa thiên lý.

Người cưỡi la, đầu trọc, lông mày ngắn, thân hình gầy ốm, khuôn mặt xám ngoét, mũi lớn, miệng rộng ngoắc lên tới gần mang tai. Lão mặc bộ áo mà da đồng, rách mướp, lưng còn thắt chiếc dây lụa màu lam, trông tựa như một ông sư kiết xác, ngày ngày cầm bát đi khất thực. Người nào la ấy, trông thật tương xứng một cách khôi hài.

Hàng thứ nhì là một con lừa hoa, trên lưng đã không có yên cương, lại còn đặt ngang lù lù hai túi vải to kếch. Một ông già tóc bạc, thân thể khô đét, quần áo lam lũ, ngồi chễm chệ trên hai cái túi, chân bỏ thõng chạm xuống tận đất, đứng phía sau trông giống như trẻ con cưỡi chó, mà đứng mé bên thì lại trông giống như con la có sáu chân.

Hàng thứ ba là hai con lừa lông đen nhánh như đồng lum, hình dạng màu lông, cao thấp giống

nhau như hệt. Người ngồi trên lưng lừa đều bụng lớn, mặt tròn, da dẻ hồng hào, tuy đầu tóc đã bạc phơ mà thái độ chẳng khác gì trẻ con, vừa đi vừa cười đùa nhí nhảnh. Hai người đã giống nhau như hai giọt nước, lại cưỡi hai con lừa giống nhau sánh vai cùng đi, khiến cho ai trông thấy cũng tưởng là mình hoa mắt, trông một người hoá ra hai.

Con ngựa đi hàng thứ tư, hình thù càng cổ quái, đó là một giống ngựa chân thấp, còn thấp hơn cả con la, người ngồi trên lưng ngựa là một ông già râu quai nón, người cao như cây phướn, mắt tròn, mày rậm, râu cứng như rễ tre, áo thì vừa chật vừa ngắn, tay áo không dài quá khuỷu tay, ống quần không che kín đầu gối, hai cánh tay gân nổi lên như gân chảo. Trông lão ta tuổi đã gần bảy mươi, mà sức lực còn khoẻ mạnh hơn trai tráng.

Bọn Quan Đông Thất Tiên cũng nhận ra hình dạng kỳ quái của bọn người mới tới, nhưng tay vẫn không ngừng liên thủ tấn công Vô Tâm và Tú Linh.

Lão già cưỡi la đi đầu thấy hai bên đánh nhau, bèn ngoái đầu trông lại, người cưỡi lừa đi hàng thứ nhì, sắc mặt tỉnh bơ như không trông thấy. Còn lão già béo lùn đi hàng thứ ba lại quay đầu cười nói với người bên cạnh:

- Bùi lão nhị trông kìa, ở đây người ta dùng cả roi ngựa đánh người, mà đánh lại không trúng, mới tức cười chứ! hì, hì…

Lão già bên cạnh cũng cười khanh khách:

- Đánh trúng hay không trúng, không thành vấn đề, có điều bảy người đánh hai trông chướng mắt quá, phải không Bùi lão đại?

Bùi lão đại cười ha hả:

- Chẳng cần chúng mình phải lắm lời, coi chừng có người đã nhịn không nổi nữa rồi kia kìa!

Câu nói chưa dứt, ông già cưỡi ngựa đi hàng thứ tư đã vỗ tay vào vế ngựa đánh “bộp” một tiếng, con ngựa tức thì vượt qua bốn người, xông vào bọn Quan Đông Thất Tiên.

Chương 31: Cái Bang Ngũ Lão

Ông ta vừa phóng ngựa xông vào đám đánh nhau, vừa hét vang như sấm:

- Dừng cả lại! Bảy người đánh hai mà không biết xấu à?

Gã áo gấm trong bọn Quan Đông Thất tiên nổi giận nói:

- Ai khiến ngươi chõ mõm vào việc người ta?

Gã vừa mắng vừa vung tít ngọn roi lên như mưa bụi, điểm vào ba đại huyệt bên sườn ông già. Ông già không thèm nhìn chỉ đưa tay bắt lấy ngọn roi, cười ha hả quát:

- Nằm xuống!

Vừa quát vừa cầm ngọn roi giật mạnh. Gã áo gấm tay vẫn nắm vững đốc roi, thân hình không hề nhúc nhích. Ông già nóng tiết hét:

- À giỏi!

Chỉ trong nháy mắt đã thấy ba ngọn roi khác đồng thời đánh tới, ông già ngã người về phía sau, hai chân kẹp chặt lấy sườn ngựa, con ngựa gầy hí lên một tiếng đứng thẳng lên như người, thành thử nửa mình bên trên của ông già gần chấm tới mặt đất.

Chỉ nghe tiếng roi vun vút quật ngang trước mặt và hai bên đầu ông già. Ông xoay nghiêng bàn tay quét trúng chân hai gã đại hán, tay trái vẫn nắm chắc ngọn roi của người áo gấm, gắng sức giật mạnh.

Người áo gấm thân hình hơi ngã về phía sau, chân vẫn đứng vững, gân cánh tay nổi lên lớn như chiếc đũa, những đốt ngón tay trên bàn tay nắm cán roi đã biến ra màu trắng xanh. Chợt nghe một tiếng “phựt” cây roi dài bằng tóc bện lẫn với sợi chỉ vàng đã đứt rời ra làm ba đoạn.

Gã đại hán áo gấm không đứng vững được nữa, thân hình lập tức ngã ngửa ra phía sau. Ông già vẫn ngồi nghiêng trên mình con ngựa đứng, lúc này thốt nhiên bị mất thăng bằng, thân hình cũng bị nghiêng đi rồi cả người lẫn ngựa đều đổ nhào sang bên cạnh. Ông ta chống khuỷu tay xuống đất, thân hình bật thẳng lên không, lộn ngược người lại, bay về phía sau tới hơn một trượng.

Con ngựa lúc sắp ngã, kinh sợ hí rầm lên. Nhâm Vô Tâm bay vụt tới đỡ lấy hai chân trước con ngựa, đặt nó đứng xuống đất. Con ngựa hình như sợ quá, lại hí lên một hồi toan nhảy ra ngoài, Nhâm

Vô Tâm sẽ đưa tay vỗ nhẹ lên mình nó vài cái, tức thì con ngựa đứng yên, không cựa quậy nữa. Ông già cưỡi la buột miệng nói:

- Thế mới thật là chân công phu!

Ông già tóc bạc cưỡi lừa hoa sắc mặt lạnh như tiền, lúc này cũng hơi biến sắc mặt, lẩm bẩm: “Đúng thế!”

Bọn Quan Đông Thất tiên đứng xúm lại, vây xung quanh người bị thương ở chân. Gã đại hán áo gấm tay vẫn cầm lăm lăm đoạn roi đứt, trừng mắt nhìn ông già râu quai nón, ông già cũng quắc mắt nhìn lại. Hai người cùng thân hình cao lớn uy mãnh, mặt mũi thần tình cũng nhiều chỗ hơi giống nhau. Nhưng người áo gấm thì sắc mặt hầm hầm đầy vẻ giận dữ, còn ông già râu quai nón miệng chỉ hơi tủm tỉm nói:

- Hảo tiểu tử, gân sức quả nhiên cứng cáp, xem chừng công phu ngoại môn của ngươi cũng được tới tám thành hỏa hầu chứ không ít!

Gã áo gấm quát:

- Ngươi hãy thử lại lần nữa xem?

Ông già vuốt râu cười khì khì:

- Lão ngần này tuổi đầu, ai lại đi đánh nhau với trẻ con!

Người áo gấm trợn mắt, sửng cồ:

- Vừa rồi không đánh nhau là gì?

Ông già cười:

- Vừa rồi lão chỉ ngứa mắt vì trông thấy tụi ngươi cậy đông người xúm vào bắt nạt kẻ cô thế, nên mới trừng phạt một chút chứ nếu các ngươi cứ một chọi một thì đã chẳng có chuyện.

Người áo gấm còn chưa biết nói gì, lão nhân đã tiếp:

- Lão phu sinh bình vẫn có tính cứu khốn phò nguy, bênh thiện diệt ác. Hai phe các ngươi đánh nhau vì cớ gì, mau kể cho lão nghe, nếu xét ra ngươi phải có lẽ lão sẽ giúp ngươi một tay cũng nên.

Người áo gấm nổi giận nói:

- Ai khiến cái thứ ngươi giúp? Việc riêng của anh em ta, xưa nay vốn không thích cho người ngoài nhúng vào! Ngươi biết điều thì tránh ra cho được việc!

Ông già cười ha hả:

- Ngươi không thích người ngoài nhúng tay vào chuyện riêng của tụi ngươi, nhưng lão cứ thích nhúng tay vào. Ngươi làm gì lão?

Người áo gấm giận lắm, chẳng nói chẳng rằng thốt nhiên nhảy lên, thoi một quyền vào giữa mặt ông già, tay phải cầm đốc roi có lưỡi chủy dùng chiêu thức “Huyền điểu lạc sa”, “Khổng tước dịch vũ”, “Phượng hoàng triển xí” liên tiếp ba chiêu, chia ra đánh vào đầu vai và sáu huyệt lớn trên sườn ông già, cách biến chiêu nhanh như điện chớp.

Hắn đã dốc hết toàn lực vào mấy chiêu đó, đứng ngoài chỉ trông thấy trong luồng gió mạnh vù vù, kèm theo những đốm sao lấp loáng, bao trùm thân hình ông già vào giữa.

Ông già mặt lạnh như tiền, thân hình vững như trái núi, chờ cho những đốm ngân tinh tới gần hai chân thốt nhiên trôi vèo đi tới sáu bảy thước, hai tay buông thõng xuống, khuỷu tay đặt sát vào eo lưng, cổ tay đặt sát vào bắp vế ngón tay cong lên. Trông bề ngoài thì tưởng là ông ta không có ý trả đòn, kỳ thực thì bàn tay đã vào thế tính hạ độc thủ.

Thân hình ông ta vừa chuyển động thì hai ông già mặt mũi hồng hào đã biến sắc mặt bảo nhau:

- Chết rồi, lão Ngũ đã nổi nóng muốn giết người!

Nói xong hai thân hình đã phơi phới từ trên lưng lừa, lăng không bay xuống. Người bên trái thân hình lẹ như mũi tên bắn, lao tới sau lưng ông già râu quai nón, cười hềnh hệch nói:

- Lão Ngũ đừng nóng, ngươi thử cười đi xem nào!

Vừa nói vừa lấy hai ngón tay cù vào hai bên nách ông già, ông già quả nhiên bật cười ha hả, thân hình co quắp lại. Thì ra ông già này tính nóng như lửa, trời không sợ đất không kiêng, bình sinh chỉ có sợ mỗi một thứ là nhột!

Ông lùn đứng bên phải thân pháp cũng cực kỳ nhanh nhẹn, người nhẹ như một nắm bông gòn bay xuống giữa chỗ ông già và người áo gấm, phất ống tay áo ngăn không cho người áo gấm xông lên. Người áo gấm chỉ thấy một nguồn sức mạnh nhu hòa, từ trong ống tay áo của ông già lùn phóng ra đẩy mình lùi lại mấy bước. Chợt lại nghe ông ta cười ha hả nói:

- Lão Ngũ, người ta tên họ là gì ngươi còn chưa biết, sao đã định giết chết người ta? Thật là chuyện tức cười!

Người áo gấm nổi giận nói:

- Ai thua ai được chưa rõ ràng, làm sao đã biết là lão giết được ta?

Lão lùn cười hi hí nói:

- Thôi đừng làm ồn lên nữa!

Ông già râu quai nón lúc này cũng đã hết nhột nín cười, trỏ tay vào mặt gã áo gấm quát to:

- Nếu không có hai người này, thì ngươi đã chết mất ngáp rồi con ơi!

Hai người lại xông vào định đánh nữa. Ông già lùn đứng giữa dang hai tay ra cản hai người lại, cười nói với ông già râu quai nón:

- Ngươi muốn dính vào chuyện người khác hay muốn đánh nhau thì mặc kệ ngươi, nhưng trước hết ngươi phải hỏi cho rõ ràng xem hai bên, bên nào thiện bên nào ác đã, rồi hãy ra tay mới được chứ?

Ông già nổi giận hét vang như sấm:

- Ta không muốn đánh nhau nhưng tên kia thật là vô lễ khả ố, hắn đối với lão còn hoành hành bá đạo như vậy, đủ hiểu hắn đối với người khác thế nào, việc gì còn phải hỏi!

Lão lại trỏ Nhâm Vô Tâm nói tiếp:

- Ngươi coi người ta nho nhã lịch sự thế kia, đâu có phải là người ác?Các ngươi đừng can ta, thế nào ta cũng phải can thiệp vào chuyện này kỳ được mới nghe.

Ông già lùn cười nói:

- Mặt ác bụng chưa chắc đã ác, mặt hiền bụng chưa chắc đã hiền, đừng có tưởng bở!

Ông già trừng mắt hỏi:

- Ai bảo thế?

Ông già lùn cười ha hả nói:

- Trên đời này không còn ai ngang ngạnh bá đạo cho bằng ngươi, vậy ngươi cũng tự nhận là kẻ ác chăng?

Ông già râu quai nón đứng ngẩn người ra, không biết trả lời thế nào. Ông già đầu trọc từ nãy vẫn ngồi yên trên mình la, lúc này mới quay lại mỉm cười nói với ông già tóc bạc:

- Tính lão Ngũ chỉ có Bài lão Tam trị nổi, nếu không có vị khắc tinh ấy ở đây thì bọn mình cũng đến thúc thủ, không làm gì được hắn.

Nét mặt lạnh lùng của ông già tóc bạc lúc này mới hơi thoáng nở một nụ cười. Ông già cưỡi la lại nói:

- Hai phe kia hình như cũng là những nhân vật có lai lịch, hiền đệ thử ra hỏi lại xem sao!

Ông già tóc bạc vâng lời nhảy xuống đất, thủng thỉnh bước lại gần chỗ ba ông già đồng bọn rồi ngoảnh về phía Quan Đông Thất tiên, chắp tay nói:

- Các vị có thể cho lão hủ biết đại danh được không?

Gã áo gấm tỏ vẻ ngần ngừ, chưa kịp trả lời ông già tóc bạc đã mỉm cười nói tiếp:

- Việc này anh em tôi đã nhúng tay vào, quyết không chịu nửa chừng bỏ dở nên lão phu mới mạo muội thỉnh giáo quí danh, lai lịch các vị. Các vị đã là bậc giang hồ hào kiệt, thiết tưởng cũng thông cảm những nỗi khổ tâm cho chúng tôi…!

Ông nói năng đã uyển chuyển từ tốn, thái độ lại nghiêm trang cung kính, vô hình trung đã biểu lộ một uy lực đủ bắt buộc người khác phải tuân theo. Nhâm Vô Tâm đứng ngoài cũng bất giác tấm tắc khen thầm: “Lời nói thật lịch sự, thủ đoạn thật cao minh! Người như vậy mà còn phải nghe theo mệnh lệnh của kẻ khác, thì đủ biết ông già đầu trọc kia hành động còn cao hơn bậc nữa.”

Người áo gấm nghe ông già nói xong cũng chấp tay thi lễ, mỉm cười nói:

- Anh em tôi không phải là hạng người vô lễ, chỉ vì bình sinh không quen chịu khuất phục ai!

Kế lại vỗ vào ngực nói:

- Tại hạ là Kim Thừa Tín. Bọn bảy anh em tôi tức là “Quan Đông Thất điều phá lục tiên”. Các hạ cứ đem bảy chữ ấy hỏi thăm trong đám giang hồ, sẽ biết chúng tôi là hạng người nào.

Ông già tóc bạc quay lại bảo ông già râu quai nón:

- Danh tiếng hào hiệp của anh em họ Kim quả đã vang dậy xa gần, Ngũ đệ có lẽ lầm chăng?

Đoạn ông ta lại bước tới gần Nhâm Vô Tâm chắp tay cười hỏi:

- Xin các hạ cho biết đại danh.

Vô Tâm cười nói:

- Tại hạ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt trong giang hồ, tên tuổi tưởng không cần phải nói.

Ông già sầm nét mặt lại nói:

- Các hạ tuy anh hoa không lộ ra ngoài nhưng vừa rồi một tay chống lại “Quan Đông Thất tiên”, thân thủ đó che sao nổi mắt lão phu?

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Các hạ lầm rồi!

Ông già quắc mắt nói:

- Không dám nói tên tuổi tất phải có gian ý! Lão phu nhất định phải yêu cầu các hạ giải thích cho minh bạch.

Vô Tâm chưa kịp trả lời, Tú Linh đứng sau lưng chàng thốt nhiên bước ra, cười nhạt nói:

- Chống được “Quan Đông Thất tiên” cứ gì phải có thân thủ ghê gớm, có thân thủ ghê gớm cứ gì phải có danh tiếng lừng lẫy giang hồ, có danh tiếng lừng lẫy trong giang hồ, cũng cứ gì nhất định phải khai tên tuổi trước mặt các hạ! Còn phải giải thích gì nữa?

Ông già nhướng cao lông mày, ánh mắt càng lạnh như thép, miệng vẫn mỉm cười nói:

- Chú tiểu quản gia này miệng lưỡi sắc bén nhỉ?

Tú Linh thản nhiên nói:

- Đạo lý rành rành ra đấy, dù đứa trẻ lên ba cũng biết nói, và dù người đầu óc ngu tối đến đâu cũng phải nghe ra, cứ gì phải có miệng lưỡi sắc bén mới nói được!

Nàng nói một thôi một hồi rồi cũng không thèm nhìn ai, chỉ quay lại nói với Vô Tâm:

- Tướng công, ta đi đi thôi, nói chuyện với những người không cần giảng đạo lý, chỉ mất thì giờ và càng thêm tức mình!

Vừa nói dứt lời, bọn “Quan Đông Thất tiên” đã đổ xô ra chắn ngang giữa lối, không cho nàng đi. Tú Linh nổi giận hỏi:

- Các ngươi giữ ta làm gì? Còn muốn đánh nhau nữa chăng?

Kim Thừa Tín cười nhạt, lạnh lùng đáp:

- Đã hẳn!

Tú Linh nhướng mày nói:

- Muốn đánh nhau thì cứ việc ra tay đi! Tại hạ sẵn lòng lĩnh giáo!

Ông già đầu bạc nói với Kim Thừa Tín:

- Lần này các hạ khỏi cần phải ra tay, đã có anh em chúng tôi!

Kim Thừa Tín lắc đầu nói:

- Anh em tôi tới đây đã liều một chết, nếu không làm xong việc này, chúng tôi cũng không tính đến chuyện trở về Quan Đông nữa.

Hắn đã yên trí Nhâm Vô Tâm là người trong Nam Cung thế gia, lại thấy năm vị lão nhân hành tung quỉ bí, chỉ sợ có liên quan gì với Nam Cung thế gia nên không muốn nói rõ. Ông già râu quai nón sốt ruột, hét vang như sấm:

- Việc gì mà ghê gớm thế?Tại sao các vị không dám nói thật? Hay là…

Ông già đầu bạc xua tay ngăn không cho lão nói, chỉ bảo Kim Thừa Tín:

- Chưa biết chừng anh em các hạ tới đây lại cùng chung một mục đích với chúng tôi cũng nên.

Kim Thừa Tín hỏi:

- Các hạ thử nói trước xem có đúng không nào?

Ông già đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi thò tay vào mình lấy ra một cục than, viết lên lòng bàn tay hai chữ đoạn lại đưa cục than cho Kim Thừa Tín nói:

- Các hạ đem mục đích của mình viết lên bàn tay, để chúng ta thử so xem.

Kim Thừa Tín cầm lấy cục than, ngần ngừ đưa mắt nhìn bọn anh em một lượt, như muốn thăm dò ý kiến. Sáu người kia tuy không ai nói gì nhưng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Kim Thừa Tín cũng viết vào lòng bàn tay hai chữ, rồi bước tới trước mặt ông già đầu bạc nói:

- Tôi viết xong rồi!

Ông già cười nói:

- Bây giờ chúng ta cùng mở tay ra xem.

Nói chưa dứt lời, hai nắm tay đều đồng thời xòe cả ra. Chỉ thấy một bàn tay trắng, một bàn tay đen, một bàn tay thô và một bàn tay thanh tú, mỗi bàn tay đều có hai chữ “Nam Cung”. Ông già râu quai nón xem xong hai bàn tay, thốt nhiên biến sắc mặt quắc mắt nhìn Nhâm Vô Tâm.

Kim Thừa Tín cũng tái mặt nói:

- Năm vị đến đây cũng là vì việc Nam Cung thế gia ư?

Ông già tóc trắng gật đầu, trỏ Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Người kia có phải là…

Kim Thừa Tín lớn tiếng đáp:

- Hắn là môn hạ Nam Cung thế gia.

Ông già râu quai nón mắt trợn tròn xoe, râu dựng đứng lên như lông nhím, thét vang như sấm:

- Tiểu tử giỏi thật! Vậy mà ta cứ ngỡ ngươi là người tử tế, dè đâu mi lại là môn hạ của Nam Cung thế gia?

Nói chưa dứt lời, mười đầu ngón tay đã khum lại rồi cả cái thân hình cao lớn kèm theo một luồng kình phong, đón đầu Nhâm Vô Tâm xông tới. Nhâm Vô Tâm né mình tránh thoát hai thế, chợt nghe bên cạnh có tiếng nói:

- Chà, thân pháp nhanh quá!

Thì ra hai anh em ông già lùn đã từ hai phía đánh dồn tới. Lúc này trên miệng hai người đã tắt nụ cười, động tác nhanh như chớp đánh vào hai vai Nhâm Vô Tâm, bộ vị xuất thủ thật là kỳ lạ lanh lẹ. Giữa lúc đó, ông già râu quai nón xoay mạnh thân hình, nhấc cao một bàn chân quét ngang vào hai đầu gối Nhâm Vô Tâm.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- À thì ra “Cái Bang Ngũ lão” cũng cậy đông lấn kẻ cô thế, chẳng khác gì những quân vô sỉ.

Chàng vừa cười vừa rụt vai lại, nhảy vụt lên không, hai chân hơi co về, đứng dưới trông lên giống như một con hạc đang nghiêng cánh bay lượn trên mây. Ông già râu quai nón gầm lên một tiếng, vừa toan nhảy theo chợt thấy ông già đầu bạc quát:

- Khoan đã!

Rồi nhảy đến trước mặt ông già râu quai nón, ngay lúc đó Nhâm Vô Tâm cũng vừa phơi phới rơi xuống đất, nhìn ông già đầu trọc vòng tay cười nói:

- Các hạ thật là người mát tính, bên kia ồn ào như thế mà các hạ vẫn ngồi yên được!

Ông già ngoác cái mồm cá ngão ra, cười ha hả nói:

- Lão phu quả càng ngày càng lười thật!

Vô Tâm lại hỏi:

- Việc này chẳng lẽ các hạ không lý gì đến sao?

Lão lại cười ha hả:

- Bọn anh em lão còn mạnh hơn lão nhiều, việc gì phải cần lão nhúng vào. Lão Nhị hãy lại nói chuyện với vị công tử này đi, hỏi hắn tại sao hắn mới tí tuổi đầu đã biết rõ lai lịch của anh em ta? Và cũng hỏi xem hắn có phải là môn hạ Nam Cung thế gia thật không?

Kim Thừa Tín nói to:

- Việc gì còn phải hỏi? Tôi đã biết rõ hành tung của hắn rồi, hắn không còn chối vào đâu được nữa…

Ông già tóc bạc xua tay ngắt lời:

- Các hạ đừng vội võ đoán. Đại kha tôi không hay nói, mà đã nói thì tất không sai.

Nhâm Vô Tâm lại cười nói với ông già đầu trọc:

- Các vị tiền bối trong giang hồ thường nói rằng: “Cái Bang Ngũ lão” duy có lão Đại là “không phong không mang”. Nhưng bữa nay tại hạ xem ra thì bốn chữ “không phong không mang” phải đổi là “Không lộ phong mang” mới đúng!

Chàng không biết rằng câu nói của chàng vẫn chưa được đúng hẳn, vì lão trọc đầu cũng không phải là không lộ phong mang, lão chỉ đem cái phong mang của lão cho bọn đàn em mượn, thế thôi.

Ông già đầu trọc miệng như hơi mỉm cười nói:

- Thế mới lại kỳ nữa! Người còn ít tuổi như vậy mà sao lại biết lắm chuyện của những người già trong giang hồ thế? Nào lại đây! Lão Nhị tiếp chuyện hắn đi.

Ông ta cứ giục đi giục lại lão Nhị ra tiếp Nhâm Vô Tâm nghe thì hình như không có nghĩa lý gì, kỳ thực trong mấy câu ấy ông ta đã nêu lên cái vấn đề cốt yếu của câu chuyện.

Không ngờ Nhâm Vô Tâm hình như chỉ thích nói chuyện riêng với ông ta, nên không đợi ông già đầu bạc hỏi vẫn điềm nhiên nói với lão Đại:

- Tại hạ không những am hiểu nhiều chuyện của các bậc tiền bối, mà cả những chuyện của vũ lâm đương thời tại hạ cũng rõ như nhìn vào bàn tay vậy.

Chàng nhìn khắp mọi người một lượt, rồi lại tiếp:

- Ngay như chư vị tới đây có mục đích gì, các hạ không cần nói ra tại hạ cũng biết.

Ông già đầu trọc cười hỏi:

- Các hạ cứ nói ta nghe thử, coi có đúng không?

Nhâm Vô Tâm thủng thỉnh nói:

- Mười chín năm về trước, thiếu chủ nhân đời thứ tư nhà Nam Cung thế gia bị giết chết. Vũ lâm thiên hạ họp đại hội ở Động Đình, Lãnh Diện Bạch Mi Truy phong tẩu Âu Dương Đình Âu Dương nhị hiệp trong ngũ lão, đang đêm sấn vào Động Đình cùng đại hiệp đương thời Động Đình là "Cửu sĩ ông" Ông Bình đấu luôn ba chưởng, gây nên cuộc huyết chiến trên Quân Sơn giữa hai bang "Động Đình" và "Cái Bang". Tam hiệp trong ngũ lão có hai anh em Bùi thị song phi kiếm và Triệu ngũ hiệp một mình cử nổi cái đỉnh ngàn cân, quần hào ở bang Động Đình tức giận, bèn thiết kế đốt Quân Sơn thiêu bọn Cái Bang ở Quân Sơn tuyệt bắc. May sao các hạ ở ngoài biên tái xa xôi ngàn dặm nghe biết tin ấy, bèn đi suốt ngày đêm trở về, dọc đường đổi ngựa tới mười lăm lần…

Chàng thở một hơi rồi lại tiếp:

- Khi các hạ về đến nơi thì hai bên đã đi đến chỗ lưỡng bại câu thương. Các hạ chỉ dùng hai ba câu là giải quyết xong cục diện nguy cấp đó, bắt "Động Đình đại hiệp" phải thân hành đem quần hào Động Đình tiễn bọn anh hùng Cái Bang ra quan ải. Nhưng Cái Bang Ngũ lão sau khi về bang, cũng lập tức qui ẩn rút lui ra khỏi giang hồ.

Chàng nói thao thao bất tuyệt một hồi, câu chuyện vũ lâm cách đây đã mười chín năm trời, mà chàng thuật lại rõ ràng trơn tru như chính mình là người trong cuộc. Cái Bang ngũ lão nghe xong sắc mặt đều lộ vẻ xúc động, mơ màng như đang thả hồn về dĩ vãng.

Chờ chàng nói xong, ông già đầu trọc mới lắc đầu cười:

- Chuyện này có lẽ chính lão phu cũng không còn nhớ được rõ lắm.

Vô Tâm lại chắp tay cười nói:

- Cái Bang Ngũ lão quả là những người biết giữ tín nghĩa, sau khi qui ẩn tuyệt không hỏi gì đến chuyện giang hồ, phen này bỗng dưng lại xuất hiện ở đây tất nhiên phải vì một vấn đề gì quan trọng có liên can đến sự sống chết, mất còn của Cái Bang.

Lão già đầu trọc mỉm cười hỏi:

- Việc ấy là việc gì?

Nhâm Vô Tâm nhấn mạnh từng tiếng:

- Xà Thần Khang Tổ!

Ông già trọc đầu chợt nghiêm sắc mặt hỏi:

- Các hạ còn biết những gì nữa?

Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

- Mười chín năm trước, Xà Thần Khang Tổ vì hành vi không đứng đắn nên bị sư đệ tiếp chưởng môn hộ Cái Bang. Vì việc đó mà lúc nào hắn cũng canh cánh bên lòng, mãi tới mười chín năm sau hắn mới báo thù.

Cái Bang ngũ lão thôi không cười cợt nữa, Quan Đông Thất tiên nghe câu chuyện bí mật của vũ lâm xong, sắc mặt cũng đều lộ vẻ xúc động. Vô Tâm lại nói tiếp:

- Hồi năm ngoái Bang chủ Cái Bang thốt nhiên kêu là bị bệnh nặng, triệu hết mười lăm đại đệ tử về Tổng đàn, từ đấy trong giang hồ không còn ai trông thấy vị Bang chủ ấy đâu nữa. Người ta cho rằng ông ta còn đau chưa khỏi, kỳ thực…

Chàng nói tới đấy chợt ngừng lại, đưa mắt nhìn Cái Bang Ngũ lão, thấy sắc mặt người nào cũng lộ vẻ trầm trọng, tập trung hết tinh thần nghe chàng nói. Kim Thừa Tín sốt ruột hỏi:

- Kỳ thực làm sao?

Vô Tâm thở dài đáp:

- Kỳ thực ông ta chết đã lâu rồi!

Quan Đông Thất tiên đều rùng mình, buột miệng kêu lên một tiếng. Bang chủ cái Bang từ trần đó là một tin cực kỳ trọng đại, vậy mà trong giang hồ tuyệt không một ai biết, làm gì mà bọn họ không khỏi kinh ngạc? Ông già râu quai nón thốt nhiên sầm mặt quát to:

- Đó là việc bí mật của bản bang, ngươi làm sao mà biết?

Vô Tâm nói:

- Trước khi tổng đàn Cái Bang chưa ra lệnh triệu hồi mười lăm đại đệ tử, Lăng bang chủ đã chết

về tay Xà Thần Khang Tổ. Vì thế Tổng đàn mới phái người đi gấp ngày đêm triệu mười lăm đại đệ tử về để lo việc hậu sự. Sau khi đã bàn luận kỹ càng, mới quyết định bắt hung thủ là Khang Tổ về Tổng đàn để thi hành môn quy. Nhưng trước khi chưa bắt được hung thủ, cũng giấu không tuyên bố cái tin Lăng bang chủ từ trần cho thiên hạ biết vội.

Chàng ngừng một lát rồi lại tiếp:

- Nhưng từ đó không ai biết tung tích Khang Tổ đâu nữa, đệ tử cái Bang tuy đã rải tai mắt khắp thiên hạ mà trong một thời gian vẫn không sao tìm thấy hắn. Mười lăm đệ tử đều phải bó tay không còn cách gì hơn nữa, đang đêm đành phải tìm lên động Thanh âm nham Hàn giản trên "Thiên mục tuyệt đỉnh" báo cáo với Cái Bang Ngũ lão và năn nỉ Ngũ lão hạ sơn. Vì thế nên giang hồ lúc này mới lại được thấy hiệp tung Cái Bang ngũ lão.

Ông già râu quai nón mắt trợn tròn xoe, kêu rầm lên:

- Quái thật! Quái thật! Ngươi đứng đâu mà trông thấy?

Ông già tóc bạc chính là Lãnh Diện Bạch mi Truy Phong Tẩu Âu Dương Đình sắc mặt trầm trọng, sẵng giọng nói:

- Ngũ đệ đừng ngắt lời, cứ để hắn nói nốt.

Vô Tâm nói tiếp:

- Khốn nỗi Cái Bang Ngũ lão vũ công tuy cao nhưng lại không có tài tiên tri, tuy chịu hạ sơn về Tổng đàn Cái Bang nhưng chưa điều tra được tin tức của Khang Tổ. Lúc này nếu không nhờ có Bạch Đại tiên sinh và Âu Dương nhị hiệp đứng trong ngầm giữ trọng trách điều khiển, thì mấy ngàn đệ tử Cái Bang chắc đã hóa thành cục thế rồng không đầu, mà Tổng đàn cái Bang trước sau vẫn không dám tuyên bố về cái chết của Bang chủ, vì sợ làm chấn động giang hồ lại còn sợ làm cho lòng quân ly tán…

Ông già râu quai nón kinh sợ nghĩ thầm: "Không hiểu sao hắn còn biết cả tới ruột gan của đại kha ta nữa?"

Vô Tâm vẫn tiếp tục kể:

- Mãi tới trước đây hơn một tháng, Tổng đàn Cái Bang mới đột nhiên nhận được một tin kinh hồn, đó là tin Xà Thần Khang Tổ đã đầu thân vào Nam Cung thế gia, làm một chân trong "Thất thập nhị địa sát". Cái Bang Ngũ lão kinh sợ một mặt đưa thư sang Động Đình giải thích cái cớ phải phá lời thề lại xuất hiện giang hồ, một mặt thu xếp hành lý lập tức lên đường truy nã hung thủ. Đó là nguyên nhân xui khiến các vị tới đây bữa nay, tại hạ mạo muội trình bày không biết có đúng sự thực không?

Hai ông già béo lùn chính là anh em Đinh thị đưa mắt nhìn ông già đầu trọc là Bạch Đại tiên sinh. Bạch Đại tiên sinh lại đưa mắt nhìn Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình cau mày nói:

- Tại sao nhà ngươi lại biết rõ ràng như vậy?

Vô Tâm cười nói:

- Tại hạ không những chỉ biết việc ấy mà còn biết rằng “Phá vân thất tiên” sở dĩ đến đây hôm nay vì cớ Đường Thông, một người bạn thế giao của các vị bị Nam Cung thế gia hãm hại mà Đường lão thái đã đem tin tức truyền tới Quan Đông. Nếu không thì sao tự nhiên các vị lại bỏ cả ba trăm mẫu đất chăn nuôi mục súc, lần mò vào Quan Nội làm gì?

Quan Đông thất tiên lại càng kinh ngạc, Kim Thừa Tín vội hỏi:

- Việc đó tại sao các hạ biết?

Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

- Các vị đừng hỏi tại sao tại hạ lại biết vội, các vị chỉ cần trả lời là tại hạ nói thế có đúng không?

Âu Dương Đình cau mày hỏi:

- Đúng thì làm sao? Mà không đúng thì làm sao?

Vô Tâm cười nói:

- Nếu như các vị nhận thấy là tại hạ nói đúng, thì xin các vị nghe tại hạ khuyên một câu.

Âu Dương Đình hỏi:

- Câu gì, các hạ cứ thử nói cho chúng ta nghe thử.

Ông nói bằng một giọng dè dặt, ôn tồn không ra nhận lời mà cũng không ra không. Vô Tâm nghĩ thầm: “Ông già này lợi hại thật!” bất giác chàng cũng phải đắn đo một lúc rồi mới chậm rãi lên tiếng:

- Tại hạ chỉ khuyên các vị không nên khinh cử vọng động, và nhất là đừng có cứ thế này vào thẳng nhà Nam Cung thế gia sinh sự

Chương 32: Cao Thủ Giao Đấu

Mọi người đều lắng lặng chờ nghe Âu Dương Đình trả lời vì "Phá Vân Thất Tiên" đã nhận thấy "Lãnh diện bạch mi Truy phong tẩu" là người cơ trí thông minh, chủ ý của ông ta tất không đến nỗi lầm lẫn. Âu Dương Đình trầm ngâm một lát rồi thủng thỉnh nói:

- Các hạ nói thế tất không phải là không có nguyên cớ, nhưng các hạ có thể giải thích rõ ràng hơn được không?

Vô Tâm nói:

- Tiềm lực của Nam Cung thế gia lớn lắm, rất có thể cách xa với ý liệu của các vị nhiều. Nếu các vị không đắn đo cẩn thận mà cứ làm bừa đi, tôi e rằng đả thảo kinh xà không những vô ích mà còn ảnh hưởng tới đại cuộc nữa.

Âu Dương Đình đôi mắt chợt sáng hẳn lên, hỏi:

- Đại cuộc gì?

Vô Tâm dằn mạnh từng tiếng:

- Chủ trì chính nghĩa vũ lâm, giải cứu đồng đạo bị hại, phá âm mưu của Nam Cung thế gia, báo thù cho những anh hùng hào kiệt bị chết oan, như thế không phải là đại cuộc ư?

Â Dương Đình lại hỏi:

- Thế nào mới không phải là khinh cử vọng động?

Vô Tâm nói luôn:

- Các vị cần phải kín đáo đợi thời cơ, khi nào thấy có người nông nổi muốn vọng động thì ta phải hết sức ngăn cản.

Âu Dương Đình hỏi:

- Bao giờ tới thời cơ?

Vô Tâm nói:

- Khi nào thời cơ đến, tại hạ sẽ lập tức thông báo tới các vị.

Âu Dương Đình ngẫm nghĩ giây lâu rồi mới ngẩng lên nói với Bạch Đại tiên sinh:

- Việc này xin tùy đại kha quyết định.

Bạch Đại tiên sinh cũng cau lông mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Vị tướng công này nói cũng có lý…

Ông vừa nói đến đấy, chợt nghe ông già râu quai nón kêu to:

- Mặc dù hắn nói có lý hay vô lý, anh em ta không thể hoàn toàn tin lời một người hành tung quỉ bí, lai lịch mờ ám mà quyết định đại sự được!

Kim Thừa Tín cũng nói:

- Câu nói của lão tiền bối cũng trúng tâm lý tại hạ. Bảy anh em tôi hoàn toàn đồng ý với tiền bối.

Âu Dương Đình trên môi thoáng nở một nụ cười, rõ ràng là ông ta cũng tán thành ý kiến ấy. Bạch Đại tiên sinh nhướng cao lông mày, nói với Vô Tâm:

- Các hạ đã nghe rõ chưa? Dù các hạ có tài biện luận đến đâu, cũng khó lòng làm cho chúng tôi tâm phục.

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Nếu thế tất các vị muốn bắt tại hạ phải nói ra mấy chuyện kinh hồn?

Bạch Đại tiên sinh nói:

- Hãy chờ xem câu chuyện của các hạ kinh hồn đến bực nào đã!

Vô Tâm ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Cái Bang ngũ lão xưa nay ngang dọc giang hồ, những chuyện kinh hồn tất nhiên trông thấy cũng nhiều. Tại hạ dẫu có nói đến rách lưỡi, cũng vị tất đã làm cho các vị hồi tâm chuyển ý. Nhưng nếu các vị cứ nhất quyết muốn đi, thì tối thiểu vũ công cũng phải thắng tại hạ, mới đủ tư cách…

Chàng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, rồi lại tiếp:

- Vì nếu không thế chẳng khác xua dê vào miệng cọp, chỉ có đi mà không có về…

Ông già râu quai nón nổi giận đùng đùng quát:

- Được rồi, để lão phu thử đấu với ngươi mấy hiệp, xem vũ công của ngươi cao đến bậc nào mà dám huênh hoang khoác lác!

Vô Tâm lạnh lùng nói:

- Các hạ đừng trách tại hạ ăn nói lỗ mãng, chớ vũ công của các hạ dẫu đấu với tên thư đồng của tại hạ đây, cũng còn kém một bực.

Ông già râu quai nón tức là Triệu Liệt Bân tóc râu dựng ngược, hét vang như sấm:

- Hừ, mẹ kiếp! Lão phu chỉ cần dùng ba chiêu là đủ bắt nó ngã sang Đông, nó quyết không dám trái lệnh ngã sang Tây cho mà coi!

Nhâm Vô Tâm biết cục diện hôm nay nếu không lấy vũ công trấn áp bọn họ, thì khó lòng mà bắt buộc họ phải theo ý mình, nên mới cố khiêu khích làm cho lão Triệu phải giận sôi sùng sục.

Lúc này chàng lại cười nhạt nói:

- Đừng nói ba chiêu, cứ đấu đủ ba trăm chiêu, nếu các hạ thắng được hắn, tại hạ xin cúi đầu nhận tội.

Triệu Liệt Bân giận lắm, day tay mắm miệng, nhấp nhỏm chỉ định xông ra. Vô Tâm xua tay nói:

- Khoan đã!

Rồi chàng đưa mắt nhìn khắp mọi người hỏi:

- Vị nào có nhã hứng, muốn đấu với tại hạ?

Bạch Đại tiên sinh thủng thỉnh đứng lên nói:

- Nhị đệ, lần này ta phải tự ra tay mới được.

Âu Dương Đình khom lưng đáp:

- Đại kha nên cẩn thận!

Bạch Đại tiên sinh xốc lại cổ áo, ngưng thần tĩnh khí bước tới trước mặt Nhâm Vô Tâm. Triệu Liệt Bân kêu to:

- Để tiểu đệ giáo huấn tên này, rồi đại kha sẽ động thủ!

Vừa nói lão vừa nhảy vọt tới trước mặt Tú Linh, xuất chiêu cực kỳ lăng lệ, quả nhiên thế như bạt núi băng ngàn. Tú Linh vẫn đứng yên, chờ cho đối phương đánh tới mới nhẹ nhàng xoay mình tránh

thoát, miệng vẫn mỉm cười hỏi:

- Ngươi có muốn ta nhường trước ba chiêu không?

Vừa nói dứt lời, chợt nghe Nhâm Vô Tâm dùng thuật “Truyền âm nhập mật” nói vào tai:

- Người này có thần lực, nội ngoại công phu đã đạt tới bực lô hỏa thuần thanh, cô nương chớ coi thường, ta chỉ nên dùng thân pháp linh xảo mà trốn tránh, cốt làm tiêu hao chân lực của hắn, chọc cho hắn tức giận điên cuồng, nếu qua được ba trăm chiêu thì tức là mình thắng.

Tú Linh nhìn chàng bằng cặp mắt long lanh, miệng cười tủm tỉm, tỏ ý là mình đã hiểu lời chàng nói. Chỉ trong nháy mắt Triệu Liệt Bân đã tấn công được hai chục chiêu, khí thế hung mãnh như mưa gầm gió thét, mới trông thì tưởng là không có lề lối gì cả, kỳ thực thì mỗi chiêu mỗi thức đều tinh diệu tuyệt vời bao gồm cả thô hào và tế nhị.

Tú Linh nhớ lời Vô Tâm dặn quả nhiên chỉ dùng thân pháp nhẹ nhàng, chập chờn lẩn tránh trong màn chưởng ảnh của đối phương. Thỉnh thoảng cũng có đánh ra một chiêu nhưng chỉ đánh đến nửa chừng lại thu về, bộ vị xuất chiêu của nàng rất kỳ lạ, ít thấy ở trong vũ lâm.

Chiêu thức của Triệu Liệt Bân khác nào như nước sông Trường Giang cuồn cuộn chảy xuống không ngừng. Nhưng Điền Tú Linh thân hình khéo léo, chẳng khác gì con cá “lư” bơi ngược dòng sông, dẫu dồn hết nước sông cũng không ngăn cản nổi.

Bọn Cái Bang đứng ngoài xem, sắc mặt đều lộ vẻ âm trầm, bốn mặt chỉ nghe thấy tiếng quyền phong vù vù, áo quần phấp phới, lừa kêu dậy đất, ngựa hí vang trời, không khí đấu trường mười phần nghiêm trọng.

Bạch Đại tiên sinh đang lắng hết tinh thần theo dõi trận đấu, chợt nghe Âu Dương Đình dùng thuật “Truyền âm nhập mật” nói:

- Không ngờ một tên thư đồng oắt tì mà công phu đã cao thâm tới bực ấy? Anh chàng công tử kia xem chừng cũng không phải tay vừa. Lát nữa đại kha đấu với hắn cũng nên lưu ý.

Bạch Đại tiên sinh gật đầu. Bùi lão tam chợt nói:

- Tên thư đồng chiêu thức quả có mới lạ quỉ bí nhưng có vẻ hơi yếu, giống như con gái. Nếu vị công tử kia lát nữa cũng dùng những chiêu thức đó, đại kha chỉ nên dùng những chiêu hùng hồn trầm ổn mà đối địch, lấy chậm chế nhanh, lấy cương khắc nhu tất phải thắng.

Bạch Đại tiên sinh cũng gật đầu nhưng không nói gì cả.

Trong lúc ấy Điền Tú Linh với lão Triệu càng đấu càng mãnh liệt, trải qua một thời gian gắng sức

mà chiêu thức của Triệu Liệt Bân vẫn không hề giảm sút, lực lượng chân khí tiềm tàng trong nội thể của ông ta giống như nước nguồn, nguyên nguyên bất tuyệt, dùng không cạn, lấy không hết.

Tú Linh nghĩ thầm: “Ông già này nội lực thật kinh hồn, coi chừng ông ta có thể đấu một ngày một đêm nữa cũng được. Nội lực của ta không đủ, làm sao mà chống cự lại được? Chi bằng ta dùng chiêu thức quỉ bí, cố thắng lấy một chiêu xem sao?”

Nàng nghĩ tới đấy bất giác quên phứt cả lời dặn của Nhâm Vô Tâm. Giữa lúc đó lại thấy Triệu Liệt Bân cong năm ngón tay lên như cái thùng, dùng chiêu “Xích thủ bát long” chĩa ra túm lấy vai bên trái và sườn bên phải của Tú Linh.

Chiêu thức của ông ta vốn dĩ vẫn uy mãnh cương liệt, lần này lại thấy đối phương từ lúc đánh đến giờ chưa tùng hồi thủ lần nào, lại càng không cần gìn giữ, bèn vươn hai tay đánh ra hai nơi, thành thử trước ngực bỏ trống.

Tú Linh không hề do dự lập tức xoay mình lại đánh ra một chưởng, xuyên qua chi phong của Triệu Liệt Bân, tay trái cong lại đánh vào uyển mạch của lão. Triệu Liệt Bân quát to một tiếng, hai bàn tay cùng khép lại giữ không môn, bắt tay địch, biến chiêu nhanh như điện chớp.

Tú Linh mừng thầm nghĩ bụng: “Chính ta chỉ cần có thế”. Nàng vừa nghĩ xong, lập tức cũng biến chiêu, tới khi chiêu của Triệu Liệt Bân dùng đã hết đà, nàng mới thốt nhiên hạ tay phải xuống vạch chéo một nhát theo hình nửa vầng trăng, điểm thật nhanh vào đại huyệt “Khúc trì” ở hai khuỷu tay của Triệu Liệt Bân, tay trái vung lên nghiêng bàn tay chặn đường tháo lui của đối thủ.

Một chiêu ấy gồm cả công lẫn thủ, bề ngoài trông tuy không có gì là đặc biệt, kỳ thực thì kỳ quỉ vô cùng, dù chưởng chiêu của Triệu Liệt Bân biến hóa thế nào cũng khó lòng tránh thoát được chiêu “Thiên la địa võng” ấy.

Chỉ thấy Triệu Liệt Bân buông thõng hai tay xuống, ép sát vào thắt lưng và hai bên đùi. Tú Linh thấy đối phương tuy tránh được chiêu ấy, nhưng toàn thân từ trên xuống dưới sơ hở rất nhiều, trong bụng càng mừng nghĩ thầm: “Biến chiêu cái kiểu ấy, chỉ tổ mua lấy cái chết”. Hai tay lập tức đưa lên định hạ sát thủ.

Không ngờ trong khoảng thời gian nháy mắt đó, Triệu Liệt Bân thốt nhiên đứng thẳng người như cây gỗ, ngã về phía sau hai chân thừa thế đá liên tiếp luôn bảy cái. Đại phàm công phu “Thiết bản kiều” toàn nhờ ở sự vững chắc, hai chân phải như đóng đinh xuống đất, thân hình mới không bị đổ. Không ngờ trong trường hợp ấy, Triệu Liệt Bân vẫn còn có thể giơ chân đá địch thủ được.

Tú Linh đã cầm chắc phần thắng nên sơ ý không đề phòng, lúc này trong bụng kinh sợ, chân tay luống cuống, đành phải nhảy lùi lại mấy bước. Không dè Triệu Liệt Bân trong khi đá liên hoàn luôn bảy đá, thân hình đã từ từ đứng dậy, đá tới cái thứ năm thì hai cánh tay đặt sát hai bên đùi lúc nãy, thốt

nhiên vung lên phối hợp với công thế của đôi chân, chia ra đánh vào đầu bên trái và sườn bên phải của Tú Linh.

Chỉ trong thoáng chốc, một chiêu ông ta đã biến đổi tới bốn thức, đánh vào năm nơi trên, giữa, dưới, bên trái, bên phải của địch thủ. Tú Linh sợ quá liệu khó lòng tránh thoát, trong bụng chợt nảy ý ác, định thi triển một chiêu cực kỳ lang độc quyết cùng đối phương đồng quy ư tận. Nhưng vì nàng dùng sức còn kém đối phương xa, nên phần thua đã nắm chắc.

Giữa lúc Nhâm Vô Tâm vừa biến sắc mặt định xông vào, thì Bạch Đại tiên sinh đã nhanh như một mũi tên lao vụt tới, miệng thì quát:

- Dừng lại!

Hai tay đã dang ra ngăn giữa Triệu Liệt Bân và Điền Tú Linh. Tú Linh thừa dịp bước lùi lại phía sau, Triệu Liệt Bân cũng bị Bạch Đại tiên sinh đẩy ra khỏi vòng chiến. Ta nên biết ông ta đã giao du với Triệu Liệt Bân mấy chục năm trời, cùng tập vũ công một nhà, nên chiêu thức gia số của Triệu Liệt Bân thế nào, ông đã biết rõ lắm nên vừa ra tay giải ngay được nguy cơ, nếu là người khác dù vũ công có cao hơn ông ta, cũng không thể chỉ trong nháy mắt đã gỡ ngay được chiêu thức của hai người đang quyết liều một sống một chết.

Triệu Liệt Bân quát to một tiếng, lảo đảo lùi lại mấy bước mới đứng vững thân hình, miệng còn nghiến ngẫm:

- Đại kha kỳ quá, tiểu đệ rõ ràng đã thắng đến nơi rồi, sao đại kha lại xuất thủ bang trợ địch nhân?

Bạch Đại tiên sinh mỉm cười nói:

- Trong vòng ba trăm chiêu, nếu tiểu đệ không thắng nổi người ta thì kể như là thua rồi!

Triệu Liệt Bân ngẩn người hỏi:

- Không lẽ đã quá ba trăm chiêu rồi cơ à?

Bạch Đại tiên sinh thủng thỉnh đáp:

- Khi hiền đệ đá tới cái thứ tư thì đã được ba trăm linh một chiêu rồi.

Vô Tâm bất giác khâm phục vô cùng, tự nghĩ: “Bạch Đại tiên sinh quả là một bậc nhân kiệt, xử sự không những đã chính trực vô tư mà nhỡn quang cũng minh mẫn hiếm có, đáng kính đáng phục!”

Triệu Liệt Bân chớp chớp đôi mắt cười một cách gượng gạo:

- Ba trăm chiêu, trời sao mà chóng quá vậy? Tiểu đệ cứ yên trí là mới có mấy chục chiêu thôi chứ!

Bạch Đại tiên sinh cười nói:

- Tại hiền đệ chuyên chú vào chiêu thức đối địch quá nên mới quên hết mọi sự. Nhưng đối phương mới một tí tuổi đầu đã làm cho hiền đệ phải chú hết tinh thần chống chọi, vẫn không thắng nổi, nội một điểm đó cũng đủ thấy hiền đệ thua rồi, dẫu có hạ độc thủ để cần lấy thắng cũng chẳng vẻ vang gì!

Triệu Liệt Bân đỏ mặt tía tai cúi đầu lẳng lặng, xem chừng trong bụng ông ta lấy làm khó chịu lắm. Tú Linh lại cảm thấy bất nhẫn, thỏ thẻ nói:

- Thực ra thì vũ công của Triệu đại hiệp còn cao hơn tôi nhiều lắm, tôi đâu có…

Vô Tâm cười ha hả ngắt lời:

- Ngươi biết thế thì tốt lắm, nếu lúc đầu ngươi dám trả đòn ngay thì chỉ trong vòng ba chục chiêu đã thua rồi!

Triệu Liệt Bân ngẩng lên trông chàng bằng một đôi mắt chứa chan cảm kích, chợt vùng cười ha hả:

- Rõ ràng là lão phu thua rồi, công tử hà tất còn phải thếp vàng vào mặt lão nữa! Từ nhỏ đến giờ lão đánh nhau có cả trăm ngàn trận, thua có được có, việc gì phải bận tâm?

Vô Tâm cũng thầm phục ông ta là người sảng khoái, chợt lại nghe Bạch Đại tiên sinh mỉm cười nói:

- Quí quản gia đã cao minh như vậy, công tử vũ công tất phải kinh người? Xin cho lão phu thỉnh giáo mấy chiêu tuyệt kỹ.

Vô Tâm cũng mỉm cười bước lên mấy bước, Bạch Đại tiên sinh nói:

- Lão phu hơn tuổi, xin nhường công tử xuất thủ trước!

Vô Tâm nói:

- Nếu vậy tại hạ xin thất lễ!

Rồi chàng bước ngang ra ba bước, đặt tay trước ngực ngưng thần đợi địch. Hai người đối diện nhìn nhau một lúc, chưa ai chịu ra tay trước. Lúc này mọi người đều đã đứng lùi ra xa hơn một trượng, quây thành vòng tròn, nín thở chờ hai cao thủ lâm trận. Không khí thật trầm trọng, trong ngoài im phăng phắc, thậm chí nghe rõ cả hơi thở của từng người.

Chợt nghe “vút” một tiếng, thì ra Bạch Đại tiên sinh thân hình đã bay xa bảy bước, ngón tay trái nhè nhẹ búng một luồng chỉ phong vun vút xé luồng không khí bay ra.

Chiêu “Đàn chỉ thần thông” nguyên là một chiêu dùng để dụ địch, tuy không hại được đối phương nhưng có thể nhử cho đối phương hốt hoảng đón đỡ, mình sẽ thừa thế phản kích. Đó chính là cái lối người đi săn ném đá cho chim sợ bay ra khỏi rừng, để dễ giương cung bắn. Bạch Đại tiên sinh quả xứng đáng là tuyệt đại cao thủ, kinh nghiệm giang hồ thật lão luyện.

Không ngờ Vô Tâm tuổi tuy còn nhỏ nhưng tâm cơ trầm ổn, lúc lâm địch vẫn ung dung đối phó, không hề hấp tấp luống cuống, khi thấy chỉ phong đưa tới chàng vẫn đứng yên không tránh, mục quang vẫn chiếu thẳng vào Bạch Đại tiên sinh.

Chỉ nghe vèo một tiếng chỉ phong đã tan biến vào không khí, hai người lại đối diện nhìn nhau. Giây lâu, cả hai mới dần dần nhúc nhích bước đi, họ đều cố tình di chuyển thân hình làm mê hoặc nhỡn quang của đối phương, rồi mới dùng định lực trầm ổn của mình, bức đối phương phải phân tán tinh thần, chờ đối phương phân tán tinh thần sau đó mới dùng chiêu thức lăng lệ ào ạt tấn công , làm cho đối phương trở tay không kịp vì thế hai người cùng co hai cánh tay lại, lấy bàn tay hộ trụ thân thể, con mắt không dám rời nhau khoảnh khắc.

Giữa bầu không khí căng thẳng đến tột độ đó, không ai để ý đến mấy cái bóng đỏ vừa hiện ra trên nền tuyết trắng ở cách đấy một quãng xa xa. Thời gian qua một lúc khá lâu, tâm thần mỗi người càng lúc càng trở nên trầm trọng. Cũng trong khi ấy, những cái bóng đỏ đã tiến lại gần chỉ còn cách chừng vài trượng. Thì ra đó là bốn vị Lạt ma áo đỏ.

Bốn vị cao tăng đưa cặp mắt sắc như dao nhìn khắp mọi người một lượt, nét mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, đứng dừng cả lại xem. Chợt nghe Nhâm Vô Tâm quát sẽ một tiếng, thân hình vụt nhảy lên không.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn theo chỉ thấy tà áo chàng tung bay phấp phới, đứng dưới trông lên không nhận rõ bộ vị chưởng thế của chàng ở đâu nữa. Bạch Đại tiên sinh cũng hơi biến sắc mặt, thân hình bay vèo đi như một đám mây, cuốn ra khỏi vị trí. Vô Tâm nhảy lên cao tới ba trượng, chợt lộn người lại hai tay dang ra, nhằm đầu Bạch Đại tiên sinh nhảy xuống.

Thân hình của chàng cực kỳ mềm mại nhẹ nhàng, không khác gì một con rồng đang uốn khúc nhào lộn trên không, quả thật vô cùng đẹp mắt. Bọn Cái Bang tứ lão đều đưa mắt nhìn nhau vừa kính phục, vừa lo lắng.

Bọn Quan Đông thất tiên trố mắt ra nhìn, xương sống lạnh toát. Điền Tú Linh quả tim cũng đập thình thình, vì lần này là lần thứ nhất mới được trông thấy Nhâm Vô Tâm thi triển thân pháp kinh hồn như vậy. Ngay cả bốn vị Lạt ma hồng y đứng ngoài xem cũng cảm thấy kinh dị, không ngờ vũ lâm quan nội lại có những cao thủ tuyệt vời như thế.

Chỉ trong nháy mắt đã thấy Vô Tâm lăng không đưa hai chưởng ra, mới trông thì tưởng là “Thất cầm thần chưởng” của Bắc Thiên sơn, nhưng nhìn kỹ thì chiêu thức còn cao hơn chưởng pháp Thiên

sơn nhiều. Bạch Đại tiên sinh càng đánh càng nhanh, thốt nhiên vung mạnh hai tay, thân hình đã nhẩy lên khỏi mặt đất.

Tình hình lúc đó viết ra thì tỉ mỉ dài dòng, kỳ thực sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Trong lúc hai người một lên một xuống gặp nhau giữa lưng chừng trong một thời gian chớp nhoáng, người ta chỉ nghe thấy tiếng chưởng liên tiếp đánh ra vù vù.

Người không tinh ý tưởng là chỉ có một chưởng, thực ra trong cái chớp nhoáng đó, hai người đã trao đổi với nhau tới mấy chưởng. Mọi người ngẩng đầu trông theo thẩy đều giật mình biến sắc, nhưng ngay lúc đó hai bóng người đã dời ra hai ngả.

Nhâm Vô Tâm áo quần phấp phới lộn đi một vòng, rồi nhẹ nhàng rơi xuống đứng vào chỗ cũ. Bạch Đại tiên sinh thì bay ra tới hơn một trượng rồi mới rơi xuống, sắc mặt tươi tỉnh vừa rồi phút chốc đã biến thành u uất, ngực cũng phập phồng thở mạnh. Bọn người đứng xem toàn là hạng cao thủ, nên đã nhận ra Bạch Đại tiên sinh chân lực đã bị thương nhẹ đang phải vận khí điều tức.

Nhâm Vô Tâm cũng không thừa thế truy kích, đủ hiểu là chàng vẫn có ý nhường. Âu Dương Đình mắt sáng như điện đã thấy rõ tình hình, trong bụng ông ta tuy cũng cảm kích Vô Tâm là người có độ lượng, nhưng vì thanh danh Cái Bang ngũ lão mấy chục năm trời nên không muốn cho Bạch Đại tiên sinh nhận thua ngay, chỉ lẳng lặng đứng im.

Bạch Đại tiên sinh vừa điều tức xong, chợt lại xông vào tay trái dùng quyền, tay phải dùng chưởng đánh thẳng vào ngực và bụng Vô Tâm. Ông ta không nỡ phụ lòng mong mỏi của Âu Dương Đình, trong bụng tuy biết là vừa rồi mình đã bị thua nên lòng tranh thắng cũng bị sự xấu hổ làm nhụt bớt, vì vậy trong khi ra tay cũng không dè dặt quá như trước nữa.

Không ngờ trong bụng đã không lưu ý đến sự được thua, thì chiêu thức cũng trở nên linh lợi nhẹ nhàng, chỉ trong nháy mắt ông ta đã tấn công được bảy chiêu. Vô Tâm đã nắm chắc phần thắng, nhưng lúc này cũng không dám sơ hốt, trước hết lấy thế cho vững ung dung đón đỡ, chiêu thức thật là kín đáo không còn sơ hở nào.

Âu Dương Đình thấy chàng thủ thế nghiêm mật như vậy, bất giác cũng phải khen thầm. Thoắt chàng đã hồi thủ được ba chiêu, từ thủ biến ra công chiêu thức biến hóa, chỉ hay ở chỗ tự nhiên, không một vẻ gì là gượng ép. Đấu hết mười chiêu, Bạch Đại tiên sinh và Âu Dương Đình đều nhận ra rằng vũ công chiêu thức của chàng khác hẳn tên thư đồng lúc nãy.

Càng làm cho người ta kinh sợ hơn nữa là chiêu thức của chàng tuy đã tới tuyệt đỉnh của bốn chữ “lăng lệ, tấn tốc”, nhưng mỗi khi phóng chưởng hình như chàng vẫn chưa dùng hết sức, không ai hiểu trong mình chàng thiếu niên còn ẩn tàng bao nhiêu tiềm lực?

Đàn ngựa đứng trên mặt tuyết vì bị rét cóng, kêu không thành tiếng lúc này cũng bị kinh hoảng bởi

hai đấu thủ thân hình bay qua lộn lại, chưởng phong chưởng ảnh vù vù nhấp nhoáng, bèn nhẩy loạn cả lên, chân gõ xuống đất cồm cộp, làm cho tuyết dưới đất bắn lên như mưa.

Trong lúc đàn ngựa lừa nhốn nháo kinh hoàng như thế, thì bọn người đứng xem trái lại, người nào cũng đứng ngây như pho tượng đá, bao nhiêu tinh thần đều đổ dồn cả vào chiến trường. Bên ngoài xảy ra sự gì họ cũng không biết, thậm chí đến bốn vị Lạt ma áo đỏ chỉ đứng cách họ có hơn một trượng, mà cũng không một người nào chú ý.

Vô Tâm và Bạch Đại tiên sinh chiêu thức đều cực kỳ thần tốc, chỉ trong khoảnh khắc đã đấu được mấy trăm chiêu. Tấm áo dài màu da đồng của Bạch Đại tiên sinh lúc này đã ướt đẫm mồ hôi dính sát vào lưng. Nhâm Vô Tâm thì sắc mặt vẫn giữ vẻ ung dung bình tĩnh. Tú Linh trông theo thân hình tiêu sái của chàng, bất giác trên môi cũng nở nụ cười tán thưởng.

Bọn “Phá Vân Thất Tiên” sắc mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, họ đã từng nghe thanh danh “Cái Bang ngũ lão” từ lâu, mà ai có ngờ đâu một cao thủ danh tiếng lừng lẫy giang hồ như Bạch Đại tiên sinh mà lại bị thua bởi một kẻ thiếu niên vô danh tiểu tốt như Nhâm Vô Tâm.

Tú Linh ngẩng đầu nhìn bọn Cái Bang tứ lão còn lại, thấy sắc mặt bốn người đều tỏ vẻ nóng lòng sốt ruột, bất giác than thầm: “Mấy vị tiền bối trong Cái Bang ngũ lão thật đáng kính đáng phục, nếu phải là người khác thì khi thấy đại kha sắp bị thua đến nơi, tất phải xông vào đánh hôi để gỡ thể diện, nhưng đằng này họ chỉ đứng ngoài bực tức ngấm ngầm thôi, đủ hiểu họ là hạng người thế nào?”

Chương 33: Biện Luận Thắng Bại

Chợt thấy Triệu Liệt Bân mở banh vạt áo trước ngực ra, kêu rầm lên:

- Đại kha!

Tiếng thét vang như sấm làm cho mọi người đều giật mình, đàn ngựa cũng hoảng hốt đứng dừng cả lại ngơ ngác. Triệu Liệt Bân nghiến răng xé nát vạt áo ra từng mảnh, hình như ông ta cốt làm thế cho hả giận, miệng thì rít lên:

- Đại kha…. rõ ràng đại kha sắp thua rồi, còn cố gắng gượng chống đỡ làm gì nữa?

Âu Dương Đình và anh em Bùi thị đều cúi gầm mặt xuống, không ai dám nhìn vào mặt ông ta. Giữa lúc ấy, Nhâm Vô Tâm chợt tà tà bay lên, áo quần phơi phới rồi như một cánh chim hồng, đậu xuống cách đấy chừng ba trượng.

Bạch Đại tiên sinh dùng một chiêu "Vân long thám chảo" vừa đánh tới nửa chừng lại lập tức thu chưởng thế lại, năm ngón tay cong cong với lên trên không, thân hình đứng thẳng như cây gỗ, ý chừng ông ta muốn với lấy cái thanh danh chế thắng bất bại mà ông ta vừa để tuột tay rơi mất.

Một phút lặng lẽ trôi qua.

Bạch Đại tiên sinh vẫn đứng đờ người ra như chết đứng, không hề động cựa. Triệu Liệt Bân thốt nhiên khóc oà lên, rồi tung mình nhảy vụt tới chân Bạch Đại tiên sinh. Anh em Bùi thị và Âu Dương Đình bất tri bất giác cũng tiến cả tới bên Bạch Đại tiên sinh.

Bùi Tam vỗ vào vai Triệu Liệt Bân ôn tồn nói:

- Ngũ đệ, thắng bại là việc thường của con nhà tướng, câu ấy chính miệng ngũ đệ vẫn thường nói, đã quên rồi ư?

Triệu Liệt Bân nổi giận, kêu rống lên như cái còi:

- Ta thua đến hàng nghìn lần cũng không sao, nhưng đại kha thì không thể thua được! Không thể thua được!

Bùi Tam cười nói:

- Sao Ngũ đệ ngốc thế, đại kha cũng là người, thiên hạ chỉ có Tiên Phật mới không bao giờ thua, chớ còn người thường thì chưa từng có ai lại vĩnh viễn không thua bao giờ.

Ngoài mặt tuy ông ta vẫn cố giữ vẻ tươi cười, ôn tồn khuyên giải Triệu Liệt Bân nhưng hai khóe mắt ông ta cũng thấy long lanh ngấn lệ. Nhân vì Bạch Đại tiên sinh tượng trưng cho quang vinh Cái Bang, ngẫu tượng cho hết thảy đệ tử Cái Bang, mà bao nhiêu cái tượng trưng cho quang vinh, ngẫu tượng cho tôn phái ở cõi đời này đều không thể thua được, vĩnh viễn không thể thua được!

Giữa lúc bầu không khí bi ai thống khổ đang bao trùm lên đầu bọn Cái Bang ngũ lão, thì Nhâm Vô Tâm chợt cất tiếng cười khanh khách. Triệu Liệt Bân cơn giận càng bốc lên ngùn ngụt, quát lớn:

- Ngươi thắng thì cứ việc thắng, còn cười nỗi gì?

Nhâm Vô Tâm cao giọng nói:

- Tại hạ chỉ cười các hạ, chớ có cười gì đâu!

Triệu Liệt Bân trợn mắt quát:

- Triệu mỗ thà bị ngươi đâm cho một đao, còn hơn là bị ngươi cười!

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Bạch Đại tiên sinh bị thua bao giờ, mà các vị cứ nhất định buộc ông ấy phải nhận thua, còn gì tức cười hơn nữa?

Triệu Liệt Bân ngẩn người một lúc, rồi lại giận dữ nói:

- Ai khiến ngươi giả nhân giả nghĩa…

Vô Tâm nghiêm sắc mặt nói:

- Tại hạ bình sinh chưa từng nói dối bao giờ, sao các hạ lại bảo là tại hạ giả nhân giả nghĩa? Nếu quả tại hạ thắng được “Cái Bang ngũ lão” thì đó chính là một điều vẻ vang danh giá cho tại hạ, chớ có nhục nhã gì đâu mà phải chối?

Triệu Liệt Bân không biết nói sao, lại quay ra nhìn Bạch Đại tiên sinh. Lúc này bốn vị Hồng y lạt ma thừa lúc chiến trường đang lộn xộn kẻ khóc người cười, đã lén bước đến tận nơi mà vẫn không ai hay biết.

Nghe Nhâm Vô Tâm nói vậy, không những Triệu Liệt Bân đã ngơ ngác quay lại nhìn Bạch Đại tiên sinh, mà tất cả bao nhiêu cặp mắt của mọi người cũng đều đổ dồn về phía ông ta. Bạch Đại tiên sinh bỏ hai tay xuống, cười một cách gượng gạo nói:

- Chính thế, ta đã thua đâu!

Điền Tú Linh cau mày trong bụng không phục, “Phá vân thất tiên” cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau. Bạch Đại tiên sinh thủng thỉnh nói:

- Nhưng ta sở dĩ chưa thua là vì vị công tử ấy nới tay đó thôi, chỉ trong vòng mười lăm chiêu nữa ta sẽ hết hy vọng, và năm mươi chiêu nữa ta sẽ không còn sức trả đòn. Đứng trong tình trạng ấy, ai mà không nhận thấy thế? Công tử nói như vậy, càng làm cho anh em tôi khó xử.

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Dẫu trông bề ngoài thì như thế nhưng thực tế lại khác, hiền huynh đệ chỉ biết có một mà không biết đến hai.

Bạch Đại tiên sinh nói:

- Thực tế khác ở chỗ nào, tại hạ thật không hiểu.

Vô Tâm nhìn khắp mọi người một lượt, rồi thủng thỉnh đáp:

- Hiền huynh đệ tất cũng biết rằng, trước khi tại hạ động thủ đã hiểu rõ hết vũ công và chiêu thức biến hoá của Bạch Đại tiên sinh, mà tiên sinh thì chưa hề biết một tí gì về vũ công, chiêu thức của tại hạ. Trong khi hai bên giao đấu nếu mình biết rõ vũ công của đối phương, thì ấy là đã chiếm được tiên cơ chế địch rồi, cố nhiên như vậy thì phần thắng tất phải nhiều hơn phần bại. Tại hạ chỉ được lợi một điểm đó, nhưng như thế sao gọi là thắng được?

“Phá vân thất tiên” lúc này mới hiểu ra bất giác cùng đưa mắt nhìn nhau cười mỉm. Nhưng Bạch Đại tiên sinh lại lắc đầu thở dài:

- Đức độ của công tử thật đáng cho lão hủ phải cảm kích. Nhưng thà rằng công tử bịa ra một lý do gì khác để an ủi tại hạ, hoặc giả tại hạ còn có thể mượn cớ đó tự an ủi lừa dối mình cho xong, đằng này công tử lại nêu lên cái lý do ấy, làm cho tại hạ tự dối mình cũng không thể được nữa!

Vô Tâm cau mày nói:

- Câu nói của tại hạ toàn là sự thực, sao tiền bối còn ngờ?

Bạch Đại tiên sinh cười một cách gượng gạo:

- Mấy chiêu thức vừa rồi là do mấy năm gần đây lão phu mới tự sáng chế, chưa dám đem ra giang hồ thi triển, dẫu đến đệ tử bản bang cũng chưa trông thấy, công tử làm sao mà biết được?

Vô Tâm cười nói:

- Môn chưởng pháp vũ công của tiền bối sáng chế ra, không lẽ trên đời này không còn ai biết nữa hay sao?

Bạch Đại tiên sinh đáp:

- Trừ năm anh em lão hủ, ngoài ra quyết không còn ai biết nữa.

Vô Tâm thủng thỉnh nói:

- Năm xưa tiền bối du hiệp giang hồ thường để tâm ghi nhận những chỗ tinh vi tột bực trong các chiêu thức của các môn phái vũ lâm đương thời, sau khi quy ẩn mới đem những điều đã ghi nhận được hợp cả lại làm một, cái gì hay thì giữ lại cái gì dở thì bỏ đi, rồi nhân đó mà sáng chế ra môn chưởng pháp vừa rồi…

Chàng vừa nói tới đó, Triệu Liệt Bân đã trợn mắt kêu lên:

- Quái thật, những việc đó chính lão phu còn chưa biết rõ ràng, làm sao ngươi lại nói được rành mạch đến thế?

Nhâm Vô Tâm không trả lời, vẫn tiếp tục nói tiếp:

- Nhưng trong khi sáng chế môn chưởng pháp đó, ngẫu nhiên đôi khi gặp những chỗ khó khăn không giải quyết được, tất nhiên tiền bối cũng có thỉnh giáo một vị bằng hữu nào chớ chẳng không?

Bạch Đại tiên sinh chợt biến sắc mặt kinh ngạc nói:

- Quả có chuyện ấy thật, nhưng sao…

Vô Tâm cười nói:

- Tiền bối có thỉnh giáo ai thì người đó tất phải biết rõ môn chưởng pháp của tiền bối chứ!

Bạch Đại tiên sinh sắc mặt chợt đổi ra vẻ kính cẩn, nghiêm trang nói:

- Nhưng vị tiền bối mà lão hủ thỉnh giáo ấy, tuy học vấn uyên bác kinh nhân nhưng trong giang hồ tuyệt không một ai biết chỗ ở của Ngài, công tử dù có nói là đã từng được nghe Ngài nói về môn chưởng pháp đó, lão hủ cũng nhất định không tin!

Ngừng một lát, ông lại tiếp:

- Trừ phi công tử nói ra được tên tuổi vị lão nhân ấy, lão hủ mới hết nghi ngờ.

Vô Tâm mỉm cười, nói dằn từng tiếng:

- Tử Cốc nhị kỳ!

Cái Bang ngũ lão và Điền Tú Linh nghe xong đều giật mình kinh sợ, còn anh em Kim Thừa Tín thì chỉ ngơ ngác nhìn nhau, không biết Tử Cốc nhị kỳ là ai? Ai là Tử Cốc nhị kỳ?

Bạch Đại tiên sinh đôi mắt sáng hẳn lên, hấp tấp hỏi:

- À công tử có phải là…

Thốt nhiên ông lại lắc đầu quầy quậy:

- À mà không phải, không phải!

Vô Tâm cười hỏi:

- Cái gì không phải?

Bạch Đại tiên sinh nói:

- Lão hủ đã được nghe lão nhân gia nói về “hắn” nhưng ngài tả hình dạng “hắn” không giống công tử tí nào!

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Tiên sinh lịch lãm giang hồ như vậy, há lại không nghe nói đến thuật dịch dung bao giờ sao?

Bạch Đại tiên sinh cả mừng, cười nói:

- Thế thì phải rồi, phải rồi! Nhưng sao vừa rồi công tử không nói rõ tên họ lai lịch ra lại cứ nhất định bắt lão phu phải bêu xấu!

Vô Tâm cười nói:

- Nếu vừa rồi tại hạ nói rõ tiện danh thì chưa chắc các hạ đã chịu tin.

Bạch Đại tiên sinh cười ha hả, khom mình vái một vái rồi nói:

- Lão hủ ở ngoài biên ải xa xôi ngàn dặm, không ngờ hôm nay may mắn lại được gặp công tử, chuyến đi này thật không đến nỗi uổng phí!

Mọi người đứng ngoài nghe hai người nói chuyện đều ngẩn ngơ chẳng hiểu nghĩa lý gì cả. Triệu Liệt Bân sốt ruột không sao nhịn nổi, buột miệng hỏi:

- Đại kha vừa nói vị tiền bối Tử cốc, nói “hắn” là ai thế?

Bạch Đại tiên sinh cười ha hả:

- “Hắn” là một vị kỳ đại cao nhân, và vị cao nhân ấy lúc này hiện đang đứng trước mặt chúng ta đây.

Triệu Liệt Bân đưa mắt nhìn Nhâm Vô Tâm lẳng lặng không nói gì, nhưng sắc mặt vẫn lộ vẻ nghi hoặc. Vô Tâm cũng chắp tay vái trả Bạch Đại tiên sinh, mỉm cười nói:

- Tiên sinh quá khen, tại hạ đâu dám nhận.

Kim Thừa Tín buột miệng kêu lên:

- Các vị nói chuyện từ nãy đến giờ, anh em tôi chẳng hiểu gì cả! Rút cuộc thì vị này là ai?

Bạch Đại nói:

- Hiền huynh đệ cũng là những bậc hiệp nghĩa quân tử, lão hủ nói rõ cũng không sao. Để lão hủ xin giới thiệu vị này là…

Nhâm Vô Tâm vội ngắt lời:

- Lão tiên sinh cứ để tại hạ tự giới thiệu lấy, tiện danh là Nhâm Vô Tâm.

Cái Bang tứ lão và Phá vân thất tiên đều đứng ngẩn người ra. Một lát sau chợt nghe Kim Thừa Tín cười ha hả nói:

- Nhâm Vô Tâm…Nhâm Vô Tâm…không ngờ hôm nay anh em tôi lại gặp Nhâm Vô Tâm!

Bạch Đại tiên sinh ngạc nhiên hỏi:

- Các vị cũng biết tiếng Nhâm công tử hay sao?

Nhâm Vô Tâm không chờ Kim Thừa Tín trả lời, vội nói:

- Tại ha vừa xuất đạo chưa được bao lâu đã có người biết tới tiện danh, thật là một điều vinh hạnh lớn lao cho tại hạ.

Kim Thừa Tín cười nói:

- Công tử xuất đạo tuy chưa lâu, nhưng lão ô bách tuế không bằng phượng hoàng sơ sinh, điều ấy cũng không lấy gì làm lạ.

Nhâm Vô Tâm lại chắp tay vái một vái rồi nói:

- Đa tạ các vị quá khen. bây giờ tại hạ chỉ xin thỉnh cầu các vị một điều, là việc đối phó với nhà Nam Cung thế gia xin các vị hãy cố gắng ẩn nhẫn ít lâu, đợi lúc nào thời cơ chín mùi, lúc ấy nghĩa kỳ của các vị chỉ đến đâu, gian đảng sẽ tan đến đấy, như vậy mới gọi là “Nhất cử thành công”.

Kim Thừa Tín nói:

- Công tử nói dẫu phải nhưng anh em chúng tôi đã cất công lặn lội tới đây, bây giờ lại bảo chờ lại, vậy thì trong thời gian đó chúng tôi biết làm cái gì? Và ở đâu?

Nhâm Vô Tâm lấy trong mình ra một thanh giản thiếp, đưa cho Kim Thừa Tín nói:

- Quí vị tìm người có tên trong đây đưa cho hắn thanh giản thiếp này, hắn sẽ thu xếp tất cả mọi việc cho quý vị.

Kim Thừa Tín đỡ lấy thanh giản thiếp, rồi nói:

- Còn công tử định đi đâu bây giờ?

Vô Tâm nói:

- Tại hạ phải lên Tử Cốc bái kiến Nhị Kỳ.

Vừa nói tới đấy chợt nghe xa xa có tiếng âm nhạc réo rắt. Mọi người đều lắng tai nghe. Tiếng nhạc thật là kỳ lạ, nghe không ra tiếng đàn, tiếng sáo mà cũng không ra tiếng trống, tiếng thanh la, trong những khúc điệu bi ai hùng tráng lại còn xen lẫn cái ý vị thần bí và trang nghiêm, khiến cho người nghe đều cảm thấy máu nóng sôi lên không sao nén lại được.

Bạch Đại tiên sinh cau mày nói:

- Tiếng âm nhạc cực kỳ quái gở, chúng ta hãy tạm tránh đi là hơn.

Triệu Liệt Bân kêu to:

- Đường đường nam tử, hách hách trượng phu, sợ gì ai mà phải tránh?

Bạch Đại tiên sinh sa sầm mặt nói:

- Ngũ đệ, lúc này không phải là lúc để cho ngươi sinh cường! Phải hỏi ý kiến Nhâm công tử xem đã.

Nhâm Vô Tâm tươi cười nói:

- Tại hạ cũng muốn xem cho biết cái tiếng âm nhạc kỳ quái ấy có ý nghĩa gì…

Chợt nghe Triệu Liệt Bân reo to:

- Đến rồi!

Mọi người ngẩng trông lên quả thấy từ phía xa xa, lẫn trong đám bụi mịt mù có nhiều bóng đỏ đang từ từ tiến lại. Bạch Đại tiên sinh nhìn kỹ một lúc rồi nói:

- Những người này có lẽ là khách ở Quan ngoại mới đến cả?

Vô Tâm nói:

- Hay là bọn Lạt ma cao tăng trong đảng Hồng y chăng?

Trong khi mọi người đang xôn xao bàn tán thì bọn người áo đỏ đã tiến đến gần. Bốn vị Hồng y lạt ma thân hình cao lớn lực lưỡng đi trước dẫn đường, bước nhanh như bay, mỗi người trên tay đều cầm một thứ nhạc khí hình thù cổ quái, cái tiếng nhạc kỳ dị vừa rồi là do nhạc khí ấy phát ra.

Sau lưng bốn người ấy lại còn sáu người nữa cũng mặc áo đỏ, tầm vóc còn cao hơn bốn người trước tới một cái đầu, mười hai cánh tay dài như tay vượn, khiêng hai cái đòn tre trên đòn buộc một chiếc ghế bọc lụa đỏ, một vị Hồng Y lạt ma thân thể mập ú như người phù thủng, ngồi xếp bằng tròn trên ghế, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ say.

Cái Bang ngũ lão và Phá vân thất tiên tuy đã từng gặp nhiều quái nhân, nhưng quả chưa hề thấy người nào kỳ cục đến thế. Triệu Liệt Bân cười thầm nói sẽ:

- Ông già béo kia nặng thịt quá đến nỗi không đi nổi, phải nhờ người khiêng. Đã vậy sao không nằm ở miếu Lạt ma mà ngủ lỳ cho sướng đời, ai bắt đến đây mà chịu tội?

Ông ta đang cao hứng nói ba hoa chợt nghe Âu Dương Đình “suỵt” một tiếng liền im bặt, không dám nói nữa. Đoàn người áo đỏ khi tới cách bọn đông người chừng hơn một trượng đều dừng cả lại, bốn người đi đầu chia ra đứng thành hai hàng, sáu người đi sau cũng đặt chiếc cáng xuống đất.

Tiếng nhạc cũng vừa ngừng lại, ông già béo mắt vẫn nhắm nghiền, uể oải hỏi:

- Đến chưa?

Bốn người đứng phía trước khom lưng nói:

- Hồi bẩm sư phụ, đến rồi ạ!

Lúc này lão mới vươn vai, ngáp một cái thật dài rồi từ từ mở mắt ra. Da mặt ông ta hồng hào tươi tốt, lông mi thưa mà dài, đôi mắt tuy đã mở nhưng dưới hàng lông mi trông chỉ ti hí như một nét vạch. Ông ta nhìn ngang ngửa một lượt rồi mới thủng thỉnh hỏi:

- Ở đâu?

Một người chỉ vào Nhâm Vô Tâm kính cẩn thưa:

- Đằng kia ạ.

Thì ra bốn người áo đỏ dẫn lộ đó chính là bốn vị Hồng y lạt ma mà các vị độc giả đã thấy từ lúc quần hào mới khởi sự tranh chấp. Sau khi đã nghe rõ lai lịch của hai phe rồi, mới len lén bỏ đi đưa vị lão Lạt ma đến.

Nhâm Vô Tâm rất lấy làm ngạc nhiên, không hiểu mấy vị Lạt ma này tìm mình để làm gì. Chợt thấy đôi mắt ti hí của lão Lạt ma phóng ra một tia hào quang sáng chói nhưng chỉ thoáng cái lại tan biến, lão lắc đầu một cách uể oải nói:

- Kỳ quái, kỳ quái!

Triệu Liệt Bân bất giác ngứa miệng hỏi:

- Kỳ quái cái gì?

Lão Lạt ma nhếch môi cười:

- Trước khi tới đây, lão tăng đã nghe người ta nói có mấy tay cực kỳ lợi hại, nhưng cứ mắt lão tăng xem ra thì chẳng có gì là ghê gớm cả.

Giọng nói của ông ta tuy uể oải như không có hơi, nhưng ông ta nói tiếng Hán rất lưu loát. Triệu Liệt Bân tuổi tuy đã gần bảy chục nhưng tính tình vẫn không khác gì hồi niên thiếu, đã nóng nảy lại hay có tính hiếu kỳ, nghe lão Lạt ma nói không sao nhịn nổi lại hỏi:

- Mấy nhân vật mà ngươi nói đó là những ai, thử nói cho ta nghe xem có phải người ta đánh lừa ngươi không?

Lão Lạt ma cười nói:

- Lão tăng không quen biết ngươi tại sao lại phải mất thì giờ nói cho ngươi nghe? Và chuyện này ngươi nghe chẳng những không được lợi gì mà lại còn khổ vì tức nữa.

Triệu Liệt Bân kinh ngạc nói:

- Việc gì mà tức?

Lão Lạt ma cười ha hả:

- Ngươi thật muốn ta nói cho nghe ư?

Triệu Liệt Bân sợ đại kha ngăn trở, vội bước tới đứng bên Phá vân thất tiên nói to:

- Cố nhiên, ngươi cứ nói đi!

Lão Lạt ma cười sằng sặc nói:

- Ta nghe người ta đồn "Cái Bang ngũ lão" ở Trung Nguyên vũ công tuyệt giỏi, hay đâu chỉ toàn là đồ giá áo túi cơm đánh một thằng bé con cũng không nổi! Lão tăng lại vừa nghe bọn đồ đệ nói ở đây có mấy cao thủ rất cừ, lão tăng mới không từ lao khổ chạy vội tới đây, nếu biết thế này thì thà nằm khoèo ở nhà ngủ còn sướng hơn.

Triệu Liệt Bân giận quá râu tóc dựng ngược, mắt trợn tròn xoe nhưng không biết nói thế nào để đối lại. Lão nghĩ một lát thốt nhiên vùng cười ha hả nói:

- Trông ngươi giống như sắp bị đem đi cúng thần, đã phải nằm trên cáng cho người ta khiêng mà vẫn còn kêu là lao khổ, nghĩ thật tức cười! Ha ha. .

Lão Lạt ma nói:

- Có phải nhà ngươi chửi lão tăng giống như con lợn bị người ta khiêng đi cúng thần phải không?

Triệu Liệt Bân cười chán lại ngửa mặt lên trời "phì" một tiếng không thèm trả lời. Lão Lạt ma chẳng những không giận lại cười sằng sặc nói:

- Nếu bụng dạ lão tăng không rộng rãi thì làm sao lại được phát phúc thế này? Ngươi ăn nói tuy hỗn hào, nhưng lão tăng cũng không thèm chấp. Các con, ta đi thôi!

Triệu Liệt Bân quát to:

- Hãy thong thả!

Lão Lạt ma cười nói:

- Ngươi còn muốn gì nữa, cứ nói đi!

Triệu Liệt Bân ngẩn người không biết nói sao. Lão Lạt ma lại cười nói:

- Ngươi tức làm gì cho tổn thọ? Lão tăng chỉ định đến đây tìm một người không thấy thì đi, chớ còn ở đây làm gì?

Vừa nói dứt lời sáu gã đại hán đã đặt đòn cáng lên tay quay lưng đi luôn. Nhâm Vô Tâm chợt nghĩ

ra một việc, vội nói to:

- Đại sư định tìm ai xin cứ cho biết, may ra tại hạ có thể mách giúp được!

Lão Lạt ma lắc đầu nói:

- Ngươi không thể biết được đâu…

Nói chưa dứt lời chợt thấy đàn ngựa hý rầm lên, rồi chạy ra bốn phía. Đoàn ngựa này toàn là giống lương câu ở Quan ngoại, đã được anh em Phá vân thất tiên huấn luyện từ lâu, ngày thường không bao giờ phải buộc dây cương;còn những lừa ngựa của Cái Bang ngũ lão bề ngoài trông tuy xấu xí nhưng kì thực đều là loại dị thú, hàng vạn con mới lựa được một. Vì thế nên vừa rồi trong lúc hai bên đấu nhau, quyền phong chưởng ảnh như gió thét mưa gào mà chúng vẫn nghiễm nhiên không sợ. Lúc này thốt nhiên con nào con nấy đều bỏ hàng ngũ chạy loạn xạ, làm cho Cái Bang ngũ lão và Phá vân thất tiên sợ tái mặt.

Không ngờ đàn lừa ngựa vừa chạy đi một quãng bỗng lại kêu lên một tiếng thê thảm, rồi từ từ ngã lăn xuống đất. Mọi người đều kinh sợ, đổ xô lên xem. Chợt nghe lão Lạt ma quát to:

- Không được chạm vào!

Vừa rồi lão nói không ra hơi, vậy mà lúc này tiếng quát của lão vang dội như một tiếng sét nổ lưng trời. Mọi người còn đang ngơ ngác, đã thấy lão Lạt ma vò đầu cười gượng:

- Lão tăng đã lười không muốn sinh sự, không ngờ vẫn không tránh khỏi lôi thôi, muốn thoát thân cũng không được nữa!

Rồi trỏ đàn ngựa nằm dưới đất nói:

- Các ngươi thử xem kia là cái gì?

Mọi người đều chú ý nhìn, chỉ thấy trong chỗ tuyết tạo thành nước hiện ra vô số những rắn nhỏ màu xanh xám, dài không đầy một thước, đầu giống như lưỡi thuổng trông rõ là một loại rắn độc kinh khủng.

Lúc này đàn rắn độc đều lần lượt bò lên bụng những con lừa ngựa, chui từ bên này qua bên kia nhanh như gió, chỉ trong khoảnh khắc mười một con vừa lừa vừa ngựa đã bị chúng hút hết máu thịt, chỉ còn trơ lại một ít xương và da.

Mọi người trông thấy đều rụng rời hết vía, sắc mặt tái mét. Cái Bang ngũ lão và Phá vân thất tiên lại càng đau ruột, Triệu Liệt Bân và Kim Thừa Tín đồng thời cùng thét lên một tiếng song song nhảy lên, nhưng đều bị người bên cạnh giữ lại. Lão Lạt ma cũng lắc đầu lắc cổ than thở:

- Không ngờ Trung thổ cũng có nhân vật khua rắn ăn thịt thú…

Lão đưa mắt nhìn quanh một lượt nói tiếp:

- Các vị có biết người ấy là ai không?

Vô Tâm đưa mắt nhìn Bạch Đại tiên sinh, lẳng lặng không nói gì cả. Bạch Đại tiên sinh sắc mặt đầy vẻ đau khổ tức giận, giậm chân nói:

- Nghiệp chướng, nghiệp chướng! Không lẽ lại là hắn?

Vô Tâm cũng nói:

- Nhất định là hắn!

Lão Lạt ma và Phá vân thất tiên đồng thời buột miệng hỏi:

- “Hắn” là ai vậy?

Vô Tâm thở dài nói:

- Trên đời này hiện thời trừ “Xà Thần” Khang Tổ ra thì còn ai vào đấy?

Chàng đưa mắt nhìn Cái Bang ngũ lão nói nhỏ:

- Lúc này các vị lại càng không nên ra mặt.

Bạch Đại tiên sinh cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi thở dài:

- Nếu không ra mặt thì làm thế nào?

Vô Tâm quả quyết:

- Chạy!

Lão Lạt ma xua lấy tay vò đầu mỉm cười nói:

- Nhìn ra xung quanh mà xem, chỉ sợ khó lòng đi thoát.

Bốn mặt lúc này quả nhiên đã bị rắn vây kín, hơi tanh nồng nặc làm cho người ta ngửi thấy phải buồn nôn. Trận rắn tầng tầng lớp lớp vây thành một vòng tròn, không biết bao nhiêu con rắn nằm la liệt khắp mặt đất rộng tới khoảng hai ba trượng, trừ người khinh công tuyệt giỏi còn thì không ai có thể vượt qua được.

Vô Tâm nhìn khắp trận rắn một lượt, rồi lẩm bẩm nói một mình:

- Khang Tổ thủ đoạn độc thật! Làm sao mà cả ngần này người cùng vượt qua được bây giờ?

Chợt nghe Triệu Liệt Bân nói:

- Những con rắn này hình như chết cả rồi hay sao mà cứ nằm lỳ một chỗ, không cựa quậy lên xuống gì thế kia?

Âu Dương Đình lắc đầu nói:

- Đàn rắn lúc này tuy nằm im nhưng nếu ta chạm vào chúng, chúng sẽ lập tức nhảy lên nha nhao như một đám loạn tiễn, mình khó lòng khỏi bị trúng độc.

Kim Thừa Tín trợn mắt hỏi:

- Thế kia à?

Âu Dương Đình thở dài nói:

- Cứ xem vừa rồi lúc những con lừa ngựa bị rắn cắn, chạy đi chưa đầy bảy bước đã lăn ra chết cả, giả sử mình có vận nội lực kháng cự lại cũng khó lòng tránh khỏi.

Triệu Liệt Bân tức quá chửi rầm lên:

- Không ngờ bản lãnh dạy rắn của thằng cha Khang Tổ càng ngày lại càng lợi hại đến thế. Chỉ giận vì anh em mình xưa nay không thèm học cái công phu bẩn thỉu đó, nên bây giờ mới không biết phá cách nào.

Kim Thừa Tín đứng ngẩn ra một lát, rồi chép miệng nói:

- Bây giờ phải tìm cách gì nhảy ra khỏi đây mà không chạm đến đàn rắn?

Vô Tâm quay lại nhìn lão Lạt ma thấy lão vẫn tủm tỉm cười, hình như trong bụng đã yên trí lắm bèn vòng tay cười nói:

- Đại sư có cao kiến gì không?

Lão Lạt ma cười đáp:

- Có thì vẫn có!

Vô Tâm nói:

- Vậy xin đại sư dạy cho.

Lão Lạt ma nói:

- Xem chừng vũ công của ngươi cũng vào bậc khá, vậy hãy ở lại để cùng lão tăng đoạn hậu.

Vô Tâm gật đầu nói:

- Còn những người khác thì sao?

Chương 34: Đàn Rắn Cùng Bay

Lão Lạt ma vỗ hai tay vào nhau nói mấy câu tiếng Phạn, sáu vị Lạt ma cao lớn lập tức buông đòn trúc xuống rồi tháo chiếc ghế ra. Ba người đứng phía trái quỳ hai chân xuống, hai người khác rảo bước chạy tới, hai tay chống vào vai ba người rồi nhảy phắt lên, người đứng bên trái chân phải dẫm lên vai bên trái người quỳ giữa, chân trái thì dẫm lên vai phải một người khác. Người đứng bên phải cũng làm thế.

Còn người đứng sau cùng, tay cầm cây gậy trúc dài hai thước rưỡi, một đầu chấm xuống đất, cả thân hình cao lớn lú tới lưng chừng cây, hai chân đặt vào vai hai người trên rồi đứng thẳng lên.

Ba người quỳ dưới đất giang thẳng hai cánh tay nắm lấy nhau, rồi ráng hết sức bình sinh từ từ đứng dậy. Sáu người hình như đã được huấn luyện về môn này từ lâu, nên trông họ đứng rất vững vàng sừng sững như một tòa núi. Mỗi người thân hình đều cao tới hơn chín thước, nên khi họ xếp thành tòa tháp, thì từ vai người đứng trên cùng tối thiểu cũng cách mặt đất tới hơn một trượng rưỡi.

Vô Tâm ngẩng đầu trông lên chỉ thấy người ấy đặt ngang cây trúc lên vai, đầu trước ngọn trúc đã vào đúng giữa trận rắn, chỉ vì cách mặt đất xa quá nên đàn rắn vẫn không bị đánh động.

Lão Lạt ma cười nói:

- Lão tăng đã vì các vị xây thành một tòa thiết tháp, các vị chỉ việc leo lên cây trúc kia nhảy ra ngoài, dù đàn rắn có đông hơn nữa cũng không sợ.

Phá vân thất tiên há mồm trợn mắt, vừa sợ vừa mừng. Vô Tâm vỗ tay khen:

- Diệu kế của đại sư ít ai sánh kịp, tại hạ xin đa tạ trước.

Lão Lạt ma cười nói:

- Diệu kế thì quả là diệu kế, nhưng lão tăng không có kiệu ngồi nữa.

Vô Tâm hỏi:

- Tại hạ và đại sư đoạn hậu đã đành, nhưng sau khi mọi người đi rồi, mấy vị cao túc của đại sư làm sao chạy được?

Lão Lạt ma cười nói:

- Lão tăng đã có cách, các hạ không cần phải lo.

Vô Tâm quay lại nói với bọn “Phá vân thất tiên”:

- Xin mời các vị đi trước, ta phải mau lên kẻo Khang Tổ kéo người tới thì không kịp chạy nữa!

“Phá vân thất tiên” biết là tình hình khẩn cấp nên cũng không khiêm nhượng. Kim Thừa Tín chỉ dặn anh em;

- Để ngu huynh đi trước dẫn đường cho các vị hiền đệ.

Nói xong lập tức nhảy lên vai một người đứng dưới cùng, quả nhiên thấy vững như đứng dưới đất bèn không nghi ngờ gì nữa, thoăn thoắt nhảy lên hết tầng thứ hai rồi đến tầng trên cùng. Lấy bàn chân nhún nhún cây trúc thử xem có chắc không rồi mới dám bước lên.

Chỉ thấy cây trúc hơi rung rung, thân hình Kim Thừa Tín đã leo tới ngọn cây trúc, ngọn trúc sẽ bật lên, hắn theo đà lăng không nhảy vọt ra phía ngoài tới hơn bốn trượng, quả nhiên đã ra khỏi đàn rắn. Sáu người còn lại thấy huynh trưởng đã thoát hiểm bèn khom mình vái lão Lạt ma nói:

- Đa tạ đại sư!

Sáu người này sắc mặt đều cương quyết, thái độ điềm đạm ít cười ít nói, lúc này dẫu phải mở mồm cảm ơn nhưng cũng chỉ nói vừa đủ, không thừa ra một chữ. Lão Lạt ma hình như cũng ngại nói, chỉ uể oải mỉm cười phẩy tay mấy cái. Vô Tâm ngẫm nghĩ cười thầm: “Mấy người này sao mà giống tính nhau thế? Giá họ ở chung một nhà, chắc suốt ngày không ai nghe thấy tiếng cười nói. Nhưng nếu có thêm Triệu ngũ hiệp vào, thì tình cảnh thật thảm quá! ”

Trong lúc ấy sáu người đã lần lượt trèo lên vai sáu vị Lạt ma rồi leo lên cây trúc nhảy ra khỏi trận rắn một cách cực kỳ lanh lẹ nhẹ nhàng. Anh em Phá vân thất tiên đã hoàn toàn thoát ly khỏi trận rắn, lão Lạt ma mới cười hì hì nhìn Cái Bang ngũ lão. Triệu Liệt Bân trừng mắt quát to:

- Ngươi nhìn cái gì? Anh em ta không cần phải nhờ tới cái trò xiếc ấy mà vẫn có thể sống được, không tin ngươi thử chờ xem.

Lão Lạt ma vẫn cười hì hì, không nói gì cả. Bạch Đại tiên sinh mỉm cười nói:

- Lão phu thử đi trước xem sao!

Nói xong hướng về sáu vị Lạt ma đứng làm tháp, chấp tay nói:

- Xin phiền các vị.

Đoạn nhẹ nhàng tung mình nhảy lên rồi cũng theo lối Phá vân thất tiên, thoát ra ngoài trận rắn.

Triệu Liệt Bân cứ đứng ngây người ra. Bùi Tam tiên sinh cười nói:

- Đại kha đã đi bằng lối đó, lão Ngũ định thế nào?

Triệu Liệt Bân lúng túng:

- Cái ấy…cái ấy…

Vừa nói vừa ngước mắt nhìn lên, đã thấy Âu Dương Đình nhảy lên cành trúc. Bùi Tam nói:

- Người ta có bụng tốt, lão Ngũ nếu không bái lĩnh chẳng hóa phụ lòng người ta hay sao?

Triệu Liệt Bân thốt nhiên cười ha hả:

- Đại kha, nhị kha đã làm như vậy, tiểu đệ còn biết làm sao?

Vô Tâm trong bụng cũng phải phục thầm, nghĩ bụng: “Bạch Đại tiên sinh thật là người khiêm cung quân tử, nếu trong vũ lâm có nhiều người như vậy, còn ai dám khinh thường?”

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe Tú Linh se sẽ gọi:

- Công tử!

Vô Tâm ngẩng đầu trông lên đã thấy bọn Cái Bang ngũ lão đi hết rồi, bèn nói nhỏ:

- Tôi còn phải ở lại đoạn hậu, cô nương cứ đi trước đi.

Tú Linh chớp mau đôi mắt, hết nhìn sáu vị Lạt ma lại nhìn đôi chân bé nhỏ, không biết nghĩ làm sao!

Vô Tâm chợt nghĩ ra, bất giác cũng ngần ngừ không biết quyết định thế nào. lão Lạt ma nhìn hai người một lúc, rồi mỉm cười hỏi:

- Chú tiểu đồng kia sao không đi đi còn đợi gì nữa?

Vô Tâm chấp tay cười nói:

- Hắn thân phận hèn mọn, đâu dám hỗn thế?

Lão Lạt ma cười hềnh hệch, đôi mắt lim dim nói:

- Nếu vậy thì làm thế nào? Chẳng lẽ lại bỏ hắn lại đây cho rắn ăn hay sao?

Vô Tâm lấy xoa má rồi lại nhìn Tú Linh, vừa hay cũng bắt gặp cặp mắt Tú Linh đưa lên nhìn

mình, chàng chợt nghĩ: “Tú Linh khinh công rất giỏi, có lẽ nàng có thể tự nhảy qua được, vì nàng không muốn biểu lộ thân phận nên mới phải hỏi ý mình đây.” Nghĩ vậy chàng liền mỉm cười nói với lão Lạt ma:

- Tên thư đồng của tại hạ từ nhỏ luyện võ công, võ công tuy không cao nhưng môn khinh công cũng có vài phần hỏa hầu, chi bằng để hắn tự nhảy ra, đỡ phải mạo phạm tới các vị cao túc của đại sư.

Lão Lạt ma gật đầu cười nói:

- Thế thì tốt lắm. Hắn thân phận thấp hèn, chỉ có cách ấy là hay hơn cả.

Tú Linh giận lắm, nghĩ thầm: “Nhâm tướng công nói là thân phận hèn mọn là lời nói khách sáo, không ngờ hắn là một kẻ xuất gia mà cũng làm phách như vậy. Lý ra những kẻ tu hành phải coi chúng sinh bình đẳng mới phải, cớ sao lại còn phân biệt kẻ hơn người kém? ”

Nàng trừng mắt giận dữ nhìn lão Lạt ma, nhưng cặp mắt lão vẫn lim dim nửa nhắm nửa mở, tuy rằng lão đứng đấy mà trông chẳng khác gì người đang buồn ngủ, ai muốn ngắm nghía thế nào lão cũng hình như không trông thấy.

Tú Linh trong bụng tuy uất hận nhưng cũng không biết làm gì hơn được. Nàng đành quay đi dẫm mạnh chân xuống đất, thân hình lập tức tà tà bay lên trông như một mũi hỏa tiễn, lao thẳng ra ngoài. Bao nhiêu tức giận nàng trút cả vào cái thế đó, thân pháp nhanh như luồng chớp nhưng vừa bay ra tới ngoài hai trượng, thân hình tự nhiên cứ chìm dần xuống, có vẻ như sắp rơi vào đàn rắn, làm cho mấy vị Lạt ma đều hồi hộp lo thay cho nàng.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt hai tay nàng chợt dang ra hai bên, giữa lúc thân thể sắp sửa rơi xuống thốt nhiên lại nghiêng người lượn đi một vòng, rồi rơi ra ngoài trận rắn. Bọn Hồng y Lạt ma đều thở ra một hơi dài, như người vừa trút được gánh nặng. Lão Lạt ma chỉ mỉm cười nói:

- Thân pháp đẹp lắm!

Vô Tâm cố ý khiêm tốn, mỉm cười nói:

- Đại sư quá khen!

Lúc này bốn vị Lạt ma tay cầm nhạc khí đã nhảy ra khỏi trận rắn, cả sáu vị đứng làm tháp vừa rồi cũng đã lần lượt nhảy xuống đất. Người thứ nhất tay cầm gậy trúc chạy nhanh lên hai bước, chống đầu gậy xuống đất, thuận đà hai chân lăng không nhảy vọt ra ngoài, cây gậy lại ngã về phía sau. Kế đó năm người kia cũng lần lượt nhảy ra theo lối ấy.

Vô Tâm bất giác tắc lưỡi khen:

- Công phu khá thật!

Lão Lạt ma đắc ý cười nói:

- Sáu tên đồ đệ của lão hoà thượng ngoài mặt trông tuy ngu xuẩn, kỳ thực đều hữu dụng cả. Lão hoà thượng nếu cho chúng ra hành đạo giang hồ, chắc chắn không đầy nửa năm chúng cũng chiếm được chút ít danh vọng.

Câu nói của lão tuy đầy vẻ kiêu ngạo ngông cuồng nhưng Nhâm Vô Tâm cũng không lấy thế làm để bụng, vì chàng cũng nhận thấy lão có đủ điều kiện và lý do để mà kiêu ngạo.

Lão Lạt ma lại nheo cặp mắt ti hí, cười nói:

- Các hạ có biết tại sao lão tăng lại giữ các hạ cùng ở lại đoạn hậu không?

Rồi không đợi Vô Tâm trả lời, lão lại tiếp:

- Vì lão trông những con rắn độc này thật đáng ghét, nên mới tìm cách trừ tuyệt chúng đi, mới định nhờ các hạ giúp vào một tay.

Vô Tâm đôi mắt sáng ngời cười nói:

- Chính tại hạ cũng có ý ấy. Không biết đại sư định hạ thủ cách nào?

Lão Lạt ma cười đáp:

- Lúc này mọi người đã đi khỏi, không sợ chúng cắn ai nữa. Vậy ta hãy khua cho chúng xông cả vào đây, xem chúng có cắn chết được lão hòa thượng hay chính lão hòa thượng tiễn chúng quy Tây?

Vô Tâm cười ha hả:

- Hay, hay, kế hay lắm! Chẳng mấy khi tại hạ được xem người đấu với rắn, thật là một kỳ quan không tiền khoáng hậu!

Hàng ngàn con rắn độc xông vào tấn công thật là một sự tối ư nguy hiểm, vậy mà hai người đối đáp với nhau y như sắp được xem một trò chơi kỳ lạ thích thú. Lão hòa thượng nhìn chàng gật đầu cười mỉm:

- Lão hòa thượng vừa tới Trung Nguyên đã gặp ngay một thiếu niên như ngươi, chắc là lão hòa thượng đã đến hồi may mắn.

Vô Tâm hỏi dò:

- Không biết đại sư vào quan chuyến này là vì việc gì?

Lão Lạt ma nói;

- Lão tới đây là vì có hẹn.

Lão ngừng một lát rồi lại mỉm cười nói tiếp:

- Mong rằng người hẹn với lão cũng có một vài phần giống ngươi, nếu không thì lão không khỏi thất vọng.

Vô Tâm vừa toan hỏi nữa đã thấy lão Lạt ma ngồi xếp bằng tròn dưới đất, miệng thì nói:

- Hai người chúng ta vũ công không giống nhau thì cách đối phó với đàn rắn độc, tất mỗi người cũng có thủ đoạn riêng vì thế ta cứ tự ý, ai muốn làm cách nào đối phó với đàn rắn thì làm.

Lão ngẩng lên nhìn Vô Tâm rồi lại nói:

- Nhưng nếu ngươi không mười phần tự tin thì tốt hơn hết là cứ đứng yên còn hơn.

Vô Tâm mỉm cười:

- Đại sư cứ yên tâm, tại hạ không đến nỗi bị rắn cắn đâu.

Lão Lạt ma ngồi xếp bằng tròn, lòng bàn chân đặt ngửa, hai đầu gối để hờ trên mặt đất. Cái lối ngồi như thế Trung Nguyên quả chưa ai luyện bao giờ. Lão cởi chiếc áo cà sa đỏ ra, từ vai trở xuống nung núc những thịt, da dẻ nhẵn bóng, trông giống như một pho tượng Phật, chỉ khác vì hai con mắt nhắm nghiền, sắc mặt trầm trọng, những nét tươi cười đã biến đâu mất.

Vô Tâm còn đang lấy làm kỳ quái, không hiểu lão dụ rắn bằng cách nào chợt thấy lão vung tay một cái, cỗ tràng hạt đeo trên cổ tay lão đứt tung ra, bắn tung đi tứ phía mỗi nơi một hạt.

Tức thì có đến mấy chục con rắn độc bị hột tràng hạt ném phải nằm chết quay lơ, còn những con rắn sống đều ngóc đầu dậy nhao nhao nhảy lên, trông như đàn châu chấu bay rào rào về phía hai người. Lão Lạt ma vẫn ngồi yên hai mắt nhắm nghiền, hình như không phòng bị gì cả.

Vô Tâm sợ hãi vừa toan nhảy ra tiếp cứu bất đồ đã có mấy chục con lao thẳng về phía chàng, lưỡi đỏ thè lè, hơi tanh nồng nặc. Vô Tâm không còn thì giờ ngó đến lão hòa thượng nữa, đành phải giơ hai tay phóng ra một luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt. Nội lực của chàng rất thâm hậu, nên đã biến luồng chưởng phong vô hình thành ra vật hữu hình.

Chỉ thấy luồng chưởng phong đi đến đâu, đàn rắn đang bay ào ào như thác cuốn chợt như bị một bức tường sắt ngăn lại, hất ngược trở về. Mười mấy con đi trước đều bị nát ra như tương, mùi máu rắn

tanh nồng xông lên ngạt mũi.

Những con rắn độc này không biết có phải đều bị thuốc mê làm cho lú lấp, hay là vì giống vật vô tri nên không hề biết sợ chết là gì, cứ lớp nọ chết đi thì lớp kia lại ào tới chẳng khác gì dòng nước thủy triều, xô vào bờ hết đợt này tới đợt khác, tưởng như không bao giờ hết.

Lúc này ta mới thấy rõ chưởng lực của Nhâm Vô Tâm hỏa hầu quả thật kinh hồn, ít ai ngờ tới. Chỉ trong nháy mắt quanh mình chàng đã chất đầy xác và máu rắn, nhưng nếu chưởng phong của chàng chỉ hơi chậm một chút mà bị một hai con rắn lọt vào, thì vũ công của chàng dù cao đến đâu cũng không thể thoát chết được.

Sau khi đã phóng luôn năm chưởng, chàng mới có thì giờ liếc mắt nhìn lão Lạt ma thấy lão vẫn ngồi yên như cũ, hai tay bưng lấy mặt nhưng cả cái thân hình trần trùng trục của lão đã bị rắn độc bâu kín, những con rắn tới sau vẫn cứ xông lại, con nọ nối đuôi con kia há mồm ngoạm vào lớp da trắng hồng của lão. Thân hình của lão tuy to lớn nhưng không có một chỗ nào không bị miệng rắn cắn vào.

Nhâm Vô Tâm hoảng hốt nghĩ thầm: “Một vị thế ngoại cao nhân như vậy sao bỗng dưng lại cam tâm liều chết với đàn rắn thế kia?”

Ý chàng cho rằng vị Lạt ma này tất bôi thuốc độc vào mình để cho đàn rắn cắn, ông ta tuy chết đàn rắn quyết cũng không sống. Nhưng nếu đem tính mạng một vị cao nhân như ông ta đổi lấy mạng đàn rắn thì thật cũng đáng tiếc.

Lúc này Nhâm Vô Tâm đã không còn thì giờ đau xót nữa, vì những con rắn khác đã nhao nhao xông lại phía chàng. Vô Tâm quát to một tiếng, tay đã rút trong mình ra một ống địch bằng ngọc.

Chàng xoay mình một vòng cầm ống địch quét ngang một lượt, ánh ngọc lấp lánh lập tức trùm kín thân thể, những con rắn độc chạm vào ánh sáng đó không khác gì bị một lưỡi dao sắc chém đứt làm ba bốn đoạn, máu bắn vọt lên hơi tanh lộn mửa. Chàng đã định chạy đến bên vị Lạt ma, nếu ông ta quả chết hẳn rồi chàng sẽ mai táng tử tế, khỏi bị đàn rắn hút hết máu thịt.

Trong khi nghĩ ngợi, thân hình chàng đã di chuyển tới bên cạnh lão Lạt ma. Nhưng khi chàng ngẩng trông lên, chợt lại giật mình đứng sững lại. Số là vị Lạt ma vẫn không chết, ông ta chỉ rung hai cánh tay một cái, đàn rắn đang ở trên mình ông không những đều lả tả rơi xuống đất, không động cựa được nữa mà da thịt ông ta vẫn nhẵn bóng như gương, suốt mình không hề có một vết răn cắn.

Lão Lạt ma mở mắt nhìn Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Lão hòa thượng đã giết chết không biết bao nhiêu rắn nhưng đã hết đâu!

Nói xong hai mắt khép lại, hai tay lại ôm lấy mặt, những con rắn còn sống sót vẫn tới tấp nhảy vào bâu lấy ông ta. Nhâm Vô Tâm vừa sợ vừa lạ, chàng tuy là người biết nhiều hiểu rộng nhưng chưa

từng thấy loại vũ công nào kỳ dị như thế bao giờ, và cũng chưa hề nghĩ tới là trên đời lại có phương pháp giết rắn quái gở như vậy.

Thấy đàn rắn cũng còn nhiều, chàng sốt ruột vung chiếc địch lên, thi triển nguồn nội lực vô biên ra sức giết rắn. Bên kia lão Lạt ma cứ chốc chốc lại rũ ra một loạt rắn chết. Ông ta thấy chưởng phong nội lực của Vô Tâm hùng mạnh như vậy, trong bụng cũng lấy làm kỳ.

Thốt nhiên ở bên kia đàn rắn, có tiếng gọi thất thanh:

- Công tử, Nhâm công tử…

Tiếng gọi trong trẻo rõ là tiếng Điền Tú Linh. Nàng tuy đã cố gắng đổi giọng nhưng lúc này có lẽ vì quá lo lắng sợ hãi, nên tiếng kêu vẫn không giấu được giọng con gái. Vô Tâm biết những người đã thoát đứng bên kia, thấy lâu quá mình không ra nên sốt ruột. Tuy nhiên đàn rắn lúc này hãy còn nhiều, dẫu có muốn bỏ đi cũng không sao được.

Giữa lúc ấy, chợt lại nghe lão Lạt ma cười hà hà, đứng phắt dậy nói:

- Chúng ta nên đi thôi, đừng để người khác chờ lâu sốt ruột. Và đàn rắn không còn bao nhiêu nữa!

Nói xong ông ta tung mình nhảy vọt lên không, trên mình ông hãy còn mười mấy con rắn lúc này mới lả tả rơi xuống đất. Nhâm Vô Tâm cũng ráng sức phóng thêm một chưởng cuối cùng nữa, rồi mới nhảy lên theo. Hai người vừa nhảy lên đã thấy đoàn người bên kia chạy lại tìm.

Người bồn chồn lo lắng nhất là Tú Linh, nhưng khi nàng trông thấy Vô Tâm bình yên trở về, sắc mặt nàng lại trở nên lãnh đạm. Vô Tâm thấy thế kinh sợ, nghĩ thầm: “Mình phải cẩn thận mới được, kẻo lại vì vô tâm mà vướng vào tình nghiệt thì nguy lắm.”

Chàng làm như không để ý tới nàng, chỉ nói chung với tất cả mọi người:

- Ta không nên nấn ná ở đây, chạy mau!

Mọi người đối với chàng lúc này đã tin phục mười phần, nên khi nghe chàng dục đều lập tức chạy theo. Đàn rắn cũng nhao nhao quay lại đuổi nhưng mọi người đã chạy xa rồi.

Chạy chừng nguội chén trà nóng, xem chừng đã cách trận rắn một khoảng khá xa, Nhâm Vô Tâm mới đi thong thả lại, mọi người cũng chậm bước theo. Chàng nói:

- Xin các vị cứ chiếu theo lời dặn trong thanh giản mà hành sự, tại hạ lúc này xin cùng các vị chia tay.

Bạch Đại tiên sinh hỏi:

- Bao giờ ta lại gặp nhau?

Vô Tâm nói:

- Ngày gặp nhau tức là ngày cử sự.

Bạch Đại tiên sinh tinh thần phấn chấn nói:

- Được…

Nói xong rảo bước đi lên trước. Nhâm Vô Tâm đứng lại cáo từ và dặn dò khắp mọi người một lượt, rồi mới thấy lão Lạt ma lạch bạch đi tới, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Lão hòa thượng rất sợ đi bộ, bây giờ lại phải tìm cách gì kiếm mấy cây tre và cái ghế êm mới được.

Điền Tú Linh vẫn còn oán giận vì mấy câu khinh miệt của ông ta vừa rồi, bèn lạnh lùng hỏi:

- Nếu đi không nổi thì đi ngay đi cho sớm, còn nấn ná ở đây làm gì nữa?

Rồi nàng quay lại bảo Vô Tâm:

- Công tử, chúng ta cũng nên đi đi thôi!

Lão Lạt ma làm như không nghe thấy câu châm chọc của Tú Linh, chỉ đứng lại nói:

- Hãy khoan, lão hoà thượng còn muốn hỏi các hạ một câu.

Vô Tâm cười nói:

- Tại hạ cũng đang muốn thỉnh giáo đại sư, không hiểu vừa rồi đại sư thi triển môn thần bí gì mà…

Lão Lạt ma xua tay ngắt lời chàng nói:

- Nếu lão hòa thượng muốn hỏi vũ công lai lịch của các hạ, các hạ có nói không?

Nhâm Vô Tâm trầm ngâm một lát rồi vò đầu bứt tai nói:

- Chỉ sợ tại hạ khó nói lắm.

Lão Lạt ma cười ha hả:

- Nếu vậy thì lão hòa thượng khi nào lại muốn khai lai lịch của mình ra?

Vô Tâm thở dài chấp tay nói:

- Có phải thế, tại hạ đành xin cáo từ vậy.

Tú Linh cũng phụ họa:

- Phải đấy, ta đi thôi!

Dứt lời nàng xăm xăm tiến lên trước, không ngờ lão Lạt ma đã bước lên đứng chắn ngang trước mặt không cho nàng đi. Tú Linh giật mình kinh sợ nói:

- Ngươi định làm trò gì thế này?

Lão Lạt ma cười hì hì đáp:

- Lão hòa thượng chỉ muốn hỏi thăm hai vị một người, hai vị dừng lại một chút không được sao?

Vô Tâm vội nói:

- Xin đại sư cứ hỏi, nếu tại hạ biết quyết không dám giấu.

Lão Lạt ma nghiêm trang nói:

- Người ấy xuất hiện giang hồ chưa được bao lâu, nhưng không khác gì một ngôi tuệ tinh sáng chói giữa trời đêm. Lão hòa thượng xa xôi vạn dặm cũng được nghe danh, các vị thường đi lại Trung Nguyên chắc là phải biết.

Tú Linh đưa mắt nhìn Vô Tâm rồi buột miệng hỏi:

- Người ấy tên gì?

Lão Lạt ma đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Tên hắn là Nhâm Vô Tâm.

Tú Linh đôi mắt long lanh vội hỏi:

- Nhưng đại sư tìm người ấy làm gì?

Lão Lạt ma nói:

- Lão hòa thượng không ngại xa xôi tới đây tìm hắn, là vì có chút việc cần. Nếu hai vị biết hắn ở đâu, xin làm ơn chỉ giùm.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư có thể cho tại hạ biết việc cần ấy là việc gì được không?

Lão Lạt ma cười nói:

- Hắn hẹn lão tăng tới đây, lúc này chắc hắn cũng nóng lòng sốt ruột đợi lão. Hai vị nếu biết hắn ở đâu thì mau báo cho lão biết.

Vô Tâm ngẩn người một lát rồi nói:

- Nếu hắn hẹn đại sư thì sao không hẹn rõ nơi nào để hai bên gặp mặt?

Lão Lạt ma thở dài nói:

- Thế sự biến thiên, nào ai học đến chữ ngờ…

Chương 35: Ma Già Pháp Vương

Nhâm Vô Tâm chợt giật mình tái mặt hỏi:

- Đại sư nói thế, có phải là vì người dẫn đường đã bị hại rồi không?

Lão Lạt Ma đôi mắt bỗng sáng hẳn lên, hấp tấp hỏi lại:

- Sao các hạ biết?

Vô Tâm đăm đăm nhìn vào mặt lão, rồi hỏi:

- Không biết đại sư với Thiên Trúc kỳ tăng Ma Già Pháp Vương là thế nào?

Lão Lạt Ma đáp:

- Lão hoà thượng chính là Ma Già.

Vô Tâm cau mặt hỏi:

- Ma Già Pháp Vương là kỳ tăng ở Thiên Trúc, mà đại sư thì hình như ở Tạng Biên, chớ không giống người Thiên Trúc. Thế là tại sao?

Ma Già Pháp Vương nói:

- Lão tăng ở núi Thần Sơn, biên giới Tây Tạng từ nhỏ. Người đời đồn lão là người Phật quốc Thiên Trúc, đó là nói sai.

Vô Tâm ngẫm nghĩ một lúc, rồi lại hỏi:

- Nếu vậy thì đại sư cùng đi với Độc Hành lão nhân lại đây phải không?

Ma Già Pháp Vương thủng thỉnh đáp:

- Đúng thế, ba mươi năm trước, lão tăng đã từng gặp Độc Hành Ông một lần. Lần này ông ta không từ thiên tân vạn khổ tới Thần Sơn tìm lão, mời lão đến đây. Nhưng chẳng may ông bạn cũ của lão lại không may bị chết ở dọc đường, vì thế nên lão tăng đành chịu, không làm cách gì tìm được Nhâm Vô Tâm nữa.

Vô Tâm đứng lặng người đi một lát, rồi mới thở dài nói:

- Vị... vị tiền bối ấy võ công tuyệt thế, làm sao bỗng dưng lại chết được?

Ma Già Pháp Vương thở dài than rằng:

- Độc Hành Tẩu võ công dù có quán tuyệt trần hoàn, cũng không tránh được số trời. Chỉ đáng tiếc một điều là hắn chết hơi hấp tấp quá!

Vô Tâm ngẩn người hỏi:

- Có lẽ vì Độc Hành tiền bối đi đường xa vất vả quá, nên lao lực mà chết chăng?

Ma Già Pháp Vương gật đầu:

- Đó cũng là một nguyên nhân. Nhưng vì hắn chết bất thần, nên không kịp nói cho lão tăng biết là nên đến đâu tìm Nhâm Vô Tâm. Lão tăng mới phải đi hỏi thăm vớ vẩn thế này.

Nhâm Vô Tâm cúi mình kính cẩn nói:

- Tại hạ chính là Nhâm Vô Tâm.

Ma Già Pháp Vương thoạt nghe thì đứng ngây người ra, rồi thốt nhiên nổi giận đùng đùng nói:

- À giỏi! Ngươi hẹn lão tăng tới đây rồi lại cố ý giấu giếm không chịu lộ diện là cớ làm sao?

Vô Tâm cười gượng:

- Tại hạ nghe Độc Hành lão nhân nói thì đại sư là một người gầy gò, tính nóng như lửa, nay thấy đại sư không những tầm vóc đã khác, tính tình cũng lại không giống, nên tại hạ không dám nhận liều.

Ma Già Pháp Vương sắc mặt đã hết giận, lại cười hì hì nói:

- Đúng, đúng! Ba mươi năm trước, lão hoà thượng tầm vóc tính tình quả đúng thế thật. Nhưng ba mươi năm sau này lão hoà thượng đã hối về cái tính nóng nảy đó, nên mới cố gắng tu tỉnh, bất cứ việc gì cũng chỉ lấy nụ cười ứng phó...

Chợt ông vỗ bình bịch vào bụng, cười ha hả tiếp:

- Vì tính tình lão đã thay đổi, nên thân thể mới phát phì ra thế này. Do đó chính cố nhân năm xưa, thốt nhiên gặp mặt cũng không nhận ra được nữa.

Vô Tâm nghiêm trang nói:

- Đại sư dã thay đổi được tâm tính, tất là đã tham thấy được diệu đế từ bi của Ngã Phật, thật là đáng mừng.

Ma Già Pháp Vương nhìn suốt từ đầu tới chân Vô Tâm một lượt rồi nói:

- Không ngờ Độc Hành ông suốt đời đi một mình mà cũng biết nói quá sự thật. Hắn nói công tử không những học vấn uyên bác, võ công cao tuyệt mà phẩm mạo lại cũng khác chúng nữa. Hai câu trước hắn nói đúng, nhưng còn câu thứ ba thì.... hì hì... hắn tả sai quá... hì hì...

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Đại sư đừng nên quên là võ lâm Trung Nguyên phần nhiều đều giỏi về môn dịch dung.

Ma Già Pháp Vương ngẩn người ra một lát, rồi vùng cười to nói:

- Có lẽ lão hoà thượng trông thấy vị thư đồng của công tử đây, cũng đã đoán ra điều ấy!

Tú Linh bất giác đỏ bừng mặt, sượng sùng cúi xuống, mân mê giải áo, không hiểu tại sao lão lại biết mình cải dạng.

Vô Tâm cũng kinh ngạc, thầm phục lão tinh mắt. Chàng cứ đứng ngây người không biết nói lại làm sao.

Ma Già Pháp Vương thôi không cười cợt nữa, chỉ hỏi bằng một giọng đứng đắn:

- Công tử đã dịch dung mà đi, chắc phải có sự gì quan trọng. Có lẽ cũng là vì việc Nam Cung thế gia chăng?

Vô Tâm đáp:

- Chính thế!

Chàng nói chưa dứt lời, lão Lạt Ma lại hỏi:

- Lão tăng đã nghe Độc Hành Tẩu nói chuyện, nhưng dọc đường không nghe được tin tức gì liên quan đến sự bí mật trong nhà Nam Cung thế gia, thế là tại sao?

Vô Tâm thở dài nói:

- Như thế đại sư đủ hiểu là Nam Cung thế gia hành động bí mật đến thế nào? Nếu không thì khi nào tại hạ dám phiền đến pháp giá của đại sư?

Nói xong chàng lại đem những việc các cao thủ võ lâm bị Nam Cung phu nhân dùng độc dược làm

cho mê loạn tâm trí để thu phục làm tay sai và giam vào thạch thất, lại luyện cho Lan Cô thành một thứ khí giới giết người quỷ bí như thế nào, nói hết cho Ma Già Pháp Vương nghe.

Ma Già Pháp Vương cau mày ngẫm nghĩ một lát, rồi nói:

- Từ bé đến giờ, lão tăng mới nghe câu chuyện kỳ lạ ấy là một. Hiện thời lão tăng cũng chịu không hiểu ra làm sao, nhưng lão tăng có thể đoán chắc rằng chỉ cần một thời gian, lão tăng có thể khám phá ra là vì cớ gì đã khiến cho người ta tạo nên những sự quỷ bí ấy. Lúc này lão tăng đã nhất định sẽ cũng người ấy đấu chí đến cùng.

Vô Tâm nghiêng mình nói:

- Đại sư từ bi cứu thế, thật đánh kính, đáng phục! Tại hạ xin vì võ lâm Trung Nguyên bái tạ trước. Nhưng lúc này thời cơ đã gấp lắm, không biết đại sư có...

Ma Già Pháp Vương ngắt lời:

- Liệu ba tháng nữa có kịp không?

Vô Tâm gật đầu nói:

- May ra có thể. Nhưng đại sư có cần tại hạ giúp một tay không?

Ma Già Pháp Vương nói:

- Chúng ta nên chia ra mà hành động có lẽ tốt hơn. Sau ba tháng nữa, ta sẽ hẹn chỗ gặp nhau.

Vô Tâm lấy trong mình ra một thanh giản thiếp, đưa cho Pháp Vương nói:

- Bất cứ lúc nào, đại sư có cần gì, xin cứ chiếu theo địa chỉ biên ở đây mà tới, tự khắc sẽ có người thu xếp mọi việc theo ý đại sư. Bây giờ tại hạ có việc gấp, cần phải đi ngay. Ba tháng nữa họp mặt, lúc ấy sẽ có rượu ngon kính thỉnh đại sư.

Pháp Vương cười nói:

- Được. Lão tăng xin chờ các hạ.

Ông vừa nói vừa cầm lấy thanh giản thiếp. Hai bên cùng chắp tay cáo biệt.

Khi bọn Hoàng Y Lạt Ma đi đã xa rồi, Tú Linh thở dài nói:

- Công tử thật có duyên, cả đến bọn lão quái vật kia cũng hết lòng tin phục. Mấy chục năm nay trong giang hồ, trừ cảm thấy ra, có lẽ không còn người thứ hai nữa.

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Lấy thành thực đãi người, tự nhiên người cũng sẽ lấy thành thực đáp lại...

Chàng chợt ngẩng đầu trông trời, rồi nói:

- Điền cô nương, chúng ta dùng dằng ở đây đâu quá rồi. Phải đi nhanh lên mới được.

Nói xong phất ống tay áo đi lên trước.

Vừa đi được mấy dặm, Tú Linh chợt nhăn nhó kêu:

- Ôi! Dù có muốn đi đến đâu nữa thì cũng phải ăn, bụng đói thì chân còn lê sao nổi?

Vô Tâm bật cười nói:

- Trong bao phục có một ít lương khô, cô nương hãy lấy ra ăn tạm cho đỡ đói.

Điền Tú Linh mở gói lấy lương khô ra ăn, nhưng lòng nàng lúc này còn mang nặng một bầu tâm sự, lại thấy Nhâm Vô Tâm đối xử có vẻ lãnh đạm, khác hẳn lúc trước, lại càng cảm thấy bất mãn, không thiết gì ăn uống nữa, bèn chỉ ăn qua loa vài miếng, rồi cất ngay đi.

Trong khi ấy, Nhâm Vô Tâm vẫn đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn ra phía trước, như quên không biết có nàng đứng bên cạnh.

Ngày đông ngắn ngủi, lúc này trời đã nhá nhem tối. Tú Linh đang đi, thốt nhiên thở dài lẩm bẩm:

- Chỉ đáng thương cho vị Độc Hành lão nhân, vì người bạn mà nghìn dặm bôn ba, thiên tân vạn khổ, đến nỗi lao tâm lao lực mà chết. Nhưng nào người ta có thèm nghĩ đến đâu?

Nàng tuy chỉ lẩm bẩm một mình, nhưng kỳ thực cố ý nói cho Vô Tâm nghe thấy.

Vô Tâm lờ như không nghe tiếng, chỉ thầm thở dài trong bụng. Lúc này chàng đã phải đem hết tâm thần cống hiến cho cuộc chiến đấu liên quan đến chính khí tồn vong của võ lâm, tình thế khẩn cấp này không cho chàng thương xót ai vì thương xót rất dễ phân thần, và cũng rất dễ làm cho người ta mất hết chí tranh đấu.

Đêm đã tối, tiết trời càng lạnh ngắt. Tú Linh lại kêu lên:

- Tôi mệt quá, không sao đi nổi nữa rồi, có tìm chỗ nào nghỉ chân được một lúc không?

Vô Tâm sẽ thở dài, trỏ tay ra phía trước nói:

- Đằng kia có chỗ nghỉ.

Hai người đi men theo bờ sông một lúc, tới một chỗ khúc sông ăn lõm vào, quả thấy một con thuyền nhỏ buộc sẵn ở đó.

Trong thuyền đèn vẫn còn sáng, văng vẳng nghe trong khoang có tiếng ngâm thơ.

Vô Tâm chúm môi huýt sáo một tiếng. Tiếng sáo vừa sắc vừa ngắn, thoạt nghe tưởng như tiếng côn trùng kêu.

Tiếng sáo vừa dứt, tiếng ngâm thơ trong thuyền cũng im bặt, rồi một gã đại hán mặc áo ngắn đi chân trần, từ trong khoang chui ra, gọi sẽ:

- Có phải Nhâm công tử đó không?

Tiếng gọi như reo mừng, hình như gã có ý chờ chàng đã lâu. Vô Tâm cũng mỉm cười nói nhỏ:

- Đêm tối dòng sông lạnh, thắp nến ngâm cổ thi. Cao huynh nhã hứng cao quá, tiểu đệ muốn theo cũng không được!

Vừa nói vừa nhẹ nhàng nhảy lên thuyền. Gã đại hán chính là Cao Giao. Khi nghe Vô Tâm nói thế, gã cười đáp:

- Nếu không có công tử, thì lúc này thừa dịp đêm tối. Cao mỗ đã đi giết người cướp của rồi, còn làm gì có thì giờ ngồi đây thưởng thức cái thú chong đèn đọc sách nữa?

Vô Tâm cười nói:

- Từ đêm tối vung dao tới chong đèn đọc sách, cách nhau một đoạn đường đầy gian tân khổ sở, xa lăng lắc, vậy mà Cao huynh có can đảm vượt qua được, thật là đáng kính đáng phục, tiểu đệ thực không bằng.

Cao Giao nói:

- Công tử đừng nói thế, khiến cho Cao mỗ phải then chết. Tiểu đệ muốn gặp công tử, nên cắm thuyền ở đây chờ đã mấy đêm. Ngoài ra tiểu đệ còn sắm sẵn cả rượu ngon cá tươi, chỉ đợi công tử đến là cùng thống ẩm.

Hai người cười cười nói nói, dắt nhau vào thuyền, còn Điền Tú Linh thì vẫn đứng trơ một mình ở ngoài mũi.

Tú Linh đứng ngoài thuyền một lúc, trong bụng vừa giận vừa buồn. Chợt nghe Vô Tâm gọi:

- Điền huynh đệ!

Tú Linh giận dữ nói to:

- Tôi ngửi hơi rượu không quen, chờ lát nữa các vị uống rượu xong, tôi sẽ vào.

Vô Tâm nói:

- Thuyền này tuy nhỏ, nhưng còn có khoang trong, huynh đệ vào trong này nghỉ cũng tiện.

Tú Linh "hừ" một tiếng, rảo bước đi vào, chỉ thấy trong thuyền rượu thịt bầy la liệt, khói bay nghi ngút, toàn là những món ăn quý giá của đêm đông lạnh lẽo. Nhưng lại nghe Vô Tâm nói:

- Điền huynh đệ đã không ngửi quen hơi rượu, tại hạ cũng không dám ép. Huynh đệ có đói, để nhờ Cao huynh dọn thêm vài món khác vào khoang trong.

Tú Linh nói to:

- Thôi hà tất phải phiền...

Lúc này Cao Giao đã mở cửa khoang trong, nàng nện mạnh gót chân đi vào, hai hàng nước mắt cũng theo bước chân thánh thót nhỏ xuống.

Cao Giao nhè nhẹ khép cửa lại, rồi lại trở ra ngồi vào bàn. Hắn biết Vô Tâm hành tung như con thần long, ẩn hiện biến hoá vô cùng, nên thấy chàng dịch dung cũng coi làm thường, nhưng thái độ của Điền Tú Linh lại làm cho hắn ngạc nhiên, bèn sẽ ghé lại gần Vô Tâm, thì thào hỏi:

- Vị huynh đệ vừa rồi hình như có vẻ giận dỗi điều gì? Sao Nhâm công tử không giới thiệu với tại hạ?

Nhâm Vô Tâm chỉ thở dài, lắc đầu cười gượng. Chàng thấy cử chỉ thần thái của Tú Linh, trong bụng đã biết rõ mười phần, bất giác băn khoăn tự nhủ: "Ta biết làm thế nào bây giờ? Để cho nàng giận cũng phiền, mà để cho nàng yêu lại càng khổ hơn! Thật là oan nghiệt!"

Cao Giao cũng là một tay lão luyện giang hồ, thấy chàng hình như có một nỗi khổ tâm khó nói, nên cũng thôi không hỏi nữa, chỉ ân cần chuốc rượu.

Tú Linh nằm trong khoang, lòng đầy uất ức, tự nghĩ: "Hắn dẫu là một vị kỳ hiệp đương thời, nhưng cũng không thể khinh ta như vậy được? Ta tuy cầu hắn dẫn lên Tử Cốc nhưng cũng là do hắn tình nguyện, nào có phải ta ép buộc hắn cho cam?"

Nàng tuy mỏi mệt, nhưng cũng trằn trọc không sao ngủ yên, nghe bên ngoài tiếng uống rượu, cười nói đã dần dần yên tĩnh, bốn bề gió thổi ào ào, sóng va vào mạn thuyền ồm ộp, cũng không biết là đêm còn khuya hay sớm.

Nàng sốt ruột vùng ngồi dậy, mở hé cửa sổ, thò đầu nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài ngọn đèn leo lét. Cao Giao nằm phục xuống bàn ngủ, Nhâm Vô Tâm thì đang ngồi dưới đèn viết thư, thỉnh thoảng lại dừng bút thở dài.

Lại một lúc nữa, chàng lấy tay lay lay Cao Giao, trao phong thư vừa viết cho hắn, nói nhỏ:

- Phong thư này xin Cao huynh làm ơn đưa cho Đường thái thái hộ.

Cao Giao tiếp lấy phong thư, lại cau mày nói:

- Công tử suốt ngày vất vả, bây giờ còn chưa đi nghỉ ư?

Vô Tâm lắc đầu mỉm cười:

- Lần này tiểu đệ trở lại Tử Cốc, ít ra cũng phải nửa tháng hoặc một tháng mới về. Nếu không thu xếp công việc cho xong xuôi thì làm sao yên tâm được? Vả chăng…

Chàng cười gượng, rồi lại tiếp:

- Lại còn nhiều vấn đề, tiểu đệ cần phải suy nghĩ cho ra. Cũng may tôi không ngủ đã quen rồi, mùi vị cái giường thế nào, có lẽ cũng quên cả…

Tú Linh nghe chàng nói vậy, trong bụng cũng cảm thấy thê lương.

Người trong giang hồ chỉ biết Nhâm Vô Tâm kỳ công cái thế hiệp cốt anh phong, nhưng có ai trông thấy cái cảnh chàng suốt ngày bôn ba, suốt đêm không ngủ đâu?

Nàng khép đôi rèm mui lại, nghĩ thầm: “Chàng khó nhọc như vậy để làm gì? Chẳng qua cũng chỉ vì chính khí của võ lâm, chớ có phải vì chàng đâu? Một bực anh hùng hiệp sĩ như vậy, chỉ những nỗi thống khổ với cái gánh nặng chàng đang mang, cũng đã đủ mệt lắm rồi, ta còn khiêu khích chàng làm gì nữa? Huống hồ chàng đã không từ nguy hiểm đưa ta lên Tử Cốc, ta đã không chia xẻ với chàng gánh nặng đó thì thôi, sao lại còn chồng nặng thêm lên nữa?”

Nghĩ tới đấy, nàng chợt rùng mình, nghĩ tiếp: “Nhưng xưa nay ta có phải là người thế đâu? Mà việc này ta đã biết rõ như thế rồi mà… Sao ta lại vì một chuyện nhỏ mọn ấy mà giận dỗi chàng? Hay là… hay là ta đã có tình ý gì với chàng chăng? Chẳng có thế sao vừa thấy chàng ra mặt lãnh đạm, ta đã uất ức, như không sao chịu nổi?”

Nàng chợt thấy hai lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cặp má nóng bừng. Nàng hồi tưởng lại những ngày đã qua. Nhâm Vô Tâm mỗi một cử chỉ, mỗi một lời nói thật đã khiến cho các cô thiếu nữ phải say mê. Vậy mà mới có từ sáng đến giờ, thái độ chàng vụt trở nên lạnh lùng, cứng cỏi, phải chăng chàng cũng nhận thấy những sự gần gũi thân mật với một thiếu nữ rất có thể nguy hiểm, nên phải cố

tình lảng tránh?

Tú Linh càng nghĩ càng sợ, không biết làm thế nào để chế ngự con tim của mình? Nàng lùi lại phía giường ngủ, ngồi xuống, ngẩn ngơ suy nghĩ.

Không biết đã trải qua bao lâu, chợt nghe tiếng Nhâm Vô Tâm gọi ở phía ngoài:

- Điền cô nương... đã dậy chưa?

Điền Tú Linh mắm môi, quả quyết đứng dậy, sửa lại khăn áo, tươi cười đẩy cửa bước ra. Lúc này nàng đã quyết tâm quên hết những chuyện vừa qua.

Trên bàn vẫn còn mấy món ăn tinh khiết và một bát cháo nóng khói bốc nghi ngút, để phần nàng.

Tú Linh cười một cách rất tươi, khép tà áo nói:

- Công tử đãi tiện thiếp quá hậu, tiện thiếp thật không xứng đáng!

Vô Tâm ngẩn người, không biết nói lại làm sao. Chàng thấy Tú Linh mới có một đêm mà thái độ đã cải biến như vậy, trong bụng rất lấy làm kinh dị, nghĩ thầm: “Nữ tử tính nết dễ thay đổi thật!”

Cao Giao lại càng kinh ngạc, chỉ mở to đôi mắt, ngây người ra nhìn Tú Linh, cười thầm: “À, thì ra vị “huynh đệ” này lại là con gái. Hèn gì...” Hắn vừa nghĩ vừa cúi gầm mặt xuống, không dám ngẩng lên nữa.

Chương 36: Kinh Hồn Dục Đoạn

Tú Linh rửa mặt qua loa, rồi lấy chén đũa mời Nhâm Vô Tâm và Cao Giao cùng ăn. Vô Tâm thấy nàng đột nhiên trở nên vui vẻ dễ dàng, nói cười luôn miệng, trong bụng cũng được an ủi phần nào.

Cao Giao tuy không muốn hỏi rõ, nhưng miệng vẫn đằng hắng luôn luôn, mãi tới khi Nhâm Vô Tâm cáo từ, hắn đưa tiễn hai người lên bờ, mới nhìn Vô Tâm bằng một đôi mắt hóm hỉnh, rỉ tai cười nói:

- Xin mừng công tử nhé, từ nay trở đi trong lúc phiêu du giang hồ không đến nỗi cô đơn tịch mịch.

Vô Tâm chỉ cười gượng, nhân vì trong chốc lát không thể làm cách nào giải thích cho hắn hiểu được.

Hai người lại trông về hướng tây mà đi, ngày hôm ấy đã tới cổ thành Tràng An phía bắc núi Chung Nam.

Con đường này là đường cái lớn, xưa nay vẫn tấp nập kẻ đi người lại, nhưng rất ít khi trông thấy bóng dáng những khách giang hồ hào kiệt, nhưng mấy hôm gần đây, tình hình lại khác hẳn, xe cộ lừa ngựa không biết biến đâu mất hết, đường xá bỗng dưng trở nên vắng ngắt, hoạ hoằn mới có dăm ba gã đại hán đeo kiếm cầm roi, mặt mũi quần áo dính đầy cát bụi, đi lại một cách hấp tấp vội vàng thoáng chốc đã mất hút.

Những vụ án mất tích một cách ly kỳ thần trí của các vị võ lâm cao thủ mỗi ngày một chồng chất lên mãi, đã làm chấn động giang hồ, lòng người đều nơm nớp lo âu và có cảm tưởng như trong võ lâm sắp xảy ra một biến cố cực kỳ ghê gớm.

Tràng An, một đô thành cổ lỗ, vẫn tấp nập và vội vã như xưa, bất cứ một đại sự nào xảy ra cho võ lâm, cũng không ảnh hưởng gì tới bách tính ở trong thành, giữa những nhân vật giang hồ với thường dân, đời sống hình như đều có một thế giới riêng biệt, không ai động chạm đến ai.

Dọc đường Nhâm Vô Tâm đi đứng ung dung, không tỏ vẻ gì vội vã, nhưng mỗi khi đêm khuya canh vắng, chờ cho Tú Linh ngủ yên, chàng mới len lén bỏ đi, tới gần sáng, lại mang bộ mặt bơ phờ mệt mỏi trở về. Không ai đoán được là trong đêm đó chàng đã đi đâu, và làm những việc gì?

Tú Linh vẫn hết sức giữ gìn đối với chàng. Lúc nào cũng tỏ vẻ đứng đắn và lễ độ, thấy chàng cử chỉ khác thường, trong bụng tuy lấy làm lạ, nhưng cũng không hỏi.

Nhiều khi nàng cũng lo thay cho sức khoẻ của Vô Tâm, sợ chàng vì quá lao lực mà sinh bệnh. Nhưng sau thấy mỗi khi đi về, dáng điệu chàng dẫu mệt mỏi, phờ phạc, nhưng chỉ cần xếp bằng ngồi điều tức một lúc, là tinh thần chàng lại hồi phục ngay.

Nhưng một hôm tới thành Tràng An, thái độ của chàng lộ vẻ bồn chồn lo lắng.

Chàng không vào thành, mà lại tìm ra trọ trong một quán rượu tồi tàn ở dưới chân núi Chung Nam.

Chiều hôm ấy, chàng chợt phá lệ gọi lấy hai cân rượu nặng rồi ngượng nghịu cười nói với Tú Linh:

- Nếu cô nương không chịu được hơi rượu, tại hạ có thể bưng vào trong kia uống cũng được.

Tú Linh nở một nụ cười duyên dáng, đáp:

- Đó chỉ là vì tiện thiếp gặp lúc trong mình không được khoan khoái, nên không muốn ngửi hơi rượu, chớ kỳ thực thiếp cũng biết uống. Bữa nay công tử có hứng, tiện thiếp xin tiếp công tử vài chén.

Chàng mừng lắm, liền rót rượu ra hai chén, mời Tú Linh, tự mình cũng uống luôn ba bốn chén lớn. Nhưng trong lúc uống rượu, chàng vẫn luôn luôn nhìn ra cửa sổ xem sắc trời và lắng tai nghe động tĩnh, hình như sắp có sự quan trọng gì xảy ra.

Tuy nhiên, chàng không nói, Tú Linh cũng không hỏi, chỉ nên luôn để ý dò xét hành động của chàng.

Chợt nghe bên ngoài canh đã điểm hai, Vô Tâm thốt nhiên đặt mạnh chén xuống bàn, đứng lên nói:

- Khuya rồi, cô nương cũng nên đi nghỉ thôi!

Tú Linh gật đầu. Đêm nay nàng cũng muốn giúp chàng một tay, nhưng biết là không khi nào chàng chịu nghe, nên chỉ thở dài nói:

- Mong rằng đêm nay công việc của công tử tiến hành đều gặp may mắn.

Vô Tâm sửng sốt, chợt lại cười gượng nói:

- Cô nương đã biết những gì rồi?

Tú Linh điềm nhiên đáp:

- Tiện thiếp chỉ biết đêm nay tất có việc quan trọng, còn thì chẳng biết gì hơn nữa.

Vô Tâm ngửng mặt lên trần nhà thở dài nói:

- Trong khi đi đường, tại hạ quả đã dò xét được rất nhiều tin tức, biết rằng đêm nay...

Nói tới đây, chàng chợt ngừng lại, một lát lại tươi cười nói:

- Cô nương cứ yên tâm, dù có sự gì nguy hiểm, cũng không đáng sợ.

Nói xong chắp tay vái chào, rồi quay mình đi luôn, Tú Linh đẩy rộng hai cánh cửa sổ nhìn theo, thấy bóng chàng đã khuất vào trong đêm tối.

Đêm hôm ấy, nàng trằn trọc mãi không sao ngủ được, mỗi khi chợp mắt đi là lại tưởng như trông thấy Nhâm Vô Tâm đứng trước mặt mình, khắp người đầy tuyết, và bà tổ nàng đang cười the thé như người điên. Nàng lại giật mình, hốt hoảng ngồi dậy, xa xa có tiếng gà gáy liên hồi, ngoài cửa sổ đã thấy lờ mờ ánh sáng.

Thời gian mỗi khắc qua đi là sự lo lắng của Tú Linh lại chồng thêm một lớp. Trời đã sáng rõ, lẽ ra giờ này Vô Tâm đã trở về rồi, làm sao bây giờ còn chưa thấy?

Chợt nghe cánh cửa sổ có tiếng gõ nhè nhẹ, Tú Linh mừng cuống, đứng phắt dậy, tự nhủ: “À, chàng đã về!”

Nàng đẩy cánh cửa sổ nhìn ra. Bên ngoài là một cái sân nhỏ, lúc này còn phủ kín sương đêm, con mèo tam thể của nhà trọ đang nằm co ro ở góc tường, ý chừng sợ rét? Nàng ngó quanh ngó quẩn, chẳng thấy bóng dáng Vô Tâm đâu cả, tiếng động vừa rồi, có lẽ là do chiếc lá rơi chạm vào cánh cửa.

Căn phòng đối diện lúc này cũng vừa mở cửa, một chàng văn sĩ kiết thủng thỉnh bước ra,tay xốc tà áo, mắt đăm đăm nhìn lớp sương dầy còn phủ trên sàn, miệng ngâm thơ ư ử.

Tú Linh tuyệt vọng, khép cửa quay vào. Ngoài sân đã nghe tiếng chân người đi lại rộn rịp, sương đã tan dần.

Nàng vừa nóng lòng sốt ruột, vừa sợ hãi lo lắng, không biết tại sao Vô Tâm chưa về? Hay là... hay là... Nàng không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng sửa qua xiêm áo, rồi mở cửa bước ra sân, tự nghĩ: “Không biết Vô Tâm đi đâu? Rất có thể chàng đã bị tai nạn gì rồi?” Nàng băn khoăn không biết làm thế nào? Ngồi im mà chờ thì sốt ruột, không chịu nổi, mà đi tìm thì tìm ở đâu?

Nàng chợt rùng mình, khắp người lạnh toát, giữa lúc ấy chợt nghe ngoài viện có tiếng niệm Phật nho nhỏ, rồi hai người đạo sĩ mặc áo lam sóng vai bước vào.

Hai người này đều râu dài, tóc màu tro, sắc mặt cực kỳ trầm trọng. Điền Tú Linh quay lại nhìn bọn họ, cũng vừa bắt gặp họ đang đăm đăm nhìn mình.

Tú Linh chột dạ, quả tim đập thình thịch, buột miệng hỏi:

- Hai vị đạo trưởng định tìm ai?

Hai đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng thủng thỉnh bước lại phía nàng, người bên phải sẽ hỏi:

- Có phải đàn việt đang đợi một người không?

Tú Linh đặt tay lên ngực cho đỡ hồi hộp, rồi rụt rè đáp:

- Dạ phải!

Một đạo sĩ nói:

- Người mà đàn việt đang đợi, có nhờ chúng tôi nói với đàn việt là đừng nên ở đây chờ ông ta nữa.

Tú Linh sợ run lên,tái mặt hỏi:

- Chàng... chàng làm sao mà bảo tôi đừng chờ nữa.

Đạo nhân cúi đầu nói:

- Nếu đàn việt muốn gặp ông ta, thì nên thu xếp hành lý theo bần đạo đi, tới nơi sẽ biết.

Tú Linh nói:

- Được!

Nàng chỉ nói một tiếng, rồi lập tức chạy vụt về phòng. Nhưng vừa tới cửa phòng, thốt nhiên lại quay lại, đăm đăm nhìn hai đạo sĩ, hạ giọng hỏi:

- Xin hai vị cho biết đại danh!

Một đạo sĩ nói:

- Bần đạo là kẻ xuất gia, tiện danh không đáng kể. Xin đàn việt thu xếp hành lý mau lên.

Tú Linh chớp chớp đôi mắt, chợt cười nhạt nói:

- Nếu hai đạo trưởng không cho biết rõ nguyên cớ và lai lịch thì làm sao tôi có thể cứ nhắm mắt đi theo hai vị được?

Hai đạo nhân lộ vẻ do dự, rồi lại đưa mắt nhìn nhau, như ngầm hỏi ý kiến. Rồi người bên trái trả lời:

- Bần đạo pháp hiệu Thanh Thạch!

Người bên phải nói:

- Bần đạo là Thanh Tùng.

Hai người đều hết sức dè dặt, trước khi nói câu gì lại đưa mắt ngầm hỏi ý nhau, rồi mới lên tiếng, nhưng cũng chỉ trả lời vừa đủ, không nói thừa ra một chữ.

Tú Linh vẫn lạnh lùng nói:

- Vậy các đạo trưởng có biết tôi đang chờ ai không?

Thanh Tùng sắc mặt đang trầm trọng, chợt thoáng hiện ra cười nói:

- Đàn việt cẩn thận thực...

Thanh Thạch đạo nhân bỗng ngắt lời:

- Nhưng việc này không phải tầm thường, chúng tôi lại cũng phải cẩn thận hơn nữa. Giờ khắc này không thể nói rõ tên tuổi của người ấy ra được.

Tú Linh nói:

- Đạo trưởng chỉ cần nói một chữ trong tên người ấy cũng được.

Thanh Thạch đạo nhân nói:

- Chúng ta chỉ cần "tâm" chiếu là đủ, hà tất phải nói ra.

Tú Linh nghĩ thầm: "Tâm chiếu... Tâm... đúng rồi, chắc chắn là Nhâm Vô Tâm".

Nàng nói:

- Hai vị chờ tôi một lát!

Nói xong lập tức chạy vào phòng thu xếp. Chỉ trong khoảnh khắc đã đeo khăn gói đi ra, nói:

- Xin hai vị đi trước, tôi sẽ theo sau.

Hai vị đạo trưởng chỉ nói một câu: "Thất lễ." rồi song song bước ra cửa quán. Tú Linh vội vàng tính trả tiền trọ, rồi cũng theo ra. Ba người cùng trông về hướng nam mà đi.

Trong khi đi đường, Tú Linh hỏi dò về cận trạng của Vô Tâm và hiện chàng đang ở đây, hai vị

đạo sĩ cũng nhất định không nói, trước sau chỉ đáp một câu: “Đến nơi sẽ biết.” Tú Linh tức quá, những cũng đành chịu, không biết làm gì hơn!

Đi một lúc lâu, thời gian vào khoảng thổi chín nồi cơm, trước mắt Điền Tú Linh chợt hiện ra toà núi Chung Nam nguy nga chót vót. Nàng đoán chắc là hai vị đạo sĩ này tất vừa ở Chung Nam xuống, bèn hỏi:

- Có phải Nhâm tướng công ở trên núi không?

Lần này hai đạo sĩ mới gật đầu đáp:

- Phải!

Nói rồi cùng xăm xăm bước lên con đường lên núi.

Lại đi chừng một lúc lâu nữa, vòng qua mấy lớp đường vòng, Thanh Thạch đạo nhân chợt nói:

- Sắp tới rồi!

Tú Linh ngẩng lên chỉ thấy phía trước mặt hiện ra một toà đạo quan nguy nga cổ lỗ, toạ lạc trên một khoảng đất phẳng trên sườn núi, xung quanh bao bọc bởi những ngọn núi cao chót vót, lưng dựa vào mỏm núi cao nhất, mặt quay về phía đông nam, trước cửa có tấm hoành phi đề năm chữ lớn: “Chung Nam Huyền Diệu Quan.”

Tú Linh nhớ mang máng hình như đã từng nghe người ta nói Huyền Diệu Quan là nơi phát nguyên ra kiếm phái Chung Nam, nay mới được trông thấy, quả nhiên có một khí tượng trang nghiêm đặc biệt.

Trước cửa quan có mấy đạo sĩ mặc áo vải màu lam ngắn đang xách nước cọ rửa những bực thềm đá và cánh cửa, mặt người nào cũng lộ vẻ đau đớn bàng hoàng. Tú Linh chột dạ nghĩ thầm: “Có lẽ bọn này đang cọ rửa vết máu chăng?”

Lúc này lại thấy mấy chục đạo sĩ trẻ tuổi mặc áo xanh búi tóc xúm xít khiêng năm cỗ áo quan sơn đen từ trong Quan đi ra, trông thấy Thanh Thạch, Thanh Tùng đều cúi đầu chào.

Thanh Thạch đạo nhân gật đầu, sắc mặt càng trầm trọng, chân bước chậm lại, nói với Tú Linh:

- Bần đạo đưa đàn việt vào Quan, nhưng trước khi gặp Nhâm tướng công, đàn việt có trông thấy gì lạ cũng đừng hỏi.

Tú Linh lúc này đã sợ tới cực điểm, chưa nghe đạo sĩ nói dứt câu, nàng đã gật lấy gật để, chỉ muốn lập tức nhảy ngay vào Quan, đạo sĩ muốn ra điều kiện gì nàng cũng chịu hết.

Nàng theo hai đạo sĩ vào Quan, ngước mắt nhìn, lại thấy hãy còn mấy cái xác nằm ở trong sân, nhưng đều phủ một mảnh vải gai kín từ đầu xuống đến ống chân, nên không trông rõ mặt.

Tú Linh vì đã hứa trước với Thanh Thạch, nên không dám hỏi, nhưng quả tim vẫn đập thình thịch, bất giác lẩm nhẩm khấn thầm cầu cho Vô Tâm được vô sự.

Đi qua đại điện, hai vị đạo sĩ vẫn không dừng lại, Tú Linh đưa mắt nhìn qua, thấy những pho tượng và án thờ hình như vừa được kê xếp lại, nhưng có nhiều chỗ vẫn còn trông thấy những vết sứt mẻ, trông đó đủ hiểu toà đạo quan này đêm qua chắc đã xảy ra một vụ ác đấu dữ dội.

Đi qua tiền điện, lại tới một cái sân rất rộng, hai bên có hai dãy sương phòng, nhưng đều im lặng như tờ, đâu đây như ẩn náu một khí tượng vô cùng trầm trọng.

Góc sân bên trái còn có một cái cửa tròn, bốn đạo nhân cầm kiếm đứng canh cửa, cặp mắt người nào cũng quắc lên như nảy lửa, sát khí đằng đằng. Vừa trông thấy Thanh Thạch, Thanh Tùng đều cúi đầu làm lễ, rồi tránh ra hai bên nhường lối.

Trong cửa lại còn một lớp sân nhỏ, qua những bụi trúc thưa, thấp thoáng còn trông thấy một dãy sương phòng tinh trí, chắc là chỗ ở của vị chưởng môn.

Thanh Thạch, Thanh Tùng đưa Tú Linh tới trước dãy sương phòng, rồi do Thanh Thạch đạo nhân nghiêng mình cung kính nói:

- Khải bẩm chưởng môn sư huynh, tiểu đệ đã mời vị đàn việt ấy tới đây.

Bên trong lập tức có tiếng một ông già nói:

- Mời vào trong này.

Thanh Thạch đạo nhân sẽ nghiêng mình nói với Tú Linh:

- Xin mời.

Tú Linh cố gắng định thần, tự vén rèm bước vào.

Trong phòng có một vị đạo nhân râu tóc trắng như cước, ngồi xếp bằng tròn trên ván sàng, sắc mặt trắng nhợt, tưởng như cắt không được một giọt máu, tay trái bị thương, quấn bằng mảnh vải trắng, trông ngoài áo bào vẫn lờ mờ nhận thấy, tay phải đạo nhân còn cầm một thanh kiếm, lưỡi sắc như nước, trông lại càng rõ vẻ uy nghiêm.

Tú Linh bất giác quỳ xuống, lễ phép hỏi:

- Dám hỏi đạo trưởng, Nhâm tướng công hiện nay ở đâu?

Đạo trưởng đôi mắt long lanh, đăm đăm nhìn nàng một lúc rồi hỏi:

- Đàn việt có phải là người nhà Nhâm tướng công không?

Tú Linh cung kính đáp:

- Vãn bối chính là người cùng đi với Nhâm tướng công!

Đạo nhân thốt nhiên thở dài một tiếng, rồi nói:

- Được!

Đoạn thủng thỉnh bước xuống khỏi vân sàng, đi vào một cửa bên, tay vén rèm nói với Tú Linh:

- Mời đàn việt vào, Nhâm tướng công hiện ở trong này.

Tú Linh càng cảm thấy hồi hộp, buột miệng kêu to:

- Nhâm tướng công! Nhâm tướng công!

Rồi nàng đứng phắt dậy, xăm xăm chạy vào. Nhưng vừa bước tới cửa phòng, nàng chợt lặng người, choáng váng đứng sững lại.

Thì ra nàng đã trông thấy trong phòng bốn bề rèm che kín mít, không có ánh sáng mặt trời, nhưng bên trong lại thắp mấy cây bạch lạp.

Dưới ánh nến chập chờn, trên chiếc bàn gỗ trước mặt, nàng đã nhận rõ một cỗ quan tài còn mới. Phía trước quan tài còn bày đủ hương hoa lễ vật, ngoài ra không thấy một người nào khác nữa.

Tú Linh lạnh toát cả người, chân tay bủn rủn, lắp bắp hỏi:

- Nhâm... Nhâm Vô... Vô Tâm ở... ở đây ư?

Đạo nhân từ từ gật đầu, sẽ nói:

- Chính đấy!

Tú Linh chỉ nghe như một tiếng sét nổ bên tai, ngực như bị một vật gì nặng tới ngàn cân đè lên, chân đứng không vững, chỉ lảo đảo mấy bước rồi ngã ngồi xuống đất, hai mắt trợn trừng nhìn vào cỗ quan tài, nước mắt tuôn ra như suối.

Cái lối khóc thầm ấy còn đau khổ gấp vạn lần khi khóc thành tiếng. Vị đạo trưởng tóc bạc hình như có vẻ ngạc nhiên, sẽ nói:

- Đàn việt hà tất phải đau thương quá lắm vậy!

Tú Linh lúc này còn để ý đâu đến những lời khuyên nhủ của ông ta. Nàng chỉ lặng đi một lúc, rồi nhảy một bước tới bên áo quan, lăn ra, vừa khóc vừa nói:

- Nhâm tướng công, Nhâm tướng công làm sao lại chết được?... Tướng công đừng chết... đừng chết! Nếu tướng công chết, tôi còn sống làm gì nữa?

Bao nhiêu những nỗi đau thương ai oán, bị nàng cố gắng đè nén bấy lâu, lúc này mới được dịp nổ bung ra, nàng không nghĩ gì đến sự có người lạ đứng bên cạnh, cứ việc lăn lộn gào khóc kể lể:

- Nhâm tướng công ôi! Tướng công chết, tôi cũng không sống được nữa!

Thốt nhiên bên tai nàng chợt văng vẳng có tiếng gọi:

- Điền cô nương! Điền cô nương!

Tiếng gọi vừa quen thuộc, vừa xa xôi, rõ ràng là tiếng Nhâm Vô Tâm.

Tú Linh giật mình, vội ngẩng đầu lên, nhìn trừng trừng vào cỗ áo quan.

Chỉ thấy nắp cỗ áo quan sơn đen, lúc này đã từ từ cất cao lên, để lộ ra hai cánh tay trắng bệch. Sau đó nàng lại trông thấy sắc mặt nhợt nhạt của Nhâm Vô Tâm, đang cố quay lại nhìn về phía nàng.

Chỉ trong phút chốc, bao nhiêu những nỗi mừng, sợ, thẹn, giận, dồn dập quay cuồng trong óc nàng, đến nỗi chính nàng cũng không sao phân biệt nổi tâm ý của mình nữa.

Nàng sững sờ nhìn Vô Tâm một lúc, rồi thốt nhiên đứng vùng dậy, ù té chạy ra khỏi phòng.

Vị đạo trưởng chắp tay trước ngực, chắn không cho nàng ra, hỏi bằng một giọng hiền hoà:

- Đàn việt đã muốn gặp Nhâm tướng công, cớ sao lại bỏ chạy?

Tú Linh lấy ống tay áo lau nước mắt, cười nhạt:

- Hừ! Không ngờ một vị chưởng môn Chung Nam mà cũng chẳng khác gì tụi lưu manh hiểm độc!

Đạo nhân ngẩn người, hỏi:

- Tại sao đàn việt lại thoá mạ bần đạo như vậy?

Tú Linh sẵng giọng nói:

- Tôi hãy hỏi đạo trưởng, tại sao đạo trưởng lại đánh lừa tôi? Có phải là cố ý định bêu xấu tôi ở

trước mặc các người không? Ừ, thì thế đấy, nếu Nhâm Vô Tâm chết, tôi cũng không sống. Nhưng bây giờ hắn chưa chết, tôi sẽ đi! Nào thôi, tránh ra để tôi đi!

Trên nét mặt nghiêm trang của vị đạo nhân chợt nở một nụ cười hiền từ dễ dãi. Ông tuy là một bực thế ngoại vong tình, nhưng cũng biết tâm lý các cô thiếu nữ. Mỗi khi bị người ta biết rõ những nỗi thầm kín trong tâm can, thường hay xấu hổ, bèn cười nói:

- Đàn việt lầm rồi, không phải chúng tôi cố ý dàn cảnh để đánh lừa nữ đàn việt đâu. Chẳng qua vì muốn mưu sự an toàn cho Nhâm tướng công, nên mới phải làm thế này để tạm che mắt kẻ thù đó thôi. Thực ra không có ý gì khác cả.

Tú Linh lấy tay áo lau khô nước mắt, không nói gì nữa.

Đạo nhân thở dài nói tiếp:

- Chỉ vì phái Chung Nam tuy đã nhờ Nhâm tướng công mà được bảo toàn, nhưng Nhâm tướng công chẳng may lại cũng bị trọng thương, lúc này chưa thể đi lại được.

Tú Linh chợt lại động lòng, nàng tuy chưa tin hẳn lời vị đạo trưởng, nhưng bất giác cũng từ từ quay lại.

Chỉ thấy Vô Tâm hai tay vẫn nâng nắp áo quan, sắc mặt quả nhiên nhợt nhạt như không còn một tia máu, đôi mắt cũng mất hết tinh thần, lờ đờ nhìn Tú Linh.

Tú Linh thấy thế, cầm lòng không đậu, quên cả hổ thẹn, xăm xăm bước tới, vịn tay vào áo quan, nghẹn ngào hỏi:

- Nhâm... Nhâm tướng công bị thương thật à?

Vô Tâm cười một cách buồn bã, từ từ gật đầu. Tú Linh vội hỏi:

- Bị thương ở đâu? Liệu có việc gì không?

Vô Tâm lắc đầu, chàng thấy Tú Linh quan tâm đến mình như vậy, ruột cũng rối như tơ vò, nghĩ bụng: “Nàng đối với ta quả đã có tình, ta biết làm sao bây giờ?”

Tú Linh thở dài đau đớn nói:

- Tướng công bị thương làm sao? Có thể cho tiện thiếp xem được không?

Nàng nói dứt lời, Vô Tâm đã nằm xuống, đóng nắp áo quan lại. Chỉ nghe tiếng chàng từ trong áo quan đưa ra:

- Tại hạ chỉ bị thương xoàng, phu nhân đừng ngại.

Giọng nói đã lạnh như băng,làm cho người nghe phải khó chịu, lại thêm hai tiếng “phu nhân” chẳng khác gì mũi dao nhọn đâm suốt trái tim Tú Linh. Nàng đứng ngây ra một lát, vừa đau đớn, vừa thẹn thùng, uất giận, trong phút chốc, không biết xử trí ra sao.

Lại nghe tiếng hiền từ của vị đạo nhân nói ở bên tai:

- Nhâm công tử bị thương ở trong phủ tạng, nếu không phải là người có nội công tuyệt thế thì đã nguy rồi. Bây giờ thần trí đã tán, khí lực khô kiệt, không nên để nói nhiều...

Tú Linh giật mình, vội hỏi:

- Chàng bị thương ở phủ tạng ư? Ai mà có thể làm cho chàng bị thương được?

Nàng nghĩ trên đời này, người có thể dùng nội lực làm cho nội phủ kinh mạch của Nhâm Vô Tâm bị thương, trừ bà Tổ nàng và Lan Cô ra, thì còn ai nữa?

Nàng nghĩ tới đây, bất giác lạnh toát ca người, nghĩ thầm: “Hay bà Tổ ta đã tới đây chăng?”

Đạo nhân hạ giọng nói:

- Việc này nói ra còn dài, xin mời nữ đàn việt ra ngoài nhà, bần đạo sẽ nói rõ.

Tú Linh theo đạo nhân đi ra, đã thấy Thanh Thạch, Thanh Tùng đứng chờ ở vân phòng, cung kính hỏi đạo nhân:

- Bịnh tình Nhâm tướng công có biến chứng gì không?

Đạo nhân thở dài nói:

- Nhâm tướng công thật là người trời, vừa rồi đã nói được mấy câu.

Thanh Thạch, Thanh Tùng đều tỏ vẻ hoan hỉ, chắp tay niệm một câu:

- Vô lượng Phật!

Đạo nhân ngồi xếp bằng trên vân sàng, nói với Tú Linh:

- Xin mời nữ đàn việt ngồi.

Tú Linh ngồi xuống nói:

- Xin đạo trưởng nói mau cho tôi biết.

Đạo nhân chậm rãi kể:

- Phái Chung Nam sáng lập đã hai trăm năm nay. Tuy không dám nói là đời nào cũng có nhân tài, nhưng đệ tử Chung Nam ở trong võ lâm cũng đã có địa vị. Hồi xưa Chung Nam thất kiếm quét sạch quần ma, câu chuyện đó tới bây giờ trong giang hồ vẫn còn có người nhắc tới.

Sáu mươi năm trước, chưởng môn bản phái là Lục Chân nhân xuất lĩnh đệ tử quyết chiến với Hoa Sơn Thập nhất kiếm ở sau núi Hoa Sơn. Việc đó tuy đã làm chấn động thiên hạ, nhưng hai phái Chung Nam và Hoa Sơn đều bị tổn thương rất lớn. Lục Chân nhân cũng bị trọng thương không chữa được nữa.

Ông thở dài một tiếng, rồi nói tiếp:

- Trước khi lâm chung, lão nhân gia còn bẻ kiếm thề là từ nay trở đi đệ tử bản môn không được dự vào những chuyện giang hồ, và nhất là không được gây thù chuốc oán với môn phái Hoa Sơn nữa.

Trải qua sáu mươi năm giáo dưỡng, bản phái tuy đã khôi phục được nguyên khí, nhưng không dám quên di huấn của tiền nhân, chỉ bế quan tử thủ, không hỏi gì tới những việc giang hồ. Sáu chục năm nay, đệ tử Chung Nam chưa từng động thủ với ai bao giờ.

Nói đến đây, đôi mắt ông chợt sáng quắc lên như hai luồng điện, rồi lại tiếp:

- Tuy nhiên các môn các phái trong thiên hạ cũng chưa từng thấy ai dám khinh thường Chung Nam kiếm phái.

Tú Linh ngẫm nghĩ cười thầm: “Không biết ông ta nói với mình những câu ấy để làm gì?” Kế lại nghe đạo nhân nói tiếp:

- Vì thế nên mấy năm gần đây, trong giang hồ tuy luôn luôn phát sinh những chuyện quái gở, không những có nhiều cao nhân võ lâm thốt nhiên bị mất tích một cách bí mật, mà đến cả hai phái Thiếu Lâm và Vũ Đương cũng xáo động không yên. Nhưng những chuyện sóng gió giang hồ ấy cũng không hề ảnh hưởng đến phái Chung Nam. Đệ tử bản môn vẫn giữ lời di huấn của tiền nhân, không dám xao lãng.

Không những thế, bần đạo còn ước thúc đệ tử, không cho được tự tiện ra khỏi Chung Nam trước khi trong giang hồ chưa được sóng gió yên lặng.

Ông thở dài một tiếng, rồi lại tiếp:

- Bần đạo vì muốn yên thân, yên việc, nên mới ra lệnh như thế, không ngờ mình không phạm người ta, mà người ta vẫn cứ phạm mình. Đêm qua...

Ông nói đến đấy, chợt nhăn mặt, nắm lấy cánh tay trái, gượng cười nói với Thanh Tùng:

- Hình như vết thương của ngu huynh bị vỡ ra, Tam đệ hãy thay ngu huynh kể tiếp cho nữ đàn việt nghe.

Thanh Tùng vâng lời, kể tiếp:

- Hôm qua, trời vừa chập tối, Huyền Phong đạo trưởng chưởng môn phái Hoa Sơn thốt nhiên xuất lĩnh mười bảy đạo nhân xông lên Chung Nam.

Tú Linh nghe đến đây mới thở ra một hơi dài, nghĩ thầm: “Thì ra đây chỉ là mối túc cừu cựu hận giữa hai phái Chung Nam và Hoa Sơn, chớ không can gì đến bà Tổ ta, may quá!”

Thanh Tùng đạo nhân nói tiếp:

- Sư huynh Thanh Vân chưởng môn chúng tôi vì muốn giữ lễ giáo, tuy biết hắn tới đây là có ý không tốt, nhưng vẫn xuất lĩnh đệ tử toàn phái ra cửa Huyền Diệu Quan nghênh tiếp.

Lúc này trời đã tối hẳn, ngoài cửa quan thắp mấy chục ngọn đèn lồng để đón quý khách. Dưới ánh đèn rực rỡ, đã trông rõ vẻ mặt bọn đạo nhân phái Hoa Sơn, người nào người nấy đều sát khí đằng đằng.

Nhưng chưởng môn sư huynh tôi vẫn niềm nở tiếp đón, mời họ vào trong Quan đãi trà.

Không ngờ Huyền Phong đạo nhân không chịu vào, chỉ lạnh lùng nói:

- Sáu mươi năm trước Lục Chân nhân phái Chung Nam đốc lĩnh mười bảy cao thủ tới Hoa Sơn, thì bữa nay bần đạo cũng đem mười bảy đệ tử tới đây đáp lễ.

Lúc ấy không những chưởng môn sư huynh tôi biến sắc mặt, mà chính bần đạo cũng kinh hãi vô cùng. Nhưng sư huynh tôi vẫn tươi cười nói:

- Những chuyện dĩ vãng sáu mươi năm nay đã biến thành mây khói. Tiền nhân của hai phái đều đã dứt khoát, trước con mắt anh hùng thiên hạ, cùng vui lòng hoà lệ khí thành tường vân, ngày nay can gì đạo huynh còn muốn hoá tường vân thành lệ khí nữa?

Câu nói thật là tận nhân tận nghĩa, tình lý phân minh. Không ngờ Huyền Phong đạo nhân đã cố ý sinh sự, bọn đạo nhân Hoa Sơn lại càng ngang ngạnh dã man, chúng không cần đếm xỉa gì tới phải trái, lập tức rút kiếm ra khỏi bao.

Chưởng môn sư huynh tôi thấy tình hình như vậy, biết rằng có nói cũng vô ích, trong bụng chỉ hơi lấy làm lạ, vì từ lâu vẫn nghe người ta nói Huyền Phong đạo nhân là một bậc khiêm khiêm quân tử,

không hiểu tại sao hôm nay bỗng dưng lại trở nên ngang tàng vô lý như vậy?

Và bọn đệ tử cũng hung hăng độc ác, không có vẻ gì là những người xuất gia, tay lăm lăm chuôi kiếm, miệng không nói nửa lời, khí thế cực kỳ hung hãn.

Tứ sư đệ tôi nóng máu không sao nhịn nổi, bèn chống kiếm bước lên quỳ trước mặt sư huynh tôi, xin phép động thủ, dù có bị môn quy xử trị cũng đành.

Thanh Tùng đạo nhân đang thao thao bất tuyệt kể đến đấy, chợt ngừng lại, sắc mặt lộ vẻ đau đớn, thương cảm, một lúc mới tiếp:

- Không ngờ Tứ sư đệ tôi tuổi tuy còn nhỏ, nhưng tài trí kiêm toàn, chỉ trong phút chốc đã ra người thiên cổ...

Ông cố nén xúc động, nhưng mấy giọt nước mắt vẫn từ từ tuôn ra hai gò má. Thanh Thạch ngồi bên cũng lấy tay bưng mặt. Sau một phút yên lặng, Thanh Thạch chợt ngẩng phắt lên, kể tiếp thay cho Thanh Tùng:

- Tứ sư đệ đã chết, tôi và chưởng môn sư huynh mới quyết định lại giẫm lên bánh xe đổ sáu chục năm về trước, cùng phái Hoa Sơn quyết một trận thư hùng, liền phái Tam sư đệ về Quan lấy kiếm.

Không ngờ kiếm chưa kịp đem ra, mười tám đạo nhân phái Hoa Sơn chẳng kể gì tới đạo nghĩa giang hồ, bất thần hạ độc thủ. Chỉ trong nháy mắt, mười tám thanh trường kiếm đã đồng thời vung lên.

Đệ tử bản môn nguyên chỉ định ra đón khách, nên không ai đeo kiếm. Vả cũng không ngờ phái Hoa Sơn lại vô sỉ đến nỗi nhân lúc người ta không đề phòng, thốt nhiên hạ độc thủ. Hai bên vừa trao đổi được ba câu, đã có mấy tên đệ tử bản môn bị thương dưới lưỡi kiếm của chúng. Lúc ấy Tam sư đệ mới đem kiếm ra, thế là hai phái xông vào loạn đả. Chỉ trong vòng một giờ, máu tươi đã nhuộm thấm mấy chục bực thềm ngoài cửa Huyền Diệu Quan.

Bản môn đệ tử tuy sớm tối siêng năng luyện võ, nhưng vì môn quy hạn chế, nên thiếu kinh nghiệm giao đấu. Thốt nhiên gặp cường địch, tự nhiên không cầm cự nổi. Vả bọn họ đều tay không, không thể thi triển kiếm pháp của bản phái được, mà bản môn xưa nay lại chỉ chuyên về kiếm pháp, còn công phu quyền cước, rất ít chú ý đến.

Mười bảy vị đạo nhân Hoa Sơn, võ công đều cao cường tới bực bần đạo không thể ngờ tới, người nào cũng xứng đáng là cao thủ võ lâm cả. Nhưng giữa lúc hai bên giáp chiến, bần đạo còn nhận thấy một sự rất lạ, là trong mười bảy người ấy võ công tuy cao, chiêu thức tuy độc, nhưng kiếm pháp của họ mười phần có tới chín không phải là kiếm pháp Hoa Sơn.

Vừa nghe đến đấy, Tú Linh chợt thấy lạnh toát xương sống. Kế lại nghe Thanh Tùng nói xen:

- Kiếm pháp của họ không những không phải kiếm pháp Hoa Sơn, mà lại lẫn lộn cả võ công của các môn phái khác. Bần đạo còn nhận thấy có người sử dụng “Nam Hải phi phong kiếm” là môn kiếm truyền từ Nam Hải. Chỉ tiếc một điều chúng tôi ít khi hành tẩu giang hồ, nên tuy nhận ra tôn phái kiếm pháp mà không nhận ra lai lịch của họ.

Tú Linh buột miệng hỏi:

- Người sử dụng “Nam Hải phi kiếm pháp” có phải là người tàn tật không?

Thanh Tùng đạo nhân biến sắc mặt hỏi:

- Đúng rồi! Người đó chỉ có một cánh tay. Nhưng sao nữ đàn việt lại biết?

Tú Linh thở dài, lắc đầu:

- Xin đạo trưởng cứ nói nốt.

Thanh Tùng nói:

- Tới khi bần đạo lấy được kiếm ra tiếp cứu thì bọn đệ tử đã bị thương quá nửa, đối phương chỉ có một người bị chưởng môn sư huynh giật được thanh kiếm đâm vào ngực hắn một nhát. Tuy nhiên thương thế cũng không đến nỗi chí mạng, bọn họ vẫn chiến đấy một cách hăng say.

Ông đưa mắt nhìn vào phòng trong, thở dài kể tiếp:

- Chính giữa lúc ấy, chợt nghe dưới chân núi nổi lên một tiếng hú trong trẻo, nghe như tiếng hạc lanh lảnh, thấu suốt chín từng mây...

Tú Linh ngồi nghe một cách mê mải say sưa, như chính mình đang dự trong chiến cuộc. Vừa nghe Thanh Tùng kể tới đấy, bất giác mừng rỡ reo thầm. “A, chắc Nhâm Vô Tâm đã tới!”

Thanh Tùng đạo nhân sắc mặt cũng lộ vẻ cao hứng, kể tiếp:

- Nghe thấy tiếng hú, bọn Hoa Sơn hình như đều giật mình thất sắc, và đồng thời một bóng người cùng theo tiếng hú bay lên.

Bóng người đó nhanh không khác gì một luồng chớp, khi đến tới nơi, mới nhận rõ đó chỉ là một vị thiếu niên văn sĩ, toàn trường ai cũng sửng sốt, không hiểu sao chàng ta tuổi còn nhỏ, mà võ công đã cao cường như vậy? Bọn bần đạo lúc ấy chỉ cho là quân tiếp viện của đối phương, trong bụng càng lo, chợt thấy chàng thiếu niên tỏ vẻ tức giận, giậm chân nói:

- Chậm quá! Chậm quá! Ta đến chậm quá!

Trong khi nói, chàng đã cướp được hai thanh kiếm ở trong tay hai tên đệ tử Hoa Sơn.

Thân thủ của chàng cực kỳ thần tốc huyền diệu, bần đạo dẫu khéo nói đến đâu cũng không thể hình dung ra được. Bên đối phương lại càng tỏ vẻ kinh hoàng, nhốn nháo, đã có người buột miệng kêu:

- Nhâm Vô Tâm! Đúng là Nhâm Vô Tâm!

Nhưng bọn bần đạo kiến thức hẹp hòi, từ xưa đến nay chưa từng được nghe ai nói đến Nhâm Vô Tâm bao giờ, trong bụng còn đang kinh nghi, đã nghe tiếng Nhâm tướng công gọi to:

- Các vị đạo hữu Chung Nam nghe đây! Bọn này không phải là đệ tử Hoa Sơn. Chúng chỉ là người trong "Thất thập nhị địa sát" của nhà Nam Cung thế gia trá hình đó thôi!

Bọn bần đạo đều giật mình. Lúc này mới hoảng nhiên tỉnh ngộ. Chẳng trách những người này từ lúc lên núi, miệng đều câm như hến, mặt sát khí đằng đằng, và chiêu thức võ công cũng mỗi người mỗi khác, và chẳng lý gì đến đạo nghĩa giang hồ…

Tú Linh nghe mỗi câu ông ta nói, tưởng như bị một quyền thoi vào giữa ngực, bất giác cúi gầm đầu xuống.

Thanh Tùng đạo nhân không để ý đến, vẫn điềm nhiên kể tiếp:

- Đối phương bị Nhâm tướng công nêu rõ lai lịch, lại càng tức giận, nhưng hình như chúng đều khiếp sợ uy danh nên không những không một người nào dám xông ra đối địch, trái lại còn chúc mũi kiếm xuống, đứng ngây mặt ra. Nhâm tướng công nói với anh em bần đạo rằng:

"Trong số mười tám người này, chỉ có một mình Huyền Phong là chưởng môn phái Hoa Sơn, nhưng thần trí hắn cũng bị Nam Cung thế gia khống chế. Bọn họ lấy cớ vì mối túc cừu giữa hai phái Chung Nam và Hoa Sơn tới đây khiêu chiến, chỉ cốt tiêu diệt thực lực của phái Chung Nam, bắt các vị đạo trưởng phải gia nhập đội "Thất Thập Nhị Địa sát", bổ sung vào con số vừa bị thương tổn của chúng. Tại hạ tuy đã biết tin ấy từ lâu, nhưng thật không ngờ chúng tới đây nhanh thế!"

Bọn bần đạo nghe Nhâm tướng công nói xong, bất giác mồ hôi đều vãi ra như tắm.

Không ngờ Nhâm tướng công nói chưa dứt lời, chợt nghe từ phía xa xa văng vẳng có tiếng âm nhạc đưa lại.

Bọn mười tám người kia vừa nghe tiếng nhạc, thốt nhiên như bị thôi miên, không kể gì đến sống chết, lập tức múa gươm xông vào.

Bọn bần đạo khi nào lại để Nhâm tướng công độc lực chiến đấu, nhưng Nhâm tướng công nhất định không nghe, nói: "Không phải tại hạ nói năng ngông cuồng, các vị đạo trưởng ra bây giờ là chỉ

chết uổng, mà cũng chẳng giúp được tại hạ việc gì. Dù các vị không tiếc tánh mạng những cũng phải bảo tồn thực lực cho phái Chung Nam mới được.”

Bần đạo tuy biết Nhâm tướng công nói thế không phải là khích tướng, nhưng trong bụng cũng không khỏi xấu hổ. Chưởng môn sư huynh bèn sai bần đạo và Nhị sư huynh đốc lĩnh bọn đệ tử về Quan, còn Người thì ở lại chiến đấu, tiếp tay cho Nhâm tướng công.

Phái Chung Nam chỉ có bần đạo và Nhị sư huynh là võ công khá hơn cả, vậy mà lúc đầu đã vào lấy kiếm, sau lại hộ vệ cho đệ tử tháo lui, thành ra đều được vô sự.

Nói xong lại thở dài, cúi gầm đầu xuống.

Tú Linh lẳng lặng giây lâu, chợt ngẩng lên hỏi:

- Nhưng rồi về sau Nhâm tướng công làm sao mà bị thương?

Thanh Vân đạo trưởng thở dài nói:

- Bần đạo tuy sóng vai chiến đấu bên cạnh Nhâm tướng công, kỳ thật thì không giúp được Nhâm tướng công một mảy may nào!

Ông vỗ vào chuôi kiếm, ngậm ngùi nói tiếp:

- Thanh kiếm này, bần đạo tuy đã từng rèn luyện mấy chục năm nay, nhưng chỉ bế quan tự luyện, chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng, nếu gặp những cuộc tàn sát nảy lửa như cuộc tàn sát đêm qua, thì tự nhiên đầu óc rối loạn, mười phần quên mất đến bảy, tám.

Vì thế nên Nhâm tướng công cứ phải vừa đánh vừa lưu ý chiếu cố bần đạo, chỉ chừng một lúc không lâu, bần đạo đã bị thương, mà bên địch thủ cũng đã có sáu, bảy người bị chưởng phong của Nhâm tướng công sát hại.

Nhưng Nhâm tướng công võ nghệ tuy kinh nhân, mà bên đối phương thì hình như không kể gì đến sống chết, có kẻ đã bị trọng thương mà vẫn còn lăn xả vào trước mũi kiếm, nhất định không lùi. Thật bình sinh bần đạo mới thấy bọn người hung tàn liều lĩnh như thế là một.

Trong khi kịch chiến, trời đã lờ mờ sáng. Mười tám cao thủ của đối phương chỉ còn sót lại chừng năm, sáu mống.

Cũng trong lúc ấy, cái tiếng âm nhạc quái gở vừa rồi, thốt nhiên ngừng bặt, mấy người còn sống sót tự nhiên tinh lực và đảm khí hình như cũng theo tiếng nhạc mà tan dần, thanh kiếm trong tay cũng từ từ ngã xuống.

Trước cửa Huyền Diệu Quan lúc này đã bao trùm một bầu không khí tịch mịch nặng nề, không khác gì cõi chết.

Giữa lúc ấy, trong màn sương sớm mịt mù dưới chân núi chợt thấy bóng một người con gái đang từ từ bay lên.

Cô ta mặc áo trắng, da mặt cũng trắng nhợt, mặt cắt không được giọt máu, qua màn sương mỏng, trông như một cái bóng ma. Lúc ấy không những bần đạo cảm thấy rợn người, mà Nhâm tướng công hình như cũng kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Quái, sao nàng lại mò lên tới đây?”

Nhâm tướng công vừa nói dứt lời, cái bóng đã xông tới trước mặt. Bần đạo còn đang luống cuống, thiếu nữ đã nhanh như chớp phóng một chưởng vào giữa ngực Nhâm tướng công. Chưởng thế trông không lấy gì làm mạnh, nhưng Nhâm tướng công lại hình như không gắng gượng nổi, thân hình lảo đảo lùi lại mấy bước rồi ngã gục.

Tú Linh run run hỏi:

- Có... có phải thiếu nữ ấy chỉ vào khoảng ngoài hai mươi tuổi, phải không?

Thanh Vân ngạc nhiên, đăm đăm nhìn nàng một lúc rồi hỏi:

- Nữ đàn việt có biết cô ta à?

Tú Linh sắc mặt cũng tái mét, lại giục:

- Rồi sao, sao nữa, đạo trưởng cứ nói nốt đi.

Thanh Vân đạo trưởng thở dài:

- Bần đạo thấy Nhâm tướng công vì cớ cứu mình mà bị thương, nên không còn kịp đắn đo gì nữa, lập tức phấn lực xông lên, chỉ thấy người con gái phóng một chưởng xong, thân hình tựa hồ hơi run run, đứng trước Nhâm tướng công, sắc mặt ngơ ngác như người mất hồn, rồi thốt nhiên xua tay một cái, quay mình bỏ chạy.

Thân pháp của nàng nhanh như một luồng gió, chỉ trong nháy mắt đã mất hút, cả năm sáu người kia cũng bỏ chạy theo. Bần đạo đuổi không kịp. Ôi!...

Ông kết thúc câu chuyện bằng một tiếng thở dài. Không khí trong vân phòng lúc này thật nặng nề ngột ngạt.

Tú Linh sắc mặt tái mét, vừng trán ướt đẫm mồ hôi, nghĩ thầm: “Người ấy nhất định là Tứ phu nhân. Bà bị bà Tổ khám phá ra âm mưu tạo phản, mới dùng thuốc mê làm lú lấp bản tính, mà Nhâm

Vô Tâm thì không ngờ nên mới đến nỗi...” Những dòng nước mắt của nàng hoà lẫn với mồ hôi nhỏ xuống hai gò má trắng nhợt.

Nàng thật không ngờ bà Tổ nàng lại tàn ác đến nỗi đầu độc cả chắt dâu ruột của mình. Vậy thì bà ta còn từ cái gì mà không dám làm?

Thanh Tùng đạo nhân buồn rầu nói:

- Khi bần đạo ở trong Quan ra thì Nhâm tướng công đã đuối sức lắm, mà trong ngoài Huyền Diệu Quan đã la liệt những xác chết và máu tươi.

Bọn bần đạo tuy đau đớn vì sự bất hạnh của bản môn, nhưng lại còn lo lắng vì vết thương của Nhâm tướng công hơn vì vết thương nặng lắm. Anh em chúng tôi cũng đành chịu không sao chữa nổi. Nhưng Nhâm tướng công đối với phái Chung Nam vô thân vô cố, bọn bần đạo nỡ nào để tướng công phải vì phái Chung Nam mà chết!

Lúc ấy, trái lại Nhâm tướng công lại an ủi anh em bần đạo và bảo bần đạo xuống núi đón nữ đàn việt. Khi mới lên núi, nữ đàn việt trông thấy mấy cái tử thi và quan tài, đó chính là dấu vết cuộc ác đấu đêm qua.

Thanh Vân đạo trưởng lại nối lời:

- Bần đạo vì sợ người nhà Nam Cung thế gia trở lại, tìm giết Nhâm tướng công, mới mời Nhâm tướng công vào quan tài nằm tạm. Nếu bọn họ tới đây, thấy Nhâm tướng công đã chết, tất cũng không để ý nữa.

Ông cười một cách đau khổ:

- Không ngờ vì thế mà làm cho nữ đàn việt hiểu lầm bần đạo.

Tú Linh chỉ ngồi lặng người, mồ hôi toát ra như tắm, một lúc lâu, không nói được câu nào.

Chương 37: Gỡ Mối Nghi Ngờ

Bốn người cùng cúi đầu im lặng, mỗi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng. Một lúc lâu, Thanh Vân đạo trưởng chợt ngẩng đầu lên, nói bằng một giọng quả quyết:

- Việc đã đến thế này, bao nhiêu đệ tử phái Chung Nam cùng đồng lòng thề chết chống đối với Nam Cung thế gia đến cùng, dù còn một người, cũng quyết không chịu buông kiếm.

Ông đưa mắt nhìn vào cỗ quan tài có Nhâm Vô Tâm nằm rồi nói:

- Bần đạo chỉ thắc mắc nhất vì sự an nguy của Nhâm tướng công, ở đây không có linh dược. Và Huyền Diệu Quan lúc này đã biến thành một nơi gió tanh mưa máu, khó lòng mà bảo hộ cho Nhâm tướng công được an toàn.

Nói đến đây ông chợt đứng lên, hướng vào Tú Linh vái một vái rồi nói:

- Bần đạo muốn phiền nữ đàn việt hộ tống quan tài Nhâm tướng công xuống núi ngay ngày hôm nay, rồi tìm thầy chạy chữa cho tướng công chóng hồi phục. Bần đạo và các đệ tử phái Chung Nam, đời đời kiếp kiếp không bao giờ dám quên đại đức.

Ông là một vị chưởng môn, địa vị tôn quý đến đâu, nay phải cung kính ân cần nói với một thiếu nữ như Tú Linh những câu thiết tha như vậy, đủ hiểu đối với việc này ông trịnh trọng đến thế nào.

Thanh Thạch, Thanh Tùng đứng sau sư huynh cũng nước mắt ràn rụa, nghiêng mình vái nàng một vái.

Tú Linh vội đứng lên, nghẹn ngào đáp lễ, nói:

- Đạo trưởng uỷ thác, tiện thiếp đâu dám không tuân. Nhưng... nhưng... Nhâm tướng công thương thế nguy cấp như vậy, tiện thiếp biết tìm đâu được danh y bây giờ?

Nàng nói chưa dứt lời, chợt nằm phục xuống ghế, khóc ầm lên.

Thanh Vân đạo trưởng và hai sư đệ đều đưa mắt nhìn nhau, không biết xử trí cách nào.

Thốt nhiên nghe trong nhà có tiếng Nhâm Vô Tâm gọi bằng một giọng rè rè yếu ớt:

- Đạo trưởng...

Tiếng gọi chưa dứt, ba vị đạo trưởng và Tú Linh cùng chạy xô vào. Chỉ thấy Nhâm Vô Tâm đang gắng gượng ngồi lên, Tú Linh vội vàng chạy đến đỡ nắp áo quan lên hộ chàng.

Thanh Vân đạo trưởng ôn tồn hỏi:

- Tướng công định dặn bảo gì?

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Đạo trưởng cứ yên tâm. Nam Cung thế gia vừa bị thảm bại một trận, trong vòng năm, ba tháng, quyết chưa dám trở lại ngay, có khi họ cũng không còn thì giờ trở lại nữa, vì đến ngày ấy chúng tôi sẽ hoàn toàn phát động thế công, họ lo thân họ chưa xong, làm gì còn lực lượng tấn công kẻ khác?

Chàng cười to một tiếng, rồi lại tiếp:

- Các vị đạo trưởng nên thừa cơ hội ấy mà trung chỉnh môn hộ. Sau này cũng có hôm Nhâm mỗ tới Huyền Diệu Quan quấy quả các vị đạo trưởng vài chén rượu.

Chàng tuy bị thương nặng, tiếng nói hơi yếu, nhưng vẫn cười nói vui vẻ, như không có chuyện gì xảy ra.

Ba vị đạo trưởng thấy thế, vừa đau đớn, vừa khâm phục. Thanh Vân đạo trưởng thở dài nói:

- Sự sống chết của anh em bần đạo chỉ là việc phụ, duy thương thế của Nhâm tướng công mới đáng...

Nhâm Vô Tâm vội cười ngắt lời:

- Có một chưởng quèn, làm sao kết quả nổi tính mạng Nhâm mỗ? Xin các vị đạo trưởng cứ yên tâm!

Thanh Vân đạo trưởng nói:

- Nhưng hiện thời tướng công không đi lại được, mà các vị võ lâm đồng đạo thì đang chờ tin tức của tướng công...

Vô Tâm nói:

- Xin các vị sai người đưa tại hạ sang Tam Túc. Ở đấy sẽ có người chữa bệnh cho tại hạ.

Thanh Vân đạo trưởng mừng lắm, vội nói:

- Thật ư?

Thanh Tùng đạo nhân cũng mừng rỡ nói:

- Bần đạo tuy bất tài, nhưng Nhâm tướng công muốn đi đâu, bần đạo cũng xin tình nguyện đưa đi.

Tú Linh nói:

- Việc hộ tống Nhâm tướng công là bổn phận của tiện thiếp, xin cứ để tiện thiếp lo lấy.

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Đa tạ hậu ý của phu nhân, nhưng tại hạ thực không dám phiền...

Miệng chàng tuy vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng giọng nói thì lạnh hơn đá, khiến người nghe phải khó chịu.

Ba vị đạo trưởng cũng lấy làm kinh dị, vì họ thấy Tú Linh đối với chàng ân cần tha thiết như vậy, mà sao chàng chỉ đáp lại bằng một thái độ hết sức lạnh nhạt thờ ơ? Ngoài miệng tuy họ không nói ra, nhưng bất giác cùng quay cả lại nhìn Tú Linh.

Tú Linh sửng sốt một lúc, thốt nhiên chân tay run lẩy bẩy, nước mắt chảy ròng ròng, nghiến răng nói:

- Công tử luôn mồm gọi tôi là “phu nhân” sao không tuyên bố cho mọi người biết tôi là ai luôn thể?

Vô Tâm ngẩn người một lát, rồi cười gượng nói:

- Nhưng... nhưng...

Tú Linh lấy tay áo lau nước mắt, mỉm cười buồn bã nói với Thanh Vân đạo trưởng:

- Không cần hắn phải nói, để tôi xin tự giới thiệu: Tôi chính là một quả phụ đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia!

Thanh Vân, Thanh Thạch, Thanh Tùng đều giật bắn người, đôi mắt trợn tròn, mặt đăm đăm nhìn nàng.

Tú Linh lại gượng cười nói:

- Ba vị chắc lấy làm lạ, không hiểu sao người nhà Nam Cung thế gia mà lại đi cùng với Nhâm Vô Tâm phải không?

Vô Tâm buột miệng thở dài nói:

- Vị phu nhân đây tuy là người nhà Nam Cung thế gia, nhưng tâm hồn trong trắng như hai vầng nhựt nguyệt. Nàng không nỡ trông thấy những hành động của Nam Cung thế gia nên mới không nề nguy hiểm, bỏ trốn đi...

Ba vị đạo sĩ lúc này mới hiểu ra, bèn đưa mắt nhìn nhau, cùng tỏ vẻ ngậm ngùi.

Tú Linh lại cười một cách buồn bã nói:

- Ba vị đạo trưởng lúc này tất đã hiểu rõ vì sao Nhâm Vô Tâm cố ý làm nhục tôi. Chỉ vì tôi là một quả phụ của nhà Nam Cung thế gia, hai nữa lại còn hết lòng...

Nói tới đấy nàng lại tức tưởi, không sao nói tiếp được nữa. Vô Tâm thở dài nói:

- Tại hạ có dám làm điều gì sỉ nhục phu nhân đâu? Chỉ sợ phu nhân...

Tú Linh lau ráo nước mắt, cười nhạt:

- Tướng công không cần phải giải thích, một kẻ quả phụ sao không thương khóc vong phu, lại đi quan tâm đến người khác, chẳng trách người ta khinh thường cũng phải!

Vô Tâm buồn bã nói:

- Cô nương lầm quá, lầm quá!

Chàng mỉm một nụ cười buồn bã, đôi mắt long lanh như có ngấn lệ, sẽ nói:

- Có chuyện gì mà cô nương phải khổ...

Tú Linh ngắt lời:

- Tôi nhịn nhục như thế cũng đã quá nhiều rồi. Bây giờ là lúc cần phải nói cho hết.

Ba vị đạo trưởng biết rằng câu chuyện riêng giữa hai người tất còn có nhiều phức tạp, người ngoài không nên tham dự, bèn cùng đưa mắt cho nhau, rồi len lén lui ra.

Bất đồ, Tú Linh lại giơ tay ngăn lại nói to:

- Ba vị đạo trưởng đừng đi vội!

Ba đạo trưởng thấy sắc mặt nàng cực kỳ bi thảm, đau đớn, cũng không nỡ trái ý, bèn lại quay gót đi vào. Tú Linh ngập ngừng một lúc, rồi thở dài nói:

- Hôm nay tiện thiếp muốn trình bày với ba vị đạo trưởng một chuyện bí mật mà từ bao nhiêu năm nay thiếp vẫn giấu kín tận đáy lòng. Để ba vị biết cho rằng, thiếp thật không phải là hạng người vô sỉ!

Trong khi nói, hai hàng nước mắt của nàng vẫn tuôn ra như suối, nhưng nàng cũng không buồn lau, cứ để mặc nó thánh thót chảy xuống thấm cả ngực áo. Miệng vẫn tiếp tục kể:

- Mười năm về trước, có một đứa con gái mồ côi, nghèo khổ, được một nhà võ lâm thế gia nuôi làm "Đồng dưỡng tức" [Đứa con dâu nuôi từ lúc còn bé]. Hồi đó đứa bé bất quá mới độ bảy, tám tuổi, mà anh chồng vị lai của nó cũng chỉ vào khoảng lên sáu, lên bảy là cùng.

Một đôi đồng tử từ bé cùng sống chung một mái nhà, lại là vợ chồng chưa cưới, đối với con mắt người ngoài thì thật là xứng đôi vừa lứa, hạnh phúc vô cùng.

Nào ngờ sự thực lại khác hẳn. Hai đứa trẻ trời sinh ra hình như đã sẵn có oan nghiệt từ kiếp trước, nên kiếp này không những chúng đã thù ghét nhau cay đắng, thậm chí chúng còn sợ nhau như rắn rết hùm beo. Bởi thế nên mỗi lần trông thấy nhau, chúng đều tìm hết cách lảng tránh.

Nhưng cả hai đứa trẻ cùng thông minh tinh quái, trước mặt người lớn, chúng không bao giờ lộ vẻ chán ghét nhau, nhưng kỳ thật sự chán ghét ấy mỗi ngày lại càng trầm trọng thêm lên, không hề giảm bớt.

Giọng nói của nàng vừa buồn vừa ai oán, y như kể chuyện một người nào khác, nhưng ai nghe cũng biết hai đứa trẻ nàng nói đây chính là thiếu chủ nhân đời thứ năm nhà Nam Cung thế gia và nàng.

Tú Linh lại kể tiếp:

- Thời gian từ từ trôi qua trong những niềm uất hận và chán ghét của hai đứa trẻ. Chúng cũng từ mái tóc để trái đào, biến thành một đôi thiếu niên tuấn tú. Đôi thiếu niên này bất cứ nhìn về phương diện nào, chúng cũng vẫn là một đôi giai ngẫu thiên thành. Chủ nhân nhà võ lâm thế gia mới quyết định chờ tới khi đứa con gái được mười sáu tuổi thì sẽ chính thức làm lễ thành hôn.

Đứa con gái sống bó buộc trong khuôn khổ gia tộc đã lâu ngày, trong bụng tuy không bằng lòng, nhưng không dám phản đối, chỉ biết lẳng lặng tuân theo.

Nhưng ngoài miệng tuy không dám phản kháng, mà trong bụng nó lại càng phản kháng kịch liệt. Tới ngày thành hôn, nó lén giấu một con dao vào trong bộ áo cưới, định bụng khi nào đôi bên đứng gần nhau, thì đâm chết tân lang rồi mình sẽ tự tử sau.

Thanh Vân đạo trưởng kinh sợ kêu lên một tiếng. Vô Tâm thì đôi mắt long lanh, buột miệng nói:

- Không hiểu vì cớ gì mà cô bé ấy lại thù ghét anh chồng đến bực ấy? Tất nhiên thế nào cũng phải có nguyên nhân!

Tú Linh ai oán thở dài, cúi đầu nói:

- Những sự buồn vui, yêu ghét của người ta, nhiều khi không thể giải thích được. Nhưng đứa con gái này sở dĩ oán ghét người chồng chưa cưới của nó, quả thực cũng có nguyên nhân.

Vô Tâm vội hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Tú Linh chợt ngẩng đầu lên, dằn giọng nói:

- Chỉ vì hắn có tính giảo hoạt đa nghi, bình sinh không hề tín nhiệm một ai. Đã thế lại còn độc đoán ngang ngạnh, trái ngược với tất cả mọi người. Cái gì ngọt, hắn bảo là chua, cái gì vuông, hắn cãi là tròn. Và hình như lúc nào hắn cũng sợ có người giết hắn. Mỗi buổi tối, chờ cho mọi người ngủ yên, hắn mới dám lên giường. Dù mẹ đẻ hắn cũng không bao giờ hắn tin.

Nàng ngừng lại một lát rồi lại tiếp:

- Tính cách ấy rất có thể là do hoàn cảnh bồi dưỡng mà thành. Vì mấy đời ông cha hắn đều bị giết sau khi kết hôn được ít lâu, lại cũng có lẽ vì thế mà hắn rất ghét chuyện lấy vợ, rồi nhân chuyện ghét lấy vợ mà ghét luôn cả người vợ chưa cưới!

Vô Tâm ngậm ngùi nói:

- Bất cứ người nào sinh trưởng trong hoàn cảnh ấy, cũng khó lòng khỏi biến thành thần trí thất thường, hành động gàn dở?

Tú Linh lại nói:

- Bắt một người con gái lấy anh chồng tính cách gàn dở như vậy, thì dù chết họ cũng không chịu. Ngày lễ kết hôn, nghi thức tuy cực kỳ giản dị, nhưng cũng long trọng. Chỉ vì nhà võ lâm thế gia ấy danh tiếng tuy hiển hách, nhưng rất ít giao thiệp với các nhân vật trong làng võ, nên hôm cưới tuyệt không có một người khách nào. Không những không có khách, mà cả đến lễ mừng, cũng không thấy một ai đưa đến.

Vô Tâm thốt nhiên ngắt lời hỏi:

- Thật không một ai đưa đồ mừng đến ư?

Tú Linh tựa hồ cũng nhận thấy câu hỏi của chàng còn có ẩn ý, bất giác ngạc nhiên đáp:

- Không có thật!

Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát, rồi nói:

- Cô nương cứ kể nốt cho nghe.

Tú Linh nói tiếp:

- Chưa dứt một hồi trống, hôn lễ đã chấm dứt. Người con gái mê man như loạn trí bị người ta đẩy vào động phòng, bên tai chỉ nghe văng vẳng như tiếng bà Tổ dặn đi dặn lại là phải sớm sinh quý tử để nối dõi tông đường. Lại nghe thấy bà cười nói: “Các con dâu nhà ta đều có tướng nghi nam, chắc thế nào cũng sinh con trai!”

Sau khi mọi người lui ra, trong tân phòng chỉ còn lại đôi vợ chồng mới. Đứa con gái giấu bàn tay trong tay áo, nắm chặt lấy chuôi dao, chỉ đợi anh chồng đến gần là hạ thủ.

Ai ngờ anh ta quả cũng thông mình, hình như đã thấu rõ tâm lý của người con gái, chợt cười nhạt hỏi: “Ngươi cầm dao làm gì thế? Có phải định giết ta chăng?”

Người con gái giật mình kinh sợ, chưa kịp nói gì thì anh ta đã chạy ra đóng cửa sổ, khoá cửa phòng lại, rồi đăm đăm nhìn cô vợ mới, sẵng giọng nói: “Ngươi cứ yên tâm, dù ngươi quỳ xuống đất lạy ta, ta cũng không thèm động chạm đến ngươi đâu! Từ nay trở đi, ban ngày thì ta với ngươi là vợ chồng, ban đêm thì mỗi người ngủ một giường, thế là tiện nhất!”

Thực ra đứa con gái cũng không thích ở chung một phòng với hắn, dù là ngủ riêng giường, bèn hỏi hắn cần phải đóng kịch như vậy chừng bao lâu.

Người con trai sắc mặt chợt lộ một thần thái kỳ dị, nói:

- Những người sống trong nhà này tất phải chịu sự uỷ khuất. Ta nói thật cho ngươi biết, chính ta tới giờ phút này cũng chưa biết trong nhà có bao nhiêu sự kỳ quái. Nếu ngươi không chịu ẩn nhẫn, thì rất có thể sẽ gặp những cảnh ngộ còn thê thảm gấp mấy lần chết!

Người con gái nghe xong sợ quá, cứ đứng đờ người ra. Một lúc lâu, hắn lại nói:

- Bây giờ ta đã thành hôn, chắc chỉ một hai tháng nữa là phải đi. Ta đối với ngươi như thế không phải là vì do lòng nhân từ, mà thật ra chỉ vì không muốn lưu dòng giống lại cho họ mà thôi!

Mãi đến lúc ấy, người con gái mới nhận ra giữa những người trong gia đình nhà này đối với nhau đều mang nặng một lòng thù oán, những mối liên hệ trong gia tộc đều chỉ ràng buộc nhau bằng một chữ “hận”.

Người con trai nói xong, nằm lăn xuống đất ngủ, không thèm lý gì đến tân nương. Được hơn hai mươi ngày, quả nhiên hắn ra đi thật. Trước khi đi, hắn không hề nói với người vợ trên danh nghĩa một nửa lời, chỉ gườm gườm nhìn nàng bằng con mắt oán thù, căm giận.

Thế là từ đấy, vĩnh viễn không còn thấy hắn trở về nữa.

Nàng nói xong, đưa mắt nhìn mọi người một lượt, đoạn mỉm cười một cách buồn bã mà rằng:

- Các vị chắc cũng đã biết đứa con gái ấy chính là tiện thiếp. Tiện thiếp sở dĩ đem câu chuyện bí mật nói ra hôm nay, chỉ vì muốn để các vị phán quyết xem như thế tiện thiếp có phải là hạng gái bất trinh, vô sỉ không?

Vô Tâm buồn bã cúi gầm mặt xuống, lẳng lặng ngồi yên. Ba vị đạo trưởng sắc mặt đều lộ vẻ bùi ngùi.

Một lúc lâu, Thanh Tùng đạo nhân chợt ngẩng đầu lên, nói:

- Theo ý bần đạo, chỉ một mình nữ đàn việt hộ tống Nhâm tướng công sang Tam Túc cũng đủ.

Thanh Vân đạo trưởng gật đầu nói:

- Chính nên như vậy, không biết ý Nhâm tướng công nghĩ sao?

Vô Tâm lại đưa mắt nhìn Tú Linh, cười gượng hỏi:

- Nhưng không biết cô nương có còn vui lòng đưa tại hạ đi không?

Tú Linh nghiêm sắc mặt nói:

- Bao giờ tôi cũng sẵn lòng...

Ba vị đạo trưởng đều thở ra một hơi dài như vừa trút được gánh nặng. Tú Linh lại nói:

- Lần này tôi đưa tướng công đi chỉ cốt được gặp hai vị tiền bối trong Tử Cốc. Ngoài ra không còn yêu cần điều gì nữa. Nếu khuôn thiêng run rủi cho thiếp khám phá được những điều bí mật, thì từ nay trở đi tiện thiếp sẽ... sẽ...

Nói tới đấy, thốt nhiên nàng ngừng bặt, cúi gầm đầu xuống, tay mân mê tà áo. Trong phòng lúc này đều im phăng phắc. Mỗi người đều như đeo nặng một bầu tâm sự, không ai muốn lên tiếng.

Thốt nhiên, ngoài cửa vân phòng có tiếng ồn ào, tiếp theo đó lại có tiếng chân người chạy rầm rập.

Thanh Vân đạo trưởng biến sắc mặt, sẽ quát:

- Ai đó?

Ngoài cửa có tiếng người thở hổn hển nói:

- Đệ tử là Tĩnh Tâm có chút việc muốn bẩm với Chưởng môn sư tôn.

Thanh Vân đạo trưởng cau mày nói:

- Việc gì mà hoảng hốt thế? Vào đây!

Nói chưa dứt lời, đã thấy một đạo sĩ trẻ vén rèm đi vào, sắc mặt có vẻ sợ hãi, khom lưng nói:

- Khải bẩm chưởng môn, ngoài cửa quan có một vị nữ đàn việt muốn gặp Nhâm tướng công...

Hắn thở dài một hồi, rồi lại tiếp:

- Vị... vị nữ đàn việt ấy mặc toàn đồ trắng... đệ tử... tử trông... trông hình như... người thiếu nữ đánh Nhâm tướng công hôm qua...

Ba vị đạo trưởng sắc mặt đều tái mét. Thanh Thạch, Thanh Tùng đã giơ tay vào chuôi kiếm. Tú Linh quay nhìn Vô Tâm, run run hỏi:

- Người ấy có phải là... là Trần Phượng Trinh không?

Vô Tâm sắc mặt trầm trọng, chỉ sẽ gật đầu. Tâm Tĩnh cúi đầu nói:

- Chúng đệ tử tuy đã sửa soạn ứng chiến, nhưng còn chờ lệnh sư phụ.

Thanh Vân đạo trưởng nhìn Vô Tâm nói:

- Tướng công nên vòng ra phía sau mà xuống núi còn anh em bần đạo đành chỉ quyết liều tử chiến.

Vô Tâm thở dài nói:

- Không hiểu tại sao bà ta lại còn đến đây làm gì? Thật là trái với hành động thường ngày của Nam Cung thế gia.

Chàng lại hỏi Tĩnh Tâm:

- Chỉ có một người thôi ư?

Tĩnh Tâm nói:

- Tôi không kịp trông kỹ. Hình như chỉ có một người thì phải!

Vừa nói dứt lời, ngoài cửa đã thấy tiếng chân chạy huỳnh huỵch, rồi một người đứng ngoài cửa nói to:

- Người con gái đợi ngoài kia tỏ vẻ sốt ruột, cứ một hai đòi gặp Nhâm tướng công. Cô ta xưng tên là Diệp Sương Y.

Tú Linh giật mình, buột miệng hỏi:

- Diệp Sương Y à? Có đúng không?

Thanh Tùng đạo nhân nói:

- Các vị dù có quen Diệp Sương Y nữa, nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng, lỡ bị người giả mạo.

Vô Tâm ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

- Nếu phải là bọn kia, tất họ cứ việc xông vào, cần gì phải giả mạo?

Tú Linh lo lắng nói:

- Cho dù là Diệp Sương Y thật, nhưng Trần Phượng Trinh đã bị thuốc mê, thì nàng làm sao mà thoát thân được?

Thanh Vân đạo trưởng tỏ vẻ sốt ruột, giục:

- Tướng công định thế nào? Xin cấp tốc ra lệnh, bần đạo cũng vui lòng tuân theo.

Vô Tâm quả quyết nói:

- Đạo trưởng cứ cho mời nàng vào đây.

Tú Linh vội kêu:

- Nhưng...

Vô Tâm ngắt lời:

- Nếu có người theo dõi nàng để dò la tin tức, thì ta lại càng nên mời nàng vào để họ khỏi nghi ngờ.

Nói chưa dứt lời, đã nghe phía ngoài có tiếng quát tháo. Có tiếng binh khí chạm vào nhau xoang xoảng, tiếp theo đó lại có tiếng chân người huỳnh huỵch chạy vào, hoảng hốt kêu to:

- Đệ tử Hàn Tâm cầu kiến.

Miệng thì xưng danh, chân đã chạy vào tới nơi, thái độ cực kỳ bối rối. Thanh Vân đạo trưởng tái mặt hỏi:

- Việc gì, nói mau?

Hàn Tâm vừa thở vừa nói:

- Diệp cô nương chờ mãi nóng ruột, cứ xông bừa vào. Chúng đệ tử ngăn lại, thành thử hai bên xô xát. Chúng đệ tử không sao ngăn nổi, vừa hay lúc ấy có Từ sư thúc đến. Bây giờ hai người còn đang đánh nhau ở ngoài kia.

Thanh Vân đạo trưởng mừng rỡ nói:

- Từ sư thúc đến đấy à? May quá, ngươi ra mời sư thúc vào ngay đây cho ta!

Vô Tâm giật mình nói:

- Từ sư thúc nào? Hay là "Độ Ách Kim Châm" Từ Tố Bạch chăng?

Thanh Vân đạo trưởng gật đầu:

- Chính đấy! Nghề thuốc của ông ta đã nổi tiếng giang hồ. Lần này ông ta tới đây, thương thế của Nhâm tướng công không phải phiền người khác nữa. Thật là may mắn!

Nhâm Vô Tâm cau mày nói:

- Theo ý tại hạ, người này không phải là người cùng đạo với ta. Vả lại hắn tới đây hôm nay, sao lại đúng dịp đến thế được?

Thanh Vân đạo trưởng nói:

- Nhưng hắn với bần đạo là đôi bạn lâu năm. Bần đạo biết tính hắn lắm.

Vô Tâm thở dài nói:

- Đạo trưởng chỉ biết lấy chí thành đãi người, nên có ngờ đâu là nhân tâm nan trắc. Trước kia tại hạ cũng đã mời ông ta mấy lần, lần nào ông ta cũng cố tình lảng tránh.

Thốt nhiên lại nghe ngoài cửa có tiếng cười ha hả đưa vào. Vô Tâm vội nói:

- Dù sao đạo trưởng cũng đừng cho ông ta biết là tại hạ bị thương nặng nhưng chưa chết.

Nói xong chàng vội vàng nằm xuống, đậy nắp áo quan lại.

Tú Linh nhanh trí, vội quỳ xuống trước áo quan thổn thức khóc.

Thanh Vân đạo nhân còn đang ngẩn ngơ, chưa biết tính sao đã nghe tiếng cười nói ở ngoài cửa:

- Lần này đạo huynh phải cảm ơn tiểu đệ nhé!

Thanh Vân đạo trưởng rảo bước chạy ra, đã thấy một vị lão nhân, thân hình cao lớn, mũ áo màu vàng, miệng cười ha hả bước vào. Nhưng khi lão trông thấy Thanh Vân đạo trưởng, chợt nín bặt, không cười nữa, sẽ hỏi:

- Tiểu đệ lại ngỡ là đạo huynh không muốn động thủ với con gái, nên mới lánh mắt không ra. Có ngờ đâu là đạo huynh đã bị thương.

Thanh Vân đạo trưởng cười gượng nói:

- Lâu lắm không được gặp. Từ huynh phong thái vẫn như xưa, mà bần đạo thì vừa bị một trận suýt chết!

Từ Tố Bạch sửng sốt hỏi:

- Đạo huynh nói thế là ý thế nào?

Thanh Vân đạo trưởng mời khách vào vân phòng ngồi, thở dài nói:

- Chuyện này nói ra còn dài. Không biết người con gái vừa rồi thế nào?

Từ Tố Bạch cười nói:

- Không phải tiểu đệ nói khoe, người con gái ấy võ công tuy cao nhưng chưa phải là đối thủ của tiểu đệ. Chỉ vì tiểu đệ không muốn làm cho nàng bị thương, nên chỉ đuổi xuống núi mà thôi.

Ông ta cười một hồi, rồi lại tiếp:

- Nhưng theo lời đạo huynh vừa nói thì hình như Huyền Diệu Quan vừa xảy ra biến cố gì chăng?

Thanh Vân đạo trưởng thở dài nói:

- Từ huynh đoán quả không sai…

Rồi ông kể tóm tắt câu chuyện đêm qua cho Từ Tố Bạch nghe, duy không nhắc gì đến việc Điền Tú Linh.

Từ Tố Bạch nghe xong, chợt vỗ bàn đứng phắt dậy nói:

- Lại có chuyện thế cơ à? Nhà Nam Cung thế gia không ngờ lại hung tàn bạo ngược tới bực ấy! Đạo huynh thử nghĩ kỹ lại xem, biết đâu không phải là lầm!

Thanh Vân đạo trưởng lắc đầu:

- Quyết không thể lầm được!

Thanh Tùng đạo nhân cũng nói góp:

- Người con gái vừa rồi rất có thể cũng là người nhà Nam Cung thế gia?

Từ Tố Bạch ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi nói:

- Không ngờ bọn ta mấy chục năm nay đối với nhà Nam Cung thế gia một niềm kính trọng. Vả lại bọn họ cũng đủ vẻ vang danh giá lắm rồi, cớ sao lại còn bày ra cái trò ấy nữa?

Thanh Tùng đạo nhân thở dài nói:

- Chỉ đáng tiếc là vị Nhâm tướng công vì trượng nghĩa phù nguy mà đến nỗi uổng tính mệnh.

Từ Tố Bạch biến sắc mặt nói:

- Gần đây tiểu đệ cũng được nghe danh tiếng của vị Nhâm tướng công. Nghe nói ông ta võ công cao lắm, làm sao đến nỗi chỉ bị người ta đánh có một chưởng mà chết được?

Thanh Vân đạo trưởng ấp úng:

- Cái ấy... cái ấy... vì... vì...

Ông không quen nói dối, thành ra không tìm được câu gì nói cho xuôi, chỉ lúng búng mấy câu, rồi tắt giọng.

Thanh Tùng đạo nhân vội đỡ lời:

- Nhâm tướng công võ công tuy cao, nhưng vì cô quả bất địch chúng. Vả lại trong lúc bất ngờ, bị địch thủ đánh một chưởng vào giữa ngực nội tạng kinh mạch đều bị đứt cả. Dẫu có Đại la Kim tiên cũng không sao cứu được nữa.

Từ Tố Bạch lẳng lặng giây lâu, rồi lại hỏi:

- Thật đáng tiếc, đáng tiếc... Đạo huynh đã làm lễ an táng chưa?

Thanh Tùng đạo nhân lắc đầu:

- Quan tài hãy còn tạm quàn ở trong đan phòng.

Từ Tố Bạch ngẩng đầu lên nói:

- Cũng có khi những tay nội gia cao thủ bị thương ở kinh mạch, vẫn còn có hy vọng cứu sống lại được. Rất có thể các vị đạo huynh vì không thông y lý, nên không nhận ra. Để tiểu đệ xem lại cẩn thận, may ra còn cứu được chăng?

Thanh Vân đạo trưởng mừng rỡ nói:

- Nếu thế...

Thanh Tùng đạo nhân vội đón lời:

- Anh em bần đạo tuy không thông y lý, nhưng người chết hay sống, chẳng lẽ lại không biết hay sao? Vả lại bần đạo đối với Nhâm tướng công lại càng phải kiểm nghiệm cẩn thận, quyết không thể lầm được.

Từ Tố Bạch nói:

- Tiểu đệ trong bụng rất hâm mộ Nhâm tướng công, thế tất phải trông thấy tận mắt, mới được yên tâm.

Miệng nói chân đã bước tới cửa đan phòng. Thanh Thạch, Thanh Tùng đều tái mặt, nhưng không biết làm cách gì ngăn cản được, đành chỉ hốt hoảng chạy theo.

Từ Tố Bạch tay đã đặt lên nắp quan tài, lăm le định mở. Bất đồ Tú Linh đang quỳ dưới đất khóc nức nở, chợt đứng phắt dậy, nói to:

- Bỏ tay ra!

Trong khi quỳ trước linh sàng khóc giả, Tú Linh chợt nghĩ tới thân thế cô khổ của mình, bất giác ruột đau như cắt, nước mắt chan hoà, không sao nén đi được, thành ra khóc giả mà thành khóc thật.

Nàng quát xong, liền giơ ngón tay cắt ngang uyển mạch của Từ Tố Bạch.

Cái cắt đó, bề ngoài tựa hồ không lấy gì làm mạnh, kỳ thực bên trong biến hoá vô cùng. Dù Từ Tố Bạch muốn động thủ mặt nào, cũng bị chỉ phong khoá chặt.

Từ Tố Bạch hoảng sợ, vội rút tay về trừng mắt nhìn Tú Linh một lúc, chợt lại cười ha hả nói:

- Chú tiểu quản gia này võ công khá lắm. Trừ Nhâm tướng công ra, chắc không ai rèn nổi?

Tú Linh chỉ lạnh lùng “hừ” một tiếng. Thanh Tùng đạo nhân đã đỡ lời:

- Vị tiểu thí chủ này chính là người nhà Nhâm tướng công.

Từ Tố Bạch nói:

- Đã là môn hạ Nhâm tướng công, sao lại không muốn cho tại hạ cứu sư phụ?

Tú Linh giận dữ đáp:

- Quan tài của tướng công ta, không ai được quyền xâm phạm tới!

Từ Tố Bạch vẫn tươi cười nói:

- Tại hạ vì lòng tốt muốn thăm bệnh cho Nhâm tướng công, chớ không có ý gì khác.

Nói xong lại định mở nắp quan tài. Tú Linh lập tức bước lên đứng chắn ngang trước áo quan, giơ tay phóng luôn ba chiêu, chỉ trong nháy mắt đã điểm vào ba đại huyệt “trung cực”, “thái nguyên”, và “huyền cơ” của Từ Tố Bạch.

Chiêu thức thần tốc, và chỉ phong lanh lẹ của nàng đã gạt được Từ Tố Bạch lùi ra tới sát góc tường.

Nàng dừng tay lại quát:

- Nếu ngươi còn rờ tay vào áo quan của tướng công ta nữa, ta sẽ đánh gẫy tay ngươi lập tức. Đừng có oán!

Lúc này Từ Tố Bạch mới biến sắc mặt, nổi giận quát:

- Đồ con nít ngu dại, không biết phải trái là gì! Nhâm tướng công không dạy ngươi tôn kính trưởng lão ư?

Tú Linh cười nhạt:

- Tướng công ta chỉ dặn: hễ gặp kẻ nào ngu xuẩn vọng động thì cứ đánh chết đi. Vừa rồi ta mới cảnh cáo cho ngươi một đòn nhẹ đó thôi, nếu ngươi cứ ngang ngạnh không nghe thì chớ trách ta tàn ác!

Từ Tố Bạch nổi giận nói:

- Đồ ngoan cố! Người ta tử tế mà không biết...

Tú Linh cũng giận dữ quát:

- Ta không cho ngươi động tay vào, thì ngươi không được động tay vào. Không tin ngươi cứ thử xem!

Từ Tố Bạch sắc mặt tái xanh, nhìn Thanh Vân đạo nhân, cười nhạt nói:

- Tại hạ với đạo huynh là đôi bạn chơi với nhau đã lâu năm, nên không muốn sinh sự lôi thôi ở trong chỗ thanh tu của đạo huynh. Nhưng đạo huynh nghe thấy tên tiểu đồng này hỗn xược với tiểu đệ như vậy, mà không can thiệp là tại sao?

Thanh Vân đạo trưởng còn đang lúng túng, không biết xử trí thế nào. Thanh Tùng đạo nhân đứng bên đã nói đỡ:

- Hậu sự của Nhâm tướng công hoàn toàn là do vị tiểu thí chủ này liệu lý. Anh em bần đạo làm gì được?

Từ Tố Bạch thấy Điền Tú Linh khuỳnh tay chống hông, gườm gườm nhìn mình, nước mắt vẫn còn đầm đìa trên đôi gò mà, liền nghĩ thầm: “Nếu Nhâm Vô Tâm chưa chết, thì sao tên tiểu đồng này lại đau xót như vậy?”

Từ Tố Bạch tâm địa thâm trầm, mắt sắc như dao. Nếu Điền Tú Linh khóc giả, thì thế nào cũng bị hắn khám phá ra ngay. Nhưng hắn có biết đâu rằng Tú Linh khóc đây là khóc cho thân thế của mình, chớ có phải là khóc Nhâm Vô Tâm đâu?

Vừa rồi hắn thấy Tú Linh mới ra tay có vài chiêu, đã biết võ công của nàng không phải tầm thường. Vì thế hắn cũng không muốn động thủ, vì nếu thắng được nàng thì chẳng danh giá gì, mà lỡ thua thì mang nhục.

Thanh Tùng đạo nhân thấy cặp mắt hắn cứ đảo lia lịa, không biết trong óc hắn đang nghĩ gì, bèn cười một cách vuốt ve, nói:

- Hảo ý của Từ huynh, Nhâm tướng công ở dưới suối vàng chắc cũng thông cảm. Theo ý bần đạo, bất nhược Từ huynh hãy ra vân phòng nghỉ ngơi một lát, bần đạo bảo nó pha trà.

Từ Tố Bạch cũng muốn nhân dịp tháo lui cho đỡ ngượng, bèn cười nhạt nói:

- Trà ngon của đạo huynh xin để thết đãi vị tiểu quản gia của Nhâm Vô Tâm. Tại hạ bị người ta mạt sát như vậy còn mặt nào ngồi đây uống nước nữa?

Nói xong phất tay áo đi thẳng, không buồn quay cổ lại. Thanh Vân đạo trưởng vội chạy theo gọi:

- Từ huynh... Từ huynh...

Nhưng Từ Tố Bạch đã đi khá xa, chỉ còn trông thấy tà áo vàng phấp phới, thoáng cái đã khuất vào sau rặng cây cối xanh um.

Thanh Vân đạo trưởng đứng ngẩn người trông theo một lúc rồi mới thở dài quay vào, sắc mặt đầy vẻ hối tiếc sượng sùng.

Thanh Tùng đạo nhân nhìn Tú Linh mỉm cười nói:

- May quá, nếu không nhờ có cô nương, thì mấy anh em bần đạo thật không sao ngăn cản nổi hắn!

Thanh Vân đạo nhân tỏ vẻ không bằng lòng nói:

- Nhưng nếu ông ta thực tình, thì không những bần đạo bỗng dưng vô cớ đắc tội với cố nhân, mà lại còn lỡ mất dịp tốt chữa bệnh cho Nhâm tướng công nữa.

Chợt nghe giọng nói yếu ớt của Nhâm Vô Tâm từ trong quan tài đưa ra:

- Đạo trưởng hà tất phải thắc mắc. Tại hạ dám đoan quyết là Từ Tố Bạch sở dĩ đến đây hôm nay chỉ là cốt dò thăm tin tức cho Nam Cung thế gia đó thôi!

Thanh Vân đạo trưởng hỏi:

- Sao tướng công biết?

Vô Tâm mở hé nắp áo quan ra, nhưng người vẫn nằm yên, sẽ nói:

- Từ Tố Bạch với đạo trưởng là bạn thân đã lâu. Vậy mà khi biết đạo trưởng bị thương, hắn chỉ hỏi thăm qua một câu, trong khi đó hắn lại tỏ ra sốt sắng thiết tha đến vết thương của tại hạ. Như vậy có phải là vô lý không? Phàm sự gì đã không hợp tình hợp lý tất phải có gian ý ở bên trong.

Thanh Tùng đạo nhân vỗ tay nói:

- Phải! Phải! Tướng công nói rất có lý!

Vô Tâm lại nói:

- Năm ngoái tại hạ muốn tìm phương thuốc giải cứu loại mê dược của nhà Nam Cung thế gia, nên phải đi khắp bốn phương nam bắc, tìm đón các vị danh y, và cũng đã hai ba lần đến thỉnh Từ Tố Bạch. Ông ta cố ý tránh không tiếp. Sau đó tại hạ để lại một phong thư dài, lời lẽ rất thành khẩn, kể rõ mọi việc có liên quan đến nhà Nam Cung thế gia, mong ông ta đọc xong bức thư sẽ tới chỗ địa điểm tại hạ đã hẹn sẵn, để cùng họp mặt.

Thanh Vân đạo trưởng buột miệng hỏi:

- Thế ông ta có tới không?

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

- Cố nhiên là không. Ông ta chỉ cho người mang đến cho tại hạ một mảnh giấy, trong viết giản dị mấy câu chối từ... Xem đó đủ thấy ông ta xem phong thư dài của tại hạ, đã rõ hành động của nhà Nam Cung thế gia gần đây như thế nào. Vậy mà lúc nghe đạo trưởng thuật tới việc đó, ông ta còn giả bộ kinh ngạc, than thở, rõ ràng là giả dối. Vả lại ông ta hấp tấp chạy tới, rồi lại phất tay áo mà đi. Do thế, tại hạ lại càng tin chắc chín phần mười là ông ta đã đầu thân vào nhà Nam Cung thế gia.

Thanh Vân đạo trưởng chắp tay cúi đầu, niệm một câu:

- A di đà Phật!

Thanh Tùng đạo nhân than rằng:

- Nhâm tướng công không những cơ trí quá nhân, lại còn thông minh tinh tế rất mực. Bần đạo kính phục bội phần. Từ Tố Bạch về tất sẽ báo cáo là Nhâm tướng công đã chết. Nhà Nam Cung thế gia hẳn không đề phòng, tướng công có thể yên tâm tiến hành công việc được.

Buổi chiều hôm ấy, trong ánh nắng chiều hôm, một cỗ xe mui đen từ núi Chung Nam đi xuống. Phía sau có ba người đi theo. Ba người này khinh công đều rất giỏi, cỗ xe chạy tuy nhanh, nhưng họ vẫn theo kịp một cách dễ dàng.

Hai người đi đầu mặc võ phục màu đen, bịt mặt bằng khăn đen. Người đi sau mặc áo xanh chẽn tay, che mặt bằng một chiếc khăn xanh, dáng điệu mềm mại gọn gàng, nhác trông cũng đoán được là một thiếu nữ.

Thiếu nữ đầu bù tóc rối, chiếc khăn xanh trùm mặt buộc thấp xuống ngang mũi, để lộ cặp mắt trong như nước hồ thu, và đầy vẻ lo âu uất ức. Lúc này trán nàng đã lấm tấm mồ hôi. Nàng theo sát phía sau hai người áo đen, chân không hề có tiếng động.

Hai người áo đen chỉ chăm chú nhìn vào cỗ xe, cửa sổ đóng kín mít, thỉnh thoảng lại lấy tay ra hiệu cho nhau, mà vẫn không biết có người con gái theo phía sau.

Cỗ xe ngựa ra khỏi núi liền theo hướng tây mà đi. Địa thế chỗ này rất hoang vắng. Người đánh xe hình như cũng biết có người theo dõi, nên cứ luôn luôn quất roi vào lưng ngựa, giục ngựa chạy cho nhanh.

Người áo đen đi bên trái thốt nhiên quát:

- Cỗ xe đi trước kia lập tức phải dừng lại, ta sẽ tha chết cho người đánh xe. Bằng không để ta đuổi kịp thì chết cả lũ!

Người này vừa cao vừa gầy, giọng nói hung hăng dữ dội, ống tay áo bên trái như không có gì, nên buộc vào một sợi dây tơ treo ở sau lưng, phía sau đeo một thanh trường kiếm vỏ đen bóng, trông hình dáng ta có thể đoán ra gã là "Nam Hải đệ nhất kiếm" Mộ Dung Phi.

Người đánh xe giơ cao ngọn roi, vụt mạnh lên lưng ngựa, đầu cũng không buồn quay lại.

Hai gã áo đen đưa mắt nhìn nhau, rồi người cụt tay rút kiếm ra khỏi vỏ.

Người bên phải co hai vai lên, thân hình gầy gò của gã không khác gì một mũi hoả tiễn bắn vụt lên không, lộn đi một vòng, tà tà bay xuống cỗ xe ngựa.

Nhưng cũng ngay lúc ấy, con ngựa kéo xe vừa bị một roi vụt mạnh, đau quá nhảy vọt lên một bước dài, làm cho người áo đen bước hụt ra ngoài, nhưng tay hắn cũng kịp bám vào mui xe, cứ thế chạy theo xe một lúc, rồi bất thình lình hắn co chân lên nhảy phắt lên mui xe, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn.

Người đánh xe nghe trên mui xe có tiếng động, sắc mặt tái mét, quát to:

- Xuống!

Rồi quay phắt lại cầm roi vụt ngang cổ người áo đen. Tiếng roi rít lên vun vút.

Người áo đen cười nhạt, tay trái nắm lấy ngọn roi, quát:

- Buông ra!

Tiếng quát chưa dứt, ngọn roi đã bị gã giật được, người phu xe mất đà, lập tức ngã sấp xuống, đầu va vào mui xe đánh "sầm" một tiếng.

Chỉ nghe một tiếng hú dài, rồi kiếm quang bay lên loang loáng. Thì ra Mộ Dung Phi đã nhảy tới bên xe, vung kiếm lên chém mạnh vào càng xe, làm cho cỗ xe gẫy thành hai đoạn.

Con ngựa sợ hoảng hý lên một thôi dài, cất bốn vó phóng đi như bay. Cỗ xe nghiêng hẳn đi, rồi đổ nhào xuống vệ đường.

Người con gái áo xanh đi sau, ánh mắt lại càng lộ vẻ kinh hoàng, vội nấp vào một bụi cây um tùm cách đó ba trượng để chờ xem động tĩnh.

Chỉ thấy gã áo đen nhảy xuống mui xe, cười ha hả nói:

- Nhâm Vô Tâm phen này dù ngươi sống hay chết, cũng không hòng thoát khỏi tay hai vị thái gia. Nếu ngươi còn sống thì ta sẽ bồi thêm cho một nhát kiếm, còn nếu ngươi đã chết, thì ta cũng băm vằm xác ngươi ra làm trăm ngàn mảnh! Ha ha!

Người đánh xe cố gượng bò dậy, chỉ mặt gã, mắng rằng:

- Nhâm Vô Tâm ở đâu? Ai là Nhâm Vô Tâm? Chúng mày điên à?

Mộ Dung Phi cười một cách nham hiểm, vung kiếm chỉ vào yết hầu người đánh xe. Người đánh xe không sợ hãi, càng quát to hơn:

- Ngươi muốn giết cứ giết! Đường đường đệ tử Chung Nam há phải sợ cái thứ côn đồ như các ngươi hay sao?

Gã áo đen cười ha hả:

- Chung Nam đệ tử hách quá ta!

Hắn vừa nói vừa nhảy tới bên cỗ xe, hai tay cầm miếng vải mui xe, xé toạc ra làm hai mảnh.

Thiếu nữ nấp trong bụi cây chợt run bắn người lên, vội rút trong giầy ra một lưỡi chuỷ, vừa định xông tới, chợt lại thấy gã áo đen sửng sốt, lùi lại ba bước, nắm lấy vạt áo người đánh xe, quát to:

- Nhâm Vô Tâm đâu?

Hắn đã đoán quyết Nhâm Vô Tâm một là bị trọng thương, hai là chết rồi, đang nằm trong cỗ xe đó. Không ngờ lúc nhòm vào trong xe, chỉ thấy bên trong chất đầy kinh sách, mà chẳng thấy Vô Tâm đâu cả.

Người thiếu nữ đứng trong bóng tối lúc ấy mới thở ra một hơi dài, tự nghĩ: “Ta đã biết Nhâm tướng công hành sự xưa nay có bao giờ lại sơ ý đến thế? Nhưng Nhâm tướng công còn sống hay đã chết, hiện giờ chàng ở đâu?”

Nhâm Vô Tâm hành tung mù mịt, làm cho thiếu nữ càng nghĩ càng lo, không biết điều tra vào đâu được.

Kỳ thực thì lúc này Nhâm Vô Tâm và Điền Tú Linh đã ra khỏi Chung Nam sơn từ lâu.

Nhân vì Nam Cung thế gia đã biết Nhâm Vô Tâm trúng phải một chưởng của Phượng Trinh, dù không chết tất cũng bị trọng thương, làm sao có thể đi bộ được, vậy nên họ chỉ chú ý vào cỗ xe.

Thừa lúc đêm tối, một tên đệ tử Chung Nam cõng Vô Tâm xuống chân núi, rồi đặt chàng xuống, cáo từ lui về. Thanh Thạch, Thanh Tùng đã định thân hành đi tiễn, nhưng chàng sợ đông người lộ chuyện, nên nhất định từ chối.

Giữa cánh đồng mênh mông vắng vẻ, chỉ còn lại Vô Tâm và Tú Linh cùng đứng ngẩn ngơ nhìn nhau một lúc. Tú Linh chợt thở dài lên tiếng trước:

- Ta đi đâu bây giờ?

Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát, rồi nói:

- Lúc này tôi cũng chưa có chủ ý gì cả, không biết là mình nên ngày nghỉ đêm đi lẩn lút trong những con đường hẻo lánh hay là nên cứ đàng hoàng đi trên đường lớn? Hai cách ấy đều cùng có lợi và có hại ngang nhau. Cô nương có ý kiến gì không?

Tú Linh chớp mau đôi mắt, nói:

- Len lỏi trong những con đường vắng vẻ gập ghềnh, không biết công tử có đi nổi không?

Chương 38: Mưa Gió Canh Trường

Vô Tâm gượng cười nói:

- Không đi nổi cũng phải đi, chớ còn làm sao được nữa?

Tú Linh hỏi lại:

- Nhưng chúng ta định đi đâu chứ?

Vô Tâm nói:

- Phía tây núi Không Động, trên bờ sông Thao.

Tú Linh thở dài nói:

- Con đường này thiếp không thuộc, vả lại thân thể tướng công đang yếu, dù sao cũng không nên len lỏi trong rừng hoang núi vắng, nếu chẳng may xảy ra sự gì, thì còn biết kêu vào đâu?

Nàng trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Vậy nên theo ý thiếp, ta cứ đi đường lớn còn an toàn hơn nhiều. Vì lẽ thường đường cái đông người qua lại, dù chúng có trông thấy ta, tất cũng chưa dám hành động ngay, chúng ta vẫn có thì giờ lẩn trốn được.

Vô Tâm cười nói:

- Cô nương phân tích quả là hợp lý, nhưng nếu nhà Nam Cung thế gia cũng nghĩ như cô nương, tất chúng sẽ mai phục khắp dọc đường lớn, lúc đó ta sẽ tính sao?

Tú Linh ngẩn người ra một lát, đưa mắt nhìn khắp xung quanh rồi cau mày nói:

- Ở đây toàn là con đường xuyên qua núi, trắc trở khó đi, thân thể tướng công như vậy, chỉ e khó lòng vượt qua?

Vô Tâm cũng tỏ vẻ ngần ngừ, lẳng lặng giây lát, rồi quả quyết nói:

- Dù sao thì ta cũng cứ đi, khi nào xét ra không chịu nổi, lúc ấy sẽ hay.

Nói xong xốc áo bước đi.

Tuy chàng cố làm ra vẻ khoẻ mạnh rắn rỏi nhưng hai chân vẫn lảo đảo, xiêu bên nọ vẹo bên kia, điều đó thật không giấu nổi mắt ai.

Tú Linh lẳng lặng theo sau, nhiều lúc đã toan giơ tay đỡ chàng nhưng vừa đưa tay ra, chợt lại rụt lại miệng se sẽ thở dài.

Thốt nhiên thấy Vô Tâm lạng người đi, rồi ngã ngồi xuống đất.

Tú Linh hốt hoảng kêu rú lên một tiếng, vội chạy lại đỡ, chỉ thấy chàng mắt nhắm nghiền, khoé miệng ứa máu, hơi thở cực kỳ yếu ớt.

Vì chàng đã dịch dung nên không trông rõ sắc mặt nhưng sờ lên trán thấy lạnh buốt như đá, đủ hiểu là chàng đã bị trọng thương, vừa rồi lại cố gắng đi một quãng đường dài nên bị mất sức nhiều quá, đến nỗi không sao gượng nổi.

Tú Linh ruột rối như tơ vò, bất giác ứa nước mắt lẩm bẩm nói một mình:

- Ai bảo chàng quật cường? Rõ ràng không đủ sức, lại còn cố miễn cưỡng, bây giờ ta biết làm sao?

Đêm khuya thanh vắng, đường núi tịch mích, gió lạnh từng cơn, tiết trời rét như cắt ruột.

Tú Linh bế chàng trong tay, mê man bước đi, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Chàng đừng chết! Chàng đừng chết!

Những giọt nước mắt trong như thủy tinh, thánh thót rơi xuống mặt chàng.

Trời đất mịt mù, mây đen u ám. Cái cảnh cô độc bơ vơ, không người nâng đỡ, làm cho nàng cảm thấy thân mình nhỏ bé và yếu đuối như một cánh hồng trước luồng gió bão không biết gục xuống lúc nào.

Nàng cúi xuống nhìn người nằm trong lòng vẫn mê man bất tỉnh, đôi mắt nhắm nghiền, hai tay lạnh buốt, hơi thở thoi thóp, coi chừng không còn hy vọng sống được nữa.

Thời gian không biết đi qua bao lâu, và đã đi được bao nhiêu đường đất, nàng chợt nảy ra một ý tưởng, nghiến răng nhìn Nhâm Vô Tâm lẩm bẩm:

- Thiếp sẽ cùng chết với chàng, chàng xuống suối vàng khỏi lo tịch mịch, vì bất cứ lúc nào ở đâu thiếp cũng không dời chàng nửa bước.

Nàng ngẩng đầu lên chợt thấy trong khe núi có một ngôi từ đường nho nhỏ, lưng dựa vào sơn cốc.

Ở một nơi hoang sơn cùng cốc, lại vào giữa lúc đêm khuya mà trong gian từ đường vẫn còn có ánh đèn leo lét chiếu qua cửa sổ, thật là một cảnh tượng lạ lùng đặc biệt. Nhưng Tú Linh không còn thời giờ suy xét tới điều đó, nàng chỉ bế Vô Tâm xăm xăm bước vào.

Đây là một ngôi miếu cổ đổ nát hoang vắng, cửa sổ mạng nhện chăng đầy, thềm đá rêu xanh phủ kín, dưới ánh nến vàng khè, còn trông rõ mấy dấu chân mới, nhưng nhìn kỹ thì chỉ thấy một bàn chân trái, có lẽ dấu chân của một người tàn tật, hoặc là của giống ma rừng. Canh khuya rừng thẳm, dù người táo gan đến đâu, trông thấy dấu chân ấy cũng không khỏi rùng mình.

Tú Linh cũng không buồn tìm hiểu nhiều, nàng chỉ cắm đầu rảo bước thật nhanh vào miếu.

Chợt một cơn gió lạnh thoảng qua, ánh lửa chao đi chao lại, phập phồng chợt tắt. Tú Linh chợt cảm thấy một mùi hôi hám ẩm mốc xông thẳng vào mũi, giống hệt như không khí trong căn phòng bí mật của nhà Nam Cung thế gia.

Chính giữa miếu có một chiếc khám thờ đã mọt ruỗng, tróc hết nước sơn, góc nhà thì đầy những gạch vụn, bụi bặm nhưng chiếc hương án trước khám thờ thì lại được lau chùi sạch sẽ, nửa cây nến cắm trên bàn đã đùn ra hai bên trông như bông hoa gọt bằng sáp, ngọn nến theo chiều gió chập chờn lúc tỏ lúc mờ.

Bên ngọn nến còn nửa chiếc bánh bò và một đống xương gà ăn thừa, với một lưỡi chuỷ thủ sáng loáng, phía đầu hương án có một chiếc quan tài không nắp, bên trong vứt bừa bộn mấy cái gối chăn, hình như mọi khi vẫn có người nằm trong quan tài duy không biết người hay ma?

Giữa miếu có một đống tro tàn, mỗi lần gió to tàn tro bay lên mù mịt như mưa bụi.

Tú Linh đưa mắt nhìn quanh, chợt buồn bã lẩm bẩm nói một mình:

- Chẳng lẽ chúng ta chết ở đêm nay thật sao? Ai đã thửa sẵn cỗ quan tài cho chúng ta thế này?

Nàng nhếch miệng cười một cách chua chát, rồi đặt Vô Tâm nằm vào trong quan tài. Dưới gầm bàn có một cái ang bằng đồng, trong còn ít nước lã nhưng bụi làm vẩn đục.

Tú Linh xé một góc vạt áo nhúng vào ang nước, đắp lên trán cho Vô Tâm, miệng se sẽ nói:

- Chàng còn tỉnh lại nói với thiếp được một câu nữa chăng? Chỉ một câu thôi.

Nói đến chỗ thương tâm, nước mắt nàng lại tuôn ra như suối, Nhâm Vô Tâm quả nhiên mở to đôi mắt con ngươi lờ đờ đưa đi đưa lại, trên môi cố nở một nụ cười héo hắt thều thào nói:

- Nàng... nàng hãy còn ở đây ư?

Tú Linh mừng quá nghẹn ngào không nói được nên lời, mãi một lúc sau, mới gượng cười gật đầu nói:

- Vô luận công tử đi đâu, thiếp cũng theo liền bên cạnh.

Vô Tâm ngẩn người một lát, rồi thở dài nói:

- Tôi đã quá coi thường chưởng lực của Phượng Trinh mà lại quá tự tin mình, không.. không ngờ..

Tú Linh run run hỏi:

- Bây giờ chàng trong mình thế nào?

Vô Tâm gắng gượng mỉm cười:

- Tôi đã thấy khá nhiều, chỉ nghỉ ngơi chốc lát, lại có thể đi được.

Tú Linh đăm đăm nhìn chàng rồi lắc đầu:

- Chàng nói dối.

Vô Tâm vội đưa mắt nhìn đi nơi khác, chàng cũng biết là vết thương của chàng nặng lắm, nếu không có danh y kịp thời cứu chữa thì không sao nhưng nếu chẳng may... ôi chàng nhắm mắt lại không dám nghĩ tới nữa.

Tú Linh ngửa mặt nhìn lên trần nhà, nói như người ngủ mơ:

- Trời xanh hỡi! Tôi bằng lòng đổi mạng tôi cho chàng! Tôi chết không có hại cho ai, nhưng chàng... chàng còn bao nhiêu việc quan trọng cần phải làm, còn bao nhiêu người chờ đợi, chàng không thể chết được.

Vô Tâm nghe xong thốt nhiên rùng mình, bao nhiêu việc không muốn thốt ra, lúc này vì mấy câu nói của Tú Linh lại như dòng nước thuỷ trào ùn ùn kéo tới. Bất giác chàng cũng buột miệng nói theo:

- Ta không thể chết, không thể chết được!

Chàng nói chưa dứt lời, chợt thấy đầu lưỡi hơi mặn mặn rồi nhổ ra một cục máu tươi. Thế là lại ngất đi.

Tú Linh sợ quá khóc ầm lên, ánh nến vàng khè chiếu vào những giọt nước mắt của nàng long lanh như những hạt sương buổi sáng.

Thốt nhiên giữa lúc ấy từ phía xa xa có tiếng hát văng vẳng vọng lại.

Đó là một tiếng hát của một người đàn ông, giọng rất trầm hùng, hát rằng:

Khuôn thiêng chẳng thương hề, trời giáng tai ương.

Xót xa thân thế hề, phiêu bạt tha hương.

...

Giọng ca đầy vẻ bi ai hùng tráng, đêm đông gió lạnh, đủ khiến cho người nghe cảm thấy đứt ruột.

Tú Linh ngừng khóc lắng tai nghe. Chợt thấy tiếng hát im bặt, rồi cửa miếu bật tung ra.

Tú Linh vội ngẩng đầu lên trước mắt đã thấy hiện ra một cái bóng cao lớn lù lù đứng chắn trước ngọn nến. Đó là một người đàn ông tóc dài rủ xuống tận vai, râu quai nón che kín tới nửa bộ mặt, chỉ để lộ đôi mắt lóng lánh như tỏa hào quang khiến cho người ta không dám nhìn thẳng tận mặt, đôi vai rất rộng, đứng gần chật cửa miếu.

Trông hắn uy nghi như một vị thiên thần, nhưng vị thiên thần này chỉ có một cánh tay phải, và một cẳng chân trái, còn tay trái và chân phải thì đã bị chặt cụt.

Nách bên trái hắn còn ôm một bó củi khô, bàn tay phải xách một hồ rượu lớn. Hắn quắc mắt nhìn Tú Linh rồi cũng chẳng nói chẳng rằng, nhảy lò cò vào miếu, vứt bó củi xuống, mở nút vò rượu đưa lên miệng tu ừng ực.

Tú Linh cũng chỉ nhìn hắn một lượt rồi quay đi lấy tay lau ráo vết máu trên mép của Vô Tâm.

Chợt nghe sầm một tiếng, người cụt tay đã đặt mạnh bầu rượu xuống bàn miệng lại nghêu ngao hát:

Tú Linh quay phắt lại gắt:

- Ở đây có người bị thương, người không trông thấy sao?

Người cụt tay không buồn ngoảnh lại, khoanh chân ngồi xuống đất, đưa lưng về phía Tú Linh với tay lấy que củi châm lửa đốt.

Hắn làm như không hề nghe tiếng Tú Linh nói, tay thì đốt lửa miệng vẫn gân cổ ngâm nga:

Xót xa thân thế hề, phiêu bạt tha hương.

...

Tú Linh nổi giận đứng phắt dậy nắm lấy vai người cụt tay lắc lắc mấy cái dằn giọng nói:

- Ông hát nho nhỏ chứ, để cho người bị thương nằm yên một chút! Tôi không muốn đuổi ông đi đâu.

Người đàn ông thốt nhiên vùng cười ha hả nói:

- Hay hay! Cảm ơn, cảm ơn! Ha ha.

Quả nhiên hắn thôi không hát nữa!

Tú Linh sẽ thở dài nói:

- Ngoài kia gió lạnh lại nhiều sương mù, ông cứ ở đây ngủ đỡ một đêm cũng được, nhưng xin ngồi ra một bên, đừng che khuất đống lửa.

Người kia ngoan ngoãn đứng lên, ngồi sang bên cạnh, đôi mắt sáng quắc, đăm đăm ngó sững Tú Linh sắc mặt tỏ vẻ kinh dị. Hắn lại với lấy chiếc hồ đưa lên miệng tu thêm vài ngụm rượu thốt nhiên lắc đầu cười nói:

- Hà hà, lạ quá, lạ quá.

Tú Linh cau mày nói:

- Tôi bảo ông nói nhỏ chứ, ông quên rồi sao?

Người cụt tay nói:

- Ờ ờ...

Nhưng hình như hắn không nhịn nổi, lại buột miệng kêu:

- Lạ quá lạ quá.

Tú Linh giận lắm hỏi:

- Lạ cái gì?

Người cụt tay nói:

- Những câu gì lão phu định nói đều bị người nói trước cả, như thế không đủ lạ hả?

Tú Linh cau mày hỏi:

- Ông định nói gì?

Người cụt tay cười nói:

- Ta vừa chạy ra ngoài mua rượu kiếm củi, lúc trở về thì chỗ ở giường nệm đều bị người chiếm cứ. Lão phu chưa từng đuổi người, trái lại người còn toan đuổi lão phu. Thế chẳng kỳ lạ là gì?

Tú Linh ngẩn người ra một lát, rồi ấp úng nói:

-À, thì ra đây là chỗ ở của ông đấy? Làm.. làm sao bây giờ?

Người cụt tay nói:

- Ngươi đã biết đây là chỗ ở của ta, thì định tính sao?

Tú Linh ngơ ngác giây lát rồi hỏi lại:

- Làm sao bây giờ?

Người cụt tay phì cười nói:

- Ngươi là thằng ngốc hay sao mà ngớ ngẩn thế? Bây giờ người đã biết đây là nhà của lão phu, thì dù không muốn đi cũng phải nói với lão phu xin ngủ nhờ mới phải chứ? Sao lại còn cứ ngồi ỳ ra đó? Có lẽ là người tưởng rằng ta không đuổi được người chứ?

Tú Linh thở dài nói:

- Ông không đuổi được tôi đâu!

Người cụt tay ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại lạ vậy?

Tú Linh nói:

- Không giấu gì ông, tôi tuy trông bề ngoài yếu ớt nhưng kỳ thực có biết võ công, nếu ông đuổi tôi thì chỉ bị thiệt.

Người cụt tay cười ha hả:

- Thật ư!

Tú Linh gật đầu:

- Tôi nói dối ông làm gì? Không tin ông cứ thử xem, nhưng thôi tôi khuyên ông đừng thử là hơn, vì thật ra tôi cũng không nỡ động thủ với ông.

Người cụt tay cười sằng sặc:

- Không ngờ người lại từ bi đến thế! Xem chừng giường nệm của lão phu đành phải nhường cho người thật.

Nói dứt lời lão co chân chui vào gần bàn thờ nằm.

Lúc đầu Tú Linh còn nghe tiếng lão uống rượu ừng ực nhưng sau đó một lát đã thấy lão ngáy ầm ầm như kéo gỗ, thì ra lão đã ngủ rồi.

Lúc này gió lạnh ào ào, ngoài cửa đã thấy mưa bay lất phất. Đêm đông mưa gió, càng làm cho lòng người tê tái quặn đau. Tú Linh nhìn Vô Tâm nằm mê man trong áo quan mà hai hàng nước mắt tuôn ra như suối.

Mấy hạt nước mưa bị gió đưa tạt vào miếu, làm cho đống lửa gần tàn, thốt nhiên tắt ngấm.

Tú Linh cũng chẳng buồn cho thêm củi đốt, chỉ ngồi ngây mặt nhìn ra cửa, ruột rối hơn mớ bòng bong.

Thốt nhiên trong màn mưa gió lại thấy hiện ra hai cái bóng đen vừa cao vừa gầy từ phía xa chạy tới như bay.

Chỉ nghe người bên trái nói:

- Anh em mình thật là số đen, đã bị một chuyến sai khổ sở thế này, trời già lại không ưa đang tự nhiên thì trời đổ mưa. Chúng mình cứ đội mưa đi cả đêm thế này chẳng khác gì hai con ma đói.

Người bên phải nói:

- Vô luận thế nào ta cũng phải tìm kiếm cho kỹ. Chỗ kia có ánh lửa, chắc có người ở, ta hãy vào đó tránh mưa một lát rồi sẽ tính sau.

Vừa nói dứt lời, hai cái bóng đã bay vụt tới trước cửa miếu.

Tú Linh giật mình kinh sợ, chưa biết nên ứng phó cách nào, hai bóng người đã sóng vai bước vào vừa đi vừa rũ những giọt nước mưa dính vào quần áo.

Hai người này cách ăn mặc cũng giống nhau, thân hình cũng cao gầy như nhau. Người bên trái còn đeo một thanh trường kiếm, một ống tay áo trong hình như không có gì buột vào thắt lưng, thì ra hắn cũng bị cụt một tay.

Tú Linh vừa thấy cách ăn mặc của họ, lập tức biến sắc, hai người mới vào đồng thời cũng vừa trông thấy nàng.

Cả hai sắc mặt cùng lạnh như tiền, nhưng con mắt thì hoăm hoắm như mắt cú. Họ nhìn nàng rồi cùng lộ vẻ sửng sốt.

Tú Linh quay mặt nhìn đi chỗ khác, nàng tuy cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng quả tim vẫn đập thình thịch vì nàng đã nhìn rõ hai gã ấy đều là nhân vật trong Thất thập nhị địa sát của Nam Cung thế gia. Người cụt tay chính là Nam Hải Mộ Dung Phi.

Thì ra Mộ Dung Phi và người áo đen đi đuổi theo cỗ xe ngựa khi thấy trong xe chỉ thấy kinh sách mà không có Vô Tâm đâu cả. Họ nổi giận vung kiếm chém tên đệ tử Chung Nam, là người đánh xe ngựa một nhát rồi bỏ đi.

Hai người phụng mệnh đi dò xét tin tức Nhâm Vô Tâm, vì không biết đích xác hành tung của chàng nên không dám về báo cáo. Như thế đủ hiểu Nam Cung phu nhân coi Nhâm Vô Tâm như một mối lo tâm phúc, dẫu biết là chàng đã chết, nhưng nếu không có người trông thấy thi thể của chàng thì mụ vẫn chưa yên tâm.

Mộ Dung Phi và gã áo đen tuy đã nổi tiếng hung thần trong võ lâm từ lâu nhưng đối với Nam Cung phu nhân vẫn sợ như cọp, quả nhiên chưa dò được tin tức đích xác không dám về báo, đành phải lần mò vào sâu trong rừng tìm kiếm lại một lượt.

Nếu Vô Tâm không bị thương quá nặng thì lúc này tất chàng đã chạy xa rồi, chúng đuổi theo không kịp dù trong bụng kinh sợ cũng đành phải về báo cáo, dù có bị trách phạt cũng cam.

Không ngờ tình cờ chàng lại chui vào nghỉ trong ngôi miếu đó, và lại không ngờ trời mưa, chúng cũng phải tìm chỗ trú chân nên mới bắt gặp.

Hai gã hung thần đưa mắt cho nhau, gã đứng bên trái cười nói:

- Chúng tôi lỡ độ đường tới đây, Chủ nhân có thể cho hai anh em tôi sưởi nhờ một chút được không?

Tú Linh không dám quay lại chỉ hờ hững đáp:

- Các người cứ tuỳ tiện.

Người áo đen cười nói:

- Cảm ơn!

Rồi hắn điềm nhiên ngồi xuống chỉ trong chốc lát ngọn lửa lại cháy bùng lên. Hắn đưa mắt nhìn quanh gian miếu rồi giơ tay báo hiệu cho Mộ Dung Phi.

Mộ Dung Phi lập tức nhảy xổ tới bên cỗ quan tài, Tú Linh đứng bật dậy quắc mắt nhìn Mộ Dung Phi chỉ chờ hắn ta tay là nàng quyết liều tính mệnh tấn công trước.

Không ngờ Mộ Dung Phi chỉ mỉm cười nói:

- Vị bằng hữu này ngủ ngon quá nhỉ!

Rồi hắn lại quay tới bên đống lửa ném thêm mấy que củi vào rồi ngồi xuống sưởi.

Tú Linh nói thầm một mình: “May quá!” Nàng lấy khăn lau khô nước mắt rồi ngồi xuống, quay lại bên đống lửa, thần thái cố làm ra vẻ bình tĩnh an nhàn.

Giữa lúc đó chợt thấy Mộ Dung Phi rút thanh trường kiếm ra, Tú Linh đã giật mình, không ngờ hắn chỉ cầm kiếm rồi nhìn đống lửa miệng lẩm bẩm:

- Đống lửa tốt quá, nếu không có nó thì anh em ta phải đi suốt đêm nay ở dưới trời mưa.

Gã áo đen cười khanh khách:

- Phải rồi, đúng là đống lửa tốt.

Tú Linh trong bụng hồi hộp, lo lắng vô cùng, nàng tuy không sợ chết nhưng Vô Tâm còn thoi thóp thở, nàng cũng quyết không để chàng lọt vào tay kẻ địch.

Nàng đăm đăm trông ra cửa miếu, chỉ khấn trời chóng tạnh để hai tên kia cút đi cho rồi.

Chợt lại nghe Mộ Dung Phi cười khẩy một tiếng nói:

- Từ xưa nay trên đời không biết bao nhiêu phương ngôn vạn ngữ, nhưng tiểu đệ phục nhất có một câu.

Gã áo đen hình như đang nhắm mắt ngủ gà, nghe đồng bạn nói mới mở choàng mắt ra hỏi:

- Câu gì?

Mộ Dung Phi cười hả hả lên giọng ngâm:

- Đi mòn gót sắt tìm không thấy, nào biết rằng ngay trước mắt mình... Hà hà, Tống huynh, lửa đủ chưa?

Tú Linh chợt thấy quả tim như muốn nhảy bật ra ngoài, vội đưa tay chặn lấy ngực. Mộ Dung Phi và

người áo đen vùng đứng dậy cười ha hả.

Mộ Dung Phi đứng chắn ngay trước cửa cười một cách nham hiểm nói:

- Nhâm Vô Tâm đừng có giả vờ chết, mau ra đây tiếp thiếu gia vài hiệp.

Gã áo đen chợt co một chân lên đá đổ hương án cười nói:

- Bằng hữu chui vào gầm mà tưởng che được mắt anh em ta ư? Biết điều thì ra đi.

Người cụt tay trở mình ngồi lên, hình như đang ngủ say vừa chợt tỉnh giấc, lấy tay dụi mắt cười một cách gượng gạo nói:

- Hôm nay thật là xui xẻo, nãy đã bị người chiếm mất giường, bây giờ lại bị người đá đổ cả bàn.

Gã áo đen sửng sốt ngây mặt ra nhìn một lúc rồi cười nhạt nói:

- Nếu người không có liên can gì tới mấy người kia thì đừng có lắm chuyện.

Người cụt tay nói:

- Tiểu nhân chỉ là một kẻ tàn tật, đâu dám lắm chuyện.

Nói xong bò ra góc tường phía xa ngồi co rúm lại một đống.

Gã áo đen lại quay mặt nhìn ra phía ngoài cười gằn:

- Nhâm Vô Tâm mày vờ chết làm gì vô ích! Mau ra đây mà chịu chết cho rồi.

Tú Linh vẫn ngồi giữ quan tài, tay đã ngầm tụ chân lực, nhưng thấy hai người kia tuy ăn nói hung hăng cuồng ngạo kỳ thực thì vẫn rụt rè không dám vọng động liền nghĩ thầm:

“Hai tên này lúc mới đầu có ý làm oai làm phách, không ra tay ngay, chẳng qua chúng chỉ sợ Nhâm Vô Tâm chưa mất hết công lực nên mượn cớ đốt lửa để điều hành công lực chờ cho sức khoẻ khôi phục mới dám phát tác. Vậy mà lúc này hình như chúng vẫn chưa dám tự tin.”

Nghĩ tới đây nàng bèn làm mặt cứng cười nhạt nói:

- Các người làm gì mà ồn lên thế? Có muốn ta đánh thức Nhâm tướng công dậy không?

Nàng biết nếu lúc này nàng sợ hãi chối là không có Nhâm Vô Tâm ở đây thì bọn Mộ Dung Phi đâu phải hạng tầm thường, chúng sẽ đoán biết là Nhâm Vô Tâm sắp chết, tất lập tức ra tay không cần đắn đo gì nữa.

Nghe nàng nói xong, hai tên kia bất giác rùng mình cùng lùi lại phía sau một bước sắc mặt hơi tái.

Tú Linh thấy thế trong bụng mừng thầm, nhưng ngoài mặt cố ý làm ra vẻ lạnh lùng, quay mặt nhìn đi chỗ khác, không lý gì đến họ nữa.

Hai gã áo đen đưa mắt nhìn nhau, không ai dám ra tay trước, nhưng cũng không tiện bỏ chạy.

Tú Linh ngoài mặt tuy vẫn giữ vẻ lạnh lùng kỳ thực thì ruột gan nóng như lửa đốt. Nàng thấy hai tên nọ cứ đứng ỳ mãi ra, không tiến mà cũng không lui, chỉ sợ chờ lâu lúc nữa, chúng sẽ phát giác ra là nàng nói dối, bèn lên giọng kẻ cả, lạnh lùng nói:

- Ta khuyên các người đừng nên chờ Nhâm tướng công tỉnh dậy làm gì, hãy mau mau cút đi là hơn.

Người áo đen ngồi trong xó miếu, đôi mắt long lanh có vẻ cười cợt, lẳng lặng chờ xem diễn biến, lúc này chợt cau mày trong miệng tựa hồ như đang lẩm bẩm:

- Hỏng hỏng hỏng to…

Chợt thấy Mộ Dung Phi ngửa mặt lên trần nhà cười sằng sặc, tiếng cười đó tuy ở trong ý liệu của người cụt tay nhưng lại ở ngoài ý liệu của Tú Linh.

Mộ Dung Phi cười chán rồi lại nói:

- Tống huynh này, trên đời kể có hàng ngàn vạn chuyện cổ tích, nhưng trong đó tiểu đệ chỉ có phục mỗi một chuyện.

Trên môi gã họ Tống cũng thoáng hiện một nụ cười hiểm độc hỏi:

- Chuyện gì?

Mộ Dung Phi lại cười ha hả nói:

- Chuyện thời Tam quốc, Thục, Nguỵ tương tranh, Gia Cát chết rồi còn loè được Tư Mã sống, chỉ đáng tiếc…

Hắn đưa cặp mắt sáng như dao nhìn Tú Linh rồi nói tiếp:

- Chỉ đáng tiếc là vừa rồi người nói hơi vội vã, nếu người quả thật là người thông minh, cố nhịn đi lát nữa, thì chúng ta có lẽ cũng bị bóng vía của Nhân Vô Tâm đuổi ra khỏi đây rồi thật.

Gã áo đen cũng cười nhạt nói:

- Đời nào thầy trò Nhâm Vô Tâm mà lại có lòng tốt khuyên chúng ta chạy đi? Thật là trò cười!

Tú Linh lúc này mới giật mình tỉnh ngộ, trong bụng vừa hối vừa tuyệt vọng. Nhưng tình trạng đó chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, lại tan biến đi ngay, nàng chợt nghĩ mình đã đặt sự sống chết ra ngoài vòng còn sự gì có thể làm cho mình sợ được nữa.

Giữa lúc ấy Mộ Dung Phi đã rút kiếm ra, gã áo đen cũng vung tay bước sấn tới nói to:

- Mộ Dung huynh hãy đứng đây lược trận, tên này không đáng để anh em ta cùng ra tay một lúc.

Vừa nói vừa giơ tay lên, tay trái chặn ngang tay phải đánh thẳng nhằm ngực và bụng Tú Linh phóng tới.

Mộ Dung Phi thốt nhiên dừng chân lại, xoay mình đứng chắn cửa miếu, cười nhạt nghĩ thầm: “Tên này mọi khi đối với mình vẫn anh anh em em ra vẻ thân thiết lắm, vậy mà lúc có ăn thì lại nhảy ra tranh công! Hừ, được để coi thử ngón nghề Phù vân thập thất nhị chưởng của người có đủ đối phó với đệ tử Nhâm Vô Tâm không cho biết!” Hắn nghĩ vậy liền thõng mũi kiếm xuống khoanh tay đứng xem.

Lúc này gã áo đen đã nhanh như điện phóng luôn ra bảy chiêu, thế như gió bão liên miên bất tuyệt.

Mộ Dung Phi bất giác cũng giật mình, không ngờ hắn đã luyện được chưởng lực âm nhu tới hoả hầu đó. Phải biết chưởng thế của người áo đen trông thì rất nhẹ nhàng tưởng như không có sức, thực ra thì bá đạo vô cùng. Đối phương chỉ chạm vào một ngón tay của gã cũng đừng hòng sống sót.

Trong khi đó gã áo đen lại đánh ra thêm bảy chưởng nữa, chưởng ảnh phơi phới, quả giống như mây bay gió thoảng bao vây lấy Tú Linh, vậy mà Tú Linh vẫn chưa trả đòn.

Vừa hết mười bốn chưởng, thân hình của nàng đã có vẻ lờ đờ chậm chạp, lẩn tránh cũng khó khăn đôi mắt lại càng hoảng hốt lo sợ.

Gã áo đen càng ra sức tấn công tới tấp lông mày Mộ Dung Phi lại càng nhíu lại.

Người cụt tay ngồi trong bóng tối trông ra bất giác cũng thở dài một tiếng, ông đối với Tú Linh hình như cũng hơi có cảm tình, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ dửng dưng hoàn toàn đóng vai khách bàng quang.

Chợt nghe tiếng gã áo đen cười ha hả:

- Môn hạ của Nhâm vô Tâm tài nghệ chẳng qua chỉ có vậy! Người dám tiếp ta bảy chưởng nữa không?

Nói chưa dứt lời, Tú Linh đã cười nhạt, lập tức phóng ra một chưởng.

Thì ra lúc trước nàng cố tình làm bộ kinh hoàng thất thố, mục đích chỉ là để dẫn dụ địch. Nhân vì trong bụng nàng đã không quan tâm gì tới sự sống chết, nên đầu óc rất thảnh thơi bình tĩnh. Trong khi hai bên đấu sức mà giữ được bình tĩnh ung dung đối phó, là đã thắng được đối phương một bực, người áo đen kinh nghiệm chiến đấu tuy dồi dào hơn nàng rất nhiều nhưng vì quá kiêu ngạo khinh địch nên mới bị trúng kế.

Chưởng thế của nàng nguyên đã súc thế từ lâu, nên lúc nàng đánh ra uy lực cực kỳ dũng mãnh.

Gã áo đen cười chưa dứt tiếng, chưởng phong đã ào ào phóng tới, hắn hốt hoảng xoay mình định tránh nhưng đã quá chậm, chỉ thấy một bên sườn tê cứng, tay trái đã không nhấc lên được nữa.

Mộ Dung Phi cũng giật mình, không biết hắn giật mình vì sợ hay vì mừng? Hắn nguyên vẫn định chờ người áo đen bị đối phương đánh bại, mình sẽ xông vào tiếp chiến, nhưng lúc nãy hắn thấy chiêu thức của Điền Tú Linh hung mãnh độc liệt như vậy, bất giác lại đâm lo.

Người cụt tay ngồi trong xó nhà thần sắc đột nhiên biến đổi một cách kỳ dị, lão vùng đứng phắt dậy, đôi mắt long lanh đăm đăm nhìn theo thân pháp của Tú Linh.

Tú Linh đã thắng một chiêu, không còn đắn đo gì nữa, liên tiếp phóng ra bốn chiêu nữa.

Chiêu thức của nàng càng lúc càng quỷ quyệt biến ảo khôn lường, chiêu nào cũng làm cho đối phương phải kinh ngạc, vì chưa từng được trông thấy bao giờ, hắn lúng túng không biết chống đỡ cách nào, càng nguy hơn nữa là tay trái của hắn dã bị thương, thành ra cả một nửa người bên trái bị bỏ trống.

Môn võ công mà Tú Linh dùng đây chính là chưởng pháp độc môn bí truyền của nhà Nam Cung thế gia, trừ dâu con nhà đó, trong giang hồ tuyệt không ai biết được nữa.

Và người nhà Nam Cung thế gia cũng ít khi động thủ với các nhân vật võ lâm, vì thế Mộ Dung Phi và gã họ Tống cũng không nhận ra được.

Mới hết bốn chiêu, người áo đen dã luôn luôn bị dụ vào cái thế cực kỳ nguy hiểm. Hắn sợ quá, toát cả mồ hôi liếc mắt nhìn Mộ Dung Phi, thấy hắn vẫn cầm ngang cây kiếm đứng yên, không có vẻ gì là muốn nhảy vào trợ trận.

Lại qua ba chiêu nữa, mồ hôi hắn đã đọng thành từng giọt, chảy xuống tới cằm, hắn không sao gắng gượng được nữa, bất giác buột miệng kêu lớn:

- Mộ Dung huynh mau đến giúp tiểu đệ một tay!

Mộ Dung Phi lúc này cũng đang ngẩn người ra vì những chiêu thức quỷ bí lăng lệ của Tú Linh. Hắn nghe gã áo đen gọi vội vung thanh kiếm lên xông vào đánh giúp.

Tú Linh cũng tự biết mình tuy chiếm được ưu thế chẳng qua chỉ là nhờ vào sự may mắn đánh lừa đối phương được chốc lát, nhưng nếu hai người cùng tiếp tay giáp công nhất định họ sẽ thắng thế.

Còn đang suy nghĩ, tranh trường kiếm cua Mộ Dung Phi đã như một đạo cầu vồng, rít lên thành tiếng, chém chéo xuống một nhát.

Gã áo đen thở ra một hơi dài, lùi lại ba bước, đoạn thò tay vào mình, lấy ra một cây roi mềm đen nhánh dài chừng bốn thước, vung mạnh một cái, cho thẳng ra như cây bút, điểm vào hai huyệt đạo bên sườn của Tú Linh.

Chỉ thấy tiếng roi vun vút, kèm theo kiếm khí loang loáng, kiếm chiêu của Mộ Dung Phi đã từng nổi tiếng giang hồ, lúc này hắn lại đã súc thế đợi phóng ra cố nhiên là chiêu thức cực kỳ lăng lệ gấp bội lúc thường.

Gã áo đen lúc đầu vì sơ ý khinh thường không dùng vũ khí đến nỗi suýt bị lâm nguy, lúc này trong tay đã có cây roi, nên tinh thần trở nên phấn chấn, luôn luôn thi triển chiêu thức hiểm độc đánh vào sau lưng Tú Linh.

Tú Linh tay không lại phải đấu với hai cường địch nên chỉ qua vài chiêu đã vào thế hạ phong. Nhờ được tâm hồn sáng rõ, không coi cái chết vào đâu, nên mỗi khi gặp hiểm chiêu vẫn liều mạng xông vào, quyết cùng đối phương cùng chết, bắt buộc đối phương phải quay về tự cứu, thủ thế nên còn có thể kéo dài thời gian ra được.

Nhưng lối đánh đó thực vất vả vô cùng, dầu người võ công cao tới đâu cũng không thể cầm cự được mãi.

Mộ Dung Phi cũng đã nhận thấy nhược điểm của nàng bèn xoay tròn thanh kiếm cười ha hả nói:

- Cứ đánh mãi thế này, hắn cũng đủ mệt đứt hơi mà chết, chúng ta việc gì cần phải đánh vội?

Tú Linh nghiến hai hàm răng ngọc, quay mình đi một vòng dùng chiêu “Tinh di hoán đẩu” phóng ra một chưởng.

Chiêu này cũng là một chiêu chí tử, nhưng chính giữa lúc nàng quay mặt đi luồng nhãn quang chợt chạm vào Nhâm Vô Tâm đang nằm trong quan tài, bất giác rùng mình nghĩ thầm: “Nếu ta chết thì chàng sẽ ra sao?.. Có khi tới thi thể của chàng chúng cũng không để cho nguyên vẹn?”

Vừa nghĩ tới đấy, trái tim của nàng như thắt lại, chợt quát to một tiếng:

- Dừng lại!

Thân hình nàng đã lùi nhanh về phía sau ba bước.

Lão cụt tay đăm đăm nhìn thân pháp của nàng đầy vẻ mâu thuẫn và thống khổ, hình như trong bụng đang có sự gì rất khó giải quyết tới khi nghe tiếng nàng quát to, lão lại càng thêm kinh ngạc.

Mộ Dung Phi và người áo đen cùng cười nhạt dừng tay lại chia ra đứng hai bên Tú Linh không cho nàng chạy trốn. Mộ Dung Phi lại cười khẩy nói:

- Nếu mi muốn đầu hàng thì cũng dáng gọi là thông minh.

Tú Linh trừng mắt nói:

- Lúc này nếu ta muốn chạy thì các người cũng không đuổi được ta đâu.

Mộ Dung Phi đưa mắt nhìn quanh, thấy các cửa sổ bốn bên đều đổ nát với thân pháp nhẹ nhàng như cánh bướm của nàng, nếu quả nàng vượt qua cửa sổ mà chạy thì chúng thật khó lòng đuổi kịp. Hắn cúi đầu ngẫm nghĩ một lát, rồi chợt cười ha hả nói:

- Có lẽ.. nhưng dù sao thì Nhâm Vô Tâm cũng không chạy thoát.

Tú Linh nói:

- Quả vậy, lúc này hắn không còn đi được nữa, nếu các người tha cho hắn, thì ta sẽ không trốn, thì dù các người muốn làm gì ta cũng vui lòng.

Mộ Dung Phi ngửa cổ lên trời cười sằng sặc nói:

- Tức cười ơi là tức cười! Mi là cái thá gì mà dám đòi thế mạng cho Nhâm Vô Tâm? Ta nói thực cho mà biết, đến mười mạng mi đánh đổi lấy một ngón tay của hắn cũng chưa đủ, đừng có mơ hồ.

Tú Linh cau mặt nói:

- Người có biết ta là ai không?

Nàng nói câu ấy bằng một giọng cực kỳ khó khăn vì nàng thực không muốn cho chúng biết lai lịch của mình nhưng trừ cách ấy ra thì thực tuyệt vô hy vọng.

Mộ Dung Phi sửng sốt một lát, chợt lại cười khanh khách:

- Ngươi là ai, hoặc giả cũng là một nhân vật ba đầu sáu tay oai danh hiển hách trong võ lâm chăng?

Tú Linh đứng thẳng người nghiêm trọng nói:

- Ta chính là..

Nàng vừa nói tới đây bên tai chợt nghe thoáng có một giọng nói là lạ, như rót vào tai, chính là môn nội gia tuyệt học “Truyền âm nhập mật” nói rằng:

- Hai người kia dù có bắt được người chúng cũng không chịu tha Nhâm Vô Tâm đâu!

Tú Linh ngạc nhiên đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề gió thổi ù ù, ngọn đèn nghiêng ngả, trong miếu tuyệt không có gì lạ, trừ vị quái khách từ nãy tới giờ vẫn ngồi co ro trong xó tường.

Nàng sửng sốt nghĩ thầm: “Chẳng lẽ người cụt tay kia là một tay nội gia cao thủ, ẩn tích phong trần chăng? Tiếng nói vừa rồi không biết có phải của ông ta không?” Nàng còn đang suy nghĩ, chợt lại nghe cái tiếng nói vừa rồi văng vẳng đưa vào tai:

- Lão phu trước đã từng thề không bao giờ động thủ với ai nên không thể giúp người được, nhưng trời hay giúp những người biết tự giúp sao người không cứ đánh nữa đi, biết đâu không thắng? Mà dù có chết thì cũng chết một cách oanh liệt khỏi phải ân hận gì nữa.

Tú Linh nghe xong chợt lại thấy bầu nhiệt huyết bốc lên ngùn ngụt buột miệng hét lớn:

- Kính tuân lời tiền bối chỉ dẫn!

Mộ Dung Phi và người áo đen đang lắng tai chờ nghe nàng xưng danh chợt nghe nàng nói thế, bất giác kinh ngạc sửng sốt, đứng ngẩn người ra một lát rồi Mộ Dung Phi hỏi:

- Ngươi là ai, sao không nói ra được? Ngươi nói chuyện với ai thế?

Tú Linh quát:

- Ngươi!

Tiếng quát kèm theo một chưởng nhằm giữa ngực Mộ Dung Phi nhắm tới.

Mộ Dung Phi vung thanh kiếm lên chặn chưởng thế của nàng lại giận dữ quát:

- Giỏi! Thì ra vừa rồi người chỉ tìm cách hoãn binh? Bọn thái gia có cho người thở một lúc cũng không sao mà.

Trong khi nói xong câu đó, hắn đã đánh luôn được bảy chưởng. Chưởng thế của Tú Linh cũng chỉ nhằm vào chỗ sơ hở của mũi kiếm mà tấn công, chân vẫn đứng vững không lui một bước. Chợt gã áo đen cười nhạt một tiếng, ngọn roi của gã đã vun vút điểm vào huyệt khúc trì bên sườn của Tú Linh.

Roi và kiếm hai mặt giáp công chỉ trong khoảnh khắc Tú Linh đã bị lạc xuống hạ phong. Nàng thở dài thầm nghĩ: “Dù thế nào thì hôm nay ta cũng được chết cùng với Nhâm tướng công.”

Hai tay nàng chia ra, vừa toan thi triển chiêu “Bác hổ cầm phượng” tay phải điểm thẳng vào cổ tay cầm kiếm của Mộ Dung Phi, tay trái vòng lại bắt ngọn roi của gã họ Tống.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, chiêu thức của nàng chưa kịp thi ra, chợt lại nghe bên tai có người nói:

- Không nên dùng chiêu đó.

Tú Linh sửng sốt vội thu chiêu về, người kia lại nói:

- “Liên đài bái phật”, “Tà tẩu thất tinh”, “Thực đảo hoàng long”.

Chiêu “Liên đài bái phật” chỉ là thế thủ, chiêu “Tà tẩu thất tinh” là một ngón thua chạy nhưng đến chiêu thứ ba “Thực đảo hoàng long” lại là một thế công rất mãnh liệt, tính chất của ba chiêu hoàn toàn khác nhau, khó lòng thi triển liên hoàn một cách mạch lạc được. Vả lại chiêu “Liên đài bái phật” xưa nay vẫn chỉ dùng để đối phó với một người, lúc này dưới cái tình trạng roi kiếm giáp công nếu sử dụng chiêu đó thực là nguy hiểm vô cùng.

Đổi thử địa vị người khác, trong lúc sự sinh tử tồn vong như ngàn cân treo sợ tóc như lúc này ai dám thi triển ba chiêu chỉ nắm chắc phần bại hơn là phần thắng đó.

Nhưng Điền Tú Linh đã không coi sự sống chết thua được vào đâu, nên cũng chẳng cần đắn đo, lập tức thu chưởng về, thì chân co lại, tay chắp trước ngực,chiêu này chính là chiêu “Liên đài bái phật.”

Chỉ thấy hai mắt hoa lên, bên tai gió thổi ù ù, một roi một kiếm thế công cực kỳ lăng lệ vậy mà không chạm được vào một mảnh áo của nàng.

Nhưng lúc này cái thế “Liên đài bái phật” vẫn chỉ là giữ chứ không phải là đánh, đường rút đã bị đối phương vây kín, thì làm sao còn lo thi triển được chiêu “Tà tẩu thất tinh”? Tú Linh trong bụng cũng hơi lo thầm.

Chợt nghe Mộ Dung Phi cười nhạt nói:

- Ngươi định chết hả?

Thanh trường kiếm kèm theo kiếm phong vù vù đánh tới kiếm phong tuy lặng lẽ, nhưng lưỡi kiếm đánh thẳng thành ra phía dưới bên trái hơi để lộ ra một đường trống.

Tú Linh mừng rỡ chân hơi nhích đi, từ trong luồng kiếm phong của đối phương chuồn ra, đó chính là chiêu “tà tẩu thất tinh” chiêu “độc xà tầm huyệt” của Mộ Dung Phi vừa thi triển nàng đã bước vòng ra phía lưng hắn.

Chiêu “độc xà tầm huyệt” mui kiếm chỉ hướng đánh về phía trước, còn phía sau hoàn toàn bỏ trống. Hắn yên trí lừa đối phương tiền lệ đã bị phong, hậu lộ lại bị chặn, tất nhiên không còn lối thoát nữa.

Không ngờ Tú Linh lại lợi dụng ngay, cái giây phút ngắn ngủi đó, thi triển luôn chiêu “tà tẩu thất tinh” là một chiêu đã tưởng không thể nào thi triển được thành thử đang do dự từ chỗ chết thành chỗ sống, đang từ khách vị chuyển sang chủ vị.

Hắn còn đang sửng sốt bàng hoàng thì chiêu thứ ba “thực đảo Hoàng Long” của Tú Linh phóng ra, khiến hắn không còn lối nào thoát ra được.

Chỉ nghe đánh “bịch” một tiếng, hậu tâm của hắn đã bị Tú Linh đánh trúng hai chưởng, miệng phun máu tươi, ngã gục xuống đất.

Tú Linh đã thắng một chiêu, quả tim lại đập thình thịch, chính nàng cũng không ngờ mình lại thành công một cách dễ dàng như thế.

Gã áo đen sợ quá đứng ngẩn mặt ra rồi thốt nhiên thét ra một tiếng cầm roi xông vào.

Trong lúc sợ hãi chiêu thức của hắn cũng thực sự liều lĩnh, Tú Linh đã vững lòng tin tưởng, lại định thi triển chiêu “tam hoàn sáo nguyệt”, chiêu này gồm ba thức, thức nọ tiếp thức kia đều là thế công cả.

Không ngờ giữa lúc đó, tai nàng lại văng vẳng nổi lên cái tiếng bí mật vừa rồi:

- Không dùng chiêu “tam hoàn sáo nguyệt”. Trước hết hãy nhường hắn ba chiêu, rồi sẽ liệu.

Tú Linh lập tức theo lời thu chưởng về, tránh qua ba chiêu, trong bụng chợt bàng hoàng kinh sợ, cái tiếng thần bí kia không những đã đoán rõ được chiêu thức của đối phương, khiến cho mình chiếm được ưu thế, mà lại còn hiểu được cả chiêu thức mình định sử dụng nữa. Nhưng những chiêu thức mình dùng đều là môn bí truyền của Nam Cung thế gia, giang hồ không một ai hay, làm sao người này lại biết?

Nàng vừa tránh hết ba chiêu, lại nghe thấy tiếng nói:

- “Tà tẩu thiên phong”, “Phượng hoàng triển xí”, “Song phong quán nhĩ”!

Hai chiêu trước còn khá, nhưng chiêu thứ ba “Song phong quán nhĩ” là một đòn phải đánh xáp lá cà, mà người áo đen cầm cây roi dài thế kia, làm sao có thể tới gần hắn được?

Tú Linh tuy trong bụng lấy làm kinh dị, nhưng chân vẫn cứ tiến về phía bên cạnh người áo đen.

Gã áo đen quát to một tiếng, quay đầu ngọn roi, dùng điệu “phong quyện lạc điệp” đánh mạnh vào vai trái Tú Linh.

Tú Linh chưa đứng vững, hai tay đã dùng thế “Phượng hoàng triển xí” tay trái vừa vặn chạm phải đầu ngọn roi của gã áo đen, nàng thừa thế nắm chặt ngay lấy đầu roi.

Gã áo đen hoảng hốt vội xoay mình lại, thành ra mặt gã đối thẳng với mặt nàng. Tú Linh không hề do dự, tay trái tuy vẫn nắm chắc ngọn roi, nhưng hai tay đã chia ra hai bên, mỗi tay vạch thành một đường vành cung, rồi hợp lại mà đánh ra, vừa hay thi triển đúng chiêu “Song phong quán nhĩ”.

Gã áo đen chưa kịp thốt lên tiếng kêu kinh hoàng, bên tai chỉ nghe thấy tiếng sắc nhọn như cứa vào tre nứa, rồi cả cái sọ đã bị Tú Linh bóp nát như tương, máu tuôn xối xả, thân hình đã rơi xuống bên cạnh Mộ Dung Phi.

Tú Linh chỉ đứng ngẩn người ra, không biết nên mừng hay nên sợ, nàng chỉ cảm thấy cuộc đánh nhau vừa rồi, khác nào như một giấc mơ chỉ trong phút chốc mình đã chuyển bại thành thắng, đánh chết luôn hai cao thủ võ lâm. Thật là một điều quả ư vô lý, nói ra chắc không ai dám tin.

Nàng ngẩng nhìn lên, thấy người cụt tay từ trong đi ra, hai con mắt sáng quắc cũng đang đăm đắm nhìn nàng, nhỡn quang hàm chứa một sắc thái kỳ dị, không biết là vui hay buồn, thông cảm hay thống khổ?

Tú Linh nhìn thấy thái độ của ông là phức tạp như vậy, bất giác cúi đầu xuống, trong bụng hơi sờ sợ, ngần ngừ một lát rồi nói:

- Vừa rồi vừa được tiền bối chỉ dẫn... tại hạ...

Người cụt tay vẫn đăm đăm nhìn nàng, mỉm cười nói:

- Đúng vậy!

Tú Linh nghiêng mình kính cẩn nói:

- Cảm ơn cứu mạng, tại hạ không biết phải tạ lại thế nào cho xứng đáng.

Người cụt tay chợt cười ha hả nói:

- Ta làm gì? Miễn người không đuổi lão phu ra khỏi đây là được rồi!

Tú Linh đỏ mặt mỉm cười nói:

- Tại hạ có mắt mà không trông thấy Thái Sơn, tiền bối...

Người cụt tay chợt nín cười xua tay nói:

- Ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

Tú Linh thấy ông ta hỏi một cách đột ngột như vậy cũng hơi sửng sốt, nàng đứng ngây ra một lúc rồi ấp úng nói:

- Tại hạ...tại hạ...

Người cụt tay lại ngắt lời

- Có lẽ người tuổi dần phải không?

Tú Linh không muốn cho ai biết rõ tên tuổi, bèn gật bừa. Nhưng người cụt tay hình như lại thiết tha với việc ấy, thấy nàng nhận, sắc mặt hình như bị kích động mạnh, lẩm bẩm nói một mình:

- Đúng thật, quả nhiên đúng thật.

Tú Linh mỗi lúc lại thêm kinh ngạc, chỉ đứng đờ mặt, không biết nói gì nữa.

Người cụt tay lại ngẩng lên nhìn nàng một cách buồn bã nói:

- Ngươi tốt lắm, tốt lắm! Chỉ phải cái võ công hơi yếu, còn phải tập luyện nhiều mới được.

Tú Linh gượng cười đáp:

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm... Tiền bối có thể cho tại hạ biết đại danh được không?

Người cụt tay đưa mắt nhìn đi phương khác, hình như không nghe thấy câu nàng nói, một lúc lâu chợt hỏi?

- Lệnh đường đại nhân gần đây có mạnh khoẻ không?

Tú Linh giật mình, mở to con mắt ấp úng:

- Còn... còn mạnh... Tiền bối... là... là...

Người cụt tay cười ha hả:

- Lão phu chỉ thuận miệng hỏi chơi, chớ có quen biết gì bà ta đâu!

Rồi lại ngửa mặt lên trời cười một tiếng dài, có lẽ ông ta cố mượn tiếng cười để che giấu những xúc động trong tâm tình. Tú Linh cũng đăm đăm nhìn vào mặt ông ta, quên mất cả những câu muốn hỏi.

Người cụt tay cười xong, lại bước tới bên áo quan hỏi:

- Nhâm Vô Tâm với ngươi là thế nào?

Tú Linh ngần ngừ một lát, rồi gượng cười nói:

- Đó là công tử của tiểu nhân...

Chương 39: Xả Thân Cứu Kỳ Hiệp

Người cụt tay thốt nhiên quay đầu lại, giận dữ quát to:

- Nói láo! Con cháu nhà Nam Cung thế gia sao lại phải đi làm nô bộc cho người ta?

Tú Linh chợt thấy lạnh toát cả xương sống, thân hình hơi run run nói:

- Sao… sao tiền bối biết?

Người cụt tay ngẩn mặt ra một lát rồi đáp một cách hững hờ:

- Lão phu biết chứ…

Lão chợt ngửa cổ lên trời cười một hồi dài rồi nói:

- Trên đời này có việc gì mà che được mắt lão phu?

Tú Linh thở dài nói:

- Nhâm Vô Tâm với vãn bối tình đồng thủ túc, sống chết có nhau…

Người cụt tay cúi xuống chăm chú nhìn mặt Vô Tâm một lúc rồi lạnh lùng hỏi:

- Có thật là sống chết có nhau không?

Tú Linh gật đầu:

- Quả đúng như thế. Tính mạng vãn bối vừa rồi tuy nhờ được tiền bối cứu cho thoát chết, nhưng… nhưng nếu Vô Tâm vì bị thương nặng mà chết, vãn bối cũng chỉ đành theo xuống tuyền đài…

Nàng nói đến đấy chợt ứa nước mắt, nghẹn ngào không nói tiếp được nữa. Người cụt tay ngẩn mặt ra nhìn Vô Tâm một lúc rồi thốt nhiên lấy tay vạch con ngươi chàng ra xem, lại nắm tay chàng bắt mạch, đoạn ngẩng đầu trông trời lẳng lặng không nói gì cả.

Tú Linh chợt động lòng, buột miệng hỏi:

- Tiền bối vũ công tuyệt thế, y đạo cũng hẳn là hơn người?

Người cụt tay lại đáp một cách hờ hững:

- Có thế thật!

Tú Linh mừng quá vội nói:

- Tiền bối thử xem bệnh hắn liệu còn cứu được không?

Người cụt tay thở dài nói:

- Người này bình thường lo nghĩ nhiều quá đến nỗi lao tâm lao lực, nguyên trong người đã có bệnh sẵn nhưng nhờ nội công thâm hậu, gắng gượng giữ gìn nên bề ngoài không mấy người biết. Có đúng thế không?

Tú Linh buồn rầu nói:

- Tiền bối chưa trông thấy người, mà đoán bệnh thật chẳng sai tý nào.

Người cụt tay nói:

- Lần này hắn bị trúng một chưởng, nếu lấy nội công của hắn xem ra thì chẳng có gì nghiêm trọng, nhưng khốn nỗi thể chất hắn đã suy nhược, nên lúc này nội ngoại giáp công. Dẫu là người mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.

Vừa nói vừa lắc đầu thở dài. Tú Linh chợt thấy trái tim như ngừng hẳn lại, chân tay run lẩy bẩy, nước mắt đầm đìa hai chân mềm nhũn, lảo đảo bước lùi lại, lắp bắp nói:

- Nếu… nếu thế thì không còn hy vọng cứu được nữa chăng?

Người cụt tay trừng mắt nói lớn:

- Ai bảo là không cứu được nữa? Có lão phu đây, sao lại không còn hy vọng cứu được?

Tú Linh mừng quýnh, trong một lúc bao nhiêu sự sợ hãi đau khổ, mừng rỡ bất ngờ dồn dập kéo đến, tình cảm của nàng bị kích thích quá mạnh, làm cho nàng không sao chịu đựng nổi liền ngã ngồi xuống đất. Mắt còn chưa ráo lệ, miệng đã tíu tít hỏi:

- Tiền bối… tiền bối bằng lòng cứu Nhâm Vô Tâm thật không?

Người cụt tay thủng thỉnh đáp:

- Nhưng lão phu bình sinh không từng giúp không ai cái gì bao giờ. Nếu ta chữa khỏi Nhâm Vô Tâm, thì ngươi sẽ làm gì để trả ơn ta?

Tú Linh ứa nước mắt nói:

- Nếu tiền bối cứu sống Vô Tâm, thì dù bắt vãn bối nhảy vào lửa, vãn bối cũng không dám từ.

Người cụt tay đôi mắt long lanh, thở dài nói:

- Vừa rồi lão phu cứu ngươi sống, hình như ngươi cũng chẳng lấy gì làm cảm kích lắm, vậy mà lúc này lão phu mới hứa chữa thương cho Nhâm Vô Tâm, cũng chưa biết chắc hắn có khỏi được hay không, ngươi đã tình nguyện nhảy vào nước lửa để báo đáp! Ôi! Xem thế đủ biết những ai làm bạn với ngươi quả là tốt phước!

Ông ngừng một lát rồi lại mỉm cười nói:

- Lão phu cũng không muốn đòi hỏi gì hơn, chỉ khi nào lão cứu được bạn ngươi khỏi bệnh, ngươi phải quì xuống đất gọi lão một câu “Gia gia” thế là đủ!

Tú Linh ngẩn người ra một lát, rồi ngập ngừng hỏi:

- Đó là…là điều kiện của tiền bối ư?

Nàng thật không thể ngờ tới tại sao người cụt tay lại ra điều kiện quái gở như vậy? Và như vậy thì có lợi gì cho ông ta?

Người cụt tay cười nói:

- Đúng thế, chỉ có một điều kiện ấy thôi. Ngươi bằng lòng chứ?

Tú Linh đang khóc cũng bật cười nói:

- Tiền bối đối với anh em cháu ơn đồng tái tạo, và tiền bối cũng đáng tuổi gia gia cháu, đừng nói tiền bối chỉ bắt gọi một tiếng, dù bắt cháu gọi nghìn tiếng vạn tiếng, cháu cũng vui lòng.

Nói xong lập tức quì xuống toan lạy. Người cụt tay vội xua tay nói:

- Thong thả, thong thả! Chờ lão phu cứu sống Nhâm Vô Tâm rồi ngươi sẽ lạy cũng vừa!

Nói xong duỗi cánh tay ra cười bảo Tú Linh:

- Bây giờ ngươi hãy kéo cái tay áo này lên giùm lão phu đã!

Tú Linh mừng quá, lau vội nước mắt đứng lên cầm ống tay áo ông già, cẩn thận vén cao lên. Ông ta nhìn nàng vén tay áo cho mình, chợt lộ vẻ bồi hồi đau đớn một lúc mới thở dài nói:

- Cho thêm củi vào đống lửa đốt to lên, đừng để cho lửa tắt và cũng đừng quay đầu lại. Sáng mai

lão phu sẽ đem chàng Nhâm Vô Tâm sống phây phây trả cho nhà ngươi.

Tú Linh cảm kích vô cùng, nghẹn ngào nói không thành tiếng chỉ khom mình vái ông ta một vái, rồi ngồi xổm xuống bên đống lửa cho thêm củi vào, thổi cho cháy bùng lên. Chỉ nghe phía sau lưng nổi lên những tiếng động nho nhỏ, lúc thì là tiếng quần áo sột soạt, lúc thì là tiếng xoa bóp, sau đó là những tiếng xương kêu răng rắc liên tiếp như pháo nổ, mãi mãi không ngừng.

Thốt nhiên bao nhiêu tiếng động lại im bặt, không khí yên lặng như tờ, trong miếu chỉ còn nghe thấy tiếng củi nổ lách tách. Đêm mỗi lúc một khuya, gió mỗi lúc một mạnh, tiết trời cũng mỗi lúc một giá buốt nhưng phía sau Điền Tú Linh vẫn im lìm không một tiếng động.

Nàng chợt cảm thấy lạnh toát cả người, bỗng dưng rùng mình một cái tự nghĩ: “Người cụt tay hành tích quỉ bí và lúc mới gặp, mình đã nói những câu không được lễ độ lắm, tại sao hắn lại tốt với mình như vậy? Biết đâu không phải tất cả chỉ là những thủ đoạn dùng để giết Nhâm Vô Tâm? Giờ này rất có thể hắn đã giết chết chàng hoặc đem chàng đi đâu mất rồi cũng nên!”

Nàng vừa toan quay lại xem, bỗng chợt nghĩ: “Vũ công của hắn cao như vậy, nếu hắn muốn giết cả hai người thì có khó gì? Việc gì phải dùng tới những thủ đoạn ấy? Người ta có lòng tốt, ta đừng nên ngờ bậy!”

Tuy lòng đã nhủ lòng là không nên ngờ bậy mà bụng vẫn thấp thỏm không yên, chỉ muốn quay lại nhìn trộm một tý. Càng nóng lòng sốt ruột, hình như thời gian lại càng đi chậm lại. Nàng ngẩng trông ra bên ngoài, mưa gió đã ngớt phía đông đã lờ mờ ánh sáng, và những mỏm núi xa xa cũng đã thấy hiện ra trên nền trời u ám. Ngay lúc ấy chợt nghe phía sau có tiếng người rên rỉ, hình như tiếng Nhâm Vô Tâm, kế lại nghe tiếng thở hổn hển có vẻ như tiếng ông già cụt tay.

Tú Linh cau mày, trong bụng lấy làm kinh dị. Tiếng rên rỉ mỗi lúc một yếu, tiếng thở mỗi lúc một gấp… Thốt nhiên lại nghe ông già cụt tay quát lên một tiếng, không khác gì tiếng sét đánh ngang trời làm cho người nghe choáng cả màng óc. Tú Linh đầu óc còn đang choáng váng, đã lại nghe tiếng người cụt tay nói:

- Được rồi, quay lại đi!

Nói chưa dứt lời, Tú Linh đã vùng đứng lên quay phắt đầu lại. Người cụt tay đã đứng bên quan tài, quần áo ướt sũng mồ hôi, lồng ngực phập phồng, hơi thở hổn hển. Nàng bước lên mấy bước nhìn vào quan tài, thấy Nhâm Vô Tâm tuy vẫn nhắm nghiền đôi mắt nhưng hơi thở đã điều hòa như người đang ngủ say, sờ vào lòng bàn tay cũng thấy hơi âm ấm.

Tú Linh biết người cụt tay đã không ngại tổn hao công lực chữa chạy vết thương cho Nhâm Vô Tâm, cái lòng hiệp nghĩa xả hỷ cứu nhân ấy đã làm cho Tú Linh vô cùng xúc động, đến nỗi nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ sụp quì xuống đất run run nói:

- Ơn sâu đức dày của lão tiền bối…

Người cụt tay tức thì trợn mắt quát:

- Sao ngươi vẫn kêu ta là tiền bối?

Tú Linh cảm kích ứa hai hàng lệ, qua màng nước mắt nàng chỉ mơ hồ nhận thấy con người tàn tật xấu xí, áo quần rách rưới đứng trước mặt mình kia quả là vĩ đại cao quí, đánh kính đáng phục, nếu mình được làm con ông ta cũng đủ vẻ vang danh giá một đời. Bèn vội lau nước mắt, phục xuống đất gọi:

- Gia gia, gia gia!

Tiếng nàng tuy nhỏ nhưng thực là những tiếng thốt từ đáy lòng, không một vẻ gì là miễn cưỡng. Người cụt tay đứng ngây người ra nhìn nàng chằm chằm, trong cặp mắt sắc như mắt chim ưng chợt long lanh mấy giọt nước, miệng lẩm bẩm mấy tiếng rất nhỏ nghe như:

- Hài tử…hài tử, hôm nay ta mới được nghe tiếng gọi của con.

Thốt nhiên ông ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, đưa cao cánh tay còn sót lại lên múa tít đi mấy vòng, miệng thì kêu:

- Ta cao hứng quá! Ta cao hứng quá!

Tú Linh ngẩng lên kinh sợ hỏi:

- Gia gia! Gia gia làm sao…

Người cụt tay vẫn cười ha hả nói:

- Ta cao hứng quá!

Rồi nhảy cẫng một chân, đá bầu rượu lăn lông lốc ra ngoài cửa, cái thân hình cao lớn của ông ta cũng nhảy theo ra. Ông ta tuy chỉ có một chân nhưng thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Tú Linh hốt hoảng chạy ra cửa đuổi theo nhưng chỉ thấy bốn mặt núi cao, hồi âm vang vang không dứt, đâu đây chỉ nghe thấy toàn những tiếng:

- Ta cao hứng quá! Ta cao hứng quá!

Nhưng trong màn sương sớm ảm đạm mịt mù, đã không trông thấy bóng dáng ông ta và chiếc bầu rượu đỏ đâu nữa. Tú Linh đứng ngây người ra một lúc, bất giác nước mắt chảy dòng dòng, thổn thức nói một mình:

- Gia gia, hài nhi chưa kịp hỏi tên họ gia gia, sao gia gia đã vội bỏ đi?

Nàng đứng một lúc khá lâu, không thấy ông già cụt tay trở lại, mới thở dài một tiếng lủi thủi quay vào bên cạnh áo quan. Nhâm Vô Tâm đang ngủ say sưa, nàng không nỡ đánh thức dậy, chỉ dựa lưng vào áo quan mà ngồi.

Đống lửa vẫn còn cháy rừng rực, nàng thấy trong mình ấm áp dễ chịu lại sinh ra buồn ngủ, mi mắt nặng trĩu bèn ngả lưng bên quan tài, thiu thiu ngủ mất. Ngoài trời mây đen mù mịt, lúc này lại lóe lên một chút ánh mặt trời.

Mộ Dung Phi bị thương nặng nằm dưới đất, thốt nhiên mở mắt quay đầu trông trộm Tú Linh. Tú Linh vẫn yên trí là hắn chết thật rồi nên không đề phòng chi hết. Vì mấy ngày nay bôn ba mệt nhọc quá sức nên nàng vừa nhắm mắt đã ngủ say như chết, không còn biết trời đất gì nữa.

Mộ Dung Phi đã lổm ngổm bò dậy, trên môi còn nở một nụ cười nham hiểm, ánh mắt sát khí đằng đằng, hắn cứ bò dần từng bước, từng bước lại phía Tú Linh. Tú Linh vẫn ngủ say, Nhâm Vô Tâm nằm trong áo quan tiếng ngáy vẫn đều đều. Mộ Dung Phi tay đã chạm vào thanh kiếm, dần dần hắn đã nắm được chuôi kiếm.

Ngoài cửa ánh nắng đã tràn vào trong miếu, những chỗ nước mưa hắt vào đêm qua đã khô ráo. Tú Linh vẫn say sưa giấc điệp. Mộ Dung Phi tay lăm lăm chuôi kiếm, mắt hết nhìn Tú Linh lại nhìn Nhâm Vô Tâm, ngần ngừ chưa biết nên giết ai trước. Hắn thấy thanh kiếm nặng trĩu trong tay biết rằng mình tuy chưa chết, nhưng chân lực không còn được bao nhiêu, không biết một nhát kiếm có thể giết nổi một mạng không, điều ấy còn chưa dám quyết định, huống hồ lại còn muốn giết cả hai người.

Vì thế nên hắn mới phải phân vân, không biết nên giết ai, đừng giết ai? Hắn thấy Nhâm Vô Tâm nằm trong áo quan, vẻ mặt bình thản hơi thở điều hòa, biết rằng chàng chưa chết mà cũng có lẽ không bị trọng thương như hắn tưởng; nếu hắn giết Tú Linh trước mà chàng tỉnh dậy, thì chắc mạng hắn cũng không còn; còn nếu hắn giết Vô Tâm trước, nhỡ Tú Linh thức dậy thì làm sao?

Hắn tuy là người nham hiểm độc ác nhưng lại không nhanh trí nên đã bỏ lỡ mất cơ hội tốt, nếu hắn cứ quả quyết hạ thủ Tú Linh trước thì Vô Tâm bị trọng thương vừa khỏi, khí lực chưa phục hồi, dẫu có muốn chống lại hắn cũng chưa đủ sức. Đằng này có cơ hội tốt hắn đã bỏ lỡ mất rồi, ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ vào trong miếu, bị thanh kiếm của Mộ Dung Phi phản chiếu soi thẳng vào mắt Tú Linh.

Tú Linh đang ngủ say chợt thấy mi mắt đau nhói, bèn giật mình mở choàng mắt ra, chợt trông ngay thấy một bóng người cao lớn, tay giơ cao thanh kiếm, miệng nhăn nhó cười một cách hung ác. Cái bóng thấy nàng tỉnh dậy vội quát to một tiếng, cầm kiếm đâm thẳng vào ngực nàng. Tú Linh hốt hoảng vội lăn đi một vòng xa tới mấy thước, vai bên trái tuy bị mũi kiếm đâm trúng, nhưng may không can gì đến những chỗ yếu hại.

Mộ Dung Phi thấy đánh không trúng lại định đuổi theo đánh nữa, không ngờ lực bất tòng tâm, tay cầm kiếm đã run run làm sao còn đủ sức tấn công được nữa? Tú Linh trong lúc kinh hoàng lập tức sấn lên, tay trái ráng sức phóng ra một luồng tiềm lực, thân hình hơi nghiêng đi lách qua làn kiếm quang của đối phương mà tiến.

Môn vũ học kì dị đó chính là một chiêu cứu mệnh bí truyền của Nam Cung thế gia, trên đời không mấy người giải nổi. Mộ Dung Phi còn đang sửng sốt Điền Tú Linh đã bước sấn tới bên cạnh, tay phải liên tiếp đánh vào hai đại huyệt "Nhũ huyệt" và "Huyền cơ" ở ngực bên trái của Mộ Dung Phi. Thanh kiếm ở tay phải của hắn đã bị luồng tiềm lực của Tú Linh gạt hắn ra một bên, cánh tay bên trái không có, lúc này thấy Điền Tú Linh phóng chưởng ra còn tránh sao kịp. Trong lúc cuống lên, hắn chợt xúc động linh cơ, hét lớn:

- Hãy khoan!

Tú Linh tay đã đặt lên huyệt "Huyền cơ" của hắn nhưng chưa hạ thủ, sẵn tiếng hỏi:

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Mộ Dung Phi biết lúc này tính mạng mình đã ở trong tay đối phương, trên trán hắn mồ hôi nhỏ xuống tong tong, thốt nhiên ném thanh kiếm kêu to:

- Thiếu phu nhân, phu nhân tưởng tôi không nhận ra phu nhân ư?

Mộ Dung Phi thấy đối phương dùng toàn chiêu thức của Nam Cung thế gia, lại chợt nhớ tới câu chuyện có liên quan đến thiếu phu nhân Điền Tú Linh mà hắn mang máng được nghe mấy hôm nay, nên trong lúc bí quá hắn chợt nảy trí khôn, định bụng cứ gọi liều may ra trúng thì hay lắm. Kỳ thực hắn cũng không dám quả quyết có phải người này đúng là Điền Tú Linh cải trang thực không?

Tú Linh nghe hắn nói bất giác tái mặt, bàn tay định ấn vào ngực hắn cũng hơi run run. Mộ Dung Phi thấy thế mừng thầm, biết là mình đoán không sai, liền nghĩ ra một kế cười nói:

- Phu nhân số hãy còn đỏ, nên trời mới xui khiến tại hạ nhận ra phu nhân, nếu không…

Nói đến đấy hắn lại cố ý lắc đầu thở dài, nín lặng không nói nữa. Tú Linh không dằn nổi tính tò mò, buột miệng hỏi:

- Nếu không thì làm sao?

Mộ Dung Phi cười ha hả nói:

- Nếu không thì Mộ Dung Phi cố nhiên sẽ chết về tay phu nhân, mà phu nhân cũng sẽ phải hận ngàn đời.

Tú Linh cau mày hỏi:

- Ngươi nói thế là nghĩa làm sao?

Mộ Dung Phi ngửa mặt lên trời cười “hắc hắc” nói:

- Nếu phu nhân muốn nghe câu chuyện bí mật…hắc hắc…

Rồi hắn lại im lặng không nói nữa. Kỳ thực trong bụng hắn có chuyện bí mật gì đâu, chẳng qua hắn chỉ cố ý kéo dài thời gian, để nặn óc tìm một câu chuyện có thể uy hiếp Tú Linh được, có thế thôi. Tú Linh ra thêm sức mạnh vào năm đầu ngón tay, ấn vào ngực Mộ Dung Phi giận dữ quát:

- Ngươi có nói không thì bảo!

Huyệt “Huyền cơ” là một trong ba mươi sáu yếu huyệt trong mình, bình thường bị người ta chạm nhẹ phải cũng đau điếng người không sao chịu nổi, huống hồ đằng này tay Tú Linh lại hàm súc nội kình, xuất thủ tính từng phân thốn hắn hoi, tuy là đặt trên tử huyệt nhưng chỉ cố ý làm cho hắn đau đớn, chớ chưa muốn bắt hắn phải chết vội.

Mộ Dung Phi tuy mồ hôi đã toát ra như tắm, nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng nói:

- Nói thì đằng nào cũng nói, nhưng không phải dễ dàng thế đâu?

Hắn càng làm bộ bí mật, Tú Linh lại càng nghi ngờ sốt ruột muốn nghe ngay, tay trái nàng bèn nắm lấy huyệt “Khúc trì” trên cánh tay phải hắn, quát to:

- Ngươi còn chưa chịu nói hả?

Mộ Dung Phi chỉ cảm thấy cánh tay đau như dao tiện thấu suốt tới quả tim, nước mắt ứa ra nhưng ngoài miệng vẫn cố nhăn nhở cười. Tú Linh tự nghĩ: “Hắn đau đến chết vẫn cố cắn răng không nói, chắc chuyện này quan trọng lắm chớ chẳng chơi?”

Taynàng ấn mạnh thêm một chút nữa, giọng nói càng gay gắt:

- Nếu ngươi vẫn gan lỳ không nói, ta sẽ bóp gãy nốt cánh tay này của ngươi cho mà coi!

Mộ Dung Phi làm bộ chịu không nổi, run run nói:

- Phu nhân, xin hãy…hãy nới tay một chút.

Tú Linh cười nhạt:

- Ngươi cứ gan nữa đi!

Ngón tay nàng quả nới ra một chút, nhưng bàn tay vẫn không dời yếu huyệt của hắn. Mộ Dung Phi làm bộ thở dài nói:

- Phu nhân bội phản Nam Cung thế gia, quả thật mật lớn tày trời. Nhưng phu nhân há không sợ thủ đoạn của Thái phu nhân làm cho người ta cầu sống không được, cầu chết cũng không xong ư?

Tú Linh chột dạ nghĩ thầm: “Bà Tổ đã ngầm hạ độc dược trong cơ thể ta, không phải là bắt ta chết ngay mà yên chuyện đâu, coi chừng bà ta có thể bắt mình phải chịu trăm cay ngàn đắng chết đi sống lại, đúng như lời Mộ Dung Phi nói:Cầu sống không được, cầu chết không xong! Biết làm thế nào bây giờ?”

Mộ Dung Phi biết là nàng đã trúng kế bèn lại giả bộ buồn rầu, thở dài nói tiếp:

- Dù phen này ra đi phu nhân đã quyết liều một chết, nhưng tất thế nào lòng cũng còn vương một chút tâm sự chưa xong mà đã chết sớm, há chẳng đáng tiếc lắm ru?

Tú Linh giật mình hỏi:

- Sao ngươi biết ta còn vướng chút tâm sự?

Mộ Dung Phi ngửa mặt lên trời than:

- “Tình thiên đa hận sự, sống chết hai đường khôn tỏ.” Ôi! Sống chết mơ hồ, sống chết mơ hồ!

Tú Linh kinh sợ nghĩ thầm: “Hay là hắn biết… biết việc của…của phu tế ta?” Nàng lại buột miệng hỏi:

- Ngươi biết chàng còn sống à? Ngươi có biết chàng ở đâu không?

Mộ Dung Phi giả vờ giật mình ấp úng nói:

- Việc của…của thiếu chủ nhân, tại hạ làm sao mà biết được?

Tú Linh cười nhạt:

- Nếu ngươi biết thì cứ việc nói thẳng ra, việc gì còn phải vờ đóng kịch như thế?

Mộ Dung Phi lắp bắp:

- Nhưng. . nhưng nếu tại hạ nói rõ việc… việc của thiếu chủ nhân ra thì... thì... ôi!

Hắn càng nói mập mờ, Tú Linh lại càng nóng muốn biết, bèn gắt:

- Trong giang hồ tuy ai cũng bảo là chàng chết rồi, nhưng ta không tin. Nếu ngươi nói được hiện

thời chàng ở đâu, ta sẽ tha chết cho.

Mộ Dung Phi thấy nói liều như vậy, ngờ đâu lại dò trúng được tâm sự Tú Linh, trong bụng tuy đắc ý nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ nhăn nhó, thở ngắn than dài. Rồi chợt tắc lưỡi nói:

- Thôi, phu nhân có muốn giết tại hạ, xin cứ ra tay cho!

Tú Linh cười nhạt:

- Bà Tổ ta thủ đoạn tuy lợi hại nhưng cô nương đây cũng không phải là người bụng dạ nhân từ. Nếu ngươi nhất định không nói thật, ta cũng sẽ có thủ đoạn khiến cho ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong cho mà coi!

Mộ Dung Phi hình như cũng hơi giật mình, run run nói:

- Tại hạ chỉ cầu chóng chết, quyết không dám nói rõ chỗ công tử trị… trị thương!

Tú Linh choáng người, không biết vì sợ hay vì mừng, vội hấp tấp hỏi:

- Sao sao, ngươi biết chỗ ở của chàng à?

Mộ Dung Phi nhăn nhó nói:

- Thái phu nhân sợ trong giang hồ nếu có người biết là công tử chưa chết, tất sẽ gây thành một trường đại loạn, nên mới đưa công tử đến một chỗ bí mật để dưỡng thương, việc này chỉ có vài người biết trong số có cả tại hạ. Nhưng mấy người biết việc đó đã từng thề độc không được tiết lộ với ai. Tại hạ dẫu có gan tày trời cũng không dám nói ra.

Tú Linh giận dữ quát:

- Nếu ngươi không nói, ta cũng băm vằm ngươi ra làm trăm ngàn mảnh, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ đi đã.

Mộ Dung Phi mừng thầm nói:

- Nhưng dù tại hạ có nói thực, phu nhân chắc cũng chẳng tin.

Tú Linh nói:

- Cố nhiên. Ta còn muốn ngươi đưa ta đến tận nơi, khi nào trông thấy người, lúc đó ta mới tin và thề không làm khó dễ gì cho ngươi cả.

Mộ Dung Phi nói:

- Nhưng tại hạ cũng làm sao dám tin phu nhân?

Tú Linh nói:

- Ta muốn giết ngươi lúc nào cũng được, hà tất phải bày trò?

Mộ Dung Phi ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nhưng còn Nhâm Vô Tâm? Nếu phu nhân cho hắn đi theo thì dù chết tại hạ cũng không dám đưa phu nhân đi.

Tú Linh cũng ngẩn người ra, không biết tính thế nào cho tiện nàng không nỡ bỏ mặc chàng đấy mà đi một mình, còn đem chàng đi theo thì quả không tiện chút nào.

Mộ Dung Phi thấy nàng do dự, lại nói tiếp:

- Phu nhân nghĩ thế nào, xin quyết định ngay cho.

Tú Linh bất giác đưa mắt nhìn Vô Tâm đang nằm ngủ say sưa trong quan tài, rồi quả quyết nói:

- Đằng nào ta cũng phải đưa chàng đi, nếu ngươi sợ lộ chuyện thì dọc đường ta sẽ điểm huyệt cho chàng cũng được.

Mộ Dung Phi không biết làm sao, đành phải gật đầu. Tú Linh liền buông tay ra rồi bước về phía quan tài, nhưng đôi mắt vẫn theo dõi cử chỉ của hắn. Tú Linh chợt nghĩ: “Biết đâu hắn không cố ý dụ ta vào vòng mai phục của Nam Cung thế gia?” Nàng bèn giả vờ hỏi bằng một giọng không chú ý lắm:

- Ngươi tính đưa ta đi đâu?

Mộ Dung Phi sửng sốt không biết nên đi đâu, bèn nói bừa:

- Chỗ công tử trị thương ở trong dãy loạn sơn thuộc tỉnh Cam Túc. Ta cứ thẳng phía Tây đi là tới.

Hắn nói liều thành ra lại trúng vào nơi mà Vô Tâm định tới. Tú Linh mừng lắm , liền giơ tay điểm vào “thụy huyệt” của chàng. Nếu nàng đưa Vô Tâm đi về phía Tây, tất thế nào đi đường cũng bị địch nhân phát giác. May có Mộ Dung Phi dẫn đường, hắn không dám để người nhà Nam Cung thế gia bắt gặp nàng, vì nếu biết đã bị lộ tung tích tất nàng sẽ giết hắn trước. Do đó hắn hết sức tránh những nơi mà hắn biết là có tai mắt nhà Nam Cung thế gia mai phục.

Sự việc biến chuyển lại thành ra may mắn, có lẽ bên trong đã có tạo hóa an bài, nhưng đó là những điều mà chính Điền Tú Linh và Mộ Dung Phi cũng không ai ngờ tới. Tú Linh cúi xuống bế Nhâm Vô Tâm lên, khi qua trước mặt Mộ Dung Phi nàng chợt giơ tay điểm luôn vào bốn huyệt “Tương đài”, “Kỳ môn”, “Chương môn” và “Bạch hải” của hắn.

Mộ Dung Phi cười một cách đau khổ nói:

- Tại hạ đã bị thương về chưởng của phu nhân, dẫu phu nhân không điểm huyệt tại hạ cũng không trốn được cơ mà?

Tú Linh chỉ lạnh lùng ra lệnh:

- Đi trước đi!

Mộ Dung Phi bị điểm huyệt, chân lực tuy đã mất nhưng chân vẫn đi lại được như thường. Hắn quả theo lời nàng tiến lên trước dẫn lộ. Hai người đi chừng một giờ mới được bốn năm dặm. Tú Linh thấy Mộ Dung Phi mồ hôi đẫm trán, hơi thở hổn hển biết không phải hắn cố ý làm trò, nên cũng không nỡ giục giã.

Lại đi một đoạn nữa, chợt thấy Mộ Dung Phi rảo bước đi về phía trái mấy bước, rồi cúi xuống bới bới ở dưới đất. Tú Linh cau mày nói:

- Nếu ngươi muốn giở trò, thì hãy coi chừng!

Mộ Dung Phi vẫn hì hục bới, một lát sau đã thấy hắn moi dưới đất lên được bảy tám chiếc trứng rùa. Tú Linh thấy thế bất giác bật cười, nghĩ thầm: “Nếu không có hắn cùng đi, chắc ta đành chịu chết đói mất!”

Mộ Dung Phi bới trứng xong, lại lấy cây hỏa tập vơ một nắm lá khô đốt lên rồi bỏ trứng rùa vào nướng. Mỗi người ăn vài quả trứng rùa và uống mấy ngụm tuyết đọng trong hốc đá, đã thấy tinh thần phấn chấn. Tú Linh cười nói:

- Cám ơn ngươi!

Hai người đi đến chiều mới được hơn mười dặm, bốn bề núi non xanh ngắt khí lạnh ghê hồn, trước mặt lại hiện ra một con đường hẹp. Mộ Dung Phi chú ý nhìn qua rặng cây um tùm một lát, rồi chợt bỏ con đường tắt đi len vào rừng. Tú Linh sẵng giọng hỏi:

- Ngươi định đi đâu đấy?

Mộ Dung Phi cười nói:

- Trong những gốc cây ở đây đều có ám hiệu của Nam Cung thế gia, nếu ta đi vào con đường mòn đó, chỉ chừng một dặm sẽ bị chúng phát giác.

Tú Linh giật mình nghĩ thầm: “Cũng may tên này chưa chết lại dẫn đường cho ta, nếu ta đi một mình thì thế nào cũng bị vướng vào vòng vây của họ. ”

Nàng có biết đâu rằng Mộ Dung Phi chỉ là một kẻ ích kỷ, coi tính mạng của mình quý hơn vàng, lúc này hắn chỉ tìm mưu tính kế thoát thân, còn đối với sự thành bại của nhà Nam Cung thế gia hắn đâu có quan tâm đến. Tới nửa đêm, Tú Linh tìm được một chỗ khe núi tránh gió, bèn điểm huyệt đạo cho Mộ Dung Phi và đặt Nhâm Vô Tâm nằm xuống nệm cỏ, rồi ngồi ngủ một lát.

Đi ròng rã ba ngày liền, Tú Linh dần dần đã hơi tín nhiệm Mộ Dung Phi, không phòng ngừa cẩn thận như trước nữa. Một hôm đi đến đại tân quan tức là biên cảnh Cam Túc, buổi tối hai người liền tìm vào một tòa miếu hoang ở ngoài châu thành nghỉ ngơi.

Lúc này Mộ Dung Phi thân hình chỉ còn gầy bằng cái que, bất thành nhân dạng. Tú Linh hình dung cũng tiều tụy bơ phờ, duy có Nhâm Vô Tâm vì suốt ngày chỉ li bì ngủ nên không đến đỗi thay đổi lắm. Tú Linh thấy bộ dạng Mộ Dung Phi như vậy, cũng động lòng thương hại bèn nói:

- Thôi đêm nay ta hãy tạm không điểm huyệt ngươi để cho ngươi ngủ được một giấc, sáng mai mà lấy sức đi tiếp.

Người bị điểm huyệt tiếng rằng ngủ say, nhưng các bắp thịt, đầu xương không được thoải mái. dẫu có ngủ mà vẫn không hết mệt nhọc. Khi nghe Tú Linh nói vậy, Mộ Dung Phi tỏ vẻ cảm kích thốt nhiên ứa nước mắt, quì phục xuống đất nghẹn ngào nói:

- Tại hạ thật đáng chết! Tại hạ đã nói dối phu nhân!

Tú Linh sửng sốt, hấp tấp hỏi:

- Cái gì? Hay là ngươi. . ngươi quả không biết chỗ ở của... của chàng?

Mộ Dung Phi lắc đầu:

- Điều đó tại hạ đâu dám nói dối… chỉ vì… chỉ vì

Nói đến đấy hắn chợt thò tay vào mình lấy ra một chiếc lọ nhỏ bằng ngọc màu bích lục, rồi tiếp:

- Tại hạ vừa gặp phu nhân lẽ ra phải đưa ngay thuốc giải độc cho phu nhân mới phải, nhưng tại hạ lại vì tư tâm mà giấu đi, nay thấy phu nhân đối với tại hạ tốt quá, nên tại hạ không đành tâm giấu...

Tú Linh chợt động lòng hỏi:

- Thuốc giải độc gì?

Mộ Dung Phi than rằng:

- Thái phu nhân đã liệu trước là ngày phu nhân bị thuốc độc phát chỉ còn trong vòng năm ba hôm nữa, vì thế nên mới sai tại hạ giắt thuốc giải sẵn trong mình, hễ tìm thấy phu nhân thì phải đưa ngay.

Tú Linh cười nhạt nói:

- Ta đã bội phản bà ấy, khi nào bà ấy còn có lòng nhân từ sai ngươi đem giải dược đến cứu ta nữa?

Mộ Dung Phi buồn rầu nói:

- Chính thế, Thái phu nhân chỉ muốn chính mắt được trông thấy phu nhân chết đi sống lại, chịu đủ thiên ma bách chiết rồi mới cam lòng, nếu phu nhân cứ thế mà chết thì Thái phu nhân còn làm sao thỏa chí báo thù được nữa?

Tú Linh ngồi ngây ra một lúc, rồi thở dài nói:

- Không ngờ bà ấy lại giận ta đến thế?

Mộ Dung Phi nói:

- Loại giải dược này có thể kéo dài độc tính được tới một năm, trong vòng một năm đó Thái phu nhân sẽ sai người bắt phu nhân về, Thái phu nhân sợ bọn tại hạ không đủ sức bắt được phu nhân nên mới trao thuốc giải độc cho cầm phòng. Tại hạ thiết nghĩ phu nhân sống thêm được một năm nữa, cũng có thể liễu kết được tâm sự, chả hơn là chết ngay bây giờ ư?

Tú Linh chú ý nhìn hắn, trong bóng đêm chỉ trông thấy trên mặt hắn vẫn còn long lanh ngấn nước mắt, hình như những lời hắn nói toàn là chí thiết chân thành và hợp tình hợp lý, liền tự nghĩ: “Cứ xem cử chỉ của hắn mấy hôm nay cũng không đến nỗi gian ác lắm, và hắn muốn lừa ta hà tất phải dùng đến cái kế ngu xuẩn đó.”

Nghĩ vậy liền đỡ lấy chiếc lọ ngọc mở ra đưa lên mũi ngửi thử, chỉ thấy hương thơm ngào ngạt xông lên nức mũi. Nàng sinh trưởng trong nhà Nam Cung thế gia, đối với các loại thuốc độc trên đời nàng cũng nhận biết khá nhiều, nên vừa ngửi hơi thuốc, nàng đã biết ngay không phải thuốc độc.

Nhưng dù sao nàng vẫn không dám tin hắn, lại đưa trả Mộ Dung Phi rồi nói:

- Nếu thật là thuốc giải độc, thì ngươi thử uống trước cho ta xem nào!

Mộ Dung Phi ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Tại hạ đã muốn lấy lòng tin của phu nhân, thì dù trong lọ đựng thuốc độc tại hạ cũng dám uống.

Hắn nói dứt lời liền mở lọ ra, ngửa cổ dốc một nửa vào miệng. Tú Linh đăm đăm nhìn hắn, thấy hắn quả uống hết nửa lọ thuốc, trong bụng cũng hơi tin nhưng lại nghĩ: “Nếu là thuốc độc thì ít ra cũng phải hai ba giờ mới ngấm. Ta hãy chờ xem.” Nàng liền bảo hắn:

- Ngươi cứ đi ngủ trước đi, lát nữa ta sẽ gọi dậy.

Mộ Dung Phi khom lưng nói:

- Đa tạ phu nhân.

Nói xong liền nằm xuống, chỉ một lát sau đã thấy hắn ngáy ầm ầm. Tú Linh không hề nhắm mắt, chờ tới ba tiếng đồng hồ mới gọi Mộ Dung Phi dậy, thấy hắn vẫn khỏe mạnh như thường, không hề có vẻ gì khác lạ bất giác nghĩ thầm: “Xem thế đủ biết nếu trong bình này không phải là thuốc giải, thì cũng quyết không phải là thuốc độc. Ta cứ uống chắc cũng vô hại ”

Nàng càng nghĩ càng thấy những lời Mộ Dung Phi nói tuyệt không có gì giả dối, bèn ung dung mở bình ngọc ra, dốc hết chỗ thuốc dở vào miệng. Đêm tối càng âm thầm, gió càng lúc càng mạnh. Mộ Dung Phi nằm co ro trong xó miếu, hình như đang lim dim, kỳ thực thì hắn vẫn chú ý theo dõi từng cử chỉ của Tú Linh.

Tú Linh uống thuốc xong cảm thấy chân tay dần dần ấm áp, thân thể thư sướng dễ chịu vô cùng, nàng tự mừng thầm là thuốc giải có công hiệu. Nàng đã định rằng hễ uống thuốc vào mà thấy trong mình khó chịu, thì lập tức điểm ngay tử huyệt của Mộ Dung Phi, nay thấy thuốc tựa hồ linh nghiệm bèn cười nói với hắn:

- Thứ thuốc này hình như có sức làm cho người ta hết mệt nhọc. Ngươi có buồn ngủ thì cứ nằm xuống mà ngủ một giấc nữa đi.

Mộ Dung Phi chỉ tủm tỉm cười, không đáp. Tú Linh cũng ngồi xếp bằng tròn vận công điều tức cho thuốc chóng ngấm. Trong phút chốc nàng cảm thấy dưới bụng con hình như có một luồng khí huyết đưa thẳng lên cổ. Nàng giật mình mở mắt nhìn, lại thấy Mộ Dung Phi mở mắt cười toe toét, đang đăm đăm nhìn mình. Nàng biết là có biến, vừa định đứng lên chợt thấy tứ chi mềm nhũn, không sao gắng gượng được nữa.

Tú Linh giận lắm thét lên:

- Ngươi… ngươi dám

Mộ Dung Phi cười ha hả nói:

- Phu nhân lúc này tuy trách mắng tại hạ, nhưng nếu chờ chút nữa thấy trong mình thư thái, chỉ sợ lại phải nhờ ơn tại hạ thôi.

Giọng cười của hắn nghe thật bỉ ổi đê tiện. Tú Linh rùng mình, trong mình cảm thấy bứt rứt, những ý nghĩ bậy bạ cứ lởn vởn trong óc, lâu dần hai má nóng như lửa đốt, máu huyết trong người như muốn phun tóe ra. Nàng sợ quá, vội quát hỏi:

- Ngươi dùng thứ… thứ thuốc gì mà…

Nàng tuy cố lấy sức hét thật to nhưng giọng đã yếu quá, tiếng hét chỉ lí nhí trong miệng, không sao thoát ra được. Nàng chỉ mong Nhâm Vô Tâm thốt nhiên tỉnh dậy, nhưng chàng đã bị điểm huyệt quyết không thể nào tỉnh dậy được trước khi trời sáng. Mộ Dung Phi lại cười ha hả:

- Thuốc độc tầm thường làm sao có thể che mắt được thiếu phu nhân nhà Nam Cung thế gia? Thứ thuốc này dược liệu chính của nó là nhung hươu hòa lẫn với tinh túy chất xạ hương, lại thêm một ít xương giống dị thú ở Nam Hải vào nên công dụng lại càng linh hiệu, nhiều cô con gái khao khát muốn dùng mà còn không được kia!

Ta nên biết loại nhung hươu tính rất lạ, đàn ông uống vào thì thân thể càng thêm tráng kiện, nhưng con gái uống thì lại phát sinh tà niệm, không sao nén được. Tú Linh xưa nay chưa từng được trông thấy hay nghe thấy có thứ thuốc kì dị như thế bao giờ, nên mới dễ dàng mắc hợm.

Lúc này trong mình nàng tuy bứt rứt khó chịu nhưng đầu óc vẫn chưa mất hết trí khôn, bởi vì nàng còn là con gái nên đối việc trai gái, sự cảm thụ không mãnh liệt bằng đàn bà. Mộ Dung Phi đắc ý nhơn nhơn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Tú Linh không chớp, miệng cười hì hì nói:

- Phu nhân lúc này đã cảm thấy dễ chịu chưa? Qua lát nữa thì…hi hi…

Mộ Dung Phi vốn tính gian hiểm nên tuy hắn đã tin tưởng mười phần, nhưng vẫn chưa dám khinh cử vọng động chỉ đứng xa xa mà ngó, thỉnh thoảng lại buông ra một câu cực kỳ thô bỉ, bẩn thỉu. Tú Linh đôi má càng đỏ, hơi thở càng gấp, đôi mắt long lanh đưa qua đưa lại, thốt nhiên kêu to một tiếng tiếng thân thể mềm như sợi bún, nằm phục xuống đất miệng không ngớt rên rỉ.

Mộ Dung Phi cả mừng xăm xăm chạy đến, bất đồ Tú Linh chợt nghiến chặt hàm răng, vươn mình phóng một chưởng vào giữa ngực hắn. Mộ Dung Phi trong lúc bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ nghe “vù” một tiếng thân hình đã lộn đi tới mấy thước. Tú Linh lúc này sức tuy đã yếu nhiều, nhưng Mộ Dung Phi cũng vừa bị trọng thương chưa khỏi, lại thêm mấy hôm nay đi đường vất vả, nhịn đói nhịn khát nên chỉ vừa bị Tú Linh đánh một chưởng nhẹ, khí huyết của hắn đã sôi lên, xương cốt đau như tiện, bò dậy không nổi.

Tú Linh đánh xong một chưởng, thân thể cũng theo đà ngồi bật dậy, tay rút thanh trường kiếm chính là thanh kiếm của Mộ Dung Phi mà nàng đã đoạt được, gắng gượng đứng lên, lừ lừ đi lại phía Mộ Dung Phi, giơ kiếm toan chém. Hắn sợ quá vội kêu:

- Phu nhân…đừng…

Tú Linh đã giơ thanh kiếm lên nửa chừng, mũi kiếm lại tù từ chìm xuống, nàng chỉ cảm thấy trong mình như có hàng ngàn vạn con sâu con kiến đang lúc nhúc len lỏi trong các thớ thịt, đến nỗi không sao gắng gượng nổi, bàn tay bất giác cứng đờ ra rồi thanh kiếm rơi tuột xuống đất. Thân hình cũng ngã khuỵu xuống.

Mộ Dung Phi thở ra một hơi dài như vừa trút được gánh nặng. Lúc này hắn chỉ cầu lấy thoát thân, lại sợ Tú Linh giả vờ như thế để dụ địch, bèn len lén lùi ra mấy bước rồi gắng gượng quay mình chạy ra cửa miếu.

Nhưng vừa ra tới cửa miếu, hắn bỗng giật mình lùi lại mấy bước, ngã ngồi xuống đất. Thì ra hắn vừa trông thấy hai người mặc đồ đen, bịt mặt đang thủng thỉnh đi tới. Mộ Dung Phi vừa ngã xuống, hai người cũng vừa vào tới trong cửa. Bốn con mắt hau háu nhìn quanh một lượt, người bên trái tỏ vẻ đắc ý cười hì hì:

- Thật không ngờ…không ngờ công lớn lại rơi vào tay anh em mình!

Mộ Dung Phi lại thấy tinh thần phấn chấn, ưỡn ngực nói:

- Các ngươi là ai? Giữ chức gì?

Hai người áo đen lạnh lùng đáp:

- Chúng ta là môn hạ Nam Cung thế gia!

Chương 40: Đường Tuyết Gian Nan

Mộ Dung Phi đã đoán hai người này chức vị tất ở dưới mình nên lại càng tăng thêm can đảm, bèn lên mặt hống hách hỏi:

- Các ngươi đã là môn hạ Nam Cung thế gia, sao trông thấy bản tọa lại không xưng danh báo chức?

Hai người áo đen đưa mắt nhìn nhau rồi chợt cùng đưa tay lên, kéo mảnh khăn đen che mặt xuống. Mộ Dung Phi chú ý nhìn thấy người bên trái tuổi còn rất trẻ, mày rậm mắt to thủng thỉnh nói:

- Trương Phong, thuộc hạ Địa Cương.

Người bên phải hơi lớn tuổi hơn, cười nói:

- Vương Vĩnh Hào, môn hạ Địa Linh.

Mộ Dung Phi cười ha hả đứng phắt dậy, mới đầu hắn tưởng hai tên này là người trong "Thất thập nhị địa sát" đã biết rõ hành vi bất trung của hắn, nên theo dõi đến đây mới sợ hoảng hốt đến thế, lúc này biết mình đoán lầm trong bụng đã vững, bèn cười nói:

- Hai ngươi đến đây để đón bản tọa phải không?

Vương Vĩnh Hào cười hì hì nói:

- Chính là đến đón các hạ và luôn tiện đưa các hạ quy thiên.

Mộ Dung Phi tái mặt nói:

- Gì? Ngươi nói cái gì?

Vương Vĩnh Hào nói:

- Thượng cấp đã dặn rằng:bất cứ gặp các hạ ở đâu đều phải tiễn các hạ sang Tây Thiên tức khắc.

Mộ Dung Phi trừng mắt quát:

- Hỗn láo! Bổn tọa một lòng tận trung với nhà Nam Cung thế gia cho tới giây phút này, lẽ nào

thượng cấp lại dặn các ngươi như thế? Chắc các ngươi nghe lầm rồi!

Vương Vĩnh Hào toét miệng cười nói:

- Việc các hạ thượng cấp biết cả rồi, nếu không có các hạ dẫn đường thì hai người kia làm sao lại trốn tới đây được?

Mộ Dung Phi chợt cười ha hả nói:

- Dù cho thế nữa thì hai người dám đấu thử với mỗ chăng?

Hắn cố làm vẻ cứng cỏi hách dịch, tỏ ra là mình vẫn uy phong như trước không ngờ gã họ Vương Vĩnh Hào lại cười sằng sặc nói:

- Uy danh của ta so với Nam Hải Mộ Dung Phi cố nhiên cao thấp khác xa nhau lắm, nhưng trời cho đôi mắt ta không đến nỗi mù, nên ta coi tướng ngươi lúc này thật không đáng là địch thủ của ta!

Hắn nói xong, hai thân hình vạm vỡ đã bước xấn tới hai bên Mộ Dung Phi. Mộ Dung Phi hốt hoảng vội đứng lên, nhưng lại ngã phịch ngay xuống. Hai gã áo đen đồng thời rút dao ra chém tới, Mộ Dung Phi chỉ kịp rú lên một tiếng thê thảm, máu tươi tức thì bắn tóe lên như mưa.

Hai gã áo đen cầm dao lau vào đế giày cho sạch máu, chợt nghe trong miếu có tiếng ú ớ nói mê và tiếng rên rỉ lúc đứt lúc nối đưa ra. Hai người cùng chú ý nhìn vào, chỉ thấy một gã thiếu niên ăn mặc lối thư đồng nằm cong queo dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, hai bàn tay trắng nõn cứ ôm lấy bụng mà xoa, miệng luôn luôn rên rỉ, cuộc chém giết vừa rồi hình như gã không biết gì hết.

Tuy gã mặc quần áo đàn ông nhưng lúc này vì lăn lộn mãi dưới đất, vạt áo quấn chặt vào người, nên ai để ý nhìn cũng nhận ra đó là một người con gái. Vương Vĩnh Hào đôi mắt trợn tròn, miệng há hốc. Trương Phong cũng cảm thấy bứt rứt cả người, Vương Vĩnh Hào lắp bắp nói:

- Chỉ…chỉ sợ đây…đây chính là Ngũ phu nhân nhà ta?

Trương Phong chỉ ậm ừ không đáp. Vương Vĩnh Hào vội kéo tay hắn nói nhỏ:

- Không được đâu, lỡ cấp trên biết thì chết!

Trương Phong chợt giằng tay ra gắt:

- Mặc kệ…

Rồi hắn xăm xăm bước lại gần nàng. Vĩnh Hào quát to một tiếng, phi thân đá vào thân hắn một cái bằng trời giáng, Trương Phong đang lúc thần hồn như si như dại thốt nhiên bị một cái đá bất ngờ, thân hình bắn cao lên mấy thước. Hắn gầm lên một tiếng, lại toan xông vào. Vương Vĩnh Hào nói:

- Ngươi đã muốn chết thì ta cùng chết một thể cũng được, nhưng ngươi định chiếm cả một mình thì không xong?

Trương Phong giận lắm quát:

- Đồ khốn! Ngươi phải nhường cho lão tử hưởng trước mới được!

Vương Vĩnh Hào cười khảy:

- Vì cớ gì ta phải nhường ngươi trước?

Trương Phong đáp:

- Vì cái này!

Nói xong giơ tay thoi một quyền vào giữa ngực gã họ Vương. Gã họ Vương ngồi thụp xuống tránh được một quyền, rồi lại dùng thế “Thu phong tảo lạc diệp” chân phải xoay tròn đi một vòng, quét ngang hai chân Trương Phong. Trương Phong không tránh, chỉ giơ quyền lên dùng thế “Thiết ngưu canh địa” đánh xuống, ”bịch” một tiếng quyền đã đánh trúng đầu vai của Vương Vĩnh Hào, đồng thời hai chân hắn cũng bị Vương Vĩnh Hào quét trúng, lập tức cả hai cùng ngã nhào xuống đất.

Hai gã áo đen toàn là chân nông phu chỉ quen đánh nhau bằng đòn cán, dao quắm. Lúc này chúng đã liều mạng một mất một còn đâu còn kể gì đến chiêu này thức nọ, nên đứng ngoài chỉ nghe thấy những tiếng đấm đá huỳnh huỵch, được cái da thịt họ đều dày dặn nên không ai đến nỗi bị thương.

Choảng nhau một lúc, cả hai đều thở hồng hộc như trâu, Vương Vĩnh Hào chợt quát to:

- Dừng lại!

Trương Phong vừa thở vừa nói:

- Dừng cái gì? Cứ đánh nữa đi, ai sợ?

Miệng tuy nói cứng, kỳ thực hắn cũng muốn dừng lại để thở một chút. Gã họ Vương nói:

- Chúng mình có đánh nhau mãi dù có chết cũng chẳng được ích gì, bất nhược chúng ta đánh cuộc bằng cách sai quyền, xem ai trước ai sau có hơn không?

Trương Phong nghe cũng có lý bèn nói:

- Hừ, sai quyền thì sai, tay này đâu có sợ!

Vương Vĩnh Hào gật đầu nói:

- Nghe ta đếm: Một, hai, ba thì cả hai cùng bắt đầu.

Trương Phong nói:

- Để ta nói: Một, hai, ba…

Tayhắn vừa đưa ra, Vương Vĩnh Hào thốt nhiên giơ chân móc một cái làm cho hắn ngã ngửa người ra. Trương Phong giận lắm, chửi:

- Đ… m…

Tiếng chửi chưa thốt ra hết cửa miệng, Vương Vĩnh Hào đã cưỡi lên lưng y xiết tay vòng vào cổ, cười nói:

- Đừng oán lão tử độc ác, chỉ nên oán ngươi dám đòi hưởng trước lão tử! Hà hà!

Hai tay hắn dần dần xiết chặt, Trương Phong trước còn cố chống cự vùng vẫy sau mãi cũng đuối sức, tuy nhiên hai tay hắn vẫn quờ quạng dưới đất như muốn bấu víu lấy vật gì. Gã họ Vương Vĩnh Hào mồ hôi cũng đầm đìa đầy trán, nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười đanh ác. Lúc này bên ngoài song cửa đã lờ mờ có tia sáng chiếu vào, làm cho bộ mặt tái xanh của gã càng tăng thêm phần hung dữ.

Trương Phong đang quờ quạng dưới đất chợt ngón tay chạm phải một vật gì lạnh lạnh, thì ra gã đã với được thanh kiếm. Gã mừng lắm nhưng hai tay gã lúc này đã cứng đờ, không nắm vững chuôi kiếm mà hai mắt cũng hoa lên, không trông rõ gì nữa. Gã họ Vương đưa tay lên vuốt mồ hôi trán, thở ra một hơi dài, mắt hắn hết nhìn cái thây ma nằm dưới đất lại nhìn Tú Linh, miệng nhăn nhở cười một cách cực kỳ khả ố.

Hắn vừa đứng lên bước lại chỗ Tú Linh, chợt nghe bên tai nổi lên một tiếng quát sẽ, tức thì cả cái thân hình lực lưỡng của hắn đã bị văng vào một góc tường miếu. Bức tường trát đất lâu ngày đã vữa hết vôi, lúc này lại bị thân thể hắn đập vào làm cho bụi đất rơi lả tả, hắn chỉ kịp rú lên một tiếng thảm thiết, máu tươi phun ra như suối nằm chết ngay đơ dưới đất.

Trong ánh sáng ban mai, chỉ thấy Nhâm Vô Tâm vẻ mặt hầm hầm đứng bên cạnh Điền Tú Linh, lồng ngực vẫn còn phập phồng thở dốc. Chàng không hiểu sao sự thể lại diễn biến nhanh đến thế? Chàng chỉ nhớ rằng chàng vừa ngủ một giấc dài, lúc tỉnh dậy thì thấy không những thời gian địa điểm đều biến đổi khác hẳn, mà sức khỏe của chàng cũng hồi phục một cách rất nhanh chóng. Chàng nhìn Tú Linh nằm lăn lóc dưới đất với mấy cái xác chết, trong bụng cũng hơi lờ mờ đoán được một vài phần.

Giữa lúc đó Tú Linh cũng vừa chợt tỉnh dậy, nhưng thần trí của nàng hình như vẫn còn lơ mơ, chưa nhận thức được hoàn cảnh rõ rệt. Vừa trông thấy Nhâm Vô Tâm nàng chợt đứng vùng lên, rồi bất

thình lình nhảy vụt ngay vào lòng chàng. Vô Tâm giật mình kinh sợ, vội giơ hai tay đón lấy tay nàng. Lúc đó chàng mới nhận ra toàn thân nàng nóng bỏng như lửa, lại thấy hai gò má nàng đỏ ửng, miệng vẫn rên rỉ nói mê.

Chỉ trong thoáng chốc, Vô Tâm đã hoảng nhiên tỉnh ngộ, chàng kinh sợ nghĩ thầm: “Sao nàng lại uống phải thứ thuốc bậy này?”

Chàng vừa nghĩ vừa lấy tay điểm vào ba huyệt đạo của Tú Linh, rồi bế nàng đặt lên thần án chỗ chàng nằm ban nãy. Tú Linh tuy đã bị điểm huyệt nhưng đôi mắt của nàng vẫn đăm đăm nhìn chàng, nửa như ai oán nửa như van lơn, tựa hồ đang cố đè nén những nỗi thống khổ.

Vô Tâm chợt nghĩ: “Thứ thuốc này tất là của một trong ba cái xác nằm kia đã đánh lừa nàng uống. Vậy thì trong mình chúng tất có giải dược?” Chàng nghĩ vậy liền đi lại gần ba cái xác, thò tay vào mình chúng khám xét. Quả nhiên chỉ một lát sau, chàng đã tìm thấy một chiếc lọ bằng ngọc bích lục ở trong mình Mộ Dung Phi. Sau khi đưa lên mũi ngửi, chàng biết ngay đó chính là giải dược.

Mãi tới khi chàng đã mặc sống áo và thắt lưng lại cho Tú Linh tử tế, nàng mới từ trong giấc mộng si mê tỉnh dậy, đưa mắt nhìn quanh tưởng như mình vẫn còn ở trong mơ.

oOo

Núi Bàn Chủng vị trí ở phía Tây địa hạt Cam Túc đó là một nơi núi hiểm đá xấu, địa thế cheo leo, từ xưa đến nay rất ít người qua lại. Vào buổi chiều tà, trên con đường hẻm trong núi chợt có hai bóng người đi tới. Lúc này tuy đã vào tiết mộ xuân mà hai cái bóng vẫn mặc áo lông cừu, đội mũ lông điêu che gần hết nửa mặt.

Hai người đi một cách vội vàng hấp tấp, chẳng nói chẳng rằng đó là Nhâm Vô Tâm và Điền Tú Linh, thì ra ngọn núi Bàn Chủng này chính là khu vực Tử Cốc. Vô Tâm đã được nghe Tú Linh kể hết những chuyện xảy ra mấy hôm trước, chàng vừa kinh sợ lại vừa lấy làm may mắn; nếu Mộ Dung Phi không đuổi kịp thì hai người đã không đến nỗi lâm vào vòng nguy hiểm, nhưng nếu không có hắn dẫn đường thì hai người lại khó lòng tới được Tử Cốc.

Càng đáng ngờ hơn nữa là lai lịch của người đàn ông cụt tay, người này không những hành tung quỷ bí, võ nghệ cao cường, mà hình như lại còn thông hiểu cả những thế võ của nhà Nam Cung thế gia nữa. Và ông ta với mình không quen thuộc sao lại chịu tổn hao chân khí, khẳng khái cứu mình như vậy?

Chàng đoán chắc thân thế con người bí mật đó tất phải có liên quan mật thiết với Tú Linh, nhưng việc này đầu dây mối nhợ còn nhiều phức tạp, trong một thời gian ngắn chưa thể phanh ra được. Điền Tú Linh thì chỉ băn khoăn không hiểu tại sao tiết trời đang ấm áp thế này mà Vô Tâm lại bắt mặc áo lông cừu đội mũ lông điêu? Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng vì cuộc tai biến vừa qua, nàng vẫn chưa

hết sượng sùng bẽn lẽn, nên trong lúc đi đường nàng chỉ lẳng lặng, không hề lên tiếng.

Hai người men theo đường núi đi ước chừng được hai dặm, tiết trời mỗi lúc một lạnh, hai bên vách núi đã thấy ngấm sương và hoa tuyết, đường đi cũng mỗi lúc một gập ghềnh, đang đi chợt thấy một vách đá sừng sững chắn ngang trước mặt, đỉnh núi cao chót vót sát tới tầng mây, trông không biết đến đâu là hết.

Vô Tâm chợt dừng lại nói nhỏ:

- Cửa Tử Cốc ở trên vách núi, cách mặt đất tới năm sáu trượng, cô nương sửa soạn sẵn nhé!

Tú Linh gật đầu. Vô Tâm hít một hơi dài lùi lại ba bước lấy đà, rồi nhảy vọt một cái, thân hình đã như con vượn bám vào vách đá leo lên. Chỉ trong chốc lát, trên núi đã thấy thả xuống một sợi dây thật dài, kế lại nghe tiếng Vô Tâm từ trên cao vọng xuống:

- Lên đi!

Tú Linh cũng bắt chước phương pháp của chàng nhảy lên níu lấy sợi dây. Tiếng rằng nhờ có dây đỡ sức mà lúc leo lên tới đỉnh núi, nàng còn phải thở dốc một hồi.

Cảnh vật nơi đây thật âm u kì dị, tước bích đến đây thì ăn lõm vào sườn núi phẳng, rộng ước hơn một trượng, cửa vào cốc cũng vuông chừng một trượng, bên ngoài có những tảng băng rắn như đá che lấp cả cửa hang. Có lẽ vì băng tích tụ đã lâu ngày nên đã ngả thành màu lam sẫm, càng tới gần càng lạnh buốt, nếu không thông thuộc đường lối quyết không ai có thể tìm ra được cái cửa đó.

Vô Tâm cuộn sợi dây cất đi rồi xăm xăm bước lên trước, tay giơ hỏa tập soi đường, trong màn sương u ám ánh lửa lại biến thành màu biếc xám. Tú Linh theo vào, chỉ thấy bên trong là một cái hang sâu, ngoài rộng trong hẹp thăm thẳm không biết đâu là đáy, hai bên vách núi cứng như sắt và có lẽ vì quanh năm sương gió thấm dầm, thành ra trên mặt đá có nhiều vết lở tróc, sần sùi như vảy cá, lúc này bị những lớp tuyết ngoài cửa hang phản ánh và bóng lửa chập chờn chiếu vào, cảnh tượng trông càng huyền ảo.

Ngẩng trông lên, chỉ thấy bốn bề vách đá bao bọc cao sát tới tầng mây, bên trên còn lờ mờ phủ một màn sương mỏng khiến cho người đứng bên trong, có cái cảm giác như đang đi xuống Hàn băng quỷ ngục ở dưới Cửu u. Tiếng gió rít lên va vào bốn vách đá dội lại nghe như tiếng ma gào. Tú Linh nghĩ thầm: “Nơi này gọi là Tử Cốc, thật là xứng đáng.”

Đi sâu vào cốc chừng hơn mười trượng tiếng gió đã dịu bớt, nhưng khí lạnh lại càng tăng. Trong cốc địa thế tuy bằng phẳng nhưng chỗ nào cũng phủ đầy sương nên rất khó đi, mà bởi sương tuyết phủ lâu ngày biến thành khí lạnh xuyên thấu qua gót chân, đâm xuyên lên tới tim óc.

Đang đi chợt thấy một bóng người cầm thanh trường kiếm sừng sững hiện ra trước mặt, thân hình

hơi cúi xuống thanh kiếm hơi đưa lên, hình như đang sắp sửa xông tới. Tú Linh giật mình vội đứng dừng lại, nhưng Vô Tâm vẫn thản nhiên làm như không trông thấy, cứ việc giơ cao hỏa tập rảo bước lướt qua. Tú Linh lấy làm lạ bèn cũng bước theo, khi đến gần mới nhận thấy cái bóng đó là một chàng thiếu niên, mình mặc toàn đồ gấm vóc thêu hoa rất nổi, thanh kiếm trong tay cũng sáng loáng như nước.

Nhưng khi nhìn kỹ mới biết rằng chàng thanh niên áo quần tuy còn mới nhưng người đã chết cứng tự bao giờ, mặt mũi đã co rúm lại băng dính đầy cả hai bên mép, bị ánh lửa chiếu vào trông lại càng dễ sợ. Tú Linh hoảng hốt rú lên một tiếng.

Vô Tâm vội nói:

- Người này chết đã lâu năm, nhưng vì ở đây thời tiết lạnh quá nên thây không bị rữa nát.

Tú Linh hỏi:

- Nếu chết đã lâu, sao không đem chôn đi?

Nhâm Vô Tâm than rằng:

- Hai vị tiền bối trong Tử Cốc hành động kì dị, mình không thể đoán được đâu! Các ngài để cái xác này ở đây có lẽ chỉ cốt làm cho cửa hang Tử Cốc tăng thêm phần khủng bố!

Tú Linh sợ hãi nói:

- Nếu vậy chắc bên trong còn nhiều xác nữa?

Vô Tâm gật đầu rồi giơ cao cây hỏa tập rảo bước đi lên. Địa thế mỗi lúc một dốc, Vô Tâm phải từ từ đi chậm lại, đi được một quãng lại gặp mấy cái xác nữa. Những cái xác này đều giữ đúng tình trạng lúc chết, thân thể vẫn đứng thẳng, quần áo vẫn đẹp đẽ nhưng râu tóc đã rũ kín xuống tận cằm, khiến người trông thấy phải hết vía.

Tú Linh rùng mình, chợt cảm thấy trên trán lạnh buốt như dao cắt, nàng đưa tay lên xoa, bất ngờ những giọt mồ hôi của nàng đã đọng lại thành những cục băng nhỏ như hạt tấm. Ngẩng trông lên, cây hỏa tập trong tay Vô Tâm đã lụi dần hình như sắp tắt, nàng vội kêu:

- Kìa, cây hỏa tập…

Nàng nói ra mới biết giọng mình đã lạc hẳn đi, hai bên đứng cách xa ba thước dù có hét lên chắc cũng không nghe tiếng. Thì ra tiếng nói vừa buột ra khỏi miệng liền bị ngay khí lạnh kết lại, da thịt cũng tê cứng, dẫu có muốn trổ thuật khinh công cũng không đủ sức, hơn nữa nếu chân không bước cẩn thận, lỡ bị ngã xuống chắc cũng khó lòng bò dậy được.

Lại đi một lúc nữa, mới nghe tiếng Nhâm Vô Tâm vọng lại:

- Đến đây là hết trường cốc, phía dưới là “Phong huyệt” tức là lớp cửa thứ hai của Tử Cốc. Huyệt này sâu hơn năm trượng, lúc này chắc cô nương không còn đủ sức nhảy vào nữa. Vậy cứ nhắm mắt lại rồi men theo vách băng mà tuột xuống, hoặc giả cứ nắm tay tôi mà bước lần đi, nhưng cũng phải cẩn thận lắm mới được vì lỡ trượt chân một cái thì khốn!

Tiếng chàng nói lúc đứt lúc nối, rõ ràng là chàng đã phải gắng hết sức mới nói nổi được bấy nhiêu câu. Tú Linh thấy chàng tỏ vẻ tha thiết săn sóc tới mình, trái tim dường như cũng cảm thấy ấm áp đôi chút. Lúc này cây hỏa tập thốt nhiên đã tắt ngấm, trong bóng tối lạnh lùng Vô Tâm đã nắm chặt lấy tay nàng, lại nghe tiếng chàng nói:

- Cô nương phải ngẩng mặt lên vận khí, đứng cho vững dựa lưng vào vách, thế được rồi, nào đi thôi!

Tú Linh thấy bàn tay bị nắm chặt, thân hình không tự chủ được cứ thế trôi tuồn tuột xuống. Vô Tâm nói huyệt này chỉ sâu chừng hơn năm trượng chỉ cốt làm cho Tú Linh được yên tâm. Kỳ thực thì huyệt sâu tới hai chục trượng và từ trên xuống dưới đường đi dốc ngược, băng đóng rất dày và trơn không còn chỗ nào để chân được nữa.

Tú Linh cố giữ thân hình cho vững nhưng lại không sao dằn nổi tính tò mò, sẽ hé mắt ra trông, lúc này hai người đã đi được quá nửa đường, đám sương mù trước mặt đã dần dần loãng bớt cảnh vật bốn bề cũng đã dần dần trông tỏ. Xuống tới nơi này còn lảo đảo bước lạng đi mấy bước, Vô Tâm phải kéo lại mới đứng yên được.

Nơi đây là một cái huyệt sâu chu vi rộng chừng hơn mười trượng, trước mặt là một sườn núi cao chót vót hình thế cheo leo hơi ngả về phía trước, che mất quá nửa nóc huyệt trên sườn núi lởm chởm những hòn quái thạch, hình giống như những loài ác thú thời tiền cổ nhe nanh giơ vuốt như chực cắn người, lại hình như sắp rơi cả xuống huyệt địa thế cực kỳ hiểm trở.

Hai bên vách băng cũng cao chót vót lên mấy trăm trượng mới dựa vào sườn núi, chỉ còn để chừa một khoảng rất hẹp ở chính giữa. Đứng dưới nhìn lên chỉ thấy một luồng ánh sáng len qua khe hở chiếu vào trong huyệt. Tú Linh tới đây mới cảm thấy những cảnh thần kỳ của tạo hóa, thân mình chỉ nhỏ bằng con sâu cái kiến.

Trên mặt đất hạt sương đọng lại như hoa tuyết, địa thế bằng phẳng vòng quanh khu đó còn có một hàng lan can bằng đá, cao chừng bảy tấc gồm mười tám cây cột đá, trên cột khắc những cảnh khổ não trong mười tám tầng địa ngục, lúc này dưới ánh sáng ảm đạm tuy trông không được rõ lắm, nhưng nhờ bóng tối bút pháp lờ mờ bút pháp lại trở nên linh hoạt như thực.

Chính giữa hàng lan can có một cây cột đồng thân to bằng chiếc chén uống rượu, cao hơn đầu

người cắm sâu vào tảng đá, sắc đồng óng ánh màu biếc sẫm, nhác trông cũng biết vật này ít nhất cũng được trên một trăm năm. Tú Linh đưa mắt nhìn qua cảnh vật một lượt, trong bụng không khỏi run sợ sẽ hỏi Vô Tâm:

- Đây có phải là Tử Cốc không? Sao không thấy hai vị tiền bối?

Vô Tâm nghiêm nghị đáp:

- Hai vị tiền bối kỳ nhân tuy cùng ở trong Tử huyệt, nhưng chỗ tĩnh tu của các ngài lại không ở một chỗ, chỉ có ngày Sóc ngày Vọng mới gặp nhau mà thôi.

Ngừng một lát, chàng lại tiếp:

- Hai vị lão nhân gia một vị ở phía trên sườn núi trong một cái động cao nhất, còn một vị lại ở sâu thẳm dưới lòng đất. Mỗi lần tôi muốn cầu kiến, lại gõ vào cái cột đồng kia báo hiệu.

Tú Linh hỏi:

- Gõ vào cột đồng người ở trên sườn núi có thể nghe thấy đã đành, còn người dưới đất làm sao nghe thấy được?

Vô Tâm đáp:

- Cây cột này dài tới mấy trượng, một phần lớn chôn sâu dưới đất đến tận chỗ giường nằm của lão nhân gia, ta chỉ cần gõ vào đầu gậy bên này là người ở đầu gậy bên kia sẽ biết ngay tức khắc.

Chàng ngưng một lát rồi lại tiếp:

- Nhưng chúng ta đến đây hôm nay thật không may lại gặp phải kỳ hai vị kỳ nhân đang tọa quan. Không biết đến bao giờ mới được tiếp kiến?

Tú Linh giật mình nghĩ thầm: “Nếu phải ở đây chờ mấy ngày thì không khéo chết cóng mất!” Nàng đang nghĩ vẩn vơ đã thấy Vô Tâm nhảy qua hàng lan can, dùng hai ngón tay sẽ gõ lên cột đồng mấy tiếng. Tức thì cột đồng ngân lên những tiếng như tiếng chuông, hồi âm vang vang khắp động, mãi mãi không dứt.

Một lát sau tiếng chuông dần dần yên lắng mà Tú Linh vẫn còn nghe thấy những tiếng “coong coong” ở trong tai. Nhưng trên sườn núi và dưới đất vẫn yên tĩnh như tờ, tuyệt không có tiếng ai đáp lại.

Tú Linh cau mày buột miệng than:

- Chúng ta không may thật!

Vô Tâm mỉm cười, chỉ một tảng đá tròn ở trước mặt nói:

- Hòn đá này chất nó giống như một loại “Ôn ngọc” ở núi lửa, vậy nên trời lạnh thế này mà băng sương không thể đọng được. Ta tạm dùng nó làm giường nằm cũng có thể đỡ rét.

Tú Linh cúi xuống nhìn quả thấy chất đá đẹp như ngọc, sờ tay vào tuy không thấy ấm nhưng cũng đến nỗi lạnh như những tảng đá khác. Hai người cùng ngồi trên tảng đá xếp bằng tròn dưỡng thần. Một lúc lâu Tú Linh sẽ mở hé mắt ra, cảnh vật lúc này trông đã rõ hơn ban nãy. Nhãn quang của nàng chợt chạm phải cây cột đá trước mắt, trên cột vẽ cảnh rút lưỡi trong tầng địa ngục thứ bảy.

Chỉ thấy mấy tên quỉ đầu trâu mặt người cười một cách độc ác, mặt mũi vênh váo nom rất dễ sợ, ngục này chuyên trừng trị những kẻ lừa đảo thuyết khách, đàn ông bạc tình đàn bà lắm điều, những người này đều quì la liệt dưới đất. Người thì đang hả miệng kêu, kẻ thì đang dập đầu xin tha mạng thần tình y hệt như thực.

Tú Linh tuy không muốn nhìn nhưng con mắt vẫn không sao dời ra chỗ khác được. Mà càng trông nàng càng cảm thấy rợn tóc gáy, bên tai tưởng như nghe thấy cả tiếng quỉ gào. Nàng rùng mình bất giác ngồi nhích lại gần Vô Tâm. Giữa lúc ấy Vô Tâm cũng vừa mở mắt ra nhìn nàng, mỉm cười hỏi:

- Cô nương thấy dễ chịu chưa?

Tú Linh đỏ mặt, gượng cười đáp:

- Cũng hơi dễ chịu!

Vô Tâm lại nhắm mắt nhập định. Tú Linh cũng nghiêng mình vừa định nằm xuống một lát, bất đồ chính giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng sắt khua loảng xoảng và tiếng xích sắt kéo lê từ ở dưới lòng đất đưa lên, và trong đó hình như xen lẫn cả tiếng thở dài, nghe thật thê lương ảo não.

Thoạt đầu Tú Linh còn tưởng là mình xem những bức hình kia mà phát sinh ảo tưởng, nhưng khi nàng áp tai xuống đất nghe lại càng rõ hơn. Hình như dưới đó có không biết bao nhiêu oan hồn đang đi đi lại lại than thở, cố nghiến răng chịu đựng để khỏi thốt ra những tiếng kêu gào.

Chỉ trong chớp mắt nàng cảm thấy một luồng hơi lạnh đang từ gan bàn chân xông lên tới xương sống, bất giác làn nhỡn quang của nàng lại dính vào cây cột đá. Nàng sợ run lên cầm cập, buột miệng rú lên một tiếng rồi nhảy về phía Nhâm Vô Tâm.

Vô Tâm giật mình mở choàng mắt ra hỏi;

- Cô nương làm sao thế?

Tú Linh ngồi dựa vào lòng Vô Tâm, tay trỏ xuống đất nói bằng một giọng run run:

- Tướng công nghe… nghe xem tiếng gì ở dưới này?

Vô Tâm lắng tai nghe ngóng một lúc rồi lắc đầu:

- Có tiếng gì đâu?

Tú Linh ngẩn người ra lại áp tai xuống đất, quả nhiên không nghe thấy tiếng gì nữa. Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Nếu cô nương có lạnh thì hãy khoác thêm cái áo của tại hạ cho ấm!

Tú Linh từ trong lòng chàng nhảy ra lạnh lùng nói:

- Cảm ơn công tử tôi không rét!

Nàng vừa thẹn vừa giận, tự nghĩ: “Có lẽ hắn cho là ta cố ý bịa đặt ra chuyện ấy để lấy cớ ngồi gần hắn chăng?” Nàng giận dỗi ngồi ra phía sau, định bụng hễ còn nghe thấy cái tiếng ấy nữa sẽ lôi chàng dậy cho chàng nghe.

Lại qua một lúc lâu, cái tiếng kỳ quái vừa rồi không còn nghe thấy nữa, mà chỗ khe trống trên đỉnh sườn núi cũng đã thấy ánh sáng mặt trời hắt vào trong huyệt, cái bóng đen của cây đồng trụ cũng đã dịch sang cái cột đá chỗ Nhâm Vô Tâm ngồi. Cây cột đá này chính là chỗ Tú Linh vừa ngồi ban nãy, trên khắc cái thảm cảnh rút lưỡi trong địa ngục. Nhưng lúc này bóng tối đã mất, hơi lạnh đã giảm bớt, những nỗi sợ hãi của Tú Linh cũng không còn nữa.

Đang lúc nàng ngẫm nghĩ tức cười vì những sự hãi hùng đêm trước, thì chợt nghe dưới đất nổi lên một tiếng “cạch” nho nhỏ, chiếc cột đá bị bóng tối bao trùm thốt nhiên chuyển động. Tú Linh vừa toan đánh thức Vô Tâm, nào ngờ chàng đã đứng bật dậy sẽ nói:

- Hai vị lão nhân gia đã hết thời kỳ bế quan. Cô nương sắp được gặp người rồi đó.

Chàng nói chưa dứt cây cột đá đã ngả sang một bên, trên đầu cột chợt hiện ra một cửa động tối om om. Cây cột này nguyên đã lớn bằng người ôm nên miệng động cũng vừa đủ một người chui lọt. Chợt lại nghe phía dưới chân cột một giọng già nua, xa xôi văng vẳng đưa lên:

- Phải Vô Tâm tới đó không?

Vô Tâm cung kính đáp:

- Dạ phải!

Cái giọng già nua lại đưa lên:

- Xuống đi!

Vô Tâm sẽ kéo áo Tú Linh chưa kịp lên tiếng, chợt lại nghe một giọng già nua khác từ trên sườn núi văng vẳng đưa xuống:

- Đứa con gái cùng đi với ngươi là ai thế?

Giọng nói tuy nhỏ như sợi tơ bay nhưng cũng nghe rõ cái ý giận dữ. Vô Tâm hơi rùng mình, gượng cười đáp:

- Vị cô nương đây tuy là đệ ngũ đại phu nhân trong Nam Cung thế gia, nhưng… nhưng…

Chàng ấp úng mãi không tìm được câu đáp, phía trên đã nghe tiếng cười nhạt hỏi:

- Nhưng thế nào?

Vô Tâm ngập ngừng đáp:

- Nhưng nàng đã mấy lần cứu mạng cho tiểu bối, lại bị Nam Cung phu nhân bức bách không chỗ dung thân, vì thế tiểu bối đưa nàng lại đây cầu kiến hai vị lão nhân gia, sau đó sẽ liệu khu xử.

Trên sườn núi chỉ nghe “hừ” một tiếng rồi không thấy nói gì nữa. Vô Tâm vì cớ tôn kính “Tử Cốc nhị kỳ” nên khi mới tới chân núi, chàng và Tú Linh đã tìm cách trừ bỏ những nét dịch dung trên mặt. Lúc này Tú Linh thấy sắc mặt chàng đầy vẻ băn khoăn áy náy, mới biết chàng đem mình tới đây quả là một việc cực kỳ mạo hiểm, liều lĩnh.

Trong phút chốc, nàng chợt cảm kích chàng vô hạn liền nói to lên rằng:

- Vãn bối đến đây chỉ cầu được bái kiến hai vị lão tiền bối một lần, quyết không dám làm rộn chỗ thanh tu của hai vị và thề không bao giờ dám tiết lộ những sự có liên quan nơi đây. Nếu hai vị lão tiền bối vì cớ đó mà trách Nhâm tướng công thì vãn bối xin tình nguyện rút lui ngay, không dám ân hận gì cả.

Chợt nghe vị lão nhân dưới đất thở dài nói:

- Ngươi đã đem nàng đến đây thì thôi cũng được.

Nhưng trên sườn núi lại nổi lên một tiếng cười nhạt nói:

- Đã vậy, ngươi hãy lên đây một mình để ta hỏi.

Vô Tâm nhìn Tú Linh nói sẽ:

- Chờ đây một tí, mà đừng có làm gì nhé!

Tú Linh vừa gật đầu, Vô Tâm đã nhảy vọt lên sườn núi bên trái. Nàng đưa mắt nhìn theo, thấy trên sườn núi có rất nhiều cột băng, có thể đứng vào đó mà leo dần lên được. Nhâm Vô Tâm trèo lên những cột băng đó, người mỗi lúc một nhỏ dần. Lên tới hơn mười trượng thân hình chàng chợt biến mất. Lúc này cảnh vật xung quanh lại yên lặng như tờ.

Thốt nhiên cái giọng ông già ở dưới đất lại văng vẳng đưa lên:

- Nghe Nhâm Vô Tâm nói thì chắc ngươi là vợ góa của Nam Cung Thọ phải không?

Tú Linh giật mình, kính cẩn thưa:

- Thưa vâng ạ!

Tiếng nói dưới đất lại đưa lên:

- Ngươi đã nhờ Nhâm Vô Tâm đưa tới đây, chắc trong bụng có sở cầu điều gì? Nhưng lão phu nói trước cho mà biết, vô luận ngươi muốn cầu điều gì tất cũng phải có điều kiện trao đổi.

Tú Linh ngần ngừ một lát rồi nói:

- Dù vãn bối không cầu xin việc gì nhưng lão tiền bối có việc muốn sai khiến, vãn bối cũng xin tuân lệnh.

Người dưới đất cười nói:

- Không ngờ ngươi lại lanh lợi như vậy? Có lẽ những tính ấy đều do Tổ bà của ngươi truyền cho ngươi chăng?

Giọng cười lạnh như băng thép khiến người nghe cũng phải rợn tóc gáy, Tú Linh không biết đáp lại làm sao. Chờ một lúc không thấy tiếng nói đưa lên nữa, nàng mới ngồi xếp bằng tròn, ngẩng lên trông trời.

Chờ mãi tới trưa mới thấy Nhâm Vô Tâm xuất hiện ở trên sườn núi, thân hình chàng nhẹ nhàng như một cánh chim tà tà bay xuống chỗ có những cây cột băng, lúc ấy mới dừng lại hít hơi một lần nữa đoạn phơi phới nhảy xuống, thân pháp cực kỳ đẹp mắt. Tú Linh thấy thế biết là công lực của chàng đã hồi phục như cũ, trong bụng cũng được an ủi lại thấy sắc mặt của chàng có vẻ tươi tỉnh nhẹ nhõm, bất giác mỉm cười vừa toan cất tiếng hỏi, chàng đã xua tay nói:

- Tôi còn phải xuống dưới này một lúc đã.

Nói dứt lời chàng đã chui vào địa huyệt, Tú Linh đành chỉ đưa mắt nhìn theo, nhẫn nại ngồi chờ.

Nhưng lần này Vô Tâm chỉ vào huyệt một lát lại ra ngay, nói với Tú Linh:

- Con đường này vừa hẹp vừa tối, cô nương đi cẩn thận nhé!

Chàng vừa nói vừa cầm tay nàng kéo đi, trong huyệt quả nhiên tối mò mò, không trông thấy gì cả. Tú Linh chỉ nghĩ tới lát nữa nàng sẽ được nghe những điều bí mật có liên quan đến đời nàng, do chính miệng vị kỳ nhân trong động nói ra mà đã thấy lòng mừng khấp khởi, nên không còn để ý đến quang cảnh bên ngoài nữa.

Thoáng chốc đã ra khỏi con đường địa đạo tới một gian thạch thất, vuông vắn chừng hơn một trượng. Trong nhà chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn và một cái hỏa lò bằng đá nho nhỏ. Cách trần thiết cực kỳ giản đơn, bên cạnh giường còn có một cánh cửa hẹp. Tú Linh trông khắp bốn phía không thấy ai cả, chắc là vị lão nhân ở bên trong cánh cửa đó.

Nhâm Vô Tâm kính cẩn lên tiếng cầu kiến, bên trong cửa có tiếng đưa ra:

- Cứ vào!

Tú Linh hồi hộp theo Vô Tâm bước vào trong cửa, đầu cúi gầm xuống không dám nhìn lên. Chợt nghe tiếng ông già hỏi:

- Đây là Điền cô nương ư?

Giọng nói rất ôn hòa, không có vẻ gì là hung ác. Tú Linh “dạ” một tiếng rồi ngẩng đầu lên, thấy gian thạch thất này hình bát giác bề rộng cũng như gian ngoài, cách trần thiết cũng không kém phần giản đơn. Trên chiếc giường đá trước mặt, có một vị lão nhân tóc bạc phơ phơ ngồi xếp bằng tròn, mình mặc chiếc áo rộng chế bằng các loại da thú ghép lại, mắt đang đăm đăm nhìn nàng.

Chương 41: Thạch Lao

Tú Linh liếc mắt trông trộm, thấy diện mạo ông già cũng chẳng khác gì những ông già tầm thường mấy tý, lòng kính sợ cũng giảm bớt vài phần. Nàng hơi thất vọng, nhưng cũng quỳ xuống thi lễ, thưa rằng:

- Vãn bối Điền Tú Linh tham kiến tiền bối.

Ông già gật đầu nói:

- Ngươi đến đây vì việc gì ta đã biết rồi, nhưng lúc này ta vẫn chưa tiện nói rõ. Ngươi ráng chờ hai hôm nữa hãy hay.

Nàng vừa đứng lên, ông già lại nói:

- Ngươi đã gặp lão phu, vậy hãy ra ngoài chờ đợi lúc nào Vô Tâm xong việc, sẽ đưa ngươi về.

Tú Linh không biết nói sao, đành hướng vào lão nhân và vái một cái rồi tức khắc quay ra.

Ra tới căn phòng ngoài, nàng đua mắt nhìn quanh, thấy bốn bề tối tăm lạnh lẽo, lại cảm thấy thân mình tứ cố vô thân, đi đến đâu cũng bị ngươi hắt hủi, bất giác hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng, rồi ngả mình nằm xuống chiếc giường đá.

Thốt nhiên nàng lại nghe cái giọng ồ ồ của ông già cất lên sau cánh cửa hẹp:

- Ít lâu nay, hành động của ngươi ở bên ngoài, ta tuy không biết tường tận, nhưng nhất định là thiếu sự cẩn thận, dù hôm nay ngươi đem người con gái đến đây thì đủ hiểu. Có lẽ ngươi không nghĩ rằng người ấy rất có thể là gian tế của nhà Nam Cung thế gia, cốt theo ngươi tới đây để xem xét những sự bí mật của ta chăng?

Tiếp theo đó là tiếng đáp của Nhâm Vô Tâm. Nhưng chàng nói nhỏ quá, cố lắng tai nghe cũng không rõ. Có thể đó chỉ là những lời biện hộ cho nàng.

Lại nghe tiếng ông già hừ một tiếng rồi nói:

- Thôi đừng nói nữa! Chả lẽ với sự hiểu biết của ta lại không bằng ngươi sao?

Tú Linh nghe đến đây trong bụng lại càng uất ức, khó chịu. Kế đó lại thấy hai người bàn sang

chuyện khác.

Tú Linh nghe Vô Tâm báo cáo với ông già những mưu mô sắp đặt của mình, bất giác cũng giật mình kinh sợ. Nàng cũng biết Vô Tâm là một bậc kỳ tài nhưng không ngờ sách lược của chàng lại tinh tế chu mật đến thế. Bà tổ nàng lại độc ác khôn ngoan, cũng chưa chắc phen này đã thắng nổi chàng. Kế lại nghe chàng hỏi:

- Vũ công của Nam Cung phu nhân hiện nay đã vào bậc kinh thế hãi tục, phen này bà ta lại bế quan tu luyện, thì bọn tiểu tử làm sao mà đối địch nổi? Vả lại đến bây giờ trong giới giang hồ cũng chưa ai biết môn vũ công bà ta luyện là môn gì?

Lão nhân cười nhạt nói:

- Thế gian vạn vật có tương sinh tương khắc, công phu nào có người luyện được, thì tất cũng có người phá được, ngươi đừng lo.

Tú Linh còn đang lắng tai nghe, chợt thấy lão nhân quát:

- À, to gan thật, dám nghe trộm à?

Tiếp theo đó, chỉ nghe sầm một tiếng, hai cánh cửa đã đóng sập lại. Tức thì trong gian thạch thất lại tối đen như mực.

Tú Linh vừa sợ vừa giận, định đứng lên tìm lối ra ngoài nhưng khi sờ tới chỗ cánh cửa, chỉ thấy là một phiến phẳng lỳ, không còn dấu vết gì nữa, cả cánh cửa vào phòng lão nhân cũng vậy.

Tú Linh run sợ nghĩ thầm: “Lão thấy ta nghe hết việc bí mật nên định giết ta để diệt khẩu. Nhưng chả lẽ Nhâm Vô Tâm lại yên lòng để ta chết đói chết rét ở đây ư?”

Nghĩ một lúc, nàng lại tự nhủ: "Nhưng Nhâm Vô Tâm đối với ta có tình ý gì đâu? Hắn chỉ lo tìm mưu tính kế để trừ nhà Nam Cung thế gia, còn ngoài ra không hề để ý việc gì nữa... Hắn sở dĩ đem ta đến đây, chẳng qua chỉ là để lợi dụng ta... Vả hắn sợ lão già kia như cọp, khi nào còn dám mở miệng xin cho ta nữa?"

Nàng vừa tự trách mình, vừa oán hận Vô Tâm, lúc đau đớn, lúc thì giận dữ, tâm trạng rối bời.

Thời gian không biết trải qua bao lâu, Tú Linh nhẩm tính có lẽ đã đến ba bốn ngày, trong ba bốn ngày ấy, nàng vừa đói vừa khát, vừa lạnh vừa rét. Nếu trong lòng nàng không mong manh một tia hy vọng là thế nào Nhâm Vô Tâm cũng đến cứu mình thì nàng có lẽ đã cắn lưỡi chết từ lâu.

Nhưng càng mong mỏi mắt, tia hy vọng mỗi lúc một tan dần, nếu quả Nhâm Vô Tâm có ý cứu nàng thì sao để lâu đến thế? Vả dù chàng không cứu được thì ít nhất cũng phải tìm cách gì thông tin

cho nàng yên tâm chứ.

Nàng càng nghĩ càng đau đớn, nước mắt chảy dòng dòng, bất giác ngửa mặt lên trời lẩm nhẩm nói:

- Nhâm Vô Tâm ơi! Phen này ta chết về tay ngươi, ta chỉ tự oán hận mình, nhưng sau khi ta hóa thành lệ quỉ thế nào ta cũng báo thù.

Nàng vì yêu mà thành thù, vì đau thương mà thành oán hận, nên giọng nói đầy vẻ đau đớn xót xa.

Nàng nức nở một lúc rồi lại nói:

- Bà Tổ ơi, cháu thật có lỗi với Bà Tổ, nhưng cháu chết đi thế nào cũng hóa thành lệ quỉ giúp lão nhân gia một tay làm cho những kẻ tự xưng là nhân nghĩa đạo đức đều chết trong tay bà tổ mới hả.

Nàng nói đến đây thốt nhiên tung mình nhảy lên, đầu va ngay vào hòn đá trên trần nhà. Trong bóng tối không biết có máu phun ra hay không nhưng thân hình nàng đã mềm nhũn, rồi ngã nằm sóng sượt dưới đất.

Ước chừng một lúc không lâu, trên vách đá chợt nứt ra một khe nhỏ, rồi một bóng ngươi lách mình đi vào. Chỗ khe đá nứt không phải là hai cánh cửa lớn vừa rồi, nên bóng tối vẫn mờ mờ, không trông rõ bóng người mới tới, chỉ biết hắn có vẻ thông thuộc đường lối, nên không phải sờ soạng lần mò, đi được vài bước, hắn dừng lại lấy cây hỏa tập trong mình châm, nhưng ánh lửa chỉ lóe lên rồi tắt ngay.

Nhưng trong giây phút đó cũng đủ cho ta nhận rõ, đó là một ông già thân thể cao lớn, râu tóc bạc phơ, trong khi cử động xem võ công có vẻ bình thường, nhưng tuyệt không phải là ông già mà Tú Linh gặp hôm vào động.

Ông ta nhờ ánh lửa lóe lên đã trông rõ chỗ Tú Linh nằm, bèn vội cúi xuống ôm xốc nàng lên, rồi hấp tấp lùi ra khỏi thạch thất.

Vách đá hở lại khép lại như cũ, bên ngoài cũng tối đen như mực, chợt nghe một giọng lạnh lùng cất lên hỏi:

- Không ngờ con gái mà tính khí cũng cương liệt như vậy, hãy xem nàng còn sống hay chết? Nếu còn sống thì chữa chạy ngay đi, sau này còn có việc dùng tới.

Người đàn ông này sờ tay bắt mạch cho Tú Linh rồi nói:

- Không những chưa chết mà vết thương cũng không lấy gì làm nặng lắm. Có lẽ vì nàng đã đuối sức lâu rồi.

Cái giọng lạnh lùng lại cất lên:

- Thôi được, thế cứ đặt nàng xuống đây là được rồi.

Người đàn ông có vẻ kinh ngạc hỏi:

- Để nàng ở đây, thế lỡ nàng phát giác sự bí mật thì sao?

Người trong bóng tối cười ha hả nói:

- Ngươi thì biết cái gì, chính ta muốn để cho nàng biết những bí mật đó. Thôi, ngươi đi làm cơm đi, nhớ nấu cho... tướng công một bát thạch giải vì hắn thích món ấy lắm.

Người đàn ông vâng lời, đặt Tú Linh xuống đất rồi khúm núm đi ra, thoáng chốc đã hòa mình vào trong bóng tối.

Qua một lúc lâu, Điền Tú Linh chợt cựa mình rên rỉ, thì ra nàng đã từ trong hôn mê dần dần hồi tỉnh.

Nàng cố gượng xoay ngươi lại chợt cảm thấy trên đầu đau như búa bổ, trong tai chỉ nghe tiếng gió ù ù, mà lúc trước nằm trong thạch thất không hề nghe thấy, nàng lấy tay sờ xuống đất, cũng không thấy nền đá nữa, quả thật nơi nàng nằm đây không phải là thạch thất.

Nàng chợt rùng mình, nghĩ thầm: "Hay là ta chết rồi nên oan hồn bay đến đây chăng?"

Giữa lúc ấy, nàng lại nghe có tiếng khóa xích sắt kéo lê sền sệt trên mặt đất. Những tiếng đó nghe rất mơ hồ, lúc đứt, lúc nối nhưng cũng đủ để cho ngươi nghe rợn tóc gáy.

Tú Linh cau mày thầm nhủ: "Có lẽ đây là địa ngục cũng nên? Mình đã liều chết, còn sợ gì nữa? Ta thử đứng lên đi xem những tiếng ấy ở đâu mà ra?" Nàng liền lập tức đứng lên sờ soạng đi lần về phía trước. Địa thế nơi này tuy gập ghềnh khó đi, được cái ít lâu nay nàng đã tập quen với những con đường hẻm núi, nên cũng không lấy gì làm khó khăn lắm.

Cái tiếng khóa sắt càng lúc càng rõ, dần dần nàng còn nghe thấy cả tiếng rên rỉ, Tú Linh lại chợt nhớ đến hôm đầu tiên đến tử cốc, nàng áp tai xuống đất, cũng nghe thấy những tiếng giống hệt như thế. Thì ra nơi đây vẫn còn ở trong tử cốc.

Tú Linh chợt nảy tính tò mò, rảo bước tiến mau hơn. Chợt trông thấy trước mặt có ánh sáng lờ mờ rọi lại. Ánh sáng tuy cực kỳ yếu ớt, nhưng cũng đủ cho nàng nhận thấy đây là một căn động vừa hẹp, vừa dài, bốn mặt quái thạch chìa ra như răng ma.

Lúc này nàng đã nghe rõ trong những tiếng khóa sắt lệt sệt, và những tiếng rên rỉ đó còn có lẫn cả

tiếng chân bước nặng chình chịch.

Nàng đi được chừng ba bốn trượng thì đến cuối động, trên vách đá có gắn một chiếc đèn bằng đồng, ánh sáng ảm đạm, bầu đèn lâu ngày đã hoen rỉ.

Dưới ngọn đèn có một cánh cửa sắt, những tiếng xích sắt va chạm, và tiếng rên rỉ đều ở bên trong cửa vang ra. Trên cánh cửa có buộc một sợi xích sắt rất lớn, khóa bằng đồng, chìa khóa treo ngay ở trên sợi dây xích. Ngoài ra bên trên cửa, còn khắc bốn chữ "Vong nhập giả tử" lớn tướng.

Tất cả bấy nhiêu thứ hợp lại, rõ ràng là một cửa địa ngục không sai, Tú Linh lúc này đã quyết liều một phen, nên không biết sợ là gì, cầm ngay chiếc chìa khóa, mở cửa ra.

Nàng phải tốn nhiều hơi sức mới mở được cánh cửa sắt khổng lồ nhích ra một chút.

Tiếng mở cửa vừa ken két nổi lên, tức thì những tiếng dây sắt kéo lê, tiếng bước chân huỳnh huỵch và cái tiếng rên rỉ bên trong cũng đồng thời im bặt.

Tú Linh lách mình bước vào, thốt nhiên giật mình lùi lại mấy bước, đăm đăm nhìn về phía trước.

Ánh đèn trong phòng còn tối hơn ánh đèn ngoài cửa, không khí cực kỳ lạnh lẽo âm thầm. Nhưng trong phòng trống rỗng không có ai cả.

Nàng cố lấy can đảm, đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Có ai trong này không? Ra cho tôi hỏi một tý.

Nàng hỏi luôn ba bốn câu, không có tiếng ai đáp lại, Nàng đánh liều giơ hai tay lên chặn ngực, rồi từ từ tiến vào.

Vào tới giữa phòng, trông khắp bốn phía cũng không thấy gì lạ, thốt nhiên nghe phía sau nổi lên một tiếng “cách” nhỏ, nàng giật mình vội quay đầu lại, chỉ thấy một ngươi đầu tóc rũ rượi, che gần kín khuôn mặt, trông như một cái thây ma, khắp mình đều trói bằng dây sắt, đang định xông lại phía nàng, nhưng hắn vừa cựa mình, chiếc xích sắt đã va xuống đất cành cạch, nên mới bị Tú Linh nghe thấy.

Nàng trông hình dạng ngươi ấy, bất giác kinh sợ dựng đứng người ra, hai chân mềm nhũn, cơ hồ lê đi không nổi.

Người lạ nhìn trừng trừng vào mặt nàng giây lâu không chớp, thân hình cũng đứng sững như pho tượng gỗ. Tú Linh định thần một lúc, rồi hỏi bằng một giọng run run:

- Ngươi... ngươi là người hay ma? Và đây là đâu?

Người kia hình như cũng ngạc nhiên vì câu hỏi của nàng, một lúc mới thủng thỉnh nói:

- Ngươi trông ta giống người hay ma? Ngươi nhận thấy nơi đây có phải là nhân gian không?

Tú Linh sửng sốt, nàng nghe giọng nói của hắn vừa khô khan vừa the thé như tiếng quỷ khóc. Tú Linh không sao tự chủ được, bất giác lùi lại mấy bước. Người đàn ông cười khanh khách nói:

- Đây chính là quỷ vực mà ta đã lâu lắm không được ăn gan người sống, hôm nay bỗng dưng ngươi lại dẫn xác đến để ta chén một bữa cho khoái khẩu.

Hắn vừa cười nói vừa kéo lê xích sắt tiến dần về phía Tú Linh. Tú Linh sợ quá, khắp mình nổi gai ốc lên, chân cứ lùi dần về phía cửa.

Gã đàn ông tuy đeo xích sắt đầy mình, nhưng còn nhanh nhẹn hơn nàng, hắn nhảy một bước chắn ngang lối đi, hai tay giơ ra, miệng nhăn nhở cười nói:

- Ngươi đã vào đây lại còn muốn chạy à?

Tú Linh vừa sợ vừa tức, giơ tay phóng một chưởng vào giữa ngực gã đàn ông, nhưng sức lực của nàng lúc này đã yếu quá, nên chiêu thức không đủ để làm hại người.

Gã đàn ông thấy vậy vội cầm xích sắt giơ ngang lên đón lấy chưởng phong.

Tú Linh lùi lại một bước, phóng luôn ra ba chiêu, gã đàn ông vẫn cười khanh khách, nhẹ nhàng đón lấy, mà hình như hắn còn đoán trước được cả cách biến hóa chiêu thức của nàng nữa.

Tú Linh nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn đánh cướp lấy một đường mà chạy, bèn cố gắng chút hơi tàn, tay phải một chưởng, tay trái một quyền liên tiếp phóng hơn bảy chiêu.

Bảy chiêu đó chính là bí kỹ của Nam Cung thế gia, chiêu thức kỳ quỉ, biến hóa vô cùng. Tú Linh lúc này chân lực tuy đã gần kiệt, nhưng vì nàng liều mạng mà đánh, nên uy lực vẫn còn lợi hại lắm.

Không ngờ gã đàn ông vẫn cười một cách đanh ác nói:

- Vũ công thế gian đánh thế nào được ma?

Hắn chỉ sẽ giơ tay lên, tiếng xích sắt kêu lẻng xẻng, hóa giải luôn bảy chiêu của nàng một cách dũng dị, có một điều lạ là mỗi chiêu Tú Linh sắp sửa phóng ra, hắn đã biết trước mà chặn ngay từ đầu.

Tú Linh sợ hãi, vượt qua người hắn mà chạy, không ngờ hắn đã nhanh nhẹn xoay mình, giang tay chắn ngang lối đi của nàng.

Tú Linh thét lên một tiếng, nằm xuống đất lăn đi mấy vòng, rồi lại lổm ngổm bò dậy, ngẩng đầu

nhìn lên. Gã đàn ông vẫn kéo lê sợi xích sắt, lắc lư tiến về phía nàng, miệng vẫn luôn cười, tiếng cười nghe giống hệt tiếng gầm gừ của loài thú dữ.

Tú Linh lùi mãi, lùi mãi, bất đồ lưng chạm ngay phải vách đá, không còn lối nào thoát được nữa. Gã đàn ông vẫn cười nhăn nhở, cong mười đầu ngón tay lên xông tới.

Tú Linh rú lên một tiếng, hai đầu gối mềm nhũn, sụp quỳ xuống đất, mười đầu ngón tay lạnh buốt của gã từ từ chạm vào cổ nàng, Tú Linh nhắm nghiền hai mắt chờ chết.

Không ngờ lúc ấy gã đàn ông rụt tay lại, cất tiếng cười sằng sặc, tỏ vẻ đắc ý vô cùng, Tú Linh lấy làm lạ, lại hé mắt ra nhìn.

Chợt nghe gã vừa cười vừa nói:

- Điền Tú Linh, sao ngươi không mở mắt ra?

Tú Linh kinh ngạc quá đỗi, vội mở to mắt kêu lên:

- Sao… sao ngươi lại biết tên ta?

Quái nhân cười khanh khách nói:

- Ngươi không nhận ra ta ư? Thử nghĩ kỹ lại xem, ta là một oan hồn đã bị chết ở trong tuyệt nham ngày trước!

Tú Linh bất giác sợ hãi run lên, chăm chú nhìn vào mặt hắn, dưới ánh đèn lờ mờ, chỉ trông một bộ mặt đã bị mái tóc che kín quá nửa, hàm răng trắng nhỡn, nhọn hoắc, có vài chiếc đã bị gãy, duy có đôi mắt, nhìn kỹ thì hình như đã trông thấy ở đâu.

Gã đàn ông lại cười gằn nói:

- Thử nghĩ lại xem… nghĩ lại xem… ta là người mà hồi nhỏ ngươi ghét nhất!

- Vậy ….vậy ra ngươi làNam Cung…..

Gã đàn ông ngửa cổ lên trời cười nói:

- Đúng rồi… ta là hắn … ha ha… không ngờ hôm nay ngươi lại phải quỳ ở trước mặt ta, oán khí bao nhiêu năm nay ta mới gọi là được thở ra một chút.

Tú Linh đăm đăm nhìn con người trước mắt, trong bụng rộn lên những ý tưởng mâu thuẫn, không biết sợ hay mừng? Phải chăng đây chính là người mà mấy tháng nay nàng đã chịu đủ trăm cay nghìn đắng, trèo non lặn suối đi tìm? Nhưng lúc này đứng trước mặt hắn, nàng lại thấy sợ sệt, kinh hoảng,

chỉ lăm le muốn chạy trốn.

Nàng chú ý nhìn kỹ thấy hình dạng người này rõ ràng là một phần người, chín phần quỷ, đâu còn cái vẻ ung dung tiêu sái củaNam Cung công tử năm xưa? Chắc hẳn từ dạo đó đến giờ, chàng đã chịu đựng không biết bao nhiêu nỗi cực nhục thống khổ.

Nghĩ đến đấy, nàng chợt cảm thấy thương hại, bèn ứa nước mắt nói:

- Tại sao chàng lại bị giam ở đây?

Người quái chợt im tiếng cười, cặp mắt tràn đầy oán hận nói:

- Ta khổ tâm bố trí bao nhiêu lâu nay, chỉ vì ta đã biết ....

Chàng vừa nói tới đấy, chợt thấy ngoài cửa có một bóng người phơi phới bay vào, giơ ống tay áo phất một cái, tức thì một luồng hương thoang thoảng từ trong ống tay áo bay ra.

Tú Linh vừa trông thấy bóng người, mũi đã hít ngay phải luồng hương thơm, tức thì đầu óc mê man, không còn biết gì nữa.

Mãi tới khi tỉnh dậy, Tú Linh mở mắt ra nhìn, chỉ thấy da trời xanh ngắt, mây trắng phất phơ, chim chóc trên cành véo von ca hát, bốn bề cây cối xanh um, cỏ non trải kín mặt đất như tấm thảm, thì ra đây là một khu rừng.

Tú Linh giật mình kinh sợ, gắng gượng ngồi lên, thấy mình vẫn mặc áo lông cừu, mũ lông điêu, nhưng sờ vào mình chỉ thấy mồ hôi ướt đầm. Nàng ngạc nhiên nghĩ thầm: “Quái lạ, ta đang nằm mơ hay sao thế này?”

Hồi tưởng lại những việc vừa xảy ra, đầu óc vẫn còn bàng hoàng kinh sợ, không hiểu vừa rồi là mộng hay bây giờ là mộng? Nhưng khung cảnh trước mắt đây đã chứng tỏ cho nàng biết rằng hiện thời nàng không mơ ngủ.

Giữa lúc đầu óc nàng chưa phân biệt được rõ ràng, chợt nghe có tiếng xe ngựa lọc sọc đang đi từ phía xa đưa lại.

Tú Linh đang muốn tìm người hỏi thăm xem đây thuộc về địa phương nào, nên không tìm chỗ nấp, thoáng chốc đã thấy chiếc xe ngựa tiến lại gần rồi đỗ lại.

Tú Linh đã nhìn rõ thấy cỗ xe sơn son thiếp vàng bóng lộn, cả mấy con ngựa kéo trông cũng khỏe mạnh lực lưỡng, rõ ràng nòi ngựa quý.

Màn xe vừa vén lên, bên trong đã thấy bốn thiếu nữ mặc áo trắng từ trong xe nhảy ra, người nào

cũng mặc xiêm dài quét đất, tóc rủ ngang vai, cười nói ríu rít như những con chim vành khuyên, nhảy nhót tiến vào rừng.

Tú Linh mừng lắm, định chạy ra hỏi thăm, chợt ngắm lại bộ quần áo lấm láp xộc xệch của mình, bất giác hơi ngượng, vội đưa tay lên vén gọn mái tóc, sửa lại nếp áo, thủng thỉnh đi ra, nhưng đầu vẫn cúi gằm xuống, không dám nhìn lên.

Tới trước mặt bốn thiếu nữ, nàng dừng lại khép tà áo, thỏ thẻ nói:

- Xin hỏi bốn vị cô nương.....

Nàng chưa nói dứt lời chợt nghe tiếng cười khúc khích, nàng vội ngẩng đầu lên đã thấy bọn thiếu nữ quỳ rạp cả xuống đất. Rồi một ngươi cao nhất bọn cười nói:

- Mới một tháng không gặp mà phu nhân đã không nhận ra bọn nữ tỳ ư?

Tú Linh giật mình sửng sốt, hỏi:

- Các người là ....là ai?

Người con gái lại ngẩng đầu lên nói:

- Oanh Oanh xin bái kiến phu nhân!

Thì ra bọn này chính là tỳ nữ nội trạch nhà Nam Cung. Ba người kia cũng vừa ngẩng đầu lên, Tú Linh lặng người đi một lát, mới thốt được nên lời:

- Oanh Oanh, Yến Nhi, sao các người lại đến nơi này?

Oanh Oanh cúi đầu cười nói:

- Bọn tiểu tỳ đến đây cốt chỉ để đón phu nhân!

Tú Linh còn chưa biết là mình ở đây là đâu, vậy mà bọn tỳ nữ nhà Nam Cung thế gia đã biết mà đến đón, thật là một sự lạ lùng. Nàng bất giác buột miệng hỏi:

- Sao các ngươi biết ta ở đây?

Oanh Oanh cười nói:

- Phu nhân quên rằng chính phu nhân đã thông tin cho Thái phu nhân, nên Thái phu nhân mới sai bọn tỳ nữ đi đón.

Tú Linh đứng ngẩn ra như người bàng hoàng trong mộng, tự nghĩ: "Vô lý, sao ta lại thông tin cho

họ? Hay là trong lúc hôn mê, ta quả có làm việc ấy, mà rồi lại quên đi chăng? Chả có lẽ..."

Oanh Oanh, Yến Nhi thấy nàng cứ đứng ngây người, chẳng nói chẳng rằng, bèn đưa mắt cho nhau, rồi cùng bước lên, mỗi người một bên nắm lấy tay áo nàng, Yến Nhi nói:

- Xin mời phu nhân lên xe kẻo Thái phu nhân đợi!

Tú Linh chau mày nói:

- Bà Tổ ta....

Nàng nói chưa dứt lời, Oanh Oanh vội cười nói:

- Từ hôm phu nhân đi, Thái phu nhân nhớ lắm, lúc nào cũng khen phu nhân là ngươi tốt, chỉ phải tính nhẹ dạ nghe lời những kẻ không ra gì xúi bẩy. Nay nếu phu nhân trở về thì không những Thái phu nhân vui vẻ mà bọn tỳ nữ cũng rất mừng.

Tú Linh chợt ứa nước mắt, nghẹn ngào nói một mình:

- Ta đoán không sai, trên đời này quả không có ai tốt với ta bằng Bà Tổ, chỉ có Bà Tổ, chỉ có Bà Tổ...

Nói chưa dứt lời, nước mắt nàng đã tràn xuống hai gò má. Hai tên thị nữ thấy thế mừng thầm, lại dùng những lời đường mật ôn tồn dụ dỗ, hết sức nói tốt cho Thái phu nhân. Xem chừng Tú Linh đã xiêu lòng, bốn tên thị nữ liền xúm xít đỡ nàng lên xe.

Tú Linh cũng quyết định trở về bên Bà Tổ, chỉ có ở đấy nàng mới được êm ấm và tôn nghiêm, chỉ có ở đấy nàng mới không bị người ra khinh rẻ và hắt hủi.

Lúc này nàng lại thấy hối hận, tại sao nàng lại phản bội Bà Tổ là người đã yêu thương che chở cho nàng từ bé, mà tự đem mình hy sinh cho những kẻ xa lạ rẻ rúng nàng, khinh miệt nàng, chẳng quá ngu dại quá ư?

Nàng đưa tay áo lên gạt nước mắt, rồi để mặc bọn thị nữ dìu lên xe.

Cũng trong lúc ấy trên sườn núi phía xa, dưới bóng cây rậm có một bóng người lom khom, đang chú ý theo dõi bọn Tú Linh. Tuy mặt hắn đã bị cành lá che khuất, không nhìn được rõ, nhưng đôi mắt hắn sáng chói như hai luồng điện, đứng đằng xa vẫn trông thấy rõ.

Mãi tới khi cỗ xe đã đi khá xa, cái bóng mới lủi vào đám cây rậm, biến mất.

Vô Tâm ở trong thạch thất, thấy vị lão nhân nhắm mắt ngồi yên, hình như đã nhập định. Chàng cũng đành ngồi bên cạnh điều tức chờ đợi.

Trong thạch thất không phân rõ ngày đêm, chàng ngồi như thể không biết trải qua bao lâu, lão nhân mới mở mắt ra hỏi:

- Ban nãy ngươi vào thăm lão quái vật trước, lão có nói gì không?

Ông ta gọi lão quái vật tức chỉ vị lão nhân ở trên sườn núi, người này hành tung còn thần bí hơn ông ta nhiều.

Vô Tâm nghe hỏi, mỉm cười nói:

- Lão nhân gia chỉ hỏi đệ tử về những việc vừa qua, rồi xua tay bảo đệ tử đi ra.

Lão nhân mỉm cười:

- Lão quái vật gần đây tính nết lại càng cổ quái, ngươi đã lâu không đến, nên không biết có bữa lão muốn nếm thứ dấm cá ở Tây Hồ. Ngươi thử nghĩ xem ở đây đến cá gỗ cũng không có chứ đừng nói cá dấm, thế là lão làm ầm lên, la hét om sòm. Lại một hôm lão đánh cờ với ta, cờ chưa tàn cuộc, lão nhất định đòi ra cốc, nói là ở đây chịu tội thế là đủ rồi, một hai đòi lão Tạ phải đưa đi ngay, lão Tạ tuy không dám trái lệnh, nhưng cũng không làm nổi, tình trạng thật lúng búng tức cười.

Lão nhân miệng cứ thao thao bất tuyệt, nói toàn chuyện vu vơ, nhưng tuyệt không nhắc gì đến Tú Linh, Vô Tâm tuy thắc mắc nhưng không dám hỏi, chỉ đành lẳng lặng ngồi nghe.

Một lúc khá lâu, chợt nghe có tiếng gõ nhẹ trên bức vách, thì ra trên bức vách còn có một cánh cửa ngầm.

Vô Tâm đứng lên mở cửa, bên ngoài có một người đầu tóc bạc phơ, khom lưng bước vào, tay bưng một chiếc khay, lão trông thấy Vô Tâm chợt hớn hở reo lên:

- Nhâm tướng công về từ bao giờ thế? Nếu biết tướng công về thì lão nô đã nấu thêm một bát canh thạch giải rồi.

Vô Tâm trông thấy ông lão ấy cũng vui vẻ lắm, nhưng còn vờ làm mặt giận nói:

- Lâu lắm không gặp, sao ngươi vẫn gọi ta là Nhâm tướng công? Nếu ngươi còn gọi như vậy, ta sẽ gọi ngươi là Tạ lão tiền bối cho mà coi!

Lão nhân cũng sầm mặt nói:

- Trưởng ấu có thứ tự, lớn nhỏ có phân biệt, trên dưới xưng hô không thể loạn được, lão nô theo hầu lão gia mấy chục năm trời, chả lẽ điều ấy cũng không biết?

Ông già ngồi trên giường cười nói:

- Lão ấy cố chấp lắm, thôi cứ để tùy lão muốn gọi thế nào thì gọi.

Lão Tạ đặt chiếc khay xuống bàn, rồi quay lại cười nói với Vô Tâm:

- Độ này thạch giải sẵn lắm, để lão nô nấu một bát canh thật ngon mang lên tướng công xơi.

Nói xong lão lại khom mình lui ra. Lão nhân bảo Vô Tâm:

- Ngươi lại đây ăn một chút cơm cho đỡ đói.

Vô Tâm nghe lời cầm bát cơm lên ăn, bất giác nhìn ra gian phòng ngoài lẩm bẩm: "Còn... nàng... nàng..."

Lão nhân sầm mặt nói:

- Nàng... nàng cái gì? Ta không để nàng chết đói đâu mà sợ. Ngươi ở trong này dụng công học tập, đừng suy nghĩ vớ vẩn. Để ta truyền cho ngươi mấy môn vũ công tuyệt thế, mới có thể đối phó được với môn ma công của nhà Nam Cung thế gia.

Vô Tâm lại thấy tinh thần khấn khởi.

Lúc này chàng mới chợt nhớ đến cánh tay trắng của Lan cô, bèn đem chuyện mình suýt chết về cánh tay ấy thế nào, nhất nhất kể hết cho lão nhân nghe.

Trong khi nghe chàng nói, sắc mặt lão nhân có vẻ xúc động. Ông dựa lưng vào vách đá, đôi mắt lim dim, hình như đang cố đem trí tuệ và kinh nghiệm trường đời mấy chục năm để thử giải thích một việc thần bí mà có lẽ loài người không sao giải thích nổi.

Vô Tâm nín thở ngồi chờ, không dám kinh động. Một lúc lâu, lão nhân chợt mở mắt, thở dài nói:

- Theo chỗ ta biết thì trong vũ lâm năm xưa có một vị kỳ nhân, tên gọi "Tồi tâm sứ giả". Người này chết đã một trăm năm. Khi sinh thời cũng ít người biết rõ hành tung, và vũ công của ông ta thâm hiểm thế nào, nhưng trong giới võ lâm, ai nghe tên ông ta cũng phải kinh hồn táng đởm.

Vô Tâm buột miệng hỏi:

- Đã không ai biết vũ công của ông ta thế nào thì sao lại sợ?

Lão nhân nói:

- Nhân vì hồi ấy trong giang hồ đồn rằng "Tồi tâm sứ giả" có một môn ma công rất thần kỳ, có thể buộc người nào nhìn ông ta một cái, là phải nghe theo mệnh lệnh của ông ta. Cái thuật ma công huyền bí ấy ngày xưa cũng có tương truyền, vũ lâm gọi là "Nhiếp tâm thuật" ai bị thuật ấy mê hoặc tức

thì thần trí bị hôn mê, rồi hoàn toàn bị người thi hành thuật hiếp chế. Có người còn làm cả những việc mà sức mình không thể làm nổi, thế mới lạ chứ!

Ông lão thở dài một tiếng rồi tiếp:

- Những sự ấy rất khó giải thích, chỉ có thể lấy vài việc ra làm ví dụ, đại khái như có người không biết một chút gì về vũ công nào, nhưng một khi đã bị cái thuật nhiếp tâm làm mê thì người thi thuật muốn bắt hắn nhảy lên cao ba trượng, hắn cũng nhảy được một cách dễ dàng, hay hoặc bắt hắn phải so tài với tay vũ lâm cao thủ khác, hắn sẽ không ngần ngại gì mà nhận lời ngay. Chẳng những thế, trong khi động thủ, hắn còn có thể thi triển được những chiêu thuật mà hắn chưa từng biết bao giờ.

Vô Tâm chăm chú ngồi nghe, sắc mặt luôn luôn thay đổi.

Lão nhân lại tiếp:

- Những việc ấy đều hoàn toàn vượt ra ngoài lý lẽ mà người ta có thể giải thích được, nhưng đó là sự thật hẳn hoi, không phải là chuyện bịa. Ta chỉ có thể tạm giải thích đó là lực lượng của một loại tinh thần, chưa thể quyết đoán được.

Ai cũng tưởng "Tồi tâm sứ giả"đã có cái thuật "Nhiếp hồn" như vậy, tất có thể thu xách quần hào, muốn sao được vậy, trong giang hồ còn ai dám trái lệnh. May được cái ông ta tuy có dị tài, nhưng tâm địa cũng tốt, bình sinh không làm điều gì ác, nên không đến nỗi gây sóng gió trong giang hồ. Nhưng còn Nam Cung phu nhân...

Ông ta trầm ngâm một lát rồi nói tiếp:

- Hiện này tuy mụ dùng phần nhiều là các vị thuốc để chế ngự quần hào, nhưng theo lời ngươi nói về "Tố thủ Lan cô" thì quyết không chỉ mụ ta hiếp chế cô ta bằng dược lực thôi không, ta cho rằng tinh thần ngươi con gái này đều hoàn toàn bị mụ khống chế, nên đã quên hết cả thân thế, cũng như thời gian và vạn vật.

Vô Tâm chợt nghĩ ra, vội nói:

- Phải rồi, hèn gì mà mấy chục năm nay, dung nhan của Lan cô vẫn không thay đổi, thì ra nhờ nàng quên hết cả ngày tháng, nên mới bảo tồn được dung nhan mãi mãi không già.

Chàng nói đến đấy, lão nhân thốt nhiên biến đổi, nhưng chỉ một thoáng lại trở lại bình thường. Vô Tâm không để ý đến điều đó, vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Nam Cung phu nhân vũ công tuy cao, cũng không có gì đáng sợ. Tứ phu nhân Trần Phượng Trinh đã ngầm đưa tin cho đệ tử, nói là ma lực mà Nam Cung phu nhân luyện, toàn là ở "Tố thủ Lan cô" cả. Mấy lần "Tố thủ" xuất hiện, tuy đều chưa đạt tới mức tột cùng, nhưng với ma lực kinh nhân ấy,

cũng đủ làm cho người ta không sao kháng cự nổi, đệ tử động thủ với nàng cũng không sao tránh thoát được một chưởng, nếu để nàng luyện thành công hẳn rồi, tất Nam Cung phu nhân sẽ phát động toàn diện, lúc ấy làm sao mà ngăn chặn được.

Lão nhân mỉm cười nói:

- Ta đã nói: Muôn vật trên đời, đều có sinh có khắc, đã có "Tố thủ Lan cô" thì lại có khắc tinh của Lan cô xuất hiện.

Vô Tâm vội hỏi:

- Khắc tinh ấy là gì? Và bao giờ xuất hiện?

Lão nhân lại cười nói:

- Khắc tinh ấy biết đâu không phải là ngươi? Lại biết đâu không phải mấy hôm nữa xuất hiện?

Vô Tâm mừng rỡ nói:

- Có lẽ lão nhân gia đã tìm được cách khắc phá vũ công của nàng rồi chăng?

Lão nhân gật đầu:

- Phàm người bị thuốc độc làm mê, tất phải có thuốc giải, điều đó việc gì phải nghĩ!

Yên lặng một lát, Vô Tâm chợt hỏi:

- Có điều đệ tử rất lấy làm lạ, không hiểu Lan cô với nhà Nam Cung có quan hệ gì? Và cũng không hiểu tại sao Nam Cung phu nhân lại khống chế được nàng?

Lão nhân trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc này ta cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng Lan cô với Nam Cung Minh, chủ nhân đời thứ nhất nhà Nam Cung thế gia và Nam Cung phu nhân cùng một vị ma đầu vũ lâm nữa, trong chỗ bốn người đó đều có đầu dây mối nhợ quan hệ rất phức tạp. Nam Cung Minh không những đã vì nàng mà bất hòa với Nam Cung phu nhân, vả lại cái chết của ông ta, hình như cũng có ít nhiều liên quan đến nàng. Nhưng nội tình ra sao, thật không ai biết.

Chương 42: Tận Tụy Cứu Võ Lâm

Vô Tâm lại hỏi:

- Còn vị ma đầu võ lâm kia là ai?

Lão nhân nói:

- Vị ma đầu ấy tính tình lại rất cổ quái, tuy có vũ công tuyệt thế, mà bình sinh không muốn cho ai biết tiếng, tên họ của hắn trong vũ lâm, họa chăng có độ ba bốn người biết. Chính ta cũng chỉ biết hắn là một người rất đẹp trai trong thời ấy, mà Nam Cung Minh cũng là một vị phong lưu công tử, còn Nam Cung phu nhân và Lan Cô cũng đều là bậc thiên hương quốc sắc, nguyệt thẹn hoa nhường.

Ông thở dài một tiếng rồi lại tiếp:

- Kể bốn người ấy mà thành hai đôi vợ chồng, thì trên đời tưởng không còn cặp giai ngẫu nào hơn, nhưng khuôn thiên cắc cớ, lại xui khiến cho bốn người ở với nhau tại một chỗ, đến nỗi... ôi!

Nói đến đấy, ông thốt nhiên im bặt. Vô Tâm sốt ruột giục:

- Đến nỗi làm sao?

Lão nhân thủng thẳng đáp:

- Nói tóm lại thì tình cừu ràng buộc quả nhiên kỳ diệu vô cùng. Sau đó ra sao, ngươi cứ đoán cũng biết.

Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Cứ tình lý mà suy, thì lão ma đầu nguyên đã cùng Lan cô sớm thành giai ngẫu, nhưng lão lại say mê Nam Cung phu nhân, còn Nam Cung Minh thì lại bị Lan cô mê hoặc, vì thế mà giai ngẫu trở thành oán ngẫu, phải không?

Lão nhân gật đầu, chàng lại tiếp:

- Thế là giữa Nam Cung phu nhân và Lan cô trở thành hai tình địch. Sau đó hai người đàn ông kia chết đi, Lan cô mới lọt vào tay Nam Cung phu nhân. Nam Cung phu nhân bèn dùng dược lực và thuật nhiếp tâm làm cho Lan cô bị mê lú mất bản tính. Nhưng vũ công của Nam Cung thế gia vốn là nội gia

chính tông, vậy mà Nam Cung phu nhân lại biết rất nhiều công phu bàng môn tả đạo, cái thuật nhiếp tâm là một thuật cực thiên tà, giang hồ không ai biết, Nam Cung phu nhân sở dĩ biết thuật ấy có lẽ là lão ma đầu kia bí mật truyền lại cho mụ. Vậy thì lão ma đầu đó tất có quan hệ với vị "Tồi tâm sứ giả" nhất định không thể không được.

Lão nhân đăm đăm nhìn chàng hồi lâu, rồi nói:

- Ngươi quả là một đứa trẻ thông minh hiếm có, chính ta cũng đoán như vậy, nhưng chưa dám xác định. Ngươi hãy tạm lưu lại đây bảy ngày, chờ ta nghiên cứu phương pháp phá môn vũ công của Lan cô. Ngươi thử cố nhớ lại những chiêu thức của cô ta sử dụng thế nào, nói lại cho ta rõ.

Vô Tâm ở lại trong thạch thất bảy ngày, tinh thần và vũ công đều tiến tới trông thấy. Trong thời gian đó, chàng chỉ thắc mắc về Điền Tú Linh, không biết tâm trạng của nàng thế nào, nhưng mỗi lần nhắc tới lão nhân lại gạt đi, nên chàng cũng không dám gặng hỏi.

Thời gian bảy ngày đã qua, chàng liền từ biệt lão nhân.

Ông ta cũng không giữ, chỉ ân cần dặn chàng hành sự phải kín đáo. Rồi đưa chàng ra cửa. Ra đến gian ngoài, không trông thấy Tú Linh, chàng tái mặt vội hỏi:

- Lão nhân gia, Tú Linh ...

Ông già thủng thẳng đáp:

- Đi rồi!

Vô Tâm đăm đăm nhìn ông, ấp úng hỏi:

- Nhưng... nhưng lão nhân gia đã đem... đem nàng...

Lão nhân sầm mặt gắt:

- Ta làm gì nàng?

Vô Tâm cúi đầu nói:

- Đệ tử không có ý gì khác, chỉ vì Điền cô nương đã cứu mạng cho đệ tử, đệ tử lại đưa nàng tới đây, thế tất phải có bổn phận...

Ông già cau mày ngắt lời:

- Ta biết rồi, nhưng ở đây cần phải giữ bí mật, không phải ai cũng có thể bước chân vào được. Ta đã sai người đưa nàng xuống núi, tính mạng vẫn an toàn, ngươi đừng lo.

Vô Tâm biết ông già quyết không nói dối, nên cũng hơi yên tâm. Chàng toan lên núi bái biệt vị lão nhân kia, chợt thấy lão Tạ chạy ra nói:

- Nhị lão gia dặn tôi thưa với Nhâm tướng công là người đã bế quan, tướng công khỏi phải lên chào nữa.

Lão lại cười nói tiếp:

- Lần này tướng công trở về sơm sớm, lão nô sẽ để phần tướng công thật nhiều thạch giải thật ngon.

Vô Tâm mỉm cười bái biệt lão nhân, và từ giã lão Tạ, rồi thoăn thoắt bước lên Hắc cốc.

Khi ra tới chỗ mấy bộ hài cốt, chàng bỗng giật mình dừng lại, mắt trợn tròn xoe. Thì ra chàng vừa trông thấy phía sau hai cỗ thi hài cũ, lại mới thêm hai cái xác nữa. Hai người này đều mặc võ phục đen, trạng thái lúc chết trông thật đáng sợ.

Vô Tâm định thần nhìn kỹ, thấy hai xác chết tuy đã lạnh cứng, nhưng rõ ràng là khi cùng Tú Linh vào cốc, chàng đã để ý nhận xét, tuyệt không thấy hai cái xác đó, vậy thì trong thời gian chàng ở trong động, hai người đó mới lẻn vào, và ai đã giết họ?

Chàng cúi xuống xem xét tỷ mỉ, xem hai người này chết vì cớ gì, nhưng không tìm thấy vết thương, cũng không thấy có vết máu. Chỉ thấy bốn con mắt lồi cả ra ngoài, hình như họ bị tay cao thủ nào đó dùng nội công đánh chết.

Trong vũ lâm hiện thời, những người có nội công tuyệt đỉnh như vậy rất hiếm. Vô Tâm nghĩ mãi vẫn không đoán ra là ai, tại sao lại đến đây đánh chết hai người này, rồi biến đi mất tích.

Chàng còn đang suy nghĩ, chợt nghe từ phía xa xa, có tiếng quát tháo văng vẳng đũa lại. Vì con đường trong cốc khí lạnh buốt như kim châm, nên tiếng nói vừa ra khỏi miệng lại lập tức bị đông kết lại, không thể đưa đi xa được. Vậy mà tiếng quát tháo đó có thể truyền tới tai chàng, đủ hiểu người ấy tất phải có nội lực kinh nhân, trung khí sung mãn.

Vô Tâm giật mình, vội tung mình chạy đi như bay, chỉ vài ba lần nhô lên hụp xuống trong đám sương mù phía trước, quả đã trông thấy bóng người phấp phới, đao kiếm lấp loáng.

Chàng dừng bước lại , nấp sau một mỏm đá, rồi len lén đi dần ra. Khi còn cách hơn một trượng, chàng mới lờ mờ nhận thấy mấy bóng người trước mặt.

Chỉ thấy ba người đàn ông mặc võ phục đen, tay cầm đơn đao bản hẹp đang vây xung quanh một người tầm vóc cao lớn, vượt hẳn thường nhân.

Loại binh khí của ba người này tuy vẫn thường thấy ở trong giang hồ nhưng cách họ thi triển thật là quỉ quái, quái dị vô cùng. Người cao nhất tay phải múa con dao lên như cơn gió lốc, liên tiếp đánh ra theo phép liên hoàn, dao nọ nối dao kia, liên miên bất tuyệt, không để cho đối phương kịp thở.

Một người cầm dao tay trái, đao pháp tuy cũng giống người kia, nhưng lại toàn đi ngược đường, làm cho người ta không biết đâu mà phòng được. Và đường đao của hai người, một đi thuận, một đi nghịch, phối hợp lại thành không còn một khe hở nào.

Còn người bé nhỏ nhất lại thi triển môn đao pháp Địa thăng là một môn hiếm thấy ở trên giang hồ. Con đường này đã hẹp lại tối, dưới đất thì lởm chởm những huyền băng mà hắn thi triển môn đao pháp đó, quả khiến cho người ta phải kinh sợ.

Trong ba người này, dù phải đối phó với một người cũng khó khăn thay, huống hồ đằng này lại ba người tiếp tay nhau, trên dưới tung hoành, kẻ hô người ứng, dù không sơ hở chút nào, dù cho các vị chưởng môn Thiếu Lâm hay Vũ Đương, cũng khó lòng chiến thắng được bọn họ.

Nhưng người cao lớn đứng trong đám đao quang lấp lánh đó, chỉ dùng tay không đón đỡ ba ngọn đao dài, mà vẫn tỏ ra ung dung nhàn hạ, không những không bị lạc hạ phong mà còn công nhiều hơn thủ.

Chỉ thấy mỗi lần ông ta vung chưởng lên đều kèm theo một luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt, vũ công cao cường và nội lực thâm hậu ấy,Vô Tâm từ khi hành tẩu giang hồ đến nay, quả chưa từng thấy bao giờ. Có lúc đối phương chém qua một đao, rõ ràng không còn chỗ nào né tránh nữa, vậy mà ông ta chỉ khẽ ngả người qua một chút là đã nhẹ nhàng tránh thoát.

Mục lực như Nhâm Vô Tâm mà cũng chịu phép, không hiểu thân pháp của ông ta biến hóa thế nào.

Chàng lẳng lặng nhẩm tính mấy cao thủ võ lâm đương thời, những người đó mình không biết mặt, nhưng tuyệt không thấy có ai có công lực thâm hậu và thân pháp kỳ quái như người này.

Chỉ trong phút chốc, mấy người áo đen, hình như cũng tự biết không thể cầm cự lâu được nữa, thế tất phải đánh một canh bạc cuối cùng, ba lưỡi dao dài đành kết thành một màng lưới, dần thu hẹp lại, mắt trông thấy ba mũi dao nhọn sáng loáng phóng ra, hình như đều chĩa cả vào người cao lớn, nhưng trong không đầy một nháy mắt đó, ông ta đã lọt ra khỏi lưới đao, nếu người áo đen biến chiêu không nhanh, ba lưỡi dao dài tất phải đâm trúng lẫn nhau.

Vô Tâm càng xem, càng kinh hoàng, chàng biết cái lối đánh giáp la cà như vậy, tình trạng lại càng nguy hiểm, sự sống chết thắng bại chỉ trong khoảnh khắc. Nhưng vì cả hai bên đối với chàng cũng không quen biết, chưa rõ ai là bạn, ai là thù, có khi cả hai bên cùng là kẻ thù cũng chưa biết chừng, vì thế nên chàng không định ra tay giúp ai cả.

Đứng xem một lúc, chàng chợt nhận thấy bóng người cao lớn đứng giữa lưới đao, chưởng tuy lanh lẹ, nhưng trong chiêu thức hình như luôn luôn có chỗ sơ hở, mấy người áo đen đánh sát lại gần, chính là nhắm vào những chỗ sơ hở đó, họ hy vọng trong trường hợp cần phải đánh nhanh tay, đối phương không thể dùng chưởng phong hùng hậu để bù đắp vào những chỗ sơ hở được. Chỗ dụng tâm độc ác của họ như vậy, chính Nhâm Vô Tâm cũng không ngờ tới.

Một cao thủ nội gia tuyệt đỉnh, mà chiêu thức còn những chỗ sơ hở, điều ấy càng làm cho Vô Tâm phải kinh ngạc.

Chàng leo lên, bước lần thêm mấy thước nữa, khi giáp đến tận nơi, mới nhận ra người cao lớn đó chỉ là một người tàn phế, vừa rồi vì sương mù nhiều quá, nên mãi lúc này chàng mới nhận rõ.

Người đã bị tàn phế, võ công dù cao đến mấy, chiêu thức cũng không sao tránh khỏi sơ hở. Nếu là một chọi một, thì những chỗ sơ hở đó cũng không lấy gì làm ngại lắm, nhưng lúc này ông ta phải chống đối với ba cao thủ, ba thanh dao dài, từ bốn phía đổ dồn tới, trên dưới giáp công, dẫu có ba đầu sáu tay, cũng chưa chắc đã phòng ngự xiết, huống hồ đằng này ông ta chỉ còn một cánh tay và một cẳng chân.

Vô Tâm còn đang ngậm ngùi tiếc rẻ, óc chàng thốt nhiên chợt nhớ tới người dị nhân đã liều mạng cứu mình dạo nọ, chàng tuy chưa biết mặt ông ta, nhưng cứ nghe lời Tú Linh miêu tả hình dáng, diện mạo vị ân nhân đó, đem so với con người khôi vỹ kia, thật không sai tý nào. Chàng gật gù nghĩ thầm: "Đúng rồi, đúng là vị ân nhân của mình rồi! Chắc chắn không sai! Ta phải cứu mới được".

Lúc này người cụt tay đã bị đối phương khám phá nhược điểm, tình thế mười phần nguy ngập, Vô Tâm sẽ len lén bước ra thân hình nhích đi như con cá bơi, lừ lừ tiến về phía sau người áo đen, bốn người đang mải đánh nhau, không ai để ý.

Chàng liền xếch ngược lông mày, thét lên một tiếng, tay trái dùng quyền, tay phải dùng chưởng, một chiêu hai thức phóng ra thật nhanh.

Người áo đen nghe tiếng thét, giật mình kinh sợ, chưa kịp xoay trở thì hai luồng chưởng phong như vũ bão, đã từ phía sau phóng tới.

Hắn đã từng gặp đại địch nhiều lần, nên không cần quay lại, cũng biết người đánh phía sau võ công cao tuyệt, dẫu có tránh được chiêu đầu, thì những chiêu sau liên miên tiếp tới, chắc cũng khó lòng đỡ nổi, bèn xoay người ghé chân rút đao về dùng chiêu Bát phương phong vũ múa thành một luồng đao quanh như bóng mây, che kín thân thể, đó chính là một thế thủ tuyệt diệu.

Vô Tâm chẳng những không lui lại tiến thêm một bước thi triển chiêu vô thượng tuyệt học Phân quang tróc ảnh hai tay không sấn vào trong luồng đạo quang, miệng quát:

- Còn chưa buông à?

Người áo đen thấy con dao trong tay bỗng dưng chặt cứng, thì ra sống dao đã bị Vô Tâm nắm chặt, hắn hoảng hốt vội ráng sức rút dao về, nhưng chẳng khác bọ ngựa lay cột đá, bọ ngựa tuy ráng hết hơi tàn, mà cột đá vẫn trơ trơ không chuyển. Hắn vừa toan vứt dao bỏ chạy, nào ngờ một luồng chân lực đã từ mũi dao tuôn xuống, hắn chỉ cảm thấy hổ khẩu như muốn bật tung ra. Vô Tâm lại quát:

- Nằm xuống!

Thanh trường đao lập tức bị đu về phía trước, chiêu đao đã điểm vào ba đại huyệt Tương đài, Nhũ toàn, Huyền cơ của hắn. Gã áo đen chỉ kịp “hự” một tiếng, rồi ngã lăn xuống đất.

Còn hai gã kia, lúc này vẫn dùng hai thanh dao dài vây kín người cụt tay, nhưng đã không chiếm được ưu thế như lúc ban đầu.

Hai người trong bụng đã hơi hoang mang, lại thấy đồng bọn đã bị Vô Tâm hạ, lại càng hoảng hốt, bèn huýt sáo ra hiệu cho nhau, cùng chém dứ một dao, rồi toan bỏ chạy.

Người cụt tay vội quát:

- Chạy đi đâu?

Ông ta dùng chiêu Vân long thám trảo năm ngón tay chìa ra như năm lưỡi câu, tóm lấy cổ tay gã áo đen, xiết mạnh, gã đau quá vừa buông rơi con dao xuống đất, lại bị đối phương bồi luôn cho một chưởng, thế là ngã gục.

Bên kia, Vô Tâm cũng dùng thế liên hoàn điểm ba huyệt đạo của một người áo đen khác. Ta nên biết ba người áo đen này đều có võ công tuyệt thế, nếu không gặp lúc họ thất đảm kinh hồn, thì Vô Tâm làm sao có thể đắc thủ nhanh chóng như vậy được.

Người cụt tay thấy ba địch thủ đã bị đánh ngã, bèn vươn cổ hú lên một hơi dài, làm cho cả tòa trường cốc dài mấy trăm trượng đều vang lên những tiếng "oang oang" như tiếng chuông lớn đổ hồi, mãi mãi không ngớt, đủ tỏ là trong bụng ông ta hào hứng vô cùng.

Đợi cho hết tiếng vang vang, người cụt tay mới vuốt chòm râu rối dưới cằm, cười nói:

- Hẩy tay một cái mà cường địch đã bị bắt, vũ công của bằng hữu giỏi quá!

Vô Tâm cũng cười nói:

- Không dám!

Người cụt tay đang cười chợt ngừng lại nói:

- Nhưng ta với bằng hữu không quen biết nhau bao giờ, sao bằng hữu lại ra tay giúp ta? Ngươi đã ở trong cốc ra, tất phải biết người bị ngươi đánh ngã vừa rồi là ai chứ?

Vô Tâm cười thầm tự nghĩ: “Người này thật cuồng ngạo, ta cứu hắn thoát nạn, mà hắn còn hạch sách sằng, không trách Tú Linh bảo hắn là một quái nhân, trên đời hiếm có cũng đúng.” Chàng nghĩ vậy liền đằng hắng một tiếng dài, rồi nói:

- Tiền bối không nhận ra tại hạ ư?

Người cụt tay hai mắt sáng như điện, nhìn trừng trừng vào mặt Vô Tâm một lát, miệng lẩm bẩm nói:

- Trông mặt hơi quen quen thật...

Trong cốc lúc này quả thật hơi tối, Vô Tâm bước lên hai bước, mỉm cười nói:

- Tiền bối!

Người cụt tay thốt nhiên reo to một tiếng:

- À thì ra ngươi!

Rồi ông ta ngửa cổ lên trời cười sằng sặc, Vô Tâm thấy thế biết là mình đoán không sai. Người cụt tay cười xong nắm lấy tay chàng lắc mạnh rồi nói:

- Thiên đạo tuần hoàn, không ngờ người cứu ta hôm nay, lại chính là người ta cứu bữa trước. Thật là trời có mắt.

Nghe giọng nói của ông ta vừa có vẻ vui mừng, vừa cảm khái, Vô Tâm cũng lấy làm sung sướng, khom mình thi lễ mà rằng:

- Tại hạ may mắn, lần này tình cờ lại được báo đáp tiền bối chút đỉnh, đã thấm vào đâu với cái ơn cao dầy của tiền bối.

Người cụt tay chợt nghiêm sắc mặt nói:

- Đúng thế, người chẳng qua trong khi vô ý cứu ta, còn ta thì lại cố ý cứu ngươi. Từ nay trở đi giữa ta với ngươi không ai thiếu nợ ai nữa. Lần sau nếu thấy ngươi bị nạn, ta cũng không cần phải cứu, hoặc ngươi thấy ta bị nạn cũng vậy.

Vô Tâm bật cười nghĩ thầm: "Thật là quái nhân". Chàng chưa kịp nói gì, ông già cụt tay đã cúi xuống nhặt con dao dài, chống thay làm gậy, quay mình toan đi. Vô Tâm vội gọi:

- Tiền bối hãy thong thả, tại hạ...

Người cụt tay quay lại trừng mắt hỏi:

- Ai là tiền bối của ngươi? Ngươi thấy ta già thật sao?

Vô Tâm sửng sốt giây lâu, rồi cười lấy lòng:

- Cái ấy...

Người cụt tay chợt cười ha hả:

- Chúng ta tuy không thiếu nợ nhau, nhưng cuộc gặp gỡ hôm nay cũng kể như có duyên với nhau, ta định đi mua rượu để cùng ngươi thống ẩm mấy chén cho vui.

Nói xong lập tức phơi phới bay đi. Ông ta tuy chỉ còn một chân, nhưng hành động rất mau lẹ, bước đi không hề nghe thấy tiếng, Vô Tâm cũng đi theo.

Hai người tới một eo núi nhỏ, ông già cụt tay mới dừng lại, thò tay vào khe vách đá, lấy ra một chiếc bầu lớn, rồi cười khanh khách nói:

- Cả cơ nghiệp của ta chỉ có cái bầu này, nó mới thật là tính mạng của ta, thân ta dù bị người đả thương cũng không sao, chớ cái hồ này thì tuyệt đối không thể để cho ai đập vỡ được, vậy nên mỗi khi giao thủ với ai, ta phải giấu nó ở một chỗ thật kín đã... hì... hì, rượu này tuy không ngon, nhưng cũng đủ để khử hàn, tráng đởm. Ngươi thử nếm chơi vài hớp.

Trong khi nói, ông ta đã đổ lấy uống một ngụm, chỉ thấy một mùi vị cay cay đưa từ cổ họng xuống đến dạ dày, bất giác buột miệng khen:

- Ngon... khà khà, rượu ngon!

Người cụt tay chợt cười ha hả, lại đỡ lấy bầu. Hai người cứ luân lưu thống ẩm, cùng cảm thấy thư sướng dễ chịu. Giao tình của họ dường như cũng gần thêm một chút.

Vô Tâm nghĩ thầm: “Ông già này cũng là người có tính tình, nhưng lại cố tình ra vẻ cổ quái, lãnh khốc, bên trong tất phải có ẩn ý gì, hoặc giả ông ta còn có một tâm sự đau thương, không thể nói ra được chăng? Ta phải dò xét dần mới được.” Nghĩ vậy, chàng liền lên tiếng:

- Tiền... ờ quên... huynh đài

Chàng nói chưa dứt lời, ông già lại trừng mắt:

- Ta không phải tiền bối của ngươi mà cũng chẳng phải huynh đài của ngươi.

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Vậy thì tại sao các hạ lại đến đây? Và tại sao lại đánh nhau với mấy tên áo đen?

Người cụt tay vỗ mạnh vào chiếc bầu rượu nói:

- Có một việc ngươi không hỏi, ta cũng muốn hỏi ngươi.

Vô Tâm nói:

- Các hạ cứ hỏi!

Người cụt tay nói:

- Ngươi có biết một gã đệ tử phái Nam Hải kiếm, kiếm pháp cũng đã luyện tới sáu bảy thành hỏa hầu, gã cũng chỉ có một cánh tay.

Vô Tâm không đợi ông già hỏi dứt lời đáp:

- Mộ Dung Phi, người ấy nhất định là Mộ Dung Phi. Sao các hạ lại biết hắn?

Người cụt tay cười hì hì nói:

- Hôm ấy ở trong ngôi miếu hoang núi Chung Nam, hắn chỉ lăm le muốn giết ngươi.

Vô Tâm đỏ mặt cười gượng:

- Thế thì đúng gã rồi, nhưng hiện thời gã không còn sống nữa.

Ông già gật gù:

- Gã chết thật rồi, nhưng không phải ở trong ngôi miếu đó. Sau khi từ biệt các ngươi, ta đi thẳng tới địa phận Tam túc, đêm ấy định tìm một ngôi miếu hoang ngủ đỡ, không ngờ lại trông thấy thi thể của Mộ Dung Phi ở cửa miếu. Vậy mà ta cứ yên trí hắn chết ở sau núi Chung Nam rồi, lúc này trông thấy xác hắn ở đấy, không khỏi kinh ngạc...

Vô Tâm thở dài liền đem những lời Tú Linh thuật lại, kể sơ qua cho người cụt tay nghe. Người cụt tay lắc đầu:

- À bên trong lại còn có một đoạn quanh quéo như vậy mà ta đâu có biết. Vì thế hôm ấy trông thấy xác Mộ Dung Phi, trong bụng không khỏi ngờ vực.

Vô Tâm nói:

- Hôm ấy chúng tôi sơ ý quá, quên không đem chôn hắn đi. Nhưng không biết các hạ tới đấy, cách đây đã bao lâu rồi?

Người cụt tay đáp:

- Ta tới ngôi miếu hoang vào đêm trăng tròn. Đêm ấy trăng sáng vằng vặc như ban ngày, ta đang cúi xuống xem kỹ xác hắn, chợt nghe phía xa có tiếng quần áo, bay phần phật, nghe tiếng gió cũng biết người sắp đi tới vũ công cũng khá cao, và không chỉ có một người.

Ông đưa bầu rượu lên nhấp một hơi, rồi tiếp:

- Ta không muốn sinh chuyện lôi thôi, bèn vội nấp vào một chỗ kín. Dưới bóng trăng trông rõ ba người mặc võ phục đen, sóng vai đi tới. Có lẽ họ cũng định vào miếu trú chân.

Vô Tâm buột miệng hỏi:

- Ba người ấy có lẽ là ba người đánh nhau với các hạ khi nãy chăng?

Người cụt tay chau mày nói:

- Chính đấy, nhưng trong khi ta nói chuyện, ngươi không được hỏi xen. Nếu ngươi cứ dúng mồm vào, ta sẽ không nói nữa.

Vô Tâm mỉm cười ngồi im, ông ta lại nói tiếp:

- Ba người trông thấy xác Mộ Dung Phi cùng kêu lên một tiếng, rõ ràng là họ có quen biết gã kia. Sau đó họ xúm lại mai táng cho gã. Ta chợt nảy tính tò mò, muốn biết ba người kia là ai, và cũng muốn điều tra xem tại sao Mộ Dung Phi lại đến đây mà chết, lại cũng muốn tìm hiểu các người với bọn họ có thù oán gì, liền lập tức theo dõi họ. Hà hà, ba người kia vũ công đều vào hạng khá, vậy mà suốt dọc đường, không hề khám phá ra một kẻ tàn phế đang theo dõi.

Ba người ngày đi đêm nghỉ, hành tung cực kỳ bí mật, hình như không muốn gặp mặt ai. Nhưng mặc dầu họ đi đến chỗ hẻo lánh nào, cũng có người chờ đón liên lạc. Những người này hành động đều hết sức cẩn thận, tuy trong lúc vắng vẻ cũng ghé tai nhau thì thầm, ta cố lắng tai nghe, cũng chỉ loáng thoáng câu được câu chăng, không rõ ra là chuyện gì, thỉnh thoảng họ lại nhắc đến thằng bé họ Nhâm, hình như lần này họ sang phía tây, là cốt để đối phó với thằng bé ấy.

Vô Tâm kinh sợ nghĩ thầm: “Ba người này nhất định là người trong Nam Cung thế gia, không còn hồ nghi gì nữa. Có lẽ họ đã biết hết hành tung của mình, nên đi gấp tới đây để ngăn cản, không cho mình về nữa chăng.”

Người cụt tay vẫn tiếp tục kể:

- Ta tuy không biết thằng bé họ Nhâm là ai, nhưng nghe giọng lưỡi bọn này thì hình như chúng đối với gã họ Nhâm vừa giận vừa sợ. Ta bèn quyết định theo đến cùng, xem chúng thuộc về đảng phái nào. Nhưng lúc đó ta bất quá chỉ định đi xem cho biết, chớ tuyệt không có ý muốn gây chuyện với chúng. Bọn kia hình như cũng không có mục đích, chỉ đi quanh quẩn trong vòng năm ba dặm, tựa hồ muốn tìm kiếm vật gì, hay chờ đợi ai. Lúc nào cũng đề phòng cẩn thận như sắp sửa đánh nhau to, thậm chí lúc đi ngủ, chúng cũng cử người thay phiên nhau canh gác, không dám biếng nhác. Luôn trong mấy ngày như vậy, ta đã thấy sốt ruột, không ngờ giữa lúc ấy, người mà chúng chờ đợi đã đến thực.

Vô Tâm suýt buột miệng hỏi, nhưng chợt nhớ ra, lại vội vàng im miệng. Người cụt tay vẫn thủng thỉnh nói:

- Sáng sớm hôm ấy, ba người đã mua sẵn rượu ngon, gà béo, chờ đến gần chiều, mới đem đến một cái nhà gần bãi tha ma. Ta thấy thế biết chúng đã hẹn với người nào đến đó hội họp. Nhưng mãi tới hết giờ tý, vẫn chẳng thấy ma nào đến, ba người hình như đói quá, bụng réo ầm ầm, nhưng vẫn không dám đem rượu thịt ra ăn. Thấy tình huống đó, ta đoán người chúng đợi, tất phải là một nhân vật quan trọng, nên cũng cố nhịn đói khát, nằm phục trong xó tối, không dám cựa. Chờ một lúc khá lâu, quả nhiên có một bóng người phơi phới đi lại, người này mặc áo dài màu xám, trong khi đi vai không động, chân không co, tựa như cưỡi gió mà đến.

Lúc này gió đêm lạnh lẽo, trong bãi tha ma quạ kêu cú rúc, cái bóng người xuất hiện lúc ấy chẳng khác gì một bóng ma, người yếu vía trông thấy không khỏi rùng mình.

Người cụt tay ngừng lại lát, rồi lại tiếp:

- Lúc ấy ta chỉ muốn xem cho rõ cái mặt mũi cái bóng đó, vì trong giang hồ những người luyện khinh công tới bậc ấy chẳng được bao nhiêu. Nháy mắt đã thấy cái bóng đó tiến lại gần, ta chú ý nhìn thấy mặt hắn như chàm đổ, râu quai nón lởm chởm, trông còn dữ hơn mặt ác quỷ.

Nhưng khi nhìn kỹ, mới biết bộ mặt dữ đó chỉ là mặt người. Tuy nhiên trong cái tình thế nghiêm trọng như thế này mà hắn đeo mặt nạ đến, thật là một sự ra ngoài ý liệu của ta, cho đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu rõ dụng ý của hắn làm thế để làm gì? Nếu là chơi đùa, thì không phải lúc, mà nếu chỉ cốt che dấu bộ mặt thực, thì sao hắn không lấy một mảnh vải đen che đi, việc gì phải làm trò như thế?

Ông ta nói đến đấy, lại nâng bầu tu một hớp rượu rồi tiếp:

- Ba tên áo đen trông thấy người đeo mặt nạ đi vào, đều đứng bên khúm núm vái chào, cười nói:

- Lão tiên sinh đến sớm quá, vãn bối đã sửa soạn rượu thịt, mời lão tiên sinh thưởng thức vài chén cho ấm bụng.

Ta nghe chúng gọi người kia là "lão tiên sinh" mới biết họ không phải là người đồng phái. Cũng

may lúc ấy đêm đã quá khuya, chúng không sợ ai nghe trộm, nên không cần nói nhỏ vì thế ta mới nghe được rõ lắm.

Người đeo mặt nạ hình như không thèm để ý đến thái độ cũng kính lễ phép của bọn kia, vừa bước vào chiếu rượu, đã ngồi ngay xuống,tay đũa tay bát ăn uống nhồm nhoàm, không khác gì một con ma đói, đã bảy ngày không được hột gì vào bụng báo hại những con sâu đói trong bụng ta đều nhao nhao lên phản đối, mà ba tên áo đen đứng cạnh lão cũng nuốt nước bọt ừng ực.

Vô Tâm thấy ông ta tả cảnh như thực, bất giác cũng mỉm cười, nhưng không dám chen lời. Người cụt tay vẫn thản nhiên nói tiếp:

- Lão ta ăn uống chán chê rồi, mới thò tay vào mình lấy ra một chiếc phong bì dán kín, đưa cho ba người rồi nói:

- Trong vòng ba ngày phải đem đi ngay, đừng để lỡ việc biết không ?

Tiếng lão khàn khàn như tiếng vịt đực. Ba người kia kính cẩn đỡ lấy phong bì, sắc mặt đều lộ vẻ hớn hở. Chỉ tiếc gì mắt ta không trông thấy suốt được phong bì, nên không rõ bên trong họ viết gì.

Vô Tâm thất vọng thở dài một tiếng, chàng đoán phong thư ấy tất phải là then chốt quan hệ rất lớn đến vận mệnh của vũ lâm. Người cụt tay lại nói:

Người áo xám đưa phong thư cho bọn kia xong, lại nói: “Về nói với chủ nhân các ngươi rằng đây là một kế sách chỉ thị lần cuối cùng của lão gia, từ lần sau trở đi toàn do chủ nhân các ngươi tùy cơ hành sự, cuộc chiến đấu dù thắng dù bại, lúc này còn chưa xác định, nhưng vô luận thế nào, lão gia cũng không gặp mặt các ngươi nữa đâu. Các ngươi không cần phải tới đây nữa.”

Vô Tâm nghe tới đây, bất giác kinh sợ nghĩ thầm: “Nếu thế thì việc này Nam Cung phu nhân không phải là nhân vật chủ não, sau lưng mụ lại còn có một người ra chỉ thị cho mụ làm. Không biết người này với nhà Nam Cung thế gia có quan hệ thế nào? Và việc cơ mật đó là việc gì?”

Người cụt tay hình như không biết câu chuyện mình đang tự thuật có quan hệ trọng đại tới sự sống chết của vũ lâm thế nào, nên vẫn bình tĩnh kể:

Ba người nghe xong đều biến sắc mặt. Một người nói: "Chủ nhân chúng tôi đang hết lòng mong mỏi ở tiên sinh, sao bỗng dưng tiên sinh lại thoái lui nửa chừng?” Lão già cười nói: "Lão chủ nhân sở dĩ không nói ra được là vì việc này đã gần tới thời kỳ tỏ rõ, dẫu phía địch nhân còn có vài bí mật, chủ nhân ngươi chưa biết, nhưng hiện thời đã có người khác nói hết cho chủ nhân các ngươi nghe, không cần lão nhân gia phải phí tâm nữa.”

Vô Tâm nghe đến đây sợ toát mồ hôi, tự nghĩ: “Người khác là ai? Sao người ấy lại biết việc bí mật của ta?” Chàng còn đang suy nghĩ, người cụt tay lại nói tiếp:

Lão áo xám trầm ngâm một lát rồi lại nói: “Nhưng nếu sau này các ngươi có chuyện gì khẩn cấp muốn cầu báo ta, thì cứ lại địa chỉ này tìm lão.” Nói xong lão lại thò tay vào mình lấy ra một mảnh giấy nhỏ, trong đó biên mấy chữ ý chừng là địa chỉ của lão. Ta đã định đi theo, nhưng khốn nỗi lão đi nhanh quá, biết có đuổi cũng không kịp, ta đành phải dùng tới hạ sách là tìm cách lấy lại phong mật thư ở trong mình bọn kia.

Dè đâu lúc ấy lai có hai bóng đen khác vùn vụt bay tới, thân pháp đều cực kỳ nhanh nhẹn, mà chức phận hình như cũng cao hơn ba người đến trước. Vừa đi đến nơi, họ liền bắt ba người kia trao họ những thư tín vừa rồi, lại ghé tai ba người kia thì thào dặn dò một lúc, mới cầm thư quay đi. Ta nghĩ nếu muốn đi theo hai người đó, chắc họ đã đi xa rồi.

Ông ta thở dài nói tiếp:

- Thế là ta chỉ đành giương mắt trừng trừng nhìn theo bọn họ đem theo hai lá thư bí mật đi, còn ba người kia cũng ngồi xuống ăn uống nốt chỗ cơm rượu còn thừa.

Vô Tâm cũng vò đầu bứt tai còn ý tiếc rẻ, biết rằng dịp tốt đã mất, sau này dù có muốn tìm ông già áo xám kia, chắc là còn khó hơn mò kim dưới đáy bể.

Chương 43: Vì Nghĩa Phận - Huy Quyền Can Thiệp

Người cụt tay than thở giây lâu, rồi lại tiếp:

- Ta không làm gì hơn đã đành tiếp tục theo hút ba người kia. Chiều hôm sau lại thấy hai người nữa đến hội họp, rồi đi thẳng tới đây. Trong khi đi đường, họ vẫn nhìn quanh ngó quẩn trông trước nhòm sau, hình như sợ bị người theo dõi. Ta tuy đã hết sức cẩn thận, mà khi vào tới cốc vẫn bị họ phát giác; thế là xảy ra cuộc ác chiến. May được cái là họ không hỏi lai lịch của ta, mà cũng không xưng danh, chỉ cắm đầu hùng hục đánh. Thoạt đầu ta giết chết ngay hai người, rồi sau đó mới bị ba người vây đánh.

Vô Tâm lẳng lặng ngồi nghe, chân tay lạnh toát, chàng không hiểu tại sao phe đảng Nam Cung thế gia lại tìm vào Tử cốc? Hay là những bí mật trong cốc đã bị họ biết hết cả rồi? Nếu như vậy thật là nguy hiểm.

Chàng còn đang nghĩ ngợi, chợt thấy người cụt tay vỗ đùi đét một tiếng , kêu rầm lên:

- Quên rồi! Quên rồi!

Vô Tâm ngơ ngác hỏi:

- Quên gì cơ?

Người cụt tay lắc đầu thở dài:

- Ta thật là hồ đồ, hồ đồ thái thậm! Tại sao ta không tóm cổ một tên áo đen, tra hỏi lai lịch của hắn thì biết ngay, chớ có khó gì đâu? Chả hơn là cứ ngồi đây mà đoán mò ư?

Nói xong lập tức nhảy vụt đi, Vô Tâm cũng chạy theo. Khi tới nơi, thì ra ba người đã chết cứng tự bao giờ, có lẽ vì họ bị điểm huyệt, huyết mạch không lưu thông được nên đều bị chết cóng cả.

Người cụt tay chỉ giậm chân đấm ngực, chửi mình là ngu ngốc, Vô Tâm sẽ nói:

- Các hạ thật không biết lai lịch bọn này ư?

Người cụt tay kêu lên:

- Cố nhiên, không biết, nếu biết ta còn phải hỏi làm gì nữa?

Vô Tâm cười nói:

- Ba tên này đều là môn hạ của Nam Cung thế gia, chủ nhân của họ chính là Nam Cung phu nhân, còn thằng bé họ Nhâm mà bọn chúng đang đi lùng chính là tại hạ.

Người cụt tay giật mình đứng ngây người ra, hình như đang bị xúc động mạnh. Một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Còn Nam Hải Mộ Dung Phi?

Vô Tâm đáp:

- Cũng là tụi chúng.

Người cụt tay cau mày nói:

- Nếu Mộ Dung Phi là người của Nam Cung thế gia thì sao lại định giết chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia?

Vô Tâm sững sờ hỏi:

- Ai là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung?

Người cụt tay giận dữ quát:

- Nhà ngươi đừng có giả câm giả điếc? Nếu không vì hắn, tại sao ta lại cứu ngươi? Nếu không có hắn thì người đã chết từ đời nào rồi, sao ngươi chóng quên thế?

Vô Tâm lúc ấy mới chợt nhớ ra, liền buột miệng kêu:

- À, thì ra các hạ nói...

Người cụt tay cười nhạt:

- Phải, ta nói hắn, bây giờ ngươi mới nhớ ra ư?

Vô Tâm thở dài nói:

- Nhưng các hạ lầm rồi, người ấy đâu phải là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia.

Người cụt tay tái mặt hỏi:

- Hắn không phải là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia, thì tại sao lại học được môn vũ công bí truyền của nhà ấy?

Vô Tâm gượng cười nói:

- Việc này bên trong còn nhiều uẩn khúc, không tiện nói ra, các hạ đã có ơn cứu mạng cho chúng tôi, tôi cũng không muốn giấu. Nhưng trước khi thuật chuyện, tôi muốn thỉnh giáo các hạ một điều?

Người cụt tay nói:

- Mau nói đi!

Vô Tâm nghiêm sắc mặt nói:

- Các hạ quanh năm du hiệp giang hồ, tại sao không biết chuyện mấy năm gần đây nhà Nam Cung thế gia có xảy ra mấy việc rất lớn, làm chấn động toàn thể giới võ lâm?

Người cụt tay trầm ngâm một lát rồi nói:

- Việc này chính ta cũng không thể nói với ai được, nhưng bữa nay ta phá lệ nói cho ngươi biết, gần mười năm nay ta vẫn ở ẩn trong sơn cốc, không ra đến ngoài, nên mọi việc xảy ra trong giang hồ, ta tuyệt không biết gì hết. Mãi đến mấy tháng gần đây, ta ở yên lâu quá lại muốn ra ngoài nhưng nếu không gặp các ngươi, ta cũng chẳng hỏi đến việc giang hồ làm gì.

Ông ta nói mấy câu đó bằng một giọng cực kỳ đau khổ, đủ hiểu nếu quá khứ của ông không có sự gì quá ư thương cảm thì sao lại chịu giam mình vào u cốc đằng đẵng mười mấy năm trời, không hỏi đến thế sự. Vô Tâm thở dài nói:

- Đã vậy tại hạ cũng xin nói thực người mà các hạ gặp ở Chung Nam dạo nọ, chỉ là cô gái cải dạng nam trang.

Người cụt tay nổi giận hét to:

- Nói láo! Nhà Nam Cung thế gia mấy đời độc tử, làm gì có con gái? Nếu bảo là nhà Nam Cung đem kỳ bí truyền cho người ngoài, thì càng lại là một sự không thể có được. Ngươi tưởng đánh lừa được ta đấy hả?

Vô Tâm chú ý nhìn ông ta gằn từng tiếng:

- Người con gái đó tuy không phải là chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia, nhưng cũng là quả phụ của nhà ấy.

Trong khi nói chàng vẫn theo dõi từng nét biến đổi trên khuôn mặt người đàn ông thần bí, mắt không dời nửa phút. Quả nhiên ông ta nghe tới đấy, sắc mặt đã tái xanh, lẩm bẩm một mình: “Quả phụ... quả phụ...” Thốt nhiên ông ta thét lên:

- Vậy thì chủ nhân đời thứ năm của nhà Nam Cung thế gia cũng chết rồi ư?

Vô Tâm gật đầu, ông ta lại quát:

- Nhưng... nhưng làm sao mà chết được?

Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

- Một đêm mưa gió bị một tên cướp đường giết chết. Đối phương đều bịt mặt nên mãi tới bây giờ trong giang hồ vẫn chưa ai biết.

Người cụt tay thân thể run run, ánh mắt đầy vẻ oán độc đau đớn, tuy ngồi trong bóng tối mà Vô Tâm vẫn trông rõ rành rành. Một lúc sau, ông ta lại lẩm bẩm:

- Một vụ án không có đầu mối, lại thêm một vụ án không có đầu mối.

Vô Tâm gật đầu:

- Cái chết của mấy đời chủ nhân Nam Cung thế gia đều thành những vụ án không có đầu mối.Trong giang hồ ai cũng thương tiếc, có mong có ngày việc ấy được phơi bày ra ánh sáng... Có một điều rất lạ là Nam Cung phu nhân không những không chịu tương trợ mà trái lại còn...

Người cụt tay chợt quát to:

- Câm mồm!

Vô Tâm quả dừng lại không nói nữa. Người cụt tay chợt hỏi lại:

- Ngươi nói dối ta, người ấy là quả phụ nhà Nam Cung thật ư?

Vô Tâm gật đầu chưa kịp đáp, người cụt tay đã ngửa cổ lên trời cười ha hả:

- Coi con bé ấy đối với sự sống chết của ngươi, quan tâm đến thế, đủ hiểu giữa ngươi với nó sự quan hệ quyết không tầm thường.

Vô Tâm đỏ mặt lại cãi:

- Không... không....

Người cụt tay lại sầm mặt quát:

- Ngươi đã biết nó là vợ góa người ta, sao lại còn... còn đi với nó?

Vô Tâm cười gượng nói:

- Tại hạ chỉ cùng đi với Điền cô nương, dọc đường vẫn lấy lễ tương đãi, quyết không có điều gì xằng bậy.

Người cụt tay chợt chỉ vào mặt Vô Tâm chửi:

- Mẹ kiếp! Ngươi đã biết câu "Vườn dưa chữa dép" chưa? Nếu người ngoài biết các ngươi như thế, dù cho không có chuyện gì, cũng không ai tin được! Ngươi đã tự coi mình là người hiệp nghĩa, sao lại vô hình chung làm hại danh tiết của con người ta?

Vô Tâm bị ông ta mắng một thôi một hồi, không biết phân biện làm sao, bất giác buột miệng nói:

- Các hạ quan tâm đến việc nhà Nam Cung như vậy, lại biết cả ngón võ học bí truyền của Nam Cung thế gia, hoặc giả cũng có liên quan gì đến nhà ấy chăng?

Người cụt tay tái mặt quát:

- Những việc bất nhân bất nghĩa như vậy, ai trông thấy mà không nhúng mồm? Cứ gì lão phu? Vừa rồi ngươi đối với lão phu có chút ân tình, nhưng lúc này lão phu không thể không cho quân ác nô thất đức như ngươi một bài học!

Nói chưa dứt lời, ông ta đã quăng con dao dài đi, bàn tay chìa ra, năm ngón tay cong lên, trong bóng đêm trông chẳng khác gì một con độc long ở trong đám mây mù nhe nanh giơ vuốt xông ra.

Vô Tâm biết vũ công của ông ta cao không biết đến đâu mà lường, bèn không dám sơ suất, vội nghiêng người né tránh miệng thì kêu to:

- Chúng ta là bạn không phải là thù, các hạ không nên quá nóng.

Người cụt tay chẳng nói chẳng rằng, một chân cứ nhảy lên thoăn thoắt, nháy mắt đã phóng ra hai chiêu, chiêu thức không những quái dị phiền phức, chưởng phong phơi phới như bông non bay trong gió loạn, thân hình chuyển động, tấn tốc dị thường. Nhân vì ông ta chỉ có một chân, thế đứng không được vững vàng, nên phải dùng thân pháp cực kỳ tấn tốc để bổ khuyết cho chỗ thiếu xót.

Vô Tâm nghĩ thầm: "Người này nghe ta nói Điền Tú Linh là quả phụ nhà Nam Cung liền trở mặt ngay. Có lẽ ông ta chính là "người ấy" chăng? Nếu không thì sao lại dễ giận thế?"

Lúc này chưởng phong của đối phương đã giăng bủa đầy trời, tuy rằng hư nhiều thực ít, nhưng cũng đủ khiến cho người ta không biết đấu mà lường. Vô Tâm đánh chỉ đứng vững như trái núi lấy bất biến mà ứng vạn biến.

Chàng thấy chưởng thế của Người cụt tay chưa đến mà một luồng gió mạnh kinh hồn đã buốt lạnh tới xương tủy, nên càng phải đề phòng nghiêm mật. Mãi tới lúc này chàng cũng không có ý muốn

chống lại đối phương nên không phóng chiêu ra.

Ông già tuy chỉ có một tay nhưng trong lúc phóng chiêu trông tưởng như có trăm ngàn cánh tay cùng khua múa một lúc. Thốt nhiên ông ta quát to một tiếng, tung chân đá vào giữa ngực Vô Tâm.

Vô Tâm tuyệt không ngờ ông ta chỉ có một chân mà dám thi triển chiêu thức hung hiểm như "xuyên tâm thoái" tất phải có công lực kinh người. Phương pháp đó làm cho đối phương không còn lối nào mà tránh. Vô Tâm trong lúc bất ngờ, dẫu có tài trời, mà đứng giữa khoảng đất chật hẹp này cũng khó lòng xoay trở, nhưng nếu cứ liều lĩnh hứng đòn, thì chắc chắn sẽ phải bị thương. Chàng đã không muốn bị thương song trong lúc thảng thốt cũng chưa biết đối phó cách nào.

oOo

Trong Đại tân quan, phụ cận thành Bảo kê, có một thị trấn nhỏ gọi là Điền gia tập.

Thị trấn này tuy nhỏ, nhưng rất có tiếng, nhân vì những vị hào sĩ vũ lâm trong địa phận Thiểm Tây sau khi quy ẩn phần nhiều hay về đấy định cư. Anh hùng tuy già nhưng cũng không cam tịch mịch, mới tụ tập các bạn cố tri vào một chỗ, để khi nhàn rỗi, có người tâm sự cho khuây.

Cuối phố lớn trong trấn, có một tửu quán gọi tên Kim bồn cư, bán thịt bò và rượu trắng, địa phương tuy giản lậu, rượu thịt tuy không ngon nhưng ba chữ "Kim bồn cư" chính hợp với tỳ vị những vị anh hùng trở về cảnh Kim bồn tẩy thủ lúc tàn niệm, vậy nên sự làm ăn rất phồn thịnh, trong quán thường thường không có bàn trống.

Một hôm gió bấc hun hút, giá lạnh như cắt, trong Kim bồn cư cũng đầy những người.

Mấy chiếc bàn vuông lớn, khách hầu hết là các vị hào sĩ quy ẩn ở trong Điền gia tập, duy trong một chiếc bàn con kê sát góc quán, có một người mặc áo bào xám, ngồi quay mặt vào vách, cúi gầm mặt xuống ăn miến, trên bàn còn đặt một gói hành lý, rõ ràng là khách vừa từ phương xa tới.

Thực khách trong quán tuy toàn là những bậc đầu râu tóc bạc, nhưng mỗi lần có dịp gần nhau, nhất là khi đã chếnh choáng hơi men, thôi thì rượu vào lời ra, cười nói ồn ào như vỡ chợ, hào khí buổi thiếu thời vẫn không suy giảm.

Chính giữa lúc cuộc chuyện đang nồng, chợt thấy một ông già râu tóc trắng như cước từ ngoài cửa quán hấp tấp bước vào. Ông ta tuy tuổi đã khá cao, nhưng thân thể vẫn còn tráng kiện, da dẻ hồng hào, sắc mặt lúc này có vẻ hớt hải.

Mọi người trông thấy ông vào, đều nhao nhao chào hỏi, mời ngồi, một người hỏi:

- Trông Điền đại ca hớt hải thế kia, chắc lại mới nghe được tin gì lạ phải không?

Vị Điền đại kha uống luôn ba chén rượu đầy rồi mới thở khà một tiếng, đưa mắt nhìn khắp mọi người nói:

- Một tin động trời, một tin kinh hoàng! Tôi vừa nghe thấy phải vội tới đây báo cáo với các vị ngay, không dám chậm nửa phút.

Mọi người kinh sợ cùng nhìn trừng trừng vào mắt ông già. Ông ta thì thào ra vẻ bí mật:

- Hôm nay thằng con lớn tôi vừa cho tôi hay một tin, tin này hiện thời trong giang hồ còn chưa ai biết, các vị nghe xong chớ có tiết lộ nhé.

Mọi người cùng đáp:

- Đại kha cứ nói đi.

Ông già họ Điền ngập ngừng giây lát rồi hạ giọng thì thào:

- Vị anh hùng mà anh em mình vẫn thường nhắc đến luôn ấy mà, ông ta chết rồi, chết ở sau núi Chung Nam, cách đây chừng độ vài ba hôm.

Tức thì mấy câu hỏi cùng tung ra một lượt:

- Ai? Ai? Vị anh hùng nào?

Một người vội hỏi:

- Ai? Người ấy là ai? Đại kha thử nói rõ xem nào?

Ông già họ Điền đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Người ấy là Nhâm Vô Tâm.

Câu nói ấy vừa thốt ra khỏi miệng ông già, người mặc áo xám từ nãy vẫn ngồi ngoảnh mắt vào tường, tựa hồ như hơi rùng mình, mấy người kia cũng đều tái mặt kêu lên:

- Nhâm Vô Tâm? Làm sao mà chết? Ai giết? Có đúng thật không? Điền đại kha nghe lầm chăng?

Mỗi người một câu nhao nhao cật vấn. Ông già họ Điền sầm mặt đáp

- Tôi nghe rõ lắm, không thể sai được, họ còn nói là bênNam phương hiện đang vì việc này mà gây thành những chuyện long trời lở đất, náo loạn tơi bời. Bọn thủ hạ Nhâm Vô Tâm bấy nay vẫn che nanh giấu vuốt, chưa tới thời cơ, chưa dám vọng động, vậy mà khi nghe thấy tin đều tức giận, điên lên, cơ hồ không nhịn nổi, ... nhưng rồng không đầu, còn làm gì được? Ôi, ho... ọc ... ho... ọc ....!

Ông ta ho khan vài tiếng rồi lặng im không nói gì nữa.

Không khí trong quán lúc này đột nhiên trở nên trầm tịch nặng nề, mọi người chỉ đưa mắt trông nhau, không ai thốt lên một tiếng.

Người mặc áo bào xám ngoảnh mắt vào tường nên không ai trông rõ sắc diện, nhưng cứ trông bàn tay cầm đũa của ông ta run lẩy bẩy, cũng đủ biết cái tin dữ ấy đối với ông ta còn quan trọng hơn đối với bọn kia nhiều.

Một lúc lâu mới có người rụt rè lên tiếng:

- Cái tin này đã chắc đâu là đùng? Biết đâu chẳng bọn thầy trò bênNam ... tự bày ra để làm loạn nhân tâm?

Điền ông lắc đầu thở dài:

- Không, tin này đích xác lắm..., không thể lầm được, chỉ vì tôi không tiện nói rõ tên người.

Vừa nói đến đấy, chợt nghe tiếng người áo xám sừng sộ quát:

- Một tin quan trọng như vậy, sao ngươi đang nói nửa chừng lại thôi?

Tiếng hắn hét vang như sấm, làm cho cốc chén trên bàn cũng rung lên thành tiếng, mọi người đều cảm thấy như bị xé màng tai.

Mấy người này đều là những tay giang hồ lão luyện, thấy thế biết ngay người áo xám tất phải là một cao thủ võ lâm, nội lực thâm hậu, liền đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt tái mét.

Ông già họ Điền lẳng lặng hồi lâu rồi sẽ hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao lại quan tâm đến việc ấy?

Người mặc áo xám không hề quay lại, chỉ sẵng giọng đáp:

- Ta muốn ngươi nói, ngươi cứ nói, hà tất phải hỏi căn vặn.

Ông già họ Điền sầm mặt nói:

- Ta không nói là không nói, ngươi làm gì được ta?

Người áo xám thốt nhiên cười hà hà, ấn hai tay xuống bàn, tức thì cả người lẫn ghế đều bay lên.

Mọi người chỉ thấy hai tai ù ù, cặp mắt hoa lên, Người áo xám đã bay qua đầu thực khách, cả người lẫn ghế rơi đánh sầm một tiếng xuống chiếc bàn lớn, người vẫn ngồi yên trên ghế, dưới ánh đèn chỉ

thấy ông ta mặt vàng như nghệ, hai mắt sáng quắc, khiến không ai dám nhìn thẳng.

Đó chính là một ngón khinh công tuyệt thế, ít thấy trong giang hồ, mấy ông già trông thấy đều lắc đầu lè lưỡi, tự biết mình không phải địch thủ.

Người áo xám mắt sắc như dao, trừng trừng nhìn vào mặt Điền đại kha nói gằn từng tiếng:

- Câu chuyện này đầu đuôi ra sao? Ngươi có nói hay không thì bảo?

Ông già luống cuống lùi lại mấy bước lắp bắp:

- Tin... tin ấy là của con trai lão nói... nó... nó ...

Người áo xám hỏi bằng một giọng gay gắt:

- Hiện giờ nó ở đâu? Ta muốn nói chuyện với nó một lát.

Ông ta mặt mũi tuy xấu xí, song giọng nói oai nghiêm như một ông tướng ra lệnh. Ông già họ Điền cúi đầu nói sẽ:

- Khuyển tử vừa về nhà được một lúc, lại vội hấp tấp đi ngay rồi.

Người áo xám cau mày hỏi:

- Đi ngay? Đi đâu?

Điền ông sắc mặt nhợt như tờ giấy, ấp úng không nói nên lời, Người áo xám lại càng hỏi dồn, luồng nhãn quang sáng chói cứ nhìn trừng trừng vào mặt ông già không chớp.

Giữa lúc ấy chợt có một người nói to:

- Điền đại kha không muốn nói, thì để tôi nói đỡ, con đại kha là Tam ban bổ đầu trong phủ Long Môn.

Người áo xám cười nhạt:

- Người trong công môn, sao lại biết những việc bí ẩn trên giang hồ? Nếu các ngươi không chịu nói thật, thì chớ trách ta vô lễ.

Điền ông biết thế không giấu được, bèn khẽ thở dài đáp:

- Chẳng giấu gì các hạ, thằng con bất thành tài của tôi đã lăn lộn trong giới giang hồ bao lâu, mà chẳng làm nên được trò trống gì, bây giờ nó ở bên phủ Tây an, làm nghề gánh thuê cho người ta, chớ có phải là công sai, công siết gì đâu! Tôi có thằng con như vậy, thật cũng xấu hổ nên chẳng dám nói

với ai.

Người áo xám vẫn lắc đầu tỏ vẻ không tin:

- Nếu là dân lao động, thì lại càng không biết chuyện giang hồ lắm!

Ông già ngập ngừng nói:

- Núi Chung Nam sau cơn biến cố, thây tích như rừng, các vị đạo gia trên Huyền diệu quan xuống núi mướn một bọn dân phu khiêng quan tài, trong số đó có cả thằng con lão. Quan tài của Nhâm đại hiệp chính mắt cháu trông thấy. Nó còn gặp rất nhiều nhân vật võ lâm lên núi hỏi thăm tin tức của Nhâm đại hiệp. Chính miệng vị chưởng môn chân nhân cũng nói là Nhâm đại hiệp đã chết. Không lẽ một vị chưởng môn danh cao trọng vọng như vậy lại còn nói sai à? Vì thế lão hủ dám quyết tin ấy hoàn toàn chính xác.

Người áo xám nghe đến đây, thân hình đã run lẩy bẩy, lặng ngắt không nói nửa lời. Một lát sau mới từ từ đứng lên, khóe mắt hình như đã long lanh ngấn lệ.

Thốt nhiên nghe phía ngoài cửa có tiếng người cười nhạt:

- Gia gia tôi già lão, nói năng không được minh bạch, muốn hỏi gì cứ hỏi tôi này?

Mọi người đều giật mình quay ra. Người áo xám quát:

- Ai? Vào đây!

Tức thì bức rèm cửa vén cao lên, rồi một gã thanh niên mặc áo đen ung dung bước vào.

Đó là một người thân hình cao lớn, cử chỉ nhanh nhẹn, mày rậm mắt sáng, diện mạo hung ác, trông không có vẻ gì là dân lao động. Người áo xám ngạc nhiên nghĩ thầm: “Tên này rõ ràng là một tay có ngoại công rất cao, sao cha hắn lại bảo hắn làm nghề gánh mướn? Hừ!” Ông ta quay lại hỏi ông già:

- Có phải lệnh lang đó không?

Ông già gật đầu:

- Đó chính là khuyển tử Điền Uy.

Người áo xám lại hỏi gã thanh niên:

- Ngươi trông thấy quan tài của Nhâm tướng công ở đâu?

Điền Uy đáp:

- Sau khi hắn chết, quan tài được tên thư đồng đem đi đây mất, không ai biết cả.

Người áo xám lại hỏi:

- Tại sao Nhâm tướng công chết? Và chết vì tay ai?

Điền Uy cười nói:

- Hắn vì theo đuổi một đứa con gái, nên bị mấy người cùng đi với hắn là Bách Nhẫn thiền sư và Huyền Chân đạo trưởng tiếp tay nhau đánh cho một chưởng chết tốt!

Hắn nói chưa dứt lời, mọi người đều kinh sợ, buột miệng kêu lên một tiếng. Người áo xám tái mặt quát:

- Quân nô tài khốn nạn, dám bịa chuyện vu khống cho người! Ngươi là ai?

Điền Uy ngửa cổ lên trời cười sằng sặc nói:

- Ngươi không phải là Bách Nhẫn, cũng chẳng phải là Huyền Chân, tại sao biết Nhâm Vô Tâm không bị giết vì tay họ?

Người áo xám nổi giận quát:

- Quân này to gan thật!

Nói xong thốt nhiên giơ tay khóa chặt mạch môn Điền Uy. Điền Uy vội nhảy tránh ra xa ba thước, cười một cách đanh ác nói:

- Hôm nay ngươi đừng hòng sống mà ra khỏi đây!

Hắn giơ cao hai tay lên gọi to:

- Các anh em vào cả đây!

Tiếng quát chưa dứt, đã nghe phía ngoài nổi lên những tiếng bình bình, các cửa sổ lớn đều bật tung ra, rồi một bọn bảy tám tên mặc võ phục đen, bịt mặt, nhảy qua cửa sổ xông vào, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn.

Mọi người đều kinh hồn hoảng vía, mặt cắt không còn hột máu, nhất là Ông già họ Điền càng run bần bật lắp bắp nói không ra hơi:

- Uy... Uy nhi, mày làm cái gì thế?

Điền Uy cười nhạt:

- Việc này không can gì đến gia gia, các vị lui cả ra ngoài kia.

Ông già họ Điền còn muốn nói nữa, người áo xám đã cười khảy:

- Con ngươi là tay sai của Nam Cung thế gia, ngươi còn chưa biết à?

Ông già trợn mắt nhìn Điền Uy run run hỏi:

- Thật thế à?

Điền Uy chưa kịp đáp, người áo xám đã cười nhạt nói:

- Hắn cố ý nói lộ tin ấy ra, mục đích chỉ cốt để do thám xem ai là phe đảng của Nhâm Vô Tâm, chớ làm gì có chuyện thật như vậy.

Điền Uy cười một cách gian ác:

- Lão thất phu đoán tài thật!

Ông già họ Điền giận run lên, trỏ tay vào mặt Điền Uy thét lớn:

- Đồ... đồ súc sinh! Mày đã làm chó săn cho nhà Nam Cung, lại đem bố mày ra làm công cụ do thám.

Điền Uy cũng giận dữ quát trả:

- Ừ, thế đã sao nào?

Ông già giận quá, râu tóc dựng ngược, hét vang như sấm:

- Đồ khốn nạn nhận giặc làm cha! Ta cũng liều mạng già này với mày.

Ông ta vừa hầm hầm xông tới, từ chợt một gã bịt mặt ở ngoài nhảy vào túm lấy cổ tay ông giằng ra quát:

- Bỏ ra!

Gã bịt mặt co chân đá hất ông già ra khỏi cửa tiệm, miệng thét:

- Ta nể mặt con lão, hãy tạm tha cho một lần, cút!

Ông già trong lúc bất ngờ, bị một cái đá bằng trời giáng, không chống cự nổi, thân hình lập tức theo đà chân của gã nọ hất văng ra ngoài cửa quán, rồi rơi bịch xuống đất.

Điền Uy vẫn làm lơ như không có chuyện gì xảy ra, mọi người vừa giận vừa sợ, một ông già ý chừng là bạn thân của ông lão họ Điền, chợt rút trong mình ra một lưỡi chủy thủ, trỏ vào mặt Điền Uy mắng:

- Điền đại kha sinh phải một thằng nghiệt tử như mày, Hồ lão này cũng lấy làm nhục thay! Ta quyết thay mặt cha mày, cho mày một bài học.

Nói dứt lời, chân đã bước sấn lên, cầm lưỡi chủy thủ đâm vào ngực của Điền Uy. Điền Uy chỉ sẽ nghiêng người tránh thoát. Hồ lão đâm hụt thân thể cũng bị chúi về phía trước. Ông ta vừa toan đứng thẳng dậy, cổ tay đã bị Điền Uy nắm lấy bóp thật chặt. Ông già đau quá, bàn tay dời ra, mũi chủy thủ tức thì rơi xuống đất đánh “xoảng” một cái.

Điền Uy thừa thế xô mạnh một cái, Hồ lão loạng choạng vài bước rồi ngã nằm sóng soài ra đất. Điền Uy cúi xuống nhặt mũi chủy thủ lên giơ tay bẻ gãy làm đôi rồi cười nhạt ném ra cửa. Tên bịt mặt đưa mắt nhìn khắp mọi người rồi nói:

- Ai không có phận sự ở đây thì đi về đi, đứng lẩn quẩn ở đây lỡ có què tay gãy chân lại oán!

Mấy cụ già tự liệu sức mình, không đương nổi tụi hung thần ác sát, dẫu có đứng đây cũng chẳng được ích gì, có khi còn bị chết oan, bèn đưa mắt cho nhau, rồi lũ lượt bước ra khỏi quán.

Người áo xám nãy giờ vẫn đứng một bên, đôi mắt long lanh, chú ý theo dõi hành động của tụi áo đen. Khi thấy tụi chúng đuổi bọn ông già đi, liền nghĩ thầm: “Tụi khát máu này sao bữa nay lại nhân từ như vậy? Có lẽ họ tưởng họ sắp thành công đến nơi, nên mới giả nhân giả nghĩa để thu phục nhân tâm chăng?”

Lúc này trong quán chỉ còn ông ta và tụi áo đen. Điền Uy nhìn ông, cười gằn nói:

- Nhâm Vô Tâm xuống suối vàng, đang buồn vì đường trường không bạn, bằng hữu mau đi theo hắn cho vui.

Người áo xám chợt ngửa cổ lên trời, cười ha hả:

- Nhâm Vô Tâm là một bậc kỳ tài khi nào lại bị chết về tay một lũ vô danh tiểu tốt như các ngươi? Ngươi che mắt ta sao nổi?

Điền Uy cười sằng sặc nói:

- Ngoài miệng tuy ngươi vẫn nói là không tin, kỳ thực trong bụng tin lắm, nếu không thì sao vừa

rồi lại kinh hoàng đến thế? Thôi bây giờ ngươi biết điều thì xưng danh hiệu ra để các vị thái gia đưa ngươi về cực lạc mát mẻ.

Gã áo đen nói:

- Nói chuyện với hắn làm gì cho phí lời! Cứ đánh chết đi là xong. Dằng dai mãi, lỡ đồng bọn của hắn kéo đến, lại thêm phiền phức.

Người áo xám quát:

- Chỉ cần một mình lão phu cũng đủ trị nổi lũ chuột nhắt các ngươi! Cần gì phải nhờ ai giúp sức!

Gã áo đen chợt quát to một tiếng, giơ tay ra hiệu cho đồng bọn, tức thì bọn người đứng xung quanh đều rút binh khí kéo ồ lên, vây Người áo xám vào giữa.

Gã áo đen ra lệnh cho thủ hạ tấn công, còn mình và Điền Uy thì lùi ra cửa, vừa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài vừa lược trận.

Thấy bọn áo đen cầm binh khí xông vào, chiêu thức của họ đều kỳ quỷ vô cùng, khác hẳn với lộ số thông thường thấy trong vũ lâm, có điều người nào cũng nhanh nhẹn, rõ ràng là những nhân vật đã thành danh trong giang hồ.

Người áo xám vũ công đã vào bậc siêu thần nhập thánh, một mình đứng giữa bọn võ lâm cao thủ, bốn phía giáp công, tuy không dám nắm chắc phần thắng, nhưng trong phút chốc cũng không thể thua được. Ông ta dùng chiêu thức "Thất thập nhị đại tiểu cầm nã thủ" xen lẫn cả chiêu "Không thủ nhập bạch nhận" thi triển thần công "Đại ưng trảo lực" khiến cho hơn mười món võ khí của quân địch không món nào tới được gần người.

Thoáng chốc đã hết ấy chục chiêu mà gã bịt mặt lộ vẻ sốt ruột, chợt quát to một tiếng, xông vào vòng vây, tả quyền hữu chưởng, tấn công tới tấp như mưa rào, nháy mắt đã phóng luôn được ba chiêu, nhanh hơn luồng chớp.

Người áo xám tay không chống với hơn mười mấy món binh khí cũng đã thấy khó khăn, nay lại thêm gã bịt mặt, tình thế càng trở nên nguy hiểm. Chợt gã thét lên:

- Trúng này!

Hai tay gã cùng đánh ra một lúc, chưởng ảnh biến ảo linh động, không ai trông rõ hắn đánh vào đâu.

Người áo xám kinh sợ, đồng thời lại thấy phía sau, và hai bên tả hữu có ba luồng gió ào ào ập tới, trước sau năm mặt tấn công, toàn những ngón đòn chí tử. Trước tình thế ấy dù người có vũ công cao

đến đâu, cũng khó lòng tránh thoát.

Giữa lúc tình huống mười phần nguy hiểm, Người áo xám chợt cúi rạp xuống, đổi chưởng thành quyền, mỗi quyền vạch ra nửa vòng cũng, tống ra luôn năm quyền, chống lại năm mặt. Điền Uy đứng ngoài buột miệng kêu:

- Quyền pháp giỏi tuyệt!

Gã bịt mặt cất tiếng cười ha hả, nhảy tới bên Điền Uy. Điền Uy ngạc nhiên hỏi:

- Mình đã thắng thế, sao không đánh dấn lên, mà hạ hắn đi cho rồi?

Gã bịt mặt cười một cách đắc chí:

- Cứ để mặc bọn kia đối phó cũng xong, bản toạ chỉ cốt làm cho hắn phải thò ngón vũ công bản môn của hắn ra là đủ.

Điền Uy hỏi:

- Ngón quyền vừa rồi là vũ công của hắn đấy à?

Gã bịt mặt gật đầu.

- Đó chính là quyền pháp chấn sơn "Phục hổ la hán quyền" thế mà không biết, đồ ngốc.

Điền Uy kinh sợ hỏi:

- Nếu vậy người này là môn hạ của thiếu lâm hay sao?

Gã bịt mặt cười ha hả:

- Phái Thiếu Lâm tuy rất đông nhân tài nhưng những người luyện được "Phục hổ la hán quyền" tới công lực đó, cũng chỉ có độ vài ba người. Tên này không phải là Bách Đại thì cũng là Bách Nhẫn.

Mấy câu sau cùng hắn nói thật to, y như quát hỏi Người áo xám. Người áo xám thấy hắn đã nhận ra lai lịch của mình, hơi tái mặt liền quát:

- Nghiệt chướng! Để ta cho các ngươi nếm thủ đoạn Thất thập nhị tuyệt nghệ của phái Thiếu lâm.

Nói dứt lời quyền chiêu chợt biến đổi, chớp mắt đã phóng được bảy chiêu, chỉ nghe tiếng quyền phong vù vù , quyền thế mở rộng, sức mạnh như bạt núi băng ngàn, quả có cái uy quyền như Chư thiên la hán hàng long phục hổ.

Gã áo đen cười khanh khách nói:

- Các anh em ráng lên, hãy bắt sống lấy thằng trọc ấy cho ta, dừng để hắn chạy thoát.

Tức thì mười mấy món binh khí kết thành một màn kim khí, ánh sáng loang loáng vây chặt lấy Người áo xám.

Người áo xám tức giận điên cuồng, chiêu thức để lộ nhiều chỗ trống, thốt nhiên một lưỡi hổ truỳ đâm trúng vào bả vai, máu tuôn ra như suối.

Gã áo đen đứng ngoài còn cố tìm lời châm chọc, chế diễu, Người áo xám giận lắm quát lên một tiếng, nhưng tiếng quát chưa ra khỏi miệng, chợt nghĩ: “Hắn cố tình khiêu khích cho mình tức giận, mất hết bình tĩnh ứng phó, sao mình lại mắc mưu hắn?” Nghĩ vậy liền cố bình tĩnh ứng phó, lờ như không nghe thấy những câu nhục mạ của đối phương. Qua hết mười chiêu, quả nhiên đã hơi vững thế.

Nhưng lúc này vết thương của ông ta đã rát như phải bỏng, đau buốt dị thường, cánh tay trái xoay trở rất khó khăn. Gã bịt mặt lại kêu to:

- Thằng trọc đã bị thương ở vai trái rồi, các anh em cố lên, cứ nhè vào phía trái hắn mà đánh.

Nói xong hắn cướp lấy hai cái bút trong tay một tên thủ hạ, nhanh như cắt ném vào phía trái đối phương. Người áo xám tuy đã hết sức né tránh nhưng các món võ khí khác lại tới tấp đưa tới, chỉ một chút sơ ý, lại bị trúng một chiêu nữa.

Chỉ trong phút chốc suốt từ vai trái xuống đến cánh tay ông ta, đã ướt đầm những máu, chỉ còn sót lại cánh tay phải gắng gượng chống đỡ, nhưng tình thế đã mười phần nguy ngập.

Người áo xám quả vẫn cố ý chờ đợi một người nhưng tới giờ phút này vẫn chưa thấy người đó xuất hiện. Ông nghiến răng cố phẫn lực đánh thẳng một quyền về phía trước, nghĩ thầm: “Ta có chết cũng không khi nào chịu để các ngươi bắt được.” Ông chợt ngửa cổ hú lên một tiếng dài, rồi giơ quyền lên định đập vào Thiên linh cái.

oOo

Nói về Nhâm Vô Tâm thấy người cụt tay phi chân lên đá, chàng đã không muốn đỡ đòn, lại cũng không còn cách gì tránh thoát.

Người cụt tay đã đặt chân lên ngực Vô Tâm, nội lực tu vi của ông ta thật kinh nhân, gót chân vừa chạm vào ngực chàng, mà lực đạo còn ghìm lại chưa phát, thân thể của ông ta cũng dựa vào một điểm chân lực đó mà đứng vững trên không.

Vô Tâm thấy thế kinh hoàng vô cùng, biết rằng mình chỉ hơi động đậy một tý, là nội lực từ trong gót chân của ông ta tuôn ra, dù mình có bản lĩnh tày trời, cũng khó lòng thoát khỏi tan gan nát ruột,

bèn chỉ đành nín thở đứng yên.

Hai người cùng lẳng lặng ghìm nhau một lúc lâu, Vô Tâm mồ hôi chảy ra như suối, chàng cố định tâm thần, mỉm cười nói:

- Nếu tiền bối muốn hỏi điều gì, xin cứ điểm huyệt tại hạ, rồi hãy nói sau cũng được.

Chương 44: Chính Khí Cứu Cao Tăng

Người cụt tay thấy chàng ở trong tình huống ấy mà vẫn còn dám mở miệng nói năng, bất giác cũng kinh ngạc, nghĩ thầm: “Tên này to gan thật.” Ông ta nghĩ vậy, liền bỏ chân xuống, quát:

- Ta không điểm huyệt ngươi, ngươi làm gì được ta?

Vô Tâm mỉm cười nói:

- Tiền bối khó khăn lắm mới bắt được tại hạ, nay lại thả ra, chẳng cũng thất sách lắm ru?

Người cụt tay giận dữ quát:

- Vừa rồi ngươi cứu ta, tuy ta không chịu ơn, nhưng cũng tha cho ngươi một lần.

Vô Tâm lại cười nói:

- Tiền bối thử nghĩ kỹ xem, vừa rồi tiền bối đá một chân lên, tại hạ thừa sức chống lại, mà sao tại hạ không chống?

Người cụt tay ngẩn người ra một lát, rồi nói:

- Vì ngươi làm những việc trái với lương tâm, nên trong bụng mới khiếp sợ.

Vô Tâm vẫn cười nói:

- Nếu quả tại hạ ăn năn xấu hổ, thì hà tất còn phải chờ tiền bối hạ thủ, mà đã bó tay chịu trói từ nãy rồi!

Người cụt tay chưa biết nói sao, Vô Tâm lại tiếp:

- Tại hạ sở dĩ không chống lại là vì tại hạ không muốn hại tiền bối, và cũng biết là tiền bối không hại tại hạ.

Người cụt tay cười ha hả:

- Ta đang giận không xé xác được ngươi ra làm năm bảy mảnh, vậy mà ngươi còn dám tin là ta không muốn hại ngươi!

Vô Tâm gật gù nói:

- Tiền bối không muốn hại tại hạ là vì hai lý do…

Người cụt tay ngơ ngác hỏi:

- Lý do gì? Nói mau!

Vô Tâm mỉm cười:

- Một là vì tiền bối không thấy Điền cô nương đi với tại hạ, nên lo rằng Điền cô nương đã bị lạc vào tay đồng đảng của Nhâm mỗ, vậy nên ném chuột còn sợ vỡ đồ dùng. Tiền bối rõ ràng quan tâm tha thiết đến Điền cô nương nhưng lại không muốn cho ai nhìn thấu tâm sự, mới mượn cớ để nổi cơn lôi đình. Vì thực ra tiền bối trông thấy người ta giết người còn mặc kệ, lẽ nào vì một chuyện nhỏ mọn thế này mà phải bận tâm?

Chàng phân tích thật hợp tình hợp lý, nhưng người cụt tay vẫn giận dữ quát:

- Nói láo! Còn lý do thứ hai là gì?

Vô Tâm cười nói:

- Lý do thứ hai là… trong bụng tiền bối vẫn còn có sự ngờ vực, chưa dám quyết đoán, nên muốn nhờ tại hạ dò xét hộ.

Người cụt tay vẫn quát ầm ầm:

- Ta có việc gì ngờ vực, thì sao không dò thám lấy, việc gì phải cần đến nhà ngươi?

Vô Tâm lắc đầu:

- Việc bí mật ấy tiền bối dò xét không ra đâu… Vả lại việc này trừ tại hạ, thì trên đời này cũng không ai dò xét nổi.

Người cụt tay hỏi:

- Việc bí mật gì?

Vô Tâm nói dằn từng tiếng:

- Việc bí mật của Nam Cung thế gia!

Mấy câu nói đó hình như đã đánh trúng tâm lý người cụt tay. Ông ta hơi rùng mình, nhưng chỉ thoáng qua một phút, lại cười ha hả:

- Nhà Nam Cung thế gia với lão phu tuyệt vô quan hệ. Lão phu muốn biết việc bí mật của họ làm gì?

Vô Tâm nói:

- Tiền bối đã biết môn võ công bí truyền của Nam Cung thế gia, lại hết sức tha thiết đến việc Điền cô nương, do thế tại hạ dám quyết là tiền bối không những có quan hệ đến nhà Nam Cung thế gia mà thôi, lại rất có thể còn là người trong Nam Cung thế gia nữa.

Chàng nói đến đấy, đôi mắt sáng quắc lại nhìn chăm chăm vào mặt người cụt tay. Người cụt tay sắc mặt tái mét, cười gượng nói:

- Ngươi càng nói lại càng vô lý, nếu ta là người nhà Nam Cung thế gia thì việc gì còn phải dò xét việc bí mật trong nhà Nam Cung thế gia nữa? Người thử nói rõ cho ta nghe xem nào!

Vô Tâm thủng thỉnh nói:

- Nhân vì... nhân vì năm xưa trong Nam Cung thế gia có một vị, không biết là chủ nhân đời thứ nhất hay đời thứ nhì nhà Nam Cung thế gia, bữa kia có chút việc tối ư bí mật phải đi đến một nơi nào đó mà hành tung và địa điểm chỉ có một mình Nam Cung phu nhân biết. Không ngờ khi ông ta đến nơi đó, chợt bị mấy tay võ lâm cao thủ, bịt mặt vây đánh. Mấy người này chẳng những đã không chịu thổ lộ tên tuổi lai lịch, mà đối với ông ta chúng còn tỏ ra căm giận thấu xương, quyết giết cho kỳ được mới nghe. Ông ta võ công tuy cao, nhưng vì cô thế bất địch chúng, nên bị hãm vào tuyệt địa.

Người cụt tay hỏi bằng một giọng run run:

- Ngươi kể chuyện... chuyện cổ tích đấy à?

Vô Tâm nói:

- Tại hạ nói đây toàn là sự thực. Vả trong nhà Nam Cung thế gia từ chủ nhân đời thứ nhất, cho đến đời thứ năm đều gặp cảnh ngộ đó, người mà tại hạ nói đấy là một người may mắn nhất, đã từ trong tay thần chết chuồn ra được.

Trong khi nói, mắt chàng vẫn luôn luôn theo dõi nét mặt của người cụt tay, thủng thỉnh kể tiếp:

- Ông ta thật là cửu tử nhất sinh, thân và tâm đều bị thương rất nặng, đến nỗi biến thành tàn phế. Ông vẫn băn khoăn không hiểu tại sao hành tung của mình lại bị tiết lộ, tuy ông ngờ cho Nam Cung phu nhân nhưng lại không dám điều tra, đành chỉ ngày đêm đau khổ một mình.

Người cụt tay thốt nhiên ôm lấy mặt, kêu to:

- Ngươi... ngươi đừng nói nữa...

Vô Tâm vẫn điềm nhiên nói tiếp:

- Việc này không liên can gì đến tiền bối, tại sao tiền bối lại không muốn nghe?

Người cụt tay thân hình hơi run run, lẳng lặng không nói. Vô Tâm nhìn ông ta một lúc, lại tiếp:

- Tiền bối có sự gì đau khổ, sao không thành thực nói thẳng ra? Tiền bối có phải là vị chủ nhân Nam Cung thế gia đã may mắn thoát chết ấy không?

Người cụt tay ngập ngừng một lát, rồi hỏi:

- Nhâm Vô Tâm, ngươi đã...

Ông vừa nói tới đấy, chợt nghe đầu góc u cốc phía bên có tiếng gọi thật to:

- Nhâm tướng công! Nhâm tướng công ở đây à?

Giọng nói vừa cao vừa trong, tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng. Vô Tâm vội đáp:

- Ai đấy? Nhâm mỗ đây!

Chợt thấy người cụt tay quát to một tiếng, rồi quay mình chạy ra cửa cốc, thân pháp nhanh như luồng điện. Vô Tâm dẫu có muốn nhảy ra ngăn lại cũng không kịp, bất giác buột miệng kêu rầm lên:

- Giữ lại, giữ ông ta lại! Đừng để chạy mất!

Lúc này phía ngoài quả nhiên có một người xăm xăm chạy tới, chắn ngang trước mặt người cụt tay. Người cụt tay gầm lên một tiếng, vung tay phóng ra một chưởng. Trong bóng tối tuy không trông rõ bộ vị xuất chưởng ở chỗ nào, nhưng cứ nghe tiếng chưởng phong vù vù, cũng đủ rõ là lực đạo mạnh lắm.

Nhưng người đứng phía ngoài võ công cũng rất cao, chỉ nghe tiếng cũng liệu nhận được bộ vị, bèn lập tức huy chưởng lên đón đỡ.

Hai chưởng vừa va vào nhau, chỉ nghe “binh” một tiếng, hai người cùng giật mình kinh sợ, và cùng không ngờ rằng chưởng lực của đối phương lại hùng hậu đến thế. Nhưng người cụt tay thân hình chỉ hơi ngừng lại một chút, rồi lại tung mình chạy đi như bay, còn người kia thì lảo đảo lùi lại phía sau mấy bước, rồi va ngay vào bức vách đá ngã ngồi xuống đất.

Khi Vô Tâm ra đến nơi thì người lạ đang lổm ngổm bò dậy, miệng còn lẩm bẩm:

- Ai mà có cái chưởng lực ghê gớm thế?

Vô Tâm nghe rõ tiếng ông ta, bất giác giật mình kêu to:

- Phải Bách Đại đại sư đấy không? Sao lại đến đây?

Quả nhiên là Bách Đại thật. Ông không trả lời câu hỏi của Vô Tâm, lại hỏi lại:

- Người vừa rồi là ai vậy? Bần tăng nghĩ không ra trong võ lâm có nhân vật nào mà chưởng lực kinh hồn đến thế?

Vô Tâm thở dài nói:

- Đại sư tới đây thật không may, nếu chỉ chậm một giờ nữa thì tại hạ đã có thể nói rõ được lai lịch của người ấy cho đại sư nghe rồi.

Bách Đại ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại lạ thế?

Vô Tâm nói:

- Tại hạ đang gạn hỏi lý lịch hắn, thì đại sư tới. Thế là hắn bỏ chạy. Nếu tại hạ đoán không lầm thì phen này người ấy xuất hiện trên giang hồ, trong võ lâm tất lại được xem nhiều trò vui.

Bách Đại vội hỏi:

- Tướng công đoán hắn là ai?

Vô Tâm nói:

- Tại hạ đoán hắn là chủ nhân một đời nào trong Nam Cung thế gia, nhưng không rõ là vào đời nào!

Bách Đại chợt biến sắc mặt hỏi:

- Thật thế à? Nhưng nếu đã biết hắn là chủ nhân Nam Cung thế gia là đủ rồi, cần gì phải biết hắn thuộc về đời nào?

Vô Tâm tỏ vẻ tiếc rẻ cười nói:

- Cần lắm chứ! Nếu biết hắn là chủ nhân đời thứ mấy trong Nam Cung thế gia, thì tại hạ có thể gỡ được một mối ngờ từ bao lâu nay. Hơn nữa, nếu hắn nói cho mình nghe lai lịch của hắn, thì hắn cũng có thể cho mình biết những sự bí ẩn về cái chết của cha con ông cháu mấy đời nhà hắn. Nhưng thôi,

không nói chuyện ấy nữa. Tại hạ hôm nay thật ra chết đi sống lại, không ngờ lại còn gặp đại sư. Không biết đại sư đi đâu mà lại đến đây?

Bách Đại gượng cười đáp:

- Bần đạo cứ yên trí là tướng công đã chết rồi, nên mới đến đây.

Vô Tâm chợt nhớ những chuyện xảy ra mới rồi, bèn mỉm cười nói:

- Trong này lạnh quá, ta ra ngoài kia nói chuyện đi.

Hai người ra khỏi trường cốc, tưởng như bước sang một thế giới khác hẳn. Vô Tâm hỏi:

- Sao đại sư lại đi có một mình? Còn lệnh sư huynh và Huyền Chân đạo trưởng đâu?

Bách Đại thở dài nói:

- Từ hồi có tin tướng công chết, tình thế đã trở nên đại loạn. Tệ sư huynh và Huyền Chân đạo trưởng cũng mất hết liên lạc.

Vô Tâm thấy Bách Đại quần áo lôi thôi, hình dung tiều tuỵ, trong áo hình như có băng bó vết thương. Đôi mắt cũng không được trong sáng như mọi khi, biết rằng ông ta chắc vừa trải qua một biến cố, bèn cười nói:

- Đại sư hãy ngồi nghỉ một lát, rồi nói chuyện sau cũng được!

Bách Đại theo lời, ngồi xuống bên gốc cây nghỉ, nhưng sắc mặt hình như vẫn có vẻ hoảng hốt không yên. Một lúc lâu mới thở dài nói:

- Từ hồi tướng công đi xa, chúng tôi hai người kết bạn cùng đi. Sau nhận thấy trong giang hồ có rất nhiều người hình tích khả nghi, bọn chúng tôi vì cớ nhân số ít ỏi, nên phải chia nhau mỗi người một ngả, để dễ hành động. Tuy nhiên những sự liên lạc giữa chúng tôi vẫn không bao giờ gián đoạn.

Hồi ấy trong giang hồ bề ngoài vẫn êm ả như thường. Cho tới một hôm... Hôm ấy tôi và Huyền Chân đạo trưởng hẹn gặp nhau trong quán rượu ở một thị trấn nhỏ, gọi là quán Kim bồn cư, vì cớ trong những địa phương như vậy thường tình cờ nghe được nhiều tin tức, lại có thể tránh được tai mắt đối phương. Không ngờ...

Rồi ông thuật hết những chuyện tao ngộ ở Kim bồn cư cho Vô Tâm nghe.

Vô Tâm chỉ cau mày lẳng lặng ngồi nghe. Bách Đại đại sư ngừng một chút, rồi lại tiếp:

- Lúc đó bần tăng thấy Huyền Chân đạo trưởng chưa tới nên đã quyết định tự sát, để khỏi lọt vào

tay lũ chuột nhắt cho chúng làm nhục. Không ngờ chỉ trong nháy mắt đã nghe phía ngoài Kim bồn cư có những tiếng nổ dậy trời, rồi ba bề bốn bên không biết ám khí ở đâu, cứ nhắm bọn người áo đen bay vào tới tấp.

Vô Tâm nghe đến đấy, chợt mỉm cười nói:

- Đó chắc là các vị bằng hữu võ lâm quy ẩn trong thôn không chịu nổi những thủ đoạn tàn bạo của nhà Nam Cung thế gia, nên mới nổi lòng công phẫn, triệu tập bọn người trong thôn đến cứu viện cho đại sư, chứ gì?

Chương 45: Thần Quyền Kinh Ác Quỷ - Tố Thủ Khiếp Cao Tăng

Bách Đại đại sư than rằng:

- Tướng công liệu việc đúng lắm! Ta nhận thấy trong số ám khí tung ra đó, có đủ các loại mũi tiêu sắc, tên nỏ, đạn, phi đao, luôn cả đá, gạch ngói nữa. Đủ thứ!

Nói tới đây, Bách Đại mỉm cười rồi tiếp:

- Thủ đoạn phóng ám khí của họ tuy chẳng cao siêu lắm, nhưng đều là những tay từng lăn lộn giang hồ, nên cũng khá mạnh, và chuẩn xác hơn người thường. Giả như chỉ có vài chục ngọn ám khí thôi thì bọn người áo đen kia có thể đối phó lại dễ dàng. Nhưng số ám khí phóng ra quá nhiều, lại liên tiếp không ngớt. Ngoài ra đàn bà con nít trong làng còn hò hét trợ oai, có kẻ vác cả chậu vỡ, bát vỡ, thanh la, khua đập ầm ầm lên... Ái chà!

Nhâm Vô Tâm bật cười mà rằng:

- Thanh thế thực là kinh người!

Bách Đại cũng cười:

- Thanh thế ấy quả thực hãi người! Bần tăng tuy qua lại trên chốn giang hồ lâu rồi, vậy mà cũng chưa từng thấy như thế bao giờ... Bọn áo đen tuy là những tay "giết người không chớp mắt", vậy mà trước tình thế ấy cũng hoảng vía, đâm ra luống cuống. Tên chúa trùm thấy vậy, tuy có gầm thét như sấm, nhưng cũng chẳng thể hạ lịnh giết hết đàn bà con nít đi.

Nhâm Vô Tâm vỗ tay cười ầm lên:

- Lý thú thực! Không ngờ bọn bảy mươi hai tay Địa Sát của Nam Cung thế gia mà cũng chịu bó tay trước tụi đàn bà con nít, đủ thấy lực lượng quần chúng thật kinh khủng.

Bách Đại đại sư nói:

- Bần tăng thấy vậy, vừa kinh ngạc vừa tức cười. Chợt nghe bên ngoài nhiều người giục giã bần tăng mau chạy đi. Họ nói: "Khỏi lo! Bọn áo đen chẳng dám giết hết cả làng này đâu! Hãy chạy đi cho mau!" Nghe nói vậy, bần tăng hết sức cảm kích, bèn thừa lúc rối loạn, phá vòng vây thoát ra ngoài! Ái chà! Nếu như ở thôn xóm khác thì làm gì mà có những người hào khí và đoàn kết đã cứu được bần

tăng như ở thôn xóm đó... Nếu ở chỗ khác thì... khỏi phải nói, thì lúc này bần tăng còn đâu mà gặp được tướng công nữa!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Ở hiền gặp lành! Câu nói ấy quả thực đúng!

Bách Đại thở phào một cái, nói tiếp:

- Ra khỏi vòng vây rồi, điều thứ nhất nghĩ tới là việc Nhâm tướng công sống chết ra sao. Khốn nỗi trên chốn giang hồ dù ai có phong thanh biết đến việc "Nam Cung thế gia" hoặc nghe ai hỏi đến "Nhâm Vô Tâm" thì họ cũng đều "kín miệng như bình đóng nút". Dẫu có biết tin tức gì cũng chẳng ai dám nói ra.

Nghe nói vậy, Nhâm Vô Tâm không khỏi lo ngại. Không phải lo ngại vì lời đồn "Nhâm Vô Tâm sống hay chết". Chàng lo phiền vì thấy rằng trên giang hồ, người ta tránh không muốn nói đến ba chữ "Nhâm Vô Tâm"! Như vậy đủ tỏ rằng trong một thời gian ngắn thôi mà thế lực của Nam Cung thế gia đã bành trướng khá lẹ trong làng võ lâm! Đủ thấy rằng bề ngoài tuy chưa phát động mà bề trong họ đã ngấm ngầm bố trí gấp, trong khi đó thì về phía mình chưa phát triển bố trí gì cả. Rõ ràng là mình bị lạc hậu xa quá.

Chợt lại nghe Bách Đại nói:

- Việc thứ nhì khẩn cấp là Huyền Chân đạo trưởng đã ước hẹn với bần tăng. Vậy mà tại sao vẫn chưa thấy tới? Đạo trưởng tuy là võ sĩ phái Huyền Môn, nhưng coi trọng lời nói, coi thường sống chết! Trừ phi có sự trở ngại lớn lao, quyết không bao giờ thất ước!

Ông chép miệng thở dài rồi tiếp:

- Bần tăng đi tìm kiếm đó đây, chẳng những không thấy tung tích, mà luôn cả tệ sư huynh cũng đột nhiên mất đứt liên lạc. Chao ôi! Chỉ tại bọn ta phân tán, ngày thường còn có ghi dấu hiệu ngầm để tiện liên lạc. Nhưng gần đây không tìm ra ám hiệu để lại, bần tăng đâm ra hoang mang. Nhất là một khi cáo biệt với Nhâm tướng công rồi thì âm tín bị cắt đứt. Chợt nhớ tới Nhâm tướng công từng nói về con đường tắt đi tới chỗ "Tử Cốc", bần tăng vội vã mò tới. Có ngờ đâu là vì tánh lỗ mãng, làm kinh động bọn người quan hệ kia, khiến họ tẩu thoát mất dạng.

Ngày thường Bách Đại vốn là tay tính tình hào phóng. Vậy mà lúc này phải thốt lên lời than thở buồn nản, đủ biết là sự thế như thế nào! Còn Nhâm Vô Tâm thì cúi đầu, chau mày, không nói nửa lời. Bách Đại lại nói:

- Giờ đã gặp tướng công đây, vậy thì điều lo lắng lúc này là tung tích của Huyền Chân đạo trưởng với sư huynh của bần tăng. Họ tuy là những tay võ nghệ thượng đẳng trong võ lâm, nhưng về lịch

duyệt giang hồ thì chưa có gì. Trong khi tới đâu cũng là cạm bẫy, lừa lọc, tránh sao khỏi...

Nhâm Vô Tâm nói:

- Tại hạ vừa nói rằng "Ở hiền gặp lành". Bách Nhẫn đại sư với Huyền Chân đạo trưởng đều là người đức trọng, dù gặp việc dữ cũng hoá việc lành.

Bách Đại đại sư nói:

- Vô luận là thế nào, bần tăng đã gặp được Nhâm tướng công thì mọi việc đều do tướng công chủ định. Bần tăng tạm yên lòng!

Thấy đại sư hết sức tín nhiệm ở mình, Nhâm Vô Tâm cảm thấy trách nhiệm mình càng nặng, bất giác chép miệng lẩm bẩm nói một mình:

- Chỉ tại mình quá sơ ý, coi thường! Nếu như mình không bị thương thì có phải là... Ối chà!

Nói tới đây, hình ảnh Trần Phượng Trinh với bộ mặt xanh nhợt, thần thái mơ hồ với đôi mắt lạ lùng lại hiện ra trước mặt chàng. Kế đó đến hình ảnh Điền Tú Linh với cái nhìn tình tứ, với dáng điệu thanh tú đáng thương và nhất là bộ điệu đau khổ khi nàng bị ngăn giữ lại ở ngoài thạch thất, lần lượt diễn hiện ra.

Thấy chàng đột nhiên không nói, Bách Đại đại sư lại tiếp:

- Từ nay mọi hành động của bần tăng đều do Nhâm tướng công điều khiển.

Nhâm Vô Tâm trấn tĩnh lại, mỉm cười mà rằng:

- Đại sư quá khiêm tốn! Hai chữ "điều khiển" tại hạ không dám nghĩ tới!

Bách Đại lớn tiếng mà rằng:

- Điều khiển cũng được! Mà chẳng điều khiển thì cũng được! Việc đến thế này, ruột gan bần tăng rối loạn rồi. Nhâm tướng công bảo ta nhảy vào nước hay lăn vào lửa ta cũng làm.

Lúc thì xưng ta, lúc thì xưng là bần tăng, giọng nói vô cùng phẫn khích.

Thấy vậy Nhâm Vô Tâm không dám khiêm nhượng nữa, bèn nghiêm nét mặt lại mà rằng:

- Đại sư nhận định đúng lắm! Việc đã gấp rút như bây giờ, quyết không chậm trễ được nữa. Trong đó có ba việc khẩn cấp như lửa cháy ngang mày rồi! Việc thứ nhất là trước hãy tìm kiếm cho được lệnh sư huynh cùng Huyền Chân đạo trưởng. Vì đã tới kỳ quyết chiến rồi, chúng ta không thể thiếu hai người ấy được!

Bách Đại gật đầu nói:

- Tướng công nói phải lắm! Chẳng những thế, nếu sư huynh của bần tăng có điều gì chẳng lành xảy tới thì bần tăng không muốn sống một mình để trở về Thiếu Lâm nữa!

Nhâm Vô Tâm thở dài, nói tiếp:

- Việc thứ hai là, khi trước hồi còn đi đó đi đây, tại hạ từng bố trí nhiều nơi bí mật. Đại để như ở trong hang bí mật nọ mà có những tay Thần Y bậc nhất trên đời này, đó chỉ là một trong nhiều hang bí mật khác mà thôi. Lâu lắm tại hạ chưa có dịp liên lạc với họ, vậy thì giờ đây cũng phải kịp tìm đến mới được.

Bách Đại đại sư nói:

- Phải đó! Việc đó không thể trễ được!

Nói tới đây, ông chợt nghĩ đến một việc, bèn hỏi:

- Nếu như họ nghe thấy tin tướng công đã chết rồi, thì họ sẽ ra sao?

Nhâm Vô Tâm rùng mình, la lên:

- Ái chà! Hỏng mất! Nếu họ tin rằng tại hạ đã chết rồi thì... thì sẽ sinh ra nhiều biến cố...!

Bách Đại đại sư lẩm nhẩm nói:

- Mình nghe tin Nhâm tướng công chết cũng đâm ra chán ngán, đã toan liều mạng đánh nhau với bọn Nam Cung thế gia. Nay bọn họ mà nghe tin chẳng lành, hẳn là họ cũng sẵn sàng thí mạng lắm!

Vội nghĩ sang việc khác, cất tiếng hỏi:

- Vậy thế còn việc thứ ba là việc gì?

Nhâm Vô Tâm buồn rầu nói:

- Tức là việc Điền Tú Linh cô nương. Nếu như chẳng may lọt vào tay Nam Cung thế gia thì khỏi phải nói, đại sư cũng rõ kết quả sẽ tàn khốc đến thế nào?

Bách Đại hỏi:

- Điền cô nương, phải chăng là... cùng đi với tướng công tới. Tại sao đến thất lạc được?

Nhâm Vô Tâm thở dài:

- Việc nàng lìa khỏi đây, tại hạ không sao... giữ được. Có điều rằng nếu như bị rơi vào tay Nam Cung thế gia thì chẳng những suốt đời tại hạ ân hận, mà nhiều bí mật của bọn ta sẽ bị Nam Cung thế gia biết rõ.

Bách Đại đại sư nói:

- Cả ba việc cùng khẩn cấp cả! Vậy thì chúng ta phải đi ngay! Còn đứng đây làm gì?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đại sư vừa mới bôn ba ngàn dặm. Vậy hãy nghỉ ngơi cho...

Bách Đại đại sư ngắt lời, nói luôn:

- Việc hệ trọng như vậy, dù có mỏi mệt đến chết cũng không dám trì trệ, khiến lỡ làng hết thảy!

Nhâm Vô Tâm mừng rỡ, nói:

- Có được tấm lòng sốt sắng như đại sư, thì lo gì việc lớn chẳng thành!

Dứt lời, chàng hăng hái đứng phắt lên, ngửa mặt nhìn trời, nghĩ ngợi giây phút rồi nói:

- Vậy thì trước hết chúng ta tìm đến vùng “Kim bồn cư”, một là có thể xem xét coi Huyền Chân đạo trưởng có để lại dấu hiệu gì chăng, hai là cũng nên biết tình hình dân cư ở đó yên nguy ra sao, sau vụ đại sư được giải vây thoát khỏi...

Chàng chụp lên đầu chiếc mũ nhỏ bằng da, thế là hai người tất tả xuống núi, mua thêm một bộ đồ mặc xấu xí.

Bữa ấy, mặt trời đã gác núi, bảng lảng hoàng hôn, chính là lúc kẻ lữ hành kết thúc một ngày hành trình, tìm vào nhà trọ. Nhưng hai người vì sốt ruột, bèn cứ gấp bước tiếp tục lên đường.

Cho tới lúc mờ sáng, hai người đã đi được hai trăm dặm. Nhâm Vô Tâm nói:

- Chúng ta không nên hao phí sức quá. Lỡ có việc gì xảy tới thì còn sức đâu đối phó. Vậy cũng phải kiếm nhà trọ, trước là ăn uống, sau là tắm rửa, nghỉ ngơi.

Bách Đại đại sư nói:

- Cần gì khách sạn. Gặp toà miếu hoang, nơi huyệt động nào đó, nghỉ ngơi cũng được!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười mà rằng:

- Hang động hay toà miếu cổ, đều là chỗ mà Nam Cung thế gia rất chú ý. Cho nên tốt hơn hết là

tìm nhà trọ. Nơi đó đông người ra vào, ít ai để ý đến mình.

Bách Đại đại sư than rằng:

- Bần tăng thực không nghĩ ra điều ấy!

Nhâm Vô Tâm nghiêm trọng nét mặt lại, nói:

- Chúng ta phải hết sức đề phòng. Nếu gặp kẻ khả nghi thì phải hạ thủ trước là hơn!

Bình nhật chàng nói năng ôn nhã, nét mặt lúc nào cũng đầy "xuân phong hoà khí". Lần này chàng nói với giọng gay gắt quyết liệt, vì chàng biết rằng Bách Đại đại sư đầy lòng từ bi bác ái, tính lại hào phóng. Hai điểm ấy rất dễ bị bọn Nam Cung thế gia lợi dụng, nên phải dặn dò Bách Đại như vậy. Về phần Bách Đại thì từ lúc này một niềm vâng vâng dạ dạ theo ý chàng. Hai người sau đó liền tìm vào khách sạn tạm nghỉ.

Ngày thì nghỉ, đêm ra đi, hai bữa sau đã tới địa phận Kim bồn cư. Lúc đó mặt trời hầu như gác núi, nhà nào nhà nấy đều lo nấu ăn, khói từ mái nhà tuôn lên mù mịt.

Hai người nhận thấy một khu nọ, nhà cửa liền hàng như răng lược, lạ một điều là trên nóc mái không có khói tuôn lên, luôn cả tiếng gà kêu chó cắn cũng không!

Bách Đại đại sư nói:

- Coi tình hình kia, có vẻ như là...

Nhâm Vô Tâm nói:

- Chúng ta xét đoán vội vàng quá! Hãy vào tận nơi coi.

Hai người lúc đó đã thay mặc áo dài bằng vải thô, đầu đội nón, chụp xuống quá nửa mặt.

Bách Đại rảo bước đi lên trước. Vào tới bên trong thị trấn rồi thì bước chân ông ta bỗng chậm hẳn lại, có vẻ nặng nề khó nhọc, mặt tái xanh hẳn đi! Nguyên vì trước kia, nơi tiểu trấn này đông đúc náo nhiệt. Vậy mà lúc này thì vắng tanh, và đường lối dường như được chùi rửa nhẵn bóng lên.

Nhâm Vô Tâm cùng Bách Đại, đại để cũng nghĩ rằng: "Nơi đây vì sao mà quét rửa sạch sẽ thế này? Phải chăng là... họ lau rửa những... vết máu?"

Nhìn hai bên đường, nhà nào nhà nấy đóng cửa im ỉm và trong mười nhà thì tới năm, sáu nhà, ngoài cửa có treo màn tang bằng sô gai! Tai nghe, ngoài tiếng gió thổi vào màn tang phần phật thì bốn bề yên lặng như tờ...

Chợt nghe thoảng có tiếng than khóc. Hai người vội tìm đến. Nhưng vừa tiến lên độ mười bước thì tiếng khóc đã im bặt. Bách Đại sốt ruột đưa tay định gõ cửa thì Nhâm Vô Tâm kịp ngăn lại mà rằng:

- Coi tình hình thế này thì đại sư vừa rồi đoán đúng. Ở đây có tai họa lớn. Nhưng việc xảy ra rồi, ta nên bàn kỹ đã. Bằng cách nào khiến cho kẻ còn sống đỡ phần đau xót, kẻ chết rồi được an ủi nhắm mắt. Nếu lúc này ta lỗ mãng, đã vô ích cho công việc và chỉ thêm phần đau xót cho người sống thôi.

Nghỉ một chút, chàng lại hỏi:

- Sau khi đại sư đi khỏi đây, làng xóm này hẳn là nhiều kẻ bị giết. Ấy mà...

Chàng bỗng ngừng lại, tai chợt nghe thấy gì lạ, vội nắm tay Bách Đại giật mạnh một cái. Hai người cùng nhảy phóc lên đỉnh nóc, nép mình sau mái. Thấy Bách Đại còn ngơ ngẩn, Nhâm Vô Tâm sẽ nói:

- Đại sư lưu ý nghe trên con đường chúng ta đi tới đây có gì lạ!

Bách Đại đại sư nín thở, lắng tai... Một lúc sau nhận ra tiếng vó ngựa phi, lại một lát rõ ràng là đoàn người ngựa đi vào trong xóm. Chỉ loáng cái, có tiếng người hò hét, lẫn tiếng vó ngựa và tiếng chân đi rậm rịch. Bách Đại đại sư nghĩ thầm:

- Có lẽ là bọn lữ khách, con buôn gì đó. Có gì mà Nhâm Vô Tâm phải quá cẩn thận đến thế!

Vừa nghĩ đến đây, nhìn ra đoàn người đã tiến đến đầu xóm. Họ nhìn trước sau một chút đoạn nối đuôi nhau kéo vào bên trong.

Bách Đại giật mình, nhận ra đi đầu là bốn người cao lớn, ăn vận đồ đen, vai lồng đòn gánh. Cứ hai người gánh một chiếc rương coi có vẻ nặng trĩu lưng xuống. Theo sau là bốn người to lớn cũng vận đồ đen, khiêng một chiếc kiệu. Nóc kiệu màu lục, rèm buông chung quanh, không rõ nhân vật nào ngồi bên trong.

Sau kiệu là bốn đại hán đi bộ, cũng ăn vận đồ đen, lưng đeo dao dài. Ngoài ra còn hai người ăn vận đen, có vải che mặt, dáng cao mà gầy, mỗi người cưỡi một con ngựa sắc đen nhánh, đi kèm hai bên kiệu.

Gần lúc hoàng hôn, mà một tiểu trấn lặng lẽ giữa những màn tang buông rủ, đột nhiên có một toán người ngựa như thế tiến vào, thực khiến ai gan dạ mấy cũng phải kinh hoàng, ớn cả xương sống!

oOo

Bọn người ngựa tiến vào đến giữa đường lớn thì dừng lại. Bốn đại hán lập tức đặt hai chiếc rương xuống. Người cưỡi ngựa phía bên trái vụt nhảy xuống đất, thân pháp lẹ làng không thể tả được.

Hắn tới trước chiếc kiệu, sẽ sẽ nói mấy câu. Người trong kiệu hình như cũng dặn bảo điều gì đó!

Đại hán quay đi, tiến lên mấy bước rồi cất tiếng:

- Xin kính chào các vị phụ lão huynh đệ trong thị trấn này! “Võ Lâm Đệ Nhất Gia” Nam Cung thế gia tới thăm quý vị!

Tiếng nói của đại hán rõ ràng, tuy không nói to mà vang vang tuôn đi, khắp xóm xa gần đều có thể nghe rõ hết.

Nhâm Vô Tâm có một đặc khiếu là bất luận tiếng ai nói, hễ nghe qua một lần đều có thể nhớ mãi. Chàng nhận ngay ra tiếng nói ấy là Hoàng Phủ Thiếu Hồng.

Hai bên đường đều cửa đóng then gài lặng ngắt như tờ. Bách Đại đại sư thấy vậy, nghĩ thầm:

- Phải chăng mọi người trong xóm đều đi hết cả rồi?

Đại hán áo đen, đứng yên lặng ôm tay quyền đưa lên ngang cằm. Đợi một lúc lâu, không thấy có gì lạ, hắn lại cất giọng trịnh trọng nhắc lại câu hắn vừa nói, khác nào như một du khách tới thăm hỏi một người bạn vậy.

Lần này hắn vừa dứt tiếng, thì đột nhiên từ khoảng cuối con đường lớn có tiếng cánh cửa mở ra, rồi từ trong khuôn cửa sổ có tiếng hỏi:

- Võ Lâm Đệ Nhất Gia! Hừ! Các người lại... Các ngươi lại tới đây làm gì... nữa?

Tiếng nói như nghẹn tắt, đầy bi phẫn, uất hận!

Nhâm Vô Tâm và Bách Đại đại sư nghĩ thầm rằng:

- Nam Cung thế gia đã tạo nên thảm trạng như vầy rồi, nay còn trở lại làm gì? Phải chăng định giết cho hết mọi người ở đây đi?

Chợt lại nghe Hoàng Phủ Thiếu Hồng nói:

- Vừa rồi trong tệ phái có vài kẻ vô lại, đã gây nên tai họa cho quý thị trấn đây! Bản phái Nam Cung phu nhân hay tin đó, lấy làm ân hận, vội gấp đường tới đây, trước là tạ lỗi cũng quý vị, sau gọi là có chút lễ vật kính dâng quý vị, tạm để tỏ lòng kính ý của toàn thể mấy trăm đệ tử chúng tôi đối với quý thị trấn.

Giọng hắn nói hết sức khẩn thiết ân cần! Bách Đại nghe vậy cười nhạt nghĩ rằng:

- Rõ thật là giọng ác miêu khóc chuột già! Với hai chiếc rương kia, thử hỏi bồi thường được

chăng?

Vừa nghĩ tới đây, thì Hoàng Phủ Thiếu Hồng đã mở chiếc rương phía tay trái ra. Bên trong toàn là bạc nén dùng lụa trắng gói từng đĩnh lại. Hắn giơ tay vẫy một cái. Bốn đại hán khác chạy tới, mỗi người mỗi tay cầm ước mười phong bạc nén, tiến đến trước cửa những nhà có treo màn tang, quăng một gói bạc xuống trước thềm kêu “choang... choang choang”. Rõ ràng là mỗi phong bạc ấy khá nặng. Hoàng Phủ Thiếu Hồng lại cất tiếng vang vang lên:

- Chúng tôi không dám làm kinh động quý vị. Trước thềm đã đặt số tiền bồi thường, chỉ xin quý vị bớt nỗi đau xót lúc này, để còn lo chôn cất tang chay cho kẻ chết!

Hắn chưa dứt lời thì đầu đường cuối đường, đâu đâu cũng nghe tiếng cửa mở, rồi hàng trên mười cái bóng người thảy đều ăn bận sô gai chạy ra. Họ đầy vẻ bi phẫn, mắt ngầu tia máu, trợn mắt nghiến răng, nhìn Hoàng Phủ Thiếu Hồng.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng ôm tay quyền, vừa toan cất tiếng nói, thì một người trong bọn kia bỗng cúi xuống, lượm một gói bạc, lớn tiếng quát rằng:

- Ai thèm khát tiền bạc hôi tanh vấy máu của tụi bay!

Dứt lời, người ấy tận lực ném đi mạnh như tia lửa xẹt “choảng” một tiếng. Gói bạc nặng từ cách xe ngoài hai trượng rớt thẳng dưới chân Hoàng Phủ Thiếu Hồng.

Liền đó, một trận mưa “bạc đĩnh” ném đi, giữa những tiếng chửi rủa la ó của dân chúng.

Chỉ thấy Hoàng Phủ Thiếu Hồng y nhiên không tỏ vẻ tức giận. Hắn chỉ mỉm cười rằng:

- Quý vị, việc gì mà giận dữ vậy!

Hắn cúi xuống lượm gói bạc đầu tiên rớt ở dưới chân. Kế đó đặt gói bạc lên lòng bàn tay rồi tay kia thoăn thoắt đón bắt lấy những gói bạc ném tới, gói nọ gói kia chồng chất lên nhau, loáng cái đã thành chồng cao như hình ngọn tháp.

Chợt có tiếng quát giật lên:

- Còn đây nữa!

Hoàng Phủ Thiếu Hồng hơi chìm bàn tay xuống một cái. Một gói bạc thét gió bay tới, vừa vặn nằm thon lỏn trên đỉnh ngọn tháp trong tay hắn. Ngọn tháp đứng ngay ngắn trong lòng bàn tay, không chút rung động, đủ thấy là công phu chưởng lực họ Hoàng thực là cao siêu, mạnh vô cùng. Hắn cất tiếng cười mà rằng:

- Chúng tôi đã thành tâm đem lễ tới đây! Lẽ nào lại thu về!

Vừa nói hắn quay người đi một vòng. Chỉ thấy hai tay hắn vung lên sáng loáng. Một trận mưa lóa mắt, hai chục gói bạc đã tung ném đi, tiếng rớt "loảng xoảng", tất cả lại y nguyên được ném trả về đúng chỗ cũ trên mỗi thềm nhà. Sức ném đã đành là mạnh, sức mắt chuẩn xác, tài ném trúng như vậy, quả là kinh nhân. Đến Nhâm Vô Tâm cùng Bách Đại cũng phải thán phục là tuyệt kỹ.

Chợt lại nghe tiếng hắn cười và nói:

- Ngoài số bạc ấy ra, bản môn chủ nhân còn có một vật này nữa! Xin kính tặng quý vị!

Giơ tay ngoắt một cái, miệng hắn ra lệnh:

- Khiêng chiếc rương kia lại đây!

Một tiếng "dạ" rân lên. Lập tức hai đại hán khác khiêng chiếc rương phía tay mặt tới, mở nắp ra. Một mùi nồng nặc, và khí nóng xông lên như than tro. Mọi người còn đương kinh ngạc chưa rõ là cái gì ở bên trong, thì Hoàng Phủ Thiếu Hồng đã quát lên:

- Trút cả ra! Còn đợi làm gì!

Hai đại hán kia "dạ" một tiếng, cúi xuống ôm lấy phía đáy rương, dốc ngược lên một cái. Hàng chục trái tròn tròn lớn bằng trái dưa hấu, lăn lông lốc trên mặt đất rồi ngừng lại.

Mọi người định thần nhìn lại.

Ai cũng giơ tay ôm ngực, lè lưỡi xanh mặt lên. Hơn mười cái đầu lâu, ngoại trừ da mặt đỏ hầm như rạm đen lại, thì hai mắt lồi ra như hai con ốc nhồi, tỏ ra rằng trước khi chết họ bị phẫn hận, tức tối đến cực điểm, nên nét mặt mới hiện ra khủng khiếp như thế.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng cất giọng bình thường, thong thả nói:

- Các vị có nhận ra những đầu lâu này là ai đó chăng?

Nhiều người tuy đã từng lăn lộn giang hồ, nhưng trong lúc lòng đương kinh ngạc chưa kịp nhận ra ai, thì Hoàng Phủ Thiếu Hồng đã cúi xuống, lượm một chiếc đầu lâu, nâng cao quá đầu, xoay một vòng tròn, lớn tiếng hỏi:

- Các vị nhận ra ai đây?

Một người trong xóm, đứng gần đó nhất, la lên:

- Phải... Phải chăng là con trai của Điền Thất ca?

Hoàng Phủ Thiếu Hồng mỉm cười gật đầu:

- Đúng rồi! Đầu lâu của Điền Uy đây!

Hắn vừa nói vừa cười, tới đây bỗng giật giọng nói to lên:

- Nhưng vì hắn bất hiếu với cha mẹ, lại gây chuyện thị phi, làm hại bà con xóm làng. Hắn là kẻ bại hoại trong bản môn! Nam Cung phu nhân dù có khoan hồng đại lượng, thương hắn như con đẻ, như đồ đệ, nhưng quyết không để cho tên ác ôn ấy làm hại mọi người tàn sát làng xóm. Vì vậy phải chém cổ hắn đi và tạ tội với quý vị.

Thực là lời tuyên truyền đầy nhân nghĩa đạo đức. Ai mà chẳng phải tin.

Bách Đại cùng Nhâm Vô Tâm đưa mắt cho nhau. Cả hai cùng nhận thấy rằng sở dĩ Nam Cung thế gia phen này phải làm như vậy là để gột rửa cái tiếng ác, xấu từng đồn đại trên chốn giang hồ. Và để thu hút lòng người, gây lại lòng tin phục trong làng võ lâm. Nguyên xóm này, phần đông là những tay hào sĩ giang hồ trở về quy ẩn. Tiếng tăm họ không lẫy lừng lắm, nhưng họ thuộc đủ các môn phái, thì tin tức từ nơi đây lan truyền đi sẽ rất lẹ và sẽ được thiên hạ tin tưởng rằng Nam Cung thế gia từ nay biết cải hoá, và kỷ luật nghiêm ngặt là thế đó!

Bách Đại đại sư tức quá, nghiến răng lại, lẩm nhẩm:

- Mụ Nam Cung phu nhân này tàn ác và thâm độc còn hơn rắn! Mụ khéo xua đẩy thủ hạ phạm vào tội lỗi, rồi giết đi để mụ lấy tiếng tốt cho đồng đảng của mụ. Đáng thương cho bọn thủ hạ kia, bị mụ dùng làm vật hy sinh khi cần đến. Mà như tình hình đây, mấy ai biết được đó là mưu mẹo gian xảo của mụ.

Thực vậy! Coi lại mặt mũi những kẻ vừa rồi hăm hở từ trong nhà bước ra, nhưng vẻ hầm giận lúc nãy, vụt biến đi hết. Trái lại, có kẻ ra vẻ cảm động trước cử chỉ của bọn Nam Cung thế gia lúc này.

Chợt nơi rèm che bên kiệu hơi vén lên. Một bàn tay trắng muốt như bạch ngọc thò ra, năm đầu ngón tay búp măng sẽ vẫy!

Hoàng Phủ Thiếu Hồng vội chạy tới bên kiệu, khép nép sẽ nói mấy lời, bàn tay trắng nõn kia từ từ rụt lại rèm buông kín lại. Hoàng Phủ Thiếu Hồng thở phào một cái như trút được gánh nặng, từ từ quay về chỗ cũ!

Nhâm Vô Tâm kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Người ngồi trong kiệu là ai? Phải chăng là Trần Phượng Trinh. Chức vị hắn là cao hơn Hoàng Phủ Thiếu Hồng?

Chợt thấy Bách Đại đại sư như có ý nhảy vọt xuống. Nhâm Vô Tâm giật mình vội nắm giữ lại. Bách Đại với vẻ tức giận, dùng lối “Truyền âm nhập mật” nói vào lỗ tai chàng rằng:

- Những người kia bị Nam Cung thế gia tuyên truyền lừa bịp bị rơi vào cạm bẫy của chúng. Chúng ta lẽ nào ngồi yên. Phải vạch mặt chỉ tên, đả phá những âm mưu của chúng mới được.

Nhâm Vô Tâm cũng dùng “truyền âm nhập mật” trả lời:

- Đợi tụi chúng đi khỏi rồi, ta sẽ xuống đả phá âm mưu của chúng cũng chưa phải là muộn!

Bách Đại cau mày hỏi:

- Nếu như chúng cứ ở lỳ lại đây thì sao?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Xong việc là chúng đi, chớ ở lại để làm gì?

Chợt thấy một mụ già tóc đốm bạc tất tả chạy tới, đến giữa đường cái thì ngã nằm lăn ra.

Kế đó lại vùng dậy chạy lên vài bước vồ lấy cái đầu lâu của Điền Uy rồi chu chéo lên khóc:

- Con ơi! Uy ơi! Cha mày đã chết bỏ ta! Mày lại chết đi! Cả hai cùng bỏ ta! Thân già này biết nương tựa vào ai?

Hoàng Phủ Thiếu Hồng cúi xuống nói:

- Lão phu nhân ơi! Hà tất gì phải...!

Mụ già điên lên, vừa chửi vừa khóc:

- Bây giết cha nó rồi chưa đủ sao? Lại còn đang tâm giết luôn nó! Nó... nó chẳng phải là do tụi bay dạy dỗ huấn luyện như thế đó sao?

Vừa khóc, đột nhiên mụ đưa đầu chúc thẳng vào bụng Hoàng Phủ Thiếu Hồng. Hắn sẽ lách mình tránh khỏi. Mụ bị té nhào xuống đất, tay ôm lấy đầu lâu Điền Uy, khóc rống lên:

- Uy nhi a! Con vốn là đứa tốt! Chỉ vì bọn ác ôn này nó huấn luyện làm cho con biến thành ra đứa xấu!

Mụ khóc thê thảm, mọi người đều động lòng muốn sa nước mắt. Hoàng Phủ Thiếu Hồng tái mặt đi, lẩm bẩm nói một mình:

- Con mụ này! Phản tuyên truyền! Làm hỏng cả việc lớn của bọn ta!

Mụ già bỗng lăn đi hai vòng tới sát bên Hoàng Phủ Thiếu Hồng, đột nhiên ôm chặt lấy chân hắn, ghé miệng vào ngoạm chặt lấy.

Mụ tuy có tuổi nhưng răng còn tốt lắm, vả lại đương lúc căm hờn như điên, mụ nghiến hàm răng liều mạng cắn cho đã giận, răng mụ ngập hẳn vào trong thịt.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng bị miếng cắn bất ngờ, máu ra lênh láng. Hắn quát lên một tiếng "cút đi", đồng thời co chân tống mạnh một cái.

Mụ chịu sao nổi cái sức tống hàng ngàn cân đó. Miệng thét lên một tiếng, người bật ngửa ra, rớt xuống năm bên cạnh chiếc đầu lâu của Điền Uy.

Taymụ cố quờ quạng, ôm lấy chiếc đầu lâu của con mụ, mắt trợn lên nấc luôn một hồi, thế là tắt thở!

Sự tình biến đổi đột ngột, không ai cứu cấp kịp. Lập tức tiếng chửi rủa nổi lên từ khắp ngả. Hoàng Phủ Thiếu Hồng lớn tiếng giải thích:

- Xin quý vị chớ chửi rủa chúng tôi! Chẳng qua là mụ ấy cố ý, cố tình tự sát. Chúng tôi làm sao được!

Mọi người càng la mắng ầm lên:

- Câm mồm! Quân tàn bạo!

Hoàng Phủ Thiếu Hồng giang cả hai tay ra phân bua:

- Quý vị coi đó. Nam Cung thế gia tự động chém đầu cả người nhà đi, để rửa hờn cho quý vị!

Mọi người cùng la ó:

- Câm mồm đi! Chẳng qua là để che mắt thiên hạ, tỏ ra rằng đó là bọn hạ cấp làm bậy! Kỳ thực bọn hạ cấp toàn là làm theo lệnh của tụi thượng cấp chúng bay. Việc vở lỡ ra, không thể bưng bít được, và để gây lại niềm tin tưởng với mọi người, chúng bay đem đổ tội cả lên đầu hạ cấp, bắt chúng làm vật hy sinh. Quân khốn kiếp! Nếu quả thực mày có nhân nghĩa, thì sao còn giết luôn cả Điền đại tẩu!

Một đại hán áo đen từ nãy giờ vẫn ngồi yên trên mình ngựa, mắt thô lố nhìn mọi người không chớp, tới bây giờ mới cất giọng lạnh lùng mà rằng:

- Không cần nói lắm mà! Tụi họ đã chẳng biết phải quấy, thì thôi, ta sẽ có cách khác!

Tiếng hắn nói như tiếng ma trong nhà mồ phát ra. Mọi người cảm thấy lạnh gáy. Đột nhiên, họ đều im bặt, không dám la ó nữa! Bách Đại và Nhâm Vô Tâm giật mình và nghĩ:

- Phải chăng cách khác đây là ý nói dùng võ... lực!

Chợt người áo đen cỡi ngựa lại lạnh lùng nói tiếp:

- Trong thôn này còn lại năm mươi chín người kể cả người lớn, con nít. Vậy thì làm luôn cả một mẻ cho... quang sạch đi...!

Hắn nói một giọng tự nhiên, coi sáu chục mạng như không đáng một cắc vậy!

Nguyên trước, thôn này có trên ba trăm người. Sau cuộc biến loạn tàn sát vừa rồi, quá nửa bỏ đi, thêm vào đó gần trăm người chết. Giờ đây còn vài chục mạng. Thấy rằng bọn Nam Cung thế gia biết đích xác số người còn lại là năm mươi chín thôi, như vậy rõ ràng là chúng có ý định giết sạch cả đi, cho nên mọi người đều sợ hãi run bắn cả lên.

Bách Đại nghiến răng sẽ nói:

- Không thể nhẫn nại hơn nữa! Nếu chúng ra tàn sát thì bần tăng phải liều mạng!

Nhâm Vô Tâm chép miệng nói:

- Thì cũng không còn cách nào hơn được!

Chỉ thấy người áo đen từ trên lưng ngựa nhảy phắt xuống. Nhâm Vô Tâm cùng Bách Đại nín thở, chuẩn bị ra tay, mắt dõi theo mọi động tác của người áo đen.

Hắn quét ngang mắt một cái, hai tay giang ra, chân bước đều một, hai, ba bước!

“Binh” một tiếng rung chuyển cả đất, đôi cánh cửa của ngôi nhà nọ đương đóng kín, bị tung lên bắn ra tận giữa đường, rớt xuống “ầm ầm”. Hai con ngựa đứng đó hý lên một tiếng, phóng vó chạy mất. Hoàng Phủ Thiếu Hồng với người áo đen cùng giật mình tái mặt!

Có tiếng to lớn từ trong ngôi nhà nói ra:

- Nam Cung thế gia toàn là hạng lưu manh hiểm độc! Ai còn lạ gì tụi bay! Hết cứng rắn thì đến mềm, mềm không xong thì lại tàn sát! Phải biết rằng tụi ta chờ đợi bay ở đây từ lâu rồi!

Hoàng Phủ Thiếu Hồng quát hỏi:

- Ai trong đó?

Tiếng quát lên oang oang, rõ là những cao thủ võ lâm:

- Toàn là những tay chuyên môn đối đầu với Nam Cung thế gia!

Sự kiện biến chuyển đột ngột, Nhâm Vô Tâm sẽ nói:

- Đại sư à! Chúng ta hãy coi xem. Chưa nên ra tay vội!

Giữa lúc ấy, từ trong cửa, nối đuôi nhau trên mười người vọt ra ngoài, người nào người nấy tay lăm lăm cầm đao, bước đi uỳnh uỵch. Họ đều mặc áo dài trắng toát, mặt bịt khăn trắng chỉ lộ ra đôi mắt.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng bỗng ngửa mặt, cười ngất mà rằng:

- Tưởng là ai! Té ra vẫn là tụi ngươi!

Người áo đen cười nhạt:

- Đáng tức cười! Toàn là đồ xuẩn ngốc, giết mười năm cũng không hết được! Nhâm Vô Tâm thì xương thịt đã nát rời, trong khi tụi bay vẫn còn cố hy sinh vì hắn! Trên đời lắm kẻ ngu, nhưng chưa thấy ai ngu đến tột bậc như tụi bay!

Người đứng đầu trong bọn áo trắng có vẻ cố nhịn, mặt lạnh ngắt từ từ nói:

- Chúng ta vì làng võ lâm mà trừ diệt bọn tàn ác bại hoại như bọn ngươi đây! Nhâm tướng công dù chết rồi, nhưng chúng ta cứ nối chí người!

Bách Đại nghĩ thầm rằng:

- Phải chăng những tráng sĩ áo trắng kia là những anh hùng do Nhâm tướng công ngấm ngầm triệu tập? Chính họ tự nhận là nối chí Nhâm tướng công kia mà?

Trái lại, lúc đó Nhâm Vô Tâm thì ngẩn người ra. Chàng dùng lối truyền âm nói với Bách Đại:

- Lạ thật! Chính mình chưa nhận ra bọn áo trắng kia là ai. Vậy mà Hoàng Phủ Thiếu Hồng đã nói trắng ra là bọn mình? Vả lại nếu là người của mình thì đời nào lại để họ ăn vận đồng phục trắng, để dễ bị lộ tẩy ra sao?

Chàng chép miệng nói tiếp:

- Nếu tại hạ xét và đoán đúng thì hành động của bọn áo trắng hắn là có âm mưu gì ở trong? Biết đâu! Biết đâu! Ái chà! Chẳng phải là một lối đặt bẫy gì đó của Nam Cung thế gia?

Hai người áo đen hình như có ý khiêu khích cho người áo trắng nổi giận lên để họ thừa dịp ra tay. Nhưng người áo trắng vẫn bình tĩnh, và nói:

- Việc đến thế này, nhiều lời cũng vô ích! Phải dùng võ lực mới được! Nhưng một chọi một, hay là quần đấu? Xin cho biết ý kiến!

Bách Đại chửi thầm:

- Đồ ngu ở đâu! Lại còn giở lề thói với quy tắc giang hồ ra với chúng!

Nhâm Vô Tâm lại truyền âm nói vào tai Bách Đại:

- Có vẻ đây cũng lại là trò đóng kịch chắc! Đơn đấu với quần đấu cái gì? Sao không lăn bừa vào đánh thí mạng, mà còn đặt điều kiện.

Chợt nghe người áo đen nói:

- Đã vậy, hai người chúng tôi xin lĩnh giáo bằng hữu.

Người áo trắng vén tay áo lên, cùng với một người đứng bên cùng tiến ra. Hoàng Phủ Thiếu Hồng cười mà rằng:

- Hai vị có thể nhường hai chúng tôi ra trước ba đòn chăng?

Bọn áo đen bên Nam Cung thế gia cười ồ cả lên. Bỗng lại nghe người áo trắng nói:

- Ba đòn thì không được! Chúng ta có thể nhường một đòn thôi!

Hoàng Phủ Thiếu Hồng ngửa mặt cười sằng sặc, nói:

- Anh em coi! Người ấy mà dám nhường ta một đòn! Gan thật!

Bọn Nam Cung thế gia lại cười ầm lên. Chiếc kiệu yên lặng, như không có người, chẳng nghe có động tĩnh gì hết! Vụt cái Hoàng Phủ Thiếu Hồng tiến lên, tay trái mở, tay mặt nắm, tận lực đánh ra, trong khi người áo đen cũng vừa tiến vào. Tuy là tiến đến sau, mà người này lại hoá ra là ra tay trước cả Hoàng Phủ Thiếu Hồng. Đòn tuy trông tầm thường mà chí mạng.

Chỉ thấy cả hai người áo trắng cùng gò người một cái, thụt lùi đến ba thước, tránh đòn một cách thần diệu vô cùng. Người áo đen quát lên:

- A! Không ngờ hai thằng ngốc này mà cũng khá quá!

Cùng với tiếng quát ấy, cả hai người áo đen cùng nhào tới, bốn tay quyền, chưởng cùng ra, ăn nhịp

nhau, một người đánh vào phía bên trái, một người đánh phía bên phải. Nhưng hai người áo trăng cũng phối hợp ra đòn rất thần kỳ. Người áo trắng bên tay mặt dùng tay trái đánh chéo đi, năm đầu ngón tay mặt nửa co nửa duỗi, tống ra phía ngoài, còn người áo trắng bên tay trái, thì tay mặt đánh chéo ra, tay trái tống ra phía trước. Hai người này ra đòn tuy có khác nhau một chút, nhưng chẳng những đã hoá giải đòn đối phương mà còn hoàn đòn lại, thực là đủ cả công lẫn thủ.

Bách Đại và Nhâm Vô Tâm cùng giật mình, vì nhận ngay ra đó là đòn của phái Thiếu Lâm! Cả Hoàng Phủ Thiếu Hồng với người áo đen cùng giật mình là lên:

- A! Té ra bằng hữu là môn hạ Thiếu Lâm!

Đó chính là đòn thứ sáu "Xuất trảo lượng si" trong mười hai lối sát thủ của Thiếu Lâm thần quyền, là quyền pháp "Bí truyền trấn sơn" mà ngoài vị Trưởng Lão giữ chùa ra, không ai được học. Vậy mà người áo trắng kia, biết dùng lối quyền ấy, vả nếu không tinh luyện vài chục năm thì không đem dùng nổi. Tới đây thì sự ức đoán của Nhâm Vô Tâm rằng họ bày kịch đóng trò có vẻ không đúng rồi!

Bốn người đấu nhau tới vài chục hiệp. Hai người áo trắng thì thủ thế vững vàng, kín đáo, bổ khuyết cho thế công có vẻ hơi yếu. So sánh ra võ nghệ họ cũng chẳng kém gì Bách Nhẫn đại sư! Hoàng Phủ Thiếu Hồng cùng người áo đen, tuy đòn ra hung mãnh, kỳ quái, nhưng vẫn không chiếm nổi thượng phong.

Nhâm Vô Tâm nghĩ mãi không đoán ra được là ai, bèn hỏi:

- Đại sư à! Hai người kia có phải là đệ tử Thiếu Lâm không? Ngoài đại sư cùng Bách Nhẫn, Bách Tường đại sư ra, thì Thiếu Lâm còn ai có được những ngọn đòn cao siêu bậc ấy!

Bách Đại đại sư thấy hai người áo trắng ra đòn như vậy, cũng giật mình, sẽ nói:

- Chẳng những hai người đúng là đệ tử Thiếu Lâm, trong số áo trắng ít ra còn có ba người nữa cũng là đồng đạo của bần tăng. Tổng số có đủ năm vị là Hộ Pháp của Đạt Ma Đường. Cho nên vừa rồi, trước khi giao thủ dù với bọn ác ma, mà năm vị ấy cũng giữ đúng quy luật giang hồ. Năm vị Hộ Pháp đều có mặt tại đây thì bần tăng tạm yên tâm. Hãy coi xem sự kiện biến chuyển ra sao, chưa cần ra mặt vội.

Trong một lúc, bốn người đã ác đấu qua mấy trăm hiệp, nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Hai người áo đen dù đòn ra bí hiểm, nhiều ngón kinh nghiệm, nhưng bên áo trắng lại trầm ổn kín đáo, vô luận là đối phương tấn công mạnh như sấm, lẹ như chớp, mà đòn Thiếu Lâm chính tông chỉ nhẹ nhàng phát ra, lập tức hoá giải đi hết. Nhiều lúc Nhâm Vô Tâm thấy bên áo trắng hình như bỏ qua những cơ hội có thể thừa cơ lấn đánh bên áo đen, dù thấy họ thận trọng, không mạo hiểm.

Bách Đại đại sư mỉm cười, nói:

- Bần tăng nhận ra, hai người áo trắng kia tức là hai sư huynh Bách Phù và Bách Huề. Nếu là sư huynh Bách Duy và Bách Hộ thì hai người áo đen kia khó mà đối phó lại được lâu như thế. A... ha! Tướng công coi kia, hai người áo đen có vẻ muốn chuồn và được thua đã rõ rồi đó...!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười:

- Thoạt tiên, tại hạ ngờ rằng trong chiếc kiệu có thể là vị phu nhân nào đó của Nam Cung thế gia, và họ đều là tay võ nghệ cao cường. Nay xét ra, trong đó, có thể là một người con gái nào mà chẳng biết võ nghệ gì hết, vì nếu biết võ nghệ thì thể nào mà chẳng vén rèm lên để ngó coi trận đánh vô cùng hào hứng giữa những tay cao cường như cỡ này!

Chàng còn đương nói, bỗng thấy Hoàng Phủ Thiếu Hồng chợt tuôn ra ba đòn rất gấp, vụt cái hắn nhảy bắn trở lại sau đến tám thước, thò tay qua rèm kiệu, vẫy một cái. Hình như trong khi nhảy lùi lại thì trong tay hắn từ trong bọc lấy ra một vật gì luồn qua bức rèm. Không ai nhận ra kịp là vật gì cả! Duy chỉ nghe hắn sẽ quát lên rằng:

- Vô vật, vô ngã...

Tiếp theo, hắn còn nói gì nữa, nhưng tiếng nói rất nhỏ, người ngoài không nghe rõ. Chỉ thấy liền đó hắn nhảy phắt qua một bên hình như nhường lối cho người trong kiệu.

Nhâm Vô Tâm chợt nghĩ đến một sự kiện. Chàng giật mình, nói:

- Nguy to rồi!

Chàng vừa dứt tiếng thì tấm rèm kiệu đã vén lên, một cái thân hình nhỏ bé, mặt xanh xao trắng nhợt, đầu trùm khăn xanh, mình choàng áo lông đen, từ trong chiếc kiệu bay vọt ra ngoài đến hơn một trượng. Trong khi đó người áo đen và Hoàng Phủ Thiếu Hồng đều nhảy lánh hắn ra phía bên xa nữa.

Nhâm Vô Tâm cùng Bách Đại đồng thốt lên:

- Tố Thủ Lan Cô! Lan Cô bàn tay trắng nuột!

Sắc da trắng xanh với đôi mắt mơ màng lạnh buốt như ngưng đọng hơi sương, bóng dáng yêu kiều, Lan Cô quả nhiên là đẹp, tuyệt đẹp đến cái độ ghê rợn cả người ta lên. Đã vậy mà thân hình nàng lẹ như khói, vèo một cái đã bay tới trước mặt hai người áo trắng tức là Bách Phù, Bách Huề đem theo một làn gió thơm mê hồn phách. Bách Phù, Bách Huề cùng cảm thấy một cái gì ghê rợn. Cả hai cùng quát to một tiếng, và mỗi người cùng phát ra một chưởng với sức mạnh kinh khủng, sập đá, gẫy cành, uy lực bạt sơn đảo hải dồn dập vào Lan Cô.

Chỉ thấy cái thân hình bé nhỏ ấy quay sang bên một vòng, chưởng phong của hai người tự nhiên

tiêu biến đi đâu hết. Bách Phù, Bách Huề dù là trấn tĩnh đến đâu thấy thân pháp của nàng hết sức kỳ lạ, thảy đều giật mình, vội co tay lại định tống ra một chưởng thứ nhì nữa.

Chợt đâu, bóng tay áo lông đen phất lên, một bàn tay trắng muốt như ngọc, lạnh như băng sương từ trong ống tay áo rộng của Lan Cô thò ra, một làn gió thơm theo tay nàng thoát đi. Tất cả bấy nhiêu động tác hiện ra như cái chớp nhoáng.

Nhâm Vô Tâm và Bách Đại cùng một lúc vung cánh tay ra và quát lớn:

- Hai sư huynh mau rút xa ra! Chớ dùng sức với nàng!

Nhưng đã hơi muộn. Bách Phù, Bách Huề vừa thoáng nhận ra tay nàng vung lên thì thân hình nàng đã như ma hiện giữa khoảng hai người rồi. Thực là kỳ tuyệt! Bọn Hoàng Phủ Thiếu Hồng từng đánh tới trên trăm hiệp mà không tài nào đòn vào sát được, trong khi Lan Cô với bàn tay trắng "tố thủ" chỉ một hiệp đã phá vỡ được quyền phong và thế thủ của đối phương!

Bách Phù, Bách Huề bị hãm ở cái thế muốn rút lui mà không kịp, đành phải tận dụng quyền và chưởng gấp rút đánh ra như mưa, như gió. Lạ một điều là, chưởng với quyền của hai vị cao tăng bậc nhất này, rõ ràng phát ra đã chạm tới áo nàng rồi, nhưng đột nhiên cả hai đều cảm thấy là tay mình như đấm vào mây, vào khói, như đụng chạm vào một cái bóng ma, tức là đấm không khí vậy thôi! Liền đó, bất thần Bách Phù thét lên một tiếng nhảy lùi về sau đến năm bộ, đồng thời Bách Huề tung mình bắn đi xa hơn một trượng, thân mình loạng choạng, lập tức té rụi xuống.

Bọn hơn chục người áo trắng cùng la rú cả lên. Trong bọn có vài ba người vừa nhún chân định nhảy ra thì loáng một cái như chớp, một bóng người áo tro đã hiện ra trước mắt. Bọn người áo trắng nhận ra là ai, đều reo lên:

- Bách Đại sư huynh!

Bách Đại vội nói giọng nghiêm trang:

- Các sư huynh đệ! Mau rút lui!

Tiếng Nhâm Vô Tâm ở phía sau truyền tới:

- Hãy nâng người bị thương lên, và chuẩn bị tuỳ thời rút lui.

Bách Đại cúi xuống, giơ tay vén mảnh vải che mặt hai người lên. Bộ mặt Bách Phù đại sư tuy rằng trắng bệch ra, nhưng chỉ là kinh hãi thôi, chưa bị thương. Còn Bách Huề đại sư thì máu ở mép trào ra, hơi thở khò khè, rất yếu. Nhận ra Bách Đại rồi, Bách Huề mỉm cười vừa sẽ thốt ra được một tiếng "Bách..." thế là đã ngất lịm đi!

Bách Duy đại sư đứng đầu trong năm vị Hộ Pháp Thiếu Lâm, lập tức lấy thuốc trị nội thương tra vào miệng Bách Huề, sau đó đưa mắt nhìn ra, thấy một thiếu niên thư sinh đương ngưng thần đứng chăm chăm trước mặt Lan Cô. Bách Duy cau mày hỏi:

- Để một mình vị thí chủ kia đối phó với con ma nữ ấy ư? Chỉ e...!

Bách Đại vội ngắt lời:

- Nếu người ấy mà không chống đối nổi, thì... bọn anh em ta dù có phụ lực vào cũng chẳng làm gì! Người ấy là... Nhâm Vô Tâm đó.

Bọn Thiếu Lâm cao tăng giật mình, đều chắp tay, nói:

- A di đà Phật! Chúng tôi giờ mới biết mặt. Nhâm tướng công té ra vẫn còn sống. Ngã Phật từ bi, che chở, đạo phái võ lâm sẽ thoát khỏi được mạt kiếp.

Về phía đệ tử Nam Cung thế gia, nghe nói thư sinh đó là Nhâm Vô Tâm, thì cũng đều kinh hãi! Họ chưa hề biết mặt chàng bao giờ, và chỉ nghe nói chàng đã chết rồi. Có người cho rằng có lẽ thư sinh đứng đó là giả mạo Nhâm Vô Tâm chăng? Nhưng ý đó chỉ thoáng loé lên rồi tắt liền, vì họ cũng nghĩ rằng nếu không phải là Nhâm Vô Tâm thì trong làng võ lâm có lẽ chẳng ai có gan dạ và tài năng dám... chống đối lại với Lan Cô!

Riêng Hoàng Phủ Thiếu Hồng và người áo đen thì biết chắc là Nhâm Vô Tâm chưa chết. Hoàng Phủ Thiếu Hồng cười nhạt và quát lên:

- Nhâm Vô Tâm à! Bỗng dưng mi lại tìm đường tới cửa tử!

Người áo đen cũng ré lên cười mà rằng:

- Ngươi chịu đựng nổi ba hiệp với Lan Cô, thì kể ngươi là tay cao cường! Ngươi là kẻ từng cưỡng gian nhiều phụ nữ. Trên giang hồ, nhiều người muốn lột da ăn thịt ngươi cho đã giận. Ngươi còn đợi gì một không tự tử đi. Vác mặt ra đây làm gì cho bẩn mắt mọi người!

Thực ra thì hai người này cùng e ngại Lan Cô khó lòng thắng nổi Nhâm Vô Tâm. Sở dĩ họ cố ý mắng chửi cốt cho chàng phân tâm, nổi giận lên, để Lan Cô thừa cơ dễ hạ thủ. Bách Đại tức quá quát lên một tiếng toan nhảy ra, nhưng bị Bách Duy giữ lại mà rằng:

- Đang lúc Nhâm tướng công ngưng thần, xin chớ làm rối trí của tướng công!

Chỉ thấy đôi mắt chàng như điện, chăm chăm bắn mục quang vào mắt Lan Cô.Tay mặt chàng đưa ngang ngực, ngửa lòng bàn tay lên thành dương thủ, tay trái úp lòng bàn tay xuống thành âm thủ ngang nơi bụng, chân trái hơi gập lại giữ trọng tâm, đầu chân phải hơi mớm đất. Áo chàng gió phật

phật bay nhưng người không nhúc nhích, hệt như pho tượng đá với cái tư thế muốn bay đi vậy. Mọi người thấy vậy đều tâm phục là một thế ổn định cả công lẫn thủ. Bách Duy đại sư thì nghĩ thầm rằng: “Giả như cả năm vị Hộ Pháp hợp lực lại cũng không phá nổi thế ấy của chàng. Trái lại, kẻ nào xông vào trước là kẻ ấy bị hạ ngay!”

Mọi người ngó sang phía Lan Cô. Hai tay nàng thu kín trong ống tay áo rộng. Đôi mắt mơ màng, bỗng quắc hẳn lên. Nguyên lai, tâm thần nàng như bị mê đi, bị một sức gì chi phối, nhưng riêng về công phu võ nghệ thì nàng chẳng hôn mê gì hết. Trái lại, ở nàng có một uy lực thần bí đặc biệt võ nghệ!

Hình như Lan Cô chưa tìm được cơ hội. Nàng như chờ đợi hễ chàng lãng trí đi, hơi phân tâm một chút là ra tay sấm sét.

Bọn Hoàng Phủ Thiếu Hồng đều lấy làm kinh ngạc, không hiểu vì sao khác với thường lệ, lần này Lan Cô chậm chạp không ra tay ngay.

Hai bên giữ nhau như vậy khá lâu. Mọi người có mặt đều nín thở chờ đợi. Coi bộ dạng Nhâm Vô Tâm hệt như pho tượng đá. Mọi người có cảm tưởng rằng chàng có thế đứng như vậy hàng tháng trời cũng không chuyển động. Ngay đến Bách Duy, một cao tăng từng tập lối “quay mặt nhìn vách” theo phương pháp Đạt Ma, vậy mà cũng tự nhận rằng không tài nào trấn tĩnh được đến thế.

Chợt thấy Hoàng Phủ Thiếu Hồng với người áo đen cũng cúi lượm gói bạc nén. Thình lình cả hai cùng tận lực ném ra. Hai gói bạc nén thét gió đánh thẳng vào lưng bên trái Nhâm Vô Tâm. Họ thừa biết là không đả thương nổi chàng, nhưng ném như vậy ít ra cũng khiến chàng phải lo tránh, và đó là một lối tạo cơ hội buộc chàng phân tâm để Lan Cô có thừ cơ hạ thủ.

Bọn Bách Duy thất kinh, dù la lên cũng chẳng kịp. Hai gói bạc ném xé gió vèo tới mạnh như sấm sét. Nhâm Vô Tâm vẫn đứng yên không động. Còn cách người chàng một gang tay, đột nhiên hai gói bạc như bị một sức phản đàn đánh bật trở lại “binh binh” hai tiếng chát chúa, một bức tường cách xa chàng hai trượng, bị đánh vỡ ra một mảng lớn.

Hai gói bạc vốn đã nặng, bị sức mạnh như thần của bọn Hoàng Phủ Thiếu Hồng ném đi, bỗng nhiên bị dội trở lại, thành ra một sức chuyển động quăng đi quật lại kinh hồn, đủ thấy phản trấn lực của Nhâm Vô Tâm là mạnh tuyệt luân. Thần tình một điều là chàng vẫn y nhiên không nhúc nhích, trong khi bọn Thiếu Hồng tái mét mặt lại.

Chợt đâu theo chiều gió phảng phất có tiếng nhạc lạ lùng, văng vẳng thê lương, khiến người nghe muốn đứt ruột.

Lan Cô rùng mình lên, thân hình hơi khom xuống, vụt cái lui tuốt về phía sau. Mọi người chỉ thấy như một cái bóng khoa múa lên trước mắt, thân hình nhỏ bé của nàng như biến đi đâu mất, duy nhận

ra bức rèm lung lay, chiếc kiệu còn đó.

Chợt nghe tiếng người áo đen quát lớn:

- Nhâm Vô Tâm! Bữa nay tạm tha chết cho ngươi! Rồi sẽ biết...!

Dứt lời Hoàng Phủ Thiếu Hồng giơ tay vẫy một cái. Hai người ghé vai khiêng kiệu chạy bay, cả bọn đi về phía có tiếng nhạc véo von. Bách Đại ngẩn người ra, hỏi Nhâm Vô Tâm:

- Có đuổi bắt không?

Cùng với hai tiếng "... bắt không", chỉ thấy Nhâm Vô Tâm lảo đảo người, "huỵch" một tiếng, chàng té xiêu xuống, mặt trắng bệch, mồ hôi đổ giọt đầm đìa. Mọi người kinh hãi! Lúc đó mới hiểu rằng vừa rồi chàng đứng ổn tĩnh như Thái Sơn, kỳ thực là đã dùng kiệt lực rồi, nếu như Lan Cô chậm lại một phút thì thực nguy hại.

Chàng ngồi phệt xuống, không dám động cựa, lập tức điều hoà hơi thở, vận hành huyệt mạch. Mọi người chia nhau trấn giữ các mặt đề phòng bọn Nam Cung thế gia trở lại chăng? Một lúc sau, mặt chàng dần dần hồng nhuận lên, mở mắt thở phào một cái.

Bách Duy chắp tay niệm Phật hiệu rồi nói:

- Nếu không được đàn việc ngăn chận tụi chúng lại thì bọn tôi nguy mất. Ổn tĩnh như Thái Sơn, một thế thủ ấy quả nhiên diệu tuyệt kim cổ. Có vậy con nữ ma đầu mới bỏ chạy!

Nhâm Vô Tâm cười một cách đau khổ:

- Chẳng giấu chi các vị đại sư! Vừa rồi là một thế "Trời Đất cùng ra tro". Thực chẳng dám chắc là Lan Cô lại có ý e sợ. Nguyên đó là thế thủ vững chắc vô cùng. Nhưng gặp tay cao thủ như Lan Cô, thì nàng vẫn có thể phá được. Có điều rằng nếu nàng quyết phá thì cả đôi bên cùng phải chết, cho nên mới gọi là "Trời Đất cùng ra tro". Ngọn đòn này là của "Tử Cốc Nhị Kỳ" truyền thụ cho tại hạ. Bữa đó người dặn rằng cứ yên trí dùng thử, không sợ, vì Lan Cô mà gặp đòn này, nàng quyết không dám liều mạng... đâu!

Bách Đại ngạc nhiên hỏi:

- Coi vậy một ngọn đòn ấy, ngoài tính cách thủ thế tuyệt vời kín đáo ra, phải chăng còn có ma lực gì thần kỳ khác?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đòn ấy, đối với bọn ta thì chẳng có ma lực thần bí gì hết, nhưng đối với Lan Cô thì nó có một sự

kích thích tuyệt lớn, hoặc là làm xúc động đến mối đau thương thầm kín trong tâm lý, hoặc khêu gợi một hồi ức bí ẩn gì trong lòng nàng. Tâm trí nàng tuy đã bị người ta khống chế hoàn toàn rồi, nhưng tâm linh nàng một khi tiếp xúc với đòn ấy là bị khích động hoá ra ngần ngừ nghi ngại. Đủ thấy đòn ấy ảnh hưởng rất lớn về tiềm linh ý thức của nàng. Về điểm này, tại hạ có thể đoán chắc là... Vừa rồi, mặt nhìn mặt, tại hạ nhận thấy linh quang nơi mắt nàng loáng lên một cái hình như cố nhớ lại một sự kiện gì. Nhưng vì tâm trí nàng bị chi phối mê hoặc quá nặng nên linh quang đó chỉ loé lên một cái rồi tắt ngay. Nếu tại hạ xét đoán không lầm thì có một lần nào đó, nàng từng bị trọng thương bởi ngọn đòn ấy. Mà kẻ dùng ngọn đòn ấy đánh nàng, nhất định là có mối quan hệ rất lớn với nàng...

Chàng chép miệng, nói tiếp:

- Vừa rồi, trong tay Hoàng Phủ Thiếu Hồng hẳn là có cầm một vật gì có một ma lực thần bí có thể sai khiến Lan Cô. Trước khi nàng ra khỏi chiếc kiệu thì tay nàng thò ra ngoài bức rèm sẽ múa lên một cái. Lúc đó chúng ta nghĩ lầm cứ tưởng là nàng ra hiệu gọi Thiếu Hồng, thành thử tại hạ không đoán ra được là Lan Cô ngồi ở trong kiệu. Do đó, đủ thấy là nàng ngồi lâu trong kiệu, sốt ruột có ý ra tay ngay, nhưng Thiếu Hồng thấy rằng thời cơ chưa tới nên chạy tới đưa ra một vật gì đó đủ để chế ngự ngăn giữ nàng lại... Chao ôi! Việc đời nhiều cái ly kỳ. Cứ bề mặt nhận xét thì sai lầm hết!

Bách Duy đại sư chợt hỏi:

- Trong tay Hoàng Phủ Thiếu Hồng có giữ một vật gì đó, hẳn là có liên quan mật thiết với ngọn đòn “Trời Đất cùng ra tro”?

Nhâm Vô Tâm gật đầu trả lời:

- Chính thế! Đại sư nhận xét thực là tinh tế! Nếu tại hạ biết được ngọn đòn “Trời Đất cùng ra tro” là của ai sáng chế ra, và trong tay Hoàng Phủ Thiếu Hồng cầm là vật gì, nguyên là của ai, thì có thể có cách khôi phục thần trí Lan Cô trở lại sáng suốt. Rồi tự nàng sẽ nói ra những điều cực kỳ bí ẩn liên quan đến gia đình “Nam Cung thế gia”!

Bách Đại cau mày nghĩ ngợi. Một lúc sau lắc đầu mà rằng:

- Bần đạo lịch duyệt giang hồ trên bốn chục năm, chưa từng nghe nói có một ngọn đòn thần kỳ tinh mật và bí diệu như ngọn “Thiên Địa câu phần” ấy! Nếu như xưa kia, có ai từng sử dụng qua một lần rồi thì trên giang hồ đã đồn đại lên và không thể mai một đến nỗi ngày nay chẳng còn ai nhắc tới?

Chương 46: Ngán Nỗi Chưởng Môn Mà Thù Địch - Buồn Thay Đồng Bọn Lại Can Qua

Nhâm Vô Tâm than rằng:

- Lẽ nào trên giang hồ chưa từng có ai đã dùng qua ngọn đòn ấy!

Mắt chàng bỗng loé tinh quang lên:

- A! Phải chăng trên giang hồ từng đã có kẻ được thấy ngọn đòn ấy, nhưng... rồi họ đều bị chính ngọn đòn ấy tiêu diệt cả rồi...!

Bách Đại nghe nói lạnh cả người, la lên:

- Ấy! Cái ấy...!

Chỉ nói được thế thôi, cổ họng Bách Đại tưởng như tắt lại. Mọi người đều cảm thấy ớn xương sống lên!

Lúc ấy người trong xóm đã quét rửa đường lối sạch sẽ và có người mời bọn Nhâm Vô Tâm vào nhà dùng nước trà, tỏ ra ý cảm kích vô cùng.

Bách Huề đại sư bị thương rất nặng, hơi thở thoi thóp, dù đã dùng thuốc nổi tiếng của phái Thiếu Lâm, chẳng qua chỉ tạm giữ được khỏi chết ngay, trừ phi chính tay Lan Cô chữa cho, ngoài ra không có thuốc nào cứu trị nổi!

Về phần Nhâm Vô Tâm thì nghĩ rằng năm vị Hộ Pháp này chính là cột trụ của Thiếu Lâm, đáng lẽ phải ở lại chùa mà điều hành mọi công việc thì nếp sống của Thiếu Lâm mới khỏi bị xáo trộn. Còn chính Bách Nhẫn Chưởng môn đáng lẽ đích thân xuống núi mới phải, nay lại để cả năm vị Hộ Pháp cùng ra khỏi chùa thì vô lý quá! Nghĩ vậy, chàng thở dài mà rằng:

- Trong võ lâm hiện đương bị bọn ác ma quấy rối. Nhưng năm vị đại sư đây có trọng trách điều khiển sinh hoạt, lo việc an nguy cho toàn thể Thiếu Lâm, đáng lẽ không nên hạ sơn thì phải!

Bách Duy đại sư trố mắt ra, vội hỏi:

- Ủa lạ! Chúng tôi hạ sơn là vì Nhâm tướng công có giấy mời. Giấy mời lại do Điền Tú Linh cô nương thân hành đưa tới...!

Nhâm Vô Tâm choáng người lên:

- Tại hạ... có thơ mời... a! Điền cô nương lại thân hành đưa tới! A! Lạ thật! Đại sư lầm... lộn chăng? Nhất định là ta mắc mưu gian của họ rồi! Chẳng hay trong giấy mời nói những gì?

Bách Duy đại sư nói:

- Bức thư ấy, lão nạp không nhớ được hết! Duy có sư đệ Bách Huề vốn có tài Trạng Nguyên, hoặc giả có thể đọc cả lại chăng?

Vừa nói tới đây, thì Bách Huề đại sư bỗng mở to mắt ra. Thì ra, tuy bị trọng thương gần chết mà ông ta vẫn tỉnh, để ý nghe mọi người nói chuyện. Tới đây ông ta giơ tay ra hiệu cho Nhâm Vô Tâm tới bên, đoạn cất tiếng run run nói:

- Trong bức thư, rất có thể là có một vài manh mối quan hệ... Lão nạp biết mình khó sống, vậy trước khi chết cũng cố thu tàn lực đọc lại cả bức thư đó, may ra có giúp ích gì cho sự cứu xét của chư vị chăng!

Ngừng một lúc, Bách Huề bắt đầu chậm rãi đọc lên từng chữ. Bức thư khá dài, tác giả tạm trích ra đây mấy đoạn chính yếu.

Kính gửi: Thiếu Lâm Bản viện, Đạt Ma Đường Hộ Pháp Đại Sư Phật tiền tổ giám

"... Từ sau khi Bách Nhẫn, Bách Đại đại sư quyết lấy tôn chỉ vệ đạo giáng ma, xuất hiện tuần thị giang hồ. Bách Tường đại sư Phật giá qua Tây Phương trở về cõi Niết bàn, thì Thiếu Lâm bản viện toàn do Đại sư bảo hộ, duy trì Thánh địa là nơi phát nguyên của thiên hạ võ học. Cho nên, trên giang hồ thảy đều minh cảm ơn đức của Đại sư.

Gần đây thế lực ác ma trên giang hồ ngày một bành trướng. Nhâm Vô Tâm tuy biết Đại sư Phật giá không dễ gì hạ sơn, nhưng dù sao cũng phải nhờ sức "giáng ma vệ đạo" của Đại sư giúp cho mới được. Vốn biết lòng Từ bi thương người giúp đời của Đại sư thực vô bờ bến, nên Nhâm Vô Tâm này mới cả gan, dám xin Đại sư tạm thời quyền biến, tay cầm dao trừ ma, xuất đạo giang hồ một phen để giúp đời, độ chúng sinh, thời may mắn cho thiên hạ vô cùng, mà Vô Tâm này cũng được nhờ ơn nhiều lắm!

Nếu như Đại sư quyết giúp cho việc này, dám xin Đại sư ăn vận lối áo bào trắng, mặt che bằng màng vải trắng, để phân biệt phải trái hẳn với lối y phục sắc đen của bọn "NamCung thế gia"...

GiangNamNhâm Vô Tâm kính gửi"

Bách Duy nghe xong, thở dài mà rằng:

- Lời trong thư thành thực khẩn thiết, cho nên ngay bữa sau đó bọn lão nạp tức tốc hạ sơn.

Chợt nghe Bách Phù đại sư gọi giật lên:

- Sư đệ! Bách Huề sư đệ...

Mọi người giật mình ngó lại, thấy Bách Huề từ từ duỗi tay chân ra, nhắm mắt lại. Bách Duy, Bách Vệ, Bách Hộ, Bách Đại cùng theo Bách Phù cùng quỳ cả xuống. Nhâm Vô Tâm cùng sáu người khác trong xóm cũng nhất tề quỳ theo. Tiếng tụng niệm đều đều nổi lên, trước còn quanh quẩn một khu nhỏ, sau lan dần khắp xóm, với khói hương trầm toả lên nghi ngút.

Đêm dần dần về khuya. Nhà nào nhà nấy điểm đèn và đóng cửa. Sau khi tụ tập ở một gian nhà nọ, Nhâm Vô Tâm với vẻ mặt nghiêm trọng cất tiếng nói:

- Bách Huề Đại sư đã về chầu Phật, nhưng công đức của Người còn ở lại. Chỉ riêng một bức thư Người đọc lại vừa rồi, cũng giúp tại hạ rõ được nhiều điểm bí mật đáng ngờ! Trước hết, tại hạ không khỏi ngờ rằng trong tình thế khẩn cấp và nguy hiểm này, đúng ra là phải giấu kín hành tung, vậy mà các vị Đại sư lại toàn mặc áo bào trắng, cố ý để lộ lai lịch hành tung ra! Giờ thì tại hạ thấy rõ đó là độc kế của Nam Cung thế gia. Nếu không thế thì giang hồ hào kiệt sẵn nhiều, bọn Nam Cung thế gia biết ai là kẻ đối đầu với họ, để mà... tận sát!

Bách Đại nghe ra, vỗ bàn, quát lên:

- A! Thực là kế âm độc! Nhưng... thiếu chi những tay anh hào hiệp sĩ trên giang hồ, vô luận là thế nào, chúng giết sao hết được!

Nhâm Vô Tâm nói tiếp:

- Cứ lời Hoàng Phủ Thiếu Hồng nói ra thì trừ các vị Đại sư ra, còn biết bao người khác bị trúng kế ấy và biết bao người đã chết vì thế. Lợi hại nhất là họ dùng cái lối một công hai việc cùng làm một lúc.

Ngừng một giây lát, chàng giải thích:

- Trước hết là theo lối đó, là họ có thể dẫn dụ các tay anh hùng tinh hoa của các phái đều lộ cả mặt ra để họ giết cho kỳ hết. Tự nhiên là các nơi trọng địa, gốc rễ các môn phái sẽ hết tay giỏi phòng giữ. Thế là họ có thể dùng sức mạnh, hoặc chiếm đóng, hoặc phá huỷ tan tành những cơ nghiệp hàng trăm ngàn năm để lại. Liền đó, họ có thể bắt buộc cả chín đại môn phái thần phục để họ đứng làm bá chủ võ lâm. Tệ hại hơn nữa là hành động của họ chuyến này làm tiêu hao thực lực của các môn phái, mà tên tuổi Thiếu Lâm, Vũ Đương sẽ vĩnh viễn bị tiêu trừ trên làng võ lâm từ đây.

Bách Duy hoảng người lên, vội nói:

- Vậy thì bọn lão nạp nên tức tốc trở về Thiếu Lâm, may ra còn cứu vãn được kịp! Nhâm tướng công có ý kiến gì, xin chỉ giáo cho!

Nhâm Vô Tâm lắc đầu nói:

- Lúc này ư? Chưa cần về ngay. Coi như việc Lan Cô có mặt bữa nay ở đây đủ biết là tụi chúng đã dốc cả sào huyệt, chia người đi du kích khắp nơi, đánh giết những kẻ đối đầu với chúng. Sau một thời gian nào đó, chừng nào tiêu hao gần hết lực lượng các môn phái rồi, chúng mới tập trung đánh vào căn cứ chính được. Vậy nên các Đại sư chưa cần về Thiếu Lâm. Trái lại, nên thừa dịp này thực lực chúng đương phân tán đi các ngả, chúng ta bố trí tìm cách phá vỡ lực lượng chúng đi!

Ngừng giây lát, chàng nói tiếp:

- Nếu các Đại sư trở về bây giờ, quyết không qua khỏi con mắt trinh sát của chúng. Có thể là chúng thu thập lực lượng dồn vào đánh căn cứ Thiếu Lâm trước tiên. Như vậy ta không chống lại được. Tốt hơn hết, ta cứ lờ đi như không biết mưu mô của chúng. Việc thứ nhất là do Thiếu Lâm đứng tên, gửi thiếp cho các đại môn phái, yêu cầu họ ngấm ngầm tập hợp những tay tinh nhuệ tới Thiếu Thất Tung Sơn. Với lực lượng ấy, dù bọn Nam Cung thế gia có tới đánh, cũng đủ đối phó. Bọn ta đây đồng thời lưu ý, nếu cần có thể quay về tiếp viện được. Duy có hai điểm chú ý – một là cấp tốc tiến hành ngay – hai là hết sức kín đáo. Thực lực chúng ta hơi yếu, nếu không gặp trường hợp bất đắc dĩ, quyết không đem sức ra chọi, tránh khỏi tan vỡ ngay lúc đầu.

Bách Đại đại sư nói:

- Nếu tập trung cả ở Thiếu Lâm thì bọn Nam Cung thế gia xoay ra tập kích căn cứ của tám môn phái kia, chẳng nguy hiểm lắm sao?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Căn cứ các môn phái khác bỏ trống, dù có bị tập kích cũng chỉ phá huỷ một số nhà cửa. Sau đó kiến trúc lại, còn hơn là bị hao tổn về sanh mạng. Huống chi, nếu bọn chúng kéo tới Vũ Đương sơn chẳng hạn, chỉ thấy những hang bỏ trống cả, thử hỏi chúng phá cái gì? Phá hang đá ư? Vả lại chúng thấy chẳng có ai hết, thì chưa chắc đã dám tiến vào sâu quá. Binh pháp nói “Hư hư, thực thực” là thế!

Bách Đại gật đầu khen phải, và hỏi mưu kế thứ nhì. Nhâm Vô Tâm nói:

- Kế thứ nhì là: Chúng ta triệu tập những cao thủ, tổ chức thành lực lượng khác, đi lùng kiếm chúng. Hễ gặp những lực lượng hơi yếu hơn là ta tiêu diệt ngay. Chúng nó chủ trương “lấy lớn nuốt bé”. Giờ ta “ăn miếng trả miếng”, lấy ngay lối của chúng mà đập lại chúng những đòn bất ngờ. Có điều rằng mưu kế và nhất là hành tung của ta phải giữ hết sức bí mật, nếu cần thì phải luôn luôn hoá trang một cách rất khéo mới được!

Bách Đại khen rằng:

- “Hư thực, thực hư”. Gia Cát tái sinh bất quá cũng đến thế!

Nhâm Vô Tâm thở dài mà rằng:

- Nói vậy mà chưa chắc đã ăn thua gì! Không phải là tại hạ đa nghi... Gần đây tại hạ ngờ rằng Nam Cung thế gia mới có thêm một nhân vật nào đó rất lợi hại. Người này gian giảo đa mưu, hình như họ biết rõ cả tình hình bọn ta. Cho nên mọi hành động của Nam Cung thế gia, gần đây hầu như toàn là đúng tin, đánh trúng vào nhược điểm của ta.

Bách Đại nói:

- Như vậy bắt buộc tướng công phải trừ khử người ấy đi?

Nhâm Vô Tâm nhăn nhó cười mà rằng:

- Khổ nổi chưa biết người ấy là ai cả!

- Trước kia người đem phong thư giả mạo tới Thiếu Lâm chính là Điền Tú Linh cô nương. Vậy thì...

Nói tới đây, Bách Đại cau mày, bỗng đằng hắng lên một tiếng rồi ngưng lại.

Nhâm Vô Tâm hiểu ý, lắc đầu nói:

- Điền cô nương là kẻ bội phản Nam Cung thế gia. Dù nàng có hồi tâm trở về với họ, thì họ cũng chẳng dung tha nàng! Huống chi lại còn tin cẩn mà trao cho bày mưu kế sao? Tụi họ biết rằng Bách Duy đại sư chưa từng biết mặt Điền cô nương, bèn sai một người con gái nào đó giả mạo đưa thư... cũng chưa biết chừng! Việc khiến tại hạ lo lắng, chẳng riêng một mình Điền cô nương mà thôi!

Lúc đó Bách Duy đại sư đã viết xong tờ thiếp uỷ cho bọn đại đệ tử của La Hán Đường, ăn vận theo thường nhân, thân hành tống đạt cho các phái Vũ Đương, Nga Mi, Điểm Thương v.v... Bốn đệ tử, sau khi nghe căn dặn cẩn thận rồi, liền vâng lệnh ra đi ngay đêm hôm ấy.

Bốn đại đệ tử vừa ra khỏi cửa thì Nhâm Vô Tâm lập tức đứng lên, nói:

- Bách Đại, Bách Duy đại sư, xin cùng ra đi với tại hạ. Bọn Thiếu Hồng tuy rút lui rồi, nhưng quanh đây chúng còn đặt mai phục và trinh sát. Chúng ta phải yểm hộ cho bốn đệ tử và cũng là một dịp để tra xét bọn chúng động tĩnh ra sao. Còn ở gian nhà này, xin Bách Phù đại sư để ý trông coi!

Dứt lời, chàng tiến bước ra khỏi nhà. Bách Duy than rằng:

- Tướng công hành động cẩn thận như vậy, không ai sánh kịp!

Lập tức bốn cái bóng người thoăn thoắt len lỏi qua những bóng mái hiên, bóng cây như rắn quăng mình, như khói tuôn đi. Chỉ vài cái lao mình, nhảy vọt, họ đã nhận ra bóng dáng bốn đệ tử đương vùn vụt đi phía trước.

Bọn Nhâm Vô Tâm chia ra hai người đi phía tả, hai người lảng qua phía hữu, ngó trước nhìn sau. Một loáng sau vẫn thấy tứ bề yên tĩnh như thường. Bách Đại sẽ nói với Bách Duy:

- Nhâm tướng công cái gì cũng xuất sắc. Có điều là quá tự khiêm tốn! Bọn Nam Cung thế gia hồi nãy thoáng thấy bóng tướng công là chạy hết cả rồi, làm gì còn có mai phục... mà...

Chưa nói hết câu, đột nhiên thấy bóng hai đệ tử phía trước lẫn vào bụi cây mất dạng! Bách Đại cùng Bách Duy cau mày, kẻ trước người sau cùng vọt tới nơi, vừa ngơ ngác toan tìm kiếm, bỗng nghe có một giọng ông già từ lùm cây gọi ra:

- Bách... Đại... sư... đệ a!

Bách Đại giật bắn người, nhảy lùi lại hai bước, quát hỏi:

- Ai đó?

- Sư đệ... không nhận ra được tiếng ta nói... sao?

Từ trong lùm cây lại có tiếng nói ra.

Tiếp theo là tiếng lá sột soạt, hai người rẽ cành lá bước ra, mặt mũi tái xanh hẳn đi. Trong khi đó Bách Đại đã nhận ra được tiếng gọi kia rồi. Ông ta kinh hãi la lên:

- Sư huynh... Đại sư huynh... đó ư?

Vừa nói, Bách Đại vừa giang cánh tay ra, và nhào tới. Hai đệ tử Thiếu Lâm vội lánh ra nhường lối.

Phía ngoài bụi cây có vẻ um tùm, nhưng bên trong là một khoảng trống, rộng sáu bảy thước. Một lão tăng, áo bào màu tro, ngồi xếp chân bằng tròn, mắt nhìn xuống như kẻ đương nhập định.

Bóng trăng từ trên rọi xuống. Thân hình lão tăng loang loáng lên như có tia sáng bạc. Bách Đại nhận rõ là Bách Nhẫn đại sư, chính là đại sư huynh, vị Chưởng Môn Phương Trượng Thiếu Lâm bị mất tích từ lâu!

Bách Đại reo lên một tiếng, chạy lại. Bách Nhẫn sẽ hé mắt ra miệng hơi cười, sẽ nói:

- Lâu nay sư đệ vất vả quá! Lại đây cho ta nhận xem khí sắc sư đệ ra sao?

Bách Đại mừng quýnh lên, nói:

- Đệ vẫn mạnh khoẻ! Sư huynh... gần đây... sao tiều tuỵ thế?

Hai người bình nhật tánh tình hợp nhau, thân nhau hơn ruột thịt. Cách xa bao lâu, không rõ sống chết ra sao, nay bỗng lại gặp quá ư bất ngờ! Bách Nhẫn cầm tay Bách Đại rồi nói:

- Sư đệ! Chính sư đệ cũng tiều tụy nhiều lắm mà.

Bách Đại nghẹn ngào nói:

- Sư huynh yên lành trở về được, thế là chẳng riêng gì tiểu đệ mừng, mà luôn cả Nhâm tướng công cũng...

Vừa nói tới đây, bỗng thấy cổ tay bị bấm ghì lại. Từ bàn tay trở vào, bảy nơi huyệt lớn bị Bách Nhẫn kiềm chế rồi!

Bách Đại thất kinh, la lên:

- Sư huynh! Sao... lại...

Bách Đại vừa mới la lên thì Bách Duy ở phía sau đã như điện chớp ra tay luôn một hơi từ gáy Bách Đại trở xuống, liên tiếp điểm trúng mười ba huyệt đạo rồi. Đó toàn là những huyệt nặng lại thêm chỉ lực của Bách Duy mạnh kinh nhân. Lập tức Bách Đại hết chống cự, động cựa, nhưng tai còn nghe rõ tiếng Bách Nhẫn cất giọng lạnh lùng nói:

- Những kẻ chống đối lại Nam Cung thế gia,đều là tự tìm đến chỗ diệt vong cả. Sư đệ chớ trách là ta tàn độc...

Giọng nói lúc này đầy vẻ âm hiểm, độc địa, không còn chút gì là nhân từ hoà ái như Bách Nhẫn hồi trước nữa.

Bách Đại kinh hãi một phần, mà căm giận thì cả trăm phần vì không ngờ rằng vị Chưởng giáo Phương trượng cùng vị Hộ Pháp Trưởng lão của Thiếu Lâm tự từng nổi danh và được tôn trọng hàng mấy trăm năm nay, mà đến nỗi hàng phục, chịu làm tay sao cho “Nam Cung thế gia”?

oOo

Bách Đại đại sư trong lòng vô cùng bi thương, phẫn hận, nhưng vẫn kín miệng không nói ra nửa lời. Chỉ thấy Bách Nhẫn quay mặt đi, không thèm nhìn bộ mặt đau khổ của mình. Trái lại đôi mắt Bách Duy liếc nhìn Bách Nhẫn rồi gằn giọng hỏi:

- Sư huynh à! Lúc này kết quả tánh mạng nó đi chứ?

Bách Nhẫn cất giọng âm hiểm, nói:

- Trao nó cho ta! Sư đệ mau quay trở lại, đối phó với Nhâm Vô Tâm, vào bảo với hắn là...

Bách Duy nói tiếp vào:

- Bảo với hắn là... Bách Đại cùng tiểu đệ phát hiện ra có dấu hiệu mai phục, bèn chia nhau đuổi theo. Cuối cùng Bách Đại đi tới đâu không rõ, tiểu đệ tìm kiếm không được, đành quay trở về...

Bách Nhẫn gật đầu, cười:

- Đúng thế! Sư đệ cứ nói thế! Nhâm Vô Tâm dù thông minh đến mấy, cũng không ngờ tới được. Hắn có ngờ đâu là kế hoạch với hành vi của hắn đều không qua được mắt bọn ta.

Bách Duy than rằng:

- Chỉ có Bách Huề sư đệ, vừa rồi bị chết, thực đáng tiếc!

Bách Nhẫn sầm nét mặt lại mà rằng:

- Nếu không hy sinh đi thì sao chiếm được lòng tin của Nhâm Vô Tâm. Cái chết ấy rất giá trị! Có gì ân hận, đáng tiếc đâu!

Bách Duy cúi đầu nói:

- Sư huynh nói vậy... nhưng đã chiếm được lòng tin của Vô Tâm rồi thì giết hắn đi, sao còn để hắn sống làm gì để hắn làm hại mọi người!

Bách Nhẫn giải thích:

- Hắn có tài, gần đây lại giao kết rất rộng, bè đảng khá lớn, sẵn sàng hành động. Trừ hắn ra, còn có Điền Tú Linh cũng lắm thủ hạ, chưa rõ chúng ẩn náu ở đâu. Nay nếu giết Vô Tâm đi thì làm sao tìm kiếm ra bè lũ của hắn để mà “nhổ cỏ cho hết rễ” được. Vì thế mà tạm để cho hắn sống.

Bách Duy than rằng:

- Nhâm Vô Tâm tuy là tài trí, so ra còn kém Điền cô nương xa. Chúng ta có được Điền cô nương, bày mưu đặt kế, quyết thắng ở ngoài ngàn dặm, thì lo gì không trừ hết được kẻ thù!

Bách Đại rùng mình, nghĩ thầm:

- Nhâm tướng công a! Trận cờ tính sai một nước thành thử tan vỡ thua trận. Yên trí rằng Điền cô nương quyết không dám trở về với Nam Cung thế gia, đó là một nước cờ tính sai quá. Có ngờ đâu, lúc

này bao nhiêu dự liệu, kế hoạch của bọn mình đều bị bọn Nam Cung thế gia biết rõ cả rồi!

Bách Đại có biết đâu rằng Điền Tú Linh vì quá yêu Nhâm Vô Tâm nhưng không thoả mãn mà sinh ra quá giận. Yêu và giận khích phát tiềm lực của sinh mệnh, sinh ra quyết tâm phải chiến thắng Nhâm Vô Tâm bằng bất cứ giá nào khiến chàng phải đau khổ, phải hối hận.

Bách Duy cáo từ Bách Nhẫn rồi quay mình nhảy ra khỏi lùm cây, một mạch chạy trở về, đã thấy Nhâm Vô Tâm đương ngồi đợi. Bách Duy giả vờ ngơ ngác hỏi:

- Bách Đại sư huynh chưa trở về sao?

Nhâm Vô Tâm giật mình hỏi:

- Đại sư cùng đi một ngả với ông ta mà!

Bách Duy thuật lại đầu đuôi câu chuyện theo như lời Bách Nhẫn đã dặn. Bọn Bách Phù cũng vờ làm ra vẻ kinh hoàng. Kỳ thực thì trong lúc đó, duy có Nhâm Vô Tâm là lo ngại, nóng ruột. Bách Duy cau mày vờ hỏi:

- Tướng công vừa rồi đi, có nhận thấy gì lạ chăng?

- Thực lạ quá! Bọn Nam Cung thế gia xưa nay hành động hung tàn, gặp gì giết nấy cho kỳ hết mới thôi. Vậy mà bữa nay chưa chi đã bỏ đi, lại không có mai phục gì cả!

Bách Duy nói:

- Nhờ ơn Phật Tổ! Bọn họ không đặt mai phục thì Bách Đại sư huynh chỉ là lạc lối trong chốc lát sẽ trở về, khỏi lo!

Nhâm Vô Tâm chắp tay ra sau lưng, đi lại trong phòng. Chàng suy luận, không tin rằng Bách Đại bị lạc đường... Nhưng nếu không vì lạc đường thì sao trở về chậm thế! Có một điều mà chàng chẳng thể ngờ tới là ngay bên cạnh chàng lúc đó, bốn vị cao tăng Thiếu Lâm, với vẻ mặt từ bi, nghiêm trang đạo mạo, lại chính là một ổ phục binh gián điệp của Nam Cung thế gia, lúc nào cũng kiểm soát hành vi, nhìn rõ mưu kế của chàng và... họ muốn giết chàng lúc nào cũng được!

Trời đã hoe sáng, vẫn chưa thấy Bách Đại trở về! Nhâm Vô Tâm tuy đã hết sức mỏi mệt nhưng vẫn cố gắng không dám nằm nghỉ. Chàng đứng bên cửa sổ, mở ngực ra hít đầy không khí. Một vài phút sau, quay mình lại. Bọn Bách Duy, Bách Phù thấy rằng sắc da chàng tươi sáng, đôi mắt loang loáng thần quang, đều lấy làm kinh dị nghĩ rằng có lẽ anh chàng này đã luyện thành thân hình La Hán Kim cương thì mới chịu đựng nổi như vậy.

Chợt thấy chàng cười mà rằng:

- Căn cứ vào đởm lược với võ công, thì Bách Đại đại sư dù có gặp gì khó khăn cũng có thể vượt qua được. Biết đâu ông ta chẳng dò xét thấy manh mối gì lạ, mà trong vài bữa hoặc nửa tháng sẽ trở về báo tin tức. Ngoài ra như Huyền Chân đạo trưởng cùng Bách Nhẫn và Bách Đại Đa Sát Thủ, tạm thời tuy mất liên lạc, nhưng cả ba đều là những tay phi thường xuất chúng, biết đâu các vị ấy chẳng đã thâm nhập lẫn vào trong lòng phe địch, và sẽ thu hoạch được những kết quả với tài liệu phong phú.

Bốn nhà sư Thiếu Lâm cùng chắp tay niệm "Mô Phật" kỳ thực trong lòng cười thầm chàng là thằng ngốc!

Nhâm Vô Tâm nói tiếp:

- Các môn phái sẽ đến tụ hội ở Thiếu Lâm! Còn ở xóm này, chúng ta hãy lo đem những người còn lại tới một nơi an toàn khác tránh cho họ khỏi bị bọn Nam Cung thế gia trở lại tàn sát!

Vừa nói tới đây, chợt có tiếng bên ngoài cười lạnh lùng mà rằng:

- Những kẻ định chống đối Nam Cung thế gia thì làm gì còn có đất để an thân!

Nhâm Vô Tâm vọt đến bên cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, trong khi miệng quát hỏi "Ai đó?" thì "bình" một tiếng, thân mình chàng đã lao qua phía cửa lớn ra ngoài rồi. Thoáng đưa mắt, chàng đã nhận thấy một người đứng trơ ra ở giữa đường cái. Và ngay lúc đó, người kia bỗng dưng vừa quay tròn mình đi vừa đưa hai tay lên múa. Vừa quay vừa múa lẹ đến nỗi trong nháy mắt đã xoay đến vài chục vòng. Với sức mắt của Nhâm Vô Tâm mà cũng không nhận rõ thân hình mặt mũi của người kia thế nào. Chỉ biết rằng người kia có bộ tóc dài, cùng với tà áo xoè ra như hình chiếc dù đen vậy!

Chàng sửng sốt, không hiểu sao người kia vừa thấy chàng mà lại giở ngay ra cái trò múa may điên cuồng! Phải chăng là một lối múa để rải rắc chất phấn độc chi đó?

Lúc đó bọn Bách Duy cũng ra đến nơi, thảy đều tỏ vẻ kinh dị!

Nhâm Vô Tâm định làm cho người kia phải ngừng lại, bèn hít không khí, nín thở vọt mình đi liền. Thân mình chàng còn cách người kia chừng một trượng thì cảm thấy từ trong vòng xoay tròn kia phát ra một làn gió độc và có một áp lực vô hình cách biệt hẳn những gì ngoài phạm vi gió cuốn đó.

Rõ ràng là người kia vừa xoay múa, vừa phát cương khí ra, với một sức mạnh mà trong đời này hoạ chăng chỉ có vài người như Nam Cung phu nhân, Lan Cô, Bách Đại, Huyền Chân đạo trưởng là có được. Hắn không rắc thuốc độc, nhưng cứ xoay tròn mãi và phát nội lực ra để làm gì? Quả thực là kỳ dị, nếu không phải là điên khùng? Bí hiểm thật! Hắn là ai?

Vèo một cái, Nhâm Vô Tâm xuyên mình qua vòng gió lốc, vào vừa tầm, và lẹ làng dùng lối "Đại cầm nã pháp" chộp bắt lấy cổ tay người áo đen ấy. Nhưng người ấy lẩn tay lẹ như điện, và vòng quay càng gấp lên, chợt tả, chợt hữu, thoắt trước thoắt sau. Liên tiếp thi triển mấy chục đòn "Đại cầm nã

pháp” hiệp cùng lối “Tay không lăn vào vòng gươm đao” mà chàng không tài nào chộp bắt được tay người kia. Chợt nghe Bách Duy quát lên:

- Bằng hữu là ai? Nếu cứ giở trò đó ra, chớ trách lão tăng can thiệp!

Người áo đen như tuồng không nghe thấy gì hết. Nhâm Vô Tâm hơi chột dạ, vội nhảy phắt ra ngoài mà rằng:

- Đại sư giúp cho một tay mới được! Bốn đại sư đứng bốn góc xa xa, cùng phát chưởng hãm bớt độ xoay của hắn lại, tại hạ sẽ bắt được hắn!

Lập tức Bách Duy, Bách Phù, Bách Hộ, Bách Vệ cùng nhảy ra bao vây và trái với chiều người xoay kia, tám cánh tay cùng phát chưởng đều đều. Không cần chưởng phong quá mạnh, tuy nhẹ thôi nhưng liên miên bất tuyệt, lập tức tạo ra một luồng gió trái chiều, khiến độ xoay đối phương chậm dần lại. Tóc hắn bị xõa xuống ngay, trùm kín cả mặt đi, trong khi Nhâm Vô Tâm lách mình một cái đã lọt vào sát bên, tay trái chộp đúng cổ tay hắn, tay mặt loáng cái điểm trúng một lúc bảy đại huyệt trước mặt sau lưng. Người hắn đứng đờ ra ngay, nhưng hai tay vẫn múa. Chàng rút lui khỏi rồi, thì người kia đột nhiên ngửa người té đánh “sầm” một cái, nằm thẳng cứng ra.

Bọn Bách Duy cùng ngừng tay và cùng Nhâm Vô Tâm chạy tới. Chàng vén tóc người kia ra, bỗng tái mặt, la lên. Bách Duy hỏi:

- Tướng công biết hắn không?

Chàng la lên:

- Biết... biết! Người này là... là Huyền Chân đạo trưởng, là Chưởng môn của Vũ Đương phái hiện tại!

Thực là kinh kỳ, quái tuyệt. Địa vị tôn trọng, uy danh lừng lẫy như Chưởng môn của phái Vũ Đương mà lại có cử chỉ điên rồ như vậy. Nếu mắt không chứng kiến thì ai dám tin!

Mọi người xúm lại khiêng Huyền Chân đặt vào trong nhà nhưng chưa dám giải huyệt ngay vì sợ ông ta điên trở lại chăng?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu hỏi:

- Đạo trưởng! Có nhận ra tại hạ chăng?

Huyền Chân trố mắt, hai con ngươi tưởng như muốn lồi ra được, thần khí mê cuồng, cổ họng nổi lên những tiếng như ứ tắc nghe không rõ, trên trán mồ hôi toát ra, nhỏ giọt. Hình như đương chịu đựng một trận đau khổ hãi hùng cả về tinh thần lẫn thể xác. Bách Duy thở dài nói:

- Coi đó đủ thấy Huyền Chân đạo trưởng bị trúng thuốc độc của Nam Cung thế gia và tinh thần vừa bị kích thích, vừa bị chi phối. Nếu tướng công không giải ngay huyệt đạo ra thì rất tai hại...

Nhâm Vô Tâm buồn rầu nói:

- Vẫn biết thế! Nhưng vấn đề cần kíp là phải biết ông ta bị trúng loại độc gì thì mới cứu được. Ông ta hạ sơn lần này là do tại hạ mời. Nếu có làm sao thì tại hạ còn mặt mũi nào trông thấy Vũ Đương sơn đệ tử nữa. Vậy nên dù có nhiều việc hệ trọng, cũng đành bỏ đấy. Trước hãy lo bệnh cho Huyền Chân đạo trưởng đã. Chỉ khổ một nỗi là tại hạ không biết cách chữa, và không biết phép phân thân...!

Thấy chàng cuống lên, bọn Bách Duy mừng thầm, nhưng cũng cứ giả vờ lo lắng và bàn góp ý kiến. Bọn họ cho rằng dù có tìm ra thuốc nọ thuốc kia, cũng phải hàng tháng mới chữa được.

Vô Tâm nhăn nhó mà rằng:

- Biết rằng dù chẳng làm được nhưng cũng cứ làm cho hết sức người. Tại hạ trước hãy xét coi bệnh trạng của Huyền Chân, nếu không cứu nổi thì chiều nay sẽ vác ông ta tới chỗ có nhiều danh y tụ tập... Hẳn là có cách cứu chữa được. Các vị đại sư nghĩ sao?

Bách Duy vội nói:

- Bọn chúng tôi từ nay xin theo tướng công. Vô luận là phải nhảy vào lửa, nước cũng không quản!

oOo

Nghe bọn Bách Duy nói vậy, Nhâm Vô Tâm vô cùng cảm động. Liền đó vội ôm xốc Huyền Chân đạo trưởng lên đem vào nhà trong. Bách Duy nhìn theo sẽ lẩm nhẩm nói:

- Vô Tâm a! Ngũ phu nhân đã bày ra nhiều trò, khiến ngươi phải kiệt tâm, kiệt sức, sống dở chết dở... ngươi biết không?

Thực vậy, hết việc nọ đến trò kia khiến chàng đêm ngày quần quật lao khổ, dù là người sắt cũng phải quằn đi. Chàng có ngờ đâu một người trước kia yêu mê chàng như thế mà hoá ra căm thù chàng đến nỗi ấy! A! Xưa nay biết bao anh hùng hào kiệt chết vì tay đàn bà mà không biết. Đại để phần nhiều cũng tương tự như trường hợp này!

Phòng ngoài, bốn vị cao tăng ngồi xếp bằng tròn, nhắm mắt, vận dụng công phu điều hoà hơi thở. Trong thôn, người qua lại, chuẩn bị hành trang, bỏ vườn bỏ đất quyết ra đi.

Chừng độ nấu chín nồi cơm, Bách Duy bỗng mở choàng mắt đứng phắt lên, nhìn mấy người trong thôn phái đến hầu trà nước, mà rằng:

- A! Lão nạp đi coi xét một lượt xem xung quanh có chi lạ, cốt lo cho quý vị khi dời khỏi đây khỏi phải gặp nguy hiểm khó khăn!

Mấy người kia càng cảm động, tạ ơn rối rít lên. Bách Duy chắp tay niệm Phật hiệu, đoạn bước ra ngoài, ống tay áo rộng phất lên, lẹ bước đi thẳng. Người trong thôn nhìn theo, thảy đều tấm tắc thán phục vị cao tăng quả là từ bi cứu nhân độ thế. Lại nhìn Bách Hộ, Bách Vệ, Bách Phù ba người này vẫn ngồi yên như bụt, vẻ mặt nghiêm túc. Rõ ràng là những cao tăng đạo hạnh hiểu thấu diệu đế cao siêu của nhà Phật rồi.

Lại nói chuyện Bách Duy ra khỏi xóm. Lúc đó trời đương nắng gắt, nhưng tứ bề yên lặng như tờ. Một lúc sau, lão đã tới chỗ bụi cây gặp Bách Nhẫn đêm trước. Lúc này Bách Nhẫn cùng hai đệ tử Thiếu Lâm không có đấy nữa, nhưng lão cũng lấm lét ngó trước nhìn sau cẩn thận, đoạn lẻn mình lánh vào trong. Cử chỉ thái độ của lão hệt như một thằng ăn trộm, một tên cướp đường vậy.

Vào trong rồi, mắt lão chăm chú tìm kiếm đó đây, thấy một ngọn cỏ kết thành hình chiếc “Như ý” chôn ngập một nửa xuống đất. Lão vội khoằm năm ngón tay lại cào bới đất lên, thấy có một chiếc ống sắt sắc đen dài bảy tấc. Lão cầm chặt hai đầu ống, vặn đi một cái. Vòng ốc ở giữa đoạn xoay đi, chiếc ống rời ra thành hai đoạn, trong chứa ba viên thuốc với một mảnh giấy. Lão giấu thuốc vào trong bọc, đoạn mở giấy ra coi, thấy vỏn vẹn có mấy chữ rằng:“Nội phủ có người tới đây. Cho gặp mặt. Thấy giấy này thì lập tức đi về phía đông.”

Nét mặt lão hơi biến đổi, bỏ mảnh giấy vào miệng nhai nuốt đi, vặn hai đoạn ống sắt vào nhau chôn trả xuống đất. Lão ngẩng mặt nhìn trăng, nhận đúng phương hướng xong lập tức đi về hướng đông.

Nhưng vừa quay mình đi thì nhận ra có một vũng máu dưới đất. Lão cau mày, nghĩ thầm:

- Chắc là Bách Đại bị giết và chôn ngay tại đây rồi!

Tuy nghĩ vậy nhưng vẫn cứ phải vội vã ra đi, ước chừng thời gian đun sôi ấm nước, thấy sau lùm cây xa xa thoáng có bóng người, và có tiếng còi phát ra như tiếng chim kêu. Bách Duy nhô hai vai lên, quăng người đi gấp. Chỉ vài ba bước nhảy là đã tới nơi. Một người áo chẽn sắc đen ra liền. Bách Duy quát hỏi:

- Bằng hữu thuộc bộ vị nào?

Người áo đen trả lời:

- Khuyết Thiên Cang, Lập Địa Sát!

Bách Duy ôm tay quyền thi lễ, đưa mắt tứ phía thấy không có ai cả, bèn sẽ hỏi:

- Người của nội phủ tới đây là ai vậy? Hiện ở đâu?

- Xin theo tôi đi!

Vừa nói, người áo đen vừa quay gót chạy liền.

Bách Duy phóng bước theo sau. Một lát tới một nơi đền thờ Thổ Địa. Còn cách ngoài một trượng thì ngừng bước đi từ từ. Người áo đen cất tiếng nói:

- Thuộc hạ đã dẫn Ân tiền bối tới! Chờ đợi ra mắt!

Có tiếng đàn bà từ trong, nhỏ nhẹ nói ra:

- Xin mời vào!

Người áo đen quay lại, chắp tay hướng vào Bách Duy, cung kính nói:

- Xin mời!

Vừa nói, vừa né ra một bên.

Bách Duy tiến lên, tới khuôn cửa ngừng lại, khom mình nói:

- Vị phu nhân nào ở đây? Chẳng hay cho đòi tới có việc gì?

Tiếng cười từ trong đưa ra, và trả lời:

- Phu nhân không có đây! Tôi vâng lệnh tới đón tiếp Đại giá!

Dứt lời, một thân hình nhỏ nhắn, yểu điệu từ trong vọt ra.

Bách Duy nhận ra là một thiếu nữ, mày liễu lưng ong. Một nụ cười của nàng tươi hơn phù dung nở, đôi mắt liếc đưa như thu hút hồn phách người ta được. Nàng bỗng đưa tay bưng miệng cười “phì” một cái mà rằng:

- Nhìn! Nhìn gì mà kỹ vậy. Dễ chừng mặt người ta rỗ hoa chăng?

Bách Duy định thần lại, chắp tay lên ngực:

- A di đà Phật! Tuổi tác lão nạp ít nhất cũng ngang với ông tổ nội cô nương! Xin chớ có đùa cợt lão nạp!

Lão vẫn giữ vẻ cười trên mặt, nhưng giọng nói thì uy nghiêm khiến ai nghe cũng phải sợ. Nhưng thiếu nữ hình như chẳng chú ý đến lão nói gì hết! Nàng cười ngất, nói tiếp:

- Phu nhân cho biết rằng trước khi vào tu hành ở Thiếu Lâm thì đại sư vốn là tay chơi bời, phong lưu bậc nhất mà!

Bách Duy càng nghiêm giọng, nói:

- Vài chục năm sinh nhai nơi cửa Phật, nên tính tình lão nạp biến đổi hẳn, không như xưa nữa!

Thiếu nữ nói:

- Nói vậy tức là Đại sư đã hoàn toàn quy y Phật?

Nghe Bách Duy "hừ" một tiếng trong họng rồi lặng thinh, thiếu nữ cười và hỏi:

- Đại sư là đệ tử nhà Phật, sao không ở chùa tụng kinh mà lại tới đây làm việc cho Nam Cung thế gia...

Bách Duy đỏ mặt cười gượng:

- Từ trước, lão nạp thâu nhập vào hàng ngũ Thiếu Lâm chỉ là để làm việc do thám cho Nam Cung thế gia. Nay thời cơ đã tới, phải trở về làm việc, còn nói gì đến tụng kinh niệm Phật nữa.

Nàng cười ngặt nghẽo nói lấp đi:

- Hèn chi mà phu nhân nhà ta cứ hết lời khen lão là trung thành, là tay đắc lực bậc nhất. Hy sinh đi làm hoà thượng luôn mấy chục năm trời. A! Kể cũng là một sự kiện tuyệt vời... nhưng chẳng lẽ... hí... hí...

Nàng cười rũ rượi:

-... quên hẳn được cái món gái đẹp hay sao?

Dứt lời, thiếu nữ vừa cười, vừa lăn xả vào lòng Bách Duy.

... Một lúc sau, Bách Duy mới chợt nhớ đến sứ mệnh của mình là phải hội kiến Nam Cung phu nhân. Lão vội đẩy thiếu nữ ra và hỏi:

- Ta phải yết kiến phu nhân! Mau dẫn ta đi!

Thiếu nữ càng cười rũ rượi, nói:

- Ta là Liên Nhi, nhớ kỹ lấy!

Nàng giơ tay ấn mạnh vào mũi lão một cái, liếc mắt đưa tình và tiếp:

- Từ nay cứ tên ta mà gọi, nghe chưa! Nếu không vừa lòng Liên Nhi thì phải biết... Hí hí! Liên Nhi chỉ sẽ nói với phu nhân rằng người đã bị Thiếu Lâm đầu độc, say mê làm hoà thượng không muốn trở về với Nam Cung thế gia nữa! Lúc đó thì phải biết! Giờ theo ta đi!

Dứt lời nàng vọt mình chạy, Bách Duy theo sát phía sau, mũi lão hếch lên đón lấy hương trầm xạ từ phía trước đưa lại. Tứ bề đều hoang lương, không một bóng người. Chạy một quãng khá xa tới một khu tha ma mộ địa. Nơi đây nhà mồ đổ nát, chỗ thì quan tài lộ thiên đã mục nát, trơ rõ cả xương khô. Liên Nhi quanh lối này rẽ nẻo kia, len lỏi qua những hàng quan tài, nhà mồ, cả những lùm cỏ dại cao ngập đầu. Miệng nàng lúc nào cũng tủm tỉm cười.

Đột nhiên nàng quay bước chuyển ra phía bên, quanh co khuất khúc nhiều lần, tiến đến một khoảng đất cỏ được dọn dẹp quang đãng sẵn. Giữa đặt một chiếc bàn vuông, trên bàn la liệt rượu thịt, món ăn còn nóng. Liên Nhi quay lại, nói:

- Phu nhân thấy rằng người từ xa vất vả tới đây, nên sai sửa soạn các món để thết đãi người!

Nàng kéo tay Bách Duy bắt cùng ngồi xuống, đoạn nàng nâng bình bạc lên, rót đầy bốn ly rượu. Nàng nâng một ly lên mời:

- Chén rượu này là để chúc thọ Thái phu nhân. Uống đi!

Bách Duy đón lấy, uống một hơi cạn. Liên Nhi mời chén thứ nhì, mà rằng:

- Chén này để chúc cho bốn vị phu nhân khoẻ mạnh.

Bách Duy cám ơn nàng, vừa uống xong thì chén thứ ba đã tống đến mà rằng:

- Chén thứ ba là để chúc cho bản môn mọi việc thành công, uy bá thiên hạ. Uống ngay đi!

Rượu rất mạnh, Bách Duy uống cạn ba chén rồi, cảm thấy chếnh choáng. Thấy nàng liền tay nâng chén thứ tư lên, Bách Duy lắc đầu từ chối. Nhưng Liên Nhi đã ôm chặt lấy lão, dí chén vào tận miệng, cười khúc khích mà rằng:

- Chén thứ tư này là... là để...

Nói đến đây, nàng đỏ mặt lên, để môi vào tận tai lão, thì thầm:

-... Để làm gì biết không? A! Chưa nói lý do vội! Uống cạn xong mới nói cho biết!

Lão ngửa cổ lên, “ực... ực ực” liền một hơi, và chẳng rõ lúc đó là say quá hay bị ngộ gió, lão ôm chầm lấy Liên Nhi, rồi cả hai cùng ngã lăn ra, lăn lóc rũ rượi trên bãi cỏ nhung!

Giữa lúc trời đất điên đảo, say cuồng ấy, thì từ trong phía sau những lùm cây rậm rạp thấp thoáng

có bóng người. Bốn đại hán áo đen chẽn khiêng một chiếc kiệu có rèm buông kín, chạy đi như bay. Một thiếu nữ áo xanh chạy ở phía trước kiệu, bóng dáng nhẹ nhàng, nhan sắc cũng chẳng kém gì Liên Nhi, chạy sộc tới chỗ bãi cỏ, đưa mắt nhìn quanh rồi nói:

- Ngũ phu nhân đã tới!

Liên Nhi giật mình, vội đẩy Bách Duy bắn ra xa. Lão bị lăn đi như trái cầu, lăn tới bên một gian nhà mồ. Đột nhiên có một người to lớn, áo chẽn đen tay nâng một thùng nước lạnh dốc ngược lên đổ chụp cả vào đầu lão! Bách Duy rùng mình, vụt tỉnh lại, vội đứng lên xốc lại sống áo, mặt mày kinh hãi, hổ thẹn! Chân không có dép, đứng trơ ra đó, trong khi Liên Nhi cũng cúi đầu, run bắn người lên.

Thiếu nữ áo xanh không thèm ngó Bách Duy. Nàng quắc mắt, nhìn Liên Nhi, đoạn cất giọng lạnh lùng mà rằng:

- Liên Nhi! Mày to gan thật! Biết trước phu nhân sắp tới mà dám... như vậy! Nếu phu nhân không tới thì mày... động trời đến thế nào!

Liên Nhi cúi gầm mặt nói:

- Cúc thư! Xin chớ... Chẳng qua là tại...

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn Bách Duy:

-... Là tại lão cưỡng... hiếp...

Bách Duy rùng mình toát mồ hôi ra, cứng cả họng lại! Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn lão, “hừ” sẽ một tiếng lập tức quay mình chạy thẳng tới trước kiệu, chắp tay sẽ nói:

- Kính bẩm phu nhân! Bách Duy đại sư đã tới!

Bách Duy tái xanh mặt lại, vì lão không nghe rõ thiếu nữ áo xanh nói những gì. Chợt từ trong kiệu có tiếng nói:

- Ai là đại sư? Phải chăng đó là “Phấn Diện Hồ” Ân Trí, do bản phái sai đi lộn sòng vào hàng ngũ Thiếu Lâm từ ba mươi năm nay?

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Dạ! Đúng thế!

Tiếng từ trong kiệu gọi ra:

- Ân Trí à! Ba chục năm rồi, lần đầu tiên ngươi được gọi về. Vậy mà đã dâm ô làm nhục nữ tỳ của

bản môn rồi. Ngươi không sợ... bị tội... sao?

Bách Duy như bị kim đâm thấu ruột, mặt tái đi. Chợt từ trong kiệu, tiếng lanh lảnh lại cất lên gọi:

- Liên Nhi! Lại đây!

Liên Nhi run bắn người lên, quỳ xuống, đi bằng đầu gối tới trước kiệu, “dạ” một tiếng rồi rạp mình xuống. Tiếng lạnh lùng ghê rợn từ trong kiệu đưa ra:

- Ta sai mày đi đón tiếp hắn! Có sai mày đem cả xác thịt bố thí cho hắn đâu! Mày làm tổn hại danh dự, tiết tháo của “Nam Cung Nội phủ”! Tội mày quá lớn!

oOo

Liên Nhi phủ phục trước kiệu, cất tiếng run run, nói:

- Tội tỳ nữ đáng chết...

Bỗng cất tiếng khóc rống lên, nàng ôm lấy chân kiệu, nức nở nói tiếp:

- Nhưng vì... vì sức lão quá mạnh, võ nghệ cao cường, tỳ nữ liều mạng phản kháng lại... không được...! Hu... hu!

Càng khóc to hơn:

- Hu hu hu! Xin phu nhân xét cho... Hu... hu!

Bách Duy ức quá, không nén nhịn được, bật lên nói:

- A! Con khốn kiếp, hèn mạt! Vu khống... Vừa rồi mi...

Tiếng đàn bà lạnh lùng từ trong kiệu nói ra:

- Hừ! Phải chăng Liên Nhi thấy ngươi trẻ trung... hừ... lại đẹp trai... hừ... nên đã cưỡng hiếp ngươi... Ha ha! Lạ thiệt!

Như bị người dùng chưởng đập trúng quai hàm, Bách Duy vẹo cả họng đi, mặt tím lại, ấp úng không nói được.

Người trong kiệu cười nhạt, ra lệnh:

- Liên Nhi! Mày biết nhận tội...! Hãy tạm lui ra xa... thực xa... đợi ta truyền bảo!

Đợi Liên Nhi đi khỏi rồi, trong kiệu lại có tiếng gọi:

- Ân đại hiệp!

Bách Duy giật nảy mình, kính cẩn thưa:

- Phu nhân gọi như vậy, kẻ thuộc hạ không xứng!

Lão chưa hết câu thì người trong kiệu đã thở dài, nói tiếp:

- Chao ôi! Trước đây ba chục năm, lúc ấy lão bị kẻ thù đánh trọng thương, mười phần chết cả mười, may được Tổ bà của ta cứu thoát. Lão nghĩ đến việc báo ơn, bèn tình nguyện lộn sòng vào Thiếu Lâm tự để hoạt động cung cấp biết bao tài liệu mật cho Nam Cung thế gia. Với công lao lớn như thế, ta đâu dám coi Ân đại hiệp là hàng thuộc hạ. Trái lại, Nam Cung thế gia cũng hết sức kín đáo, cho nên Ân đại hiệp mới được phái Thiếu Lâm tin cậy, mà làm đến chức Hộ Pháp của La Hán Đường. Đó là một nước cờ cao của bọn ta từ ba chục năm trước, hy vọng bọn ta có thể bá chủ võ lâm được.

Ngừng một giây, người trong kiệu lại thủng thẳng nói tiếp:

- Nghĩ mà tức cười! Vài chục năm trước, trên giang hồ ai cũng chỉ biết rằng “Phấn Diện Hồ” là tay ăn chơi phong lưu, nhưng có phong độ quân tử. Có ai ngờ rằng ngoài mặt quân tử mà lại làm những việc quá tiểu nhân như dụ dỗ gian dâm Như phu nhân là vợ của ân sư hắn, sau đó bức gian cả sư muội đến thành có chửa. Đến khi sư phụ biết, hắn (chỉ vào Bách Duy) lại hạ thuốc độc giết cả nhà sư phụ gồm mười ba mạng người...

Bách Duy tê tái cả người đi, nói:

- Việc trước đã qua, phu nhân nhắc lại làm gì!

Người trong kiệu, bất chấp hắn có nghe hay không, cứ lạnh lùng kể tiếp:

- Hạ thuốc độc rồi, còn sợ hồn họ về nhát, Phấn Diện Hồ bèn lấy dao phanh vằm thây họ ra, chẳng may bị bọn Giang Nam Tứ Kiệt là bạn của ân sư trông thấy, lập tứ vây lại đánh chém. Bị tới bảy vết thương nặng, mà ngươi còn trốn thoát được, nhưng bọn Tứ Kiệt theo riết đời nào tha cho ngươi! Giữa lúc tính mạng ngươi mười phần chết cả mười, thì ngươi được bà Tổ nhà ta, chẳng những cứu ngươi mà còn giết cả bọn Tứ Kiệt đi cho khỏi lộ chuyện. Không ngờ chữa chạy cho ngươi khỏi rồi, ngươi định chuồn thẳng. Nhưng bà tổ nhà ta đã sớm dè chừng, giữ được đủ chứng cớ là ngươi giết thầy học, gian dâm sư muội, nên bất đắc dĩ ngươi đành theo phục vụ cho Nam Cung thế gia nhà ta! Điều đó có đúng không?

Nàng thở dài một tiếng, lại tiếp:

- Nghĩ đến công lao khó nhọc của ngươi trong ba chục năm qua, nên Nam Cung thế gia ta vẫn đặc biệt ưu đãi, tôn trọng ngươi. Không ngờ... Chà... thực không ngờ bữa nay lần đầu được triệu về... mà

ngươi lại giở trò đồi bại ra như thế!

Qua tấm rèm che, tất cả cử động cho đến sắc mặt Bách Duy thế nào, người ngồi trong kiệu đều rõ hết. Thấy lão tái nhợt người đi, chân tay mềm rũ, ngã quỵ xuống đất, người trong kiệu tiếp tục với giọng nói ôn hoà hơn:

- Tuy vậy mà ngươi vẫn là kẻ có công lơn với Nam Cung thế gia. Riêng một tay ngươi đã hoàn toàn huỷ diệt được chủ lực Tung Sơn Thiếu Lâm lừng danh thiên hạ. Sáu tay cao thủ như bọn Bách Nhẫn, Bách Đại, Bách Hộ v.v... đều bị ngươi hoặc dùng thuốc mê, hoặc giết đi, hoặc bị trọng thương. Ngươi đã giúp Nam Cung thế gia như thế, kể về tài trí thì ít ai theo kịp, chẳng những ta khâm phục mà bà Tổ ta cũng phải nhận ngươi là tay đắc lực bậc nhất!

Bách Duy có vẻ cảm động, ấp úng nói:

- Phu nhân biết cho như vậy, lão nạp được đội ơn! Công lao không dám nhận! Có điều rằng vừa rồi...

Tiếng người trong kiệu ngắt ngang đi:

- Vừa rồi... ngươi có điều lầm lỗi... Nhưng thôi... ta không kể, miễn là từ nay nhất tâm với Nam Cung thế gia, ăn ở đứng đắn lại chớ tái phạm nữa thì ta thề sẽ giữ kín không cho ai biết.

Bách Duy không cầu gì hơn nữa! Lão vừa cảm kích vừa mừng rỡ, vội sụp xuống rập đầu tạ ơn. Điều hắn lo nhất là danh với lợi. Hắn chỉ cầu sao sau này sẽ đứng làm Chưởng môn Phương trượng Thiếu Lâm tự, hoặc được chức vụ gì to hơn nữa, vì thế mới đem hết tâm lực làm tay sai cho Nam Cung thế gia. Nếu như hành vi từ trước hoặc câu chuyện vừa rồi bị truyền lan đi thì hắn hết chỗ sống!

Tiếng người trong kiệu càng xuống giọng êm dịu:

- Ngươi biết hối cải thì còn gì hơn nữa. Lần khác có việc cần ta sẽ cho Cúc Nhi cùng Liên Nhi tìm kiếm.

Ngừng một giây lát, lại nói tiếp:

- Nếu quả tình ngươi có tình ý với hai đứa ấy, sau này thành công rồi, ta sẽ cho chúng theo ngươi. Chúng là những tay cầm kỳ thi họa, không phải tầm thường đâu!

- Không dám! Đâu... dám... dám nghĩ đến thế!

Miệng tuy nói không dám nhưng mắt lão liếc ngang nhìn trộm, trong khi Liên Nhi làm điệu bộ nhún vai, nguẩy cả người đi, còn Cúc Nhi là thiếu nữ áo xanh, tuy vẻ mặt lạnh như tiền nhưng cũng liếc ngang mắt một cái khiến lão muốn xiêu vẹo cả người đi!

Người trong kiệu lại nói ra:

- Ân đại hiệp à! Trong bụng người nghĩ những gì, ta đều rõ cả. Khỏi phải khiêm tốn khách sáo nữa... Xin mời đứng lên ta có việc uỷ thác đây!

Ân Trí (tức Bách Duy) thở phào một cái nhẹ cả người đi. Lão vội tạ ơn, đứng lên, xỏ chân vào dép, xốc lại sống áo cho ngay ngắn. Đúng như lời người ngồi trong kiệu vừa nói, tâm lý lão lúc đó chỉ mong được uỷ thác cho những việc tối quan trọng để nỗ lực làm cho Nam Cung thế gia chóng thành sự nghiệp bá chủ. Lão hy vọng sẽ được quyền cao chức trọng, sẽ được cả... Liên Nhi và Cúc Nhi... Nhiệt tâm lúc đó bốc lên nóng cả mặt, lão đứng ngay ngắn, chắp tay nói:

- Phu nhân! Có việc gì sai bảo chăng?

Tiếng người trong kiệu nói ra:

- Có chứ! Không dưng cho thỉnh nhà ngươi tới đây làm gì.

Tiếng cười se sẽ trong kiệu, rồi một bàn tay nhỏ nhắn, trắng nõn nà, tuyệt đẹp, từ trong kiệu sẽ lách rèm đưa ra:

- Đây là ba chiếc túi gấm, mỗi túi đều có ghi ngày giờ, kỳ hạn để mở ra coi. Trong túi có kế hoạch, cứ đúng hạn mà làm!

Bàn tay búp măng, nhỏ nhắn, trắng muốt như ngọc, đẹp tuyệt trần, người trong kiệu chính là Điền Tú Linh đệ Ngũ phu nhân. Thấy Ân Trí có vẻ sợ hãi cung kính, không dám nhìn lên, cũng không dám đưa tay ra đón lấy cẩm nang, Điền Tú Linh phì cười, gọi Cúc Nhi:

- Cúc Nhi à! Trao cái này và dẫn lối cho Ân tiên sinh ra khỏi đây!

Cúc Nhi “dạ” rồi đón lấy tấm cẩm nang trao cho Ân Trí. Lão kính cẩn vái một cái, đón lấy cẩm nang, đoạn theo chân Cúc Nhi đi trở ra.

Cúc Nhi đi trước, dẫn lão theo một lối khác với lối đi trước. Được một quãng, Cúc Nhi chợt quay mặt lại nhìn lão, nở một nụ cười sẽ nói:

- Đi lẹ bước lên một chút, gần lại đây nào.

Thấy lão tiến đến bên cạnh mình, Cúc Nhi sẽ hỏi:

- Tôi hỏi câu này, phải nói cho thật nhé! Đối với Ngũ phu nhân, lão thấy có những ấn tượng và cảm thấy ra sao?

Ân Trí gãi đầu sồn sột, nói:

- Lúc ban đầu, ta chỉ cảm thấy Ngũ phu nhân là một tay siêu quần tuyệt tục, nhưng sau ta có một ấn tượng khác nữa. Phu nhân là một vị tiên từ trên trời xuống.

Giơ tay cốc vào cái đầu trọc tếu của lão một cái nên thân, Cúc Nhi phì cười, mắng rằng:

- Ăn chay nói dối! Chưa thấy mặt mũi Ngũ phu nhân bao giờ mà dám tán dương là đẹp như thiên tiên! Nịnh hót xằng ở đâu!

Ân Trí thộn mặt ra, lẩm nhẩm mấy tiếng:

- Cái ấy... Điều ấy...

Rồi ngây thộn ra không nói thêm được nửa lời. Quả tình là lão chưa hề biết mặt, nhưng lão cứ cảm thấy người trong kiệu là tuyệt đại giai nhân. Giả thử Cúc Nhi có bảo là Ngũ phu nhân xấu như ma mút thì lão cũng chẳng tin. Thấy lão thộn mặt ra, Cúc Nhi lại gõ vào đầu lão đánh cốc một cái mà rằng:

- Tới đây đã biết lối ra chưa?

Thấy lão gật, Cúc Nhi nói tiếp:

- Vậy thì cút đi! Ta phải về kẻo phu nhân đợi.

Cúc Nhi giúi cho một cái, lão xiêu vẹo cả người đi. Bụng lão nghĩ lấy làm lạ rằng một nữ tỳ của phu nhân mà nội lực mạnh đến thế, đủ biết chủ nhân không phải là tay vừa. Lão nhìn theo ra ý thèm thuồng. Nếu chẳng phải là nữ tỳ của Nam Cung thế gia thì có lẽ lão đã bắt lại ăn sống nuốt tươi đi rồi.

Cúc Nhi đi được vài bước, bỗng quay lại gọi:

- Này! Này! Chớ quên nhé!

Lão ngẩn mặt ra hỏi:

- Quên cái gì?

Cúc Nhi vừa liếc vừa lườm mà rằng:

- Quên cái con khỉ! Quên cái đầu trọc tếu! Rõ ngớ ngẩn tệ!

Lão hiểu ý cười híp mắt lại nhìn theo Cúc Nhi vọt mình một cái, như con thỏ lẩn mình khuất trong bụi rậm biến mất.

Cúc Nhi loáng cái đã trở về tới chỗ cũ. Chợt thấy Liên Nhi cũng vừa chạy tới. Cả hai cùng phá lên cười.

Cúc Nhi đưa tay lên quệt vào má Liên Nhi mà rằng:

- Con đĩ non này! Suốt ngày chỉ tựa lan cau mơ nghĩ đàn ông. Bây giờ thì mi mãn nguyện rồi nhé!

Liên Nhi cười, đập Cúc Nhi một cái mà rằng:

- Phì! Còn mi thì không hả! Uý chà mãn nguyện! Thằng trọc ấy xương rắn như sắt, mà người nó thì... thì... phì! Hôi như chuột chù ấy... Tỷ thích thì nhường cho tỷ... ăn cả đi1

Trong kiệu có tiếng gọi ra:

- Thôi chớ có om xòm loạn lên! Liên Nhi, mi thì ông trời mới cho mi mãn nguyện được! Phải không?

Liên Nhi chân thật trả lời:

- Quả tình tiểu tỳ ghét lão trọc ấy! Tiểu tỳ nhờ phu nhân thương, chỉ mong sau này lấy được người chồng tương tự như... Nhâm Vô Tâm, võ nghệ cao cường, vẻ người anh...

Liên Nhi chưa kịp nói hết câu, thì trong kiệu có tiếng quát:

- Câm miệng! Quỳ xuống! Cúc Nhi đâu, cho nó mười chưởng nghe!

Liên Nhi sợ toát mồ hôi, vừa quỳ vừa kêu:

- Phu nhân! Phu nhân! Tiểu tỳ có nói gì...!

Liên Nhi vừa nói tới đây thì “bốp bốp, uỵch uỵch” mặt mày mình mẩy đã bị Cúc Nhi thẳng tay giáng xuống một hồi, bất kể Liên Nhi van kêu khóc ầm lên. Đếm đủ đòn rồi, trong kiệu mới có tiếng lạnh lùng nói ra:

- Môn hạ của Nam Cung thế gia đều phải có thái độ triệt để vâng lệnh như Cúc Nhi mới được. Kẻ nào cậy công tự tôn tự đại đều không thể tha thứ được. Cứ coi họ Ân vừa rồi, phải tuân theo mệnh lệnh không được cãi nửa lời. Bữa nay lần đầu phạt mày rất nhẹ thôi. Mày có ý cậy công, cầu thưởng, và nói năng nhiều lời có tư tưởng chống đối lệnh đã ban. Khôn hồn thì từ nay chớ dại dột như thế nữa mà mất xác, nghe không?

Liên Nhi lạy phục dưới đất, tạ ơn và thề xin hối cải.

Trong kiệu có tiếng thở dài và ra lệnh:

- Thôi! Quay trở về!

Bốn đại hán khiêng kiệu chạy như bay! Đoàn hộ vệ kẻ trước người sau, tản mát đi lẫn vào trong các lùm cây bụi cỏ…

Chương 47: Từ Ghen Hoá Ghét Thi Độc Kế - Do Oán Thành Thù Quét Võ Lâm

Lại nói chuyện Bách Duy (tức Ân Trí) như kẻ bị thu hút mất hồn vía, một mạch chạy bon đi, hồi lâu mới tỉnh ra, lúc đó đã trở về tới đầu tiểu trấn Điền gia trang. Chợt nhớ đến cẩm nang, vội ngừng bước lấy ra coi. Bao ngoài có mấy hàng chữ đề rằng:

"Dời khỏi đây một quãng ước bảy tám dặm, sau một hồi chạy như cuồng điên thì đầu óc tự nhiên tỉnh táo trở lại và nhớ đến cẩm nang, lấy ra coi. Để ý xem, hễ tứ bề vắng người thì hãy mở phong bì ra đọc."

Mới coi hết mấy hàng chữ trên, Bách Duy đã tái mặt, tim đập mạnh. Lão đưa mắt nhìn xung quanh, tưởng chừng như Điền phu nhân vẫn theo sau dò xét cho nên mới thấy rõ được mọi hành vi cử chỉ của lão như thế. Tới đây lão càng tâm phục Điền phu nhân như thần thánh. Lão theo lời dặn trên, lẩn mình vào chỗ khuất vắng, xé phong bì cẩm nang ra đọc:

"Nhâm Vô Tâm vốn là kẻ mưu trí đa nghi. Nhất là vì ngươi, sau khi gặp ta lâu, ước hai giờ đồng hồ mới trở về, tất nhiên là hắn căn dặn hỏi tra kỹ càng. Hắn là tay thông minh quá mức, cho nên hễ ngươi bịa đặt những gì hợp tình hợp lý thì hắn càng ngờ vực không tin đâu. Vậy ngươi phải bịa đặt ra những sự tình hoang đản kỳ dị, khiến hắn phải vắt óc suy nghĩ không tìm ra nguyên nhân thì hắn mới tin cho. Sở dĩ ta bày trò như việc Bách Đại mất tích, Huyền Chân phát điên với những việc ngươi đã làm, cốt khiến cho hắn rối loạn tâm trí, thiếu sáng suốt, có khi hắn đến phát cuồng cũng nên.

"Kỳ thực Huyền Chân chỉ là một tay nội công cao cường của Nam Cung thế gia ta hoá trang ra, và đã được Nhị phu nhân điểm huyệt làm cho khí mạch thác loạn đi. Vô Tâm sẽ chú ý đến việc điên cuồng, khí mạch thác loạn mà không ngờ đó là kẻ giả mạo Huyền Chân. Ngươi sẽ ngấm ngầm liên lạc, bàn mưu kế với tay giả mạo Huyền Chân đó.

"Vô Tâm sẽ lo lắng di cư số người còn lại của Điền gia thôn. Hắn sẽ lúng túng không biết đưa họ đi đâu lánh nạn để sinh sống. Lúc đó ngươi sẽ tình nguyện viết thơ giới thiệu họ tới ở một nơi viện lạc của Thiếu Lâm tại Tung Sơn. Dọc đường ta sẽ có người đón giữ họ và liệu cách thu thập họ.

"Đặc biệt chú ý: Nếu như ngươi trở về mà Vô Tâm không căn dặn tra hỏi gì hết thì lập tức phải tìm cách đem Huyền Chân giả cùng bọn Bách Hộ bốn người lén đi trốn ngay. Vì như vậy là bọn ngươi đã bị hắn nghi ngờ rồi đó."

Cẩm nang thứ nhất tới đây là hết. Bách Duy đọc xong sợ xanh cả mặt lại, trong bụng càng phục là

Điền phu nhân quả nhiên tài trí sáng suốt hơn đời. Hắn cầm chiếc cẩm nang thứ nhì, đọc hàng chữ dặn ở phía ngoài rằng:

“Khi nào thấy một chiếc đèn lồng bằng giấy ngũ sắc thì mới được mở cẩm nang này ra coi. Nhưng nếu ở phía dưới chiếc đèn lồng không thấy có cái xác chết thì tức khắc đánh lửa đốt huỷ cẩm nang đi mà không được mở ra đọc.”

Đọc hết lời dặn trên, Bách Duy lè lưỡi ra lúc lâu mới thụt vào được! Hắn vội cầm chiếc cẩm nang thứ ba lên coi, ngoài túi có đề rằng:

“Khi nào Nhâm Vô Tâm thấy rằng hai mái tóc của hắn đã lốm đốm bạc thì hãy mở cẩm nang này ra đọc! Lúc đó tất nhiên là đương ở bên một khe nước. Nếu bên khe có người đương câu cá, thì ngươi nên liên lạc ngầm với người ấy. Trước hết ngươi tới hỏi người ấy một câu gì đó. Nhưng vô luận ngươi hỏi câu gì, người ấy chỉ trả lời bằng mấy tiếng vớ vẩn rằng: CẨM NANG DIỆU KẾ, LÊN TRỜI RỚT XUỐNG ĐẤT.”

Đọc xong hết lời dặn, Bách Duy nghĩ lại rằng có lẽ phu nhân đã đặt người ngồi câu cá ở khắp các khe ngòi để liên lạc với mình chăng? Nghĩ tới đây, hắn cầm chiếc cẩm nang thứ nhất vò nhàu đi, bỏ vào miệng nhai xé nhỏ ra, đoạn đem chôn xuống đất, sau đó mới vội vã chạy về trong xóm.

Nhâm Vô Tâm quả nhiên đang chờ đợi lão, mặt đầy lo lắng.

Bách Duy vừa bước chân vào trong nhà, Vô Tâm mừng rỡ chạy lại ôm chầm lấy lão. Lúc đó mới nhận ra áo xống của lão còn ướt cả bùn đất đầy người. Chàng giật mình hỏi:

- Sao… sao đại sư lại ướt át và bùn đất như thế này?

Thấy thần sắc lão kinh hoàng, chàng vội kéo lão ngồi xuống, rót trà mời uống. Một lúc sau nghe chừng lão đã bớt thở và trấn tĩnh trở lại, chàng mới hỏi han sự tình xảy ra, có phải gặp “Lan Cô với bàn tay trắng nuột” chăng?

Biết rằng chàng rất sợ “Tố Thủ Lan Cô” Bách Duy cố vờ ra vẻ kinh dị, cất giọng run run, thuật lại rằng:

- Bần tăng khỏi đây, lập tức vừa đi vừa để ý dò xét, thấy tứ bề yên lặng mới yên trí tiếp tục công việc. Không ngờ tới một quãng cỏ dại um tùm, đột nhiên có một thiếu nữ tuyệt sắc vọt ra, giơ tay vừa cười vừa vẫy... Úi chao! Nàng có vẻ là thiên tiên, chớ người trần thì sao mà đẹp được đến thế.

Nói tới đây, liếc mắt thấy người lối xóm bu lại ở trước cửa để nghe ngóng tin tức, lão mừng thầm, vờ như không thấy họ, cứ tiếp tục nói:

- Bần tăng thấy lạ bèn hỏi nàng có việc gì? Nàng cười mà rằng “Có mấy đồ vật này ta muốn cho

nhà chùa coi!” Bần tăng vội đề chân khí, quần tụ ở hai tay, chuẩn bị sẵn nếu hơi có gì khác là lập tức phát chưởng đập chết con yêu quái ấy đi liền. Ngay lúc đó, nàng đưa tay ra. Thoáng thấy vật ở tay nàng cầm, bần tăng như bị trúng phong, hai tay mềm ra, chân khí tiêu tan, cơ hồ muốn té xiêu người đi...

Vô Tâm vội hỏi:

- Vật gì mà ghê gớm đến thế?

Bách Duy mấp máy môi, mãi mới nói ra lời:

- Đó là... một chuỗi tràng hạt và... và độ điệp thông hành của...

Nhâm Vô Tâm tái người la lên:

- Của Bách Đại đại sư? Như vậy là Bách Đại đại sư... đã bị họ hại... hại rồi!

Bách Duy thở dài nói:

- Bần tăng quát lên một tiếng, vừa toan hỏi tại sao nàng có được các vật ấy thì thiếu nữ đã cười mà rằng: “Có người trao cho ta hai vật này, dặn rằng Nhà chùa cứ coi đây làm tin để rồi theo ta đi mà coi... Giờ nhà chùa khỏi phải hỏi ai trao cái này cho ta... Cứ theo ta, tới nơi sẽ rõ! Nếu không muốn tới coi thì thôi, ta đi đây!”

Ngừng một giây, lão nhìn Vô Tâm và hỏi:

- Xử vào tình thế ấy, tướng công có đi theo không?

Vô Tâm nói:

- Đi chớ! Không theo sao tìm ra manh mối!

Bách Duy gật đầu, nói tiếp:

- Nàng đi trước, bần tăng theo sau... không một giây phút nào không thận trọng đề phòng. Chừng một lúc sau, nàng dẫn đến một nơi... tha ma mộ địa...

Vô Tâm hỏi:

- Khinh công của nàng hẳn là...

Không đợi chàng hỏi hết lời, Bách Duy nói luôn:

- Khá lắm! Với cỡ tuổi mười bảy, mười tám thôi mà khinh công chẳng kém gì bần tăng!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Với tài khinh công ấy mà chạy bay một loáng tới nơi, hẳn là nơi đó cách đây ngoài một dặm đường.

Chàng vừa nói vừa quay ra nhìn bọn người trong xóm đương tụ hội trước cửa và hỏi:

- Xóm ta ở, cách đây một hai dặm có chỗ tha ma mộ địa nào chăng?

Mọi người cho biết rằng bãi tha ma ấy là của xóm làng bên cạnh và rộng tới hàng dặm vuông.

Bách Duy kể tiếp:

- Úi chao! Tới bãi tha ma rồi còn quanh co, len lỏi mãi mới đến một gian nhà mồ nọ, tường vách xiêu đổ, lộ ra một chiếc quan tài. Thiếu nữ cười khanh khách, chỉ tay vào chiếc quan tài mà rằng: “Người mà nhà chùa muốn gặp hiện ở trong này.” Thấy bần tăng giật mình rú lên, thiếu nữ cười ngặt nghẽo nói tiếp: “Nhà chùa không tin ư? Theo ta đây...” Vừa nói nàng vừa đưa tay lên ấn một cái vào một góc quan tài. Nắp quan tài tự nhiên chui tuột vào phía trong. Trong quan tài không có xác chết, té ra là cửa đi vào một con đường ngầm...

Người lối xóm nghe tới đây đều sợ rú cả lên. Nhâm Vô Tâm nói:

- Đó chỉ là một trong nhiều sào huyệt bí mật. Không nên vào đó.

Bách Duy trợn mắt, méo miệng nói tiếp:

- Đúng vậy! Bần tăng còn lưỡng lự, cân nhắc thì từ trong có tiếng Bách Đại sư huynh kêu gọi bần tăng phải vào ngay... Nhận đúng là tiếng sư huynh gọi tên bần tăng rất gấp, bần tăng vội nhảy sấn vào. Có tiếng thiếu nữ ở phía sau cười nói: “Thiếu Lâm đệ tử can đảm thiệt...” và đồng thời “sập” một cái, nắp quan tài phía sau đậy kín lại liền... Đường ngầm dưới đất không dài mấy, có chút ánh sáng từ trong một cánh cửa bằng đồng trước mặt chiếu ra. Bần tăng chỉ còn một nước tiến lên, tới nơi chưa dám tự ý đẩy cửa thì cánh cửa đột nhiên mở rộng. Ánh sáng chói loà đến nỗi phải nhắm mắt lại. Sau một cái chớp mắt, bần tăng định thần nhìn lại, nhận ra đây là một gian nhà tuyệt hoa lệ. Giữa bày một tiệc rượu và người ngồi đầu bàn chính là... Bách Đại sư huynh...

Nói tới đây, lão lè lưỡi ra một cái rồi tiếp:

- Nhưng sư huynh lúc này mặc áo gấm thêu, và trên đùi sư huynh là một... tuyệt sắc thiếu nữ... Ngồi kế bên là Hoàng Phủ Thiếu Hồng với hai mỹ nhân áo đen sắc mặt trắng xanh. Một trong hai thiếu phụ mặt lạnh như băng, tuy dự tiệc mà không thấy ăn uống gì hết. Mãi sau bần tăng mới hay, nàng là Tố Thủ Lan Cô!

Nhâm Vô Tâm rùng mình, vội hỏi:

- Tố Thủ Lan Cô cũng có ở đấy? Còn thiếu phụ kia..?

Bách Duy nói tiếp:

- Còn người kia ước độ ba chục tuổi, trong vẻ đẹp thần thánh lại có cốt cách uy nghiêm. Thiếu Hồng với sư huynh đều hết sức cung kính, kêu nàng là phu nhân...

Nhâm Vô Tâm nói:

- A! Chắc đó là đệ Tứ phu nhân Trần Phượng Trinh. Được ngồi cùng bàn với phu nhân tức là Bách Đại đại sư đã gia nhập vào hàng ngũ Nam Cung thế gia rồi! Chao ôi!

Bách Duy trợn mắt lớn tiếng:

- Và thế là một điều đại nhục cho Thiếu Lâm phái. Bần tăng không nén được giận, liền to tiếng mắng nhiếc. Bách Đại chẳng những không biết thẹn mà còn khuyên bần tăng nên theo về với họ, trong khi con yêu con ngồi trên đùi lão thì cố ý nhí nhảnh, làm nhiều cử chỉ bẩn mắt.

Nghe đến đây, Nhâm Vô Tâm hơi cau mày. Chàng nghĩ rằng: “Trần Phượng Trinh vốn là người nghiêm nghị. Nay dù tâm tình có biến đổi, nhưng lẽ nào có thể để cho ai làm trò bẩn thỉu ngay trước mắt, thì sau này còn ra hiệu lệnh cho ai được!”

Ý đó thoáng qua trong óc, nhưng chàng không lộ vẻ ngờ vực, cứ ngồi lặng nghe Bách Duy nói tiếp:

- Thấy như vậy vẫn không làm được bần tăng động lòng, con yêu con càng giở trò khêu gợi dâm đãng hơn nữa... Chà... Xin miễn nói ra sợ làm bẩn tai tướng công! Bách Đại lúc ấy bèn một mặt dụ dỗ, một mặt tỏ ý hăm doạ bần tăng. Biết rằng lúc này chỉ một câu trả lời cả quyết “không theo họ” là nguy đến tính mạng, bần tăng đứng ỳ ra đó, ra bộ ngần ngừ lưỡng lự. Kỳ thực là nghĩ kế thoát thân. Tưởng rằng bần tăng đã động tâm chuyển ý, đệ Tứ phu nhân bỗng cất tiếng hỏi:

- Ta hỏi câu này, nếu thành thực trả lời đúng sự thực thì ta ghi cho là có công lớn với bọn ta. Một là Điền Tú Linh hiện giờ ở đâu? Hai là Bách Nhẫn đại sư hiện ra sao?

Bần tăng đều trả lời là không biết chi hết. Thấy bần tăng trả lời thành thực, đệ Tứ phu nhân tỏ vẻ mừng rỡ, có lẽ cho rằng như thế là bần tăng quy thuận rồi. Trái lại bần tăng thì mừng thầm rằng nàng chưa dò ra được bí mật gì ở bần tăng, không khi nhờ đó mà bần tăng biết được hai việc rất can hệ là Điền phu nhân cùng Bách Nhẫn đại sư chưa bị họ bắt. Như vậy hai người chóng chày sẽ trở về với tướng công.

Nói tới đây, thấy Vô Tâm luôn miệng khen ngợi tài trí và sự tin tưởng ở hành động của lão. Bách Duy cười thầm, nghĩ bụng: “Đúng như cẩm nang đã dạy, câu chuyện láo khoét của mình thuật ra, một mặt che đậy được sự thực mình đã gia nhập hàng ngũ Nam Cung thế gia, một mặt làm cho chàng tin rằng Bách Đại đã theo hàng phe địch”. Nghĩ thế rồi, Bách Duy đắc ý nói tiếp:

- Đương lo nghĩ cách thoát thân, thì vụt cái thiếu nữ lúc nãy dẫn đường tới cửa hầm, chợt hiện ra, chạy tới bên đệ Tứ phu nhân ghé tai thì thầm. Nhờ công phu hàng chục năm toạ tĩnh nên dù con nha đầu thì thầm mà bần tăng cũng nghe rõ cả. Nó thuật lại tình trạng của tướng công, từng cử chỉ hành động một cách rõ ràng, hệt như lúc nào nó cũng có mặt ở bên mình tướng công vậy!

Thấy Vô Tâm giật mình hỏi:

- Thật vậy ư?

Bách Duy vội chứng thực, nói tiếp:

- Nó biết rò rằng tướng công đã đem Huyền Chân đạo trưởng về cứu chữa! Nghe nó nói vậy, đệ Tứ phu nhân cười nhạt mà rằng: “Huyền Chân bị trúng chín mươi mốt thứ thuốc độc của ta rồi! Nhâm Vô Tâm dù có bản lĩnh tày trời cũng không cứu chữa lại được.”

Thấy Vô Tâm giật mình biến sắc mặt, Bách Duy vội rỉ tai rằng:

- Coi đó, đủ thấy là bên mình tướng công lúc nào cũng có tai mắt chân tay của Nam Cung thế gia.

Thấy chàng tái mặt đi, Bách Duy thừa dịp nói thêm vào:

- Vô luận là gì, chúng ta phải dời khỏi đất này ngay tức khắc. Mà... ngoại trừ bọn Bách Hộ sư đệ ba người với bần tăng cùng Huyền Chân ra, thì những người khác không thể tin được. Vậy nếu hễ đem theo nhiều người đi là khó vượt qua được tai mắt nhà Nam Cung thế gia.

Nhâm Vô Tâm gật đầu tán thưởng:

- Đại sư bàn phải lắm!

Thấy Vô Tâm không chút nghi ngờ về câu chuyện bịa đặt của mình, Bách Duy mừng quá, mắt loang loáng đầy đắc ý. Vừa toan thôi thúc chàng lên đường ngay, chợt nghe dân cư lối xóm đứng ngoài cửa sổ, xôn xao lên, và có tiếng nhiều người hỏi:

- Nhưng... bằng cách nào đại sư thoát thân về được? Chúng tôi nóng lòng được nghe thuật lại, dù chỉ vắn tắt thôi!

- A! Xin lỗi... quên mất! Bần tăng xin... xin... kể lại!

Chính Vô Tâm, vì lo lắng, nên cũng quên không hỏi lại câu chuyện thoát thân ra sao! Bách Duy lúc đó quả thực là quýnh lên, nghe mọi người thúc giục, lão chưa biết trả lời ra sao. Lão nhắc đi nhắc lại nhiều lần mấy tiếng "Xin... xin kể! Bần tăng quên mất, xin... xin lỗi v.v..." Sở dĩ nhắc đi nhắc lại là để có thì giờ nghĩ, bịa đặt câu chuyên. Sự thực lúc đó mồ hôi trán đã toát ra, lão lo cuống lên. Chợt nhớ đến lời cẩm nang dặn rằng: "Chỉ những chuyện tuyệt vô lý, mới đủ khiến cho Vô Tâm nát óc suy nghĩ và phải tin là thực." Bách Duy liền ứng khẩu kể ra:

- Chao ôi!

Ngừng một giây, mới nói tiếp:

- Quý vị thử nghĩ coi, trừ khi có trời giúp thì được... còn cách nào thoát ra khỏi nơi hang hùm ấy! Thoạt tiên bần tăng lập mẹo, định giả vờ như mình bị mồi phú quý, rượu ngon gái đẹp làm mê hoặc, xin theo về với họ đã, sau sẽ thừa dịp nào đó chuồn đi báo tin bí mật cho Nhâm tướng công rõ. Làm được như vậy, tức là mình đã hạ một đòn "chí tử" đập vào đầu não họ.

Nhâm Vô Tâm vỗ tay khen:

- Kế ấy tuyệt diệu! Chỉ có đại sư là bậc chân tu mới làm nổi!

Bách Duy vội ngắt lời Vô Tâm:

- Nhưng nghĩ lại... Xin lỗi tướng công! Nghĩ lại, kế ấy không dùng được với nhà Nam Cung thế gia.

Vừa nói lão vừa giả vờ rùng mình lắc đầu:

- Quý vị thử nghĩ xem, họ có thể tin là mình thực lòng theo về với họ chăng? Mà dù họ có...

Nhâm Vô Tâm la to một tiếng, trố mắt ra nhìn rồi khen rằng:

- Đại sư quả thật là tinh tế, thận trọng! Dù họ có tin là đại sư thật lòng theo họ thì trước khi tin dùng cũng bắt đại sư uống một số thuốc độc khiến đại sư biến đổi hẳn tính tình, đâm ra mê muội, buộc phải thần phục họ thực sự. Như vậy thành ra "chơi đùa mà hoá thật". Nguy hiểm, nguy hiểm!

Bách Duy được thể, thuận miệng bịa ngay ra câu chuyện hoang đường kia, đúng như cẩm nang đã dạy:

- Thế rồi... giữa lúc tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên từ bên trong nhà hầm... úi chao ôi! Nước... nước tuôn ra như Hoàng Hà vỡ đê, mạnh đến nỗi ngay lập tức mấy con nữ tiểu yêu bị té sấp xuống, tiếng bàn ghế, chén bát, với tiếng người kêu la rùm lên. Trầm tĩnh đến như bọn Hoàng Phủ Thiếu Hồng mà cũng cuống lên, kêu trời như bọng. Thần tình hơn nữa là nước không ngớt xối xả tuôn ra như sấm mà

bọn chúng đều không biết bơi lội...

Ngừng một chút, đợi mọi người vỗ tay, giậm chân cười lên như phá rồi Bách Duy nói tiếp:

- Quý vị tưởng tượng xem, cảnh hỗn loạn lúc đó! Nháy mắt, nước lên ngang bụng rồi ngang ngực. Thế là...

- Thế là mạnh ai nấy chạy...

Người nghe cùng reo lên và...

- Và bần tăng là kẻ thoát ra trước tiên, vì bần tăng là tay bơi lội số một trong Thiếu Lâm... Cũng chẳng hiểu là do lối cống rãnh nào mà ra thoát, chỉ biết là lúc đó mình hụp xuống, lao mình đi theo dòng nước cuốn, và phải nhịn thở một hơi dài! Ra khỏi nhà hầm, nhìn đi ngó lại xem có bóng người nào là ân nhân đã phóng nước vào cứu sống mình chăng, nhưng chẳng thấy ai cả...

Nhâm Vô Tâm ra vẻ khoan khoái, nói:

- A! Hèn chi mà về tới đây, quần áo đại sư còn ướt át... Nhưng chỗ đại sư ra thoát đó, có gì lạ? Và là chỗ nào?

Bách Duy gãi gãi cái đầu trọc "sột sột" và nói:

- Chỉ nhận ra có một vệt ngấn nước ngoằn ngoèo từ trong đám cỏ dại cao quá đầu người, chảy tới chỗ mình đứng, tức là một khoảng bao la toàn là nhà mồ đổ nát. Bần đạo theo vệt nước lần mò vào trong biển cỏ dại, tới một chỗ khá xa, cũng toàn là mồ mả cả, thì vụt cái như có một bóng ma thoáng hiện ra. Chỉ nghe "sột soạt" vài ba tiếng cỏ động là bóng ma ấy biến mất. Cả một khoảng mồ mả, cỏ dại mênh mông, làm gì có giếng, cũng chẳng có khe ngòi... Vậy thì nước ở đâu ra! Giá như có khe, có giếng nữa thì bằng cách nào dẫn nước tới đường hầm kia được? Và ai đã dẫn nước... mà lại lẩn tránh không ra mặt...?

Nhâm Vô Tâm ngẩn mặt ra hỏi:

- Thế thì kỳ thật! Nơi thoát ra đó, và cả nơi nhà hầm, đại sư còn nhớ chỗ chăng?

Bách Duy lắc đầu thở dài:

- Trước hết là khi theo con yêu con tiến vào nhà hầm, bần tăng vô tình không để ý nhớ lối. Rồi khi thoát ra khỏi, vì quá chú ý vào việc theo vệt nước tiến vào rừng cỏ dại thành thử cũng không để ý nhận lấy lối ra ấy ở đâu. Nhất là ở tình trạng mười phần chết cả mười, lại là nơi bao la hàng mấy vạn nhà mồ xiêu đổ, thì chỗ nào cũng giống chỗ nào cả. Còn đầu óc nào mà nhận ra lối... Làm gì có đường có lối... Chỉ là một khoảng mênh mông, um tùm và đổ nát...

Nhâm Vô Tâm cau mày, hỏi:

- Ngoại trừ gian nhà hầm bí mật, đại sư đã có tới đó, còn nhận ra có gian nào hoặc cửa lối nào khác chăng?

Cứ mắt bần tăng được thấy thì không có gian hầm hoặc đường hầm nào khác.

Nhâm Vô Tâm lẩm nhẩm như suy nghĩ và nói một mình:

- Nếu như có vậy thì hẳn là nước bên trong còn ứ lại...

Bách Duy vội nói:

- Biết đâu chẳng có cửa ngõ, đường lối ngầm kín khác mà bần tăng không nhận ra được. Những tay như Thiếu Hồng và nhất là Tố Thủ Lan Cô, tuy có kinh hoàng chốc lát, nhưng đời nào họ chịu khốn trong đó!

Nhâm Vô Tâm gật đầu:

- Chắc là thế! Chẳng cần trở lại điều tra nữa! Huống chi, lỡ gặp Tố Thủ Lan Cô, thì chúng ta không... địch nổi!

Bách Duy cười thầm, vì lẽ nhắc đến "Tố Thủ" là đủ khiến chàng thụt lại, không dám ho he nữa. Chợt Vô Tâm lại hỏi:

- Đại sư hẳn đã biết rõ mặt mũi, thần sắc, nhất là đôi mắt Tố Thủ Lan Cô, có gì lạ đặc biệt chăng?

Câu hỏi quả tình khiến Bách Duy toát mồ hôi lạnh cả gáy.

Lão chưa hề biết mặt mũi Lan Cô, thì trả lời sao được. Nhưng nếu chậm trả lời thì sợ Nhâm Vô Tâm sinh nghi, lão ấp úng nói liều:

- Về thần sắc thì... thì khó tả ra được, nhất là trong nhà hầm lúc đó, dưới ánh đèn... Bần tăng chỉ... chỉ...

Vừa ấp úng nói tới đây thì "Huyền Chân" đạo trưởng từ trước vẫn nằm bẹp dí ở phòng bên, bỗng cười rú lên, vùng đứng dậy, hai mắt đỏ ngầu, bàn tay khoắm khoắm, như con chó dại sộc tới, chực vồ người để ngoạm. Bách Duy vờ ra vẻ khủng khiếp, la thất thanh:

- Hỏng to! Mau... mau... chết...

Nhâm Vô Tâm nhoài mình vươn tay một cái như điện chớp, chụp đúng mạch máu cổ tay "Huyền Chân", và gọi váng lên:

- Các đại sư mau giúp tại hạ một tay...

Chàng vừa nói vừa đẩy “Huyền Chân” vào nhà trong:

- Tại hạ lúc này đã kiệt sức rồi, không kìm giữ nổi người điên... Nhờ các đại sư canh chừng, coi giữ cẩn thận hộ cho...

Chàng vừa nói vừa thở.

Đương chuẩn bị không biết tả dung mạo Tố Thủ Lan Cô ra sao, lại được dịp tiếp xúc liền sát bên mình “Huyền Chân” để ngấm ngầm bàn mưu tính kế, Bách Duy mừng quýnh, nhảy vội lại giữ lấy tay “Huyền Chân”, và gọi ầm lên:

- Các sư đệ mau vào cả trong này, mỗi người mỗi góc giường để ý canh chừng! Nếu thấy đạo trưởng phát điên lên nữa thì cũng nhẹ tay đàn áp, chớ hạ thủ quá nặng! Và chúng ta cũng cần để Nhâm tướng công nghỉ ngơi cho lại sức chứ!

Trao “Huyền Chân” cho bọn Bách Duy coi giữ rồi, Nhâm Vô Tâm cúi mình vái dài, nói câu “Cảm tạ” đoạn lập tức quay mình đi ra khỏi nhà. Bách Duy không dám theo ra dòm ngó, đành cùng bọn Bách Hộ ngồi xuống bốn bên đầu giường. Một lúc sau, Bách Duy đứng lên định đóng cửa lại, bỗng nghe “Huyền Chân” gọi lại, sẽ nói:

- Chớ đóng cửa mà nguy!

Bách Duy được biết lão là người của Nam Cung thế gia sai tới giả mạo làm Huyền Chân. Còn bọn Bách Hộ thì vẫn tưởng là Huyền Chân thật nên không khỏi giật mình. Chỉ thấy mặt mũi lão tỉnh táo như không, vẫn nằm bẹp đó, và tiếp tục nói với Bách Duy:

- Hắn là kẻ tinh tế! Mấy câu hắn hỏi vừa rồi, nếu ta không mau lẹ vờ nổi điên lên phá đám kịp thời thì đại sư bị lộ tẩy ra rồi... và chúng ta bị nguy cả. Nếu giờ ta đóng cửa lại mà hắn còn ở quanh quẩn đây, tất là phải để ý và càng ngờ vực. Giờ đây bốn người ngồi ra bốn góc giường, giả vờ để ý canh giữa ta. Và muốn nói gì thì cúi mặt xuống, dùng lối truyền âm nhập mật nói... chớ để bên ngoài họ thấy ta đương bàn chuyện với nhau.

Ngừng một lát, lão tiếp tục nói:

- Từ nay, mỗi lời mỗi cử động đều phải cẩn thận, chớ để hắn có thể nghi ngờ, lộ tích!

Nghe giọng nói có vẻ như ra mệnh lệnh, bọn Bách Duy biết lão là tay cao cấp của Nam Cung thế gia phái tới, nên chỉ “vâng dạ” tỏ ý cung kính. Lão nói tiếp:

- Ta chỉ là giả mạo Huyền Chân thôi! Nhưng ta là ai, chưa cần phải cho mọi người biết tên thực

vội! Xin cứ gọi ta là đạo trưởng “Huyền Chân”!

Chép miệng và nói tiếp:

- Nghe câu chuyện vừa rồi, ta đoán rằng đại sư vừa gặp Ngũ phu nhân phải không?

- Dạ đúng thế!

Bách Duy lẩm nhẩm nói tiếp:

- Nhưng chỉ được nghe tiếng nói, chưa được thấy dung nhan!

- Ngũ phu nhân là bậc quyền hành rất lớn trong Nam Cung thế gia.

Huyền Chân (giả) gật đầu nói tiếp:

- Chắc chắn phu nhân đã dặn đại sư khi về cứ bịa chuyện hoang đường ra nói. Nhưng đáng tiếc là câu chuyện của đại sư bịa chưa thực hoang đường hoàn toàn. Theo ta nhận xét thì như việc mấy thiếu nữ khêu gợi nọ kia, dù đã bịa ra, kỳ thực là có phần nào thuật lại theo mắt thấy tai nghe. Không quên được hẳn những gì mắt thấy tai nghe, cho nên đã căn cứ phần nào vào đó rồi bịa thêm ra. Đó là một nhược điểm về tâm lý, khiến người nghe như ta có thể để ý nghi ngờ ngay... Cũng may là Nhâm Vô Tâm chưa được thông minh tới bậc đó, nên hắn không biết là mưu kế!

Bách Duy phục lăn ra. Quả tình vừa rồi, trong khi cố ý bịa đặt mà đầu óc hắn không quên được hình ảnh với những gì mà Liên Nhi và Cúc Nhi đã thi thố ra với hắn, cho nên dù có cố bịa mà trong đó vẫn có phần nào sự thực!

Huyền Chân (giả) lại hỏi:

- Ngũ phu nhân có dặn đại sư đưa bọn người còn lại của Điền gia trang di cư đi đâu không?

Thấy Bách Duy lè lưỡi gật đầu nói rằng có dặn, Huyền Chân (giả) bèn nói tiếp:

- Vậy đại sư phải đi ngay đi, chớ chậm trễ.

Bách Duy thấy lão đoán trúng thì sợ xanh mắt, vội “dạ dạ” lập tức đứng lên, chạy ra ngoài đường, thấy bọn dân xóm đã sửa soạn xong hành lý, sắp lên đường. Bách Duy thất kinh, hỏi:

- Các vị định đi về đâu? Và ai đã ra lệnh di cư?

Mọi người cùng nói:

- Nhâm tướng công cho biết rằng nơi đây bất an, phải đi về phía đông cách 500 dặm. Nơi đó là Tập

Hiền Trang, chủ nhân là Lục đại hiệp, tính tình cổ quái, đầy nhiệt huyết. Có thể chúng tôi ở đó bốn, năm năm cũng chẳng lo thiếu thốn.

Bách Duy ngơ ngác hỏi:

- Nhâm tướng công đi đâu? Về phía nào?

Một ông già trả lời:

- Chỉ thấy từ trong nhà bước ra, tướng công có vẻ lo lắng lắm. Sau khi dặn mấy lời như trên, tướng công còn nói rằng: “Vì quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi suy nghĩ...” Nói thế rồi, tướng công vội vã đi về phía kia, (ông già giơ tay chỉ về phía bên). Chúng tôi chưa kịp hỏi đi đâu!

Thấy phía đó không phải là phía có bãi tha ma, Bách Duy mừng thầm, gật đầu than rằng:

- Tướng công quá vất vả! Phải nghỉ ngơi chứ!

Miệng nói vậy, chân chạy bon đi theo phía ông già vừa chỉ. Ông già nhìn theo bóng hắn đi xa rồi mới chép miệng sẽ sẽ nói:

- Tướng công tiên liệu như thần! Vị đại sư này quả nhiên căn dặn, gạn hỏi kỹ lưỡng quá.

oOo

Lại nói chuyện Nhâm Vô Tâm ra đi, đúng như phía ông già vừa chỉ. Ra khỏi xóm rồi chàng tìm một nơi có cây cối um tùm ngồi nghỉ ngơi, nhắm mắt dưỡng thần. Một lúc sau vùng đứng dậy đi vòng quanh xóm tìm tòi, nghe ngóng... Chợt nhận ra một khu bát ngát toàn là mồ mả, chàng liền vạch cỏ tiến vào trong. Quanh co một lúc, thoáng thấy trên đống cỏ hoang có một vật gì loang loáng dưới ánh trăng. Chàng cúi xuống nhìn. Đó là một chiếc bát lớn bằng bạc, úp miệng xuống mặt đất. Chàng ngạc nhiên vì tại sao nơi mồ hoang đây lại có của quý này, và càng kinh ngạc hơn nữa là khi lật chiếc bát lên, phía dưới toàn là vi cá nấu rồi. Tuy đã nguội, và nước dùng đã thấm hết xuống đất, mà hương vị còn thơm ngon, rõ ràng là món ăn chưa lâu quá một ngày.

Chàng liếc mắt nhìn chung quanh, thấy phía tay trái là một khoảng đất. Tuy có ít nhiều cành khô, lá úa rải rắc lung tung, nhưng nhận ra nơi đó được dọn dẹp sạch sẽ rồi mới bầy rắc cành khô ra để không ai ngờ là chỗ sửa soạn hội họp.

Chàng là người rất mực tinh tế, đoán ngay rằng khoảng đất ấy là nơi hội họp, yến tiệc. Nhưng vì một lẽ gì đó mà có sự xô xát đến ném tung cả bát đĩa đi, một bát vi cá bay ra tới chỗ chàng đứng.

Bao nhiêu ý nghĩ và suy đoán làm vẩn lộn đầu óc chàng. Phải chăng đây là một nơi Bách Duy gặp bọn Nam Cung thế gia. Theo Bách Duy thuật lại thì là một gian nhà hầm chớ không lộ thiên như đây.

Bách Duy nếu là gián điệp cho họ, thì cần gì họ phải đặt tiệc khoản đãi. Nhưng nếu họ muốn dụ dỗ Bách Duy theo về với họ, thì một bữa tiệc há đủ để nhử mồi một tay như Bách Duy.

Chàng suy luận một hồi lâu. Không hiểu lúc đó chàng đã tìm ra đầu mối gì chưa? Chỉ thấy mặt chàng lúc thì trắng nhợt, khi thì tái xanh lại. Bỗng chàng cúi xuống, hốt chỗ vi ca vào trong chiếc bát bằng bạc, lấy mảnh khăn gói lại, nhét vào trong bọc. Coi bộ hình như chàng nhận ra trong bát vi cá có đầu mối gì bí mật vậy.

Chợt tai nghe có tiếng chân người đi, Nhâm Vô Tâm lẹ như chớp, vọt mình tới nấp ở sau một ngôi nhà mồ ngó ra, thấy một bóng thiếu nữ đi trước, khinh công vào bậc cao thủ. Sau nàng là một đại hán to lớn, áo chẽn sắc đen, chân bước nặng nề, cố sức lắm mới theo kịp thiếu nữ.

Tới chỗ khoảng đất có cành khô rải rắc, hai người đứng lại. Chàng nhận ra thiếu nữ xinh đẹp như hoa. Nàng bỗng quay lại nhìn vào mặt người to lớn tới sau, gắt giọng nói:

- Hai mươi tám chiếc bát đĩa bằng bạc, chỉ còn lại hai mươi bảy chiếc. Nếu không phải ngươi đánh cắp thì còn ai vào đây mà lấy! Hừ! Không kiếm ra thì dù cô nương đây không muốn giết, chỉ sợ ngươi chẳng dám sống mà trở về...

Đại hán cất tiếng run run, lạy van:

- Cúc cô nương ơi! Tiểu nhân dù gan tày trời cũng chẳng dám đánh cắp!

Thiếu nữ quát giật lên:

- Câm miệng! Kiếm tìm mau!

Đại hán "dạ dạ" lom khom tìm kiếm đó đây. Nhâm Vô Tâm vừa kinh hãi, vừa mừng thầm. Chàng kinh hãi vì thấy bọn Nam Cung thế gia hành động rất kín đáo, dù là thiếu một chiếc bát cũng phải tìm kiếm cho ra. Chàng mừng thầm là vì theo Bách Duy thuật tả lại thì hắn là lão đã từng trông thấy và gặp thiếu nữ này. Và đó là sự thật! Nay nếu tóm cổ thiếu nữ này, có thể điều tra ra nhiều điều bí mật!

Còn đại hán kia, sau một hồi tìm kiếm như điên như cuồng, mồ hôi ra ướt cả tóc, thở hồng hộc lên. Bỗng hắn quay lại, "uỵch" một tiếng, đâm thục hai đầu gối xuống, rập đầu kêu:

- Cúc... Cúc cô nương ơi! Tiểu nhân từ bao nhiêu năm qua, vô luận vào sinh ra tử, chưa từng có lầm lỗi! Xin cô nương nghĩ lại mà... cho!

Thiếu nữ trừng mắt, quát lên:

- A! Giỏi thiệt! Ngươi có ý kể công lao ra! Ngươi chưa thấy Ngũ phu nhân đối xử với tụi hay khoe công, cậy tài ra sao hả? Với hạng chó lợn như ngươi, cô nương đây giết đi chẳng bõ bẩn tay!

Trong khi đại hán rập đầu lạy đến tóe máu ra, thiếu nữ chắp tay ra sau quay hẳn lưng lại, thủng thỉnh nói:

- Đợi tới lúc ta quay đầu trở lại, nếu ngươi chưa chết, thì lúc đó... ái chà... Ngươi dù muốn hay chết ngay cũng không được nữa... Khôn hồn biết điều tự xử trước đi!

Miệng nói, mặt ngẩng lên nhìn trời, thiếu nữ như tin chắc rằng đại hán kia không dám chạy trốn đâu!

Quả nhiên đại hán không dám bỏ chạy. Hắn chỉ ngẩng đầu nhìn, mắt đầy căm hờn oán hận. Bỗng hắn nghiến chặt hàm răng, méo xệch cả miệng đi, tay run run rút lưỡi dao găm bên mình, từ từ đưa lên cổ họng, quyết tự tử.

Bỗng mắt hắn sáng dội lên, tai vo ve nghe có tiếng ai nói:

- Việc gì ngươi phải tự sát! Sao dại vậy! Ngươi có quyền sống!

Hắn rùng mình một cái, thiếu chút nữa thì lưỡi dao găm rời khỏi tay! Hắn đưa mắt ngó quanh, chẳng thấy bóng ai hết.

Tiếng vo ve giống ong bay, rõ như rót vào tai.

- Ngươi có quyền sống! Cả quyết theo lời ta bảo thì sống! Nghe rõ chưa?

Hắn trố mắt ra, gật đầu, biết là có tay dị nhân dùng lối “truyền âm nhập mật” nói với hắn, và chỉ một mình hắn nghe rõ thôi. Tiếng vo ve lại tiếp tục với một sức hấp dẫn thúc đẩy kỳ mãnh.

- Coi kìa! Con bé quay lưng đi! Ngươi thừa cơ nhào tới ôm ngang lưng, quật nó xuống liền. Ta giúp cho một “chỉ phong” là nó hết cựa quậy. Khỏi sợ!

Hắn nhỏm người ngẩng đầu lên nhìn. Quả nhiên thiếu nữ vẫn giữ vẻ cao ngạo, quay lưng lại. Hắn hơi do dự... Bỗng trong màng tai nổi lên tiếng hô:

- Nhào vô! Một... hai... ba!

Hắn bị một ma lực kỳ cường thúc đẩy, sôi trào tâm huyết lên. Cùng với tiếng đếm “ba” vang lên trong óc, hắn lao mình đi như cái chớp, chỉ nghe “hụp” một cái, đôi cánh tay sắt đã quàng giữ đúng ngang eo thiếu nữ.

Thiếu nữ quát to một tiếng kịp đưa tay phất vào mặt đại hán:

- Mày muốn... chết!

Giữa lúc đó, một làn gió như một sợi dây rít gió tuôn đến đánh trúng huyệt “kỳ môn” nơi ngực nàng. Thiếu nữ chỉ kịp há miệng, chưa kịp kêu thành tiếng, người đã mềm nhũn ra như bún ngâm nước. Nàng té xiêu đi, đại hán cũng té theo, lộn đi hai vòng, đè dí nàng xuống. Lóp ngóp nhổm dậy, một tay vẫn ghì chặt ngang lưng, đại hán đưa tay lên dụi mắt, cơ hồ không tin đó là sự thật! Hắn đâm ra lúng túng, giết đi ư? Hắn không dám! Chẳng lẽ lại thả ra ư?

Giữa lúc vừa mừng vừa sợ, và e dè thì từ trên cao rớt xuống một cái gói, đồng thời lỗ tai lại có tiếng vo ve rằng:

- Mở gói ra. Chia vật trong gói ra làm hai phần!

Hắn như người máy, vội mở gói ra, nhìn kỹ lại té ra là món vi cá, mùi thơm tho, ngon lành. Tiếng vo ve lại tiếp tục:

- Con bé bị ta cách không điểm huyệt rồi, hết làm hung! Chớ sợ! Vạch mồm nó ra, nhét nửa chỗ vi cá vào mồm nó, nhồi rõ sâu, bắt nó phải nuốt. Còn một nửa hà... hà... ngươi ăn đi... hà... hà!

Quả nhiên hắn theo lệnh, vạch miệng nàng ra tọng vi cá vào như nhồi lòng vịt vậy.

Chương 48: Cờ Sai Một Thế - Kế Độc Vô Song

Thiếu nữ bị tê liệt từ cổ trở xuống, cứng đờ người ra, nhưng đầu óc vẫn tỉnh. Nàng biết rằng phản kháng lại vô ích, đành há miệng ra nuốt đại đi. Đại hán thấy nàng nuốt một cách ngon lành liền cũng bắt chước bỏ chỗ vi cá còn lại vào miệng, nhai ngấu nghiến nuốt. Chừng một lát, hắn thấy khí nóng từ nơi bụng dưới đưa lên, thoáng cái tản khắp cả mình mẩy, bốc lên mặt. Hắn giật mình, cúi xuống ngó, thấy mặt thiếu nữ lúc nãy trắng xanh, mà giờ thì gò má đỏ ửng lên, đôi mắt lừ đừ nhìn hắn, như say sưa đắm đuối.

Quả tình hai người lúc đó thấy người nóng ran, dục hoả bốc lên ngùn ngụt. Hắn ôm chặt lấy thiếu nữ, nàng bị điểm huyệt cứ đờ người ra như gỗ.

Hắn lăm le định giải huyệt để nàng tỉnh lại nhưng bản lãnh còn thấp kém, làm sao giải huyệt nổi. Hắn vần xoay chê chán, đâm ra phát khùng lên, hết lật úp nàng xuống lại lật ngửa lên. Cuối cùng cáu quá, hắn ghé răng cắn vào vai, vào đùi, rồi đấm xuống thùm thụp. Nàng hình như không đau đớn gì cả, trái lại đôi mắt lim dim, có vẻ lấy làm dễ chịu thích thú là khác!

Ẩn mình nơi bóng tối, Nhâm Vô Tâm thấy vậy, bất giác thở dài nghĩ thầm:

- Bỏ thuốc vào món ăn, việc rõ ràng lắm rồi! Nhưng để thết ai? Phải chăng là để hại Bách Duy? Bách Duy phải chăng là môn hạ của Nam Cung thế gia? Đã là môn hạ thì cần gì phải dùng thuốc mê với thết tiệc? Nếu lão không phải là môn hạ Nam Cung thế gia thì sao lại bịa đặt câu chuyện, nói láo?

Bấy nhiêu nghi vấn dồn dập trong đầu óc, thực là khó giải đáp. Nhưng cũng từ bên trong những phức tạp đó, hầu như chàng tìm ra một vài manh mối.

Bỗng từ trong tối, một bóng thiếu nữ như bay tới. Dáng vẻ với khinh công cũng chẳng kém gì Cúc Nhi. Vừa thoáng thấy hai người đương ôm nhau lăn lộn dưới đất, thiếu nữ giật mình “ủa” lên một tiếng, nhưng kịp đưa tay lên bịt miệng lại, mắt lẹ như chớp liếc nhìn xung quanh một lượt. Bỗng nàng đưa hai tay lên vỗ “bốp bốp” hai tiếng. Cách đó ước hai mươi trượng xung quanh cũng nổi lên tiếng vỗ tay trả lời. Lập tức bốn bề đều có lửa bốc lên ở khoảng các nhà mồ, và thiếu nữ kia đã lẩn mình vào bóng tối. Liền đó, có hai đại hán áo đen chạy ra, mỗi người xách một thùng nước đổ chụp lên đầu hai người nằm dưới đất.

Đại hán cùng Cúc Nhi vụt tỉnh táo trở lại. Đại hán nhìn xung quanh, ra vẻ kinh hãi, vụt cái hắn la to lên một tiếng, cắm đầu chạy biến vào trong bóng tối. Liền đó nghe hắn rú lên một tiếng rùng rợn rồi

im bặt đi. Rõ ràng là hắn đã bị đập chết!

Còn thiếu nữ tức Cúc Nhi mặt mũi cũng kinh hãi, tái đi, nhưng vẫn không động cựa được vì chưa được giải huyệt.

Mọi việc xảy ra trong giây phút. Nhâm Vô Tâm không ngờ rằng bọn Nam Cung thế gia điều động người lẹ đến thế, mà bốn bề tám mặt đều thấy gió thổi ào ào, ánh lửa loe loé, duy không thấy bóng người đâu cả. Đủ biết rằng nơi đây cực nguy hiểm, do những tay đầu não của Nam Cung thế gia như Tố Thủ Lan Cô điều khiển. Do sự truyền tin quá lẹ, dù chàng đi về phía nào cũng không qua được con mắt họ. Với một mình Lan Cô, cũng đủ thấm mệt rồi, nếu lại thêm một hai tay cự phách nữa như Hoàng Phủ Thiếu Hồng thì chàng khó lòng trốn thoát.

Bỗng có tiếng còi rít lên liên tiếp. Vòng đai lửa dần dần thâu hẹp lại. Bóng hai người to lớn chạy tới chỗ đất trống khiêng thiếu nữ (tức Cúc Nhi) đem đi.

Ánh lửa chung quanh mỗi lúc một mạnh, rồi tiếng chân chạy qua lại huỳnh huỵch. Giữa một rừng biển toàn là mồ mả cây cỏ um tùm, sự kiện biến diễn thực kinh nhân động phách.

Nhâm Vô Tâm không khỏi lạnh gáy, chàng không thể cứ ẩn nấp mãi được, trong khi vòng đai lửa cứ thu hẹp dần lại.

Chàng trấn tĩnh tinh thần, đưa mắt nhận định bốn phía. Thấy góc phía đông, ánh lửa sáng rực, phía tây ánh lửa nhẹ nhất. Chàng nghĩ thầm, “Nơi ánh lửa yếu ớt nhất chính là nơi bố trí mai phục, mạnh nhất, nguy hiểm nhất”.

Lập tức chàng lượm một cục gạch ném về phía tây cách xa chỗ chàng đứng độ hai trượng. Kế theo, chàng liệng một khối gạch nữa ra ngoài bốn trượng.

Quả nhiên ánh lửa từ ba phía đông, nam, và bắc lập tức di động, tiếng chân huỳnh huỵch chạy đổ xô cả về phía tây là phía có gạch ném xuống.

Không để lỡ cơ hội, chàng thoát mình đi như thỏ chạy về phía đông. Phía này vừa một giây phút trước là nơi náo nhiệt nhất, thì lúc này yên lặng như tờ, không một ánh lửa.

Chàng thở phào một hơi! Chỉ cần đề khí vọt mình đi ba cái nữa là ra khỏi đống mồ hoang. Dù có truy binh tập nã cũng không sợ nữa. Nhếch vai một cái, chàng vọt người đi lẹ hơn lên. Trong khi chân chưa chạm đất, sửa soạn đề khí để vọt mình đi nữa, bỗng nghe có tiếng từ trong bóng tối gọi:

- Nhâm Vô Tâm! Người trúng kế ta rồi! Đứng lại!

Năm vệt xẹt sáng ngời như điện, cùng với tiếng hô “Đứng lại” thét gió bay tới, nhằm đánh vào sau lưng, trước ngực chàng.

Vô Tâm kịp đưa tay quơ một cái, thân hình hạ xuống liền.

Tiếng lạnh lùng từ trong bóng tối lại gọi ra:

- Nhâm Vô Tâm! Lúc này xung quanh ngươi đều có mai phục toàn những tay võ nghệ cao cường. Nếu ngươi định trốn chạy, lập tức có chín mươi đạo ám khí phát ra, hạ ngươi trong chớp mắt.

Tuy chẳng tin rằng có chín mươi đạo ám khí mai phục quanh mình, nhưng cũng biết rằng số ám khí của họ chẳng ít đây. Chàng lạnh ớn xương sống lên. Té ra vừa rồi, tiếng chân dồn dập di chuyển về ba phía kia, chỉ là hư binh, trong khi họ đã đoán trúng là chàng sẽ lẻn qua phía tây này. Thế mới thực là nước cờ dương đông kích tây của chàng đã cao, lại bị nước cờ hư hư thực thực của họ cao hơn, khiến chàng bị sa lưới. Có lẽ bình sinh chưa bao giờ chàng bị khủng bố, cảm thấy sống chết như lần này. Tiếng cười lạnh lùng từ bóng tối lại nổi lên mà rằng:

- Bách Nhẫn, Bách Đại, kể cả Bách Duy luôn luôn ở bên mình ngươi, cũng theo làm môn hạ của Nam Cung thế gia cả rồi. Ngươi còn trơ trọi một mình, chống đối sao nổi. Phu nhân ta vì nghĩ rằng ngươi là một tay đại hảo hán, cho nên chưa nỡ giết đó thôi!

Chàng vẫn đủ trấn tĩnh để suy nghĩ:

- Nếu quả thật mấy anh em Bách Nhẫn đã theo họ thì đời nào họ lại tố cáo ra cho mình biết, rõ ràng đây là kế ly gián... Nhưng hiện giờ mình bị hãm vào vòng mai phục của họ. Biết là mình hết lối thoát, nên họ nói thực ra cho mà biết, cũng chưa biết chừng! A! Nguy hiểm thực, hư hư thật thật, khó lường thật.

Tiếng từ trong bóng tối lại nói ra:

- Vô Tâm à! Còn đợi gì nữa! Quy thuận theo Nam Cung thế gia đi!

Nghĩ ngợi một giây, chàng vụt cười lên mà rằng:

- Được lắm! Ta bằng lòng... quy thuận...!

Vừa nói,chàng vừa rảo bước tiến thẳng đến chỗ phát ra tiếng nói!

- Ngừng bước lại! Ngươi muốn nếm mùi ám khí chăng?

Chàng ngừng bước, cười trả lời:

- Tại hạ đã quy thuận rồi, chẳng lẽ cấm cả động cựa sao?

Tiếng từ trong tối nổi lên và có một vật ném ra rớt dưới chân chàng:

- Ngươi cho ta là tụi ngốc cả sao? Nếu thật bụng quy thuận, thì ngươi hãy uống hết gói thuốc này đã. Sẽ được đặc cách ưu đãi.

Chàng cúi lượm gói thuốc lên, nhét luôn vào túi, cười mà rằng:

- Muốn ta uống thuốc mê này ư? Dễ lắm, trước hãy hạ ta bằng ám khí... đi đã!

Vừa tiến thẳng vào nơi bóng tối, vừa nói tiếp:

- Lúc đó ta không còn sức phản kháng nữa, thì dù là mười bao thuốc ta cũng phải nuốt... Thế có tiện hơn không?

Cùng với hai tiếng "hơn không" cuối cùng từ miệng thốt ra thì thân hình chàng đã như lò xo nảy đi, vọt thẳng tới chỗ có tiếng nói phát ra, và tay mặt tống theo một chưởng!

Chàng định bụng rằng, sau khi phát chưởng thì phía sau lưng đã có tiếng cười, trả lời:

- Như thế chẳng tiện chút nào cả!

Chàng giật bắn người, tóc gáy dựng lên, quay lại nhìn. Xa xa, ánh lửa lập loè, nổi bật lên ba bóng người áo đen, người đứng trước rõ ràng là Tố Thủ Lan Cô, bên cạnh là Hoàng Phủ Thiếu Hồng. Đứng sau nàng, quay lưng trở lại, hai tay thu vào trong ống tay áo bào đen, tóc uốn lên bồng bồng, thân hình không cao lớn, không nhận ra nam hay nữ, điệu bộ có vẻ du nhàn.

Chàng hơi động tâm, nghĩ thầm không đoán ra người ấy à ai. Bóng dáng, bộ dạng có vẻ quen quen, phải chăng đó là nhân vật chủ não của Nam Cung thế gia.

Chàng vận lực đề khí. Hễ thấy Lan Cô hơi phất tay áo lên, chàng phát chưởng đánh ra trước. Chợt nghe Hoàng Phủ Thiếu Hồng cất tiếng lạnh lùng nói:

- Nhâm Vô Tâm! Quay đầu ngó lại phía sau xem. Ngươi hãm vào tử địa rồi mà còn mê ngủ ư?

Chàng lặng yên không nhúc nhích, đôi mắt toé lửa nhìn thẳng vào ống tay áo Lan Cô. Hoàng Phủ Thiếu Hồng cười nhạt:

- Ngươi không có gan quay lại ngó một giây phút sao?

Thấy chàng y nguyên bất động, hắn cười gằn, nói tiếp:

- A! Ngươi không dám quay lại nhìn! Vậy để ta nói cho mà biết. Lúc này sau lưng ngươi có năm tay "đại... đại cao thủ" trong hàng bảy mươi hai vị Địa Sát. Trừ hai vị là tay chơi ám khí bậc nhất trên đời, thì ba vị kia đều là tay chưởng lực âm độc vô song. Vô luận là bị trúng một chưởng của một trong ba vị ấy, ngươi sẽ kêu gào đủ bảy ngày đêm rồi chết, không thuốc nào cứu nổi!

Nhâm Vô Tâm ớn lạnh xương sống. Bất kể là hắn nói thật hay nói dối, chàng cũng không dám quay đầu lại ngó. Tâm lý chàng nghĩ rằng dù cả năm người phía sau lên đánh chàng cũng chưa nguy hại bằng bị bàn tay trắng tinh của Lan Cô sẽ phất lên một cái!

Lan Cô vẫn đứng yên lặng, nhưng phía sau chàng đã có tiếng chân bước tới mỗi lúc một gần. Chàng chỉ cầu mong Lan Cô nhích tay áo trước là chàng tận lực phát chưởng ra. Nàng vẫn lặng như tờ. Chàng cảm thấy phía sau có hơi thở vào gáy, rõ ràng là người phía sau chỉ còn cách chàng vừa đúng tầm tay đánh. Tình thế khẩn trương, đầu óc chàng căng thẳng, hệt như con cá mắc trong lưới, mắt lưới cứ dần dần gò thắt lại.

Trời đã hoe hoe điểm sáng! Mấy lần chàng đã toan phát chưởng đánh Lan Cô trước, nhưng lại ngừng, vì lẽ nếu chàng hơi nhúc nhích thì Lan Cô phát chưởng đánh liền, cướp được thượng phong là chàng nguy!

Ánh bình minh đã rõ. Chàng vẫn đứng yên bất động, mà đối phương tức Lan Cô cũng bất động, cả bọn sau lưng cũng bất động. Hình như cả đôi bên cùng găng giữ nhau, chỉ đợi hễ đối phương hơi động là mình động... nghĩa là phản ứng sau mà hoá ra đòn mình tới trước.

Quả tình, nếu quần thảo nhau, thì cũng không mệt người mệt óc bằng đôi bên đều chăm chú rình miếng, chờ đợi. Huống chi trải bao ngày gian lao khổ tứ, lúc này chàng đã hầu kiệt sức rồi và mồ hôi đã thấm ướt cả áo ngoài. Giả như lúc đó Hoàng Phủ Thiếu Hồng cứ nhảy tới đẩy một cái là chàng té xiêu đi liền. Chàng lấy làm lạ, không hiểu sao đối phương còn chưa hạ thủ giết chàng hoặc bắt sống đem đi cho rồi!

Trời đã sáng rõ, có thể nhận ra tóc người vận áo bào dài lốm đốm hoa râm, vài cỡ trên dưới bốn chục tuổi. Người đó vẫn quay lưng lại. Chàng chỉ cảm thấy hình dạng ấy rất quen thuộc mà không đoán được là ai.

Chợt từ xa xa, trong đám nhà mồ xiêu vẹo, có bóng người mặc áo cà sa sắc tro hiện ra rồi thoắt biến đi. Chàng giật mình đoán là có cứu tinh chăng? Chỉ cần hễ có ai làm cách gì khiến Lan Cô giật mình hay để ý ra chỗ khác là chàng thừa cơ thoát thân. Nhưng dù sao cũng là quá trễ vì lúc đó chàng như cây đèn đã kiệt dầu rồi. Đầu óc loạn lên, mắt bỗng hoa đom đóm rồi tối sầm lại, “huỵch” một cái, chàng té xiêu ngay xuống!

Thấy vậy, Tố Thủ Lan Cô ré lên cười. Nàng đưa tay lên kéo mảnh vải che mặt xuống. Dưới ánh sáng ban mai, té ra nàng không phải là Lan Cô mà là Cúc Nhi giả dạng ra.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng bước tới, đưa tay điểm vào “huyệt mê” bên sườn chàng, đoạn ngửa mặt lên trời cười rằng:

- Nhâm Vô Tâm a! Ngươi dù tài giỏi cũng vẫn mắc mưu!

Cúc Nhi cười ngặt nghẽo, chỉ tay vào chàng mà rằng:

- Ngươi có ngờ đâu rằng Tố Thủ Lan Cô lúc này ở cách xa đây vào trăm dặm, đương đích thân diệt trừ vây cánh của ngươi.

Hoàng Phủ Thiếu Hồng cười ngất:

- Hà hà! Ngươi cũng chẳng ngờ đến rằng cả năm người ở phía sau lưng ngươi vừa rồi, chẳng ai chịu nổi một cái búng tay của ngươi. Nghe tiếng chân huỳnh huỵch đi tới sau, ai cũng biết tụi năm người ấy chẳng phải là tay võ nghệ cao cường gì cả. Nhưng vì ngươi quá thông minh nên mới đoán rằng họ là tay giỏi, nhưng cố làm ra bộ chân bước nặng nề để trộ người. Nếu là tay xoàng thì ai dám tiến đến gần ngươi trong vòng một hai thước! Hà... hà! Ngươi chết vì thông minh! Biết chưa!

Một trong bọn năm người cười mà rằng:

- Nói vậy chớ tụi chúng tôi năm người lúc đó đều sợ mất mật đi. Chỉ cần hắn quay đầu lại một cái là tụi tôi té hết.

Cúc Nhi cũng cười:

- Chẳng riêng các ngươi! Chỉ cần hắn giơ tay một cái là đủ khiến tôi té lăn ra. Có thể tắt thở liền là khác! Hí hí!

Hoàng Phủ Thiếu Hồng bật cười mà rằng:

- Tóm lại, mọi sự kiện, mưu kế đều do Ngũ phu nhân nghiên cứu rất đúng. Chà! Nhưng hết sức nguy hiểm và sát nút!

Người mặt áo bào tới lúc này mới từ từ quay mặt lại. Qua lần mạng mỏng che mặt, cũng có thể nhận ra đó là Điền Tú Linh. Nàng chưa tới hai mươi tuổi mà mái tóc đã hoa râm. Mới trong vòng nửa năm thôi, do ngày đêm uất hận và lo mưu kế, mà một tuyệt đại giai nhân đột nhiên già xọm đi tưởng chừng người bốn chục tuổi. Chợt Hoàng Phủ Thiếu Hồng hỏi:

- Bây giờ xử trí hắn... ra sao?

Điền Tú Linh ngẩng mặt, thở dài:

- Ta chưa giết hắn đi được!

Thấy mọi người ngạc nhiên, nàng vuốt mái tóc, nói tiếp:

- Sở dĩ ta khổ tâm bày ra mưu kế này, cốt là làm cho hắn dần dần hoá điên rồ, hắn sẽ hao mòn đi rồi chết, chớ không thể chết ngay được. Chết ngay! Chẳng hoá ra sung sướng lắm ru!

Ngừng một giây lại nói:

- Mưu này hết sức mạo hiểm. Trước hết làm cho hắn không rõ thực lực Nam Cung thế gia, sau là khiến hắn không dò ra hình tích của Lan Cô, vì Lan Cô là địch thủ đáng sợ của hắn. Chỉ hai điểm ấy thôi là đủ lắm rồi!

Miệng tuy nói vậy,kỳ thực nguyên nhân chính vẫn là để hả giận, và vẫn hy vọng một ngày kia Nhâm Vô Tâm hối lại và yêu nàng.

Cái bóng người khoác áo cà sa sắc tro tới đây mới hiện hẳn ra.

Điền Tú Linh không quay lại nhìn, nhưng cất tiếng hỏi:

- Ai đó? Bách Duy đại sư đó phải không? Xin lại đây!

Thấy lão “dạ” và tiến lại, Cúc Nhi nhoẻn miệng cười, liếc mắt đưa tình, khiến lão té xỉu đi được. Hoàng Phủ Thiếu Hồng cũng cười mà rằng:

- Đại sư bày mưu dẫn được Nhâm Vô Tâm tới đây! Khá thực!

Bách Duy ngạc nhiên nói:

- Hắn đi lúc nào tôi không hay biết. Vả lại còn cuống lên đi tìm kiếm hắn là khác.

Điền Tú Linh nói với Hoàng Phủ Thiếu Hồng:

- Ta hiểu rồi! Chẳng qua vì đại sư bịa câu chuyện hoang đường, không khéo, khiến Nhâm Vô Tâm ngờ vực, hắn bèn tự động tới đây điều tra, dò xét... Nay hắn đã có ý ngờ, vậy phải thế nào chứ? Chao ôi! Khó quá!

Bách Duy nghiến răng nói:

- Vậy chỉ còn cách giết hắn đi là hơn! Nếu không thì tại hạ không dám trở về nữa, vì sẽ bị hắn giết!

Điền Tú Linh hơi cau mày, cười nhạt:

- Ta đã nói rằng không thể giết ngay hắn! Có điều rằng Nam Cung thế gia tổn phí trên ba chục năm mới rèn luyện, đào tạo thành một tay trung kiên như đại sư. Nay nếu đại sư không dám về, chẳng cũng uổng phí mấy chục năm tâm huyết rồi.

Nàng cau mày cười, ra vẻ chua chát:

- Nhưng nếu đại sư chịu cho ta mượn một vật... thì... thì mọi việc trở nên êm đẹp vô cùng!

Bách Duy ngớ ngẩn hỏi:

- Phu nhân định mượn vật... gì?

Điền Tú Linh khoan thai tiến lại bên mình Bách Duy. Hương xạ thơm tho ngào ngạt từ người nàng xông ra đủ khiến Bách Duy rạo rực ngây ngất đi rồi, huống chi nàng lại đưa bàn tay trắng muốt như ngọc, sẽ đặt lên cánh tay lão, sẽ sẽ vuốt ve rồi sẽ sẽ vỗ lên vai.

Bách Duy đỏ mặt, trống ngực đổ hồi, cúi đầu nhìn đôi bàn chân trắng nõn của nàng. Hắn cảm động sung sướng.

Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Cho ta mượn... cái này.

Theo với hai tiếng “cái này” từ miệng nàng thốt ra, với hơi thở thơm tho khiến Bách Duy căng thẳng mạch máu, thì tay trái nàng lẹ như chớp điện đưa lên chộp đúng theo tay lão. “Rắc” một tiếng, cùng với tiếng Bách Duy thất thanh la lên, tay trái lão bị gẫy rời, thân hình lão đổ nhào xuống đất, nằm mê man như chết!

oOo

Chừng nửa giờ sau, Bách Duy hồi tỉnh, ngơ ngác nhìn, chỉ còn lại một mình. Cúc Nhi ngồi bên, đương vỗ về vuốt ve hắn. Hắn vừa sợ, vừa đau đớn, tức giận, cất tiếng run run nói:

- Điền... Điền phu nhân... quá... độc ác!

Cúc Nhi đưa bàn tay thơm tho vội bịt miệng hắn,và sẽ nói:

- Chớ... chớ nói thế! Chính là phu nhân thương lão đó!

Lão nhăn nhó rên:

- Úi chao đau! Thương... thương ta ư?

Cúc Nhi ghé miệng vào tận tay lão thì thầm thân mật:

- Anh này thực là thơ ngây tệ! Ngốc ở đâu! Không hiểu thâm ý của phu nhân sao? Đó là... khổ... khổ nhục kế!

Sẽ dí cho lão một cái chết điếng người, nàng cười nói tiếp:

- Đã là người đọc kinh sử rồi mà... mà còn không hiểu ư!

Bách Duy chợt hiểu ra, nhăn nhó, nói:

- A! Khổ nhục kế! Câu chuyện Vương Tá ở Thuyết Nhạc Hoàng Cái trong Tam Quốc Chí! Sao ta không biết? Cả hai cùng chặt cánh tay để lừa bịp đối phương! Nhưng phu nhân lúc nãy có dặn... gì không?

Thấy lão vừa nói vừa rên xiết, Cúc Nhi liền đặt một cái hôn lên gò má sần sùi của lão đoạn ghé tai thì thầm:

- Phu nhân nói rằng: “Lúc này anh bị khổ đôi chút. Nhưng đến ngày thành công thì... sẽ được bồi thường, ân thưởng xứng đáng.”

Đặt thêm một cái hôn lên má bên kia của lão, Cúc Nhi cười tình, sẽ giúi lão một cái mà rằng:

- Biết chưa! Đồ ngốc!

Thấy lão cười, gật đầu, Cúc Nhi lại giúi cho cái nữa mà rằng:

- Ngốc! Giá có chặt cả hai tay, và luôn cả cái đầu trọc tếu này đi thì cũng đáng đời!

Lúc này lão quên cả đau nhức, và máu ở cánh tay vẫn rỉ ra. Giờ mới chợt nhớ ra, lão đòi Cúc Nhi băng bó lại.

Cúc Nhi lắc đầu, chỉ vào một người nằm gần đó, rồi nói:

- Nhâm Vô Tâm bị điểm huyệt, còn mê man nằm kia! Chừng lát nữa tỉnh dậy, hắn sẽ tự động cứu chữa, băng bó cho. Vậy ta đợi ở đây, chừng nào hắn gần tỉnh lại, sẽ giáng cho cái đầu trọc này một chưởng khiến ngất lịm đi!

Vừa nói nàng vừa dí ngón tay búp măng vào má lão, ra vẻ thương xót mà rằng:

- Tội nghiệp cho cái thân anh! Hiểu chưa?

Bách Duy cười híp mắt, gật đầu:

- Hiểu! Hiểu mà! Nàng đánh ta luôn mười chưởng, ta cũng xin vâng!

Cúc Nhi cười nũng nịu:

- Mười chưởng thôi à? Phải một trăm, một ngàn chưởng cho bõ ghét!

Chợt nàng nghiêm mặt lại, nói tiếp:

- Lát nữa, Nhâm Vô Tâm tỉnh lại, việc trước tiên là lo băng bó cho anh, sau đó hắn sẽ căn dặn hỏi

han. Vì hắn có ý ngờ vực anh, nên sẽ hỏi han vớ vẩn tận đâu đâu, chớ không hỏi thẳng vào câu chuyện!

Nói tới đây, nàng chợt quay đầu lại nhìn Nhâm Vô Tâm, đoạn cúi xuống thì thầm dặn dò vào tận tai bắt đầu. Chỉ thấy Bách Duy luôn luôn gật đầu, mắt lão sáng lên như điên. Một lúc sau, dặn dò kỹ lưỡng rồi, nàng chúm môi son lại, hôn lão một cái, chép miệng nói:

- Nhâm Vô Tâm sắp tỉnh lại rồi! Thôi ta tạm biệt! Trước khi đi phải tặng anh một... chưởng cho ngất lịm đi! Chớ oán ta nhé!

Dứt lời, nàng giơ tay lên. Bách Duy ưỡn lưng, phồng ngực đón lấy mà rằng:

- Một trăm, một ngàn... chưởng.

Cúc Nhi cười tình, lườm lão một cái, miệng nói:

- Anh quả niên là bậc anh hùng! Như vậy gái nào mà chẳng yêu anh!

Cùng với hai tiếng “yêu anh” mới thốt ra nửa miệng, tay nàng giáng xuống ngực lão. “Huỵch” một tiếng, lão quằn quại, trợn mắt, nằm đờ người ra.

Cúc Nhi vội đứng phắt lên, rút khăn tay lau chùi đôi môi son cẩn thận. Vẻ tình tứ, nũng nịu, yêu đương vừa rồi biến đi hết. Mặt quạu lại, mắt quắc lên, nàng co chân đá vào xác lão lăn đi mấy vòng, nghiến răng rít lên tiếng mà rằng:

- Thằng chó chết! Thằng trọc ngu xuẩn! Một ngày kia mày sẽ biết tay cô nương này.

Dứt lời, quăng mình đi như rắn, lẩn vào trong đám mồ mả, cỏ dại, biến mất dạng.

Đến lượt Nhâm Vô Tâm chợt giật mình tỉnh lại, ngơ ngác bàng hoàng. Mặt trời lên cao, tứ bề lặng lẽ, toàn là mồ mả với cỏ hoang. Nhớ lại rõ ràng mình bị lọt vòng phục kích của Nam Cung thế gia. Trước mặt là Lan Cô hai bên giữ miếng hàng giờ, cuối cùng lực kiệt,mình ngã ra bất tỉnh. Nhưng tại sao... tại sao họ không giết mình mà lại bỏ đi cả!

Chàng nát óc nghĩ, không ra đầu mối. Một lúc sau, cố trấn định lại tinh thần, chàng vẫn nằm yên, nghe ngóng...

Chợt có tiếng rên khừ khừ ở phía bên. Chàng nhỏm dậy ngó tìm. Trong lùm cỏ, một thân hình mặc áo bào sắc tro, máu me đầm đìa, nhận ra là Bách Duy, miệng tuy rên mà coi bộ mê man chưa tỉnh.

Chàng rú lên một tiếng, chạy lại ôm xốc Bách Duy lên. Xé vạt áo mình ra băng bó cho lão. Xương cánh tay gần nơi bả vai lão bị gãy vụn ra, thương tích quá nặng. Trong khi băng bó, trăm ngàn câu

nghi vấn dồn dập làm loạn óc chàng lên. Nếu bảo Bách Duy là tay sai của đối phương, thì sao họ lại đánh lão trọng thương đến thế này. Nếu lão không là gián điệp của họ, thì sao lão lại bịa câu chuyện quái đản để bịp chàng? Và tại sao lão có mặt ở đây v.v... Vì sao lão bị đánh v.v...

Một lúc sau, do công phu chàng chà xát, nắn bóp, giải huyệt, Bách Duy nhăn nhó, bừng mở mắt ra, rên lên từng hồi!

Quả nhiên đúng như Điền Tú Linh tiên liệu, đợi lão tỉnh hẳn rồi, chàng vội hỏi nguyên nhân và do ai hạ độc thủ.

Theo lời Thiếu Lâm dặn, Bách Duy bịa đặt lại câu chuyện lúc lão tìm đến nơi vừa lúc bọn Nam Cung thế gia đương vạch miệng chàng ra, nhồi vào một liều thuốc.

Nghe tới đây, Nhâm Vô Tâm tái mặt đi, mồ hôi vã ra. Thấy vậy, Bách Duy cười thầm, chép miệng nói tiếp:

- Chỉ tiếc rằng bần tăng tới trễ một chút.

Lão chép miệng, thở dài nhìn vào bên tay bị gãy.

- Nhưng dù đến sớm thì cũng chẳng...

Nhâm Vô Tâm vội hỏi:

- Đại sư có nhận ra hình dạng và màu sắc thuốc đó thế nào?

Bách Duy cuống lên, lắc đầu. Nhưng rồi lại nói:

- Hình như là sắc đen. À, không phải! Sắc vàng! Cũng không phải...

Một lúc lão nói ra đến tám màu sắc khác nhau.

Chàng lắng tai chú ý nghe, cuối cùng như chẳng để ý đến lão nói gì hết, vẻ mặt chàng buồn rầu thảm đạm.

Bách Duy ra vẻ lo ngại cho chàng, hỏi rằng:

- Tính ra ước chừng lúc này chất thuốc đã ngấm. Chẳng hay tướng công thấy trong người có gì khác chăng?

Nghe nhắc đến đó, chàng lại giật mình. Kiểm điểm lại thấy rằng thần trí ý nghĩ vẫn trong sáng. Chàng hơi yên tâm, ngồi xếp chân bằng tròn, vận hành khí huyết, điều dưỡng hơi thở. Thấy rằng mạch lạc lưu thông không có gì khác thường, bèn từ từ mở mắt đứng lên. Bách Duy cau mày hỏi:

- Có gì khác chăng?

Thấy chàng lắc đầu, lão hàm hồ nói tiếp:

- Chẳng lẽ họ cho uống thuốc bổ! Úi chà! Có thứ thuốc uống vào tới ba bốn ngày, hoặc vài ba tháng có khi vài năm sau chất độc mới phát!

Chàng chép miệng thở dài:

- Đúng thế! Càng chậm phát thì khi phát ra càng độc hại!

Làm bộ như chợt nghĩ ra điều gì, lão hớt hải nói:

- Nếu... nếu họ đã hạ thuốc độc cho tướng công thì hắn chẳng tha gì bần tăng! Ôi thôi! Chỉ mong thuốc độc phát ngay để được chết sớm!

Nhâm Vô Tâm lẩm nhẩm nói:

- Có thể đúng thế đó! Đại sư cũng có thể trúng độc!

Nghĩ đến cánh tay Bách Duy bị lìa gãy, thì lòng ngờ vực đối với lão tự nhiên giảm đi hẳn. Dù trong lòng còn nhiều thắc mắc, nhưng cũng chẳng bụng dạ nào căn vặn hỏi tra thêm.

Mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu rồi, chàng vội ôm xốc Bách Duy lên vai, chạy trở về, đem theo bao nhiêu kinh hoàng ám ảnh, nan giải đáp của một đêm đầy hãi hùng. Nhất là nghĩ đến liều thuốc độc bị họ nhét vào họng, không rõ bao giờ chất độc phát ra... Chàng ớn mình, mệt óc!

Về đến Điền gia thôn thì chàng đã thở dốc. Giữa ban ngày mà bốn bề lặng ngắt, nhà nào nhà nấy cửa đóng then gài. Bách Duy nằm ở trên vai chàng bật lên hỏi:

- Ủa! Họ chạy hết cả rồi! Sao không đợi tướng công về rồi hãy đi!

Nhâm Vô Tâm vừa thở, vừa nói một cách hờ hững:

- Vì cấp bách nên tại hạ nhủ họ cứ việc lên đường khỏi đợi chờ!

Bách Duy chỉ “a” một tiếng, trong bụng giận lắm, nhưng không dám nói ra.

Về tới ngưỡng cửa, chàng vội đẩy cửa bước vào. Bách Duy sợ bên trong đương bàn bạc gì, bị chàng trông thấy thì khốn, bèn vờ gọi lớn lên:

- Bách Hộ sư huynh ơi! Huyền Chân đạo trưởng khá không?

Trong nhà lặng như tờ, Nhâm Vô Tâm có vẻ lo ngại, còn Bách Duy biết trước, yên trí là chẳng có

gì xảy ra được. Vì tụi họ là tay sai của Nam Cung thế gia cả. Và nếu như bên phe Nhâm Vô Tâm có ai định giở trò gì ra, thì một mình “Huyền Chân” cũng đủ đối phó lại rồi.

Nhâm Vô Tâm bước thẳng vào bên trong. Đưa mắt nhìn qua một cái, cả hai cùng tái mặt rú lên một tiếng.

Gian phòng nhỏ phía trong lênh láng máu đọng. Bách Hộ, Bách Phù, Bách Vệ đã biến thành ba cái thây không đầu. Duy một mình “Huyền Chân” đạo trưởng ngồi trên vũng máu tận góc phòng, tay cầm thanh gươm dài vấy máu, mặt mũi cũng đỏ lòm máu, đương ngửa cổ lên trời, nhăn răng ra cười. Rõ ràng là lão đã giết ba mạng kia trong một cơn điên phát đến cực độ.

Yên trí là lão nổi cơn điên mà giết người, nên Nhâm Vô Tâm tuy có sợ nhưng chẳng ngạc nhiên lắm. Chỉ có Bách Duy là kinh hãi, ngạc nhiên hết sức, vì hắn biết rằng Huyền Chân không điên. Nhưng... nếu không điên thì tại sao lại giết cả đồng bọn đi như thế?

Bị khích động quá đột ngột và quá mạnh, Bách Duy buột miệng quát lên hỏi:

- Mi điên hay sao? Sao lại giết cả... đi như vậy?

Nhâm Vô Tâm nổi giận, mắng Bách Duy:

- Huyền Chân vốn bị điên, không biết sao? Sao lại bỏ đây mà đi?

Bách Duy giật thót người, nghĩ thầm:

- Mình ngu quá! Hỏi Huyền Chân câu ấy ư? Suýt nữa thì lộ tẩy.

Nghĩ vậy lão yên lặng, mặt càng tái đi.

Thấy lão không nói gì, Nhâm Vô Tâm lại nghĩ rằng tại mình nóng nảy, mắng lão cho nên lão giận. Nghĩ thế rồi, chàng thở dài mà rằng:

- Ít lâu nay tại hạ quá lo nghĩ, tâm tính hoá ra thất thường, cục cằn. Xin đại sư chớ giận!

Bách Duy lúng túng, nói:

- Bần tăng quả thực có lỗi!

Nhâm Vô Tâm buồn bã nói:

- Đối với việc này, tại hạ cũng có trách nhiệm, không thể trách lỗi đại sư được!

Chàng lại đưa mắt tìm kiếm một lần nữa khắp các xó nhà, không thấy đầu lâu ba người đầu, trong

khi ba cái xác chết vẫn ngồi ngay ngắn, hình như bị giết mà không kịp trở tay phản kháng gì hết. Chàng lấy làm lạ, hỏi Bách Duy:

- Với võ nghệ của ba vị đại sư, bị một kẻ điên giết mà không trở tay kịp hay sao? Có thể rằng trong lúc bất ngờ thì một người bị giết thôi. Nhưng đến người thứ nhì thì thừa thì giờ phản kháng hoặc ít nhất cũng kịp chạy thoát!

Bách Duy cau mày nói:

- Đúng thế! Tướng công mà còn không hiểu tại sao thì bần tăng cũng đến chịu... không nghĩ ra sao cả!

Tới đây, Nhâm Vô Tâm từ từ đặt Bách Duy nằm xuống. Chàng chắp tay sau lưng, đi quanh phòng nhận xét.

Bách Duy miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng thì nghĩ thầm rằng:

- Lão Huyền Chân không điên, vậy mà giết cả đồng bọn đi! A ha! Hoặc giả lão này làm gián điệp cho cả hai bên. Bất cứ đối với bên nào thắng bại, lão đều có lợi. Biết đâu chẳng phải lão giết bọn Bách Hộ đi là để được lòng tin của Nhâm Vô Tâm?

Nghĩ vậy lão sợ mướt mồ hôi ra. Lại ngó Nhâm Vô Tâm thấy lo sợ đến nỗi tia mắt mờ loạn ca lên. Quả tình là chàng kinh hoàng thực sự chứ không phải là giả tạo ra.

Chợt lão lại nghĩ:

- Hoặc giả Bách Hộ có cử động ngôn ngữ gì lộ ra là phản bội Nam Cung thế gia, có ý tiết lộ bí mật gì cho Nhâm Vô Tâm mà bị Huyền Chân khám phá kịp thời bèn giết đi? Nếu quả như thế thì mình cũng đỡ lo!

Lúc ấy, Nhâm Vô Tâm vừa đi vừa nói lảm nhảm:

- Còn ba cái đầu lâu! Tại sao không có ở đây?

Chính Bách Duy cũng nghĩ mãi về việc đó. Nghe chàng nói vậy, lão cũng nói góp:

- Thật là lạ! Phải chăng có... kẻ nào lấy đi! Trừ phi chính lão Huyền Chân nổi điên mà ăn đi... cả rồi!

Nhâm Vô Tâm cau mày nghĩ một lúc rồi nói:

- Ta phải ra ngoài tìm kiếm!

Nói rồi chàng vọt mình qua cửa sổ. Đợi bóng chàng khuất hẳn rồi, Bách Duy giơ tay ra hiệu cho Huyền Chân. Huyền Chân cũng giơ tay ra ám hiệu, Bách Duy hơi yên lòng, bèn thở dài nói:

- Đạo trưởng...!

Bỗng thấy "Huyền Chân" đưa tay lên bịt miệng ra hiệu bảo đừng nói, rồi lại giơ tay chỉ ba cái xác, liền đó lại cau mặt lắc đầu đặt ngón tay lên ngực vạch chéo một cái, cuối cùng miệng lão "hách" một tiếng, mở bàn tay ra hiệu chém phạt một cái. Bách Duy gật đầu. Hắn hiểu ý "Huyền Chân" cho biết là bọn Bách Hộ ba người không trung thành với Nam Cung thế gia, cho nên "Huyền Chân" giết đi.

Hiểu vậy rồi, Bách Duy đưa một ngón tay cái lên tỏ ý tán thưởng rằng: "Thà giết một ngàn kẻ vô tội, còn hơn lầm lỡ phóng thích một kẻ dù chỉ là đáng ngờ thôi." Nguyên vì bọn Bách Hộ sở dĩ phải theo mệnh lệnh của Bách Duy là vì tuân giữ quy luật nghiêm khắc của phái Thiếu Lâm đối với vị Chưởng môn là bậc tôn quý. Bọn Bách Hộ vì thế đành cứ nuốt hơi kín tiếng, thà rằng phải trái với lương tâm, phản bội Nhâm Vô Tâm, còn hơn là phản bội quy luật môn phái làm thương tổ tính mạng của vị Chưởng môn. Cho nên bất cứ việc gì, bất cứ lúc nào, chỉ một mình Bách Duy lên tiếng nói, còn bọn Bách Hộ rất ít nói năng, thậm chí lúc cần, họ có thể hy sinh tính mệnh để cầu cho vị Chưởng môn được bình an. Còn Bách Duy sở dĩ chưa bắt họ uống"thuốc mê biến tính nết" là vì sợ rằng họ đâm ra si dại, có những cử chỉ khác thường, lộ hình tích, khiến Nhâm Vô Tâm nhận ra chân tướng cả bọn.

Chợt lại thấy "Huyền Chân" mỉm cười đưa tay lên bịt miệng.

Liền đó quả nhiên nghe có tiếng chân và Nhâm Vô Tâm đã về đến nơi. Lông mày cau lại, vẻ mặt trầm trọng, chàng nhìn Bách Duy, lắc đầu nói:

- Chẳng những chẳng thấy đầu lâu đâu cả, đến vết máu vệt chân cũng không... Ha hà... Ha ha ha!

Hình như chợt nghĩ tới một việc gì tức cười nên chàng phát ra một chuỗi cười như vậy. Bách Duy ngạc nhiên, toan hỏi vì sao lại cười. Bỗng thấy chàng đưa tay lên ôm mặt rồi nói:

- Bốn bề lặng ngắt, chỉ có mấy con chó... hoang. Mấy chiếc đầu lâu ấy đâu... phải chăng... phải chăng...

Thấy chàng vụt cười, vụt lại thảm đạm như muốn khóc, Bách Duy nghĩ thầm chắc hẳn mấy bữa liền tâm tình bị khích thích mạnh, đầu óc rối loạn, có lẽ chàng sắp hoá điên rồi. Nghĩ vậy, lão lấy làm cao hứng, càng phục mưu trí Điền Tú Linh, đồng thơi hơi có ý thương xót cho một tài trí như chàng, có thể từ này hoá ra một kẻ điên cuồng hoặc ngớ ngẩn.

Chợt có tiếng chó xa xa sủa lại. Nhâm Vô Tâm vụt đứng phắt lên:

- Ai đó? Kẻ... nào đó?

Bách Duy nói:

- Tướng công nghỉ ngơi! Để bần tăng cố gượng ra coi!

Chàng giật giọng quát:

- Không cần đến ngươi! Ta không có chân... hay sao?

Chưa dứt lời chàng đã nhảy vọt ra ngoài.

“Huyền Chân” nhảy vọt đến bên cửa, ngó qua ngó lại, yên trí là chàng đi xa rồi mới quay trở vào, nhìn Bách Duy lạnh lùng sẽ nói:

- Nhâm Vô Tâm nổi cơn điên lên rồi. Ngươi có thể yên tâm.

Bách Duy cười đắc ý.

- Mưu kế của Ngũ phu nhân tài tình thật. Tại hạ mừng quá.

“Huyền Chân” bỗng cất giọng âm trầm hỏi:

- Ta giết bọn Bách Hộ! Ngươi biết tại sao chưa?

Bách Duy nói:

- Chắc hẳn là vì...! Biết rồi... Tại hạ hiểu mà!

Thấy hắn cứ ấp a ấp úng, “Huyền Chân” quắc mắt lên, nói:

- Ngươi mà không hiểu thì... ai hiểu!

Bách Duy càng ấp úng, nói:

- Phải chăng các hạ đã nhận ra bọn họ có ý bội phản?

“Huyền Chân” nổi giận, nói:

- Đã biết thế sao không nói ra ngay. Định đổ trách nhiệm cho ai?

Bách Duy cúi đầu xuống nói:

- Tại hạ đâu dám...

Chợt nhớ ra rằng mình với “Huyền Chân” là ngang hàng, tại sao phải ra vẻ sợ hãi khép nép. Nghĩ

vậy lão phấn chấn lên, ưỡn ngực ra phân trần:

- Huống chi dù tụi họ có ý phản đối, thì tại hạ cũng chẳng có trách nhiệm gì hết!

“Huyền Chân” càng nổi giận nói:

- Ngươi không có trách nhiệm ư? Nói vậy có lẽ trách nhiệm ở ta sao? Nếu như ta không kịp thời khám phá ra để lỡ hết việc.

Bách Duy gắt giọng, cãi lại:

- Ta dùng Bách Nhẫn làm con tin để uy hiếp bọn Bách Hộ phải trung thành với Nam Cung thế gia. Việc đó đã trình bày với Ngũ phu nhân rồi. Phu nhân đồng ý chưa nên bắt buộc họ uống “thuốc mê biến tính” vội, vì e rằng Nhâm Vô Tâm thấy họ vụt biến đổi tính nết mà đoán ra mưu gian chăng? Đó là nước cờ cao của Ngũ phu nhân. Ta đây có trách nhiệm gì?

“Huyền Chân” đưa mắt liếc một cái dài rồi nói:

- Dù đó là lệnh của Ngũ phu nhân, nhưng trên còn có Thái phu nhân!

Bách Duy cười nhạt nói:

- Tất cả mưu kế đều do Ngũ phu nhân chủ trương. Thái phu nhân từng ra lệnh tuyên bố như vậy. Các hạ không theo lệnh ấy sao?

“Huyền Chân” chớp chớp mắt, cúi đầu nói:

- Việc này quá liều lĩnh. Nếu như Bách Nhẫn...

Bách Duy trở nên hăng hái, cắt lời “Huyền Chân” đi:

- Bách Nhẫn thì sao? Lão đã bị thuốc mê làm biến tính, chỉ biết có tận trung với Nam Cung thế gia thôi. Dù bọn Bách Hộ có gặp mặt lão cũng chẳng sao...

Bị Bách Duy nói cho một hồi đến tắc khẩu lại. Huyền Chân kém lý, đành chịu lép, phất tay áo ngồi xuống.Hai người đối diện nhau, yên lặng một lúc. Bỗng nghe có tiếng tà áo “phạch phạch” xé gió bay tới. Trong nháy mắt, có bốn bóng người áo màu lam, tay cầm gươm dài từ bốn phía cửa sổ vọt mình vào. Chẳng nói nửa lời, bốn thanh gươm múa lên nhằm đầu “Huyền Chân” mà phất. Bách Duy kinh hãi, thét lên:

- Ai..?

Vừa thốt ra được một tiếng “ai” thì cánh tay phải đã bị một bàn tay cứng như gọng kềm thép giữ

chặt, không thoát ra được. Lúc đó “Huyền Chân” đã kịp thời đứng phắt dậy, tay áo rộng múa lên, né khỏi những lằn kiếm quang loang loáng. Bốn người áo lam, kiếm pháp tuy chẳng cao siêu mấy nhưng cũng khá lanh lẹ. Một lằn kiếm bao bọc xoay khắp bốn bề, một lằn kiếm tấn công tới ngay, bốn thanh kiếm phối hợp với nhau, công thủ bủa vây không một kẽ hở. Bách Duy sợ run lên, không dám ngoảnh mặt lại phía sau, không đoán ra được kẻ đứng sau lưng mình là ai. Hắn chỉ mong lúc này Nhâm Vô Tâm kịp thời trở về.

Trong chốc lát, bọn người áo lam đã tuôn ra liên miên tới ba mươi sáu ngọn kiếm, khinh linh tuyệt xảo, kết hợp với nhau tưởng chừng như là một người mà đồng thời phóng ra bốn ngọn kiếm cùng một lúc.

Bách Duy chỉ nhận ra rằng kiếm pháp ấy có vẻ quen quen. Chợt nghĩ ra, lão quát lên:

- Những người kia phải chăng là đệ tử phái Vũ Đương? A! Có vẻ là Lưỡng Nghi kiếm pháp biến thành Tứ Tượng kiếm trận!

Tiếng người đứng sau lưng lão nói:

- Đúng thế! Họ đều là Tử Y đệ tử của Vũ Đương, ăn vận khác lối đi!

Bách Duy nhận ra người đứng sau nói là Nhâm Vô Tâm, tuy rằng tiếng nói có vẻ là tiếng kẻ mê loạn, hơi ngọng nghịu một chút. Bách Duy kinh hãi nghĩ thầm:

- Luật lệ của Vũ Đương nghiêm ngặt cũng như luật lệ của Thiếu Lâm. Đều coi vị Chưởng môn tôn quý như bậc thần minh. Huyền Chân dù thực có hoá điên chăng nữa thì bọn đệ tử cũng không thể ra tay đánh Chưởng môn bao giờ. Huống chi Tử Y đệ tử đều là những bậc tu hành thanh khiết, thì càng không có những hành vi đánh lại thầy như thế... A! Hoặc giả họ đã biết Huyền Chân là giả mạo, là tay sai của Nam Cung thế gia rồi! Mình bị trọng thương, lại bị sa vào trong tay Nhâm Vô Tâm rồi. Nếu quả hắn đã khám phá ra những bí ẩn của mình thì mình hết sống.

Nghĩ đến đó lão sợ toát mồ hôi ra. Ngó lại Tứ Tượng kiếm trận, tuy mỗi lúc đánh mỗi gấp, nhưng “Huyền Chân” vẫn đủ sức đối phó, có khi mũi kiếm chưa ra mà lão đã tiên cơ né trước rồi.

Bỗng nhiên Nhâm Vô Tâm buông hai tay ra, rồi nhảy vào trận chiến.

Vũ Đương tứ kiếm liền thu kiếm về, lùi xa ra mấy bước ôm thanh kiếm trước ngực rồi nhất tề quỳ cả xuống.

Bách Duy ngạc nhiên nghĩ bụng: “Bọn này hoá điên cả hay sao thế này? Tại sao lúc nãy kiêu ngạo thế, mà bây giờ lại khúm núm thế kia?”

Lúc này Vô Tâm đã nắm lấy cổ tay “Huyền Chân” rồi lật bàn tay phẩy vào “vựng huyệt” của hắn,

xuất thủ nhanh như luồng chớp. Bọn tứ đại đệ tử Vũ Đương sắc mặt đều buồn rầu u uất, hướng vào "Huyền Chân" vái đi vái lại mãi rồi mới đứng lên, lại sụp quỳ xuống lạy Bách Duy, đồng thanh thưa rằng:

- Vũ Đương mạt học tham kiến tiền bối.

Nên biết Vũ Đương và Thiếu Lâm nguyên cùng một nguồn gốc, vì thế đệ tử Vũ Đương đối với các vị tiền bối Thiếu Lâm vẫn một mực tôn kính, mà đệ tử Thiếu Lâm đối với các vị tiền bối Vũ Đương cũng vậy.

Bách Duy vội vàng đáp lễ, trong bụng rất lấy làm ngờ, nghĩ bụng: "Xem đây đủ hiểu bọn họ chưa biết những sự bí ẩn bên trong, nhưng tại sao họ lại bắt "Huyền Chân" xuất thủ?" Vô Tâm lúc này đã bế "Huyền Chân" đặt lên giường. Bách Duy buột miệng hỏi:

- Bốn vị đã là đệ tử Vũ Đương, tại sao lại dám đánh Chưởng môn?

Một người trong bọn thở dài nói:

- Hồi bẩm tiền bối, bọn đệ tử thực quả không dám tin là Chưởng môn chân nhân đã hoá điên, mà lại không thể không tin được...

Nói tới đó, lại chỉ vào một vị đạo nhân trẻ, thân hình gầy gò, mặt vàng như nghệ, nhưng hai mắt sáng quắc như điện, nói tiếp:

- Diệu Vũ sư đệ của đệ tử đây đã đoán là rất có thể môn hạ của Nam Cung thế gia trá hình làm Chưởng môn chân nhân, để làm gian tế. Diệu Vũ sư đệ tuy vẫn được tiếng là "túi khôn" trong bọn, nhưng đệ tử vẫn không dám tin, vì thấy câu chuyện này quá hoang đường. Nhưng việc đã thế này, bọn đệ tử đành chỉ mong sao lời Diệu Vũ sư đệ đoán là đúng, thì tức là Chưởng môn chân nhân chưa hề bị tai hoạ gì... Ôi! Đó là những nỗi khổ tâm của bọn đệ tử, chắc tiền bối cũng lượng xét...

Bách Duy gật đầu. Người kia lại nói:

- Sở dĩ bọn đệ tử thốt nhiên xuất thủ với Chưởng môn mục đích chỉ cốt dò xem có phải thật là Chưởng môn chân nhân không? Đó cũng là theo kế của Diệu Vũ.

Diệu Vũ từ nãy vẫn ủ rủ cúi đầu lẳng lặng, lúc này mới ngẩng lên nói:

- Vì đệ tử trộm nghĩ người ta trong lúc thần trí mê muội cũng không thể sao quên được võ công hàng mấy chục năm rèn luyện, nhất là trong lúc bất ngờ bị người đánh lén. Thế nào cũng phải thi triển ngón võ công bản môn ra, như vậy thì thật giả sẽ biết ngay lập tức.

Bách Duy tái mặt vội hỏi:

- Thế... thế võ công bản môn của “Huyền Chân” đạo trưởng vừa rồi có đúng không?

Diệu Vũ cúi đầu nói:

- Chưởng môn chân nhân thần trí tuy hôn mê nhưng vẫn còn nhớ được tâm pháp của Vũ Đương... Kiếm trận của bọn đệ tử vừa rồi, trừ bản Chưởng môn dùng tâm pháp Vũ Đương để hoá giải đi thì được, còn người ngoài khó lòng phá nổi!

Bách Duy nghe xong thở phào một tiếng, như vừa trút được gánh nặng. Hắn đưa mắt nhìn “Huyền Chân” và nghĩ thầm: “Người này tài thật! Hắn giả mạo Huyền Chân quá hệt... lại còn lén học được cả kiếm thuật Vũ Đương nữa.”

Lúc ấy bốn đệ tử Vũ Đương đã xúm nhau lại, dùng thuốc bí truyền rắc lên chỗ cánh tay bị gãy của Bách Duy. Tức thời hắn thấy bớt hẳn đau khổ. Nhâm Vô Tâm thì cúi đầu, bù tóc ra, chẳng còn đâu là bộ dạng mạnh mẽ anh tuấn nữa. Còn “Huyền Chân” thì bị điểm vào huyệt mê ngất nên ỳ ra đó không chút động cưa. Bách Duy sốt ruột nghĩ thầm:

- Chẳng biết bao giờ họ sẽ giải huyệt cho Huyền Chân. Nếu lão cứ ngất lim đi thế này thì làm sao có thể thông tin tức của Nam Cung thế gia cho lão biết được. Nhưng cũng may là Vô Tâm đã biến thành hầu như là ngớ ngẩn, si độn. Chắc hắn cũng chẳng chịu đựng nổi bao lâu nữa... Nếu mình như hắn thì chỉ có cách chết sớm đi là... sướng hơn!

Bốn đệ tử Vũ Đương đều là tay cường tráng, lanh lẹ. Chỉ một loáng sau đã thâu dọn và chôn vùi xong thi thể bọn Bách Hộ đại sư.

Sau đó, Diệu Pháp sư huynh là kẻ trầm nghị nhất bọn, hỏi:

- Chưởng môn nhân thì như thế, Bách Duy đại sư bị trọng thương, vậy nếu muốn khởi hành thì phải có xe mới được.

Đệ tứ sư đệ là Diệu Quả lanh lẹ nói:

- Tiểu đệ xin đi kiếm xe.

Nhị sư huynh Diệu Không, miệng lúc nào cũng mỉm cười nói:

- Mình chỉ nên thuê cỗ xe không rồi tự mình đánh xe lấy thì hành trình mới giữ được kín đáo bí mật.

Thấy Diệu Quả “dạ” một tiếng chạy đi liền, tam sư huynh Diệu Vũ vội gọi lại mà rằng:

- Nơi đây vắng hết người rồi, sư đệ định tìm thuê xe ở đâu?

Diệu Quả ngẩn người ra ấp úng:

- Cái ấy... ấy...

- Vừa rồi khi bước chân vào trong xóm để ý thấy gian nhà thứ ba đầu con đường này vốn là nhà cho thuê xe, cả ngựa kéo. Sư đệ thử tới coi, xem có chiếc nào còn đủ cả bánh xe chăng!

Diệu Quả "dạ" rồi vọt mình đi luôn. Diệu Vũ nhìn theo nói:

- Có xe mà không có ngựa thì cũng chẳng đi nổi!

Diệu Không mỉm cười nói:

- Ý sư đệ muốn rằng ta đi kiếm hai con ngựa chứ gì? Được rồi!

Diệu Vũ cười nói:

- Bất cứ lúc nào sư huynh đều đoán biết trước được ý tiểu đệ.

Diệu Pháp vội ngăn lại:

- Hãy khoan! Đi kiếm ngựa ở đâu?

Diệu Không cười trả lời:

- Việc khẩn cấp thì phải quyền biến. Nếu cho phép quyền biến thì kiếm đâu cũng có ngựa!

- Chớ làm càn... làm bậy!

Diệu Pháp lắc đầu thở dài, nhưng tay thì ra hiệu, chẳng khác gì bảo rằng "Cũng được! Đi đi!"

Không được ra hiệu đến lượt thứ nhì, như cái chớp. Diệu Không đã ra khỏi cửa, biến dạng.

Diệu Không đi rồi, Diệu Pháp bèn chạy lại bên giường cúi nhìn "Huyền Chân" hồi lâu, rồi thở dài nói:

- Chẳng hay Nhâm tướng công có thể giải huyệt cho vị Chưởng môn của chúng tôi, để tránh cho...

Nhâm Vô Tâm nói:

- Chừng nào thần trí ông ấy chưa khôi phục thì chưa dám giải huyệt! Nếu giải huyệt mà ông ta điên lên, đánh giết kẻ khác cũng chưa can hệ bằng ông ta lại tự sát, thì Nhâm mỗ này sao yên được.

Diệu Pháp nói:

- Vãn bối biết rằng Nhâm tướng công lo giữ an toàn cho vị Chưởng giáo chân nhân của chúng tôi, nhưng...

Giơ tay chỉ vào “Huyền Chân” rồi nói tiếp:

- Vị Chưởng giáo của chúng tôi coi có vẻ đau khổ hết sức. Vãn bối dám hỏi Tướng công cho biết phép điểm huyệt của Tướng công có tổn hại gì đến sức khoẻ của kẻ bị điểm huyệt chăng?

Nhâm Vô Tâm trả lời:

- Không hề chi cả! Và nếu thần trí ông ta sáng suốt trở lại thì vẫn nghe hoặc thấy được mọi sự kiện...

Nói rồi, chàng để ý nhìn “Huyền Chân”. Quả nhiên mặt lão ra vẻ đau đớn khổ cực, hình như có câu chuyện gì hết sức quan hệ muốn nói ra, phải nói ra ngay tức khắc. Nhưng vì thần trí lão vẫn hôn mê, dù là nói ra việc gì cũng chẳng ai thèm để ý. Thực có ngờ đâu rằng câu chuyện mà lão muốn nói ra lúc đó có quan hệ lớn lao với cả võ lâm, cục diện sẽ thay đổi ngay và Nhâm Vô Tâm cũng bớt được lo lắng, sầu khổ. Khốn nỗi, huyệt đạo bị bế tắc, lão nói làm sao thành tiếng.

Nhâm Vô Tâm thong thả nói:

- Nếu có xe cộ, thì khẩn cấp phải đưa “Huyền Chân” đạo trưởng đến chỗ các tay danh y của ta, lo chữa cho khỏi bệnh đã...

Giọng chàng khi rõ, khi không, có vẻ cố gắng lắm mới nói ra được mấy câu. Phải để ý lắm mớ nghe hiểu được.

Diệu Pháp ngấm ngầm thở dài, quay mặt đi có ý thương hại, kinh dị. Cả Bách Duy cũng có ý tiếc cho chàng là tay hảo hán, vì sa cơ mà đến nỗi mất hết tinh thần tráng chí.

Chợt nghe một tiếng hô to, một người vọt mình tới, chính là Diệu Quả, mặt mày hớn hở, nói:

- Sư huynh tôi liệu việc như thần! Gian hàng ấy quả nhiên có cỗ xe. Tuy rằng cũ kỹ nhưng hình như được sửa chữa, còn dùng được. Tôi đã lôi lại để trước cửa. Chỉ cần đợi ngựa nữa là khởi hành được!

Vừa nói vừa ngó quanh một lượt, rồi thở dài, nói tiếp:

- A! Nhưng ở đây làm gì có ngựa?

Diệu Vũ mỉm cười nói:

- Đã có nhị sư huynh đảm nhận, muốn có hai trăm con ngựa, cũng chẳng khó gì!

Bách Duy ra vẻ không tin, vừa toan hỏi ở đâu ra mà sẵn vậy thì tai nghe tiếng vó ngựa “lộp độp” mỗi giây mỗi gần hơn. Bách Duy trố mắt, lắng tai, vẻ mặt kinh dị.

Một chuỗi cười vang từ ngoài cửa, liền đó Diệu Không bước vào trong nhà, vẻ mặt với dáng bộ y nhiên như lúc ra đi,không có gì khác. Nhìn mọi người, hắn cúi mình, nói:

- May mắn! Không nhục sứ mệnh!

Dứt lời hắn quay mình trở ra ngoài, thoắt cái lại quay trở vào, cười mà rằng:

- Quả nhiên là hai con ngựa tốt!

Bách Duy giật mình nghĩ thầm:

-Tay này thực không ngờ là tài ba đến cỡ ấy!

Diệu Pháp hỏi:

- Đôi ngựa kiếm được ở đâu? Phải nói thực ra!

Giọng hỏi tuy nghiêm nghị nhưng vẻ mặt thì không chút giận dữ, hình như hắn đã thừa biết bằng cách nào Diệu Không kiếm ra được đôi ngựa ấy.

Diệu Không khom mình, cười nói:

- Vô luận là tiểu đệ kiếm ở đâu ra, miễn là chính đáng và hợp lý, trong bụng không xấu hổ, khỏi hối hận.

Diệu Pháp gật đầu khen “được”! Diệu Không, Diệu Quả nhìn nhau cười, và trong ánh mắt lờ đờ của Nhâm Vô Tâm hình như cũng hơi thoáng lẹ qua một nét cười.

Diệu Pháp ra lệnh:

- Đóng ngựa vào xe luôn... còn đợi gì!

Diệu Vũ, Diệu Quả cùng “dạ... dạ”, quay trở ra, một loáng sau trở vào đợi lệnh.

Chỉ thấy Diệu Pháp khom mình, nói với Nhâm Vô Tâm:

- Vãn bối với Diệu Không sư đệ giong xe, Diệu Vũ với Diệu Quả sư đệ kèm hai bên để hộ vệ. Xin Nhâm tướng công nghỉ ngơi để dưỡng sức. Bên ngoài, vô luận là xảy ra việc gì, đã có anh em vãn bối lo liệu.

Nhâm Vô Tâm gật đầu, lập tức ôm xốc “Huyền Chân” lên chạy ra xe, trong khi Diệu Pháp lại

khom mình nói với Bách Duy:

- Đại sư bị thương nặng, không nên cử động mạnh. Tam và tứ sư đệ nâng đỡ đại sư cho khéo đó!

Diệu Vũ, Diệu Quả “dạ dạ” rồi nâng đỡ Bách Duy ra xe. Bề ngoài chiếc xe có vẻ cũ kỹ, nhưng bên trong được bọn Diệu Vũ đã lau rửa sạch sẽ.

Nhâm Vô Tâm phủ phục ở trong góc thùng xe, nhắm mắt cúi đầu, không ai biết chàng thức hay ngủ. “Huyền Chân” nằm ở trong lòng chàng, vẻ mặt đau đớn khổ cực. Bách Duy ngồi bên, nghĩ thầm rằng: “Nếu như ở dọc đường đi mà Nhâm Vô Tâm cứ để yên không giải huyệt cho Huyền Chân thì sẽ ra sao?”

Xe chuyển bánh đã lâu. Coi bộ Nhâm Vô Tâm ngủ có vẻ mê mệt. Bách Duy vờ nhắm mắt, kỳ thực vẫn ti hí hé coi xem Nhâm Vô Tâm có cử chỉ động tĩnh gì chăng? Hắn cố đưa cánh tay phải ra, sẽ sẽ đặt ở gần sát mặt chàng.

Nhâm Vô Tâm chợt động hai vai. Bách Duy giật mình rụt tay lại, thì Nhâm Vô Tâm đã trở mình đi, quay mặt vào vách xe và ngủ ra vẻ say sưa lắm. Một lúc nữa thì chàng ngáy lên mỗi lúc mỗi lớn. Lại một lúc sau, Bách Duy sẽ sẽ dịch người lại sát bên “Huyền Chân”, sẽ thì thầm vào lỗ tai lão:

- Có nghe ta nói đây không? Hãy thở mạnh lên ba tiếng làm hiệu.

Quả nhiên “Huyền Chân” thở lên ba tiếng dài. Bách Duy liền hỏi:

- Có điều gì muốn nói? Ta tạm giải huyệt cho nhé! Nhưng chỉ nên giải huyệt trong chốc lát thôi, và mỗi ngày giải huyệt một lần, xong câu chuyện lại bế huyệt trả lại vì e Nhâm Vô Tâm phát giác ra thì khốn to.

Dứt lời Bách Duy đưa tay phải ra điểm huyệt một cái trên mình “Huyền Chân”.

Nhưng nếu Bách Duy mà biết ra rằng Huyền Chân trong xe lúc đó chẳng phải là Huyền Chân do Nam Cung thế gia phái đi làm gián điệp. Nếu lão biết rằng Huyền Chân này chỉ muốn được nói với Nhâm Vô Tâm một đôi lời thì dù cho chặt đầu Bách Duy đi, Bách Duy cũng chẳng dám giải huyệt ra cho Huyền Chân!

Chương 49: Cờ Thua Một Nước

Xe ngựa đi chừng nửa giờ, bàn tay Bách Duy luôn luôn đưa đi đưa lại trên mình "Huyền Chân", mắt vẫn liếc nhìn cử chỉ của Vô Tâm. Nhưng mặc dù hắn làm đủ mọi cách, vẫn không sao giải nổi huyệt đạo cho "Huyền Chân".

Bách Duy thở dài lẩm bẩm: "Không ngờ Vô Tâm lại có thủ pháp điểm huyệt độc môn thế này! Không biết làm thế nào giải được bây giờ?" Giữa lúc ấy chợt nghe "Huyền Chân" cũng thở dài một tiếng. Bách Duy hỏi:

- Ngươi có biết cách giải huyệt không? Có biết thì nói mau lên!

Hắn nói tới đấy mới chợt nhớ ra "Huyền Chân" đã bị điểm huyệt, còn nói thế nào được? Hắn lại tuyệt vọng thở dài, ruột gan nóng như lửa đốt, kỳ thật thì trong bụng "Huyền Chân" lúc ấy có lẽ còn bồn chồn hơn cả Bách Duy.

Ngày đi đêm nghỉ, không biết trải qua bao nhiêu lâu, Bách Duy đã thử nhiều lần, vẫn không sao giải được huyệt cho "Huyền Chân" mà vết thương của hắn tuy đã gần khỏi, nhưng còn một cánh tay vẫn không vận chuyển được như ý.

Anh em Diệu Pháp thì vì tuổi trẻ, sinh lực đang bồng bột, nên chưa biết lo, họ cho là họ có thể làm được hết mọi sự và ở trên đời không có việc gì là khó cả!

Vô Tâm được nghỉ ngơi mấy ngày, sắc diện đã bớt tiều tuy, nhưng thần trí vẫn còn lúc mê lúc tỉnh, có khi chàng ngồi ngây ra tới bốn năm giờ, đôi mắt đăm đăm nhìn qua cửa sổ, chẳng nói chẳng rằng.

Hôm ấy đã đi tới địa phận Dự Châu, Diệu Quả chợt trỏ tay về phía trước, cười nói:

- Lạ chưa kìa, ban ngày ban mặt, mà sao lại có người đi đường phải thắp đèn?

Diệu Không cười nói:

- Mỗi nơi có một phong tục lạ, mình không biết lại còn cười người ta!

Diệu Quả nói:

- Chiếc đèn ngũ sắc đẹp quá, trông như đồ chơi của trẻ con.

Bách Duy thấy nói là đèn ngũ sắc, bất giác giật bắn người lên, hắn vừa chợt nhớ tới trên chiếc cẩm nang thứ hai có đề rằng: “Lúc nào trông thấy chiếc đèn lồng bằng giấy ngũ sắc thì mở ra xem. Nhưng nếu dưới chiếc đèn không có xác người, thì phải đốt ngay cẩm nang đi.”

Bách Duy tuy đã thuộc lòng mấy câu ấy, nhưng vẫn yên trí rằng gặp đèn lồng tất phải vào lúc đêm tối, nên khi nghe thấy Diệu Quả nói có người xách đèn lồng, hắn cũng không để ý. Lúc này hắn mới hốt hoảng, thò đầu ra cửa sổ hỏi:

- Đâu? Chiếc đèn lồng ngũ sắc đâu?

Diệu Quả ngoảnh lại cười nói:

- Vừa rồi có hai người xách đèn lồng, nhưng họ đã rẽ vào con đường nhỏ từ nãy rồi.

Bách Duy kinh sợ buột miệng hỏi:

- Dưới chiếc đèn lồng có cái xác chết nào không?

Diệu Quả ngơ ngác hỏi:

- Xác chết? Dưới đèn lồng thì phải có xác chết à?

Bách Duy tự biết lỡ lời, vội cười gượng lấp:

- Ta hỏi đùa đó thôi. Nhưng người xách đèn lồng hình dạng thế nào? Trạc độ bao nhiêu tuổi?

Bọn Diệu Pháp thấy hắn hỏi tỉ mỉ như vậy, đều lấy làm kinh ngạc. Diệu Quả sẽ đáp:

- Họ đứng xa quá nên trông không rõ, nhưng hình như tuổi cũng còn trẻ, quần áo đều màu đen, mặt mũi trông không rõ lắm.

Bách Duy cau mày nghĩ thầm: “Có lẽ đúng là người phía ta rồi!”

Diệu Vũ chợt hỏi:

- Tiền bối hỏi kỹ thế, hắn đã nhận thấy sự gì lạ chăng?

Bách Duy chột dạ, gượng cười nói:

- Có gì lạ đâu? Ta cũng giống tính Diệu Quả hiền khế, hay tò mò, nên hỏi cho biết thế thôi!

Nói xong lại rụt đầu vào trong xe, nghĩ thầm: “Dưới ngọn đèn lồng không có xác người, theo lời dặn ta phải huỷ chiếc cẩm nang này đi. Nhưng hãy để thong thả đã, đừng hấp tấp mà lỡ việc.”

Giữa lúc ấy, chợt nghe có tiếng vó ngựa rầm rập từ phía sau đưa lại, chốc lát đã vượt qua cỗ xe. Bách Duy trông theo chỉ kịp nhân thấy ba con ngựa, người ngồi trên ngựa đều mặc võ phục đen, và mỗi đầu ngựa đều treo một chiếc đèn lồng bằng giấy ngũ sắc.

Bách Duy còn đang ngẩn người suy nghĩ, đã nghe tiếng Diệu Quả kêu lên:

- Kìa kìa, lại thêm ba chiếc đèn lồng ngũ sắc nữa kìa!

Bọn Diệu Pháp lúc này đều đã linh cảm thấy những chiếc đèn lồng kia tất phải có ẩn ý gì, nhưng không hiểu những ẩn ý ấy có liên quan gì tới bọn mình không?

Diệu Vũ trầm ngâm một lát rồi nói:

- Ba người này với hai người ban nãy nhất định là đồng bọn. Không hiểu họ đi đâu mà cùng tỏ ra vội vã hấp tấp thế không biết?

Diệu Quả nói:

- Sư huynh có đoán ra bọn này là ai không?

Diệu Vũ đáp:

- Năm người này có nhiều chỗ giống nhau, xem thế đủ hiểu chắc họ đều là người của một môn phái bí mật nào, và môn phái ấy tất đang hội họp ở đâu, nên mới truyền lệnh cho đệ tử dùng đèn lồng làm biểu ký cầm tới dự hội.

Diệu Pháp nói:

- Nhưng từ khi xuất sơn đến giờ, ta chưa từng thấy nói trong giang hồ có môn phái nào dùng đèn lồng ngũ sắc làm biểu ký. Không khéo lại là đảng phái Nam Cung thế gia cũng nên?

Diệu Vũ lắc đầu:

- Không phải, theo sự nhận xét của tiểu đệ thì phái này chắc là mới thành lập, nhưng thế lực cũng lớn lắm. Vì thế mà bọn đệ tử đi đường không cần phải tránh tai mắt mọi người.

Diệu Không nói:

- Môn phái ấy đã không quan hệ gì tới mình, thì mặc người ta, hơi đâu mà xét đoán cho mệt?

Mọi người cười cười nói nói một hồi, không câu nào lọt ra khỏi ta Bách Duy. Hắn nghĩ thầm:

- Bọn đó nhất định là môn hạ của Nam Cung thế gia, không biết họ hội họp ở phía trước có việc

gì? Hoặc giả cũng là vì việc Nhâm Vô Tâm chăng? Nếu không thì sao Ngũ phu nhân lại phải trao cẩm nang cho mình?

Cỗ xe vẫn tiếp tục đi lên, ước chừng thổi chín nồi cơm. Vô Tâm chợt gọi to:

- Quay về bên trái!

Diệu Pháp sẽ gò dây cương, chú ý nhìn về phía trước, chỉ thấy trên đường cái vết xe ngựa chi chít ngổn ngang, người đi đường cũng đông vui tấp nập, rõ ràng là đã sắp tới một thị trấn.

Bên trái có con đường nhỏ, cỏ tốt ngập đầu, che kín cả lối đi. Nếu không chú ý, tất không mấy ai biết. Diệu Pháp tuy đánh xe rẽ vào đó, nhưng bụng vẫn nghi hoặc, buột miệng hỏi:

- Phải con đường này không?

Vô Tâm gật đầu:

- Đúng rồi, ngươi sợ ta thần trí mê man, trỏ lầm đường chăng?

Diệu Pháp đỏ mặt nói:

- Không dám giấu tướng công, tại hạ sợ con đường vắng vẻ thế này, rất có thể chỉ là đường cụt?

Vô Tâm cười nói:

- Đường này ta nhớ rõ lắm, không thể sai được, đừng sợ!

Chợt chàng hạ thấp giọng, nói nhỏ:

- Ngươi có biết con đường này ăn thông tới đâu không?

Diệu Pháp lắc đầu:

- Xin tướng công chỉ rõ cho!

Vô Tâm nói:

- Hồi nọ tại hạ vì muốn đối phó với Nam Cung thế gia nên mới đón một số cao nhân về đây tương tụ. Bọn họ tuy phần đông không phải là người có võ nghệ, nhưng mỗi người đều có một sở trường riêng. Vì muốn tránh tai mắt Nam Cung thế gia, nên tại hạ mới phải chọn chỗ bí mật này cho họ trú ngụ. Con đường này chỉ là một trong những lối đi vào đó.

Diệu Pháp nghe chàng nói năng có đầu đuôi rành mạch, trong bụng cũng mừng thầm, liền nói:

- Tướng công lo xa nghĩ sâu, bọn vãn bối thật không sao theo kịp.

Xe ngựa càng vào sâu bên trong, đường đi càng khúc khuỷu gập ghềnh, bánh xe thỉnh thoảng lại bị cỏ dài quấn vào. Diệu Vũ, Diệu Quả đành phải xuống xe đi theo phía sau để gỡ cỏ.

Đang đi chợt nghe đánh "sầm" một tiếng, hình như xe đụng phải cái gì. Vô Tâm vội hỏi:

- Xem có phải bên đường có nửa cái bia đá không?

Diệu Pháp dừng xe lại. Diệu Vũ rảo bước đi lên, chợt giẫm chân nói:

- Bia đá đây rồi!

Vô Tâm lại hỏi:

- Mé bên trái có cái gò phải không?

Diệu Pháp đảo mắt nhìn quanh, rồi đáp:

- Có cái gò thật!

Vô Tâm mở cửa xe nhảy xuống, rồi nói với Bách Duy:

- Đại sư đi lại bất tiện, chi bằng hãy nằm trên xe mà nghỉ!

Bách Duy vội nói:

- Không sao! Bần tăng thương thế đã bớt, có thể đi theo tướng công được mà!

Nói xong cũng nhảy xuống xe. Diệu Không tình nguyện ở lại coi xe, còn tất cả mọi người đều theo Nhâm Vô Tâm đi về phía gò bên trái.

Đứng xa trông cái gò chỉ nhỏ bằng tí, nhưng lúc tới gần mới thấy sừng sững một toà, không kém gì trái núi nhỏ, trên gò chỉ toàn những thứ cây lăng nhăng đủ các loại, không có đường lên. Vô Tâm nói:

- Chúng ta đi vòng qua hết cái đồi này, tức là tới cửa bí mật vào động.

Diệu Quả nói:

- Đệ tử xin đi mở đường.

Nói xong xăm xăm đi lên trước, nhưng vừa qua chỗ đường vòng, thốt nhiên kêu lên một tiếng khủng khiếp, rồi bước lùi lại mấy bước. Bọn Vô Tâm đều sợ tái mặt, vội quát hỏi:

- Cái gì thế?

Diệu Quả mặt nhợt như tờ giấy, giơ tay chỉ về phía trước không nói được nên lời. Mọi người đều rảo bước tiến lên, bất giác cũng đều rú lên một tiếng, đứng dừng cả lại.

Thì ra họ vừa trông thấy trong bóng tối có hai câu sào dài, trên đầu sào treo hai chiếc đèn ngũ sắc, và bên cạnh hai chiếc đèn còn buộc lủng lẳng bốn năm chiếc đầu lâu, máu tươi hãy còn nhỏ giọt.

Dưới bãi cỏ, thẳng chỗ treo đầu người xuống, còn có bốn năm cái xác không đầu, nằm thành một dãy. Đủ hiểu là những người này chết chưa được bao lâu, có thể chỉ trước khi bọn này tới đó một lát.

Diệu Vũ chỉ tay lên một chiếc đầu lâu treo trên sào, run run nói:

- Cái... cái đầu kia chính là người ban nãy cưỡi ngựa vượt qua xe chúng mình.

- Diệu Vũ đạo huynh thử khám mấy cái xác xem họ chết về bị thương ở đâu? Và có thấy vật gì khả nghi không? Diệu Quả đạo huynh thì đi xét quanh đây xem quân địch đã đi xa chưa?

Chỉ trong phút chốc, có lẽ vì bị kích thích quá độ, nên tâm trí Vô Tâm đã trở lại bình tĩnh như thường. Chàng điều khiển công việc thật đâu ra đấy. Diệu Vũ tinh mắt nên sai đi khám thây. Diệu Quả nhanh chân nên phái đi dò địch. Hai người vâng lệnh đi rồi, chàng bảo Diệu Pháp:

- Còn đạo huynh nên ở lại đây, sách ứng cho các mặt. Nếu thấy gì lạ thì hú lên báo hiệu, tại hạ sẽ chạy đến ngay.

Diệu Pháp hỏi:

- Tướng công định đi đâu?

Vô Tâm buồn rầu đáp:

- Trong bí huyệt lúc này, quang cảnh không biết đã biến chuyển đến thế nào, tại hạ thử đi điều tra xem sao.

Diệu Pháp nói:

- Tướng công không nên mạo hiểm, xin cho đệ tử cùng theo để tiện tiếp ứng.

Vô Tâm chợt quay lại nhìn Bách Duy. Bách Duy hiểu ý nói:

- Tướng công cứ yên tâm đi đi. Bần tăng tuy tàn phế nhưng còn đủ sức đương nổi trọng trách.

Vô Tâm nói:

- Nếu thế tại hạ đành phải bái phiền đại sư vậy.

Nói xong lập tức cùng Diệu Pháp quay đi. Bách Duy thấy Diệu Quả đi đã lâu rồi, còn Diệu Vũ đường đang lúi húi khám xét tử thi, không để ý gì đến mình, bèn vội lẩn vào chỗ khuất mở cẩm nang ra xem. Chỉ thấy trong cẩm nang có một mảnh giấy biên đặc chi chít những chữ. Thì ra đó là một tờ mật thư.

Trong thư đại ý nói rằng: “Nơi đây chính là một trong những sào huyệt của Vô Tâm, còn mấy tên xách đèn lồng làm ám hiệu lúc nãy bị giết ở dưới cây đèn kia toàn là phe đảng của Nhâm Vô Tâm bị người nhà Nam Cung thế gia mua chuộc làm nội ứng, và dẫn bọn môn hạ Nam Cung thế gia về bí huyệt giết đồng bọn.

Nhưng sau khi đã quét sạch sào huyệt của Nhâm Vô Tâm rồi, bọn môn hạ Nam Cung thế gia lại giết luôn cả mấy tên nội ứng nữa, vì sợ để chúng có ngày mang hoạ. Trong thư còn dặn Bách Duy kiếm cớ hạ cây đèn xuống, trong đèn có một cái ống ngang, ruột ống có mảnh giấy dặn dò kế hoạch, bảo Bách Duy chiếu theo kế đó mà làm. Còn Huyền Chân thì phải đi về phía đông cách đó ba dặm, tức khắc có người chờ liên lạc.”

Bách Duy xem xong cẩm nang, thở phào một tiếng như vừa trút được gánh nặng. Thế là bao nhiêu sự nghi hoặc đã tháo gỡ được tất cả. Nhưng yên tâm một lúc, hắn lại lo không biết “Huyền Chân” bị điểm huyệt thế kia thì làm sao mà đi tới chỗ hẹn được? Hay để mình đi thay vậy?

Kế đó hắn thủng thỉnh bước tới bên Diệu Vũ, hỏi:

- Đạo huynh đã tìm thấy gì chưa?

Diệu Vũ chỉ vào mấy đồ vật để ngổn ngang dưới đất nói:

- Mấy vật này đều tìm được ở trong tử thi, toàn là vật dụng thường, không có gì lạ. Tiền bối coi thử xem.

Bách Duy cúi xuống xem chỉ thấy mấy mũi chuỷ, một ít tiền lẻ, mấy cái chìa khoá, mấy chiếc khăn tay nhỏ, ngoài ra không còn vật gì đáng để ý thật.

Hắn lại hỏi Diệu Vũ:

- Những vết thương chí mạng của họ ở đâu? Đạo huynh có tìm thấy không?

Diệu Vũ nói:

- Những cái xác này mới trông thì tưởng bọn họ bị một đao chém bay đầu, nhưng nếu để ý nhìn kỹ mới thấy là họ đều chết trước khi bị cắt đầu. Cứ xem chỗ vết thương kia máu chảy ít như vậy thì đủ rõ.

Bách Duy gật đầu khen phải. Diệu Vũ trầm ngâm một lát rồi lại nói:

- Việc này lạ lắm, đệ tử nói ra, chỉ sợ tiền bối lại buồn.

Bách Duy tái mặt, trống ngực đập thình thịch vội hỏi:

- Sao? Sao? Việc này có liên quan đến bần tăng à?

Diệu Vũ cúi xuống vạch vạt áo của một tử thi lên, nói:

- Tiền bối xem đây sẽ biết.

Bách Duy chú ý nhìn kỹ, chỉ thấy phía ngực bên trái, chỗ gần quả tim nạn nhân có dấu bàn tay tím đen, năm ngón tay in rõ rành rành, hình như đây là một công phu ngoại gia rất lợi hại.

Diệu Vũ đăm đăm nhìn Bách Duy, hỏi:

- Chưởng lực này là công phu của phái nào? Tiền bối có nhận ra không?

Bách Duy ngẩn người ra một lát rồi lẩm bẩm:

- Thiếu Lâm...

Diệu Vũ cau mày:

- Nếu tiền bối đã nhận ra, tất không phải đệ tử trông lầm. Đệ tử không ngờ chưởng lực “Phục ma kim cương” lại có cái uy lực khủng khiếp đến thế!

Bách Duy lẳng lặng một lúc rồi nói:

- Kim cương chưởng lực tuy lợi hại, nhưng không phải ai cũng luyện được tới trình độ này. Cứ xem những cái vết tím đen trên ngực nạn nhân đây đủ biết là hoả hầu của người này còn ở trên bần tăng.

Diệu Vũ kinh sợ hỏi:

- Ở trên đại sư? Hay là... hay là...

Bách Duy thở dài:

- Ngươi hà tất phải rụt rè... Trên đời này người luyện Phục ma kim cương chưởng tinh thuần hơn bần tăng chỉ có vài ba người. Bần tăng không nói ra, người khác cũng biết.

Diệu Vũ cúi đầu nói:

- Đệ tử không tin rằng Bách Nhẫn hoặc Bách Đại đại sư lại có thể bị nhà Nam Cung thế gia mua chuộc.

Bách Duy tỏ vẻ buồn bã nói:

- Bần tăng tuy không muốn tin, nhưng cũng không thể không tin được.

Diệu Vũ lẳng lặng giây lâu rồi nói:

- Nhưng chỗ kỳ quái, không những chỉ có thế. Đây đại sư trông!

Vừa nói vừa cúi xuống lật vạt áo của một nạn nhân khác ra, chỉ cho Bách Duy coi. Thì ra chỗ gần quả tim trên ngực người này cũng có một vết đen lớn bằng ngón tay, nhìn kỹ mới biết vết đen ấy chỉ là một lỗ thủng nhỏ, thịt bên trong đã thối nát, nhưng không thấy có máu.

Bách Duy tuy lịch duyệt giang hồ đã lâu, các môn võ công được trông đã nhiều mà lúc này thấy vết thương đó, cũng không khỏi sửng sốt bàng hoàng.

Giữa lúc ấy chợt nghe phía sau có một tiếng gọi nhỏ. Bách Duy quay lại, đã thấy Vô Tâm đi tới. Diệu Vũ hỏi:

- Tướng công có biết lai lịch môn võ công này không?

Vô Tâm cúi xuống nhìn kỹ một lúc rồi lắc đầu. Bách Duy nói:

- Vết thương này mới thoạt trông thì giống vết ám khí tẩm độc, nhưng bần tăng không dám quyết đoán là ám khí loại nào.

Diệu Vũ thở dài nói:

- Nếu là vết thương do ám khí gây nên, thì cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Bách Duy vội hỏi:

- Có lẽ đạo huynh đã nhân ra không phải là ám khí ư?

Diệu Vũ lại mở vạt áo nạn nhân ra, nói:

- Xin các vị trông đây. Mảnh áo này tuy đầy những máu nhưng không có lỗ thủng. Nếu là ám khí, tất phải xuyên qua áo chứ?

Bách Duy gật đầu khen:

- Đạo huynh nhận xét tinh tế lắm, đây chắc là chỉ lực mà chỉ lực của người này tất đã luyện tới trình

độ cách sơn đả ngưu, trích diệp thương nhân rồi. Người ấy ngoài Nam Cung phu nhân ra thì còn ai nữa?

Vô Tâm lắc đầu nói:

- Nam Cung phu nhân không khi nào lại thân hành tới chỗ này. Theo ý tại hạ thì rất có thể đám này do Tố Thủ Lan Cô cầm đầu!

Mọi người bất giác đều rùng mình yên lặng, không khí khủng khiếp như đang bao trùm lên đầu họ. Một lúc lâu, Bách Duy mới hỏi Vô Tâm:

- Tình cảnh trong bí huyệt ra sao, tướng công có tìm thấy dấu vết quân địch không?

Vô Tâm cau mày nói:

- Tình trạng trong động, tại hạ thật không muốn nhắc lại, nếu đại sư muốn biết, thì xin cứ vào hẳn trong đó mà xem. Diệu Pháp đạo huynh hiện còn đang liệu lý hậu sự, tại hạ không sao đứng nán lại được một phút nào nữa.

Diệu Vũ thấy chàng sắc mặt đã tái xanh, ngơ ngác như người mất vía, thì sợ quá, vội nắm lấy tay chàng, cười gượng nói:

- Đệ tử với tướng công thử dạo quanh khu này xem có thấy gì lạ không, đi!

Nói xong không cần đợi chàng trả lời, cứ cầm tay lôi đi xềnh xệch. Vô Tâm lúc này hình như không còn biết gì nữa, cứ để mặc cho Diệu Vũ muốn lôi đi đâu thì lôi.

Bách Duy chờ hai người đi khỏi, mới đưa mắt nhìn quanh bốn phía, sau khi đã yên trí là không có ai nhìn trộm, bèn đẩy đổ cây sào xuống, xé chiếc đèn lồng ra, quả nhiên thấy bên trong có cái ống nứa nằm ngang, hắn tháo cái ống, vừa định chẻ ra xem bên trong có chỉ thị gì, thì chợt nghe tiếng quần áo bay phần phật từ xa đi tới.

Bách Duy hốt hoảng, vội giấu cái ống vào tay áo, rồi quay lại nhìn, thì ra là Diệu Quả. Hắn cố lấy giọng bình tĩnh hỏi:

- Đạo huynh có tìm thấy gì lạ không?

Diệu Quả mồ hôi đầm đìa trên trán, vừa thở vừa nói:

- Chẳng thấy gì cả, thật là phí công!

Bách Duy nói:

- Sao đạo huynh không chịu khó tìm kỹ xem, biết đâu chúng không nấp vào một chỗ kín đáo nào đó, đạo huynh chỉ đi lướt qua, làm sao mà thấy được?

Hắn biết tính Diệu Quả nóng nảy hấp tấp, nên mới nói như vậy. Quả nhiên Diệu Quả đứng ngẩn người ra, cười gượng:

- Tiền bối nói đúng, đệ tử quả chỉ xem qua thật.

Bách Duy nói:

- Vậy thì đạo huynh ở đây coi, để bần tăng đi tra lại một lượt xem sao.

Diệu Quả nói:

- Ai lại thế. Thôi để đệ tử đi xem lại vậy.

Miệng nói chưa dứt, thân hình đã bay xa tới mấy trượng. Bách Duy nhìn theo thấy hắn đi về phía đông, chợt nhớ lời dặn trong cẩm nang, bất giác sợ cuống lên, vội gọi:

- Đạo huynh đừng đi về phía đó, không có quân địch nấp ở đó đâu!

Diệu Quả dừng chân, ngạc nhiên hỏi:

- Sao tiền bối biết?

Bách Duy ngẩn người, ấp úng:

- Ừ, ta biết... biết chứ!

Hắn lúng túng không biết tìm câu gì nói cho xuôi, lại thấy Diệu Quả đôi mắt cứ nhìn vào mặt hắn chòng chọc, lại càng sợ toát mồ hôi, mãi một lúc mới lắp bắp:

- Chỉ vì... chỉ vì lão tăng thấy ba mặt kia đều có... có tiếng chim ráo rác, duy có mặt ấy thì không... nên đoán thế!

Diệu Quả chớp chớp mắt mấy cái, rồi nói:

- Thôi được! Để đệ tử đi sang lối khác vậy.

Nói xong quả nhiên thay đổi phương hướng, lập tức đi ngay.

Bách Duy trông thấy sắc diện của hắn, biết hắn đối với những lời giải thích của mình, hình như vẫn có vẻ bất mãn, thì sợ nửa chừng hắn lại hối mà quay về.

Lúc này bốn bề đã vắng vẻ không người. Bách Duy lại lấy chiếc ống nứa đập vỡ ra, bên trong quả có một mảnh giấy xanh cuộn tròn lại, bèn mở ra đọc.

Trong thư đại ý dặn Bách Duy và "Huyền Chân" phải liên thủ với nhau, luôn luôn theo sát bên cạnh Vô Tâm. Nếu có sự gì cần phải báo cáo, thì mỗi lần gặp miếu Thổ địa, sẽ viết thư gói vào một mảnh giấy trắng nhét xuống đáy bát hương. Nếu thấy trong bát hãy còn nén hương cháy dở thì dưới đĩa đèn tất có chỉ thị để sẵn ở trong cái ống đèn xanh, dặn hai người nhớ lấy ra mà xem v.v...

Bách Duy đọc một hơi hết bức thư, nghĩ thầm: "Hiện giờ "Huyền Chân" đã bị điểm huyệt nằm một chỗ, ta phải liên lạc với ai bây giờ?"

Điều làm cho hắn lo ngại hơn hết là Ngũ phu nhân đã giao mật giản cho hắn, sao lại còn bảo "Huyền Chân" đi một mình tới gặp người kia? Hay là Ngũ phu nhân còn có điều gì muốn giấu hắn, hoặc giả phu nhân lại sai "Huyền Chân" ngầm hại hắn chăng?

Nghĩ tới đây, hắn lại lạnh toát cả xương sống. Nói của đáng tội, hắn tuy là người của Nam Cung thế gia mà đối với những thủ đoạn tàn khốc của Nam Cung thế gia hắn vẫn phải luôn luôn đề cao cảnh giác, không dám lơ là.

Lúc này hắn không còn thì giờ suy nghĩ lâu nữa, bèn lập tức đề khí tung mình chạy như bay.

Ra khỏi đấy chừng ba bốn trượng, chỉ thấy bốn bề toàn là giống cỏ dại, cao tới ngang thắt lưng, hắn liền nằm rạp xuống bò dần đi.

Bò trong ruộng cỏ một lúc khá lâu, chợt nghe đâu đây có tiếng sột soạt như rắn bò lướt trên mặt cỏ. Bách Duy mừng lắm, liền dừng lại lắng tai nghe, thấy cái tiếng ấy mỗi lúc một gần. Hắn liền dồn tụ chân lực vào cánh tay phải, đề phòng.

Nhưng cũng ngay lúc ấy lại nghe tiếng quần áo bay phần phật từ xa đưa tới. Bách Duy nghĩ thầm: "Người này khinh công khá lắm, chắc Diệu Quả. Hắn đi do thám mà cứ lộ liễu như vậy, thì còn dò xét được gì nữa?"

Kế lại nghe đánh "vụt" một tiếng, một bóng người đã lướt qua đầu hắn mà đi, mỗi lúc một xa dần, còn cái tiếng rắn bò sột soạt vừa rồi, cũng dừng lại cách đó vài trượng.

Cách một lúc lâu, cái tiếng áo bay phần phật lúc nãy lại vùn vụt trở lại, và lướt qua đầu hắn một lần nữa, nhưng vẫn không biết là hắn ở trong đồng cỏ. Môn khinh công "thảo thượng phi" của người này thật đã cao hơn người một bực, mà cái tính vô ý vô tứ của y trên đời chắc cũng chỉ có một không hai.

Bách Duy lắc đầu than thầm: "Chẳng trách hắn tìm đi tìm lại mãi vẫn chẳng thấy gì, thì ra hắn tìm bằng cái lối đó."

Lúc này cái tiếng sột soạt lại nổi lên, thanh âm mỗi lúc một nhẹ, một chậm hơn, mà hình như không phải chỉ có một người.

Bách Duy nhìn quanh, thấy về mé tay trái có một vũng nước nhỏ bằng cái chậu tắm, hắn bèn mon men bò tới, lăn xuống vũng nấp. Cũng may cái vũng ấy tuy nhỏ nhưng cũng sâu tới gần hai thước, nên cũng đủ cho hắn dung thân.

Hắn vừa dìm mình xuống nước xong, thì cái tiếng sột soạt ban nãy đã tiến lại gần, Bách Duy sẽ liếc mắt trông quả thấy hai cái bóng mặc võ phục đen đang bò dần tới, mặt mũi bị cỏ che khuất nên trông không được rõ.

Lúc này Bách Duy đã nhận ra hai người đó chính là môn hạ Nam Cung thế gia, đáng lý hắn không cần phải ẩn náu, nhưng vì hắn vẫn có một chút tư tâm, nên không muốn cho ai trông thấy.

Hai người bò tới cách vũng nước còn ba bốn thước thì dừng lại, đưa mắt nhìn quanh bốn phía ra ý tìm tòi, khi đã chắc chắn không có ai rồi, người đi trước mới giơ tay ra hiệu cho người đi sau. Người đi sau bèn lập tức bò lại gần, rồi cả hai cùng sóng vai nằm phục xuống bãi cỏ. Một người thì thầm nói:

- Thằng bé ấy ở trong động làm gì mà lâu thế? Báo hại chúng mình cứ phải nằm đây canh mãi.

Người kia nói:

- Chúng mình không những chỉ ở đây canh chừng bọn chúng, mà còn phải chờ một người...

Người nọ lại thì thào đáp lại:

- Tôi chỉ sợ là Bách Duy tiết lộ ra, nếu tên kia biết mình ở đây thì nguy lắm.

Người kia cười nói:

- Theo ý tiểu đệ thì Bách Duy mật lớn tày trời cũng không dám liều đến thế.

Người nọ cười nhạt:

- Nếu hắn không lớn mật sao dám lẻn vào Thiếu Lâm nằm vùng?

Người kia gật đầu:

- Huynh đài nói cũng có lý, nhưng Bách Duy từ trước vẫn một dạ trung thành với Nam Cung thế gia, nay sao bỗng dưng lại giở quẻ?

Gã nọ cười nhạt:

- Tin gì cái thằng lão tặc đó!

Gã kia lại nói:

- Nếu vậy thì sao Ngũ phu nhân còn tín nhiệm hắn?

Gã nọ lạnh lùng nói:

- Sao huynh đài biết là Ngũ phu nhân vẫn tin hắn? Hôm nay phu nhân sai chúng ta đến đây liên lạc với “Huyền Chân” là vì cớ gì? Chẳng lẽ huynh đài lại không biết hay sao?

Người kia lắc đầu, gã lại nói:

- Để tiểu đệ nói cho huynh đài nghe. Ngũ phu nhân bảo ta dặn “Huyền Chân” phải lưu ý tới hành động của Bách Duy. Khi nào xét thấy cần thiết thì phải dùng ngay “Mê tâm tán” của bản môn đổ cho hắn uống.

Bách Duy nghe tới đấy, tưởng chừng như bị một thùng nước lạnh dội suốt từ đỉnh đầu xuống, khắp người như nổi da gà. Hắn thật không ngờ mấy chục năm trời cúc cung tận tuỵ phục vụ cho Nam Cung thế gia để đổi lấy cái kết quả cay đắng như ngày nay.

Hắn tự vấn lương tâm thật chư làm điều gì đắc tội với nhà Nam Cung thế gia, không hiểu tại sao họ lại đối xử với mình như vậy?

Hắn còn băn khoăn chưa tìm được giải đáp, thì may sao gã áo đen cao lớn đã lên tiếng hỏi hộ hắn:

- Bách Duy tính tình dẫu xảo quyệt nhưng mấy năm nay hắn đối với Nam Cung thế gia nhà ta, thật đã hết lòng hết sức, tại sao Ngũ phu nhân vẫn còn ngờ?

Gã thấp bé lạnh lùng đáp:

- Hắn cùng bọn Nhâm Vô Tâm từ Điền gia thôn tới đây, dọc đường chỉ chúi vào một xó, không dám thò mặt ra ngoài. Vô Tâm thì đã đành rồi, nhưng còn Bách Duy thì vì cớ gì mà cũng dám ra mặt liên lạc với bọn ta? Trong đó tất phải có nguyên cớ!

Gã kia gật đầu, hắn lại tiếp:

- Bách Duy không ra mặt, cũng chẳng nói làm gì, nhưng còn “Huyền Chân” đã giả điên giả dại, sao cũng cả ngày núp ở trong xe? Có thể hắn đã bị Vô Tâm điểm huyệt, nhưng tại sao Bách Duy không giải huyệt cho hắn, và tìm cách cho hắn hoạt động? Xem đó đủ thấy việc này có nhiều bí ẩn đáng ngờ.

Gã cao lớn lẳng lặng một lúc rồi lại nói:

- Biết đâu không phải là do anh chàng đóng vai “Huyền Chân”...

Gã thấp bé vội ngắt lời:

- Không phải đâu, người ấy là kẻ thân tín của Thái phu nhân, đến Ngũ phu nhân còn phải kiêng nể, ta không nên phê bình. Riêng về phần Bách Duy còn hai điểm đáng ngờ nữa, ấy là ba gã Bách Hộ, Bách Phù, Bách Vệ từ hôm ở Điền gia thôn đến giờ bỗng dưng biết mất, vậy thì họ đi đâu?

Gã kia nói:

- Ừ nhỉ! Điều ấy tiểu đệ cũng đã nghĩ tới, mà không sao đoán ra được!

Gã nọ cười nhạt:

- Ba người ấy đều là tâm phúc của Bách Duy, tất nhiên họ được Bách Duy phái đi đâu vì việc cơ mật gì đó. Bách Duy đã không dám đem việc ấy trình với Ngũ phu nhân, thì đủ hiểu là hắn có gian ý.

Gã kia hình như lúc ấy mới tỉnh ngộ, bèn nói:

- À ra thế! Vậy thì Ngũ phu nhân định đối xử với hắn làm sao?

Gã nọ đáp:

- Cho tới hôm nay, phu nhân vẫn lờ như không biết gì hết, chỉ vì hắn tuy bội phản nhưng chưa có chứng cớ xác thực. Vả lại lúc này vẫn còn có nhiều việc cần phải lợi dụng hắn.

Bách Duy nghe tới đấy mới hiểu hết đầu đuôi, trong bụng vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm: “Hừ, đã thế ta cần gì phải tận trung với họ, bất nhược ta giúp Nhâm Vô Tâm phản lại Nam Cung thế gia cho mà coi!”

Chợt lại nghe gã áo đen nói:

- Tuy nhiên ta cũng chẳng sợ gì hắn, vì hắn tuy gian hoạt, nhưng cũng không đến nỗi mù quáng. Cuộc chiến đấu lần này Nhâm Vô Tâm tất đã nắm chắc phần thua, hắn dù bội phản ta theo phe kia, cũng chẳng qua chỉ được một thời gian, rồi cũng chết. Hay nói một cách khác, dù Nhâm Vô Tâm có thắng đi nữa,nhưng hắn đã hãm hại Bách Nhẫn, bội phản sư môn, đó là một tội rất lớn. Chùa Thiếu Lâm môn quy xưa nay vốn đã rất nghiêm, dù hắn có công to đến đâu cũng không thể chuộc được hết tội. Lúc ấy Vô Tâm dẫu có thế lực tày trời cũng không cứu nổi hắn.

Bách Duy nghe hắn nói tới đấy, mồ hôi lại toát ra như tắm. Gã áo đen nói thực không sai, lúc này tình thế của hắn đã như cưỡi trên lưng hổ, tiếng cũng dở mà thoái cũng không xong.

Giữa lúc ấy chợt lại nghe tiếng quần áo bay phần phật từ xa đưa lại. Bách Duy chợt nảy ác ý, nắm

lấy một nắm bùn, viên thành từng viên nhỏ.

Hắn ngẩng mặt trông lên đã thấy một cái bóng xám bay tới bên mình. Hắn cong ngón giữa và ngón tay cái thành vòng tròn, nhè nhẹ búng một cái... chỉ nghe "vút" một tiếng, viên bùn xé luồng không khí bay ra. Hắn vì không muốn lộ hình tích, lưng bàn tay để áp xuống mặt đất, nên viên bùn ném không trúng đích, nhưng cũng đủ làm cho người ta phải để ý.

Hai cái bóng đen giật mình vội nhỏm người lên trông ra bốn phía để dò xét, đồng thời cái bóng xám đang bay cũng dừng lại, rơi xuống ruộng cỏ. Người ấy chính là Diệu Quả.

Hai gã áo đen đã trông rõ bóng địch, vội nhảy lùi ra hơn một trượng, đứng thành thế ỷ giốc. Diệu Quả cũng vội rút thanh trường kiếm ra, cầm sẵn ở trong tay.

Ba người đứng trong ruộng cỏ gườm gườm nhìn nhau, chẳng khác gì ba con thú dữ rình mồi.

Một lúc không lâu, Diệu Quả đã sốt ruột, không sao dằn nổi, đã nắm chặt lấy đốc kiếm, tiến lên. Bách Duy thở dài than thầm: "Diệu Quả dại dột khinh địch như thế chỉ tự mua lấy cái chết."

Hắn lại quay mặt nhìn về phía kia, thấy người áo đen phía sau đã đứng cách vũng nước hắn nấp chỉ còn xa độ bốn thước, hai tay duỗi thẳng về phía trước, lưng cúi lom khom, năm ngón tay cong lên như móng ưng, nhỡn quang lóng lánh, thần tính cực kỳ hung ác. Người phía trước cũng đã đứng lên, lấy tấn để đợi nghênh địch.

Diệu Quả tay cầm trường kiếm, đôi mắt luôn luôn đưa đi đưa lại, hai chân hình như nặng tới ngàn cân, nên cứ bước dần từng bước một cách rất chậm chạp. Có lẽ hắn cũng còn e dè vì chưa biết rõ lực lượng của địch thủ.

Hai gã áo đen cũng bắt đầu di động thân hình, nhưng lúc nào cũng giữ một mực độ cách nhau như trước, đó chính là một bộ pháp đặc biệt, làm cho đối phương xuất thủ khó lòng trúng đích.

Diệu Quả chợt hú lên một tiếng, tức thì một luồng ánh sáng xanh lè phóng ra như một chiếc cầu vồng vắt ngang nền trời, nhằm thẳng người cao lớn đánh tới.

Thanh trường kiếm xé luồng không khí rít lên thành tiếng, kiếm phong tinh nhuệ, tấn tốc dị thường.

Gã áo đen không ngờ đối phương tuổi còn nhỏ mà kiếm pháp đã ghê gớm như vậy, trước hắn đã định dùng chiêu thức tay không bắt binh khí, nhưng lúc này lại không dám chỉ vội vàng lùi lại mấy bước, tránh thoát thế kiếm.

Diệu Quả đã định hạ đối phương ngay tức khắc, nên thanh kiếm trên tay luôn luôn rung động, luồng kiếm quang xanh biếc loang loáng tuôn ra, liên tiếp điểm vào mấy huyệt lớn ở hai bên cạnh

sườn và sau lưng gã nọ.

Chỉ trong nháy mắt đó gã áo đen bé nhỏ đã lẻn đến phía sau lưng Diệu Quả. Hắn thấy đồng bạn bị nguy, nhưng vẫn chưa ra tay vội, hai cánh tay nửa co nửa duỗi, mười ngón tay xoè ra vây chặt lấy phía sau Diệu Quả.

Lúc này Bách Duy cũng đã len lén bò ra khỏi vũng nước giơ cánh tay lên tác thế, chuẩn bị xông vào.

Hắn thấy Diệu Quả sắp nguy đến nơi, nhưng lại không chịu ra tay ngay, hình như cố ý chờ cho Diệu Quả bị thương đã, rồi mới tiếp cứu thì phải?

Diệu Quả chỉ mải giết cho kỳ được người áo đen trước mặt, bao nhiêu tinh thần chuyên chú vào mũi kiếm, nên không đề phòng có kẻ rình đánh lén sau lưng.

Mà gã áo đen thấp bé cũng tuyệt đối không ngờ là trong bụi cỏ còn có một người nữa, cũng đang lăm lăm định đánh trộm mình.

Tình thế lúc này giống hệt như cái cảnh bọ ngựa bắt ve sầu, mà không dè rằng phía sau còn có con hoàng tước đang chờ sẵn.

Gã cao lớn gắng gượng chống đỡ được năm chiêu, vừa toan cất tiếng gọi đồng bạn tiếp cứu, thốt nhiên một luồng sáng xanh loé lên, rồi máu đỏ phun ra như mưa, gã chỉ kịp rú lên một tiếng, cả cái thân hình đồ sộ đã ngã ngửa xuống ruộng cỏ, tắt thở lập tức.

Nhưng cũng ngay lúc ấy, gã áo đen nấp sau lưng Diệu Quả vội giơ chưởng lên, mười đầu ngón tay của gã đã cắm vào hậu hối và bên sườn Diệu Quả, lực lượng ma chảo kinh hồn đó so với mười thanh đoản kiếm có lẽ còn bá đạo hơn.

Và đồng thời cánh tay của Bách Duy cũng ráng sức vung lên đập vào thiên linh cái của gã.

Gã áo đen chưa kịp rút tay về, vừa ngửa cổ lên cười được một tiếng, đã nghe phía sau có luồng kình phong ập tới. Trong lúc hốt hoảng, không kịp tránh né, chỉ gắng gượng quay lại, nhưng một chưởng của Bách Duy đã đập lên vai hắn đồng thời còn co một chân lên, đá hắn bắn xa ra mấy thước, luôn cả Diệu Quả cũng bị cuốn theo.

Bách Duy tuy bị thương mới khỏi, nhưng nội lực tu dưỡng mấy chục năm đâu phải tầm thường? Huống hồ hắn lại xúc thế từ lâu, nên một cái đá với một chưởng ấy sức mạnh đến thế nào đủ hiểu, gã áo đen có mình đồng da sắt cũng cũng không chịu nổi. Gã chỉ kịp kêu một tiếng, rồi thân hình cũng theo đà chân của Bách Duy bay tung lên, rồi rơi xuống đất, chết thẳng.

Từ lúc Diệu Quả rút kiếm ra cho tới lúc đó, thời gian bất quá chỉ trong khoảnh khắc, mà ba tay cao

thủ võ lâm đã lần lượt gục ngã.

Bách Duy trống ngực đập thình thình đủ hiểu tâm hồn hắn đang kích thích tới cực điểm. Hắn biết hắn vừa làm một việc quá ư mạo hiểm, nếu chẳng may gã áo đen không chết, thì chuyến này không hiểu nhà Nam Cung thế gia sẽ hành tội hắn đến thế nào?

Hắn thở phào một tiếng đưa mắt nhìn khắp xung quanh, khi đã chắc chắn không ai, mới lấy ra một chiếc khăn tay, buộc chặt bàn tay lại, rồi kéo ba cái xác đặt ra ba góc, hình như tam giác.

Hắn nắm bàn tay cầm kiếm của Diệu Quả đâm vào gã thấp bé mấy nhát, che giấu vết thương bị chưởng lực của hắn đánh trúng, dàn thành một cảnh ác chiến giữa ba người và cùng đâm chết lẫn nhau.

Mọi việc vừa xong, hắn lại thò tay vào túi hai người áo đen khám kỹ một lượt, thấy trong mình người cao lớn có vài món đồ dùng lặt vặt và một hạt đào nhỏ bằng vàng đúc rất khéo, y như món đồ chơi của những nhà phú quý.

Bách Duy cũng không xem kỹ chỉ bỏ luôn vào túi, rồi lại khám tới người bé nhỏ. Trong mình người này ngoại trừ mấy món đồ vặt, còn có cái ngân bài mặt chính khắc một chữa “lệnh” bốn bên khắc ba mươi sáu ngôi sao, mặt trái cũng có hai chữ “Địa Sát” theo lối cổ triện. Xung quanh cũng khắc toàn ngôi sao, nhưng còn thêm một mảnh trăng lưỡi liềm nữa. Bách Duy nghĩ thầm: “À, thì ra tên này là người trong bảy mươi hai chức địa sát, thảo nào mà hắn hống hách như vậy. Nhưng không biết tên hắn là gì?”

Hắn lại cúi xuống xem kỹ lần nữa, thấy trong mình gã bé nhỏ còn có một chiếc bình ngọc, có lẽ là bình thuốc mê mà gã dự định sai “Huyền Chân” lén cho Bách Duy uống.

Cái làm cho Bách Duy chú ý nhứt là một phong thư rất dầy dán kín, trên không đề tên ai, chỉ đóng một cái dấu có chữ “lệnh” giống hệt cái dấu trên ngân bài.

Bách Duy ngần ngừ một lát rồi ghé răng cắn dấu phong bì định lôi phong thư ra xem. Chợt nghe phía xa có tiếng người gọi:

- Tứ sư đệ! Bách Duy đại sư!

Bách Duy giật mình, biết là Diệu Vũ đang đi tìm mình và Diệu Quả, bèn vội giấu phong thư vào trong bít tất. Tiếng gọi mỗi lúc một gần, đó chính là chỗ tinh tế của Diệu Vũ, nếu hắn cứ ngậm miệng mà đi thì dù có quân địch nấp trong bụi cỏ, cũng không sao dò ra được. Và nếu trong ruộng cỏ quả có quân địch thì chắc chắn Bách Duy và Diệu Quả đã bị hại rồi, dù hắn có im hơi lặng tiếng cũng khó lòng tránh khỏi con mắt đối phương và như thế thì chỉ làm cho đối phương có thì giờ chuẩn bị, nấp trong bóng tối đánh kẻ ngoài sáng thật dễ như trở bàn tay.

Đằng này hắn cứ vừa đi vừa gọi réo lên như thế, tuy rằng đả thảo kinh xà, nhưng cũng đủ làm cho đối phương kinh sợ, và nếu hai người kia chưa bị hại, thì nghe tiếng gọi tất phải thưa lên, thế là đỡ mất công tìm kiếm.

Nhưng Diệu Vũ có ngờ đâu sự khôn ngoan của mình lại dùng không đúng chỗ. Vừa rồi Bách Duy đã lấy phong mật thư ra đọc, nếu hắn cứ len lén đi tới, thì thế nào cũng bắt đúng quả tang, Bách Duy hết đường chối cãi, đằng này chẳng những hắn đã đủ thì giờ giấu bức thư đi, lại còn kịp bố trí để che đậy tội lỗi. Hắn lại lăn mình xuống nước, nhưng có ý tỳ cánh tay cụt xuống trước cho vết thương vỡ ra, rồi nhắm mắt lại vờ ngất đi.

Tiếng gọi vừa dứt, lại nghe tiếng rẽ cỏ lào xào, rồi tiếp theo là một tiếng rú khủng khiếp của Diệu Vũ, thì ra hắn đã trông thấy xác sư đệ.

Hắn đứng lặng người như chôn xuống đất, hai hàng nước mắt chảy xuống ròng ròng. Mãi một lúc sau, hắn mới cố gắng định thần, bước tới bên gã áo đen cao lớn, vạch mấy vết thương của gã ra xem một cách rất tỉ mỉ.

Hắn cầm thanh kiếm trong tay Diệu Quả lên, lấy vạt áo chùi một chút máu dính trên mũi kiếm, đem so với máu gã áo đen, rồi gật gù nói một mình:

- Tên này quả bị lão Tứ giết thật, kể cũng không đến nỗi lỗ vốn!

Hắn lại cúi xuống xem kỹ thi thể của Diệu Quả, thấy trên xương sống của nạn nhân bị người dùng công phu “Ma chảo lực” đánh bầm tím nhiều chỗ, hắn cầm bàn tay người bé nhỏ lên coi, chỉ thấy bàn tay khô quắt, đen thui thủi trông giống bàn tay ma, mười đầu ngón tay dính đầy những máu, rõ ràng là Diệu Quả đã chết bởi những cái móng tay ấy.

Diệu Vũ oán hận đầy lòng, cặp mắt quắc lên như nảy lửa. Hắn chợt thét to một tiếng, co một chân lên đá phốc cái xác của gã thấp bé bắn xa mấy thước. Bách Duy từ nãy vẫn hé mắt trông trộm, thấy Diệu Vũ khám mấy cái thi thể kỹ quá, trong bụng đã hơi run, chỉ lo khi hắn thử tới máu gã thấp bé, thấy không có ở trên thanh kiếm của Diệu Quả, thì gian mưu của hắn bị bại lộ mất.

Nhưng may làm sao, Diệu Vũ chẳng những đã không xét xác gã cẩn thận như mấy cái xác kia,lại còn đá hắt đi chỗ khác, hắn mới thở phào một hơi, như vừa trút được gánh nặng. Đoạn lại rụt đầu chui vào vũng nước, chẳng quản mắt mũi, mồm miệng đều dính đầy bùn.

Chương 50: Cố Nhịn Đau - Bày Khổ Nhục Kế

Đứng sững một lúc lâu, Diệu Vũ lại thò tay vào mình từng người, tìm xem có thấy gì lạ không. Bách Duy thấy thế trống ngực lại đánh liên hồi.

Tìm mãi không thấy gì, Diệu Vũ lộ vẻ kinh ngạc, bèn từ từ đứng lên bới trong bụi cỏ xung quanh như muốn kiếm vật gì. Thốt nhiên hắn trông thấy vũng nước bèn vội nhảy bổ tới.

Bách Duy vẫn nằm yên không dám thở, chỉ nghe Diệu Vũ kêu lên một tiếng, dường như lấy làm kinh ngạc lắm.

Kế đó hắn lại thấy bị người xốc nách nhấc bổng lên bờ, đặt nằm trên bãi đất phẳng.

Diệu Vũ lấy tay sẽ lay vai hắn, vừa lay vừa gọi:

- Đại sư, tỉnh dậy, đại sư...

Bách Duy vẫn giả vờ thiêm thiếp, thốt nhiên hắn thấy Diệu Vũ thò tay vào mình hắn, như muốn tìm cái gì, hắn sợ quá vội kêu lên một tiếng, rồi cố gắng vùng dậy ngồi lên... Diệu Vũ ấn hắn nằm xuống, nói:

- Đại sư tỉnh hẳn chưa? Hãy nằm yên đừng cựa vội!

Bách Duy vẫn nhắm nghiền hai mắt, làm như vẫn còn mê sảng, kêu rầm lên:

- Buông ra... Diệu Quả đạo huynh mau tránh ra... lão tăng liều mạng với chúng... mau!

Lão dàn cảnh thật khéo, làm cho Diệu Vũ cũng tin là thật, ngậm ngùi nói:

- Đại sư, đệ tử đây mà! Diệu Quả bị ác tặc giết chết rồi...

Hắn nói đi nói lại mấy lần, Bách Duy hình như mới dần dần hồi tỉnh, bèn mở choàng mắt ra, ngơ ngác nhìn Diệu Vũ, lẩm bẩm nói:

- Ngươi là ai?

Vừa nói vừa lấy tay dụi mắt, dường như quên cả Diệu Vũ. Diệu Vũ buồn bã đáp:

- Đệ tử là Diệu Vũ... Diệu Vũ... Đại sư quên rồi ư?

Bách Duy đăm đăm nhìn hắn một lúc, rồi hình như đã hơi nhớ ra, gật gù lẩm bẩm:

- Diệu Vũ... ờ... phải rồi, ngươi đã đến đấy à? Tốt!

Diệu Vũ xé một mảnh vạt áo lau sạch những vết bùn trên mặt Bách Duy, rồi hỏi:

- Đại sư thấy trong mình thế nào?

Bách Duy chỉ lắc đầu, mặt mày nhăn nhó, như đang cố nhớ lại những việc đã qua. Một lúc khá lâu, hắn mới chợt hoảng hốt kêu lên:

- Diệu Quả đạo huynh đâu rồi? Có bị thương không? Đạo huynh đi tìm hắn đi, tôi không sao đâu! Đừng lo! Đi đi!

Diệu Vũ thấy hắn sốt sắng lo cho Diệu Quả như vậy thì cảm động lắm, nghẹn ngào không nói nên lời. Một lúc sau mới ứa nước mắt nói:

- Diệu Quả sư đệ tôi đã... đã...

Bách Duy trợn tròn đôi mắt, hỏi bằng một giọng run run:

- Sao? Sao? Diệu Quả đạo huynh làm sao? Hay... hay hắn bị quân thù sát hại rồi?

Diệu Vũ nước mắt ròng ròng, chỉ gật đầu không nói. Bách Duy dậm chân, nghiến răng rít lên:

- Quân khốn nạn, quân gian tặc! Mi trốn lên mây xanh bần tăng cũng quyết đuổi theo, băm vằm mi ra nghìn mảnh mới hả!

Diệu Vũ gượng cười nói:

- Hắn đã bị chết về tay sư đệ đệ tử rồi. Điều ấy đại sư khỏi lo. Bây giờ đại sư hãy ngồi nghỉ một lát cho lại sức, rồi sẽ cùng đệ tử về xe.

Bách Duy ngồi ngây ra một lát, chợt vò đầu bứt tai lầm bầm oán trách:

- Ngươi làm cái gì ở trong ấy mà tới bây giờ mới ra? Nếu ngươi ra sớm một chút thì đâu đến nỗi...

Diệu Vũ thở dài nói:

- Nhâm tướng công bảo anh em tôi nhặt hết những tử thi chôn vào một ngôi mộ, khỏi để thi thể của các vị võ lâm hiệp nghĩa phơi thây cho dòi bọ đục khoét, mãi tới bây giờ mới xong.

Bách Duy nghe nói cũng hơi động lòng, nghĩ thầm:

“Nhâm Vô Tâm đối với người chết mà còn giữ thuỷ chung chu đáo như vậy mà nhà Nam Cung thế gia thì dù đối với người sống cũng tàn khốc vô tình, coi như giẻ rách, thực cũng đáng buồn!”

Diệu Vũ lại nói:

- Trong khi đệ tử đi nhặt từng cái xác chết ghép lại cho đủ bộ, chợt lại phát hiện được một việc kinh hồn.

Bách Duy giật mình hỏi:

- Việc gì?

Diệu Vũ đáp:

- Nhân số trong bí động cả thảy có bảy mươi tám người mà chỉ tìm thấy có bảy mươi bảy cái xác. Còn một người nữa không biết đi đâu?

Bách Duy đôi mắt sáng lên, nói:

- Nhâm tướng công đã cùng với bảy mươi tám người ấy ở với nhau lâu ngày, bây giờ thiếu mặt ai tất phải biết chứ?

Diệu Vũ thở dài:

- Đệ tử cũng hỏi thế, nhưng Nhâm tướng công không chịu nói, có lẽ Nhâm tướng công không muốn tiết lộ tên tuổi người ấy ra sợ bị Nam Cung thế gia phái người đi theo ám toán chăng?

Bách Duy lẳng lặng giây lâu rồi lại hỏi:

- Vừa rồi ngươi bảo mới phát hiện được một việc kinh hồn chỉ là việc ấy thôi sao?

Diệu Vũ do dự một lát rồi nói:

- Đệ tử đã xét nghiệm, nhặt mấy chục thi hài, thấy người nào cũng bị chém đầu mà chết, trông bề ngoài thì tưởng là họ chết trong một tình trạng y hệt như nhau, nhưng nếu xem kỹ thì lại khác hẳn.

Bách Duy vội hỏi:

- Khác ở chỗ nào?

Diệu Vũ đáp:

- Trong số những thi hài đó, phần nhiều máu đã đọng lại, tỏ ra họ chết ít nhất cũng được nửa giờ, ngoài ra còn có sáu cái thi thể, mãi tới lúc chúng tôi tìm thấy, máu hãy còn chảy ròng ròng. Mấy cái đầu lâu treo ở trên sào đèn cũng có máu chảy nhỏ giọt, chắc đại sư còn nhớ?

Bách Duy gật đầu:

- Đúng! Nhưng thế thì có gì là bí mật?

Diệu Vũ nói:

- Vì đại sư không lưu ý, nên mới cho là thường, để đệ tử nêu lên vài điểm này, chắc đại sư sẽ nhận ra ngay. Điểm thứ nhất – điều đáng ngờ của nó là ở chỗ mấy chục cái xác phần nhiều đều chết vào khoảng hơn nửa giờ trước đây, tuy có kẻ chết trước, người chết sau, nhưng thời gian không chênh lệch nhau lắm. Điều đó rất có thể là Nam Cung thế gia trong lúc bất ngờ, xuất lĩnh đại đội tấn công, làm cho mọi người trong bí động trở tay không kịp, lại vì có võ công hơi kém, nên đồng thời đều bị giết một lượt. Điểm thứ hai – sáu cái xác còn chảy máu kia, ít nhất cũng chết sau bọn người kia nửa giờ. Nếu sáu người đó toàn là tay cao thủ, có thể cầm cự được lâu hơn thì đã đành, đằng này nghe Nhâm tướng công nói thì sáu người đó võ công có thể kém nhất trong động, vậy thì tại sao họ lại chết sau bọn kia tới nửa giờ?

Bách Duy gật gù:

- Ờ! Điều ấy kể cũng hơi lạ.

Diệu Vũ nói:

- Điểm cốt yếu của việc này chính là ở chỗ nửa giờ cách biệt đó. Không có lý nào bọn Nam Cung thế gia giết xong mấy chục người kia, rồi lại thốt nhiên nghỉ tay nửa giờ, hoặc là bỏ đi đâu nửa giờ? Vậy trong nửa giờ ấy, họ làm gì?

Diệu Vũ càng nói càng say sưa hăng hái, tựa như đang tranh luận một vấn đề gì. Bách Duy ngẫm nghĩ một lát, dường như đã hơi đoán rõ chân tướng, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ ngơ ngác, lẩm bẩm một mình:

- Ừ nhỉ! Lạ quá! Lạ quá!

Diệu Vũ lại nói:

- Lại nữa, mấy chục người chết trước, thi thể đều ở trong bí động, mà sáu người chết sau lại ở ngoài động, nếu bảo là mấy người ấy trốn ra khỏi động rồi mới bị giết thì cũng vô lý, vì trước tình thế ấy, người trốn ra được tất phải có võ nghệ cao cường, đằng này lại trái ngược hẳn. Cứ xét ba điểm khả nghi đó, đủ thấy việc này còn nhiều bí ẩn rắc rối. Đại sư kinh nghiệm phong phú, kiến thức hơn

người, chắc đã đoán ra rồi chứ?

Bách Duy lắc đầu cười gượng:

- Bần tăng già nua ngu tối, làm sao mà phán đoán được? Đạo huynh thông minh tinh tế, hà tất phải nhún mình!

Diệu Vũ do dự một lát, rồi nói:

- Đệ tử đoán mãi, cũng chỉ giải thích được một cách gượng ép, không dám quyết là đúng hay sai. Đệ tử cho là sáu người kia tất đã cấu kết với Nam Cung thế gia từ lâu, nên khi tiết lộ căn động bí mật này cho bọn kia biết, và tình nguyện làm nội ứng cho họ.

Bách Duy giật mình, buột miệng hỏi:

- Đạo huynh có tìm được chứng cứ gì không?

Diệu Vũ lắc đầu:

- Nếu có chứng cứ thì việc gì còn phải xét đoán nữa?

Bách Duy đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Nếu họ đã làm nội ứng cho nhà Nam Cung thế gia thì sao lại còn bị giết?

Diệu Vũ nói:

- Vì nếu nhà Nam Cung thế gia để sáu người ấy lại, thì thế nào cũng có ngày bị họ mưu phản, cũng như họ đã mưu phản Nhâm Vô Tâm hôm nay, nên họ giết đi để trừ hậu hoạn. Và đó cũng chính là thủ đoạn của Nam Cung thế gia xưa nay.

Bách Duy nghe xong lạnh toát cả người, nghĩ bụng nếu hắn không huỷ phong mật thư vừa rồi, thì nhất định lúc này hắn đã ngờ cho Diệu Vũ nhặt được ở đâu mà xem trộm.

Diệu Vũ lẳng lặng giây lâu, lại nói:

- Đại sư há không nghe câu: “Thỏ chết chó bị phanh thây, chim kia đã hết cung này để chi?” hay sao? Giống cái thủ đoạn của nhà Nam Cung thế gia cũng tàn khốc như thế đấy! Hôm nay làm một kẻ tay chân đắc lực của Nam Cung thế gia, ngày mai rất có thể chết dưới mũi kiếm của họ!

Bách Duy chỉ cảm thấy chân tay lạnh toát, mấy câu cảm khái của Diệu Vũ khác nào như cốt để cảnh cáo hắn.

Hai người cùng im lặng một lúc. Diệu Vũ chợt hỏi:

- Bây giờ xin đại sư nói cho đệ tử biết tại sao Diệu Quả lại bị bọn thuộc hạ Nam Cung thế gia giết?

Bách Duy thở dài nói:

- Nhâm tướng công và các vị vừa đi khỏi một lát, bần tăng chợt thấy đau bụng, bèn tìm một chỗ vắng vẻ để đi cầu. Không ngờ giữa lúc đó chợt nghe từ phía xa xa có tiếng binh khí va chạm nhau. Bần tăng xong việc, vội vã chạy tới. Khi tới chỗ cỏ rậm liền nằm phục xuống mà bò. Bò được một lúc, chợt nghe phía trước mặt có tiếng người nói. Bần tăng vội nằm sát xuống đất lắng tai nghe, nhưng tiếng nói nhỏ quá, nên chẳng nghe thấy gì hết, chỉ biết là hình như họ đang bàn luận việc gì thì phải.

Bần tăng đang áp tai xuống đất, cố nghe cho rõ, không dè một cái bóng từ đâu đã lướt qua đỉnh đầu, kèm theo tiếng quần áo bay phần phật.

Bần tăng đoán chắc người ấy là lệnh sư đệ, chưa kịp tìm cách báo động, thì hắn đã bay xa tới hơn một trượng, và đi thẳng tới phía có người mai phục.

Hắn ngừng một lát như cố nén xúc động, rồi lại tiếp:

- Bần tăng còn đang luống cuống, không biết làm cách gì cản kịp, thì mấy mũi ám khí đã từ trong bụi cỏ bay ra, nhưng lệnh sư đệ cũng không phải tầm thường, mấy mũi ám khí đó cũng chẳng làm gì nổi hắn. Nhưng chân khí của hắn đã bị tán ra, thân hình liền rơi ngay xuống bãi cỏ.

Trong bãi cỏ có hai tên mặc áo đen, thấy lệnh sư đệ rơi xuống, bèn lập tức chia ra hai phía, trong hai tên có một tên võ nghệ hơi cao, nếu lệnh sư đệ tấn công ngay tên ấy thì không đến nỗi. Bất đồ hắn lại nhắm vào tên kém, dốc toàn lực ra mà đánh, tên võ công đứng ngoài được rảnh tay bèn thừa thế tập kích vào sau lưng hắn.

Diệu Vũ sẽ rùng mình. Bách Duy lại kể tiếp:

- Bần tăng thấy thế, sợ quá, không còn kịp nghĩ tới sự an nguy của mình nữa, vội xông ngay ra tiếp cứu. Nhưng trong lúc hốt hoảng quên phứt đi mất là cánh tay trái của mình đã không làm gì được, cả nửa mình bên phải hoàn toàn bỏ trống, rất dễ bị quân địch tấn công. Quả nhiên vừa giơ tay lên đã bị gã nọ xoay mình phóng ra một chưởng, thế là từ đấy không còn biết gì nữa.

Diệu Vũ nghe xong, trầm ngâm giây lát, rồi thở dài:

- Đại sư đã tận lực giúp tiện sư đệ, dẫu không cứu được nhưng cũng đủ tỏ ra đại sư là một bực hiệp nghĩa nhân tâm, đệ tử thực muôn vàn cảm kích.

Bách Duy nói:

- Đã là bạn đồng chí tất phải có bổn phận cứu giúp lẫn nhau. Đạo huynh nói chi đến hai chữ “cảm kích”?

Diệu Vũ nói:

- Nhâm tướng công chắc đang chờ ta, bây giờ để đệ tử đưa đại sư về trước.

Bách Duy nói:

- Vết thương của bần tăng còn đau lắm, thế nào cũng phải nhờ đạo huynh vực về, nhưng còn thi hài của lệnh sư đệ...

Diệu Vũ nói:

- Đệ tử hãy đưa đại sư về trước, rồi sẽ đem thi hài tiểu sư đệ về sau.

Bách Duy nói:

- Theo ý bần tăng, thi hài để ở đây, không người canh giữ, lỡ bị dã thú tha đi thì phiền. Bất nhược đạo huynh hãy đem thi hài lệnh sư đệ về trước, rồi hãy ra đón bần tăng cũng được.

Diệu Vũ nói mãi, hắn cũng nhất định không nghe, đành phải vâng lời, bế pháp thể Diệu Quả về trước.

Bách Duy chờ Diệu Vũ đi khỏi, lạilấy phong thư ban nãy ra xem. Trong thư đại ý tóm tắt như sau:

“... Sau khi gặp “Huyền Chân” lại phải ngầm theo dõi xe Nhâm Vô Tâm. Lần này rất có thể hắn sẽ tới Hồi Thanh Cốc ngoài thôn Tam Tính. Trong thôn có ngôi miếu Thổ địa và trong bát hương có để sẵn mật lệnh. Cứ theo đó mà thi hành, không cần phải liên lạc với cấp trên vội. Các việc cứ tự ý mà làm.”

Bách Duy đọc xong, vo tròn mảnh giấy vứt xuống vũng nước.

Giữa lúc ấy chợt nghe trong bụi cỏ lại có tiếng sột soạt. Bách Duy sợ quá vội quay lại nhìn, thì vừa gặp một con mắt cũng đang nhìn mình chòng chọc.

Bách Duy chỉ thấy xương sống lạnh toát, bất giác rùng mình một cái. Thốt nhiên nghe tiếng nói một ông già từ trong bụi rậm đưa ra:

- Người ngồi đó có phải là môn hạ Thiếu Lâm núi Tung Sơn tên gọi Bách Duy không?

Bách Duy run run hỏi:

- Ngươi là ai? Sao lại biết tên bần tăng?

Trong bụi lại nghe có tiếng cười khanh khách, rồi một ông già bộ mặt đầy sẹo, tóc tai bù xù, chột mắt, cụt một bên chân và một bên tay, mình mặc áo rách, tay chống gậy trúc cũng theo tiếng cười nhảy vụt ra.

Bách Duy giật mình kinh sợ, vội bước lùi lại hai bước. Ông già cụt tay toét miệng ra cười, hai hàm răng nhọn hoắt trắng nhỡn nhe ra như muốn cắn ai.

Hai người trừng mắt nhìn nhau một lúc, chợt người cụt tay rảo bước tiến lên, giơ bàn tay đầy lông lá đập vào vai Bách Duy.

Bách Duy hoảng hốt toan kêu lên, nhưng cổ họng như tắt lại không sao thốt lên thành tiếng. Không ngờ người cụt tay chỉ sẽ vỗ nhẹ lên vai hắn, thở dài nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc, cánh tay này hỏng mất rồi, không sao cứu được nữa.

Bách Duy thấy người cụt tay nói năng hoà nhã, đôi mắt cũng dịu lại, không lạnh lùng như ban nãy, mới hơi yên tâm, liền hỏi:

- Tiền... tiền bối muốn chỉ giáo điều gì?

Người cụt tay chợt lại sầm mặt, nói như gắt:

- Ngươi muốn tra hỏi lai lịch lão phu à?

Bách Duy vội nói:

- Đệ... đệ tử đâu dám...

Người cụt tay nói:

- Ngươi hà tấtphải hỏi lai lịch lão phu. Lão phu là bạn chứ không phải là thù, ngươi cứ yên trí.

Bách Duy ấp úng:

- Dạ, dạ...

Người cụt tay thủng thỉnh nói:

- Vết thương ở cánh tay ngươi tuy không thể cứu được nữa, nhưng ngươi đã vì các bạn võ lâm đồng đạo mà bị thương, lão phu sẽ có cách bồi thường, rồi đây, nếu có dịp lão phu sẽ truyền cho ngươi “chưởng pháp độc tý”.

Bách Duy vừa sợ vừa mừng, luôn miệng cảm ơn. Lão cụt tay chợt nghiêm giọng hỏi:

- Nhâm Vô Tâm độ này có được mạnh không?

Bách Duy thở phào một tiếng như vừa trút được một gánh nặng, nghĩ thầm: “À, thì ra lão quen Nhâm Vô Tâm.” Rồi cung kính thưa rằng:

- Nhâm tướng công gần đây công việc bận lắm, nhưng thân thể vẫn được khang kiện.

Người cụt tay cặp mắt long lanh nói:

- Ngươi chớ nói với hắn là có gặp ta nghe không? Ta không muốn giáp mặt hắn lúc này.

Bách Duy lúng túng:

- Đệ tử xin nhớ!

Lão cụt tay lại nói:

- Ngươi về bảo Vô Tâm phải giải huyệt cho Huyền Chân ngay, hiểu chưa?

Bách Duy ngạc nhiên, nhìn lão một lúc, rồi hỏi:

- Huyền Chân đã bị loạn trí, tiền bối muốn giải huyệt cho hắn làm gì?

Người cụt tay nổi giận nói:

- Lão phu bảo ngươi như thế, tất phải có lý do, ngươi có biết tuân lệnh, còn hỏi lôi thôi làm gì?

Bách Duy ngập ngừng:

- Nhưng... nhưng tiền bối đã không cho đệ tử nói là có gặp tiền bối, thì nếu Nhâm tướng công hỏi vì cớ gì phải giải huyệt ngay cho Huyền Chân, đệ tử biết trả lời thế nào?

Người cụt taycau mày nói:

- Ngươi ngần ấy tuổi đầu, mà không biết tìm cách gì bảo Nhâm Vô Tâm giải huyệt cho Huyền Chân, còn phải đợi lão phu dạy nữa hay sao?

Bách Duy cười một cách khổ sở:

- Nhưng... nhưng bần tăng...

Người cụt tay lại quát:

- Thôi im đi! Ngươi cứ bảo Nhâm Vô Tâm giải huyệt xong, tự khắc Huyền Chân sẽ nói rõ cho hắn nghe.

Bách Duy rất lấy làm ngạc nhiên, không hiểu tại sao ông già kỳ dị này cứ nhất định bắt Vô Tâm giải huyệt cho Huyền Chân để làm gì? Dụng ý của ông ta ở chỗ nào? Còn đang băn khoăn nghĩ ngợi, chợt lại nghe ông già nói:

- Ngươi không bảo được Nhâm Vô Tâm thì tự mình giải lấy không được hay sao?

Bách Duy lắc đầu:

- Vô Tâm điểm huyệt bằng một thủ pháp riêng, đệ tử làm sao mà giải nổi?

Người cụt tay nói:

- Khó gì? Để ta truyền cho ngươi cách giải.

Bách Duy khấp khởi mừng thầm, vội quỳ xuống xin thụ giáo. Người cụt tay hình như đã chuẩn bị từ trước, bèn lấy trong mình ra một mảnh giấy gấp thành ba góc, nói:

- Đây là thủ pháp điểm huyệt riêng của Vô Tâm, một người có căn cơ võ công như ngươi, chỉ luyện chừng ba giờ là thuộc.

Bách Duy vội khom lưng tiếp lấy nói:

- Đa tạ tiền bối!

Ông già chợt lắng tai nghe ngóng rồi nói:

- Có người tới! Thôi ta đi... nhớ đừng cho ai biết cuộc gặp gỡ hôm nay nhé!

Nói vừa dứt lời, người đã đi khỏi một quãng xa. Bách Duy mừng như vớ được của báu vội cất mảnh giấy vào bọc, rồi nghiêm trang ngồi đợi.

Chỉ trong thoáng chốc Diệu Vũ quả đã trở lại, nói với Bách Duy:

- Nhâm tướng công chờ đã lâu, chúng ta nên về đi thôi!

Bách Duy gật đầu, Diệu Vũ nghiêng mình xin lỗi, rồi cắp ngang lưng lão chạy đi như bay.

Cỗ xe ngựa lúc này cũng đã vào tới trong động. Mọi người thấy Bách Duy về, đều xúm lại hỏi thăm. Diệu Pháp chợt quỳ xuống đất, rập đầu ba lượt, nói:

- Tệ sư đệ nhờ ơn đại sư thành toàn, Diệu Pháp này xin đa tạ.

Vừa nói vừa ứa nước mắt. Bách Duy vội vái đáp lại, mọi người cùng than thở bùi ngùi.

Vô Tâm đưa mắt nhìn thi hài Diệu Quả, thở dài nói:

- Cái chết của Diệu Quả đạo huynh đã làm cho Nhâm Vô Tâm đau đớn. Lại còn việc Huyền Chân đạo trưởng... Ôi! Vô Tâm này còn mặt mũi nào đối với vong hồn các vị tiền bối Vũ Đương?

Diệu Pháp nói:

- Môn hộ Vũ Đương tuy gặp nhiều bất hạnh, nhưng đệ tử Vũ Đương nếu có thể vì giang hồ nêu cao chính nghĩa mà chết, thì lại là một đại hạnh trong cái bất hạnh của phái Vũ Đương.

Giọng nói sang sảng, như tiếng dùi ngọc gõ chuông vàng, làm cho Bách Duy cũng phải sinh lòng kính sợ.

Nhâm Vô Tâm lắc đầu thở dài:

- Nhưng mà...

Diệu Pháp ngẩng đầu, cất cao giọng nói:

- Nhưng nếu tướng công chỉ biết tự trách tự thẹn, tự diệt chí khí, không chịu phấn khởi cố gắng, khiến cho nhà Nam Cung thế gia không cần phải đánh cũng thắng, thì bọn đệ tử Vũ Đương chúng tôi dẫu chết cũng không nhắm được mắt!

Còn nếu tướng công không lấythế làm nản chí, phấn lực tự cường, hăng hái cùng quân thù quyết một còn một mất thì anh em chúng tôi dẫu phải chết tới mấy mươi kiếp cũng được ngậm cười chín suối!

Mấy câu chính nghĩa từ nghiêm của Diệu Pháp đã làm cho Vô Tâm toát mồ hôi trán, chàng run sợ cúi đầu nói:

- Đạo huynh lấy đại nghĩa trách mắng, Vô Tâm này đâu dám không tuân.

Diệu Pháp lúc ấy mới tươi cười, đứng lên nói:

- Vậy thì tốt hơn hết là chúng ta phải dời khỏi đây tức khắc. Lúc này đâu phải là lúc chỉ ngồi trông nhau mà thở ngắn than dài.

Diệu Vũ hỏi:

- Chúng ta nên đi đâu bây giờ? Xin Nhâm tướng công ra lệnh.

Nói xong nhảy lên xe cầm lấy dây cương trong tay Diệu Không rồi quay lại nói to:

- Xin mời các vị lên xe, để Diệu Vũ đánh xe đưa các vị đi.

Mọi người lần lượt lên xe. Diệu Pháp buộc pháp thể Diệu Quả vào gầm xe, rồi nhảylên sau cùng. Vô Tâm chỉ về phía đông nói:

- Đi lối này! Tôi không tin rằng nhà Nam Cung thế gia có thủ đoạn thần thông phá huỷ được hết những bí huyệt của chúng ta.

Vừa ngồi yên đâu đấy, Bách Duy chợt hỏi Diệu Pháp:

- Đạo huynh sao không tìm một ngôi đất tạm an táng pháp thể Diệu Quả đạo huynh, còn định đưa đi đâu nữa?

Diệu Pháp nói:

- Tự vì Nam Cung thế gia một ngày chưa diệt thì thi thể sư đệ tôi cũng một ngày chưa chôn! Nếu Nam Cung thế gia có thể giết hết bốn anh em tôi, chúng tôi cũng tình nguyện phơi thây hoang dã, hoá làm du hồn lệ quỷ, chống đối họ đến cùng!

Bách Duy cảm thấy lạnh người, cúi mặt không dám trông lên. Diệu Pháp đôi mắt đỏ ngầu, ngửa mặt lên trời nói tiếp:

- Nếu trời xanh có mắt, sau này tụi giặc Nam Cung thế gia bị chu diệt, tôi sẽ đem thi hài Diệu Quả sư đệ chôn ngay ở trước mặt quần hào, cử hành một tang lễ cực kỳ trọng thể quang vinh, để cho các bọn vô sỉ trí thức nông cạn cam tâm làm tôi tớ cho nhà Nam Cung thế gia mở to mắt ra mà coi, cho chúng biết rằng nhưng người vì chính nghĩa mà chiến đấu, vì chính nghĩa mà chết, sự hy sinh sẽ còn giá trị tới bực nào!

Bách Duy chột dạ, trong bụng càng bứt rứt không yên, không biết Diệu Pháp nói câu ấy là cốt nói với mình hay nói với ai.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào trong xe, “Huyền Chân” vẫn nằm yên không động đậy, chẳng khác nào một người chết rồi. Bách Duy quả không nói cho Vô Tâm nghe câu chuyện gặp người cụt tay, chỉ thỉnh thoảng lại lén mở tờ giấy dạy cách giải huyệt ra nghiên cứu.

Hai hôm sau Bách Duy đã thuộc lòng cách giải huyệt độc môn của Vô Tâm. Nhưng lúc này hắn lại không muốn giải nữa.

Lý do vì hắn rất băn khoăn không hiểu người cụt tay muốn giải huyệt cho Huyền Chân hay là có dụng ý gì? Chẳng lẽ ông già ấy lại không biết rằng “Huyền Chân” đã điên cuồng rồ dại, nếu giải

huyệt ra, thì chỉ có hại cho Vô Tâm chớ không được ích gì hay sao?

Bao nhiêu lần hắn giơ tay định giải huyệt cho “Huyền Chân” rồi lại vội bỏ tay ngay xuống, trong bụng ngổn ngang trăm ngàn mối mâu thuẫn, mà không biết nói với ai.

Sang đến ngày thứ tư, Vô Tâm càng ngày càng lộ vẻ bồn chồn lo lắng, nhiều lúc ai muốn nói gì, chàng cũng chẳng buồn nghe.

Buổi chiều hôm ấy, Diệu Pháp chợt chỉ tay về phía trước nói:

- Phía trước mặt kia là trấn Sa Kỳ, ra khỏi đấy là đồng bằng Trung Châu, chúng ta nên đi phía nào?

Vô Tâm giật mình, coi bộ như người đang mê chợt tỉnh, ngập ngừng hỏi:

- Trước mặt là trấn Sa Kỳ ư?

Diệu Pháp gật đầu, Vô Tâm lại lặng im không nói gì nữa. Sau đó một lát, Diệu Pháp lại phải hỏi:

- Bây giờ xe cứ đi thẳng ư?

Vô Tâm ngơ ngác một lúc, rồi cười gượng:

- Đừng đi thẳng, quay lại...

Diệu Pháp cau mày hỏi:

- Đi quá rồi hay sao mà phải quay lại?

Vô Tâm vẫn điềm nhiên đáp:

- Quay sang phía Nam Thiệu, tới núi Phục Ngưu.

Bách Duy và Diệu Pháp chỉ đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu. Kế đó cỗ xe lại quay lại, đi về phía núi Phục Ngưu. Sáng sớm hôm sau, xe đã lên tới sườn núi.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề núi non trùng điệp, ngọn nọ tiếp ngọn kia, liên miên bất tuyệt. Vào tới trong núi, dân cư đã thấy thưa dần, quá chút nữa, chỉ còn lác đác một vài nóc nhà của những người kiếm củi, nằm dựa ven sườn núi, mấyđám khói trắng từ trong những căn nhà ấy bốc lên tới lưng chừng rồi tản ra bốn phía, ngoài đường không thấy ai qua lại.

Xe ngựa càng đi càng thấy gập ghềnh, bốn bề càng thấy vắng vẻ, mãi tới một chỗ xung quanh toàn những núi cao vòi vọi, không có lối đi.

Diệu Pháp thò đầu vào xe hỏi:

- Đây đã hết đường đi rồi, làm thế nào?

Trên môi Nhâm Vô Tâm mới thoáng nở một nụ cười héo hắt, thủng thỉnh đáp:

- “Sơn cùng thuỷ tận ngờ không lối, liễu ám hoa minh lại một làng.” Ấy chính là cái chỗ thần bí của căn động này là ở hai chữ “không lối” ấy.

Diệu Pháp lúc này mới tươi tỉnh, nghĩ thầm: “Chỗ này quả kín đáo thật. Nhà Nam Cung thế gia cù có tài tiên tri, cũng quyết không thể tìm ra được.”

Nghĩ đến đấy tinh thần lại trở nên phấn chấn, bèn nhảy xuống xe dắt ngựa đi lên. Đi ước nửa giờ nữa thì tới trong cùng hang núi. Vô Tâm chợt mở cửa xe, thò đầu ra nói:

- Đỗ lại!

Diệu Pháp quát to một tiếng, rồi ghìm ngựa lại. Vô Tâm đưa mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, rồi thốt nhiên ngửa cổ lên trời, hú một tiếng thật dài.

Tiếng hú cao vút lên tới mây xanh, tiếng thứ nhất vừa dứt, lập tức có những tiếng hồi âm ở các vách núi vọng lại, vang vang tưởng như có hàng trăm ngàn người núp ở sau bốn dãy núi đồng thanh hoạ lại tiếng hú của Vô Tâm.

Bách Duy buột miệng hỏi:

- Hồi Thanh Cốc?

Vô Tâm mỉm cười gật đầu:

- Chính là Hồi Thanh Cốc!

Hồi thanh qua lại mãi không ngừng, ước chừng nguội chén nước trà, đâu đây mới khôi phục được yên tĩnh.

Vô Tâm nhảy lên nóc xe, đặt tay lên miệng gọi to:

- Nghĩa kỳ... phấp phới... Nghĩa kỳ... phấp phới...

Tức thì lại có cả trăm ngàn tiếng từ bốn phương dội lại:

- Nghĩa kỳ... phấp phới... Nghĩa kỳ... phấp phới...

Chờ một lúc lâu, âm thanh mới lắng dịu. Vô Tâm vẫn đứng trên mui xe, lắng tai nghe ngóng.

Lúc này tiếng vang đã dứt hẳn, nhưng bốn phía chỉ nghe tiếng gió thổi rì rào, tiếng lá bay xào xạc, ngoài ra không còn nghe thấy gì khác nữa.

Vô Tâm sắc mặt càng lúc càng trở nên trầm trọng, lông mày càng cau díu lại. Chàng sốt ruột, lại bắc loa tay lên miệng gọi lại:

- Nghĩa kỳ... phấp phới... Nghĩa kỳ... phấp phới...

Nhưng âm vang đã dứt, mà bốn bề vẫn yên lặng như tờ, không hề có phản ứng, mồ hôi trên trán Vô Tâm đã bắt đầu đọng lại thành giọt, từ từ chảy xuống gò má.

Bọn Diệu Pháp và Bách Duy đều đoán bốn chữ "Nghĩa kỳ phấp phới" tất là tín hiệu Vô Tâm vẫn dùng để liên lạc với những người trong bí động. Nhưng nếu trong động vẫn bình yên vô sự thì từ nãy đến giờ nghe tiếng Vô Tâm gọi, tất thế nào cũng phải chạy ra chứ?

Cứ xem qua tình hình đó, đủ thấy rằng nơi đây hẳn đã có biến cố gì vừa mới xảy ra.

Mọi người đang hồi hộp ngóng chờ, chợt thấy Vô Tâm nhảy xuống đất, thân hình nhẹ như con én vùn vụt lao về hẻm núi phía tây.

Diệu Pháp kinh sợ kêu lên:

- Nhâm tướng công, thong thả chờ chúng tôi với!

Nói chưa dứt lời, đã cùng Diệu Vũ, Diệu Không băng mình nhảy theo.

Lúc này Vô Tâm đã nhảy lên một tảng quái thạch trên đỉnh núi, mặc cho bọn Diệu Pháp kêu gọi hết hơi, chàng cũng lờ như không nghe tiếng.

Bọn Diệu Pháp đuổi tới chân núi, nhìn lên đỉnh núi đã không thấy Vô Tâm đâu nữa. Diệu Vũ nói:

- Ở đấy chắc có bí đạo, chúng ta lên mau!

Nói dứt lời, cả ba người cùng thoăn thoắt leo lên, thoáng chốc cũng mất hút vào phía sau mỏm núi.

Còn lại một mình Bách Duy bồi hồi bên xe, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, rồi lẩm bẩm: "Nếu đây là thôn Tam Tính, thì miếu Thành Hoàng ở đâu?"

oOo

Lúc này bọn Diệu Pháp đã vào tới con đường bí đạo, ngửng mắt trông lên chỉ thấy hai bên vách núi cao sừng sững, bên trên có một kẽ hở đủ trông thấy trời xanh, hình thế thực là hiểm ác.

Ba người nối đuôi nhau rón rén đi lên. Diệu Không quay lại nói với hai người đi sau:

- Nhâm tướng...

Hai tiếng đó vừa thốt ra khỏi miệng, cả ba người bất giác chợt giật mình kinh sợ. Thì ra tiếng nói của Diệu Không tuy nhỏ, nhưng hồi âm lại ầm ầm như sấm dậy, phóng tiếng nói lên cao gấp mười lần.

Diệu Không im bặt không dám nói nữa. Một lúc sau Diệu Vũ mới hạ thật thấp giọng như người nói thầm:

- Chỗ này hiểm trở quá, nếu Nam Cung thế gia cho người mai phục trên đỉnh núi kia mà lăn gỗ đá xuống thì chúng ta dù có bản lĩnh tày trời cũng không hòng thoát chết.

Đi được một lát, Diệu Không chợt dừng chân lại hỏi:

- Sư huynh có ngửi thấy gì không?

Diệu Pháp cau mày chum mũi hít một hơi dài, bất giác cũng tái mặt run run nói:

- Quái lạ! Hay là Nhâm tướng công làm sao rồi?

Diệu Vũ lúc này cũng vừa ngửi thấy mùi máu tanh tanh, theo chiều gió thoang thoảng đưa lại.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, rồi chẳng nói chẳng rằng, cùng cắm đầu chạy miết. Chạy được một quãng, Diệu Không đã trông thấy bóng Nhâm Vô Tâm đứng sừng sững phía trước mặt, không động không cựa, tuy trông bộ dạng như người mất hồn, nhưng không hề bị thương, lúc ấy mới thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Mãi lúc tới gần mới nhận ra trước mặt Vô Tâm có đến hơn mười cái xác nằm chồng chất lên nhau, máu me đầm đìa, cực kỳ thê thảm.

Bọn Diệu Pháp trông thấy đống tử thi, bất giác đều rùng mình kinh sợ, hai mắt hoa lên, mặt mày xây xẩm, chỉ chực buồn nôn.

Ba người vội quay mặt đi, cố trấn tĩnh tinh thần, rồi vừa đằng hắng, vừa bước lại phía Vô Tâm.

Vô Tâm ngẩng đầu nhìn ba người bằng một cặp mắt ngơ ngác mất hồn, tựa hồ như không nhận ra là ai. Diệu Pháp sợ hãi, rụt rè gọi:

- Nhâm tướng công... Nhâm tướng công....

Nhâm Vô Tâm trên môi chợt thoáng hiện nụ cười, hỏi:

- Các vị cũng tới đấy à? Tốt.

Rồi lại ngây mặt ra nhìn đống tử thi.

Diệu Pháp nhìn theo hướng mắt chàng, thì ra chàng đang đăm đăm nhìn vào một chiếc hộp bằng gỗ tử đàn, để trên đống hài cốt.

Chiếc hộp đặt chính giữa đống xác chết, rõ ràng là cố ý để cho Nhâm Vô Tâm xem, mà Vô Tâm thì cứ đứng ngây ra nhìn, không dám mở.

Diệu Vũ xé mảnh vạt áo buộc vào bàn tay, định cầm chiếc hộp lên xem, không ngờ vừa đưa tay ra, đã bị Vô Tâm kéo lại. Diệu Vũ cười gượng nói:

- Đằng nào ta cũng phải mở ra xem bên trong đựng cái gì, sao tướng công lại giữ lại?

Vô Tâm cười một cách buồn bã:

- Tôi cũng có tay, hà tất phải phiền đạo huynh?

Diệu Vũ không dám nói gì nữa, chỉ lẳng lặng lui ra. Diệu Pháp liền cầm mảnh vạt áo ở tay Diệu Vũ đưa cho Vô Tâm. Vô Tâm cầm lấy buộc vào bàn tay mình.

Chương 51: Mạo Nguy Hiểm Tra Xét Mật Kiện

Nhâm Vô Tâm cúi xuống cầm chiếc hộp gỗ đàn lên, ngần ngừ một lúc, rồi từ từ mở ra.

Diệu Pháp, Diệu Không, Diệu Vũ đều nín thở, hồi hộp, sáu luồng nhỡn tuyến đều đổ dồn vào chiếc hộp, chỉ sợ bên trong là ám khí, hoặc thuốc độc gì chăng?

Không ngờ khi nắp hộp mở ra, chỉ thấy bên trong vẻn vẹn có một cuốn sách nhỏ, bằng giấy xuyến chỉ màu vàng.

Dưới ánh sáng lờ mờ, thấy trên bìa sách có một dòng chữ đề rằng: “Nam Cung thế gia nhiếp tâm mê hồn thuật chi bí”. Bên cạnh mười một chữ đó, còn có một hàng chữ nhỏ, viết rằng: “Hà sóc Thốn Tâm Tẩu đem bảy đệ tử ‘Thốn tâm môn’ cùng bọn Chu Khả Pháp, Lâm Chính, Ngộ Mộng Tử gồm mười một đồng đạo khổ công nghiên cứu suốt năm, may có sở đắc, kính xin chép lại đây.”

Bọn Diệu Pháp tuy không mấy khi ra chỗ giang hồ, nhưng cũng biết Hà sóc Thốn Tâm Tẩu là một ông già đã chín mươi bảy tuổi. Bắt đầu từ năm mười bảy tuổi, ông ta tiếp chưởng môn hộ “Thốn tâm môn” đến nay, chỉ chuyên tâm nhất chí nghiên cứu bí quyết “Nhiếp Tâm Thuật”, ngày đêm không nghỉ. Bí quyết cương thi quyền của “Ngôn gia môn” đất Thần Châu cũng bị ông ta phá được.

Diệu Pháp đọc xong dòng chữ nhỏ, liền sẽ hỏi:

- Đệ tử nghe người ta nói là Thốn Tâm Tẩu và bảy đệ tử trước đây hai năm, thốt nhiên mất tích có lẽ là họ được tướng công đón về đây chăng?

Vô Tâm gật đầu, sắc mặt đầy vẻ đau khổ. Bọn Diệu Pháp đăm đăm nhìn đống tử thi, run run hỏi:

- Vậy thì đây là... đây là...

Vô Tâm thủng thỉnh đáp:

- Đây chính là thi hài Thốn Tâm Tẩu và bảy môn hạ ông ta.

Ba người nghe xong, bất giác cùng cảm thấy lạnh toát cả người, không sao ngăn nổi hai hàng nước mắt. Vô Tâm thò mấy ngón tay run run vào hộp, định nhấc cuốn sách ra. Diệu Vũ vội kêu:

- Nhâm tướng công, đừng... không được..

Vô Tâm dừng tay, ngoảnh lại nhìn, ra ý hỏi. Diệu Vũ nói:

- Cuốn sách này đã khám phá ra những sự bí mật của Nam Cung thế gia, thì sao họ không huỷ ngay đi, mà lại để cho ta tìm thấy? Có phải rõ ràng là vô lý không? Mà trên đời đại phàm những sự vô lý, bên trong tất phải có âm mưu...

Diệu Pháp gật đầu nói tiếp:

- Tam đệ nói rất phải. Cuốn sách này chính là cái mồi để nhử người ta. Nhâm tướng công cũng nên cẩn thận.

Vô Tâm cười một cách đau khổ:

- Tại hạ không phải là không biết thế, nhưng mắt đã được trông thấy cái chìa khoá mở chiếc cửa bí mật mà bao nhiêu năm nay, không một giờ khắc nào không lao tâm khổ trí tìm tòi, suy xét, có lẽ nào lại bỏ qua không cầm?

Diệu Vũ nói:

- Theo ý đệ tử thì cuốn sách này chỉ có cái bìa là thật, tướng công hà tất phải xem.

Vô Tâm nói:

- Ngộ lỡ bên trong toàn là bí quyết thật, mà ta bỏ qua không xem, có phải là ôm hận nghìn đời không?

Diệu Vũ cười nói:

- Vậy thì lại càng khó lắm, trừ phi người trong Nam Cung thế gia đều hoá điên cả thì không kể.

Vô Tâm nói:

- Biết đâu trong Nam Cung thế gia có người chợt thấy lương tâm phát hiện, không nỡ để công đạo võ lâm do thế mà chìm đắm, nên mới lấy trộm bí cấp để giữa chỗ mà hắn biết chắc chắn bọn ta sẽ đi qua?

Diệu Vũ sửng sốt, lẩm bẩm nói một mình:

- Mong rằng như thế.

Vô Tâm lại tiếp:

- Lại nữa, biết đâu không có một bực võ lâm dị nhân nào vì muốn ngầm giúp mình, mới đánh cắp

cuốn sách này ở trong Nam Cung thế gia, đem bỏ ra đây, cho ta trông thấy?

Ba người nghe chàng nói cũng có vẻ hợp lý, bèn đưa mắt nhìn nhau. Diệu Pháp gật đầu nói:

- Cũng có thể.

Vô Tâm bèn không do dự gì nữa, lập tức cầm cuốn sách và mở ra, bọn Diệu Pháp cũng xúm lại xem.

Lúc ấy chính là lúc mà Bách Duy đứng ngoài sơn cốc đứng bồn chồn nóng nảy như con kiến bò trên miệng chén nước nóng.

Thốt nhiên hắn ngửi thấy một mùi gì khen khét như mùi lửa cháy theo chiều gió đưa lại, rõ ràng là có ai đốt cái gì ở đâu đây. Bách Duy giật mình vội quay đầu nhìn về phía có mùi đó, chỉ thấy từ trong núi đá có một luồng khói bốc lên, không đoán cũng biết trong núi tất có đường vào.

Bách Duy lập tức cài chặt cửa xe lại, rồi tung mình chạy về phía đó.

Ngọn núi này hình thể rất cheo leo hiểm trở, Bách Duy khinh công cũng khá cao, nên chỉ vài lần nhô lên hụp xuống thì đã xông tới đầu ngọn khói.

Luồng khói tuy đặc nhưng Bách Duy nhờ có nội công thâm hậu, nên mục lực vẫn tinh tường, còn trông rõ chỗ luồng khói bốc lên là sau một khóm mây, dây mây quấn chằng chịt, nếu không có đám khói đặc thì không ai có thể trông thấy bên trong còn có một khe núi.

Bách Duy dồn chân lực vào tay trái, rồi vơ lấy nắm dây mây leo sang. Vạch bụi mây ra đã thấy một khe núi vừa đủ để một người chui lọt.

Càng vào trong, khói lại càng dày đặc, làm cho Bách Duy không sao mở mắt ra được, đành cứ bước lần đi, tay vịn vào vách đá.

Đi khoảng chừng nguội hai chén nước trà, chỉ thấy vách đá càng đi lên càng nóng, dần dần không thể vịn tay được nữa. Bách Duy biết rằng đây đã gần đến chỗ đám cháy.

Hắn đang lo lắng không biết nên vịn vào đâu mà ra khỏi khe núi, thốt nhiên thấy hơi thở đã dễ dàng, thì ra luồng khói lúc này đã loãng, đám cháy có lẽ đã tắt, nhưng hơi nóng vẫn còn lưu trên vách đá!

Lại quá một lúc nữa, Bách Duy mới từ từ mở được mắt ra, nhưng trong khe núi không có ánh mặt trời, bóng sáng cực kỳ ảm đạm, không sao nhìn ra xa được.

Bách Duy rảo bước tiến lên, chợt thấy một luồng ánh sáng từ trong đám khói chiếu thẳng vào mắt,

thì ra đã tới cửa hang.

Hắn lao mình nhảy vụt ra ngoài, đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy địa thế nơi mình đứng rất cao, bốn mặt đều có ngọn núi bao bọc, mà đám cháy vừa rồi là một căn nhà gỗ.

Lúc này ngọn lửa tuy đã tắt, nhưng trong những cây cột gỗ vẫn còn những tia lửa bắn ra lách tách. Bách Duy cúi đầu nhìn xuống phía dưới, mới biết đó chính là một xóm nhỏ.

Trong xóm chỉ rải rác mấy căn nhà, nhưng cách kiến trúc rất tinh nhã, tường gạch cột đỏ, dựng tản mác khắp bốn phía, chính giữa xóm có một dòng nước từ rặng trúc ngoằn ngoèo bò vào, không biết chảy tới tận đâu.

Trước cửa mỗi nhà đều có một chiếc cầu nhỏ, lan can sơn đen, sàn cầu sơn xanh, nổi bật giữa đám lá cây xanh biếc. Thật là một nơi phong cảnh hữu tình.

Bách Duy đứng ngắm một lúc, bất giác than thầm:

“Nơi đây rõ ràng là Đào Nguyên thế ngoại, cách tuyệt trần hoàn. Chắc là chỗ ở của vị cao nhân nào ngày trước. Không hiểu tại sao Vô Tâm lại chọn làm nơi bí mật để tụ tập anh tài?”

Lúc này trong xóm đều yên lặng như tờ, cả bọn Nhâm Vô Tâm cũng không thấy bóng dáng. Bách Duy đắc ý nghĩ thầm: “Có lẽ chính Nhâm Vô Tâm cũng không ngờ xóm này lại còn một con đường bí mật đi thông sang nữa.”

Chợt hắn lại nhận ra một con đường nhỏ, quanh co lượn tới chỗ nhà cháy. Hắn chột dạ nghĩ bụng: “Hay căn nhà cháy kia là miếu Thành Hoàng cũng nên?” Nghĩ tới đấy, hắn vội rảo bước đi vào đám lửa tàn, mặc cho khói lửa vẫn còn xông lên một mùi khét lẹt.

Hắn trông thấy kèo cột trong nhà đã cháy đen thui, nhưng trong gian chính vẫn còn ngôi tượng bằng đất sét, tuy những nét son tô điểm bên ngoài đã bị lửa đốt đen sì, nhưng còn nhận rõ đai cân tề chỉnh, chính là pho tượng Thành Hoàng. Bách Duy giậm chân kêu:

- Khổ quá!

Miếu Thành Hoàng đã cháy, thì tờ mật lệnh của Nam Cung thế gia còn tìm sao được nữa? Không biết trong tờ mật lệnh có lệnh mật gì? Có liên can gì đến mình không?

Hắn băn khoăn một lát, rồi lại chợt hốt hoảng nghĩ thầm: “Ngôi miếu này nhất định bị người nhà Nam Cung thế gia đốt. Nhưng sao họ đã để mật lệnh ở đây mà lại còn đốt đi? Hay là... hay là họ đã biết được người được phái tới đây lấy mật lệnh bị ta giết chết rồi chăng?”

Hắn nghĩ tới đấy, mồ hôi lại toát ra như tắm, chân tay run lẩy bẩy, cơ hồ đứng không vững.

Hắn run sợ một lúc, lại cố định thần kiểm điểm lại mọi việc mình làm, thấy rằng không còn chỗ nào sơ hở, có thể lộ tẩy được. Thế thì vì cớ gì mật lệnh bị huỷ?

Hắn suy đi nghĩ lại mãi vẫn không sao tìm được giải đáp, đành đứng lên tìm một chỗ kín đáo nấp, chờ bọn Nhâm Vô Tâm xuất hiện.

oOo

Đây nói về Nhâm Vô Tâm, sau khi đắn đo một lúc, mới quả quyết mở cuốn sách giấy vàng ra xem.

Sáu luồng nhỡn tuyến của ba anh em Diệu Pháp cũng đều chiếu thẳng vào những dòng chữ ngay ngắn mềm mại trên trang sách nhỏ, quả nhiên đều nói về bí thuật nhiếp tâm. Chỉ đáng tiếc một điều là câu nào quan trọng cũng đều bị máu bôi bẩn cả.

Trên mỗi trang giấy ít nhất cũng có tới mười mấy chỗ bị bôi bẩn, trông giống như cái bộ mặt cười một cách đanh ác của Nam Cung phu nhân.

Nhâm Vô Tâm uất ức, ném cuốn sách xuống đất, nghiến răng nói:

- Mấy năm tâm huyết, phút chốc thành không. Từ nay trở đi chắc không còn hy vọng khám phá ra những sự bí ẩn của Nam Cung thế gia nữa!

Bọn Diệu Pháp trong bụng cũng đau đớn bàng hoàng, nhưng vì thấy Vô Tâm buồn quá, nên phải cố nén. Diệu Vũ gượng cười nói:

- Trên đời đã có người tìm được sự bí mật trong thuật “Nhiếp Tâm” của Nam Cung thế gia, thì tất cũng có người thứ hai tìm được. Tướng công đừng vội nản!

Vô Tâm ngửa mặt lên trời, thở dài:

- Ai là người thứ hai? Và hiện giờ người ấy ở đâu?

Diệu Pháp vội nói lảng:

- Thôi, đứng đây mãi cũng vô ích. Ta thử vào trong này xem có thấy gì lạ không?

Nhâm Vô Tâm gật đầu, rồi vượt qua đám tử thi đi lên. Bọn Diệu Pháp cũng vội chạy theo.

Đi một quãng nữa, hai bên vách núi đã mở rộng dần, rồi tới một con đường ngoằn ngoèo ăn thông xuống chân núi.

Dưới chân núi toàn những rào tre nhà lá, dòng nước quanh co, trông rõ ra cảnh tượng thái bình yên ổn, không ai dám ngờ nơi đây vừa xảy ra một cuộc chém giết kinh hồn, máu tuôn thành vũng.

Diệu Pháp thở dài nói:

- Tôi vẫn tưởng đến đây đã là sơn cùng thuỷ tận, không ngờ lại còn một nơi tiên cảnh Đào nguyên thế này! Không hiểu trước kia Nhâm tướng công làm thế nào mà tìm được?

Vô Tâm nói:

- Thôn Tam Tính nguyên là đất tránh loạn của ba họ Tần, Bạch, Điền. Trưởng bối của ba họ nhà ấy ngày xưa cũng đều là danh nhân trong võ lâm, đến lúc về già mới khám phá thế tình về đây sửa sang mảnh đất này làm nơi cư ngụ. Sau ba vị chết đi, con cháu họ đang thời trai tráng không cam tịch mịch, nên chỉ ba năm sau đều bỏ đi hết, chỉ còn để một người lão bộc ở lại trông coi. Giòng dõi ba họ đó sau này có kẻ bị quân thù giết, có kẻ quên cả dĩ vãng, chỉ còn một vị công tử tên gọi Tần Vũ, hãy còn lưu lạc trong giang hồ.

Chàng ngừng một lát rồi lại nói:

- Tần Vũ hồi nhỏ bị cha quản thúc rất nghiêm. Nên khi lạc bước hồng trần, thấy cảnh thế giới phồn hoa, không khỏi mê hồn choáng mắt. Tuy đã tự kiềm chế, mà rút cuộc vẫn xa ngã và vòng tửu sắc, đến nỗi nghèo xác nghèo xơ, một lỗ cắm dùi không có.

Diệu Pháp than rằng:

- Nhưng hạng thiếu niên như thế trên đời này thiếu gì?

Lúc này ba người đã xuống tới chân núi, Vô Tâm tiếp tục kể:

- Sau hồi hắn bèn nghĩ cách đem bán khu đất này đi. Các vị thử nghĩ một nơi tuyệt cốc thế này, chỉ trừ bọn mấy ông già chán đời, còn ai hoá dại tìm vào đây mà ở? Huống hồ đất đã không có văn tự, chứng khoán, mua bán toàn nói miệng không, vả ai là người chịu tin một kẻ ăn mày lại có cái sản nghiệp lớn đến thế này? Nên mặc dù hắn muốn nói khôn nói khéo thế nào cũng không ai chịu bỏ tiền ra mua.

Diệu Vũ hỏi:

- Thế chắc tướng công mua, phải không?

Vô Tâm gật đầu. Diệu Vũ lại cau mày nói:

- Đệ tử liều lĩnh dám đánh bạo hỏi tướng công một câu.

Vô Tâm nói:

- Đạo huynh cứ hỏi:

Diệu Vũ nói:

- Đất này dùng làm nơi ẩn dật cho các vị cao nhân thì thật là kín đáo hợp cảnh, nhưng nếu dùng làm một căn cứ bí mật để chống đối với nhà Nam Cung thế gia, đệ tử e rằng chưa đủ.

Vô Tâm thoáng hiện một nụ cười buồn bã nói:

- Tại hạ mua xong, liền dùng danh nghĩa một vị thượng nhân đất này, kiếm lấy ba nhà nghèo, cũng là họ Điền, họ Tần, và họ Bạch. Bọn họ nghèo quá, không còn cách gì sinh sống nữa, tại hạ mới mua cho họ đủ các thứ dụng cụ làm ăn, và lương thực để họ ở đây lại bắt họ đào một cái hầm bí mật ở bên dưới những căn nhà kia.

Diệu Vũ cười nói:

- Tướng công lo liệu thật chu đáo, không ai ngờ bên trong tuyệt cốc lại còn có bí huyệt, và càng không ngờ là tướng công lại dùng ba nhà thường dân làm bức bình phong che chở.

Vô Tâm nói:

- Ba nhà ấy toàn là những người thật thà có thể tin được. Không biết bây giờ họ ra sao? Ôi!

Nét mặt chàng chợt lộ vẻ đau đớn, thở dài:

- Hồi mới tới đây, họ sống cũng vất vả lắm. Nhưng hồi này đã ung dung rồi. Tại hạ rất ăn năn vì đã lôi cuốn họ vào những chuyện cừu thù chém giết trong võ lâm. Phen này nếu họ bị chết bởi độc thủ của Nam Cung thế gia thì thật là tại hạ đã hại họ!

Trong khi nói, bốn người đã đi tới dãy nhà bên trong hàng tre trúc, bốn bề vẫn im lìm, không hề nghe có tiếng động. Diệu Vũ vội đổi sang chuyện khác, nói nhỏ:

- Đệ tử và tướng công vào trước, xem động tĩnh như thế nào đã.

Bách Duy nấp trong đám gạch ngói cháy, chờ một lúc quả thấy bọn Vô Tâm đi đến. Hắn ngần ngừ không biết có nên ra mặt, hay nên lẻn về xe. Giữa lúc ấy hắn chợt trông thấy trong đống ngói có một vật gì hơi óng ánh vàng.

Bách Duy vội cúi xuống, lom khom bò gần lại, lấy một đoạn gỗ cháy dở, khều ra xem, thì ra là một cái lư hương bằng đồng, miệng lư úp chụp xuống đất, thân lư tuy đã bị lửa hun đen sì, nhưng vì chất đồng tốt, nên không những không bị chảy ra, mà còn một vài chỗ sắc đồng chưa biến nên bị ánh mặt trời chiếu vào, còn trông thấy óng ánh.

Bách Duy chợt lại động lòng, bèn cầm que củi bới hết tro ra, rồi sờ tay vào xem, thấy chiếc lư tuy

vẫn còn hơi nóng, nhưng không đến nỗi bỏng tay. Hắn cầm tay lư nhấc lên, tàn hương bay tản ra bốn phía, trong lòng lư quả nhiên có một cái ống bằng đồng.

Loại ống đồng này hắn đã được trông thấy nhiều lần, nên không cần đoán cũng biết ngay là vật của Nam Cung thế gia thường dùng để bí mật liên lạc với các thuộc hạ.

Bách Duy vừa sợ vừa mừng, trống ngực đập thình thịch. Hắn phải ngồi yên một lúc cho định thần, rồi mới từ từ mở nắp ống ra, quả nhiên trong ống có một mảnh giấy, vẫn là loại giấy dùng để truyền mật lệnh mọi ngày.

Hắn hồi hộp mở giấy ra đọc, trong giấy đại ý nói rằng:“Bọn Nhâm Vô Tâm chắc lúc này đã tới, hoặc sắp tới, phải cẩn thận kẻo lộ tung tích, và cần chú ý theo dõi hành động của từng người trong bọn, nhất là Bách Duy...”

Bách Duy tái mặt, cười nhạt một tiếng, rồi lại tiếp tục đọc:“Ba sư đệ của Bách Duy có đi theo bọn đó không? Hình trạng “Huyền Chân” có gì khác không? Đó là hai điểm cần phải chú ý đặc biệt. Khi xong việc nhớ viết ngay báo cáo cho vào chiếc ống đồng này, đặt trả về chỗ cũ. Nhớ lấy!”

Từ đây trở xuống đều viết bằng bút son, có lẽ là cốt để người đọc đặc biệt chú ý:

“... Đêm rằm tháng này, đi lên phía trước khoảng chừng trăm dặm, có một cái quán gọi là Quán Truyền Thanh. Sang canh ba, ngươi đến dưới gốc hoè ngoài cửa quán sẽ có một người mặc áo xanh quần đỏ cầm đèn lồng vuông, đi qua đi lại ba lượt, chờ khi nào hắn đi thẳng ngươi sẽ đi theo, nhưng không nên hỏi han gì cả.

Đi chừng một hai dặm (không nhất định). Bao giờ thấy gã cầm đèn đốt đèn đi, thì tức là đã tới địa điểm đích xác. Ngươi phải lập tức hạ thủ giết ngay tên ấy đi, không được chần chừ.”

Đọc đến đây, Bách Duy chợt cảm thấy lạnh toát xương sống, trán râm rấp mồ hôi, lão cố nén xúc động, hồi hộp đọc tiếp:

“Xong rồi ngươi dẫm lên đống tàn tro, sẽ đọc mấy câu này: “Người đời khó tìm thuốc bất tử, Thần tiên trong Cốc có phúc lịnh.” Đọc đi dọc lại tới lần thứ bảy, trong bóng tối sẽ có người lên tiếng hỏi ngươi là ai, ngươi nhớ trả lời “Người bất tử”. Người ấy sẽ chỉ bảo cho ngươi các việc cơ mật. Có chỗ nào không hiểu, ngươi phải hỏi lại cho kỹ, rồi ghi tất cả vào một mảnh giấy, không được bỏ sót một chữ, và cần nhất là không được tò mò rình xem mặt người ấy...”

“Sau đó chờ tới canh năm, sẽ có người mặc áo xanh quần đỏ từ phía đông đi lại, tay xách chiếc lồng chim, trong lồng có một con bồ câu. Ngươi hãy giết ngay người ấy đi, rồi đem mảnh giấy ghi lời người bí mật buộc vào chân chim, thả cho nó bay đi. Việc này rất quan trọng, không nên coi thường. Đây là lệnh!”

Bách Duy đọc một hơi hết tờ mật lệnh, mới ngửa cổ lên trời thở ra một hơi dài. Trong bụng bồi hồi, ngổn ngang trăm mối.

Điều làm cho hắn thắc mắc nhất là tại sao chiếc lư hương lại nằm úp chụp dưới đất? Trong khi miếu bị thất hoả, bàn thờ khám thờ đều cháy thành than, chiếc lư đồng tại sao không bị chảy ra mà lại chỉ bị xém đen một vài chỗ? Xem thế đủ hiểu là trước khi miếu thất hoả, chiếc lư đã bị lật xuống đất rồi, lửa chỉ cháy ở trên cao, nên lư vẫn còn nguyên vẹn.

Nhưng có lý gì trước khi đốt miếu, thủ phạm lại còn cẩn thận đặt chiếc lư xuống đất rồi mới phóng hoả? Vậy thì ai để chiếc lư xuống đấy?

Việc này chỉ có thể suy luận được rằng: Trước khi thất hoả, trong miếu tất đã xảy ra một cuộc ẩu đả dữ dội, bàn thờ khám thờ, đều bị đạp đổ nên chiếc lư mới bị lật úp xuống đất.

Cách suy luận như vậy, nghe chừng có vẻ hợp lý, nhưng trước khi miếu cháy, ai đã đánh nhau ở đây?

Hắn nghĩ mãi vẫn không sao tìm ra manh mối, lại cầm que củi bới đi bới lại trong đám gạch ngói vụn. Hắn lật từng viên gạch bới từng đống tro, không một chỗ nào bỏ sót.

Tới khi hắn nhấc cây xà ngang lớn cháy đen ở góc miếu lên, rồi bới đống ngói vụn bên dưới ra, bất giác giật mình. Thì ra hắn đã trông thấy một cái tử thi bị cháy xém, mình mẩy đen thui nằm vùi ở dưới đống ngói.

Tử thi đã bị cháy hết quần áo, mặt mũi không còn rõ hình thù, nhưng cứ trông cách hắn nằm ngay ngắn, chân tay duỗi thẳng, cũng đủ hiểu là hắn bị chết trước khi miếu thất hoả. Bách Duy lại cúi xuống tìm quanh quẩn một hồi, tình cờ bới ngay được một chiếc thẻ đồng, nằm lẫn trong đám tro tàn.

Chiếc thẻ tuy đã dúm dó không còn nguyên hình, nhưng còn có thể nhận ra là vật của “Ba mươi sáu Địa sát” môn hạ của Nam Cung thế gia. Thì ra gã này là một nhân vật trong bọn Địa Sát, nhưng sao gã lại bị giết? Và ai đã giết gã?

Hắn ngồi thừ ra suy nghĩ lại đem chắp nối những mẩu chuyện xảy ra mấy hôm gần đây, rồi luận rằng:

- Rất có thể Nam Cung thế gia chưa biết người được phái đến đây lấy mật lệnh đã bị giết, nhưng vì cớ cẩn thận, nên lại phái thêm tên này tới đây để giám sát. Còn người giết tên giám sát này chắc chỉ là ông già cụt tay.

Vì theo hắn chỉ có ông già cụt tay mới có bản lĩnh hạ nổi tên Địa sát của Nam Cung thế gia rồi lại bỏ đi một cách bí mật như vậy. Cho tới giờ phút này hắn vẫn yên trí ông già cụt tay là người bảo hộ bí mật của Nhâm Vô Tâm.

Trận đấu diễn ra tất phải mười phần kịch liệt, nên bát hương bàn thờ mới đổ lỏng chỏng như vậy.

Người cụt tay đã biết căn miếu đó là chỗ lui tới hoạt động của bọn môn hạ Nam Cung thế gia, lại cũng nhân muốn thiêu huỷ thi thể gã kia bèn phóng hỏa đốt miếu cho tuyệt tích.

Hắn càng nghĩ càng thấy lập luận của mình là vững chắc, và tính mệnh của hắn cũng nhờ thế mà được an toàn, nếu hắn đến sớm một chút, mà gặp tên Địa sát của nhà Nam Cung thế gia thì giờ này chắc chắn đã đầu lìa khỏi xác.

Nghĩ đến đấy hắn lại rùng mình hú vía, càng đáng mừng hơn nữa là tình cờ hắn lại biết được bao nhiêu chuyện bí mật trong tờ mật lệnh, mà không còn phải lo lộ chuyện.

Bọn Vô Tâm, Diệu Pháp đã vào tới xóm, thấy nhà cửa đều còn nguyên vẹn, đồ đạc bàn ghế nhà nào cũng vẫn tề chỉnh, ngay ngắn không một dấu vết gì tỏ ra là có sự xáo trộn di chuyển.

Chỉ lạ một điều là bốn bề đều yên lặng như tờ không có một tiếng gà kêu chó cắn, không khí chết chóc khủng bố như đang bao trùm khắp cả mọi nơi.

Bọn Vô Tâm lần lượt đi vào từng nhà, có nhà vừa bưng mâm cơm lên mà chưa kịp so đũa, có nhà trên bàn còn để manh giấy nghiên mực hình như chủ nhân đang viết dở câu đối, lại có nhà còn bày bàn cờ đánh dở, cuộc cờ đã gần tàn, đang thành cái thế dùng pháo đánh xe. Rõ ràng là cuộc biến cố xảy ra bất thình lình, làm cho mọi người trở tay không kịp.

Lúc này cơm canh đã nguội, bút mực đã khô, bàn cờ cũng đã bị phủ bằng một lớp bụi mỏng, mà người ăn cơm, đánh cờ, viết câu đối không biết đã đi đâu?

Vô Tâm đứng sững như pho tượng gỗ, đôi mắt còn long lanh ngấn lệ, bọn Diệu Pháp cũng lặng lẽ cúi đầu.

Một lúc lâu Vô Tâm mới thở dài, uể oải bước vào lớp sân trong, bọn Diệu Vũ cũng đi theo.

Địa thế trong sân tuy nhỏ, nhưng đình đài lầu các cũng có quy mô. Vô Tâm bước thẳng tới phía bờ ao, nước ao xanh biếc mà trong leo lẻo. Chàng cau mày cúi xuống cầm tảng đá nhỏ bên phải bờ ao, lật đi lật lại, tức thì nước ao từ từ chảy ra ngoài.

Diệu Vũ kinh sợ kêu lên:

- À, ra động bí mật lại ở dưới ao à? Nếu vậy thì kín đáo thật! Đệ tử thật không sao ngờ tới!

Vô Tâm cười buồn bã:

- Thế mà nhà Nam Cung thế gia lại biết mới thần tình chứ?

Lúc này nước ao đã cạn hết, Vô Tâm cúi xuống thò tay vào lòng ao nhấc tảng đá vuông lên, tức thì bên trong lộ ra một con đường bí mật.

Đường đi vừa tối vừa lạnh, ẩm thấp vô cùng. Diệu Vũ nói:

- Nếu Nam Cung thế gia đặt mai phục ở đây thì sao?

Vô Tâm cười gượng nói:

- Nếu họ định giết tôi thì chắc họ không phải đợi tới bây giờ.

Diệu Vũ ngạc nhiên, quay lại nhìn hai vị sư huynh, thì cũng vừa hay gặp hai người đang đưa mắt nhìn mình. Ba người hình như cùng chung một ý nghĩ: “Câu ấy cũng có lý, nếu Nam Cung thế gia muốn giết Nhâm tướng công thì thiếu gì dịp, hà tất phải đợi tới hôm nay. Nhưng thế là vì cớ gì?”

Trong lòng họ đều nảy ra một mối nghi ngờ, nhưng không dám nghĩ xa hơn nữa, mà cũng không dám nói ra. Sau khoảnh khắc nhìn nhau, rồi lại cùng cúi gầm đầu xuống.

Lúc này Vô Tâm đã đi vào địa đạo, ba người đều lần lượt nhảy theo.

Bên trong quả nhiên không có mai phục, mà cũng không thấy động tĩnh. Đi được một quãng, đã trông thấy ánh đèn le lói đưa ra.

Thì ra trong địa thất có rất nhiều những ngọn đèn đồng gắn trên vách đá, lúc này dầu chưa cạn hết, nhưng ánh sáng cũng rất yếu.

Dưới ánh sáng lờ mờ, đã trông rõ bàn ghế đồ đạc trần thiết trong nhà vẫn đều y nguyên bất động. Không thấy thi hài, mà cũng không thấy vết máu. Nhưng trên bức tường trước mặt lại có một hàng chữ lớn viết bằng máu tươi:

“Nhâm Vô Tâm, ngươi còn mặt nào đối với ai nữa!”

Nét chữ đã nguệch ngoạc, nhất là mấy chữ cuối cùng lại càng ngoằn ngoèo khó đọc, đủ hiểu là nét chữ của người sắp chết. Tuy chỉ có vài chữ sơ sài, mà trong đó bao hàm bao nhiêu niềm oán độc đau khổ.

Vô Tâm đứng trước mấy chữ đó, thân thể cứng đờ như pho tượng gỗ. Nước mắt chàng đầm đìa hai bên gò má, tưởng như trên đời không còn hoạ sĩ nào có thể miêu tả được hết những nỗi thống khổ của chàng lúc bấy giờ.

Bọn Diệu Pháp thấy trạng thái của chàng, trong bụng cũng bồi hồi thương cảm, tia lửa nghi ngờ vừa nhen nhúm lên đã tắt ngấm.

Ba người đứng lặng hồi lâu, Diệu Pháp chợt đằng hắng một tiếng, sẽ nói:

- Lẽ ra người ấy phải hiểu rằng việc này không phải lỗi của Nhâm tướng công, sao lại đi viết những dòng chữ ấy làm gì cho thêm tội!

Vô Tâm nghẹn ngào nói:

- Điều ấy cũng không nên trách hắn. Nếu tôi là hắn, tôi cũng viết thế.

Diệu Vũ chợt cau mày hỏi:

- Việc này có thực Nhâm tướng công không đáng trách không?

Từ hồi quen biết đến giờ, bất cứ ngôn ngữ hoặc cử chỉ Diệu Vũ đối với Vô Tâm lúc nào cũng tỏ ra hết sức cung kính, lễ phép. Nay thốt nhiên nói mấy câu vừa rồi, rõ ra giọng căn vặn nghi ngờ, nhưng Vô Tâm hình như không để ý, chỉ thủng thỉnh đáp:

- Chuyện bí động trước bị tai nạn, tuy ra ngoài ý liệu của mọi người, nhưng nghĩ cho cùng thì còn có thể giải thích được.

Diệu Vũ hỏi:

- Giải thích thế nào?

Vô Tâm thở dài nói:

- Vì những phần tử trong bí huyệt, có kẻ tốt người xấu, không đều. Trong đó còn có tụi tiểu nhân, lúc đầu tuy vui lòng quy thuận, nhưng sau thấy bên ta yếu thế, lại sinh dị tâm,được điều ấy khó lòng tránh khỏi. Còn ở đây chỉ toàn là những bực cao sĩ có khí tiết thanh cao, quyết không khi nào lại thay lòng đổi dạ, đầu hàng Nam Cung thế gia. Và căn động bí mật này làm ở dưới đáy nước, dẫu có người biến tâm cũng khó lòng che được mắt người ngoài mà ngầm thông tin tức cho Nam Cung thế gia được. Điều ấy thật là khó hiểu!

Diệu Vũ nhấn mạnh:

- Phải, thật là khó hiểu!

Giọng nói mỗi lúc một thêm gay gắt. Vô Tâm vẫn không để ý, chỉ lẩm bẩm:

- Sự việc như thế, nên người ta ngờ tôi cũng không có gì đáng trách. Ôi! Ngay đến chúng ta còn không thể đoán ra là vì cớ gì Nam Cung thế gia lại biết những việc trong căn động bí mật này, huống hồ các vị bằng hữu quanh năm ở dưới đáy hồ làm sao có thể tưởng tượng nổi việc bí mật vì đâu tiết lộ ra ngoài? Vì người biết chỗ bí mật này chỉ có một mình tôi!

Diệu Vũ sắc mặt càng trầm trọng, dằn mạnh từng tiếng:

- Thật chỉ có một mình tướng công biết thôi à?

Vô Tâm thở dài:

- Trừ tại hạ và những người ở trong bí huyệt này.

Diệu Vũ ánh mắt long lanh nói:

- Những người ở trong mấy ngôi nhà tranh trên kia, tất nhiên cũng phải biết nơi đây có bí huyệt, biết đâu họ không tiết lộ ra ngoài?

Vô Tâm cười gượng:

- Ba nhà ấy, già trẻ lớn bé bất quá cũng chỉ có bảy người, mà bảy người ấy có ba điều có thể làm chứng là không đời nào họ đi theo Nam Cung thế gia!

Diệu Vũ đăm đăm nhìn chàng ra ý hỏi. Vô Tâm lại tiếp:

- Trước khi vào cốc, họ đã bị Nam Cung thế gia tàn hại đủ điều, vậy nên họ thù oán Nam Cung thế gia cũng không kém gì chúng ta. Và bảy người tính nết đều hiền lành thật thà, không bao giờ hỏi đến những việc võ lâm, mà cũng không biết võ nghệ. Họ không biết ta là phe chống đối với nhà Nam Cung thế gia, vậy nên dù họ có muốn báo cáo, họ cũng chẳng biết báo cáo thế nào1

Diệu Vũ lại hỏi:

- Còn lý do thứ ba?

Vô Tâm lẳng lặng giây lâu rồi lại tiếp:

- Trước khi vào cốc, bọn họ đều đã biến thành kẻ tàn tật, hàng ngày đi lại còn khó khăn thay, huống hồ còn làm thế nào mà bò ra khỏi cốc được?

Diệu Vũ rùng mình, cúi gầm đầu xuống, sắc mặt lộ vẻ đau đớn ngượng ngùng. Vì hắn rất hối hận là hắn đã có bắt buộc Vô Tâm phải nói ra một việc mà có lẽ chàng đã chôn xuống tận đáy lòng, không muốn nghĩ tới, mà lại càng không muốn nói ra.

Nhân đó, hắn đem ba điểm do Vô Tâm tường thuật liên tiếp trước sau mà tìm thấy một điểm bí mật.

Vô Tâm ngẩng lên, đăm đăm nhìn hắn, hỏi:

- Ngươi đã hiểu chưa?

Diệu Vũ cúi đầu đáp:

- Tôi hiểu rồi!

Vô Tâm mắt vẫn không dời mặt hắn, hỏi:

- Như thế có phải bảy người ấy tuyệt không ai có khả năng báo cáo việc bí mật phải không?

Diệu Vũ đáp:

- Phải!

Diệu Pháp, Diệu Không đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu hai người nói với nhau mấy câu ấy là có ngụ ý gì.

Nhưng sau khi nghĩ ngợi một lúc, họ chợt hiểu ra, tự nghĩ: “Nghe giọng lưỡi Nhâm Vô Tâm có lẽ hắn sai người mạo xưng Nam Cung thế gia, tàn hại bọn ba nhà kia, trước khi họ vào cốc, để cho bọn kia thù hận Nam Cung thế gia vĩnh viễn không bao giờ quên được chăng?”

Họ thật không ngờ một người trung hậu thành thật như Nhâm Vô Tâm, mà lại có thể có những thủ đoạn tàn khốc vô tình như thế được?

Nhưng suy đi nghĩ lại, họ lại thấy rằng từ xưa đến nay, những người muốn lập đại công đại nghiệp, nếu muốn đạt mục đích, nhiều khi bất đắc dĩ phải dùng tới những thủ đoạn tàn nhẫn, không thể tránh được. Vả lại Vô Tâm tuy làm cho bọn dân nghèo kia trở nên tàn tật, nhưng chàng đã phải đền bù bằng cách đảm bảo cho họ một cuộc đời no ấm yên vui, như vậy tưởng cũng đủ chuộc được một phần tội lội.

Diệu Vũ trầm ngâm một lát, rồi lại hỏi:

- Tướng công có chắc những sự bí mật ở đây trừ tướng công và mấy người trong này ra, thì không còn ai biết nữa chăng?

Nhâm Vô Tâm do dự một lát, rồi ngập ngừng nói:

- Trong Tử Cốc còn có hai người nữa, biết rõ việc này.

Diệu Vũ vội hỏi:

- Hai người ấy là ai?

Vô Tâm lạnh lùng đáp:

- Đó là hai vị ân sư của tại hạ.

Diệu Vũ ngẩn người, chưa kịp nói, Vô Tâm lại tiếp:

- Người bắt tại hạ phải quyết tâm tranh đấu với Nam Cung thế gia đến kỳ cùng, chính là hai vị lão nhân gia đó, giúp tại hạ tiền bạc, chiêu tập trợ thủ, khiến tại hạ có đủ lực lượng tranh đấu với Nam Cung thế gia cũng là hai vị lão nhân đó. Vậy thì không khi nào hai vị đó lại giúp Nam Cung thế gia chống lại chúng ta.

Chàng thở dài một tiếng rồi lại tiếp:

- Tôi nghĩ nát óc, cũng không sao biết được ai là người đã đem việc bí mật ở đây tiết lộ ra ngoài? Bây giờ thực quả tôi cũng không tin được tôi thì làm sao còn dám trách người khác không tin mình nữa?

Mấy câu sau cùng, chàng nói bằng một giọng cực kỳ đau đớn, thật là anh hùng mạt lộ, ngày hết đường cùng dẫu có tài năng cũng đành thúc thủ.

Đây nói về Bách Duy giấu tờ mật lệnh vào áo xong xuôi, lại xé một mảnh áo lót mình, lấy cái que cháy dở, viết lên mảnh áo mấy dòng như sau:

"... Nhâm Vô Tâm đã vào Hồi Thanh Cốc, đi theo có bốn đệ tử phái Vũ Đương, Huyền Chân, Bách Duy, ngoài ra lại còn có hai người mặc áo vải thường, hình như đều đã bị thương, trông xa giống như Bách Hộ, Bách Vệ trong La Hán Đường chùa Thiếu Lâm, nhưng không dám chắc lắm..."

Viết đến đấy, hắn rung đùi mỉm cười, cắn bút nghĩ ngợi một lúc, rồi lại viết tiếp:

"... Bách Duy vết thương hình như nặng lắm, không những cánh tay đã thành tàn tật, đi đứng cực kỳ vất vả, người ấy dẫu có ý muốn phản ta, cũng không đáng ngại."

"Huyền Chân thì hình như đã bị Vô Tâm điểm huyệt, nhưng lại hình như cố làm ra thế, lúc nào cũng thấy hắn nằm bẹp ở trong xe không thò mặt ra ngoài, còn Vô Tâm lúc thì tỏ ra phấn khởi, lúc lại tỏ ra ủ rũ, chẳng ai hiểu hắn thực tình hay giả cách, duy có mấy vị đạo nhân trẻ thì người nào cũng hoạt bát lanh lẹ, sức lực dồi dào, trông có vẻ toàn là những tay lợi hại cả."

Hắn viết xong lại đọc đi đọc lại mấy lượt xem còn sơ sót điều gì chăng? Rồi mới lấy chiếc bài đồng ra bôi than lên rồi đặt vào góc mảnh áo, ráng sức ấn thật mạnh, làm thành cái dấu, rồi cuộn tròn nhét vào ống đồng, nhồi trả vào lư hương để nguyên như cũ.

Khi hắn quay ra thì thấy bọn Vô Tâm đã ra khỏi hàng rào tre, hắn hốt hoảng vội bò rạp xuống lẻn

thật nhanh về xe, hơi thở hồng hộc.

Một lúc lâu hắn vừa định thần thì bọn Vô Tâm cũng vừa ra tới. Mọi người lại lên xe đi. Bách Duy thấy sắc mặt Vô Tâm và bọn Diệu Pháp đều tỏ vẻ trầm trọng ưu tư, nên cũng không dám hỏi.

Đi được một quãng, Diệu Không đang đánh xe ngựa chợt quay lại hỏi:

- Tướng công định đi đâu bây giờ?

Vô Tâm mỉm cười buồn bã:

- Ở đây chỉ có một con đường, chúng ta đã không thể lùi lại phía sau, thì tất chỉ còn cách tiến lên phía trước, đằng nào cũng không thể lựa chọn được nữa, hà tất phải hỏi.

Diệu Không đưa mắt cho Diệu Vũ, Diệu Pháp lắc đầu thở dài, rồi ra roi cho ngựa chạy thẳng.

Đi mãi tới lúc trời tối, mọi người liền tìm vào quán trọ nghỉ ngơi. Vô Tâm thốt nhiên cười nói:

- Các vị làm gì mà mặt người nào cũng như đi đưa đám cả thế này?

Diệu Pháp cũng gượng cười nói:

- Có sao đâu! Đi cả ngày bôn ba nhọc mệt, nên không ai muốn nói chuyện đó thôi!

Vô Tâm lắc đầu:

- Theo ý tôi quyết không phải là vì cớ ấy.

Diệu Pháp cúi đầu nói:

- Việc đã thế này, đệ tử cũng không dám dối mình dối người. Thực ra đệ tử chỉ nghĩ rằng: Hiện thời chúng ta đã hết chỗ nương thân, và cũng không ai chịu giúp chúng ta nữa, chi bằng ta liều mạng xấn vào Nam Cung thế gia quyết chiến một trận, dù có chết, cũng được lưu danh thiên cổ. Và cái chết của chúng ta biết đâu lại không lôi cuốn được hùng tâm của các bạn giang hồ đồng đạo?

Nói tới đấy, lại thở dài một tiếng, cúi đầu không nói tiếp nữa. Diệu Không, Diệu Vũ tuy không nói ra, nhưng xem thái độ thì hình như cũng tán thành ý kiến của Diệu Pháp.

Vô Tâm lẳng lặng giây lâu rồi thủng thỉnh nói:

- Đạo huynh nói dẫu phải, nhưng ta đã nằm gai nếm mật cho tới bây giờ, sao bỗng dưng lại nhắm mắt làm liều, để mất bao nhiêu công lao khó nhọc từ trước?

Diệu Pháp nói:

- Nhưng...

Vô Tâm tinh thần chợt trở nên phấn chấn, ngắt lời nói:

- Vả Nam Cung thế gia dù có phá huỷ hai sào huyệt bí mật của ta, nhưng vẫn còn một chỗ, họ không thể nào phá hết.

Bọn Diệu Pháp cùng buột miệng hỏi lên một lúc:

- Ở đâu cơ?

Vô Tâm mỉm cười đáp:

- Ở trong khu vực tỉnh Hà Nam.

Diệu Vũ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khu vực Hà Nam là căn bản sở tại của Nam Cung thế gia. Lũ môn hạ tay sai của họ rải rác khắp nơi, chúng ta đến đó, có khác gì chui đầu vào hang hổ? Hai nơi kia hắn còn phá được, huống hồ là một nơi ở ngay sát vách họ, họ sợ gì mà không dám phá?

Vô Tâm lại mỉm cười nói:

- Địa phương này không những ở địa hạt Hà Nam, mà còn ở ngay bên cạnh Nam Dương là khu vực của Nam Cung thế gia nữa kia.

Thấy mọi người đều ngơ ngác tỏ vẻ không hiểu, Vô Tâm lại nói:

- Các người có biết trong võ lâm có hai vị thần y, một là Cù Thức Biểu và một là Thi Thuý Phong không?

Diệu Pháp cau mày nói:

- Bọn đệ tử cũng có nghe tiếng đã lâu, nhưng võ công của hai vị ấy làm sao đương nổi Nam Cung thế gia?

Vô Tâm cười nói:

- Các đạo huynh hà tất phải lo, tôi đã nói hai vị tiền bối ấy tuy ở trong hang hổ, mà thế còn vững hơn núi Thái Sơn.

Nói xong chàng liền đem câu chuyện bọn Cù Thức Biểu luyện thuốc trong bí động, bị nhà Nam Cung thế gia phái người đến phá, rồi mình phải dàn nghi trận để đánh lừa bọn đó ra sao. Sau hết

chàng còn đem cả chuyện Điền Tú Linh cải trang theo mình lên Tử Cốc thuật lại từ đầu chí cuối cho mọi người nghe.

Mấy người nghe xong đều tỏ vẻ kính phục. Diệu Pháp nói:

- Điền cô nương thật là bực nữ trung nhân kiệt, tiếc rằng bọn đệ tử không được gặp mặt.

Nhắc đến Tú Linh, Vô Tâm lại cảm thấy một mối bâng khuâng buồn bã, bất giác chàng cúi mặt, lẳng lặng ngồi yên.

Diệu Vũ nói:

- Không biết Điền cô nương hiện nay ở đâu? Nếu tìm thấy nàng, ta lại được thêm một tay giúp việc đắc lực.

Vô Tâm cười một cách buồn bã:

- Tôi cũng không rõ, chỉ cầu trời cho nàng được khoẻ mạnh bình yên, nếu không thì tôi cũng không tránh được sự trách phạt của lương tâm.

Bọn Diệu Pháp đưa mắt nhìn nhau, họ cùng đoán ngầm là giữa Vô Tâm với Tú Linh tất đã có một đoạn lịch sử chua cay, nhưng không ai dám hỏi.

Trong bọn chỉ có Bách Duy là hiểu rõ hiện nay Điền Tú Linh ở đâu, nhưng hắn không nói. Vả trong bụng hắn lại càng băn khoăn ngờ vực, không hiểu tại sao Vô Tâm đối với Tú Linh như vậy, mà nàng lại tỏ ra thù oán chàng đến thâm nhập cốt tuỷ, là vì cớ gì?

Lúc này mọi người đều mải theo đuổi một ý nghĩ riêng, nên không ai buồn nói chuyện. Một lúc lâu, Diệu Pháp chợt lên tiếng:

- Không ngờ Thi lão tiền bối lại có thuật dịch dung tài tình như vậy? Trong giang hồ hiện thời không thiếu gì người biết dịch dung, nhưng chắc không ai bằng ông ta?

Vô Tâm nói:

- Nghe đồn trong nhà Nam Cung thế gia cũng có mấy tay chuyên môn dịch dung tài lắm...

Vừa nói tới đấy, chàng chợt giật mình tái mặt, hình như vừa nghĩ tới một chuyện gì ghê gớm. Diệu Vũ vội hỏi:

- Tướng công nghĩ gì thế?

Vô Tâm đưa mắt nhìn “Huyền Chân”, cau mày đáp:

- Huyền Chân đạo trưởng đã dịch dung thành một văn sĩ, mặt mũi xanh bủng như người ốm, tại sao bây giờ lại ăn mặc thế kia? Hay là... hay là...

Diệu Vũ cũng chột dạ, vội hỏi:

- Hay là vị "Huyền Chân đạo trưởng" này chính là người của Nam Cung thế gia dịch dung, cho đi theo mình làm gian tế chăng?

Diệu Pháp, Diệu Không đều giật mình kinh sợ. Diệu Vũ lại nói:

- Hèn nào mà hắn giả vờ điên cuồng, cốt làm cho không ai dám đến gần, thì ra hắn sợ người ta nghe giọng nói mà biết là hắn giả mạo chăng?

Vô Tâm ngửa mặt lên trời cười một cách đau khổ.

- Chết cười ơi là chết cười! Một việc dễ hiểu đến thế mà mãi bây giờ mình mới biết...

Chàng đứng phắt dậy, bước rảo tới bên giường "Huyền Chân". Bách Duy lúc này đã sợ đến cực điểm, vội quay mặt đi, không dám nhìn nữa.

Nhâm Vô Tâm đã từng dịch dung, nên đã hơi biết cách phá. Lúc này chàng đã tụ chân lực vào lòng bàn tay, khiến cho bàn tay nóng như hòn than rồi áp vào má "Huyền Chân". Làm như vậy nếu mặt người gắn bằng sáp, thì sẽ bị chảy ra ngay lập tức.

Nhưng bàn tay chàng đã xoa đi xoa lại trên mặt "Huyền Chân" mấy lần, mà trông làn da của hắn vẫn không có gì đổi khác.

Bách Duy không sao dằn nổi tò mò, cũng liếc mắt trông trộm, thấy tình hình như vậy, không khỏi sửng sốt bàng hoàng. Diệu Pháp vội hỏi:

- Tướng công, sao lại thế? Hay chính là "Huyền Chân" đạo trưởng thật?

Vô Tâm cũng ngẩn người ra, rụt tay lại thủng thỉnh nói:

- Đúng rồi, không phải Huyền Chân giả!

Bách Duy vừa sợ vừa mừng, xúc động quá đến nỗi ngã ngồi xuống ghế. Hắn tuy mừng thoát nạn, nhưng cũng không khỏi ngạc nhiên vì sự tình biến đổi quá đột ngột. Hắn tự nhủ: "Đúng rồi! Huyền Chân này là Huyền Chân thật... nhưng sao lại thực? Rõ ràng hắn đã giả điên, rõ ràng hắn là gian tế của Nam Cung thế gia, nhưng sao bây giờ hắn lại là Huyền Chân thực? Thế là cái gì?"

Bọn Vô Tâm thì chỉ cho là mình đoán lầm, nên cũng không lấy gì làm ngạc nhiên lắm. Phút chốc phòng trọ lại yên lặng như tờ, không một ai lên tiếng. Một lát chợt nghe tiếng Diệu Pháp nói:

- Tướng công có thể giải huyệt đạo cho chưởng môn đệ tử một lát được không?

Bách Duy nghe tới đấy, chợt lại giật bắn người như bị sét đánh, vội lắng tai nghe. Chỉ thấy Vô Tâm đáp:

- Huyền Chân đạo trưởng thần trí đang bị hôn mê, giải huyệt lúc này chỉ e sinh biến.

Diệu Pháp nói:

- Tướng công đừng ngại, chưởng môn đệ tử tỉnh dậy, nếu có điều gì đệ tử xin chịu trách nhiệm. Bọn đệ tử thực không nỡ trông thấy người cứ suốt ngày nằm trên giường, sống chẳng ra sống, chết chẳng ra chết, nói không được, cựa không xong thế kia!

Vô Tâm thở dài nói:

- Thủ pháp điểm huyệt của tại hạ tuyệt không hại gì cho người bị điểm, nhưng đạo huynh đã nói thế, tại hạ cũng xin chiều lòng.

Diệu Pháp cả mừng nói:

- Đa tạ tướng công!

Bách Duy sợ quá run bắn người lên đến nỗi chén nước trà cầm ở trên tay rơi xuống đất vỡ tan ra mà cũng không biết.

Vô Tâm cau mày hỏi:

- Đại sư làm sao thế?

Bách Duy ấp úng:

- Không... không sao cả.

Vô Tâm đã nâng Huyền Chân dậy, từ từ giơ tay lên. Bách Duy vội tiến lên một bước, chỉ đợi Vô Tâm hạ tay xuống là hắn sẽ dốc toàn lực đánh một chưởng giết chết Huyền Chân để diệt khẩu.

Vì hắn nghĩ nếu để Huyền Chân tỉnh dậy nói rõ gian mưu của hắn ra thì hắn cũng chết, thà rằng trừ ngay đi, hoạ chăng còn có hy vọng thoát được, cũng chưa biết chừng.

Không ngờ giữa lúc ấy, Vô Tâm chợt quay lại nói:

- Phiền đại sư trông hộ ngoài cửa một chút, vì lỡ Huyền Chân đạo trưởng tỉnh dậy, nổi cơn điên chạy ra cửa làm phiền người khác, thì đã có đại sư ngăn hộ.

Bách Duy ngần ngừ một lát, lại chợt nghĩ: “Ta định giết Huyền Chân chưa chắc đã giết được, chi bằng nhân dịp canh cửa, chờ Huyền Chân tỉnh dậy rồi sẽ chuồn đi, chừng ấy Vô Tâm dẫu có muốn đuổi theo cũng khó!” Nghĩ vậy liền vội đáp:

- Được. Được để tôi ra!

Ra tới cửa, hắn chỉ đứng chân trong chân ngoài, thỉnh thoảng lại ngó lại, chờ xem động tĩnh.

Vô Tâm lập tức giơ tay đập thật nhanh vào mấy huyệt “Trung cực đại huyệt” bên dưới đan điền, “Thiên tăng đại huyệt” bên dưới yết hầu, và “Thiên tĩnh đại huyệt” ở hai bên đầu vai.

Vừa giải huyệt xong, Huyền Chân lập tức vươn vai, thở ra một hơi dài, nhưng cặp mắt vẫn ngây ngô như người mất hồn.

Vô Tâm và bọn Diệu Pháp cùng xúm lại bên giường, đề phòng Huyền Chân nổi cơn điên bất thình lình, thì sẽ kịp thời đối phó.

Huyền Chân ngơ ngác một hồi, rồi thốt nhiên cất tiếng cười sằng sặc.

Ông ta cười mãi, cười mãi, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi, cười đến ôm bụng lăn lộn ra giường, hình như có chuyện gì tức cười quá đáng, không sao chịu nổi. Bọn Vô Tâm đều đã đoán trước nên không ai lấy làm lạ, chỉ có Bách Duy là kinh hoảng hết sức, vì hắn đã biết rõ Huyền Chân không điên, vậy thì tại sao hắn lại có cái trạng thái kỳ lạ như vậy? Hay là hắn giả vờ? Mà giả vờ như thế để làm gì? Vô Tâm nắm lấy cổ tay Huyền Chân bắt mạch, chợt cau mày lẩm bẩm: “Ơ hay! Sao lại lạ thế này?”

Bách Duy buột miệng hỏi:

- Lạ gì? Cái gì mà lạ?

Vô Tâm quay lại nói:

- Đại sư lại đây mà xem.

Bách Duy do dự một lát, rồi cũng thủng thỉnh bước tới bên giường.Vô Tâm nói:

- Đại sư thử coi xem Huyền Chân đạo trưởng bây giờ với Huyền Chân hôm nọ có chỗ nào khác nhau không?

Bách Duy chột dạ, cúi xuống làm bộ xem xét một lúc, rồi gượng cười nói:

- Bần tăng không thấy gì khác cả.

Vô Tâm nói:

- Trông bề ngoài thì không có gì khác thật, chẳng trách đại sư không nhận ra cũng phải. Có điều là bệnh điên cũng giảm đi chút ít.

Bách Duy không hiểu Vô Tâm nói thế là có ý gì, chỉ đành gật đầu đáp cho xuôi:

- Có thể!

Diệu Vũ chợt hỏi:

- Tướng công nhận thấy khác nhau ở chỗ nào?

Vô Tâm do dự một lúc rồi nói:

- Hồi đó tôi coi bệnh Huyền Chân đạo trưởng, thấy bát mạch rối loạn, mạch tượng rất kỳ dị, bình sinh chưa thấy mạch ai lạ thế bao giờ. Tôi tuy đã kiệt tâm tận lực, mà rút cuộc cũng đành chịu, không tìm ra căn bệnh. Nhưng hôm nay mạch của đạo trưởng tự nhiên lại trở nên đình trệ không thông, y như người có điều gì uất ức lâu ngày tích lại thành điên, so với mạch tháng trước, tuyệt không giống nhau tí nào, không hiểu tại sao lại biến đổi nhanh đến thế?

Bách Duy nghe nói trong bụng mừng thầm, vội nói:

- Thế thì càng hay chớ sao? Huyền Chân đạo huynh mạch lý đã điều hoà, chỉ cần tĩnh dưỡng ít lâu, sức khoẻ và tinh thần sẽ dần dần khôi phục, thiết tưởng cũng là một điều đáng mừng.

Vô Tâm lắc đầu nói:

- Mạch lý tuy đều, nhưng trong bụng tích uất đến nỗi hoá điên, thì căn bệnh cũng khó chữa lắm. Chỉ trừ mấy vị thần y trong bí động vẫn còn được an toàn, cùng gia công cứu chữa thì hoạ may.

Nghe giọng nói của chàng, đủ hiểu là chàng đối với sự an nguy của bọn danh y Cù Thức Biểu cũng không dám tin tưởng cho lắm. Bọn Diệu Vũ đều cúi đầu im lặng, thậm chí có người còn đưa tay áo lên gạt nước mắt.

Riêng có Bách Duy trong bụng lại khấp khởi mừng thầm. Hắn biết chỗ ở của bọn Cù Thức Biểu đã do Nhâm Vô Tâm và Điền Tú Linh thiết kế bảo toàn. Nay Tú Linh đã ra mặt chống đối với Vô Tâm, thì chỗ bí mật ấy còn che mắt nàng sao nổi?

Mà bọn Cù Thức Biểu đã bị hại, thì Huyền Chân đạo trưởng sẽ bị điên rồ vĩnh viễn, những sự bí mật của hắn từ nay cũng không còn lo bị ai phát giác ra nữa, há chẳng phải là một điều đáng mừng hay sao?

Bách Duy tuy đắc ý, nhưng ngoài mặt vẫn cố làm bộ thở ngắn than dài, ra điều đau khổ.

Sáng hôm sau, Bách Duy ngủ dậy, chợt cảm thấy tinh thần phấn chấn, bèn thừa lúc mọi người đang bận rộng thu xếp hành lý, lão thủng thỉnh bước ra sân chơi.

Thốt nhiên hắn trông thấy ba gã đại hán mặc võ phục đen, lưng đeo trường kiếm, hấp tấp từ trong mái tây đi ra, dáng điệu cực kỳ nhanh nhẹn. Bách Duy không thích giáp mặt các nhân vật võ lâm bèn nấp vào sau một cây cột lớn.

Trong bọn có một gã da hơi vàng, lông mày dài gần tới tóc mai, đôi mắt sáng quắc, chân chưa bước xuống thềm miệng đã bô bô:

- Chủ quán đâu? Sắp ngựa cho ta, mau lên!

Một tên tửu bảo vội vàng chạy ra, khom lưng hỏi:

- Ba vị đại gia đi ngay bây giờ à?

Gã đại hán quắc mắt quát to:

- Ta bảo ngươi sắp ngựa từ bao giờ, sao bây giờ còn phải hỏi?

Tửu bảo luôn miệng “dạ dạ”, vừa toan quay đi, gã kia chợt gọi giật lại: “Lại đây!”

Tửu bảo run sợ quay lại hỏi:

- Đại... đại gia truyền gì ạ?

Gã mặt vàng hạ giọng hỏi:

- Ngươi có biết Truyền Thanh Quán ở đâu không?

Tửu bảo vội cười nịnh đáp:

- Cứ theo đường cái lớn đi thẳng, tức là Trạm Truyền Thanh. Từ đây tới đấy còn phải đi mất khoảng chừng nửa ngày đường nữa.

Gã mặt vàng lại vẫy tay nói:

- Thôi đi mau lên!

Tửu bảo vội vã quay đi. Bách Duy nghe ba chữ “Trạm Truyền Thanh” chợt động lòng nghĩ thầm: “Trạm Truyền Thanh” nào? Hay là địa điểm nhà Nam Cung thế gia phái người tiếp mật lệnh tới đó? Nhưng các nhân vật võ lâm kép nhau tới Trạm làm gì?”

Ba gã đại hán xách hành lý bước xống sân, một gã mày rậm mắt tròn vừa đi vừa cười nói:

- Đại kha bữa nay coi có vẻ nóng ruột dữ. Có lẽ muốn lấy người con gái ấy làm vợ thật chăng?

Gã đại hán mặt vàng thản nhiên đáp:

- Cố nhiên!

Một người vừa cao vừa gầy lắc đầu nói:

- Có bé họ Liên dù đẹp như tiên, cũng chẳng qua chỉ là một con nha hoàn của nhà Nam Cung thế gia, địa vị xứng với đại kha sao được?

Bách Duy đã quay về phòng, nghe thấy câu ấy lại vội đứng lại, lắng tai nghe. Lại thấy gã áo vàng cười nhạt nói:

- Có phải ta thấy con bé ấy đẹp mà muốn lấy làm vợ đâu?

Gã mắt tròn cười nói:

- Đại kha còn có dụng ý gì nữa, sao không nói toạc ngay ra cho anh em cùng nghe, việc gì phải úp mở?

Gã mặt vàng đưa mắt nhìn quanh, không thấy ai, liền sẽ nói:

- Ta chỉ định tìm lối tiến thân, kết mối thân tình với nhà Nam Cung thế gia mà thôi, còn chuyện vợ con không quan hệ.

Gã cao gầy cau mày nói:

- Ba anh em mình đang ở ngoài vòng cương toả, tự do tự tại bao nhiêu. Sao bỗng dưng đại kha lại muốn kết thân với nhà Nam Cung thế gia, để mua lấy sự phiền não?

Gã mặt vàng nói:

- Nhị đệ nghĩ thế là lầm, nhà Nam Cung thế gia ngày nay danh tiếng hiển hách, có kém gì một vị đế vương trong võ lâm. Anh em mình muốn làm nên nghiệp lớn, mà không đầu thân vào nhà Nam Cung thế gia thì còn đầu vào đâu? Vả Nam Cung thế gia bề ngoài tuy nói là kén rể cho cô ả họ Liên, bên trong biết đâu không nhân cơ hội mà chiêu mộ anh hùng thiên hạ, kén một nhân vật xuất sắc để cùng họ sát cánh tranh bá đồ vương!

Nói tới đó, ba người đã ra tới cửa ngoài. Bách Duy kinh ngạc nghĩ thầm: “Thế là nghĩa gì? Nhà

Nam Cung thế gia lại sắp giở trò gì đây?” Hắn nảy tính tò mò muốn theo ra cửa xem nhưng đã nghe tiếng chân ngựa lộp cộp đi xa rồi.

Bách Duy vừa toan quay về phòng, đã thấy tửu bảo bước tới bên, cười hỏi:

- Đại gia cũng sắp đi bây giờ sao?

Lúc này Bách Duy đã cải trang làm người thường, nên tên tửu bảo không biết là sư. Bách Duy gật đầu nói:

- Chúng ta cũng đi bây giờ, nhưng không vội lắm. Ta muốn hỏi thăm ngươi một việc.

Tửu bảo nói:

- Lão gia cứ hỏi.

Bách Duy nói:

- Những vị giang hồ hảo hán vừa rồi đi đâu mà có vẻ hấp tấp thế?

Tửu bảo cười nói:

- Lão gia chắc hẳn đã biết trong võ lâm có một nhà danh giá vào bực nhất, gọi là Nam Cung thế gia chứ?

Bách Duy gật đầu:

- Có, ta có biết! Thế sao cơ?

Tửu bảo gãi tai nói:

- Nhà Nam Cung thế gia tuy năm đời đều là quả phụ, nhưng người nào cũng rất giỏi võ nghệ. Nghe đâu vị lão thái thái nhà ấy chính là một nhân vật thần tiên, có thể giơ tay tung ra một đạo kiếm quang, lấy đầu người như bỡn.

Bách Duy ngẫm nghĩ cười thầm, nói:

- Ừ, ta cũng nghe người ta đồn như vậy.

Tửu bảo nói:

- Có đúng thế không? Người ta còn nói không những mấy vị quả phụ võ nghệ cao cường, đến bọn nha hoàn cũng đều đẹp như Hằng Nga tiên tử, tài mạo song toàn cả.

Bách Duy sốt ruột hỏi gắt:

- Ta hỏi ngươi cần gì sao ngươi không trả lời, mà cứ nói dài dòng mãi?

Tửu bảo nhăn nhở cười:

- Chuyện gì cũng phải có đầu có đuôi mới được chứ? Số là...

Gã ho "họ..oc... họ... ọc" rồi tiếp:

- Mấy bữa nay Thái phu nhân nhà Nam Cung thế gia tự nhiên lại động lòng từ bi, muốn kén chồng cho mấy chị nha hoàn...

Bách Duy cau mày hỏi:

- Kén chồng cho nha hoàn, thì việc gì mà kinh động đến cả các vị hảo hán giang hồ như vậy.

Tửu bảo cười hì hì:

- Nguyên do thế này: Thái phu nhân cho người truyền tin đi các nơi là bất cứ quan, quân, dân đằng ai cũng có thể ứng tuyển được hết. Người nào tốt số được ả nha đầu của bà ta vừa mắt, thì không những đã được vợ đẹp, lại còn được một số hồi môn kếch xù nữa. Lão gia thử tưởng tượng một món bở như vậy, ai mà không ham?

Bách Duy gật gù:

- À, ra vì thế mà bọn hảo hán giang hồ mới tấp nập đổ xô cả về Trạm Truyền Thanh để ứng tuyển phải không?

Tửu bảo lắc đầu:

- Nào phải chỉ có một Trạm Truyền Thanh? Số nha đầu của Nam Cung thế gia gả chồng lần này có tới gần mười cô nên họ chia ra làm mười địa điểm kén rể. Nhưng nghe đâu có nha hoàn họ Liên ở Trạm Truyền Thanh này, võ công đã cao, người cũng tuyệt đẹp, nhất là đôi con mắt to, mỗi khi cô ta liếc thì "Ôi chao chao... núi cũng phải đổ, thành cũng phải nghiêng". Vì thế mà hai hôm này các bằng hữu võ lâm kéo về Trạm Truyền Thanh còn đông hơn nước chảy!

Bách Duy trầm ngâm một lát rồi nói:

- Từ đây tới Trạm Truyền Thanh phải đi lối nào?

Tửu bảo nói:

- Cứ thẳng đường cái mà đi, sẽ tới trạm, trước cửa trạm có cây hoè vừa to vừa cao, dễ nhận lắm!

Bách Duy lại chợt nhớ tới lời dặn trong tờ mật lệnh, bèn gật đầu lẩm bẩm:

- Đúng rồi, chính là cây hoè ấy!

Tửu bảo đưa mắt nhìn Bách Duy một lượt, rồi cười nói:

- Có lẽ lão gia cũng cao hứng muốn thử thời vận chăng? Kể thì cũng hay! Nhưng nghe đâu điều kiện kén rể của họ cũng hắc búa lắm thì phải, tuy họ không hạn chết tuổi tác, giàu nghèo, nhưng lại cần người văn võ kiêm toàn, và ít nhất cũng có đôi chút tiếng tăm trong giang hồ mới hợp cách!

Bách Duy cười nói:

- Ta ngần này tuổi đầu rồi, còn mơ tưởng gì những chuyện ấy? Ta muốn đến Trạm Truyền Thanh chẳng qua cũng chỉ cốt xem cho biết, ngoài ra chẳng có ý gì cả.

Thốt nhiên nghe phía sau có một giọng lạnh lùng cất lên:

- Cuộc vui ấy thiết tưởng chúng ta không nên xem thì hơn!

Bách Duy giật mình quay lại, thì ra Vô Tâm đã đứng phía sau mình từ lúc nào.

Tửu bảo thấy vẻ mặt và giọng nói của Vô Tâm, biết chàng có ý khó chịu, bèn vội len lén chuồn thẳng.

Bách Duy cười ngượng nghịu:

- Tướng công đã nghe rõ chuyện rồi chứ? Không biết Nam Cung thế gia định giở cái trò “thi võ kén rể” này, là có dụng ý gì vậy?

Vô Tâm cau mày đáp:

- Việc này tuy chỉ là việc tầm thường, nhưng đã do nhà Nam Cung thế gia nêu lên, thì tất phải có thêm ý.

Bách Duy nói:

- Vì thế bần tăng mới muốn tới Trạm Truyền Thanh để xem xét xem sao.

Vô Tâm lắc đầu một cách quả quyết:

- Không, chúng ta tuyệt đối không nên đến đó!

Bách Duy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

Vô Tâm nói:

- Bỗng dưng họ bày ra câu chuyện kén chồng cho tỳ nữ, làm náo động giang hồ, ý nghĩa tất nhiên không phải chỉ giản dị có thế? Trong khi ta chưa khám phá ra được âm mưu của chúng ở chỗ nào, tuyệt đối không nên mạo hiểm. Vả lại chúng ta có đến xem, chẳng qua cũng chỉ trông thấy những gì họ trưng bày bề ngoài chớ làm sao có thể dò xét được những cái ẩn bí bên trong của họ?

Bách Duy muốn đến Trạm Truyền Thanh mục đích cốt làm theo lời dặn trong tờ mật lệnh, tìm hiểu những chuyện bí mật của Nam Cung thế gia, chớ hắn có thiết gì xem thí võ. Nay thấy Vô Tâm cứ nhất quyết gạt đi, hắn lấy làm bực mình lắm, nhưng vẫn cố nài:

- Trạm Truyền Thanh mấy hôm nay hào kiệt bốn phương tụ họp đông như kiến cỏ, mình đi lẫn vào đám đó, làm sao họ biết được? Vả lại dù chưa dò được những bí ẩn bên trong, thì ít nhất cũng được xem những cái phô bày bên ngoài, may ra có thể nhận đó mà xét đoán được thâm ý của họ.

Vô Tâm lắc đầu nói:

- Không được! Người thi rất đông, nhưng chẳng ai qua mắt được bọn Nam Cung thế gia. Không những vậy họ còn ghi tên tuổi từng người vào danh sách của họ. Mình muốn dò xét, đâu phải chuyện dễ!

Bách Duy ấp úng hỏi:

- Nhưng nếu... nếu tướng công với bần đạo không... không...

Nhâm Vô Tâm nghiêm trọng nét mặt mà rằng:

- Ý tại hạ đã quyết! Sau khi nghĩ kỹ, chắc đại sư cũng cho lời ta nói là phải...

Dứt lời chàng quay mình đi luôn. Ngó theo bóng chàng đi vào trong cửa rồi, Bách Duy vừa tức vừa sốt ruột. Việc bí mật thông tin tức với người của Nam Cung thế gia ở Trạm Truyền Thanh rất là hệ trọng. Nếu như đêm tối mai tức là kỳ trăng tròn mà không tới kịp Trạm Truyền Thanh thì cơ hội tốt qua mất, không đời nào lại có được nữa. Bách Duy đứng ngây người ra nghĩ ngợi một hồi lâu. Chợt phía trước mặt, một cánh cửa sổ hé mở, Diệu Pháp thò đầu ra. Đôi mắt hắn ngầu đỏ nhìn thấy Bách Duy, hắn cười gượng mà rằng:

- Đại sư đã dậy! Khoẻ mạnh chứ!

Bách Duy cười, hất cằm chào lại:

- Khoẻ mạnh!

Chợt nhớ ra một việc, một lão loáng lên, vội bước lại phía cửa sổ. Diệu Pháp thấy bộ dạng lão hơi khác, buột miệng hỏi:

- Đại sư có việc gì chỉ giáo chăng?

Bách Duy trầm giọng nói:

- Có! Đạo huynh có thể mở cửa để bần tăng qua nói chuyện không?

Vừa dứt câu thì cánh cửa mở rộng ra. Diệu Không đã đứng giữa cửa, mỉm cười nói:

- Xin mời đại sư qua đây.

Bách Duy đưa mắt nhìn, thấy trong phòng chỉ có Diệu Pháp và Diệu Không, còn Diệu Vũ không có đấy. Lão yên dạ, nghĩ thầm:

- Diệu Vũ vắng mặt thì ta càng dễ thi hành kế hoạch.

Nghĩ tới đây, lão đưa tay đóng ập cánh cửa lớn và nói:

- Còn cửa sổ nữa. Yêu cầu đạo huynh gài lại cho.

Thấy vẻ mặt lão thần bí, với cử chỉ như vậy, sư phụ còn đương e dè thì Bách Duy đã bước tới tự động đóng gài cửa sổ lại. Diệu Không cau mày chưa kịp hỏi thì Bách Duy đã nói:

- Câu chuyện hết sức can hệ, bí mật, hãy nghe bần tăng lần lượt trình bày.

Ba người cùng ngồi xuống. Bách Duy luôn luôn đưa mắt nhìn hai người rồi mới đem câu chuyện vừa rồi ra thuật lại.

Diệu Pháp, Diệu Không đều biến nét mặt. Một lúc sau Diệu Pháp nói:

- Nam Cung thế gia thay đổi phương châm. Bên trong hẳn có mưu kế gì thần kỳ... thực khó đoán ra được.

Nói tới đây, Diệu Pháp vùng đứng lên, đi đi lại lại trong phòng mấy lượt, đột nhiên dừng lại, ngửa mặt lên trời thở dài mà rằng:

- Theo đệ tử nghĩ thì đại sư cùng đệ tử nên tới Trạm Truyền Thanh bí mật dò xét, hoặc giả có thể tìm ra được điều gì chăng?

Bách Duy mừng thầm, nhưng còn vờ hỏi Diệu Không:

- Chẳng hay đạo huynh nghĩ sao?

Diệu Không trầm ngâm một phút rồi nói:

- Tuy rằng nguy hiểm, nhưng cũng không còn cách nào khác hơn. Huống chi lúc này anh hùng các nơi đều tụ tập cả ở Trạm Truyền Thanh. Chúng ta lẫn lộn vào số đông chắc không bị lộ tẩy.

Bách Duy đã đánh trúng tâm lý và lòng nhiệt huyết thanh niên. Quả nhiên Diệu Không đã nghĩ ngợi như thế và đồng ý ngay. Đột nhiên Bách Duy "a" lên một tiếng, thở dài mà rằng:

- Đáng tiếc! Chỉ đáng tiếc...

Cố nhiên là Diệu Pháp cùng Diệu Không cùng ngạc nhiên hỏi tại sao? Bách Duy lại thở dài, cúi đầu như nói một mình:

- Đáng tiếc! Nhâm tướng công quyết là không đồng ý...

Diệu Pháp, Diệu Không cùng yên lặng. Một lúc sau, Diệu Không cười gượng mà rằng:

- Nhâm tướng công cẩn thận, tinh tế. Quyết không để chúng ta làm liều lĩnh như thế. Chúng ta kể ra cũng khá nông nổi.

Bách Duy cười nhạt nói:

- Cẩn thận, tinh tế cái gì. Tình thế như vầy mà còn cứ cẩn thận. Nam Cung thế gia định ra tay thì bọn ta hết đường sống!

Thấy hai người ngó nhau, lặng ngắt, Bách Duy ghé gần lại, gằn từng tiếng nói:

- Cuộc chiến tranh chưa từng có trong làng võ lâm ngày nay, ngày từ lúc đầu đã phân ra mạnh với yếu tố rõ rệt. "Trung Nguyên Tứ Quân Tử" với "Đường môn thế gia trong đất Thục" đều là những tay danh vọng, vậy mà đã bị hại trước tiên. Kế đó Nhâm tướng công, tuy là bậc kỳ tài, cố vãn hồi sự suy sụp, nhưng sức cũng không chống lại lâu hơn được nữa. Biết sao bây giờ? Chúng ta tận lực tham gia vào nhưng đôi bên lực lượng đã quá chênh lệch, lại thêm hai lần thảm hại ở Âm sơn và Hồi Thanh Cốc, thực đã kiệt lực không ngóc đầu lền được nữa.

Ngừng một giây phút, lão gay gắt giọng nói tiếp:

- Theo ta xét, bất luận là thế nào, nếu cứ giữ nguyên tình trạng này thì chỉ có mà chết mòn đi hết. Duy chỉ còn một lối chơi một đòn bất ngờ là có thể cứu nguy và hy vọng thắng là khác. Nếu cứ cẩn

thận quá, bỏ lỡ cơ hội là hết đời!

Bị lão khích động và thúc đẩy mạnh, Diệu Pháp, Diệu Không tuy vẫn ngồi yên không nói, nhưng vẻ mặt ra ý tán đồng.

Một hồi sau, Diệu Pháp sẽ thở dài nói bâng quơ:

- Không định kế hoạch sẵn thì...

Bách Duy mắm môi nói:

- Kế hoạch à! Thiên biến vạn hoá, hãy biết rằng tới Trạm Truyền Thanh đã. Tuỳ việc xảy ra mà đối phó. Ngồi nhà hoạch định, đoán phỏng chỉ là lối hủ nho, hỏng việc! Phải thế không?

Thấy hai người ấp úng vâng dạ, Bách Duy bèn mạnh dạn nói với giọng cương nghị hơn:

- Hai vị đã nhận rằng bần tăng nói là phải, như vậy tức là nhận rằng Nhâm tướng công đã lầm lẫn. Rút lại là không thể theo mệnh lệnh của Nhâm tướng công, là người thần trí đã hôn mê, hơi sức đã kiệt rồi. Ôi! Đáng thương thay! Nhưng tình thế bắt buộc phải quyền biến, miễn là có lợi cho vận mệnh toàn thể võ lâm!

Diệu Pháp bóp chặt hai tay vào nhau, trịnh trọng nói:

- Việc này quan trọng quá lớn. Xin cho đệ tử chúng tôi nghĩ kỹ đã.

Một lúc sau Diệu Không ngập ngừng nói:

- Đại sư muốn rằng chúng tôi... đối với Nhâm tướng công! Chao ôi! Chúng tôi thực không nỡ!

Bách Duy quát lên:

- Không nỡ... ư? Để mặc cho võ lâm đồng đạo muôn kiếp không khôi phục được nữa sao? Đằng nào khinh, trọng?

Diệu Pháp, Diệu Không cùng hỏi:

- Theo ý đại sư nên như thế nào?

Bách Duy nhấn mạnh:

- Từ nay chúng ta hành động đều tự ý tác chủ. Quyết không chịu để Nhâm tướng công ra lệnh sai khiến. Đó là bất đắc dĩ. Hai vị nghĩ sao?

Diệu Pháp thở dài, buồn rầu nói:

- Đại cuộc đã hỏng. Cân nhắc nặng nhẹ thì cũng chỉ còn có cách ấy!

Quay lại hỏi Diệu Không:

- Sư đệ nghĩ thế nào?

Diệu Không nói:

- Đại kha đã quyết. Tiểu đệ đành cũng xin theo.

Bách Duy mừng thầm. Chợt Diệu Pháp nghiêm giọng nói:

- Nhưng còn.. Tam sư đệ... Có đồng ý chăng?

Bách Duy cau mặt lo ngại. Diệu Không gật đầu, thong thả nói:

- Đệ tử có thể thuyết phục hắn! Đại sư cứ yên tâm!

Ngừng một chút, như nhớ ra một điều, bèn cất giọng nghiêm trọng hỏi:

- Việc đã đành phải như thế, nhưng còn đối với Nhâm tướng công... Đại sư đối đãi ra sao?

Bách Duy thấy vẻ mặt hai người ngưng đọng, bèn đằng hắng nói:

- Nhâm tướng công vốn là tay hiệp cốt, nhân tâm. Nay dù đã biến ra đến thế nào, chúng ta cũng phải cư xử ăn nói cho lễ độ!

Thấy vẻ mặt hai người hoà hoãn, Bách Duy mới yên dạ, bèn nói:

- Giờ chúng ta lấy lời lẽ ôn tồn nói với Nhâm tướng công, yêu cầu tướng công nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Mọi việc xin uỷ cho người khác tạm thời điều khiển. Chớ làm cho tướng công quá xúc động!

Quay sang nhìn Diệu Pháp rồi nói tiếp:

- Xin uỷ cho Diệu Pháp đạo huynh dùng lời uyển chuyển nói với tướng công!

Thấy Diệu Pháp lắc đầu, xua tay, Bách Duy bèn nói với Diệu Không:

- Vậy thì Diệu Không đạo huynh đảm nhận việc này.

Diệu Không giãy nãy lên, không nhận và còn nói:

- Giết chết ngay đệ tử cũng không dám. Vả chăng ý kiến này chính do đại sư nêu lên, thiết tưởng...

Bỗng cánh cửa bị đẩy toang ra, Bách Duy giật bắn người lên. Một người vừa bước vào, chưa qua khuôn cửa đã lớn tiếng mà rằng:

- Việc ấy khó gì mà không dám nói. Nếu ai cũng ngại nói thì đệ tử xin đảm nhận.

Mọi người nhìn ra là Diệu Vũ. Bách Duy tái mặt đi, vội hỏi:

- Đạo huynh đã lén nghe hết câu chuyện chúng ta bàn rồi ư?

Thấy Diệu Vũ "dạ" gật đầu, Bách Duy càng đổ quạu:

- Tại sao không vào đây cùng bàn bạc mà lại nấp ở ngoài nghe lén?

Diệu Vũ thản nhiên nói:

- Đệ tử tới đã lâu. Nghe biết bên trong đương bàn bạc việc bí mật mà không có ai canh gác bên ngoài, quả thực là quá coi thường. Nếu như ai, hoặc lại chính Nhâm tướng công chợt tới thì sao?

Bách Duy định quở hắn, không ngờ bị hắn phê bình trách lại đến cứng họng ra. Một vài giây sau, lão cười gượng mà rằng:

- Bần tăng quả thật sơ ý! Xin thành thật cảm tạ đạo huynh!

Diệu Vũ cười nói:

- Không dám!

Chép miệng thở dài:

- Tình thế đến như vậy không còn cách gì hơn. Đệ tử chính sẵn có ý ấy, chưa dám đem bàn đó thôi!

Bách Duy mừng rờ, vừa nói vừa vỗ tay:

- Tuyệt diệu! Bần tăng biết chắc là đạo huynh tán thành mà!

Diệu Vũ nói:

- Không nên chậm trễ! Đệ tử xin nói ngay với Nhâm tướng công! Nhưng đại sư và sư huynh cũng phải giải thích thêm vào!

Thế là Diệu Vũ dẫn đầu, Bách Duy, Diệu Pháp, Diệu Không theo sau, tới chỗ Nhâm Vô Tâm ở. Thấy chàng ngồi bên giường Huyền Chân, đương thừ mặt ra.

Diệu Pháp chép miệng, hỏi:

- Chẳng hay bao giờ tướng công chuẩn bị lên đường?

Chợt nhớ ra rằng hỏi như vậy thì có khác gì mọi việc vẫn do Nhâm Vô Tâm làm chủ cho lệnh! Như vậy là trái hẳn với mục đích câu chuyện định nói ra lúc nãy. Biết mình lỡ lời, Diệu Pháp hỏi lên mấy tiếng vội lùi lại đứng vào bên góc phòng.

Nhâm Vô Tâm quay lại, đôi mắt lờ đờ mất tinh thần, quét ngang một cái. Thấy chàng tiều tuỵ, bọn Bách Duy có ý hổ thẹn, đều cúi đầu xuống. Chợt nghe chàng thở dài rồi nói:

- Lẽ ra khởi hành rồi! Thấy các vị quá mệt mỏi nên chưa dám... đành thư hoãn lại.

Thấy chàng quên mình mà chỉ lo thay cho người, cả bọn cùng cảm thấy lúng túng cứ cúi gầm mặt xuống. Một hồi lâu, Bách Duy sốt ruột quá, bèn dịch gần lại bên Diệu Vũ, sẽ nắm áo giật ra hiệu.

Diệu Vũ sẽ đằng hắng, cười với vẻ ngượng nghịu, rồi cất tiếng:

- Bọn đệ tử chúng tôi dù có khó nhọc, xong cũng chỉ chừng nào thôi! Vậy mà bất cứ công việc lớn nhỏ, đều do tướng công phải lo liệu để ý. Ôi chao! Tướng công mới quả thực là vất vả quá sức!

Nhâm Vô Tâm lẩm nhẩm nói:

- Vất vả... quá sức! Thật vậy, quá... mệt... mỏi! Nhưng... nhưng biết sao được. Trừ phi chết thì chịu... Còn sống ngày phút nào thì còn phải...

Tiếng chàng nhỏ dần và thở gấp.

Diệu Vũ thở dài nói:

- Vì làng võ lâm mà hy sinh, cúc cung tận tuỵ xưa nay chưa từng có ai được như tướng công. Nhưng chẳng hay cứ tận tuỵ tranh đấu đến... bao giờ? Bao giờ kết liễu.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười:

- Năm mười tháng hay vài chục năm xá kể chi! Còn tranh đấu được ngày nào thì cứ tranh đấu!

Diệu Vũ nói:

- Nhưng cuộc tranh đấu chưa kết thúc mà tướng công đã quỵ xuống thì sao? Cứ tình trạng sức khoẻ của tướng công hiện thời, có thể bất cứ lúc nào cũng quỵ xuống được. Xin tướng công nghĩ kỹ điểm ấy. Hậu quả sẽ ra sao?

Chàng buồn thảm trả lời, ngẩng đầu nhìn Diệu Vũ, một lúc sau lại nhìn Diệu Pháp, bỗng trầm giọng cất tiếng hỏi:

- Có thể như thế lắm. A! Các vị có câu chuyện gì muốn nói chăng?

Diệu Vũ “dạ”. Hắn ấp úng một chút, đánh bạo thưa:

- Đệ tử cùng Bách Duy đại sư, sau khi bàn bạc kỹ rồi, đều thấy rằng tướng công... cần phải tĩnh dưỡng một thời gian. Trong thời gian tĩnh dưỡng đó, tướng công chỉ nên...

Nhâm Vô Tâm hơi run người lên, vội giơ tay lắc, cắt đứt lời Diệu Vũ đi:

- A! Các người muốn rằng vô luận là việc gì, ta cũng không ngó ngàng tới sao?

Diệu Vũ cúi gầm mặt xuống nói:

- Dạ! Đó là đệ tử thành thực lo thay cho sức khoẻ của tướng công. Vì đã tới lúc cực kỳ quan hệ...

Nhâm Vô Tâm vụt cái đứng dậy, da mặt đương xanh nhợt bỗng ửng hồng lên, nhìn mọi người một lúc rồi chậm rãi nói từng tiếng:

- Các người muốn nói gì? Ta đã hiểu cả rồi. Khỏi phải nói nữa! Các người cho rằng ta không đủ tài sức chỉ huy mọi việc, vì gần đây ta luôn luôn bị thất bại! A! Điều đó không thể trách các người được.

Chàng hổn hển thở gấp, nghiến răng nói tiếp:

- Ta đã hủy hoại cả cơ nghiệp do ta gây dựng lên. Ta tự nhận không còn đủ uy tín lãnh đạo các vị nữa. Từ nay về sau, bất luận việc gì, ta sẽ không định đoạt.Quyền chỉ huy sẽ ở trong tay các người!

Dứt lời, chàng ngồi phệt xuống, hai tay ôm đầu, mặt cúi gầm! Bách Duy không ngờ rằng câu chuyện kết thúc thuận tiện một cách lẹ làng như thế. Tuy có chút thương xót thay cho chàng, một thiếu niên anh hùng bị nước đường cùng, đành thúc thủ, nhưng lại mừng thầm mưu mẹo của mình đã đạt. Bọn Diệu Pháp cũng bùi ngùi rơi lệ. Diệu Pháp lẩm bẩm nói:

- Về tình trạng sức khoẻ, tướng công phải lui bước, dưỡng sức. Nhưng bất quá chỉ là tạm thời thôi!

Diệu Không, Diệu Vũ cùng nói:

- Thực vậy! Một khi sức khoẻ và tinh thần tướng công khôi phục rồi thì xin tướng công lại đảm đương mọi việc như cũ! Trừ tướng công ra, không ai đảm nhận nổi gánh nặng này...

Nhâm Vô Tâm mỉm cười. Lòng chàng chua xót, vụt cái đứng lên giơ tay đẩy cánh cửa sổ ngó ra. Bên ngoài mưa phùn phơi phới như tơ bay, càng khiến kẻ có tâm sự não ruột buồn hơn.

- Ôi! Mưa gió tơi bời! Không một tiếng gà gáy, chó cắn! Giang hồ mưa gió, biết bao giờ... tạnh!

Nhâm Vô Tâm lầm nhầm than thở, lòng rạo rực lên, mắt loang loáng, đột nhiên đôi hàng lệ nhỏ xuống. Chàng không quay đầu lại cho nên bọn Diệu Pháp không biết chàng đương khóc.

Bách Duy sốt ruột, đằng hắng một cái, cất tiếng hỏi:

- Chẳng hay tướng công... rồi sẽ rút lui về đâu?

Diệu Pháp bỗng biến sắc mặt, nói chặn đi:

- Rút lui về đâu? Sao đại sư lại hỏi thế? Lẽ nào chúng ta để tướng công một mình thui thủi ra đi!

Diệu Không lớn tiếng nói:

- Trong khi dưỡng sức, dù là tướng công không nên bận tâm lo nghĩ hỏi han mọi việc, nhưng cũng cần phải luôn luôn ở gần chúng ta để chúng ta tiện coi sóc.

Bách Duy cười gượng:

- Xin chớ hiểu lầm ý bần tăng! Chính là sợ tướng công bỏ đi, không ai trông nom săn sóc... đó thôi!

Nhâm Vô Tâm đưa tay gạt thầm nước mắt, quay lại nói:

- Tại hạ mong được ở gần bên các vị! Nhưng... nhưng các vị thì luôn luôn bôn ba... hoạt động! Dù tại hạ chẳng còn là chủ động, song le vẫn không tránh được lo lắng. Như vậy sao gọi là tĩnh dưỡng.. Vậy nên...

Nói tới đây sẽ đưa mắt thấy mọi người thất sắc, chàng từ từ nói tiếp:

- Nếu các vị thật tâm muốn tại hạ được nghỉ ngơi, thì tại hạ phải tự ý rời xa các vị.

Diệu Pháp kinh hãi hỏi:

- Tướng công... quyết định xa chúng tôi?

Vô Tâm thở dài:

- Tại hạ đã nói rằng sự việc bất đắc dĩ phải như thế...

Quay lại nhìn Huyền Chân, thở dài nói tiếp:

- Các vị lăn mình vào trong cuộc thảm chiến, không còn hơi sức đâu săn sóc kẻ khác. Vậy nên tại hạ sẽ đem Huyền Chân đạo trưởng đi theo. Vì lẽ đạo trưởng là do tại hạ mời, vô luận là thế nào, phải do tại hạ đem ông ta đến chỗ có danh y săn sóc. Sau đó... nếu đạo trưởng sớm lành mạnh, tại hạ sẽ

cùng đạo trưởng trở lại đây... chờ đợi các vị. Trái lại... nếu bệnh tình không giảm thì tại hạ sẽ đem đạo trưởng đi khắp chân trời góc bể, kiếm cho kỳ được danh y mới thôi!

Bách Duy bỗng gay gắt giọng mà rằng:

- Tướng công nghĩ lầm rồi! Nếu như bệnh tình đạo trưởng không giảm thì tướng công sẽ không bao giờ trở lại đây sao? Bần tăng tuy chẳng phải là đệ tử đường nhưng thấy Huyền Chân đạo trưởng như vậy, cũng phải đau lòng.

Tới đây lão đưa mắt cho bọn Diệu Pháp, rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên cân nhắc nặng nhẹ, lợi hại, thì vô luận là bệnh tình đạo trưởng ra sao, nội trong một tháng cũng phải trở về đây đã. Bất quá chỉ trong vòng một tháng là đại cuộc biến đổi. Lúc đó chúng tôi cần có tướng công chủ trì mọi việc. Còn bệnh tình đạo trưởng sẽ lo sau!

Kể ra Bách Duy bàn như vậy là chánh đáng quang minh. Kỳ thực thì lão không muốn Huyền Chân khôi phục thần trí, vì sợ âm mưu của lão bị bại lộ. Lão tin chắc một trăm phần trăm là các danh y trong bọn Địch đại hiệp đều bị Nam Cung thế gia giết sạch cả rồi! Nếu như chàng đem Huyền Chân đi khắp đó đây, lỡ ra gặp tay thánh y chữa được cho Huyền Chân tỉnh táo trở lại, sẽ nói hết bí mật của lão ra thì nguy.

Bọn Diệu Pháp có hiểu đâu thâm mưu của Bách Duy. Thấy lão khẩn khoản như vậy lại cho là phải, bèn đồng thanh nói:

- Đại sư nói phải lắm! Phải coi việc công là hệ trọng. Xin tướng công chấp thuận!

Nhâm Vô Tâm nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

- Cũng đành phải như thế vậy! Nhưng xin Bách Duy đại sư chấp thuận cho một điều này.

Thấy Bách Duy hơi giật mình nhưng trấn tĩnh ngay lại, chàng nói tiếp:

- Tại hạ dời khỏi đây rồi, xin đại sư thay thế tại hạ, đảm nhiệm chủ trương mọi việc.

Bách Duy mừng rơn lên, nhưng làm ra bộ rụt rè, nói:

- Chết nỗi! Tài sức bần tăng gánh vác sao nổi trọng trách!

Nhâm Vô Tâm ôn tồn nói:

- Lâm nguy không loạn! Tuỳ cơ ứng biến! Phi đại sư không ai đương nổi!

Thấy Bách Duy còn ra vẻ khiêm tốn, Diệu Pháp lớn tiếng nói:

- Nếu được đại sư chỉ huy, anh em tôi xin nhất nhất tuân lệnh!

Vừa nói vừa cầm chén trà lên, bóp một cái vỡ vụn ra mà rằng:

- Ai trái lệnh sẽ như chiếc chén này...

Nhâm Vô Tâm gật đầu khen phải. Bách Duy thở dài nói:

- Các vị cả quyết như vậy! Bần tăng còn dám nói gì nữa!

Nhâm Vô Tâm liếc mắt một cái, nghiêm giọng mà rằng:

- Vậy ngay từ phút này, để tránh cho khỏi bị ảnh hưởng vì sự có mặt của tại hạ, xin mời bốn vị qua nhà bên bàn việc!

Bách Duy nghĩ ra điều gì, vừa toan nói, thì bọn Diệu Pháp đã quay mình đi ra. Còn Nhâm Vô Tâm thì ngồi xuống, ngẩn mặt ra nhìn Huyền Chân đạo trưởng. Bách Duy đành lặng lẽ theo bọn kia đi ra.

Về tới nhà bên, Bách Duy còn vờ vẫn thở ngắn than dài. Một hồi lâu, mới trở lại điểm chính, trầm giọng mà rằng:

- Bần tăng tuy được các vị đồng thanh đề cử. Nhưng bất cứ việc gì phải có họp bàn với nhau, thảo luận, quyết định đã. Ý kiến một người thì có hạn. Góp lại mới tránh khỏi thiếu sót.

Ngưng một lúc, Bách Duy nêu câu hỏi đầu tiên:

- Bữa nay, sau khi lìa khỏi đây, chúng ta đi về đâu?

Diệu Vũ hăng hái nói:

- “Phong Vân Tế Hội” nơi Trạm Truyền Thanh! Tới đó chứ còn đâu nữa.

Thấy ba người kia cùng tỏ ý tán thành, Bách Duy cả mừng. Không còn nghi ngờ gì nữa, mưu kế của mình quyết phải thành công!

Chương 52: Học Nghề Trộm Cướp Lẻn Vào Hang Hùm

Bách Duy cùng bọn Diệu Pháp bàn định xong rồi, trở lại chỗ Nhâm Vô Tâm ở, chỉ thấy gian nhà trống, Nhâm Vô Tâm cùng Huyền Chân đạo trưởng đều biến mất, trên bàn để lại mảnh giấy với hàng chữ:

"Tháng sau vào tuần trăng tròn, sẽ đợi ở đây."

Tuy chỉ có mười chữ vắn tắt, bọn anh em Diệu Pháp coi thấy cũng phải bùi ngùi nhỏ nước mắt. Bách Duy dù lòng dạ thâm độc, cũng cảm thấy bâng khuâng. Diệu Không thở dài, nói:

- Nhâm tướng công sao mà đi... vội vã thế! Không đợi...

Bách Duy thấy anh em Diệu Pháp ngậm ngùi thương cảm, đứng ngây cả ra đó, vội lên tiếng nhắc:

- Nhâm tướng công đi rồi, nhưng một tháng sau ta lại hội ngộ. Ba vị chớ quá bi thương. Phải hăng hái hoạt động và nhất là không để phí thời giờ. Chúng ta tức khắc lên đường tới Trạm Truyền Thanh, chớ lỡ cơ hội.

Diệu Vũ hô to lên:

- Sửa soạn... Đi liền!

Mọi người lập tức sửa soạn hành trang, trả tiền phòng, hỏi thăm đường lối rồi vội vã ra đi.

Dọc đường, Diệu Pháp với Diệu Không đều uất ức không vui. Thấy vậy, Bách Duy cũng phải làm ra bộ trầm lặng buồn ngán. Duy có Diệu Vũ thì trái lại, có vẻ hào hứng hăng hái.

Trên đường tới Trạm Truyền Thanh bữa nay, tuy có xe ngựa qua lại, nhưng nhận ra thì những tay võ lâm hào kiệt chỉ có loáng thoáng thôi, chớ không đông đúc như mọi người tưởng tượng. Bách Duy ngạc nhiên hỏi:

- Đêm nay có phải là mười lăm, trăng tròn không?

Diệu Vũ trả lời:

- Trăng tuy tròn, nhưng mới là bữa mười bốn.

Bách Duy thắc mắc hỏi lại:

- Có đúng là mười bốn chăng?

Diệu Vũ nói:

- Đệ tử nhớ đúng lắm!

Một phút sau bỗng hỏi lại:

- Đại sư thắc mắc như thế, hẳn là có hẹn gặp gỡ ai bữa rằm chăng?

Bách Duy giật mình gượng cười:

- Bần tăng chỉ vì lo nghĩ, quên cả ngày tháng nên hỏi đó thôi!

Chợt nhận ra nơi đây là một thôn trấn đông đúc bên một dòng khe nước trong vắt có một trang viện rộng lớn, có nhà ngói, cửa sơn mới, rõ ra vẻ một nhà giàu có lớn. Để ý nhận kỹ trang viện đó rồi, Bách Duy chợt ra lệnh dừng xe lại mà rằng:

- Đêm nay chúng ta nghỉ lại đây. Mai khởi hành sớm thì buổi trưa có thể có mặt ở Trạm Truyền Thanh rồi!

Lão chỉ cần tới Trạm Truyền Thanh đúng bữa mười lăm để dò xét cho ra điều bí mật, ngoài ra chẳng cần chi hết. Diệu Pháp không hiểu ý định ấy, nên hỏi:

- Đại sư có ý muốn biết nơi Trạm Truyền Thanh động tĩnh ra sao, thì đêm nay tới thẳng đó, chớ nán lại ở đây làm gì?

Bách Duy nói:

- Ở lại đây nghỉ ngơi thì trưa mai tới đó mới có sức để hoạt động. Huống chi ở đây đêm nay cũng có việc. Khuya tối sẽ bàn.

Đêm hôm ấy ở nơi điếm trọ, Bách Duy khêu đèn rất nhỏ, ra ngoài ngó coi thấy bốn bề lặng lẽ, bèn trở vào đóng kín các cửa lại đoạn sẽ nói với mọi người:

- Chúng ta phải ăn vận theo lối các tay hào kiệt võ lâm thì mới lộn sòng vào Trạm Truyền Thanh được. Nhưng hiện giờ còn bao nhiêu tiền?

Vừa nói vừa đưa mắt hỏi Diệu Không là người giữ tiền.

Diệu Không vừa cười vừa nhăn nhó:

- Còn đủ mười lạng, chưa đủ để sắm đồ mặc cho một người thôi. Đừng nói là sắm sửa cho cả bốn người. Nếu không sắm đồ mặc thì số tiền còn đây, hoặc giả đủ ăn trong vài ba ngày.

Bách Duy nói:

- Ta có cách! Ban chiều khi tới xóm này ta để ý tới một trang viện tường gạch, mái ngói, rõ ra vẻ nhà giàu có. Vậy thì còn lo gì...

Diệu Pháp giật mình hỏi:

- Ủa! Ý đại sư muốn rằng chúng ta biến thành anh chàng Thời Thiên trong Thuỷ Hử, hay là... bôi nhọ mặt đi, vào ăn cướp. Chúng tôi dù sao cũng là đệ tử Vũ Đương...

Bách Duy cất giọng lạnh lùng:

- Nếu sợ như vậy thì chúng ta cứ việc ăn vận thế này mà vào Trạm Truyền Thanh. Để cho bọn Nam Cung thế gia tóm cổ cả lũ, giết đi là hết sự nghiệp.

Thấy mọi người lắc đầu, thở dài, lão cười gằn nói tiếp:

- Cổ nhân nói, muốn làm nên việc lớn thì chẳng quản các tai tiếng nhỏ. Câu nói thực chí lý. Vả do kinh nghiệm từ ngàn xưa, các đế vương, các danh tướng, thử hỏi trước khi thành sự nghiệp, mấy ai không từng là thằng ăn cắp, là trộm, giặc...

Bị lão thuyết cho một hồi, chứng cớ xác thực có trong sử sách, Diệu Pháp cứng họng ra không nói được gì.

Một lúc sau, Diệu Không thở dài mà rằng:

- Đại sư nói đúng...

Bách Duy khoa tay, cắt ngang lời:

- Huống chi bọn hương thân, phần nhiều là cường hào, là ác bá. Lấy của chúng thì có hại gì đến đạo đức...

“Chát” một tiếng, chén ly nhảy lên. Diệu Vũ đột nhiên vỗ mạnh xuống bàn mà rằng:

- Đúng rồi! Chúng ta lấy của bất nghĩa ấy làm cho cái công việc cứu vãn hội kiếp võ lâm này, chính là anh hùng thủ đoạn, hào kiệt sự nghiệp. Nếu hai sư huynh cứ do dự chẳng hoá ra bình sinh chỉ học cái bã giả của cổ nhân thôi ư?

Thấy Diệu Pháp, Diệu Không đều hoà dịu mặt lại chớ không có vẻ gân guốc lên như trước nữa,

Diệu Vũ lại tiếp luôn:

- Hai sư huynh lặng yên như vậy, hẳn cũng đã thấy lời Đại sư bàn là phải. Vậy đêm nay nên thế nào? Xin Đại sư ra lệnh.

Bách Duy đưa mắt nhìn ba người rồi cất tiếng:

- Vừa rồi bần tăng nhận xét địa thế và tình hình nơi trang viện. Tuy phía xa xung quanh bao bọc không kín đáo nhưng đại khái toà nhà chính quay mặt về phía nam, cổng lớn hướng về nam, hai bên đông và tây đều có cổng nhỏ. Thông thường thì từ hai cổng nhỏ nầy, một ngả thông với vườn hoa, một ngả thông xuống nhà bếp.

Diệu Pháp nói:

- Đệ tử nhận ra rằng cánh cửa bên đông, nước sơn đen bóng, còn cánh cửa bên tây hơi có ám khói. Vậy chắc là cửa bên đông đi vào hoa viên, còn cửa kia là lối xuống bếp.

Bách Duy mỉm cười gật đầu:

- Đạo huynh nhãn lực hơn người, và tinh tế hết sức. Chúng ta chia ra hai người lẻn vào trong, hai người gác ngoài tiếp ứng.

Diệu Vũ góp ý:

- Chúng ta đứng gác ở ngoài cửa phía đông, nơi đây có nhiều cây, lại có giả sơn dễ ẩn hình.

- Sao bằng nấp ở gần nhà bếp, nơi chứa củi. Không nên vớ vẩn ở hoa viên, vì đó là nơi bọn người nhà, đầy tớ trai gái họ thường hay lén lút, vụng trộm.

Ngừng một chút Bách Duy bỗng hỏi:

- Nhưng còn... nơi phòng ngủ của trang chủ ở đâu, anh em có ai biết không? Nơi để tiền của, họ hay để ở bên chỗ nằm...

Diệu Pháp nói:

- Đệ tử biết sao được phòng ngủ của họ ở đâu?

Bách Duy cười, nói;

- Không khó gì. Bần tăng đã có vài chục năm kinh nghiệm về nghề cường đạo, nên có thể... Các vị cứ theo cách thế này mà làm...

Lão ghé vào tận tai mỗi người, lão thì thầm dặn dò.

Bốn người đi tới trang trại vào khoảng gần cuối canh hai. Trời tối như mực, có hai ba ngọn đèn gió le lói soi những bóng cây rậm rì. Hai người đi về phía đông, hai người đi về phía tây, loáng cái đã vượt cổng vào trong...

Nửa giờ sau bên trái nhà bếp đột nhiên bốc khói rồi lửa sáng rực. Tiếp theo là tiếng người kêu gọi nhau: “Cháy, cháy lớn!”

Trang trại náo động cả lên, kẻ chạy đi, người chạy tới, tán loạn kinh hoàng. Một người lớn tuổi, có vẻ là quản gia la to lên:

- Các người mau tới cứu hoả! Ta đi kiếm viên ngoại!

Nói rồi vội vã chạy về phía sau viện. Giữa lúc đó có hai cái bóng người nấp trên nóc nhà nhảy xuống, theo sau lão quản gia.

Ngay lúc đó, từ một gian nhà phía sau có người đẩy cửa thò đầu ra, cất tiếng hỏi:

- Trương Nghi đó ư? Có việc gì thế?

Quản gia Trương Nghi vừa la vừa run:

- Cháy... Cháy to!

Hai tiếng “cháy to” vừa thoát ra khỏi miệng quản gia thì từ trong khuôn cửa, một mụ đứng tuổi, béo lùn, tay ôm một đứa con nhỏ, đã chạy xộc ra ngoài, la thất thanh:

- Cháy! Ối làng nước ơi, cháy. Mau cứu... cứu hỏa.... cứu...

Mụ la đến đứt cả hơi, người run lên cầm cập. Theo chân mụ là một người đàn ông bụng phệ miệng tuy nói cứng:

- Việc gì phải kêu khóc! Bình tĩnh... bình tĩnh!

Kỳ thực thì nước mắt lão đã chạy quanh và sợ run lên. Hai người dắt nhau theo quản gia chạy về phía nhà bếp!

Hai bóng người từ trong tối lập tức vọt ra nhào vô trong phòng. Trong phòng vang lên mấy tiếng ầm ầm như phá phách rồi có tiếng như lục soát tìm kiếm.

Phía ngoài mọi người đổ xô cả xuống bếp để cứu hoả. Một lát sau, hai bóng người từ trong phòng bước ra, trên lưng đều đeo một bọc lớn, khá nặng. Họ ngang nhiên vừa đi vừa nói chuyện.

Tiếng Diệu Không nói:

- Kể ra chúng ta vơ vét... khá nhiều quá!

Diệu Vũ cười nói:

- Phì! Đại sư sẽ chê trách chúng ta là còn non tay cho mà coi! Nếu là đại sư thân hành vào đây thì phải biết!

Diệu Không nói:

- Nếu là Nhâm tướng công thì quyết không bao giờ có cái thủ đoạn “gà gáy, chó trộm” như thế này.

Diệu Vũ nói:

- Đúng thế! Tướng công là bậc chính nhân quân tử mà! Có điều lạ rằng Bách Duy đại sư nếu quả là bậc cao tăng từ nhỏ đã vào chùa Thiếu Lâm tu hành thì sao lại có lối hành động với những kinh nghiệm trộm cướp tài tình như bữa nay! Nếu không phải chân tu đạo hạnh thì sao làm được đến chức Đường chủ La Hán Đường!

Diệu Không chép miệng nói:

- A! Nghĩ kỹ ra thì lạ thật! Phải chăng trước khi vào Thiếu Lâm, đại sư vốn là tay cường đạo?

Diệu Vũ giơ tay che miệng:

- Suỵt! Chớ có hỏi han hoặc nhắc đến việc ấy trước mặt đại sư. Nghe không? Giờ chúng ta thoát lên nóc nhà rồi ra phía trước!

Hai người nhảy vọt lên nóc gian nhà chính, xuống sân phía trước, thoắt cái đã ra khỏi trang viện. Lập tức, một hiệu còi dài nổi lên, hai hiệu còi ngắn đáp lại. Bốn cái bóng người tìm đến với nhau, hợp thành một bọn kéo về nhà trọ.

Sáng hôm sau, bọn Bách Duy lên đường sớm đi về phía Trạm Truyền Thanh. Ra khỏi nhà trọ chừng hai mươi dặm, họ cho xe vào tuốt một khu rừng rậm, sửa soạn trang hoàng lại chiếc xe, trông cực kỳ hoa lệ. Bốn người thay đổi y phục, kẻ áo bào, người áo chẽn, toàn là gấm, vóc thượng hạng. Diệu Vũ đóng vai kẻ giong xe, nhưng cũng ăn vận bảnh bao, lót tay bằng một vuông lụa tía, cầm chiếc roi ngựa khoa tít lên, cho xe ra khỏi rừng theo đường lớn tấn phát như bay.

Chỉ một giờ sau đã thấp thoáng thấy bóng mấy gốc hoè nơi Trạm Truyền Thanh, lớn tới mấy người ôm, cao như cột cờ, cành lá xoè ra như chiếc tán vĩ đại.

Còn cách ngoài trăm trượng, Bách Duy sốt ruột, từ trong xe thò đầu ra ngó nhìn mấy gốc hoè, thở phào một cái như trút bớt gánh nặng trên vai đi. Đêm nay, ở dưới mấy gốc cây hoè kia, lão cần dò xét cho ra một sự kiện đại bí mật.

Lúc này còn là buổi sáng. Vậy mà trong Trạm Tuyền Thanh cũng đã ầm ĩ tiếng người. Trên con đường nhỏ lát bằng đá xanh hai bên la liệt các hàng quán bày các món ăn uống. Mỗi bàn ăn, mỗi gian quán đều có năm, ba người, hình dáng to lớn hung hãn, ăn uống chuyện trò. Họ không cần phải trả tiền ăn, vì họ đều là người của Nam Cung thế gia, được phái tới để đón tiếp bốn phương hào kiệt, mà các quán ăn đều do Nam Cung thế gia đài thọ.

Dưới gốc hoè, bốn năm mụ đàn bà áo xanh, tóc điểm hoa râm, ăn vận mộc mạc, nhưng mắt sáng như sao, vẫn có vẻ uy nghi tôn quý. Trước mặt họ là một chiếc bàn dài, bày bút, mực, giấy. Người ít tuổi nhất cầm bút thoăn thoắt viết, còn bốn mụ kia thì ngồi yên, không động cựa, cũng chẳng ngước mắt lên nhìn ngó chung quanh.

Còn cách hơn mười trượng tới dãy quán ăn, bọn Bách Duy đã đánh hơi thấy mùi rượu thịt. Nhận kỹ ra thì các gian quán tuy sơ sài, xong các món ăn đều tươm tất vào hạng trân hào mỹ vị cả. Từ trong cửa xe ngó ra, Bách Duy cau mày, nói:

- Trạm Truyền thanh, ai ngờ lúc này lại giống như một đại tửu quán. Bực thật.

Sở dĩ lão bực mình vì nghĩ rằng dưới gốc hoè đấy, đêm nay có việc bí mật. Vậy mà Nam Cung thế gia lại bày quán rượu chè huyên náo ngay tại đây thì còn gì là bí mật nữa. Diệu Pháp không hiểu ý lão, bèn hỏi:

- So sánh võ nghệ, kén rể, tất nhiên phải náo nhiệt. Nhưng không hiểu vì lẽ gì chúng ta cũng có thể tới chứng kiến được.

Diệu Không nói:

- Nam Cung thế gia bày trò chiêu rể, chỉ có hại không có lợi. Huyên náo lắm càng may cho chúng ta, có gì mà Đại sư phải bực tức.

Không thể nói tâm sự thực ra được, Bách Duy cười gượng mà rằng:

- Bần tăng quen sống yên tĩnh. Tới chỗ quá huyên náo thì cảm thấy khó chịu đó thôi. A, quên!

Ngừng một giây, lão mỉm cười và tiếp:

- Từ nay chúng ta phải gọi nhau bằng anh em. Quen miệng cứ tự xưng là bần tăng không được.

Xe đã từ từ chạy chậm lại. Bỗng có tiếng người to lớn, vận áo đen từ bên đường nhảy ra ngăn giữ

lại. Diệu Vũ giả vờ nổi giận, giơ roi quát:

- Buông ra! Định làm gì vậy?

Một người đầu bịt khăn đen, có thêu chỉ vàng, trầm giọng nói:

- Chúng tôi là môn hạ của Nam Cung thế gia. Nếu các vị là khách qua đường, thì xin đi vòng qua lối khác.

Mặt vác lên, có vẻ như đầy tớ nhà quan cậy thần cậy thế, Diệu Vũ nói:

- Các chú không có mắt sao. Trông người với xe cộ thế này mà bảo là khách qua đường sao..?

Đại hán kia quắc mắt lên, lớn tiếng:

- Các bạn tới phó hội ư? Vậy càng phải xuống xe tại đây, đi bộ vào trong phủ chúng tôi ghi trên trước đã.

Anh em Diệu Vũ đều giật mình, nghĩ thầm:

- Hú vía! Đúng như đại sư tiên liệu. Nơi đây kiểm soát kỹ thiệt.

Bụng nghĩ vậy, Diệu Vũ vờ hỏi:

- Ghi tên ư? Ghi tên làm cái gì?

Chợt có tiếng khẽ quát "Xa phu im đi!" Bách Duy ở trong xe nhảy ra, bộ dạng uy nghiêm rõ ra phết một tay giang hồ hào kiệt. Diệu Pháp, Diệu Không theo sau, tuy bề ngoài cố giữ bộ điệu, dáng vẻ là những tay tên tuổi trong làng võ, kỳ thực thì trong bụng lo nơm nớp chỉ lo bị lộ tẩy. Còn Diệu Vũ thì "dạ dạ" cúi đầu, làm bộ rụt rè, đứng né ra một bên.

Bách Duy tiến lên, ôm tay quyền vẻ mặt trang nghiêm, nở một nụ cười mà rằng:

- Người giong xe của ta không hiểu quy cũ. Ông bạn xin bỏ qua cho.

Đại hán vội thi lễ, nói:

- Trang chủ quá khách khí. Tôi đâu dám.

Thấy đại hán kêu Bách Duy là "Trang chủ", Diệu Vũ tức cười, xong lại nghĩ mà phục thầm:

- Một thầy chùa mà đóng giống hệt vẻ một trang chủ. Khà! Khà!

Nghĩ vậy, Diệu Vũ càng thêm ngờ vực về lai lịch của lão.

Chỉ thấy Bách Duy cười ha hả mà rằng:

- Phải lắm! Được lắm! Chúng ta có thể tới kia ghi tên chăng?

Đại hán nói:

- Xin mời trang chủ! Đó là quy cũ của Thái Phu Nhân chúng tôi đặt ra, để phòng ngừa những kẻ lăng nhăng hỗn tạp vào. Tiểu nhân chỉ là vâng mệnh thi hành thôi.

Phía đằng kia, mụ đàn bà áo xanh vẫn như tuồng chẳng lưu ý đến mọi việc xảy ra. Kỳ thực thì mắt mụ như điện, khẽ chớp chớp là mọi sự tình đều lọt vào tầm mắt của mụ.

Chẳng đợi bọn Bách Duy tiến đến tận nơi, người đàn bà đứng tuổi từ nãy vẫn hý hoáy viết, vội đặt bút đứng dậy cười mà rằng:

- Các vị từ xa tới. Mà luật lệ ở đây làm phiền các vị. Tiện thiếp không được an tâm. Xong việc, chủ nhân tôi sẽ xin tạ lỗi.

Thấy người đàn bà nầy bất quá chỉ là hạng vú em, hoặc quản gia thôi, vậy mà nói năng đường hoàng. Ngay đến hạng chủ nhân các nhà khác, ăn nói cũng lịch sử đến thế thôi. Diệu Vũ có ý phục thầm Nam Cung thế gia là có khuôn phép.

Bách Duy ôm tay quyền nói mấy lời khiêm tốn. Các mụ áo xanh khác nhìn lão, mỉm cười. Mụ lớn tuổi nhất nói:

- Các vị đều là những bậc có danh vọng lớn trên giang hồ. Tiện thiếp trộm phép xin các vị cho biết đại danh để lưu vào sổ vàng danh dự.

Bách Duy mỉm cười thi lễ:

- Tại hạ tên Phùng Duy. Còn đây là Phùng Pháp, Phùng Không đều là cháu tại hạ. Bất quá chúng tôi chỉ là hạng vô danh trên làng võ lâm. Các đại nương quá khen ngợi.

Mụ đàn bà ngồi bên gật đầu, mở lẹ một cuốn sổ dày ra, nhìn vào mà rằng:

- Phùng lão anh hùng! Từ trước chưa dự hàng lục lâm.

Ngưng một giây, thấy Phùng Duy “dạ” một tiếng, mụ nói tiếp:

- Phùng lão anh hùng từ trước chưa làm nghề bảo tiêu, cũng không hề mở trường thâu đồ đệ.

Bách Duy nói:

- Dạ.. dạ... Nhà không giàu có nhưng nhờ trời con cháu được no ấm, nên chưa hề làm nghề minh phiêu hay ám phiêu. Nhất là võ nghệ chỉ biết có vài ba miếng nên càng không dám nhận thu đồ đệ.

Mụ kia lại hỏi:

- Phùng lão đại hiệp! Phải chăng ngươi từ Lương Châu tới?

Bách Duy chắp tay nói:

- Chúng tôi không phải người Lương Châu! Và cũng không hề tới vùng đó bao giờ.

Mụ gấp cuốn sổ lại, ngẩng đầu nhìn Bách Duy rồi nói:

- Phùng lão anh hùng không phải là hào kiệt trong hàng Hắc đạo, cũng không ở trong hàng Bạch đạo. Và cũng không có họ hàng thân thích trong hàng Phùng Khang thế gia, lại chưa từng có hành động gì tai tiếng...

- Dạ! Tại hạ chỉ là hạng vô danh trong làng võ.

Mụ đàn bà nhiều tuổi nhất hỏi:

- Ngô Tứ Nương ạ! Phùng lão anh hùng với khí phái võ công như kia mà lại không có tên tuổi trên giang hồ sao? Ngô Tứ Nương à! Đó là một sự lạ.

Chợt thấy Ngô Tứ Nương nở một nụ cười, thong dong nói:

- Lâu lắm không gặp mặt. Ba vị có lẽ quên không nhận ra tiện thiếp rồi.

Bách Duy giật mình, hỏi:

- A! Té ra Đại nương nhận biết tại hạ. Xin tha lỗi. Chẳng hay đã hân hạnh được gặp Đại nương tại đâu...?

Ngô Tứ Nương cười khanh khách mà rằng:

- Đạo trưởng là bậc quý nhân, lắm việc nên hay quên. Năm xưa, trên Võ Đương Sơn, tiện thiếp từng được gặp vài lần. Nay cho dù đạo trưởng ăn vận theo tục gia, cũng vẫn nhận ra được.

Thấy mụ gọi Bách Duy là đạo trưởng, Diệu Pháp và Diệu Không đều kinh ngạc, phục mụ là nhãn lực hơn người. Sau thấy mụ nói rằng đã gặp ở Võ Đương, hai người mới được yên lòng vì Bách Duy không phải là đệ tử Võ Đương. Nhưng tại sao mụ cũng nhận ra Bách Duy là kẻ tu hành cải trang.

Bách Duy cười, chắp tay nói:

- Đại nương nhớ lâu... thật. Nhưng còn sư cô, chẳng rõ hoàn tục từ hồi nào. Thực là đáng mừng.

Ngô Tứ Nương ngạc nhiên một chút, cười và hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy, có lẽ nghĩ rằng tiện thiếp từng làm...

Bách Duy nói luôn:

- Từng làm ni cô! Nếu tại hạ từng làm Đạo sĩ thì Đại nương phải là ni cô.

Hai người cười ầm lên. Chỉ khổ cho Diệu Pháp, Diệu Không đều ngẩn ra vì không hiểu đó là sự thực, hoặc đó là sự ăn miếng trả miếng, bịa chuyện nói nhau chơi.

Ngô Tứ Nương phì cười mà rằng:

- Nói thực ra, hoặc giả tiện thiếp có nhận lầm chăng? Nhưng cứ khi phải như Phùng lão anh hùng mà nói rằng chẳng hề có hoạt động, lưu dấu vết gì trên giang hồ, thực khó tin được.

Bách Duy nói:

- Chẳng giấu gì đại nương, tại hạ vốn là dân đi hái Nhân sâm trên núi Trường Bạch, quanh năm sống chung với rắn độc, thú dữ, cho nên cũng phải có đôi ngón võ nghệ phòng thân. Duy chỉ có hai đứa cháu đây...

Giơ tay giới thiệu Diệu Pháp, Diệu Không:

-... chưa từng có hoạt động giang hồ. Chuyến này nếu không nhân cơ hội ngàn năm có một tại quý phủ, thì chúng tôi cũng không tới đây làm gì.

Nguyên bọn kiếm Nhân sâm trên núi Trường Bạch, trong bọn mười người thì có chín người là tay võ nghệ cao cường. Nhân Sâm lại là của quý, bán được nhiều tiền, cho nên họ đều là tay giàu có. Bọn Bách Duy đều ăn vận hoa lệ, xe cộ sang trọng như vậy, mà nhận là dân kiếm Nhân Sâm ở Trường Bạch thì không còn ai ngờ vực gì nữa.

Ngô Tứ Nương liếc mắt một cái, gật đầu:

- Có thế chứ! Nhưng... nếu bảo rằng chưa từng hành tẩu giang hồ vậy sao...

Mụ vừa cười vừa chỉ vào cánh tay cụt của Bách Duy:

- Sao lại có thương tích như kia...

Bách Duy thở dài, đỏ mặt nói:

- Ấy... chính vì tranh cướp nhau một củ lão Nhân Sâm mà đến thế. Tại hạ tuy chiếm được củ Nhân Sâm quý giá vô ngần nhưng ác hại bị cụt một bên tay.

Mụ đàn bà hình dung gầy gò, ngồi bên Tứ Nương, mặt mày nhăn nhó, bỗng đằng hắng lên một tiếng rồi hỏi:

- Các vị quanh năm ở Trường Bạch Sơn không đi đến đâu? Tại sao lại biết Nam Cung thế gia có mở hội?

- Hái sâm thì ở trong núi.... Nhưng chẳng lẽ hái để mà ăn. Tất nhiên là phải đi tìm người, trao cho họ đem bán ở các thị trấn lớn. Nhưng đặc biệt lần này, tại hạ xuống núi, đi xa vì hai lẽ: Một là tìm kiếm kẻ đã hạ thủ chặt cánh tay nầy của tại hạ. Hai là củ "Nhân Sâm ngàn năm" quý giá vô cùng không thể trao cho lái buôn được, tất phải đích thân đi bán. Nhân chuyến đi xa, mà được tin nơi đây có mở hội. Ngoài ra cũng vì tại hạ ở núi lâu năm, cảm thấy cô lậu, nhân dịp đem hai đứa cháu đi theo cho nó có dịp biết nơi thành thị.

Bách Duy chống chế, che đậy rất khéo. Diệu Pháp, Diệu Không, tuy ăn vận hoa lệ, nhưng vẫn có vẻ rụt rè, ngờ nghệch. Bộ dạng rõ ra kẻ chưa từng ra khỏi núi, chưa giao thiệp giang hồ bao giờ. Thành thử mấy mụ áo xanh kia đã có ý tin lời Bách Duy nói là thật.

Thấy họ có vẻ tin rồi, Bách Duy bèn nói tiếp:

- Phàm việc gì, đều có nhân nguyên cả. Lần này cho các cháu đi theo, ý muốn kiếm cho mỗi đứa một con vợ. May thay được tin Nam Cung thế gia mở hội chiêu thân kén rể, cho nên chẳng quản xa xôi, ngàn dặm tìm đến đây...

Mụ già tới đây mới nở một nụ cười, xin lỗi:

- Chúng tôi tra hỏi kỹ lưỡng quá. Xin quý vị miễn trách cứ.

Thấy Bách Duy nói: "Không dám", mụ giơ tay vẫy một cái gọi người nhà:

- Bay đâu! Bưng rượu tới.

Lập tức bốn đại hán áo đen khệ nệ khiêng một thôi la liệt các món ăn lại. Ngô Tứ Nương thân rót rượu mời.

Bách Duy tuy có tu hành vài chục năm, nhưng gần đây đã có vài lần phá giới, uống rượu ăn mặn rồi thì không nói làm gì. Chỉ khổ cho Diệu Pháp, Diệu Không, ăn chay từ nhỏ, nay trước một thôi rượu thịt đưa hơi lên nồng nàn, cơ hồ muốn phát lợm nôn được. Thành thử cứ lúng túng e sợ. Ngô Tứ Nương lại khéo mời:

- Nghe nói đàn ông ở Bạch Trường Sơn đều là tay tinh tráng, tửu lượng kinh nhân. Nay các vị không uống rượu. A! Phải rồi... có lẽ các vị quen dùng thứ rượu ngâm Nhân Sâm kia. Ở đây, tuy không sẵn Nhân Sâm, nhưng... rượu này đều là thứ kén tận Thiệu Hưng để dành từ lâu năm rồi.

Sợ mình bị lộ tẩy là nhà chùa chính cống, mọi người đều phải làm ra bộ thành thạo, nâng ly lên mời, ngửa cổ nhắm mắt uống ực xuống. Kỳ thực thì cả ba cũng cảm thấy rượu qua họng như đốt cháy ruột gan lên được. Trong khi Ngô Tứ Nương thì cứ luôn tay rót mời rượu và còn ỡm ờ nói rằng:

- Các vị trừ phi là nhà chùa chính tông thì mới cữ rượu... ha ha... Ngay trong các môn phái, ngoại trừ Thiếu Lâm với Võ Đương ra, chưa từng nghe nói có môn phái nào lại cấm đệ tử uống rượu.

Câu nói tuy là bỡn cợt mà bên trong như có ý bảo cho ba người biết rằng nếu các người không biết uống rượu thì chín phần mười các người là đệ tử Thiếu Lâm hoặc Võ Đương rồi.

Bách Duy vội chống chế:

- Hà hà...! Tiên tổ chúng tôi từng có biên vào gia phả, nghiêm cấm con cháu không được uống rượu nếu chưa có vợ. Không hiểu tại sao lai nghiêm cấm như vậy.... Hà hà!

Vừa nói vừa quay lại nhìn Diệu Pháp, Diệu Không rồi tiếp:

- Nhưng bữa nay vì do việc hôn nhân, thì cũng nên phá lệ, uống chơi vài chén. Chứ có quá câu chấp vào gia pháp, nếu muốn thành công..... sau nầy trong họ nếu có ai trách, thì ta xin nhận... hết lỗi.

Nghe nói rằng "Nếu muốn thành công thì chớ quá câu chấp..." Diệu Không hiểu ý, vội cười mà rằng:

- Tiểu điệt... xin tuân lệnh.

Vừa nói vừa ngửa cổ nốc thẳng một hơi. Ngô Tứ Nương gật đầu mỉm cười nhìn Diệu Pháp:

- Vị tiểu anh hùng kia đã uống rồi. Còn vị này... đợi gì không uống.

Vừa nói vừa cầm ly rượu đầy đặt vào tay Diệu Pháp.

Diệu Pháp nghiến răng khó chịu, nhưng vẻ mặt vẫn phải giữ ôn hoà, đón lấy ly rượu. Tay hắn run lên lật bật, lúc đó tưởng chừng ly rượu nặng đến ngàn cân, hoặc trong rượu chỉ là thuốc độc. Tay run lập lập, vừa đặt lên môi thì "phì' một cái, hắn bị sặc, ly rượu thoát khỏi tay, "choang" một tiếng rớt xuống đất, vỡ vụn ra.

Bách Duy, Diệu Không giật nẩy mình, Diệu Pháp tái xanh mặt đi. Ngô Tứ Nương biến sắc, cười nhạt mà rằng:

- Thế là nghĩa lý gì? Tiểu anh hùng chẳng những coi thường chúng tôi, và cũng coi Nam Cung thế gia chẳng vào đâu cả.

Bốn tên đại hán áo đen, nổi giận, tay quyền nắm chặt nghiến răng trợn mặt, như bộ định nhào tới hành hung.

Diệu Pháp vừa thẹn vừa hãi, se sẽ ấp úng:

- Tại hạ chẳng phải là cố ý!

Ngô Tứ Nương cay cú gằn giọng:

- Hừm! Không cố ý! Kỳ thực là....

Mụ đàn bà nhiều tuổi nhất, nét mặt cau có, cất giọng mỉa mai:

- Không cố ý! Phải rồi! Kỳ thực là có nhiều kẻ từ nhỏ đi tu, quen ăn chay. Ngửi thấy đồ sào nấu rượu thịt là buồn nôn...

Bách Duy cười hềnh hệch, hỏi:

- Đại nương nói cho vui! Ai là kẻ đi tu chứ?

Mụ trả lời gọn lỏn như đập vào mặt Bách Duy.

- Ngươi!

Tiếng "Ngươi" vừa thoát ra khỏi môi mụ nọ, thì một chuỗi cười ròn rã nổi lên từ phía sau gốc hoè. Bốn đại hán ăn vận đồ gấm thêu, theo với tiếng cười, chạy lại, cúi mình thi lễ mà rằng:

- Phùng đại hiệp. Lâu lắm chưa có dịp thăm sức mạnh của đại thúc.

Bách Duy cười gượng, ậm à thi lễ. Kỳ thực lão chưa nhận ra bốn đại hạn này là ai. Chưa kịp hỏi han, thì bốn đại hán đã quay cả lại hướng vào Diệu Pháp. Người lông mày rậm, mắt tròn xoe, râu ria xồm xoàm giơ tay vỗ vai Diệu Pháp cười vang mà rằng:

- Từ độ chia tay ở Trường Bạch Sơn, thấm thoát nửa năm rồi. Không ngờ lại gặp nhau ở đây...

Thấy bọn Bách Duy ngạc nhiên, đờ mặt ra nhìn, họ vội nháy mắt ra hiệu ngầm và không rõ vô tình hay hữu ý, họ đứng chắn ngang, hình như để che khuất mắt mấy mụ đàn bà kia khỏi ngó thấy bộ mặt ngạc nhiên của bọn Bách Duy,

Đại hán râu xồm ngoảnh lại nhìn mụ áo xanh, rồi cười mà rằng:

- Phùng lão đệ của ta đây, vốn tính sợ rượu. Năm xưa, tại Trường Bạch Sơn bị người ta ép rượu, đến nỗi xảy ra biết bao chuyện rắc rối, tức cười... Không ngờ... ngoài ngàn dặm xa xôi, bữa nay tới đây cũng nhân câu chuyện uống rượu mà sinh chuyện...

Một đại hán khác cất tiếng oang oang lên nói:

- Ấy chính vì không uống rượu mà có người đã gán cái tên đẹp đẽ là "Dê rừng già" Hà... hà hà! Vì duy chỉ có " dê rừng" mới không biết uống rượu mà thôi...

Mọi người cười ầm cả lên. Bọn Bách Duy cũng ôm bụng cười. Diệu Pháp trong lòng nghi hoặc, ngẩn mặt ra nghĩ thầm:

- Họ giở trò gì? Họ nhận lầm chăng? Họ có ý che đậy cho bọn mình chăng? Nhưng mình có quen họ bao giờ.

Bách Duy thì phá lên cười và nháy mắt ra hiệu Diệu Không. Hiểu ý Diệu Không cũng lăn ra cười.

Mấy mụ đàn bà khẽ đưa mắt cho nhau, vẻ mặt trở nên hoà hoãn, vui vẻ ngay. Ngô Tứ Nương cười nói:

- Té ra "Tứ hổ" ở Trường Bạch có quen biết với ba vị đây?

Đại hán râu xồm hếch lông mày, so vai lên, nói:

- Chẳng những quen biết mà còn thân nhau như anh em ruột.

Một đại hán nói:

- Phùng gia hái sâm ở Trường Bạch Sơn vài chục năm nay. Ai mà chẳng được uống rượu sâm, với món lạp xường trứ danh của họ Phùng.

Một đại hán, mặt rỗ như tổ ong bầu, lại thêm mấy vết sẹo ở trán, nói góp:

- Họ Phùng chẳng những là bạn thân mà còn là ân nhân của ta.

Chỉ tay vào vết sẹo ở trán:

- Vết sẹo này nhớ mãi. Nếu không được họ Phùng kịp thời cứu cho... thì ôi thôi, hết sống...

Bọn Tứ Hổ ở Trường Bạch Sơn đã chứng thực sự việc ra như vậy thì mấy mụ đàn bà áo xanh kia còn gì mà chẳng tin là thật.

Đại hán mặt đầy sẹo còn nói thêm:

- Ở vùng Giang Nam, hoặc giả năm chữ “Họ Phùng Trường Bạch Sơn” không có tiếng tăm gì, nhưng ở khoảng Bạch Sơn và Hắc Thuỷ thì năm chữ ấy ai mà không biết.

Đại hán râu xồm tiếp thêm:

- Phùng lão đệ cùng các cháu mà sợ rượu như thế, nếu không phải là chỗ bạn bè, thì người lạ có lẽ tưởng lầm các người là hoà thượng hoặc đạo sĩ mất.

Ngô Tứ Nương cười, nói:

- Chúng tôi cũng ngờ như thế. Trong việc kén rể, không thể kén hoà thượng hoặc đạo sĩ được. Cho nên...

“Toạ Sơn Hổ’ Ngô Đức cười hềnh hệch, nói:

- Vô luận là ai, chúng tôi đều có thể giao du bảo lãnh. Duy chỉ có bọn hoà thượng và đạo sĩ là thì chịu thôi.

Ngô Tứ Nương cười khanh khách nói:

- Chỉ sợ chính các nhà tu hành, họ cũng chẳng muốn ngao du với các người...

Bỗng có tiếng ồn ảo huyên náo từ phía đường lớn đưa tới. Mọi người ngó ra, thấy hơn mười nhà sư khoác áo cà sa màu vàng, nước da vàng ệch đương đứng xếp hàng ở nơi đầu đường. Bảy tám đại hán áo đen chặn giữ họ lại vì họ định xông vào nơi nhà Trạm Truyền Thanh.

Hai bên lời qua tiếng lại, tình hình gay go, cơ hồ sắp giở võ lực. Các tay võ lâm hào sĩ, nhiều người đã ném đũa chạy xô cả lại. Toạ Sơn Hổ cười toáng lên, nói:

- Lý thú.... Lý thú thực. Vừa nói đến hoà thượng thì có hoà thượng tới ngay...

Đại hán mặt rỗ nói:

- Coi bọn họ có vẻ là cũng Lạt Ma trong phái Hoàng gia Tây Tạng. Nhưng họ tới đây làm gì? Phá giới, lấy vợ chăng? Hà... hà...

Một vị Lạt Ma áo vàng, cất giọng trọ trẹ, lớn tiếng nói:

- Bọn tôi từ phía tây tới. Dù là Hoàng Cung, Đại nội cũng từng đi qua. Trạm Truyền Thanh là thế nào mà ngăn cấm chúng tôi qua lại?

Nghe giọng lưỡi ấy, rõ ràng họ là những tay từng lăn lộn giang hồ, duy có âm điệu trọ trẹ là chưa biến đổi được hẳn.

Ngô Tứ Nương hơi cau lông mày, nói:

- Bọn người nhà chúng tôi cơ hồ không đối phó nổi với lũ Đại Lạt Ma.

Quay lại nói với bọn Bách Duy:

- Xin lỗi các vị. Vừa rồi làm phiền chư vị. Lúc này lại có chút việc phải dàn xếp. Vậy yêu cầu Tứ Hổ Trường Bạch đây thay chúng tôi tiếp đãi chư vị.

Toạ Sơn Hổ Ngô Đức cười vang lên nói:

- Xin vâng! Việc tiếp đãi ba vị đây có anh em chúng tôi, còn các đại nương mau lo dàn xếp... Chậm trễ thì họ làm thành lớn chuyện mất.

Mụ đàn bà lớn tuổi nhất sẽ khom mình thi lễ nói rằng:

- Vậy chị em tôi xin lỗi.

Dứt lời, mấy mụ áo xanh vội vã quay đi về phia đầu đường.

Bọn Bách Duy thở phào một cái như trút được gánh nặng, và chẳng ai bảo ai, cùng trố mắt ra nhìn bọn Toạ Sơn Hổ, như muốn hỏi:

“Bốn vị là ai? Phải chăng biết rõ lai lịch bọn tôi mà có thể che chở cho khỏi bị lộ tẩy? Ai đã uỷ thác các vị giúp đỡ bọn tôi như vậy?”

Bách Duy chưa kịp nói ra thì Toạ Sơn Hổ đã cười và hỏi:

- Bốn vị có lẽ định ở lại ở lỳ lại đây để còn xem các trò náo nhiệt sao?

Bách Duy cười gượng, nói:

- Mình vừa thoát khỏi một trận náo nhiệt tơi bời, còn bụng dạ nào mà coi thiên hạ náo nhiệt nữa.

Ngô Đức đưa tay vuốt râu cười ầm lên mà rằng:

- Phải rồi! Vậy thế lúc này chưa chuồn đi, còn đợi gì?

Bách Duy hỏi:

- Chạy đi đâu?

Ngô Đức nói:

- Bọn ta đi trước dẫn lối. Nhớ đi theo sát. Chớ lạc nhau!

Bách Duy chớp chớp mắt, nói:

- Phải đó. Từ lúc này, chúng tôi chỉ biết theo bốn vị chỉ dẫn.

Câu nói của Bách Duy hàm hồ có nhiều ý nghĩa. Lão cất tiếng gọi Diệu Vũ mau tiến lại nhập bọn.

Đại hán mặt rỗ quay lại cười nói:

- Chúng ta là đồng bọn mà. Các vị chỉ biết rằng tụi tôi dẫn lối, có biết đâu rằng, phía trước lại có người dẫn lối cho tụi tôi.

Bách Duy hơi động lòng chột dạ, nghĩ thầm:

- Là đồng bọn...? Phía trước lại còn có người dẫn lối...? Ý phải chăng bốn người này trước kia đều là người của Nhâm Vô Tâm? Họ biết rõ lai lịch của mình nên mới giải thoát mình qua khỏi cơn khốn quẫn, bí tắt, cơ hồ sắp lộ tẩy...?

Lúc đó bốn bề, tiếng người ồn ào, cãi cọ. Bách Duy tuy ngờ vực muốn hỏi cho rõ hơn cũng không kịp. Nhờ bọn Ngô Đức bốn người đương tiến dẫn lối nên không bị ai ngăn trở gì hết.

Hai bên đường, nhà nào nhà nấy trương đèn kết hoa. Bên thềm mỗi nhà đều có một đại hán áo đen đứng như phỗng. Tiếng gọi là để đón khách khứa, kỳ thực là đứng đó để giám sát mọi người. Lạ một điều là dân lương thiện nơi đây đều kéo nhau đi đâu hết, và trong nhà không có bóng một người đàn bà con gái nào.

Khách khứa qua lại hình như giữ ý. Thường chỉ đưa mắt mỉm cười chào nhau. Cũng có nhiều kẻ gặp nhau, bộ mặt gườm gườm khó chịu, hình như kẻ thù với nhau vậy.

Trong số đông, có lẽ chỉ riêng bọn Diệu Vũ là tới đây với mục đích riêng, vì không cốt ý đua tài để được trúng tuyển làm chú rể.

Thấy bộ dạng hăm hở ghen tị nhau của mọi người, Diệu Vũ không khỏi tức cười, nghĩ thầm:

- Nam Cung thế gia đem mỹ nhân ra làm mồi nhử, không hiểu trông thấy quang cảnh như vậy thì trong lòng họ nghĩ gì?

Trong khi đó thì Toạ Sơn Hổ đi trước dẫn đường, sau ba lần quanh co chuyển chiết thì tiến thẳng vào một gian nhà chứa toàn gà, vịt. Khắp nơi, gian trên nhà dưới đều là lồng lớn bu nhỏ chồng chất lên nhau, chỉ để chừa ra một lối đi nhỏ. Tiếng gà “quác quác” tiếng vịt “cạc cạc”, lại khổ một nỗi là mùi hôi xông lên cơ hồ ngạt thở.

Bách Duy cau mày, hỏi:

- Bốn vị huynh đài ở nơi đây ư?

Ngô Đức vừa đi vừa nói:

- Vâng! Chúng tôi ở một vài gian nhỏ tại phía sau. Vì nơi Trạm Truyền Thanh chỉ có hai khách sạn nhỏ đã bị Nam Cung thế gia trưng dụng để tiếp đón hào kiệt bốn phương rồi.

Bách Duy nhăn nhó kêu:

- Kể cũng lạ! Tại sao bốn vị lại chọn nơi đây để ở?

Ngô Đức mỉm cười, nói:

- Nơi đây chật hẹp, bẩn thỉu chứ gì? Chính vì thế mà chúng tôi đã chọn nơi đây! Chẳng nói thì các vị cũng hiểu tại sao?

Bách Duy "à" lên một tiếng, trong bụng nghĩ thầm, "Chắc bọn này tới đây để mưu đồ việc gì. Họ ở chỗ bẩn thỉu như đây, để che mắt thiên hạ, ít ai để ý tới. Vừa rồi, sở dĩ họ giúp mình thoát cuộc tra hỏi quẫn bách là vì họ nhận lầm mình là người phe cánh với họ. Đã vậy, ta cứ hàm hồ theo họ, nhân dịp dò xét xem họ định làm gì...?"

Nghĩ tới đây, chợt ngẩng lên nhìn thấy nét mặt Ngô Đức đẩy vẻ ngờ vực, gờm gờm. Bách Duy vội nói:

- Chúng ta cũng nên cẩn thận. Chớ nói năng gì ở đây.

Sắc mặt Ngô Đức lại hoà hoãn, cười mà nói:

- Phải lắm! Có chuyên gì, vào hẳn bên trong kia sẽ nói...

Tám người len lỏi qua hết mấy gian đầy những lồng gà vịt rồi, quả nhiên phía sau là một cái sân nhỏ ẩm thấp. Có lẽ đây là nơi để thả gà vịt. Kế đó là vài gian nhà ngói, cũng cửa đỏ, ngói xanh, coi ra có vẻ sạch sẽ ngăn nắp.

Bọn Ngô Đức đợi mọi người vào hết rồi, liền đóng cửa cài hai lần then, cả cửa sổ phía sau cũng cài chốt cẩn thận.

Thở phào một cái như trút hết nỗi lo ngại, Ngô Đức nói:

- Bây giờ muốn bàn chuyên thì bàn, khỏi sợ ai dòm nom.

Nói rồi cả bốn đại hán đều đổ dồn mắt lại nhìn bọn Bách Duy. Chẳng biết vô tình hay hữu ý, bốn người đứng trấn giữ cả lối ra, vào.

Bách Duy biết rằng lúc này lỡ miệng nói ra nửa lời khiến họ ngờ vực thì nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng chẳng lẽ câm miệng không nói sao? Nghĩ vậy, lão mỉm cười, bắt đầu bằng một câu xã giao, vô quan hệ:

- Bọn tại hạ may mắn được bốn vị giải thoát khỏi cuộc chất vấn cơ hồ lộ... Tại hạ lấy làm...

Ngô Đức nói chặn đi ngay:

- Xin huynh đài khỏi nhắc đến việc đó nữa. Chúng ta đã là đồng đạo thì...

Bách Duy đỏ mặt, cười và nói:

- Dám hỏi cao tính đại danh của bốn vị, để tiện việc...

Cả bốn đại hán đột nhiên biến sắc mặt. Đại hán mặt rỗ mắt quắc lên, bộ dạng hung hãn, quát lớn rằng:

- A! Té ra, luôn cả bọn ta là ai mà các vị cũng không biết sao?

Ngươi có sẹo đầy mặt càng hung hăng thét to:

- Thế có nghĩa là các bạn chẳng phải là bọn đã ước hẹn bọn ta tới đây.

Bốn đại hán cùng bước lên một bước, lăm con mắt gờm ghè, tám nắm tay cùng nắm chặt, sẵn sàng chơi nhau những đòn chí tử.

Bách Duy dù trấn tĩnh cũng không khỏi lúng túng. Chỉ một lời nói, một cử chỉ hớ hênh là sinh ra hậu quả chẳng lành. Giữa lúc đó Diệu Vũ từ phía sau đột nhiên tiến lên, cất giọng lạnh lùng, hỏi:

- Bọn ta cùng các bạn có hẹn nhau tụ họp ở đây hay không? Lẽ nào các bạn lại không biết?

Thấy bọn kia đưa mắt cho nhau có vẻ như thừa nhận rằng chính họ cũng chẳng hay biết gì cả, Diệu Vũ càng được thể hăng lên, quát to rằng:

- Các bạn đã chẳng nhận ra bọn ta, thì bọn ta cũng chẳng nhận ra các bạn. Các bạn đã không tin ở bọn ta thì sao ta có thể tin ở các bạn!

Bốn người kia đâm ra ngơ ngác, lúng túng. Ngô Đức dịu giọng nói:

- Nhưng! Nhưng anh em ta từng ra tay giúp... các bạn.

Diệu Vũ cười, nói tiếp:

- Không nhắc tới việc đó còn được. Hà hà.... Nhắc tới chuyện đó khiến ta sinh ra ngờ vực...!

Ngô Đức gắt giọng nói:

- Kỳ thực! Thế là thế nào? Chúng ta cứu các bạn khỏi cuộc chất vấn quẫn bách vừa rồi... Sao... sao?

Diệu Vũ so vai, ung dung nói:

- Các bạn đã không nhận ta bọn ta, đã không biết rằng bọn ta có phải là người ước hẹn với các bạn chăng, vậy mà dám ra mặt giúp, che đậy cho bọn ta. Tại sao lại có hành động ấy? Bọn ta buộc lòng phải nghi ngờ là các bạn đã cố ý sắp đặt, bày trò ra thế? Các bạn không giải thích rõ điều ấy ra thì không đời nào bọn ta lại thổ lộ gốc tích, hành tung ra cho các bạn rõ.

Đương ở cái thế bị hỏi vặn cơ hồ lộ tẩy, chỉ ra một cái câu lý sự cứng, Diệu Vũ đã xoay trái hẳn cục diện lại, thành cái thế "phản khách vi chủ" buộc bọn kia phải trả lời minh đã.

Bách Duy phải phục thầm và kính sợ tài biện bác ấy của Diệu Vũ.

Bốn anh em Ngô Đức bị hỏi ngây cả mặt ra. Họ châu đầu lại với nhau, thì thầm bàn bạc, Diệu Vũ quắc mắt lên thúc:

- Ủa! Các bạn không giải thích ra được ư? Chớ trách tại hạ phải vô lễ. Giải thích mau...

Ngô Đức quýnh lên, vội quay lại, nói:

- Đó là... là một bậc dị nhân tiền bối trong hàng võ lâm đã sai bọn ta tới đây, và có dặn rằng cứ việc tới đây, tự nhiên sẽ... sẽ có một số tăng lữ bắt liên lạc.

Bách Duy nghĩ thầm rằng bọn bốn người này chẳng qua là đồ lỗ mãng chưa lịch duyệt đời, chưa chi đã phụt hết cả ra... Nghĩ vậy bèn mạnh dạn, hỏi gấp:

- Yêu cầu nói rõ hẳn ra. Chớ nói giọng hàm hồ.

Ngô Đức vội giải thích:

- Vì rằng vị lão tiền bối ấy hành tung bí mật như ma, tính tình lại cổ quái, chỉ dặn bọn tôi vắn tắt vài lời liền đi thẳng. Bọn tôi không dám hỏi thêm gì cả.

Ngừng một giây, lại nói tiếp:

- Ngay như kế hoạch lần này, bọn tôi cũng chỉ biết vâng lệnh tới đây. Đến như các tăng lữ được

lệnh tới đây thì tình hình họ thế nào, chúng tôi cũng chẳng rõ.

Nghe nói tới đây, Bách Duy chợt nhớ tới một lão dị nhân, nghĩ thầm rằng:

- Phải chăng ông già cụt một tay và cụt một chân ấy đã ra lệnh cho anh em họ Ngô tới đây.

Diệu Vũ lại hỏi:

- Vị lão tiền bối ra lệnh cho các bạn liên lạc cùng các tăng lữ, tất nhiên là có cho biết cả ám ngữ dùng làm hiệu riêng với nhau chứ. Các bạn đọc ám ngữ lên.

Câu hỏi ấy, chính là Ngô Đức lăm le định hỏi bọn Bách Duy, không ngờ lại bị Diệu Vũ lẹ miệng hỏi trước. Ngô Đức giật mình, lẩm nhẩm nói:

- Có! Có ám ngữ! Nhưng...

Người mặt rỗ từ nãy vẫn lặng thinh, bỗng lớn tiếng mà rằng:

- "Hoả Tiễn Truyền Thanh" đó là ám ngữ liên lạc của bọn ta.

Diệu Vũ lẹ mắt liếc nhìn bốn đại hán một cái. Nhận ra nét mặt Ngô Đức thoạt tiên có vẻ hơi giật mình, nhưng liền đó lại hơi nhếch mép mỉm cười.

Biết là họ cố ý nói sai đi, Diệu Vũ cười nhạt, nói:

- Nếu quả thực các bạn nhớ dùng bốn tiếng như thế, thì chớ trách bọn ta phải... ra tay...!

Vừa nói vừa đưa mắt cho Bách Duy. Cả hai cùng nắm tay quyền tiến lên một bước. Ngô Đức cuống lên vội phân trần:

- Chớ....! Chớ nóng nẩy! Bốn tiếng ấy chính là... là "Truyền Thanh Hoả Tiễn". Người anh em tôi cố ý nói đảo lộn thứ tự thành "Hoả Tiễn Truyền Thanh" là để thử xem các bạn có biết chăng...?

Diệu Vũ dịu nét mặt lại, nói:

- Có thế chứ!

Diệu Vũ chợt cau mày lại hỏi:

- Nhưng còn... việc này nữa cần giải thích rõ. Các bạn không quen biết bọn ta, tại sao vừa rồi lại ra mặt giải nguy cho ta. Bên trong có ẩn ý gì?

Đại hán mặt rỗ, đằng hắng rồi nói:

- Đó là do ý tôi. Bọn tôi tới đây đã hai ngày rồi mà chẳng gặp ai là tăng lữ cả. Chúng tôi sốt ruột. Nhị kha tôi bàn rằng, nếu có tăng lữ tới đây, thì hắn là họ hoá trang đi, chớ đời nào lại để lộ tung tích. Chúng tôi bèn chia nhau đi dò xét. Quả nhiên tới bữa nay nhận ra bốn vị là tăng nhân... hoá trang.

Bọn Bách Duy thất kinh, vội hỏi:

- Bọn tôi ăn vận như thế này.... sao có thể nhận ra là tăng lữ?

Đại hán mặt rỗ phì cười, lắc đầu nói:

- Sao lại không nhận ra được! Này nhé, nếu quả là người đi hái sâm ở Trường Bạch Sơn thì hay tay sần sùi những vẩy chai, có đâu nhẵn nhụi như kia.

Vừa nói hắn vừa chỉ vào tay bọn Bách Duy:

- Và có một điểm này rất quan hệ: Bọn giang hồ như chúng tôi, khi đứng thì hai bàn chân cách hẳn nhau ra, khi ôm tay quyền thi lễ thì đứng thẳng người như cây cột. Các vị thì hơi khác. Khi đứng thói quen khép kín hai chân, ôm tay quyền thi lễ thì quen cúi đầu khom mình như lễ Phật. Tất cả các cử chỉ ấy tổng hợp lại mà xét, đủ nhận ra các vị là thầy chùa, không hơn không kém.

Bọn Bách Duy xanh mắt lên, đưa mắt cho nhau, thiếu một nước là phục lăn xuống sát đất.

Một phút yên lặng qua rồi, Diệu Vũ mới cười gượng nói:

- Không ngờ hoá trang của bọn tại hạ mà cũng bị các bạn nhận ra.

Đại hán mặt rỗ cười ha hả, đắc ý nói:

- Mấy con mụ áo xanh của Nam Cung thế gia, tuy có kinh nghiệm phong phú mà cũng chẳng nhận ra được điểm ấy. Huống chi họ còn bị bọn tại hạ xen vô làm lạc hướng, loạn ý nghĩ đi. Tuy nhiên, ta cũng chớ coi thường tụi họ. Họ còn lắm tay mưu kế kinh nhân, không công khai ra mặt. Vừa rồi chỉ là họ sơ suất một chút, hoặc trong một lúc thôi. Biết đâu rồi họ chẳng chợt nghĩ ra. Trừ phi có nhiều sự kiện dồn dập khiến họ quẩn trí.

Ngô Đức trái lại, cười ha ha lên mà rằng:

- Họ muốn cơ mưu thế nào, thì họ cũng vẫn chỉ là đàn bà, là thị mẹt. Thị mẹt mà cầm quyền, chủ mưu thì chỉ có mà... hà hà.... bất thành, thất bại.

Ngừng một giây, bỗng “A!” lên một tiếng, hắn nói tiếp:

- Quên mất! Tụi tôi xin tự giới thiệu: Tại hạ là Ngô Đức, được anh em vùng ngoại cửa quan gán cho cái hiệu là Tọa Sơn Hổ mà thực ra thì...hà...hà tài năng chưa xứng đáng với cái nhãn hiệu ấy.

Lão giơ hai tay chỉ đại hán mặt đầy sẹo:

- Còn đây là Nhị đệ của tại hạ, tước hiệu Đao Ba Hổ.

Chỉ đại hán mặt rỗ:

- Đây là Tam đệ Ngô Đạo, tước hiệu Kim Tiền Hổ và đây...

Chỉ người cuối cùng:

- Là Tứ đệ Ngô Nghĩa tước hiệu Quyển Mao Hổ.

Bọn Bách Duy đều cúi đầu thi lễ. Ngô Đức lại tiếp:

- Hà hà! Tụi tôi đã tự giới thiệu. Vậy xin các vị cũng cho tụi tôi biết cao tính đại danh.

Bách Duy ngần ngừ đưa mắt cho Diệu Vũ. Diệu Vũ đằng hắng rồi hỏi lảng qua việc khác.

- Còn vị Lão tiền bối từng ra lệnh cho các bạn. Chẳng hay họ tên là gì?

Ngô Đức nói:

- A! Các vị cẩn thận quá. Tới giờ mà hình như vẫn chưa tin bọn tôi sao? Chỉ đáng bực là vị tiền bối ấy hành vi qua bí mật, không chịu cho tụi tôi biết họ tên.

Bách Duy nói:

- Dù chẳng biết họ tên, thì cũng biết diện mạo, xin tả hình dong cho biết. Chả lẽ...

Bọn Ngô Đức đưa mắt cho nhau. Kim Tiền Hổ Ngô Nhân bật lên nói:

- A! Sao mà các vị... Có điều là tụi chúng tôi hoi quý tánh đại danh các vị, các vị không trả lời, lại xoay ra vặn hỏi chúng tôi chuyện khác?

Đao Ba Hổ Ngô Đạo cũng xen vào:

- Chính thế. Vả chăng nếu các vị đã y ước với vị lão tiền bối ấy mà tới đây, thì tự nhiên là phải biết diện mạo vị ấy thế nào? Vậy hãy tả cho tụi tôi coi xem có đúng không?

Linh trí tự nhiên nảy ra, Bách Duy chơi lối hàm hồi, tay phải ôm lấy cánh tay trái bị cụt, nói một cách mập mờ.

- Vị tiền bối ấy à!

Vừa nói vừa khẽ đưa mắt nhìn, thấy tụi kia ngó vào cánh tay mình, có ý như thừa nhận là đúng, lão bèn nói luôn:

- Có phần nào giống như... tại hạ!

Câu nói mập mờ, nếu vị tiền bối kia là "Độc Tý, Độc Cước" lão nhân thì quả thực có phần nào đúng với Bách Duy một cánh tay bị cụt. Nếu không phải thế, thì câu nói kia có thể hiểu là chỉ về dáng dấp, tuổi tác, cao thấp, nước da mà thôi.

Thấy bọn Ngô Đức chẳng những không cãi lại mà còn ra vẻ đồng tình là khác. Bách Duy nắm chắc 100 phần 100 là đúng, bèn đặt tay lên đùi, nói tiếp:

- Nếu như cái này...!

Ý lão nói nếu như cái đùi này của tại hạ mà cụt nốt thì hai người hoàn toàn tàn tật như nhau.

Quả nhiên bọn Ngô Đức cùng phá lên cười, Ngô Đức vỗ tay nói:

- Đúng thế! Đúng rồi. Giờ chúng ta khỏi nghi ngờ nhau nữa.

Trong bọn duy có ba anh em Diệu Pháp cứ ngẩn ra, không hiểu tại sao Bách Duy lại biết hình dáng vị lão tiền bối kia mà nói ra đúng như thế.

Bách Duy nghĩ thầm: "Lão "Độc Tý, Độc Cước" này hẳn là có mưu đồ gì lớn cho nên mời cả đến các tay hảo hán từ ngoài quan ải. Bọn Ngô Đức nói là liên lạc với một sỗ tăng lữ. Phải chăng là với các Lạt ma áo vàng vừa rồi, chớ Thiếu Lâm với Võ Đang lúc nầy thì hầu như hết người, không có lực lượng nữa. Mình chẳng qua mới khám phá ra một bọn Ngô Đức mà lực lượng đã đáng kể. Biết đâu lão Độc Tý chẳng còn bố trí bao nhiêu bọn khác nữa mà mình chưa khám phá ra. A! Lần này hết sức gay go, Nam Cung thế gia dễ gì đối phó kịp."

Nghĩ tới đây, Bách Duy cảm thấy rùng mình. Giữa mấy phe chống đối, quyết hạ nhau, có thể nói rằng Bách Duy là kẻ biết được nhiều bí mật của cả đôi bên, và lão vẫn có chủ trương bất cứ ai thắng hay bại, lão ở giữa thâu lợi. Vì vậy mà bao nhiêu bí mật lão biết, lão không tiết lộ cho Nhâm Vô Tâm và cho Nam Cung thế gia biết rõ. Nếu không thì chỉ nội trong một, hai bữa, Nam Cung thế gia có thể diệt tan chủ lực của Nhâm Vô Tâm, khiến chàng hoàn toàn bị cô lập, tự trói mình mà hàng phục rồi.

Địa vị Bách Duy tới lúc này đã biến thành hết sức trọng yếu và đó là điều mà Nam Cung thế gia lúc đầu cũng chẳng ngờ tới. Luôn cả Bách Duy cũng không ngờ là mình tới được đến thế. Lão ngần ngừ suy luận và tự nhủ thầm rằng:

- Nếu ta không khéo lợi dụng tình thế và cơ hội này thì là đứa ngốc. Chẳng những hỏng ăn mà còn mang họa là khác.

Lão định lợi dụng như thế nào. Thực ra lão đã dự tính sẵn rồi. Lập tức lão nghiêm giọng nói:

- Hai bên đã thành thực nói chân tướng của mình ra rồi, vậy ta có thể nói rõ kế hoạch của Độc Tý Độc Cước lão tiền bối ra cho các người rõ. Do lệnh của vị lão tiền bối, bần tăng đứng ra làm tay chủ não điều khiển kế hoach của Người. Vậy các vị phải tuyệt đối tin ở điểm ấy thì bần tăng mới bày tỏ công việc ra được.

Anh em Ngô Đức vội chắp tay, cùng thưa:

- Bọn chúng tôi hoàn toàn theo Đại Sư phân phó.

Bách Duy chơi đòn tâm lý độc đáo. Nhận rõ rằng bọn Ngô Đức do Độc Tý dị nhân sai tới, chỉ là để bắt liên lạc, còn kế hoạch ra sao họ tuyệt đối không biết. Nay Bách Duy lại biết cả kế hoạch của Độc Tý, thì rõ ràng phải là tay quan hệ thay mặt Độc Tý để điều khiển tụi họ, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bách Duy càng nói càng gằn giọng hơn:

- Các vị cần chú ý và hiểu rõ một điều này. Bần tăng tuy là kẻ chủ não thay thế Độc Tý tiền bối điều khiển kế hoạch, nhưng vì thân thế đặc biệt, nhiều trường hợp không tiện lộ ra mặt, cho nên mọi hành động đối ngoại, vẫn do các vị phụ trách liên lạc mà bần tăng chỉ ra lệnh cho các vị thôi.

Thấy mọi người “dạ dạ”, Bách Duy nói tiếp:

- Lúc này đây, sẽ còn người người, nhiều bọn khác, cũng dùng cái khẩu hiệu “Truyền Thanh Hoả Tiễn” làm ám ngữ để liên lạc với các bạn. Lai lịch của họ rất phức tạp. Bần tăng đứng trong bóng tối sẽ ngầm ngầm điều tra xem họ có thật trung thành chăng. Vậy tạm thời các bạn chớ lộ cho ai biết về tung tích của bần tăng. Các bạn sẽ bảo họ mỗi người buộc một dải lụa màu vàng bên cánh tay để dễ nhận nhau.

Bọn Ngô Đức đều cúi đầu vâng lệnh. Bách Duy mỉm cười nói:

- Giờ thì các vị phải tản đi các nơi để bắt liên lạc ngay. Hà hà...Nếu cứ ở trong xó chuồng gà này thì ai biết mà tìm kiếm được.

Bọn Ngô Đức đều cười, ôm tay quyền thi lễ. Vừa toan quay trở ra, bỗng Ngô Nhân giơ tay ngăn cả lại, đoạn cất tiếng hỏi:

- Mải nói chuyện, quên hẳn một việc, Đại Sư pháp hiệu là gì, xin cho anh em biết để tiện xưng hô.

Bách Duy đưa mắt loáng một cái, trả lời gọn lỏn:

- Thiếu Lâm Bách Đại!

Bọn Ngô Đức cùng giật mình “A!” lên một tiếng, đưa mắt cho nhau rồi cùng khom mình thi lễ. Ngô Đức cung kính thưa:

- Anh em tôi, từ nhỏ mới chỉ được nghe đại danh của Đại Sư. Không ngờ bữa nay được gặp... lại được đặt dưới sự điều khiển của Đại Sư, thực là hân hạnh cho chúng tôi...

- Không dám! Chỉ mong các vị tận lực và tuyệt đối chớ đem tên hiệu bần tăng nói lộ ra.

Anh em Ngô Đức “dạ dạ” rối cả lên, lại thi lễ rồi quay đi.

Đợi họ đi xa rồi, Diệu Vũ mới hỏi:

- Coi vẻ bốn anh em họ thực thà, và không phải là kẻ đối địch với ta. Không hiểu sao Đại Sư lại không thành thực với họ?

Bách Duy cười nói:

- Hà hà! Ở tình thế nầy, chúng ta cẩn thận đề phòng một chút thì hơn. Lỡ ra...

Diệu Pháp lặng thinh, có ý định nói gì lại thôi. Diệu Không ấm ức không nín được, bèn hỏi:

- Chúng ta đến đây chỉ là để dò xét động tĩnh thôi. Nếu mà để đối phó với Nam Cung thế gia thì chưa phải lúc, chưa phải chỗ. Không hiểu sao Đại Sư vừa rồi bỗng đổi ý có vẻ như muốn ta tay hành động ngay tức khắc?

- Ra tay ư? Bọn nào ra tay chớ bọn ta có làm gì.

Ngưng một giây lão cười nhạt mà rằng:

- Nói đúng ra thì thế nầy: Nếu quả thực có sự tranh sát giữa họ với bọn Nam Cung thế gia thì bọ ta trước hết hãy lặng yên coi hai bên “long tranh hổ đấu”. Đợi khi nào cả hai cùng ốm lử cả ra, hoặc cả bọn chúng tử thương, là chúng ta ở giữa được lợi. Hiểu chưa? Nên biết rằng, vừa rồi chúng ta tuy qua mắt Nam Cung thế gia, nhưng tâm lý họ vẫn còn ngờ vực, ngấm ngầm dò xét ta. Nếu may mà hai bên có cuộc xung đột, rối bời cả lên, thì Nam Cung thế gia không còn sức đâu để ý đến bọn ta. Lúc đó là lúc ta hành động... thuận lợi.

Diệu Pháp có vẻ hậm hực từ nãy, giờ mới bật lên hỏi:

- Đã đành vậy... nhưng dù sao thì bọn Ngô Đức cũng là đồng đạo với ta. Lát nữa xảy ra sự gì, họ không đủ sức đối phó tất là đến lưu huyết. Sao Đại Sư không khuyên họ hãy nhẫn nại, bảo toàn lấy thực lực có lợi cho ta để có dịp tốt sẽ ra tay. Lúc này đây họ hành động hy sinh vô ích.

Bách Duy cười nhạt:

- Họ chỉ là hạng hữu dũng vô mưu, giữ họ lại vô ích chẳng bỏ lại tiết lộ bí mật. Thà rằng mặc họ...Dù họ thất bại thì bọn Nam Cung thế gia cũng bị thương tổn. Tóm lại là ta vẫn có lợi.

Diệu Pháp bất phục, vừa định nói nữa, thì Diệu Vũ đã hỏi:

- Đại Sư có thực quen biết vị lão tiền bối Độc Tý Độc Cước..?

Bách Duy cười toáng lên, nói:

- Chẳng qua là bắt bóng dè chừng phỏng theo điệu giọng của bọn Ngô Đức rồi tả ra. Đi đâu mà quen biết.

Diệu Vũ hỏi.

- Đại Sư bảo họ dùng dải lụa vàng cột ở cánh tay. Thiên hạ sẽ để ý thì sao?

- Bữa nay ở đây sẽ rối loạn tơi bời, ai mà để ý tới một giải lụa nhỏ ở nơi cổ tay họ. Duy chúng ta biết để ngấm ngấm dễ quan sát xem tui họ có đông không? Và tụi họ là những ai.

Diệu Vũ hình như định hỏi gì nữa, nhưng lại thôi, chỉ khẽ mỉm cười.

Bách Duy nói tiếp:

- Chúng ta tới đây để dò xét động tĩnh. Vậy cũng phải ra ngoài coi xem. Có điều ta nhận thấy rằng Diệu Pháp với Diệu Không đạo huynh, hình như có vẻ không tán...

Diệu Vũ cắt ngang lời đi mà rằng:

- Sao bằng cho đệ tử theo Đại Sư ra ngoài trinh sát. Hai sư huynh thì ở lại đây để hoặc như anh em Ngô Đức có trở lại tìm kiếm, thông tin tức gì chăng?

Mọi người y kế. Bách Duy cùng Diệu Vũ tức khắc đi trở ra.

Trên các đường qua lại, cả ở các quán ăn, người cũng thưa vắng hẳn đi. Bách Duy cau mày nói:

- Có biến cố gì xảy ra vậy?

- Để tiểu nhân tiến lên nghe ngóng xem.

Diệu Vũ khẽ nói xong, chạy đi liền.

Hắn đi một lúc, quay trở lại, khẽ lôi Bách Duy tới chỗ kín rồi nói:

- Vừa rồi, quả nhiên bọn Lạt Ma sinh chuyện. Họ một mực đòi vào trong xóm. Hai bên cãi cọ, lại không hiểu ngôn ngữ của nhau. Bọn Lạt Ma nổi hung, một tăng nhân đã dùng "Mật Tông Đại Thủ ấn" đạp cho một đại hán chết quay ra không kịp ngáp. Tứ phía quần hùng nhao nhao cả lên, có người muốn vào can thiệp, nhưng... nhưng thực là kỳ lạ. Thấy bọn đàn bà áo xanh... cứ điềm nhiên không giận, không đối phó lại, thành thử quần hùng cũng không can thiệp vào được.

Bách Duy nói:

- A! Dưới mắt mọi người mà Nam Cung thế gia chịu nhẫn nhục đến thế ư?

Diệu Vũ nói tiếp:

- Dạ! Cứ như tiểu nhân xét đoán thì một là bọn Lạt Ma mười phần kinh nhân, vả có ý ra oai nên càng hung mãnh. Còn bọn đàn bà áo xanh, tự biết không địch nổi, nên đành chịu.

Bách Duy nói:

- Hoặc giả thế chăng. Mật Tông Đại Thủ ẩn cùng với Đại Bát Nhã Kim Cang chưởng của Thiếu Lâm đều là Phục Ma Chưởng Pháp, có thể các núi, đập chết hổ của Thiên Môn. Bọn đàn bà áo xanh há dám chống lại. Nhưng sau rồi ra sao?

- Bọn Nam Cung thế gia, một mặt sai khiêng người chết đi chôn, một mặt... úi cha! Không thể ngờ được... Họ ân cần mời bọn Lạt Ma vào quán thết trà, bánh. Quần hào xôn xao, người thì cho là chuyện tức cười, kẻ thì cho là thể nào cũng khó yên được, thể nào Nam Cung thế gia chẳng có dự bị đối phó, vì ít ra nơi đây cũng là phần lớn chủ lực của Nam Cung.

Bách Duy nói:

- Hẳn là bọn Lạt Ma có mưu toan gì nên mới cố tình bất chấp nguy hiểm, xông vào nơi người ta đương kén rể này.

Diệu Vũ mỉm cười:

- Chính thế! Họ thừa biết những mụ áo xanh hẳn là cố ý hoãn binh để kịp thi hành độc kế. Nhưng họ bất chấp, có lẽ là họ nhân mưu kế của Nam Cung, được dịp tiến vào hẳn bên trong đã, để làm việc động trời chăng? Tiểu nhân nghĩ vậy mà thiên hạ quần hùng cũng nghĩ vậy. Vì thế tất cả đều hả hê ăn uống, kéo nhau tới quán tiếp tân để coi. Do thế mà các ngả đường đều vắng hết bóng người.

Bách Duy cười nói:

- Đạo huynh điều tra khá thật. Thoáng chốc đã biết rõ các việc.

Diệu Vũ cười tít đi mà rằng:

- Chỉ cần nghe thiên hạ thuật sơ lược, rồi mình suy rộng thêm ra, hà hà...

- Nhưng... quán tiếp tân chính thức họ đặt ở đâu?

Vừa hỏi tới đây, thì về phía nẻo quặt bên trái vẳng nghe có tiếng ồn ào, lẫn tiếng hò la. Diệu Vũ nói:

- Quán tiếp tân hẳn là ở nơi có tiếng ồn ào đó.

Bách Duy vừa đi vừa nói:

- Lúc này, thiên hạ quần hùng đương tụ họp ở đây. Bọn Nam Cung hẳn chưa dám giở trò quá độc ác. Nhưng chẳng rõ họ có cách gì để đối phó với bọn Lạt Ma?

Diệu Vũ nói:

- Nếu chỉ dùng võ lực thôi thì lúc này ở Trạm Truyền Thanh, các cao thủ của Nam Cung thế gia chưa đủ chống lại bọn Lạt Ma. Huống chi, dù có nhiều người, lúc này họ cũng chưa dám công nhiên cậy đông mà đàn áp bọn Lạt Ma, vì còn sợ thiên hạ chê cười dị nghị. Nhưng bữa nay rõ ràng là họ bị bọn Lạt Ma chơi cho một đòn rồi. Bọn Lạt Ma có thể tự ý ra vào, không ai cấm nổi. Chẳng rõ Nam Cung thế gia sẽ giở trò gì ra. Trừ phi...

Chương 53: Mượn Dao Giết Người

Diệu Vũ hình như vừa nghĩ tới một việc gì cực kỳ khủng khiếp, nên nói tới đấy thốt nhiên, rùng mình im bặt. Bách Duy vội hỏi:

- Trừ phi làm sao?

- Trừ phi hiện giờ Lan Cô có mặt ở đây thì không kể.

Bách Duy cũng cảm thấy lạnh toát xương sống, lẩm bẩm:

- Nếu Lan Cô ở đây thì Nam Cung thế gia hà tất phải dùng thủ đoạn gì nữa? Vả lại bọn Lạt Ma kia cũng khó lòng sống sót mà ra khỏi nơi đây.

Hai người ra tới đầu phố, đã thấy trước cửa toà lâu đài cũ, người từ bốn phía đổ dồn về đông như nêm cối. Thì ra toà nhà này nguyên trước là nha môn Dịch thừa trong Trạm Truyền Thanh, nên trước cửa có một bãi đất trống rất rộng, hai bên trồng mấy chục gốc ngô đồng, người đi xem lúc này đã ngồi kín bên các cành cây, không còn chỗ nào chen lọt.

Bọn Bách Duy còn đang thu tìm chỗ lách vào, đã nghe tiếng những người đứng phía trong xôn xao bàn tán, phê bình sắc đẹp của Liên cô nương. Diệu Vũ nói:

- Nữ chủ nhân đã ra mặt, nhưng có lẽ vì chưa có cao thủ, nên tới bây giờ vẫn chưa có ai thách đấu với bọn Lạt Ma.

Giữa lúc đó chợt nghe trên toà lầu cao, có một giọng nói oang oang như tiếng chuông đồng cất lên, làm cho những tiếng ồn ào thốt nhiên im bặt, mọi người đều chăm chú lắng tai nghe.

- Các vị bằng hữu chú ý! Chú ý!

Im lặng một lát, tiếng nói lại cất lên:

- Xin các vị anh hùng hào kiệt bốn phương nghe đây. Bữa nay bỗng dưng có mấy tên tăng nhân ngoại bang vô cớ đến đây sinh sự, đánh người bị thương, làm như vậy, không những đã khinh thường nhà Nam Cung thế gia tôi, mà ngay cả các vị bằng hữu vũ lâm Trung Nguyên ta, cũng bị họ coi bằng nửa con mắt...

Mấy câu nói khích của hắn quả nhiên có kiến hiệu, mới nghe tới đó trong đám quần hùng đã lập

tức nổi lên những tiếng xôn xao bàn tán, tiếng nói vẫn đều đều tiếp:

- Hành động của bọn họ tuy không thể tha thứ được, nhưng nhà Nam Cung thế gia chúng tôi mấy chục năm nay tuyệt đối không muốn nhúng tay vào những chuyện đổ máu, vì thế hôm nay cũng không thể vì việc này mà phá bỏ lệ cũ.

Diệu Vũ cười khẩy một tiếng, chưa kịp nói gì, thì bốn phía nổi lên những tiếng la ó rầm rầm, nhiều người đã nhấp nhổm định xông vào bọn Lạt Ma.

Bọn Hoàng Y Lạt Ma vẫn điềm nhiên như không như không nghe tiếng. Một lát sau tiếng la ó đã lắng dần, giọng nói lại tiếp:

- Nhà Nam Cung thế gia chúng tôi xưa nay tuy vẫn không thích nhờ sức người ngoài, nhưng vì đây là một thịnh hội chiêu thân, không thể nào không nhường các vị bằng hữu vũ lâm so tài cao thấp. Vậy nên bọn tăng nhân kia bữa nay tự nhiên dẫn xác tới đây, chính là một dịp rất tốt, để các vị dùng họ làm cái bia sống khảo thí võ công. Vậy xin mời các vị cứ việc nỗ lực thi tài. Duy có một điều tôi xin nói trước là chúng ta đừng nên cậy mạnh hiếp yếu mà mang tiếng cho đạo nghĩa võ lâm Trung Nguyên. Còn ngoài ra hậu quả thế nào, Nam Cung thế gia tôi xin cáng đáng hết.

Tiếng nói vừa dứt, quần hào đã nhao nhao vỗ tay reo hò:

- A, hay lắm, hay lắm! Ý kiến hay! Hoan hô! Hoan hô!

Ngoài này Bách Duy và Diệu Vũ đưa mắt nhìn nhau lắc đầu. Bách Duy nói:

- Cái kế mượn dao giết người nguy hiểm thật!

Tiếng la hét vừa dứt, làn sóng người lại cuồn cuộn kéo vào tiền sảnh, Diệu Vũ và Bách Duy cũng len vào theo.

Vào tới bên trong, mới trông thấy bọn Hoàng Y Lạt Ma đứng xoay lưng vào nhau, thành một vòng tròn. Thái độ đều tỏ ra rất bình tĩnh. Quần hào hình như cũng khiếp đảm vì cái khí thế lẫm nhiên của bọn họ, nên miệng tuy hò hét om sòm, mà rút cục vẫn không ai dám ra tay trước.

Cửa tiền sảnh đã mở rộng, một gã đại hán mặc võ phục đen mặt vàng như nghệ đứng ngoài cùng mấy người đàn bà áo mặc áo xanh đứng giữa, cuối cùng mới tới hơn mười tên trai tráng cũng mặc áo đen, chắp tay đứng xếp thành một hàng dài.

Trên một chiếc ghế bằng gỗ tử đàn phủ gấm đỏ đặt giữa trung ương, có một vị nữ lang tuyệt sắc, tóc cuốn lồng bồng như mây rối, trâm thoa đều nạm ngọc, sáng chói như sao sa.

Diệu Vũ đoán vị nữ lang ấy chắc là Liên cô nương, còn gã đại hán mặt vàng, có lẽ là người có cái

giọng nói oang oang lúc nãy. Diệu Vũ chú ý nhìn kỹ mới biết bộ mặt của hắn chỉ là mặt nạ, chế bằng da người rất khéo. Chàng vừa quay lại định nói cho Bách Duy hay. Không ngờ chợt nhận thấy Bách Duy đang đăm đăm nhìn Liên cô nương, sắc mặt tái nhợt, thờ thẫn như mất hồn.

Diệu Vũ vừa toan cất tiếng gọi, chợt nghĩ thế nào lại thôi, nhưng hai con mắt vẫn luôn luôn theo dõi cử chỉ của Bách Duy trong bụng không khỏi băn khoăn ngờ vực.

Bách Duy ngẩn ngơ một lúc, rồi như người đang cơn mơ chợt tỉnh, vội lùi dần về phía sau, nấp vào sau lưng một gã đàn ông cao lớn, hình như sợ ai trông thấy. Diệu Vũ ngạc nhiên nghĩ thầm:

"Trông bộ tịch Bách Duy thì hình như hắn với Liên cô nương là người quen cũ, nhưng tại sao hắn phải trốn tránh? Vả Liên cô nương ở trong nhà Nam Cung thế gia từ bé, làm sao mà quen hắn được?"

Chàng tuy nghi ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ thản nhiên, lách dần về phía Bách Duy, mắt vẫn không dời quan sát từng cử chỉ của hắn.

Diệu Vũ có biết đâu rằng Liên cô nương chính là Liên Nhi, thủ hạ của Ngũ phu nhân, mà trước kia đã có một lần làm cho Bách Duy phải thần hồn điên đảo.

Câu chuyện mê hồn xảy ra bữa đó Bách Duy đã khắc sâu vào tâm khảm, vĩnh viễn không quên. Không dè hôm nay tình cờ lại gặp mặt người xưa, trách gì hắn chẳng phải bàng hoàng sửng sốt. Trong khi đó chợt lại nghe tiếng người đàn ông mặt vàng cười nhạt nói:

- Huynh đệ vẫn yên trí rằng trong các vị võ lâm bằng hữu đây tất không thiếu gì cao thủ, nào ngờ... hắc... hắc... Các vị làm cho huynh đệ thất vọng quá chừng... hắc hắc...

Trong đám quần hào nghe mấy câu mỉa mai đó, nhiều người đã đỏ mặt tía tai, chưa kịp ai lên tiếng, chợt lại nghe Liên Nhi cất tiếng cười khanh khách nói:

- Không khéo tôi đành phải lấy mấy ông Hoàng Y Lạt Ma kia mất thôi.

Câu nói vừa dứt, trong đám đông người đã có đến hơn hai mươi đại hán hùng hổ xông lên. Và cũng trong lúc ấy chợt một người trong bọn Lạt Ma quát to:

- Thong thả!

Tiếng quát chẳng khác gì tiếng lệnh vỡ, lại giống như tiếng sói tru, làm cho mấy chục người toan xông lên, lại hoảng hồn dừng cả lại.

Kế đó một vị Lạt Ma rời hàng ngũ bước ra, người này gầy bé loắt choắt, mặt sát tới xương, khi đi thì cái đầu lắc la lắc lư, tưởng như sắp rơi, nhất là tấm áo cà sa vàng khoác trên mình lão, trông càng như không có gì ở bên trong, bị gió bay tung lên, phấp phới như là cờ trước gió.

Vậy mà cái thân hình nhỏ thó ấy, lại có thể quát lên những tiếng lệnh vỡ vừa rồi, thực là một sự tối ư vô lý. Quần hào có lẽ còn kinh ngạc hơn là tức cười, nên đứng trước khung cảnh khôi hài đó, không hề thấy một ai nhếch mép.

Vị Lạt Ma chẳng nói chẳng rằng, thủng thỉnh bước tới bên gốc hoè, rồi dừng lại vén tay áo lên. Mọi người đều chăm chú theo dõi cử chỉ của lão, lúc này mới nhận ra hai cánh tay lão đen sì, khô khẳng như que củi, tưởng chừng chỉ bẻ nhẹ một cái cũng gãy, nhưng hai bàn tay của lão thì lại to một cách kinh khủng, không xứng với thân thể chút nào, nhất là lòng bàn tay đỏ như son tàu, lại càng làm cho mọi người chú ý.

Diệu Vũ nói nhỏ với Bách Duy:

- Có lẽ một chưởng đánh chết người vừa rồi là do bàn tay này cũng nên?

Bách Duy nói:

- Công phu Mật Tôn Đại Thủ ấn, ta chỉ nghe nói, chớ chưa trông thấy bao giờ. Trông lòng bàn tay hắn đỏ thế kia, không biết có phải là công lực “Chu Sa Thủ” không?

Trong khi ấy lão Lạt Ma đã giơ cao bàn tay, quát to một tiếng, nhằm thân cây hoè phóng ra một chưởng.

Mọi người ai cũng yên trí cây hoè bị một chưởng ấy thân cây tất phải gẫy răng rắc, lá cây tất phải rụng lả tả. Mấy người đứng gần cây hoè, bất giác cũng đều tránh giạt ra xa.

Không ngờ một chưởng phóng ra cây hoè vẫn đứng im phăng phắc, không hề rung chuyển tý nào, còn lão Lạt Ma cũng thủng thỉnh quay về chỗ cũ.

Quần chúng đều ngơ ngác, không hiểu như thế là nghĩa lý gì. Im lặng một lúc lâu, thốt nhiên có tiếng cười ha hả. Có người chế diễu:

- Ngỡ là công phu ghê gớm thế nào, làm mình suýt chết khiếp. Té ra...hì...hì...

Người thì kêu:

- Công phu đó dù là đứa trẻ lên ba cũng đã được mẹ dạy rồi, hà tất phải đem ra loè người lớn.

Tiếng cười nói nhao nhao như vỡ chợ, thậm chí có người còn tự nhủ: “Nếu biết bản lĩnh của hắn non thế, thì vừa rồi cứ ra tay trừ khủ hắn đi cho xong!”

Lão Lạt Ma gầy vẫn nghiêm trang đứng yên, sắc mặt không tỏ vẻ tức giận, mà cũng không tỏ vẻ thẹn thùng, duy có gã đại hán mặt vàng thì chẳng những không cười, mà gã còn mở to đôi mắt ra ý

kinh ngạc vô cùng. Bách Duy thở dài nói:

- Không ngờ hào kiệt vũ lâm Trung Hoa càng ngày càng suy tàn đến thế. Tới giờ phút này mà vẫn hoàn toàn có mắt như mù.

Diệu Vũ cũng ngậm ngùi than thở. Lúc này quần hào đã vững tâm, không coi bọn Hoàng Y Lạt Ma vào đâu nữa, tức thì lại xô đẩy nhau tiến lên, ai cũng muốn ra tay trước, kẻo sợ người khác tranh mất công đầu. Gã đại hán thấy tình hình như vậy chỉ bĩu môi tỏ vẻ khinh bỉ, rồi quay mặt đi, không thèm nhìn đến nữa.

Thốt nhiên nghe trong đám đông có tiếng người kêu lên một cách hoảng hốt:

- Kia kia, các người trông kìa, cái cây...

Mọi người giật mình cùng quay lại nhìn, quả thấy cây hoè vừa rồi xanh tốt như thế, mà mới trong khoảnh khắc đã trở nên héo rũ, lá cây trước kia nguyên màu xanh ánh vàng, lúc này hầu hết đều biến thành màu tro xám, đang thi nhau rụng lá trút xuống gốc cây, cành cây thì cứ từ từ ngã xuống, thân cũng đã bắt đầu khô cạn.

Quần hào đều rùng mình kinh hãi, trợn mắt há mồm không nói lên được một tiếng. Diệu Vũ tuy vẫn biết lão Lạt Ma gầy kia tất có một chưởng lực kinh hồn, nhưng thật không ngờ lại ghê gớm đến bực ấy.

Quần hào sợ quá, bỏ chạy tán loạn, bao nhiêu hùng khí vừa rồi đều biến đâu mất hết. Lão Lạt Ma lúc này mới thủng thẳng lên tiếng:

- Các vị bằng hữu đừng sợ, bọn bần tăng tới đây chỉ cốt để đối phó với nhà Nam Cung thế gia, các vị với chúng tôi chỉ là bạn, không có thù oán gì nhau, hà tất phải gây chuyện đổ máu. Các vị nên đi về đi là hơn.

Quần hào nghe nói mới hơi yên tâm, tuy không xô nhau chạy nữa, nhưng cũng không dám đến gần, chỉ đứng xa xa mà ngó.

Sau một lat yên lặng, Liên Nhi chợt giơ tay ra hiệu, gã đại hán mặt vàng tức thì bước xuống thềm, đôi mắt gườm gườm nhìn lão Lạt Ma gầy, chân vẫn đều đều bước.

Bọn Hoàng Y Lạt Ma đưa mắt cho nhau, rồi dồn tụ chân khí, chờ sẵn. Nhưng giữa lúc ấy, chợt trong đám đông có tiếng kêu:

- Cháy cháy! Bà con ơi! Cháy cháy!

Mọi người kinh hoàng ngẩng nhìn lên, quả thấy nóc nhà phía đông bốc lên một ngọn lửa đỏ rực,

khí thế cực kỳ mãnh liệt. Mấy người trọ trong căn nhà ấy đều sợ hãi cuống cuồng, ba chân bốn cẳng chạy về cứu ngựa và hành lý, không ai còn bụng dạ nào chờ xem cuộc quyết đấu nữa.

Trong khi bọn người trọ ở gian nhà khác đang lấy làm hú vía vì phòng mình không việc gì, thì bất đồ nóc nhà phía tây lại thấy bốc lên một luồng khói đen dầy đặc, rồi kế tiếp đó, gian phía bắc, gian phía nam, đồng thời cũng phát hoả. Lửa cháy ngất trời, khói đen mù mịt, thế là toàn trường náo loạn nhốn nháo như ong vỡ tổ, tiếng la hét xen lẫn tiếng ngựa hý, tiếng gạch ngói nổ lốp bốp, tiếng lửa réo ù ù nghe thực vô cùng khủng khiếp.

Bách Duy và Diệu Vũ bị làn sóng người xô đi dồn lại không biết chạy đi đâu, đành cứ đứng chết trân một chỗ.

Nhìn lên trước cửa nhà dịch quán, đã thấy bọn Liên Nhi và mấy người dũng sĩ áo đen cũng biến đâu mất hút. Diệu Vũ giậm chân phàn nàn:

- Vụ hoả hoạn này thật kỳ quá! Đại sư có biết ai gây ra không?

Bách Duy đáp:

- Trừ bốn anh chàng mãn hán ra thì còn ai nữa. Có lẽ họ đã ước hẹn với bọn Lạt Ma từ trước là khi nào thấy có nguy thì phóng hoả để tiếp ứng cũng nên!

Hắn nói xong lại đưa mắt nhìn quanh, thấy mọi người đều đã chạy hết, liền kéo tay Diệu Vũ nói:

- Thôi, chúng ta cũng chạy ngay đi thôi, chậm chân thì e...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe phía sau có tiếng gọi:

- Phùng lão anh hùng, đừng đi vội!

Bách Duy giật mình quay lại, đã thấy Ngô Tứ nương đem theo bốn tên đại hán và gã mặt vàng đang rảo bước đi tới.

Bách Duy cố trấn tĩnh, bước lên đón, cười hỏi:

- Đại nương có việc gì dạy bảo?

Ngô Tứ nương khép tà áo thi lễ, mỉm cười duyên dáng:

- Ban nãy vì quá vội vã, nên không được thừa tiếp lão anh hùng. Tiện thiếp rất lấy làm áy náy. Nay may sao đã dẹp yên được những chuyện vô vị, tiện thiếp gọi là có chén rượu nhạt kính thỉnh lão anh hùng và cũng là để tạ tội một thể.

Bách Duy trống ngực đập thình thịch, gượng cười nói:

- Nhưng... nhưng lúc này dang phát hoả...

Ngô Tứ nương vẫn tươi cười nói:

- Lửa cháy đã có người cứu, lão anh hùng hà tất phải bận tâm.

Bách Duy muốn từ chối, nhưng không biết nói thế nào đành phải cúi đầu tỏ ý tuân lệnh. Diệu Vũ cười nói:

- Lão gia cứ yên tâm đi uống rượu, đê tiểu nhân đi thẳng báo cho hai vị thiếu gia rõ.

Thật ra Diệu Vũ cũng muốn nhân dịp này chạy đi tìm Diệu Pháp và Diệu Không, bàn tính xem nên đối phó với Bách Duy như thế nào. Bất đồ Ngô Tứ nương gạt đi:

- Việc thông tri cho hai vị thiếu hiệp đã có đệ tử của tôi đảm nhiệm, quý khách không phải bận tâm. Bọn tiện thiếp đã đặt thêm một tiệc ở nhà ngang, mời quý khách uống một bữa cho thật say.

Diệu Vũ kinh sợ, gượng cười nói:

- Tiểu... tiểu nhân đâu dám!

Ngô Tứ nương sầm mặt lại nói:

- Chủ nhân đã nhận lời rồi, sao ngươi còn từ chối!

Diệu Vũ đưa mắt nhìn ngang, thấy gã đại hán mặt vàng đang lừ lừ tiến lại phía mình. Bách Duy vội ho khan một tiếng, nói to:

- Đại nương đã ban ơn! Ngươi không được từ chối!

Diệu Vũ bất đắc dĩ cúi đầu nói:

- Tiểu nhân xin tuân lệnh!

Lúc ấy Ngô Tứ nương mới tươi cười, chắp tay mời Bách Duy đi lên. Diệu Vũ cũng bị hai tên đại hán đi kèm hai bên, đưa vào dịch quán.

Đoàn người vào tới cửa, Bách Duy đi theo Ngô Tứ nương rẽ sang dãy hành lang bên trái, còn hai gã đại hán lại đưa Diệu Vũ vào dãy hành lang bên phải.

Quanh co một lúc vào tới hậu viên. Ngô Tứ Nương đưa Bách Duy tới trước cửa một toà tịnh xá, xung quanh bao bọc toàn một loại cây ngô đồng cành lá rườm rà xanh tốt, bóng cây rủ xuống che kín

cửa sổ, phong cảnh thanh nhã vô cùng.

Nhưng trong bóng ngô đồng rậm rạp vẫn luôn luôn thấp thoáng bóng người, đủ hiểu rằng xung quanh tịnh xá vẫn có mai phục, ai đã vào đây nếu không có lệnh chủ nhân, cũng khó lòng thoát ra.

Trong nội thất đã bày một tiệc rượu cực kỳ lịch sự, chén đũa thìa bát đều thuộc loại sang quí. Ngô Tứ Nương mời Bách Duy ngồi lên trên, rót rượu ân cần mời mọc, Bách Duy nâng chén, chỉ thấy hương rượu dâng lên thơm ngát, rõ ràng là thứ rượu quý lâu năm, nước rượu trong vắt, không có qua một chút vẩn đục.

Ngô Tứ Nương cầm chén rượu của mình lên uống trước để tỏ ra là rượu không có thuốc độc, Bách Duy cũng theo phép lịch sự, ngửa cổ uống một hơi cạn chén.

Nhưng rượu vừa nuốt khỏi cổ, Bách Duy chợt tái mặt quát to:

- À, ngươi dám...

Ngô Tứ Nương đã đứng phắt dậy, miệng cười khanh khách, nhảy ra khỏi phòng, khoá trái cửa lại, Bách Duy cũng đứng dậy toan chạy theo, nhưng lại ngã ngồi xuống đất, chân tay run lẩy bẩy, sắc mặt nhợt như tờ giấy trắng.

Thì ra hồ rượu đó có hai ruột, thứ rượu Ngô Tứ Nương uống là rượu thường, còn thứ rượu Bách Duy uống trong ngầm bỏ độc dược, nên vừa uống khỏi cuống họng, hắn đã thấy một luồng hơi nóng từ dưới đan điền cuồn cuộn dâng lên.

Hắn lại nhận thấy cái cảm giác hôm nay cũng y hệt như cái cảm giác hôm ở trong ngôi mộ hoang, hắn uống chén rượu do tay Liên Nhi rót, bất giác sợ run lên, mồ hôi vã ra như tắm.

Lúc này sức thuốc tuy chưa phát, nhưng Bách Duy đã như con chim phải cung, trông thấy cành cung đã run cầm cập, đến nỗi đầu óc gần như mê đi, chân tay mềm nhũn, lửa dục mỗi lúc một tăng.

Thốt nhiên nghe có tiếng cười khanh khách, dòn như tiếng vàng reo, từ bên ngoài cửa đưa vào, cánh cửa từ từ hé ra một khe hở rồi một bàn tay trắng nõn như ngọc, luồn qua khe hở đưa vào, Bách Duy run run hỏi:

- Ai?

Tiếng cười lại khanh khách nổi lên:

- Con người vô lương tâm kia, quả không nhận ra tiếng ta chăng?

Giọng cười nửa như mừng, nửa như giận, rồi một khuôn mặt khả ải, chan chứa phong tình, đã hiện

ra trước mặt Bách Duy.

Không nói cũng biết, thiếu nữ đó chính là Liên Nhi, một người mà Bách Duy vừa yêu vừa sợ, và ngày đêm mơ tưởng không nguôi.

Bách Duy tuy đã biết trước là thế nào nàng cũng ra mặt, nhưng giờ phút này cũng không tránh khỏi được quả tim đập như trống trận, ấp úng nói không ra hơi. Liên Nhi cúi mặt xuống, cặp mắt đong đưa, mỉm cười nói:

- Ngươi hãy nhắm mắt lại đi!

Bách Duy cổ họng khô bỏng, quả nhiên theo lời nhắm chặt mắt lại. Giữa lúc đó chợt nghe tiếng cánh cửa từ từ khép lại, kế đó là tiếng chân bước nhè nhẹ, rồi một làn hương thoang thoảng xông thẳng vào mũi. Bách Duy không chịu nổi tò mò, liền sẽ hé mở mắt trông trộm.

Bất đồ, hắn vừa mở mắt, chợt tưởng như bên tai nổ “bình” một tiếng, rồi một luồng máu nóng xông thẳng lên đầu. Thì ra trước mặt hắn lúc này, thân thể Liên Nhi chỉ còn che bằng một mảnh da mỏng, Bách Duy trống ngực đập thình thịch, mặt ngây như cán tàu, miệng thở hổn hển. Liên Nhi lại cười khanh khách:

- Đồ quỷ yêu, trông trộm người ta...

Vừa cười vừa uyển chuyển bước tới bên cạnh Bách Duy. Tức thì một làn hương thơm lại ngào ngạt xông lên.

Chương 54: Mê Hồn Lạc Phách - Thú Thực Chân Tình

Bách Duy lồng ngực phập phồng, giơ hai tay ra đỡ. Liên Nhi lùi lại tránh, cười nói:

- Chúng ta chỉ nói chuyện, cấm không được dùng tay. Nói chuyện xong sẽ hay.

Bách Duy nghiến răng hỏi:

- Chuyện gì?

Liên Nhi lại cười khach khách:

- Ta hỏi câu gì, ngươi trả lời câu ấy, nhưng không được nói dối. Xong rồi, xong rồi thì...

Nói đến đấy thốt nhiên ngưng bặt. Bách Duy mặt đỏ như gấc chín, run run nói:

- Được, được, nàng cứ hỏi đi.

Liên Nhi đôi mắt lẳng lơ, cười tình:

- Tôi muốn biết mấy hôm nay ngươi đi những đâu? Trả lời đi.

Bách Duy đáp:

- Tôi phụng mệnh đi theo Nhâm Vô Tâm, hắn đi đâu, tôi đi đấy.

Liên Nhi lúc này đã đổi giọng, sẵng tiếng hỏi:

- Sao hôm nay Nhâm Vô Tâm không cùng đi với ngươi?

Bách Duy đáp:

- Vô Tâm còn mắc đưa Huyền Chân đi chữa bệnh, nên sai tôi tới đây.

Liên Nhi sầm mặt nói:

- Đành vậy, nhưng sao ngươi lại phải cải trang, để định lừa ta chăng?

Bách Duy đáp:

- Vô Tâm bắt tôi cải trang, tôi phải cải trang, Vô Tâm tuy không có đây, nhưng đã có người khác giám sát tôi thay hắn, tôi chỉ hơi sơ ý một chút là bao nhiêu công lao trước đều mất hết.

Liên Nhi gật đầu nói:

- Ừ, người nói cũng có lý.

Giữa lúc ấy Ngô Tứ Nương chợt đẩy cửa bước vào, ghé tai Liên Nhi nói nhỏ:

- Tên này trả lời lưu loát như vậy, chỉ sợ không đúng.

Liên Nhi cười nói:

- Trông bộ tịch hắn như người mất hồn thế kia, khi nào còn dám nói dối.

Kỳ thực Bách Duy dẫu uống lầm mê dược, nhưng may biết sớm, nên đã dùng nội lực chặn bớt dược lực, không cho phát tác. Tuy nhiên ngoài mặt hắn vẫn làm ra vẻ điên đảo say mê, là chỉ cốt cho Liên Nhi khỏi nghi ngờ, rút cục thì Liên Nhi dù tinh khôn vẫn còn thua Bách Duy một bực.

Ngô Tứ Nương đưa mắt nhìn Bách Duy, rồi lại nháy nháy Liên Nhi, cười một cách tinh quái, mở cửa đi ra. Bách Duy lại làm ra vẻ sốt ruột giục:

- Nào hỏi gì thì hỏi mau lên, dàng dềnh mãi.

Liên Nhi cười một cách lẳng lơ, nói:

- Làm gì mà nóng ruột thế? Vô Tâm sai ngươi lại đây có âm mưu gì không?

Bách Duy nói:

- Hắn chỉ bảo tôi lại đây nghe ngóng động tĩnh thôi. Lúc này hắn đã nửa điên nửa cuồng, còn nghĩ ra mưu kế gì nữa?

Liên Nhi cười nói:

- Vô Tâm điên thật à? Nếu thế thì tốt lắm. Ngũ phu nhân mà nghe được tin ấy, chắc phải cao hứng.

Bách Duy hỏi dò:

- Ngũ phu nhân có ở đây chăng?

Liên Nhi lắcđầu. Chợt lại cười nói:

- Các ngươi tới đây đã không có âm mưu gì, thì sao lại câu kết với bọn Trường Bạch Tứ Hổ?

Bách Duy chột dạ, vội nói:

- Chúng tôi có hẹn ước gì với bọn Tứ Hổ đâu, chẳng qua chỉ ngẫu nhiên gặp nhau ở đây đó thôi.

Liên Nhi nói:

- Vậy thì tại sao họ lại ra sức giúp ngươi? Xem chừng mấy người ấy có vẻ chịu nghe lời người lắm mà.

Bách Duy nói:

- Bọn họ tuy không phải là đồng đảng với Nhâm Vô Tâm, nhưng lại rất ghét Nam Cung thế gia, vì thế nên cố ý tới đây quấy rối. Họ tưởng tôi là Bách Đại thiền sư, nên hết sức cung kính lễ phép. Nhưng bọn ấy toàn là đồ vũ phu thô xuẩn chẳng có gì đáng sợ.

Liên Nhi mỉm cười gật đầu, kế lại hỏi:

- Kẻ phóng hoả vừa rồi, ngươi có biết là ai không?

Bách Duy đáp:

- Tôi không biết, nhưng dám chắc chín phần mười là do bọn Tứ Hổ gây ra. Theo chỗ tôi biết thì những người buộc tay bằng dải lụa vàng, toàn là đồng đảng của họ.

Liên Nhi gật gù cười nói:

- Có lý lắm.

Tiếp đó lại nguýt Bách Duy một cái, õng ẹo nói tiếp:

- Không ngờ ngươi vẫn còn trung thành với Nam Cung thế gia. Ngũ phu nhân vẫn có bụng chờ ngươi, chuyến nầy để tôi sẽ giải thích cho phu nhân rõ. Nhưng sau này nếu được đắc chí, ngươi chờ quên công tôi nhé.

Bách Duy cúi đầu nói:

- Nếu vậy thì ơn ấy bần tăng xin minh tâm khắc cốt, vĩnh viễn không bao giờ dám quên.

Liên Nhi cười khanh khách, đôi mắt lẳng lơ nhìn Bách Duy, rồi thủng thỉnh đứng lên, đi lại phía giường ngủ.

oOo

Diệu Pháp, Diệu Không từ trước đến giờ vẫn ngồi chờ ở dãy phòng Cầm điếm, trong hậu viện. Hai

người tính khí đều trầm tĩnh nhẫn nại, nếu đổi thử là Diệu Vũ, tất cả đã chạy ra từ lâu rồi.

Không biết thời gian qua bao nhiêu lâu, chợt nghe phía ngoài có tiếng người kêu thất hoả. Diệu Không vội bảo Diệu Pháp:

- Chúng ta ra xem đi.

Diệu Pháp chỉ lắc đầu, Diệu Không không biết làm sao được đành phải ngồi im. Lúc này ngọn gió ngoài cửa sổ đưa vào đã hơi nong nóng, rõ ràng là đám cháy xẩy ra ở gần đây. Bên ngoài thì tiếng kêu la hò hét mỗi lúc một náo loạn om xòm, Diệu Không sốt ruột nói:

- Sao tự nhiên lại phát hoả như vậy? Hoặc giả việc này có liên quan đến anh em họ Ngô chăng?

Diệu Pháp đáp:

- Đúng!

Diệu Không chẳng biết nói gì nữa, đành lại ngồi im. Một lát sau, tiếng là hét bên ngoài đã dịu, gió nóng cũng bớt dần. Diệu Không lẩm bẩm nói một mình:

- Quái lạ! Bách Duy Đại Sư và Tam sư đệ sao mãi thế này vẫn chưa thấy trở về?

Diệu Pháp vẫn ngồi yên, chẳng rằng chẳng nói, đôi mày cau díu lại, hình như trong bụng đang lo lắng chuyện gì. Diệu Không tuy tức bực nhưng cũng không dám nói ra. Chỉ đành ngây mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thốt nhiên nghe ngoài sân có tiếng gà vịt kêu quang quác, Diệu Không mừng lắm, nói:

- A, họ đã về.

Nói dứt lời đã thấy Ngô Nhân đẩy cửa bước vào, sắc mặt hớn hở, quần áo đầy những tro than, vạt áo bên trái cũng bị cháy mất một miếng lớn, cổ tay trái còn buộc một cái dải lụa vàng rộng bằng hai ngón tay.

Hắn vừa bước vào, đã đảo mắt nhìn khắp gian nhà, khẽ hỏi:

- Hai vị có trông thấy bọn anh em tôi đâu không?

Diệu Không lắc đầu:

- Từ nãy chúng tôi vẫn ngồi chết khô ở đây, chẳng những không trông thấy lệnh huynh đệ mà cả gia thúc và xá đệ cũng không thấy đâu cả.

Diệu Pháp lúc này mới lên tiếng:

- Bốn vị cùng đi với nhau, sao bỗng dưng lại thất lạc?

Ngô Nhân nhướng mày cười nói:

- Cuộc hoả hoạn vừa rồi, hai vị có biết do đâu mà ra không? Đó chính là công trình của anh em tôi đó. Chúng tôi chia nhau mỗi người đi một phía, và đồng thời cùng phóng hoả một lúc. Tuy không đốt cháy được hết toà Truyền Thanh dịch, nhưng cũng đủ làm cho bọn Nam Cung thế gia phải kinh hồn hoảng vía.

Hắn nói xong lại cười ha hả, tỏ vẻ khoái chí vô cùng. Diệu Pháp sẵng giọng nói:

- Kế của các hạ tuy hay, nhưng Trạm Truyền Thanh này nguyên là tư sản của những người dân lương thiện, không biết Nam Cung thế gia đem lợi rử họ, hay lấy thế lực đe doạ họ mà mượn làm quán chiêu thân? Nhưng họ có mượn cũng chỉ trong một thời gian, rồi lại hoàn lại nguyên chủ, nay các vị tự nhiên phóng hoả đốt đi, có phải là bao nhiêu công trình mồ hôi nước mắt của mấy người dân vô tội, chỉ trong phút chốc đã biến thành tro bụi không?

Mấy câu nói đó, không khác gì một gáo nước lạnh hắt vào mặt Ngô Nhân, làm cho những nét hớn hở đắc ý trên mặt hắn thốt nhiên tan biến mất cả. Diệu Pháp lại nói:

- Vả chăng lúc này các hạ tuy an nhiên vô sự, nhưng lệnh huynh, lệnh đệ chưa thấy một ai trở về, biết đâu là không bị bọn Nam Cung thế gia chộp cổ rồi?

Ngô Nhân giật mình, tái mặt nói:

- Ờ nhỉ! Để tôi phải đi tìm họ mới được.

Hắn chưa kịp quay ra thì cánh cửa phòng đã hất tung, rồi một bọn bốn năm người xầm xầm bước vào, người đi đầu chính là Ngô Đạo.

Ngô Đạo sắc mặt cũng tươi cười hớn hở, bọn đi sau có một ông già râu tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn, và một chàng thiếu nhiên diện mạo tuấn tú, hình dạng hơi hao hao giống ông già, có vẻ như là cha con.

Còn hai người kia, một người da đen, một người da trắng, tuổi đều vào cỡ ba bốn mươi, thân hình lực lưỡng khoẻ mạnh. Tất cả bốn người mặt mũi đều đầy những than tro.

Vào tới phòng, Ngô Đạo đã vội vàng chạy ra khép hai cánh cửa sổ lại. Ngô Nhân kinh ngạc, cau mày hỏi:

- Nhị ca, bốn người này là ai thế? Sao nhị ca lại đưa họ vào đây?

Ngô Đức quay lại, mỉm cười nói:

- Bốn vị bằng hữu đây quý tính cao danh là gì, chính ngu huynh cũng chưa biết.

Câu trả lời làm cho bọn Diệu Pháp và Ngô Nhân cùng đứng ngẩn người ra, chưa biết nói thế nào, thì một người đàn ông đã chắp tay thưa rằng:

- Bọn chúng tôi gặp vị huynh đài đây ở trong đám cháy, trong lúc vội vàng quả chưa kịp thông danh tính. Lẽ ra chúng tôi cũng không dám đường đột vào đây, là vì vị huynh đài này có nói việc cơ mật muốn cùng chúng tôi bàn tính, nên chúng tôi mới đi theo.

Ngô Đạo vội cười nói:

- Huynh đài đừng lầm, Tam đệ tôi ăn nói tuy lỗ mãng chỉ vì vì hắn chưa hiểu rõ nguyên do, để lát nữa tôi sẽ bắt hắn xin lỗi.

Gã thiếu niên mặt trắng lạnh lùng nói:

- Không dám, chỉ xin các hạ giải thích giùm cho một câu là đủ.

Ngô Đạo lúc này mới quay lại nói với mọi người:

- Vừa rồi, trong lúc lửa cháy lớn, tại hạ vẫn đứng bên cạnh xem, thấy trong bọn chữa cháy có bốn vị đây, trông bề ngoài thì tưởng là đến cứu hoả, nhưng kỳ thực thì ngược lại.

Hắn ngừng lại một chút rồi lại mỉm cười tiếp:

- Thì ra tiếng rằng cứu hoả, các vị ấy lại ném thêm những vật bắt lửa vào, nếu ai cũng chữa lửa theo kiểu ấy thì ngôi trạm Truyền Thanh này hắn đã cháy hết từ lâu.

Ông già chợt vuốt râu cười nói:

- Không ngờ huynh đài tinh mắt đến thế. Chúng tôi vẫn tưởng việc mình làm kín đáo lắm, không ngờ lại bị huynh đài khám phá được.

Ngô Đạo cười hì hì nói:

- Bốn vị làm thế, rõ ràng là cố ý đối đầu với Nam Cung thế gia, mà tại hạ đây lại là kẻ tử thù của Nam Cung thế gia, vì thế nên không nề đường đột, thỉnh các vị lại đây, để tính kế đối phó với kẻ thù chung.

Gã trung niên cười nói:

- À ra thế. Nếu vừa rồi các hạ bảo trước, có phải đỡ sinh chuyện hiểu lầm không? Bây giờ chúng ta đã là bạn đồng chí với nhau, vậy tối nay phải hợp sức lại, làm cho họ phải thất điên bát đảo một phen mới thoả.

Ngô Đạo gật đầu nói:

- Đó chính là chủ ý của tại hạ.

Nói xong lại chỉ dải lụa vàng đeo trên tay, tiếp:

- Phàm là bạn đồng đạo với ta, ai cũng đeo trên tay một dải lụa vàng, để tránh khỏi lầm lẫn.

Gã trung niên nói:

- Xin huynh đài ra lệnh, anh em tôi chỉ biết tuân theo.

Ngô Đạo mỉm cười, nói:

- Huynh đệ làm sao đảm đang nổi trọng nhiêm. Chủ trì việc này đã có Bách Đại Đại Sư chùa Thiếu Lâm.

Bốn người đều giật mình, vội hỏi:

- Bách Đại Đại Sư ở đây à? Thế thì may quá, chúng tôi vẫn khát mộ đại danh Người từ lâu, chẳng hay hiện thời Người ở đâu? Nhờ các hạ giới thiệu giùm cho một tiếng.

Ngô Đạo đưa mắt nhìn Diệu Pháp, hỏi:

- Sao giờ này còn chưa thấy Đại Sư trở về?

Diệu Pháp chưa kịp trả lời, đã thấy tiếng gõ cửa cộc cộc, tiếp theo là người gọi:

- Tam đệ mở cửa mau.

Ngô Nhân mừng rỡ chạy ra mở cửa, quả thấy Ngô Đức và Ngô Nghĩa đã đưa một bọn hơn mười người ồ ạt kéo vào. Thì ra là bọn Hoàng Y Lạt Ma.

Mọi người trông thấy bọn Lạt Ma đều lộ vẻ vui mừng. Vị Lạt Ma bé nhỏ chắp tay vái chào mọi người, mỉm cười nói:

- Được gặp các vị cao nhân, bọn bần tăng rất lấy làm hân hạnh.

Quần hào đều cung kính thi lễ, mời ngồi. Căn phòng bé nhỏ lúc này đã chật ních những người, ai nấy tinh thần đều trở nên phấn chấn, chỉ còn thắc mắc vì nỗi mãi chưa thấy “Bách Đại Đại Sư” về. Diệu Pháp đứng lên nói:

- Các vị hãy ngồi đây chờ một chút, để anh em tôi xin đi tìm.

Nói xong lập tức cùng Diệu Không quay ra. Ra tới ngoài đường, thấy người đi lại lũ lượt, ai nấy hình như đều quên hết những chuyện lộn xộn vừa rồi, nhiều người còn chuếnh choáng hơi men, bá cổ nhau vừa đi vừa hát, cười nói ồn ào.

Nhưng cái cảnh tượng nhiệt náo đó cũng không che hết được bầu không khí nghiêm trọng ẩn vào ở bên trong, tất cả những chố kín đáo như sau cánh cửa, góc sân, góc đường đều thấp thoáng có bóng người áo đen đi đi lại lại canh chừng.

Diệu Không khẽ nói:

- Thế này mà anh em họ Ngô vẫn tự lấy làm đắc ý. Họ có ngờ đâu hành tung của họ vừa rồi đã làm cho nhà Nam Cung chú ý đề phòng. Lúc này chúng canh gác nghiêm ngặt thế kia, khó lòng làm gì nổi. Nếu họ không tự lượng, cứ làm bừa đi, e chỉ uổng tống tính mệnh, mà chẳng ích lợi gì cho đại sự... Chỉ tức một nỗi tới giờ phút nầy ta vẫn chưa thấu rõ gan ruột Bách Duy, mà cũng chẳng biết là nên tìm cách can ngăn bọn này đi, hay là cứ để mặc cho họ muốn làm gì thì làm?

Diệu Pháp ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Dù sao ta cũng nên ngăn bọn họ đi là hơn, nếu để họ bị tiêu diệt thì mình cũng thiệt mất một phần lực lượng...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe “veo” một tiếng, một viên đá cuội nhỏ bằng hạt đậu xanh đã xé luống không khí bay tới.

Viên đá ném vào một khoảng không, còn cách chỗ Diệu Không đứng chừng một thước, đủ hiểu người ném đá không có ý định ám toán, mà chỉ cốt làm cho hai người chú ý.

Diệu Không giật mình, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đội mũ rơm, mặc áo choàng đen, giơ tay vẫy vẫy, rồi lập tức quay mình đi ngay.

Người này đội mũ sụp xuống tận măt, và kéo cổ áo quàng che lấp cả cằm, nên Diệu Pháp và Diệu Không không trông thấy rõ mặt mũi, tuy nhiên họ đều nhận thấy cái bóng dáng đó có vẻ rất quen thuộc.

Diệu Pháp cau mày nói:

- Tên này gọi chúng ta ra làm gì? Có lẽ hắn là người của Nam Cung thế gia, định như ta ra chỗ vắng để ám hại chăng?

Diệu Không run sợ nói:

- Nếu vậy thì ta đừng ra là hơn.

Hai người còn đang dùng dằng chưa biết quyết định thế nào, thì người kia đã dừng chân lại vẫy lấy vẫy để, xem chừng như có vẻ sốt ruột. Diệu Pháp cau mày nói:

- Người này trông dáng quen lắm, biết đâu không phải là người bọn ta có việc cơ mật báo cáo? Hoặc giả chính là Nhâm tướng công cũng nên? Đi, chúng ta cứ ra xem thế nào đã.

Nói xong, kéo tay Diệu Không đi theo. Cũng may lúc đó có mấy người đàn ông say rượu, chân nam đá chân xiêu, cười nói bô bô đi tới, lôi cuốn sự chú ý của bọn quân canh, thành ra bọn Diệu Pháp lẩn tránh được dễ dàng.

Người mặc áo choàng đen thấy hai người đi theo, liền rảo bước chạy ra phía ngoài trạm Truyền Thanh. Diệu Pháp và Diệu Không cũng vội vã đuổi theo. Khi vừa tới gần, Diệu Không khẽ lên tiếng hỏi:

- Bằng hữu có phải họ Nhâm không?

Người kia ho một tiếng, rồi đột nhiên quay phắt lại giơ hai tay vịn vào hai người, đầu hơi ngả xuống, miệng nói lảm nhảm:

- Ngon... rượu ngon quá. Hôm nay tối ngày, ta không say, rót thêm ba chén nữa đi.

Tiếng nói lè nhè, rõ ra người đã say đến độ không biết trời đất là gì nữa. Thì ra lúc ấy có một gã áo đen từ xa đi tới, nhìn người mặc áo choàng một lượt, rồi cau mày, vòng ra lối khác mà đi. Diệu Không gật gù cười mỉm, thầm phục người áo choàng nhanh trí.

Ba người đi một quãng nữa, đã trông thấy cây hoè lớn trước cửa trạm Truyền Thanh. Bên ngoài, các vũ lâm hào sĩ bọn năm bọn ba vẫn tấp nập kéo tới, mà người ngồi dưới gốc hoè tra hỏi tên họ và biên sổ, đã đổi thành ba người đàn ông mặc áo dài, nhưng mỗi lần gió lật tà áo lên, người ta còn trông thấy rõ bộ võ phục họ mặc ở bên trong. Do đó mới biết bọn tay chân nhà Nam Cung không phải chỉ có một số mặc võ phục đen như người ta tưởng.

Giữa lúc ấy, chợt một gã đại hán áo đen chạy ra đón đầu ba người, hỏi:

- Các vị định ra ngoài trấn chăng?

Diệu Không giật mình, gượng cười nói:

- Chúng tôi muốn đi chơi một lát có được không?

Gã áo đen nói:

- Hành động của các vị quý khách, bọn tiểu nhân đâu dám can thiệp. Nhưng tiệc yến đã dọn rồi, tệ chủ nhân chính đang mời rượu tiếp chuyện quan khách, nếu không có việc gì cần, thì ba vị không nên đi là hơn.

Câu nói của hắn tuy lễ phép, nhưng giọng nói như ra lệnh. Người mặc áo choàng cười ha hả nói:

- Mời rượu... ha ha, tốt tốt.... Chúng ta lại uống thêm vài chén nữa... ha ha...

Diệu Không chợt nghĩ ra một kế, vội cười nói:

- Ông bạn tôi đây đã quá say rồi, tôi định đưa ra ngoài kia chơi một lát cho tỉnh rượu rồi lại về. Để ở trong này ông ấy cứ nói năng lảm nhảm, ngộ lỡ xúc phạm đến các vị vũ lâm bằng hữu, thì phiền quá.

Gã áo đen chú ý nhìn người say rượu một lát, rồi ngập ngừng nói:

- Đã vậy, các vị đi chơi một chút cũng được, nhưng nhớ đừng có đi xa.

Nói xong tránh ra một bên nhường lối, bọn Diệu Pháp vội rảo bước đi ra, trong khi đó người mặc áo quàng đen vẫn không ngớt lảm nhảm đòi uống rượu.

Khi đã ra khỏi trạm Truyền Thanh một quãng khá xa, ba người tìm vào một chỗ vắng vẻ, Diệu Pháp, Diệu Không lại đưa mắt cho nhau, cùng buột miệng gọi:

- Nhâm tướng công...

Tức thì người mặc áo choàng đen đứng thẳng người lên hấp tấp hỏi:

- Nhâm tướng công đâu?

Hai người cùng sửng sốt bước lùi lại mấy bước, trừng mắt nhìn kỹ, chỉ thấy người ấy lột chiếc mũ rơm, để lộ bộ mặt ra, thì té ra là Diệu Vũ.

Diệu Pháp sầm mặt nói:

- Lúc này mà ngươi còn thì giờ bày trò đùa ư?

Diệu Vũ gượng cười nói:

- Diệu Vũ lớn mặt đến đâu, mà dám bày trò đùa với hai vị sư huynh?

Diệu Pháp vẫn gay gắt hỏi:

- Thế là nghĩa gì? Bách Duy Đại Sư đâu?

Diệu Vũ thở dài nói:

- Cục diện biến đổi quá rồi, đêm nay không chắc chúng ta đã được an toàn...

Rồi chàng thuật lại câu chuyện xảy ra ở trước cửa nhà nghênh tân, và những sự nhận xét của mình về Bách Duy cho hai người nghe. Diệu Pháp và Diệu Không nghe xong thẩy đều tái mặt.

Yên lặng một lúc, Diệu Pháp chợt thở dài nói:

- Theo chỗ tôi biết, Bách Duy quả đúng là một trong bốn vị hộ pháp chùa Thiếu Lâm, còn cái cớ hắn liên kết với nha đầu nhà Nam Cung thế gia, thì thật là một sự không thể tưởng tưởng nổi.

Diệu Không cũng nói:

- Vả hắn ra khỏi chùa Thiếu Lâm là đi theo Nhâm tướng công ngay, còn lúc nào mà cấu kết với Nam Cung thế gia nữa? Còn nếu bảo hắn bị dược vật làm mê mất bản tính, thì cứ coi ngôn ngữ cử chỉ của hắn ngày thường, tuyệt đối không có vẻ gì là mê lẫn. Điều ấy cũng quyết không thể có được.

Diệu Vũ khẽ nói:

- Ta chỉ biết sau khi hắn vào chùa Thiếu Lâm, còn trước đó hắn làm người việc gì có ai biết được đâu? Rất có thể hắn là người của Nam Cung thế gia phái tới chùa để làm gian tế, chờ ngày khởi sự để làm nội ứng cho họ?

Diệu Pháp, Diệu Không đều rùng mình kinh sợ, và cùng nhận thấy Diệu Vũ đoán có lý. Một lát sau Diệu Pháp chợt hỏi:

- Tam đệ theo hắn vào trạm Truyền Thanh, rồi sự thể ra sao?

Diệu Vũ đáp:

- Vừa vào tới quán, tôi bị ngay mấy tên tráng đinh nhà Nam Cung lôi tuột về phía trong hậu viên. Đó là một căn nhà có lẽ bỏ hoang đã lâu. Trong phòng đã bầy sẵn một tiệc rượu trông cũng khá phong thể. Chúng ép tôi uống rượu. Tôi phải vờ làm ra vẻ ngốc nghếch, mặc cho chúng muốn làm trò gì thì làm. Trong khi ấy thì Bách Duy ở đâu không rõ.

Diệu Không cau mày thở dài:

- Không ngờ đường đường một vị Hộ Pháp Thiếu Lâm mà lại là gian tế của Nam Cung thế gia? Tình hình nầy ta phải đi tìm ngay Nhâm tướng công để trù hoạch mưu kế vãn cứu đại cuộc mới được.

Diệu Pháp nói:

- Sư đệ nói có lý, người gánh vác trọng trách lúc nầy trừ Nhâm tướng công ra thì không còn ai nữa.

Diệu Vũ lắc đầu nói:

- Theo ý tiểu đệ thì trạm Truyền Thanh đêm nay tất có đại chiến, bọn anh em họ Ngô đều là người của ta, sau nầy khi nào chúng ta quyết một trận thư hùng với nhà Nam Cung, thì những người ấy chính là chiến hữu đắc lực của ta. Nếu đêm nay ta bỏ mặc họ hy sinh thì thật uổng quá.

Diệu Pháp tái mặt nói:

- Đúng rồi, Bách Duy giả mạo Bách Đại đại sư ra lệnh cho họ lúc nào xử sự phải đeo một dải luạ vàng trên cổ tay bên trái. Nếu hắn quả là người của Nam Cung thế gia, thì bọn tay sai cứ chiếu theo kế hoạch đó, chộp cổ tất cả ngần ấy người, còn chệch đi đâu được nữa?

Diệu Vũ nói:

- Vì thế tiểu đệ mới nghĩ là chúng ta cần phải tìm kế cứu họ ra ngay mới được. Những chỗ khả nghi của Bách Duy thực quá quan trọng. Dạo này chúng ta thất bại luôn luôn, rất có thể là do tên ấy? Vậy tiểu đệ muốn nhờ nhị sư huynh lập tức quay về lối cũ tìm Nhâm tướng công mới ông ta chủ trì đại cuộc để kịp thời cứu vãn tình thế.

Diệu Không gật đầu lia lịa:

- Phải lắm, sư đệ nói phải lắm, ngu huynh xin đi ngay bây giờ. Nhưng còn Bách Duy? Nếu hắn biết ta đã rõ bộ mặt thực của hắn...

Chương 55: Trạm Truyền Thanh - Thi Mưu Đấu Trí

Diệu Vũ quả quyết nói:

- Sư huynh cứ yên tâm, hắn dẫu khôn ngoan quỉ quyệt, nhưng trước khi Nhâm tướng công đến đây, tiểu đệ cũng quyết đấu trí với hắn một phen, cho hắn biết tay đệ tử Võ Đương là lợi hại.

Diệu Không đưa mắt nhìn Diệu Pháp, Diệu Pháp thở dài nói:

- Đại nghĩa trước mắt không cho phép ta được do dự. Sư đệ cần đi ngay cho được việc.

Diệu Không cúi đầu nói:

- Tiểu đệ xin tuân lệnh!

Nói xong lập tức quay mình đi luôn. Diệu Pháp ngẩng mặt lên nhìn mặt trăng rồi nói:

- Thời gian đã muộn, ta phải về ngay gặp anh em Ngô thị mới được, kẻo tới lúc việc xảy ra rồi muốn cứu cũng không kịp nữa.

Diệu Vũ thò tay vào mình lấy ra hai dải lụa vàng đưa cho Diệu Pháp một chiếc, còn một chiếc buộc vào cổ tay mình. Diệu Pháp ngạc nhiên hỏi:

- Đây là quỉ kế của Bách Duy, sao ta lại…

Vừa nói tới đây chợt nghĩ ra, bèn lẳng lặng buộc dải lụa vào tay, đoạn cùng Diệu Vũ thủng thỉnh bước về dịch quán.

Vừa tới gần cổng, chợt thấy hai gã áo đen nhảy ra, mỉm cười nói:

- Vị anh hùng này đã tỉnh rượu chưa?

Diệu Vũ giơ tay giữ chiếc nón rơm đội trên đầu, đôi mắt mấp máy lè nhè nói:

- Đa tạ bằng hữu! Tại hạ muốn giải rượu bằng rượu nên lại muốn uống thêm vài chén nữa.

Gã áo đen chợt thấy hơi rượu nồng nặc xông vào mũi, suýt nữa buồn nôn, vội nhăn mặt lùi lại mấy bước, gượng cười nói:

- Vân Yến đã bắt đầu, chủ nhân tôi sai tôi đi mời các quan khách. Còn một vị nữa đâu rồi?

Diệu Vũ nheo mắt hỏi:

- Cả thảy có mấy con đường đi vào trong trạm?

Thốt nhiên trước mắt hoa lên, gã áo đen mặt vàng như sáp đại biểu cho Nam Cung thế gia sáng nay không biết từ đâu đã lù lù hiện ra. Hắn vỗ vai Diệu Vũ cười ha hả:

- Vị anh hùng này làm tại hạ đi tìm khốn khổ!

Diệu Vũ giật mình kinh sợ, thấy hắn giơ chưởng lên, tưởng là hắn cao hứng, tùy ý vỗ vào vai mình, sự thật thì hắn đã dồn tụ sẵn sức mạnh bên trong, vội giơ tay lên đỡ, hàm hồ hỏi:

- Tìm tôi ư?

Cái đỡ ấy trông bề ngoài cũng chỉ nhẹ nhàng hờ hững mà kỳ thực là chiêu thức tinh diệu trong Miên chưởng của Võ Đương. Nhưng đối phương ý không ở chổ đó, hắn trông thấy dải lụa vàng trong tay Diệu Vũ liền rụt ngay tay về cười nói:

- Ban sáng tiểu anh hùng bỏ tiệc đi trốn, làm cho tệ chủ nhân trách phạt bọn người hầu thậm tệ, bây giờ tiệc tối đã bắt đầu, mời hai vị nhập tiệc.

Diệu Vũ nghĩ: “Tên này như đã biết rõ lai lịch của mình.” Bèn cũng thuận đà “ừ” ào một câu, rồi kéo Diệu Pháp theo gã đi vào. Vừa tới cửa trạm, đã nghe bên trong tiếng cười nói ồn ào như vỡ chợ.

Người đàn ông đưa hai người đến đây rồi vái chào lui ra. Diệu Vũ, Diệu Pháp ngang nhiên bước vào nội sảnh. Trong sảnh đèn sáng rực rỡ như ban ngày, hơn một trăm bàn tiệc người đã ngồi chật kín, quan khách phần nhiều nghiêng đầu rỉ tai, thì thào bàn tán. Thấy hai người vào cũng không ai buồn để ý.

Diệu Vũ mắt sáng như sao nhìn quanh một lượt, rồi đột nhiên xăm xăm đi thẳng vào bàn tiệc chính giữa, cúi xuống gọi một người: “Ngô huynh…” rồi ngầm đưa tay trái lên để lộ miếng vải vàng, thì thầm nói tiếp:

- Tình thế đã biến, Ngô huynh nên thông tin cho các anh em, bảo họ bỏ chiếc vải vàng này xuống.

Ngô Nhân kinh ngạc vội hỏi:

- Có phải huynh đài vâng lệnh của Bách Đại đại sư chăng?

Diệu Vũ nghĩ thầm: “Nếu ta nói rõ Bách Duy là gian tế của quân địch thì sợ mọi người nổi lòng căm phẫn làm náo loạn lên sẽ hỏng việc lớn, chi bằng hãy giấu đi cho êm chuyện”.

Bèn khẽ gật đầu nói:

- Bách Đại đại sư sai tôi chuyển cáo các vị hãy bỏ hết những dải lụa vàng đi, và cả bốn chữ “Thanh truyền hỏa tiễn” cũng đã bị quân địch biết hết cả rồi không nên dùng nữa.

Ngô Nhân đưa mắt nhìn Bách Duy ngồi ở phía xa rồi thì thào đáp lại:

- Nhờ huynh đài đáp lại với Đại sư: Từ giờ Ngọ đến giờ Tý đã có sáu, bảy người y theo tín hiệu tìm đến liên lạc với bọn tôi, trong số có rất nhiều vị danh tiếng lừng lẫy ẩn cư đã lâu ngày… Đêm nay, thế nào chúng tôi cũng phải cho họ một trận.

Diệu Vũ kinh sợ nghĩ bụng: “Không biết vị cao nhân tiền bối nào mà có tài xách động được nhiều hảo thủ như vậy?. ”

Giữa lúc ấy, chợt nghe một người có giọng sang sảng nói to:

- Liên cô nương, các vị bằng hữu ngồi đây, phần nhiều đều không quản xa xôi ngàn dặm tìm tới chỉ muốn chiêm ngưỡng phong thái của các vị phu nhân trong Nam Cung thế gia. Chẳng biết tiệc yến đêm nay, có vị nào ra mặt không?

Toàn trường nghe xong câu ấy đều nín thinh, lắng nghe trả lời. Chỉ thấy Liên nhi cầm chén rượu giơ cao lên mỉm một nụ cười duyên dáng nói:

- Thái phu nhân tôi không quen cảnh náo nhiệt nên hôm nay không có xuống đây.

Nàng nói xong lại cầm chén rượu chuyển từ tay trái sang tay phải, đôi mắt đong đưa, động tác cực kỳ mỹ lệ.

Chợt nghe trong bàn tiệc có người tặc lưỡi khen:

- Đẹp quá! Thật là thiên tiên giáng thế!

Ngô Nhân vừa nghe lọt tai câu ấy, lập tức quay phắt lại trừng mắt nhìn.

Người nói đó là một gã đại hán mặt vàng. Hắn nói xong cũng tự biết lỡ lời vội im bặt, chợt thấy Ngô Nhân trừng mắt nhìn mình, mặt gã lại lạnh như tiền, cũng trợn mắt nhìn trả.

Bọn Trường Bạch Tứ Hổ vốn tính hung hăng đã quen thấy thế giận lắm, anh nào cũng hoa tay mím miệng, chỉ chực gây sự. Diệu Vũ kinh sợ, vội ấn vai Ngô Nhân xuống, chú ý nhìn gã mặt vàng, thì ra chính là anh chàng cùng trọ với mình mấy hôm trước.

Trong khi đó, người hỏi Liên nhi vừa rồi lại lên tiếng:

- Nam Cung Thái phu nhân không đến đã đành, nhưng còn các vị kia chắc thế nào cũng có một vị tới?

Chợt lại nghe giọng trong trẻo của một người đàn bà nói tiếp:

- Phải đấy! Dù đây là một cuộc thí võ kén chồng thì cũng phải có trưởng bối ra mặt chứ? Chẳng lẽ cô nương lại tự đứng ra đính hôn, làm mối hay sao?

Câu nói vừa dứt, lập tức trong đại sảnh nổi lên những tiếng cười rúc rích. Cử tọa đều quay lại nhìn người vừa mới nói, chỉ thấy đó là một phu nhân tuổi đã hơi cao, mặt tròn như trăng rằm ngồi trên bàn tiệc bên cạnh bàn của Liên nhi và cũng là một vị nữ khách độc nhất trong bữa tiệc đó.

Có một số người biết mặt vị nữ khách đó bèn ghé tai nhau thì thào: “Đường lão thái. ”

Liên cô nương sầm nét mặt lại, đăm đăm nhìn Đường lão thái, mắt lộ sát khí, nhưng chỉ trong thoảng chốc lại cười khanh khách nói:

- Tôi tuy phụng mệnh Thái phu nhân chủ trì hội “chiêu thân” này, nhưng sở dĩ gọi là “chiêu thân” chẳng qua chỉ là để tuyển mấy vị anh hùng trong võ lâm hào kiệt. Còn việc hôn nhân, nếu vị nào không chê hèn mọn xin thân hành đến Nam Dương cầu thân với Thái phu nhân tôi…

Nói đến đây lại đưa mắt nhìn khắp cử tọa tươi cười nói:

- Cuộc hội họp hôm nay tuy rằng do tiểu nữ tự chủ trì, nhưng trừ Thái phu nhân ra còn các vị khác rất có thể sẽ kịp thời đến đây tiếp đãi các vị anh hùng cũng nên.

Thốt nhiên có tiếng một ông già thủng thỉnh nói:

- Lão phu nghe đồn đêm nay Nam Cung thế gia có mười nha đầu, chia ra mười nơi kén chồng và mười địa điểm ấy ở rải rác trong các vùng Nam, Bắc Đại Giang hai bên bờ sông Hoàng Hà, các vị phu nhân nếu trong một đêm muốn đi khắp các nơi đó e rằng đến gẫy chân mất?

Mấy câu nói ấy tuy hợp lý, nhưng Liên nhi tuy là nha đầu mà lại là nha đầu nhà Nam Cung thế gia nên xưa nay mắt ả vẫn để chốc ngôi, có coi các nhân vật hào kiệt võ lâm vào đâu? Lúc này đứng trước công chúng bị người công nhiên miệt thị, trong bụng lấy làm oán giận vô cùng. Cả đến Ngô tứ nương, Hứa nhị nương nghe nói cũng phải tức thay.

Mấy người đàn bà cũng trừng mắt nhìn người vừa nói, thấy đó là một ông già râu dài quá ngực, áo quần rách rưới lôi thôi như kẻ hành khất, bất giác lại tức bực. Ngô tứ nương liền sẵng tiếng nói:

- Cuộc chiêu thân này là chuyện vui mừng của bọn thanh niên, ông đã già vậy cũng phải tự biết giữ gìn, sao lại ăn nói bậy bạ, không sợ bị tống cổ ra hay sao?

Ông già lạnh lùng đáp:

- Lão phu chỉ lo không sống mà ra khỏi đây, nếu chỉ bị tống cổ đuổi đi thì còn gì đáng mừng hơn nữa!

Ngô tứ nương nổi giận nói:

- Lão thất phu kia! Ai mời ngươi đến đây? Trong rượu có thuốc độc hay sao mà ngươi dám nói lăng nhăng như vậy? Hay là cốt ý gây rối phá hoại cuộc vui mừng này?

Thấy cục diện đã quá căng thẳng, gã đại hán mặt vàng chỉ sợ lỡ mất dịp may hiếm có bèn vội đứng lên nói lảng sang chuyện khác:

- Liên cô nương! Đêm đã sang canh ba, chúng tôi đã được ban thưởng cơm no rượu say, ai cũng muốn biết cô nương sẽ dùng phương pháp nào để đánh giá cao thấp những người đến cầu thân?

Bách Duy thấy nói đã sang canh ba, lại chợt nhớ đến lời dặn vội vàng đứng lên, len lén đi ra khỏi tiệc.

Lúc này, cử tọa ai cũng chú ý lắng nghe Liên cô nương tuyên bố phương pháp chiêu thân, nên không ai để ý đến Bách Duy. Duy chỉ có Diệu Vũ từ lúc vào tiệc đến giờ luôn để mắt ngầm xem hành động của lão. Khi thấy lão đứng lên cũng vội vàng đứng lên theo. Diệu Pháp thấy thế cũng đứng lên ra nốt.

Ra tới cửa, Bách Duy ngoảnh lại trông thấy hai người, vội vàng nói nhỏ:

- Đêm nay cao thủ đông lắm, các vị không nên dời khỏi đây, lỡ xảy ra chuyện gì còn kịp thời cứu ứng. Tôi đã bắt liên lạc được với một vị cao nhân đang ngầm xách động chiến cuộc đêm nay, thế tất phải ra họp mặt. Nhưng đã giao hẹn cả hai không được đem người đi theo, sợ lộ chuyện. Vậy xin hai người hãy quay lại. Lát nữa ta sẽ nói chuyện sau.

Nói xong lập tức quay đi. Diệu Vũ nghĩ thầm: “Bao nhiêu mưu cơ của Nhâm tướng công đã bị bại lộ bởi tay người này, bây giờ vị cao nhân nào đó lại tưởng hắn là người tốt, toan bàn việc cơ mật với hắn, thật là nguy hiểm!”

Chàng vội nghĩ ra một kế, vội chạy theo nói nhỏ:

- Đại sư! Đệ tử cũng vừa gặp vị tiền bối ấy, người mời đại sư lại họp mặt.

Bách Duy chột dạ, nghiêm nét mặt hỏi:

- Ngươi gặp vị tiền bối nào? Phải biết việc này quan hệ trọng đại, đừng có oan gia lại ngỡ thân gia

mà chui đầu vào lưới quân địch!

Diệu Vũ chợt nhớ câu chuyện Bách Duy nói với anh em Ngô thị sáng nay bèn nói bừa:

- Vị tiền bối ấy chỉ có một chân và một tay…

Nói xong, không đợi Bách Duy trả lời quay lại nói với Diệu Pháp:

- Sư huynh đứng đây, cứ theo lời dặn của vị tiền bối ấy mà làm. Để tiểu đệ đưa đại sư đi…

Diệu Pháp còn đang do dự, Bách Duy và Diệu Vũ đã ra tới cửa trạm. Mấy tên đại hán trông thấy Bách Duy đều cung kính nhường lối.

Hai người lẳng lặng, chẳng ai nói với ai một câu, chỉ cắm đầu rảo bước đi nhanh. Ra tới cửa trấn, Bách Duy nóng lòng sốt ruột tự nghĩ: “Đã gần tới canh ba rồi mà tên nhải ranh này cứ ám quẻ mình mãi làm lỡ cả việc lớn!” Hắn bực tức đưa mắt nhìn Diệu Vũ, rồi lại nghĩ tiếp: “Tên này ranh mãnh tinh quái lắm, nếu cứ để hắn bên mình thì thế nào hắn cũng làm hư việc của ta, chi bằng nhân lúc hắn có một mình ở đây thủ tiêu hắn đi cho rảnh.”

Nghĩ vậy, trong bụng thấp thỏm chỉ chực ra tay. Diệu Vũ liếc thấy mặt hắn bừng bừng sát khí, thì cả sợ vội bước lùi lại hai bước nói:

- Vị tiền bối ấy chẳng khác gì con thần long ẩn hiện bất thường. Có lẽ hắn nấp đâu gần đây cũng nên? Đại sư thử nhìn xem.

Bách Duy nghe nói cũng giật mình, vội ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía. Chợt trông thấy một người cầm chiếc đèn lồng đang từ phía xa đi lại. Lúc này, trăng sáng vằng vặc như ban ngày mà còn có người phải thắp đèn lồng đi đường thật là một điều tối ư vô lý. Diệu Vũ càng thêm nghi hoặc, trong bụng còn có lẽ bồn chồn hơn cả Bách Duy.

Một lát sau người xách đèn lồng tới gần, thủng thỉnh bước qua gốc hòe. Bách Duy chú ý nhìn, thấy đó là một người đàn ông trung niên, mình mặc áo đỏ quần xanh, quả đúng như lời dặn trong tờ mật lệnh.

Bách Duy ruột nóng như lửa đốt, nghĩ bụng: “Nếu để Diệu Vũ tham gia vào việc này thì việc mình có liên quan đến nhà Nam Cung thế gia tất phải bại lộ, mà đuổi hắn đi cũng không xong, thì chỉ giết đi là ổn thỏa.” Nhưng lão lại lo Diệu Vũ vốn tính khôn ngoan quỉ quyệt, nếu lỡ đánh hụt thì thế nào cũng bị hắn chạy trốn mất.

Diệu Vũ thấy tình hình đã nguy vội nắm chặt lấy đốc kiếm, mắt đăm đăm nhìn cánh tay phải của Bách Duy, định bụng hễ thấy hắn giơ tay lên thì trước hết hãy tìm cách đon đả rồi sẽ liệu sau.

Lúc này, người cầm đèn lồng đi được một quãng đã quay trở lại. Khi qua chỗ hai người đứng, đầu vẫn cúi gầm xuống, hình như không biết có người đang chú ý nhìn mình, dáng điệu giống như một anh chàng ngốc.

Diệu Vũ chợt mỉm cười nói:

- Người này thái độ kỳ lạ, có lẽ là người của Nam Cung thế gia chăng?

Bách Duy cười một cách âm hiểm:

- Theo ta đoán thì người này chính là vị tiền bối cao nhân sai đến đón chúng mình đó.

Diệu Vũ làm bộ hoảng nhiên tỉnh ngộ nói:

- Có lẽ, vậy chúng ta hãy theo hắn mau lên.

Bách Duy gật đầu, cả hai cùng vội vàng đuổi theo gã xách đèn. Diệu Vũ cố ý nhường Bách Duy đi trước cách một quãng chừng hơn một trượng.

Người xách đèn lồng trước còn đi nhanh, sau cứ từ từ chậm lại, hình như sắp tới địa điểm. Bách Duy quay lại, thấy Diệu Vũ vẫn lẽo đẽo theo sau trong bụng giận đến cực điểm, nghĩ lúc này mà không giết hắn đi còn đợi đến bao giờ?

Diệu Vũ thấy Bách Duy quay lại vội nhảy tránh sang vệ đường. Bách Duy biết hắn đã đề phòng, không thể ám toán được bèn quyết định thẳng tay đối phó. Miệng cười một cách nanh ác nói:

- Diệu Vũ đạo huynh! Vị tiền bối không muốn cho chúng ta đi hai người, vậy bây giờ làm sao?

Diệu Vũ tinh mắt biết trong khi nói, hắn đã ngầm vận công lực, bèn vội lùi lại phía sau rút phắt thanh kiếm ra. Bách Duy cười lạt nói:

- Đạo huynh muốn động thủ với lão tăng hay sao?

Diệu Vũ hoành kiếm ngang ngực cười đáp:

- Đệ tử đâu dám! Đệ tử chỉ có mấy câu nếu không nói ra được thì chẳng khác gì như cái xương mắc ngang cuống họng, khó chịu vô cùng.

Bách Duy cười nhạt nói:

- Đạo huynh muốn nói gì cứ nói đi, bần tăng xin lãnh giáo.

Diệu Vũ hất hàm chỉ gã xách đèn lồng nói:

- Đệ tử đã nhìn kỹ, người này nhất định là thủ hạ của Nam Cung thế gia. Đại sư không nên để hắn lừa.

Bách Duy cười một cách độc ác:

- Đúng thế, hắn chính là thủ hạ Nam Cung thế gia…

Vừa nói vừa bước lại gần Diệu Vũ, Diệu Vũ đã nhảy lùi lại phía sau hơn một trượng, cười nhạt hỏi:

- Nếu thế thì đại sư cũng là thủ hạ của Nam Cung thế gia chăng?

Bách Duy gật đầu đáp một cách thản nhiên:

- Đúng thế! Trước khi vào chùa Thiếu Lâm, lão tăng đã là hạ thuộc của Nam Cung thế gia. Chỉ tiếc rằng ngươi biết đã quá muộn, bây giờ có hối cũng không kịp.

Diệu Vũ cười một cách ngạo mạn:

- Đại sư lầm rồi, việc này đệ tử đã biết lâu nhưng đệ tử vẫn muốn chính miệng đại sư nói ra cho chắc chắn.

Vừa nói vừa dồn công lực vào thanh trường kiếm, lưỡi kiếm luôn luôn rung động ánh thép sáng ngời. Bách Duy “hứ” một tiếng, thấy Diệu Vũ sắp lùi nữa liền bất thình lình xông lên, giơ chưởng đánh xuống.

Diệu Vũ quát to một tiếng, múa thanh kiếm lên một vòng ánh kiếm sáng loáng, bao phủ khắp một vùng trước ngực. Đồng thời hai chân đạp mạnh, nhảy lùi về phía sau.

Chỉ nghe đánh “bịch” một tiếng, chưởng lực mạnh như gió bão của Bách Duy đã va mạnh vào màn kiếm của Diệu Vũ đẩy chàng lùi xa ra sau sáu, bảy thước, thanh kiếm suýt nữa tuột ra khỏi tay.

Diệu Vũ ngầm đề chân khí cho lưu chuyển khắp bát mạch trong mình một lượt, cảm thấy trong ngực hơi tưng tức, biết rằng mình đã bị thương nặng.

Bách Duy lại giơ tay lên cách không, đánh ra một chưởng. Diệu Vũ biết thế không địch nổi, bèn tụ chân lực vào hai chân rồi bất thình lình nhảy vụt về phía sau.

Bách Duy chỉ cười khanh khách, Diệu Vũ thì mồ hôi vã ra như tắm, chân vẫn theo đà tiến của Bách Duy mà lùi dần.

Đột nhiên chàng thét to một tiếng, ánh kiếm lấp loáng, đã liên tiếp phóng ra được ba chiêu.

Ba chiêu đó là tinh túy của kiếm pháp Võ Đương, thế kiếm nhẹ nhàng mau lẹ, kỳ ảo khôn lường. Chỉ tiếc là công lực của Diệu Vũ hãy còn non quá, Bách Duy chỉ thuận tay phóng ra ba chiêu là hóa giải được hết.

Diệu Vũ phóng hết ba chiêu lập tức thoái bước, nhìn về phía sau Bách Duy kêu lớn:

- Lão tiền bối mau giúp đệ tử một tay, bắt lấy tên gian tế này.

Bách Duy giật mình toan quay đầu lại, nhưng chợt nghĩ ra đây chỉ là mẹo của Diệu Vũ, bật cười khanh khách nói:

- Mưu mẹo của trẻ con mà cũng dám hù ta à?

Chợt nghe "bịch" một tiếng, ngẩng lên đã thấy người xách đèn lồng bỗng dưng ngã lăn xuống đất, ngọn đèn bị bốc lửa cháy ngùn ngụt.

Bách Duy sợ hãi vội quay lại nhìn, Diệu Vũ thừa thế vội giở thuật khinh công chạy đi như bay. Nhưng giữa lúc ấy thoáng một bóng người lướt qua trước mắt rồi một luồng tiềm lực nặng như hòn núi rớt thẳng xuống đầu.

Diệu Vũ hoảng hốt vội uốn lưng, né người sang một bên tránh thoát. Kế lại nghe tiếng Bách Duy cười khanh khách nói:

- Không ngờ đệ tử của phái Võ Đương chỉ là đồ bị thịt!

Nói chưa dứt lời, chợt nghe phía sau lưng có tiếng người lạnh lùng đáp lại:

- Ai bảo đệ tử Võ Đương chỉ là đồ bị thịt? Bần đạo muốn thỉnh giáo người ấy!

Bách Duy hoảng sợ giật hẳn người lên, vội xoay người nhảy ra xa hơn một trượng.

Dưới ánh trăng sáng, chỉ thấy một người búi tóc theo kiểu đạo sĩ, vai đeo trường kiếm đứng sừng sững như một tòa núi.

Diệu Vũ thoạt đầu còn đứng ngẩn người ra, sau đó mới mừng rỡ cuống cuồng reo to:

- A! Sư phụ!

Thì ra người đó chính là Huyền Chân đạo trưởng. Ông cười nhạt một tiếng hiền từ đáp:

- Con tốt lắm! Có những môn hạ như con sư phụ cũng cảm thấy được an ủi.

Bách Duy đã trấn tỉnh được tâm thần, đưa mắt ngó quanh bốn phía, khi thấy không còn ai nữa mới

hơi yên tâm, nghĩ bụng: “May mà Nhâm Vô Tâm không có ở đây, nếu không thì thật nguy quá. ”

Huyền Chân đạo trưởng hình như đọc được những ý nghĩ của hắn bèn vuốt râu mỉm cười nói:

- Bách Duy! Ngươi thử ngó lại phía sau xem ai đứng đó?

Bách Duy chợt thấy lạnh toát xương sống vội quay đầu lại, quả thấy một chàng thiếu niên mặc áo lam, mặt đẹp như ngọc đang đứng chắp hai tay ra sau lưng, cách chổ hắn đứng không đầy một thước.

Bách Duy hồn vía lên mây, nghĩ bụng: “Đại thế đã hỏng, đành phải giữ lấy toàn mạng vậy.” Đoạn hắn nằm phục xuống, lăn đi mấy vòng chuồn ra xa. Diệu Vũ vội kêu lên:

- Hắn định trốn kìa!

Chàng thiếu niên đó chính là Nhâm Vô Tâm, thấy thế chỉ mỉm cười, chỉ chuyển mình một cái đã đứng chắn ngay trước mặt Bách Duy. Bách Duy cuống quá vội vung tay lên, nhắm giữa ngực chàng phóng ra một chưởng.

Nhâm Vô Tâm khẽ mỉm cười giơ ba ngón tay lên, nhẹ nhàng điểm vào cổ tay Bách Duy. Bách Duy kêu rú lên một tiếng, cổ tay như bị rắn cắn vội rụt về nhưng cánh tay đã mềm nhũn. Nhâm Vô Tâm bước lên một bước, dùng ngón tay giữa và ngón tay trỏ điểm vào hai mắt Bách Duy.

Bách Duy đã sợ đến cực điểm, vội giơ tay phải lên dùng chiêu “Tử xách phục lung” là chiêu tuyệt nghệ của Thiếu Lâm bắt lấy cổ tay Nhâm Vô Tâm. Nhâm Vô Tâm hạ thấp cánh tay xuống, Bách Duy đã thấy cổ tay đau đớn liền buột miệng kêu rầm lên, buông thõng cánh tay xuống.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Bách Duy! Đã đến nước này ngươi nên biết điều một chút là phải.

Bách Duy mồ hôi ướt đẫm trán, vừa lùi lại phía sau vừa run run hỏi:

- Ngươi muốn gì?

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Ngươi bảo ta nên làm thế nào? Giết ngươi thì không đủ rửa giận mà tha ngươi thì không hợp tình lý? Ta cũng không biết phải xử ngươi thế nào cho phải.

Huyền Chân đạo trưởng lên tiếng:

- Những người như ngươi không bằng cầm thú, để sống ở đời chỉ làm hại thiên hạ.

Nói dứt lời, liền rút thanh trường kiếm cầm lăm lăm trên tay.

Bách Duy hoảng hốt, vội lùi lại hai bước kêu to:

- Khoan đã! Phái Thiếu Lâm và các ngươi hợp tác với nhau, ta là đệ tử Thiếu Lâm, dẫu có tội cũng phải giao cho Thiếu Lâm phân xử. Các ngươi tự tiện dùng tư hình thế này sao phải phép đối với đồng đạo?

Nhâm Vô Tâm nổi giận cười nhạt:

- Bách Nhẫn đại sư đâu?

Bách Duy chột dạ, vội lấp liếm:

- Ta tuy chưa biết chưởng môn sư huynh hiện đang ở đâu, nhưng trong chùa còn có trưởng lão hộ pháp, các ngươi phải đưa ta về chùa cho các trưởng lão hộ pháp xử trí.

Huyền Chân đạo trưởng giận dữ quát:

- Ngươi có thật là đệ tử phái Thiếu Lâm không?

Bách Duy vẫn nói cứng:

- Phải hay không chỉ có chưởng môn phái Thiếu Lâm nhận định, người ngoài không thể tác chủ được.

Diệu Vũ thấy Huyền Chân đạo trưởng và Nhâm Vô Tâm ngần ngừ không quyết, liền bước lên thưa rằng:

- Sư phụ! Trong trạm truyền thanh lúc này không thiếu gì cao thủ, chính là một thời cơ rất tốt cho chúng ta chiêu lập đồng đạo phản kích địch nhân. Người này dẫu chết đi sống lại hàng trăm lần cũng chưa đủ chuộc tội. Xin sư phụ và Nhâm tướng công phải quyết định cho mau mới được.

Huyền Chân đạo trưởng gật đầu, đưa mắt nhìn Nhâm Vô Tâm. Nhâm Vô Tâm mỉm cười, chợt giơ tay chỉ một cái, điểm vào “Cự khuyết huyệt” trên quả tim của Bách Duy.

Chỉ nghe Bách Duy “hự” một tiếng, thân hình run bắn lên, chỉ trong khoảnh khắc lão đã cảm thấy khắp mình đau như kim châm, đầu xương gãy răng rắc.

Nhâm Vô Tâm cười nhạt nói:

- Thủ pháp “Phân thân xúc cốt” của ta có thể nói là trong võ lâm chưa từng trông thấy. Chỉ trong chốc lát nữa, thân thể ngươi sẽ co rúm lại còn bằng nửa thước, ta có thể giấu ngươi vào trong túi vải

được…

Nói chưa dứt lời, Bách Duy đã ngã nhào xuống đất lăn lộn không ngừng, mặt mũi đều ứa máu rên la thảm thiết. Thầy trò Huyền Chân đạo trưởng tuy căm giận Bách Duy thấu cốt, nhưng khi trông thấy thế cũng phải quay mặt đi không dám nhìn. Nhâm Vô Tâm cũng không nỡ trông thấy thảm cảnh đó đang định phóng một chưởng kết liễu cho xong, chợt nghe Bách Duy kêu lên: “Nhâm… Nhâm tướng công.”

Nhâm Vô Tâm nhấc một chân lên đá Bách Duy lên không, lộn đi mấy vòng rồi lại ngã ngồi xuống đất. Bách Duy thở phì phò như trâu, mặt mũi méo mó, cơ hồ bất thành nhân dạng. Nhâm Vô Tâm quát:

- Trước khi vào phái Thiếu Lâm, tên tục ngươi là gì? Có hỗn hiệu không?

Bách Duy vừa thở vừa nói:

- Họ Âu tên Trí, tước hiệu Phấn diện hổ.

Nhâm Vô Tâm lại hỏi:

- Bách Nhẫn đại sư sống hay chết?

Bách Duy vội đáp:

- Còn sống, nhưng đã quy hàng Nam Cung thế gia.

Nhâm Vô Tâm giơ chân lên định đá nữa:

- Nói láo!

Bách Duy run sợ nói:

- Chưởng môn sư huynh chắc là uống lầm mê dược của Nam Cung phu nhân nên mới cam tâm đầu hàng. Việc đó không can gì đến tôi.

Huyền Chân đạo trưởng hỏi:

- Còn ngươi có bị uống lầm thuốc mê không?

Bách Duy do dự một lát rồi nói:

- Năm đó tôi vâng mệnh Nam Cung phu nhân vào chùa Thiếu Lâm làm dọ thám, chẳng qua là trong lúc hồ đồ gây ra lầm lỡ, thực không phải là tại uống thuốc mê.

Nhâm Vô Tâm lại hỏi:

- Lúc đó Bách Đại đại sư đâu?

Bách Duy thản nhiên đáp:

- Tôi và chưởng môn sư huynh đồng mưu chế phục Bách Đại đại sư, chính tay chưởng môn bắt hắn.

Huyền Chân đạo trưởng lắc đầu than:

- Đường đường một phái Thiếu Lâm mà phút chốc bị tiêu diệt về tay ngươi. Phật Tổ linh thiêng khi nào lại tha thứ cho những kẻ phản bội như ngươi.

Nhâm Vô Tâm lạnh lùng hỏi:

- Ngươi ra ngoài hành động thì nghe lệnh ai chỉ huy?

Bách Duy không cần nghĩ ngợi, lập tức trả lời:

- Ngũ phu nhân Điền Tú Linh!

Nhâm Vô Tâm giật bắn người lên, từ từ quay lại lẩm bẩm: “Hèn gì ta nghĩ mãi mà không ra là ai.”

Điều mà chàng cần hỏi Bách Duy chỉ có câu đó, mối nghi ngờ ám ảnh chàng, làm cho chàng tan gan nát ruột bao lâu nay, chỉ trong chốc lát đã gỡ lần ra được hết.

Chàng chắp tay ra sau lưng, đi đi lại lại một lúc, chợt quay lại nói:

- Bách Duy! Ngươi đã thẳng thắng cung khai, gỡ cho ta bao nhiêu nỗi thắc mắc từ trước đến giờ nên ta tha cho ngươi khỏi chết. Ngươi đi đi!

Bách Duy mừng rỡ, vừa toan đứng lên bỏ chạy nhưng còn sợ là Nhâm Vô Tâm lừa gạt nên chưa dám, chỉ ngước mắt nhìn mọi người.

Nhâm Vô Tâm nói với Huyền Chân đạo trưởng:

- Một phen giang hồ biến loạn, bao nhiêu tinh anh của phái Thiếu Lâm đã dần dần mất cả, tại hạ mưu sự không thành cũng không chối được lỗi. Bách Duy tội ác đã đầy, dẫu chết cũng chưa đủ chuộc tội, nhưng tại hạ quả không còn mặt nào để giết hắn.

Chàng thở dài rồi nói tiếp:

- Người này chịu không nổi cực hình, phun ra hết những điều bí mật của Nam Cung thế gia, Nam Cung phu nhân tất không khi nào chịu tha thứ. Vả hắn đã thành người tàn phế, nghĩ lại công đức của

phái Thiếu Lâm, thiết tưởng đạo trưởng cũng nên mở lượng từ bi, mặc cho hắn tự sinh tự diệt là hơn cả.

Huyền Chân đạo trưởng nhìn cánh tay gãy của Bách Duy ngậm ngùi nói:

- Nhâm tướng công nói có lý, bần đạo xin tuân lệnh.

Ông lại hỏi Bách Duy:

- Ngươi có biết người xách đèn kia vì sao mà chết không?

Bách Duy đứng lên, cúi đầu đáp:

- Theo ý tôi đoán, thì có thể hắn chết vì thứ thuốc độc định giờ của Nam Cung phu nhân.

Bách Duy nói xong, nét mặt chợt lộ vẻ ăn năn, ngượng nghịu. Huyền Chân đạo trưởng thở dài nói:

- “Thỏ chết chó cũng giết luôn, chim bay đã hết cung còn để chi”. Ôi! Cái thói quen của các tay kiêu hùng từ xưa đến nay đều thế cả. Cái chết của người này chính là một tấm gương vàng. Đại sư tài trí hơn người, cũng nên tỉnh ngộ mới phải.

Bách Duy đỏ mặt tía tai cúi đầu nói:

- Đa tạ đạo trưởng chỉ điểm cho mê muội, đệ tử đã biết hối lỗi, nguyện sẽ đem tấm thân này cứu lấy hai vị sư huynh đang bị giam hãm trong Nam Cung thế gia. Dù thành hay bại cũng xin lấy cái chết để đền tội.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Hay lắm! Thế mới thật là anh hùng, thật là hào kiệt. Vừa rồi tại hạ hơi lỗ mãng, mong đại sư bỏ qua cho.

Nói đến đây, chàng liền giơ tay ấn vào huyệt “linh đài” sau lưng Bách Duy dồn một luồng nhân lực nóng bỏng vào thân thể lão, Bách Duy rùng mình, vội vận khí từ đan điền đi ra các mạch.

Chỉ trong phút chốc, da thịt lão dần dãn ra, chân tay lại cử động được như cũ. Nhâm Vô Tâm mới thu tay về, Bách Duy vội bái tạ quay đầu bước đi.

Ba người cùng đưa mắt nhìn theo, Diệu Vũ vội nói:

- Theo ý đệ tử thì Bách Duy chưa chắc đã thật tâm hối cải.

Nói chưa dứt lời đã nghe tiếng giày ở phía sau, ba người cùng giật mình quay lại, trông thấy Bách

Duy đang hấp tấp chạy ngược trở lại. Huyền Chân đạo trưởng ngạc nhiên hỏi:

- Đại sư trở lại có việc gì vậy?

Bách Duy không trả lời, đột nhiên quì xuống trước mặt Nhâm Vô Tâm, lạy lấy lạy để, vừa lạy vừa nói:

- Bách Duy đáng chết! Vừa rồi đã dám lừa dối Nhâm tướng công.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Đại sư đứng lên! Có chuyện gì xin cứ cho biết!

Bách Duy vẫn quì dưới đất, hai hàng nước mắt lã chã tuôn rơi, ngập ngừng nói:

- Bách Duy vâng theo lệnh của Ngũ phu nhân canh ba đêm nay theo người xách đèn lồng đến một nơi nghe người chỉ thị kế hoạch rồi ghi lấy và cho chim bồ câu đưa đi…

Kế đó, hắn thuật lại cho mọi người nghe những lời dặn dò trong tờ mật lệnh. Nhâm Vô Tâm nghe xong chỉ cúi đầu im lặng, chẳng nói chẳng rằng. Bách Duy ngừng một lát rồi nói:

- Người ấy thật là thần bí và những mưu mô của hắn tất cũng quan trọng lắm. Nhâm tướng công không nên…

Nhâm Vô Tâm chợt ngẩng đầu lên cười ha hả nói:

- Xin đại sư hãy đứng lên, tại hạ còn có chuyện muốn nói!

Bách Duy theo lời, từ từ đứng dậy, dáng điệu tỏ ra hết sức cung kính. Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Đại sư làm môn hạ cho nhà Nam Cung thế gia đã lâu, đã biết rằng vũ khí của họ ngoài võ công, dược vật, mỹ sắc ra, lại còn có những mưu mẹo giảo quyệt, cố làm ra vẻ thần bí để lòe người ta, khiến cho không ai dám manh lòng kia khác. Sau lưng Nam Cung thế gia còn có người giật dây, điều lạ không phải là không thể có được, nhưng việc này đại sư vâng lệnh truyền đi việc cơ mật, chỉ là do Điền Tú Linh cố ý dàn cảnh. Nếu quả có người chỉ thị cơ mưu thật thì hoặc giả đó chính là Điền Tú Linh cũng nên, đại sư không nên để cho họ lừa.

Bách Duy nghe xong lạnh toát cả người, lẩm bẩm: “Có lẽ việc trọng yếu như vậy tại sao các vị phu nhân không thân hành đi lấy mà lại giao cho người ngoài?”

Hắn lại thở dài nói tiếp:

- Tài trí của Nhâm tướng công còn gấp trăm Bách Duy, vậy mà Bách Duy còn mơ màng muốn đánh bại tướng công để chiếm đoạt địa vị, thật là không biết tự lượng, ngu xuẩn vô cùng.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Chưa chắc! Đại sư chẳng qua là người trong cuộc nên không được sáng suốt, chứ tại hạ đã chẳng bao nhiêu lần bị bại về tay đại sư đấy ư?

Bách Duy lạy sụp xuống đất, dập đầu cồm cộp. Nhâm Vô Tâm xua tay nói:

- Đại sư làm gì thế?

Bách Duy run run nói:

- Bần tăng chỉ xin Nhâm tướng công nể mặt phái Thiếu Lâm tha mạng cho một lần. Nếu tướng công không hỏi đến lỗi trước, bần tăng nguyện đem chút hơi tàn vì thương anh kiệt mà tận tâm tận lực để chuộc tội.

Huyền Chân đạo trưởng cũng nói đỡ:

- Nhâm tướng công! Chúng ta cũng nên nghĩ đến vị cao tăng đã tử nạn là Bách Tường đại sư mà mở cho hắn một con đường sống.

Nhâm Vô Tâm thở dài, vụt giơ tay lên đập vào bối tâm Bách Duy, Bách Duy rùng mình tiến lên một bước. Nhâm Vô Tâm nói:

- Nói thật cho ngươi biết, nếu ngươi không trở lại thì lúc này đã chết ở dọc đường rồi.

Bách Duy ngập ngừng nói:

- Bần tăng cũng đoán thế!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Ngươi là người giả dối đa nghi, vậy nên ta phải đành lấy cái đạo của ngươi để trị ngươi vậy.

Giữa lúc ấy chợt trong trạm Truyền thanh nổi lên một tiếng hú thật dài. Huyền Chân đạo trưởng cau mày nói:

- Tiếng hú đưa đi xa như thế, ngoài vị cao nhân đó ra, tài của ai mà có cái công lực ghê gớm như vậy?

Diệu Vũ nói:

- Tiếng hú ngắn dài hình như có ý muốn cầu cứu?

Nhâm Vô Tâm liền nói:

- Thôi ta đi!

Nhâm Vô Tâm nói xong, kéo tay Huyền Chân đạo trưởng rồi cả ba cùng trổ thuật khinh công chạy như bay về trạm, để mặc Bách Duy đứng ngơ ngẩn bên đường.

Chương 56: Còn Mất Chỉ Bằng Treo Sợi Tóc

Đang đi Diệu Vũ chợt chỉ tay về phía trước nói:

- Cứ theo con đường ngang mé tay trái này là tới Trạm Truyền Thanh, sư phụ và tướng công cứ đi trước, đệ tử sẽ tới ngay.

Nói xong rẽ sang lối khác. Vô Tâm và Huyền Chân rảo bước tiến nhanh, nháy mắt đã tới đầu con đường ngang. Chợt thấy Diệu Không từ trong thềm một nhà hàng phố nhảy ra, thì thào nói:

- Sư phụ và tướng công mau đi theo đệ tử.

Nói xong, nhảy lên nóc nhà, nằm xuống mái ngói mà bò. Hai người cũng vội nhảy theo. Trước cửa nha môn lúc này có tới mấy ngàn người tụ họp. Chỉ nghe văng vẳng từ phía xa có tiếng một người con gái đang nói léo xéo, nhưng vì xa quá nên chẳng nghe rõ gì cả.

Ba người bò tới nóc một toà nhà đối diện cửa nha môn, đã thấy một người đàn ông, thân thể khôi ngô, râu quai nón, cụt một bên chân và một bên tay đã nằm phục ở đó từ lúc nào.

Người đàn ông vừa trông thấy Vô Tâm, mừng như người vớ được cứu tinh, sẽ cất tiếng gọi: “Lão đệ...”

Vô Tâm cũng mừng rỡ reo: “Lão tiền bối...” chợt nhận thấy đôi mắt ông ta sáng quắc, đang đăm đăm nhìn về phía trước. Vô Tâm nhìn theo, chỉ thấy trong quảng trường người đứng chia ra làm ba nhóm, một nhóm bên đông, một nhóm bên tây, còn bọn người nhà Nam Cung thế gia thì đứng cả ở trên thềm.

Người đang nói là một thiếu phụ, thân hình hơi dong dỏng cao, mặt mũi thanh tú, phía sau có hai người con gái, người đứng bên trái tuổi hãy còn nhỏ, dung mạo tuyệt đẹp, mình mặc áo xanh, người đứng bên phải đầu bịt khăn xanh, mình khoác áo choàng đen, chân đi giầy đen đế mỏng, mặt còn phủ một lớp sương mù trắng loãng, trông tưởng như một u hồn, vừa từ cõi xa xăm hiện về. Bọn Liên Nhi và Ngô Tứ nương đều đứng phía sau ba người ấy.

Huyền Chân đạo trưởng rùng mình nói:

- Trên mặt Lan Cô phủ một làn khói trắng, không biết đó là loại võ công gì?

Người cụt tay chợt hỏi:

- Còn thiếu nữ áo xanh kia là ai?

Vô Tâm đáp:

- Đó là Diệp Sương Y, con gái Diệp Trường Thanh, hiện giờ là thị tỳ cho Tứ phu nhân.

Thiếu phụ đứng giữa chính là Tứ phu nhân Trần Phượng Trinh. Nàng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt, rồi nói:

- Các vị đây đều là bực hảo hán lịch lãm giang hồ, kiến văn sâu rộng, tất phải biết câu: “Có thức thời vụ mới là tuấn kiệt”. Vậy nên mau mau quyết định, ai tình nguyện quy thuận Nam Cung thế gia, xin đứng về phía tây cho.

Một ông già hói đầu đứng bên phía đông giận dữ thét lớn:

- Phu nhân đừng nói nhiều lời, chúng ta không phải là đồ tham sống sợ chết. Nam Cung thế gia có thủ đoạn tàn ác nhất, thâm độc nhất cứ việc đem ra mà thi hành...

Phượng Trinh nói:

- Bạch Đại tiên sinh đừng vội nóng! Thiếp vì thể lòng hiếu sinh của Thượng Đế, không nỡ tàn hại sinh linh, nên mới thành tâm khuyến cáo. Các vị nên nghĩ cho kỹ, lấy trứng chọi đá, có ích gì chăng?

Huyền Chân giật mình nói nhỏ:

- Bạch Đại tiên sinh? Có phải là người đứng đầu trong Cái Bang Ngũ Lão, mà đã thoái ẩn mấy chục năm nay rồi không?

Vô Tâm vừa gật đầu, chợt lại thấy trong đám đông người, có hai ông già mặc áo gấm rảo bước đi sang phía tây. Bọn người phía đông thấy thế đều nổi lòng công phẫn, chửi rủa om xòm. Một người có cái giọng to như tiếng chuông nói rằng:

- Long Môn Song Cẩu ý chí không kiên, anh em xông vào đánh chết đi!

Hai ông già ấy đã nổi tiếng là Long Môn Song Kiệt, lúc này chợt lại biến thành “Song Cẩu”. Phượng Trinh nói to:

- Mỗi người đều có chí riêng, xin các vị yên tĩnh cho.

Một lúc lâu, tiếng ồn ào mới ngớt, hai ông già áo gấm khiếp vì uy thế quần hào, vội lẩn vào trong đám người phía tây mất dạng.

Bạch Đại tiên sinh thốt nhiên giơ cánh tay nói to:

- Xin các vị hãy rút binh khí ra khỏi vỏ. Ai có ám khí gì cũng lấy ra cầm sẵn ở tay.

Đường lão thái cũng quát lớn:

- Sinh tử tồn vong chỉ một trận này, xin các vị đừng nên vì lòng nhân từ mà do dự...

Trong phút chốc, cung đã giương, kiếm đã rút ra khỏi võ, tình thế hết sức khẩn trương. Huyền Chân đạo trưởng vội nói:

- Tình hình này Nam Cung thế gia tất sai Lan Cô xuất trận tàn sát, chúng ta phải xuống ngay để chặn đường cho quần hào rút lui mới được.

Vô Tâm vừa toan tung mình nhảy xuống, người cụt tay vội nắm lấy nói:

- Lão đệ hãy tìm cách dụ Trần Phượng Trinh ra ngoài trấn, còn Lan Cô cứ để mặc ta ứng phó.

Vô Tâm sửng sốt chưa kịp hỏi, đã thấy Phượng Trinh quay lại định ra lệnh cho Lan Cô. Vô Tâm hoảng hốt vội hú lên một tiếng dài, băng mình nhảy xuống.

Phượng Trinh giật mình quay lại. Đồng thời trong đám đông người ở hai bên tả hữu cũng có những tiếng kêu “Nhâm Vô Tâm”.

Phượng Trinh cố gắng định thần, mỉm cười hỏi:

- Nhâm tướng công phong thái hơn xưa, chắc là quý thể đã bình phục?

Vô Tâm chắp tay cười nói:

- Đa tạ phu nhân hỏi thăm, tôi chỉ đau xoàng. Hiện thời đã khoẻ hẳn.

Phượng Trinh chỉ tủm tỉm cười, đưa mắt nhìn lên nóc nhà, chỗ chàng vừa nhảy xuống, nói:

- Thiếp vẫn biết có cao nhân ẩn nấp đâu đây, không ngờ lại có cả Nhâm tướng công ở trong đó. Còn vị nào nữa, xin tướng công mời cả xuống đây, cho tiện thiếp được bái kiến.

Vô Tâm mỉm cười, quay lại giơ tay vẫy. Chợt thấy mé sau nóc nhà nhảy xuống ba bóng người. Đó là Huyền Chân đạo trưởng, và Diệu Không, Diệu Vũ. Phượng Trinh sợ hãi, đăm đăm nhìn Huyền Chân, hỏi:

- Đạo trưởng có phải là Chưởng giáo chân nhân phái Vũ Đương không?

Huyền Chân đạo trưởng cười ha hả, nói:

- Bần đạo chính là Huyền Chân đây!

Phượng Trinh kinh sợ nghĩ thầm: “Người này thần khí thanh sảng, rõ ràng là Huyền Chân. Cả Vô Tâm tinh thần sung túc thế kia, đâu phải người có bệnh? Công lao của Tú Linh không khéo lại thành nước lã ra sông mất!” Trong bụng nàng nửa mừng nửa sợ, nét mặt luôn luôn biến đổi, lẳng lặng không nói gì nữa.

Vô Tâm đưa mắt nhìn Lan Cô, thấy đôi mắt của nàng vẫn mơ mơ màng màng như bao bọc bởi một làn thuỷ tụ, dưới bóng trăng trông càng lắng vẻ huyền bí kinh hồn. Chợt lại nghe tiếng Phượng Trinh hỏi:

- Còn vị cao nhân nào ở trên kia, sao còn chưa ra mặt?

Vô Tâm gượng cười nói:

- Phu nhân nói ai? Tôi không hiểu!

Phượng Trinh nói:

- Vừa rồi tôi đang định hạ lệnh sai Lan Cô hội chiến với chư vị anh hùng, chợt nghe có người hú lên một tiếng thật dài báo động. Tiếng hú nội lực rất hùng hồn, cao thấu tới mây xanh. Nếu không phải là tay cao thủ hãn thế thì làm sao có được cái công lực ấy? Vậy mà thiếp mời đi mời lại mãi, vị cao nhân ấy cũng nhất định không chịu hiện thân, thế là thế nào?

Vô Tâm thản nhiên nói:

- Phu nhân thử cho người đi tìm khắp bốn phía xem.

Phượng Trinh đáp:

- Một vị cao nhân tuyệt thế nếu không chịu hiện thân, thì bọn tục tử phàm phu kia làm sao tìm ra được?

Vô Tâm nói:

- Vậy thì phu nhân nên thân hành đi tìm lấy.

Phượng Trinh đáp:

- Thiếp chủ trì đại cuộc, đâu dám dời ra khỏi đây nửa bước.

Vô Tâm cau mặt nghĩ thầm: “Xem chừng ta cũng khó lòng dụ được nàng ra khỏi trấn!” Lại nghe

Phượng Trinh thở dài nói:

- Tướng công đã có ý thoái thác, tiện thiếp cũng không dám ép. Nhưng cục thế hôm nay liễu kết thế nào, xin tướng công cho biết.

Vô Tâm nghiêm nghị hỏi:

- Nếu chúng tôi không quy hàng Nam Cung thế gia, thì phu nhân sẽ hạ lệnh cho Lan Cô ra trận quyết đấu với quần hào chớ gì?

Phượng Trinh cau mày, bùi ngùi nói:

- Đó là lệnh dụ của Tổ bà, quân lệnh nghiêm ngặt, thiếp không dám trái.

Chợt nghe Bạch Đại tiên sinh nói lớn:

- Nhâm tướng công, tôi không tin sức mấy trăm người tụ lại mà không tiêu diệt nổi một người con gái đã mất trí hay sao?

Đường lão thái cũng cương quyết nói:

- Tất cả cùng liều mạng tiêu diệt bằng được "người độc" ấy đi. Thì nhà Nam Cung thế gia còn dựa vào đâu mà tác ác được nữa?

Quần hào đều nhao nhao phụ hoạ, tiếng hò hét rầm rầm như sấm dậy, sát khí đằng đằng, đao gươm lấp lánh, khí thế cực kỳ hùng dũng.

Phượng Trinh nói:

- Nhâm tướng công, tính mệnh của bọn người này toàn bằng một lời nói của tướng công mà quyết định. Tướng công đã biết võ công của Lan Cô thế nào rồi đó, không nên để hối về sau!

Vô Tâm tự nghĩ: "Nếu tất cả mấy trăm người cùng nỗ lực tử chiến, may ra cũng có thể trừ được Lan Cô. Nhưng mấy trăm người kia cũng khó lòng thoát chết. Chừng ấy bên ta đã mất gần hết tinh nhuệ, mà nhà Nam Cung thế gia thì vẫn còn ba mươi sáu Thiên Cang, và bảy mươi hai Địa Sát, đại bộ phận còn án binh chưa động, ta muốn chống đối với họ, không biết còn phải chờ bao nhiêu lâu nữa?"

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi rót vào tai:

- Lan Cô đã luyện thân thể thành kim cương bất hoại, trên đời này không có ai có thể giết được nàng đâu!

Vô Tâm biết tiếng nói đó là của Phượng Trinh, bèn nhướng cao lông mày tỏ ý không tin. Kế lại

nghe tiếng vừa rồi cất lên:

- Tướng công đừng ngờ, Lan Cô là do Tổ bà bồi dưỡng nên, vậy mà công lực như bà cũng còn không giết nổi Lan Cô. Bên tướng công tuy đông người, nhưng chẳng qua chỉ là da thịt, chịu sao nổi được một chưởng.

Quần hào thấy Vô Tâm cứ đứng ngây người, không nói thì cho rằng chàng đã bị khiếp đảm vì uy danh của Lan Cô, nên người thì lên tiếng khích lệ, người thì cổ võ, người thì chê trách, om xòm như vỡ chợ. Bạch Đại tiên sinh nói to:

- Nhâm tướng công, bọn lão hủ độn thế đã mấy chục năm. Vì tướng công đưa thư triệu tới, nên Cái Bang Ngũ Lão chúng tôi vội vã thu xếp hành trang phó ước. Nếu nay tướng công lâm trận rụt rè, chẳng kẻo làm chúng tôi thất vọng.

Nhâm Vô Tâm nghe xong mấy câu thống trách, bất giác sợ toát mồ hôi, đang không biết phân biệt làm sao. Đường lão thái lại bước lên cười nhạt nói:

- Nhâm tướng công quý thể khiếm an, hãy nên nghỉ ngơi một lát. Việc ở đây đã có chúng tôi liệu lý.

Vô Tâm ấp úng nói:

- Xin lão thái hãy nghe tại hạ một câu...

Đường lão thái bĩu môi nói:

- Nếu tướng công định khuyên lão thân đầu hàng Nam Cung thế gia thì không cần phải mở miệng.

Giữa lúc ấy chợt nghe có tiếng người kêu to:

- Phái Vũ Đương xưa nay tiếng tăm vẫn lừng lẫy võ lâm, sao lúc này Huyền Chân đạo trưởng không lên tiếng cho một câu?

Huyền Chân đạo trưởng sửng sốt đưa mắt nhìn Vô Tâm. Ông biết Vô Tâm sở dĩ không dám hành động liều lĩnh, tất phải có duyên cớ gì, tự mình cũng không sao giải thích nổi.

Ngô Nhân sốt ruột, đảo mắt nhìn khắp bốn phía, thốt nhiên kêu to:

- Bách Đại đại sư đâu rồi? Sao tới lúc này còn chưa ra mặt?

Cái tiếng “Bách Đại đại sư” hành hiệp trượng nghĩa, trong đám giang hồ không mấy người không biết, nên khi nghe Ngô Nhân gọi, quần chúng lại reo ầm lên, nhiều người còn lên tiếng gọi theo.

Vô Tâm từ bé đến giờ, chưa hề bị lâm vào trường hợp khó xử như thế bao giờ. Trong lúc bối rối, chàng không sao nghĩ ra được cách gì để giải quyết cho ổn thoả. Giữa lúc ấy chợt có tiếng quát to:

- Trần Phượng Trinh có thủ đoạn gì thì cứ giở hết ra, kẻo lại trách là chúng ta cậy đông người bắt nạt.

Phượng Trinh ngẩng đầu lên trông thấy người vừa nói câu đó chính là Bạch Đại tiên sinh, bèn cau mày đáp:

- Bạch Đại tiên sinh đừng coi thường mà gây ra mối tranh chấp. Nếu không thì khó lòng ngăn được một trường kiếp nạn tày trời!

Đường lão thái nổi giận, vung tay lên, tức thì một bóng đen loằng ngoằng như luồng điện phóng ra. Quần hào thấy thế đều đồng thanh reo ầm lên, chỉ trong phút chốc, luồng sóng người từ phía đông ào ạt đổ xô lên thềm nhà địch quân.

Trần Phượng Trinh tái mặt, giơ ống tay áo phất mạnh, gạt đám độc sa của Đường lão thái, bay tản ra bốn phía. Rồi lập tức xoay mình, cánh tay ngọc khoa đi khoa lại trước mặt Lan Cô, miệng lẩm nhẩm đọc mấy câu ám ngữ.

Chỉ thấy tấm áo choàng đen phấp phới, thân hình Lan Cô đã như luồng gió tà tà bay vào đám đông, chân tay đều thu gọn trong tấm áo choàng, hình thái phiêu hốt, giống như một cái bóng ma.

Bọn người nhà Nam Cung thế gia lúc này đều đã lùi cả về phía sau. Vô Tâm sợ cuống lên, vội nhảy ra giang hai tay chắn không cho lớp người phía dưới tiến lên, miệng thì quát:

- Đứng cả lại! Tất cả đứng lại!

Tiếng quát của chàng nghe như tiếng sét đánh lưng trời, khiến cho mọi người đều cảm thấy đau chói màng tai. Nhưng đám người đứng hàng đầu lúc này đã như mũi tên đặt trên dây cung, không thể không bắn được. Bọn Cái Bang Ngũ Lão tâm ý tương thông, đồng thời cùng hét lên một tiếng và phóng ra một chưởng.

Tức thì một trận chưởng phong như băng ngàn bạt núi lao táp vào mặt Lan Cô, uy lực mãnh liệt kinh hồn. Cùng trong lúc ấy, Đường lão thái cũng phóng ra một nắm ám khí “Diệt thần tinh mang”. Mỗi chiếc chỉ nhỏ bằng một sợi lông trâu. Loại ám khí này bà chỉ dùng trong những trường hợp đặc biệt. Đồng thời vị Hoàng Y Lạt Ma bé nhỏ cũng thi triển công phu “Mật tôn đại thủ ấn”, dốc hết toàn lực phóng ra một chiêu.

Bấy nhiêu cao thủ tiếp tay nhau cùng đánh, lực lượng hung mãnh tuyệt vời. Dẫu người có vũ công đệ nhất đương thời cũng quyết không thể chống đỡ nổi. Không ngờ tấm thân hình bé nhỏ của Lan Cô chỉ sẽ nghiên đi một chút, rồi lại vùn vụt tiến lên, những mũi ám khí “Diệt thần tinh mang” ném vào

mặt và người nàng, lại tự bật ra một bên. Quần hào thấy thế đều hoảng hốt đứng ngẩn người ra.

Thốt nhiên trong tấm áo choàng đen vươn lên một cánh tay trắng nõn như ngọc, khoa đi khoa lại, tức thì một luồng gió nhẹ nhàng theo cánh tay bay ra.

Nói thì chậm, nhưng kỳ thực tình trạng biến chuyển lúc ấy còn nhanh hơn luồng chớp. Vô Tâm vừa quát dứt lời, thì phía quần hào đã bắt đầu ra tay, và Lan Cô cũng đã trả đũa.

Vô Tâm vừa giận vừa sơ, không quản sống chết, vội dùng chiêu “Thiên địa câu phần” là một chiêu tuyệt nghệ của chàng đón đầu đánh tới.

Chợt nghe có nhiều tiếng rú thảm thiết và những tiếng “hự hự” kế tiếp nổi lên. Nhâm Vô Tâm, Bạch Đại tiên sinh, và vị Hoàng y Lạt Ma đều vội vàng lùi lại hai bước, xô phải bọn người sau lưng, ngã dúi cả vào một chỗ. Đồng thời mấy người như Âu Dương Đình, anh em Đinh thị, Đường lão thái, và Triệu Liệt Bàn đều bị bắn tung lên, rơi ra xa tới hai trượng.

Việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, nên bọn người đi sau không biết, vẫn vô tình ào ạt tiến lên. Vô Tâm vừa đứng vững hai chân, lại lập tức quát vang lên như sấm:

- Lùi lại, lùi lại mau!

Chàng chợt thấy cổ hơi nong nóng, liền khạc ra được một búng máu tươi. Giữa lúc ấy lại nghe có tiếng quát:

- Tránh ra, tránh cả ra!

Rồi một luồng gió ào ào như bão cũng vừa cuốn tới. Trong nháy mắt tình thế chiến trường đã biến đổi một cách bất ngờ. Quần hào vừa rút lui được mấy bước, lại đứng sững cả lại. Mấy người hăng hái xông lên hàng đầu lúc nãy, lúc này miệng cũng đều câm như hến, không dám nho nhoe. Một đám đông hàng ngàn người mà đều im lặng như tờ, không hề có một tiếng động.

Vô Tâm tay trái quài ra phía sau, ấn mạnh vào bối tâm, tay phải đưa ra phía trước, xa xa chụp lấy thân hình Lan Cô. Đồng thời một người đàn ông cụt một tay và một chân, mặt trùm mảnh khăn đen, ngón tay đặt trước ngực luôn luôn khuyên thành một đường tròn. Hai người bốn con mắt sáng như điện, đăm đăm nhìn vào mặt Lan Cô không chớp. Và hai lòng bàn tay cũng như úp chụp lấy nàng, thần tình hết sức ngưng trọng, làm cho bọn người xung quanh đều hồi hộp nín thở.

Lan Cô đứng cách hai người chừng tám, chín thước, hai tay giấu trong chiếc áo choàng, đôi mắt mơ màng. Lúc này tự nhiên nàng sáng quắc như điện, cứ trông tấm áo choàng luôn luôn rung động, đủ thấy cô ta có thể muốn ra tay lúc nào cũng được.

Thốt nhiên Trần Phượng Trinh lăn mình nhảy tới, đứng bên Lan Cô, tay phải đặt hờ lên ngực nàng,

rồi quay lại hỏi người cụt tay:

- Các hạ là ai? Sao mãi bây giờ mới xuất hiện? Và tại sao không dám cho mọi người thấy mặt?

Người đàn ông làm như không nghe tiếng, chẳng nói gì cả. Phượng Trinh lại hỏi:

- Ngón “Hỗn nguyên vô cực thuỷ” là một môn bí học của nhà Nam Cung thế gia chúng tôi, từ xưa đến nay chỉ truyền cho con trai, không truyền cho con dâu. Tôi tuy chưa luyện qua, nhưng cũng biết rõ thế chưởng.

Nói đến đây, giọng nàng chợt run run:

- Các hạ là ai? Nếu không phải là thân thích của Nam Cung thế gia thì sao lại sử dụng được chưởng thức đó?

Người cụt tay vẫn giả câm giả điếc, mặc nàng muốn hỏi gì thì hỏi. Phượng Trinh càng lúc càng bị kích động, nàng không biết làm thế nào, đành quay lại hỏi Vô Tâm:

- Nhâm tướng công, vị anh hùng này là ai?

Vô Tâm lắc đầu:

- Tại hạ cũng không biết. Phu nhân cứ hỏi lấy thì hơn.

Phượng Trinh sửng sốt một hồi, rồi lại hỏi người cụt tay:

- Các hạ nếu quả là có bà con với Phượng Trinh, thì xin nói rõ cho biết, kẻo tiện thiếp vì không biết mà lỡ xúc phạm tới bực trưởng bối chăng?

Diệp Sương Y đứng trên thềm thấy tình hình như vậy, vội bước rảo tới bên Phượng Trinh, ghé tai nói nhỏ:

- Phu nhân nên làm thế này...

Phượng Trinh chợt động sắc mặt, nhìn người cụt tay hỏi:

- Vị anh hùng này có phải là Tằng tổ ông của Phượng Trinh không?

Nàng vừa hỏi vừa đăm đăm nhìn thẳng vào mặt người cụt tay. Chờ một lúc không thấy phản ứng, lại hỏi:

- Các hạ có phải là Tổ Ông của Phượng Trinh chăng?

Người đàn ông vẫn lẳng lặng, chẳng nói chẳng rằng. Phượng Trinh lại hỏi:

- Hay người là công công của Phượng Trinh?

Nàng nói tới đấy mắt đã rướm lệ, giọng đã hơi nghẹn ngào. Lúc này không những bọn người trong Nam Cung thế gia hồi hộp đến cực điểm, mà quần chúng cũng ngơ ngác, hoang mang, quên cả thực tại.

Người cụt tay tâm thần hình như đã hơi rối loạn, bàn tay đặt trước ngực cũng không còn giữ nguyên được thế cũ nữa. Nhưng Lan Cô lại không thấu hiểu tình huống đó, đôi mắt hung dữ của nàng đăm đăm nhìn bàn tay run run của Phượng Trinh chắn hờ trước ngực, nhấp nhổm chỉ muốn xông ra.

Phượng Trinh nghẹn ngào hỏi:

- Các hạ có phải là Nam Cung Nghị, phu quân của Phượng Trinh chăng?

Người đàn ông thốt nhiên khóc oà lên, đưa bàn tay ôm lấy mặt rồi vùng chạy đi như một người điên.

Phượng Trinh đứng lặng người đi, sắc mặt tái nhợt, nước mắt tuôn như suối, thờ thẫn trông theo bóng người đàn ông mỗi lúc một xa dần. Chợt nghe tiếng Diệp Sương Y kêu to:

- Phu nhân! Đuổi theo!

Phượng Trinh lúc này mới bàng hoàng như người đang mê sực tỉnh, lập tức băng mình chạy theo, vừa chạy vừa gọi:

- Nghị kha! Nghị kha!

Tiếng gọi chưa dứt, người đã bay xa tới mấy chục trượng.

Vô Tâm kinh ngạc, tự nghĩ: “À, thì ra người này là Nam Cung Nghị, đệ tứ chủ nhân của Nam Cung thế gia! Nhưng sao lại lưu lạc đến nỗi này?” Chàng còn đang mải suy nghĩ, chợt nghe Diệp Sương Y kêu thất thanh:

- Nhâm Vô Tâm!

Chàng giật mình vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một bóng đen xông tới trước mặt, rồi một bàn tay thon nhỏ, trắng muốt như ngọc phóng ra, nhanh hơn luồng chớp.

Vì việc Nam Cung Nghị làm phân tán sự chú ý của mọi người, không ngờ Phượng Trinh thốt nhiên bỏ đi, Lan Cô không bị khống chế, bèn lại xông lên tấn công Vô Tâm, khí thế cực kỳ dũng mãnh.

Vô Tâm hoảng hốt, không kịp suy nghĩ, vội ngã mình xuống sát mặt đất chuồn ra, nhưng trong lúc ấy, chợt nghe nhiều tiếng rú thảm thiết nổi lên. Năm người đứng phía sau chàng đã bị bắn tung lên trời rồi rớt phịch xuống đất, máu tươi phun ra như mưa, chết ngay lập tức.

Huyền Chân đạo trưởng sợ hãi, vội rút kiếm ra, nhằm Lan Cô đánh tới. Một vị Hoàng Y Lạt Ma thân hình vừa khô vừa gầy cũng nhảy ra, thét vang như sấm, năm ngón tay cong lên như chiếc thúng, úp chụp lấy Lan Cô.

Tay phải ông ta tấn công định, tay trái lại nắm chặt lấy tay phải của một vị Lạt Ma khác. Vị Lạt Ma này cũng lại nắm cánh tay một vị nữa. Tất cả hơn mười vị Lạt Ma, người nọ nắm tay người kia, dùng phép Mật tôn "Thiên du tiếp mệnh" hợp lực chống địch.

Chỉ thấy Lan Cô xoay mình một cái, cánh tay vừa vung lên đã cướp ngay được thanh bảo kiếm, còn Huyền Chân đạo trưởng lại bật lùi về phía sau mấy bước.

"Vút" một tiếng, cánh tay trắng nõn của Lan Cô phóng luôn một chưởng vào bàn tay của vị Lạt Ma, chỉ nghe "hự hự" liên thanh, rồi mười mấy vị Lạt Ma giống như một con rồng vàng lật nhào cả xuống đất.

Vô Tâm thấy thế, lại thét vang lên như sấm:

- Tránh ra, chạy mau không chết cả bây giờ!

Rồi chàng vung hai tay lên xông tới. Bạch Đại tiên sinh cũng bị thương như Vô Tâm, thấy Lan Cô hung dữ quá, không ai đương nổi, máu nóng sôi lên bèn cũng cúi đầu húc vào Lan Cô.

Ông ta đã luyện được công phu "Du đầu quán đình", một khi đã húc đầu vào ai, thì dù đối phương mình đồng da sắt cũng không sao chống nổi. Nhưng Lan Cô chỉ nhẹ nhàng vung tay đập vào sau gáy Bạch Đại tiên sinh, luồng chưởng phong âm những phóng ra từ trước đã nhằm giữa ngực Vô Tâm đánh tới.

Vô Tâm vội quát to:

- Các vị trốn mau!

Rồi chàng né người tránh thoát chưởng phong của Lan Cô, đồng thời cũng phóng ra một chưởng.

Chỉ nghe "bình" một tiếng, đầu Bạch Đại tiên sinh đã bị vỡ ra, ngã lăn xuống đất chết giấc.

Chiêu "Chư tiêu bàn đạo" của Vô Tâm phóng ra vừa rồi, chính là một chưởng pháp huyền diệu nhất trong sở học của chàng. Tay phải đánh lên không, tay trái đánh vào vai Lan Cô. Nhưng chàng chợt cảm thấy bàn tay hơi run, rồi một luồng sức mạnh âm nhu đưa ngược từ cánh tay lên, lập tức

cánh tay mất hết tri giác, buông rơi hẳn xuống.

Huyền Chân đạo trưởng đã vớ được một thanh kiếm của người khác, liền gạt mọi người ra kêu to:

- Người con gái này không thể lấy sức địch nổi, các vị đạo hữu hãy nên mau mau trốn đi!

Quần hào đã có ý muốn quyết liều một chết, nhưng thấy Lan Cô khí thế hùng dũng quá, võ công như Bạch Đại tiên sinh và Nhâm Vô Tâm còn không đương nổi, huống hồ người khác? Tuy nhiên họ cũng không chịu rút lui, còn muốn ở lại để đợi dịp.

Bọn Hoàng Y Lạt Ma đã bị thương rồi vẫn còn xông lên. Cái Bang Ngũ Lão còn có tứ lão cũng hăng hái sấn vào. Vô Tâm đã xả mệnh ngăn cản, rốt cuộc trong tứ lão lại chết thêm mất anh em họ Đinh. Thốt nhiên lại nghe tiếng Ngô Nhân kêu:

- Chúng ta đánh không lại "người độc" thì trước hết hãy giết cho hết một lũ chó lợn môn hạ của Nam Cung thế gia đi đã!

Nói xong cầm dao xăm xăm bước lên thềm. Quần hùng đang giận dữ đầy lòng, nghe Ngô Nhân nói đều reo ầm lên chạy theo, ào ào như một luồng thác cuốn.

Lan Cô võ công tuy cao, nhưng trí khôn đã mất, không biết ứng biến, thấy tình hình thay đổi một cách bất ngờ, bất giác ngẩn người ra, chân tay cũng vì thế trở nên luống cuống.

Bọn Vô Tâm, Huyền Chân, và mười mấy vị Lạt ma đều là những tay võ học uyên thâm, thấy thế không dám bỏ lờ cơ hội, cùng đồng thời giơ chưởng phóng ra.

Lan Cô sắc mặt có vẻ sợ hãi, cầm thanh kiếm cướp được của Huyền Chân, nhằm chưởng thế của Vô Tâm chém tớ, còn chiêu thức của các người khác thì mặc kệ không lý gì đến.

Lan Cô một mình chống cả ba mặt cường địch, mà vẫn không hề nao núng. Chợt nghe "soạt" một tiếng, Vô Tâm thân pháp hơi chậm một chút, bị Lan Cô túm lấy cổ áo xé toang ra, mảnh áo bị gió bay tung lên, để phơi cả ngực ra ngoài. Huyền Chân đạo trưởng kinh sợ vội kêu:

- Nhâm tướng công chạy đi, còn giữ tấm thân hữu dụng về sau...

Nói chưa dứt lời, đã thấy Lan Cô thần tính chợt biến, rồi như một người điên, tay trái xua lấy xua để, gạt bọn Huyền Chân lùi ra xa, tay phải nhanh như chớp nắm lấy Vô Tâm. Vô Tâm kinh sợ, tay trái dùng chiêu "Tiên kiếm trảm long" chém mạnh vào uyển mạch của Lan Cô, tay phải dùng chiêu "Phật tại tâm đầu" nhằm ngực Lan Cô đánh tới.

Hai chiêu ấy uy lực hung mãnh dị thường, nhưng Lan Cô hình như không còn biết gì nữa, tay phải nắm lấy cổ tay trái Vô Tâm, còn tay trái thì lại nắm lấy cổ tay phải của chàng, không còn ra chưởng

pháp gì cả.

Vô Tâm thấy thế mừng lắm, vội hạ thấp chưởng thế xuống, nhanh như chớp đánh ra.

Chỉ nghe một tiếng rú kinh hoàng, bàn tay của Vô Tâm đã in lên ngực Lan Cô, đánh bật nàng lên khỏi mặt đất, bay xa tới tám thước, rơi xuống trước mặt Triệu Liệt Bàn.

Lan Cô thần tính đã biến đổi một cách đột ngột, thương tích tuy hình như không nhẹ, nhưng hai tay vẫn khư khư nắm chặt lấy cổ tay Vô Tâm, nhất định không buông.

Triệu Liệt Bàn quát to một tiếng, giơ tay phóng một chưởng vào lưng Lan Cô. Lan Cô lập tức ngã chúi xuống. Nhâm Vô Tâm bị nàng nắm mất uyển mạch, công lực đã mất, đành phải theo đà tay của nàng xô đi kéo lại, không chống cự được nữa.

Huyền Chân đạo trưởng thấy thế vội rút kiếm xông lên. Vị Hoàng Y Lạt Ma cũng đánh bồi thêm một chưởng. Lan Cô kéo Vô Tâm nhảy xa ra tới ba trượng. Huyền Chân kêu to:

- Các vị mau đuổi theo, đừng để Lan Cô trốn mất!

Nhưng Lan Cô đã buông tay phải ra, “soạt” một tiếng, lại xé thêm một mảnh vạt áo của Vô Tâm, hai mắt sáng quắc, trừng trừng nhìn vào dưới vú bên trái của chàng.

Trong thoáng chốc, thân thể nàng bỗng run lẩy bẩy, trên khuôn mặt bao phủ một lớp sương mù, chợt ánh lên những nét nghi ngờ, sợ hãi. Vô Tâm thấy mình cởi trần trùng trục, bất giác vừa sợ vừa thẹn, bèn rút mạnh tay phải về, vung chưởng đánh ra.

Lan Cô hình như thốt nhiên gặp một chuyện gì cực kỳ nghi nan khó giải, nên cứ đứng đờ người như ngây như dại, đến nỗi không biết là Vô Tâm đang phóng chưởng đánh mình. Vô Tâm đã giơ tay lên, chợt nhận thấy thần tính của Lan Cô có vẻ khác lạ, vội dừng tay lại, không dám đánh nữa.

Bọn Huyền Chân đạo trưởng cũng vừa ồ ạt kéo tới, kẻ kiếm người đao đều nhằm cả vào Lan Cô mà đánh. Chợt nghe Diệp Sương Y quát:

- Dừng lại!

Bọng Huyền Chân cũng vừa kịp nhận thấy Lan Cô và Vô Tâm đang đối mặt nhìn nhau, ngây người như hai pho tượng, chẳng nói chẳng rằng, thì đều sửng sốt đứng ngẩn người ra, không tiến lên nữa.

Diệp Sương Y cũng vừa chạy tới, thấy tình hình như vậy cũng kinh ngạc, không hiểu ra sao. Thốt nhiên nàng trông thấy mé dưới vú bên trái của Vô Tâm có một nốt đo đỏ lớn bằng đồng tiền, mà đôi mắt mất thần của Lan Cô thì cứ đăm đăm ngó vào chỗ ấy.

Trong óc Diệp Sương Y chợt loé lên một tia sáng, liền nhẹ nhàng hỏi:

- Lan Cô có biết cái nốt đỏ ấy không?

Lan Cô không đáp. Sương Y lại hỏi:

- Hắn họ Nhâm, tên gọi Vô Tâm... Nhâm Vô Tâm. Lan Cô có quen không?

Lan Cô vẫn lẳng lặng, mặt lộ vẻ đăm chiêu. Bao nhiêu cặp mắt xung quanh đều đổ dồn cả vào mình nàng. Trong ánh sáng lờ mờ của buổi sớm tinh sương, đây đó đều im lìm như một cõi chết.

Thốt nhiên Vô Tâm mở to mắt, dịu giọng đọc:

-Thị nhâm thị phụ, Ngã nhâm ngã liễn, Vô phạm vô ẩn, Tâm tang tâm niên!

Quần chúng nghe chàng đọc, đều ngẩn người ra, không ai hiểu là chàng nói câu gì. Một vị Lạt Ma sẽ hỏi Huyền Chân:

- Đạo trưởng có biết Nhâm tướng công nói câu ấy là ý thế nào không?

Huyền Chân nghĩ một lát rồi nói:

- Hai câu đầu là chữ ở trong Kinh Thi, có ý làôm , làcõng . Hai câu sau là chữ trong Lễ Ký, nói về cái lễ học trò thờ thầy. Bốn câu này ghép làm một, hình như lời của một người dặn dò sư phụ trông nom một đứa trẻ con, lại dặn dò đứa trẻ phải hiếu thuận với sư phụ...

Vị Lạt Ma nói:

- Bốn câu đó lời lẽ ôn tồn tha thiết, ý tứ lại uyển chuyển thê lương, nhất định phải là lời một người đàn bà, mà rất có thể là mẹ của đứa bé?

Huyền Chân gật đầu khen phải. Lúc này Diệp Sương Y thấy Lan Cô vẫn đứng ngây người ra, không động, bèn nhắc lại mấy câu của Vô Tâm:

-“Thị nhâm thị phụ, Ngã nhâm ngã liễn, Vô phạm vô ẩn, Tâm tang tâm niên.” Lan Cô có nghe thấy bốn câu văn ấy bao giờ không?

Mọi người đều nín thở, hồi hộp chờ nghe động tĩnh. Một lát sau mới thấy Lan Cô đôi môi mấp máy, lẩm bẩm nói một mình như người mê ngủ. Mọi người lắng tai nghe thì ra nàng đang nhẩm lại mấy câu thơ đó.

Chương 57: Biến Đổi Cơ Trời

Nhâm Vô Tâm sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi vã ra như tắm, thân thể run run. Đột nhiên Lan Cô như vừa bừng tỉnh cơn mê, kinh sợ kêu lên: “Nhâm Vô Tâm!”

Nhâm Vô Tâm lạnh toát cả người, hai chân mềm nhũn sụp quỵ xuống đất. Lan Cô giơ tay ôm lấy vai chàng, ấp úng gọi:

- Nhâm Vô Tâm! Nhâm Vô Tâm!

Rồi từ trong mắt bồ câu từ từ tuôn rơi hai dòng lệ rớt xuống má Nhâm Vô Tâm. Nhâm Vô Tâm nước mắt cũng tuôn rơi như suối.

Hai người khóc lóc một hồi, Nhâm Vô Tâm đột nhiên đứng dậy ôm choàng lấy Lan Cô khóc không thành tiếng.

Toàn trường im phăng phắt ngoài tiếng nức nở của Nhâm Vô Tâm ngoài ra không còn nghe thấy gì nữa.

Thời gian lặng lẽ trôi đi một lúc khá lâu, chợt nghe có người kêu lên một tiếng kinh hoàng, quần hào ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy mái tóc mây xanh biếc của Lan Cô đang từ từ chuyển sang màu xám, rồi lại từ màu xám chuyển biến thành bạc phơ. Chỉ trong nháy mắt, một thiếu nữ đã biến thành một bà già. Và Nhâm Vô Tâm đau đớn kêu lên: “Mẹ!”

Tiếng gọi ai oán đau thương đó chẳng khác gì tiếng sét đánh lưng trời làm cho Lan Cô giật mình bừng tỉnh. Bao nhiêu những nỗi buồn vui, hờn giận của người đời trong nháy mắt đã hằn lên nét mặt của Lan Cô tạo thành những vết da nhăn nheo, nhăn nhúm. Nhâm Vô Tâm vẫn nghẹn ngào gọi: “Mẹ! Mẹ!”

Lan Cô nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt vẫn từ từ lăn qua gò má chảy xuống dưới cằm rồi nhỏ xuống gương mặt khao khát tình mẹ của Nhâm Vô Tâm.

Lại một lúc nữa, Lan Cô mở to mắt đăm đăm nhìn Nhâm Vô Tâm một cách hiền từ âu yếm, bao nhiêu vẻ hung dữ thần bí vừa rồi đã tan biến mất. Lan Cô bây giờ và Lan Cô cách đây một giờ đã hoàn toàn thành hai người khác hẳn.

Lan Cô dùng tay trái vuốt tóc Nhâm Vô Tâm, tay phải chỉ về phương Tây nói:

- Hài tử, mau tiến thẳng về Nam Dương, phá “Mê hồn lao” cứu những kẻ vô tội bị hại, đồng thời hủy diệt cả Nam Cung thế gia báo thù cho những người đã khuất và rửa hận cho mẹ.

Nhâm Vô Tâm thấy Lan Cô hình như có ý muốn bỏ đi bất giác sợ cuống lên, vội nói:

- Mẹ đừng bỏ con. Chúng ta cùng đi Nam Dương một thể nghe mẹ.

Lan Cô lắc đầu nói:

- Mẹ còn có việc cần, con cứ yên tâm đi đi. Đã có biết bao nhiêu tay cao thủ, đồng đạo võ lâm đây giúp đỡ, mẹ cam đoan thế nào con cũng thành công.

Nhâm Vô Tâm càng lo sợ cuống quít, năn nỉ:

- Xin mẹ hãy ở lại với con vài ngày, cho con được thỏa lòng khao khát.

Lan Cô lắc đầu cười gượng:

- Mẹ đi với con không tiện…

Nói đến đây đột nhiên quay lại quát:

- Ai dám chạy trốn?

Mọi người nhìn lên, thấy Diệp Sương Y và bọn người nhà Nam Cung thế gia đang lùi dần về phía sau hình như có ý muốn bỏ trốn. Âu Dương Đình vội quát:

- Chúng ta động thủ mau, đừng để họ bỏ trốn.

Nói xong xông lên trước, quần hào đều reo ầm lên chạy theo. Diệp Sương Y kinh sợ vội cầm kiếm xông lên đối đầu Âu Dương Đình đánh tới. Chợt lại nghe tiếng Diệu Vũ kêu lên:

- Hai vị sư huynh mau mau đi theo tiểu đệ.

Diệu Pháp, Diệu Không từ từ tiến lên, cả ba cùng nhằm gã đại hán mặt vàng xông tới. Bọn anh em Ngô Nhân thì vây lấy Tứ Nương và Liên Nhi. Quần hào ào ạt kéo vào vây bọn Nam Cung thế gia vào giữa.

Chợt nghe một tiếng rú khủng khiếp, một ông già áo xanh vung kiếm đã chém đứt cánh tay phải của Hứa Nhị Nương, máu tươi phun ra như suối.

Nhâm Vô Tâm vội kêu lên:

- Xin các vị lưu ý, chúng ta lấy nhân nghĩa hành sự, đừng nên giết hại quá nhiều sinh mạng, chỉ

nên bắt sống là hơn.

Lan Cô mỉm một nụ cười hiền từ nói:

- Việc ở đây con tự đảm đang lấy. Mẹ đi đây!

Nói xong thân hình đã nhanh như một luồng chớp nhảy ra xa hơn một trượng, đoạn quay lại vẫy tay nói:

- Bất cứ lúc nào con nhớ đến mẹ là mẹ cũng sẽ ở bên con.

Dứt lời, chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Nhâm Vô Tâm sửng sốt đứng ngây ra một lúc. Chợt nghe phía sau có những tiếng la hét om sòm, chàng bỗng giật mình nhớ tới nhiệm vụ, bèn vội vàng xông vào đâm chém nhau, hai tay vung lên, đi đến đâu người ngã đến đó.

Chỉ trong chốc lát, bọn người nhà Nam Cung thế gia đã nằm la liệt khắp mặt đất, chỉ còn sót lại mấy người như: Diệp Sương Y, Liên cô nương và gã đại hán mặt vàng là vẫn còn đứng vững được ở giữa vòng vây.

Tình thế chiến trường đã rõ, Âu Dương Đình mới chợt nhớ đến bọn người bên phía Tây lúc này đã trốn đâu mất quá nửa, liền chỉ tay vào một gã con trai mặt mũi trắng trẻo, gọi to:

- Ngũ đệ đâu? Ra đánh chết tên dâm tặc kia cho ta.

Triệu Liệt Bàn dạ một tiếng to rồi săm săm đi tới, Ngô Nhân kêu gầm lên:

- Bọn ấy toàn là những thằng chó chết, anh em xúm lại đánh chết hết đi.

Lại có những tiếng hét khác reo ầm lên phụ họa:

- Phải đấy! Đánh chết hết đi!

Tức thì đám đông lại ào ào kéo về phía Tây, khí thế cực kỳ hung mãnh. Bọn người phía Tây đều là những phường hiếu sắc, hâm mộ quyền thế. Lúc này tuy thấy bọn tay sai của Nam Cung đã bị đánh giết tơi bời nhưng vẫn nuôi một hy vọng là thế nào Nam Cung thế gia cũng phái viện binh tới, và mắt trông Liên Nhi vẫn còn đó, ảo mộng chưa tan vẫn chưa chịu chạy.

Bây giờ đột nhiên lại thấy quần hào ào ạt kéo đến, ai nấy đều hồn vía lên mây, tay chân luống cuống, mặt mày xanh mét, hoảng hốt đâm đầu bỏ chạy.

Triệu Liệt Bàn hét vang như sấm, chỉ chạy vài bước là đã đuổi kịp chàng thiếu niên mặt trắng, lập tức phóng ra một chưởng. Chỉ nghe một tiếng “huỵch”, gã thiếu niên đã vỡ óc ra làm ba bốn mảnh, lập tức chết ngay, miệng chưa kịp rú lên một tiếng.

Bọn Trường Bạch Tứ Hổ và Quan Đông Phá Thất Tiên đã xông vào trong đám đông người, vung quyền múa chưởng đấm đánh tơi bời. Tiếng gầm thét, kêu khóc vang trời dậy đất.

Huyền Chân đạo trưởng thấy thế trong bụng không nỡ nên nói với Âu Dương Đình:

- Bọn người kia tuy khả ố đáng ghét, nhưng nếu giết hết đi thì e quá tàn nhẫn. Các hạ nên triệu lệnh đệ và các vị bằng hữu về, tha cho chúng một lần để chúng tự hối cải là hơn.

Âu Dương Đình đưa mắt nhìn ra thấy thây người nằm ngổn ngang khắp mặt đất, mà bọn Triệu Liệt Bàn thì đã đuổi ra tới ngoài trấn, liền lập tức tụ khí vào đan điền, hú lên một tiếng thật dài.

Thừa lúc mọi người không ai để ý, gã đại hán mặt vàng vội lao mình nhảy về phía Tây Bắc.

Âu Dương Đình vội quát: “Chạy đi đâu?” Rồi nhanh như cắt nhảy tới đón đầu đánh ra một chưởng. Gã mặt vàng cũng vung tay đón đỡ, chỉ nghe “binh” một tiếng, Âu Dương Đình thân hình hơi lảo đảo, còn gã mặt vàng thì bị lùi về phía sau quát to.

Âu Dương Đình quát to:

- Ta bảo ngươi biết điều thì đứng yên một chỗ, ngươi có nghe thấy không?

Gã áo vàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía thấy toàn là những cặp mắt sáng như điện đều đăm đăm chiếu vào mặt mình, biết có chạy cũng không thoát, đành lại quay đầu lủi thủi bước về.

Lúc này bọn người đuổi theo quân địch đã lục tục trở về. Quần áo người nào cũng đầy máu nhưng sắc mặt thảy đều hớn hở như cánh quân vừa toàn thắng, kéo vào chia ra hai bên tả hữu.

Nhâm Vô Tâm tiến lên một bước nói với gã đại hán mặt vàng:

- Các hạ là ai? Xin bỏ tấm mặt nạ ra cho mọi người thấy mặt.

Gã đại hán lạnh lùng đáp:

- Vô danh tiểu tốt, hà tất phải phô bày tấm mặt thật ra làm gì.

Nhâm Vô Tâm nghiêm nghị nói:

- Không nên xúc phạm tới lòng đang căm phẫn của quần hào, các hạ phải nên biết điều một chút.

Gã đại hán đáp:

- Muốn giết muốn mổ tùy ý, tại hạ quyết không ân hận gì hết.

Âu Dương Đình giận dữ hét lớn:

- Đồ chuột nhắt ngu xuẩn, ngươi muốn giở chứng à?

Nói xong giơ tay phóng ra một chưởng. Gã đại hán né người tránh thoát, tay trái lại vươn lên nắm lấy uyển mạch đối phương, tay phải chia ra những ngón tay rắn như mũi kích đánh vào trọng huyệt "kỳ môn" của Âu Dương Đình. Khí thế nhanh như điện, dũng mãnh dị thường.

Triệu Liệt Bàn thấy thế nhảy sấn vào nói:

- Đánh nhau với lũ chuột này làm chi cho mất thì giờ, sao không liễu kết hắn đi cho rồi.

Vừa nói vừa nhằm gã mặt vàng đánh ra một chưởng. Gã mặt vàng xoay người giơ chưởng đón, miệng còn cười nhạt:

- Cái Bang Ngũ Lão danh tiếng lẫy lừng, không ngờ chỉ toàn là đồ tiểu nhân, cậy đông thủ thắng.

Triệu Liệt Bàn lạnh lùng đáp:

- Nếu ngươi là hảo hán đã chẳng phải giấu mặt đi.

Nói vừa dứt lời lại phóng thêm một chưởng. Âu Dương Đình quát to:

- "Nằm xuống."

Gã mặt vàng chưa kịp hóa giải chưởng phong của Triệu Liệt Bàn đã thấy sau lưng tê dại, kình lực mất hết, lập tức ngã xuống đất.

Triệu Liệt Bàn tay trái lôi hắn dậy, tay phải lột chiếc mặt nạ ra. Quần hào đứng chung quanh bất giác đồng thanh kêu lên một tiếng kinh hoảng.

Thì ra gã đại hán đó vầng trán vào đôi mắt đã có nếp nhăn, râu tóc đều cạo nhẵn, mắt sáng như điện, ức chừng tuổi vào khoảng bảy mươi.

Huyền Chân đạo trưởng rẽ mọi người ra, tiến lại gần nhìn kỹ một lúc rồi kinh sợ hỏi:

- Các hạ có phải là Thượng Tam Đường không?

Người đàn ông mặt đỏ tưng bừng, nhắm nghiền mắt lại chẳng nói chẳng rằng. Tức thì bọn người đứng xung quanh đều nghiêng đầu ghé tai xì xào bàn tán, có kẻ còn thốt ra những tiếng thở dài, chép miệng cảm thán ngậm ngùi.

Cũng nên biết là Thượng Tam Đường giao du rất rộng, tính tình hòa nhã, không hề cạnh tranh với ai nên trong võ lâm vẫn được nhiều người kính mến. Lúc này đột nhiên thấy ông ta biến thành môn hạ

Nam Cung thế gia ai mà không sửng sốt?

Âu Dương Đình trừng mắt quát to:

- Thượng Tam Đường! Ngươi còn nhận ra lão phu không?

Thượng Tam Đường mở mắt ra, nhắm mắt lại lạnh lùng đáp:

- Sao không nhớ!

Âu Dương Đình nổi giận nói:

- Vậy tốt! Thần trí ngươi vẫn còn tỉnh táo phải không?

Thượng Tam Đường chỉ hững hờ đáp:

- Cố nhiên!

Triệu Liệt Bàn nổi giận đùng đùng, hét vang như sấm:

- Vậy mà ngươi cam tâm làm khuyển mã cho Nam Cung thế gia à?

Thượng Tam Đường lạnh lùng nói:

- Việc đã thế này nói cũng vô ích. Nếu các ngươi nghĩ tình cố cựu thì ban cho một nhát, lão hủ cảm kích vô cùng.

Âu Dương Đình lạnh lùng cười nói:

- Chết đâu mà dễ thế.

Nói xong giơ tay lên, Nhâm Vô Tâm vội giữ lại nói:

- Xin lão tiền bối bớt giận, tại hạ còn muốn hỏi hắn vài câu.

Âu Dương Đình lẳng lặng đứng tránh qua một bên.

Nhâm Vô Tâm nói với Thượng Tam Đường:

- Thượng lão tiền bối! Theo tại hạ đoán thì lão tiền bối sở dĩ phải đầu hàng Nam Cung thế gia chỉ là sự vạn bất đắc dĩ, có một tâm sự riêng không thể nói ra được, phải không?

Thượng Tam Đường mở mắt nhìn Nhâm Vô Tâm một lúc, đột nhiên thở dài nói:

- Lão hủ chẳng có ẩn tình gì đâu, chẳng qua là bị điểm vào bốn bí huyệt mất hết trí nhớ…

Nói đến đây chợt im bặt, khóe mắt từ từ chảy ra hai giọt lệ nóng hổi. Nhâm Vô Tâm chắp tay vái Âu Dương Đình rồi nói:

- Tại hạ cả gan, dám xin lão tiền bối tha cho người này.

Âu Dương Đình do dự một lúc rồi nói:

- Tướng công đã bảo, lão hủ đâu dám không thuận.

Nói xong lập tức giơ tay giải huyệt cho Thượng Tam Đường, đoạn lạnh lùng nói:

- Ta nghĩ tình ngươi trước kia tiếng tăm cũng không đến nổi xấu nên tạm tha cho một lần. Nếu ngươi thật lòng hối cải thì nên đem những bí mật của Nam Cung thế gia nói cho mọi người biết.

Thượng Tam Đường cười khẩy nói:

- Nếu hỏi những việc cơ mật trong nhà Nam Cung thế gia thì nên Diệp Sương Y cô nương, họa chăng còn biết được chút đỉnh. Chớ lão hủ chẳng có gì phụng cáo được cả.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Nam Cung phu nhân âm trầm thâm độc, nếu không phải là người cực kỳ thân cận tất không thể biết được những bí ẩn của mụ. Lão tiền bối không cần phải hỏi nữa.

Âu Dương Đình nhìn Thượng Tam Đường nói:

- Thôi tha cho ngươi, bước!

Nhâm Vô Tâm chắp tay vái chào nói:

- Người ta không ai là không có lỗi, nếu biết kịp thời cải hóa thì lại trở thành người hay. Lão tiền bối tiền đồ trân trọng.

Thượng Tam Đường đỏ mặt chắp tay thi lễ nói:

- Đa tạ tướng công tha chết.

Rồi lập tức đi ngay. Vừa xuống khỏi thềm chợt nghe “binh” một tiếng, mọi người đều giật mình trông theo, thì ra ông ta đã lấy tay đập vào thiên linh cái cho vỡ óc ra mà chết.

Quần hào ai cũng sửng sốt bàng hoàng, đứng lặng giây lâu không ai nói được tiếng nào.

Một lát sau, Huyền Chân đạo trưởng mới bảo Diệu Vũ:

- Thượng Tam Đường với ta là chỗ quen biết cũ, nay đến lúc tuổi già lại bị chết một cách thê thảm như vậy kể cũng đáng thương. Ngươi nên ra chợ mua một cỗ quan tài tốt để mai táng cho ông ta kẻo tội nghiệp.

Diệu Vũ vâng lệnh quay đi. Âu Dương Đình cũng sai Triệu Liệt Bàn liệu lý hãn sự cho anh em họ Đinh, rồi hỏi Nhâm Vô Tâm:

- Còn hai người con gái này tướng công định xử trí thế nào?

Nhâm Vô Tâm chỉ vào Diệp Sương Y nói:

- Thiếu nữ này là con gái Diệp Trường Thanh, một trong bốn vị Quân tử Trung Nguyên, ta nên nghĩ tình ông ta mà tha cho nàng.

Huyền Chân đạo trưởng than rằng:

- Nam Cung thế gia đã dùng mọi thủ đoạn hiếp bách các nhân vật võ lâm giúp chúng làm ác. Nếu ta không phân đen trắng nhất khái đem giết cả đi thì giết đến bao giờ mới hết? Và rất có thể giết lầm người vô tội nữa. Vậy nên theo ý bần đạo, thà ta tha lầm trăm người còn hơn giết oan một người.

Âu Dương Đình nói:

- Hai vị đã chủ trương như vậy, lão hủ còn biết nói gì hơn nữa.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười, vẫy tay bảo Diệp Sương Y:

- Cô nương đi đi thôi!

Diệp Sương Y nhướng cao đôi mày lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi không có câu gì cần hỏi ta ư?

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Chúng tôi đã nhất định tha cho cô nương thì cũng không muốn bắt cô nương phải cung khai. Nói nhiều làm gì vô ích.

Diệp Sương Y mỉm cười quay ngoắt đi ngay. Nhâm Vô Tâm nói với theo:

- Cô nương không nên trở về Nam Cung thế gia nữa, nếu không thì e tính mạng khó toàn.

Diệp Sương Y chẳng nói chẳng rằng, chỉ cắm đầu thoăn thoắt bước đi, chớp mắt đã mất hút.

Âu Dương Đình lắc đầu nói:

- Người con gái này tính nết thật cổ quái kỳ dị.

Huyền Chân đạo trưởng nói:

- Đại phàm những người đã qua tay Nam Cung phu nhân huấn luyện, tính tình đều biến thành lặng lẽ thâm trầm, khác hẳn người thường.

Ngô Đức nói:

- Nhâm tướng công! Ta không nên coi Liên Nhi như những đứa a đầu tầm thường. Thị chuyên dùng sắc đẹp để gây sóng gây gió, con bài ấy mới thật nguy hiểm, ta không nên tha.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Tại hạ vẫn định giữ thị lại để hỏi cung vì nữ tỳ này là người hầu cận Ngũ phu nhân tất biết nhiều điều bí mật.

Lúc này Liên Nhi đã bị chàng điểm huyệt nằm ở dưới đất.

Huyền Chân đạo trưởng lại hỏi:

- Còn bọn gia nhân kia định xử trí thế nào?

Nhâm Vô Tâm đáp:

- Bọn này võ công tầm thường giết cũng vô ích, chi bằng cứ để mặc họ. Khi nào tỉnh lại, họ tự động muốn đi đâu thì đi.

Âu Dương Đình nói:

- Việc này không quan trọng lắm. Điều cần thiết là bây giờ ta phải quyết định ngay việc đối phó với Nam Cung thế gia mới được.

Nhâm Vô Tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Theo ý tại hạ thì nhân lúc này Nam Cung thế gia vừa bị thua một trận liểng xiểng, ta nên thừa kế kéo xuống Nam Dương phá tan sào huyệt của chúng ra, khiến cho chúng không kịp đề phòng, như thế mới là thượng sách.

Ngô Đức tán thành:

- Nhâm tướng công nói phải đấy. Chúng ta nên lập tức đi ngay, khiến cho địch trở tay không kịp, hết giở trò gì được nữa.

Quần hào cũng đều nhiệt liệt hưởng ứng. Nhâm Vô Tâm đưa mắt nhìn mấy người bị thương rồi nói:

- Nhưng còn Bạch Đại tiên sinh, Đường lão thái và các vị cao tăng bị thương chưa khỏi…

Vị Lạt Ma đứng đầu nhảy lên cười nói:

- Tướng công đừng lo, chúng tôi tuy bị thương nhưng khi nào tới Nam Dương tức thì khỏi bệnh.

Nhâm Vô Tâm cảm kích hỏi:

- Xin đại sư cho biết pháp hiệu và người đối với Ma Ca pháp vương như thế nào?

Vị Lạt Ma nói:

- Bần tăng là Âm Ca. Ma Ca pháp vương là sư huynh của bần tăng.

Nhâm Vô Tâm ngậm ngùi nói:

- Các vị đại sư vì việc của võ lâm Trung Nguyên, không quản xa xôi ngàn dặm tới đây, tại hạ không biết lấy gì báo đáp cho xứng.

Âm Ca đại sư cười ha hả nói:

- Cùng là một phái võ lâm, tướng công đừng nên khách sáo. Bần tăng còn muốn hỏi thăm tướng công có biết sư huynh bần tăng ở đâu không?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Lệnh sư huynh theo lời tại hạ ủy thác hiện đang ẩn cư tại vùng phụ cận Nam Dương để nghiên cứu một loại võ công của Nam Cung thế gia. Chúng ta tới đó chắc sẽ gặp mặt.

Chàng nói xong lại giải huyệt cho hai tên nữ tỳ nhà Nam Cung, dặn trông nom cho Liên Nhi. Tới giờ Mùi, chàng và quần hào lục tục lên đường, kéo sang Nam Dương.

Bạch Đại tiên sinh vì vết thương quá nặng nên phải thuê một chiếc nhuyễn kiệu do hai tên phu cáng đi, còn Đường lão thái ngồi trên kiệu đã có mấy tên nữ tỳ phục dịch. Tất cả hơn một trăm người chia làm bảy nhóm rầm rộ lên đường.

Đêm ấy, quần hào đều ngủ ngoài cánh đồng, đem lương khô ra ăn. Trong khi ăn, Đường lão thái

chợt nói với Nhâm Vô Tâm:

- Lệnh đường bị khốn trong nhà Nam Cung đã lâu, đối với việc đánh phá Nam Cung thế gia tất phải có cao kiến?

Nhâm Vô Tâm gật đầu nói:

- Chúng ta cứ theo lộ trình đã định mà tiến, đợi vài hôm nữa tại hạ khỏi vết thương sẽ tìm gia mẫu vấn kế.

Chàng ngừng một lát lại tiếp:

- Các vị tiền bối tính xem cuộc quyết chiến này ta có nên gởi thiếp mời các môn phái khác và các vị anh hùng trong võ lâm cùng hợp sức quyết một trận thư hùng với Nam Cung thế gia không?

Bạch Đại tiên sinh nói:

- Nhâm tướng công nghĩ thế rất phải. Như thế bên ta có thể nắm chắc phần thắng lại vừa có thể nêu cao được ý nghĩa cuộc chiến đấu vì đạo nghĩa võ lâm.

Quần hào đều tán thành. Kế đó mọi người đều liên danh ký vào giản thiếp, sai người truyền đi khắp nơi mời các vị giang hồ hảo hán tới ngày rằm tháng ấy sẽ tới Nam Dương hội họp.

Kế nghị xong, Nhâm Vô Tâm sai hai tên nữ tỳ nhà Nam Cung vực Liên Nhi ra, giải khai huyệt đạo cho nàng.

Liên Nhi ngầm vận chân khí, hoạt động chân tay rồi đứng phắt lên cười nói:

- Tướng công tha cho tất cả mọi người, chỉ giữ riêng một tiểu tỳ, tiểu tỳ rất lấy làm hân hạnh.

Nhâm Vô Tâm sầm nét mặt nói:

- Ngươi dùng sắc đẹp gây sóng gió, tội nặng hơn người khác nhiều, vì thế ta còn phải nghiêm trị để làm gương cho kẻ khác.

Liên Nhi mỉm cười duyên dáng đáp:

- Những việc làm của tiểu tỳ đều là do lệnh của Tứ phu nhân, tiểu tỳ là kẻ dưới không có quyền tự chủ. Tướng công định trừng phạt e không được công bằng.

Đường lão thái nổi giận nói:

- Con tiện tỳ này mồm mép xảo lắm, nếu tướng công không có gì cần hỏi để lão thân cho nó một

trượng, đập chết cho rồi.

Liên Nhi vênh mặt lên cười nhạt, không thèm trả lời. Đường lão thái giận quá vung gậy lên đánh xuống. Liên Nhi chỉ “hừ” một tiếng, nhảy ra xa năm thước tránh khỏi. Thật ra thị vẫn yên trí Nhâm Vô Tâm không bao giờ giết thị nên cứ nhởn nhơ không hề sợ hãi, miệng còn cười nói:

- Nhâm tướng công có gì muốn hỏi xin cứ hỏi đi. Nếu không thì tiểu tỳ cũng có mấy câu muốn bẩm với tướng công.

Nhâm Vô Tâm cười một cách lạnh lùng:

- Những điều bí ẩn của Nam Cung thế gia, tôi chỉ không biết có một điều. Mà điều ấy chính ngươi cũng không thể biết được. Vì thế ta không còn việc gì hỏi nữa, ngươi có nói ta cũng không muốn nghe.

Liên Nhi ngẩn người hỏi:

- Còn điểm bí ẩn gì tướng công cứ hỏi, may ra tiện tỳ biết được cũng nên.

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- “Tỉnh tửu thang” chế bằng vật gì ngươi biết không?

Liên Nhi sửng sốt một lát rồi nói:

- Điều đó thì đến Tam, Tứ, Ngũ phu nhân còn không biết huống hồ là tỳ nữ.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Vì thế mà ta mới bảo ngươi đừng nói nhiều chi cho vô ích.

Vừa nói vừa thủng thỉnh bước đến gần bên Liên Nhi. Liên Nhi sợ hãi bước lùi lại hai bước nói:

- Tướng công định làm gì tôi?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Ta nghĩ ngươi chỉ vâng theo lệnh mà hành động nên tha cho không giết, nhưng phải hủy bỏ võ công của ngươi để từ nay ngươi không tàn ác nữa.

Liên Nhi tái mặt nói:

- Phá bỏ võ công người ta là thất đức. Người anh hùng không khi nào dùng thủ đoạn khắc bạc đó. Thà tướng công giết tiểu tỳ đi còn hơn.

Nhâm Vô Tâm nói:

- Đó là ý kiến riêng của ngươi. Ta đã có cách.

Nói xong giơ một ngón tay lên định điểm huyệt Liên Nhi.

Liên Nhi sợ quá vội nhảy chéo sang một bên kêu to:

- Tướng công với Ngũ phu nhân tôi là chỗ quen biết cũ, tiểu tỳ lại là người thân tín của Ngũ phu nhân, tướng công đối đãi với tiểu tỳ như vậy còn mặt mũi nào trông thấy Ngũ phu nhân.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười lạnh lùng nói:

- Ngũ phu nhân của ngươi đã tàn sát bao nhiêu đồng chí của ta làm cho chúng tôi phải thất điên bát đảo cơ hồ ngóc đầu không nổi. Ta đang định tìm nàng để hỏi tội, còn tình nghĩa gì nữa.

Dứt lời chỉ nghe "vút" một tiếng, một luồng chỉ phong cực kỳ lanh lẹ đã xé làn không khí bay ra. Liên Nhi mặt mày tái nhợt nhảy vội về phía sau mấy bước, hai bên thái dương và chân tóc đã thấy ướt đẫm mồ hôi.

Huyền Chân đạo trưởng trong bụng không nỡ, thở dài nói:

- Nhâm tướng công! Người con gái này tuổi còn thơ dại không biết gì, lại còn bị người trên sai khiến…

Diệu Vũ ngồi sau lưng Huyền Chân đạo trưởng vội giật tay áo sư phụ một cái thật mạnh. Huyền Chân đạo trưởng ngạc nhiên quay lại.

Diệu Vũ nói nhỏ:

- Với thân thủ của Nhâm tướng công, nếu muốn hủy bỏ võ công của con nha đầu kia thì chỉ cần vẫy tay một cái đã đủ làm cho ả khó lòng thoát khỏi…

Huyền Chân đạo trưởng chợt tỉnh ngộ mới thôi không nói nữa. Liên Nhi tránh thoát được luồng chỉ phong của Nhâm Vô Tâm, giận dữ nói:

- Tướng công thật là người can trường thiết thạch, không có một chút tình cảm nào. Chẳng trách Ngũ phu nhân tôi giận tướng công thấu xương cũng phải.

Nhâm Vô Tâm nhanh như cắt, nắm lấy uyển mạch của Liên Nhi hỏi:

- Ta với Tú Linh không phải bạn bè thân thiết hà cớ gì nàng giận ta thấu xương? Nói mau!

Liên Nhi cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Hừ! Tướng công bị thương gần chết, phu nhân tôi không quản hiểm nguy đưa tướng công đi xa xôi ngàn dặm, dọc đường hết sức nuôi nấng chăm nom, không ngại hiểm nguy, không từ gian khổ lại còn suýt nữa bị nhục mà chết. Vậy mà bây giờ tướng công hoàn lại được những gì? Hừ! Hừ! Không bạn bè thân thích, sao mà đuổi ra nhanh quá thế?

Nhâm Vô Tâm trống ngực đập thình thịch nghĩ thầm: “À! Thì ra nàng giận ta chỉ vì thế.”

Chàng ngẩng đầu lên nói:

- Ta tưởng nàng vẫn còn ẩn tích trong Tử Cốc, biết đâu nàng đã trở về Nam Cung thế gia trở mặt chống ta.

Liên Nhi lại cười lạt:

- Nói đùa! Nàng liều chết bội phản lão phu nhân, không tiếc danh tiết, không tránh hiềm nghi, có lẽ chỉ vì cớ để vào Tử Cốc để ẩn cư hay sao?

Nhâm Vô Tâm tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Nàng đã bội phản trở về mà Nam Cung phu nhân chẳng những không giết lại còn trao cho trọng trách, cái độ lượng khoan hồng ấy, ta tin một người như Nam Cung phu nhân nhà ngươi không thể có được.

Liên Nhi nói:

- Sao mà tướng công nghĩ giản dị như thế? Lão phu nhân tôi không phải tâm địa bồ tát thì làm sao có thể tha thứ một cách dễ dàng như vậy?

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Thế thì vì cớ gì?

Chàng cố làm ra vẻ trấn tỉnh nhưng không sao dấu được cái sắc mặt xám nhạt và lồng ngực phập phồng thở gấp.

Liên Nhi đáp:

- Ngũ phu nhân oán hận đầy lòng, nhưng nàng cũng không muốn chết một cách oan uổng bèn lại trở về Nam Cung thế gia tự thú. Trước mặt các vị trưởng bối, nàng tình nguyện uống một liều thuốc độc. Thứ thuốc độc này uống vào chỉ một năm sau là chết. Tính đến hôm nay, nàng chỉ còn sống được thêm ba tháng nữa thôi.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

- Nàng cố sống thêm một năm nữa để báo thù ta, kể ra ta cũng không nên oán trách nàng. Nhưng nàng giận ta thì chỉ giết một mình ta là đủ, sao lại lạm sát những kẻ vô tội? Đó là một tội đại ác không thể tha thứ được. Dù nay ta có tự tay giết nàng cũng không đủ tạ tội với các vị hảo hán dưới suối vàng.

Liên Nhi cười nhạt lạnh lùng nói:

- Ngũ phu nhân cũng đã từng thề thế nào cũng phải giết bằng được tướng công thì thôi. Nếu không thì làm sao tướng công còn sống đến bây giờ?

Nhâm Vô Tâm cau mày ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Lẽ ra ta sẽ điểm vào một bí huyệt trên mình ngươi cho ngươi hết làm mưa làm gió, nhưng nay nghĩ lại, việc gì cũng có thiên công dàn xếp, ta cũng chẳng phải cần độc ác với ngươi.

Nói đến đây, chàng chợt thò tay vào túi lấy ra một phong thư đưa cho Liên Nhi rồi tiếp:

- Ngươi cầm phong thư này giao cho Ngũ phu nhân hoặc lão phu nhân ngươi, hay nếu có điều gì không tiện thì xé đi cũng được.

Chương 58: Hiệu Triệu Quần Hùng - Đột Nhập Ngục Thất

Thấy lần phong bì có nhiều dấu xi và dấu sáp gắn, Liên Nhi biết là bức thư quan hệ, ngần ngừ, nhăn nhó nói:

- Nếu tỳ nữ ngấm ngầm trao thư này cho Ngũ phu nhân tức là tỳ nữ phản bội Lão phu nhân. Nếu đem dâng lên cho Lão phu nhân tức là phản bội Ngũ phu nhân...!

Nhâm Vô Tâm cười nhạt:

- Vậy thì mi cứ tự tiện xé vụn ra, chẳng đưa cho ai cũng được!

Liên Nhi nhăn nhó nói:

- Thơ của Ngũ phu nhân mà tự ý huỷ đi ư? Phu nhân biết thì khốn to.

Ngừng một giây, nàng nói tiếp:

- Tướng công có biết đâu rằng, từ chỗ yêu thương không được hoá ra giận, thì tính tình Ngũ phu nhân đã biến đổi đáng sợ, ghê gớm hơn cả Thái phu nhân.

Nhâm Vô Tâm quát to rằng:

- Nam Cung thế gia sát hạt võ lâm. Mi có biết rằng gần đây thêm bao nhiêu người chết oan nữa!

Thấy chàng nổi giận, Liên Nhi vội cất phong thư nơi tay áo, cúi đầu thi lễ, vội quay mình đi. Nhâm Vô Tâm gọi:

- Đem cả hai con nha đầu kia đi!

Liên Nhi mỉm cười, quay lại, giơ tay vẫy một cái, đem theo hai đứa đầy tớ gái, vội vã ra đi. Đường lão thái tức giận nói:

- Hừ! Tụi đàn bà, từ già đến trẻ ở Nam Cung thế gia không một đứa nào là lương thiện.

Huyền Chân đạo trưởng mỉm cười nói:

- Diệp Sương Y chưa phải là người của Nam Cung thế gia!

Đường lão thái cười nhạt, nói chặn lại:

- A đầu ấy à? Trước khi vào với Nam Cung thế gia từng công bố rằng: Ai có thể báo được thù cha cho nó thì nó sẽ lấy người ấy! Vậy mà tới nay luôn cả với nhà ta, nó cũng coi như khách lạ!

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Đường lão thái ơi! Lệnh lang giờ ở đâu? Sao không cùng đi với lão thái?

Đường lão thái hậm hực nói:

- Hừ! Vì con tiểu nha đầu ấy mà nó theo đi về miền đông. Lão theo tìm... chẳng thấy tăm hơi đâu!

Nhâm Vô Tâm giật mình hỏi:

- Ủa! Nguy hiểm quá! Lệnh lang một mình tiến vào sào huyệt Nam Cung thế gia hay sao?

Đường lão thái chép miệng nói:

- Hoặc giả thế! Đã một lần được chư vị cứu thoát, nay nếu lại lọt vào nữa, thì đành mặc... trời!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Không để thế được! Ngày mai chúng ta gấp lên đường sớm tới Nam Dương!

Đường lão thái nói:

- Đa tạ tướng công! Nhưng chúng ta đều bị thương nặng cả rồi! Đi rút gấp ngay có khác gì đi tới chỗ chết!

Nhâm Vô Tâm thở dài, cúi đầu. Hàng ngày chàng lo lắng biết bao nhiêu công việc, lại thêm câu chuyện rắc rối về Điền Tú Linh, khiến tâm linh chàng càng rối loạn, người già sút hẳn đi đến mười tuổi.

Mọi người đều bị thương, lại thêm sau một ngày đi đường trường, ai cũng nhọc mệt. Nói chuyện vãn một lúc, sau đó ai nấy đều ngồi nhắm mắt vận công, điều hoà hơi thở.

Ngồi như vậy đến quá nửa đêm, trong màng tai Nhâm Vô Tâm chợt vo ve có tiếng gọi:

- Tâm nhi! Mẹ gọi con đây! Mẹ ở cách xa độ trăm trượng về phía đông nam. Sẽ sẽ, chớ làm kinh động mọi người!

Nhâm Vô Tâm mừng rỡ, lập tức lén bước ra đi về phía đông nam.

Một bà lão, đầu trùm mảnh sa mỏng màu xanh, lộ ra mái tóc trắng, mình choàng tấm áo che gió bằng lông màu đen, nét mặt từ ái êm đềm như ánh dương xuân. Dưới ánh trăng sáng, vẻ người thiên nhiên phong vận. Vừa thoáng trông thấy, Nhâm Vô Tâm sẽ rú lên một tiếng “Mẹ!”, chạy tới ôm choàng lấy bà lão. Lòng chàng thổn thức, nước mắt trào ra.

Bà lão đưa bàn tay trắng muốt như ngọc, đẹp tuyệt trần, xoa lên đầu Nhâm Vô Tâm, sẽ cất tiếng dịu dàng nói:

- Mẹ con ta hãy ra xa hẳn đây một quãng nữa để nói chuyện, khỏi làm náo động mọi người!

Nhâm Vô Tâm sẽ “dạ”. Lập tức mẹ con dắt nhau đi về phía trước. Lại một quãng nữa, bà lão ngừng bước, đưa ống tay áo lên lau nước mắt chàng, và sẽ nói:

- Con trai gì mà tầm thường vậy! Coi mẹ có khóc đâu, sao con khóc?

Nhâm Vô Tâm thổn thức nói:

- Thân thế con, có nhiều điều chưa tỏ rõ…

Bà lão kéo con vào lòng, âu yếm nói:

- Con muốn rõ, mẹ sẽ nói cho biết. Lúc này nói ra, làm loạn óc. Mẹ con được gặp nhau, thế là Trời thương, Phật độ lắm rồi!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Con có nhiều việc cần hỏi mẹ, xin mẹ chớ xa con!

Bà lão cười nói:

- Dù ở nơi góc biển chân trời, nội trong một ngày, mẹ cũng trở về tìm con. Bữa nay mẹ từ Nam Dương về đây.

Chàng giật mình hỏi:

- Mẹ dò xét sào huyệt Nam Cung thế gia?

Nét mặt bà lão thoảng qua vẻ lo hãi, nhưng rồi lại cười mà rằng:

- Con cứ yên tâm! Mẹ rất cẩn thận! Mẹ con ta quyết không thua trận nữa đâu!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Con đương chuẩn bị cùng một số bạn thân liên hiệp gửi thiếp mời thiên hạ anh hùng, quyết một

trận sống chết với Nam Cung thế gia. Ý mẹ nghĩ sao?

Bà lão hất hàm cười:

- Con quyết chí làm thì cứ làm. Mẹ sẽ ngấm ngầm giúp sức kỳ cho đến khi san bằng Nam Cung thế gia, bắt Trình Ngọc Ngạc nghiền xương mụ ra thành hôi tro mới thôi!

Bà lão nói với vẻ mặt ôn hoà, nhưng lại có giọng kiên quyết, hình như bên trong nung nấu toàn là cừu hận. Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên hỏi:

- Trình Ngọc Ngạc? A! Phải chăng là...

Bà già nói, vẻ mặt đau đớn:

- Là vợ Nam Cung Minh. Không nhắc đến mụ nữa để khỏi... sôi tiết!

Nói xong, bà lão lấy ở túi ra một chiếc bình ngọc. Mở nút dốc ra một viên thuốc bọc sáp, hai ngón tay sẽ bóp một cái, lần sáp tách ra, một hương thơm ngát xông lên. Bà lão đặt viên thuốc vào miệng Nhâm Vô Tâm mà rằng:

- Nuốt đi để chóng hồi sức. Bạch Đại tiên sinh cùng những người khác bị mẹ đánh trọng thương cũng có thuốc đây. Khỏi lo!

Đợi chàng nuốt xong viên thuốc rồi, bà lão lại lấy ra một chiếc hộp thuốc lớn trao cho chàng, dặn để chữa cho các người khác. Nhâm Vô Tâm đón lấy hộp thuốc và hỏi:

- Trong có một ngày mà mẹ kiếm đâu ra nhiều thứ thuốc vậy?

Bà lão cười nói:

- Đó là thủ đoạn trộm cướp. Con chớ bắt chước. Giờ đây, ngồi xuống vận công, cho chất thuốc thêm hiệu quả!

Nhâm Vô Tâm “dạ”! Ngồi xếp bằng chân, vận nội khí xung động sức thuốc. Bà già ngồi bên, đặt bàn tay mặt lên giữa lưng chàng, đưa nội lực truyền qua. Hai mẹ con hợp lực hành công, lại thêm viên thuốc do thứ lão nhân sâm, hà thủ ô ngàn năm, luyện với linh chi trên núi Tuyết Sơn, nên chỉ chốc lát công hiệu như thần. Nội thương đã hết, thần khí sáng suốt gấp trăm lúc thường. Nhâm Vô Tâm bừng mở mắt ra, nói:

- Giờ mẹ giải thích cho con...

Bà lão cười mà rằng:

- Trước hết hãy cởi khuy áo ngực, để mẹ nhận lại dấu ấn trên ngực con hồi lọt lòng!

Chàng cau mày nói:

- A! Mẹ sợ rằng con là... giả mạo sao?

Bà lão mỉm cười, tự ý cởi khuy ngực chàng. Một dấu như hình chữ “Tâm” nổi hiện ra. Bà lão chỉ vào ngực chàng cất giọng đầm ấm nói:

- Khi sanh con ra, mẹ nghĩ rằng mẹ khó sống. Nhân thế mới cố thu sức lại, vạch một dấu chữ “Tâm” trên ngực con. Vì mẹ nghĩ rằng, sau khi chết đi không nhớ được diện mạo con. Với cái dấu này dù mẹ có mù cả hai mắt, cũng nhận ra con được!

Chàng nghẹn ngào nói, nước mắt chan hoà:

- Lòng mẹ thương con thực là vô cùng. Con chưa báo đáp lại được chút nào!

- Tên tuổi con vang lừng thiên hạ, để tiếng tốt cho cha mẹ. Thế là chí hiếu! Chẳng hay tới giờ con đã có ý trung nhân chưa?

Nhâm Vô Tâm lắc đầu nói:

- Chưa ạ!

Nghĩ tới Ngũ phu nhân Điền Tú Linh, chàng bất giác chua xót, thở dài.

Bà già nói:

- Trai tài thì lo gì không có vợ! Việc gì phải thở dài!

Chàng hơi đỏ mặt, bèn thuật lại câu chuyện rắc rối với Điền Tú Linh. Bà già cười nhạt mà rằng:

- Thế là cái gì? Yêu mà bị cự tuyệt, thế là trở mặt thù hằn. Con khỏi nghĩ ngợi đến việc ấy. Lần khác gặp, mẹ sẽ giết nó đi.

Nhâm Vô Tâm rùng mình, sẽ mỉm cười, nói:

- Mẹ chớ bận lòng. Xin để con xử trí lấy việc này.

Bà già nói:

- Chớ bị nó lừa gạt. Chẳng kể rằng nó là hạng gái goá! Riêng một điểm rằng mục đích không đạt được mà nó quay ra phá hoại, làm bậy, đủ thấy đó không phải là vì tình chân chính! Con chớ bị mắc cạm bẫy của nó.

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm rằng nếu mẹ chàng mà quyết ý giết nàng thì nàng khó thoát chết. Nghĩ vậy bèn cười mà rằng:

- Thư của con đã gửi cho nàng, đòi nàng phải gặp mặt để giải quyết dứt khoát việc này. Đại trượng phu há thất tín với ai! Nếu mẹ giết nàng thì sự giải quyết của con vẫn không bao giờ dứt khoát được! Mẹ nghĩ có phải thế không? Đến như việc hôn nhân của con, thì sau này tuỳ mẹ lo liệu cho, con quyết không trái ý mẹ!

Bà già nở một nụ cười mãn nguyện, nói:

- Có thế mới được! Mẹ bằng lòng lắm.

Chợt quay lại nhìn xa xa, bà la lên một tiếng, sẽ nói:

- Có người kìa!

Nhâm Vô Tâm giật mình ngó theo, quả thấy có bóng người thấp thoáng, len lách qua các bụi cây đi về phía các quần hào ở. Chàng nghĩ thầm, công phu võ nghệ của mẹ chàng quả nhiên cao siêu hơn chàng nhiều lắm!

Bóng người kia lướt đi lẹ như rắn. Mẹ con Nhâm Vô Tâm ngồi sau một khối đá lớn nên người kia không hay biết. Bà già cau mày nói:

- Đó là người của Nam Cung thế gia!

Nhâm Vô Tâm nhận kỹ rồi nói:

- Nàng là Diệp Sương Y, con gái Diệp Trường Thanh đứng đầu trong hàng Trung Nguyên Tứ Quân Tử.

Bà già chép miệng hỏi:

- Trong khoảng một hai chục năm trở lại đây, mẹ không hay biết gì về các nhân vật võ lâm. Trung Nguyên Tứ Quân Tử là... thế nào?

- Bốn vị cao ngạo ẩn dật. Phẩm cách vang lừng thiên hạ, võ nghệ cao siêu. Vậy mà tới nay bị sung vào số ba mươi sáu vị Thiên Cang của nhà Nam Cung thế gia.

Ngừng một giây, chàng nói tiếp:

- Còn Diệp Sương Y là con dâu chưa cưới của Đường gia. Nàng quyết tâm cứu cha, nên chẳng từ nguy hiểm, tìm vào sào huyệt Nam Cung thế gia...

- Thực đáng khen, đáng phục! Tiếc rằng còn kém thông minh.

Bà già nói tới đây, bỗng ngừng lại nhìn về phía trước:

- Kìa! Nàng đã trở ra...!

Chàng nhìn theo. Quả nhiên Diệp Sương Y quay trở ra, đưa mắt ngó quanh như tìm kiếm gì. Mẹ chàng cười, sẽ nói:

- Con bé kháu khỉnh quá! Xứng đôi với... con! Kìa nó ngó trước nhìn sau... A! Hoặc là nó kiếm tìm con... Con thử tới đó coi...!

Chàng nói:

- Con bé hay lôi thôi lắm lời! Con chịu thôi...

- Không lắm lời, sao gọi là đàn bà con gái! Đi... mau!

Vừa nói bà già vừa đẩy mạnh chàng một cái.

Nhâm Vô Tâm phì cười, theo tay mẹ đẩy, vọt người đi như mũi tên.

Diệp Sương Y lanh mắt, nhận ra Nhâm Vô Tâm, nàng ngừng lại đợi.

Nhâm Vô Tâm lên tiếng hỏi:

- Đêm hôm tới đây, hẳn là cô nương định kiếm... Đường lão thái thái?

Diệp Sương Y nói với giọng thản nhiên lạt lẽo:

- Kiếm Đường lão thái thái thì có ích lợi chi!

Chàng mỉm cười, chợt nhớ tới lời mẹ khen về chí khí nàng đáng kính phục, bèn nghiêm nét mặt lại mà rằng:

- Nam Cung thế gia là kẻ thù chung của võ lâm! Nếu cần giúp sức, cô nương cứ cho biết, tại hạ xin nỗ lực vì trách nhiệm chung!

Diệp Sương Y buồn thảm nét mặt, nói:

- Gia phụ bị giam trong nhà giam “Mê hồn”, thần trí hôn mê. Việc đó tướng công có biết không?

Chàng nói:

- Chẳng những biết chuyện mà tại hạ còn mắt thấy nữa.

- Trong bảy mươi hai Địa Sát, phần nhiều là tự nguyện theo vào phục vụ. Một số ít thì bị họ điểm huyệt, bị kiềm chế. Còn ba mươi sáu vị Thiên Cang thì toàn là bậc cao cường của võ phái, nhưng đều bị độc dược làm mê loạn thần trí, không tự chủ hành động được mà phải theo mệnh lệnh của Nam Cung phu nhân. Trung Nguyên Tứ Quân Tử, Thiếu Lâm Bách Nhẫn, Bách Đại đều thuộc số đó!

Chàng nói:

- Việc đó tại hạ có biết. Nhưng không tường tận như cô nương.

Diệp Sương Y nói:

- Chỉ có hai lối có thể cứu tỉnh lại những ai bị điểm huyệt đến thần trí hôn loạn! Một là “Tỉnh thần thang” cho uống. Hai là bậc võ công siêu phàm nhập thánh như thân mẫu tướng công. Chỉ cần bụng nghĩ tới đâu là huyệt đạo ấy hoặc được mở ra, hoặc được bịt lại mà không cần vận công dùng sức chi cả.

Chàng nói:

- Cô nương hiểu biết rộng! Xin cứ chỉ giáo cho!

Diệp Sương Y “hừ” một tiếng, lạnh lùng mà rằng:

- Tướng công là lãnh tụ võ lâm nghĩa hiệp. Một quyết định của mình là quan hệ đến sinh mệnh và thành bại. Ta là đàn bà con gái, võ nghệ và tài trí kém cỏi. Nay tướng công hỏi ý kiến ta, khác nào hỏi thăm đường kẻ thù...!

Nhâm Vô Tâm nghe nói, lạnh toát cả gáy. Chàng vội ôm tay quyền đưa lên ngang cằm thi lễ, cung kính mà rằng:

- Cô nương vì quyết chí cứu lệnh nghiêm, hy sinh mình để làm nô tỳ cho Nam Cung thế gia, tại hạ rất khâm phục. Cô nương bấy lâu nay khuất mình ở với Nam Cung thế gia, hẳn đã lưu tâm tra xét, biết được nội tình và nhiều điều bí mật của họ. Sở dĩ tại hạ yêu cầu cô nương chỉ giáo cho vì rằm tháng sau có cuộc hội tập ở Nam Dương để ấn định ngày quyết chiến. Những điều chỉ giáo của cô nương sẽ vô cùng quan hệ đến sự thắng bại...

Diệp Sương Y hỏi:

- Đối với những kẻ chẳng may bị đối phương làm cho mê hồn, mất trí, tướng công có cách gì giải quyết? Tới ngày đó, đối phương sẽ huy động cả ba mươi sáu vị Thiên Cang ra trận thì sao? Họ đều là kẻ bị đối phương làm hôn mê, mất trí, chỉ cần đối phương ra lệnh thì dù là cha mẹ, vợ con họ, họ

cũng đánh giết. Lúc đó một là tướng công cùng mọi người vươn cổ chịu chết, hai là tướng công sẽ tàn sát họ đi.... nếu tướng công đủ lực lượng!

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm, “Cô nàng này đáo để lắm, ta thử nói khích cô ấy xem sao.” Nghĩ vậy, bèn cười mà rằng:

- Bất đắc dĩ thì phải dùng thủ đoạn quyết liệt. Lúc đó không còn câu nệ tiểu tiết nữa. Miễn là cứu được làng võ lâm thoát khỏi kiếp vận.

Diệp Sương Y rùng mình, giây phút sau thở dài nói:

- Làng võ lâm là ai? Phải chăng chỉ có phe mình mới là võ lâm? Ta cứ nghĩ rằng tướng công là bậc kỳ nam tử. Nay xét ra lối giải quyết ấy, chính là đưa võ lâm vào vòng mạt kiếp. Nếu không thì cũng là oán thù liên miên bất tuyệt, sao gọi là giải thoát cho “toàn diện võ lâm” được! Chao ôi! Ta rất lầm, vì cứ tin ở tướng công là bậc đại anh hùng, hào kiệt! Chẳng qua chỉ là hạng có hư danh mà thôi!

Nói xong, mắt nàng chớp chớp, giọt lệ chạy quanh. Bỗng nhiên nàng oà lên khóc thật, nhún gót quay mình, chạy thẳng...!

Liền ngay đó, mẹ Nhâm Vô Tâm chạy tới hỏi han sự tình.

Chàng nói:

- Cứ luận điệu nàng nói, thì có ý thúc đẩy con phải lẻn vào sào huyệt Nam Cung thế gia, đánh cắp cho được thuốc “Tỉnh thần” cứu tỉnh lại những người bị hãm trong nhà giam “Mê hồn” đã, sau đó... mới nói đến việc quyết chiến, nếu cần!

Mẹ chàng cau mặt, lắc đầu nói:

- Khó lắm! Khó lắm! “Tỉnh thần thang” là tính mệnh, là nguồn sinh lực của Trình Ngọc Ngạc. Nó giữ luôn ở bên mình nó, làm sao lấy được! Tuy nhiên, không phải vì khó mà không bàn định! Giờ quá khuya rồi, con nên về nghỉ ngơi lấy sức. Đêm mai sẽ bàn...!

Nhâm Vô Tâm vội giữ mẹ lại mà rằng:

- Việc không nên trễ! Con đã lành mạnh, có thể tiến hành mọi việc tức khắc.

Mẹ chàng chép miệng thở dài:

- Lúc này các bạn của con đã trở dậy cả rồi. Mẹ phải lánh mặt họ, vì... bình sinh mẹ giết người nhiều quá. Dù là hành động vô tâm, mất trí, nhưng cũng tổn hại đến uy tín của con!

Chàng vội ngắt lời me:

- Mẹ chớ nghĩ thế! Đã do Vô Tâm, mất trí thì trong lòng không có gì đáng thẹn, mà trái lại họ còn kính trọn mẹ là khác.

Ngừng một giây, chàng nói tiếp:

- A! Đã vậy mẹ con ta cứ hợp sức tiến hành việc này, không cần họ biết.

Mẹ chàng lắc đầu nói:

- Mẹ con đơn độc hành động vẫn hay và thuận tiện, nhưng là công việc chung, thì cũng phải báo tin cho các bạn con biết mới được.

Chàng nói:

- Vậy thì xin mẹ đợi ở đây một chút. Con quay về nói chuyện với anh em, rồi tức khắc trở lại.

Dứt lời, chàng quay gót đi liền. Lúc đó quần hào đã trở dậy. Chàng trao hộp thuốc cho Bạch Đại tiên sinh, kế đó ngỏ lời định đi Nam Dương tìm cách cứu những người bị hãm trong sào huyệt của Nam Cung thế gia. Bọn Huyền Chân đạo trưởng tuy biết là hành động ấy quá mạo hiểm, nhưng cũng tin rằng với tài sức hai mẹ con chàng mà cùng tiến hành một việc thì thiên hạ vô địch thủ. Nghĩ vậy, nên không ai ngăn cản. Nhâm Vô Tâm liền uỷ cho mọi người việc gửi thiếp đi triệu tập giang hồ, ước hẹn ngày và nơi tập họp. Kế đó chàng quay trở lại, đón mẹ cùng lên đường.

Hai người khinh công đều vào bậc thánh thủ. Trong một ngày đêm đã tới một thôn trang nhỏ ngoài thành Nam Dương. Cả xóm có chừng trên mười nhà phần lớn là dân nghèo. Tới trước một ngôi nhà nhỏ, lợp ngói, Nhâm Vô Tâm giơ tay gõ vào phía trên khuôn cửa mấy cái. Một lát bên trong có ánh đèn le lói. Có tiếng một người già hỏi ra:

- Đêm hôm, ai gọi đó?

Chàng trả lời:

- Nhâm Vô Tâm, người mặc áo dài sắc lam đây!

Bên trong “a!” lên một tiếng, cánh cửa mở ra. Một người lạ, tóc hoa râm, giơ cao cây đèn, ngó nhìn chàng có vẻ sợ hãi rụt rè. Nhâm Vô Tâm cũng e ngại, cau mày nhìn. Một vài giây sau, chàng giơ một ngón tay chỉ vào bên ngực mình. Người kia lập tức lùi ra bên nhường lối. Chàng mời mẹ tiến vào bên trong. Người kia lập tức đóng cửa lại.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười hỏi:

- Tại hạ xin lỗi, chưa nhận ra tiền bối là... ai?

- Lão hủ họ Ngụy...

Ông già hơi ngừng một chút, nói tiếp:

- Hiện nay lối cải trang, cải cả diện mạo rất tài tình. Xin phép để lão hủ sờ nắn khuôn mặt coi có đúng chăng.

Vừa nói lão vừa đưa bàn tay khẳng khiu lên sờ nắn mặt, cuối cùng sờ nắn ngực chàng rồi cười mà rằng:

- Đúng là Nhâm tướng công rồi. Lão hủ là Quan Đông Thần Y Nguỵ Tử Lương. Vì lão hủ cải diện hoá trang nên cảm thấy không nhận ra được.

- Lão tiền bối cẩn thận như vậy là phải lắm.

Chàng quay lại chỉ vào mẹ và giới thiệu:

- Đây là bậc tôn trưởng của tại hạ.

Nguỵ Tử Lương cúi chào và nói:

- Lão hủ xin dẫn lối.

Giơ cao cây đèn lên đi trước, hai người theo sau, qua một cửa ngách vào gian phòng bên, Nguỵ Tử Lương tới bên một chiếc tủ áo, mở cánh cửa ra, bên trong treo sống áo. Lão sờ soạng, bấm nút, nghe có tiếng động, đáy tủ lật lên lộ ra một cửa đi xuống hầm có ánh đèn le lói. Phía dưới có tiếng hỏi:

- Lương huynh! Có việc gì vậy?

Nguỵ Tử Lương trả lời:

- Nhâm tướng công đã tới!

Tiếng bên trong reo lên:

- A! Xin mời xuống đây! Chậm một ngày nữa thì Ma Cà Pháp Vương phải đi tìm tướng công.

Nhâm Vô Tâm lần từng bậc đá đi xuống. Mẹ chàng theo sau. Đáy tủ áo đóng lại. Đây là một nhà hầm rất lớn, bốn bề có cửa thông qua các phòng bí mật khác. Dưới ánh đèn sáng trưng, hai ông già râu tóc bạc phơ, áo bào rộng đứng đón ở cuối bậc thềm, mỗi bên lại có một đồng tử buông tay đứng thẳng, đầu cúi hẳn xuống. Bốn bên cửa ngách mở rộng, có trên mười ông già vào cỡ sáu, bảy mươi chạy ra.

Nhâm Vô Tâm vội vã đi gấp, nắm cánh tay hai ông già trước thềm, cảm động reo lên:

- Cù lão tiền bối! Thi lão tiền bối... đều khang kiện!

Hai ông già cùng nói:

- Gần đây tin đồn sóng gió, toàn là tin bất lợi cho tướng công. Chúng tôi nóng lòng sốt ruột. Nhưng không thể bỏ dở công việc nơi đây để đi tìm tướng công được...

Nhâm Vô Tâm vội cảm tạ hai ông già, và quay ra hàn huyên với trên mười ông lão kia. Chợt có một người to lớn từ phía trước chạy lại, mình khoác áo Lạt Ma vàng, miệng cười hớn hở. Nhâm Vô Tâm vội tiến lên, vòng tay thi lễ mà rằng:

- Pháp Vương, ngài vất vả quá! Tại hạ vô cùng cảm kích!

Ma Cà Pháp Vương cười ha hả, nói:

- Tướng công vắng mặt lâu quá! Khiến ta mong chết đi được!

Nhâm Vô Tâm vội xin lỗi, kế đó giới thiệu mẫu thân với mọi người.

Chàng chỉ giới thiệu là mẫu thân chàng, nếu như lại nói rõ tên là Lan Cô ra thì có lẽ lúc đó mọi người đều chết khiếp cả đi được. Đột nhiên hai tiểu đồng sắc lam chạy tới, cùng lạy rập đầu sát đất mà rằng:

- Chúng cháu là Hiệp Nhi và Tông Nhi, xin bái kiến sư tổ mẫu và sư phụ.

Mẹ chàng ngạc nhiên, sẽ hất hàm hỏi. Chàng thưa:

- Hai đứa cùng mồ côi. Con đem về nuôi, chưa có danh phận thầy trò gì cả.

Mẹ chàng cau mày, nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Ta có gặp chúng nó ở đâu chăng?

- Mẹ chưa gặp chúng bao giờ!

Ngưng một chút, chàng nói tiếp:

- Con nuôi bốn đứa đặt tên là Hiệp, Nghĩa, Truyền, Tông. Nhưng Nghĩa với Truyền chẳng may đều qua đời rồi!

Bà già chợt nhớ ra rằng, chính mình đã đánh chết hai đứa nhỏ. Bà cảm thấy buồn khổ vô cùng, bèn đưa tay xoa đầu Hiệp và Tông mà rằng:

- Sư phụ chúng mi bận rộn luôn luôn, thì giờ đâu truyền thụ võ nghệ cho chúng mi. Hãy đứng cả dậy! Khi khác ta sẽ truyền thụ công phu cho.

Hai đứa mừng rỡ, vội rập đầu làm lễ rồi đứng ra một bên, nhường lối cho mọi người tiến vào gian phòng rộng lớn phía bên. Nơi đây là phòng thí nghiệm, một bên toàn là chai lọ, lò, đĩnh, một bên là giá để sách. Ma Cà Pháp Vương hỏi:

- Coi thần sắc tướng công tuấn lãng, tráng kiện hơn xưa. Hẳn là có tin gì đáng mừng hoặc sự quyết thắng đã nắm trong tay!

Chàng trả lời:

- Chưa có gì là toàn thắng cả! Tuy nhiên tình thế đã sáng sủa ra nhiều, nhiều nghi vấn được giải đáp. Duy còn một điều là quyết chiến, lấy võ lực định sống còn!

Cù Thức Biểu cau mày hỏi:

- Còn mụ Lan Cô độc ác... thì sao?

Mẹ Nhâm Vô Tâm kịp nói chặn ngang đi:

- Mụ Lan Cô chết rồi!

Thấy mọi người có vẻ không tin, bà nói tiếp luôn:

- Chính tay lão đã giết mụ đi!

Nhâm Vô Tâm nói thêm vào:

- Võ nghệ của mẫu thân tại hạ còn cao siêu gấp mười lần tại hạ. Cho nên mới...!

Mẹ chàng nói tiếp:

- Việc đó các vị khỏi lo ngại nữa! Duy còn vấn đề sẽ phải đối phó với ba mươi sáu vị Thiên Cang, bảy mươi hai tay Địa Sát của Nam Cung thế gia!

Nghe nói vậy, mọi người lặng yên, chỉ sẽ đưa mắt cho Cù Thức Biểu. Cù Thức Biểu ngẫm nghĩ một chút, thong dong nói:

- Chúng tôi gần đây xoay quanh vấn đề “kinh” và “huyệt”. Mới tìm ra được bốn huyệt can hệ là ở giữa trán nơi “Tâm đầu huyệt”, ở “Á huyệt” dưới óc một tấc, ở phía lưng đối thẳng với “Linh đài huyệt” và ở con trai thì huyệt “Toản tâm” bên phải, ở con gái thì huyệt “Toản tâm” bên trái. Nếu vận

dụng nội gia chỉ pháp, cùng một lúc điểm bít cả bốn nơi huyệt ấy lại thì bao nhiêu ký ức ở con người đều mất hết, không còn nhớ được việc gì, không nhận ra được người thân thích, nhưng... về võ nghệ và sức mạnh thì trái lại, tăng gia lên gấp bội! Nhờ có Ma Cà...!

Ma Cà Pháp Vương vội lên tiếng:

- Nói ra thì cũng đáng thẹn! Thoạt tiên phải lẻn vào trong nhà ngục ở Tràng An, Lạc Dương, thí nghiệm vào trên người tên tử tù. Mỗi lần điểm huyệt như thế là toi một mạng, vì khó lòng mà có thể điểm trúng cả bốn huyệt cùng một lúc, và nếu hơi nặng tay, không đều tay, hoặc nhẹ tay quá cũng đủ toi một mạng.

Mẹ Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Bọn tù nhân không biết võ nghệ. Đem họ ra thí nghiệm không đúng!

Ma Cà Pháp Vương nói:

- Chính thế! Vì vậy, trước đây nửa tháng, lão nạp phải tới địa hạt Khai Phong, rình mõ mãi mới tóm được mấy tên thủ hạ của Nam Cung thế gia về thí nghiệm, nhưng hiệu quả chưa tốt đẹp lắm. Lão nạp định vào tận sào huyệt đối phương, bắt lấy vài tay cao cường của họ. Nhưng làm như vậy, e rằng lộ liễu quá, có hại đến mọi hoạt động khác của tướng công chăng?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Nam Cung thế gia khoe khoang rằng tìm ra được bốn đại huyệt thần kỳ lắm, không thuộc vào hệ thống kinh mạch...

Mẹ chàng cười mà rằng:

- Họ dùng thủ pháp điểm vào các huyệt “Tâm kinh”, “Linh đài”, “Toản tâm” và “Âm giao”, bất quá cũng thuộc vào ba mươi sáu đại huyệt lớn mà thôi! Họ nói là thần kỳ, chính ra chỉ là bịp bợm tuyên truyền mà thôi.

Mọi người, trừ Nhâm Vô Tâm, đều kinh dị, không hiểu sao công việc bí mật như vậy của đối phương mà bà già này biết rõ.

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Cù lão tiền bối! Thuốc giải mê của lão tiền bối ra sao?

Cù Thức Biểu nói:

- Kết quả có vẻ lạ lùng! Chúng tôi chế ra được ba thứ thuốc khác hẳn nhau, vậy mà kết quả lại

giống nhau. Không hiểu sao lại thế!

Lão cất tiếng gọi:

- Hiệp Nhi! Tông Nhi! Vác đồ thí nghiệm ra đây!

Hai đồng tử "dạ dạ" chạy qua cửa phòng bên. Giây lát sau, chúng lần lượt khiêng ra ba người đàn ông, người nào cũng cứng đờ ra như cái thây chết được hai ngày rồi. Ma Cà Pháp Vương tiến lên, nói với mọi người:

- Lão nạp xin thí nghiệm nghề mọn.

Dứt lời, lão đưa tay đập liên tiếp hai chưởng lên mình ba cái thây kia. Đoạn lùi lại ngồi xuống ghế. Một phút sau, cả ba cái thây cùng mở bừng mắt ra, kế đó cùng vùng cả đứng lên một lượt. Mắt họ mất thần, trố ra nhìn ngó Ma Cà Pháp Vương. Ma Cà Pháp Vương chỉ dẫn cho mọi người rõ:

- Người đứng mé bên phải là tay tướng cướp ở vùng Tề, Lỗ, hai người kế bên là thủ hạ của Nam Cung thế gia. Họ đều mất hết ký ức, thì dù nhảy vào nước sôi lửa nóng, hoặc bảo họ giết cả cha mẹ, vợ con, luôn cả tự sát, họ cũng nghe theo! Hà hà!

Không nỡ để mắt nhìn thấy cái tình trạng "con người mất trí" tới cái độ ấy, Nhâm Vô Tâm vội giục:

- Xin Pháp Vương cho uống thuốc giải mê ngay đi!

Pháp Vương gật đầu, lấy trong túi ra ba chiếc bình nhỏ, màu sắc khác nhau! Giơ tay vẫy một cái, đại hán râu xồm đứng bên hữu lập tức bước lại gần. Pháp Vương há miệng ra. Đại hán cũng há hốc miệng ra. Pháp Vương sẽ vẫy tay, một ít nước màu đỏ trong bình theo tay vọt ra vào miệng đại hán. Hắn nuốt xuống đánh ực một cái. Đến lượt hai người sau, Pháp Vương không cần giơ tay vẫy ra hiệu. Hình như trong bụng Pháp Vương nghĩ sao thì họ đều làm theo như ý Pháp Vương đương nghĩ. Loáng cái, cả hai lần lượt được Pháp Vương cho uống thuốc ở hai chiếc bình xanh và đen. Thuốc "Tỉnh thần hồi ức thang" này tuy không giống như của Nam Cung thế gia, nhưng hiệu lực thần tốc! Phút chốc cả ba người cùng lao đao, hai tay ôm lấy đầu, thở hổn hển. Mọi người nhận ra rằng, riêng đại hán râu xồm, vì công phu võ nghệ còn kém nên bị sức thuốc quật cho lao đao, té xuống liền. Còn hai người kia chỉ bị lảo đảo, chệnh choạng vài bước, rồi đứng vững được và ký ức đồng thời khôi phục lại ngay. Hai người ngơ ngác nhìn quanh gian phòng, đều lộ vẻ kinh ngạc. Chợt người áo đen phía bên trái lùi bật lại hai bước, miệng la lên:

- Nhâm Vô Tâm...!

Người đứng giữa tuy cũng là thủ hạ Nam Cung thế gia, nhưng chưa từng gặp chàng bao giờ. Bất quá hắn cũng có nghe người ta nhắc nói đến chàng nhiều lần thôi. Lúc này, thần trí vừa khôi phục,

chợt nghe đồng bạn nói lên ba tiếng “Nhâm Vô Tâm”, hắn vội nhìn lên, bỗng quay phắt mình đâm đầu chạy.

Tiếng Tông Nhi quát lên:

- Trở lại!

Và lẹ như tên bay, nó vươn mình một cái đã vượt qua mặt đại hán, tay mặt đưa ra gạt một cái.

Bị cái gạt ấy, đại hán kia quay người đi nửa vòng, loạng choạng lộn trở về nguyên chỗ. Mẹ Nhâm Vô Tâm cười và khen:

- Đứa nhỏ khá quá! Một ngọn “Bát vân kiến nhật” dùng rất đúng.

Quay lại nói với mọi người:

- Công việc thí nghiệm thế là thành tựu, đều nhờ ở công đức các vị đã hy sinh tận tụy. Giờ đây, trời chưa sáng, xin để cho Tâm nhi đem thuốc giải mê đi để cứu mọi người. Chúng ta có thể quyết định một trận cuối cùng, càng sớm càng hay, để Pháp Vương cùng các vị lão tiên sinh đây trở về quê quán. Riêng về phần lão đây, hà... hà, đã có tính toán sẵn là nếu cần thì lão cùng mụ già Nam Cung phu nhân, cả hai cùng chết... Miễn là “thiên hạ thái bình” hà... hà!

Nhâm Vô Tâm hơi tái mặt đi, nhưng vội trấn tĩnh ngay lại và nói:

- Hiệp Nhi, Tông Nhi! Đem ba người này giam lại. Xong việc sẽ thả ra.

Hai đồng tử “dạ dạ” cùng phát chưởng, giơ tay điểm huyệt. Ba đại hán theo tay té xuống, bị hai đứa lần lượt vác lên vai đem qua phòng bên. Cù Thức Biểu trao ba bình thuốc giải mê cho Nhâm Vô Tâm. Ma Cà Pháp Vương mỉm cười nói:

- Lão nạp ngứa ngáy tay chân, ý muốn cùng đi với Nhâm tướng công!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Được Pháp Vương giúp cho thì còn gì hơn!

Cù Thức Biểu cười nói:

- Lão hủ cũng cảm thấy ngứa nghề! Chỉ tiếc là không biết võ nghệ! Hà hà! Đành chịu!

Mọi người cười vang cả lên. Liền đó mẹ con Nhâm Vô Tâm cùng Ma Cà Pháp Vương từ biệt mọi người, lên đường.

oOo

Nam Cung thế gia được gọi là Võ Lâm Đệ Nhứt Gia, đóng dinh ở một góc nhọn Độc sơn ngoài thành Nam Dương. Hàng vạn gốc bạch dương như tơ mành, bao trùm che kín những toà kiến trúc bao la hùng vĩ.

Bọn Nhâm Vô Tâm, lẹ như khói thoảng, lướt đi trên làn đồng cỏ hoang vu. Chỉ một lát sau đã tới phía ngoài rừng bạch dương.

Trăng sáng vằng vặc. Nhưng khinh công của ba người đều cao cường, nên cứ vững tâm tiến thẳng vào bên trong. Bà già, mẹ Nhâm Vô Tâm đưa tay dắt tay con, tiến lên trước. Ma Cà Pháp Vương theo sát nút. Nhờ mẹ Nhâm Vô Tâm thong thạo đường lối, và khinh công tuyệt đỉnh không chút gió động, cho nên quanh co, len lỏi, vừa tránh hết các ổ mai phục, canh gác, lại không chút tiếng động, cho nên đối phương không hay biết.

Một hồi sau, Ma Cà Pháp Vương cảm thấy đuối sức, mồ hôi thoát ra, bất đắc dĩ phải vận công công thở phào tiếp khí. Không ngờ chỉ có vậy thôi mà áo bào lập tức quạt gió "phạch phạch" nổi lên mấy tiếng. Lập tức mấy tay cao thủ nấp trong ổ mai phục đã lắng tai, để ý. Họ đều hướng theo phía có tiếng động.

Bà già lập tức rời tay con ra, rồi như một cái bóng ma lượn quanh lại một vòng. Thực là quái dị! Tám tay cao thủ ở các ổ phục kích, hầu như đồng thời bị điểm trúng huyệt đạo, té lăn cả ra, không ai kịp trở tay hoặc lên tiếng.

Ma Cà Pháp Vương thấy thủ pháp "Cách không đả huyệt" tuyệt diệu đến thế, bất giác thất kinh, bèn dùng lối "truyền âm nhập mật", vo ve như ong bay, hỏi vào tai Nhâm Vô Tâm rằng:

- Trung Nguyên võ lâm đã có một bậc siêu phàm nhập thánh như Tôn lệnh đường thì Nam Cung thế gia sao có thể hoành hành được?

Câu hỏi giản dị mà khiến chàng khó trả lời. Mẫu thân chàng chính là Lan Cô, người đã gây ra muôn vàn khủng khiếp, trước kia bị Nam Cung thế gia chi phối. Đó là điều bí mật, chưa thể giải thích ngay được. Chàng trầm ngâm, sẽ trả lời:

- Theo gia mẫu nói thì võ công của Nam Cung phu nhân ngang tay với mẫu thân tại hạ. Cho nên không thể nói trước việc quyết thắng!

Chợt bà già dùng truyền âm nhập mật, nói:

- Thời giờ chẳng còn mấy nữa! Chúng ta phải lẹ lên!

Dứt lời, bà già nắm tay chàng dẫn đi. Ma Cà Pháp Vương thận trọng theo sau. Dưới ánh trăng,

chiếc cổng lớn sơn đen với tấm biển lớn “Võ Lâm Đệ Nhất Gia” đã hiện rõ. Phía sau là lâu đài đình tạ, không thấy có ánh đèn lửa chi hết!

Bà già lại vo ve nói vào tai hai người:

- Qua cổng là bắt đầu sự canh phòng của ba mươi sáu vị Thiên Cang. Không rõ họ ở cả đây hay một phần ở lại nhà giam. Vậy hai người lẻn vào nhà giam thử giải mê cho số người trong đó. Nếu hành tung lỡ bị bại lộ, thì tức khắc chạy ra phía này, có ta ở đây cầm chân mụ già Nam Cung phu nhân. Tiện dịp ta sẽ đánh cắp luôn cả thuốc “Tỉnh thần thang” của mụ!

Nhâm Vô Tâm nói:

- Mẹ cũng nên cẩn thận! Việc báo thù không nên quá gấp!

- Được rồi! Mẹ cốt trọng ở việc lớn! Việc riêng tư sá kể!

Bà già ngừng một giây rồi nói tiếp:

- Chú ý! Chớ để cho ba mươi sáu vị Thiên Cang vây khốn, thì hết đường thoát!

Dứt lời, chỉ loáng như cái bóng, bà già đã biết mất.

Chương 59: Giữa Phút Mê Hồn - Chạm Trán Thù Nhân

Nhâm Vô Tâm cùng Ma Cà Pháp Vương vượt cổng vào trong. Chợt có tiếng bà già dùng lối "Phân âm nhập mật" vo ve gọi vào tai. Hai người cùng nghe rõ:

- Coi chừng! Sau dãy giả sơn có người rình nấp!

Hai người giật mình vội ngừng bước. Qua lùm liễu xanh, chỉ thấy bóng cây um tùm, ngoài ra không thấy gì khác. Hai người đưa mắt cho nhau, tự thẹn rằng võ công của mình còn kém bà già xa lắm. Một lúc sau, mới phát giác ra sau giả sơn có người. Nghe hơi thở ra của người ấy rất nhẹ mà dài, tưởng chừng như bất tuyệt, rõ ràng là một tay nội công rất cao siêu.

Đợi một lát, một trận gió thổi qua, cành lá rung động, xào xạc. Nhâm Vô Tâm thừa dịp sẽ giật tay Ma Cà Pháp Vương. Hai người như hai lằn khói bay tới sau một gốc hoè lớn, thoắt cái đã cùng vượt qua dãy tường cao vào trong sân mé bên. Hai người nép mình vào tường, đưa mắt cho nhau, cùng ra vẻ khâm phục, kinh hãi!

Nơi đây không những phòng ốc, lầu các, cổng ngách trùng điệp, mà đường lối, cửa ngõ đều có vị trí đặt theo phương hướng của "kỳ môn độn giáp biến hoá". Lại thêm từng quãng một có đặt cơ quan, cạm bẫy, ổ canh, hào hiệu. Cũng may là Nhâm Vô Tâm đã từng có lần đi ngang qua đây, thuộc lối, khinh công của hai người đều cao siêu, cho nên len lỏi vào được tới chỗ nhà giam "Mê hồn". Hai người ngừng bước, vận công điều khí. Chợt Nhâm Vô Tâm giật mình sẽ nói:

- Hành tung của chúng ta bị lộ rồi! Họ cố ý mặc cho ta vào tới đây, chính là lừa ta vào bẫy. Ở đây bố trí như lưới trời, võng đất, trừ mẹ tôi thuộc lối, thêm khinh công lẹ như vô hình tuyệt tích thì mới tránh được mắt họ.

Ma Cà Pháp Vương nói:

- Phải chăng Lệnh đường đã ra tay chế phục các ổ phục kích? Dù chẳng thế nữa thì càng hứng thú. Lão nạp ở Thiên Trúc chưa gặp địch thủ. Lần này nếu gặp hung hiểm, càng thêm hào hứng, dẫu mất mạng cũng khoái!

Nhâm Vô Tâm cười, giơ tay mời:

- Đại sư cao hứng như thế, thực là thú vị! Vậy thì chúng ta cứ tiến!

Vào con đường hầm xây bằng đá, tối đen như mực. Tuy nhiên với con mắt tinh luyện, hai người vẫn nhìn thấy được mọi vật. Đi một lúc, tới chỗ tận cùng, thì lại chia ra làm hai ngả. Nhà giam "Mê hồn" ở cuối con đường phía bên trái. Nhâm Vô Tâm toan tiến thẳng tới nhà giam, nhưng chợt phát giác ra rằng, ở đường bên phải, ẩn hiện có hai cái bóng người ăn vận áo dài. Hai người lập tức nép mình vào vách đá.

Quãng đường lặng ngắt. Hai cái bóng kia cứ đứng yên không chút động cựa. Sự yên lặng tới quá lớn, gây nên một không khí ghê sợ, khủng bố trong đường hầm. Ma Cà Pháp Vương truyền âm nói:

- Có vẻ chúng ta bị lừa vào cạm bẫy thực sự!

Nhâm Vô Tâm cũng dùng lối truyền âm trả lời:

- Họ yên lặng như vậy, hẳn là đã có người ngầm chỉ huy các ổ mai phục. Hai người kia có vẻ là nội gia cao thủ trong bọn Thiên Cang. Chúng ta phải đồng loạt... ra tay!

Hai người kia đứng nép vào vách, vốn là chỗ kín đáo. Không ngờ bị Nhâm Vô Tâm và Pháp Vương nhận ra, vả lại dùng lối "phản khách vi chủ" chiếm tiên cơ, lẹ như chớp điện, vọt tới đánh trước. Trong khi bất ý, hai người kia chỉ kịp đưa tay đánh bừa ra một chưởng. Ma Cà Pháp Vương võ công cao, gan mật lớn, tay trái quèo ra chặt mạnh vào cổ tay hắn, tay mặt dựng lên, thi triển "đại thủ ấn" công phu của phái Mật Tông định tống một quả đấm vào giữa nắm tay của người thứ hai...

Giữa lúc hai nắm tay sắp chọi vào nhau ấy thì Nhâm Vô Tâm từ phía sau vọt đến. Lẹ như chớp điện, chàng luồn qua nách Ma Cà Pháp Vương, cánh tay vượn buông ra, thi triển "cầm nã pháp" đi trước nắm tay Pháp Vương mà chộp vào cổ tay người thứ hai. Thực là một đòn xuất kỳ! Sở dĩ chàng làm như vậy là tránh cho hai nắm tay của hai người khỏi chọi vào nhau, sợ rằng phát ra tiếng động dậy đất sẽ lôi cuốn toàn bộ số Thiên Cang kéo tới bủa vây thì khốn to.

Trong đường hầm tối, hai bên giao tranh, phần nhiều là nghe gió để phân biệt vị trí với đòn của đối phương. Người mặc áo bào kia, yên trí là hai nắm tay sẽ chọi vào nhau, không ngờ vụt một cái dưới nách Ma Cà Pháp Vương bỗng lại thò ra một cánh tay nữa chộp tới. Hắn giật mình, vội chùn vai thâu chưởng lại. Chỉ nghe "soạt" một tiếng, ống tay áo của hắn đã bị ngón tay của Nhâm Vô Tâm vạch phải, xé đứt ra một nửa.

Trong đêm tối đột nhiên rít lên một tiếng còi tuy tiếng không lớn nhưng chói tai, rùng mình lên được. Hai người áo dài kia thừa cơ nhảy vọt ra ngoài ba trượng, nhẹ nhàng không chút tiếng động.

Ma Cà Pháp Vương nói:

- Tiếng còi ấy từ đâu phát ra? Tựa hồ như để điều khiển hai tên áo dài nơi đây.

- Tại hạ nghe như nó từ trong "Mê hồn lao" phát ra. Vậy ta còn đợi gì một không tìm vào đó.

Nói xong, chàng liền đi về phía bên trái. Ma Cà Pháp Vương nói:

- Lão nạp là Pháp Vương của Thiên Trúc, địa vị và danh phận cao quý. Vậy mà đêm hôm lại đi lén lút thế này ư? Nay hành tung đã bị đối phương phát giác rồi, thì cứ việc công khai đường hoàng mà làm. Tướng công có đem theo mồi lửa đó không?

Nhâm Vô Tâm cười và nói to lên:

- Tại hạ không dắt theo mồi lửa. Nếu có thì đã bật lửa lên từ nãy kia rồi!

Chàng vừa dứt lời thì trước mặt bỗng có ánh sáng loé ra ngay. Một thiếu nữ áo sắc tía, nhan sắc xinh đẹp, tay giơ cao ngọn đuốc, xuất hiện ở cuối lối đi cách ba bốn trượng. Sau lưng nàng là cánh cổng sắt nhà giam. Nàng đứng đó như vẻ soi đường, đón tiếp khách.

Nhâm Vô Tâm vọt lên trước. Thấy nét mặt nàng lạnh như băng đá, chàng cười và hỏi:

- Tại hạ là Nhâm Vô Tâm, xin cô nương cho biết quý tánh danh?

Thiếu nữ lặng yên không trả lời, nhưng má hơi đỏ lên. Ma Cà Pháp Vương nghĩ bụng cười thầm rằng: “Chàng công tử phong tư tài mạo tuyệt vời, hé miệng cười là duyên dáng, hèn chi cô ả kia chẳng... đỏ mặt động tâm.” Vừa nghĩ tới đó thì cánh cửa nhà lao Mê hồn tự động rít lên, hé ra chừng hơn hai gang rồi ngừng lại.

Nhâm Vô Tâm vốn là tay “gan mật trùm cả người”, không chút do dự, sẽ ra hiệu cho Ma Cà Pháp Vương rồi cất bước tiến vào liền.

Ma Cà Pháp Vương mỉm cười, rộng bước tiến theo.

Đợi Nhâm Vô Tâm vào qua cánh cổng rồi, thiếu nữ bỗng quay mình ngăn Pháp Vương lại. Pháp Vương cười hà hà nói:

- Chúng tôi hai người cùng là khách. Tại sao cô nương biệt đãi...

Thiếu nữ cất giọng lạnh lùng nói chặn đi:

- Đại sư là cao tăng nước ngoài! Cớ sao can thiệp vào việc Trung Nguyên nội bộ chúng tôi?

Chưa kịp trả lời, bỗng nghe tiếng cửa sắt chuyển động khép lại. Pháp Vương nghĩ bụng “Hỏng to rồi...! Một người bị nhốt bên trong, một người ở ngoài...” Không cần biện bác gì nữa, Pháp Vương vươn mình, qua đầu thiếu nữ, cánh tay to lớn đưa ra, đẩy mạnh một cái. Cánh cửa nặng hàng mấy ngàn cân, bị một sức đẩy mạnh bằng mấy chục tấn, theo tay mở rộng ra liền. Thiếu nữ thất kinh tái mặt, nhưng chỉ nửa giây phút trấn tĩnh trở lại, nhoẻn miệng cười, dịu dàng giọng và hỏi:

- Nghe đồn Thiên Trúc có Du Già thuật, không sợ gươm, đao, nước, lửa. Đại sư là cao tăng Thiên Trúc, hẳn là tinh thông phép đó…

Chưa dứt lời, nàng đưa bó đuốc dí vào ngực Pháp Vương. Hai người cách nhau chỉ một thước. Cánh tay Pháp Vương lúc đó đương với qua đầu nàng để đẩy cánh cửa, nên không kịp đề phòng, áo cà sa bằng tơ, bắt lửa cháy luôn. Pháp Vương nghe nói, thực là cười dở, khóc dở, một tay vẫn giữ cánh cổng cho khỏi đóng lại, miệng thì giải thích:

- Lão nạp không sợ lửa… Nhưng… hà hà! Cô nương chớ thiêu trụi cả y phục của lão nạp đi… ha ha! Thì khó coi lắm…!

Thiếu nữ vừa giật mình, vừa đỏ mặt lên. Lập tức đứng xa ra một chút, đưa ngọn đuốc dụi vào bộ râu xồm của Pháp Vương. Một quái tượng hiện ra: ngọn lửa liếm chòm râu, tàn lửa toé ra như sao đóm, trông rõ cả thớ thịt, vậy mà râu không hề gì cả!

Thiếu nữ thất kinh “ủa” lên một tiếng. Pháp Vương đề chân khí, phì ra một chuỗi cười. Lửa trên áo cà sa, luôn cả ngọn đuốc lập tức bị tắt ngấm, cả một khu vực chìm vào đen tối. Quả tình lúc đó, thiếu nữ định đánh lén ra một đòn thọc nách, nhưng chợt lại nghĩ, lão cao tay một tay giữ cánh cửa mà vẫn cười nói tự nhiên được thì công lực của lão siêu phàm dễ gì tập kích nổi lão.

Pháp Vương thấy Nhâm Vô Tâm tiến vào nhà giam rồi im lặng, khác nào như cục đá chìm xuống biển, bèn gọi to lên:

- Tướng công! Nhờ tướng công tống cổ con tiểu nha đầu này đi!

Tiếng chàng truyền ra:

- Đại sư không nên quá từ bi! Cho nó một chưởng là xong chuyện!

Pháp Vương nói:

- Không phải là vấn đề từ bi! Chỉ e anh em võ lâm chê cười cho…!

Thiếu nữ khen ầm lên:

- Chí lý! Ma Cà Pháp Vương là bậc tiền bối, địa vị cao quý mà lại giang tay đánh đập một… một thiếu nữ yếu…

Hai tiếng “yếu ớt” chưa ra khỏi môi son, thì ngón tay ngọc của nàng đã như mũi dùi thép đâm thục vào “kỳ môn huyệt” của Pháp Vương.

Ma Cà Pháp Vương cười nói:

- Té ra nha đầu cũng biết lão nạp là ai rồi!

U môn kỳ huyệt ở dưới vú một tấc rưỡi. Bị điểm trúng thì chết ngay không kịp ngáp. Thiếu nữ ra tay lẹ, điểm rất trúng, không ngờ da thịt lão dầy, lại nhuyễn như bông gòn, ngón tay nàng ngập lút hẳn vào. Nàng vội rút ra những tay như bị ăn rễ vào, không tài nào thoát. Thiếu nữ vung tay trái lên, định ra một chưởng, nhưng mới nửa vời đã cảm thấy kiệt lực, mềm cả gân xương, tự nhiên tay buông thõng xuống.

Chợt bên trong có tiếng con gái trong trẻo nói:

- Nhâm Vô Tâm! Tới bước này, ngươi hãy giở lối côn đồ, võ phu ra một chút xem sao!

Nhâm Vô Tâm trả lời:

- Một chọi một, ngươi địch không nổi ta! Nói chi đến du côn với côn đồ!

Nàng cười nhạt nói:

- Hừ! Việc đời biến hoá, biết đâu liệu trước được. Nếu ngươi tự tin là thắng thì sao còn phải thêm người giúp sức. Ngươi nghĩ lại xem, nếu ở đây đặt mai phục, thì dù ngươi có thêm một tay giỏi vào giúp sức nữa, cũng là uổng... thôi!

Nhâm Vô Tâm cười vang lên, gọi vọng ra ngoài:

- Cảm phiền Pháp Vương trấn giữ nơi cửa vào! Khỏi cần vô đây!

Pháp Vương nghĩ thầm:

- Tướng công lúc nào cũng có thái độ phong lưu. Ở ngay trong ổ địch mà cũng rắc rối... lôi thôi!

Nghĩ tới đây, tay mặt lão thu lại, quay mình đi, vận khí sẽ phềnh bụng ra một cái đẩy bật thiếu nữ ra xa đến bảy tám bước, may ôm được một cái cột, khỏi té. Nàng sợ run bắn người lên, nhưng vì chưa có lệnh chủ nhân, nên không dám bỏ trốn.

Chợt "ầm" một tiếng, cửa nhà giam đóng ập lại. Pháp Vương giật mình, vội nhảy tới dùng cả vai tận lực đẩy ra. Nhưng phía trong then chốt tự động cài rồi, dù sức voi cũng không lay chuyển nổi...!

Nhà giam đây là một toà nhà rộng lớn, tứ bề toàn là đá, với từng hàng từng dãy quan tài. Giữa nhà là một cái ao, hơi nước lạnh buốt xông lên. Cánh cửa sắt đóng ập lại, lập tức có ánh loé ra. Một nữ lang tuyệt sắc, tóc buộc bằng giải lụa trắng mỏng, mình mặc áo trắng, tay cầm mồi lửa giơ lên châm vào ngọn đèn gắn trên vách.

Nàng cử chỉ ung dung, khoan thai đi quanh một vòng, châm lửa vào mấy chục ngọn đèn, trong

chốc lát, toà nhà đá sáng trưng hẳn lên.

Nhâm Vô Tâm đứng dựa vào cánh cửa nhìn theo gót sen yểu điệu, bóng dáng thướt tha. Chàng đương mỉm cười, bỗng hơi cau mày, bật lên nói:

- A! Điền cô nương!

Thiếu nữ nói chặn lời chàng đi:

- Ta là vợ goá Nam Cung Thọ! Kêu ta là Ngũ phu nhân mới đúng!

Nàng nói giọng lạnh lùng, lại bận toàn đồ trắng mỏng, khiến chàng có cảm giác như đứng gần chỗ băng đá, môi chàng tự nhiên cứng lại, nụ cười duyên dáng vụt biến mất. Đợi nàng bước tới bên bờ ao, vén tay áo, cánh tay trắng muốt thò xuống ao, kéo lên một chuỗi xích sắt mỗi vòng lớn bằng hột trứng ngỗng. Tay mặt rút ra một lưỡi dao găm đặt lên dây xích cứa ngang một cái. Chỉ nghe một tiếng rít lên, dây xích bị cắt ngang, một phần thụt chìm xuống ao, phần còn lại trên tay dài độ hơn một thước.

Nhâm Vô Tâm cười nói:

- Ha ha! Ngươi định trói ta bằng dây xích...?

Chưa dứt câu hỏi thì từ trên nóc nhà có vật gì lăn ầm ầm, loáng cái tiếng động như sấm, rung chuyển dậy đất.

Pháp Vương ở ngoài hỏi:

- Nhâm tướng công a! Tiếng chi dữ vậy?

Ngũ phu nhân lạnh lùng nói:

- Giữa đỉnh đầu xuống kia!

Chàng cảm thấy một luồng gió mạnh áp xuống đầu, vội vọt mình nhảy bắn qua một bên, tai nghe "ầm" một tiếng, đất rung như ưỡn mình lên. Một khối sắt nặng bằng mấy chục ngàn cân rớt xuống bịt kín cả cổng nhà giam. Chàng tái mặt, hai tay lẹ như chớp chộp lấy vai Điền Tú Linh và hỏi:

- Nói mau! Định giở trò gì?

Nàng không phản kháng, vẻ mặt trấn tĩnh, giọng càng lạnh lùng:

- Chốc lát, đường hầm sụp đổ, lối ra bị tắt. Nhà giam này bị chôn vùi dưới đất sâu. Dù bậc Đại la Kim tiên cũng đành bó tay...

Nhâm Vô Tâm vội đề khí, gọi ra phía ngoài!

- Ma Cà Pháp Vương! Mau thoát ra khỏi đường hầm!

- Ngươi dù có kêu đến vỡ phổi, phía ngoài cũng chẳng nghe tiếng. Hơi sức đâu lo thay cho người! Hãy lo cho bản thân đã!

Chàng nổi giận, lật bàn tay tát "bốp" một cái. Năm đầu ngón tay in đỏ lên trên má Điền Tú Linh. Nàng không cau mày, thản nhiên đưa nốt má bên kia mà rằng:

- Ngươi cứ đánh đi! Bất quá cả hai đứa rồi sẽ chôn xác nơi đây! Chẳng cũng tịch lắm sao! Vậy đánh nữa đi, cho vui!

Nói tới đây, nỗi lòng xúc động, nàng nấc lên một tiếng, nước mắt trào ra, từng chuỗi hạt châu lóng lánh, lăn trên đôi má phấn. Chàng tức quá, gằn giọng gắt:

- Điên hay sao? Nói mau!

Tiếng động mãnh liệt, long trời chuyển đất. Cả toà nhà đá rung lên, nước ao phọt sóng, hàng mấy chục chiếc quan tài bật nắp, xô lăn đi ra một phía. Điền Tú Linh như không để ý gì đến những biến cố ấy. Đôi mắt nhung mơ màng như thơ như mộng, nàng lảm nhảm nói:

- Hồi tưởng lại lần ấy... chúng ta bôn ba hàng vạn dặm. Anh bị trọng thương, gần chết. Em hầu hạ thuốc thang như thế nào nhỉ? Vậy thì... một cái tát có ý nghĩa gì... Em chỉ mong anh... tát... tát nữa...!

Nhâm Vô Tâm bấm chặt tay xuống, rung mạnh vai nàng rồi trầm giọng mà rằng:

- Tú Linh à! Ta đâu có sợ chết! Khổ một nỗi ta còn mẹ già, thân thế lai lịch ta ra sao, thực ta chưa rõ, trên giang hồ còn lắm việc chưa kết liễu, khiến ta chết đi mà không nhắm được mắt.

Nước mắt chan hoà đầy mặt, nàng lắc đầu nói:

- Muộn quá rồi! Đường hầm sụp đổ! Đằng nào thì cũng chết! Nhưng em chỉ cầu được chết do một chưởng của anh... Đánh đi!

Nhâm Vô Tâm lạnh tái cả mặt đi, hàm răng đập vào nhau. Đột nhiên chàng cúi xuống lượm lưỡi dao găm lên, đặt vào tay nàng mà rằng:

- Chắc chắn là chết ở đây! Được lắm! Vậy xin nàng đâm cho ta một nhát, rút nhẹ được phiền não trong lòng...!

Tay cầm lưỡi dao, mắt nàng nhìn vào lồng ngực thở căng lên của chàng. Chàng hăng hái chỉ tay vào ngực, nói:

- Đâm vào đây! Mau! Chậm trễ, ta nổi hung lên sẽ đập nàng chết không kịp ngáp!

Nàng thổn thức nói:

- Em giết anh đi! Anh giết em đi! Bất quá cũng vậy mà thôi, có gì khác đâu! Đằng nào chúng ta cũng chôn xác nơi đây!

Chàng gay gắt nói:

- Sớm chết! Sớm được đầu sanh! Giết mau!

Cầm con dao, dí sát tận ngực chàng, nàng thong dong nói:

- Từ sau khi lìa khỏi nơi Tử Cốc, không biết bao phen em quyết ý mổ bụng anh ra, để coi xem có tim, gan hay không!

- Ta là kẻ không tim, gan chi hết! Nhiều lời, mất thì giờ! Đâm mau!

Vừa nói chàng vừa nhô hẳn ngực ra.

Điền Tú Linh giật mình "a" lên một tiếng, lưỡi dao rớt xuống đất kêu loảng xoảng:

- Anh này nói giọng... tức khí...!

Chàng nghiến răng, giơ tay lên định tát, thấy nước mắt nàng chan hoà đầy mặt như đoá hoa lên đầm đìa giọt mưa, tay chàng bỗng mềm ra, từ từ buông xuôi xuống. Chàng nghĩ thầm:

- Thôi rồi! Thế là hỏng...! Đại trượng phu coi chết như không...! Cớ sao... phụ bạc với...!

Nghĩ tới đây, bỗng nhiên tay chàng vươn ra, nắm chặt lấy cánh tay nàng, bốn mắt nhìn nhau không chớp. Cả hai cùng nghẹn ngào, thổn thức.

Hai người cùng ngồi xệp xuống đất... Một hồi lâu, chàng sẽ gọi:

- Tú Linh à! Anh khát nước quá! Uống nước ao này được chăng?

Nàng gục đầu vào ngực chàng sẽ nói:

- Nước ao uống ngọt! Nhưng biết đâu Lão phu nhân ở đây chẳng đã cho thuốc độc vào rồi!

Chàng cười nói:

- Đằng nào cũng chết! Uống chớ sợ gì!

- Em khóc thêm một trận! Đủ nước mắt cho anh giải khát!

Thấy chàng gật đầu, nàng phì cười, vùng đứng lên, chạy tới bên ao, vọc hai bàn tay lấy nước nếm thử, rồi quay lại gọi:

- Ngọt lắm! Uống được! Không chết đâu! Lại đây...!

Hai tay nàng lại vục xuống lấy nước.

Nhâm Vô Tâm chạy tới, cúi đầu uống một ngụm nước trong tay nàng. Nàng hỏi:

- Có ngọt... có thơm không?

Kỳ thực thì nước sặc mùi bùn hôi, cũng chẳng ngọt gì. Uống vào khỏi họng muốn nôn ra, nhưng chàng cố nuốt, đoạn cười mà rằng:

- Ngọt lắm... Thơm lắm!

Nàng cười, vục thêm nước vào tay đưa lên:

- Uống ngụm nữa cho đã đời...!

Chàng vừa cười, vừa uống thêm một ngụm nữa:

- Thực ra thì...

Nàng hỏi:

- Thì sao?... Nói mau!

Chàng vội nuốt, vừa sặc, vừa nói:

- Thì... thì... nước chẳng thơm ngon gì... Hoạ chăng chỉ có... bàn tay ấy thơm... mà thôi!

Một cái “cốc” bằng trời giáng xuống đầu chàng, nàng lườm và nói:

- Nước hôi thế mà cũng... uống! Có độc đấy...!

Hai người ôn tồn quấn quýt một hồi. Chợt nhớ ra mình đương ở nhà giam, chàng hỏi:

- Tú Linh à! Có thật nơi đây không còn lối nào khác để ra chăng?

Nàng chớp chớp mắt nói:

- Không còn lối nào khác! Anh có oán em không?

Chàng thở dài:

- Tới nước này, nói chi đến oán hận! Chà! Chí lớn chưa thành, thân chết tốt. Bước cùng nghĩ lại xót xa lòng!

Điền Tú Linh nghe nói, bỗng oà lên khóc:

- Trước kia em căm hận, chỉ muốn giết anh đi! Nhưng nghĩ lại, chỉ muốn cả hai cùng chết! Ai ngờ... anh... anh đã đổi... đổi ý... Biết vậy thà...

Nàng gục đầu vào ngực chàng:

-... Thà một mình em chết... chớ không nỡ hại... hại anh.

Chàng sẽ vuốt mái tóc nàng, sẽ thở dài:

- Té ra yêu với giận chỉ là một lý...

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Thôi khóc mà chi! Nước mắt người đẹp... anh không chịu nổi...!

Tuy đeo cái tên gọi là một góa phụ, kỳ thực thì Điền Tú Linh với Nam Cung Thọ chưa hề sống với nhau là vợ chồng. Thế mà Nhâm Vô Tâm với Điền Tú Linh bữa nay là lần đầu tiên trong đời được thưởng thức cái hương vị ái tình.

Nàng bỗng gạt làn tóc mây, ngẩng mặt lên hỏi:

- A! Anh nói đi! Nếu như vạn nhất, chúng ta ra khỏi nhà giam này, thì anh còn yêu em nữa chăng?

Chàng cười trả lời:

- Anh không phải là kẻ giả dối! Trước kia anh có điều không tốt đối với em, nhưng chưa hề lừa dối em!

Nàng nguẩy vai, nói:

- Em chỉ hỏi anh có yêu hay không?

Chàng xác định:

- Đã yêu rồi thì sống chết không đổi!

Điền Tú Linh hỏi:

- Anh có thể... có thể lấy em làm vợ chăng?

Chàng ấp úng nói:

- Về lễ giáo thì... không thể được!

- Không có gì là trái với lễ giáo cả! Ngay từ nhỏ Nam Cung Thọ coi em như cừu thù. Em chưa từng lấy ai! Người ta chụp lên đầu lên cổ em cái danh nghĩa là quả phụ!

Chàng cười một cách đau khổ rồi tiếp:

- Em nói phải lắm! Chỉ đáng tiếc là chúng ta không ra khỏi đây nữa thì muôn việc đều... uổng cả!

Nàng oà lên khóc:

- Em chỉ hỏi anh "có lấy em không?" Thế thôi!

Chàng vội gật đầu, lau nước mắt cho nàng và nói:

- Nhất định lấy! Ra khỏi đây, nếu xong được mọi việc, chúng ta sẽ đưa nhau đi sống ở một nơi hẻo lánh, luôn cả việc võ nghệ cũng không bàn nhắc đến nữa.

Mắt sáng lên như điện, nàng nở một nụ cười sung sướng, vội nắm tay chàng lôi kéo đi mà rằng:

- Chúng ta hãy mau dò xét xem, còn lối nào ra thoát chăng?

Hai người đi tới chỗ cổng sắt, chàng dồn nội lực vào đôi cánh tay, lay đẩy khối sắt nặng hàng mấy vạn cân. Khối sắt đứng ỳ ra không nhúc nhích.

- Để em thử coi phía ao nước xem!

Nói rồi nàng chạy tới bên ao, vén đôi ống tay áo lên, thò tay xuống mò khoắng. Nhâm Vô Tâm thì lần theo vách đá, đưa tay lên gõ, lắng tai nghe xem có chỗ nào rỗng bên trong không.

Một hồi lâu, hai người bỗng ngừng tay, bốn con mắt nhìn nhau thất vọng... Điền Tú Linh bỗng khóc oà lên, nhào vào lòng chàng, nức nở mà rằng:

- Em muốn sống! Không thể để anh chết được!

Chàng mỉm cười, nói với giọng thản nhiên:

- Yêu thì muốn cho sống! Ghét thì muốn cho chết! Thiên hạ sự đâu có thể muốn sao được vậy!

Thôi! Chớ khóc! Hãy bình tĩnh nghe đây! Nhà ngục này do ai xây cất?

Nàng trả lời:

- Không rõ! Chỉ biết rằng nó ăn ngầm vào lòng núi. Trừ lối cổng sắt có đường hầm thì không còn lối nào khác.

Chàng vừa nói vừa đưa tay vuốt má nàng:

- Ăn ngầm trong núi? Thế có nghĩa là với sức đôi ta không thể nào phá ra nổi! Nếu như chính Nam Cung Lão phu nhân mà muốn cứu em ra thì phải mất bao nhiêu thời giờ mới khai thông được con đường hầm ra.

- Đường hầm khá dài, nay đổ sập cả rồi. Nếu muốn khai quật lên để có lối vào, thì phải nhiều người và lâu chừng mười bữa nửa tháng. Trong khi đó thì chúng ta chết khô cả rồi... còn gì!

Ngưng một vài giây, nàng lắc đầu nói tiếp:

- Em đã uống thuốc độc của Lão phu nhân rồi! Nếu bà ấy lại biết rằng chúng ta đã hoà hợp với nhau, tất nhiên là giết ngay em đi... Còn nói chi đến bà ấy sẽ cứu em ra khỏi đây!

Chàng mỉm cười nói:

- Toà nhà đá này kiến trúc khá kỳ! Có độc một lối vô, mà cửa lại gài đóng từ phía trong. Phải chăng chủ nhân định dùng để... tự sát?

Nàng nói:

- Đúng thế! Lão phu nhân từng nói rằng Nam Cung thế gia gây nên nhiều kẻ thù oán quá. Nếu một khi thất bại thì chỉ còn một đường cùng là rút lui vào đây. Nhờ ở lối kiến trúc với máy móc bí mật, có thể chơi một đòn cuối cùng là làm sập đổ cả xuống cho cả hai bên cùng chết!

Chàng phá lên cười:

- Ha... ha! Em chưa được bà ấy cho phép dùng nơi đây và việc tự sát với giết anh. Vậy mà dám tự tiện dùng trước ư? Đến lượt bà ấy cần tự sát cùng với kẻ thù thì sao? Hết chỗ... rồi! Ha ha... ha!

Điền Tú Linh khóc tru tréo lên:

- Tới bước đường cùng... hết sống... mà anh còn vui cười gì!

Chàng cười sằng sặc:

- Ha ha! Người ta nói “Chết dưới bông hoa đẹp thì cũng sướng một kiếp”! Anh nay có chết cũng đáng đời!

Hào tình, hùng khí, coi chết như không, bồng bột lên trong chốc lát. Chợt nghĩ đến mẹ già không rõ bị nguy hiểm ra sao? Nếu biết rằng chàng chết ở đây, thì mẹ chàng đau khổ!

Nghĩ vậy, chàng trở lại buồn thảm. Hai người lặng lẽ nhìn nhau qua lằn nước mắt... Chừng một giờ sau, hai người mỏi mệt, cùng lăn ra ngủ... Lại nửa giờ... một giờ... Bỗng nhiên bức vách đá từ từ hé. Một bà già, vẻ mặt từ ái, mình khoác áo lông đen hiện ra. Nhâm Vô Tâm mừng quá, vội chạy lại, rú lên:

- Mẹ!

Mẹ chàng sẽ đặt tay lên môi ra hiệu bảo lặng im, và nắm lấy tay chàng kéo đi. Chàng cuống lên, nói:

- Còn Tú Linh cô nương? Con phải...

Chàng vừa há miệng định kêu gọi Tú Linh dậy thì mẹ chàng đẩy mạnh một cái. Chàng chỉ kịp quay đầu lại nhìn, thì cửa ngầm trên vách đá đã đóng ập lại, tai chỉ nghe tiếng mẹ chàng nói:

- Nó là một quả phụ của Nam Cung thế gia! Ta phải tránh xa thì hơn!

Đường hầm tối như đêm. Mẹ chàng lôi kéo chàng đi, quanh co khúc chiết, qua bao nhiêu ngả bí mật. Một hồi lâu như bay trên mây khói, chợt có ánh sáng trước mặt. Chàng nhận ra đã qua hết đường hầm rồi. Tai nghe tiếng người xôn xao, rồi tiếng hoan hô, tiếng gọi “Nhâm Vô Tâm... Nhâm tướng công...” dậy lên như sóng...

... Trên một bãi rộng, người đứng chen nhau đông như kiến. Đưa mắt một cái, chàng nhận ra ngay một số những nhân vật võ lâm chính yếu: Ma Cà Pháp Vương, Tam Lão trong Cái Bang, Đường lão thái, Huyền Chân đạo trưởng xuất lãnh toàn thể phái Vũ Đương. Ngoài ra lại có Tứ Hổ trong phái Trường Bạch, Phá Vân Thất Tiên vùng Quan Đông, Thiếu Lâm, Nga Mi, Côn Lôn, Thanh Thành v.v... đủ mặt chín môn phái lớn của võ lâm.

Về phía bên Nam Cung thế gia có Trình Ngọc Ngạc phu nhân, Nhị phu nhân, và Tam phu nhân Thường Tố Ngọc, ba mươi sáu vị trong hàng Thiên Cang, bảy mươi hai vị trong hàng Địa Sát. Tất cả ăn vận áo bào dài sắc đen, đầu và mặt đều trùm tấm the mỏng đen, đầy vẻ thần bí khủng bố.

Phía sau những hàng người đứng trên là một rừng người kể có hàng ngàn, hàng vạn đều là nhân vật võ lâm.

Tiếng hoan hô rầm cả hang núi, bỗng nhiên chấm dứt. Trong nháy mắt, rừng người dẹp ra,

nhường một lối đi cho mẹ con Nhâm Vô Tâm tiến lên. Rồi Huyền Chân đạo trưởng bước ra đón tiếp, cất lớn tiếng mà rằng:

- Xin mời Tướng công đăng đàn tuyên ngôn. Mọi người đương phẫn khích cực độ... cơ hồ...

Nhâm Vô Tâm gật đầu, thung dung bước lên một bước, cung kính cúi đầu chào mọi người, đoạn quay sang vòng tay thi lễ với Nam Cung Lão phu nhân, rồi lớn tiếng nói:

- Lão phu nhân! Tự mình tạo thành kiếp nạn giang hồ, làm khích động lòng công phẫn của giới võ lâm! Bữa nay giải quyết ra sao, đều do ở một lời của Lão phu nhân định đoạt!

Nam Cung phu nhân vênh mặt lên, lạnh lùng mà rằng:

- Ân với oán trong võ lâm, không giải quyết bằng lời nói được. Chỉ có một lối giải quyết là “mạnh thì sống, yếu phải chết...”

Ba chữ“yếu phải chết” vừa nói ra, lập tức tiếng la hét nổi lên như sấm. Có tiếng quát:

- Trình Ngọc Ngạc! Chớ nói càn. Thiếu Lâm ta quyết đạp tan sào huyệt của ngươi thành đất phẳng!

- Ngươi hãm hại Chưởng môn phái Nga Mi ta... thì phải...

Tiếng Diệu Vũ thét lên, lẫn với tiếng nhiều người la hét:

- Không cần lôi thôi nhiều lời! Đập chết mụ Nam Cung phu nhân đi đã!

Vụt cái, từ trong rừng người vọt ra một thiếu nữ tuyệt sắc, chỉ tay vào mặt Nam Cung phu nhân:

- Trình Ngọc Ngạc! Mau thả Trung Nguyên Tứ Quân Tử ra. Diệp Sương Y này quyết liều mạng với ngươi!

Dứt lời, trường kiếm vung lên chém xuống.

Trình Ngọc Ngạc quát lên, gậy tre đánh ra:

- Nhãi con! Muốn chết!

Cả một rừng người dao động. Thiên Cang, Địa Sát xông ra ứng chiến với chín môn phái võ lâm. Nhâm Vô Tâm vừa đánh gạt vừa la lên:

- Xin quý vị hãy ngừng tay! Còn phải nói chuyện nhiều!

Tiếng chàng lạc đi trong tiếng quần hào la hét lẫn với tiếng gươm, đao v.v... xung kích. Bỗng có một tiếng rú rùng rợn. Một chiếc đầu lâu có trùm mảnh the đen từ lưng chừng trời rớt xuống, máu

tươi đầy mặt chàng. Chàng giật mình, bỗng thấy nơi gáy mình bị Nhị phu nhân chộp đúng. Chàng thét lên một tiếng, đề khí vận công bế huyệt, đồng thời hai cánh tay văng trở lại... Chợt bên tai có tiếng Điền Tú Linh thất thanh gọi, chàng bừng mắt ra, ngơ ngác ngó quanh. Chỉ thấy Điền Tú Linh đương léo nhéo:

- Tâm kha! Mê hoảng chi... mà la hét dữ vậy! Làm em hết hồn...!

Chàng uể oải thở dài:

- Ôi! Một ác mộng! Đại huyết chiến...!

Chợt nhận ra hai má nàng đỏ cháy lên, hơi người nóng rực, chàng giật mình hỏi:

- Điền muội! Thấy trong người... ra sao? Chất độc... phát rồi chăng?

Đôi mắt say sưa, nàng nhìn vào tận mặt chàng, nở một nụ cười thắm thiết, sẽ nói vào tận tai:

- Em cũng vừa qua một giấc mộng...! Chúng ta ẩn cư ở một nơi... sơn thuỷ hữu tình... làm lễ tổ tiên...

Nói tới đây nàng đỏ mặt lên như gấc, im bặt mất.

Nhâm Vô Tâm mỉm cười, gật đầu hỏi:

- Sau đó... sao nữa? Nói nốt đi!

- Không nói nữa! Mắc cỡ quá!

Vừa nói vừa nhéo cho chàng một cái cháy thịt, nói lảng ra chuyện khác:

- A! Em thấy đói rồi! Đói quá!

Chợt nhớ ra rằng chính mình lừa chàng vào nơi tử địa này, hiện giờ kiếm đâu ra một miếng ăn đỡ lòng, chưa nói gì đến sự chết chóc, nguy hiểm sẽ tới. Nàng hối hận, thút thít khóc.

Nhâm Vô Tâm đưa tay áo lên chùi nước mắt nàng, sẽ nói:

- Khỏi lo! Có cái ăn rồi! Hì hì!

Nàng cuồng lên, ghì chặt lấy chàng:

- Thật à? Đâu?

Chàng phá lên cười, chỉ tay nói:

- Kìa! Trong đống quan tài kìa, làm gì mà chẳng tìm được vài cái xác... khô!

Lộn ruột, điên tiết, nàng nổi giận đấm thật sự:

- Đến nước này mà còn khôi hài... giễu cợt à? Hu... hu!

Nàng khóc rống lên.

Kỳ thực thì chàng chỉ cần trấn tĩnh trong chốc lát bằng cách vui cười để đầu óc sáng suốt, may ra có tìm thấy được gì khác hơn, để thoát khỏi nơi nhà tù chăng. Mặc nàng đánh đấm, cấu véo, trong khi chàng đưa mắt nhận xét thấy rằng đống quan tài bên vách tay mặt, chiếc đổ nghiêng, chiếc lật úp, nắp quan tài đều bật mở, hoặc rớt hẳn ra ngoài. Duy có một chiếc vẫn nguyên vẹn, nắp như đóng chặt.

- Tú Linh à! Chiếc quan tài nguyên vẹn. Hẳn là bên trong..?

Chàng giơ tay chỉ và hỏi:

- Tới coi xem!

Nàng vùng dậy, chạy tới, hai tay nâng nắp quan tài lên. Bỗng tái nhợt mặt, tay nàng cứng ra, nắp quan tài buông xuống đánh "ầm", miệng rú lên:

- Lão... lão...

Rồi chỉ kịp quay mình, chạy trở lại núp vào sau lưng chàng

Liền đó "phình" một tiếng, nắp quan tài bật lên, rớt xuống đánh "ầm". Một mụ già, tóc bạc, lưng hơi gù, sắc mặt nhợt nhạt, ăn vận đồ đen, tay chống gậy trúc, vụt đứng phắt lên. Trông vẻ mụ ốm yếu, duy đôi mắt sáng như điện, lạnh như băng đá, liếc đưa một cái. Nhâm Vô Tâm cảm thấy rùng mình rởn tóc gáy, tai chàng nghe rõ tiếng hàm răng Điền Tú Linh đập vào nhau. Trong khi mụ già chống đầu gậy nhảy ra ngoài quan tài xuống đất thì chàng kịp lấy lại bình tĩnh, nghĩ thầm rằng đằng nào cũng chết, tận lực chơi nhau một trận rồi chết chẳng là thống khoái hơn sao. Chàng vòng tay thi lễ, mỉm cười rồi đĩnh đạc cất tiếng:

- Lão phu nhân! Lâu không gặp! Người mạnh giỏi chứ?

Trình Ngọc Ngạc hỏi:

- Không dám! Lệnh đường đâu?

Chàng hỏi:

- Ủa! Té ra Lão phu nhân ở trong nhà này từ lâu?

Mụ trả lời:

- Lão thân tới đây trước, đã một ngày một đêm.

Nhâm Vô Tâm giật mình, sự thể giữa chàng với Tú Linh đều lọt vào trong tai mắt mụ. Chợt nghĩ ra một điều, chàng cười hỏi:

- Lão phu nhân hẳn là đã do một lối nào khác vào đây, ngoài lối cổng sắt?

Mụ lạnh lùng trả lời:

- Cố nhiên là vậy! Nhưng đối với ngươi thì phải coi như là chỉ có một, lối qua cổng sắt thôi!

Chàng vừa nói vừa quay lại ngó Điền Tú Linh:

- Tại hạ không coi sống chết là gì hết!

Nước mắt ràn rụa, cất giọng run cầm cập, Điền Tú Linh nói:

- Tôi... tôi có biết lối nào khác... khác đâu!

Mụ cười nhạt nói:

- Mi biết rõ ràng... Còn khéo vờ vĩnh chi!

Không cần che giấu e lệ gì nữa, nàng nắm tay chàng, nức nở nói:

- Tâm kha! Em thực không biết lối nào khác để ra thoát... Tổ... tổ bà cốt làm cho anh nổi giận... để anh sẽ ra tay giết... em!

Chàng mỉm cười:

- Em lùi hẳn ra một bên! Để anh dễ nói chuyện với Lão phu nhân...! Cấm em không được nói xen vào...!

Điền Tú Linh ngoan ngoãn “dạ” một tiếng, lùi ra một bên. Nam Cung phu nhân mặt nhợt ra, bỗng cười nhạt mà rằng:

- Nhâm Vô Tâm! Ngươi tự coi là tay nghĩa hiệp! Vậy mà lại tới đây quyến dụ một quả phụ! Ha ha! Không sợ thiên hạ phỉ nhổ cho??

Chàng đỏ mặt, giơ tay vẫy một cái và nói:

- Tại hạ kính trọng phu nhân là bậc võ lâm tiền bối nên không tiện dùng câu vô lễ đáp lại! Cục

diện bữa nay không thể yên lành kết liễu xong xuôi được. Chúng ta hãy đối thoại về mọi tình tiết ân oán giang hồ, sau đó xin dùng võ công quyết sống chết!

- Ngươi tin rằng võ nghệ của ngươi đối phó với ta được mấy hiệp?

- Dù chẳng đối phó được, cũng xin gắng gượng thừa phụng. Duy còn vài câu chuyện ngờ vực trong lòng, dù chết cũng không nhắm mắt.

Mụ nheo lông mày, hất hàm hỏi:

- Vấn đề gì? Nếu ngươi thành khẩn cầu xin, thì hoặc giả lão thân cũng thương tình giải thích cho.

Chàng cung kính vái dài một cái rồi nói:

- Lão phu nhân! Do nguyên nhân nào mà Người lại đem hết tâm trí ra, gây thành oán hận, thù địch với toàn thể võ lâm?

Mụ hơi giật mình. Tia mắt loáng lên rọi vào mắt chàng rồi cất tiếng:

- Mấy đời con cháu Nam Cung thế gia liên tiếp bị người ta giết hại. Chết không được minh bạch. Lão thân quyết tâm báo thù cho con cháu!

Nghe nói vậy, Điền Tú Linh sốt tiết lên, môi mấp máy định nói, chợt nghĩ lại, bèn im bặt. Nguyên vì trước kia ở trong Tử Cốc, nàng từng có thấy Nam Cung Thọ. Trong cái tình trạng khủng bố, lại ở một gian nhà đá tối như mực như hồi xưa, nàng như sống trong mộng, nghĩ lại đầy ngờ vực. Vả lại nàng với Nam Cung Thọ từ nhỏ vốn coi nhau như thù nghịch, mà nay thì đã đem mối tình nồng nàng và là tình yêu đầu tiên trút cả vào cho Nhâm Vô Tâm, cho nên không muốn thừa nhận Nam Cung Thọ, một người chồng hão huyền ấy, hiện còn sống trên đời này. Nghĩ vậy nên nàng đành im lặng. Chợt nghe Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Lão phu nhân! Người có bao giờ ngờ cho một người hoặc một phái nào trong làng võ lâm, có ý mưu hại Nam Cung thế gia qua mấy đời rồi chăng?

Mụ trả lời gọn lỏn:

- Lão thấy rằng tất cả các môn phái đều khả nghi hết!

Thấy chàng ngớ ra, có vẻ không phục, mụ bèn giải thích:

- Có gì lạ! Danh vọng cao, lắm người thù ghét! Năm chữ “Võ Lâm Đệ Nhứt Gia”, ai qua cổng cũng phải xuống ngựa, cởi bỏ khí giới, lại thêm ba vật báu của Nam Cung thế gia, đó là nguyên do khiến cho thiên hạ thù ghét, thèm muốn!

Dù chỉ là lời ức đoán, vô bằng cớ, nhưng dễ gì lúc này có thể đả kích, cãi cọ với mụ được. Một phút lặng lẽ, chàng đưa mắt nhìn quanh, nghĩ thầm: “Nơi đây có cửa lối bí mật, đến Tú Linh cũng không hay biết, đủ thấy bên trong còn nhiều tình tiết bí ẩn nên mụ mới kiến trúc như vậy”. Chợt ý nghĩ chuyển sang một hướng khác, chàng cao giọng hỏi:

- Xin hỏi Lão phu nhân việc này: Cháu của phu nhân là Nam Cung Nghị vẫn còn sống. Phu nhân từng hỏi ông ta xem ai đã mưu hại ông ta chưa?

Mụ trả lời:

- Lão được tin rằng cháu lão gần đây có xuất hiện ở Trạm Truyền Thanh. Vì nó chưa trở về đây nên chưa hỏi được xem ai đã mưu hại nó.

Chàng gằn giọng nói từng tiếng:

- Lão phu nhân hẳn cũng thừa biết vì sao cháu của Người chưa muốn trở về!

Liếc mắt thấy trên mặt mụ hơi thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, lập tức những ngờ vực của chàng từ bao nhiêu tháng qua hầu như được giải đáp, chàng bèn cười nhạt, nói tiếp:

- Theo như tại hạ xét thì luôn cả cháu dâu của Lão phu nhân, tức là Tứ phu nhân từ nay cũng không quay trở về đây nữa!

Nghe tới đây, mụ rùng mình, mặt nổi gân lên, năm ngón tay mặt vươn ra chộp một cái. Điền Tú Linh chỉ kịp rú lên một tiếng “Tâm kha!” trong khi Nhâm Vô Tâm đã vọt mình lùi lại sau, và quát lên:

- Phu nhân bị xúc động như vậy, phải chăng vì giác ngộ ra rằng đã làm nhiều việc trái lương tâm?

Mụ định xông tới chộp cái nữa, chợt ngừng lại, trầm giọng mà rằng:

- Ngươi căn cứ vào đâu mà đoán rằng vợ chồng nó không trở về đây nữa?

Chàng lớn tiếng nói:

- Nam Cung Nghị từng xuất hiện hoạt động từ lâu rồi. Duy Lão phu nhân không biết đó thôi! Tứ phu nhân với Nam Cung Nghị rất thương yêu nhau. Nay vợ chồng được tái ngộ thì còn về đây làm chi... để rồi... lại bị...

Mụ gân cổ lên nói:

- A! Lấy gà thì theo gà! Lấy chó tất là theo chó! Có gì là lạ? Nam Cung Nghị đã nói gì với ngươi, cứ nói thật cả ra. Chớ tìm cách hỏi vặn, đấu trí với ta.

- Nam Cung Nghị là bậc hào hiệp. Vô luận là thế nào, ông ta không nói rõ việc tư riêng bí ẩn của Lão phu nhân ra đâu!

Mụ cười nhạt:

- Nói cái gì? Nó dám nói ư?

Chàng phì cười:

- Không dám nói ra! Hà hà! Nhưng... dám đối đầu lại với Lão phu nhân!

Mụ thản nhiên nói:

- Con cháu bất hiếu. Đó là điều chẳng may cho gia đình. Nhưng có quan hệ gì đến ai đâu... mà...

Chàng nghiêm mặt nói:

- Lão phu nhân! Căn cứ vào một việc ấy, tại hạ tìm ra ba điểm kết luận...

Ngừng một giây, thấy mụ rùng mình, hất hàm giục nói, chàng liền tiếp:

- Điểm thứ nhất, theo tại hạ nhận xét, thì mấy đời con cháu Nam Cung thế gia đều chẳng phải là máu mủ của Lão phu nhân!

Mụ rùng mình, chọc mạnh đầu gậy xuống đất, quát lên hỏi:

- Điểm thứ nhì?

Chàng chỉ tay vào mặt mụ:

- Mấy đời con cháu của Nam Cung thế gia... chẳng phải do ai giết... Mà chính là do Lão phu nhân giết.

Mụ giận đỏ ngầu mắt. Điền Tú Linh rú lên. Mụ chỉ tay vào mặt chàng, hét lớn:

- Còn điểm thứ ba... Nói mau... rồi chết!

Chàng dồn nội lực ra hai tay, thận trọng đề phòng, đoạn ung dung nói:

- Điểm này giản dị lắm! Lão phu nhân tạo thành cuộc tàn sát, gây thù địch với toàn thể võ lâm, chẳng phải vì con cháu mà báo thù đâu. Đó là sự dụng ý... Và dụng ý ấy để làm gì...? Hà hà... Xin Lão phu nhân giải thích cho...!

Chỉ thương hại Điền Tú Linh, chứng kiến cuộc đối thoại giữa hai người. Nàng là tay thông minh,

nghe tới đâu hiểu ngay tới đó. Khỏi phải tả sự kinh dị của nàng lúc đó tới bậc nào. Nàng trố mắt há hốc miệng ra trong khi Nam Cung phu nhân giận dữ đến dựng đứng cả tóc mai lên. Bỗng mụ ngửa mặt lên trần, phát ra một chuỗi cười như điên cuồng, âm ba chấn động như muốn rung chuyển cả toà nhà đá.

Điền Tú Linh cuống lên, chạy tới sau lưng chàng và giục:

- Tâm kha! Chúng ta chạy... chạy mau!

Chàng vừa nói vừa cười:

- Chúng ta không biết lối. Vả lại, nếu Lão phu nhân không chịu... thì ta cũng hết nghề chạy!

Bỗng nghe mụ trầm giọng, cười gằn mà rằng:

- Lão thành thật phục ngươi là thông minh, tài trí. Ngươi hãy nói cho thực! Bằng cách nào ngươi có được ba điểm kết luận ấy?

- Hỏi như vậy tức là Lão phu nhân thừa nhận ba điểm ấy?

Thâm tâm mụ nghĩ rằng chỉ lát nữa, Nhâm Vô Tâm chết là đem theo hết bí mật đi. Mụ cần biết rõ hơn về manh mối sự hiểu biết của chàng, trước khi chàng chết. Nghĩ vậy, mụ gật đầu:

- Lão hoàn toàn thừa nhận đó!

Nhâm Vô Tâm cũng thừa biết ý mụ. Chàng đã coi sự chết như chơi nên càng bình thản, nói:

- Thoạt tiên, tại hạ cũng tin rằng con, cháu mấy đời liền của Nam Cung thế gia bị người ngoài giết hại. Duy chỉ có cách tóm cổ được bọn chủ mưu, đem nộp cho Lão phu nhân thì mới tránh được cuộc tàn sát ghê gớm cho võ lâm. Nhưng... tìm kiếm, tra xét hoài mà không ra hung phạm. A! Nhưng rồi nghĩ kỹ lại, với tài năng, công phu võ nghệ của Lão phu nhân, dù có kẻ mưu hại cũng chỉ có thể hại được một đời con, hoặc một đời cháu của Lão phu nhân, làm gì có chuyện liên tiếp sát hại đời con, đời cháu, đời chắt của Lão phu nhân được!

Nam Cung phu nhân trắng nhợt cả mắt, trố ra nhìn chàng, đoạn lại cười phá lên mà rằng:

- Đúng thế! Đó là một chỗ sơ ý của ta khiến ngươi lần ra đầu mối. Mấy chục năm qua rồi, không ai nghĩ tới. Giờ ngươi tìm ra được...!

Nghe chàng và mụ nói tới đây, Điền Tú Linh sợ lạnh toát người, mắt hoa lên, té xỉu xuống. Chàng vội đỡ lấy, đem nàng đặt nằm trên một chiếc nắp quan tài, đoạn quay trở lại:

- Tại hạ chưa dám tin ngay ở lý luận ấy của tại hạ! Nhưng dần dần được biết rằng, liên tiếp hai đời

con cháu của Nam Cung thế gia đều bị sát hại ở trường hợp có việc phải đi xa, khi đi khỏi nhà, cô độc một thân, một mình. Đã vậy mà kế tiếp đời cháu, đời chắt cũng đều bị ám sát, hoặc mất tích, và cũng trong trường hợp ấy. Hành tung ấy, nếu là việc công, là công khai thì việc bị giết tất phải rung động cả giới võ lâm lên! Việc ra đi ấy nếu là việc tư, tất phải giữ bí mật, và mỗi lần, một phòng bị gắt hơn. Với thế lực của Nam Cung thế gia, thừa sức đề phòng, thừa sức giữ bí mật. Vậy tại sao người ngoài biết được để hạ sát như thế!

- A! Ngươi thông minh thật! Không ai theo kịp, khá quá! Hà hà... há há...

Mụ cười rũ rượi, rùng rợn như ma quái, bỗng tiến lên hai bước ngó vào mắt chàng hỏi:

- Ngươi nói hết chưa? Hí... hi hi... há há... hà hà...

Tự biết rằng không địch nổi mụ, chàng chỉ còn lối kéo dài thời gian ra được phút nào hay phút đó:

- Chưa hết!

Chàng cười nhạt, ung dung nói, trong khi kín đáo quần tụ nội lực vào hai tay.

- Cuối cùng, trên đường tới Tử Cốc, ngẫu nhiên gặp Nam Cung Nghị. Tại hạ đột nhiên thêm mối ngờ vực. Tại sao bậc tiền bối ấy lại lưu lạc ở ngoài, nỡ để Tổ mẫu, mẹ già thương tâm, vợ đẹp ở nhà phải đứt ruột...! Tới đây, tại hạ dám quyết đoán rằng thủ phạm giết hại Nam Cung thế gia chính là Lão phu nhân. Nhưng, con hổ, con rắn dù độc ác cũng không ăn thịt con bao giờ. Rút lại, chỉ còn một lẽ rằng tất cả những kẻ bị hại, bị mất tích, đều không phải là máu mủ của Lão phu nhân!

- Ngươi nói đúng lắm!

Tay mụ run run lên và nói tiếp:

- Khỏi nói thêm nữa!

Đôi lông mày lưỡi kiếm dựng đứng, mắt chàng quắc lên mà rằng:

- Lão phu nhân phải giải thích rõ ràng ra! Nếu không, Nhâm Vô Tâm này quyết không chịu đâu!

- Lão không tin rằng ngươi không chịu...

Vừa nói, mụ vừa đưa gậy lên như sắp đập xuống, bỗng nhiên đổi ý, lại chống gậy xuống, cười lên khanh khách mà rằng:

- Được lắm! Mối hận của lão ứ lại ở cuống họng, ở đầu trái tim như xương ngạnh mắc ngang cổ từ mấy chục năm qua! Giờ đây, thổ lộ ra hết, hoặc giả cũng dễ thở trong chốc lát chăng?

Chương 60: Tay Trắng San Bằng Sát Kiếp - Kiếm Quang Chặt Cụt Đầu Ma

Nam Cung lão phu nhân nghẹn ngào ngửa cổ trợn mắt, đưa tay lên vuốt ngực rồi thở phì một cái. Đúng là cái thở dài uất kết. Hơi thở tuy nhỏ nhưng rất dài, liên miên cơ hồ bất tuyệt, thê lương, rợn óc, tưởng có thể nát đá, rũ tầm…!

Giữa lúc ấy, Điền Tú Linh chợt tỉnh lại, vừa chạy đi vài bước bỗng cảm thấy rợn óc, vội lùi ngay trở lại. Chỉ nghe Nam Cung phu nhân trầm giọng nói:

- Nhâm Vô Tâm ạ! Hai vị kỳ nhân ở Tử Cốc ngươi biết là thế nào chăng? Thiết tưởng khỏi cần ta giải thích!

Nhâm Vô Tâm nhếch lông mày lên nói:

- Đó là hai vị ân sư của tại hạ.

Nam Cung phu nhân bĩu môi nói:

- Phì! Là ân sư của ngươi? Nói mà không biết thẹn.

Nhâm Vô Tâm đỏ mặt giải thích:

- Thái Ất Thượng Nhân truyền thụ võ công cho tại hạ, hai vị lão nhân lại là quyến thuộc tình duyên, thì tại hạ… phải là…

- Hai vị lão nhân đã không có danh nghĩa vợ chồng, cũng chưa hợp lực truyền thụ đệ tử, ngươi nhận quàng sao được? Nói thật cho ngươi rõ, Nam Cung Minh là học trò của Thái Ất Thượng Nhân, còn ta đây là học trò của Thiên Tâm Thần Lão.

Nhâm Vô Tâm kinh ngạc, nghĩ thầm rằng: “Thái Ất là đàn ông, Thiên Tâm là đàn bà, đó là hai kỳ nhân ở Tử Cốc! Nếu vậy thì chàng và vợ chồng Nam Cung là đồng môn và cũng là ngang hàng, mà đó là điều mà chàng chưa từng bao giờ nghe nói và không ngờ đến.”

Nam Cung phu nhân lạnh lùng kể tiếp:

- Bảy, tám chục năm xưa, hai vị kỳ nhân ấy là đôi tình nhân. Cả hai cùng tu luyện thượng thừa công phu nên không kết thành vợ chồng. Nhưng… nhưng hai đệ tử nam nữ của hai vị ấy đã kết thành một mối duyên… khắng khít…! Hai đệ tử ấy chính là Nam Cung Minh và Trình Ngọc Ngạc.

Nói đến đây mụ chép miệng thở dài rưng rưng nước mắt:

- Nào ngờ trời sinh biến động. Sau khi Nam Cung Minh đánh bại hết anh hùng thiên hạ, đoạt được cái danh dự "Thiên hạ đệ nhất gia" rồi thì có một đứa con gái xinh đẹp thọc… gậy…, phá tan hạnh phúc của gia đình Nam Cung.

Nhâm Vô Tâm cau mày vội hỏi:

- Người con gái ấy là ai?

Như không nghe thấy câu hỏi của Nhâm Vô Tâm, mụ cứ tiếp tục thuật với giọng đầy chua chát và gay gắt:

- Nó… nó là môn hạ của phái Tuyết Sơn mình vận đạo bào, sử dụng một ngọn phất trần sắc bạc, trên giang hồ gọi nó là Ngân Phất Tiên Tử…!

Nhâm Vô Tâm biến sắc mặt đi nói:

- A! Mấy chục năm trước đây, tất cả hơn sáu chục mạng của Đệ tứ đại phái Tuyết Sơn đột nhiên bị giết trong một đêm, đó là…

Mụ thở dài chép miệng:

- Đó là… đó là do ta hạ thủ. Đó là việc đã 72 năm qua. Úi chao! Tiếc là ta đã xếp đặt cẩn thận, một phen ra tay là đã tận diệt phái Tuyết Sơn, vậy mà lại sơ ý để sống sót một đứa nhỏ chưa đầy một tuổi, đến nỗi về sau gây nên câu chuyện quái gở mụ quả phụ Đệ Ngũ đệ đồng đường…

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm, mụ này tàn ác hết sức, nhân hỏi:

- Đứa nhỏ chưa đầy một tuổi đó là con ai?

Mụ nhếch mép cười nhạt:

- Nó là nghiệt chủng của Nam Cung Minh và Ngân Phất Tiên Tử đẻ ra. Lão quyết ý nhổ cỏ thì nhổ cả rễ. Không ngờ khi sắp ra tay thì Nam Cung Minh cướp giữ được đứa nhỏ rồi.

Chàng cười nhạt nói:

- Mụ giết đã hơn sáu mươi mạng rồi. Thiên Tâm Thần Lão dù không trách phạt, nhưng ân sư của ta quyết không dung thứ cho mụ.

Ký ức trở lại với chuyện xưa, mụ ấm ức nói:

- Đúng thế! Thái Ất Thượng Nhân đã quyết ý giết ta, nhưng sư phụ đều cho rằng lầm lỗi là do Nam Cung Minh phụ bạc ta mà gây nên. Ta có cái tội quá ghen, nhưng nếu vì thế mà giết ta thì phải giết Nam Cung Minh trước đã…!

Chàng vội hỏi:

- Lão phu nhân còn sống đến nay thì hắn là ân sư cũng chưa trừng trị Nam Cung Minh…?

Mụ giải thích:

- Đâu có yên đi một cách dễ dàng thế được! Thái Ất Thượng Nhân đời nào chịu giết Nam Cung Minh trước, nhưng cũng tống cổ hắn đi và cũng truyền rằng trừ phi hắn lấy được đầu ta thì mới được cho về núi…! Sự thật thì hắn có cần kíp phải trở về núi với thầy hắn đâu. Hắn chỉ muốn báo thù cho cái con đĩ đê tiện kia thôi, cho nên đã từng giao đấu với ta suốt một ngày một đêm bất phân thắng bại. Võ nghệ hắn có thể thắng được anh hùng thiên hạ chứ sao thắng nổi ta. Hai vị Thái Ất và Thiên Tâm thuở đó đương thời hăng hái và ganh khi. Thấy đồ đệ bất phân thắng bại, Thái Ất Thượng Nhân tức khí liền ra đi, bỏ sư phụ ta một mình ở lại Tử Cốc. Sư phụ ta cũng tranh khi, không chịu trừng phạt ta mà chỉ ân cần dặn ta muôn vàn không được giết hại đứa con nhỏ một tuổi đó. Từ đó hai vị lão nhân không hề gặp mặt nhau nữa…!

Chàng thở dài nói:

- A! Té ra chính vì phu nhân mà hai lão nhân gia đã đấu khí nhau đến nỗi không nhìn mặt nhau nữa.

Mụ thản nhiên nói:

- Không nhìn mặt nhau thì đã sao? Chẳng lẽ vì vậy mà giảm đi mấy tuổi thọ sao?

Chàng uể oải nói:

- Không thể thế được. Hai vị từng sống bên nhau cả trăm năm…rồi.

Rồi chàng đột nhiên hỏi sang câu khác:

- Tuyết Sơn đã bị giết đến thế, lẽ nào võ lâm chẳng ai là kẻ trượng nghĩa can thiệp sao?

Nam Cung phu nhân cười khanh khách lên mà rằng:

- Ta chưa lộ diện trên giang hồ nên không ai biết được mặt mũi cùng võ công ta ra sao? Ai có bằng chứng biết ta là thủ phạm của cuộc đồ tể đã qua? Tuyết Sơn phái lại ở tít ngoài biên thùy, không giao thiệp gì với các nhân sĩ Trung Nguyên. Còn Nam Cung Minh với con đĩ đê tiện kia chỉ là ngấm

ngầm hoạt động hết sức kín đáo bí mật. Hai thầy trò ta không đem câu chuyện tuyên bố ra ngoài thì ai dám ngờ gì ta. Vì thế mà ta không bị lộ tẩy…!

Chàng hỏi:

- Nam Cung sư huynh đời nào lại chịu yên bỏ qua?

Mụ chua xót giọng nói tiếp:

- Đời nào chịu bỏ qua! Từ đó trở đi hắn với ta ngoài mặt là đôi vợ chồng thân thiết, kỳ thật là hai kẻ thù không đội trời chung. Cả hai cùng ngấm ngầm luyện tập võ công. Và cứ sau một thời gian khổ luyện, Nam Cung Minh lại đem những ngón mới luyện được ra tận lực thi thố với ta. Ha ha! Và chính ta cũng không ngừng luyện tập tinh tiến cho nên không hề bị thua hắn lần nào. Rút cuộc, cho đến khi chết, hắn vẫn chưa được chút mãn nguyện…!

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Ủa! Nói vậy tức là Nam Cung huynh vì quá uất hận mà chết?

Mụ gật đầu nói:

- Lão ấy ngậm hờn mà chết! Chết rồi thì mọi cừu hận đều hết. Lão chết đi bỏ lại một mình ta cô đơn không chịu nổi.

Nhâm Vô Tâm nghĩ thầm rằng vì ghen tuông mà mụ giết sạch cả phái Tuyết Sơn đi. Xét nguồn gốc thì vì do sự quá yêu Nam Cung sư huynh, nhưng vì khéo quá hóa vụng khiến cho Nam Cung Minh tức khí mà chết. Lúc này, mụ đau khổ hết sức.

Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ đến việc Điền Tú Linh vì quá yêu mà thành thù hận, bất giác cảm khái, thở dài một tiếng.

Nam Cung phu nhân kể tiếp:

- Khi Nam Cung Minh đã chết, đứa con trai của Ngân Phất Tiên Tử đã lớn lấy tên là Nam Cung Vọng. Ta tuân lời sư phụ không có ý giết nó lại còn cưới vợ cho và coi nó như con ruột. Ai ngờ, khi nó biết rõ thân thế không phải là con ruột của ta và còn biết rằng ta là cừu nhân, lại biết rằng võ nghệ của ta lợi hại, nó đành ẩn nhẫn trong lòng, mà ngoài mặt càng tỏ vẻ hiếu thuận với ta…! Như thế cho tới ngày con nó ra đời, Nam Cung Vọng từng nói rằng không muốn cho con hắn tập võ nghệ mà chỉ mong sao con hắn hiếu thuận với tổ mẫu, vì thế mới đặt tên cho nó là “Hiếu” và ta cũng tin ở lòng thành thật ấy.

Đến đây mụ bỗng “hừ” lên một tiếng:

- Hừ! Một hôm, Nam Cung Vọng nói với ta muốn đem vợ con lên Bắc Nhạc để lễ bái cầu phước thọ cho ta. Nghĩ rằng đã nuôi dạy nó mấy mươi năm và nó cũng đã yên trí ta là mẹ ruột, vợ nó lại là học trò cưng của ta nên ta không nghi ngờ gì hết…!

Nhâm Vô Tâm hỏi:

- Mục đích là muốn thoát ly gia đình Nam Cung thế gia, muốn cao chạy xa bay?

Mụ lắc đầu nói:

- Hà chỉ giản dị như thế! Vợ chồng cha con nó đi khỏi nhà độ chừng nửa đường, bị trên mười tay cao cường, mặt bịt khăn đen đổ ra vây đánh. Đầy tớ bị giết sạch, vợ chồng nó bị thương nặng, đứa con nhỏ trên tay bị chưởng làm xung động cũng thoi thóp gần chết…

Nhâm Vô Tâm vội hỏi:

- Phải chăng bí mật xưa tiết lộ, có kẻ báo thù cho phái Tuyết Sơn?

Mụ lắc đầu nhăn mặt kể tiếp:

- Hừ! Lặng yên nghe ta nói! Ngươi xét đoán sao nổi! Hoàn toàn là một sự bố trí dàn cảnh, đến ta cũng mắc mưu. Con nó chưa được một tuổi, ngoắc ngoải gần chết, dù thuốc thánh cũng không cứu vãn được. Ta đành vận công đem chân khí truyền sang cho đứa bé… Như thế sau nửa ngày tiêu phí nội lực, thân ta hầu như ngọn đèn cạn dầu… lao đao… ngồi cũng không vững! Vậy mà tên hèn mạt ấy cũng không dám ra tay giết ta ngay. Chữa chạy cho con nó rồi, nguyên khí của ta đã kiệt sinh ra miệng khô, cổ ráo, ta phải dùng một thang thuốc đại bổ khí và vội vàng nốc nửa bình nước trà giải khát sinh tâm mà không ngờ rằng trong đó đã có thuốc độc. Tới lúc đó, tên hèn mạt bất thình lình rút ở bên mình ra một lưỡi đoản kiếm, nghiến răng lại đâm vào ngực ta.

Nói đến đây mụ phanh làn áo che ngực, lộ ra hai cái sẹo lớn, lắc đầu nói:

- Nếu như nó không quá tàn ác mà không thẳng tay lụi một nhát lút chuôi gươm thì khỏi sinh chuyện. Nó cố tình hành hạ ta bằng cách rạch một nhát gươm rồi kể ra một tội…! Giữa lúc nó rạch xong nhát gươm thứ hai và sắp kể thêm một tội nữa thì vợ hắn kịp chạy tới… Vợ nó được ta nuôi nấng từ nhỏ, lại là học trò trung thành của ta, thấy vậy vội tới can thiệp cản trở. Qua lại vài lời, hai đứa nổi nóng lên đánh lộn nhau. Thừa cơ hội ngàn năm một thuở ấy, ta dùng hết hơi còn lại cướp lối chạy ra, tới gian nhà bí mật, đóng ập ngay cửa sắt lại. Nó đuổi tới nơi ra sức phá cửa nhưng không phá nổi. Biết rằng khả năng của ta rất lợi hại, trong giây lát có thể trong giây lát vận công tạm kiềm hãm chất độc không cho phát ra và khôi phục công lực sẽ giết hắn dễ như trở bàn tay. Nam Cung Vọng lập tức vơ vét đánh cắp cuốn “Võ công bí cấp” cùng một số thuốc bí truyền rồi cuốn gói ra đi. Hà hà! Hắn có ngờ đâu ta đuổi theo kịp. Với một chưởng cách không, ta kết liễu tính mạng hắn và lấy lại các đồ bị

mất.

Nhâm Vô Tâm thở dài nói:

- Nhị phu nhân tuy là đồ đệ của lão phu nhân, nhưng lão phu nhân đã giết chồng của nàng đi, há chẳng…

Mụ lắc đầu nói:

- Chẳng sao cả! Chồng nó đã quyết tâm giết nó, vợ chồng thế là đã tuyệt tình nghĩa rồi. Ta giết đi há phải tàn ác…

Chàng vặn hỏi:

- Đứa nhỏ… sao? Lại còn Nam Cung Nghị, Nam Cung Thọ, lão phu nhân cũng mưu hại nốt?

Cất giọng chua xót, vẻ mặt thểu não, mụ nói:

- Ta với nàng dâu ta nuôi Nam Cung Hiếu, lấy vợ cho nó là Thường Tố Ngọc, những mong bao nhiêu oán thù từ bao nhiêu đời tới đó được tiêu tan. Ai ngờ…

Nói đến đây, mụ bỗng gay gắt giọng, quắc mắt lên:

- Mỗi lần có câu chuyện ra khỏi nhà, liền bị nguy hại không tìm ra…

Nhâm Vô Tâm nổi giận quát to:

- Bịp bợm! Nhân nghĩa giả! Ngoại trừ mụ là Trình Ngọc Ngạc ra, không ai hại con cháu Nam Cung thế gia cả…!

Nam Cung phu nhân gầm lên một tiếng, xô bộ vào đập một gậy. Nhâm Vô Tâm điên tiết tránh sang bên, hai tay cùng tống ra, dùng một ngọn “Đảo lộn âm dương” đánh lại. Chỉ nghe “soạt” một cái, tay trái mụ đã xé toang một ống tay áo của chàng và đồng thời hoàn đòn lại. Chàng giật mình, vọt người tới phía sau một cỗ quan tài, cười nhạt mà rằng:

- Trình Ngọc Ngạc! Ngươi nuôi đứa con để rồi lại giết nó, trồng sâu mối oan thù, vấy máu qua suốt năm đời. Nhâm mỗ biết rõ nguyên nhân rồi…!

Mụ trợn mắt hỏi:

- Nguyên nhân nào? Ở đâu?...

Cùng với hai tiếng “ở đâu” do mụ thốt ra thì Nhâm Vô Tâm đã vọt mình như mũi tên đến trước,

đoạn cười mà rằng:

- Thất ý trong tình trường đâm ra điên cuồng, giết người trả thù cho đã hận, và lấy đó làm thích khoái!

Biết trước rằng câu nói đó đánh trúng vào ruột gan mụ. Thừa lúc tinh thần mụ bị kích động choáng lên, chàng tập hợp công lực tập kích liền. Một đòn ấy của chàng phát ra hết sức mạnh như sấm sét, há dễ ai chống đỡ lại kịp. Trong không đầy một phần mười của cái chớp mắt, chỉ thấy đầu gậy của Nam Cung phu nhân bật lên, rồi như một màn sương tỏa ra bao kín lấy mụ. Nhâm Vô Tâm tận lực công phá cũng không tài nào vượt qua bức màn gậy của mụ. Đột nhiên, cùng với tiếng cười của mụ xé tan không khí, ba làn gậy liền cùng một lúc đánh ra kỳ ảo, lanh lẹ khiến chàng muốn ngộp thở, chỉ còn một lối là quăng mình nhảy ra xa, tới nấp sau một cái quan tài. Mụ nhếch mép cười gằn, nói:

- Vụ án đầy bí mật và máu này, từ trước đến giờ chỉ riêng một mình ta hiểu biết mà thôi. Nay lại thêm cả ngươi cũng biết nữa, vậy đó là điều đại bất hạnh cho ngươi. Ngươi đã hết hy vọng sống rồi…!

Nói tới đây, mụ chợt nhớ đến Điền Tú Linh hiện có mặt tại đây, hiện đã nghe hết bí mật của mụ. Mụ cười lên sằng sặc, vươn tay ra một cái, tay trái thộp cổ nàng từ góc tường lôi ra, tay mặt vung gậy lên nhằm đầu nàng bổ xuống. Điền Tú Linh sợ chết lặng người, nhắm mắt lại, tai phảng phất nghe tiếng chàng quát lớn:

- Hãy khoan!...

Mụ ngừng tay, cười lạnh lùng quay lại hỏi:

- Ngươi có ý van cầu ta chăng?

Nhâm Vô Tâm nói:

- Ta muốn hỏi mụ câu này, Thiên Tâm Thần Lão hiện còn sống, lẽ nào tha thứ, dung túng cho mụ càn rỡ giết người như thế…

Mụ vểnh mặt lên cười:

- Nếu không dung túng thì sư phụ đã trừng trị ta từ lâu rồi. Tới lúc này sư phụ ta không nói năng gì tức là Người không có ý quản thúc ta. Nghe chưa?

Từ khi ra đời đến giờ, Nhâm Vô Tâm chưa lần nào gặp trường hợp và đối thủ lợi hại như vậy. Không đủ sức chống lại, không biết đường nào trốn thoát. Chàng quẩn lên, chỉ còn một cách là dềnh dang kéo dài thời gian ra để giữ cho tính mạng chàng và Điền Tú Linh thêm chút nào hay chút ấy. Tuy nhiên, ngoài mặt vẫn phải giữ vẻ trấn tĩnh, chàng cười hỏi:

- Theo ý mụ có nghĩa là sư phụ mụ cố ý dung túng…

Mụ gân cổ lên nói:

- Chẳng những dung túng mà còn khuyến khích nữa là khác. Hà hà! Ngươi có thể tưởng tượng được rằng cho tới bây giờ, sư phụ ta mỗi khi luyện được thêm một ngón, một môn gì lạ, lập tức sai người tới bí mật truyền thụ thêm cho ta.

Nhâm Vô Tâm choáng cả người lên, tưởng chừng như gieo mình xuống vực sâu vạn trượng. Thấy mắt mụ tóe hung quang, sắp giáng xuống đầu Điền Tú Linh một đòn, chàng hoảng lên la lớn:

- Ta hiểu ý của Thiên Tâm Lão Nhân rồi.

Mụ ngừng tay quay lại hỏi:

- Ngươi hiểu… hiểu sao?

Chàng cố ý trì hoãn, thong dong từng lời từng tiếng:

- Như mụ đã thừa rõ. Ân sư ta với Thần Lão thoạt tiên là đôi bạn tình sống với nhau thành quyến thuộc thần tiên. Mụ giết hại cả môn phái Tuyết Sơn rồi lẽ ra ân sư ta tự tay đập chết mụ đi nhưng lại không làm thế và chỉ bức bách sư phụ mụ phải tự tay trừng phạt, đó là vì một lẽ khác.

Mụ ngạc nhiên hỏi:

- Vì một lẽ khác?… Vì sao?

Chàng cười và tiếp:

- Chẳng riêng vì một lẽ khác! Mà còn cố ý chỉ trích Thần Lão không biết dạy học trò. Thần Lão tức nhiên là nổi giận tức khí…!

Mụ bĩu môi hỏi:

- Tức khí thì sao?

Chàng nói:

- Vì tức khí mà tranh chấp, lâu ngày cũng êm đi. Ý niệm về phải trái lâu ngày sẽ tỏ rõ, tự nhiên là Thần Lão sẽ hối hận để rồi sẽ tự ý xử trí câu chuyện.

Mụ la to lên:

- À! Nhưng sư phụ ta chẳng xử trí gì hết!

Chàng ôn tồn nói:

- Có xử trí mà. Chỉ tại mụ ngu muội không nhìn ra những điểm khéo léo, cao siêu ở bên trong đó thôi.

Mụ giật giọng hỏi:

- Khéo léo, cao siêu ở chỗ nào?

- Binh pháp dạy rằng: “Muốn bắt, hãy thả. Muốn cướp lấy, hãy cho đi.” Mụ có hiểu cái lý ấy chăng?

Thấy mụ nhăn nhó lắc đầu, chàng nói tiếp:

- Thực ra Thiên Tâm Thần Mẫu đã hối hận và có ý tự tay mình giết Trình Ngọc Ngạc đi. Nhưng nếu như thế sẽ thành ra là chịu kém nước đối với ân sư ta sao? Do lẽ đó mới nảy ra cái kế “định bắt lấy thì trước khi đó hãy thả lỏng đã” thành thử chẳng những dung túng cho học trò làm ác, mà còn tiếp tục bí mật dạy thêm võ nghệ, chỉ dẫn đường lối nọ kia. Cốt ý là trêu tức, chọc cho ân sư ta nổi giận mà giết mụ đi. Ân sư ta giết mụ, tức là Thần Lão khỏi mang tiếng giết học trò, và đồng thời đã hơn nước ân sư ta ở điểm... tranh khi đó! Nghe chưa?

Nam Cung phu nhân hơi rùng mình, quát lên rằng:

- Nói nhảm...! Nói bậy...! Câm...!

Nhâm Vô Tâm cười nói tự nhiên, giải thích thêm:

- Mụ thử nghĩ xem! Với võ công của mụ, lại thêm 36 vị Thiên Cang và 72 vị Địa Sát nữa, thử hỏi trừ hai vị Thái Ất và Thiên Tâm tiền bối ra, còn ai làm gì nổi mụ nữa!

Vừa nói tới đây, bỗng có tiếng ai vang vang, không rõ từ đâu phát ra:

- Thằng nhãi con! Ngươi kể lỗi, trách nhiếc ta sao?

Nam Cung phu nhân và Nhâm Vô Tâm cùng tái mặt, ngơ ngác, ngó trước nhìn sau. Những vẻ gay go, hung hăng sát khí trên mặt hai người, trong nháy mắt đều biến đi sạch.

Nhâm Vô Tâm giật mình, đứng ngây ra, kế đó hai đầu gối bỗng gập lại, quỳ thụp xuống, chắp tay nói:

- Thần Lão tiền bối! Người... giáng... giáng lâm!

Toà nhà đá hầu như rung chuyển. Ba người bên trong cùng trống ngực nổi lên, mặt tái nhợt cả đi. Nam Cung phu nhân chạy lẹ tới góc tường. Chưa ai nhận ra mụ có động tác gì lạ, bỗng nước trong ao sôi réo lên, một phút sau rút đi hết, trông thấy đáy. Mụ chọc mạnh đầu gậy xuống, tiếng răng bánh xe rít lên, khối đá ở dưới di động sang bên, hiện ra một cửa hang tròn, sâu thăm thẳm, lặng như tờ. Nam Cung phu nhân lưỡng lự một phút, bỗng quỳ thụp đầu gối xuống, hai tay chắp lại, cất giọng run run nói:

- Đệ tử Ngọc Ngạc cung nghênh ân sư giáng lâm!

Lại một phút yên lặng, hãi hùng! Đột nhiên từ cửa hang một người đàn bà ăn vận đồ trắng bước lên. Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên, nhận ra Đệ Tam phu nhân Thường Tố Ngọc.

Vẻ mặt thểu não, đầy đau khổ, thất vọng, oán hận, Thường Tố Ngọc uể oải bước chân, tiến ra. Tia mắt mụ đầy hờn uất như tránh không muốn nhìn Tổ bà Nam Cung phu nhân đương khép nép quỳ ở bên bờ ao. Theo sau là một bà già mình khoác áo lông đen. Vừa ra khỏi cửa hang, bà già đưa bàn tay nõn nà như ngọc ra, kéo Nhâm Vô Tâm đứng lên. Chàng vừa mừng vừa hãi, sẽ reo lên:

- Mẹ! Còn... Thiên Tâm Thần... Lão... tiền bối đâu?

Bà già mỉm cười sẽ vuốt ve mái tóc chàng. Nam Cung phu nhân đợi lâu không thấy trong hang có gì khác nữa, bèn mọp người xuống lễ, cất giọng kêu vang:

- Sư phụ mở lòng thương... Đệ tử là Ngọc Ngạc....

Bỗng nghe bà già lạnh lùng nói:

- Thiên Tâm Thần Lão ở hang Tử Cốc, không có mặt đây. Mụ kêu ai là sư phụ?

- A!

Nam Cung phu nhân chợt tỉnh ra, quay lại nhìn, quát giật lên:

- Lan Cô... Ngươi...!

Lan Cô, tức là bà già vừa ở dưới hang lên, cười nhạt mà rằng:

- Đúng thế! Vừa rồi là tiếng ta nói từ dưới hang. Hồi nãy ý hẳn mụ đã nặng tai nên mới nghe lầm ra tiếng sư phụ của mụ....

Nhâm Vô Tâm và mụ Nam Cung phu nhân đều thất kinh hết hồn. Mụ Nam Cung phu nhân vừa thẹn vừa tức, mặt đỏ tía lên, mắt ngầu lửa.

Tố Thủ Lan Cô vừa đưa tay gạt, vừa quát lên:

- Tâm nhi! Né xa ra....

Nhâm Vô Tâm như máy lò xo bật tung người ra xa tới sáu, bảy thước, đồng thời đề khí, dồn sức ra hai tay, phòng bị. Giữa lúc đó, mụ Nam Cung phu nhân bỗng hú một tiếng, tay áo phất đi, người bốc lên cao, hàng trăm ngọn gậy trúc xé gió, ào ào táp xuống đầu Lan Cô, khí thế hung hãn như sét nổ, sấm rền, vang động rung chuyển cả toà nhà đá. Võ nghệ siêu quần như Vô Tâm, Tố Ngọc, Tú Linh dù đã vận công phòng bị, mà cũng bị sức ép dồn không khí làm cho choáng váng, ngộp thở.

Dưới cái tình thế kinh hoàng cấp bách ấy, chỉ thấy Lan Cô sẽ "hừ" một tiếng. Tố Thủ tức là bàn tay nuột nà đẹp nõn như ngọc phất lên toàn thân quay tròn, tà áo bằng lông tung bay, vù một cái như một màn khói đen nhằm thẳng đầu mụ Nam Cung phu nhân chụp xuống. Điền Tú Linh bưng miệng, rú lên một tiếng. Trong con mắt một tay võ nghệ cao cường như nàng, nhận ra rằng màn khói đen ấy có sức mạnh như cả ngọn Thái Sơn rớt xuống... mà bất cứ vật gì ở dưới cũng tức thời biến ra chất bụi phấn, chất tương bùn với nước... Quả nhiên mụ Nam Cung phu nhân theo đó, thân mình lộn đi, rớt xuống đất, nhưng đồng thời ngọn gậy trúc của mụ khoa tít lên một vòng, gạt hẳn làn khói đen sang một bên... Mọi người định thần nhìn lại, thấy Tố Thủ Lan Cô và mụ Nam Cung phu nhân đã đứng cách xa nhau gần một trượng, bốn con mắt đương toé hào quang ra như lửa rọi thẳng vào nhau.

Nhâm Vô Tâm toát mồ hôi ra. Mọi người đều kinh hoàng, không hiểu bằng cách nào mụ Nam Cung phu nhân hóa giải được ngọn "Thái Sơn áp đỉnh" của Lan Cô, đồng thời cũng không nhận ra Lan Cô đã vận dụng cách gì thoát khỏi lằn gậy như sấm sét điên cuồng của mụ Nam Cung phu nhân.

Một hai phút lặng lẽ, đầy hãi hùng, sát khí...! Nam Cung phu nhân bỗng "khịt khịt" mũi, nhếch mép, trầm giọng, hỏi:

- Lan Cô! Ngươi tự tin rằng thắng nổi ta sao?

Lan Cô lạnh lùng trả lời:

- Cả hai cùng chết! Cái đó ta đã cầm chắc. Như vậy không thành vấn đề.

Mụ Nam Cung phu nhân "hừ" một tiếng, mặt đầy sát khí, quay lại nhìn Thường Tố Ngọc:

- Mày dẫn nó qua lối đường bí mật vào đây?

Tố Ngọc thản nhiên nói:

- Đó là mẹ chồng cháu dẫn tới đây! Cháu tuy được tin cậy nhưng từ trước vẫn không biết nhà lao này lại có lối bí mật ấy!

Mụ Nam Cung phu nhân hỏi:

- Mẹ chồng mày đâu? Sao không tới gặp mặt ta?

Tố Ngọc nói:

- Mẹ chồng cháu xuất lãnh bọn Thiên Cang Địa Sát, canh giữ lối đường hầm, phòng xa có kẻ tẩu thoát chăng?

Mụ thét hỏi dồn:

- Ai? Phòng xa... ai tẩu thoát? Ai... ai... ai?

Tố Ngọc thủng thẳng nói:

- Cháu không biết! Tổ bà thừa hiểu rồi, còn hỏi làm chi!

Tố Thủ Lan Cô cất giọng lạnh lùng, nói:

- Trình Ngọc Ngạc! Tội ác mi quá nặng, quá rõ rồi cho nên mọi người đều phản bội mi! Mi nên tự động xử trí đi, chết đi để tạ lỗi với thiên hạ!

Mụ Nam Cung phu nhân mặt xám ngắt lại như thép lạnh, tay run run, thọc đầu gậy xuống vỉa ao, ngập sâu tới hai thước, đá vụn với lửa toé lên, Thường Tố Ngọc càng trấn tĩnh, thong dong nói:

- Mẹ chồng cháu và cháu cùng bị Lan Cô uy hiếp, bắt dẫn lối vào đây. Vừa rồi Tổ bà cùng Nhâm Vô Tâm đã nói những gì, mọi người đều nghe rõ cả!

Mụ Nam Cung phu nhân rít giọng nói:

- Nghe rõ cả thì làm cái thá... gì!

Thường Tố Ngọc ung dung giải bày:

- Cháu như người trong ác mộng tỉnh ra. Bao nhiêu ngờ vực từ mấy chục năm, giờ mới sáng tỏ.

Bao nhiêu gân xanh trên mặt mụ Nam Cung phu nhân đều nổi lên, “hự” một tiếng trong họng, mụ tiến lên hai bước, đầu gậy của mụ chĩa vào người Tố Ngọc:

Tố Thủ Lan Cô quát lên:

- Mụ chớ cậy mạnh! Có ta đây!

Nam Cung phu nhân tức ứa máu mép ra. Biết rằng thân pháp với thủ pháp của Lan Cô tuyệt vời thiên hạ, không dễ trị nổi, mụ đành cười mát và hỏi:

- Tố Ngọc à! Mi quyết tính bội phản ta... sao?

Tố Ngọc cứ điềm đạm nói:

- Cháu có thể là phản bội, cũng có thể là không phản bội. Nhưng mẹ chồng cháu thì nhất định là phản bội rồi! Còn cháu là phận nàng dâu, để giữ trọn đạo hiếu, nên chỉ biết theo lệnh mẹ chồng.

Nàng chép miệng thở dài:

- Trong trời đất, còn cừu hận nào lớn hơn thù giết cha! Khốn thực nhưng đã mấy ai thực là hiếu tử! Ngoài ra còn một mối thù khó quên được, ấy là thù giết con!

Mụ Nam Cung phu nhân rùng mình, rợn tóc gáy, nhưng vẫn giữ vẻ trấn tĩnh:

- Nam Cung Nghị chưa chết mà! Còn Nam Cung Thọ thì chưa ai thấy thi thể. Có lẽ là còn sống...

Mụ múa tay lên nói.

Thường Tố Ngọc vẫn đều đều và dịu giọng:

- Thằng Nghị là con tôi, chưa chết! Thằng Thọ là cháu tôi, tức là đã cách một đời, tôi không đứt ruột đẻ ra, cho nên dù Thọ có chết mà mối đau thương hoặc giả tôi còn chịu đựng nổi. Vì vậy mà tôi nói rằng tôi có thể hoặc phản bội, hoặc không phản bội. Nam Cung Hiếu là chồng tôi! Cái thù giết chồng, nếu như tôi đành tạm gác ra một bên, nhưng còn mẹ chồng tôi, đối với cái thù con đứt ruột đẻ ra mà bị giết thì sao... Cho nên mẹ chồng có phản bội, chỉ là lẽ dĩ nhiên.

Mụ Nam Cung phu nhân cười sằng sặc lên nói:

- Những việc ta làm thì mi rõ sao được! Nhưng mẹ chồng mi thì biết từ lâu rồi kia mà! Sao giờ mới...

Tố Ngọc nói:

- Mẹ chồng tôi dù có biết, cũng cố nén nhịn, vì không đủ sức phản kháng.

Mụ nghiến răng hỏi:

- Ha ha! Giờ đây mẹ chồng mi đủ sức rồi chăng?

- Cây ngọc quyết "nhiếp tâm" dùng để sai khiến bọn Thiên Cang và Địa Sát hiện ở trong tay mẹ chồng tôi, tức là mẹ chồng tôi có đủ sức chống đối lại với bất cứ ai.

Nghe nói tới đây, mụ Nam Cung phu nhân ngửa mặt lên trời cười rít lên như ngựa hý. Một hồi lâu,

như trút được phần nào căm hờn oán độc sang mọi người, mụ bỗng giơ tay ra lệnh cho Tố Ngọc và nói:

- Đi kiếm mẹ chồng mi, bảo mụ tới đây gặp ta, có câu chuyện muốn nói!

Tố Ngọc vừa lắc đầu vừa nói:

- Tổ bà với mẹ chồng tôi là tình thầy trò. Mẹ chồng tôi không thể tới đây vì không nỡ để mắt phải trông thấy cái cảnh Tổ bà thân tàn danh bại!

Mụ gay gắt nói:

- Mày quên rằng mày đã uống "Trấn hồn đan" rồi sao? Nếu ta định cho chúng bay chết thì dễ như trở bàn tay!

Thấy mụ so vai bĩu môi, Tố Ngọc cứ đều giọng nói tiếp:

- Chúng cháu nhớ lắm! Nhưng mẹ chồng cháu tin rằng Tổ bà không giết mẹ con cháu đâu! Mẹ chồng cháu bảo rằng Tổ bà tuổi gần một trăm rồi, trừ mẹ con cháu ra thì trong đời này ai cũng là kẻ thù, không ai thân thích cả. Nếu giết mẹ con cháu đi thì Tổ bà sẽ sống trơ trọi. Tổ bà sẽ cô độc linh đinh, thê lương tịch mịch trong cảnh già, như vậy thì Tổ bà dù có sống, kỳ thực thì thê thảm hơn là chết, cho nên không dám giết mẹ con cháu đâu!

Nghe tới đây, Nam Cung phu nhân cảm thấy đầu óc quay cuồng, chết lặng cả người! Mụ "hú" lên một tiếng, người lảo đảo chực té xiêu, vội chống gậy mới gượng giữ đứng được.

Tố Thủ với Vô Tâm sẽ đưa mắt cho nhau. Tới lúc này, hai người mới thấy rằng Tố Ngọc quả là một nhân vật lợi hại, mà mỗi lời bà là thủng thẳng, ôn tồn, nói ra là có tác dụng mãnh liệt hơn là phóng từng mũi tên bắn vào gan ruột mụ Nam Cung phu nhân. Một, hai phút lặng lẽ...

Mụ Nam Cung phu nhân bỗng nghẹn giọng nói:

- Tố Ngọc! Mau đi kiếm mẹ chồng mày tới! Phải biết rằng, chúng bay cố tình bức bách cho ta chết, thì ta càng quyết tâm muốn sống cô độc, dù phải có khổ với tuổi già, chớ không chịu chết trước bay đâu!

Tố Ngọc sẽ lắc đầu, ngọt ngào giọng:

- Mẹ chồng cháu bảo rằng bữa nay thể nào Tổ bà cũng phải vĩnh biệt cõi đời này.

Thấy mụ hất hàm hỏi, ra ý ngờ vực, Tố Ngọc lạnh lùng nói tiếp:

- Vì trước hết là Tổ bà không thắng nổi Lan Cô...

Mụ bĩu môi nói:

- Phi! Tụi bay biết sao được công phu của Lan Cô cao siêu tới bậc nào!

- So sánh về nội lực thì Tổ bà với Lan Cô ngang tay nhau! So về võ nghệ, Lan Cô tham bác rất rộng tới bậc “lửa lò biến thành xanh”, hơn Tổ bà một bậc. Nhưng Tổ bà lại luyện được một vài công phu tuyệt độc hơn Lan Cô. Tóm lại, nếu tận lực tranh đấu, thế tất là “cả hai cùng đưa nhau xuống âm phủ”!

Mụ ngẩn ngơ hỏi:

- Rồi sao? Thế nào nữa mày nói luôn đi?

Tố Ngọc nói như người giảng sách:

- Thánh Khổng dạy rằng:“Việc người còn chưa tường tận, sao dám bàn đến chuyện ma quỷ” . Hiện giờ, trước mắt sẽ ra sao, cháu chưa biết hết. Tạm nói rằng nếu hai người tận lực đấu nhau thì cả hai cùng xuống âm phủ. Sau đó, xuống âm phủ rồi, còn đấu nhau nữa chăng? Câu hỏi ấy ngay đến Tổ bà với Lan Cô cũng chẳng trả lời được! Giờ đây cháu nói ra, chỉ là nguỵ luận. Thánh Khổng mà nghe thấy, thì người sẽ mắng cho....!

Lan Cô, Vô Tâm cùng phì cười, đều phục Tố Ngọc là ăn nói mềm mỏng, lý luận sâu sắc. Tài tình nhất là Tố Ngọc cứ êm ả, dãi dằng, nói với giọng rí rỏm mà không hề nhếch mép cười!

Nam Cung phu nhân nhếch lông mày lên, nói:

- Thế à? Mày nói có lý! Nhưng bà mày đây chỉ cần chết sau chúng mày một chút!

Tố Ngọc trầm giọng lại:

- Hoặc giả thế! Nhưng mẹ chồng cháu nói hiện trong tay giữ hết then chốt máy móc của nhà giam “Mê hồn” rồi, nếu cần mẹ chồng cháu chỉ bấm nút một cái thì bất kể thiện ác, phải trái đều chết hết! Kể cả cháu cũng có trong số đó. Cháu nay đã ngoài năm chục tuổi rồi, có chết cũng chẳng non yểu!

Ngừng một vài giây, Tố Ngọc lại tiếp:

- Mẹ chồng cháu cũng nói rằng sẽ tự vẫn chết sau khi Tổ mẫu chầu trời, để báo đáp công ơn Tổ mẫu nuôi dạy. Còn như cháu, thực ra cũng mong sống thêm vài tuổi nữa, một là để trông nom cho thằng Nghị và con Phượng Trinh, ngoài ra cũng cố tìm kiếm xem thằng Thọ còn sống chăng! Nhưng nếu Tổ bà quyết ý giết cháu, thì cháu cũng vui lòng theo hầu sát bên Tổ bà ở chín suối...!

Mụ Nam Cung phu nhân cười khanh khách rồi nói:

- Như vậy là tụi bay đã có ý phản bội ta từ lâu, đã bàn kỹ lâu rồi!

Tố Ngọc nói:

- Thoạt tiên, cháu chỉ ngờ vực thôi! Lâu lâu mới rõ ra là con cháu Nam Cung thế gia đều do tay Tổ bà mưu hại! Nhưng bên trong còn nhiều điều nghiêm trọng khó hiểu mà thân nhau như mẹ chồng con dâu cũng chưa dám đem ra bàn, vì lỡ ra một ly chút là nguy hiểm đến tính mạng.

Ngừng một chút, Tố Ngọc lại nói thêm:

- Đêm qua, khi Tổ bà tiến vào trong nhà giam này, kế đó Điền Tú Linh tiến vào theo, rồi đến đường hầm trấn động sụp xuống. Cháu đoán rằng hắn còn có lối bí mật khác nữa thông tới đây. Giữa lúc đó Lan Cô vụt tới định bắt cháu để tra hỏi đường lối vào nhà giam. Xin thú thực lúc đó cháu thầm nghĩ rằng thằng Nghị đã xuất hiện ở Trạm Truyền Thanh rồi, Tổ bà định giết nó. Việc không thành, Tổ bà quyết thi hành kế khác để giết cho kỳ được. Nay muốn cứu thằng Nghị, trừ phi Tổ bà chết đi... là hết chuyện! Vì nghĩ thế cho nên cháu mặc tình để Lan Cô bắt cháu mà không chút phản kháng!

- Sau đó...?

Mụ nghẹn hơi chỉ hỏi được hai tiếng rồi im.

- Cháu cứ nghĩ rằng dù là tánh mạng cháu ở trong tay Lan Cô, nhưng mẹ chồng cháu cũng có thể hy sinh cả cháu đi mà không chịu chỉ dẫn cho Lan Cô biết lối bí mật vào đây. Thực không ngờ, mẹ chồng cháu, vì lo cứu lấy tánh mạng thằng Nghị, nên tức khắc chỉ đường dẫn lối... không chút do dự...

Mụ thở dài nói:

- A! Tụi bay đã coi chết như bỡn thì tài sức như ta cũng không cưỡng ép được...

Tố Ngọc thản nhiên nói:

- Chính thế! Nếu như Tổ bà không tin, không đành lòng, thì xin trước hết hãy giết cháu đi!

- Không sớm thì muộn... Vội chi!

Cùng với hai tiếng “vội chi” thoát ra chưa khỏi kẽ mép thì cây gậy trúc của mụ như đạn xé gió, loang loáng chụp phăng lên đầu Tố Thủ Lan Cô. Mụ như con sư tử điên, với cái lối “chuông trống bất thần khua lên đồng loạt” lăn xả tới liều mạnh chỉ tấn công, không phòng thủ, khiến Lan Cô lâm vào cái tình trạng “sấm rền tám phía, không kịp bưng tai”. Võ nghệ như Lan Cô khinh linh tuyệt thủ, đôi bàn tay trắng muốt biến hoá thần kỳ, thân mình như dã hạc, nhân vân phiêu hốt quái dị, vậy mà đã mất tiên cơ, trở tay không kịp cũng luôn luôn phải lùi bước.

Nhâm Vô Tâm hoảng lên, nghĩ bụng, tình thế này phải chơi cái lối “cậy đông uy hiếp”. Lập tức thét to một tiếng, xé bộ vào, phát ra một chưởng, uy lực kỳ cùng, đập vào ngang lưng mụ.

Lan Cô vội quát giật lên, đồng thời hai tay cũng phát chưởng ra như sấm sét:

- Tâm nhi! Tránh ra!

Kỳ thực là mụ Nam Cung phu nhân đã có dự toán. Mụ vờ vịt làm ra điên cuồn, đánh thục mạng, mà tai mụ rất linh dị. Thoáng bắt gió, biết là Nhâm Vô Tâm đã tập kích, và mụ chỉ cần có thế! “Vèo” một cái, lằn gậy quét ngang về phía sau, biến ra hàng mấy chục ngọn cây phản kích. Nhâm Vô Tâm tài nghệ siêu quần đến bậc nào cũng phải vọt mình nhảy ngang sang bên để thoát, trong khi bàn tay “Tố Thủ” đã dính tới áo mụ rồi, chỉ thấy mụ quay tròn mình đi, rồi nhoáng một cái như cái bóng lọt vào trong cửa hang tròn giữa ao.

Nhâm Vô Tâm giật mình, quát lên:

- Trốn đâu thoát!

Vừa quát vừa lao mình vào theo.

Nhưng Lan Cô còn lẹ gấp bội chàng. Như bóng theo hình cái nút, “Tố Thủ” phất lên, chưởng phong ập đánh vào lưng mụ.

Nam Cung phu nhân cười ré lên, đột nhiên quay lại, tay trái như điện chộp đúng lấy cổ tay Nhâm Vô Tâm, tay mặt kịp vứt bỏ gậy, đưa ra đánh chặn thế chưởng của Lan Cô. Chỉ nghe “bình” một tiếng. Tuy đã có chuẩn bị, nhưng vì mụ phân lực ra giữ tay Vô Tâm nên bị chưởng lực Lan Cô dồn đánh quá mạnh. Mụ lảo đảo lùi lại tới năm bước, thiếu chút nữa thì té xấp xuống, nhưng tay mụ vẫn xiết chặt lấy cổ tay Vô Tâm. Lan Cô tức quá, xô bộ vào, vung chưởng lên toan đánh, chợt nhận ra tay mụ vẫn nắm chặt cổ tay con mình và còn kéo chàng ra phía trước để “đỡ đạn” là khác. Mụ quát lên “ngừng tay!” Kỳ thực thì chẳng quát lên, Lan Cô cũng kịp thời ngừng tay lại rồi!

Nam Cung phu nhân đắc ý, vểnh mặt cười khanh khách:

- Công lực, võ nghệ giữa ta với ngươi, ngang nhau! Nhưng... nhưng ngươi có chịu nhận là mưu trí ngươi còn kém ta một nước?

Lan Cô ức quá, gắt lên:

- Ngươi muốn làm gì?

Mụ cười nanh ác, nói

- Cháu dâu ta nói thế mà đúng. Nỗi thống khổ không gì bằng mẹ thấy con bị người ta sắp quật chết! Thằng Nhâm Vô Tâm đây là bậc thiếu niên anh hùng, đến ta đây còn có lúc cảm thấy là thua kém nó. Nếu giờ bị ta quật chết, chắc cũng đáng tiếc....!

Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

- Ta khuyên mụ chớ uổng phí tâm cơ, xảo trá. Tình thế bữa nay, dù mẹ con ta có bỏ qua không trừng trị mụ, thì con dâu với cháu dâu mụ cũng không thể nào tha thứ cho mụ được! Sao bằng quyết đấu một trận rồi cùng chết...!

Mụ lạnh lùng nói:

- Trước khi ta chết thì ta cũng đập chết ngươi đã.

Điền Tú Linh lúc đó cũng vừa theo vào trong cửa động. Thấy vậy liền nức nở khóc:

- Tổ bà bà! Xin buông tha... chàng ra!

Mụ cười một cách nanh ác, hỏi:

- Mày! Muốn gì?

Điền Tú Linh ấp úng nói:

- Cháu có ý khẩn cầu cho... Tổ bà bà.

Mụ nhún vai nói:

- Tốt lắm! Mày thử khẩn cầu... coi!

Lập tức nàng thoăn thoắt chạy tới trước mặt Thường Tố Ngọc. Nhâm Vô Tâm khó chịu quá, vừa toan cất tiếng ngăn cản thì Tú Linh đã thụp quỳ xuống nói:

- Tổ bà...!

Mắt Tố Ngọc bỗng quắc lên, mặt đầy sát khí, giơ tay gạt đi mà rằng:

- Cầu xin ở ta vô ích! Kiếm Nhị phu nhân mà thỉnh cầu!

Lan Cô đột nhiên quát lên và cất bước đi:

- Để ta thân hành đi!

Nhâm Vô Tâm cười mà rằng:

- Nam Cung lão phu nhân mà thoát khỏi bữa nay thì quyết không tha thứ cho Nhị và Tam phu nhân. Nhị phu nhân đã phản bội thì mụ sẽ kết thúc đời Nhị phu nhân bằng một nhát đao.

Tố Thủ Lan Cô vừa nói vừa đưa tay chộp lấy cổ tay Tố Ngọc:

- Đúng thế!

Tố Ngọc hơi giật mình, nhưng trấn tĩnh liền và hỏi:

- Lan Cô! Định làm gì vậy?

Lan Cô nói:

- Đi cầu với Nhị phu nhân! Nếu người buông tha Trình Ngọc Ngạc ra thì Trình Ngọc Ngạc cũng buông tha con ta ra!

Thường Tố Ngọc lắc đầu:

- Nhâm Vô Tâm nói phải lắm! Chúng ta đừng si tưởng sống mà. Sao bằng tận lực quyết đấu một trận rồi chết cả cho sướng khoái!

Lan Cô lạnh lùng nói:

- Tình mẫu tử, ruột đứt lòng đau. Ta hãy tận lực ta đã.

Nói rồi cất bước đi liền, lôi cả Tố Ngọc đi theo. Tố Ngọc vội nói:

- Chớ hấp tấp! Vì một khi chúng ta tiến sâu vào đường ngầm này rồi mà mẹ chồng tôi bấm nút máy thì cả toà nhà đá phía sau sập xuống liền, đố ai sống sót!

Lan Cô giật mình đưa mắt nhìn Nam Cung phu nhân, thấy gân mặt mụ giật giật lên, mặt tái nhợt đi. Mụ cười gượng, nói:

- Có thể lắm! Có điều rằng, một đằng ta giết ngay thằng Tâm đây, thà ta cùng chết một nút với tụi bay còn hơn!

Lan Cô nghĩ thầm rằng “Mụ già này có vẻ run rồi! Tức là Tố Ngọc đã không nói dối... Nhưng....”

Chợt nghe mụ gọi:

- Lan Cô à! Lão đây dù chỉ còn một chút hơi thở thôi, thì cũng quyết không bó tay chịu chết một mình đâu! Có điều rằng thằng Tâm này còn trẻ trung mà chết thì đáng tiếc! Vậy ngươi hãy cố gắng kêu cầu cho hết đạo làm mẹ đi....!

Nhâm Vô Tâm bỗng dùng lối “truyền âm nhập mật” vo vo như tiếng muỗi bay, nói vào tai Lan Cô:

- Mẹ ơi! Mẹ hãy nhìn xa xét rộng hơn nữa! Mẹ cùng với Tố Ngọc hoả tốc ra khỏi đường ngầm ngay đi. Mặc Nhị phu nhân bấm nút cơ quan cho toà nhà sập xuống, con vui lòng cùng mụ Nam Cung vùi xác tại đây!

Thấy mẹ lắc đầu nhìn nơi cửa hang, có ý ngần ngại không biết tiến lui ra sao, chàng thở dài, bất giác nhớ đến một việc, bèn lại dùng “truyền âm nhập mật” hỏi:

- Mẹ ơi! Cha con tên huý là gì? Hiện còn sống chứ?

Lan Cô hơi rùng mình, liền đó cũng dùng lối “truyền âm” trả lời:

- Cha của con là Nhâm Thiên Hoa, vừa khi học thành nghệ hạ sơn thì gặp ta. Lúc đó trên giang hồ chưa ai biết tên tuổi cha con. Còn mẹ đây thì thành danh rất sớm, và hơn cha con đến mười lăm tuổi. Mẹ biết thuật “trụ nhan” cho nên nhan sắc lúc nào cũng như con gái đôi mươi. Sau cuộc kết hôn, đến năm sau thì sanh hạ ra con. Theo phép luyện tập “thượng thừa công phu” thì không nên có thai nghén. Cho nên sau khi sanh hạ con rồi, nguyên khí bị thất tán, mẹ chỉ còn thoi thóp thở.

Mụ Nam Cung phu nhân chợt hỏi:

- Mẹ con bàn bạc gì với nhau thế?

Nhâm Vô Tâm gắt lên:

- Bàn chuyện riêng! Mụ hỏi làm gì?

Lan Cô tiếp tục nói bằng lối truyền âm:

- Cha con là kẻ si tình. Thấy ta sắp chết, liền dùng phương pháp “khóa mạch tắt khí” phong toả các kinh mạch của ta lại, khiến ta liên miên như người ngủ, không tỉnh lại. Nhờ vậy mà giữ được chân khí khỏi tiêu tan, không chết mà nhan sắc cứ trẻ trung mãi. Khác một điều là kinh mạch một khi đã phong toả rồi, nếu như mở ra thì lập tức phải chết!

Nam Cung phu nhân không hiểu hai mẹ con nói gì với nhau, đợi lâu sốt ruột bèn hỏi:

- Nói gì mà nhiều vậy? Mẹ con vĩnh biệt nhau chăng?

Lan Cô lườm mụ một cái, cất to giọng nói với con:

- Tâm nhi à! Hồi mẹ còn trẻ, có một vài phen phạm vào sát giới. Trừ cái đó ra thì mẹ vốn là người thanh bạch!

Mụ Nam Cung phu nhân cười nhạt, nguýt dài một cái và tiếp:

- Ta đây cũng là hạng thanh bạch! Ngoài trừ việc gây nên sát kiếp!

Lan Cô cười nhạt, nói:

- Mụ là hạng nhơ nhớp, bẩn thỉu! Chết sớm đi cho rảnh!

Mụ gân cổ lên nói:

- Lão đây không con cái, trơ thân cụ, không phiền luỵ máu mủ gì hết. Chết sớm hay muộn cũng vậy.

Lan Cô "hừ" một tiếng, quay sang nói với Nhâm Vô Tâm:

- Cha con vì quá đau thương mà chết sớm. Di thể của Người! Chao ôi! Thôi, không nên nói ra, vì e kẻ thù sẽ tìm cách huỷ hoại thi thể của Người!

Mụ cười một cách nanh ác:

- Quả có thế! Thôi ta đi, đợi gì nữa!

Lan Cô giận dữ nói:

- Mụ đi trước đi!

Mụ cười nhạt, giơ tay:

- Ngươi đi lên trước đi!

Lan Cô không sao được, quay lại nhìn con rồi nắm tay Tố Ngọc, lôi đi. Nam Cung phu nhân cũng vội vã dẫn Nhâm Vô Tâm theo sau. Mụ không dám chậm trễ vì sợ toà nhà sập xuống. Điền Tú Linh thì đầm đìa nước mắt, đi sau cùng.

Đường hầm tối đen như mực, lạnh lẽo rợn người. Mọi người chân tuy bước lẹ mà vẫn lắng tai nghe ngóng, không rõ Nhị phu nhân ở đâu, chỉ sợ đường hầm sập thì chết hết.

Sự yên tĩnh tuyệt đối trong con đường hầm quanh co, như kéo dào cảm giác kinh hoàng, chết chóc của mọi người. Một hồi lâu, trước mặt thấy có ánh sáng ban ngày, biết rằng đã đi hết đường hầm, mọi người càng gấp bước chạy vội thoát ra ngoài. Như trút được phần nào kinh hãi, người nào người nấy thở phào, ngơ ngác nhìn.

oOo

Phía trước là một toà nội viện, mỗi bề rộng chừng năm mươi thước. Giữa khoảng nền cao, một bà già đầu tóc trắng như bạc, mặt xanh xao, nhưng không có một nét nhăn trên làn da, mình khoác áo bào đen, ngồi trên chiếc ghế bành bằng gỗ tử đàn. Bà già hơi cúi nhìn xuống, thành thử không ai thấy rõ tinh quang đôi mắt ra sao, duy chỉ nhận rõ đôi môi khép kín, xa trông như một nét chỉ đặt ngang dưới mũi, tiêu biểu cho một ý chí kiên quyết, can trường, cố chấp tuyệt đối.

Có bốn người đứng hầu sát bên. Phía tay mặt là Nhị phu nhân, đầu tóc bạc phơ. Phía tay trái là Nam Cung Nghị cụt một tay với một chân, rồi đến Tứ phu nhân Trần Phượng Trinh, đứng bên là một thanh niên tuấn tú, cỡ hai chục tuổi.

Trên bậc thềm phía ngoài, chia ra tả hữu hai bên, sắp hàng lố nhố hơn một trăm người, áo bào đen, đầu mặt trùm mảnh the đen. Đó là toàn số 36 vị Thiên Cang, 72 vị Địa Sát.

Thoáng thấy bóng dáng bà già ngồi trên ghế, Nhâm Vô Tâm đã nhận ra là ai rồi. Chàng giật mình! Một sức mạnh tự nhiên dồn lại, chàng giật phăng tay ra khỏi tay mụ Nam Cung phu nhân, rồi người như cái máy quỳ thụp ngay xuống rập đầu nói:

- Tâm nhi tham bái... Thần Lão tiền bối!

Tự nhiên Lan Cô cũng rời tay ra không giữ tay Thường Tố Ngọc. Tố Ngọc lúc đó cũng ước đoán hiểu bà già là ai rồi, lập tức hai đầu gối khép lại quỳ mọp người xuống.

Điền Tú Linh đi sau cùng, ra khỏi đường hầm thấy mấy người kia quỳ xuống thì cũng quỳ theo. Chợt ngó thấy chàng thiếu niên đứng bên cạnh Trần Phượng Trinh, nàng giật mình, buột miệng la lên:

- Thọ....!

Nghe tiếng Tú Linh la, Nhâm Vô Tâm ngạc nhiên quay lại ngó nàng. Bà già ngồi trên ghế giữa nội viện, tuy mắt vẫn như lim dim nhìn xuống, kỳ thực thì dù là một con muỗi bay ở xa ra, bà ấy cũng biết được đó là con muỗi đực hay muỗi cái. Chỉ nghe bà ta sẽ "hừ" một tiếng, Nhâm Vô Tâm giật bắn người, vội cúi đầu quay mặt đi không dám nhìn ngó Tú Linh nữa.

Bọn người vừa ra khỏi đường hầm đều lần lượt quỳ xuống trừ một mình Lan Cô. Mụ Nam Cung phu nhân vì quá kinh hãi và xúc động nên cứ đứng thộn ra, một vài phút sau mới thụp xuống rập đầu hành lễ.

Tới đây, bà già mới từ từ ngước mắt nhìn Lan Cô, rồi trầm giọng nói:

- Tiểu Ma nữ! Gan dạ trùm trời! Dám giả mạo tiếng nói của ta, để trộ nạt đồ đệ ta! Hừ!

Nhâm Vô Tâm biết tánh nết của mẹ vốn cao ngạo. Lo rằng một cử chỉ, một lời nói của mẹ có thể khiến bà già kia nổi giận chăng, chàng vội dùng lối truyền âm nhập mật mà rằng:

- Mẹ ơi! Bà ấy là Thiên Tâm Thần Lão! Tuổi ngoài một trăm rồi! Mẹ nên nhường nhịn một vài phân!

Trầm ngâm một chút, Lan Cô hơi khom mình rồi nói:

- Con tôi may mắn được Thần Lão thương. Tôi rất cảm kích.

Thiên Tâm Thần Lão lạnh lùng, nói:

- Vừa thoáng thấy con mụ là lửa giận của ta bốc lên rồi! Thương gì mà thương! Còn như mụ thì ma tánh đã xẹp, nhưng cường ngạo tánh vẫn còn! Đáng tức cười!

Lan Cô ung dung nói:

- Đó là tánh trời, khó đổi. Rất may là con tôi được làm đồ đệ Thái Ất Thượng Nhân! Còn phần tôi thì chưa từng thâu nhận ai làm đồ đệ, cho nên thâm tâm tôi cũng được an ủi phần nào vì chừa từng đem độc hại nơi mình truyền nhiễm sang cho ai....

Nói đến tánh trời khó đổi! Tỏ rõ Lan Cô không chịu nước lép với cả Thần Lão! Một mặt đưa Thái Ất Thượng Nhân ra để chặn họng Thiên Tâm, vì nếu như Nhâm Vô Tâm có làm điều gì lầm lỗi là do Thái Ất (chồng của Thiên Tâm) đã giáo dục, đào luyện thành. Nói rằng mình chưa nhận ai làm đồ đệ, chưa đem cái dở, cái độc hại ở mình truyền sang cho ai, tức là chê trách Thiên Tâm đã đào luyện nên một tay tàn ác như Nam Cung phu nhân để di hại cho mọi người.

Nhâm Vô Tâm tái mặt đi. Chỉ sợ câu nói của mẹ mình làm cho Thần Lão nổi hung, sinh ra chém giết thì khốn.

Chỉ thấy Thiên Tâm Thần Lão hơi cười, rồi nói:

- Học trò ta tuy có gây nên nhiều tội ác, nhưng dù sao cũng đã để cho mụ (giơ tay chỉ Lan Cô) vẫn sống gần hai chục năm qua rồi! Vả mẹ con mụ được tụ họp, hưởng phước đoàn viên. Mụ nên cảm kích học trò của ta mới phải!

Sợ mẹ mình lại nói ngang ngạnh điều gì ra, Nhâm Vô Tâm vội vã rập đầu nói chặn cả lời mẹ đi:

- Thần Lão tiền bối dạy chí lý! Thần Lão tiền bối dạy phải lắm! Cháu....

Chợt nghe “hừ” một tiếng, Thiên Tâm Thần Lão ra lệnh:

- Tất cả né sang một bên.

Nhâm Vô Tâm vội đứng dậy dắt mẹ lui về bên. Tố Ngọc với Tú Linh cùng vái xuống rồi đứng lên. Nam Cung phu nhân ngẩng mặt nhìn sư phụ, trong lòng sợ hãi, không biết tiến đến lui ra sao!

Thiên Tâm gằn giọng nói:

- Ngọc Ngạc! Ta nghĩ rằng mày sống như vậy đã quá nhiều.... quá nhiều lắm rồi!

Nam Cung phu nhân run giọng, cúi đầu nói:

- Dạ! Đệ tử biết tội!

Thiên Tâm Thần Lão nói tiếp luôn:

- Ta muốn gia ân cho mày! Tiếc rằng ta cũng chẳng sống bao lâu nữa, nên không thể lưu mày lại, e rằng di độc!

Nam Cung phu nhân rền rĩ kêu:

- Sư phụ! Sư phụ! Nếu định giết đệ tử thì sao... không giết ngay từ... nhưng năm xưa...

Thần Lão lạnh lùng nói:

- Đó là điều rất lầm lỗi của ta!

Nam Cung phu nhân cuống lên, vừa khóc vừa la:

- Tội đệ tử đáng chết! Nhưng chết ở dưới tay sư phụ thì đệ tử không nhắm được... mắt!

Từ giọng lạnh lùng biến sang giọng bí mật:

- Thế à! Ta không tin rằng trừ ta ra, số người có mặt tại đây không ai giết nổi mày!

Vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tố Thủ Lan Cô.

Lan Cô cười nhạt, nói:

- Thần Lão vừa dạy rằng Nam Cung phu nhân có ơn to với mẹ con tôi. Vậy mẹ con tôi đâu dám giết một vị là cao đồ của Lão tiền bối.

Câu nói của Lan Cô khiến Nam Cung phu nhân lạnh ớn cả óc, rõ ràng là chê trách và lên án Thần Lão không quyết tâm giết đồ đệ.

Thiên Tâm vờ như không nghe tiếng, sẽ đưa mắt nhìn Nhâm Vô Tâm. Chàng nghĩ thầm, đến như Thái Ất mà còn tránh không muốn tự tay giết học trò của tình nhân nữa là mình. Nghĩ vậy chàng tảng lờ ngoảnh mặt ngó đi chỗ khác.

Thiên Tâm quay sang bên cạnh bảo với Nhị phu nhân:

- Tụi mày đều là hàng dưới! Không nên phạm thượng! Hãy hỏi xem trong hàng Thiên Cang Địa Sát có ai muốn ra tay chăng?

Nhị phu nhân cúi đầu nói:

- Thưa! Nhưng người ấy đã mất hết ký ức, không nói năng được vì cấm khẩu. Thiết nghĩ không ai... ra tay được....

Thần Lão gật đầu, nhìn Nam Cung phu nhân rồi nói:

- May mắn cho mày! Vậy là ta có thể tạm để cho mày...

Thần Lão định nói "tạm để cho mày... sống", nhưng vì trong bụng hơi thẹn, ngập ngừng chưa kịp nói ra, thì bỗng có tiếng một thiếu nữ, quát lên:

- Khoan đã! Có tôi đây để giết nó!

Mọi người choáng cả lên, vội nhìn ra! Một thiếu nữ áo xanh, nhan sắc tuyệt trần, tay xách bảo kiếm từ nóc viện bay vụt xuống, lẹ như gió. Thần Lão hơi nheo mắt, hỏi Nhị phu nhân:

- Con bé kháu khỉnh quá! Nó là học trò ai vậy?

Nhị phu nhân chỉ tay vào người đứng thứ năm trong hàng 36 vị Thiên Cang:

- Người đứng kia họ Diệp, tên Trường Thanh, đứng đầu Trung Nguyên Tứ quân tử. Còn người con gái này là Diệp Sương Y, con gái của Trường Thanh. Nàng quyết tâm cứu cha nên từ lâu đã bí mật xin vào làm tỳ nữ cho Trần Phượng Trinh!

Thần Lão gật đầu, cười:

- Chí và hạnh đều đáng khen lắm! Đởm khí càng đáng phục!

Bỗng hất hàm, lớn tiếng hỏi:

- Diệp Sương Y! Võ nghệ mi được bao nhiêu mà dám nghĩ đến việc giết đồ đệ của ta?

Mặt lạnh như sương, Diệp Sương Y tay lắc lắc thanh bảo kiếm, giơ lên.

Thần Lão cười nhạt hỏi:

- Đủ giết chăng?

- Tiền bối uổng mang danh là thế ngoại cao nhân! Đối với một tên nghiệt đồ làm hại nhân gian, đã không dám tự tay giết đi. Nhưng còn võ công của nó, lẽ nào lại không thâu hồi về ư?

Lời Diệp Sương Y như đanh như thép, mắt nàng quắc lên như muốn phun ra lửa. Thiên Tâm Thần Lão tím mặt lại, có vẻ lúng túng.

Một tia hy vọng sống thoát vừa loé lên trong thâm tâm của Nam Cung phu nhân, bỗng bị Diệp Sương Y dập tắt liền. Mụ ức quá, nếu không ở trước mặt sư phụ thì chỉ một cánh tay của mụ cũng đủ đập cho nàng nát ra như bùn. Đột nhiên Thần Lão cất giọng rắn như thép, lạnh như tiền, rít răng, nói:

- Diệp Sương Y! Ta tình nguyện thâu hồi võ công của học trò ta, mặc tình cho mày giết nó! Nhưng...

Bà gằn từng tiếng nói:

- Nhưng cái thù giết đồ đệ ta ấy, ta quyết phải báo...!

Diệp Sương Y ngạc nhiên, gật đầu:

- Lẽ ấy tự nhiên! Giết người thường mạng! Diệp Sương Y này, võ nghệ dù kém, nhưng gan dạ chẳng kém. Không trốn chạy đâu!

- Được lắm!

Chưa dứt tiếng, Thần Lão vụt đứng lên! Không ai kịp nhận rõ động tác ra sao đã thấy bà già tới trước mặt Nam Cung phu nhân, và tay phải đặt lên đúng nơi thóp phía trên trán của mụ. Một tiếng "rú" rùng rợn nổi lên, Nam Cung phu nhân quay đi một vòng, ngã lăn ra, người run bắn lên, mặt xám lại như tro.

Vẻ mặt Thần Lão lúc đó so ra còn đau khổ hơn Nam Cung phu nhân. Thần Lão thâu tay về, lùi lại hai bước. Trên dưới trong ngoài lặng lẽ như tờ!

Một lúc sau, Thần Lão mới nói:

- Sương Y! Còn đợi gì nữa! Hạ thủ mau!

Diệp Sương Y hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Việc đến nước này! Đến đây hay đến đó!

Nàng nghiến chặt hàm răng, bỗng thọc tay vào tận lần áo trong của Nam Cung phu nhân, lấy ra một chiếc bình bằng ngọc, có đề chữ "Tỉnh tửu thang" tức là thuốc bí truyền giải mê, khôi phục lại ký ức. Tay cầm chiếc bình, mắt ngắm nhìn, bụng nghĩ nếu như thuốc này mà khôi phục được ký ức cho cha và mọi người thì cũng nên sinh phúc tha chết cho mụ Nam Cung phu nhân. Nàng hơi do dự, miệng mấp máy định nói gì lại thôi!

Bỗng nhiên Thần Lão đưa tay vẫy một cái, chiếc bình ngọc thoát khỏi tay Sương Y. Thần Lão đón cầm lấy, mỉm cười nói!

- Tốt lắm! Ta sẽ cứu tỉnh bọn Thiên Cang Địa Sát, rồi thả cả đi!

Diệp Sương Y cao giọng nói:

- Khoan đã! Đợi tôi giết Nam Cung phu nhân, Thần Lão báo thù, giết tôi xong rồi sẽ cứu tỉnh các người kia sau. Như vậy sẽ tránh khỏi một cuộc tranh chấp thứ ba, đổ máu vô ích!

Thần Lão nói:

- Một mình ngươi làm thì một mình ngươi chịu! Can gì đến các người kia! Ngươi cứng đầu cứng cổ vừa chứ!

Diệp Sương Y như không để ý đến Thần Lão nói. Nàng cúi đầu nhìn Nam Cung phu nhân mà rằng:

- Lúc này mụ là phế nhân! Nếu ta giết mụ thì không đáng là anh hùng! Nhưng nếu để mụ sống thì bao nhiêu oan hồn bị mụ giết uổng, không sao nhắm mắt được... Chao ôi....!

Nam Cung phu nhân lúc đó hết hy vọng sống, gay gắt giọng mà rằng:

- Mi không dám giết ta, ấy là sợ sư phụ ta báo thù! Mi là đồ tham sống sợ chết!

Diệp Sương Y nghĩ thầm:

- Cố nhiên là sư phụ mi không để ta sống!

Nghĩ vậy, mặt nàng thảm đạm, đưa mắt nhìn Nhâm Vô Tâm. Chàng rùng mình nghĩ thầm rằng, nếu luận về đởm khí, phách lực và lòng nghĩa hiệp, thật mình còn thua nàng. Đột nhiên thấy nàng cau mày, cất giọng trầm nghị:

- A! Người khác dám chết! Lẽ nào ta lại...!

Lưỡi gươm loáng lên một cái như chớp, đâm thẳng một nhát!

Một tiếng rú lên, mũi gươm xuyên suốt qua ngực Nam Cung phu nhân, máu tươi phun ra giữa những tiếng rú theo của mọi người. Thực không ai ngờ rằng Thần Lão đứng ngay bên cạnh mà lại để mặc không cứu Nam Cung phu nhân.

Vụt cái lưỡi gươm của Diệp Sương Y lại loáng lên. Tay nàng lật một cái đưa thẳng mũi gươm vào cổ! Nàng tự sát! Mọi người lại rú lên, hàng mấy trăm con mắt bị hoa lên... chỉ thấy đánh nhoáng một cái lẹ hơn chớp, cổ tay nàng bị bàn tay Thần Lão chộp giữ, không cựa được!

Diệp Sương Y đỏ mặt lên, quát hỏi:

- Ta giết người thì ta đền mạng! Còn muốn gì nữa!

Thiên Tâm Thần Lão cười mà rằng:

- Lão chỉ có một mình nó là đồ đệ, nay bị ngươi đâm chết. Ngươi đền mạng bằng cách tự sát ư? Không được! Chưa đủ để đền mạng cho học trò ta!

Diệp Sương Y thản nhiên buông tay cho thanh gươm rớt xuống đất kêu “xoảng xoảng”, đoạn vươn cổ lên đợi...

Thần Lão cười khanh khách, nói:

- Hạ chỉ dễ dàng quá, lẽ chuyện thế thôi ư? Ha ha! Ta phải hành hạ, đầy ải ngươi kỳ cho tới khi hai tay ta buông xuôi, hai mắt ta nhắm lại... Ha... ha...

Nhâm Vô Tâm thấy Thần Lão dụng ý độc ác quá vừa toan tiến lên để can, ngăn mụ chớ quá tàn nhẫn. Chợt có tiếng vo ve như ong bay, nói vào tai rằng:

- Không có chuyện hành hạ đâu! Con bé kia sẽ là nàng dâu họ Đường! Hà... hà... Mụ Thần Lão định thâu nó làm đồ đệ, truyền thụ công phu võ nghệ cho, tức là thay thế kẻ hương khói đèn nhang sau này. Vậy mặc họ với nhau, con hãy dời khỏi đầy mau... chớ lôi thôi dính líu vào việc riêng người ta...!

Nhâm Vô Tâm nhận rõ là tiếng của ân sư Thái Ất Thượng Nhân. Chàng ngơ ngác nhìn quanh, không thấy bóng ân sư đâu cả. Chợt mắt chàng tiếp xúc với mắt Điền Tú Linh. Bốn tia mắt giao nhau, nảy điện! Chàng cảm thấy rùng mình...

Tiếng Thái Ất Thượng Nhân lại nổi lên, vi vu như rót vào tâm não chàng:

- Súc sinh kia! Đó là vợ Nam Cung Thọ, từng có cưới xin đàng hoàng! Mày dám quyến rũ nó chăng?

Chàng đưa mắt nhìn Nam Cung Thọ, lại nhìn Thiên Tâm Thần Lão, tự nhiên cảm thấy lạnh toát cả người. Vội nắm lấy tay mẹ kéo đi, chạy quáng chân lên cổ!

Tiếng Thần Lão quát gọi:

- Nhâm Vô Tâm! Quay trở lại!

Hình như không nghe tiếng Thần Lão gọi, Nhâm Vô Tâm đương chạy, bỗng kéo tay mẹ nhảy phóc lên nóc mái. Tố Thủ Lan Cô ngạc nhiên hỏi:

- Vô Tâm à! Con sợ hãi cái gì... chứ?

Chàng bủn rủn cả người! Thực ra chàng không sợ Thiên Tâm Thần Lão! Chàng có nghe thấy tiếng Thần Lão gọi đâu! Thực ra lúc đó tâm hồn chàng vang vang lên, phảng phất như có tiếng Điền Tú Linh và Diệp Sương Y đương gọi theo... Chàng cảm thấy ớn lạnh óc!

Nghe tiếng mẹ hỏi, chàng giật mình, ấp úng nói:

- Mẹ! Mẹ dắt con...! Con bải hoải cả tay chân rồi, không chạy được nữa...! Chạy... mau...!

Tố Thủ Lan Cô kinh hãi, không hiểu vì sao con mình bỗng hoảng hốt đến như thế.

“Mẫu tử tình thâm”, thấy con cuống lên cầu cứu, Tố Thủ Lan Cô vội nắm chặt lấy tay con, bất giác gia tăng bước chân. Trong nháy mắt, hai mẹ con buông mình đi như gió, như chớp... biến dạng...!

Tẩy Tâm Kiếm
(Full)

Tác giả: Ngọa Long Sinh

TÚY TÂM KIẾM

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thiếu Lâm Kinh Biến

Trong một đêm thu mưa giông tầm tả, ngôi Thiếu Lâm Tự hùng cư trên đỉnh Cao Sơn đột nhiên có một khách bí mật đến viếng. Người khách này muốn gặp cho kỳ được Thiếu Lâm chưởng môn là Phủ Vân Thiền Sư. Vị thiền sư này đã bế quan không tiếp khách trên năm rồi.

Vị khách bí mật là một thanh niên vận áo xanh, quần áo ướt nhem, thoạt trông có vẻ tiều tụy bất kham, nhưng hai nhản quan của chàng thì bén nhọn như tên, làm cho người thoạt nhìn chàng phải khiếp đãm.

Thủ lãnh của toán phụ trách ngồi cạnh Từ Minh Đại Sư, cự tuyệt không chấp nhận việc vào truyền bẩm lại.

Người thanh niên ấy cười nhạt, rồi bổng nhiên rút từ trong mình ra hai tấm thiệp trắng đưa trước mặt Từ Minh Đại Sư, nói:

-Bất luận quí chưởng môn có chịu tiếp kiến hay không, tấm thiệp này, tốt hơn là hãy mời người xem qua mới được.

Từ Minh Dại Sư cầm thiệp xem qua, sắc diện bỗng nhiên biến đổi.

Trên thiệp đó đề rành rẽ rằng:

“Chuyển trao đến tay Phủ Vân Thiền Sư” Làm cho Từ Minh Đại Sư cả kinh không phải là hàng chữ ấy mà là một hình vẽ đề thay thế chử ký.

Hình vẽ ấy là một quả tim vấy đầy máu đỏ. Trên có một thanh đoản kiếm xuyên qua.

Từ Minh Đại Sư nheo mày bạc, rồi vội vàng đưa thanh y thiếu niên vào khách xá, và chạy vào Tri Khách Thiền Đường đưa tấm thiếp cho Tri Khách Trưởng Lão.

Tri Khách Trưởng Lão vừa bị gọi giật ngược thức dậy và còn đang dụi mắt.

Nhìn tấm thiếp, Tri Khách Trưởng Lão cả kinh choàng dậy và lập tức chạy bay vào Đạt Ma Viện, đưa ngay cho Thủ Tòa Trưởng Lão.

Thủ Tòa Trưởng Lão cũng biến sắc mặt, hơi do dự phút, đoạn gõ cửa xin vào diện kiến chưởng mon Phổ Vân Thiền Sư.

Nơi tịnh xá Di Đà, Phổ Vân Thiền Sư đóng cửa tu niệm đã được năm rồi, nghe báo cáo lập tức ra lệnh mở cửa cho Thủ Tòa Tưởng Lão là Phổ Huệ Thiền Sư vào yết kiến. Cửa Tịnh Xá Di Đà mở trừ khi có chuyện trọng đại hoặc bất đắc dĩ , còn những chuyện khác đều do Thủ Tòa Trưởng Lão phụ trách.

Thủ Tòa Trưởng Lão chẳng kịp bẩm báo, trước tiên đem thiệp giao liền.

Phổ Vân Thiền Sư vừa nom qua, đôi mày bổng nhiên khóa chặt, mười ngón tay hơi run, mở thiệp ra xem.

Trên thiệp chỉ đề hai câu:

“Truyền thiệp gởi ý, kỳ dư gặp mặt Văn thiếu hiệp sẻ nói sau”.

Phổ Vân Thiền Sư ngẩn nhìn giây lâu, thou dài hói:

-Người đưa thiệp ở đâu nhỉ?

Thủ Tòa Trưởng Lão vội chắp tay:

đã mời hắn vào khách xá đợi mạng. Tấm thiệp này chẳng là của Túy Tâm Tiên Tử hay sao?

Phổ Vân Thiền Sư cất tiếng niệm phật rồi chậm rải nói:

-Người chết rồi há dễ hồi sinh, nhưng … nói đến đây lời nói đột nhiên ngưng lại, lão suy nghĩ giây lâu, lập tức biến sắc nói nhanh -Hãy mau dẩn người truyền thiệp vào La Hán Đường! Thủ Tào Trưởng Lão vâng dạ, đoạn bước nhanh ra ngoài.

Cách đây không lâu, thanh y thiếu niên được Tri Khách Trưởng Lão dẩn dắt xuyên qua không biết bao nhiêu cung đài và điện để đến một nơi sau cùng là La Hán Đường.

La Hán Đường đã được Phổ Vân Thiền Sư hạ lệnh cho bốn tên hầu cận cấp tốc triệu tập hơn mười vị cao thủ của bổn mon âm thầm mai phục bốn phía phòng khi bất trắc Trong La Hán Đường, trừ ra Phổ Vân Thiền Sư đến trước ngồi đợi không có một người nào khác. Bốn tên hầu cận tay cầm trường kiếm đứng sát trước cửa. Trí Khách và Thủ Tòa Trưởng lão đều bị cản lại, chỉ có thể đứng ngoài cửa nghe ngóng.

Thanh y thiếu niên như chẳng để ý đến sự phòng bị, nghễnh mặt bước vào như chổ không người, đi một mạch thẳng vào điện. Chỉ thấy một lão tăng gầy đét, tuổi hơn bảy mươi, đang đứng giữa điện chắp tay vái chào:

-Phải Văn thí chủ đấy chăng?

Thanh y thiếu niên chắp tay đáp lễ:

-Tại hạ Văn Tử Lăng, lão thiền sư dây chắc là đương kim Thiếu Lâm Trưởng Lão?

-Lão chinh thị là Phổ Văn Thiền Sư.

Văn Tử Lăng nhãn quang vụt sáng rực. Nơi khóe miệng bổng nở một nụ cười.

-Tấm thiệp ấy lão thiền sư đã xem qua rồi chứ?

Phổ Văn Thiền Sư niệm phật đáp:

-Trên thiệp ấy lời nói chẳng rành mạch cho mấy. Có câu kỳ dư gặp mặt Văn Thiếu Hiệp sẻ cho biết sau là ngụ ý thế nào?

-Rất đúng, có người nhờ tại hạ chuyển giao thơ này, một trao đổi giữa tại hạ và thiền sư sau khi gặp mặt.

Phổ Văn Thiền Sư nóng nảy dọ hỏi ngay:

-Lão có thể hỏi là người nhờ đưa thí chủ đưa thư đến đây là ai?

Văn Tử Lãng lạnh nhạt trả lời:

-Người truyền thư ấy muốn tại hạ giữ bí mật, xin thứ lỗi cho không thể nói ra được ! -Vậy thí chủ nói rỏ câu chuyện trao đổi ấy là thế nào?

-năm về trước, tòa Văn Gia Bảo bị mười mấy tên bịt mặt có võ công bao vây cùng hãm, trong Vân Gia Bảo trừ bảo chủ Nhất Kiếm Phiêu Thiên Văn Tín Hùng tất cả gia quyến và thuộc hạ bảy mươi ba nhười đều bị tàn sát. Danh sách của mười mấy tên bịt mặt ấy mong lão thiền sư nên giao cho tại hạ, đấy là ý muốn của người trao thư cho tại hạ chuyển lời cùng lão thiền sư.

Phổ Văn Thiền Sư chắp tay niệm phật đáp:

-Lời hỏi của thí chủ có hỏi kỳ quái rồi, cái cheat của nhất kiếm Phiêu Thiên Văn Bảo chủ lão nghe qua rất là đau đớnnhưng làm sao có danh sách của bọn hành hung được? … Vậy thí chủ là người kế nghiệp của Văn Bảo chủ?

-Không phải đâu! Văn Bảo chủ là sư phụ của tại hạ … chàng ngưng giây lát rồi nói tiếp:

-Trong giới giang hồ đồn đãi rằng:

Lúc Văn Gia Bảo gặp tai nạn, thì lão thiền sư đang làm khách tại nhà ấy, cho nên người ta quả

quyết rằng:

duy chỉ có lão thiền sư đây là biết được bọn ấy mà thôi.

-Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ đâu có lấy chi mà tin chắc cho được?

Văn Tử Lăng đột nhiên cười lớn:

-Rất đúng đấy, chuyện đồn đãi ở chốn giang hồ đâu có thể nào tin chắc được, cũng như mười bảy name về trước đây, có lời truyền tung rằng túy Tâm Tiên Tử tự sát vì tình, nhưng that ra thì chẳng có như thế, và Túy Tâm Tiên Tử hiện nay vẩn còn sống trên đời này … Phổ Văn thiền sư sắc diện biến đổi mấy lần, trầm giọng:

-Chỉ đơn đưa vào một tấm danh thiếp, lão làm sao tin ngươi được?

-Thì ra thiền sư muốn xem tín vật đó lắm sao?

Nói song chàng liền nhẹ hươi thanh đoãn kiếm lean, một ánh sáng quang chiếu diệu chói mắt. Cả tòa La Hán Đường đều tràn ngập một luồng khí lạnh thấu xương.

Phổ Văn thiền sư nhè nhẹ thở dài, nhanh nhẹn thò tay vào túi rút ra một dải lụa vàng cuốn tròn trao cho Văn Tử Lăng:

Đanh sách chỉ có một bản này mà thôi, ngươi hãy lấy đi ! Văn Tử Lăng cười nhạt nói:

-Thì ra lão thiền sư đã có mang sẵn ở bean mình à?

Chàng đưa tay tiếp lấy, ngó sơ qua, rồi cất vào trong túi áo.

Chỉ nghe Phổ Vân thiền sư trầm lặng giây lát lâu rồi cất tiếng:

-Những vật quan trọng như thế này lão đâu dám giao cho ai cất giữ đâu ! -Nhưng tại sao lão thiền sư lại chối rằng chẳng biết?

-Lão giờ đây chẳng giải thích chi cho nhiều, vậy Văn thí chủ đem thiếp đến đây là có ý gì?

Văn Tử Lăng cười dửng dưng:

-Người nhờ tại hạ mang thư đến đây, ý muốn nhờ lão thiền sư giúp ra tay mời tất cả chưởng môn của bảy đại môn phái đương thời, đúng vào ngày rằm trung thu tháng tám, trước canh ba tề tự đông đủ tại Thiếu Lâm tự này, niếu thiếu một người thì… Chàng gằn giọng tiếp:

-Người ấy có nói rằng:

Sẽ đem cơ nghiệp của Thiếu Lâm tự ngìn nămnay, và tất cả 0viện phái Thiếu Lâm và tất cả tánh mạng của giới tăng lữ để thay thế… Phổ Văn thiền sư trợn tròn đôi mắt, nhưng vụt ảo não than dài:

-Vậy thì phiền Văn thí chủ hãy chuyển lời cùng người, lão tăng sẻ tuân mạng và làm theo đúng như lời đã dặn.

Văn Tử Lăng tay nắmchặt thanh đoãn kiếm, sắc diện nghiêm trọng:

-Tại hạ cũng có việc là nhờ thiền sư đưa ra khỏi sơn-môn để khỏi gây thêm trận quyết đấu chẳng cần thiết.

Phổ Vân thiền sư chẳng chút do dự gật đầu:

-Chuyện này tự nhiên là phải thế. Lão sẽ vì thí chủ mà dẫn đường cho.

Nói song lão đi trước dẫn đường. Hai người vừa ra khỏi La Hán Đường thì trước mặt bổng thấy áo cà sa phất phới, một làn sóng nhười tràn ngập cả đường đi.

Đi đầu là Đạt Ma Viện Thủ Tòa trưởng lão, kế tiếp là bốn vị hộ pháp, kế nửa là mười sáu vị điện chủ, đệ nhất Lưu cao tăng ở trong Thiếu Lâm tự này hầu heat đều có mặt.

Khi thấy chưởng môn vừa bước ra khỏi viện, toàn thể có mặt đều nín im phăng phắc. Người ngườ đều chắp tay kính lễ, nhưng không một ai chịu dang ra để nhường lối đi.

Phổ Vân thiền sư niệm phật, đoạn cất tiếng hỏi -Các vị tụ tập ở đây có ý gì?

Thủ Tòa trưởng lão Phổ Huệ thiền sư bước đến cúi đầu:

-Hãy thứ lổi cho hạ tòa nói những lời vọng ngôn:

Thiếu Lâm phái của chúng ta sáng lập đã hơn ngìn năm nay rồi, bấy lâu nay đều được giới vỏ lâm tôn sùng kính nể, mà để một gã thiếu niên kiêu ngạo muốn gì được nấy, tùy ý đi lại, chẳng hóa ra làm mất mặt của phái Thiếu Lâm, và làm cho tất cả quần hùng trong thiên hạ đối với môn phái chúng ta mất sự tin tưởng đi chăng! -Giọng nói của lão có vẻ kích động vô cùng, và cũng xuyên qua lời nói trên, hiển nhiên là toán người ngoài cửa đều nghe rỏ lời đối thoại của hai người trong viện.

Phổ Vân thiền sư thần sắc trầm mặc, đứng im lặng như pho tượng, ngưỡng mặt nhìn trời, lẩm bẩm lấy một mình:

-Uy danh của Thiếu Lâm phái chẳng phải là bị hủy diệt hôm nay, mà là mười bảy năm về trước đã bị hủy diệt mất rồi … Nói đoạn lão vung tay áo rồi sấn bước tới trước Tất cả các vị trưởng lão đều biến sắc, đồng bước vẹt sang hai bean.

Phổ Văn thiền sư vẫn không dừng bước, tiếp tục tiến tới.

Bốn vị hộ pháp vừa thối lui, vội đồng thanh cất tiếng:

-Hạ tòa chúng tôi thật that lễ, nhưng chỉ mong chưởng-môn đại huynh chấp nhận việc! Phổ Văn thiền sư dừng bước:

-Bốn vị yêu cầu việc gì?

-Hạ tòa chúng tôi chẳng dám vi phạm luật pháp của chưởng môn, nhưng chúng tôi mạo muội ra ý kiến này, trước khi Văn thíchủ rời khỏi nơi đây, xin cho thỉnh giáo vài chiêu.

Phổ Văn thiền sư hơi nheo mày, quay sang Thiếu Tăng:

-Việc này còn đơi xem ý kiến Văn thiếu chủ sao mới được Nói song, từ từ bước sang một bean vài bước, hiển nhiên là đối với chuyện này đã có ý chấp nhận.

Văn Tử Lăng thần sắc lạnh như băng, cười nhạt:

-Bốn vị đồng một lúc đưa ra ý kiến ấy, tại hạ dù sao cũng ráng lãnh giáo của bốn vị vài chiêu.

Thủ lãnh của bốn vị hộ pháp là Giáng Long Tôn Giã chấp tay niệm phật:

-Thiếu lâm phái từ trước đến giờ chẳng ỷ đông hiếp yếu, vậy trận thou sức này ta lãnh giáo trước tiên.

Văn Tử Lăng vụt quát lean:

-Tại hạ chẳng the åchờ lâu, bốn vị hãy mau rút khí giới ra mau.

Nói xong, chàng rút thanh đoãn kiếm ra sẳn sàng hờ đợi.

Giáng Long và Phục Hổ hai vị hộ pháp đưa mắt trao đổi ý kiến đoạn mĩm cười nói:

-Văn thí chủ đã có ý như thế, chúng tôi cung kính mà tuân mạng! Vừa nói song, soạt! Soạt!, bốn vị đồng rút trong người ra bốn lưởi đao sáng loáng, đồng lượt dùng thế Bát Vương Phong Vũ, phân ra tền hậu tấn công Văn Tử Lăng.

Văn Tử Lăng chẳng chút sợ hãi, đột nhiên cất tiếng cười lớn -Bốn vị thiền sư hãy cẩn thận, xin thou lổi cho tại hạ hơi mạnh tay nhé.

Vừa nói, tay chàng vừa vung kiếm lean, một luồng hàn quang vụt tỏa ra mấy tượng.

Trong khi kiếm quang vừa tỏa ra, một tràng tiếng keng! keng! Cũng theo đó mà vang lên.

Văn Tử Lăng chẳng muốn quyết đấu, chỉ giao thủ có một chiêu, rồi đăng thân nhảy rọt ra xa hơn ba trượng, thoát ly ra khỏi vòng chiến đấu.

Tất cả quần tăng Thiếu Lâm đều cả kinh thất sắc, muốn buột miệng kêu lên thì ra bốn thanh đao thép tốt của bốn vị hộ pháp đều bị cắt đứt hết một đoạn chỉ còn một đoạn ngắn cầm nơi tay mà thôi.

Phổ Vân thiền sư vẩn với sắc diện trầm lặng, dường như là đã biết trước việc này rồi, niệm A Di Đà Phật, đoạn quay về phía quần tăng đang biến sắc bảo:

-Các ngươi vẩn chưa chịu thối lui hay sao?

Bốn vị hộ pháp mặt đỏ như gấc, đồng ném khúc đao còn lại, hướng về phía sau tự, rút lui.

Phổ Vân thiền sư lại niệm phật nói:

-Bốn vị hộ pháp tôn giá là nhất lưu cao thủ của bổn tự, còn không chịu nổi một chiêu của thí chủ, kỳ như những người khác thì chắc khỏi nói đến rồi. Nay việc cấm môn của lão vẩn chưa đủ, xin thứ lổi cho lão chưa thể đi xa được.

-Văn Tử Lăng không nói lời nào, cung hai tay thi lễ, đoạn giửa hai bức tường người, chàng rảo bước đi nhanh ra khỏi môn-tự.

Sau khi Văn Tử Lăng đi xa rồi, bốn vị hộ pháp đồng bước tới phủ phục trước mặt Phổ Vân thiền sư nói:

Đanh dự của Thiếu Lâm đã bị hạ tòa làm bại hoại mất rồi, bây giờ chỉ còn cách là thác để tạ lổi với các tổ sư, hạ tòa chúng tôi giờ đây cáo biệt chưởng môn sư huynh! Nói xong, mỗi người đồng giơ hửu chưởng đinh tự sát.

Phổ Vân thiền sư lắc đầu nói:

-Hãy khoan!… giờ đây không phải là lúc để nói về uy danh và tăm tiếng nửa, phải biết rằng giới võ lâm sắp có đại biến. Nếu như giữ cho kỳ được cơ nghiệp của tổ sư chúng ta để lại, ấy mói là chuyện phải làm gấp rút.

Nhãn quang của lão rảo qua một lượt, đoạn lẩm bẩm tiếp:

-Nếu nói rằng:

cheat để tạ tội, thì mười bảy năm về trước ta đã làm rồi.

Phổ Huệ thiền sư gật gật đầu, đoạn quay qua bốn vị hộ pháp nói:

-Giờ đây có một việc còn quan trọng hơn là chết. Bốn vị sư đệ có chịu được sự gian nan cực khổ không… giọng nói đến đây thu lại thực nhỏ như chỉ để đủ cho bốn vị hộ pháp nghe:

-Hãy theo dõi cho kỳ được gã Văn Tử Lăng kia. Chú ý những người hắn tiếp xúc.

Giáng Long tôn giá than nhỏ:

-Văn Tử Lăng võ công cao thâm, chỉ sợ e chúng tôi khó mà đãm nhận việc ấy! Phổ Hụê thiền sư chậm rãi nói:

-Văn Tử Lăng, thân thủ võ nghệ tuy thuộc vào hạng thượng thặng, nhưng ưu thế của hắn vẩn chỉ ở nơi thanh đoãn kiếm. Nếu bốn vị sư đệ nếu chịu thi triển cái tuyệt học của phái Thiếu Lâm chúng ta thì sự hàng phục củng chưa biết là có thể về phần ai đấy.

Lão cảm khoái thở dài, đoạn nói tiếp:

-Huống chi ngoài trừ bốn vị, trong bổn tự này, còn có ai mà đảm nhiệm việc ấy cho vừa sức đau?

Thủ Tòa trưởng lão vội tiếp lời:

-Bốn vị nếu còn chần chừ chờ cho Văn Tử Lăng đi khỏi phần viên của chùa này quá xa, tới chừng đó muốn truy lùng củng không phải là chuyện dể dàng rồi đấy.

Bốn vị hộ pháp liếc mắt nhìn nhau nói:

-Chúng tôi xin tuân pháp lệnh! Nói xong bốn tăng đồng đăng thân nhảy vọt lên, phút chóc bóng bốn người mất hụt sau cơn mưa gió.

Phổ Văn thiền sư đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng nói:

-Hãy chuẩn bị để truyền thơ nhé…! 0 Phổ Văn thiền sư vừa đến đại hùng bảo điện thì kẻ tã người hữu đả chuẩn bị xong văn phòng tu bữu. Ở bên đã để sẳn lòng trúc, trong có nhốt bảy con bồ câu đưa thơ.

Phổ Văn thiền sư cầm bút thảo nhanh bảy lá thư, đoạn đưa cho thủ hạ buộc chặt vào chân bảy con bồ câu, rồi thả chúng ra. Bồ câu đã được huấn luyện sẳn, nên khi thả ra chúng liền bay bổng lên hướng ra tứ phía. Trong phút chốc đã biến mất dạng.

Đại hùng lúc bấy giờ đã vắng lạnh. Chỉ còn bốn tên hầu cạnh và Thủ Tòa trưởng lão cùng với Phổ Văn thiền sư.

Phổ Văn thiền sư lo lắng thở dài, cất tiếng nói:

-Phổ Huệ sư đệ! Ta bây giờ lập tức phải đi xa. Ta giao trọng trách cho sư đệ trông coi tất cả! Thủ Tòa trưởng lão nghe qua, kinh ngạc nói:

-Chưởng môn sư huynh chẳng là đã truyền thơ cho bảy đại môn phái là hẹn các chưởnh môn đúng vào rằm trung thu hội họp tại Thiếu Lâm tự này rồi hay sao?

Phổ Văn thiền sư lắc đầu nói nhỏ:

-Không phải như vậy đâu. Trong thơ đại ý là mời họ lập tức khởi hành đồng đến Hiệp Lệ Sơn hội ngộ.

đồng đến Hiệp Lệ Sơn đấy à?

-Phải đấy! Ta phải cấp bách xét cho ra việc, rồi sau mới có thể quyết định làm cách nào để đối phó với tai họa sắp đấn.

Thủ Tòa trưởng lão nghiêm trọng đáp:

-Hạ tòa sẻ tận dụng heat tất cả khả năng để là tròn sứ mạng của sư huynh giao phó. Nhưng thưa sư huynh:

vấn đề mà tiểu đệ còn đang thắc mắc là:

Túy Tâm Tiên Tử hồi từ mười bảy năm trước vẩn chưa chết ư?

Phổ Văn thiền sư nheo mày giây lâu đoạn nói:

đã là việc đại bí mật của giới võ lâm mà từ ngàn năm nay chưa từng có. Túy Tâm Tiên Tử đã tắt thở hơn mười ngày mà thi thể vẩn còn hơi nóng. Thanh đoãn kiếm cắm xuyên qua tim mà không có giọt máu chảy ra.

Lão buông tiếng thở dài, đoạn chậm rải nói:

-Nếu như sau này có một trận đẩm máu rùng rợn, đều là do ta lúc ấy có ý niệm sơ that mà ra. Âu củng là nhân quả luân hồi. Và là một việc chẳng có biện pháp nào tránh khỏi.

Nói đến đây, Phổ Vân thiền sư khắc khổ cười, rồi tiếp:

-Câu chuyện mặc dù là thế. Nhưng ta vẩn cố gắng tận lực mà làm, để ngăn cản tai họa sắp đến. Nhược bằng, sức ta không đủ thì cũng đành phó thác cho trời… Trước ngày trung thu ta và các đại chưởng môn sẻ cùng về đến Thiếu Lâm tự này.

Nếu đúng ngày hẹn mà chưa về tới, thì việc ứng biến sẻ do sư đệ đảm trách.

Nói xong lão rút từø trong tay áo ra phật ấn bằng lục ngọc. Trịnh trọng dùng hai tay nâng cao lên giao cho Phổ Hụê thiền sư.

Phổ Hụê thiền sư nghiêm trang vái lạy, đoạn đưa tay tiếp lấy Thiếu Lâm Chưởng Môn Pháp Aán rồi trận trọng cất vào tay áo.

Phổ Hụê thiền sư hơi trầm ngâm rồi nói:

-Trước khi ra đi ta có hai lời căn dặn:

điều thứ nhất là việt ta rời khỏi Thiếu Lâm tự phải tuyệt đối giữ kín. Điều thou hai làngọc ấn là bảo vật truyền lại nhiều đời, phải phái thêm cao thủ để phòng giữ. Nếu như ta chẳng y hẹn về kịp thì trước ngày rằm tháng tám phải đem ngọc ấn tìm nơi khác an toàn hơn mà cất giữ. Còn tất cả việc khác sư đệ nên tùy cơ ứng biến mà đối phó.

Thủ Tòa trưởng lão nhất nhất vâng dạ, trong long không khỏi cảm đông và lo lắng. Âm thầm liếc nhìn Phổ Vân thiền sư, đoạn ân cần nói:

-Chưởng môn sư huynh nên cho theo vài tay cao thủ để phòng khi bất trắc! Phổ Vân thiền sư xua tay nói:

-Người đông lại dể dàng sinh chuyện. Bốn người hầu cận ta vẫn để họ ở lại giữ Di Đà Tinh Xá, củng như ta bình nhật bế quan. Ta chỉ cần một mình là đủ.

Thủ Tòa trưởng lão định nói thêm vài lời, nhưng Phổ Vân thiền sư chẳng kịp đợi lâu, miệng niệm phật đoạn nói:

-Sư đệ hãy thận trọng! Ta đi đây.

Vừa nói lão vừa phi thân nhảy vọt lên không, phút chóc bóng Phổ Vân thiền sư như vệt khói vàng xuyên qua làn mưa tầm tả và mất hút theo đám mây mờ.

Chương 2: Phong Ba Vân Vũ

Sau trận thử sức và kích động đến cực độ. Văn Tử Lăng thoát ly ra khỏi Thiếu Lâm tự.

Tử Lăng là một thiếu niên tuổi rất còn nhỏ. Chỉ dựa vào tấm danh thiếp và thanh đoãn kiếm, thế mà nửa đêm xâm nhập Thiếu Lâm tự dùng uy lực áp bức Phổ Vân thiền sư phải mở cửa tiếp kiến. Trước khi từ giã lại xuất chiêu thử sức làm cho bốn vị hộ pháp phải tán đởm kinh hồn. Đại sự này sẻ làm cho cả giới võ lâm phải rúng động.

Chuyện như thế đáng lẽ làm cho chàng kêu ngạo từ hào. Nhưng không! Chàng với vẻ mặt lo âu, đôi mày kháo chặt, chỉ lầm lủi bay biến dưới cơn mưa gió rít.

Đi độ canh, chàng đã đấn đưới chân núi Hồng Linh Cách đây không xa, sông Huỳnh Hà đang cuồn cuộn chảy, chàng vội đưa tay vuốt những giọt nước mưa trên mặt xuống, đoạn từ từ rão bước theo dọc dòng sông.

Lúc bấy giờ mưa vẩn rơi tầm tả, chỉ cách xa vài trượng là đã xem không rỏ cảnh vật trước mặt. Chàng bị nước thấm từ đầu đến chân, nên những luồng gió lạnh từ xa quét đến, tuy chàng cố nén, nhưng không khỏi phát run lên cầm cập.

Một căn nhà cổ vụt hiện ra trước mặt. Chàng vội rảo bước đến đấy, định núp vào cho qua đở cơn mưa.

Bỗng nhiên một tiếng trong trẽo vang lên bên tai chàng:

-Cái anh chàng ngốc kia ơi hãy mau lên thuyền đi thôi.

Văn Tử Lăng giật mình ngoái lại, chàng định thần nhìn kỹ thì thấy một tiểu đình đang đậu ở bờ sông. Chẳng chút chậm trễ, chàng nhún ai nhãy vọt lên thuyền.

Chiếc thuyền con ấy có một-cái mui nhỏ chỉ vừa đủ để cho hai người ngồi. Một thiếu nữ yêu kiều xin đẹp vận áo màu lục đang ngồi ở giửa khoang thuyền. Nom thấy Văn Tử Lăng vừa để chân đến đầu thuyền, vội ngọt ngào cười nói:

-Chúng mình hãy khai thuyền đi thôi! Văn Tử Lăng thấy thuyền chẳng có chèo mà cũng chẳng có sào, liền đứng tần ngầu ra, chưa biết phải làm thế nào.

Lục y thiếu nữ vẫn ngọt ngào cười và giải thích:

-Một-chiếc thuyền con như thế này chỉ cần dùng đến nội lực đẩy ngược thì chúng mình có thể sang bean kia bờ một-cách dể dàng. Hà tất phải dùng đến chèo làm chi cho nhọc! Văn Tử Lăng như sực tỉnh, vội dùng song chưởng đánh vào mé bờ. Một tiếng ầm vang dội, một-cây nước bắn tung lên cao hơn một-trượng. Chiếc thuyền nhỏ ấy vụt chao mạnh một-cái. Sức đẩy ngược của chưởng phong thúc mạnh, thuyền rẽ sóng nhắm thẳng hướng bờ sông đối diện, chạy nhanh như tên bắn.

Tử Lang tiếp tục tung chưởng kế tiếp. Chỉ trong vòng chốc lát, thuyền đã đến bean kia bờ.

Thuyền gần cặp bờ, Tử Lăng phi thân nhảy vọt lên trước. Lục y thiếu nử ung dung nối gót theo sau. Khi hai người vừa đặt chân lên bờ, thì chiếc thuyền không người điều khiển, sắn trớn như bay phóng thẳng đâm mạnh vào bờ. Một tiếng ầm vang dội, thuyền vở tung ra từng mảnh. Trong phút chóc bị nước cuốn trôi đi mất dạng.

Văn Tử Lăng chăm chú nhìn dòng nước chảy cuồn cuộn, vụt cất tiếng nói:

-Cô nương đã có lời hẹn cùng tôi gặp mặt tại căn nhà cỏ bean bờ sông, tại sao lại đột nhiên thay đổi, cấp tốc vượt sông Huỳnh Hà này là có ý gì?

Lục y thiếu nữ mĩm cười đáp:

-Ồ! Lý do rất đơn giản là tôi chẳng muốn có người khác theo dấu mà đuổi theo công tử đấy thôi.

Văn Tử Lăng hơi hừng đỏ lẩm bẩm:

-Hay là lão đầu trọc Phổ Vân chứ gì?

Lục y thiếu nữ lắc đầu nói:

-Lão đầu trọc Phổ Vân còn có nhiều việc hơn, chắc là không rãnh để theo vết công tử đâu. Tôi đoán có lẽ là một-toán cao thủ của Thiếu Lâm.

Văn Tử Lăng rã mắt nhìn quanh, cười nói:

-Cô nương làm sao mà đoán ra việc ấy?

-Chính tôi đã nhge được mà bị… Văn Tử Lăng càng cười to:

-Cô nương có lẽ là thuật thông nhỉ tái sanh rồi đấy! Chàng tự nghỉ thầm, khi chàng đến chân núi Hồng Linh thì lục y thiếu nử hãy còn ở dưới thuyền. Vã lại trời lúc ấy mưa to gió lớn, cho dù có người theo dõi phía sau mình đi nửa, thì nàng củng khó mà nghe thấy được.

Lục y thiếu nữ vụt nghiêm sắc mặt hỏi:

-Văn Tử Lăng! Thị và thính lực của chàng nghe và thấy được bao xa nhỉ?

Văn Tử Lăng tự phụ đáp:

-Trong vòng một trăm trượng có thể nghe được tiếng lá rơi, còn cô?

Lục y thiếu nữ cười nói:

-Tôi đấy à! Tôi có thể nghe được tiếng lá rơi trong vòng một nghìn trượng.

Đoạn nàng đưa tay chỉ nước sông cuồn cuộn nói:

-Mấy tên trộm trọc đầu ấy chưa học được phép đăng binh độ thũy mà qua sông.

Nếu khi chúng tìm dược thuyền thì chúng mình đã đi xa rồi.

Đột nhiên! Một tiếng nói từ đằng xa vọng lại:

-Chưa hẳn là thế đâu cô bé ơi! Văn Tử Lăng cả kinh, trầm giọng quát to:

-Ai đấy? Dám cả gan nghe trộm lòi nói của bổn cô nương hả! Lục y thiếu nữ vội quay mình, dùng thủ pháp cực mạnh tung một chưởng về phía ngọn của một cây cổ thụ cách dấy hơn ba chục trượng.

Nhưng sau khi chưởng phong phát ra, một tiếng cười ha hả lại nổi lên, rồi vụt im bặt.

Lục y thiếu nữ “hử” một tiếng, quay về phía Văn Tử Lăng nói:

-Chúng mình hãy đi thôi! Phải tìm chổ trú mưa trốn gió trước rồi mới toan tính việc khác.

Văn Tử Lăng nheo mày hỏi:

-Còn kẻ lạ mặt ấy?

-Người ấy đã đi xa rồi, thân pháp của hắn nhanh hơn chúng ta gấp mấy lần, dù có đuổi cũng không kịp.

Văn Tử Lăng kinh ngạc thốt:

-Chẳng lẽ lại là bọn Thiếu Lâm ư?

Lục y thiếu nữ bật cười đáp:

-Tuyệt đối là không phải, dù rằng đó là tên trọc đầu Phổ Vân đi nửa củng không có một thân pháp nhanh như vậy được.

-Nếu như thế thì hắn là ai mới được chứ? Và đến đây có ý gì?

Lục y thiếu nữ dường như chẳng để ý cho mấy, chỉ mĩm cười đáp:

-Trong giói võ lâm, những kẻ có võ nghệ cao cường không ít. Hắn ta cố nhiên không muốn cho chúng ta gặp mặt, thì chúng ta cũng đừng nên để ý đến hắn làm gì cho mệt-xác.

Nói xong hướng về phía trước rảo bước.

Lục y thiếu nữ lúc bỏ thuyền lên bờ có mặc thêm một chiếc áo che mưa, cho nên mặc dù gió mưa ào ạt cũng đở hơ. Vã Tử Lăng lúc này ướt như chuột lột.

Hai người lặng lẽ cất bước vượt qua hơn một dặm đường lầy lội, đến một khu rừng. Trong đám cây thưa đột nhiên xuất hiện một tòa cổ miếu đổ nát. Lục y thiếu nử chẳng cần hỏi sự đồng của Tử Lăng , tự rảo bước đi vào trước.

Cửa sơn môn của tòa miếu đã đổ nát hết, nhưng Đại Hùng Điện vẩn còn nguyên vein. Hai người bước vào đến chánh điện thì thấy nhện giăng tứ phía, xem ra cũng hơn mười năm rồi chẳng có nhang khói.

Văn tử Lăng lau sơ mấy giọt nước mưa trên mặt, đoạn từ trong tay rút ra thanh đoãn kiếm, trao cho Lục y thiếu nử và nói:

-Tại hạ may mắn là đã hoàn thành xong nhiệm vụ. Đã đem thiếp và khẩu tin truyền giao tận cho tên lão trọc Phổ Vân. Thanh kiếm này tại hạ xin trao trả lại cho cô nương.

Lục y thiếu nữ đưa tay đở lấy thanh kiếm và nó:

-Còn danh sách của bọn hung thủ chắc công tử đã lấy được rồi chứ?

Văn Tử Lăng nghiêm giọng trả lời:

-Cô nương chắc đã biết trước rằng danh sách ấy là hoàn toàn vô dụng rồi mà?

Lục y thiếu nữ mủm mĩm cười đáp:

-Tôi sẻ ch công tử biết được hung thủ của nhà họ Văn là ai là được rồi.

-Nhưng tại sao cô muốn tôi phải đòi cho kỳ được danh sách? Thì ra cô nương đã phỉnh gạt tôi đấy ư?

Lục y thiếu nữ mĩm cười nói:

-Nếu tôi có ý phỉnh gait thì ngay ở Chunh Nam Sơn đâu có ra tay cứu công tử làm gì?

Văn Tử Lăng mặt vụt ửng đỏ, nín lặng chẳng nói lời nào. Chàng nhớ lại cùng Lục y thiếu nữ quen biết nhau lúc ấy là hơn nửa tháng về trước. Chàng một mình vượt qua chân núi Chung Sơn, trong lúc bất cẩn, bị con rắn that độc “kim truyền nương” cắn phải. Trong khoảng khắc nọc đọc phát lên đã được nàng ra tay cứu thoát lại mạng.

Chàng nín lặng giây lâu, đoạn thốt:

-Lời nói của cô nương rất đúng. Dù rằng có phỉnh gạt tại hạ đi nữa thì chẳng có sao đâu, vì tôi vẫn còn nợ cô nương một ơn cứu mạng.

Lục y thiếu nữ dịu dàng cười nói:

-Bây giơ,ø tôi xin hỏi công tử một câu:

tên giặc trọc đầu Phổ Vân ấy lào sao mà có được danh sách này?

Văn tứ Lăng lạnh lẻo đáp:

đây là bản danh sách giã, chẳng dùng làm gì được cả, nhưng tên tuổi trong danh sách ấy tòn là lục lâm thảo khấu đã thác cách đây ba bốn năm rồi. Hiển nhiên là tên giặc trọc ấy đã lợi dụng để che dấu một sự that chứ gì?

-Nhưng tại sao lão lại làm vậy nhĩ?

-Ồ! Việc ấy tại hạ còn đang phân vân suy luận đây.

-Nếu như việc này chẳng có quan hệ thì lão hà tất cũng phải tạo ra một bản danh sách giã. Huống chi, Văn Gia Bảo bảy mươi ba mạng người bị tàn sát, lão đã có mặt tại đấy thì đương nhiên lão phải chủ trương duy trì sự công bằng nhân đạo, ra tay ngăn chặn sự tàn sát giã man ấy. Tại sao ngược lại còn giúp bọn ấy che đậy là có ý gì?

-À! … chẳng lẽ lão Phổ Văn ấy là… -Nếu như tôi suy đoán không lầm thì chinh lão ta là người của bọn hung thủ ở Văn Gia Bảo.

Văn Tử Lang cả giận ngiến răng ken két nói:

-Nhưng bọn hung thủ rất đông kia mà! Hiện nay chúng ở đâu?

Lục y thiếu nữ phì cười đáp:

-Chàng sao ngốc thế? Tự nhiên đã tìm ra người chủ mưu thì còn sợ gì không tìm được bọn thủ hạ của hắn hay sao?

Văn Tử Lăng dậm chân nói:

-Lời nói của cô nương rất đúng. Đa tạ cô nương đã chỉ điểm. Thôi tại hạ xin cáo từ nhé! Lục y thiếu nữ vội vàng nói:

-Hãy khoan! Công tử bây giờ muốn đi đâu?

Văn Tử Lăng ngang nhiên đáp:

-Lại Thiếu Lâm tự tìm lão đầu trọc Phổ Vân mà báo thù.

Lục y thiếu nữ lắc đầu cười lạt:

-Trong Thiếu Lâm tự, chúng tăng hơn ngìn, cao thủ rất đông. Nếu that tình mà giao đấu, thì sợ công tử khó mà hơn được. Huống chi, theo tôi phán đoán, thì lão trọc đầu Phổ Vân đã rời khỏi Thiếu Lâm tự rồi.

-Ồ! Rời khỏi Thiếu Lâm tự à? Lời nhắn miệng của cô nương chẳng là muốn lão triệu tập bát đại chưởng môn đến Thiếu Lâm tự hay sao?

Lục y thiếu nữ vụt bật cười khanh khách:

-Hiện tại từ đây đến trung thu hãy còn hơn một tháng. Lão Phổ Vân còn nhiều thời giờ để mưu đồ việc khác. Bây giờ có lẽ lão đã thông tri cho chưởng môn của bát dại môn phái rồi.

Văn Tử Lăng nheo may nói:

-Nếu quả that lão đã rời Thiếu Lâm tự thì khó mà tìm cho ra tông tích của lão.

Xem ra phải đợi đến ngày trung thu rồi.

Lục y thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt tử lăng, duyên dáng cười nói:

-Chẳng cần đợi đấn trung thu, chúng mình sẻ tìm găp lão một cách dể dàng.

Nàng nhếch mép cười bí mật, đoạn nói tiếp:

-Cũng có thể là tóm được tất cả bọn hành hung nữa Văn Tử Lăng nhge qua rất đổi hưng phấn kêu lên:

-Kế hoạch của cô nương xuất phát từ đâu được chứ?

Lục y thiếu nữ chậm rãi nói:

-Rất đơn giãn, bọn chúng đều đến cả Hiệp Lệ Sơn. Trong vòng nửa tháng, thì bát đại chưởng môn củng sẻ đến đấy hội họp.

Văn Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn mừng rỡ nói:

-Cô nương that là thần kỳ diệu đoán. Tại hạ that không thể nào bì cho kịp. Kế hoạch của cô nương là thông tin cho họ đúng vào ngày rằm tháng tám tụ họp tai Thiếu Lâm tự thì thật ra là muốn cho họ cùng kéo đến Hiệp Lệ Sơn chứ gì?

Lục y thiếu nữ chúm chím cười:

-Công tử cũng kjá thông minh đấy! Văn Tử Lăng hơi thẹn, mặt vụt ửng đỏ, chàng ngông cổ ra nhìn, rồi nói:

-Mưa đã dứt hạt rồi, thôi chúng ta lên đường chứ?

Lục y thiếu nữ mĩm cười:

-Chúng mình còn rất nhiều thời giờ. Công tử xem ra cũng đã thấm mệt. Tôi đề nghị chúng mình hãy ở lại đây đến sáng, rồi hãy lên đường.

Văn Tử Lăng cùng nàng biết nhau đã hơn nửa tháng trời, nên chàng biết rỏ nàng có tính quả quyết và độc đoán. Đối với tính tình ấy, chàng đã có nhiều lầnbất mãn.

Nhưng vì muốn tìm cho ra kẻ thù của sư phụ nên chàng cố miển cưỡng mà nhẫn nhịn. Hơn nữa lời đề nghị này của nàng hợp lý lại dịu dàng nên chàng muốn cưởng lại cũng không được nửa.

Chàng hơi do dự, đoạn thản nhiên gật đầu:

-Thôi cũng được! Tôi tùy theo ý muốn của cô nương vậy.

Văn Tử Lăng nhắm mắt lại dưởng thần sau một ngày mệt nhọc. Trong khoảng khắc, chàng vừa mơ màng muốn ngũ, đột nhiên một tiếng cười ha hả vụt vang dội bên tai.

Chàng giật mình kinh hãi, lập tức hoành thân đứng thẳng người lên. Tiếng cười nghe hơi quen quen, nghe qua thì biết rõ là tiếng của người lạ mặt ở bean bờ sông Huỳnh Hà lúc nãy.

Lục y thiếu nữ vẫn ngồi im bất động, chỉ có vẻ hơi kinh ngạc hỏi:

-Văn công tử! Có chuyện gìđấy?

Văn Tử Lăng trợn tròn đôi hỏi vặn lại:

-Cô nương chẳng như không nghe thấy tiếng cười hay sao?

Lục y thiếu nữ đảo mắt nhìn Tử Lăng cười nói:

-Bộ Văn công tử đang nằm mơ chứ gì?

Nói xong nàng liền nhắm mắt lại ngủ tiếp, chẳng thèm đếm xỉa đến Tử Lăng nửa.

Văn Tử Lăng bị chế nhạo, mặt vụt đỏ ửng lên. Chàng tức tối nín lặng.

Chàng định bước ra ngoài đó xem hư thiệt, nhưng nhớ tới lời chế nhạo của thiếu nữ, chàng liền bãi bỏ ý định, ngồi xuống tiếp tục nhắm mắt dưởng thần.

Bây giờ chàng không ngủ nửa, định thần lắng nghe động tịnh Không bao lâu, một giọng nói ồ ồ lại vụt nổi lên, văng vẳng bean tai chàng, rỏ ràng là tiếng truyền âm nhập mật.

-Nhãi con! Chớ có động! Lão phu có đôi lời muốn cùng ngươi thảo luận.

Văn Tử Lăng giật mình đánh thót, quay nhìn lại Lục y thiếu nữ, chỉ thấy nàng đôi mắt nhắm nghiền, mũi ngáy pho pho, hình như nàng đã nghủ say, chẳng hay biết trời trăng gì nửa.

Chàng suy nghĩ giây lâu, đoạn dùng phép truyền âm nhập mật nói:

-Chẳng hay tiền bối danh tánh là chi? Đã có đôi lời muốn chỉ giáo, tại sao chẳng ra mặt để cho kẻ vản bối này bái kiến?

Tiếng nói lại văng vẳng:

-Thiết nghỉ! Chẳng cần phải ra mặt. Huống chi con liểu đầu qui? quái ấy làm cho lão phu chán ghét vô cùng, vậy tốt hơn đừng ra mặt càng hay.

Văn Tử Lăng nheo mày nói:

-Thế thì lão tiền bối còn ngại gì mà chẳng cho biết đại danh?

-Ồ! Lão phu đã từ lâu không dùng đến danh tính nữa. Thôi, ngươi cứ gọi ta là thần mật khách cho tiện.

Văn Tử Lăng cố gắng phân biệt phương hướng của tiếng nói. Định thừa lúc lão chẳng phòng bị, nhảy ra đúng chổ ẩn núp để tóm cổ và cho lão một bài học mới được.

Nhưng sự nổ lực của chàng chỉ hoài công mà thôi, vì tiếng nói vọng lại chẳng phải phương pháp

truyền âm, nên nghe chẳng biết được phương hướng.

Người lạ mặt lại dùng lời diểu cợt nói:

-Lão phu tánh tình quen thói cô tịch, ít hay tiếp xúc cùng với người đời, nhưng đặc biệt là hay muốn xen vào chuyện thiên hạ, cho nên mang danh là thần mật khách củng không oan uổng chi mấy.

Văn Tử Lăng nheo mày cười nói:

-Giờ đây lão tiền bối có lời chi chỉ giáo có thể nói thẳng ra được rồi.

Thần mật khách im lặng giây phút, đoạn cất tiếng:

-Vụ tàn sát dã man ở Văn gia bảo năm năm về trước, nhà ngươi chắc có lẻ nhận định việc ấy là do bát đại môn phái chưởng môn đã làm chứ gì?

Văn Tử Lăng ngẩn người that kinh:

-Tại hạ chưa có nhận định như thế. Nhưng Phổ Vân hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm là đáng hiềm nghi nhất.

Thần mật khách thở dài một tiếng:

-Rất có thể là như vậy, mà chưa ắt hẳn là đúng.

-Vậy là thế nào? Xin tiền bối giải thích.

-Mười bảy năm về trước, cái chết của Túy Tâm Tiên Tử và bát đại chưởng môn có một sự liên quan rất mật thiết. Rồi năm năm về trước đây, vụ thọ sát toàn Văn gia bảo và cái chết của Túy Tâm Tiên Tử củng có một sự quan hệrất lớn… Thần mật khách ngưng lại giây lâu rồi nói tiếp:

-Giờ đây lão phu cho nhà ngươi biết thêm củng chẳng quan bệ gì. Túy Tâm Tiên Tử chết được ít lâu, lệnh sư phụ tức Văn bảo chủ, đã từng ba lần lên viếng Hiệp Lệ Sơn và ba độ lên thăm qua Thiếu Lâm tự, rồi sau đó mới phát sanh vụ tàn sát thê thảm đó.

Văn Tử Lăng “hử” một tiếng, gằn giọng nói:

-Việc ấy càng chứng tỏ rằng:

lão tặc trọc đầu Phổ Vân của phái Thiếu Lâm có liên quan trực tiếp đến vụ ấy, tại sao lão tiền bối lại nói chưa ắt hẳn là đúng?

Thần mật khách trầm giọng đáp:

-Bát đại môn phái là trụ cột của giới võ lâm đương thời. Tuy có thể nói rằng không tuyệt đối toàn hảo, nhưng mườiphần cũng được tám chín là nhửng tay hào kiệt vì chánh nghĩa. Đâu có lý nào lại đối với một người là tay hào kiệt như Văn giáo chủ lại dang tay hạ độc thủ như thế cho đành! Văn Tử Lăng cười nhạt:

-Lão tiền bối dám quả quyết như thế sao?

Thần mật khách cười đáp:

-Lão phu nói rằng rất có thể lắm, nhưng củng chưa chắc gì làđúng. Ta chỉ muốn nhà ngươi không nên lổ mảng. Phàm việc gì cũng phải đắn đo suy nghỉ chin chắn rồi hãy thi hành. Chưa có chứng cớ xác thực, không nên vội quết đoán. Xử sự sai. lầm thì sau hối tiếc không kip! -Vãn bối lỉnh giáo lời vàng ngọc ấy.

-Con bé kia, lão phu không thích hắn đâu. Nhà ngươi nên xa cô ta là hơn.

Văn Tử Lăng cười nhạt nói:

-Lão tiền bối quả that nói không sai, người hay lo việc thiên hạ quá nhiều rồi.

Bằng không lão tiền bối và bọn đầu trọc Phổ Vân chắc có lẻ có một mối giao tình rất sâu đậm.

Thần mật khách cả giận nói:

-Chớ có hồ đồ. Lão phu đối với nhà ngươi có long muốn giúp đỡ. Không nỡ thấy ngươi lỡ chân rout vào tà đạo mà điềm nhiên cho đành. Nay ngươi còi dở giọng trớ triêu với lão nữa.

Văn Tử Lăng trầm giọng nói:

-Lão tiền bối có long lo lắng cho tại hạ như thế, vản bối vô cùng cảm tạ. Nhưng… vãn bối muốn phiền đến lão tiền bối một việc… nói đến đây, chàng dằn giọng nói tiếp:

-Việc của vản bối là phiền đến lão tiền bối đưa giùm đến tay lão trọc Phổ Vân một lá thơ. Đại ý là đề cập đến vụ án bảy mươi ba mạng người ở Văn gia bảo, chinh lão phải chịu tất cả trất nhiệm. Nếu như lão Phổ Văn chịu đưa ra tất cả danh sách chính xác củanhửng tay hung thủ, thì tự nhiên sự oan trái đến đây phân minh.

Bằng không thì…nếu Tử Văn này còn sống được một ngày nào thì Thiếu Lâm tự đừng mong được yên ổn ngày đó.

Thần mật khách thở dài nói:

-Nhãi con! Nhà ngươi cũng khá lớn lối đấy. Phải biết rằng:

nếu vật quá cứng thì có ngày phải gảy Văn Tử Lăng nghiêm giọng quát:

-Những lời giáo huấn của lão tiền bối, Văn mỗ này đã nghe quá nhiều rồi. Thôi! Lão nên đi khỏi nơi đây thì hơn…! Vừa nói xong, Văn Tử Lăng nhanh như cắt nhảy vọt ra khỏi điện. Chân chàng vừa chạm đất thì một cái bật mình chàng đã phi thân bay vụt lên nóc điện.

Chàng rão mắt tìm kiếm tứ phía, nhưng bóng thần mật khách vẫn mịt mù.

Bóng đêm đã dần tan biến. Nơi phương đông thoáng hiện ánh dương quang.

Văn Tử Lăng thối chí thối dài. Định phi thân nhảy xuống đấùt, nhưng trước mặt vụt thiáng xuất hiện một bóng người, thì a lục y thiếu nữ cũng vừa nhảy vọt lên đứng cạnh chàng Văn Tử Lăng ấp úng, cất tiếng hỏi:

-Cô nương lên đây có việc gì thế?

Lục y thiếu nữ phì cười:

-À!… chính tôi cũng định hỏi công tử điều ấy…! Mà thôi! Công tử có tìm gặp người ấy hay không?

Văn Tử Lăng hỏi kinh ngạc:

-Thì ra cô nương cũng hiểu rỏ câu chuyện nãy giờ rồi à?

Lục y thiếu nữ gật đầu:

-Người ấy cũng khá cao kiến đấy! Đã đến đây không tăm tiếng mà ra đi cũng lặng lẽ, nhưng hắn sơ that một việc khá quan trọng là…Nàng gần từng tiếng một… cùng hai mẹ con ta đối địch thì sớm muộn gì có ngày khỏi thoát khỏi chết.

Văn Tử Lăng bất giác cảm thấy rợn người, vì lục y thiếu nữ hoàn toàn biến thành một người khác lạ. Sắc diện lúc bấy giờ thoạt nom qua rất hung tợn và dễ sợ.

Chàng chợt nhận thấy lời nói của thần mật khách có vẻ gần như đúng sự that ở thiếu nữ này… Nhưng.

Sự hung tợn dễ sợ của thiếu nữ, chỉ thoáng qua rồi vụt tan biến.

Với nét mặt tươi như hoa, nàng ngọt ngào nói:

-Trời đã gần sáng, chung nhìm thôi lên đường đi thôi.

Nói xong nàng phi thân bay xà xuống đất.

Chương 3: Tình Tiết Đa Đoan

Văn Tử Lăng cùng theo phi thân nhảy vù xuống đất.

Bổng nhiên, một mùi hương lạ thoang thoảng bay vào mũi chàng… Cả kinh! Chàng vội định thần rão mắt nhìn tứ phía Lục y thiếu nữ củng ngạc nhiên không ít. Nhanh tay nàng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra.

Nhìn quanh chẳng thấy bóng người. Tử Văn vội dùng phương pháp truyền âm hỏi:

-Thính lực và thị lực của cô nương đạt được đến cả nghìn trượng, vậy giờ đây cô nương có nghe thấy tông tích kẻ địch hay chưa?

Lời nói của chàng hơi ngụ ý châm biếm, làm lục y thiếu nử đỏ ửng cả mặt.

-Ồ!… nghe được lắm chứ! Ngoài sơn môn, trong đống đá vụn, tối thiểu có một người đang ẩn núp nơi ấy.

Vừa nói nàng vừa thò tay vào túi móc ra một viên hoàn thuốc, ném cho Tử Lăng:

-Công tử hãy mau uống hoàn thuốc này vào, chổ này đã bị kẻ địch rãi đầy độc tố rồi.

Văn Tử Lăng chẳng dám chậm trễ, vội cho hoàn thuốc vào mồm rồi nuốt nhanh.

Lục y thiếu nữ cũng tự lấy thuốc, và nuốt một viên. Doạn rút thanh đoãn kiếm ra, nàng định bắn mình nhãy vọt ra ngoài sơn môn Nhưng… Toàn thân nàng rung động, dường như cảm thấy khó chịu nên nàng vội đứng dửng lại. Liền khi ấy thần sắc nàng vụt tái nhợt, tỏ vẽ đau đớn vô cùng.

Văn Tử Lăng cả kinh vội hỏi:

-Cô nương có chuyện gì thế?

Tử Văn vừa buông lời, chàng cũng cảm thấy đầu choáng mắt hoa, máu tim sôi động dường như độc tố lại phát động mạnh hơn.

Hai người đang kinh hoàng, thình lình một bóng đen từ ngoài sơn môn bbay vọt vào, cất tiếng cười lên khanh khách:

-Huỳnh khúc tán của lão phu, không thể dùng những thuốc giải độc tầm thường mà giải được đâu… bây giờ cô nương có bản lĩnh gì thì hãy triển khai ra cho lão xem thử.

Lục y thiếu nữ tức tối vùng vẫy kêu lên:

-Ngươi là ai? Tại sao âm thầm hạ độc thủ hèn nhát như thế?

Nói xong, nàng thanh đoãn kiếm đâm mạnh tới… Nhưng… Độc tố đã ngấm nhiều. Nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, đoạn buông kiếm đánh “soẻng”, thân hình nàng ngã khụy xuống đất.

Người vừa đến là một lão già, có một thân hình cường tráng, râu dài chấm ngực, tiếng nói oang oang như lệnh vỡ, nhưng thần sắc trông có vẽ âm hiểm.

Hiên ngang bước tới, lão cúi xuống nhìn lục y thiếu nữ, lúc ấy tuy đã bị trúng độc, nhưng hãy còn tĩnh.

Tiéng cười ha hã của lão lại vang lên:

-Nhà ngươi nhận ra lão phu hay chưa?

Tự nảy giờ đứng một bên im lặng, Văn Tử Lăng thấy thế vụt nổi giận quát to:

-Thần mật khách ? Lão chính là thần mật khách đó ư ? Ta không ngờ lão lại có một thủ đoạn hèn mạt lại âm hiểm như thế Lời nói của chàng chưa dứt thì “huỵch” một tiếng, cũng giống như lục y thiếu nữ, chàng vụt té nhào xuống mặt đất.

Lão già vận áo xanh cười to hơn:

-Phải đấy! lão phu chính là thần mật khách Đặng Công Huyền. Nhà ngươi cũng nhìn ra lão đấy à?

Đoạn lão quay sang lục y thiếu nữ tiếp:

-Này cô bé kia ơi! Chớ sợ hãi! Lão phu chẳng muốn làm thương tổn đến tánh mạng ngươi đâu. Lão muốn giữ ngươi lại một chút. Đợi công việc lão xong xuôi đâu đấy, thì ngươicó thể bình yên trở về.

Vừa nói xong, lão già vụt xốc lục y thiếu nữ lên, phi thân nhãy vọt ra ngoài, phút chốc đã mất dạng.

Văn Tử Lăng tuy vẫn còn tỉnh, nhưng tay chân đã tê liệt, không thể cữ động được. Chỉ dương mắt nhìn lão mang lục y thiếu nữ đi mà long chàng tê tái vô cùng.

Vài phút sau, chàng bị chìm vào hôn mê bất định.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Văn Tử Lăng từ từ tỉnh lại.

Chàng mở to đôi mắt ra, cảnh vật chung quoanh làm chàng kinh ngạc.

Định thần nhìn kỹ, chàng phát giác ra lúc mê man bất tỉnh đã được ai đó đem đặt nằm trên cung đài đầy bụi bặm của tòa đại điện.

Một phụ nữ mặc áo xanh, trạc độ ngũ tuần, đang ngồi dựa bên chàng.

Với vẽ mặt hung ác, thấy Văn Tử Lăng hồi tỉnh y liền cất tiếng quát hỏi:

-Tiên Tữ tiểu thơ của ta đâu?

Văn Tử Lăng nghe hỏi ngơ ngác:

-Người nào là tiểu thơ của lão bà? Tôi nào có hiểu.

Lão bà càng giận dữ:

-Ngươi còn giám dở giọng trớ trêu à? Nếu ta không ratay giải cứu thì mạng của ngươi đã mất từ lâu rồi. Bây giờ còn chưa chịu thuật rõ sự mất tích của tiểu thơ nhà ta ra hay sao?

Như nhớ sực lại lời nói còn thiếu sót, bà vội tiếp:

tiểu thơ nhà ta phương danh là Giang Tâm Mỹ Văn Tử Lăng khẽ thở dài, lẩm bẩm:

-Giang Tâm Mỹ! Nàng chẳng may trúng phải độc… Lão bà cả kinh, đưa tay lắc mạnh Tử Lăng:

-Nàng hiện giờ ở đâu?

Văn Tử Lăng chán nản:

-Bị người bắt mang đi mất rồi.

Bà lão nghe qua nhãy dựng lên:

-Kẽ nào mà to gan lớn mật thế? Ai? Hãy nói mau.

-Thần mật khách, Đặng Công Huyền.

đặng Công Huyền! Hừ! Rất tốt! Có danh có tánh cho ta là được rồi.

Nói xong, bà lão liền quay ngoắt người, chẳng cần đếm xỉa đến Văn Tử Lăng, đang còn nằm đó, rão bước đi nhanh ra khỏi điện. Trong nháy mắt, bóng áo xanh đã mất dạng sau ngõ sơn môn.

Văn Tử Lăng liền vận thử kình lực, chàng cảm thấy nội lực đã phục hồi, bèn tung mình nhãy vọt đứng dậy.

Độc tố mà chàng hấp thụ khi nãy đã tan biến đâu mất. Hồi tưởng sự việc vừa xảy ra như cơn ác mộng. Chàng không khỏi bồi hồi ái ngại cho số phận của Giang Tâm Mỹ.

Với số ngày chung sống cùng nhau, mặc dù sự ương nghạnh của nàng có đôi khi làm phật ý Tử Lăng, nhưng tánh quả quyết liều lĩnh đôi khi hơi táo bạo của Tâm Mỹ đã khắc sâu vào tâm khảm của chàng.

Chàng đã có ý định từ giã nàng để đi làm tròn bổn phận. Nhưng biến cố xãy ra quá đột ngột.

Đây là sự bức bách chia ly! Nàng đã bị ngộ nạn! Bây giờ chàng phải tính sao đây?.. Bỗng nhiên… dưới ánh chiền dương, một luồng hàn quang đập thẳng vào mắt chàng.

Rất đổi ngạc nhiên, chàng rội tung mình nhãy đến bean vật chiếu sáng đó.

Thì ra thanh Túy Tâm kiếm của Giang Tâm Mỹ bị đánh rơi đêm qua, vẩn còn nằm phơi mình trên đám cỏ xanh.

Văn Tử Lăng vội cúi mình nhặt thanh doãn kiếm lên, ngắm nhìn giây lâu, đoạn thở dài rồi cẩn thân dắt vào mình.

Với thanh đoãn kiếm này, chàng đã đơn thân độc mã băng vào thiếu lâm tự.

Hươi kiếm lên, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của phái thiếu lâm Nghe đồn rằng, đây là một bảo vật có giá trị đổi cả một thành trì.

Nhưng bây giờ, nó lạnh lẻo name lẩn lộn vào đống gạch vụn Nếu Tử Lăng không phát giác kịp thời, rủi bị rơi vào tay kẻ khác thì hậu quả khó lường vô cùng.

Vầng thái dương lúc bấy giờ đã lên cao, đem ánh sáng chiếu xuống ngàn cây nội cỏ. Chim chóc vui mừng hót vang. Chuyện đêm qua trôi qua như một mộng ảo.

Văn Tử Lăng không muốn ở lại đây chút nào nửa. Mặc dù chàng có thể biết được bà lão thanh y đó có thể cứu được tiểu thơ yêu qyí của bà khỏi tay của thần mật khách hay không.

Chàng cũng không muốn nghĩ nhiều về việc ấy nữa.

Sau khi toan tính, chàng quyết định đi thẳng đấn Hiệp Lệ Sơn để thăm viếng mộ phần của Túy

Tâm Tiên Tử.

Mười hôm sau… Dưới chân núi Hiệp Lệ Sơn, nằm ở ngoài dãi Vạn Lý Trường Thành, một thanh niên vận thanh y, mình tuy đượm nét phong sương, nhưng khí phách có vẻ anh hùng hảo hán, vội vã hướng về phía Bạch Vân Phong.

Thiếu niên ấy chính là Văn Tử Lăng.

Hiệp Lệ Sơn, như có ma lực quyến rủ chàng trai ấy, đã từ bao nhiêu năm chôn giấu cái chết bí ẩn của Tiểu Tâm Tôn Tử và thân thế của Giang Tâm Mỹ.

Việc quan trọng hơn hết là gặp cho được Phổ Vân thiền sư. Nếu quả lão là tay thủ phạm của vụ án tại Văn gia bảo thì ra ra tay giết chết lão là coi như đã rửa xong mối thù hận mà chàng đang ôm ấp.

Vầng trăng non vừa ló dạng qua đám rừng thưa. Tiếng quạ kêu đêm hòa lẫn với tiếng lá xào xạt. Sương đã xuống rất nhiều.

Thình lình có tiếng ca trầm bổng từ xa vọng lại:

Tàn nguyệt như câu thùy bay lạc

Tịnh quang vân ảnh lưởng mê ly

Hưu hiềm phong tuyết hồ thiên địa

Tư hữu anh hoa cố quốc phẩn

Cổ lai hồng nhan đủ bạc mệnh

Như kim hưu kiến mạng bạc nhân

Tỷ giáo thông ranh ly hủy hỏa

Cam phận bạc mệnh vào yên phần

Tận am thâm thủy nhìn nhức cả

Dã địa hoang yên nhạn kỷ quần

Dù rầu bất thức hiệp tâm khổ

Thôi hoa đãi tữu tế trình hôn.

Tạm dịch:

Trăng non ai kéo về

Sao sáng ngập không gian

Đừng hiềm gió tuyết lạnh

Đây đào hoa mộ phần

Anh há trường sanh

Vì non sông khói lửa

Đành liều phận mỏng manh

Giang sơn người chỉ một

Hoang địa nhạn đầy quần

Duy ta thong nàng khổ

Mang rượu tế mộ phần.

Tiếng ca nghe vang vang giữa đêm trường tịch mịch làm mũi lòng kẻ du khách không nhà.

Văn Tử Lăng còn bâng khuâng ngơ ngác, chợt một cụ già, vai mang khăn gói, trên có cắm hoa tươi, bên hông lung lẳng một bầu rượu lớn, đang khó nhọc chậm rãi đi đến.

Văn Tử Lăng tự chủ:

-“Lão già này trông như đi về mộ…” Dưới chân Bạch Vân Phong này, ngoài mộ Túy Tâm Tiên Tử, đâu còn ngôi mộ nào thứ nhì.

Khi định thần nhìn kỹ chàng bất giác cả kinh… Bước chân của cụ già tuy nặng nề chậm chạp, nhưng bước chân bước qua rồi mà cỏ vẩn y nguyên thì đủ biết là kinh công của lão đã đạt đến cao siêu tuyệt đỉnh.

Trong chốn võ lâm quả nhiên cao thủ đầy dẩy.

Bổng nhiên cụ già loạng choạng vấp ngã.

Tử Văn vội vã phi thân đến bên, đưa tay nâng đỡ.

Chương 4: Hiệp Lệ Sơn Tế Mộ

Mặc dù biết gặp tay cao thủ, nhưng sự giúp đở xuất phát nơi long nghĩa hiệp, chàng tự nhiên nhảy đến nâng đở cụ già Cụ già sau khi đứng vững vội thốt:

-Cám ơn cậu nhiều lắm Văn Tử Lăng khẻ cười:

đường núi dốc cheo veo, lão tiền bối lại uống rượu quá lượng rồi đấy.

Cụ già cất giọng khàn khàn cười to:

-Cậu bé nói đúng! Tửu ượng của lão chỉ năm thang. Hôm nay uống ột đấu, tự nhiên hơi quá lượng.

đêm đã khuya! Lão tiền bối lần mò đi đâu thế?

Tay vuốt choom râu ngắn, cụ già khẻ đáp:

-Tế mộ… -Tế mộ… sao lại chọn đêm khuya thanh vắng?

-Già này viếng mộ chẳng cần giờ giấc. Sau khi uống rượu mới cảm thấy hứng thú, lão lập tức đi ngay.

Tử Văn nheo mày, tiếp:

-Lão tiền bối viếng mộ ai đấy?

Đưa tay chỉ về phía trước mặt, cụ già cười đáp:

-Lão sẻ viếng mộ ấy.

Theo hướng tay chỉ, Văn Tử Lăng đưa mắt nhìn, nơi giửa rừng Tồng Bá, dưới hai rặng sơn phong cao vút, yean nghỉ một tòa mộ địa Tuy cách đấy hơn trăm tượng, nhưng mấy chử to tướng trên tấm mộ bia đồ sộ có thể nom thấy được:

“Túy Tâm Tiên Tử Chi Mộ” Một mối hoài nghi và cảm xúc vội dâng lên trong lòng chàng trai true.

Chuyện tình diễm lệ! Truyền tụng mười mấy năm trời, thực hư chưa rỏ, hiện tại đứng trước mộ

phần của một tài hoa quá cố, lòng chàng sao khỏi bồi hồi xúc động.

Cụ già củng nghẹn ngào đứng lặng giây lát, rồi lần mò bước đến bên mộ.

Bao vải trên vai lão được tháo đem xuống và mở ra. Tuy chỉ thô sơ vài món trái cây, nhưng đối với lão có vẻ trịnh trọng vô cùng.

Bình rượu cũng được mở ra, lão nốc trước vài hớp, đoạn cất tiếng khàn khàn khấn vái:

-Túy Tâm Tiên Tử! Lão đây… Hiệp Lệ Tửu Tầu, từ phương xa đến tế, hương hồn nàng có linh xin về chứng giám Chẳng để ý đến việc có mặt của Tử Lăng một bên, lão liền cất giọng haut:

“Tân nguyệt như câu thùy bích lạc “Tinh quang vân ảnh lưỡng mê ly… Văn Tử Lăng nheo mày hỏi:

-Túy Tâm Tiên Tử cùng lão tiền bối có liên hệ về họ hàng chứ?

Hiệp Lệ Tửu Tầu đưa tay vuốt choom râu xồm đáp:

-Không, chẳng có họ hàng chi cả.

-Lạ nhỉ! Chẳng liên hệ chi sao tiền bối phải khổ công tế mộ?

-Ồ! Mục tiêu của già này đi tế là có hai điểm:

Một:

Trung thần hiếu tử

Hai:

Liệt nữ trinh phu

Ngầm nghỉ giây lâu, Tử Lăng hỏi tiếp:

-Cái chết của Túy Tâm Tiên Tử hồi mười bảy năm về trước chắc đã gieo vào long lão tiền bối một mối cảm hoài vô hạn, nên mới thường đến đây tế mộ chứ gì?

Không cần biện bạch, Hiệp Lệ Tửu Tần buông lời nói băng quơ:

-Ngoài ra già này còn viếng mộ một vài kẻ khác nửa.

-Ai đấy thưa tiền bối?

-Một là đại gian ác bá, hai là vô sĩ tiểu nhân.

-Ồ! Lão tiền bối khéo khôi hài đấy Lời nói chưa dứt, bổng nhiên có tiếng chân bước nhẹ cùng tiếng tà áo sao động từ xa thoảng đến.

Lặng lẻ chõ tay vào áo, name chặt thanh Túy Tâm kiếm, Văn Tử Lăng chuan bị ứng chiến.

Dường như chẳng hay biết gì, Hiệp Lệ Tửu Tần vẩn ung dung nhắ rượu, moặt tự lẩm bẩm:

-Nhân sanh hửu tửu tu dương túy, nhứt trích hà tăng đáo cửu truyền Người đời có rượu lẻ nên say, một giọt chưa từng đến cửa đài! Túy Tâm Tiên Tử! Nàng có nghe không? Nàng có uống được rượu của ta tế nàng không?

Cử chỉ điên cuồng của cụ già làm Tử Lang kinh ngạc không ít Một ý nghỉ thoáng qua! Chàng ngồi hụp xuống bên lão, giả làm như hai bạn đồng đương tế mộ.

Trong giây phút… Một cụ già râu bạc tuổi gần bảy mươi, có vẻ tiêu phong đạc cốt, lưng dắt cây phất trần. Chậm rãi đi đến bên hông hai người Lão đạo trưởng có đôi mắt sáng như sao băng, thoạt trong đủ biết là tay cao thủ thượng thặng. Dầy vẻ nghi hoặc, lão quắc mắt nhìn Hiệp Lệ Tửu Tần Văn Tử Lăng nhủ thầm:

-“Khí phách của lão lổ mũi trâu này có vẻ là thủ lãnh của một môn phái. Nhưng mình chưa biết được lão là ai” Sự chú ý của lão đạo trưởng chỉ tập trung vào Hiệp Lê Tửu Tần Như không biết có người ở sau long, lão vụt kêu lên:

-Túy Tâm Tiên Tử! Nàng chết một cách quá ư thảm khổ. Hóa công! Ông nở ganh chi một kiếp hồng nhan?

Than xong, ông vội giơ cao bình rượu, tu một hơi dài Cử chỉ của lão làm đạo trưởng kinh ngạc không ít.

Hơi khó chịu, đạo trưởng nheo mày cất tiếng gọi:

-Ô kìa! Lão già kia.

Bình rượu được đặt xuống, Hiệp Lê Tửu Tầu chậm rãi quay lại:

-Người gọi ta đấy ư?

Lão đạo trưởng gằn giọng:

-Lão đến đây đã được bao lâu rồi?

-Một ngày -Cho bần dạo hỏi thăm chút việc:

hôm nay có người nào đến đây chưa?

-Ồ! Rất nhiều… Đưa ngón tay lên nhẩm đếm, lão cười hi hỉ tiếp:

-Bình thường nơi đây vắng bóng người, hôm nay cộng thêm lão đạo trưởng nửa là tám… À! Không lẽ bần đạo đn trể. Chẳng hay họ là những người thế nào?

Tuy vổ trán ra chiêu suy nghĩ, Hiệp Lê Tửu Tần nhanh nhẩu kể:

-Hai vị hòa thượng, hai đạo trưởng, hai lão già, còn thêm một ni cô.

-Hãy cho bần đạo biết mau, họ đi về hướng nào?

-Lúc nãy một lão hòa thượng gầy có bảo với lão rằng:

đi sau còn một người bạn, chính đạo trưởng đấy chứ gì?

Lão vổ tay cười ha hả tiếp:

-Phải rồi, lão bảo rằng người bạn ấy là đạo trưởng Côn Lân Sơn -Bây giờ họ đi về phía nào?

-Họ đến Đoạn Hồn Nhai đợi đạo trưởng -Bần đạo đã đến đây mấy lượt, nhưng nào có nghe đến tên Đoạn Hồn Nhai ba giờ?

Hiệp Lệ Tửu Tần đưa tay chỉ về phía trước mặt:

-Theo đường moon này, đạo trưởng leo lên tận đỉnh sơn phong phía tả, rồi đi thẳng độ nửa dặm đường, nơi đấy có một vách đá cheo leo. Họ đang chờ đợi ở một động đá gần đấy.

Bán tín bán nghi, đạo trưởng quắc mắt nhìn hai người giây lâu, rốt cuộc gật đầu đáp lể:

đa tạ ân chỉ đường.

Nói xong, đạo trưởng tung mình nhắm đỉnh sơn phong bay nhanh như gió Văn Tử Lăng nhin không được vụt bật cười:

-Tự nãy tới giờ, thái độ của lão tiền bối làm người ta không khỏi hồ nghi. Thật ra, xem kỹ lại tài năng, thì chẳng có người thế tục nào so sánh kịp. Nhưng tôi còn thắc mắc:

chẳng hay tiền bối đánh lừa lão đạo trưởng ấy là có dụng ý gì? Thế ra cuộc hội họp của bát đại chưởng môn ở Hiệp Lệ Sơn này tiền bối đã biết rỏ?

Hiệp Lệ Tửu Tầu gật đầu:

-Già này định trêu chúng một phen đở buồn Văn Tử Lăng trầm ngâm nính lặng, cử chỉ của lão già càng bí mật thêm.

Bổng nhiên… Tiếng chân người vang lại. Lão vội đưa mắt hội ý với Tử Lăng rồi ngửa mặt than:

-Túy Tâm Tiên Tử! Nàng chết phải lắm. Người đời từ cổ ai không chết? Già này lại kính nàng thêm một ly nửa.

Nói xong, đổ vài giọt rượu xuống đất, rồi đưa cả vò rượu lê nóc một hơi dài.

Mặt vẩn hướng về phía mộ phần, nhưng Tử Lăng biết sau long c một cao thủ vừa mới đặt chân đến Chàng lặng thinh chờ đợi.

Hiệp Lệ Tửu Tần chùi mép, quay sang Tử Lăng cất tiếng cười to:

-Này cậu! Túy Tâm Tiên Tử kể củng đáng lắm. Nàng để lại trên thế gian một mỹ danh. Một gã say như ta vì câu chuyện bi thong của nàng làm cảm động, nên mười mấy năm rồi, thường thường đến đây thăm viếng.

Tử Lăng ấm ớ vừa như biết động tĩnh.

Người đứng phía sau không nhẫn nại được nửa, khẻ ho một tiếng rồi gọi to:

-Lão già kia! Ngươi đang làm gì đấy?

Hiệp Lệ Tửu Tần chậm rải quay lại đáp:

-Viếng mộ! Bộ nhà ngươi không mắt hay sao?

Nghe câu trả lời xấc xược, người lạ có ý hơi giận, nhưng trông kỹ lại cụ già hơi có vẻ lẩm cẩm, hắn đổi giọng hòa dịu:

-Trời đã khuya, hai người sớm rời khỏi đây Hiệp Lệ Tửu Tần vân váo bảo:

-Già này muốn đi hay ở tùy thích, việc gì đến ngươi Hai người đang đấu lý, Tử Lăng quan sát kẻ mới đến.

Đó là một cụ già bảy tám mươi tuổi, vốc dáng gầy cao, lưởng quyền nhô lên, vai đeo trường kiếm, ở chuôi kiếm buông xuống một chòm tơ màu bạc rung rinh chói mắt. Thoạt trông có vẻ uy phong lẩm liệt.

Chàng thầm nghỉ:

-“Lão này đích thị là:

Hoa Sơn phái, Càn Khôn Tẩu, Nam Vô Uùy” Vì chuôi kiếm có chùm tơ màu tía là ký hiệu của lão Nam Vô Uùy gằn từng tiếng:

-Sự có mặt của lão phu ở đây là việc may cho hai người. Các người phải biết vùng này hoang vu và nguy hiểm…?

Hiệp Lệ Tửu Tần gật gà như có vẻ đồng ý:

đa tạ lời chỉ giáo, nhưng ngoài việc viếng mộ lão còn một việc quan trọng hơn.

-Việc quan trọng! Có thể nói cho lão phu nghe được chứ?

đợi một bằng hửu.

-Ố! Ai đấy?

-Tên người ấy vang dậy khắp giang hồ, chinh là thủ lãnh của phái côn luân, biệt hiệu là Văn Trung Tử.

-À! Hắn hẹn gặp ngươi tại đây?

Tỏ vẽ đắc ý, Hiệp Lệ Tửu Tần tiếp:

-Phải đấy! Mục đích của lão một là viếng mộ, hai là đợi bạn già, nên sắn rượu đây nóc vài ly đở lạnh.

Tỏ vẽ hồ nghi, Nam Vô Uùy hỏi:

-Tại sao giờ này chưa đến?

-Chưa biết nguyên do nào lão đến trễ?

đối với Côn Lôn đạo trưởng lão phu có gặp qua đôi lần, lúc nãy nơi chân núi, một bạn hửu đã lôi hắn đi làm khách, lão đây chắc phải đợi đến mgày cũng không chừng.

-Ta quí trọng chử tín. Dù đợi đến mai cũng không sao.

Thái độ nóng nãy làm thần sắc Nam Vô Uùy biến đổi hắn:

-Văn trung Tử có cùng ngươi nói rỏ nguyên do của sự hội kiến này không?

Với vẽ chân thành đưa tay chỉ mộ Hiệp Lệ Tửu Tần đáp:

-Vì nàng đấy! -Tại sao lại vì nàng?

-Ngoài Văn Trung Tử ra, già này không thể tiết lộ cho kẻ khác biết được.

Sát khí vụt nổi lên ở nét mặt Nam Vô Uùy, lão chụm năm ngón tay lại, định nhắm vào Hiệp Lệ Tửu Tần xuất thủ tấn công.

Chương 5: Nghi Vấn Trùng Trùng

Thoạt trông thấy Hoa Sơn trưởng phái, Nam Vô Uùy định tấn công, Văn Tử Lăng cả kinh, chàng vội vàng chuẩ bị đối phó.

Với sắc mặt điềm nhiên, Hiệp Lệ Tửu Tần coi thường kẻ địch, giã vờ như chẳng hay biết Tình thế đang găng đến cực độ, bổng nhiên có tiếng chân người đi đến.

Nét mặt vụt biến đổi, Nam Vô Uùy gằn từng tiếng:

- Kẽ sắp đến bất kể là ai! Không được nói có mặt lão phu ở đây.

Với giọng đe dọa, lão tiếp:

- Lão phu chinh là hoa sơn phái trưởng, Nam Vô Uùy. Nếu không nghe lời, chớ trách thanh trường kiếm này chẳng dung tình nhé.

Nói xong, lão tung mình bay vụt vào cụm rừng gần đấy.

Hiển nhiên, mặc dù ẩn núp, lão cũng đang theo dõi tình hình sãy ra ở trước mộ.

Chí phục thù sôi động ở lòng Tử Lăng. Theo lời nói của Giang Tâm Mỹ, chàng mong lão đầu trọc Phổ Vân mau đến để cùng lúc thanh toán vụ cừu thù của Văn gia Bảo.

Sức lực có đạt được mục đích ấy hay không, hiện tại chàng không cần toan tính.

Sau long chàng vụt lên một giọng khàn khàn:

- Kính chào lão thí chủ:

Không quay mặt lại cũng không lên tiếng, nhưng đôi mắt của Hiệp Lệ Tửu Tần mấp máy một hồi. Dĩ nhiên là lão đang dùng phương pháp truyền âm nhập mật cùng kẻ vừa đến đàm đạo.

Tử Lăng nhanh nhẹn quay đầu lại, trước mặt chàng là một vị ni cô vừa béo lại lùn. Niên kỹ xem rất cao, nhưng khó xác định được là bao nhiêu tuổi.

Trong tám đại môn phái, chỉ trường phái Vô Y là ni cô, người này chắc là Vô Y chưởng môn:

Bồ Tâm Sư Thái Ni cô có vẽ xúc động. Đôi môi mấp máy một chặp, đoạn lập tức bắn mình nhảy vọt lên không, nhắm giải núi phía hửu thẳng tiến.

Trong nháy mắt, bóng người đã mất hút sau bóng sương đêm.

Hoài nghi, Tử Lăng cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối và ni cô vừa trao đổi gì đấy?

Hiệp Lệ Tửu Tần bật cười xòa:

- Lão cho vị ni cô ấy hay:

vừa rồi tại đây, một lão tăng và một phụ nữ bịt mặt giao đấu dữ dội, sau khi đại bại, lão tăng chạy về phía hữu, thế cho nên ni cô đó lập tức đuổi theo.

Tử Lăng định hỏi tiếp, nhưng lão già nhanh nhẹn kéo tay chàng:

- Chúng mình phải mau ẩn mặt mới được.

Vừa nói xong, tay với lấy bình rượu. Lão tung mình nhảy vọt ra phía sau mộ bia.

Khinh công của lão già làm Tử Lăng kinh ngạc vô cùng. Bản lĩnh như vậy cóthể liệt vào hạng nhứt cao thủ.

Không chậm trể, chàng vội tung mình nhảy theo.

Tiếng hét từ trong rừng phía bên tả vụt vọng ra:

- Lão già say! Ngươi định trốn đi đâu?

Liền khi ấy, Càn Khôn Tẩu Nam, Vô Uùy từ trong rừng bay vọt ra Tay nắm chuôi kiếm, Tử Lăng chuan bị ứng chiến.

Nam Vô Uùy bổng nhiên đứng dừng lại, vênh tai nghe ngóng giây lâu, thần sắc vụt biến đổi, lập tức quây quả phi thân bay loan trở lại.

Tiếng chân dồn dập từ xa lại vọng đến.

Hiệp Lệ Tửu Tần kề tai Tử Lăng nói nhỏ:

- Đất này lão thường đến viếng nên rất rành địa thế. Trước mặt có một hang nhỏ, chúng mình hãy đến ẩn núp ở đấy, chờ chút nửa xem họ diễn trò.

Hiện giờ đang độ vào thu, cỏ hoang trên mộ cao đến ngập gối Hiệp Lệ Tửu Tần nhanh nhẹn vạch cỏ, dưới đất lộ ra một cửa hang. Cả hai, kẻ trước nhười sau, vội vàng chun xuống Hành động của hai người nhờ mộ bia che khuất cả. Nam Vô Uùy ở bìa rừng, mặc dù đang chăm chú theo dõi, nhưng không tài nào thấy được.

Hang động độ năm thước vuông, bốn bề lát đá.

Khẻ mỉm cười, Hiệp Lệ Tửu Tần ra dấu kêu Tử Lăng ngồi xuống. Đoạn với tay kéo tấm đá chắn cửa hang lại.

Cửa hang do bàn tay khéo léo sây đắp, nên khi khép lại, cỏ hoang liền phủ kín, người lạ khó long phát giác ra được.

Hiệp Lệ Tửu Tần đưa tay đẩy nhẹ tấm đá trên vách, một nửa hang nhỏ lại hiện ra.

Rất đổi ngạc nhiên, Tử Lăng hỏi:

- Kiệt tác này chính lão tiền bối tạo ra đấy à?

Hiệp Lệ Tửu Tần đắc chí cười hi hỉ:

- Từ nhỏ, lão ở vùng núi này. Mười bảy năm về trước, bát đại chưởng môn ra công kiến trúc phần mộ. Lão thấy hứng thú. Nên mỗi lần đến viếng, lão âm thầm ra tay xây đắp. Đây chính là thành tựu của lã trong mười mấy năm qua.

- Theo ngu ý của tôi, lão tiền bối không phải đơn phương hứng thú. Chắc đối với việc này có ít nhiều quan hệ chứ gì?

Không thừa nhận cũng không thú nhận, Hiệp Lệ Tửu Tần bí mật cười xòa:

- Hiện tại hãy bỏ qua việc ấy. Chúng mình còn nhiều việc đáng xem.

Nói đoạn lão khum mình chui vào địa đạo. Tử Lăng vội vả theo sau.

Địa đạo chỉ dài độ bảy tám thước mộc. Cuối đường, một mãnh đá chắn ngang.

Hiệp Lệ Tửu Tần dán mắt vào một mảnh pha lê trên vách. Mảnh pha lê được ăn thông bên hông mộ bia bằng một ống tre sơn dầu. Cảnh vật bean ngoài trông qua ống tre rất rỏ ràng. Nhưng người ngoài khó phát giác được, vì đầu ống tre được che đậy rất khéo.

Sự thay đổi bean ngoài làm Tử Lăng nín thở trố mắt nhìn.

Trước mộ bia hiện giờ đã xuất hiện bốn kẻ lạ mặt:

một tăng, một tục và hai lão đạo sĩ.

Tiếng nói khẻ của Hiệp Lệ Tửu Tần vang bean tai chàng:

- Người đeo song kiếm là thủ lãnh phái võ đương:

Tam Dương trưởng lão, lão sau đó là thủ lãnh phái không động:

Nguyên Huyền đạo trưởng. Nga My chưởng môn:

Thiên Lý Thiền Sư là lão hòa thượng mập phì, còn lão ốm tong teo là Thanh Thành chưởng môn:

Công Dả Vô Di.

Tử Lăng mỉm cười:

- Giới vỏ lâm người người đều biết mặt. Thế ra chốn giang hồ lẵo tiền bối đã lê bước khắp cùng?

- Cậu chớ vội lầm đoán, chỉ vì họ thường đến đây, nên già này mới biết mặt đấy thôi.

Tử Lăng ngạc nhiên:

- Họ thường đến đây kà có ý gì ?

Khẻ mỉm cười, Hiệp Lệ Tửu Tần dục:

- Hãy xem họ hành động rồi xẽ biết.

Bên ngoài, bốn vị hình như đợi chờ sốt ruột, tới lui đếm bước. Tam Dương đạo trưởng mở đầu, lê tiếng:

- Chuyện hơi lạ! Kẻ nào mang hoa quả đến tế mộ rồi vứt lại đây?

Thiên Lý thiền sư cắt ngang:

- Việc ấy lơ chi cho mệt. Mục đích của chúng ta là đợi Phổ Vân thiền sư kia mà.

Công Dả Vô Vị tiếp:

- Trong thơ, Phổ Vân thiền sư có căn dặn là chúng mình phải cấp bách tề tựu nơi đây.

Tam Dương dạo trưởng gật đầu:

- Chuyện hội họp tuyệt đối bí mật. Thế mà nơi đây có người đến trước tế mộ.

Việc đâu phải tầm thường.

Công Dả Vô Vị xen vào góp ý:

- Tôi đề nghị:

chúng mình hãy xuống xem có thay đổi gì rồi hảy tính sau.

Cả bọn đều gật đầu đồng ý Công Dả Vô Vị liền ung dung phất nhẹ vào mộ bia.

Tấm đá kê ngang trước mộ bia từ từ xê ngang, để lộ một cửa hang.

Công Dả Vô Vị khom mình bước xuống trước, cả bọn lục tục theo sau. Tấm đá lại khẻ nhẹ khép kín.

Tử Lăng trố mắt nhìn ngơ ngác. Chàng thừ người ra vì khinh ngạc.

Tiếng chân người từ dưới vang kên khe khẻ. Dỉ nhiên là đường hầm ăn thông dưới chân của hai người đang ngồi.

Giây lâu, một bóng đen từ cụm rừng bean phải bay vụt đến trước mộ, không ai lạ chính là Càn Khôn Tẩu Nan Vô Vị.

Lão rảo bước vài vòng dò xét, trầm ngâm giây lâu, bổng nhiên tự mỉm cười, đoạn phi thân về phía sau mộ mất dạng.. Thắc mắc vì sự kiện vừa sảy ra, Tử Lăng nheo mày hỏi:

- Hơn mười năm thường lui tới chổ này, và kiến tạo được đường hầm bí mật.

Thế cửa hang của bọn bốn người vừa chui vào, lão tiền bối chắc đã biết rỏ?

- Đường hầm ấy lão đã biết từ lâu. Vã lại cũng có thăm qua phía dưới một lần.

Nhưng… chẳng có chi đáng chú ý cả.

Bổng nhiên… Mấy tiếng kêu la nghẹt thở từ dưới địa đạo dội lên.

Aâm thanh tuy nhỏ, nhưng nghe rỏ mồn một. Hiển nhiên kà tiếng kêu của bốn người đang gặp chuyện chẳng lành.

Trầm ngâm giây lâu, Tử Lăng vụt kêu lên:

- Không xong rồi … lão tiền bối…ti phải đi xem mới được.. Nói xong chàng định chui ra.

Đưa tay cản Tử Lăng lại, Hiệp Lê Tửu Tần điềm nhiên mỉm cười:

- Việc của bọn chúng, với cậu có liên hệ gì mà vội vã thế?

- Nghe tiếng kêu kỳ lạ, dường như việc không may xảy đến cho họ, nên tôi muốn đi xem thử.

- Lão muốn hỏi:

cậu đến đây vì mục đích gì?

Nghe hỏi hỏi lạ, Tử Lăng trân trối nhìn cụ già, đoạn chậm rãi đáp:

- Ngẫu nhiên đi qua đây thôi. Nghe vùng này có mộ của Túy Tâm Tiên Tử, vì chiêm ngưỡng đã lâu, nên sẵn dịp đến viếng thăm cho thỏa.

- Nhưng cậu chắc biết trước có cuộc hội họp nơi đây của bát đại chưởng môn… Tử Lăng giật mình tự mhủ:

“Việc hội họp của bát dại chưởng môn do Giang Tâm Mỹ phỏng đoán, nhưng lão già này hà tất cũng biết được. Chẳng lẽ lão cùng Giang Tâm Mỹ có thông đồng … Hiệp Lê Tửu Tần thấy Tử Lăng sanh nghi bèn đỏi giọng hòa dịu:

- Nếu cậu có long hiếu kỳ muốn xem cho rỏ thì đây này… Nói xong, lão liền đẩy tạt phiến đá dưới chân sang một bên. Lổ hõng có chắn pha lê, kiến tạo gióng như trên vách, hiện ra. Cả mừng, Tử Lăng gián mắt nhìn vào.

Dưới hang tối mịt. Vận dụng nhản lực giây lâu, cảng vật mơ hồ mới từ từ hiện ra trước mặt chàng.

Một đại điện rộng ở giửa. Bốn bên đều có thạch thất ăn thông.

Giữa đại điện người đá và ngựa đá xắp thành hàng trước một phiến đá vuông vức độ ba trượng.

Trên phiến đá có đề hai chử, nước đỏ chói:

“Linh Tẩm” Chàng nghỉ “chẳng lẽ chổ ấy là nơi yean nghỉ của Túy Tâm Tiên Tử” Bên góc đại điện có đền thờ của những vị thần linh. Ngoài ra không còn gì khác lạ nửa.

Cảnh vật hoàn toàn yên lặng… không một bóng người.

Tay vớ lấy bình rượu đưa lên tu một hơi dài, Hiệp Lê Tửu Tần vụt đưa ý liến:

- Này! cậu muốn xuống dưới đó chứ?

Tử Lăng quay lại nhanh nhẩu đáp; - Đả đến đây, gạp cơ hội này, chẳng lẻ bỏ qua.

- Thế thì để lão dẫn đường cho.

Tử Lăng đinh ninh chắc rằng lão sẻ dẫn theo ngỏ củ của bốn người. Nào ngờ, đưa tay lên, lão phất nhẹ vào vách một chưởng.

Chưởng phong xé toang một lổ thông vào hang.

Hai người vội phi thân bay vào mộ huyệt.

Mặt dưới của huyệt đượclót bằng đá phiến. Ngước mặt nhìn lên, trần huyệt toàn đất, nhưng kiên cố dị thường. Không thể xụp đổ.

Mười mấy năm bị chuột bọ đào xới, thành ra loang lỗ, cùng lổ hổng của hai người vừa chun qua rất là trùng hợp. Khó mà nhận ea được.

Bốn bên đại điện, có cửa thông qua hơn mười gian thạch that. Mỗi gian đều có đặt những thạch tượng nhỏ. Ngoài ra không có gì khác.

Tử Lăng đi một vòng, chẳng tìm ra vật gì đặc biệt.

Nơi gian chót, một đám tượng đất ngả nghiêng sứt lở đặt ở giữa phòng. Trước cung đài có khắc bốn chử:

“Hoang Linh Nga Quy” Chàng không hiểu bát đại chưởng môn kiến tạo những pho tượng này là có dụng ý gì ?

Thình lình… có luồng gó rít sau long. Biết có điềm gì, chàng vội quay lại.

Từ mủi của con ngựa đá chót cùng phóng ra hai luồng ám khí, nhắm Tử Lăng bay vù tới…

Chương 6: Mộ Huyệt Xuân Thu

Văn Tử Lăng cả kinh, nhanh tay phất ra một chưởng, một mặt hụp xuống né tránh.

Mấy chục mũi kim bén nhọn, bị chưởng phong dánh bật ra vách đá, rơi lẻng xẻng xuống đất.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hiệp Lê Tửu Tần đang ở phòng bên nghe động, vội chạy đến cất tiếng hỏi:

- Cậu có bị thương không?

Khẻ cười nhạt, Tử Lăng đưa tay khóa chặt mạch huyệt tay tả của lão già.

Động tác của chàng quá nhanh, làm lão vùng thoát không kịp.

Nhưng lão già cũng chẳng cần né tránh. Dường như ý lão không muốn kháng cự.

Trợn trừng mắt nhìn lão, Tử Lăng quát hỏi:

- Lão còn giả vờ không hay biết đó ư ?

Nhưng một ý nghĩ thoáng qua, năm ngón tay chàng từ từ buông long.

Buông tiếng thở dài, Hiệp Lê Tửu Tần đáp:

- Đây là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, đâu phải lão này muốn gạt gẫm ngươi… - Chớ tin có biện bạch. Tối thiểu lão phải biết rõ trong huyệt này có đặt sẳn cơ quan giết người.

- Nếu cậu vẫn giử một mực không tin, lão chẳng có biện pháp nào hơn. Chẳng dối gì cậu, hơn mười năm nay, hể có cơ hội làlão đến đây thẩm xét, nhưng nào có thấy chuyện lạ này đâu.

- Chuyện cũng lạ! Chẳng lẽ, cơ quan này là do bát đại chưởng môn kiến thiết từ mười bảy năm trước hay sao?

Một bầu không khí ngột ngạt khó thở đè nặng lên tâm tư chàng.

Chàng vẩn còn thắc mắc:

vừa rồi có tiếng kêu la nghẹt thở của bốn người trong bát đại môn phái, rồi họ mất tích luôn.

Nếu mộ huyệt này do tay họ kiến tạo, hà tất họ còn gặp chuyện chảng lành?

Giang Tâm Mỹ từng bảo với chàng:

Nàng chính là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Mẫu thân nàng đã bị bát đại chưởng môn hại thác. Oan cừu này, nàng phải trả cho xong.

Câu chuyện nàng kể còn như văng vẳng bên tai:

“Khi mẫu thân được an táng vào mộ phần xong, vài ngày sau, một nhà săn bắn ở Hiệp Lệ Sơn đào một địa đạo thẳng vào mộ huyệt, rồi mở nắp quan tài ra.. Vì cái chết của mẩu thân nàng làm chấn động cả giang hồ. Họ nghĩ rằng:

Chắc có nhiều trân châu báu vật được mai táng theo. Nếu gặp được chắc phát tài to.

Nào ngờ, khi mở ra, chỉ gặp một cô bé đang la khóc, một thanh đoãn kiếm và một quyển sách dầy.

Gia đình săn bắn chỉ có hai vợ chồng, họ đem đứa bé đó về nuôi dưỡng cho đến khi trưởng thành, chinh là Giang Tâm Mỹ.

Cha mẹ nuôi của cô đều chẳng biết chử. Vã lại cũng chẳng giao du với người ngoài, nên kiếm và sách đều được giữ nguyên vein.

Quyến sách ấy là “Vô Cực Kinh”. Mẫu thân cô ta nhờ đó mà vang danh thiên hạ.

Hiện giờ, võ công của cô ta đều nhờ noi theo sách ấy mà có.

Câu chuyện của nàng kể và sự that trước mắt có vẻ mâu thuẩn.

Có thật nàng là con gái của Túy Tâm Tiên Tử hay không?

Bỗng nhiên… Tiếng chân người từ xa vọng đến kéo Tử Lăng trở về thực tại Đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, Hiệp Lê Tửu Tần dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Có người đến! Hãy mau lánh mặt.

Cả hai liền vội vả chạy bay về phía gian thạch that bean tả, nơi ấy có pho tượng cực lớn. Cả hai cùng núp vào sau tượng để xem động tịnh.

Từ xa, ba bóng người nhanh nhẹn đi đến Định thần nhìn kỹ, Tử Lăng giật mình đánh thót.

Ba vị lúc nãy bi Hiệp Lê Tửu Tần đánh lừa bỏ đi một chặp, nay lại lù lù hiện ra trước mặt.

Ba người dão mắt tứ phía, dò xét tình hình.

Người đi đầu là Vân Trung Tử vụt cất tiếng hỏi:

- Nam huynh! Chắc anh không nhìn loan chứ?

Nam Vô Uùy nheo mày đáp:

- Lão phu ẩn núp cách đây không quá ba mươi trượng, chính mắt tôi trông rỏ kẻ trước người sau đi vào mộ huyệt này kia mà. Điểm chánh yếu là lão già mượn rượu giã điên và gã thiếu niên áo xanh ấy, trong nháy mắt, cũng mất dạng. Thế họ đi ngã nào?

Bồ Tâm sư thái xen vào:

- Lão say qỷ quái ấy lại là một tay võ công cao thủ. Lão đã dùng phép truyền âm nhập mật để phỉnh gạt tôi. Báo hại bần ni đi rão quanh vùng hoang sơn hơn nửa canh. Nhọc nhằn quá đổi.

Vân Trung Tử nghiến răng ken két:

- Bần đạo bị hại còn thảm khổ hơn nửa. Hừ! … Đoạn Hồn Nhai … sơn động … Toàn là lão cả.

Kiếm khắp bảy sơn động, mệt nhọc vô cùng, sau rốt mới biết được mình bị mắc mưu lão.

Nếu bần đạo mà bắt gặp, nhất định phải đập cho lão một trận nhừ tử mới được.

Nam Vô Uùy vụt bật cười:

- Việc lạ nhất là chúng mình được Phổ Vân thiền sư mời đến hội họp nơi đây.

Chuyện bí mật này, tại sao lão say lại biết được?

Cả ba nhìn nhau, không ai giải thích nổi.

Thoạt nghe câu chuyện, Tử Lăng cũng tự đánh dấu hỏi. Chàng đưa mắt nhìn Hiệp Lê Tửu Tần dò xét.

Với nét mặt thản nhiên, cụ vẩn ung dung như không biết.

Nín lặng giây lâu, Bồ Tâm sư thái lại lên tiếng:

- Duyên cớ gì lão Phổ Vân đến giờ này vẩn chưa đến?

Vân Trung Tử tiếp lời:

- Không chừng lão bị gã say ấy phỉnh gạt dẫn đi nơi khác rồi.

Suy nghĩ giây lâu, Nam Vô Uùy đề nghị:

- Thời gian cấp bách, không thể chờ đợi nửa. Chúng mình phải khám xét tung tích của bốn người kia mới được.

Đưa mắt nhìn tứ phía, Vân Trung Tử tỏ vẻ hoài nghi nói:

- Chổ này mọi vật không thay đổi, chả lẽ họ bị Túy Tâm Tiên Tử bắt giữ ?

Bồ Tâm sư thái niệm phật rồi nói:

- Mục đích của cuộc hội họp này là điều tra cái chết củaTúy Tâm Tiên Tử và thanh đoãn kiếm xuất hiện ở chốn giang hồ. Thể theo lời viết trong thư, chi bằng bây giờ chúng mình khởi sự khám xét vụ này.

Nói xong, ni cô đưa tay chỉ về phía phiến đá có đề chử “Linh Tẩm” .

Nam Vô Uùy giật mình hỏa:

- Lão sư thái định khai mộ ư ?

- Ngoài việc ấy ra, bần ni chẳng còn thấy có biện pháp nào khác hơn.

Vân Trung Tử góp ý kiến:

- Dù lão Phổ Vân có mặt tại đây, chắc cũng phải chủ trương như thế. Vậy chúng mình còn chờ đợi gì ?

Nói xong, lão liền bước đến bên phiến đá, toan vận lực đẩy mạnh.

Tiếng “sè” “sè” nổi lên… Phiến đá bị đẩy chạy mạnh sang một bên, để lộ ra một địa huyệt độ một trượng vuông vức.

Văn Trung Tử dùng sức quá mạnh, phiến đá lại trơn, nên bất thần hụt giò rơi xuống mộ huyệt.

Công lực của lão thuộc vào hạng siêu đẳng, nên vừa rơi xuống, lão liền nhún mình baỳy vọt trở lại.

Thất kinh, lão đưa tay vuốt chòm râu bạc, cố mọi óc đi nược dòng thời gian, đoạn lẩm bẩm:

- Mười bảy năm về trước, lúc đậy nắp mộ, bần đạo và Phổ Vân thiền sư, hai người hiệp lực ráng sức mới đẩy được phiến đá này lại. Nay sao lại nhẹ và trơn thế này ?

Nói xong, lão khom mình xuống khám xét.

Thì ra trên miệng huyệt có đục thêm hai long máng, dưới phiến đá được đặt thêm bốn bánh xe thép. Nên cho dù một kẻ tầm thường cũng có thể đẩy phiến đá qua một bên được dể dàng.

Hiển nhiên… sự kiến trúc này là do người sau tu bổ thêm.

Cả ba điều cả kinh thất sắc… Không bảo nhau, họ điều rút khí giói bên mình ra, sẵn sàng ứng chiến.

Ba luồng nhản quan điều tập trung vào nắp quan tài.

Mặc dù mười bảy năm trôi qua, nhưng với chất cây thượng hão hạng, nên thoạt trông qua cổ quan tài vẩn còn nguyên vein.

Điểm đặc biệt là trên nắp sạch sẽ, bóng loan. Dường như có bàn tay người lau chùi hàng bữa.

Sự kiện lạlùng dồn dập đưa đến làm Tử Lăng bất giác lạnh người.

Sau phút do dự, Vân Trung Tử trầm giọng nói:

- Để bần đạo lãnh nhiệm vụ khai quan! Nói xong, cây phất trần được lão vắt trở lại lên vai. Đoạn đưa mười chỉ ra chém vào áo quan tài rồi dùng sức dở lên Nhưng áo quan vẩn trơ trơ không một chút nhúc nhích.

Hơi hổ thẹn, lão tự bào chữa:

- Với tám phần công lực của Hồi Phong chưởng, bần đạo tự nghĩ không đến đổi quá yếu, hà tất giở không nổi nắp quan.

Suy nghĩ giây lâu, lão tiếp:

- Không vào hang hùm, sao bắt được cọp. Vậy mời hai bạn giúp tôi một tay.

Hai người đứng ngoài khẽ gật đầu, đồngxăn tay áo, nhảy vào trợ lực.

Ba người đồng đưa ra một lượt ba hồi phong chưởng.

Sau khi bị sức mạnh dở lên, nắpp quan tài “kẹt, kẹt” di động.

Dưới sức hút cực mạnh của chưởng phong, nắp quan rốt cuộc bật tung ra, rout nằm nghiêng bên cạnh.

Tử Lăng bị kích doing đến cực độ, chàng chỉ có thể chăm chú dò xét thần sắc của ba người, trong khi chàng không thể nhìn thấy sự kiện trong quan tài.

Nét mặt ba người bổng lắng dịu xuống, đồng khoan khoái thở ra một hơi dài.

Thì ra bộ xương vẩn còn nguyên vẹn, y xiêm như củ… Ba người đứng lặng giây lâu, Vân Trung Tử đề nghị:

-Mặc dù bộ xương còn đấy, nhưng nghi vấn còn nhiều. Bàn tay lạ đã sữa đổi nắp huyệt, thêm vào sự mất tích của bốn người. Chúng mình phải xem xét kỹ bộ xương này mới được.

Nam Vô Uùy gật đầu đồng ý:

- Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta nên xem xét di hài, rồi hãy thăm dò nơi khác! Nói xong, lão nhún mình nhảy trước xuống huyệt.

Hai người đứng bên kế tiếp theo sau.

Mặc dù thời gian cách đã mười bảy năm rồi, nhưng cả ba người họ đều đồng thấy là y phục vẩn như xưa, không hề thay đổi.

Vân Trung Tử dùng chì phong vẽ một vòng tròn nơi ngực di hài. Lớp y xiêm mục nát theo đà gió bay đi, để lộ ra nửa cây xương ngực nguyên vẹn.

Cả ba cùng kinh ngạc đến tột độ Thanh đoãn kiếm đâm ngập trên ngực Túy Tâm Tiên Tử, được bát đại môn phái đồng ý quyết định chôn theo nàng, nay bổng nhiên không cánh mà bay.. Bồ Tâm sư thái ngạc nhiên kêu lên:

- Ồ! Thanh kiếm đâu ?

Vân Trung Tử điềm nhiên đáp:

- Trong thơ, lão Phổ Vân đã nói rỏ việc ấy, thanh Túy Tâm Kiếm đã xuất hiện trên chốn giang hồ. Bằng không, lão cũng chẳng mời chúng mình đến đây hội họp.

- Thế thì áo quan đã được người ta mở ra?

- Không những thế, nếu lão phu đoán không lầm thì cốt hài này không phải của Túy Tâm Tiên Tử.

Bồ Tâm sư thái kinh ngạc, kêu:

- Lão đạo hữu sao dám quả quyết như thế ? các vị hãy xem này! Chổ bị đâm tối thiểu phải gãy một cây xương. Nhưng lồng ngực của cốt hài này nguyên vein.

Vân Trung Tử suy nghĩ giây lâu đoạn nói:

- Lúc thác, bào thai trong bụng Túy Tâm Tiên Tử đã lớn, việc này phiền sư thái khám hộ.

Nói xong, lão cùng Nam Vô Uùy ngoảnh mặt ra. Mặc dù là một bộ hài cốt, nhưng họ không muốn Bồ Tâm sư thái cảm thấy hổ thẹn.

Giây lâu! Tiếng của Bồ Tâm sư thái vang lên:

- Không xong rồi! Hai lão đạo trưởng cả kinh quay lại:

- Chuyện gì thế ?

- Không phải là cốt hài của Túy Tâm Tiên Tử, vì không có bộ xương của hài nhi.

Và đây là bộ hài cốt của đàn ông. Vì bộ xương chân của phụ nữ khác biệt một cách rõ rệt.

- Ồ! Bộ xương của đàn ông? Một vấn đề trọng đại đấy.

- Thế cứ bỏ lại đây. Chúng mình hãy lục xoát xung quanh chổ này.

Tử Lăng nghe lời nói ấy, bất giác giật mình đánh thót.

Vừa lúc ba vị chưởng môn định rút mình nhảy ra khỏi huyệt, bổng nhiên một luồng âm thanh kỳ quái nổi lên.

Chương 7: Biến Cố Liên Hồi

Âm thanh kỳ quái xuất phát từ trong áo quan.

Ba người đồng rút khí giới ra chuẩn bị ứng chiến. Bỗng nhiên… Bộ hài cốt thình lình tuột xuống. Đáy áo quan lộ ra lổ hỗng xâu tun hút Cả ba còn đang hoang mang, đáy quan tài dường như có phép mầu vụt trồi lên.

Điểm làm cho họ kinh ngạc hoàng đến toát mồ hôi lạnh là:

thay vào cổ nằm của bộ xương khô, một phụ nữ bịt mặt đang ngồi chểm chệ trên ấy.

Tiếng kêu quái gỡ chính từ miệng người ấy phát ra Vân Trung Tử tay giơ cao phất trần, miệng quát:

- Ngươi từ đâu đến ? giám phá hoại huyệt hộ của Túy Tâm Tiên Tử, lại còn giả thần giả quỹ để dọa người ?

Người áo xanh bịt mặt cười lên the thé:

- Ta chính là Túy Tâm Tiên Tử. Mười bảy năm trước, các ngươi đã âm mưu hãm hại ta đến chết. Sau bao năm xa cách, nay chẳng nhận ra ta à ?

Giọng nói của người càng lạnh lẻo hơn, tiếp:

- Lão trộm đầu trọc Phổ Vân sao tới giờ vẫn chưa đến ? món nợ này, hiện tại đúng là lúc phải thanh toán.

Bồ Tâm sư thái chấp tay niệm phật:

- Người thác há dể sống lại ? bần ni không thể tin được! Sự kiện kỳ lạ diễn biến thêm dồn dập, Tử Lăng ngồi im nín thở.

Phụ nữ che mặt cười to:

- Tin hay không! Đấy là việc của mấy người. Hiện tại ta muốn hỏi:

hãy tín cho xong với ta những tội ác mà năm xưa mấy ngươi đã làm?

Vung thanh trường kiếm, Nam Vô Uưy quát to:

- Chớ có nhiều lời! “Soẹt” lão nhắm dịch thủ đâm vút tớ.

Đang lúc nổi giận, “Nhất Kiếm Kinh Thiên” là chiêu thức cực kỳ lợi hại của Hoa Sơn phái, được lão không ngần ngại đem ra sử dụng.

Bằng! Lưởi kiếm đâm trúng ngay mục tiêu, tiếng nổ vang lên dử dội. Aùnh lửa tỏa ra tứ phía.

Như đâm phải vách thép, Nam Vô Uùy chùn tay, hổ khẩu tê dại chừng như muốn rách.

Lão kinh hoàng thối lui mấy bước Người phụ nữ bịt mặt bị một kiếm té nhào xuống, chẳng phản công, chỉ rống to một tiếng kinh hồn.

Không chậm trể, Vân Trung Tử vung phất trần, Bồ Tâm sư thái vung chưởng, ồ ạt tấn công.

Tử Lăng nín thở nghe ngóng… bổng nhiên tiếng loảng xoảng vang lên. Kế tiếpp là hai ba tiếng la thất thanh. Cảnh vật lại trở nên yên lặng.

Nghe âm thanh mà phỏng đoán, bangười chắc đã gặp phải độc thủ Chẳng đợi sự đồng ý của Hiệp Lê Tửu Tầu, Văn Tử Lăng phi thân nhảy vụt đến bên mộ huyệt.

Nhưng… hơi chậm mất một bước, phiến đá đã từ từ khép lại. Suy nghĩ giây lâu, chàng định đưa tay đẩy phiến đá ra.

Bắn mình nhảy vọt theo ra, Hiệp Lê Tửu Tầu nhanh nhẹn giữ lấy tay chàng lại.

- Hãy khoan! Không nên xuất động.

Xoay mình rất nhanh, Tử Lăng bất thần chợp lấy mạch huyệt cổ tay cụ già rồi quát:

- Chớ chối quanh rằng không biết! Người phụ nữ ở trong mộ là ai đấy?

Khẻ thở dài, Hiệp Lê Tửu Tầu đáp:

- Phàm những việc mà già này biết được, thì đã nói cho cậu biết cả rồi. Nhưng có việc lã còn thắc mắc muốn hỏi cậu?

- Việc chi… Cụ cứ hỏi đi.

- Nguyên do nào cậu chọn đúng lúc này đến Hiệp Lệ Sơn để viếng mộ ?

Do theo lời phỏng đoán của một thiếu nữ tên là Giang Tâm Mỹ, biết rằng bát đại môn phái sẻ hội họp nơi đây.

Hiệp Lê Tửu Tầu khẽ thở dài:

- Sự ước đoán của già này không sai. Quả nhiên cậu đã gặp nàng. Và hiện tại nàng ở đâu ?

- Giữa đường nàng bị một người tự xưng là “Thần Mật Khách” bắt đem đi mất.

Hiệp Lê Tửu Tầu dậm chân:

- Thôi! Hỏng mất rồi… Ngạc nhiên, Tử Lăng hỏi vận:

- Việc chi mà hỏng ?

- Cậu hãy buông tay ra rồi lão sẻ nói rõ.

Thấy cụ già chẳng có điều chi ác ý, chàng liền thả lỏng năm ngón tay ra.

Thở dài một tiếng, Hiệp Lê Tửu Tầu thình lình cầm tay Văn Tử Lăng kéo chạy bay đến một thạch thất kế bên.

Một ngôi tượng phật cực to ngồi án ngữ giữa phòng. Bốn chủ “ Tây Thiên Di Đà” vàng chói nằm ngay trước bệ tượng.

Kéo Văn Tử Lăng đến ngồi sau pho tượng, Hiệp Lê Tửu Tầu cất tiếng thốt:

- Đối với chuyện này cậu biết được nhiều ít ?

Suy nghĩ giây lâu, Tử Lăng đáp:

- Sự hiểu biết của tôi chỉ vỏn vẹn theo lời đồn đãi của chốn giang hồ và câu chuyện khó tin của Giang Tâm Mỹ thuật lại.

- Già này đến đây hơn mười năm, nhưng củng chẳng biết gì hơn! Hiện tại, điểm chú trọng nhất của lão là điều tra cho minh bạch nguyên do cái chết của Túy Tâm Tiên Tử.

Tử Lăng nheo mày Hỏi:

- Như thế thì cụ và Giang cô nương đã quen biết từ lâu ?

- Đúng như vậy! - Còn phụ nữ dị kỳ ở trong mộ?

- Già này còn đang suy đoán.

- Nhũng sự bố trí trong mộ này, cụ hoàn toàn chẳng biết chứ ?

-Ồ! Việc ấy tôi dám quả quyết đoan thệ với cậu! Trầm ngâm giây lâu, Hiệp Lê Tửu Tầu thở dài tiếp:

- Được cố chủ ủy thác cho nhiệm vụ đến đây điều tra cái chết của Túy Tâm Tiên Tử. Nào ngờ mười mấy năm qua chưa đạt được chút ánh sáng nào.

Một năm sau khi nàng thác, cơ hồ không một ngày nào lão chẳng đến đây, nhưng chẳng thấy kẻ nào khả nghi cả.

Bát đại chưởng môn, mỗi năm điều có đến một lần. Xem xét mộ huyệt trong ngoài, và chỉ có Kỳ Bắc, Văn Gia Bảo chủ Văn Tin Hùng đến đây ba lần… - Ồ! Hắn đến có việc chi ?

- Việc ấy, lão cũng chẳng được rõ.

- Thế cố chủ của lão tiền bối là ai ?

- Chính là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử.

- Nghe đồn rằng:

nàng là một nhân vật xuất qui? nhập thần, chủa ai biết được nàng từ đâu đến cơ mà.

Hiệp Lê Tửu Tầu mỉm cười:

- Nàng không phải thần mà cũng không phải quỉ. Cũng như bao người khác, do cha mẹ sinh ra. Điểm đặc biệt là phụ thân nàng suốt đời chưa bao giờ đặt chân đến chốn giang hồ. Chỉ mai danh ẩn tích, nên không được người ngoài biết đến.

- Thế người cư trú ở đâu ?

- Trên Hải Tam Sơn ở vùng Thanh Hải, lão thọ ân tri ngộ của cố nhân, cùng chung sống hơn hai mươi năm trời, nên mến thương nhau hơn tình ruột thịt… Khẻ thở dài, cụ tiếp:

- Tánh của hai vợ chồng cố chủ không mấy phù hợp, nên cải vả luôn. Mặc dù thế, họ cũng sanh được hai cô con gái mỷ miều diểm lệ. Cô gái lớn tánh tình giống mẹ, ương nghạnh, nóng nảy. Cô bé lại giống cha, nhu mì, hiền hậu.

Hai mươi năm trước vì không thể sống chung nhau nửa, nên vợ chồng phải chia tay.

Bà vợ dẩn cô gái lớn lìa quê, rồi vỉnh viễn không vồ Hải Tâm Sơn nửa.

Khi phu nhân rứt áo ra đi, gia chủ mới mang thanh đoãn kiếm và quyển “Vô Cực Kinh” ra truyền thụ cho nhị nữ.

- Cô bé chắc là Túy Tâm Tiên Tử chứ gì ?

- Cậu đoán đúng đấy! Nàng chính là nhị tiểu thơ Giang Thanh Quãn, và cũng chính là Túy Tâm Tiên Tử.

Chủ nhân của tôi, lúc thiếu thời phiêu lưu nơi quan ngoại, gặp được dị nhân và được người giao cho quyển kinh ấy. Nghe đồn rằng:

quyển ấy chứa đựng thần công bí quyết, và đã bị tuhất truyền từ lâu trên giới võ lâm.

Nhị tiểu thơ học tập ba năm, đã thành một tay võ công danh thủ.

Được gia chủ đồng ý, nàng từ biệt Hài Tâm Sơn, rồi từ đấy lê gót khắp chốn giang hồ.

Nào ngờ, thời gian không đầy một năm, nàng đành phơi thây nơi hoang sơn cùng cốc này. Cái chết của nàng còn trong vòng nghi vấn.

Thuật đến đây, hai hàng lệ nóng rơi lã tã trên hai gò má nhăn nheo của cụ già.

Văn Tử Lăng bất giác thở dài:

- Lệnh chủ nhân của ông sao không đích thân đến dò xét ?

Hiệp Lê Tửu Tầu than thở:

- Gia chủ vì mắc nan bệnh nên hai chân bị tàn phế, không di động được. Tôi e rằng, suốt đời chắc không rời được khỏi Hải Tâm Sơn một bước.

Già này tuy phụng mạng dò xét nguyên do cái chết của nhị tiểu thơ, nhưng đến giờ vẫn chưa mò ra đầu mối gì cả.

- Nhưng lão tiền bối và Gian g Tâm Mỹ cô nương vì đâu mà quen biết ?

- Một khi có rảnh là lão len lỏi đến đây, với lòng hy vọng là có chút ít đầu mối.

Còn việc cỏ quan được đặn ra trong mộ huyệt lão hoàn toàn không hay biết.

Mười mấy năm về trước, lão đả có quen với Giang Tâm Cô nương rồi. Nàng thường lui tới nơi đây. Đồng thời, nàng lại có khuôn mặt hao hao giống nhị tiểu thơ, cho nên lão thường cùng nàng đàm đạo. Nhưng nào ngờ, nàng chính là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Một hôm, trời đổ mưa to. Ta bắt gặp nàng đang ngồi trước mộ than khóc. Sau khi cật vấn hồi lâu, nàng mới chụi nói rõ tự sự lai lịch.

Rất đổi vui mừng, sau khi dò xét, lão biết được nàng cư trú tại gia đình một người thợ săn không xa mấy.

Hai vợ chồng thợ săn vừa câm lại vừa điếc, muốn dọ hỏi cũng chẳng biết thêm gì.

Theo lời nàng, thì hai vợ chồng thợ săn đã gặp nàng ở trước phần mộ. Còn nguyên nhân nào mà nàng lấy họ Giang, lão cố dò hỏi thế nào cũng chẳng ra manh mối.

Việc đáng tin nhất là diện mạo nàng giống mẹ như đúc. Bên mình nàng còn có thanh đoãn kiếm Túy Tâm và quyển Vô Cực Kinh.

Nghe lão nhắc đến, Văn Tử Lăng giật mình đánh thót. Tú Tâm kiếm đang ở trong tay mình. Còn Vô Cực Kinh không biết giờ đang ở đâu ?

Văn Tử Lăng ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn hỏi:

- Lão tiền bối có tin về phu nhân của chủ nhân hay không ?

Hiệp Lê Tửu Tầu khẽ lắc đầu:

- Không một tin tức gì cả.

Như sực nhớ điều gì, Tử Lăng bèn hỏi tiếp:

- Người vừa xuất hiện trong áo quan khi nãy, có phải là bà ấy hay không ?

- Nghe giọng nói thì hoàn toàn không giống.

- Thế lão tiền bối lai vảng đây hơn mười năm nay cũng chẳng biết được điều gì trong áo quan hay sao ?

Hiệp Lê Tửu Tầu thở dài:

- Từ lâu, lão có ý định khai áo quang ra để khám xét, nhưng ngại tủi hổ vong linh của nhị tiểu thơ, cho nên đắn đo mải mà chưa dám hành sự Thật ra đây là lần đầu tiên lão gặp được người phụ nữ lạ đó, và cũng là lần thứ nhất lão mới biết là có cơ động trong quan tài.

Văn Tử Lăng cười gằn:

- Theo ngu ý vãn bối, thì trọng tâm của vấn đề này là ở nơi người phụ nữ bịt mặt ấy.

- Nhận xét của cậu rất đúng! Nhưng cậu vừa nom thấy bảy người trong bát đại chưởng môn đã bại dưới tay y rồi. Già này tự xét là không đủ tài lực đương đầu với người ấy.

Máu anh hùng vụt nổi dậy trong lòng Tử Lăng:

- Chẳng vào hang hùm, sao bắt được cọp… Tử Lăng này đánh liều thử một phen.

Nói xong, chàng định phi thân về phía mộ huyệt. Hiệp Lê Tửu Tầu liền đưa tay ra ngăn:

- Hãy khoan! Lão còn một việc muốn nói…:

- Việc gì ? lão tiền bối cứ nói ra đi.

- Hiện tại, tốt nhất là chúng mình nên rời khỏi nơi đây. Đi tìm Giang Tâm Mỹ rồi hãy tính.

- Nàng bị Thần Mật Khách bắt rồi. Sống chết chưa rõ, biết đâu mà tìm?

Rồi sực nhớ lại chuyện củ, chàng “à” lên một tiếng:

- Cụ có biết bà lão theo phò Giang cô nương hay không?

- Ồ! Không boiết…! Có chăng cũng chỉ là vợ chồng lão thợ săn vừa câm vừa điếc ấy thôi.

Tử Lăng xua tay hỏi:

- Người ấy chẳng câm lại chẳng điếc, và còn là một tay võ công cao thủ.

- Thế thì lạ thật! Con bé ấy dối gạt lão quá nhiều việc… - Vấn đề này quá ly kỳ! Tôi e nàng hành động dưới sự điều khiển của người khác thôi.

Như nhớ sực việc gì quan trọng, Hiệp Lê Tửu Tầu dậm chân:

- Đến giờ lão mới biết hành động lúc nãy là lầm to. Thật ra không nên phân tán lực lượng của bát đại chưởng môn để cho người phụ nữ ở trong áo quan thắng thế.

Lão hối tiếc là đã không nghe lời của Giang cô nương. Sự việc đã rồi.

Hiện tại, lực lượng của bát đại chưởng môn đã tan rã. Giới giang hồ này ai còn đủ sức để đảm đang trọng trách này?

- Còn lão Phổ Vân thiền sư, sao đến giờ vẫn chưa thấy?

- Hòa thượng ấy đến sớm nhất. Vừa đến chân núi là gặp ta, ta đã bảo với hắn rằng:

có một phụ nữ bịt mặt, hẹn hội ngộ với hắn tại Nghình Xuân tửu lầu nơi Liễu Gia Trấn cách đây bốn chục dặm. Lúc đầu hắn còn hồ nghi. Nhưng sau rốt, hắn cũng tin bằng lời rồi từ giả đi mất.

Suy nghĩ giây lâu, Tử Lăng đề nghị:

- Chúng mình hiện tại có hai biện pháp:

Một là nên rời khỏi nơi đây. Hai là mở nắp quan tài.

Hiệp Lê Tửu Tầu vừa định trả lời thì thình lình… từ trong mộ huyệt một âm thanh kỳ quái vọng ra… Cả hai giật mình kinh hãi, vội tập trung tinh thần chăm chú nhìn về hướng ấy…!

Chương 8: Quái Nhân Trong Quan Tài

Phiến đá to trong mộ huyệt bổng nhiên kêu “sè,sè” rồi chạy tạt sang một bên.

Văn Tử Lăng nín thở theo dõi sự diển biến.

Trong khoảng khắc… hai bóng đen từ dưới mộ huyệt bay vọt lên.

Chuyện bất ngờ, sau khi nhìn kỹ thì thấy hai người đó lại là Bồ Tâm sư tái và Vân Trung Tử.

Khẽ thở dài, Hiệp Lê Tửu Tầu dùng phép truyền âm nhập mật bảo:

- Thật may mắn, họ vẩn bình yên vô sự! Tử Lăng chưa kịp trả lời, thì phiên đá to tự động đóng kín lại. Chàng cảm thấy kỳ lạ tự nghĩ:

“Các thủ lãnh của phái Không Động, Nga My, Thanh Thành, Võ Đương đột nhập vào đây trước tiên, nay lại không thấy tăm hơi.

Điểm lạ nhất là thần sắc của hai người sao có vẽ lạnh như băng. So với lúc mới vào huyệt đạo thì hoàn toàn như hai người xa lạ.

Hai người đi được mấy bước, đoạn song song ngồi trước mộ huyệt, nhắm mắt dưỡng thần.

Họ đã bị nội thương hay vì mệt mỏi ?

Thái độ của hai người làm Tử Lăng khó hiểu quá! Một thời gian trôi qua…! Có tiếng chân người từ cửa hang vọng lại.

Khẽ thúc vào hông Tử Lăng, Hiệp Lê Tửu Tầu bảo nhỏ:

- Chắc lão đầu trọc Phổ Vân đến kìa.

Quả nhiên, với nét đượm đầy nét phong sương. Phổ Văn thiền sư vội vã đi đến.

Hai vị chưởng môn của môn phái Võ Y và Côn Lôn đồng đứng dậy nghênh tiếp:

- Lão thiền sư sao bây giờ mới đến?

Miệng niệm A Di Đà Phật, Phổ Vân thiền sư đáp:

- Nói ra thêm hổ thẹn, bần tăng bị người trêu chọc. Kết quả là phi thân đi bảy tám chục đoạn đường oan uổng.

Rảo mắt một lượt, lão liền tiếp:

-Sao lại chỉ có hai người đến đây thôi?

Bồ Tâm sư thái khẽ mỉm cười đáp:

- Chúng tôi sớm đã đến đây đủ rồi, nhưng đợi mải chưa thấy lão thiền sư đến, nên bần ni đề nghị mở quan tài ra xem thử.

Phổ Vân thiền sư nóng nảy hỏi:

- Kết quả ra sao?

Vân Trung Tử tươi cười tiếp lời:

- Áo quan của Túy Tâm Tiên Tử vẫn y nguyên, nhưng bn hông lại có một cửa hang nhỏ.

- Thật lạ quá…! Bần đạo nhớ kỹ, khi xưa đáy mộ huyệt toàn lát bằng đá, làm gì có hang ngách ?

Bồ Tâm sư thái xen vào:

- Đúng như vậy! Bần ni cũng cảm thấy kỳ lạ, liền cùng các đồng đạo lần mò đi xuống. Kết quả là lần mò ra một thạch thất rộng lớn.

- Ồ! Trong thạch thất có gì ?

- Trống trơn chẳng có gì cả! Chúng tôi không dám làm gì hơn, đành pghải quay lên đây đợi lão thiền sư, đồng xuống đấy quyết định.

Nghe qua lời man trá của hai vị chưởng môn, Vă Tử Lăng bất giác cả kinh tự nhủ:

-“Hai vị này sao bổng nhiên thy đổi thái độ?” Chàng quay lại nhìn Hiệp Lê Tửu Tầu dò xét, thì ra lão cũng cảm thấy nghi hoặc, không sao giải thích được. Chỉ trợn tròn đôi mắt ra nhìn, rồi ngơ ngác.

Suy nghĩ giây lâu, Phổ Vân thiền sư dục:

- Nếu thế! Chúng mình hãy mau xuống xem thử.

Chẳng đợi dứt câu, lão liền bước tới đưa hai tay ra định đây phiến đá… Với vẽ lạnh nhạt, hai vị đạo hửu nín lặng bước theo sau… Mồ hôi lạnh toát ra ướt áo, Tử Lăng vội kề tai Hiệp Lê Tửu Tầu bảo nhỏ:

- Hãy cản lão mới được! Vừa nói, chàng vừa nhún mình nhãy vọt ra, kêu to:

- Không thể làm vậy được! Lão thiền sư hãy ngưng tay.

Tiếng của Tử Lăng vang rền khắp động đá, acả ba giật mình trợn mắt nhìn.

Tay cầm thanh túy tâm kiếm, Văn Tử Lăng ngang nhiên đứng cản trước mặt Phổ Vân, bảo:

- Mộ huyệt này tuyệt đối không nên xuống! Tuy nhận định rõ Phổ Văn là chủ mưu của vụ tàn sát Văn Gia Bảo. Nhưng gặp hoàn cảnh này, lòng nhân đạo trong tiềm thức chàng tự nhiên vụt trỗi dậy. Lương tri không cho phép chàng ngồi thản nhiên nhìn lão hòa thượng bước vào cỏi nguy hiểm mà không ngăn cản.

Chợt trông thấy Tử Văn, Phổ Vân thiền sư rất đổi ngạc nhiên, và đồng thời cũng cảm thấy hơi thẹn, mặt đỏ au, ấp úng thốt:

- Không dè Văn thí chủ củng có mặt tại đây! Tạm ngừng giây lâu, lão tiếp:

- Mộ huyệt này tại sao xuống không được?

Nghiêm trọng Tử Lăng dục:

- Hiện tại, thời giờ không cho phép giải thích cặn kẻ. Hãy ra khỏi nơi đây kẻo nguy hiểm.

Bồ Tâm sư thái thình lình quát to:

- Nhải con! Từ đâu dám cả gan đến đây tìm chết ?

Miệng vừa nói, tay vung chưởng nhắm Tử Lăng quật mạnh.

Giữ thái độ trầm lặng. Tử Lăng khẽ chuyển mình né tránh, đoạn lập tức vung kiếm trả miếng. Kiém lòe ra muôn ánh bạch quang chói lọi.

Bị một đòn khá độc hiểm, Bồ Tâm sư thái phải thối lui né tránh, rồi vận toàn lực phát huy lền hai chưởng.

Phổ Vân thiền sư quát to:

- Hãy ngưng tay! Nói chuyện xong rồi đánh cũng không muộn.

Chẳng những ni cô không chịu ngưng tay, Vân trung Tử sắn dip liền rút phất trần tơ bạc ra quát to:

- Lão thiền sư! Hãy giết quách nhãi con này, rồi mới nói chuyện sau.

Đưa phất trần tơ lên, lão quét ra một chiêu cực kỳ lợi hại.. Đôi mày bạc của lão hòa thượng khóa chặt lại. Lão đưa tay ra định chộp lấy cổ tay của Vân Trung Tử, một mặt quát to:

- Chuyện đâu có đó! Sao đạo trưởng nóng tánh thế?

Nhanh nhẹn, Vân Trung Tử nhảy tạt sang một bên, sẵn đà quét mạnh phất trần về phía đầu lão Phổ Vân.

Sự kinh ngạc tăng lên tột độ. Nhưng không hổ danh là thủ lãnh của phái thiếu lâm, năm ngón tay của lão hòa thượng đang đưa ra, lão liền đổi về thế Kim Tơ Trần Uyển. Tay cầm phách trần của Vân trung Tử lập tức bị giữ dưới năm chi của hòa thượng, đau buốt rồi tê dại hẳn, rồi công lực tự nhiên tiêu tan mất.

Nhanh như cắt, lão Phổ Vân điểm luôn Tinh Huyệt ở bả vai, Văn Trung Tữ hai tay buông thõng, biến thành một phế nhân, không còn sức chống cự nửa.

Bồ Tâm sư thái trong lúc luống cuống, tay hửu bị Tử Lăng chém một kiếm, đau đớn rú to lên.

Liền đấy, chàng nhanh tay phất nhẹ, huyệt đạo của ni cô cũng bị đóng kín.

Nheo đôi mày bạc, Phổ Vân thiền sư cất tiếng than:

- A di đà phật! Sự thể sao kỳ quái thế ?

Quay sang Vân Trung Tử, lão tiếp:

- Đạo huynh! Chuyện gì sãy ra mà đến nổi này?

Nào ngờ Vân Trung Tử thở dài một tiếng, đoạn ngồi phịch xuống đất, hỏi thế nào lão cũng chẳng trả lời.

Bồ Tâm sư thái cũng thế, thái độ dường như ngơ ngẩn mất hồn.

Bầu không khí đang ngột ngạt khó thở, bổng nhiên một bóng đen bay vụt đến.

Định thần nhìn kỹ, Phổ Vân thiền sư kinh ngạc, buột miệng một tiếng:

- Ngươi!… chính là lão già dưới chân núi đã gặp ta lúc nãy đây mà.

Người vừa đến chính là Hiệp Lê Tửu Tầu, bẻn lẻn cười gượng đáp:

- Hiện tại không phải là lúc chúng mình phân trần to nhỏ. Hãy mau rời khỏi nơi đây kẻo chậm.

Thấy tình thế biến chuyển quá ngiêm trọng, Phổ Vạn thiền sư hội ý gật đầu, cúi xuống xóc Vân

Trung Tử lên, đoạn đưa tay về phía Tử Lăng tay chỉ ni cô.

- Phiền Văn thiếu chủ tiếp cho bần đạo một tay.

Tử Lăng gật đầu đồng ý. Chàng vội xốc Bồ Tâm sư thái lên.

Hiệp Lê Tửu Tầu mở đường đi trước. Hai người nhanh nhẹn theo sau.

Vừa đẩy cửa hang ra… bổng nhiên ba người hốt hoảng loạng choạng bước lui.

Thì ra, lúc vừa mở cửa, người phụ nữ áo xanh bịt mặt vụt từ ngoài lao vào.

Một tiếng thét từ cửa miệng y vang ra làm rung chuyển cả hầm đá.

Rồi cũng hét to một tiếng, Tử Lăng nhảy vọt tới trước rút kiếm đâm mạnh.

Người bịt mặt vụt gào to:

- Hảy trả kiếm cho ta! Chẳng cần né tránh, y đưa năm ngón tay, như câu liêm, ra chộp thẳng vào lưởi kiếm.

Tử Lăng nghĩ thầm:

-“Dù cho bản lãnh có cao cường đến đâu, cũng không ai có khả năng cướp vũ khí của đối phương bằng cách đó” Nào ngờ, một tiếng soẻng vang lên, lửa đốm vụt bắn ra tung tóe. Lưởi kiếm đã nằm gọn trong tay của người phụ nữ. Y giật mạnh, kiếm theo đà đã tuột khỏi tay Tử Lăng.

Chàng cảm thấy cánh tay tê dại, lảo đảo thối lui mấy bước.

Thanh kiếm trong tay! Người phụ nữ đắc chí kêu to, đoạn quay sang Phổ Vân thiền sư , quát:

- Lão trộm đầu trọc kia, còn nhớ ta không?

Phổ Vân thiền sư thầm nghĩ:

-“Võ công của người này cao hơn của Túy Tâm Tiên Tử đương thời mấy bậc.

Một chiêu vừa rồi đủ thấy rằng y đã luyện thân thể thành sắt thép. Lão ấp úng đáp:

- Già này lẩm cẩm, chẳng hiểu thí chủ là ai?

- Nhận không ra ta? Quên rằng mười bảy nămvề trước ngươi đã bức hại ta đến chết hay sao ?

- Thí chủ là Túy Tâm Tiên Tử đấy à?

- Đúng vậy! - Ngươi sao lại biến ra thế này ?

- Bị chôn sâu dưới đất mười bảy năm, làm sao không biến đổi.

Phổ Vân thiền sư thở dài:

- Lão khó tin được! - Ồ! Ta có thể làm cho ngươi tin được.

- Nếu có thể đưa ra sự chứng minh cụ thể, lão nguyện hứa tiếp nạp điều kiện của ngươi.

Người phụ nữ cười to:

- Biện pháp hay nhất là làm cho ngươi giống như lão ấy, thì tụ nhiên ngươi sẻ tin chứ gì.

Vừa nói, tay chỉ vào Vân Trung Tử.

Phổ Vân thiền sư hốt hoảng, buông Vân Trung Tử xuống đất, chấp tay lại, chuan bị ứng chiến.

Phụ nữ bịt mặt quát to:

- Lão già trọc! Nếu đỡ được ba chiêu của ta, chuyện đã qua ta sẽ bỏ hết.

Phổ Văn thiền sư tấn thối lưỡng nan. Chỉ ngập ngừng lẩm bẩm:

- A Di Đà Phật! Phụ nữ bịt mặt cười lên the thé, vung tay phất ra một chưởng.

Chưởng phong xem nhẹ nhàng, không xé gió, cũng như không một uy lực nào cả… Kinh nghiệm chiến đấu đã nhiều, nhưng lão Phổ Vân chưa từng thấy chưởng lực kỳ dị thế.

Còn đương ngơ ngác, bổng dưng lão cảm thấy vùng ngực bị một noon cực mạnh, Đứng không vững, lão loạng choạng thối lui, đồng thời máu tươi từ miệng lão phun ra.

Chương 9: Thiếu Phụ Bịt Mặt

Đương kim là vị lãnh tụ của phái Thiếu Lâm, thế mà vừa mới một chiêu đầu tiên đã hộc cả máu mồm làm Tử Lăng kinh hoàng thất sắc.

Với thanh đoản kiếm, cũng một chiêu thứ nhất thôi, chàng đã hạ một lượt bốn tay cao thủ của Thiếu Lâm tự. Nay mới vừa giao đấu, thanh Túy Tâm kiếm bị đối phương đoạt mất một cách dễ dàng. Phỏng thử hỏi, chàng còn bao nhiêu tinh thần để ứng chiến.

Tiếng cười the thé của người phụ nữ bịt mặt lại lanh lảnh vang lên:

- Lão đầu trọc kia! Còn hai chiêu nữa, nếu đở được, nợ máu của mười bảy năm qua ta sẻ quên cho. Nếu không, cuộc đời ngươi cũng coi như kết liểu từ đây.

Nói xong, nàng vung một chưởng thou hai. Luồng chưởng phong này và chưởng thứ nhất hoàn toàn khác biệt.

Tiếng gió rít nghe lạnh người. Chưởng phong bay ra thể như lấp biển dời non, sức mạnh làm rung rinh cả thạch động.

Sau khi trấn tĩnh và điều dưỡng lại tình lực nội công, Phổ Vân thiền sư vận toàn lực tung ra song chưởng nghinh đở.

Kim Cang chưởng được tung ra với mười hai phần công lực “Bằng” Cả tòa động thất rung chuyển mạnh. Đất cát từ trên trần rơi xuống mịt mù.

Giây lâu.. bụi cát dần dần lắng xuống. Tử Lăng trố mắt nhìn kỹ, lão Phổ Vân loạng choạng thối lui, mặt tái nhợt. Nơi vùng ngực đã nhuộm một màu đỏ thắm.

Quay nhìn lại đối phương, đôi vai nàng run run, cũng thối lui mất nữa bước.

Nàng lại cất giọng lanh lãnh,nghe rợn người:

- Thật không hổ là thủ lãnh của phái Thiếu Lâm. Võ công của ngươi tiến xa hơn mười bảy năm về trước nhiều. Nhưng, hãy tiếp chiêu thứ ba của ta đây này… Nói xong, xắn tay áo lên, phất tiếp ra một chưởng nửa.

Thấy lão Phổ Vân liên tiếp bị hai chiêu, khí huyết đã kiệt, huống hồ chi chiêu thứ ba, đương sức

lực của nó sẽ dũng mạnh bội phần. Tử Lăng không nở đứng nhìn hòa thượng bị hạ dưới tay kẻ địch. Không cần suy nghĩ, chàng nhảy ra quát to:

- Chiêu này để ta đở thế Vận toàn lực, chàng vung song chưởng nghinh đở.

“Binh” Tiếng vang cực mạnh, làmcho cát bụi mịt mù, che khuất mọi người.

Mặt hoa lên, thân hình choáng váng, chàng cảm thấy như hàng ngàn cân thép đổ ập xuống. Hai cánh tay tê dại và đau đớn vô cùng. Lồng ngực như muốn vở ra. Từ cổ họng chàng, mùi tanh và vị mặn của máu tự nhiên dâng trào lên.

Chàng cố nén nuốt xuống, rồi gắng gượng đứng vững lại, uất hận quát to:

- Yêu phụ! Ta đã biết rõ ngươi là ai rồi.

Ngạc nhiên, phụ nữ bịt mặt hỏi:

- Tiểu tử! Công lực của ngươi khá hơn lão trọc một bậc. Nhưng… ngươi danh tánh là chi?

- Ta họ Văn, tên Tử Lăng

Suy nghĩ giây lâu, phụ nữ bịt mặt lắc đầu đáp:

- Vô danh tiểu tốt, tại sao lại đột nhập vào mộ ?

- Định tìm ngươi mới đến đây.

- Ồ! Tìm ta! Nhưng có việc gì ?

Cố nuốt cơn máu hận của đòn vừa qua, chàng gằn từng tiếng:

- Trước tiên, tôi muốn hỏi Giang Tâm Mỹ cô nương cùng bà có quan hệ gì?

Bất giác giật mình, phụ nữ kêu to:

- Nó là con gái ta. Ngươi đã gặp nó hồi nào ? Nó định tìm một người đến Thiếu Lâm tự đưa thơ, chắc là ngươi phải không ?

- Đúng đấy! - Việc ấy không lạ! Xét qua công khó của ngươi, ta tha cho toàn mạng. Hãy mau rút khỏi mộ đi.

- Chuyện đâu dể dàng thế…! - Ngươi định muốn đòi hỏi thêm gì nửa ? ân huệ ấy chưa đủ sao ?

Khẽ cười, Văn Tử Lăng hỏi vặn:

- Giang Tâm Mỹ cô nương đã trở về hay chưa ?

Hồ nghi, phụ nữ bịt mặt vụt gào lên:

- Ngươi… đã lập tâm hãm hại nó rồi à ? ta sớm đã nghĩ ra việc ấy.

Vừa nói, đưa tay ra chộp vào vai Văn Tử Lăng:

Thối lui một bước, Tử Lăng xua hai tay:

- Hãy khoan! Khổ công mạo muội nguy hiểm làm kẻ trao thơ, nay lại đối xử với tôi như thế này, chẳng là vô lý lắm ư ?

- Đã vì ta đi trao thơ, tại sao gặp mặt lại còn xuất thủ tấn công ?

- Vì tôi chẳng biết bà chính là thân mẫu của Giang Tâm Mỹ cô nương.

Người phụ nữ "hừ" một tiếng:

- Hãy nói mau! Người đem tin gì ?

Văn Tử Lăng nheo mày:

- Việc ấy có qua hệ đến sự an nguy của lệnh ái, xin bà thou lổi cho long tự ái của tôi.

- Hừ! Sự sống chết của ngươììì trong tay ta, đừng hòng dứng trước mặt ta mà giở giọng trả giá.

Tử Lăng ngang nhiên gằn từng tiếng:

- Nếu bà nghĩ đến sự sanh tử của lệnh ái, thì phải đối xử với tôi tử tế một chút mới được.

Ngẫm nghĩ giây lâu, phụ nữ bịt mặt vụt cười:

- Tiểu tử! Lão nương không quen bị người khác bắt bẽ, yêu sách, nên cách của ngươi đã không có tác dụng.

Nói xong, y đưa năm ngón tay ra như câu liêm, rồi nhắm mặt Tử Lăng chộp xuống.

Cả kinh, Tử Lăng vận dụng toàn lực, đưa ra song chưởng, đồng thời nhảy ra né tránh.

Bất ngờ, bị một đòn phản công mãnh liệt, phụ nữ bịt mặt khẻ run run đôi vai, ra chiều khó chịu.

Tuy tránh được năm vuốt của đối phương, nhưng sự dội ngược của kình lực và việc sử dụng quá sức, nên nội tạng bị tổn thong. Chành lảo đảo té phịch xuống mặt đất.

Mặc dù không còn sức chống cự nửa, nhưng lý trí của Tử Lăng vẫn còn sáng xuốt, chàng tự nhủ:

“Người phụ nữ này đối với sự an nguy của Giang Tâm Mỹ, dường như không an tâm mấy” Lời cảnh cáo của mình không có hiệu lực, nên y mới thản nhiên xuất thủ tấn công.

Tin tức của nàng đã được bà ấy biết rõ chăng ?

Lúc nàng bị Thân Mật Khách bắt mang đi, một phụ nữ áo xanh đã vì nàng mà truy kẻ địch.

Hay là nàng đã được cứu thoát ?

Đang lúc chàng trai trẻ bị thong té ngồi xuống đất, người phụ nữ bịt mặt cũng tạm xã hơi giây lát, bổng nhiên y vụt gào to lên. Một tiếng gào khủng khiếp như xé màng tai, kế tiếp tung ra song chưởng nhắm đầu Tử Lăng bổ xuống.

Không còn sức để chống cự nửa, chàng đàh nhắm mắt để chờ chết.

Tánh mạng Tử Lăng lúc bấy giờ như chỉ màng treo chuông. Thình lình… bố luồng chưởng phong do hai phía tả hửu ồ ạt đổ tới. Kế tiếp, bốn luồng chưởng lực từ phía sau thi đua bay ập tới.

Thì ra, Hiệp Lê Tửu Tần vàPhổ Van thiền sư, mặc dù cảm thấy sức mình không địch lại yêu phụ, nhưng không thể để y hạ sát Tử Lăng. Nên vận công lực bình sanh ra để nghinh đở.

Đang lúc ấy, Bồ Tâm sư thái và Vân Trung Tử ngẩu nhên chợt tĩnh lại. Nhờ công lực rèn uyện đã đến bậc tuyệt đỉnh, nên huyệt dạo chỉ trong giâu phút đã được khai thông. Cả hai đồng nhảy vọt thẳng người lên, thấy tình thế nguy ngập nên lập tức tung chưởng hổ trợ.

“Aàm” Sự va chạm dử dội của sức tương đương giữa tám luồng kình lực và hai đạo chưởng phong làm động đá rung rinh, cảnh vật tối xầm lại.

Tiếng nổ vang lên that khủng khiếp.

Lúc cát bụi lắng tan, kiểm điểm lại, thì thấy cả bọn đều loạng choạng thối lui, khí lực có vẻ tới mức kịệt quệ.

Phụ nữ bịt mặt cũng lảo đảo lùi lại một bước Bốn người kia lui về một góc vận khí tĩnh dưỡng.

Mặc dù thắng thế, nhưng cũng bị tpn thong, phụ nữ bịt mặt nổi giận đến cực điểm, cho tay vào long rút ra thanh Túy Tâm kiếm. Rồi hửu kiếm tả chưởng, đưa ra một đồn quyết tử.

Chẳng lẽ đứng chờ địch thủ hạ sát, bốn người đưa mắt nhìn nhau,đoạn tổng hơp toàn lực lại, đẩy chưởng ra nghinh đỡ.

“Ầm” Bốn bóng người bị trọng thong lảo đảo trong đám bụi mờ. Bên đối diện, một bóng đen cũng bị dội ngược thối lui rồi không chịu đựng nổi, y cũng té phịch xuống đất.

Phiến đá to dưới đất không chịu nổi kình lực của sức ngã của bóng đen nên vở tan ra.

Tình thế xoay chiều một cách quá bất ngờ, Phổ Vân thiền sư giật mình ngơ ngác.

Đở được chưởng phong củangười phụ nữ kia kể như là may mắn lắm rồi.

Nhưng… dùng kình lực để đẩy nàng té nhào là không thể có được Phổ Vân thiền sư quay đầu ngó lại, một đại hán khôi ngô đang hiên ngang đứng chấn ngang cửa vào mộ.

Cả bọn lần lượt nhận thức ra tình thế.

Hiệp Lê Tửu Tần cât tiếng đầu tiên:

- Kính chào hảo hán! Không thể đẻ yên yêu phụ này hành hung tác quái. Xin hảo hán tiếp tay diệt trừ y mới được Mặc dù bị thong, phụ nữ bịt mặt vẩn tơi cười sặc sụa:

- Thời Thượng Viễn! Nếu không nghĩ ngươi là người trung bộc của phụ tân ta, thì main ngươi đã mất từ lâu rồi. That ra ngươi đâu dễ gì ung dung lai vãng nơi hiệp Lệ Sơn này từ bao năm tháng qua.

Hiệp Lê Tửu Tần vừa muốn trả lời, bổng nhiên gã hảo hán cất tiếng cười rang rảng cướp lời:

- Tôi xin phép hỏi:

các vị còn sức đấu nửa hay không?

Tử Lăng nãy giờ bị đánh trọng thong té ngồi dưới đất, vụt nhảy vọt thẳng người lên kêu to:

- Dù có chiến đấu đến ba tram hiệp nửa, chúng tôi cũng chẳng từ nan.

Phổ Vân thiền sư chẳng hiểu dụng ý của gã đại hán. Lão nghĩ:

nếu tỏ thái độ chủ bại, thì phụ nữ bịt mặt kia sẻ thừa cơ đánh nửa. Thật ra bị tổn thương, nhưng y thị cũng thừa sức để quật ngã từng người một.

Do đó sáu người nhìn nhau hội ý, đồng một lượt từ từ bước sấn tới.

Tình thế khẩn trương vô cùng. Một cuộc đụng độ sáu chọi một, sẽ xảy ra quyết liệt.

Bỗng nhiên… cất lên một tếng thét rùng rợn, phụ nữ bịt mặt vụt từ mặt đất bắn mình bay vọt lên đến nóc mộ, lanh lãnh kêu to:

- Ta dung tình cho các ngươi sống thêm hai ngày nửa. Rồi các ngươi sẻ biết lợi hại của ta.

Nói xong, với thế Phi Yến Xuyên Vân, bà ta nhắm vách mộ huyệt lao mạnh.

“Aàm” Vách đá đột nhiên nứt ra, để lộ một cửa nhỏ, trong nháy mắt kẻ hở liền khép lại như cũ… Cảnh vật trở lại yean tĩnh và nặng nề.

Khẻ thở dài, Phổ Văn thiền sư tiếp:

-Mười bảy năm về trước, lão phu tự đốc xuất kiến tạo ra mộ huyệt này. Nào ngờ, kẻ lạ lại bố trí thêm nhiều cơ mật.

Hiệp Lê Tửu Tần tiếp lời:

-Già này cư trú nơi vùng này rất lâu, mà nào có hay biết gì.

Vân Trung Tử tỏ vẻ hối hận:

-Lúc nãy xa cơ bị bắt, chẳng hiểu lý do nào, bần đạo lại cam tâm phục tùng dưới mệnh lệnh của địch đến bây giờ mới thức tỉnh lại được.

Phổ Văn thiền sư trầm giọng:

-Tôi nghĩ rằng:

chắc có lẽ hai vị trúng nhằm mê thần dược.

Đoạn quay sang phía đại hán mới đến thi lễ:

-Kính chào thí chủ, chẳng hay tên họ là chi ?

Vuốt chòm râu chấm ngực, người mới đến ngắt ngang:

đây là hiểm địa! Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây.

Vân Trung Tử đề nghị:

-Năm vị chưởng môn còn bị giử trong mộ, sẳn đây chúng ta phải ra tay cứu họ kẻo trể.

Hiệp Lê Tửu Tần xen vào:

-Yêu phụ ấy xem ra đã mệt mõi. Cơ hội này chúng ta không sớm tấn công, còn đợi chừng nào nửa ?

Gã hảo hán lắc đầu cười xòa:

-Công tâm mà luận, lão phu cùng chư vị hợp lại đem chọi cùng yêu nữ ấy, chưa chắc đã thắng nổi, huống hồ chư vị đều bị nội thong.

Lão phu biết rằng:

nơi đây còn có một người xử dụng lối tà môn võ công, cao hơn người phụ nữ ấy một bậc.

Tin ấy vừa tung ra, cả bọn điều kinh tâm tán đỡm. Chỉ một yêu phụ nọ thôi mà cả bọn đã bị một trận tơi bời. Huống hồ thêm một người giỏi hơn y nửa thì sự thất bại sẽ tăng gấp bội phần.

Rảo mắt nhìn thần sắc của moiï người, gãđại hán mỉm cười tiếp:

-Thôi! Chúng mình hãy rời khỏi đây, rồi sẽ bàn tính.

Nói xong, hắn liền quay mình đi trước, năm người già trẻ lục đục theo sau.

Ngoài mộ đêm đã khuya. Gió thu hây hẩy, rừng lá khua xào xạt, tiếng dế nỉ non. Nhưng tất cả cũng không rung cảm được long của đoàn người đang mãi mê dấn gước.

Được một quá độ… Họ đến vùng phía nam của giải Hiệp Lệ Sơn, cách địa điểm xuất phát hơn mười dặm.

Cả bọn đèu đồng ý dừng chân tạm nghĩ.

Phổ Vân thiền sư hướng về phía gã đại hán, chấp tay thi lễ:

-Hiện tại thí chủ có thể cho cúng tôi biết quí danh đại tánh?

Tay vuốt râu dài, đại hán cười ha hả:

-Lão thiền sư chóng quên thật! Vậy chẳng nhớ Thiên Nam chi hội hay sao ?

-À! Vậy ra thí chủ là Thần Mật Khách Đặng Công Huyền -Phải! Chính là lão phu.

Cả bọn điều kinh ngạc. Họ nghe danh từ lâu, nhưng chưa được biết mặt Phổ Vân thiền sư nheo mày hỏi:

-Xin cho bần đạo hiểu rõ vài điểm thắc mắc! Nguyên do nào Đặng thí chủ biết được có người võ công cao hơn cả yêu phụ áo xanh ấy?

-Vị lão phu đã gặp người ấy rồi. Bản lỉnh của y còn hơn phụ nữ lúc nãy một bậc.

Đem tài học của lão phu ra so sánh, tỉ như như châu chấu đá xe, nên lão mới khuyên quí vị mau rời khỏi nơi ấy.

Văn Trung Tử bước đến, cung kính hỏi:

đạng lão hiệp sĩ! Có kế hoạch chi xin chỉ giáo giù cho.

-Sự hiểu biết của lão phu chỉ có thế thôi. Nhưng theo ngu ý, thì chư vị bát đại môn phái nên hợp tác thành khối. Việc tiêu trừ bọn yêu tà trong mộ của Túy Tâm Tiên Tử không phải là không làm được. Thôi! Xin từ biệt quí vị.

Nhưng vừa quay mình định bước đi… một ngụm máu tươi từ miệng gã vọt ra.

Thất kinh, Phổ Vân thiền sư vội vả bước tới hỏi:

-Trời! Dặng lão hiệp sĩ đã bị nội thong rồi ư ?

Khẻ lắc đầu, Đặng Công Huyền khắc khổ cười:

-Nội thương của quí vị chắc có lẻ còn nặng hơn lão phu nhiều. Mong quí vị bảo trọng.

Nghe lời nói ấy không ai bảo ai, tất cả đều công nhận Thần Mật Khách nhận định rất đúng, vì họ cảm thấy ác huyệt đang công tâm. Đầu váng mặt hoa, bước đi dã nặng nhọc.

Sau cái vái chào từ biệt, Thần Mật Khách quay mình cất bước.

Phổ Vân thiền sư, Vân Trung Tử, Bồ Tam sư thái, và Hiệp Lê Tửu Tần tạm ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần. Họ dèu cảm thấy quá đổi mệt nhọc, không còn sức để gắng going nữa.

Mặt nhìn theo bóng Thần Mật Khách từ từ cách xa, Văn tử Lăng vụt nhớ lại một điều rất quan trọng. Mặc dù mệt mỏi, chàng cũng cố gắng sức chạy theo.

Nghe có tiếng chân người đuổi theo, Thần Mật Khách vội quay đầu lại, thấy Tử Lăng lão ngạc nhiên hỏi:

-Này cậu! Đuổi theo lão có việc gì ?

Tử Lăng cười lạt đáp:

-Giang Tâm Mỹ cô nương hiện tại bị lão tiền bối mang đi giam giữ nơi đâu ? xin cho tôi biết… Ngạc nhiên, Thần Mật Khách hỏi vặn:

-Nàng đã cùng cậu đi chung kia mà ?

-Tôi muốn hỏi, nàng hiện giờ chết hay sống ?

-Ồ! Lạ quá, lời nói của cậu là có ý gì ?

Thấy thần sắc của lão già đầy vẽ chân thành, Tử Lăng hơi xúc động, liền hỏi tiếp:

Đưới chân đỉnh Cao Sơn, phải chăng lão tiền bối đã hai lần xuất hiện ?

đúng như vậy… Vì sự an nguy của cậu, nên lão phu mới gởi lời cảnh cáo đấy thôi.

Tử Lăng ngắt ngang:

-Sau rốt, tron tòa miếu hoang, chinh lão tiền bối đã rải huỳnh phúc tán, và bắt Giang Tâm Mỹ cô nương mang đi ?

Hơi biến sắc, Thần Mật Khách "À" lên một tiếng:

-Quả that có chuyện ấy à ?

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

-Tiếng tam của lão tiền bối vang dội khắp chốn giang hồ, chẳng lẽ không dám nhìn nhận việc làm của chính mình hay sao ?

Thần Mật Khách sa sầm nét mặt:

-Chớ nói nhảm! Nếu muốn bắt Giang Tâm Mỹ, lão phu cần gì phải rải Huỳnh Phúc Tán. Nhưng… lão phu bắt liểu đấu ấy làm gì chứ ?

Tạm ngưng giây lâu, lão lại tiếp:

-Nguyên vì thấy cậu tâm địa rất tốt, cốt cách lại phương phi, làm xúc động lòng mến mộ của lão, nên lão mới theo dõi và chăm sóc cho cậu.

Hà tất với mớ tuổi còn non, lại không chụi dè dặt nhận thức cho minh bạch, cậu lại vu khống cho lão làm điều thất đức, chẳng là oan uổng lắm ư ?

Tử Lăng nghe nói, trợn tròn đôi mắt:

-Nhưng người bắt Giang cô nương mang đi, tự xưng là Thần Mật Khách. Thế trừ lão tiền bối ra, lại còn có người thứ hai nữa hay sao ?

Nghe nói, Thần Mật Khách bất giác kinh ngạc đến ngẩn người ra. Suy nghĩ giây lâu, lão ta liền bảo:

-Thế cậu cứ thuật rõ tình hình cho lão phu nghe thử .

Tử Lăng lập tức đem đầu đuôi câu chuyện xảy ra ở trong tòa cổ miếu thuật lại một hồi… sau rốt chàng kết luận:

-Người ấy bịt mặt bằng chiếc khăn tay, mặc dù trông không được rỏ lắm, nhưng giọng nói và vóc dáng của ông ta cùng lão tiền bối không khác nhau mấy.

Tay vổ vào trán, ra chiều suy nghĩ, lão Đặng Công Huyền vụt bả:

-Bất luận là kẻ nào, chậm lắm là một tháng, lão phu nhất định phải dò xét cho ra mới được.

Đã dám mạo danh lão phu để gieo rắc việc không hay trong chốn giang hồ, chuyện này há dể bỏ qua.

Nói xong, lão liền quay mình bước đi.

Vụt nhớ một việc, Tử Lăng cất tiếng gọi to:

-Lão tiền bối! Hãy khoan… cho tôi hỏi tý việc.

Nghe gọi, Thần Mật Khách dừng lại tỏ vẻ khó chụi:

-Chẳng lẽ cậu còn nghi ngờ cho lão phu làm việc ấy hay sao ?

-Việc ấy, kẻ hậu sinh này tính rằng đã có người lạ mặt nhúng tay vào. Nhưng việc tôi thắc mắc là chẳng hiểu kẻ ấy bắt Giang cô nương đi có dụng ý gì…? Lão tiền bối nhiều kinh nghiệm, chắc có lẻ đoán ra một hai manh mối…?

Chương 10: Mộ Dung Hồng

Thần Mật Khách nheo mày, đáp:

- Việc ấy một khi tìm được kẻ mạo danh rồi mới giải thích được. Còn Văn thiếu hiệp mạo muội vào mộ đã dò xét ra được mai mối gì chưa ?

- Đến giờ, ngoài vụ biến cố vừa rồi, vẫn chua tìm ra tông tích gì mới lạ… À… Tôi còn phải đi Thanh Hả đến Hải Tâm Sơn mới được.

- Thế rất tốt! Thôi chúng mình chia tay nhé.

Đợi bóng Thần Mật Khách mất hút sau rừng cây, Văn Tử Lăng mới cất đầu quay bước.

Trời đã gần sáng, gà rừng liên tục gáy vang. Dưới ánh sương mù ban mai, Văn Tử Lăng uể oải cất bước.

Sau phút hăng say thoát hiểm, làm quên đi sự nhọc mệt và đau đớn. Hiện giờ, nội thương đêm qua bắt đầu hành hạ chàng.

Khí huyết chàng đang xôi động, nội tạng đau như dần, cố lê bước được nom ba dặm đường, chàng cảm thấy đầu váng mắt hoa, phải lựa một tảng đá ngồi xuống nghỉ… Trước mặt chàng, ngọn Hiệp Lệ Sơn cao vút mây xanh. Sau long, rừng núi trùng điệp, tuyệt nhiên không một bóng người. Mình lại mang trọng thương, chàng cảm thấy bồi hồi lo sợ.

Vì mãi đuổi theo Thần Mật Khách nên khi quay trở lại, đồng bọn đã lạc mất.

Giờ đây một mình gửa chốn rừng hoang, nội thong trầm trọng đến mức không thể tự vận công trị thương được. Nếu tình thế này kéo dài, sợ e khó sống được.

Nhưng thuật vận công để tự trị liệu, thời gian tối thiểu phải suốt ngày, và còn phải có người hổ trợ.

Chàng tìm ai đây, ở chốn hoang sơn cùng cóc này ?

Mệt mỏi, thất vọng, chàng mơ hồ như thiếp đi.

Bổng nhiên cốc…cốc…cốc.

Aâm thanh của tiếng mỏ đều đặn từ xa vang vọng lại.

Văn Tử Lăng vụt sực tỉnh lại, chàng nghĩ thầm:

-“Tiếng mõ chắc có lẽ xuất phát từ một ngôi chùa. Giờ này chư tăng lo việc công phu, mình cố dọ đến đay chắc có phương giải cứu.” Thật ra, ngoài phương pháp ấy, chẳng còn cách nào hay hơn hết. Chàng bèn cố gắng giò theo tiếng mõ đi tới.

Sau khi vượt hơn bốn dặm đường, trước mặt chàng, trên một đỉnh đồi cao có rừng cây dày đặc che phủ, xuất hiện một tòa cổ miếu.

Cố leo hết ngọn đồi, đặt chân đến trước cửa miếu thì đã mệt nhoài. Chàng bèn dựa lưng vào tường ngồi nghĩ.

Tiếng mõ đều đều pha lẫn tiếng tụng kinh làm lòmh chàng có cảm tưởng lâng lâng như thoát tục.

Cảm giác đầu tiên đến với chàng làkhí huyết từ từ lắng dịu, sự đau đón giảm dần. Toàn thân sảng khoái nhẹ nhàng.

Một thời gian trôi qua, tự cảm thấy máu huyết bình phục trở lại, nhưng còn yếu, chàng không buồn đứng dậy gõ cửa.

Tiếng mõ và giọng tụng kinh sao nghe êm ả quá! Giờ khắc lặng lẽ trôi, tiếng mõ và câu kinh vẩn đều đều không dứt. Lưng ngã dựa vào tường, chàng như nửa tĩnh nửa mê.

Thình lình Một tiếng gầm vang dội, làm rung chuyển cả núi.

Cả kinh, Tử Lăng mở to đôi mắt, trước mắt chàng, độ một trượng, một mãnh hổ to tướng đang nhe răng chực nhảy vồ đến.

Chàng lập tức vận dụng công lực, định ra tay kháng cự.

Nhưng … Sự thất vọng đau đớn tràn ngập, bao công lực đều tiêu tan đâu hết, tay chân tê dại hẳn đi.

Một ý niệm chết chóc bao phủ lấy chàng.

Mãnh hổ vụt gầm to, quất mạnh đuôi rồi nhảy bổ tới.

Bằng… Tiếng nổ vang dội làm Tử Lăng giật nmình mở mắt.

Dưới chân tường trước mặt, mãnh hổ đang nằm dãy chết, đầu bị vỡ, mở óc vọt ra tung tóe.

Cảnh vật trở lại yên tĩnh dị thường! Tiếng mõ và câu kinh vẩn âm a đều đặn.

Chàng thông thả lắng nghe, rồi hình như có ma lực huyền bí, ru hồn chàng về cỏi mộng.

Không biét trải qua đã bao nhiêu thời khắc, Tử Lăng từ cỏi mơ màng hồi tĩnh lại.

Chuyện cực lạ…! Chàng bổng nhiên cảm thấy tinh lực dồi dào, tinh thần phấn khởi vô vùng.

Khẽ đưa tay vổ trán, chàng tự lẩm bẩm:

- Ồ! Sao lại thế này ?

Ngước mặt nhìn lên, bóng tịch dương đã khuất sau đỉnh núi. Hiện giờ, trời đã hoành hôn, chàng nhớ kỷ lúc đặt chân đến trước cổng chùa thì vừa mới hững sáng.

Thế ra, chàng đã ngồi đây suốt ngày.

Tiếng mõ câu kinh không còn nghe nửa, cổng chùa vẩn đóng kín, trước sau không một bóng người. Dưới chân tường, mãnh hổ chết vẩn còn nằm đấy.

Vươn mình đứng dậy, chàng thử vận nội công. Ồ!… lạ quá, nội thương đã lành hẳn, công lực lại khôi phục dồi dào.

Chàng quá đỗi mừng… phải rồi… tiếng mõ… giọng kinh huyền bí ấy đã biến đâu tất cả. Đưa mắt nhìn lên, một tấm biển nằm trên cửa, trong đề ba chử phết vàng cực lớn:

“Bạch Vân Am” Văn Tử Lăng nghĩ thầm:

-“Thì ra đây là một ni cô am” Chàng liền đưa tay gõ cửa.

Một giọng thanh cao từ trong vọng ra:

- Cửa sơn môn chưa gài chốt, thí chủ hãy tự nhiên đẩy vào.

Đưa tay đẩy nhẹ, quả nhiên cửa mở ra, Tử Lăng chậm rải bước vào.

Thì ra đây chỉ là một ngôi ni cô am tự nhỏ, ngoài căn chánh điện, còn có hai căn thiền phòng. Điểm đặc biệt là trong ngoài dều tuyệt đối sạch sẽ.

Chàng dò dẫm bước vào đại điện.

Trước bàn thờ phật, leo lét ngọn đèn dầu, một ni cô đang ngồi chấp tay niệm phật.

Vẫn ngồi yên, không quay đầu lại, ni cô cất tiếng hỏi:

- Thí chủ đến đây có việc chi ?

Mặc dù đang ngồi xây lưng lại, nhưng với vóc hình thon thon sau chiếc áo nâu rộng, với giọng nói lanh lãnh ấy, có thể đoán được ni cô độ hai mươi tuổi.

Văn Tử Lăng vụt liên tưởng đến tiếng mõ và giọng cầu kinh đã cứu mạng chàng.

Bất giác, chàng cảm thấy ân cứu tử nặng quá, nên vội vã quì mọp dưới bệ, cất giọng chân thành thốt:

- Đệ tử mang ân cứu mạng của nữ Bồ Tát, suốt đời nguyện xin ghi lòng tạc dạ.

Bổng nhiên ni cô bật cười ngặt ngẻo:

- Tiểu nữ không giám nhận lãnh, xin tướng công hãy đứng dậy.

Nói xong… ni cô từ trong điện đài ung dung bước ra.

Ngạc nhiên, Tử Lăng trợn tròn đôi mắt.

Trời! Ni cô đẹp lạ…! Nom rõ lại niên kỹ chỉ vừa đôi tám. Đôi má hây hây đỏ, cặp mắt bồ câu ươn ướt, chiếc mũ thon thon chụp không hết mớ tóc huyền óng ánh.

Hiển nhiên là thiếu nữ thế tục.. hay nàng là kẻ xuất gia không xuống tóc.

Thiếu nữ khẽ mĩm cười:

- Thí chủ nhận lầm rồi. Tôi chỉ là một kẻ thế tục bình thường thôi, đâu dám nhận lãnh chức Bồ Tát quá to ấy.

Tử Lăng hổ thẹn ấp úng:

- Sư thái… ồ!… xin lổi… công nương… là … chủ nhân của am tự này… Đưa mắt nhìn lớp áo giả mặc trên mình, thiếu nữ khắc khổ cười:

- Kỳ thật, tôi chẳng phải là ni cô, cũng không có ý định xuất gia, nhưng lúc nhỏ được thầy bói toán số mạng không hưởng thọ được lâu dài, nên mới vào đây bái sư, học tụng kinh, niệm phật. Ngõ hầu tiêu tai, trừ nạn.

- Còn lệnh sư hiện giờ ở đâu?

- Sư phụ tôi đang bận viễn du, tối thiểu là ba tháng mới về đây được.

Văn Tử Lăng lấy làm lạ:

- Thế thì trong am chẳng còn người nào khác ?

- Thưa rằng! Sư phụ tôi đi vắng, ngoài tôi ra không có người lạ. Hiện giờ tôi định về nhà đây.

- Thế… gia đình cô nương ở đâu ? và xin cho biết quí danh.

Thiếu đôi má vụt ửng đỏ:

- Tôi họ Mộ Dung, tên Hồng. Nhà ở Thế Hồng thôn dưới chân núi Hiệp Lệ Sơn.

Văn Tử Lăng khẻ thở dài:

- Cô nương còn có gia đình, còn tôi chỉ có một thân lang thang phiêu bạt.

- Thế ra công tử chẳng có gia đình ?

- Vâng… tôi từ nhỏ sống đời cô nhi, may nhờ gia sư nuôi dưỡng.

- Lệnh sư phụ nay ở đâu ?

- Năm năm về trước, chẳng may gặp thảm biến, toàn gia đều tử nạn. Không giấu gì cô nương, tôi dấn thân phiêu bạt giang hồ mục đích là tìm cho được kẻ thù của ân sư để rửa hận.

Thấu hiểu, động tình, thiếu nữ hỏi:

- Đã tìm gặo kẻ thù rồi chứ ?

- Đến bây giờ tôi còn chưa dò ra tông tích kẻ thù. Hiện giờ trời đã tối, vậy cô nương hãy về đi, kẻo mẹ cha trông đợi.

Thiếu nữ đột nhiên thở dài:

- Song thân tôi, năm trước bất hạnh qua đời cả rồi.

- Thế trong gia đình cô nương còn ai ?

- Không còn ai.

Văn Tử Lăng lộ vẻ xúc động:

- Thế ra cô nương cùng tôi đồng chung cảnh ngộ.

Mộ Dung Hồng vụt bật cười:

- Việc đã qua thôi đừng nhắc nửa, tất cả đều do số trời đã định. Mình đau thương phỏng thử có ích

gì ?

Tử Lăng nhìn thiếu nữ châm biếm:

- Hình như cô nương đã thấm nhuần đạo giáo, am hiểu định luật và tiền căn duyên số quá nhiều rồi.

Mộ Dung Hồng chân thành đáp:

- Sự việc ấy đều do sư phụ chỉ giáo, tôi củng nhận là đúng. Cho nên mỗi ngày tôi đều đến đây niệm phật, đọc kinh, và giúp đở sư phụ quét dọn đình viện.

Vụt nhớ sực lại việc vừa qua, Văn Tử Lăng liền hỏi:

- Khi đặt chân đến đây, tôi mình mang trọng thương, lại bị mãnh hổ tấn công.

Cô nương dùng tiếng mõ câu kinh giúp tôi trị liệu nội thương và diệt trừ mãnh hổ.

Cô nương có một võ công siêu quần như vậy, chắc là lệnh sư phải là một tay võ công cái thế.

Nghe khen Mộ Dung Hồng đắc chí:

- Tôi được sư phụ chỉ dạy môn phật môn đại thừa âm công, từ trước tới giờ tôi chưa biết rỏ uy lực của nó. Nay nghe công tử nói thế, kể ra thì sự thành quả của nó cũng được một đôi phần.

Được nước, Tử Lăng càng khen già:

- Công lực của cô nương đủ sức xưng hùng nơi chốn võ lâm, hà tất phải mai danh nơi chốn thâm sơn này.

Chợt hiểu thâm ý của Tử Lăng, thiếu nữ vụt đỏ mặt mĩm cười:

- Công tử khen hơi quá, sư phụ tôi thường dạy:

chốn võ lâm còn rất nhiều bậc kỳ tài. Dù võ công có cao thâm mấy cũng không nên tự cao tự đại.

Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Lời nói của cô nương rất hửu lý.

Chàng ngưng giây lâu, đoạn như cảm thấy bồi hồi tấc dạ:

- Thôi…! Xin tạm biệt cô nương nhé. Tôi còn phải đi Thanh Hải để thăm dò một việc quan trọng. Đại ân cứu tử của cô nương xin hẹn ngày báo đáp.

Nói xong, chàng quay mình định rão bước… Mộ Dung Hồng buồn bã thở dài:

- Mạng số chủ định tôi phải cô độc sống mãi trên quả núi này. Muốn thoát ly cũng không tài nào đạt được ước vọng.

Nghe lời buồn bã, Tử Lăng bất chợt dừng bước:

- Cô nương hiểu sống nơi đây vắng vẻ buồn bã, hà tất sao chẳng xuống núi tìm nguồi vui nơi chốn giang hồ cho khuây khỏa ?

Như khơi đậy phải lònh ước vọng của Mộ Dung Hồng, chàng biết mình lỡ lời, nhưng đã hơi muôn.

Mộ Dung Hồng nhanh nhẩu đáp:

- Thực ra, ý muốn ấy tôi đã nuôi dưỡng từ lâu. Nhưng hiềm vì chưa có phương tiện và cơ hội.

Tử Lăng đứng khựng ra, chưa biết tìm câu nào cho thích hợp để an ủi, Mộ Dung Hồng bẽn lẽn chúm chím cười:

- Thế công tử giúp đỡ tôi một tay được không ?

nghe lời yêu cầu, Tử lăng giật mình vội xua hai tay:

- Không, không được đâu… sự lưu lạc giang hồ khổ sở vô cùng. Vả lại thân tôi phiêu bạt vô định, đường đời lại đầy chông gai nguy hiểm. Tài sức chỉ có hạn, đâu giám đảm đương trách nhiệm quá nặng như thế.

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Xin chớ bàn sâu việc ấy, tôi chỉ muốn công tử chấp nhận cho tôi cùng đi có bạn là được rồi.

Tử Lăng cảm thấy rất khó giải quyết, nhưng nghĩ đến Phật Môn Dại Thừa Aâm Công của nàng, đối với chàng là một sự trợ lực hiếm có.

Rốt cuộc chàng xiêu lòng gật gật đầu:

- Nếu cô nương chẳng ngại gian lao nguy hiểm, tôi sẽ đảm nhiệm việc hướng đạo cho.

Vậy hãy về nhà thu thật hành trang rồi chúng ta hãy lên đường.

- Chẳng cần thu xếp gì cả. Từ lúc song thân qua đời, tôi cũng chẳng lưu luyến vật gì.

Nói xong nàng vội vàng cởi chiếc áo nâu ra, bên trong để lộ một bộ áo chẻn bó sát mình trông rất gọn ghẽ.

Nàng cười ngọt ngào:

- Thôi chúng mình hãy lên đường! Vừa nói, nàng vừa cất bước đi trước.

Tử Lăng lặng lẽ theo sau.

Đêm đã khuya, gió núi vi vu làm chạnh lòng du khách. Nhưng ngẫu nhiên được thiếu nữ ngây thơ diểm lệ đi bên, chàng bổng nhiên thấy ấm áp vô cùng.

Vứa ra khỏi cổng am, Mộ Dung Hồng thình lình đứng dừng lại.

- Không xong! Hình như trong miếu có người.

Tử Lăng cũng cảm thấy hơi lạ. Cả hai bèn phi thân bay vọt trở vào.

Trong đại điện, một bóng đen to lớn, đang dò dẫm như muốn tìm kiếm vật gì.

Mộ Dung Hồng cả giận quát to:

- Kẻ nào dám cả gan đêm khuya lẻn vào nơi âm tự ?

Vừa nói song, nàng vừa vung tay phất ra một chưởng cực mạnh.

Chương 11: Tình Si Nên Nổi

Thấy chưởng phong ào ạt bay đến, bóng đen nhẹ nhành phi thân né tránh, đoạn cất tiếng cười lên khanh khách:

- Bất luận nơi nào, lão phu muôn đến hay đi tùy thích, người không có quyền ngăn cản.

“Ầm” Cung đài trước tượng phật bị chưởng phong đánh bay tan tác.

Mộ Dung Hồng càng dận dữ:

- Hừ! Tên trộm lớn gan. Hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi Bạch Vân Am này.

Nói xong nàng vội vã định nhún mình bay vụt vào nội điện.

Đột nhiên… Văn Tử Lăng quát to:

- Hãy khoan.

Mộ Dung Hồng vội dừng bước:

- Bộ công tử có quen người ấy à ?

Văn Tử Lăng vụt quay sang câu chuyện khác:

- Cô nương có học qua phương pháp giải độc hay không ?

- Trò chơi hạ cấp ấy, tôi đâu có học để làm gì.

- Bống đem trong đạt viện là tay chuyên môn dùng độc. Mười mấy hôm trước, bên bờ Huỳnh Hà, gần đỉnh Cao Sơn, tôi đã bị tay lão một lần.

Hắn lại là một tên xõ lá, mạo danh nghỉ của Trần Mật Khách Dặng Công Huyền, bắt Gianh Tâm cô nương đi mất.

- Thế cơ hội rất tốt! Dù rằng hắn có bản lĩnh cao cường mấy đi nữa, cũng khó thoát khỏi tay ta.

Nàng cho tay vào lòng, lấy ra một chiếc mõ xinh xắn. Đoạn cốc… cốc…gỏ lên liên hồi, đồng thời nàng cất tiếng ê… a… tụng niệm.

Dư biết Đại Thừa Âm Công vô cùng lợi hại. Văn Tử Lăng vội vàng dùng phép Phao Ngươn Thủ Nhất rồi bật kính lổ tai lại.

Người trong đại điện hơi biến sắc. Nhưng sau kgi nghe kỷ lại, lão bèn cười lên ha hả:

- Liểu đầu! Nếu sư phụ ngươi dùng phép này, họa chăng dọa được lão phu.

Nhưng ngươi thì hãy còn non nớt lắm.

Nói đoạn, hắn liền phất ra song chưởng, và tiếp tục không ngừng. Điểm đặc biệt là song chưởng giao nhau phát ra những tiếng “bình bình, bằng bằng” giao nhau liên tục.

Tiếng mõ và câu kinh bị âm thanh của tiếng nổ trấn áp mất đi.

Cả giận… Mộ Dung Hồng thúc mõ liên hồi, âm công của nàng vượt cao lên, chưởng thanh từ từ tụt xuống.

Thấy khí thế sút kém, gã đại hán gã đại hán liền vận dụng toàn bộ công lực, cất tiếng hét to.

Tiếng hét như xé màng tai ấy là một môn âm công tuyệt học, đục hắn đưa ra để giữ mức quân bình với tiếng mõ.

Hai âm công duy trì kình lực giây lâu, chưa phân thắng bại.

Bổng nhiên … bống đen vụt ngừng tay và ngưng tiếng hét:

- Hãy khoan, ta có một lời muốn giải thích.

Mộ Dung Hồng nổi xung nhưng cũng phải tạm ngưng thúc mõ:

- Ngươi bộ sợ chết hay sao ?

Gã đại hán xua tay:

- Với tình thế này, cả ngày lẩn đêm củng kgông giải quyết được thắng bại.

Như lửa đổ thêm dầu, Mộ Dung Hồng thét to:

- Cứ tiếp tục đi… thế nào cũng có một bên bị hạ.

Đại hán cười khanh khách:

- Thật ra với võ công tuyệt học của lão phu, muốn hạ nhà ngươi, không phải là chuyện khó, nhưng vì nể sư phụ Lãnh Tâm Thần Ni nên chẳng nở xuống tay đó thôi.

- Chớ nói nhảm… su phụ ta đời nào đời nào đi giao du với những kẻ vô liêm sỉ chuyên đi đào tường khoét vách như ngươi.

Đại hán vụt sa sầm nét mặt:

- Người nói phải đấy. Lệnh sư phụ đâu có thích hành động này của lão. Nhưng khi xưa, người vũng có đôi lần đồng ý.

Mộ Dung Hồng ngắt ngang:

- Hảy giải thích cho ta rỏ, người đến đây với mục đích gì ?… định đánh cắp đồ vật ư.. Gã đại hán khắc khổ cười, hỏi vặn lại:

- Trong am tự này, có những vật gì đáng ta ăn cắp ?

Mộ Dung Hồng cảm thấy lời nói của gã lạ mặt rất hữu lý. Tronh miếu, trừ ra chiếc phổ đoàn và một đỉnh lư trầm, thật ra không còn vật gì đáng được chú ý cả.

Nàng thắc mắc hỏi:

- Vậy lão đêm khuya vắng người thâm nhập vào đây là có ý gì ?

Gã lạ mặt cười chua chát:

- Mười mấy năm qua, mổi khi lệnh sư phụ có dịp rời khỏi miếu, là lão phu lẻn vào đây để ngắm xem cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ.

- Nơi đây có những gì đáng cho ngươi lưu luyến. Vả lại ni cô am là cấm địa của giới nam. Hành vi của ngươi có vẽ bất chánh thế không tự cảm thấy hổ thẹn hay sao ?

Gả lạ mặt khẽ thở dài:

- Câu chuyện dưới đây của ta thuật lại cho hai ngươi nghe củng không hại gì.

Mười năm về trước, lão phu và lệnh sư phụ ngươi là một đôi tình nhân lý tưởng mà người đời trông thấy phải khen thầm và ghanh tức.

Mộ Dung Hồng vụt đỏ ửng mặt:

-Chớ có hồ đồ! Ngươi dám vu nhục sư phụ ta đấy à ?

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Việc phải quấy củng phải đợi cho lão nói xong rồi mới phê trách.

Với nét mặt đầy vẻ xúc cảm, lão lạ mặt thở dài, tiếp:

- Khi ấy hai ta yêu nhau thắm thiết, đã cùng thề hải minh sơn là gắn bó với nhau cho đến bạc đầu. Đồng ước hẹn ba năm sau sẻ thành giai ngẫu.

Văn Tử Lăng lén ngắm hình dung lão lạ mặt, lão là một cụ già trạc độ bảy mươi, nhưng hãy còn rất cường tráng, vóc dáng của lão to lớn khôi ngô, mủi thẳng mồm rộng, đôi mắt sắc bén, xem rất hào hoa phong nhã.

Chính cái phong độ ấy chắc đã làm rung động không biết bao nhiêu con tim nữ lưu lúc đương thời.

Tạm ngưng giây lâu, lão lại tiếp:

- Rất tiếc cho tình đời nhiều oan trái, lão phu bị người vu lhống bôi nhọa. Lệnh sư phụ ngươi vì ngộ nhận, lòng ghen tức nổi lên, đến đổihóa ra thù.

Văn Tử Lăng vội xen vào:

- Sự ngộ nhận chỉ nhất thời, tại sao tiền bối không cùng bà ta giải thích cặn kẽ ?

Lão thở dài:

- Tiếc rằng tánh tình cả hai đều cứng đầu, lòng tự ái lại cao. Sau này mặc dù nàng biết đấy là ngộ nhận, nhưng vẫn một mực đối với lão phu lạnh nhạt. Lão phu củng không đén năn nỉ nàng, cho nên sự chia rẻ càng ngày càng trầm trọng. Rốt cuộc mổi người một ngã.

Rồi từ đấy, suốt mấy mươi năm trời không gặp mặt.

- Nếu năm xưa lão tiền bối chịu khó đến giải thích tường tận thì ngày nay đâu đến nổi này.

- Nếu nàng chịu mở miệng nói cùng lão nửa tiếng thôi, lão củng xóa bỏ tất cả.

Vì nguyên do ấy, lão phu đã khổ sở mấy chục năm trường. Hiện tại nếu có hối hận mấy thì việc củng bằng thừa rồi. Đến khi nghe nàng xuống tóc đi tu,lão phu càng đau khổ vô cùng. Nên mổi khi thừa dịp nàng đi vắng là lão lán đến đây, nhìn quanh cảnh vật cho thỏa lòng mong nhớ.

Mộ Dung Hồng khẻ nheo mày:

- Lấy gì để tin rằng lời nói ấy là thật ?

Lão già mĩm cười:

- Cô nương theo lệnh sư phụ được bao lâu ?

- Từ dạo tôi biết nói đến giờ! - Theo lệnh sư phụ hơn mười năm, chắc có lẻ cô nương nghe người nhắc đến tên lão chứ ?

Lão phu họ Nam Cung tên Minh, giới giang hồ tặng danh hiệu là Truy Hồn Chưởng.

Không đợi lão già nói dứt, Mộ Dung Hồng vụt kêu lên:

- Ồ! Nam Cung Minh! Người đã hại sư phụ ta quá ư khổ sở. Bà ta đến khi đang ngủ vẫn còn gọi tên ấy. Ta phải giết ngươi để rửa hận mới được.

Nghe Mộ Dung Hồng thuật lại tình cảnh đau khổ của Lảnh Tâm Thần Ni, Nam Cung Minh bất giác ngước mặt than dài:

- Nhạn Dung… Nhạn Dung… Không dè mối tình đã chết từ lâu mà nàng vẫn còn mang nặng bên lòng. Đã lánh tục xuất gia, hà tất phải quên đi việc đời phiền lụy.

Thấy tình cảnh đáng thương, Tử Lăng không khỏi bồi hồi xúc động. Nhưng chàng vẫn giữ nét mặt lạnh nhạt:

- Xin cho tôi được biết:

lão tiền bối bắt Giang Tâm Mỹ cô nương đi giam giữ nơi đâu ?

- Việc ấy…, hãy thứ lổi cho lão, hiện thời không thể nói ra được.

- Vậy lão tiền bối bắt nàng là có dụng ý gì ?

Nam Cung Minh đáp:

- Ngoại tổ mẩu của con liểu đầu ấy là kẻ chủ mưu gây ra sóng gió.

Tử Lăng ngạc nhiên “À” lên một tiếng. Thì ra kẻ phá hoại lại là mẹ ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Chàng hỏi tiếp:

- Tại sao bà ấy lại làm vậy ?

- Đang lúc ấy lão phu cũng không hiểu thâm ý của nàng, nhưng sau này mới hiểu rõ. Nguyên do:

vì nàng yêu ta thắm thiết, nên sự ghen tức xua nàng khuấy động.

- Thế ra tiền bối định tìm bà ấy trả thù ?

- Lẽ đương nhiên là thế. Một đời hạnh phúc của ta và Nhạn Dung bị hủy hoại dưới tay của bà ta. Món nợ này phải thanh toán mới được.

Tử Lăng nghiêm giọng:

- Nếu muốn báo thù thì tìm thẳng bà ấy. Hà tất phải bắt Giang cô nương.

Nam Cung Minh nghiến răng:

- Vì muốn đạt mục đích nên phải dùng thủ đoạn giam dử cháu ngoại của bà ta, cốt ý là muốn dụ bà ta tự dẫn thân đến nạp mạng.

- Tôi e thủ đoạn đê tiện này gây nên sự khinh rẻ của Lảnh Tâm Thần Ni thôi.

- Con liểu đầu ấy và ngươi có quan hệ gì …? Hà tất ngươi bênh vực đắc lực thế…?

- Chẳng có quan hệ gì. Chẳng qua nàng đã có một lần cứu ta thoát nạn… Đoạn Tử Lăng gằn giọng:

- Lão tiền bối đã đem nàng giam giữ ở đâu ?

Nam Cung Minh hét to:

- Việc ấy không thể cho nhà ngươi biết được.

- Nếu dụng tâm dẫn dụ tổ mẩu của nàng đến để trả thù, tại sao lại mạo nhận danh nghĩa của Thần Mật Khách ?

Nam Cung Minh hơi đỏ mặt:

- Vì muốn có thêm một bạn đồng minh, mới kéo lão đặng cùng trợ lực. Kỳ thật thì hắn với lão phu có một mối giao tình thân mật.

- Thần Mật Khách Đặng Công Huyền đã nói cùng tôi rằng:

nếu kẻ nào mạo nhân danh nghĩa của lão ta đi gây tội ác, lão ta sẽ không để yên thân đâu.

- Ố! Nguyên do vì hắn không biết việc làm của lão phu đấy thôi.

Văn Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Bất luận lão tiền bối có biện luận thế nào, tôi nhất định sẽ cứu nàng cho kỳ được.

Nam Cung Minh nhìn thẳng vào mặt Tử Lăng:

- Cũng được…! Ngươi một lòng muốn cùng lão đối địch, vậy hãy đến Hồng Phong Cốc trong dải Hồng Phong Sơn tìm ta. Trong vòng một tháng, lão phu sẽ về đấy.

Thình lình… Một bóng đen từ ngoài bay vụt vào, chân chưa chấm đất liền quát to:

- Nam Cung Minh! Hãy trả tiểu thơ nhà ta lại.

Chương 12: Một Tháng Ước Hẹn

Văn Tử Lăng nhìn kỹ, thì ra chính là lão nô áo xanh đi tìm Giang Tâm Mỹ hôm trước.

Nam Cung Minh hơi giật mình:

- Chỉ có một mình bà đến đây ư ?

Lão nô áo xanh cả giận hét to:

- Một mình già này củng đủ hạ ngươi rồi. Hà tất phải nhiều người.

Vừa nói xong liền vung tay phất ra một chưởng… Nam Cung Minh bật cười ha hả:

- Hảy thử sức xem nào.

Đoạn lão liền xuất chưởng nghinh đở.

Chưởng lực của lão xem rất bình thường, nhưng bên trong cóluồng hắc khí, cách đấy hơn trượng củng ngửi thấy được mùi tanh.

Văn Tử Lăng kề tai Mộ Dung Hồng nói nhỏ:

- Chưởng lực của lão thuộc về tà môn độc công, chúng mình nên lánh xa nơi đây là hơn.

Mộ Dung Hồng khẻ gật đầu, cả hai cùng tiến xa ra mấy bước.

Thanh y lão bà cười the thé:

- Ngươi khởi đầu đả dùng độc chưởng rồi à ?

Chưởng phong của bà ta vụt biến ra moat luồng khí hồng. Luồng hắc khí gặp phải hồng khi lập tức hóa giải tan đi mất.

Thanh y lão bà đắc chí cười to:

- Nam Cung Minh! Ngũ độc chưởng của ngươi hãy còn non nớt lắm.

Nam Cung Minh cưới ha hã:

- Hãy đỏ tiếp chiêu ám khí của lão phu thử xem.

Lão liền vung tay, một hồng quang từ tay lão bắn vụt ra.

- Không do dự, lão nô đưa tay ra đở.

Thủ pháp phóng ám khí xem rất bìng thường, nên bà ta đưa tay đón lấ y một cách dể dàng… Không dè ám khí ấy lại là một vật sống, và trơn. Bà ta vụt cảm thấy nơi kẻ tay như bị kim đâm đau nhức vô cùng.

Bà vội đưa tay lên xem, thì ra đấy là một con rắn độc nhỏ, màu vàng óng ánh.

Nổi xung, bà ta nghiến răng vò con rắn tan nát:

Bổng nhiên xắc diện bà vụt tái nhợt, rồi thất thanh kêu to:

- Nam Cung Minh! Ta không ngờ ngươi giám dùng rắn độc này hại ta.

Lão đắc chí cười ha hả:

- Nọc độc của rắn Kim Tuyền Nương, trên đời này không thuốc cứu chữa.

Nhưng ngươi có thể vận nội công ngăn chặn nó lại nơi lồng ngực, trong vòng một tháng chưa đến nổi chết.

Lão bộcáo xanh lộ vẻ sợ hãi:

- Kim Tuyền Nương tuy độc that, nhưng trong mình ngươi tối thiểu cũng có thuốc để giải cứu.

Nam Cung Minh cười to:

- Sự nhận định ấy rất đúng. nhưng lãophu không có ý định giải độc giùm ngươi.

Nếu khi nào ngươi dám đến Hồng Phong cốc trong dải Hồng Phong sơn cùng ta thử sức rồi ta sẽ tính cho.

- Ngộ nhỡ ta thắng, thì mi sẽ tính sao?

Nếu ngươi thắng được thì ta sẽ giao trả Giang Tâm Mỹ, và ta sẽ giúp trị liệu vết thương. Bằng không! Ngươi đành phải mất mạng.

Lão bộc áo xanh dận đến tím mặt:

- Tiểu thơ nhà ta bị ngươi giam giữ ở Hồng Phong cốc..? Nam Cung Minh cười bí mật:

- Việc ấy… lão phu không thể nói trước được. Nếu bà thắng được, lão phu sẽ giao trả Giang tiểu thơ tức khắc.

Nhưng hãy nên thận trọng. Nọc độc của Kim Tuyển Nương mặc dầu được ngăn chận nơi lồng ngực, nhưng công lực của bà vì đó màgiảm sút nhiều. Muốn cùng lão so tài, trước tiên bà phải lượng sức mình.

Lão bộc áo xanh ngiến răng ken két:

- Việc đó không cần ngươi lo lắng. Đến lúc ấy không phanh thây ngươi ra làm muôn đoạn, già này thề chẳng làm người.

Vứa nói xong, lão nô như bàng điểu vỗ cánh bay vút lên không, chớp mắt đã biến mất.

Văn Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, đã thụ thong nhưng kinh công của bà ta vẫn còn mãnh liệt như thế. Đủ biết công lực còn lợi hại dường nào.

Hận cũ vẫn chưa nguôi, Nam Cung Minh gằn từng tiếng:

- Bà ăn mày ấy đã từng làm khổ lão phu quá nhiều. Món nợ này đã đến lúc phải thanh toán mới được.

Văn Tử Lăng lấy làm lạ:

- Lão tiền bối định chơi trò hú tìm gì đây? Đã hẹn với tôi, còn đi giao ước với bà ấy để làm gì ?

- Nếu không muốn gặp mặt bà ấy, thì đến ngày hẹn, cậu đến trước hoặc sau một ngày. Có hại gì đâu ?

- Nhưng… lão tiền bối muốn rửa mối hận khi xưa, lão nô này là người ngoại cuộc, hà tất phải ước hẹn với bà ấy làm gì ?

Mộ Dung Hồng vội xen vào:

- Thâm ý của lão tiền bối là nhờ lão nô ấy về nhắn lại cùng tổ mẫu của Giang cô nương.

Đoạn nàng hướng về Nam Cung Minh, tiếp:

- Bà áo xanh ấy chỉ là một nô bộc võ công còn lợi hại như thế. Nếu là chủ nhân của bà ta, liệu lão tiền bối có đủ sức để đối địch hay không ?

Nam Cung Minh ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Chuyện thắng bại lão phu chưa lường trước được. Nhưng trong thời gian một tháng, lão phu có thể mưu toam bố trí. Rất có thể name được phần thắng.

Hướng về phía Tử Lăng, Mộ Dung Hồng khẻ cười:

- Công tử có nghe đấy không? Lão già ấy định dùng độc kế. Nếu chúng mình đâm đầu vào đấy, chắc là bị mắc mưu của lão.

Nam Cung Minh đưa đôi nhãn quan kỳ dị quét nhìn hai người giây lâu, đoạn thở dài nói:

- Hai người không khéo lại mắc phải chữ tình… phải biết rằng:

chử tình đemlại hạnh phúc và cũng gây ra đau phổ.

Mộ Dung Hồng thẹn đỏ mặt:

- Ố! Lão già! Chớ nói nhãm.

Sắc mặt của Nam Cung Minh có vẻ trịnh trọng, lão lẩm bẩm:

- Tuy bị thất bại vì tình, đau khổ suốt đời, nhưng lão phu không phải người ích kỷ. Lão ước mong dưới gầm trời này tất cả tình nhân đều thành giai ngẫu. Tự nhiên lão không cố tâm hãm hại hai ngươi đâu.

Vừa nói, lão dương tay lên, hai điểm sáng từ tay lão bay vọt ra.

Chương 13: Biển Ghen Nổi Sóng

Thình lình hai điểm sáng vụt bay đến trước mặt, Văn Tử Lăng và Mộ Dung Mỹ muốn né tránh cũng không kịp, đành phải đưa tay ra đón lấy.

Cã hai đều ngỡ là ám khí, nào ngờ khi xem kỹ lại là hai hoàn thuốc dỏ tươi.

Tiếng cười ha hả của lão bà lại vang lên:

- Lão phu không muốn hai người bị hại vì độc công. Đến lúc ấy hãy uống hai hoàn thuốc này vào, tự nhiên sẽ thoát khỏi khí độc của lão.

- Thôi… đường đời còn dài, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Nói xong, lão nhún mình bay vút ra ngoài. Trong chớp mắt bóng lão đã biến mất sau màn đêm dày đặc.

Hai người đứng lặng nhìn nhau giây lâu, không nói lời nào.

Mộ Dung Hồng vụt kêu lên:

- Văn … Văn công tử! Tử Lăng đỏ mặt.

- Cô nương khách sáo quá. Hãy kêu tên tôi, coi chẳng tiện không ?

Mộ Dung Hồng vụt bật cười:

- Nêu danh gọi tánh cũng không mấy đẹp. Thôi! Thế này nhé:

công tử chắc hơn tôi một hai tuổi, thì tôi gọi bằng Lăng huynh cho tiện hơn.

Tử Lăng càng đỏ mặt, ấp úng không ra lời.

Mộ Dung Hồng âu yếm nhìn chàng, tiếp:

- Thế Lăng huynh hãy gọi em bằng Hồng muội nhé.

Tử Lăng khẽ gật đầu đồng ý, đoạn giục:

- Hồng muội! Chúng mình lên đường đi thôi, trời gần sáng rồi.

Mộ Dung Hồng ngước mặt nhìn trời:

- Gần đến canh ba thôi, nhưng chúng mình định đi đâu ?

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, vội thốt:

- Cuộc hẹn nơi Hồng Phong cốc còn đến cả tháng nửa. Hiện tại thì giờ còn nhiều, tiểu huynh định viếng Hải Tâmsơn ở Thanh Hải một chuyến. Hồnh muội nghĩ sao ?

- Lăng huynh đã quyết định, tự nhiên Hồng muội nghe theo.

Tử Lăng khẽ liếc nhìn khuôn mặt ngây thơ của cô bé. Bụi trần chưa hề thấm nhuộm, chàng bồi hồi luyến tiếc:

- Hồng muội! Chốn giang hồ nguy hiểm muôn phần, em có cảm thấy lo sợ hay không ?

- Tôi chẳng sợ gì… nếu có Lăng huynh bên cạnh, dù có phải vượt qua thiên sơn vạn hải, tôi cũng không nao núng chút nào.

Tử Lăng âu yếm nhìn nàng, dục:

- Thôi… chúng mình lên đường.

Trên bàn phật, ngọn đèn dầu vẫn còn leo lét cháy. Trước bàn đồ vật đổ vở ngổn ngang. Hai người chua xót trông qua một lượt rồi quay gót ra đi.

Mộ Dung Hồng nhẹ nhàng khép kính cửa ngõ, đoạn quay nhìn tòa âm tự một lần chót, rồi cùng Tử Lăng song bước lần xuống núi.

Dưới lớp màn đêm mờ ảo, hai người trẻ tuổi âu yếm sánh vai đếm bước. Dần dần bóng họ khuất sau dãy đồi xa.

Tiếng gà rừng từ đâu nghe vẳng lại! Ba ngày hôm sau.

Bên bờ Thanh Hải, xuất hiện đôi thiếu niên, một nam một nữ.

Họ đang bài hoài đếm bước lên bờ bể, dương mắt nhìn ngọn Hải Tâm sơn dương cao sừng sững ở trước mặt.

Hải Tâm Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ từ dưới bể nhô lên, cách khoảnh với bờ độ một dặm.

Một dải nước mênh mông, chỉ có sống vỗ nhấp nhô. Họ cố tìm nhưng không thấy một thuyền con

nào cả.

Tử Lăng tỏ vẻ lo âu:

- Tiểu huynh không quen thủy tánh, nếu chúng mình kiếm không ra thuyền, sợ e chờ đợi ba ngày cũng không qua đến Hải Tâm Sơn được.

Mộ Dung Hồng vụt phì cười:

- Việc rất dể… chúnh mình tự đóng một chiếc.

- Đóng thuyền? Hồng muội… tay không định đóng thuyền… bộ em nói đùa đấy chứ ?

- Một dặm thủy trình, xem cũng không xa lắm, không cần dùng thuyền. Một chiếc bè con cũng đủ rồi.

Văn Tử Lăng vụt sực tỉnh:

- À! Hồng muội! Em thông minh quá. Thôi chúng mình lập tức khởi công.

Nói xong, chàng đi thẳng về phía cụm rừng.

Bỗng nhiên… Mộ Dung Hồng dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:

- Lăng huynh! Trong rừng có tiếng người.

Văn Tử Lăng cũng vừa phát giác tiếng động lạ, chàng gật đầu hội ý. Rồi cả hai đồng hướng về phía tiếng người đi thẳng tới.

Nơi bìa rừng có một sơn động thấp, một luồng khói từ trong sơn động tỏa ra bay lên không.

Hai người chia hai cánh tả hữu mai phục.

Tử Lăng cất tiếng quát to:

-Ai ở trong động ?

Một tiếng gầm vang dội làm rung chuyển cả rừng. Thình lình, một quái vật to lớn, lông vàng, từ trong động lao vụt ra, nhắm thẳng vào Tử Lăng nhảy bổ đến.

Định thần nhìn kỹ,thì ra đấy là một con khỉ đột khổng lồ, cao hơn trượng, toàn thân lông vàng óng ánh, hai tay cực dài thô kịch, trông rất đáng sợ.

Không do dự, chàng vung tay phất ra một chưởng.

Bằng… Cát bụi mù mịt bay, đá vụn rơi xuống như mưa. Nhưng, khỉ đột có một thần lực thiên phú, chỉ loạng choạng bước thối về cửa động, "khẹt" "khẹt" kêu lên mấy tiếng. Xem lại thì nó chưa hề hấn gì.

Bị một đòn quá đau, nó liền nổi xung, đưa hai tay lên, rồi lập tức nhảy bổ vào người Tử Lăng.

Mộ Dung Hồng khẽ nhún mình nhảy vọt đến bên Tử Lăng, đưa mắt hội ý, rồi cả hai hợp lực lại, định tung ra một lượt bốn chưởng, quyết tặng cho khỉ đột một đòn chí mạng.

Từ trong động đá, một tiếng quát lanh lảnh vang ra:

- Lão Huỳnh Mao! Không được vô lể.

Liền khi ấy một thiếu nữ áo vàng dung nhan diểm lệ từ trongcửa động bước ra.

Vẽ mặt tươi như hoa, nàng gật đầu thi lễ:

- Súc sanh này của tiểu nữ nuôi dưởng vừa rồi đăc tội với nhị vị, tiểu nữ xin có lời cáo lổi.

Làn thu ba khuynh động phớt đưa về phía Tử Lăng.

Thấy tiểu nữ có vẽ đẹp sắc xảo, Mộ Dung Hồng lộ vẻ khó chịu - Người khá thông minh đấy! nếu súc sanh lông vàng mà quật chết chúng ta, chắc ngươi không chường mặt ra đấy. bây giờ ngươi xuất đầu lộ diện, chắc có lẻ ngươi sợ chúng ta giết nó chứ gì ?

vẩn giữ vẻ hồn nhiên, thiếu nữ cười ngọt nói:

- Cô nương sao quá đa nhi. Hai ta chưa quen biết, đã không ân lại không thù, hà tất phải hại lẩn nhau. Chẳng qua chỉ vì vô tình đó thôi.

Tạm nhừng giây lâu, nàng hỏi tiếp:

- Nhị vị đến đây có việc gì?

Tử Lăng vội chắp tay thi lễ, đáp:

- Chúng tôi ngẫu nhiên du ngoạn đến đây, thật ra chẳng giám quấy rầy cô nương, nhưng cũng là do sự tình cờ mà thôi.

Thiếu nữ áo vàng ngắm nhìn hai người giây lâu, đoạn hỏi:

- Tôi mạn phép hỏi hai vị đây là… văn Tử Lăng vội đỡ lời:

- Chúng tôi là… hai anh em… - Ồ! Anh em cùng xông pha trong chốn giang hồ, tôi thiết nghĩ hai

vị đây là thế gia tử đệ trong giới võ lâm, vậy xin cho biết quí danh đại tánh… - Tôi tên Văn Tử Lăng… nói đến đây chàng ngập ngừng nín lặng… vì chàng vụt biết mình lỡ lời. Nếu nói tên thật của nàng ra, chẳng là đầu đuôi không ăn khớp… nào ngờ Mộ Dung Hồng vụt ứng khẩu:

- Tôi tên Văn Mộ Dung… thiếu nữ áo vàng khẻ nhếch môi cười:

- Tên tuyệt đẹp!… nhung Mộ Dung hình như là họ đấy mà… sợ hai người lại cãi vả lôi thôi, Tử Lăng vội cướp lời:

- Ồ! Nãy giờ phương danh của cô nương tôi chưa hỏi:

- Tôi họ Giang tên Thu Lăng… tử Lăng liền vụt nhớ câu thơ Đường, liền ứng khẩu đọc:

- Tuyệt đẹp… Giang thủy thu thiên Lăng hoa hương… Mộ Dung Hồng gắt to:

- Chẳng cần phải nhiều lời. Bèo mây gặp gỡ, chúng mình lập tức sẽ chia tay, chắc đâu còn cơ hội gặp nữa, hà tất phải thông danh hỏi tánh chi cho mệt.

Con khỉ đột lông vàng nãy giờ đang đứng yên một góc, vụt kêu khẹt, khẹt quét về phía Mộ Dung Hồng bằng một tia mắt giận dử… Dường như linh tánh của nó hiểu rỏ lời nói nhát gừng của Mộ Dung Hồng xuyên qua gương mặt hằn học của nàng.

Giang Thu Lăng vội chạy lại quát to:

- Lão Huỳnh Mao, hãy nghe ta… Sao không cút vào mau ?

khỉ đột dường như nghe được tiếng người, vội bước lui vài bước đứng dựa cửa động.

Ngẩu nhiên gặp gỡ giữa rừng, hành vi của thiếu nử làm Tử Lăng hồ nghi.

Chưa hiểu nổi, nhưng vì Mộ Dung Hồng đối với nàng không có thiện cảm nên chàng nghĩ:

càng sớm rút lui càng tốt, liền mĩm cười nói:

- Ngu huynh! Muội vì có việc gấp, nên xin lổi cáo từ nhé.

Giang Thu Lăng ung dung:

- Hai vị định đi đâu đấy ?

Mộ Dung Hồng lãnh đạm đáp; - Góc bể chân trời chúng tôi cũng chưa có mục tiêu nhất định, nhưng chắc phải xa lắm.

Văn Tử Lăng ngập ngừng:

- Đúng vậy!… chúng tôi định đi thật xa. Thội xin từ biệt nhé.

Nói xong chàng quay mình cất bước… Không có ý vản lưu, Giang Thu Lăng chỉ hỏi với theo:

- Hai vị định đi Hải Tâm Sơn chứ gì ?

giật mình, Văn Tử Lăng vội ngừng bước… - Nguyên do nào cô nương biết được ý định đó ?

nắm được yếu điểm của hai người, Giang Thu Lăng đắc ý mĩm cười:

- Việc ấy rất dễ nhận, nhị vị thơ thẩn trên bờ biển rất lâu, hiển nhiên là định tìm thuyền vượt biển. Sau cùng không có thuyền, nên mới định vào rừng đốn cây làm bè. Thế nếu không đến Hải Tâm Sơn thì còn đi đâu nửa… Mộ Dung Hồng cười nhạt nói:

- Cho rằng đi Hải Tâm Sơn! Nhưng với ngươi có quan hệ gì ?

- Đương nhiên là không dính dáng gì, chẳng qua tôi chỉ ước đoán thế thôi.

Khẽ hừ một tiếng, Mộ Dung Hồng âu yếm nhìn Tử Lăng:

- Lăng huynh!… chúng mình đi thôi.

Với sắc mặt hòa dịu, Giang Tử Lăng mĩm cười nín lặng, nàng đưa mắt liếc nhìn Tử Lăng.

Càng nghi hoặc, Tử Lăng dường như không nghe lời nói của Mộ Dung Hồng nhìn chằm chập vào Giang Thu Lăng, hỏi:

- Chẳng hay nhà cô nương ở đâu ?

- Hải Tâm Sơn… như bắt phải vật quí, Tử Lăng vội hỏi tiếp:

- Gia đình cô nương cả thảy được mấy người ?

tỏ vẽ không vui, Mộ Dung Hồng dương đôi mày liểu gọi to:

- Lăng huynh!.. tại sao lại theo hỏi nàng tận tường quá vậy ?

tử Lăng ôn hòa đáp:

- Giang cô nương cư trụ tại Hải Tâm Sơn, rất thích hợp lại vừa đúng lúc cho mình hỏi đường.

Mộ Dung Hồng sắc diện tái xanh vì ghen tức:

- Một hòn đảo nhỏ bé, chẳng cần đến một giờ chúng mình đã đi giáp hết, hà tất phải dọ hỏi đường… Lăng huynh runf động trước sắc đẹp của cô nương này hay là con khỉ đột lông vàng kia làm mê hoặc ?

Bị xúc phạm quá nặng, Tử Lăng nhịn không được kêu to:

- Hồng muội! Lời nói của em vượt quá lễ giáo rồi đấy.

Mặc dù biết mình đã nói quá lời, nhưng sự ghen tức làm ám mờ tất cả, nàng cười lạt:

- Lời nói của tôi tuy thất lễ đôi chút, nhưng đấy là sự thật.

Lời nói của nàng làm thương tổn đến lòng tự ái của Tử Lăng quá nhiều.

Chàng cảm thấy nàng quá ư vô lý. Nhưng nhờ đến ân cứu tử, chàng không muốn có sự cãi vã lôi thôi, đành đỏ mặt tía tai ngậm miệng nín lặng.

Giang Thu Băng thản nhiên đứng nhìn, không một lời can thiệp.

Được nước, Mộ Dung Hồng càng làm già:

- Hiện tại có hai con đường, Lăng huynh hãy lựa chọn:

một là theo tôi, hai là ở lại đây lằng nhằng với con nhỏ đó.

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Hồng muội!… em nói chuyện đứng đắn một chút không được sao ?

Mộ Dung Hồng nhảy dựng lên:

- Đứng đắn quá rồi. Hiện tại anh hãy quyết định nhanh đi.

- Hồnh muội! Anh nghĩ chúng mình không nên vì một chuyện không đâu gây cải vả, chẳng là trẻ con lắm hay sao ?

Mộ Dung Hồng như mất lý trí:

- Chẳng cần phải nhiều lời, anh hãy mau quyết định đi.

Văn Tử Lăng cảm thấy khó chịu vô cùng. Chàng có thể bước theo Mộ Dung Hồng tức khắc để khỏi gây cảnh đổ vỡ. Nhưng… cặp mắt xoi mói và chế nhiễu của Giang Thu Lăng kêu gọi lòng tự tôn của chàng nổi dậy.

Vô lý quá! Đường đường là một chàng thanh niên hiên ngang, lý đâu lại khuất phục dưới mệnh lệnh cô ý thức của một thiếu nữ ghen sằng.

Một mệnh lệnh hợp lý cũng còn cho được. Đằng này nàng ghen xuồng nhảm. Chàng muốn dò hỏi thiếu nữ ấy chỉ vì mục đích đi Hải Tâm Sơn kia mà.

Thấy Tử Lăng trù trừ, Mộ Dung Hồng trợn tròn đôi mắt:

- Xem ra Lăng huynh không nỡ rời cô gái ấy à ?

- Hồng muội! Em cần phải suy nghĩ kỹ trước khi nói chớ.

Mộ Dung Hồng cắn chặt đôi hàm răng:

- Không cần phải đóng kịch làm chi, tôi đoán không sai mà… nói xong, nàng quay quả bỏ đi.

Không ngờ nàng có thái độ quyết liệt ấy, Tử Lăng vội vã gọi to:

- Hồng Muội! … Hồng muội!… vừa nói chàng định cất bước đuổi theo… Giang Thu Lăng bật cười to:

- Hãy đuổi theo cô nương ấy đi, năn nỉ nàng là xong chuyệïn chứ gì.

Lời nói ấy làm tổn thương đến lòng tự ái của Tử Lăng quá nhiều, chàng vội đứng dừng lại.

Giang Thu Lăng bật cười tiếp:

- Ồ! Chàng nghỉ gì mà dừng lại. Chẳng đuổi theo cô ấy nửa sao ?

Tử Lăng khẽ hừ một tiếng:

- Thôi! Mặc thây nó! Đứa em gái của tôi nhỏng nhẻo quá rồi.

- Nàng ấy chắc không phải là em ruột của công tử chứ gì?

Giật mình, Tử Lăng quay lại hỏi:

- Do đâu cô nương lại muốn nhận định như thế ?

- Chuyện rất rỏ ràng, đơn dựa vào cách nói chuyện với nhau, không giống tình anh em ruột chút nào. Điểm kế tiếp là cô nương ấy tự xưng tên là Văn Mộ Dung, nhưng công tử lại gọi cô ấy là Hồng muội… Đấy không phải là giả dối hay sao ?

Điểm quan trọng là nàng kgông muốn cho tôi và công tử nói chuyện, rõ ràng nàng sợ tôi cướp

mất công tử của nàng đi chứ gì ?

Nói đến đây, nàng thẹn đỏ cả mặt.

Tử Lăng cũng cảm thấy ngại ngùng và hổ thẹn. Nhưng sự nhận xét tế nhị và chính xác của nàng làm chàng khâm phục.

Khẽ đưa mắt kiếc Tử Lăng, Giang Thu Lăng hỏi tiếp:

- Văn công tử định đến Hải Tâm Sơn có việc gì đấy ?

vụt nhớ sực nhiệm vụ quan trọng của mình, Tử Lăng hỏi ngược lại:

- Văn cô nương cư trú trên Hải Tâm Sơn, xin cho tôi được biết nơi đấy có bao nhiêu gia cư ?

Giang Thu Lăng vụt bật cười:

- Hải Tâm Sơn bốn bề biển cả, tới lui bất tiện, vả lại trên núi chẳng có thổ sản, đâu có ai thích cư trú nơi cô đão ấy. Duy chỉ có gia đình tôi mà thôi.

- Thế nhà cô nương còn ai nửa không ?

Giang Thu Lăng vụt xa sầm nét mặt:

- Chỉ cô tôi và ông nội tôi thôi.

Văn Tử Lăng hỏi tiếp:

- Phải chăng lệnh tổ phụ mắc bệnh từ lâu, hai chân tê liệt không đi được ?

ngạc nhiên, Giang Thu Lăng kêu lên:

- Chúng tôi rất ít giao du cùng người lạ, đặc biệt gần mười năm nay, chẳng có người nào đến viếng cả. Công tử làm sao biết được việc ấy ?

- Hiện tại chưa có thời giờ để giải thích cặn kẽ, cô nương có thể dẫn tôi đến yết kiến lệnh tổ phụ được không ?

Giang Thu Lăng vui vẻ đáp:

- Việc ấy rất dể, để tôi đưa công tử đến đấy.

Nàng quay mình lại gọi to:

- Lão Huỳnh Mao! Chúng mình về đi thôi.

Khỉ đột khổng lồ nghe gọi, liền kêu lên mấy tiếng khẹt khẹt rồi vội vã chạy bay về phía bờ biển. Giang Thu Lăng đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng rồi cả hai sánh bước theo sau.

Chương 14: Thám Hiểm Hải Tâm Sơn

Từ trong hốc đá, khỉ đột lôi ra một chiếc thuyền con, đoạn nhanh nhẹn kéo xuống mé nước Giang Thu Lăng mỉm cười dục:

-Chúng mình về đi thôi! Nàng nhẹ nhàng nhún mình nhãy xuống thuyền.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn theo sau.

Lão Huỳnh Mao chểm chệ ngồi sau lái thuyền, dùng đôi tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

Phút chốc, họ đã vượt qua một dặm thủy trình, thuyền nhẹ hàng cặp bến.

Từ mé biển nhìn lên, Hải Tâm Sơn là một ngọn đồi diện tích chỉ vài dặm vuông, dốc núi thoai thoải, cổ thụ xanh um. Cảnh vật hoang vu tịch mịch.

Giang Thu Lăng đi trước dẫn đường, theo đường núi ngoằn ngèo tiến bước.

Vượt qua một cụm rừng tòng, xa xa trước mặt xuất hiện một tóa trang việt tổng hợp chỉ năm ba gian nhà nhỏ, mây soắn leo quanh. Cảnh vật mười phần u nhã.

Văn Tử Lăng nghĩ thầm:

-"Đây là quê hương của tay chọc trời khuấy nước, Túy Tâm Tiên Tử cơ à" Lão Huỳnh Mao nhảy vọt đi trước mở cửa ngỏ, hai người thong thả bước vào tiểu viện.

Giang Thu Lăng cảm động kêu to:

- Gia Gia!… cáu đã về đây… Nàng vội chạy vụt vào đại viện.

Tử Lăng thư thả theo sau.

Trong nhà kiến thiết rất đơn giản, chỉ một bàn, một ghế và chiếc giường con.

Một cụ già tuổi độ bảy mươi, đang dựa lưng vào giường, bên cạnh hông có cây gậy sắt.

Thân bịnh hoạn lại tê liệt, đơn độc giũ nhà, không người hầu hạ thuốc men.

Hoàn cảnh lão già làm Tử Lăng xúc động.

Giang Thu Lăng chạy đến bên giường gọi:

- Gia Gia… Mấy hôm rồi vẫn khẻo mạng chứ ?

Bất giác giật mình, Tử Lăng nghĩ thầm:

-"Chỉ có hai ông cháu nương sống với nhau, thế mà Giang Thu Lăng bỏ đi mấy ngày, để cụ già bịnh hoạn ở nhà…, nàng có thể yên tâm được sao?" Cụ già đưa tay khắn khỉu vuốt mái tốc óng ả của Giang Thu Lăng âu yếm bảo:

- Gia Gia không vội chết đâu. Này… cháu đã tìm ra ý trung nhân rồi chưa ?

Giang Thu Lăng vụt đỏ ửng mặt, nàng chỉ nìn lặng đưa mắt liếc về phía Tử Lăng.

Bấy giờ cụ già mới biết rằng có Tử Lăng đứng phía sau, sắc diện lộ vẻ vui mừng và an ủi:

- Cậu ấy tên gì ? Năm nay được bao nhiêu tuổi ?

Giang Thu Lăng dỏ mặt thẹn thùng:

- Cậu ấy tên Văn Tử Lăng, độ chừng hai mươi tuổi.

Cụ già đắc chí cười ha hả:

- Gọi cậu ấy lại đây. Gia Gia muốn xem cho rỏ một chút.

Văn Tử Lăng ngại ngùng, chàng cảm thấy như bị dối gạt, định quay mình lui ra, nhưng sau phút suy nghĩ, chàng liền bỏ ngay ý định ấy.

Có thể vì tình cảnh đáng thương của cụ già làm chàng cảm động. Dù sao chàng không nở để cụ già gần đất xa trời ấy thất vọng.

Chàng vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Giang Thu Lăng:

- Cô nương! Như thế là nghĩa lý gì ?

Giang Thu Lăng ung dung dùng phép truyền âm đáp:

- Gia Gia tôi mỗi ngày đều nhắc nhở và quan tăm đến việc hôn nhân của tôi. Có lẽ gần đây người tự cảm thấy không thể sống lâu được, cho nên hối thúc tôi phải gấp rút đi tìm một người vừa ý để lo việc trăm năm. Việc gặp công tử đây chẳng qua là tình cờ đấy thôi.

Văn Tử Lăng bực bội gắt:

- Cô nương là người thông minh, nhưng việc này lại có hành động quá khinh xuất… tối thiểu cô nương phải nói trắng ra cho tôi hiểu rõ, để khỏi có cảnh kỳ cục như thế này.

Giang Thu Lăng vội phân trần:

- Tôi không nở cự tuyệt ý định của người, nên giả đò bằng lòng đi tìm một người, kỳ thật ra chẳng qua là đóng kịch đấy thôi.

- Trời! Đóng kịch bằng lối này à ?

- Nhưng có thật đâu mà công tử lo ngại. Muốn kén một tấm hồng dâu phải dể dàng như vậy đâu.

- Vậy cô nương muốn tôi phải làm gì ?

- Công tử hãy xem thái độ của người, tôi nở lòng nào cự tuyệt hay sao? Chỉ mong có một điều là công tử hãy chịu thiệt thòi đôi chút, giúp tôi dối gạt giùm.

Văn Tử Lăng bị kẹt trong tình thế khó xử. Chàng không thể không chấp nhận ý kiến của Giang Thu Lăng, chàng không nhẩn tâm nhìn thấy cụ già bịnh hoạn với mớ tuổi sắp tàn ấy lộ vẻ đau đớn thất vọng.

Hai người nãy giờ dùng phép truyền âm nhập mật nói chuyện, nên cụ già không hề hay biết.

Cụ già reo lên vì cảm động, chăm chú nhìn Tử Lăng tấm tắc khen:

- Lăng nhi! Cháu khéo chọn quá! Thật là xứng đôi vừa lứa. Tướng mạo khôi ngô, cốt cách thanh kỳ nho nhã, chỉ rất tiếc tướng sát nghiệp hơi nhiều. Này! Này cậu bé hãy gọi lão bằng gia gia nhé.

Cụ già bị kích thích cực độ, đưa tay run run nhẹ rờ vào má Tử Lăng.

Chàng hoàn toàn bị tình cảnh đáng thương của cụ già chi phối. Đứng lặng giây lâu, đoạn cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Có một người là Hiệp Lệ Tửu Tầu Thôi Thường Viển, không biết lão gia gia có biết hắn ta không ?

Nghe nhắc đến tên, cụ già vội nổi xung:

- Phản chủ chi nô, nhắc đến tên hắn làm gì ?

- Duyên cớ gì lão nhân gia gọi hắn là phản chủ ?

Cụ già khẻ thở dài:

- Gia Gia phái hắn đi dò xét một việc quan trọng, thế mà hơn mười năm nay, không một tin tức. Vậy không phải là phản chủ hay sao ?

- Theo tôi phỏng đoán thì mười mấy năm nay, lão ta cố công dò xét, nhưng không tìm ra đầu giây mối nhợ nào, vì thế cho nên lão bỏ hẹn chưa chịu về gặp mặt lão nhơn gia đấy thôi.

Cụ già thở dài:

- Thôi chúng mình chớ nhắc đến hắn nửa. Gia gia tự cảm thấy sức khỏe rất kém, định trước khi nhắm mắt lìa khỏi đời này phải hoàn thành việc hôn nhân cho hai cháu.

Giang Thu Lăng cả thẹn, cúi gầm mặt xuống.

Tủ Lăng ấp úng thưa:

- Việc… ấy… tôi nghĩ không nên quá gấp.

- Tại sao lại không nên gấp ?

- Vì cừu thù chưa trả, võ học lại chưa thành, cháu nghĩ chưa nên thành giai thất vội.

Cụ già "À" một tiếng rồi cười nói:

- Việc ấy rất dể! Khi kết hôn xong, gia gia bảo đảm việc trả thù của cháu sẻ dể như trở bàn tay.

Tử Lăng càng cảm thấy tình thế phức tạp quá.

Dụng ý của chàng đến đây là dò xét lai lịch của Túy Tâm Tiên Tử, nào ngờ tình cảnh lại đưa chàng đến non nước này.

Cụ già này quả thật là phụ thân của Túy Tâm Tiên Tử… nhưng Giang Thu Lăng?

Cụ già lại dục:

- Lăng nhi! Sao không mau thu xếp chuẩn bị để gia gia lo hoàn thành cuộc hôn lễ.

Giang Thu Lăng ấp úng mãi không ra lời.

Cụ già liền quở:

- Cậu bé này chính cháu vừa ý mời về đây, tại sao còn chần chờ mãi?

Giang Thu Lăng mặt đỏ như gấc chín:

- Cho rằng cháu đã đồng ý, nhưng điều kiện chính là người ta có đồng ý mới được chứ ?

Cụ già "À" một tiếng:

- Việc ấy lại càng dể tính. Cậu ấy đã bằng lòng theo cháu về đây, tự nhiên là đồng ý việc hôn nhân rồi. Ngoài việc xứng đôi ra, ông nghĩ cậu ta không chọn chổ nào hơn.

Quay sang Tử Lăng lão tiếp:

- Phải không cậu bé ?

Văn Tử Lăng đỏ mặt tía tai ấp úng:

- Việc này… thật ra… quá đột nhiên… Cụ già cười lên ha hả, ngắt lời:

- Thế thì cậu đã bằng lòng rồi. Nam nữ trong giới giang hồ không vì việc ấy mà hổ thẹn. Sau khi thành hôn, hai vợ chồng cháu đồng tâm hiệp lực, thì bất luận là báo thù rửa hận, hay trừ gian diệt bạo củng không sợ gian lao nguy hiểm gì cả.

Tử Lăng dậm chân tức tối. Đôi mày khóa chặt, chành âm thầm tính toán làm sao có được thượng sách để giải cứu tình thế hiện tại.

Cụ già đắc chí cười khanh khách:

- Lăng nhi! Hãy chuẩn bị đi cháu.

Giang Thu Lăng tuy có vẽ thẹn, nhưng mặt lộ vẻ vui tươi cất tiếng vâng dạ:

- Cháu xin tuân mệnh.

Nói xong nàng định cất bước đi vào hậu thất.

Bỗng nhiên… Lúc Tử Lăng đang bị dồn ép đến mồ hôi tuôn ra ướt áo, thình lình tiếng tiêu xé bầu không khí từ xa vọng lại.

Cả ba điều biến sắc, nín lặng… Trong khoảng khắc, tiếng tiêu đã đến trước cửa viện… Cụ già mặt tái nhạt, vội gọi nhanh:

- Hai cháu hãy mau trốn đi! Giang Thu Lăng ý thức được biến cố sẽ đến rất nghiêm trọng, đưa tay kéo Tử Lăng đến bên vách đá… Tiếng "sè" "sè" chuyển động, vách đá nứt ra làm đôi, cả hai vội vã chun vào, vách đá từ từ khép kín lại.

Văn Tử Lăng định thần nhìn kỹ, thì ra đây là một hang đá nhỏ xuyên qua kẻ hở có thể nom thấy tất cả sự việc xãy ra ở trong phòng… Hai người nín thở chờ đợi… Tiếng tiêu đột nhiên ngừng bặt… Một giọng the thé từ ngoài vọng vào:

- Giang Nam Hạt! Ngươi định ra mở cửa hay là đợi ta xông vào ?

Giang Nam Hạt chẳng chút nao núng đáp:

- Ngươi hãy tự động vào đi.

Người kia quát to:

- Lão thất phu! Đến bây giờ mà ngươi vẫn còn kiêu ngạo ?

Tiếng ấm ấm bổng nổi lên liên tiếp, chắc có lẻ người lạ đã dùng chưởng phong để đánh ngã cửa tiểu viện.

Không bao lâu thì cửa phòng xịt mở, một bà lão tóc bạc da nhăn, nhưng đôi mắt sáng như điện, chầm hẩm bước vào.

Văn Tử Lăng còn đang phân vân, chợt nghe Giang Thu Lăng dùng phép truyền âm bảo:

- Bà lão là tổ mẩu tôi đấy.

Văn Tử Lăng kinh ngạc:

- Thân mẩu của Túy Tâm Tiên Tử ?

Giang Thu Lăng gật đầu:

- Phải! Bà ta đấy.

Tử Lăng hơi ngạc nhiên:

- Cô nương đã từng gặp qua bà ta rồi chứ?

- Thưa không! - Thế tại sao cô nương biết được ?

- Nhờ gia gia thuật lại cho tôi nghe đấy thôi.

Văn Tử Lăng không hỏi nửa, chăm chú nhìn bà lão đang chậm rải bước đến trước mặt Giang Nam Hạt.

Cụ già cảm động chớp đôi mi, lẩm bẩm:

- Hoa Diễm! Em đã về đấy ư ?

Bà lão vụt cảm thấy hơi sượng sùng, đứng lặng giây lâu, đoạn cất giọng sổ sàng đáp:

- Oâng nói đúng đấy, tôi đã về đây.

Hai hàng lệ đột nhiên từ đôi khóe mắt lão tuôn xuống, Giang Nam Hạt run lên vì cảm động:

- Tôi biết em sẽ về đây! Bao nhiêu năm qua tôi tin tưởng rằng sớm muộn gì rồi em cũng sẽ quay trở về. Chuyện đã qua thôi đừng nhắc nửa. Chỉ mong em hồi tâm về đây là được rồi.

Tiét Hoa Diễm với vẽ lãnh đạm:

- Oâng không muốn nhắc nhở chuyện cũ, nhưng tôi thì ngược lại muốn truy cứu sự việc đã qua. Hừ! Không nhắc sao được.

Đoạn bà gằn từng tiếng:

- Bộ sách ấy đâu ?

- Ồ! Nhưng sánh nào mới được chứ ?

- Thôi! Oâng đừng giả vờ vô ích, ý tôi muốn nói là quyển Mai Hậu Bửu Lục> - Nhưng bộ sách ấy đã qua tay bà từ lâu rồi kia mà ?

Tôi chỉ được quyển nhứt, bây giờ tôi muốn có quyển nhị.

Thần sắc của Giang Nam Hạt vụt biến đổi, mặt tái nhợt hốt hoảng kêu lên:

- Quyển ấy đã mất từ lâu rồi.

Tiết Hoa Diễm nhãy dựng lên:

- Oâng đã đưa cho ai ?

- Tôi đã đem nó đốt tiêu! - Láo…! Láo!… Tiết Hoa Diễm như nổi cơn điên, cười lên the thé. Bỗng nhiên bà dảo mắt một lượt, đoạn bắt đầu ra tay lục lọi khắp cả gian phòng… Đôi mắt Giang Nam Hạt mờ lụy:

- Hoa Diễm! Nhứt nhựt phu thê bá vạn ân… bá nhựt phu thê tự hải thâm. Chẳng lẽ em đối với tôi thật sự đứt tình phu thê hay sao ?

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo quát:

- Lão già quỹ! Chớ nhiều lời.

Vừa nói, bà ta vừa đưa tay lục soát khắp mình cụ già.

Giang Nam Hạt vùng vẫy kêu to:

- Hoa Diễm! Thật không dối gạt em đâu. Hãy nhẹ tay một chút, chân tôi đang đau, sao em lại tàn nhẫn thế ?

Nhưng Tiết Hoa Diễm chẳng đếm xỉa đến lời van xin ấy, bỗng nhiên từ tay áo tả của lão, bà lôi ra được một quyển sách dầy bọc bằng da cừu, lật xem qua vài trang, bà cả mừng:

- Hừ! Lão già quỷ quái… ta sớm thừa biết ngươi tâm dạ thật bất lương.

Bà gằn giọng tiếp:

- Ngoài việc tìm quyển sách, hôm nay già này đến đây với mục đích khác nửa là báo thù.

Giang Nam Hạt ai oán kêu lên:

- Mấy chục năm tình nghĩa phu thê mặn nồng, có việc chi mà bà định báo thù ?

- Nếu muốn mình bạch đầu đuôi thì tốt hơn là xuống diêm vương mà hỏi.

Nói đoạn, bà vung chưởng nhắm cụ già quật mạnh.

Giang Nam Hạt kêu to:

- Hoa Diễm!.. tôi còn có đôi lời.

Nhưng hơi muộn! Chưởng phong của bà ta đã ập tới, lão chỉ còn kịp đưa ra song chưởng để nghinh đỡ.

TÚY TÂM KIẾM

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tiền Căn Hậu Quả

"Ầm!"

Cả gian thạch đông rung chuyển dữ dội! Mãnh cây vụt bay tứ tung. Chiếc giường của Giang Nam Hạt đang ngồi bị chưởng phong đánh vở ra tan nát.

Núp trong vách đá, Văn Tử Lăng trông rất rỏ, chàng khiếp phục cụ già. Tuy đôi chân đã tàn phế, nhưng công lực vẫn còn dũng mãnh phi thường.

Sau cuộc đụn độ nảy lửa, Giang Nam Hạt té phịch xuống đất, một ngụm máu tươi từ miệng lão trào ra.

Nhìn lại, Tiết Hoa Diễm cũng không hơn gì, bà run run thối lui mấy bước, sắc mặt tái xanh như tàu lá.

Văn Tử Lăng lập tức định đẩy vách đá xông ra.

Bất thần chàng bị Giang Thu Lăng kéo tay giữ lại. Chàng cố vùng vẫy, nhưng không tài nào thoát được.

Kinh ngạc, chàng dùng phép truyền âm hỏi:

- Giang cô nương! Như thế là nghĩa lý gì ?

Giang Thu Lăng vội đáp:

-Chúng mình không thể đi ra được.

- Tại sao thế ?

- Võ công của gia gia so với chúng mình cao hơn mấy chục bậc còn địch không lại. Nêu công tử xông ra, chẳng khác nào đem trứng chọi đá.

Tử Lăng lộ vẻ khinh khĩnh:

- Lập trường của tôi thì khác. Tổ phụ thân yêu của mình bị người khác sát hại mà thản nhiên khoanh tay. Thử nghỉ, còn mặt mủi nào đứng là m người ở thế gian này.

Đôi hàng lệ tuôn trào như xối, Giang Thu Lăng phân trần:

- Thật tôi không còn biện pháp nào hơn, chính gia gia đã căn dặn như thế.

- Lệnh tổ phụ biết được bà ấy đến đây à ?

- Gia gia đã căn dặn không biết bao nhiêu lần rồ. Người biết rằng chuyện này sớm muộn gì củng sảy ra, cho nên một khi tổ mẫu có đến đây, tuyệt đối không được ra mặt.

Tử Lăng thắc mắc gạn hỏi:

- Nếu biết được có ngày hôm nay, tại sap không tìm cách rời khỏi nơi đây. Trời cao bể rông, bộ hai ông cháu sợ không có chổ dung thân hay sao ?

Đưa tay gạt lệ, Giang Thu Lăng đáp:

- Chẳng qua ý gia gia muốn thế… người muốn thác dưới tay t mẩu.

- Nhưng xem ra cụ già đã gần chết đến nơi rồi.

Giang Thu Lăng hơi rung động:

- Gia gia rất ghét kẻ nào không nghe lời của người, thật ra tôi đâu phải là tham danh ký tử.

Nói đoạn, nước mắt nàng tuôn như mưa.

Tử Lăng càng kinh ngạc bội phần, chàng đưa mắt chăm chú nhìn bên ngoài.

Bị sức phản công cực mạnh vứa rồi, Tiết Hoa Diễm dường như bị nội thương nặng. Bà ta lấy hơi dưỡng sức giây lâu, đoạn trầm giọng quát:

- Giang Nam Hạt! Ngươi muốn cùng ta đối địch hử ?

- Giang Nam Hạt điềm nhiên thốt:

- Thật tình mà luận, thì võ công của bà chưa chắc hơn tôi.

Thế ra ông định liều mạng đấy ư ?

- Không! Chiêu thứ nhất chỉ là để phát tiết oán khí chất chứa từ lâu nay. Chiêu thứ hai sẻ do bà định đoạt, tôi không chống đỡ nửa.

Nói đoạn ông nhắm đôi mắt lại, điềm nhiên chờ chết.

Không một điểm tiếc thương, Tiết Hoa Diễm cất giọng mạt sát:

- Lão htất phu! Một đời oán hận, chấm dứt từ đây nhé.

Không một chút do dự, bà liền liên tiếp tung ra sáu bảy chưởng.

Tiếng nổ vang rền, cả tòa thạch thất rung chuyển cực mạnh.

Quả nhiên cụ già không phản ứng, mặc tình cho đối phương tấn công tới tấp. Để sau cùng, xác cụ biến thành một đống nhầy nhụa, nằm dài dưới đất không còn cử động nửa, bà mới chịu ngưng tay.

Thấy tình cảnh quá ư thê thảm, Tử Lăng vội quay mặt không nhìn.

Giây lâu… Tiết Hoa Diễm như đã thỏa mãn, hét lên một tiếng rồi phi thân bay vụt mất đi.

Tiếng tiêu nghe văng vẳng xa dần.

Cảnh vật trở nen im lặng.

Biết đối phương đã đi xa, hai người mới đẩy cửa chắn, vội vả chạy đến xốc Giang Nam Hạt dậy.

Giang Thu Lăng thê thảm gào to:

- Gia Gia! Gia gia! Chuyện rất lạ! Làm hai người kinh ngạc vô cùng. Mặc dù dưới chưởng phong ác liệt của Tiết Hoa Diễm nhưng cụ già vẫn chưa chết. Ngực còn thoi thóp thở, đôi mắt từ từ mở ra.

Lão mấp máy đôi môi một cách khó nhọc:

- Hãy… đỡ ta dậy! Văn Lử Lăng nhẹ nhàng đở lão dựa vào mình chàng.

Thừ trong tay áo, cụ già mệt nhọc rút ra một chiếc lọ con, đoạn trút toàn thuốc vào miệng.

Trong khoảng khắc tinh thần cụ già từ từ tỉnh táo lại.

Cố gắng cho tay vào lòng, lão khổ nhọc lấy ra một quyển sách dầy bọc da cừu run run trao cho Văn Tử Lăng hổn hển thốt:

- Hãy cầm lấy…! Văn Tử Lăng cảm động đưa tay tiếp quyển sách.

Giang Nam Hạt trịng trọng nhìn Tử Lăng:

- Đây là quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục! - Thế thì tổ mẩu mang đi là quyển giả à ?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Không! Quyển thật đấy! Còn đây là phó bản tự tay ta chép lại.

Giang Thua Lăng xen vào hỏi:

- Quyển thật bị tổ mẩu đoạt mang đi, còn phó bản này dùng để làm gì ?

Giang Nam Hạt lắc đầu:

- Cháu thì biết một nhưng không biết hai. Mai Châu Bửu Lục là một quyển quí giá vô song, từ thượng cổ truyền lại, phân làm thượng hạ hai quyển… - Quyển thượng rất mực tinh vi và quan trọng hơn. Nó đặc biệt thuộc về phái nam luyện tập, còn quyển hạ thuộc về phái nữ.

Giang Thu Lăng à một tiếng:

- Như thế thì quyển thượng trong tay tổ mẩu không có tác dụng gì.

Giang Nam Hạt gật đầu:

- Cháu nhận xét đúng! Sớm đã liệu trước có ngày hôm nay, nên gia gia mới dày công chép lại phó bản này.

Nói đến đây, cụ già run run, hơi thở hổn hển, máu tươi lại từ miệng lão trào ra.

Giang Thu Lăng đau đớn gọi to:

- Gia Gia! Gia gia! Hãy gắng gượng giây lát, cháu chạy đi tìm thuốc.

Cụ già lắc đầu:

- Vô ích! Thương tích của gia gia là vô phương cứa chửa rồi. Hai cháu hãy nhớ kỹ:

cố giết cho kỳ được mụ già ấy. Nếu mụ ấy còn sống trên thế gian này thì đấy là một đại họa. Một khi quyển hạ Mai Châu Bửu Lục luyện thành thì trong giới võ lâm này khó có người cùng mụ ấy đối địch. Phương pháp duy nhất là cháu hãy cố nhanh đem quyển thượng Mai Châu Bửu Lục học cho xong.

Văn Tử Lăng cảm động:

- Cháu sẽ tuân lời di chúc, mong rằng không phụ lòng của gia gia.

Giang Nam Hạt lộ vẽ mản nguyện gật đầu:

- Giờ phút này gia gia rất tiếc không còn đủ sức để đứng tác thành hôn lể cho hai cháu. Mặc dù vậy, hai cháu đã là đôi vợ chồng thiệt thọ rồi.

Giang Tử Lăng giật mình, ấp úng:

- Việc này… cháu cảm thấy vội vả quá. Chỉ sợ tuổi hãy còn non nên khó bảo đảm cho Giang cô nương được.

Giang Nam Hạt xua tay:

- Không giải thích nhiều! Nhản quang của Lăng nhi thiệt không sai, trông vào cốt cách, cháu là một người luyện võ lý tưởng nhất. Cố gắng lên! Cháu chắc chắn sẻ thành công.

Cụ già tạm ngưng lấy hơi rồi tiếp:

- Xem nét mặt của cháu rất trung hậu, gia gia mong rằng dù sao đi nửa cháu cũng đùng phụ lòng Lang nhi.

Những lời chân thành của cụ già sắp nhắm mắt lìa đời, làm Tử Lăng xúc động, chàng bất giác quì xuống tuôn lệ thốt:

- Gia gia hãy yên tâm, cháu nguyện thề không quên lời.

- Bất tất phải thề thốt! Gia Gia tinh tưởng hai cháu.

Cụ già ngưng giây lâu tạm lấy hơi, đoạn quay qua Giang Thu Lăng:

- Gia Gia sống không bao lâu nửa, hiện tại cháu có việc gì thắc mắc thì cứ hỏi:

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây rồi thốt:

- Gia Gia dịnh bảo hai cháu giết chết tổ mẩu, tại sao lại cam nguyện chét dưới tay của người ?

Giang Nam Hạt gượng cười đau đớn:

- Đấy là chuyện đại bí mật của đời gia gia. Tên thật của tổ mẩu cháu là La Sát Nữ Tuết Hoa Diễm… hơn hai mươi năm về trước, nàng nổi tiếng đẹp nhất truong giới giang hồ. Gia gia say mê sắc đẹp của nàng nên một hôm say túy lúy, gia gia cưởng ép và chiếm được nàng.

Gia gia nguyện thác dưới tay nàng là bởi lý do đó.

Giang Thu Lăng hỏi tiếp:

- Gia Gia tự cảm thấy có lổi cùng tổ mẩu, tại sao lại muốt chúng cháu phải giết chết người ?

Giang Nam Hạt đáp:

- Bà ta là mối nguy hại cho giới võ lâm, nên gia gia mới có ý kiến đó. Không phải giết người để báo tư thù.

- còn một việc cần thiết cháu muốn biết, vậy người sanh ra cháu là ai ?

- Mẹ ruột cháu chính là con gái thứ hai của gia gia, nhủ danh Giang Thanh Quân, nổi danh ở chốn giang hồ với tên :

Túy Tâm Tiên Tử.

Giang Thu Lăng ngập ngừng giây lâu đoạn hỏi tiếp:

- Cái chết của người cìn ttring vìng bí mật, gia gia dựa vào đâu để minh xác vụ này ?

Giang Nam Hạt đáp:

- Mười bảy năm về trước, một bạn tôt của gia gia tên Nhứt Thốc Dã mang cháu đến đây. Lai lịch của cháu đều do lão ta thuật lại… Văn Tử Lăng xen vào:

- Lão ta là người thành that chứ ? Lời nói của lão ta có tin được không ?

- Trên thế gian này, không a thành that hơn lão ta! Đoạn hướng về Giang Thu Lăng, cụ già tiếp:

- Cháu muốn biết rỏ tường tận, hãy đến Đại Hoang Sơn tìm lão ấy.

Giang Thu Lăng hàm lụy gật đầu… Nói đến đây, cụ già nấc lên mấy tiếng, máu tươi từ trong miệng trào ra, toàn thân co giật, đầu ngẻo sang một bean, mắt nhắm lại.

Giang Thu Lăng thất thanh gọi to:

- Gia Gia! Gia Gia! Hơi thở của cụ già đã hết, tay buông thỏng xuống, nhưng đôi môi hơi nhếch tỏ vẽ hài lòng, vì đã thỏa mãn ước vọng trước khi lìa đời.

Giang Thu Lăng ôm thây cụ già khóc nức nở.

Đứng trước tình cảnh não lòng ấy, Tử Lăng củng lệ đổ như mưa.

Giây lâu! Văn Tử Lăng dơ tay lay nhẹ vai Giang Thu Lăng:

- Lăng muội! Nhiệm vụ cua chúng mình là nên đem thi hài gia gia đi mai táng.

Đôi mắt đầy lệ, Giang Thu Lăng khóc thổn thức:

- Lăng ca! lời nói của gia gia anh vẩn còn ghi nhớ chứ ?

Văn Tử Lăng thờ thẩn gật đầu.

Độ một giờ sau! Trên đỉnh Hải Tầm Sơn, một mộ phần mới được đắp.

Dưới ánh tà dương! Một đôi trai gái trẻ đang đứng mặc niệm.

Trong lòng mỗi người đều dâng lên một nổi bang khuâng luyến tiếc.

Cuộc đời sao lắm trò cay nghiệt ? Giang Thu Lăng nhìn cảnh rừng tòng, ngọn đổi quen thuộc, mái nhà thân yêu mà nàng đã lớn lên qua bao n ăm tháng. Rồi nàng vụt cảm thấy một nổi cô đơn vô cùng. Khẻ đưa mắt liếc nhìn Tử Lăng như thầm nhắc nhở lời di chúc của cụ già vừa mất.

Văn Tử Lăng tự cảm thấy trách nhiệm mình quá nặng. Chàng nghĩ đến Ging Thu Mỹ còn đang bị giam cầm, Mộ Dung Hồng cô độc bỏ đi, và mối cừu thù còn nhiều còn nhiều mối éo le khúc chiếc.

Chàng cất tiếng thốt:

- Chúng mình lên đường đi thôi! Giang Thu Lăng nhìn mộ phần lần chót rồi theo Tử Lăng song song xuống núi.

Khỉ đột Lão Huỳnh Mao đã đợi sẳn bên bờ biển. Dưới nước đậu sẳn một chiếc thuyền con.

Hai người lặng lẽ xuống thuyền.

Lão Huỳnh Mao dùng hai tay quạt nước, thuyền rẽ sóng lướt nhanh như gió.

Chương 16: Kỳ Tài Xuất Hiện

Phút chốc thuyền đã đến bờ.

Giang Thu Lăng nước mắt đầm đìa đưa tay vổ vào vai khỉ đột:

- LãoHuỳnh Mao! Hãy về đi! Ta có việc phải lên đường.

Khỉ dột vừa nhảy vừa kêu la thảm thiết, tỏ vẻ không đồng ý.

Giang Thu Lăng tiếp - Mộ phần của gia gia không người coi sóc, ta vì nhiệm vụ quan trọng phải ra đi.

Mi phải thay ta trông nom giữ gìn mới được.

Lão Huỳnh Mao tần ngần đứng lặng.

Giang Thu Lăng căn dặn tiếp:

- Hãy ở lại đây coi sóc trang trại và phần mộ, nhớ thường xuyên mang hoa quả đến tế mộ gia gia. Chẳng những gia gia được thỏa dạ nơi chốn cửu tuyền, mà ta cũng cả ơn mi không ít.

Giang Thu Lăng vổ vào vai lão Huỳn Mao an ủi:

- Nhanh độ ba tháng, chậm chừng một năm ta sẽ về thăm nhà.

Nàng nói xong, quay nhìn Tử Lăng dục:

- Lăng ca! chúng mình hãy lên đường.

Nói xong, nàng nhanh nhẹn đi trước, Tử Lăng vội vả bước theo.

Cuộc đời mới vẩy tay chào đón hai người trẻ.

Năm hôm sau.

Tử Lăng và Giang Thu Lăng đặt chân đến Đại Hoàng Sơn.

Bây giờ cả hai mới biết mình vội vả sơ sót lúc mới đi không hỏi cho kỹ vùng Đại Hoang Sơn rộng

hàng trăm dặm vuông, núi non trùng trùng điệp điệp. Muốn gặp được Nhứt Thốc Dã đâu phải là chuyện dễ.

Trọn ngày khổ công lục lọi nhưng không tìm ra manh mối. Hỏi thăm tất cả tiều phu và thợ căn, nhưng không ai hiểu biết tên Nhất Thốc Dã Tẩu.

Mệt mỏi và thất vọng, hai người tạm mượn một nơi cổ miếu làm trạm trú.

Nhằm tính lại, cuộc ước hẹn nơi Hồng Sơn Cốc ở Hồng Vân Sơn còn đến hai chục ngày, nên Văn Tử Lăng không vội dự tính đi đâu. Họ quyết định ở lại tìm lão già thêm một vài ngày nửa.

Đêm khuya trời lạnh, hai người ngồi dựa long nhau, lắng nghe tiếng gió rít thông reo, tâm sự ngổn ngang trăm mối. Vẫn vơ mãi không thể ngủ được.

Thấy Văn Tử Lăng lo lắng bồn chồn, Giang Thu Lăng bèn gợi chuyện:

- Lăng ca! anh còn nhớ lời căn dặn của gia gia chứ ?

Nếu tiểu huynh còn sống trên tràn gian này thì mãi sẽ không quean.

Giang Thu Lăng vụt bật cười:

- Ý em muốn nói đây là vấn đề tổ mẩu, nếu bà ta luyện tập xong quyển hạ Mai Châu Bửu Lục, thì sẽ là một mối họa lớn cho giới võ lâm.

Văn Tử Lăng vội cướp lời:

- Muốn trừ mối hại ấy, chỉ có phương pháp du nhất là anh phải tập xong quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục.

Vừa nói chàng vừa thò tay vào lòng rút ra quyển sách quý giá ấy. Ván đề hiểu biết của chàng có giới hạn thôi, ngẩu nhiên đọc được sách quí, dường như laic vào mênh mông biển cả, không biết đâu là bờ bến.

Lúc sực tĩnh nhìn lại thì trời đã hừng sáng… Giang Thu Lăng hỏi:

- Lăng ca! anh hấp thụ được những gì chưa ? em thấy anh đọc say mê quá, nên không dám quấy rầy.

Tử Lăng đáp:

- Hôm nay tiểu huynh mới biết rằng mô học của võ công sâu rộng vô cùng. Sự hiểu biết của mình chỉ thiển cận mà thôi.

Nói đoạn chàng liền chăm chú hìn vào sách.

Thấy chàng quá say mê đọc sách, Giang Thu Lăng không dám quấy rầy nửa đứng dậy dì ra.

Trọn ngày hôm ấy,nàng tiếp tục đi tìm Nhứt Thốc Dã Tẩu. Đến tối nàng trở về cổ miếu và bất thần ngạc nhiên khi thấy Tử Lăng vẩn còn ngồi yên chổ cũ, cắm đầu vào sách.

Nhẹ nhàng nàng bước đến bên Tử Lăng, đưa đến tay chàng vài món thực phẩm, nàng ngọt ngào hỏi:

- Lăng ca! anh say mê đến cả ngày không nghĩ à ?

tử ăng giật mình:

- Ồ! Tiểu huynh đã đọc sách suốt ngày mà không hay ?

- Thế anh hãy xem! Mặt trời đã gần khuất sau giải núi, anh phải nghĩ để ăn chứ.

Tử Lăng au yếm nhìn nàng mĩm cười.

Từ đấy trở đi, mổi ngày Tử Lăng ở lại tòa cổ miếu luyện tập võ công. Thu Lăng ra ngoài lùng kiếm Nhứt Thốc Dã Tẩu và thực phẩm.

Thời gian vùn vụt trôi qua… thấm thoát đã hai mươi ngày.

Bóng hình Nhứt Thốc Dã Tẩu vẩn mịt mù tăm tối, ngược lại võ công Tử Lăng tiến triển rất nhanh.

Đêm ấy, Giang Thu Lăng mang về một đùi thịt rừng, nàng đốt lửa rồi cùng Tử Lăng vừa nướng thịt ăn vừa trò chuyện.

Giang Thu Lăng vui miệng hỏi:

- Lăng ca! võ công của anh đã tiến tới mức nào rồi ?

văn Tử Lăng mĩm cười đáp:

- Tiểu huynh tuy chẳng học được bao nhiêu nhưng cũng có thể biểu diển cho em xe một vài chiêu.

Nói xong chàng lật tay tung ra một chưởng.

Chưởng phong của chàng thực nhẹ nhàng, khôn có tiếng rít gió, cũng không thể lấp biển dời non, nó âm thầm bay thẳng vào tảng đá trước mặt.

Tảng đá cao hơn một trượng, độ bốn chục thước rộng, vẩn đúng yean không mãy may lay động.

Giang Thu Lăng cười bảo:

- Chưởg pháp của anh xem cũng ly kỳ that, nhưng công dụng của nó ở chổ nào, em khng hiểu nổi.

Văn Tử Lăng điềm nhiên bảo:

- Lăng muội! Em thử dánh vào tảng đá một chưởng xem.

Không hiểu Tử Lăng có dụng ý gì. Thu Lăng mặc dù ngạc nhiên, nhưng cũng nghe lời đưa tay phất vào tảng đá một chưởng.

Lạ lùng thay! Tảng đá theo đà chưởng phong của Thu Lăng tan ra thành bột, rồi theo gió bay biến mất hết.

Bây giờ Giang Thu Lăng mới hiểu cường lục của Tử Lăn đã luyện đến mức siêu phàm. Thì ra một tảng đá đã bị chưởng phong của chàng ép nát.

Nàng kinh ngạc va hân hoan vô cùng. Công lực này nàng chưa từng thấy bao giờ.

Sẵn đà cao hứng, Tử Lăng đột nhiên lại tung thêm một chưởng.

Chưởng tâm cuốn theo một luồng hồng quang chói lọi, bay vút đến đổ ập vào một cột tùng các đấy hơn ba trượng.

Bỗng nhiênnhư bị sét đánh, cành và lá tùng vụt cháy bừng lên.

Bấy giờ mới độ vào thu, cây khô lá héo, gặp lửa cụm rừng vụt cháy lan rộng ra dũ dội.

Giang Thu Lăng kinh ngạc kêu to:

- Không xong rồi… Lăng cạ! cánh rừng này sẻ cháy tiêu hết.

Tử Lăng điềm nhiên mĩm cười:

- Tiểu huynh đã tự tay nổi lửa, thì tự nhiên phải có phương pháp cứu chửa.

Nói xong chàng vung tay phất tiếp một chưởng.

Một luồng gió mù lạnh như băng từ chưởng tâm chàng bắn vọt ra.

Ngọn lửa đang cháy rần rần vụt tắt lịm.

Giang Thu Lăng như rơi vào cỏi mộng. Nàng không ngờ trong khoảng thời gian ngắn mà tài nghệ của Tử Lăng từ bậc bình thường đã đến mức cao siêu tuệt đỉnh.

Qúa đổi vui mừng nàng lay nhẹ vai Tử Lăng:

- Lăng ca! võ công tuyệt học của anh có thể lay địng cả giới giang hồ. Tổ mẩu chắc khó thoát khỏi chưởng pháp tuyệt kỹ của anh.

Tử Lăng khẻ lắc đầu:

- Vị tất được như ý muốn! Trong quyển Mai Châu Bửu Lục này, tiểu huynh mười pần chỉ có học được một mà thôi. Nếu muoná học xong toàn bộ, không biết còn phải phí bao nhiêu thời gia nữa. Vả lại tiểu huynh mói luyện tập chỉ có vài ngày.

Giang Thu Lăng mĩm cười cải chinh:

- Hai Mươi ngày rồi đấy! Tử Lăng giật mình kêu lên:

- Ồ! Mãi mê vùi đầu vào sách, tiểu huynh quên mất cả ngày tháng. Thế cuộc ước hẹn nơi Hồng Phong Cốc còn bao lâu nửa ?

Vỏn vẹn chỉ ba ngày thôi! Rất may là từ đây đến Hồng Vân Cốc không xa mấy, ch dộ hai ngày đường thôi. Nếu Lăng ca dời cuộc hẹn ước lại một ngày, thì thời giờ của chúng mình không đến nổi cấp bách cho lắm.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu rồi quyết định:

- Chúng mình đến sớm hay hơn là trể.

- Thế cũng tốt! Thôi thì chọn ngày mai lên đường.

- Ý của Lăng muội hay đấy! đêm nay tiểu huynh nghỉ luyện võ công, tịnh dưởng để lấy súc mai lên đường.

Hai hôm sau.

Tử Lăng và Thu Lăng đến Hồng Vân Sơn thì trời đã hoàng hôn.

Khi hai người đang tìm dường để đến Hồng Phng Cốc, Văn Tử Lăng vụt sực nhớ lại, kêu to:

- Nguy to rồi! Cuộc ước hẹn của chúng mình và lão Nam Cung Minh trùng hợp một ngày.

Giang Thu Lăng nghe nói giật mình ngơ ngác.

Chương 17: Hồng Phong Hội Ngộ

Tử Lăng và Thu Lăng đang tìm đường đến Hồng Phong Cốc, bỗng nhiên Tử Lăng đứng dừng lại khẽ gọi:

-Lăng muội! Em có nghe thấy tiếng người đi không ?

Giang Thu Lăng chăm chú lắng nghe đoạn thốt:

-Hình như có tiếng chân của người that. Lăng ca! anh có nghe rõ tiếng chân của mấy người đi không ?

-Hình như là bốn đến năm người.

Giang Thu Lăng duyên dáng cười:

-Công lực hiện tại của anh tiế bộ vượt bực, thính lực của anh đã hơn tôi nhiều.

Tử Lăng vộira dấu bảo nàng im. Lắng nghe giây lâu, khẻ bảo:

-Không xong rồi! Bean cánh tả lại có người đã đến.

-Thế thì rất tốt! Đêm nay chúng mình sẽ mục kiến nhiều trò vui lạ.

Nói xong, nàng kéo tay Tử Lăng đồng phi thân vào cánh rừng bên cạnh.

Cánh rừng nằm nghiêng theo ngọn đồi, vượt qua ngọn núi trước mặt là đến Hồng Phong cốc.

Bây giờ hai người nghe rất rõ, tiếng chân của hai toán người đều hướng về phía Hồng Phong cốc.

Trời đã nhá nem tối, họ lại toàn dùng thuật kinh công nên cả hai không tài nào phân biệt được họ là hạng người gì.

Cẩn thận hơn, hai người tuyệt đối giữ im lặng,nhẹ nhàng trèo lên đỉnh núi.

Phút chốc cả hai đã nghiểm nhiên đứng trêng chót vót của đỉnh núi, đưa mắt dò thám.

Vầng trăng vừa nhô lên khỏi đỉnh đồi, cảnh vật trước mặt đột nhiên sánh lạng.

Hồng Phong cốc quả nhiên danh bất hư truyền, trong và ngoài cốc toàn là rừng Hồng Phong.

Lúc bấy giờ trời đã vào thu, lá hồng phong đã nhuộm màu đỏ rực. Tiếng trùng dế nỉ non bài ca bất tận. Cảnh vật huyền ảo vô cùng.

Tử Lăng gọi chuyện:

-Tiểu huynh nghỉ rằng:

trong số người đến đây thế nào củng có của mặt thanh y lão nô.

Giang Thu Lăng chưa từng biết mặt bà ta, nhưng cũng nói hùa theo:

-Lẽ đương nhiên bà ta sẽ đến, vì đây là cuộc ước hẹn của con nhà võ cơ mà.

Tử Lăng suy nghĩ giây lau, rồi nói:

-Biết đâu bà ta chẳng nói chủ nhân của bà cùng đến.

-Nếu muốn hạ lão Nam Cung Minh, tự nhiên phải cần tay cao thủ, chứ bà ta đã bị hại một lần rồi, chẳng lẽ lại mang xác đến đây nộp mạng.

Tử Lăng đợi mãi chẳng thấy động tỉnh gì, bèn đề nghị:

-Chúng mình ở đây mãi vô ích, chi bằng vào cóc dò thám thử sem.

Giang Thu Lăng gật đầu:

-Không vào hang hùm sao bắt được cọp, chúng mình đi thôi.

Tử Lăng sực nhớ một việc quan trọng, vội đưa tay ra cản:

-Thoạt trông bean ngoài, Hồng Phong cốc trông có vẽ đẹp đẽ hiền lành, theo ý tiểu huynh thì bên trong của nó chắc chứa đựn nhiều cụm bẩy. Bất cứ lúc nào sự nguy hiểm cũng chực sẵn vồ đón chúng ta. Chi bằng em ẩn núp lại đây, để tiểu huynh và trước, nếu quả sãy ra biến cố, chúng mình cóthể tiếp ứng lẩn nhau.

Giang Thu Lăng sa sầm nét mặt:

-Lăng ca! em không đồng ý đề ngị ấy, chúng mình mặc dù chưa thành hôn, nhưng… theo lời di chúc của tổ phụ thì đã là đôi vợ chồng rồi. Lý đương nhiên họa phước đồng chung hưởng…, đâu có lý nào anh và nơi nguy hiểm, em đứng đâ ngồi ngó cho đành.

Tử Lăng miễn cưỡng cười thốt:

-Tình cảm của em quá khắng khít, nhưng gặp trường hợp bắt buộc, chúng mình cũng phải tạm chia tay chứ! Giang Thu Lăng bẻn lẻn cúi đầu không đáp.

Thấy nàng quá quyến luyến, không làm sao hơn được, Tử Lăng đành chiều theo ý nàng.

Cả hai đồng name tay, nhẹ nhàng bay vọt xuống núi.

Thung lũng trước mặt, rừng Hồng Phong rậm rạp, lối đi quanh co khúc khĩu.

Cốc khu dần dần hiện ra trước mặt, Tử Lăng vụt nhớ ra một việc, vội cho tay vào lòng đem ra một viên hoàn thuốc trao cho Giang Thu Lăng:

-Lão Nam Cung Minh là ay chuyên môn dùng độc, em hãy uống hòn thuốc vào, nó có công dụng trừ được độc khí.

Giang Thu Lăng hơi do dự:

-Còn anh ?

Tử Lăng mĩm cười:

-Tiểu huynh còn dự trữ hơn mười hòn.

Nói xong chàng lấy ra một hoàn cho vào mồm nuốt.

Kỳ thật thì đây là một động tác giã dối để trấn an Giang Thu Lăng.

Nơi Bạch Vân Am, lão Na Cung Minh tặng chàng và Mộ Dung Hồng mỗi người chỉ một hoàn thôi. Khi nàng nổi dận bỏ đi, tự nhiên hoàn thuốc đã được nàng mang theo luôn bên mình.

Chàng thừa hiểu Hồng phong cốc lão già này chắc chắn đãrãiđầy độc tố, nên hoàn thuốc chàng giao lại cho Giang Thu Lăng. Còn chàng có thể vận dụng nội công để đối phó.

Giang Thu Lăng nào hiểu thâm ý của chàng, hoàn thuốc nuốt xong, cả hai tiếp tục dấn bước.

Hai người còn cách miệng cốc chỉ độ năm trượng, một sơn lộ ngoằn ngèo sâu hoắm như một lòng sông khô cạn chạ xuyên qua cửa hang, đi thẳng về phía triền núi bên kia.

Con lộ tuy được câ Hồng Phong che phủ, nhưng theo ngõ ộ vào cốc thì khó thoát khỏi bị phát giác. Còn theo vách núi sừng sững cheo leo, phải mất rất nhiều thì giờ, vã lại kinh công của hai người có được hay không , cũng chưa lấy gì làm chắc.

Hai người còn đang do dự, chợt nghe có tiếng chân người.

Việc đáng đẻ ý làtoán người lúc này dẫm chân thật mạnh, cố ý cho kẻ khác nghe rỏ.

Giang Thu Lăng khẽ bảo nhỏ:

-Lăng ca! anh đoán thử xem, ngườì đang đi đến là ai ?

Tử Lăng nhìn nàng âu yếm:

-Em còn phải hỏi… lão Nam Cung Minh ước hẹn có Thanh y lão nô và chủ nhân của bà ta chứ còn ai ?

đã hẳn là thế, nhưng bà ta đâu có ngờ rằng có nhiều người trùng họp đến dây kia mà.

-Nhưng tiểu huynh nghhe có hai toán người âm thầm đi trước, chưa hiểu họ có ý gì?

-Lăng ca! ở đời có nhiều việc bất ngờ, chúng mình nên cẩn thậ là hơn.

Mặc dù tuổi nhỏ, lại mới bước chân vào chốn giang hồ, nhưng sự xét đoán của nàng tỏ ra thông minh lổi laic, Tử Lăng không khỏi khâm phục.

Hai người đang nói chuyệnn thì bóng đen đã chậm rải bước đến gần miệng cốc.

Tiếng chân của họ nghe vang vang, âm thanh truyền lan ra hơn trăm trượng.

Cả hai đều có dẻ đen che kín mặt.

Tử Lăng dùng phép truyền âm bảo:

-Lăng muội! Em có thể nhận ra có tổ mẫu trong his ngườì đó không ?

Giang Thu Lăng ngắm nhìn giây lâu rồi đáp:

-Họ đều che kín mặt, em không thể nào nhận ra được.

Hai bóng đen bước dần đến miệng cốc, nghe ra rõ ràng là tiếng của thanh y lão nô.

Hồi thanh trong cốc dội ra vang vang, tuyệt nhiên không một tiếng trả lời.

Thanh y lão nô lại gọi tiếp:

-Nam Cung Minh! Người đã chết mất rồi à ?

Chỉ có một loạt hồi thanh. Cảnh vật vẩn hoàn toàn im lặng.

Tử Lăng bất giác hoài nghi, lão Nam Cung Minh định giở trò gì đây ?

Tiếng thanh y lão lại vang lên:

-Nam Cung Minh! Nếu ngươi không dám ra mặt gặt ta… được! Ta nổi lửa đốt tiêu Hồng cốc này cho mà xem.

Lần này một chuỗi cười khanh khách từ trong cốc vang vọng ra:

Quả nhên đấy là tiếng cười quen thuộc của Nam Cung Minh.

Cảnh vật lại hoàn toàn im lặng.

Giâ lâu, một bóng đe cao lớn từ trong thâm cốc thong thả đi ra… Thanh y lão nô cả giận quát to:

-Nam Cung Minh! Ngươi dở chứng không phải lúc.

Lão già đến trước mặt hai người dừng bước lại, đoạn mĩm cười châm chọc:

-Ngươi trách sự nghinh tiếp của ta không chu đáo phải không ?

Chớ phí lời! Hãy trả tiểu thơ nhà ta lại đây.

Nam Cung Minh đưa tay chỉ vào cốc:

-Con liểu đâu ấy được lão phu nuôi dưởng ở trong cốc, nếu nhà ngươi thắng được lão phu, lập tức nàng sẽ được thả tự do ngay.

Quay sang người kế bên lão hỏi tiếp:

-Nhà ngươi mời được thêm tay trợ thủ đắc lực đấy phải không ?

bóng đen cười lanh lãnh:

-Lão già! Ngươi không còn nhận ra ta à ?

Nam Cung Minh gắt to:

-Ngươi đã bịt mắt lại làm sao bảo a nhận ra được ?

thâm tâm Tử Lăng đinh ninh rằng:

bóng đen chắc là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm, nào ngờ khi nghe kỹ giọng nói hoàn toàn xa lạ, giọng nói của bà ta đanh đá hơn nhiều, không thể lầm lẩn với giọng khác được.

Người áo đen bịt mặt cười the thé:

-Người mà ngươi ghét cay đắng hiện đang đứng đây. Vậy chúng ta nên thanh toán nợ củ cho xong.

Tỏ vẽ hồ nghi, Nam Cung Minh hỏi:

-Người là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm ?

-Chẳng lẽ ngươi lại mau quên thế ?

Lão già ngơ ngẩn giây lâu, đoạn thở dài:

-Chuyện đã trải qua mấy chục năm, tất cả đã biến đổi.

Đĩ vảng trôi qua như giấc mơ, mối tình năm xưa ngươi còn giữ mải trong lòng à ?

Nam Cung Minh thở dài không đáp.

Thanh y lão nô xen vào:

-Hảy nghe già này khuyên bảo, mau đem tiểu thơ nhà ta ra trao trả, chúng mình giải hòa với nhau. Chẳng là đẹp biết mấy.

Nam Cung Minh quay sang người áo đen bịt mặt:

-Cả đời hạnh phúc của lão phu và Nhạn Dung vì một tay ngươi mà hoàn toàn hủy hoại. Lão phu đã từng thề rằng phải phanh thây ngươi ra làm muôn đoạn mới hả hận này.

-Thế còn bây giờ ?

-Bây giờ mối hận đã nguôi, chuyện năm xưa ta không truy cứu nửa.

Người áo đen bịt mặt thốt:

-Thế ngươi hãy mau đem cháu ngoại ta ra giao trã, chúng mình hòa nhau, chẳng vui vẻ hơn sao ?

Nam Cung Minh gật đầu:

-Lão phu đồng ý điều ấy… nhưng phải có điều kiện.

-Nếu hợp tình hợp lý, tự nhiên ta sẽ đáp ứng liền.

Nam Cung Minh cười ranh mãnh:

điều kiện ấy rất đơn giản. Hãy kéo mãnh che đen trên mặt ngươi xuống để lão phu chiêm ngưỡng dung nhan ngươi một chút.

Người áo đen bịt mặt ấp úng:

-Không… không thể được.

-Ồ! Tạo sao thế ?

-Mấy chục năm qua ta thề không cho người đời thấy mặt. Bây giờ củng vậy, ta không thể làm khác hơn.

Nam Cung Minh gằn giọng:

-Thế thì ta còn điều kiện khác.

-Hãy nói mau.

-Thử sức để quyết định hơn thua.

Người áo đen bịt mặt nổi giận quát:

-Ngươi liệu xem có phải là tay đối thủ của già này hay không ?

Nam Cung Minh cười ha hả:

-Lão phu có rủi đối địch không lại mà chết, sẽ không một lời oán hận. Hiện tại ta chấp cả hai ngươi đồng một lượt tấn xem thử.

Người áo đen bịt mặt cười gào:

-Thế thì mạng ngươi đã đến ngày tận. Được! Nếu mướn thác thì ta sẽ thi ân giùm cho.

Vừa nói, tay bà ta vung lên, một luồng kình lực nhắm vào ngực Nam Cung Minh chém tới.

Như có mật ước sẳn, thanh y lão nô vội tạt qua cánh hửu, vung năm ngón như thép vuốt, chụp vào mấy huyệt đạo trọng yếu của lão già.

Thế khí hai người tấn công quá dũng mãnh. Tử Lăng bất giác lại lo âu cho số phận lão già… Nào ngờ… Nam Cung Minh vẫn ung dung xem thường, đưa ra hai chưởng nghinh đỡ.

Lão xuất chưởng nhẹ nhàng, xem ra chỉ dùng có năm phần công lực.

"Aàm!" hai bóng đen bị bắn ngã nhoài ra mặt đất.

Thì ra khi hai người nhãy bổ vào tấn công, bổng nhiên thấy dau nhói nơi tâm, công lực nữa chừng tiêu tan hết. Chưởng phong của lão già nhẹ nhàng phất đến, đủ hất hai bà văng ra hơn trượng.

Nam Cung Minh vội vàng bước tới, cúi xuống hỏi:

-Bây giờ hai ngươi mới biết lão phu không phải dể triêu chọc đấy nhé.

Thanh y lão nô gượng gạo kêu to:

-Lão thất phu.. hôm nay ngươi dùng thủ doạn nào mà có một uy lực kỳ lạ như vậy ?

Tử Lăng tự nhủ:

"Lão già này quái ác thật, hai bà đã nhiễm phải độc tố, bằng không đâu có bị hại một cách dể dàng như vậy." Chàng liền vận dụng công lực ngửi thử nhưng chỉ thấy không khí trong lành, không có gì đáng nghi.

Nam Cung Minh chế diểu:

-Hai người dầu rằng có sảo quyệt đa mưu mấy đi nửa, cũng khó thoát khỏi bàn tay của lão.

Thanh y lão nô gắt to:

-Già này chỉ muốn hỏi ngươi đã dùng thủ đoạn gì ?

-Hai bà chắc thườnh hiểu, lão phu là tay chuyên môn dùng độc.

-Nhưng nào có thấy ngươi rải độc ở đâu ?

Nam Cung Minh cười ha hả:

Đùng độc không để lại dấu vết mới là tay bản lãnh… thử ra trong và ngoài cốc này ba bước lão phu đã rải đầy độc tố rồi.

-Theo lời mi nói, thì ta bước chân đến đây đã bị truáng độc ?

Nam Cung Minh đắc chí cười to:

-Sự thật là như vậy! Lúc nảy lão phu cố ý dằng dai kéo nhiều thì giờ để hai ngươi thấm thuốc độc cho thật nhiều, mới dể đánh ngã.

Lão thừa biết, độc tố thông thường khó chế phục được hai ngươi. Trước khi đến đây chắc chắn các ngươi đã uống khử độc cho nên cả tháng nay lão khổ công chế ra một độc tố đặc biệt.

Loại độc này có chỗ khuyét điểm là phải một thời gian khá lâu mới thấm vào người, và hiệu năng của nó rất chậm.

Thanh y lão nô vô cùng tức giận:

-Thủ đoạn của mi thật vô cùng ác độc… tại sao ta ngửi chẳng thấy mùi gì cả ?

đấy mới gọi là kỳ công của những tay chuyên môn. Độc tố được chế nhờ nhiều thứ thuốc tổng hợp lại, nó chưa có tên, thôi bây giờ tạm gọi là "Tuyết Hận Tán" thần sắc thanh y lão nô bỗng nhiên tươi hẳn lên:

-Hiện tại ngươi không chế phục được ta nữa. Kế hoản binh đã giúp ta thoát khỏi phút nguy hiểm rồi.

Lão già cả kinh hỏi:

-Chẳng lẻ hai ngươi có một công lực huyền thông, đủ sức đem độc tố phát tiết ra ngoài… ?

-Việc ấy già này chưa từng thử qua, nhưng bây giờ liệu hồn, ta e tánh mạng ngươi khó bảo tồn.

Lão già nổi giận quát to:

-Lão phu không tin tà đạo. Để xem hai ngươi cá bản lãnh gì ?

nói xong, tay lão đưa lên phất ra một chưởng.

Một tiếng hét rung chuyển rừng núi:

-Lão thất phu! Hãy ngưng tay… một bóng người như ngôi sao rơi… từ lưng chừng núi cách đấy mấy trăm bước bay xẹt đến…

Chương 18: Mối Tình Khó Dứt

Bóng đen nhắm đầu Nam Cung Minh bay xẹt tới, nhanh đến nổi mắt người trông không kịp.

Một ý niệm vụt thoáng qua tiềm thức của Tử Lăng:

"À! Đây mới là La Sát Nữ Tiét Hoa Diễm" Biết gặp phải tay địch thủ vô cùng lợi hại, Nam Cung Minh chỉ kịp bổ nhào né tránh.

Người lạ khẻ hừ một tiếng:

-Lão già kia! Thủ đoạn của ngươi quá tàn ác, ngươi khó thoát khỏi tay ta.

Tiếng nói chưa dứt, người lạ vội đưa chưởng quét mạnh.

Nam Cung Minh thừa biết đối thủ vô cùng lợi hại, nên vội đưa song chưởng nghinh đở, đồng thời quát to:

-Tiết Hoa Diễm! Lão phu đã sớm biết quỹ kế của ngươi rồi.

Thừa biết năng lực của Tiết Hoa Diễm, nên lão già tận dụng mười phần công lực ra đó đở, nào ngờ kình lực của lão ta chạm phải chưởng phong mềm nhũn của đối phương, biến ra vô dụng. Chưởng lực đưa ra quá sức làm lão mất thăng bằng, thân hình bị mất đà ngã ra phía trước… Đòn dụ của Tiết Hoa Diễm hoàn toàn thành công, bà ta cất tiếng cười lên khanh khách. Nhanh như cắt, bà đưa thêm một chưởng chí mạng nhắm vào lưng lão già.

Nam Cung Minh nổi tiếng là tay dùng độc chuyên môn, võ công được liệt vào hạng xuất chúng, thế mà mới một chiêu đã bị Tiết Hoa Diễm quật ngã, mồm mũi đầy máu. Thương tích xem ra rất nặng.

Mặc dù Tiết Hoa Diễm đối với Tử Lăng và Thu Lăng có sẵn mặc cảm, nhưng thấy võ công của bà ta xuất quỹ nhập thần, hai người không khỏi tấm tắc khen thầm.

Lúc bấy giờ lão Nam Cung Minh đã không còn sức để chống cự, nhưng cũng gắng gượng quay mình lại, trợn trừng đôi mắt kêu to:

-Tiết Hoa Diễm! Ta hận không thể phân thây ngươi ra ngìn mãnh mới vừa mối cựu thù chất chứa mấy chục năm nay.

Bà lão cười chua chát:

-Hiện tai và tương lai ngươi sẽ mãi mãi không còn cơ hội ấy nửa.

Nam Cung Minh thở dài:

-Chưa hẳn là đúng… ngươi chưa chắc sống quá ba ngày nữa.

-Tại sao thế ?

-Có gì lạ đâu! Từ trong cốc cho đến ngoài đều được lão rải đầy chất độc. Chất này đã được dày công nghiên cứu và điều chế, nên người lạ vào đây, không tài nào ngửi thấy được. Hiện tại chất độc đã thấm vào tạng phủ ngươi quá nhiều rồi, dù rằng công lực ngươi có hơn người đi nữa, cũng không thể chịu đựng lâu quá ba ngày.

Tiết Hoa Diễm bật cười khanh khách:

-Thật như vậy hử ? ta thật rất tiếc là ngươi đã tính sai một nước.

-Chẳng nhẽ thân thể của bà đã luyện thành gang thép, không sợ thuốc độc của lão phu ?

Tiết Hoa Diễm vẩn thản nhiên:

-Không phải như ý của lão tưởng, có một điều là già này đã phòng xa, cho nên dù lão có dùng dù lão có dùng chất độc mấy đi nữa cũng không thể thương tổn đến thân thể ta được.

Nam Cung Minh tức tối thở dài:

-Mặc dù vậy, nếu lão phu thác xuống thành quỷ cũng sẽ tìm ngươi thanh toán… Tiết Hoa Diễm nghiêm nét mặt, đưa tay lên:

-Lão thất phu, trước khi chết còn muốn nói gì nửa không ?

Nam Cung Minh diềm nhiên nhắm mắt lại:

-Người chết là xong mọi việc, hà tất phải nhắn gởi làm chi cho nhọc.

-Thế thì tốt! Để ta hóa độ giùm ngươi.

Vừa nói xong, tau hửu của bà nhắm Nam Cung Minh chụp mạnh xuống.

Tình cảnh quá bi thương, Văn Tử Lăng bất giác cảm thấy lạnh cả xương sống, quay mặt đi chổ khác.

Giây lâu, không nghe thấy có tiếng động, Tử Lăng mới từ từ quay đầu lại.

Lão Nam Cung Minh vẫn nằm nghiêng dưới đất, còn tay hửu của bà Tiết Hoa Diễm đã buông thỏng xuống tự bao giờ.

Một bầu không khí đột ngột bao trùm cả không gian.

Giây phút nặng nề trôi qua, lão già từ từ mở mắt ra, ngạc nhiên hỏi:

-Sao bà chưa chụi xuống tay ?

Tiết Hoa Diễm lắc đầu chua xót:

-Khi chưa gặp mặt, ta nguyện sẽ phân thây ngươi ra làm muôn đoạn. Nhưng trong tình cảnh này ta vụt cảm thấy nao nao tấc dạ.

Trầm ngâm suy nghỉ giây lâu, Nam Cung Minh vụt kêu to:

-Lão phu tung hoành nơi chốn giang hồ mấy mươi năm dư, chưa từng bị ai xem thường khinh rẻ ra mặt. Thật ra tôi cảm thấy bà mới chính là người đáng thương nhất. Tuy vỏ công của bà đã đạt tới mức siêu quần, nhưng nổi đau khổ vẫn không thể háo giải được.

Nước mắt tuôn như mưa, Tiết Hoa Diễm cất giọng run run:

-Nam Cung Minh! Chỉ ngươi mới hiểu rỏ ta. Cả đời ta bị tình lụy. Đúng! Sự đau khổ của ta hơn ngươi thập phần.

Nam Cung Minh cười đau đớn:

-Sự gặp gở của tôi và bà hơi muộn, bằng không chúng mình đâu đến nổi này.

Tiết Hoa Diễm thở dài:

-Aét đây là tạo hóa! Chúng mình khó cưỡng lại được số mệnh. Hồi tưởng lại những việc đã làm thì không riêng hại người mà còn hại luôn chính mình.

-Chính tay bà đã hủy hoại một đời hạnh phúc của tôi và Nhạn Dung, nhưng vừa gặp mặt, lòng trắc ẩn đã xuôi tôi tha thứ cho bà vô điều kiện. Tại sao thế ? tôi vẫn chưa hiểu nổi. Rất có thể là do đau khổ đã dày vò tôi quá nhiều, cho nên tôi thấy dù giết bà để rửa hận cũng bằng thừa, vì bà đã bị sự trừng phạt của lương tâm cũng đã nặng lắm rồi.

Tiết Hoa Diễm lắc đầu thở dài:

Đù sao đi nửa, mấy chục năm về trước, lòng si tình của tôi đối với ông là sự thật, ông có hiểu không ?

-Chính vì thế, cho nên tôi mới tha thứ cho bà.

Tiết Hoa Diễm ngại ngùng hỏi:

-Chỉ có tha thứ thôi sao ?

-Tôi đã nói:

nếu không gặp Nhạn Dung trước thì có lẽ tôi và bà đã thành đôi bạn rồi.

Vừa nói xong, máu tươi từ miệng lão trào vọt ra, đôi vai run run, lão té ngữa xuống đất, không còn cựa quậy nửa.

Trông thấy tình trạng nguy ngập của lão già, Tiết Hoa Diễm vụt cảm thấy đau nhói trong tâm, vội cúi xuống lắc vai lão già hỏi:

-Nam Cung Minh! Oâng bị thương nặng đấy ư ?

không thấy lão trả lời, bà vội đưa hai tay xoa bóp khắp thân thể lão.

Thanh y lão nô và bà hắc y che mặt bị thương ngồi cách xa đấy hai trượng, thấy ngôn ngữ và động tác của Tiết Hoa Diễm, cả hai ngạc nhiên vô cùng, nhưng không một ai dám nói lời nào, chỉ ngồi yên tỉnh dưởng.

Sau một hồi xoa bóp, Nam Cung Minh dần dần tỉnh lại, lão thở phào một hơi dài:

-Võ công của bà quá đổi lợi hại, lão phu sợ e khó sống nổi.

Tiết Hoa Diễm ngắt lời:

-Chớ nên phí sức…! Hãy dữ chân khí. Tôi sẽ có biện pháp làm cho ông khôi phục lại sức khỏe.

Nam Cung Minh lắc đầu:

-Tôi chỉ sợ cho tánh mạng của bà đó thôi.

-Ông đã dùng độc dược ?

-Vâng! Tôi đã dùng Bạch Đầu Ô và Hắc Vỉ Phúc luyện thành. Một khi độc tố ấy đã nhập vào cơ thể thì không phương giải cứu.

-Như lời ông nói, tôi chắc khó thoát khỏi tử thần ?

-Tôi chắc củng sắp chết, tâm mạch lúc nhịp lúc ngừng, tánh mạng sợ e duy trì không được bao lâu nữa.

Tiết Hoa Diễm lắc đầu chua xót:

-Ngày kết cuộc của đôi ta thế này củng tạm vừa. Suốt đời tình ái hận chồng chất, sau rốt hiểu rỏ và thông cảm nhau, được nắm tay cùng thác, nhgĩ lại không còn ân hận gì nữa.

Nam Minh Cung lặng thinh không đáp.

Tạm ngưng giây lâu, Tiết Hoa Diễm nói tiếp:

-Tôi ngại rằng:

ông chết nhưng dạ chưa nguôi, vì trong thâm tâm ông vẩn còn hình bóng của Ngũ Nhạn Dung kia mà.

Lão già vẩn mặc nhiên không lên tiếng.

Bổng nhiên như nhớ sực việc quan trọng, Tiết Hoa Diễm kêu to:

được …! Nếu muốn sống sót, chúng ta còn có biện pháp.

Nam Cung Minh ngạc nhiên hỏi:

-Bà còn phương pháp nào ?

Đĩ độc trị độc! Nam Cung Minh như tĩnh ngộ kêu to:

-Kết quả chúng mình sẽ biến thành một kẻ khủng khiếp.

-Bất luận thành người gì cũng được…! Vì chúng mình không muốn chết…! Cho nên bất cứ với giá nào miễn sao chúng mình sống sót là được.

Bà trầm ngâm giây lâu rồi đoạn tiếp:

-Con bá Giang Tâm Mỹ hiện nay ở đâu ?

-Nó hiện đang ở trong cóc.

-Oâng đã đối đãi nó bằng cách nào ?

-Chẳng có chi! Chỉ tạm giam trong thạch động.

Tiết Hoa Diễm vụt quay về phía thanh y lão nô và người vận hắc y bịt mặt, quát:

-Hãy mau đi cứu tiểu thơ ra! Và lập tức mang ngay về Hiệp Lệ mật cung.

Thanh y lão nô hơi trù trừ đáp:

-Chúng tôi cả hai đều bị trúng độc.

Độc tố này không giết ngay sinh mạng của hai ngươi đâu. Hiện tại vẫn còn đủ thời giờ để đưa tiểu thơ về Hiệp Lệ sơn.

-Chúng tôi xin tuân mạng! Nói xong, cả hai cùng đứng dậy bước nhanh vào động.

Nam Cung Minh mệt nhọc hỏi:

-Lão phu tuy biết bà rất quý Giang Tâm Mỹ, nhưng chưa biết bà với nó có quan hệ gì ?

Tiết Hoa Diễm đáp:

-Nó là con gái của nhị nữ ta nhũ danh Giang Thanh Quân, nhưng nó không giống tánh mẹ nó chút nào.

-Bà vừa nói là sự thật đấy chứ ?

Tiết Hoa Diễm hừ một tiếng:

-Già này hà tất phải dối gạt ông làm gì…! Kỳ thật, những chuyện ấy không quan trọng mấy, điều cốt yếu là chúng ta nên lập tức rời khỏi nơi đây….

Chẳng đợi sự đồng ý của Nam Cung Minh, bà ta vội vàng cúi xuống xốc lão lên, nhún mình nhảy vút lên không, phút chốc đã biến mất. Tuy đã thấm độc, nhưng kinh công bà ta vẫn nhanh nhẹn vô cùng. Tử Lăng không khỏi âm thầm kính phục.

Mấy lời trao đổi sau cùng của hai người, làm chàng nghi hoặc khó giải… Giang Nam Hạt quả quyết rằng Giang Thu Lăng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử, Tiết Hoa Diễm lại nói rằng Giang Tâm Mỹ Túy do Tâm Tiên Tử sinh ra. Thế thì người nào nói đúng ?

Chàng quay lại nhìn Giang Thu Lăng, lời nói của tổ mẫu làm nàng bối rối vô cùng. Vì lai lịch nàng còn trong vòng nghi vấn.

Chàng suy nghĩ giây lâu đoạn tiếp:

-Tiểu huynh phải vào trong cốc ngay mới được.

Giang Thu Lăng vội vàng tiếp lời:

để tiểu muội cùng Lăng ca đồng vào một lượt.

Tử Lăng biết không thể để nàng chợ đợi ở ngoài một mình được, chàng đưa mắt cân nhắc địa thế sơn cốc:

Trong và ngoài cốc điều có rải đầy chất độc, tốt hơn là chúng mình nên trèo núi mà vào. Nhưng phải khó nhọc lắm! -Tiểu muội tán thành ý kiến của Lăng ca.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười, rồi đồng phi thanh nhảy vọt lên vách đá.

Hai người dùng thuật kinh công từ mõm đá này vượt qua mõm đá khác.

Một thời gian khó nhọc leo trèo, hai người đã tiến đến chót núi.

Trong cốc, cây Hồng Phong chen chúc dầy đặc. Thoạt nhìn qua, một màu đỏ rực.

Rất may sơn cốc không rộng lắm. Tuù lưng chừng núi trèo xuống, đã nom thấy ẩn hiện dưới đám rừng Hồng Phong những tòa kiến trúc bằng đá màu trắng.

Trong khoảng khắc, cả hai đã vượt được đoạn đường ngăn cách và nghiễm nhiên đứng trước nơi cư trú của lão Nam Cung Minh.

Tòa kiến trúc chừng độ sáu bảy tòa thạch thất trông có vẽ kiên cố vô cùng.

Văn Tử Lăng rất nóng lòng cho sự an nguy của Giang Tâm Mỹ nên không kịp suy nghĩ ra trong động có bị lão già rải độc hay không. Chàng hăng hái xông vào.

Xuyên qua mấy gian thạch động, chàng chợt nhìn thấy thanh y lão nô va bà áo đen bịt mặt đang cố sức để phá vỡ cửa một thạch động.

Một ý tưởng vụt qua ốc Tử Lăng:

"Có lẻ hai người đã khám phá ra đây là nơi giam giử Giang Tâm Mỹ" sau khi bị nhiễm độc, sức hai bà đã suy giảm nhiều nên gian động đá nho nhỏ hai người hiệp sức rất nhiều nhưng nó vẩn trơ trơ… tử Lăng vụt nhún mình nhảy tới quá to:

-Hãy dang ra! Nghe tiếng Tử Lăng hai bà cả kinh nhảy toang ra hai bên né tránh.

Một động tác thật nhanh, Tử Lăng tung vào cửa một cước thật mạnh "Ầm" Cánh cửa đá hàng ngìn

cân bị chưởng phong ép bật tung ra.

Cả ba người không hẹn đồng xông và một lượt.

Động đá vắng lạnh, tuyệt nhiên không một bóng người. Chỉ có mùi ẩm thấp và tanh hôi của riêu đá xông lên khó ngửi.

Rảo mắt nhìn quanh quẩn, Tử Lăng bất chợt kêu to lên… Thì ra chàng vừa trông thấy Giang Thu Mỹ đang bị trói gò lại, treo lủng lẳng trên nóc động.

Nhanh nhẹn… chàng chỉ phong cắt đứt giây treo rồi đưa tay đón lấy thân hình cô bé đang rơi xuống.

Không chậm trể, chàng kẹp cô vào tay rồi chạy bay ra khỏi động.

Giang Thu Lăng vội vã phóng mình đuổi theo bén gót.

Vừa lúc hai người vừa đạp chân đến cửa đại sảnh, bỗng nhiên ba tiếng rít gió từ xa đưa đến, kế tiếp ba bóng đen bay xẹt vào động.

Thân pháp của họ cực kỳ nhanh lẹ, thoạt trông cũng đã biết họ là ba tay có bản lãnh tuyệt vời.

Thanh y lão nô và bà áo đen bịt mặt định rượt theo Tử Lăng để đoạt lại Giang Tâm Mỹ, nhưng chợt trông thấy kẻ lạ bay đến, vội vả quát to:

-Hãy đứng yên…! Các ngươi vào đây có dụng ý gì ?

đường ra cửa động bị ba người cản lại, Tử Lăng và Thu Lăng đành phải dừng bước.

Nhìn kỹ lại thì họ là ba vị đại sĩ già, mỗi người trên tay lâm le một thanh trường kiếm sáng loáng. Chéo áo vàng phất phơ, ba đạo sĩ chia ra đứng hình chân đỉnh, xem qua đủ biết họ quen lối ứng chiến tập thể.

Đạo sĩ đúng giữa bật cười ha hả:

-Bần đạo chúng tôi muốn mượn tánh mạng tiểu thơ của mấy vị để đổi lấy một vật nho nhỏ thôi.

Thanh y lão nô hét to:

-Chớ nói nhãm…! Bộ các ngươi không thích sống hay sao ?

vị đại sĩ mĩm cười:

-Ngươi biết chúng ta là ai không ?

-Là ai cũng mặc…! Nếu muốn sống, ta khuyên các ngươi đừng nên chạm đến chủ nhân của ta.

Đạo sĩ niệm phật và thốt:

-Lao Sơn Tam Đạo không đến nổi hèn nhát như người tưởng, bằng không đâu giám từ dường xa ngàn dặm đến đây.

Vị đạo sĩ đứng một bên có vẽ nóng tánh:

-Hai kẻ này là bộ hạ của yêu phụ, hà tất phải phí lời với họ vô ích, để bần đạo siêu độ giùm cho.

Nói xong lão liền vung kiếm đâm.

Ba đóa kiếm hoa từ trường kiếm lão đạo sĩ bay tỏa vây chặt lấy thanh y lão nô.

Một tiếng hét thê thảm vang lên, thân thể bà ta bị chém văng làm hai đoạn, máu tươi trào ra lênh láng.

Vị đạo sĩ kế bên cười khanh khách:

-Còn một bà, đến phiên bần tăng ra tay siêu độ.

Trường kiếm lão vung lên, kiếm quang vụt túa ra sáng rực.

Hắc y lão phụ vì thấm độc quá nhiều, hơi mòn sức kiệt, không đầy một chiêu, bà cũng đồng chung số phận với thanh y lão nô.

Thấy tình cảnh quá ư thê thảm, Tử Lăng hét to:

-Thủ đoạn của ba vị tàn nhẫn vô cùng, dù rằng họ có lỗi chăng nửa! Lão đạo sĩ đứng giữa gằn giọng:

-Việc làm của chúng ta nhà ngươi không quyền chất vấn…! Bây giờ hãy nghe ta, để con bé ấy xuống cho mau.

Tử Lăng cười lạt:

-Hành động của ba vị thiếu gia chưa phân biệt được chánh tà…, hãy thứ lỗi cho…, việc ấy không thể tuân mạng.

-Thế ra nhà ngươi không thích sống ?

Tử Lăng điềm nhiên đáp:

-Ba vị nhất định muốn ra tay, thiếu gia đương nhiên phải tự vệ. Việc thắng bại thì còn đợi thử sức mới biết được.

Chương 19: Anh Hùng Lỡ Bước

Lời nói của Tử Lăng làm Lao Sơn Tam Đạo nổi nóng, cả ba lập tức vung trường kiếm lên chuẩn bị tấn công.

Không chút hoang mang, Tử Lăng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Giang Thu Lăng:

-Tiểu huynh tấn công hai vị giữa và hữu, nếu thắng được một chiêu, chúng mình nên lập tức rút lui ngay.

Giang Thu Lăng gật đầu hội ý, nhắm lão phía tả tung ra một chưởng… Không ngờ cô bé có một kình lực cực kỳ hùng mạnh, đạo sĩ phía tả không phòng bị bị chưởng lực của nàng đánh bật lui năm sáu bước.

Tự thấy sức mình có thừa để đẩy lui hai vị đạo sĩ kia, vì quển bí kíp Bửu Lục đã giúp chàng tiến bộ rất xa, nên chàng chỉ đẩy nhẹ ra một chưởng.

Nàn ngờ chưởng lực chỉ vừa đưa ra một nửa, thình lình chàng cảm thấy đau nhói nơi tim, công lực hoàn toàn tiêu tan mất hết.

Từng tham gia nhiều trận chiến đấu, hai vị đạo sĩ thấy đối phương thất thế, vội đưa mũi kiếm dí ngay vào mấy điểm trọng yếu của huyệt mạch chàng.

Tử Lăng biết rằng độc tố do lão Nam Cung Minh rải ra đã thâm nhập vào phủ tạng của chàng rồi! Dưới sự kềm chế chặt chẻ của đối phương, chàng đành nhắm mắt chờ chết.

Một vị đạo sĩ đắc chí cười ha hả, đưa năm chỉ ra điểm vào huyệt đạo khắp thân thể Tử Lăng, đồng thời thuận tay cướp Giang Tâm Mỹ.

Một đạo sĩ quát to:

-Con tiểu đầu kia! Sao chưa chịu trói tay nạp mạng, còn đợi gì nửa.

Tim Giang Thu Lăng như bị vò xé, nàng vội kêu lên:

-Hãy thả chàng ra…! Còn cô bé ấy các vị cứ tùy tiện mang đi… khẽ vận thử khí lực, nàng phát giác mình không bị nhiễm độc! Sự kiện kỳ lạ làm nàng không giải thích được. Tại sao Tử Lăng và nàng cùng uống khử độc hoàn mà riêng nàng thì vô sự, còn chàng trúng độc, bằng không đâu đến nổi này.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng hỏi:

-Liễu đầu! Con bé này và ngươi có liên hệ gì ?

Giang Thu Lăng vụt nổi giận hét to:

-Không can gì các ngươi! Hà tất phải hỏi.

-Hà, hà! Tánh mạng hai ngươi ở trong tay bần đạo, chớ dở chứng. Ta không nương tay rồi đừng oán trách nhé! Tử Lăng cố vùng vẩy kêu to:

-Thiếu gia chẳng may bị hại dưới tay chư vị! Dù chết không oán than! Nhưng chưa hiểu nổi, chư vị đến đây vì mục đích gì ?

Vừa nói, chàng vừa âm thầm vận thử nội công, chỉ thấy toàn thân đau như dần.

Nhưng nếu gan dạ có thể chịu đựng, chàng vẫn có thể cố gắng xuất thủ một chiêu.

Lão đạo sĩ nghe nói mĩm cười đáp:

-Hiện tại có cho ngươi biết cũng không hại gì! Lão nghe nói rằng quyển sách quý giá mà Túy Tâm Tiên Tử nhờ nó vang danh khắp thiên hạ, mất tích từ hồi mười bảy năm về trước nay lại xuất hiện.

Đưa tay chỉ về phía Giang Tâm Mỹ đang bị trói nằm nghẽo dưới đất lão tiếp:

-Con bé này là do Túy Tâm Tiên Tử sinh ra, bần đạo định mang nó đến Hiệp Lệ Sơn, đánh đổi lấy quyến Vô Cực Kinh ấy.

Văn Tử Lăng cười nhạt:

-Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ không đúng sự thật, chư vị đã bị lầm to… đạo sĩ nổi giận:

-Nhãi con! Mi sắp chết tới nơi rồi mà còn cả gan xúc phạm đến lão phu à ?

Tử Lăng cười ha hả:

đây là lời nói thậtđể chư vị hiểu rõ căn nguyên, dù cho có đào xới cả phần mộ của Túy Tâm Tiên Tử lên đi nữa thì cũng không tìm gặp quyển sách ấy. Thật ra chẳng có tác dụng gì.

-Ồ! Tại sao thế ?

-Vì đó là quyển sách dành cho giới phụ nữ luyện tập mà thôi.

Đạo sĩ đứng giữa quát to:

-Chớ nói nhãm! Nguyên do nào mà ngươi biết ràng rẽ vậy ?

-Vì tôi đã từng đột nhập vào mộ của Túy Tâm Tiên Tử.

Vừa nói chàng vừa âm thầm vận thử nội công, gân cốt vụt chuyển động, huyệt đạo bổng nhiên tự mở ra… Thấy động, hai đạo sĩ vội vã nhảy đến thọc hai lưỡi kiếm vào nách chàng, đồng thời quát to:

-Nhãi con! Nếu mi xuẩn động, chúng ta lập tức đưa mi về chầu diêm vương… Đưa tay vào lòng, Tử Lăng chậm rải rút quyến Mai Chu Bảo Lục ra cầm nơi tay… Giang Thu Lăng cả kinh kêu to:

-Lăng ca! Quyển sách quý giá tại sao anh làm như thế ?

Tử Lăng cười nhạt:

-Lăng muội chớ ngại, dù sao tiểu huynh cũng phải thác. Cho họ xem một chút, thuận tiện nhờ họ truyền tụng ra khắp giới giang hồ, để sau này khỏi có người mơ tưởng chiếm giữ quyến sách ấy nữa.

Chàng hướng về phía Lao Sơn Tam Đạo thốt:

-Các ngươi ngày đêm hy vọng chiếm lấy quyển sách này, rất tiếc là vào tay các ngươi nó sẽ trở nên vô dụng.

Lão đạo sĩ đưa tay ra bảo:

-Hảy đưa đây cho bần đạo xem thử! Tử Lăng lắc đầu cười lạt:

-Thiếu gia đã bảo nó là vật vô dụng, đạo trưởng xem nó có ích gì ? chi bằng để tôi đem hủy nó cho xong.

Vừa nói, hai tay chàng ép mạnh vào nhau.

Soạt… Quyển Mai Châu Bửu Lục vụt nhoáng lửa, rồi cháy bùng lên. Phút chốc đã biến thành tro bụi.

Hành động quá nhanh, ba vị đạo sĩ giật mình ngơ ngác. Muốn chạy đến cứu chữa cũng không lịp.

Đạo sĩ đứng giữa tức tối quát to:

-Nhải con! Hành động của mi có dụng ý gì ?

văn Tử Lăng im lặng, hai mắt nhắm nghiền, thình lình chàng nằm nhoài người xuống đất, mê man bất tĩnh.

Nguyên do là chàng cảm thấy không hy vọng sống sót. Nếu quyển sách quý giá này lọt vào tay kẻ ác, hậu quả của nó sẽ tai hại vô cùng. Cho nên sau khi sử dụng điểm chân khí cuối cùng, chàng liệt lực ngã ra bất tĩnh.

Lão đạo sĩ hướng về Giang Thu Lăng quát hỏi:

-Liểu đầu! Ngươi tên chi ?

Giang Thu Lăng nổi giận quát to:

-Cô nương đây mới thật là con gái của Túy Tâm Tiên Tử.

Đạo sĩ bật cười ha hả:

-Như thế thì năm ấy nàng sanh ra một lượt tới hai người đấy à ?

nói đến đây, lão nghiêm sắc mặt hỏi tiếp:

-Lúc nảy thằng nhãi con mới hủy xong có phải là quyến Vô Cực Kinh thật hay không ?

đương nhiên là thật, chư vị đừng mong chiếm đoạt lấy sách ấy. Nhưng trên thế gian này không phải chỉ có một quyển ấy mà thôi.

Đạo sĩ vụt tươi ngay nét mặt:

-Như lời ngươi nói thì đang còn một phó bản ?

-Không! Chàng vừa hủy đấy mới là phó bản.

-Còn quyển chánh ở đâu ?

-Tôi không thể cho chư vị biết được.

được! Ngươi cố cương ý, hãy xem đây.

Vừa nói, lão vừa vung trường kiếm lên, nhắm ngực Tử Lăng đâm mạnh tới.

Giang Thu Lăng hốt hoảng kêu to:

-Hãy khoan! Đạo sĩ đắc chí:

-Hiện tại ngươi bằng lòng nói thực đấy chứ ?

Giang Thu Lăng thở dài:

-Chư vị phải bảo đãm không làm thương tổn đến chàng.

-Việc ấy cô nương cứ yên tâm, bần đạo chúng tôi chỉ cần quyến Mai Châu Bửu Lục, còn sanh mạng của nhãi con này có xá gì đâu.

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây lâu đoạn thốt:

-Quyển sách hiện ở trong mộ huyệt mẹ tôi. Nhưng ba vị muốn đột nhập vào nơi ấy, tôi e rằng mộng khó thể thành tựu được.

-Tại sao ?

-Chẳng những trong mộ cơ quan bí hiểm, vả lại còn có nhiều cao thủ canh giữ.

-Còn việc sách chỉ dùng cho nữ giới, có đúng vậy không ?

-Thực ra trái ngược lại, nó chính là dùng cho phái anm luyện tập.

Vị đạo sĩ suy nghĩ giây lâu rồi nói:

được! Chúng tôi có lời giao hẹn, cô nương hãy đánh cắp quyển sách ấy về đây, đánh đổi lấy tánh mạng của gã này.

Bị dồn vào thế bí, Giang Thu Lăng hoang mang vô cùng, nàng đánh liều hứa bừa:

đánh cắp quyển sách không phải là việc dể dàng, tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành việc ấy. Nhưng một khi lấy được quyển sách ấy rồi, tôi phải đến đâu để gặp chư vị ?

đạo sĩ đứng giữa đưa mắt trao đổi ý kiến của hai bạn, đoạn nói :

-Long Thủ Sơn cách Hiệp Lệ Sơn không xa lắm, chúng ta ở đó đợi ngươi, kỳ hẹn ba tháng, nếu ngươi không đem sách đến, ta sẽ giết chết nhãi con này.

Giang Thu Lăng gật đầu:

-Quân tử nhất ngôn, các ngươi chớ nuốt lời.

Lão đạo sĩ nghiêm nét mặt:

-Cô nương hãy yên tâm, chúng tôi nhất định hứa sẽ không đụng đến một sợi tóc của hắn. Nhưng hãy nhớ kỹ… nhớ đừng quá hẹn ba tháng.

Giang Thu Lăng định từ giã lui bước, vụt nhớ ra một việc vội hỏi:

-Trong và ngoài cốc đã bị Nam Cung Minh rãi đầy chất độc, tại sao chư vị vào đây bình yên vô sự ?

lão đạo sĩ đáp:

-Cô nương không thấy miệng và mũi chúng tôi được bịt kính hay sao ?

Giang Thu Lăng đến bây giờ mới để ý, ba đạo sĩ mỗi người điều có cột trên miệng và mũi một miếng vải đen, đầu vải thắt lại phía sau gáy.

Lão đạo sĩ tiếp:

-Trên vải chúng tôi đã có thấm qua thuốc giải độc nên vào đây không hề hấn gì.

-Chư vị dùng thuốc gì ?

Đạo sĩ đúng giữa có vẽ khó chụi gắt:

-Không phải thuốc mà là tiểu tiện…! Thôi…! Liễu đầu…! Chớ lăng nhăng mãi.

Ngươi nên lui bước đi.

Giang Thu Lăng khẻ thở hừ một tiếng, ngấn lệ nhìn Tử Lăng lần chót, rồi quay mình phi thân nhãy vọt về phía ngọn núi.

Nàng không làm gì hơn. Ngoài kế hoãn binh này ra, không còn cách nào khác.

Tối thiểu có thể tạm thời bảo toàn tánh mạng cho Tử Lăng.

Thật ra việc đoạt quyển Mai Châu Bửu Lục từ tay tổ mẩu, để đánh đổi lấy Tử Lăng, vượt quá năng lực của nàng.

Mặc dù thế… bằng mọi giá, nàng cũng phải cứu Tử Lăng.

Lúc bấy giờ đã quá canh ba, sương đêm dày đặc, nàng mắt đẫm lệ, cố gắng trèo lên đỉnh núi sừng sững trước mặt. Phút chốc nàng đã lên tận đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi, nàng có thể quan sát tường tận tất cả sự việc sãy ra trong cốc.

Lao Sơn Tam Đạo thấy Giang Thu Lăng đi đã xa, hai trong ba vị vội vã cắp Tử Lăng và Giang Tâm Mỹ lên định sửa soạn rút lui. Bổng nhiên.

Một tiếng cười lạnh lẽo từ sau lưng ba người vang lại:

-Ba vị định đi đâu thế ?

Cả ba giật mình quay đầu lại, bất giác kinh tâm tán đởm, thì ra sau lưng họ năm người phục sắc cổ quái đã đứng đấy tự nảy giờ.

Mỗi người đều đầu bịt khăn đỏ, mình vận áo ngũ sắc, lưng dắt bảo đao sáng loáng.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng vái chào:

-Ngũ vị từ đâu đến ? có việc chi cần đến bần đạo ?

một lão già người nhỏ thó nhe răng cười:

-Ba vị lăn lóc giang hồ chắc đã nghe danh Bá Tà Môn ?

-Bá Tà Môn ? bần đạo ít khi nghe đến.

Thực ra bá tà môn lâu nay hoạt động ở biên cương, ít khi vào cỏi trung nguyên nên Lao Sơn Tam Đạo không sao biết được.

Lão già nhỏ thó đưa tay chỉ vào một lão râu đỏ chấm ngực nói:

-Vị này chính là môn chủ muốn hỏi quí vị vài lời.

Bá Tà Môn chủ trầm giọng thốt:

-Ta không thích cùng họ lăng nhăng mất thì giờ, kêu họ hãy để người trẻ tuổi lại đây, rồi cút đi cho rảnh mắt.

Bị hạ nhục, lão đạo sĩ nghiêm giọng thốt:

-Thí chủ muốn ngồi không hưởng lợi đấy à ?

Bá Tà môn chủ nổi giận gắt to:

-Nếu không nghe lời… thì chỉ có nước ra tay, môn đệ hãy cho chúng lĩnh giáo vài chiêu.

Nghe lệnh ba vị môn đệ lập tức rút đao xông tới.

Lao Sơn Tam Đạo vội vã rút kiếm nghênh đỡ. Nhưng họ cảm thấy sự chiến đấu quá chênh lệch. Một là võ công của Bá Tà môn rất lạ, lối chiến đấu không giống người trung nguyên, hai là họ còn phải vướng víu Văn Tử Lăng và Giang Tâm Mỹ.

Lao Sơn Tam Đạo cảm thấy bối rối… nhưng muốn thoát thân cũng không phải dễ dàng.

Thình lình… một bóng vàng xẹt đến rất nhanh, cướp Tử Lăng trên tay lão đạo sĩ rồi bay vụt đi mất.

Cuộc diện diễn biến quá đột ngột, làm hai bên phải ngưng chiến đấu, ngơ ngác nhìn nhau.

Họ thừa hiểu rằng người đến cứu Tử Lăng bản lĩnh phi thường.

Tám người đang còn hoang mang, thì bổng nhiên tiếng mõ từ xa vọng lại.

Tiếng mõ nổi lên liên hồi, càng lúc càng gấp rút. Kế tiếp là giọng niệm kinh nghe vang dội cả sơn cốc.

Họ bị như mê như dại, ngây ngất nhìn nhau. Dường như tiếng mõ và câu kinh làm họ thích thú.

Một thời gian trôi qua.

Đạo sĩ đang kẹp Giang Tâm Mỹ trên tay bỗng dưng thả phịch nàng xuống đất.

Kế tiếp là tiếng binh khí lẻng kẻng rơi xuống đất.

Nhìn kỷ lại, đao kiếm của tám người đều tuột khỏi tay rơi ngổn ngang trên mặt đất.

Bá Tà Môn chủ và lão đạo sĩ đứng giữa bổng dưng hét to, rồi vụt phi thân nhắm ngoài cốc bay biến mất.

Mấy người còn lại như sực tỉnh, không ai bảo ai, nhắm hướng hai người chạy trước cùng lao theo thục mạng.

Cảnh vật bây giờ trở nên yên tỉnh dị thường. Hai thi hài, một mớ đao kiếm, và Giang Tâm Mỹ bị trói gò đang nằm ngổn ngang.

Giây phút nặng nề trôi qua.

Từ cánh rừng Hồng Phong bay xẹt đến một bóng hình yểu điệu. Đi rảo một vòng quan sát, đoạn từ trong mình rút ra một đoản đao, đến bên Giang Tâm Mỹ cắt giây trói cho nàng.

Bóng đen giúp nàng chà xát một hồi, thì nàng từ từ hồi tỉnh lại.

Giang Tâm Mỹ mở mắt ra nhìn kẻ lạ, rồi khẻ hỏi:

đây là đâu ? còn ngươi là ai ?

bóng đen cười ngọt ngào:

-Tôi tên Mộ Dung Hồng.

-Thế ra cô nương vừa cứu tôi đấy à ?

Mộ Dung Hồng đáp:

-Hình như phải đấy.

Giang Tâm Mỹ ngồi nhỏm dậy.

Trong giây phút huyết mạch nàng đã khôi phục. Nàng rảo mắt nhìn quanh, bất chợt nom thấy thi hài của thanh y lão nô, nàng vụt biến sắc quát to:

-Hừ! Mi thiệt là quân lừa dối.

Không cần suy nghĩ, nàng đưa song chưởng đẩy ra liên tiếp, nhắm Mộ Dung Hồng tấn công tới tấp.

Chương 20: Thiếu Nữ Si Tình

Mộ Dung Hồng không ngờ hậu quả của sự ngộ nhận trở nên ác liệt như thế.

Nhưng Giang Tâm Mỹ tấn công như vũ bảo làm nàng chỉ kịp né tránh.

Không nói được lời nào. Liên tiếp hơn hai chục chiêu, mấy trượng vuông vức chổ hai người đứng, cát bụi bay mù mịt.

Vừa thối lui được mấy bước, nàng thuận tay vói lấy cây trường kiếm của ba đạo sĩ bỏ lại vung lên.

Giang Tâm Mỹ cũng nhặt một bảo đao.

Không nhịn được nữa, Mộ Dung Hồng vừa chém vừa quát to:

-Mi rõ là đồ vô lương tâm, lấy oán để báo ân.

Giang Tâm Mỹ vội đưa đao lên đở và đáp:

-Ngươi khéo giã vờ, nhưng không gạt được ta đâu.

Mộ Dung Hồng cười nhạt:

-Nếu cô nương đây không ra tay mi chắc gì bây giờ vẫn còn sống. Bằng không thì cũng bị ba đạo sĩ và mấy tên côn đồ bắt đi mất rồi. Lúc nãy bị trói trông rất thảm bại, nhờ ta mở trói giùm cho nên bây giờ mới thong thả chân tay, lại còn lây oán trả ân.

-Ngươi nói đạo sĩ và lủ côn đồ nào. Sao ta không hiểu gì ?

-Những đao và kiếm này là của chính họ để lại trong khi họ tìm lối thoát thân.

-Thế bọn chúng hiện tại ở đâu ?

-Bị ta đánh đuổi chạy mất cả rồi.

Giang Tâm Mỹ đưa mắt rảo quanh một lượt, đoạn cười lạt:

-Bố cục của mi kể cũng khéo đấy, cố nhặt một mớ đao kiếm từ đâu đem đến để che mắt người.

Nàng chỉ hai thi hài rồi tiếp:

-Hai người này là lão nô tỳ rất mực trung thành, theo gia đình ta mấy chục năm nay, ngươi nở giang tâm giết họ. Còn gì đau đớn cho bằng.

Mộ Dung Hồng nổi giận quát to:

-Chớ có hồ đồ! Thữ hỏi tôi cố ý sắp đặt thì để mong hưởng được ân hụê gì chứ ?

Giang Tâm Mỹ gằn từng tiếng:

-Có lẽ ngươi đã biết rõ lai lịch của ta. Vì thèm muốn quyển Mai Châu Bảo Lục, nên mới bày vẽ ra chuyện này.

Cơn tức giận của Mộ Dung Hồng nổi lên đến cực điểm, nàng hét to:

-Bệnh ngu muội của mi không còn thuốc gì chữa được. Nếu muốn giết thác mi thì dễ như trỡ bàn tay. Thôi được! Không cần phải cùng mi đấu lý chi cho nhọc, vã lại có đánh nhau cũng chẳng ích gì. Ta sẽ dùng biện pháp đối phó bọn kia đễ đối phó với mi cho gọn.

Nói xong, nàng đưa tay vào lòng lấy ra một chiếc mõ nhỏ rất đẹp màu đỏ thắm và chiếc đùi gõ bằng tre xinh xắn.

Giang Tâm Mỹ bật cười:

-Ngươi định niệm kinh đấy ư ?

mộ Dung Hồng điềm nhiên đáp:

-Mi nói phải! Ta sẽ niệm Nhiếp Thần Kinh để răn dạy những kẻ vô ơn bội nghĩa.

Nói đoạn, nàng bắt đầu khua mõ, tiếng mõ từ khoan đến nhặt, tiếp đấy giọng niệm kinh e a nổi lên.

Giang Tâm Mỹ lúc đầu mĩm cười khinh bỉ, dần dần nàng cảm thấy tiếng mõ câu kinh nghe hay hay, lại có đôi phần thích thú.

Giây phút trôi qua, mắt nàng trừng trừng mở to, tâm thần nàng đã bị tiếng mõ câu kinh hấp dẫn, và dẩy đưa đến một thế giới xa lạ huyền bí.

Bỗng nhiên, nàng vụt rú to một tiếng, buông bảo đao trên tay rồi nhắm hướng ngoài cốc chạy như bay biến mất.

Mộ Dung Hồng thu mõ cvất vào lòng khẻ mĩm cười tự lẩm bẩm:

-Bản cô nương cho mi chạy vài chục dặm đường để từ bỏ lối tự phụ kêu căng.

Từ lúc Mộ Dung Hồng đến mở trói cứu Giang Tâm Mỹ, rồi cải vả đánh nhau cho đến lúc cả hai bỏ đi, tất cả chi tiết đều lọt trong mắt Giang Thu Lăng đang núp trên đỉnh núi gần đấy.

Trong lúc không có lối thoát, nàng đành hứa bừa để mong dục hoản cầu mưu, để chờ cơ hội. Dã vờ bỏ đi nhưng nàng đến ẩn núp gần đấy chờ xem động tịnh. Hy vọng tìm kế để cứu thoát Tử Lăng.

Khi bóng người áo vàng bay xẹt đến cướp lấy Tử Lăng đi, hành động quá nhanh nàng không kịp nhình thấy được.

Nàng cảm thấy tâm thần phơi phới, người vừa cứu thoát Tử Lăng từ tay bọn côn đồ, với thuật kinh công ấy, tự nhiên phải là tay cao thủ tuyệt luân.

Mộ Dung Hồng đđột nhiên xuất hiện, nàng vụt có cảm tưởng rằng người áo vàng cùng Mộ Dung Hồng có quan hệ, nên khi Mộ Dung Hồng bỏ đi nàng liền đuổi theo… Như bóng với hình, nàng lặng lẽ theo sát Mộ Dung Hồng, khoảng cách độ hai chục trương.

Vượt qua hai rặng núi, xuyên qua một cụm rừng tòng, trước mặt xuất hiện một tòa cổ miếu.

Cổ miếu xem như đã hoang phế từ lâu. Tấm biển trên sơn môn còn in ba chữ to tướng :

"Linh Vân Tự" Tòa đại diện tương đối lành lặn, nhưng mặt đất riêu phong phủ kín.

Vượt qua đại điện, Mộ Dung Hồng đi rẽ về giãy phòng phía hửu. Trong ấy le lói có ánh đèn.

Nàng nhè nhẹ đẩy cửa bước vào, chính giữa phòng một lão ni cô đang ngồi nhập định.

Nàng khẽ gọi:

-Sư phụ! Ni cô chậm rãi đứng dậy, cất tiếng hỏi:

đồ nhi! Bây giờ đã canh mấy rồi con nhỉ ?

mộ Dung Hồng cung kính thưa:

-Sư phụ! Đã quá canh tư rồi. Hiện tình chàng ra sao ?

thì ra lão ni cô là Lãnh Tâm Thần Ni, chăm chú nhìn Mộ Dung Hồng, rồi như không nghe thấy câu hỏi của nàng, cất tiếng dục:

đồ nhi! Chúng mình lên đường đi thôi.

Mộ Dung Hồng rảo mắt nhìn quanh, sắc mặt nàng vụt biến đổi, cã kinh nàng ấp úng hỏi:

-Sư phụ! Chàng đâu rồi ?

lãnh Tâm Thần Ni thở dài:

-Sư phụ không phương cứu chữa rồi, sợ e tánh mạng gã dữ nhiều lành ít.

Mộ Dung Hồng đau đớn gần muốn khóc. Nàng quá lo lắnh, đứng ngẩn người ra.

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ nheo đôi mày bạc:

đã không thể cứu chữa được, chi bằng đừng gặp mặt còn hơn. Cuộc đời đồ đệ còn dài, hà tất chỉ vì một chàng trai mới gặp gở, thương tâm đến nổi… thôi! Chúng mình sủa soạn lên đường.

Mộ Dung Hồng cúi gằm mặt xuống, nàng lê bước nặng nề, lẻo dẻo theo sau Lãnh Tâm Thần Ni, bước mãi chưa ra khỏi cửa miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni đúng ngoài sơn Môn đợi mãi mới thấy nàng bước ra. Dường như bị cảnh si tình của nàng làm cảm động, cất tiếng thở dài:

đồ nhi! Chớ nên quá bi thương. Cậu bé ấy thiên đỉnh no đủ, cằm rộng lại tròn, không phải là yểu tướng, rất có thể cứu chửa được. Nhưng khả năng hai thầy trò chúng mình không làm nổi.

Sư phụ đã đem gã đặt nằm ở giữa đại điện, nếu số mạng gã chưa đến ngày tận, tự nhiên sẻ có cao nhân đến cứu.

Mộ Dung Hồng đôi mắt đầy lệ:

-Sư phụ! Hãy cho phép con đi thăm chàng lần chót.

Chẳng đợi ni cô trả lời, nàng quày quả phóng mình chạy vào miếu.

Lãnh Tâm Thần Ni nhìn theo bóng nàng, thở dài lẩm bẩm:

-Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Nói xong bà cũng lần bước theo vào.

Giữa đại điện, trên cung đài có phủ lớp cỏ khô, Tử Lăng được đặt nằm dài, mắt chàng nhắm nghiền, mặt tái nhợt, hơi thở mỏng manh.

Mộ Dung Hồng đứng dựa bên, ngẩn người ra nhìn đau đớn, nửa mắt tuôn như mưa.

Lãnh Tâm Thần Ni bước đến bên vổ vai nàng:

đồ nhi! Tử sanh hửu mạng. Chúng mình không cứu chữa nổi, chắc sẽ có tay cao nhân khác đến

cứu. Thôi! Chúng mình nên đi là hơn.

Mộ Dung Hồng vụt quỳ xuống:

-Sư phụ! Xin thứ tội nghịch đồ! Đệ tử yêu cầu sư phụ cho phép đệ tử lưu lại đây hầu hạ chàng.

đồ nhi! Con đừng vì chỉ một lúc tình cảm mà đi hại cả cuộc đời.

-Thưa sư phụ ý con đã quyết định, con không thể để chàng nằm hấp hốái nơi đây mà không người săn sóc.

Lãnh Tâm Thần Ni trầm ngâm giây lâu, đoạn thở dài:

-Bần ni vì lời di chúc của song thân nhà ngươi, nên có nhiệm vụ săn sóc cho tương lai và hành động của ngươi. Bây giờ ta hỏi thật! Ngươi thật tâm yêu gã trai trẻ ấy chứ ?

Mộ Dung Hồng đỏ ửng mặt gật đầu.

Ni cô khẻ lắc đầu tiếp:

-Sư phụ có học qua tướng số nên biết chàng trai này có số đào hoa, suốt đời sẻ gây sóng gió cho biết bao con tim thiếu nữ. Đồ đệ đối với gã si tình như thế, chắc chắn rồi sẻ tự chuốc lấy khổ não vào thân.

Mộ Dung Hồng cúi đầu ấp úng:

-Sư phụ! Đồ đệ chẳng còng biện pháp nào hơn.

Lãnh Tâm Thần Ni nét mặt thầm lặng như nước trong giếng cổ:

-Cỏi trần mênh mông! Nào có ai thoát khỏi chử tình. Sư phụ tuy đã bước chân vào cỏi thiền mấy chục năm nay nhưng sự khổ đau vẩn còn vương vấn.

Nói đến đây tự biết mình lỡ lời, ni cô liền chuyển sang câu chuyện khác:

-Gã thanh niên này không phải yểu tướng, ta xem không đến đổi nào.

Vừa nghe lời nói, Mộ Dung Hồng như bắt được bảo vật:

-Như lời sư phụ nói thì chàng có thể cứu sống được ?

lãnh Tâm Thần Ni khẻ gật đầu:

-Cứu sống thì có thể được, nhưng không phải là một việc dể. Nếu muốn cứu gã thì một đời hạnh

phúc của đồ đệ phải hoàn toàn dín chặt vào đời sống của chàng trai trẻ này.

Hãy nghe lời sư phụ khuyên bảo, nên can đãm dứt khoát bỏ đi là hay hơn hết.

Mộ Dung Hồng cương quyết:

-Không cứu chàng, đồ đệ sẽ ân hận suốt đời.

Đù cho có hy sinh con cũng không sờn lòng chứ ?

Đệ tử dù có tan thây nát thịt cũng cam đành.

-Thôi được! Aâu cũng là số mạng. Bần ni sẽ ra tay tế độ, sau này cuộc đời dù biến đổi, con cũng khỏi trách phiền sư phụ khỏi phiền lòng.

Nói đoạn, ni cô rảo mắt một lượt rồi ra lệnh:

-Hãy mau nổi lửa lên! Mộ Dung Hồng vâng dạ một tiếng rồi nhanh nhẩu lượm một bó củi tòng, khẻ đá nổi lửa phút chốc lửa cháy lên đỏ rực.

Lãnh Tâm Thần Ni từ trong lòng rút ra một túi lụa nhỏ trao cho Mộ Dung Hồng rồi bảo:

-Trong túi có hai cây kim bạc con hãy rút ra để vào lửa đỏ. Trên bàn thờ thần có chiếc lư trầm, con lấy xuống chùi sạch để đó cho ta.

Mộ Dung Hồng vâng dạ làm y theo lời.

Ni cô tiếp:

-Sư phụ truyền dạy võ công, những mạch huyết khắp châu thân con hãy còn nhớ chứ ?

-Sư phụ dạy dổ mười mấy năm trời nên môn học nhập môn đồ đệ vẩn còn ghi nhớ.

Ni cô trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

-Chất độc đã ngấm sâu vào tạng phủ của hắn rồi. Đơn dựa vào dược lực, không thể tống đẩy ra được, phải dùng đến phương pháp hỏa diêm châm chính, tức là dùng kim bạc nướng lửa, khai thông tất cả châu thân mạch huyệt, mới mong cứu chửa khỏi được.

Nhưng điểm đặc biệt là sư phụ không thể động thủ.

-Sư phụ đã đổi ý ?

-Không! Sư phụ sẽ chỉ điểm cho con thay ta làm việc ấy.

Nón xong, ni cô bước đến nghạch cửa đại điện, ngồi xoay lưng lại đoạn ra chỉ thị:

-Nghe kỹ lời sư phụ dặn, đem hai cây kim bạc nướng trên lửa cho đỏ, khi có lệnh con phải đâm vào mạch huyệt của hắn.

Chương 21: Ruột Đau Từng Đoạn

Ni cô dõng dạc truyền lệnh:

- Hãy cởi tất cả y phục của hắn ra.

Mộ Dung Hồng đỏ mặt do dư...

Lãnh Tâm Thần Ni giục:

- Nếu không qua thể thức ấy, sư phụ sớm đã ra tay cứu chữa cho hắn rồi... ! Thử hỏi khắp châu thân hơn ba trăm điểm huyệt đạo, nếu không loại bỏ y phục làm sao châm đúng nhịp mạch?

Ni cô trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- Sư phụ vừa bảo, cứu chữa cho hắn không phải là việc dễ dàng, nếu con không quyết tâm thì chúng mình sơm bỏ đi là hơn !

Nói xong, ni cô dũ tay áo định đứng dậy...

Mộ Dung Hồng cả kinh cuống cuồng kêu to:

- Sư Phụ ! Sư Phụ ! Con xin tuân lệnh.

Giây phút hổ thẹn trôi qua, nàng tự cảm thấy có bổn phận thiêng liêng phải cứu sống Tử Lăng , cho dù với hình thức nào.

Lệnh của Lãnh Tâm Thần Ni lại vang vang:

- Hãy sữa hắn nằm thẳng... ! Lấy kim từ lửa ra... Khởi sự đâm vào Huyền trung huyệt, đâm vào độ ba phân, thấy có máu mới thôi !

Nhìn cây kim nướng đỏ rực, Mộ Dung Hồng bất giác rùng mình, tay run run nàng y theo lời Sư Phụ dặn.

Nàng có vẻ xúc động:

- Sư Phụ ! MÁu đã chảy ! Nhưng toàn một màu đen thẩm.

Tiếng ni cô dõng dạc:

- Con cứ tiếp tục để kim vào lửa nướng đỏ rồi đâm vào Kiến Lý Huyệt... Đến lúc có máu chảy lại rút ra và cho vào lửa nóng lại.

Dưới sự hướng đẫn của Lãnh Tâm Thần Ni, Mộ Dung Hồng liên liên tiếp đâm vào huyệt mạch của Tử Lăng ba trăm sáu mươi sáu điểm trước sau phí mất hai canh trọn.

BẤy giờ trời đã sáng hẳn, một tia sáng mặt trời từ cửa sổ rọi vào đem lại sự phấn khởi cho Mộ Dung Hồng sau một đêm mệt nhọc. Thần sắc Tử Lăng dần dần tươi hẳn lên, hơi thở cũng từ từ mạnh hơn.

Mộ Dung Hồng mừng mừng rở đến muốn khóc, nàng xúx động kêu lên :

- Sư Phụ... chàng đã khoẻ nhiều rồi !

Lãnh Tâm Thần Ni truyền lệnh:

- Đồ nhi ! Con hãy mặc y phục vào cho hắn !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn y theo lời dặn.

Thong thả đứng dậy, ni cô bước đến bên Tử Lăng ngắm nhìn thần sắc chàng rồi thốt:

- Cậu trai trẻ này có một sức khoẻ Thiên phú. Sư Phụ cho hắn uống vào một hoàn thuốc giải độc, thì không còn lo ngại gì nữa ! Nhưng cần phải có huyết người để dẫn thuốc.

Mộ Dung Hồng vội vàng thốt:

- Sư Phụ ! Máu của con có dùng được không ?

- Đương nhiên rất tốt !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn với lấy chiếc lư trầm chùi xong lúc nảy, rút đoản dao bên mình ra, đưa tay vạch nhẹ một lằn, máu tươi theo vết thương chảy chảy vọt xuống phút chốc đã ngập nửa lư...

Ni cô đưa tay ra dấu bảo thôi...

Từ trong tay áo bà ta rút ra một chiếc lọ con bằng ngọc, trút ra ba hoàn thuốc màu vàng...

Tử Lăng còn trong tình trạng hôn mê, hai hàm răng cắn chặt, lào ni cô khẻ đưa tay phất nhẹ vào hầu huyệt của chàng, mồm chàng vụt há rộng ra... Bà nhanh nhẹn cho thuốc vào mồm chàng, kế tiếp đem 1/2 lư trầm máu tươi đổ vào từ từ...

Đoạn bà dùng tay chà sát ngực và lưng chàng.

Hơi thở Tử Lăng dần dần mạnh hơn lên... toàn thân chàng nóng rang, mồ hôi toát ra ướt áo.

Từ áng đến ngọ ni cô và Mộ Dung Hồng không ngừng chà sát thân thể nắn bóp tay chân... Rốt cuộc chàng khẽ cử động tứ chi, rồi từ từ nhỏm ngồi dậy.

Như vừa tỉnh giấc chiêm bao, chàng giương đôi mắt ngơ ngác nhìn xung quanh một lượt, vụt nom thấy ni cô và Mộ Dung Hồng đang ngồi kế bên chàng đưa tay vỗ trán, đoạn buộc miệng kêu lên:

- Cô nương...

Chàng bẻn lẻn tiếp:

- Hơn tháng trước việc xảy ra ngoài ý muốn của tôi, xin cô nương thứ lỗi !

Mộ Dung Hồng lạnh nhạt thốt:

- Lúc đó nguyên do tại tôi nổi giận bỏ đi, trách Lăng huynh sao được.

Văn Tử Lăng vội nói:

- Tại sao tôi lại được nằm nơi đại điện này, còn Giang cô nương cùng đi với tôi sao không thấy?

Mộ Dung Hồng nheo mày gắt:

- Lăng huynh định hỏi Giang cô nương, nhưng cả hai đều họ Giang thế hỏi người nào mới được ?

Cả hai người tôi đều muốn biết !

Mộ Dung Hồng cười lạt:

- Lăng huynh đối với hai vị cô nương ấy có sự liên hệ gì mà quan tâm như thế ?

Văn Tử Lăng đỏ mặt nín lặng.

Mộ Dung Hồng thở dài tiếp:

- Tôi không thể cho Lăng huynh biết nhiều hơn, chỉ có thể biết rằng: hai vị ấy đà an toàn rời khỏi chồ này.

Tử Lăng vẫn còn thắc mắc:

- Chính cô nương đã cứu nàng thoát hiểm ?

Mộ Dung Hồng hỏi vặn:

- Lăng huynh đà gặp và quen biết Giang cô nương nơi bờ Thanh Hải, tôi đã bảo nàng đã bình an thoát nạn, hà tất phải hỏi chi cặn kẽ, để mà làm gì ?

Đến gia đoạn này Tử Lăng không thể duy trì tình trạng ấp úng mài được. Chàng thừa biết Mộ Dung Hồng đối với chàng tình cảm vẫn nồng nàn như độ nào.

Lời trao đổi bao hàm những ý nghĩ ghen tương tế nhị làm lòng chàng xao xuyến ! Không yêu thương hà tất phải quan tâm làm gì !

Việc hức hẹn cùng Giang NAm Hạt trước khi nhắm mắt lìa đời, chàng không sao quên được.

Đứng trước ve

` đẹp yêu kiều 1/2 giận 1/2 thương của Mộ Dung Hồng, chàng muốn quên đi tất cả.

Thình lình một ý định cương quyết từ tiềm thức chàng nổi dậy chàng phải nói sự thật, để khỏi di hận về về sau.

Ấp úng giây lâu, chàng mới nói ra thành tiếng:

- Thật không giấu gì cô nương. Tôi đã cùng nàng đính hôn rồi.

- À! ra thế.

Như bị tạt một gáo nước lạnh, Mộ Dung Hồng suýt chút 1/2 ngất xỉu té nhào, trước mắt nàng ccảnh vật quay cuồng đảo lộn, rồi không chịu đựngnỗi nàng ôm mặt khóc nức nở.

Tử Lăng cả kinh kêu lên:

- Cô nương ! Tại sao thế ?

Bỗng nhiên có tiếng niệm Phật sau lưng, chàng giật mình quay đầu lại thấy lão ni cô bước đến, chàng vội cung tay váy chào:

- Kính chào lão sư thái !

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên thốt:

- Thí chủ trúng độc cực nặng, sanh mạng sắp lâm nguy, có biết chăng ai đà cứu thoát khỏi cảnh hiểm nghèo này không ?

Vụt nhớ sực tình trang trúng độc của mình, Tử Lăng tự cảm thấy mình đi quá trớn, quên cả bổn

phận, nên tỏ vẻ ăn năn !

Lào sư thái hãy thứ lỗi cho kẻ hậu sinh này. Chính lào sư thái đã giải cứu cho tôi chứ gì?

Lào ni cô định đáp nhưng Mộ Dung Hồng vội vả cướp lời:

- Không .. không phphải đâu ! Chúng tôi hai thầy trò ngẩu nhiên đi qua đây, lúc ấy độc thương của Lăng huynh đã gần khỏi rồi.

- Thế ra ai đã cứu tôi thoát nạn ?

Lãnh Tâm Thần Ni biến sắc gằng giọng hắng một tiếng:

- Đồ nhi con !

Mộ Dung Hồng dường như không nghe thấy!

- Việc ấy khó đoán quá, rất có thể vị cao nhân nào đó, đi ngang qua đây thấy tình cảnh chàng thảm thương nên ra tay tế độ, thi ân chẳng cầu báo, làm xong bổn phận, họ âm thầm từ giả bỏ đi.

Cùng có thê/ là do công lực của chàng đạt đến mức cao siêu, nên có đủ khả năng tống đẩy độc tố ra khỏi cơ thể.

Thấy thần sắc của hai thầy trò nàng vụt thay đổi, thêm vào đấy chàng cảm thấy y phục sốc sếch nút áo gài không kín, càng làm chàng hồ nghi không giải thích nỗi.

Mộ Dung Hồng giả vờ ho nhẹ, xoay mặt sang chổ khác thực ra chỉ để lau khô hai hàng lụy nóng.

Cử chỉ ấy giấu không qua mắt tinh đời của lão ni cô, bà ta đau đớn nhìn nàng ứa lệ !

Nàng khẽ gượng cười hỏi:

- Hiện tai Văn công tử đã thấy khoẻ hẳn rồi chứ ?

Văn Tử Lăng bẻn lèn đáp:

- Nhờ ân đức của nhị vị, tại hạ đã hoàn toàn bình phục rồi !

Mộ Dung Hồng cất tiếng thở dài, xoay qua phía Ni cô:

- Nhiệm vụ chúng mình đã xong ! Sư Phụ ! Trời đã xế bóng, chúng mình nên lên đường cho sớm.

Lãnh Tâm Thần Ni đôi mày khóa chặt:

- Đồ nhi ! Con không nên có hành động quá nông cạn, thiếu suy nghĩ.

Mộ Dung Hồng nghiêm mặt:

- Nếu trù trừ, con e chúng mình đến Quế Phủ không kịp để thưởng cúc.

Lãnh Tâm Thần Ni lắc đầu thở dài:

- Thôi cũng được ! Chúng mình khởi hành !

Nói xong bà n(a,ng nề đứng lên cất bước.

Tử Lăng vô cùng bối rối không biết phải làm gì, vối vả chạy theo.

- Cô nương không có gì đáng nói nữa chứ?

Lãnh Tâm Thần Ni xem ra không thể nhẫn nại được nữa, lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Sư đệ của tôi còn nhiều điều muốn nói, hiện tại muốn mở miệng nhưng không ra lời !

Tử Lăng ấp úng thốt:

- Thưa sư thái ! Tại sao thế ?

Mộ Dung Hồng mĩm cười đáp thế:

- THực ra không có gì đặc biệt cho lắm ! Lúc trước tôi định du lịch giang hồ, nhưng không mấy am tường nhân tình thế thái, nên mới cùng Văn công tử có bạn... , bây giờ sư phụ tôi nhận lời dẫn tôi theo cùng, cho nên chẳng cần phiền nhiễu đến Văn công tử nữa... ! Sư phụ ! Chu"ng mình đi thôi.

Mặc dù cố gượng gạo, nhưng làm sao che dấu nét đau thương cày sâu rên gương mặt ngây thơ kiều diễm của nàng.

Văn Tử Lăng suy nghĩ giây phút đoạn nói:

- Tôi cũng định lên đường , vậy xin phép lão thái và cô nương cho phép tôi theo đưa một đoạn đường.

Mộ Dung Hồng vội xua tay:

- Không... không dám làm phiền đến Văn công tử... ! Sư phụ ! Thôi chúng mình chậm lại khoan đi, vì từ đây đến Quế phủ còn cả trăm dặm đường xa, hôm nay sợ e không tới kịp, phiền hà lắm.

Lãnh Tâm Thần Ni gắt:

- Tùy con đấy !

Mộ Dung Hồng đưa mắt nhìn Tử Lăng lãnh đạm thốt:

- Bây giờ Văn công tử có thể lên đường được rồi.

Bị đuổi khéo Văn Tử Lăng tâm nặng như chì, chàng trầm ngâm nói:

- Nơi BẠch Vân Am, may nhờ cô nương cứu mạng, ơn này xin khắc cốt ghi tâm, ngày khác cô có duyên gặp gỡ quyết sẽ báo đáp.

Mộ Dung Hồng mĩm cười chua chát:

- Việc nhỏ ấy không đáng gì đâu, hãy quên nó đi.

Văn Tử Lăng chấp tay vái chào từ biệt, đoạn quay mình bước ra khỏi miếu, phi thân bay vụt đi, phút chốc đã mất dạng.

Thấy Tử Lăng đi xa... , Lãnh Tâm Thần Ni nặng nề thở dài:

- Đồi nhi ! Sao con lại tự làm khổ lấy mình ?

Mộ Dung Hồng buồn bả đáp:

- Mạng số đã định , chàng lỡ đã đính hôn, đồ đệ không làm gì hơn được.

Nét phong trần lại ghi đậm lên gương mặt lão Ni cô :

- Thi ân bất cầu báo. tuy là một hành động cao quí nhứt của người đời, nhưng việc cởi y xiêm kẻ khác phái để trị độc thương, đã biến đổi đời đồ đệ, con không phải là một cô gái ngây thơ trong trắng nữa rồi.

Chương 22: U Minh Giáo Phái

Mộ Dung Hồng buồn bã thốt :

- Việc ấy đồ đệ đã hiểu rõ... chẳng lẽ sư phụ cho rằng đồ đệ còn có thể chọn lựa được người khác để trao thân gởi phận hay sao?

Lãnh Tâm Thần Ni cả kinh hỏi:

- Vậy con có ý định gì ?

Đột nhiên nàng vụt quỳ xuống :

- Sư phụ hãy xuống tóc dùm đệ tủ, từ đây con sẽ nguyện theo hầu sư phụ suốt đời!

Lãnh Tâm Thần Ni niệm phật:

- Chừ tình gây biết bao nhiêu cảnh tang thương đỗ vỡ. Đồ nhi! Tuổi con hãy còn nhỏ, phải biết rằng qui y thì phải sớm khuya câu kinh kệ, đâu phải việc sương sướng cho cam !

Mộ Dung Hồng bình tỉnh đáp:

- Thế sự như phù vân vân, đệ tử hiện tại không còn thích gì nữa, chỉ muốn nương nhờ cửa Phật, để mong được yên tỉnh tấm lòng !

Ni cô gạt ngang:

- Chớ nhiều lời... ! Đồ nhi ! Sư phụ không tán đồng ý định của con, từ đây con sẽ theo sư phụ du lịch một vòng chân trời, để cho con hiểu rõ được nhân tình thế thái, rất có thể vết thương lòng của con nhờ đấy sẽ chóng bình phục... !

Mộ Dung Hồng gật đầu tỏ vẽ đồng ý.

Hai thầy trò kẻ trước người, lặng lẽ bước ra khỏi miếu.

Gió thu hiu hắt thổi, lá vàng lác đác rơi, bóng hai người phút chốc đã biến sau sương chiều dày đặc...

oOo

Lòng đầy nghi vấn Tử Lăng âm thầm mãi lo suy nghĩ, phút chốc đã vượt hơn mười dặm đường, đến một ngã ba chàng dừng bước lại để định phương hướng.

Bỗng nhiên...

Đằng sau có tiếng phụ nữ lanh lãnh gọi to:

- Lăng ca ! Lăng ca !

Tử Lăng quay lại , trông thấy Giang Thu Lăng đang vất vả chạy đến, chàng mừng quá đổi mừng...

Lăng muội ! Tiểu huynh đang vì sự an nguy của tiểu muội mà phân vân lo lắng đây!

Giang Thu Lăng mĩm cười sung sướng:

- Chúng mình chẳng hiện tại là bình an gặp mặt hay sao?

Lúc đuổi theo Mộ Dung Hồng đến tòa cổ miếu nàng núp kín một nơi , cho nên tất cả sự việc xảy ra chẳng những nghe rõ ràng , còn thấy được tường tận!

Lòng chân thành của Tử Lăng, dạ đại độ khoan hồng của Mộ Dung Hồng làm nàng cảm động để rơi không biết bao nhiêu là nước mắt.

Nàng tự cảm ích kỷ quá! Lòng hy sinh của Mộ Dung Hồng sao cao cả quá, nàng là vật cực nhỏ bé

so với đức độ của Mộ Dung Hồng.

Văn Tử Lăng cố đòi hỏi nàng những sự việc xảy ra sau khi chàng hôn mê bất tỉnh!

Nàng cố bịa ra câu chuyện, ăn khớp với câu chuyện Mộ Dung Hồng kể cho chàngnghe lúc lúc nảy...

Đang lúc thập phần nguy hiểm một vị cao nhân chợt bay đến, trong vài chiêu ông ta đánh đuổi bọn Lao Sơn TAm Đạo đem chàng cứu thoát..

Nàng đuổi theo không kịp, đang lạc lõng giữa rừng, duyên may run rủi bỗng gặp được chàng...

Câu chuyện nàng kể , Tử Lăng nghe qua có vẻ gượng gạo, nhưng lại trùng hợp với lời thuật lại của Mộ Dung Hồng chàng không tiếp tục hỏi nữa , ngước mặt nhìn trời:

- Lăng muội... suốt đêm bôn tẩu tiểu huynh cảm thấy mệt mõi vô cùng, bây giờ chúng mình nên tìm chỗ nghĩ ngơi một chút!

Giang Thu Lăng hơi đỏ mặt:

- Chổ này núi rừng hoang vu, chúng mình nên tìm chổ khác tiện hơn!

Tử Lăng gật đầu:

- Thôi được ! Chúng mình nên vượt qua rặng núi nàt rồi hãy tính, Vượt thêm một đoạn đường núi quanh co xa xa , dưới chân đồi, bỗng có một thị trấn nhỏ hiện ra.

Thị trấn chỉ độ hơn trăm gigan nhà. Tử Lăng chọn một khách sạn kiêm tửu điếm, chàng mua chút đỉnh thức ăn, rồi cùng Giang Thu Lăng ngồi dùng cơm tối.

Phòng Tử Lăng mướn chia làm hai gian đối diện nhau, ăn xong hai người ai về phòng nấy an nghĩ...

Trong phòng bày biện đơn sơ, một giường một ghế. Khách sạn thanh tịnh, Tử Lăng tâm đạ như to vò trăm mối, lắng nghe ngoài cửa lá thu sào sạt, tiếng dế nỉ non, tâm tư vơ vẫn mãi, chàng không thể nào ngủ được!

Thình lình trên nóc nhà có tiếng động lạ, chàng cố lắng nghe, rõ ràng có một tay cao thủ đang dùng thuật khinh công di động trên nóc rình mò.

Chàng nhe, nhàng mở cửa sổ, bắn mình bay vọt lên nóc nhà, định thần nhìn kỷ, bốn bề im lặng, trước mặt cách chỗ chàng đứng chừng năm chục trƯợng, một bóng đen đang dùng thuật khinh công bay biến.

Văn Tử Lăng khen thầm:

- Thực là một tay có thân pháp thật nhanh.

Kho7^ng chậm trể, chàng nhắm hướng bóng đen phóng mình đuổi theo.

Nhờ quuyển Mai Châu bửu lục, nên không riêng võ công của chàng tiến triển, mà khinh công công cũng vượt bực bội phần. Trải qua vài dặm đường bóng đen đã bị chàng đuổi kịp. Tử Lăng cố gắng đuổi tới, một mặt kêu to:

- Bằng hữu ! Nếu không dừng lại chớ trách Văn mỗ độc ác nhé!

Bóng đen chạy thêm vài trượng vụt đứng chắn lại.

Tử Lăng giương mắt nhìn kỷ, kẻ lạ tuổi trạc năm mươi, gương mặt hồng hào, đôi mắt sáng quắc, lưng giắc cây phán quan bút.

Chàng trầm giọng hỏi:

- Bằng hữu từ đâu đến ! Dẫn dắt Văn mỗ đến chốn này có gì chỉ giáo?

Người nọ mỉm cười đáp:

- Các hạ tự xưng là Văn mỗ, chắc là đã nổi tiếng giang hồ Văn tiểu hiệp đây chứ gì ?

Thấy kẻ lạ không có ý thù nghịch, Tử Lăng vội đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên đi qua chốn này, nguyên do nào các hạ biết tên họ, vả lại nữa đêm có ý dẫn dắt đến đây, chắc có điều dạy bảo.

Người lạ chấp tay vái chào:

- Thiếu hiệp một mình đại náo Tử LăngT, vừa rồi dọ thám Hiệp Lê sơn, tiếng tâm vang dậy khắp chốn giang hồ, lão phu nghe danh nhưng chưa có dịp gặp mặt đấy thôi!

Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, chuyện chàng làm hỉ vỏn vẹn có vài người hay biết, thế sao gã này hiểu rõ một cách tường tận.

Chàng nhìn kỷ nét mặt người nọ rất phức tạp, khó đoán ra ẩn ý của hắn, điểm rất đặc biê,t là lào ta thắt nơi lưng một sợi giây màu tím trông rất chói mắt, chàng liền hỏi:

- Xin cho tôi được hỏi chẳng hay phương danh lão hiệp đây là chi ?

- Lão phu tên Đông Phương Vọng!

Lão hiệp dần dắt tại hạ đến đây chắc có điều dạy bảo?

- Thực ra không dám làm phiền Văn thiếu hiệp, chẳng qua vâng lệnh thượng cấp, muốn gặp mặt thiếu hiệp, nguyên vì khách sạn người đông nên không tiện gõ cửa.

- Thế ra chủ nhân của ông đây là một bậc cao thủ lừng danh ở chốn giang hồ!

Đông Phương Vọng cười ha hả:

- Nói đến tên tuổi thực ra ít ai biết đến, nhưng luận về võ công, có thể liệt vào hạng nhất lưu cao thủ.

- chuyện cũng khá ly kỳ thật !

Đông Phương Vọng tiếp:

- Từ đây trở đi chủ nhân cùng chúng tôi vâng lệnh không giữ bí mật nữa, sẽ công khai hoạt động nơi chốn võ lâm giang hồ !

Văn Tử Lăng càng ngạc nhiên:

- Chủ nhân của ông còn có cả cấp trên nữa à ?

- Vâng chủ nhân của tôi chỉ là chi trưởng của một phân chi U Minh Giáo, tên Đàn Vũ Vi Văn. Từ trước đến giỜ thật ra ít người nghe đến tên bổn giáo, tôi tin rằng không bao lâu nữa bổn giáo sè hùng bá võ lâm.

Văn Tử Lăng cười lạt:

- vậy chẳng hay quí giáo chủ tên họ là gì?Đông Phương Vọng gượng cười đáp:

- Nói ra thật hổ thẹn , lão phu tuy đã nhập giáo mấy năm , nhưng chưa từng thấy qua mặt mũi của giáo chủ bao giờ.

- Như thế quí chủ nhân cho vời tôi đến có chuyện gì ?

- Lão phu chỉ biết vâng lệnh mà hành sự thôi... ! Ông ấy bảo rằng : chắc chắn thiếu hiệp sẽ đến, vì danh tiếng của U Minh Giáo sẽ gợi lòng hiếu kỳ của thiếu hiệp.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu rồi hỏi:

- Từ đây đến nơi cư trú của quí vị có xa không ?

Chỉ cách độ mười dặm đường thôi.

Tử Lăng thầm nghĩ:

- Hiện tại vừa qua canh 2, chàng đến nơi ấy thời gian đi lại tối đa chỉ phí độ một canh, rất có thể trở về lữ quán trước khi trời sáng. Khỏi phải kinh đông đến Giang Thu Lăng.

Đông Phương Vọng giục:

- Chủ nhân tôi có căn dặn, nếu thiếu hiệp từ chối không đi , tôi cũng đừng nài ép làm gì.

Tử Lăng mỉm cười bảo:

- Phiền lão tiền bối hãy đi trước dẫn đường.

Đông Phương Vọng gật gù:

- Thực không hổ lời đồn, Văn thiếu hiệp quả nhiên can đảm hào hiệp.

Nói đoạn hắn nhanh nhẹn quay mình đi trước , Tử Lăng cũng vội vả theo sau.

Mười mấy dặm đường đối với khing công tuyệt đỉnh của hai người chỉ trong phút chốc đã đến nơi.

Đông Phương Vọng dừng chân đưa tay chỉ một trang viện, kiến trúc cực kì nguy nga tráng lệ nằm ẩn sau một cụm rừng, bỗng bảo:

- Xem kia ! Chúng mình đến rồi.

Hai người nhanh nhẹn bước đến trước cổng.

Đông Phương Vọng đưa tay gõ vào cánh cửa cổng bằng gỗ lim bóng láng.

Cửa cổng vụt mở rộng, hai đại hán mang đao đứng hai bên nghiêm chỉnh thi lễ.

Đông Phương Vọng ung dung dẫn Tử Lăng vào ngõ.

Đèn đuốc vụt sáng rực lên, Tử Lăng giật mình liếc nhìn hai bên, nào chậu kiển bồn hoa, nào hồ sen núi giả, cảnh vật cực kỳ sa hoa vương giả, chàng bất giác kinh ngạc vô cùng, đà lỡ vào đây không còn thối lui được nữa, chàng chỉ im lặng đdề cao cảnh giác.

Đông Phương Vọng dần Tử Lăng xuyên qua huê viên bước vào đại sãnh đường.

Khi hai người vừa bước chân vào, đèn nến lại sáng rực lên. Điều làm chàng kinh dị, từ ngoài cỗng bước vào, ngoại trừ hai đại hán giữ cửa, tuyệt nhiên không thấy một bóng người...

Cảng bày biện nơi đại sành cực kỳ hào hoa tráng lệ, không khác gì nơi cung điện của bậc vương hầu...

Đông Phương Vọng kéo Cẩm đôn mời Tử Lăng an tọa. Bức màn thêu vụt hé mở, hai ả tỳ nữ y xiêm lộng lẫy bưng trà bước vào, mỗi người bưng một khhy trà, hương trà xông lên thơm ngát.

Tất cả điều kỳ lạ đượm vẻ huyền ảo. Tử Lăng chú ý đến hai gã đại hán và tỳ nữ, mồi người đều thắt nơi eo một giây thắt lưng màu tím chói lọi.

Chàng còn đang hoang mang, chợt nghe Đông Phương Vọng đưa tay mời:

- Đây là chính hiệu trà Tây hồ long tĩnh, mời Văn thei^'u hiệp dùng thử !

Văn Tử Lăng tỏ vẻ sốt ruột:

- Tôi không thể ở lâu được, quí chủ nhân nếu có thành ý mời tôi, xin hãy ra gặp mặt, bằng không

cho hẹn lại ngày khác.

Nói xong chàng liền đứng dậy định từ giã rút lui.

Đông Phương Vọng cườiâm hiểm:

- Văn thiếu hiệp có lòng từ xa đến đây xin hãy nán lại giây lát, chủ nhân tôi ra hầu chuyện.

Vừa nói lão vừa vỗ tay ba tiếng.

Bỗng nhiên...

Tiếngdu dương trầm bỗng từ trong vọng lại, kế tiếp mười hai thiếu nữ mỹ miều, mình vận xiêm y nữa kín nữa hở, giở rèm nhung yểu điệu bước ra.

Nghiêm nét mặt, Tử Lăng trầm giọng hỏi:

- Thưa tiền bối, như thế là nghĩa gì ?

Lão già điềm nhiên cười bảo:

- Chủ nhân tôi căn dặn không được làm mất thì giờ quí khách, cho nên trong khi người chưa đến, mời Văn thiếu hiệp thưởng thức một chầu Nghệ thường vũ, chẳng nhẻ thiếu hiệp nỡ nào từ chôi.

- Nhưng quí chủ nhân bao giờ mới đến ?

- Trong chốc lát người sẽ đến.

Văn Tử Lăng "hừ" nhẹ một tiếng, đành phải ngồi xuống rán đợi.

Mười hai vị bán lõa thể mỹ nữ đdứng giàn ra thi lễ, đoạn tản mác ra, chập chờn như bướm lượn vườn hoa, phiêu phiêu như mây vờn đỉnh núi, theo tiếng nhạc nhặc khoan, họ tấn vũ khúc nghệ thường.

Lúc đầu Văn Tử Lăng khinh thường không để ý tới, nhưng dần dần chàng thấy thần chí phiêu diêu, như lạc vào tiên cảnh...

Nghệ thuật khiêu vũ của mười hai thiếu nữ thật là tuyệt diệu, những đường cong tuyệt mỹ nõn nà sau những làn lụa mòng phất phơ, thật vô cùng hấp dẫn , gây cho lòng người một cảm giác lâng lâng.

Từ bên trong tiếng nhạc vọng ra êm như mơ... quyến rủ lòng say sưa để quên đi tất cả.

Văn Tử Lăng từ từ cảm thấy không thể khống chế lòng mình được nữa, chàng ngây ngất gật gù theo nhịp điệu khúc nhạc.

Thấy thầnsắc của Tử Lăng, Đông Phương Vọng âm hiểm mỉm cười.

Thình lình chén trà rơi xuống gạch đánh "soãng" vỡ tan tành.

Tử Lăng như người tĩnh cơn mê, nhớ sực lại địa vị của mình, chàng đứng dậy.

Đông Phương Vọng biến sắc, toan đứng dậy ngăn cản, mười hai vũ nữ lập tức ngưng hẳn lại.

Chợt một giọng nặng nề từ trong vọng ra:

_ Chủ nhân đã đến...

Chương 23: Nguy Cơ Trùng Trùng

Đông Phương Vọng trầm ngâm quát:

- Các vũ nữ hãy rút lui.

Mười hai mỹ nữ nhanh nhẹn nhẹn vạch mành đi vào.

Có tiếng chân người truyền đến. Tử Lăng xoay người nhìn lại, từ bên rèm cánh hữu một lão già mình mặc áo gấm xanh, nơi cầm một chòm râu để phơ phất, trông có vẻ đạo mạo, từ trong khoan thai bước ra theo sau có bốn vị đại hán mình mang đại đao, đầy vẻ uy phong lẫm liệt.

Đông Phương Vọng cung kính váy chào:

- Kẻ thuộc hạ xin ra mắt.

Lão chủ nhân hướng về phía Tử Lăng thốt:

- Vì quá bận việc , để Văn thiếu hiệp đợi lâu xin thứ lỗi cho vậy.

Nhìn kỷ gương mặt lão chủ nhân trong có vẻ âm hiểm, Tử Lăng có vẻ ân hận theo lão Đông Phương Vọng đến đây, chàng trầm giọng hỏi:

- Dan Vu đàn chủ, có lời mời tại hạ chẳng hay có gì chỉ giáo.

Đan Vũ Văn nghiêm giọng đáp:

- Bổn giáo tuy khai môn đã lâu, nhưng chỉ bế môn tự luyện võ, không can tiệp việc đời. Gần đây được lịnh của giáo chủ định chiêu mộ anh hào, quét trừ bọn tà gian, để đem lại sự hạnh phúc cho trăm họ.

Nghe những lời hóng hách của lão già Tử Lăng cười thầm nính lặng.

Đan Vũ Văn tạm ngưng giây lâu rồi tiếp:

- Văn thiếu hiệp khí phách hiên ngang, đúng là đối tượng mà bổn giáo rất hoan nghênh, nếu bằng lòng gia nhập bổn giáo, sau này thời cuộc bình định xong, sẽ không mất một địc vị cao sang quyền quí.

Tử Lăng đã biết mình lỡ bước đến, nếu phản đối sẽ khó thoát khõi độc thủ của chúng, bèn tìm lời thối thoát:

- Tại hạ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, võ công lại mức bình thường, dù rằng gia nhập quí giáo phái, phỏng cũng không đảm đương được nhiệm vụ gì...

Đan Vũ Văn nghiêm sắc mặt:

- Văn tiểu hiệp chớ nên quá khiêm nhượng, sau này đường tiến còn dài, có lẽ sẽ hơn lão phu một bực !

Tỏ vẻ như ưng thuận, Tử Lăng nói:

- Nơi tửu quán tai hạ còn một bạn hữu chí thân. Có để tôi về đấy rủ hắn đến đây cùng tham gia quí giáo phái.

Đan Vũ Văn thản nhiên mỉm cười:

- Văn thiếu hiệp không phải tự thân hành chi nhọc, chỉ cần viết, lão phu sẽ phái người đi mời quí hữu đến đâ.

Văn L hơi biến sắc:

- Tôi vẫn chưa chính thức tham gia quí giáo phái, quí vị hà tất lại hạn chế hành động của tôi là ý nghĩa gì.

Đan Vũ Văn gằn giọng:

- Lão phu dứt khoát hỏi tiểu hiệp một câu, vậy thiếu hiệp có thành ý gia nhập bổn phái hay không ?

Tử Lăng giở giọng cương quuyết:

- Trước khi gia nhập quí phái phải cho tại hạ có thời gian suy nghĩ mới được.

Đan Vũ Văn đưa mắt về phía Đông Phương Vọng:

- Đông phương đạo hữu hãy đưa thiếu hiệp vào khách xá suy nghĩ, sáng mai sẽ ra mắt ta.

Lão già cung kính chấp tay thi lễ:

- Thuộc hạ xin tuân mạng...

Đoạn hướng về phía Tử Lăng lạnh nhạt thốt:

- Nếu muốn suy nghĩ thiếu hiệp hãy tạm về khách xá nghĩ ngơi, ngày mai chủ nhân tôi ề đến viếng.

Không đợi Văn Tử Lăng trả lời, Đan Vũ Văn quay mình đi vào, bốn ị đại hán hộ tống theo sau, trong khoảnh khắc đại sảnh đường chỉ còn có hai người...

Đông Phương Vọng hướng về phía Tử Lăng âm hiểm cười:

- B^y giờ lão u đi trước dẫn đường Văn thiếu hiệp!

- Hiện tại đi đâu mới được chứ ?

Bộ Văn thiếu hiệp không nghe lời nói của chủ nhân tôi à ?

Tử Lăng cố ý làm ra vẻ thản nhiên:

- Tại hạ thật tình muốn gia nhập vào U Minh Giáo , nhưng một bạn đồng hành còn đang ở khách sạn, tôi nhất định phải về đấy mới được, ngày mai chúng tôi sẽ đến !

Đông Phương Vọng xua tay lắc đầu:

- Không ! không được đâu ! Tiểu hiệp hãy thứ lỗi ! Việc này lão phu không dám tự chủ !

Không còn lý lẽ nào để giải thích nữa, thừa lúc lão già bất ý, Tử Lăng nhanh như chớp, thình lình nhảy đến khóa chặt mạch huyệt tay lão già và nói:

- Trong này có cơ an mai phục hay không ?

Bị đòn tấn công bất ngờ, lão già tê dại nữa thân mình, không còn sức chống cự nữa , lắc đầu nín lặng!

Tử Lăng lạnh nhạt khẻ bảo:

- Nếu muốn sống thì hãy trả lời câu hỏi của ta mau !

Đông Phương Vọng thở dài :

- Địc điểm này mới kiến thiết xong làm gì có cơ quan mai phục.

- Bất luận có mai phục hay không , phiền lão đưa ta ra khỏi trang trại này.

Lão già thở dài:

- Lão phu chẳng may thất thủ, chỉ còn có đường thác mà thôi, vì U Minh Giáo luật lệ tuyệt đối

nghiêm khắc.

Thấy không ai, Tử Lăng nói nhỏ:

- Nếu sợ bị khiển trách, sao lão không thừa cơ hội này thoát ly U Minh Giáo?

Thoát ly ! Hừ ! Ngươi cho rằng việc ấy bộ dễ lắm hay sao?

Thình lình lão già đưa ay tả lên, cắn răng tự nhắm điểm thiên linh của mình đập mạnh..

Một tiếng bốp khô khan, đầu của lão vở ra, óc vọt tứ tung.

Tử Lăng cả kinh, chàng định nhún mình bay vọt ra ngoài, nào ngờ một bóng đen bay vụt đến chắn ngang, định thần nhìn kỷ, chính là Đan Vũ Văn.

Lão ta nhìn chàng quát to:

- Văn Tử Lăng ! Ngươi thật to gan lớn mật !

Bỗng nhiên thoạt nom thấy lão già, chàng chợt cảm thấy sợ hãi rùng mình.

Một sự khiếp sợ không biết từ đâu đến xâm chiếm tất cả lương tri của chàng.

Tiếng của Đan Vũ Văn hét vang bên tai chàng:

- Nhãi con ! Chẳng lẽ mi chẳng sợ chết hay sao?

Một sự kinh sợ khó mô tả, làm chàng run lên cầm cặp, nhưng tâm linh chàng chưa đến nỗi mờ ám, cắn chặt răng, nhìn thẳng vào lão già, chàng lặng thinh không cử động...

Bỗng nhiên có hai kẻ tả hữu , lưng thắt đai tím, từ hai bên chạy kề tai lão già bảo nhỏ:

- Nhãi con này linh trí chưa mất, chắc có lẽ hồi nảy chúng mình đã dùng Chu thần tán hơi ít một chút.

Đan Vũ Văn lắc đầu:

- Không phải Chu thần tán, mà nguyên do là tại thiên bẩm của hắn đầy đủ, hơn hắn người thường... nhưng dù sao hắn chịu đựng không dược lâu đâu.

Lão quát to:

- Nhãi con ! Sao chưa chịu quỳ xuống xin thứ tội!

Tử Lăng vẫn đứng trơ trơ như tượng gỗ !

Hai người nọ liền đề nghị :

- Nhãi con này tính tình cứng còi, Chu thần Tán đối với hắn không có tác dụng, bổn giáo không thể thụ dụng những kẻ như thế, chi bằng trừ đi cho xong !

Đan Vũ Văn đưa mắt đồng ý...

Một người trong bọn liền nhanh nhẩu rút kiếm ra, nhắm lồng ngực Tử Lăng đâm mạnh..

"Soãng"

Thanh kiếm của gã thình lình bị đánh bạt ra rơi xuống.

Biết có biến , Đan Vũ Văn vụt cất tiếng hú to... âm thanh rú nghe rờn rợn như ma gào quỷ réo.

Quả nhiên tiếng hú vừa dứt, tòa đại sảnh đèn nến vụt sáng rực hơn lên, bọn người rất đông toàn thắt giây lưng tím, ồ ạt xông vào như nước lũ.

Tiếng hú ghê rợn ấy kéo Tử Lăng từ tình trạng ôn mê trở về thực tại, chàng lập tức vung chưởng nhắm kẻ đâm chàng quất mạnh.

Người nọ bất thần bị chưởng phong quét ét phải thân hình hắn bị nhấc bỗng tung ra hơn trượng, máu miệng trào ra nằm kiệt không dậy nỗi.

Chàng sẵn cơn nộ khí, nhắm lão Đan Vũ Văn đánh tiếp. Lão già nhanh nhẹn nhảy tránh, đoạn vẩy tay ra hiệu cho nhóm thủ hạ vây phủ Tử Lăng.

Chàng nỗi xung nhắm lão chủ nhân vung chưởng đánh tiếp.

Biết khí thế chưởng phong của đối phương lợi hại, lão già chỉ nhảy tạt né đòn, đồng thời trầm giọng quát to:

- Chúng mình gặp phải cường địch ! Hãy mau lập U minh trận !

Một tiếng dạ vang như sấm trong khoảnh khắc, đao kiếm sáng ngời, toán người chia ra thành đội ngũ sắp thành trận thế.

Bỗng nhiên...

Một tiếng như chuông ngân từ phía sau vang vọng lại:

- Văn Tử Lăng ! Hãy nhanh theo lão phu rời khỏi nơi đây...

Tử Lăng giật mình quay lại, một cụ già cao lớn đang đứng ở góc sảnh đường đưa tay vẫy chàng.

Chương 24: Lời Hẹn Tử Thần

Văn Tử Lăng bất giác mừng rỡ vô cùng, thì ra người gọi chàng chính là Thần mật Khách Đặng Công Huyền.

Chàng định phi thân nhảy vọt về phía cụ già, nào ngờ bốn phương tám hướng đao kiếm như rừng...

U minh trận đã phát động... hàng ngũ trận thế rất chặt chẻ, muốn thoát thân không phphải là chuyện dễ. Văn Tử Lăng cả kinh vừa nổi giận, chàng vận dụng toàn lực ra nhắm bốn hướng phóng ra bốn chưởng.

Tiếng kêu la nổi lên vang dậy... thì ra toán người bị kình lực của chàng quật ngã bốn tên, vòng vây nới rộng ra đôi chút.

Lão Đặng Công Huyền đột nhiên hét to rồi phi thân nhảy vút vào vòng chiến đứng sát dựa lưng Văn Tử Lăng cười lên ha hả:

- Văn lão đệ, hơn một tháng trời cách biệt nào ngờ công lực của cậu tăng tiến mười phần, đêm nay chúng mình hợp lực đánh cho chúng một trận tơi bời mới được...

Văn Tử Lăng vô cùng hăng hái:

- Lão tiền bối vội khen quá lời, tại hạ xin cảm tạ Ơn cứu tử !

Toán người lại bức bách xông vào, chàng dốc toàn lực liên tiếp phóng ra bốn chưởng. Đặng Công Huyền củng lập tức tung ra mấy chưởng trợ lực.

Tiếng kêu la thảm thiết lại vang lên, số người tử thương rất đông, mặc dù trận thế luôn luôn xiết chặt, toán người cuồng tín vẫn ráo riết xông vào.

Thình lình tiếng tù và rút lên từng hồi, toán người nghe hiệu l^.nh vội vả rút lui, phút chốc tòa đại sảnh chỉ còn lại hai người và đám tử thương nằm la liệt.

Thần Mật Khách vội vàng thốt:

- Chúng mình mau rút khỏi chổ này.

Tử Lăng chưa hiểu ý của lão già, chỉ gật đầu vâng dạ, lúc nảy chính lão định tấn công, sao bây giờ

vụt đổi ý.

Lão lại nói tiếp:

- Chúng mình nên theo ngã sanh lộ mà ra.

Nói xong lão lắc đôi vai phóng mình đi trước. Tử Lăng lập tức nhanh nhẹn theo sau.

Chàng hết sức ngạc nhiên, Thần Mật Khách lại chọn ngỏ này lúc nảy bọn chúng rút về hướng ấy rất đông kia mà ?

Chuyện rất lạ kỳ, hai người đi đến đâu chúng tự động nhường lộ đến đấy , trong giây phút hai người tiến sát tới bờ tường rào, họ phi thân vượt qua bờ tường rào, rồi không chậm trể một phút, cả hai dùng thuật phi hành, nhắm hướng trước mặt bay biến.

Trong phút chốc hai người đã vượt qua năm dặm đường, mới dừng chân đứng nghĩ.

Tử Lăng thở phào một tiếng:

- Lão tiền bối may mắn đến kịp, bằng không tại hạ đã bỏ mạng dưới tay bọn chúng rồi.

Thần Mật Khách mỉm cười:

- Lão đệ tuổi hãy còn trẻ, máu còn nóng, kinh nghiệm chưa dày nên để mắc mưu bọn chúng.

Tử Lăng hổ thẹn đỏ ửng mặt:

- Lúc nảy vừa gặp mặt lão đàn chủ Đan Vũ Văn, bỗng nhiên có một cảm giác khiếp sợ xâm chiếm tâm hồn tại hạ, đã từng xông pha nhiều trận chiến, nhưng cảm giác hèn nhát ấy, đây mới chỉ có lần đầu!

Thần Mật Khách gật gù:

- Trong chốn giang hồ việc ấy xảy ra rất thường, nếu lão đệ sơ ý là bị mắc mưu bọn chúng ngay, lúc nảy chắc có lẻ chúng đã dùng mê thần dược ! Nếu thiên bẩm của cậu không đầy đủ, nội lực không cứng rắn, dù rằng lão phu có đến kịp cũng bằng vô ích.

Tử Lăng thắc mắc h:

- Nguyên do nào tiền bối lại đến vừa đúng lúc ?

Không giấu gì cậu, lúc cậu vừa ra khỏi lữ quán, lão phu đã lập tức theo liền.

- À ! Tại sao lão tiền bối lúc ấy lại không ngăn cản ?

- Thật ra lão phu định mượn cơ hội ấy để dọ thám U Minh Giáo phái luôn thể.

Thế ra lão tiền bối đã sớm biết qua U Minh Giáo?

Thần Mật Khách gật đầu:

- Mấy năm qua có một giáo phái xuất hiện trong giới giang hồ, không thiếu gì nhân vật lừng danh đã theo bọn chúng, hành vi của chúng đại đa số đều tàn khốc bất lương.

Môn phái bí mật ấy chính là U Minh Giáo phái.

- Việc ấy chưa co bằng chứng cụ thể lão phu chưa dám quả quyết được.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu đoạn nói:

- Chuyện ấy cũng không khó, nếu mình nắm được một đức trong bọn, dọ hỏi căn nguyên tự nhiên sẽ rõ chân tướng.

Thần Mật Khách thở dài:

- Hiện tại các đại môn phái, họ đều lo cũng cố thực lực, cho nên không ai đứng ra lo việc ấy !

- Thưa tiền bối, bọn chúng hình như thắt dây lưng tím làm ký hiệu?

- Không lấy gì làm chắc , chúng có thể thay đổi tùy thời !

- Hình như chúng khởi sự phát động một trận quyết đấu để tranh bá võ lâm.

- Lão phu cũng có nghe đến việc ấy, hiện tại bát đại môn phái hợp toàn lực còn không đối địch lại bọn người trong mộ Túy tâm tiên tử, nếu bọn chúng nổi lên, sự nguy hại trong giới võ lâm không thể lường được.

Tử Lăng ra chiều suy nghĩ:

- Theo sự việc trùng hợp xảy ra, tại hạ nghì bọn chúng chắc có liên quan gì với nhau.

Thần Mật Khách lắc đầu:

- Hiện giờ chúng ta chưa có thể phán đoán được việc ấy. À này ! Tháng trước, khi từ giã, tôi nghe cậu có ý định đến viếng Hải Tâm sơn, chẳng hay sự việc thế nào?

Tử Lăng chẳng chút giấu diếm, đem tất cả sự việc thuật lại !

Thần Mật Khách nghe xong gật đầu thốt:

- Hiện tại năm người trong bái đại môn phái bị giam giữ trong mộ huyệt của Túy Tâm tiên tử, giới võ lâm đang sôi động bất an, bây gờ trước tiên lão phu phải cùng các đại môn phái hổ trợ liên lạc và tiếp tục dọ thám bọn U Minh Giáo, và toán người ẩn núp ở Túy Tâm tiên tử !

Lão đệ may mắn được hấp thụ thêm nhiều ph^`n tuyệt kỹ, đường tiến thủ còn dài, dòng đời còn nhiều nổi chong gai, mong cậu hãy thận trọng, lão phu từ biệt nhé.

Tử Lăng cảm động ấp úng:

- Mong lão tiền bối thận trọng !

- Nói xong Thần Mật Khách rúng mình bay vụt lên không phút chốc đã mất dạng!

Tử Lăng dùng thuật khinh công lặng lẽ trở về lữ quán...

Lúc bấy giờ gần hết canh năm , phương đông mây trắng ngang, lữ quán thưa thớt ít người...

Chàng nhẹ nhàng theo ngỏ cửa sổ leo vào, thấy đồ vật không có chi thay đổi , chàng an tâm để nguyên đồ dạ hành, nhảy phóc lên giường đánh một giấc ngon lành.

Chàng ngủ mê man suốt ngày, lúc tỉnh dậy thì trời đã hoàng hôn. Nhớ sực lại GTK , chàng vội chạy qua phòng nàng gõ cửa.

Cửa vẫn đóng kín, chàng gõ nhiều lần vẫn không nghe động tĩnh, không nhần nại nữa chàng vội dùng chỉ phong cắt đứt then cài, đoạn tông cửa bước vào.

Trong phòng đồ đạt vần y nguyên, nhưng không thấy bóng GTử Lăng !

Tâm dạ đang nóng nảy, bỗng nhiên chàng phát giác ra trên vách gần giường ngủ, một tấm thiếp được đóng đinh bằng một mũi ám khí hình thoi , trên đề mấy chử:

- "Nếu dám y lời ước hẹn tử vong, hãy đến Tử vong động gặp gỡ" dưới đề tên Ngủ Độc Thần Quân.

Không giờ hẹn củng không đề tên tuổi, tấm thiếp để lại đóng trên tường phòng của nàng, chẳng lẽ nàng âm thầm đi dự cuộc ước hẹn này ư ?

Ngủ Độc Thần Quân là ai?

Tử vong động ở đâu?

Chàng phải dò xét cho ra mới được.

Có một việc chàng đoán ra được, là GTử Lăng đã rời khỏi lữ quán trước khi chàng về đến nơi, bằng không nàng chắc sẽ chạy qua gõ cửa, trong khi chàng say sưa ngủ suốt ngày.

Phân vân bối rối, rốt cuộc chàng quyết định, phải tìn đến Tử vong động để tìm gặp lão Ngủ Độc Thần Quân.

Chàng gọi tiểu nhị đến tính xong tiền phòng, đoạn hỏi thăm anh ta có biết địa điểm của Tử vong động hay không ?

Tiểu nhị ngạc trả lời :

- Tử vong động ! Tôi ở đây đã lâu, nhưng chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ !

Tử Lăng băng từ giã tiểu nhị , rồi bước đi khỏi lữ quán.

Thị trấn tương đối nhỏ hẹp, người đi lại thưa thớt, chàng không ngại khó nhọc, gặp đâu hỏi đấy, nhưng từ ân bản xứ, cho tới khách qua đường, ai cũng lắc đầu không biết, và nhìn chàng bằng đôi mắt kỳ dị.

Chàng thơ thẩn đi đến đầu phố... bỗng nhiên nơi đầu đường, ánh đèn rực rỡ của một tửu lầu trần thiết đại qui mô, khách ra vào tấp nập làm chàng chú ý !

Chương 25: Nhất Thóc Dã Tẩu

Lúc bấy giờ trời đã sẫm tối, trong tửu lầu đèn nến sáng choang. Tửu lầu bày biện hào hoa, đối với thị trấn nhỏ hẹp này thất không tương xứng chút nào. Tử Lăng tự nghĩ thầm:

- Tửu quán trà đình là nơi tụ họp của giới võ lâm, mình vào đây không hừng có thể dọ thám ra địa điểm của Tử vong động.

Chàng lấn chen theo thực khách, ung dung bước lần lên lầu. Vừa đặt chân lên đến lầu bỗng dưng đứng khựng lại. Hơn hai chục chiếc bàn đều chật nức thực khách, thoạt nom cách phục sức, hết chín trong mười vị là thuộc giới võ lâm giang hồ.

Với chiếc áo xanh đầy vẻ phong sương, chen vào toán người y xiêm tươm tất, tự nhiên gây ra sự xúx động của nhóm thực khách, họ đều đổ dồn đôi mắt hiếu kỳ về` phía chàng.

Văn Tử Lăng nheo mày tỏ vẻ khó chịu, chàng tìm mãi mới được một chổ ngồi trong tận góc phòng.

Chiếc bàn đã được hai gã đại hán chiếm ngồi đối diện, có Tử Lăng thêm vào ự nhiên càng thêm chật chội.

Hai gả đại hán ó thân hình vạm vở, đôi mắt sáng quắt, lưỡng quyền nhô cao, thoạt trông cũng đủ hiểu họ là hai tay giang hồ hảo hán.

Thấy Tử Lăng chen vào ngồi cùng ban, cả hai lộ vẻ không vui, trừng mắt nhìn chàng..

Chàng cũng không buồn để ý đến họ, cất tiếng sang sảng gọi:

- Tửu bảo ! Hãy mang rượu đến cho ta !

Bọn tửu nhị dường như thấy tình thế đang găng lắm lét bỏ ra xa...

Văn Tử Lăng ừa định cất tiếng gọi nữa thì thình lình gã đại hán ngồi đối diện chàng vụt vỗ bàn la to:

- Lão nhị, hôm nay chúng mình thật là vận rủi... ai đời lại có tên ăn mày ngồi cùng bàn... !

Gã đại hán được bạn hắn gọi là lão nhị, vội đẩy đĩa xương gà qua trước mặt Tử Lăng, rồi cười sặc

sụa:

- Tiểu tử ! khỏi phải kêu la làm gì... ! Hôm nay Lý nhị gia đãi ngươi một bửa... !

Còn ly rượu cặn sẵn tay hắn đẩy qua Tử Lăng rồi tiếp:

- Còn mớ rượu này ta thưởng cho mi luôn thể !

Cả lầu thực khách đều cười ầm lên...

Sự có mặt của chang đã gây mầm kỳ thị đối với họ rồi, nên sẵn có cơ hội hạ nhục chàng, tự nhiên đấy là một dịp để họ cười thỏa thích.

Tử Lăng vẫn giữ vẻ thản nhiên mỉm cười thốt:

- Lòng hảo tâm của hai vị, tại hạ xin có lời cảm tạ !

Vừa nói chàng liền từ trong lòng rút ra một nén vàng đặt trên bàn rồi tiếp:

- Bên mình kẻ hèn này vẫn còn thừa đủ để trả tiền rượu, chưa cần đến hai vị phải nhọc tâm... ! Này... ! Tửu bảo... ! Hãy mang rượu đến !

Thình lình gã đại hán tên lão nhị đưa tay ra ấn nhẹ nén vàng xuống...

Nội công của hắn thật tuyệt vời, nén vàng nặng hơn sáu lượng ấy vụt bị ấn phụt xuống bằng phẳng với mặt bàn, xem tình thế trừ phi cưa mặt bàn ra, bằng không , không tài nào lấy nén vàng lên được.

Lão nhị cất tiếng cười ha hả:

- Gã ăn mày kia ! Ngươi định giở thói hách dịch trước mặt lão nhị gia đấy à ?

Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Chiếc bàn này do hai vị làm hư, tiền bồi thường tại hạ sẽ không biết đến !

Nói xong chàng đưa ngón tay trỏ ra khẻ chỉ nhẹ vào thoi vàng, ngón tay dường như có một sức lực cực mạnh, thoi vàng theo đà ngón tay đưa lên, chàng chẩm rãi đặt nó vào lòng bàn tay trái.

Thấy bản lãnh của Tử Lăng , hai gã đại hán nhìn nhau cả kinh!

Lý lão nhị bẽn lẽn thốt:

- Hai anh em tôi đã nhìn lầm, thì ra các hạ cũng là tay luyện võ tinh thông !

Vẫn giữ thái độ thản nhiên, VL đưa tay vỗ nhẹ vào bàn, đột nhiên chiếc bàn tan biến thành một đống bụi phấn, chén dĩa ly rơi lẽn kẽn xuống sàn nhà.

Tất cả thực khách có mặt đều kinh hoàng thất sắc, có lẽ đã kinh ngạc đến buột miệng kêu to lên.

Tử Lăng thong thả đứng dậy cười lạt:

- Chiếc bàn đã mất, tại hạ định kính nhị vị mỗi người một ly cũng không được nữa rồi!

Nói xong chàng quay mình định lui bước.

Vừa cất bước một tiếng quát của Lý nhị vụt vang lên:

- Hãy đứng lại !

Tử Lăng quay lại hỏi:

- Hai vị còn điều chi dạy bảo?

Hai người đồng thanh nói:

- Ngu huynh đệ hôm nay lỡ xúx phạm đến tay cao thủ, nhưng các hạ muốn rời khỏi nơi đây, tối thiểu phải dẫm qua xác của hai anh em chúng tôi mới mong thoát khỏi !

Văn Tử Lăng kinh ngạc bảo :

- CHúng mình không oán không thù, hà tất phải lấy sự chết chóc dọa nhau !

Gã đại hán họ Lưu, từ sau lưng rút ra cây phán quan bút đỏ mặt hét to :

- Hà lạc song bút chưa bao giờ hèn nhát rút lui, hôm nay chúng ta dù có thác tại đây dạ cũng cam đành !

Theo lệ thông thường của giới võ lâm giang hồ, họ xem danh dự trọng hơn tánh mạng, cho nên hai gã Hà lạc song bút mặc dù khiếp sợ tài nghệ của chàng trai trẻ, nhưng trước mặt quản đại quần chúng thà rằng thác chứ không để mất mặt... !

Văn Tử Lăng tấn thối lưỡng nan, chàng khẽ mỉm cười:

- Trên lầu chật hẹp thế này, quần võ với nhau tôi sợ e bất tiện... ! Vả lại còn phiền đến chư ị Ở chung quanh nữa.

Hà lạc song bút gạt ngang:

- Các hạ quá lo xa, tôi nghĩ không cần phải đi đâu, thử sứx tại đây cũng được rồi !

Kỳ thật , lúc bấy giờ quần chúng đã tự động tản ra bốn phía, để lộ một khoản gtrống hơn hai trượng vuông, thâm tâm họ là muốn có cuộc đụng độ nảy lửa để xem cho sướng mắt.

Không còn nước rút lui được nữa, Tử Lăng gằn giọng thốt:

- Hai vị quyết tâm muốn thử sức, xin mời xuất chiêu trước !

Hà lạc song bút vội song song đưa võ khí lên.

Bỗng nhiên... có tiến gquát to:

- Hãy khoan, các vị ngưng động thủ, lão phu có đôi lời muốn nói:

- Giọng nói tuy nhỏ, nhưng có một uy lực làm cho người nghe phải phục tòng...

Tất cả đều quay đầu lại, một lão già lùn ốm, hai tay nâng hai ly rượu ung dung bước vào vòng chiến...

Hà lạc song bút đồng bước thối một bước hỏi:

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Lão già mỉm cười nói:

- Đồng xuất chiêu ấu đã với nhau, sự tử thương sẽ khó tránh, lão phu xem chàng thanh này khí phphách hiên ngang, nên trước khi đôi bên cùng nhau quyết tử lão phu xin kính chàng một ly !

Nói đoạn tay nâng ly rượu đưa đến trước mặt Tử Lăng.

V(n Tử Lăng cười lạt:

- Từ trước đến giờ chưa quen biết nhau, thực ra không dám làm phiền đến tiền bối !

Lão già cười lên ha hả:

- Tứ hải giai huynh đệ, tiểu hiệp hà tất phải khách sáo làm gì !Tại hạ không quen thù tạc, lão tiền bối chớ nài ép !

Lão già sa sầm nét mặt:

- Như thế thì các hạ nhất định từ chối hảo ý của lão phu à ? Đuương nhiên phải phạt mới được !

Văn Tử Lăng nổi xung kêu lên:

- Thế ra lão tiền bối có ý định cùng tôi thử vài chiêu phải không ?

Lão già ung dung đáp:

- Lão phu không muốn đập nhau chí mạng, chỉ muốn các hạ uống cho hết ly rượu này !

Vừa nói xong, rượu từ trong ly của lão già vụt trào vọt lên thành những cây tên rượu, nhắm Tử Lăng bay vụt đến.

Tử Lăng tấm tắc khen thầm, nội công của lão già quả thật cao cường, chàng không trù trừ, hướng về ía Hà lạc song bút mỉm cười bảo:

- Tôi cũng mượn này để kính dâng hai vị.

Những tên rượu vừa bay đếm mặt chàng bỗng nhiên biến thành hơi, bay lên rồi thình lình tụ lại thành hai lằn tên rượu bay vút đến miệng của hai gã đại hán.

Hai gã nọ thật ra chưa nếm được mùi rượu, nhưng mặt mũi đều bị rượu tưới ướt mem, cơn tức giận của họ bị sự kinh ngạc trấn áp đi mất !

Lão già tấm tắc khen:

- Các hạ tuổi tuy còn nhỏ, nhưng tài cao, nội công đã tinh thông đến mức , biến rượu thành hơi, lại tụ hơi thành rượu, còn có thể chia ra làm đôi, tặng mỗi người một nữa, lão phu thật khâm phục vô cùng !

Hà lạc song bút càng nỗi giân, đưa tay vút rượu trên mặt, đoạn qươ song bút lên định xông tới tấn công.

Lão già lùn quát to:

- Hai vị định quyết ?

Hai vị đồng thanh đáp:

- Đại trượng phu xem iệc chết nhẹ tợ lông hồng, chúng tôi thà thác chớ không chịu nhục.

LÃo già cười gằn:

- Lão phu tự hổ thẹn sức mình còn non kém, hãy nghe lời ta khuyên bảo, hai ngươi nên rời khỏi chổ này là thượng sách !

Lão tiền bối hà tất lại đi bức bách chúng tôi quá đổi?

Lão già thình lình đưa tay vào lòng rút ra một món ám khí, đưa ra trước mặt hai gã đại hán, đoạn trầm giọng thốt :

- Hai vị chưa biết danh lão phu, nhưng vật này chắc có lẽ hai vị đã từng thấy qua chứ ?

Chẳng đợi lão nói dứt câu, Hà lạc song bút vụt biến đổi sắc mặt ấp úng thốt:

- Xin lão tiền bối hãy thứ lỗi, kẻ hèn này có mắt như không tròng !

Lão già xua hai tay :

- Bất tất phải nhiều lời, hai vị rút lui cho mau !

Vì lão già đứng xoay lưng với Tử Lăng nên chàng không hiểu lão là ai !

Hai gã đại hán tỏ vẻ sợ hãi vội vả bước ra, đoạn cắm đầu đi xuống tửu lầu một mạch...

Tất cả thực khách trên lầu đều dương mất tập trung về phía Tử Lăng không phải khinh thị như lúc chàng vừa mới đến mà đều tỏ vẻ hoài nghi và thán phục... !

Đuổi hai gã đi xong, lão già ung dung quay về phía Tử Lăng thốt:

- Lão có chút việc quan trọng, muốn cùng các hạ riêng rẻ trao đổi được chứ ?

Thấy sắc diện của lão già không có ác ý, Tử Lăng liền gật đầu :

- Tại hạ xin tuân lời !

Lão già li^`n lập tức quay mình nhanh nhẹn quay bước xuống lầu, xuyên ra đường phố rồi một mạch đi thẳng về phía thị trấn...

Tử Lăng im lặng theo sau...

Đi thêm một đoạn đường , lão già mới dừng lại chăm chú nhìn Tử Lăng rồi hỏi:

- Các hạ xin cho biết qua danh tánh.

Tử Lăng thẳng thắng đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng... !

Lão già mỉm cười:

- Lúc nảy trên tửu lầu, các hạ đã xuất một chiêu tuyệt kỷ biến chiếc bàn thành bụi phấn, lão phu đã có vẻ hoài nghi... đến lúc các hạ nung rượu thành hơi , lại tụ hơi thành rượu, điểm thần công tuyệt học ấy, lão phu có thể đoán chắc được nữa phần là môn học này xuất xứ bởi một bạn thâm giao của lão phu, tên Giang Nam Hạt !

Tử Lăng xúx động kêu lên:

- Xin lão tiền bối cho tại hạ biết qua phương danh tánh.. !

Bấy lau nay lão phu ẩn cư nơi rừng sâu n'i thẳm, tên họ không cần dùng đến, người quen thuộc thường gọi lão phu là nhất thóc dã tẩu... !

Chuyện gặp gỡ bất ngờ, Tử Lăng mừng quá đổi mừng, chàng cao hứng ngâm hai câu thơ cổ:

"Ma tận thiết hài vô mịch xứ

Đ('c lai toàn bất phi công phu".

Tôi và GTử Lăng đi tìm lão tiền bối suốt tháng trời không gặp, hôm nay suýt đánh nhau vở đầu mới có cơ hội biết nhau ! Thật là một thất lễ với lão tiền bối vô cùng !

Rồi chàng đem sự việc xảy ra ở Hải tâm sơn thuật lại tường tận.

Nhất Thóc dã tẩu cảm động thở dài, hai hàng lệ nóng từ từ lăn trên đôi má nhăn nheo, lão khóc cho người bạn thâm giao phải thác dưới tay ác phụ !

Tử Lăng băng khoăn nói tiếp:

- Lão tiền bối có biết địa điểm của Tử vong động ở nơi này không ?

Lão già lắc đầu :

- Lão phu cũng mới nghe qua lần đầu !

Tử Lăng nheo mày tiếp:

- Dù sao cũng phải tìm cho kỳ được địc điểm ấy, để giải cứu Giang cô nương.

Lẽ dĩ nhiên lão phu củn g không thể ngồi yên không ra tay giúp đỡ. Theo lão phu suy đoán thì lão GDTQ này chắc cư trú cách đây không xa. Phía bắc thị trấn này khoảng hai mươi dặm, là dãy núi Hắc Lam sơn, nơi ấy địa thế hiểm trở, có lẻ Tử vong động nằm ở trong vùng ấy !

Tử Lăng vội vả tiếp lời:

- Thế thì chúng mình đến đấy tìm xem !

Hai chục dặm đường đối thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người, có thấm vào đâu, không bao lâu đã đến nơi...

Dãy Hắc lan sơn tuy không rộng lắm, nhưng núi non hiểm trở, đường núi cheo leo, mây mù che phủ dày đặc...

Hai người vừa đặt chân đến đấy bắt đầu cảm thấy việc tìm kiếm sẽ khó khăn vô cùng !

Tử vong động có ở trong dãy núi này không chưa hể quyết đoán được, còn muốn tìm cho ra manh mối phải phí rất nhiều ngày giờ.

Nhất thóc dã tẩu suy nghĩ giây lâu đoạn đưa ý kiến:

- Theo ý lão phu, ùng núi này đã hiểm trở lại rộng lớn, nếu chúng mình tập trung đi tìm sẽ phí nhiều thì giờ, chi bằng phân làm hai cánh, cậu đi cánh tả tôi đi cánh hữu nếu tìm ra được chúng mình sẽ liên lạc nhau !

Tử Lăng thắc mắc hỏi:

- Tối thiểu chúng mình phải có một điểm tực để liên lạc chứ ?

Nhất thóc dã tẩu thò tay vào túi lấy một viên đạntròn màu đỏ thẩm, trao cho Tử Lăng rồi dặn:

- Đây là Lưu hỏa hoàn do lão phu tự chế lấy, đạn này được những tay thợ săn thường dùng, nếu cậu tìm thấy Tử vong động, hãy lập tức bắn mạnh viên đạn lên không , ánh lửa cháy rực của nó phát ra, lão phu sẽ nhìn thấy và tìm đến nơi, ngược lại nếu thấy có tín hiệu tương tợ của lão phu, cậu cũng dò theo đấy mà đến gặp lão !

Văn Tử Lăng đón lấy viên đạn cẩn thận cất kỷ vào túi, chấp tay vái chào cụ già đoạn rún mình bay vụt về phía cánh đồng phía tả.

Chàng vừa phóng mình lao đi vừa thầm nghĩ:

- "Nơi tửu lầu... ! Lão già cốt ý là dò thám công lực của mình thôi nếu thật tình thử sức, chưa chắc mình địch nổi lão ta ".

Vừa đi vừa suy nghĩ phút chốc đã đến sườn đồi, chàng ngắm nhìn địa thế, đoạn nhắm đỉnh núi thẳng đến.

Chương 26: Huyền Thiên Thiền Tự

Càng đi sâu vào, núi non càng hiểm trở vô cùng, vách đá sừng sững , sườn núi cheo leo, nếu sơ hở một giây là rơi xuống vực sâu tan xác.

Giây lâu Tử Lăng đã vượt qua mấy ngọn núi cao, đặt chân đến một thung lũng rộng lớn.

Qua khỏi thung lũng chàng lọt vào một sơn cốc. Trong sơn cốc, rừng cây dày đặc, cổ thụ ngất trời, bước chân vào đấy quanh quẩn một hồi, chàng mãi không có lối ra.

Lúc bấy giờ vào độ canh hai mây đen bao phủ kín trời, mưa rơi lã tả, trong ốc rừng cây dày đặc cành lá che kín tối mịt, chỉ cách độ vài thước đã không nhìn thấy cảnh vật.

Chàng loanh quanh mãi mà tìm chưa thấy lối ra.

Thình lình... phía trước mặt bỗng nhiên thấp thoáng có ánh đèn.

Trong bụng mừng thầm... chàng nhắm ánh dèn thẳng tiến...

Khi đến gần... chàng bất giác bật ngữa thối lui...

Dưới gốc cổ thụ to lớn, một bộ xương khô đang đứng tần ngần đấy, tay chân cử động liên hồi, ánh sán gchàng vừa nom thấy là do hai viên thủy tinh đỏ, gắn nơi hai lỗ mắt sâu hoắm.

Nơi sơn lâm cùng cốc mưa lác đác rơi, lại nhằm lúc canh khuya đêm vắng, cảnh tượng ấy bảo sao chàng không khiếp đảm giựt mình.

Sau khi trấn tỉnh tinh thần, chàng liền vung chưởng nhắm bộ xương khô quét mạnh.

Đúng lúc ấy, hàm răng trắn hếu trên chiếc đầu lâu vụt ken két nghiến mạnh lại... một luồng hắc khí từ cửa miệng lập tức bắn vút ra , nhắm Tử Lăng bay thẳng tới.

"Bằng"...

Bộ xương khô bị luồng kình lực của Tử Lăng đánh vở ra tan nát, đôi mắt thủy tinh phát quang văng tạt xuống nằm trong bụi cỏ.

Hắc khí tuy bị đánh tan ra, nhưng trong khoảnh khắc liền tụ lại và cuộc thành bao quanh mình Tử

Lăng...

Một mùi tanh hôi khó ngửi thoảng bay ra, chàng muốn đề phòng đã không kịp, hắc khí từ mũi miệng thâm nhập vào tạng phủ..

Cã kinh chàng lẫm bẩm:

- Nguy rồi ! Khí độc !

Chàng lập tức tự bế huyệt đạo và vận dụng nội công, định thời tống hơi độc ra ngoài... Nhưng sự thể đã hơi muộn, hcàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, tự cảm thấy trước mặt một vừng đen tối, rồi loạng choạng ngã huỵch xuốn gmặt đất mê man bất tỉnh...

Thời gian lặng lẽ trôi qua... giọt mưa đọng trên cành lá nhỏ từng giọt vào mặt Tử Lăng , cơn gió dìu dịu thổi, từ cỏi hônm mê chàng dần dần hồi tỉnh lại.

Lốp ngốp bò nhỏm dậy, chàng biết mình mê man nằm trên mặt đất rất lâu, đốn gxươn gkhô và đôi mắt thủy tinh vẫn còn rải rác ở trên mặt đất...

Chàng thử vận khí , tích tụ nội công nhưng huyệt đạo bi/ bế tắc, ngũ tạng dau đớn như ai cấu xé, chàng cố đứng dậy cất bước, chợt cảm thấy choáng váng, chỉ gượng gạo mới đi được từng bước một.

Đau đớn , thất vọng, chàng lặn glẽ buông tiến g thở dài.

Chợt nhớ sực đến viên Lưu Hỏa Hoàn chàng thò tay vào lấy ra, vận toàn dư lực cố tung viên đạn bắn vọt lên không...

Nhưng than ôi, sức chàng đã kiệt, viên đạn chỉ được tung lên mấy thước rồi rơi đánh phệt xuống mặt đất...

Hy vọng dùng viên đạn gọi Nhất Thóc Đã Tẩu đến cứu cấp đã tiêu tan mất hết.

Thình lình ánh sáng lập lòe như ban nảy lại xuất hiện.

Tiếng lộc cộc của bộ xươn gkhua động, chẩm rải mò từng bước một , đi lần tới. Đôi mắt sâu hoắm được gắn vào đấy hai viên thủy tinh phát quang lập lòe chớp nhoáng nữa hăm dọa, nữa trêu chọc.

Văn Tử Lăng muốn cha>y trốn cũng không kịp dù răng chàng có thì để ẩn núp đi nữa, nhưn gsức đã kiệt hơi đã mòn, chàng đành liều cho số mạng, đứn gtrơ đấy, mắt nhìn bộ xương khô lắc lư nhắm chàng đi thẳng tới.

Tiến đến gần chàng cách độ một trượng, bộ xương tự động đứng dừng lại, giương đôi mắt thủy tinh đầy vẻ xảo quyệt, rảo qua một lượt, thình đôi răng trắng hếu ken két nghiến chặt vào nhau, một

luồng hắc khí từ cửa miệng sâu hỏm nhắm Tử Lăng bắn vọt thẳng tới.

Luồng hơi tanh và hôi bao phủ lấy chàng...

Tử Lăng đau đớn nghĩ thầm:

- "Nguy mất rồi ! Nào ngờ cuộc đời trai trẻ của mình hôm nay lại chịu thắc dưới làn hơi ác độc của hai bộ xương khô !"

Chàng cảm thấy cảnh vật quay cuồng, rồi té phịch xuốn g đất mê man bất tỉnh...

Không biết đã trôi qua bao nhiêu thời gian... chàng từ từ hồi tỉnh trở lại.

Việc làm chàng ngạc nhiên nhất, là thần trí hiện tại của chàng thật tỉnh táo dị thường, sự đau đớn của chàng tiêu tan mất hết.

Thử vận nội công, chàng cảm thấy huyết mạch dồi dào, công lực đã hoàn toàn khôi phục.

Mừng quá đổi mừng , chàng giươn gmắt quan sát chung quanh một lượt, bộ xương khô đã không còn đấy nữa..

Bỗng nhiên , một ý niệm vụt thoáng qua tâm trí chàng.

Chàng thường nghe nhiều người thuật lại, những tay chuyên luyện tà thuật luyện tập hàng đội cốt hài, thành tên lính biết cử động, những tên thủ hạ này không những hết mực trung thành mà còn có một tà thuật giết người vô cùng lợi hại.

Như thế thì gần đây, chắc chắn là sào huyệt của kẻ chỉ huy bọn chúng không sai.

Chàng vội chạy đến nhặt viên Lưu hỏa hoàn, và định tung thẳng lên không , Nhất Thóc Đã Tẩu sè lập tức đến liền.

Bỗng dưng một ý nghĩ vừa thoáng qua, chàng liền dỪng tay lại.

Tử vong động chưa tìm thấy, mà vội vả gọi lão già ấy đến đây, lão sẽ cho rằng hành động của mình hơi nông nổi.

Giây phút do dự trôi qua , chàng liền cho viên đạn vào túi cất cẩn thận.

Một việc ngạc nhiên nữa là, một nguồn tinh lực tinh lực đặc biệt chạy theo huyết quản của chàng, hiện tại chưa hiểu rõ nó có tác dụng gì, cho nên chàng cũng không buồn để ý đến.

Sơn cốc lúc bấy giờ vẫn một màu đen tối, sương mù dày đặc , che kín cả ngàn cây nội cỏ, chàng

đoán thầm , giờ này chắc có lẽ đã quá canh ba rồi.

Dò dẫm bước thẳng về phía trước mặt , đột nhiên xa xa le lói có ánh đèn.

Chàng định thần nhìn kỷ, tia sáng ấy không phải là ánh mắt phát quang của bộ xương khô nữa, mà là ánh đèn thật sự.

Qúa đổi vui mừng, chàng nhún mình bay vụt về phía phát ra ánh sáng.

Gần đến nơi, chàng phát giác ra, mình đang đứng trước cổng một ngôi miếu đồ sộ.

Tòa cổ miếu tuy được xây cất rộng lớn, nhưng được ẩn núp sau hàng cổ thụ um tùm, bốn bề cây cối âm u , từ xa không thể nhìn thấy được.

Chàng nghĩ thầm:

- Chùa chiền là nơi để thập phương tới lui cúng dâng hương hỏa, đáng lý ra phải ở vị trí có người lui tới viếng thăm, tại sao ngôi cổ miếu này lại ở nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng lại được xây cất một cách nguy nga đồ sộ ?

Cổng sơn môn vẫn còn nguyên vẹn, tường miếu dường như mới sơn quét lại. Có một điều là ngỏ ra vào cỏ dại mọc đến gối, hiển nhiên là từ lâu không người lui tới !

Trên cổng một tấm biển to tướng nằm ngang, trên đề bốn chử "Huyền Thiên THiền Tự".

Cửa ngõ không cài, chàng đẩy nhẹ cánh cửa mở toang, cẩn thận chàng nhẹ nhàng lách mình bước vào.

Đại Hùng bửu điện cực kỳ hoang vắng, cỏ dại rong rêu phủ đầy mặt đất. Ánh sáng mà chàng nhìn thấy từ xa chính là ngọn đèn dầu đang cháy leo lét trên bàn thờ đại điện.

Chàng tự nhủ:

- Có đèn lẽ đương nhiên có tăng nhân , chàng cất tiếng gọi to :

- Có ai đấy không ?

Hồi âm nghe văng vẳng, nhưng không thấy bóng người.

Có lẽ vì đêm đã khuya nên họ ngũ cả rồi, chàng lặng lẽ lầnmò về phía hậu liêu.

Xuyên qua ba bốn dãy đại viện, chàng đặt chân đến một huê viên.

Huê viên kiến tạo rất công phu, đủ cả kỳ hoa dị thảo , trông rất u nhã thanh lịch.

Chàng rất đổi ngạc nhiên trước sự hoang phế của đại hùng bửu điện, và cảnh trí tuyệt mỹ của huê viên thật không tương xứng chút nào !

Dưới mấy cành hoa bỗng nhiên có ánh sáng đỏ rực, lòng hiếu kỳ giục chàng lần mò bước tới.

Khi đến gần nhìn kỷchàng bất giác giật mình thối lui mấy bước, thì ra những đóa hoa hồng thơm ngát đang nằm phơi một bộ xương người trắng hếu, đôi mắt sâu hoắm được thay thế vào bằng hai viên thủy tinh chói sáng.

Chàng bất giác buột miệng lẩm bẩm:

- Ồ ! Nơi đây chính là sào huyệt của đám xương người, thủ ảnh của chúng lại dùng Thiền môn làm nơi ẩn núp.

Dưới đám hoa tươi thơm ngát ấy, chàng tìm thấy hơn mười bộ cốt hài nữa.

Chàng chợt hiểu ra những bộ xương người trước khi thành những tên thủ hạ trung thành đắc lực, thì phải đặt nằm trong hoa viên để hấp thụ chất tinh túy của trăm hoa.

Lửa giận vụt nổi lên, chàng định dùng chưởng phong phá hủytất cả những cốt hài nằm đấy. Nhưng hành động ấy sẽ làm kinh động đến kẻ ẩn núp trong miếu và công cuộc dọ thám sẽ gặp trở ngại.

Chàng liền bãi bỏ ý định, đoạn rún mình nhảy vọt vào một tòa đại viện kế bên.

Gian đại viện rộng mênh mông, bốn phía có hành lang tiếp nối nhau, bên trong được chia ra làm nhiều phòng , tất cả đều tối âm u không có lấy một ánh đèn...

Chàng định thần nhìn kỷ, bất giác giật mình ngơ ngác. Trời toàn là quan tài đâu mà tập trung nhiều thế ?

Những gian khác cũng đầy ấp quan tài !

Sự sắp xếp hoàn toàn không trật tự, một vài nơi nấp quan tài bị bật tung ra, xương cốt ngổn ngang chất đống!

Nơi gian cuối, một chiếc quan tài to lớn nằm chắn ngang giữa phòng trông rất xốn mắt...

Sau một phút do dự , chàng liền vung chưởng nhắm vào nắp chiếc quan tài quét mạnh... !

Chương 27: Thái Thượng Giáo Chủ

Nắp chiếc quan tài bị kình phong chưởng lực của Tử Lăng hất mạnh tung ra.

Chuyện bất ngờ đưa đến, trong quan tài không một lóng xương người, dưới đáy một địa đạo tối đen sâu thẳm hiện ra.

Sau phút do dự, chàng nhanh nhẹn chui mình vào, rồi nhẹ nhàng buông mình rơi từ từ xuống đất, chàng liền dò dẫm bước tới.

Đi lần về phía trước mặt, cảnh vật sáng dần, sau vài khúc địa đạo nhỏ hẹp quanh co, moệt tòa địa hạ kiến trúc vụt hiện ra trước mặt.

Văn Tử Lăng bất giác chắc lưỡi khen thầm:

- Ôi chao ! Một công trình vĩ đại, bọn này không biết phí bao nhiêu nhân lực và thời gian mới hoàn thành một toà hầm đồ sộ như vậy.

Tòa hầm kiến trúc rất tân kỳ, tng ương là những gian phòng được sắp xếp, đều đặn thành hàng dài, chung quanh nhiều dãy hành lang rộng thênh thang chạy xuyên ngang dọc.

Xa xa vài ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng yếu ớt xuống những gian phòng đầy vẻ âm hiểm !

Chàng khẻ đưa mắt nhìn vào những gian phòng quan sát một lượt, không thấy một bóng người.

Thế ra bọn này kiến thiết một tòa hầm rộng lớn như thế này, định dùng vào việc gì đây?

Thình lình... có tiếng chân người từ xa vang vọng lại ! Tử Lăng nhanh nhẹn bắn mình nhảy tạc vào một góc tối ẩn núp.

Hai ả thiếu nữ ăn vận theo lối thị tỳ song song đi đến.

Tử Lăng tự nhủ thầm:

- À ! Kỳ lạ thật. Nơi chốn thiền môn lại có cả phụ nữ ẩn cư nữa à ?

Hai ả tỳ nữ có vẻ ung dung tự tại, một cô cất tiếng thanh tao hỏi cô bạn:

- Nầy chị Xuân Hồng, hiện tại chị có biết canh mấy rồi không ?

THiếu nữ được gọi tên Xuân Hồng vội đáp:

- Có lẽ gần canh tư rồi em Thu Cúc ! Đêm nay nghe nói có Thái Thượng giáo chủ đến kia mà !

Cô ả tên Thu Cúc bỉu môi:

- Đến hồi sớm kia rồi ! Chị có biết họ cho đòi mình đến để dạy việc gì không ?

- Việc ấy thật tình chị chưa hiểu rõ.

Thu Cúc hạ giọng nói thật nhỏ:

- Thái Thượng giáo chủ định đến đây trị bịnh cho một người, nơi hậu viện nhân viên không đủ, nên cho vời mình đến để giúp một tay !

- Thế em có biết Thái Thượng giáo chủ trị bịnh cho ai đấy không ?

- Việc ấy em không thể hiểu nỗi.. chắc có lẽ là một nhân vật quan trọng lắm...

Văn Tử Lăng nghe hai tỳ nữ bàn luận , chàng không hiê>u ất giáp gì !

Thình lình... một ý nghĩ vụt thoáng qua... chàng bắn mình nhảy vụt ra nhanh như chớp đưa tay điểm vào huyệt đạo hai nàng.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn lôi thân thể của hai ả tỳ nữ bị điểm huyệt cứng đờ vào một góc tối.

Chàng rảo mắt nhìn quanh , không thấy có động tỉnh, liền đưa tay giải huyệt đạo ả THu Cúc rồi trầm giọng thốt:

- Không được hé môi lên tiếng, bằng không bắt buộc tôi phải giết cô nương ngay lập tức.

Thu Cúc khgiếp sợ thở hổn hển:

- Vâng... Tôi sẽ không la nhưng hãy tha cho tôi toàn mạng !

Tử Lăng đổi giọng ôn tồn:

- Nếu cô bằng lòng trả lời rành rẻ những câu hỏi của tôi, điều kiện cô nương đưa ra tôi sẽ chấp nhận!

Chàng gằn giọng tiếp:

- Tôi muốn biết gian hầm chúng mình đang ở đây, thuộc về vị trí nào tên gì ?

Thu Cúc do dự giây lâu đoạn đáp:

- Lủng Tây ! Phân đàn của U Minh Giáo !

Tử Lăng bất giác cả kinh nghĩ thầm :

- Thế lực của U Minh Giáo quả nhiên đã bành trướng cực mạnh, đơn cử một phân đàn này thôi cũng đủ chấn động cả giới giang hồ rồi !

Chàng hỏi tiếp:

- Đàn chủ của quí vị là ai?

- Cửu Đầu Điểu Lữ Cung !

Còn U Minh Giáo chủ ?

Thu Cúc khẻ nheo mày :

- Việc ấy quả thật chúng tôi không biết được.

Tử Lăng đe dọa:

- Bộ cô nương muốn nếm mùi chưởng lực của thiếu gia hay sao?

Thu Cúc sợ hãi biến sắc:

- Giáo chủ của chún gtôi là một nhân vật vô cùng bí mật, không riêng gì chúng tôi , mà cả đàn chủ cũng e không biết nỗi tên của người nữa là...

Còn vị Thái Thượng giáo chủ là ai?

Nói đến vị Thái Thượng giáo chủ thì chúng tôi được thấy qua đôi lần, nhưng mặt người có the đen che kín, nên thật tình hbằngchúng tôi không biết mặt !

Người thuộc về phái nam hay nữ ?

Thu Cúc giương đôi mày liễu đáp:

- Phái nữ !

Tử Lăng tỏ vẻ hoài nghi :

- Bà ta hôm nay có đến đây chứ ?

Thu Cúc gật đầu:

- Hôm nay bà ấy sớm đến đây để trị bịnh cho một người, hiện tại chúng tôi đặc biệt được người đòi đến. Nảy giờ bị hại tai đây đã lâu, xin công tử buông tha cho chúng tôi đi, kẻo bị người qưở mắng.

Tử Lăng nheo mày hỏi tiếp:

- Tôi còn chút việc muốn hỏi, những quan tài trong Huyền Thiên Thiền Tự từ đâu đem đến mà nhiều thế ?

Thu Cúc lấm lét tỏ vẻ khiếp sợ, nhìn Tử Lăng giây lâu mới ấp úng đáp:

- Đàn chủ của chúng tôi phái thủ hạ đào lên đem về đấy !

- Thế họ lưu trữ những bộ cốt hài ấy có tác dụng gì ?

- Nghe nói họ định luyện Thi Ma Đại Trận, còn ngoài ra chúng tôi không rõ !

Tử Lăng nheo mày tỏ vẽ khó chịu:

- Còn chúng tăng trong miếu này sao không thấy bóng ?

Thu Cúc bật cười :

- Chủ Trì ngôi miếu này chính là dàn chủ của chúng tôi đấy ! Bây giờ công tử có thể tha chúng tôi đi được rồi chứ ?

Tử Lăng vẫn chưa chịu buông tha, chàng nhìn hai gương mặt ngây thơ kiều diễm của hai nàng, lại bị lỡ bước đem chôn vùi cuộc đời đài hoa son trẻ vào một nơi âm u ghê rợn như vầy , chàng không khỏi bồi hồi xúc động !

- Nhị vị cô nương bị chúng bắt đem đến đây phải không ?

Thu Cúc mỉm cười:

- Chúng tôi là tỳ nữ của đàn chủ phu nhân từ thưở bé, và chính người đã đem chúng tôi tới đây, sau khi rời bỏ địa điểm cũ !

Tử Lăng ngạc nhiên thốt:

- Hả ! Thế ra đàn chủ không phải hòa thượng hay sao?

Thu Cúc bật cười thành tiếng:

- Đàn chủ chúng tôi là hòa thượng giả ! Mấy năm về trước người đã giết sạch bọn hòa thượng trong chùa này, rồi nghiễm nhiên lên thay thế nhiệm vụ của họ.

Nàng đưa tay chỉ tòa hầm rồi tiếp:

- Ngôi hầm đồ sộ này, sau khi lên chiếm đoạt tòa cổ miếu không bao lâu... Đàn chủ chúng tôi được lệnh giáo chủ khởi công xây đấy.

Tử Lăng buông tiếng thở dài :

- Thôi được ! Hai cô nương đi đi.

Nói đoạn chàng đưa tay phất nhẹ, mở xong huyệt đạo cho hai nàng.

Mừng rỡ vô cùng... hai nàng đưa mắt tỏ vẻ cám ơn rồi vội vả cất bước.

Như nhớ sực một việc quan trọng, Tử Lăng vội quát:

- Hãy khoan... !

Hai nàng tỳ nữ giật mình , đứng dừng lại.

Tử Lăng trầm giọng bảo:

- Hãy nhớ kỷ... nếu hai nàng tiết lộ sự có mặt của tôi ở đây, thì chớ trách tôi chẳng dung tình đấy nhé !

Hai nàng đồng gật đầu vâng dạ, rồi thoăn thoắt bước đi.

Hai nàng vừa bước qua khúc quanh, Tử Lăng liền bắn mình nhảy vụt theo, như bóng ảnh tùy hình, chàng nhẹ nhàng bám sát theo bóng của hai nàng...

Vượt qua một tầng cửa hình bán nguyệt, họ đến một tiểu viện vuông vứt đối diện là một gian phòng đèn nến huy hoàng.

Văn Tử Lăng dùng thuật thượng thặng khinh công từ trên trần hầm nhẹ nhàng buông mình xuống ẩn núp về phía sau phòng, từ một kẻ cửa sổ , chàng lén đưa mắt nhìn vào.

Dưới ánh nến rực rỡ, giữa phòng trên một chiếc giường cao bằng gỗ quí, một bịnh nhân được đắp bằng lụa trắng, đang rên rỉ lăn lộn...

Dựa bên giường trên một chiếc ghế ccao, một phụ nữ già, the đen che kín mặt đang ngồi trầm tư

mặc tưởng.

Hai thị tỳ đứng hai bên, đang xoa bóp đôi vai cho bà tạ Thân hình của bà run run , cố nén một hơi thở dồn dập hình như cũng đang lâm trọng bịnh.

Cách đấy không xa, sáu vị đại hán mình vận áo đen, nghiêm trang đứng đứng hầu...

Vừa lúc ấy hai ả tỳ nữ Xuân Hồng va ` Thu Cúc đẩy cửa bước vào.

Nhanh nhẹn hai nàng chạy đến quỳ bên chân ghế:

- Chúng tôi ra mắt Thái Thượng giáo chủ !

Người phụ nữ trên ghế đưa tay ra hiệu cho hai ả đứng dậy.

Hai người tiếp tục chạy đến quỳ trước mặt sáu vị đại hán áo đen:

- Chúng tôi xin ra mắt đàn chủ tổng hộ pháp và hộ pháp !

Người đứng đầu là vị đàn chủ Cửu Đầu Điểu Lữ Cung trầm giọng quát:

- Được rồi !

Hai ả tỳ nữ khép nép đứng dậy lui về một góc.

Đoạn hắn bước đến trước mặt người phụ nữ cung kính thốt:

- Tất cả chuẩn bị xong, hiện tại chúng mình có thể khởi sự.

Người phụ nữ không lên tiếng chỉ khẻ gật đầu!

Hắn thối lui mấy bước quay lại điểm vào mặt Thu Cúc và Xuân Hồng :

- Hai ngươi hãy đến đây !

Hai ả tỳ nữ vội và bước đến gần cung kính thốt:

- Đàn chủ có điều chi chỉ giáo?

CD suy nghì giây lâu rồi gằn giọng:

- Phu nhân của ta đã nuôi hai ngươi từ thuở tấm bé, thương như con đẻ , vậy hai ngươi phải có bổn phận gì ?

Cả hai đồng thanh đáp:

- Ân đức của phu nhân như trời bể, chúng tôi dù có tan thây nát thịt cũng chưa báo đền hết được !

Lão già âm hiểm cười gằn :

- Rất tốt ! Biết rằng hai người không phụ ân công dưỡng dục, hiện tại là lúc hai người trả ơn đây !

Hai ả tù nữ xanh xám mặt:

- Chúng tôi xin tuân theo chỉ thị của đàn chủ !

Nét mặt của Cửu Đầu Điểu Lữ Cung bồng trở nên danh ác dị thường, lão đột nhiên quát to:

- Hãy cởi bộ y phục của hai người ra !

Chương 28: Xuân Bất Tái Lai

Đang núp sau phòng , chợt thấy gã đàn chủ vụt thay đổi thái độ, Văn Tử Lăng giật mình âu lo cho số phận của hai nàng, chàng cố ẩn nhẫn chờ xem sự diễn biến !

Hai ả thị tỳ nét nhợt ấp úng:

- Đàn chủ định dành cho chúng tôi một nhiệm vụ gì đây?

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung mỉm cười :

- Chớ có hỏi nhiều ! Hai sẽ hy sinh tánh mạng, nhưng đối với bổn giáo là một cống hiến vĩ đại, trong Trung Liệt điện nơi tổng đàn, sè có bài vị của hai ngươi và được cúng tế đời đời !

Xuân Hồng cố nén sự sợ hãi cất giọng run run:

- Thế ra đàn chủ định giết thác chúng tôi đấy ư ?

- Không ! Không phải sát hại đâu ! Ngược lại là muốn cho hai ngươi vì bổn giáo mà làm một việc hy sinh cao cả!

Thôi hãy nhanh trút bỏ y xiêm ngoài đi!

Xuân Hồng và Thu Cúc đôi má vụt đỏ ửng , mặc dù thần chết chóc đã đến nơi , nhưng... sự hổ thẹn thiên phú của lòng trinh nữ nỗi dậy mãnh liệt, đối với hai nàng thà chết còn dễ chịu hơn hành động ấy !

Xuân Hồng thu tất cả can đảm thốt:

- Tỳ nừ... không dám !

Lão đàn chủ không thể nhần nại được nữa liền gằn giọng:

- Như thế thì hai ngươi định kháng cự đấy ư ?

Vừa nói xong lão quay lại quát to:

- Kẽ tả hữu đâu?

Một tiếng dạ vang từ ngoài phòng, hai gã đại hán lực lưỡng đẩy cửa bước vào !

Lão đàn chủ nét mặt lạnh như băng ra lệnh:

- Hãy lột tất cả y phục của hai ả này, và trói thúc ké lại cho ta.

Hai gã dại hán dạ xong, đoạn như mãnh hổ vồ cừu non, lập tức nhảy đến xé nát y xiêm của hai nàng ra, rồi quặt nhược hai tay hai nàng ra sau trói chặt lại.

Tình cảnh của Thu Cúc và Xuân Hồng trông rất thảm hại, sắc mặt tái nhợt như tàu lá, tấm thân trong trắng nõn nà run lên bần bật, hai nàng không chút kháng cự, dường như hai ả thừa biết số phận mình, không thoát khỏi luật lệ của U Minh Giáo. một khi họ đã đặt để cho mình...

Thấy cảnh tương xảy ra trước mắt, máu nghĩa hiệp sôi sụx trong huyết quản của Tử Lăng... Chàng mấy phen định nhảy vào giải cứu, nhưng rốt cuộc chàng đành ẩn nhẫn chờ đợi... vì tình thế đối với chàng có nhiều điểm bất lợi quá!

Chàng chăm chú nhìn người phụ nử ngồi chểm chệ trên ghế. hình như dáng vóc ấy chàng có gặp qua đôi lần.

Hai nàng tỳ nử thân hình trần truồng như nhộng, tay bị trói ngoặc ra sau, hai gã đại hán mỗi người đứng một bên tay giữ chặt lấy, châm châm chờ lệnh.

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung chẩm rãi bước đến trước mặt Thái Thượng giáo chủ cung kính thi lễ:

- Tất cả chuẩn bị xong, chỉ c`on đợi lệnh của giáo chủ!

Người phụ nữ đến bây giờ mới cất gọng khàn khàn hỏi:

- Hai ả này thật sự còn trinh trắng đấy chứ?

Lão đàn chủ vội vả đáp:

- Hai nàng do tiện nội nuôi từ tấm bé, chưa rời khỏi nhà một bước, việc ấy kẻ hạ cấp này dám bảo đảm chắc chắn.

Nghe giọng nói quen thuộc từ trong phòng vọng ra, Tử Lăng bị xúc động mạnh, người mà chúng gọi là Thái Thượng Giáo Chủ chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm.

Thế thì người mà bà ta định chữa bịnh không ai khác hơn là lão già Nam Cung Minh.

Chàng cố trấn tỉnh tâm thần đưa mắt nhìn qua khe hở.

La Sát Nữ vụt phất tay áo rộng đoạn truyền lệnh:

- Các ngươi hãy lui ra hết cho ta !

Tất cả râm rắp đồng dạ vang một tiếng, đoạn lục đục nối đuôi bước ra khỏi phòng.

Bà ta hướng về phía hai gà đại hán gọi giật lại:

- Hai người nghe gọi giật mình quay lại, bước đến bên ghế quỳ xuống:

- Thái Thượng Giáo Chủ có điều chi chỉ dạy?

La Sát Nữ gằn từng tiếng:

- Hãy truyền lệnh ta , tất cả phải lui ra khỏi tiểu viện, tuyệt đối không được nghe lén nhìn trộm, nếu không tuân lệnh sẽ bị xử tử.

Hai người vâng dạ , đoạn nhanh nhẹn lui ra.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Thái Thượng Giáo Chủ và hai ả tỳ nữ lõa lồ bị trói và một bệnh nhân được đắp kín nằm hoi hóp trên giường.

Một sự kích động mạnh vụt thoáng qua óc Tử Lăng :

- Phải diệt cho kỳ được La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm.

Lời di chúc của cụ Giang nam Hạt còn văng vẳng bên tai chàng. Nếu thừa cơ hội này, bà ta đang thụ thương, nhảy ra đột kích thình lình, rất có thể chàng hạ được bà ta không khó.Nhưng lão Nam Cung Minh còn đang bị trọng thương nằm hấp hối đấy, muốn giết Tiết Hoa Diễm , chàng còn phải đợi cho bà ta chữa lành bịnhlão già mới được vì chàng đối lão già đáng thương ấy có một mối cảm tìn rất sâu đậm.

Chàng băng khoăn suy nghĩ giây lâu, rốt cuộc ý định giết thác lão yêu phụ ấy được tạm thời đình hoản... chàng cố ẩn nhẫn chờ đợi.

Tiết Hoa Diễm thình lình vụt đứng dậy, chẩm rãi bước đến góc phòng, nơi ấy có đặt một tấm gương to tướng.

Bà ta đứng tần ngần giây lâu, đoạn đưa mười ngón tay run rẩy tháo bỏ tấm the đen xuống, gương mặt nhăn nheo với mái tóc điểm sương của bà vụt hiện ra trên tấm gương trước mặt.

Năm tháng đã vô tình in trên gương mặt kiều diễm năm xưa của bà những nét nhăn không bao giờ thay đổi được.

Ồ ! Chính đây là người mà mấy chục năm về trước đã làm rung động biết bao nhiêu con tim của những anh hùng mã thượng...

Họ quỳ lụy van xin nàng ban bố cho họ chút tình yêu nho nhỏ.

Nhưng nàng đã khinh thường họ, xem rẻ ho...

Cho đến một ngày, nàng ngẩu nhiên gặp được Giang nam Hạt !

Người trai hiên ngang ấy, nét hào hoa phong nhã của chàng đã làm rung động và chiếm trọn con tim của nàng, mặc dù nàng sau này là vợ của Giang Nam Hạt.

Sự cưỡng ép của lão họ Giang đi đến một cuộc hôn nhân bất đắc dĩ, rồi không bao lâu phải đỗ vỡ, vợ chồng chia ly kẻ Nam người Bắc.

Nàng ôm hận từ đấy ! Suốt mấy chục năm qua cơ hồ vết thương lòng đã lắng dịu, rồi một hôm nơi Hồng Phong Cốc, sau một cuộc đụng độ nảy lửa, mối tình đã tắt ngắm từ bao năm tháng vụt bùng cháy mãnh liệt.

Đến khi hiểu rõ lòng nhau, thì một người đã mang trọng thương, còn một người hấp hối. Nhưng dù sao , bà cũng phải cứu lấy mạng sống của Giang Nam Hạt và chính thân mình bất cứ với giá nào !

Sau giây phút trầm tư mặc tưởng, bà chẩm rải về ngồi chỗ cũ.

Quắc mắt về phía hai ả tỳ nữ bà trầm giọng thốt:

- Hai người hãy đến đây !

Xuân Hồng và Thu Cúc run rẩy bước đến trước ghế và quỳ mọp xuống.

Bà quát tiếp:

- Nãy ngước mặt lên xem !

Hai nàng sợ hãi từ từ ngước mặt nhìn lên, gương mặt già nua của Tiết Hoa Diễm làm hai nàng bớt sợ.

Tiết Hoa Diễm ngấm nhìn hai nàng giây lâu, đoạn lẩm bẩm như người mất trí :

- Đôi mi như xuân sơn cặp mắt như thu thủy, hàm răng như ngọc vụng, nước da trắng mịn nõn nà... Ôi thời hoa mộng tuổi xuân xanh, một đi qua không bao giờ trở lại !

Thấy sắc diện của Thái Thượng Giáo Chủ có vẻ lắng dịu, Thu Cúc đánh bạo cất tiếng hỏi:

- Kính thưa giáo chủ ! Lão nhân gia đến đây hôm nay để trị bịnh cho một người đấy à ?

Tiết Hoa Diễm vụt đổi tươi nét mặt mỉm cười :

- Ngươi nói đúng đấy ! Hôm nay ta đến đây chẳng những trị bịnh cho người tình cũ, và cùng tự chữ trị cho ta !

Xuân Hồng tiếp lời :

- Phải chăng lão nhân gia định dùng chúng tôi để luyện dược ?

- Tiết Hoa Diễm cười lên khanh khách:

- Không phải như ý ngươi tưởng đâu ! Thật ra ta định dùng hai ngươi trong việc hồi xuân chi thuật !

Thấy thái độ của Tiết Hoa Diễm vụt thay đổi, hai ả tỳ nừ cảm thấy vẫn còn một hy vọng sống sót, Thu Cúc cố lực lời gợi chuyện:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ ! Lão nhân gia vừ ađề cập đến người tình cũ phải chăng chính là lão tiền bối đang nằm trên giường ?

Nét nhăn trên mặt cụ già càng vẻ sâu hơn, bà chậm rải kể:

- Trời sanh hai người có một dung nhan kiều diễm, già này vì thế nên không ngại đem cuộc đời thơ mộng thuật lại hai ngươi nghe. Năm xưa ta là một thiếu nữ rất đẹp, tất cả giới thanh niên đương thời gặp gỡ điều quỳ lạy van xin cần mong cho ta để mắt xanh đến.

Nhưng con tạo trớ trêu, ta đã yêu, nhưng bị một chàng thanh niên phụ rãi, rồi mấy chục năm sau, sự Oán hận chồng chất, cho đến một ngày, ta và chàng lấy máu thanh toán mối tình dang dở.

Thu Cúc phụ họa thêm :

- Lúc đương thời lão nhân gia đã đẹp, võ công lại cao thâm, người trai ấy không hiểu sao ngu khờ thế, thật là đắc tội rất lớn !

Xuân Hồng nhanh nhẩu chen vào:

- Xin lão nhân gia rũ lòng nhân đức, hai tay của chúng tôi bị buộc chặt đau quá, cơ hồ gần muốn dứt rời ra vả lại thân thể trần truồng như thế này thật rất lạnh, xin lão nhân gia xuốn gphước cời trói cho chúng tôi mặn quần áo vào !

Giọng nói của Tiết Hoa Diễm tuy vẫn một mực hòa kín, nhưng đổi ra lạnh lẽo hơn :

- Việc ấy không quan trọng lắm, hãy cố nhẫn nại một chút, dù sao hai ngươi cùng không sống được bao lâu nữa !

Tiếng nói như sét đánh bên tai, hai ả tỳ nữ sắc diện vụt tái ngắt, hy vọng sống sót đã tan biến thành bọt nước.

Tiết Hoa Diễm có vẻ hòa dịu hơn, thản nhiên mỉm cười tiếp:

- Lúc nảy ta đã nói đến đâu rồi kìa?

Xuân Hồng và Thu Cúc nín im thinh thít, không buồn hô%`i đáp, bà ta liền chẩm rãi tiếp:

- Phải rồi ! Mặc dù ta rất đẹp, vò công lại rất cao, nhưng chàng trai ấy không bao giờ để ý đến! Rồi một hôm người ấy thụ thương rất nặng gần chết, lúc bấy giờ mới phát giác ra rằng, hắn đối với ta không phải là hoàn toàn vô tình cảm!

Bà đắc ý cười lên khanh khách...

Xuân Hồng lạnh lùng chêm vào :

- Vì thế cho nên Thái Thượng Giáo Chủ mới ra tay chửa bịnh cho người!

Tiết Hoa Diễm mỉm cười:

- Phải đấy ! Nhưng mà còn một việc rất quan trọng mà già này phải hoàn toàn trước khi chừa lành bịnh cho hắn !

Bà chúm chím cười tỏ vẻ hơi e thẹn ngại ngùng:

- Năm tháng đã phủ lên mặt ta những nét nhăn nhepo cằn cỗi. Thực ra với dung nhan của ta hiện giờ, cùng tình nhân âu yếm xem ra có vẻ làm sao ấy ! Vì thế cho ta phải cải biến sắc diện khôi phục lại vẻ đẹp của năm xưa !

Xuân Hồng và Thu Cúc kinh ngạc đến há hốc mồm ra:

- Biện pháp ấy làm sao thành công, người đã già hóa trẻ được ư ?

- Việc ấy ta có thể làm được ! Hiện tại ta vừa học được phép hồi xuân chi thuật ! Tuổi thanh xuân của ta sẽ từ thân thể hai ngươi lấy ra để thay thế vào !

Bà đưa tay chỉ vào người Xuân Hồng:

- Lớp da trắng mịn nõn nà của ngươi, ta sẽ lột ra để đắp lên da nhăn nheo khô héo này !

Xuân Hồng thất thanh gào to:

Không ! Không thể được !

Đoạn nàng té xỉu xuống đất bất tỉnh.

Tiết Hoa Diễm say xưa chỉ vào Thu Cúc :

- Già này rất thích đôi mắt bồ câu ươn ướt đen nhánh ấy. Ồ ! Hai hàm răng như hai hàng ngọc vụn, đôi môi đỏ mộng tình tứ kia! Sẽ được đem qua thay thế những cái gì lỗi thời này !

Thu Cúc như tỉnh ngộ "à" một tiếng đoạn ngà ngữa ra bất tỉnh.

Tiết Hoa Diễm đắc chí mỉm cười, đưa tay kéo nhẹ tấm khăn phủ trên giường.

Văn Tử Lăng trố mắt nhìn vào, quả nhiên dự đoán của chàng không lầm, người nằm đấy là lão truy hồn chưởng Nam Cung Minh.

Nãy giờ nghe lời nói say sưa bao hàm một tư tưởng kỳ dị của Tiết Hoa Diễm , chàng không khỏi tức và thương hại cho mối si tình tuyệt vọng của bà ta.

Nếu bà chạm đến thân thể của hai ả tỳ nữ, chàng sè nhất định sè nhảy ra can thiệp tức khắc.

Nét mặt của lão Nam Cung Minh lúc bấy giờ tái nhạt, hơi thở hổn hển, dì nhiên còn đang trong trạng thái hôn mê.

Tiết Hoa Diễm khẽ cho tay vào lòng, rút ra một hoàn thuốc đỏ thắm , nhẹ nhàng nhét vào mồm lão già !

Hoàn thuốc linh nghiệm vô cùng, trong giây lát mồ hôi lão toát ra, tay chân cử động và dần dần hồi tỉnh lại.

Lão già từ từ mở mắt , cất giọng yếu ớt thốt:

- Đây là đâu !... Ta đã chết rồi kia mà !

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Ông không chết đâu !... Chúng ta không thể chết được, và sè tồn tại vĩnh viễn ở trên trần gian này.

Nam Cung Minh định gắn gượng ngồi dậy, nhưng sức còn quá yếu, kêu lên một tiếng , đoạn ngà vật xuống giường.

Tiết Hoa Diễm vội vã đưa tay đỡ:

- Ông ! Ông cảm thấy đau đớn nhiều không ?

Nam Cung Minh thở hổn hển:

- Tôi tự hiểu ! Vết thương không thể lành được.

Không sao đâu ! Dù nặng hơn nữa tôi cũng có thể chữa lành được.

- Chẳng lẽ ở đây bà có linh chi hay sâm quả nghìn năn hay sao?

Tiết Hoa Diễm lắc đầu :

- Vật quí ấy tôi làm gì có được.

Nếu không có linh dược ấy ! Vết thương của tôi không phương cứu chữa rồi ! Còn về phần bà... bị nhiễm phải độc dược của tôi tự tay điều chế, chắc cũng không còn sống ở trần gian này được bao lâu nữa !

Tiết Hoa Diễm mỉm cười :

- Tuy không có thuốc chữa , nhưng tôi vẫn còn một phương pháp rất hiệu nghiệm... !

- Phương pháp gì ?

Ông chính là một tay dụng độc chuyên môn, tại sao biện pháp dề dàng ấy lại nghĩ không ra?

- Vậy phương pháp của bà dụng độc công độc phải không ?

Tiết Hoa Diễm đưa tay chỉ bình thuốc trên bàn:

- Thế thì ông cũng khá thông minh đấy... ! Và đấy là một loại thi độc lợi hại nhất... !

Chương 29: Yêu Phụ Si Tình

Đưa mắt liếc nhìn bình độc dược trên bàn, lão Nam Cung Minh nheo mày:

- Không thể được ! Bà biết hậu quả của nó sẽ tai hại như thế nào không ?

Tiết Hoa Diễm tỏ vẻ lạnh lùng thản nhiên đáp:

- Chúng ta sẽ cùng biến thành độc nhân, không xử dụng vật thực của nhân gian nữa, và chỉ sống bằng độc dược mà thôi !

- Như thế thì dù có sống đi nừa , cũng không bằng thác đi cho sướng thân hơn.

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Hai ta tuổi đã về chiều, nếu được hôm sớm có nhau, cùn ghưởng những ngày hạnh phúc sắp tàn, để đền bù lại bao năm tháng đau khổ đã qua, thì dù có thác cũng cam đành nhắm mắt!

Nam Cung Minh đau khổ cười gằn:

- Dù rằng tôi không bị trọng thương, cũng tự cảm thấy, cuộc sống tạm bợ này vô vị từ lâu rồi !

Hoàn thuốc lão nuốt vừa rồi dần dần mất hiệu lực, lão nhắm nghiền đôi mắt và trở lại trạng thái hôn mê lúc nảy.

Đưa bàn tay run run sờ vào đôi má nhăn nheo, Tiết Hoa Diễm đau khổ tự lẩm bẩm :

- Hắn vẫn còn tưởn gnhớ đến người tình cũ ! Phải rồi ! Ta phải tìm lại tuổi xuân đã mất... với bất cứ giá nào , và lúc ấy tình thế sẽ cải thiện hơn.

Đưa mắt nhìn vào Xuân Hồng va `Thu Cúc đang hôn mê nằm dưới đất, bà chẩm rãi bước tới cất giọng cười the thé, rồi đưa tay ra định chộp lấy hai nàng...

Văn Tử Lăng vừa định phá cửa nhóm mình nhảy vào giải cứu... Thình lình tiếng mỏ dồn dập từ xa vang vọng đến !

Chàng giật mình ngơ ngác , nhưng lập tức vụt đổi ra vui mừng. Rồi tạm đình chỉ việc can thiệp, đứn gyên chỗ cũ phập phồng chờ đợi.

Tiết Hoa Diễm như chạm phải nọc độc đưa mắt rảo quanh một lượt tỏ vẻ kinh hoàng bối rối.

Liền khi ấyhai bóng người từ ngoài đại điện , nhanh như chớp bay vụt vào.

Quả nhiên... sự dự đoán của chàng không sai, hai người vừa đến không lạ , chính là Mộ Dung Hồng và Lãnh Tâm Thần Ni...

Vừa đặt chân đến , Lãnh Tâm Thần Ni khẻ niệm Phật đoạn nghiêm giọng vái chào:

- Tiết thí chủ ! Đã lâu chúng mình lại gặp nhau !

Sau khi trấn tỉnh tinh thần Tiết Hoa Diễm nỗi giận quát to:

- Ngươi quả thật to gan lớn mật, dùng cách nào ngươi vào lọt nơi đây?

Lãnh Tâm Thần Ni cười lạt:

- Đây chỉ là một phân đàn của U Minh Giáo, làm gì cản ngăn được bần ni !

Với giọng hậm hực , Tiết Hoa Diễm gằn từng tiếng:

- Lũng tây phân đàn này tuy ngăn mi không được, nhưng hiện tại võ công của già này vẫn còn hơn ngươi mười phần, chẳng lẽ ngươi dốt đến nỗi không phân biệt được sự cao thấp về tài sức hay sao?

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên đáp:

- Thực ra với võ công mà ngươi học được trong Mai Chu Bửu Lục, có thể cao hơn bần ni một bậc. Nhưng rất tiếc rằng hiện tại độc thương của ngươi rất nặng, đơn dựa vào đại thừa âm công, cũn gđủ lấy tính mạng của ngươi rồi, dù rằng mạng ngươi số trời đã định, có bị tru diệt đi nữa , bần ni cũng không thích lãnh nhiệm vụ giết chóc ấy đâu !

Mấy lời nói cứng rắn và xác đáng của Lãnh Tâm Thần Ni, làm Tiết Hoa Diễm tự biết mình thất thế nên dịu giọng:

- Ngươi đến đây là có ý gì ? Tại sao biết ta ở đây?

Không dấu chi ngươi , việc xảy ra ở Hồng Phong Cốc bần ni đã biết rõ cả rồi !

Nghe nhắc đến chuyện xấu hổ vừa qua, Tiết Hoa Diễm đỏ mặt tía tai cười chua chát:

- Hừ ! Mình đã khoác bộ áo nâu sòng , mà lòng chưa nguôi đường tình ái !

Đoạn đưa tay chỉ vào Nam Cung Minh bà tiếp:

- Thì ra ngươi vì người nay mà đến đây phải không ?

Lãnh Tâm Thần Ni vội niệm Phật nheo mày thốt:

- Vừa mở miệng lại buông lời tội lỗi. Thí chủ sao vu nhục thần ni đến đổi. Trong khi bần ni đã nương nhờ cửa Phật quá lâu rồi.

Như thế thì ngươi đến đây có dụng ý gì khác nữa?

Đưa mắt về hai ả tỳ nữ đan gbất tỉnh dưới đất, Lãnh Tâm Thần Ni chẩm rãi hỏi vặn lại :

- Cửa Phật từ bi bác ái làm gốc, hai cô bé vô tội này tại sao ngươi ngược đãi chúng như thế ?

Đấy là việc riêng của ta, thuật hồi xuân chắc ngươi không hiểu! Ta muốn tìm lại tuổi xuân đã mất từ lâu.

Thế ra thí chủ định nhúng tay vào tội ác. Nếu không thấy được thì chẳng nói chi, hôm nay sẵn có mặt ở đây bần ni nhất quuyết không để hai cô bé này bị chết oan uổng.

Tiết Hoa Diễm kêu lên :

- Thế ra ngươi định giải cứu hai con bé này à?Lãnh Tâm Thần Ni nói với giọng cương quuyết:

- Cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phù đồ !Đoạn ni cô quay về phía Mộ Dung Hồng bảo :

- Con hãy nhanh đến mở trói cho hai cô bé ấy !

Mộ Dung Hồng nhanh nhẹn chạy đến mở trói cho Xuân Hồng và Thu Cúc, và giúp hai nàng mặc y phục vào !

Sự tức giận của Tiết Hoa Diễm nỗi lên đến cực độ, nắm tay của bà ta xiết chặt lại, chuẩn bị ứng chiến. Nhưng sau một hồi đắng đo suy nghĩ, ba `liền dịu giọng:

- Ta hôm nay mình mang trọng thương, mọi việc đều tùy ngươi đấy! Ngày khác gặp gỡ, chúng mình sẽ thanh toán món nợ này!

Lãnh Tâm Thần Ni điềm nhiên thốt:

- Điểm trọng yếu của bần ni là cứu người. hậu quả ra sao cũng mặc !

Sau khi được Mộ Dung Hồng cởi trói và mặc quần áo lại, Xuân Hồng va ` Thu Cúc dần dần hồi tỉnh lại.

Trong thâm tâm của hai ả tỳ nữ, dưới gầm trời này, duy chỉ Thái Thượng Giáo Chủ là có võ công

cao nhất thiên hạ. Nào ngờ hôm nay một thiếu nữ tuổi hãy còn trẻ, ngang nhiên đứng trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ giải cứu hai nàng quả thật là một việc phi thường !

Hai nàng do dự một hồi, đoạn quì xuống trước mặt Mộ Dung Hồng:

- Đa tạ ân cô nương cứu mạng!

Mộ Dung Hồng nghiêm nét mặt:

- Đấy là công đức của sư phụ... tôi chỉ thi hành theo lệnh thôi !

HAi nàng lại hướng về phía ni cô :

- Đa tạ lão sư thái... ân cứu tử này hai con sẽ ghi tạc muôn đời!

Lãnh Tâm Thần Ni khẽ giu? đôi tay áo rộng:

- Hiện tại hai ngươi muốn ở lại hay theo ta, tùy ý hai ngươi lựa chọn, ta không cưỡng ép !

Xuân Hồng và Thu Cúc vội đáp:

- Lão sư thái mở lượng từ bi cho chúng con theo với.

Tiết Hoa Diễm vụt kêu lên:

- Ngũ Nhạn Dung ! Hành động của ngươi quá xấc láo, trước mặt ta ngươi chẳng nể chút nào?

Lãnh Tâm Thần Ni giật mình vội cải chính:

- Bần ni lánh tục đã lâu mong Tiết thí chủ đừng xưng hô như thế!

- Rất tốt ! Lãnh tâm sư thái ! Ngươi định bắt hai con liễu đầu này đi đâu mới được chứ ?

- Chân trời góc bể không chắc chổ nào là nơi cố định, nhưng có một điểm bần ni không ngại cho thí chủ hay rằng :bần ni sẽ thu hai cô bé làm đệ tử !

Tiết Hoa Diễm lồng lộn kêu to:

- Thôi được ! Món nợ này chúng mình sẽ có ngày thanh toán!

Bà đưa tay chỉ về phía Nam Cung Minh tiếp :

- Lãnh Tâm ! Lòng ngươi lạnh thật rồi ư ?

Đôi vai thần ni run run , lòng không tự chủ, đưa mắt khẽ liếc về phiá Nam Cung Minh , gương mặt từ bi thoáng hiện lên nét đỏ hồng.

Một thời khổ lụy đã qua, cửa từ bi giúp ni cô rửa sạch bụi trần , đột nhiên hôm nay đứng trước người tình cũ trong cơn hấp hối, bảo sao lòng bà không sao xuyến rung động ?

Sự xúc động chỉ thoáng qua rong giây lát, Ni cô liền trở lại trạng thái trầm tỉnh:

- Đồ nhi ! Hãy dẫn dắt hai cô bé , chúng mình nên theo đường cũ mà ra.Tiết Hoa Diễm nghe nói liền gằn giọng:

- Hừ ! Ta e cho hai thầy trò ngươi khó mà thoát khỏi nơi này !

Ni cô lạnh lẽo mỉm cười :

- Đại thừa âm công của bần ni , đủ sức làm cho tất cả những người ở phân đàn này chìm vào giấc ngủ say sưa !

Quay sang Mộ Dung Hồng , bà ta giục:

- Đồ nhi ! Con hãy niệm bài kinh Huỳnh lương Dẫn cho ta.

Mộ Dung Hồng vâng dạ, đoạn từ trong lòng rút ra chiếc mỏcon xinh xinh màu đỏ ón gánh và chiếc đôi tre, rồi nàng lập tức khua lên , miệng vừa tụn g niệm.

Thừa biết sự lợi hại của môn âm công này, không thấm vào đâu đối với Tiết Hoa Diễm . Nhưng lúc bấy giờ thì khác hẳn, khi tiếng mỏ nổi lên , bà ta đành phải ngồi im thin thít trên chiếc ghế cao, nhắm mắt dưỡng thần chịu đựng.

Bỗng nhiên...

Một hiện tượng lạ lùng làm tất cả mọi người đều kinh ngạc, từ nảy giờ lão già họ Nam đang mê man trên giường bịnh, thình lình tay chân cử động, rồi bất thần vụt ngồi nhỏm dây.

Hiệu quả của bàikinh Huỳnh lương Dẫn vượt quá mức tưởng tượng của Lãnh Tâm Thần Ni !

Dụng ý của Ni cô là mượn tiếng mỏ câu kinh để ru ngủ bọn tay chân bộ hạ của Tiết Hoa Diễm , Ni cô quên đi môn đại thừa âm công trị lành bịnh nội thương một cách thần diệu. Chính điểm ấy Văn Tử Lăng nhớ rõ hơn ai hết! Nếu không có tiếng mỏ ấy chàng đã bỏ mạng từ lâu rồi ! Sau khi thụ thương trong trận ác chiến dưới mộ huyệt của Túy Tâm Tiên Tử.

Chợt nom thấy ni cô, Nam Cung Minh giương đôi mắt kỳ dị nhìn ba `ta, một dòng máu tươi từ khóe miệng lão chảy xuống, nhuộm đỏ cả tấm lụa trắng đang phủ trên mình.

Tiết Hoa Diễm thấy thế vụt nóng ruột kêu to lên :

- Nam Cung Minh nội thương của ông rất nặng, chớ cử động!

Lão già dường như chẳng nghe tiếng gọi, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn Ni cô, ấp úng thốt:

- Nhạn Dung ! Nhạn Dung ! Phải chăng bà chính là Ngũ Nhạn Dung ?

Thần sắc của ni cô vụt tái nhợt, nét mặt kinh hoàng bối rối, giây lâu bà mới trấn tỉnh!

Bần ni pháp hiệu Lãnh Tâm ! Nhạn Dung đã chết mất từ lâu rồi !

Mặc dù cố giữ giọng trầm tĩnh , nhưng xuyên qua giọng nói run run của bà, không thể giấu được sự xúc động mãnh liệt đang vò nát con tim.

Nam Cung Minh vùng vẫy kêu to:

- Không ! Không... bà chính là Ngũ Nhạn Dung ! Dù cho xa cách bap nhiêu thời gian, hay non dù mòn biển có cạn đi nữa, chỉ nhìn thoáng qua tôi cũng biết rõ là bà ! Nhạn Dung ! Mãi đến bây giờ bà vẫn không hiểu rõ nỗi lòng của tôi sao?

Mấy chục năm qua , không lúc nào mà tôi không tưởng nhớ đến hình bóng yêu kiều của bà. Đã mấy phen rồi, tôi thường lên đến Bạch Vân Am để nhìn trộm nơi ăn chốn ở của bà, cho vơi bớt bao niềm khắc khoải.

Thần sắc của Lãnh Tâm Thần Ni từ xanh xám đổi ra tái nhợt bà trấn áp ngọn lửa lòng đang dày xéo con tim:

- Bần ni đã lánh tục từ lâu !... Chuyện đã qua xin ông đừng nhắc nữa... ! Cõi lòng tôi đã nguội lạnh mất rồi!

Nhạn Dung ! Thế ra bà nỡ dứt bỏ mối tình thật ư ?

Lãnh Tâm Thần Ni chớp chớp đôi mi , một luồng kình lực chôn dấu từ lâu vụt thoáng qua đôi mắt rất đẹp của bà, nhưng phút chốc nó vụt tắt hẳn, bà lắc đầu thở dài :

- Đồ Nhi ! Chúng mình nên mau rời khỏi nơi đây thôi !

Lão Nam Cung Minh vụt kêu to:

- Nhạn Dung ! Không thể được ! Bà không thể đi được !

Nói xong lão liền cố gắng vùng dậy loạng choạng bước đến định ngăn cản ni cô... Nhưng vết

thương vụt bộc phát, lão cảm thấy đau nhói nơi tim, rồi ngã gục xuống bên chân ni cô.

Tiết Hoa Diễm không dằn được cơn ghen tức bà lồng lộn gào to:

- Nam Cung Minh ! Thì ra ngươi vẫn còn si mê như điên dại ả Ni cô này, những lời đường mật của ngươi nơi Hồng Phong Cốc hoàn toàn giả dối cả ! Đồ lường gạt... vô lương tâm...

BÀ điên tiết thuận tay với lấy bình độc dược trên bàn, ném thẳng vào đầu lão già.

Bình độc dược trúng vào đầu lão già vỡ làm hai mảnh, một chất thuốc màu đen đặc kẹo, tạt ra tung tóe, thấm cùng mặt mũi hắn...

Lãnh Tâm Thần Ni cả kinh kêu lên:

- Đấy là loại Thi Độc dược !

Tiết Hoa Diễm bước tới cười gằn:

- Ngươi đoán rất đúng ,,,đây là loại độc dược nguy hiểm nhất.

Bà đưa tay lão Nam Cung Minh dậy:

- Nam Cung Minh... Ông phải biết, một khi Thi độc thấm vào da thịt rồi, hậu quả của nó sẽ ra sao?

Lào già gắn gượng đáp:

- Chỉ trong một giờ sau thân thể ta sè tan biến thành một vũng máu đỏ ! Nhạn Dung ! Hôm nay lào phu sung sướng nhắm mắt lìa cõi đời này, có mặt ba `tại đây, ta sẽ không còn oán hận gì cả.

Tiết Hoa Diễm nghẹn ngào đưa tay vói lấy nữa bình Thi Độc còn lại đưa đến trước mặt lão già dịu dàng an ủi:

- Nếu ông chịu uống vài giọt độc dược này thôi, ông sè thoát khỏi tay tử thần.

Lào già vùng vẫy kêu to:

- Không ! Lào phu thà thác chứ không thể biến thành một độc nhân !

Tiết Hoa Diễm điên tiết cười lên the thé:

- Hiện tại ! Quyền định đoạt sự sống chết củA ông về nơi tay ta.

Vừa nói bà liền đưa tay điểm vào huyệt yết hầu của lão già, mồm lão bất đắc dĩ từ từ mở toát ra, bà nhanh nhẹn đưa bình thuốc đổ rốc vào.

Lãnh Tâm Thần Ni định đưa tay ngăn cản, sau phút do dự bà liền bãi bỏ ý định ấy, thở dài một tiếng, đoạn quay về phía Mộ Dung Hồng giục:

- Đồ nhi !.. Chúng mình đi thôi !

Nói xong Ni cô liền lập tức cất bước quay mình đi trước, Mộ Dung Hồng và hai ả tì nữ lục tục theo sau, tiếng chân khua động trên hành lang nhỏ dần...

Thình lình .. một tiếng quát to làm rung chuyển cả tòa hầm kiên cố.

Tử Lăng giật mình ngơ ngác , chàng nhủ thầm:

- Lại có trận ác chiến xảy ra nữa!

Tiếng mõ vụt nỗi lên liên hồi...

Chỉ trong chốc lát... tiếng mõ câu kinh xa dần... rồi chìm hẳn vào đêm tịch mịch...

Trong đại sảnh... dưới ánh những ngọn bạch lạp gần tàn. Tiết Hoa Diễm như điên dại giương đôi mắt đỏ ngầu cười lên khanh khách... bà đưa nữa bình Thi độc còn lại , tự trút vào miệng rồi nuốt sạch...

Chương 30: Bí Hiểm Khó Lường

Đứng núp sau cánh cửa sổ, Văn Tử Lăng bị kích động mạnh, sực nhớ đến lời di chúc của Giang Nam Hạt, cơ hội diệt trừ Tiết Hoa Diễm thích hợp nhất chính là lúc này.

Chàng toan phá cửa xông vào, bỗng nhiên có tiếng nói chuyện xôn xao từ xa vọng lại, đôi mày chàng khóa chặt, ý định xông vào sảnh đường lại phải tạm đình hoản.

Tiếng chân người dần dần đi đến đại sảnh đường, từ khe cửa sổ nhìn vào Tử Lăng nhìn ra, chính là bọn Cửu Đầu Điểu Lữ Cung ban nảy !

THấy cửa sảnh đường mở rộng, đồ đạt ngổn ngang bừa bãi, Cửu Đầu Điểu Lữ Cung cả kinh ấp úng:

- Kính thưa Thái Thượng Giáo Chủ , phân đàn vừa bị kẻ địch đột nhập tấn công, chúng phá hủy địa đạo bí mật xông vào , chẳng hay có đến đây quấy rầy giáo chủ hay không ? Chúng tôi đặc biệt đến đây thỉnh an.

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo "hừ" một tiếng:

- Thế bọn chúng đâu rồi?

- Kẻ địch chuyên dụng âm công, chúng tôi đành thúc thủ, nhưng hiện giờ chúng nó đã cao bay xa chạy mất rồi !

THấy vắng bóng hai ả thị tỳ Cửu Đầu Điểu Lữ Cung vội hỏi:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ , còn hai ả tỳ nữ sao vắng mặt ?

Tiết Hoa Diễm buồn bả đáp:

- Bị bọn chúng bắt mang đi mất rồi !

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung tấn công một cách sống sượng:

- Bọn chúng dám cả gan đến trước mặt giáo chủ diệu vỏ dương oai, táo bạo thật ! Sao giáo chủ không cho chúng một bài học đích đáng !

Tiết Hoa Diễm hổ thẹn phát cáu:

- Lữ đàn chủ ! Ngươi định dạy khôn ta đấy ư ?

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung thất kinh, biết mình lỡ lời vội quỳ xuống:

- Kẻ thuộc hạ này đâu dám thất lễ...

Thình lình lão Nam Cung Minh khẻ cử động, rồi vụt ngồi nhỏm dậy.

Tiết Hoa Diễm mừng rỡ kêu lên:

- Ồ ! ông đã khỏi bệnh rồi, thi độc quả nhiên thần diệu thật.

Nam Cung Minh như điên dại cười lên khanh khách:

- Thi độc là bá độc chi vương, tự nhiên uống vào sẽ khỏI ngay chứ gì !

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi :

- Việc quan trọng nhất là ông được lành bịnh, mặc dù biến thành độc nhân , nhưng có quan hệ gì đâu?

Nam Cung Minh cười to:

- Bà nói rất đúng, thật ra cũng chẳng quan hệ gì !

Nói đoạn ông quay đầu về phía Cửu Đầu Điểu Lữ Cung nghiêm giọng quát to:

- Lữ đàn chủ ! Hãy đến đây ! Ta có việc muốn hỏi !

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung bất giác ngẩn người ra, ông ta chưa biết phải hành động như thế nào, mặc dù lão già là tình nhân của Thái Thượng Giáo Chủ , nhưng đối với U Minh Giáo , lão ta chẳng có cấp bậc gì cả.

Tiết Hoa Diễm hiểu ý liền nhìn về phía hắn ta dịu dàng nói:

- Lừ đàn chủ , chức Tổng đàn tổng hộ pháp của bổn giáo còn trống, từ bây giờ trở đi , theo lịnh của ta, lão Nam Cung Minh sẽ giữ chức vụ ấy !

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung gật đầu vâng dạ, đoạn quay sang phía lão già họ Giang cung kính vái chào :

- Kẻ thuộc hạ ra mắt Tổng đàn Nam cung tổng hộ phaph'p !

Quay sang Tiết Hoa Diễm lão già mỉm cười hỏi:

- Xin bà cho biết, chức vụ Tổng hộ pháp đứng vào ngôi thứ nào?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Chức tổng đàn hộ pháp đứng vào ngôi thứ ba , trong hàng thủ lãnh tối cao của U Minh Giáo !

- Còn ngôi thứ nhất và thứ nhì ?

- Già này là Thái Thượng Giáo Chủ , tự nhiên đứng vào ngôi thứ nhất, kế là bổn giáo chủ !

Nam Cung Minh đắc chí mỉm cười:

- Như thế thì, Lữ đàn chủ trực thuộc dưới quuyền chỉ huy của lão phu ! À này... bổn giáo cả thảy được bao nhiêu phân đàn nhỉ ?

Tiết Hoa Diễm vội vả đáp:

- Đã thành lập xong được ba mươi tám phân đàn, còn mười hai nơi dang trù bị ráo riết sắp sửa hoàn thành trong toàn quốc, chổ nào hiểm yêu là có phân đàn của chúng mình !

- Tất cả những phân đàn ấy đều lệ thuộc dưới quyền chỉ huy của lão phu phải không ?

Tiết Hoa Diễm đáp:

- Đương nhiên là phải !

Nam Cung Minh hỏi iếp:

- Trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ , lão phu có quyền ra lịnh hay không ?

Ngầm hiểu ý của lão già họ Giang, Tiết Hoa Diễm vội cho tay vào lòng rút ra một tấm lệnh bài vàng óng ánh, hai bên mặt đều có khắc hình một chiếc đầu lâu, bà đưa đến tay lão già và trịnh trọng thốt:

- Đây là Kim lệnh bài của tổng hộ pháp ! Nếu lớp thuộc hạ trong giáo có kẻ nào không phục tòng hay làm sai lệnh, ông có quyền tùy tội trạng nặng nhẹ mà xử phạt, nếu nặng hơn sẽ giết thẳng không dung thứ !

Đưa tay đón lấy Kim lệnh bài, Nam Cung Minh nghiêm giọng quát:

- Lữ dàn chủ !

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung cung kính thưa :

- Thuộc hạ ra mắt tổng hộ pháp !

Nam Cung Minh dõng dạc quát tiếp:

- Hãy mời tất cả nhân vật trọng yếu trong phân đàn đến đây !

- Thuộc hạ xin tuân mạng !

Đoạn lão ta đưa tay vẫy bọn người bên ngoài.

Các ngươi hãy mau vào ra mắt Tổng đàn tổng hộ pháp !

Một tiếng dạ vang như sấm , năm tên thanh y đại hán hùng hổ bước vào, cung kính đứng trước mặt Nam Cung Minh thi lễ:

- Chúng tôi là Lũng tây phân đàn, Tổng hộ pháp và bốn vị hộ pháp đồng ra mắt Tổng đàn tổng hộ pháp !

Nam Cung Minh chẩm rãi gằn từng tiếng:

- Các ngươi là những nhân vất đầu não trong phân đàn này, tất nhiên có nhiệm vụ coi sóc và giữ gìn an ninh trật tự !

Hôm nay Thái Thượng Giáo Chủ dến đây chữa bệnh, các ngươI lãnh nhiệm vụ canh gác thế nào, để kẻ địch thâm nhập vào bắt mất hai tì nữ, các ngươi nghĩ sao nếu chúng cha/m đến Thái Thượng Giáo Chủ ?

Tất cả đều xanh mặt , đồng thanh nói:

- Chúng tôi bất tài, thật đáng tội chết !

Nam Cung Minh nghiêm giọng tiếp:

- Đã biết tội đáng chết, tại sao không tự vận để đền tội, theo qui lệ chẳng nhẽ ta phải nhọc công ra tay hay sao??

Như sét đánh bên tai , sáu người không ngờ lão già họ Nam vừa nhậm chức, đột nhiên xử dụng kỷ luật sắc thép đối họ, tất ca/ đều kinh hoàng thất sắc, đồng thanh kính cẩn nài :

- Tổng hộ pháp hãy mở lượng hãi hà ! Vì đây chỉ là lần đầu phạm lỗi !

Thấy cục diện vụt găng đến cực độ, Tiết Hoa Diễm vội xen vào :

- Họ tuy đáng tội chết, nhưng mình nên xét lấy công để giảm bớt cho họ phần nào !

Nam Cung Minh sa sầm nét mặt:

- Như thế thì với chức vụ Tổng đàn tổng hộ pháp này, tôi không có quyền định đoạt và xử phạt tội trạng của những kẻ thuộc hạ hay sao??

Lỡ khóc lỡ cười ! Tiết Hoa Diễm cố đè nén sự cắn rức của lương tâm, để cho đẹp dạ người yêu bà khẻ thở dài :

- Thôi được ! Tùy ông xử phạt đấy !

Nam Cung Minh dường như chẳng buồn để ý đến cử chỉ ấy, quay sang phía Cửu Đầu Điểu Lữ Cung gằng giọng :

- Ngươi là thủ lãnh của phân đàn này... Hình phạt phải do ngươi đi đầu... Hãy tự động thi hành ngay tức khắc !

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung cố gắng khẩn nài :

- Xin tổng hộ pháp hãy dung tình, vì đây là sự phạm lỗi đầu tiên của thuộc hạ !

Nam Cung Minh cười lạt:

- Xem ra ngươi không tuân lệnh đấy à !

Thấy tình thế liệu bề năn nỉ lão già không xong, Lữ đàn chủ vội quay sang Tiết Hoa Diễm :

- Mong Thái Thượng Giáo Chủ hãy niệm tình, đối với U Minh Giáo kẻ thuộc hạ này đã dày công xây đắp rất nhiều năm tháng...

Dường như lời cầu xin của Lữ đàn chủ làm bà cảm động, Tiết Hoa Diễm quay sang lão Nam Cung Minh:

- Tổng hộ pháp xem thử có thể giảm khinh một đôi phần nào hay không ?

Nam Cung Minh lắc đầu cười lạt:

- Bổn giáo tổ chức đại quy mô, nhân viên thuộc hạ đông hàng ngìn vạn, nếu kỷ luật không nghiêm minh, sau này còn xử phạt được ai nữa?

Sắc mặt tái nhạt không còn một chút máu, Cửu Đầu Điểu Lữ Cung tự biết không hy vọng khẩn cầu được nữa, bèn đưa thẳng tay lên định đập vào Thiên Linh tự vận.

Nam Cung Minh vụt đổi ý quát to :

- Hãy khoan !

Tưởng lão già họ Giang nghĩ tình tha tội, Lữ đàn chủ hân hoan vô cùng, lão cám ơn rối rít:

- Đa tạ công đức Tổng hộ pháp tha cho khỏi chết.

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Không ! Tội ngươi vẫn phải thi hành đúng như qui điều của bổn giáo đã dịnh, nhưng bổn tòa đặn ân cho ngươi chết một cách anh hùng hơn... ! Giờ đây ta cho phép ngươi cùng ta xuất chiêu đối địch, nếu trong một chiêu mà ngươi thoát chết, tất cả tội trạng sẽ được hủy bỏ !

Thoạt nghe lời giao kết của Nam Cung Minh, Lữ đàn chủ trong bụng mừng thầm, lão tự nghĩ :

- Trong U Minh Giáo , luận về võ công mình có thể gọi là tay cao thủ có hạng, trời xui đất khiến cho hôm nay, mạng số của ta chưa đến nỗi nào !

Lão sợ lão goà họ Nam thay đổi ý kiến, liền vội vã thốt:

- Nhờ tổng hộ pháp đặc biệt thi ân, kẻ thuộc hạ này mặc dù kém tài, nhưng xin tuân mạng !

Tiết Hoa Diễm hơi nheo mày, bà định cản ngăn, nhưng sau giây phút do dự bà đành ngậm miệng.

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung lấy làm đắc ý, đưa hai tay dốc toàn lực đẩy ra song chưởng cực mạnh, hướng về phía họ Nam quét thẳng tới.

Lão định bụng, dù cho Nam Cung Minh có công lực cao thâm mấy đi nữa, tối đa lão chỉ thụ thương là cùng, mạng sống dù sao vẫn được bảo đảm!

Dường như chẳng để ý đến chưởng lực của Lữ đàn chủ, đợi chưởng phong bay gần đến. Nam Cung Minh liền lật bàn tay phất nhẹ, một luồng kình lực êm dịu không một tiếng động nhẹ nhàng bay ra...

Một tiếng rít ghê rợn nỗi lên, hai luồng kình lực chạm vào nhau lập tức hóa giải hết!

MẶc dù thế Cửu Đầu Điểu Lữ Cung cũng cảm thấy một luồng kình lực còn sót lại dội ngược vào lồng ngực.

Sức dội ấy chỉ nhẹ nhàng thôi, nên lão ta cũng chẳng để ý tới, lão dắc ý chắp tay váy chào:

- Kẻ thuộc hạ xin đa tạ Ơn tha chết của Đức tổng hộ pháp.

Nói xong lão ta bước lui về chổ cũ.

Nam Cung Minh khẻ mỉm cười nín lặng...

Bỗng nhiên...

Cửu Đầu Điểu Lữ Cung vừa cất bước thình lình vụt ngã bổ nhào xuống mặt đất, quay lăn lông lốc.

Toàn thân của lão ta co giật liên hồi, mặt mũi co rút lại rồi bất động.

Trong giây phút, một hiện tượng kỳ lạ xảy ra... cơ thể của lão đàn chủ không co giật nữa, và bắt đầu tan rã, y phục của lão cũng tan dần..

Trong khoảnh khắc, tất cả thi thể cho đến cả xương cốt tan biến thành một vũng nước đen ngòm... mùi tanh xông lên nồng nực.

Thấy cảnh tượng quá hãi hùng, năm vị hộ pháp khiếp đảm run lên cầm cặp.

Nam Cung Minh lạnh lùng gằng giọng:

Đó là điểm làm gương cho những kẻ không tuân mạng lệnh!

Đoạn lão đưa mắt về phía phân đàn Tổng hộ pháp:

- Còn ngươi ! Cũng định bổn tòa thử sức một phen chứ ?

Phân đàn Tổng hộ pháp bay hồn lạc phách kêu lên :

- Thuộc hạ thật không có can đảm ấy !

- Đã không dám đương đầu đối địch, tại sao không mau thi hành đúng kỷ luật của bổn giáo?

- Thuộc hạ tuân mạng !

Nói xong lão đưa thẳng tay tự đập mạnh vào điển thiên linh !

Bốn thi thể lần lượt ngã gục xuống mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ cả góc phòng.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt Tiết Hoa Diễm lắc đầu thở dài:

- Lũng tây phân đàn này khổ công xây dựng đã nhiều năm, hôm nay chỉ trong khoảnh khắc những tay đầu nảo ở đây đã bị Ông giết sạch, sau này phải tốn nhiều công mới gầy dựng lại được.Nam Cung Minh thản nhiên mỉm cười:

- Những chuyện tôi làm vừa rồi hình như không vừa ý của bà...

Tiết Hoa Diễm vội tươi cuười cải chính:

- Thực ra mệnh lệnh của ông hơi nghiêm khắc một chút, nhưng... mục đích của tôi là muốn được sống lại một đời hạnh phúc trong đoạn đời sắp tàn này, ví dù toàn bộ U Minh Giáo có bị phá hủy đi nữa, tôi cũng không phiền trách ông đâu.

Chương 31: Trong Động Tử Vong

Tiết Hoa Diễm suy nghĩ giây lâu rồi nói:

- Lũng Tây phân đàn , cơ sở rộng lớn, nhân viên rất đông, hi^.n giờ chúng mình phải bổ nhiệm một tân đàn chủ để trông nom mới được...

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Việc ấy không cần, đối với vạn ma đại trận có sẵn nơi đây, lão phu rất lấy làm thích thú, chức vụ dàn chủ sẽ do tôi kiêm nhiệm, ý bà nghĩ sao?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Nếu ông sẵn sàn nhận lãnh, lẽ đương nhiên thích hợp vô cùng...

Bà âu yếm nhìn lão già họ Nam, đoạn nhẹ nhàng ngã vào lòng lão ta ra chìu sung sướng...

Trong gian phòng dưới ánh bạch lạp sắp tàn, trêm mặt đất tử thi nằm la liệt, hai cụ già đang âu yếm với nhau... nếu không nhìn vào đôi mái tóc bạc hoa râm và hai gương mặt nhăn nheo ấy, kẻ bàng quang sẽ lầm tưởng rằng:

- "Đấy là đôi tình nhân son trẻ trong tuần trăng mật"...

Giây lâu...

Nam Cung Minh đẩy nhẹ Tiết Hoa Diễm ra bảo:

- Hiện tại chúng mình nên rời khỏi nơi đây...

Tiết Hoa Diễm ngạc nhiên hỏi gặn:

- Ông đã bảo sẽ kiên nhiện chức vụ đàn chủ của phân đàn này, hà tất lại muốn đi dâu mà phải vội.

- Nhưng trước khi nhận chức ở đây, chúng mình còn phải đến viếng tổng đàn chứ!

Tiết Hoa Diễm như sực tỉnh:

- À ! Ôbng không nhắc tôi cũng suýt quên mất, ông còn phải ở đấy để làm l^~ nhậm chức, và do

tổng đàn viết thiếp cho mời tất cả thủ lãnh phân đàn đến để làm lễ ra mắt mới được!

Nam Cung Minh dường như say mê với công việc, tỏ vẻ tận tâm với chức vụ vội tiếp lời:

- Khiu đã nhận chức rồi , tôi còn phải đi đến viếng các phân đàn, hầu có xem xét mỗi công việc của địa phương cho tường tận!

Tiết Hoa Diễm liền ngồi nhỏm dậy giục:

- Thôi ! Chúng mình mau rời khỏi nơi đây để về tổng đàn cho sớm.

Nói xong bà liền đứng dậy, Nam Cung Minh vội vả theo sau, cả hai song song đồng bước ra khỏi phòng.

Thấy cơ hội không thể bỏ qua được, Tử Lăng liền đưa tay lên, định thừa cơ tung chưởng hạ quách Tiết Hoa Diễm ngõ hầu trừ tuyệt hậu hoạn.

NÀo ngờ cánh tay chàng vừa đưa lên, liền bị một kẻ lạ mặt từ phía sau nắm lấy chặt cứng...

Chàng giật mình cả kinh, thình lình có tiếng truyền âm nhẹ rót bên tai:

- Văn thiếu hiệp chớ vội hành động, chính ta đây !

Thấy giọng nói quen quen, chàng quay đầu nhìn lại, thì ra chính là Nhất Thóc Đã Tẩu.

Chàng vội dùng phép truyền âm nói nhanh:

- Lão tiền bối ! Mụ già ấy chính là La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm đấy!

Nhất Thóc Đã Tẩu điền nhiên đáp:

- Không giấu gì Văn thiếu hiệp , lão phu đã đến đây từ lâu, cho nên tất cả việc xảy ra lão đều biết rõ cả rồi!

Tử Lăng bất giác cả thẹn, một mặt tyhầm khâm phục tài phi thường của lão già.

Khing công của lão hơn chàng thập bội, đứng bên chàng bao lâu, nhưng tuyệt nhiên chàng không hay biết!

Nhất Thóc Đã Tẩu vội vã giục:

- Chúng mình hãy mau ra khỏi nơi đây, rồi sẽ bàn tính công việc.

Hai người dùng thuật khinh công dọ đường đi vào lúc nảy , phóng mình bay vút trở ra.

Phút chốc hai người vượt qua cổng chùa, chạy bay một mạch, lướt qua khỏi ngọn đồi trước mặt, xuyên qua khỏi cụm rừng dày đặt, đến một khoảng đất trống mới dừng chân ngồi xuống nghĩ.

Tử Lăng cất tiếng hỏi:

- Vì nguyên cớ nào lão tiền bối cản ngăn không cho tôi hạ sát mụ già độc ác ấy?

Nhất Thóc Đã Tẩu đáp:

- Việc trừ tuyệt mụ già ấy, dĩ niên là hành động phải làm, nhưng vì có mặt của lão Nam Cung Minh, nên lão phu mới cả ngăn hành động ấy của cậu. Xem ra lão già ấy là một người hiệp nghĩa. Lão khéo mượn kỷ luật để diệt trừ sáu tay cao thủ của U Minh Giáo, cũng thừa hiểu lão đối với bọn chúng đương nhiên đã có mặt cảm rồi...

- Nhưng sự diệt trừ Tiết Hoa Diễm và hành động của lão ta có quan hệ gì?

- Ồ ! cậu vẫn chưa hiểu rõ việc này... ! Hiện tại với chức vụ Tổng đàn tổng hộ pháp, lão già họ Nam ấy khống chế tất cả phân đàn trong tay, nếu sớm diệt trừ mất mụ già ấy, lão dựa vào đâu để an nhiên ngồi ghế Tổng hộ pháp? Một chức vụ tối cao của U Minh Giáo ! Cậu thấy không , chử tình quả nhiên có một mảnh lực phi thường.

Tử Lăng khẻ gật đầu:

- Như thế thì chúng mình chưa vội giết thác Tiết Hoa Diễm !

- Đúng như vật ! Âu cũng là số trời. Một ngày nào cơ mưu lão Nam Cung Minh bị bại lộ hoặc giả lão chẳng may bị ngộ nạn, hay là U Minh Giáo đã đến ngày suy tàn không kể ! Hiện tại thì nên để cho bà ta ung dung hưởng hạnh phúc của chuổi ngày tàn thêm một thời gian nữa!

Văn Tử Lăng tạm ngưng giây lâu rồi hỏi tiếp:

- Lão tiền bối đã được chút ánh sáng nào về Tử Vong Động hay chưa?

Nhất Thóc Đã Tẩu khẻ gật đầu:

- Lão phu đã phát giác ra một địa điểm khả nghi, lúc đó lão đã bắn lưu hỏa hoàn lên không, cho tin để cậu đến , nhưng đợi mãi không thấy , nên lão mới lần mò đến đây, may mắn gặp được và biết thêm một chuyện ly kỳ hiếm có !

- Vậy bây giờ chúng mình lập tức đến chổ ấy thử xem !

Lão già ngước mặt nhìn trời , đoạn lắc đầu:

- Trời đã gần sáng, đi dọ thám rất bất tiện, chúng mình phải đợi đến đêm tối mới được!

Tử Lăng gật đầu đồng ý!

Hai người bèn lần mò về phía sau núi, rình bắt được một con thỏ rừng, nổi lửa tạm ăn đở dạ , đoạn tìm một hóc đá tạm nghĩ dưỡng sức.

Thắm thoát trời lại về đêm...

Nhất Thóc Đã Tẩu nói:

- Địa điểm ấy cách đây độ ba mươi dặm, chúng mình khởi hành là vừa.

Với thuật khinh công tuyệt đỉnh của hai người , phút chốc đã đến nơi.

Trước mặt hai người là một khu rừng sầm uất, cổ thụ ngất trời, Nhất Thóc Đã Tẩu đứng dừng lại phân định phương hướng, đoạn rẽ về cánh tả , đi vòng qua một cánh núi, đầy những vvách đá cheo leo, vượt qua một ngọn thác nước réo ầm ỉ.

Lúc bấy giờ lão dẫn đầu chậm rải đếm từng bước một , một cửa động thiên nhiên vụt hiện ra trước mặt.

Cửa động nằm chênh vênh trên sườn núi, cảnh tượng bên ngoài cực kỳ hoang vắng.

Nhất Thóc Đã Tẩu đưa tay về phía cửa động và ướm hỏi:

- Này ! Cậu xem thấy những gì không ?

Tử Lăng chăm chú nhìn vào, chỉ thấy cỏ dại mọc đầy, cảnh vật hoang vu, ngoài ra không thấy gì khác nữa, chàngkhẻ đáp:

- Thật ra tôi không nhận thấy điểm gì khả nghi cả.

- Ồ ! Cậu có nhận ra hình dạng cửa hang không ?

Tử Lăng định thần nhìn kỷ , rất đổi ngạc nhiên đáp:

- LẠ quá ! Hình dáng cửa hang giống in như hình chiếc đầu lâu.

Nhất Thóc Đã Tẩu mỉm cười:

- Đấy là điểm thứ nhất, cậu hãy lắng nghe thử!

Tử Lăng chăm chú lắng tai nghe.

Từ dưới hang sâu thẳm, văng vẳng truyền lên tiếng "bon bon" của nước chảy.

Chàng kinh ngạc kêu lên:

- Phải rồi... ! TRong hang hình như có tiếng rì rào của nước chảy và sâu lắm.

Lão gài mỉm cười tiếp:

- Cậu tiếp tục ngửi thử!

Chàng càng ngạc nhiên hơn nữa , mùi tanh hôi của xác chết đã rữa xông lên nồng nực...

Lão già đưa tay chỉ về phía những thân cây cổ thụ gần đấy và bảo:

- Điểm quyết định chính là ở nơi đây!

Tử Lăng ngước mắt nhìn vào hướng ngón tay chỉ, trên những thân cổ thụ rất nhiều ám khí đã cấm phập vào đấy tự bao giờ...

Lão già trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- Xem cho kỷ lại, thì những món ám khí này xuất pahát từ trong cửa động bay ra, do đó chúng mình có thể xác định rằng trong động có người ẩn núp.

Văn Tử Lăng thầm phục trí thông minh và tài suy đoán tế nhị của lão già.

Chàng chạy đến bên cổ thụ định nhổ lấy một món ám khí xem thử...

Nhất Thóc Đã Tẩu vội kêu to:

- Chớ nên rớ vào , đó là những món ám khí cực độc rất nguy hiểm...

Tử Lăng định thần nhìn kỷ, quả thật trên mỗi món ám khí ấy đều có phủ qua một lớp nhựa màu xanh biếc chớp nhoáng.

Bỗng nhiên...

Từ trong động vụt phát ra một tiếng nổ kinh hồn...

Chương 32: Ngũ Độc Thần Quân

Tiếng nổ vang rền từ trong sơn động vọng ra làm hai người cả kinh

Nhứt Thóc Dã Tẩu cả kinh kêu lên:

- Hãy nhanh rời khỏi động.

Vừa nói xong lão liền nhảy tạt né tránh, Tử Lăng cũng vội vã bắn mình nhảy xéo về một góc động né tránh.

Tử Lăng có vận thần công lắng nghe, nhưng cảnh vật vụt trở lại yên tính lạ thường. Cửa động vẫn y như lúc ban đầu, không một bóng người, cung vẫn không một vật chi khác lạ.

Tử Lăng thầm nghi:

"Có lẽ một mảnh đá cực lớn, bất thần sụp đổ, nên mới gây ra tiếng nổ dữ dội như thế".

Vì quá gấp rút, nên hai người ẩn nấp cách nhau một khoảng khá xa, trước mặt Tử Lăng cỏ dại mọc ngang ngực, giây leo chằng chịt, chắn mất cả lối đi, nên chàng không tài nào nom thấy được chỗ lão già ẩn nấp.

Một thời gian trôi qua, cảnh vật vẫn yên tĩnh không thay đổi, chỉ thỉnh thoảng từ xa đưa đến một ngọn thu phong rung nhẹ lá cây rừng, khua lên nghe xào xạc.

Chàng không thể nhẫn nại được nữa, liền dùng phép truyền âm nhập mật, hướng về phía ẩn nấp của lão già, ướm hỏi:

- Lão tiền bối, bên ấy có xảy ra việc gì hay không?

Không nghe thấy tiếng trả lời.

Tử Lăng ngạc nhiên không ít, chàng hỏi tiếp:

- Lão tiền bối! Có nghe thấy tiếng của tôi không?

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Tử Lăng cũng nghi hoặc vô cùng, khoảng cách của hai người chỉ có vài trượng, hà tất dùng phép truyền âm lại không nghe rõ.

Hay là lão ta đã dời khỏi chỗ ấy rồi?

Nhưng chuyện ấy lại càng vô lý, dù cho có việc chi quan trọng đi nữa, cung phải lên tiếng cho chàng hay biết, chẳng lẽ lão lại bỏ đi một mình?

Một thời gian ngắn lại trôi qua.

Chàng lắng nghe không tiếng động tĩnh, liền tung mình nhảy vọt đến chỗ ẩn nấp ban nãy của lão già.

Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt.

Một bộ xương khô nằm ngay vị trí ấy.

Nếu cảnh tượng xảy ra cách đây vài tháng, dù sao chàng cũng không thể tin tưởng được.

Nhưng sau khi đọc qua quyển Mai Châu bửu lục, trong ấy có đoạn nói về chưởng lực có thể hóa cốt tan thây, và chàng từng tận mắt xem qua lão Nam Cung Minh dùng Thi độc chưởng lực biến Cửu Đầu Lữ Cung thành một vũng nước đen ngòm.

Sau khi xem lại thật kỹ, chàng quả quyết rằng bộ cốt hài này không phải là của lão Nhứt Thóc Dã Tẩu. Điểm thứ nhất là sự dài ngắn và cao thấp cách biệt xa, điểm thứ hai là dù cho có bị ngộ nạn đi nữa, xương cốt cũng phải còn tươi, bộ hài cốt này đã bị sương gió làm cho sứt mẻ đi nhiều.

Chàng lại nhặt được một thanh đao ngắn, đã han rỉ nằm cạnh bộ cốc hài, lưỡi đao ấy tối thiểu đã được phơi ngoài sương gió tối thiểu hơn nửa năm rồi.

Thế thì lão Nhứt Thóc Dã Tẩu đã rời khỏi chỗ này về đâu mới được chứ?

Chàng còn đang phân vân bỗng nhiên có tiếng cười dòn từ sau vọng lại, kế tiếp lại có một giọng nói lạnh lẽo như băng, thanh âm nghe văng vẳng dường như từ một thế giới huyền bí xa xăm đua đến.

- Chàng vẫn vơ thơ thẩn, đang định tìm lão già lùn đấy à?

Văn Tử Lăng vội vận dụng toàn bộ công lực chuẩn bị sẵn sàng song chưởng, lập tức quay người nhanh như cắt.

Chàng giật mình đánh thót, trước mặt một thiếu nữ thon, mơn mởn đào tơ, mình vận bộ y phục toàn thân màu đỏ thắm đang tươi cười chăm chú nhìn chàng.

Một mặt chuẩn bị thế ứng chiến, chàng liền cất giọng quát hỏi:

- Phải đấy! Ta đang tìm lão già vừa đi lạc, cô nương là ai?

Hồng y thiếu nữ cười như nắc nẻ:

- Nếu công tử muốn tìm lão già ấy, bản cô nương sẽ dẫn đường giùm cho, còn bản cô nương là ai, việc ấy không được quyền hỏi, mà dù có hỏi cung không được trả lời thỏa đáng đâu.

Văn Tử Lăng vụt cảm thấy ớn lạnh nơi xương sống, mặc dù tiếng cười nghe dòn đã quá, nhưng sắc diện của cô nàng có vẻ lạnh lẽo và âm hiểm khác thường.

Chàng băn khoăn cân nhắc, sau khi suy nghĩ giây lát, chàng liền đánh bạo hỏi:

- Cô nương chắc biết chỗ ẩn trú của lão già, chắc là đang trong động phải không?

Hồng y thiếu nữ lạnh nhạt nói:

- Bản cô nương đã bảo rằng chẳng nên hỏi nhiều lời! Nếu muốn tìm lão thì hãy theo tôi. Bằng không hãy đi khỏi nơi này! Bản cô nương không cố ý lưu giữ những kẻ tò mò và hay nghi kỵ ấy đâu.

Tử Lăng nổi giận định mắng trả nhưng chàng cố dằn cơn nộ khí:

- Thế thì phiền cô nương hãy đi trước dẫn đường, tại hạ sẽ theo sau!

Nàng thiếu nữ áo đỏ đưa mắt cân nhắc Tử lăng, đoạn nhanh nhẹn quay mình, uốn éo lưng ong, cất bước đi trước.

Tử Lăng định bụng, nàng chắc sẽ đi ngã miệng hang, nào ngờ nàng vòng qua cửa động, đoạn đi về phía dãy núi bên tả.

Vòng theo triền núi hơn ba chục trượng, trước mặt chàng một thung lung xanh biếc hiện ra.

Mặc dù thời tiết lúc bấy giờ đã vào thu, nhưng nơi đây cây cỏ tươi tốt, hoa rừng đua nở mùi hương thơm ngát theo gió thoảng đua, chàng lâng lâng như lạc vào tiên cảnh.

Thiếu nữ quay lại nhìn chàng mỉm cười hỏi:

- Công tử chàng xem phong cảnh nơi đây đẹp đấy chứ?

Sự biến đổi làm Tử Lăng ngạc nhiên vô cùng là vừa đạp chân đến thung lung, sắc diện của thiếu nữ đột nhiên tươi tỉnh lạ, đôi má ửng hồng như đóa hoa hường vừa chớm nở, làn môi tươi thắm đỏ au mỗi khi cười lên như ru người vào cõi mộng.

Chẳng nói thế, giọng nói của nàng cung trở nên êm dịu rung cảm lạ thường, so với lúc nãy hoàn toàn là hai người khác lạ.

Phong cảnh trước hết ngây thơ như vẽ, dựa bên lại có một thiếu nữ diễm lệ, tinh thần chàng vụt hưng phấn vô cùng, chàng khẽ buột miệng mỉm cười khen:

- Địa phương này tuyệt đẹp.

Chàng đưa mắt đo lường cảnh trí trước mắt, một thung lung đầy cỏ non xanh tơ, bốn bề giáp với chân núi, chỉ có một mặt dựa vào rừng là có lối ra.

Chàng liền hồ nghi cất tiếng hỏi:

- Lúc nãy cô nương hứa sẽ dắt tôi đi tìm lão già.

Thiếu nữ mỉm cười đáp:

- Chẳng nhẽ công tử định cho rằng tôi phỉnh gạt đấy ư?

- Nhưng tôi chẳng thấy một chỗ nào có thể trú ẩn được cả, không lẽ lão già lại núp ở dưới đám cỏ hay sao?

Thiếu nữ bí mật mỉm cười:

- Không ở dưới đám cỏ, nhưng ở trong vách đá.

Nàng vừa nói đua tay chỉ về phía vách đá trước mặt.

- Công tử hãy xem kia.

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, trên vách đá đối diện, họ dùng xương người sắp thành ba chữ to tướng:

"Tử Vong Động".

Những mảnh xương người cùng một màu sắc với vách đá thêm vào đấy giây sắc chằng chịt che phủ, nếu không để ý chắc sẽ không nhìn thấy được.

Chàng hồ nghi không hiểu nổi, bèn thắc mắc hỏi:

- Nhưng sơn động ở đâu.

Thiếu nữ dịu dàng nói:

- Hiện tại giải thích ra thì tôi e hơi sớm, đợi chút nữa chàng sẽ hiểu rõ.

Thấy thần sắc của nàng không có vẻ ác ý, Tử Lăng vui miệng hỏi:

- Sao lúc nãy cô nương có vẻ âm thầm lạnh lẽo, và bây giờ lại đổi ra tươi tắn đẹp đẽ thế này?

Thiếu nữ hơi ửng mặt đỏ

- Công tử nói sao? Tôi dễ gì được như chàng khen tặng.

Tử Lăng vội nghiêm nét mặt:

- Phiền cô nương hãy mau dẫn tôi đi tìm lão Nhất Thóc Dã Tẩu.

Thiếu nữ cười ngặt nghẽo:

- Chàng nhất định phải gấp rút tìm gặp mặt cho được lão già lùn ấy ư?

- Vâng! Đúng đấy, mục đích theo cô nương đến đây tôi đã trình bày rõ ràng kia mà.

Thiếu nữ ung dung mỉm cười:

- Sao mà vội thế! À này, tối thiểu chúng mình cũng phải thông qua danh tánh cái đã.

Văn Tử Lăng ân hận đã lỡ lời, thật ra không nên cùng thiếu nữ dằng dai, chàng cố ý hạ giọng:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng.

- Còn tôi họ Hoa tên Trung Tú, người đời thường gọi là Ngũ Độc công chúa.

Tử Lăng giật mình đánh thót:

- Còn Ngũ độc thần quân?

- Là cha ruột tôi.

Tử Lăng cố giữ vẻ bình tinh:

- Thật là thất lễ, cô nương miễn chấp.

Thế ra Hoa Trung Tú không phải là bạn mà là thù địch.

Hoa Trung Tú thản nhiên mỉm cười:

- Hiện tại tôi sẽ giải thích, tại sao tôi từ thái độ lạnh lẽo ra tươi cười vui vẻ, đối với những người đột nhập vào đây thường thường mà người ta được tôi đối xử với thái độ ấy, khó mong sống sót và

người ấy sẽ chết vì tay tôi.

Tử Lăng khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ khó chịu.

- Tại sao lúc này cô nương không hạ sát tôi, mà chần chừ mãi đến bây giờ?

Hoa Trung Tú cả thẹn ấp úng:

- Nguyên do vì tôi rất thích chàng

Nàng đỏ ửng đôi má, quay mặt đi đoạn tiếp:

- Thôi bây giờ tôi sẽ dẫn công tử đi gặp mặt lão già.

Nói xong nàng nhanh nhẹn cất bước đi trước, Tử Lăng hậm hực theo sau.

Trong khoảnh khắc hai người đã đặt chân đến dưới góc núi, ngước nhìn lên, ba chữ Tử Vong Động sắp bằng xương người trông có vẻ đe dọa ghê rợn.

Hoa Trung Tú nhanh nhẹn vén bức rèm mây, kê miệng vào vách đá khẽ gọi:

- Mở cửa.

Tử Lăng đưa mắt nhìn kỹ, không thấy cửa động đâu cả, nơi Hoa Trung Tú kê miệng vào gọi, có một lỗ nhỏ bằng đồng tiền ăn thông vào trong.

Có tiếng sè sè khua động, Phiến đá to tướng đột nhiên tách rời ra, từ từ lui thụt vào phía trong, một cửa động rộng lớn vụt hiện ra....

Hoa Trung Tú đua mắt ranh mãnh nhìn Tử Lăng:

- Cửa động như thế này, công tử xem có vẻ kỳ lạ chứ? Thôi....chúng mình hãy vào.

Nói đoạn nàng cất bước vào trước. Mặc dù thừa biết một khi bước chân vào cửa động là như bước vào hổ huyệt nhưng đến non nước này Tử Lăng không thể chùn bước được.

Vừa đi vào khỏi ngưỡng cửa, hai bên vách đá mỗi bên bốn tên đại hán y phục sặc sỡ, thần sắc cực kỳ hung tợn, vụt chạy ra, thấy hai người đi tới, họ lập tức nghiêm chỉnh vái chào, cả bọn cất tiếng hoan hô một lượt làm rung chuyển cả hầm đá.

- Kính chào công chúa.

Tử Lăng lặng lẽ bước theo Hoa Trung Tú, duyệt qua tiểu đội giữ cửa một cách oai vệ.

Thình lình hai tên đại hán đứng chót sau khi nhường Hoa Trung Tú đi khỏi, vụt đứng giàn ngang ngăn cản Tử Lăng lại, đồng thời cả đội vụt rút khí giới ra, vây quanh lấy chàng.

Thần sắc của họ rất sợ, dưới lớp áo màu đỏ đen chen lộn rất chói mắt, trước ngực thêu nổi lên hai cánh xương người vắt chéo, càng tăng thêm phần sát khí.

Sau giây phút ngơ ngác, Tử Lăng nổi giận quát to:

- Các người định giở trò gì đây hả?

Hoa Trung Tú vội cất tiếng phân trần:

- Theo quy lệ của Tử Vong Động, mỗi khi người lạ đột nhập vào đây, phải cùng kẻ có phận sự giữ cửa thử qua tài nghệ mới được.

Tử Lăng nỏi đóa kêu lên:

- Nhưng cô nương quên rằng tại hạ là khách cơ mà?

- Không thể được! Tôi không thể vì tình cảm một cá nhân mà xoá bỏ quy lệ cố hữu của bổn động.

Thấy tình thế đột nhiên xoay chiều, Tử Lăng định lập tức rút lui khỏi động, nhưng chợt nghĩ đến Giang Thu Lăng và Nhất Thóc Dã Tẩu, chàng cố trấn áp cơn tức giận, điềm nhiên cười nhạt".

- Tại hạ không thích vô cớ đánh nhau, huống chi sự xung đột gây ra làm tổn thương đến tính mạng của thủ hạ của cô nương, chẳng là một việc đáng tiếc lắm ư?

Hoa Trung Tú cười lên khanh khách:

- Công tử khéo lớn lối khoa trương, nếu không đồng ý cùng toán người này thử sức hoặc giả tự cảm thấy mình kém tài kém sức, thì hãy mau chuồn đi là xong chuyện.

Biết lỡ lời, nàng bèn dùng sức truyền âm nhập mật cùng Tử Lăng nói nhỏ:

- Công tử chớ sợ! Có tôi đây, dù chẳng may chàng có rủi bị thương tôi sẽ chăm sóc và chữa trị cho.

Tử Lăng khinh khỉnh cười nhạt:

- Rất tốt! Tôi sẽ tuân mệnh lệnh! Nhưng rủi có xảy ra điều gì đáng tiếc, xin đừng trách tại hạ nặng tay nhé.

Một tên đại hán trầm trọng nói:

- Xin quý khách rút binh khí ra nghênh đỡ.

Tử Lăng xua hai tay cười đáp:

- Tại hạ mình không tấc sắt, chỉ dựa vào hai bàn tay này không ngại cùng chư vị thử sức vài chiêu cũng được.

Tám vị đại hán không cần khách sáo, đồng thời đưa khí giới lên, nhằm Tử Lăng đâm tới.

Tử Lăng hét to một tiếng vận dụng nội công, đưa song chưởng ra dùng chiêu Bát phương phong vu thẳng cánh tay quét thẳng vào tám tên đại hán.

Bùng!

Tiếng nổ làm rung chuyển cả toà sơn động, tiếp theo đấy là tiếng thét thất thanh vang dội.

Ba tên đại hán nằm sóng sượt dưới đất, còn lại năm tên loạng choạng thối lui, sắc diện tái mét.

Hoa Trung Tú vụt biến sắc, tỏ vẻ giận dữ định nhảy bổ tới trả thù cho đồng bọn nhưng sau phút suy nghĩ nàng liền tươi cười nét mặt bước lui về chỗ cũ, tấm tắc ngợi khen:

- Võ công của công tử quả thật siêu quần bạt tụy.

Tử Lăng khẽ cười nhạt:

- Có gì đâu, với chút tài nghệ nhỏ mọn ấy...

Năm vị đại hán còn lại, binh khí của họ đã bay mất, khép nép đứng tạt qua hai bên, nhường lối đi vào.

Thiếu nữ dịu dàng thốt:

- Mời công tử hãy theo tôi! Vì chàng đã thi hành đúng quy lệ của bổn động.

Tử Lăng mỉm cười bước tới.

- Cô nương cứ tự tiện dẫn đường.

Thình lình tiếng cười oang oang như lệnh vỡ từ trong động vang vọng ra.

Một bóng người cao to bay vụt đến trước mặt hai người.

- Tài nghệ của thiếu hiệp quả thật siêu quần bạt thế, chỉ một chiêu đầu tiên đã hạ xong tám tướng thủ môn, với võ công này khả di liệt vào hàng đại cao thủ.

Tử Lăng định thần nhìn kỹ, người có một tầm vóc khôi ngôi, mình vận áo tím, mày rậm râu dài, trông có vẻ oai phong lẫm liệt.

Hoa Trung Tú vội vái chào:

- Kính chào gia gia!

Người nọ cất tiếng cười ha hả:

- Con dẫn vị tiểu hiệp này về đây đấy à?

Thiếu nữ đỏ au đôi má ngại ngùng, hỏi vặn lại:

- Gia gia..! Chàng trông cũng được đấy chứ?

- Tuyệt hảo cốt cách nhân phẩm, võ công đều liệt vào hàng thượng đẳng.

Hoa Trung Tú nũng nịu đứng dựa sát vào lão già hỏi tiếp:

- Gia gia, việc ấy định thế nào?

- Việc ấy còn phải đợi ý kiến của tiểu hiệp thế nào, con hãy vào động an nghỉ, để cho cha lo liệu thu xếp nhé.

Hoa Trung Tú âu yếm đưa mắt nhìn Tử Lăng, đôi môi khẽ nhếch một nụ cười sung sướng, nàng không nói thêm một lời nào, quảy quả nhằm phía hậu động cất bước.

Tử Lăng vội nheo mày:

- Hoa cô nương, còn việc hứa dẫn tại hạ đến gặp mặt lão già ấy chưa xong, sao vội bỏ đi?

Nói xong chàng định rún mình đuổi theo thiếu nữ.

Lão già vội đua tay ngăn cản, đoạn cười bảo:

- Có chuyện chi quan trọng, tiểu hiệp hãy tự tiện giao ước với lão phu là được rồi.

Tử Lăng đành phải dừng bước, vái chào:

- Lão tiền bối chính là Ngũ độc thần quân đây à?

Người nọ chăm chú nhìn chàng gạn hỏi:

- Thiếu hiệp còn nhỏ tuổi, tại sao biết được lão phu?

Tử Lăng thầm nghi:

- Hừ, nếu có sự liên quan đến Giang Thu Lăng, ta cũng chả cần biết đến bản mặt của ngươi làm gì.

Chàng nhã nhặn đáp:

- Tên tuổi của lão tiền bối vang dội khắp giới giang hồ, giới võ lâm đều nghe danh biết tiếng, lẽ di nhiên tôi cũng nghe danh rất lâu, nhưng mãi đến hôm nay mới có cơ hội hân hạnh được diện kiến. Thưa lão tiền bối! Ban nãy lệnh ái có hứa sẽ dẫn tại hạ đến gặp mặt một lão già đi lạc vào đây! Mong lão tiền bối nhớ lời.

Ngu độc thần quân cười ha hả:

- À! Tiểu hiệp định gặp mặt lão già lùn Nhất Thóc Dã Tẩu đấy à?

- Vâng!..Phải đấy! Hiện tại lão ấy ở đâu? Xin cho tôi gặp mặt.

Lão già chậm rãi thốt:

- Phàm bất cứ kẻ lạ nào vào động này thì sinh mạng hoàn toàn do lão phu nắm giữ! Lão ta đương nhiên cũng phải thế.

Tử Lăng nheo mày:

- Như thế thì lão ta đã là tù nhân của động này rồi à?

- Lẽ tự nhiên là đúng như vậy.

- Lão tiền bối định cho tôi gặp mặt lão ta chứ?

Ngũ độc thần quân hơi do dự:

- Theo quy lệ của bổn động, thì việc này không thể chấp nhận được nhưng .... Trường hợp của tiểu hiệp là ngoại lệ, vì có lời mời của con gái lão. À này, lão già ấy cùng tiểu hiệp có quan hệ gì?

- Tôi và lão ấy là hai bạn chí thân, mới biết nhau qua một cuộc bèo mây gặp gỡ.

Ngũ độc thần quân trầm giọng gạn hỏi:

- Đã không có sự liên quan mật thiết, hà tất phải mạo hiểm vào đây, hay là tiểu hiệp có dụng ý gì khác?

Tử Lăng nổi giận gắt to:

- Đã là bạn đồng hành, nếu chẳng may một người gặp hoạn nạn, lẽ đương nhiên phải cứu giúp lẫn nhau, ấy là tôi không đề cập đến lòng nghĩa hiệp sẵn có của con nhà võ.

Ngũ độc thần quân mỉm cười dịu giọng:

- Thôi được! Lão phu không truy cứu việc riêng tư của cậu, chúng mình đi vào hậu động rồi sẽ tính.

Nói xong lão già quay mình đi trước, Tử Lăng đánh bạo theo sau, lòng phân vân phó mặc cho số phận may rủi.

Tử Vong Động ăn sâu vào lòng núi, đi sâu vào động rộng rãi, hang ngách rất nhiều, lão già dẫn chàng đi quanh co nhiều ngả, chàng cảm thấy như lạc vào mê cung, nếu không người dẫn dắt, chắc chắn sẽ lạc lối mất.

Hai bên vách đá đầy dẫy những thú độc, nào rít, thiềm thừ, nhền nhện, thằn lằn, và đủ các loại rắn độc.

Nhìn kỹ lại là những xác của động vật đã chết từ lâu, được ướp khô kỹ lưỡng, thoạt trông cực giống như vật còn sống, đang đe doạ kẻ nhát gan.

Tử Lăng băn khoăn cất tiếng hỏi:

- Lão tiền bối tự xưng là Ngũ độc thần quân, trong động lại đầy ngũ độc, hang này sao không gọi là ngũ độc cho có vẻ thích hợp hơn không?

Lão già cười ha hả:

- Các hạ chưa hiểu rõ nguyên nhân, vì một khi kẻ lạ bước chân vào đây rồi thì không còn sống sót để đi ra, cho nên mới mệnh danh là Tử Vong Động.

- Thế thì tại hạ cũng bị liệt vào số phận của những người ấy à?

Lão già mỉm cười:

- Các hạ tuy là khách quý của tiện nữ, nhưng không thể ngoại lệ được.

Tử Lăng cả kinh đứng dừng lại.

- Lòng thù địch của lão tiền bối đối với tại hạ lại nặng đến thế kia ư?

Lão già xua hai tay:

- Thật không giấu gì các hạ, động này địa thế cực kỳ đặc biệt, một khi kẻ lạ mặt nào đặt chân vào đây, thì một khí độc có sẵn nơi đây sẽ xâm nhập vào cơ thể một cách âm thầm, trong vòng bảy ngày, cốt tủy sẽ khô cạn rồi chết.

Tử Lăng mỉm cười hỏi gặn:

- Nếu thế thì tất cả những người ở nơi đây đã chết từ lâu rồi. Tại sao vẫn sống nhăn kia mà?

Lão già chậm rãi giải thích:

- Nơi sau động chúng tôi có mọc một giống cây rất đặc biệt, giống cây này có đặc tính là chỉ sinh những quả nhưng không có lá, bắt buộc xuân, hạ , thu, đông đều có quả đầy cây, chỉ cần ăn một quả thì độc tố bảy ngày sẽ không động lên, nhưng sau bảy ngày lại phải dùng lại vì độc tố vĩnh viễn không giải dứt ra được.

- Ồ! Tại sao không đem giống cây ấy đi trồng vào nơi khác, để một khi ra khỏi nơi đây cơ thể con người không bị tiêm nhiễm nữa, chừng ấy mình sẽ dùng thêm vài quả, sẽ khỏi nhiễm độc vinh viễn chẳng là thượng sách hơn ư?

Ngũ độc thần quân trầm ngâm đáp:

- Tạo hoá sinh vạn vật, mỗi một vật đều có sự huyền diệu của nó, giống cây này nếu đem đi trồng ở một nơi khác, chỉ trong một ngày là nó sẽ héo chết ngay.

- Theo lời lão tiền bối, nếu nơi đây đầy dẫy những khí độc, nhưng vì giống cây đặc biệt này, mà số người cư trú không thể rời đây quá bảy ngày được chứ gì.

- Tiểu hiệp nói rất đúng. Mười mấy năm về trước, lão phu tìm được động này, thấy động rộng rãi khoan khoái, ngoài động cảnh sắc rất nên thơ, nên định lưu trú ở đây suốt đời, cả gia đình đều di cư đến đây cư trú. Nhưng không được bao lâu, người trong gia đình chết dần, chết mòn, chỉ còn lại lão phu và người con gái nhỏ năm tuổi. Khi tử thần gần gọi đến tên lão, thì ngẫu nhiên một hôm lão phu ăn được một quả của giống cây này! Từ đấy trở đi, lão phu hiểu rõ sự ích lợi huyền diệu của nó.

Tử Lăng ngẫm nghi giây lát rồi hỏi;

- Như thế thì những người ở trong động này mỗi bảy hôm lại phải ăn quả của giống cây ấy một lần.

- Không riêng gì số người ở đây, mà tất cả những ai đặt chân vào động này, nếu trọng sinh mạng của mình, tất nhiên phải ở lại trong động, để nhờ những quả ấy sống.

Tử Lăng băn khoăn hỏi tiếp:

- Trong số người ở lại đây, có rất nhiều người vô tình đi lạc hoặc vì thám hiểm mà đến, cũng phải chịu kiếp sống nô lệ hết cả à?

- Số phận của tiểu hiệp cũng phải thế, lời tục có câu "chết tốt sao bằng sống cực" nếu có một phương tiện nào để mưu cầu sự sống sót, có ai đành đi chịu chết bao giờ.

Tử Lăng cười nhạt:

- Theo ý của tại hạ, mặc dù có chết đi nữa, cũng nhất quyết không chịu ở trong địa ngục này để mai một suốt cả đời.

Ngũ Độc thần quân khẽ mỉm cười:

- Hiện tại chúng mình hãy tạm gác chuyện ấy lại, mau đi về hậu động, họ đang chờ đón chúng mình ở đấy.

Chẳng đợi nói xong, lão liền quay mình cất bước đi trước.

Chương 33: Động Trung Sóng Gió

Tử Lăng theo động chủ đi sâu vào động, đi được độ năm sáu trượng, quang cảnh trước mắt đột nhiên sáng rực, trong khoảnh khắc hai người đặt chân vào một đại điện, đèn nến huy hoàng.

Đại điện dựa theo tòa hầm thiên nhiên sửa sang lại, thoạt trông không có vẻ tráng lệ cho lắm, nhưng chủ nhân khéo léo sắp xếp bài biện, bốn bề sáo rủ màn che, trông cung có đôi phần trang nhã.

Giữa gian đại điện, bàn ghế bày la liệt, nô bộc tới lui nhộn nhịp.

Ngũ Độc thần quân mời Tử Lăng an tọa đoạn thốt:

- Sự tiếp đón long trọng như thế này, chỉ có tiểu hiệp là người thứ nhất.

Tử Lăng ôn tồn hỏi:

- Nguyên do nào tại hạ được lão tiền bối tiếp đãi một cách nồng hậu như thế này, có việc chi quan trọng, xin cứ nói thẳng ra.

Lão động chủ suy nghĩ giây lâu:

- Vì tiện nữ có ý muốn chọn thiếu hiệp làm rể đồng sàng.

Câu nói của lão già quá đột ngột, làm Tử Lăng giật mình ngơ ngác, chàng ngại ngùng:

- Được sự ưu đãi của lão tiền bối, thật tình tại hạ rất lấy làm cảm kích, nhưng không dám đảm đương việc ấy.

Lão động chủ sa sầm nét mặt:

- Các hạ có ý chê bai tiện nữ chứ gì?

Tử Lăng nheo mày đáp:

- Không giấu gì lão tiền bối, tại hạ đã cùng một thiếu nữ định hôn rồi.

Nghe Tử Lăng nói xong, Ngũ Độc thần quân vụt cười to:

- Thì ra tiểu hiệp tự nãy giờ vì vấn đề ấy mà thắc mắc phải không? Tôi nói thật một khi đã vào

động này rồi, thì không khác gì đã tách xa cõi trần gian, vị hôn thê của tiểu hiệp chắc không khứng chịu ưng một người chồng sống ngoài dương thế đâu.

- Dù sao đi nữa, tại hạ cũng không dám chấp nhận sự đề nghị của lão tiền bối.

Ngũ Độc thần quân nổi giận biến sắc:

- Hình như tiểu hiệp chỉ thích nuốt đắng hơn là dịu ngọt?

Tử Lăng đứng dậy cười lạt:

- Tại hạ đến đây là nhờ lệnh ái dẫn dắt để tìm gặp Nhất Thóc Dã Tẩu, đâu phải cố ý vào đây để lo việc cầu thân.

Chàng dằn giọng quát to:

- Tôi muốn biết Nhất Thóc Dã Tẩu hiện giờ ở đâu?

Thấy đàn áp không xong, lão động chủ vội dịu giọng:

- Tiểu hiệp nói phải đấy! Nãy giờ lão phu quên mất việc quan trọng của cậu.

Nói đoạn, lão vẫy tay gọi to:

- Các người hãy mau cho vời lão già vừa vào ban nãy đến đây cho ta.

Có tiếng dạ vâng, một tên đại hán vén rèm bước ra, trong giây phút hắn vội vã bước vào, theo sau có lão Nhất Thóc Dã Tẩu.

Vừa nom thấy Tử Lăng, lão liền tươi cười thốt:

- Văn thiếu hiệp! Lão đã sớm dự liệu cậu thế nào cũng phải đến đây!

Tử Lăng cảm thấy hồ nghi, sắc diện và thái độ của lão già này bỗng nhiên thay đổi hẳn, hay là lão đã uống nhầm mê thần dược của bọn chúng rồi.

Chàng liền nheo mày hỏi:

- Lão tiền bối sao lại bỏ đi một mình, đến nỗi ra hiệu cho tại hạ một tiếng cũng không?

Nhất Thóc Dã Tẩu tươi cười đáp:

- Vì một sự tình cờ, lão phu vô tình bước vào đây nhưng bây giờ lão đã đổi ý, không có ý định đi ra nữa.

Lão quay sang Ngũ Độc thần quân thân mật thốt:

- Lão động chủ! Điều kiện của lão phu đề nghị khi nãy, thần quân có chịu chấp nhận hay không?

Ngũ Độc thần quân cười lên ha hả:

- Việc ấy à! Từ bây giờ trở đi, lão sẽ là Tổng hộ pháp của Tử Vong Động ngoài ta và Trung Tú ra, tất cả nô bộc nơi đây là do lão cai quản. Nhưng... lão phải chấp nhận một điều kiện! Tính tình của tiện nữ rất cố chấp, hiện giờ nó đã chọn lựa và vừa ý Văn tiểu hiệp rồi, nếu không đạt được mục đích nó chẳng chịu đâu, lão phu khó lòng dỗ nó! Điều kiện là lão phải làm ông mai, thuyết phục cho kỳ được cậu bé này! Để lão phu khỏi phải nổi giận vì khuyến cáo nhiều lần.

Nhất Thóc Dã Tẩu cười ha hả:

- Ồ! Tốt lắm! Trọng trách ấy lão phu sẵn sàng nhận lãnh.

Đoạn lão già quay sang Tử Lăng khuyên nhủ:

- Văn thiếu hiệp, cơ hội hiếm có cậu không chấp nhận còn chờ đợi gì nữa?

Nói đoạn lão đưa mắt thầm nháy Tử Lăng.

Văn Tử Lăng hồ nghi không hiểu nổi, nhưng óc thông minh của chàng cũng biết một đôi phần thâm ý của lão già, chàng ôn tồn nói:

- Tại hạ đã trình bày rành rẽ, tối thiểu cũng phải giành cho tại hạ một thời gian để suy nghĩ chứ.

Nhất Thóc Dã Tẩu tiếp lời:

- Một khi đã bước chân vào động này rồi, lại được công chúa để ý tới, thật là phúc đức ba đời để lại, đâu có lẽ nào không chấp thuận!

Ngũ Độc thần quân cười nói:

- Tánh của lão phu rất nóng nảy, hôn lễ của tiện nữ và Văn thiếu hiệp nhất định ngày mai sẽ cử hành, muôn việc lão phu đều giao phó cho ông mai đấy.

Nhất Thóc Dã Tẩu gật đầu:

- Ồ! Việc tác thành cho đôi trẻ, lẽ đương nhiên là trách nhiệm của lão phu mới phải.

Từ một cửa phòng, Hoa Trung Tú vén rèm chạy vụt đến bên lão động chủ, mặt ửng hồng, nàng sung sướng nói:

- Đa tạ gia gia....

Lão động chủ đưa tay vuốt mái tóc đen huyền của ái nữ đưa mắt về phía Nhất Thóc Dã Tẩu bảo:

- Thôi...lão hãy dẫn Văn thiếu hiệp đi an nghỉ cho sớm.

Nhất Thóc Dã Tẩu quay sang Tử Lăng tươi cười bảo:

- Hiện tại chúng mình hãy về phòng nghỉ ngơi, và cùng nhau bàn luận trọn đêm cho hả.

Nói xong lão liền kéo tay Tử Lăng vén rèm bước vào một thông lộ.

Hai người tiếp tục theo đường hầm đi thẳng, đi được độ hai chục trượng, đến một hầm đá, lão già xô cửa đọan cả hai bước vào một gian thạch thất, vào đến phòng lão già liền với tay đóng cửa phòng lại.

Gian phòng bày biện đầy đủ tiện nghi, giường ghế mùng mền đều đầy đủ cả.

Nhất Thóc Dã Tẩu kéo Tử Lăng ngồi xuống ghế, thở dài một tiếng rồi thốt:

- Chúng mình vừa qua một cơn đại nạn.

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Lão tiền bối chắc đã siêu lòng tới những lời đường mật của lão động chủ rồi đấy à?

Lão già chậm rãi đáp:

- Văn thiếu hiệp sao nỡ buông lời như thế?

Văn Tử Lăng cười nhạt:

- Nếu không lão tiền bối cùng lão động chủ có vẻ thân mật, vả lại còn giúp lão ta đứng ra làm mai mối?

Lão già bật cười xòa:

- Ngộ biến phải tùng quyền , đấy chỉ là kế hoãn binh mà ly.

- Còn việc lão tiền bối trước khi vào động này, tại sao không báo hiệu cho tôi hay một tiếng?

Lão già chậm rãi thốt:

- Để lão phu thuật lại cho cậu nghe.... Khi tiếng nổ vừa dứt, lão còn đang ẩn nấp gần miệng động,

thình lình một con thỏ chạy vụt ngang qua. Chuyện mới kỳ lạ! Con thỏ lại có những hai cái đuôi. Lão phu liền chạy theo rượt bắt, nào ngờ quanh quẩn một hồi, trước mặt lão phu một cửa động vụt hiện lên, ý định của lão là âm thầm dò xét, tường tận rồi mới gọi cậu đến, chẳng dè nơi cửa động lại có người đang đứng mà người ấy lại là Ngũ Độc thần quân.

- Ồ! Lão động chủ ấy đã bảo gì lão tiền bối ?

- Thật ra thì lão động chủ ấy nào có lạ gì đối với lão phu! Hắn chính là Nam Giang thần Điêu Hoa Vân Phi. Khi xưa hắn là hào kiệt chuyên sống trên sông, hôm nay nghiễm nhiên lại trở thành Tử Vong Động Chủ.

- Lão tiền bối được lão mời vào động, và rơi vào cạm bẫy của hắn chứ gì?

- Sự thật là thế đấy, chức Tổng hộ pháp và ông mai, chỉ là tương kế của hắn để cho hắn ta khỏi hồ nghi mà thôi hầu dễ bề động thủ.

Tử Lăng ngơ ngác hỏi:

- Chúng mình làm sao động thủ, chẳng lẽ đem hắn và cả thảy những người trong động này giết chết tất cả hay sao?

Nhất Thóc Dã Tẩu mỉm cười bí mật:

- Việc ấy chẳng cần, chúng mình đến đây mục đích là giải cứu Giang Thu Lăng thôi.

- Thế ra lão tiền bối đã dò ra chỗ hắn giam giữ Giang cô nương rồi đấy à?

- Đúng như vậy, nàng bị giam cầm trong động này.

Tử Lăng nheo mày thắc mắc:

- Chẳng hiểu hắn ta giam giữ Giang cô nương là có ý gì?

Nhất Thóc Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ lại nói:

- Lão ta bắt giam nàng không phải là muốn giữ nàng làm nô tỳ mà mục đích của lão ta là đổi chác nàng lấy một vật.

Văn Tử Lăng vụt tỉnh ngộ:

- À! Thì ra lão định giữ nàng để đánh đổi lấy quyển Mai Chu Bửu Lục chứ gì?

Lão già khẽ gật đầu:

- Cậu nói rất đúng!

Văn Tử Lăng vẫn còn hồ nghi chưa hiểu nổi, Ngũ Độc thần quân không thể rời khỏi động quá bảy ngày thế mà lão vẫn còn tham vọng muốn chiếm đoạt quyển sách quý báu ấy để sử dụng vào việc gì?

Chàng còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Chương 34: Tương Kế Tựu Kế

Tử Lăng vội chạy đến mở cửa, hai đại hán bưng mỗi người một mâm cơm đầy thức ăn.

Hai người để mâm cơm trên bàn và lặng lẽ rút lui.

Tử Lăng vội vã đóng cửa lại và cùng Nhất Thóc Dã Tẩu ngồi vào bàn.

Sẵn bụng đói gặp bữa cơm thịnh sọan, hai người ngồi vào bàn ăn ngon lành, Nhất Thóc Dã Tẩu với giọng quả quyết nói:

- Hiện giờ chắc đã quá canh ba, chúng mình ăn xong phải khởi sự động thủ.

Văn Tử Lăng tỏ vẻ lo lắng:

- Lão tiền bối chắc đã sẵn có kế hoạch, việc tiến hành chúng mình di nhiên càng sớm càng hay, nhưng còn độc khí mà chúng mình đã bị tiêm nhiễm, một khi thoát ra khỏi động, thời gian chịu đựng không quá bảy ngày, lão tiền bối nghi sao một khi độc tố bộc phát?

Nhất Thóc Dã Tẩu thản nhiên đáp:

- Lúc nãy lão phu quan sát chỗ giống cây kỳ lạ ấy, thường trực có bốn tên cao thủ luân phiên canh gác ngày đêm, trong đám cây đấy có vài cây có quả đặc biệt to hơn những quả kia nhiều, được rào lại bằng những chắn song sắt, lão nghi chắc chắn là những quả có thể giải được chất độc tố của động phủ này.

Tử Lăng phấn khởi hỏi tiếp:

- Như thế thì hai cha con lão động chủ đã giữ làm của riêng, nhứt định không để cho ai động tới những quả ấy.

Lão già gật đầu:

- Lão nghi chắc chắn phải như thế, nhưng hai cha con hắn tiếc rẻ, chưa chịu rời khỏi động này, cho nên vẫn còn bị độc tố tiêm nhiễm mãi, và phải luôn luôn sử dụng những quả ấy, những cây có quả lớn luôn được rào kỹ lưỡng, thủ hạ của hắn không chắc không mong sờ mó đến nó được, duy chỉ giành riêng cho cha con hắn mà thôi.

Văn Tử Lăng hỏi tiếp:

- Còn kế hoạch hành động của lão tiền bối?

Lão già gật gù giải thích:

- Chuyện rất đơn giản, chúng mình trước tiên cứu thoát Giang Thu Lăng và kế tiếp thừa thế hạ cho xong bốn tên canh giữ, đoạn cấp tốc hái một số lượng quả vừa đủ dùng và lập tức rời khỏi động này, như thế có phải công đức đều toàn vẹn không?

- Còn vạn nhất lão Ngu Độc thần quân phát giác kịp, và chạy ra ngăn cản, lão ấy lại giỏi về môn dùng độc, lúc ấy lão tiền bối có biện pháp gì?

Nhất Thóc Dã Tẩu trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp:

- Chúng mình phải cố gắng hết sức mới mong cứu được Giang cô nương ra khỏi động này, nếu quá e dè sợ sệt, thì tốt hơn lão phu ở lại động làm chức Tổng hộ pháp đành phó mặc cho số phận, chẳng khoẻ hơn ư.

Tử Lăng đỏ mặt hổ thẹn, nín lặng không dám hỏi nữa. Ăn xong hai người vội vã đứng dậy, bước ra.

Nhất Thóc Dã Tẩu nhanh nhẹn mở cửa, lão quen thuộc đi trước dẫn đường.

Thông lộ đèn nến sáng choang, nhưng không một bóng người.

Hai người khoan thai cất bước, đề phòng gặp người đi tuần hành có thể mượn cớ nhàn du che đậy.

Sau ba bốn khúc quanh, ánh đèn nến thưa dần, hai ngườì dấn bước trong dãy hành lang nửa mờ nửa tỏ.

Nhất Thóc Dã Tẩu vụt đứng dừng lại khẽ bảo:

- Rẽ sang phía tả là nơi giam giữ Giang Thư Lăng, nơi vùng cấm địa ấy mà gặp phải người đi tuần, chúng mình không còn lý do gì giải thích nữa. Nếu chẳng may gặp phải bọn chúng, chỉ còn nước giết sạch để ém kín miệng, bằng không chúng mình hoạ hổ bất thành, còn rước vạ vào thân.

Văn Tử Lăng gật đầu:

- Tại hạ hiểu rõ sứ mạng và trách nhiệm của chúng mình, không còn nước rút lui được nữa.

Cả hai bèn rẽ sang ngã phía tả thẳng tiến.

Đường hầm dẫn hai người đến một gian thạch thất âm u quả nhiên có một người dáng vóc yểu điệu, tóc tai rối bù, hai tay bị trói ngược ra sau, chân bị xiềng vào chấn song, trông có vẻ thảm hại vô cùng.

Chàng bị xúc động mạnh, run run khẽ gọi:

- Lăng muội..! Lăng muội!

Không thấy tiếng trả lời.

Nhất Thóc Dã Tẩu khẽ bảo:

- Thôi! Cậu đừng gọi nữa ! Việc quan trọng là cứu nàng thoát khỏi nơi đây kẻo trễ.

Lão già lặng lẽ nhìn chấn song kiên cố, đoạn quay sang phía Tử Lăng thốt:

- Văn thiếu hiệp đã luyện võ công trong quyển Mai Chu bửu lục, đối với chấn song sắt này phá huỷ nó chắc không khó.

Văn Tử Lăng vội đáp:

- Nếu sử dụng môn Thực vật thần công, thì những chấn song này có thể chặt đứt một cách dễ dàng, nhưng tôi còn e ngại một khi chống đỡ của chấn song không còn nữa, thì trần hầm sẽ sụp xuống, và sẽ nguy hại cho tính mạng của Giang Thu Lăng.

Lão già suy nghĩ giây lát rồi thốt:

- Lão có phương pháp như vậy, thiếu hiệp cứ việc phá huỷ song sắt, còn lão dùng chưởng lực nâng đỡ trần hầm, như thế sẽ an toàn hơn.

Tử Lăng tán đồng biện pháp ấy, liền vận dụng công lực quét mạnh vào song sắt.

Thanh âm sè sè phát ra từ môn thần công của Tử Lăng tung ra chém đứt một số song sắt, luôn tiện chặt đứt phăng một gốc thạch trụ chống đỡ toà hầm.

Nhất Thóc Dã Tẩu vụt thu chưởng buông tay xuống bất cười:

- Chúng mình đã quá lo xa, cột đá và thạch động là một khối được nhân lực đục khoét mà thành dù có chém phăng tất cả cột đá nơi đây, thạch động vẫn y nguyên không hề sụp đổ.

Tử Lăng nóng ruột vội vã xông vào động.

Giang Thu Lăng đang trong tình trạng hôn mê, chàng vội dùng Thực vật thần công phá hủy gông

cùm ở tay và chân nàng.

Chàng còn đang phân vân, vì mặc dù đã đính hôn nhưng chưa chung sống, chàng còn e ngại việc nam nữ thụ thụ bất thân.

Lão già vội nổi cáu gắt:

- Không xốc nàng lên tẩu thoát, còn chờ gì nữa?

Lão nói xong vội quảy quả lui ra.

Tử Lăng không dám chậm chễ, vội vàng xốc nàng lên, nhanh nhẹn rút lui ra khỏi thạch thất.

Vượt qua ba bốn địa đạo, hai người vụt thấy trước mặt một khoảng đất trống rộng rãi, đèn nến sáng rực.

Nhất Thóc Dã Tẩu đua tay chỉ vào một góc tối kín đáo:

- Hãy giấu nàng vào đấy.

Tử Lăng nhẹ nhàng đặt nàng vào một góc, chàng nhìn kỹ lại, thì ra đây là một hoa viên, bốn phía đèn lồng treo lủng lẳng, trên những cành hoa lá tươi tốt, hương thơm ngạt ngào.

Cách đấy độ hai chục trượng, một vòng rào bao quanh một khu riêng biệt, vuông độ vài trượng, bên trong vòng rào có đầy những quả chín đỏ au đè nặng trên những cánh không lá.

Bốn góc vườn chực sẵn bốn gã đại hán tay lăm le thanh trường kiếm tới lui canh tuần.

Sau khi đặt Giang Thu Lăng vào một góc kín đáo, Tử Lăng và Nhất Thóc Dã Tẩu thong thả đi tới ra vẻ như người du ngoạn.

Một tiếng quát to vang dội cả hang động:

- Hãy đứng lại!

Tử Lăng giật mình chưa biết tính sao, Nhất Thóc Dã Tẩu liền trầm giọng quát to:

- Các ngươi chưa biết lão phu hay sao?

Vừa nói lão vừa tiếp tục bước sấn tới, đồng thời dùng phép truyền âm nhập mật bảo Tử Lăng:

- Bốn người này đều là tay cao thủ, chúng mình thừa thế mỗi người hạ hai tên, phải hành động thật nhanh, điều tối quan trọng là đừng để cho bọn chúng lên tiếng mà hư đại sự.

Hai tên tuần canh vội vã bước tới, ngăn cản không cho lão già bước tới:

- Hai vị có lệnh phù củaThần quân chứ?

Nhất Thóc Dã Tẩu giả như không biết:

- Phù lệnh để làm gì?

Một tên đại hán cầm đầu trong bọn gằn giong nói:

- Chúng tôi được lệnh của Thần quân, có phận sự ở tại đây canh giữ tiên quả, nếu không có lệnh phù của Thần quân, tuyệt đối không được đến gần.

Nhất Thóc Dã Tẩu trầm giọng tốt:

- Mặc dù chưa đến đây được bao lâu, nhưng các ngươi có lẽ chắc biết lão phu là ai rồi chứ?

Người nọ gật đầu:

- Chúng tôi cũng vừa biêt được tiền bối là bạn thân của Thần quân, và lại cũng sắp nhậm chức Tổng hộ pháp của bổn bang, nhưng kẻ thuộc hạ không dám trái lệnh của Thần quân.

Nhất Thóc Dã Tẩu đua tay chỉ vào Tử Lăng:

- Các ngươi biết người này chứ?

- Nghe nói thiếu hiệp được công chúa kén chọn là rể đồng sàng.

Tử Lăng bất giác đỏ mặt, chàng giả bộ không hiểu bước sấn tới hỏi:

- Ồ! Đây là Vô Diệp tiên quả của bổn động đấy à?

Câu hỏi của chàng hơi thừa, song trong rãy giào, những quả đỏ hồng, tuyệt đẹp đang phơi mình trên những cành nặng triu.

Bỗng nhiên....

Hai gã đại hán nhảy vút đến trước mặt Tử Lăng, đưa kiếm ra cản ngăn chàng lại.

Chương 35: Mối Tình Đứt Đoạn

Thình lình bị ngăn cản, Tử Lăng nổi giận quát to:

- Hai người giở trò gì thế?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Xin tiểu hiệp hãy thứ lỗi, kẻ thuộc hạ này mang trách nhiệm trên mình, không dám sao lãng phận sự được.

- Vì chưa biết được giống quả quý này, nên ta định đứng gần xem qua cho mãn nhãn không được hay sao?

Hai gã nọ đồng thanh đáp:

- Nếu không có phù lệnh của Thần quân, chúng tôi tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nhứt Thóc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, chàng định đưa tay lên thừa cơ đột kích.

Thình lình một tiếng cười giòn tan từ phía xa vang vọng lại:

- Kìa, hai vị đã nửa đêm rồi sao không đi ngủ, còn đến hoa viên làm gì?

Tiếng cười vừa dứt, Hoa Trung Tú nhanh như tên xẹt từ trong bóng tối bay vút đến, nhẹ nhàng đứng trước mặt mọi người.

Bốn gã đại hán vội chắp tay chào, đồng thanh thốt:

- Chúng tôi kính chào công chúa.

Hoa Trung Tú đua mắt về phía lão Nhứt Thóc Dã Tẩu có ý phiền trách:

- Đêm đã khuya rồi, sao không dẫn dắn Văn thiếu hiệp đi nghỉ, lại đến đây làm gì?

Văn Tử Lăng vội đỡ lời:

- Tại hạ và lão tiền bối không ngủ được nên đi ra dạo mát, không ngờ lạc bước đến đây.

Chàng giả vờ không hiểu hỏi tiếp:

- Khu vực này chúng tôi không có quyền để chân tới hay sao?

Nhứt Thóc Dã Tẩu vụt xen vào:

- Còn cô nương đến giờ này vẫn còn chưa ngủ à?

Hoa Trung Tú mỉm cười đáp:

- Tôi cũng trằn trọc mãi không ngủ được, định bước ra hóng mát, ngẫu nhiên lại gặp hai vị ở đây.

Nhứt Thóc Dã Tẩu cười hì hì, gật gật đầu:

- Sáng mai là ngày đại hỉ, công chúa không ngủ được là phải.

Hoa Trung Tú nửa vui nửa giận trách:

- Lão tiền bối khéo đùa mãi.

Làn thu ba của nàng liếc nhẹ về phía Văn Tử Lăng, miệng chúm chím cười tình, thầm bảo:

- Lão già chỉ được nước chế giễu nàng thôi, còn chàng cũng như nàng, cùng chung một tình trạng phập phồng hớn hở, chờ đợi mà không tài nào ngủ được.

Thình lình....

Một thế võ nhanh nhẹn nhưng chớp nhoáng, lão già nhảy vọt đến bên nàng đưa tay khoá chặt mạch huyệt của tay hữu của nàng lại.

Tất cả những thuộc hạ đều kinh hoàng thất sắc, họ ngẩn người ra, chưa biết phản ứng cách nào.

Hoa Trung Tú sau phút định thần, nổi giận quát to:

- Lão già quỷ, ngươi bộ chán sống hay sao?

Nhứt Thóc Dã Tẩu gằn giọng:

- Nếu cô nương kêu to lên, thì hành động ấy mới thật là chán sống.

Bốn gã đại hán định liều mạng xông tới, nhưng chủ nhân của họ bị kẹt trong tình trạng bất lợi, họ đành phải đứng dừng lại chờ đợi.

Hoa Trung Tú cắn chặt đôi răng đua mắt về phía Tử Lăng cầu cứu:

- Văn công tử! Chàng định đứng ngó hay sao?

Văn Tử Lăng lãnh đạm thốt:

- Tại hạ vì bị áp bức đến đây, chứ nào phải ham muốn hoàn cảnh này đâu.

Nước mắt tuôn như suối, Hoa Trung Tú nhìn Tử Lăng hỏi:

- Tôi một lòng dạ yêu thương Văn công tử, thế mà ngược lại đối với tôi công tử không có một chút tình cảm nào hay sao?

Văn Tử Lăng nheo mày đáp:

- Tại hạ không thể chấp nhận việc yêu cầu của cô nương được. Điểm thứ nhất tại hạ đã đính hôn rồi, điểm thứ hai Tử Vong Động đối với giới võ lâm là một địa điểm cực kỳ nguy hại, tôi nào có nghĩ ở lại đây để tham gia vào hành động chẳng mấy chánh của quý động đâu.

Hoa Trung Tú ngắt lời:

- Thôi, công tử hãy trả lời câu hỏi này, vậy thâm tâm của công tử có thật dạ yêu thương tôi hay không?

Văn Tử Lăng nhún vai đáp:

- Câu hỏi của cô nương thật khó trả lời quá! Thanh niên yêu thương một thiếu nữ, đâu phải hoàn toàn ở diện mạo bên ngoài, tôi và cô nương gặp nhau chưa được bao lâu, nói đến việc yêu đương tôi sợ e có vẻ hơi đường đột quá, vả lại tôi đã bảo rằng tôi và cô nương tại hoàn cảnh hiện tại không thể đảm đương việc yêu thương được.

Hoa Trung Tú sắc diện tái nhạt, khẽ thở dài:

- Giả sử chưa đính hôn, công tử nghĩ sao về việc hôn nhân mà gia gia đã tuyên bố khi nãy?

Tử Lăng với giọng đanh thép nói:

- Cũng không có một cuộc hôn nhân mỹ mãn giữa tôi và cô nương được.

- Thì ra công tử chê tôi xấu xí, không xứng đôi vừa lứa hay sao?

- Cô nương sắc mạo đẹp đẽ có thừa, nhưng phẩm hạnh chưa đủ vả lại Tử Vong Động đã hun đúc cho cô nương quen thói đi mất rồi.

- Thế ra, công tử đối với tôi không có một chút tình nghĩa nào cả hay sao?

Tử Lăng thành thật gật đầu:

- Như lời cô nương vừa thốt, tôi hiện giờ có thể cho cô nương biết thẳng rằng, sự thật là thế đấy.

Hoa Trung Tú đột nhiên cười lên the thé:

- Rất tốt! Cho tôi được biết sự thật càng sớm càng hay.

Thình lình nàng vụt hét to, tiếng thét vang vang rung động, cả hầm đá.

Nhứt Thóc Dã Tẩu cả kinh, càng siết chặt tay nàng và nói:

- Bộ người muốn chết hay sao?

Hoa Trung Tú cười to:

- Lão nói rất phải, tôi không còn thiết sống nữa.

Với một cử động thật nhanh, nàng thình lình đưa tay tả lên dùng chưởng phong đánh mạnh vào tay hữu của nàng đang bị lão già nắm giữ.

Một tiếng soẹt cực mạnh, cánh tay hữu của nàng bị chưởng phong cắt đứt rời ra, nàng được tự do, vừa tẩu thoát vừa kêu to:

- Giết chúng nó! Giết chúng nó.

Nhưng vừa bước được vài bước, nàng loạng choạng ngã quỵ xuống đất bất tỉnh.

Việc xảy đến bất ngờ, Nhứt Thóc Dã Tẩu cả kinh ném mạnh cánh tay đầm đìa những máu xuống đất dậm chân than dài:

- Hỏng rồi, hỏng rồi.

Bốn gã đại hán đồng hét to một tiếng, vung trường kiếm nhảy bổ vào chém xả tới.

Thấy bốn gã đại hán đồng tấn công một lượt, Nhứt Thóc Dã Tẩu vội vã kêu to:

- Văn thiếu hiệp mau hạ chúng, nếu chậm trễ bọn tiếp trợ sẽ kéo đến rất đông! Chúng mình càng thêm phần khó khăn nữa...

Vừa nói lão vừa vung chưởng tấn công tới tấp.

Tử Lăng không dám chậm chễ, chàng liên tiếp vận toàn nội lực áp đảo đối phương.

Bốn gã đại hán nào phải tay vừa, bốn luồng kiếm quang dệt thành một màn kình lực dung mãnh, ngăn cản lấy chưởng phong của địch thủ cho nên hồi lâu hai bên vẫn giữ thế quân bình...

Thấy cuộc chiến đấu, nếu kéo dài thời gian bên chàng sẽ gánh lấy phần bất lợi, Tử Lăng bèn dùng một chiêu tuyệt học Xích quỷ thần công trong Mai chu bửu lục ra, chàng dốc hết mười hai thành công lực quét thẳng vào đối phương.

Bùng...

Một gã đại hán bay đầu, trường kiếm thoát ra khỏi tay, bay vút lên không, thân hình bị bắn ngược về phía sau hơn một trượng ngã huych xuống đất, nằm im không cựa quậy được nữa.

Hạ được một trong bốn tên đại hán, tinh thần chiến đấu của họ bị nao núng rất nhiều, trong khoảnh khắc, một gã đại hán thứ hai cũng bị kình lực của Nhứt Thóc Dã Tẩu đánh ngã sóng sượt....

Chương 36: Nguy Cơ Trùng Trùng

Sự thảm bại đã hiển nhiên, hai đại hán còn lại kinh hồn táng đởm, vừa đánh vừa rút lui.

Thình lình Nhất Thóc Dã Tẩu vụt kêu to:

- Văn tiểu hiệp! Hãy đề phòng! Có kẻ đánh trộm.

Nhanh như chớp, Tử Lăng vội quay ngược chưởng phong quét mạnh về phía sau.

Một tiếng va chạm cực mạnh làm rung rinh cả tòa hầm đá, chàng trai trẻ phải thối lui vài bước.

Kẻ địch mới tới chính là Ngũ Độc thần quân.

Lão động chủ cũng bị kình lực quá ư dung mãnh của Tử Lăng bắn ngược lại mấy bước.

Sự có mặt của lão già làm chàng xúc động mạnh.

Thấy chủ nhân đến tiếp cứu, hai gã đại hán lập tức quay ngược lại nỗ lực tấn công.

Nhưng uy lực của hai gã đã giảm sút đi rất nhiều.

Vởi vẻ mặt thất sắt, Ngũ Độc thần quân trầm giọng quát:

- Chúng bay hãy rút lui...! Để đấy mặc ta.

Hai gã đại hán vội chạy đến đỡ hai bạn thụ thương, khiêng đến cho dựa vào hàng rào, rồi dùng thuật Thôi cung quá huyệt xoa nắn chà sát cho hai bạn.

Sự im lặng đáng sợ đang bao trùm cả tòa thạch động, một bầu không khí ngột ngạt khó thở, đè nặng lên tâm tư của mỗi người.

Như người mất hồn, sắc diện tái xanh, lão động chủ suối lệ tuôn trào, thê thảm nhìn đứa con gái độc nhất thân yêu, thình lình lão quỳ mọp xuống ôm lấy thân hình đầy máu của Hoa Trung Tú rồi gào to:

- Trời! Con thân yêu! Đứa con độc nhất của ta ơi!

Sự đau lòng của cảnh tre già khóc măng làm cho toán người đều mủi lòng rơi lệ.

Từ phía sau đột nhiên bay đến thêm hai kẻ thuộc hạ cũng với sắc phụ kỳ lạ của Tử Vong Động, râu xồm mày rậm, trông có vẻ hung hăng, mặt đày sát khí.

Như hai pho tượng, hai gã nín lặng, chầm chậm đứng sau lưng chủ nhân đợi lệnh.

Sự đau khổ làm cho lão đông chủ như người mất trí, miệng lẩm bẩm mãi không thành câu.

Đưa tay hữu ra, lão dốc toàn chân lực của bản thân ra truyền vào huyệt khí hải của Hoa Trung Tú.

Máu tươi tay nàng đã ngưng chảy, nhưng vết thương nhầy nhụa, trông rất thê thảm. Gương mặt trắng bệch như giấy, mắt đầm đìa những lệ, tóc nàng rối bù, làm giảm đi nét đẹp yêu kiều lúc nãy, dù cho tâm dạ của những người đứng đấy có cứng rắn như sắt đá đi nữa, thấy thảm cảnh của nàng cũng phải mủi lòng rơi lệ.

Bao nhiêu kế hoạch và dự đoán để mưu đồ thoát khỏi Tử Vong Động đều sai bét cả, Nhất Thóc Dã Tẩu như người lại đường, mất cả phương hướng, lão ngẩn người ra, chỉ lặng lẽ chờ cho cuộc diện diễn tiến mà lão không còn là chủ động nữa.

Văn Tử Lăng buông tiếng thở dài, chàng quay mặt sang hướng khác để khỏi phải chứng kiến cảnh nát lòng mà chàng là kẻ gây nên sóng gió.

Ngũ Độc thần quân lặng lẽ đứng dậy, quắc mắt nhìn Tử Lăng cất giọng đầy căm hờn:

- Ngươi! Lòng dạ của ngươi lang độc đến thế này à?

Chàng trai trẻ buồn bã đáp:

- Thực ra lòng tại hạ đâu có muốn một kết quả như thế này! Tai họa xảy ra là do nàng tự hủy lấy thân kia mà.

Không đếm xỉa đến lời nói của Tử Lăng, đưa tay chỉ cánh tay đứt lìa, lão động chủ đau đớn thốt:

- Với một thân thể tàn phế suốt đời như thế này, chi bằng hãy giết quách nàng đi, chẳng hay hơn không? Nếu không ưng thuận việc hôn nhân, nhà ngươi có thể luận bàn việc hơn thiệt lại, tại sao lại đang tâm đành hạ độc thủ thế này?

Cả kinh, Tử Lăng vội vã cãi lại:

- Việc cắt tay của lệnh ái, là tự nàng thi hành, đâu phải tại hạ xuống tay làm việc ấy bao giờ?

Ngũ Độc thần quân vội gào to:

- Chớ cường biện! Lão phu nhất định không tin nàng có thể tự hủy thân thể được.

Cơn giận của lão động chủ đã lên đến cực điểm, lão vừa giơ chưởng lên định quét mạnh vào người Tử Lăng thì Nhất Thóc Dã Tẩu đã vội vã bước đến cất tiếng phân trần:

- Này lão hữu! Sự thể đã đến nông nỗi này, lão phu có đôi lời bày tỏ.

- Không....không. Trừ phi hai người ráp lành được cánh tay của con ta lại, bằng không ta thề cùng hai người sẽ không đội trời chung!

Nhất Thóc Dã Tẩu đau đớn lắc đầu:

- Sự việc xảy ra, đều tự do nàng tự hủy lấy thân, chúng tôi can ngăn không kịp.. Hiện giờ, vì tình bạn hữu lâu năm, tôi có mấy lời khuyên bạn nên ăn năn hối cải, để cứu những sinh linh đang bị giam hãm trong động này. Này ông bạn của tôi ơi, bạn nên nghĩ đến tuổi già còn sót lại, sự có mặt của bạn ở trên trần gian này đâu còn được bao lâu nữa, hãy hồi tâm hối cải, ăn năn những lỗi lầm đã làm, để khỏi nghịch ý với trời đất, mà tai họa tôi e còn trầm trọng hơn.

Ngũ Độc thần quân khẽ cười gằn:

- Ngươi hãy giải thích tại sao hành động của ta là nghịch ý trời?

Nhất Thóc Dã Tẩu chậm rãi tiếp:

- Chuyện rất đơn giản, khi bạn phát giác ra rằng Vô diệp thảo quả có trị được độc tố của động này tiết ra, là phải lập tức bít kín cửa hang lại để tìm một mảnh đất an lành hơn cư trú lập nghiệp.

Ngũ Độc thần quân vội ngắt lời:

- Ngươi quên rằng giống thảo quả này chỉ có thể áp chế tạm thời độc tố của động này thôi ư? Nếu dứt khoát dời khỏi nơi đây, chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao?

Nhất Thóc Dã Tẩu cười lạt:

- Việc ấy ông bạn chỉ có thể gạt được kẻ khác, chứ đối với lão phu, đâu dễ gì dùng lời man trá ấy để qua mắt được.

Lão động chủ nổi giận quát to:

- Nếu như vậy thì ngươi hãy ăn một quả Vô diệp thảo này rồi rời khỏi nơi đây thử xem.

Vẫn một giọng thản nhiên, Nhất Thóc Dã Tẩu mỉm cười đáp:

- Đa tạ lòng khẳng khái của các hạ, nhưng lão phu chỉ muốn dùng hai quả của giống cây đặc biệt được rào kín ở trong hàng rào nhỏ kia.

Sắc diện đột nhiên biến đổi, lão động chủ vội ngắt lời:

- Ồ! Đấy là giống quả để cha con ta dùng riêng, đâu dễ gì nhường cho nhà ngươi sử dụng được.

Nhất Thóc Dã Tẩu cười to:

- Lẽ đương nhiên là chẳng bao giờ ông bạn khứng chịu với những quả to lớn ấy, chỉ cần sử dụng hai quả thôi là những độc tố thâm nhập vào cơ thể từ bao nhiêu lâu nay cũng được hóa giải tất cả, rồi mặc tình rời khỏi nơi u tối, mà vẫy vùng nơi giữa bầu vu trụ khoáng đạt tự do, không còn vương vấn bận bịu gì nữa.

Lời tiết lộ của lão già vừa dứt, bầu không khí bỗng trở nên sôi động dị thường. Lão động chủ sắc diện tái xanh, bốn gã đại hán canh giữ vườn cây và hai gã thủ hạ đến sau, thần sắc của họ đều tỏ vẻ biến động.

Bao nhiêu năm rồi, sự bí mật đấy họ nào hiểu thấu, họ chỉ biết một dạ trung thành mù quáng, dưới một mệnh lệnh độc đoán của lão động chủ, trong một huyệt động âm u không có sinh khí này, họ bị ngăn cản bởi sự ràng buộc của độc tố mà không tài nào thoát thân được.

Trời! Thoát ly khỏi động một cách an toàn tự do vẫy vùng dưới bầu trời khoáng đạt mênh mông, còn gì thích thú cho bằng.

Cơn giận nổi lên cực điểm, lão động chủ hét to:

- Chớ nói nhảm!

Nhưng lão liền dịu giọng:

- Nếu ngươi cho rằng như thế, thì ngươi chẳng ngại ăn vào hai quả, rồi rời khỏi đây cho rảnh mắt ta.

Nhất Thóc Dã Tẩu đắc ý mỉm cười:

- Đây chẳng qua là chiêu bài dối gạt để mê hoặc những kẻ thuộc hạ, lão phu đâu phải vì sự an nguy cá nhân mà thỏa mãn, tối thiểu lão còn phải dắt theo hai người nữa.

Lão động chủ quát to:

- Lão thất phu, người còn định đòi hỏi gì nữa?

Thình lình. Một bóng nhỏ gọn thon thon đột nhiên từ bóng tối chạy bổ nhào đến.

Tất cả đều giật mình quay lại, thì ra là Giang Thu Lăng đã hồi tỉnh chợt nom thấy Tử Lăng, nàng

quên tất cả sự hổ thẹn, chạy đến ôm chầm lấy chàng mừng rỡ quá, nàng vụt khóc òa lên:

- Lăng ca ca..! Phải chăng chúng mình đang ở trong giấc chiêm bao?

Văn Tử Lăng cảm động nghẹn ngào, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen huyền của nàng, chàng ngây ngất nín lặng.

Cảnh mặn nồng âu yếm của đôi lứa trẻ tuổi, làm những người có mặt nơi ấy đều xúc động và đỏ mặt lên vì thẹn.

Khẽ dằng hắng một tiếng, Nhất Thóc Dã Tẩu hướng về phía Ngũ Độc thần quân ôn tồn bảo:

- Này lão hữu, vừa rồi lão phu định dắt hai người rời khỏi Tử Vong Động chính là hai trẻ này đây, nếu các hạ khứng chịu hy sinh sáu quả to lớn trên những cây trong rào cấm này thì lão phu sẽ bằng lòng lập tức rời khỏi nơi này.

Đôi mắt trợn tròng lên trắng dã, lão động chủ trầm giọng thét to:

- Lão thất phu! Việc đời đâu phải dễ dàng theo ý của ngươi tưởng, hôm nay bất luận là kẻ nào, cũng đừng hòng ăn được một quả Vô Diệp thảo của ta. Cũng không có một kẻ nào bước ra khỏi động này một bước, trừ khi các người dẫm qua khỏi xác chết của ta.

Quay về phía sáu tên thuộc hạ, lão thành khẩn thốt;

- Chư vị theo ta đã lâu, lòng trung thành của chư vị từ lâu ta hiểu rõ, xưa nay ta đãi các ngươi rất hậu, vậy hôm nay cuộc diện đã xô đẩy cho chúng mình phải một mất một còn với lũ này, mong các bạn hãy vì sự an nguy và sống còn của tất cả sinh linh sống trong động này mà tận lực chiến đấu.

Bọn thuộc hạ với vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu tuân lệnh.

Đoạn lão quay sang phía Nhất Thóc Dã Tẩu nghiêm nét mặt gằn từng tiếng:

- Này lão thất phu, hiện tại chúng mình có thể thanh toán món nợ máu này với nhau được rồi.

Nhất Thóc Dã Tẩu điềm nhiên cười lạt:

- Lão hữu hoạch định một kế hoạch gì, xin cứ tự tiện nói ra cho biết.

- Việc ấy rất dễ, ngươi định chiến đấu từng người một hoặc giả đánh nhau toàn bọn, đều được chấp nhận cả. Có một điều ta cần nhấn mạnh rằng nếu già này chưa thác thì bọn ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi động này nửa bước.

Nhất Thóc Dã Tẩu đưa mắt hội ý cùng Tử Lăng, đoạn chậm rãi đáp:

- Người đời thường nói: "Khách tùy chủ tiện", thôi việc hơn thua phải quấy tùy ngươi định liệu đấy.

Sắc diên lộ đầy sát khí, lão động chủ gằn từng tiếng:

- Thế này nhé! Hiện giờ ta và ngươi tỷ đấu ba chiêu, nếu trong ba chiêu, sự thảm bại về phần lão phu thì Vô Diệp thảo quả các ngươi cứ tự tiện hái ăn rồi rời khỏi nơi đây, nhược bằng ngươi bất tài mà chuốc lấy sự thảm bại, thì cung đừng trách số phận của ngươi ngắn ngủi đấy nhé.

Thừa biết lão này là một kẻ đa mưu túc trí, dụng ý của lão là phân tán lực lượng của địch để hạ từng người một, thêm vào đấy, lão còn những thủ đoạn thâm độc khác mà Nhất Thóc Dã Tẩu chưa thể hiểu nổi, mặc dù thế, lão vẫn điềm nhiên mỉm cười:

- Theo lời đề nghị của các hạ, sự chiến đấu như thế là rất công bình....mời các hạ cứ tự tiện xuất chiêu đi.

- Hãy khoan!

Văn Tử Lăng lách mình nhảy tới trước mặt và tiếp:

- Ý kiến của lão tiền bối rất hay, nhưng ba chiêu này phải nhường cho tại hạ mới đáng.

- Ồ! Thế thì rất tốt! Trước sau gì rồi đây số phận của ngươi cũng một thứ mà thôi.

Nhất Thóc Dã Tẩu dùng phép truyền âm nhập mật hướng về phía Văn Tử Lăng thốt:

- Lão tặc này tâm kế đa đoan, nên để lão phu đối phó tiện hơn.

Tử Lăng cũng dùng phép truyền âm nói:

- Đến Tử Vong Động này để giải cứu Giang Thu Lăng, đến nỗi phải gặp cảnh nguy khốn này! Tất cả lý sự đều do tại hạ gây nên cả, ý tại hạ đã quyết, xin lão tiền bối chớ ngăn cản.

Thấy lòng Tử Lăng đã quyết, Nhất Thóc Dã Tẩu đành thuận theo ý chàng bước lui vài bước, nhường chỗ đối diện lão động chủ lại cho chàng.

- Hai người đã thương nghị xong rồi chứ?

Ngũ Độc thần quân nóng nảy gắt to, làm Tử Lăng cau mày, chàng dõng dạc đáp:

- Cuộc thương nghị đã xong, ba chiêu đầu tiên này sẽ do tại hạ đối phó! Nay tiên vi chủ, hậu vi khách, xin lão tiền bối ra tay.

Ngũ Độc thần quân âm hiểm cười gằn:

- Này! Nhà ngươi cẩn thận đỡ nhé.

Nói xong lão già lật tay tung ra một chưởng.

Văn Tử Lăng không dám chậm trễ, để đua ra chống đỡ.

Bùng.

Hai kình lực đã chạm vào nhau.

Tử Lăng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, công lực của Ngũ Độc thần quân sao mà mềm yếu tầm thường thế, với tám phần công lực của chàng, cũng thừa để đẩy lui kình lực quyết định trong ba chiêu của một lão động chủ từng có một quyền uy tối cao, cai quản cả một tòa sơn động.

Chương 37: Lóng Trinh Đản Nữ

Càng lạ lùng hơn nữa là chưởng phong của lão già không cuốn theo một chút khí độc nào như chàng thầm tưởng. Còn đang ngơ ngác, tiếng Ngũ Độc thần quân lại vang lên:

- Hãy đỡ tiếp chiêu thứ hai này nhé.

Lần này lão dùng chỉ điểm tấn công. Tử Lăng không chút hoang mang, khẽ đưa hữu chưởng túm nhẹ chỉ phong của lão lại.

Lần này chỉ phong của lão động chủ bị hóa giải một cách dễ dàng, chẳng những thế kình lực thặng dư của Tử Lăng còn đẩy ngược lão ta thối lui lại mấy bước.

Tiếng truyền âm nhập mật của Nhất Thóc Dã Tẩu lại vang vang bên tai chàng trai trẻ:

- Này cậu! Hãy cố gắng đề phòng âm mưu thâm độc của lão ta trong chiêu thứ ba này.

Chẳng cần căn dặn, sau bao lần chiến đấu gay go, Tử Lăng cũng thừa hiểu kế dụ địch sâu độc của đối phương, chàng gật đầu ra hiệu rằng chàng sẵn sàng để tâm đối phó.

Thình lình, Ngũ Độc thần quân vụt cười lên sằng sặc như điên:

- Còn lại một chiêu cuối cùng, ngươi hãy nếm thử môn ám khí của lão phu này nhé.

Nói đoạn, lão ta cho tay vào lòng, rút ra một môn ám khí cầm chắc trong tay, chực sẵn để phóng vào người Tử Lăng.

Bầu không khí trở nên cực kỳ căng thẳng, chàng trai trẻ ấy hiên ngang sau khi thoáng qua đôi mắt dầy đặc sát khí của lão già, chàng biết số phận mình sẽ phó mặc rủi may vào môn ám khí vô cùng hiểm độc này, linh tính như gợi chàng nhớ lại một chiêu tuyệt học Đàn chỉ thần công trong Mai châu bửu lục.

Chàng liền chuẩn bị sẵn sàng để kịp thời đối phó.

Tiếng oang oang của Ngũ Độc thần quân lại vang lên:

- Nhãi con! Hãy cẩn thận chống đỡ đi con.

Nhanh như chớp, Tử Lăng vội vã tung mạnh chiêu Đàn chỉ thần công vào đối phương, một mặt chăm chú nhìn vào tay lão già đề phòng ám khí được tung ra, chàng liệu tìm phương né tránh.

Thình lình.....

Một tiếng thét như xé màng tai, cô bé Hoa Trung Tú đang bị thương, nãy giờ nằm sóng sượt dưới mặt đất, vụt chồm lên nhảy bổ vào lòng lão động chủ gào to:

- Gia gia...không thể được, không thể được.

Không ngờ đứa con thân yêu của mình có hành động kỳ quặc như thế, lão động chủ đành phải ngưng tay, thét to:

- Ô kìa ...con....Chớ nên đến gần! Nguy hiểm.

Tiếng bốp khô khan vụt nổ lên.

Một chiếc đầu lâu bị bắn vỡ tung ra, máu tươi trào ra như suối, tiếp theo đó một thi thể không đầu, lảo đảo vài vòng rồi ngã huỵch xuống đất, run run co giật đôi lần, đoạn từ từ im bặt.

Cuộc diện thay đổi quá nhanh, cả thảy đều bàng hoàng ngơ ngác.

Thi thể nằm dưới đất lại chính là Ngũ Độc thần quân.

Nào ai học được chữ ngờ, sự ngăn cản của Hoa Trung Tú, làm ám khí của lão già không thể phóng ra được, luồng chỉ phong Đàn chỉ thần công của Tử Lăng, tự do bay thẳng vào đầu lão ta, và ô hô, một đời oanh liệt đành mạng vong di tuyệt.

Sáu kẻ thuộc hạ mục kích chủ nhân bị giết một cách vô cùng thảm khốc, định hua kiếm xông vào báo thù, nhưng vừa tiến được vài bước, mấy gã ấy không hẹn đồng thanh đứng dừng lại, đưa mắt nhìn nhau, đứng yên nín lặng.

Trong lòng họ có cảm giác gì đây?

Phục thù cho chủ ư?

Họ tự cảm thấy sức họ còn non kém quá, so với tài nghệ của Tử Lăng, vả lại chủ nhân thác đi, họ như con rắn không đầu.

Những lời bí mật của Nhất Thóc Dã Tẩu tiết lộ ban nãy, làm cho họ có một mộng tưởng thoát thân khỏi động, mà từ bao nhiêu năm nay, giấc mộng ấy bị bóp chết trong cõi lòng, và dưới sự thống trị độc tài của gã Ngũ Độc thần quân.

Cái chết bất ngờ thê thảm của cha già, làm cho Hoa Trung Tú như kẻ mất hồn....Giây lâu, nàng như sực tỉnh, nhảy bổ nhào xuống ôm lấy thi thể cha già gào thét nức nở:

- Gia gia, gia gia, trời ơi!

Tiếng khóc não lòng quá, cả thảy đều mủi lòng rơi lệ.

Thiếu nữ vì quá đau thương, khóc thét lên rồi ngã nhào xuống, mê man bất tỉnh.

Thấy cảnh thương tâm quá, Tử Lăng vội bước đến dùng thuật Thôi cung quá huyệt chà sát huyệt mạch cho nàng.

Giây lâu, Hoa Trung Tú dần hồi tỉnh lại.

Cánh tay tàn phế, suối lệ tuôn trào, mái tóc rối bong, sắc diện ảo não, tiếng khóc nức nở của nàng vang bên một thi thể không đầu, cảnh tượng não lòng ấy, không ai có thể ngăn cản được giọt lệ.

Tử Lăng chắp tay thi lễ, nhìn Hoa Trung Tú, chàng cất giọng thành khẩn thốt:

- Hoa cô nương! Việc không may xảy ra cho lệnh tôn, tại hạ cảm thấy cõi lòng đau xót vô cùng.

Thần sắc của Hoa Trung Tú lúc bấy giờ như một pho tượng đá trầm lặng, không cảm giác, không linh hồn, sự đau khổ quá mức đã làm cho con người nàng khô héo cô đọng lại.

Văn Tử Lăng thở dài rồi tiếp:

- Thật tình do một lúc lỡ tay, chứ tại hạ nào muốn giết thác lệnh tôn bao giờ!

Hoa Trung Tú lạnh nhạt đáp:

- Giết thác gia gia, không phải công tử mà chính là Hoa Trung Tú này.

- Trời! Sao lại là cô nương?

Đưa tay gỡ lấy món ám khí từ năm ngón tay cứng đờ co quắp của Ngũ Độc thần quân ra, nàng chậm rãi tiếp:

- Với mười sáu viên Bá Độc Trung Hồn Hoàn này nếu tung ra một lượt, thì dù cho công tử một thân có tám sanh mạng đi nữa, cũng khó thoát khỏi sự chết một cách chắc chắn, vì nãy lòng tôi bất nhẫn, nên đã ngăn cản gia gia, làm cho ông sơ hở sự đề phòng, để đến nỗi phải chết một cách thê thảm dưới chỉ phong của công tử.

Tử Lăng ấp úng thốt:

- Đối với sự an nguy của tại hạ, kỳ thật ra cô nương đã chiếu cố quá nhiều, mặc dù là mười mấy viên ám khí được tung ra một lượt đi nữa, nhưng tại hạ tin chắc rằng vẫn còn đủ sáng suốt để né tránh kia nữa.

Khẽ hừ một tiếng, Hoa Trung Tú gằn giọng thốt:

- Đâu có phải là một việc đơn giản như công tử đã tưởng, rất tiếc rằng công tử còn chưa hiểu được sụ lợi hại khủng khiếp của môn ám khí ấy.

Vừa nói xong, nàng dùng cánh tay còn lại , nhặt một viên ám khí tung mạnh về phía trước mặt.

Cảnh tượng kinh hoàng xảy ra, sau khi nổ tung, một luồng hắc khí, bao phủ một trượng vuông vức, hắc khí cô đọng giây lâu, mới dần dần tan biến.

Tử Lăng khẽ nheo mày hỏi:

- Uy thế của nó ở đặc điểm nào mà tại hạ vẫn còn chưa nom thấy?

Công tử hãy chú ý xem kỹ vùng bị hắc khí bao phủ kia kìa.

Sau khi nhìn kỹ, Tử Lăng bất giác giật mình đánh thót, hơn một trượng vuông vức ấy, tất cả thảo mộc đều khô héo lại, rồi lại tan dần.

Hoa Trung Tú trầm ngâm tiếp:

- Uy lực của một viên là như thế, từ thảo mộc cho đến tất cả sinh vật đều bị tiêu diệt, mười sáu viên đồng tung ra một lượt, thử hỏi công lực phá hoại của nó ghê gớm đến bậc nào?

Văn Tử Lăng cảm động thốt:

- Mối thịnh tình của cô nương, tại hạ suốt đời sẽ không quên được, rất tiếc là sự việc xảy ra đến nông nỗi này.

Hoa Trung Tú vụt cười lên sặc sụa như điên:

- Trời!... Thịnh tình! Thịnh tình! Nếu nó có sẵn từ thủa gặp nhau.

Nàng đưa cánh tay nhầy nhụa ra rồi tiếp:

- Từ lúc cánh tay này đứt đi rồi, thì cũng như mối tình của tôi, đứt đi từ đấy.

Tử Lăng ngập ngừng hỏi:

- Nhưng tại sao cô nương lại có hành động như thế?

- Tôi đã bảo rằng, tôi không muốn cho công tử chết thê thảm ở trong động này, muốn giết thác chàng là đợi sau khi chàng rời khỏi nơi đây. Nhưng hiện tại, chàng hãy đi đi. Tôi bằng lòng cho chàng rời khỏi nơi đây một cách an toàn.

Nhất Thóc Dã Tẩu bước tới, lão run lên vì cảm động:

- Lòng khoan hồng độ lượng của cô nương làm tôi xúc động, cô nương thật là một bậc cân quốc nữ anh hùng.

Hoa Trung Tú lạnh lẽo ngắt lời:

- Xin cảm ơn lão bá! Tôi chán lời khen tặng quá nhiều rồi! Bây giờ tôi mới thức tỉnh ra rằng, nếu không phải phần số của mình được hưởng, thì sự cưỡng cầu chỉ là vô ích mà thôi. Văn Tử Lăng! Tôi chẳng hận chàng đâu! Nhưng mối thù giết cha này, một ngày nào đó tôi sẽ tìm chàng để rửa cho xong mới được.

Mặt đỏ như gấc chín, Văn Tử Lăng nửa hổ thẹn, nửa bồi hồi, chàng không ngờ chỉ trong khoảnh khắc, từ một thiếu nữ đanh đá lả lơi, vụt trở thành một nhà tu hành, với một cõi lòng yếm thế, và một đức tính từ bi khoan hồng đại lượng.

Đứng trước mặt nàng thiếu nữ cụt tay, chàng vụt cảm thấy mình bé nhỏ quá, trước sự hy sinh cao cả của nàng.

Nín lặng giây lâu Hoa Trung Tú, vội quay ngoắt người lại, với vẻ nghiêm trang, nàng hướng về sáu tên thuộc hạ thốt:

- Sáu vị là bạn tốt của cha già tôi, tuy rằng chủ tớ, nhưng cha tôi sanh tiền đối với sáu vị xem như tình ruột thịt, mà lẽ ra tôi phải tiếp nối cơ nghiệp của cha tôi nhưng tôi tự cảm thấy lòng trời không muốn Tử Vong Động này tồn tại nữa, nên tôi nhất định giải tán tất cả nhóm người của chúng mình, chư vị sẽ tự do rời khỏi nơi đây, tự tìm thấy lẽ sống chính nghĩa lương thiện hơn mà lập lại cuộc đời.Trước khi rời khỏi nơi đây, tôi có đôi lời yêu cầu chư vị hãy giúp tôi hoàn tất vài công việc.

Sáu thuộc hạ đồng thanh đáp:

- Công chúa cứ tự tiện nói ra, chúng tôi dù có phơi gan trải mật cũng chưa đền đáp được công ơn cố chủ.

Gạt sạch mớ lệ còn đọng trên mi, Hoa Trung Tú tiếp:

- Sự trung thành của quý vị làm tôi cảm động vô cùng, kỳ thật những việc sau đây không có gì khó khăn cho lắm. Điểm thứ nhất, chư vị hãy giúp tôi kiến trúc một mộ huyệt ngoài sơn động, cho

cha già tôi được yên phận nơi suối vàng. Điểm thứ hai, khí độc nơi sơn động này rất nguy hại, không nên lưu giữ lại ở trên thế gian này, chư vị và tất cả sau khi rời khỏi động này, hãy dùng đá đóng kín động lại. Còn điểm thứ ba, chính lão Nhất Thóc Dã Tẩu đã nói không sai, những quả Vô Diệp Thảo quả này nếu chư vị dùng bốn quả nhỏ hoặc hai quả lớn, những độc tố tích tụ trong mình từ lâu, có thể hoàn toàn tan biến hết. Thôi, giã từ chư vị.

Hai vị thuộc hạ râu dài xúc động nói:

- Chúng tôi hứa sẽ y lời căn dặn của công chúa, nhưng việc mai táng đại lễ của lệnh tôn, chẳng nhẽ công chúa không ở lại để chứng kiến?

Nước mắt giàn dụa, thiếu nữ đáp:

- Đất này là chỗ đã gây nên bao cảnh đoạn trường tang tóc, riêng phần tôi, được tách xa nó sớm chừng nào tốt chừng ấy. Một ngày nào đó, tôi sẽ về đây để tế mộ cha già.

Nàng quỳ xuống trước thi thể cha già bái biệt bốn lậy, miệng khấn vái lẩm nhẩm:

- Sự bất hiếu của con đã làm liên lụy đến gia gia. Con nguyện rằng một ngày nào còn sống trên trần này, thì mối cừu thù này, con quyết trả cho xong. Gia gia! Nếu cha không trách lỗi lầm của con thì nếu có linh, xin hãy phù trợ cho đứa con yếu đuối này để chống chọi với một cuộc đời đầy cay nghiệt.

Nàng quay lại nhìn Tử Lăng rồi tiếp:

- Này chàng họ Văn kia! Chàng nên nhớ kỹ! Một ngày nào chúng mình gặp lại nhau, chính là ngày ấy sẽ có một trận chiến đấu sinh tử giữa chúng ta, nếu tôi chẳng báo được phụ thù, thì cũng sẽ bị thác dưới tay chàng.

Tử Lăng ngại ngùng ấp úng:

- Sự thể đã như vầy. Tùy thuộc nơi quyết đinh của cô nương đấy.

Hoa Trung Tú lặng lẽ quay ngoắt người lại rồi cương quyết cất bước đi ra.

Nhất Thóc Dã Tẩu vội vã gọi to:

- Này, cô nương, hãy khoan.

Hoa Trung Tú giật mình đứng dừng lại.

Lão già tiếp:

- Cô nương quên mất độc tố ở trong mình của cô nương hay sao?

Hoa Trung Tú gật đầu:

- Đa tạ lão bá đã nhắc nhở tôi thức tỉnh.

Nàng vội vã đến bên gốc cây, hái xuống bốn quả nhỏ, ngấu nghiến nuốt vội cho xong, rồi lập tức quảy quả bước ra, trong nháy mắt bóng nàng đã biến mất sau khúc quanh của sơn động.

Giây lâu, Nhất Thóc Dã Tẩu cất tiếng, đánh tan bầu không khí nặng nề tang tóc của sơn động:

- Văn tiểu hiệp! Chúng mình nên khởi hành được rồi!

Nói đoạn bước đến bên rào, đưa tay lão chọn sáu quả khá to, hái xuống hướng về sáu vị thuộc hạ thốt:

- Hoa cô nương đã đi xa rồi. Hiện tại muốn nhận chúng tôi là bạn hay thù, tùy ở tôn ý của quý vị.

Trong bọn có hai vị râu dài lớn tuổi nhất, đứng ra nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi là thuộc hạ của Ngũ Độc thần quân, kỳ thực ra cũng là những tên tù phạm không khác mấy, hôm nay chúng tôi được thoát khỏi đây để hưởng lại tự do, chính hai người mới là ân nhân của tôi. Nhưng dù sao đi nữa, Ngũ Độc thần quân vẫn là chủ nhân của tôi tự bao giờ, mối cừu thù này chúng tôi sẽ mãi mãi không quên. Chư vị có thể an toàn mà rời khỏi động này như lệnh của công chúa lúc nãy. Ngày nào đấy, nếu hơi thở của chúng tôi còn, thì mối thù này, chúng tôi quyết rửa sạch mới nguôi.

Nhất Thóc Dã Tẩu điềm nhiêm mỉm cười:

- Mỗi người đều có chí hướng riêng, không thể tổng hợp lại để suy luận thiệt hơn, còn chuyện về sau, tùy ở sự quyết đoán của chư vị đấy! Thôi tạm biệt nhe!

Nói xong lão đưa mắt ra hiệu cho Tử Lăng và Giang Thu Lăng lui bước.

Chàng trai trẻ đầu nặng như chì, mặc nhiên ngồi im, rồi cùng Thu Lăng lặng lẽ bước ra.

Nhất Thóc Dã Tẩu đã nhanh nhẹn đi trước dẫn đường, những địa đạo dường như quen thuộc đối với họ từ lâu, trong phút chốc ba người đã ra khỏi động, trước mặt động một vùng núi non cẩm tú bao quanh, ngọn thu phong hây hây thổi, hương hoa rừng theo gió thoảng đua gây cho họ có cảm giác như vừa ở giấc mơ hồi tỉnh lại.

Nhất Thóc Dã Tẩu vội đem Vô Diệp Thảo quả ra chia đều mỗi người hai quả.

Mùi thơm ngạt ngào của Vô Diệp Thảo quả vừa qua khỏi miệng, một nguồn sinh lực dồi dào đột nhiên xuất hiện, họ cảm thấy tinh thần sảng khoái, công lực tăng tiến bội phần.

Không chậm trễ một phút nào, họ bắt đầu nhắm trước mặt, tiếp tục cất bước lên đường.

Rời khỏi vùng nguy hiểm hơn mười mấy dặm, đến một đoạn đường bằng phẳng, lúc bấy giờ ba người mới an tâm rảo bước chậm lại.

Văn Tử Lăng quay sang Giang Thu Lăng, ôn tồn hỏi:

- Lăng muội! Đêm hôm ấy tiểu huynh vì bị một tên trong bọn của một môn phái bí mật dẫn dụ rời khỏi lữ quán, đến khi trở về đã vắng bóng em, thấy tấm danh thiếp Lời hẹn Tử Vong trên vách nên mới lần mò đến Tử Vong Động này! Tại sao Lăng muội lại rơi vào tay bọn chúng một cách dễ dàng thế.

- Lời hẹn tử vong! Lão Ngũ Độc thần quân chết bầm ấy, sau khi mời tôi ra khỏi phòng, hắn bảo rằng Lăng ca đã được lão mời làm khách nơi động phủ của lão, và có chuyển lời nhắn nhủ bảo tôi phải lập tức theo hắn đến đấy. Thoạt tiên tôi không tin, nhưng sau khi ghé mắt trông vào phòng, thì Lăng ca đã vắng bóng, nên bất đắc dĩ phải theo hắn về động, nào ngờ sau khi vào động, thì đã lọt vào âm mưu sâu độc của hắn và bị bắt giam cầm.

Tử Lăng trầm ngâm thốt:

- Cuộc diện xảy ra rất phức tạp ly lỳ, đêm hôm ấy tiểu huynh cũng bị chúng gạt và rơi vào sào huyệt của bọn U minh giáo.

- U minh giáo là cái quái gì nhỉ? Em chưa từng nghe đến tên ấy bao giờ?

- Nếu tường thuật lại, sẽ mất rất nhiều thì giờ, tiểu huynh tóm tắt sơ lược cho em nghe. Đấy chỉ là một sào huyệt của một phân đàn trong ba mươi sáu phân đàn khác của một giáo phái, mà thế lực cực kỳ hùng hậu. Có một điểm rất đặc biệt là Thái thượng giáo chủ của môn giáo phái ấy lại là ngoại tổ mẫu của em, bà La Sát nữ Tiết Hoa Diễm.

- Ồ! Lại có chuyện lạ đời như thế! À này, Lăng ca ! Anh nãy giờ chưa giới thiệu cho em được rõ, lão bá này là ai?

Tử Lăng mỉm cười đáp:

- Anh quên khuấy mất! Lão tiền bối này chính là cụ già mà em tìm mãi ở Đại hoang sơn mấy chục ngày trời vẫn không gặp đấy.

Giang Thu Lăng kinh ngạc kêu to:

- Thế ra lão bá đây là Nhất Thóc Dã Tẩu đấy à?

Lão già gật đầu mỉm cười:

- Lão quen ẩn danh, sanh sống nơi rừng núi, đi không hẹn, trú không nơi, muốn tìm gặp đâu phải là chuyện dễ.

Như trút được một gánh nặng, Giang Thu Lăng thở phào nhẹ nhõm, nàng tươi cười thốt:

- Nhưng hiện tại lão bá lại đang đứng trước mặt chúng tôi đây này!

Lão già cười đáp:

- Ồ! Người đời ly hiệp đều có số cả, người xưa thường hát:

Mài tận gót giày không gặp gỡ.

Tương phùng toàn bất phí công phu

- Hà hà...Tuy là nói vậy chứ lão và Văn tiểu hiệp suýt chút nữa đánh vỡ đầu ra rồi mới quen biết được đấy.

Lão già bèn đem sự việc ở tửu quán, và cả hai bị lạc vào sào huyệt của bọn U minh giáo sơ lược thuật lại cho nàng nghe.

Giang Thu Lăng trầm ngâm suy nghi giây lát rồi hỏi tiếp:

- Về vấn đề ngoại tổ mẫu của cháu, và câu chuyện Hiệp Lê Sơn, chắc lão bá đã nghe qua rồi. Trước khi lâm chung ngoại tổ phụ của cháu có căn dặn cháu, cố tìm cho gặp lão bá, hỏi cho rõ lai lịch căn nguyên để cháu khỏi thắc mắc mãi về vấn đề cội rễ.

Lão già nheo mày ra chiều suy nghi, đoạn chậm rãi đáp:

- À, câu chuyện ấy có quan hệ đến danh dự của một người, mà lão phu hiện giờ chưa có thể quả quyết được chuyện giả chơn, nên không tiện nói ra được.

- Ồ! Thưa lão bá, chuyện đã xảy ra cách đây mười bảy năm trời, đâu có sự bí mật nào mà tồn tại mãi với khoảng thời gian dài đằng đẵng ấy.

Lão già trịnh trọng đáp:

- Không phải là lão không khứng nói ra, nhưng trong câu chuyện ấy còn một việc, chưa được phân minh, chưa có bằng chứng xác thực, nên lão không thể tuyên bố một cách hồ đồ được. Tuy rằng

vậy, nhưng có một việc chứng minh chắc chắn là người đã khuấy động cả giới võ lâm giang hồ mười bảy năm trước, Túy Tâm tiên tử Giang Thanh Quân là mẹ ruột của cháu đấy.

Không ngạc nhiên cho lắm, thiếu nữ dịu dàng hỏi:

- Lão bá có thể đoán chắc như thế chứ?

- Chắc chắn như vậy, không sai đấy cháu.

- Thế còn nàng Giang Mỹ Tâm?

- Nàng cũng là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử.

Thiếu nữ rất đỗi ngạc nhiên:

- Thì ra tôi và nàng là hai chị em ruột?

- Không những thế mà là chị em song sinh đấy.

Văn Tử Lăng bỗng xúc động mạnh, chàng vụt nhớ sực lại, thảo nào vóc dáng của hai nàng, mặt mũi lời nói cho đến cử động đều giống như khuôn đúc.

Văn Tử Lăng bỗng vỗ tay cười to:

- Phải rồi! Lão tiền bối nói rất đúng sự thật đã chứng minh như thế.

Lúc ở Hồng Phong Cốc, Thu Lăng đã từng gặp qua Giang Tâm Mỹ một lần, nhưng lúc ấy về đêm, trời tối mịt mờ, vả lại nàng bị trói gô như lợn, thật ra cũng khó nhìn kỹ cho được.

Bỗng nhiên huỵch một tiếng, một người đang ngã xuống mặt đất.

Nàng vừa định mở miệng hỏi thêm bất giác giật mình quay lại, thì ra người té nhào xuống đất ấy không phải ai xa lạ, lại chính là người mà nàng yêu quý nhất đời: Văn Tử Lăng.

Chương 39: Vạn Niên Kim Lý

Nhất Thóc Dã Tẩu vội vã xoay người một vòng, dùng thị lực và thính lực dò xét bốn hướng, lão lập tức nhận định ra rằng trong vòng mấy chục trượng xung quanh, không có bóng của địch thủ.

Hiển nhiên là Tử Lăng bất thần ngã xuống không phải do địch thủ ám toán.

Hai người vội vã bước tới, khẽ nâng chàng dậy.

Tử Lăng đã hôn mê bất tỉnh, mặt đỏ như gấc chín, đầu nóng như lửa đốt, hơi thở cấp bách dồn dập xem ra vẻ nguy kịch vô cùng.

Nhất Thóc Dã Tẩu nheo mày thốt:

- Phàm một kẻ võ công tinh thông nhu Văn tiểu hiệp, cơ thể đã rắn chắc, nóng và lạnh không xâm nhập, dù cho chẳng may lâm bệnh đi nữa, cũng không phải trong khoảnh khắc mà nguy kịch như thế này.

Đầy vẻ lo lắng và sợ hãi, Giang Thu Lăng vội vã trả lời.

- Thưa lão bá! Chẳng hay lão bá hiện giờ có phương pháp nào để điều trị cho chàng không?

Lão già chậm rãi đáp:

- Lão phu đã xem qua Văn tiểu hiệp chẳng có ngoại thương, tức là cậu ấy bị nhiễm độc nội thương, như thế thì phải hỏi xem cậu ấy, coi thời gian và mức độ của sự thụ thương rồi mới tìm phương pháp chữa trị được.

- Nhưng chàng đã hôn mê, chúng mình làm sao để hỏi dọ cho ra manh mối?

- Lão phu có một biện pháp, nhưng không dám khinh suất sử dụng. Trong mình lão phu hiện giờ có ba viên Cửu chuyển hoàn , thuốc này có một công lực đặc biệt, là dù cho một người lâm bệnh năng đi mấy, sau khi uống nói vào, sẽ hồi tỉnh lại tức khắc, nhưng sự hồi tỉnh này chỉ trong khoảnh khắc thôi.

Giang Thu Lăng vội vã đáp:

- Như thế lại càng hay, vì tối thiểu, chúng mình cũng có thể dò xét được nguyên do căn bệnh của

chàng.

Nhất Thóc Dã Tẩu chậm rãi đáp:

- Chuyện đâu phải dễ dàng như thế, sau khi dược lực tiêu tan hôn mê trở lại, bệnh trạng sẽ vì đó mà gia tăng trầm trọng hơn, có thể sinh mạng của bệnh nhân sẽ gì đó mà rút ngắn.

Sau giây phút suy nghĩ, Giang Thu Lăng cương quyết nói:

- Hãy cho chàng uống vào đi, thưa lão bá! Như thế còn hơn là chúng mình ngồi đây chờ một cách tuyệt vọng.

Lão già gật đầu đồng ý.

Sau khi cho Tử Lăng uống vào một hoàn thuốc đỏ thắm, từ trong lọ trắng rút ra ở túi của lão, quả nhiên dược lực như thần. Sau một vài cử động cựa quậy, Tử Lăng lập tức hồi tỉnh.

Giang Thu lăng mừng rỡ rú lên:

- Lăng ca! Anh đã làm tôi sợ hết hồn, tại sao anh đột nhiên ngã vật xuống, rồi hôn mê bất tỉnh như thế?

Tử Lăng lộ vẻ ngơ ngác:

- Thình lình ngã xuống rồi hôn mê, tôi cũng không hiểu nguyên nhân do tại sao.

Nhất Thóc Dã Tẩu tiếp lời xen vào:

Văn tiểu hiệp hãy nhớ kỹ lại xem, bệnh tình của cậu, theo kinh nghiệm của lão phu, thì nguyên nhân là do nhiễm độc nội thương, gần đây cậu có bị nhiễm độc một phần nào mà chưa được hóa giải hay không ?

Tử Lăng vội vỗ trán kêu to:

- Phải rồi! Tôi nhớ lại rồi!

Tử Lăng thở dài, đọan đem sự gặp gỡ của chàng và hai bộ xương khô phun độc, ở trước ngôi chùa Huyền thiên thiền tự thuật lại cho hai người nghe.

Nhất Thóc Dã Tẩu vội vã gặn hỏi:

- Khi nhiễm độc lần thứ hai, Văn tiểu hiệp có vận công thử nghiệm xem khí huyết trong cơ thể có gì khác lạ không?

- Thưa lão tiền bối, khi ấy tôi có cảm giác thấy một luồng kình lực khác thường, nhưng không bao lâu, tự nhiên nó tiêu tan mất hết, và vì chuyện xảy ra dồn dập, nên tôi gạt bỏ việc ấy sang một bên, và không để ý đến nó.

Nhất Thóc Dã Tẩu trầm ngâm thở dài.

- Như thế thì độc tố đã xâm nhập vào cốt tủy của cậu rồi.

Giang Thu Lăng vội hỏi:

- Lão bá, thế thì chàng đã bị nhiễm phải độc gì?

Nhất Thóc Dã Tẩu lo lắng đáp:

- Thi độc.

Tử Lăng trầm ngâm giây lát rồi đáp:

- Theo kinh nghiệm tôi từng thấy, sự nguy hại của thi độc vượt qua tất cả độc dược trên thế gian này, khi bị trúng phải trong khoảnh khắc thể xác có thể tan biến thành nước, thế mà tại sao tại hạ lại chịu dựng được những bao nhiêu thời giờ? Mãi đến bây giờ mới bộc phát?

Nhất Thóc Dã Tẩu gật đầu đáp:

- Mặc dù như tiểu hiệp vừa bảo, nhưng thi độc cũng chia ra mạnh, yếu, nặng, nhẹ nhiều loại, những bộ xương khô ấy đang còn trong dạng thí nghiệm, nên có chứa những độc tố yếu lại nhẹ, lại thêm vào đấy công lực có sẵn trong người của tiểu hiệp rất thâm hậu, cho nên một khi độc tố xâm nhập, nội lực của bản thân cậu đè chặt và giữ nó trong cốt tủy, nên cấp thời chưa thể bạo phát rồi, nếu chẳng có biến cố ở Tử Vong Động, thì bệnh trạng của cậu có thể duy trì thêm vài hôm nữa mới bộc phát.

Văn Tử Lăng thở dài:

- Mạng số do trời định, dù có cưỡng cầu cũng vô ích.

Vừa nói đến đây, đôi vai chàng run run, rồi thình lình ngã vật xuống bất tỉnh nhân sự.

Giang Thu Lăng hoảng hốt, vội ôm chàng trai trẻ vào lòng, nước mắt như mưa, nàng ngước mặt nhìn lão già, nức nở cần khẩn:

- Lão bá! Có phương pháp nào để cứu chàng thoát chết hay không?

Nếu cứu được tiểu hiệp, lão phu chẳng nhẽ đành khoanh tay đứng nhìn hay sao? À này! Còn một

biện pháp cuối cùng là di độc công độc, nghĩa là đem thi độc dược cho cậu ấy uống thêm vào...

Sắc diện của Giang Thu Lăng bỗng nhiên nổi lên một luồng hy vọng:

- Thế ra tính mạng của chàng có thể cứu sống được hả lão bá?

Nhất Thóc Dã Tẩu trầm ngâm đáp:

- Tuy có thể duy trì mạng sống, nhưng Văn tiểu hiệp sẽ vì thế, mà biến thành một độc nhân, suốt đời dùng độc dược làm thực phẩm, không còn sử dụng những thực phẩm của nhân gian này, điều quan trọng là trọn đời không tiếp xúc với nữ giới nữa.

Giang Thu Lăng sa sầm nét mặt, mặc nhiên nín lặng.

Lão bá trầm ngâm giây lát rồi tiếp:

- Biện pháp này chắc cô nương không đồng ý, còn Văn tiểu hiệp, một khi tỉnh lại, chắc cũng không chấp nhận một đời sống nửa người nửa quỷ ấy.

Giang Thu Lăng ôm mặt nức nở khóc.

Lão già bồi hồi cảm động, tay chắp vào mông, băn khoăn tới lui đếm bước.

Bỗng nhiên....

Lão bá vụt dừng lại, tay vỗ vào trán đánh đét, một tiếng thật to, vừa kêu lên:

- Có rồi! Có rồi!

Đôi mắt mờ lệ và khẩn trương nhìn lão già, Giang Thu Lăng vội hỏi:

- Lão bá có phương pháp giải cứu rồi ư?

Nhất Thóc Dã Tẩu gật đầu:

- Đúng như vậy! Nhưng hy vọng rất mỏng manh, có thể cho rằng không dễ gì thành tựu được. Nhưng đã đến nước này, chúng mình cũng đánh liều thử xem.

Giang Thu Lăng khấn khởi thốt:

- Ồ! Nếu chúng mình chịu cố gắng, thì dù cho sự việc có khó khăn đến mấy, tôi tin rằng có thể đạt được lắm chứ.

Lão già chậm rãi thốt:

- Trên Hạn vân phong của giải Ngoại phương sơn, có một cổ viện tên là Thất xảo thiền viện. Chủ nhân của tòa cổ viện ấy là Liên Tâm lão ni cô, sau thiền viện ấy có một giếng cổ, trong ấy có nuôi mấy con Vạn niên kim lý, nếu được một con đem nấu nước mà uống vào thì tất cả thi độc đều có thể hóa giải tiêu tan.

Một nguồn hy vọng tràn ngập cả tâm hồn thiếu nữ:

- Thế thì chàng có thể qua được tai nạn. Lão bá, Vạn niên kim lý chắc chắn giải được thi độc chứ?

- Nếu không biết rõ, lão phu đâu dám mở miệng nói càn, nhưng lão phu vừa nói qua, hy vọng được con vật ấy trên tay thực là rất ít.

Thiếu nữ với một giọng đầy tin tưởng:

- Chủ nhân của viện ấy là một ni cô, lẽ đương nhiên với lòng từ bi bác ái của một phật môn đệ tử, tôi nghi rằng bà ấy chắc không tiếc gì một vật để đổi lấy một sinh mạng của một thiếu niên tài hoa phong nhã như vầy.

Lão già lắc đầu đáp:

- Việc đời đâu có đơn giản như thiển ý của cô nương tưởng, phải biết rằng, Vạn niên kim lý là một vật báu quý nhất đời, tính tình của Liên tâm lão ni cô lại cực kỳ cổ quái, thực là một bà trời đánh không chết, cho nên rất ít người lay chuyển được lòng ích kỷ của bà ta.

- Thế ra võ công của lão ni cô chắc là cao siêu lắm hả Lão bá?

- Theo thiển ý của lão phu có lẽ là phải thế..! Lão còn nhớ, độ bảy tám năm về trước, Tân môn ngũ hổ ở vùng Mạc Bắc và bọn Âm sơn thất điểu định hợp tác, ý định đột nhập và Thất Xảo thiền viện để chiếm đoạt những con Vạn niên kim lý, nhưng kết cuộc là cả bọn bị giam cầm ở trước Thất xảo thiền viện những bốn mươi chín ngày trời.

Giang Thu Lăng ngạc nhiên nheo mày:

- Ồ! Thế ra họ chiếm đoạt không được con vật quý báu ấy hả lão bá?

Lão già gật đầu rồi tiếp:

- Ồ! Cô nương tưởng đâu dễ dàng đấy ư! khi bọn họ cả thảy mười hai người vừa đặt chân đến trước Thất xảo thiền viện thì họ gặp phải một luồng sương mù dày đặc, không những họ tìm gặp sơn môn của tòa tu viện mà đến những sơn lộ họ cũng không sao nom thấy, do đó quanh đi lộn lại nhiều ngày, có tìm nhưng chẳng có lối ra, dưới sự cơ hàn bức bách, họ đành nằm nghẻo dưới đất chờ chết. Mặc dù họ là những tay võ lâm cao thủ, nhưng dưới sự đói khổ, những bốn mươi chín ngày chẵn, bảo

sao họ không thúc thủ chịu phép. Đến ngày thứ bốn mươi chín, thì bỗng nhiên mù tan trời tạnh.

Giang Thu Lăng vội xen vào:

- Trong rừng núi âm U, sương mù bao phủ là việc rất thường. Tại sao lại có thể cho rằng việc ấy là do bàn tay của Liên tâm lão ni tạo nên hả lão bá?

Lão già gật đầu tiếp:

- Cũng có nhiều người thắc mắc về vấn đề ấy. Nhưng có hai việc lạ thường mà làm cho họ phải kinh tâm táng đởm, lòng tham của họ tiêu tan, và nhanh chóng từ giã rút lui. Điểm thứ nhất, sau khi đi quanh quẩn bốn mươi chín ngày, đến lúc trời mây tạnh mới phát giác ra rằng họ đang nằm ngay trước cửa sơn môn của tòa tu viện và điểm thứ hai là trước cửa có người để sẵn một nồi cháo nóng, và mười hai bộ chén đua, nếu không có sẵn thực phẩm ấy, bọn họ làm gì có sức nữa để thoát thân.

Giang Thu Lăng thở dài rồi thốt:

- Dù sao đi nữa, đã có sẵn một sinh lộ, tôi nhất định cố gắng thử xem.

Nàng buồn rầu nhìn Tử Lăng rồi thốt:

- Nhưng .... không biết chàng có thể chịu đựng được bao nhiêu ngày nữa?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Thi độc đã bộc phát, sợ e khó duy trì được lâu. Thôi được! Cô nương nhất định phải đi Ngoại hoang sơn để lão phu tiếp cho một tay.

Nói xong lão liền đưa tay hữu ra, điểm vào mạch huyệt nơi lưng của Tử Lăng nhiều lần.

Chương 40: Ngàn Dặm Tìm Ngư

Nhất Thóc Dã Tẩu dùng tay hữu điểm vào mạch huyệt ở lưng của Tử Lăng liên tiếp mười mấy lần, rồi mới ngưng tay, thở phào một hơi dài thốt:

- Lão phu đã điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch của Văn tiểu hiệp, làm cho mạch huyệt ở ngũ phủ lục tạng tạm thời đình chỉ hoạt động, mục đích là giữ cho một điểm chân khí trong nội tâm còn tồn tại lâu dài, điểm chơn khí không tan, con người sẽ được kéo dài sự sống, nhưng trừ phi..có Vạn niên kim lý ra, kỳ dư không còn dược lực nào có thể giải cứu sinh mạng của cậu ấy được nữa.

Giang Thu Lăng băn khoăn gạn hỏi:

- Với biện pháp điểm huyệt ấy, chàng có thể duy trì được bao lâu nữa hả lão bá?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Theo công lực tiềm tàng nơi nội tạng của Văn thiếu hiệp, chỉ trong vòng nửa tháng, lão xem chưa đến nỗi nào, nhưng ...quá thời gian ấy, thì không thể đoán chắc được.

Thiếu nữ vội quỳ xuống trước mặt lão già bái biệt một lạy giã từ:

- Đại ân đại đức của lão bá, sẽ có ngày tiện nữ tìm phương báo đáp.

Nói xong không chù trừ một phút, nàng vội xốc Tử Lăng lên vai, rồi cất bước lên đường.

Lão già buông tiếng thở dài, định mở miệng dặn dò vài câu, nhưng sau phút suy nghĩ, lão lại ngưng bặt, mắt nhìn theo bóng thiếu nữ, mang trên vai người yêu đang nhiễm độc nặng, dấn bước trên con đường thiên lý gập ghềnh cố mong tìm một vật hy hữu trên tận đỉnh của dãy Ngoại hành sơn, lòng lão bâng khuâng se lại, nhưng sức lão còn làm được những gì để trợ giúp cho nàng.

Cố đè nén sự ái ngại âu lo, đang dâng lên trong cõi lòng của lão, khẽ rún nhẹ đôi vai, lão nhắm theo hướng đi của Giang Thu Lăng, dùng thuật khinh công bay biến.

- o0o -

Mười lăm hôm sau.....

Trên con đường dốc núi cheo leo của giải núi Ngoại hoang sơn có một thiếu nữ, mang trên vai

một gã thanh niên đang hôn mê bất tỉnh, hướng về ngọn Hạn Vân phong thẳng tiến.

Thiếu nữ ấy chính là Giang Thu Lăng, với thân hình tiều tụy bất kham, sau hơn nửa tháng dày sương dạn gió, nàng rất có thể mướn một cỗ xe ngựa để đỡ chân, nhưng nàng còn e dùng xe, phải đi theo quan lộ, sẽ mất biết bao là thời gian quý báu, thêm vào ấy, mang trên vai một gã thanh niên đang mê man trầm trọng sẽ gây chú ý cho khách qua đường, nàng lánh xa những chỗ đông người, thị thành và đại lộ, toàn chọn những nơi hoang vu và không quản khó nhọc cố lướt bụi băng rừng, để mong sớm tới mục tiêu đã định.

Thân thể nàng quá nhọc rồi, tứ chi mỏi mệt vô cùng, nhưng nàng không thể để Tử Lăng xuống quá lâu để nghỉ ngơi cho lại sức.

Vì thời hạn mười lăm hôm đã hết rồi, mạng sống của chàng chỉ còn như chỉ mành treo chuông. Nàng cố gắng trèo lên, mặc dù hiện thời cơ thể nàng rã rời mệt nhọc.

Không ! Không! Nàng phải tiến lên! Trên cõi đời này chỉ có Tử Lăng là nguồn an ủi duy nhất của đời nàng! Chẳng may chàng có mệnh hệ nào, cuộc sống của nàng sẽ trở nên vô nghĩa.

Nàng tạm ngưng lại để lấy hơi, rồi lại tiếp tục dấn bước.

Theo lời chỉ dẫn của một nhà thợ săn, là sau khi vượt qua ba ngọn núi nhỏ, có thể nom thấy một ngọn sơn phong, cao vút tận mây xanh thì dấy là Hạn vân phong.

Còn việc trên ấy có tòa Thất xảo thiền viện hay không? Chẳng có người nào hiểu thấu được, vì chưa có ai đi đến đấy bao giờ.

Sau hơn một buổi trời khó nhọc, Giang Thu Lăng đã vượt qua được ba ngọn sơn phong, quả nhiên trước mặt nàng đỉnh Hạn vân phong lồ lộ hiện ra.

Lời đồn quả không sai, Hạn vân phong quả thực cực kỳ cheo leo hiểm trở, ngước mắt dòm lên, chỉ toàn là vách đá sừng sững, ghềnh đá chập chồng, không một sơn đạo, không có một lối đi lên.

Thấy ngọn núi quá cao, sức mình đã kiệt, từ chỗ nàng đứng hiện giờ, trèo lên tới đỉnh phải phí rất nhiều thời gian và sức lực, nàng bất giác thở dài...

Hỡi ơi! Sau bao ngày gian khổ, khí lực của nàng cơ hồ tiêu tan mất hết.

Thiếu nữ bất giác ngồi phịch xuống bên vệ đường, tay ôm mặt khóc nức nở, bất giác nàng dần dần chìm vào trong cơn mê.

Lúc bấy giờ trời đã hoàng hôn, vầng thái dương đã chìm ẩn sau dãy núi xa, đưa những ánh sáng yếu ớt rọi xuống giải thung lung hoang vu trước mặt, ngọn thu phong quét nhẹ cành lá nghe xào xạc

gợi cho lữ khách một niềm bâng khâng vô tả.

Sau một thời gian chìm vào cõi hôn mê, bỗng nhiên một ngọn gió núi lạnh buốt xương, quét mạnh vào mặt Giang Thu Lăng, kéo nàng từ giấc mê tỉnh lại, khẽ dụi đôi mắt ngái ngủ, nàng giật mình xem lại Tử Lăng, cả mừng, tình trạng của chàng vẫn như cũ, không thay đổi mấy.

Sau một giấc ngủ gật gượng gạo, nàng cảm thấy tinh thần sảng khoái nhẹ nhàng, Bỗng nhiên một tia lửa hy vọng vụt bừng cháy, nàng vội vã đặt Tử Lăng xuống đất, nhanh nhẹn cởi hai chiếc áo ngoài xé ra từng mảnh nhỏ, nối lại thành một sợi dây dài, với sợi dây ấy nàng buộc chặt Tử Lăng vào lưng, rồi chọn một con đường ít dốc hơn hết, nàng dùng cả tay lẫn chân, chầm chậm leo lên.

Vách đá đã cheo leo đầy chướng ngại, lại thêm phủ đầy rong rêu trơn như mỡ, một mình muốn vượt lên e sức trèo không nổi, đằng này trên lưng nàng còn có cả một khối thịt nặng chịu.

Nhưng dù sao nàng cũng phải tiến lên, thời gian cấp bách không cho phép nàng ngừng lại.

Sau một thời gian triệt để cố gắng, nhưng đường đi lên còn dài thăm thẳm, vừa đặt chân lên một phiến đá phủ đầy rêu, định lấy hơi để trèo lên phiến đá khác. Bỗng nhiên toàn thân nàng chấn động mạnh, chân nàng run run, soẹt mảnh rêu trơn như mỡ, làm nàng trượt té ngửa, kế bên nàng là một vực sâu thăm thẳm, như đang chực sẵn thân nàng và cả Tử Lăng cứ rơi...rơi mãi.

Nàng nhắm nghiền đôi mắt chờ chết.

Lạ lùng thay, khi thân hình của hai người gần làm mồi cho những mảnh đá vô tình đang chực sẵn dưới đáy hố, thì một mãnh lực huyền bí đã nâng nhẹ hai người lên, rồi êm ái đặt nhẹ trên nền đá.

Từ từ mở mắt ra Giang Thu Lăng đưa tay dụi đôi mắt, trước mắt nàng độ năm thước là một lão già hai chân đã tàn phế, ngồi trên phiến đá, đang nhìn nàng mỉm cười.

- Ô! Chữ tình có một mãnh lực vô biên thật, đã đầy đọa cho bao trẻ, phải chịu nhiều cảnh đau thương khốn khổ.

Giang Thu Lăng bất giác đỏ mặt, nàng ấp úng thốt:

- Chính lão tiền bối đã cứu chúng tôi đấy ư?

Bấy giờ nàng mới nhìn kỹ lại, lão già trạc độ lục tuần, râu tóc rối bời, thoạt nom qua người lạ có một ấn tượng cho rằng: lão là một gã ăn mày không hơn không kém.

Lão già bật cười lên ha hả

- Kha kha với việc nhỏ nhặt này, có đáng là bao? Cô nương đừng mở miệng gọi ân với nghĩa! Kỳ

thực ra lúc nãy lão phu đã biết chắc rằng cô nương không tài nào leo lên nổi đỉnh núi rồi.

- Thì ra lão tiền bối đã đến đây từ sớm cơ à?

Lão già gật đầu đáp;

- Đúng như thế! Thoạt nom thấy cô nương xé áo nối dây, định trèo lên đỉnh núi, nhưng vì không muốn làm suy giảm lòng hăng hái của cô nương, cho nên lão phu không mở miệng.

Đến bây giờ Giang Thu Lăng mới nhớ sực lại, trên thân nàng chỉ vẻn vẹn còn một chiếc áo cánh, bất giác mặt nàng đỏ ửng lên, hai tay vội ôm lấy ngực che đậy, nàng ấp úng thốt:

- Xin thứ lỗi cho sự thất lễ này! Thưa lão tiền bối, hãy cho cháu biết qua danh tánh.

Lão già thở dài đáp:

- Lão phu họ Long tên Đại Mộc.

- Ồ! Thì ra đây là Long lão bá, trên chốn giang hồ cháu đã nghe danh tánh từ lâu rồi!

Long Đại Mộc điềm nhiên mỉm cười thốt

- Cô nương tuổi hãy còn thơ, làm sao có được một kiến thức sâu rộng thế. Cái tên Long Đại Mộc này lão phu vừa mới đổi lại chỉ vỏn vẹn ba ngày thôi, trong giới giang hồ làm gì có người biết được sớm thế.

Mặt Giang Thu Lăng vụt đỏ phừng lên. Sự tâng bốc không ăn khớp này làm nàng quá đỗi hổ thẹn.

Sau giây phút im lặng, nàng bèn đánh trống lảng mở lời sang chuyện khác:

- À này, thưa Long lão bá, một thân cô độc như lão bá lặn lội đến đây là có mục đích gì?

Long Đại Mộc mỉm cười:

- Mục đích giống như cô nương, định lên trên ấy, đặng vớt vài con lý ngư ở trong giếng cổ sau tòa thiền viện Thất Xảo ấy mà!

- Nhưng lão bá có việc gì phải cần dùng đến con thần ngư ấy?

Long Đại Mộc mỉm cười đáp:

- Cô nương không thấy hai chân tàn phế của lão hay sao? Ngoại trừ con Vạn niên kim lý ấy ra, trên đời này không còn thuốc nào để chữa trị cho lành được.

Đưa mắt liếc nhìn đôi chân của lão già, thiếu nữ buồn bã thốt:

- Xem ra chúng mình không còn hy vọng nữa. Với đỉnh núi sừng sững cao ngút như thế này, chúng mình làm sao lên nổi.

Lão già vội lắc đầu:

- Sự khó khăn không phải ở chỗ khó lên của đỉnh núi đâu, mà là ở nơi Liên Tâm lão ni đang cư trú trong Thất xảo thiền viện ở trên đỉnh ấy.

Thiếu nữ nhìn trộm đôi chân của lão già tỏ vẻ kinh ngạc:

- Thế ra lão bá đã từng lên tận trên ấy rồi cơ à?

- Ồ! Lão phu lên đến tận đỉnh, cả thảy là bảy lần rồi, nhưng mỗi lần lên đến là đều bị lão ni ấy đánh rơi xuống hố.

- Nhưng với phương pháp nào lão bá lên đến đỉnh được?

Long Đại Mộc vừa định trả lời, thình lình một cơn gió lốc nổi lên, một bóng người như cú liệng, bay xẹt đến nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt hai người.

Chương 41: Nam Bắc Nhị Quái

Sự có mặt của người lạ đến quả đột ngột, Giang Thu Lăng giật mình đánh thót, nàng định ứng chiến, Long Đại Mộc vội xua hai tay cười lên ha hả:

- Cô nương chớ sợ! Cùng là đồng bọn với chúng mình đấy mà.

Giang Thu Lăng định thần nhìn kỹ, lão già đứng trước mặt nàng râu bạc như sương, trạc tuổi Long Đại Mộc, nhưng vóc dáng của lão gầy tong teo như vậy, thoạt trông người ta có cảm tưởng như là một bộ áo dài đang phủ lên một cây tre cao lòng thòng

Giương đôi mắt lạnh lẻo, khẽ liếc nhìn thiếu nữ mình mang Văn Tử Lăng, lão không cảm thấy sự có mặt của nàng đáng để ý cho lắm, chỉ hướng về Long Đại Mộc điềm nhiên thốt:

- Lão Long! Đêm nay chúng mình lại thử sức thêm một phen nữa chứ?

Lão Long Đại Mộc cười hì hì đáp:

- Đâu chỉ có chúng mình mà thôi đâu! Này bạn! Anh hãy xem đây! Lại có thêm một đồng chí, hòai bảo một giấc mộng tìm ngư đến nữa kia kìa!

Đưa mắt nhìn thiếu nữ, lão già gầy hỏi tiếp:

- Đạo hữu vừa bảo, chính là cô bé này ư?

Giang Thu Lăng vội cung kính hướng về phía lão già thốt:

- Thưa lão bá! Tiện nữ xin ra mắt lão bá!

Tự cảm thấy hòan cảnh và nhiệm vụ của mình cực kỳ khó khăn vả lại với khối óc thông minh và sự nhận xét cực kỳ nhạy bén, nàng cảm thấy thần sắc của lão già gầy, đối với nàng không có thiện cảm mấy! Vả lại mục đích của đôi bên cũng vì Vạn Niên Kim Lý, làm sao tranh khỏi đố kỵ với võ công tuyệt đỉnh nếu lão ta trở mặt chỉ có nước bó tay chờ chết! Ngược lại, nếu mua chuộc được cảm tình của họ, rất có thể họ trợ giúp mà leo lên tận đỉnh mà hòan thành công việc của nàng, cho nên điểm hay nhất, là nàng khéo léo dùng đòn tâm lý để gọi lên lòng hào hiệp của lão già, mà nàng biết chắc rằng trong giới võ lâm ai cũng có sẵn trong lòng nhiều hoặc ít?

Quả nhiên lão hòa dịu nét mặt đôi chút, đưa tay chỉ Văn Tử Lăng đoạn ôn tồn hỏi:

- Gã ấy là phu quân của cô nương đấy à?

Mặt vụt đỏ bừng lên như gất chín, Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Thưa lão bá! Phải! Phải Đấy! Chàng không may trúng nhầm kỳ độc, nếu không có Vạn Niên Kim Lý nuôi trong giếng trên đỉnh Hàn Phong Sơn thì không còn thuốc nào khác để chữa trị lành bệnh được, tiện nữ không nài gian khổ, từ thiên sơn vạn thủy đến đây, chỉ vì mục đích ấy, và chúng tôi chỉ cần một con vật ấy là đủ rồi.

Dường như cõi lòng bị rung động vì lời nói cảnh ngộ đau thương của đôi trẻ, thần sắc lão già tỏ vẻ hòa dịu hơn, vội rẻ bước tới, nhìn kỹ Tử Lăng giây lâu đoạn cất tiếng hỏi:

- Phải chăng phu quân cô nương trúng nhầm Thi Độc?

- Vâng! Lão bá nhận xét rất đúng, chàng đã trúng nhầm Thi Độc, một loại độc dược độc nhất trần gian này!

Lão già gầy khẽ lắc đầu:

- Không đúng như vậy đâu! Trên thế gian này còn những bốn năm loài độc dược còn độc hơn cả Thi Độc mấy lần, vả lại trượng phu của cô nương nhiễm phải chỉ là một loài Thi Dộc cực nhẹ. Ồ! Hắn lại được điểm cả Ngũ Âm Tuyệt Mạch nữa cơ mà.

Giang Thu Lăng cả kinh đáp:

- Tiện nữ không hiểu thủ pháp cao minh ấy, thực ra là nhờ một vị tiền bối trong giới võ lâm giúp đỡ.

Lão già gầy gật đầu:

- Nếu Ngũ Âm Tuyệt Mạch không bị điểm, thì hắn ta làm gì sống đến bây giờ. Trên giới võ lâm hiện giờ sử dụng nổi cái thủ pháp này không hơn mười người, người đã trợ giúp cô nương là ai đây? Danh họ là chi?

Câu hỏi đột ngột làm Giang Thu Lăng bối rối, khối óc thông minh của nàng vụt thoáng qua một ý nghĩ, hồ nghi biết đâu là cụ Nhứt Thóc Dả Tẩu lại không cùng hai lão già này có tư thù, nếu nói thật ra, vô tình lại sanh thêm sự phản cảm, chi bằng im lặng còn hơn, nghỉ xong nàng giả vờ tỏ vẻ.

- Vì trong lúc bối rối nên tiện nữ quên khuây mất hỏi qua danh tánh của cụ ấy?

Lão già gầy ngạc nhiên hỏi gặn:

- Nếu không quen biết lão già ấy hà tất chịu ra tay sử dụng một môn điểm huyệt tuyệt học như thế

này?

Giang Thu Lăng liền linh động ứng khẩu đáp:

- Trong lúc phu quân tôi lâm nạn, trông thấy vẻ bi thương của tôi làm một cụ già từ bi đi ngang qua đây động lòng trắc ẩn, vì cảm thương cho cảnh ngộ đớn đau của tiện nữ, nên người mới ra tay trợ giúp và chỉ điểm cho tiện nữa một đường đi, đến tận nơi đây để tìm con Vạn Niên Kim Lý.

- À! Thủ pháp của lão ta chẳng những đã cao minh, kiến thức lại cực kỳ uyên bác. Này cô nương. Hình vóc của lão ra sao?

Giang Thu Lăng bất giác giật mình thầm nghĩ:

"Lão già này thực quá quắc, lão ta định truy căn tầm cội, thực là khó nói đối phó việc đã dở lở, chi bằng dối gạt luôn cho xong chuyện"

Nàng giả vờ ra chìu suy nghỉ rồi đáp:

- Cụ già ấy hình dáng khôi ngô. Tiếng như chuông ngân tuổi độ thất tuần, râu của lão đã dài lại trắng như tuyết

- Ồ! phải rồi! Lão phu đoán không sai. Sử dụng được môn điểm huyệt ấy, người tối thiểu cũng trên bảy mươi.

Giang Thu Lăng tiếp:

- Lão tiền bối ấy trời sanh dáng hình khôi ngô, nhưng lại chỉ có một mắt một tay một chân

Lão già gầy đưa tay về vào trán ra chìu suy nghĩ, lão cố moi trí nhớ nhưng tầm không ra trong giới giang hồ hiện giờ một tay cao thủ hình dáng đặc biệt như thế.

- Người là ai mà lão phu nhớ mãi không ra. Này, lão Long, lão già ấy anh có biết không?

Long Đại Mộc lắc đâu nguây nguẩy:

- Lão phu cũng đầu hàng... " trong thế gian này, những tay võ lâm cao thủ, đông như cá ở dưới sông, ông bạn thắc mắc điều ấy chi cho nhọc xác.

Lão già gầy bị mắng cười hì hì, liền vội chuyển sang câu chuyện khác:

- Này cô bé! Xưa nay, lão phu nổi tiếng tâm rắn như sắt, da chắt như đồng, chưa ai từng lay chuyển nổi lão phu, nhưng hôm nay là ngoại lệ, đối với cảnh tao ngộ thảm thương của cô nương, lão phu rất biến động tình. Này, cô nương có có biết lão phu là ai chứ?

Giang Thu Lăng vội đáp:

- Tiện nữ vừa mới bước chân vào chốn giang hồ, sự duyệt lịch rất kém! Nhưng tôi đoán không sai thì lão bá chắc là một bậc cao thủ nổi danh trong thiên hạ.

Lão già khoái trá cười lên ha hả:

- Không phải lão phu tự khoe, chứ trong giới giang hồ hiện nay, một khi nghe đến tên lão phu là tự nhiên họ phải mười phần kính nể.

Lão già giương đôi mày tỏ vẻ đắc chí rồi tiếp:

- Lão phu họ Tề tên Tinh Hỏa, người đời thường tặng cho danh hiệu Nam Quái

Đưa tay chỉ lão già tàn phế đôi chân lão tiếp:

- Còn đạo hữu ấy là Bắc Quái Long Nhập Hải bọn ta người Nam kẻ Bắc, ít khi gặp gở, nhưng hôm nay lại cùng nhau hợp tác vì mấy con cá quý ấy mà phải khổ công biết bao nhiêu ngày trời rồi... Thực ra nghỉ kỹ lại chuyện rất buồn cười.

Nãy giờ ngồi yên nghe hai người đối đáp, lão già tàn phế chỉ lắng nghe không buồn xen vào, chợt nghe nhắc tới tên lão ta liền cải chính ngay:

- Tên Bắc Quái Long Nhập Hải lão phu bỏ không xài, từ đây trở đi, hãy gọi lão phu là Long Đại Mộc nhé!

Tề Tinh Hoả, "hừ" to một tiếng rồi thốt:

- Việc cũ xin đừng nhắc nữa, hiện tại chúng mình nên bàn việc quan trọng hơn, đêm nay chúng mình sẽ giúp cô bé này một tay! Tìm cách đưa cô bé này lên tận đỉnh Hạn Vân Phong, để nàng có cơ hội chữa cho trượng phu.

Long Đại Mộc đáp:

- Lý đương nhiên là phải thế! Đến nổi lòng dạ sắt đá như đạo hữu còn phải cảm động thay huống hồ lão phu

Lão già gầy vội vả hỏi:

- Việc không nên trễ, dây leo núi ông bạn để đâu?

- Thì vẫn để ở chổ cũ, phiền đạo hửu đi lấy mang lại .

Nam Quái Tề Tinh Hoả hừ một tiếng:

- Ông bạn chỉ mượn có đôi chân bệnh hoạn rồi cố ý làm biếng, khi bị lão ni cô trên núi đánh đuổi thì lại chạy như bay, tôi cố theo muốn hụt hơi mà không kịp!

Miệng vừa dứt câu, lão liền quay ngoắc người, nhắm hướng một góc núi tối âm u bay vụt đi mất.

Mặc dù đang tiếp chuyện, nhưng Giang Thu Lăng luôn luôn để ý đến thần sắc của Văn Tử Lăng nàng âm thầm khấn vái:

- Mong hoàng thiên chẳng phụ, hãy phù trợ cho mạng sống chàng kéo dài thêm một thời gian nữa

Rất may, chàng trai trẻ ấy mặc dù vẫn còn trong tình trạng hôn mê nhưng hơi thở vẫn bình thường, bệnh tình không thấy có điều gì gia tăng cả

Lão già gầy đi một lúc lâu, Long Đại Mộc trầm ngâm nhìn thiếu nữ, đoạn chậm rãi thốt:

- Sau khi đạt đến tận đỉnh rồi, cô nương rẽ về hướng phía tả của tòa Thiền viện, đi độ hơn mười trượng, sẽ thấy một cánh rừng trúc, cái giếng cổ nằm ở trong cánh rừng ấy đấy. Trong giếng ấy có bao nhiêu Vạn Niên Kim Lý chưa ai biết rõ, nhưng theo phỏng đoán của lão phu, thì tổng số có độ năm đến tám con

Giang Thu Lăng vội tiếp lời:

- Lão bá định xúi tiểu nữ đánh cắp đấy à?

- Đấy là một việc mà lão phu định cùng cô nương thương nghị...

- Tiện nữ kinh nghiệm hãy còn non kém, mong lão bá chỉ dẫn dùm cho .

Long Đại Mộc suy nghỉ giây lâu rồi tiếp:

- Vạn Niên Kim Lý là bửu vật trấn sơn của Liêu Tâm Lão Ni, lão phu và lão già ốm Tề Tinh Hoả trong một tháng trời đã thâm nhập vào Hạn Vân Phong cả thảy bảy lần, nhưng đều thất bại cả.

- Tài nghệ của hai lão tiền bối còn không thành công, với tiểu nữ, bàn về việc đánh cắp chắc chắn không thể thành tựu được .

- Cô nương nói phải đấy! Luận về tài nghệ của cô nương đâu phải là đối thủ của bà chết bầm đầu trọc ấy huống hồ cô nương lại đèo thêm một cục nợ đời này, thì việc đánh cắp không thể nào thi hành được. Theo ý ngu của tôi nghĩ, biện pháp hay nhất là cô nương đích thân đến giáp mặt với bà ta để khóc lóc khẩn cầu họa may ra, có nhiều hy vọng hơn

Lời đề nghị của lão già rất hợp ý với thiếu nữ, vì nàng đâu có thích việc đánh cấp hay cướp giật của ai bao giờ .

Lão già ân cần dặn tiếp:

- Tài nghệ của bà trọc ấy thực là xuất quỷ nhập thần, dù bà ta có chọc giận cô nương đi nữa, lão phu cần nhấn mạnh thêm rằng cô nương cũng đừng nên nổi nóng nhé!

Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Tiện nữ xin tuần lời lão bá chỉ dạy

Lão già dặn tiếp:

- Liên tâm Lão Ni bên ngoài thì tỏ ra ác độc bất lương, nhưng thâm tâm của người không hổ là một phật môn đệ tử, cô nương hãy khóc lóc cầu khẩn, cố nắm giữ lấy bà ta đừng buông, tôi nghĩ sau chót, thế nào cũng đạt thành sở nguyện

- Đa tạ lời vàng ngọc lão bá chỉ dạy

Hai người nói đến đây. Tề Tinh Hoả mang trên vai một bao vải cực to, lù lù từ đằng xa bay vọt tới

Lão ném mạnh bao vải xuống đất, đoạn từ trong bao lôi ra một cuộn thừng to cỡ ngón tay, bằng tơ nguyên chất đan lại, xem có vẻ cực dài .

Giang Thu Lăng rất lấy làm lạ, thực ra dây tơ là một dụng cụ leo núi bền chắc nhất, nhưng sử dụng phương pháp nào để buộc đầu dây vào đỉnh núi , với một vách đá đứng sừng sửng này, nàng không tài nào hiểu nổi

Long Đại Mộc hướng về thiếu nữ cất tiếng hỏi:

- Dây dài nghìn thước, đủ nối từ đây đến tận đỉnh, dùng tay nắm dây trèo lên, cô nương làm việc ấy được chứ?

Giang Thu Lăng gật đầu đáp:

- Nhờ dây ấy tiện nữ có thể trèo lên một cách dễ dàng, nhưng lão bá dùng phương pháp nào để đem đầu dây buộc vào tận chóp núi hử?

Lão già gầy cười đáp:

- Việc ấy rất dễ! Cô nương sắn sàn chuẩn bị đi là vừa .

Nói xong lão liền cất tiếng hú dài, trời đã về đêm, tiếng hú nghe lanh lảnh như ma rào quỷ réo .

Hồi âm vừa dứt, một con chim thuộc giống khổng lồ, bay xà xuống, nhẹ nhàng đậu trên vai lão già gầy

Thiếu nữ định thần nhìn kỹ, nó là một giống ưng cực to thân dài ba thước mộc, mỏ quắm lại, móng sắc như dao, trông có vẻ cực kỳ hung dữ .

Nam Quái Tề Tinh Hoả đắc chí mỉm cười, đưa tay âu yếm vuốt nhẹ vào lưng chim, miệng kề vào tai con thú khẽ bảo:

- Lão Hắc! Lại phiền ngươi hãy mang đầu dây kéo lên một chuyến nữa!

Vừa nói lão vừa đưa đầu dây, kề vào móng con vật .

Con thú có linh tính nghe được tiếng người, đưa hai chân đầy móng nhọn, nhanh nhẹn gắp đầu dây, sau một tiếng giục khích lệ thứ hai, chim ưng liền vỗ cánh nương theo vách đá bay vọt lên

Thần lực của chim ưng quả là vô song, trong khoảng khắc, dây dài nghìn thước ấy đã được nó kéo lên, đầu dưới của cuộn dây thừng vừa đủ chấm sát mặt đất

Lão già gầy bật cười ha hả:

- Được rồi, Lão Hắc đã mang dây buộc chặc vào một cành cây trên đỉnh núi hiện tại cô nương có thể an tâm nắm dây để trèo lên đi .

Nhìn sợi dây thẳng vút tận mây xanh, Giang Thu Lăng kinh ngạc lại mừng, nàng cung kính vái tạ hai lão già:

- Đa tạ nhị vị lão bá, ân đức này tiểu nữ thề chẳng dám quên .

Long Đại Mộc xua tay ngắt lời:

- Chớ nhiều lời sẽ phí mất số thời giang quý báu, hãy nhớ kỹ cố bám sát vào lão ni cô ấy nhé!

- Thưa vâng! Tiện nữ sẽ tuân theo lời lão bá dặn!

Nói xong nàng nhặt vội đầu dây, nhún thử lấy đà, quả nhiên, dây buộc rất chắc, nhanh nhẹn nàng nương dây trèo lên

Nhờ ngồi dưới hồ dưỡng sức khá lâu, công lực đã khôi phhục không ít, thêm vào đấy với tiềm lực có sẵn của nàng, mặc dù đèo Văn Tử Lăng, nhưng chỉ trong khoảng khắc, nàng đã an toàn đạp chân tại đỉnh núi.

Một vầng trăng non, lơ lững treo trên nền trời trong vắt buông ánh sáng dịu dàng chiếu rọi trên cảnh vật của ngọn núi sáng tỏ .

Nàng cẩn thận núp mình sau một tảng đá to dương mắt nhìn tứ hướng dò xét

Theo lời Long Đại Mộc vừa nói khi nãy, quả nhiên cụm rừng trúc ở về phía tả của ngôi thiền viên cách đây không xa

Nàng thầm nghĩ:

"Giếng Hạn Đường ở trong cụm rừng trúc ấy, lẽ đương nhiên phải có nhiều cao thủ canh giử, bằng không Nam Bắc nhị quái không đến nổi phải bị đánh rơi xuống núi những bảy lần"

Phía hữu của trúc lâm ngôi thiền viên với mái ngói xanh biếc màu tường đỏ thấm, sừng sửng nguy nga, như đang cười cợt ngạo nghể với thiên nhiên và tuế nguyệt

Giang Thu Lăng nghĩ thầm:

"Ngôi thiền viên này đứng trên đỉnh núi cao chót vót, chắc chắn phải có đường đi rộng để thông lên, chỉ trách là tự mình không thông thuộc đường đi, để đến nổi phải lạc phía sau đỉnh núi. Nam Bắc nhị quái tuyển chọn đường phía sau núi để trèo lên, hiển nhiên là hai lão có sự giúp đỡ của lão hắc ưng, cố tránh tai mắt bọn canh phòng nghiêm mật."

Hiện tại chừng ấy việc đối với nàng không quan trọng nữa, mục đích của nàng là phải cấp bách tiếp kiệm thời gian để giải cứu Tử Lăng, nên nàng lập tức nhắm cửa chánh của tòa thiền viện vội vả bước tới...

Đường đi bằng phẳng, vệ đường hoa cỏ xanh tươi được tu chỉnh rất khéo léo, hiển nhiên thường được bàn tay con người chăm nom săn sóc, cảnh trí cực kỳ nên thơ, nhưng nàng chẳng buồn thưởng thức cảnh vật hửu tình ấy, chỉ mãi miết cấm đầu bước thẳng đến sơn môn

Một tia sáng yếu ớt từ trong sơn tự theo khe cửa chiếu rọi ra, đồng thời tiếng mỏ đều đều sương gió ngân vang vang, nàng thầm nhủ "may quá trong am Ni Cô đang tụng niệm công quả về đêm đây mà"

Đặt chân đến trước cổng chùa Giang Thu Lăng cảm thấy khổ lụy của nàng vơi đi rất nhiều đoạn đường chông gai nàng đã đạt được bảy tám phần, hậu quả của sự cầy cạnh chưa biết ra sao, nhưng nàng cũng có thể tự hào rằng, sự cố gắng và phấn đấu của nàng không phải vô bổ .

Ngước mắt nhìn lên, trên cổng sơn môn một tấm biển to tướng chễm chệ nằm ngang, tên đề bốn chữ sơn son thết vàng "THẤT THỎ LIÊN VIỆN"

Nàng cởi dây đặt nhẹ Văn Tử Lăng xuống đất, mặc dù chàng trai trẻ hơi thở yếu ớt như tơ, nhưng sắc diện bảo tồn một điểm hồng quang, hiển nhiên nơi tâm của chàng vẫn duy trì một điểm chân khí đang vận chuyển không ngừng...

Không chút do dự nàng lập tức gõ cửa

Giây lâu...

Có tiếng chân người từ trong vọng ra kế tiếp là tiếng rút then, cánh của từ từ mở rộng...

Một lão ni cô xuất hiện nơi giữa cánh cửa... miệng niệm " A DI ĐA PHẬT" đoạn cất tiếng hỏi:

- Đêm khuya canh vắng. Thí chủ không nại khó nhọc trèo tận lên đây, chắc có việc chi hệ trọng?

Nhìn thần sắc của lão ni cô lộ vẻ sang lạng, nhãn quang sắc như dao, thiếu nữ vội vả cung kính quỳ xuống:

- Đệ tử Giang Thu Lăng xin ra mắt sư thái .

Lão ni cô khẽ nheo mày thốt:

- Thí chủ hãy mau đứng dậy. Bần ni đều được hân hạnh thọ lĩnh sự xưng hô cao thượng như thế .

Giang Thu Lăng vẫn quỳ mọp dưới đất:

- Lãnh Sư Thái phải chăng là Liên Tâm Lão Ni?

- Không! Bần ni pháp hiệu Thanh Phong! Thí chủ vừa nói đến tên của người ấy chính là gia sư đấy!

- Tiện nữ muốn yết kiến lệnh sư phụ, vậy phiền sư thái hãy vào bẩm báo .

Vừa nói nàng liền lớp ngớp đứng dậy.

Khé mắt nhìn chàng trai đang nằm ngẻo sau lưng thiếu nữ, ni cô lạnh lẻo thốt:

- Đã ba năm rồi, gia sư không tiếp khách tục, bần ni không dám mạo muội vào nơi người nhập định truyền bẩm. À ! Thí chủ do sơn lộ nào lên đây?

- Tiện nử không rành đường đi nước bước, nên đã nhắm mắt đi càng, may thay lần mò đặt chân được đến trước cửa thiền viện này!

Ni Cô tỏ vẻ khó chịu;

- Lời nói của thí chủ không đúng sự thật. Đường lên đỉnh núi có hai ngả, một ngả phải qua ba trạm hạ viện của bổn am, nếu đi qua đường ấy, tức nhiên nhân viên canh gác làm gì không thông báo cho bổn am hay. Còn một ngả thì gọi là Hổ Bá Tam quan, dù cho người muốn qua là tay võ lâm cao thủ đi nữa, cũng khó vượt khỏi tam quan mà không bị tổn thương. Ngoài ra chỉ có biện pháp là thí chủ cũng giống như hai tên đạo tặc không kể sống chết, dù đường vách đá cheo leo của phía sau đỉnh núi vượt lên, nhưng... hình như với năng lực của thí chủ tôi không thể tin nổi....

Giang Thu Lăng hơi đỏ mặt vì ngượng nàng ấp úng thốt:

- Do Sự chỉ dẫn của một lão tiền bối, tiện nữ mới biết được và từ đường xa vạn dặm đến đây, mong lão sư thái mở lượng từ bi, tiện nữ có việc hết sức quan trọng, định vào yết kiến Liên Tâm Lão sư thái...

Thanh Phong lão ni vừa định tả lời, thình lình có tiếng chân người từ trong bước vội ra...

Chương 42: Diệu Dược Hồi Xuân

Tiếng chân người đi lần tới. Giang Thu Lăng ngước mặt nhìn lên, một lão ni cô xuất hiện trước ngưỡng cửa...

Ni cô có vẻ hối hả, lạnh lẽo liếc nhìn thiếu nữ thốt:

- Kẻ nào nữa đêm đến đây quấy rầy mãi không thôi, chẳng hiểu rằng hiện giờ là lúc sư phụ đang nhập thiền hay sao?

Thanh Phong lão ni vội vã chấp tay nghiêng mình thi lễ, đưa tay chỉ Thu Lăng và nói:

- Vị nữ thí chủ này kiên trì mãi ý định vào kiến sư phụ!

Lão ni "hừ" một tiếng líêc mắt nhìn thiếu nữ rồi cười lạt:

- Đêm khuya canh vắng đến đây có việc gì quan trọng thế...? À..! Định đến đây yêu cầu chữa bệnh phải không?

Giang Thu Lăng vội vã cung kính đáp:

- Xin lão sư thái mở lượng từ bi

Lãoni cô lạnh nhạt hỏi ngắt lời:

- Bệnh gì đây?

Giang Thu Lăng ấp úng đáp:

- Thưa... sư thái...! Phu quân của tiện nữ bị trúng nhầm Thi độc..

- Thi độc... Gia gia tuy thường ra tay tế độ phát nguyện sẵn sàng chữa trị cho những kẻ mắc phải bá bệnh mà có lòng đến đây cầu xin, nhưng đối với vấn đề Thi độc, lại không phải là bệnh chứng mà gia sư có thể chữa trị được! Thí chủ nên sớm rời chỗ này, đi tìm chỗ khác có những tay cao minh tài giỏi hơn.

Thiếu nữ bất giác sa sẩm nét mặt, cất giọng thê thảm khẩn nài :

- Lệnh sư phụ dù có chấp nhận chữa trị hay không đi nữa, tiện nữ cũng cầu xin được gặp mặt người .

Lão ni cô vẫn không chút thương tình cười lạt:

- Dù có gặp được mặt người, cũng không có ích gì?

Thanh Phong lão ni tiếp lời:

- Hừ! Gặp mặt người! Chắc có lẽ nhà ngươi định thèm muốn những con Vạn Niên Kim Lý trong ao Hạn Đường của gia sư chứ gì?

Giang Thu Lăng hơi do dự rồi đáp:

- Không dấu gì hai vị lão sư thai! Nhờ một vị tiền bối chỉ bảo, nên tiện nữ không nài vạn thủy thiên sơn, vượt qua biết bao là gian lao khổ cực để đến đây, định khẩn cầu với Liên Tâm lão sư thái mở lượng từ bi tặng cho tiện nữ một con thần vật, để chũa trị độc thương của phu quân, mà tánh mạng của chàng đang nguy kịch!

Hai vị lão ni cô đồng xua tay bảo:

- Bất tất phải nhiều lời, việc ấy chắc chắn không thể nào chấp nhận được!

Giang Thu Lăng nức nở khóc to:

- Hai vị sư thái đều là phật môn đệ tử, chẳng nhẽ đi tiếc một con lý ngư, mà không chịu cứu sống một mạng người hay sao...?

Lời nói đau thương của thiếu nữ, làm hai vị lão ni lắc đầu không biết dùng lời lẽ gì để đối đáp cho xuôi, chỉ đưa mắt nhìn nhau nín lặng, giây lâu, Thanh Phong lão ni mới mở miệng thốt:

- Vạn Niên kim lý là một thần vật, gia sư mặt dù có lòng từ bi cứu nhân độ thế, nhưng ...cũng không đem thần vật đi tặng người một cách dễ dàng. Tôi tin thí chủ nên tính phương cách khác tiện hơn, đừng hy vọng hảo huyền vô ích!

Tâm trạng như dầu sục sôi, Giang Thu Lăng nóng nảy kêu to:

- Lệnh sư phụ dù có bằng lòng tiếp kiến hay không? Chuyện ấy tính sau, hiện giờ nhờ hai vị lão sư thái đi vào bẩm báo một tiếng cũng không được hay sao?

Vị lão ni cô đến sau tỏ vẻ khó chịu.

- Thí chủ cứ quấy rầy như thế này mãi, chớ trách bần ni vô lễ đấy nhé!

Giang Thu Lăng nghiến chặt đôi răng gào to:

- Nếu hai vị lão sư thái không chịu vào bẩm báo, sanh mạng của phu quân tôi sẽ lâm nguy, tôi có thể chết tại đây cho mà xem...!

Lão ni cô trơn tròn mắt:

- Úy..! Hởi bồ tát di đ à ! Bộ nhà ngươi định liều mạng với bần ni đấy à?

Thanh Phong lão ni tiếp lời:

- Thí chủ không nên có thái độ ấy, nên thông cảm cho nổi khổ và trách nhiệm của chúng tôi, thực ra vì gia sư đang bận nhập thiền, bần ni chúng tôi dù ai đi nữa, cũng không dám gõ cửa Thiền Môn.

Giang Thu Lăng vụt kêu to:

- Cứu nhân như cứu hoả, dù rằng Liên Tâm sư thái có bị hai vị quấy rầy đi nữa, cũng là một việc đại công đức, lão nhân gia chắc không trách cứ hai vị, vì việc gõ cửa để cứu tánh mạng của một người đang lâm nguy, đâu mà ngại...!

Nàng cố ý la cho thật to, hiển nhiên là định kinh động đến tai Liên Tam lão ni, nếu không ...nàng e cơ hội gặp mặt bà ta không còn nữa, vả lại mạng sống của Tử Lăng chỉ còn tính từng giây từng phút...!

Thanh Phong lão ni nheo mày thốt :

- Nữ thí chủ không thể nói nhỏ một chút hay sao ?

Giang Thu Lăng khóc to:

- Phu quân của tôi chết đến nơi rồi, tôi không còn e ngại gì nữa...!

Nói xong nàng cố cất tiếng khóc cho thật to.

Bỗng nhiên...

Từ trong thiền viện vọng ra một tiếng quát to:

- Hãy lui...

Có bóng người từ trong bay vụt ra...

Một lão ni có thần sắc rạng rỡ, thình lình xuất hiện trược mặt mọi người!

Hai vị ni cô cả kinh đưa mắt nhìn nhau, tỏ vẻ sợ hãi nghiên mình thi lễ:

- Nửa đêm làm kinh động sư phụ, đệ tử tội thật đáng muôn thác!

Lão ni cô vừa đến, điềm nhiên đưa đôi mắt sáng như sao băng quét về phía thiếu nữ cất tiếng sang sảng hỏi:

- Nhà ngươi định đến tìm con Vạn Niên Kim Lý của bần ni đấy à?

Giang Thu Lăng vội vả quỳ xuống thưa:

- Tiện nữ khẩn cầu lão sư thái mở lượng từ bi, tặng một con Vạn Niên Kim Lý để cứu phu quân của tiện nữ đang cơn nguy cấp!

Liên Tâm lão ni niệm phật hiệu rồi đáp:

- Vạn Niên Kim Lý của bần ni là thần vất quý báu nhất trần gian, đâu phải dễ đem tặng cho ai bao giờ, dù là chỉ một con thôi... bần ni cũng nhất định chẳng tặng không cho ai cả!

Lòng hy vọng của Giang Thu Lăng đột nhiên tiêu như mây khói...

Nàng đứng lặng giây lâu đoạn khẩn khoản van nài tiếp:

- Chẳng hay lão sư thái muốn dùng món gì để làm vật trao đổi.

- Van Niên Kim Lý là một thần vật, đâu có vật gì xứng đáng để đánh đổi với nó được.

Giang Thu Lăng cuống quít lên:

- Nếu chữa trị lành bệnh cho phu quân tôi, thì dù có cắt... chiếc đầu này ra để đánh đổi, tôi cũng không do dự hoặc chối từ .

Liên Tâm lão ni nghiêm nét mặt:

- Ngươi quyết tâm như thế cơ à ?

- Thưa lão sư thái! Lòng thành thật của tiện nữ, có trời phật chứng trí!

Liên Tam sư thái niệm phật rồi tiếp:

- Nhà ngươi không ngại gian khổ từ thiên sơn vạn thuỷ đến đây, định tìm một con Vạn Niên Kim Lý để cứu tính mạng cho phu quân, nguyên do vì một chữ tình. Nhà ngươi chịu được tất cả những hy sinh, nếu lấy chiếc thủ cấp đánh đổi với ta, phu quân nhà ngươi có sống lại gẫm có ích gì không?

Giang Thu Lăng cương quyết đáp:

- Tiện nữ chỉ muốn thấy chàng sống lại, không đành nhìn thấy chàng chết một cách thảm thương, tiện nữ dù hy sinh tính mạng cũng vui lòng hả dạ.

Giang Thu Lăng nóng nảy tiếp:

- Lão sư thái mau chỉ thị cho tiện nữ làm bất cứ việc gì theo ý muốn của sư thái, chàng, chàng chỉ sợ không thể chịu đựng được bao lâu nữa!

Nàng dương đôi mắt đầy cương quyết nhìn lão ni cô:

- Nếu trên mình tiện nữ có bất cứ vật gì, hoặc tiện nữ làm được những gì, mà khả năng có thể đạt được, tiện nữ sẽ giúp ngay tức khắc.

Liên Tâm sư thái im lặng giây lâu, bỗng nhiên bà ta vụt mỉm cười bảo:

- À! ta chọn được vật trao đổi rồi... Nhà ngươi đã có lòng hy sinh để cứu lấy tính mạng của phu quân, nhưng lời đề nghị của ta, sợ e ngươi không khứng chịu đấy.

Giang thu Lăng cương quyết đáp:

- Xin đức phật tổ bồ tát, hãy chứng minh cho lòng hy sinh của tiện nữ

Liên Tâm sư thái chậm rải thốt:

- Những bảo vật trên trần gian này, không có món nào xứng đáng khả dỉ đánh đổi với Vạn Niên Kim Lý, chỉ có suối tóc óng ánh đen huyền trên đầu nhà ngươi là hợp ý của bần ni thôi...

Giang thu Lăng giật mình đánh thót, nàng mặc nhiên đứng lặng giây lâu, đoạn cố gắng mỉm cười đau đớn:

- Thế ra ý định của sư thái là muốn cho tiện nữ thí phát đấy ư?

Liên Tâm sư thái nghiêm sắt mặt:

- Không những thí phát, bần ni còn muốn cho nhà ngươi quy y cửa phật, và ta sẽ thâu nhận ngươi làm đệ tử.

Giang Thu Lăng nheo mày thốt:

- Tiện nữ chỉ ngại không đủ khả năng để chấp nhận mỹ ý của lão sư thái đấy chứ.

Liên Tâm sư thái trịnh trọng thốt:

- Trong quảng đời tu hành, bần ni đã âm thầm chọn qua nhiêu người, nhưng chưa có kẻ nào có tư

chất thiên phú giống như nhà ngươi, cho nên bần ni có ý định thâu ngươi làm đệ tử. Sau này cơ nghiệp Ngọa Hoang Sơn này sẽ giao cho ngươi gìn giữ.

- Lão sư thái hãy xem tướng mạo hình dung của tiện nữ có giống phật môn đệ tử hay không đã chứ!

Liên Tâm sư thái ôn tồn đáp:

- Những người bước chân vào đường tu hành, cửa từ bi không luận hình dung giống hay không giống, điều cốt yếu là chỉ chú trọng vào tâm dạ của kẻ ấy có chân thành hay không mà luận.

- Thưa lão sư thái... Việc xuất gia tu hành, do nơi lòng tự nguyện tự giác, tiện nữ chưa từng nghe qua có sự cưỡng bách bao giờ!

Liên Tâm sa sẩm nét mặt:

- Cưỡng bức? Bần ni đâu có ý định cưỡng bức nhà ngươi bao giờ?

- Nhưng lão sư thai muốn cắt mớ tóc của tiện nữ.

Liên Tâm sư thái bật cười:

- Ồ! Đấy là điều kiện trao đổi giữa bần ni và thí chủ kia mà!

Giang Thu Lăng trầm ngâm suy nghĩ giây lâu rồi thốt:

- Nhược bằng tiện nữ không khứng chịu !

- Chuyện ấy mười phần đơn giản bần ni đương nhiên sẽ không đem Vạn Niên Kim Lý ra tặng nhà ngươi chứ gì

Một tư tưởng phản cảm vụt thóang qua khối óc Giang Thu Lăng nàng tự nhủ:

" Mình đinh ninh rằng lão ni cô là một bật khổ hạnh chân tu đầy lòng vị tha bác ái, nào ngờ đâu bây giờ rõ lại bà ta là một kẻ tham lam không nhân đạo"

Sắc diện nàng vụt lộ vẻ cương quyết:

- Tiện nữ bằng lòng với điều kiện trên, sư thái hãy giúp tiện nữ ra tay thí phát, cho rảnh xong một mối nợ trần.

Liên Tâm sư thái khẽ mỉm cười:

- Việc thí phát chưa cần nhà ngươi phải thi hành ngay bây giờ, hãy nhớ kỹ, nhà ngươi đã là đồ đệ

của ta, ngày nào bần ni từ giã cõi trần, cơ nghiệp này ta sẽ giao lại cho ngươi gìn giữ.

Giang Thu Lăng ngơ ngác hỏi:

- Thế ra lễ nhập môn bái sư, sư thai định ngày nào thi hành...?

Lão ni cô vụt cười lên ha hả:

- Bần ni vừa bảo qua, phải đợi bần ni sau khi từ trần. Còn từ giờ đến khi ấy, nhà ngươi cùng gã này giữ vẹn tình nghĩa phu thê.

Giang Thu Lăng âm thầm thở phào một hơi dài nhẹ nhõm:

- Còn việc lão sư thái với điều kiện trao đổi lúc nảy

Liên Tâm sư thái khẻ mỉm cười:

- Thí chủ hãy yên tâm, bần ni đâu phải người chóng quên... không giữ lời hứa

Nói đoạn hướng về hai vị lão ni cô truyền lệnh:

- Hai ngươi hãy vào trong mang chén canh Vạn Niên Kim Lý đã nấu sẵn ra!

Hai vị lão ni cô còn đang ngơ ngác chưa hiểu ý của sư phụ .

Liên Tâm sư thái vội quát to:

- Đồ đệ hãy nghe lời sư phụ căn dặn, mau xuống bếp mang chén canh đang nấu sẵn ấy lên cho ta

Hai vị lão ni cô không dám chậm trể vội vả vâng dạ một tiếng đoạn quày quả bước vào.

Giang Thu Lăng bất giác cảm thấy trong dạ bất an, nàng thầm nghỉ:

"Liên Tâm Lão ni không cho người ra Hạn Đường bắt lên một con Vạn Niên kim lý, mà lại bảo hai lão ni xuống bếp bưng chén canh kim lý nấu sẵn, chẳng nhẻ bà ta biết trước việc mình đến đây và chuẩn bị trước hay sao? Hoặc giả là chén canh Vạn Niên Kim lý này, của bà ta chuẩn bị tự xử dụng đúng dịp tặng luôn cho mình cũng nên"

Nàng đang phân vân, hai vị lõ ni đã nhanh nhẹn trở ra, trên tay của Thanh Phong lão ni quả nhiên đang bưng một chén canh còn nóng hổi, hơi bốc lên nghi ngút

Bước đến trước mặt Liên Tâm lão ni, ni cô cung kính thưa:

- Đệ tử tuân mạng mang chén canh lên đây.

Đưa tay chỉ Văn Tử Lăng đang nằm ngoẻo dưới đất, Liên Tâm lão ni truyền lệnh:

- Hãy cho gã ấy uống vào

Thanh Phong lão ni vâng dạ một tiếng, đoạn bước tới bên Văn Tử Lăng cạy miệng chàng ra, điểm vào yết hầu huyệt nơi cổ họng chàng và đem chén canh đổ trọn vào miệng

Một cảm giác vừa bi thương pha lẫn sự mừng rỡ đột nhiên tràn ngập cả tim gan thiếu nữ, quả tim nàng bất giác như trống dục đập lên liên hồi, suối lệ không biết từ đâu đến trào xuống như mưa

Nàng đưa đôi mắt khẩn trương nhìn tử Lăng và chờ đợi

Sau một thời gian ngắn, tiếng sôi réo của chất thi độc đang được hóa giải bởi nước canh Van Niên kim lý ở trong bụng Tử Lăng kêu rõ mồn một.

Văn Tử Lăng từ từ hồi tỉnh lại, chàng khẽ dương đôi mắt ngơ ngác liếc nhìn mọi người

Quá đổi vui mừng, Giang thu Lăng quên tất cả sự có mặt của Liên Tâm sư thái và hai vị ni cô, nàng nhảy vào lòng Tử Lăng và ôm chầm lấy chàng, vừa rú to:

- Lăng ca...Lăng ca...

Sau lưng nàng lúc ấy Liên Tâm sư thái và hai đệ tử vội vả chấp tay niệm A Di Đà Phật, rồi ngoảnh mặt sang hướng khác. Họ là những kẻ xuất gia, đối với hành động của Giang Thu Lăng, họ cảm thấy ngương nhập vô cùng

Giây lâu Văn Tử Lăng mới hoàn toàn hồi tỉnh lại như trải qua một giấc mơ dài chàng ngước mắt nhìn Giang Thu Lăng ngờ vực hỏi:

- Lăng muội! Chúng ta hiện tại đang gặp nhau nơi âm cảnh phải không?

Giang Thu Lăng mờ lệ vì cảm động:

- Lăng ca! Khoan hỏi nhiều lời... hiện thời anh cảnh thấy độc thương trong mình anh đã khỏi hay chưa?

Tử Lăng khẻ gật đầu:

- Độc thương của tiểu huynh đã hóa giải tan rồi...

Liên Tâm sư thái niệm phật rồi xen vào hỏi:

- Nhà ngươi có biết địa điểm này là đâu hay không?

Tử Lăng ngơ ngác nhìn lão ni cô đáp:

- Tại hạ ở trong tình trạng hôn mê, thực ra hoàn toàn không hay biết gì cả

Liên Tâm sư thái chậm tải thốt:

- Đây là Ngoại Hoang Sơn, và chúng ta đang đứng trước cổng Thất Xảo Thiền Viện của đỉnh Han Vân Phong!

Tử Lăng giật mình kinh ngạc vội vả bước tới thi lễ:

- Trời ! Trong lúc hôn mê, tại hạ đã vượt qua những mấy nghìn dặm lộ trình .

Thanh Phong lão ni vội xen vào:

- Hừ! Trong lúc hôn mê mà vượt dăm băng rừng được ư? Nếu không nhờ phu nhân của nhà ngươi chẳng nề muôn ngày gian lao khó nhọc, cố vác nhà ngươi đến đây, thì mạng ngươi đã mất từ lâu rồi.

- Trời ! Phu nhân của tôi!

Nhãn quan của chàng trai trẻ đưa thẳng về phía Giang Thu Lăng, óc thông minh của chàng sau giây phúc suy đoán, vụt hiểu rõ tất cả sự việc, tâm can chàng bất giác bị xúc động mạnh vụt kêu to:

- Lăng muội...

Chàng nhảy vút tới, hai tay ôm chầm Giang Thu Lăng vào lòng...

Chương 43: Đàn Chỉ Thần Thông

Trong lúc xúc động mạnh, chàng quên đi mất sự có mặt của ba vị lão ni cô, đã quá ngượng lại ngoảnh mặt đi lần thứ hai, vì hành động đượm mối trần tục của chàng, hai ray ôm chầm lấy Giang Thu Lăng vào lòng, miệng chàng lẩm bẩm:

- Lăng muội ...Lăng muội... Tấm thân của em đã vì tôi mà khổ quá nhiều thế ư?

Giang Thu Lăng mặt đỏ như gất chín, nhè nhẹ đẩy chàng ra, khẽ kêu lên:

- Lăng ca... Rõ trẻ con!

Vụt nhớ sực lại đang đứng trươc mặt mọi ngườì, chàng trai trẻ bẽn lẻn vội vả đánh trống lãng:

- Lăng muội chúng mình đến đây được bao lâu rồi nhỉ?

Giang Thu Lăng dịu dàng đáp:

- Chỉ vừa mới tới đây thôi, nhưng phải phí hết mười lăm ngày trời vượt núi băng rừng.

Văn Tử Lăng cảm động kêu lên:

- Trời! Mười lăm ngày mệt nhọc không ngừng .

Giang Thu Lăng khẻ thốt:

- Có gì đâu? Việc quan trọng vẫn là thi độc của anh được chữa lành.

Kỳ thật ra với nét mặt tiều tụy, quần áo tả tơi, hình dung đượm đầy vẻ phong trần ấy, hiễn nhiên biểu lộ ra nàng đã chịu khổ quá nhiều rồi.

Văn Tử Lăng khẽ thở dài:

- Lăng muội chúng mình hiện giờ khả dỉ cáo từ được chứ?

Trước mặt ba vị lão ni cô, cả một bầu tâm sự, chất chứa từ lâu, chàng chưa thổ lộ tâm tình với nàng được, nên chàng định giả từ sớm!

Bỗng nhiên...

Một vị ni cô từ xa bay vụt đến, đứng nghiên mình trước mặt Liên Tâm sư thái cung kính thi lễ:

- Kính bẩm viện chủ! Hai lão quái vật lại đến trộm lý ngư .

- Bọn chúng đã trộm được hay chưa? Hử đồ đệ?

- Kinh thưa viện chủ! Bọn chúng đã trộm được mỗi người một con.

LiênTâm sư thái nheo mày lẩm bẩm:

- Nghiệp chướng! Nghiệp chướng! Tại sao các ngươi canh giữ không dốc lòng đồi lại?

- Thưa viện chủ...Bọn chúng vừa bắt được qua tay đã nhanh nhẹn nuốt vào bụng mất rồi!

Liên Tâm Sư thái trầm ngâm giây lát rồi thốt:

- Già này xuất gia lánh tục, không muốn nhúng tay vào việc tội nên đã bảy lần đánh đuổi bọn chúng xuống núi, nào ngờ thừa lúc bần ni vì bận công việc, bọn chúng táo gan lại dám chường mặt đến đây làm việc phi pháp. Hừ! Nuốt vào một con Van Niên kim lý, công lực khả dỉ tăng tiến một con giáp, hai gã quái nhân này, tuy rằng không phải tay ác bá, nhưng sau này với công lực phi thường của họ, đương nhiên sẽ là mối nguy hại cho giới võ lâm!

Vì ni cô đưa tin vội vả thưa tiếp:

- Kinh thưa viện chủ. Hai tên quái nhân ấy vẫn chưa chịu đi, họ định bắt hết cả Lý ngư ở giếng Hạn Đường!

Liên Tâm sư thái trịnh trọngnhìnTử Lăng:

- Bần ni không đang đứng ra đối phó với hai tên trộm tham lam ấy. Này! Tiểu thí chủ hãy vì bần ni mà giải quyết dùm vấn đề này được chứ?

Không hiểu hai kẻ ấy là ai, đương nhiên chàng không thể biết được sự trợ giúp và lòng hảo tâm của hai gã ấy, theo lời của ni cô mang tin, chàng chỉ biết đấy là hai tên trộm cá, không cần suy nghĩ chàng khảng khái đáp liền:

- Khư khư công việc nhỏ nhặt ấy, tại hạ sẽ tận lực trợ giúp. Theo ý của LiênTâm sư thai là muốn tại hạ diệt trừ hai tên gian tặc ấy phải không?

Giang Thu Lăng nghe nói cả kinh, nang kêu lên:

- Lăng ca!

Nhìn thần sắc của Liên Tâm thần ni, nàng lập tức biết mình lỡ lời, vội ngậm miệng nín bật

Văn Tử Lăng ngạc nhiên đưa mắt nhìn nàng dò hỏi.

Liên Tâm sư thái quét đôi mắt sáng quắc nhìn nàng như thông cảm, đoạn cười nói:

- Bất luận hành động của hai kẻ ấy có tệ hại như thế nào đi nữa, bần ni không muốn có máu đổ nơi linh sơn thiền tự náy, tiểu thí chủ hãy chìu theo ý của bần ni mà thi hành.

Văn Tử lăng cung kính thốt:

- Tại hạ xin tuân mạng!

Nói xong chàng quay sang ni cô mang tin:

- Phiền ni cô hãy dẫn đường .

Ni cô nhanh nhẫu vâng dạ, đoạn lập tức quay mình bay vụt về hướng tả, Tử Lăng vội vả theo sau.

Giang Thu Lăng định theo hai người cùng đi nhưng thoạt nhìn thần sắc của Liên Tâm thần ni tỏ vẻ không đồng ý, nàng đang do dự rồi ngừng bước.

Văn Tử Lăng theo ni cô phi thân về phía tả, trong nháy mắt trước mặt chàng là một cụm trúc lâm... Chưa đến nơi, tiếng hò hét giao đấu đã lan truyền nghe văng vẳng

Một giọng ồ ề của một lão già cười lên oang oang:

- Nến Lão viện chủ không đến đây, các ngươi đừng hòng làm gì được lão .

Tử Lăng vội vả bắn mình nhảy vụt vào trúc lâm...

Giữa rừng một chiếc cổ giếng rộng chừng một mẫu, tuy không phải trời đông giá lạnh đến nổi kết băng, nhưng có một luồng hàn khí từ dưới đáy giếng bốc lên, đi gần đến giếng làm cho người có cảm giác lạnh buốt thấu xương.

Một lão già ốm cao lêu nghêu, cùng một lão có đôi chân tàn phế, đang cùng bốn vị ni cô giao đấu kịch liệt.

Võ nghệ của bốn vị ni cô này cũng khá cao cường nhưng địch không lại hai lão già quái dị kia, đành vừa đánh vừa thối lui

Văn Tử Lăng nổi giận quát to:

- Hãy ngưng tay.

Tiếng quát vừa dứt thân hình chàng đã nhẹ nhàng từ không trung rơi đúng trước mặt hai quái nhân.

Lão quái nhân có đôi chân tàn phế bỗng nhiên mừng rỡ reo to lên như điên, lão khoái trá cười lên ha hả...

- Trời! Vạn Niên kim lý quả là thần vật có một không hai trên trần này, đôi chân tàn phế của lão ta, sau khi nuốt xong một con lý ngư mà lúc nãy lão vừa bắt được, hiện giờ đã hoàn toàn khôi phục như xưa.

Hôm nay hai lão thời may vận đỏ nhờ Liên Tâm sư thái mắc bận việc của Giang Thu Lăng, nên hai lão mới chộp được mỗi người một con bằng không cũng như bảy lần trước, lại bị bà ta đánh rơi xuống núi...

Vạn Niên kim lý được mang đi nấu chín, công lực của nó có phần trội hơn nhưng sử dụng bằng lối ăn tươi nuốt sống như hai lão già, hiệu lực của nó không kém hơn bao nhiêu

Tiếng quát của Tử Lăng làm mọi người đều giật mình ngưng tay.

Nam Bắc nhị quái chăm chú nhìn nhìn Văn Tử Lăng giây lát đoạn cất tiếng cười lên ha hả:

- Ồ! Nhãi con ngươi đã hoàn toàn bình phục rồi đấy à?

Tử Lăng ngơ ngác chẳng hiểu gì cả, cất tiếng quát to:

- Cuồng tặc... Bọn ngươi dám tao gan đến đây bắt trộm thần vật... của Liên Tâm sư thái.

Thấy cử chỉ của Tử Lăng Nam Bắc nhị quái lấy làm ngạc nhiên vô cùng:

- Nhãi con! Tại sao nhà ngươi đối với lão phu có một hành động vô lễ như thế?

Văn tử Lăng nổi giận mắng to:

- Như thế này là nể tình lắm rồi đấy!

Nam quáiTề Tinh Hỏa lửa giận bừng cháy:

- Còn không nể tình thì sao hử, nhãi con!

Tử Lăng không khách sáo đáp ngay:

- Thì hai người đã sớm thác dưới luồng chưởng phong của ta rồi.

Hai lão già đưa mắt nhìn nhau, Tề Tinh Hoả khẽ thở dài:

- Cậu bé này thực ra chẳng hay biết gì về sự việc xảy ra ở dưới đáy vực lúc ban nảy.

Bắc quái Long Đại Mộc nói tiếp:

- Đôi chân tôi đã bình phục, bấy nhiêu cũng đủ để an ủi cho những ngày gian khổ vừa qua.

Nam Quái Tề Tinh Hoả tiếp lời:

- Lão phu nuốt được một con, cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Chúng mình nên rút lui là vừa. Chốn này không còn là nơi để chúng mình lưu luyến nữa.

Nói xong hai lão rún mình, định phi thân bay vút xuống núi

Nhưng Tử Lăng nhanh nhẹn bắn mình, nhảy đến trước mặt hai người cản lối, chàng nổi giận hét to:

- Nuốt xong hai con lý ngư, hai người định rút êm đấy hử?

Nam Quái Tề Tinh Hoả đáp:

- Cậu bé nói rất đúng, mục đích của lão phu đã đạt được, hiện nay chúng tôi còn nhiều việc cần phải giải quyết, nên phải vội vã cáo lui, xin hẹn cùng cậu bé chúng mình sẽ có ngày gặp gỡ .

Long Đại Mộc tiếp lời:

- Núi xanh không đổi, nước biếc vẫn trôi. Câu bé! Chúng mình giả biệt nhé!

Nói xong hai lão già, lại định bước tránh Tử Lăng tìm đường xuống núi.

Văn Tử Lăng quát to:

- Hãy khoan! Tại hạ chưa ra lệnh, hai người không được di động nửa bước.

Nam Bắc nhị quái bất giác nổi giận lôi đình, nhưng Tề Tinh Hoả cố nén cơn giận ôn tồn bảo:

- Cậu bé! Tại sao cậu lại không thức thời vụ như thế? Lão phu chẳng muốn cùng cậu hơn thua, câu lại tìm lão phu gây sự, câu quên rằng chúng mình đến đây cùng chung một mục đích ư ?

Văn Tử Lăng Trầm giọng đáp:

- Hôm nay hai người cho rằng tại hạ tìm đến gây sự, được ! Tôi xin nhìn nhận việc ấy .

Long Đại Mộc cười to:

- Đã bao năm rồi, Nam Bắc nhị quái dọc ngang trong chốn võ lâm, giới giang hồ chỉ sợ chúng tôi đến gây sự, chứ chưa từng có kẻ nào dám tìm đến chúng tôi gây chuyện bao giờ, hôm nay nhà ngươi là người thứ nhất!

Văn Tử Lăng vội nghiêm nét mặt :

- Vừa rồi tại hạ được sự ủy thác của Liên Tâm sư thái, nhờ tại hạ trừng phạt kẻ trộm Van Niên kim lý. Nhưng Liên Tâm sư thái mở lượng từ bi, không muốn thấy có máu đổ, nên căn dặn tại hạ chỉ cho kẻ trộm một trừng phạt tượng trưng thôi!

Nam Quái Tề Tinh Hoả không dằn được cơn nóng giận:

- Nhãi con, Vạn Niên kim lý, ta đã lở nuốt vào bụng rồi, đâu còn cất giử bên ngoài mà đòi với hỏi!

Tử Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Liên Tâm sư thái bảo rằng sau khi nuốt xong một con Vạn Niên kim lý, ngươi thụ hưởng sẽ tăng tiến hai mươi năm công lực, hiện giờ tại hạ đòi lại số công lực mà hai vị vừa được thụ hưởng xong.

Long Đại Mộc nheo mày:

- Nhãi con! nếu không có sự trợ giúp của hai chúng ta, nhà ngươi sơm đã thác dưới đay vực thẩm rồi, đâu còn đứng đây mà khoa trương lớn lối.

Văn Tử Lăng lộ vẻ ngơ ngác:

- Chớ nói nhảm! Hại vị căn cứ vào đâu mà bảo như thế?

Nam Quái TềTinh Hoả không còn nhịn được nữa hét to:

- Lão Long! Cùng với tên tán tận lương tâm này bàn cải, phỏng có ích gì? Nếu muốn choảng nhau thì ra tay cho sớm.

Nói đoạn phóng mình bay vút tới.

Văn Tử Lăng nhanh nhẹn nhảy tạc né tránh, cười lạt:

- Mười hai năm công lực ghê gớm thật

Long đại Mộc đắc chí cười to?

- Chẳng dấu gì cậu bé, lão phu chịu qua biết bao gian khổ suốt hơn tháng trời, để ăn cho được con lý ngư, mục đích chữa trị đôi chân tàn phế này, không phải vì một con giáp công lực ấy đâu! Kỳ thực

ra sự học hỏi bình sinh của lão phu, trên chốn giang hồ đã thừa sử dụng rồi.

Văn Tử Lăng điềm nhiên thốt:

- Thế thì càng hay, nếu hủy hoại đôi chân lành bệnh ấy, tức nhiên là giúp Liên Tâm sư thái đòi lại mười hai năm công lực .

Long Đại Mộc nổi giận hét to:

- Muốn choảng nhau cứ việc ra tay, chớ nói nhiều lời vô ích 3

Nói xong, lão lập tức vung chưởng tấn công.

Tử Lăng vẫn điềm nhiên lạnh nhạt chờ cho chưởng phong của lão già gần đến, bèn lật tay quét mạnh ra một chưởng

Binh!

Nước từ dưới giếng Han Đường bị kích động bắn lên tung toé

Tử Lăng bị thực lực đối phương bắn giật ngược lại hai ba bước. Nhưng Long Đại Mộc càng thảm hại hơn, thân hình lão loạng choạng bắn ngược về sau hơn trượng khí huyết châu thân lão sôi động đầu vang mắt hoa, cố gắng mới gượng mớ đứng vững được.

Lão vội vả dùng truyên âm nhập mật hướng về Nam Quái Tề Tinh Hoả, thốt:

- Không xong rồi, Tiểu tử này có thuật tà môn

Tề Tinh Hoả thấy rõ lực lượng hai bên, lão bèn tung mình nhảy tới kêu to:

- Lão Long hãy yên tâm, đối phó với đồ vong ơn bội nghĩa này, chẳng cần nói đến tiếng giang hồ đạo nghĩa, chúng mình hãy hợp lực để kết liểu tánh mạng hắn cho xong!

Chẳng đợi dứt câu, lão chỉ phong phóng thẳng tới. Chẳng chút hoang mang. tử Lăng vận dụng "Đạn Chỉ Thần Thông" bay vèo ra nghinh đở

"Bốc"!

Chỉ phong của lão Tề Tinh Hoả nhẹ nhàng bị đẩy ngược trở lại

Một đời dọc ngang chốn giang hồ, Tề Tinh Hoả chưa từng thấy chỉ phong của tay đối thủ nào, ghê gớm và lợi hại như thế! Còn đang phân vân ngơ ngác, Đan Chỉ Thần Thông của Tử Lăng bay vút đến, lão vụt thấy bàn tay tê dại hẳn, rồi nữa thân người lão cũng thình lình tê liệt bất động.

Cả kinh, lão già đưa mắt liếc nhìn bàn tay thì trời! một lỗ rỗng tuếch thông suốt qua và xương ... thịt của lỗ rổng vừa bị chỉ phong đâm xuyên qua đã biết thành bụi phấn, rơi toả xuống mặt đất

Dây thần kinh của cánh tay lão đã bị hủy hoại, cánh tay trở thành vô dụng và lão biến thành phế nhân!

Như gặp phải Ôn Thần, đứng nhìn cánh tay tàn phế, Tề Tinh Hoả, nét mặt tái nhợt, đau đớn không nói được lời nào.

Thì ra môn Đạn Chỉ Thần Thông của Tử Lăng, được chàng hổ trợ thêm vào môn Thực Vật Thần Công, nên thương tích tuy bị khoét thành một lỗ rổng nhưng không thấy để lại một giọt máu nào...

Tử Lăng điềm nhiên gằn giọng:

- Để đối phó với bọn đầu trộm đuôi cướp, biện pháp trừng phạt này tương đương với sự thu hồi mươi hai nam công lực rồi đấy!

Long Đại Mộc cả kinh gào to:

- Nhãi con nhà ngươi đã lầm to rồi!

Tử Lăng thản nhiên cười lạt:

- Còn Lão này nữa .

Vừa nói , chành nhanh nhẹn nhắm lão già búng tiếp một chỉ .

Long Đại Mộc thừa biết đối phương lợi hại, không áam đương đầu nữa, vội vàng nhảy tạt, định né làng chỉ phong nguy hiểm, nhưng chỉ phong của tử Lăng quá nhanh, chân hữu của lão bị lằn Đạn Chỉ Thần Thông xuyên thấu qua...

Một tiếng "Bốc " khô khan vang lên, bụi phấn rơi tỏa xuống mặt đất, chiếc chân hữu của lão già từ đầu gối trở xuống trong phút chốc vụt theo đà chỉ phong biến mất.

Chương 44: Liên Tâm Sư Thái

Long Đại Mộc đau đớn nhìn chiếc chân gẫy, chua chát cười gằn:

- Được..., nhà ngươi nhớ kỹ việc làm hôm nay nhé!

Nam Quái tề Tinh Hoả gào to:

- Nhãi con... hãy nói rõ tên họ của nhà ngươi đi!

Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Tại hạ họ Văn tên Tử Lăng!

Tề Tinh Hoả đau đơn gầm gừ:

- Văn Tử Lăng! Ngươi hãy nhớ kỹ trong vòng ba năm trở lại, lão phu sẽ tìm ngươi thanh toán món nợ máu này!

Tử Lăng định cất tiếng trả lời, bỗng nhiên một vị ni cô từ xa bay vụt đến, cất giọng sang sảng:

- Bổn an viện chủ có lời căn dặn Nam Bắc nhị quái đã bị trừng phạt đích đáng về tội trộm lý ngư, nay được tha cho tội chết bần ni phụng lệnh đưa hai vị xuống núi.

Sau một hồi hung hãn táo tợn. Tử Lăng bắt đầu cảm thấy bối rối, chàng dịu giọng hỏi:

- Hai vị dọ đường nào đến đây?

Tề Tinh Hoả nghiến răng đáp:

- Lão cùng ngươi đồng đi chung một đường đến đây nhưng nhà ngươi lúc ấy hôn mê bất tỉnh, cho nên không hay biết gì cả!

Tử Lăng hơi rúng động vì lời nói của lão già và cũng vì hành động quá bạo của mình chàng cảm thấy khó chịu gắt to:

- Tại hạ không thích những lời úp mở, hảy trả lời rõ ràng câu hỏi vừa rồi của tại hạ cho mau!

Nam Bắc nhị quái mặc dù giận Tử Lăng thấu xương, nhưng còn sợ chàng nổi góa thêm thì càng

khổ, Long Đại Mộc khẽ thở dài:

- Chúng tôi do đường núi phía sau leo lên

Tử Lăng dịu dàng thốt:

- Bổn am viện chủ sẵn sàng tha thứ, thôi hai vị hãy đi đường cũ mà trèo xuống!

Long Đại Mộc gượng cười đau khổ:

- Đường núi phía sau, vách đá sừng sững, chúng tôi hiện giờ đã trở thành hai phế nhân, không thể trèo xuống được nữa!

Văn Tử Lăng buồn bã nin lặng

Ni cô bước tới ung dung thốt:

- Mời hai vị hãy theo bần ni đi ngã triền núi trước mặt...

Nói xong ni cô với gương mặt lạnh lùng quày quả nhắm hướng cửa sơn môn của Thất Xảo Thiền Viện cắm cúi bước thẳng.

Nam Bắc nhị quái căm hờn liếc nhìn Tử Lăng đoạn nín lặng cất bước, khập khểnh theo ni cô, trong phút chốc bóng họ mờ dần sau lớp sương khuya..

Văn Tử Lăng bỗng cảm thấy trong dạ nao nao phải chăng đây là một thảm cảnh bi thương sau một cuộc chiến đấu toàn thắng .

Nhưng cuộc thắng lợi này đã vì ai? Để làm gì?

Chàng tự hỏi thế.

Một cảm giác thương hại, có thể cho rằng đồng tình với hoàn cảnh của hai lão già khốn nạn ấy, làm chàng hối hận việc làm vừa rồi của mình

Họ cùng một cảnh ngộ như mình kia mà chữa bệnh, chỉ có một điều là hành động của họ hơi khác một chút mà thôi

Bỗng nhiên...

Một bàn tay nóng hổi, êm dịu đặt nhẹ lên vai chàng, chàng giật mình quay lại, thì ra đấy là Gianh Thu Lăng..

Tử Lăng khẻ gọi:

- Lăng muội!...

Giang Thu Lăng buồn bã thở dài:

- Điểm đáng tiếc là em đến hơi trễ một tí. Hiện giờ sự việc đã rồi.

Tử Lăng ngạc nhiên hỏi gặn:

- Lăng muội ! Chuyện gì đây? Em nói rõ lại xem?

Giang Thu Lăng lắc đầu thở dài:

- Hành động của nhị quái ở chốn võ lâm giang hồ, em hoàn toàn không hiểu rõ, nhưng riêng đối với em, hai vị ấy là đại ân nhân, chúng mình không nên đối xử họ tàn nhẫn như thế được!

Nàng đem việc từ khi trợt chân rơi xuống vực thẳm đến sự trợ giúp vượt triền núi khó khăn, thuật lại cho Tử Lăng nghe

Mồ hôi Tử Lăng tuôn ra như suối, chàng dậm chân kêu trời:

- Tiểu huynh một tâm một dạ, đinh ninh hành động vừa rồi là hợp với nghĩa hiệp hai chữ nào ngờ!

Nói đến đây chàng ngậm thinh nín lặng, mở miệng không ra lời...

Giang Thu Lăng cất tiếng an ủi:

- Lăng ca! Sự thể đã đến nổi này, đừng nghĩ nhiều chi cho mệt trí, chúng mình nên lập tức rời khỏi nơi này .

Văn Tử Lăng nhìn nét mặt tiền tụy bơ phờ của Giang Thu Lăng, chàng bất giác cảm thấy thương hại:

- Lăng muội, anh xem em đã quá mệt nhọc, sao không tạm mượn một giang phòng nơi thiền viện, để an nghỉ một đêm, ngày mai chúng mình lên đường cũng không muộn mà!

Giang Thu Lăng nheo mày đáp:

- Không ! Em không thích!

- Ồ! Vì nguyên do nào thế?

- Vì trong am có hai khách quí vừa đến! Họ lại là hai vị khách quen, chúng mình không nên gặp họ làm chi?

Văn Tử Lăng nóng nãy gắt:

- Em hãy nói rõ ra xem

- Được, em sẽ cho anh biết rõ, hai vị khách quý là Lãnh Tâm Thần Ni và đồ đệ thân yêu của bà ta : Mộ Dung Hồng.

Văn Tử Lăng giật nẩy người:

- Ồ! Đêm khuya canh vắng họ đến đây làm gì kìa?

- Chuyền ấy có trời hiểu! Em nghỉ chắc không phải là chuyện lương thiện đâu!

Nàng đưa mắt liếc nhìn Tử Lăng có ý dò xét thái độ của chàng đoạn gắn giọng:

- Thế nào? Anh định đi hay không?

Văn Tử Lăng không do dự đáp:

- Anh quyết định ...đi!... Nhưng tối thiểu chúng mình phải gặp mặt Liên Tâm sư thái giã từ một tiếng

Giang Thu Lăng âu yếm nhìn Tử Lăng ngọt ngào nói:

- Không giấu gì anh, em đã giã từ rồi!

- Em nói thực đấy chứ?

- Cả đến đường đi xuống núi em cũng đã hỏi xong.

Văn Tử Lăng khẻ gất đầu:

- Việc đã như thế, hiện giờ chúng mình lên đường

Dưới màn sương đêm mờ ảo, bóng hai người trẻ tuổi lặng lẻ sánh vai, theo con đường dẫn qua trước cổn thiền viện đi lần xuống

Nhưng vừa đi ngang đại điện, tiếng đàm luận từ bàn trong vọng ra, làm dạ hồ nghi sẵn có của hai người không khỏi không chú ý...

Thoạt tiên là tiếng của Liên Tâm sư thái:

- Bần ni tâm chí đã quyết, tuyệt đối không cùng bọn nhân vật trong giới giang hồ giao thiệp nữa, như thế sự thanh bạch và tôn nghiêm của phận môn đệ tử sẽ bị bôi nhọ!

Giọng nói của Lãnh Tâm thần ni nghe rõ mồn một:

- Hiện giờ cuộc thế thay đổi, không phải lúc an phận chi thời, mình chẳng chọc phá họ, họ cũng tìm mình thanh toán, chi bằng hợp lực để mưu sự sinh tồn, tôi e rằng Hạn Vân Phong này cũng khó thoát khỏi một cảnh máu đổ đầu rơi...

Tiếng trong như chuông ngân của Mộ Dung Hồng làm Tử Lăng nghe qua không khỏi bồn chồn tất dạ:

- Thưa sư bá! Sư phụ của tôi nói rất đúng, chẳng nhẽ đối với sự lâm nguy của giới võ lâm hiện thời, sư bá chẳng chút quan tâm sao?

Liên Tâm sư thái đáp:

- Lòng bần ni như băng giá, đâu phỉ vì một vài lời khuyên bảo của hai sư đồ nhà ngươi rồi thay đổi ý định, bỏ địa điểm thanh tịnh này, để chen chân vào chốn giang hồ đầy phiền nhiễu hay sao?

Lãnh Tâm thần ni trịnh trọng thốt:

- Bổn phận của phật môn đệ tử là cứu nhân độ tế, lấy cứu nạn cứu khổ làm tông chỉ bần ni cũng định trở về Bạch Vân Am, vĩnh viễn không thèm mó tay vào việc giang hồ, nhưng sự thể không cho phép bần ni trốn trách nhiệm .

Liên Tâm sư thái gắt ngang:

- Sư muội! Chẳng cần nói nhiều lời, dù cho sư muội nói ngàn vạn câu đi nữa, cũng không lay động được tâm dạ của ta đã lạnh nguội từ lâu.

Lãnh Tâm sư thai khẻ thở dài:

- Nếu như thế! Bần ni không tiện nói thêm gì nữa, thôi...! Giã biệt nhé! Đồ nhi, chúng mình lập tức lên đường!

Có tiếng chân người đi lần ra cửa, Tử Lăng vội kéo Giang thu Lăng chạy vào núp trong một lùm cây

Nhưng tiếng chân đi chưa được bao xa, bỗng nhiên tiếng Liên Tâm sư thái vụt vang lên:

- Sư muội hãy khoan...

Lãnh Tâm Thần ni vội hỏi:

- Sư tỷ! Đã đổi ý rồi ư?

Liên Tâm sư thái hỏi:

- Sư muội vừa bảo võ lâm giang hồ gặp biến cố gì ?

Lãnh tâm sư thái đáp:

- Máu đã đổ, đầu đã rơi, bạo loạn nổi lên cùng nơi khắp chốn .

- Đây là lẽ tự nhiên! Võ lâm giang hồ lúc nào không phải vậy?

Lãnh Tâm Thần ni thở dài:

- Như thế, sư tỷ chẳng chịu xuất sơn rồi cơ mà!

Liên Tâm sư thái thở dài than:

- Ý bần ni là không chịu xuống núi, nhưng chuyện xảy ra như thế, chẳng chịu xuống núi cũng không được nữa rồi

Lời nói của sư thái chưa dứt, thình lình bà đưa chưởng ra, nhắm vào chân một cội tùng chộp mạnh.

Chương 45: Phản Đồ Nội Tuyến

Ngọn hồi phong chưởng lực của Liên Tâm Sư Thái có một uy lực dũng mãnh phi thường, cội tùng với những rễ buông rũ xuống như một chiếc lọng, cành lá sum suê cách chính điện hơn mười trượng, thế mà chỉ trong chớp mắt, lá trụi cành trõ, cát đá xung quanh theo đà hút của chưởng phong cuốn lên mịt trời!

Văn Tử Lăng va Giang Thu Lăng núp ở một cụm hoa cách đấy không bao xa, bất giác giật minh đánh thót.

Dưới sức hút mãnh liệt của Hồi Phong chưởng, một bóng người mặc áo vàng, đang núp trong cội tùng thình lình bị rút mạnh lên không đoạn rơi xuống trước mặt của Liên Tâm Sư thái.

Lãnh Tâm Thần ni chẳng lộ một diểm gì tỏ vẻ ngạc nhiên, lặng lẽ đứng một bên, điềm nhiên quan sát diễn biến.

Người vừa bị Liên Tâm Sư Thái bắt giữ lại là một vị lão ni cô...thoạt nom sắc phục thì ni cô này chính là môn đệ của Thất Xảo thiền viện.

Liên Tâm Sý Thái trầm giọng quát hỏi:

- Tùng Phong, ngươi núp dưới cội tùng rình rập nghe trộm là có ý định gì?

Vị ni cô tên Tùng Phong lão ni vội quỳ mọp xuống van lạy:

- Đệ tử, định đến gốc cội tùng tìm nơi thân cây một chút ít tòng giao, đem vào đốt đen... đúng lúc sư phụ vừa nom thấy.

Liên Tâm Sư Thái vội quát bảo:

- Chớ dụng lời man trá để qua mắt ta.

Bà liền quay sang Thanh Phong lão ni hỏi:

- Đêm nay có phải là phiên trực của Tùng Phong hay không?

Thanh phong lão ni vội cung kính bẩm:

- Thưa sư phụ, đêm nay là phiên của Tùng Phong đốt hương châm dầu.

Liên Tâm Sư Thái nói:

- Có phận sự phải làm, hà tất phải đến chính điện nghe trộm lời bàn luận bí mật của sư phụ, vậy nhà ngươi có mục đích gì?

Tùng Phong lão ni lại tiếp tục van lạy rối rít:

- Đệ tử thật đáng tội chết, vì một chút hiếu kỳ định xem thử dung nhan của khách vừa đến.

Liên Tâm Sư Thái lạnh lẽo hừ một tiếng:

- Nếu sự việc quả nhiên được như vậy, thì cũng tha thứ được cho, nhưng sư phụ của ngươi không phải là người dễ lừa gạt, mấy tháng nay ta đã để ý đến cử chỉ của nhà ngươi có vẻ rất khả nghi.

Tùng Phong lão ni vội biện bạch:

- Đệ tử từ nhỏ xuất gia, theo hầu sư phụ đã hơn mười năm trời, với tấm thân già nua này, trừ ra tụng kinh niệm phật, cầu nguyện để siêu thoát cho kiếp sau, đâu còn mong muốn gì với kiếp sống tạm bợ này.

Liên Tâm Sư Thái vẫn với vẻ mặt lạnh lùng:

- Nhân tâm bất trắc, việc ấy không thể dùng lời lẽ biện bạch được.

Bà liền xoay qua Thanh phong lão ni:

- Hãy lục soát kỹ khắp người Tùng Phong cho ta!

Tùng Phong lão ni cuống quýt lên:

- Không, không! Đệ tử chẳng có phạm pháp! Xin sư phụ hãy rút mệnh lệnh lục soát khắp mình đệ tử trước mặt mọi người.

Miệng vừa van xin, Tùng Phong lão ni vừa lóp ngóp bò dậy tìm đường chạy trốn.

Liên Tâm Sư Thái nổi giận quát to:

- Nghiệt đồ, ngươi làm sao chạy cho thoát.

Tùng phong lão ni lại nếm mùi Hồi phong chưởng lần thứ hai.

Bà ta vừa phóng mình bay vụt lên, lập tức bị chưởng phong hút ngược trở lại, quật mạnh té nhào

xuống mặt đất.

Thanh Phong lão ni nhanh nhẹn tung mình nhảy vọt tới, xuất chỉ điểm vào hai tinh huyệt ở hai bên vai của bà ta.

Tứ chi của lão ni lập tức tê liệt không cử động được.

Sau giây phút khám xét, một lệnh bài bằng đồng bóng nhoáng từ trong mình lão ni vọt ra, những người có mặt đều đổ xô nhìn vào, trên mặt miếng lệnh bài ấy, hình một chiếc đầu lâu được khắc nổi lên một cách cực kỳ tinh xảo, lồ lộ nhìn ra..

Mộ Dung Hồng vội thất thanh kêu to:

- Trời! Đấy là Cô lâu lệnh bài của U minh giáo.

Liên Tâm sư thái vội vàng quay lại hỏi:

- Mộ sư điệt! Lấy bằng chứng nào để quyết đoán đó là sự thật?

Mộ Dung Hồng đáp:

- Trên đường theo gia sư đến đây, tôi đã từng gặp bọn U Minh Giáo hai lần, bọn chúng mỗi người đều có mang một Cô lâu lệnh bài trên người, hình dáng và kiểu cách đại loại là một thứ....

Liên Tâm sư thái khẽ gật đầu, quay sang Thanh Phong lão ni quát hỏi:

- Hiện tại nhà người còn lời lẽ nào để biện bạch nữa hay không?

Thanh Phong lão ni thất vọng thở dài:

- Việc này thật là hoàn cảnh bất đắc di, đệ tử đâu phải là cam tâm để người lợi dụng.

Lão ni tạm ngưng giây lát đoạn buồn bã tiếp:

- Ngoài chiếc Cô lâu lệnh bài ấy ra, đệ tử còn có một vật rất quan trọng, cất kỹ trong mình, đề tử đồng ý đưa cho sư phụ xem nốt.

Liên Tâm sư thái vội vã quát bảo:

- Hãy mở huyệt đạo của Tùng phong cho ta!

Thanh Phong lão ni cất tiếng vâng dạ, đoạn xuất chỉ giải khai những huyệt bế tắc bị điểm khi nãy.

Giọng nói của Liên Tâm sư thái trở nên hòa dịu hơn:

- Nếu nhà người thành thật cung khai tự sự, bần ni sẽ niệm tình sư đệ mười mấy năm dư, bỏ qua tất cả, nhược bằng cứ tiếp tục man trá lừa dối, bần ni sẽ có những hình phạt đích đáng để sửa trị tội ấy.

- Đa tạ ân đức của sư phụ!

Nói xong ni cô liền cho tay vào vạt áo, lấy ra một hoàn thuốc to bằng đầu ngón tay, trịnh trọng thốt:

- Hoàn thuốc này! Sư phụ không nên sờ mó đến nó, buổi đầu gặp gỡ, vị đường chủ của U Minh Giáo giao hoàn thuốc cho đệ tử và căn dặn rằng, nếu không phải lúc khẩn cấp, không nên sử dụng nó. Hiện giờ, cầu mong sư phụ hãy tha cho những lỗi lầm của đệ tử nhưng chuyện đã bức bách đến nỗi đệ tử không làm gì khác hơn được nữa.

Liên Tâm sư thái nổi giận quát to:

- Nhà ngươi chỉ có nói chuyện không đâu, sao không chịu đưa hoàn thuốc ấy cho ta.

Nhưng với một động tác cực nhanh, Tùng Phong lão ni vội vã cho hoàn thuốc ấy vào mồm và nhai ngấu nghiến đoạn nuốt ực vào.

Mộ Dung Hồng cả kinh kêu to:

- Không xong rồi! Bà ta đã uống hoàn độc dược.

Tiếng nàng chưa dứt câu, thân hình Tùng Phong lão ni đột nhiên bắn vọt cao lên năm sáu thước, thê thảm gào to, rồi rơi mạnh xuống đất giãy lên đành đạch.

Thân hình của ni cô từ từ co quắc lại, mặt mũi biến dạng, dần dần xương thịt tan rữa ra, trong khoảnh khắc tất cả thể xác của ni cô tiêu tan thành một vũng nước tanh đen ngòm.

Nãy giờ núp sau cụm hoa um tùm rình xem, thấy cái chết thê thảm của ni cô, Tử Lăng thình lình bị xúc động mạnh, chàng nhủ thầm:

"Tài khống chế thuộc hạ của bọn U Minh Giáo thật cao cường, Tùng Phong lão ni thà chọn đường chết chứ không chịu tiết lộ bí mật của giáo phái".

Giang Thu Lăng dùng phép truyền âm nhập mật kề tai chàng khẽ bảo:

- Lăng ca! Thuốc gì mà độc hại ghê gớm thế?

Tử lăng vội đáp nhanh:

- Thi độc.

- Trời! Sức phá hoại của nó ghê gớm đến thế kia à?

Tử Lăng gật đầu:

- Thi độc có phân biệt nặng yếu, mạnh nhẹ, rất có thể còn có thứ độc hại hơn nhiều.

Hai người nhìn vũng nước đen ngòm mà lòng phân vân ghê sợ.

Liên Tâm sư thái niệm phật đoạn thở dài:

- Thật là một thủ đoạn cực kỳ dã man tàn ác!

Từ khi câu chuyện bắt đầu xảy ra đến giờ, Lãnh tâm thần ni vẫn lặng thinh đứng nhìn không chịu hở môi, thình lình cất tiếng thở dài:

- Việc xảy ra như trên, hiện nay khắp chốn giang hồ đâu đâu cũng có, sư tỷ đành lòng nằm ngủ yên giấc mà không lo nghĩ đến sự lầm than của trăm họ hay sao? Sư đệ chúng tôi đều là kẻ xuất gia, may mắn được rèn luyện một chút võ công, gặp phải lúc giang hồ trải qua cơn nguy hiểm, máu đổ khắp chốn võ lầm, lòng nghĩa hiệp có sẵn trong thâm tâm của con nhà võ, cho nên phải nhất quyết diệt cho hết bọn gian tà xu nịnh mới nguôi.

Lặng lẽ nhìn vung nước từ cơ thể của Tùng Phong lão ni dần dần rút xuống đất, Liên Tâm sư thái nheo mày hỏi:

- Phải chăng đấy là thi độc?

Lãnh tâm thần ni khẽ gật đầu

- Tôi nghi sự phán đoán ấy của sư tỷ chắc có lẽ đúng, vì chỉ có thi độc mới có một sức phá hoại ghê gớm đến thế.

- Giống vạn niên kim lý mà sư tỷ nuôi sẵn trong giếng hạn đường là môn thần dược để giải chất thi độc, chẳng hay hiện tại còn được mấy con?

Liên Tâm sư thái trầm ngâm suy nghi giây lát rồi đáp:

- Vạn niên kim lý còn từ độ ba đến năm con, bần ni định đem số lý ngư ấy để luyện thành độ trăm viên giải thi độc dược hoàn.

Lộ vẻ vui mừng, Lãnh Tâm thần ni vội hỏi:

- Thế ra sư tỷ chỉ bằng lòng hiến giải độc hoàn mà không chịu chấp nhận việc ra mặt trên chốn giang hồ hay sao?

Khẽ mỉm cười Liên Tâm sư thái chậm rãi đáp:

- Sư muội chắc thừa hiểu tính ý của tôi, xưa nay nếu không làm thì thôi, bằng nhúng tay vào việc gì, thì nhất quyết phải làm triệt để, nếu đã đồng ý luyện dược, tức nhiên là thừa nhận việc xuất sơn.

Nói đến đây ni cô nghiêm giọng gằn từng tiếng:

- Bất luận U Minh Giáo có một thế lực hùng mạnh mấy bần ni cũng nhất quyết cùng bọn chúng ăn thua đến cùng!

Lãnh Tâm thần ni hớn hở cười:

- Thực là một đại may mắn của giới võ lâm giang hồ, thầy trò chúng tôi giờ xin tạm biệt

Nói xong, ni cô định cùng Mộ Dung Hồng quay mình cất bước.

Liên Tâm sư thái gọi to:

- Sư muội, hãy khoan!

Lãnh Tâm thần ni vội quay đầu lại:

- Bộ sư tỷ lại đổi ý hay sao?

Liên Tâm sư thái nói:

- Bần ni đã khứng chịu, có lẽ đâu lại đổi ý. Nhưng có một việc là bần ni ẩn cư đã lâu đối với vấn đề U Minh Giáo chỉ mới nghe sơ qua, một khi xuống núi, biết đến đâu để tìm sư muội?

Lãnh Tâm thần ni đáp:

- Hiện tại, vì vây cánh của chúng đã tràn lan khắp chốn giang hồ bất luận sư tỷ đến đâu cung có thể bắt gặp họ, còn việc muốn gặp được tôi, chúng mình sẽ tới Hiệp lê sơn hội ngộ

- Nơi đâu là tổng đàn của chúng?

- Bần ni hiện giờ chưa nắm chắc đuợc điều ấy, điểm đặc biệt là hiện giờ tất cả quần hùng đang lũ lượt kéo nhau đến đấy, không bao lâu một trận thư hùng chắc sẽ xảy ra dữ dội.

Liên Tâm sư thái khẽ gật đầu:

- Được, bần ni đợi thuốc luyện xong sẽ lập tức lên đường đi Hiệp lê sơn.

Lãnh Tâm thần ni vội hỏi:

- Bao giờ thuốc mới luyện thành?

- Nếu nhanh là ba hôm, nếu chậm trễ chắc là bảy hôm.

Lãnh Tâm thần ni chắp tay vái chào:

- Rất tốt, bần ni xin cáo biệt.

Ni cô nói xong nhanh nhẹn quay người cùng Mộ Dung Hồng theo con lộ trước sơn môn thoăn thoắt xuống núi.

Nhìn bóng hai người một già một trẻ, thân nhi nữ tu hành, nửa đêm băng rừng, vì tấm chân thành diệt bạo trừ gian, không quản khó nhọc gian lao lòng Liên Tâm sư thái bất giác se lại, bà buông tiếng thở dài, đoạn đưa tay hướng về phía cụm hoa của Văn Tử Lăng và Giang Thu Lăng đang ẩn nấp vừa vẫy và gọi to:

- Hai người hãy ra đây.

Hai người giật mình cả kinh đua mắt nhìn nhau đoạn liu ríu bước ra.

Đỏ mặt tía tai vì hổ thẹn, Văn Tử Lăng ấp úng thốt:

- Kẻ vãn bối xin ra mắt lão sư thái!

Liên Tâm sư thái điềm nhiên mỉm cười:

- Lúc nãy Lãnh Tâm thần ni, là sư muội của bần ni, hai thí chủ chắc đã có duyên cùng người gặp mặt rồi, khỏi cần đến sự giới thiệu dài dòng cho nhọc.

Cả hai lại thêm một lần đỏ mặt, do lời nói của Liên Tâm sư thái thì thân thế của cả hai đã được lão ni cô biết tường tận.

Nơi Lăng Vân Tự, cảnh Mộ Dung Hồng giúp Tử Lăng chữa trị vết thương, vụt hiện lên một cách rõ rệt trong tâm khảm của Giang Thu Lăng.

Như thông cảm được nỗi khổ tâm và hổ thẹn của hai người, Liên Tâm sư thái cố giữ vẻ mặt điềm tinh xua hai tay bảo:

- Hiện giờ giới võ lâm giang hồ đã bị bọn U Minh Giáo quấy loạn, bần ni quyết tâm xuất sơn một chuyến, nơi thiền viện thảo lư này, không tiện lưu giữ khách lạ hai thí chủ hãy chuẩn bị lên đường.

Văn Tử Lăng chắp tay cung kính thốt:

- Kẻ vãn bối này được lão sư thái khẳng khái tặng thần dược Vạn niên kim lý, ân đức này như thể tái tạo ngày nào có duyên gặp gỡ, tại hạ nguyện cố gắng để báo đền.

Liên Tâm sư thái vội ngắt lời:

- Xin thí chủ chớ nhiều lời, bần ni chẳng phải là người thi ân cầu báo đáp, vì công việc đa đoan nên không tiện việc tiếp đón nên mong hai vị đừng trách bần ni hạ lệnh trục khách.

Lão ni cô điềm nhiên quay lại quát to:

- Thanh Phong đồ nhi! Hãy nhanh đưa hai người xuống núi.

Vừa dặn xong, lão ni cô quay ngoắt người lại, vội vã trở vào đại điện.

Thanh Phong lão ni nhanh nhẹn bước tới:

- Lão ni vâng lệnh đưa hai vị xuống núi!

Chẳng đợi phản ứng của hai người, bà ta vội lách người đi.

Tử Lăng và Giang Thu Lăng vội vã bước theo.

Qua khỏi sơn môn là một con đường dốc thoai thoải, hai bên đồi núi xinh xinh, cảnh trí cực kỳ u nhã, so với vách đá hiểm trở cheo leo ở sau đỉnh núi, thực là một trời một vực.

Ba bóng người lặng lẽ đếm bước dưới lớp sương đêm mông lung mờ ảo.

Tiếng của Thanh Phong lão ni bỗng nhiên phá tan bầu không khí trầm lặng:

- Đây là một trong hai con đường dẫn lên tận đỉnh Hạnh vân phong, trên đường có Báo, Hổ, Sư tam quan. Chúng mình sắp đến chỗ trấn giữ của Hắc Báo rồi đấy.

Bỗng nhiên!

Một tiếng gầm rung chuyển cả núi rừng!

Tử Lăng và Giang Thu Lăng cả kinh đứng dừng lại, Thanh Phong lão ni điềm nhiên mỉm cười:

- Đấy là tiếng gầm của Hắc Báo ra cản đường!

Vừa dứt tiếng một khối đen ngòm từ trong hốc núi bay xẹt ra như tên bắn, lù lù đứng ngay giữa sơn lộ cản mất lối đi.

Tử Lăng nhìn kỹ lại, vật lạ là một con báo khổng lồ toàn thân đen huyền như mực, dài độ trượng

rưỡi, cao hơn bảy thước mộc, đôi mắt sáng như đèn, đang nhe răng múa vuốt, khí thế cực kỳ hung tợn.

Sau một câu niệm phật, Thanh Phong lão ni dịu dàng bảo:

- Bần ni phụng lệnh của viện chủ, đưa hai khách xuống núi, mi hãy mau nhường lộ.

Như am hiểu tiếng người, hắc báo gầm gừ một tiếng nho nhỏ, đoạn phe phẩy chiếc đuôi rồi lặng lẽ bước đi.

Hắc Báo đi xa, Thanh Phong lão ni chậm rãi kể tiếp:

- Hắc Báo là một giống vật cực kỳ hung mãnh, nó cùng hổ sư hai vật ở phía trước đều là thần vật, do Gia sư nuôi dưỡng từ lâu, chúng đều nghe được tiếng người, mỗi tháng nhằm ngày rằm mồng một, chúng theo cựu lệ đồng đến trước thiền viện nghe kinh, còn ngày thường chúng chia ra ba chỗ trấn giữ sơn lộ.

Đoạn quay sang Giang Thu Lăng lão ni cô nói tiếp:

- Sơn lộ này đơn dựa vào võ công của vài tay cao thủ khó thể vượt qua, còn một sơn lộ có đặt ba tòa phân Am, ấy có ba vị đồng môn của bần ni thay phiên trấn giữ. Thường thường một đột nhập , họ hay chọn sơn lộ này. Lúc đặt chân đến đây, thí chủ mang trên mình Văn thiếu hiệp còn đang mê man bất tỉnh, tự nhiên khó thể vượt qua hai sơn lộ này, dù rằng có vượt qua được, trên Am thế nào cũng hay biết, hiển nhiên là thí chủ đã chọn một con đường đặc biệt khác.

Giang Thu Lăng tự nhủ thầm:

- Lão ni cô đã thừa biết mình đến bằng đường nào rồi hà tất còn phải cật vấn nhiều lời.

Nàng bèn thành thực đáp:

- Thưa lão sư thái, tôi theo vách núi phía sau trèo lên.

Thanh Phong lão ni gật đầu hỏi tiếp:

- Mình mang một người đang hôn mê bất tỉnh vả lại sau nửa tháng trời bằng đèo vượt suối mệt nhọc thế mà thí chủ còn đủ sức để trèo lên một vách núi mà xưa nay chưa có kẻ nào vượt lên nổi, với tài nghệ và công lực ấy, thực ra làm cho lão ni rất lấy làm thán phục.

Giang Thu Lăng khẽ nheo đôi mày đáp:

- Lão sư thái chắc đã biết qua tất cả, hà tất chẳng nói thẳng ra, lại dùng lời lẽ gặn hỏi là có ý gì? Thực ra tôi lên được đến tận đỉnh hoàn toàn nhờ ở sự trợ giúp của Nam Bắc nhị quái.

Thanh Phong lão ni vội vã hừ một tiếng:

- Như thế thì hành động của Văn thiếu hiệp lúc nãy đã nói lên một cách rõ ràng câu "Lấy oán báo ân" rồi đấy!

Tử Lăng thấy lòng mình se thắt lại:

- Lời trách cứ của sư thái rất đúng. Thực ra tại hạ hoàn toàn không hay biết, bằng không, chắc không bao giờ lại có hành động tàn nhẫn như thế.

Thanh Phong lão ni mỉm cười chua chát:

- Sau khi được gia sư tặng chén canh lý ngư, chữa lành vết thương nguy kịch, đúng vào lúc lão nhân gia ủy thác một công việc mà Văn tiểu hiệp có thể làm được, lẽ đương nhiên Văn tiểu hiệp đâu lẽ từ chối.

Tử Lăng gật đầu:

- Lão sư thái là bậc chân tu, chắc thừa hiểu rõ nỗi lòng của tại hạ.

Với vẻ mặt đau thương, Thanh Phong lão ni buông tiếng thở dài:

- Với tính tình ương ngạnh, nếu có gặp lại hai gã ấy, mong Văn thí chủ hãy nghĩ chút tình của bần ni mà nới tay cho, xin đừng thương tổn đến tính mạng của họ.

Tử Lăng vội đáp:

- Lời vàng ngọc của sư thái, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời, thực ra dù rằng sư thái không căn dặn, lý đương nhiên tại hạ cũng sẽ cố gắng hết sức mình để mong hàn gắn lại việc đã lỗi lầm của tại hạ lúc nãy.

Giang Thu Lăng vội xen vào hỏi:

- Lão sư thái cùng Nam Bắc nhị quái có sợi dây liên hệ gì? Hình như lão sư thái hết sức quan tâm để ý đến cuộc đời của họ.

Buông tiếng thở dài, Thanh Phong lão ni nói:

- Nam quái Tề Tinh Hỏa là bào đệ của bần ni.

Giang Thu Lăng cả kinh "à" một tiếng.

- Lão ta có biết sư thái đang trụ trì tại thiền viện này chăng?

Thanh Phong lão ni lắc đầu:

- Thực ra hắn không hay biết gì cả, đến đổi hắn ta cũng không biết trên cõi trần này, còn có một người chị ruột, đang ngày đêm chân thành cầu nguyện cho hắn!

Như biết mình đang lỡ lời vì đã đi sâu vào vấn đề thế tục, Thanh Phong lão ni vội vã quay lại dục:

- Bần ni còn phải về am cho kịp giờ để phục mạng, xin mời hai thí chủ hãy mau theo bần ni nhanh chân xuống núi.

Nói xong lão ni cô hối hả bước nhanh đi trước.

Chương 46: Ai Gây Sóng Gió

Thanh Phong vội vã dắt Tử Lăng và Giang Thu Lăng xuống núi…

Quả nhiên trên sơn lộ ba người còn gặp Hổ và Sư. Hai con hổ và sư là hai con thú to lớn di thường thoạt nom cực kỳ hung tợn, nhưng gặp phải Thanh Phong lão ni, chúng đều cúi đầu ngoan ngoãn rút lui, ba người bình an vượt hết đoạn đường xuống núi.

Đến chân núi, lão ni cô liền dừng chân đứng lại:

- Do sơn lộ này, hai thí chủ có thể bình yên ra khỏi vùng Ngoại Hoang Sơn, bần tăng không thể đưa xa được nữa…

Tử Lăng vòng tay vái chào từ biệt:

- Đa ta lão sư thái đã khó nhọc đưa chúng tôi đến đây, chẳng hay một khi Liên Tâm sư thái xuống chốn giang hồ, lão sư thái cũng sẽ cùng đi theo chứ?

Thanh Phong vội vã chấp tay, miệng niệm Phật :

- Lòng của bần ni đã nguội lanh từ lâu, nhưng nếu gia sư có ý định cho bần ni theo hầu thì việc đó sẽ hạ hồi phân giải, lưỡng vị hãy bảo trọng và đừng quên việc yêu cầu của bần ni lúc nãy nhé!

Nói xong ni cô liền quay ngoắt người, lại quày quả theo đường cũ lúc nãy trở lên.

Thình lình…

Một tiếng quát lanh lảnh vang lên giữa đêm trường tĩnh mịch :

- Hãy khoan!

Tất cả đều giật mình quay lại, một mặt chuẩn bị ứng chiến.

Một người mình vận thanh y, mặt che kín, đã lù lù đứng cản lối về của Thanh Phong lão ni tự bao giờ.

Với một giọng cười the thé, người lạ mặt gằn giọng hỏi :

- Tùng Phong ni cô tại sao bị giết?

Thanh Phong lão ni giật mình ngơ ngác :

- Thí chủ là ai? Tại sao lại biết rõ việc ấy?

Giọng người lạ càng lanh lùng hung bạo hơn:

- Hãy đáp ngay câu hỏi của ta mau!

Thái độ ngạo mạn xấc xược của người lạ mặt làm Thanh Phong lão ni nổi nóng :

- Nếu thí chủ chẳng nói rõ tên họ cùng mục đích đến đây, chớ trách bần ni xuống tay mà không nói trước nhé!

Người lạ vụt cười lên sằng sặc :

- Rất tốt, hãy ra tay xem nào!

Biết rõ tài nghệ của người lạ, Tử Lăng hốt hoảng kêu lên :

- Lão sư thái hãy cẩn thận, chớ nên khinh thường người này!

Thanh Phong lão ni đang định ra tay sửa trị cho người lạ một mẻ, để chừa thói vô lễ kiêu căng, nghe Tử Lăng gọi vội ngưng tay hỏi vặn :

- Văn thí chủ biết người này chứ?

Văn Tử Lăng vội đáp :

- Nếu tôi không lầm thì người này chính là Giáo chủ U Minh Giáo!

- À….

Tử Lăng còn nhớ rõ rang, chính người áo xanh bịt mặt này, đã xuất hiện trong mộ huyệt của Tuý Tâm tiên tử, với thân hình luyện như sắt thép ấy, cùng một tài nghệ tuyệt vời, trong vòng hai chiêu, đã làm cho Thiếu Lâm chưởng môn mình mang trọng thương, và cũng chính là bà ta đã từ tay chàng đoạt thanh Tuý Tâm đoản kiếm.

Với thái độ ung dung, người lạ cất giọng lạnh như băng :

- Đừng hỏi chi cho nhọc, hôm nay gặp phải ta, cuộc đời các ngươi kể như đã kết thúc.

Thanh Phong lão ni suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Nếu thí chủ quả là U Minh giáo chủ thì vinh hạnh cho Vạn Vân Phong này biết mấy…Lão ni hiện tại xin thay mặt cho gia sư, có lời mời giáo chủ đến bổn am để hầu chuyện!

Người lạ mặt không thừa nhận cũng không phủ nhận, cất tiếng cười lên sặc sụa :

- Gia sư nhà ngươi…Liên Tâm lão ni ấy à! Ta cũng muốn gặp mặt bà ta một chuyến. Nhưng hiện tại ta muốn hỏi rõ Tùng Phong ni cô vì sao mà chết . Ngươi hãy mau nói rõ ra.

Thanh Phong lão ni ôn tồn đáp :

- Việc ấy xin thí chủ hãy đến hỏi gia sư sẽ rỏ!

- Ta chỉ muốn nhà ngươi nói ra thôi!

- Xin thí chủ hãy nhã nhặn đôi chút. Phải biết rằng nơi vùng Ngoại Hoang Sơn, dưới chân đỉnh Vạn Vân Phong này, đâu phải là địa điểm mà bất cứ người nào muốn đến đây tự tung tự tác cũng được!

Người áo xanh cất tiếng cười lạnh lẽo :

- Nhà ngươi chẳng muốn đáp câu ta hỏi…được! Số ngươi đã đến ngày tận rồi!

Nói xong người bịt mặt lật tay nhắm Thanh Phong lão ni phóng một chưởng.

Văn Tử Lăng cả kinh kêu to :

- Lão sư thái, hãy mau tránh xa!

Nhưng sự e ngại của Tử Lăng mặc dù đích đáng đi mấy, đâu có cản ngăn được lòng tự ái của Thanh Phong lão ni. Bà ta tự nghĩ, mình cũng là một tay võ công siêu đẳng, có lý đâu chưa giao thủ được một chiêu nào, lại tìm đường lẫn tránh dù thoạt nom bên ngoài, bà thừa hiểu đối thủ là một tay cực kỳ lợi hại!

Chẳng chút do dự, lão ni cất tiếng quát to :

- Văn thí chủ chớ lo! Bần ni tiếp thử ba chiêu của bà ta xem sao.

Miệng vừa đáp, lão ni vừa vẫy tay phất ra một đạo chưởng phong nghinh đón.

Văn Tử Lăng âm thầm kêu khổ, thầm nghĩ :

- Dù cho võ công lão ni có cao cường bao nhiêu đi nữa, cũng không thể chịu nổi ba chiêu.

Chàng vừa nghĩ đến đấy, biến cố đã xuất hiện….

Sau khi hai luồng chưởng lực va chạm nhau, Thanh Phong lão ni lập tức như trúng phải nọc độc, loạng choạng thối lui 7,8 bước, miệng hộc máu tươi, mặt tái ngắt….

Người lạ mặt cười lên như nắc nẻ :

- Hãy đỡ chiêu thứ hai chứ?

Lòng tự ái bị thương tổn quá mạnh, Thanh Phong lão ni vội vã dốc hết toàn lực cho vào song chưởng đẩy mạnh ra….

Vẫn giữ thái độ như chẳng có việc gì, người lạ mặt đợi cho song chưởng gần kề, mới lật ngược bàn tay, quét mạnh ra một chưởng….

Sau một tiếng nổ kinh hồn, Thanh Phong lão ni như diều đứt dây, thân hình tung mạnh lên không, rời khỏi nơi giao đấu hơn một trượng, toàn thân nhuộm đầy máu tươi, nằm yên không cục cựa, hiển nhiên là mạng vong dĩ tuyệt!

Giang Thu Lăng cả kinh kéo tay Tử Lăng khẽ hỏi :

- Lăng ca, bà ấy chính là U Minh giáo chủ đấy hử!?

Tử Lăng nheo mày đáp :

- Hiện tại chỉ suy đoán thôi, chưa có bằng chứng xác thực!

- Thế thì chúng mình nên nhanh chân lẫn trốn.

- Tại sao phải trốn?

Giang Thu Lăng hối hả giục :

- Cả giới võ lâm hợp lực còn không thắng nổi bà ta, đơn dựa vào sức nhỏ bé của hai chúng mình, em xem không thể địch lai được!

Tử Lăng buôn tiếng thở dài :

- Lăng muội, anh nghĩ hiện giờ dù muốn trốn chạy, cũng không thể thoát được đâu!

Chàng vừa nói xong thì người áo xanh đã bước xấn tới gần kề .

Tử Lăng điềm nhiên hỏi :

- Bà vẫn còn nhớ mặt tại hạ chứ?

Người áo xanh cười sặc sụa :

- Ồ! Con cá lạc lưới ở Hiêp Lê Sơn…! Nhà ngươi bất quá sống thêm đươc bảy tám muơi ngày chứ gì? …

Vẫn giữ vẻ thản nhiên, Tử Lăng nửa đùa nửa thật :

- Hôm nào ở Hiệp Lê Sơn bà che kín mặt, đến nay miếng the đen ấy vẫn chưa chịu gỡ ra sao…?!

Người áo xanh nổi nóng :

- Nhãi con…! Tại sao ngươi lại muốn hỏi việc ấy…?

- Theo tôi nghĩ, thì lớp the đen ấy đã che kín đi một gương mặt mà với dung nhan sẵn có, chắc có lẽ phải mỹ miều lắm, nên không dám giương ra để mọi người chiêm ngưỡng chứ gì …..?!

Người áo xanh nổi giận gầm to :

- Già hôm nay nếu không đập nát thây ngươi cho tan thành muôn vạn mảnh, thề không rời khỏi chốn này…!

Tử Lăng điềm nhiên mỉm cười :

- Điều ấy không lấy gì làm vinh dự cho lắm, riêng đối với cá nhân của bà, thì đã tìm tàng sẵn một võ công siêu việt, nếu đem đối phó với tại hạ thì thật quá thừa…

- Àh! Ngươi đã biết như vậy thì rất tốt…! Hiện giờ ngươi hãy đến đây nạp mạng, sẽ cho ngươi một ân huệ đặc biệt là chết được toàn thây…!

Tử Lăng ung dung hỏi tiếp :

- Tại hạ còn một nghi vấn muốn hỏi, chẳng hay tôn giá có phải là U Minh giáo chủ hay không …?

Sau giây phút do dự, người áo xanh đáp gọn lỏn :

- Thật đúng như vậy….!!!

Tử Lăng cười lạt :

- U Minh giáo dấy loạn khắp chốn giang hồ, đi đến đâu thì cũng gieo cảnh tang thương chém giết, chẳng hay làm như vậy có mục đích gì….???

Người áo xanh cười to đáp :

- Ha ha ha … việc ấy rất đơn giản! Ý của ta là muốn cho thiên hạ quần hùng cả thảy đều phải quỳ mọp dưới chân ta…! Một mệnh lệnh của ta đưa ra là toàn thể võ lâm giang hồ đều phải tuân theo răm rắp…!

- Ồ! Một ý tưởng điên cuồng…..!

- Nhà ngươi sắp chết đến nơi rồi mà còn cả gan đứng trước mặt già này khua môi múa mỏ hử…..!?

- À, tử sanh hữu mạng! Việc sống chết tại hạ không để vào tâm, còn một việc rất quan trọng, xin cho biết nốt ….. chẳng hay Tuý Tâm tiên tử đối với bà có một quyến thuộc gì …???

Người áo xanh nổi giân quát to :

- Nhãi con, ngươi đã hỏi quá nhiều …!

Tử Lăng khẽ mỉm cười ranh mãnh:

- Nếu sự suy đoán của tại hạ không lầm thì bà là …. chị ruột của Túy Tâm tiên tử….!

- Nhãi con! Nhà ngươi táo gan, buông lời nói càn …hôm nay không thể nào buông tha cho ngươi được!

Tử Lăng càng cười to :

- Dã tâm của bà thực không nhỏ! Còn một điều tôi muốn biết là bà từ Hiệp Lê Sơn đến đây có mục đích gì?

Cơn giận của người áo xanh đã lên đến cực độ, thình lình vung ra một chưởng, vừa quát to:

- Nhãi con! Nếu muốn biết những việc ấy, con hãy xuống dưới địa ngục mà hỏi lão Diêm Vương…

Với một thế võ cực nhanh, Tử Lăng ung dung nhảy tạt né tránh.

Người áo xanh hết sức ngạc nhiên :

- Ồ! Nhãi con! Chỉ mới có vài tháng mà tài nghệ của ngươi đã tiến quá xa thế àh?

- Chớ nhiều lời, tại hạ muốn lãnh giáo bà vài chiêu xem thử!

Nói xong Tử Lăng lật ngược tay đẩy ra một chưởng .

Giang Thu Lăng nãy giờ đứng tách ra xa, nàng vừa ngơ ngác vừa lộ vẻ bâng khuâng. Người lạ mặt không phủ nhận sự ức đoán của Văn Tử Lang, thế ra bà ta quả là U Minh giáo chủ, và là dì ruột của

nàng đây mà!

Thấy chưởng lực của Tử Lăng rất hùng hậu, U Minh giáo chủ không dám xem thường, vội ngoặc tay đẩy ra một chưởng nghênh đỡ!

Hai luồng kình lực tương đương chống chỏi nhau rồi tự hoá giải mất hết, chỉ còn lại những dư âm của gió rít, tiếng kêu như quỷ hú…..

Thừ người giây lâu vì kinh ngạc, U Minh giáo chủ vụt kêu lên :

- Nhãi con, gần đây ngươi đã gặp được tay cao thủ siêu đẳng nào đã chỉ cho ngươi những lối đánh lợi hại như thế…!?

- Chớ lãi nhãi phí thời giờ! Hãy đỡ thêm một chiêu xem thử!

Tử Lăng vừa quát to, vừa nhanh nhẹn vung bồi thêm một chưởng .

Chàng vận dụng thập phần công lực cho vào Xích Quỷ Hồng Chưởng, một luồng chưởng quang đỏ rực cuộn theo đà chưởng phong bay ra….

Chương 47: Vì Đâu Nên Nỗi

Từ chỗ ngạc nhiên này đến chỗ ngạc nhiên khác, U Minh giáo chủ kêu to :

- Nhóc con, ngươi từ đâu học được mớ võ công này?

Miệng vừa kêu to, bà vội vã hai tay chấp lại ngang ngực, vận thập phần công lực đẩy ra một chưởng. Một luồng sương mù lạnh như băng giá cuồn cuộn tuôn ra. Hai đạo kình phong, một hàn một nhiệt gặp nhau, lập tức hóa giải tiêu tan, tiếng gió rít như xé lụa phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm trường, khí nóng cuộn lại thành trốt bốc cao lên hàng mấy mươi trượng...

Sau một cuộc va chạm nãy lửa, kình lực tương đương chạm vào nhau, làm cho hai đối thủ vai run run, đồng thời lui mấy bước.

Tự cảm thấy đối phương không kém mình bao nhiêu, nên mỗi người chăm bẩm gườm nhau, như hai mãnh hổ gườm mồi.

Sau cuộc thử sức lần thứ hai, lòng hăng say chiến đấu của Tử Lăng càng tăng gấp bội, chàng cảm thấy sự cách biệt một trời một vực về tài nghệ hồi mấy tháng trước, hôm nay đã xóa bỏ lằn mực, lập tức chàng búng luôn một chỉ đắc ý nhất "Đàn chỉ thần công".

Chỉ phong của Tử Lăng phóng ra quá đột ngột và cực nhanh, U Minh giáo chủ đang ngơ ngác phân vân, chỉ phong đã đâm thẳng vào ngực...

Lạ lùng thay...Một tiếng "rẻng" của hai vật bằng kim khí va chạm vào nhau vụt vang lên.

Như gặp phải một bức tường thép, sau khi đụng phải lồng ngực của U Minh giáo chủ, chỉ phong lập tức bị dội ngược lại...

Kình lực từ đàn chỉ thần công của Tử Lăng chỉ làm cho thân hình bà ta chấn động đôi chút.

Sự việc xảy ra làm Tử Lăng kinh ngạc vô cùng, chàng thầm nghĩ :

"U Minh giáo chủ đã luyện thân hình thành sắt thép, dù cho chiêu thức có thắng được bà ta đi nữa cũng không ích lợi gì!"

Ngược lại, U Minh giáo chủ, hung hãn như hổ đói, đã từ lâu rồi, bà chưa gặp một đối thủ có kình lực dũng mãnh như của oắt con này, bà bước sấn tới, gằn giọng quát hỏi :

- Nhãi con! Mớ võ công vừa thi triển, ngươi đã học được từ đâu đấy?

Tử Lăng khẽ cười gằn :

- Được! Nếu bà bằng lòng chịu nói rõ, với công phu nào bà đã luyện thành một thân hình cứng như sắt thép ấy?

- Cho ngươi biết được cũng không sao! Già này đã học được công phu ấy trong hạ quyển của Mai Chu Bảo Luc...! Còn nhà ngươi...?

Một ý nghĩ thần diệu vụt thoáng qua khối óc thông minh thiên phú của Tử Lăng, chàng bất giác tỏ vẻ giấu diếm, cất giọng úp mở :

- Không giấu gì giáo chủ, mớ võ công tầm thường này của tại hạ là do Thái Thượng giáo chủ U Minh giáo truyền dạy!

U Minh giáo chủ nhảy dựng lên :

- Trời!...Thái Thượng giáo chủ! Không! Không, đây là một việc không thể có được! Người làm sao truyền dạy cho ngươi những môn tuyệt thế thần kỳ ấy?

Văn Tử Lăng thẳng thắng đáp ngay :

- Đây là một việc cực kỳ cơ mật! Hãy thứ lỗi cho tại hạ không thể tiết lộ được...!

U Minh giáo chủ gầm lên như hổ đói :

- Hôm nay nếu ngươi không nói rõ việc này, già này sẽ xé tan thây ngươi ra làm muôn mãnh! Thực ra võ công của nhà ngươi tăng tiến hơn xưa khá nhiều, nhưng dù sao cũng khó thoát khỏi tay ta!

Lời nói của U Minh giáo chủ làm Tử Lăng hơi rúng động. Mười phần tuyệt kỹ trong Mai Chu Bảo Lục, chàng chỉ học được có một hoặc hai phần thôi, thân hình của bà ta đã luyện thành sắt thép như thế kia, nếu giằng co lâu, sợ e khó thoát khỏi độc thủ!

Sau giây phút suy nghĩ, chàng ung dung cười lạt :

- Chuyện bà muốn biết thực rất dễ, nếu tại hạ tiết lộ sự bí mật ấy, bà hãy giao trả thanh Túy Tâm Kiếm làm điều kiện trao đổi!

Sau giây phút do dự, U Minh giáo chủ cho tay vào thắt lưng rút thanh đoản kiếm ánh thép sáng ngời quăng cho Tử Lăng :

- Nhà ngươi hãy giữ lấy!

Cả mừng, Tử Lăng tiếp lấy thanh đoản kiếm, giắt kĩ vào lưng.

U Minh giáo chủ sốt ruột giục :

- Bây giờ ngươi đồng ý nói ra rồi chứ?

Tử Lăng đưa mắt đảo quanh, tỏ vẻ sợ hãi, đoạn trịnh trọng thốt :

- Việc quan trọng quá to, không thể tíêt lộ một cách dễ dàng, vì nếu những lời này của tại hạ lọt đến tai Thái Thượng U Minh giáo chủ.....sanh mạnh của tại hạ e khó bảo toàn. Tôn giá muốn nghe điều cơ mật quan trọng ấy, phải lập thệ mới được!

U Minh giáo chủ càng sốt ruột :

- Được! Ta thề sẽ không tiết lộ!

Tử Lăng trịnh trọng hạ thấp giọng :

- Những môn tuyệt học của tại hạ đều do quyển thượng của Mai Chu bảo lục luyện thành!

- Điều này già đã biết từ sớm rồi!

- Mai Chu bảo lục là một quyển sách quý giá nhất trần gian, trên đời này không có quyển sách nào sánh kịp!

U Minh giáo chủ hét to :

- Việc ấy ngươi chẳng cần dài dòng cho phí thời giờ, ta chỉ muốn biết tại sao ngươi học được sách ấy?

Tử Lăng càng hạ thấp giọng :

- Tại hạ vừa nói qua, sự học hỏi, hoàn toàn do Thái Thượng giáo chủ truyền dạy, lão nhân gia tên thực là Tiết Hoa Diễm, có đúng như thế không hở giáo chủ?

- Điểm ấy, ta cho là đúng, không còn nghi ngờ gì nữa, ta chỉ muốn biết là tại sao lão nhân gia lại truyền cho ngươi những môn tuyệt học ấy?

Văn Tử Lăng cố ý kéo dài thời giờ suy nghĩ, đoạn trịnh trọng tiếp :

- Quyển thượng của bộ Mai Chu bảo lục thuộc về phái nam luyện tập, lão nhân gia cất giữ trên mình cũng chẳng ích lợi gì, nên đem quyển sách ấy ra tìm người truyền thụ, và trong muôn vạn người, lão nhân gia lại chọn nhầm tại hạ...

- Thế ra Thái Thượng giáo chủ đã đem quyển thượng của bộ Mai Chu bảo lục giao qua tay ngươi phải không?

- Thưa không! Lão nhơn gia chỉ truyền dạy một chiêu qua một chiêu mà thôi!

U Minh giáo chủ thở phào một hơi dài nhẹ nhỏm, đoạn nói tiếp :

- Như thế thì Thái Thượng giáo chủ đã thâu nhận ngươi làm đệ tử rồi chứ gì?

- Lão nhân gia thực ra có ý định ấy, nhưng tại hạ tuyệt nhiên không khứng chịu!

- Ồ! Tại sao thế...?

Tử Lăng nheo mày tỏ vẻ khó chịu :

- Ai đời một trang đường đường nam nhi bảy thước, lại cam nguyện đi tìm một bà lão tóc bạc da mồi mà bái sư bao giờ!

- Ồ....!

Tử Lăng điềm nhiên tiếp :

- Những câu chuyện đáng nói, hiện tại tại hạ đã nói xong, xin cho cáo từ nhé!

U Minh giáo chủ lạnh nhạt "hừ" to một tiếng :

- Đâu có phải muốn rút lui một cách dễ dàng như thế, nhà ngươi vẫn chưa chịu nói hết những điều ta muốn biết kia mà!

Tử Lăng lộ vẻ ngang nhiên :

- Những điều bí mật tại hạ đã tiết lộ cả rồi cơ mà!

U Minh giáo chủ gằn giọng hỏi :

- Thời gian Thái Thượng giáo chủ truyền dạy cho ngươi là bao lâu?

- Độ hơn một tháng.

- Trong thời gian ấy bà ta còn có nói những gì không?

Vân Tử Lăng trầm ngâm suy nghĩ rồi đáp :

- Việc này mà tiết lộ ra, Thái Thượng giáo chủ mà hay được, thân xác tôi sẽ tan thành một vũng

nước....!

Giọng nói U Minh giáo chủ trở nên hòa diệu hơn :

- Văn thiếu hiệp hãy an tâm, già này dám đứng giữa trời lập thệ hứa chắc sẽ không bao giờ tiết lộ sự bí mật ấy đâu...!

Tử Lăng trầm ngâm giây lâu đoạn cất giọng ngập ngừng :

- Lão nhân gia định....thâu nhận tại hạ làm đệ tử, và hứa sẽ.....

Nói đến đây Tử Lăng lộ vẻ sợ hãi, nét mặt lo lắng, dương mắt nhìn quanh rồi im bặt...

U Minh giáo chủ cuống quít lên :

- Hứa làm gì? Hãy nói mau!

Tử Lăng càng lộ vẻ trịnh trọng :

- Thái Thượng giáo chủ hứa sẽ.... đem địa vị giáo chủ từ tay...bà...giao lại cho tại hạ...!

Toàn thân U Minh giáo chủ run lên vì xúc động mạnh, bà ta bất giác buông tiếng thở dài:

- Thái Thượng giáo chủ thực ra có ý định ấy ư? Những lời của ngươi có đúng như vậy hay không? Và đến lúc nào bà ta sẽ thi hành âm mưu hiểm độc ấy?

Tử Lăng trầm ngâm đáp :

- Hình như không nói rõ thời gian! Nhưng người có bảo rằng sớm muộn gì cũng triệt hạ địa vị của bà....vì người thừa hiểu rằng bà có bao giờ chịu tự động nhường chức vị ấy cho bất cứ kẻ nào!

Xúc động vô cùng mãnh liệt...toàn thân U Minh giáo chủ run lên dữ dội :

- Nhưng tại sao ngươi còn chưa chấp nhận lời đề nghị ấy?

Tử Lăng khẽ mỉm cười :

- Từ trước đến giờ tại hạ không thích việc tranh quyền tiếm vị, cho nên đối với chức vị giáo chủ U Minh giáo, không có một điểm nào hứng thú cả!

Trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, thình lình U Minh giáo chủ như nghĩ ra một ý tưởng hay hay, vội chăm chú dò xét thần sắt của Tử Lăng, đoạn hỏi gặn :

- Hiện tại nhà ngươi có biết lão nhân gia đang ở đâu không?

Không một chút do dự, Tử Lăng liền đáp nhanh :

- Người đi về tổng đà đã hơn nửa tháng rồi!

- Ồ! Tại sao bà ta lại không tiếp tục truyền dạy võ công cho ngươi nữa?

- Nguyên vì lão nhân gia phải lòng một gã đàn ông và lập tức phong cho lão ta một chức Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp, cho nên người gấp rút về đấy để cử hành đại lễ nhậm chức, và luôn tiện để cho vị tân Tổng Hộ Pháp đi thanh tra các phân đàn ở khắp vùng!

Từ sự ngạc nhiên này đi đến sự ngạc nhiên khác, U Minh giáo chủ giật nãy người lên :

- Nhà ngươi chắc biết được vị tân Tổng Hộ Pháp ấy là ai chứ?

- Người ấy họ Nam Cung tên Minh, nghe nói xưa kia lão là nhân tình cũ của bà ta đấy!

- À, thì ra lão già ấy!

- Giáo chủ cũng có quen với lão Nam Cung Minh!

U Minh giáo chủ gào to :

- Được! Tri nhân tri diện bất tri tâm! Không dè lão nhân gia đối với ta lại có những thủ đoạn đốn mạt ấy....!

Bà nghiến răng đoạn lẩm bẩm tiếp :

"Thượng bất từ thì hạ bất hiếu", sự thật là thế, cũng đừng trách ta sao không nể tình!

Vừa nói xong bà ta lập tức quay mình định rút lui!

Tử Lăng vội gọi to :

- Tôn giá định đi đâu thế?

Khẽ liếc nhìn Tử Lăng, U Minh giáo chủ nói nhanh :

- Hôm nay kể như nhà ngươi tốt số lắm, già này phải lập tức quay về tổng đàn, không rảnh cùng ngươi lôi thôi nữa...!

Tử Lăng ranh mãnh mỉm cười :

- Tôn giá định về gấp để tham dự cho kịp buổi đại lễ nhậm chức của Nam Cung Tổng Hộ Pháp đấy ư?

U Minh giáo chủ không buồn để ý đến lời châm biếm của Tử Lăng nữa, bà ta bắn mình bay vút lên, như bằng diều đằng không, trong nháy mắt hình bóng của U Minh giáo chủ đã mờ dần sau lớp sương đêm dày đặc.....

Buông một tiếng thở dài khoan khoái, Tử Lăng cho tay vào lòng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra, kiếm quan sáng ngời dưới ánh sao đêm. Chàng trịnh trọng đưa thanh đoản kiếm cho Giang Thu Lăng :

- Đây là di vật của lệnh đường, Lăng muội hãy giữ lấy!

- Không được! Lúc trước bảo vật này được giao qua tay chị Giang Tâm Mỹ, Lăng huynh nên giao trả chị ấy là hơn!

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn gật đầu :

- Rất tốt, tạm thời tiểu huynh cất giữ, Lăng muội, em có biết U Minh giáo chủ là ai chứ?

- Nếu em thực là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử thì bà ấy là dì ruột của em!

Đưa mắt liếc nhìn di hài của Thần Phong lão ni, Giang Thu Lăng tiếp :

- Chúng mình nên thông tri cho Liên Tâm sư thái hay việc này mới được!

Tử Lăng thở dài gật đầu!

Bỗng nhiên!

Có tiếng tằng hắng ở phía sau, rồi một giọng nói quen quen vụt vang lên :

- Lão thấy không cần cho lắm, Liên Tâm sư thái là một vị cao nhân, hẳn cũng thừa hiểu việc này rồi...!

Hai người giật mình quay lại, thì ra người ấy không phải ai xa lạ, chính là lão già lùn Nhứt Thóc Dã Tẩu...

Vui mừng quá đỗi, Tử Lăng chạy đến vòng tay vái chào :

- Lão tiền bối....!..... đã lâu rồi không gặp mặt....!

Nhứt Thóc bật cười ha hả :

- Bấy lâu nay lão phu vẫn tưởng rằng Văn thiếu hiệp lòng ngay như ống tre, nhưng hôm nay, rình nghe cậu uốn ba tấc lưỡi Tô Tần ra mê hoặc được U Minh giáo chủ, thực là tuyệt.....tuyệt...!

Văn Tử Lăng mặt đỏ ửng như gất chín :

- Ngộ biến phải tùng quyền, đấy chỉ là một chước mọn, vì hoàn cảnh nên bất đắc dĩ phải nói dối mà thôi...!

- Ha ha ha....Văn thiếu hiệp chớ quá khiêm nhường. Mưu thần chước quỷ của cậu có thể ví với một vạn hùng binh. Lão xem rồi đây nội bộ U Minh giáo sẽ có một cuộc thanh trừng khủng khiếp....!

Lão già tằng hắng một tiếng, đoạn nghiêm nét mặt tiếp :

- Hiện giờ hai cô cậu định đi về đâu...?

Chương 48: Thăm Dó Hổ Huyệt

Giang Thu Lăng nhanh nhảu xen vào hỏi :

- Từ lúc giã biệt ở Hắc Lang Sơn, lão tiền bối đã đi đâu trong khoảng thời gian nữa tháng...?

Nhứt Thóc Dã Tẩu khẽ mỉm cười :

- Thực không dấu gì cô nương, từ dạo ấy đến nay, lão phu luôn luôn theo dõi bên mình hai vị, không rời một giây phút nào cả, chỉ có một việc là chẳng có ra mặt đấy thôi....

- Thì ra lão tiền bối đã nhọc công âm thầm theo bảo vệ chúng tôi đấy mà....!

Lão già khẽ gật đầu :

- Nói đến hai chữ bảo hộ thì hơi quá....chỉ bất quá là lão phu đã dụng tận tâm trí và khả năng ra để làm tròn nhiệm vụ, mong sao cho khỏi hổ thẹn với vong linh của bạn già họ Giang ở chốn Cửu Tuyền là đã mãn nguyện lắm rồi.....

Tử Lăng vội xen vào :

- Thưa lão tiền bối, tại hạ định cùng Giang cô nương đồng đi Hiệp Lê Sơn! Vì hiện giờ cao giới quần hào đang đổ xô về nơi ấy, còn hiện giờ lão tiền bối có ý định gì...?

Sau giây phút suy nghĩ, Nhứt Thóc Dã Tẩu nói ngay :

- Hiện tại lão phu còn có chút việc riêng, phải thanh toán cho xong mới được.... độ một tháng sau lão phu sẽ đến đấy cùng thiếu hiệp hội ngộ...!

Tử Lăng vội tiếp :

- Lão tiền bối đã có ý định đi Hiệp Lê Sơn, hà tất không nhập bọn cùng chúng tôi đồng đi cho có bạn?

Nhứt Thóc Dã Tẩu mỉm cười :

- Lão phu cũng có ý định ấy...nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, vẫn là đi riêng cho tiện hơn....!

- Tại sao thế? Chẳng nhẽ sợ người chú ý chăng?

- Không phải vậy đâu? Hai người đồng đi sẽ tự do trao đổi nhau muôn đổi tâm tình, nghìn câu ân ái, nếu lão phu chen vào ở giữa, chẳng là phá mất vẻ tự nhiên, và giảm phần hứng thú của đôi lứa hay sao?

Tử Lăng và Giang Thu Lăng đều hổ thẹn đỏ cả mặt!

Giang Thu Lăng liền giương đôi mày liễu cong vút :

- Lão tiền bối lại chế giễu chúng tôi rồi đấy...!

Nhứt Thóc Dã Tẩu chăm chỉ nhìn Tử Lăng rồi tiếp :

- Văn thiếu hiệp mê man bất tỉnh mười mấy ngày trời, trong thời gian ấy, Giang cô nương đã vì cậu mà chịu biết bao gian lao cay đắng! Chuyến lữ hành này, cậu phải xử sự sao cho đúng là người biết nghĩa đấy!

Giang Thu Lăng ửng hồng đôi má, xen vào ngắt lời :

- Xin lão tiền bối đừng nói nữa, hôm nay sao cụ lại quá bận tâm vì những việc không đâu ấy mãi...?

Nhứt Thóc Dã Tẩu bật cười to :

- Ha ha ha.....! Nhơn sanh gặp lúc nên hành lạc, hoa nở dù tươi mấy độ hồng! Thôi, xin cáo biệt đấy nhé!

Chuỗi cười của lão già còn ngân vang theo lớp sương mỏng mông lung mờ ảo của buổi bình minh, thì hình bóng lão đã mờ dần sau ngọn đồi xa!

Trong cụm tùng bên cạnh, tiếng gà rừng đã gáy lên văng vẳng.

Tử Lăng khẽ thở dài, âu yếm nhìn Giang Thu Lăng :

- Lăng muội bao ngày qua, đã vì huynh mà chịu gian khổ quá nhiều!

- Ồ! Lăng huynh....! Chuyện cứu giúp nhau trong lúc gian nguy, đương nhiên phải làm, có đáng chi đâu mà anh phải bận tâm nhắc nhở!

Nói đến đây nàng quá xúc động, hai tay vội ôm mặt khóc nức nở...

Tử Lăng vụt cảm thấy tất dạ bùi ngùi, chàng đưa hai tay ôm Giang Thu Lăng vào lòng....

Nước mắt của Giang Thu Lăng chất chứa, đè nén lâu ngày, nay có dịp tuôn ra, như thủy triều vỡ đập....

Cố đè nén sự xúc động, Tử Lăng an ủi :

- Lăng muội! Tất lòng chung thủy của em, anh nguyện suốt đời ghi lòng tạc dạ...!

Giang Thu Lăng vẫn không ngưng thổn thức :

- Lăng ca! Anh không quên những câu chân thành ấy, là em hả dạ lắm rồi!

Ngước mặt nhìn lên, Tử Lăng vội giục :

- Trời đã bình minh, chúng mình lên đường đi thôi!

Giang Thu Lăng vội lấy khăn lau khô đôi dòng lệ, đoạn cùng Tử Lăng sánh vai song song bước lần xuống núi....

Sau độ một giờ đi bộ, cả hai đã ra khỏi vùng núi Ngoại Hoang Sơn, chân bước đến một đại lộ cái quan....Hai người trẻ tuổi tìm đến một thị trấn gần đấy, sau khi dùng xong cơm nước, họ mua mỗi người một bộ y phục thay vào, hóa trang thành hai khách thương, đoạn mướn một cỗ xe ngựa, lên đường nhắm hướng Hiệp Lê Sơn thẳng tiến...!

Đôi tình nhân ấy ngày đi đêm nghỉ, những ngày đi đường là quãng thời gian thơ mộng nhất đời họ, mắt ngắm giang sơn cẩm tú, miệng ríu rít những câu ân tình, kẻ bàng quang trông thấy đều thèm muốn cho mối tình nồng nàn của đôi lứa...

Có một điều là mỹ trung bất túc, Tử Lăng dụng tất cả thời gian rảnh rang để luyện võ, Giang Thu Lăng thường bị bỏ ngồi một mình.

Nàng cũng thừa hiểu là trách nhiệm của chàng quá nặng, nên không yêu cầu gì hơn....

Độ hơn mấy chục ngày rong rủi, kết cuộc họ đặt chân đến dưới dãy Hiệp Lê Sơn.

Họ rời khỏi xe, xuống đi bộ, lần mò nhắm đỉnh núi bước tới...

Điều đáng được hai người chú ý là trong một hương thôn gần đấy, bỗng nhiên xuất hiện đủ các tầng lớp người, từ anh thợ săn cho đến chú tiều phu, từ gã bán hàng rong cho đến người hành khất....

Văn Tử Lăng thầm nhủ :

- Tất cả những người này đều là những tay võ lâm cao thủ, xem ra họ đã đến đây từ bao lâu rồi....!

Hai người đến trước mộ Túy Tâm tiên tử xem qua một lượt, không có chi đặc biệt, cảnh vật cũng như xưa, lại còn có vẻ hoang vu hơn độ nào.

Sau khi rảo sơ qua một vòng quanh vùng mộ huyệt, thần sắc Tử Lăng như có vẻ khác thường, chàng theo một sơn lộ gồ ghề quanh co đi tới, Giang Thu Lăng lặng lẽ theo sau, qua mấy dãy đồi, xuyên qua mấy cụm rừng, hai người đặt chân đến một triền núi hoang vu....

Giang Thu Lăng không khỏi ngạc nhiên :

- Lăng ca, anh tìm gì thế?

Tử Lăng đưa tay chỉ vào một ám ký trên thân cây gần đấy :

- Lăng muội, em có thấy ám ký không?

Theo tay chàng chỉ, Giang Thu Lăng chăm chú nhìn vào thân cây, nơi ấy có một chiếc đầu lâu sơn màu trắng, nếu không chăm chú nhận xét, khó lòng nhận thấy vì lằng vẽ quá mơ hồ....

- Nãy giờ anh theo ám hiệu ấy đến đây, nếu sự suy đoán của anh không lầm thì có lẽ đây là một ngõ bí mật dẫn vào sào huyệt của bọn U Minh giáo...!

Miệng vừa nói, chàng vừa vạch cỏ thẳng tiến!

Một phiến đá vuông, trên có hình một chiếc đầu lâu hiện ra trước mặt.

Bỗng nhiên...

Có tiếng chân người từ xa đi lại...

Cả hai vội nhảy vào một lùm cỏ ẩn núp.

Không bao lâu một toán một người đi tới, dẫn đầu là một người vận áo xanh, mặt được che kín, đi sau người ấy có cả nam lẫn nữ, sự trang phục đều giống nhau, thoạt trông dáng đi, ai cũng đủ hiểu họ đều là những tay võ công thượng thặng...

Toán người đi khỏi giây lâu, cả hai định vạch cỏ bước ra, thình lình lại có tiếng chân khác vọng đến...

Tiếng chân đến gần, Tử Lăng bất giác mừng thầm, chỉ có hai người, một nam một nữ vận thanh y, mặt che vải đen đi đến.

Tử Lăng kê miệng bảo nhỏ Giang Thu Lăng :

- Lăng muội...! Em hãy chuẩn bị....! Tiểu huynh sẽ bắt sống hai người ấy, tối thiểu mình cũng biết được Tổng đàn của U Minh giáo tọa lạc ở đâu....!

Quả nhiên sau khi bất chợt bị lối điểm huyệt thần tốc của Tử Lăng, cả hai đều bị điểm trúng vào huyệt Thiên Trì và té xuống bất động.

Giang Thu Lăng tiếp tay lôi hai người vào bụi cỏ.

Cả hai người vừa bị bắt, tuổi độ ngoài ba mươi, sau khi lột bức vải che mặt ra, sắc diện họ không có gì làm đặc biệt cho lắm...

Tử Lăng cất tiếng giục, chúng mình hãy lột y phục của họ thay vào và thừa thế để xâm nhập vào sào huyệt của họ....!

Giang Thu Lăng lặng lẽ tuân lời.

Trong phút chốc, cả hai nghiễm nhiên trở thành hai người thanh y bịt mặt, vội vã đuổi theo bọn trước.

Với tài nghệ phi thường của họ, chỉ trong khoảnh khắc, họ đã đuổi theo kịp toán bịt mặt vừa qua.

Sau hơn một dậm đường quanh co uốn khúc, sơn lộ dẫn họ đặt chân đến một sơn trang...

Sơn trang nghèo nàn xơ xác, với một số thảo lư lưa thưa, điểm đặc biệt là sơn trang này và thôn xóm của bọn quần hào tụ họp, được ngăn cách bởi một dãy núi.

Người đi đầu bỗng nhiên quay lại quát to :

- Vương Ngũ! Đã đến Tổng Đàn, tại sao còn lẽo đẽo phía sau, không mau bước lên phía trước còn đợi chờ gì nữa?

Tử Lăng ra hiệu cho Giang Thu Lăng, cả hai vội vã bước nhanh tới trước....

Trời đã về đêm, người vừa quát bảo lại vội vã cắm đầu đi tới, không buồn để ý đến hành động của hai người.

Hai người lặng lẽ theo họ dấn bước vào Sơn trang...

Đến một thảo lư, hai người trong bọn bước đến gõ vào trên cửa ba tiếng, rồi đứng vẹt hai bên chờ đợi...

Cửa thảo lư từ từ mở rộng, một giọng sang sảng quát hỏi :

- Các vị có sẵn phù lệnh đấy không....?

Tử Lăng và Thu Lăng cả kinh, vội vã cho tay vào túi áo....

Chương 49: Ma Cung Nổi Loạn

Chợt nghe người giữ cửa hỏi đến phù lệnh, Tử Lăng giật mình lo sợ, chàng vội cho tay vào túi, .. nào giấy tờ, khăn áo, ám khí, chàng chẳng biết phải đưa ra món nào.

Lanh trí chàng bước sấn tới, đưa mắt nhìn vào khe hở....À, thì ra nằm trên lòng bàn tay của người đi đầu là chiếc lệnh bài bằng đồng, trên có khắc hình cô lâu rất nổi chói nhoáng quen thuộc, mà chàng đã thấy qua nhiều lần! Chàng rất đỗi vui mừng, khi sờ lại một lần túi áo thì tấm Cô lâu lệnh bài, nằm nép mình trong góc túi, chàng liền móc ra và đưa mắt hội ý với Giang Thu Lăng, quả nhiên túi áo nàng cũng có một chiếc.

Hai người có sẵn lệnh bài, an nhiên vượt qua lớp cửa đầu tiên.

Trong nhà trống rỗng, chỉ có tám tên mang trường kiếm chồm hỗn canh gác hai bên.

Vượt qua thêm một lần cửa hẹp, họ đến một gian phòng cũng trống trơn, một tấm màn nhung đen giăng giăng ở cuối phòng...

Một bất ngờ xảy ra khi toán người đi trước vén tấm màn nhung lên, thì một cửa hang to lớn hiện ra, hai người theo sau, lục tục bước vào.

Cửa hầm được cẩn bằng đá hoa cương tuyệt đẹp, trên có một tấm biển bằng cẩm thạch chắn ngang với mấy chữ vàng chói lọi: Hiệp lê mật cung dưới thêm một hàng chữ nhỏ U minh tổng đàn.

Tử Lăng thầm nhủ:

"Thảo nào Hiệp lê tửu lâu, ở quanh quẩn vùng này hàng chục năm trời, vẫn không tìm ra manh mối."

Bỗng nhiên.. có tiếng quát to bên khe hở của cửa động vụt hiện ra năm gã đại hán, cùng những kẻ bên ngoài đồng màu sắc phục, người đầu bọn dưới lớp vải che mặt, để lộ ra chòm râu bạc phất phơ, lão cất giọng ồ ề, quát to:

- Theo quy lệ của bổn giáo, xin mời chư vị hãy kéo vải che mặt lên trước khi vào động.

Lập tức tuân theo răm rắp, mỗi người bước chân vào động phải giở tấm vải che mặt lên cho năm người giữ cửa nhìn mặt.

"Tử Lăng bối rối vô cùng. Giở tấm che mặt lên ư? Muôn ngàn lần không thể được! Nếu bây giờ thừa cơ tung tích chưa bị lộ mà chuồn êm. Thật là uổng phí bao công khó nhọc theo dõi đến đây".

Đang lúc thập phần bối rồi, thình lình có tiếng quát to:

Giáo chủ đã về....

Mấy tên giữ cửa vụt cuống quýt lên, hối hả giục:

- Các người hãy nhanh bước đi, giáo chủ đã đến..

Tử Lăng và Giang Thu Lăng nhanh chân bước vội qua.

Thế là thoát nạn.

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tử Lăng lén quay đầu lại. Một toán người tiền hô hậu ủng một người, hình dáng và động tác xem rất quen, nếu chàng không lầm, bà này chính là U minh giáo chủ.

Theo đuờng hầm đi xuống độ vài chục trượng, qua khỏi một khúc quanh, quanh cảnh đèn nến huy hoàng, bỗng nhiên hiện ra trước mắt.

Đây là một địa động thiên nhiên, được bàn tay nhân lực tạo sửa sang kiến trúc lại, đó đây còn lưu dấu những thạch nhũ, những hình đá tuyệt xảo do bàn tay tạo hoá tạo thành, Tử Lăng sực nhớ lại hình ảnh Tử vong động, chàng không khỏi xúc động, bồi hồi, cảnh cũ hồi xưa, đã in sâu vào tâm khảm của chàng những kỷ niệm đau thương mà suốt đời không bao giờ phai lạt.

Lần theo địa đạo tiến tới, toán người đi đến một gian thạch động cực rộng, đuợc rọi sáng bỏi những ánh nến treo ở góc phòng.

Ngoài địa đạo dẫn chàng và toán người cùng U minh giáo chủ đến gian thạch động ra, còn những địa đạo khác, dẫn đi khắp nẻo, tất cả đều được cẩn lót bằng đá hoa cương tuyệt đẹp.

Từ gian đại sảnh đuờng, số người tụ họp rất đông, trang phục của họ cũng giống in như toán người từ ngoài vào.

Tử Lăng và Giang Thu Lăng lặng lẽ chen theo làn sóng người, đi vào gian phòng, lách mình đứng vào một chỗ thích hợp.

Toán người vừa đứng yên, U minh giáo chủ thống lĩnh một toán sáu tên cận vệ thân tín hùng dũng bước vào.

Tất cả đều im thin thít, bước chân oai vệ của giáo chủ và cận vệ, dẫm trên nền đá nghe vang vang.

U minh giáo chủ duyệt qua hàng rào danh dự, một lượt, đoạn dẫn toán cận vệ đi thẳng vào địa đạo trung ương, bóng của họ mất hút dần sau cửa đường hầm đầy bí ẩn.

Giây lâu từ trong địa đạo trung ương, hai tên cận vệ lại lù lù hiện ra, họ oai vệ bước lên một chiếc bục cao, đoạn cất giọng oang oang hô to:

- Giáo chủ truyền lệnh, các vị hãy tập trung vào Mật cung.

Tất cả đồng dạ vâng một tiếng, đoạn lập tức theo ngả địa đạo trung ương lục tục đi vào.

Đoàn người theo một địa đạo quanh co hơn mười trượng lặng lẽ tiến tới.

Vượt qua một khúc quanh chót, trước mặt Tử lăng đột nhiên hiện ra một cảnh huy hoàng tráng lệ.

Trước mặt chàng là một quảng đất rộng hơn trăm trượng vuông, trung ương mọc lên một toà cung điện nguy nga tráng lệ, bốn bề kỳ hoa dị thảo, hương hoa theo gió thoảng đua ngào ngạt.

Tử Lăng thầm nhủ:

"Có lẽ nơi đây là kẽ hở của một dặm núi, U minh giáo chủ đã khéo dựa vào địa thế để kiến trúc một tổng sào huyệt, mà sự kiến tạo đòi hỏi một sự kỳ công vĩ đại".

Tòa kiến trúc được xây thành ba gian, bốn bề được rọi bởi những ánh đèn lồng như những vì sao nhỏ.

Một lớp hơi mù từ bốn vách toả ra, làm gia tăng cảnh Hiệp lê mật cung thêm phần âm u bí hiểm.

Cửa đại điện xây thành một chiếc đầu lâu, đang được rộng mở.

Giữa đại điện, trên hai chiếc ghế cao, hai vị mặc áo xanh, che kín mặt đang ngồi chễnh chệ từ bao giờ, sau lưng người bên phải một gã đại hán hình vóc khôi vi, đang uy nghi khoanh tay đứng hầu.

Phía sau độ hơn bốn chục người, nam và nữ đang nghiêm chỉnh sắp thành hàng, dựa theo ngôi thức tôn ti thượng hạ đứng hầu hai phía.

Thoạt nom hình dáng hai người ngồi ghế, Tử Lăng thầm đoán chính là Thái thượng giáo chủ Tiết Hoa Diễm và U minh giáo chủ không sai, còn người đứng dựa đích thực là lão Nam Cung Minh.

Hơn trăm thuộc hạ từ ngoài lục tục bước vào, sắp thành đội ngũ, choán hết gian giữa đại điện.

Một bầu không khí oai nghiêm và căng thẳng bao trùm cả đại diện rộng lớn.

Người ngồi bên trái hướng về người ngồi bên cạnh, cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Hôm nay Tổng đàn đại hội, Thượng tọa triệu tập tất cả thuộc hạ là có ý định gì?

Người bên mặt với giọng khàn khàn đáp:

- Lệnh này được truyền ra, trước khi giáo chủ đi vắng chưa về, cho nên trên danh nghĩa là Bổn tọa đứng ra triệu tập.

Tạm ngưng giây lát bà ta nói tiếp:

- Chức Tổng đàn hộ pháp treo vắng đã lâu, nay bổn tọa đã tìm gặp một người như ý, nên quyết định giao trọng trách ấy cho lão ta đảm nhiệm, vừa nói vừa đứng dựa bên.

Tất cả những người có mặt tại hội trường, đều im phăng phắc, Tử Lăng nghĩ thầm:

"Yêu phụ Tiết Hoa Diễm gọi con bà là giáo chủ, lại tự xưng là thượng tọa, thật là một chuyện khá khôi hài, đáng tức cười, và cũng đủ hiểu uy lực của bà, không bằng chức vụ của con bà.

U minh giáo chủ đột nhiên cười gằn:

- Thượng tọa bà tất phải e dè che giấu sự thật, đừng nói khư khư một chức Tổng đàn tổng hộ pháp, dù rằng chức giáo chủ của Bổn tọa, Thượng tọa cung có thể thay đổi một cách dễ dàng kia mà.

Bầu không khí bất hòa bỗng nhiên căng thẳng đến cực độ Tiết Hoa Diễm rất lấy làm ngạc nhiên cho thái độ con gái bà.

Bà cố ôn tồn dịu giọng:

- Vì ngờ rằng giáo chủ không về kịp, Bổn tọa đã tuyên bố tự đứng ra làm lễ nhậm chức, nay giờ khắc đã đến, Bổn tọa xin khai mạc.

U minh giáo chủ lạnh nhạt gằn giọng:

- Ồ! Việc triệu tập Tổng đàn đại hội, thượng tọa cũng có đầy đủ thẩm quyền kia mà! Bổn tọa vừa mới về đây, thực ra không có ý kiến gì cả.

Tiết Hoa Diễm vội vã đứng thẳng người lên, dõng dạc tuyên bố:

- Chức tổng đàn Tổng hộ pháp của bổn giáo, treo vắng đã lâu nay, nay bổn tọa đã chọn được người xứng đáng để đảm nhiệm chức vụ ấy, và đây là U minh giáo, Tân tổng đàn Tổng hộ pháp Nam Cung Minh.

Dự đoán của Tử Lăng quả nhiên rất đúng, lão già họ Nam vội vã đến trước mặt U minh giáo chủ và tự kéo khăn che mặt xuống.

- Lão phu Nam Cung Minh xin ra mắt giáo chủ!

Giáo chủ cất giọng lạnh nhạt:

- Hừ! Tôn giá được người đời đặt cho danh hiệu Truy hồn chưởng, đã bao phen gây sóng gió nơi chốn giang hồ, được ngươi giúp sức thực là may mắn cho bổn giáo biết mấy!

Bà vừa nói xong, quay mặt hướng về một tên thuộc hạ:

- Tư Lễ đường chủ! Muốn gia nhập bổn giáo thì phải qua những nghi lễ gì?

Một kẻ thuộc hạ bước đến thi lễ rồi đáp:

- Y chiếu theo nghi lễ nhập môn của bổn giáo, thì kẻ mới nhập môn phải lạy ra mắt giáo chủ.

U minh giáo chủ hướng về lão Nam Cung Minh cất giọng hách dịch:

- Lão họ Nam, có nghe thấy quy lệ nhập môn của bổn giáo hay không?

Lão Nam Cung Minh điềm nhiên cười gằn:

- Tự cổ chí kim, phàm anh hùng hào kiệt vị nể kính trọng! Lão phu đến đây, một là vì tiếng tăm vang lừng của U minh giáo, hai là được lời cầu thỉnh của Thái thượng giáo chủ nên mới đồng ý nhậm chức, nhược bằng bắt lão phu phải quỳ lạy giữa mặt đông người, thì lão phu sẽ quyết định giã từ mà rời khỏi nơi đây tức khắc.

U minh giáo chủ vụt bật cười lên khanh khách:

- Tổng đàn của bổn giáo, tuyệt đối không có kẻ lạ mặt đột nhập vào được! Nếu những người nào vào Tổng đàn mà không gia nhập bổn giáo, thì sẽ được cho về chầu Diêm chúa.

Nam Cung Minh cất giọng sang sảng:

- Lão phu nhất định không khứng quỳ lạy! Mặc dù sự kiện trên có đi đến một hậu quả nào, lão phu cũng cam tâm nhận lãnh.

U minh giáo chủ vùng đứng dậy quát:

- Phản nghịch! Phản nghịch!

Thái thượng giáo chủ dằng hắng một tiếng, đoạn nói xen vào:

- Người của bổn tọa lựa chọn, giáo chủ bộ không đồng ý hay sao?

- Nhưng quy lệ của bổn giáo đã định sẵn cho toàn bộ Tổng hộ pháp có thể nào miễn trừ được hay không cái đã?

- Tân Tổng hộ pháp do bổn toạ thỉnh mời đến đây, vả lại địa vị của lão cũng khá cao, lễ quỳ lạy ra mắt có thể miễn trừ được.

Vừa nói xong, Tiết Hoa Diễm vội quay sang lão Tư Lễ đường chủ quát to:

- Đường chủ! Hãy cho khai mạc lễ nhậm chức.

- Hãy khoan!

U minh giáo chủ cất tiếng quát to, đoạn từ trên ghế nhảy dựng đứng thẳng người dậy.

Chương 50: Di Độc Công Độc

U minh giáo chủ tức giận gằn từng tiếng:

- Thượng tọa còn quên một việc tối quan trọng, phàm theo quy lệ của bổn giáo, tất cả những phân đàn và phân đàn chủ và các đường chủ ở tổng đàn, trước khi nhậm chức phải trải qua một cuộc trắc nghiệm võ công chứ?

Thái Thượng giáo chủ cười lên khanh khách:

- Ồ! Việc ấy ta thật tình vì sơ lược mà quên đi vậy, giáo chủ định cho Tân Tổng hộ pháp cùng ai tỷ thí võ công?

U minh giáo chủ cười gằn:

- Theo quy lệ bổn môn, kẻ nhập môn phải đánh bại hai vị đường chủ hiệp lực tấn công hoặc thủ huề ba vị đường chủ cùng tấn công một lúc, mới thông qua cuộc trắc nghiệm.

Nam Cung Minh vội xen vào:

- Quyền cước vô tình! Nếu lão phu có lỡ tay đả thương một hay vài người của bổn giáo, xin giáo chủ đừng trách lão phu nặng tay nhé!

U minh giáo chủ lặng thinh không đáp, bà vội quay về phía toán thuộc hạ dõng dạc truyền lệnh:

- Tư hình, Tư độc và Tuần quản ba vị đường chủ, hãy ra thi hành cuộc khảo sát võ công cho vị Tân Tổng hộ pháp.

Thoạt nghe lệnh truyền, tòan thể nhân viên có mặt nơi Đại sảnh đường lập tức tản mác ra bốn phía, để lộ một khỏang khá rộng, nhường lại cho cuộc tỷ thí võ công.

Tiết Hoa Diễm ngước nhìn lão Nam Cung Minh ân cần nhắn nhủ:

- Tổng hộ pháp nên cẩn thận, họ là những tay nhất lưu cao thủ của bổn giáo đấy!

Nam Cung Minh gật đầu mỉm cười, đoạn bắn vụt bay mình ra giữa đại điện.

Tư hình đường chủ vội cung tay vái chào:

- Chúng tôi là kẻ thuộc hạ, vâng lệnh giáo chủ, ba người thử tấn công, nhưng… như thế xem ra không mấy đẹp, vậy xin Tổng hộ pháp hãy xuất chiêu trước đi.

Nam Cung Minh vội xua tay:

- Ồ! Bất tất phải khư khư giữ lễ! Lão phu xưa này tính tình thích phóng khoáng, ba vị hãy cứ việc xuất ba chiêu tổng hợp lại tấn công đi nào.

Ba vị đường chủ nghe nói liền nhanh nhẹn phân tán ra thành thế chân vạc đoạn vội vã đua tay lên, mỗi người quét mạnh về phía Nam Cung Minh một chiêu cực kỳ lợi hại.

Với thái độ ung dung, lão già họ Nam khẽ hừ một tiếng đoạn dương tay hữu đẩy mạnh ra một chiêu nghênh đón.

Bùng.

Một tiếng nổ đinh tai xé tan bầu không khí âm u của cả tòa động phủ rung chuyển mạnh cơ hồ như muốn sụp đổ xuống, một luồng khói đen dầy đặc cuồn cuộn bốc lên bao phủ kín mít cả đấu trường.

Giây lâu, khói đen mờ tan dần, tòa đại sảnh xôn xao dữ dội, ba vị đường chủ đã ngã gục xuống đất, chỉ còn lại lão già họ Nam đang đứng trơ như thạch trụ.

Một điểm rất quái lạ là thi thể của ba vị đường chủ bỗng tan rữa ra, và từ từ biến thành một vũng nước đen ngòm hôi thối.

U minh giáo chủ cả kinh hướng về Tiết Hoa Diễm kêu lên:

- Trời! Lão Nam Cung Minh lại có khả năng sử dụng nổi thi độc?

Tiết Hoa Diễm điềm nhiên đáp:

- Ngoài chức Tổng hộ pháp, bổn tọa còn phái lão ta kiêm nhiệm Lũng tây phân đàn đàn chủ.

- Ồ! Còn cửu đầu Điểu lữ cung đâu?

- Vì phòng thủ bất nghiêm, để bọn thích khách thừa cơ xâm nhập Lũng tây phân đàn, trong khi bổn tọa đang dưỡng bênh nơi đấy, nên bổn tọa đã hạ lệnh đem hắn và bốn vị Tổng hộ pháp ra tử hình cách đây hơn mấy hôm rồi.

Toàn thân rúng động lên vì giận dữ, U minh giáo chủ quay đầu lại nhìn Tiết Hoa Diễm gằn giọng:

- Việc quan trọng thế tại sao không thông báo cho bổn tọa hay biết?

- Vì lúc ấy giáo chủ đã bận việc tuần du, khư khư một việc nhỏ nhặt như thế, chẳng nhẽ bổn tọa không đủ thẩm quyền ra lệnh hay sao?

U minh giáo chủ mặc nhiên không đáp.

Tiết Hoa Diễm vội quay sang Tư lễ đường chủ thốt:

- Cuộc khảo nghiệm võ công đã hoàn tất, vậy phiền đường chủ hãy tuyên bố khai mạc cuộc đại lễ nhậm chức đi thôi.

U minh giáo chủ vội đua tay ra ngăn cản:

- Hãy khoan! Trước khi Tổng hộ pháp ra nhậm chức, hãy cùng bổn tọa thử sức qua ba chiêu cái đã.

Thái Thượng giáo chủ tỏ vẻ khó chịu:

- Vì một lý do gì mới được?

- Bổn tọa không muốn ngồi ở một chức vụ bù nhìn, nếu trong ba chiêu không thắng nổi Tân Tổng hộ pháp, chức giáo chủ này cũng xin nhường nốt lại cho lão già họ Nam cho tiện việc.

Không dằn được cơn nóng giận, Tiết Hoa Diễm đột nhiên đứng thẳng người dậy:

- Hôm nay giáo chủ hà tất lại thắc mắc và làm khó bổn tọa mãi thế này?

U minh giáo chủ cười gằn:

- Chuyện ấy bổn tọa đâu dám, thực ra nếu không sớm nhường chức giáo chủ, thì cũng có người đến chiếm đoạt như thường.

Tiết Hoa Diễm gắt to:

- Tại sao giáo chủ lại có những lời úp mở như thế? Có việc chi không đồng ý, hà tất chẳng nói trắng ra xem, chúng mình còn liệu tìm liệu pháp để bổ cứu.

U minh giáo chủ mỉa mai:

- Người định chiếm đoạt chức giáo chủ là một gã thanh niên họ Văn tên Tử Lăng mà thượng tọa đã quen biết từ lâu đấy mà.

Tiết Hoa Diễm gào lên:

- Giáo chủ bộ điên rồi đấy ư? Tại sao lại có những lời lẽ hồ đồ thế hả?

U minh giáo chủ nghiêm giọng thốt:

- Hừ! U minh giáo do hai mẹ con ta sáng lập nên, nếu lão nhân gia không bằng lòng cho bổn tọa giữ chức vị giáo chủ thì với mẹ con tại sao thượng tọa không thẳng thắn bảo ngay, hà tất mang võ công bí truyền trong Mai châu bửu lục thượng quyển lại truyền thụ cho Văn Tử Lăng với ý định muốn cho gã ấy chiếm đoạt chức vị U minh giáo chủ là nghĩa lý gì?

Tiết Hoa Diễm gào to:

- Ồ! Tại sao giáo chủ lại ăn nói chẳng giữ lời? Phải bắt được gã ấy lại hỏi xem có thực hay không?

- Hừ! Chứng cớ đã rành rành, mà thượng tọa vẫn còn chối mãi.

Tiết Hoa Diễm điên tiết kêu lên:

- Nhưng Văn Tử Lăng mà giáo chủ vừa nói ấy là ai mới được chứ? Nếu quả thật có kẻ am hiểu được võ học trong Mai chu bửu lục, ta hứa sẽ tự sát trước mặt mọi người.

- Hừ! Gã mà thượng tọa định thâu làm đệ tử và định cho hắn thay thế chức vị giáo chủ chứ còn ai nữa?

Tất cả nhân viên thuộc hạ đều đứng ngơ ngác vì sự cãi vã của hai mẹ con giáo chủ, cho đến lão Nam Cung Minh cũng chả hiểu ất giáp gì ráo.... duy chỉ có Văn Tử Lăng là mừng thầm cho kế hoạch ly gián của chàng, đã đạt đến mức thành công, nhưng trong thâm tâm chàng trai trẻ, không khỏi hổ thầm vì hành động kém quanh minh chính đại của mình.

Thái Thượng giáo chủ Tiết Hoa Diễm giận tím cả mặt, sau phút sôi động đến cực điểm, bà ta vụt buông tiếng thở dài:

- Lời buộc tội của giáo chủ, làm thượng tọa kinh ngạc vô cùng, quyển thượng của bộ Mai chu bửu lục vẫn còn ở trong tay thượng tọa, võ công trong ấy lại trực tiếp chống với võ công của chúng mình, ta hà tất dại khờ gì đem gieo mầm hỏa hoạn để chuốc lấy mối hoạ vào thân.

U minh giáo chủ khẽ cười gằn:

- Thực ra bổn tọa cũng không thể tin rằng việc ấy có thực, nhưng sự thực đã chứng minh rõ ràng, và gã họ Văn ấy hiện đang có mặt trong hàng ngũ giữa toán thuộc hạ của chúng mình nơi Hiệp lê mật cung này.

Tử Lăng giật mình đánh thót. Trời! U minh giáo chủ quả thật phi thường, chàng ngờ đâu qua mặt được bà ta, nào ngờ! Chàng vụt nhớ lại sự trùng hợp ngẫu nhiên của hai gã tuần tiễu đi sau, lúc giở tấm vải để nhìn mặt thì thình lình bà ta lại xuất hiện. Tất cả đều là do bàn tay của U minh giáo chủ sắp

đặt cả ư?

Mấy lời nói của U minh giáo chủ vừa tuyên bố ra, làm toàn thể nhân viên ở Đại thính đường đều xôn xao dữ dội.

U minh giáo chủ đột nhiên cười lên the thé:

- Văn Tử Lăng! Nhà ngươi còn đợi gì nữa mà chẳng chịu ra mặt?

Tử Lăng tự biết không còn đường rút lui được nữa, chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Giang Thu Lăng:

- Lăng muội, em hãy thận trọng, đừng nên dời xa tiểu huynh nhé.

Không đợi sự phản ứng của Thu Lăng, Tử Lăng vội vã tung mình bay vọt ra giữa thính đường, cất giọng sang sảng:

- U minh giáo chủ! Tại sao bà không tuân thủ lời hứa danh dự lúc trước, đem sự bí mật của tại hạ đi tiết lộ tất cả với Thái Thượng giáo chủ?

U minh giáo chủ vụt cười lên khanh khách, quay sang Tiết Diễm Hoa:

- Gã ấy chính là Văn Tử Lăng, thượng tọa hãy nhìn kỹ đi.

Quang cảnh của thính đường lúc ấy sôi động dữ dội, có kẻ đã phải buột miệng kêu lên vì kinh ngạc!

Lão Nam Cung Minh đang đứng giữa sân, thấy Tử Lăng thình lình từ đám đông nhảy ra, cũng ngạc nhiên vô cùng, lão bèn dùng truyền âm nhập mật hỏi:

- Nhãi con! Tại sao lại có chuyện lạ thế?

Tử Lăng thầm nhủ:

"Lão già họ nam mặc dù vẫn giữ một khí phách hào hiệp nhưng … hiện tại lão ta đã cùng bà Tiết Hoa Diễm có một mối cảm tình không thể dứt khoát được, chưa chắc đối với mình có một sự trợ giúp gì! Chi bằng mình không nên liên lạc với lão ta là hơn!"

Chàng giả bộ ngập ngừng giây lâu đoạn hướng về Thái Thượng giáo chủ ấp úng thốt:

- Tại hạ vì vô tình bị giáo chủ phỉnh gạt nên tiết lộ toàn bộ bí mật cả rồi!

Thái thượng giáo chủ quát to:

- Đồ láo! Bổn tọa chưa từng gặp mặt nhà ngươi lần nào cả, tại sao lại có chuyện kỳ quái như thế được?

Vừa nói xong, bà bắn mình lên nhảy đến định vồ chụp lấy Tử Lăng.

Chương 51: Ân Tình Đoạn Tuyệt

Văn Tử Lăng vừa nom thấy Tiết Hoa Diễm định vồ tới, chàng chuẩn bị kháng cự, nhưng ... U Minh Giáo Chủ nhanh hơn, tung mình nhảy vụt đến cản ngăn:

- Thượng tòa hãy ngưng tay!

Thình lình bị xúc động mạnh, Tiết Hoa Diễm bất giác không cầm được giọt lệ, bà nức nở khóc òa lên:

- Bổn tòa khổ công nuôi dưỡng ngươi mấy chục năm trời, ra tay giúp đỡ tận tình mới lập nên được một cơ nghiệp vĩ đại này. Đang lúc thế lực của U Minh Giáo đang hùng bá thiên hạ, bỗng nhiên lại đang tâm cùng tên nhãi con toa rập kế hãm hại ta! Trời! Thật là một việc làm vô lương tâm! Đã phạm trọng tội nghịch luân, lại còn mang tiếng bất nghĩa!

U Minh Giáo Chủ dường như cảm động vì tình mẫu tử thiêng liêng. Chiếu theo lý và luận thì Thái Thượng Giáo Chủ không vì một lý do gì đi truất phế con ruột, để tìm một kẻ khác dòng giống để thay thế, nhưng ... bằng chứng hiển nhiên đã bày ra trước mắt, bảo bà ta không tin sao được?

Bà đau khổ chỉ Tử Lăng và cười gằn:

- Thế ra quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục, trên thế gian này chỉ có một, còn kẻ nào đã truyền thụ mớ võ công trong ấy cho nhãi con này? Văn Tử Lăng! Ngươi hãy thi triển võ công tuyệt kỹ của ngươi cho mọi người xem thử!

Văn Tử Lăng giả bộ sợ hãi thối lui một bước:

- Tại hạ ... thực ra chẳng am hiểu gì về Mai Châu Bửu Lục cả!

U Minh Giáo Chủ điên tiết quát to:

- Hừ! Được! Ta sẽ có phương pháp buộc nhà ngươi phải thi triển mới được!

Nói xong bà ta vung chưởng quét mạnh vào người Tử Lăng.

Rất mực khôn lanh, vừa thấy U Minh Giáo Chủ đưa tay lên, Tử Lăng liền nhanh nhẹn tung mình nhảy trước né tránh, chưởng phong đánh hụt vào một thạch trụ khổng lồ gần đấy ...

"Rầm ...".

Thạch trụ gãy làm đôi đổ nhào xuống đất.

U Minh Giáo Chủ gầm to:

- Phen này ngươi khéo giữ mình nhé!

Với một thế võ cực nhanh, bà đưa tay điểm thẳng vào người Tử Lăng. Một luồng khói đen cuồn cuộn với một kình lực dũng mãnh dị thường, vừa thoát khỏi tay bà ta đã phóng thẳng vào ngực Tử Lăng.

Không thể né tránh kịp, Tử Lăng chỉ còn đủ thời giờ tung ra ngón Đàn Chỉ Thần Thông chống đỡ.

"Bùng ...".

Ngón chỉ phong của U Minh Giáo Chủ mặc dù lợi hại phi thường, nhưng gặp phải luồng kình lực của Tử Lăng lập tức hóa giải tiêu tan mất ...

U Minh Giáo Chủ quay lại nhìn bà Tiết Hoa Diễm gằn từng tiếng:

- Hừ! U Minh Chỉ của bổn tòa chỉ có Đàn Chỉ Thần Thông trong quyển thượng Mai Châu Bửu Lục là chống đỡ nổi. Thượng tòa chắc đã nhìn thấy rõ chứ?

Liếc nhìn thái độ của Tiết Hoa Diễm đang điên tiết nhảy dựng lên, Tử Lăng bèn cất giọng sang sảng:

- Thái Thượng Giáo Chủ! Nông nỗi này không còn giấu giếm gì được nữa. Lúc trước tại hạ đã từ chối việc tiếm đoạt ngôi Giáo Chủ, hiện nay tình thế đổi thay, điều cần yếu là Thái Thượng Giáo Chủ hãy cùng tôi diệt U Minh Giáo Chủ trước đã rồi chúng mình cùng nhau chia sẻ mối giang sơn này!

Tiết Hoa Diễm lồng lộn lên như con hổ đói:

- Hãy bắt cho được oắt con, rồi ta sẽ tìm cách tra khảo cho ra manh mối. Hừ! Kẻ nào đã chủ mưu vụ phao phản táo tợn và lang độc này để hãm hại bà!

Bà nói xong vừa định nhảy đến chộp Tử Lăng ...

Nhưng ... U Minh Giáo Chủ nhanh hơn, nhảy vút ra đưa tay ngăn cản ...

Cơn giận nổi lên cực độ, đưa tay giựt chiếc khăn che mặt ra, Tiết Hoa Diễm the thé kêu lên:

- Bất luận là việc chi trọng hệ đi nữa, con vẫn là con gái của ta, chẳng lẽ một bà mẹ đã thành thật

nói lên cả tấc lòng mà con vẫn làm ngơ, chẳng chịu truy cứu sự việc này cho rõ trắng đen hay sao?

Gương mặt già nua nhăn nheo, với mái tóc bạc như sương của bà ta, vụt hiện lên một nét đau thương và thống khổ!

U Minh Giáo Chủ cũng nổi giận quát to:

- Cũng vì bà là mẫu thân của tôi, nên sự thống hận càng gia tăng mãnh liệt hơn! Hổ dù dữ nhưng không ăn thịt con! Còn bà là giống người thông minh hơn vạn vật, lại có một thủ đoạn đê tiện hơn loài cầm thú, nỡ đi âm mưu hãm hại con ruột của bà! Hừ! Phải chăng bà đã truyền thụ cho Tử Lăng môn Đàn Chỉ Thần Thông để chống lại U Minh chỉ của tôi đấy hử?

Toàn thể thuộc hạ đều xao động dữ dội, có kẻ đã gia nhập U Minh Giáo hằng chục năm trời nhưng chưa biết mặt U Minh Giáo Chủ! Nhờ có sự cãi vã của hai mẹ con, mà đêm nay toàn thể đều biết được dung nhan tuyệt mỹ của bà!

Thì ra U Minh Giáo Chủ là một trung niên mỹ phụ ... mặc dù đã đứng tuổi nhưng bà vẫn còn một vẻ đẹp sắc sảo mỹ miều. Dựa theo thực trạng mà suy đoán, thì lúc xuân thời với sắc đẹp khuynh thành ấy, biết bao trang phong lưu mã thượng phải rung động và quỳ lạy dưới chân bà ...

Giây lâu Thái Thượng Giáo Chủ buồn bã thở dài:

- Quả thật Đàn Chỉ Thần Thông là môn tuyệt học trong quyển thượng của bộ Mai Châu Bửu Lục, nhưng sự thực ta không bao giờ truyền dạy cho thằng nhãi con ấy bao giờ!

U Minh Giáo Chủ vẫn với vẻ mặt lạnh như băng:

- Bây giờ, bổn tòa không còn muốn đề cập đến việc ấy nữa, mà muốn nhắc nhở một việc là ở vào thân phận và địa vị của Thượng tòa, một lời đã hứa, tất nhiên phải thi hành!

Gương mặt tràn đầy lệ, Tiết Hoa Diễm khẽ lẩm bẩm:

- Ngươi có ý định cho ta phải tự vẫn đấy ư?

Không một chút cảm tình U Minh Giáo Chủ quay mặt sang chỗ khác:

- Theo quy lệ của bổn giáo, phạm vào tội phản nghịch mà có chứng cớ hẳn hoi, tội ấy không thể thứ được!

Tiết Hoa Diễm đột nhiên thay đổi thái độ, bà ngưng hẳn khóc. Với vẻ mặt cực kỳ thống khổ, bà ngước mặt lên trời than dài:

- Được! Người đời trăm tuổi, không ai thoát khỏi một thác, ta rất tiếc rằng xưa kia vì quá tâng tiu

ngươi mà hiềm ghét Thanh Quân. Ta đã hại nó, nên ngày hôm nay mới gặp phải cảnh ngộ này!

Nói xong, bà đưa hữu chưởng lên, định nhắm vào điểm Thiên Linh đập xuống tự vẫn.

- Hãy dừng tay!

Tiếng thét của lão Nam Cung Minh vang rền cả tòa Đại Sảnh Đường.

- Ồ! Bà đã nổi tiếng là thông minh khôn khéo những mấy chục năm, thế mà chỉ dại có một giờ! Bà có điên thực hay không chứ? Nếu muốn chết, cũng phải chết cho đúng cách, chứ có lẽ nào lại đi tự sát một cách điên rồ, chẳng là dại dột lắm ru?

Tiết Hoa Diễm như người mất hồn đờ người ra, mặc nhiên nín lặng ...

Lão Nam Cung Minh cười gằn tiếp:

- Chuyện rõ ràng như ban ngày, mà bà còn tối tăm không hiểu gì ráo ... Đứa con gái hiếu thảo của bà đã cùng Văn Tử Lăng toa rập, âm mưu để hãm hại bà. Nếu bà tự vẫn mà thác, chẳng là rơi đúng vào kế hoạch của bọn chúng và chẳng là dại khờ lắm ru?

Tiết Hoa Diễm như chợt tỉnh ngộ:

- Hừ, lòng dạ bọn này quả thật ác độc chẳng khác sài lang ...!

Nam Cung Minh tiếp lời:

- Bọn chúng đã đối xử với bà không chút nương tình, bà hiện giờ còn nghĩ suy gì nữa ...?

Nếu có thác cũng phải cho chúng biết tay ... U Minh Giáo có tất cả những ba mươi sáu Phân Đàn, rất có thể còn nhiều kẻ đối với bà vẫn giữ một dạ trung thành. Hãy còn Lũng Tây Phân Đàn trong dãy Hắc Lang Sơn, nơi ấy tối thiểu cũng có thể là một căn cứ địa cho bà, để trùng tu cơ nghiệp ...

Thần sắc của Tiết Hoa Diễm vụt tươi hẳn lên:

- Như thế thì ông đã đồng ý với tôi, cùng chung hoạn nạn, sống thác có nhau để chống trả với lũ bất hiếu bất nghĩa này chứ?

Nam Cung Minh bật cười to:

- Thực ra trước kia lão phu chẳng có ý định ấy, nhưng hôm nay, mục kiến được sự bội phản của đứa con thân yêu của bà, trong khi đứa con ấy nở đang tâm giết mẹ, lòng trắc ẩn của lão phu đột nhiên nổi dậy mãnh liệt ...! Tiết Hoa Diễm ...! Chúng mình kết hợp lại chống trả bọn chúng đến cùng ...

U Minh Giáo Chủ vội hét to:

- Đồ láo ...! Ngươi lại dám xen vào việc của ta hử ...?

Nam Cung Minh cười to:

- Lão phu không muốn cùng bọn bất hiếu bất nghĩa đàm luận thêm một câu nào nữa, này ... hãy xem đây ...!

Vừa nói, lão đưa tay đẩy mạnh một chưởng ...

Chưởng lực của lão già hắc khí cuồn cuộn, hiển nhiên là một loại Thi Độc Chưởng cực kỳ lợi hại ...

U Minh Giáo Chủ cười lên khanh khách:

- Nam Cung Minh ...! Thi Độc tuy lợi hại thật, nhưng nó chẳng làm gì được ta đâu!

Vừa nói, bà liền lắc đôi vai tung mình xông thẳng vào đám khói đen.

Lão Nam Cung Minh bỗng nhiên cảm thấy một kình lực khủng khiếp đổ ập ngược lại, thân mình lão thình lình bị bắn ngược lại mấy bước.

Quả nhiên Thi Độc đối với bà ta chẳng có tác dụng gì cả.

Thấy tình thế đã xoay chiều, Tiết Hoa Diễm vụt hô to:

- Hiện nay Giáo Chủ lâm tội phạm thượng, đã bất trung lại bất hiếu. Thượng tòa phải diệt trừ để tránh hậu hoạn, kẻ thuộc hạ nào trung thành với Thượng tòa, hãy lập tức theo ta, sau này thành công, sẽ được trọng thưởng!

Một toán sáu người vội vã chạy bay sang đứng sau lưng Thái Thượng Giáo Chủ.

Nhưng ... đại đa số lại chạy về phía U Minh Giáo Chủ.

Tiết Hoa Diễm đưa mắt nhìn quanh đoạn hướng về phía lão Nam Cung Minh:

- Nam Cung Minh ...! Tổng Đàn không phải là đất dụng võ của chúng mình, hãy mau theo tôi rút lui ...!

Nam Cung Minh gật đầu, đoạn nhằm toán người cản ngăn quét mạnh song chưởng ...!

Thừa biết sự lợi hại của Thi Độc Chưởng, toán thủ hạ vội vã tránh lui ...

U Minh Giáo Chủ cất giọng the thé truyền lệnh:

- Bốn vị Thị Giả, tám vị Hộ Pháp ... hãy đóng chặt tất cả nẻo ra, một số giữ chặt các cửa, toán còn lại mau sắp thành U Minh Trận, hãy giết cho sạch, không được để chạy thoát một móng nào ...

Một tiếng dạ ran như sấm, tòa sảnh đường vụt trở thành một chiến trường sôi sục.

Văn Tử Lăng vội vã cùng Giang Thu Lăng chen lẫn vào toán thuộc hạ, vì sắc phục giống nhau, nên không biệt được kẻ thật và người giả ...

Cuộc hỗn chiến bắt đầu nổi lên, tiếng hò hét, âm thanh của chưởng phong chạm vào nhau, Hiệp Lê Mật Cung náo động thành một đấu trường hỗn độn.

Tử Lăng chợt nhớ lại lời nói của Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, trong mộ huyệt của Túy Tâm Tiên Tử, còn có một người, mà võ công cao hơn yêu phụ tức là chỉ U Minh Giáo Chủ một bậc, thế người ấy là ai ...?

Hiển nhiên không phải là bà Tiết Hoa Diễm rồi!

Cuộc gia chiến càng lúc càng ác liệt hơn, thây người nằm chết như rạ ... đây đó đầy dẫy những vũng nước đen ngòm do Thi Độc của lão già họ Nam Cung và Tiết Hoa Diễm gây nên ...

Thừa biết sức mình yếu kém, nên hai người đã nhanh nhẹn thoát khỏi vòng vây, chạy biến vào một đường hầm. U Minh Giáo Chủ gầm lên như con hổ đói, bắn mình lao vút đuổi theo ...

Sau một phút suy nghĩ, Tử Lăng liền nắm tay Thủ Lăng, theo một đường hầm đi sâu vào hậu cung ...

Giang Thu Lăng rất đỗi ngạc nhiên dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi:

- Lăng huynh! Tại sao anh không chọn ngã trở lộn quày ra, ngược lại đi sâu vào hậu cung là có ý gì ...?

Tử Lăng nhanh nhẩu đáp:

- Chúng mình muốn vào đến đây không phải là việc dễ, chi bằng thừa cơ hội này đi sâu vào, thám dò luôn thể?

Theo đường hầm đi được vài trượng, một toán bốn người từ xa vội vã chạy đến ... Tử Lăng lanh trí gọi to:

- Tổng Đàn có biến ...! Giáo Chủ truyền lệnh mau tập trung nơi đấy ...!

Bốn vị gật đầu, rồi nhanh nhẹn vượt qua.

Theo đường hầm tiếp tục đi thêm độ bốn trượng, cả hai đặt chân đến một địa động khá rộng ... Một tòa đại sảnh vụt hiện ra trước mặt ...

So với Hiệp Lê Mật Cung, tòa kiến trúc này có phần nhỏ hẹp hơn nhiều. Nơi cổng chính, một tấm biển trên đề ba chữ sơn son phết vàng chói lọi:

Trung Liệt Điện.

Tử Lăng vụt nhớ sực tại lúc ở Lũng Tây Phân Đàn, khi đem hai tỳ nữ ra hành quyết để chữa bệnh cho Tiết Hoa Diễm, Cửu Đầu Điểu Lữ Cung có hứa để đền bù cho sự hy sinh của hai nàng, sau khi chết sẽ được mang vào Trung Liệt Điện thờ phụng đời đời.

Hai người vừa bước lần đến gần cửa điện, đột nhiên có tiếng quát to:

- Hãy dừng bước! Hai vị thuộc về Đường Chủ nào? Đến đây có việc gì?

Tử Lăng nhanh trí đáp to:

- Tổng Đàn Tổng Quản Đường, được lệnh của Giáo Chủ cho vời tất cả về Tổng Đàn dạy việc!

Một tiếng dạ ran, tất cả mười sáu người nhắm vào địa đạo hướng về Tổng Đàn, phóng mình chạy nhanh như gió.

Tử Lăng thầm cám ơn kẻ đã bày vẽ ra sắc phục cho bọn U Minh Giáo, nhờ có thêm tấm vải che mặt, bằng không hai người chẳng có cách nào che giấu được bộ mặt thật để trà trộn vào tận sào huyệt của chúng được.

Toán người đã mất hút sau đường hầm, Tử Lăng đưa tay áo lên lau mồ hôi đổ xuống ướt cả trán, chàng kéo tay Giang Thu Lăng bước thẳng vào điện.

Chương 52: Hiệp Lê Oán Nữ

Vừa bước chân vào Trung Liệt Điện, cả hai không khỏi ngạc nhiên, vì gian đại điện trống trơn, không có một người, cũng không có bày biện chi cả. Cuối gian đại điện, sau tấm vải che, ba đường hầm với những nấc thang bằng đá thoai thoải dẫn sâu vào lòng đất.

Văn Tử Lăng đứng ngơ ngẩn.

Bỗng nhiên!

Từ đường hầm trung ương và bên tả, văng vẳng có tiếng chân người đi đến. Không còn thời giờ để suy nghĩ nữa, Tử Lăng vội vã kéo tay Thu Lăng chui nhanh xuống cửa hầm bên hữu.

Theo những nấc thang bằng đá đi lần xuống độ năm trượng, hai người đến một gian thạch thất rộng lớn nằm sâu dưới lòng đất.

Một mùi ẩm thấp xông lên nồng nực, gian thạch thất để nguyên tình trạng của thuở sơ khai. Đó đây những thạch nhũ còn nguyên vẹn chơi vơi treo ngược với những hình thù quỷ quái như đang đe dọa kẻ nhát gan. Chuột bọ thành đàn nghe tiếng động vội nhốn nháo chạy rầm lên ...

Hai người lần mò đi sâu vào. Sau một khúc quanh, một đường hầm khác nhỏ hẹp lại hiện ra.

Theo địa đạo mới, đi sâu vào, hai người đặt chân đến một gian thạch thất khá rộng. Tử Lăng có cảm giác ít sợ hơn, vì nơi đây có bàn tay của người sửa sang lại. Thạch thất được kiến tạo bằng đất trộn lẫn cát đá, đã lâu không người sờ mó đến nên đã loang lở nhiều nơi.

Một cánh cửa gỗ đã mục nát chắn ngang lối vào.

Khẽ đẩy cánh cửa gỗ, hai người cẩn thận lách mình bước vào thạch thất.

Một cỗ quan tài nằm chễm chệ giữa phòng, gợi sự chú ý của hai người. Ngoài ra không có một vật gì khác lạ ...

Một ý tưởng vụt thoáng qua óc chàng trai trẻ, có lẽ đây là quan tài của Túy Tâm Tiên Tử.

Hơn một tháng trước, lúc các đại Chưởng Môn của Bát Đại Môn Phái khai mộ huyệt của Túy Tâm Tiên Tử, thì bộ hài cốt của bà ta đã được thay thế bằng một bộ hài cốt của một người đàn ông khác lạ.

Song tò mò thúc giục, Tử Lăng bèn quay sang Thu Lăng:

- Lăng muội! Hiệp Lê Mật Cung và mộ phần của Túy Tâm Tiên Tử tuy được ngăn cách bởi một dãy núi, nhưng theo tiểu huynh suy đoán thì hai bên chắc có lẽ được ăn thông bằng những địa đạo bí mật. Đã đến đây cỗ quan này chắc phải chứa đựng nhiều điều bí ẩn, tiểu huynh đề nghị chúng mình nên khai cỗ quan tài này ra tìm thử.

Giang Thu Lăng gật đầu:

- Đề nghị của Lăng huynh rất hợp lý.

Chẳng chút chậm trễ, Tử Lăng bèn lật ngược song chưởng kề sát vào nắp của áo quan đưa ngược lên, sức hút cực kỳ mạnh liệt của Hồi Phong Chưởng làm nắp áo quan bật tung lên.

Bị xúc động mạnh, cả hai trố mắt nhìn vào ...

Một hiện tượng kỳ lạ hiện ra trước mắt hai người. Một bộ cốt hài với vóc dáng thon thon cân đối, hiển nhiên là của một phụ nữ trẻ đẹp, đã yên giấc nghìn thu giữa chiếc áo quan cô đơn lạnh lẽo. Y phục của người phụ nữ ấy vẫn còn nguyên vẹn, nhưng ... sau khi để hở ra tiếp xúc với không khí giây lâu, y phục đột nhiên biến thành bụi phấn rồi tan biến mất.

Việc càng quái dị nữa là, tất cả da thịt ở tứ chi đều theo thời gian mà tan biến mất cả, chỉ còn trơ lại những lóng xương khô, điểm đặc biệt là da thịt ở vùng ngực mặc dù khô đét nhưng vẫn còn nguyên vẹn, những hàng chữ nhỏ li ti đỏ thắm, hiện lên trên vùng da thịt ấy ...

Giang Thu Lăng ngạc nhiên đưa mắt nhìn Tử Lăng:

- Ồ ...! Lăng huynh hãy xem ...!

Nhìn bộ cốt hài giây lâu, Tử Lăng chậm rãi thốt:

- Vào mấy năm trước, có một lần tiểu huynh nghe người thuật lại, dùng dược phẩm Thiên Trúc Huỳnh, Tô Tử, Nhũ Hương, Long Cốc nghiền nát ngâm vào rượu đem thoa vào những xác chết. Vài chục năm sau xác chết vẫn giữ được nguyên vẹn, nhưng sau khi tiếp xúc không khí độ vài giờ, xác khô ấy tự nhiên sẽ biến thành tro bụi. Bộ hài cốt này, tiểu huynh nghĩ chắc có lẽ đã dùng qua phương pháp đó.

- Còn những dòng chữ đỏ thắm ấy?

- Những dòng chữ được dùng dược phẩm như Hồng Hoa, Thủy Phấn, Huỳnh Đan v. v ...

nghiền nát rồi pha rượu, viết lên xác chết. Lúc đầu, chữ chưa lộ hẳn nhưng chôn dưới đất càng lâu,

chữ nổi lên càng rõ ...! Tất cả những điều bí mật có thể đều lưu lại tại đây ...

Nói xong, Tử Lăng cố vận nhãn lực để xem những hàng chữ li ti.

Đây là một tờ di chúc đầy huyết lệ:

"Thiếp trọn đời cô đơn, không nơi nương tựa, tuy có tên họ, nhưng ... thời gian đã xóa bỏ mất rồi, lấy chữ, lấy chữ Hiệp Lê Oán Nữ làm danh tánh, ẩn cư ở vùng sơn cước này đã hai chục năm dư.".

Hai hàng lụy của Giang Thu Lăng đột nhiên tuôn rơi lã chã, những lời than oán đau thương, làm nàng vụt liên tưởng đến quãng đời đau khổ của mẫu thân nàng.

Nàng tiếp tục cùng Tử Lăng đọc tiếp:

"Bỗng nhiên ... một hôm, một thiếu nữ mỹ miều, du lịch qua đây cùng thiếp kết thành bạn thâm giao. Thiếu nữ ấy chính là người đã thác một cách đau thương ở chốn này, nàng tên gọi là Giang Thanh Quân.".

Tử Lăng vụt kêu lên:

- Ồ ...! Đích thị là nhũ danh của mẫu thân của Lăng muội!

"Thiếp và Thanh Quân quen biết nhau trong quãng thời gian tuy ngắn, nhưng nghĩa kết kim lan và thệ đồng sanh đồng tử.

Hỡi ơi! Nợ trần gian của Thanh Quân chưa dứt, cư trú chẳng được bao lâu, nàng từ giã bỏ đi!

Một năm sau ... Thanh Quân bỗng nhiên trở về, với một sắc thái vô cùng sầu thảm!

Sau một thời gian gạn hỏi, rốt cuộc rõ ra là nàng đã lụy vì tình, đối phương là Văn Tín Hùng, một Bảo Chủ của một vùng kế cận.".

Văn Tử Lăng cơ hồ như rơi vào cảnh chiêm bao. Trời! Có ai ngờ rằng:

chính ân sư của chàng, lại là phụ thân của Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng!

Thấy thần sắc của Tử Lăng đột nhiên biến đổi, Giang Thu Lăng vụt cất tiếng hỏi:

- Lăng huynh ...! Anh cũng là họ Văn đấy mà!

Văn Tử Lăng buồn bã đáp:

- Tiểu huynh từ nhỏ thân thế mơ hồ, không hiểu rõ cha mẹ và lai lịch, may nhờ ân sư nuôi dưỡng cho nên tên họ này cũng do người đặt ra đấy thôi ...!

Giang Thu Lăng nheo mày hỏi tiếp:

- Anh có biết Bảo Chủ Văn Tín Hùng chứ ...?

Văn Tử Lăng thở dài:

- Không giấu gì Lăng muội! Người ấy chính là ân sư của tiểu huynh đấy ...!

- Ồ ...! Sao lại có chuyện trùng hợp lạ lùng như thế ...? Còn người ấy hiện giờ ở đâu ...?

- Ân sư đã thác trong một đêm mưa gió hãi hùng ...!

Giang Thu Lăng mặt tái xanh, nàng đau khổ nín lặng ...

Tử Lăng liền cất tiếng giục:

- Hãy còn một đoạn chúng mình nên đọc tiếp ...!

Cả hai vội châu đầu vào áo quan định tiếp tục đọc nốt đoạn cuối. Bỗng nhiên, từ ngoài địa đạo thình lình có tiếng chân người đi đến. Hai người cả kinh vội vã khiêng nắp chiếc quan tài đậy lại, đoạn nhanh nhẹn núp sau quan tài chờ xem động tịnh ...

Chương 53: Nghi Vấn Trùng Trùng

Tiếng chân từ xa hướng về phía thạch thất đi dần đến.

Giọng nói ồ ề của một vị lão hòa thượng vụt vang lên:

- A di đà phật! Lạ quá! Trong thạch thất này lại có một cỗ quan tài to tướng kìa ...!

Một giọng trầm trầm của một vị khác tiếp theo:

- Lão thiền sư ...! Hãy xem này ... hình như có dấu chân người mới vừa đi qua đây ...!

Tiếng của lão hòa thượng tán đồng:

- Đạo trưởng nói rất đúng ...! Dấu chân hãy còn mới, kẻ lạ chắc có lẽ còn lẩn quẩn đâu đây!

Tử Lăng đột nhiên mừng rỡ đứng nhanh dậy:

- Lăng muội ...! Hai người vừa đến, cùng tiểu huynh rất quen.

Vừa nói xong, chàng vội vã bước ra. Hai người vừa đến không phải xa lạ, chính là Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử.

Văn Tử Lăng vội cung tay vái chào.

- Hân hạnh kính chào lão thiền sư và đạo trưởng hai vị ...!

Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử đều lộ vẻ kinh ngạc, lão hòa thượng vội niệm phật rồi hỏi:

- Văn thí chủ đã vào đến đây hồi nào?

Nhìn thấy Giang Thu Lăng bước ra, lão vội hỏi tiếp:

- Ồ ... còn nữ thí chủ này là ai đây ...?

Văn Tử Lăng vội đáp:

- Đây là Giang Thu Lăng cô nương, câu chuyện muốn thuật lại hãy còn dài lắm, xin lão thiền sư cho tại hạ biết, vừa rồi hai người do ngả nào vào đây?

Phổ Vân Thiền Sư đáp:

- Bần đạo và Vân đạo trưởng vào đây do ngả mộ huyệt Túy Tâm Tiên Tử!

- Chỉ có hai vị thôi đấy ư?

- Ồ! Đông lắm chứ! Để bần đạo thuật cho thí chủ nghe ... Sau cuộc giã biệt mấy tháng trước, vì sự an nguy của giới võ lâm nên bần đạo đã cho bồ câu mang thơ cho các đại môn phái và những tay cao nhân kỳ sĩ trên khắp chốn giang hồ đến họp mặt để thương lượng một phương sách kháng cự. Hơn trăm vị cao thủ đã được mời đến đây và đồng ước hẹn vào độ canh hai sẽ vào dọ thám Túy Tâm Tiên Tử mộ phần. Nhưng đến canh hai bần đạo và hơn hai chục tay cao thủ vừa đặt chân trước mộ, thì cảnh vật vắng tanh không một bóng người, nhưng ... cửa bí mật trước phần mộ đã bị phá hủy và quan tài của Túy Tâm Tiên Tử đã bị đập vỡ tan tành ...

Văn Tử Lăng xen vào hỏi:

- Lão thiền sư vừa nói đến cỗ quan tài rỗng dưới có một địa đạo ấy phải không? À!

Còn hơn hai mươi vị cùng đi, hiện nay đâu sao không thấy?

Vân Trung Tử vội xen vào đáp:

- Chúng tôi đồng theo địa đạo dưới cỗ quan tài rỗng đi lần xuống, không bao xa gặp hai địa đạo khác, chúng tôi đành chia làm hai toán tiến vào hai ngả. Nào ngờ đi thêm một quãng đường lại gặp năm sáu đường rẽ nữa, rốt cuộc lại đành phải chia ra nhiều toán, hy vọng là dò xét tường tận động huyệt. Bần đạo và lão thiền sư sau khi theo đường hầm quanh quẩn một hồi, tình cờ lại lạc bước đến đây.

Phổ Vân Thiền Sư xen vào hỏi tiếp:

- Còn Văn thí chủ do ngả nào vào đây?

Văn Tử Lăng vội đáp:

- Tại hạ do ngả U Minh Giáo Tổng Đàn, Hiệp Lê Mật Cung vào đây, sau khi đi xuyên qua Trung Liệt Điện!

Phổ Vân Hòa Thượng và Vân Trung Tử nghe nói, há hốc mồm ra vì kinh ngạc!

Văn Tử Lăng đem việc vừa xảy ra nơi Tổng Đàn thuật sơ lại cho hai người nghe.

Sau một lúc trầm ngâm suy nghĩ, Tử Lăng bèn tiếp:

- Lão thiền sư vừa bảo mời đến được hơn trăm vị võ lâm cao thủ, hẹn đêm nay thám dò mộ huyệt nhưng vừa đến nơi, mộ huyệt đã bị phá hủy, chắc chắn là bọn người ấy đã xâm nhập vào trước rồi chứ gì?

- Bần đạo và Vân đạo trưởng cũng cho là thế, nhưng hai người đi quanh co hàng giờ trong địa đạo, mà có gặp ai đâu!

- Thế còn dạo trước Hoa Sơn, Võ Đang, Không Động, Nga Mi, Thanh Thành năm vị Chưởng Môn sau khi bị mất tích nơi mộ huyệt, hiện nay đã thoát hiểm rồi chứ?

Phổ Vân Thiền Sư khẽ lắc đầu:

- Mãi đến nay, năm vị ấy vẫn không có tăm hơi gì cả, những tay đệ tử tinh nhuệ của năm môn phái ấy cũng có hẹn đêm nay đến đây để phục hận!

Đưa mắt liếc nhìn Giang Thu Lăng, lão hòa thượng tỏ ra hoài nghi hỏi:

- Vị nữ thí chủ này cùng Văn thí chủ từ ngoài thâm nhập vào đấy chứ?

Sau một phút suy nghĩ, Tử Lăng thành thật đáp:

- Giang Thu Lăng cô nương cùng tại hạ từ Hạn Vân Phong đến đây.

Khẽ liếc nhìn Giang Thu Lăng, chàng trầm ngâm giây lâu, rồi cảm thấy không cần phải giấu giếm nữa, chàng sẵn trớn nói luôn:

- Giang cô nương còn một người chị em tên Giang Tâm Mỹ đều là con ruột của Túy Tâm Tiên Tử đấy!

Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử kinh ngạc đến đỗi cơ hồ muốn nhảy dựng lên. Cả hai chăm chú nhìn Giang Thu Lăng không nháy mắt.

Tử Lăng chậm rãi tiếp:

- Vào độ mấy tháng trước, một hôm tại hạ đi ngang chân Chung Nam Sơn chẳng may bị một con rắn độc tên Kim Tuyền Nương cắn phải, đang cơn thập phần nguy kịch, may nhờ Giang Tâm Mỹ cô nương đi ngang qua ra tay giải cứu. Vì đã thọ ân, nên tại hạ chấp nhận việc mang thơ của nàng đến quý tự, đồng thời tại hạ cũng được nàng cho biết lão thiền sư đã có sẵn trong tay danh sách của những hung thủ đã ám sát toàn gia Văn Bảo Chủ, vị ân sư yêu quý nhất đời tại hạ.

Tử Lăng cười gằn, rồi tiếp:

- Sau này rõ ra ân sư của tại hạ lại là tình nhân của Túy Tâm Tiên Tử!

Trước sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, Phổ Vân Thiền Sư hỏi vặn lại:

- Văn thí chủ tại sao biết được việc bí mật này?

Văn Tử Lăng mỉa mai thốt:

- Lão thiền sư và đạo trưởng chắc có lẽ đã biết từ lâu rồi kia mà?

Cả hai nhìn nhau tỏ vẻ sượng sùng. Giây lâu ... Phổ Vân Thiền Sư mới cất giọng ngập ngừng:

- Chuyện ấy khi xưa bần tăng đã có đôi phần hồ nghi, sau này cũng chỉ chứng thật được bảy phần thôi, vẫn còn ba phần hồ nghi chưa thể giải thích nổi!

Văn Tử Lăng nghiêm nét mặt gằn giọng:

- Việc ấy tại hạ đã được sự chứng minh chắc chắn rồi ... nhưng tại hạ còn muốn hiểu, tại sao lão thiền sư cố tâm giả mạo bảng danh sách hung thủ để làm gì?

Phổ Vân Thiền Sư cảm khái thở dài:

- Việc đã qua ... Bần tăng không cần phải giấu giếm làm gì ... Sau khi Túy Tâm Tiên Tử thác rồi, bần tăng và Chưởng Môn của thất đại môn phái đồng quyết định truy tầm người phụ rẫy nàng và sau khi điều tra dọ hỏi, biết rõ được người ấy chính là Bảo Chủ Văn Tín Hùng, cho nên năm năm về trước ... bần tăng mới đến viếng Văn Gia Bảo để điều tra tường tận. Văn Bảo Chủ ân cần tiếp đãi bần tăng và mời bần tăng lưu lại đấy mấy hôm ... cảm vì lòng thành của người cho nên bần tăng chấp nhận.

Tử Lăng vội hỏi:

- Ân sư của tại hạ có thừa nhận việc ấy chứ?

Phổ Vân Thiền Sư buồn bã đáp:

- Bần tăng vẫn chưa hỏi qua việc ấy, trong tâm vẫn định chậm rãi một đôi hôm sẽ lựa lời gặng hỏi. Nào ngờ đâu ... một đêm kia ... tai biến đột nhiên xảy ra ...

Văn Tử Lăng nheo mày hỏi gặng:

- Ân sư của tại hạ đã thành tâm tiếp đãi thiền sư, tại sao mắt nhìn Văn Gia Bảo bảy mươi hai người già, trẻ bị tàn sát một cách dã man, thiền sư đành khoanh tay đứng nhìn mà không can thiệp ...? Dù rằng không quen biết đi nữa, đứng vào địa vị của một phật môn đệ tử, cũng như trách nhiệm của một kẻ đã mang danh là con nhà võ; lão thiền sư hà tất lại đành tọa thị điềm nhiên ...?

Phổ Vân Thiền Sư đỏ mặt ấp úng:

- Bần tăng lúc đầu cùng Văn Bảo Chủ hợp lực kháng địch, nhưng địch thủ quá sức lợi hại, giao thủ được vài chiêu, bần tăng bị trọng thương ...!

- Ồ ...! Một hiện tượng kỳ diệu thật! Thế mà lão thiền sư lại được thoát nạn và chỉ là người duy nhất còn sống sót ...?

Lão hòa thượng niệm phật, đoạn ngập ngừng đáp:

- Nguyên do vì biết rằng bần tăng không phải là người trong gia đình họ Văn, cho nên bọn chúng không muốn thương tổn đến tánh mạng của già này đó thôi ...!

Văn Tử Lăng vụt bật cười nhạt:

- Lão thiền sư thân là lãnh tụ của môn phái Thiếu lâm, chẳng lẽ vì tham sanh húy tử mà chịu sự nhục nhã đó ư ...?

Phổ Vân Thiền Sư buồn bã thở dài:

- Luận về tuổi tác, bần tăng lúc ấy tuổi cũng đạt được đến mức thất thập cổ lai hy rồi, tình đời đã chán ngán việc sanh tử tự nhiên cũng không màng, nhưng trong lúc ấy bần tăng đang mang trong mình chiếc Ngọc Ấn của Đạt Ma tiên sư truyền lại đã hơn nghìn năm, nó là bảo vật của phái Thiếu Lâm dùng để trấn sơn chi bửu. Bần tăng tuy không tiếc rẻ sanh mạng của mình nhưng không thể không vì sự tồn tại của chiếc Ngọc Ấn ấy mà hy sinh danh tiếng, dù vinh dự là lẽ sống thiêng liêng của con nhà võ ...!

Văn Tử Lăng khẽ gật đầu, chàng thầm phục cho tài biện bạch của lão hòa thượng:

- Việc ấy cũng có lý đối với hoàn cảnh đặc biệt của lão thiền sư, hiện tại lão thiền sư chắc có thể giao bảng danh sách thật của bọn hung thủ cho tại hạ được rồi chứ ...?

Phổ Vân Thiền Sư lắc đầu:

- Bọn ấy đều có thắt lưng tím và khăn che mặt, vả lại võ công của họ thực kỳ lạ, bần đạo không hiểu được bọn chúng thuộc về môn phái nào ...

- Nhưng tại sao lão thiền sư lại cố tâm lập một bảng danh sách giả, là có dụng ý gì?

- Thực ra, đấy là một kế hoãn binh bất đắc dĩ mà thôi ... Văn Bảo Chủ hùng cứ nhất phương, không thiếu gì thân bằng quyến thuộc, một khi hay được hung tin và biết bần tăng là người có mặt tại Văn Gia Bảo và là người duy nhất còn sống sót sau đêm tàn sát ấy, lẽ đương nhiên họ sẽ đến tìm bần tăng mà truy hỏi. Nếu nói thật ra chắc chắn họ sẽ không tin, vì lý do đó cho nên bần tăng phải liệt kê những tên hắc đạo ma đầu đã chết nhiều năm, dù cho có oan uổng họ một lần đi nữa thì họ cũng

không thiệt thòi gì cho cam!

Văn Tử Lăng sực nhớ lại dạo trước chàng bị Đông Phương Vọng dẫn dụ vào U Minh Giáo Bắc Chi Phân Đàn. Bọn chúng từ Đàn Chủ Đan Vũ Văn cho đến kẻ thuộc hạ, người nào cũng có một sợi dây thắt lưng màu tím. Chẳng lẽ bọn này và bọn hung thủ nhà họ Văn với thắt lưng tím và khăn che mặt đó lại liên quan?

Việc quái lạ hơn nữa là cùng một giáo phái, tại sao Lũng Tây Phân Đàn và Tổng Đàn lại không có ám hiệu đặc biệt ấy?

Đoạn chót lời di chúc của Hiệp Lê Oán Nữ để lại, sẽ cho chàng biết những bí ẩn che giấu từ lâu. Sau giây phút suy nghĩ, Tử Lăng bèn ôn tồn thốt:

- Tại hạ và Giang cô nương còn việc cần yếu phải hoàn tất, hai lão tiền bối chắc còn phải đi dọ thám Tổng Đàn nữa chứ?

Nói xong chàng đưa mắt hội ý cùng Giang Thu Lăng, thì ra trong tâm nàng cũng đang khắc khoải một ý định như chàng.

Đưa mắt chăm chú nhìn cỗ quan tài, Vân Trung Tử tỏ vẻ hoài nghi, vụt cất tiếng hỏi:

- Văn thí chủ chắc đến đây đã lâu rồi phải không?

Văn Tử Lăng vô tình đáp:

- Cũng vừa mới đến thôi!

Vân Trung Tử liền đề nghị:

- Cỗ quan tài chắc đựng nhiều điều bí mật, theo thiển ý của bần đạo, chúng mình nên mở ra xem.

Tử Lăng hơi bối rối:

- Ồ! mở ra. Tại hạ đã mở ra xem qua rồi, chỉ là chiếc quan tài rỗng không mà thôi!

Chàng ngẫm nghĩ giây lâu, đoạn trầm giọng tiếp:

- Tại hạ và Giang cô nương định lợi dụng gian thạch thất này làm nơi ẩn núp để bàn tính công việc, lưỡng vị chắc còn phải đi sâu vào thám hiểm nữa chứ?

Phổ Vân Thiền Sư hiểu ý khẽ gật đầu:

- Văn thí chủ cứ tự tiện, chúng tôi sẽ không dám quấy rầy hai vị nữa đâu!

Ngẫm nghĩ giây lâu, lão hòa thượng bẽn lẽn mỉm cười tiếp:

- Hiện tại chúng mình đã lọt vào sào huyệt của bọn U Minh Giáo, phải nên hòa nhã tương trợ, hợp tác để kháng địch. Văn thí chủ và Giang cô nương nếu phát giác có việc khác lạ, mong hai vị nên cho chúng tôi hay một tiếng!

Văn Tử Lăng gật đầu:

- Lẽ đương nhiên là phải thế, mặc dù Giang cô nương là con gái của Túy Tâm Tiên Tử, nhưng chính nàng là cây đinh trước mắt của U Minh Giáo Chủ. Hai vị cứ yên tâm, vả lại chúng tôi đã đính hôn rồi!

Hết sức ngạc nhiên, Phổ Vân Thiền Sư và Vân Trung Tử đồng thanh thốt:

- Cung hỷ, cung hỷ! Thành thật chúc hai vị được nhiều hạnh phúc!

Nói xong, hai lão già đưa mắt hội ý cùng, đoạn theo hướng chỉ dẫn của Tử Lăng, đồng quay mình cất bước.

Chương 54: Tử Duyên Chưa Rõ

Tiếng chân của hai lão già lắng dịu, xa dần ...

Tử Lăng lắng nghe không có tiếng động nào khác, bèn cùng Thu Lăng vội vã mở nắp quan tài ra, và châu đầu vào chăm chú đọc nốt đoạn cuối.

"Lúc đầu Thanh Quân còn giấu giếm, rốt cuộc nàng đành thú thật tự sự. Văn Tín Hùng mặc dù đã với nàng thề non hẹn biển cùng chung sống đến bạc đầu, nhưng chỉ nửa chừng, chàng lại quên lời thề ước.

Thiếp xưa kia cũng bị khổ vì tình nên mới lạc bước đến đây, đối với cảnh ngộ Thanh Quân, thiếp thực thành tâm thông cảm, cố gắng dùng lời khuyên nhủ, cốt làm cho nàng quên đi mối hận tình.

Hơn một tháng trời không ngừng dòng lệ, một sự thật phũ phàng càng làm cho nàng thống khổ thêm. Thanh Quân đã mang thai ...".

Đọc đến đây, Giang Thu Lăng không dằn được cơn xúc động, buông tiếng khóc nức nở.

Chuyện đã hiển nhiên, bào thai ấy chính là hai chị em nàng và Giang Tâm Mỹ!

Văn Tử Lăng thở dài, đoạn tiếp tục đọc:

"Biết được mình đã có mang, Thanh Quân càng đau khổ, ngày đêm than khóc, lời an ủi của thiếp trở thành vô hiệu. Bỗng một hôm, chị của nàng đến thăm ...".

Văn Tử Lăng vụt kêu lên:

- Bà chị của người ... U Minh Giáo Chủ?

Giang Thu Lăng cũng xúc động tiếp lời:

- Phải rồi! Người ấy chính là dì ruột của em!

Cả hai liền tiếp tục đọc:

"Như trút được gánh nặng, thiếp cố ý lánh mặt, để hai chị em tự do tâm tình thức trắng trọn đêm.

Ngày hôm sau, thiếp vội vã đến thăm, thì chị nàng đã từ giã đi rồi, thần sắc bi thảm của nàng trong những ngày qua đã mất, đổi vào đấy là một sự thống hận bất bình hiện lên gương mặt sầu thảm của nàng ...

Thì ra vấn đề mấu chốt là ở người chị nàng ... Họ Văn, người tình nhân của Thanh Quân chẳng những có một võ công tuyệt thế, tướng mạo lại phương phi, hình vóc, khôi ngô tuấn tú chẳng nhường Tống Ngọc, Phan An, thật là một kỳ nam tử đương thời, cho nên vừa gặp qua là chị của nàng liền say mê như điếu đổ, định manh tâm cướp đoạt tình yêu, cố tạo điều gièm pha vu khống, làm cho họ Văn và Thanh Quân bất hòa và bà ta ngồi làm ngư ông đắc lợi ...

Chị nàng hôm ấy đến thăm nàng, cố ý dọ hỏi ngưyên do, nào ngờ lại bị Thanh Quân hiểu rõ chân tướng, tình cảm chị em bị đổ vỡ, và từ đấy tình chị em trở mặt thành thù địch.

Thiếp khuyên Thanh Quân nên đến Văn Gia Bảo cùng họ Văn giải thích sự ngộ nhận để khỏi bị hận suốt đời. Sau khi nghe những lời khuyên nhủ, Thanh Quân lập tức khởi hành.

Nàng lưu trú ở Văn Gia Bảo năm hôm, không được một kết quả nào, nàng không dằn được lòng tự ái, nổi giận bỏ về.

Thời gian thắm thoát trôi qua, bào thai theo ngày tháng lớn dần và sắp đến ngày khai hoa nở nhụy ...

Thấy nàng chịu sự đau khổ quá nhiều, thiếp bèn đề nghị nàng nên nghi trang tự sát, để mong xúc động sự hồi tâm của họ Văn, và hy vọng cứu vãn tình thế. Nàng y theo kế hoạch thi hành.

Ngày hôm sau, Thanh Quân dùng đoản kiếm đâm vào lồng ngực giả chết, và thi thể được thiếp đem đặt ngoài triền núi.

Sau khi tin nàng chết được bắn ra vẫn không thấy tăm hơi của họ Văn, nhưng Bát Đại Môn Phái nghe tin vội vã đổ đến, hiệp lực kiến trúc một tòa mộ phần và đem nàng an táng vào nơi đấy.

Thiếp không chút lo ngại, vì võ công của Thanh Quân đã luyện đến mức tuyệt đỉnh, đoản kiếm đâm vào Không Huyệt Ly Thất có thể duy trì một tháng trời vẫn không chết.

Sau khi Bát Đại Môn Phái mai táng xong thi hài nàng vào mộ huyệt và lục tục ra về, đêm hôm ấy thiếp lẻn vào đem thi hài nàng ra thì hỡi ơi thi thể nàng đã giá lạnh và hồn nàng đã về Tây Thiên cực lạc mất rồi!

Sau khi khám xét lại, thì thiếp mới phát giác ra rằng thanh đoản kiếm ấy thay vì đâm vào Không Huyệt Ly Thất của nàng thì ngược lại đã đâm thấu Tâm Cơ và mạng nàng đã ô hô dĩ tuyệt.

Kế hoạch tự sát, nàng đã cùng thiếp thảo luận và tính toán kỹ càng, hà tất lại có chuyện bất ngờ như

vầy, chắc chắn là có người đã manh tâm di động lưỡi kiếm ấy ... nhưng ...

ai đã mó tay vào việc ấy, thiếp vẫn chưa tìm ra được manh mối!

Nàmg chết đi làm cho thiếp đối với cõi trần này không còn luyến tiếc gì nữa, nên để lại mấy dòng di chúc cho kẻ hậu thế phát giác ra thi hài của thiếp, cố tìm cho ra nghi vấn mà thiếp vì đã quá mệt mỏi không còn đủ sức lực và tinh thần nữa, để theo dõi phấn đấu.

Nàng bất hạnh thác đi, để lại cho thiếp mối sầu vạn cổ. Tình tri kỷ, nghĩa thâm giao cùng minh thệ đồng sanh đồng tử, thiếp đâu còn luyến tiếc cuộc sống tạm bợ dương trần để làm gì ... cho nên để sẵn cỗ áo quan tự tận mà thác.".

Còn lại những dòng chữ phía dưới cùng đã quá mơ hồ, Tử Lăng không còn đọc được nữa ...

Giang Thu Lăng hàm lụy thốt:

- Cái chết của mẫu thân tôi, chắc chắn là do bàn tay của bọn Bát Đại Môn Phái nhúng vào!

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- U Minh Giáo Chủ là đầu dây mối nhợ của sự vu khống để gây nên cảnh đổ vỡ đau thương của Túy Tâm Tiên Tử và ân sư của tại hạ. Sau cái chết của người, giới giang hồ đều chấn động. Bát Đại Môn Phái từ bốn phương xa xôi nghìn dặm đổ xô đến để kiến trúc mộ huyệt và an táng cho người. U Minh Giáo Chủ chắc có lẽ phải hay biết chứ? Tại sao lại không có mặt để tiễn đưa đứa em ruột của mình trong giây phút cuối cùng?

Giang Thu Lăng khẽ gật đầu:

- Lẽ đương nhiên bà ta hay biết mới phải!

- Với tài học tuyệt đỉnh của bà ta, chắc U Minh Giáo Chủ cũng có thể hiểu được cái chết nghi trang của đứa em ruột của mình đấy chứ!

Giang Thu Lăng gật đầu tỏ vẻ đồng ý:

- Lời nói của Lăng huynh rất đúng! Hai chị em cùng luyện võ công trong một sách, có lẽ họ phải hiểu nhau nhiều lắm mới đúng!

Văn Tử Lăng khẽ buông tiếng thở dài:

- Nếu bà ta nhẫn nại, đợi cho Bát Đại Môn Phái bỏ về, thừa cơ lẻn vào di động lưỡi kiếm từ Không Huyệt vào Tâm Cơ đâu phải là việc khó!

- Trời! Rất có thể mẫu thân của em đã thác về tay U Minh Giáo Chủ!

Tử Lăng ôn tồn an ủi:

- Đấy chẳng qua là ức đoán mà thôi, chúng mình vẫn chưa nắm được bằng chứng kia mà!

Hai người còn đang mặc nhiên đứng lặng nhìn cỗ quan tài xuất thần, thì thình lình ...

Có tiếng chân người từ phía sau đi đến ...

Tử Lăng cả kinh kêu lên:

- Lăng muội ...! Hãy mau ẩn tránh ...! Lại có người ...

Nhưng lời nói của chàng chưa dứt thì tiếng cười sằng sặc đã vang lên ở góc phòng.

- Đây là bộ cốt hài của kẻ nào đấy nhỉ ...?

Tiếp theo đấy, một luồng chưởng phong nhanh như chớp xé gió phóng ào tới ...

Ầm ...!

Rất may ...! Chưởng phong không nhắm vào hai người, mà nhắm thẳng vào bộ cốt hài trong cỗ quan tài đổ ập vào. Lập tức bộ xương khô trong nháy mắt đã biến thành bụi tro bay tỏa khắp phòng!

Cả hai giật mình quay lại. Thì ra kẻ xuất chưởng chính là U Minh Giáo Chủ. Bà ta từ một cửa bí mật của gian phòng đi ra, làm Tử Lăng và Thu Lăng không hay biết, cũng may là hai người chưa bị tấn công ...

U Minh Giáo Chủ xuất hiện với mặt không có the đen che đậy, bà cất tiếng cười lên khanh khách:

- Nhãi con! Khá khen cho quỷ kế của ngươi làm cho mẹ con bổn tòa vì lầm lạc mà bất hòa ...

Vừa định giương chưởng tấn công, thoạt nghe lời nói của U Minh Giáo Chủ, Tử Lăng vội thu chưởng hỏi vặn:

- Bà vừa nói gì đấy?

U Minh Giáo Chủ khẽ cười gằn:

- Bổn tòa muốn biết môn tuyệt học của nhà ngươi học hỏi từ đâu?

- Tại hạ đã tường trình cặn kẽ cho Giáo Chủ nghe rồi cơ mà!

U Minh Giáo Chủ cả giận hét to:

- Nhà ngươi còn già mồm dối trá nữa, ta sẽ lập tức đập chết nhà ngươi tại đây bây giờ!

Tử Lăng cũng nổi giận:

- Nếu bà đủ sức để làm việc ấy, thì cứ làm ngay xem thử!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Hừ! Nhà ngươi đừng nhận lầm rằng với số võ công mà nhà ngươi học được, đã có thể cùng bổn tòa kháng cự. Nhưng thực ra tài nghệ của nhà ngươi hãy còn non nớt lắm, chưa đủ để đối địch cùng ta đâu!

Tử Lăng bật cười to:

- Kháng cự nổi hay không đó là một việc riêng của tại hạ, nhưng hiện tại tối thiểu U Minh Giáo đã tan tác rã rời vì sự chia rẽ trầm trọng trong nội bộ, cũng là do bàn tay của tại hạ đã nhúng vào.

Đưa tay chỉ Giang Thu Lăng, U Minh Giáo Chủ gằn từng tiếng:

- Đó cũng là việc riêng của bổn tòa, ngươi cùng con liễu đầu này cặp bạn đến đây, nếu ta đoán không sai, nhà ngươi chắc đã gặp qua Giang Nam Hạt.

Tử Lăng đùng đùng nổi giận:

- Giang lão nhân gia là phụ thân của bà mà bà còn mất dạy đến đỗi dám hô danh gọi tánh! Thực là một việc thế gian hy hữu!

Giang Thu Lăng nức nở khóc òa lên:

- Nếu không lầm thì mẫu thân tôi chắc chắn đã bị bà hại thác rồi đấy mà!

Tử Lăng cũng kêu to lên:

- Vụ tàn sát ở Văn Gia Bảo năm xưa, cũng là do bàn tay của bà gây nên chứ không còn ai nữa!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên sằng sặc:

- Nhà ngươi cứ đem bao nhiêu tội trạng đổ trút vào đầu của bổn tòa, việc ấy cũng không quan trọng mấy, nhưng ... bổn tòa không thích dằng dai, hiện giờ nhà ngươi tự khai những điều ta muốn biết, hay là đợi ta dùng võ lực để ngươi phải nói ra!

- Được! Tại hạ sẽ trình bày rõ việc ấy, nhưng trước tiên bà hãy trả lời những câu hỏi sau đây!

- Vậy nhà ngươi hãy nói mau!

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Sự bất hòa của bà và Thái Thượng Giáo Chủ đã lắng dịu rồi chứ?

U Minh Giáo Chủ bật cười to:

- Thâm tâm của nhà ngươi cho rằng vì sự xung đột của ta và Thái Thượng Giáo Chủ mà U Minh Giáo sẽ suy yếu và tan rã phải không? Hừ! Sự hiểu lầm này muốn giải thích để thông cảm và hiểu nhau cũng không khó gì, kỳ thực ra cơn giông tố này chính bổn tòa cố ý tạo thành đấy ...!

Tử Lăng vội hỏi tiếp:

- Thái Thượng Giáo Chủ đã thác dưới tay bà rồi phải không?

U Minh Giáo Chủ khẽ lắc đầu:

- Không đến đỗi như ý của ngươi tưởng đâu, lão nhân gia đã cao bay xa chạy mất rồi!

- Như thế thì bà lại có thêm một tay thù địch ...

U Minh Giáo Chủ khẽ chớp chớp cặp mắt vẫn tràn đầy vẻ tình tứ ...

- Thái Thượng Giáo Chủ và lão Nam Cung Minh là một cặp tình nhân dang dở trong buổi thiếu thời. Hiện giờ hai người cố vá víu mối tình dang dở ấy để an hưởng những lạc thú của chuỗi tàn niên ... thêm vào đấy cả hai đều bị sự gặm nhắm lần mòn của Thi Độc, liệu họ còn sống sót được bao lâu? Nếu bổn tòa không lầm thì hiện giờ họ đang tìm một nơi non thanh nước tú, để ẩn cư và tận hưởng mớ tuổi về chiều, chắc họ không còn ham thích tranh danh đoạt lợi mà chi nữa ...

Tử Lăng khẽ "hừ" một tiếng:

- Tối thiểu thực lực của bà cũng bị phân tán đi một nửa, rất có thể đêm nay là ngày tận số của bà!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Nhãi con! Nhận định của nhà ngươi sai lầm to rồi. Với một nửa lực lượng của U Minh Giáo cũng đủ để đạp bằng tất cả võ lâm, đâu có quan trọng chi đối với một việc mất một Thái Thượng Giáo Chủ! Nhãi con! Bổn tòa đã trả lời xong câu hỏi của nhà ngươi, bây giờ đến lượt nhà ngươi hãy trình bày những điều mà ta muốn biết đi ...!

Sau giây phút suy nghĩ, Tử Lăng đã cân nhắc hoàn cảnh và vị trí của chàng và Thu Lăng. Hiện giờ,

chàng chỉ có một biện pháp duy nhất là cố gắng đương đầu cùng bà ta, quyết liều một trận sống chết chứ ngoài ra không còn biện pháp nào hơn nữa!

Quyết định đã xong, chàng điềm nhiên thốt:

- Hiện giờ không cần gì giấu giếm bà nữa, Mai Châu Bửu Lục thượng quyển đã có phó bản!

- Do Giang Nam Hạt chép lại phải không?

- Bà đoán không sai, tại hạ không dám nói rằng đã đem toàn quyển học làu thông, nhưng ... cũng đã học và luyện xong được bảy, tám phần. Hôm nay tại hạ có thể cùng bà thư hùng một trận!

U Minh Giáo Chủ quát to:

- Hiện giờ phó bản ấy ở đâu?

Tử Lăng cười to:

- Nếu đem phó bản ra giao cho bà, nghĩ ra cũng chẳng ích gì! Vì phó bản lại được chép ra thành nhiều phó bản khác và tại hạ đã đem trao lại cho những tay hiệp sĩ anh hùng khắp bốn phương, họ sẽ rèn luyện thành những tay võ công tuyệt kỳ và hợp lực để diệt trừ bọn U Minh Giáo!

U Minh Giáo Chủ điên tiết kêu to:

- Hừ! Nhà ngươi thực là một tên đại gian hùng!

Miệng vừa nói, tay bà nhằm Tử Lăng quét mạnh một chưởng!

Chương 55: Trận Đấu Thư Hùng

Tử Lăng nhanh nhẹn đẩy chưởng ra nghinh đỡ ...

"Ầm ...!".

Tòa thạch động rung chuyển mạnh ...

Sau một chuyến va chạm với kình lực tương đương, cả hai đều chồn tay, bước thối một bước, gầm gừ nhìn nhau ...

Cảm thấy kình lực của chàng trai trẻ không nhượng sức của mình bao nhiêu, U Minh Giáo Chủ bèn cất tiếng đề nghị:

- Nhãi con! Tòa thạch thất này khá hẹp để dùng nơi giao đấu. Cách đây không xa, có một miếng đất khá rộng, chúng mình hãy đến đấy để tiện bề thử sức!

Tử Lăng hăng tiết đáp ngay:

- Rất tốt! Tại hạ sẽ quyết không lùi bước!

- Như thế mới không hổ với tiếng đồn, vậy ngươi hãy theo ta!

Nói xong, U Minh Giáo Chủ bèn quay mình lại đưa tay phẩy vào vách đá. Tiếng "sè sè".

vụt nổi lên, một tảng đá thình lình bật tung ra, để lộ một cửa hang bí mật.

U Minh Giáo Chủ phóng mình vào trước, Tử Lăng vội cất bước theo sau ...

Giang Thu Lăng liền đưa tay nắm áo chàng lại:

- Lăng ca! Chớ nhẹ dạ mà mắc vào cạm bẫy của bà ấy!

U Minh Giáo Chủ quay đầu lại, nhìn Tử Lăng đoạn buông lời chế diễu:

- Văn Tử Lăng! Nhà ngươi đối với con liễu đầu ấy xem có chiều âu yếm quá! Thôi! Hãy ở lại cùng nàng cho có bạn, bổn tòa tha cho mạng sống của ngươi đấy!

Bị lời khích động, lòng tự ái của Tử Lăng vùng trỗi dậy, máu hận sục sôi, chàng hét to:

- Nhưng ... tại hạ lại không thể tha thứ cho bà được! Cái chết của Túy Tâm Tiên Tử, và năm năm về trước vụ tàn sát dã man bảy mươi hai mạng người tại Văn Gia Bảo, phải chăng bà là thủ phạm? Hôm nay, tại hạ nhất định phải hỏi cho ra mới được!

U Minh Giáo Chủ đỏ mặt:

- Xem ra nhà ngươi quá chán sống phải không?

- Hừ! Vì sự an nguy của giới võ lâm, vì huyết hải thâm thù của tại hạ, hôm nay dù cho bà có sắp đặt một lò lửa đỏ ... Tại hạ cũng quyết nhảy thử không từ ...!

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Bệnh của nhà ngươi đã không còn thuốc chữa trị, nếu muốn chết gấp, hãy mau theo bổn tòa!

Nói xong, bà liền quày quả bước vào cửa hang.

Không cần suy nghĩ, Văn Tử Lăng vội vã bước theo.

Muốn cản ngăn cũng không kịp, Giang Thu Lăng liền phóng mình đuổi theo vào hang cửa đá. Cửa từ từ khép kín lại.

oo Địa đạo khá rộng, tương đối sạch sẽ hơn đường hầm mà Tử Lăng vừa đi qua, dẫn ba người đến một thạch động khá rộng. Mặt nền lót đá bằng phẳng bóng lộn, bốn bề đèn lồng treo trên vách đá tỏa ánh sáng huyền ào xuống gian hầm mới vừa được sơn quét lại thoạt trông có vẻ ấm cúng lạ ...

Giữa gian phòng đã chực sẵn mấy chục vị thuộc hạ mặc áo xanh, khăn the che mặt, mặc nhiên đứng lặng như những pho tượng đá tạc ...

Nom thấy ba người bước vào, một tiếng tung hô của bọn thuộc hạ nổi lên vang dậy. U Minh Giáo Chủ xua tay đáp lễ, đoạn hướng về phía Tử Lăng thốt:

- Văn Tử Lăng! Nơi đây chính là thao trường, chỗ để cho bổn tòa và bọn thuộc hạ luyện võ hằng ngày, không có sắp đặt sẵn cơ quan, cũng không có mai phục, nhà ngươi có thể yên tâm!

Đưa tay chỉ vào bọn thuộc hạ, bà nói tiếp:

- Bọn thuộc hạ tuy đông, nhưng bổn tòa nhất định không cho bọn chúng trợ chiến, việc đó ngươi cứ vững dạ ... Bổn tòa hứa sẽ giữ lời! Nhưng ... vạn nhất, bổn tòa rủi có thác vì tay ngươi, bọn chúng sẽ vì chủ mà phục thù, họ sẽ phân thây ngươi ra làm muôn đoạn, và ...

Nói đến đây, bà vụt cười lên khanh khách:

- Việc ấy ... không thể nào có được!

Văn Tử Lăng ưỡn ngực, hùng dũng bước ra giữa đấu trường cất giọng sang sảng:

- Kẻ thuộc hạ của tôn giá tuy đông nhưng dưới mắt tại hạ, bọn chúng không đáng kể.

Bây giờ khách tùy chủ tiện, mời Giáo Chủ hãy xuất chiêu!

U Minh Giáo Chủ trầm giọng đáp:

- Bổn tòa thân làm Giáo Chủ của một môn phái, lãnh tụ của cả một đội cao thủ võ lâm, thế lực bao trùm thiên hạ, chẳng lẽ đi ra tay trước! Nhãi con! Ngươi hiện tại có những môn võ học tuyệt kỹ nào, hãy thi triển ra xem thử!

Văn Tử Lăng không chút do dự quát to:

- Tôn giá hãy nếm mùi Đàn Chỉ Thần Thông!

U Minh Giáo Chủ khẽ cười gằn:

- Bổn tòa đã lãnh giáo qua rồi! Cũng không có chi là lạ!

Miệng vừa châm biếm, tỏ vẻ coi thường, nhưng bà tuyệt nhiên không dám chậm trễ, vung tay phóng U Minh Chỉ nghênh đỡ ...

Mặc dù hai luồng chỉ phong gặp nhau, hóa giải tiêu tan, nhưng U Minh Giáo Chủ không khỏi chồn tay bước thối lui một bước vì kình lực của chàng trai trẻ quá ư dũng mãnh!

Văn Tử Lăng hăng hái tiếp:

- Hãy nếm tiếp mùi Xích Quỷ Chưởng của tại hạ!

Luồng nhiệt lưu cuồn cuộn từ tay Tử Lăng tuôn ra như vũ bão, trong một trượng vuông, cả một khối lửa đỏ hừng hực bốc cháy dữ dội như một lò lửa đỏ khổng lồ!

U Minh Giáo Chủ cười khẽ:

- Chiêu thứ hai của ngươi cũng không có gì là lạ cho lắm, Huyền Băng Chưởng trong quyển hạ của Mai Châu Bửu Lục thừa sức để ngăn chặn nó lại!

Quả nhiên, luồng hơi cực lạnh tiết phát từ tay của U Minh Giáo Chủ chìa thẳng vào Xích Quỷ Chưởng. Lập tức, nhiệt lực hóa giải tiêu tan, hơi nóng đột nhiên gặp phải luồng giá băng, trong chớp mắt tan dần và tụ lại bốc lên ngùn ngụt. Cả tòa thạch động phút chốc bị bao trùm bởi một làn hơi trắng

mờ ảo ...

Hai môn tuyệt kỹ được phóng ra, hao phí rất nhiều tinh lực ... nhưng địch thủ vẫn trơ trơ, xem ra võ công của đối phương có phần cứng rắn hơn nhiều.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tử Lăng liên tiếp phóng ra hơn mười chiêu, nhưng đối phương vẫn trơ trơ, chàng bắt đầu nao núng ...

Trận chiến kéo dài, Tử Lăng xem ra có chiều suy kém rõ rệt. Thấy rõ tiềm lực của Tử Lăng, Giang Thu Lăng bất giác bồn chồn, cuống quýt lên ...

Dòm thấy đối phương suy yếu, U Minh Giáo Chủ lật ngược thế đánh, khởi sự tấn công ác liệt hơn. Tử Lăng loạng choạng vừa đánh vừa thối lui, hơi thở càng lúc càng dồn dập ...

Thoạt xem tình thế, sức chàng không còn chịu đựng được bao lâu nữa!

U Minh Giáo Chủ khẽ cười gằn:

- Nhãi con! Trời sanh nhà ngươi có một thể chất và nội lực cao hơn người thường ...

nhưng ... rất tiếc công phu của nhà ngươi hãy còn non một chút, cho nên rốt cuộc không khỏi bị bại dưới tay của Bổn tòa!

Phần thắng đã chắc chắn nắm trong tay, bà giao đấu rất ung dung, chỉ dùng hai đến ba phần công lực ra cũng đủ làm cho Tử Lăng phải hết sức nhọc mệt để đối phó!

Văn Tử Lăng vừa thở vừa thốt:

- Tại hạ sẽ chiến đấu đến một chiêu cuối cùng này! Chiêu Ngũ Lôi Khai Sơn chắc bà chưa từng nếm qua?

Năm chỉ của chàng vừa giương lên đã nhanh như chớp chộp thẳng tới. Năm luồng chỉ phong như rồng uốn khúc ào ạt đổ ập vào người U Minh Giáo Chủ ...

Do sự phối hiệp của hai môn tuyệt học Thực Vật Thần Công và Đàn Chỉ Thần Thông, được gia tăng vào những mười hai phần công lực ... Ba đạo Thực Vật Thần Công nhắm vào lồng ngực của U Minh Giáo Chủ phóng thẳng tới, còn hai đạo Đàn Chỉ Thần Thông lao vút vào mắt của bà ta ...

Nào ai học được chữ ngờ! Chính U Minh Giáo Chủ cũng phải lầm quỷ kế của Tử Lăng!

Tự biết sức mình bị kém thế, nên chàng vừa chống cự, vừa âm thầm dành lại năm phần công lực, thừa lúc đối phương đang say sưa vì chiến thắng nên bất ý đề phòng, chàng vận toàn lực tung ra một đòn chí mạng.

Sức tiến dũng mãnh, chỉ phong xuất phát từ tay Tử Lăng quá ư nhanh chóng, U Minh Giáo Chủ hoang mang cả kinh, bà ta định hoành thân nhảy tạt né tránh và sau sẽ lừa miếng quật ngược lại, nhưng ...

Một tiếng "Bốc" khô khan tuy nhỏ nhưng nghe rõ mồn một ...

Một đạo chỉ phong đã đâm trúng vào mắt tả của bà ta.

Bà đau đớn thét to lên, đưa tay ôm lấy gương mặt tràn đầy máu.

Giòng máu từ lỗ mắt tả trào ra như suối, cuốn theo mối hận nghìn thu không nguôi của bà ...

Ôi! Ánh mắt tình tứ huyền ảo của bà hủy hoại từ đây, mắt tả đã bị chỉ phong đâm chột mất rồi! Những người có mặt đều ngạc nhiên cho sự phản công quá bất ngờ.

Sau khi vận công cho máu ngưng chảy, bà đau đớn gào to:

- Văn Tử Lăng! Ngươi hãy nhớ kỹ con mắt chột này sẽ đánh đổi với chiếc đầu của nhà ngươi đấy nhé!

Tử Lăng điềm nhiên mỉm cười:

- Tại hạ ngỡ rằng đôi mắt tuyệt đẹp và gợi đầy tình tứ của bà cũng giống như thân hình cứng như sắt nguội kia, nào ngờ đâu ... nó cũng mềm yếu như những đôi mắt của trăm ngàn người khác ...! Xin Giáo Chủ hãy thứ lỗi cho sự lỡ tay của tại hạ nhé ...!

U Minh Giáo Chủ điên lên vì tức giận, gào to:

- Văn Tử Lăng, hôm nay Bổn tòa thề sẽ moi gan ngươi ra ăn tươi nuốt sống mới hả mối hận này.

Cơn điên tiết đã làm cho bà ta quên mất lời giao kết, hướng về bọn thủ hạ quơ tay quát to:

- Bất luận chết hay sống ... các ngươi hãy bắt cho kỳ được hai tên oắt con này cho ta!

Một tiếng dạ ran vang lên như sấm, bọn thủ hạ lập tức đổ xô ra vây phủ lấy Tử Lăng và Thu Lăng ... Đao, kiếm chưởng, chỉ đều được họ tận lực tung ra đổ ập vào hai người trẻ tuổi.

Cho tay vào lòng rút thanh Túy Tâm Kiếm ra, Tử Lăng quay sang phía Thu Lăng căn dặn:

- Lăng muội! Đừng nên rời xa tiểu huynh! Chúng mình hãy tận lực chiến đấu! Thù nhà, nợ máu sẽ được giải quyết trong trận thư hùng này!

Giang Thu Lăng tỏ vẻ cương quyết:

- Lăng ca! Anh hãy yên tâm, vì rửa hận cho mẫu thân ... em nguyện theo anh chiến đấu đến giọt máu cuối cùng!

Hai người đâu lưng cùng nhau, chống trả mãnh liệt những đòn tấn công tới tấp của bọn thuộc hạ áo xanh ...

U Minh Giáo Chủ vừa hò hét đốc xuất, một mặt thừa thế quật vào người Tử Lăng những đòn ác liệt!

Bỗng nhiên!

Từ một địa đạo, một tên thuộc hạ vụt hiện ra chạy bay đến trước mặt U Minh Giáo Chủ thốt:

- Bẩm Giáo Chủ! U Minh Viện hiện đang có một toán cường địch xâm nhập tấn công!

Vội vã ngưng tay nhảy khỏi vòng chiến, U Minh Giáo Chủ cất tiếng quát hỏi:

- Bọn địch cả thảy bao nhiêu người, chúng do ngả nào xâm nhập?

Tên thuộc hạ ấp úng thốt:

- Bẩm Giáo Chủ! Cường địch vừa xuất hiện, kẻ thuộc hạ liền được lệnh của viện chủ chạy tìm Giáo Chủ bẩm báo, kỳ thực thuộc hạ không được am tường cho lắm!

Sau giây phút suy nghĩ, U Minh Giáo Chủ bèn kêu to:

- Hắc Thị Cận Vệ!

Một toán hơn mười vị đang giao chiến nghe gọi, vội vã nhảy khỏi vòng chiến, chạy đến trước mặt U Minh Giáo Chủ chờ lệnh.

- Bọn ngươi lập tức đến U Minh Viện tiếp cứu! Phải bắt cho kỳ được hết bọn xâm nhập vào và đem ra giết sạch!

Toán cận vệ được lệnh vâng dạ một tiếng, đoạn lần lượt tiến vào một địa đạo kế bên.

Trong giây phút, họ đều mất dạng ...

Thình lình một thuộc hạ khác lại từ một địa đạo phóng mình bay vụt ra ...

- Bẩm Giáo Chủ! Trung Liệt Điện đã bị hai vị ... ni cô tiến vào và đang cùng bọn giữ điện giao đấu dữ dội.

Giương tròn chiếc mắt còn lại, U Minh Giáo Chủ nổi giận quát to:

- Tại sao không bắt trói họ lại dẫn đến cho ta?

Tên thuộc hạ run rẩy thưa:

- Hai ni cô ấy đều là tay bản lãnh cao cường, bổn giáo thuộc hạ đối địch không lại, đã có ba người bị hạ dưới kình lực phi thường của họ!

- Tuần Quản Đường!

Nghe tiếng thét vang của U Minh Giáo Chủ, một toán mười người đang chiến đấu, vội vã nhảy ra, đồng chạy đến trước mặt bà ta chờ lệnh.

- Bọn ngươi mau đến Ngũ Hành và Lưỡng Nghi hai cơ quan, dẫn dụ hai ni cô ấy và bắt sống để ta trị tội!

Bóng mười mấy vị Thanh y lại lần lượt khuất sau một ngách hang của tòa thạch động ...

Chương 56: Quần Hùng Hội Hiệp

Hiện giờ bọn Thanh y đang vây phủ Tử Lăng và Thu Lăng còn lại không đến ba chục người, không kể một toán đã chết và bị thương nằm la liệt trên nền đá ...

Văn Tử Lăng vừa hay được tin đồn bọn đang đột nhập và tấn công tứ phía, lòng chiến đấu của chàng vụt phấn khởi lên dữ dội, lưỡi Túy Tâm Kiếm vung đến đâu, bọn Thanh y đều ngã rạp đến đấy.

Trận chiến từ thế công đột nhiên trở thành thế thủ, bọn U Minh Giáo vừa đánh vừa nom rõ tình thế. U Minh Giáo Chủ với chiếc mắt bị thương, tinh lực mất đi rất nhiều. Sau phút suy nghĩ, bà ta liền hướng về bọn thuộc hạ truyền lệnh:

- Bọn ngươi hãy nghe ta! Xin tạm dừng tay!

Nghe được lệnh của chủ soái, vừa đúng vào tâm trạng chủ bại và thể xác đang mệt nhoài, bọn thuộc hạ lập tức ngưng tay tránh dang ra tứ phía.

Tử Lăng gằn giọng:

- Hiện tại quần hùng đã xâm nhập vào tận sào huyệt, tại hạ khuyến cáo tôn giá nên sớm hồi tâm, lúc này cũng chưa phải là muộn. Phật gia có câu:

"Khổ hải vô biên, hồi đầu là bến", tôn giá nên ăn năn hối cải, con đường thiện lúc nào cũng đầy cỏ đẹp hoa thơm.

U Minh Giáo Chủ cười gằn:

- Hừ! Chiếc mắt chột của bà có thể lành lại được chăng?

Văn Tử Lăng ôn tồn đáp:

- Lưỡng hổ tranh đấu, tắc hữu nhất thương, việc tỷ thí đâu tránh sao cho khỏi cái nạn tử thương, chuyện ấy không thể phiền trách tại hạ được!

U Minh Giáo Chủ nghiến răng ken két:

- Nhãi con! Bổn tòa không ngại cho ngươi hiểu rõ, phàm kẻ nào đã bước chân vào Tổng Đàn thì sanh mạng đã thuộc về tay ta, dù rằng nhà ngươi không thương tổn đến chiếc mắt tả của Bổn tòa đi

nữa, đừng hòng thoát khỏi Hiệp Lê Mật Cung!

U Minh Giáo Chủ vừa dứt tiếng, thình lình ... từ một địa đạo, một tên thuộc hạ chạy vụt ra đến trước mặt U Minh Giáo Chủ thốt:

- Bẩm Giáo Chủ! Mật Cung đã bị cường địch tấn công dữ dội. Ngoài sơn động, toàn cõi sơn trang đã bị bọn chúng phá hủy tiêu tan!

Cơn tức giận nổi lên cực điểm, U Minh Giáo Chủ thét to:

- Lũ ngươi toàn là đồ vô dụng! Hãy cút đi ... cho rảnh mắt ta!

Chiếc mắt tả của bà đã ngưng chảy máu từ lâu, đột nhiên huyết lưu trở lại, diện mạo của bà lúc bấy giờ trông thực rất thảm hại.

Tên thuộc hạ lãnh nhiệm vụ bẩm báo hoảng kinh, ôm đầu lẩn tránh.

Giây lâu, bà ta ảo não buông tiếng thở dài đầy uất hận:

- Hừ! Được! Rồi đây bọn chúng sẽ biết tay Bổn tòa. Máu sẽ đổ khắp chốn võ lâm, xác bọn ngươi sẽ nằm phơi đầy mặt đất!

Bà quay về hướng bọn thuộc hạ quát to:

- Tất cả bọn ngươi hãy đi tiếp viện Mật Cung! Bất luận với một giá nào, hãy tìm cách tiêu diệt bọn chúng, đừng để cho một tên nào chạy thoát!

Sau khi hơn hai chục tên thuộc hạ lần lượt mất hút sau cửa hang, gian thạch động hiện giờ chỉ còn lại vỏn vẹn có ba người và một số tử thương nằm la liệt trên nền đá ...

Đấu trường bỗng trở nên âm u tẻ lạnh.

U Minh Giáo Chủ suy nghĩ giây lâu, đoạn giương chiếc mắt còn lại nhìn Tử Lăng gằn giọng thốt:

- Vụ đả thương chiếc mắt, Bổn tòa sẽ thanh toán sau. Hiện tại, Bổn tòa cần phải vắng mặt giây lát, hai ngươi chịu khó đợi ta nhé!

Văn Tử Lăng quát to:

- Hãy khoan! Món nợ máu của ân sư năm xưa, tôn giá chưa cùng tại hạ thanh toán kia mà!

Nhưng với một thế xoay mình thật nhanh, bà ta đã quay ngược lại, phóng mình vào một cửa hang gần đấy mất dạng, một giọng the thé đầy căm hờn từ một ngách đá vang vọng ra:

- Văn Tử Lăng! Với võ công, Bổn tòa chưa diệt ngươi được. Hiện tại, tạm mượn cơ quan của tòa kiến trúc này giam cầm hai ngươi lại. Ba hôm sau, Bổn tòa sẽ đến đây cùng hai ngươi tái ngộ!

Giọng nói của U Minh Giáo Chủ vừa dứt, tiếng "sè sè" nổi lên bốn phía. Kế tiếp theo là một tiếng "sầm" vang dội làm rung chuyển cả tòa thạch động. Tất cả cửa địa đạo ăn thông vào thạch động đều được đóng kín cả lại.

Tử Lăng khẽ cau mày, lặng lẽ bước đến một cửa hang vung Túy Tâm Kiếm lên nhắm cánh cửa đâm mạnh vào ...

Túy Tâm Kiếm quả là một bảo vật duy nhất trên đời ... Tử Lăng tiếp tục đâm mạnh vào, những khối đá nhỏ theo đà kiếm rớt ra từng mảnh. Trong khoảnh khắc, cánh cửa đá dày đã bị chàng khoét thành một lỗ hổng nhỏ.

Chàng đưa tay với một hòn đá nhỏ thẳng tay ném vào lỗ hổng. Viên đá chạm vào một lần đá thứ hai, tiếng dội vào đá nghe rõ mồn một ...

Tử Lăng sa sầm nét mặt. Tiếng dội của hòn đá cho chàng biết rằng cách lần cửa thứ nhất không xa có thêm một lần cửa thứ hai và lần cửa đá ấy còn dày và kiên cố hơn cửa thứ nhất những mười lần ...!

Đưa tay lắc đôi vai Giang Thu Lăng đang ngồi im buồn bã, chàng khẽ cất giọng ôn tồn an ủi:

- Bọn quần hào đang đột nhập vào Mật Cung của chúng, không bao lâu họ sẽ đến đây ...

chúng mình sắp sẽ được cứu thoát.

Bỗng nhiên ...

Có tiếng chân rất nhẹ của một người từ xa đi lại ...

Tay lăm le thanh Túy Tâm Kiếm, Tử Lăng chăm chú nhìn vào nơi phát ra tiếng động, chuẩn bị đối phó.

Trước mặt chàng độ mười trượng, vách đá đột nhiên nứt hai để lộ một cửa hang bí mật ...

Một thiếu nữ, mình vận chiếc áo màu xanh biếc, yểu điệu thướt tha, duyên dáng với gương mặt giống hệt Thu Lăng, đẹp mỹ miều như một tiên nữ giáng trần, chậm rãi từ cửa hang bí mật bước ra.

Một cảm giác sượng sùng, nửa e ngại làm Tử Lăng bàng hoàng bối rối.

Thiếu nữ ấy không xa lạ đối với chàng, chính là Giang Tâm Mỹ!

Đưa cặp mắt bồ câu khẽ quét về phía Thu Lăng, đôi môi khẽ nhếch nụ cười ghen tức, nàng quay

sang Tử Lăng chua chát hỏi:

- Văn đại hiệp! Cách biệt bao lâu, mối cựu thù của lệnh ân sư đã tìm ra manh mối nào chưa?

Không để ý tới câu hỏi của Giang Tâm Mỹ, Tử Lăng liền quay sang Giang Thu Lăng thốt:

- Lăng muội! Em có biết nàng ấy là ai chưa?

Khẽ gật đầu, Giang Thu Lăng bẽn lẽn hỏi vặn lại:

- Mặc dù em đã đoán biết nàng là ai rồi ... nhưng ... Lăng ca! Hiện giờ em phải xưng hô với nàng thế nào cho hợp?

Giang Tâm Mỹ vụt cướp lời:

- Tuy là một mẹ sanh ra, nhưng tự nhỏ thiên cách nhất phương, nên hôm nay tình chị em mặc dù gặp lại chưa có vẻ mặn nồng đấy thôi!

Giọng của nàng vụt trở nên lạnh lẽo và cay đắng:

- Hai người tại sao đối xử với nhau coi có vẻ thân mật quá vậy? Với cách xưng hô, hình như là tình phu thê có khác?

Một cảm giác đặc biệt vụt thoáng qua làm sắc diện của nàng bỗng nhiên trở thành thất vọng, đượm vẻ đau thương.

Văn Tử Lăng ôn tồn đáp:

- Giang cô nương! Chúng mình cách biệt đã lâu, sự đời có nhiều thay đổi. Tại hạ sẽ tường trình những việc xảy ra để cô nương am tường và thông cảm!

Giang Tâm Mỹ lạnh lẽo cười nhạt:

- Chúng mình xa cách đã lâu, mặc dù dòng đời biến chuyển, nhưng cõi trung trinh của người giữ tiết có đâu vì danh lợi mà thay đổi bao giờ!

Văn Tử Lăng vừa định tìm lời đối đáp, thình lình có tiếng chân dồn dập đi đến.

Hơn một chục người từ cửa hang bí mật lục tục bước ra.

Chương 57: Tiền Đồ Như Mộng

Đoàn người từ cửa hang lục tục bước ra, Văn Tử Lăng vội quay lại nhìn chàng rất đỗi vui mừng. Trong số mười mấy vị vừa đến, có ba vị là bạn cố tri:

Hiệp Lê Tửu Tẩu Thời Thượng Viễn, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền và lão già lùn Nhất Thóc Dã Tẩu.

Còn những vị kia đều là những cụ già tóc bạc như sương, trong ấy có một cụ già tuổi trạc thất tuần. Trông những bước đi vững chắc của cụ già, cũng hiểu lão là một tay cao thủ thượng thặng.

Thần Mật Khách Đặng Công Huyền bước đến trước mặt Giang Tâm Mỹ vòng tay vái chào:

- Đa tạ cô nương đã có công dẫn lộ, bằng không chúng tôi không tài nào đặt chân đến đây được!

Văn Tử Lăng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng. Chàng còn nhớ rõ, trong ngôi cổ tự dưới chân đỉnh Cao Sơn, bên bờ sông Huỳnh Hà, đối với Giang Tâm Mỹ, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền đã biểu lộ một sắc thái không ưa. Không ngờ hiện nay, thái độ của lão ta lại có vẻ khách khí và vô cùng thân mật.

Giang Tâm Mỹ vội vàng chắp tay đáp lễ:

- Lão tiền bối! Cách biệt đã lâu, vẫn mạnh giỏi chứ?

Quay sang Nhất Thóc Dã Tẩu và Hiệp Lê Tửu Tẩu, vòng tay thi lễ rồi tiếp:

- Hôm nay không ngờ lại gặp lưỡng vị tại chốn này, thực là hân hạnh vô cùng.

Nhất Thóc Dã Tẩu ôn tồn đáp:

- U Minh Giáo dã tâm gây hấn định hùng bá giang hồ, bọn già chúng tôi thấy bất bình chẳng ngồi yên, nên quyết đến đây cùng bọn chúng so tài một trận!

Hiệp Lê Tửu Tẩu đưa mắt nhìn quanh, đoạn buông tiếng thở dài:

- Lão phu cư trú nơi đây đã hơn mười năm, thường nhật đều có đến viếng thăm mộ phần của Túy Tâm Tiên Tử, nhưng ... bấy lâu nay nào có thấy gì đâu. Có ai ngờ rằng, trong khoảng thời gian ấy, bọn U Minh Giáo đã từ trong lòng đất, kiến trúc lên một căn cứ vĩ đại như thế này! Thực là hổ thẹn

thay cho tài do thám của lão!

Thần Mật Khách đưa tay vuốt chòm râu bạc, mỉm cười:

- Lão phu suốt đời không khứng xuất hiện nơi chốn giang hồ, nên được thiên hạ tặng cho danh hiệu Thần Mật Khách, từ đây danh hiệu ấy chắc phải thủ tiêu rồi!

Đưa mắt liếc nhìn Tử Lăng, Nhất Thóc Dã Tẩu mỉm cười tiếp:

- Lão phu đã giới thiệu và thuật rõ lại tài nghệ siêu quần của Văn tiểu hiệp cho mấy vị đạo hữu nghe qua, họ đều thán phục cậu hết mình đấy.

Văn Tử Lăng đỏ ửng mặt:

- Tại hạ tài thô học thiển, có gì đâu mà lão tiền bối phải tâng bốc đến tận mây xanh, làm tại hạ không có lối để bước xuống!

Nhất Thóc Dã Tẩu bật cười ha hả:

- Ồ ... Văn tiểu hiệp quá khiêm nhường! Lão phu vừa nghe được, sau một trận thư hùng vừa rồi U Minh Giáo Chủ đã bị Văn tiểu hiệp đánh cho một trận nên thân, ôm chiếc mắt chột lẩn chạy như chuột kia mà ...!

Quay sang Giang Tâm Mỹ, lão già cảm khái tiếp:

- Chiếu theo thường tình mà luận, với tình quyến thuộc thì Giang cô nương hình như không nên bội phản U Minh Giáo Chủ và tiếp tay với bọn già này để gây tổn hại cho U Minh Giáo mới phải. Đằng này ... hành động của Giang cô nương hoàn toàn trái ngược lại làm cho lòng lão phu không khỏi thắc mắc và hồ nghi ...

Nghe nhắc đến chuyện gia đình, Giang Tâm Mỹ bất giác buông tiếng thở dài:

- Từ dạo trước, tôi đinh ninh rằng U Minh Giáo Chủ là mẹ ruột, đến lúc gần đây tôi mới rõ ra thân thế của tôi vẫn còn bí mật và mơ hồ!

Hiệp Lê Tửu Tẩu vội xen vào hỏi:

- Cô nương đã chẳng từng bảo với tôi rằng ... một gia đình thợ săn cư trú gần đây đem cô nương về nuôi dưỡng từ tấm bé đấy à?

- Thân thế của tôi còn có nhiều cách để giải thích, nhưng hoàn toàn đều do U Minh Giáo Chủ bịa ra để phỉnh gạt thiên hạ đấy thôi. Bà ấy bảo rằng chính bà mới là mẹ ruột của tôi ... những giả thuyết được bà ta đưa ra, cốt ý là lợi dụng chuyện thần kỳ của Túy Tâm Tiên Tử để mê hoặc người đời!

Nói đến đây, nàng cảm động đến nghẹn ngào:

- Sau này tôi mới rõ ra, Túy Tâm Tiên Tử mới thực là mẹ ruột của tôi, cho nên đối với U Minh Giáo Chủ, sự lường gạt của bà ta làm tôi hận đến căm gan!

Nhất Thóc Dã Tẩu bất giác buông tiếng thở dài.

- Nhất ẩm nhất trác, sự do tiền định! Mấy ai cải nổi số trời ... Nếu đương lúc ấy, lão phu cố gắng đem hai người đồng đi một lượt, thì ngày nay đâu đến đỗi nảy sanh ra cớ sự này!

Giang Tâm Mỹ kinh ngạc hỏi:

- Ồ! Lão bá bảo sao? Thế ra lão bá có mặt trong lúc mẹ cháu sanh cháu ra đấy à ...?

Biết mình vừa nói lỡ lời, Nhất Thóc Dã Tẩu vội ấp úng đánh trống lảng:

- À! Đâu có việc gì! Việc đã qua rồi, nhắc chi vô ích!

Giang Tâm Mỹ trợn trừng đôi mắt phượng:

- Thế thì đối với câu chuyện về chúng tôi, lão bá đã biết rõ tường tận, tại sao lại giấu giếm chẳng chịu nói ra?

Nhất Thóc Dã Tẩu ôn tồn đáp:

- Nói ra cũng chẳng ích chi ... vả lại nó liên quan đến danh dự của một người đã mất ...

sự thật cũng khó điều tra, vì người ấy đã đem tất cả sự bí mật xuống chốn tuyền đài rồi, trừ phi ... U Minh Giáo Chủ thành thật thú nhận, bằng không, khó mà tìm ra chứng cớ!

Đôi mày của Giang Tâm Mỹ vụt khóa chặt lại, nàng nóng ruột thốt:

- Lão bá đã biết rõ tất cả, hà tất chẳng nói hết ra, còn giấu mãi trong lòng để làm gì?

Không thể giấu giếm được nữa, Nhất Thóc Dã Tẩu trầm ngâm giây lâu, đoạn hỏi:

- Cô nương đã biết Túy Tâm Tiên Tử là mẹ ruột, thế cô nương có biết phụ thân là ai không?

- Ồ ...! Việc ấy, mãi đến giờ cháu vẫn không thể hiểu rõ được, vì đã có ai từng mách với cháu câu chuyện hầu như chìm trong quên lãng bao giờ!

Nãy giờ đứng lặng thinh theo dõi câu chuyện của hai người, vụt nghe nhắc đến vấn đề ấy, Tử Lăng bèn xen vào thốt:

- Vấn đề ấy tại hạ xin phép đáp thay, phụ thân của Giang cô nương tức là Văn Gia Bảo Chủ Văn Tín Hùng, vị ân sư của tại hạ đấy!

Nhất Thóc Dã Tẩu khẽ gật đầu:

- Văn tiểu hiệp nói rất đúng. Kỳ nhiên đã có thêm một người biết được, lão phu không ngại đem câu chuyện cũ thuật lại cho chư vị nghe, để tham khảo và suy đoán, chứ lão phu cũng không dựa vào đấy để quả quyết buộc tội, vì đấy là một việc có liên hệ đến danh dự của một người quá cố!

Đưa tay lên bóp chiếc trán nhăn nheo, lão Nhất Thóc Dã Tẩu cố moi óc để ghi lại những hình ảnh xa xưa của mười bảy năm về trước.

Lão bắt đầu kể:

- Lão phu và Giang Nam Hạt là đôi bạn tâm giao rất mực thân yêu, khi được tin Túy Tâm Tiên Tử tự vẫn, và thi thể phơi bày trên triền núi Hiệp Lê Sơn, lão phu vội vã vượt núi băng rừng đến đấy! Khi vừa đến nơi, thì Bát Đại Môn Phái đã tề tụ đông đủ và đang tổ chức lễ an táng cho nàng rất trọng thể. Vì biếng nhác với vấn đề thù tạc cho nên lão phu tạm cư trú nơi một bạn hữu ở dưới chân đồi gần đấy ...

Ba hôm sau, trước khi giã biệt Hiệp Lê Sơn, lão phu định lên tế mộ nàng một lần cuối cùng, để tỏ chút tình luyến thương một bậc tài hoa xấu số!

Lúc ấy trời đã về khuya, vừa đặt chân gần đến trước mộ thì một bóng đen đã đến trước lão phu và nhanh nhẹn theo cửa bí mật chui vào mộ huyệt.

Bóng đen vừa đến đối với lão phu rất quen, với hình vóc khôi ngô tuấn tú ấy, thoạt nom lão phu đã nhận ra ngay là Văn Gia Bảo Chủ Văn Tín Hùng.

Lòng hoài nghi bị kích thích mạnh, lão phu bèn vội vã núp sau một tảng đá gần đấy rình xem.

Giây lâu, có tiếng khóc trẻ con từ cửa bí mật của mộ huyệt văng vẳng truyền ra, tiếp theo đấy là Văn Bảo Chủ ôm một gói to chậm rãi chui khỏi mộ huyệt.

Tiếng khóc xuất phát từ chiếc bọc ở tay chàng.

Với vẻ mặt đau thương, tay ôm con thơ, Văn Bảo Chủ chốc chốc lại buông tiếng thở dài, rảo bước mải ở trước mộ huyệt, lòng như lưu luyến không nở bỏ đi.

Có tiếng nức nở khóc òa lên, thì ra Giang Thu Lăng không nén được cơn xúc động khi nghe nhắc đến cái chết đau thương của mẫu thân nàng!

Toán người có mặt ai nấy đều cảm động buông tiếng thở dài ...

Nhất Thóc Dã Tẩu trầm lặng giây lâu, rồi chậm rãi tiếp:

- Khi Văn Bảo Chủ vừa định giã từ cất bước thì một bóng đen từ xa bay vụt đến. Người ấy đối với lão phu cũng không xa lạ mấy, chính là Giang Mỹ Quân chị ruột của Túy Tâm Tiên Tử và đương kim là U Minh Giáo Chủ.

Việc làm lão phu rất đỗi ngạc nhiên là sự xưng hô của hai người ...

Vừa gặp mặt Văn Bảo Chủ, Giang Mỹ Quân bèn thân mật gọi:

- Tín Hùng! Ồ! Anh đến đây làm gì?

Nào ngờ Văn Bảo Chủ đột nhiên nổi xung, cất tiếng mắng:

- Mỹ Quân! Em thật là một người vô liêm sỉ, chẳng lẽ em chẳng tự cảm thấy hổ thẹn cho hành động đê hèn của mình hay sao?

Giang Mỹ Quân vẫn giữ giọng dịu dàng:

- Tín Hùng! Anh nên nghĩ lại, hành động ấy chẳng qua xuất phát từ trong tâm của lòng yêu mến anh mà ra!

Văn Bảo Chủ điên tiết lên vì tức giận:

- Đừng giả đạo đức nữa, hôm nay ta thề sẽ lấy mạng sống của ngươi để bù vào cái chết của Thanh Quân!

Cuộc ấu đả khởi diễn từ đấy, trong khi ấy chiếc bọc trẻ con được đặt ngay ở trước mộ huyệt ...

Giang Mỹ Quân vừa chiến vừa thối. Trong giây lát, chàng đã đánh đuổi nàng thối lui cách mộ huyệt một quãng khá xa ... Lão phu thừa biết rằng Giang Mỹ Quân thối lui vì nhường nhịn tình nhân của nàng, chứ so về tài nghệ, Văn Bảo Chủ hãy còn kém nàng một bậc. Lão phu cũng biết thêm rằng cảnh tình của Giang Mỹ Quân giống hệt với tánh của bà Tiết Hoa Diễm mẹ nàng, cho nên sau giây phút suy nghĩ, lão phu nhất định không để đứa bé lọt vào tay nàng ... Trong lúc họ đang mải mê giao chiến cách đấy khá xa, lão nhanh nhẹn bước ra nhảy đến bên chiếc bọc. Vừa giở miếng vải và bồng một đứa bé lên thì lão kinh ngạc vô cùng, trong bọc có đến hai đứa bé và đứa còn lại vụt thình lình khóc thét lên! Tiếng khóc của đứa bé làm kinh động đến hai người đang giao chiến. Lão phu chỉ kịp ôm đứa bé trên tay nhanh nhẹn chuồn êm, trong khi ấy hai người đã ngưng tay và đồng chạy đến bên đứa bé. Sau khi mang đứa bé về đến nơi cư trú ở chân đồi, lão phu mới phát giác ra đấy là một cháu gái. Lão vội vã quay lại và tìm mãi nhưng không thấy đứa bé kia đâu và đành ôm cháu gái ấy đến giao

lại cho bạn cố tri Giang Nam Hạt.

Giang Thu Lăng vội xen vào hỏi:

- Cô bé ấy chính là tôi đấy à?

Lão già buông tiếng thở dài:

- Đúng như thế ...! Chuyện đáng tiếc là lúc ấy lão phu không thể mang hai cháu cùng đi một lượt ...

Giang Tâm Mỹ mơ màng nhìn vào cõi mông lung, đoạn thốt:

- Tất cả đều do số mạng an bài, tôi không ân hận, vì tiếng khóc của tôi lúc ấy đã đảo lộn cả một cuộc đời ...

Nhất Thóc Dã Tẩu ngạc nhiên hỏi gặng:

- Thế ra cô nương cùng Giang Mỹ Quân vẫn còn giữ một mối tình thân thiết đấy chứ ...?

Giang Tâm Mỹ khẽ cười nhạt:

- Thực ra từ thuở tấm bé, người dì ruột và cả đến tổ mẫu của tôi ít khi săn sóc đến tôi.

Cho nên giữa tôi và hai bà ấy không có một tình cảm gì, đến khi rõ dã tâm của hai người tôi mới bắt đầu thống hận họ từ đấy ...! Tôi mến nhất là hai người bảo mẫu, họ săn sóc tôi từ tấm bé ... nhưng hai người đã bị trúng độc ở Hồng Phong Cốc của lão Nam Cung Minh và táng mạng dưới tay của bọn Lao Sơn Tam Đạo mất rồi.

Giang Thu Lăng vội vã bước tới bên Tử Lăng cất giọng âu yếm:

- Còn một việc mà Nhất Thóc lão bá chưa rõ! Lăng huynh ...! Anh hãy thuật lại cho lão bá và tất cả mọi người nghe đi!

Chương 58: Nguy Cơ Trùng Trùng

Giọng thân mật, lời âu yếm giữa Giang Thu Lăng và Văn Tử Lăng làm cho Giang Tâm Mỹ cảm thấy khó chịu vô cùng, nàng đau đớn ngoảnh mặt qua đi chỗ khác.

Nhìn thần sắc của Giang Tâm Mỹ, Tử Lăng đã hiểu rõ những cảm giác thầm kín của thâm tâm nàng ngay nhưng chàng cố giả tảng lờ không hay biết. Nhìn thẳng vào Nhất Thóc Dã Tẩu, chàng chậm rãi thốt:

- Lão bá chắc tin tưởng rằng Túy Tâm Tiên Tử chết thật đấy ư ...?

Nhất Thóc Dã Tẩu rất lấy làm ngạc nhiên:

- Thế ra trong cái chết của nàng còn nhiều ẩn khúc nữa à?

Văn Tử Lăng trầm ngâm đáp:

- Lúc nãy, tại hạ và Giang cô nương đã phát giác thi hài của một thiếu phụ trong cỗ quan tài nằm giữa một thạch động âm u ... trên thi hài còn để lại những lời di chúc của nàng ...

Thiếu nữ tự xưng là Hiệp Lê Oán Nữ, nàng cùng Túy Tâm Tiên Tử là đôi bạn kết nghĩa kim lan. Những ngày đau khổ lúc cư trú nơi Hiệp Lê Sơn của Túy Tâm Tiên Tử được nàng ghi chép trên những dòng di chúc ấy.

Cuộc đời ai oán của Túy Tâm Tiên Tử theo lời di chúc được Văn Tử Lăng tường tận thuật lại ...

Sự khổ đau của người quá cố gây cho toàn thể một sự xúc động vô biên. Kinh ngạc, đau thương làm cho mọi người đều mủi lòng rơi lụy.

Giây lâu, Giang Tâm Mỹ thốt:

- Dựa vào những sự kiện xảy ra mà suy luận thì U Minh Giáo Chủ quả là thủ phạm trong vụ ám sát dã man này!

Thình lình, một cụ già tóc bạc như sương từ trong đám đông bước ra cất giọng sang sảng thốt:

- Lão phu xin đem những việc mà lão phu đã được mục kiến hồi mười bảy năm về trước để góp vào việc truy tầm thủ phạm ...

Thần Mật Khách vội quay sang cụ già:

- Chúng tôi rất hân hạnh nghe Lữ Nhất Phiên lão hiệp sĩ tường thuật lại câu chuyện cũ!

Cụ già đưa tay vuốt chòm râu bạc, đoạn thong thả kể:

- Mười bảy năm về trước, lúc Bát Đại Môn Phái Chưởng Môn cử hành đại lễ an táng Túy Tâm Tiên Tử vào mộ huyệt, lão phu ngẫu nhiên có việc qua đây, cũng có tham dự lễ mai táng của bậc tài hoa xấu số ... Theo ngu ý của lão phu, nếu sự ngụy trang tự vẫn nếu được tính toán kỹ lưỡng, thì lúc Túy Tâm Tiên Tử phơi thây ngoài triền núi, lẽ đương nhiên Hiệp Lê Oán Nữ có phận sự phải canh gác ngày đêm và trước khi Bát Đại Môn Phái tề tựu đông đủ, lão nghĩ rằng không có ai có thể thừa cơ để hãm hại nàng được!

Nhất Thóc Dã Tẩu khẽ gật đầu:

- Nhận định của Lữ lão hiệp sĩ rất đúng!

Lữ Nhất Phiên khẽ tằng hắng, rồi tiếp:

- Trong lúc Bát Đại Môn Phái tổ chức cuộc đại lễ và đốc xuất nhân công rầm rộ xây cất mộ huyệt, không lúc nào vắng mặt lão phu, có nghĩa là trong khoảng thời gian ấy không có kẻ nào manh tâm hãm hại nàng mà lọt qua mắt lão phu. Theo đấy mà suy luận thì nàng lại bị một kẻ lạ mặt ám hại sau khi Bát Đại Môn Phái đã rời khỏi Hiệp Lê Sơn ...

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý cho ý kiến của Lữ Nhất Phiên là đúng!

Hiệp Lê Tửu Tẩu quay sang phía Giang Tâm Mỹ gặng hỏi:

- Địa thế của Hiệp Lê Mật Cung chắc có lẽ Giang cô nương thấu đáo tường tận, vậy năm vị Chưởng Môn của Ngũ Đại Môn Phái bị giam cầm, xin cô nương hãy cho chúng tôi được tỏ!

Giang Tâm Mỹ ngắt lời:

- Tại sao lão bá đối với bọn người ấy lại để tâm lo lắng là có ý gì?

Hiệp Lê Tửu Tẩu trầm ngâm đáp:

- Được lệnh của chủ nhân, lão nô đến đây để điều tra cái chết của Giang nhị nữ. Hơn mười năm qua, lão phu chưa tìm ra manh mối gì cả. Hiện giờ nếu chúng mình tìm gặp được năm vị ấy, tối thiểu cũng có thể dò hỏi ra một hai manh mối!

Giang Tâm Mỹ chua chát mỉm cười:

- Ngoại tổ phụ tôi đã qua đời, nếu hiện tại lão bá dò ra được manh mối, sẽ về báo cáo cùng ai nhỉ?

Đoạn nàng nghiêm sắc mặt tiếp:

- U Minh Giáo Chủ rời khỏi đây đã khá lâu, vậy chúng mình nên lập tức rời khỏi chốn này. Vì tôi hiểu rõ tánh tình của bà ta, nếu cảm thấy lực lượng của mình bị tan rã vì các phái võ lâm đã xâm nhập và phá hủy sào huyệt, rất có thể là bà ta sẽ dùng thủ đoạn cuối cùng là hủy diệt tất cả!

Nàng trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, đoạn tiếp:

- Thực ra ... nơi giam giữ năm vị Chưởng Môn của Ngũ Đại Môn Phái, hiện giờ tôi không được rõ, nhưng sanh mạng của chúng mình quan trọng hơn, chư vị nghĩ sao? Một khi bà ta nổi điên lên và cho đốt địa lôi phục đã chôn sẵn nơi lòng sào huyệt!

Thần Mật Khách liền cất giọng sang sảng thốt:

- Chúng tôi từ xa xôi nghìn dặm đến đây, đã có can đảm mạo hiểm xâm nhập vào tận sào huyệt của chúng, cùng chung một chí hướng là vì sự an nguy của chúng sanh, mà ra tay diệt trừ bọn U Minh Giáo. Hiện nay chúng tôi yêu cầu Giang cô nương dẫn dắt chúng tôi tìm cho gặp mặt U Minh Giáo Chủ để cùng bà ta thư hùng một trận!

Giang Tâm Mỹ hỏi gặng lại:

- Đấy là ý kiến của Đặng lão đại hiệp, chẳng hay tất cả đều tán đồng ... đề nghị ấy không?

Mọi người đều hăng hái hô to:

- Lẽ đương nhiên, chúng tôi đều tán đồng đề nghị của Đặng đại hiệp.

Giang Tâm Mỹ khẽ gật đầu:

- Thế thì rất tốt! Chư vị hãy theo tôi!

Theo ngả đường hầm tiến vào thạch thất ban nãy, toán người lục tục trở lộn ra. Một địa đạo quanh co hơn mười trượng dẫn họ đến một thạch động khá rộng. Trước mắt họ hai cửa hang nằm đối diện nhau.

Tiếng giao đấu hò hét từ xa văng vẳng truyền đến.

Không chút do dự, Giang Tâm Mỹ chọn ngay địa đạo bên tả nhanh nhẹn tiến vào.

Theo địa đạo họ đi sâu vào hơn mười trượng. Sau khi vượt qua những ngỏ hẹp âm u, họ đặt chân đến nấc thang đầu của một địa đạo khác rộng và sáng sủa hơn.

Giang Tâm Mỹ dừng bước lại cất tiếng giải thích:

- Địa đạo này dài độ trăm trượng, U Minh Giáo gọi nó U Minh Lộ. Nó là một địa đạo rùng rợn và nguy hiểm nhất, cơ quan mai phục trùng trùng, bình thường ít có kẻ nào vượt qua nổi. Tôi phải chọn nó vì các đường hầm khác đều bị đóng bít cả rồi!

Nàng đưa tay chỉ lên vách đá rồi tiếp:

- Chư vị có nom thấy đóa hoa mai ấy không?

Mỗi cách độ mười trượng, ngọn đèn lồng cổ kính tỏa ánh sáng mờ ảo xuống gian hầm thẳng tắp rộng thênh thang. Tuy ánh sáng của những ngọn đèn ấy không đủ sức xua đuổi bóng tối âm u, nhưng với nhãn lực tinh thông của những nhà luyện võ vào bậc thượng thừa họ đều nom rõ cách đấy độ hơn trượng, một đóa hoa mai bằng đá nổi lên trên mặt vách phẳng lì ...

Đóa hoa mai chỉ độ bằng bàn tay được khắc rất tinh xảo chỉ vừa đủ để cho một người đứng một chân, họ chưa biết dùng để làm gì?

Giang Tâm Mỹ giải thích:

- Đấy là một điểm tựa an toàn dùng để nghỉ chân và dùng nó làm bàn đạp để phóng mình đến lằn sơn trắng đằng phía xa kia kìa! Nên nhớ kỹ, tuyệt đối không được bước ra khỏi lằn trắng ấy!

Tất cả đều chú mắt theo tay của nàng chỉ, quả nhiên từ phía xa cách đấy hơn năm trượng, một lằn trắng rộng độ một trượng mộc và dài hơn bảy thước mộc đôi chút nằm vắt ngang trên mặt nền địa đạo ...

Họ đều là những tay tài nghệ phi thường nên chỉ trong phút chốc, tất cả đều an toàn chen chúc nhau đứng trong lằn trắng nhỏ hẹp ấy!

Tiếng hò hét và thanh âm của binh khí chạn vào nhau càng lúc càng ác liệt hơn. Họ đều cảm thấy lo lắng, nếu kẻ địch thừa cơ tấn công trong lúc này thì thật là thập phần nguy hiểm!

Giang Tâm Mỹ đưa tay chỉ vào một điểm hồng tâm trước mặt:

- Hai bên cạnh của điểm hồng tâm ấy đang ẩn núp hai pho tượng đá khổng lồ, mỗi tượng đá đều trữ sẵn một chiêu cực kỳ lợi hại. Nếu đạp chân lên điểm hồng tâm, tức nhiên phải chịu sự thử thách của hai gã khổng lồ ấy, cho nên trong toán của chúng mình phải tuyển chọn một người có một võ công siêu việt để triệt hạ bọn chúng cho đoàn người tiến tới!

Văn Tử Lăng nghe nói liền hăng hái lên tiếng:

- Tại hạ tình nguyện xung phong đảm nhận trọng trách đó!

Đoàn người chưa có một phản ứng gì, chàng trai trẻ đã nhanh như cắt phóng mình bay vụt tới ...

Vừa đặt chân lên điểm hồng tâm, một tiếng "ầm" vang dội nổ bùng lên ...

Liền khi ấy, hai tượng đá khổng lồ từ trong kẹt đá nhanh như chớp phóng vụt ra ...

Thế như thác đổ núi xô, hai pho tượng khổng lồ đưa bốn cánh tay như bốn chiếc cột đá to tướng nhắm đầu Tử Lăng thẳng tay nện mạnh xuống.

Túy Tâm Kiếm trên tay hữu, Tử Lăng vội lia nhanh vào tảng đá bên mặt, tay tả chàng nhắm vào pho tượng bên trái quét mạnh chiêu thức Thực Vật Thần Công.

"Ầm ...".

Tượng đá bên trái trúng nhằm chiêu Thực Vật Thần Công tan ra như cám ... Số phận của tượng đá bên mặt may mắn hơn, chỉ bị kiếm quang của Túy Tâm bảo kiếm quét phải, đôi cánh tay đã đứt lìa văng ra xa lắc. Nhưng vì đà tiến của pho tượng quá mạnh, nên thân hình mất hẳn thăng bằng sẵn trớn lao mạnh vào vách đá, thân tượng bị gãy làm đôi, ngã huỵch xuống trên đá!

Văn Tử Lăng khoan khoái thở phào một hơi dài, thu bảo kiếm vào lòng định đưa tay phẩy lớp bụi phủ đầy trên vạt áo, thình lình chàng nghe tiếng của Giang Tâm Mỹ thất thanh gọi to:

- Văn tiểu hiệp! Nhảy nhanh về phía trước, nhường điểm hồng tâm lại cho chúng tôi!

Tử Lăng vừa bắn mình bay vụt đi thì toán người phía sau đã từ lằn sơn trắng bay vụt đến chen chúc đứng vào điểm hồng tâm.

Tiếng ầm ầm lần này lại nổi lên dữ dội, dường như một trận động đất sắp xảy ra ... Hai bên vách đá rung chuyển mãnh liệt!

Giang Thu Lăng kinh hãi gào to:

- Lăng ca! Không xong rồi! Đường hầm sắp sụp đổ, chúng mình chết mất!

Tử Lăng vừa quay đầu nhìn lại thì thân hình nhỏ thon thon của Thu Lăng đã nhảy vọt đến ... ngã gọn vào lòng chàng.

Chương 59: Sau Hồi Tai Biến

Mặt đất dưới chân địa đạo cũng bắt đầu rung chuyển mạnh ...

Giang Tâm Mỹ thất thanh gào to:

- Hãy tiến tới nhanh lên! Nguy cơ sắp đến!

Văn Tử Lăng chỉ kịp kéo tay Giang Thu Lăng nhắm phía trước mặt cắm đầu chạy thục mạng. Nhưng vừa chạy được vài trượng thình lình một tiếng "ầm" như trời long đất lở, mặt nền đá nhẵn bóng trước mặt chàng đột nhiên sụp mất, đường hầm bỗng chốc mờ mịt vì một luồng hơi từ khoảng lỗ trống bốc lên, luồng hơi đượm mùi tanh hôi khó ngửi, hiển nhiên là chứa đầy độc tố.

Văn Tử Lăng thầm nhủ:

"Số phận mình thực là tấn thối lưỡng nan, phía sau hầm đã sụp đổ, trước mặt là vực sâu thăm thẳm, biết thoát ngã nào?".

- Văn tiểu hiệp! Hãy nhanh vượt qua lỗ trống, kẻo nguy đến nơi!

Chàng nghe rõ mồn một, đấy là tiếng gọi của Giang Tâm Mỹ, nhưng tai biến xảy đến quá nhanh, chàng vừa kéo tay áo của Giang Thu Lăng định lấy đà nhảy vọt lên, nào ngờ trong lúc lấy đà, mặt nền đá thình lình sụp mất, chân chàng đạp nhằm cõi hư không. Chàng và Thu Lăng vừa bốc khỏi mặt đất độ một trượng, lại lộn nhào xuống rơi mạnh vào vực thẳm; mảnh tay áo đánh "soạt" một tiếng, thân hình của Thu Lăng vụt tách rời khỏi tay chàng.

Không một chỗ nắm víu, thân hình của cả hai dần rơi ... rơi mãi xuống!

Tử Lăng còn thoáng nghe từ xa vọng đến tiếng kêu văng vẳng:

- Lăng ca! Lăng ca!

Chàng có cảm giác như tiếng sét đánh bên tai, rồi từ từ chàng không còn nghe thấy gì nữa, tất cả sự vật đều đảo lộn và quay cuồng dữ dội và tâm trí chàng dần dần lặng chìm vào cõi hư vô!

oo Không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, Văn Tử Lăng từ từ hồi tỉnh lại.

Chàng cảm thấy đầu nhức như búa bổ, thân hình mệt mỏi, cứ chi rã rượi. Cố gắng ngồi dậy, nhưng

... chàng cảm thấy sức mình không thể làm nổi!

Bỗng nhiên ...

Chàng cảm thấy có bàn tay nhỏ êm dịu và ấm áp đang xoa bóp khắp châu thân mình ...

Cử động của bàn tay sao êm ả quá! Lúc ấy, vì quá mệt mỏi nên chàng không cần biết đến chủ nhân của nó là ai, một cảm giác đê mê lại ru hồn chàng vào trong cõi mộng, trí óc chàng lại từ từ chìm vào cảnh mờ ảo mông lung.

Thời gian lại lặng lẽ trôi qua.

Ánh dương quang vừa lên làm chàng chói lòa cả mắt, đưa tay dụi đôi mắt ngáy ngủ, chàng lồm cồm bò dậy.

Trước mặt chàng một bãi cát trắng mịn thoai thoải phơi mình bên bờ suối, vầng thái dương vừa lên khỏi ngọn đồi thông, đưa ánh sáng rực rỡ chiếu rọi lên lớp sương đêm còn phủ nhẹ trên ngàn cây nội cỏ. Ngọn thu phong hây hây phớt nhẹ, tiếng ca riu ríu của đàn sơn ca hòa lẫn với tiếng nước chảy róc rách qua khe đá của con suối vòng quanh dưới chân đồi, hợp thành một bản tình ca bất tuyệt.

Chàng khoan khoái hít một hơi dài không khí trong lành, khẽ đưa mắt nhìn quanh.

Thung lũng, đồi thông, ngọn tiểu khê, cồn cát trắng, cảnh vật có một vẻ đẹp như tranh, nhưng im lìm, vắng lạnh, không tìm lấy đâu ra một bóng người!

Chậm rãi đứng thẳng dậy, định lần mò bước tới, nhưng ... chàng vụt cảm thấy quá yếu, đầu váng mắt hoa, chàng cố gắng gượng để khỏi ngã quỵ xuống đất!

Bụng chàng co thắt lại. Phải rồi, chàng mệt lả vì quá đói!

Bỗng nhiên ...

Từ cạnh rừng thông xa tắp dưới chân đồi, một bóng người vận áo màu xanh biếc đang dùng thuật khinh công nhắm chàng thẳng tiến ...

Trong nháy mắt người ấy đã đến gần. Xem kỹ lại, chính là Giang Tâm Mỹ!

Trên môi điểm một nụ cười tươi như hoa, nàng âu yếm nhìn Tử Lăng hỏi:

- Văn tiểu hiệp đã tỉnh từ lâu đấy à?

Văn Tử Lăng tỏ vẻ hơi khó chịu:

- Giang cô nương! Tại hạ mê man bất tỉnh đã bao lâu rồi nhỉ?

Giang Tâm Mỹ mỉm cười duyên dáng:

- Cũng không lâu đâu! Chỉ độ mười ngày thôi!

- Trời! Mười hôm! Từ khi xảy ra tai biến ...

Tử Lăng kinh ngạc kêu lên, thảo nào chàng đói lả người ra, chàng như sực nhớ lại một việc, khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài.

- Thế ra cô nương đã cứu tôi đấy à?

Với một giọng chua chát, Giang Tâm Mỹ gật đầu đáp:

- Thực ra tôi không định cứu Văn tiểu hiệp, nhưng ... vì một phút cầm lòng không đậu, rốt cuộc tình cảm thắng lý trí và tôi đã ra tay giải cứu cho tiểu hiệp thoát nạn!

Nàng lặng lẽ trao cho Tử Lăng một gói thực phẩm, rồi tiếp:

- Văn tiểu hiệp hãy nhét cho đầy dạ dày, rồi hãy nói chuyện cũng không muộn!

Tử Lăng tiếp lấy gói thực phẩm qua tay. Chàng vội vã mở ra, hương vị của thịt gà và bánh dầu bay lên thơm phức.

- Đa tạ ân cứu tử và công săn sóc của cô nương trong những ngày qua!

Chàng không ngần ngại đưa thịt và bánh lên miệng nhai ngấu nghiến. Trong nháy mắt, gói thực phẩm đã được chàng cất kỹ vào bụng.

Chàng lau sạch miệng, đoạn chậm rãi thốt:

- Bất luận là hành động của cô nương độc ác mấy đi nữa, tôi cũng có đôi lời đa tạ cô nương đã ra tay cứu tôi thoát nạn!

Chàng trầm ngâm suy nghĩ giây lâu, rồi tiếp:

- U Minh Lộ đột nhiên xảy ra đại biến, phải chăng cô nương là kẻ chủ mưu của vụ biến cố này?

Giang Tâm Mỹ vụt nhảy dựng lên, tức tối hét to:

- Trời hỡi! Văn tiểu hiệp đã xem tôi như một người lòng lang dạ sói không bằng!

Nói xong, nàng ôm mặt khóc nức nở!

Văn Tử Lăng tỏ vẻ hối hận vì lời buộc tội của chàng:

- Thế thì cô nương phải có một giải thích hợp lý mới được!

Giang Tâm Mỹ quay đầu lại nhìn chàng với đôi mắt van lơn:

- Nếu tôi có lầm lỗi chăng là do sự quyết đoán lầm lẫn, chứ không phải ở chỗ cố tình!

Trong U Minh Lộ, chỗ nào cũng có sắp sẵn cơ quan, rất có thể vì sức va chạm cực mạnh của pho tượng bị tiểu hiệp quật ngã động đến cơ quan mà gây ra tai họa!

Tử Lăng khẽ gật đầu:

- Lời nói của cô nương rất hữu lý! Trong lúc ấy, nếu tại hạ hoàn toàn sử dụng Thực Vật Thần Công thì không đến đỗi xảy ra tai họa thảm khốc như vậy!

Giang Tâm Mỹ ngắt lời:

- Việc ấy không thể phiền trách Văn tiểu hiệp được, vì chiêu Thực Vật Thần Công không thể đồng một lúc phân khai phóng ra hai phía, vả lại dưới sự tấn công vũ bão của hai pho tượng cùng một lúc, nếu chậm trễ còn gì là mạng!

- Nhưng tại sao Giang cô nương lại chọn một tử lộ để dẫn chúng tôi làm vật thử thách với tử thần!

Giang Tâm Mỹ mỉm cười đáp:

- Đấy chẳng qua là chìu ý kiến của tất cả mọi người, nếu rời khỏi động, tự nhiên có ngả khác tương đối an toàn hơn ... đằng này, các vị ấy đều có ý định đến Hiệp Lê Mật Cung để tìm U Minh Giáo Chủ, tất cả những địa đạo khác đều được đóng kín, duy chỉ còn U Minh Lộ để trống mà thôi.

- Các người ấy hiện tại ở đâu? Đã chết mất cả rồi ư?

Giang Tâm Mỹ lắc đầu:

- Thực ra khó mà đoán chắc được cơ quan của tầng dưới! Vả lại năng lực của tôi không thể cứu hết ngần ấy người nổi, cho nên hiện tại số phận của họ chưa biết ra sao!

Văn Tử Lăng khẽ "hừ" một tiếng:

- Nhưng tại sao cùng chung số phận như chúng tôi, cô nương lại được an toàn thoát hiểm?

Giang Tâm Mỹ khẽ buông tiếng thở dài:

- Tôi cũng thừa biết Văn tiểu hiệp sẽ nghi ngờ tôi về điểm ấy, thành thực mà nói, tối thiểu tôi cũng

biết ít nhiều về môn Thổ Mộc kiến trúc. Vả lại tôi được may mắn hơn, thân hình rơi vào một nơi mà mặt đất tương đối mềm nhũn, và nhờ đấy mà số phận tôi mới được an toàn, kể luôn cả tánh mạng của Văn thiếu hiệp!

Nín lặng giây lâu, Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, đoạn cất tiếng hỏi tiếp:

- Giang cô nương! Địa điểm chúng mình đang đứng đây là đâu nhỉ?

Giang Tâm Mỹ dịu dàng đáp:

- Chúng mình hiện tại vẫn còn ở trong địa phận Hiệp Lê Sơn, từ đây đến nơi xảy ra tai nạn khoảng cách độ ba mươi dặm đường.

Văn Tử Lăng ngập ngừng hỏi tiếp:

- Thế ra ai đã mang tôi từ chỗ xảy ra tai nạn đến tận nơi đây?

- Chính tôi đã vác tiểu hiệp xuyên qua mấy cụm rừng và hai dãy núi, vì mấy con lộ chính bọn chúng vẫn còn canh giữ rất nghiêm nhặt.

Nói đến đây, mặt Giang Tâm Mỹ vụt đỏ ửng lên như gấc chín. Nàng cảm thấy thẹn thùng khi nhớ sực lại sự tiếp xúc mật thiết giữa cơ thể nàng và chàng trai trẻ tuổi.

Tử Lăng cũng cảm thấy một niềm bâng khuâng tự đáy lòng dâng trào lên, nhưng trách nhiệm đè nặng lên vai, đánh bạt hẳn tư tưởng đen tối ấy, chàng hỏi tiếp:

- Tình hình của Tổng Đàn U Minh Giáo hiện tại ra sao? Và U Minh Giáo Chủ hiện giờ ở đâu? Chắc cô nương hiểu rõ?

- Tổng Đàn thì tôi không được rõ, nhưng về U Minh Giáo Chủ, bà ta đã rút về Lũng Tây Phân Đàn.

- Còn số phận hơn trăm vị cao thủ võ lâm ra sao? Cô nương có gặp họ chứ?

- Một số người đã truy theo dấu bà ta, còn một phần lớn, tôi không được rõ.

Sau giây phút im lặng, Tử Lăng vụt cho tay vào lòng rút thanh Túy Tâm đoản kiếm ra trao tận tay Giang Tâm Mỹ, đoạn trịnh trọng thốt:

- Thanh đoản kiếm này là vật sở hữu của cô nương, tại hạ xin trao trả lại.

Giang Tâm Mỹ đôi mắt ướt đẫm những lệ, nghẹn ngào đáp:

- Nếu tiểu hiệp vừa ý, tôi xin tặng thanh đoản kiếm này cho tiểu hiệp làm vật kỷ niệm.

Văn Tử Lăng xua hai tay với một giọng cương quyết:

- Túy Tâm Kiếm là một vật quý giá nhất đời, vả lại nó là vật kỷ niệm của mẫu thân cô nương, cô nương phải có phận sự để giữ gìn lấy nó.

Giang Tâm Mỹ bất giác buông tiếng thở dài:

- Thôi được! Văn tiểu hiệp không đành thâu nhận, tôi không biết làm sao hơn!

Nói xong, nàng tiếp đón lấy thanh Túy Tâm Kiếm qua tay, cất kỹ vào lòng ...

Chương 60: Oan Gia Lộ Hẹp

Bầu không khí ngột ngạt đè nặng lên tâm tư của hai người trẻ tuổi.

Giây lâu, Văn Tử Lăng thốt:

- Ân cứu tử của cô nương, ngày sau nếu có dịp, tại hạ sẽ nguyện kết cỏ ngậm vành để mong báo đáp! Hiện tại nếu cô nương không có điều chỉ giáo, tại hạ xin có lời cáo từ!

Nói xong, chàng vòng tay vái chào giã biệt, đoạn quay mình lui bước ...

- Hãy khoan!

Tiếng gọi nghẹn ngào như nức nở của Giang Tâm Mỹ làm Tử Lăng giật mình quay lại.

Nàng cắn chặt đôi răng để khỏi bật thành tiếng khóc:

- Tối thiểu, Văn tiểu hiệp cần phải hỏi tôi về tin tức của một người!

Văn Tử Lăng vụt buông tiếng thở dài:

- Cô nương định nói đến Thu Lăng đấy phải không? Ồ! Đối với nàng, tự nhiên tôi phải quan tâm hơn ai hết, nhưng mặc dù là một mẹ sanh ra, nếu tôi không lầm thì đối với nàng, cô nương có một thành kiến không hay, tất nhiên cô nương chắc không ra tay giải cứu cho nàng. Thực ra, sự liên hệ giữa tôi và nàng là một cây gai trước mắt cô nương, nếu đem sự an nguy của nàng ra đây để bàn cãi, tôi e chỉ rước lấy sự không vui đấy thôi!

Sắc diện của Giang Tâm Mỹ đột nhiên xanh xám lại:

- Văn tiểu hiệp đã đem lương tri của con người tôi ra mà đánh giá quá nhẹ!

Nàng nghiêm trang nhìn thẳng vào mắt Tử Lăng rồi tiếp:

- Giữa Văn tiểu hiệp và cô nàng thực ra có một sự liên hệ gì?

Không chút do dự, Tử Lăng đáp nhanh:

- Tại hạ cùng nàng đã làm lễ đính hôn từ lâu rồi!

Giang Tâm Mỹ vụt cười gằn:

- Thảo nào ... gặp nhau lần đầu, thoạt nom cử chỉ của hai người, tôi đã đoán ra rồi! Văn tiểu hiệp tuy có một thiên tư xuất chúng, nhưng một đôi khi cũng có lúc kém thông minh, tôi ... tôi sẽ ... giúp hai người được hưởng trọn đời hạnh phúc.

Câu sau cùng của nàng làm Tử Lăng không hiểu gì ráo, chàng ngơ ngẩn nhìn nàng, đoạn hỏi tiếp:

- Thu Lăng hiện giờ ra sao, cô nương hãy cho tại hạ được rõ?

Trên môi điểm một nụ cười chua chát, Giang Tâm Mỹ rơm rớm nước mắt:

- Thương thế của nàng hơi nặng hơn tiểu hiệp, nhưng ... cơn nguy đã qua rồi!

Nàng đưa tay chỉ ngọn đồi xa, rồi tiếp:

- Bên kia đồi có cụm trúc lâm, giữa rừng một gian nhà trúc mới vừa được xây cất tạm, còn những việc trong gian nhà ấy, Văn tiểu hiệp hãy đi xem rồi sẽ rõ!

Văn Tử Lăng nhìn thiếu nữ tỏ vẻ kinh ngạc:

- Cô nương! Thu Lăng đang ở trong đấy phải không?

Giang Tâm Mỹ không để ý đến ý đến câu hỏi của Tử Lăng nữa, nàng ôm mặt khóc nức nở:

- Văn tiểu hiệp! Hành động mà chàng gây ra, làm cho tôi ôm hận suốt đời! Tôi không muốn gặp mặt chàng nữa! Nguyên do vì đâu? Tại sao? Tiểu hiệp sau này sẽ rõ!

Như trút được tất cả nỗi lòng, nàng đau đớn quày quả tung mình bay vụt đi ...

Một mối bâng khuâng cảm hoài tự đáy lòng chàng trai trẻ bỗng nhiên dâng trào lên, chàng không dằn được cơ xúc động, nghẹn ngào gọi to:

- Giang cô nương! Hãy khoan! Cô nương!

Nhưng Giang Tâm Mỹ không buồn để ý đến tiếng gọi, nàng mải miết dùng thuật khinh công bay thẳng, trong phút chốc, bóng nàng đã khuất sau ngọn đồi xa tít ...

Văn Tử Lăng định cất bước đuổi theo ... nhưng sau giây phút do dự, chàng trai trẻ âm thầm thu bước dừng lại.

Chàng tần ngần đứng lặng giây lâu, đoạn lê đôi chân nặng nề, với một tâm hồn tràn ngập bởi bao ưu tư, chàng nhắm trúc lâm thẳng tiến.

Xuyên qua một con đường mòn khúc khuỷu, Tử Lăng đến trước một ngôi thảo lư, vừa được dựng lên một cách đơn sơ với sườn nhà bằng trúc.

Tim chàng đập lên thình thịch ...

Phải rồi ... đây là nơi dưỡng bệnh của Thu Lăng. Tất cả ... đều do bàn tay của Giang Tâm Mỹ sắp đặt an bài! Nàng ... chính là người mà xưa kia chàng cho là một cô gái có những hành động lăng loàn trắc nết ...

Không ... Không phải thế! Hoàn cảnh và cuộc đời đã tạo cho nàng có một tánh tình hơi khắc nghiệt đôi chút, nhưng thực ra là một người toàn thiện, xuyên qua hành động vừa qua, và nàng cũng có một con tim như bao thiếu nữ cùng lứa tuổi, đang ôm ấp một hoài bão yêu đương!

Tử Lăng chậm rãi bước đến bên vách nứa, đưa tay gõ nhẹ vào phên cửa ...

- Lăng muội! Lăng muội!

Trong nhà vẫn im lìm, không có tiếng trả lời.

Hồ nghi, Tử Lăng cất tiếng gọi to:

- Lăng muội! Em có nghe thấy không? Chính anh ... tiểu huynh đây mà!

Vẫn không có tiếng trả lời, vạn vật đều im lìm, chỉ có luồng gió nhẹ, thoảng đưa cành trúc gây nên tiếng động xào xạc ...

Tử Lăng hồ nghi tự nhủ:

"Chẳng lẽ thương tích của nàng nặng đến nỗi không nghe tiếng gọi, hay là ...?".

Chàng đưa tay đẩy mạnh cửa ...

Cánh cửa chỉ khép sơ sài, nên vừa đẩy nhẹ, cánh cửa tự động mở toang ra.

Chiếc giường tre trên có phủ cỏ khô đặt giữa gian nhà đang trống trơn, lò bếp, nồi, với những chén dĩa, đặt trên một chiếc bàn gỗ dựa bên chứng tỏ rằng đã có người vừa ăn, nấu nướng ở đấy!

Thu Lăng đã biến đi đâu?

Lo sợ, bồi hồi ... chàng thất thanh gọi to tên nàng ...

Gọi mãi không thấy trả lời, chàng bèn rảo quanh sục sạo tìm kiếm ...

Sau một hồi lục lạo cùng khắp, chẳng thấy bóng hình nàng. Mệt mỏi, thất vọng, chàng thui thủi trở

về căn nhà trống trơn, lạnh lẽo. Chàng lảo đảo bước đến ngồi phịch bên giường, tay ôm trán như kẻ mất hồn!

Bỗng nhiên, một tấm vải lớn, với những dòng chữ còn ướt đẫm những máu nằm nơi góc bàn, đập vào mắt chàng ...

Tử Lăng vội vã đem lên xem, thì ra đấy là một bức huyết thư ...

Chàng vội vã đưa lên đọc.

"Văn tướng công!".

Câu xưng hô mở đầu làm Tử Lăng bàng hoàng ngơ ngác, chàng lặng lẽ đọc tiếp:

"Gia tỷ (thực ra trong hai người chưa biết ai là chị, ai là em, vì lòng kính mến nên hiện giờ tôi gọi nàng là chị) ngoài mặt tuy lạnh lẽo khắc nghiệt, nhưng ... nội tâm nàng chứa đầy nhiệt tình, ngoài mặt tuy giả như không quan tâm đến, thực ra, trong tâm người đối với tôi có một lòng thương yêu nồng nhiệt của tâm dạ một người chị đáng kính!

Chúng tôi sanh ra dưới một ngôi sao xấu, vừa mở mắt chào đời đã gặp phải cảnh thiên nan bách chiết, mẫu thân ngộ nạn, cốt nhục phân ly, quảng đời thơ ấu của chúng tôi sớm đã bị mất đi mối tình mẫu tử thiêng liêng, nương dựa người thân, sống cô đơn cho đến lúc trưởng thành.

Cho đến một ngày kia, hai chị em đoàn viên tái ngộ, bao ước mơ của tôi mong đợi cái ngày đoàn viên ấy vụt tiêu tan theo mây khói! Trời hỡi! Cảnh ngộ sao quá trớ trêu! Chợt thoáng qua, tôi đã phát giác ra rằng:

gia tỷ cũng một tâm một dạ yêu anh!

Sự quen nhau của hai người đã có trước khi gặp em, chiếu lý mà luận, anh nên cưới chị ấy!

Tuy rằng em rất yêu anh, nhưng ... em cũng quý mến người chị thân yêu của em!

Em không muốn người chị thân yêu ấy thất vọng, thương tâm, suốt đời thống khổ, cho nên sau nhiều ngày suy nghĩ, em nhất định nhường mối tình của em cho chị ấy, mong hai người sớm thành duyên giai ngẫu, đồng hưởng hạnh phúc trọn đời!

Lăng ca! Đừng tìm em nữa! Hai người sẽ không tìm gặp em đâu! Hãy nhớ kỹ! Lúc nào em cũng yêu mến anh, nếu anh chị hưởng được hạnh phúc tức là em cũng được chia phần rồi đấy!

Văn tướng công! Em nguyện hy sinh, để khỏi giẫm lên con đường tội lỗi của mẹ và dì em!

Rất có thể chúng mình còn có ngày tái ngộ, và cũng có thể chúng mình sẽ vĩnh biệt!

Nếu anh có thật dạ yêu em, hãy chấp nhận điều em thỉnh cầu ... Hãy cùng chị Giang Tâm Mỹ kết hợp!

Người em gái suốt đời tưởng nhớ đến anh!

Giang Thu Lăng ký.".

Đôi tay rung rung, mắt mờ vì lệ, Văn Tử Lăng giậm chân than dài:

- Lăng muội! Em quá hồ đồ! Tại sao em lại có hành động dại khờ thế? Trên thế gian này, những việc khác còn có thể nhường nhịn chia sớt, chứ tình yêu có thể thay thế được sao?

Chàng vội vã thu huyết thư cất kỹ vào lòng, đoạn tiếp tục rảo quanh vùng trúc lâm tìm kiếm, hy vọng sẽ gặp, hoặc tìm được dấu vết của nàng.

Sau một hồi ra công lục lạo, nhưng bóng của Thu Lăng đã là hạc nội mây ngàn ...

Hơn nửa ngày trời lùng kiếm cho đến lúc bóng ngã về tây, Tử Lăng mới đành chịu dừng bước, chàng ôm trán thở dài, lựa một tảng đá bên vệ đường ngồi nghỉ ...

Chàng ngồi ngây người như pho tượng gỗ, mặc cho thời gian lắng đọng ở tâm tư, tất cả sự việc trên trần này đối với chàng trở thành vô nghĩa!

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, chàng buồn bã đứng dậy nhắm con lộ trước mặt, không một mục tiêu hay định hướng gì, chàng lặng lẽ cất bước ...

- Hãy đứng lại!

Một tiếng quát to từ trong mé rừng vang vọng ra, kéo Tử Lăng từ cơn mộng ảo, trở về thực tại.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên, một toán người đã bay vụt đến cản ngăn trước mặt.

Một giọng quen thuộc vang lên:

- Văn đại hiệp! Cách biệt đã lâu! Mạnh giỏi chứ?

Thì ra không ai xa lạ, chính là Nam Bắc Nhị Quái Long Đại Mộc và Tề Tinh Hỏa, và những người đứng bên tuy quen, hình như chàng mang máng nhớ gặp họ nơi đâu một lần!

Bắc Quái Long Đại Mộc với chiếc chân tàn phế, và Nam Quái với bàn tay xuyên trống một lỗ, buông thõng một bên, đồng giương đôi mắt đầy máu hận châm hẩm nhìn chàng. Nhớ sực việc xưa, Văn Tử Lăng tỏ vỏ ngượng ngùng, ôn tồn thốt:

- Lúc trước nơi Ngoại Hoang Sơn, lúc tại hạ còn đang nhiễm độc nặng mê man bất tỉnh, nhờ ơn lưỡng vị tương trợ ra công đưa tại hạ lên tận đỉnh núi. Sau khi hồi tỉnh lại, vì sự ngộ nhận để đến đỗi gây tổn thương cho nhị vị, thực ra tại hạ đã làm một việc hết sức điên rồ!

Sau khi rõ ra mới biết nhị vị là ân nhân, thì việc đã rồi. Mong nhị vị niệm tình tha thứ!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa nổi giận quát to:

- Hừ! Văn Tử Lăng! Đến bây giờ ngươi mới biết điều, lúc đương thời, nhà ngươi đối với anh em chúng ta tại sao chẳng lưu lại chút ân tình! Vả lại Vạn Niên Kim Lý là vật sở hữu của Liên Tâm Lão Ni, nó đối với ngươi có sự can hệ gì ... mà nhà ngươi đành tâm vì nó mà đánh đập hai lão?

Tử Lăng bẽn lẽn đáp:

- Sau khi được Liên Tâm Sư Thái trị lành độc thương, cho nên được lệnh của người, trừng trị kẻ trộm cá, tại hạ đương nhiên sẵn sàng ra sức, nào có ngờ đâu!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa quay sang sáu vị đứng cạnh bảo:

- Kẻ mà chư vị muốn tìm, chính là gã này phải không?

Người đứng đầu khẽ gật đầu, rồi đáp:

- Phải rồi! Chính hắn đấy! Một gã vô tình vô nghĩa!

Tề Tinh Hỏa cười chua chát:

- Trên chốn giang hồ, mang danh là anh hùng hào hiệp, chẳng ngờ hắn lại có những hành động táng tận lương tâm như thế!

Một vị tiếp:

- Hừ! Đã cùng tiểu thơ nhà tôi hứa hôn, lại đem nàng ra chặt đứt một cánh tay, dùng độc công giết thác gia chủ, thực là một hành động mà kẻ sĩ nghe qua phải rùng mình rởn óc!

Chúng tôi nguyện vì chủ nhân mà rửa sạch mối huyết cừu này!

Tử Lăng vụt nhớ sực lại những vị này đều là thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân!

Những lời buộc tội ác nghiệt làm Tử Lăng rất làm khó chịu, chàng cười nhạt:

- Oan gia nên giải, không nên kết. Những chuyện đã qua, lỗi đều do nơi Ngũ Độc Thần Quân tự chuốc lấy vào thân, tại hạ đâu có lòng lang dạ thú như lời buộc tội của chư vị. Hiện tại chư vị có điều

kiện gì, xin nói ra xem thử?

Nam Bắc Nhị Quái cười gằn:

- Hai anh em chúng ta muốn nhà ngươi tự chặt lấy một tay một chân để lại, rồi muôn việc đều êm!

Văn Tử Lăng cười nhạt đáp:

- Điều kiện của hai vị quá khắc nghiệt, tại hạ khó thể chìu theo ý muốn ấy được!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa quát to:

- Chúng mình đừng nói dài dòng vô ích, hãy dùng võ lực để giải quyết cho xong!

Nói đoạn lão giương hữu chưởng lên, nhắm Tử Lăng thẳng cánh quét mạnh tới ...!

Văn Tử Lăng kinh ngạc vô cùng. Hơn tháng trước, lúc ở Ngoại Hoang Sơn, Thất Xảo Thiền Viện, Nam Bắc Nhị Quái đã bị chàng đánh cho một trận tơi bời, kẻ chân người tay, được chàng để lại cho mỗi người một vết tàn phế làm quà kỷ niệm suốt đời. Thế mà hôm nay, hai lão già ấy chẳng chút sợ hãi, còn ngang nhiên cương quyết muốn cùng chàng giao đấu!

Chương 61: Tai Họa Trùng Trùng

Chàng nhanh nhẹn nhảy tạt né tránh, đoạn trầm giọng quát:

- Sự ngộ nhận nơi Ngoại Hoang Sơn đã gây ra cảnh tương tàn, đổi thâm ân thành thù oán. Tại hạ rất lấy làm đau lòng khi biết được đã lỡ tay xúc phạm đến hai vị ân nhân! Nhưng trường quyết đấu còn nhiều cảnh đổ máu đau lòng hơn nữa, mong chư vị nên suy nghĩ lại!

Bắc Quái Long Đại Mộc cười nhạt:

- Lão phu nhất quyết, trừ phi nhà ngươi để lại một tay, một chân, bằng không chúng ta chỉ có dùng võ lực để thay lời biện bạch!

Hai thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân bước tới tiếp lời:

- Cái chết thê thảm của chủ nhân và cánh tay đứt lìa của tiểu thơ chúng ta, đã để lại nơi tâm khảm này một mối hận nghìn đời không nguôi! Bây giờ đây, chúng ta không muốn gì khác hơn là cùng nhà ngươi thư hùng một trận!

Sự buồn tủi bỏ đi của Giang Thu Lăng, cảnh ghen hờn của Giang Tâm Mỹ, làm chàng trai trẻ bồi hồi tấc dạ, tâm nặng như chì, không còn tinh thần ứng đối cùng bọn người nọ, cố lằng nhằng mượn cớ để gây lý sự. Nhưng sự bức bách của họ đã đến mức mà phàm là con nhà võ như chàng không còn nhịn được nữa, máu giận sục sôi lên, chàng thầm nghĩ:

"Võ công của bọn này tuy được liệt vào hàng cao thủ, nhưng muốn cùng chàng đối chọi, dù cho cả bọn hiệp lực tấn công chưa ắt đã làm gì nổi.".

Chàng bèn ôn tồn thốt:

- Chư vị không phân phải quấy, chẳng luận trắng đen. Một khi đã gây vào cuộc quyết đấu, xin đừng trách tại hạ chẳng nhường tay đấy nhé!

Hai lão già cười gằn:

- Hừ! Được! Sự bội tín bội nghĩa của nhà ngươi, nếu tạo hóa lý đương nhiên nhà ngươi sẽ rước lấy một trừng phạt đích đáng!

Vừa nói xong, mỗi người một chưởng, nhắm Tử Lăng quét mạnh tới!

Văn Tử Lăng bị kẹt trong một tình thế nan giải. Chàng không thích có một cuộc đổ máu, để gây thêm mối đổ vỡ tác tệ hơn, vả lại chàng cùng bọn người này có thù oán chi đâu.

Cho nên chàng chỉ dùng có sáu phần công lực trong lúc đẩy chưởng ra nghênh đỡ ...

Một tiếng "bùng" nổ lên dữ dội sau khi hai kình lực va chạm vào nhau.

Song phương đều bị dội mạnh thối lui, hai lão già vẫn ung dung mỉm cười, xem ra họ chẳng hề hấn gì.

Riêng phần Tử Lăng bất giác thấy thần kinh chấn động, tâm huyết dâng trào, công lực trong nội thân sa sút đến mức độ mà chàng không thể kiềm chế được nữa! Một điểm nghi ngờ nan giải vụt thoáng qua trí óc của chàng trai trẻ.

Nam Bắc Nhị Quái tiến tới quát to:

- Nhị vị hãy nhường tay, để hai anh em chúng tôi cho tên nhãi con này nếm thử mùi của chiêu thức Hoành Tảo Thiên Quân!

Mười chỉ chụm sát vào nhau, hai tay hoành nâng ngang ngực, họ thẳng cánh đẩy mạnh vào người Tử Lăng một chiêu như trời giáng.

Lão Bắc Quái Long Đại Mộc, mặc dù với chiếc chân tàn phế nhưng cử động của lão nhanh nhẹn dị thường, cách biến đổi vị trí của lão có phần linh hoạt hơn xưa nhiều.

Tử Lăng không dám khinh thường nữa, chàng vận dụng toàn bộ nội lực, đẩy mạnh song chưởng đón đỡ.

Kình lực của song phương choảng mạnh vào nhau, gây nên tiếng nổ kinh hồn, lần này tình thế của Tử Lăng càng thảm hại hơn. Tử Lăng vụt cảm thấy tâm huyết dâng trào mãnh liệt, tay chân rụng rời, chỉ trong khoảnh khắc, dường như công lực của chàng đã giảm sút đi phân nửa.

Sau cuộc thử sức của chiêu thứ hai, chàng loạng choạng thối lui, cố gắng gượng để khỏi té nhào, bước tấn công của chàng không còn được vững nữa. Đối với người luyện võ, đấy là sự biểu lộ rõ rệt của mức suy nhược toàn diện, từ thể xác lẫn tinh thần!

Hai vị Thị Giả của Ngũ Độc Thần Quân vội vã bước sấn tới:

- Nam Bắc Nhị Lão Quái! Đến lượt chúng tôi rồi nhé!

Nhìn Tử Lăng, hai lão già cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Ồ! Văn tiểu hiệp! Võ công tuyệt đỉnh của chàng xưa kia nơi Tử Vong Động, đã từng mục hạ vô

nhân, sao hiện tại không thi triển ra đi nào! Lại tiu nguỷu như mèo cụt đuôi thế?

Hai lão già vừa tuốt trường kiếm xông tới định xuất chiêu thứ ba. Đột nhiên, cơ hội xuất thủ của hai người không cần nữa, toàn thân của chàng trai trẻ đã rung rung, rồi không nói được lời nào, ngã huỵch xuống mặt đất mê man bất tỉnh.

Giây lâu, Văn Tử Lăng từ từ hồi tỉnh lại. Mở mắt ra, chàng thấy mình đang được hai lão già, dùng thủ thuật giúp chàng chà xát xoa bóp khắp châu thân, để chàng chóng phục hồi ngươn khí.

Thử vận nội công, chàng cảm thấy một thất vọng chua chát xâm chiếm cả tâm hồn.

Hỡi ôi! Khí lực còn đâu nữa! Từ mạch huyệt của ngũ tạng lục phủ, cho đến tứ chi đều tê liệt cả, một cảm giác bất lực toàn diện, làm cơ thể chàng không thể cử động được!

Chàng cảm thấy kỳ lạ, bèn cất tiếng hỏi:

- Tại hạ hiện nay bị thảm bại, thân này đã rơi vào tay của chư vị, tại sao còn chờ đợi gì, mà chư vị chưa chịu hạ thủ?

Nam Bắc Nhị Quái đắc chí bật cười lên sằng sặc:

- Hà hà! Nhà ngươi muốn chết đấy ư? Đâu dễ dàng như ý nhà ngươi tưởng! Với một kẻ bất nhân bất nghĩa như ngươi, phải được chết một cách từ từ và đau đớn nhiều hơn, để bù lại cho xứng với tội ác mà ngươi trót đã gây nên lúc trước.

Tử Lăng mặc nhiên nín lặng, chàng tự biết rằng biện bạch giữa lúc này cũng chỉ bằng thừa.

Hai vị thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân mỉm cười tiếp lời:

- Lão phu cảm thấy hơi kỳ lạ, tại sao nhà ngươi xưa nay có tiếng là thông minh xuất chúng, lại không tìm hỏi nguyên do sự thảm bại đau thương của ngày hôm nay, trước khi nhắm mắt lìa đời?

Tử Lăng trợn trừng đôi mắt:

- Thế ra chư vị đã sử dụng tà thuật đấy ư?

Hai lão khoái trá mỉm cười, một vị đáp:

- Chúng ta theo phò Ngũ Độc Thần Quân nhiều năm, tức nhiên sự dụng độc đã có nhiều kinh nghiệm!

Tử Lăng vội ngắt lời:

- Chư vị chỉ cậy vào tà thuật làm lợi khí để chiến thắng, thực ra không xứng đáng với chí khí của con nhà võ!

Vị tả hữu Thị Giả của Ngũ Độc Thần Quân cười nhạt:

- Trên chốn võ lâm giang hồ này, biết bao sự việc vì hoàn cảnh và cuộc diện, mà người ta chỉ nhắm vào sự thành công, mà không cần kể đến thủ đoạn. Người đời trăm trận chiến thắng cũng có một lần thất bại, nhà ngươi chớ nên trách bọn chúng ta đã sử dụng độc dược, mà nên tự trách mình thiếu kinh nghiệm đấy thôi!

Hai lão già nhìn Tử Lăng nằm im bất động dưới đất, mỉm cười ngạo nghễ rồi tiếp:

- Lối dùng độc của Ngũ Độc Thần Quân chỉ chú trọng vào sức phá hoại mãnh liệt của độc dược, nhưng ... chúng ta lại khác. Sau bao năm khổ công tìm tòi biến chế, chúng ta đã phối hợp hàng trăm độc để điều chế thành một môn độc tố hoàn hảo. Kẻ nhiễm phải độc tố ấy, trí giác không phai mờ, tâm thần vẫn tỉnh táo, nhưng công lực tiêu tan, cơ thể hao mòn, và kẻ nhiễm độc sẽ chết dần vì kiệt lực.

Mặc dù toàn thân bị tê liệt vì độc tố, nhưng Tử Lăng vẫn âm thầm vận thử công lực ...

Một mặt chàng đã quyết định sẵn một lối thoát, thà cam chết vinh chứ không chịu nhục, đến giờ phút chót, chàng sẽ cắn lưỡi tự sát.

Nhưng ... ý định của chàng không lọt qua đôi mắt tinh đời của lão thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân. Nhanh như cắt lão già ném mình nhảy vụt đến bên Tử Lăng, và giương ngũ chỉ điểm vào năm đại huyệt trọng yếu của chàng.

Ý nghĩ tự sát của Tử Lăng hiện giờ đã thất bại, toàn thân chàng tê liệt hẳn, đôi hàm không cử động được, cho đến chiếc lưỡi và đôi môi cũng không còn hoạt động nữa!

Bắc Quái Long Đại Mộc đắc chí bước tới cười to:

- Hà hà! Lão phu nhất định đòi cho bằng được chiếc chân của tên tiểu tử bạc ân này!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa vội tiếp lời:

- Còn phần lão phu, thì món nợ cánh tay hữu tàn phế, phải được thanh toán tức khắc!

Nói xong từ trong thắt lưng, lão rút ra một thanh trủy thủ sáng ngời, giơ cao lên và quát to:

- Tiểu tử! Cuộc đời oanh liệt của nhà ngươi chấm dứt từ đây nhé!

Lưỡi trủy thủ vừa hạ xuống, đột nhiên có tiếng hét to:

- Hãy khoan!

Một vị tả hữu của Ngũ Độc Thần Quân bước tới ngăn cản và thốt:

- Ngoài mối huyết hận của chúng mình ra, hãy còn một người thù do hắn gây ra, còn đau đớn hơn chúng mình những mấy mươi lần, ấy là tiểu thơ nhà tôi. Hắn đã giết thác cha nàng, và đã hủy hoại cuộc đời xinh tươi như mộng của nàng bằng một thủ đoạn dã man nhất, là chặt đứt lìa đi cánh tay hữu của nàng. Hiện tại, nàng đã xuất gia, và đang trụ trì trong một thảo am trên đồi Chiêu Dương cách đây độ hai chục dặm. Lão phu đề nghị, chúng mình hãy tạm ngưng tất cả hình phạt, áp giải hắn đến đấy để tiểu thơ nhà tôi phát lạc!

Nam Quái Tề Tinh Hỏa khẽ gật đầu:

- Đấy là một việc rất hợp tình hợp lý, vả lại bắt được tên tiểu tử này, hoàn toàn do công dụng độc của chư vị, lẽ đương nhiên, chúng tôi không một lý do gì để từ chối. Để lão phu đảm nhận việc mang tiểu tử này đến đấy!

Lão già khoan khoái mỉm cười:

- Lòng khảng khái của nhị vị, chúng tôi đồng nhân danh tiểu thơ của chúng tôi có lời đa tạ nhị vị trước!

Cuộc hành trình bắt đầu, với một niềm mừng vui khoan khoái vì chiến thắng, với một lợi phẩm quý giá được cặp sát bên hông của lão họ Tề.

Tri giác của Tử Lăng vẫn còn tỉnh táo như thường, nhưng cơ thể chàng đã tê liệt hẳn, một khi hùm đã sa cơ, chàng đành nhắm mắt phó liều cho số mạng.

Ngọn đồi Chiêu Dương nằm giữa một thung lũng êm đềm, bốn bề tùng bá xum xuê, được một dãy núi án ngữ phía sau. Tòa thảo am yên lặng nằm giữa đỉnh đồi, mặt hướng về dãy bình nguyên thoai thoải. Cảnh sắc tuyệt mỹ như tranh, gây cho lữ khách một cảm giác bâng khuâng thoát tục.

Bấy giờ trời đã về khuya, tiếng mõ đều đều từ thảo am vang vọng ra, hòa lẫn với tiếng trùng dế nỉ non, tạo thành một bản nhạc ru hồn bất tuyệt.

- Ồ! May quá! Tiểu thơ nhà tôi đang tụng niệm công phu. Chúng mình khỏi phải phiền hà, vì lay gọi nàng trong giấc ngủ!

Tay đang cặp lấy Văn Tử Lăng, Nam Quái Tề Tinh Hỏa cất tiếng hỏi gặng lại lão già:

- Tiểu thơ của chư vị đã trở thành ni cô rồi à?

Lão già khẽ buông tiếng thở dài:

- Tuy chưa thí phát, nhưng nàng đã cô độc cư trú nơi đây, mỗi ngày ăn chay niệm phật.

Gần đây, đến chúng tôi, nàng cũng không muốn tiếp kiến! Hừ! Nguyên do cũng tại gã họ Văn này, có lẽ tiểu thơ nhà tôi sẽ có một hình phạt đích đáng dành sẵn để chờ đón hắn!

Vừa dứt tiếng, đoàn người cũng vừa đặt chân đến ngưỡng cửa sơn môn. Lão già niên trưởng của bọn Tử Vong Động, đưa tay gõ cửa.

Ánh đèn le lói từ giữa đại điện vụt sáng hắn lên, có tiếng thanh tao của một thiếu nữ từ trong vang vọng ra:

- Ai đấy ...! Đêm khuya canh vắng lần mò đến đây có việc chi?

Lão già ứng lên đáp:

- Kính thưa Công Chúa! Bọn lão nô chúng tôi có việc rất quan trọng, muốn yết kiến Công Chúa!

Tiếng của thiếu nữ có vẻ phiền trách:

- Tiện nữ đã nhiều lần bảo qua, mong quý vị đừng gọi tiện nữ bằng Công Chúa nữa kia mà.

- Thưa tiểu thơ! Hãy thứ lỗi cho lão nô vì lẩm cẩm khuấy quên mất! Bọn lão nô chúng tôi đến đây báo cho tiểu thơ một tin mừng, tên tặc tử Văn Tử Lăng đã bị chúng tôi bắt được, và mang hắn đến đây nạp mạng cho tiểu thơ!

Thiếu nữ mừng rỡ:

- Tốt lắm! Tôi sẽ ra ngay!

Văn Tử Lăng khẽ giương mắt liếc nhìn thiếu nữ, chàng bất giác cảm thấy cõi lòng se lại.

Một nỗi thương tâm vụt dâng trào lên tâm khảm chàng, chàng khuấy quên bẵng đi tấm thân của mình, đang sa vào cảnh chim lồng cá chậu!

Trong vòng mấy tháng trời ngắn ngủi, từ địa vị của một vị Công Chúa của tòa Tử Vong Động, một vẻ đẹp kiều diễm với nét mơn mởn đào tơ của một thiếu nữ đang độ xuân thì, thế mà nay ...!

Hoa Trung Tú với nét mặt già nua vì đau khổ, thân hình tiều tụy với chiếc tay tàn phế, thình lình hiện ra trước mặt chàng.

Đôi mắt của nàng trước tiên quét về hướng Văn Tử Lăng, , một cảm giác hận thù oán ghét vụt

thoáng qua gương mặt lạnh lẽo của nàng:

- Mời chư vị hãy tạm bước vào hậu liêu! Tiện nữ sẽ cùng chư vị bàn luận sau!

Toán người theo sau Hoa Trung Tú xuyên qua tòa chánh điện, bước vào tòa tiểu viện bên hữu. Giữa tiểu viện có đặt một bàn thờ, trên đặt bài vị của Ngũ Độc Thần Quân khói hương đang tỏa lên nghi ngút.

Sau khi chủ khách an tọa xong, lão già bèn giới thiệu cùng Hoa Trung Tú, hai vị Nam Bắc Nhị Quái, và lược thuật việc vong ân vội nghĩa của Tử Lăng, khi đã nuốt xong con Vạn Niên Kim Lý qua khỏi miệng, đã vội quên đi kẻ dẫn lối đưa đường, chẳng những thế mà còn tặng cho mỗi người đòn xứng đáng, để lại cho họ vết tàn phế mà suốt đời không sao quên được!

Sau khi mọi người dùng xong một lượt trà thơm ngát, Hoa Trung Tú khẩn khoản mời Nam Bắc Nhị Quái tạm lưu lại thảo am an nghỉ một đêm, chờ nàng mang Tử Lăng tế xong cha già cho thỏa vong linh người quá cố. Đến sáng mai, nàng sẽ giao Tử Lăng lại cho hai người, tùy ý họ định đoạt.

Nam Bắc Nhị Quái đưa mắt nhìn nhau hỏi ý, thực ra cả hai trong lòng đều không thích lời đề nghị của Hoa Trung Tú, nhưng vì đã lỡ mang Tử Lăng đến đây, cả hai dù không đồng ý chăng nữa, cũng đành ngậm miệng làm thinh.

Hoa Trung Tú vội vã tiếp lời:

- Sự oán hận chồng chất như núi, nhị vị hãy niệm tình cho tiện nữ có đủ thời giờ lo xong việc tế lễ cho thỏa lòng cừu hận ôm ấp bấy lâu, chỉ một đêm thôi! Nhị vị hãy an nghỉ dưỡng thần, sáng mai, dù sao Văn Tử Lăng cũng phải chết để đền những tội ác mà hắn đã gây nên!

Nàng quay sang bốn vị cựu thuộc hạ đang đứng sau lưng, ân cần thốt:

- Phiền bốn vị thúc thúc hãy thay mặt tiện nữ tiếp đãi giùm hai vị tiền bối!

Bốn vị thuộc hạ đồng dạ ran một tiếng, rồi chẳng đợi sự đồng ý của Nam Bắc Nhị Quái, họ bèn tiền hô hậu ứng đưa hai lão già bước qua tiểu viện phía tả.

Trước bàn thờ Ngũ Độc Thần Quân, dưới ánh bạch lạp sáng choang, Tử Lăng hiện giờ đã bị hai vị thuộc hạ trung tín, trói ngoặc tay chân lại đặt nằm giữa gian phòng, trông chàng hiện giờ chẳng khác nào một con vật hy sinh, được bày trước bệ án để chờ cuộc tế lễ.

Sau khi cung kính quỳ mọp trước bàn thờ cha già, lầm thầm khấn vái xong, Hoa Trung Tú bước đến bên Tử Lăng nước mắt giàn giụa, nàng nghiến chặt đôi răng, gằn từng tiếng:

- Gã họ Văn kia! Ngươi chắc không ngờ đến ngày hôm nay phải lỡ bước sa chân vào cảnh ngộ

này! Hừ! Tuổi xuân ... và thời hoa mộng của ta, vì ngươi mà tiêu tan mất cả!

Nàng đưa chiếc tay còn sót lại, ôm lấy gương mặt héo mòn khóc nức nở.

Hai lão thuộc hạ trung tín rung rung vì cảm động, cất tiếng khuyên nhủ:

- Đêm đã khuya, tiểu thơ hãy đi an nghỉ, để hai già này canh giữ tiểu tử này cho!

Sau giây phút suy nghĩ, Hoa Trung Tú kẽ gật đầu, trước khi lui bước, nàng ân cần nhắn nhủ:

- Mong hai vị thúc thúc hãy canh phòng cẩn mật, đề phòng đồng bọn đến giải cứu.

Tiện nữ sẽ đến thay thế hai vị vào lúc trời gần sáng!

Nàng đưa mắt quét nhìn Tử Lăng, âm thầm buông tiếng thở dài, đoạn quay mình từ từ lui bước.

Chương 62: Nhi Nữ Tình Trường

Tất cả sự việc xảy ra, cho đến cuộc bàn cãi của Hoa Trung Tú, Tử Lăng đều nghe thấy rõ, nhưng với bốn tay chân bị trói quặp ngược lên, mình nằm sấp trước bệ án, đầu ngẩng lên đưa gương mặt nhìn thẳng vào khói hương đang tỏa lên cuồn cuộn, chàng trai trẻ ấy chỉ mong cho giờ chết chóng đến. Chàng rõ ràng là một con vật hy sinh, đợi giờ hành quyết. Tâm linh chàng lúc bấy giờ gần như lắng đọng lại, chàng phó mặc cho số phận, sự lo âu không còn nữa, vì chàng đã không còn một cử động nhỏ nào!

Hai lão già lăm le thanh trường kiếm sáng ngời, chăm chú đứng gác hai bên không rời nửa bước. Chàng chỉ trông cho trời mau sáng, để cái chết đem lại cho chàng một giải thoát êm dịu hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, phút chốc đã hết canh ba.

Hai lão già vẫn đứng trơ trơ như hai tượng gỗ. Những ngọn bạch lạp mặc dù đã cháy già lửa, nhưng vẫn còn tỏa ánh sáng rực rỡ xuống gian phòng chết lặng. Mấy nén hương đã tàn lụi từ lâu, cũng như tâm tư của hai lão già, gần như cô đọng lại, tâm tư như những nén hương có những làn khói nghi ngút tỏa lên, một khi có người bật lửa châm ngòi. Họ chỉ biết chính Tử Lăng đã giết thác Ngũ Độc Thần Quân, người chủ nhân kính mến của họ, và gây thương tích cho Hoa Trung Tú, người kế vị của lão chủ nhân. Cho nên mục đích duy nhất của họ là báo thù. Còn ngoài ra ... Ngũ Độc Thần Quân đã lợi dụng địa thế của Tử Vong Động để chôn vùi cuộc đời của họ, hàng bao năm tháng, nhờ có Tử Lăng thâm nhập vào sào huyệt, mà ách nô lệ của họ được giải thoát. Giờ đây ... họ đã quên đi tất cả! Cuộc đời tự do dưới bầu trời khoáng đạt, và cuộc sống u tối trong động Tử Vong!

Hay là họ đã quen đi với nếp sống nô lệ cũng nên!

Bỗng nhiên ...

Giữa sự im lặng hoàn toàn ấy, có tiếng chân người từ đại điện đi đến, hai lão già ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra người ấy chính là Hoa Trung Tú!

- Ồ! Tiểu thơ, sao không an nghỉ?

Hai lão già vội vã cung kính vái chào, khi thấy Hoa Trung Tú vừa bước tới.

Khẽ mím chặt đôi môi, Hoa Trung Tú rung rung vì xúc động:

- Huyết hải thâm thù đã đến ngày tẩy sạch, tiện nữ làm sao ngủ cho yên giấc?

Tử Lăng vụt nhớ sực lại, cũng đêm nào, thiếu nữ ấy cũng trằn trọc mãi, dỗ giấc ngủ không yên vì hôm sau là ngày hôn lễ của nàng, rồi cũng vì nửa đêm thức giấc ấy, mới xảy ra tai họa tày trời.

Tiếng của Hoa Trung Tú lại dõng dạc vang lên, gần như truyền lệnh:

- Hai vị thúc thúc hãy vào hậu liêu an nghỉ! Trước khi cho hắn thụ hình, hãy để tiện nữ tặng cho hắn một bài học về lý thuyết của cuộc đời!

Hai lão già vâng dạ rút lui.

Tử Lăng thầm nghĩ:

"Chưa biết yêu nữ này dùng thủ đoạn tàn khốc nào để hành hạ đối xử với mình?".

Đợi hai lão thuộc hạ đi thực xa, nàng để tai lắng nghe bốn bề hoàn toàn im lặng, đoạn nhẹ bước tiến đến bên Tử Lăng, nhanh nhẹn đưa tay cắp lấy thân hình chàng nhấc bổng lên, phi vụt ra khỏi phòng.

Nàng lặng im, không nói nửa lời, cắp Tử Lăng phi nhanh như gió. Giây lâu, hai người đã cách đồi Chiêu Dương độ năm dặm đường. Đến một khoảng đất trống, nàng mới dừng chân lại.

Khẽ đặt Tử Lăng xuống đất, từ trong lòng, nàng rút ra một chiếc lọ con, trút ra một viên thuốc màu trắng, khẽ nhét vào miệng của chàng, luôn tiện nàng cùng tay phất nhẹ, giải tỏa những huyệt đạo bị bế tắc của Tử Lăng.

Nàng yên lặng nhìn Tử Lăng, đoạn ôn tồn thốt:

- Độc tố đang tiềm tàng trong mình của tiểu hiệp sẽ nhờ hoàn thuốc này và sự trợ lực của nội công vận chuyển, độc tố sẽ lập tức hóa giải tiêu tan.

Một khi công lực đã khôi phục thì những sợi dây trói buộc ở chân tay từ lâu sẽ không thành vấn đề nữa.

Một sự kinh ngạc xâm chiếm cả tâm hồn Tử Lăng, chàng không thể hiểu nổi tại sao Hoa Trung Tú lại có một hành động trái ngược kỳ lạ đối xử với chàng?

Chàng vận thử nội công, quả nhiên tứ chi mạch huyệt cuồn cuộn, nội lực của chàng phút chốc đã hoàn toàn khôi phục.

Khẽ vận chân lực vào tứ chi, những đoạn thừng ở tay và chân chàng lập tức đứt tung ra, rơi xuống mặt đất, chàng nhẹ nhàng hoành thân tung mình đứng thẳng dậy, vòng tay cung kính thốt:

- Đa tạ ân cứu tử của cô nương! Sự khoan hồng đại độ có một không hai của cô nương làm tại hạ cảm kích vô cùng!

Với gương mặt lạnh băng, Hoa Trung Tú chậm rãi đáp:

- Độc thương đã trị lành, công lực hoàn toàn khôi phục, hiện tại tiểu hiệp có thể giã biệt để chuẩn bị lên đường đi thôi!

Tử Lăng vụt cảm thấy bối rối vô cùng, chàng ấp úng giây lâu mới thốt nên lời:

- Hành động quân tử của cô nương, làm tại hạ không biết lấy chi để đền đáp cho vừa.

Những sự việc xảy ra lúc trước nơi Tử Vong Động, hoàn toàn do sự lỡ lầm, nhưng dù sao tại hạ cũng cảm thấy đau đớn vô cùng!

Khẽ buông tiếng thở dài, Hoa Trung Tú ôn tồn thốt:

- Văn tiểu hiệp chớ nhắc việc đã qua, hãy để thời gian xoa dịu và hàn gắn những vết thương lòng ... Cừu hận! Dục vọng! Điên cuồng! Chúng mình nên quên đi tất cả!

Nàng cho tay vào lòng, rút ra thanh trủy thủ sáng ngời ra, nàng khẽ lắc nhẹ đầu cho mái tóc huyền buông rủ xuống. Rồi với lưỡi trủy thủ, nàng lia phớt qua, mái tóc óng ả đen huyền của nàng theo đà trủy thủ bay lả tả xuống mặt đất!

Nhìn suối tóc huyền theo gió tung rơi, lòng nàng như mái tóc ấy tan thành muôn nghìn mảnh!

- Văn tiểu hiệp! Chàng đừng lầm tưởng rằng hiện giờ tôi vẫn còn yêu chàng như độ nào nên mới nảy sanh ra hành động kỳ ấy!

Văn Tử Lăng ngượng ngùng ấp úng:

- Cô nương dạy quá lời, tại hạ thực ra không đủ đức độ để chấp nhận lòng chiếu cố cao cả của cô nương!

Hoa Trung Tú vội ngắt lời:

- Kỳ thực ra, nếu hiện tại chàng có quỳ xuống dưới chân tôi để cầu mong tiếp nối lại mối tình dang dở xưa kia, thì tôi nhất quyết sẽ từ chối!

Nàng đưa mắt vào cõi mông lung rồi tiếp:

- Trải qua một cuộc bể dâu, lòng tôi đã nguội lạnh mất rồi! Những bã phú quý vinh hoa, cho đến những mối cay nghiệt tình say đắm của tuổi xuân bồng bột. Tất cả! Tất cả! Đối với tôi đều là ảo ảnh

phù du. Mái tóc được cắt xuống đây, chứng tỏ rằng lòng tôi đã nhất quyết cách xa cõi trần đầy tục lụy đau khổ này!

Sau giây phút suy nghĩ, Văn Tử Lăng vội thốt:

- Những kẻ thuộc hạ, tự nhiên họ sẽ không dám truy cứu việc làm của cô nương, nhưng còn Nam Bắc Nhị Quái, mối thù hận của hai lão đối với tại hạ rất sâu, chỉ sợ họ sẽ không để cô nương yên thân vì hành động này!

Hoa Trung Tú lạnh nhạt đáp:

- Ngôi thảo am trên ngọn đồi Chiêu Dương, bất quá chỉ là nơi tạm trú của tôi thôi, rời bỏ nơi ấy đây phải là việc đáng tiếc. Tôi sẽ bỏ đi để tìm một nơi lý tưởng khác, tương đối yên tịnh hơn.

- Cô nương lại định đi đâu nhỉ?

- Ồ! Tại sao Văn tiểu hiệp lại quan tâm đến việc cư trú của tôi như thế? Góc bể chân trời, thâm sơn cùng cốc, đâu cũng là nơi tạm để an thân! Từ đây tôi sẽ vĩnh viễn lìa bỏ cõi trần đầy ô trọc này, vào nương nhờ cửa phật, mượn cảnh sớm mõ chuông chiều để độ qua những chuỗi ngày thừa! Giã biệt nhé! Văn tiểu hiệp! Đừng rủ lòng thương hại tôi nữa! Tôi chẳng thích thế đâu! Kiếp trời đã định sẵn rồi!

Vừa nói xong, nàng nhanh nhẹn quay mình, nhắm hướng đồi xa bay vụt đi như tên bắn ...

Nàng giã từ nhanh quá, Tử Lăng muốn cản ngăn cũng không kịp, chàng định phóng mình đuổi theo, nhưng sau giây phút suy nghĩ, chàng đành buông tiếng thở dài, rồi dừng chân đứng lại.

Đầu nặng như chì, chàng đứng tần ngần giữa cánh đồng hoang dã như kẻ mất hồn.

Một luồng thu phong phất nhẹ, làm Tử Lăng vụt cảm thấy hơi lạnh buốt xương. Chàng đành lê bước chân nặng nề, cô thân chiếc bóng, âm thầm ven theo bìa rừng thẳng tiến.

Xa xa, có tiếng gà rừng ố hộ gáy vang ...

oo Ba hôm sau ...

Trước một ngôi phế tự trong dải Hắc Lang Sơn, vào một đêm khuya thanh vắng, đột nhiên xuất hiện một lão hòa thượng.

Khẽ đưa mắt liếc nhìn một nhánh tùng treo lủng lẳng dựa cổng sơn môn, lão khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng với ám hiệu, đoạn tung mình vượt tường bay vút vào đại điện ...

Sau hôm kịch biến nơi Tổng Đàn, có nhiều vị khách lạ bí mật thâm nhập vào dải Hắc Lang Sơn, họ

đổ xô đến rồi vụt biến mất. Đêm nay, lão hòa thượng Phổ Vân Thiền Sư là người đến muộn. Vừa đặt chân đến Đại Hùng Bửu Điện của ngôi chùa, đã có một lão ni phì nộn đủng đỉnh bước ra nghênh đón.

Vừa gặp mặt, Phổ Vân Hòa Thượng bèn cất tiếng hỏi:

- Bồ Tâm đạo hữu! Đã có mấy vị đồng đạo đến đây rồi nhỉ?

Bồ Tâm Sư Thái ôn tồn đáp:

- Trên đường đi đến Hắc Lang Sơn, bần ni đã gặp được Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni. Nhờ hai vị ấy mà bần ni mới biết được cuộc hội họp nơi đây, nhờ ở nhánh tùng làm hiệu!

Lão ni tạm ngưng giây lâu, đoạn chậm rãi tiếp:

- Sau một tiếng nổ kinh hồn, toàn bộ Tổng Đàn của bọn U Minh Giáo sụp đổ. Dưới lớp đá ngổn ngang, bần ni lóp ngóp bò ra, rất may, nhờ đức phật phò trì nâng đỡ, nên mặc dù từ trên cao rơi xuống vực thẳm khá đau, nhưng bần ni không hề hấn gì cả. Sau khi tìm kiếm trong đống đá vụn, chẳng thấy một vị đồng đạo nào, bần ni mới lần mò tìm lối thoát ra, thời may gặp được hai vị ni cô, và được họ cáo tri tự sự.

Phổ Vân Thiền Sư chậm rãi tiếp lời:

- Chính bần tăng cũng nhờ hai vị ni cô ấy chỉ dẫn đến đây. Sau khi sự việc xảy ra, bần tăng mới biết được rằng, nhờ ở trí thông minh và tài tháo vát mẫn tiệp của hai vị ni cô, họ đã đóng chặt ba cơ quan chánh yếu Thủy, Hỏa, Môc, làm cho sự sụp đổ của tòa Tổng Đàn được nhẹ bớt, nên dã tâm lang độc muốn cho tất cả võ lâm cao thủ đều tận diệt, một biện pháp cuối cùng của U Minh Giáo Chủ, bị thất bại. Chúng mình mới có một số chạy thoát, bằng không có lẽ bọn mình đã toàn bộ vùi thây dưới lớp đá vụn của tòa núi đá sụp đổ ấy mất rồi!

Bồ Tâm Sư Thái chắt lưỡi thốt:

- Thực ra bần ni chẳng thể hiểu nổi, với võ công siêu quần cái thế của bà ta, nguyên do nào đã rước lấy thảm bại, không kể những đường hầm bí hiểm đầy rẫy những cơ quan, và một toán rất đông cao thủ tài nghệ cao cường với một lòng một dạ trung thành dưới mệnh lệnh của bà ta. Đơn dựa vào tài nghệ của bọn mình, bần ni tự xét không làm sao hơn họ được.

Phổ Vân Thiền Sư ôn tồn thốt:

- Thế ra sư thái vẫn chưa biết rõ tự sự. Lúc mới giao chiến, U Minh Giáo Chủ đã bị Văn Tử Lăng dùng chỉ phong điểm đui hết một mắt, tinh thần đã mất đi già nửa. Thêm vào đấy với Đại Thừa Âm Công của Lãnh Tâm Thần Ni và Di Thần Đại Pháp của Liên Tâm Sư Thái, bọn thuộc hạ U Minh Giáo đã bị đánh cho một trận rã rời tơi tả!

Bồ Tâm Sư Thái lắc lư tấm thân phì nộn, mồm bà toạc ra vì kinh ngạc ...

Thình lình ... có tiếng gõ nhẹ vào cổng sơn môn.

Chương 63: Phế Tự Trùng Trùng

Cổng vừa xịch mở, Văn Tử Lăng vụt ngang nhiên hiện ra giữa cửa.

Do sự tình cờ, chàng gõ cửa cổng chùa, thật ra chàng chưa được thông báo về ám hiệu của nhánh tùng. Gặp hai vị Chưởng Môn, chàng rất đỗi hân hoan, vội vã cung tay vái chào:

- Hân hạnh gặp lại hai vị đã an toàn thoát hiểm, còn những vị kia đâu?

Phổ Vân Thiền Sư đem tự sự khái lược thuật lại cho Tử Lăng và thăm hỏi cảnh thoát nạn của chàng ...

Tử Lăng cũng đem cuộc tao ngộ thuật sơ qua, tự nhiên chàng không đề cập đến việc bỏ đi của Tâm Mỹ và Thu Lăng cho đến việc bị rơi vào tay của Nam Bắc Nhị Quái và bọn thuộc hạ của Hoa Trung Tú.

Có tiếng chân người đi đến, ba người giật mình quay lại. Một lão già ốm, cao cùng một vị hòa thượng lùn béo châm hẩm bước vào.

Phổ Vân Thiền Sư mừng rỡ cất tiếng vái chào:

- A di đà phật! Kính chào lưỡng vị đã bình yên thoát hiểm!

Hai vị vừa đến không xa lạ mấy đối với Tử Lăng.

Lão gầy là Hoa Sơn Chưởng Môn Nam Vô Úy, và hòa thượng béo là Nga Mi Chưởng Môn Thiên Ly Thiền Sư. Một điều làm cho chàng kinh dị không ít, là thần sắc của hai vị ấy có vẻ khác thường, mặt của họ trầm ngâm, lạnh lùng như hai pho tượng đá.

Chợt nom thấy Tử Lăng, hai người bất giác giật mình biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua thôi, họ lại tu chỉnh ngay sắc diện.

Mấy tháng trước đây, cuộc thám hiểm đầu tiên vào mộ phần Túy Tâm Tiên Tử, cảnh tượng của năm vị Chưởng Môn bị sa vào cơ quan của U Minh Giáo Chủ còn ghi rõ vào trí óc của chàng ...

Mấy tháng trời lặng lẽ trôi qua, năm vị Chưởng Môn tuyệt nhiên không một tin tức ...

đột nhiên, giữa đêm nay họ lại thình lình xuất hiện với sắc diện dị thường, gây cho chàng một sự

hồ nghi nan giải ...

Tinh thần hết sức mệt mỏi, Nam Vô Úy lạnh lẽo thốt:

- Sau khi bất hạnh sa chân vào sào huyệt của bọn U Minh Giáo, và bị giam riêng biệt mỗi người một nơi, vụ bạo biến nổi lên, chỗ giam cầm của chúng tôi bị sụp đổ, nên chúng tôi mới thoát được và chộp được một tên thuộc hạ của bọn U Minh Giáo, nhờ lời khai của tên ấy mà hai tôi mới hay rõ tự sự và lần mò đến đây!

Tử Lăng vội cất tiếng hỏi:

- Còn ba vị Chưởng Môn kia?

- Thực ra từ dạo ấy cho đến ngày thoát nạn, chúng tôi chưa từng gặp họ!

Lại có tiếng chân người đi đến.

Họ chưa kịp phản ứng, thì một bóng người gầy nhỏ thó, từ ngoài bay vụt vào như điện xẹt.

Khác lạ hơn hai vị đến trước, lão già với vóc dáng bé loắt choắt nhưng cực kỳ nhanh nhẹn, với gương mặt tươi như hoa, lão vòng tay vái chào tất cả:

- Kính chào chư vị đạo hữu, đêm nay chúng mình gặp gỡ nơi đây, thực là một điều may mắn vô cùng!

Phổ Vân Thiền Sư mừng rỡ kêu lên:

- Ồ! Công Dã Vô Vi đạo hữu, chúng tôi có lời chúc mừng cho vị Chưởng Môn Thanh Thành môn phái bình an thoát nạn!

Lão già vừa đến tức là Thanh Thành Chưởng Môn Công Dã Vô Vi, gật đầu mỉm cười:

- Hoàn toàn là do công đức của Lãnh Tâm Thần Ni, và Liên Tâm Sư Thái hai vị ni cô.

Chính nhờ họ mà hơn bảy tám chục vị võ lâm đồng đạo thoát khỏi Hiệp Lê Mật Cung, họ hiện đang được hai ấy lãnh đạo và thương nghị một tân kế hoạch.

Bồ Tâm Sư Thái vội ướm hỏi:

- Đạo hữu có biết U Minh Giáo Chủ hiện giờ ở đâu không nhỉ?

Công Dã Vô Vi nhanh nhẩu đáp:

- U Minh Giáo Chủ đấy à? Hành tung của bà ta làm cho bọn mình không thể ngờ nổi, bà ấy thống

lãnh nhóm thuộc hạ đã thâm nhập vào Tử Vong Động mất rồi!

Tử Lăng vụt kêu lên:

- Theo tại hạ được biết thì Tử Vong Động đã được nhóm cận vệ thân tín của Ngũ Độc Thần Quân đóng kín cửa vào từ lâu kia mà!

Công Dã Vô Vi điềm nhiên đáp:

- Thực ra Tử Vong Động đã được đóng kín từ lâu, nhưng hãy còn một cửa ra vào cực kỳ bí mật. U Minh Giáo Chủ đã sớm biết cửa hang ấy, cho nên đến lúc nguy cấp, bà ta mới lợi dụng cửa bí mật, thâm nhập vào động để tạm yên thân.

Tử Lăng vụt nhớ sực lại cửa hang bí mật, mà dạo nào chàng và Nhất Thóc Dả Tẩu đã khám phá ra được.

Chàng vụt trầm giọng hỏi gặng:

- Công Dã tiền bối đã từng viếng qua Tử Vong Động rồi phải không?

Công Dã Vô Vi hơi ngập ngừng, đoạn mỉm cười đáp:

- Tất cả sự việc ấy, lão phu được nghe Lãnh Tâm Thần Ni và Liên Tâm Sư Thái kể lại!

Sau giây phút suy nghĩ, Tử Lăng lại hỏi tiếp:

- Phân đàn của U Minh Giáo được đặt ở Huyền Thiên Thiền Tự trong dải Hắc Lang Sơn, tại sao U Minh Giáo Chủ không chọn nơi ấy, lại đi chiếm cứ Tử Vong Động là có ý gì?

Công Dã Vô Vi mỉm cười đáp:

- Bà ta cũng có ý định ấy, nhưng vừa đến nơi, mới phát giác ra rằng nơi ấy đã bị bà Tiết Hoa Diễm và lão Nam Cung Minh chiếm mất rồi!

Phổ Vân Thiền Sư vội xen vào hỏi:

- Liên Tâm và Lãnh Tâm hai vị sư thái hiện giờ ở đâu, xin đạo hữu cho biết!

Công Dã Vô Vi nhanh nhẩu đáp:

- Hai vị ni cô ấy hiện đang ở trong Thủy Vân Động, địa điểm cách đây không xa. Không giấu gì chư vị, lão phu được sự ủy thác của hai ni cô, có lời mời chư vị đến đấy để thương nghị việc diệt trừ bọn vi cánh còn sót lại của U Minh Giáo.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, không ai bảo ai, họ khẽ gật đầu.

Tử Lăng suy nghĩ giây lâu, chàng đưa mắt hội ý cùng Phổ Vân Thiền Sư, hai người đồng có một cảm giác như nhau, đến đấy sẽ xem.

Bọn đồng kẻ trước người sau bước khỏi ngôi phế tự dưới sự hướng dẫn của Công Dã Vô Vi nhắm Thủy Vân Động thẳng tiến!

Chương 64: Tai Biến Trùng Trùng

Trong khoảnh khắc, toán người dưới sự hướng dẫn của Công Dã Vô Vi đã vượt qua một đoạn đường hơn hai mươi dặm.

Công Dã Vô Vi đưa tay chỉ cụm rừng dày đặc trước mặt và giải thích:

- Thủy Vân Động nằm sau cánh rừng dày đặc. Trước kia nơi ấy là chỗ ẩn cư của một vị đạo sĩ, nhưng hiện tại lão ấy đã bỏ đi, Lãnh Tâm Thần Ni và các vị đồng đạo của chúng mình mượn nơi ấy làm nơi tạm trú, để thương nghị việc tiểu trừ bọn U Minh Giáo!

Toán người xuyên qua cánh rừng rậm rạp, vượt một con suối với dòng nước trong, róc rách chảy lòn qua những khe đá nhẵn lì, với sự chịu đựng của thời gian từ bao thuở trước.

Rốt cuộc họ đặt chân đến trước một cửa hang rộng lớn, nằm dưới chân một dãy núi đá dựng đứng ngất trời ...

Nhìn cảnh động đá tối âm u, quỷ khí trùng trùng, trên cửa có một nhánh tùng treo lủng lẳng, Tử Lăng nheo mày đưa mắt nhìn Phổ Vân Thiền Sư toan hỏi ý kiến ...

Công Dã Vô Vi đi trước dẫn đường, đã nhanh nhẹn tiến vào cửa động, nhìn đồng bọn đi sau, giục:

- Chư vị hãy theo tôi vào đây! Họ đang đợi chúng mình trong động!

Phổ Vân Thiền Sư kê vào tai Tử Lăng bảo nhỏ:

- Bọn mình liên kết lại, thực lực cũng không yếu. Hãy cứ việc tiến vào, vạn nhất có xảy ra biến cố nào, chúng mình sẽ có đủ sức để tùy cơ ứng biến!

Không khí trong động rất ẩm thấp, hơi nước mông lung. Mặc dù từ trong có ánh đèn le lói nhưng cảnh vật rất mơ hồ, Tử Lăng chỉ nhận ra trần và vách động có bàn tay của người đã cư trú và sửa sang kiến trúc lại.

Sau một khúc quanh, toán người bước vào một gian thạch động khá rộng. Giữa thạch động có những khối đá to liệt kê dùng thay thế cho bàn ghế. Chung quanh đây đó, rải rác những đống cỏ khô hình như có một số người đã tạm dùng những đống cỏ ấy làm chỗ ngồi và giường ngủ.

Từ trong góc động âm u, bỗng nhiên có hai bóng đen chậm rãi bước ra.

Phổ Vân Thiền Sư bất giác buột miệng kêu lên:

- Ồ! Tam Dương và Nguyên Huyền Đạo Trưởng, hai vị đạo hữu! Cách biệt đã lâu, bần tăng rất hân hạnh gặp lại hai vị!

Nhưng ... thần sắc của hai vị đạo trưởng trầm mặc một cách kỳ lạ, mất hẳn cả mối nhiệt thành thông thường của tình bạn hữu, sau bao ngày xa cách vì hoạn nạn. Họ nhìn toán người giây lâu, đoạn lạnh lẽo thốt:

- Chư vị hãy an tọa! Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni không bao lâu sẽ trở về!

Vừa nói xong, hai người tự động ngồi phịch xuống đống cỏ khô như hai kẻ mất hồn.

Cả bọn thất kinh trố mắt nhìn Công Dã Vô Vi dò hỏi. Lão già vẫn giữ vẻ điềm nhiên mỉm cười:

- Hai vị ấy bị kích thích quá nhiều, nên tâm thần có vẻ thất thường đôi chút đấy thôi!

Tử Lăng nheo mày cất tiếng hỏi:

- Thưa lão tiền bối! Hai vị lão ni cô hiện giờ đang đi đâu mà vắng mặt?

Công Dã Vô Vi nhanh nhẩu đáp:

- Hai vị ấy đang bận dẫn dắt những tay cao thủ võ lâm vừa thoát hiểm đến đây để cùng chúng mình hội ngộ.

Văn Tử Lăng rảo mắt nhìn quanh tỏ vẻ hoài nghi:

- Lãnh Tâm Thần Ni và Liên Tâm Sư Thái là bậc chân tu lão thành, hà tất đi chọn chỗ không khí ẩm thấp, quỷ khí trùng trùng như thế này làm nơi hội họp?

Lão già bối rối ngập ngừng giây lâu, đoạn ấp úng đáp:

- Địa thế Thủy Vân Động tuy không thích hợp mấy, nhưng ... muốn che mắt nanh vuốt của bọn U Minh Giáo, và tập hợp bọn võ lâm đồng đạo của chúng mình sau khi thoát hiểm, chính đây là nơi lý tưởng nhất để chúng mình đồng mưu đại sự!

Tử Lăng càng lộ vẻ hoài nghi:

- Ồ! Thanh trừ bọn dư đảng của U Minh Giáo, tại sao lão tiền bối lại dùng câu đồng mưu đại sự? Phải chăng đấy là một kế hoạch có một dụng ý bất chánh!

Dường như biết mình lỡ lời, Công Dã Vô Vi vụt biến sắc. Lão ấp úng đáp:

- Lão phu đã lạm dụng về lời nói, mong Văn tiểu hiệp thứ lỗi cho vậy!

Nhanh như chớp, Văn Tử Lăng bất thần nhảy đến bên Công Dã Vô Vi, dùng một thế võ tuyệt luân khóa chặt lấy mạch huyệt cổ tay của lão già, đoạn chàng gằn giọng:

- Sự lừa gạt của lão tiền bối không thể che giấu mãi được. Hiện tại, xin ông hãy nói thực ra, ông dẫn dụ chúng tôi vào đây là vì một sự thúc đẩy của một nguyên nhân, hay của một mệnh lệnh của kẻ nào!

Đã trữ sẵn một dạ hoài nghi, nên khi thấy Tử Lăng vừa khóa chặt tay của Công Dã Vô Vi, mọi người đều chuẩn bị thủ thế ứng chiến ...

Lạ lùng thay, Tam Dương Đạo Trưởng và Nguyên Huyền Đạo Trưởng, vẫn mặc nhiên ngồi yên trên đống cỏ một mực bất động.

Mặc dù cổ tay bị khóa chặt, Công Dã Vô Vi vẫn giữ thái độ điềm nhiên, lão bình tĩnh thốt:

- Văn tiểu hiệp thực quá đa nghi! Lão phu sẽ mời một nhân vật đầy đủ uy tín ra để chứng kiến tấc lòng của lão.

Mọi người đang phân vân, bỗng nhiên có một giọng rất quen thuộc, từ trong vang vọng lại:

- Văn tiểu hiệp hãy đến đây! Lão phu có một việc rất quan trọng muốn cùng tiểu hiệp thương lượng!

Giật mình quay lại, Văn Tử Lăng bất giác mừng rỡ vô cùng. Lão Nhất Thóc Dả Tẩu tươi cười từ cuối động nhanh nhẹn bước ra ...

Văn Tử Lăng hân hoan, chạy đến niềm nở nắm tay lão già.

Chắp tay vái chào tất cả mọi người, Nhất Thóc Dả Tẩu ôn tồn thốt:

- Chư vị hãy chịu khó ngồi đợi tại đây một chút, lão phu muốn cùng Văn tiểu hiệp vào trong có một việc riêng bàn tính.

Sự xuất hiện của lão già lùn, đem lại một niềm tin tưởng cho tất cả mọi người, Văn Tử Lăng hăng hái hướng về phía đồng bọn:

- Chư vị hãy nán đợi trong giây lát, xong việc tại hạ sẽ trở ra tức khắc!

Nói xong, chàng bèn nhanh nhẹn theo Nhất Thóc Dả Tẩu rảo bước về phía cuối động ...

Đường vào trong động không sâu mấy, hai người đi độ mười trượng đã đến cuối đường, một

thạch động nhỏ hẹp gọn ghẽ nằm chắn ngang. Sau khi hai người bước vào thạch động, lão Nhất Thóc Dả Tẩu nhanh nhẹn đưa tay ấn một cơ quan trên vách. Tiếng "sè sè" vụt nổi lên, một cửa đá bí mật từ trong vách đá vụt bật ra, đóng kín gian phòng lại.

Văn Tử Lăng cả kinh chưa kịp thốt ra lời, Nhất Thóc Dả Tẩu liền giải thích ngay:

- Tất cả những sự kiến thiết này, đều do lão đạo sĩ từng cư trú nơi đây để lại, chúng mình mượn chỗ này kín đáo hơn để bàn tính việc hôn nhân của cậu!

Văn Tử Lăng ngạc nhiên trố mắt nhìn lão già lùn:

- Lão tiền bối chắc đã thừa hiểu cuộc đính hôn của tại hạ và Giang Thu Lăng cô nương rồi chứ?

Nhất Thóc Dả Tẩu điềm nhiên mỉm cười:

- Ậy! Chính vì việc ấy mà lão phu mới mời Văn tiểu hiệp đến đây ấy mà!

Tử Lăng vụt buông tiếng thở dài:

- Giang cô nương đã để thơ lại và bỏ đi. Hiện giờ nàng đã là hạc nội mây ngàn, chân trời góc bể, chưa rõ tung tích nàng ở nơi nào, lòng tại hạ đang băn khoăn về việc ấy!

Lão già ôn tồn hỏi:

- Vì một lý do nào Giang cô nương lại làm thế?

Tử Lăng buồn bã đáp:

- Việc bỏ đi của nàng, tại hạ vì danh dự của một người nên chưa tiện nói ra nhưng ...

chung quy ... ý nàng là không muốn cùng tại hạ hoàn thành cuộc hôn phối!

Nhất Thóc Dả Tẩu tỏ vẻ băn khoăn:

- Ồ! Việc xảy ra như thế, Văn tiểu hiệp đã phụ lời ủy thác với bạn già của lão phu, lão Giang Nam Hạc rồi ư?

Văn Tử Lăng đau đớn thở dài:

- Thực ra ... tại hạ chẳng bao giờ có lòng phụ rẫy, nhưng mặc nhiên nàng rứt áo ra đi, lòng tại hạ dường như dao cắt!

Nhất Thóc Dả Tẩu vụt cười lên khanh khách:

- Hà ... Hà! Văn tiểu hiệp không chịu khai thiệt, nhưng lão phu đã hiểu rõ căn nguyên.

Nếu hiện tại tiểu hiệp khứng chịu cùng Giang cô nương lập tức thành hôn, lão phu có biện pháp tìm nàng đến đây tức khắc!

Văn Tử Lăng nửa mừng, nửa lo, chàng vội vã hỏi:

- Nàng hiện tại ở đâu? Lão tiền bối chắc biết rõ lắm chứ?

Nhất Thóc Dả Tẩu mỉm cười đưa tay chỉ vào một kẽ hở trên vách động đá bảo:

- Văn tiểu hiệp hãy xem rồi sẽ rõ!

Văn Tử Lăng vội vã đưa mắt nhìn vào khe hở, sự kiện xảy ra ở bên kia thạch động làm chàng kinh hoàng thất sắc.

Chương 65: Mưu Độc Họa Thâm

Theo kẽ hở của vách động đá, Văn Tử Lăng mục kiến một cảnh hết sức thương tâm. Giang Thu Lăng, tay chân bị xiềng sắt xích chặt vào vách đá, đầu dộng ngược xuống, tứ chi căng thẳng ra.

Nàng đã hôn mê bất tỉnh từ lâu, đầu tóc bơ phờ rũ rượi, thoạt nom từ xa như một xác của kẻ trọng tội, được phơi bày giữa công trường dưới trào của một bạo chúa.

Người yêu bị đày đọa một cách dã man, lòng Tử Lăng rung động vì đau đớn, máu giận sục sôi, chàng quay lại trừng mắt nhìn lão già.

Nhưng, thần sắc của lão già cũng đột nhiên biến đổi, sắc diện của lão trong khoảnh khắc vụt trở nên vô cùng lạnh lẽo, đôi mắt quét ra một tia sáng đầy âm hiểm.

Tử Lăng cố nén cơn giận dữ:

- Lão tiền bối! Hãy giải thích xem, tại sao lại có chuyện kỳ quái như thế?

Hình như không cần để tâm đến cơn thịnh nộ sắp bộc phát của Tử Lăng, cũng như câu hỏi của chàng, Nhất Thóc Dả Tẩu cất giọng đe dọa:

- Tiểu hiệp có biết không, cách Giang cô nương không xa, đã có mười tên đại hán khôi ngô lực lưỡng chực sẵn. Nếu tiểu hiệp không chấp nhận việc cùng nàng phối hợp thành thân, họ sẽ lập tức dùng thủ đoạn cưỡng ép để đem nàng xuống dập liễu vùi hoa ngay tức khắc ...

Máu giận sục sôi, Tử Lăng gắt to:

- Hừ! Chuyện đời lại có sự cưỡng bách kỳ lạ như thế được sao?

Miệng nói vậy, nhưng ... nhanh như cắt, với một thế võ tuyệt kỹ chàng quay vụt mình lại chộp vào mạch huyệt tay hữu của lão già khóa chặt lại.

Nhìn thẳng vào mắt lão Nhất Thóc Dả Tẩu, chàng gằn giọng:

- Tại hạ không lầm thì lão tiền bối đã trúng nhằm Mê Thần Dược của U Minh Giáo Chủ mất rồi! Nơi đây phải chăng là sào huyệt của bọn U Minh Giáo?

Bất thình lình không kịp đề phòng, lão già lùn bị khống chế dưới tay của Văn Tử Lăng, không

phản ứng gì được, nhưng lão vẫn giữ thái độ cũ:

- Mục đích của lão phu là muốn Văn tiểu hiệp cùng Giang cô nương lập tức thành hôn, và mượn gian thạch thất ấy làm nơi động phòng hoa chúc, đây là hảo tâm chứ đâu phải là ác ý!

Sự yêu cầu của lão già có một ẩn ý thực kỳ lạ. Sau giây phút suy nghĩ, Tử Lăng bèn giả ý thuận tình đáp:

- Được! Tại hạ sẽ chấp nhận ý kiến ấy!

Sắc diện lộ vẻ hân hoan, lão già liền tiếp:

- Thế thì hay biết mấy! Này! Còn một cô kia, Văn tiểu hiệp cũng phải lập tức thành hôn nốt!

Theo ngón tay trái của lão già chỉ, Tử Lăng ghé mắt sát vào kẽ hở nhìn vào vách đối diện thì ...

Trời!

Giang Tâm Mỹ cũng bị xích ngược vào vách đá như Thu Lăng, gương mặt hôn mê của nàng trông đáng thương lạ!

Lửa tức giận lại bừng cháy, Văn Tử Lăng nghiến răng siết chặt năm ngón đang giữ huyệt mạch cổ tay của lão già, và gằn giọng:

- Hãy thức tỉnh lại, lão tiền bối! Nguyên do của câu chuyện ra sao, xin lão tiền bối nói rõ cho tại hạ được biết!

Mạch huyệt bị siết chặt lại khá đau, mồ hôi trán của Nhất Thóc Dả Tẩu đổ ra như tắm, lão cắn răng cố nhịn đau và giải thích:

- Trọng tâm của vấn đề là Văn tiểu hiệp hãy cùng hai nàng lập tức thành hôn, thì muôn việc đều êm, bằng không ... lão phu sẽ không bảo đảm sự an toàn của hai người.

Cố đè nén cơn tức giận, Văn Tử Lăng ôn tồn khuyến dụ:

- Dù rằng tại hạ có đồng ý cùng hai nàng thành hôn đi nữa, nhưng. tối thiểu cũng phải biết rõ căn nguyên! Lão tiền bối, hãy bình tĩnh lại xem! Sau vụ bạo biến vơi Hiệp Lê Mật Cung, lão tiền bối chắc đã trúng nhằm độc kế của bọn U Minh Giáo, cho nên hiện tại mới có một thái độ không hợp tình và chẳng hợp lý một tí nào cả.

Nào ngờ, lời nói của Văn Tử Lăng vừa dứt, sắc diện của Nhất Thóc Dả Tẩu lại trở nên lạnh lẽo hơn ...

Quét đôi nhãn quang đầy vẻ âm hiểm về phía Tử Lăng, lão ngắt lời:

- Văn tiểu hiệp! Lão phu không thích dài dòng nữa, hãy trả lời dứt khoát! Cậu có chấp nhận việc hôn phối hay không đã nào?

Văn Tử Lăng cương quyết đáp:

- Nếu không biết rõ nguyên do, tại hạ quyết không tuân mạng!

Không thể chờ đợi được nữa, lão Nhất Thóc Dả Tẩu đột nhiên cất tiếng hú to lên ...

Nhìn lão già với đôi mắt đầy vẻ thương hại, Văn Tử Lăng thầm nhủ:

"Lão già đã trúng nhằm Mê Hồn Dược quá nặng, một thời gian ngắn, khó thể làm cho lão ta hồi tỉnh lại.".

Chàng vội đưa mắt nhìn vào khe hở của vách động.

Hơn hai chục phiêu hình đại hán đột nhiên xuất hiện nơi giữa gian thạch động đang giam giữ Tâm Mỹ và Thu Lăng và sẵn sàng đợi lệnh.

Cuống quýt lên, chàng quay về phía lão già khẩn cầu:

- Nếu tại hạ chấp nhận điều kiện của lão tiền bối đưa ra, thì hai nàng sẽ được thả ra tức khắc phải không?

Nhất Thóc Dả Tẩu âm hiểm mỉm cười:

- Nhưng trước khi làm lễ thành hôn, Văn tiểu hiệp phải cùng hai nàng thông qua một lần tiếp xúc về nhục thể cái đã, có nghĩa là tiền dâm hậu thú ấy mà!

Tử Lăng đỏ mặt gầm lên:

- Hành động tồi phong bại tục, khác nào loài cầm thú, tại hạ nhất quyết phản đối tời cùng!

- Thế thì rất tốt, hiệu lệnh của lão đưa ra, là xong đi cuộc đời trinh trắng của hai nàng!

Vừa nói xong, lão lại định cất tiếng phát ra hiệu lệnh cuối cùng.

- Bộ lão tiền bối đã chán sống rồi đấy hử?

Miệng vừa nói, Văn Tử Lăng nhanh như cắt lật tay nện mạnh vào người Nhất Thóc Dả Tẩu một chưởng, lão già bất thình lình bị giáng một đòn khá đau, ngã quay lơ xuống mặt đất mê man bất tỉnh.

Tình thế quá gấp rút, chàng sử dụng ngay môn Thực Vật Thần Công, nhắm vào vách đá tấn công tới tấp.

Môn Thực Vật Thần Công mặc dù lợi hại, nhưng vách đá quá dày, tối thiểu phải tung ra hàng trăm chiêu tuyệt học ấy, mới mong phá thủng nó để bước qua phòng kế bên.

Nhưng ... môn Thực Vật Thần Công, nếu sử dụng độ hai chục chiêu thì phải ngưng tay, bằng không, kẻ sử dụng sẽ nguy đến tánh mạng vì kiệt lực, do tâm khí đã tiêu hao đi hết.

Một khắc trôi qua như cả một thế kỷ đối với Tử Lăng, vì thời gian quý báu để cứu Tâm Mỹ và Thu Lăng bị mất đi, và tấm băng trinh kia sẽ không phương hàn gắn. Khe hở trên vách động đã bị vết tàn phá của Thực Vật Thần Công xóa nhòa bịt mất cả lỗ rỗng. Vách đá chỉ hao hụt vào độ một thước mộc, mà khí lực của Tử Lăng đà kiệt, sức đã mòn, sự hoang mang và thất vọng chiếm cả tâm hồn của chàng trai trẻ. Hai tay ôm lấy đầu, chàng ngồi phịch xuống dưới nền đá thở dài đau đớn. Trời hỡi! Tấm băng trinh của vị hôn thê mà chàng gìn giữ nó từ bấy lâu nay, mà hiện giờ mắt nom thấy sự nguy cơ mà chàng không phương pháp gì để giải cứu.

Bỗng nhiên từ trong khe đá một âm thanh "sè sè" vụt nổi lên, rồi thình lình cánh cửa mà chàng và lão Nhất Thóc Dả Tẩu đã bước vào khi nãy, vụt xịch mở ra.

Năm vị Chưởng Môn của Bát Đại Môn Phái lục tục bước vào ...

Dẫn đầu là Phổ Vân Thiền Sư. Lão hòa thượng thoạt trông thấy Nhất Thóc Dả Tẩu nằm mê man dưới đất như chợt hiểu ra một phần sự việc vừa xảy ra, lão bèn hỏi:

- Thé ra lão Nhất Thóc Dả Tẩu cũng là tay sai của bọn U Minh Giáo đấy à?

Văn Tử Lăng liền đứng phắt dậy nhanh nhẩu đáp:

- Lão ta đã trúng nhầm Mê Hồn Dược của bọn U Minh Giáo rất nặng, tại hạ bắt buộc phải cho lão ta nằm nghỉ giây lát.

Chàng liếc nhìn Phổ Vân Hòa Thượng rồi tiếp:

- Với phương pháp nào lão thiền sư đã mở được chiếc cửa thạch động kiên cố này?

Phổ Vân Thiền Sư đáp:

- Công cuộc kiến thiết của tòa thạch động này, không như Hiệp Lê Mật Cung đầy vẻ bí hiểm và rắc rối. Dựa vào sự học hỏi thô thiển của bần tăng, tìm ra cơ quan để mở nó ra cũng không khó gì mấy!

Tử Lăng cả mừng đưa tay chỉ vào vách đá trước mặt:

- Thế thì may mắn biết mấy! Vậy nhờ lão thiền sư mở nốt gian thạch động này, hiện đang giam giữ hai đồng bọn của chúng mình đang lâm nạn trong đấy!

Thoạt nom vào vết tàn phá của môn Thực Vật Thần Công để lại, lão hòa thượng đã hiểu rõ được đôi phần. Sau khi ngắm nhìn dò xét giây lâu, lão bèn đưa ngón trỏ ra, tung một đạo chỉ phong điểm thẳng vào một ngấn đen mờ trên vách đá sần sùi mà với đôi mắt thường không ai nom thấy.

Tiếng "sè sè" lại nổi lên, vách đá từ từ tách ra làm hai để lộ một cửa hang ăn thông qua gian thạch thất kế bên.

Chẳng kịp suy nghĩ đắn đo, Văn Tử Lăng vội vã phi mình bay vút qua cửa bí mật vừa mở.

Một cảnh tượng làm chàng vô cùng thất vọng, gian thạch thất đã trống trơn, không còn lấy một bóng người.

Ngoảnh nhìn lão Phổ Vân Thiền Sư đang bước theo sau, Văn Tử Lăng đau đớn thốt:

- Thưa lão thiền sư! Bọn chúng đã chuồn mất cả rồi, tức nhiên phải có đường ngách ăn thông ra những gian khác. Với cặp mắt chuyên môn, lão thiền sư hãy xem gian thạch thất này có bao nhiêu ngả ăn thông ra ngoài?

Sau giây phút dò xét, Phổ Vân Hòa Thượng đáp ngay:

- Theo sự nhận xét của bần tăng, ngoài cửa hang chúng mình vừa vào, tất cả còn những ba cửa hang hướng về ba phía khác nhau.

Lời nói của lão hòa thượng vừa dứt, một tiếng hú kinh hồn và rất quen thuộc nổi lên.

Tất cả đều ghê rợn người vì tiếng hú quái đản ấy, họ không thể lầm. Chính tiếng hú như quỷ réo ấy là của U Minh Giáo Chủ phát ra.

Toán người còn đang hoang mang, chưa có một phản ứng gì. Thình lình, ba cửa hang bí mật được gắn liền với vách động đá vụt mở toang ra, tiếp theo đấy, ba luồng khói đen từ ba cửa cuồn cuộn tuôn vào phòng. Trong phút chốc, gian thạch thất đã dày đặc những khói đen có một mùi tanh hôi nồng nực, làm cho người bị ngửi hết sức khó chịu, lập tức họ cảm thấy đầu váng mắt hoa, một cảm giác buồn nôn làm cho họ tối tăm cả mặt mũi.

Văn Tử Lăng kinh hãi gào to:

- Trời ... Thi Độc! Chư vị hãy đề phòng!

Mặc dù tất cả đều là những tay cao thủ có một võ công thượng thặng, nhưng ... với phương pháp

tạm ngưng hô hấp, và vận dụng Hộ Thân Công Lực của họ trở nên vô hiệu khi luồng Thi Độc là môn độc dược có một sức tàn phá vô biên, nó đã từ những lỗ chân lông, ngấm thấu rất nhanh chóng vào tạng phủ của mọi người.

Văn Tử Lăng tiếp tục gào to:

- Chư vị! Hãy lập tức thoát khỏi nơi này, nếu chậm trễ sẽ vô cùng tai hại!

Lời nói của Tử Lăng chưa dứt, lại một tiếng như ma gào quỷ réo vụt vang lên:

- Muộn mất rồi! Các ngươi đừng hòng thoát khỏi nơi này!

Tiếng ồn ào do bốn hướng nổi lên như sấm. Trong nháy mắt, từ trong những địa đạo bí mật, bọn thuộc hạ U Minh Giáo kéo ra như nước lũ, dẫn đầu là U Minh Giáo Chủ.

U Minh Giáo Chủ hiện giờ không còn che mặt nữa. Với chiếc mắt chột, trông gương mặt của bà rất hung hăng tàn ác, vẻ đẹp quyến rũ của một mỹ phụ lúc ở Hiệp Lê Mật Cung, đã tàn phai sau cuộc đụng độ với Văn Tử Lăng. Bà quét tia nhìn lạnh lùng bọn người bị trúng độc với chiếc mắt còn sót lại, đoạn cất tiếng cười ghê rợn:

- Hừ! Bọn ngươi dù có bản lãnh thông thiên đạt địa đi nữa, cũng không thể thoát khỏi tay của ta hôm nay!

Văn Tử Lăng liền nghiến răng:

- Hôm nay tại hạ cũng sẽ cùng bà quyết liều một trận sinh tử!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên sằng sặc:

- Hà hà! Các ngươi đã mất hẳn bản năng chiến đấu rồi, một khi Thi Độc đã thấm vào cơ thể, nếu càng vận dụng công lực, sự nhiễm độc lại càng gia tăng nhanh chóng!

Tử Lăng liếc mắt nhìn lại, quả nhiên đồng bọn của chàng, tất cả đều mặt mũi tái nhợt, thần sắc hoang mang, cố gắng gượng để khỏi té nhào, trong bọn có Bồ Tâm Sư Thái vì chịu đựng không kham, đã ngồi phịch xuống mặt đất.

Trong khoảnh khắc, bọn người nhiễm độc, kẻ trước người sau, lần lượt té phịch xuống đất, duy chỉ có Tử Lăng vẫn bình an tươi tỉnh.

Nét mặt trở nên hòa dịu hơn, U Minh Giáo Chủ nhìn Tử Lăng ôn tồn thốt:

- Văn tiểu tử! Nhà ngươi đã nom rõ chứ, bọn già kia bị độc tố thâm nhiễm quá nặng, giờ chầu Diêm chúa đã gần kề. Mặc dù được sự hỗ trợ của những công phu học được trong Mai Châu Bửu Lục,

nhưng nhà ngươi chắc không duy trì được bao lâu đâu! Giờ đây, chỉ có nhà ngươi đặc cách được ưu đãi. Bổn tòa chừa lại một sanh lộ, nếu nhà ngươi chấp nhận điều kiện của bổn tòa đưa ra ...

Chương 66: Trận Chiến Thư Hùng

Chẳng đợi U Minh Giáo Chủ dứt câu, Văn Tử Lăng nổi giận quát to:

- Lòng dạ ác độc của bà đã gây bao nhiêu cảnh đau thương tang tóc, tại hạ cũng e rằng bà sẽ không sống sót để thoát khỏi dãy Hắc Lang Sơn này.

U Minh Giáo Chủ ngắt lời:

- Nếu nhà ngươi không muốn thể xác của mình tan biến thành một vũng nước đen ngòm và hôi tanh, vì sự ngấm thấu đúng lúc của Thi Độc, bổn tòa đề nghị hiện giờ nhà ngươi nên lập tức cùng con liễu đầu Giang Thu Lăng thành hôn ngay.

Tử Lăng tỏ vẻ kinh ngạc:

- Tại sao lão Nhất Thóc Dả Tẩu và bà lại có ý định kỳ quặc như thế? Sự kết hợp của đôi nam nữ, đâu phải do một sự cưỡng bách hay một mệnh lệnh mà thành tựu được! Tại hạ muốn hỏi bà, mưu đồ ấy đối với bà có sự lợi ích gì, trong khi ấy, trước tiên bà đã dùng Mê Hồn Dược làm cho lão Nhất Thóc Dả Tẩu mất cả lý trí để cưỡng bức và xúi giục tại hạ làm điều bất chánh?

U Minh Giáo Chủ bật cười to:

- Hà hà! Đã đến giờ mà bọn nhà ngươi sắp đi chầu Diêm chúa, bổn tòa cũng không cần giữ bí mật nữa để làm gì. Bổn tòa quan tâm vào sự kết hợp của hai người, lẽ đương nhiên là vì sự lợi ích của cá nhân bổn tòa mà thôi!

U Minh Giáo Chủ đưa tia nhìn đầy vẻ âm hiểm của chiếc mắt còn lại về phía Tử Lăng, đoạn gằn giọng tiếp:

- Dù sao đi nữa nhà ngươi không thế nào thoát khỏi cái chết một khi đã nhiễm phải Thi Độc của bổn tòa. Nếu chấp nhận điều kiện của bổn tòa đưa ra thì nhà ngươi sẽ có lợi, là cùng Tâm Mỹ và Thu Lăng tìm một nơi sơn thanh thủy tú để an hưởng một cuộc đời hạnh phúc, còn hơn là trong giây lát nữa thể xác sẽ tan biến thành vũng nước đen ngòm.

- Nhưng còn sự lợi ích của bà?

U Minh Giáo Chủ chậm rãi tiếp:

- Từ bao nhiêu năm nay, bổn tòa cho rằng võ công của mình đã đạt được đến mức vô địch khắp chốn võ lâm không còn một tay đối thủ. Nào ngờ, sau khi cùng ngươi giao đấu một trận nơi Hiệp Lê Mật Cung, bổn tòa mới phát giác ra rằng, sự học hỏi của bổn tòa vẫn chưa đầy đủ ... Theo bổn tòa được biết thì Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng hai người tiềm tàng sẵn trong thể xác một sinh lực thiên phú thâm hậu, thêm vào đó hai ả lại có một cơ thể thuộc về Nguyên Âm. Nếu cùng hai nàng trinh nữ ấy có sự giao tiếp về nhục thể sau một giờ, thì thể xác của nhà ngươi sẽ có sự thay đổi lớn, Đan Điền không kiên cố nữa, và ngươn khí sẽ tiêu hao ...

Sự hổ thẹn làm Tử Lăng đỏ ửng cả mặt, chàng gằn giọng:

- Và bà sẽ lợi dụng lúc đó để hấp thụ tất cả công lực của tại hạ đấy ư?

U Minh Giáo Chủ khoái trá cười lên sằng sặc:

- Ngươi nhận định rất đúng. Và ... khắp chốn giang hồ sẽ không còn một cao thủ nào có thể chống cự nổi với công lực cái thế của bổn tòa ... Ngôi bá chủ độc tôn ở chốn võ lâm sẽ mãi mãi do bổn tòa nắm giữ.

Tử Lăng nổi giận quát to:

- Bà quả thật là một ác phụ! Dù sao, bà cũng nên nghĩ lại, Tâm Mỹ và Thu Lăng là hai nữ điệt duy nhất của bà kia mà!

U Minh Giáo Chủ cười chua chát:

- Hừ! Mẹ của chúng đành tâm cướp lấy tình nhân của bổn tòa, để cho bổn tòa phải ôm một mối hận nghìn đời, thì còn tình với nghĩa gì mà hòng đề cập đến!

Văn Tử Lăng nghiêm nét mặt thốt:

- Rõ ràng chính bà đã tự thú nhận vụ gây nên sóng gió, để đến đỗi mối tình trong sạch giữa sư phụ ta và Túy Tâm Tiên Tử phải đổ vỡ, để bà ta phải ôm mối hận xuống chốn cửu tuyền!

- Ồ! Thế ra ngươi là đồ đệ của Văn Tín Hùng ... đấy à?

Tử Lăng nghiến răng tiếp:

- Văn mỗ dấn thân vào chốn giang hồ, mục đích duy nhất là tìm cho ra thủ phạm của vụ ám sát dã man hơn bày chục mạng người ở Văn Gia Bảo hồi năm năm về trước, và hôm nay đã biết được, vụ ám sát ấy đối với U Minh Giáo có một sự dính líu chặt chẽ ...

Chàng khẽ liếc nhìn thần sắc của U Minh Giáo Chủ, đoạn trầm giọng tiếp:

- Hừ! Bà chắc có lẽ hiểu rõ mười mấy tên hung thủ mình vận áo tím, mặt che khăn là ai rồi ... và kẻ đã nhẫn tâm xuống tay dời vị trí của lưỡi đoản kiếm, để giết chết một đời tài hoa của Túy Tâm Tiên Tử!

U Minh Giáo Chủ bật cười lên hăng hắc:

- Cho rằng nhà ngươi đã tìm ra thủ phạm, vậy nhà ngươi có thái độ gì?

Tử Lăng nghiêm sắc mặt:

- Giết người tức nhiên phải đền mạng, ấy là luật xưa nay của tạo hóa.

U Minh Giáo Chủ ngạo nghễ cười to:

- Những sự kiện trên, đối với bổn tòa không dính líu gì cả, cho rằng có liên quan đi nữa, cái chết của nhà ngươi đã bị cầm chắc trong tay của bà, liệu nhà ngươi còn bao nhiêu hơi sức mà hòng nói đến việc chống đối và báo thù!

Mải lo đấu lý, nên Tử Lăng khuấy quên đi sự đe dọa trầm trọng của Thi Độc ... Ngoảnh mặt nhìn lại, đồng bọn của chàng đều bị độc tố thâm nhập quá nặng, sắc diện của họ đều tái nhạt, khí lực đã mỏi mòn kiệt quệ. Nhờ ở công lực của họ đã luyện đến bậc thượng thừa, nên họ vẫn còn sử dụng được môn khí Quy Nguyên, để khỏi ngã gục xuống ... Hiện trạng của họ là con cá trên thớt của U Minh Giáo Chủ ...

Riêng về phần chàng, âm thầm vận thử nội công, một nguồn sinh lực dồi dào vẫn còn vận chuyển rất mạnh trong huyết quản.

Theo lời của U Minh Giáo Chủ, sự chịu đựng của chàng nhờ ở những môn tuyệt học luyện được ở Mai Châu Bửu Lục, nên thời gian kiệt quệ, duy trì lâu hơn mọi người.

Có đúng như vậy không?

Chàng tự trả lời thầm và bác bỏ biện luận ấy, vì đã bao lần bị trúng độc, chàng từng nếm qua bao lần kinh nghiệm ... Hay là ... rất có thể ... môn thần dược Vạn Niên Kim Lý có tác dụng với sự nhiễm Thi Độc những lần kế tiếp?

Dù sao đi nữa, với một tinh lực dồi dào đang vận chuyển cực mạnh trong huyết quản, giúp cho chàng một lòng tự tin vô biên.

Một quỷ kế tuyệt diệu đột nhiên lòa qua khối óc thông minh của chàng trai trẻ.

"Ừ nhỉ ... còn gì bằng tương kế tựu kế.".

Quyết định xong, chàng Tử Lăng bèn âm thầm tiết chế nội lực xuống vài phần, thần sắc của chàng đột nhiên biến đổi, sắc diện sút giảm một cách rõ rệt.

Thoạt nom thấy sự suy kém của Tử Lăng qua thần sắc của chàng thình lình biến đổi, U Minh Giáo Chủ đắc chí cười lên khanh khách:

- Hà ... Hà ... Bổn tòa ngỡ đâu rằng cơ thể của nhà ngươi được đúc bằng đồng sắt, vĩnh viễn không bị Thi Độc thấm nhiễm, thì ra nhà ngươi bất quá chỉ duy trì dai dẳng một chút thế thôi! Dù rằng nhà ngươi không chấp nhận điều kiện của bổn tòa đưa ra, thì sau khi giam giữ nhà ngươi trong hắc động, kết quả là ba ngày sau nguyên khí của nhà ngươi cũng tiêu hao giống như cùng hai a tiếp xúc nhục thể, nhưng có một điều hơi phiền phức hơn là bổn tòa phải phí mất đi một thời gian, về công cuộc bài trừ độc tố đã tiềm tàng trong cơ thể nhà ngươi khá lâu. Vả lại, với biện pháp ấy nhà ngươi sẽ chịu một hình phạt đau đớn nhiều hơn!

Tử Lăng giả ý ưng thuận sau khi suy nghĩ giây lâu, chàng dịu giọng:

- Thế hiện giờ hai nàng ở đâu! Phiền bà hãy cho người dẫn họ đến đây!

U Minh Giáo Chủ mỉm cười âm hiểm:

- Công việc đâu có đơn giản như ý của nhà ngươi tưởng. Giai đoạn đầu, bổn tòa sẽ đem số Thi Độc đã thấm nhiễm vào trong cơ thể của nhà ngươi hóa giải tiêu đi. Giai đoạn hai, đem nhốt nhà ngươi vào một phòng riêng, dùng thủ thuật điểm xong Ngũ Âm Tuyệt Mạch, đến lúc ấy nhà ngươi mới có quyền cùng hai con liễu đầu kia tận tình hoan lạc, hưởng thú mây mưa cho thỏa lòng ao ước. Vào lúc đó, bổn tòa còn cần phải thêm vào cơ thể nhà ngươi một loại dụng cụ đặc biệt để tiết chế một phần nào tình dục, vì bổn tòa còn cần dùng đến nội lực của nhà ngươi cơ mà!

Không dằn được cơn thịnh nộ, Tử Lăng cất tiếng quát to:

- Yêu phụ! Lòng dạ của bà đã đạt đến mức tối độc! Bất luận độc tố trong mình có bộc phát đến đâu đi nữa, hôm nay Văn mỗ cũng quyết cùng bà một trận mất còn!

Vừa nói xong, Tử Lăng liền vung chưởng hùng hổ tấn công. Luồng kình lực vừa tung ra, được chàng hạn chế đến mức tối thiểu.

Không lấy gì làm ngạc nhiên cho lắm về sự xuất chưởng yếu kém của đối phương, U Minh Giáo Chủ mỉm cười ngạo nghễ:

- Hừ! Nhãi con! Giờ chết đã điểm mà nhà ngươi vẫn chưa thức tỉnh đấy ư?

Vừa cất tiếng nói, bà ta thản nhiên đưa ngũ chỉ nhẹ nhàng phất ra năm đạo chỉ phong.

Mục đích của Giáo Chủ là hấp thụ công lực của Tử Lăng, tự nhiên bà sử dụng môn chỉ phong dụng ý là điểm huyệt của đối thủ, chứ không cố ý tấn công.

Đồng thời, theo sự phán đoán của Giáo Chủ, là độc tố ngấm thấm vào người Tử Lăng đã đến hồi bộc phát, muốn chế phục đối phương là việc dễ như trở bàn tay, cho nên chiêu thức của bà đưa ra chỉ dụng có bốn hoặc năm phần công lực mà thôi.

Thấy địch thủ đã lọt vào quỷ kế, với một thế võ cực nhanh, Văn Tử Lăng vươn mình tận dụng tất cả nội lực phóng ra một lượt ba chiêu.

Hai chiêu Xích Quỷ Thần Công và Huyền Ngao Thần Công được chàng ào ạt phóng ra trước, chiêu Đàn Chỉ Thần Thông nhằm chiếc mắt còn lại của bà ta đâm thẳng vút tới ...

Không ngờ địch thủ đã bị trọng thương xuất chiêu một cách quá ư khủng khiếp, U Minh Giáo Chủ cuống cuồng lên, bà hấp tấp đưa song chưởng vội vã chống đỡ, một mặt phải lộn ngược bốn năm vòng, mới thoát được ngọn đòn chí mạng của đối thủ.

Mặc dù thoát hiểm, nhưng ... Đàn Chỉ Thần Thông của Tử Lăng lại ghi thêm vào mặt của U Minh Giáo Chủ một vết thương sâu đậm. Chiếc mũi dọc dừa của Giáo Chủ trong chớp mắt theo đà chỉ phong bay mất, để lại trên gương mặt của bà ta một lỗ thủng sâu hoắm ...

máu từ lỗ rỗng trào vọt ra. Với gương mặt tàn phế, trông Giáo Chủ hiện giờ khác nào một con quỷ cái hiện hình.

Cơn tức giận của U Minh Giáo Chủ hiện giờ đã lên đến tột độ, bà gầm lên như con hổ đói, lăn xả vào người Tử Lăng.

Mặc dù mình mang trọng thương, nhưng ... thực sự mà luận, công lực của U Minh Giáo Chủ vẫn còn hơn hẳn Tử Lăng, thêm vào đấy thân hình của bà đã luyện thành như sắt thép, chưởng lực Tử Lăng mặc dù lợi hại nhưng không làm gì nổi thân thể cứng như thép nguội ấy, nếu đâu mặt giao đấu, chàng chắc chắn thảm bại nếu trận chiến cứ tiếp tục kéo dài.

Nhìn lại đồng bọn, sự lâm độc của họ càng lúc càng trầm trọng hơn, họ làm gì giúp chàng được nữa, trong khi bọn thuộc hạ của U Minh Giáo Chủ đang chực hờ sẵn một bên, nếu được lệnh, họ sẽ lập tức nhảy vào vòng chiến.

Vết thương trên mặt của U Minh Giáo Chủ không làm cho bà ta nao núng, ngược lại càng làm cho bà hung tợn, dũng mãnh hơn.

Kế giả trúng độc của chàng hiện giờ không còn sử dụng được nữa. Chàng chỉ còn phương pháp là tận dụng tất cả khả năng ra nghênh đỡ những đòn ác liệt của đối phương ...

Một tia sáng lại lóe vào khối óc thông minh của chàng trai trẻ. Mặc dù có một thân hình cứng như sắt thép, nhưng chàng biết chắc những bộ phận ở đầu và chân của Giáo Chủ không được cứng rắn cho lắm ...

Sau hai lần bị thương nơi đầu, U Minh Giáo Chủ đã để tâm đề phòng cho nên mấy phen chàng định tấn công vào những bộ phận nơi đầu, nhưng ... đã được bà ta phòng ngừa che đậy một cách kỹ lưỡng.

Lần này ... sau giây phút tính toán thật kỹ ... Tử Lăng bèn dốc hết mười hai phần công lực ra quét thẳng vào đầu của U Minh Giáo Chủ hai chiêu cực kỳ dũng mãnh.

Không dám chểnh mảng, U Minh Giáo Chủ bèn lập tức vận toàn lực đưa song chưởng ra đón đỡ.

Chỉ chờ có giây phút sơ hở ấy, Tử Lăng bèn dốc hết nội lực còn lại, quét mạnh vào đôi chân của bà ta một chưởng như trời giáng.

Một tiếng rú kinh hồn làm rung chuyển cả tòa thạch động, U Minh Giáo Chủ bị chưởng phong của Tử Lăng quật nhào xuống nền đá quay lăn lông lốc ...

Chương 67: Âm Công Xuất Trận

Nhanh như chớp ... Văn Tử Lăng phóng bồi liên tiếp hai chiêu Đàn Chỉ Thần Thông.

Khá khen cho công phu của U Minh Giáo Chủ, thật sự đã đạt được đến mức tuyệt vời, mặc dù trúng phải một đòn nơi chân khá đau, ngã lộn nhào đi mấy vòng, nhưng ...

lập tức bà liền tung mình đứng thẳng dậy. Trong khoảnh khắc ấy, sự phòng thủ của bà hơi chểnh mảng, ngọn Đàn Chỉ Thần Thông, thừa cơ bay vèo đến, liếm mất chiếc tai hữu và đôi môi chín mọng của bà, mà thời son trẻ đã gây sự thèm khát cho bao anh hùng phong lưu mã thượng.

Không còn ai có thể nhận ra diện mạo của U Minh Giáo Chủ nữa, tóc tai rũ rượi, mặt mũi đã biến hình, và bê bết máu, bà gầm lên như con hổ cái mất mồi, sẵn ngụm máu tươi trào ra nơi miệng, bà vận dụng nội công lên mồm, thổi mạnh vào người Tử Lăng.

Những giọt máu là những mũi tên sắc bén, tua tủa bắn vào người Tử Lăng. Chàng chỉ kịp vận nội lực để đẩy bật những tia máu giết người ấy ra, vừa phải nhảy tạt lẩn tránh, nhưng ... ngọn cước của U Minh Giáo Chủ đã bay vèo đến.

"Bình ...".

Ngọn cước độc hiểm đã trúng thẳng vào ngực Tử Lăng, chàng bị trúng phải một đòn cực mạnh. Như chiếc diều đứt dây, thân hình chàng trai trẻ bay bổng lên không rồi rơi huỵch xuống mặt đất.

Lúc bấy giờ lão Nhất Thóc Dả Tẩu đã hồi tỉnh dậy, lão ngơ ngác đứng nhìn mọi người, ngơ ngẩn như vừa tỉnh giấc chiêm bao.

U Minh Giáo Chủ gầm lên như con hổ cái:

- Văn Tử Lăng! Hiện giờ bổn tòa không còn cần đến công lực của nhà ngươi nữa đâu!

Bổn tòa chỉ muốn phân thây ngươi ra làm muôn đoạn, mới hả mối hận chất chứa trong lòng.

Bà hướng về bọn thuộc hạ gào to:

- Bất luận với phương pháp nào, các ngươi hãy vì bổn tòa mà diệt trừ tên tiểu tử này ngay tức khắc!

Lệnh vừa truyền ra, một tiếng dạ ran vang lên như sấm. Tất cả bọn người áo xanh bịt mặt, kẻ đao

người kiếm nhất tề xông ra, bổ nhào về phía Tử Lăng.

Nhờ kỹ thuật chiến đấu linh động, và những cơ mưu thần diệu, nên Tử Lăng mới thừa cơ quật được vào đối phương một hai đòn bất ngờ đấy thôi, chứ so về tài nghệ công lực của chàng hãy còn non kém. Nom thấy bọn U Minh Giáo, sát khí đằng đằng hò hét tiến đến, chàng bất giác cảm thấy hoang mang lo lắng cho số phận mình, chàng âm thầm tự nhủ:

"Mạng ta hôm nay có lẽ đã đến giờ hủy diệt!".

Tánh mạng của Tử Lăng còn trong đường tơ kẽ tóc, thì ... bỗng nhiên ...

Có tiếng mõ giục lên liên hồi ...

Như có một thần lực thúc đẩy, Tử Lăng vụt cảm thấy nội lực đột nhiên phục hồi một cách kỳ lạ. Chàng cất tiếng hét to một tiếng, tung mình nhảy dựng lên, giương chưởng quét mạnh vào bọn người đang đổ ập đến ...

Cảnh hỗn loạn thình lình nổi lên trong gian thạch động nhỏ hẹp, tiếng kêu la thảm thiết của toán người bị thương vì chưởng lực của Tử Lăng hòa lẫn với tiếng mõ thúc giục liên hồi, tạo nên một bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

U Minh Giáo Chủ dường như bị hồi mõ làm rung động, với gương mặt tàn phế nhầy nhụa, thoạt nom ... không thể nhận ra sắc diện của bà, nhưng ... với cử động bối rối, đôi bờ vai rung rung, không tự chủ, cũng hiểu tâm thần bà ta đã dao động dữ dội ...

Bọn thuộc hạ càng thảm hại hơn, hàng ngũ đều rối loạn, tiếng mõ thúc giục làm cho tinh thần chiến đấu của họ tiêu tan mất hết, họ loạng choạng thối lui ...

Thấy tình thế quá bất lợi, U Minh Giáo Chủ bèn cất tiếng hét to:

- Bổn tòa truyền lệnh rút lui!

Được lệnh, toán người áo xanh vội vã theo những địa đạo bí mật nhanh nhẹn tháo lui.

Trong chớp mắt, những kẻ còn khỏe mạnh trong bọn đều rút chạy mất dạng cả.

Tiếng mõ phút chốc cũng ngưng bặt ... Thạch động trở về cảnh im lặng hoàn toàn sau một hồi giao tranh ác liệt.

Tử Lăng đưa mắt nhìn quanh, đồng bọn của chàng vẫn ngồi yên chỗ cũ, mắt nhắm nghiền, dường như đang ngồi nhập định. Thi thể của bọn U Minh Giáo nằm la liệt trên nền đá, đây đó một vài tên mang thương nặng đang nằm rên siết.

Trong đồng bọn của chàng hiện giờ còn có mặt thêm bốn vị cao thủ:

Công Dã Vô Vi, Tam Dương Đạo Trưởng, Nguyên Huyền Đạo Trưởng và lão già lùn Nhất Thóc Dả Tẩu. Họ cũng ngồi yên đấy, thần sắc mê mê hoặc hoặc tợ như kẻ mất hồn.

Bỗng nhiên ...

Tiếng mõ lại nổi lên, nhưng ... lần này thanh âm của mõ hiền hòa và êm dịu hơn, làm cho tâm thần của người nghe có cảm giác lâng lâng khoan khoái, tiếng mõ nhặt khoan như dẫn dắt tâm hồn con người, từ cõi huyền hoặc mông lung, trở về với cảnh thực tại của cuộc đời ...

Người đầu tiên sực tỉnh là lão Nhất Thóc Dả Tẩu. Lão dụi đôi mắt ngáy ngủ, ngáp một thôi dài, đoạn vươn vai đứng dậy.

Giương đôi mắt đầy vẻ ngờ vực, lão nhìn Tử Lăng ướm hỏi:

- Ồ! Văn tiểu hiệp! Đây là đâu nhỉ? Phải chăng hiện tại chúng mình đang ở trong Hiệp Lê Mật Cung đấy à?

Văn Tử Lăng nheo mày hỏi vặn lại:

- Lão tiền bối chẳng lẽ đã quên tất cả những sự việc vừa xảy ra đấy ư?

Đưa tay vỗ trán, cố moi óc hồi tưởng lại những việc vừa qua, lão già lùn như nhớ sực lại tất cả sự việc. Lão liền giậm chân than dài:

- Hình như lão phu vừa trải qua một cơn ác mộng, mà tất cả sự việc được in sâu vào tiềm thức của lão một cách rất rõ ràng! Ồ ... nhỉ! Kỳ quái thật ...! Lão phu phải tuân theo một cách tuyệt đối mệnh lệnh mà lão phu không thể cưỡng lại được ...

Trong giây lát, Công Dã Vô Vi, Tam Dương Đạo Trưởng cũng lần lượt hồi tỉnh lại.

Tử Lăng liếc nhìn ba người, đoạn cất tiếng gặng hỏi:

- Ba vị có biết những gì đã xảy ra trong mấy tháng nay chứ?

Công Dã Vô Vi đỏ mặt vì hổ thẹn:

- Chúng tôi không biết yêu phụ ấy đã dùng môn thuốc chi, mà sau khi uống vào thần trí của chúng tôi đều mê hoặc, quên đi tất cả ... Đối với bà ta, chúng tôi vụt nảy ra một sự sợ hãi kỳ lạ, chúng tôi không thể cưỡng lại những mệnh lệnh một khi bà ta đã ban ra.

Văn Tử Lăng vội ngắt lời:

- Chuyện rất đơn giản, đấy là Chu Thần Tán, bọn thuộc hạ của U Minh Giáo đại loại đều bị món Mê Thần Dược ấy khống chế, khác biệt nhau chỉ là sự lậm thuốc hoặc nhiều hoặc ít đấy thôi ...

Thình lình ... có tiếng niệm phật từ phía sau lưng mọi người. Họ giật mình quay lại, hai vị ni cô và một thiếu nữ mình vận bộ võ phục gọn ghẽ màu xanh đã đứng phía sau lưng họ tự bao giờ ...

Tất cả đều mừng rỡ chắp tay vái chào Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni hai vị ni cô.

Sau mấy tháng trời xa cách, thoạt nom thấy sắc diện của Mộ Dung Hồng có vẻ tiều tụy hơn trước, Tử Lăng vụt cảm thấy bồi hồi vô hạn, chàng nhớ sự chuyện xưa mà lòng se thắt lại.

Mộ Dung Hồng lộ vẻ lạnh nhạt, đưa đôi mắt âu sầu trộm liếc nhìn Tử Lăng giây phút, rồi nàng lập tức quay mặt sang chỗ khác cố ngăn chận ngọn trào lòng rộn rã dâng lên, nhưng đôi ngấn lệ bỗng dưng lưng tròng trong hai khóe mắt. Nàng khóc, và chỉ có Tử Lăng mới hiểu rõ được lòng nàng.

Liên Tâm Sư Thái quét đôi mắt sáng ngời, quắc nhìn Tử Lăng, đoạn mỉm cười thốt:

- Ồ! Văn tiểu hiệp! Bần ni rất hân hạnh gặp lại tiểu hiệp và chư vị đồng đạo!

Quay lại nhìn toán người đang ngồi phệt dưới đất, lão ni cô vội vã tiếp:

- Các vị này đã trúng nhằm Thi Độc quá nặng, cũng may là bần ni có dự bị sẵn Vạn Niên Kim Lý hoàn đơn, bằng không ... trận tai biến này chẳng biết phải tổn thất thêm biết bao là tinh anh của võ lâm.

Nói xong, ni cô liền từ trong lòng rút ra một chiếc bình ngọc trắng đổ ra năm hoàn thuốc màu xanh lục, trao qua tay Tử Lăng và bảo:

- Phiền Văn tiểu hiệp hãy giúp bần ni cho năm người bị trúng Thi Độc, mỗi người uống một hoàn ...

Tử Lăng nhanh nhẩu vâng dạ, y lệnh thi hành.

Sau khi nuốt xong Vạn Niên Kim Lý hoàn đơn, tức khắc năm vị Chưởng Môn vụt cảm thấy huyết mạch lưu thông, tinh thần sảng khoái, hiển nhiên là độc tố đã được hóa giải tiêu tan ...

Họ vươn mình đứng dậy, đồng chắp tay vái tạ Liên Tâm Sư Thái. Đây là lần thứ hai, sau mấy ngày được Liên Tâm Sư Thái và Lãnh Tâm Thần Ni cứu họ thoát khỏi Hiệp Lê Mật Cung ...

Phổ Vân Thiền Sư cất tiếng thốt:

- Đồng đạo của chúng tôi có mấy vị bị U Minh Giáo Chủ giam cầm khá lâu và đã uống nhằm Chu Thần Tán của yêu phụ nên mới xảy ra những sự đáng tiếc vừa qua. Chúng tôi đến đây là vì lầm vào quỷ kế của U Minh Giáo Chủ! Bần đạo muốn biết, lưỡng vị sư thái đã đến kịp để cứu thoát chúng tôi,

chắc phải có một nguyên do đặc biệt nào thúc đẩy ...?

Liên Tâm Sư Thái khẽ nheo mày, rồi nhớ sực đến chuyện xưa, bà vụt buông tiếng thở dài ...

- Thuở nhỏ ... khắp vùng Hắc Lang Sơn này đã in dấu gót giày của bần ni, và chính nơi đây đã chôn giấu biết bao là kỷ niệm của bần ni suốt thời thơ ấu ...

Như biết mình lỡ lời, lão ni cô vội nói lảng sang vấn đề khác:

- Cho nên tất cả những sự việc xảy ra, dầu đúng vào sự dự đoán của bần ni, thực ra U Minh Giáo Chủ định mượn Huyền Thiên Thiền Tự làm nơi tạm trú, nhưng ... am tự ấy đã bị Tiết Hoa Diễm và lão Nam Cung Minh chiếm lấy mất rồi ... Đến nước cùng đường mạt lộ, bà ta sẽ chạy về Tử Vong Động, vì từ đây về đó rất gần ...

Tử Lăng vội cải chính ngay:

- Nhưng ... theo tại hạ được biết thì ... Tử Vong Động được bọn thuộc hạ đóng kín sau khi mai táng xong Ngũ Độc Thần Quân theo lời căn dặn của lệnh ái của Động Chủ là Ngũ Độc Công Chúa Hoa Trung Tú ...

Liên Tâm Sư Thái gật đầu tiếp:

- Chuyện ấy ... bần ni có nghe qua, nhưng còn một việc này mà ít người được biết là, Tử Vong Động còn có một đường ăn thông ra ngoài ... chính trong tận cùng của động phủ còn bị giam giữ một số rất đông độc xà và độc thú ... Sau khi vào chiếm Tử Vong Động, Ngũ Độc Thần Quân đã phát giác ra số độc thú ấy, nhưng không dám đá động đến chúng ... Bần ni chỉ sợ là đến mức cùng đường, U Minh Giáo Chủ sẽ không ngần ngại mà thả chúng ra, tức nhiên vùng Hắc Lang Sơn này cho đến những vùng lân cận đều mang lấy đại họa ...

Lời trần thuyết của lão ni cô làm cho Tử Lăng vụt nhớ sực lại, lúc tìm Giang Thu Lăng, chàng và lão Nhất Thóc Dả Tẩu đã phát giác ra một cửa động hình chiếc đầu lâu ... Ồ ...! Có lẽ nơi đây là cửa hang bí mật cũng nên ...

Tạm ngưng giây lâu, Liên Tâm Sư Thái lại chậm rãi tiếp:

- Tử Vong Động, dựa vào độc khí sẵn có, thêm vào đấy, động phủ cực kỳ kiên cố, nếu U Minh Giáo Chủ chạy vào trong ấy, đóng cửa cố thủ, chúng mình sẽ không có phương pháp nào diệt trừ bà ta nổi được ... Thực ra chính bần ni đã cố ý tiết lộ sự bí mật của chúng mình về cách liên lạc dùng ám hiệu treo nhánh tùng nơi cửa ... U Minh Giáo Chủ có ngờ đâu đã lầm quỷ kế của bần ni, cố ý gài bẫy bọn mình vì vùng Hắc Lang Sơn này đâu có động phủ nào có địa thế hiểm trở hơn nhưng gặp phải tay bần ni đã quen thuộc địa thế thì mặc dù gài bẫy bằng cách treo nhánh tùng nơi cửa, cho chúng mình lọt vào sào huyệt của chúng nó, khác nào chúng tự rước họa vào thân.

Văn Tử Lăng nheo mắt thốt:

- Lão sư thái có biết đâu rằng cũng vì phương pháp ấy, mà bọn chúng mình, thiếu chút nữa đã mang hại dưới tay ác nghiệt của bọn U Minh Giáo rồi!

Liên Tâm Sư Thái bật cười xòa:

- Chuyện xảy ra quá nhanh, chính bần ni cũng không ngờ thế, nhưng "Hoàng thiên bất phụ hảo tâm nhân", chính nhờ tài nghệ xuất chúng của Văn tiểu hiệp mà U Minh Giáo Chủ suýt mất mạng và bỏ chạy như chuột đấy hay sao ...?

Tử Lăng đỏ bừng cả mặt:

- Lão sư thái đã khen tặng quá lời ...!

Liên Tâm Sư Thái liền nghiêm nét mặt tiếp:

- Trong khu vực Hắc Lang Sơn này, những địa điểm hiểm trở không phải là ít, nhưng ...

chỉ có địa thế Thủy Vân Động là bần ni am hiểu nhất, cho nên ... U Minh Giáo Chủ chạy trốn vào đây cũng là một điều may mắn cho chúng mình ...!

Ni cô liếc nhìn Tử Lăng mỉm cười tiếp:

- Không phải bần ni đã khen tặng Văn tiểu hiệp quá lời đâu ...! Thực ra trong bọn của chúng mình hiện tại, chỉ có Văn tiểu hiệp là có thể đương đầu với yêu phụ ấy mà thôi, các vị hãy lại đây xem ...!

Nói xong bà liền mượn lưỡi trường kiếm vạch xuống mặt đất, một bản đồ sơ lược, rồi giải thích:

- Địa thế của Thủy Vân Động mặc dù hiểm hóc, nhưng ... đơn giản nhỏ hẹp hơn Hiệp Lê Mật Cung của U Minh Giáo nhiều ... Phàm tất cả sào huyệt nào của bọn tà đạo cũng đều có một cửa ngõ cứu cấp riêng để phòng khi tai biến, đây là một ngõ bí mật ăn thông ra phía sau dãy núi ... U Minh Giáo Chủ và bọn dư đảng thế nào cũng do ngả này để chạy về Tử Vong Động, vậy phiền Văn tiểu hiệp hãy lãnh nhiệm vụ canh chừng nơi đấy ...!

Đưa mắt liếc nhìn Mộ Dung Hồng tự nãy giờ đứng lặng thinh phía sau, lão ni cô ôn tồn thốt:

- Hồng nhi ...! Con hãy cùng Văn tiểu hiệp đi cho có bạn!

Liếc nhìn về phía Văn Tử Lăng, bà ôn tồn tiếp:

- Sự sắp đặt của bần ni, Văn tiểu hiệp cảm thấy thích hợp đấy chứ ...?

Văn Tử Lăng nhanh nhẩu đáp:

- Cao kiến của lão sư thái, tại hạ rất lấy làm khâm phục, lẽ đương nhiên tại hạ rất sẵn sàng thi hành đúng theo mệnh lệnh.

Không hiểu hữu ý hay vô tình, Liên Tâm Sư Thái lại trùng hợp vào ý thích của Mộ Dung Hồng, mặc dù ngoài mặt, nàng vẫn cố tỏ vẻ điềm nhiên và lạnh nhạt.

Tử Lăng thành khẩn nhìn Mộ Dung Hồng ôn tồn thốt:

- Tại hạ được sự trợ giúp của Mộ Dung cô nương còn gì may mắn cho bằng ...! Mộ Dung cô nương, chúng mình hiện tại nên lập tức khởi hành là vừa!

Mộ Dung Hồng khẽ gật đầu chắp tay bái biệt hai vị lão ni cô, đoạn cung Văn Tử Lăng song song bước ra khỏi động.

Mắt tiễn đưa bóng của hai người trẻ tuổi khuất dạng sau khúc quanh của địa đạo, Liên Tâm Sư Thái bèn hướng về phía các Chưởng Môn thốt:

- Thực ra, công lực của bần ni vẫn còn kém xa tài nghệ siêu việt của U Minh Giáo Chủ, nhưng xét về thực lực của yêu phụ ấy hiện tại, sau khi liên tiếp bị Tử Lăng đánh bại hai trận, tinh thần của bà ta đã sút kém rất nhiều. Vả lại nhờ sự liên kết thành một khối của chúng mình, bần ni dám đoán chắc rằng, yêu phụ ấy sẽ không dám kéo dài cuộc quyết đấu và nhất định sẽ rút chạy về Tử Vong Động, củng cố lại lực lượng và chờ ngày phục hận. Hiện tại ...

chúng mình nên gấp rút đuổi theo chận đánh, trước khi chúng có thời giờ tẩu thoát.

Nói xong ... lão ni cô bèn nhanh nhẹn tiến vào một địa đạo gần đấy. Tất cả những vị Chưởng Môn có mặt đều vội vã theo sau.

Trong phút chốc thạch động đã vắng tanh, chỉ còn trơ lại những thi thể nhầy nhụa của bọn U Minh Giáo và tiếng rên khẽ của bọn người trọng thương đang nằm chờ tử thần đến đón ...

Đâu đấy ... còn vang lại tiếng nỉ non của những côn trùng tạo thành một bản nhạc ru hồn như tiễn đưa linh hồn của những kẻ chiến bại xấu số về bên kia thế giới ...

Chương 68: Giây Phút Sôi Động

Theo lời chỉ dẫn của Liên Tâm Sư Thái, Tử Lăng và Mộ Dung Hồng lần mò theo những địa đạo nhỏ hẹp rẽ về hướng Bắc ...

Đường đi vắng lạnh, thanh âm của tiếng chân hai người vang lên nghe rõ mồn một ...

Bỗng nhiên ...

Có tiếng rên xiết của một thiếu nữ từ trong vách đá khẽ đưa ra. Thanh âm tuy khẽ nhưng nghe rất rõ.

Tập trung tất cả thính lực để lắng nghe, Tử Lăng bất giác buột miệng kêu lên:

- Trời ...! Tiếng rên sao nghe quen thuộc quá!

Thấy Tử Lăng vụt đứng dừng lại, Mộ Dung Hồng liền giục:

- Văn tướng công, thời giờ quá cấp bách, chúng mình nên kịp thời đến địa điểm quyết định. Nếu vì chuyện kém quan trọng mà để phí thời giờ tôi e sẽ bỏ lỡ cơ hội nghìn năm một thuở, chúng sẽ trả lời sao đây một khi vì một lý do không chánh đáng để cho U Minh Giáo Chủ chạy thoát ...?

Mặc cho Mộ Dung Hồng thúc giục, Văn Tử Lăng vẫn cố chăm chú lắng nghe, đột nhiên chàng hốt hoảng kêu lên:

- Không ...! Không thể được ...! Nàng ... nàng chính là Giang Thu Lăng ...!

Không chậm trễ, chàng lập tức dò theo tiếng rên la bước tới ...

Một cánh cửa đá đột nhiên hiện ra trước mặt chàng, cửa được đóng kín vào trong vách đá, thoạt nom có vẻ cực kỳ kiên cố ...

Chỉ dùng hai chiêu Thực Vật Thần Công, cánh cửa đá đã bị chàng đánh bật tung ra ...

Cửa vừa bật mở, hai tên đại hán lực lưỡng, mình vận thanh y từ trong thạch thất thình lình lao vút ra, tay vung trường kiếm nhắm Tử Lăng và Mộ Dung Hồng đâm xả tới ...

Chỉ trong vòng vài chiêu, hai người trẻ tuổi đã hạ hai tên thuộc hạ của U Minh Giáo một cách dễ

dàng.

Nhanh như cắt, Văn Tử Lăng lao mình vào thạch động. Vừa nom thấy cảnh tượng trong thạch thất, tâm can chàng dường như ai xé nát ...

Sau dãy song sắt cực kỳ kiên cố, Giang Thu Lăng đang bị treo ngược trên trần thạch động bằng những xích sắt to tướng.

Nàng ở trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, nên sự đau đớn gây cho nàng một phản ứng tự nhiên, buông ra những tiếng rên la thê thảm.

Lòng đau như cắt, Tử Lăng vội vã dùng Thực Vật Thần Công cắt đứt xích sắt và nhanh nhẹn đỡ nàng xuống đất.

Giang Thu Lăng vẫn còn trong trạng thái hôn mê, dường như đã bị trúng nhằm độc dược rất nặng ...

Vừa bối rối lại đau lòng, Tử Lăng cuống quýt lên. Chàng chưa biết phải làm gì, chỉ một mặt dùng thủ thuật xoa bóp và một mặt lay gọi.

Thái độ và cử chỉ của Tử Lăng làm cho Mộ Dung Hồng đỏ mặt. Nang hổ thẹn lại ghen tức, mặc dù nàng đã dập tắt ngọn lửa lòng, theo thầy tu niệm từ lâu, nhưng ... cảnh tượng trước mắt, gây cho nàng một ấn tượng hết sức khó chịu. Cố gắng đè nén ngọn trào lòng đang bồng bột dâng lên, nàng cố giữ giọng điềm tĩnh thốt:

- Văn tướng công! Chúng mình hiện tại không có phương pháp nào để giải cứu Giang cô nương ngay tức khắc, vả lại ... một nhiệm vụ rất quan trọng còn đang chờ đợi chúng mình ở ngoài động. Tốt hơn là theo lời đề nghị của tôi, nên tạm thời mang nàng ra khỏi nơi đây để tìm phương pháp giải cứu.

Ý kiến của Mộ Dung Hồng rất hợp tình và hợp lý, Văn Tử Lăng liền gật đầu ưng thuận.

Chàng vội vã xốc nàng lên vai, tiếp tục theo địa đạo đã vạch sẵn lúc ban nãy thẳng tiến ...

Sau khi vượt qua hơn bảy chục trượng đường hầm quanh co khúc khuỷu, rốt cuộc hai người đã thoát ra khỏi động ...

Cửa động bí mật nằm giữa hai dãy vách đá sừng sững, chung quanh cỏ dại mọc lên tận ngực, người lạ nếu không để ý chắc không tài nào nhận ra được.

Lúc bấy giờ đêm đã về khuya, vầng trăng vằng vặc, tỏa ánh sáng huyền ảo xuống ngàn cây nội cỏ. Làn gió trong lành của đồi núi làm hai người cảm thấy sảng khoái, sau một thời gian giam mình trong địa đạo chật hẹp.

Đưa tay chỉ tấm vách đá sừng sững trước mặt, Tử Lăng cất tiếng thốt:

- Theo lời căn dặn của Liên Tâm Sư Thái, nơi đây chính là lối thoát thân của U Minh Giáo Chủ. Nếu ... vạn nhất bà ta không thoát bằng lối ấy, thì chúng mình hoài công biết mấy ...!

Chàng nhẹ nhàng đặt Giang Thu Lăng xuống đống cỏ khô tỏ vẻ bồn chồn lo lắng cho số phận của người yêu, chàng tiếp:

- Không hiểu sự chờ đợi của chúng mình có kết quả hay không, nhưng ... đấy không phải do sự cẩu thả của chúng mình, đáng ngại nhất là số phận của Giang cô nương.

Nói đến đây, chàng đưa mắt nhìn thần sắc của Giang Thu Lăng mà lòng băn khoăn vô hạn ...

Thừa biết thâm ý của Tử Lăng, Mộ Dung Hồng liền chua chát tiếp lời:

- Nếu Văn tướng công không thể chờ đợi được, trong khi nóng lòng muốn giải cứu gấp Giang cô nương thì tùy tiện mang nàng đi là xong ...!

Liếc nhìn Giang Thu Lăng đang nằm hôn mê bất tỉnh trên đống cỏ khô, Văn Tử Lăng gằn giọng thốt:

- Đứng trước hoàn cảnh khó khăn của tại hạ, chắc cô nương cũng nên thông cảm ít nhiều mới phải. Không kể đến sự liên quan về tình cảm mật thiết với nhau, nếu đứng trước một người bạn đang lâm trọng bệnh, ít ra chúng mình cũng phải có trách nhiệm chạy chữa cho cô ta mới phải đạo làm người chứ ...!

Thình lình trong lúc ... hai người đang cãi lẽ, thì một bóng đen từ trong kẹt đá trước mặt bay xẹt ra như tên bắn ...

Chương 69: Tình Trường Ngang Trái

Vừa nom thấy bóng đen bay vụt ra, Mộ Dung Hồng định tung mình nhảy đến ngăn đón, Văn Tử Lăng liền nhanh tay níu áo nàng lại, và kề vào tai nàng bảo nhỏ:

- Cô nương hãy khoan động thủ ... người ấy không phải là U Minh Giáo Chủ ... chúng mình nhẫn nại chờ xem ...

Bóng đen chỉ chạy được hơn mười trượng, dường như bị mất sức quá nhiều, bước chân loạng choạng rồi thình lình ngã nhào xuống đất. Mặc dù cố lóp ngóp bò dậy, nhưng ... người ấy chỉ còn đủ sức bò đến dựa mình vào một thân cây cổ thụ gần đấy, lặng yên thở dốc.

Sau giây phút chờ xem động tĩnh, tuyệt nhiên không thấy kẻ thứ hai, Văn Tử Lăng bèn nhanh nhẹn tung mình nhảy vút đến bên kẻ lạ.

Vừa đến nơi ... sự kinh ngạc làm chàng xúc động mạnh, rồi bất giác buột miệng kêu lên:

- Trời ...! Giang Tâm Mỹ cô nương ...!

Thì ra người đang ngồi dựa vào thân cây, chính là Giang Tâm Mỹ. Nàng hình như đang bị trọng thương, mặt tái mét, mắt nhắm nghiền, Tử Lăng đến kế bên, nàng vẫn không hay biết ...

Không một chút chậm trễ, Tử Lăng lập tức cúi xuống, xốc nàng dậy, phi thân nhảy về chỗ cũ.

Hai chị em được Tử Lăng đặt nằm song song với nhau. Được dịp nhìn thật kỹ, mới nhận thấy hai nàng giống như tạc.

Sau cuộc chạm trán nơi Hồng Phong Cốc động phủ của lão Nam Cung Minh, chính Giang Tâm Mỹ đã bị Đại Thừa Âm Công của Mộ Dung Hồng đuổi chạy, cho nên gặp lại mặt nàng, Mộ Dung Hồng không cảm thấy xa lạ gì mấy.

Vả lại nàng còn biết rõ mối giao tình của Tâm Mỹ và Tử Lăng cho nên sự có mặt của tiểu thơ họ Giang, càng làm tăng thêm sự đau xót đang nung nấu trong tâm khảm nàng.

Không hiểu do sự ngẫu nhiên hay trùng hợp, mặc dù hai thầy trò của Mộ Dung Hồng quyết từ bỏ cõi trần tục lụy để ngao thủy du sơn, nhưng những hành động của Tử Lăng hình như đều có dính líu mật thiết cuộc hành trình của hai thầy trò nàng. Cho nên ... sau bao lần tai biến xảy ra đều có mặt của

sư đồ nàng tham dự. Nhìn thần sắc của Mộ Dung Hồng, Văn Tử Lăng đã đoán ra được đôi phần, chàng ôn tồn thốt:

- Chắc có lẽ cô nương đã biết qua Giang Tâm Mỹ cô nương. Hiện tại nàng hình như đang nhiễm độc nặng, chẳng hay cô nương có ý kiến gì xin chỉ giáo giùm cho.

Mặc dù đối với Giang Tâm Mỹ đã có sẵn thành kiến nhưng Mộ Dung Hồng không thể ngó lơ trước đồng bọn đang lâm nạn, nàng nhanh nhẹn cúi xuống bên tiểu thơ họ Giang, đưa mười chỉ ra ... dùng thuật Thôi Cung Quá Huyệt chà sát xoa bóp cho nàng.

Giây lâu ... Giang Tâm Mỹ dần dần hồi tỉnh lại.

Thuận tay ... Mộ Dung Hồng lại tiếp tục dùng thủ thuật trên áp dụng cho Giang Thu Lăng.

Nhìn Giang Tâm Mỹ với đôi mắt đầy vẻ xót thương, Văn Tử Lăng ôn tồn hỏi:

- Cô nương đã hồi tỉnh lại đấy ư ...? Tại sao lại sa chân vào cạm bẫy của U Minh Giáo Chủ và với sự may mắn nào cô nương lại thoát khỏi được Thủy Vân Động này với sự canh phòng chặt chẽ của bọn chúng ...?

Ngơ ngác nhìn Tử Lăng, Giang Tâm Mỹ rưng rưng hai hàng lệ, bồi hồi đáp:

- Sau cuộc chia tay nơi Hiệp Lê Sơn, tôi đã có ý định để tránh những phiền toái khổ lụy đang phô bày trước mắt, mà lòng còn vương vấn mãi không tài nào dứt khoát được.

Nói đến đây như xúc động đến tâm sự, hai hàng lệ của nàng lại tuôn trào như mưa xối:

- Trong khi tôi vừa định ly khai vĩnh viễn khỏi dãy Hiệp Lê Sơn, thì ngẫu nhiên trên đường đi lại gặp U Minh Giáo Chủ, và lại mắc vào mưu kế thâm độc của bà ta.

- Thừa biết tâm dạ lang độc của bà ta, tại sao cô nương lại mặc nhiên dấn thân vào đấy là nghĩa lý gì ...?

- Từ bao nhiêu năm nay, sau cái chết bi thảm của mẫu thân làm chấn động cả giới giang hồ, sợ có kẻ lạ đến quấy nhiễu nên U Minh Giáo Chủ đã đem di hài của mẫu thân tôi dời nơi khác. Sau khi Hiệp Lê Sơn bị phá hủy tan tành, bà ta định đem bộ di hài ấy hoàn giao cho tôi ... rốt cuộc ... vì quá tin tưởng bà ta nên tôi mới sa chân vào cạm bẫy.

- Còn Giang Thu Lăng cô nương ...?

- Cũng vì qua chú trọng đến di hài của mẫu thân, nên hiền muội của tôi cũng giống như tôi, đồng chịu chung một số phận.

Tử Lăng khẽ gật đầu thốt:

- Ờ nhỉ ...! Sự dự đoán của bà ta quả tài thật ...! Bà ta đã biết trước tại hạ cũng phải đến dãy Hắc Lang Sơn này để thừa cơ thi hành độc kế ...!

- Thực ra ... lúc đầu bà ta định giam giữ hai chị em tôi lại để đề phòng Văn tiểu hiệp, nhưng ... sau rốt, không hiểu bà ta nghĩ sao lại hủy bỏ ý định ấy ...!

Tử Lăng ngạc nhiên kêu lên:

- Ồ ...! Cô nương bảo sao? Tôi chẳng hiểu câu đề phòng là có nghĩa gì ...?

Nhìn thái độ quá thật thà đến ngờ nghệch của Tử Lăng, Giang Tâm Mỹ bất giác bật cười:

- U Minh Giáo Chủ thừa biết Văn công tử và hai chị em chúng tôi có một mối cảm tình rất sâu đậm, cho nên bà ta định dùng tánh mạng của hai chị em chúng tôi làm vật bảo đảm để đánh đổi với sự an ninh của bà ta hiện tại ... Trong giới võ lâm giang hồ, chỉ có Văn tiểu hiệp là địch thủ đáng ngại nhất, còn tất cả giới cao thủ võ lâm, bà ta xem chẳng ra mùi vị gì cả. Sau này, ý kiến trên được hủy bỏ, và thay thế vào việc dùng chị em tôi làm mồi nhử để bà ta hấp thụ công lực của Văn tiểu hiệp.

Nói đến đây, nàng hổ thẹn đến đỏ ửng cả mặt ...

Văn Tử Lăng cảm khái thở dài:

- Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, hiện tại cuộc diện đã đổi thay, chắc bà ta đâu có ngờ số mạng của bà ta đã sắp chấm dứt rồi.

Giang Tâm Mỹ ngạc nhiên hỏi vặn:

- Văn tiểu hiệp bảo sao ...?

Văn Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Nơi đây là ngỏ thoát bí mật của Thủy Vân Động, U Minh Giáo Chủ chắc thế nào cũng do ngả này đào tẩu về Tử Vong Động, và tại hạ chực đón sẵn nơi đây để đưa yêu phụ ấy về chầu Diêm chúa ...

Giang Tâm Mỹ vụt nghiêm nét mặt:

- Đã hai lần U Minh Giáo Chủ vì quá cậy tài nên trong một phút sơ hở đã rước lấy thảm bại chua cay. Thành thật mà luận, công lực của bà ta hơn hẳn Văn tiểu hiệp những bội phần ...

Nàng châu mày nhìn Giang Thu Lăng và tiếp:

- Hiện tại hãy nên nghe lời tôi khuyên bảo, tốt hơn hết là tiểu hiệp nên mang hiền muội của tôi lập tức rời chỗ này, tìm một nơi non thanh thủy tú, để tạo một gia đình hạnh phúc yên vui. Những chuyện đã qua, mong Văn tiểu hiệp hãy quên đi là hơn ...

Nàng thành khẩn nhìn thẳng vào mặt Tử Lăng rồi tiếp:

- Tôi ... chỉ ngại ... nếu có một cuộc chạm trán lần thứ ba, Văn tiểu hiệp chắc khó lòng thoát khỏi độc thủ của U Minh Giáo Chủ.

Văn Tử Lăng cương quyết đáp:

- Tại hạ thành thật đa tạ nhã ý của Giang cô nương. Nhưng ... vì sự an nguy của trăm họ, tại hạ thề quyết diệt trừ yêu phụ ấy cho kỳ được, dù phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào ...

Cái chết đau thương của Túy Tâm Tiên Tử mười bảy năm về trước, và vụ tàn sát dã man bảy mươi hai mạng người trong Văn Gia Bảo, đều do bàn tay ác độc của bà ta nhúng vào ... Mối hận thù giết thác ân sư Văn Bảo Chủ, tại hạ thề quyết phải rửa cho sạch mới nguôi. Còn cô nương ... chẳng lẽ làm ngơ trước kẻ thù gây ra cái chết đau thương của người mẹ ruột mình hay sao?

Vì một phút yếu lòng trước mối tình tha thiết đối với Tử Lăng trong khi quá lo lắng cho số phận của chàng, nên Giang Tâm Mỹ đã suýt quên đi bổn phận. Mấy lời tâm huyết của Tử Lăng làm cho nàng đỏ mặt vì hổ thẹn, trầm ngâm giây lâu, nàng thành khẩn thốt:

- Lúc nãy thừa lúc lộn xộn, tôi may mắn vùng vẫy thoát khỏi gông cùm, nhưng ... vì chưa đi được bao xa, lại bị hai cao thủ bọn U Minh Giáo chận đánh trọng thương. Hiện tại ...

nhờ sự cứu chữa của hai vị nên sức khỏe đã gần bình phục, nếu Văn tiểu hiệp không chê chút tài hèn sức mọn này, tôi nguyện đem tận lực ra trợ giúp tiểu hiệp một tay để diệt trừ yêu tặc.

Văn Tử Lăng vội xua tay đáp:

- Ồ ...! Cô nương vừa mang trọng thương ... không nên quá phí sức mà mang hại. Mặc dù với mớ tài sơ học thiển này, nhưng ... tại hạ tự phụ có thể cùng yêu phụ ấy quyết liều sanh tử một trận ...

Giang Tâm Mỹ vừa định trả lời, thình lình phía sau lưng nàng vang lên một tiếng thở dài ...

Nàng giật mình quay người nhìn lại, thì ra đấy là tiếng thở phào của Giang Thu Lăng vừa hồi tỉnh, sau một giấc mê dài ...

Vừa mở mắt ra, chợt nom thấy Mộ Dung Hồng đang xoa bóp cho mình, nàng ngạc nhiên hỏi:

- Ồ ...! Chính cô nương đã giải cứu cho tôi đấy ư ...?

Mộ Dung Hồng mỉm cười đáp:

- Không ... tôi chỉ trợ giúp cô nương bằng cách dùng thủ thuật Thôi Cung Quá Huyệt mà thôi ... chính Văn tiểu hiệp mới là người ra tay giải cứu và mang cô nương ra khỏi Thủy Vân Động.

Giang Thu Lăng vừa lật đật ngồi nhỏm dậy thì Văn Tử Lăng và Giang Tâm Mỹ cũng vừa chạy đến bên nàng:

- Hiền muội ...! Em đã tỉnh lại đấy ư ...?

Giang Tâm Mỹ vừa nghẹn ngào kêu lên vừa chạy đến đỡ nàng dậy.

Không dằn được cơn xúc động, Giang Thu Lăng ngã vào Giang Tâm Mỹ cất tiếng khóc òa lên:

- Tỷ tỷ ...! Em đã trót dại, mong chị thứ lỗi cho em ...

Đưa tay vuốt mớ tóc huyền của đứa em gái thân yêu, Giang Tâm Mỹ dịu dàng thốt:

- Hiền muội ...! Em đã làm một việc quá dại khờ, sao em lại âm thầm lặng lẽ bỏ đi ... dù sao đi nữa, chị cũng còn có đủ thông minh để không giẫm lên bước chân lầm lỡ của người dì ruột của chúng mình ... Sự đính hôn của em cùng Văn tiểu hiệp rất hợp lý, vì chính ngoại tổ đã đứng ra chủ hôn kia mà ...!

Giang Thu Lăng vội ngắt lời:

- Tỷ tỷ ...! Xin chị đừng nhắc đến nữa ... em là kẻ đến sau, việc thành hôn cùng Văn tiểu hiệp sẽ làm em suốt đời ân hận vì lương tâm cắn rứt mãi, không nguôi ...!

Giang Tâm Mỹ nheo mày thốt:

- Ô kìa ...! Cái cô ngu ngốc kia ơi ...! Em chớ quá lo nghĩ mà hao mòn thể xác. Phần chị, tạo hóa đương nhiên sẽ ban cho chị một duyên phần đặc biệt khác ...!

Nàng xoay về phía Mộ Dung Hồng tiếp:

- Có phải đúng như vậy hay không hở chị Mộ Dung Hồng?

Đứng trước cuộc diện lỡ khóc lỡ cười ... Mộ Dung Hồng vụt cảm thấy đau nhói nơi tim, nàng đã bị cảnh ngộ éo le xâu xé giày vò quá nhiều rồi, thực ra ... thấy hai chị em yêu thương một chàng mà lòng nàng như muối xát ...

Nàng lắc đầu mỉm cười chua chát:

- Tiểu muội không tiện tham gia ý kiến của hai chị. Thực ra, không ai có thể cưỡng lại định mệnh đã an bài ...!

Giang Thu Lăng gắng gượng đứng dậy, nhìn Tử Lăng bằng đôi mắt đầy vẻ uất hận đau thương, nàng nghẹn ngào thốt:

- Văn tiểu hiệp, việc đã qua xin đừng nhắc nữa. Mặc dù ý kiến của người chị tôi có hay mấy đi nữa, cũng không bằng sự thật, nếu cố che đậy mãi chỉ thêm đau khổ mà thôi ...! Giã biệt tất cả nhé ...!

Nói xong nàng xoay mình định quày quả bước đi ...!

Văn Tử Lăng bèn vội vã bước tới ngăn cản:

- Lăng muội ...! Lăng muội ...! Em quả thật là dại khờ đến đỗi chẳng chịu nghĩ suy cho cặn kẽ. Lúc lâm chung, ngoại tổ phụ căn dặn chúng mình phải diệt cho kỳ được bà La Sát Nữ Tiết Hoa Diễm để trừ hậu hoạn ... em đã làm xong chưa nhỉ? Mối cựu thù của mẫu thân, em nỡ làm ngơ không nghĩ đến hay sao?

Giang Thu Lăng liền biện bạch:

- Nhưng ai dám bảo rằng em đã quên được mối thù và lời hứa ấy bao giờ?

Văn Tử Lăng mỉm cười chua chát:

- Hừ! Hành động của em hiện tại đã chứng minh cho tấm lòng rồi đấy. Trong lúc tất cả giới võ lâm giang hồ đều hướng một mục đích duy nhất là diệt trừ yêu phụ U Minh Giáo Chủ, những bằng cớ thiết thực đã chứng minh rằng bà ta là thủ phạm của vụ ám sát Túy Tâm Tiên Tử và cuộc truy kích đang đến hồi quyết liệt, mà em lại nỡ bỏ đi ...? Đứng về cương vị của một người con hiếu thảo, em chẳng thấy hành động ấy là trốn tránh nhiệm vụ một cách hay sao ...? Dựa vào một việc riêng tư cỏn con, để quên đi trọng trách, em có cảm thấy sự bỏ đi của em có hợp tình hợp lý hay không cái đã ...?

Lời lẽ chánh đáng của Tử Lăng làm cho Giang Thu Lăng ngại ngùng hổ thẹn, hai chân nàng như bị chôn chặt dưới đất. Nàng đứng tần ngần giây lâu, rồi vụt ôm mặt òa lên khóc nức nở:

- Tôi có lỗi với tất cả mọi người ...! Cho đến cả vong linh của mẫu thân và ngoại tổ phụ ...!

Văn Tử Lăng nheo mày ngắt lời:

- Cô nương ...! Đêm đã khuya ...! Nhiệm vụ của chúng mình là canh phòng địch thủ, tiếng khóc của cô nương sẽ gây trở ngại không ít ...!

Giang Thu Lăng vội đưa tay lên gạt khô đôi hàng lệ còn đọng trên mi, rồi cất tiếng hỏi:

- U Minh Giáo Chủ chắc sẽ do ngả này tẩu thoát đấy chứ ...?

Mộ Dung Hồng vội xen vào đáp:

- Đây chỉ là suy đoán mà thôi, nhưng ... rất có thể mười phần hết chín là bà ta nhất định phải do ngả này để chạy về Tử Vong Động ...

Với giọng quả quyết, Giang Thu Lăng tiếp lời:

- Nếu yêu phụ ấy quả thật tẩu thoát ngả này, tôi thề sẽ cùng bà ta quyết liều một trận sanh tử ...!

Tiếng của nàng chưa dứt, thình lình ... một luồng gió rít từ cửa hang bí mật thổi ra. Tiếp theo đấy là bóng người từ cửa hang bí mật bay xẹt ra như tên bắn ...

Chương 70: Cản Ngăn Cường Địch

Thoạt nhìn khinh công của bóng đen, Mộ Dung Hồng liền thốt:

- Nếu tôi không lầm, thì kẻ này chỉ là tên thuộc hạ liệt vào hạng tầm thường mà thôi, việc tiểu trừ hắn dành lại cho tiểu muội ...

Nói xong ... nàng liền bắn mình bay vụt theo ...

Tiếng mõ liên hồi vụt lên giữa đêm trường tịch mịch.

Tiếng mõ chỉ hướng về kẻ lạ mà phát ra, cho nên đồng bọn của nàng chẳng có ảnh hưởng gì cả. Giang Tâm Mỹ đã từng nếm qua mùi mõ một lần, cho nên nàng cảm thấy hơi e dè sợ sệt ...

Bóng đen đang lao mình như gió, bỗng nghe tiếng mõ nên cả kinh quay ngoắt lại, phóng mình lộn ngược về phía bọn Tử Lăng, trong khi ấy hắn ta không ngờ có ba người đang chực sẵn nơi đấy ...

Chỉ một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, Tử Lăng đã quật ngã bóng đen té nhào xuống bãi cỏ.

Nhanh nhẹn phóng mình đến bên tên thuộc hạ U Minh Giáo, Văn Tử Lăng lôi ngược hắn dậy, điểm mặt hắn ta và quát:

- Nếu muốn yên thân, thì ngươi mau khai rõ những bí mật của Tử Vong Động, và hiện giờ U Minh Giáo Chủ đang trốn tránh nơi đâu ...

Kẻ lạ sợ hãi lắc đầu, nhìn Tử Lăng cất tiếng van lơn:

- Đại hiệp thừa biết quy luật của U Minh Giáo cực kỳ nghiêm khắc và khốc liệt, nếu tiết lộ ra ... dù là một sự bí mật nhỏ nhặt nào, cũng bị kết tội phản bội và đem ra gia hình tức khắc.

Tử Lăng gằn giọng:

- Hừ ... Bộ nhà ngươi muốn nếm thử mùi Phân Thi Tán Cốt của Văn mỗ đấy ư ...?

Tên thuộc hạ U Minh Giáo đau đớn cười gằn:

- Kẻ hèn này chỉ e lời hăm dọa của đại hiệp không cần thiết nữa rồi ...

Vừa nói xong, hắn nhanh nhẹn cho tay vào lòng rút ra một hoàn thuốc bỏ ngay vào miệng.

Thừa biết hành động cuối cùng của bọn U Minh Giáo, Tử Lăng định nhảy đến cản ngăn ... nhưng ... muộn mất rồi, hoàn thuốc đã được nuốt trôi vào bụng ...!

Sau một cái nhảy dựng lên không, cơ thể hắn lộn ngã nhào xuống mặt đất, toàn thân rung lên bần bật, rồi từ từ co rút lại.

Sự phá hoại tàn khốc của Thi Độc hoàn, Tử Lăng và ba cô thiếu nữ đã từng chứng kiến qua, nên họ đều bất nhẫn xoay mặt sang chỗ khác.

Nhìn vũng nước đen ngòm do cơ thể của tên thuộc hạ U Minh Giáo tan biến ra, mà ho không khỏi bồi hồi xúc động ...

Tử Lăng hướng về phía Mộ Dung Hồng băn khoăn thốt:

- Tại hạ chưa hiểu nổi dụng ý của Liên Tâm Sư Thái, tại sao lại cắt đặt tại hạ phải ngăn đón ngoài động? Nếu muốn chận đứng đường thối lui, sư thái hà tất chẳng chọn một hang ngách trong động chẳng phải là hữu lý hơn không?

Sau giây phút suy nghĩ, Mộ Dung Hồng liền đáp:

- Dụng ý của Liên Tâm sư bá rất hữu lý lắm đấy chứ ...! Cho rằng đồng bọn của chúng mình có thắng được U Minh Giáo Chủ đi nữa, một khi đào tẩu, tối thiểu bà ta cũng phát động một vài cơ quan để phá hoại và ngăn chận cuộc truy kích của chúng mình. Thừa cơ hội bà ta sẽ tẩu thoát về Tử Vong Động một cách dễ dàng. Điểm thứ hai là, vạn nhất đồng bọn của chúng mình bị thảm bại hoặc là toàn bọn chẳng may có rủi sa nhằm độc kế hay cơ quan của yêu phụ ấy, thì dù sao cũng còn Văn tiểu hiệp an toàn sống sót ở ngoài động, và tiếp tục công cuộc diệt trừ bọn U Minh Giáo ...

Tử Lăng cảm khái gật đầu:

- Dụng tâm của người thật là chí lý, thực ra ... với tuổi còn non và mớ kinh nghiệm nông cạn của tại hạ làm sao có những ý thức sâu sắc và thận trọng như thế.

Chàng rảo mắt nhìn quanh giây lát rồi lại sốt ruột thốt:

- Chúng mình chờ đợi tại đây khá lâu, nếu U Minh Giáo Chủ chẳng do ngả này, mà thoát bằng lối khác, thì chẳng là hoài công biết mấy ...!

Mộ Dung Hồng điềm nhiên đáp:

- Theo ngu ý của tôi thí sự suy đoán của Liên Tâm Sư Thái ít khi lầm lạc. Tôi không được biết rõ

lắm nhưng hình như xưa kia ... lúc còn đang độ xuân thì, vùng Hắc Lang Sơn này đã để lại cho bà ta một kỷ niệm đau thương về tình ái. Rồi từ đấy ... vì quá tuổi, hận cho cuộc đời ngang trái, sư thái từ biệt vùng đất thân yêu và bỏ đi thật xa đến tận dãy Ngoại Hoang Sơn để kiến cơ lập nghiệp ... Mặc dù xa cách mấy chục năm dư, nhưng địa thế của Thủy Vân Động này, sư thái am hiểu rõ lắm ... tự nhiên sự cắt đặt của bà ta có lẽ không sai mấy mấy, theo tôi nghĩ, chúng mình nên nhẫn nại chờ xem ...

Nói đến đây, nàng vụt ngưng tiếng, đưa tay kéo Tử Lăng và chỉ về phía trước mặt.

Cách đấy không xa, nấy ngọn lau thưa thình lình không gió mà lay động.

Cả bọn đều nín thở chăm chú lặng nhìn.

Hai bóng đen cao lớn dè dặt bước ra, rồi cẩn thận đứng dừng lại.

Trong giây lát, hai bóng đen khác lại tiếp tục chỉ ra, họ ra hiệu cho nhau rồi lặng lẽ theo dấu hai người trước đi lẫn vào một rậm gần đấy.

Không đợi sự đồng ý của toàn bọn, Mộ Dung Hồng vội nhanh nhẹn rút chiếc mõ ra và khua lên liên hồi.

Nàng thực không ngờ, tiếng mõ đã không gây phản ứng nào, còn làm cho bốn người nổi giận lên, nhắm vào bọn Tử Lăng lao mình phóng vụt tới. Tiếp theo đấy là bốn đạo cuồng phong ào ạt tuôn ra với một số ám khí tủa ra như chấu.

Nhanh như cắt với một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, Văn Tử Lăng thổi ngược tất cả ám khí bay vẹt ra và ngăn chặn làn sóng tấn công của địch, và liên tiếp chàng tung ra mấy chiêu Đàn Chỉ Thần Thông nhắm bọn địch thủ trả đũa.

Dường như biết được ngọn đòn lợi hại của địch nên bốn tên áo xanh bịt mặt khôn lanh né tránh và phân ra làm hai cánh kẹp công Tử Lăng.

Mộ Dung Hồng, Tâm Mỹ và Thu Lăng thấy thế liền nhất tề xông ra nghênh chiến ...

Trận chiến còn đang diễn ra ác liệt, thình lình ... từ cửa hang bí mật lại bay vút ra ba tên vận áo xanh khăn che mặt khác.

Một tên trong bọn cất tiếng hô to:

- Giáo Chủ và một toán tinh nhuệ sẽ đến tiếp viện lập tức, các bạn hãy cố giết sạch bọn cường đồ đừng để cho bọn chúng tẩu thoát.

Cơn giận sục sôi lên, Tử Lăng vừa né xong một đòn hiểm độc của đối phương, liền nhẹ nhàng bắn

mình bay vút đến chận đầu ba tên vừa đến.

Chỉ có hai tên trong bọn xoay ra ứng chiến, còn một tên với vóc dáng thon thon mảnh khảnh điềm nhiên khoanh tay đứng ngoài vòng chiến quan sát trận đấu ...

Chỉ trong vài chiêu, Văn Tử Lăng đã loại hai tên áo xanh bịt mặt ra khỏi vòng chiến.

Theo ý nghĩ của Tử Lăng thì tên thứ ba thế nào cũng nhảy vào vòng chiến ... nào ngờ ...

hắn nhanh nhẹn xoay mình và lặng lẽ bắn mình nhắm hướng khác bay vụt đi.

Tử Lăng định bỏ mặc hắn quay lại trợ chiến và mục đích trọng yếu của chàng là chờ đợi U Minh Giáo Chủ chạy ra để cùng bà ta thư hùng một trận.

Nhưng ... vóc dáng và thân pháp của người ấy có một vẻ quen quen gây cho chàng một niềm xúc động mạnh. Chàng vội vã bắn mình bay vụt theo ...

Chương 71: Thiên Võng Nan Đào

Trong phút chốc ... kẻ trước người sau đã vượt qua một đoạn đường hơn mười dặm.

Sau khi vượt qua một cụm rừng thưa đến một khoảng đất trống bằng phẳng, bóng đen vụt đứng lại đưa tay kéo miếng the đen che mặt, đoạn cất tiếng cười lên sằng sặc:

- Văn Tử Lăng, nhà ngươi chắc không quên ta chứ?

Thoạt nhìn gương mặt biến dạng của U Minh Giáo Chủ, Văn Tử Lăng bất giác bồi hồi cảm khái. Mắt, mũi, tai môi của bà ta đều biến mất cả chỉ còn lại một gương mặt quỷ quái đáng sợ.

Vụt hồi tưởng lại lần đầu tiên gặp bà nơi Hiệp Lê Mật Cung, nhớ đến gương mặt duyên dáng đẹp đẽ của bà ta mà chàng không khỏi băn khoăn tấc dạ.

Chàng chưa kịp trả lời, thì U Minh Giáo Chủ lại nói tiếp:

- Đây là địa điểm lý tưởng nhất để cho chúng ta quyết định một trận chiến đấu công bình ... Hai bên đều không có người trợ chiến, dù cho họ có đến kịp đi nữa, thì trận thư hùng của chúng ta cũng đã đến hồi kết cuộc.

Bà gằn giọng rồi tiếp:

- Nhà ngươi hãy nhớ kỹ! Mỗi một vết tàn phá trên gương mặt của bổn tòa, nhà ngươi phải trả bằng một giá gấp mười lần mới tương xứng đấy né ...!

Đưa mắt nhìn quanh địa thế, Văn Tử Lăng điềm nhiên đáp:

- Đêm nay ... tại địa điểm này, chúng mình quyết định một mất một còn, tức nhiên bà sẽ không còn một lý do gì mà giữ mãi những việc bí mật năm xưa. Chắc chắn rằng bà sẽ vui lòng để trả lời những câu hỏi mà tại hạ đã thắc mắc từ bao nhiêu năm tháng ...!

U Minh Giáo Chủ thản nhiên đáp:

- Được ...! Trong phạm vi hiểu biết của bổn tòa, bổn tòa nhất định sẽ không ngần ngại trình bày tất cả cho ngươi rõ, để nhà ngươi thỏa mãn trước khi về chầu Diêm chúa.

Văn Tử Lăng gằn từng tiếng:

- Chính bà là kẻ chủ mưu của vụ ám sát toàn gia Văn Gia Bảo năm năm về trước phải không ...?

U Minh Giáo Chủ điềm nhiên gật đầu:

- Phải ...! Chính bổn tòa đấy ...!

Tử Lăng trầm giọng tiếp:

- Hừ ...! Bà đã si loạn một cách mê mệt ân sư của tại hạ, vì một nguyên do nào thúc đẩy, bà lại nỡ xuống tay hạ sát cả gia đình của người mà chẳng chút đau lòng xót dạ ...?

Vụt nhớ lại chuyện xưa, U Minh Giáo Chủ bất chợt buông tiếng thở dài ...

- Đấy là một chuyện vạn bất đắc dĩ, chứ bổn tòa nào đâu có lòng dạ ấy. Sau cái chết của Thanh Quân, đằng đẵng hàng chục năm trời, bổn tòa đã phí biết bao là tâm tư, dùng đủ mọi cách để mua chuộc sự hồi tâm của Văn Tín Hùng ... Nhưng hỡi ơi ...! Trái tim sắt đá của chàng tuyệt nhiên không rung động, ngược lại ... sự phản cảm của chàng đối với bổn tòa càng ngày lại càng gia trọng hơn, có lẽ vì chàng đã biết được một sự bí mật ...

- Chắc là cái chết thê thảm của Túy Tâm Tiên Tử chứ gì ...?

- Phải đấy ...! Chàng hiểu rõ được sự giả chết của Thanh Quân, tấm lòng trong trắng của nàng và cho rằng chính bổn tòa đã hãm hại Thanh Quân trong khi nàng chết giả.

Tử Lăng đau đớn trầm giọng:

- Hừ ...! Thế ra bà đã thú nhận là chính bà đã xuống tay hạ sát người em ruột thân yêu của mình rồi kia mà ...!

U Minh Giáo Chủ buồn bã đáp:

- Có thể cho rằng thừa nhận, và cũng có thể là phủ nhận!

Tử Lăng ngạc nhiên kêu lên:

- Ồ ...! Lời nói của bà là có dụng ý gì ...?

U Minh Giáo Chủ thở dài:

- Lúc bấy giờ, vì một phút cuồng vọng, thực ra bổn tòa đã có ý định giết thác Thanh Quân, vì ... chỉ có biện pháp hay nhất là nàng chết đi, bổn tòa có thể hoàn toàn chiến được trái tim của Văn Tín Hùng, và đây là một cơ hội nghìn năm một thuở ... lẽ đương nhiên bổn tòa đâu có thể bỏ qua ... Nhưng ... trước khi dự định thi hành, thì đã có một kẻ khác ra tay trước mất rồi ...!

- Ồ ...! Lạ nhỉ ...! Thế ra bà có biết kẻ nào đã nhúng tay vào việc ấy không ...?

U Minh Giáo Chủ lắc đầu thở dài:

- Chuyện ấy thực khó biết được, nhưng ... theo sự ức đoán của bổn tòa thì chính bọn Chưởng Môn của Bát Đại Môn Phái đã nhúng tay vào việc ấy ... vì ... khi bổn tòa nghe tin đến nơi, thì tất cả Chưởng Môn của Bát Đại Môn Phái đã có mặt đầy đủ cả rồi ... và chính họ đã là những người hầu cận không rời nửa bước bên thi thể của Thanh Quân trong những ngày họ lo liệu tang lễ ...

Tử Lăng nheo mày suy nghĩ giây lâu, rồi hỏi tiếp:

- Còn những tên hung thủ của Văn Gia Bảo hiện tại lẩn tránh ở đâu ...?

U Minh Giáo Chủ trầm ngâm đáp:

- Toán người ấy, sau trận đụng độ nơi Hiệp Lê Mật Cung, đã thác dưới tay của bọn Liên Tâm Sư Thái cả rồi, và hiện tại chỉ còn có một kẻ chủ mưu, chính là người đang đứng trước mặt của nhà ngươi đây.

Như nhớ đến việc xưa, U Minh Giáo Chủ chậm rãi tiếp:

- Bổn tòa đã yêu cầu Văn Tín Hùng một lần cuối cùng, dù rằng chẳng khứng cùng kẻ xấu số này thành trăm năm phu phụ, tối thiểu cũng đừng kết tội bổn tòa là người giết Thanh Quân. Nhưng chàng đã không thừa nhận sự vô tội của bổn tòa, lại còn tuyên bố sẽ hiệu triệu tất cả giới võ lâm, hiệp lực để đối phó với người mà chàng đã cho rằng đã giết thác đứa em mình. Vì lý do ấy, nên sát khí của bổn tòa mới đùng đùng nổi dậy, trong lúc không dằn được cơn nóng giận, và thảm kịch mới xảy ra đến mức độ không còn thu xếp được nữa.

- Còn di hài của Túy Tâm Tiên Tử hiện tại bà đã đem cất giấu ở đâu ...?

U Minh Giáo Chủ trầm ngâm giây lát rồi tiếp:

- Chữ tình đã làm cho cốt nhục tương tàn, nhưng dù sao đi nữa, Thanh Quân vẫn là em ruột của bổn tòa, cho nên sau khi nàng chết đi, mối tình của bổn tòa và Văn Tín Hùng cũng chết mất từ đấy. Hối hận, đau thương đã giày vò bổn tòa chẳng biết bao năm tháng. Sợ có kẻ lạ lẻn đến khuấy phá, cho nên bổn tòa đem bộ cốt hài của nàng cải táng địa điểm mới cũng ở trong mộ huyệt cũ, nhưng được dời tiến một trượng năm thước nằm giữa hai hàng tượng đá.

U Minh Giáo Chủ chợt buông tiếng thở dài não ruột, đoạn lạnh nhạt tiếp:

- Lòng của bổn tòa đã bắt đầu nguội lạnh sau cái chết của Văn Tín Hùng, từ đấy tất cả những sự việc trên trần này đối với bổn tòa đều trở thành vô nghĩa ... Căm hờn, oán ghét đã nung nấu tâm hồn

của bổn tòa thành một con người cực kỳ lạnh nhạt. Bổn tòa muốn trở thành một kẻ độc tôn có một uy quyền có một không hai trong thiên hạ. Mọi mệnh lệnh của bổn tòa phán ra, tất cả phải tuân theo răm rắp, nếu cãi lệnh, bổn tòa sẽ cho giết ngay tức khắc. Nghĩ cũng lạ, bổn tòa thích thú chém giết ngay từ đấy. Căm hờn nhân loại ư? Bổn tòa cũng chẳng hiểu, và cũng chẳng cần biết đến nữa. Sự bành trướng mạnh mẽ và uy thế của U Minh Giáo càng ngày càng tăng tiến một cách hết sức mau lẹ, một phần cũng ở công lực của bản thân và sự trợ lực của bà mẹ ruột. Cho đến một ngày, cuộc diện đảo lộn vì sự có mặt của nhà ngươi ở chốn giang hồ ... Giờ đây ... ta đã mất tất cả ... Đứa em gái thân yêu độc nhất trên trần, người tình muôn thuở, cho đến mẫu thân yêu quý của ta. Hừ ...! Hiệp Lê Mật Cung, Tổng Đàn kiên cố nhất của ta đã tan nát và việc quan trọng nhất là dung nhan kiều diễm của ta cũng bị nhà ngươi hủy hoại mất rồi ... Lúc xuân thời ... biết bao bậc hào hoa phong nhã đã quỳ lạy dưới chân ta, chỉ mong ta để mắt xanh đến, nhưng ... ta đã khinh rẻ và xem thường họ, cho đến một ngày ... ngẫu nhiên gặp được Văn Tín Hùng, thì tất cả thể xác lẫn linh hồn ta đều bị chàng thu sạch ...! Hỡi ơi ...! Con tạo quá trớ trêu ... Thanh Quân đã đến trước ta ... và tất cả những tội ác xảy ra đều bắt nguồn từ đấy ...

U Minh Giáo Chủ nghiến chặt hai hàm răng kêu lên ken két rồi trầm giọng tiếp:

- Bổn tòa đã trút hết nỗi lòng cho nhà ngươi hiểu rõ, để khỏi thắc mắc trước khi bước sang bên kia thế giới. Giờ đây ... nhà ngươi đã thỏa mãn rồi chứ ...?

Tử Lăng cũng lạnh nhạt thốt:

- Nợ máu lẽ đương nhiên phải trả bằng máu, hôm nay bà nhất định phải thác để đền bù vào những tội ác của bà đã gây ra.

Nói xong, chàng liền vung chưởng tấn công ...

Đây là cuộc đụng độ thứ ba, cho nên những ngón đòn bí hiểm của song phương, cả hai đều quen thuộc cả, cho nên những miếng lừa gạt của Tử Lăng không còn tác dụng nữa. Chỉ còn một phương pháp duy nhất là tận dụng tất cả nội lực trong người ra để choảng nhau.

Thành thực mà luận, nội lực tiềm tàng sẵn trong cơ thể của U Minh Giáo Chủ vượt hơn Tử Lăng nhiều bậc. Biết được chỗ yếu của đối phương, bụng bà mừng thầm, kình lực trong chưởng tâm bà không ngừng đẩy mạnh ra ào ạt áp đảo Tử Lăng.

Mối thù hận đang nung nấu trong tâm, Tử Lăng không quản ngại chấp nhận một cuộc giao đấu chênh lệch về lực lượng. Chàng chỉ còn thời giờ để đốc cả toàn lực lên song chưởng đẩy mạnh ra, để ngăn chận kình lực khủng khiếp của đối phương không ngừng đè bẹp vào người chàng.

Nhưng ... nếu cứ sử dụng liên tiếp tất cả kình lực của nội tâm như thế này mãi, để ngăn chống với một kình lực hùng hậu có thừa của đối phương, thì không bao lâu tâm mạch của chàng sẽ đứt vì kiệt lực ...

Dù sao đi nữa, với một địch thủ hiện tại, tình thế đâu cho phép chàng còn có một biện pháp nào khác ... nếu hở tay ra là kình lực của U Minh Giáo Chủ sẽ quật chàng chết ngay tức khắc.

Ác hại thay ... áp lực chưởng tâm của U Minh Giáo Chủ càng lúc càng tăng, trong khi ấy nội lực của Tử Lăng trong phút chốc đã kiệt dần ...

Bộ tấn của chàng không được vững nữa và đôi chân bắt đầu rung động, đầu choáng váng và mắt chàng hoa lên ... Chàng có cảm giác như có một quả núi sắp sửa đè bẹp xuống.

Tất cả cử chỉ ấy đã lọt vào chiếc mắt sắc bén của U Minh Giáo Chủ, bà âm hiểm mỉm cười rồi tiếp tục gia tăng áp lực vào song chưởng một cách ráo riết hơn.

Tử Lăng đau đớn nhủ thầm:

"Nếu ta chịu đựng không nổi mà ngã gục xuống thế này chẳng là cô phụ tất cả tấm lòng ký thác của giới võ lâm hay sao? Không ...! Không ...! Văn Tử Lăng này không thể chết một cách dễ dàng như thế được ...! Ta phải sống ... sống để phục thù, sống để rửa hận ...!".

Nhưng ... đôi chân của chàng không còn chịu đựng nổi sức ép nghìn cân của kình lực địch nữa. Giờ ngã gục xuống của chàng sắp điểm, dường như một tòa núi đá sắp sửa đổ ập xuống mình chàng.

Bỗng nhiên ...

Từ đáy tiềm thức thông minh thiên phú của chàng, thình lình lóe ra một tia hy vọng.

Chàng không ngần ngại nghiến mạnh hai hàm răng.

"Bụp ...".

Hai chiếc răng nanh bị chàng nghiến mạnh, cắn rơi ra khỏi hàm.

Dựa vào kình lực của đầu lưỡi, Văn Tử Lăng há mồm ra, bắn mạnh hai chiếc răng, thay thế cho hai viên ám khí bay thẳng vào chiếc mắt còn lại của U Minh Giáo Chủ.

Tuy là một mưu chước đặc biệt của sự liều lãnh táo bạo, nhưng nếu hai chiếc răng của Văn Tử Lăng trúng ngay đích, chắc chắn là U Minh Giáo Chủ sẽ đui mù tức khắc.

Bị một cảm giác sợ hãi của một viễn tượng suốt đời sống trong cảnh mù lòa ám ảnh, nên U Minh Giáo Chủ giật mình nghiêng đầu né tránh, và chỉ có một sơ hở nghìn năm một thuở ấy mà Văn Tử Lăng mới có cơ hội vận dụng toàn lực đẩy mạnh U Minh Giáo Chủ nghiêng hẳn về phía sau, và chàng mới thừa cơ rút được hữu chưởng ra, thuận tay phóng thẳng vào đầu bà ta một đạo chỉ phong thần tốc.

U Minh Giáo Chủ vừa nghiêng đầu né tránh thì một luồng Đàn Chỉ Thần Thông thứ hai của Tử

Lăng lại như điện xẹt, nhắm mặt bà ta lao vút tới.

U Minh Giáo Chủ chỉ kêu lên một tiếng "ối chao ...!" Má bên trái của bà bị chỉ phong xuyên thấu ra sau cổ, máu tươi phun vọt ra như xối ...

Vết thương tuy đau, nhưng không nguy đến tánh mạng, càng làm cho cơn giận của U Minh Giáo Chủ bốc lên tột độ. Bà gầm lên rồi đưa cả mười ngón tay ra, vận cả toàn lực nhắm Tử Lăng vồ chụp xuống ...

Sau khi phí sức quá nhiều vì dốc cả kình lực ra chống đỡ, lần này khí lực của Tử Lăng đã kiệt hẳn. Chàng không còn một phương phá nào hơn, đành nhắm mắt chờ đợi thần chết đến rước.

Trong giây phút ấy, tánh mạng chàng như chỉ mành treo chuông, thì thình lình ... một bóng đen từ xa bay vụt tới, liên tiếp phóng ra một lượt ba chưởng vào người U Minh Giáo Chủ.

Bất thần bị kẻ lạ với công lực cao siêu đột kích, U Minh Giáo Chủ cả kinh thu hồi kình lực đang phóng ra đàn áp Tử Lăng, hướng về kẻ lạ.

Giật mình quay lại, Tử Lăng vất giác mừng rỡ ú lên. Thì ra kẻ vừa đến lại là Thái Thượng Giáo Chủ Tiết Hoa Diễm.

Cuộc va chạm dữ dội làm U Minh Giáo Chủ chồn tay bước thối vài bước. Nhận ra Thái Thượng Giáo Chủ liền thở phào và gằn giọng thốt:

- Mẫu thân ...! Mẹ không nên làm thế ...!

Tiết Hoa Diễm chua chát cười gằn:

- Nghịch nữ ...! Hôm nay ta đến kết liễu cuộc đời tàn bạo của ngươi đây!

U Minh Giáo Chủ điềm nhiên thốt:

- Võ công của con tuy xuất xứ nhờ ở sự truyền thụ của mẹ, nhưng mẹ phải biết rằng hiện tại mẹ không phải là đối thủ của con đâu ...

Tiết Hoa Diễm cười gằn đáp:

- Ngươi nói rất đúng ... nhưng ... hôm nay ta thề quyết sẽ cùng ngươi mất còn một trận.

U Minh Giáo Chủ vội đưa tay chỉ Tử Lăng và gào to:

- Không được ...! Dù sao bổn tòa phải hạ xong tên tiểu tử này, rồi mẹ con mình mới nó chuyện sau!

Tiết Hoa Diễm lạnh nhạt ngắt lời:

- Chớ phí lời vô ích, nghịch nữ ... ngươi phải thác để đền những tội ác mà ngươi đã gây ra.

Nói xong bà liền giương chỉ nhắm đứa con gái của bà phóng thẳng tới ...

U Minh Giáo Chủ nổi nóng gào to:

- Hừ ...! Bổn tòa đã vị nể bà quá nhiều, nếu có xảy ra việc gì, xin đừng oán trách bổn tòa độc ác nhé ...

Nói xong, bà nhanh nhẹn phóng ra một đạo chỉ phong đương đầu nghênh đỡ.

Cuộc ác chiến bắt đầu sôi động kịch liệt.

Đứng khoanh tay ngoài vòng chiến quan sát trận đấu ác liệt của hai mẹ con U Minh Giáo Chủ, Tử Lăng thầm lo ngại cho số phận của bà Tiết Hoa Diễm, dù rằng trước kia đối với chàng, bà là kẻ thù nghịch, nhưng hiện tại bà đã đứng về một hàng ngũ với chàng.

Còn đang phân vân, thì đột nhiên từ tay áo của Tiết Hoa Diễm, một vật trắng nhỏ bay vụt về phía chàng. Ngỡ là ám khí, chàng đưa tay lên bắt lấy. Nhìn kỹ lại thì ra đấy là hoàn thuốc đen được bọc bằng sáp trắng.

Một ý niệm vụt thoáng qua óc Tử Lăng. Có lẽ đây là hoàn Thi Độc ...

Chưa hiểu Thái Thượng Giáo Chủ có ý định gì, chàng bèn giữ hoàn thuốc nơi tay và chờ đợi.

Cuộc chiến đấu kéo dài và khí thế của Tiết Hoa Diễm xem ra sa sút rõ rệt ...

U Minh Giáo Chủ ngạo mạn cười to:

- Nếu mẹ sớm biết tự lượng sức mình, thì nên biết điều tự sát, còn hơn để lát nữa sẽ chết không toàn thây ...

Thái Thượng Giáo Chủ gầm to:

- Nghịch nữ ...! Già này sẽ cho ngươi biến thành một vũng nước đen hôi thúi ... cho mà xem.

Lời nói của bà Tiết Hoa Diễm làm Văn Tử Lăng như sực tỉnh. Thân hình cứng như sắt thép của U Minh Giáo Chủ, với những môn võ công thông thường đâu có phương pháp nào hại nổi bà ta. Bộ phận nơi đầu của bà ta tương đối yếu kém hơn, nhưng đã liên tiếp ba bốn chiêu Đàn Chỉ Thần Thông rồi, mặc dù bị thương chứ nội lực tiềm tàng trong cơ thể của bà ta vẫn còn nguyên vẹn, và dễ gì tạo nên một cơ hội khác để đánh trúng vào yếu điểm ấy nữa.

Chỉ còn một phương pháp hay nhất là làm sao nhét vào mồm bà ta một viên Thi Độc hoàn, mà Thái Thượng Giáo Chủ đã có ý thức giao cho chàng tự nãy giờ ...

Như đắc chí, U Minh Giáo Chủ ngạo mạn cười lên ha hả:

- Thôi bà mẹ đáng thương của tôi ơi ...! Sự thảm bại đã sắp đến nơi mà bà còn có những lời mơ mộng hão huyền, tôi chỉ e ngại cho bà ...

Nhanh như chớp ... viên Thi Độc hoàn đã được Văn Tử Lăng bất thình lình dùng Đàn Chỉ Thần Thông đẩy vọt vào chiếc mồm không môi của bà, đang vô tình há toác ra để tiếp chuyện, và viên độc dược có một sự phá hoại độc nhất vô nhị trên trần ấy đã nhẹ nhàng chui qua cổ họng và chạy tọt vào bụng của bà.

Không phản ứng kịp với hành động quá nhanh ấy, U Minh Giáo Chủ hãi hùng giương chiếc mắt còn lại, tuyệt vọng nhìn bà Tiết Hoa Diễm kêu lên:

- Trời hỡi ...! Mẫu thân ...! Mẹ đã giết con ...!

Nói đến đây ... thân hình U Minh Giáo Chủ vụt bắn vọt lên không ... và cũng giống hệt như bao lần mà Tử Lăng đã từng chứng kiến qua cảnh phá hoại khủng khiếp của Thi Độc ... Cơ thể của U Minh Giáo Chủ sau khi rơi xuống mặt đất, giãy lên đành đạch ... co rút dần lại, và trong giây lát ... tao biến thành một vũng nước hôi thúi ... đen ngòm ...

Nhìn vũng nước trước mặt, Thái Thượng Giáo Chủ Tiết Hoa Diễm ngây người như pho tượng gỗ. Bà tần ngần đứng lặng như một kẻ mất hồn.

Văn Tử Lăng chậm rãi bước đến bên bà, cất tiếng gọi - Lão tiền bối ...!

Chợt nghe tiếng Tử Lăng, bà giật mình quay lại gằn giọng gắt to:

- Nhà ngươi sao chưa chịu rời khỏi nơi đây ...? Còn chờ đợi gì nữa ...?

Văn Tử Lăng ấp úng thốt:

- Lão ... lão tiền bối cũng nên rời khỏi vùng này, trời đã gần sáng rồi ...!

Thình lình ...

Thái Thượng Giáo Chủ đột nhiên cất tiếng cười lên sằng sặc:

- Hà ... Hà ...! Ta ...! Ta ... hiện giờ mà còn nghĩ đến việc rời khỏi nơi đây nữa à ...? Hừ ...! Ta đã phụ bạc Giang Nam Hạt, phá hoại cuộc đời của Lãnh Tâm Thần Ni, đối xử không tròn với lão Nam Cung Minh, gây sóng gió cho cuộc đời của nhị nữ Giang Thanh Quân ... và ...

Bà đưa tay chỉ vào vũng nước đen ngòm trước mặt.

- Và đã có lỗi với cả đứa con gái lớn Giang Mỹ Quân này ...

Văn Tử Lăng vội vã cải chính:

- Ồ ...! Tất cả tội ác đều do bà ta gây ra cả kia mà ...!

Thái Thượng Giáo Chủ gượng cười chua chát:

- Nhưng ... lỗi ấy tại ta mà ra cả ... Nếu ta chẳng phụ rẫy lão Giang Nam Hạt, chẳng có sự nuông chìu quá đáng Mỹ Quân và ruồng rẫy Thanh Quân, chẳng chú trọng ở tự giáo huấn, để cho Mỹ Quân vì quá được tâng tiu mà hư thân mất nết ... thì đâu có xảy ra cớ sự như ngày hôm nay ...!

Bà nói xong mấy lời, vừa buông tiếng thở dài, thì ... đột nhiên thân hình bà vụt rung lên, rồi thình lình ngã nhào xuống mặt đất ...!

Chương 72: Mỹ Mãn Kết Cuộc

Văn Tử Lăng cả kinh bước tới đưa tay đỡ bà ta, một mặt cất tiếng lay gọi:

- Lão tiền bối ... Lão tiền bối ... Tại sao thế ...?

Nhưng ... mặt bà ta đã tái mét, chân tay đã lạnh ngắt. Thì ra, bà ta đã tự sát bằng cách tự cắt đứt tâm mạch và đã ngưng thở rồi.

Tử Lăng chợt cảm thấy bàng hoàng, chàng im lặng đứng tần ngần trước thi thể của Tiết Hoa Diễm. Thình lình, từ cánh rừng bên cạnh bỗng bay vụt đến một bóng người. Vừa đặt chân xuống đất, chợt nom thấy Thái Thượng Giáo Chủ nằm sóng sượt dưới mặt đất, kẻ lạ vụt thất thanh kêu to:

- Hoa Diễm ...! Hoa Diễm ...!

Nhưng ... mạch huyệt của Tiết Hoa Diễm đã ngưng hẳn từ lâu, và hồn của bà đã phiêu diêu về nơi cực lạc, có còn nghe đâu tiếng gọi của lão Nam Cung Minh.

Phải! Chính người ấy là lão Nam Cung Minh, người tình mà bà Tiết Hoa Diễm suốt đời hoài công đeo đuổi, nhưng ... đến tuổi già nua, gặp nhau và chung sống chẳng bao lâu, bà lại từ giã lão tình nhân già, từ giã cả cuộc đời tình ái dở dang để bước sang một thế giới khác.

Lão già Nam Cung Minh lòng như dao cắt, đôi hàng lệ tuôn trào trên gương mặt nhăn nheo đượm đầy gió bụi của cuộc đời, lão cúi xốc người tình già nhỏm dậy, miệng lẩm bẩm:

- Hoa Diễm ...! Hoa Diễm ...! Lão phu đã đến chậm một tí thôi ...! Bà sao dại khờ thế ...?

Hỏng mất cả rồi ...!

Văn Tử Lăng vội vã bước đến bên lão già khẽ gọi:

- Lão tiền bối ...!

Nhưng ... lão già không buồn nhìn Tử Lăng, cũng như không hay biết đang có Tử Lăng một bên. Đột nhiên lão xốc thi thể của Tiết Hoa Diễm lên vai và vội vã phóng mình bay vụt về phía cụm rừng xa, không một lời từ giã.

Trong khoảnh khắc, bóng của lão mờ dần sau bức màn đêm dày đặc. Từ cụm rừng xa vọng lại một

vài tiếng vạc kêu sương.

Đưa mắt liếc nhìn vũng nước do thi thể của U Minh Giáo Chủ tan biến ra một lần cuối cùng, Văn Tử Lăng lặng lẽ lê bước chân nặng nề với một tâm hồn mệt nhọc lần mò dò lối, chậm rãi bước ra khỏi rừng ...

Xa xa ... đâu đấy ... vang lại tiếng gà rừng tố hộ gáy vang ...

oo Rời khỏi cụm rừng chưa được bao xa, thì một toán người đông nghẹt từ phía Thủy Vân Động đổ xô đến.

Có đủ mặt cả Bát Đại Chưởng Môn, Liên Tâm Sư Thái, Lãnh Tâm Thần Ni, Nhất Thóc Dả Tẩu, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, Thu Lăng, Tâm Mỹ, Mộ Dung Hồng và hàng trăm vị võ lâm cao thủ.

Thủy Vân Động đã thanh toán xong. Theo sự hướng dẫn của Mộ Dung Hồng, Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng, họ đổ xô đi tìm Văn Tử Lăng. Gặp nhau ... được tin chàng đã diệt xong U Minh Giáo Chủ, họ chi xiết nỗi mừng ...

Theo sự hướng dẫn của Tử Lăng, tất cả đều đến viếng vũng nước của thể xác U Minh Giáo Chủ một lần cuối cùng ...

Nhìn vào vũng nước đánh dấu cho một cuộc đời tàn bạo đã chấm dứt, lòng của tất cả mọi người đều hân hoan vô hạn. Duy chỉ có một người lộ vẻ buồn tủi, ấy là Lãnh Tâm Thần Ni sau khi nghe được tin cái chết của Tiết Hoa Diễm. Nào ai biết được nỗi lòng của bà ...!

Phổ Vân Thiền Sư đại diện cho tất cả mọi người lược thuật cuộc chiến đấu ác liệt nơi Thủy Vân Động cho Tử Lăng nghe.

Cuộc chiến đấu tuy vất vả gay go, đồng bọn chẳng may bị thiệt mất hơn hai chục mạng người, nhưng ... rốt cuộc bọn U Minh Giáo phải thảm bại rút lui, để lại rất nhiều xác chết, trong đó có rất nhiều tên được gọi từ Bắc Chi Phân Đàn sang tiếp viện. Bọn chúng được nhận ra nhờ ở ký hiệu đặc biệt là dãy lụa tím thắt ở ngang lưng.

Mặc dù đã thua chạy, nhưng U Minh Giáo Chủ cũng cố gắng mở cho kỳ được cơ quan cuối cùng. Dã tâm của bà ta là muốn chôn sống tất cả giới võ lâm.

Nhờ quen thuộc cả đường lối, dưới sự hướng dẫn của Liên Tâm Sư Thái mà cả bọn được thoát nạn.

Trước khi chia tay, tất cả đồng thanh đề cử Phổ Vân Thiền Sư lãnh trọng trách tu chỉnh Huyền Thiên Thiền Tự, sửa sang Thủy Vân Động và đóng kín Tử Vong Động. Rất phấn khởi với nhiệm vụ ấy, Phổ Vân Thiền Sư dưới sự trợ lực của một nhóm võ lâm cao thủ tình nguyện đứng ra gánh vác

việc ấy.

Ho tán thành việc cải táng Túy Tâm Tiên Tử, và hẹn gặp nhau sau ba tháng ở Hiệp Lê Sơn.

oo Ba tháng sau ... trên đỉnh Hiệp Lê Sơn suốt mười bảy năm trường vắng lạnh, lại có một lần tụ họp đông đảo. Con đường từ biên thùy đến suốt dãy Bạch Vân Phong, ngựa xe rộn rịp.

Cái chết của U Minh Giáo Chủ đã được truyền miệng, đồn vang ra khắp chốn, cho nên ...

tất cả hảo hán của tam sơn ngũ nhạc, cho đến cả hào kiệt của thủy hán lưỡng lộ đều nô nức đổ xô đến.

Từ tăng đạo cho đến ni cô, từ trẻ măng cho đến đầu râm tóc bạc, tất cả những người đã từng tham gia trận chiến Hiệp Lê Mật Cung và Thủy Vân Động, khỏi phải nói, cũng đều có mặt đầy đủ. Cho đến Nam Bắc Nhị Quái và bọn thuộc hạ của Ngũ Độc Thần Quân, họ cũng dẹp bỏ cả những hận thù riêng, để đến đóng góp vào cho thêm phần long trọng.

Chỉ có Lãnh Tâm Thần Ni, bà mượn tiếng mắc bận viễn du, nên không góp mặt. Hiểu được lòng ni cô chăng, chỉ có lão già Nam Cung Minh, nhưng ... lão Nam Cung Minh đã ôm xác của Tiết Hoa Diễm ra đi mất từ hôm U Minh Giáo Chủ thảm bại ở Thủy Vân Động.

Nào ai hiểu rõ được lão già ấy đi đâu!

Họ rộn rịp tề tựu lại Hiệp Lê Sơn để tổ chức một cuộc đại lễ an táng cho Túy Tâm Tiên Tử.

Cuộc đời thê thảm của nàng, lại được truyền tụng ra một lần nữa.

Và võ lâm lại được thêm một lần cảm thán, tiếc thương cho số kiếp con người tài hoa bạc phận.

Di hài của Văn Tín Hùng được từ Văn gia trang mang đến đồng đặt nằm song song cùng mộ huyệt của Túy Tâm Tiên Tử.

Đại lễ an táng được cử hành hết sức trọng thể, sau một tuần nhựt ma chay đàn đám ...

Ngày lẫn đêm ... đèn nến rực trời, kèn trống ồn vang cả một khu rừng núi.

Lễ hạ huyệt được cử hành giữa một sáng tinh sương ... bài điếu văn của Văn Tử Lăng làm hàng nghìn người dự táng mủi lòng rơi lệ ...

Trước khi rải nắm đất cuối cùng lên trên quan tài của người xấu số, Văn Tử Lăng bèn hướng về tất cả quan khách nghiêm trang thốt:

- Tất cả những điều bí mật chôn giấu suốt mười bảy năm trời, hiện tại đều được phơi bày ra trước

ánh sáng. Kẻ gây ra tội ác đã được trừng phạt xứng đáng, nỗi oan ức của Túy Tâm Tiên Tử cũng được giãi bày thỏa mãn, nhưng ... còn một điều bí mật mà đến bây giờ vẫn chưa truy rõ căn nguyên ...

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhao nhao lên ...

Văn Tử Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Đấy là vụ ám sát hèn nhát đã gây ra cái chết thật sự của Túy Tâm Tiên Tử ...

Chàng đưa mắt rảo nhìn đám đông một lượt dò xét, rồi gằn giọng tiếp:

- Trong khi thi hành theo mưu kế của Hiệp Lê Oán Nữ, bà ta đã giả chết bằng cách đâm thanh Túy Tâm Kiếm vào lồng ngực, nhưng ... trong lúc làm lễ mai táng người, có kẻ lại manh tâm dời vị trí của thanh đoản kiếm, làm cho bà ta từ chỗ chết giả, hóa ra chết thật ...

Văn Tử Lăng nghiêm giọng tiếp:

- Trước khi lìa đời, U Minh Giáo Chủ có thú nhận rằng thực ra ... bà ta cũng có ý định ấy ... nhưng ... sau đêm mai táng, khi bà lẻn vào mộ huyệt mở nắp áo quan, thì mới phát hiện ra rằng, có kẻ đã thi hành xong độc kế ấy trước rồi ...!

Toàn quan khách lại ồn ào, sôi động lên dữ dội ...

Tử Lăng trầm ngâm giây lâu rồi tiếp:

- U Minh Giáo Chủ còn quả quyết rằng, chỉ có những bậc võ công thượng thừa, đã canh chừng bên thi hài của Túy Tâm Tiên Tử, trong khi chờ đợi mộ huyệt làm xong, đã nhúng tay vào việc ấy chứ không ai khác nữa.

Thình lình ...

Phổ Vân Thiền Sư vẹt đám đông bước tới thốt:

- Trong những ngày lo liệu ma chay cho Túy Tâm Tiên Tử, chỉ có Chưởng Môn của Bát Đại Môn Phái luân phiên canh chừng thi hài của người mà thôi ... Theo dư luận của quần chúng, thì Bát Đại Môn Phái đương nhiên là những kẻ khả nghi của vụ ám sát này ... Vậy ...

theo ý của Văn tiểu hiệp, hình phạt nào tương xứng với hành động ấy?

Hướng về phía Giang Tâm Mỹ và Giang Thu Lăng, Văn Tử Lăng nghiêm giọng đáp:

- Việc ấy còn tùy ở sự định đoạt hai người con gái của bà ta!

Giang Tâm Mỹ vội đứng lên đưa ý kiến:

- Cuộc đại lễ hôm nay được cử hành hết sức trọng thể, đối với vong linh của mẫu thân chúng tôi, thế là thỏa mãn lắm rồi ...! Cuồng vọng, hận thù! Càng đi sâu vào càng gây thêm tang tóc ...! Nếu thủ phạm biết ăn năn tự hối, dám can đảm đứng trước mộ phần của mẫu thân tôi thú nhận tội lỗi, tôi đề nghị chỉ xin cắt đứt một tay của kẻ đã nhúng vào việc đẫm máu ấy là đủ rồi!

Lời nói của nàng vừa dứt, thì thình lình ...

Bồ Tâm Sư Thái, với tấm thân phì nộn, vẹt đám đông phục phịch bước ra ...

Bà lặng lẽ bước đến trước phần mộ của Túy Tâm Tiên Tử, với một cử động rất trầm tĩnh, bà điềm nhiên vận dụng Đao Phong Chưởng Pháp vào tay tả và đưa tay hữu lên ...

"Soạt ...".

Cánh tay hữu của bà theo đà chưởng phong đứt lìa rơi phịch xuống trước mộ ...

Trong khi quan chúng đang ngạc nhiên ồn ào lên như vỡ chợ, Bồ Tâm Sư Thái với gương mặt tái xanh, trầm giọng thốt:

- Một lỗi lầm tai hại đã gây nên nguyên do cũng vì tánh hiếu kỳ của bần ni mà gây ra ...

Vào một đêm kia, trông khi bần ni luân phiên vào canh gác thi hài của Túy Tâm Tiên Tử.

Nghe danh sự lợi hại của thanh Túy Tâm Kiếm từ lâu, nhưng chưa từng được chứng kiến, sẵn cơ hội thuận tiện, bần ni bèn rút thanh đoản kiếm ấy từ lồng ngực của Túy Tâm Tiên Tử ra xem. Sau khi ngắm nhìn thỏa mãn, bần ni lặng lẽ cho thanh đoản kiếm ấy vào lồng ngực nàng như cũ. Hành động giết người vì việc làm vô ý thức ấy, theo thời gian chôn giấu suốt mười bảy năm trời ... Mãi đến một hôm, sau khi được đồng bọn kể lại theo lời tường thuật của Văn tiểu hiệp và Giang cô nương, những lời di chúc của Hiệp Lê Oán Nữ viết trên thi hài của nàng, bấy giờ bần ni mới thức tỉnh lại, rằng hành động vô ý thức của mình, đã gây nên một tội lỗi tày trời ... Mấy tháng trời nay, ngày lẫn đêm ... Không lúc nào là bần ni không bị lương tâm giày vò cắn rứt ... Bần ni xin có lời đa tạ nhị vị Giang cô nương đã có một đề nghị rất khoan hồng cho kẻ phạm trọng tội. Tiện đây, bần ni xin có lời cáo biệt cùng chư vị đạo hữu ...!

Nói xong ... Ni cô chẳng kịp đợi một phản ứng gì của tất cả quần chúng, vội vã phi mình bay vụt xuống núi. Trong khoảnh khắc, màu áo nâu sòng của Bồ Tâm Sư Thái đã biến mất sau dãy đồi xa ...

Trước mộ của Túy Tâm Tiên Tử, cánh tay tròn béo của bà ta vẫn còn nằm yên và đang rỉ dòng máu đỏ thắm ...

oo Ba hôm sau, vào một đêm khuya canh vắng trong một chiếc chòi cất tạm của những toán thợ xây cất phần mộ, Tử Lăng còn ngồi trước chiếc bàn con trên có chong một ngọn đèn dầu leo lét ...

Đêm đã khuya lắm rồi ... nhưng mà chàng vẫn còn ngồi mãi đấy, trên tay một mảnh giấy với dòng chữ dịu dàng mềm mại.

"Lăng ca ...! Hãy yêu thương Giang Thu Lăng ... người em gái yêu quý nhất đời của em, và cầu chúc cho hai người an hưởng hạnh phúc cho đến trăm năm đầu bạc.

Ký tên:

Giang Tâm Mỹ".

Ngày mai ... tất cả công việc đều hoàn tất, công cuộc xây cất phần mộ chỉ còn dọn dẹp là xong. Thợ thuyền sẽ ra về, toán võ lâm giang hồ từ bốn phương đổ đến dự lễ, nay đã rút lui gần hết, chỉ còn một số ít đạo hữu lão thành thân thuộc còn ở lại cùng chàng cho đến ngày mãn cuộc.

Và chàng sẽ ra về ...

Nhưng ... về đâu nhỉ ...?

Chàng tự hỏi thế ... chàng không gia đình, không thân thuộc, chỉ có vị ân sư nay đã chết mất từ lâu ... Giang Tâm Mỹ giao lại cho chàng mảnh giấy và bỏ đi xa rồi, và có thể vĩnh viễn chàng không còn gặp mặt nàng nữa ...

Còn đang bâng khuâng xúc động, thì thình lình ...

Cánh rèm của chiếc chòi vải vụt bật tung ra, lão già Nhất Thóc Dả Tẩu miệng cười hềnh hệch, tay mặt nắm Giang Thu Lăng, tay trái níu chặt Mộ Dung Hồng. Mặc dù hai nàng vì quá hổ thẹn, cố gắng cưỡng lại, nhưng lão cứ sềnh sệch lôi vào.

Theo sau là Hiệp Lê Tửu Tẩu, Thần Mật Khách Đặng Công Huyền, Phổ Vân Thiền Sư và có cả những mấy chục vị võ lâm nối đuôi nhau đứng ngoài trại.

Sau câu niệm phật, Phổ Vân Thiền Sư bèn mỉm cười thốt:

- Mai là ngày Huỳnh Đạo Kiết Nhựt, chúng tôi toàn thể sau khi thảo luận xong đã đồng ý chọn địa điểm nơi đây để làm lễ thành hôn cho Văn tiểu hiệp sánh duyên cung Giang cô nương và Mộ Dung cô nương hai nàng!

Văn Tử Lăng đỏ mặt ấp úng:

- Nhưng ...

Hiệp Lê Tửu Tẩu vội xen vào ngắt lời:

- Hiện tại Văn tiểu hiệp không được phép viện lý do để từ chối! Phần Giang cô nương đã được Giang lão chủ làm lễ đính hôn xong rồi. Còn Mộ Dung cô nương đã có một lần cởi bỏ tất cả y phục của Văn tiểu hiệp sau khi cậu bị trúng độc tại Hồng Phong Cốc để chữa trị nội thương chí mạng trong lúc cậu ta lâm nguy, có khác nào nàng ta đã bị mất trinh vì cậu ấy từ lúc đó rồi ... Giờ đây chúng tôi đứng ra tác thành hôn lễ, đấy là thuận theo lẽ công bằng của tạo hóa kia mà!

Văn Tử Lăng mặt đỏ lên như gấc chín, ấm ứ mãi không nói được lời nào.

Ngoài trại, trên dãy núi hướng phía Đông xa tít, màn đêm đã tan dần. Một ánh sáng chớm nở phản chiếu lên nền trời trong vắt, báo hiệu cho một bình minh tươi đẹp sắp đến.

Trên cụm rừng liễu gần đấy, đoàn chim non ríu rít hót vang, hòa nhịp với tiếng đập của con tim của ba trẻ, tạo thành một bản tình ca bất tuyệt ...

NGỌA LONG SINH

VÔ ẢNH Thần Chiêu

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

VÔ ẢNH THẦN CHIÊU

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ngày Đầu Của Bước Giang Hồ

Bóng trăng lưỡi liềm vừa nhú ra khỏi đám mây đen kịt trên vùng rừng Loạn Thạnh. Ánh sáng vàng vọt ảm đạm soi xuống trên túp lều tranh ẩn chứa vẻ cô độc thê lương tồn tại từ lâu ở miền Nam Thị. Cảnh vật đã buồn, nhưng bên trong túp lều diễn biến còn khiến lòng dạ người thêm đứt đoạn. Trên chiếc giường gỗ cũ kỹ ọp ẹp, một phụ nhân nằm thoi thóp thở chút hơi tàn.

Quỳ cạnh đó là chàng thiếu niên y phục bần hàn, sắc diện hằn nét đau khổ cùng cực, đang lắng nghe những lời cuối cùng từ miệng phụ nhân thều thào nói :

- Cừu nhi! Nay con đã lớn khôn, ta thì sắp xa lìa dương thế... Con phải ráng... Ghi nhớ lời ta dặn dò đây...

- Nhũ mẫu...

Phụ nhân gắng gượng đảo mắt nghiêm khắc nói :

- Đừng ngắt lời ta... Kẻo không kịp nữa... Song thân con... Huyết Thủ Lã Đạo Nghi và Phù Dung Tiên Tử Lâm Bích Hòa, vì tính tình cương liệt nên dù hành động rất quang minh chính đại, song đã gây nhiều mối hiềm thù với hai đạo hắc bạch võ lâm. Bọn tiểu nhân đê hèn lập mưu ám toán, cuối cùng chúng cũng thành công, vây đánh hai người rơi xuống Thiên Trượng cốc, chết rất thảm khốc...

- Nhũ mẫu...

Phụ nhân nói tiếp :

- Lúc mọi người đang giao tranh, ta ẵm con ẩn vào một hang đá gần đó. Thắm thoát đã hai mươi năm. Ta còn nhớ Cừu nhi ngày ấy chưa đầy tuổi thậm chí không kịp đặt tên... Lã Tuyết Cừu là do ta đặt cho con, buộc con phải mang nặng mối thâm cừu đại hận để trả cho sạch mới mong vong linh song thân con ngậm cười nơi chín suối.

Lã Tuyết Cừu cất giọng thê thảm hỏi :

- Trả sạch hận ư? Tuyết Cừu sạch hận? Nhưng sao nhũ mẫu lại đưa Cừu nhi về đây? Kẻ thù gồm những ai?

Phụ nhân trở mình cố gắng lấy hơi, nói :

- Cừu nhi bị giang hồ truy sát cho tuyệt dòng, nên ta mới đem Cừu nhi về rừng Loạn Thạch này để ẩn cư. Người ân của họ Lã thì ta không biết, cũng có thể là không có, nhưng kẻ thù oán thì khắp cả giang hồ.

Lã Tuyết Cừu nghe nói chỉ biết thở dài...

Phụ nhân nói tiếp :

- Ta vốn dược song thân Cừu nhi truyền thụ mọi môn tuyệt học, mười phần ta lãnh hội được bảy, tám nên mới có sức học mà trao truyền cho Cừu nhi. Rừng "Loạn Thạch" này vốn là cổ trận đồ, có sức giam cầm đến thiên binh vạn mã, bọn gian ác kia khó mà vào được, dù bọn chúng đã biết nơi trú của Cừu nhi ở đây.

Tuyết Cừu hỏi :

- Trong nghìn vạn kẻ thù đó, tên nào đại gian đại ác nhất đáng để phải giết, thưa nhũ mẫu?

Phụ nhân chỉ vào chiếc gối nói :

- Trong gối đó... Cừu nhi thông minh nhân hậu, tất sẽ có nhiều tao ngộ. Mọi việc nên dùng đại tâm và đại trí để xét đoán... Rừng Loạn Thạch này là một Thạch trận gồm nhiều kiến thức sâu xa, huyền ảo... Rất cần thiết cho võ học, ta chưa khám phá ra hết. Mong rằng khi ta qua đời, Cừu nhi hãy tiếp tục...

Vì cố gắng nói những điều cần thiết, nên bà đã thấm mệt.

Tuyết Cừu đổ thêm chút thuốc hồi dương cho bà khỏe, rồi nói :

- Những gì nhũ mẫu muốn nói, Cừu nhi đã nắm vững rồi. Nhũ mẫu hãy nghỉ một chút cho khỏe.

Phụ nhân cười thiểu não :

- Ta đã tới giờ rồi. Cừu nhi... Dường như Tí, Ngọ môn là.. Quyền... Mẹo, Dậu môn là kiếm hay sao đó... Cẩn thận nhé! Đao gãy mũi (đoạn đầu đao) là bảo đao...

Bà ho sặc sụa, rồi nói tiếp :

- Vô ảnh long phi đàng quỷ thức. Tuyệt hình hổ dực kiến ma chiêu... Ta không hiểu... Ta đi...

Nói đến đây bà ngoẹo đầu qua một bên...

Nhũ mẫu vĩnh viễn ra đi. Người thân cuối cùng của chàng đã từ biệt chàng. Lã Tuyết Cừu đau đớn nhưng không khóc.

Đêm đó, chàng lo chôn cất bà. Tất cả những lời dặn dò của nhũ mẫu, chàng cố gắng ghi nhớ. Những gì cần thiết, chàng cho vào bọc, đao cài vào người, chờ trời sáng, Tuyết Cừu đi dạo Thạch trận.

Trạch trận rộng vài chục mẫu, gồm tám cửa nằm đúng vị trí : Bốn chính, bốn phụ. Lời dặn của nhũ mẫu: Cửa Bắc, cửa Nam là quyền... Tại sao? Cửa Đông, cửa Tây là kiếm... Tại sao?

Tuyết Cừu phân biệt phương hướng rồi đi đến bốn cửa đó. Chàng lại đọc nhẩm hai câu kia :

- Long phi, Hổ dực, Quỷ thức, Ma chiêu...

Chàng không hiểu gì cả. Thay vì ngồi ở nhà luyện công như thường lệ, chàng lại bỏ trọn một ngày để đi khám phá, nhưng thật hoài công...

Lã Tuyết Cừu than :

- Song thân, nhũ mẫu ơi! Cừu nhi vốn ngu tối tìm không ra chút bí mật nào, lấy đâu mà rèn luyện?

Tuyết Cừu trở lại nhà cũ mở tài liệu của phụ nhân trao lại, vùi đầu nghiên cứu. Một hôm nọ, chàng ra khỏi Thạch trận, lên trên gò cao nhìn xuống. Trong mắt chàng, Thạch trận thu nhỏ lại, chàng nhìn ra hình dạng tổng quát của nó.

Rõ ràng hai đầu Nam-Bắc của trận có hình rồng bay (long phi), nằm đối xứng nhau, và đây chính là tiểu trận. Hai đầu Đông-Tây có hình hổ nhảy (hổ dực) cũng đối xứng nhau qua tâm trận.

Tuyết Cừu cầm bút vẽ lại toàn bộ Thạch trận, làm dấu những vị trí cần thiết... Mỗi ngày, chàng khám phá ra một vài điều lạ. Những điều khám phá ấy đem lại cho chàng những tiến bộ bất ngờ: Khí công, nội công sung mãn, thần trí minh mẫn.

Ngày thứ chín mươi mốt, Lã Tuyết Cừu nghiễm nhiên trở thành một cao thủ, nhưng chính chàng cũng không biết mình nằm vào vị trí nào của giang hồ?

“Vô ảnh long phi tàng quỷ thức”. Chàng lục tìm trong tiểu trận Long Phi chiêu thức quái dị, mỗi lần đánh ra dù chưởng hay kiếm, đối phương hoặc người ngoài cuộc sẽ không thấy bóng dáng chàng. Chàng tự đặt cho chiêu thức đó tên là Tam Tuyệt quỷ thức.

Để nhớ ơn tiền nhân, chàng gọi Long Phi đệ nhứt, đệ nhị, đệ tam thức. Mỗi thức như vậy, đánh ra không biết bao nhiêu chiêu. Những chiêu đó kết thành hình rồng mà không ai có thể hiểu nổi sự biến hóa của nó.

Lã Tuyết Cừu nói một mình :

- Thần long kiến thủ bất kiến vỹ! Tuyệt hình hổ dực kiến ma chiêu.

Trong tiểu trận Hổ Dực, chàng rút ra được bảy chiêu thuộc đao pháp, mỗi lần xuất chiêu, người và đao quyện vào nhau. Chàng gọi đó là Thất Tuyệt ma chiêu.

Lã Tuyết Cừu vốn tư chất thông minh đĩnh ngộ, chỉ trong thời gian ngắn chàng đã lãnh hội được ý nghĩa sâu xa và huyền ảo của hai chiêu thức này.

Trong lúc ôn luyện, chàng khám phá ra một điều rất kỳ lạ. Quỷ thức và Ma chiêu rất ăn khớp với nhau. Quỷ thức giúp Đốc mạch thông lưu, Ma chiêu giúp Nhâm mạch khoái hoạt. Quỷ thức và Ma chiêu kết lại thành một vòng tròn, khiến cho Nhâm Đốc hai mạch gặp nhau một bước ngắn nữa sẽ thông được Sinh tử huyền quan.

Lã Tuyết Cừu tự hỏi :

- Ta có thể xuất môn được chưa? Dù sao cũng phải thử xem...

Tuyết Cừu đốt mấy nén nhang trước mộ nhũ mẫu, khấn thầm :

- Nhũ mẫu ở lại đây yên nghỉ, Cừu nhi quyết rửa sạch mối hận mà tạ thâm ân.

Chàng đóng cửa lại, bước ra khỏi Loạn Thạch, dấn thân vào giang hồ.

* * * * *

Trong bản Huyết Cừu gồm cả mười ba đại môn phái, bốn mươi chín nhân vật giang hồ từ tội chết trở lên, Tuyết Cừu cố gắng ghi nhớ các nhân vật trong bản Huyết Cừu này.

Rời khỏi Thạch trận chừng vài dặm, chàng đến một con suối, ý muốn soi thử mặt mình thế nào, bỗng chàng thấy có ba người xuất hiện tự bao giờ. Cả ba đều mang vũ khí, gồm hai lão nhân tuổi trên năm mươi, và một thiếu nữ chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Một lão hỏi :

- Ngươi có phải là con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi không?

Chàng lạnh lùng nói :

- Báo danh đi!

Hai lão già lần lượt xưng danh :

- Ta, Thất Bộ Sát Nhất Nhân Bàng Tục.

- Ta, Kiến Nghĩa Hữu Vi Lỗ Đình Trí.

Còn thiếu nữ nhìn chàng chăm chăm, không nói.

Tuyết Cừu hất hàm :

- Còn cô nương?

- Mộc Thúy Hương!

Vẫn cái giọng cộc lốc, chàng hỏi :

- Con của Kim Tài Bất Hoán Mộc Đăng, phải không?

Nàng đáp gằn :

- Phải. Còn ngươi?

Lã Tuyết Cừu biết ba tên này có tên trong bản Huyết Cừu. Chàng bình tĩnh nói :

- Rút kiếm đi!

Chàng cho tay vào đốc đao thì ba người kia đã rút kiếm rồi.

Cả ba không thấy Tuyết Cừu phát động thân ảnh thế nào, hai lão chỉ thấy ngực bên phải đau nhói, nhìn lại thấy một lỗ đen ngòm, rồi máu bắt đầu chảy ra từ đó...

Thúy Hương kinh sợ. Nàng không thấy đối phương xuất chiêu thế nào mà hai lão thành danh trên giang hồ nay chết không đầy một cái nháy mắt.

Tuyết Cừu cho đao vào vỏ, nói :

- Ta tha chết cho cô nương một lần đó. Bảo lão Mộc Đăng rằng: Tuyết Cừu này sẽ đến tìm lão nay mai.

Chàng nói xong bỏ đi liền.

Thúy Hương dẫu biết mình thấp kém trước đối phương, nhưng không phải vì thế mà mất đi tính khí con nhà võ. Nàng hét :

- Chết này!

Lã Tuyết Cừu không quay lại, nhưng mũi kiếm của Thúy Hương vừa đến sát gáy, bỗng nghe cạch một tiếng, xem lại kiếm nàng đã gãy đôi mà Tuyết Cừu vẫn tiếp tục bước, dường như hắn không biết

việc gì đã xảy ra.

Mới ra khỏi nhà vài dặm đường, chàng đã giết hai kẻ tử thù. Sát nghiệp sẽ ngập phủ đầu, nếu chàng tiếp tục trên bước giang hồ.

Tuyết Cừu đi mãi đến chiều tối mới đến một xóm nhà. Chàng không muốn vào nhà ai, đành đứng tựa lưng vào thân cây cổ thụ mà nghỉ.

Phía trước cây cổ thụ là một ngôi nhà khang trang. Cửa ngoài bỗng mở, một lão trượng tuổi chừng sáu mươi vận bạch bố bước ra. Thấy chàng đứng như vậy, liền hỏi :

- Công tử ở đâu đến đây, sao lại không gõ cửa vào nhà mà nghỉ?

Lã Tuyết Cừu nhìn lão, thấy dung mạo từ ái khoan hòa, chàng liền nói :

- Không dám làm phiền tiên sinh. Vãn bối trú tạm nơi đây, giữa đêm sẽ đi ngay.

Lão cười :

- Dĩ nhiên đời là một chuyến đi, dù kẻ suốt đời nằm nhà như lão phu. Và nếu hiểu như vậy, thì cuộc đi cũng là cuộc đứng nghỉ vậy.

Tuyết Cừu không hiểu ý lão muốn nói gì. Chàng hỏi :

- Thường nhật tiên sinh làm nghề gì?

Lão cười cười :

- Lúc thiếu niên đã lỡ bước thanh vận, nay lão phần cam bề bạch bố. Cửa nhà ấy gái trai đều đủ thì chữ tề gia là chữ... Tiểu kinh luân.

Nghe lão nói chuyện như đọc thơ, âm hưởng nhẹ nhàng, khí độ thanh thản. Lã Tuyết Cừu đâm ra thích thú, nhưng lại giựt mình tự nhủ thầm :

- “Tuyết Cừu ơi! Mối huyết cừu chưa rửa sạch thì không nên từ tâm trước bất cứ người nào”.

Để cho qua chuyện, chàng nói :

- Tiên sinh có chí viễn phương, vãn bối không sao hiểu kịp. Xin cho vãn bối được biết cao danh.

Lão ơ hờ đáp :

- Lão họ Phương... Năm xưa cũng tập tành văn bút, kiếm cung, nhưng thời thế không trọng dụng, đành phải vui thú điền viên

Chàng ngầm đọc lại bản Huyết Cừu, thì không có ai là họ Phương. Hơi yên tâm một phần, chàng liền nói :

- Đành rằng triều đình tuyển trạch nhân tài, nhưng thời nào cũng có sự giao thiệp, quen lớn...

Phương lão lắc đầu :

- Thói thường là vậy! Mời công tử vào nhà dùng chút rượu cho ấm!

Tuyết Cừu vẫn từ chối :

- Cảm ơn tiên sinh, vãn bối không biết dùng rượu.

Trong ngôi nhà lại thêm một lão phụ bước ra nhìn hai người, chưa kịp lên tiếng, Phương lão đã nói :

- Đây là tiện nội. Đây là công tử... Đi lỡ đường.

Lão phụ tiếp nói :

- Trời độ rày hay có tuyết, công tử vào nhà nghỉ tạm. Nếu về xuôi, khuya nay nhà có thuyền ghé Trường An, công tử nên theo cho tiện.

Thấy gia chủ mời mọc ân cần, chàng không nỡ từ chối, nên miễn cưỡng bước vào.

Chiếc đèn tạ đăng tỏa sáng. Phương lão chăm chăm nhìn chàng. Bỗng lão thở ra, nói :

- Công tử có tiếng tốt, nhưng đôi mắt ẩn chứa sát khí, lão phu e sát nghiệp rất nặng, không lợi cho công tử. Công tử có thể cho biết phương danh?

Trong khi lão nói, Lã Tuyết Cừu đưa mắt quan sát nhanh quanh nhà. Chàng để ý đến một bức tranh. Chàng thuận miệng trả lời câu hỏi của lão :

- Vãn bối họ Lã, ở Nam Thị.

Phương lão thoáng giật mình. Lão nói :

- Những triều đại trước, Nam Thị vốn là bãi chiến trường. Tại đó, ông Gia Cát có lập một Bá trận đồ. Bên trong Bát trận đồ, một lão ẩu họ Từ vốn là người có võ công cao và kiến thức rộng, nuôi một chú bé họ Lã. Song thân của chú bé ấy đối với võ lâm có mối huyết cừu. Chẳng hay công tử có quan hệ gì với gia đình ấy?

Lã Tuyết Cừu nghe lão nói chính xác. Chàng là người đầy cao ngạo, không chịu sự kín hở, liền nói

:

- Chính... Tại hạ là con của Huyết Thủ và Phù Dung Tiên Tử. Còn tiên sinh làm sao biết rõ được gia đình vãn bối?

Lão nhân nghe chừng thừa nhận, đột nhiên biến sắc, thở dài, nói :

- Thật là oan nghiệt! Ta là người có đọc sách lại cũng biết chút ít võ nghệ, tất nhiên phải biết được việc này. Thế nào nay mai cũng có người đến đây vấn tội ta.

Lã Tuyết Cừu đứng lên nói :

- Tiên sinh yên tâm! Nếu cần, tại hạ sẽ lưu lại nơi đây mấy ngày, để xem kẻ nào dám ngông cuồng.

Chàng nói xong toan bước ra, bỗng có tiếng kêu giật lại :

- Các hạ khoan đi đã!

Tuyết Cừu nhìn lại thấy một thiếu nữ tóc thắt bím, ăn mặc giản dị nhưng lịch sự. Chàng từ tốn hỏi :

- Tiểu thư gọi tại hạ?

Thiếu nữ gằn giọng :

- Ta không hỏi ngươi thì hỏi ai? Nghe ta hỏi đây, song thân ngươi đã gây nhiều huyết án với giang hồ, bổn phận làm con phải trả món nợ ấy mới là hợp lý. Ta nghĩ, ngươi không trốn tránh được.

Tuyết Cừu thản nhiên ngắt lời, hỏi :

- Tại hạ phải làm gì để trả món nợ ấy?

Nàng đáp :

- Gia đình ta, ai cũng biết võ công, có thể đại diện cho giang hồ để chứng kiến ngươi tự sát, còn nếu không, ngươi hãy giao đấu với bản cô nương.

Tuyết Cừu hỏi :

- Rủi tiểu thư bị tại hạ giết thì sao?

Nàng xám mặt hằn học :

- Đừng nằm mộng! Mà cho rằng có việc đó chăng nữa, thì ngươi còn phải đấu với những người trong gia đình ta.

Tuyết Cừu ngước mặt lên trời trầm tư. Chàng lặng lẽ bước ra ngoài, không cần nhìn bức tranh đặc biệt kia.

Dường như lão họ Phương cả tin vào tài nghệ của con mình, nên lão không một lời ngăn chận.

Chàng vừa ra đến gốc cây cổ thụ đã thấy một bóng người phóng vút qua đầu. Thì ra là cô gái khi nãy.

Bông tuyết rơi nhẹ như hoa lau bay bay.

Phương lão đặt ngọn tạ đăng trước thềm, ánh sáng nhợt nhạt tỏa ra một vùng.

Tuyết Cừu nhủ thầm :

- “Tự họ chuốc lấy đau khổ chứ không phải tại ta”.

Thiếu nữ kiếm đã cầm tay, nhưng Tuyết Cừu vẫn khoanh tay đứng nhìn không nói một lời.

Nàng tự giới thiệu :

- Ta, Phương Mỹ Cơ, mười tám tuổi. Ngươi rút vũ khí ra đi!

Tuyết Cừu vẫn khoanh tay.

Mỹ Cơ hét một tiếng, nhảy bổ tới đâm liền.

Bỗng nghe âm thanh khô lạnh “cạch”, kiếm của Mỹ Cơ gãy đôi, và Lã Tuyết Cừu từ từ cho đao vào vỏ.

Không ai thấy chàng rút đao khi nào.

Mỹ Cơ mặt không còn chút máu. Vì nàng biết rằng con nhà võ, kiếm rơi, kiếm gãy đồng nghĩa với sự mất mạng.

Tuyết Cừu vẫn không nói nửa câu.

Bây giờ trong nhà lại kéo ra sân bốn người nữa, vây chàng vào giữa.

Tuyết Cừu nhìn họ, vợ chồng Phương lão và hai gã tráng niên.

Phương lão nói :

- Lã công tử! Chiêu thức mà công tử sử dụng vừa rồi thuộc loại ma chiêu. Bậc chính nhân quân tử không nên dùng nó. Chiêu ấy nó sẽ dẫn dắt công tử đến cho Vô úy sát (giết người thông gớm tay).

Hãy dùng Phật tâm mà điều khiển ma tâm. Hãy dùng Vô úy thí (cố thí mà không sợ) thay cho Vô úy sát.

Lời nói của bậc đại tâm, như người đã đạt một tu chứng cao.

Tuyết Cừu vẫn lặng thinh.

Mỹ Cơ vẫn còn đứng sững sờ.

Gã thanh niên bằng tuổi chàng rút kiếm bước ra, lạnh lùng nói :

- Ta đấu với ngươi!

Tuyết Cừu vẫn bất động. Chàng đưa mắt khẽ nhìn hai nửa thanh kiếm của Mỹ Cơ đang nằm dưới đất. Ý như muốn nói :

- Ngươi hãy trông thanh kiếm kia!

Mỹ Cơ cản hắn lại, nói :

- Không được đâu Nhị ca!

Lã Tuyết Cừu nhìn Phương lão, hỏi :

- Làm cách nào Vô úy thí thay Vô úy sát. Hay là đừng giết người, để người giết mình?

Lão nói gọn :

- Có thể hiểu như vậy cũng được.

Tuyết Cừu lại ngửa mặt nhìn trời. Chàng nói :

- Hãy đem điều ấy mà dạy đám tử tôn của lão.

Lã Tuyết Cừu nói xong thì bước đi.

Bất ngờ có nhiều ánh kiếm chớp lên phía sau. Nhưng người ta chỉ nghe nhiều tiếng cạch, cạch. Mỗi tiếng cạch như vậy là một thanh kiếm bị gãy.

Tuyết Cừu vừa bước đi, vừa cho đao vào vỏ. Chàng không quay lại, nhưng biết đám người kia đang sợ mất mật.

Vừa lúc ấy, một bóng người từ trên cây cổ thụ đáp xuống trước mặt chàng.

Người vừa đến, vận y phục màu trắng, bao mặt, lưng đeo trường kiếm, bình tịnh đứng nhìn chàng một hồi, nói :

- Võ công cao, khí sắc lạnh... Bạc phúc.

Tuyết Cừu trầm giọng :

- Muốn đón đường ta, hãy báo danh đi!

Người bịt mặt đáp :

- Bát Tý Na Tra Lý Độc.

Tuyết Cừu với giọng lạnh như băng :

- Hai mươi năm trước, tại Thiên Trượng cốc, các hạ là người đứng đầu trong việc truy sát vợ chồng Huyết Thủ. Oan oan tương báo. Rút kiếm ra!

Lý Độc chớp người lên, người ta nghe tiếng khua leng keng trên không thành chuỗi...

Lã Tuyết Cừu thi triển Long Phi đệ nhất thức. Chiêu đã đi qua, mà vẫn chưa hạ được đối phương.

Tuy không nói, nhưng chàng thầm phục Bát Tý Na Tra.

Bát Tý Na Tra Lý Độc nhìn chàng sững sờ. Lão không ngờ rằng một gã mới hai mươi tuổi đầu mà mình mang tuyệt học như vậy. Trong đệ nhất thức vừa rồi, kiếm lão suýt rơi.

Còn Tuyết Cừu thấy lão là người phá được chiêu thức đầu tiên của chàng, đâm ra có chút cảm tình với lão. Giá không có mối huyết cừu kia, chắc chàng sẽ chẳng đi tới chỗ tuyệt tình.

- Nếu các hạ đỡ được Long Phi tam thức của ta, ta sẽ để cho các hạ đi tự do, nhưng đừng chường mặt ra giang hồ nữa. Gặp ta lần nữa thì hết sống.

Tuyết Cừu chớp người lên...

Lại những tiếng đao kiếm chát chúa vang vọng. Khi đáp xuống, thanh kiếm của Bát Tý Na Tra Lý Độc chỉ còn lại hai phần, lão đưa tay chặn ngực và ụa ra mấy búng máu.

Tuyết Cừu tiếp tục phóng người lên, thân ảnh của chàng trở thành một bóng mờ...

Và Bát Tý Na Tra Lý Độc cũng mất hút ngay lúc đó.

Bao nhiêu người có mặt ở đây đều kinh tâm. Bát Tý Na Tra Lý Độc gần như một nhân vật tuyệt đỉnh, Chưởng môn của các đại bang phái đều trải chiếu mời lão ngồi. Thế mà... Sắp đến đây, người ta

chưa dám đoán việc gì xảy ra cho lão.

Cạch cạch, tiếp theo một tiếng ôi, một người từ trên không rơi xuống.

Người đó là Bát Tý Na Tra Lý Độc. Trên tay Lý Độc còn chuôi kiếm, toàn thân lão đẫm máu tươi.

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ bước đi. Lần đầu tiên chàng tha chết cho một kẻ đại thù.

Tuyết Cừu tự nhũ thầm :

- “Võ học của lão đáng gọi là Tử công phu”.

Chương 2: Huyết Cà Sa

Ngày thứ hai kể từ lúc Tuyết Cừu rời Thạch trận, giang hồ đã phóng nhiều tin: Tiểu Huyết Thủ xuất hiện. Truyền nhân của Lã Đạo Nghi xuất hiện. Lã Tuyết Cừu tha chết cho Bát Tý Na Tra Lý Độc. Tiểu Huyết Thủ tận sát võ lâm... Ai nói mặc ai, Tuyết Cừu vẫn lầm lủi với việc của mình. Chàng trực chỉ Thiếu Lâm.

Thời nào cũng vậy, Thiếu Lâm vẫn là lãnh tụ của võ lâm. Hạ Thiếu Lâm để khống chế ngạo khí của giang hồ, sau đó chàng sẽ viếng đến nhưng bang phái khác.

Trên đường, chàng gặp nhiều trở ngại nhưng không đáng kể. Chàng đến Thiếu Lâm nhằm vào đêm thất tịch. Khách thập phương hành hương khá đông.

Lã Tuyết Cừu cứ thong thả đi dạo cùng khắp. Chàng chưa đá động gì đến việc huyết cừu.

Bỗng chàng thấy một thiếu nữ quen thuộc đang nhìn chàng. Hai bên đều muốn tránh mặt nhau, nhưng không ai kịp tránh. Thiếu nữ chàng gặp bên dòng suối, con của kẻ thù Mộc Đăng, tức là nàng Mộc Thúy Hương. Chàng muốn tránh Thúy Hương, vì sợ nàng tiết lộ việc mình có mặt nơi này. Còn Thúy Hương muốn trốn chàng, vì biết chàng xuất chiêu là giết người. Và chính nàng cũng đã được chàng tha chết.

Tuyết Cừu nghiêm mặt lạnh lẽo nói như ra lệnh :

- Hãy theo ta!

Chàng nói rồi quay người đi liền.

Không hiểu sao, ba tiếng đơn giản ấy như một mệnh lệnh khiến Thúy Hương không cưỡng lại được, nàng rón rén theo sau. Họ đến chỗ vắng người thì dừng lại.

Tuyết Cừu hỏi :

- Cô nương theo ai đến đây?

- Ta đi một mình. - Thúy Hương đáp.

Chàng hỏi ngay :

- Bất ngờ gặp nhau, ta chỉ yêu cầu cô nương một điều: Đừng cho ai biết ta có mặt ở đây.

Nàng gật đầu nói :

- Được!

- Chỉ chừng ấy thôi. Cô đi đi!

Thúy Hương vẫn đứng lặng nhìn chàng.

Thật ra, Thúy Hương đến đây không phải là để hành hương đảnh lễ. Nàng có thuật lại mọi việc xảy ra bên suối cho phụ thân nàng nghe. Ông ta nói: Đêm kinh hoàng ấy do Thiếu Lâm tự phát động, người hưởng ứng trước tiên là lão Bát Tý Na Tra Lý Độc. Chắc chắn Lã Tuyết Cừu phải đến Thiếu Lâm một ngày gần đây.

Không hiểu sao Mộc Thúy Hương lại vội vã đi Thiếu Lâm.

Tuyết Cừu hỏi :

- Sao cô nương chưa chịu đi?

- Đi đâu? - Nàng hỏi lại.

Tuyết Cừu nói :

- Chẳng phải cô nương đến đây để lễ Phật sao?

- Ta đến không phải để hành hương lễ Phật.

Chàng ngạc nhiên nhưng không hỏi nữa, chỉ quay người bỏ đi.

Thúy Hương níu áo chàng lại hỏi.

- Ngươi khinh ta quá! Sao ngươi không nói gì cả.

Tuyết Cừu lại nhìn nàng, rồi nói :

- Đã hỏi và nói rồi. Nếu cô nương không đi hành hương lễ Phật, thì đến đây chắc có việc chăng?

Nàng đáp :

- Đúng đó!

Chàng cười mát nói :

- Nhưng tại hạ có việc gấp hơn.

Chàng nói rồi rảo bước rất nhanh.

Thúy Hương giậm chân quát :

- Đồ sát nhân! Chỉ ham việc giết người mà không biết sự lợi hại gì cả.

Tuyết Cừu vẫn nghe nàng nói mồn một, vậy mà chàng vẫn không dừng chân.

Thúy Hương vội vã chạy theo.

Tuyết Cừu từ từ quay lại. Chàng trừng mắt hỏi :

- Cô nương muốn gì?

Thúy Hương hỏi :

- Sao ngươi không chịu hỏi ta đến đây có việc gì?

Tuyết Cừu suýt nữa bật cười. Chàng nói :

- Cho dù cô nương đi tìm tại hạ chăng nữa, thì cũng là việc của cô mà.

Thúy Hương giậm chân nói :

- Ngươi ngu ngốc và tự phụ thì thế nào ngươi cũng bị người ta hại.

Tuyết Cừu động tâm hỏi :

- Tại sao?

Nàng gật đầu nói :

- Ta lên đây trước hai ngày, thấy tăng nhân trong chùa đang bố trí công việc chuẩn bị đối phó với ngươi.

Thứ nhất là Mộc Nhân trận. Phương trượng Thiếu Lâm là Quãng Pháp đại sư. Người phát động giang hồ truy sát vợ chồng Huyết Thủ cách đây hai mươi năm, tự đặt mình sau Mộc Nhân trận. Ngươi muốn tìm đại sư thì phải qua trận này.

Thứ hai, Loạn tiễn trường. Họ sẽ lừa ngươi săn bắn để dùng loạn tiễn mà xạ kích ngươi.

Thứ ba, Thập bát La Hán trận, gồm mười tám vị cao tăng hàng sư thúc trở lên.

Thứ tư, nếu thắng ba trận đó, thì họ sẽ ép ngươi qua Đoạn Trần kiều. Cầu này bắt qua hồ Tịnh Tâm, phía sau chùa, dưới hồ có nhiều chông độc. Dù đóa hoa rơi xuống đó cũng bị đâm thủng ngay. Nếu không ăn uống thì sức đâu mà đánh tới bốn trận.. Chưa kể còn hai trận sau cùng nữa, ta cũng không biết đó là hai trận gì.

Tuyết Cừu hỏi :

- Những việc đó của Thiếu Lâm rất bí mật, sao cô nương lại biết rõ?

Thúy Hương nói :

- Chính mắt ta thấy một số, một số nữa, người ta nói lại với ta.

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Quãng Pháp đại sư ở sau Mộc trận là chuyện nói ngoa. Lão ấy là một đại cáo già, lão ra lệnh cho ai đó trong chùa giả làm lão mà ngồi đó. Chính lão cút vào động Thiếu Thất. Nhưng ta sợ gì Mộc Nhân trận rẻ tiền này. Nhưng lý do gì cô nương báo cho ta biết?

Thúy Hương cúi đầu, tay vân vê lọn tóc, nói :

- Ta cũng không biết tại sao.

Nàng nói xong, cúi mặt chạy đi.

Tuyết Cừu lẩn trong đám người hành hương lẳng lặng quan sát bốn phương tám hướng. Đâu đâu, chàng cũng thấy đám sư sãi cầm vũ khí đứng trong bóng tối, một số đi canh phòng, một số có vẻ như đi dạo, thật ra là để dò xét.

Không khí của chùa Thiếu Lâm đêm mồng bảy tháng bảy này, bên ngoài tuy là hương đăng tấp nập, nhưng bên trong thì chuẩn bị một cuộc huyết chiến.

Tuyết Cừu cười thầm rồi bí mật qua ngọn đồi phía Tây. Đồi này có động Thiếu Thất, nơi này chỉ thấy một vài vị cao tăng đang ở.

Có thể là Tuyết Cừu lầm!

Sân chùa, người ta đã bố trí nghiêm ngặt như vậy, huống gì bên Thiếu Thất. Trên đường sang động Thiếu Thất, bất ngờ từ trong ngõ kín, một gã đầu đà phóng ra, khẽ quát :

- Thí chủ đi đâu?

Tuyết Cừu nhanh như cắt phóng chỉ điểm huyệt gã, làm gã đầu đà tê cóng người. Chàng đá xác đầu

đà vào gốc cây rồi tiếp tục đi.

Lại có hai nhà sư khác vung thiền trượng chận lại :

- Thí chủ là ai? Đi đâu?

Tuyết Cừu lạnh lùng hỏi lại :

- Cửa thiền sao bố trí nhiều đao kiếm thế?

Một nhà sư nói :

- Đó là chuyện của chúng ta.

Tuyết Cừu nói :

- Phàm những người hành hương tế lễ, dù cái liêu cái cốc cũng không nên bỏ sót, huống gì cái động này đã hơn ngàn năm, lại không đến viếng được ư?

Nhà sư nói :

- Yêu cầu thí chủ trở lại, để khỏi có sự đáng tiếc xảy ra.

Tuyết Cừu lắc đầu nói :

- Hai vị nên tránh đường. Tại hạ có việc cần gặp Quãng Pháp phương trượng.

Hai nhà sư vung trượng đánh liền.

Tuyết Cừu thấy hai nhà sư này tuổi trạc dưới ba mươi, nên nghĩ họ không có ân oán gì, liền xuất đao đánh ra một chiêu, bạt hai cây thiết trượng văng ra ngoài.

Hai nhà sư đứng chết sững. Họ chưa kịp hoàn hồn đã bị Tuyết Cừu xuất thủ điểm huyệt, lại qua thêm một cửa ải.

Chàng bước chân vào sân.

Một số các vị sư trẻ từ trong bóng tối xuất hiện, vây chàng lại.

Lã Tuyết Cừu phi thân người lên vút qua đầu đám sư trẻ bay thẳng vào chánh điện. Vài vị sư già đang ngồi nhập định, chàng chỉ đưa mắt nhìn lướt qua rồi bước ra phía sau.

Ngay tại mật phòng có ba vị cao tăng tuổi trên bảy mươi đang đàm đạo với nhau. Vị nào tướng mạo cũng trang nghiêm và đều mặc pháp phẩm.

Lã Tuyết Cừu đứng sừng sững trước cửa phòng. Chàng lạnh lùng nói lớn :

- Ta là Huyết Thủ, đến đây nói chuyện việc hai mươi năm trước. Thiếu Lâm lúc ấy đi đầu, sao nay nghe ta đến lại rúc vào trong xó? Quãng Pháp! Lão chỉ có một cơ hội để sống là hãy cầm vũ khí mà tử chiến với ta.

Cả ba cao tăng đều đứng lên.

Nhà sư chính giữa đỡ cây thiền trượng đang đặt ngang trên bảo đoàn, ông nói :

- Ta là Quãng Pháp đây.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Biết rồi! Còn hai lão kia là ai?

Quãng Pháp đại sư đáp :

- Vị này là Phương trượng chùa Côn Luân, tên là Pháp Vân, vị này là Phương trượng chùa Không Động tên Độ Ách.

Ý của Quãng Pháp đại sư giới thiệu như vậy để Tuyết Cừu sợ. Vì vị nào võ công cũng vào hàng thượng thừa, nếu đơn đấu chưa chắc Tuyết Cừu đã thắng, huống gì cả ba nhà sư hợp đấu.

Không ngờ Lã Tuyết Cừu lại nói :

- Không Động và Côn Luân đều có mối huyết cừu với ta. Hôm nay ba lão phải đền mạng. Sau đó ta sẽ...

Chàng nói chưa hết câu, Quãng Pháp đại sư đã vung thiền trượng đánh tới.

Tuyết Cừu nắm sẵn thanh đao trên tay, chàng sử dụng Long Phi đệ nhất thức, người chàng biến mất hút trên không, thiền trượng của Quãng Pháp đại sư có một sức mạnh kinh hồn như thế mà vẫn bị dội ngược lại.

Bây giờ ba vị cao tăng mới biết sợ.

Tuyết Cừu thấy trượng pháp của lão có một uy lực khủng khiếp, vừa nhanh vừa mạnh. Chàng đánh tiếp Long Phi đệ nhị thức.

Lần này, Quãng Pháp đại sư không trực tiếp đối đầu mà chỉ dùng hư chiêu để bức bách đối phương.

Sau khi thi triển hai thức trong Tam Tuyệt quỷ thức, tình thế vẫn không biến chuyển, chàng không sử dụng chiêu thức thứ ba, mặc dù chiêu này rất lợi hại. Tuyết Cừu quay sang Thất Tuyệt ma chiêu.

Chiêu đầu tiên, chàng đi tròn một đường đao, tiếng gió đao phát ra làm những vật nhẹ trong phòng bay tứ tung, bóng của Tuyết Cừu mất hút, nghe tiếng vũ khí khua và chợt cây thiền trượng của Quãng Pháp đại sư bắn ra ngoài, đồng thời nghe một tiếng "ối", tiếp theo là bóng người bay tạt vào vách, tại ngực bên trái của người đó, đúng hơn là của Quãng Pháp đại sư bị khoét một lỗ.

Tuyết Cừu đáp xuống trước mặt Pháp Vân và Độ Ách, nói :

- Hai lão có điều gì trối lại chăng?

Hai vị cao tăng thất sắc không biết trả lời thế nào. Bỗng cả hai cùng tung chưởng đánh vào Tuyết Cừu.

Tuyết Cừu tràn người tránh khỏi, cho đao vào vỏ rồi dùng Vô Ảnh ma chiêu tỷ đấu với hai nhà sư.

Tuyết Cừu hú lên một tiếng, thân ảnh chàng như một bóng mờ thoắt ẩn thoắt hiện, khiến hai vị đại sư khó mà xác định đâu là hư đâu là thực.

Bỗng, nghe bình một tiếng, Độ Ách đại sư bị tạt vào vách, hai tay ôm ngực, miệng ói ra máu liên hồi.

Pháp Vân đại sư sợ quá toan phóng ra cửa để thoát thân, nhưng đã muộn, lão bị một cước của Tuyết Cừu, văng vào vách.

Tuyết Cừu hằn học nói :

- Huyết Thủ và Phù Dung Tiên Tử đã làm gì nên tội mà các ngươi phải truy sát? Đã giết hai người ấy chưa đủ sao, còn cho người rình rập hai mươi năm muốn làm tuyệt nòi họ Lã? Lão có phải là người tu hành đâu.

Nói xong, chàng phất nhẹ tay một cái, Độ Ách đại sư bể đầu ngã xuống.

Đám tăng lữ ở động này trông thấy, ai cũng kinh hoàng.

Lã Tuyết Cừu nói lớn :

- Ta là Huyết Thủ! Thiếu Lâm đã vay nợ máu hai mươi năm nay, bây giờ phải trả. Kẻ nào trước đây đã tham dự buổi huyết chiến ở Thiên Trượng cốc hãy xuất đầu lộ diện.

Tiếng chàng vang lên trong đêm rất rùng rợn.

Không lâu lắm, số nhà sư của động tụ tập lại, khoảng vài chục người, đa phần là những lão tăng.

Tuyết Cừu nói :

- Ta không giết kẻ vô tội. Kẻ nào năm xưa vay máu hãy đứng riêng ra.

Chàng nói như ra lệnh, nhưng không vị sư nào chịu đứng riêng.

Tuyết Cừu nói lại một lần nữa :

- Ai vô tội hãy đứng riêng ra!

Một lão tăng nói :

- A Di Đà Phật! Thí chủ tạo nhiều sát nghiệp quá e rằng ngày sau khó ăn ở.

Tuyết Cừu hỏi lại :

- Lão có dự buổi huyết chiến ở Thiên Trượng cốc không?

Lão đưa tay lần chuỗi hạt, đáp :

- Có.

Tuyết Cừu lại nói :

- Mười ba đại bang phái do Thiếu Lâm dẫn đầu trên dưới trăm rưỡi tên, cùng với đám giang hồ trên dưới năm chục tên, vị chỉ là hai trăm tên tất cả hùa nhau vây đánh phu thê Huyết Thủ, vậy có dễ ăn ở không?

Lão tăng nói :

- Chuyện đó đã qua rồi.

Tuyết Cừu nói lớn :

- Những ai còn đứng vào hàng ngũ của lão mặc Cà Sa máu thì phải trả nợ máu.

Một vài vị sư tự động tách rời ra. Có tiếng một nhà sư nói :

- Hắn một, ta thì đông, sao lại tham sinh úy tử thế? Hạnh vô úy thí ở đâu rồi?

Một lão tăng đứng riêng nói :

- Không phải bần tăng sợ chết. Nhưng năm xưa ta đã can ngăn Thiếu Lâm không nên dấy vào sát nghiệp, nhưng Quãng Pháp không nghe, bây giờ nghiệp sát đã đến.

Lão quay sang Lã Tuyết Cừu nói :

- Lã thí chủ! Trong quần tăng tại đây, chỉ có năm lão già đứng gần bên lão Huyết Cà Sa đó mà thôi. Nếu thí chủ lạm sát thì đừng trách ta.

Năm lão Huyết Cà Sa vẫn đứng yên trong đám tăng.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Ta đã nói rồi. Kẻ vô tội nên đứng riêng, còn nếu đứng chung đó thì đừng trách.

Chàng chớp người lên... Không ai thấy bóng dáng chàng đâu. Tuyết Cừu thi triển Thất Tuyệt ma chiêu.

Năm vị lão tăng bỗng chuyển mình đứng rộng ra thành hình hoa mai năm cánh. Năm món vũ khí của họ cũng một lúc đánh ra mù mịt. Không rõ trong đám năm người ấy, có ai thấy rõ thân ảnh của chàng không? Nhưng năm món vũ khí ấy chạm phải đoạn đầu đao của Lã Tuyết Cừu phát ra những ánh lửa.

Năm vị lão sư giật mình. Vị cao tăng ở bên ngoài nói lớn :

- Ma chiêu!

Tuyết Cừu đáp xuống đất. Chàng đảo mắt nhìn qua một vòng, đám cao tăng không để chàng có thì giờ ngơi nghỉ, đồng tấn công lấy chàng.

Lã Tuyết Cừu xoay mình một cái, năm lão lại dạt ra. Chàng nói :

- Báo danh đi!

Không ai đáp ứng lời nói đó của chàng.

Tuyết Cừu hét lớn một tiếng, phóng người lên...

Lão tăng, người lên tiếng trước tiên khi nảy, giờ ngã xuống, cổ họng của lão bị khoét một lỗ.

Bốn lão còn lại tuy rằng không xem cái chết vào đâu, vì đời vốn là vô thường, nhưng nhìn cảnh thê thảm này, các lão đâm sợ.

Họ sợ cũng phải. Bởi lão tăng kia võ công vào hàng tuyệt đỉnh của giang hồ, mới qua chiêu thứ

hai trong Ma chiêu đã bỏ mạng.

Bây giờ các lão liên thủ với nhau.

Lã Tuyết Cừu lại phóng người lên, một lão tăng nữa ngã xuống.

Và lần lượt như vậy, năm lão nằm trên vũng máu, mỗi thế nằm tuy khác nhau, nhưng vị trí của họ hợp thành đóa hoa mai.

Đám tăng lữ còn lại không ai dám có một cử động nào khác.

Chàng quay sang vị đại sư đứng ngoài, vòng tay nói :

- Ngài là vị chân tu, xin hãy vì đạo pháp và giang hồ mà tái lập một trật tự cho Thiếu Lâm kể từ hôm nay. Bên kia chùa Thiếu Lâm còn bảy tên ma tăng nữa. Tại hạ nói thật, với đám ma tăng, tại hạ phải dùng ma đao mà... chữa bệnh cho họ.

Chàng nói xong phi thân sang chùa Thiếu Lâm.

Bây giờ đã sang canh ba. Chàng đi nửa đường gặp đại bộ phận sư sãi bên Thiếu Lâm kéo sang, đèn đuốc sáng rực. Hai bên đứng dàn thành trận thế.

Lã Tuyết Cừu dõng dạc nói :

- Tại hạ là Huyết Thủ, đã giết lão Quãng Pháp đại sư bên kia rồi, cùng năm lão ma tăng năm xưa đã từng gây cuộc huyết chiến ở Thiên Trượng cốc và cũng đả bại luôn hai tên Chưởng môn của Côn Luân và Không Động. Ngay tại đây tên nào đã dính máu ở Thiên Trượng cốc thì hãy bước ra.

Một nhà sư nói :

- Chẳng lẽ trong nháy mắt, thí chủ giết hết đám cao thủ sao? Trăm năm, ngàn năm có ai tin việc đó?

Tuyết Cừu nói :

- Tin hay không tin với ta không quan trọng. Các hạ có dây nợ máu vào buổi đó không?

Lão đáp :

- Không.

Tuyết Cừu lại nói :

- Tại hạ có đủ sức để tin lời các hạ không?

Lão đáp :

- Thí chủ hiếu sát quá nên trở thành mù quáng. Chẳng lẽ trước đám đông này, ta lại nói dối sao?

Tuyết Cừu xá lão một cái, nói :

- Ngài là bậc chân tu, xin hãy đứng sang một bên, và những người vô tội hãy đứng sang bên ngài.

Chàng nói xong, khoanh tay chờ đợi. Kết quả gần một nửa số người có mặt ở đây bước về với nhà sư kia.

Tuyết Cừu chỉ đám người còn lại nói :

- Theo giúp kẻ ác là người ác dù là đồng môn. Khi ta rút huyết đao rồi, thì đừng trách.

Chàng nhận thấy đám sư gìa của đêm hãi hùng ấy chỉ có năm, bảy người. Những người còn lại muốn đứng bảo vệ họ.

Chàng hỏi gằn lần nữa :

- Các vị cam tâm theo đám ma tăng mà chịu chết phải không?

Vị sư khoảng bốn mươi tuổi nói :

- Ngươi chẳng những đã tàn ác mà còn khoác lác nữa. Hai mươi năm trước, ta có tham dự cuộc huyết chiến đó.

Ánh đao chớp lên, Lã Tuyết Cừu mất tăm dạng, thân hình nhà sư bỗng đổ xuống.

Lã Tuyết Cừu đứng lại vị trí cũ. Chàng nói :

- Kẻ nào không sợ chết thì cứ đứng đó.

Nhiều vị tăng đã vội bỏ qua bên kia. Còn lại ba nhà sư tuổi từ năm mươi trở lên.

Lã Tuyết Cừu thấy mắt họ thất thần. Nỗi sợ hãi đã ngự trị khí phách của họ. Chàng hỏi :

- Các vị còn lời nào để nói không?

Một trong ba lão nói :

- Các hạ có phải là con của phu phụ Huyết Thủ?

Chàng đáp gọn :

- Chính tại hạ.

Lão lại hỏi :

- Các hạ từ trong rừng Loạn Thạch ra à?

- Đúng! - Tuyết Cừu đáp.

- Buổi đó, Thiếu Lâm có tất cả mười hai tên tham dự. Ta giết đã bảy tên. Tại đây còn ba tên, vậy hai tên nữa hiện giờ ở đâu?

Một người đáp :

- Một vị ở bên chùa Thiếu Lâm, còn một vị nữa đã hoàn tục ngay từ đêm đẫm máu đó.

Lã Tuyết Cừu lấy làm lạ, vì đệ tử Thiếu Lâm luôn luôn có sự tuyển chọn kỹ lưỡng, làm gì có việc một cao thủ Thiếu Lâm hoàn tục.

Chàng hỏi :

- Lão ấy tên họ là gì?

Người kia đáp :

- Lão tên Phương Mã Nguyện.

Lã Tuyết Cừu giật mình, Chàng nhớ lại một lão họ Phương cách nơi chàng ở một ngày đường. Lão nói năng điềm đạm, thanh cao như một vị chân tu đắc đạo. Có thể nào là lão?

Để rõ hơn, Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Lý do gì lão ấy hoàn tục?

Nhà sư đáp :

- Đó cũng là nghiệp chướng của lão. Trong đêm truy sát vợ chồng Huyết Thủ, lão gặp một phụ nhân, phụ nhân đó tuổi cũng gần bốn mươi, có một mỹ hiệu là Huyết Tâm Ma Nữ. Người đàn bà ấy giết người như ngóe, vậy mà.. Hai người phải lòng nhau.

Chàng không nói gì nữa. Mười phần hết sáu, bảy phần chính xác. Chàng nhớ lại bức tranh treo trên tường, không biết tác giả là ai, chỉ biết bức tranh đó vẽ một đêm hỗn loạn...

Sau khi nghe chàng xưng danh, lão dường như muốn đuổi chàng ra khỏi nhà, còn con lão thì muốn giết chàng.

Chàng hỏi nhà sư :

- Đêm ấy, các hạ làm gì?

Lã Tuyết Cừu không chịu gọi đối phương là đại sư chỉ vì chàng quan niệm, là người tu hành phải có đạo đức.

Nhà sư nói :

- Thật ra trong mười hai cao tăng tham dự buổi đó, hết sáu người bị Quãng Pháp ép buộc, trong đó có ta. Bên chùa Thiếu Lâm có Giác Ngộ, còn lại bốn người bên động Thiếu Thất có lẽ bị giết rồi.

Tuyết Cừu hỏi :

- Quãng Pháp chẳng qua cũng chỉ là Phương trượng chuyên về tu hành. Việc làm ác đức tại sao quý ngài không từ chối?

Nhà sư cười :

- Dễ gì từ chối được.

Tuyết Cừu suy nghĩ một hồi, nói :

- Đại sư hãy đứng sang bên kia!

Nhà sư lắc đầu :

- Ta không sợ chết. Chết cũng là biện pháp giải thoát mà thôi. Nếu các hạ có thể bỏ qua cho ta, thì cũng nên bỏ qua cho những vị này. Bởi vì họ là kẻ không đáng chết, các hạ cũng đã giết rồi.

Lần nữa, Tuyết Cừu phải một phen động não. Lâu lắm, chàng hỏi :

- Kẻ nào đã chủ trương “rừng tên, cầu chết”?

Nhà sư nói :

- Quãng Pháp. Thế ra các hạ đã biết hết mọi việc?

Tuyết Cừu nghĩ sao đó, rồi bỏ đi không nói một lời.

Đám sư sãi Thiếu Lâm nhìn theo chưa hết sợ.

Chàng qua tới chùa Thiết Lâm, trời đã mờ sáng. Khách thập phương còn lại ở chùa cũng khá đông. Nhìn thoáng qua, người nào cũng có nét tư lự.

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ đi vào Đại Hùng bửu điện.

Một nhà sư chừng ba mươi tuổi đón chàng lại hỏi :

- Thí chủ là ai?

Chàng đáp nhanh :

- Khách thập phương.

Nhà sư hỏi :

- Vào đây đảnh lễ sao thí chủ lại mang võ khí?

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Không mang vũ khí, không lẽ gởi... Có thể cho tại hạ gặp vị chánh trị sự của quý tự được không?

Nhà sư nhìn Tuyết Cừu như dò xét. Hồi lâu ông hỏi :

- Thí chủ cho biết quý danh?

- Huyết Thủ! - Lã Tuyết Cừu đáp.

Nhà sư nghe nói thất kinh, thối lui mấy bước rồi xoay mình bỏ chạy.

Lát sau, năm, sáu vị cao tăng từ sau hậu viện kéo ra.

Một vị sư già nhất đưa tay làm lễ, hỏi :

- Thí chủ là người đã gây sát nghiệp trong đêm nay ở tệ tự?

Tuyết Cừu đính chính :

- Đại sư nói sai rồi. Kẻ gây sát nghiệp trước chính là đám ma tăng của Thiếu Lâm. Tại hạ là kẻ trừ đám ma tăng đó. Nơi nào có ma, nơi đó có tại hạ. Đại sư cho tại hạ biết, Mộc Nhân trận ở chỗ nào?

Lão sư hỏi :

- Thí chủ muốn thử à?

Tuyết Cừu cười lạnh :

- Không phải thử mà là phá!

Trong lúc đó, vô số nhà sư từ hai mặt đổ xô đến, tất cả đều cầm vũ khí.

Lão sư thấy đệ tử Thiếu Lâm đến đông, lão nói :

- Thiếu Lâm đông gần cả ngàn người. Thí chủ đã giết ba vị Chưởng môn và sáu vị cao tăng. Xét ra tội ác ngập trời. Nếu thí chủ thông tình đạt lý, thì hãy xuôi tay tự trói nhờ công đạo xét xử, còn chống lại, e rằng chết không toàn thây.

Lã Tuyết Cừu ngửa mặt nhìn lên không.

Một hồi, chàng nói :

- Đám tăng lữ của Thiếu Lâm ta xem bằng kiến. Sở dĩ ta không giết nhiều, bởi vì họ chưa đáng tội chết. Kẻ nào không tin thì hãy thử cho biết.

Ba nhà sư vừa to con vừa mập, một cầm cây nhị khúc, mỗi đoạn như vậy dài gần một cánh tay bằng kim loại. Còn hai nhà sư kia cầm trượng bước tới nói :

- Ta thỉnh giáo thí chủ.

Tuyết Cừu nói :

- Đại Hùng bửu điện hôm nay sẽ đổ máu. Đây là các lão tự tìm cái chết.

Chàng đứng nghiêm mà nhìn họ.

Hai nhà sư vung thiền trượng đánh tới, khí thế như kình phong nộ vũ.

Lã Tuyết Cừu chớp người lên khỏi tầm trượng, nhưng ánh đao xả tới người cầm nhị khúc.

Kết quả, nhà sư cầm nhị khúc mất đi một vành tai. Hai nhà sư còn lại vừa sợ vừa giận, vung thiền trượng tới tấp...

Không phải nhà sư cầm nhị khúc tài giỏi gì mà tránh được Ma chiêu, chẳng qua là chàng chỉ cảnh cáo họ thôi, vì họ không phải là kẻ đã truy sát song thân chàng.

Nhưng nhà sư mất tai lúc ấy chưa biết đau đớn gì, chỉ thấy bên tai hơi nhẹ đi một chút, lão lùi lại đưa tay sờ thử, mới hay tai mình đã mất đi. Lão cả giận, thanh nhị khúc của lão như cặp giao long, vun vút tấn công Lã Tuyết Cừu.

Lã Tuyết Cừu không muốn kéo dài cuộc đấu, và cũng không muốn mất sức vô ích, chàng lại phóng người lên...

Thêm hai vành tai nữa rớt xuống.

Chàng phi thân ra ngoài nói :

- Đừng ép ta!

Lúc ấy, có một đại sư từ động Thiếu Thất chạy qua la lớn :

- Các đệ tử? Chớ có động thủ với Tiểu Sát Tinh.

Lã Tuyết Cừu thấy vị sư này là người mà chàng đề nghị thay cho lão Chưởng môn Quãng Pháp. Chàng nói :

- Đại sư! Chỉ cho tại hạ chỗ Mộc Nhân trận.

Nhà sư trừng mắt hỏi gằn :

- Thí chủ giết bao nhiêu người ấy chưa đủ sao, lại còn muốn quấy phá nữa?

Lã Tuyết Cừu rất hiểu đó là hảo ý của đại sư nhưng chàng vẫn thản nhiên nói :

- Mười tám Mộc Nhân là phương tiện của Thiếu Lâm để dạy đệ tử tiến bộ, chứ không phải đùng để giết người. Nay Thiếu Lâm lập ra nhằm để hạ sát tại hạ, nên buộc tại hạ sẽ loại bỏ đi.

Đại sư lắc đầu nói :

- Thí chủ lại xâm phạm việc riêng của Thiếu Lâm rồi. Hồi còn Quãng Pháp, Mộc nhân có ý nghĩa khác. Hôm nay Mộc nhân trở lại vị trí cố hữu của nó.

Lã Tuyết Cừu lại nói :

- Nếu vậy thì đại sư cũng nên phá đi Đoạn Trần kiều.

Lão sư gật đầu :

- Nói tóm lại, mọi việc của Thiếu Lâm để Thiếu Lâm tự lo liệu. Ta yêu cầu thí chủ hãy rời khỏi bản tự!

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ quay ra.

Đã có lệnh của vị sư gìa này, không ai được ngăn đón Huyết Thủ.

Chàng vừa đi ra giữa sân, đã thấy một đội ngũ nhà sư đang đứng với một phương vị đặc biệt, người nào cũng có nét mặt nghiêm trang, tuổi của họ từ ba mươi trở lên. Tất cả là mười tám vị.

Lã Tuyết Cừu cắp đao trừng mắt đứng nhìn.

Chàng thấy lão sư từ trong Đại Hùng bửu điện đi ra. Chàng hỏi :

- Đại sư cho lập trận này để đấu với tại hạ đó chăng?

Lão sư không đáp, lão đi tới một nhà sư chỉ huy trận đó, nói :

- Quãng Độ sư đệ! Sư đệ còn muốn Thiếu Lâm đổ máu nữa sao?

Quãng Độ chắp tay nói :

- Bạch sư huynh! Để Tiểu Sát Tinh đến đây giết người một cách tự nhiên, rồi lại ra đi dễ dàng thì còn gì là uy danh của Thiếu Lâm. Thà chúng ta đổ máu một lần để trăm năm được bình yên.

Nhiều người phụ họa lời của Quãng Độ :

- Đúng vậy!

- Đúng vậy!

Lão sư nói :

- Ta là Tuệ Đức, Đại lão hòa thượng, vừa được hội đồng trưởng lão công cử quyền Chưởng môn, tạm thời duy trì pháp giới ở đây. Hãy dẹp La Hán trận này để Thiếu Lâm có thời gian giải quyết những chuyện nội bộ

Quãng Độ nói :

- Tiểu đệ vừa nhận lệnh của sư thúc đại lão hòa thượng Chánh Trí, phải lập trận này...

Tuệ Đức thở ra nói :

- Nếu vậy thì đây quả là huyết nghiệp của Thiếu Lâm. Lã thí chủ! Tuy trận đã lập, nhưng phá hay không là quyền của thí chủ.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Đại sư là bậc chân tu. Cả một môn phái lớn mà có được một vài vị chân tu cũng là quá đủ rồi. Chẳng hơn, giang hồ rộng lớn thế kia không tìm lấy một người chân chính đó sao. Họ đã muốn lập trận không phá đi dễ gì yên với họ. Bạch đại sư! Chiều ý ngài, tại hạ đi, nhưng họ tái lập thì không

trách tại hạ được.

Lúc bấy giờ thập phương bá tánh không còn mấy người ở đây.

Khi Lã Tuyết Cừu quay đi, Quãng Độ hét một tiếng nhảy theo, và mười tám cao thủ của Thiếu Lâm cũng di động bao cả Tuệ Đức lẫn Tuyết Cừu vào trận.

Tuệ Đức thở dài buồn bã, nói :

- Kể cả ta mà họ cũng muốn triệt hạ, đừng nói chi ai.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Đến nước này không thể không ra tay.

Tuệ Đức đại sư lớn tiếng hỏi :

- Quãng Độ! Sư đệ vây cả ta nữa sao?

Quãng Dộ nói :

- Đành vậy thôi. Tại lão sư huynh đứng chung với hắn. Tiểu đệ được lệnh của sư thúc, không thể không thi hành. Hai vị hãy phá trận mà ra gặp Đại lão sư Chánh Trí.

Tuyết Cừu cười lạnh :

- Ai coi trận này là quan trọng, chứ ta coi nó chỉ là một trò tiêu khiển.

Chàng quay sang nói với Tuệ Đức :

- Đại sư mọi việc nơi đây cứ để tại hạ.

Tuệ Đức máy môi toan nói điều gì đó, nhưng không còn kịp nữa.

Tuyết Cừu đã biến mất với ngọn đao. Trận thế lúc đó biến đổi theo, giữa trận bỗng nổi gió. Mười tám thiền trượng chuyển động như một rừng gươm giáo bao phủ lấy hai người, chắc và kín như tường đồng vách sắt.

Bây giờ Tuyết Cừu mới biết sự lợi hại của trận pháp.

Trận dữ không nằm ở chỗ đông hay ít người, mà nằm ở chỗ biến hóa của nó.

Tuyết Cừu thi triển hết Long Phi đệ nhất thức mà trận thế vẫn không nao núng. Bây giờ chàng đánh tới thức thứ hai Long Phi đệ nhị thức, thức này chia làm tám chiêu, đủ đánh tám cửa.

Người ta chỉ nghe tiếng leng keng... Leng keng... Liên hồi chứ chưa thấy dấu hiệu gì làm ảnh hưởng tới trận pháp.

Lã Tuyết Cừu động tâm nói :

- Chả lẽ Quỷ thức kỵ pháp trận?

Chàng phóng người đứng sát bên Tuệ Đức đại sư.

Ông nói :

- Thập bát La Hán trận là một danh trận, tuyệt đại cao thủ như Vương Trùng Dương phải mất nửa ngày mới phá được.

Tuyết Cừu nói :

- Những người lúc trước vây Vương Trùng Dương là cao thủ, còn những nhân vật ở đây có gì là ngại.

Tuệ Đức đại sư mấp máy môi toan nói điều gì nhưng ánh đao đã lóe lên, chàng lại mất hút, có tiếng khua leng keng giáp một vòng.

Trận thế xem ra có phần thay đổi. Loáng chốc, đâu cũng trở lại đó. Coi lại Quỷ thức không ảnh hưởng gì lắm.

Lã Tuyết Cừu lại đáp xuống bên đại sư.

Ông nói :

- Nếu không hợp phá thì không xong.

Tuyết Cừu nói :

- Yên tâm! Đại sư không thể mang tiếng phản môn.

Chàng định hướng và suy nghĩ một chút, rồi lại chớp người lên...

Bỗng nghe có vài tiếng hét thất thanh, ba nhà sư té ngửa ra và nằm trên vũng máu.

Tuyết Cừu không để họ kịp thời điền khuyết, chàng múa tiếp Ma chiêu đệ nhị, lại thêm ba người nữa bị loại.

Phút chốc, Thập bát La Hán trận hoàn toàn tê liệt.

Lã Tuyết Cừu trầm giọng :

- Đó là tự các ngươi muốn chết. Ta đã nói rồi. Cứ thủng thẳng về kêu lão Chánh Trí đến đây.

Quãng Độ đại sư may mắn thoát chết, mặt lão kinh hãi đến tột cùng.

Bỗng có tiếng nói như tiếng chuông ngân vang lên, tiếp đó xuất hiện một nhà sư râu bạc trắng cất giọng nói :

- A di đà Phật! Sư điệt và Lã thí chủ hôm nay quả là đại khai sát giới.

Tuệ Đức đại sư toan làm lễ và đính chính lời nói vừa rồi, nhưng Lã Tuyết Cừu bước tới án ngay trước mặt đại sư nói :

- Ngài tu gần trăm năm nhưng trần căn tục bản còn dày đặc lớp bụi của lợi danh. Tại hạ đến Thiếu Lâm để trị tội những tên ma tăng, mười hai tên chỉ giết có bảy tên, một tên chưa tìm ra, bốn tên còn gởi tạm lại đó. Bỗng ngài đem đám đệ tử vụng tu kia tới đây khó dễ tại hạ, với mục đích hy sinh một số đệ tử mà triệt hạ đối phương. Tại hạ nói thật, dẫu cho một ngàn Thiếu Lâm tăng, tại hạ chỉ ra tay một ngày là xong. Mời ngài bước tới đây!

Đại sư Chánh Trí đưa cao hai tay lên.

Lã Tuyết Cừu vội cho đao vào vỏ, và chớp người lên...

Và Chánh Trí đại sư cũng mất hút.

Đến khi hai người sa xuống, Lã Tuyết Cừu xiểng niễng đứng không vững, còn Chánh Trí đại sư hai khóe mép rỉ máu.

Chánh Trí đại sư nói :

- Ma chiêu! Vô Ảnh ma chiêu...

Nhưng rồi bóng hai người lại mất hút. Có tiếng ầm ầm trên không, hai người cùng sa xuống.

Chánh Trí đại sư mặt mày mình mẩy đầy máu là máu, ông ta đứng không muốn vững, còn Lã Tuyết Cừu hai mép máu chảy nhẹ ra hai dòng.

Chàng hít vội một hơi chân khí rồi bay đến.

Trong lúc Chánh Trí đại sư vận dụng Hóa Huyết thần công...

Thật ra, Hóa Huyết thần công không phải là môn công phu của Thiếu Lâm, mà công phu này

Chánh Trí đại sư tham luyện ở ngoại môn. Vài mươi năm trước đây, vấn đề này đã làm nội bộ của Thiếu Lâm xích mích.

Nói về võ học chánh tông, Thiếu Lâm là một đại bang phái lớn nhất trong hoàn vũ, nên các đệ tử không được quyền luyện ngoại giáo. Khi Chánh Trí đại sư đã thành công thì môn bộ mới phát giác ra.

Lúc Thiếu Lâm dẫn đầu cuộc truy sát Huyết Thủ thì Chánh Trí đại sư đang ở vào giai đoạn chót của sự khổ luyện, nên không tham dự được.

Sở dĩ Chánh Trí đại sư luyện môn tà công mà các đại cao tăng vẫn để yên cho ông ta là vì có Quãng Pháp đại sư phương trượng che chở.

Lúc này Lã Tuyết Cừu thấy Chánh Trí đại sư vận Hóa Huyết thần công vội bay tới. Lúc ấy hai tay của ông đã nổi lên màu đỏ. Chàng đánh ra chiêu thứ ba trong Vô Ảnh ma chiêu, không ai thấy chàng xuất thủ thế nào, chỉ thấy nơi đó một vùng mờ hồng...

Có tiếng "ối" của đại sư, Lã Tuyết Cừu thổ ra liền tiếp mấy búng máu, còn Chánh Trí đại sư bị gãy cả hai tay.

Khi nãy hai tay của đại sư đỏ hồng, bây giờ hai cánh tay ấy trở thành xanh đen.

Người ta tự hỏi :

- Nếu Lã Tuyết Cừu chậm đi một chút để Chánh Trí đại sư vận công xong, thì kết quả sẽ như thế nào?

Trong đời có nhiều câu hỏi như vậy, nhưng câu trả lời không biết bao giờ mới xong.

Lã Tuyết Cừu bước tới...

Mộc Thúy Hương xuất hiện đứng án trước mặt chàng, mắt đỏ hoe. Nàng nói rất nhỏ :

- Nhịn một chút không được sao? Hãy thổ nạp để lấy lại chân khí.

Một làn gió tạt vào mặt chàng, Lã Tuyết Cừu chợt tỉnh. Chàng nghĩ thấm :

- "Nếu ta hết chân lực, địch vây ta thì làm sao chống cự".

Lã Tuyết Cừu xá Tuệ Đức một cái rồi nói :

- Tại hạ cáo từ!

Bấy giờ các lão cao tăng đều có mặt tại sân chùa thiếu Lâm, thấy tình trạng lão sư Chánh Trí như

vậy, lại thấy Tiểu Huyết Thủ như vậy, có một số lão tăng phe cánh với Chánh Trí nháy nhỏ nhau. Họ đồng áp tới vây Lã Tuyết Cừu và Thúy Hương vào giữa.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Mộc Thúy Hương vì ta mà mắc nạn”.

Tuệ Đức đại sư nói lớn :

- Hỡi đệ tử Thiếu Lâm! Việc Thiếu Lâm đổ máu hôm nay là do một vài gian tăng gây ra trước đây. Trong đó, phần lớn là Chánh Trí, Quãng Pháp, Phương Mã Nguyện, những người ấy phải chịu trách nhiệm. Người đệ tử Thiếu Lâm phải có cái nhìn sáng suốt và đạt đạo. Đừng nhân lúc người ta suy lực mà đẩy họ đến đường cùng.

Một số rất đông các đại lão sư đứng về phía Tuệ Đức. Dần dần phe của Tuệ Đức rất đông. Nhưng số sư sãi vây quanh Tuyết Cừu vẫn càng lúc càng đông.

Trong khi đó, một vị cao tăng khác của Thiếu Lâm lên tiếng phản đối :

- Chư đệ tử! Chớ nghe lời đại sư Tuệ Đức. Chính Tuệ Đức là một phản tăng. Bên Thiếu Thất, lão đứng xuôi tay để cho Tiểu Huyết Thủ tàn sát các vị đại sư. Chưa đủ, lão còn kê khai các vị cao tăng khác. Hãy bắt lấy lão để Tri pháp tòa xét xử!

Lập tức Thiếu Lâm chia làm hai phe.

Tuệ Đức đại sư nhìn thấy bên phe mình đông đến bảy phần, hai phần thì không theo cánh nào, một phần theo cánh Chánh Trí đại sư.

Tuệ Đức đại sư nói :

- Tuệ Trí, Tuệ Tâm, Tuệ Tính sư đệ! Ba vị hãy gióng Đại Hồng chung tập hợp đội Thiếu Lâm hộ pháp để chuẩn bị làm việc...

Đám người vây lấy Tuyết Cừu đã rút đi từ từ, chỉ còn lại vài chục người. Trong lúc hai phe Thiếu Lâm đang tranh giành lực lượng, Tuyết Cừu vẫn đứng điều tức, công lực của chàng gần hồi phục.

Tuyết Cừu nói :

- Ta đã đến đây là đã lượng được sức mình. Nếu chư vị không lui, buộc ta phải xuất thủ.

Đám người đó vẫn vây chặt, nhưng họ chưa động thủ. Có lẽ họ đang đợi lệnh của thủ lãnh họ.

Bỗng có tiếng Đại Hồng chung vang lên, tất cả các đệ tử Thiếu Lâm không kể cấp bậc tuổi tác đã

vội vã chạy vào Đại Hùng bửu điện, hoặc chạy đến những nơi cất vũ khí... Đám của Chánh Trí đại sư thì đi nơi khác để lấy vũ khí.

Vòng vây Tuyết Cừu bây giờ càng thắt chặt thêm. Tình thế này chắc chắn Thiếu Lâm sẽ có nội chiến.

Tuyết Cừu nói với Mộc Thúy Hương :

- Mộc cô nương! Cô nương vì tại hạ mà không ngại hiểm nguy, nhưng mối thù do phụ thân cô gây nên không thể bỏ qua được.

Thúy Hương nói :

- Không phải ta làm việc này cho công tử là để giải kết. Ta vẫn hy vọng rằng, khi một người võ công càng cao, thì lòng độ lượng càng lớn. Những việc ấy hãy để lại sau. Công tử hãy đề phòng. Giả sử mỗi người phóng một mũi phi tiêu thì công tử đối phó được không?

Tuyết Cừu thấy Mộc Thúy Hương có những nhận xét sâu sắc, lại tỏ ra người có trí lực. Chàng đâm ra có phần nể nàng.

Tuyết Cừu nói :

- Mộc cô nương! Khi lâm chiến, cô nương chỉ cần tự vệ thôi. Đừng lo cho tại hạ!

Cuộc họp trong Đại Hùng bửu điện không rõ bàn gì trong đó mà thấy rất lâu. Nếu cuộc chiến giữa Tuyết Cừu và đám tăng tại đây xảy ra có lẽ không biết bao nhiêu người ngã xuống rồi. Và cũng chưa rõ tính mạng Tuyết Cừu ra sao?

Nói như vậy để thấy lão tăng Tuệ Đức không nóng lòng giùm cho chàng. Hay là lão tin chàng có khả năng?

Lã Tuyết Cừu toan động thủ, nhưng Mộc Thúy Hương giằng tay chàng nói :

- Dừng lại! Cứ đứng mà dưỡng sức. Họ chưa khai chiến thì ta cũng không cần động thủ. Chút nữa sẽ có đám tăng của Tuệ Đức ra.

Chàng gật đầu.

Và không bao lâu, một vị đại sư tướng mạo trang nghiêm bệ vệ, dõng dạc nói :

- Lệnh truyền cho các đệ tử tả phái dẹp vũ khí và bước vào Đại Hùng bửu điện để nghe lệnh.

Chưa ai chịu đi.

Lập tức một đội hộ pháp tăng chia nhau tiến sát đến đám tăng đối lập.

Có tiếng kêu lớn :

- Các đệ tử Thiếu Lâm tả phái nghe đây! Các đệ tử vốn vô tội, chỉ có người cầm đầu là có tội. Chư tôn Đại lão hòa thượng sẽ có cuộc họp khẩn cấp để có biện pháp. Không nên để cuộc đổ máu xảy ra nữa. Tất cả hãy hạ vũ khí và tập hợp về Đại Hùng bửu điện. Đây là lần cuối cùng, không được trễ.

Bấy giờ đám tăng kia mới chuyển mình. Họ lần lượt đi cất vũ khí. Và cuối cùng chỉ còn năm người vây Lã Tuyết Cừu.

Tuyết Cừu trầm giọng :

- Cho đến sáu đại cao thủ hàng đầu của Thiếu Lâm, đến Thập bát La Hán trận ta còn chưa xem ra gì, huống chi năm gã ma tăng này. Ta đã bước đi, kẻ nào làm khó dễ thì đừng trách.

Mộc Thúy Hương và Lã Tuyết Cừu cất chân bước tới.

Năm nhà sư Thiếu Lâm đứng vây chàng, chớp người lên, múa trượng tấn công.

Lã Tuyết Cừu rút bảo đao ra, phóng người lên, chàng sử dụng chiêu Long Phi đệ nhất thức...

Kẻ rơi trượng, người trúng thương.

Tuyết Cừu chỉ đao vào mặt họ, nói :

- Các ngươi cũng là một lũ ác tăng. Lý ra ta giết cho rồi. Chỉ nể tình Phật tổ từ bi mà tha cho đó.

Không ai dám chận bước chân chàng nữa.

Lã Tuyết Cừu và Mộc Thúy Hương xuống núi. Nàng hỏi :

- Bây giờ công tử định đi đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Cảm ơn cô nương đã giúp tại hạ. Bây giờ chúng ta chia tay.

Ý của Tuyết Cừu là không muốn tiết lộ cuộc hành trình của mình. Còn Mộc Thúy Hương thì muốn quan tâm đến sự an nguy của chàng.

Nghe Tuyết Cừu nói vậy, Thúy Hương tức mình giậm chân :

- Ta có cần ngươi nói cảm ơn đâu. Ta chỉ cần muốn biết ngươi đi đâu mà thôi.

Tuyết Cừu lạnh lùng :

- Tại hạ đi giết cừu nhân. Tại hạ không thích bất kỳ người nào chen vào công việc của tại hạ. Cô nương đi đi...

Mộc Thúy Hương chửi một câu trước khi cất bước :

- Kẻ ngu thường hay bạo sát.

Nàng vừa đi vừa khóc.

Tuyết Cừu nhìn theo trừng trừng...

VÔ ẢNH THẦN CHIÊU

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thiên Trượng Cốc

Trời tháng tám im ắng lạ thường. Khắp non sông cây cối một màu vàng thắm. Không riêng gì màu hoa cúc mới vàng. Lã Tuyết Cừu trên đường đi Côn Luân, chàng cần phải ghé qua Thiên Trượng cốc. Bởi vì nơi đó đúng hai mươi năm, cũng vào tháng tám... trên hai trăm cao thủ đã truy sát một cặp vợ chồng tuổi trên dưới ba mươi.

Vấn đề được đặt ra :

- Tại sao toàn thể võ lâm lại truy sát hai người này?

Theo lời người nhũ mẫu, vợ chồng Lã Đạo Nghi là những người nghĩa hiệp, thấy việc bất bình là ra tay, không kể gì đến danh nghĩa chánh phái hay tà phái.

Thiếu Lâm đã vu khống cho họ là đệ tử của Huyết Ảnh Thần. Võ Đang lại quả quyết họ liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan. Nga Mi thì nói Phù Dung Tiên Tử là truyền nhân của Mê Hồn cốc... Nhưng Huyết Ảnh Thần là ai? Quỷ Vô Môn Quan là thứ gì? Trong khi Quỷ Vô Môn Quan chẳng qua là một nghiệm thuyết của nhà Phật. Còn Mê Hồn cốc là phái nào? Lại còn nhiều truyền thuyết khác nữa, ví dụ như bộ bí kíp Vô Ảnh ma chiêu.

Thực ra chàng chỉ nghe hai câu của nhũ mẫu đọc :

- Vô Ảnh Long Phi tàng quỷ thức. Tuyệt Hình Hổ Dực kiến ma chiêu, mà thôi.

Nhờ hai câu đó khiến chàng phải moi tung hai trận nhỏ Long Phi và Hổ Dực mới thấy được tam quỷ thức và Thất Tuyệt ma chiêu Còn Vô Ảnh thì đi với quỷ và ma là cùng.

Lã Tuyết Cừu vừa đi vừa suy nghĩ...

Bất chợt chàng thấy từ xa, một lão già áo quần rách rưới, tật nguyền, một chân gác trên nạng gỗ, còn chân kia đạp đất, đi ngược đường về phía chàng. Thế đi rất ung dung nhàn hạ.

Đường hơi chật, Lã Tuyết Cừu nhường cho lão đi qua. Nhưng lão già đến giáp mặt chàng liền dừng lại, nhìn chăm chăm dung mạo chàng và nói :

- Thiếu hiệp! Ta là một lão ăn mày chuyên nghiệp, lại tật nguyền. Hiện giờ bụng ta rất đói, đã ba ngày rồi chưa có hạt cơm. Thiếu hiệp có thể giúp ta vài hào để kiếm một bữa ăn không?

Lã Tuyết Cừu vốn rất ghét những kẻ hý lộng, chàng nhìn vào mặt lão hỏi :

- Lão trượng là người Cái bBang chăng?

Lão lắc đầu, nói :

- Ta là tên hành khất lang thang, chứ không phải khất cái của Cái bang.

Chàng lại hỏi :

- Trông thần sắc của lão trượng là người có võ công cao, sao lại có ý hý lộng như vậy?

Lão xì một tiếng nói :

- Một vài hào đối với ta là lớn, nhưng đối với thiếu hiệp thì không tới đâu, vậy mà thiếu hiệp tra gạn nhiều quá. Gọi ngươi là thiếu hiệp, ta thật hồ đồ.

Lã Tuyết Cừu cũng cảm thấy xấu hổ thật. Nhưng chàng nghĩ :

- “Khắp nơi chàng đều có kẻ thù, nên phải thận trọng để tránh sự lừa lọc của bọn chúng”.

Chàng moi trong bọc ra một nén bạc đưa cho lão, nói :

- Lão trượng cầm lấy chút đỉnh tiêu đỡ.

Lão ăn mày cười mát, nói :

- Bây giờ ta hết cao hứng để lấy rồi. Ngươi hãy nhớ lời này: Cho ai mà cho một cách sốt sắng thì của một đáng giá mười. Còn cho mà cho một cách miễn cưỡng thì của mười chỉ đáng giá một.

Lão nói xong cất bước đi ngay.

Lã Tuyết Cừu nghe lão ăn mày dạy khôn, chàng không giận lão mà buồn cho mình. Chàng chận lão lại, nói :

- Lão trượng khoan đi! Sở dĩ tại hạ phải hỏi kỹ như vậy, vì chung quanh tại hạ nhiều kẻ thù lắm...

Lão ăn mày đưa tay chận lại rồi cười sặc sụa, nói :

- Ý ngươi muốn nói không lý lấy bạc giúp cho kẻ thù, có phải vậy không? Quan niệm đó không có gì là anh hùng cả. Đối với kẻ thù, nhất là kẻ đại thù cũng phải nghiêm túc như đối với kẻ đại ơn. Trượng phu là ở chỗ đó.

Lão nói xong lại đi.

Lã Tuyết Cừu trong một thoáng đã nhận được hai bài học lớn. Chàng cảm thấy hổ thẹn cho chính mình. Lúc trước đây, Mộc Thúy Hương đã nói :

- Võ công càng cao thì lòng độ lượng càng lớn cũng là một ý vậy.

Lão ăn mày đã đi khá xa, Lã Tuyết Cừu chạy theo gọi giật lại, nói :

- Tiền bối khoan đi đã! Vãn bối có lời muốn thưa.

Lão dừng lại nói :

- Ta có nghe ngươi xưng với ai là vãn bối đâu. Tiếng đó ngươi dùng để xưng với lão ngụy quân tử Nam Mã Nguyện đó chứ. Tên đó vốn là họ Nam Phương, nhưng hắn bỏ họ cha mẹ hắn đi chỉ lấy là Phương thôi.

Lã Tuyết Cừu chết điếng trong lòng. Chàng kiểm điểm lại, thấy quả lối xưng hô của chàng là như vậy.

Lại thêm một tin nữa, Phương Mã Nguyện chính là Nam Phương Mã Nguyện, lão ăn mày gọi hắn là Nam Mã Nguyện. Hắn là một ngụy quân tử. Nếu lão đã biết Nam Mã Nguyện là một ngụy quân tử, có lẽ lão ăn mày còn biết nhiều việc khác có liên quan tới vụ án Thiên Trượng cốc.

Lã Tuyết Cừu xuống nước nói :

- Tiền bối như thánh thần, biết rõ hết mọi việc. Xin tiền bối nói qua vụ án Thiên Trượng cốc của hai mươi năm trước đây.

Lão ăn mày nói :

- Theo ta, đó chưa phải là vụ án.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hết sức, hỏi :

- Tại sao vậy tiền bối?

Lão ung dung nói :

- Gọi là vụ án khi nào việc đó có liên quan đến luật lệ, công lệ, luật pháp, công đạo, công lý. Đây chẳng qua là một âm mưu của những tên đầu nậu giang hồ, của những gã ngụy quân tử... Nhưng ngươi đừng hỏi gì nữa cả, ta hết muốn nói rồi!

Tuyết Cừu càng kinh sợ lão, nên khẩn khoản :

- Tiền bối có thể cho biết cao danh?

Lão đáp gọn :

- Ta họ Lý.

Lã Tuyết Cừu là người rất mẫn học, nên có kiến thức. Chàng nhớ đứng đầu Bát Tiên có người họ Lý cũng bị thọt chân, cũng có lối đi khập khiễng như lão. Lý tiên trượng là bậc cái thế kỳ nhân. Suy ra, Lý... Độc cước này cũng là nhân vật ngoại hạng.

Chàng muốn nói thêm nữa, nhưng Lý độc cước đã đi mất.

Kết quả nén bạc của chàng vẫn còn, nhưng chàng lại nhận được ba bài học lớn để cuộc gia nhập giang hồ của chàng thêm phần lịch lãm.

Mãi đến chiều, Lã Tuyết Cừu mới đi đến địa phận Thiên Trượng cốc.

Thiên Trượng cốc là một vùng đồi núi trùng điệp phía Đông thoai thoải, phía Tây vách đá dựng cheo leo.

Tuyết Cừu chưa biết đích xác cái “hang ngàn trượng”, nơi mà song thân chàng rơi xuống ngay ở chỗ nào. Chàng cần phải đi dọc theo đó độ vài chục dặm để nghiên cứu và xác định vị trí.

Dĩ nhiên khó mà đoán định được vị trí chính xác. Trời quá khuya, chàng phải ngồi dựa vách đá mà dưỡng thần.

Tuyết rơi bay bay, Lã Tuyết Cừu thấm lạnh.

Không có hang nào để chàng chui vào đó trú đỡ. Cũng may, nhờ có mấy tàng cây che bớt tuyết.

Lã Tuyết Cừu đang mơ màng, bỗng nghe có tiếng động nhẹ. Chàng bàng hoàng mở mắt ra, thấy thoáng một bóng người mặc y phục đen, dường như đó là một nữ nhân, tay cầm một cọng cỏ đang quất vào mình chàng...

Người ấy chỉ đánh bằng cọng cỏ thôi, thế mà chàng thấy bả vai đau buốt.

Chàng vừa vươn vai đứng lên thì người ấy đã xa ngoài năm trượng.

Tuyết Cừu trầm giọng :

- Vị cao nhân nào đó, xin hãy dừng lại!

Nhưng chỉ loáng cái, người kia đã xa ngoài mười trượng.

Tuyết Cừu đuổi theo...

Bất ngờ một vật đen bay thẳng về phía chàng. Tuyết Cừu đưa tay bắt, thì ra là một đóa hoa.

Chàng giật mình tự nhủ thầm :

- “Một đóa hoa bay tới với một sức mạnh như thế, thì công lực của người này rất cao thâm”.

Chàng lại đuổi theo, nghe có tiếng cười khúc khích ở phía trước. Tiếng cười ấy trong và trẻ trung. Bóng nữ nhân mất dạng sau một tảng đá.

Chàng tới nơi quan sát, sau tảng đá ấy là một khoảng đất bằng phẳng, có vài cây cổ thụ và tận đằng xa kia mới là bờ vực.

Chàng lẩm nhẩm :

- Không lý là ma. Nếu không phải là ma, thì ai mà có khinh công cao thâm như vậy? Thăng thiên hay độn thổ?

Tuyết Cừu ra khỏi nhà tranh đã giết hai cao thủ, và hơn mười vị cao tăng, đó là chưa kể những người bị chàng đả bại mà tha chết. Lần này gặp hắc y nữ sao lạ lùng đến thế? Từ đóa hoa cọng cỏ vẫn có chất cao thâm kỳ bí.

Chàng quyết định ngồi lại để mai sáng khám phá ra khu vực này mới nghe. Giờ này đã quá canh ba, bốn bề im ắng chỉ có tiếng thì thầm của rừng núi và hơi thở điều hòa của chàng.

Bỗng nghe tiếng vụt ngang đầu, chàng mở mắt. Không có gì cả, có lẽ là tiếng chim đêm. Suốt đêm ấy, chàng cứ lẩn quẩn mãi.

Bây giờ bình minh đã về.

Ban ngày chắc không còn bóng ma nào quấy phá chàng nữa. Chàng bẻ vài nhánh lá lót nằm.

Chàng thật sự ngủ một giấc thật sâu dù thời gian có ngắn.

Tiếng chim ríu ra ríu rít trên cành đã đánh thức chàng dậy. Lã Tuyết Cừu quan sát quanh gộp đá không phát hiện được gì. Nơi nào cũng còn chất thiên nhiên chưa có bàn tay con người nhúng vào.

Ngước lên tàng cây rậm, chàng tức mình nói :

- Sao ta ngu dốt, hồi khuya không khám phá những ngọn cây này?

Khi tự mắng mình là ngu dốt, chàng lại nhớ đến lời của Mộc Thúy Hương :

- Kẻ ngu thường hay bạo sát.

Lời mắng ấy bây giờ chàng thấy hơi có lý.

Lã Tuyết Cừu phi thân lên quan sát mấy ngọn cây, những nơi tàn nhánh không có gì đáng để ý.

Chàng tức mình nhảy xuống nói :

- Bí mật ấy sẽ nằm ở dưới tuyệt cốc.

Lã Tuyết Cừu bước lại bờ vực.

Từ trên cao nhìn xuống, quả là hố sâu ngàn trượng. Vách đứng thẳng, thỉnh thoảng có vài cây lớn đâm nhánh ra. Chân vách thoai thoải trơn trợt bởi rêu phong. Cứ nhìn vách đá mà suy nghiệm, những ai rơi lọt xuống đó đều phải chết, dù người đó là cao nhân.

Chàng hỏi nho nhỏ với chính mình :

- Không biết song thân ta có rơi xuống chỗ này không?

Chàng tìm cách xuống bên dưới, nhưng không làm sao xuống được. Suốt một dải dài thẳng tắp cùng một kiểu như vậy.

Chàng nhủ thầm :

- “Vậy nữ nhân hồi khuya biến đi đường nào?”

Chàng kiên nhẫn đi dọc theo vách hang, nhưng không khám phá thêm được gì.

Lã Tuyết Cừu trở về vị trí cũ. Vì chàng tin rằng, nữ nhân hồi khuya không phải là ma quỷ, không chun xuống đất, không bay lên trời, chỉ có trượt vách mới mất thân ảnh của nàng thôi. Không lý nàng tự tử?

Chàng nhìn xuống vực một vài cây cổ thụ đâm tàng ra ngoài. Từ đây xuống đó cũng vài mươi trượng sâu, chàng có dám nhảy không? Khinh công của chàng cũng tuyệt cao, nhưng nhảy xuống đó muốn an toàn không phải dễ. Chỉ còn cách vận công bám đá mà leo xuống, kiểu leo của một con thằn lằn núi. Nhưng như vậy cũng không ổn, bởi vì vách đá có nhiều nơi phẳng lì như bức tường.

Cuối cùng, chàng quyết định nước liều là... Nhảy. Còn việc kiếm đường lên thì không có gì là khó.

Cái bọc nơi vai thanh đao... Là những vật làm cho chàng nặng thêm, nhưng không thể bỏ chúng ra được.

Dĩ nhiên chàng đắn đo trước khi quyết định mạo hiểm sinh tử một phen.

Lã Tuyết Cừu nhìn lại phía sau lần nữa rồi phóng mình xuống.

Ngay lúc đó, có tiếng nữ nhân thảng thốt hét lên :

- Dừng lại!

Nhưng đã muộn mất rồi…

Trong chớp mắt, chàng đã thấy tàng cây cổ thụ phía dưới, bèn lộn người một cái để giảm tốc độ rơi, thì chàng cũng vừa đụng nhằm cây.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng bám vào cành cây.

Khi ổn định tinh thần xong, chàng nhìn bao quát thấy dưới chân vách vẫn còn xa thăm thẳm. Không có một cây nào khác nằm giữa khoảng không đó. Đã vậy, ngang với cây chàng đang đứng, cách hàng chục trượng mới có một vài cây khác.

Lã Tuyết Cừu than thầm :

- Thật là ngặt nghèo cho ta!

Ngước lên trên miệng vực, chàng thấy nữ nhân đêm qua đang nhìn xuống.

Nữ nhân ở trên nói lớn :

- Ngươi liều quá! Tự nhiên giam mình ở giữa chừng không. Nếu bái ta làm… Sư mẫu, ta sẽ kéo lên giùm cho.

Lã Tuyết Cừu tức quá nói với lên :

- Quỷ nữ! Ta chết cũng được, không ai thèm nhờ đâu.

Chàng không nhìn nữ nhân ấy nữa. Nhưng tiếng nữ nhân tiếp tục vọng xuống :

- Nếu không gọi ta là sư mẫu, thì ta liệng đá xuống cho ngươi chết luôn.

Lã Tuyết Cừu cả kinh. Nếu quả nàng làm vậy thì có nước chết thật. Tâm niệm chưa dứt thì một vài mẩu đá nhỏ đã nhắm chàng ném tới.

Lã Tuyết Cừu than :

- Ác quá! Ta không thù oán với nàng kia mà tiểu thư ơi! Tiểu Sát Tinh này mà lên được thì… Ngươi

sẽ biết tay ta.

Chàng than nhỏ nên nữ nhân không nghe.

Bỗng chàng nghĩ được một cách vừa mạo hiểm vừa thú vị. Chàng nói hơi lớn một chút :

- Quỷ nữ! Chừng vài hơi thở nữa thôi, thì tha hồ cho người ném đá.

Chàng rút đao đốn cây liền. Vài nhát đao thần đưa lên, cây cổ thụ lìa gốc rơi tăm tắp xuống. Chàng bám vào cây một cách khéo léo mà rơi theo.

Có những đoạn cây trở mình đảo lộn, chàng thay đổi vị trí cho thích hợp... Và cuối cùng thì chàng tới nơi an toàn.

Không rõ nữ nhân đứng trên bờ vực có cảm tưởng gì?

Lòng hang là một con suối. Hơi nước và sương mai làm mờ đục không khí chung quanh.

Lã Tuyết Cừu ngồi định thần một chút để nhớ đến hình ảnh song thân rơi xuống vực này.

Chàng nhớ đến nhũ mẫu, người đã từng nuôi dưỡng chàng suốt hai mươi năm và dạy dỗ chàng rất nhiều.

Giờ đây chàng có thể kết luận được, nhũ mẫu là người có sức học uyên thâm. Võ công các bang phái, bà đều nắm vững, tinh thông đủ mọi môn, cho đến tam giáo cửu lưu bà đều nghiên cứu rất kỹ.

Mỗi khi chàng hỏi tại sao bà chịu làm nhũ mẫu, thì bà chỉ cười mà không nói. Thậm chí, cho đến cả tên bà, bà cũng không nói nốt.

Chàng mở mắt nhìn ra... Cái ngạc nhiên nhất của chàng là bên kia bờ suối có mấy đám khoai. Như vậy nơi đây phải có người. Có người trong lòng suối là có sự sống.

Chàng nhớ lại lúc nãy trên đồi, chung quanh không có nhà, nữ nhân nọ từ đâu xuất hiện trong đêm?

So sánh hai trường hợp chàng kết luận: Chắc chắn có con đường bí mật thông từ dưới lên trên.

Lã Tuyết Cừu vươn vai đứng lên, bắt đầu đi dọc theo bờ suối. Không một hang nhỏ nào chàng không dòm vào đó, nhưng tuyệt không thấy điểm gì khả nghi.

Chàng chợt vỗ tay một cái nói :

- Sẽ có đường mòn bên kia mấy đám khoai đỗ ấy.

Và chàng băng mình qua suối. Bên kia, vùng bằng phẳng của nó rộng hơn, và cũng có một vách đá nghiêng thoai thoải, không có đường lên. Bốn bên đám ruộng ấy không có đường mòn.

Chàng tự hỏi :

- Không có đường mòn, không lý người chủ những đám ruộng biết bay?

Lã Tuyết Cừu nhìn đám khoai đỗ, động tâm nhủ thầm :

- “Khoai đỗ còn non, tạm thời ta có thể sống được”.

Nhưng vốn bản tính ngay thẳng, chàng nghĩ thầm :

- “Không xong rồi. Của ai, đâu phải của ta”.

Bỗng chàng giật mình bởi tiếng động mạnh.

Lã Tuyết Cừu quay lại, một con sấu rất lớn, bề dài ba sải tay, bề ngang một người ôm không hết. Với độ lớn cỡ đó, bất kỳ mãnh thú nào cũng không phải là đối thủ của nó.

Thấy nó đang trườn tới, coi chàng như một miếng mồi tự nhiên.

Lã Tuyết Cừu rút đao và nói :

- Ngạc ngư! Đao ta chỉ có giết kẻ thù và băm nát mọi chướng ngại. Ta không muốn giết người và vật vô tội. Ngươi hãy lánh xa chỗ này!

Sấu không nghe được tiếng người chăng?

Bỗng nó quất đuôi sang, khí thế mạnh như đá lăn núi lở. Quả đá lăn thật.

Tuyết Cừu nhảy thóc lên gộp đá cao nhất, đuôi sấu va vào mấy tảng đá nhỏ, làm rời khỏi vị trí và lăn xuống suối. Sức mạnh như vậy khó mà tiếp cận được nó.

Lã Tuyết Cừu lượng sức mình, nói :

- Công lực ta tuy rằng chưa được một nửa của ngươi, nhưng ta tin rằng nếu ngươi tấn công ta, thì kẻ chết là ngươi chớ không phải là ta.

Sấu vẫn thản nhiên nhe bộ răng lởm chởm mà tấn công một cách dữ dội. Đuôi nó quất qua quất lại, đập lên đập xuống. Khi nó bò thì chậm chạp, khi nó tấn công thì nhanh không tưởng nổi.

Lã Tuyết Cừu cũng vận công chống trả quyết liệt với sấu. Có khi đồng bộ, có khi nghịch bộ, chàng phóng tới, phóng lui, mục đích làm cho sấu mệt sức. Thỉnh thoảng, chàng dùng Quỷ thức hoặc Ma

chiêu làm cho sấu bị thương.

Trong cuộc đấu với sấu long trời lở đất, chàng rút được một linh nghiệm :

- Sấu tấn công bằng đầu chỉ là hư chiêu, mà tấn công bằng đuôi mới là thực chiêu.

Cuộc đấu kéo dài hơn nửa giờ, cuối cùng Lã Tuyết Cừu chém phăng đầu sấu bằng một Ma chiêu.

Lã Tuyết Cừu xem bộ da sấu, chàng nảy ra ý định lột bộ da này, lấy thịt để dùng, lấy da để may một bộ áo giáp chẽn hoặc để may một cái túi. Và Lã Tuyết Cừu mổ bụng sấu...

Thịt sấu còn nhiều hơn thịt của một con bò mộng. Số thịt này dẫu ba trăm người ăn trong một ngày cũng không hết.

Khi mổ bụng sấu, chàng động tâm khôi hài. Con vật to lớn thế này, tuổi của nó cũng vài trăm năm, không chừng bao tử của nó là một... Kho tàng châu ngọc.

Lã Tuyết Cừu mổ bao tử ra, đầu tiên là chàng thấy ngay một thanh kiếm. Chàng chưa biết thanh kiếm này như thế nào. Những chuyện tình cờ và hoang đường thường hay có một kết quả hết sức lạ lùng.

Lã Tuyết Cừu mang thanh kiếm đi chùi rửa sạch sẽ. Xong, chàng xem xét kỹ lưỡng.

Chuôi kiếm thấy khắc năm chữ: Long Tuyền Thái Kha kiếm. Chuôi kiếm màu đen huyền, lóng lánh. Lưỡi kiếm có màu sáng tía.

Lã Tuyết Cừu ôm kiếm vào lòng, bồi hồi nói :

- Nhũ mẫu ơi! Cừu nhi thường được nghe nhũ mẫu giảng về các loại kiếm quý: Quý nhất là cây Thanh hồng tử diện (thép kiếm có ba màu xanh, hồng, tía) là vua của các loại kiếm, nên gọi là Thiên Tử kiếm. Hán Đế gọi nó là Thiên tử chi kiếm (kiếm của vua). Tiếp theo là Long Tuyền Thái Kha, gọi là Tể Tướng kiếm.

Thanh kiếm thứ ba là Can Tương. Hôm nay Cừu nhi có được thanh Long Tuyền, không biết Cừu nhi có làm được gì cho nhũ mẫu và song thân vui lòng không?

Chàng trở lại bên xác sấu, moi tiếp trong bao tử sấu ra, có nhiều châu ngọc thật sự. Lại có thêm một vật hình tháp bằng chất gì nặng lắm, đáy là một hình vuông...

Tất cả chàng đều đem ra suối chà rửa sạch sẽ. Bốn mặt bên có bốn chữ Bá vương tài đức, khắc theo chữ chân phương. Bốn chữ ấy đọc làm bốn cách: Bá vương tài đức, Vương tài đức bá, Tài đức bá vương, Đức bá vương tài. Đáy tháp có sáu chữ: Võ lâm Minh chủ di ấn, khắc nổi theo lối đại triện.

Khi nhận định được đầu đuôi, đọc lại bốn chữ trên, thì phải đọc: Bá vương tài đức.

Lã Tuyết Cừu không ham tước vị Võ lâm Minh chủ, nhưng chàng biết ấn này có từ lâu lắm. Những vị Võ lâm Minh chủ sau này đều tự khắc ấn để dùng. Đã có ấn kiếm trong tay, người anh hùng mặc sức tung hoành.

Cái mớ châu ngọc kia chẳng qua chỉ là những món trang sức cho đẹp mắt, có đói thì bán một vài viên mà xài. Chàng nghĩ tiếc cho lão ăn mày Lý độc cước gặp chàng sớm quá.

Lã Tuyết Cừu trở lại vị trí cũ, nổi lửa vừa nướng thịt vừa hơ da. Nắng dưới lòng suối rất yếu, nên không thể phơi da. Chàng phải hơ da để sau này khỏi trở mùi.

Tuyết Cừu rất tháo vát và kinh nghiệm nhiều vì cuộc sống tự lập. Chàng lấy một vài chất dầu trong cây, lá ướp vào da, để da sấu không còn mùi tanh của thịt.

Ăn thịt sấu mà ngăm nghĩ sự đời. Nữ nhân trên miệng hang là ai mà đùn đẩy ta xuống lòng suối này?

Mãi đến chiều, da sấu mới đem dùng vào công việc được, và việc đầu tiên là chàng may bao kiếm.

Da sấu dày, chắc, vảy sấu lóng lánh, thanh Long Tuyền vốn là kiếm quý, gặp bao kiếm này hẳn linh lắm.

Trong khi cao hứng, chàng lấy thanh Long Tuyền kiếm đi bài Long Phi tam quỷ thức.

Long Phi gặp Long Tuyền chẳng khác gì Thanh long ngộ lưu hà. Đúng là rồng gặp mưa, Thật là linh hiển!

Bảy thức kiếm đó điễn ra trong hào quang chói lòa mắt. Đối phương sẽ thấy như trời sầu đất thảm. Hiệu lực của nó so với đoạn đầu đao còn hơn thập bội.

Chính tai chàng nghe âm kiếm phát ra hoan ca, nhưng tại sao hoa lá chung quanh lại có vẻ héo úa? Héo úa thật sự. Đó phải chăng là dấu hiệu của sự thảm khốc?

Múa xong bài Long Phi đệ tam quỷ thức, Lã Tuyết Cừu múa tiếp bài Hổ Dực thất ma chiêu.

Kết quả, chàng biết Quỷ thức và Ma chiêu gặp Long Tuyền thì linh diệu vô cùng. Một điều làm chàng cảm thấy kỳ dị là thịt sấu chàng ăn, cũng như nhiều loại sấu khác chàng đã ăn khi còn ở Loạn Thạch, tuy nhiên thịt con sấu này có mùi vị rất lạ. Phải đến nửa ngày mới thấy cái lạ đó.

Chàng phát hiện ra cơ thể nóng rần, nhịp tim đập rất nhanh, tay chân khiến phải cử động...

Chàng ngỡ mình ngộ độc, liền ngồi xuống điều tức và suy nghiệm hồi lâu mới thấy không phải

độc.

Một lời suy đoán có vẻ hợp lý :

- Chất kiếm quý và chất châu ngọc đã thấm vào da thịt con sấu làm tăng khí lực. Nhưng chàng làm sao có thể tiêu thụ hết khối thịt này?

Bỏ qua thì uổng, còn ăn quá độ sẽ bị bội thực. Dù gì, ngày bốn cử chàng ăn ngót nốt.

Mãi đến khuya, chàng vẫn ngồi nướng mấy miếng thịt sấu để dành ăn bữa khác. Chàng chợt giật mình, bởi nghe tiếng tiêu từ đâu vẳng lại. Tiếng tiêu lúc gần lúc xa, khi trầm khi bổng. Ý nghĩa hòa trong âm điệu, chàng cảm thấy như vơi như đầy, như mờ như tỏ huyễn hoặc kỳ quái vô cùng...

Chàng đứng lên nghe thứ tiếng tiêu phát xuất từ đâu, nhưng không tài nào phân biệt được. Có lẽ trong lòng suối nên âm thanh bị dội.

Có điều chàng chú ý, người sử dụng tiêu này có hai phần tuyệt kỹ :

- Một là nghệ thuật thổi tiêu rất điêu luyện, người ta có thể mê man vì tiếng tiêu. Hai là công lực của người này cao thâm không biết ở mức độ nào.

Chàng không rõ người ấy đã phát giác chàng chưa, nhưng tiếng tiêu có vẻ như trêu ghẹo, thách thức. Và Lã Tuyết Cừu làm một cuộc thí nghiệm, chàng lấy tấm da sấu chắn bên tai trái, âm thanh bây giờ rõ hơn một chút.

Chàng lại chắn bên tai phải, âm thanh kia rõ hơn trước nhiều.

Từ đó, chàng kết luận :

- Người thổi tiêu ở về phía phải.

Lã Tuyết Cừu lập tức phi thân về hướng đó. Chàng đi rất xa mà tiếng tiêu vẫn cách một quãng nhất định. Chàng hít vội một hơi chân khí dùng thuật khinh công đến mức thượng thừa đuổi theo tiếng tiêu, nhưng tiếng tiêu vẫn cách chàng một quãng như cũ.

Lã Tuyết Cừu lấy làm lạ, tự hỏi :

- “Người kia dù khinh công nhanh đoán xuất quỷ nhập thần thì thân thể cũng phải lắc lư, cớ sao tiếng tiêu vẫn chính xác. Ma tiêu, tiên tiêu thì tin được, chứ con người mà sử dụng đến thuật đó thì thuộc loại siêu nhân rồi!”

Chàng lại đặt tiếp câu hỏi :

- Tại sao người kia có ý dẫn dụ ta. Thiện ý hay ác ý? Nếu là thiện ý tại sao không chờ ta đến gặp? Nếu là ác ý thì với võ công cao vào hàng tuyệt đỉnh như vậy, sao lại không đối mặt với ta?

Nhắm đuổi theo không kịp, chàng dừng lại suy nghĩ cách gặp vị cao nhân đó. Chàng vận mục lực quan sát thấy bốn bề tối đen, bỗng chàng dùng thuật khinh công chạy ngược về, và chàng phóng mình ẩn vào gộp đá.

Bấy giờ tiếng tiêu càng lúc càng gần lại.

Lã Tuyết Cừu bế hô hấp để đối phương không phát giác. Bỗng chàng thấy một người vừa tầm, không rõ nam hay nữ lướt qua phía chàng đứng.

Lã Tuyết Cừu toan đánh ra một chưởng, nhưng kịp nghĩ, chàng dừng tay lại. Đánh lén không phải là tư cách của bậc trượng phu.

Và kẻ kia đột ngột dừng lại, rồi quay nhìn chung quanh, tiếng tiêu cũng im bặt ngay từ đó.

Khi người kia hướng mặt về phía chàng, Lã Tuyết Cừu đứng lên nói :

- Các hạ là cao nhân, cũng là quái nhân. Thiết nghĩ, đời rất cần những người tài hoa như các hạ, tại sao các hạ nỡ vào suối mà ẩn dật?

Người kia lặng thinh một hồi rồi hỏi :

- Sao ngươi dám giết con đại ngạc của ta mà ăn thịt?

Chàng giật mình kinh ngạc, vì đó là giọng của một thiếu nữ.

Chàng nói :

- Ủa! Té ra là cô nương!

Cô gái xẵng giọng hỏi :

- Ngươi quen biết với ta bao giờ thế?

Nàng hỏi vậy cũng đúng. Bởi vì câu của chàng nói như người quen mới gặp lại nhau.

Tuyết Cừu hỏi :

- Xin cô nương cho biết quý danh?

Thiếu nữ lạnh lùng đáp :

- Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Ạ! Té ra đại ngạc là của cô nương nuôi. Tại hạ đâu muốn giết nó. Tại hạ đã nói với nó nhiều lần, nhưng nó vẫn không nghe, cứ tiếp tục tấn công. Nếu của cô nương, tại sao nó không có dấu hiệu hiểu hay nghe tiếng người lại thuần tính man dã? Và tại sao cô nương không xuất hiện sớm? Hay là cô nương đùa với tại hạ?

Cô gái mắng :

- Té ra ngươi còn ngốc hơn những người ngốc. Bất kỳ vật gì ở dưới nước lâu ngày cũng phải đóng rong rêu, mà ở trên khô lâu ngày thì bụi bám. Con đại ngạc vảy nó lóng lánh như ngọc, không phải ta kỳ cọ thường xuyên cho nó là gì? Ta vừa hay kịp thì ngươi đã chặt đầu nó rồi còn đâu.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- "Té ra những bảo vật đó không thuộc về mình nữa!"

Chàng nói :

- Thưa cô nương! Mời cô nương trở lại bên xác sấu, tại hạ có lời phân giải.

Nàng lộ vẻ giận dữ nói :

- Ta không muốn thấy cảnh đau lòng đó. Ta chỉ muốn bắt ngươi chặt đầu, lột da, mổ bụng moi bao tử ra rồi lóc thịt nướng... Mới cam.

Lã Tuyết Cừu thấy nàng nói hung dữ, chàng suy nghĩ thật lâu, nói :

- Có thể cô nương bỏ qua việc này cho tại hạ. Một là tại hạ có quyền tự vệ. Hai là tại hạ không biết nó là của cô nương nuôi. Ba là mạng người bao giờ cũng lớn hơn mạng của một con vật. Bốn là rủi tại hạ bị nó ăn thịt, thì ai đền mạng tại hạ đây?

Thiếu nữ đáp :

- Ngươi có lý của ngươi, ta có lý của ta. Bây giờ ngươi chuẩn bị chiến đấu để tự vệ.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Việc động thủ động cước khoan đã. Tại hạ lấy từ trong bụng sấu một thanh bảo kiếm, một ấn Võ lâm Minh chủ, và một số châu ngọc, xin giao hết lại cho cô nương.

Nàng lặng thinh.

Lã Tuyết Cừu đánh lửa lên, nàng lánh mặt sang nơi khác, nói :

- Nếu ngươi muốn trả, thì hãy để tất cả những vật đó xuống, tắt lửa đi.

Lã Tuyết Cừu làm theo lời nàng, nhưng lòng có nhiều thắc mắc.

Chàng tự hỏi :

- “Tại sao nàng không cho ta thấy mặt? Mặt nàng tuyệt đẹp hay cực xấu. Hoặc có điều gì khác?”

Tuyết Cừu hoàn trả những bảo vật lại cho chủ nhân, lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Chàng muốn hỏi thăm đường ra khỏi nơi này, hoặc một vài việc khó hiểu ở lòng suối này, nhưng thấy nàng lạnh lùng, chàng không muốn hỏi nữa.

Chàng nhũ thầm, giá như chàng ở tại đây lâu ngày mà có người lọt xuống, có lẽ chàng mừng lắm. Chẳng lẽ thiếu nữ kia lại có trái tim bằng đá?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ xin cáo biệt. Chúc cô nương vạn sự tốt lành!

Chàng nói xong nhắm phía trước mà đi, tức là chàng thông quay về chỗ cũ.

Đi được năm, bảy bước, bỗng nghe tiếng thét :

- Ngươi đứng lại đó! Ta nói rồi, ngươi phải chiến đấu để tự vệ.

Lâ Tuyết Cừu nổi giận hỏi :

- Đánh đến một mất một còn hay sao? Tại hạ là kẻ giết người không gớm tay, nhưng không hề giết những người vô tội. Cô nương sống khắc nghiệt và lạnh lẽo hơn băng giá. Xin mời!

Chàng dứt lời liền rút bảo đao ra thủ thế, vì chàng đoán võ công của thiếu nữ này vô cùng bá đạo, nhất là môn khinh công.

Thiếu nữ lấy bảo kiếm của chàng vừa trao, nói :

- Mời!

Lã Tuyết Cừu đã định tâm, chàng vận dụng mục lực quan sát, thấy thiếu nữ đẹp như ngọc nữ, tuổi khoảng mười bảy, mười tám, chàng lấy làm lạ.

Với tuổi ấy mà võ công cao thâm, ắt phải có dị nhân truyền thụ, và chắc chắn nàng phải gặp lỳ duyên trong võ học nữa.

Chàng nói :

- Xin lỗi...

Lã Tuyết Cừu chớp người lên... Một tràng đao kiếm khua leng keng, ánh lửa do vũ khí chạm nhau tung tóe.

Hai bóng người bay dạt ra. Cả hai cùng nhìn nhau với sự kinh ngạc.

Thiếu nữ nói :

- Té ra ngươi sử dụng Ma pháp.

Lã Tuyết Cừu đánh tiếp chiêu thứ hai, chiêu thứ ba, chiêu thứ tư...

Nàng đều đón đỡ ung dung.

Thân pháp của nàng cũng thuộc loại vô ảnh. Cả hai cùng mất bóng, và cùng lúc hiện thân.

Thiếu nữ biết chàng đánh Ma chiêu, nhưng chàng không biết nàng sử dụng môn công phu gì.

Những loại bảo khí chạm nhau phát ra những âm thanh trong vắt, ngân nga mà không phải tiếng bội ngọc minh loan. Kẻ có định lực và thẩm âm cao nghe như có tiếng sắt, tiếng vàng...

Lã Tuyết Cừu sử dụng đến chiêu thứ năm, thứ sáu... Điều mà chưa bao giờ chàng sử dụng đối với bất kỳ người nào, và thiếu nữ bây giờ mới biết gặp phải cao nhân.

Cuối cùng, nàng vẫn vượt qua khỏi sáu chiêu.

Lã Tuyết Cừu cả sợ. Còn một chiêu cuối cùng mà nàng vẫn qua được, thì chàng dùng tới môn nào đây? Vì Ma chiêu còn cao hơn Quỷ thức một bậc. Hơn nữa, riêng Quỷ thức cũng đã vượt hẳn những điều mà nhũ mẫu đã dạy chàng.

Chàng chưa vội dùng tới sát chiêu thứ bảy, vì chiêu nay đưa ra là một trong hai người phải chết. Nếu đối phương không chết, thì đối phương là người có võ công tuyệt luân, chàng không phải là đối thủ, dĩ nhiên sẽ bị đối phương giết chết.

Lã Tuyết Cừu quay sang dùng Tam Tuyệt quỷ thức, tuy rằng về mặt nghệ thuật, Quỷ thức không sánh bằng Ma chiêu, nhưng nó cũng có cái hay riêng của nó.

Quỷ thức cũng có những biến hóa ảo diệu, uy lực phi thường. Biết bao nhiêu kẻ địch đã chết dưới chiêu Quỷ thức.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Nếu cuộc đấu này cho ta dùng Long Tuyền kiếm, chưa chắc ai đã hơn ai!”

Nhìn lại trận đấu, thiếu nữ với thanh Long Tuyền kiếm dường như làm chủ cuộc chiến.

Hai người chớp lên chớp xuống một hồi, Lã Tuyết Cừu ngày càng rơi vào vị trí bại địa.

Đã gần hết thức thứ ba rồi, chàng vẫn chưa thấy một chút sinh khí xuất hiện. Nỗi tuyệt vọng bắt đầu len nhẹ trong cảm thức của chàng. Sự việc có thể đúc kết :

- Hoặc dùng chiêu thứ bảy trong Ma chiêu, hoặc dùng những chiêu thức của nhũ mẫu đã dạy?

Vừa hết thức thứ ba, chàng thấy sát khí từ trong kiếm đối phương tỏa ra lạnh thấu tâm can. Trong giây phút cầu sinh, chàng đành sử dụng đến sát chiêu thứ bảy.

Âm thanh trong bảo đao phát ra ồ ồ như tiếng suối và cũng cùng lúc đó kiếm âm của đối phương phát ra trong trẻo như tiếng chuông ngân. Âm của kiếm là âm “thương” thuộc Kim, âm của đao là âm “vũ” thuộc Thủy.

Trong Ngũ hành tương sinh, thì Kim sinh Thủy, do đó đao bị kiếm khống chế.

Vừa hết chiêu thứ bảy, chàng quay ngược thanh đao lại... Toan tự sát theo song thân nơi Thiên Trượng cốc này.

Bỗng keng, lưỡi kiếm đã chận lưỡi đao lại.

Thiếu nữ nói :

- Võ học của ngươi tìm khắp ở nhân gian được thêm một người nữa, cũng khó như tìm trong sa mạc một viên kim cương vậy. Không phải ngươi thua ta, mà chính bảo đao thua bảo kiếm. Ngoài ra, trong Ma chiêu, ngươi đem cả thiện tâm mà sử dụng, bảo sao ngươi phát huy hào khí, sát khí được. Xin cho biết quý danh?

Lã Tuyết Cừu lặng im nghe nàng giảng giải một hồi, chàng thở ra, nói :

- Cảm ơn cô nương đã tha chết. Tại hạ là Tiểu Huyết Thủ.

Thiếu nữ nghiêm giọng :

- Ta muốn nghe tên thật của ngươi. Còn tên ta là Hoa Như Tuyết, mười chín tuổi.

Chàng nói :

- Tại hạ là... Lã Tuyết Cừu, hăm mốt tuổi.

Nàng á lên một tiếng rồi lặng thinh. Không rõ nàng phát hiện gì về chàng qua cái tên đó.

Cả hai lại im lặng.

Tiếng suối vẫn róc rách chảy...

Hồi lâu, Tuyết Cừu lên tiếng :

- Hoa cô nương ở đây một mình sao?

Cô gái không trả lời mà nói :

- Sương xuống lạnh rồi. Ngươi nhóm lửa lên ngồi cho ấm.

Tuyết Cừu đánh lửa lên, rồi nhặt củi khô làm thành một bếp lửa giữa lòng suối. Hai người ngồi lại.

Hoa Như Tuyết nhìn Tuyết Cừu, một thanh niên khôi ngô tuấn vĩ, diện mạo đầy vẻ anh tuấn.

Tuyết Cừu nhìn Hoa Như Tuyết, quả đúng là... Như tuyết.

Chàng lặp lại câu hỏi khi nãy. Như Tuyết nói :

- Ở trong lòng suối này chỉ có ba người. Ngoài công tử ra gồm có sư nương, sư muội và ta.

Tuyết Cừu chợt nhớ tơi nữ nhân áo đen. Chàng hỏi :

- Giữa đêm qua, tại hạ thấy một nữ nhân áo đen, không biết đó là tiểu thư hay lệnh muội? Hồi giữa buổi mai này, tại hạ lại thấy một lần nữa, nhưng cách xa quá nên không rõ mặt.

Như Tuyết nói :

- Chắc là sư muội rồi. Nhỏ ấy thường bỏ suối đi ra ngoài lắm. Sư muội tên là Dương Tiểu Kha, võ công cũng không kém ta chút nào.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Võ công của tiểu thư cao quá, dĩ nhiên võ công của lệnh sư phải đạt mức vô lượng. Nhưng sao lệnh sư phải sống biệt lập thế này? Và làm sao nhị vị biết mà vào đây bái sư?

Như Tuyết cười :

- Chúng ta có phải tầm sư học đạo đâu. Sư nương thấy trống vắng quá, nên đi tìm chúng ta đấy chứ. Còn ngươi, ta chưa thấy ai liều lĩnh như ngươi. Hồ sâu cả ngàn trượng mà ngươi dám nhảy xuống. Ngươi xuống đây với mục đích gì?

Tuyết Cừu nói :

- Năm xưa, vợ chồng Huyết Thủ bị hai trăm cao thủ võ lâm đánh rơi xuống hồ này. Nhân tại hạ qua đây, muốn xem thử dưới lòng hang này.

Như Tuyết chân lại nói :

- Chắc chắn sư nương ta sẽ sai Tiểu Kha đi tìm ngươi về cho gia sư hỏi thăm mọi việc. Ta dặn ngươi một điều... Nên nhớ, đừng nói gì về sự liên hệ giữa ngươi và Huyết Thủ. Nhớ nhé? Còn bảo kiếm, ngọc ấn, châu ngọc... Đây, ngươi nhận lại!

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Không phải của tại hạ, tại hạ không nhận đâu.

Như Tuyết trợn mắt :

- Trong suối có ba người, nhưng Tiểu Kha thường đi ra ngoài, gia sư thì ở một chỗ, còn ta thì hay đi dạo suối. Ta với đại ngạc là bạn thân thật, nhưng ta không biết bên trong nó có linh kiếm. Nay nó chết cũng có phần số của nó, và đó cũng là lòng trời muốn giúp ngươi. Hãy nhận lại tất cả những món này, đừng làm ta phật ý.

Lã Tuyết Cừu đứng lên chắp tay nói :

- Tại hạ không nhận. Tại hạ không muốn lợi dụng lòng tốt của ai, cũng không muốn mang ơn ai, e ngày sau có việc khó xử. Chung quanh tại hạ toàn là kẻ thù, và tại hạ sẽ không diện kiến lệnh sư...

Như Tuyết cũng đứng lên, nói :

- Không phải ta khờ như ngươi đâu mà để ngươi lợi dụng ta. Cũng không phải ta có lòng tốt với ngươi đâu. Đây là khổ công của ngươi. Nếu ngươi không dùng nó thì hãy trả lại con đại ngạc cho ta, vậy thôi.

Nàng vừa nói vừa cài kiếm vào người chàng và bỏ vào bọc chàng những món bảo vật kia.

Hai người lại ngồi xuống.

Giờ này cũng đã sang canh tư.

Thiếu nữ áo đen xuất hiện trước mặt hai người. Thiếu nữ áo đen, tức Dương Tiểu Kha đeo nhiều đồ trang sức, cườm tay cổ tay.

Như Tuyết giới thiệu cho hai bên biết nhau.

Dương Tiểu Kha nhấp nháy con mắt nói :

- Sư nương gọi tỷ tỷ và công tử.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không đi.

Tiểu Kha, Như Tuyết mặt mày tái nhạt, nói :

- Không được, ngươi phải đi!

Tuyết Cừu ngần ngừ không quyết định.

Cuối cùng, hai nàng nắm tay lôi chàng. Cặp người ngọc dìu chàng trai tuấn tú về nơi... Đầy bất ngờ.

Chương 4: Quỷ Môn Quan

Lã Tuyết Cừu đứng trước một vị lão nương tóc đã bạc như bông, nhưng gương mặt hồng hào như đương xuân. Lão nương đôi mắt lim dim. Hai vị cô nương Như Tuyết và Tiểu Kha đứng hầu hai bên. Hai cô gương mặt trở nên nghiêm lạnh, không dám thở mạnh.

Nữ nhân mắt vẫn khép, hỏi Lã Tuyết Cừu :

- Dĩ nhiên ngươi đến đây phải có việc gì quan trọng, nên mới nhảy xuống vực sâu ngàn trượng chứ?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ vốn không định nhảy, nhưng thấy cô nương áo đen mới đó mà mất hút, thì nghĩ rằng vị cô nương ấy nhảy xuống vực. Chính vì vậy tại hạ mới nhảy theo.

Bà hỏi gằn :

- Ngoài ra không có mục đích gì khác à?

Lã Tuyết Cừu đáp :

- Cách đây hai mươi năm, phu thê Huyết Thủ bị đám cao thủ giang hồ trên dưới hai trăm người đánh rớt xuống vực này. Tại hạ cho rằng họ có thể còn sống, vì võ công họ rất cao.

Vị lão nương nói :

- Hố sâu ngàn trượng không ai có thể sống được. Ngươi sống được là do một nguyên cớ khác. Một là ngươi nhảy chuyền, hai là ngươi mượn sức rơi của cây. Chỉ có con đường duy nhất trở lại nhân gian, ngươi muốn biết đường đó phải có điều kiện.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Điều kiện nào tất nhiên cũng lợi cho họ cả, thì ta cần chi nhận điều kiện”.

Chàng nói :

- Tại hạ muốn tự mình khám phá con đường ra. Cám ơn tiền bối đã có sự quan tâm đến.

Lão nương ạ một tiếng, nói :

- Được. Ta cho ngươi hết ngày hôm nay. Nếu ngươi không ra khỏi lòng suối, ta giết thì đừng oán.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt :

- Tiền bối nói ngang quá! Đất ở đây đâu phải của riêng gì tiền bối mà bà muốn trục xuất tại hạ?

Lão nương trầm giọng :

- Trong thời kỳ lãnh địa, lãnh chúa, ai khai phá vùng nào để định cư, thì làm chủ vùng đó, ấy chính là công lệ.

Bà nói chắc như vậy, chính chàng cũng công nhận là đúng, vì hồi ở vùng Loạn Thạch, có khách giang hồ nào đến, vị nhũ mẫu cũng nói và làm y như thế.

Như Tuyết chợt nói lớn :

- Gã kia! Sư nương ta nói vậy là dễ dãi cho ngươi, sao ngươi không thức tỉnh? Chúng ta ở đây bao nhiêu năm tuyệt đối bí mật, chẳng lẽ để ngươi ra ngoài mách lẻo với giang hồ để bọn chúng kéo đến đây quấy rầy sao? Báo cho ngươi hay, không có cách nào ra được bên ngoài đâu.

Lã Tuyết Cừu đứng lặng yên suy nghĩ. Ánh sáng bên ngoài rọi vào, chàng thấy Tiểu Kha nước da hơi ngăm một chút, nhưng nét đẹp sắc sảo mặn mà không kém Như Tuyết. Đẹp hơn cả Mộc Thúy Hương, Nam Phương Mỹ Cơ... Nhưng nhìn qua nét mặt của vị lão nương lạnh lùng, sát khí, chàng cũng cảm thấy ớn ớn. Vì võ công của Như Tuyết còn cao hơn chàng, thì nói gì đến vị lão nương.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tiền bối có điều kiện gì?

Lão nương nói :

- Bây giờ ta không còn hứng thú để nói điều kiện ấy nữa. Ngươi hãy đi đi!

Lã Tuyết Cừu toan quay lưng đi, nhưng Tiểu Kha nháy mắt rồi nói :

- Bẩm sư nương, hắn là người mới đến, lại có tính liều mạng, sống chết với hắn, hắn không quan tâm. Sư nương trách hắn làm gì. Sư nương hãy mở cho hắn một sinh lộ...

Bây giờ chàng mới chú ý đến Tiểu Kha, tuy ít nói nhưng nói rất có lý có tình.

Lão nương nói :

- Ta nể tình hai đệ tử ta mà dung ngươi một phen. Điều kiện ta ra là điều kiện kép.

Lại có điều kiện kép. Điều kiện kép là hai điều kiện đi liền với nhau. Những điều kiện này thường không đơn giản tí nào cả. Chàng hỏi :

- Xin tiền bối cho biết điều kiện kép đó?

Lão nương nói :

- Thứ nhất, nếu ngươi thắng một trong hai đệ tử ta, ta để ngươi đi. Nếu bại, ngươi sẽ bái ta làm sư phụ. Học đến khi nào thành tài rồi mới được đi.

Lã Tuyết Cừu than thầm :

- “Thật khổ! Dù ta chưa bái nhũ mẫu làm sư phụ, nhưng thật ra đó cũng là tình thầy trò rồi”.

Chàng khôn khéo nói :

- Thưa tiền bối! Tại hạ đã có sư phụ rồi. Vả lại tại hạ vốn chưa biết tiền bối là ai, môn phái nào, chánh hay tà... Nếu khinh suất mà bái sư, không hợp với bản ý, có phải là ân hận một đời chăng? Và tại hạ cũng đã đấu qua với vị cô nương áo trắng rồi. Tại hạ đấu không lại...

Lão nương nhướng mắt nói :

- Đấu không lại à? Ngươi đấu không lại Như Tuyết làm sao tự chủ được bản thân? Ta là Cốc chủ của môn phái Quỷ Vô Môn Quan.

Lã Tuyết Cừu chết lặng. Quỷ Vô Môn Quan là một quái phái, bị giang hồ lên án. Chính song thân chàng bị người ta vu là liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan, nhưng đó là chuyện của ngoài hai mươi năm trước.

Chàng còn đang bàng hoàng, Cốc chủ bỗng hỏi :

- Sao, Quỷ Vô Môn Quan có gì khiến ngươi trầm tư, lo lắng?

Lã Tuyết Cừu vội đáp :

- Giang hồ có ác cảm với môn phái này. Võ Đang thì nói phu thê Huyết Thủ có liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan, xin Cốc chủ hãy xác nhận điều đó.

Cốc chủ thản nhiên nói :

- Ngươi hãy xác nhận ngươi trước. Ngươi có liên quan gì với Huyết Thủ không? Ta sẽ xác nhận

sau.

Lã Tuyết Cừu nói thật :

- Tại hạ là.. Con của Huyết Thủ, tên Lã Tuyết Cừu.

Ba người cùng á lên một lúc.

Chàng đã được Như Tuyết nhắc nhở rồi, đừng nói thật lai lịch của mình ra. Nhưng đã đến nước này không nói thật không được. Lã Tuyết Cừu chờ xem phản ứng của Cốc chủ...

Cốc chủ trợn mắt sáng quắc nhìn chàng. Bất ngờ bà đánh ra một chưởng, chưởng khí bay mù mịt.

Như Tuyết và Tiểu Kha nhanh mắt nhảy tránh, còn Lã Tuyết Cừu đang sững sờ nên không tránh né vào đâu được, đã hứng trọn một chưởng đó bay tạt vào vách động, máu me lai láng nằm bất động.

Hai thiếu nữ cả kinh. Tuy vốn sợ bà, nhưng Như Tuyết và Tiểu Kha vẫn chạy lại xem thương thế của chàng.

Cốc chủ gọi :

- Như Tuyết, Tiểu Kha! Cớ gì hai con có vẻ quan tâm đến hắn quá vậy?

Như Tuyết quỳ xuống thưa :

- Bạch sư phụ! Song thân hắn đã thảm tử, lẽ nào sư phụ giết hắn cho đành.

Bà nói :

- Hắn chỉ bất tỉnh một chút thôi, chưa chết đâu. Thúc chân lực làm cho hắn tỉnh lại!

Hai cô cả mừng, cô bên tả, cô bên hữu truyền công lực vào..

Cốc chủ lại nhắm mắt. Bỗng bà hô lên thất thanh :

- Nguy rồi!

Nhưng trong lúc truyền chân lực, hai cô đã đi vào trọng điểm, nên không dám phân tâm. Họ vẫn tiếp tục tiến hành.

Không bao lâu, Tuyết Cừu hồi tỉnh. Chàng chỉ á, một tiếng rồi lại ngất lịm.

Hai cô thu hồi chân lực đứng lên. Như Tuyết nói :

- Quái lạ! Sao hắn lại thế này?

Cốc chủ nói :

- Bình thường Như Tuyết luyện về âm nhu, Tiểu Kha luyện về dương cương. Nếu chân khí của Như Tuyết thuộc hàn, còn của Tiểu Kha thuộc nhiệt. Hai luồng chân khí này gặp nhau, nạn nhân không đủ sức để điều hòa, tất sẽ sinh ra sự xung kích. Có thể lục phủ ngũ tạng của hắn nát bét hết rồi.

Bà vẫn ngồi yên tại chỗ.

Như Tuyết sợ hết hồn, ngồi xuống bắt mạch. Nàng lim dim mắt một hồi rồi đứng lên run giọng nói :

- Mạch không bắt được. Nguy quá...

Nàng nói như muốn khóc.

Tiểu Kha ngồi xuống kiểm tra lại lần nứa, rồi cũng lắc đầu, thở dài thốt :

- Hết cứu!

Cốc chủ nói :

- Cho hắn ngậm một viên Dẫn Lực hoàn. Điểm vào huyệt Thụy Túc của hắn.

Hai cô làm xong rồi chờ kết quả.

Không bao lâu, Lã Tuyết Cừu cựa mình, mửa ra mấy búng máu đen... Chàng lăn lộn quằn quại, những khớp xương kêu rắc rắc... Hồi lâu mê man trở lại.

Cốc chủ nói :

- Hắn sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Tiểu Kha nói :

- Thà giết hắn chết chứ để đau đớn một đời thì nỗi hận không ai hóa giải được.

Nàng nói xong tung chưởng nhắm vào huyệt Thiên linh cái của Lã Tuyết Cừu mà đánh xuống.

Như Tuyết thất kinh tung chưởng ra đỡ, hét :

- Tiểu Kha! Sư muội điên rồi ư?

Tiểu Kha đỏ mắt, đáp :

- Tiểu muội nghĩ kỹ rồi. Hắn tỉnh lại hắn cũng sẽ tự sát thôi.

Như Tuyết nói :

- Trong võ học trăm đường ngàn nẻo. Còn sống là còn hy vọng chữa được. Sư phụ thần thông quảng đại, người đã nói tiếng gì đâu. Đừng hành động lỗ mãng nữa.

Việc xảy ra như vậy mà Cốc chủ vẫn tọa thị điềm nhiên.

Hồi lâu, bà đuổi Như Tuyết ra ngoài, rồi gọi Tiểu Kha tới nói nhỏ. Bà hỏi :

- Đệ tử có muốn cứu sống Lã Tuyết Cừu không?

Tiểu Kha nói :

- Đệ tử với hắn không thù oán, và hắn cũng không phải là người bại hoại. Cứu hắn sống lại là điều rất nên.

Cốc chủ nói :

- Vậy con phải hy sinh.

Tiểu Kha giật mình hỏi :

- Sư phụ hãy nói rõ, đệ tử phải hy sinh cách nào?

Bà thì thầm vào tai Tiểu Kha mấy câu...

Tiểu Kha đỏ mặt, lắc đầu nói :

- Nếu để đệ tử chết mà cho hắn sống thì đệ tử dám lãnh. Còn làm như vậy, đệ tử... Không dám vâng lời. Thôi, cứ để hắn tật nguyền, hay để hắn chết đi cho rảnh.

Cốc chủ nói :

- Cái mạng không tiếc, còn cái đó lại tiếc. Thật mâu thuẫn! Đệ tử cứu hắn, tất nhiên sau này hắn vì mối thâm ân mà chu đáo với con.

Tiểu Kha vẫn lắc đầu, nói :

- Đệ tử nghe sư phụ thuật lại cớ sự của người rồi. Sư phụ cứu phụ thân hắn cũng bằng phương pháp đó, sau này Lã Đạo Nghi đã không cảm ơn lại còn đi hận sư phụ. Quả là một việc ngược đời. Mãi đến

giờ này, sư phụ vẫn thủ tiết mà không chịu kiếm một đức lang quân.

Cốc chủ bóp trán suy nghĩ. Hồi lâu, bà hỏi :

- Có thể nào đệ tử thuyết phục Như Tuyết được chăng?

Tiểu Kha trầm ngâm thật lâu...

Bỗng Như Tuyết hối hả chạy vào nói :

- Đệ tử có cách cứu Tiểu Huyết Thủ được.

Cố chủ lẫn Tiểu Kha cùng hỏi :

- Cách gì?

- Thượng tả, hạ bổ. - Như Tuyết nói.

Bà vờ giật mình, nói :

- Ta đang nghĩ đến điều đó, nhưng không dám nói cho các đệ tử. Trong hai con có ai tự nguyện không?

Hai cô nhìn nhau đỏ mặt...

Cốc chủ nói :

- Cả hai đều sẵn lòng cứu người, nhưng cả hai còn... Tiếc sự trinh bạch. Vậy ta làm phép rút thăm là công bằng.

Như Tuyết nói :

- Đệ tử biết sư phụ còn có một cách khác.

Bà lắc đầu, nói :

- Ta hết cách rồi. Nhưng nếu dùng cách này thì võ công hắn rất khó phát triển, nhất là về phần công lực. Hắn sẽ không thuần nguyên, nên không thể nào đả thông được Sinh tử huyền quan.

Bà bắt đầu làm một cuộc rút thăm...

Kết quả, Như Tuyết bắt phần được. Không biết nàng vui hay buồn, nhưng đôi mắt nàng có vẻ u hoài lắm.

Còn Tiểu Kha cũng giương đôi mắt đen lay lấy nhìn Như Tuyết, chắc chắn là cô bé không được vui.

Cốc chủ nói :

- Như Tuyết! Hãy mang xác hắn ra ngoài, lựa nơi nào thích hợp tiến hành đi, kẻo trễ mất.

Như Tuyết vác xác Lã Tuyết Cừu lên vai mà lòng dạ rối như tơ vò. Nàng vừa đi vừa nghĩ biện pháp để thay thế cho cách thượng tả, hạ bổ.

Nguyên tắc của nó là dĩ âm bổ dương để điều hòa hai nguồn chân lực.

Nàng đưa Lã Tuyết Cừu đến một nơi bằng phẳng và kín đáo. Thấy chàng không khác gì một xác chết quằn quại, mềm nhũn, thì làm sao mà bổ được đây?

Công việc đầu tiên, nàng điểm vào mấy kích huyệt để cơ thể của chàng phấn hoạt trở lại.

Nhưng Lã Tuyết Cừu vẫn bất tỉnh.

Nàng bối rối, nên cứ lựa mấy trọng huyệt mà kích, cũng không thấy tăm dạng gì.

Như Tuyết giậm chân khóc :

- Lã Tuyết Cừu ơi! Phụ thân ngươi gây oán với Cốc chủ, bà làm cho ngươi thế này. Ta cố tình cứu chữa, nhưng ngươi không tỉnh lại, ta biết làm sao.

Nàng cầm mũi thoa chích vào mấy huyệt hồi dương, và nghe lại nhịp tim đập của chàng khá hơn một chút.

Như Tuyết mừng như chính mình sống lại. Nàng điểm thêm vài huyệt đạo nữa để chàng có tĩnh lại cũng giảm bớt đau đớn.

Như Tuyết bắt đầu cởi y phục của chàng ra, đến bộ đồ cuối cùng, nàng ngập ngừng...

Như Tuyết thốt thành nói :

- Như Tuyết ơi! Ngươi không nhớ một giai đoạn giữa phụ thân chàng với Cốc chủ sao? Đời ta còn gì, làm sao mà nhìn mặt ai nữa?

Lã Tuyết Cừu bỗng cựa mình tỉnh lại. Chàng đau đớn lăn lộn, rồi bò quanh mấy tảng đá, miệng nói :

- Nhũ mẫu ơi! Cừu nhi đau đớn đến chết được.

Nhìn Như Tuyết chàng nói :

- Hoa cô nương! Sao tại hạ lại... Thế này! Trước mặt cô nương?

Như Tuyết lộ vẻ khổ sở nói :

- Ta không còn cách nào khác để cứu công tử.

Tuyết Cừu động tâm, chàng vịn đá đứng lên hỏi :

- Cô nương định cứu tại hạ bằng cách nào?

Như Tuyết buông tiếng thở dài, nghiêm giọng :

- Thượng tả, hạ bổ!

Tuyết Cừu quỳ xuống nói :

- Một lời như vậy cũng là đại ân đại đức rồi. Đừng! Hãy giúp cho tại hạ một chưởng đi.

Như Tuyết khóc, nói :

- Không được. Cả ngươi lẫn ta hợp tác để tìm biện pháp. Hiện giờ trong người ngươi thấy thế nào?

Tuyết Cừu ngồi xếp bằng nhắm mắt vận công. Chàng nói :

- Đỡ hơn hồi nãy một chút. Có thể cô nương làm ơn nướng cho tại hạ một miếng thịt sấu, không chừng thịt này giúp tại hạ điều giải được hai nguồn xung lực...

Như Tuyết không hiểu, hỏi :

- Thịt sấu đâu có dược dụng gì?

Tuyết Cừu phải dẫn giải thêm một hồi.

Nàng bán tín bán nghi. Nàng nói :

- Để ta nói Tiểu Kha đi làm việc đó. Ta có nhiệm vụ chăm sóc công tử. Ta đi, rủi công tử có việc gì thì nguy lắm.

Nàng nói xong đứng trên gộp đá hú một tiếng lanh lảnh.

Lát sau, Tiểu Kha xuất hiện.

Hai nàng gặp nhau, không hiểu sao Như Tuyết đỏ mặt.

Tiểu Kha hỏi một câu :

- Tốt đẹp chứ?

Như Tuyết nói :

- Hắn đã tỉnh và bớt đau hơn lúc trước.

Nàng biết Tiểu Kha hiểu lầm, nhưng nàng không cần đính chính, nói :

- Sư muội chạy lên phía trên vài dặm, về phía trái dòng suối, nhặt một mớ thịt sấu nướng lại và mang xuống đây cho hắn.

Tiểu Kha nhướng mắt :

- Sao sư tỷ không đi?

Như Tuyết gắt :

- Tiểu quỷ! Có đi hay đứng ngây người ra đó?

Tiểu Kha vừa chạy vừa nói :

- Sao không bổ bằng sâm nhung quy thực, mà lại lấy thịt sấu bổ?

Như Tuyết vào bên trong, thấy Tuyết Cừu ngồi tựa lưng vào vách đá, nét mặt đầy vẻ đau đớn. Dường như chàng đang hôn mê.

Như Tuyết không dám truyền công lực vào nữa. Nàng lại điểm thêm mấy huyệt đạo trấn thống để chàng giảm bớt cơn đau.

Tiểu Kha đi một hồi đem thịt lại nói :

- Thịt đây! Hắn sao rồi?

Như Tuyết nói :

- Hắn lại hôn mê.

Tiểu Kha hỏi :

- Tiểu muội vào đó một chút được không?

Như Tuyết đáp :

- Cứ vào!

Tiểu Kha bước vào, thấy Tuyết Cừu chỉ mặt một chiếc quần cộc, liền đỏ mặt nói :

- Sao tỷ tỷ không mặc y phục cho hắn lại?

Như Tuyết nói :

- Đừng bận tâm cái lốt bên ngoài đó. Người hắn đang nóng cực độ. Cứ để cho hắn mát.

Tiểu Kha hỏi :

- Dường như sư tỷ chưa bổ hắn, phải không?

Như Tuyết hét :

- Nếu hắn được bổ đâu còn tình trạng này. Ta nghĩ ra cách rồi!

Tiểu Kha sáng mắt hỏi nhanh :

- Cách gì?

Như Tuyết nói :

- Hai nguồn chân lực ấy không hợp nhau, nên mới sinh tình trạng xung kích. Khi nãy sư muội đi nhâm, ta đi đốc. Bây giờ sư muội đi đốc, ta đi nhâm.

Tiểu Kha gật đầu :

- Có lý! Nhưng mạo hiểm. Không còn cách nào khác đành phải làm vậy.

Hai cô bắt tay làm liền...

Không bao lâu, Lã Tuyết Cừu tỉnh lại, rên ư ư.

Hai cô thôi hành công.

Bây giờ màu da của chàng hồng hào hơn trước, nhưng sau đó lại hôn mê.

Như Tuyết ngồi xuống thăm mạch, nói :

- Mạch xung không còn nữa nhưng chân khí chia làm hai luồng chạy ngược đường. Nếu không

biết cách cho ổn định các luồng chân khí này, cũng khó tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma. Thôi, cứ giao hết sự rủi may ấy cho cơ duyên.

Tiểu Kha nói :

- Tỷ tỷ nói có lý? Nếu sư phụ đừng hận Lã tiền bối, thì sư phụ có thể dùng nguồn chân lực thượng thừa của bà để điều giải hai luồng chân lực thuận nghịch này.

Hai cô bàn tán nhau một hồi.

Tuyết Cừu mở mắt ra, ụa thêm vài búng máu đen nữa.

Chàng nói với giọng thật yếu :

- Tạ ơn nhị vị tiểu thư đã cứu mạng. Trong mình tại hạ bây giờ như có hai con rắn đang bò ngược đường, làm đau đớn cả tạng phủ, khó sống lắm!

Tiểu Kha nói :

- Công tử luyện võ đến chỗ thượng thừa rồi, nên dùng cái tâm mà chế ngự, điều khiển luồng dương kình chực chuyển sang tay trái, chân phải. Luồng âm kình cho chuyển sang tay phải, chân trái. Tất nhiên phải ổn thỏa.

Trước khi chàng tiếp tục vận công, Như Tuyết đưa thịt sấu ra, nói :

- Người dùng đi! Ăn không có muối nhạt lắm. Tiểu Kha mới tạo ra một ít hôi diêm (tro muối) ấy.

Lã Tuyết Cừu vừa ăn vừa nói :

- Bây giờ nhị vị nên trở lại với Cốc chủ đi. Tại hạ sẽ ở đây ngồi luyện công.

Tiểu Kha nói :

- Mình ta về đủ rồi. Như Tuyết tỷ tỷ sẽ ở đây giúp công tử. Chỉ sợ công tử lên cơn từng hồi.

Tuyết Cừu nói :

- Trong người tại hạ dường như có thêm được năm mươi năm công lực. Tuy vậy, nó vẫn nóng như lửa. Tại hạ mang ơn nhị vị, không biết làm gì để đền đáp lại mối thâm ân này. Xin cứ yên tâm, tại hạ sẽ không chạy trốn đâu.

Như Tuyết nói :

- Vậy cũng được. Còn ơn nghĩa thì đừng nghĩ đến. Muốn trả nó, hãy nghĩ và làm những điều hợp

với chánh đạo là được.

Hai cô an ủi chàng vài lời rồi nắm tay ra về.

Tuyết Cừu ngồi một mình suy nghĩ về mọi việc đã xảy ra. Chàng thấy Như Tuyết lẫn Tiểu Kha đều có thiện cảm với chàng. Việc ấy cũng dễ hiểu. Bao lâu rồi họ không tiếp xúc với xã hội loài người, nhất là ở tuổi lứa đôi. Việc cân bằng sinh lý và tình cảm là điều cần thiết.

Còn Cốc chủ, Cốc chủ tuy đánh chàng một chưởng, kết quả thừa chết thiếu sống như vậy, nhưng xem ra bà không có vẻ ác ý. Bằng chứng là Cốc chủ vẫn để hai đệ tử mang chàng đi chữa thương. Và cả hai thiếu nữ đều muốn hy sinh cho chàng nữa.

Lã Tuyết Cừu còn đang suy nghĩ vẩn vơ, bỗng có tiếng lộp cộp trên đá, một người xuất hiện...

Lã Tuyết Cừu không bao giờ quên được gương mặt đó. Lão Lý... Độc cước.

Độc cước là cái tật rồi, chàng tạm thời lấy đó làm tên.

Lã Tuyết Cừu không đứng lên được, nên chàng vòng tay nói :

- Lý tiền bối cũng có mặt ở đây nữa sao? Vãn bối biết tiền bối là bậc dị nhân.

Lý độc cước nghiêm giọng :

- Ngươi bị thương hỏa xung kích. Điều này có thể dẫn tới tẩu hỏa nhập ma, và đó là nhẹ. Ngươi đừng nói gì cả. Để ta xem có thể cứu được không?

Ông vứt cây gậy bên ngoài, rồi nhảy vào ngồi bên Tuyết Cừu, đưa tay sờ mạch.

Ông nói :

- Hai nguồn chân lực này khá dồi dào, do hai đệ tử của Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan nạp vào. Cũng may cho ngươi, hai nguồn chân lực ấy do chánh tâm điều khiển, nên nó mới chịu khép nép trong cơ thể ngươi, nếu không ngươi đã vong mạng rồi.

Bây giờ cơn mê của chàng sắp sửa kéo đến...

Tuyết Cừu nói :

- Vãn bối sắp sửa tới cơn hành hạ...

Lý độc cước điểm trên đốc mạch chàng vài huyệt rồi nói :

- Ta sẽ giúp ngươi trong nửa khắc.

Ông đưa hai tay đặt vào hai huyệt nhâm đốc, thúc một luồng dị kình vào...

Đầu tiên thân nhiệt của chàng tăng lên ghê gớm, và trên đầu hai người bốc hơi. Sau đó, nhiệt độ trong người chàng giảm xuống và cảm thấy dễ chịu. Chàng thiếp đi từ bao giờ không hay.

Khi chàng tỉnh dậy, lão ăn mày Lý độc cước đi đâu mất, chỉ thấy Như Tuyết đứng bên cạnh chàng.

Như Tuyết nói :

- Thật là lạ! Nội lực của công tử sung mãn ghê lắm, và hai nguồn chân lực ngược chiều kia đã hòa hợp với nhau. Thuận nghịch tùy theo ý muốn của mình. Ta không tin rằng thịt sấu có diệu dụng như vậy.

Chàng nghĩ thầm :

- "Như vậy là Như Tuyết không phát hiện ra Lý tiền bối".

Tuyết Cừu đáp hồ đồ :

- Biết đâu hai nguồn chân lực ấy cùng cư ngụ trong một cơ thể, nên chúng đã làm quen với nhau.

Như Tuyết nói :

- Công tử thử đứng lên làm những động tác bình thường..

Tuyết Cừu múa may một hồi, không có gì trở ngại, chàng nói :

- Tại hạ bây giờ thấy rất khỏe. Hoa cô nương! Tại hạ có nên vào gặp Cốc chủ không?

Nàng đáp :

- Dĩ nhiên là nên. Nhưng khi nào thật khỏe đã.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ khỏe lắm. Vào từ tạ Cốc chủ một lời.

Hai người cùng vào phòng Cốc chủ. Công việc xảy ra trong hơn nửa ngày, Cốc chủ vẫn ngồi tại chỗ.

Lã Tuyết Cừu vẫn đứng nguyên để chờ bà mở mắt.

Thời gian và dòng suối cùng trôi. Tuyết Cừu đứng mỏi rồi lại ngồi vận công.

Nhiều lần chàng xả công, vẫn thấy Cốc chủ nhập định.

Lã Tuyết Cừu toan lên tiếng, đã thấy Tiểu Kha ra hiệu cho chàng ra ngoài.

Ra đến nơi, Tuyết Cừu hỏi :

- Cô nương có việc gì?

- Ngươi hãy ở đây, khi nào nghe tiếng bà thì vào.

Lã Tuyết Cừu thấy vắng Như Tuyết, liền hỏi :

- Hoa cô nương đâu?

Tiểu Kha nói :

- Dường như có người lạ đột nhập vào suối này. Sư tỷ bận theo dõi.

Lã Tuyết Cừu nghĩ ngay đến Lý độc cước.

Nhưng nếu là Lý độc cước thì Hoa Như Tuyết không phải là đối thủ của ông.

Chàng lại liên tưởng tới việc một mình chàng hạ không biết bao nhiêu cao thủ nổi danh của Thiếu Lâm, kể cả Chưởng môn Không Động và Côn Luân, có phải vì võ công của chàng cao hay là võ công của họ thấp? Và nếu võ công của chàng vào bậc thượng thừa thì Tiểu Kha, Như Tuyết vào hạng gì? Cốc chủ, Lý độc cước vào hạng gì?

Rõ là đám giang hồ hữu danh kia như Thất Bộ Sát Nhất Nhân Bàng Tục, Kiến Nghĩa Hữu Vi Lỗ Đình Trí, Nam Mã Nguyện, Độ Ách, Quãng Pháp... Chẳng qua chỉ là những kẻ hư danh.

Hai thiếu nữ bên suối không tên tuổi, xuân xanh vừa tròn đôi mươi thế mà võ công đáng bậc thầy của họ.

Chàng lại suy nghĩ tới thân phận mình, tứ cố vô thân, về sở học ngoài sự dẫn dắt của nhũ mẫu, chàng còn tự luyện lấy. Giờ đây chàng lại nhận thêm đến bảy mươi năm công lực, thì hiện nay toàn cõi Trung Nguyên được mấy người như chăng?

Tiểu Kha thấy chàng mãi trầm tư, nàng cũng không dám làm phiền. Nghĩ đến cái việc suýt... Nằm cùng chàng sao mà lòng dạ cứ bâng khuâng mãi.

Bỗng nhiên mặt nàng đỏ hây hây.

Có tiếng của Cốc chủ gọi Tiểu Kha. Hai người cùng bước vào.

Cốc chủ nghe bước chân liền mở mắt ra nhìn Lã Tuyết Cừu. Chàng nhìn lại bà mà lòng hồi hộp. Không biết bà có chuyện gì nữa đây?

Cốc chủ nói :

- Công lực của ngươi nay đã tăng lên hơn nửa trăm năm, và đã ổn định được với phần gốc trong người ngươi. Lã Tuyết Cừu! Ai đã trợ giúp phần điều hòa công lực ấy cho ngươi?

Lã Tuyết Cừu rất phục nhận xét của bà.

Chàng thản nhiên đáp :

- Mỗi lần hôn mê tỉnh lại là mỗi lần thấy nhị vị cô nương bên cạnh và lại thấy công lực mình càng khác hơn trước. Phần công đức ấy có ai ngoài Như Tuyết và Tiểu Kha.

Bà nói :

- Ngươi lại đây!

Lã Tuyết Cừu ung dung bước lại.

Bà nắm tay sờ mạch chàng, rồi nói :

- Ngươi cũng có cái tật ngoa ngôn giống phụ thân ngươi. Số công lực nhận thêm ngoài hai đệ tử ta, còn có người thứ ba nữa. Thế sao ngươi không chịu nói thật?

Kinh nghiệm cho biết, đã trót giấu rồi cũng nên giấu luôn. Chàng nói :

- Vãn bối hôn mê nhiều hơn tỉnh. Nếu có ai hoặc việc gì, thì nhị vị tiểu thư phải biết rõ hơn tại hạ.

Cốc chủ mặt có sắc giận. Bà trừng mắt hỏi Tiểu Kha :

- Như Tuyết đâu?

Tiểu Kha vội nói :

- Bạch sư phụ! Hôm nay đến lượt Như Tuyết ra ngoài.

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Thưa Cốc chủ! Vãn bối không hiểu vì lý do gì, khi nghe vãn bối là con của Huyết Thủ thì tiền bối lại đánh vãn bối chết đi sống lại?

Cốc chủ nói :

- Ta không giết ngươi đó là vạn phúc cho ngươi rồi. Rất tiếc, con ma nữ Phù Dung đã chết rồi, nếu không ả không tránh được tay ta đâu. Và bây giờ ta không nhận ngươi làm đệ tử nữa. Ngươi hãy tự tìm lấy con đường ra. Nếu còn quanh quẩn nơi đây thì đừng trách ta. Ngoài ra, nếu ngươi thuật lại việc này cho bất kỳ ai, thì cũng không tránh khỏi tội chết.

Lã Tuyết Cừu thấy Cốc chủ xúc phạm đến mẫu thân mình, lòng có ý bất bình, nhưng chàng biết đây chỉ là sự tranh chấp về tình yêu. Tuy vậy chàng vẫn nói :

- Cốc chủ! Cốc chủ là bậc cao nhân mà có tâm địa hẹp hòi. Phù Dung Tiên Tử là gia mẫu đã qua đời trong trường hợp thê thảm, lý ra Cốc chủ phải có tấm lòng hào hiệp mà bênh vực người mới phải. Lúc thân mẫu còn sinh thời thì Cốc chủ không dám đối diện, đến khi thân mẫu qua đời thì Cốc chủ nói xấu người. Tại hạ không phục.

Nghe Tuyết Cừu nói, bà nổi giận hét lên lanh lảnh, hai tay bà đánh không biết bao nhiêu chưởng độc, nhưng bà vẫn ngồi một chỗ.

Tuyết Cừu không hoàn thủ, chàng nhân sức chưởng mà bay ra ngoài. Chàng vừa dừng chân lại đã thấy bà ngồi trên Phi long ỷ trước mặt chàng.

Lã Tuyết Cừu cả kinh. Phi long ỷ mường tượng như chiếc ghế dài hình rồng bằng đá cẩm thạch, gấp đôi sức nặng con người, thế mà bà bay với Phi long ỷ ra trước chàng, đủ biết khinh công và nội lực của bà như thế nào.

Đã vậy, chàng không hiểu Quỷ Vô Môn Quan là sao? Vô môn quan (cửa không mở) là một thuyết bao hàm một ý nghĩa triết học cao siêu.

Lý ra chàng phải bình tĩnh ở lại tìm hiểu môn phái này kỹ hơn.

Cốc chủ hỏi :

- Sao ngươi dám mắng ta?

Tuyết Cừu hỏi lại :

- Sao Cốc chủ dám xúc phạm đến gia mẫu?

Bà không trả lời, song chưởng đưa lên, tung ra một chưởng có sức thôi sơn bạt hải. Muốn biết công lực mình tới mức nào, nên chàng cũng phải đem chưởng ra để đối chứng võ học.

Chàng vận hết tám thành công lực...

Hai chưởng gặp nhau làm chấn động cả một vùng núi trước động, làm sỏi đá từ trên cao rơi xuống

ào ào…

Lã Tuyết Cừu loạng choạng thối lui, còn Cốc chủ tuy bị chấn động nhưng vẫn ngồi yên một chỗ.

Cốc chủ nhìn sững chàng. Trong ánh mắt ấy có phần ngạc nhiên lẫn xúc động. Nhưng bất thần bà nhấc bổng người lên cao đánh ra hai thứ chưởng theo thế Song phủ khai sơn, Lã Tuyết Cừu đứng theo tấn Thiên Cân Trụy, đưa chưởng ra đỡ.

Cốc chủ bay về lại Phi long ỷ, còn Lã Tuyết Cừu lún chân xuống đất.

Còn lâu lắm, Tuyết Cừu mới là đối thủ của bà.

Sau chiêu “Song Phủ Khai Sơn”, Tuyết Cừu từ từ trào máu ra… Chàng cảm thấy mắt tối lại.

Lã Tuyết Cừu là người có tính khí cao ngạo lạnh lùng. Chết thì chịu, dứt khoát không tỏ ra là kẻ chiến bại.

Thay vì rút kiếm ra để quyết đấu với bà, nhưng chàng dừng lại, bởi vì theo thái độ của bà, giữa phụ thân và bà cũng có một sự liên hệ nào đó.

Lã Tuyết Cừu lảo đảo bước đi, máu miệng vẫn thổ ra lai láng. Không ai nhìn cảnh đó mà không đau lòng.

Tiểu Kha chạy theo điểm huyệt cầm máu cho chàng, nhưng không thuyên giảm gì mấy.

Như Tuyết xuất hiện. Nàng thấy cảnh như vậy lòng rất bất bình. Như Tuyết lấy trong người ra viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng chàng rồi dìu chàng đi.

Cốc chủ nhìn theo không nói một lời.

Tuyết Cừu đi một hồi đến một hòn đá bằng ngồi xuống vận công.

Như Tuyết và Tiểu Kha đứng hai bên, cả hai không dám truyền chân lực cho chàng nữa.

Tuyết Cừu nói đứt quãng :

- Tới đây là đủ rồi… Nhị vị nên quay về đi.

Dĩ nhiên là họ phải trở lại. Bởi vì hai cô đều biết sư phụ của mình rất khó tính, lại còn quái gở nữa là khác.

Tiểu Kha nói :

- Công tử có công lực thượng thừa, chỉ vì vừa trải qua một trận nội thương, khí huyết mới bắt đầu

ổn định, kế đó lại bị mấy chưởng hết sức mạnh. Công tử không chết là may mắn lắm rồi.

Hai đệ tử Quỷ Vô Môn Quan vẫn còn đứng đó, nhưng Lã Tuyết Cừu đã đi vào nhập định.

Khi chàng mở mắt ra thì trời đã tối.

Hai nàng đã đi từ bao giờ.

Sức khỏe của chàng phục hồi gần nguyên vẹn.

Lã Tuyết Cừu vươn vai đứng lên với nhiều suy nghĩ :

- Lão ăn mày họ Lý là ai? Hành tung hết sức bí mật, võ công cao thâm lại có ý giúp đỡ chàng. Ông đối với Cốc chủ là bạn hay thù? Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan là ai? Chắc chân bà bị tê liệt nên không đi đứng được nhưng chưởng lực và khinh công của bà vào hạng quán thế tuyệt luân. Thân thế của Hoa Như Tuyết và Dương Tiểu Kha như thế nào?

Lý độc cước vào đây bằng lối nào? Nếu lão vào theo lối mạo hiểm như chàng thì hết cách ra. Nhưng dù sao nếu còn gặp lão, thì còn có điều kiện ra được.

Giang hồ đồn Huyết Thủ có liên hệ với Quỷ Vô Môn Quan, Huyết Ảnh Thần và Mê Hồn cốc. Vậy còn hai nơi nữa. Trường hợp Quỷ Vô Môn Quan tuy chưa rõ ràng lắm, nhưng không phải là không đúng. Do đó hai nơi kia chắc cũng liên quan ít nhiều. Nhưng tại sao phụ thân hay mẫu thân chàng lại đi quan hệ với các môn phái tà đạo như vậy?

Và sau cùng Lã Tuyết Cừu kiểm điểm lại chuyến đi xuống vực của chàng được mấy điều lợi :

- Kiến thức, võ công và bảo vật. Dĩ nhiên chàng phải đổi lại một chút thiệt thòi nào đó.

Trước khi định hướng, chàng dùng trí tuệ phân biệt nên đi về hướng nào để tìm lối thoát thân. Tuyết Cừu đi theo chiều xuôi của dòng suối.

Đêm trong suối tối như mực, thỉnh thoảng có những con đom đóm chớp lòe, cảnh vắng vẻ thê lương lại như có phần hăm dọa. Chàng không sợ Quỷ Vô Môn Quan nữa, nhưng nhiều sự thắc mắc vẫn lẩn quẩn bên chàng.

Mục lực của chàng bây giờ hơn hẳn vài ngày trước đây.

Chàng đi cách động của Cốc chủ chừng vài dặm rồi ngồi lại dưỡng thần.

Khi chàng mở mắt ra thì trời vừa sáng.

Lã Tuyết Cừu lắng nghe như có tiếng gầm thét phía sau lưng chàng, tức là phía động của Cốc chủ.

Trong vực, âm thanh đi theo một luồng nên rất dễ nghe.

Lã Tuyết Cừu kín đáo phi thân về hướng đó. Trước mặt chàng hiện ra một trận đánh long trời lỡ đất.

Cốc chủ ngồi trên Phi long ỷ đang chong kiếm hướng về đối phương là một lão cao lớn, có gương mặt dữ tợn độc ác.

Như Tuyết và Tiểu Kha đấu với hai gã thanh niên, tuổi của họ chừng hăm sáu, hăm bảy.

Bên ngoài còn một lão mặt y phục xanh, mặt mày đanh ác như muốn ăn tươi nuốt sống người.

Xét về kiếm pháp thì Như Tuyết và Tiểu Kha có thể trội hơn hai tên mặt lạnh kia, nhưng họ là phận nữ nhi lại bị uy khí bên ngoài bức hiếp nên hai nàng mau xuống sức hơn.

Kịp lúc Lã Tuyết Cừu xuất hiện, bỗng đường kiếm của hai nàng như có thần. Không phải chỉ riêng hai cô gái chịu ảnh hưởng mà còn Cốc chủ nữa.

Cốc chủ vỗ vào Phi long ỷ một cái, người của bà bay vút như cánh diều, nhưng với tốc độ rất nhanh, và đối phương cũng nhanh không kém.

Cả hai trao đổi trên không không biết mấy chiêu, nhưng dưới con mắt của Lã Tuyết Cừu thì đường kiếm của Cốc chủ điêu luyện hơn nhiều. Chỉ tiếc một điều bà bị bán thân bất toại, nên đối phương mới hò hét làm hung làm dữ để cướp lấy khí thế chiến đấu.

Họ trao đổi trên không năm, bảy chiêu cực kỳ thần tốc rồi trở lại vị trí cũ. Hai bên lại ngưng thần để chuẩn bị tái chiến.

Lã Tuyết Cừu nghiễm nhiên đặt mình về phe Cốc chủ, chàng đứng bên Phi long ỷ của bà, tay sờ đốc kiếm như chuẩn bị xuất thủ.

Lão áo xanh bước tới trầm giọng :

- Tặc tử! Ngươi quen biết gì với đám này?

Lã Tuyết Cừu lạnh lùng nói gằn :

- Các hạ báo danh đi!

Lão ngửa mặt cười ré một tràng, nói :

- Các đám giang hồ lóc nhóc này, ta có coi vào đâu. Ta là Giáo chủ Thanh U cung Từ Nam Phủ.

Lã Tuyết Cừu biết nhân vật này không có tên trong Huyết Cừu bản. Chàng hỏi tiếp :

- Ba nhân vật kia là thủ hạ của ngài?

Từ Nam Phủ nói :

- Có thể nói như vậy.

Bây giờ chàng mới quan sát kỹ lão áo xanh. Cặp mắt lão chói ngời, tóc búi theo lối đạo sĩ, lưng thắt dây đai đỏ. Hông bên trái cài hơn năm đoản đao, mỗi chiếc dài khoảng một gang tay, vai mang trường kiếm, mũi hếch, răng lồi miệng rộng.

Lã Tuyết Cừu hỏi ướm một câu để phân biệt bạn thù :

- Năm xưa, trên hai trăm cao thủ giang hồ đã tróc tử vợ chồng Huyết Thủ ở Thiên Trượng cốc này, sao các hạ lại không có mặt?

Lão hỏi lại :

- Tại sao ta phải có mặt chứ? Hai trăm tên đó chỉ là một lũ xôi thịt, ta cần chi phải a dua theo bọn chúng. Hơn nữa, Lã Đạo Nghi nào có thù oán gì với ta.

Lã Tuyết Cừu bắt bí :

- Vậy Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan có thù oán gì với ngài? Và nếu có thù oán thì cũng chỉ Cốc chủ và giáo chủ mà thôi, sao ngài đem những người không liên can cho họ nhập cuộc?

Từ Nam Phủ nói :

- Té ra ngươi không liên can gì với Quỷ Vô Môn Quan cả. Mụ Bạch La Phiến này với ta cùng là môn hạ của Quỷ Vô Môn Quan, nhưng mụ mê gã Lã Đạo Nghi, lén lấy bảo bối của bản môn đưa cho hắn, lại dâng hiến thân xác cho hắn nữa. Giáo chủ không trị tội mụ là may rồi. Sau đó Giáo chủ qua đời, mụ lén lấy bảo vật trấn môn của bản môn mà xa bản đàn, đi thành lập riêng một phái. Ta tìm mụ khắp chân trời góc biển, hôm nay mới gặp...

Lã Tuyết Cừu nghe qua chấn động tâm thần. Cả Cốc chủ lẫn Từ Nam Phủ đều là những nhân vật đáng trọng, đáng thương cả.

Trong lúc hai bên nói chuyện với nhau, hai cặp đệ tử đấu nhau bất phân thắng bại. Còn Cốc chủ đấu với lão già có gương mặt hung dữ kia, bà có phần thắng thế.

Tuyết Cừu nghĩ đến một chuyện hơi lạ. Tại sao Lý độc cước có mặt ở đây hôm qua, thì hôm nay có thêm người Thanh U cung xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu đổi giọng xưng hô :

- Tiền bối cho ngưng cuộc đấu này đi. Vì bên nào bại cũng là người Quỷ Vô Môn Quan bại cả. Hiện nay võ lâm đang thành hình một lực lượng chống Quỷ Vô Môn Quan.

Trong lúc hai tuyệt đỉnh cao thủ xuất kiếm trên không, chàng phóng vút người lên đưa thanh Long Tuyền kiếm ra chen vào giữa với Ma chiêu thứ tư, mỗi người phải trở lại vị trí của mình.

Lã Tuyết Cừu gầm lên :

- Dừng tay!

Hai tên đệ tử Thanh U cung được dịp nhảy ra ngoài.

Cốc chủ Bạch La Phiến trầm giọng hỏi Lã Tuyết Cừu :

- Việc của ta, ai mượn ngươi xía vào?

Tuyết Cừu nói :

- Bẩm Cốc chủ! Từ tiền bối và Cốc chủ vốn là người nhà. Hai vị là những bậc chân chính tài hoa, thì phải có cách giải quyết tế nhị hơn để các đệ tử khỏi thiệt thòi.

Lão to lớn đấu với Cốc chủ khi nãy nói xen vào :

- Làm sao ngươi biết được nơi này mà đến. Hơn nữa, ngươi dám can thiệp vào việc người khác, ít ra phải có bản lãnh. Xuất chiêu đi!

Lã Tuyết Cừu cười nhạt, nói :

- Tỷ đấu không phải là chuyện khó. Nhưng phải có ý nghĩa mới được. Xin ngài cho biết quý danh.

Lão nói :

- Tên ta không cao quý gì, nhưng chẳng phải ai muốn biết cũng được. Ngươi đỡ được ba chiêu của ta, ta nói tên tuổi cho ngươi biết.

Cốc chủ Bạch La Phiến nói :

- Lão là Hàn Kiên Thọ, là kẻ bại hoại của võ lâm.

Lã Tuyết Cừu mắt lộ hung quang. Chàng nhìn chòng chọc vào lão nói :

- Ngày hôm nay lão gặp Tiểu Sát Tinh rồi.

Chàng quay sang nói với Từ Nam Phủ :

- Tại hạ dù có nể Giáo chủ tới đâu, cũng không thể tha thứ cho lão Hàn Kiên Thọ. Ngài hết người để chọn làm thuộc hạ sao, lại chọn nhằm một tên bất lương như vậy?

Hàn Kiên Thọ nghe nói nửa giận nửa sợ.

Lão gằn giọng :

- Ngươi lớn lối quá! Ta là Hàn Kiên Thọ đây nào có coi giang hồ thiên hạ ra gì. Cho tới ma nữ Bạch La Phiến, ta còn chẳng úy kỵ, huống chi là ngươi. Ngươi là gì của Huyết Thủ?

Trước mặt Từ Nam Phủ, chàng phải cân nhắc kỹ lưỡng, vì ngại thân phận của chàng có thể làm ảnh hưởng đến tình môn phái của họ không?

Nhưng suy đi nghĩ lại, nếu không nói đúng sự thật, e không đủ tư cách để trả thù. Suy nghĩ kỹ xong, chàng đáp :

- Ta là truyền nhân của Huyết Thủ.

Chàng chụp tay vào đốc kiếm thi triển Long Phi tam thức. Thân ảnh của chàng mất hút.

Có tiếng vũ khí khua leng keng trên không, khi hai bóng người hạ xuống, mọi người mới thấy chàng là một kiếm thủ tuyệt luân.

Hàn Kiên Thọ mặt tái xám lại.

Lần lượt đệ nhị, đệ tam thức được chàng thi triển trong cuộc đấu này. Hai bên tỏ ra công lực tương đương, tương đương cả kiếm pháp.

Lã Tuyết Cừu không chần chờ, chàng phóng vút người lên không sử dụng ma chiêu đệ nhứt tuyệt.

Không ai thấy thân ảnh của hai đấu thủ, chỉ thấy một vùng mờ mịt trên không với tiếng gió tiếng khua...

Và Lã Tuyết Cừu đáp xuống đất trước.

Chờ Hàn Kiên Thọ rớt xuống, chàng không để lão có thời giờ vận công, phóng tới xuất chiêu liên tiếp. Ma chiêu đệ nhị, đệ tam, đệ tứ tuyệt, chàng tuôn ra như gió như mưa.

Chiêu linh gặp kiếm kinh, với công lực gần như tuyệt đỉnh, khiến mọi người ở đây ngợp thở. Trải qua ba chiêu, lão họ Hàn tuy mệt ngất nhưng vẫn giữ được tịnh khí.

Lã Tuyết Cừu hơi động tâm. Chàng nghe nhũ mẫu nói nhiều về người này :

- Trong lúc gần tuyệt mệnh, lão có một chiêu tối nguy gọi là Ảo Ly chiêu. Sự tịnh khí của lão là mục đích đó.

Lã Tuyết Cừu gầm lên một tiếng để cướp uy, cả người lẫn kiếm mất hút, bóng dáng Hàn Kiên Thọ cũng không còn.

Một vùng mờ trước mặt mọi người lấp lánh có ánh sáng, không khí lắng động, tiếng khua của kim loại quý đổ liên hồi giòn giã...

Lã Tuyết Cừu đã sử dụng Ma chiêu đệ ngũ, đệ lục đến chỗ tuyệt luân...

Hai bóng người dạt ra, chàng bị một vết kiếm bên tay trái, máu chảy thành dòng, hai bên khóe miệng của chàng cũng rỉ máu.

Nhìn sang Hàn Kiên Thọ thấy mặt mày lão lộ nét hung ác lẫn sợ sệt. Da mặt lão trổ màu xanh, điềm khí không còn tụ quanh lão nữa.

Lã Tuyết Cừu lại chớp người lên...

Âm thanh của kiếm phát ra những tiếng hú thê thảm...Và khi chàng dừng lại, chỉ còn kịp nghe tiếng oái, của Hàn Kiên Thọ với cây thịt đổ xuống...

Hàn Kiên Thọ vĩnh viễn ra đi...

Cốc chủ Bạch La Phiến chép miệng :

- Một đại ma đầu đã chết... Lã Tuyết Cừu! Ngươi cũng xứng đáng là truyền nhân của Huyết Thủ lắm.

Từ Nam Phủ hỏi :

- Ngươi là con của Lã Đạo Nghi à?

Cánh tay của chàng bị một vết kiếm khá sâu.

Như Tuyết điểm huyệt cầm máu, Tiểu Kha xoa thuốc vào vết thương.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Đêm song thân bị truy sát, tại hạ được nhũ mẫu họ Từ bế chạy trốn trong hốc đá. Sau đó bà đem tại hạ về nuôi dưỡng tại Loạn Thạch cổ trận vùng Nam Thị.

Từ Nam Phủ nói :

- Ta có một sư muội tên Từ Phi Hương, bình sinh rất quý vợ chồng Lã Đạo Nghi và Phù Dung. Có lẽ giờ phút cuối cùng Từ Phi Hương xuất hiện cứu ngươi đó. Thảo nào hai mươi năm nay ta không gặp... Hiện giờ Phi Hương...

Lã Tuyết Cừu rơi nước mắt đáp :

- Nhũ mẫu qua đời hơn nửa năm rồi.

Lã Tuyết Cừu hỏi thăm vài chi tiết để xác nhận thân thế của hai nhân vật họ Từ... Và kết quả Phi Hương là bào muội của Từ Nam Phủ.

Họ Lã và họ Từ tuy không bà con, bây giờ cũng hóa ra người nhà.

Bạch La Phiến thở dài thuật lại một đoạn tình đã qua giữa bà và Lã Đạo Nghi, và chính chàng suýt nữa cũng bước lên vết xe của thân phụ.

Câu chuyện này khiến ai cũng thương tâm.

Qua một hồi ngổn ngang tâm sự, hai vị Giáo chủ đề nghị sát nhập hai môn phái lại với nhau.

Lấy lòng suối làm cứ địa. Bạch La Phiến nhường quyền Giáo chủ cho Từ Nam Phủ. Số đệ tử của Thanh U cung trên dưới ba mươi người, cũng chỉ có hai nữ đệ tử. Họ lập lại tôn chỉ và môn quy cho thích hợp.

Lã Tuyết Cừu lưu lại đó chơi vài hôm...

Trong thời gian lưu lại, chàng tìm được không khí của gia đình.

Bạch La phiến xem chàng như con đẻ. Bà truyền thụ và bổ sung thêm kinh nghiệm giang hồ cho chàng.

Từ Nam Phủ tuy gương mặt hung dữ, nhưng tính tình ôn hòa đằm thắm. Về võ công, ông còn có phần hơn hẳn Bạch cốc chủ. Bởi Cốc chủ bị bán thân bất toại, nên không sử dụng hết mức tuyệt học của bà.

Hai vị Giáo chủ có ý định truyền chức Giáo chủ lại cho Lã Tuyết Cừu, nhưng chàng từ chối, nói :

- Vãn bối vì mối thù của song thân, không biết bao giờ mới xong, nên không lòng dạ nào nghĩ đến việc này. Hơn nữa trong Quỷ Vô Môn Quan còn nhiều huynh đệ vừa có công cao lại vừa có tài, để tránh sự tỵ hiềm, nhị vị tiền bối nên giao lại cho người trong môn phái. Vãn bối nên đóng vai một hộ pháp là tốt nhất.

Trong thời gian này, Như Tuyết và Tiểu Kha cũng tỏ ra thân thiết với chàng, dĩ nhiên đôi bên cũng giữ chừng mực với tình huynh muội.

Các đệ tử Thanh U cung chuyển qua Quỷ Vô Môn Quan thoạt đầu hơi bỡ ngỡ, về sau dần họ cũng quen đi.

Duy hai thiếu nữ nọ có mặc cảm về nhan sắc của mình. Cô lớn hăm lăm tuổi có tên Ngũ Liễu Nhi, tính tình trầm lặng khó hiểu, cũng không ai biết võ công của nàng tới đâu.

Từ Nam Phủ thường nói :

- Trong hàng đệ tử, Ngũ Liễu Nhi là thông minh hơn hết. Về võ học nàng cũng vào hạng xuất sắc trong giới nữ lưu.

Cô thứ hai mươi sáu tuổi, tên Tô Tố Vân cũng trầm lặng không kém Liễu Nhi.

Thật ra, hai cô này đều có nhan sắc, nhưng một cô tuổi khá lớn, còn một cô tuổi vừa cặp kê, nên đám huynh đệ đồng môn ít đẩy đưa tình cảm với họ.

Riêng Như Tuyết và Tiểu Kha vẫn hoạt bát hồn nhiên. Nhiều người cũng tỏ mối thiện cảm với hai nàng này, nhưng hai nàng chỉ đáp lại bằng lịch sự chứ không thân thiết lắm.

Từ khi Thanh U cung dọn về đây, dòng suối không còn vắng vẻ nữa. Lã Tuyết Cừu vào thưa với Bạch cốc chủ :

- Ngày mai vãn bối phải lên đường. Xin tiền bối dặn dò những điều cần thiết.

Bà âu yếm nhìn chàng nói :

- Sao công tử vẫn một mực khách sáo, cho tới giờ phút này, vẫn không xem ta là người thân?

Tuyết Cừu nói :

- Trong thâm tâm vãn bối lúc nào cũng tôn kính tiền bối như đấng sinh thành, nhưng ngại tiền bối...

Bà rơi nước mắt nói :

- Được Cừu nhi nhận ta là người thân, ta có chết cũng vui rồi. Cừu nhi đi lần này, ta sẽ cắt một trong hai đứa nhỏ đi theo.

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Để Cừu nhi tự lo liệu một mình cho có ý nghĩa. Cừu nhi không thích làm phiền ai. Thỉnh thoảng, Cừu nhi ghé về thăm...

Chàng không biết dùng từ ngữ nào cho thích hợp.

Bạch La Phiến biết ý nói :

- Có thể gọi ta là di mẫu, trưởng mẫu...

Tuyết Cừu xá một cái nói :

- Vậy từ nay, Cừu nhi có được... Di mẫu.

Chàng xin phép bà được đi dạo chơi những nơi chàng chưa đến, để rồi ngày mai lại tái nhập giang hồ.

* * * * *

Lã Tuyết Cừu một mình đi đến một ngã ba suối. Chàng rẽ phải đi theo con suối phụ, một nhánh từ ngọn núi bên kia đổ ra. Con suối này rộng vài sải tay, hai bên vách lõm vào. Càng đi sâu, lòng suối càng hẹp và tối âm u.

Lã Tuyết Cừu dừng lại nghĩ thầm :

- "Ta đến nơi này làm chi chứ?"

Nhưng chàng thoáng nghe trong lòng suối có mùi hương của nữ nhân vừa trang điểm đâu đây. Để đề phòng, chàng bế một phần hô hấp, rồi dùng khinh công thoăn thoắt vượt lên...

Con suối uốn qua một khúc quanh, chàng nghe phía trước có tiếng nói :

- Ngũ tỷ tỷ! Gã nọ đã biết báo cừu cho song thân hắn, chẳng lẽ ta không biết báo cừu cho sư thúc sao?

Có tiếng của một thiếu nữ khác :

- Sư muội! Ta thấy hai vị Giáo chủ rất thương yêu hắn. Hơn nữa, chư huynh đệ không đồng lòng. Nếu việc này mà để lộ ra cho ai biết thì nguy hiểm lắm. Nhất là Bạch giáo chủ sẽ không tha ta.

Thì ra hai thiếu nữ đệ tử Thanh U cung, Tô Tố Vân và Ngũ Liễu Nhi.

Tô Tố Vân nói tiếp :

- Theo tỷ tỷ, Như Tuyết và Tiểu Kha thì sao?

Liễu Nhi suy nghĩ một hồi, nói :

- Ta thấy hai con bé đó tính tình không tệ, mà võ công cũng vào hạng xuất sắc. Tuy vậy, ta không thể sống chung với hai thị được.

Tố Vân nói :

- Tiểu muội cũng thấy như vậy. Nhưng tỷ tỷ đưa tiểu muội vào đây chỉ nói một vài lời vậy sao?

Liễu Nhi nói :

- Ta biết hai con nhỏ thường vào đây lắm, nên ta phải lập Thanh U độc trận ở đây. Chúng nó vào đây thì hết ra được.

Không nghe hai nàng nói gì nữa, chỉ nghe tiếng di chuyển đá lộp bộp.

Lã Tuyết Cừu không biết có nên xuất hiện không. Cuối cùng, chàng quyết định không lộ diện.

Chàng quay về gặp Như Tuyết và Tiểu Kha thuật lại mọi việc...

Như Tuyết nói :

- Nếu cho hai vị Giáo chủ biết thì hai nàng kia hết sống. Nhưng như vậy thì Quỷ Vô Môn Quan sẽ xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn.

Tiểu Kha nói :

- Hai nàng đó thật rắc rối. Không lý ta phải lặng thinh? Hay là chúng ta đi phá trận?

Như Tuyết nói :

- Thanh U độc trận phối hợp với Quỷ môn, thế nào các cô ấy cũng rải độc, ta không nên vào đó là xong.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Nhị vị không vào là được rồi, nhưng hai cô ấy lại bày ra một cách hại khác, có thể còn nguy hiểm hơn nữa chỉ có cách chúng ta gặp riêng hai cô ấy giải quyết trắng đen cho ra lẽ là tiện nhất.

Hai cô đồng ý. Cả ba người tiến đến ngã ba suối.

Vừa lúc ấy, Tố Vân và Liễu Nhi từ trong suối nhỏ đi ra.

Hai bên gặp nhau, Tố Vân và Liễu Nhi hơi ngỡ ngàng một chút.

Như Tuyết chào hỏi họ xong, rồi lạnh lùng nói :

- Tiểu muội đi vào Thanh U độc trận của Ngũ tỷ tỷ đây.

Tố Vân và Liễu Nhi đều sững sờ.

Tiểu Kha tiếp nói :

- Ngũ tỷ tỷ! Trong một phái, nên lấy tình ruột thịt mà đối nhau. Bọn tiểu muội có thể làm hai vị phật ý, hai vị nên nói để bọn tiểu muội sửa sai, chứ không nên tìm cách hại nhau như vậy. Nếu việc này mà bọn tiểu muội bẩm lại với Từ, Bạch giáo chủ thì tai hại biết dường nào? Đó là chưa kể trong phe phái bênh vực lẫn nhau, rồi sinh ra cốt nhục tương tàn không?

Tố Vân nói :

- Nhị vị tỷ tỷ có thể hiểu lầm chăng? Bọn tiểu muội đi dạo suối chơi thôi mà.

Như Tuyết nói :

- Tố Vân hiền muội! Bình sinh ta không vu khống cho ai việc gì bao giờ. Qua khỏi khúc quẹo là hai vị đã lập trận ấy rồi. Nếu hiền muội không cải hối thì sự việc nghiêm trọng lắm.

Ngũ Liễu Nhi thở ra, nói :

- Thật tình ta rất muốn giết Lã Tuyết Cừu, chứ ta không thù oán gì với nhị vị cô nương cả. Nhưng ta lại ghét lây. Bây giờ sự việc thế này, ta lấy làm tự thẹn và không ăn nói với ai được.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Hàn Kiên Thọ có mối đại thù với tại hạ. Tại hạ đường đường chính chính công bố việc ấy ra, đồng thời cả hai bên đều đem tài ra để tranh sống. Giả sử tại hạ chết, có phải họ Lã bị tuyệt tự chăng? Và ai vì tại hạ mà báo cừu? Hơn nữa, Hàn Kiên Thọ vào Thanh U cung là có mục đích khác, không phải là người Thanh U cung thuần túy. Từ đây, nếu chúng ta không coi nhau là người thân được, thì cũng đừng coi nhau là kẻ thù. Và việc lập trận này không ai nhắc đến nữa. Tại hạ sẽ đi phá nó, để khỏi ai bị vướng.

Ngũ Liễu Nhi vội nói :

- Đừng. Trận đó chính tay ta lập ra, nguy hiểm dị thường. Để ta đi phá. Mọi người đừng đến đó. Chất độc nơi ấy đã bay phảng phất cả dòng suối. Chỉ cần hít thở là dính ngay.

Tuyết Cừu nói :

- Quý hóa thay tấm lòng của Ngũ cô nương. Đó mới là tâm của bậc nữ kiệt. Bây giờ tại hạ bế hô hấp, vào gỡ mấy viên đá là xong. Chỉ sợ mưa xuống, chất độc ấy trôi ra làm tôm cá điểu thú bị ảnh hưởng, rồi làm lây đến con người cũng là chuyện bận tâm không ít.

Ngũ Liễu Nhi nói :

- Ta đã có thuốc giải.

Nàng nói rồi xoay người đi liền. Bốn người kia đi theo. Mãi đến chiều tối, họ mới trở lại Tổng đàn.

Ngay đêm đó, Liễu Nhi và Tố Vân lấy cớ trở về thăm Tổng đàn Thanh U cung cũ, rồi đi luôn.

Tiểu Kha, Như Tuyết, Tuyết Cừu biết hai cô vì tự thẹn hành động của mình mà bỏ đi, nhưng họ vẫn không tiết lộ việc đáng tiếc vừa qua.

Sáng hôm sau, Lã Tuyết Cừu từ biệt mọi người lên đường.

Bạch La Phiến rơi nước mắt nói :

- Nhớ là ta trông Cừu nhi từng giây từng phút đó.

Như Tuyết và Tiểu Kha tiễn chàng một đoạn đường. Hai cô gạt lệ chia tay...

VÔ ẢNH THẦN CHIÊU

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Quá Quan Chiết Kiếm

Lã Tuyết Cừu rời suối, dấn thân vào giang hồ lần thứ nhì, sức học lẫn kinh nghiệm của chàng lần này so với lần trước một trời một vực. Đi được vài ngày đường, chàng nghe được tin tức quan trọng. Hai đại cao thủ là Sử Thôn và Nhạc Đỉnh đã liên kết với nhau thành lập hội giang hồ chống Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Nga Mi triệu tập mười ba đại bang phái công bố tội trạng Lã Tuyết Cừu, lãnh quyền điều động trừ tên đại ma đầu này.

Đi đâu, chàng cũng nghe giang hồ nguyền rủa chàng. Nhiều người đòi moi tim gan của chàng ra ăn cho hả giận.

Lã Tuyết Cừu đình lại chuyến đi Côn Luân, chàng phải qua Lạc Hồ để viếng nhà Sử Thôn.

Lạc Hồ là một thị trấn sầm uất, người thanh cảnh lịch. Thị trấn này nằm kề bên một cái hồ, đúng hơn là một cái đầm rộng lớn, gọi là Ngọc Hồ. Du khách đến nơi này tấp nập. Người ta cứ đồn ầm lên, Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu sẽ bị hành hình nơi đây.

Đứng trên gò cao nhìn qua Sử gia trang, chàng thấy khu vực ấy nguy nga và lộng lẫy.

Sử gia trang tọa lạc trên một khu đất rộng hơn mười mẫu, khách vào ra chen chúc tấp nập, xe ngựa dập dìu.

Chàng tìm hiểu thì hay rằng Sử Thôn đã mất vợ, ông vẫn ở vậy nuôi dạy con cái.

Hai con ông nay cũng đã trưởng thành. Người con đầu tên Sử Đại Linh, tướng người vạm vỡ, khoảng hăm lăm và vị tiểu thư Sử Tiểu Linh tuổi chưa tới hai mươi. Cả hai văn hay võ giỏi.

Đại Linh là một cao thủ trong làng kiếm, tiếng tăm vang động cả Trung Nguyên.

Tiểu Linh danh tiếng cũng không kém anh mình, lại được thêm tiếng “Giai nhân hồ ngọc”.

Nhìn xuống Hồ Ngọc, nước xanh trong vắt. Nhiều dã trại do du khách dựng lên. Du khách ở đây đông như hội. Không rõ thuyền đò ở đâu kéo về đây nhiều như lá.

Lã Tuyết Cừu đi về phía hồ, lòng bình thản như một du khách. Chàng thấy một chiếc đò cập bờ, trên đò chỉ có một thiếu nữ, nàng vận y phục như một thôn nữ, đôi mắt đen lay láy có nhiều sầu mộng. Đôi mắt ấy quen lắm. Nhiều người đến thuê đò, nhưng nàng không cho, lấy cớ có người hỏi thuê rồi.

Lã Tuyết Cừu lấy làm lạ bước tới hỏi :

- Cô nương có thể cho tại hạ thuê thuyền dạo chơi vài giờ chăng?

Thiếu nữ mỉm cười đáp :

- Nếu công tử thích!

Lã Tuyết Cừu lên thuyền, nàng cầm dầm bơi. Chàng thả hồn tận đâu đâu. Chàng cũng không nói gì với thiếu nữ bơi thuyền cả.

Cả hai đều im lặng.

Thuyền bơi rập rình. Đột nhiên Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Cô nương! Tại hạ thấy nhiều du khách hỏi thuê đò, sao cô nương lại không cho họ thuê.

Thiếu nữ đáp :

- Vì tiểu muội chờ một người!

Chàng hỏi tiếp :

- Người ấy là ai vậy?

Nàng đáp tỉnh :

- Lã Tuyết Cừu!

Chàng cũng nói tỉnh :

- Chính tại hạ đây! Nhưng cô nương đợi tại hạ có việc gì?

Thiếu nữ nói :

- Dĩ nhiên tiểu muội biết mặt công tử. Chắc công tử đã nghe hai đại cao thủ Sử Thôn và Nhạc Đỉnh hợp tác nhau để hạ công tử chứ?

Chàng gật đầu, nói :

- Có! Nhưng hai người ấy thật tình không phải là kẻ thù của tại hạ.

Thiếu nữ đáp :

- Nhưng họ muốn giết công tử! Cho đến những người trước đây không hề tham dự vụ Huyết Thủ, nay họ sẵn sàng đứng về phía giang hồ để truy sát công tử đó. Lần này chứ không phải như Thiếu Lâm kỳ trước, họ chuẩn bị rất chu đáo.

Lã Tuyết Cừu cười nhẹ hỏi :

- Họ chuẩn bị những gì?

Thiếu nữ nói :

- Cao thủ vào hàng tôn sư cũng năm bảy người. Mưu thần chước quỷ cũng mấy tay khét tiếng.

Lã Tuyết Cừu chợt hỏi :

- Dường như cô nương là... Mộc Thúy Hương?

Nàng mỉm cười nói :

- Thế ra công tử vẫn còn nhớ ta! Công tử không nên mạo hiểm!

Lã Tuyết Cừu nói :

- Mộc cô nương có thuật dị dung khéo lắm. Ý cô nương bảo tại hạ phải làm sao? Chả lẽ ta không nên chường mặt ra nơi này, để cho họ lấn từng bước?

Thúy Hương nói :

- Đám Sử, Nhạc đã bắt nhiều người giang hồ không đồng chánh kiến với họ, giam dưới hầm sâu, kể cả những người họ khả nghi, bởi vậy nên ta mới cải trang đó chứ. Danh sách những người bị bắt ta đều nắm kỹ. Chỉ cần loan báo tin này ra, thì cũng có một số đứng về phía ta. Lúc đó, ta đủ lực lượng để chống cự.

Tuyết Cừu nói :

- Lâu lắm! Bây giờ cô nương cho tại hạ danh sách những kẻ bị bắt giữ, đồng thời chỉ vị trí những nơi nhốt người đó.

Mộc Thúy Hương đưa tờ danh sách ra. Bản danh sách này không thấy có ai quen, cũng không có tên kẻ thù.

Chàng đọc qua một lượt, nói :

- Làm sao cô nương có bản danh sách này?

Thúy Hương cười :

- Chịu khó một chút là có thôi! Trong bản này còn thiếu hai vị cô nương ta không biết tên. Hai nhân vật này dường như có quen với công tử.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Điểm nào để cô nương biết họ có quen với tại hạ?

Thúy Hương nói :

- Họ phản đối Sử, Nhạc, họ mạt sát. Họ nói, nếu không dẹp tổ chức này họ sẽ vận động giang hồ để chống lại đám Sử, Nhạc đó.

Tuyết Cừu nghiệm lại có thể là Ngũ Liễu Nhi và Tô Tố Vân, nhưng chàng nói :

- Tại hạ chưa đoán được là ai.

Thúy Hương nói :

- Ta truyền cho công tử thuật cải sửa dung mạo để tránh sự dòm ngó của kẻ thù.

Tuyết Cừu trầm ngâm hồi lâu mới nói :

- Cái đó cũng lợi, tuy nhiên người ta sẽ cho mình khiếp nhược chăng?

Thúy Hương nói :

- Không nên có thành kiến về việc này. Cái gì để tránh nguy hiểm thì ta làm. Bởi chung quanh công tử, kẻ thù rất đông. Lời thường nói : Bất đăng sơn, bất kiến sơn cao, nếu không dùng thuật dị dung làm sao có thể thâm nhập nơi đó để khám phá bí mật của họ.

Chàng cho là có lý, nên cố gắng ghi nhận bí quyết về thuật dị dung với một ít thuốc về màu da để hóa trang. Có một điều Lã Tuyết Cừu thắc mắc, tại sao Thúy Hương đặc biệt lo lắng đến sự an nguy của chàng như thế?

Tuyết Cừu nói :

- Đầm này rộng và sâu, để hưởng cái thú tiêu dao, tại hạ đề nghị chúng ta bật cần câu cái hoặc thả lưới bắt cá...

Mộc Thúy Hương nhìn sững vào mặt chàng, nói :

- Vậy mà ta cứ tưởng công tử không biết đối cảnh.

Tuyết Cừu đáp :

- Nhất phiến băng tâm tại Ngọc hồ! (Còn đây hồ Ngọc tấm lòng băng)

Bảy tiếng ấy không biết tài hoa hay chăng, Mộc Thúy Hương cảm thấy mình như choáng ngợp. Thì ra chàng cũng có cái gì sâu lắng và đầy cả chất thơ. Tại người ta không hiểu chàng ấy thôi.

Nàng giở chèo lên và bắt đầu thả lưới.

Bây giờ trời vào đêm. Mỗi chiếc thuyền là có một vài ngọn đèn. Trên không có vầng trăng ngà, tuy chưa tròn lắm nhưng vẫn đủ duyên cho người thưởng lãm.

Một mẻ lưới được nhiều tôm và cá. Tôm ở đây rất đặc biệt. Gần về phần đuôi mình tôm xòe ra, trông giống lưng và bụng của thiếu nữ. Da xanh, thịt trắng bóng loáng.

Tuyết Cừu nói :

- May quá! Một mẻ này đủ ăn cả đêm rồi. Tôm ở đây ngộ quá!

Thúy Hương nói :

- Nhiều nhà y học gọi tôm ở Ngọc Hồ là Dược Hà (tôm thuốc), ta không biết sao. Có lẽ nên thử qua cho biết...

Hai người ngồi nướng tôm và cá mà ăn.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu được một bát rượu nữa mới đúng điệu “tài hoa công tử”!

Thúy Hương cười :

- Đám Sử, Nhạc chuẩn bị cung thương để đưa công tử vào vòng hãm địa. Còn ta, ta cũng chuẩn bị các món ăn chơi để tay tài hóa tuấn tú như công tử dịu bớt đi sát nghiệp. Này cờ này kiệu, này rượu này thơ, dăm ba chén... Ngẩn ngơ cùng người ngọc!

Nàng nói rất tự nhiên và cũng rất tự nhiên moi ra một bình rượu Hồng Xuân Lộ.

Lã Tuyết Cừu cười cười :

- Thú nhỉ! Tại hạ xưa nay chưa hề uống giọt rượu nào. Tôm cá ngọt và thơm không nhắm một chút không được. Riêng tôm, ta không nên làm chín, hơ sơ cho nó hồng một chút, mà chén thì tuyệt!

Mỗi người uống một cốc Hồng Xuân tửu. Rượu thơm, vị đậm đà...

Tuyết Cừu hỏi :

- Cô nương có nghe trong người thế nào không?

Thúy Hương nói :

- Nghe nóng nóng!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ nghe khác hơn một chút, hay là do mình tưởng tượng?

Thúy Hương lặng thinh.

Và hai người cùng im lặng để nghe cơ thể và tâm lý chuyển biến.

Một hồi, Thúy Hương bỗng la lên :

- Không xong! Chúng ta ăn nhằm tôm kích thích rồi!

Lã Tuyết Cừu ném con tôm ăn dở chừng xuống hồ rồi nói :

- Tại hạ thấy khó chịu ghê lắm! Cô nương hãy cố gắng giữ mình. Tại hạ đang... Đã...

Ánh mắt của Tuyết Cừu rực lên màu hỏa dục.

Thúy Hương sợ quá, hai tay ôm ngực, giương mắt thao láo nhìn chàng, nửa như van xin, nửa như đòi hỏi.

Thật ra loại tôm này kích thích về phần nam nhân nhiều hơn.

Lã Tuyết Cừu chưa đủ cái tâm thượng thừa để điều hợp lấy nó. Chàng vội vốc nước hồ cho vào miệng, rửa mặt, và vận công ngồi điều tức.

Thúy Hương mon men lại gần xem mạch cho chàng.

Đúng là thiếu nữ không có kinh nghiệm!

Một vài vốc nước hồ, một vài đường hô hấp đâu phải tiên dược, trong khi dục tính thì dễ bị bắt hơi!

Tay nàng chạm vào, vừa nghe được da thịt của chàng nóng bừng bừng, thì cũng là lúc Lã Tuyết Cừu mở mắt ra, ánh mắt man dại cực độ.

Thúy Hương rú lên một tiếng, ngã người ra sau để tránh, nhưng hình ảnh ấy càng làm tăng thêm sự cường kích của chàng.

Lã Tuyết Cừu chồm người tới...

Cả hai cùng ở trong tuổi khí huyết phương cương. Lứa tuổi ấy đa phần phải sống bằng tâm và trí. Một trong hai cái bị lệch thì cả cơ thể cũng bị lệch.

Thúy Hương bị kích thích theo sự va chạm ngay sau đó. Nàng nằm bất động để mặc cho Tuyết Cừu vồ vập lục lạo.

Bất ngờ tay chàng va phải bình rượu bị đổ tóe ra. Rượu thấm ướt cả người...

Gió hồ hắt hiu... Chất lạnh đã làm giảm đi cơn nhục khích.

Tuyết Cừu chống tay ngồi dậy, nhìn lại áo quần của Thúy Hương đã nhàu nát. Cũng may, da thịt của nàng không đến nỗi lộ trần lắm.

Hai người nhìn nhau mà bẽ bàng!

Thúy Hương nước mắt chảy dài lên má. Nàng khóc và nói :

- Ta chết thôi, công tử ạ!

Tuyết Cừu đỡ nàng dậy, sửa lại y phục rồi nói :

- Lỗi này của tại hạ, để tại hạ tự xử!

Thúy Hương nện chàng một tát thật mạnh rồi mắng :

- Ngu dốt! Ta không ngờ một trang kiếm khách như ngươi mà lại nhỏ nhen đến thế! Mối cừu của song thân chưa rửa xong, ngươi trù tính tự xử, thế nào? Việc ta là phần nhỏ. Đối với ngươi đây là thử thách ban đầu. Ngươi giữ được như vậy cũng là hay lắm rồi.

Tuyết Cừu đưa tay vuốt má mình rồi nói :

- Cảm ơn Mộc cô nương đã tha thứ. Nhưng tại hạ đã xúc phạm đến... Ngọc thể của cô nương...

Thúy Hương nói :

- Ngươi võ học tinh thông, nhưng y học còn dốt lắm, không va chạm vào đó, người sẽ vỡ mạch máu mà chết ngay. Chỉ hiềm cho ta, thẹn với sự băng tuyết của chính mình. Quả là... Nhất phiến băng tâm tại Ngọc hồ.

Nàng rất xúc động để đọc câu này.

Tuyết Cừu nắm tay nàng nói :

- Cô nương! Cô nương vì tại hạ mà nhiều lần suýt lâm nguy đến tính mệnh. Biết vậy mà tại hạ vẫn không có cách gì để giúp cô nương để đền tạc tấm lòng đó. Cuộc sống của tại hạ nhiều hẩm hiu lắm!

Thúy Hương vẫn để yên tay trong tay chàng, nói :

- Công tử bận tâm làm gì những việc qua lại tầm thường đó! Chí nguyện của một thục nữ là họ muốn đối tượng của họ phải có gì hơn đời về tư cách cũng như sự nghiệp.

Hai người cho đò trở lại vào bờ.

Thúy Hương nói :

- Những lời tiểu muội dặn công tử nơi sào huyệt của Sử Thôn, công tử hãy gắng ghi nhớ. Tiểu muội không theo công tử, vì sợ chàng vướng bận.

Lã Tuyết Cừu lúc này gương mặt đã hóa trang ung dung đi vào sào huyệt của Sử Thôn với vai đao vai kiếm.

Khu vực này, người ra vô tấp nập. Dường như cả mấy trăm người ra vào họ đều biết mặt nhau. Tăng ni đạo tục cũng không thiếu, cũng có nhiều cặp tài tử giai nhân.

Nơi nào cũng nghe người ta bàn tán nguyền rủa về chàng, chưa nghe một lời nào bênh vực hoặc một lời nào có vẻ công tâm.

Trước cổng ra vào của Sử gia trang có họa tấm hình của chàng rất lớn, bút pháp rất linh động, vẫn gương mặt anh tuấn, vẫn cặp mắt nghiêm lạnh, nhưng phía dưới đề mấy chữ :

Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu truyền nhân của Huyết Thủ.

Chàng đứng trông mà cười một mình :

- Lần trước, cả võ lâm giang hồ săn đuổi cặp vợ chồng Huyết Thủ. Lần này, bọn chúng săn mỗi mình ta.

Thình lình chàng thấy một thiếu nữ rút kiếm chỉ vào mặt bức họa, nói :

- Ngươi chạy đâu cho khỏi nắng! Những kẻ gian ác như cha con ngươi trước sau gì cũng phải đền tội cho giang hồ.

Lã Tuyết Cừu nhận ra đó là Nam Phương Mỹ Cơ, con gái của Nam Mã Nguyện. Bấy lâu, chàng định quay lại chỗ cũ để hỏi tội lão, nhưng vì giang hồ lận đận nên chưa trở lại được.

Lại có một chàng thanh niên khác chận Mỹ Cơ hỏi :

- Hắn đắc tội gì với cô nương?

Mỹ Cơ thản nhiên đáp :

- Làm sao hắn dám đắc tội với ta! Hắn giết người như chặt chuối, bao nhiêu đó cũng đủ chết rồi.

Chàng thanh niên đeo kiếm, tướng mạo đoan chính hỏi tiếp :

- Cha hắn đã qua đời rồi, cô nương còn nhắc lại làm gì?

Mỹ Cơ quay phắt người lại, tay sờ đốc kiếm, hỏi :

- Các hạ là gì của Tiểu Sát Tinh?

Thanh niên cười nhạt, nói :

- Là một cô nương có học thức, nên thấy, nói và nghe những chính ngôn mới quan trọng. Hắn không xúc phạm gì đến cô, vậy mà cô tỏ vẻ thâm thù đại hận, điều mà kẻ đàng hoàng không nên có thái độ đó.

Mỹ Cơ phóng kiếm ra liền. Nàng đánh kiếm khá lợi hại.

Đánh xong ba chiêu, nàng nói :

- Ta đoán không lầm, ngươi là trợ thủ của hắn!

Qua ba chiêu của Mỹ Cơ, chàng thanh niên chỉ né tránh chứ không hoàn thủ, miệng mỉm cười nói :

- Võ nghệ của cô nương chỉ chừng ấy mà cũng lên mặt.

Mỹ Cơ tức quá liền múa thêm mấy chiêu nữa.

Chàng thanh niên cười khẩy, bỏ đi.

Nhiều người khác rút kiếm ra chận chàng lại, nói :

- Ngươi cùng một phe với Tiểu Sát Tinh?

Thế là diễn ra cuộn loạn đả.

Lã Tuyết Cừu nhìn cảnh náo nhiệt, lòng đầy thắc mắc! Họ đánh nhau, sau toàn sử dụng những hư chiêu. Và chàng nghiệm một hồi mới vỡ lẽ. Thì ra đây là đám thí nhân. Thanh niên đóng vai người bênh vực Lã Tuyết Cừu, nếu ai bênh vực hắn thì được kết vào phe phái của họ Lã!

Chuyện đơn giản vậy, mà phải có những "bậc" như Tiết Thần Thông, Thiên Diệu Sách... Bày ra. Thảo nào họ cũng bắt được số người lòng ngay dạ thẳng. Có lẽ Liễu Nhi và Tố Vân cũng bị bắt trong trường hợp này.

Chàng tự hỏi :

- Tố Vân và Liễu Nhi võ công vào cỡ chàng, làm sao bị bắt được? Suy ra họ có thể dùng độc, mẹo để lừa.

Chàng nghĩ đến đó mà mặt nóng bừng bừng. Chàng muốn xách kiếm đi ngay vào đại bản doanh hỏi cho ra lẽ. Chàng nhớ lại lời dặn dò của Thúy Hương, nên cố gắng nhẫn nhục. Chàng thong thả như người đi ngoạn cảnh.

Thật ra, chàng đang để ý đến những diễn biến chung quanh. Trong bóng tối toàn những bóng đen với những cặp mắt sáng ngời ngời chăm chú dò xét mọi người.

Chàng lần vào đến sảnh đường. Những bộ mặt giang hồ oai vệ đều tề tựu về đây đông đủ, dù chàng rất ít biết mặt ai. Những danh nhân trong làng võ thể hiện qua những bộ râu, râu ngắn, râu dài, râu năm chòm, râu ba chòm, râu quai nón, cũng có những vị mỹ nhiệm công oai phong lẫm liệt.

Tại sảnh đường, lớp trong thì ngồi, lớp ngoài thì đứng. Họ bàn tán về Tiểu Sát Tinh.

Có một vị trung niên kiếm sĩ đứng lên nói :

- Bạch quá quần hùng! Tại hạ thiết nghĩ người giang hồ đông như thế này thì Tiểu Sát Tinh dù có ba đầu sáu tay cũng không dám xuất hiện. Bằng chứng là, hội trừ bạo tặc này đã mở ra năm ngày rồi. Chỉ có nước tra khảo các tên kia, may ra có thể biết tông tích hắn ở đâu, để ta tìm tới đó mà thôi.

Nhiều người cho đó là ý kiến hay, nhưng một nữ nhân đứng lên phản đối :

- Bất kỳ làm việc gì cũng phải kiên nhẫn. Tiểu nữ nghĩ những nhân vật mà chúng ta giam giữ kia chẳng qua là họ biểu lộ bản chất chân chính của người giang hồ, chưa hẳn họ đã biết gì về Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Họ Lã, từ cha tới con chưa bao giờ có bạn.

Mỗi người một tỷ, cuộc bàn tán ồn ào như buổi họp chợ. Trên mỗi bàn đều có trà, rượu, thức nhấm đủ loại.

Không thấy gì đặc biệt, Tuyết Cừu bỏ đi nơi khác.

Một phòng kề bên sảnh đường, không khí thanh nghiêm, một thiếu nữ chừng đôi mươi đang ngồi dựa án kỷ, có hai nữ tỳ đeo kiếm đứng hai bên. Thiếu nữ ném mắt ra ngoài có vẻ trầm tư.

Vừa lúc Tuyết Cừu đi qua, thiếu nữ lại đứng lên...

Chàng liền đứng lại để xem việc gì xảy ra.

Thiếu nữ nhỏ nhẹ hỏi :

- Công tử là ai lại đi lối này?

Lã Tuyết Cừu nhìn nàng, chàng hỏi lại :

- Cô nương là Sử tiểu thư đó chứ?

Nàng gật đầu.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ từ sảnh đường qua đây. Không thấy đề bảng cấm nên không biết. Tại hạ xin lỗi vậy.

Chàng chào rồi quay lại.

Sử Tiểu Linh nói :

- Công tử khoan đi đã!

Tuyết Cừu quay lại nhìn chăm lấy người đẹp.

Nàng quả xứng đáng là giai nhân Hồ Ngọc. Nói về nhan sắc, Mộc Thúy Hương cách nàng xa lắm. Chàng đâm ra thấy thương Thúy Hương vô hạn. Trong các giai nhân như Tiểu Linh, Tiểu Kha, Như Tuyết, Tố Vân, Liễu Nhi, Mỹ Cơ và chắc chắn còn nhiều giai nhân khác nữa, Thúy Hương không đẹp bằng. Bù lại đó, nàng có cái gì đó sang trọng hơn, kín đáo hơn và hấp dẫn hơn. Có phải vì một lần chàng đã “thấy” được đó chăng?

Chàng vẫn đứng lặng để nghe Tiểu Linh nói.

Còn Tiểu Linh thấy khuôn mặt của chàng nước da hơi đen, nhưng đôi mắt rất nhạy, mũi thanh, tướng mạo khác thường, khác với mọi chàng trai nàng đã gặp. Chàng đương nhìn nàng chăm chăm, bất giác mặt nàng nóng bừng.

Tiểu Linh hỏi :

- Xin công tử cho biết quý danh.

Điều này quả tình Lã Tuyết Cừu không chuẩn bị .Chàng rất ghét việc thay tên đổi họ. Nhưng nếu nói thật tên tuổi ra, thì uổng công học lấy thuật dị dung quá.

Tuyết Cừu miễn cưỡng nói :

- Tại hạ cũng như hàng bao nhiêu người vô dụng khác, có nói qua tiểu thư cũng không biết đâu.

Tiểu Linh nói :

- Ta có cảm tưởng không phải gặp công tử lần này thôi đâu, mà còn gặp nhiều lần khác về sau nữa. Nên ta cần biết tên tuổi công tử.

Tuyết Cừu thở dài nói :

- Tại hạ là... Lã Tuyết Cừu!

Tiểu Linh "ý" một tiếng có vẻ thất kinh.

Hai nữ tỳ bên trong xách kiếm chạy ra hỏi :

- Gã này đã làm gì tiểu thư?

Tiểu Linh nói :

- Vị công tử này nói cho ta biết Tiểu Sát Tinh sắp chết rồi.

Một nữ tỳ quay sang hỏi Lã Tuyết Cừu :

- Công tử gặp Tiểu Sát Tinh ở đâu mà nói vậy?

Lã Tuyết Cừu hồ đồ :

- Vừa mới gặp ngoài chỗ ẩu đã ở trước cổng. Tại hạ bỏ vào đây.

Nữ tỳ còn bán tín bán nghi.

Tiểu Linh nói :

- Chuyện của thiên hạ, không can gì các ngươi. Vào trong đi.

Một nữ tỳ đã bước đi rồi còn quay lại nói :

- Sao tiểu thư không nói cho lão gia biết tin này?

Tiểu Linh gắt :

- Có chịu im hay không?

Hai nữ tỳ vào phòng. Nàng quay vào trong nói :

- Các ngươi ở đó đợi ta. Ta có chút việc.

Rồi nàng nói với Tuyết Cừu :

- Công tử theo ta!

Hai người đi quanh co một hồi đến một vườn hoa. Nàng chỉ chiếc ghế dài, bảo Tuyết Cừu ngồi xuống.

Nghĩ cũng lạ thật, Tuyết Cừu bị toàn thể võ lâm lên án kể cả thân phụ nàng, thế mà nàng tiếp chuyện với chàng một cách dung dị như quen lớn từ hồi nào.

Tiểu Linh nói :

- Công tử là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu thật đấy chứ?

Chàng gật đầu :

- Không sai!

Nàng nói như có vẻ quan tâm :

- Công tử không nghe người ta đòi giết công tử sao mà công tử lại đến đây?

Chàng nói :

- Dĩ nhiên là có nghe! Nhưng không lý bắt tại hạ phải trốn hoài? Hơn nữa, năm xưa toàn thể võ lâm Trung Nguyên truy sát phu thê Huyết Thủ, vốn vô tội, nay họ lại truy sát tại hạ. Trong bản Huyết Cừu, không có tên của Sử đại hiệp, tại hạ có đôi phần nể nang...

Tiểu Linh nói :

- Ngay tại Sử gia trang hôm nay có thất đại cao thủ hắc bạch tề tựu đủ, như Bình Thiên đại lão ma, như Quệ Cước Quán Thần Châu Trương Xích Nhi, Hải ngoại Huyết Sa Mặc Ôn, Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công... Nếu công tử xuất đầu lộ diện không cách nào yên được.

Tuyết Cừu nói :

- Cảm ơn tiểu thư đã có lòng lo lắng cho tại hạ. Dám hỏi Sử đại hiệp và lệnh huynh muốn giết tại hạ, sao tiểu thư lại đem lòng bảo bọc?

Tiểu Linh nói :

- Thật ra một phần nào đó ta thấy cũng kỳ. Một số người đông lố nhố kia truy sát một người họ Lã cuối cùng, trong lúc này chỉ làm nhiệm vụ một hiếu tử. À, dường như công tử có cải đổi dung mạo?

Lã Tuyết Cừu tuy nói chuyện nhưng vẫn đề phòng. Tâm tính của người giang hồ không biết đâu mà lường. Mấy tên đại ma đầu mà Tiểu Linh vừa giới thiệu khi nãy có tên Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công là có tên trong bảng Huyết Cừu.

Chàng đáp :

- Tạm thời cũng dùng chút thuật dị dung cho đỡ phiền phức.

Bỗng hai người đều ngạc nhiên và cùng đứng lên, năm bảy người kiếm cầm tay, hung hăng chạy rảo khắp nơi như muốn tìm ai.

Tiểu Linh nói :

- Không xong rồi! Con nhãi mỏng mép kia đi báo với lão gia có Tiểu Sát Tinh xuất hiện rồi...

Có năm sáu tên chạy vào vườn hoa.

Tiểu Linh đón lại hỏi :

- Quý vị vào vườn thượng uyển của tiểu nữ lúc đêm hôm làm gì?

Gã trung niên đại hán, tên khi nãy đòi đem những người bị bắt giam ra tra khảo, nói :

- Tại hạ được lệnh Sử đại hiệp đi tìm tên Tiểu Sát Tinh. Chẳng hay gã này là ai?

Tiểu Linh nói :

- Hùng đại hiệp nói hay đó! Tiểu Sát Tinh nào ở trong thượng uyển này? Còn Lưu công tử đây là bạn của tiểu nữ.

Nàng quay sang giới thiệu một tràng :

- Vị này là Hùng Thạch Tham, vị này là Ngô Bá, Đoàn Đạo, Tô Đích Luân... Đây là các cao thủ tham dự cuộc truy sát Tiểu Sát Tinh.

Hùng Thạch Tham hỏi :

- Lưu công tử đến Sử gia trang bao giờ? Sao không thấy có mặt trong mấy cuộc họp?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đến đây là để chứng kiến cái trò náo nhiệt chứ không phải để tham dự.

Thạch Tham mỉa :

- Nhàn quá nhỉ! Trong lúc ai ai cũng hết lòng phẫn nộ tên ma đầu kia, mà các hạ bình thân như vại. Nghe nói các hạ đã gặp Tiểu Sát Tinh rồi phải không?

Tiểu Linh nghiêm giọng :

- Quý vị đại hiệp không nên làm ồn ào ở nơi này, vì nơi đây là đền thờ của gia mẫu phải có chút thanh tịnh. Lưu công tử mới đến thấy một đám đấm đá nhau trước cổng, tưởng đâu là Tiểu Sát Tinh mới nói như vậy...

Nàng vừa nói đến đó, lại có một tốp người nữa hùng hổ bước vào vườn hoa. Đi đầu là Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công và Sử Thôn.

Tiểu Linh thầm than khổ.

Đám người mới đến bao vây lấy Tuyết Cừu và Tiểu Linh.

Sử Thôn hỏi :

- Gã này là ai vậy Linh nhi?

Tiểu Linh vì sợ quá nên đâm ra liều :

- Phụ thân! Sao phụ thân lại để họ vào đây làm ồn ào như vậy? Lưu công tử là bạn học đồng song của Linh nhi, vốn người Vân Đàm, nhân đi tham ngoạn mà ghé lại đây thăm Linh nhi.

Sử Thôn là người rất thương con, lại cũng hay chiều giang hồ. Thấy mặt của Lã Tuyết Cừu không giống như hình vẽ, lão không muốn làm phiền con gái, nên nói :

- Té ra là Lưu công tử, năm kia đã sang đây một lần. Lão phu thật hồ đồ quá.

Mỹ Nhiệm Công (ông già râu đẹp. Một ngoại danh của Quan Vân Trường đời Tam Quốc) giương cặp mắt soi mói nhìn Tuyết Cừu, hỏi :

- Có thể nào công tử là một.. Tiểu Sát Tinh không?

Lã Tuyết Cừu cả giận, với một giọng khinh bỉ nói :

- Nếu tại hạ là Tiểu Sát Tinh ngài có dám đứng đối diện không? Nếu dám, tại sao ngài không đến đây một mình? Nếu không dám, ngài hỏi thừa quá!

Tiểu Linh cả sợ, hét :

- Quý đại hiệp đừng gây sự nữa! Dồn bức người ta thật vô lý. Quý vị hãy trả lại sự thanh tịnh cho tiểu nữ!

Người ta quý Sử Thôn tính tình hào hiệp. Còn Tiểu Linh là tuyệt thế giai nhân, cũng là người có võ nghệ cao cường, tất cả. Đều không muốn làm phiền đến nàng.

Nhưng lão Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công thì không nhịn được cái giọng vừa rồi của Tuyết Cừu, nên nói :

- Mời công tử theo ta!

Lã Tuyết Cừu cười khích :

- Theo ngài có việc gì?

Lão nói :

- Ta có vài điều muốn hỏi công tử.

Tuyết Cừu nói :

- Rất tiếc bây giờ tại hạ đang bận! Ngài hẹn giờ và địa điểm, tại hạ sẽ gặp sau.

Quả thật lão không ngờ vị Lưu công tử dám nói vậy. Lão càng lúc càng hoài nghi về vị Lưu công tử này. Lão nói :

- Canh ba đêm nay đến sảnh đường gặp ta!

Lão nói xong câu đó quay người đi liền.

Đám người có mặt ở đây không ai nói ra, nhưng đều có vẻ khinh lão. Sảnh đường là nơi tập hợp các cao thủ, ai dám đến đó mà đại náo?

Nhiều người theo chân lão bỏ đi.

Sử Thôn là người sau cùng.

Trước khi cất bước, lão quay lại hỏi nhỏ :

- Công tử không phải họ Lưu chứ?

Tiểu Linh lại sợ chàng nói thật, liền giậm chân nói :

- Phụ thân! Phụ thân cũng muốn ghẹo người ta cho được thôi.

Lão đi ngay một nước.

Tiểu Linh nói :

- Ta sẽ trị con tiểu tì kia! Công tử không nên đến sảnh đường. Nếu đến đó việc lậu sự ta biết ăn nói làm sao với giang hồ? Đã vậy, còn phụ thân ta mới tính sao đây?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ sẽ trở lại gương mặt thật. Còn Lưu công tử thì đi rồi.

Tiểu Linh kéo tay Tuyết Cừu đứng lên, nói :

- Ta về phòng để tránh có người rình rập.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Làm sao tại hạ dám vào phòng tiểu thư lúc ban đêm?

Nàng không trả lời, chỉ việc nắm tay chàng kéo đi.

Hai người đi thản nhiên trước bao nhiêu cặp mắt nhìn nhìn ngó ngó và không ai cản trở.

Cả hai vào phòng. Hai nữ tì khi nãy đã đi đâu rồi. Đồ đạc trong nhà không gì thay đổi.

Tiểu Linh đóng cửa lại cẩn thận, nói :

- Bây giờ công tử trở lại khuôn mặt thật cho ta xem!

Tuyết Cừu mỉm cười, quay mặt đi nơi khác vuốt một cái, rồi quay lại nói :

- Tiểu Sát Tinh đây!

Tiểu Linh chăm chú nhìn chàng. Nàng thở dài nói :

- Gương mặt anh tuấn thế này, ai ngờ lại là một Tiểu Sát Tinh?

Nàng vừa nói vừa rút kiếm công liên tiếp mấy chiêu liền.

Dĩ nhiên đường kiếm của nàng không điêu luyện bằng Hoa Như Tuyết, nhưng ánh kiếm lóe lên đến hoa mắt, võ công đạt đến mức như vậy, trong giới nữ lưu thật là hiếm thấy.

Lã Tuyết Cừu vừa lách mình, vừa nói :

- Đủ rồi! Tiểu thư đừng thử nữa!

Tiểu Linh nói :

- Công tử hãy đem sở học ra ấn chứng đi?

Lã Tuyết Cừu chụp tay vào đốc kiếm, chớp người lên mất hút, nghe cạch một tiếng, thanh kiếm của nàng gảy đôi.

Chàng lại hạ xuống trước mặt nàng, cho kiếm vào vỏ nói :

- Kiếm pháp của tiểu thư biến hóa lợi hại, nhưng chi tiết hỏa hầu còn non, và chất thép của kiếm tầm thường.

Bây giờ Tiểu Linh mới biết tài nghệ của chàng. Nàng nói :

- Quan trọng không phải là việc giết người. Công tử làm sao dẫn dụ đám cao thủ xuống dưới Ngọc Hồ, còn ta ở đây thả đám người giang hồ ra, như vậy mới an toàn.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư vì tại hạ mà làm những việc mạo hiểm, khiến tại hạ không yên tâm chút nào cả.

Tiểu Linh nói :

- Đây là ta tự nguyện. Ta muốn có một điều gì đó trong đời ta thật lạ, thật xứng đáng nhất là cung cách con nhà võ. Công tử đừng nghĩ gì về ta cả!

Lã Tuyết Cừu nói :

- Vũ khí của tiểu thư đâu?

Nàng nói :

- Ta còn một thanh kiếm quý khác. Yên tâm! À, công tử đổi lại chiếc áo khác đi.

Lã Tuyết Cừu thấy Tiểu Linh bàn sự việc cũng thấu đáo, chàng lại nhớ đến Thúy Hương và nhớ

nhất là câu chuyện “dược hà” hồi đầu hôm mà lòng thấy nao nao.

Chàng đổi y phục xong, đứng trước gương ngắm, và tự hài lòng với chính mình.

Trong lúc đó, có tiếng gõ cửa. Tiểu Linh và Tuyết Cừu nhìn nhau...Thay vì đi ẩn tạm nơi nào đó nhưng chàng dừng lại bắc ghế ngồi một bên.

Tiểu Linh hỏi :

- Ai đó?

Có tiếng Sử Thôn hỏi :

- Linh nhi nói chuyện với ai trong phòng?

Nàng đáp tỉnh :

- Tiểu Sát Tinh!

Và nàng bước tới mở cửa.

Chỉ có Sử Thôn và Sử Đại Linh đứng bên ngoài.

Tiểu Linh hai tay kéo hai người vào và khép cửa lại nói :

- Phụ thân, Tiểu nhi đã nói rồi! Đây, phụ thân xem, họ Lã chỉ còn một mình hắn đó, phụ thân nỡ làm như vậy được sao?

Hai nhân vật họ Sử hiện giờ tiếng nổi như sóng cồn, đứng trước Tiểu Sát Tinh tuy mặt hắn không có gì hung dữ, nhưng tiếng tăm và hành động đã làm cho giang hồ kinh sợ.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ và tiền bối không có gì để gọi là nợ. Những nhân vật đến Sử gia trang chỉ có một vài người trước kia có dính đến chuyện song thân mà thôi. Tại hạ được Sử tiểu thư che chở, ơn ấy tại hạ không quên, quyết không để tiền bối phải liên lụy vì tại hạ đâu.

Sử Đại Linh rút kiếm ra nói :

- Sao ngươi dám đột nhập vào phòng biểu muội ta?

Lã Tuyết Cừu không có lời nào biện bạch. Không lý chàng trút điều ấy qua Tiểu Linh, nên đành nói chống chế :

- Việc này chẳng qua là ngộ biến tùng quyền, mong rằng có lúc công tử sẽ rõ.

Sử Đại Linh xuất kiếm liền. Chàng vừa tránh vừa nói :

- Công tử xem kìa?

Sử Đại Linh và Sử Thôn ngó qua thấy thanh kiếm gảy của Tiểu Linh còn nằm dưới đất.

Hai người bây giờ mới hiểu. Thì ra, Tiểu Linh không phải là kẻ ngầm trợ cho Tiểu Sát Tinh, mà là bị Tiểu Sát Tinh khống chế, nhưng hắn lại không giết. Nhìn thái độ bình thản của Tiểu Linh, họ đều biết Tiểu Sát Tinh và Tiểu Linh đã có gì thông cảm với nhau.

Sử Thôn trầm giọng :

- Ngươi đã làm gì ái nữ ta?

Tiểu Linh bây giờ mới nói :

- Phụ thân! Trưởng huynh! Không có gì đâu, Lã Tuyết Cừu là người tốt. Quả thật hắn không giết người bừa bãi. Hắn không phải là Tiểu Sát Tinh như người ta đã từng đồn đãi về hắn. Võ công của hắn cao thâm khó tìm ra đối thủ.

Tuyết Cừu nói :

- Tiền bối và công tử xin đừng ra mặt. Để tại hạ ra giải tán đám người kia. Trong thất đại cao thủ, thì Mỹ Nhiệm Công là người phải chết.

Cha con họ Sử đang còn đứng phân vân, thì Tuyết Cừu ngang nhiên đi vào đại sảnh.

Chàng đảo mắt nhìn quần hùng một lượt.

Bây giờ trời đã khuya, nhiều người đi tìm chỗ ngủ. Đại sảnh chỉ còn vài chục người nhưng không được tỉnh táo lắm, một phần say rượu, một phần say ngủ.

Lã Tuyết Cừu hiện ra như một bóng ma đứng sững trước mặt Vương Kiếm Mỹ Nhiệm Công.

Chàng dõng dạc nói :

- Cùng chư vị anh hùng! Tại hạ là Lã Tuyết Cừu truyền nhân của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi, được giang hồ đặt cho cái tên là Tiểu Sát Tinh. Tại hạ không giết những kẻ vô tội. Tại đây có Mỹ Nhiệm Công là tên đại ma đầu, đã truy sát Huyết Thủ, sau đó còn giết thêm nhiều người khác nữa.

Một đám quần hùng như Bình Thiên đại lão ma, Quệ Cước Trương Xích Nhi, Huyết Sa Mặc Ôn,

Nhạc Đỉnh... Đều nhốn nháo.

Mỹ Nhiệm Công tướng người có vẻ đạo mạo, nghe chàng xưng danh, bỗng lão mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày.

Lão đưa mắt ngó quần hùng một lượt rồi rút kiếm phóng người tới nhanh như chớp...

Tuyết Cừu vỗ tay vào đốc kiếm, ngay tại chỗ chàng đứng người ta nghe như có gió nổi lên. Lã Tuyết Cừu mất hút bóng. Ở trên không, chàng thi triển Ma chiêu đệ tam tuyệt đánh xuống.

Nghe tiếng cạch một tiếng, một nửa thanh kiếm có chuôi rớt xuống đất, nửa còn lại Tuyết Cừu đón bắt được.

Nhân Ma chiêu đệ tam tuyệt còn diễn ra nửa chừng, chàng vận lực đẩy nửa thanh kiếm về phía Mỹ Nhiệm Công, mũi kiếm xé gió đâm xuyên qua cổ họng lão.

Lã Tuyết Cừu đáp xuống đất trước, lão xuống sau. Lão đứng độ một chớp mắt rồi từ từ ngã ra.

Bây giờ có người mới hô :

- Vô Ảnh ma chiêu!

Chàng quay sang Tiết Thần Thông và Thiên Diệu Sách, nói :

- Hai lão chuyên bày mưu tính kế để ám hại người khác, nhưng Tuyết Cừu ta không hề sợ những tay quạt mo đó đâu. Nay ta vì đại nghĩa giang hồ mà tha chết cho hai lão.

Chàng quay sang Bình Thiên đại lão ma, nói :

- Tiền bối là một đại ma đầu, nhưng hành động của bọn họ tự xưng là chánh phái không cách nào theo kịp ngài. Chẳng qua ngài nghe theo lời đường mật của đám Thần Thông, Diệu Sách mà đến đây xem thực hư thế nào, Giáo chủ Thanh U cung cũng tán tụng công đức của ngài lắm.

Cả đại sảnh khi nãy nhốn nháo, bây giờ im phăng phắc. Người bên ngoài nghe tiếng động kéo vào rất đông, không ai dám bước ra đối diện với chàng.

Lã Tuyết Cừu vừa thoáng thấy Nam Phương Mỹ Cơ con gái của Nam Mã Nguyện lẻn vào đám đông, chàng trầm giọng nói :

- Mỹ Cơ cô nương! Sao cô nương vừa thấy tại hạ, cô nương lại lủi đi? Khi nãy ngoài cổng, cô nương đã nói sao?

Mỹ Cơ xấu hổ quá nói liều :

- Nếu ta là nam tử hán, đối với ngươi không ăn thua gì?

Đó là một lời nói khích quần hùng thật thâm độc!

Chàng nhớ lại lời Sử Tiểu Linh dặn :

- Hãy dẫn quần hùng xuống hồ…

Lã Tuyết Cừu nói lớn :

- Vị nào muốn truy sát Lã mỗ thì cứ đến bãi Ngọc hồ sẽ có tại hạ thù tiếp!

Chàng nói xong, cho kiếm vào bao da sấu rồi ung dung ra cửa đại sảnh. Chàng đi tuốt một quãng khá xa, quần hùng mới lục tục kéo theo sau. Họ đi là để tránh những ánh mắt nhìn nhau, hoặc để xem thử có cao thủ nào xuất hiện đấu với chàng không.

Chiếc đò của Thúy Hương vẫn còn neo đó, nhưng không thấy nàng đâu. Chàng đoán Thúy Hương lúc này đã lên Sử gia trang rồi.

Bây giờ đã quá canh năm, Tuyết Cừu đứng một mình trên bãi cát.

Quần hùng đông đến vài trăm người đứng thành vòng tròn cách thật xa.

Chàng nói lớn :

- Kẻ nào hai mươi năm trước có tham dự vào cuộc truy sát Huyết Thủ, thì hôm nay xin hãy đối diện với tại hạ. Hoặc ai thấy không chấp nhận Lã mỗ sống trên đời này xin hãy bước ra…

Quần hùng lên tiếng xì xào nhưng không có ai bước ra cả.

Bỗng có người trong đám đông hô lớn :

- Cùng xông vào một lượt giết Tiểu Sát Tinh đi!

Đó là giọng hô của Nam Phương Mỹ Cơ.

Chàng lên tiếng :

- Mỹ Cơ cô nương! Nam Mã Nguyện là con cáo già rụng đuôi, không trốn khỏi ta đâu. Nếu cô không xéo đi thì nhất định ta không tha!

Không nghe tiếng nói của Mỹ Cơ nữa.

Bỗng có tiếng của Hùng Thạch Tham từ trong đám đông hỏi :

- Tiểu Sát Tinh là gì của Lưu công tử?

Tuyết Cừu nhanh trí trả lời :

- Ta không biết Lưu công tử là ai! Hùng đại hiệp, Nhạc đại hiệp có cần điều gì xin hãy ra trước đây!

Không ai chịu bước ra.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Thế thì xin quý vị giải tán, cho tại hạ nghỉ một chút.

Trong đám có nhiều người nghe hoặc chứng kiến việc chàng đại náo trên Thiếu Lâm, nên một số người đã đi chỗ khác. Vòng vây thưa dần.

Chàng đảo mắt lần nữa, nói :

- Nếu quý vị không giải tán thì đừng trách tại hạ.

Cuối cùng không còn một ai đứng đó nữa. Họ tụ năm, tụ bảy đứng ngồi xa xa.

Lã Tuyết Cừu ngồi lại dưỡng thần...

* * * * *

Khi quần hùng bám theo Tuyết Cừu, Sử gia trang còn lại một số cao thủ như Quệ Cước Quán Thần Châu Trương Xích Nhi, Hải ngoại Huyết Sa Mặc Ôn, Nhạc Đinh, Bình Thiên đại lão ma... Rồi người từ dưới hồ lục tục kéo lên.

Mặc Ôn nói :

- Dường như Sử đại hiệp có chứa Tiểu Sát Tinh. Cho nên Tiểu Sát Tinh xuất hiện ở đây, thì cha con Sử đại hiệp không có mặt.

Trương Xích Nhi nói :

- Ta cũng nghĩ là vậy! Hơn nữa, lời của hai nữ tì nói, gã Lưu công tử có thể là Lã Tuyết Cừu. Lưu - Lã gần gũi chứ đâu xa.

Lúc ấy, Sử Thôn và Đại Linh xuất hiện.

Mặc Ôn chỉ xác Mỹ Nhiệm Công, hỏi :

- Việc này giải thích làm sao hả Sử đại hiệp?

Sử Thôn cau mày :

- Khi nãy còn Tiểu Sát Tinh ở đây sao quý vị không chận hắn mà hỏi?

Trương Xích Nhi đứng lên nói lớn :

- Đại hiệp triệu tập hợp quần hùng về đây, danh nghĩa là để diệt trừ Lã Tuyết Cừu, kỳ thật là mượn tay Lã Tuyết Cừu để giết quần hùng. Việc ấy Trương mỗ không thể bỏ qua được.

Tiết Thần Thông nói :

- Khoan náo động! Hãy cho người canh giữ những nơi nhốt người kia, nếu để bọn chúng thả ra thì mệt cho chúng ta lắm.

Đại Linh trầm giọng :

- Sử gia trang không phải là công xứ ai muốn làm gì thì làm. Hồi chưa nghi kỵ nhau thì khác, bây giờ thì khác!

Trương Xích Nhi tung chưởng đánh Sử Thôn. Mặc Ôn đánh Đại Linh, một số rảnh tay chạy ra ngoài để tìm Tiểu Linh và canh giữ nơi giam người.

Trong khi đó, Tiểu Linh chạy đến phòng ngầm toan thả những người bị bắt ra, gặp hai cao thủ giang hồ chận lại, nói :

- Tiểu thư không được tiếp tay cho Tiểu Sát Tinh. Việc bắt người là có sự hiệp đồng giữa võ lâm với Sử đại hiệp, thì muốn thả người phải có ý kiến của quần hùng.

Tiểu Linh không thèm trả lời, phóng kiếm đánh liền. Thanh kiếm của nàng thuộc loại kiếm quý nên âm thanh của kiếm phát ra tiếng trong trẻo. Tiểu Linh tuy ít tuổi nhưng võ học của nàng thuộc loại cao thủ.

Qua vài ba hiệp, Tiểu Linh đã hạ sát một tên, và một tên nữa trong vòng khốn đốn.

Nàng vừa đánh vừa nghĩ thầm :

- Nếu ta không nhanh tay, bọn chúng ra đây ắt là kẹt.

Nghĩ vậy, đường kiếm của nàng đi vun vút.

Lúc đó năm bảy người trong sảnh đường kéo ra, nhào tới vây hãm Tiểu Linh vào giữa.

Bây giờ nàng lại rơi vào nguy hiểm.

Bên ngoài có tiếng trong trẻo mỉa mai :

- Tự xưng mình là đại hiệp, vậy mà năm bảy vị đại hiệp vây đánh một tiểu thư, còn vinh dự nào bằng.

Lời vừa dứt, một thiếu nữ múa kiếm đánh thốc vào đám người đó. Áp lực đối với Tiểu Linh bây giờ đã giảm đi một nửa

Võ công của thiếu nữ này tuy không điêu luyện bằng Tiểu Linh, nhưng việc ứng biến có phần chính xác hơn. Dẫu sao, hai con cừu cũng không chống lại bầy sói. Họ loay hoay một hồi rồi rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Bỗng một sát chiêu từ phía một cao thủ nhằm vào Tiểu Linh đi tới, cái chết trong đường tơ kẽ tóc, thiếu nữ hét một tiếng đảo người qua gạt phăng mũi kiếm ấy, nhờ vậy mà Tiểu Linh thoát chết.

Tiểu Linh phấn chấn tinh thần một chút. Nàng vừa đánh vừa nói :

- Cảm ơn cô nương đã cứu ta. Cô nương là ai mà ta chưa gặp bao giờ? Hoàn cảnh này kéo dài, chúng ta khó thoát!

Đỡ xong một chiêu tối độc nữa, thiếu nữ nói :

- Cứ chiến đấu hết sức mình để thấy cái đám võ lâm này không là cái gì cả. Sẽ có Tiểu Sát Tinh xuất hiện... Ta là Mộc Thúy Hương.

Nghe nói Tiểu Sát Tinh xuất hiện, Tiểu Linh cảm thấy hào khí trong người dâng lên, đường kiếm của nàng bây giờ sắc sảo dị thường.

Còn bọn giang hồ, nghe nói Tiểu Sát Tinh xuất hiện, chúng ngơ ngác và sợ sệt.

Mộc Thúy Hương lại hạ thêm một tên. Đám giang hồ còn sáu người.

Sáu người đánh với hai người. Bọn chúng cần phải thanh toán gấp hai nàng, để còn ngõ tẩu thoát nếu quả có Tiểu Sát Tinh đến.

Hai nàng lại rơi vào thế hiểm nghèo.

Bỗng Mộc Thúy Hương bị một vết kiếm bên tay trái, máu ra lai láng.

Tiểu Linh liền bỏ tên đang giao đấu với mình, vội vút một đường kiếm về phía tên đấu với Thúy Hương. Tên đó thối lui, nhưng Tiểu Linh cũng bị một vết chém sau lưng.

Vết thương tuy không sâu nhưng máu ra đầy cả áo.

Hai người chiến đấu trong tuyệt vọng. Thúy Hương thấy Tiểu Linh không còn nhanh nhẹn nữa, biết nàng đã tuyệt vọng và kiệt sức, liền nói :

- Can đảm lên! Lã Tuyết Cừu đang thanh toán đám giặc trong kia và sắp ra đây!

Nàng múa kiếm vun vút. Cái toàn lực ấy cũng chỉ nổi lên trong chốc lát, đường kiếm của nàng lơi dần và rối loạn.

Bỗng một bóng người bay vút vào trận đấu, và ba xác người ngã ra. Lã Tuyết Cừu xuất hiện trước mặt hai nàng.

Đám người giang hồ như say máu. Tuy họ sợ Tiểu Sát Tinh thật, nhưng đã lỡ rồi nên họ vẫn vung vũ khí tới tấp.

Lã Tuyết Cừu phẫn nộ, phóng vút người lên... Và đám giang hồ không còn một ai đứng nữa.

Chàng không kịp nói điều gì, vội điểm huyệt cầm máu cho hai nàng, xong, chạy bay vào đại sảnh.

Đến nơi chàng thấy Bình Thiên đại lão ma đấu với Quệ Cước Quán Thần Châu Trương Xích Nhi cùng với hai cao thủ khác. Sử Thôn đấu với Hải nguyệt Huyết Sa Mặc Ôn, Đại Linh đấu với Nhạc Đỉnh.

Một số giang hồ cao thủ lục lạo mọi nơi, một số nữa giương cặp mắt lườm lườm hò hét trợ oai. Phe Sử Thôn nguy hiểm tới nơi!

Lã Tuyết Cừu chập chờn xuất hiện như một bóng ma. Chàng hét :

- Có Tiểu Sát Tinh đây!

Đám người đang đấm đá nơi đây thấy chàng xuất hiện, liền bỏ đối phương áp lại phủ vây chàng.

Tuyết Cừu cười lạnh. Chàng chỉ thấy các lão Mặc Ôn, Xích Nhi, Nhạc Đỉnh, Tiết Thần Thông và một số cao thủ khác, còn lão Thiên Diệu Sách đã lẻn đi từ hồi nào...

Chàng, tay trái cầm bảo kiếm, tay phải cầm bảo đao, nói :

- Tại hạ trước đây đã mở cho quý vị một sinh lộ, nhưng tính hiếu sát, cầu danh, cầu lợi đã đưa quý vị đến chỗ chết.

Chàng nói nhưng chưa xuất thủ. Trong khi đó cha con Sử Thôn và Bình Thiên đại lão ma ngồi tựa lưng vào nhau mà điều tức.

Tiết Thần Thông nói :

- Tiểu Sát Tinh! Hôm nay ngươi đừng hòng ra được nơi đây!

Không rõ lão nói như vậy là hăm dọa để cướp tinh thần hay là lão nói thật.

Lã Tuyết Cừu chớp người lên, Tiết Thần Thông ngã ra cùng với mấy cao thủ.

Mặc Ôn phóng người lên toan chạy, nhưng Lã Tuyết Cừu nhanh hơn, chàng thi triển Ma chiêu đệ nhất tuyệt, chân lão lại.

Mặc Ôn thoát được chiêu đó, lão đánh ra một hơi ba chiêu liền. Ba chiêu này rất quái dị vì khi lão đánh ra ba chiêu đó, mặt mày lão đỏ hồng.

Chàng lại áp dụng ba tuyệt chiêu sau cùng, và đến chiêu thứ bảy.

Mặc Ôn đứt lìa cánh tay cầm kiếm. Mấy tên còn lại thấy xông vào bao nhiêu cũng bị Tiểu Sát Tinh giết bấy nhiêu nên bọn chúng đứng chết trân một chỗ.

Lã Tuyết Cừu nhìn Trương Xích Nhi, nói :

- Tại hạ thấy ngài chỉ còn một giò nên không nỡ ra tay, vì ít ra ngài đã khổ luyện những môn công phu độc đáo dù tật nguyền. Thế mà ngài vẫn lăn mình vào chỗ chết. Nếu ngài quay đầu về nẻo chính, tại hạ sẽ tha chết.

Trương Xích Nhi cúi đầu lặng thinh.

Chàng quay sang Nhạc Đỉnh, nói :

- Các hạ cũng là người có nghĩa khí sao cuối cùng lại phản bạn?

Nhạc Đỉnh nói :

- Sử Thôn phản ta trước!

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Sử đại hiệp vốn bị các hạ lợi dụng. Sử gia trang đã vì các hạ tốn không biết bao nhiêu tiền của để tiếp đãi anh hùng võ lâm, cuối cùng suýt bị thiệt mạng cả một gia đình. Bây giờ giữa cái sống và chết, ngài chọn cách nào?

Nhạc Đỉnh nói :

- Nếu công tử tha mạng, ta hứa cải tà quy chánh.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Chư vị nên ra khỏi Sử gia trang ngay bây giờ. Nếu tại hạ quay lại còn bất kỳ người nào, thì lỗi ấy không phải tại hạ.

Lúc bấy giờ Mộc Thúy Hương và Sử Tiểu Linh từ ngoài đi vào Tuyết Cừu hỏi :

- Nhị vị cô nương đã cứu những người bị bắt ra chưa?

Mộc Thúy Hương kề tai nói nhỏ :

- Công tử nên cứu họ.

- Tại sao? - Chàng hỏi.

Tiểu Linh chen vào nói :

- Để xóa bớt đi những hiềm khích của võ lâm đối với công tử.

Tiểu Linh bước lại hỏi thăm phụ thân và đại huynh.

Thúy Hương đưa chàng đến những hầm giam người.

Mộc Thúy Hương nói :

- Ta đoán chắc thế nào lão Thiên Diệu Sách cũng xúi giục đám giang hồ đến đây gây khó dễ Sử gia trang. Công tử hãy nhanh chóng cứu họ ra rồi còn liệu việc!

Nàng nói xong đi liền.

Lã Tuyết Cừu mở từng cửa hầm, rồi nhảy xuống giải huyệt cho họ.

Hầm này gồm bốn lão nhân và một thiếu nữ, họ bị bắt một hai ngày trước đây, cơm nước không được ăn uống, tất cả đều đói lả. Phòng vệ sinh nằm ngay bên cạnh bốc mùi hôi thối thật khó chịu. Phòng sâu độ vài trượng không có cầu thang lên.

Sau khi giải huyệt xong, có hai người phóng mình ra khỏi miệng hầm. Còn lại thiếu nữ và hai vị nữa họ lên không được. Lã Tuyết Cừu phải đỡ họ lên. Người sau cùng là thiếu nữ. Nàng tuổi lối đôi mươi, ngước mắt nhìn chàng, hỏi :

- Các hạ là ai?

Lã Tuyết Cừu mỉm cười :

- Tại hạ là người đã nhốt cô nương xuống nơi này.

- Ta không hiểu! - Thiếu nữ nói.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Xin phép, để tại hạ đưa cô nương lên?

Bất chấp nàng có chịu hay không, chàng ôm ngang eo ếch nàng nhún vài cái rồi nhảy ra khỏi miệng hầm. Bốn người kia vẫn còn đứng đó.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Năm vị bị nhốt ở đây là do Tiểu Sát Tinh. Giang hồ oán vọng Tiểu Sát Tinh mà oán luôn tới quý vị.

Chàng thuật sơ lược lại tình hình.

Bây giờ thiếu nữ mới nói :

- Thì ra ngươi là Tiểu Sát Tinh!

- Chư vị nên vào bên trong tìm thức ăn nhẹ cho khỏe. Tại hạ còn đi cứu nhiều người khác.

Thiếu nữ nói :

- Ta đi theo ngươi!

Chàng không còn thì giờ để nói nữa, liền đi sang phòng khác cứu người. Đã xong ba phòng rồi vẫn không thấy ai quen. Đến phòng cuối cùng, chàng tự hỏi :

- Hai cô nương mà Mộc Thúy Hương đã nói sao vẫn chưa thấy. Hay là...

Chàng mở cửa phòng rồi nhìn xuống. Rõ ràng có hai thiếu nữ bị điểm huyệt ngồi tựa lưng vào nhau, đưa mắt ngó ra ngoài.

Chàng nhảy vào và đưa tay giải nhanh huyệt đạo. Bây giờ chàng nhìn kỹ hơn một chút, và đúng là Tô Tố Vân và Ngũ Liễu Nhi.

Lã Tuyết Cừu chép miệng nói :

- Tại hạ làm hại nhị vị tiểu thư rồi.

Liễu Nhi nói :

- Tại chúng ta, không can gì công tử.

Tuyết Cừu an ủi :

- Nhị vị nên trở lại bản động, đừng để mọi người nơi ấy ngóng trông.

Tố Vân nói :

- Tiểu muội muốn gia nhập giang hồ!

Tuyết Cừu bồng Liễu Nhi dời lên miệng hầm, rồi chàng bế Tố Vân nhảy ra ngoài.

Thiếu nữ khi nãy vẫn đứng chờ chàng ngay tại đây.

Chàng giới thiệu Tố Vân và Liễu Nhi cho nàng biết.

Thiếu nữ nói :

- Tiểu muội là Mạc Mị Chúc ở Hán Khẩu.

Lã Tuyết Cừu chợt động tâm: Ra đời hơn nửa năm, gặp khách má hồng hơn nửa chục, để họ theo ta thì phiền lắm.

Chàng tìm lời giải thích cho họ thông cảm rồi nói :

- Chúng ta vào hết đại sảnh.

Vào đến nơi, chàng thấy ba cha con Sử Thôn, Bình Thiên đại lão ma, Thúy Hương và một ít cao thủ vừa được chàng cứu ra.

Lã Tuyết Cừu nói với Tiểu Linh :

- Tiểu thư hãy cho người dọn thức ăn nhẹ để họ dùng tạm và còn phải lên đường.

Tiểu Linh cười cười :

- Công tử chu đáo quá. Nói vậy chứ ta cũng biết nữ công, nữ hạnh chứ. Bây giờ công tử nên ra đứng trước cổng mà đón họ.

Liễu Nhi nói với Tố Vân :

- Hiền muội cứ ở lại đây nghĩ cho khỏe. Tỷ tỷ theo công tử ra ngoài.

Thúy Hương nói :

- Bây giờ thì không lo gì nữa. Quý vị hãy bình tĩnh và điều dưỡng. Để mình Lã công tử ra ngoài. Sử tiền bối hãy cho người canh tuần bên ngoài, phòng bọn chúng dùng hỏa công...

Sử Thôn nghe nói giật mình, ông đứng lên đi điều bát công việc.

Bình Thiên đại lão ma nói :

- Võ công của thiếu hiệp cao thâm khôn lường.

Tuyết Cừu không muốn kéo dài câu chuyện, liền nói :

- Tạm thời tiền bối điều động công việc, vãn bối lo liệu bên ngoài.

Chàng nói xong bước đi như bay.

Các cao thủ ở dưới hầm lên tề tựu lại phòng ăn.

Lã Tuyết Cừu ra ngoài bước lên bực cao nhìn xuống phía hồ thấy quần hùng hội tụ lại một chỗ, dường như đang bao vây đánh một người.

Chàng rút kiếm phi thân về hướng đó. Chàng gần đến nơi, có người la lớn :

- Tiểu Sát Tinh! Tiểu Sát Tinh! Tiểu Sát Tinh xuất hiện!

Chàng huy kiếm bay thẳng vào trong. Đám đông dạt ra, chỉ còn năm bảy người đang vây đánh một thiếu nữ, nàng tuy bị thương tích đầy mình, nhưng vẫn chống cự mãnh liệt.

Lã Tuyết Cừu chớp người lên, vài ba tên giang hồ gục xuống.

Và trong nháy mắt không còn ai vây lấy nàng nữa.

Lã Tuyết Cừu nói lớn :

- Hỡi các hào kiệt võ lâm! Ngay từ bây giờ, nếu con người nào tụ tập trên Hồ Ngọc này nữa thì Lã mỗ quyết không dung tha.

Chàng nhìn quanh quất không thấy lão Thiên Diệu Sách đâu. Lời chàng nói tuy có vẻ ngông cuồng, nhưng không một người nào dám lên tiếng phản đối. Vẫn còn rải rác năm ba cụm người ở xa xa.

Tuyết Cừu quay lại nhìn thiếu nữ hỏi :

- Cô nương là ai, vì sao bị bọn họ vây đánh?

Chàng vừa hỏi vừa quan sát nàng. Nàng là nữ nhân đẹp nhất so với các giai nhân chàng đã gặp.

Thiếu nữ nói :

- Tiểu nữ là Thuần Vu Oanh Oanh, có việc cần gặp Lã Tuyết Cừu. Tiểu nữ đến đây hỏi thăm, tự nhiên bị đám người đó vây đánh đến bán sống bán chết, không rõ tại sao? Nếu không được công tử ra tay trợ giúp, có lẽ tiểu nữ đã bị thiệt mạng.

Chàng nhìn chăm chăm vào mặt nàng, thấy có vẻ thành khẩn lắm. Hơn nữa, những vết thương trí mạng kia chứng tỏ không phải nàng đóng vai trong một quỷ kế nào. Còn một điều nữa, trong đám quần hùng ở đây, chàng chưa hề thấy Oanh Oanh xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu. Oanh Oanh cô nương có gì chỉ giáo?

Gương mặt Oanh Oanh bỗng tươi lên một cách rạng rỡ, nàng xuýt xoa nói :

- Công tử là Lã Tuyết Cừu? Lạ thật! Lạ thật! May quá là may!

Nàng móc ra một phong thư đưa cho chàng, rồi nói :

- Dường như mẫu thân của công tử đang hấp hối. Bà mong gặp công tử để trăng trối vài lời rồi nhắm mắt. Tiểu nữ nhân đi ngang qua nhà bà, thì có gia nhân chạy ra đón lại, trao phong thư này khẩn thiết nhờ tiểu nữ đi tìm công tử. Giang hồ vốn có nhiều gian kế, tiểu nữ liền vào nhà tìm hiểu...

Lã Tuyết Cừu thấy câu chuyện lạ lùng như vậy chàng không tiện đính chính, liền hỏi :

- Cảm ơn cô nương có lòng giúp hàn gia... Chẳng hay cô nương tìm hiểu ra sao?

Oanh Oanh nói :

- Tiểu nữ thấy gia thế có vẻ đơn chiếc lắm. Bà cụ có tướng rất quý phái, lại khi mê khi tỉnh, lúc nhớ lúc quên, bà khó lòng sống thêm vài ngày nữa. Xin công tử cứ xem thư thì rõ.

Chàng chưa cần xem thư vội, chàng thầm hiểu là bà cụ có một người con trai trùng tên với chàng, vì việc gì đó nên phải xa nhà. Nay sắp có việc ma tang nên nhắn về vậy thôi.

Chàng nói thầm :

- Không chừng nếu ta có mặt, bà cụ mừng mà sống thêm một thời gian nữa cũng nên.

Trên phong thư thấy có ghi tên và địa chỉ, chàng an tâm, nói :

- Tại hạ sẽ về ngay! Giờ cô nương định đi đâu?

Oanh Oanh nói :

- Không ngờ công tử là một Tiểu Sát Tinh. Không rõ phu nhân vui hay buồn khi nghe tin con mình như vậy. Công tử hứa về ngay, thì tiểu nữ yên tâm làm việc của mình.

Lã Tuyết Cừu lấy ra một viên ngọc sáng lung linh mà chàng đã tìm thấy trong bụng sấu, hai tay trao cho Oanh Oanh nói :

- Tại hạ không biết lấy gì tạ ơn tiểu thư. Có viên ngọc mọn này xin tặng tiểu thư để làm trang sức.

Oanh Oanh cầm viên ngọc xem, miệng mỉm cười đôi gò má hiện ra hai đồng tiền, khiến nhan sắc nàng càng đẹp thêm. Nàng nói :

- Đây là viên dạ minh châu. Ban đêm sáng lấp lánh, tiểu nữ không nhận nó đâu.

Nàng hai tay trao lại. Tuyết Cừu không nhận. Hai bên giằng co.

Chàng đưa mắt nhìn khắp nơi. Chừng thấy quần hùng vẫn còn tụ tập nhiều nơi, chàng nói nhanh :

- Mong tiểu thư nhận giùm vật này, vì tại hạ giữ nó cũng vô dụng.

Oanh Oanh chớp mắt nói :

- Công tử làm ơn nhận lại giùm, tiểu nữ không thích trang sức.

Nàng chồm người tới bỏ viên ngọc vào bọc chàng rồi quay mình chạy đi.

Lã Tuyết Cừu không bận tâm đến việc này nữa. Chàng phi thân về hướng đám đông, quyết giải tán đám người này.

Mộc Thúy Hương từ Sử gia trang dẫn mấy cô nương chạy xuống, đón chàng lại nói :

- Không nên giết họ. Vì nếu giết thì phải giết cho hết. Chứ nếu không, khi công tử đi rồi, họ lại quay tới đây báo oán thì khó lòng lắm.

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ tại hạ có việc cần lắm, phải đi gấp, làm sao bây giờ?

Thúy Hương bước tới thì thầm vào tai chàng.

Tuyết Cừu suy nghĩ hồi lâu, nói :

- Cũng được?

Hai người đi tới bên các cô gái.

Tuyết Cừu nói :

- Võ công của Ngũ cô nương không kém tại hạ. Vậy xin Ngũ cô nương thay mặt tại hạ mà bảo vệ gia đình Sử đại hiệp một thời gian.

Liễu Nhi và Tố Vân khẳng khái nhận lời.

Lã Tuyết Cừu rút kiếm Long Tuyền đưa cho Ngũ Liễu Nhi, nói :

- Tạm thời tiểu thư sử dụng thanh kiếm này của tại hạ.

Liễu Nhi nói :

- Hà tất phải làm như vậy.

Tuyết Cừu nói :

- Thúy Hương sẽ cải trang cho tiểu thư giả làm tại hạ.

Liễu Nhi lắc đầu :

- Cũng chả cần! Sở dĩ ta bị họ bắt vì thiếu đề phòng để họ dùng mê dược. Thôi, công tử đi kẻo trễ.

Chàng quay sang nhìn Thúy Hương như muốn hỏi ý kiến.

Thúy Hương nói :

- Công tử giao thanh kiếm này cho tiểu muội mượn tạm, sau gặp lại sẽ trả.

Tuyết Cừu định dặn dò Thúy Hương vài lời về thanh kiếm, nhưng nghĩ lại không tiện.

Chàng trao kiếm, rồi tìm nơi kín đáo cải trang. Xong, từ giã mọi người bí mật ra đi.

Sử Tiểu Linh buồn buồn nhìn theo, nói :

- Khi không mà phải... Quá quan chiết kiếm!

Chương 6: Điều Đâu Ai Buộc

Lã Tuyết Cừu vừa đi vừa suy nghĩ, trên đời sao có người trùng cả họ tên như vậy, nhất là cái tên mang mộtỷ nghĩa đặc biệt. Suy nghĩ thì cứ suy nghĩ nhưng không tài nào giải đáp được. Có một điều hơi lo, thanh bảo kiếm kia, ngoài vấn đề cơ duyên, còn có tấm lòng của Hoa Như Tuyết nữa. Chẳng may thanh bảo kiếm ấy lọt vào tay kẻ gian là cả một sự ân hận. Nhưng chàng biết làm sao hơn, vì sinh mệnh của nhiều người là vấn đề quan trọng.

Chàng hỏi thăm nhà Lã phu nhân ở Lỗi Dương mà vào.

Vào nhà, chàng thấy có sự vắng lạnh, không một người nào trong nhà, chỉ có một phụ nhân nằm trùm chăn, chừa lại gương mặt bệnh hoạn, má hóp, mắt lõm sâu và nhắm nghiền. Trong nhà không còn đồ đạc gì.

Dường như những người giúp việc cho gia đình này đã dọn hết đồ đạc và đi nơi khác.

Lã Tuyết Cừu bắc ghế ngồi bên cạnh phụ nhân đưa tay sờ mạch.

Mạch chạy vô căn vô lực, chỉ chờ ngày giờ chết mà thôi.

Tuyết Cừu truyền cho phụ nhân một ít chân lực.

Hồi lâu, phụ nhân tỉnh lại. Bà nhướng mắt lờ đờ nhìn chàng một hồi, nói :

- Cừu nhi... Đã về đấy sao?

Giọng phụ nhân có vẻ mệt nhọc. Dường như bà không nhìn thấy rõ mặt chàng. Thần trí bà hôn mê, hay bà không thấy?

Chàng thấy tình trạng sức khỏe của phụ nhân khó khăn, hơn nữa, giọng bà có vẻ thiết tha mong đợi, chàng không nỡ nói thật cho bà biết, nên đành... Nhận là con :

- Mẫu thân! Cừu nhi về đây. Cừu nhi sẽ ở bên cạnh mẫu thân mãi mãi...

Phụ nhân đưa tay tìm lấy tay chàng, với nụ cười tuy héo hắt, nhưng cũng biểu lộ sự hài lòng, an ủi. Bà nói đứt quãng :

- Cừu nhi bỏ mẫu thân đi biệt mấy năm trường. Có quyển cổ thư là gia bảo... Của nhà ta. Cừu nhi

còn nhỏ... Mẫu thân... Không dám... Đưa ra. Khi con đi, mẫu thân chôn nó dưới cội đào và thanh bảo kiếm với một ít đồ gia bảo.

Phụ nhân nói đến đó với cơn ho sù sụ... Dứt ho rồi bà nói :

- Cừu nhi! Kẻ thù của gia đình ta mặc dù không nhiều, nhưng người nào cũng đáng giết cả. Con hứa với mẫu thân, hãy trả mối thù cho gia đình mình. Hãy hứa đi! Mẫu thân muốn được nghe lời Cừu nhi hứa... Có vậy, mẫu thân mới nhắm mắt mà đi... Hứa đi!

Thấy phụ nhân càng lúc càng yếu dần, nhưng mắt bà mở trừng trừng để chờ nghe Tuyết Cừu hứa.

Chàng có biết kẻ thù là ai mà dám hứa? Hơn nữa, trong việc oán thù đó chưa biết bên nào đúng sai. Chàng còn đang lưỡng lự.

Bà lay tay chàng, hỏi :

- Sao, Cừu nhi không dám hứa?

Thấy phụ nhân gấp quá, Lã Tuyết Cừu đành nói :

- Cừu nhi xin hứa...

Phụ nhân lắc đầu :

- Cừu nhi hứa không nghiêm túc.

Chàng chợt nghĩ nhanh :

- “Những người sắp chết thường hay khó tính. Nhưng không hứa cũng không được. Vì mình đã có lòng đến đây”.

Nghĩ vậy, chàng hứa :

- Cừu nhi nguyện trước trời đất phải trả sạch mối thù... Nhưng mẫu thân hãy cho biết, kẻ thù của ta là những ai đáng bị giết?

- Hãy gắng nhớ một lần nữa... Kẻ đại thù là vợ chồng Huyết Thủ Lã Đạo Nghi. Kế đó là Thuần Vu Sanh...

Lã Tuyết Cừu nghe lùng bùng cả hai tai. Chàng toan phản đối, nhưng phản đối làm sao được, hồn bà đã nhập vào việc đó rồi. Giờ này thần trí bà đang mê man chỉ nói bằng tiềm thức hoặc vô thức.

Chàng hỏi :

- Nhưng Lã Đạo Nghi với gia đình ta vốn đồng tộc, làm sao có chuyện oán thù? Còn Thuần Vu Sanh thì có việc gì?

Phụ nhân trợn muốn rách con mắt nhìn trừng trừng vào mặt chàng... Cặp mắt đục ngầu, bà nói từng tiếng một :

- Huyết... Ảnh... Thuần! Thuần...

Bà ngoẹo đầu qua một bên mà trút hơi thở cuối cùng. Bà ra đi và cái bí mật đó vĩnh viễn mang theo. Bao nhiêu lời muốn hỏi chàng chưa kịp hỏi.

Lã Tuyết Cừu giậm chân lắc đầu, vừa buồn vừa tức. Tại sao lại có Lã Tuyết Cừu thứ hai? Tại sao lại có kẻ thù là song thân? Thuần Vu Sanh có liên hệ gì với Thuần Vu Oanh Oanh?

Chàng lại tự hỏi tiếp :

- “Gã Tuyết Cừu khốn nạn kia, cũng là Tuyết Cừu biết bao giờ hắn về để thuật lại lời trăn trối này, nào là trả thù, nào là kỳ thư, bảo vật. Ta có nên chờ hắn không? Nếu bỏ đi thì những món báu vật kia có thể bị lạc một không?”

Có vài người hàng xóm chạy lại thăm hỏi, nhưng thấy chàng, họ đều ngạc nhiên.

Một người hỏi :

- Công tử đâu có phải là con của Lã phu nhân! Công tử là ai?

Chàng vừa lo dọn dẹp vừa nói :

- Lã phu nhân là cô mẫu, Lã Tuyết Cừu là biểu huynh. Tại hạ được tin nên đến đây ngay.

Những người hàng xóm xúm lại giúp chàng một tay, để chôn cất bà cô bất đắc dĩ đó.

Tóm lại, chàng cũng nhang đèn đủ lễ. Chàng đang ngồi đọc sách, bỗng có tiếng gõ cửa. Tuyết Cừu hỏi :

- Ai?

Có tiếng nữ nhân đáp :

- Tiểu nữ là Oanh Oanh đây?

Tuyết Cừu đột nhiên thấy trong lòng có gì vui vui.

Chàng mở cửa. Thuần Vu Oanh Oanh hiện ra với gương mặt trong sáng, nụ cười gằn trên đôi môi

đỏ mọng.

Hai bên làm lễ chào nhau. Oanh Oanh thấy cảnh nhà như vậy biết phu nhân đã qua đời rồi, liền hỏi :

- Công tử có tới kịp lúc chăng?

Chàng gật đầu đáp :

- Kịp! Tại hạ có điều muốn nói thật với cô nương.

- Có việc gì quan trọng lắm sao? - Oanh Oanh hỏi.

Chàng gật đầu, thuật lại lý do tại sao chàng đến đây dù không phải là con của vị Lã phu nhân này. Chàng không nói rõ những lời trăn trối sau cùng của bà, lại hỏi :

- Cô nương và Thuần Vu Sanh là gì với nhau?

Nàng đáp :

- Thuần Vu Sanh là gia phụ, qua đời rồi. Có việc gì không vậy công tử?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Có! Nhưng xét ra không cần thiết nữa.

Oanh Oanh nói :

- Tiểu nữ không ngờ nổi việc hi hữu như thế này. Đã biết mình không phải là con của kẻ xấu số mà vẫn đến vì chút lòng nhân đạo và nghĩa hiệp. Chắc chắn công tử đã nhận lời ủy thác, trăn trối của phu nhân, công tử có hướng giải quyết chưa?

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ tại hạ một mặt viết ít chữ để lại đây cho Lã công tử, để khi chàng ta về mà đi tìm tại hạ. Mặt khác, tại hạ phải tìm hắn để trao lại di ngôn của người quá cố.

Oanh Oanh nói :

- Công tử thật chu đáo! Trong di ngôn ấy chắc có gì kỳ duyên, kỳ ngộ lắm. Khi nãy công tử hỏi đến gia phụ là có ý gì vậy?

Lã Tuyết Cừu thở dài :

- Thật là rắc rối! Không ngờ Thuần Vu tiền bối và song thân tại hạ là kẻ tử thù của nhà Lã phu nhân. Lời trăng trối này không thể bỏ qua.

Thuần Vu Oanh Oanh á một tiếng, sững sờ nhìn chàng. Hồi lâu, nàng hỏi :

- Công tử có biết vì đâu có những mối tử thù đó không?

Tuyết Cừu nói :

- Khi tại hạ hỏi câu này thì phu nhân đã qua đời.

Oanh Oanh hỏi :

- Công tử đã nhận lời đi trả thù, bây giờ gặp tiểu nữ đây, công tử có quyết định gì không?

Tuyết Cừu nói :

- Trường hợp của tiểu thư cũng như của tại hạ, chưa hiểu căn do, không thể làm việc hồ đồ được. Nhưng có lẽ Lã Tuyết Cừu kia biết, vì bà nói rằng, lần này bà chỉ nhắc lại lời của lần trước.

Thuần Vu Oanh Oanh mở tròn mắt ngồi lặng thinh. Té ra kỳ duyên kỳ ngộ lại là những việc oan trái. Nàng thở dài sườn sượt mà không mở miệng được một lời.

Lâu lắm, nàng hỏi :

- Chừng nào công tử lên đường?

- Ba ngày nữa! - Tuyết Cừu đáp.

Oanh Oanh than :

- Công tử thành tín đúng mức! Đối với kẻ thù, ta nhiều khi trang trọng như đối với bậc đại ân.

Tuyết Cừu nghe nàng nói mà giật mình. Vì lời này có lần lão Lý độc cước đã nói một lần rồi.

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Chừng nào cô nương đi?

Oanh Oanh nói :

- Tiểu nữ không có việc gì gấp, nên cũng ở nán lại chơi với công tử cho có bạn. Sau đó, khi công tử lên đường thì tiểu nữ cũng chia tay luôn.

Tuyết Cừu lại suy nghĩ... Bỗng chàng nói :

- Tại hạ sống từ nhỏ trong một rừng đá, ít khi tiếp cận với ai. Bây giờ giao tiếp với đời mang tiếng là một Tiểu Sát Tinh. Cô nương sống với tại hạ không ngại sao? Nhất là những đêm khuya vắng hế này?

Oanh Oanh cười :

- Nếu bất ngờ ngươi nổi máu gì đó thì ta cũng cam thôi. Thật ra, ta cũng thích gần gũi những kẻ đặc biệt như ngươi lắm.

Đối với Tuyết Cừu, những lời nói như vậy thuộc về bạo ngôn. Chàng nhớ lại một đêm trên Ngọc Hồ, nếu như không phải tâm địa của bậc anh hùng, thì không thể dằn nổi máu gì đó được. Nghĩ mà tội cho Thúy Hương. Bây giờ nghe giọng Oanh Oanh có vẻ khiêu khích, chàng thấy bàng hoàng cay đắng.

Tuyết Cừu nói như hăm dọa :

- Bình thường thì tại hạ cũng được lắm. Nhưng khi đã nổi máu lên, thì dẫu núi Thái Sơn trước mặt, tại hạ vẫn xem là nhỏ. Cô nương phải cẩn thận đó.

Oanh Oanh cười rất trong :

- Tiểu nữ đã nói rồi. Trong cõi nhân sinh không ai giống ai cả. Mỗi người có tâm trạng, cuộc sống, hoàn cảnh riêng. Nếu giữ mình nhiều quá thì cuộc sống không được phong phú. Nếu phóng túng quá thì lại mất mát nhiều. Đem mất mát đổi lấy phong phú, suy đi nghĩ lại cũng đồng cân.

Trước ánh đèn, má nàng hồng hẳn lên. Ánh mắt nàng long lanh như gợn nước.

Tuyết Cừu nhìn nàng chăm chăm và nàng bình thản nhìn lại. Đôi môi rất gợi cảm...

Tuyết Cừu đứng lên bước từng bước thật chậm về phía nàng.

Nàng không cười, không sợ không ngạc nhiên mà vẫn ngồi đếm từng bước chân...

Dĩ nhiên. Nàng đã biết võ công của chàng tới đâu.

Bỗng Tuyết Cừu vồ lấy nàng.

Oanh Oanh không phản đối, cũng không đồng tình, không lên tiếng.

Tuyết Cừu cho tay tiến sát vào nơi vùng cấm, thấy nàng vẫn thản nhiên... Tuyết Cừu buông nàng ra, nhìn nàng mà... Kỳ dị.

Oanh Oanh nói :

- Sao công tử không đi luôn cho tới bến?

Tuyết Cừu hỏi :

- Thực sự cô nương là ai?

- Oanh Oanh. Thuần Vu Oanh Oanh. - Nàng đáp.

Tuyết Cừu hỏi gắn :

- Cô nương thích ân ái với ta lắm sao? Báo cho cô biết, ta đã từng làm hại nhiều người rồi.

Oanh Oanh mỉm cười :

- Nếu là vợ chồng thì việc ân ái không ai tránh khỏi. Ta biết công tử không bao giờ làm những việc thiếu chân chính. Công tử chỉ dọa ta thôi.

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Nếu tại hạ nổi thú tính thật thì sao?

Chàng hỏi với cặp mắt sáng loang loáng.

Oanh Oanh thản nhiên :

- Tất nhiên ta sẽ bị giày vò và đó là tại ta, ngươi không có lỗi gì.

Tuyết Cừu lại ngạc nhiên về cách đổi lối xưng hô của nàng. Chàng đành thở dài, mở cửa bước ra ngoài đi dạo dưới trăng. Ngang qua cây đào, chàng dừng lại suy nghĩ :

- “Chẳng lẽ ta phải moi lấy những vật chôn ở đây. Như vậy hành trang đã nặng mà lòng cũng mang một trọng trách. Còn nếu không lấy nó sợ có người biết mà đào, e ta bị mang tiếng. Hơn nữa, chưa chắc những người ở quanh đây lại không biết việc này, không chừng họ moi rồi cũng nên”.

Nghĩ đến đó, chàng hơi sợ. Chàng mong trời mau sáng để nhìn xem dấu đất mới cũ thế nào. Chàng lẩn thẩn dưới trăng một hồi với tâm sự ngổn ngang rồi trở lại phòng.

Oanh Oanh đã kéo chăn nằm ngủ tự bao giờ.

Tuyết Cừu không tiện vào buồng riêng của nhà này, nên chàng quét dọn sạch sẽ, rồi nằm xuống đất.

Qua hai ngày sống chung, Tuyết Cừu có một sự nhận định về Thuần Vu Oanh Oanh : Bản chất hồn niên thật thà lại hay liều. Ngoài ra, nàng thông minh, nhanh nhẹn, óc phán đoán chính xác. Hai đức tính ấy cũng có thể gọi là trái ngược.

Còn một ngày nữa chàng phải ở cho trọn rồi mới đi. Chàng cũng có phần yên tâm, khi chỗ đất dưới cội đào không có vết tích khả nghi.

Qua hai ngày, cơm nước xong thì chàng và Oanh Oanh kéo ra quán. Nhiều lần, Oanh Oanh gọi rượu nhưng chàng chối từ không uống.

Hôm nay hai người ngồi lại luận chuyện giang hồ. Tuyết Cừu đùa một câu :

- Ở chung với cô nương mấy ngày, tại hạ cảm thấy lòng mình có gì lạ lắm.

Oanh Oanh cười thật tươi và nói :

- Yêu ta chăng?

Tuyết Cừu cũng cười :

- Hình như vậy.

Oanh Oanh vẫn giữ nét châu ngọc trên môi, nói :

- Tiểu nữ cũng thấy mình có gì khác khác...

Tuyết Cừu vội hỏi :

- Oanh Oanh yêu ta chăng?

Nàng đáp tự nhiên :

- Không! Ta muốn tìm một chút hương vị lạ trong hồn mình nhưng tại sao không có? Ngươi dạy ta biết yêu đi.

Miệng nàng nói thật có duyên. Tuy nhiên, nghe lời nàng nói, chàng thấy lạnh toát cả người.

Tuyết Cừu nghiêm giọng :

- Tại hạ không biết dạy cách yêu.

Chàng nói xong đứng lên bỏ ra ngoài. Oanh Oanh nhìn theo cười cười..

* * * * *

Khi Tuyết Cừu từ giã Sử gia trang đi, Mộc Thúy Hương kéo Ngũ Liễu Nhi đi đến chỗ vắng, nói :

- Tiểu muội sẽ cải trang cho tỷ tỷ làm Tiểu Sát Tinh.

Nàng hý hoáy một hồi với đôi tay thoăn thoắt. Xong, nàng thay đổi y phục cho Liễu Nhi, đoạn cài thanh Long Tuyền kiếm vào, rồi đưa nàng đến soi mặt bên một mương nước.

Liễu Nhi thấy mình và Tuyết Cừu sao giống nhau trăm phần. Lòng vừa hồi hộp, vừa thán phục tài dị dung của Thúy Hương.

Liễu Nhi nói :

- Không ngờ trên đời có một người biết biến hóa như thế này. Ta là Liễu Nhi, ta đâu phải là Tuyết Cừu?

Nàng nói như trong mộng.

Thúy Hương mỉm cười, cả hai trở lại gia trang. Các cô cùng ủa một tiếng.

Mạc Mị Chúc hỏi :

- Công tử trở lại bao giờ thế? Còn Liễu Nhi đâu?

Liễu Nhi cũng được Thúy Hương cho uống thuốc cải âm. Nàng nói :

- Tại hạ đã nhờ Ngũ tiểu thư đi làm giùm một việc rồi.

Giọng nàng cũng khá giống với Tuyết Cừu.

Tố Vân thấy ngờ ngợ làm sao ấy. Không lý bây giờ nàng thử nhưng bằng cách nào? Sờ mó hay hỏi những việc trong quá khứ.

Tố Vân hỏi :

- Khi nãy Mộc tỷ tỷ đưa Ngũ tỷ tỷ đi là để gặp Tuyết Cừu sao?

Thúy Hương chỉ nháy mắt mà cười. Đám giang hồ còn lại trên nhà họ Sử, bây giờ họ nhìn Tuyết Cừu đầy nét thiện cảm.

Ngay ngày hôm đó, một số người chia tay ra về. Vì họ yên tâm bởi sự có mặt của Tuyết Cừu tại đây. Chỉ còn lại Bình Thiên đại lão ma.

Trong vai Tuyết Cừu, Liễu Nhi làm quen với lão ma.

Lão ma hỏi :

- Từ ngày Từ Nam Phủ dời Thanh U cung đi, ta không còn gặp lão nữa. Không biết sào huyệt của lão bây giờ ở đâu?

Liễu Nhi nói :

- Từ tiền bối hành tung bất định, nghe đâu Thanh U cung sát nhập với Quỷ Vô Môn Quan. Chẳng hay tiền bối có dạy đệ tử không?

Lão lắc đầu :

- Ý ta cũng muốn kiếm một truyền nhân, nhưng không thấy ai hợp nhãn. Bây giờ có muốn dạy cũng không kịp.

Hai bên đang nói chuyện, bỗng có người chạy vào báo :

- Thiên Diệu Sách cho mời Sử trang chủ ra nói chuyện.

Liễu Nhi mỉm cười :

- Lão đó lắm quỷ kế. Trang chủ cứ theo kế hoạch của Mộc cô nương, tại hạ sẽ ra sau.

Ba cha con Sử Thôn đi cùng Bình Thiên đại lão ma ra ngoài. Họ thấy Thiên Diệu Sách đi với một số nhân vật có tướng mạo hung dữ, ăn mặc có phần cổ quái.

Sử Thôn không biết họ là ai, nhưng ông có cảm giác đó là những tay lợi hại.

Chợt Bình Thiên đại lão ma nói :

- Lão ma ta chào chư vị Hải Ngoại cao thủ.

Mấy chục năm nay, giang hồ thường đồn đại về Hải Ngoại tứ đại cao thủ, nhưng ít ai biết mặt và biết danh.

Thiên Diệu Sách hỏi :

- Nhưng lão có biết tên từng nhân vật không?

Bình Thiên đại lão ma cười lớn :

- Chẳng những đã biết mặt biết tên mà còn chơi thân với nhau nữa là khác.

Một lão râu rễ tre, nước da lọ nồi nói :

- Lão ma! Ta không ngờ ngươi lại có mặt ở đây. Sao ngươi lại theo kẻ ác hại người hiền?

Lão ma nói :

- Ôi! Ngốc Như Thạch. Ngươi nghe chi những lời bôi mày vẽ mặt của gã Thiên Diệu Sách?

Một lão đầu trọc mắt lồi hỏi :

- Nghe nói Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu đến đây tàn sát võ lâm. Ngươi sợ hắn quá, mà theo phò hắn phải không?

Lão ma nói như hét :

- Uổng danh cho lão Tiết Trực Tâm Hư! Trước đây, ngươi cũng từng biết tính nết Lã Đạo Nghi, và một số cao thủ Trung Nguyên, thì ngày nay Lã Tuyết Cừu đã làm gì gọi là sai trái đối với giang hồ? Còn hai lão Thất Sát Ma Vương và Thái Tuế Ma Vương sao lại cũng chen vào cái hội náo nhiệt này?

Thái Tuế Ma Vương là nhân vật hung ác, to lớn như thiên thần, có tiếng nói sang sảng như lệnh vỡ. Lão nói như hét :

- Lão ma! Lâu ngày tay chân ta cũng ngứa ngáy lắm. Chúng ta lâu rồi không muốn nhuốm bụi hồng trần, nên mới hợp vào núi mà đánh

cờ uống rượu. Nghe Diệu Sách nói có mấy thằng nhóc con lôi cả tứ thánh ra mà chửi, đòi lột da mổ ruột, hỏi ngươi ai không tức?

Bình Thiên đại lão ma chỉ cười chứ không trả lời.

Sử Thôn nói :

- Tứ vị bằng hữu! Tại hạ chưa từng gặp chư vị, nhưng đã từng biết danh. Chúng ta không oán thù, cũng không đối đầu, thì ai lại có ngôn ngữ xấc xược như vậy?

Sử Tiểu Linh nói :

- Thưa chư vị đại lão tiền bối! Lã Tuyết Cừu rất kính trọng Bình Thiên đại lão... Tiền bối, dĩ nhiên cũng biết kính trọng tứ vị lão tiền bối. Những lời của ngài Thiên Diệu Sách, chẳng qua là những khích ngôn để mượn dao giết người. Lão đã từng đem giang hồ luộc trong chảo dầu. Nay lão lài xúi chư vị vào đó nữa, tiểu nữ lấy làm lo quá.

Thiên Diệu Sách nói :

- Con tiểu liễu đầu kia! Cha con mi nói vậy cũng không che hết tội đâu. Nhất là không thể nào che

hết tội cho thằng nhãi ranh Lã Tuyết Cừu được.

Tiểu Linh nói :

- Ngài Thiên Diệu Sách! Ngài có đủ can đảm đứng trước mặt Tiểu Sát Tinh mà nói những lời vu khống vậy không? Hãy trả lời nhanh lên!

Lão nghe Tiểu Linh nói, mặt lão đổi sắc, ngó dáo dác bốn bên không thấy một bóng người, lão hơi yên tâm một chút. Lão toan lên tiếng, thì Thất Sát Ma Vương tống cho lão một chưởng như trời giáng, lão bay lăn lóc ra ngoài. Cũng may lão dùng thế Tá lực đả lực, nên lão mới không bị nội thương.

Thất Sát chỉ vào mặt nói :

- Ngồi trong góc núi, ta cũng đã biết ngươi là mị ngôn! Chúng ta đi không phải là tìm người. Đi để ấn chứng một tên hèn hạ nhất của võ lâm, dùng miệng lưỡi để đẩy người ta vào cái chết. Ngươi có dám đối diện với Lã Tuyết Cừu không?

Thiên Diệu Sách nổi điên, mắt lộ hung quang, nhưng lão sợ Tứ hải ngoại nên không dám phát tác. Lão nói :

- Ta có sợ gì tên Lã Tuyết Cừu?

Lã Tuyết Cừu bỗng nhiên từ đâu đó xuất hiện liền. Chàng vỗ tay vào kiếm một cái, thân hình mất hút. Chừng xem lại, lưỡi Long Tuyền kiếm đã đặt trước cổ họng Thiên Diệu Sách. Lưỡi kiếm chưa chạm vào da thịt của lão, nhưng lão đã tự thấy lão chết hết hai phần.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Thiên Diệu Sách! Võ lâm Trung Nguyên mọc ra hai tên Tiết Thần Thông và Thiên Diệu Sách những tưởng đem lại giang hồ thái bình, nào ngờ giang hồ thêm máu đổ xương phơi. Một lão đã bị ta đả bại, bây giờ còn ngươi! Cái trò hàm huyết phún nhân đó, hôm nay là ngày ngươi phải gánh lấy hậu quả.

Lưỡi kiếm chàng nhích vào từ từ, cái chết đến với lão chầm chậm... Lão bỗng chắp tay lại quỳ xuống như té ngồi. Lão nói :

- Xin thiếu hiệp tha cho lão phu! Từ nay lão phu xin quy ẩn, không bao giờ tái xuất giang hồ nữa.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Nếu giết lão, ta đã giết từ lâu rồi. Hôm nay lão ăn năn muộn mất. Nhưng ta nhường sự quyết định

ấy cho Tứ hải ngoại tiền bối.

Chàng nói xong quay sang Tứ hải ngoại, vòng tay nói :

- Vãn bối xin ra mắt chư vị đại tiền bối. Xét cho cùng, danh và thực đi ngược chiều với nhau. Nếu không nhờ chư đại tiền bối sáng suốt, thì vãn bối bị hàm oan thêm nữa. Bạch La nương nương và Từ Nam Phủ tiền bối gởi lời thăm tất cả Ngũ vị lão ma...

Chàng nói xong xá một cái thật sâu rồi chạy như bay vào trong.

Tiểu Linh cũng bắt chước làm như vậy.

Bây giờ bốn thiếu nữ ôm một chàng trai cười như nắc nẻ.

Lã Tuyết Cừu tức Ngũ Liễu Nhi hóa trang thành, nói :

- Sử gia trang từ nay được an bình rồi. Sử cô nương hãy thưa lại với trang chủ, mời năm vị lão ma ở lại chơi mấy hôm nữa, thì không ma nào dám đến đây quấy rầy cả. Bây giờ “tại hạ” phải lên đường.

Mạc Mị Chúc nói :

- Cho tiểu muội đi theo với.

Tô Tố Vân nói :

- Rước chi cái khổ vào người! Giang hồ rất kỵ Tiểu Sát Tinh.

Mị Chúc kèo nài :

- Đi với Tiểu Sát Tinh mà chết thì cũng cam lòng.

Liễu Nhi nói :

- Mộc hiền muội! “Làm” cho cô bé một Tiểu Sát Tinh đi.

Thúy Hương nói :

- Tiểu Sát Tinh nhiều quá thì hết linh. Vai trò Tiểu Sát Tinh tới đó là hết, để tiểu muội thu phép lại.

Sử Tiểu Linh vỗ tay nói :

- Năm tỷ muội ta cùng đi. Khi nào cần thì sẽ biến hóa ra một Tiểu Sát Tinh không gì khó cả. Đóng tròn vai Tiểu Sát Tinh vẫn là Ngũ tỷ tỷ. Vỗ kiếm là mất dạng ngay thôi.

Ngũ Liễu Nhi nói :

- Ta và Tố Vân có nhiều việc thuộc về bang phái, không tiện đi chung với ba vị.

Sử Tiểu Linh nói :

- Bọn tiểu muội võ công không bằng tỷ tỷ nên muốn đi chung, nếu tỷ tỷ thấy không tiện thì thôi.

Liễu Nhi trao kiếm cho Thúy Hương :

- Hiền muội võ công không bằng ta, nhưng tài nghệ khác thì chúng ta không bằng hiền muội. Nếu ba vị có đi chung, ta sẽ giao con thiên lý điêu, nó là loài linh điểu, nếu việc cần gọi ta thì gởi thư cho chim này, ta sẽ bắt được ngay.

Liễu Nhi nói xong bước ra ngoài, vỗ tay năm cái, một con chim màu xanh óng ánh rực rỡ, mỗ đỏ đuôi dài bay đến đậu trên vai nàng.

Liễu Nhi giao thiên lý điểu cho Mộc Thúy Hương, rồi dạy nghệ thuật điều khiển loại chim này cho các nàng. Đâu đó xong, hai nàng từ giã đi trước.

Tiểu Linh chạy ra dặn dò phụ thân mấy việc. Xong, Tiểu Linh, Mị Chúc và Thúy Hương cũng lên đường.

Tiểu Linh hỏi :

- Bây giờ chúng ta đi hướng nào?

Thúy Hương nói :

- Theo ta thì nên đi Nga Mi. Chắc tên tiểu quỷ kia cũng đã đi lên đó.

Mị Chúc vờ không hiểu, hỏi :

- Tiểu quỷ là ai vậy, Thúy Hương?

Thúy Hương nhướng mày nói :

- Thì tên tiểu... Yêu đó! Thôi, đừng vờ ngây thơ nữa.

Ba người nhắm Nga Mi mà đi...

Thanh điểu chớp cánh bay theo các nàng.

* * * * *

Qua ngày thứ ba, Tuyết Cừu dậy thật sớm, đốt mấy nén hương. Xong, chàng đứng trước bàn thờ khấn :

- Thưa phu nhân, vãn bối tên Lã Tuyết Cừu là con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi. Bình sinh, vãn bối thường nghe phụ thân làm điều chân chính. Nếu có gì đó mà phu nhân không đồng ý, có lẽ ngoài ý muốn mà thôi. Vãn bối cũng đã gặp con của Thuần Vu tiền bối, cô ấy nói không biết phụ thân cô có lỗi gì. Trong vòng một năm không được tin tức gì của Lã công tử, thì ngày giỗ đầu sang năm, vãn bối sẽ tới đây. Bây giờ, vãn bối cáo từ, Cổ thư bảo vật vẫn còn gởi lại đó.

Khấn xong, chàng viết phong thư gởi lại cho gã Lã Tuyết Cừu kia, ghi địa chỉ để hẹn gặp. Xong, chàng bước ra ngoài gặp Oanh Oanh.

Nàng cười mỉm nói :

- Tiểu nữ biết. Công tử giận tiểu nữ mấy ngày nay. Có điều công tử nên thông cảm, thà bị mích lòng còn hơn nói điều không thật.

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Tại hạ có để tâm việc gì đâu. Bây giờ tại hạ cần phải đi. Mong cô nương bảo trọng mình vàng.

Oanh Oanh vẫn cười :

- Công tử cũng khá khách sáo. Chúc công tử thượng lộ bình an.

Lã Tuyết Cừu bươn bả đi ra, chờ chàng đi khuất, Thuần Vu Oanh Oanh xách kiếm ra moi dưới cội đào, lấy lên những vật mà Lã phu nhân đã chôn cất. Nguyên do, trong khi nàng vào nhà tìm hiểu, gặp phu nhân trong lúc mê sảng đã nói nhảm : “Cội đào… Cội đào…”

Nhà đông người, nàng không thể nào thi hành thủ đoạn. Bây giờ vắng vẻ, nàng bới chỗ đất ấy lên, thấy một hòm gỗ khá lớn, mở ra bên trong thấy có đệm lót cẩn thận.

Nàng mở ra tới lớp trong cùng, thấy một thanh kiếm phát ra màu sáng tím, dưới đốc kiếm có khắc ba chữ Vô Danh kiếm. Một quyển sách bọc lụa điều, mở ra thấy sách đề bốn chữ Võ lâm kỳ thư. Ngoài ra còn một số vàng ngọc châu báu.

Oanh Oanh nói :

- Lã phu nhân! Tiểu nữ võ công kém lắm. Tiểu nữ xin mượn quyển sách này để tự luyện. Hứa đúng ngày giỗ đầu sang năm, tiểu nữ sẽ đem lại trả. Còn những bảo vật này tiểu nữ sẽ chôn lại.

Khấn xong, nàng thận trọng chôn xuống và sửa soạn sao cho chỗ đất y như cũ…

* * * * *

Lã Tuyết Cừu đi một đoạn đường chợt nhớ lại lời Oanh Oanh nói :

- Tới ngày đó chúng ta cùng chia tay. Nhưng khi chàng ra đi, mà Oanh Oanh vẫn bình thản ở lại một mình, chàng sinh nghi.

Cái lớn nhất của Lã Tuyết Cừu là thành tín, chỉ sợ Thuần Vu Oanh Oanh vì một nguyên nhân nào đó mà biết được nơi chôn giấu bảo vật thì thật là.. Khó xử.

Lã Tuyết Cừu kín đáo quay lại để dò xét, gặp lúc Oanh Oanh đang đem chiếc hòm từ dưới đất lên. Vả chàng theo dõi hết những động tác của nàng.

Ban đầu, Lã Tuyết Cừu rất căm giận hành động gian ác ấy, nhưng sau đó thấy nàng khấn thầm và chỉ lấy một bộ sách thôi, chàng lại đâm ra cảm thông.

Lã Tuyết Cừu nói nhỏ :

- Thì ít ra cũng phải như vậy mới đáng được tha thứ. Đây có lẽ nàng mượn một thời gian nào đó rồi sẽ trả lại.

Oanh Oanh sửa sang chỗ đất thật kỹ, sau đó nàng bỏ sách vào bọc rồi mới ra đi.

Lã Tuyết Cừu để nàng đi khuất khá xa, rồi mới cất bước theo. Chàng nhủ thầm :

- “Võ công nàng còn kém. Nàng không ham giàu sang, không ham bảo kiếm, chỉ mong cầu tiến trên đường võ học, chừng đó đủ để cho ta kính trọng rồi. Vì Lã Tuyết Cừu kia nếu còn sống chăng nữa cũng vô ích thôi. Sống mà không biết đến mẹ, thì dù đứng đầu võ lâm cũng không ham”.

Đi gần nửa buổi đường, Oanh Oanh ghé vào quán. Tuyết Cừu phải cải trang một chút rồi vào quán đó. Chàng không cần chú ý đến ai, nhưng vấn đề không thể từ chối được là chú ý đến Oanh Oanh.

Oanh Oanh ngồi riêng một bàn, bàn hai bên là hai thanh niên, bàn đối diện với nàng là một lão già mũi két và một thiếu nữ, không ai khác hơn là Nam Phương Mỹ Cơ.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên. Lão già mũi két là ai? Tại sao Mỹ Cơ lại đến nơi này? Đành rằng, Lỗi Dương là một huyện nhỏ, nhưng huyện này có nhiều tiếng tăm trên đất Trung Nguyên. Thuở xưa, ông Bành Thống có về làm huyện này một thời gian, cái đức của ông ngàn năm sau vẫn còn phong mậu!

Thấy khung cảnh chung quanh Oanh Oanh như vậy, bất giác chàng để ý đến khung cảnh trong quán. Người trong quán đa số là nhân vật võ lâm.

Tiểu nhị chạy lại phía chàng, chàng gọi vài thức ăn tạm, cốt chỉ no. Cái khác hơn những nhà võ

hào sảng là... Ăn nhiều.

Vừa ăn, Tuyết Cừu vừa để ý về phía trước. Chàng thấy Nam Phương Mỹ Cơ đang thì thầm với lão mũi két, khiến lão ta nhìn Oanh Oanh chăm chăm. Cặp mắt lão ta chiếu ra những tia hàn quang thật khó chịu.

Oanh Oanh bỗng nói :

- Chủ quán! Có một con chim ưng trù xớt đĩa mồi của ta. Hơi thở của nó khó ngửi lắm. Cho ta một đĩa khác.

Nhà quán không hiểu ý nghĩa gì, nhìn lên nhìn xuống không thấy chim ưng đâu, chạy ra ngoài sân nhìn cũng không thấy liền vào hỏi :

- Tiểu thư bảo sao? Cho một đĩa thức nhấm khác phải không? Cảm phiền chờ chút nghe.

Thấy thái độ của chủ quán, ai cũng bật cười. Nhiều người vẫn không hiểu cô ta nói gì.

Lão mũi két biết nàng nói xỏ mình, liền lên tiếng :

- Con nhỏ kia! Nói nhăng gì thế? Có con chim ưng nào thở vào đĩa thức ăn của ngươi? Phải chăng ngươi muốn nói đến ta?

Oanh Oanh nói :

- Té ra lão là chim ưng! Chim ưng cũng là loại kền kền chuyên ăn xác chết, thảo nào bảo sao không hôi thối!

Lão mũi két đứng lên, Thuần Vu Oanh Oanh cũng đứng lên. Lão rời khỏi bàn, nàng cũng rời khỏi bàn.

Oanh Oanh nói :

- Gây sự phải không? Nếu thích đấm đá thì hãy bước ra ngoài cho rộng chỗ khỏi phiền ai!

Thái độ của nàng thật bình tĩnh, tự nhiên. Ít nhiều gì nàng cũng gây được sự cảm tình và chú ý của thực khách.

Lão mũi két quắc mắt nói :

- Ngươi hãy ra đây với ta.

Lão đi trước. Oanh Oanh quay lại nói với chủ quán :

- Hãy đậy giùm thức ăn lại.

Nàng bước ra sân.

Mỹ Cơ và hai gã thanh niên kia cũng bước theo. Còn có nhiều người rời khỏi bàn bước theo ra nữa.

Lã Tuyết Cừu vẫn ngồi tại chỗ ăn uống như không có việc gì xảy ra.

Ngoài sân, lão mũi két hỏi :

- Mi là gì của Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu?

Oanh Oanh nói rất tự nhiên như thật :

- Người ấy là vị hôn phu của ta. Ta cấm bất kỳ kẻ nào dám xúc phạm đến người ấy.

Lã Tuyết Cừu nghe rõ mồn một, bỗng chàng thấy tim mình nhói lên. Không hiểu vì sao! Thật ra lời ấy không phải là một xác ngôn, mà là một lời thách thức.

Cả giang hồ nàng cũng thách thức luôn. Ai ở địa vị nhưng mà không bàng hoàng cảm động?

Lão mũi két nói lớn :

- Tiểu Sát Tinh hiện nay là kẻ thù của võ lâm, kẻ nào thân với hắn, đồng lõa với hắn đều bị võ lâm trừng trị.

Oanh Oanh cũng nói lớn :

- Lão chỉ là hiện thân của một con chim ưng thối tha. Lão đứng vào hàng ngũ của võ lâm chỉ làm thối võ lâm mà thôi.

Lão phóng kiếm đánh liền.

Oanh Oanh hất kiếm ra, nói :

- Nhân tử lưu danh, hổ tử lưu bì. Hãy báo danh, rủi có chết dưới tay ta cũng bớt thối một chút.

Tuy nàng nói cũng có phần đúng. Nhưng mục đích của nàng cốt làm cho lão nóng giận để mau suy khí.

Lão mũi két vẫn lặng thinh không lên tiếng, lão chỉ múa liếm vun vút tấn công nàng.

Nhưng bên ngoài có người nói giùm cho lão :

- Lão Xú Ung (ung thối) tên là Tu Kim Thiết, là bào huynh của nữ ma Tu Kim Thọ, con ma nữ này vốn giết chồng để theo một ma tăng là Nam Phương Mã Nguyện. Sợ có kẻ moi ra gốc tích, Mã Nguyện bán họ đi, chỉ còn là Phương Mã Nguyện. Nhưng giang hồ cải danh lại cho hắn là Nam Mã Nguyện. Họ Nam và họ Tu cũng là một bầy mèo mả gà đồng.

Tiếng nói lồng lộng oang oang ai cũng nghe cả, nhưng không ai thấy người nói đó ở đâu, có lẽ ở trên mái nhà cũng nên.

Xú Ung Tu Kim Thiết nghe tiếng nói rổn rảng như vậy làm chấn động cả tinh thần. Lão hất kiếm Oanh Oanh ra rồi nhảy ra ngoài gầm lớn :

- Vị cao nhân nào đó xin lộ diện đi!

Nam Phương Mỹ Cơ vừa sợ, vừa thẹn lại vừa giận, nàng bối rối không biết làm sao. Dù việc gian dâm đó có sinh ra mình, ai cũng cho cha mẹ mình là đúng, công đức đó vẫn biển trời vô lượng. Ai xúc phạm đến phụ mẫu họ, là cầm bằng có cuộc sinh tử với nhau.

Mỹ Cơ ngửa mặt lên trời hét :

- Kẻ nào vừa nói đó, xin hãy ra mặt!

Lã Tuyết Cừu ghét cay ghét đắng cặp gian phu dâm phụ đó, nhưng lại cảm thấy tội nghiệp cho Mỹ Cơ. Chàng không dùng hết bữa ăn nữa, trả tiền quán xong, chàng bước ra ngoài.

Xú Ung Tu Kim Thiết bỏ đấu với Oanh Oanh, chạy đi tìm kẻ ẩn mặt.

Oanh Oanh múa kiếm chỉ vào mặt Mỹ Cơ, nói :

- Té ra mi là con của Nam Mã Nguyện. Năm xưa song thân ngươi có truy sát phu thê Huyết Thủ. Kể cả dòng họ ngoại tộc nhà mi bốn đứa, ta thay mặt cho vị hôn phu giết mi để báo cừu.

Lã Tuyết Cừu ngầm xác nhận việc nhà họ Tu truy sát song thân của chàng là đúng. Chàng lại một phen nữa xúc động vì lời nói của Oanh Oanh.

Chàng tự hỏi :

- Có lý nào Oanh Oanh yêu ta. Vì nàng đã nói tới ta một cách nghiêm túc như thế mà.

Chàng không tiện suy nghĩ nữa, vì đường kiếm của Oanh Oanh sắp kết liễu sinh mệnh của Mỹ Cơ.

Qua chiêu “Nguyệt Kiến Sơn Đầu”, Oanh Oanh từ trên cao lao thẳng mũi kiếm xuống Mỹ Cơ, như ánh trăng dọi xuống đầu núi.

Mỹ Cơ không tránh nơi nào được. Nàng trừng mắt chờ chết.

Bỗng cạch một tiếng... Hai bóng người dạt ra, một thanh niên đứng giữa hai nàng. Trên tay với ngọn đao gảy mũi, còn Oanh Oanh thanh kiếm bị gảy đôi.

Mỹ Cơ sững sờ nhìn Lã Tuyết Cừu. Nàng vẫn còn nhớ thanh đao đó của Lã Tuyết Cừu, nhưng bây giờ gương mặt chàng đã khác, chỉ còn giống chăng là cặp mắt mà thôi.

Mỹ Cơ suy nghĩ một chút thì biết ngay Lã Tuyết Cừu đã hóa trang. Và Oanh Oanh cũng nhìn sững chàng. Oanh Oanh không nhận ra được thanh đao này vì chưa thấy Tuyết Cừu dùng, chỉ thấy chàng dùng kiếm thôi. Nhưng bộ vị và cặp mắt cũng khá giống Tuyết Cừu. Nhưng Tuyết Cừu đã đi trước nàng với gương mặt thật.

Tuyết Cừu hướng về Oanh Oanh vòng tay nói :

- Xin lỗi tiểu thư! Oan có đầu, nợ có chủ. Nam cô nương là người vô tội. Hơn nữa, thân thế của Nam cô nương cũng có nhiều điểm đau lòng. Xin đừng tuyệt tình đối với người này.

Chàng nói xong xá một cái thật sâu, rồi quay sang dìu Mỹ Cơ ra khỏi đám đông...

Oanh Oanh hét lanh lảnh :

- Người kia hãy đứng lại đó!

Tuyết Cừu quay lại nói :

- Tại hạ sẽ... Nạp mạng cho tiểu thư sau.

Qua khỏi đám đông, Mỹ Cơ hỏi :

- Các hạ là.. Lã Tuyết Cừu đấy chứ?

Lã Tuyết Cừu thở dài lặng thinh.

Mỹ Cơ hiểu ngay. Nàng đau đớn nói :

- Ngươi cứu ta làm chi, sao không để cho ta chết? Vì trước sau gì ngươi cũng hạ sát song thân ta. Hay là ngươi muốn ta chứng kiến cảnh đau lòng này?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Cô nương không tội gì để bị hạ sát. Còn việc gì khác, tại hạ chưa nghĩ đến. Cả nhà họ Tu giang hồ thán oán lắm, cô đừng đi với Tu Kim Thiết nữa. Lão đã bỏ cô nương mà chạy chứ không phải đuổi

theo kẻ kia đâu.

Mỹ Cơ nói :

- Nhưng cô nương khi nãy xưng là vị hôn thê của người kia mà?

Lã Tuyết Cừu lắc đầu :

- Tại hạ và cô ta chẳng qua mới gặp nhau ở Hồ Ngọc mà thôi. Cô nương có tin rằng trên đời này có hai Lã Tuyết Cừu không? Và vị cô nương ấy đi tìm một Lã Tuyết Cừu thứ hai không phải tại hạ.

Mỹ Cơ nói :

- Ta tin ở tư cách của công tử, nhưng nói rằng việc ấy có thật, ta khó tin.

Tuyết Cừu lấy ra bức thư đưa cho Mỹ Cơ xem...

Nàng coi sơ qua rồi nói :

- Thật là một việc lỳ quái. Không có thư này, thì không ai tin cả. Té ra cô nương kia bị hàm oan.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Chắc chắn cô ta đang bị người trong quán vây đánh. Bây giờ cô nương hãy đi, tại hạ phải quay lại quán.

Mỹ Cơ hỏi :

- Tại sao ngươi không cho ta quay lại với ngươi?

Tuyết Cừu nói :

- Bởi vì nhị vị cô nương không hiểu nhau, đến đó e xảy ra những việc không hay.

Mỹ Cơ nói :

- Công tử không tạo cho Mỹ Cơ này một phương tiện để trình bày tâm sự của mình.

Tuyết Cừu lạnh lùng :

- Cô nương lúc nào cũng đòi giết tại hạ không thôi. Có lần nào cô nương chịu tỏ ra thông cảm cho tại hạ đâu. Tạm biệt.

Chàng phi thân về phía quán. Đến nơi, quả chàng thấy một trận đấu khá lạ mắt.

Một thanh niên cầm kiếm đấu với một thiếu nữ không có kiếm, thiếu nữ ấy chính là Thuần Vu Oanh Oanh.

Người bên ngoài xem khá đông, nhưng không ai có ý kiến gì.

Oanh Oanh đang ở trong tình trạng nguy hiểm.

Lã Tuyết Cừu trầm giọng :

- Dừng tay lại!

Oanh Oanh muốn nhảy ra ngoài cũng không được, bị gã kia bám sát theo.

Tuyết Cừu vỗ đao một cái, thân ảnh mất hút. Người ta nghe cạch một tiếng. Lã Tuyết Cừu đứng chắn trước mặt hai đấu thủ, chàng từ từ cho đao vào vỏ.

Tuyết Cừu chỉ vào mặt tên kia, nói :

- Giá như vị cô nương này là kẻ tử thù của các hạ chăng nữa, thì các hạ phải có một thái độ mã thượng mới coi được chứ? Ta đang cầm vũ khí, các hạ có dám đấu tay không với ta chăng?

Tên kia vừa sợ vừa thẹn, hắn nói :

- Nếu là địch nhân thì ta cũng không ngán.

Tuyết Cừu lạnh lùng nói :

- Báo danh đi!

Hắn đáp :

- Vô danh thị!

Oanh Oanh chửi :

- Ngươi quả là đứa con bất hiếu. Chỉ có những kẻ trôi sông lạc chợ mới không biết họ cha, tên mẹ. Dù con người tầm thường nhất, tật nguyền nhất cũng phải có tên họ.

Hắn đỏ mặt không nói.

Lã Tuyết Cừu nhìn hắn, thấy hắn cũng ra vẻ một trang hảo hán, nhưng nước da hắn xanh mẹt, gương mặt âm trầm, một ẩn ướt có sát khí.

Chàng trầm giọng :

- Các hạ và vị cô nương này có thù oán gì với nhau?

- Cô ấy tự xưng là vị hôn thê của Tiểu Sát Tinh.

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Ngoài ra còn lẽ gì nữa không?

Hắn ngập ngừng một hồi, nói :

- Không tiện nói.

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Rõ là đầu trộm đuôi cướp. Các hạ giết người ta mà không dám cho biết họ chết vì tội gì thì cũng chỉ một phường vô lại, chuyên đục nước béo cò. Các hạ và Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu có thù oán gì?

- Giữa hắn và ta có mối thù bất cộng đái thiên. - Hắn nói gằn từng tiếng.

Lã Tuyết Cừu nghe lạnh tới xương. Chàng hỏi :

- Các hạ cho biết giữa các hạ và hắn sự việc xảy ra làm sao?

Gã kìa đáp :

- Việc riêng của ta không thể trình bày cho ai nghe được.

Một người bên ngoài nổi giận, nói như hét :

- Hắn chỉ biết giết người, còn cái gì của hắn đều là bí mật. Tên tuổi, quê quán, oán thù... Gì gì nữa, hắn cũng không cho ai biết. Rõ ràng là phường vô lại.

Một gã thanh niên từ ngoài bước vào, mặt đẹp như ngọc, thần thái thanh sảng, khiến ai nhìn vào gã cũng thấy lòng vui hòa dễ chịu.

Gã mới vào nói :

- Ta là bạn đồng sanh tử với Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, tên là Tuyết Như. Các hạ ra tay đi!

Hắn chưa biết nói sao, bên kia một thanh niên khác cũng đẹp trai không kém bước ra nói :

- Ta chỉ là khách qua đường, võ nghệ không được mấy miếng, thấy mặt ngươi sáng sủa mà âm hiểm, tính thì hèn hạ, gian ác, rất ngứa mắt. Ta lấy làm khâm phục tư cách Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Nguyện nếu gặp hắn ta sẽ kết bạn đồng sinh đồng tử với hắn. Ngươi hãy ra tay giết ta đi!

Gã thanh niên kia đứng như trời trồng.

Oanh Oanh bây giờ mới lên tiếng :

- Hai công tử này chờ ta một chút.

Nàng quay sang tên có bộ mặt âm hiểm kia :

- Tay không đấu với tay không, xứng lắm. Xuất chiêu đi.

Mặt mày hắn bây giờ tái ngắt. Người bên ngoài thấy những gã trẻ tuổi, hào kiệt và... Đẹp trai đều ủng hộ Lã Tuyết Cừu, tự nhiên họ cũng đồng lòng ủng hộ theo.

Có người chưa biết Lã Tuyết Cừu là ai, có người nghe những lời nguyền rủa của bọn giang hồ hắc ám, giờ đây, họ nghe đám trai tài gái sắc này ca tụng, ủng hộ họ Lã khiến họ cảm thấy bị lôi cuốn theo.

Oanh Oanh thấy hắn đứng như trời trồng, liền mỉa :

- Hào khí bênh vực giang hồ của ngươi đâu? Bản cô nương đánh ngươi đến chừng nào khai khẩu mới thôi.

Nàng nói xong, tung chưởng đánh tới.

Hắn miễn cưỡng đưa tay đỡ. Hồn phách hắn để đâu đâu. Chừng hai chưởng gặp nhau, hắn bị tống ngược lại, lảo đảo lui mấy bước, hắn vừa chợt giật mình, Oanh Oanh đưa tiếp chưởng nữa...

Hắn hít vội một hơi chân khí, vận công lên, tung chưởng đỡ tiếp. Hắn vẫn bị đẩy lui một bước.

Oanh Oanh hét :

- Tiếp!

Nàng vận hết chín phần công lực, đánh ra chiêu “Tín Phúc Lôi Oanh”, sức chưởng mãnh liệt phi thường.

Gã kia thấy sức chưởng mãnh liệt. Hắn vận mười phần công lực, đánh ra chiêu “Mãnh Hổ Nghênh Phong”...

Chiêu gặp chiêu, chưởng gặp chưởng, sau những tiếng ầm ầm, gã bay dạt ra ngoài, miệng trào máu.

Hắn vừa gượng lại được, Oanh Oanh lướt người tới, đưa chưởng lên hỏi :

- Ngươi có chịu nói họ tên không?

Hắn cắn răng, bất thần tống ra một chướng tối độc đồng thời chân hắn đá vào hạ bộ của nàng.

Nàng nhanh mắt lạng người qua, tránh khỏi thế đá, thì bị ngay một chưởng của hắn trúng vào vai trái.

Chiêu đó có tên là “Thượng Hành Hạ Hiệu”.

Oanh Oanh cảm thấy tê buốt nửa người. Nàng lảo đảo thối lui. Oanh Oanh giận tràn hông, vì nếu không tha hắn, thì hắn đã bị nàng giết rồi. Nàng nén cơn đau, phóng ra chiêu “Độc Cầm Loạn Âm”, tay phải nàng đánh ra như mưa bấc, không biết bao nhiêu chưởng tuôn xối xả vào người hắn, cho đến khi mình mẩy hắn đầy máu, ngã ra nằm bất động mới thôi.

Nàng bước tới phế luôn võ công hắn, nói :

- Đây là một tên gian độc của võ lâm. Dù hắn có là Lã Tuyết Cừu kia chăng nữa, ta cũng phế bỏ võ công luôn, vĩnh viễn làm một kẻ tật nguyền.

Thì ra cả Lã Tuyết Cừu cùng Thuần Vu Oanh Oanh đều nghi hắn là Lã Tuyết Cừu thứ hai, vì qua lời hắn kín kín hở hở.

Hắn bị phế võ công trong lúc đau đớn mê man kể ra cũng hơi độc, nhưng không ai trách nàng được.

Hai gã đẹp trai kia cười hích hích mấy tiếng rồi bỏ đi.

Lã Tuyết Cừu nhìn theo cười cười...

Oanh Oanh nhìn Tuyết Cừu dò xét... Nàng hỏi :

- Ta nhớ đã gặp công tử ở đâu rồi?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ nhớ có gặp cô nương trong một đám đông nhưng không phải ngày hôm nay. Cô nương đã tính tiền quán chưa?

Nàng đỏ mặt nói :

- Nếu ngươi không nhắc, ta quên mất. Ta đang dùng lỡ dở trong đó. Mời ngươi vào quán dùng với ta cốc rượu.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu cô nương không có việc gì chỉ giáo, xin cho tại hạ được phép cáo từ.

Oanh Oanh kéo tay Tuyết Cừu một cách tự nhiên, nói :

- Cứ vào đây hẵng hay!

Chàng tuy hơi buồn vì thái độ có vẻ thân quen này, vì chàng đang là Tuyết Cừu thật, mà Oanh Oanh không biết, vì thế nàng đang nắm tay một người khác, chứ không phải nắm tay chàng. Dù sao, chàng cũng đã biết tính nàng rất tự nhiên.

Hai người lại vào quán. Trong quán, một số thực khách cũ, kể cả người võ lâm cũng còn ngồi đó.

Chủ quán lại dọn ra một mâm thức ăn mới cho nàng.

Oanh Oanh gọi rượu rồi quay lại hỏi chàng :

- Tại sao các hạ và Tiểu Sát Tỉnh lại có những chiêu thức giống nhau?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ khó mà trả lời được. Có lẽ là cả hai cùng luyện một bộ võ kinh. Nhưng việc đó có liên quan gì đến cô nương?

Oanh Oanh chớp mắt nói :

- Trông mắt công tử giống một người...

- Giống ai? - Chàng hỏi.

Oanh Oanh đáp :

- Lã Tuyết Cừu.

Nàng nói rồi nhìn chăm chăm vào mặt chàng.

Tuyết Cừu cả cười :

- Thế à! Thật là hân hạnh cho tại hạ. Hai nỗi vui lớn. Một là Lã Tuyết Cừu được mọi người nhắc nhở đến, dù thương dù ghét. Hai là, ít ra, mắt của tại hạ giống với mắt của vị hôn phu cô nương.

Oanh Oanh cũng cười, nói :

- Thích thì ta tuyên bố vậy, chứ Lã Tuyết Cừu có nhiều nữ nhân theo hắn lắm. Còn ta thì không yêu hắn. Ta chỉ thấy thích, thấy thương, có vậy thôi. Còn những gì trái với đạo lý là hắn gớm tay lắm. Chính vì vậy, ta thấy công tử cứu con nhỏ Nam Mỹ Cơ, hành động ấy cũng khá giống hắn.

Chủ quán mang rượu ra.

Oanh Oanh rót rượu ra hai bát lớn, nói :

- Lã Tuyết Cừu không biết uống rượu, uổng cho một nam tử như hắn. Mời công tử!

Lã Tuyết Cừu không phải không biết uống rượu. Nhưng bỗng không thích thói quen theo đuôi giang hồ, hễ con nhà võ là phải lấy rượu giải sầu. Lần này chàng muốn thử sức mình vì rượu.

Lã Tuyết Cừu uống luôn một hơi cạn bát, tự tay chàng rót tiếp rồi cạn nốt, lại rót tiếp, cạn luôn.

Bấy giờ Oanh Oanh cũng vừa hết một bát. Oanh Oanh khen :

- Tửu lực khá đó! Nhưng vừa thôi nhé công tử. Lạ thật! Một tên thì không hề nhấm một giọt, một tên thì uống như hũ chìm.

Hết bình, Tuyết Cừu gọi thêm hai bình nữa, nói :

- Bình này của cô nương. Bình này của tại hạ.

Chàng ngửa cổ tu một hơi hết nửa bình. Mắt chàng bắt đấu ướt ướt.

Oanh Oanh nói :

- Càng uống, công tử lại càng trầm ngâm. Đó là tật xấu không phải tốt.

Tuyết Cừu cười mát :

- Chả lẽ uống phải nói nhiều mới tốt?

Oanh Oanh lắc đầu :

- Lại càng tệ hơn nữa, Phải giữ như lúc bình thường mới là chân quân tử.

Chàng gật đầu, đồng ý với lập luận đó. Bỗng chàng hỏi :

- Cô nương nói công khai, mình là vợ sắp cưới của Tuyết Cừu. Thế sao cô nương lại không yêu hắn? Nói vậy, cô không sợ xúc phạm đến cô lẫn hắn sao?

Nàng nhăn mặt nói :

- Chuyện quá trẻ con, bậc hào kiệt nên nhìn những điều lớn hơn.

Cạn bình rồi, Lã Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ tại hạ xin cáo từ.

Oanh Oanh cản lại nói :

- Mới có cạn bình, chưa có cạn bữa, đi thế nào nữa?

Câu đơn giản nhưng có lý. Chàng mỉm miệng cười. Lã Tuyết Cừu gọi thêm hai bình nữa.

Oanh Oanh nói :

- Ta uống mới nửa bình. Ủa! Cả hai bên chưa giới thiệu tên nhau. Tên ta là Thuần Vu Oanh Oanh.

Tuyết Cừu chận lại, nói :

- Tại hạ nghe tên cô nương nhiều lần, bây giờ mới gặp. Họ Thuần Vu nổi danh từ thời Chiến quốc. Đây là một đại tộc...

Oanh Oanh lại nói :

- Phải rồi, họ này làm quan làm tướng thời nào cũng có, nhưng chưa được làm vua bao giờ. Nếu giả sử được làm vua, thì không biết phải đặt triều gì? Vương hiệu, đế hiệu, triều hiệu, niên hiệu... Thật rắc rối cho cái hiệu quá. Chính vi rắc rối đó cho nên mấy ông Thuần Vu không chịu... Tranh bá đồ vương...

Lã Tuyết Cừu suýt bật cười. Mấy thuở chàng gặp một người có cử chỉ hồn nhiên như vậy. Chàng tán thưởng câu nói đó :

- Cô nương nói chuyện thật hay, ý nghĩa thật sâu sắc.

Oanh Oanh nói một hồi, lại quên hỏi tên người đối diện lần nữa.

Lã Tuyết Cừu thì không biết nói dối tên họ mình, nên chàng tìm cách làm cho nàng quên.

Suốt buổi họ cứ uống rượu và nói chuyện ngoài lề.

Tuyết Cừu tính tiền quán xong từ giã nàng ra đi.

Oanh Oanh nói :

- Ước gì công tử gặp được Tuyết Cừu, thì đó là một cặp tri kỷ.

Chàng lắc đầu nói :

- Tại hạ không thích làm bạn với ai cả, kể cả cô nương. Này nhé, trong người cô có bộ kỳ thư, cẩn thận đó nhé.

Chàng nói xong, bỏ đi một mạch.

Oanh Oanh nhìn theo mà sững sờ...

Chương 7: Ngôi Đền Ma Quái

Lã Tuyết Cừu thấy không cần thiết phải bảo vệ Oanh Oanh nữa, vì chàng đoán nàng sẽ tìm nơi bí mật để trau dồi võ thuật. Chàng biết Nga Mi đang tập hợp các bang phái để đưa ra kế hoạch chống Tiểu Sát Tinh. Chàng tự hỏi :

- Ta có nên đi Nga Mi không?

Rồi chàng tự trả lời :

- Nếu không đi thì họ cũng đón đầu ta. Việc đi Nga Mi thì có gì đâu để ngại.

Vài ngày sau chàng đi ngang qua một khu rừng, vào buổi xế, bỗng chàng thấy một con ngựa trắng chạy vụt qua như bay, trên lưng chở một xác người, không biết sống chết thế nào, mình mẩy đầy máu. Ngựa ấy theo ngõ hẹp chạy biến vào rừng.

Chàng nghĩ thầm :

- Ngựa quen đường củ là trường hợp này.

Theo chàng, trong rừng này chắc chắn có sào huyệt, hoặc một tổ chức nào. Chàng phóng mình đuổi theo tuấn mã.

Ngựa nghe tiếng người đuổi theo, liền phi nước đại, bốn vó như sinh mây. Xác kia vẫn nằm vững trên ngựa, là vì đã được ai buộc cẩn thận.

Lã Tuyết Cừu chạy theo gần cả giờ khoảng cách mới được thu ngắn lại chút ít.

Ngựa phóng mình lên đồi. Chàng bám sát theo. Ngựa cách chàng hơn một lằn tên. Và khoảng cách đôi bên thu hẹp dần.

Trên đồi, xa xa chàng thấy một ngôi đền rất lớn. Những tàn cây cổ thụ che kín mái đền. Phong cảnh sầm uất, pha chút kỳ bí lạnh lẽo.

Lã Tuyết Cừu vẫn không đổi cước bộ, mặc dù chàng đã thấy hơi mệt.

Chàng động tâm, nghĩ :

- “Ta không tiết kiệm sức, rủi gặp cường địch thì khó lòng lắm”.

Ngựa chạy qua phía sau đền. Chàng hơi chậm lại một chút để điều hòa hơi thở.

Khi tới đền, Tuyết Cừu đi bọc qua phía sau, không còn thấy ngựa kia đâu nữa.

Chàng nói thầm :

- Ngựa ấy nhắm hướng đền chạy. Ngôi đền to lớn thế này thì ngựa chạy về đâu nữa chứ? Chắc chắn nơi đây phải có người.

Trước khi vào đền, chàng đi quan sát chung quanh một cách cẩn thận.

Trời về chiều, cảnh vật im ắng lạ lùng. Những con dã bức to tướng bay chớp qua chớp lại, làm ngôi đền này có vẻ thần bí thêm lên.

Dường như chung quanh đền không có bàn tay con người sửa sang, nên cỏ vẫn cao hơn thước, liễu vẫn gầy vài phân, không có lối mòn ra vào.

Chàng tự hỏi :

- Người ta lập ngôi đền này để làm gì chứ? Quanh năm không ai nhang khói, thăm viếng thì chỉ tổ làm chỗ ngụ cho bọn yêu ma quỷ mị mà thôi.

Chàng khám phá kỹ lưỡng khu vực chung quanh cũng mất vài giờ, thì trời đã sẩm tối, chưa thấy vết tích gì khả nghi.

Nghĩ đến con ngựa và xác người, chàng nói thầm :

- Quả là ngựa khôn. Nó đã biết bảo vệ chủ nó, lại còn biết bảo vệ bí mật nữa. Ta có nên khám xét bên trong không nhỉ?

Chàng bắt đầu chú ý đến ngôi đền.

Ngôi đền xây dựng đã trên trăm năm Nhưng sự vắng bước chân người ở đáy ít nhất cũng vài mươi năm. Ngôi đền này nằm cách xa trục lộ chính.

Có hai lối vào bên trong ngôi đền. Cửa trước và cửa sau. Hiện giờ cửa nào cũng đóng kín cả.

Có những con dơi (dã bức) to lớn như con quạ bay ra bay vào, thỉnh thoảng đáp xuống muốn tấn công chàng.

Lã Tuyết Cừu phá cửa bước vào bên trong. Chàng đánh lửa lên. Bên trong nhện giăng bụi bám.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Quả thật nơi đây không có người. Kỳ nhỉ?

Trên bệ thờ một pho tượng lớn bằng người thật, mắt trừng trừng như nhìn chàng có vẻ phẫn nộ, như bất mãn.

Một điều khiến chàng ngạc nhiên, pho tượng vẫn mới tinh, bóng loáng, như sống như thật, như có ai vừa mới lau chùi.

Lã Tuyết Cừu nhặt vội một ít cây khô mục, nhóm thành bếp lửa.

Lửa sáng cả đền, vẻ ma quái của ngôi đền đã bị ánh lửa xua đi ít nhiều. Không khí trong đền cũng bớt đi sự âm u lạnh lẽo.

Lã Tuyết Cừu nhìn thật kỹ pho tượng trên bệ cao, nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu bất ngờ mà đến đây thấy từ ngoài vào trong, nơi nào cũng nhện giăng bụi bám, thế mà thân thể ngài vẫn... Tinh khôi.

Chàng xá một cái, rồi nhìn sang hai bên. Hai bên có hai pho tượng nữ, mặt đẹp như tiên, đứng theo một cổ điệu. Cũng lớn bằng hình thật, đôi mắt vẫn tinh anh. Một tượng xiêm y màu hồng, một tượng xiêm y màu xanh.

Lã Tuyết Cừu cũng xá hai bức tượng này, nói :

- Ngôi đền này có tên “Tiền Hiền điện”, vậy mà tại hạ không hiểu được lai lịch của chư hiền. Bên hữu là hồng y nữ, bên tả là thanh y nữ, giữa là bạch y thần... Thật tệ. Tam vị có lẽ thiêng hiển lắm nên lâu năm rồi, biết bao cuộc phế hưng mà ba vị vẫn sống như thật.

Chàng vòng ra phía sau... Đây là một phòng khác, phòng này cũng có bốn pho tượng lớn cỡ phòng ngoài. Tượng nào cũng sạch sẽ lộng lẫy, gồm ba năm một nữ.

Lã Tuyết Cừu xá xá mấy cái rồi nói :

- Quý ngài thật kỳ quái! Đúng là thần nhân, thánh nhân. Không câu nệ cảnh, chỉ cần giữ sạch mình. Nhìn quý ngài mà tại hạ thấy mình nhơ nhớp. Lớp bụi sông hồ bám ngập hết nửa linh hồn. Ngày sau, yên việc sông hồ, tại hạ sẽ về đây sửa sang lại ít nhiều.

Chàng ra sau nữa, thì không thấy gì. Dưới nền không có dấu hiệu gì có phòng ngầm.

Chàng chợt nghĩ một chuyện. Bất cứ đền thờ chùa miếu gì cũng có chánh và phụ. Chánh vị thì tượng lớn, thứ vị thì tượng nhỏ, nhưng ở đây sao tượng nào cũng đồng cả?

Chàng sợ mình nhận xét lầm, nên ra trước xem lại. Quả thật, chánh tượng tuy ngồi nhưng vẫn lớn bằng người thật. Lạ một điều, pho tượng áo hồng phía phải bây giờ đứng sang phía trái, và pho tượng áo xanh lại đứng vào vị trí áo hồng?

Tuyết Cừu vốn không tin có ma quỷ, nhưng rõ ràng sự thật là vậy, chàng với tay sờ vào chân tượng, rõ ràng là pho tượng đúc. Tượng đúc thì làm sao biết di chuyển?

Điện vẫn im ắng. Cho đến tiếng muỗi vo ve cũng còn nghe được, huống chi là người thay đổi vị trí các pho tượng?

Chàng sờ mấy bức tượng kia cũng vậy.

Lã Tuyết Cừu không tin sự ghi nhớ của mình không chính xác. Chàng trầm giọng nói :

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, bình nhật không ưa việc hý lộng. Tại đền này chắc chắn có vị cao nhân nào trú ngụ, vậy xin hãy xuất hiện để chúng ta còn giữ niềm hòa khí với nhau.

Chỉ có tiếng tặc lưỡi của mấy con thạch sùng và tiếng dơi bay ra bay vào mà thôi.

Chàng lại nghĩ :

- “Pho tượng lớn như vậy, ắt nặng gấp đôi ba lần người thật, dù có người nào muốn đổi cũng phải gây tiếng động. Vậy nghĩa là sao?”

Chàng rút đao, trở sống gõ nhẹ vào mấy bức tượng, phát ra tiếng kêu cạch cạch.

Lã Tuyết Cừu tìm cách đóng cửa lại cẩn thận, rồi lấy những ghế bàn hư mục bỏ thêm vào đống củi.

Vừa làm việc, chàng vừa nghĩ đến việc hai pho tượng thay đổi vị trí.

Chàng quét dọn cẩn thận một chỗ để nằm.

Trong lúc chàng đang làm việc thì có những tiếng động lạ nho nhỏ chung quanh, nhất là phía sau.

Lã Tuyết Cừu vội chạy bay ra ngoài sau, thì bốn pho tượng vẫn nguyên vị, không gì thay đổi. Nhưng đằng trước lại có tiếng cười khúc khích.

Chàng lấy cán đao gõ nhẹ vào chân mấy pho tượng, chỉ nghe tiếng cụp, cụp khô khan. Đó là mấy bức tượng gỗ.

Chàng tự hỏi :

- Tại sao phía trước lại có tiếng cười?

Chàng quay ra lại, pho tượng thần chính giữa mắt vẫn trừng trừng nhìn chàng. Hai pho tượng hai bên lại đổi vị trí thêm lần nữa.

Chàng tức mình, nhìn pho tượng áo hồng chăm chăm, rồi đột ngột trở đốc đao lại nện vào đầu gối pho tượng, vẫn nghe cạch cạch.

Chàng bỗng nghĩ ra một cách, trên bệ còn có chỗ đứng rộng, chàng nhảy lên đó, đứng sau pho tượng áo hồng, dĩ nhiên Tuyết Cừu phòng bị cẩn thận. Thậm chí chàng còn đứng sát người vào ôm pho tượng nữa là khác.

Tượng thấp hơn chàng nửa cái đầu, hai tay chàng ôm choàng pho tượng, lấy tay ấn ấn... Chàng thấy thịt bụng... Co cựa.

Rõ ràng đây không phải là pho tượng bằng đất đá hoặc bằng gỗ, mà là... Bằng người thật.

Chàng muốn phá cho bõ ghét. Một tay chàng lần lên gò ngực, và nghe có tiếng tim đập, và hai gò thịt nhô ra vẫn là của nữ nhân thứ thiệt.

Trong tư thế này, pho tượng có muốn phản ứng cũng không được.

Lã Tuyết Cừu bỗng nhảy xuống đất, chắp tay nói :

- Tại hạ đã mang tội thất kính nhưng không phải là lỗi tại hạ, xin nương nương thứ lỗi cho.

Chàng bước sang pho tượng áo xanh, nói :

- Xin nương nương hiện bản lai diện mục cho tại hạ dễ thưa gởi.

Nhìn lại, tượng áo hồng vẫn đứng như cũ, ý chừng cho là họ Lã chưa biết mình thật sự.

Lần này đến lượt tượng áo xanh vẫn đứng nguyên như vậy.

Lã Tuyết Cừu vận công nhảy lên sau pho tượng áo xanh và làm một cử chỉ thô bạo...

Phòng vẫn tĩnh mịch, chàng lại nghe pho tượng áo xanh thở dồn dập... Có mùi hương xử nữ thật sự tiết ra.

Lã Tuyết Cừu điểm nhanh vào các huyệt của pho tượng rồi để đứng đó, nhảy xuống đất nói với tượng thần ngồi giữa :

- Nếu ngài không chịu cử động thì bắt buộc tại hạ phải ra tay.

Pho tượng vẫn ngồi yên.

Lã Tuyết Cừu phóng mình lên bệ thờ, xem lại không thấy pho tượng đâu nữa.

Nhìn qua pho tượng áo xanh bị chàng điểm huyệt khi nãy cũng biến đi đâu mất. Tượng áo hồng cũng vậy.

Ánh lửa vẫn còn sáng đậm, chàng chạy vội ra sau, bốn pho tượng kia cũng rút đi tự bao giờ. Cửa sau vẫn còn đóng chặt. Từ hông phòng ngó sang bên kia vẫn thấy thoáng, vậy thì họ đi đường nào?

Ánh lửa đột nhiên vụt tắt, và căn phòng bỗng nhiên nổi gió ào ào…

Lã Tuyết Cừu phóng người đến gần cửa trước, rút đao thủ thế. Chàng định thần nhìn kỹ bốn bên và không thấy một bóng người.

Cảnh tượng ma quái lại hiện ra, bốn bề im phăng phắc, chỉ có tiếng dơi bay ra bay vào

Chàng suy luận :

- Nơi đây hoặc có phòng thông, phòng ngầm, cơ quan, địa đạo… Và có nhiều người nữa. Dứt khoát không phải ma quỷ.

Chàng chuẩn bị tư thế chiến đấu. Lã Tuyết Cừu nhanh chóng cho bếp lửa sáng lên. Chàng cài đao vào vỏ rồi đứng tựa vách mà quan sát.

Một khắc thời gian trôi qua, chàng vẫn không nghe động tĩnh.

Nhìn lên trần nhà cũng không thấy có gì lạ, nhìn xuống nền nhà vẫn vậy.

Lã Tuyết Cừu chụm cây thật nhiều cho lửa cháy bùng, rồi chàng xách đao đi gõ cùng khắp nền nhà, xem thử có nơi nào bọng hay chăng.

Cuối cùng chàng phát hiện ra một nơi bọng, nghĩa là phía bên dưới có phòng ngầm.

Chưa phát hiện ra cửa hầm, chàng nhìn trước nhìn sau vẫn không có hiện tượng gì khác, chàng lại đi gõ tiếp mấy vách giáp một vòng mà vẫn không thấy gì cả.

Chàng muốn dùng đao để đào đất khám phá phòng ngầm này, nhưng sợ đêm tối dễ bị ám toán.

Lã Tuyết Cừu nhìn hai cửa đóng kín mà kết luận :

- Lối thoát duy nhất là nằm trong phòng này.

Chàng không bận tâm tìm kiếm nữa, mà trở về bên bếp lửa ngồi suy nghĩ.

Chàng nghĩ thầm :

- Những người này không có ác ý với ta. Võ công, khinh công họ thâm cao như vậy, họ muốn đánh ta cũng không phải là chuyện khó. Họ chỉ muốn hù dọa để cho ta sợ hay bực mình mà thôi. Nhưng họ là ai? Phái nào? Có đệ tử hoạt động ngoài giang hồ không?

Rất nhiều nghi vấn được đặt ra, mà không giải quyết được. Bây giờ chàng mới biết mình hố một việc, khi nãy được ôm hai nữ nhân vào lòng, phải chi chàng đừng để họ tạo cảnh mà khống chế ngay một cô và tra gạn sự tình, thì không đến đổi phải có nhiều thắc mắc như vầy.

Bây giờ chàng cảm thấy buồn ngủ. Cơn buồn ngủ kéo đến thật nhanh. Có lẽ vì chàng thiếu ngủ, vì đi đường quá mệt chăng? Hay vì thứ gì khác?

Lã Tuyết Cừu ngáp vài cái rồi vươn vai đứng lên. Ý cũng muốn tự mình điểm vài phần huyệt để chống ngủ. Vì nằm xuống có thể vĩnh viễn không đứng lên.

Chàng đem hết cả công lực thượng thừa ra để giữ mình khỏi ngủ mà vẫn không được.

Bây giờ chàng mới nghi rằng có thuốc mê vô hình, nên người mới cảm thấy dã dượi mệt mỏi.

Chàng vận công để coi thử khí mạch trong người. Và bây giờ chàng mới biết rằng mình đã bị trúng mê dược, không nặng lắm.

Chàng tuy đứng, nhưng vẫn vận dụng khí công để trục độc ra ngoài.

Qua vài lần thổ nạp, Lã Tuyết Cừu thấy tĩnh táo lại. Lã Tuyết Cừu không dám khinh suất nữa, và cũng không dám tin vào sự thiện lương của họ.

Bây giờ đã quá nửa đêm. Trăng hạ huyền bắt đầu mập mờ nơi đầu núi.

Bỗng có tiếng động rất khẽ bên ngoài cửa.

Chàng tự hỏi, có nên mở cửa ra không? Chàng đoán chắc rằng, không dễ gì mở cửa ra mà thấy họ. Chàng không mở cửa nhưng vẫn tháo chốt để chuẩn bị có phản ứng cần thiết.

Không khí yên tĩnh trở lại.

Tuyết Cừu suy nghĩ tiếp :

- “Nơi đây chắc chắn có địa đạo. Có địa đạo nên mới ăn thông ra bên ngoài”.

Và chàng phải lo lắng đối phó cả hai mặt.

Lửa bây giờ đã tàn. Phòng sau có tiếng cười khúc khích...

Tuyết Cừu không màng đứng lên, vì có đứng lên họ cũng biến mất thôi. Chàng ngồi dưỡng thần, nhưng tư thế vẫn chuẩn bị, thần thái nghiêm trọng.

Chàng quên nghĩ rằng sự chuẩn bị như vậy là đặt hết tâm trí vào đó, dễ gây đến chỗ mệt mỏi cho cơ thể. Thà một cuộc phòng thủ vừa phải, cơ thể và tâm thần đỡ căng thẳng hơn.

Tuyết Cừu vẫn lắng tai nghe, có nhiều tiếng động khẽ, càng lúc càng gần. Và mở mắt ra, nhưng tư thế vẫn bất động, chàng thấy hai cô áo hồng và áo xanh khi nãy tiến về phía chàng. Chàng vận công chờ họ đến gần.

Hai nàng đến cách chàng ngoài một trượng rồi dừng lại, nheo mắt nhìn chàng, cười hi hí.

Lã Tuyết Cừu vận dụng Ma chiêu nhất tuyệt, vỗ vào đốc đao một cái, chớp mình lên. Thân ảnh chàng mất hút, nhưng hai cô kia cũng đã biến đi rồi...

Chàng định tâm tự hỏi :

- Họ đạt tới mức khinh công ảo diệu chăng? Trên đời có ai khinh công cao hơn ta nữa? Hay các cô ấy là loài hồ ly hóa thân thành người?

Chàng bàng hoàng nhìn nhanh, không thấy các cô đâu?

- Thật là kỳ quái! Họ thăng thiên hay độn thổ?

Lã Tuyết Cừu tức mình nói lớn :

- Tại hạ biết chư vị là cao nhân rồi! Đã là cao nhân, xin hãy trực diện. Nếu không, tại hạ sẽ phá ngôi đền này ngay.

Có tiếng cười khúc khích sau lưng chàng.

Tuyết Cừu quay lại, chỉ thấy hai vệt mờ như sao xẹt rồi biến mất. Chàng giận lắm, nhưng không tiện phát tác, chỉ vì sợ tiêu hao chân lực nguy hiểm. Chàng đứng tựa lưng vào vách mà nghiên cứu tình hình.

Lại có tiếng động ngoài cửa.

Lã Tuyết Cừu quay lại nhìn ra cửa, thì phía trong, hai cô khi nãy xuất hiện. Lã Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào họ.

Hai cô nhìn chàng mỉm miệng cười. Nét cười của họ tự nhiên, không có vẻ khiêu khích hay mai mỉa.

Chàng vờ dợm chân một cái, xem họ biến cách nào, nhưng hai cô chỉ dợm chân để trả lời.

Tuyết Cừu tức quá chửi :

- Hai cô quả là.. Yêu quái! Rất tiếc, tại hạ không phải là Pháp sư, nếu không đã trấn yếm hai cô để cưới làm vợ rồi.

Cô áo xanh nghiêm giọng nói :

- Tội ngươi xúc phạm đến ta, ta chưa nói một lời, không phải bỏ qua đâu nhé!

Cô áo hồng tiếp nói :

- Chúng ta không phải người nhân gian, ngươi mơ tưởng như vậy là... Bệnh hoạn đó.

Cô áo hồng nói đơn giản như vậy, Tuyết Cừu đâm sợ.

Chàng thường nghe nói: Nam, nữ mới lớn dễ hay mắc chứng “âm lộ”, người sẽ xanh xao vàng vọt.

Chàng dợm chân một cái nữa, hai cô cũng dợm chân theo. Thì ra họ cũng là những cao thủ như chàng. Những người có võ công cao hay có những phản ứng đồng bộ.

Chàng liên tục dợm chân, họ cũng dợm chân liên hồi. Biết khó chụp bắt họ, chàng suy nghĩ biện pháp đối phó.

Bỗng chàng tính được một mẹo, thay vì chàng phải mở cửa để bay ra ngoài, chàng lại ngước lên nhìn mái ngói trên nóc, và ước lượng có thể tông lớp ngói mà bay ra được.

Lã Tuyết Cừu phóng vút người lên như chiếc pháo thăng thiên, dĩ nhiên hai cô kia cũng biến mất. Thân ảnh của chàng thật phiêu hốt, đầu chàng va vào lớp ngói rồi vọt ra bên ngoài.

Chàng thấy nhiều bóng người trên mái ngói, ở vào vị trí cuối phòng sau đang ném mình xuống đất. Và chàng không cần chơi trò cút bắt với hai cô kia nữa, chàng có thể tìm bắt kẻ đồng bọn tra vấn cũng được.

Chàng lại phóng mình xuống đất nhẹ nhàng như chiếc lá rơi. Chàng tiến về phía sau không gây tiếng động, nhưng chàng đến nơi không thấy bóng dáng một ai.

Tuyết Cừu thấy cỏ mọc tư bề, lớp cây lá khô chồng chất không biết bao nhiêu, liền nổi lửa đốt cỏ.

Mục đích không phải là đốt đền, mà làm cho quang đãng hơn, đồng thời cũng để tìm ra cửa hang.

Lửa bắt đầu cháy lên ào ạt. Lửa cháy đầu này, chàng đón đầu kia, nhưng vẫn không thấy một ai.

Chàng chạy vòng ra khỏi ngôi đền, đợi sẵn dưới mấy gốc cây? Rốt rồi vẫn không thấy một ai.

Lửa cháy càng lúc càng mạnh. Lửa cháy chung quanh ngôi đền, một rừng cây cỗ lối chừng vài ba chục mẫu, bị lửa đốt rụi, chỉ trừ mấy cây cổ thụ chúng chừa ra mà thôi.

Gió từ trong lửa bốc ra làm các tàn cây cao lêu rào rào. Những cây xanh còn non vẫn làm mồi cho lửa.

Chàng băng mình qua lửa chui vào đền.

Đống lửa bên trong chỉ còn những Đốm lửa đỏ hừng hực. Trong đền bây giờ vẫn tĩnh lặng như bao giờ.

Sao Mai phương Đông đã mọc, báo hiệu cho một ngày mới.

Chàng đứng trước lửa mà suy tính công việc cho sáng nay.

Tuyết Cừu tự hỏi :

- Tạ sao đám người ma quái này họ không chịu đối diện với ta. Họ sợ lộ bí mật hay họ chỉ giỏi về môn khinh công mà thôi?

Trong võ học, khinh công cũng là một trong những công phu lớn. Người giỏi khinh công thì nội ngoại công phu đều tiến bộ. Hay có thể nói, chỉ cần qua môn khinh công, người ta có thể đoán biết võ công của họ như thế nào?

Bên ngoài, chung quanh bây giờ không còn một cọng cỏ. Trận lửa vừa qua, ngay tại đây thì không còn gì cả, ngoài một ngọn đồi hoang trống, không còn lấy một cành hoa dại, khóm cây non, nhưng biên giới lửa nới rộng xa tít mù xa kia.

Trời sáng...

Lã Tuyết Cừu tự hỏi :

- Ta nên làm gì bây giờ? Đi? Ở?

Nhớ đến con tuấn mã chiều qua chở trên lưng một người, chàng chưa biết người này quen hay lạ, và đám người nơi đây có ảnh hưởng gì với võ lâm, chưa khám phá ra, chàng khó mà dời gót.

Ban ngày, tất cả những quỷ mị đều biến đi để lại những hoạt động trong sáng.

Lã Tuyết Cừu mở toang cửa đền phía trước và nhìn vào suốt bên trong. Trên những bệ thờ trống trải không có một tượng thần nào. Chàng cắp đao thận trọng dò từng bước ra tận cửa sau, ngang qua

căn phòng có bốn bệ thờ, vốn khi hôm đây bốn cao thủ đóng vai bốn vị tiên hiền đã đứng trên bục giờ biến mất theo bóng đêm và ngọn lửa.

Chàng mở cửa sau cửa đền ra. Bây giờ ánh sáng tràn ngập. Lã Tuyết Cừu lấy thanh đao nện xuống nền đất, nghe tiếng cum cum, chạy ong óng trong lòng đất.

Chàng để ý đến các vách, không có gì đặc biệt vì đây là vách đơn.

Vậy ngay trong nền đền này có cửa hầm ăn xuống phòng ngầm dưới đất. Và từ phòng ngầm sẽ có một hoặc nhiều cửa hầm ăn thông bên ngoài.

Trong đền, chỗ nào cũng trống trải, chỉ có mấy gầm bục, gầm bàn may ra mới có những miệng hầm, miệng hang nơi đó.

Chàng bắt đầu khám phá từng cái một.

Qua một hồi vẫn không tìm ra dấu vết gì cả, chàng nện đao xuống nền nhà, nói :

- Thật quái! Họ làm rắc rối vậy để làm gì chứ? Họ dành thời gian đào xới dưới đất, để luyện tập không phải là tốt đẹp hơn sao?

Trong đền không còn chỗ nào chàng không lục soát: Gầm giường, gầm bàn, chân bục... Mọi cái đều bị xê dịch để tìm kiếm, nhưng vẫn không

phát hiện được gì. Chả lẽ là bên ngoài? Bên ngoài thì mênh mông biết nơi nào mà tìm?

Chàng tiến sát về cửa sau, cũng không có một dấu hiệu gì khác. Mặt đất vẫn liền trơn.

Tuyết Cừu than thành lời :

- Tuyết Cừu ơi! Bình thường ngươi cứ tưởng ngươi thông minh lắm. Có ai ngờ, nhiều người thông minh và khôn lanh hơn ngươi. Cho ngươi có tìm ra cửa động chăng nữa, vị tất đã làm gì được họ.

Chàng ngẩn ngơ một hồi rồi bước ra ngoài...

Khi chàng vừa bước ra khỏi, bỗng nghe phía sau có tiếng cười khúc khích.

Lã Tuyết Cừu nhanh như chớp, búng ngược người lên không... Và ngay từ trên không, chàng đã quan sát toàn diện, cho đến khi rơi xuống bên trong khung cửa. Chàng chỉ thấy vài vệt mờ mờ như sương, ngoài ra không thấy hình ảnh một ai.

Lã Tuyết Cừu đứng tại cửa sau trịnh trọng tuyên bố :

- Ngay tại nội điện, bảy cửa ra vào của các vị tại hạ đã biết hết rồi. Nếu các vị không xuất đầu lộ diện, tại hạ tuyên bố phá hủy bảy cửa đó.

Chờ một hồi lâu không thấy phản ứng, chàng rút đoạn đầu đao ra, bắt đầu hủy một bệ thờ thứ nhất.

Mỗi một bệ thờ như vậy là một hình khối tháp cụt, có sáu mặt. Một hai mặt trong đó có cửa ra vào. Bao nhiêu lần khám phá không ra, vì cứ mãi nhìn nền nhà, tường vách nên không thấy.

Một cú nhảy bất thần lên cao, chàng thấy nhiều vệt mờ xẹt qua xẹt lại từ những bệ thờ đó, chàng mới nghiệm ra.

Những nhân vật ở đây quả là có nghệ thuật khinh công tuyệt vời. Nhờ vậy mà những cửa của bệ thờ đóng và mở phối hợp với thuật khinh công đã luyện tập nhịp nhàng, thành ra một chuỗi động tác liên tục.

Ánh đao đưa lên, bỗng chàng thấy qua khe hở có một thứ ánh sáng long lanh như mắt ai đang nhìn chàng. Chàng thu đao lại và cạy cửa ra...

Một nữ nhân áo tím hiện ra.

Chàng muốn xuất chưởng hoặc phóng chỉ điểm huyệt, nhưng nghĩ sao đó chàng không làm. Lại ngửa mặt nhìn trời như tự hỏi mình một điều gì đó.

Nàng vẫn đứng yên trong bệ.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Dưới chân cô nương có ngõ xuống phòng ngầm, sao cô nương lại đứng yên? Mời cô nương bước ra!

Nữ nhân áo tím là một trong bốn vai pho tượng ở phòng trong.

Nàng chớp mắt bước ra.

Tuyết Cừu nói :

- Thường thì gặp cảnh này, ai cũng phải tấn công tại hạ. Nhưng sao cô nương lại không ra tay?

Nàng đáp :

- Qua một đêm tìm không ra đối phương, khi tìm được thì nổi giận tức ấy ai cũng phải trút lên đầu đối tượng. Còn công tử thì không, vậy thì làm sao ta có thể đánh công tử được chứ?

Lã Tuyết Cừu nói nhanh :

- Cô hơn hẳn bọn võ lâm chánh phái một bậc. Xin lỗi. Hãy chờ tại hạ!

Chàng không đả động gì đến cô ta, liền quay sang bệ thờ bên cạnh. Chàng dùng đao phá cửa ra.

Chỗ này không có người, chỉ có cửa vuông ăn thông xuống dưới.

Lã Tuyết Cừu đứng nhìn miệng hang mà tức cười :

- Bắt đám này không có gì khó, chỉ chăm chỉ một chút là bắt được họ, y như bắt những con kỳ nhông trong hang mà thôi. Nhưng tổ chức cho ra trò thì cũng mất nửa ngày.

Lã Tuyết Cừu hạ bệ thờ đậy ngang qua lỗ.

Năm bệ còn lại chàng bắt thêm được hai nữ nhân nữa, đó là cô áo hồng và áo xanh khi hôm. Bệ nào có lỗ chàng đều lấy bệ thờ đậy lên, sau đó chàng vác những khối đá lớn để lên đó.

Chàng kéo ba cô gái ngồi lại một nơi. Mặt chàng bình thản như không có chuyện gì gay cấn trong lòng.

Tuyết Cừu hỏi cô áo xanh :

- Xin cô nương cho biết quý danh?

Cô áo xanh đáp :

- Tiểu Thanh!

Chàng quay sang cô áo hồng nói :

- Cô nương là Tiểu Hồng?

Cô áo hồng lắc đầu :

- Không phải! Ta là... Hàn Nguyệt Thu.

Chàng nhăn mặt thở ra :

- Tên lạnh quá, thảo nào chỉ toàn sống về ban đêm và sống dưới hầm.

Chàng quay sang cô tím hỏi :

- Còn cô nương?

Cô áo tím nói :

- Bồ Tuyết Nê!

Chàng nói :

- Họ Bồ là con nhà văn chương, nhưng thường thường bị bất đắc chí. Còn Tuyết Nê trong thành ngữ Tuyết Nê Hoàng Hạc, cái tên cũng thật lạnh lẽo.

Chàng ngừng một chút, nói tiếp :

- Tại hạ có mấy lời muốn hỏi chư vị, rất mong được nghe những lời đáp chân thành nhất. Tổ chức của các cô ở đây, ai là thủ lãnh, lấy tên là gì?

Tuyết Nê nhìn sang hai bạn, nói :

- Chúng ta trong tổ chức Mê Hồn cốc. Đây không phải là sào huyệt. Thủ lãnh của chúng ta là Mê Hồn cốc chủ. Trong bọn ta chưa ai nhìn thấy mặt, hoặc nghe tiếng nói của người ấy bao giờ, nên không biết Cốc chủ là nam, hay nữ nhân.

Chàng hỏi :

- Cốc chủ có những hoạt động đối với giang hồ như thế nào? Đệ tử được bao nhiêu?

Tiểu Thanh nói :

- Không biết Cốc chủ là ai, thì cũng không thể nào biết được hành tung của Cốc chủ. Nhưng Mê Hồn cốc đứng ngoài mọi tranh chấp của giang hồ. Ngay tại đây là chi nhánh của Mê Hồn cốc, thành viên nơi đây được vài mươi. Đứng đầu Phân đàn là Đàn chủ Mã Đông.

Tuyết Cừu hỏi :

- Sự sinh hoạt hằng ngày của Mã đàn chủ như thế nào? Quyền hạn ra sao?

Tiểu Thanh nói :

- Thì cũng như mọi tổ chức khác, trước nhất phải lo liệu sinh kế, sau đó phải ôn luyện võ nghệ. Hằng năm qua hai kỳ khảo hạch. Ai đạt, gởi về đại trung tâm bồi bổ một thời gian, Cốc chủ thấy được thì sẽ cho xuất sơn. Nguyên tắc hoạt động phải theo môn qui. Nếu ở Phân đàn, đệ tử bị trọng phạm, thì gởi người ấy về cho Cốc chủ quyết định. Ở đây Đàn chủ chỉ có quyền phạt cảnh cáo.

Chàng hỏi tiếp :

- Phải hội đủ tiêu chuẩn nào mới được gia nhập hội?

Tiểu Thanh nói :

- Những người kết nạp vào đây đều phải độc thân từ mười hai tuổi trở lên, phải có một căn bản võ công, không bị tật nguyền. Phải tuyên thệ suốt đời trung thành với bản phái. Trường hợp ba chúng ta đây, sẽ bị kết tội bất trung, vì đã tiết lộ bí mật của bản môn, và sẽ bị giao về đại trung tâm lãnh cực hình.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại sao quý cô nương không chịu nói trước điều ấy cho tại hạ? Và biết đó là việc nghiêm trọng, sao quý vị làm điều hý lộng làm gì?

Hàn Nguyệt Thu nói :

- Không phải bọn ta hý lộng! Những người võ công tầm thường gặp cảnh đó phải bỏ chạy thôi. Đàng này công tử đã không chạy mà còn chống lại được cả mê hồn dược. Công tử đã xưng danh Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu thì không ai ứng chiến cả.

Lã Tuyết Cừu trầm ngâm một hồi, nói :

- Tại hạ sẽ chịu tội thay cho ba vị, nhưng phải cho tại hạ gặp Mã đàn chủ.

Nguyệt Thu nói :

- Công tử hãy tự mình thực hiện! Công tử đã khám phá được mấy miệng hầm rồi, cứ từ đó mà lần ra. Bọn ta nói tới đây là đủ!

Tuyết Cừu nói :

- Dĩ nhiên là tại hạ tự mình phải đi! Sống chết thì tại hạ nguyện lãnh thôi. Thời gian đó quý vị ở đâu?

Tiểu Thanh nói :

- Ở ngay tại đây!

Chàng hỏi tiếp :

- Mã đàn chủ không cho người dẫn độ các cô sao?

Nàng đáp :

- Chắc chắn là việc đó không tránh khỏi. Nếu công tử có thắng có bại gì bọn ta cũng phải bị dẫn về đại trung tâm. Nhưng mà theo ta, công tử đến gặp Mã đàn chủ là việc hết sức nguy hiểm. Võ công cao siêu tới đâu cũng không qua được đường hầm, đó là chưa kể những phòng bị, cơ quan hay mọi điều khác.

Lã Tuyết Cừu thở ra nói :

- Tại hạ vốn không thù oán gì với Mê Hồn cốc. Nhân thấy chú ngựa trắng chở một kẻ bị thương về đây, bèn đi theo, không ngờ ngựa về đến đây thì biệt tích. Suy ra mới biết rằng, nơi đây có một tổ chức hay một sào huyệt nên mới cố gắng khám phá. Các cô cho biết đây là phân đàn của Mê Hồn cốc, tại hạ lấy làm giật mình.

Vợ chồng Huyết Thủ Lã Đạo Nghi bị giang hồ truy sát vì có liên quan đến Mê Hồn cốc. Lời đồn ấy do phái Nga Mi phát ra. Không ngờ vài lời truy hỏi khiến các cô phải mang vạ.

Tiểu Thanh nói :

- Bọn ta mang vạ, Cốc chủ cũng phải xét đó là sự bất đắc dĩ. Còn công tử vào gặp Đàn chủ hoặc Cốc chủ mới là chí nguy. Xin xét lại!

Tuyết Cừu quả quyết :

- Việc phải, không làm không được! Tại hạ đề nghị như thế này, các cô cứ để tại hạ trói và dẫn đi... Thì không ai kết tội gì cả.

Hàn Nguyệt Thu cười nhạt :

- Thật là trẻ con! Trong đường hầm chứ đâu phải ngoài chỗ khác? Người Mê Hồn cốc thấy bọn ta bị trói, dễ gì để yên cho công tử. Thà họ chịu chết. Ba đứa ta cứ ở đây, nếu êm xuôi thì thôi. Nếu bị giải đi, bọn ta không thể cưỡng lại.

Lã Tuyết Cừu thấy những người này tính nết ôn hòa. Nhất là hai cô Tiểu Thanh và Nguyệt thu, họ hí lộng cho đã, cuối cùng để chàng gần chiếm thành đoạt lũy. Vậy mà họ không biết hận thù. Đó là tấm lòng độ lượng hay họ bấy lâu có sự thèm khát về nhục cảm, hoặc họ không hề để ý đến những sự va chạm bình thường ấy?

Chàng đâm ra có cảm tình với họ. Tuyết Cừu hỏi :

- Nhân vật bị thương hôm qua hiện chữa trị ở đâu?

Tiểu Thanh nói :

- Một người vừa mới được người bản môn cứu chưa rõ họ tên. Hắn đã được đưa về đại trung tâm rồi.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ gì đó thật lâu, nói :

- Tại hạ nghĩ trước sau gì quý cô nương cũng bị Mê Hồn cốc chủ làm tội. Bây giờ tại hạ bảo vệ ba vị trở lại giang hồ, rồi tại hạ sẽ tìm tới Đàn chủ, nhờ Đàn chủ đưa tại hạ tới Cốc chủ.

Bồ Tuyết Nê nói :

- Các hạ tính gìa quá thành non! Dẫu các hạ có hộ vệ bọn ta đến mãn đời cũng chưa chắc được bình an, chứ đừng nói một thời gian ngắn rồi bỏ bọn ta. Đệ tử Mê Hồn cốc đông vô số. Người nào võ cung cũng cực cao, không phải như các đám của bang phái kia đâu. Đường đường ba vị Chưởng môn của đại phái bị Tiểu Sát Tinh giết không đầy ba chiêu. Các hạ thử xem thuật khinh công của bọn ta cũng đoán được phần nào căn bản võ công rồi. Một cách thiết thực nhất là các hạ tự lo cho mình đi!

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Riêng nền đền này đã có mấy miệng ăn thông ngầm, huống gì nếu là đường ngầm thì còn rất nhiều ngả ngách nữa. Dù sao ta không thể không tới đó, chỉ ngại các cô nương này dùng mỹ nhân kế gạt ta xuống đó, trên này họ có quỷ kế gì nữa không thôi”.

Nghĩ là nghĩ cho cạn cùng vậy, Lã Tuyết Cừu cũng phải đi. Chàng nói một câu thăm dò :

- Tại hạ biết, trên mặt đất cũng còn nhiều cách thông tin với phân đàn và tổng đàn... Và các cô nương là người được Đàn chủ phân công ở lại để tiếp xúc và tìm hiểu tại hạ, đồng thời truyền đạt cho tại hạ những tin không chính xác. Nhưng bậc quân tử nói thì phải giữ lời. Tại hạ đi đây!

Chàng đến ngay bệ thờ chính giữa, giở tảng đá ra khoa đao chun xuống. Trong khi đó các nàng nhìn nhau, mỗi cô chia mỗi ngã mà đi.

Điều quan trọng là chàng vận dụng khứu giác, xem có mùi gì khác lạ chăng? Nhưng vẫn chưa phát hiện gì lạ cả.

Bây giờ chàng đặt bước chân đầu tiên xuống đường hầm. Con đường này cấu trúc của nó có phần hơi lạ. Hai bên là vách đá. Nền đường không được phẳng, chỗ cao chỗ thấp. Kể cả bụng hầm cũng vậy, chỗ rộng chỗ hẹp không đều.

Từ đó, Lã Tuyết Cừu có thể đoán được, đây là hang của một con suối ngầm. Và nếu vậy thì con đường này dài không biết bao nhiêu dặm.

Không chừng đầu bên kia của suối ngầm là tổng đàn cũng nên!

Ánh sáng trong đường hầm lờ mờ. Ngay vị trí chàng mới bước xuống, bụng hầm rộng như một căn phòng, và cũng có nhiều cửa hang ăn thông lên trên, không có đồ đạc, vết tích của ai ở đây.

Chàng suy đoán :

- Hoặc có thể họ có một căn phòng bí mật nào khác, vì tất cả là bảy cửa hầm, nhưng tại đây chỉ có bốn cửa, vậy ba cửa kia phải ăn xuống phòng khác, một hai phòng gì đó không chừng.

Chàng đoán tiếp :

- Ngoài ra trong hai vách hầm họ sẽ có những phòng phụ và cửa vào đó sẽ được ngụy trang để phòng ngừa có ai vào trong khám phá.

Càng đi sâu vào phía trong đường càng tối. Cũng may chàng luyện cách nhìn trong đêm đã quen, nên chàng có thể thấy xa hơn người khác.

Lã Tuyết Cừu quyết định trở lên lại và đi qua các phòng khác, họa may có gặp Mã Đông đàn chủ hay không. Chàng trở lại ngõ hang lúc nãy, thì ai đã lấp cửa hang bằng một khối đá to tướng.

Lã Tuyết Cừu vận công đẩy khối đá khổng lồ kia, nhưng đẩy không nhúc nhích.

Giả sử rằng chân chàng có thể đứng như đứng trên mặt đất thì chàng cũng có thể xê dịch được khối đá này.

Ba cửa hang còn lại cũng vậy. Và không chừng ngã thông hơi họ cũng bịt nốt, thì chàng chưa biết phải làm sao đây.

Đáng gọi nơi đây là cuối hầm, vì nơi này không còn là bụng của một suối ngầm nữa. Không chừng người của Mê Hồn cốc đã tạo ra một vách bịt.

Lã Tuyết Cừu biết mình mắc mưu, và cũng không chừng, cả tên họ của ba cô cũng chỉ là giả mạo.

Chàng nói một mình :

- Rõ ràng, ta thấy gương mặt họ trong sáng, tính nết họ ôn hòa, mà đâm ra bất phòng. Giả sử đầu kia họ tháo nước, có phải mạng ta giao cho Thủy thần chăng?

Chàng cả sợ và phi thân tới...

Càng đi, chàng càng nghĩ và tức cho mình. Một tay từng giết bao nhiêu mạng, bỗng dưng lại mềm lòng trước nữ nhân.

Chàng chạy như bay chừng nửa giờ, thì đã nghe tiếng ồ ồ trong hầm. Mặc dù tiếng ồ ồ ào ào ấy

còn ở xa, nhưng rõ ràng đó là tiếng nước suối chảy. Tiếng suối mạnh lắm.

Thời gian chừng nửa khắc, chân chàng bắt đầu đặt lên luồng nước. Với tốc độ nước thế này, muốn đầy hầm ít ra phải mất một ngày hay một đêm.

Lã Tuyết Cừu ân hận vô cùng.

Nửa giờ sau, mực nước lên gần tới gối.

Bây giờ chàng mới hiểu thêm một điều nữa là những tiếng cười khúc khích kia không phải tiếng nhát ma hay góp vui một cách hiền hòa, mà tiếng thúc giục để chàng mau khám phá ra con đường để rồi chàng tự chui vào đó, và con đường ấy trở thành là tử lộ.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Vậy là Nga Mi vu oan cho song thân. Nếu quả Huyết Thủ là truyền nhân của Mê Hồn cốc, có lý nào Mê Hồn cốc không biết ta là con của Huyết Thủ? Có lý nào Mê Hồn cốc tháo nước giết ta?

Bề cao của đường hầm chỉ cao hơn kích thước của con người chút ít thôi. Dù gì chàng cũng vẫn nỗ lực cho đến phút cuối cùng.

Không biết còn bao xa nữa, nhưng hiện thời mực nước đã lên gần đến bụng. Độ nhanh của chàng chỉ còn một phần ba.

Trong lúc ngặt nghèo này, chàng nhớ đến một việc thật buồn cười, việc đó cũng gần giống như người lặn xuống đáy biển để tìm một hạt... Muối. Đó là trong số châu ngọc chàng lấy từ bụng sấu, hy vọng rằng có viên Tị Thủy châu.

Tương truyền, xưa kia có năm viên ngọc quý, đó là Định Phong châu (ngọc dừng gió), Tị Hỏa châu (ngọc tránh lửa), Tị Trần châu (ngọc làm lắng bụi), Tị Thủy châu (ngọc làm đẩy nước), Vô Bệnh châu (ngọc làm người không bệnh).

Nhân việc chưa gấp lắm, chàng đem túi ngọc ấy ra thử.

Kỳ diệu thay, túi ngọc vừa đặt tới đâu, nước vẹt qua bốn bên một khoảng bề kính chừng vài gang tay, mường tượng một cục nam châm khổng lồ đẩy một nhóm sắt vụn chung quanh bắn vẹt qua.

Một nỗi an ủi là chàng có được một khoảng trống cho mũi thở.

Bỗng chàng nhớ đến Hoa Như Tuyết, nàng có nhiều tính lạ. Mừng gần rơi nước mắt, Tuyết Cừu than :

- Như Tuyết! Tuyết Cừu còn sống được trong trận này là nhờ cô nương. Ơn nghĩa ấy tại hạ không

bao giờ quên.

Chàng lại nhớ đến Mộc Thúy Hương, một cô nương có nhiều kiến thức, hiện giờ đang giữ thanh Long Tuyền kiếm.

Tuyết Cừu nói :

- Bình sinh ta mang ơn hai người, đó là Thúy Hương và Như Tuyết. Còn Dương Tiểu Kha, Sử Tiểu Linh, Thuần Vu Oanh Oanh. Nhất là Oanh Oanh cũng chỉ có lòng với ta thôi, chưa có một thể hiện nào cả.

Lã Tuyết Cừu cầm túi ngọc đưa lên đưa xuống liên hồi cho nước vẹt ra, để chàng đi cho nhanh.

Thật ra, sức nước từ đầu trên theo đà trút xuống, càng lúc càng mạnh, túi ngọc vẫn cứ bạt về phía chàng mãi. Và nếu có muốn đi nhanh cũng nhanh chút ít mà thôi.

Nước lên gần tới rốn, mà trong hang bây giờ tối đen, chàng phải chọn vài viên dạ minh châu, bây giờ ánh sáng chung quanh chàng khả dĩ còn tỏ hơn vài chục con đom đóm.

Lã Tuyết Cừu bình thản đi tới.

Vài giờ sau, nước lên đến cổ. Hơi thở bắt đầu nặng, chàng than thầm :

- “Đích còn xa mà nước ngập thế này, dẫu cho người có thuật quy nguyên chăng nữa, liệu sống được bao lâu trong nước lạnh tê?”

Chàng chợt giật mình vì có nhiều tiếng khua trong dòng nước, âm thanh có vẻ khác lạ. Chàng định thần nhìn kỹ, đó là mấy con rái cá, không biết chúng có nhiệm vụ gì hay là chúng tình cờ theo con nước mà đến đây? Có thể nào là cá sấu chăng?

Sấu nếu ở trên cạn thì sự xoay trở của chúng không đáng ngại, chứ ở dưới nước thì sự nguy hiểm của nó gấp bội. Chàng rút đoạn đầu đao hượm sẵn.

Quả thật, có vài con sấu thật lớn đang phóng theo bầy rái. Thấy trước mặt chúng có ánh sáng lạ, chúng dừng lại và bơi vòng quanh lấy chàng.

Tuyết Cừu thầm lo, nếu chúng chỉ biết mồi chứ không cần biết dè dặt và cứ phóng vụt tới, liệu thanh đao kia có ngăn chận được chúng chăng?

Dù sao, Lã Tuyết Cừu vẫn đi tới.

Một con sấu nhắm ngay chàng phóng tới, chàng đưa tay lên khỏi đầu vớ thanh bảo đao, chàng chém một nhát cực nhanh, sấu bị trúng đao vội bật đuôi quay quanh lại.

Con thứ hai tiếp tục tấn công. Trước ánh sáng nhạt của màu ngọc, chàng thấy con sấu này mới lớn làm sao. Ngang cỡ với con sấu ở Thiên Trượng cốc.

Chàng lại đưa đao lên để hượm sẵn. Sấu vừa phóng tới, chàng vừa chặt xuống, đao trúng ngay mõm sấu, có lẽ đau lắm nên đuôi sấu quất ngược quất xuôi liên hồi.

Và bây giờ thì nước đã ngập đầu!

Chương 8: Khứ Như Qui

Hai con sấu sau nhiều đợt tấn công thấy không hiệu quả, đã bỏ chàng quay ngược về phía trước mà bơi một cách gấp rút, cũng bởi trong lòng suối không còn chỗ trống nào để chúng phơi mõm lên. Dù sao, sấu là loài bò sát tuy có thủy tính, nhưng chúng không thể đắm mình hoàn toàn trong nước như các loài thủy tộc khác được. Tất nhiên, nếu nước vẫn còn tiếp tục chảy ngập suối, thì sấu vĩnh viễn không trở lại đây nữa, và có thể chết ngộp luôn!

Còn Lã Tuyết Cừu thì sao?

Chàng quên tính một điều, nếu nước trong lòng suối ngập hoàn toàn, thì cho dầu mười viên, trăm viên Tỵ Thủy châu chăng nữa cũng không thể đẩy trống được...

Khi khoảng trống của nước do viên ngọc gây nên ngày càng thu hẹp lại, chàng đã khám phá ra điều đó, chàng sợ đến lạnh gáy.

Chàng biết ở dưới hạ lưu, lượng nước tháo ra ngoài hoặc ít hoặc không có. Dù sao vẫn còn hy vọng rằng, những cái hang kia nước có thể tự động tràn vào, là vì nơi đó rất thấp so với nơi này. Vì vậy độ thu hẹp của sự ngập nước càng ngày càng chậm. Dù mệt mỏi nhưng chưa đến đổi kiệt sức, Lã Tuyết Cừu cũng phải cố gắng tăng cước bộ.

Có lẽ bây giờ là nửa đêm. Vậy còn một thời gian khá lâu nữa trời mới sáng. Lúc đó chàng tìm lối ra có lẽ dễ hơn.

Tiếng động của hai con ngạc ngư im bặt, dường như chúng cách chàng quá xa.

Bỗng Tuyết Cừu thấy trước mặt có một vật gì to lớn chấn ngang. Chàng sờ thử rồi thầm nghĩ :

- “Có thể là gốc cây cổ thụ ở mặt đất ăn thông xuống”.

Chàng sờ đáy của nó, thấy bên trong bộng. Độ rỗng đó có thể chứa được vài người.

Lã Tuyết Cừu cả mừng. Đây có thể là một cửa ngõ khác lên xuống ở một địa đạo mà kẻ kia đục qua bộng cây. Chàng quyết định nếu trồi lên lối này mà không tìm được bọn chúng, chờ một vài ngày sau chàng sẽ quay lại, vì lúc đó có lẽ nước đã rút.

Đây là một nỗi mừng lớn cho chàng. Nếu tìm được Mê Hồn cốc, thì nợ máu vẫn phải cứ trả bằng

máu theo luật xưa nay. Chàng quyết định theo lối bộng cây đi lên.

Lã Tuyết Cừu tính toán, nơi đây nếu gặp người Mê Hồn cốc, thì cũng chỉ là một phân đàn, hoặc một trạm nhỏ nào mà thôi. Nếu vậy, chắc chắn rằng ngõ bộng cây rất nhiều người lên xuống hàng ngày, và con đường trong lòng suối chính là con đường bí mật và thuận tiện nhất.

Lòng cây rộng, có khắc từng bậc để lên xuống cho dễ. Lã Tuyết Cừu bám theo đó lên vài bậc là qua khỏi mặt nước ngay. Chàng lựa thế ngồi, ngước lên nhìn, bên trên vẫn tối đen.

Lã Tuyết Cừu cho đao vào vỏ, cho túi đựng châu báu vào bọc. Đâu đó xong, chàng cởi áo quần ra vắt cho ráo để chuẩn bị mặc vào mình.

Bỗng có tiếng động từ bên trên, chàng cho rằng không thể có trăn, rắn hoặc một loài vật nào khác bò theo lối này được. Chắc chắn đây là người của Mê Hồn cốc đi thăm dò.

Tiếng động đã đến sát bên, chàng nép hết thân người qua một phía, chờ đối phương ngang qua sẽ ra tay.

Chàng vận mục lực thấy, bước chân của người đó sờ soạng xuống từng bậc.

Lã Tuyết Cừu nín thở vận công. Ít ra lần này cũng trả được mối thù bị dìm nước.

Người kia đi ngang qua tầm, chàng nhanh như chớp vung tay điểm huyệt, và quan trọng hơn hết là á huyệt.

Vì gân cốt của người bị điểm huyệt không còn điều khiển được, nên cơ thể bị rớt xuống.

Chàng đành phải ôm giữ lấy và ngay chân cho người ấy tựa lên.

Chàng thầm than khổ :

- Lại là nữ nhân nữa.

Chưa biết người này là trẻ hay già, nhưng một vài nét sơ giao, thì đối phương không thể là nam nhân được.

Lã Tuyết Cừu vì dầm nước suốt ngày đêm và chàng đang thấy lạnh ghê gớm, bỗng có người mang hơi ấm đến thì tội gì chàng không ôm vào người đó cho ấm một chút?

Áo và quần chàng vắt qua vai, nhưng Tuyết Cừu vẫn quên rằng mình lúc này đang... Lõa thể.

Người kia không phản ứng được, không nói được. Khi được ngồi yên rồi, nữ nhân đưa tay yếu ớt sờ đối tượng, và mới hay mình được ngồi vào lòng kẻ.. Trần như nhộng!

Giờ này chàng mới sực nhớ mình đang khỏa thân. Nhưng mặc, tại người chớ không thể tại ta! Nếu buông tay ra thì người ấy rớt xuống nước. Nếu giải huyệt thì nữ nhân có thể phản ứng hoặc tri hô, tất cả đều không ổn.

Công việc đầu tiên, chàng muốn biết người này khoảng tuổi nào để lượng định võ công và tình hình. Chàng vuốt mấy ngón tay của nữ nhân thấy no và thon dài, trán và má không có nếp nhăn. Chàng cũng không tiện dùng đá lửa. Còn nhiều vị trí khác có thể ấn định tuổi, nhưng nghĩ sao đó chàng lại thôi!

Lã Tuyết Cừu kề miệng vào tai nói nhỏ :

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Tại hạ bị Mê Hồn cốc dìm nước, thù này tại hạ nguyền trả cho sạch. Nếu tại hạ nói câu nào đúng hoặc đồng ý thì cô nương gật đầu, còn sai trái thì lắc đầu nhé?

Nàng gật đầu.

Chàng hỏi :

- Trên đây là một phân đàn chứ?

Nàng gật đầu.

Chàng hỏi :

- Cô nương được lệnh xuống đây để thăm dò tại hạ?

Nàng lắc đầu.

Chàng sửa lại câu hỏi :

- Nếu không phải vậy, cô nương tự ý xuống đây? Và mục đích vẫn là thăm dò tại hạ?

Nàng gật đầu.

Chàng cười nhẹ rồi nói :

- Té ra cô nương là Đàn chủ?

Cô ta không phản đối.

Chàng nối tiếp :

- Tại hạ giải á huyệt cho cô, cô không nên la lớn.

Nàng gật đầu.

- Giải luôn các huyệt đạo khác cũng được, nhưng tại hạ ngại Đàn chủ tấn công!

Nàng lắc đầu.

Chàng tinh nghịch, đưa sát nàng vào trong chút nữa đồng thời áp tai nàng sát vào miệng, tựa như chàng đang hôn vào má nàng, nói :

- Không ai tin nổi các cô đâu! Nào là Tiểu Thanh, Tuyết Nê, Nguyệt Thu... Cô nào cũng tỏ ra đôn hậu chân thành, cuối cùng lừa tại hạ vào đường hầm rồi tháo nước. Tình cảnh đó khiến tại hạ thừa chết thiếu sống. Họ lại còn thả sấu xuống để tấn công nữa. Nên bất kỳ gặp người Mê Hồn cốc là tại hạ phải giết.

Nàng lặng thinh, nhưng hơi thở hơi nặng và tim đập khá nhanh. Hiệu quả nhất là nhiệt độ trong người nàng tỏa ra pha lẫn mùi hương nhẹ khiến chàng nghe ấm áp dễ chịu.

Chàng không nói thêm nữa, nhưng nàng vẫn tựa đầu vào mặt chàng.

Lã Tuyết Cừu lần tay... Khai giải á huyệt.

Nàng nói :

- Cám ơn ngươi!

Nàng cũng ôm đầu áp tai chàng vào miệng đàng thỏ thẻ để đáp lễ. Và như vậy có nghĩa là nàng thủ tín.

Tuyết Cừu nói :

- Vì tình cảnh bắt buộc, nên tại hạ mới đặt cô nương ngồi thế này...

Và có lẽ nàng cũng không quên là đối tượng đang trần như nhộng.

Chàng lợi dụng trong tư thế ngồi ấy để hỏi thêm vài điều cần thiết :

- Thuộc hạ của Đàn chủ gồm bao nhiêu người?

- Mười lăm! - Nàng thì thầm.

- Võ công của Đàn chủ so với Mã Đông là Đàn chủ Tiền Hiền điện như thế nào?

Nàng đáp :

- Không có ai là Mã Đông cũng như không có Tiểu Thanh, Bồ Tuyết Nê, Nguyệt Thu cả. Chỉ có Đồng Ngưu là Đàn chủ. Bên đó năm, sáu cô đều võ công cao và nhan sắc ghê hồn. Võ công của ta có lẽ không sánh kịp với Đồng Ngưu đâu.

Cứ nghe lời lẽ của vị Đàn chủ này, thì biết nàng nói rất thành thật. Và như vậy ba vị cô nương kia đã thảo luận trước với nhau, nên chuyện mới ăn khớp. Và rõ ràng họ là đám hồ ly!

Lã Tuyết Cừu than nhỏ :

- Tại hạ bị họ lừa từ đầu đến cuối, vậy mà tại hạ vẫn không hay biết gì, và cứ tiếp tục... Tin người. Đàn chủ có dự định gạt tại hạ không?

Nàng ngập ngừng, đáp :

- Qua những việc vừa rồi, bây giờ làm sao nói cho công tử tin? Nghiền nát một viên đá thành bột còn dễ hơn đánh đổ một thành kiến.

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ Đàn chủ leo lên vai để tại hạ đưa lên!

Nàng nói :

- Làm như vậy khó coi quá.

Lã Tuyết Cừu tuy nói vậy nhưng vẫn hóa giải cho cô ta thêm mấy huyệt cần thiết, rồi hỏi :

- Tổng đàn đặt ở vị trí nào?

Nàng vẫn ngồi tại chỗ suy nghĩ rất lâu rồi nói :

- Nếu nói cho công tử biết, ta vi phạm lời thề có thể bị tử hình, và không nói cũng khó cho cả đôi bên. Nhưng nể lòng, ta cho công tử một đạo linh phù gồm sáu chữ: “Thập bát tử, thảo nhân thất”. Hãy thành khẩn đọc nó thì thấy rõ!

Lã Tuyết Cừu cụng miệng vào vành tai nàng cãi lại :

- Thập bát tử thảo nhân thất, là vô lý! Phải là “Thập bát tử thân thảo nhân”, mới đúng. (Mười tám đứa con, có bảy đứa là người cỏ).

Nàng cắn tai chàng một miếng khá đau, nói :

- Ngốc!

Nàng cao hứng quên mất đi mình đang ngồi trên đùi người ta, chống tay toan đứng lên. Không ngờ chống nhằm... Vật kỷ niệm khó quên!

Thay vì Lã Tuyết Cừu tát nàng một cái về tội... Cái tay táy máy, thì nàng lại tát chàng, rồi cất tiếng nói :

- Bất kỳ cái gì của người đàn ông cũng đều... Quỷ cả!

Lã Tuyết Cừu bị cái va chạm đó, mình mẩy nổi da gà. Chàng vội xô nàng đứng lên, nói :

- Quả rồi! Quả đó là.. Đạo linh phù! Tại hạ nhớ rồi! Nhớ rồi...

Thấy thái độ mất tự nhiên, hấp tấp ấp úng, nàng vội bịt miệng chàng lại, rồi thì thầm :

- Khẽ chứ!

Bây giờ hai người cùng đứng ngang nhau và sát vào nhau.

Lã Tuyết Cừu ôm ngang qua vai nàng, kề miệng vào tai nàng nói :

- Tại hạ có nhiều thất thố quá, xin lỗi cô nương nhé!

Nàng tưởng chừng như nghẹt thở, nói :

- Ngươi đừng... Ngươi đừng đụng vào người ta, thì không sao?

- Cô nương giữ chặt tại hạ, để tại hạ... Làm việc một chút!

Nàng vụt miệng hỏi :

- Làm việc gì?

Hỏi thì hỏi vậy, nhưng sau khi giữ thế xong, nàng đưa tay ôm choàng qua hông chàng.

Lã Tuyết Cừu cắn môi mặc áo quần vào và chàng nghe có tiếng thở dài nhè nhẹ của cô ta.

Và bây giờ chàng không còn sợ... Sự va chạm nữa. Hai tay được rảnh, chàng ôm cứng cô ta vào lòng, vị trí kẻ trước người sau, chàng nói :

- Xin cho biết phương danh?

Nàng nói :

- Tiểu muội là Lý Yến Phi, hăm bảy tuổi.

Lã Tuyết Cừu thấy Yến Phi lớn tuổi hơn mình nên chàng không dám đùa nữa, nhưng không lẽ vòng tay đang ôm thế kia lại lỏng ra, khi nghe con số về tuổi.

Tuyết Cừu nói :

- Chúng ta đang ở trong cái giếng nửa vời, tay chân cũng đã mỏi. Lên nhé!

Yến Phi đặt vấn đề :

- Chúng ta gặp nhau ở đây cũng chỉ là mộng. Phải quấy, thiện ác cũng chỉ là mộng thôi! Nhưng khi đối diện với sự thật, những trách nhiệm, bổn phận... Chắc chắn chúng ta sẽ đứng trên trận tuyến đối lập, những biệt cảm dành cho nhau bị cháy tan... Công tử nghĩ gì?

Tuyết Cừu nói :

- Nghĩ gì? Những cố chấp nông nổi chẳng những đã làm khổ mình mà còn làm khổ người khác. Nếu Đàn chủ không còn cách nào khác thì chúng ta đành vậy.

Cả hai người cùng buông tay ra.

Lã Tuyết Cừu phóng mình lên trước. Nhìn lên trên vẫn một màu đen.

Lý Yến Phi ghì chân chàng lại, nói :

- Giết người là việc bất đắc dĩ. Phải tự hạn chế lấy.

Chàng dò từng bước mà trèo lên, lòng trĩu nặng những mối ưu tư.

Lý Yến Phi bước theo sát chàng. Bất ngờ nàng vọt lên ngang chàng. Nàng chân chàng lại nói :

- Công tử! Công tử có vẻ như giận ta lắm?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ và võ lâm có mối huyết thù! Tại vị trí này là do người Mê Hồn cốc đưa tại hạ đến. Lý đàn chủ đã nói vậy, còn bảo tại hạ phải làm sao?

Lý Yến Phi hỏi :

- Chả lẽ công tử quyết giết người của bản môn?

Tuyết Cừu nói :

- Nếu ai làm khó dễ!

Chàng tiếp tục vượt qua. Lát sau Tuyết Cừu chun ra khỏi bộng cây. Nhìn xuống mặt đất cao khoảng bốn trượng. Vị trí chàng đứng là một cháng cây rất rộng.

Lý Yến Phi vừa lên tới nơi. Chàng hỏi :

- Phân đàn đóng ở đâu?

Yến Phi đáp :

- Nơi đây!

Tuyết Cừu hỏi lại :

- Sao tại hạ không thấy? Lại cũng không thấy bóng dáng của đệ tử Mê Hồn cốc? Hành tung của Mê Hồn cốc lúc nào cũng bí mật, thì việc làm của họ chắc chắn là phải biến trá. Bây giờ tại hạ đi đây!

Lý Yến phi níu tay chàng lại, rồi thả tấm bửng đậy miệng bộng cây. Nàng kéo Tuyết Cừu ngồi xuống, nói :

- Giờ này chỉ đầu canh tư. Đệ tử Mê Hồn cốc có mặt quanh đây nhiều lắm. Chắc chắn có cả Đồng Ngưu và mấy cô nương mà công tử đã gặp. Để ta xuống trước đưa họ đi rồi công tử hẵng xuống.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Như vậy cũng tiện! Sáu chữ kia tại hạ đã nghiệm ra rồi!

Yến Phi nói :

- Tốt! Nhưng chẳng lẽ gặp nhau như vậy... Như vậy đó mà bây giờ xa nhau dễ dàng vậy sao?

Lã Tuyết Cừu thở dài sườn sượt :

- Tại hạ biết mình sắp biến thành một con quỷ cũng bởi luyện Ma chiêu, Quỷ thức! Lý cô nương đừng kích động lòng bình thản của tại hạ, để cuối cùng cả hai sẽ ôm hận.

Lý Yến Phi ôm ghì chàng nói :

- Ở dưới kia khó đứng khó ngồi, mà ta còn gần nhau thay! Ma chiêu, Quỷ thức thì mới luyện, đường nét chưa quen thì nó làm tâm tính con người biến đổi. Tới trình độ thượng thừa như công tử, thì tâm tính sẽ điều khiển cả chính mình, lẫn cả võ công. Đừng nghĩ vậy mà biến tính!

Tuyết Cừu nghĩ đến mấy vị cô nương Mê Hồn cốc cô nào cũng có vẻ nhu mì và mê hoặc. Tất cả chàng gặp đã bốn người, kể cả Lý Yến Phi. Chàng giật mình đánh thót nói :

- Hãy buông tại hạ ra ngay! Tính dã man của tại hạ sắp nổi lên rồi.

Lý Yến Phi vẫn ôm chàng thật chặt, không cho chàng rời ra!

Chàng nghĩ thầm :

- “Nếu bất ngờ nàng điểm huyệt ta thì sao?”

Chàng nghĩ đến cái tát tai khi nãy của nàng cũng thật bạo! Bao nhiêu cảm hứng trong người, giờ phút này không còn nữa.

Chàng tung mạnh một cái đứng lên nói :

- Đủ rồi, Lý cô nương ạ!

Lý Yến Phi vội vã đứng lên, mắt long lanh nhìn chàng hơi thở dồn dập đứt đoạn. Nàng nói rất nhanh :

- Thập bát tử thảo nhân thất là ngã hướng Tây. Hãy chờ ta một chút.

Nàng phi thân xuống và biến mất trong đêm.

Lã Tuyết Cừu chờ nàng đi một hồi rồi cũng phi thân xuống. Chàng thấy lối phi thân của Lý Yến Phi ảo diệu lắm. Chàng ngầm so sánh vị nữ Đàn chủ ấy với mình.

Chàng tự hỏi :

- Nếu gặp Lý Yến Phi lần nữa, ta phải làm sao?

Lã Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời tìm câu giải đáp. Chàng đi lần về hướng Tây.

Phương Đông đã hừng sáng. Rồi những tia nắng đầu tiên bắn vút qua không gian, cả non sông dậy một màu rực rỡ. Bốn bề im vắng, chàng chỉ còn nghe tiếng chim hót, tiếng gió thổi cho hoa lá reo.

Lã Tuyết Cừu đứng lại quan sát. Bốn bề là cánh rừng bạt ngàn, chỉ có một lối đi duy nhất.

Nhìn con đường mòn này, chàng tự hỏi :

- Chả lý người Mê Hồn cốc làm ra con đường này?

Câu hỏi ấy tuy đơn giản, nhưng sự tình rất nghiêm trọng. Nếu là người Mê Hồn cốc làm ra con đường này, thì sự đe dọa của họ đối với chàng không biết đâu mà lường. Sáu tiếng Thập bát tử thảo nhân thất, ghép lại thành chữ Lý Hoa. Lý Hoa là tên của một xứ!

Lã Tuyết Cừu lẩm nhẩm :

- Lý Hoa... Lý Hoa... Chỉ có Lý Hoa là tên của một nhân vật đã nổi danh từ mấy trăm năm trước với một áng văn bất hủ “Điếu cổ chiến trường văn”. Chưa hề nghe Lý Hoa là địa danh. Lý Yến Phi có gạt ta chăng?

Chàng nhớ tới các cô nương Mê Hồn cốc, cô nào cũng có vẻ dịu dàng, mê hoặc và cuối cùng đánh lừa chàng.

Lã Tuyết Cừu không đi tới cũng không được.

Kẻ tháo nước trên đầu suối nằm về hướng Tây đó là việc chính xác. Cho dù Tổng đàn của Mê Hồn cốc không đóng ở đó, nhưng người của Mê Hồn cốc thì chắc chắn phải có.

Lã Tuyết Cừu tự nhủ :

- “Tại sao ta không tra thật kỹ về Lý Yến Phi?”

Chàng tự trả lời :

- “Bởi vì Lý Yến Phi đối với ta lịch sự lắm”.

Rồi chàng tự trách :

- “Lã Tuyết Cừu ơi! Ngươi lại có tính mềm lòng rồi đó. Không khéo, ngươi tự hại ngươi!”

Chàng tiếp tục đi.

Bỗng chàng thấy phía trước có khói bốc lên, càng lúc càng dầy đặc, và chung quanh bắt đầu cũng dậy khói và lửa. Chàng ngoái đầu nhìn lại phía sau cũng vậy.

Lã Tuyết Cừu biết mình mắc mưu Lý Yến Phi, nhất thời chàng chưa có kế hoạch gì để tránh lửa.

Buổi mai, sương còn ướt, lửa cháy hơi chậm, nhưng chắc chắn một lát nữa đây, hỏa thành phong, thì chàng tránh đâu khỏi nạn hỏa thiêu?

Lã Tuyết Cừu phóng mình thật cao để quan sát khói lửa bốn bên và để nghe hướng gió.

Mùa Đông, gió hướng Tây bắc. Và chàng nhìn chung quanh lửa dậy mịt mù.

Lã Tuyết Cừu nói thinh không :

- Mê Hồn cốc ơi! Các ngươi rất hiểm độc! Hết thủy công đến hỏa công. Lã Tuyết Cừu này làm sao có thể chết dễ dàng như vậy?

Chàng quay đầu về hướng Đông Nam vạch cây bẻ lá mà đi, vì chắc chắn nơi đó, lửa theo hướng gió mà cháy xuôi, còn lại một nền đất trống. Nhìn lại phía sau, lửa đuổi theo với một tốc độ rất nhanh. Chàng dùng Vô Ảnh ma công mà phi thân về hướng trước mặt.

Bỗng chàng sững sờ, lửa bốn phương đang cháy tới tấp về phía chàng, và hướng Tây nam lửa lại chạy ngược lên, dù hơi chậm. Lã Tuyết Cừu phóng mình lên trên cao, và kinh hãi...

Khi rơi xuống đất, chàng giậm chân nói :

- Không ngờ hướng Đông nam là một rừng lau!

Chàng nhìn qua hướng Tây nam, lửa cháy theo hình chữ thất. Chàng cả mừng nói :

- Sống rồi!

Lã Tuyết Cừu phi thân về hướng đó. Chàng một khắc thời gian, chàng gặp một dòng suối khá lớn, và lửa đã cháy tới bờ suối bên kia. Sau lưng, lửa cháy cũng gần tới. Nước suối đầy dẫy. Chàng mỉm cười nhào xuống đó, ngược dòng suối mà đi về phía Tây.

Bây giờ lửa cháy ngất cả trời, chàng ngâm mình dưới nước mà vẫn thấy nóng cả đầu cả mặt. Lửa phía Tây bắc đã cháy xuống gặp dòng suối rồi. Chàng đập xuống nước mấy chưởng để xô nước lên mà tưới lửa.

Cũng có công hiệu. Lửa gặp nước làm dịu lại bớt. Hai tay chàng tát nước lia lịa. Vùng bên đó đã lửa tắt.

Chàng dừng lại nơi này để nghỉ, và lấy sức để chuẩn bị cho một cuộc... Giáp công!

Vài khắc trôi qua, lửa không còn ngọn nữa. Có một điều chàng không ngờ tới là các loài thú rừng. Hổ, báo, hưu, nai... Từ đầu suối phía bên chạy ào ào xuống. Chàng phải đứng nép một bên cho chúng qua.

Những con thú sợ lửa hơn sợ chàng.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Chắc chắn sẽ có người theo dòng suối mà tìm ta, và không chừng bọn chúng còn đi lùng sục những bãi tro tàn kia nữa”.

Bầy thú qua rồi, chàng tìm một hang kín đáo mà ẩn mình.

Không lâu lắm có tiếng người từ trên đầu suối vọng xuống.

Chàng lắng tai nghe rõ là tiếng của nữ nhân :

- Nhờ dòng suối này tiểu muội nghĩ, hắn có thể không chết.

Đó là tiếng nói của Hàn Nguyệt Thu, cô nương áo hồng ở Tiền Hiền điện.

Có tiếng chàng trai nói :

- Hắn không thể nào trốn thoát được! Làm sao hắn biết nơi đây có dòng suối mà trốn? Giả sử hắn không bị lửa đốt, thì cũng ở trong lòng suối này và không thoát khỏi tay ta.

Lã Tuyết Cừu nhìn thấy chỉ có hai người, chàng xuất hiện đứng sững trước mặt họ, nói :

- Kẻ chết là hai vị chứ không phải ta!

Tiếng đao kiếm khua trên không, hai bóng người hạ xuống.

Lã Tuyết Cừu đã thi triển xong Đệ nhất tuyệt quỷ thức.

Chàng trai nhìn Lã Tuyết Cừu quá đỗi ngạc nhiên.

Tuyết Cừu nói :

- Một cách để các vị khỏi chết là hãy cho biết Tổng đàn của Mê Hồn cốc ở đâu?

Gã kia cười lạnh, nói :

- Đừng nằm mộng ngươi ạ!

Lã Tuyết Cừu phóng người lên đánh chiêu thức thứ nhì.

Gã kia thấy Lã Tuyết Cừu sử dụng đao pháp đến chỗ tận mỹ, hắn cũng trổ hết tuyệt học, gã sử dụng Tuyết Sơn kiếm pháp.

Tuyết Sơn kiếm pháp có tất cả mười ba tuyệt chiêu, không ai rõ xuất xứ từ đâu, nhưng có lời đồn rằng, đương thời có một người sử dụng loại kiếm pháp này đến chỗ tận thiện là Phi Loan Tiên Tử. Nhưng bà ta chỉ đánh có tám chiêu mà thôi.

Qua Đệ tam quỷ thức, chàng cũng không đánh bạt được Tuyết Sơn kiếm pháp của gã.

Lã Tuyết Cừu trầm giọng hỏi :

- Các hạ là gì của Phi Loan Tiên Tử?

Hắn không đáp, mà chớp người lên đánh ra chiêu “Mãn Thiên Tuyết Lạc”, ánh kiếm phong tỏa cả một vùng.

Họ đánh bên bờ của con suối, dưới chân họ đá và nước.

Lã Tuyết Cừu nhảy lui lại để tránh chiêu thức hiểm ác ấy.

Bất ngờ Hàn Nguyệt Thu cũng xuất kiếm đánh ra với chiêu “Thu Phong Sắt Sắt”.

Lã Tuyết Cừu thấy hai chiêu của đối phương rất phối hợp, nguy hiểm vô cùng. Hơn nữa chàng thấy Hàn Nguyệt Thu bây giờ đã trở mặt... Thì Lý Yến Phi chắc cũng cùng một loại.

Nộ khí xung thiên, chàng sử dụng ngay ma chiêu.

Ánh kiếm của đối phương đã vơi, ánh đao của chàng chớp lên, một tiếng rú ngắn ngủi, tên đệ tử Mê Hồn cốc ngã ra, cổ họng bị khoét một lỗ, máu phun có vòi. Tên nọ giãy giụa vài cái rồi bất động.

Hàn Nguyệt Thu thất kinh, toan phóng người chạy, nhưng Lã Tuyết Cừu quét ngang thanh đao, Hàn Nguyệt Thu ngã xuống. Chàng kéo hai cái xác thả xuống theo dòng suối trôi.

Bốn phương lửa đã tắt rụi. Bây giờ gần giữa trưa. Chàng dọc theo bờ suối mà đi về hướng ấy.

Lại có hai thiếu nữ xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu đón họ lại, hỏi :

- Nhị vị cô nương là người Mê Hồn cốc?

Một cô nhoẻn miệng cười, nói :

- Công tử mau quên quá!

Giọng nói đó là Lý Yến Phi.

Lửa giận bốc lên, nhưng chàng cố nén để quan sát con người có dã tâm tàn độc ấy.

Lý Yến Phi chừng độ tuổi đôi mươi, không phải hăm bảy tuổi như nàng đã nói. Trong đêm tối vì không nhìn rõ mặt nên chàng nhận không ra nàng.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Người Mê Hồn cốc chuyên đưa ta vào chỗ chết, bất kể đến danh tiết, để các ngươi sống càng nguy hiểm cho đời!

Lã Tuyết Cừu vỗ đao, chớp người lên, hai thiếu nữ cũng rút vũ khí mà ứng chiến.

Một tiếng cạch khô khan, thanh kiếm của một cô gãy làm hai đoạn.

Lã Tuyết Cừu hỏi thiếu nữ gảy kiếm :

- Cô nương hãy cho ta biết Tổng đàn?

Hai cô cả sợ nhưng không người nào chịu nói.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Đó là hai vị muốn chết?

Chàng toan xuất chiêu, nhưng Lý Yến Phi nói :

- Người ta đã gãy kiếm rồi, công tử nỡ giết sao?

Nhìn thấy đôi mắt đen lay láy của thiếu nữ gảy kiếm, chàng nói nhanh :

- Nếu không hạ sát các cô, thì tại hạ sẽ bị các cô hạ sát!

Nàng nói :

- Ngươi đừng lo điều ấy.

Nàng nói xong đưa chưởng đập vào đầu.

Lý Yến Phi và Lã Tuyết Cừu không cách nào cứu kịp.

Giữa trận còn hai người. Tuyết Cừu nói :

- Cô nương hãy tự xử?

Yến Phi hỏi :

- Tại sao ta phải tự xử?

Chàng nói :

- Cô nương là một kẻ tàn độc. Miệng ngọt như mật mà tìm địa độc hơn rắn rết!

Yến Phi nói :

- Người nào ở địa vị của ta cũng phải như vậy thôi. Nếu ta không hại ngươi thì Cốc chủ phải giết

ta.

Lã Tuyết Cừu nghĩ tới việc nàng mang họ Lý, chàng liên tưởng đến Lý độc cước. Không rõ hai người có liên hệ huyết tộc gì không. Chàng nói :

- Lần này tại hạ tha cho cô nương, hãy đi nhanh kẻo ta đổi ý!

Yến Phi cười nhạt, nói :

- Cái nghiệp của con nhà võ là sống và chết với tài nghệ của mình. Ta có sợ chết đâu mà công tử nói tha với không tha?

Nàng nói xong, phóng kiếm đánh liền. Nàng lại đánh bài Tuyết Sơn kiếm pháp!

Tuyết Cừu ngạc nhiên lắm. Loại kiếm pháp này nàng triết chiêu hết sức tài hoa, hơn hẳn tên khi nãy một bậc. Ánh kiếm loang loáng tuôn ra như nước, lênh láng cả một vùng.

Mở đầu, nàng xuất chiêu “Nguyệt Lạc Ô Đề” (trăng lặn quạ kêu), đường kiếm đi từ bên trái sang bên phải.

Lã Tuyết Cừu không dám chủ quan. Chàng không đỡ gạt mà chỉ tránh né. Qua chiêu thứ hai “Mãn Thiên Tuyết Lạc”, nét trác tuyệt trong đường kiếm của nàng thấy rất rõ.

Lã Tuyết Cừu vung đao lên đỡ. Nhân đó chàng đánh ra chiêu thứ hai trong Ma chiêu.

Tiếng binh khí khua nhau.

Một hồi, Lý Yến Phi đáp xuống đất và trụ bộ. Rồi cả hai cùng chớp người lên.

Chàng đưa ra chiêu thứ ba, và chiêu thứ ba của Lý Yến Phi có tên “Tuyết Ấp Sơn Đầu” (tuyết phủ đầu non), Tam tuyệt ma chiêu không giải trừ nổi chiêu nay của nàng họ Lý.

Lã Tuyết Cừu vội vàng đánh ra đệ tứ tuyệt, và chiêu thứ tư của nàng “Tuyết Hoa Phân Phân” (hoa tuyết bay bay).

Mới xem tưởng đâu nàng sử dụng lại chiêu thứ hai, nhưng thật ra, mũi kiếm đi nhanh thành một đóa hoa, ánh kiếm lấp lánh, Đệ tứ tuyệt ma chiêu không cưỡng lại được.

Lã Tuyết Cừu vội vàng đáp xuống để tránh hiểm nghèo.

Bây giờ chàng mới xác nhận, Lý Yến Phi là một cao thủ, tài nghệ không kém Hoa Như Tuyết, Dương Tiểu Kha. Như vậy có nghĩa là Mê Hồn cốc chủ là tay tuyệt vời.

Chờ Lý Yến Phi đáp xuống, chàng hỏi :

- Cô nương là gì của Phi Loan Tiên Tử?

Lý Yến Phi nói :

- Ngươi biết việc này là khá rồi đó! Phi Loan Tiên Tử là Mê Hồn cốc chủ!

Lã Tuyết Cừu lại hỏi :

- Cô nương có biết một vị tiền bối què chân, dường như ông ta làm nghề hành khất, nhưng không phải Cái bang, họ Lý?

Lý Yến Phi nghe hỏi, cười nhạt :

- Sao không giao chiến mà hỏi ngoài đề?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Chỉ cần hai chiêu nữa, tại hạ sẽ hạ sát cô nương ngay! Tại hạ hỏi vậy để tránh sự ngộ sát.

Yến Phi nói :

- Ta không cần ngươi nhân nhượng, nhưng cũng trả lời để ngươi yên tâm mà ra! Ta họ Lý là thứ thiệt. Phụ thân ta đã qua đời ngoài hai mươi năm nay, mẫu thân ta là kẻ bại hoại, không đáng nhắc đến. Tên của bà ấy có lẽ ta cũng đã quên. Xong rồi đó, ngươi xuất thủ đi!

Lã Tuyết Cừu nghe nàng nói, chợt nhớ tới một người, nhưng cũng không tiện nói ra. Chàng chỉ nói xa gần :

- Tại hạ cũng biết thêm một người đàn bà bại hoại nữa...

Yến Phi thản nhiên :

- Và trên đời không phải chỉ có hai người đàn bà bại hoại! Còn nhiều, nhưng ta chưa biết hết. Thôi, xuất thủ là vừa!

Lã Tuyết Cừu cho đao vào vỏ, nói :

- Tại hạ không muốn đánh nữa.

Chàng nói rồi quay người đi về hướng Tây.

Lý Yến Phi nhìn theo thở ra nhè nhẹ. Bỗng nàng chạy theo gọi :

- Lã Tuyết Cừu! Lã Tuyết Cừu...

Chàng dừng chân lại, hỏi :

- Cô nương cần nói gì với tại hạ?

Yến Phi nói :

- Ngươi không phải là đối thủ của Phi Loan Tiên Tử! Bà ta không khiêu khích ngươi, xin ngươi đừng đến đó.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt :

- Bỗng dưng cô nương lại có Phật tâm, tại hạ cảm ơn lắm. Cứ nhìn hành động của đám đệ tử đủ định giá tư cách của sư phụ. Điều đáng thắc mắc là Lý Hoa có phải là nơi bà trú ngụ chăng?

Lý Yến Phi gật đầu :

- Đúng là Lý Hoa. Ta tuy không có Phật tâm thật, nhưng thấy ngươi không tự lượng sức mình, mà đâm ra tiếc!

Lã Tuyết Cừu lặng lẽ bỏ đi, tợ như hờn dỗi.

Lý Yến Phi tức mình giậm chân rồi cũng rẽ qua hướng khác.

Trận hỏa công khi nãy đã biến khu rừng rậm thành cánh đồng trống đen sì. Mới có vài ngày đã tới hai trận lửa, khiến cỏ cây cũng nhuốm màu tang thương.

Mãi đến chiều, chàng đến một chân núi, nơi đây phong cảnh thật hữu tình. Chim chốc về tổ. Một con sông nhỏ nước trong xanh, chảy lệch theo ven núi. Xa xa, trên khoảnh đất bằng của ngọn đồi, một tòa cổ thự nằm im vắng không có lấy một bóng người.

Lã Tuyết Cừu đi về hướng tòa cổ thự đó. Chàng ước được có ai đó để hỏi thăm. Chàng băng qua hết khúc sông cạn thì thấy một lão gù lưng vác cuốc từ trong hẻm đá bước ra. Lão nhìn chàng như dò xét.

Tuyết Cừu hỏi :

- Thưa lão trượng, đây có phải là xứ Lý Hoa chăng?

Lão không trả lời mà hỏi lại :

- Công tử muốn tìm ai?

Dường như đó cũng là câu xác nhận. Tuyết Cừu nói :

- Vãn bối muốn tìm Phi Loan Tiên Tử!

Lão gù biến sắc mặt, nói :

- Công tử muốn tự tử thì lão phu không cản. Còn công tử muốn gặp Phi Loan Tiên Tử không phải là chuyện ai cũng nói được. Vị Tiên tử này có ngàn mắt ngàn tai. Cho dù võ công của công tử lệch đất nghiêng trời chăng nữa cũng không phải là đối thủ của bà. Riêng ba tiếng Mê Hồn cốc là đủ hiểu rồi!

Lã Tuyết Cừu gật đầu tỏ ý hiểu. Chàng hỏi lại :

- Tiền bối là ai mà biết kỹ về bà thế?

Lão đáp :

- Ta là Đà Bối Tử!

Tuyết Cừu chắp tay xá một cái nói :

- Vãn bối đã từng nghe đại danh của lão tiền bối. Tiền bối là một nhân vật lỗi lạc, nhưng sao lại ở đây?

Lão thở dài :

- Gần mười năm trước, ta đến đây thách đấu với Tiên tử, đấu không lại bị bà bắt làm nô lệ.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Nhưng hiện tại tiền bối được tự do sao lại không tìm cách trốn đi?

Lão trợn mắt nói :

- Tại sao phải trốn? Vì trước khi đấu, chúng ta đã có những ước ngôn rồi. Nếu ta thua ta sẽ làm nộ lệ mãn đời.

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Cho phép vãn bối tò mò một chút, tiền bối kém về võ công hay bị bà ta dùng độc bắt?

- Võ công! Lão đáp.

- Vị Tiên tử này nhiều tài lắm! Thiên hạ có sở trường gì hay, bà đều có ngón đó. Ngươi thử đánh lão phu ba chưởng xem nào.

Lã Tuyết Cừu xin phép rồi vận công dùng Tam tuyệt quỷ thức mà xuất chiêu. Chàng đánh ra chưởng thứ nhất, tưởng chừng như đá cũng phải vỡ, trái lại, lão đứng yên, không nhúc nhích.

Lã Tuyết Cừu thất kinh. Bởi vì, thà lão tung chưởng đánh đỡ, công lực tới đâu cũng không ngạc nhiên. Đằng này, lão đứng trơ trơ như núi bảo sao chàng chẳng giật mình.

Lã Tuyết Cừu công liền hai chưởng nữa, chàng vận lực đến thập thành.

Đà Bối Tử toàn thân bị rúng động, ông lảo đảo muốn thối lui, nhưng gượng lại được.

Lã Tuyết Cừu nhìn thấy vóc dáng ông nhỏ thó, lại mang chứng gù, ông cao chỉ tới ngực của một người bình thường.

Chàng chắp tay nói :

- Tiền bối là ngọn Thái Sơn mà vãn bối đui mù không thấy!

Đà Bối Tử ụa ra một búng máu, ông nói :

- Chưởng lực của ngươi vào cỡ này thì giang hồ không có mấy người. Nhưng ngươi hãy về đi, gặp cơ duyên nào đó cố gắng tập luyện, mới mong thủ hòa trước bà ấy.

Chàng nghĩ thầm chưởng lực của lão còn chưa phải là đối thủ của bà ta, huống gì là ta.

Nghĩ vậy, chàng buồn bã quay mình bỏ đi. Chàng không còn cao hứng trở lại Nga Mi nữa.

Dọc theo bờ sông con, đi được vài dặm, bỗng chàng thấy Lý Yến Phi hấp tấp đi ngược đường về phía chàng.

Thấy Tuyết Cừu, mắt nàng lộ nét mừng. Nàng đưa tay lên ngực nói :

- Tạ ơn Trời Phật! Công tử chưa gặp Mê Hồn cốc chủ?

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Lý cô nương làm như có từ tâm lắm vậy! Nếu rừng lửa kia mà đốt tại hạ, thì cô nương cũng vẫn tạ ơn Trời Phật?

Đôi mắt của Lý Yến Phi ướt đỏ. Nàng nói :

- Ta đốt công tử, lòng ta đâu có vui sướng gì. Nhưng công tử không nghĩ, nếu ta đốt bên này bờ suối thì công tử liệu có sống hay không?

Lã Tuyết Cừu giật mình. Chàng nói thầm :

- “Phải rồi! Té ra là dụng ý của nàng chừa cho ta một lối thoát”.

Chàng nói :

- Thì ra là vậy! Lý cô nương cũng có một nỗi khổ tâm. Lần này cô nương đến đây chắc có việc?

Yên Phi cúi đầu :

- Ta sợ công tử liều mạng với Cốc chủ...

Lã Tuyết Cừu thuật lại mọi việc giữa chàng và Đà Bối Tử.

Yến Phi nói :

- Võ công của Đà Bối không biết đâu mà lường, thế mà qua năm bảy hiệp, lão đã bị thất thủ dưới tay Cốc chủ, và suốt đời lão luôn luôn kính phục bà. Bây giờ công tử đi đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ tìm chỗ nào đó để tìm tu mặc ẩn, và lòng đã nguội lạnh việc giang hồ. Xin bái biệt!

Chàng tiếp tục đi về phía trước.

Lý Yến Phi nhìn theo mà... Lệ ướt đẫm...

Chương 9: Bối Diện Đồ Thư

Một nữ lang áo ngọc ngồi trên một bệ đá trắng muốt, dường như bệ đá đó là một khối ngọc thạch khổng ồ, xoay lưng lại phía Lã Tuyết Cừu, với suối tóc đen tuyền óng ả, tương phản với màu áo, màu đá. Chung quanh bệ đá, những hoa là hoa, màu sắc và âm thanh kỳ diệu chung quanh làm tôn nét thanh cao của nàng lên một bậc nữa.

Lã Tuyết Cừu không dám gây một tiếng động, dù là một tiếng động rất khẽ.

Xa xa, về phía trước nữ lang, đôi khổng tước màu sắc sặc sỡ đi kèm nhau.

Buổi chiều, mùa đông nơi đây có cái u tịch của cõi thiên thai nào đó. Có cái kỳ diệu của cõi đào nguyên huyền thoại. Nhưng thật dáng giận cho… hoàng hôn.

Tuyết Cừu đứng như vậy rất lâu. Và chàng cũng không biết mình sẽ đứng tới bao lâu nữa.

Bỗng có tiếng nói trong như ngọc của nữ lang :

- Tối rồi, ngươi đi đi chứ!

Lã Tuyết Cừu hú hồn. Thì ra, nàng cũng biết có mặt chàng ở đây.

Tuyết Cừu lên tiếng :

- Tại hạ xin ra mắt… tiểu thư!

Nữ lang trách :

- Tại hạ à? Ngôn ngữ ấy chỉ có bọn tục khách đui mà thôi. Những là tại hạ, các hạ, túc hạ, điện hạ, bệ hạ… nghe om sòm mà chẳng ra cái gì cả. Ngươi không có từ nào khác để thay cho tại hạ sao?

Lã Tuyết Cừu bối rối. Chàng phải lục lọi một mớ nhân xưng, bỉ nhân, mạt sĩ, hàn sĩ, tiện nhân cuối cùng chàng miễn cưỡng nói :

- Kẻ hàn sĩ này xin ra mắt tiểu thư!

Một đôi tiếng cười trong như ngọc vỡ, nàng hỏi :

- Công tử là một... học trò nghèo à? Chứ không phải công tử là con nhà võ sao?

Giọng nói của nàng trẻ lắm. Âm thanh cho phép người ta đoán được nhan sắc và tuổi tác. Trong một chừng mực nào đó, nữ lang bắt bẻ thật có duyên.

Lã Tuyết Cừu lớ ngớ ngay. Chàng ấp úng :

- Thưa... Bỉ nhân là kẻ.. vô học!

Nữ lang cười lớn hơn một tí nữa nói :

- Té ra ngươi là một... đồ giả chuyên về sách vở?

Chàng thấy quái lạ cho vị cô nương này! Từ nào cũng bị nàng chê cả. Chàng đánh bạo nói :

- Không phải! Tiểu nhân là người biết cầm búa chứ không biết cầm bút, bởi vậy rất dốt về ngôn ngữ.

Nữ lang nói :

- Đủ rồi! Ngươi muốn hỏi ta điều gì?

Tuyết Cừu nói :

- Nơi đây là rừng núi hoang vu, không có lấy một ngôi nhà. Trời sắp tối rồi. Tiểu thư về đâu, tiểu nhân đưa về?

Có tiếng thở dài nhè nhẹ của nữ lang. Nàng nói :

- Ngươi có thiện ý vậy sao? Ta chỉ sống nơi đây và không nhà cửa.

Tuyết Cừu ồ một tiếng, nói :

- Mặt trước núi là của Phi Loan Tiên Tử. Mặt sau sao lại có được một ngọc y tiểu thư? Vị Tiên tử ấy có nhiều đệ tử, có nhiều kẻ nô lệ vào hàng cao thủ. Còn ở đây, ai cung phụng cho tiểu thư? Cơm gạo đâu? Mưa nắng trú ngụ nơi nào?

Nữ lang nói :

- Cảm ơn ngươi đã lo lắng. Bao lâu rồi ta vẫn quen sống như thế này. Ngươi lo lắng nhưng có thể nào giúp cho ta được không chứ?

Tuyết Cừu nói :

- Không biết tiểu nhân có thể giúp được gì chỗ tiểu thư?

Nữ lang nói :

- Ta cần một người... lo việc khoai rau mưa nắng cho ta. Khi ta vui buồn thì người đó biết nghe và biết nói... Và ta sẵn sàng tạ ơn người trước.

Lã Tuyết Cừu cảm khái vô hạn. Chàng vốn bốn biển không nhà, tứ cố vô thân, hận thù chồng chất... Nhưng dù sao chàng vẫn là một trang nam tử. Bây giờ hai kẻ cô đơn tận cùng lại gặp nhau.

Chàng nhẩm tính, dưới hang sâu cũng có các nữ nhân thân thế mù mịt, nhưng dù sao nơi ấy vẫn còn nhiều người. Ở đây chỉ có một mình nàng. Phải chi nàng thuộc dạng lam lũ, biết trồng tỉa, biết chịu đựng nắng mưa sương gió thì cũng tạm được. Một mình kiếm sao ra áo ngọc, tìm đâu ra nét u hương.

Không gian tịch mịch đề nặng lấy hồn người. Tuyết Cừu thở dài, nói :

- Kẻ mạt sĩ cũng không biết đi đâu về đâu. Nếu tiểu thư không chê là bần tiện, thì đây cũng nguyện được hầu hạ tiểu thư.

Chàng thấy đôi vai của nữ lang khẽ run. Nàng nói :

- Chẳng lẽ ngươi vì ta mà bỏ hết công danh, sự nghiệp, nợ nần? Nhưng nếu có vì ta thì cũng phải có điều kiện.

Lã Tuyết Cừu vốn có tính hào hiệp. Chàng nghĩ, dù đi nơi nào cũng phải rèn luyện võ công. Có nhiều pháp môn huyền ảo chàng chưa có thời gian tham luyện, nhân đây cũng là một việc tiện thôi. Đã là kỳ nhân tất phải gặp kỳ sự không chừng lại có kỳ duyên. Tuyết Cừu hỏi :

- Xin tiểu thư cho biết điều kiện?

Nữ lang áo ngọc nói :

- Đừng bao giờ tìm hiểu đời tư của ai. Ngươi đừng đi qua trước mặt ta, mà nếu có qua trước mặt cũng phải nhắm mắt lại. Đại khái, ngươi đừng cố ý nhìn thấy gương mặt ta là được. Ngươi ở bao giờ ngươi thích đi thì cứ đi!

Chàng đáp không cần suy nghĩ :

- Không việc gì khó! Tiểu nhân đáp ứng mấy điều này!

Nữ lang áo ngọc cẩn thận một chút :

- Điều thứ nhì ngươi không thể thực hiện đâu!

Tuyết Cừu quả quyết :

- Không khó!

Nàng nói :

- Được rồi! Phía trước chỗ ta ngồi là cửa xuống một địa động. Trong ấy có tiện nghi. Ngươi vào đó sắm một bữa tiệc nhẹ đem ra đây. Ta cùng ngươi... Đối ẩm!

Chàng giật mình, tự hỏi :

- "Nàng thử ta chăng? Đối ẩm mà phải nhắm mắt thì làm sao đối ẩm được?"

Nhưng bậc quân tử, nói là phải y ngôn.

Chàng vâng một tiếng rồi đi vòng về phía trước. Khi đang đi trước mặt nàng, chàng cúi đầu thấp xuống một chút, trước là để giữ lời hứa, sau là tìm cửa vào.

Có cửa vào thật. Lã Tuyết Cừu đẩy nhẹ tấm cửa đá, bên trong có ánh sáng của ngọn đèn dầu lạc, lửa màu xanh biếc hắt hiu từ phòng dưới dọi lên.

Chàng đi sâu xuống từng bậc thang bằng đá. Một căn phòng rộng rãi, bốn vách đều bằng bạch thạch. Cách bài trí trong phòng cũng ngăn nắp. Một vách treo các dụng cụ về âm nhạc, vách đối diện treo vũ khí. Ai vách còn lại dành cho tranh ảnh và sách vở. Tiểu phòng kế bên là y phục, ẩm thực. Còn nơi tắm giặt, giường ngủ thì không thấy, lại có chiếc tạ đăng.

Lã Tuyết Cừu nhìn thấy bình rượu mà giật mình.

- "Nữ lang áo ngọc lại dùng... rượu ư?" - Chàng tự hỏi.

Chàng rót rượu ra bình sứ với hai tiểu tràng bằng ngọc trắng trong như pha lê. Đã có sẵn một đĩa thịt rừng còn ấm, hương vị đậm đà.

Tất cả chàng đặt trên mâm và mang ra ngoài. Chàng đặt mâm xuống, để giữ lời hứa, chàng nhắm mắt lại, ngước mặt lên chắp tay nói :

- Mời tiểu thư dùng!

Nữ lang im lặng ra chiều suy nghĩ. Một hồi, nàng nói :

- Thật là khó cho ngươi, có những điều bất thường thật khó ứng xử. Ngủ thì không ai mở mắt, và

thức thật khó nhắm mắt. Đúng là một trận chơi.

Tuyết Cừu nói :

- Quả vậy! Vua chúa, danh nhân, hào kiệt giai nhân cũng chỉ là một cuộc chơi. Nhưng những kẻ đầu trần chân đất mới có được cuộc sống đích thực. Tiểu nhân là hạng người này. Tiểu thư đừng ngại gì cả.

Nữ lang rót rượu xong, nói :

- Ngươi ngồi lại, cứ mở mắt nhưng đừng nhìn là được. À, ta là Phi Quỳnh. Núi này là Phi Nga.

Lã Tuyết Cừu tâm niệm Phi Loan, Phi Quỳnh, Phi Nga... Tất phải có liên quan gì với nhau, nhưng chàng không được phép hỏi.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu nhân không biết uống rượu! Mời tiểu thư dùng cho!

Phi Quỳnh hơi ngạc nhiên, nói :

- Không biết uống rượu không phải là điều hay! Bất kỳ điều hay nào cũng có mặt trái của nó kèm theo. Phải đối diện với mặt xấu để tìm lấy sự thật. Mời ngươi!

Lã Tuyết Cừu nâng cốc rượu lên ngang mày, nhưng mắt nhắm lại nói :

- Mời tiểu thư!

Chàng làm ngọt một hớp cạn cốc.

Không rõ Tuyết Cừu uống rượu như vậy có thú vị gì chăng? Uống rượu mà bị hạn chế nhiều mặt thì không thú vị gì, nếu như ở vào trường hợp người khác. Thà là một người mù.

Phi Quỳnh nói :

- Ta thấy tội nghiệp cho ngươi quá!

Lã Tuyết Cừu dù cúi gầm mặt xuống, nhưng vẫn cười mát nói :

- Đây là tiểu nhân tự nguyện! Nghĩ mà tội cho tiểu thư, ấm lạnh gì cũng có một mình. Giả sử tại hạ... À, xin lỗi... Tiểu nhân mà bị như vậy thì không nói gì...

Phi Quỳnh nói :

- Nhưng ta đoán được lý lịch của ngươi! Nếu ngươi còn song thân, chắc chắn không có những trận chơi như thế này. Tóm lại, ta và ngươi đều là những kẻ cô độc.

Lã Tuyết Cừu thở dài nhè nhẹ...

Phi Quỳnh lại rót rượu nói :

- Ngươi uống rượu đi! Ta có cách cho ngươi vui. Trong thư phòng ta có rất nhiều sách, văn võ, y dược, đủ để đọc mấy năm, ngươi thích thì lấy đọc.

Tuyết Cừu có nhiều điều muốn hỏi. Nhưng chàng ngại gì đó nên không dám mở lời. Ly rượu vẫn còn nguyên.

Phi Quỳnh hỏi :

- Ngươi có điều gì thắc mắc?

Tuyết Cừu nói :

- Biết bao nhiêu điều thắc mắc... Nhưng thôi, từ từ sẽ rõ. Có điều đêm nay tại... À không, tiểu nhân ngủ nơi đâu?

Phi Quỳnh mỉm cười :

- Chỗ ngủ không hạn chế. Cứ nằm lăn dưới nền nhà là xong. Nền nhà là một tảng băng thạch. Có sức lạnh ngang với băng tuyết. Người sẽ luyện trước hai môn công phu lợi hại, đó là hàn nhiệt công phu.

Thay vì biểu lộ nét mừng, Tuyết Cừu lại lặng thinh. Tuyết Cừu cứ nhắm mắt mà nghe Phi Quỳnh nói.

Nàng mỉm cười gắp thức ăn bỏ vào chén chàng rồi ép :

- Ta mời ngươi đối ẩm, té ra chỉ mình ta độc ẩm! Cánh này khiến ta nhớ tới bài thơ của Hứa Hồn!

Lã Tuyết Cừu tuy có kiến thức, nhưng lại không thích văn chương, nghe Phi Quỳnh nói vậy, chàng cũng hỏi qua loa :

- Bài ấy như thế nào, tiểu thư có thể cho tiểu nhân biết được chăng?

Phi Quỳnh nói :

- Đây chỉ là một bài thơ thuần túy. Về sau có người cảm bài thơ này, nên viết thành bộ Dao Trì

kiếm pháp. Bộ kiếm pháp này rất cao siêu không kém gì Tuyết Sơn kiếm pháp. Ta đọc bài thơ đó ngươi nghe!

Giọng nàng trong trẻo đọc :

Mộng Trung

Nhật văn Dao Trì lộ khí thanh

Tiệc trung duy hữu hứa Phi Quỳnh!

Trần tâm vị tận tục duyên đoạn

Thiên lý hạ san không nguyệt minh!

Trong Mộng

Sương khói Dao Trì buổi tối nay

Phi Quỳnh trong tiệc, với ai đây?

Lòng trần còn vướng, duyên trần dứt

Ngàn dặm trăng soi dáng núi gầy.

Lã Tuyết Cừu giật mình. Rõ ràng nàng mượn bài thơ mà trách chàng không biết uống rượu.

Nàng đã nói : Những lúc ta buồn chỉ cần có người biết nghe và biết hói chuyện...

Tuyết Cừu chắp tay xin lỗi :

- Tiểu nhân vô ý để tiểu thư phiền. Vậy xin được đối ẩm!

Chàng lại cầm chén rượu lên đưa ngang mày, mời rồi cạn một chén rượu. Xong lại rót.

Phi Quỳnh cảm thấy vui vui nói :

- Ta sẽ đưa công tử hai bộ cổ thư dạy về kiếm pháp đó là bộ Vô Ảnh ma chiêu và bộ Dao Trì kiếm pháp.

Lã Tuyết Cừu vừa mừng vừa ngạc nhiên. Chàng lâu nay cứ tưởng Vô Ảnh ma chiêu chỉ gói ghém trong Thạch trận, không ngờ lại có người viết thành sách. Có điều không rõ ai là tác giả của bài kiếm.

Tuyết Cừu nói :

- Tạ ơn tiểu thư! Tiểu nhân chưa hề nghe ai nói đến hai bộ sách này!

Chàng muốn hỏi thêm vài điều, nhưng sợ chạm đến tìm hiểu đời tư, đành làm thinh.

Tiệc tàn, Phi Quỳnh nói :

- Từ nay ngươi khỏi xưng tiểu nhân nữa, cũng đừng gọi ta là tiểu thư. Cứ gọi nói một cách tự nhiên!

Hai người cùng vào trong, Phi Quỳnh nói :

- Công tử cứ tự nhiên tìm cách luyện tập. Nhưng mỗi ngày phải làm cho ta những việc này, trồng tỉa rau khoai ngũ cốc, chăm bón hoa, xuống sông bắt cá... Còn ta lo việc cơm nước!

Tuyết Cừu nói :

- Đó là nghề của tại hạ.

Chàng lại kệ sách lục tìm bộ Vô Ảnh ma chiêu. Tìm được bộ sách rồi, chàng đứng chết trân tại chỗ.

Ngoài bìa sách thấy đề nhãn, và vẽ lại thạch trận. Ngoài chàng ra, chắc chắn không một ai hiểu được hình vẽ này.

Phi Quỳnh mỉm cười nói :

- Công tử như người đãng trí! Cứ thong thả mà xem! Ta đi dạo một chút.

Lã Tuyết Cừu không ngước đầu lên, nói :

- Tiểu thư cứ tự nhiên.

Phi Quỳnh đi cũng khá lâu, bỗng Lã Tuyết Cừu nói :

- Đây rồi! Cứ xem đây là bộ thiên thư, nếu không tắm rửa thì đừng mở bên trong!

Chàng ra ngoài khép cửa lại cẩn thận rồi băng mình chạy ra bờ sông. Đến nơi, chàng cởi quần áo ra nhảy ùm xuống sông, và bất ngờ...

Có người đang tắm khỏa thân.

Lã Tuyết Cừu giật mình hỏi :

- Ai?

Người kia nói :

- Tại sao ngươi dám đến đây?

Người nói đó chính là Phi Quỳnh.

Tuyết Cừu sợ quá, lội vào bờ, nói :

- Tại hạ không biết tiểu thư tắm ở đây. Vả lại, trời tối tại hạ không nhìn kỹ. Dĩ nhiên tại hạ cần phải tắm mới dám mở bộ kỳ thư. Mong tiểu thư xóa lỗi!

Phi Quỳnh nói :

- Không biết thì chẳng sao. Hãy tự nhiên mà tắm đi!

Lã Tuyết Cừu bớt sợ, chàng đi lần xuống phía dưới...

Phi Quỳnh lại nói :

- Không cần thiết phải đi đâu!

Lã Tuyết Cừu kỳ cọ một hồi, nhảy lên bờ mặc quần áo lại.

Phi Quỳnh nói :

- Ngươi chờ ta với.

* * * * *

Lã Tuyết Cừu ở đó được khá lâu. Chàng và Phi Quỳnh ngày càng thắm thiết. Tuy nhiên chàng chưa hề nhìn được gương mặt của nàng. Chàng đã luyện xong hai bộ kiếm pháp.

Riêng bộ Vô Ảnh ma chiêu, chàng đã luyện đến mức Lô hỏa thuần thanh. Võ công của chàng bây giờ so với trước đây một trời một vực.

Phi Quỳnh nói :

- Võ công của công tử vừa mới tương đương với ta, như vậy vẫn chưa phải là đối thủ của Phi Loan Tiên Tử. Và ở đây hết sách hay cho công tử đọc rồi!

Tuyết Cừu nói :

- Dù hết sách, nhưng tại hạ vẫn ở đây!

Phi Quỳnh lộ nét cảm động nói :

- Công tử không biết mặt mũi của ta, và ta cùng chưa biết tên công tử. Thế thì chúng ta làm một cuộc trao đổi vậy!

Lã Tuyết Cừu cúi mặt nói :

- Tại hạ là... Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi!

Phi Quỳnh bỗng nói :

- Lạ nhỉ! Té ra có hai Lã Tuyết Cừu!

Lã Tuyết Cừu quá đổi ngạc nhiên, hỏi :

- Tiểu thư lại biết một Lã Tuyết Cừu thứ hai nữa sao?

Phi Quỳnh nói :

- Gã Lã Tuyết Cừu thứ hai chính là đệ tử của Phi Loan Tiên Tử. Cách đây mấy tháng, hắn bị một nữ nhân phế bỏ võ công. Đám đệ tử của Tiên tử, đem hắn về cho bà phục hồi lại võ công cho hắn. Hiện nay hắn ở tại động Lý Hoa với bà!

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Tiểu thư có biết song thân hắn là ai không?

Nàng lắc đầu :

- Ta không rõ! Có lẽ Phi Loan Tiên Tử biết.

Chàng lại nói :

- Tên của tại hạ có một ý nghĩa đặc biệt. Song thân bị võ lâm bức tử, lúc đó tại hạ chưa đầy một tuổi, được nhũ mẫu họ Từ nuôi và đặt tên Tuyết Cừu tức là rửa sạch mối thù. Còn gã kia làm sao cũng trùng tên, trùng họ vậy không biết nữa!

Phi Quỳnh nói :

- Đời vốn nhiều điều quái dị thì chuyện trùng tên trùng họ cũng là điều bình thường. Họ Lã vốn đã ít, còn cái tên mang cả một tâm sự, lại trùng nhau thì không phải là chuyện ngẫu nhiên. Ta muốn công tử nên hỏi cho biết!

Lã Tuyết Cừu lặng thinh. Chàng tuy không nói ra, nhưng ý cũng muốn như vậy.

Phi Quỳnh lại nói :

- Sao ngươi vẫn chưa chịu nhìn mặt ta?

Tuyết Cừu vẫn cúi đầu, tán :

- Tại hạ vẫn không dám nhìn! Không nhìn nhưng vẫn biết được tiểu thư đẹp tuyệt trần!

Phi Quỳnh khẽ thở ra, nói :

- Thì ngươi cứ nhìn đi!

Lã Tuyết Cừu ngước lên mà sững sờ. Phi Quỳnh còn tệ hơn Chung Vô Diệm! Mặt nàng đầy những vết sẹo vì đậu mùa!

Giả sử rằng, nếu không có những vết sẹo ấy nàng cũng vẫn không đẹp. Vì mũi không dọc dừa, môi không son, má không phấn. Một gương mặt thật bất ngờ!

Phi Quỳnh có vẻ đau đớn hỏi :

- Sao, ta có đẹp lắm không?

Lã Tuyết Cừu gật đầu :

- Đẹp! Đẹp vô cùng...

Chàng phải nói liều, là vì lúc này Phi Quỳnh dường như muốn xỉu.

Còn Phi Quỳnh, nghe chàng khen vùi như vậy bất giác cảm động, tựa đầu vào vai chàng, thủ thỉ :

- Công tử nói không thật lòng rồi! Gương mặt ta không ai dám nhìn, mà công tử khen đẹp.

Nàng nói vậy, bắt buộc chàng phải tìm lấy một nét đẹp thật sự trên gương mặt nàng, để lời khen có giá trị.

Chàng hai tay nâng mặt nàng lên để chiêm ngưỡng.

Ở những vết sẹo đó có cái gì lạ lắm? Dường như vô tình, dường như cố ý, dường như có bàn tay con người tạo ra những vết như vậy. Vết lớn nhỏ đều có một sự sắp xếp. Thay vì sắp bằng cây bằng đá, thì ai đó đã sắp trên gương mặt nàng những vết sẹo. Và đúng hơn đây là một trận đồ. Nó không giống trận Loạn Thạch ở Nam Thị? Ở đây, mũi là tâm trận, miệng là ao hồ, mày là hai ngọn đồi, mắt là hai cái hố dưới chân đồi. Gương mặt chữ điền được thay cho hình dạng bát quái, nhìn sự sắp xếp đó, có vẻ hình tượng của Lạc Thư, tức là hậu thiên bát quái, nhất Khảm, nhị Khôn, tam Chấn, tứ Tốn,

ngũ Trung Cung, lục Càn, thất Đoài, bát Cấn, cửu Ly.

Lã Tuyết Cừu đã nhớ ra hai tiểu trận Long Phi, Hổ Dực, rồi lại nhớ đến chuyện ông Gia Cát nhốt ông Lục Tốn vào Thạch trận ở Ngư Phúc phố. Chàng nhìn kỹ trên chóp mũi có chấm son, không rõ có ý nghĩa gì.

Một câu hỏi được đặt ra. Nếu đây là một trận đồ, và chấm son là người nhốt trong trận, thì có cách nào người bên trong ra được, hoặc người bên ngoài vào đó được không?

Một câu hỏi tiếp theo, người đã gây những vết sẹo trên mặt một cách tàn nhẫn như vậy, có thể nào hóa giải cho gương mặt trở lại nguyên trạng được không?

Chưa có câu trả lời.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ có nhiều nghi vấn, tiểu thư có cho phép tại hạ hỏi chăng?

Phi Quỳnh nói :

- Hãy tự nhiên!

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư vốn có một gương mặt thanh tú, nhưng ai đó đã lập trận trên gương mặt của tiểu thư?

Phi Quỳnh hết sức ngạc nhiên, hỏi :

- Thế sao?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Chắc chắn là vậy! Tiểu thư đệ nhất thông minh, không lẽ không biết việc này?

Phi Quỳnh tặc lưỡi :

- Ta không đủ can đảm nhìn gương mặt gớm ghiếc này!

Tuyết Cừu hỏi :

- Đành vậy! Nhưng còn thân sinh của tiểu thư?

Nàng thở dài :

- Ngao ngán lắm! Ta chưa hề biết mặt phụ thân ta. Nghe đâu người đã biệt tích giang hồ. Không chừng chết rồi cũng nên! Còn mẫu thân ta, bà ấy chính là Phi Loan Tiên Tử. Ngoài hai mươi tuổi bà mới kết duyên, sáu năm sau mới sinh ta. Một hôm bà bỏ ta đi đâu đó, có kẻ lén vào chấm những giọt cường toang trên mặt và lưng ta. Bà hãi kinh, không dám nuôi ta nữa, đem bỏ ta nơi đây và cắt một vú gìa nuôi ta. Việc này bà giữ kín. Kẻ nào tiết lộ điều bí mật này sẽ bị bà giết. Người vú kia cũng bị bà giết. Bởi vậy không ai dám thân cận ta cả. Nhiều lần ta cầu khẩn van xin, nhưng bà cứ đánh đuổi ta đi...

Lã Tuyết Cừu bất nhẫn, thốt :

- Thật khốn nạn! Nếu tiểu thư cho phép, Lã Tuyết Cừu này sẽ chiêm nghiệm một hồi, có thể nghĩ ra cách phá trận này. Không chừng việc này có liên quan to lớn với tiểu thư.

Phi Quỳnh nói :

- Thế thì hay lắm! Công tử hãy vẽ lại trận pháp trên gương mặt ra ngoài tờ giấy đi!

Lã Tuyết Cừu làm liền, không bao lâu chàng đã làm xong. Cả hai chụm đầu nghiên cứu. Để có vẻ thực hơn, chàng vẽ gương mặt xuống nền đá, rồi lấy mấy viên sỏi đặt vào đó. Nhờ đó chàng dễ thay đổi.

Chàng vận dụng hết sở học của mình để giải phá. Nhớ lại lời nhũ mẫu nói. Trận pháp đời nay không ai giỏi bằng Lã Huyết Thủ.

Lại một câu hỏi khác đặt ra, phụ thân chàng có liên quan gì với trận đồ này?

Phi Quỳnh nói :

- Nếu điểm son này là người thật, có lẽ bị nhốt gìa nơi đây. Đây chính là Mê cung. Những đường này là Mê lộ.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ phá được rồi!

Phi Quỳnh nói :

- Ta cũng vừa phá xong! Bằng cách biến hậu thiên thành tiên thiên. Biến Lạc thư thành Hà đồ! Tức là phải dùng nhất càn, nhị đoài, tam ly, tứ chấn, ngũ tốn, lục khảm, thất cấn, bát khôn!

Lã Tuyết Cừu gật đầu.

Cả hai vươn tay tới cùng một đích xê dịch một viên sỏi.

Tuyết Cừu vỗ tay khen :

- Tiểu thư tuyệt đại thông minh!

Phi Quỳnh mỉm cười :

- Ta vẫn ngu hơn công tử nhiều lắm! Nếu ta thông minh thì công tử đã thấy gương mặt ta từ lâu rồi. Không rõ trận này kiến lập ở đâu và nhốt ai?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ có linh cảm là lệnh tôn bị nhốt trong trận này không ra được. Và cũng chính người đó lập trận trên mặt tiểu thư để khiêu khích Tiên tử. Rất tiếc là Tiên tử không chịu nghiên cứu.

Phi Quỳnh nói :

- Công tử ơi! Sau lưng ta còn vô số đường nét nữa!

Tuyết Cừu thở ra :

- Tại hạ chịu chết thôi, làm sao dám vạch áo ra xem lưng tiểu thư?

Phi Quỳnh có vẻ tiếc :

- Ta cũng hiểu là khó! Đã khó cho ta lại còn khó cho ngươi!

Bông Lã Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư! Trong vòng năm rưỡi, nếu Lã Tuyết Cừu này không chết, thì tại hạ sẽ phục hồi nhân dạng cho tiểu thư!

Phi Quỳnh quá xúc động, run người lên. Nàng hỏi :

- Bây giờ ngươi đi sao?

Lã Tuyết Cừu quả quyết :

- Tại hạ phải đi thôi tiểu thư ạ! Một là coi thế trận này đóng ở nơi đâu để vào xem thử. Hai là thăm hỏi một vị thần y để phục hồi lại nhan sắc cho tiểu thư.

Phi Quỳnh nói :

- Khó mà sửa đổi lại bộ mặt này lắm? Phi Loan Tiên Tử, rất giỏi về y thuật, vậy mà bà đành bó tay. Còn tấm bản đồ trên lưng ta thì sao?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư ơi! Tại hạ là con mọt sách, nhưng làm sao có thể làm gì được bây giờ?

Phi Quỳnh nói :

- Ngươi là bậc quân tử. Ta cứ vạch áo ra cho ngươi xem?

Lã Tuyết Cừu cả sợ, chắp tay nói :

- Xin tiểu thư đừng làm vậy! Tại hạ trước giờ giết người rất nhiều, nên ma tính còn ẩn náu nơi tâm của tại hạ nhiều lắm.

Phi Quỳnh nói :

- Ngươi dám nói đến nhược điểm của mình, thì rõ ngươi là bậc quân tử. Con người giả dối thì ma tính hay ẩn náu. Còn ngươi, nhắm mắt là thấy Phật, ma ẩn chỗ nào? Lã công tử cho dù lúc đó ma tính của công tử có nổi dậy, ta cũng nhắm mắt xuôi tay thôi, quyết không trách ngươi?

Câu nói này khiến Lã Tuyết Cừu nhớ đến Thuần Vu Oanh Oanh. Một thiếu nữ ảo mị như chân tiên.

Tuyết Cừu lặng thinh. Phi Quỳnh nắm tay chàng dẫn vào nhà trong. Cả hai cùng ngồi xuống.

Tuyết Cừu ngồi sau nàng.

Phi Quỳnh lần tay vén áo lên...

Lã Tuyết Cừu đem chân lực thượng thừa để chuẩn bị đàn áp ma tính...

Chàng không thấy ma tính đâu cả, chỉ thấy da thịt của Phi Quỳnh tưởng như ngọc. Nét vẽ trên lưng gồm ba màu xanh, đen, đỏ chằng chịt như nét bùa.

Bỗng chàng kéo áo nàng xuống, nói nhanh :

- Tiểu thư ơi! Ma tính trong người tại hạ lại nổi lên rồi!

Phi Quỳnh hỏi :

- Làm sao biết ma tính nổi lên?

Tuyết Cừu nói :

- Biết! Tại hạ cứ thấy phần thịt vun đầy dưới nách, dù có chú mục vào nơi nào cũng thấy nó cả!

Phi Quỳnh rùng mình một cái. Hồi lâu nàng nói :

- Công tử nói vậy là ta hiểu rồi! Đó không phải là ma tính, mà là chân tính, thiện tính, mỹ tính. Ngoài ra, đó còn là tự nhiên tính. Con người tới tuổi trưởng thành phải nảy nở những sắc giới tính. Công tử yên tâm, bất kỳ một thiếu nữ nào trong tuổi cập kê, thì phần trước ngực họ phải vun lên. Hai gò thịt ấy là sự sinh tồn của nòi giống. Chỉ vậy thôi nhé!

Phi Quỳnh cũng trạc tuổi chàng, hoặc nhỏ hơn một đôi tuổi, gặp cảnh nghịch thường thế này, nàng đành làm người lớn giảng giải những khoái cảm về xác thịt chuyển thành một dòng suối nhân bản.

Nàng lại vạch áo lên.

Lã Tuyết Cừu thận trọng nghiên cứu những đường nét ấy lại lần nữa.

Phi Quỳnh đề nghị :

- Những đồ hình bí hiểm không cách nào nghiên cứu trong một thời gian ngắn mà xong cả. Công tử hãy vẽ lại trong giấy, chúng ta cùng nghiên cứu.

Tuyết Cừu làm theo lời nàng. Mất chừng nửa buổi, chàng vẽ xong.

Nàng nói :

- Công tử hãy dò lại cẩn thận, xem thử thiếu sót chỗ nào.

Nghe nàng nói, chàng dò lại cẩn thận, xong chàng nói :

- Vẽ tấm bản đồ này cũng vô ích thôi tiểu thư ạ!

Phi Quỳnh hỏi :

- Tại sao?

Tuyết Cừu nói :

- Tác giả của tấm bản đồ này có ý gì đó khó hiểu lắm. Còn ba đầu mối đi vòng qua trước bụng và ngực.

Lã Tuyết Cừu ném bút đứng lên.

Phi Quỳnh vẫn ngồi một chỗ, nói :

- Ta tiếp tục vẽ mặt trước!

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Ý của tác giả là vẽ theo hình khối, chứ không phải là vẽ theo mặt bằng. Xin lỗi tiểu thư, tại hạ không thể nào ngồi phía trước vẽ được. Nhưng nghe tiểu thư nói, chỉ có bản đồ sau lưng thôi kia mà?

Phi Quỳnh thở ra nhè nhẹ :

- Vì sự tế nhị, có ai nói trước bụng ta có bản đồ bao giờ? Được rồi, ta có thể soi gương mà vẽ được phần này. Tuyết Cừu! Ta sắp khám phá ra điều mà người vẽ đồ trận muốn nói!

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư thật thông minh! Tại hạ cũng vừa nghiệm ra. Đường đỏ là đường Hỏa xà, đường xanh là Nhâm mạch, đen là Đốc mạch. Các giao điểm là những huyệt đạo. Đây là chu trình và khí công.

Phi Quỳnh cao hứng đứng lên ôm chầm lấy Tuyết Cừu, nói :

- Ta tuy cô đơn, cô độc, nhưng gặp được công tử, chả khác người sắp chết đuối gặp được chiếc phao. Và như vậy, ta không còn cô đơn, cô độc nữa. Những ai kia chủ tớ nghênh ngang, ngựa xe tấp nập, thử hỏi đời họ chắc gì họ có được một tri kỷ hay tri âm?

Lã Tuyết Cừu cũng lịch sự đưa hai tay vịn lấy vai nàng, nói :

- Sau khi chúng ta nghiên cứu xong bản đồ, tiểu thư cho phép tại hạ lên đường.

Sau đó, Phi Quỳnh tự mình đi vẽ lấy tấm bản đồ trước bụng.

Đâu đó xong, hai người ngồi lại nghiên cứu tiếp.

Phi Quỳnh nói :

- Bản đồ phía trước luyện về ban ngày với ba mạch can kinh, đảm kinh và vị kinh. Bản đồ phía sau luyện về ban đêm chủ phế kinh, thận kinh và mệnh môn tướng hỏa. Tam bộ thốn quan xích, và lục kinh giao thoa phối hợp như mạng lưới. Chân khí, chân nguyên, chân lực lưu thông nơi đó không bị vướng mắc, thì các nguồn chân kinh tự động phát sinh theo ý muốn.

Lã Tuyết Cừu nhớ lại mình đã có sẵn hai nguồn kình lực hàn nhiệt trong cơ thể, nay đã giao hòa với nhau không còn nội xung nửa. Nhân cơ hội này chàng bắt lấy tâm quyết thử luyện nó.

Tuyết Cừu nói :

- Trước nhất phải dùng quán tưởng pháp để nằm lòng các đường đi lưu thông. Sau đó cho chân khí chạy theo đường quán tưởng đó một cách thuần thục, để xem kết quả ra sao.

Hai bên hội ý với nhau, và họ bắt đầu luyện.

Mỗi ngày công lực của họ mỗi tăng.

Đến ngày thứ bảy, họ gần như viên mãn.

Phi Quỳnh hỏi :

- Công tử thấy trong người thế nào?

Tuyết Cừu nói :

- Tâm tính khác lạ. Ít vui hoặc ít buồn. Lòng đọng lại gần như thản nhiên. Tại hạ thấy trong mình xa lạ với chính mình.

Phi Quỳnh nói :

- Ta cũng vậy. Và như vậy có nghĩa là thành công rồi. Nhưng công tử đi, chắc chắn ta buồn ghê gớm lắm.

Tuyết Cừu nói :

- Với công lực này, tại hạ thừa sức hói chuyện với Phi Loan Tiên Tử.

Phi Quỳnh lắc đầu :

- Công tử hiểu bà ấy đơn giản quá. Bà là giáo chủ của Mê Hồn cốc, chỉ cần một cái phẩy tay, là người ta có thể hôn mê ngay. Võ công có thể công tử hơn bà, nhưng những môn công phu khác bà hơn hẳn mọi người, kể cả công tử nữa.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư yên tâm! Lã Tuyết Cừu cũng không đơn giản đâu. Tại hạ đã dứt bỏ hết những tạp niệm rồi. Bây giờ chúng ta có thể sánh vai mà đi được.

Trên gương mặt xấu xí đến ghê sợ của Phi Quỳnh hiện rõ nét cảm động. Đôi mắt tuyệt đẹp của nàng chớp lia lịa.

Phi Quỳnh nói :

- Công tử không ngại gương mặt xấu xí của ta sao?

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư là một kỳ tích của võ lâm. Gương mặt ấy chứa không biết bao nhiêu cái tuyệt đẹp. Nếu là tại hạ, tại hạ sẽ không bao giờ thay đổi gương mặt này. Nhưng với người đàn bà thì lại khác. Sắc đẹp của họ ngang với tính mệnh. Tại hạ phải phục hồi nhan sắc ấy lại cho tiểu thư trong nay mai.

Chàng còn muốn nói nhiều thêm, nhưng ngại không tiện.

Phi Quỳnh nói :

- Ta đi với công tử. Bây giờ phải làm bữa tiệc xuất môn.

Tuyết Cừu mỉm cười :

- Tiệc trung duy hữu hứa Phi Quỳnh, phải đổi thành Tiệc trung bất hữu hứa Phi Quỳnh.

(Trong tiệc không phải chỉ có một Phi Quỳnh mà thôi).

- Tại hạ phải đi bắt lấy mấy con cá mới được.

Phi Quỳnh cản lại nói :

- Bất tất! Rau khoai hoa quả cũng đủ làm một bữa tiệc yến vậy?

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư có cốt cách của thượng phẩm. Quả là ngọc cốt băng tâm.

Hai người đem rượu ra ngồi đối ẩm. Và đây là lần thứ nhì hai người dùng rượu kể từ lúc gặp nhau đến giờ.

Buổi chiều, trên tảng bạch thạch, trời tiết cuối xuân không khí tươi mát quang đãng, họ vừa uống rượu vừa thưởng hoa...

Phi Quỳnh nói :

- Ta có một điều ngại ngùng khi công tử muốn đến nơi ở của Phi Loan Tiên Tử. Bà ấy không muốn nhìn ta là con, bởi vì gương mặt ta xấu xí, có thể làm cho bà bị ô... danh.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không chất vấn bà điều gì, chỉ đưa tấm bản đồ về trận pháp mà hỏi bà ta có biết nơi ấy không? Ngoài ra, hỏi thêm lai lịch của gã Lã Tuyết Cừu kia nữa.

Phi Quỳnh nói :

- Ta có nên xuất hiện không?

Tuyết Cừu nói :

- Tùy tiểu thư!

Bỗng Phi Quỳnh chỉ tay về phía bờ sông, nói :

- Có người đến kìa!

Cả hai nhìn thấy người từ đằng xa đó có dáng đi thong thả, đầu đội nón rộng vành của người quan ngoại, lưng thắt dây đai đỏ, tuổi có lẽ đã ngoài ba mươi.

Người kia tiến về phía hai người, hất nón ra.

Bây giờ cả hai mới nhận diện vị khách lạ này. Khách mới đến có gương mặt như một thanh niên, nhưng tóc bạc gần hết. Mắt chói ngời ngời. Không thể phân biệt được người ấy là tà hay chánh.

Lã Tuyết Cừu bước xuống đất, chắp tay hỏi :

- Chẳng hay tiên sinh quá bộ đến đây ắt có việc gì. Và nhân tiện xin cho biết cao danh.

Người lạ đáp :

- Ta đến đây đã nhiều lần, nhưng các ngươi đang bận việc, không tiện làm phiền. Lần này ta lại đến, dĩ nhiên là.. Có việc.

Lã Tuyết Cừu và Phi Quỳnh chú mục chú tâm nghe y nói.

Người ấy nói tiếp :

- Không có gì trầm trọng cả. Ta đến đây để ấn chứng võ công của hai vị.

Phi Quỳnh nói :

- Chắc là phụ lòng tiên sinh. Bọn này lấy sách làm sư, lấy tính quả quyết làm thân phụ, lấy tính kiên nhẫn làm thân mẫu, đọc mười chưa hiểu một.

Khách lạ ngắt lời :

- Cần gì dài dòng? Ai sẽ đấu với ta?

Phi Quỳnh nói :

- Tiểu nữ!

Tuyết Cừu nói :

- Để cho tại hạ.

Phi Quỳnh nhường mày :

- Nơi đây là địa sở của ta, ta có quyền quyết định. Mọi việc có liên quan đến ta. Công tử chỉ là khách.

Phi Quỳnh bước xuống đất, nàng nói tiếp :

- Tiểu nữ là Phi Quỳnh! Xin tiên sinh báo danh!

Khách lạ đáp :

- Ta là... Hà Ngôn Tai?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Lại một.. Quái nhân! Hà Ngôn Tai (nói gì đâu). Hà Ngôn Tai!

Phi Quỳnh phụ họa :

- Kinh Thi có câu “Thiên hà ngôn tai” (trời có nói gì đâu) sao tiên sinh không lấy luôn câu đó? Tiên sinh là người thách đấu, vậy xin đặt điều kiện đi.

Hà Ngôn Tai nói :

- Nếu cô nương thắng ta, ta sẽ nói rõ tại sao ta đến đây. Nếu cô nương bại, thì cả hai vị đừng đi ra khỏi núi này. Trước tiên hãy thử chưởng pháp!

Phi Quỳnh suy nghĩ một hồi, quay lại hỏi Tuyết Cừu :

- Công tử cho biết ý kiến?

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Các hạ nói hay lắm! Ta thua, thì cả mặt đất này là của các hạ, còn chúng ta chỉ có phạm vi xó núi này. Nếu ta thắng, chỉ được nghe vỏn vẹn có năm tiếng mà thôi: Đến đây để gây sự!

Ngừng một chút, chàng lại nói tiếp :

- Các hạ hãy nói trước lý do có cuộc đấu này, nếu không nói, thì phản bộ ngay.

Lão thấy gương mặt Lã Tuyết Cừu trầm trọng, lão cũng giật mình. Nhưng lão vẫn hỏi :

- Ta không nói rõ mục đích, mà chỉ quyết đấu với hai vị.

Tuyết Cừu gằn tiếng :

- Ưu sinh liệt tử!

Ánh đao chớp lên, cả hai người cùng mất bóng. Không nghe tiếng binh khí chạm. Chỉ nghe tiếng nước sông chảy róc rách bên ngoài kia.

Thì ra vũ khí của đôi bên đã thuần thục, nhu nhuyễn, dường như chất kim đã hóa thành nước. Cả hai đáp xuống đất, đều đưa mắt kinh ngạc nhìn nhau.

Lã Tuyết Cừu sử dụng Đệ nhất tuyệt ma chiêu. Ma chiêu của chàng bây giờ đã đến chỗ quán thế. Nếu có ai luyện ma chiêu đến mức phi thường thì cũng ngang với chàng là hết cỡ rồi.

Đến lượt Hà Ngôn Tai chớp người lên, Lã Tuyết Cừu cũng hóa thành Vô ảnh ngay lúc đó...

Buổi chiều mùa xuân gió thoảng nhẹ, chỉ có tiếng gió thét của một vùng quanh trận đấu mà thôi.

Cuộc đấu kéo dài cho đến khi chàng sử dụng hết Đệ thất tuyệt ma chiêu.

Hà Ngôn Tai khen :

- Phi phàm! Võ lâm có một người như vầy cũng quá đủ là tinh hoa.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- Ta chưa gặp ai thoát chết ở chiêu thứ sáu!

Chàng còn hai pháp môn thượng thừa nữa, đó là Quỷ thức và Dao Trì kiếm pháp.

Trong lúc cạn chiêu, Tuyết Cừu nghĩ đến câu. Nhất vãn dao trì lộ khí thanh, nên đánh Dao Trì kiếm pháp vào buổi chiều (nhật vãn) là thích hợp. Hơn nữa, còn nàng Phi Quỳnh một mình ngồi trong tiệc đây (tiệc trung duy hữu hứa Phi Quỳnh). Kiếm pháp của chàng vốn điêu luyện, gặp hoàn cảnh thích hợp, thì sự diễn xuất càng linh diệu hơn.

Nói, thì chậm, nhưng Tuyết Cừu ứng xử rất nhanh. Với chiêu đầu “Quần Tiên Tương Ngộ”, khí kiếm trong sáng, ánh kiếm tương phản với ráng chiều thành một màu hồng đẹp mắt.

Toàn thân Lã Tuyết Cừu như một vùng kim quang. Ở đây đao thay kiếm, tuy nét hơi thô một chút,

nhưng vần tụ được khí.

Phi Quỳnh ở bên ngoài theo dõi, lấy làm khâm phục Tuyết Cừu lắm.

Không rõ Hà Ngôn Tai sử dụng loại kiếm pháp nào, nhưng lão bỗng buột miệng nói :

- Tiên kiếm!

Thật ra, lão nói như vậy cũng quá đủ. Bởi vì Dao Trì (ao ngọc) là nơi của Tây vương mẫu ngự. Tây vương mẫu là chúa tiên.

Nhưng hai tiếng ấy, khiến Lã Tuyết Cừu lại nhớ một điều, quỷ thức, ma chiêu và tiên kiếm. Nghĩa là chàng đã tổng hợp các loại võ học ngụy dị. Ngay lúc đó chàng có ý định sẽ hình thành một bài tổng hợp có liên hệ mật thiết với nhau...

Bóng của hai kiếm sĩ vẫn quay mù.

Tuyết Cừu sử dụng chiêu thứ hai “Tiên Trưởng Vân Du”, chàng lắc thân hình một cái, tách rời khỏi mặt đất trong chu trình quay này, liên chiêu được phóng xuất ra, bao phủ lấy đối phương.

Dường như Hà Ngôn Tai là nhân vật bí hiểm và ngoại hạng, qua các chiêu thứ ba “Tiên Đồng Hiến Thư”, chiêu thứ tư “Ngọc Nữ Hiến Đào”, chiêu thứ năm “Tiên Ông Thưởng Quả”, mạch đao tuôn liên tục như suối, gió mưa cũng không thâm nhập vào vùng này, thế mà Hà Ngôn Tai vẫn.. bình yên.

Hai bên rời nhau và thủ thế.

Gương mặt của Lã Tuyết Cừu nghiêm và lạnh lùng, không lộ một nét cảm xúc nào.

Còn Hà Ngôn Tai, hơi thở vẫn điều hòa, nhưng lão có chiều suy nghĩ và kinh ngạc.

Và hai người cùng phi thân lên lại một cuộc ái đấu long trời lở đất.

Qua chiêu thứ sáu của Dao Trì kiếm pháp, thế đao không còn nét hòa hoãn thư thái nữa, mà lại có sự phẫn nộ, gồm Phong, Vân, Lôi, Điện.

Ráng chiều đã tắt tự bao giờ. Ánh đao hòa với bóng đêm tuôn ra một vùng mù mịt nhấp nháy...

Hà Ngôn Tai khốn đốn mười phần. Cuộc thảm tử sắp đến với lão. Ánh đèn tạ đăng thắp sáng lên.

Phi Quỳnh dùng phép kình thanh nói :

- Dừng tay!

Trong trường hợp này, kẻ chủ động là Lã Tuyết Cừu. Chàng nhớ lời lão nói khi nãy, ta đến đây

nhiều lần, thấy hai vị đang bận việc, ta không dám phiền thì sát tâm của chàng tan biến mất.

Lã Tuyết Cừu nhảy ra ngoài vòng chiến, nói :

- Các hạ quả là một cao nhân, tại hạ chưa từng gặp. Xin hãy cho biết lý do chính đáng việc các hạ đến đây.

Hà Ngôn Tai nói :

- Riêng tên ta có nghĩa là biết nói gì bây giờ! Cứ qua trận đấu vừa rồi, Lã thiếu hiệp đã luyện qua Tam Anh khí phổ rồi.

Tuyết Cừu hỏi lại :

- Tam Anh khí phổ là thứ gì, tại hạ không hiểu.

Hà Ngôn Tai nói :

- Đây là một bộ khí công huyền diệu nhất, đáng lý phải được giảng giải bằng sách, thì đây chỉ vẽ bằng đồ hình. Người dù thông minh quán chúng nhưng thông có đại tâm, thì không thể nào có đại cảm, đại nhập để đi tới đại quán mà triển khai đến chỗ đại thuật được. Hai vị hãy đến chân núi Tung Sơn tìm lão Huyết Ma Tử để hỏi rõ thêm việc này.

Hà Ngôn Tai nói xong, kéo chiếc nón rộng vành lại che khuất mắt rồi bước đi.

Phi Quỳnh nói :

- Hà tiên sinh khoan đi đã, tiểu nữ có việc muốn nói.

Hà Ngôn Tai nói :

- Biết nói gì bây giờ!

Lão biến vào trong đêm mất dạng.

Phi Quỳnh chép miệng :

- Đúng là quái danh quái nhân.

Tuyết Cừu nói :

- Ngày mai ta đến động Lý Hoa để gặp Phi Loan Tiên Tử. Sau đó tại hạ đến Thiên Trượng cốc để chữa chứng bán thân bất toại cho Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan. Xong, chúng ta đi Tung Sơn!

* * * * *

Trời vừa sáng hai người đã có mặt ở động Lý Hoa.

Đà Bối Tử chân họ lại, nói :

- Công tử! Té ra cũng là công tử. Cách mặt hơn bốn tháng, trông công tử hôm nay thần thái có vẻ khác lạ, chắc là công tử gặp kỳ duyên. Còn cô nương, sao lại theo gã đến đây? Phi Loan Tiên Tử đã đuổi ngược đuổi xuôi thì tiếc gì nữa mà đến?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Đà tiền bối! Tiên tử đã vô luân phi lý như vậy mà tiền bối vẫn cứ tôn thờ. Vãn bối đến đây quyết gặp Tiên tử có nhiều việc cần nhờ bà phúc ngôn.

Đà Bối Tử gật đầu nói :

- Được! Nhưng công tử hãy đứng cho ta đánh ba chưởng.

Phi Quỳnh và Tuyết Cừu ngạc nhiên. Tuyết Cừu hỏi :

- Tiền bối đòi nợ ba chưởng trước chăng?

Đà Tử lắc đầu :

- Không phải vậy. Lần trước ta để công tử đánh ba chưởng là muốn ấn chứng võ công của công tử. Tới đâu, mà đòi gặp Tiên tử. Sau thời gian công tử luyện tập, dĩ nhiên võ công phải tân tiến công tử mới đến đây và muốn gặp Tiên tử, phải chịu nổi ta ba chưởng, chính Tiên tử cũng phải chịu như vậy. Đó cũng là một cách ấn chứng.

Chàng hiểu kịp gật đầu đáp ứng.

Phi Quỳnh không chịu, nói :

- Không thể được! Công tử chịu Đà tiền bối ba chưởng là mất sức ngay, làm sao gặp được bà?

Đà tử nói :

- Cô nương không thông minh tí nào cả. Cứ chịu ta ba chưởng sau đó dưỡng sức rồi gặp hồi nào lại chẳng được?

Tuyết Cừu trụ bộ rồi nói :

- Mời tiền bối ra tay!

Đà Tử hét một tiếng, vận đến tám thành công lực tung ra một chưởng.

Một tiếng bùng khô khan. Lã Tuyết Cừu lảo đảo muốn lệch bước. Chàng đau đớn đến ngất người.

Chàng cắn răng xuống tấn thiên cân trụy.

Đà Tử nói :

- Kẻ nào chịu nổi ta một đấm được Huyết Ma Thủ ghi vào võ lâm danh thủ lục. Ngươi là người thứ mười chín được ghi vào sổ này kể từ hai mươi lăm năm nay.

Chưởng thứ hai...

Lão vận đến chín thành công lực đánh ra.

Bùng bùng

Lã Tuyết Cừu vẫn đứng tại chỗ, nhưng thân hình bị lắc lư liền hồi.

Lão đưa chưởng tiếp lên vận đến mười thành...

Phi Quỳnh chân lại nói :

- Tiền bối nói có chỗ tiểu nữ không tin! Với chưởng lực đó, Phi Loan Tiên Tử dù có mình đồng xương sắt cũng phải dẹp lép thôi. Tiền bối không nên ép người ta quá!

Đà Tử cười mát nói :

- Sở dĩ ta ở đây là để thành toàn một lời hứa, chứ đâu muốn ở làm nô lệ cho mụ ấy! Nếu công tử không chịu được chưởng thứ ba thì nên trở về, đừng gặp bà ta mà uổng mạng.

Tuyết Cừu nói :

- Mời tiền bối xuống tay!

Lão vận đến mười thành công lực nhằm vào ngực của Tuyết Cừu, mà tống ra...

Tuyết Cừu vẫn đứng yên một chỗ, chân lún vào đất sâu cả gang tay. Chàng phún máu ra từng búng liên hồi.

Phi Quỳnh nhào tới ôm lấy chàng, nước mắt đổ ra thấm vai.

Đà Tử bước tới giúp chàng mấy huyệt cầm máu, nói :

- Chịu ta đến ba chưởng trên đời chỉ có bốn người. Nhưng có một người bị chết sau đó vài giờ.

Phi Quỳnh bỗng nói :

- Chết rồi! Mê Hồn cốc chủ ra kìa!

Nàng buông Lã Tuyết Cừu ra.

Tuyết Cừu đưa tay quàng qua vai nàng nói :

- Tiểu thư hãy đứng với tại hạ! Vì đây là bài học về nhân cách cho những bậc làm mẹ.

Phi Quỳnh hiểu kịp dụng ý của chàng. Nước mắt lại càng tuôn dầm, nàng nói :

- Công tử ơi! Con người dù có ngu dốt chăng nữa vẫn còn tấm lòng. Công tử hy sinh vì ta nhiều quá!

Phi Loan đã đến lâu rồi, nhưng Phi Quỳnh vẫn bất chấp. Nàng vẫn nói, vẫn đứng bên cạnh Lã Tuyết Cừu.

Rõ ràng, Phi Quỳnh không cô đơn, không cô độc.

Tiên tử đi với một gã thiếu niên, lớn hơn Tuyết Cừu chừng vài tuổi. Chính gã này chàng đã gặp ở thành Lỗi Dương, mà Thuần Vu Oanh Oanh đã phế võ công của hắn. Hắn chính là Lã Tuyết Cừu. Nhưng hắn không nhớ mặt... Tiểu Sát Tinh này, vì lúc đó chàng đang dị dung cải trang.

Lần này, nhìn gương mặt hắn, Lã Tuyết Cừu thấy gã có nét âm trầm khó hiểu.

Phi Loan Tiên Tử nhìn xoáy vào chàng với ánh mắt thật khó hiểu. Bà hỏi Phi Quỳnh :

- Ta đã bảo mi đừng bao giờ tới đây nữa sao ngươi vẫn không nghe? Còn gã nào kia sao có thái độ bất nhã với ngươi như vậy?

Tuyết Cừu nổi giận nói :

- Giống vật đẻ con nó còn biết liều chết bảo vệ con nó. Uổng cho bà sinh làm người mà không biết giữ con mình, để kẻ gian vào hủy hoại nhan sắc của con, lý ra bà nên tự sát. Trái lại từ chối không dám nhận con. Hôm nay tại hạ đến đây có mấy việc cần thiết...

Phi Loan Tiên Tử nộ khí xung thiên. Gương mặt tuyệt đẹp của bà bây giờ có vẻ độc ác hơn quỷ.

Bà đưa chưởng lên, bàn tay đang trắng biến ra màu xanh.

Lã Tuyết Cừu đẩy Phi Huỳnh ra một bên...

Đà Tử vội chắp tay nói :

- Chủ nhân! Chủ nhân! Kẻ nô tài đã đánh hắn ba chưởng, máu phun đầy mặt đất, xin chủ nhân đừng đánh hắn mà mang tiếng với đời.

Bà tức quá đánh chưởng đó vào thinh không mà nói :

- Ta có ép hắn gặp ta đâu? Hắn đã có gan đứng đây thì phải có gan chịu đựng.

Tuyết Cừu quay sang tên Lã Tuyết Cừu kia, hỏi :

- Ngươi là Lã Tuyết Cừu?

Hắn gật đầu, hỏi :

- Ngươi muốn nói gì?

Tuyết Cừu chửi :

- Làm con mà không biết gì tới mẹ già, mẹ bệnh, cho tới lúc lâm chung cũng không có mặt con bên cạnh thì sống trên đời làm gì? Một kẻ sinh con mà không nhìn con, còn một kẻ có mẹ mà không nhìn mẹ. Hai kẻ ấy lại... quấn quít bên nhau. Trời hỡi...

Phi Loan Tiên Tử uất quá huyết vận dâng lên, bà suýt ngợp thở.

Còn gã kia da mặt vốn đã tái rồi, bây giờ trông lại càng tái nhạt như thây ma. Hắn hỏi :

- Ngươi bảo sao? Mẹ ai lâm chung?

Tuyết Cừu nói :

- Ta là Lã Tuyết Cừu đây! Lúc gần lâm chung mẫu thân ngươi có nhờ người đi tìm Lã Tuyết Cừu mà trao bức thư. Người ấy tìm ta trao thư. Ta nghĩ rằng, những lời trăn trối lúc lâm chung hệ trọng lắm, nên ta đóng vai là ngươi để nghe những lời sau cùng đó. Ta đến nhằm lúc bà không còn cách nào sống được. Bà có nhắn lại mấy lời...

Lã Tuyết Cừu kia hỏi :

- Bà nhắn những gì?

Chàng nói :

- Có mấy việc khá quan trọng không thể nói ở chốn đông người được.

Hắn nói :

- Với ta, không có việc gì trọng đại cả. Chỉ có việc trọng đại là ngươi đặt điều mà thôi.

Lã Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời cười một cách thảng thốt :

- Lã phu nhân? Tại hạ nhận lời ủy thác của phu nhân đi tìm Lã Tuyết Cừu mà nói lại. Hắn không chịu nghe đó là lỗi của hắn. Tại hạ hết trách nhiệm.

Lã Tuyết Cừu kia có phần tin. Hắn hỏi :

- Vậy ngươi hãy nói sơ về khu nhà của ta. Đồng thời hãy bạch hóa những lời nhắn nhủ của mẫu thân ta.

Lã Tuyết Cừu đắn đo một chút nói :

- Nhà ngươi ở ngoại ô thành Lỗi Dương. Dưới cây đào có chôn một vật đáng gọi là gia bảo. Ngoài ra, bà còn căn dặn... Gia đình Lã Đạo Nghi có mối huyết thù đối với gia đình bà, mà ngươi làm con, bắt buộc phải trả. Và ta là con của Lã Đạo Nghi đây!

Lã Tuyết Cừu kia mắt long lên hỏi :

- Mẫu thân ta còn nhắn việc gì nữa không?

Dĩ nhiên Lã Tuyết Cừu còn nhớ đến Thuần Vu Oanh Oanh kẻ thù của gia đình bà, nhưng việc này chàng không có quyền nói lại. Có thể bị người ta hiểu lầm là chuyện mượn đao giết người. Chàng nói :

- Nội dung chỉ có chừng ấy mà thôi! Bây giờ ta muốn hỏi, song thân của ngươi là ai? Đối với gia đình ta có mối thù như thế nào? Nếu là việc chính đáng, ta xuôi tay cho ngươi làm tròn đạo hiếu.

Họ Lã kia nói :

- Ta từng nghe mẫu thân ta nói vậy, nhưng ta hỏi nguyên do thì bà không nói. Nhưng ta tin lời bà là chánh đáng.

Phi Quỳnh nói :

- Sự việc không rõ ràng như vậy thì không ai tội gì phải xuôi tay. Đừng lợi dụng lòng tốt của họ mà làm những việc hồ đồ. Và ngươi cho biết song thân của ngươi là ai?

Hắn nói :

- Ta không thể cho bất kỳ ai biết về song thân ta.

Đà Tử nghe hắn nói vậy giận quá, chửi :

- Rõ ràng ngươi là quân đầu trộm đuôi cướp! Ngươi vừa nói, với ngươi không có việc gì quan trọng, tại sao tên tuổi của song thân ngươi, ngươi không dám nói?

Hắn đứng chết lặng.

Phi Loan Tiên Tử trừng mắt Đà Tử, nói :

- Việc gì đến lão, lão xía miệng vào?

Tuyết Cừu nói :

- Đây là công luận, bà không thể vì người thân của bà mà bao che được!

Đà Tử nói :

- Gã Lã Tuyết Cừu thứ hai kia có một lần ngươi chối bỏ dòng họ mà xưng là Vô danh thị, sau cùng mới có cái việc bị phế võ công. Ngươi tưởng song thân ngươi lạ trên đời này lắm sao mà làm tuồng bí hiểm? Cha ngươi là La Bảo Nghĩa, nhằm lúc Lã Đạo Nghi nổi tiếng nhưng ít người biết mặt, hắn đã mạo danh là Lã Đạo Nghi để tán tỉnh Phù Dung. Nhưng Phù Dung Tiên tử là người thông minh, tuy chưa biết mặt Lã Đạo Nghi thật nhưng vẫn phân biệt chân giả. Bà đã vạch mặt đám giả danh ấy ra, cuối cùng hắn thề thốt với giang hồ, hắn tên thật là La Bảo Nghĩa. Nhưng giả vẫn hoàn giả.

Lão Đà Tử ho sù sụ mấy tiếng rồi nói tiếp :

- Vợ của La Bảo Nghĩa, là mụ Tu Kim Trang, bào tỷ của Tu Kim Thọ cũng là một... Yêu nữ, mãi đến gần chết mới viết hai tờ gia phả hại đời để lại cho La Cẩu Tử, không ngờ bị con ở cuỗm đi với vài món trang sức khác. Còn Phi Loan đi hôi của bở...

Phi Loan Tiên Tử hét lớn một tiếng đánh ra một chưởng nhưng vô lực... Bà lảo đảo té xuống.

Tên Lã Tuyết Cừu kia xốc nách đỡ bà đứng lên. Hắn trừng mắt nhìn lão Đà Tử nói :

- Lão nên nhớ, sinh sự thì sự sinh!

Hắn nói xong dìu Phi Loan Tiên Tử đi. Sự tình thật ngứa mắt.

Phi Quỳnh bước tới :

- Buông mẫu thân ta ra ngay!

Hắn chần chừ chưa muốn buông, nàng nổi xung đánh ra một chưởng mạnh mẽ mười phần, hắn bị dội năm bảy bước hộc máu mồm ra.

Thật là lắm chuyện phiền toái.

Phi Loan Tiên Tử bây giờ hơi tỉnh trở lại, bà nhìn Phi Quỳnh nói :

- Ngươi đừng đụng vào mình ta. Sở dĩ có sự tình khắc nghiệt này, là vì ta bị nhồi máu mỗi khi gặp ngươi, chứ không phải là ta không biết thương ngươi.

Phi Quỳnh quay mặt đi nơi khác khóc ngất. Nàng tự hỏi đó là chứng bệnh do nàng gây nên cho bà, hay tự bà có sự ám ảnh ngay từ lúc đầu, cuối cùng sinh ra chứng tự kỷ ám thị?

Thấp thoáng từ xa có mấy cô nữ tỳ, Đà Tử ngoắc chúng lại. Trong lúc đó Lã Tuyết Cừu thật bước tới làm trụ cho bà vịn đỡ.

Tuyết Cừu nói :

- Tiên tử có nỗi khổ tâm riêng. Và làm người, ai lại không có nỗi khổ tâm ấy? Tiên tử hãy bảo trọng sức khỏe!

Phi Loan Tiên Tử nói :

- Cảm ơn ngươi. Rất tiếc hôm nay ta tiếp ngươi không được. Hẹn dịp khác vậy.

Hai tỳ nữ thay tay chàng đỡ Phi Loan Tiên Tử vào trong.

Trong lúc đó, lão Đà Tử đã cứu tỉnh tên Lã Tuyết Cừu giả kia, lão nói :

- Từ lúc tên La Cẩu Tử về đây hắn làm Lý Hoa động này chao đảo. Phi Loan Tiên Tử vốn có cảm tình với cha hắn, nên xem hắn như con, hắn càng lúc càng phóng tính. Lúc thì hắn yểu điệu như nữ nhân, lúc thì hắn tỏ ra một nam nhi có cường tính. Nhiều lần Tiên tử đã cảnh cáo hắn, nhưng hắn vẫn trây trây.

Tuyết Cừu hỏi :

- Hắn làm đệ tử Lý Hoa động bao lâu rồi? Vãn bối đã gặp hắn cách đây ngoài bốn tháng, sau đó dường như hắn được ai đó đỡ lên lưng con bạch mã chạy về Tiền Hiền điện.

Đà Tử nói :

- Hắn làm đệ tử nơi đây ngoài bốn năm, mà võ công hắn chỉ có chừng đó.

Phi Quỳnh nói :

- Chỉ có chừng đó đủ hại người ta rồi.

Nàng nói xong, ra tay phế toàn bộ võ công hắn lần thứ hai, đuổi hắn ra khỏi động.

Đà Tử nói :

- Cẩu tử! Ta thấy bóng dáng ngươi thấp thoáng nơi đây nữa thì đừng trách. Cút!

Hắn lủi thủi đi.

Đà Tử nhìn Phi Quỳnh nói :

- Tiểu thư và công tử đã khám phá những gì bí hiểm trên gương mặt và trong người tiểu thư chưa?

Phi Quỳnh lại hỏi :

- Tiền bối có biết nơi đâu lập trận đồ này không?

Đà Tử nói :

- Ngươi hãy đến chân núi Tung Sơn thì biết rõ.

Phi Quỳnh và Tuyết Cừu cùng giật mình.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tiền bối có biết Hà Ngôn Tai không?

Lão cười và nói :

- Tên yêu đạo ấy ai mà không biết. Các ngươi hãy đi đi!

Phi Quỳnh lại hỏi :

- Tiền bối vẫn ở lại đây chứ?

Lão vẫn cười :

- Chưa có lệnh chủ nhân, làm sao ta dám đi được?

Hai người chào Đà Bối Tử rồi lên đường.

Chương 10: Hoa Hồng Buổi Mai

Mộc Thúy Hương, Sử Tiểu Linh, Mạc Mỵ Chúc cùng nhắm hướng Nga Mi mà đi. Lòng các cô cứ nghĩ rằng, thế nào Lã Tuyết Cừu cũng phải đến đó, chỉ có trước hoặc sau mà thôi. Dọc đường, họ nghe nhiều tin khá trọng đại.

Nga Mi là lãnh tụ trong mười ba bang phái quyết tử chiến với Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu.

Nga Mi sẵn sàng cộng tác với bất cứ võ gia cao thủ nào nếu người ấy được ba cao thủ hữu danh trên giang hồ viết giấy giới thiệu.

Nga Mi đại diện võ lâm, sẵn sàng tuyên chiến với bất kỳ phần tử nào của giang hồ ủng hộ Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu.

Các cô nghe được tin đó lấy làm lo lắng.

Thúy Hương nói :

- Trước đây Thiếu Lâm cũng làm như Nga Mi nhưng bị Tuyết Cừu làm cỏ. Từ ngày Đại lão hòa thượng Tuệ Đức lên làm Chưởng môn, một số gian tăng của Thiếu Lâm đã bỏ chùa mà đi giang hồ. Việc của Nga Mi không có gì đáng lo, chỉ phiền người ta lợi dụng hai điều sau cùng, một số hào hiệp sẽ bị chúng làm hại.

Sử Tiểu Linh nói :

- Ta có hai biện pháp để giải quyết việc này. Một là hãy tìm người tài giỏi để Thúy Hương hóa trang làm Lã Tuyết Cừu, đến Nga Mi đại náo và giải tán đám này. Hai là, hoặc chúng ta thành lập hội Tiểu Sát Tinh để đẩy lui đám láo nháo kia.

Thúy Hương nói :

- Hồi Lã Tuyết Cừu võ công chưa cao siêu lắm mà ba vị Chưởng môn của ba đại bang phái bị hắn giết trong vòng vài chiêu, kể cả mấy chục cao thủ cũng vậy. Nên khó mà tìm một cao thủ như hắn. Ta có thể cải trang giống một Lã Tuyết Cừu, nhưng khó mà cải trang tài nghệ. Còn vấn đề thứ hai thuộc loại không tưởng.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện mãi, đến chiều mới đến tửu điếm. Chiều nay tửu điếm ít thực

khách. Họ ăn uống và nói chuyện thoải mái. Dĩ nhiên chuyện chính vẫn là chuyện giang hồ và Lã Tuyết Cừu.

Họ bàn kế hoạch dở chừng thì ngoài quán bước vào một thiếu nữ nhan sắc xinh đẹp, trạc tuổi bằng các nàng.

Thiếu nữ ấy vừa bước vào đưa mắt đảo nhìn khắp quán rồi tìm một bàn ngồi cạnh ba nàng.

Sau đó không lâu có hai người khách bước vào lưng đeo trường kiếm, bọn họ nhìn nhớn nhác chung quanh. Cả hai vừa ngồi vào bàn, một trong hai gã chỉ bàn ba nàng nói :

- Vị cô nương kia là con gái của Sử Thôn!

Hai tay kiếm khách đứng lên cùng một lúc. Họ tiến lại bàn các cô, nói :

- Xin lỗi, cô nương có phải là Sử Tiểu Linh không?

Ba thiếu nữ trẻ đẹp này thấy mặt mày của hai gã kiếm sĩ có vẻ phách lối thù hằn, lại thêm nét lần như mình là lương đống của võ lâm không bằng.

Tiểu Linh nói :

- Chính là ta!

Hai tên kia cũng rút kiếm ra một lượt. Gã râu quai nón nói :

- Ta, Thúc Tạo quê ở Lô Sơn, đã từng đến nhà cô nương một đôi lần. Cũng vì việc Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Nghe rằng cô nương cùng với gia đình đã tiếp trợ cho hắn. Nga Mi đã công bố, giang hồ có quyền sát hại những ai đã tiếp trợ Lã Tuyết Cừu mà không phải bồi thường nhân mạng.

Gã đứng bên Thúc Tạo nói :

- Ta, Quách Đạo Nghĩa, quê ở Vân Mộng. Chí nguyện của ta cũng như cái danh của ta, vì giang hồ mà trừ gian diệt bạo! Lã Tuyết Cừu và đồng bọn là đối tượng để chúng ta tiêu diệt.

Ba nàng xô bàn đứng lên, rút kiếm ra. Mộc Thúy Hương nói :

- Ta từng nghe và từng thấy giang hồ đối xử với Lã Tuyết Cừu. Thật đáng khen cho những ai tự xưng là nghĩa hiệp! Họ Lã đã làm gì mà hai vị thù hằn hắn?

Cả hai tên kia cùng nói một rập :

- Chúng ta luôn luôn đứng chung hàng ngũ của võ lâm.

Chúng vừa dứt lời liền múa kiếm đâm thẳng vào các cô.

Sử Tiểu Linh đấu với Quách Đạo Nghĩa. Mộc Thúy Hương toan ra tay, nhưng Mỵ Chúc lướt tới rước đánh với Thúc Tạo.

Nói cho đúng, Quách Đạo Nghĩa kiếm pháp cũng chỉ tương đương với Tiểu Linh, nhưng phần công lực của hắn cao hơn nàng một bậc. Tuy vậy, Sử Tiểu Linh không nao núng. Nàng chiến đấu rất gan lì.

Về phần Mạc Mỵ Chúc, nàng đã đem hết cả tài nghệ để chiến đấu. Nhưng không làm sao giải tỏa được những nguy hiểm đang bao phủ lấy nàng.

Thúy Hương đứng lượt trận, thấy bạn mình nguy hiểm, nàng muốn cải trang làm Lã Tuyết Cừu nhưng cảm thấy không tiện nhiều mặt. Cái không tiện trước nhất vẫn là sự hiểm nghèo đổ ập xuống hai nàng bất kỳ lúc nào. Và nhắm chừng lại võ nghệ Thúy Hương vẫn không hơn Tiểu Linh. Nhìn sang thiếu nữ mới vào kia, nàng cứ gầm mặt mà ăn, không để ý đến chung quanh.

Một đôi thực khách trong quán thấy cuộc đấu ngoạn mục, ghế nghiêng bàn ngã họ đành ngồi lại mà xem.

Còn lão chủ quán cứ đứng giậm chân mà than thở.

Quách Đạo Nghĩa sử dụng Vô Vi kiếm pháp của Thiên Thai Tôn.

Thiên Thai Tôn là một môn phái thuộc Mật Tu và kiếm pháp của phái này rất ít người biết.

Sử Tiểu Linh sử dụng Lê Sơn kiếm pháp. Loại kiếm pháp này do các đạo cô hợp soạn, đã truyền qua nhiều đời.

Cả hai đấu thủ đánh càng lúc càng hăng, người xem cứ tưởng Tiểu Linh sẽ bị bại trong vòng năm hiệp.

Phải công nhận, Tiểu Linh đã gan lì mà lại thông minh. Nàng biết đối phương nội lực hơn nàng, nên với thân pháp uyển chuyển, nàng sử dụng nhiều hư chiêu để đối phương rối trí và mất sức.

Qua khỏi năm hiệp, tuy rằng Tiểu Linh chưa chiếm vị trí trung phong, nhưng đã hướng về vị trí này đối với Tiểu Linh thật không khó.

Còn Mạc Mỵ Chúc thì thật thảm hại. Vạt áo của nàng đã bị rách nhiều nơi, dường như chưa phạm vào da thịt nên chưa thấy đổ máu.

Mộc Thúy Hương ở ngoài hượm sẵn.

Bỗng Thúc Tạo hét lớn một tiếng, hắn đưa sát chiêu “Điểu Vị Hoa Sầu” (chim vì hoa mà buồn). Chiêu này rút trong Túy Hoa kiếm pháp.

Nguyên Túy Hoa kiếm pháp do một cao thủ của đạo gia là Hán Như đạo sĩ, ông ta hoàn tục mà biên soạn. Túy Hoa kiếm pháp so với Mai Hoa kiếm pháp, sức lợi hại tương đương. Sở dĩ Mai Hoa kiếm pháp được người ta ca ngợi, vì loại kiếm phái này do một đại tộc truyền bá. Còn Túy Hoa kiếm pháp thì không được công truyền.

Rất tiếc, Thúc Tạo học không hết chân truyền nên đường kiếm còn thô, nhưng với chiêu Diều vị hoa sầu, Mạc Mỵ Chúc cũng không tránh khỏi cái chết.

Trong khoảnh khắc ấy, bỗng hai ánh kiếm lóe lên, Thúy Hương vừa toan đưa kiếm cản thế kiếm của Thúc Tạo, thì thanh kiếm của thiếu nữ kia đã hãm kiếm của Thúc Tạo lại trước. Chỉ một chiêu bất thần của thiếu nữ ấy cũng đã thiến cho mọi người kinh ngạc.

Thúc Tạo trầm giọng hỏi :

- Cô nương cũng một phe với Lã Tuyết Cừu?

Thiếu nữ thản nhiên nói :

- Không riêng gì ta! Rồi đây giang hồ cũng cùng một phe với hắn!

Thúc Tạo nổi giận nói :

- Báo danh đi!

Thiếu nữ nói :

- Để ngươi chết rồi sẽ báo danh luôn!

Ánh kiếm của nàng chớp lên... Với chiêu “Nguyệt Lạc Ô Đề” trong Tuyết Sơn kiếm pháp, khiến Thúc Tạo choáng váng mặt mày. Hắn nhảy lui ra ngoài chong kiếm thủ thế.

Thiếu nữ nhìn hắn cười lạnh :

- Tài nghệ đó mà cũng... Mang chuông đi đánh xứ người! Nếu bẻ kiếm thề không đánh hôi nữa, bản cô nương sẽ tha chết cho!

Thúc Tạo nghe nàng sỉ nhục mình, hắn hết bình tĩnh, liền tấn công liên tiếp những chiêu trong Túy Hoa kiếm pháp.

Sang chiêu thứ hai, thiếu nữ xuất chiêu “Mãn Thiên Tuyết Lạc”, chiêu mới đi một nửa, gã đã bay

kiếm ra ngoài, nửa chiêu còn lại theo đà đứt tiện tay cầm kiếm của gã đến sát vai...

Hắn ngã ngửa ra nằm lăn lộn.

Bên kia Quách Đạo Nghĩa thấy tình cảnh như vậy thì kinh khiếp. Một phần sợ mình lâm nguy nếu như thiếu nữ kia nhập cuộc, một phần vì sự sống chết của đồng bọn.

Sử Tiểu Linh thấy cao hứng, đột nhiên đường kiếm của nàng linh hoạt dị thường.

Quách Đạo Nghĩa cảm thấy trước mặt mình muôn ngàn ánh kiếm. Bây giờ hắn muốn hưu chiến cũng muộn mất. Hắn rơi vào thế tử vong trong nháy mắt.

Bỗng có tiếng thét đau đớn, một vòi máu phun vọt ra, Quách Đạo Nghĩa đã đứt ngọt một cánh tay bên trái.

Sử Tiểu Linh giá kiếm nói :

- Đó là tự ý các ngươi đi tìm cái chết!

Mộc Thúy Hương đắp cho chúng một ít thuốc cầm máu, rồi nói :

- Hai vị hãy mang cánh tay này đi! Học được bài học này đã cuối cuộc đời mất rồi. Nếu phải là tôm cua thì còn có thể mọc lại cánh tay khác!

Hai tên kia ném những cái nhìn oán độc về phía các nàng, rồi cúi xuống nhặt kiếm găm bao, vác cánh tay chết mà bước ra khỏi quán.

Mạc Mỵ Chúc quay sang thiếu nữ, vòng tay nói :

- Tiểu muội là Mỵ Chúc tài nghệ thô thiển đã được nữ hiệp cứu mạng, xin cho tiểu muội được đền ơn!

Thiếu nữ đưa tay chận lại, nghiêm giọng nói :

- Việc làm không lượng sức mình, đã thiệt thân mà còn di hận cho người khác. Ta đoán không lầm, chư vị đi Nga Mi?

Thúy Hương trầm ngâm một hồi rồi đáp :

- Lời của tỷ tỷ nói tuy đúng, nhưng trường hợp này là vấn đề khác! Mọi người đều muốn giết Lã Tuyết Cừu, nhưng thật ra họ không biết chàng đáng chết về tội gì? Bọn tiểu muội dẫu biết mình không hơn ai, nhưng ít ra còn có dược tấm lòng vị nghĩa. Chết hay sống đối với con nhà võ không là vấn đề trong những trường hợp thế này.

Thiếu nữ ấy gọi tính tiền quán rồi cáo từ. Mặt nàng tuy đẹp nhưng vẫn lạnh như tiền.

Mỵ Chúc nói :

- Xin nữ hiệp cho biết danh tánh?

Thiếu nữ nói :

- Danh tánh chẳng qua cũng là khách sáo. Ta nên thoát khỏi cái tầm thường đó.

Nàng chào ba người rồi ra đi.

Thúy Hương nhìn theo, nói với các bạn :

- Tài nghệ của vị cô nương này còn cao diệu hơn cả Ngũ Liễu Nhi, và lạnh lùng như băng tuyết.

Tiểu Linh nói :

- Chắc chắn nàng đi Nga Mi! Ta đoán nàng đã gặp Lã Tuyết Cừu, nên mới nói những ngôn từ và cử chỉ như vậy.

Mỵ Chúc nói :

- Nếu vị cô nương ấy đừng đi vội, để Thúy Hương biến hóa vài nét giả làm Lã Tuyết Cừu, mặc sức giang hồ co giò chạy!

Thúy Hương nói :

- Cô ấy không bao giờ chịu giả Lã Tuyết Cừu đâu! Lẽ dễ hiểu, tài nghệ của cô ta không kém Lã Tuyết Cừu.

Ba cô mướn phòng trọ lại đó một đêm.

Ba cô nương trẻ đẹp lại liều mạng, lên phòng nằm chuyện vãn.

Tiểu Linh bỗng như nhớ ra điều gì nên gọi Mỵ Chúc, hỏi :

- Vì đâu mà Mỵ Chúc bênh vực Lã Tuyết Cừu?

Mỵ Chúc chớp mắt hỏi lại :

- Còn tiểu thư, cả gia đình nhà họ Sử đều muốn giết họ Lã, lý do gì tiểu thư lại... Tán trợ?

Tiểu Linh trừng mắt nói :

- Đồ quỷ! Tại vì ta thấy gã bị oan uổng...

Mỵ Chúc nói :

- Ta thì khác! Ta không cần biết hắn tà hay chính nhưng việc đầu tiên ta không muốn a tùng theo đám đông. Về sau thấy hắn có lòng chân chính, tự nhiên ta muốn nhập bọn với hắn. Còn Thúy Hương thì sao?

Thúy Hương rất biết thân phận mình nên nói :

- Ta cũng khác! Ta đi với hắn bởi vì... Hắn thích đi với ta!

Cả ba cô không biết có ai tin ai không?

Đang lúc ấy có tiếng gõ cửa nhẹ. Cả ba cô cùng ngồi dậy cô nào cũng chụp lấy vũ khí.

Thúy Hương nói :

- Ai gõ cửa đó, có việc gì không?

Có tiếng của thiếu nữ hồi chiều đáp :

- Quán này của phái Nga Mi mở ra để theo dõi những ai có liên quan với Lã Tuyết Cừu! Nếu không đi ngay lúc này thì họa sẽ đến trong nháy mắt.

Thúy Hương vỗ trán suy nghiệm :

- Nếu nàng có lòng tốt, thì ý ấy nên nói với ta ban chiều chứ?

Nghĩ vậy, nàng hỏi :

- Sao nữ hiệp không cho biết sớm hơn?

Thiếu nữ nói :

- Ta vừa mới khám phá!

Mỵ Chúc mở cửa... Không thấy ai cả. Nàng đâm ra băn khoăn.

Thúy Hương nói :

- Cô nương kia thừa sức đánh ngã ba chúng ta, thì cần gì phải lập mưu cho mệt tâm trí? Ta nên đi thôi!

Cả ba cô mang hành trang lên đường. Họ ra khỏi khách điếm và đi được một đoạn đường.

Lúc ấy có nhiều tiếng chân người chạy đuổi theo, bọn chúng đã đuổi kịp và đứng bao quanh ba nàng.

Ba cô bây giờ mới tin lời vị ân nhân của mình, họ đứng đâu lưng lại, rút vũ khí phòng ngự.

Đối phương của họ là bốn người, những kẻ từng hô hào vì công lý, nên họ bất cần chọn biện pháp. Đối với họ, miễn là cách nào cho công việc hữu hiệu thì họ cứ làm.

Một gã trong bọn lên tiếng :

- Các cô mướn phòng tại sao ra đi không thông báo cho bổn điếm?

Mỵ Chúc nói :

- Đã nộp đủ tiền bạc, thì ta muốn đi bao giờ cũng được và cũng chả cần thông báo với ai. Ai không biết các ngươi là đám tay sai của đám Nga Mi?

Bọn kia không cần dài dòng liền múa kiếm tấn công các cô.

Bốn người đánh ba người. Người bị vây không thể thi triển được diệu thuật, vì vị trí đứng của họ bị hạn chế.

Tiểu Linh nhận xét võ công của bọn này tuy không bằng hai tên hồi chiều, nhưng kiếm dài đất rộng chúng có thể tung hoành. Ba nàng biết rằng đêm nay khó thoát khỏi tai biến, và chắc chắn rằng đối phương không phải chỉ có chừng đó người.

Tiểu Linh nói nhỏ với các bạn :

- Phải liều chết mới có thể thoát hiểm được.

Thanh kiếm của ba cô mở rộng phạm vi hoạt động của mình.

Sử Tiểu Linh tách rời vị trí mà chiến đấu. Một mình cô chống cự với hai tên có võ công cao nhất trong bọn.

Mộc Thúy Hương thì đấu với một thiếu nữ.

Trời tối, bây giờ nàng mới phát giác ra, đối thủ của mình là một cô nương có kiếm pháp khá cao.

Nàng vừa đánh vừa châm biếm :

- Té ra đám tu hành kia cũng có hồng nhan tri kỷ!

Thiếu nữ nói :

- Ta cũng chỉ vì sự an nguy của giang hồ mà ra tay để trừ cường đạo và cường bạo.

Mộc Thúy Hương căm ghét cái thói cả vú lấp cái miệng em, hở ra là cứ nhân danh giang hồ. Đường kiếm của nàng tự nhiên như có hồn, như có sự phẫn nộ trong kiếm. Trong chốc lát, nàng đã loại đối phương ra khỏi vòng chiến.

Thiếu nữ bị thương nằm đó chưa biết sống chết ra thế nào. Nhìn sang Mỵ Chúc và Tiểu Linh, cả hai nàng đang khốn đốn, Thúy Hương hét lớn một tiếng, bay tới với chiêu Đơn đao phó hội. Thúy Hương đã đổi kiếm ra đao, nàng mô phỏng theo Lã Tuyết Cừu.

Tên đang đấu với Mỵ Chúc không ngờ nàng kia thi triển thần lực như vậy, liền xuất kiếm đỡ, xảy nghe cạch một tiếng khô khan, đường đao của nàng hoành qua một cái, hắn ối một tiếng, cánh tay của hắn bay lăn lóc ra ngoài và hắn cũng té ngửa ra.

Quả là thần đao! Kẻ có võ học không lấy gì cao siêu như nàng mà sử dụng thanh bảo đao giả, đột nhiên công lực tăng lên một cách bất ngờ. Chính đương sự cũng không ngờ nổi.

Thừa thế, Mộc Thúy Hương bay thẳng vào trận đấu chia bớt lực lượng cho Tiểu Linh.

Tiểu Linh đương cơn nguy biến thấy đối phương bị loại hai tên thì tinh thần nàng phấn chấn lên. Khi Thúy Hương xông vào thì Tiểu Linh phóng ra một kiếm trí mạng, đâm tên kia một đao xuyên quả tim.

Tiểu Linh vừa kịp rút kiếm ra, bỗng có tiếng gầm đinh tai điếc óc, lại thêm hai tay viện thủ khác từ quán phóng ra.

Hai kẻ vừa đến to con lớn xác, râu tóc xồm xoàm như những quái nhân. Hai quái khách vừa đến đưa mắt nhìn cuộc diện, một kẻ trầm giọng hỏi :

- Sự việc này phải giải thích như thế nào?

Sử Tiểu Linh nói :

- Đó là những kẻ đại diện cho Nga Mi, đại diện cho giang hồ muốn giết bọn tiểu nữ. Các vị là ai?

Một lão nói tiếng khàn khàn :

- Mấy con liễu đầu phải nạp mạng!

Hai lão tung chưởng đánh liền. Chưởng lực của hai lão rất mạnh, trong các cô chưa ai từng chứng

kiến bao giờ.

Mộc Thúy Hương và Mạc Mỵ Chúc vội tránh ra. Thúy Hương múa đao đánh trả lại.

Một lão cười mỉa :

- Thạch sùng thổi thạch trụ (thằn lằn xô cột đá)!

Lão sàng qua sàng lại một hồi, đoạt lấy thanh bảo đao của nàng.

Mộc Thúy Hương từng xem thanh bảo đao quý ngang tính mệnh. Mất bảo đao coi như phụ lòng ủy thác của Lã Tuyết Cừu.

Mộc Thúy Hương vừa buồn vừa giận. Nàng rút kiếm ra quyết sống chết cùng hai lão.

Phía bên kia, Sử Tiểu Linh vẫn giữ phần thượng phong. Nhưng nhìn sang phía bạn, thấy tình cảnh như thế, nàng hiểu phần nguy về mình, bèn không còn cách nào khác, là phải nỗ lực thanh toán tên này.

Sử Tiểu Linh đánh ra mấy đường tuyệt kiếm nữa, bức bách lão kia nhảy ra ngoài. Tiểu Linh quyết không bỏ lỡ cơ hội, nàng bay theo thích một kiếm vào lưng lão, nhưng lão bên kia đánh ra một chưởng để cứu nguy.

Sử Tiểu Linh nghiến răng phóng kiếm tới...

Mọi người nghe tiếng choang, nàng bị dội lại.

Lão cầm đao nói :

- Con tiện tỳ kia! Phải nộp ngay bảo kiếm cho ta mới mong toàn tính mạng?

Tiểu Linh chả nói rằng, múa kiếm như gió tấn công lão. Nhưng lão lại dùng dị chiêu như trước, đoạt kiếm Tiểu Linh. Cái chết xảy đến cho các cô không biết lúc nào.

Mộc Thúy Hương cầm thanh kiếm quý Long Tuyền trên tay, quyết liều chết lòng không chút sợ hãi, múa kiếm vun vút, nhưng kỳ thực chỉ là những giây phút cầm cự mà thôi.

Mạc Mỵ Chúc bị trúng một chưởng cực mạnh, ói máu ngã ra chưa biết sống chết.

Qua ánh trăng lờ mờ, bỗng nhiên mọi người thấy xuất hiện một thiếu nữ, nàng phóng người đến bên Tiểu Linh, nói :

- Nhị vị cô nương tránh ra đi! Hãy lo chữa thương cho Mỵ Chúc!

Thì ra cô ta đã biết tên ba người này.

Một quái nhân hét :

- Con a đầu này thân thế như thế nào?

Nàng chả cần trả lời, liền dùng Tuyết Sơn kiếm pháp mà tuôn ra xối xả. Ánh kiếm lênh láng như nước vỡ bờ, với chiêu thứ ba “Tuyết Ấp Sơn Đầu”, nàng đã chiếm lấy thượng phong, mặc dù lấy một chọi hai!

Với chiêu thứ tư “Tuyết Hoa Phân Phân”, cánh tay cầm bảo đao của một quái nhân đã vĩnh viễn rời khỏi cơ thể. Dư lực của kiếm còn táp qua lão thứ nhì. Lão kia kinh hãi nhảy ra ngoài.

Mộc Thúy Hương bước tới nhặt thanh bảo đao lên, rồi chỉ đao vào mặt lão cụt tay nói :

- Bỏ thanh kiếm kia xuống!

Thay vì lão bỏ kiếm xuống, lão lại gom hét tàn lực phóng kiếm tới với một tốc độ kinh khiếp.

Mộc Thúy Hương tuy đã đề phòng nhưng cũng không ngờ lão còn sức hung hãn đến thế. Nàng hoành thanh Long Tuyền kiếm chặt vào kiếm lão.

Lão tuy gảy kiếm, sức xông tới của lão vẫn còn đà, Thúy Hương nhảy trái qua bên, nhưng dư lực cũng làm nàng suýt bị thương.

Mộc Thúy Hương quay lại cho lão một kiếm, đi đời một lão có cái miệng tận tụy với giang hồ.

Thanh kiếm khá quý của Tiểu Linh không dùng được nữa, nhưng nàng vẫn gom hai nửa lại cho vào bao.

Một lão quái đã vĩnh viễn bỏ cuộc, còn một lão đang đứng gườm với thiếu nữ kia.

Thế là bên phe Nga Mi có tất cả sáu người bây giờ chỉ còn hai. Và cả hai tên đều khiếp đảm trước uy phong của các cô, nhất là vị cô nương mới đến.

Thiếu nữ hỏi :

- Lão với Lã Tuyết Cừu có thù oán gì? Lão tự xưng là giang hồ chánh phái, sao lại có thái độ nịnh nọt như vậy?

Lão chỉ chờ nàng hỏi, tức là lợi dụng lúc nàng thoát khí, lão phóng người tới đánh liên tục mấy chiêu, nhưng coi lại lão đánh vào khoảng không, vì thiếu nữ kia đã mất dạng.

Sử Tiểu Linh, Mộc Thúy Hương thấy thiếu nữ kia sử dụng phép ảo ảnh giống Lã Tuyết Cừu đến chỗ vi diệu, lòng lấy làm cảm phục.

Khi cô ta đáp xuống, thì đã đứng trước mặt tên còn lại chứ không đối diện với lão kia nữa. Nhân đó, nàng giáng cho tên kia một chưởng sức mạnh không cùng, tên kia bay dạt ra ngoài, nằm giãy tê tê rồi im bặt.

Thiếu nữ lại chớp mình lên sử dụng chiêu thứ năm, tên quái tóc rối kia phóng mình nhảy qua đường biến mất dạng.

Khi đáp xuống thiếu nữ nói với ba nàng :

- Bây giờ ta nên vào quán này trừ luôn cho tuyệt gốc những tên ma đầu đội lốt đạo đức, để bọn chúng mất đi một cơ sở quan trọng!

Bốn cô quay trở lại quán.

Những tên võ công thấp kém lạy các nàng như tế sao. Những tên ăn mặc theo lối đạo sĩ, tăng lữ thì các nàng đã đưa họ về nơi tiên cảnh.

Việc đâu đó xong, các nàng lập lại trật tự.

Vài ba tên đầu bếp, chạy bàn tỏ vẻ ăn năn phục thiện, các nàng cho họ ở lại nấu nướng buôn bán cho khách bình thường.

Mộc Thúy Hương nói :

- Lần thứ nhì, nữ hiệp đã cứu bọn tiểu muội, xin cho biết phương danh để tiện việc xưng hô với nhau.

Bây giờ thiếu nữ mới nói :

- Ta Lý Yến Phi, hăm bảy tuổi!

Các cô lần lượt, giới thiệu danh tánh cho nhau.

Yến Phi nói :

- Ta đã gặp Tuyết Cừu một đôi lần, tâm hồn hắn chất phác đến độ thơ ngây. Ân oán đối với hắn rất rành mạch. Vô tội không bao giờ hắn giết. Có tội có thể hắn tha, võ công hắn lại rất cao. Bây giờ ta có vài lời đề nghị...

Ba cô đều nói một rập :

- Xin tỷ tỷ nói rõ lời đề nghị đó.

Yến Phi nói :

- Tất nhiên Lã Tuyết Cừu hiện giờ không có mặt trên Nga Mi. Ba mặt Bắc, Đông, Nam muốn đi Nga Mi đều phải qua nơi đây. Vậy chúng ta muốn biết tin tức của hắn lẫn của giang hồ thì cứ ở đây bán quán là hay hơn hết.

Thúy Hương nói :

- Đó là cao kiến! Cho dù Tuyết Cừu không về đây chăng nữa, nhưng chúng ta vẫn nghe được tin tức của hắn.

Và các cô đều tán thành. Ngay từ đêm nay, họ bắt đầu sửa vai tuồng lớp và phân phối công việc.

Mãi đến đầu canh tư, có khách đến kêu cửa. Tiểu nhị ra gặp khách rồi vào nói lại :

- Đó là bọn giang hồ võ lâm, họ đi lỡ đường nên cần kiếm chỗ ăn, chỗ ngủ rồi đến sáng họ lại đi.

Thúy Hương trong vai người chạy bàn mang thức ăn ra gặp họ, thấy một lão mũi két, tuổi lối sáu mươi đi với năm tên giang hồ khác, nhưng nàng không biết mặt và tên. Thấy cốt cách của họ cũng giống như những kẻ từng tự xưng giang hồ chánh phái, nàng mừng thầm :

- Trị được tên ma đầu nào càng mừng cho võ lâm sớm tránh khỏi loạn nạn máu xương!

Thúy Hương đặt thức ăn xuống bàn rồi đứng khoanh tay hầu.

Tên mũi két ngửi thức ăn rồi hỏi :

- Nghe nói Nga Mi đã bố trí kế hoạch giết Lã Tuyết Cừu chu đáo lắm phải không?

Thúy Hương nói :

- Tiểu nữ không biết được việc này. Khách quan có thể tìm đến Nga Mi mà hỏi!

Lão mũi két trợn mắt :

- Ta nghe nói quán này là của Nga Mi lập ra?

- Tiểu nữ chỉ là người chạy bàn. Việc giang hồ, tiểu nữ không hề biết!

Lão mũi két hét :

- Việc là việc chung, tại sao cô nương lại không biết?

Mộc Thúy Hương nói như tâm sự :

- Mỗi người một việc, không ai chen vào chuyện của ai.

Lão mũi két lại hỏi :

- Vậy cho ta gặp người có trách nhiệm đó!

Thúy Hương nói :

- Tệ điếm làm việc suốt ngày đêm, tới phiên người nào thì người đó nghỉ, để còn dưỡng sức mà làm.

Hắn thấy Thúy Hương nói có lý, và không tiện việc bắt bẻ. Lão nói :

- Vậy ta ráng chờ đến sáng!

Lão áo trắng ngồi bên cạnh nói :

- Cô nương vào mang rượu ra đây!

Nàng vâng một tiếng rồi nói vòi vào trong :

- Rượu đặc biệt!

Lão áo trắng xét nét :

- Thế nào là rượu đặc biệt?

Thúy Hương nói :

- Đây đã có lệ rồi! Tệ điếm có quyền dâng rượu ngon cho các ngài, vì không mấy ai uống rượu giờ này!

Lão mũi két nheo mắt hỏi :

- Cô nương tên gì?

Nàng đáp.

- Anh Vũ!

Lão khen :

- Tên đẹp nhỉ!

Mộc Thúy Hương cười nửa miệng :

- Cám ơn khách quan tốt bụng! Nhưng cái tên Anh Vũ không có gì đẹp cả.

Nhà quán đem rượu ra, lão mũi két rót một ly đẩy về phía Thúy Hương nói :

- Mời Anh Vũ cô nương dùng trước!

Thúy Hương bưng ly rượu lên nói :

- Có lẽ quý ngài sợ rượu độc! Nhưng bổn quán xưa nay làm việc gì cũng có tình nghĩa.

Nàng nói xong làm một hơi cạn chén.

Lão áo trắng rót mời nàng một ly nữa.

Phút chốc nàng thù tiếp hết sáu chén. Rượu uống đến mức đó mà nàng vẫn không say.

Lão mũi két nhìn nàng chăm chăm rồi hỏi :

- Dường như Anh Vũ cô nương là người của võ lâm?

Thúy Hương cười mát :

- Không dám!

Đám võ gia lão thành đó ghẹo nàng mỗi người mỗi câu nham nhở nhưng nàng chả để ý gì đến.

Lão mũi két nói :

- Cô vào dọn cho chúng ta ba phòng, cung cấp hai người đẹp!

Thúy Hương nói :

- Phòng ngủ thì có, còn việc gì khác thì không!

Lão nói càn :

- Nếu không có thì các cô cũng được!

Thúy Hương gọi vói vào trong :

- A Lý ơi! Có người cần gặp!

Lý Yến Phi nghe gọi vội vàng chạy ra

Thúy Hương thuật lại mọi việc. Lý Yến Phi mỉm cười hỏi :

- Các ngài cần người đẹp lắm sao?

Lão mũi két khẳng định :

- Rất cần!

Lý Yến Phi nghiêm trang nói :

- Quán này của Nga Mi. Bọn tiểu nữ chỉ được lệnh bán thức ăn và rượu. Ngoài ra còn có cho thuê phòng trọ. Việc kia không có trong chương trình. Từ đây đến Nga Mi còn hai tửu điếm nữa. Tuy nhiên vừa rồi đây tửu điếm được chỉ thị đặc biệt, mỗi tửu điếm có quyền chọn một người đẹp để tiếp các bậc... Anh hùng! Phải là người xuất chúng thì mới được tiếp. Vậy quý khách quan hãy chọn người đi.

Bọn chúng nghe nàng nói, nhìn nhau như ngầm lựa chọn.

Lão mũi két hỏi :

- Xin cho gặp... Kỹ nữ của tửu điếm này!

Lý Yến Phi cúi đầu đáp khẽ :

- Chính tiểu nữ!

Sáu lão giật mình. Quả nàng là một.. Giai nhân lưng thon mông nở. Lão mũi két gật gù hỏi :

- Cô nương là người Ngô Sở chứ?

Lý Yến Phi hiểu lão muốn nói gì rồi, nên gật đầu, rồi hỏi :

- Người Ngô Sở thì sao?

Lão cười hềnh hệch nói :

- Nếu nói về sành ăn thì phải nói là Tề Ngụy. Nếu nói sành võ nghệ thì phải kể là Yên Triệu, mà nói về nghề chơi sành điệu thì phải nói người đẹp Ngô Sở!

Dường như để muốn chứng tỏ là người lịch duyệt, lão gật gù một bài tứ tuyệt của Đỗ Mục :

Lạc phách giang hồ tái tửu hành

Sở yêu tiêm tế chưởng trung khinh

Thập niên hốt giác Dương Châu mộng

Doanh đắc thanh lâu... Bạc hạnh danh!

(Giang hồ quảy rượu rong chơi

Trên tay gái Sở tuyệt vời gót chân

Mười năm chợt tĩnh giấc xuân

Lầu xanh mang tiếng là.. Quân mặt dày!)

Lão nói tiếp :

- Cô em à! Sáu chúng ta đều là bậc anh hùng, ngàn vàng có thể ném qua cửa sổ để mua một nụ cười. Cô em chọn đi! Chọn đi!

Lý Yến Phi giả vờ e ngại nói :

- Tiểu nữ thấy vị nào cũng anh hùng cả nên không biết chọn ai!

Lão mặc áo thư sinh màu xanh lục lên tiếng :

- Bài thơ của Tiểu Đỗ mà Tu đại hiệp đọc vừa rồi chưa diễn tả hết nét ăn chơi của con nhà võ chúng ta. Quan mỗ xin đọc một bài để tặng Lý... Lục y.

Lý Yến Phi bẽn lẽn đưa mắt liếc sang lão họ Quan nói :

- Tuy rằng tiểu nữ ít học nhưng rất thích nghe thơ. Xin Quan anh hùng cho nghe một bài!

Lão họ Quan đọc :

- Minh nhựt ngũ canh cô điểm nguyệt

Tửu linh hà xứ các... Giai nhân.

(Canh năm trời rạng trăng soi quán

Khi tỉnh khi say có các nàng).

Mộc Thúy Hương cười nửa miệng :

- Quan tiên sinh đọc hay quá! Nhưng bài của Vi Trang đến bốn câu mà Quan tiên sinh đọc có hai câu lại sửa mấy chữ!

Nguyên nó là Tửu tinh hà xứ các triêm cân (tĩnh say rồi cũng lệ đầy khăn).

Lý Yến Phi gắt :

- A Hương! Có chịu im để nghe không? Chữ nghĩa của muội tới đâu mà dám hội ngộn?

Lão họ Tu cả cười :

- Đó là Quan tiên sinh muốn thử tài các cô! Không ngờ trong tửu điếm này quý nương xứng đáng là bậc cân quốc hàn mặc. Đáng kính thay!

Lão họ Quan đỏ mặt nói :

- Đó chẳng qua là ta thêm bớt chút ít cho hợp cảnh hợp tình mà thôi. Không ngờ có người nhân đó lại để tâm châm biếm. Lý cô nương có chọn ai thì chọn chứ đừng chọn ta!

Lão tỏ ra tự ái mà cũng hợm mình nữa.

Lý Yến Phi nói :

- Tiểu nữ đâu được quyền lựa chọn! Nếu chư vị không vui lòng, thì tiểu nữ xin vào trong vậy!

Nàng cúi chào rồi lui gót.

Nàng quay đi được mấy bước, lão mũi két ngăn lại nói :

- Quý nhân nóng tính quá! Hay nàng cho rằng chúng ta không phải là anh hùng?

Yến Phi vội nói :

- Dạ không dám! Tiểu nữ đứng không ở đây không việc gì, đành xin vào trong để làm việc khác thôi.

Nàng lại chào để lui gót một lần nữa.

Lão mũi két họ Tu đứng lên, xá mọi người một cái rồi nói :

- Chư vị anh hùng là những bậc quân tử. Nên ai cũng muốn nhân nhượng. Lão phu không nỡ để người ngọc phải tủi thân nên cũng xin thù tiếp một vài... Hồi!

Lão nói xong bước theo Yến Phi.

Lão già áo trắng hừ một tiếng nói :

- Tu Kim Thiết! Lão quả là.. Quân mặt dày? Ai nhượng Lý quý nhân cho lão? Nếu chịu nổi ta ba hiệp ta nhường cho!

Lão Tu Kim Thiết tức mình đứng lại hét vang như sấm, cung tay nói :

- Ta lại sợ ngươi sao? Mời!

Mộc Thúy Hương vội nói :

- Xin quý vị hiểu rằng, nơi đây là một tửu điếm có tính chất đạo lý. Đừng vì một cô nương rẻ tiền mà ấu đả với nhau coi thật không hợp chút nào.

Họ Quan nói :

- Quý vị nên cảnh giác cho! Việc đời lắm lúc thật khó lường. Đừng vì chút nhan sắc của nữ nhi mà tự chôn mình xuống ba tấc đất. Ta sẵn sàng nhường cho Tu đại hiệp vị cô nương đó!

Cả ba người im lặng nãy giờ, bây giờ hai người cũng lên tiếng :

- Tại hạ cũng nhường cho Tu đại hiệp!

Nhưng người còn lại trẻ nhất trong bọn, lối ba mươi nói :

- Lý quý nhân là một vưu vật, dễ gì ai nhường cho ai? Ai có tài thì chiếm được nàng!

Hắn bước ra giữa sân thách thức.

Tu Kim Thiết bước ra sân nói như hét :

- Mãi Văn Hoa! Chớ nói nhảm! Tu lão gia đây há sợ một người nào?

Lão nói xong xuất chưởng liền. Chưởng lực của lão đáng gọi là hiếm thấy.

Mãi Văn Hoa ngang nhiên xuất chưởng chống đỡ. Hai bên công lực tương đương.

Mãi Văn Hoa đánh trả lại. Hai người đấu với nhau đến chỗ một sống một chết.

Mộc Thúy Hương bên ngoài vờ như sợ sệt, nhưng bên trong nàng ngầm theo dõi chưởng lực của họ, nàng thấy các tay này chỉ lấn hơn Tiểu Linh chút ít, họ không phải là đối thủ của Lý Yến Phi.

Họ Quan hét :

- Dừng tay lại đi! Vì một nữ nhân mà các vị làm trò cười cho thiên hạ ư?

Lão nói thì lão nghe. Còn hai cao thủ kia cứ việc lo tròn vai vế trong ý thích của mình.

Trời bên ngoài đã sáng, Tu Kim Thiết và Mãi Văn Hoa đã đấu với nhau ngoài hai mươi hiệp bất phân thắng bại.

Người ta thấy Tu Kim Thiết quyền chưởng bình tĩnh vững vàng. Còn Mãi Văn Hoa quyền cước lanh lẹ, hư chiêu nhiều hơn thực chiêu, mỗi bên đều lợi dụng sở đoản của nhau.

Lúc ấy, từ nhà trong, Lý Yến Phi và Mạc Mỵ Chúc õn én bước ra. Sở dĩ Sử Tiểu Linh không có mặt là vì giang hồ rất nhiều người biết nàng.

Ngoài hai người đang đấu sống chết, bốn tay còn lại nhìn hai người ngọc không nháy mắt.

Lý Yến Phi nói :

- Sao quý vị anh hùng lại làm như vậy?

Lão họ Quan chớp mắt nói :

- Có lẽ bây giờ quý nhân ở không đấy chứ?

Lão gìa áo trắng nói :

- Quan đại hiệp nói vào nói ra một hồi rồi cũng lòi cái đuôi chồn ra! Các hạ cứ đi thẳng vào chính đề mới tỏ được chí khí của trượng phu chứ!

Lão họ Quan nói :

- Ta thấy cặp dại gái kia mà ngao ngán. Than ôi! Nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản. Ngươi có thích quá thì ta nhường cho đó, cứ dắt đi đi! Họ Tu và họ Mãi như một cặp gà chọi, khi chúng đã say rồi thì không còn biết việc gì bên ngoài nữa!

Lão áo trắng bước tới nói với Lý Yến Phi :

- Quý nhân! Ta đáng lọt vào mắt xanh của nàng chứ?

Lý Yến Phi gật đầu :

- Gừng càng gìa càng cay! Nhưng... Ngài không sợ người ta dị nghị “anh hùng nan quá mỹ nhơn quan sao?”

Lão áo trắng nói :

- Không dám nói ngoa, cứ nhìn tiểu thư, ta biết nàng là một xử nữ. Nhất khắc xuân tiêu vạn thặng kim! Vương Giá một thi gia đời Đường nói :

Vũ tiền sơ kiến hoa giăng nhụy

Vũ hậu toàn vô điệp để hoa.

(Chưa mưa còn thấy hoa đầy nhụy

Mưa tạnh hoa kia cũng rã rời)...

Chắc tiểu thư hiểu ý ta nói chứ?

Lão nói xong nắm lấy tay Lý Yến Phi...

Nàng khẽ ái lên một tiếng có vẻ hổ ngươi, nhưng lão áo trắng quyết nhào tới ra tay chụp lấy nàng.

Nàng dùng khinh thuật mà lách qua lách lại tiến sát đến chỗ ba người kia.

Một trong hai người ít nói nhất lên tiếng :

- Vi Trác! Bấy nhiêu đó đủ biết rằng quý nhân không thích lão rồi. Lão mở miệng ra là văn chương, nhưng lại thứ văn chương dâm tục rẻ tiền. Cứ để cho quý nhân tự do!

Lão áo trắng tên là Vi Trác không đuổi theo nàng nữa, lão quay sang vỗ một chưởng về phía người vừa nói.

Dường như lão kia đã đề phòng. Lão nhảy lên tránh chưởng đó, rồi tung chưởng đánh lại.

Sáu người đã có hai cặp đấu với nhau rồi!

Lý Yến Phi thảng thốt nói :

- Không lý quý vị chọn anh hùng bằng kiểu ấy sao? Đã vậy, tiểu nữ nguyện làm một cô ong chúa chọn một hoàng tử cuối cùng!

Bây giờ còn hai người. Lão gìa áo xanh họ Quan đưa tay mời người kia nói :

- Dẫu biết rằng các cô đang làm mỹ nhân kế, nhưng ta cũng mời các hạ thử qua vài chiêu chơi vui!

Người kia nói từng tiếng :

- Các hạ không ân hận chứ?

Lão họ Quan nói :

- Quan Khâm ta xưa nay làm việc gì cũng tính toán kỹ. Nhờ vậy mà ta chưa bao giờ biết ân hận!

Người kia nói :

- Triệu mỗ thì khác các hạ một chút! Cái gì hợp tâm hợp nhãn thì làm, không cần tính toán. Mời đại hiệp!

Cặp thứ ba tiếp tục bước lên đài danh dự...

Lý Yến Phi nhìn hai cô bạn...

Bên kia, cặp Tu Kim Thiết và Mãi Văn Hoa không còn cách nào có thể dừng lại được. Sinh và tử đã nhập vào cốt cách đấu thế này rồi! Giả sử, giờ này có ai gọi họ dừng lại có lẽ họ vỡ mạch mà chết.

Yến Phi nói :

- Trước đây một vài giờ, họ hợp tác với nhau đi giết Lã Tuyết Cừu. Bây giờ thấy gái thì sự liên minh kia rã rệu như giấy bở gặp nước. Vậy mà họ cũng dám xưng mình là.. Chân quân tử!

Thúy Hương nói :

- Bởi vậy mới có câu: Quân tử hòa nhi bất đồng, tiểu nhân đồng nhi bớt hòa (bậc quân tử sống hòa thuận với nhau, nhưng tư tưởng khác nhau. Kẻ tiểu nhân có tư tưởng giống nhau, nhưng sống không hòa thuận với nhau). Vế sau là để chỉ cho đám lốc chốc này!

Trong lúc đó, Tu Kim Thiết bị gã Mãi Văn Hoa đánh trúng một chưởng vỡ sọ chết tốt. Xong chưởng đó, hắn cũng nằm quay ra đất luôn. Và các cô cũng không buồn nhìn đến con người họ Mãi!

Tu Kim Thiết là lão ngồi với Nam Mỹ Cơ trong một quán ở Lỗi Dương, bị Thuần Vu Oanh Oanh chửi cho một trận, rồi kế đến bị một người bí mật công bố cái tệ hại trong gia đình lão, nhất là Tu Kim Thọ, một nữ ma đầu dám giết chồng bỏ con mà theo một tên gian tăng vô lại.

Đến cặp thứ hai là Vi Trác với một cao thủ, họ đấu với nhau cũng một sống một chết.

Lão áo trắng chưởng lực mạnh mẽ phi thường. Gã kia cố dùng cách dĩ dật đãi lao, cũng bắt chước cái mánh của Mãi Văn Hoa!

Lý Yến Phi nói nhỏ cho hai bạn nghe :

- Cái vũ khí lợi hại của các mỹ nhân là chỗ này! Ánh mắt là vũ khí, ngọn lưỡi là mũi tên. Rồi đây cặp này không tử vong thì cũng nội thương. Ta chỉ cần phóng một chỉ là đi đời bọn chúng ngay.

Và tiếp tục cặp thứ ba là Quan Triệu...

Cuối cùng trong nửa buổi mai, ba cặp đấu, chỉ còn lại ba tên Mãi Văn Hoa, Vi Trác và gã họ Triệu.

Mãi Văn Hoa sức khỏe gần phục hồi, lại thấy hai cặp kia đã kết thúc, hắn sợ hai lão kia chiếm người đẹp của hắn, liền đứng lên, bước lại nắm tay Lý Yến Phi. Hắn nói :

- Tại hạ có quyền đi với Lý tiểu thư chứ?

Lý Yến Phi cứ để yên tay cho hắn nắm, nàng nói :

- Có quyền nhưng chưa đủ! Vì hai cặp kia cũng vì tiểu nữ mà chết hai người. Chả lý công của họ là công bỏ? Xin anh hùng hãy chờ một chút!

Vi Trác tuy còn ngồi nhưng thấy Mãi Văn Hoa làm vậy, lão nói :

- Văn Hoa! Trong ba người này, ngươi chưa phải là đệ nhất anh hùng đâu, đừng càn quấy nhé!

Mãi Văn Hoa đưa chưởng lên bước tới. Vi Trác hít vội một hơi chân khí rồi đứng lên đưa chưởng tấn công liền.

Hai bên lại gầy một cuộc đấu sinh tử.

Gã họ Triệu ngồi ngắm mà mừng thầm. Chưởng lực của Vi Trác cực mạnh, nhưng họ Mãi lại có sức bền và rất khôn ngoan.

Còn Lý Yến Phi cứ dạo gót qua lại trước cặp đấu thủ đó... Làm hai tên kia vừa đánh vừa ngó chừng.

Gã họ Triệu bước tới nắm tay Yến Phi nói :

- Quý nhân! Bây giờ bọn chúng không phải là đối thủ của ta đâu. Quý nhân còn ngại gì nữa chứ?

Yến Phi rụt tay về nói :

- Ẩy! Chưa được đâu anh hùng ạ! Ngài có thể bảo vệ tiểu nữ cả đời được chăng? Nếu một trong hai người còn sống, có phải là tiểu nữ chết chăng?

Nhưng họ Triệu bất chấp, nhào tới lôi sểnh nàng đi..

Lý Yến Phi vờ giãy giụa một cách đau khổ.

Vi Trác và Mãi văn Hoa thấy vậy thôi đấu, áp tới tung chưởng hợp đấu với họ Triệu. Và bây giờ là cuộc đấu tay ba! Đầu tiên là hai đấu một. Sau, thuận đâu họ đánh đó, bất kể đầu đuôi lợi hại. Trong võ

lâm ít từng thấy trận đấu nào buồn cười và thô bỉ như thế này.

Cuối cùng họ Mãi giết họ Triệu và giết luôn cả họ Vi. Bây giờ mà hắn tuy muốn ngồi xuống nhưng sợ các nàng xem thường, nên hắn đứng dạng chân ra vừa thở vừa nói :

- Lý tiểu thư vừa ý chứ?

Yến Phi chúm chím cười và gật đầu. Tiếp đó, vẻ mặt nàng trở lại lạnh lùng, hỏi :

- Mãi công tử đi Nga Mi có việc gì?

Hắn hơi ngạc nhiên nhưng vẫn nói :

- Thì vẫn là việc Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Nàng lại hỏi :

- Công tử dám đơn đấu với hắn chăng?

Mãi Văn Hoa nói :

- Tại hạ chưa gặp hắn bao giờ! Nhưng tại hạ biết mình không phải là đối thủ của hắn. Nghe nói hắn là một tên tàn độc, hễ vỗ đao là giết người, nên tại hạ không chấp nhận hắn trong cuộc sống cộng đồng với giang hồ.

Yến Phi lại nói :

- Nếu bất ngờ, hôm nay công tử gặp hắn thì sao?

Mãi Văn Hoa ú ớ không biết trả lời làm sao, liền hỏi :

- Lý tiểu thư nói vậy, chả lẽ có hắn ở đây thật sự?

Nàng chúm chím cười và gật đầu.

Mãi Văn Hoa tuy sợ nhưng vẫn suy nghĩ :

- “Có thể nàng thử ta có gan hay không”.

Nghĩ vậy nên hắn đáp :

- Nếu gặp hắn, tại hạ cũng quyết thử hắn mấy chiêu, không may mà chết dưới tay hắn, âu đó cũng là số mệnh. Xin cô nương mời hắn ra đây!

Bây giờ Mộc Thúy Hương mới nói :

- Chắc Mãi công tử có nghe việc Lã Tuyết Cừu đại náo ở Thiếu Lâm và Sử gia trang rồi chứ? Quần hùng mấy trăm người vừa thấy hắn xuất hiện là chạy vắt giò lên cổ. Tiểu nữ e rằng, công tử cũng như bọn họ mà thôi.

Mãi Văn Hoa trầm giọng :

- Không đến đổi!

Yến Phi quay sang Mạc Mỵ Chúc nói :

- Tiểu thư ngồi tiếp công tử nhé. Ta và A Hương vào trong gọi Tuyết Cừu ra đây!

Nàng nói rất tỉnh như là chuyện có thật.

Mãi Văn Hoa tự hỏi :

- “Đây là sào huyệt của Nga Mi hợp tác với giang hồ. Lã Tuyết Cừu nào dám đột nhập vào đây?”

Hắn còn đang bán tính bán nghi. Hai cô đã thoăn thoắt vào trong. Không đầy một tuần trà, Mộc Thúy Hương đưa Lã Tuyết Cừu ra.

Tuyết Cừu có gương mặt đằng đằng sát khí, khí vũ hiên ngang... Chàng đứng cách họ Mãi chừng ba bước.

Dù Mãi Văn Hoa chưa từng gặp Lã Tuyết Cừu nhưng hắn đã nghe người ta tả lại dung mạo của họ Lã.

Giờ đây hắn đang đối diện với Tiểu Sát Tinh, hắn có cảm tưởng như đang đối diện với tử thần.

Tuy vậy, hắn bình tĩnh hỏi :

- Các hạ là Lã Tuyết Cừu thật ấy à?

Lã Tuyết Cừu đanh mặt lại, hỏi :

- Chả lý ta giả?

Văn Hoa chép miệng :

- Nếu vậy thì chúng ta không khỏi giao đấu rồi!

Tuyết Cừu nói :

- Gươm ta rút ra khỏi vỏ là có người mất mạng. Các hạ vừa qua một cơn ác đấu sức lực đã xuống nhiều. Cứ tịnh dưỡng một chút, rồi hẵng đấu cũng không muộn!

Lã Tuyết Cừu nói xong, ngồi xuống chờ đợi.

Mãi Văn Hoa nghe Tuyết Cừu nói, hắn cũng ung dung ngồi xuống mà vận công điều tức.

Sau đó không lâu, ngoài cửa bước vào hai thanh niên mặt đẹp như ngọc, đi đứng khoan thai, họ thấy Lã Tuyết Cừu ngồi đó liền vòng tay nói :

- Bọn tại hạ xin ra mắt Lã công tử và chư vị.

Lã Tuyết Cừu cùng mọi người đáp lễ. Tuyết Cừu hỏi :

- Hai vị đi Nga Mi phải không?

Một trong hai gã nói :

- Tại hạ là Tuyết Như, còn vị này là Kha Như. Bọn tại hạ đi Nga Mi để thách đấu với Lã công tử. Hôm nay gặp đây chả cần đi Nga Mi nữa!

Tuyết Cừu cười rộ một tràng, nói :

- Đó mới là hảo hán! Hay lắm! Hay lắm! Xin chờ chút! Tại hạ giải quyết việc nợ nần với vị Mãi công tử kia đã!

Mãi Văn Hóa thấy có người dám đương nhiên tìm đến Lã Tuyết Cừu thách đấu với gương mặt bình thản và vô tư, dường như không coi sự sống chết vào đâu, hoặc dường như không xem họ Lã là nhân vật quan trọng.

Hắn thu hết can đảm đứng lên nói :

- Mời các hạ ra tay!

Lã Tuyết Cừu nói :

- Mãi Văn Hoa! Thà các hạ một mình đi tìm ta thách đấu thì ít nhiều các hạ cũng có chất sĩ khí. Đây, các hạ hợp năm hợp bảy kéo lên Nga Mi để phối hợp với đám ăn hại giang hồ, giữa đường vì tính háo sắc mà chết đi năm cao thủ, để các hạ sống cũng chỉ làm gia nô cho kẻ khác rồi chuyên hại người lành mà thôi. Trước khi chết, các hạ còn lời gì để nói chăng?

Mãi Văn Hoa nói :

- Chả cần nhiều lời, chết là cùng!

Hắn nói vừa dứt, múa kiếm đánh tới. Nhưng hắn bỗng khựng lại, vì không thấy Lã Tuyết Cừu đâu. Hắn chỉ thấy hoa mắt một cái, thanh đao gảy mũi đã kê sát vào cổ hắn.

Tuyết Cừu nói :

- Các hạ tự làm bẩn lấy danh mình. Xéo nhanh!

Lã Tuyết Cừu cho đao vào vỏ.

Mãi Văn Hoa mặt cắt không còn chút máu, hổ thẹn không biết nói lời gì, quay mình bỏ đi một nước.

Mạc Mỵ Chúc nói vói theo :

- Mãi công tử! Mãi công tử! Không có lời tạ từ với A Lý sao?

Hắn nghe rõ mồn một, nhưng vẫn lặng lẽ bỏ đi.

Mộc Thúy Hương nói với hai gã mới đến :

- Nhị vị vẫn thách đấu với họ Lã? Đơn đấu hay song đấu?

Tuyết Như cười nhẹ :

- Sao lại song đấu? Đã đi tìm hắn để thách đấu mà song đấu thì ai coi ra gì? Nhưng ta có đôi lời trước khi đấu!

Lã Tuyết Cừu nói :

- Các hạ cứ trình bày!

Tuyết Như nói :

- Thanh đao này đúng là của Lã Tuyết Cừu. Nhưng cách ra chiêu thì không phải là hắn. Đó là chiêu “Tuyết Hoa Phân Phân” trong Tuyết Sơn kiếm pháp của Mê Hồn cốc. Họ Lã không bao giờ là đệ tử của Phi Loan Tiên Tử đâu! Xin các hạ có lời đính chính đứng đắn, ta sẽ đấu!

Lã Tuyết Cừu chính là Lý Yến Phi giả ra, biết là gặp đối thủ quan trọng, nàng sững sờ một lúc, nói :

- Cứ ra tay sẽ biết!

Lã Tuyết Cừu vỗ tay vào bảo đao và thân hình mất hút. Có tiếng binh khí chạm nhau trên không gian. Giữa ban ngày, một chùm hào quang lẫn bóng trắng mờ đục vây hãm nhau thành một vòng. Đám mờ đục đục ấy tách làm hai rồi sa xuống đất!

Tuyết Như với tiếng cười rất trong, nói :

- Các hạ đóng vai Lã Tuyết Cừu cũng khá xứng! Nhưng tài nghệ của hắn bây giờ cao hơn các hạ nhiều!

Lã Tuyết Cừu giá đao cười lạnh, nói :

- Các hạ nhiều lời lắm...

Ngọn đao vẫn đưa cao dưới ánh mặt trời...

Tuyết Như nhìn chăm một hồi rồi la lên :

- Ạ? Té ra là thanh đao vẫn giả!

Lã Tuyết Cừu cười nhạt :

- Thì ra các hạ biết kỹ về Lã Tuyết Cừu!

Kha Như nói :

- Chẳng những biết thôi, mà hai chúng ta là bạn sanh tử với hắn. Thanh kiếm của vị cô nương đang giữ kia chính là thanh Long Tuyền kiếm của hắn. Xin hỏi, các vị đã mượn của hắn hay là đoạt?

Mộc Thúy Hương biết hai người này có thể quen biết rất nhiều với Lã Tuyết Cừu, gương mặt của họ có nét thanh tú yêu kiều của nữ nhi nhiều hơn nam nhân liền nói :

- Tuyết Cừu cho ta mượn thanh kiếm này! Lâu nay chưa gặp hắn nên chưa trả!

Tuyết Như nói :

- Ngươi có trình độ dị dung vào bậc này cũng đáng gọi là thiên hạ đệ nhất. Ta là bạn cốt cật của họ Lã mà cũng phải lầm! Dù sao đã giả được Tuyết Cừu thì phải có tài nghệ tương đương với hắn. Chúng ta hãy thử nhau ít chiêu nữa!

Tuyết Như và... Lã Tuyết Cừu giả lại kịch chiến!

Hai bên dùng những chiêu thức thật ngoạn mục. Tuy rằng họ đã ngầm mến nhau, nhưng trước nhiều cặp mắt, cả hai đấu thủ đều trổ hết tuyệt học ra...

Kha Như nhận xét, Tuyết Cừu giả này đã luyện các chiêu trong Tuyết Sơn kiếm pháp đã đến chỗ uyên ảo. Mỗi lần diễn lại là một lần mới. Còn kiếm pháp của Tuyết Như thì chủ về nhanh và mạnh. Và đôi bên dường như đồng sức đồng tài.

Họ vẫn tiếp tục đấu nhau. Sử Tiểu Linh từ bên trong chạy ra xem... Vì nàng nghe tiếng nói om sòm của các cô ngoài này có vẻ vui hòa.

Bỗng Kha Như lên tiếng :

- Hai vị hãy dừng tay lại đi! Đủ rồi đó!

Cả hai người cùng dừng tay.

Tuyết Như nói :

- Cuối cùng, Lã Tuyết Cừu có nhiều hồng nhan tri kỷ hơn ai cả! Nếu tính cho đúng, hắn đã có hơn mười người ngọc tri kỷ. Không biết hắn phải làm sao cho trọn vẹn đây?

Lã Tuyết Cừu vuốt mặt một cái biến ra làm Lý Yến Phi. Yến Phi nói :

- Hắn càng có nhiều chừng nào, hắn càng nằm lạnh chừng ấy. Thời gian trôi mau như chim én, không ai hơi đâu mà chờ hắn. Và nhị vị nương tử chắc cũng vậy?

Kha Như nói :

- Hai ta là bạn cố tri của hắn. Chắc chắn hắn không bỏ hai chúng ta đâu.

Mộc Thúy Hương nguýt một cái nói :

- Khi Lã Tuyết Cừu bước ra khỏi trận đồ ở Nam Thị, thì ta đã là bạn của hắn rồi. Hắn hứa Tiểu... Đệ suốt đời nguyện xách... Túi phấn mà theo tỷ tỷ. Ta cũng tin rằng hắn không thể bỏ ta.

Tiểu Linh chen vào :

- Tưởng đâu hắn gọi Thúy Hương là.. Hiền muội giai nhân, ai ngờ hắn gọi là tỷ tỷ thì có ai đáng nói?

Thúy Hương dẩu môi nói :

- Đổi cách xưng hô tưởng không phải là chuyện khó!

Cả bọn sáu người kéo nhau vào nhà đàm đạo. Đây là sáu nàng tiên. Chưa rõ tấm lòng của họ ra sao nhưng trước mắt, sáu nàng vẫn là tiên của một vị công tử mặt lạnh.

Hôm nay có nhiều thực khách ghé lại dùng bữa rồi sửa soạn đi Nga Mi, sáu nàng thay phiên nhau ra tiếp.

Ngay tại quán này đã có ba vị giai nhân là tuyệt đỉnh cao thủ. Ngoài ra còn có ba vị cô nương thuộc nòi... Liều mạng nhưng không kém phần tài hoa. Với tài nghệ ấy, giang hồ có đem thiên binh vạn mã đến, họ cũng chả xem ra đâu vào đâu...

Chương 11: Đóa Hồng Gai

Lã Tuyết Cừu và Phi Quỳnh ra tới giao lộ. Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ phải về Thiên Trượng cốc mà chữa bệnh cho Cốc chủ. Ý của tiểu thư thế nào?

Phi Quỳnh nói :

- Đó là việc cần làm trước. Nhưng ta có thể đi với ngươi đến đó được không?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đã nghĩ về điểm này rồi. Quỷ Vô Môn Quan là nơi cấm người lạ đến. Chúng ta cứ đến nơi miệng hố, tiểu thư ở đó vài ngày chờ tại hạ. Nếu xin phép được thì tại hạ ra đưa tiểu thư vào. Còn không được, tại hạ sẽ chữa cho bà xong, rồi cùng tiểu thư đi.

Phi Quỳnh trầm ngâm không nói gì.

Dọc đường, họ nghe được nhiều tin cũng đáng chú ý. Có sáu thiếu nữ đẹp như tiên đã đánh chiếm mấy trạm của Nga Mi và giang hồ. Thỉnh thoảng có Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu xuất hiện và yểm trợ cho họ. Họ lập thành những phạn điếm, tửu điếm để bán cho những người lương thiện. Ai đứng về phía Lã Tuyết Cừu thì được họ tiếp đãi tử tế còn khách giang hồ theo Nga Mi hoặc đệ tử của Nga Mi đều bị họ tiêu diệt.

Nga Mi nhiều lần phái các cao thủ đến nhưng không có một ai sống sót trở về. Đường đi đến Nga Mi bây giờ cỏ mọc hoang vu. Dần dần, các cô đó chiêu mộ được một số đông cao thủ giang hồ đứng về phía họ. Cuối cùng, Nga Mi phải mở một lối đi khác.

Các cô dọa :

- Rồi đây Nga Mi sẽ không còn một lối đi nào khác. Cho đến hôm nay quả thật, không còn người giang hồ nào dám qua lại với Nga Mi.

Nghe đâu khoảng mười thiếu nữ trẻ đẹp đã qui tụ về đó, và hơn trăm cao thủ khác chia làm ba trạm đóng trên các trục lộ hướng về phái Nga Mi cách nay chừng ngoài nửa tháng.

Lã Tuyết Cừu nghe những tin như vậy chỉ thở dài lòng tỏ ra phiền muộn chứ không nói gì.

Phi Quỳnh nói :

- Nghe những tin như vậy sao công tử lại thông vui?

Tuyết Cừu nói :

- Vui làm sao được? Đó là cái họa cho võ lâm mà thôi. Bất kỳ một đám đông nào cũng có những kẻ lợi dụng làm việc tư lợi cho mình. Đó là chưa kể họ sẽ phao những tin thất thiệt làm tốn hại huy tín những nhân vật chánh phái.

Phi Quỳnh gật đầu nói :

- Như vậy, sau khi chữa bệnh cho Bạch cốc chủ xong, ta nên trực chỉ đến Nga Mi mà giải quyết việc này.

Tuyết Cừu nói :

- Không được! Theo chỗ tại hạ biết các cô đó hầu hết là có cảm tình với tại hạ mà làm như vậy. Chả lý khi tại hạ đi, họ đi theo, tại hạ không cho thật khó xử? Cứ để họ sống như vậy một thời gian nữa, chắc chắn họ sẽ có đôi có cặp, chừng đó ta sẽ tính sau.

Phi Quỳnh nói :

- Hoặc một ít lâu sau, ta phóng tin Lã Tuyết Cừu chết là xong việc!

Họ vừa đi vừa nói chuyện.

Mãi đến trưa, họ đến một xóm nhà, hai người dừng lại đầu xóm mà ngồi nghỉ dưới một cội cây. Con trẻ lối xóm thấy Phi Quỳnh mặt rỗ chằng rỗ chịt dễ sợ, ghê tởm, chúng vừa chạy vừa la :

- Ma tử nữ! Ma tử nữ (cô gái mặt rỗ).

Những người trong xóm nghe chúng la lại hiểu theo nghĩa con ma cái, liền cầm gậy chạy ra...

Phi Quỳnh tủi thân vô hạn. Nàng nhớ hồi trước khi đi, Lã Tuyết Cừu đòi cải trang cho nàng, nhưng nàng không chịu. Mục đích cũng là để dò xét tâm lý của chàng. Cho đến mẫu thân nàng cũng không dám nhìn thì còn ai dám nhìn?

Người trong xóm chạy ra thấy hai người. Người thanh niên tuấn tú, còn thiếu nữ mặt mày hung dữ như quỷ, đang ngồi bình tịnh dưới cội cây mà nhìn họ.

Có người đánh bạo đến gần hỏi :

- Công tử và cô nương đi về đâu?

Lã Tuyết Cừu lễ phép mà nói với họ :

- Huynh muội tại hạ đi làm ăn xa, nay trở về quê quán ở Nam Thị.

Một người nào đó nói :

- Vị ma nương (cô gái rỗ) có muốn chữa bệnh không, ta biết một vị lão sư chữa chứng ma chẩn này hay lắm.

Lã Tuyết Cừu đứng lên chắp tay nói :

- Lão bá có thể chỉ cho vãn bối vị lão sư đó không?

Một người nữa đứng ở bên cạnh nói :

- Khó lắm! Vị lão sư ấy ở trên núi Linh Nham, nằm về phía Tây xóm nhà này. Đường lên núi rất khó đi. Người có lòng thành và hiền hậu thì từ đây đến đó mất nửa ngày, còn người hung dữ đi cả đời không đến...

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Phải cần lễ vật gì đến gặp lão sư?

Người kia đáp :

- Lễ vật gặp lão sư là tấm lòng thành, ngoài ra còn một điều quan trọng nữa là bệnh nhân và người đưa bệnh đi không phải là người võ lâm. Đừng tưởng là người võ lâm mà mạo nhận là không thì cũng không qua mắt lão sư ấy được!

Tuyết Cừu và Phi Quỳnh thầm than khổ. Cả hai đều nghĩ rằng là dị nhân chắc chắn phải có một vài nét đặc dị.

Chàng chắp tay xá một cái nói :

- Cảm ơn chư vị lão bá. Bây giờ bọn vãn bối xin phép cáo từ để đến đó.

Các lão gìa nhìn nhau rồi nói :

- Không được đâu, đường đi trăn, rắn, hổ báo rất nhiều, lại nhiều ngõ ngách, phải nhờ người đưa đường mới được.

Phi Quỳnh nói :

- Nhờ chư vị lão bá giúp cho tiểu nữ một người hướng đạo.

Một thanh niên gần đó nói :

- Muốn đi ngay bây giờ, tại hạ xin dẫn lộ cho công tử.

Lã Tuyết Cừu cả mừng móc ngay một đĩnh bạc đưa cho người đó rồi nói :

- Vật mọn, xin huynh đài nhận giùm cho.

Người ấy cầm đĩnh bạc đưa cho người nhà rồi nói :

- Công mọn mà công tử cho nhiều quá!

Ba người từ giã dân làng rồi lên đường. Họ qua khỏi xóm nhà, nhắm hướng núi đi thẳng. Đi đến một bãi trống những nền lâu đài cổ rộng không biết bao nhiêu là dặm vuông.

Tuyết Cừu hỏi :

- Ngày xưa nơi đây chắc là kinh đô hay thủ phủ gì đây.

Người thanh niên nói :

- Nơi đây là phó đô của vua Ngô. Cách đây vài mươi dặm về phía Đông Nam là hồ Động Đình. Trên núi Linh Nham có nhiều di tích lịch sử, nhiều nhất là do vua Ngô Phù Sai kiến tạo cho vương phi Tây Thi.

Và ba người bắt đầu lên núi. Đường đi thật cheo leo hiểm trở. Nếu không có gã thanh niên, thì Tuyết Cừu và Phi Quỳnh đã dùng khinh thuật mà vượt lên núi rồi.

Phi Quỳnh hỏi :

- Sao Ngô vương lại chọn chốn núi cao này là nơi vương phi Tây Thi thưởng cảnh, đường lên xuống khó khăn như vậy?

Tên thôn phu nói :

- Đường lên xuống cho vua và hoàng phi ngự cách đây gần năm dặm. Ta đi đường đó xa xăm. Đi lối này lên giữa chừng núi thì dễ đi hơn, lại có nhiều cảnh ngoạn mục.

Không bao lâu, họ đi đến một khoảnh đất bằng. Thôn phu nói :

- Đến vị trí này là nửa núi. Ở phía, bắc ngay cây Thung nham xa tít mù kia có một ngã lên và đi

xiên về phía Nam. Ở phía Nam, ngay tại cây Xuân có một lối đi xiên về phía Bắc. Ngay tại vị trí ta đứng có hai ngã lên. Mỗi ngã theo hình bán nguyệt. Chia làm năm lối đi, đếm từ trái qua phải ta đi lối thứ tư. Đến một hồi, gặp cây Bồ đề, tại đó cũng chia làm năm lối đi đến từ phải qua trái ta đi qua lối thứ tư...

Phi Quỳnh chận nói :

- Rắc rối nhỉ! Nhưng lão sư làm nhiều đường như vậy có mục đích gì?

Gã thôn phu mỉm cười :

- Những ngã ngách như vậy đã có bao nhiêu đời rồi, lão sư chỉ mượn chỗ khúc khuỷu để ít người đến quấy phá.

Theo đường đó đi về hướng Tây nam sẽ gặp Ngoạn Hoa trì. Ao này đầy cả súng và sen, do vua Ngô lập cho Tây Thi vương phi ngắm cảnh.

Phi Quỳnh lại hỏi :

- Trải biết bao tuế nguyệt, chả lẽ ao đó nay vẫn còn?

Thôn phu gật đầu :

- Nơi đó là vùng thạch nham (đá ong), lúc đá còn non thì mềm, lâu rồi đá ong rắn như đá bàn. Ao ấy đến nay vẫn còn nguyên. Chung quanh ao đó, đường đi nhiều hơn mạng nhện. Đầu đường bờ hồ đó vòng qua phía phải đến cụm giả liễu, ngay tại đó có một chùm bảy đường hình rẽ quạt, thì ta đi đường... Cuối cùng. Đường thứ tư là đường vào mê lộ...

Lã Tuyết Cừu ủa một tiếng nói :

- Kỳ quái thay! Ngô vương Phù Sai cũng lập mê lộ sao?

Gã thôn phu nói :

- Công tử đừng quên Tây Thi là một.. Đại giai nhân của thời đó, biết bao nhiêu người toan chiếm trái tim của nàng. Xa thì có Phạm Lãi, gần thì có Ngũ Viên và nhiều người khác. Ngô vương đã nhờ lão đạo sĩ Nam Hưng kiến trúc toàn bộ Linh Nham này. Con đường cuối cùng dẫn đến Ngoạn Nguyệt đài. Nơi đây, Ngô vương cất đền thủy tạ. Đền đã bị phá nhưng nền vẫn còn. Tại đây, một chùm tám đường rẽ quạt xuôi về từ Đông Nam đến Tây Nam. Tới đó, công tử chọn đường nào trực giác với đường này thì đi. Đi được nửa dặm tới cung Quán Khuê. Lão sư ở tại đây.

Tuyết Cừu và Phi Quỳnh nghe gã thôn phu diễn tả tỉ mỉ, lại tỏ ra là người có học, cả hai đều mến

và hỏi thăm về y, y nhất mực vẫn nói mình là một thôn phu. Hắn còn nói :

- Xóm Hạ Nham đã thấm nhuần đạo lý của lão sư dạy.

Lã Tuyết Cừu hỏi thăm mọi chi tiết cần thiết.

Gã thôn phu xin phép trở lại. Hắn dặn :

- Nếu đi không đúng lời dặn thì đi hoài không bao giờ tới.

Cả hai cố gắng ghi nhớ. Họ chia tay.

Mặt trời gần lặn. Tuyết Cừu và Phi Quỳnh đi một hồi đã lên đến đầu núi. Họ theo lời dặn của gã hướng đạo, đã lần lượt đi qua cây bồ đề Ngoạn Hoa trì, Ngoạn Nguyệt đài.

Bây giờ trời tối, cả hai sợ lạc lối nên ngồi lại dưỡng thần và để phân biệt phương hướng. Cả hai cùng nhận rất rõ con đường trực giác, nhưng họ chưa đi vội.

Phi Quỳnh nói :

- Chả lý ta đến cầu lão sư về ban đêm?

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Là việc cần thì không ngại giờ giấc. Chúng ta gặp về đêm càng tỏ ra kính trọng hơn.

Hai người theo con đường trực giác mà đi.

Tuyết Cừu nói :

- Những bậc dị nhân chỗ ở của họ cũng có phần khác lạ. Cứ suy từ tiểu thư thì biết.

Phi Quỳnh chép miệng :

- Công tử khen ta, ta cảm thấy hổ thẹn thật. Ta chỉ muốn làm một người bình thường mà không được.

Bỗng Tuyết Cừu nói :

- Có người từ phía trước!

Hai người đi nhanh tới. Không bao lâu đôi bên gặp nhau. Người đứng trước mặt họ là một thiếu nữ.

Tuyết Cừu xá nàng một cái rồi nói :

- Thân muội của tiểu sinh có chứng nan y, nên mới đến đây nhờ lão sư điều trị.

Thiếu nữ lạnh lùng hỏi :

- Sao đến giờ này?

Phi Quỳnh nói :

- Vẫn cố đi sớm, nhưng không kịp!

Thiếu nữ nói :

- Hai người quay trở lại đi!

Tuyết Cừu khẩn khoản :

- Xin tiểu thư đoái tưởng đến những kẻ bạc phúc mà cho tiểu sinh gặp lão sư.

Đột nhiên, thiếu nữ tung ra một chưởng cực mạnh.

Lã Tuyết Cừu có thể tránh né, hoặc chống đỡ nhưng chàng nhớ lời dặn dò của mấy người ở xóm Hạ Nham, nên chàng hưởng trọn chưởng đó bay lăn lóc ra ngoài, ói ra vài búng máu.

Phi Quỳnh chạy tới đỡ Tuyết Cừu dậy, than :

- Vì tiểu muội mà đại ca phải ra nông nỗi này. Ta quay trở lại thôi!

Lã Tuyết Cừu bước tới vòng tay nói :

- Tiểu thư hãy đánh nữa đi!

Thiếu nữ vẫn lạnh lùng :

- Hai ngươi là cao nhân, làm sao qua mắt ta được!

Phi Quỳnh tức mình, xẵng giọng :

- Đối tượng của y học là cứu người. Có thể phân biệt chánh tà mới cứu hay không cứu, làm gì phân biệt có võ công hay không. Ta không cầu khẩn cô nương cứu ta. Ta muốn gặp lão sư mà thôi. Tránh đường!

Thiếu nữ không tránh đường, lại đánh về phía Phi Quỳnh một chưởng cực mạnh. Luồng chưởng đi

rất êm.

Phi Quỳnh không đỡ, nàng chỉ tràn người né, luồng chưởng đi qua, cây cối bên ngoài kêu rào rào.

Phi Quỳnh nói :

- Cô nương đã đánh hai chưởng rồi đó nhé!

Thiếu nữ không nói không rằng, tống ra thêm một chưởng nữa.

Phi Quỳnh chớp người lên, nàng từ trên cao đánh xuống theo thế Thái sơn áp đỉnh, chưởng lực thâm hậu không tưởng.

Thiếu nữ kia đưa chưởng ra đỡ...

Nhưng chưởng lực của Phi Quỳnh quá mạnh, nên người đẹp Linh Nham bị đùa lui ra sau.

Phi Quỳnh đáp xuống nói :

- Ta không muốn gây sự, ta chỉ muốn gặp lão sư! Cứu người hay không là quyền của lão sư.

Thiếu nữ nói :

- Lão sư đã tạ thế chưa hết ba ngày. Hai vị nên quay lại!

Hai người nghe nói bất giác sững sờ. Nhưng họ vẫn còn nghi thiếu nữ kia nói không thật.

Phi Quỳnh nói :

- Lão sư là bậc đại hiền. Là ân nhân của bệnh nhân. Nếu lão sư đã cưỡi hạc qui tiên, thì cho bọn tiểu nữ vào chiêm bái vong linh của ngài.

Thiếu nữ cười nhạt nói :

- Ta biết các ngươi không tin. Thôi được, cứ vào thì rõ.

Nàng nói xong dẫn đường đi trước, hai người theo sau.

Ban đêm trời không trăng, họ chẳng thấy gì lạ ngoài cây cối hai bên đường.

Một ngôi nhà thấp lè tè trước mặt, không phải cung điện Quán Khuê như hai người được nghe tả.

Thiếu nữ đưa hai người vào bên trong, thấy linh cữu quàn ở giữa nhà. Một bài vị đề Đại lão y sư Ngô Bách Tùng linh vị.

Hai người đảnh lễ xong, Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ nghe nói lão sư ở cung Quán Khuê...

Gương mặt thiếu nữ buồn rười rượi, dù nàng không điểm trang nhưng nhan sắc vẫn đẹp đến thập thành.

Thiếu nữ mỉm cười nói :

- Cung Quán Khuê làm gì còn tới nay. Đây là nền cũ của cung ấy.

Phi Quỳnh ngẫm lại thấy vận số mình đen đúa, rồi nhìn cảnh thê lương, bất giác nàng thở dài nói :

- Cô nương có thể nào cho biết quý danh? Chúng ta tình cờ đến đây, gặp cảnh ngộ này đành phải chia buồn. Xin ở lại đây với cô nương, sáng sớm mai sẽ đi.

Thiếu nữ đáp :

- Ta là Vương Giải Ngữ, đệ tử thứ ba của lão sư. Hai đại đệ tử đầu là sư huynh và sư tỷ bị lão sư trục xuất cách đây năm hôm. Thế nào đêm nay họ cũng lại đây. Ta chỉ yêu cầu quý vị rời khỏi nơi đây ngay bây giờ.

Lã Tuyết Cừu động tâm hỏi :

- Vương tiểu thư! Chẳng hay lệnh huynh và lệnh tỷ đến đây với dụng ý thế nào?

Vương Giải Ngữ nói :

- Hai người này tính tình kín đáo bí hiểm. Đến cuối cuộc đời sư phụ mới nhận ra chân tướng họ. Đêm qua họ đến đây lấy cớ là phúng điếu sư phụ, nhưng thật ra họ muốn lấy sách vở y học và võ học của sư phụ để lại. Dĩ nhiên theo ý sư phụ, ta không đưa cho họ. Họ hẹn đêm nay họ đến. Việc của bản môn, ta muốn chúng ta tự giải quyết lấy. Hơn nữa, họ là những người dùng độc chuyên nghiệp.

Phi Quỳnh nói :

- Vương tiểu thư đã nói vậy thì chúng ta còn can thiệp làm sao?

Hai người đứng lên cáo từ.

Chợt Vương Giải Ngữ nhìn gương mặt Phi Quỳnh một cách chăm chú, rồi nói :

- Có lẽ cô nương đến đây chữa chứng ma tử (rỗ) trên mặt. Đối với y học, chứng này thật nan y. Dấu vết này không phải là bệnh, mà do người ta chủng.

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Tiểu thư đã biết được nguyên ủy chắc là chữa được chứng này?

Vương Giải Ngữ nói :

- Nếu còn lão sư thì chuyện không thành vấn đề. Đối với ta thì khó nhiều mặt. Việc đầu tiên vẫn là di ý của sư phụ không chữa bệnh cho người võ lâm. Một điều nữa, học thuật của ta vẫn còn non nớt, chữa chứng này là cả một sự liều lĩnh. Đó là chưa kể đến đêm nay hung hiểm thế nào.

Lã Tuyết Cừu gợi ý :

- Lệnh sư không chữa bệnh cho người võ lâm chắc là có lý do. Tại hạ nghĩ lệnh sư và tiểu thư đều là người võ lâm. Giả sử tiểu thư bị bịnh gì đó chả lẽ tiểu thư không tự chữa cho mình. Nhưng thôi!

Hai người chào Vương Giải Ngữ rồi bước ra khỏi nhà, lòng lấy làm buồn phiền.

Phi Quỳnh an ủi :

- Ta đành phải chịu vậy, công tử đừng phiền muộn làm gì. Nhưng ta không nên đi, mà hãy ẩn vào đâu đó để giúp cho Giải Ngữ một tay.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy nhưng sợ phật ý Vương tiểu thư mà thôi.

Phi Quỳnh nói :

- Nếu việc không nghiêm trọng thì ta đừng ra mặt.

Hai người giả vờ đi một hồi rồi vòng lại ẩn mình vào khóm hoa trước nhà.

Khoảng đầu giờ Hợi, họ thấy hai bóng đen xuất hiện. Ánh đèn lờ mờ trong nhà hắt ra, họ thấy hai người đó một nam, một nữ. Gã đàn ông trạc tuổi trên dưới bốn mươi, còn nữ nhân kia là một thiếu phụ, tuổi khoảng ba mươi.

Cả hai không vào nhà. Thiếu phụ gọi :

- Vương sư muội! Chúng ta đã đến rồi, sư muội hãy ra đây mà nói chuyện!

Có tiếng Vương Giải Ngữ từ trong nhà nói ra :

- Không có việc gì để đàm phán cả. Hai vị không liên hệ gì với bản môn. Xin đừng làm phiền nhau!

Gã sư huynh nói :

- Vương Giải Ngữ! Nếu sư muội không ra thì ta đốt nhà, đừng trách!

Giải Ngữ nói vọng ra :

- Có xác sư phụ còn quàn đó, hai vị muốn đốt thì đốt đi!

Gã sư huynh tức quá, nói :

- Con liễu đầu kia! Ngươi tưởng chúng ta không dám xông vào nhà sao?

Hắn nói xong rút kiếm nhảy thóc vào. Còn thiếu phụ tiến sát đến bên cửa.

Trong nhà có tiếng giao đấu vọng ra. Phút chốc, có ba bóng đen khác xuất hiện cũng xông vào nhà. Thiếu phụ bây giờ cũng nhập cuộc luôn.

Vương Giải Ngữ một mình chống cự với năm người. Dù nàng có muốn thi thố thủ đoạn gì cũng bất tiện. Hơn nữa, cặp sư huynh muội này võ công cao cường, lại thêm ba tên trợ thủ của chúng cũng lợi hại không kém.

Vương Giải Ngữ lâm nguy.

Gã sư huynh nói :

- Bây giờ con tiện tì ngươi có lạy mà đưa tài liệu ra, ta cũng không tha.

Vương Giải Ngữ vừa đánh vừa nói :

- Đừng nằm mộng. Trước khi ta chết thì các người cũng hết sống.

Mụ sư tỷ đưa ra một ác chiêu, Vương Giải Ngữ hết đường né tránh.

Lúc này Lã Tuyết Cừu bỗng nhiên xuất hiện. Ánh đao chớp lên, ba thanh kiếm gảy răng rắc.

Lã Tuyết Cừu chỉ mặt tên sư huynh nói :

- Các ngươi là một lũ phản sư diệt tổ. Đã vậy mà còn cậy nhiều hiếp ít, cậy mạnh hiếp yếu. Gặp ta đây thì hết đường.

Lã Tuyết Cừu đứng uy nghi như một vị thiên thần. Sự xuất hiện của chàng rất bất ngờ, chỉ một chiêu kiếm đưa ra khiến đám gian ác này sợ khiếp vía.

Gã sư huynh làm gan nói :

- Các hạ là ai lại chen vào việc riêng của chúng ta?

Lã Tuyết Cừu lạnh lùng nói :

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu! Đây không phải là vi ác riêng! Các người dám dẫn kẻ lạ mặt tới đây, còn nói ta nỗi gì?

Tên sư huynh nói :

- Tất cả hãy xông vào giết hắn!

Nhưng cả bọn năm người chỉ còn có hai thanh kiếm, thì còn ai dám xông vào! Hắn nói nhưng vẫn đứng bất động.

Lã Tuyết Cừu chớp ánh đao lên...

Vương Giải Ngữ la lớn :

- Hãy tha mạng cho chúng!

Lã Tuyết Cừu điểm huyệt hết năm tên. Chàng nói :

- Các người là những đứa vô lương tâm, lý ra ta phải giết bỏ cho rồi. Nhưng nghĩ lão sư vừa mới qua đời, nên ta không nỡ giết các ngươi. Nếu các ngươi còn manh tâm tới đây tranh giành bất kỳ vật gì thì đừng trách ta.

Lã Tuyết Cừu xuất thủ giải huyệt cho chúng.

Năm tên thất thiểu bước ra.

Lã Tuyết Cừu vòng tay nói với Vương Giải Ngữ :

- Vương tiểu thư sẽ không thể ở đây lâu được. Tại hạ đoán rằng sớm muộn gì chúng cũng lai vãng đến đây. Tiểu thư nên thu xếp mà đi nơi khác. Bây giờ xin cáo từ.

Vương Giải Ngữ đưa tay ngăn chàng lại nói :

- Công tử đã không phiền muộn gì ta, lại cứu ta ơn ấy làm sao ta quên được. Cô nương khi nãy đâu?

Phi Quỳnh bước vào nói :

- Tiểu muội vẫn còn ở đây.

Vương Giải Ngữ đốt thêm nhiều ngọn đèn bạch lạp, rồi nhìn vào mặt Phi Quỳnh nói :

- Đây là một trận đồ án theo Lạc thư nhưng phải dùng Tiên thiên hà đồ mới phá giải được. Hai vị đã nghiên cứu chưa?

Lã Tuyết Cừu và Phi Quỳnh trình bày ý kiến của mình.

Vương Giải Ngữ bổ túc thêm rồi nói :

- Hồi tệ sư còn sinh tiền có nghiên cứu về trận đồ rất kỹ. Chính ngài là người đầu tiên vào mê lộ của núi Linh Nham này. Ngoài ngài ra còn một vị nữa, đó! À Huyết Ma Tử cũng tài hoa không kém.

Tuyết Cừu hỏi :

- Vương tiểu thư có biết trận đồ này lập ra ở đâu không?

Vương Giải Ngữ mở quyển sổ ra chỉ vào trận đồ đã ghi sẵn trong sổ nói :

- Nó đây! Trận này có tên Bán Cực thiên đồ pháp do Đông Hải Thần Quân lập ra và giấu vào nơi tâm trận hai bộ "Đồ thư" nguyên bổn. Đông Hải Thần Quân thách Huyết Ma Tử vào, nhưng ông ấy không vào. Có lẽ là ông không dám vào. Huyết Ma Tử ngồi như mọc rễ ở chân núi Tung Sơn, ngày nào cũng mở trận đồ ra nghiên cứu.

Tuyết Cừu nói :

- Có lẽ tiểu thư đã nghe lệnh sư nói về việc này. Nhưng trận đồ đó lập ở đâu và nhốt ai trong ấy?

Vương Giải Ngữ nói :

- Ta không biết nhốt vào đó mấy người. Nhưng theo lão sư nói, người đầu tiên bị nhốt vào đó là Phùng Kỵ phu quân của Phi Loan Tiên Tử.

Phi Quỳnh giật mình hỏi :

- Nguyên do làm sao Phùng tiền bối bị nhốt vào đó?

Giải Ngữ nói :

- Phùng Kỵ là một nhân vật tài hoa tuyệt đỉnh. Ông giỏi rất nhiều môn, lại không phục Đông Hải Thần Quân, ông muốn cho thiên hạ biết không hề có bộ đồ thư trong trận này, không ngờ vào đó mà ra không được. Ngót hai mươi năm không ai biết ông còn sống hay đã chết!

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Ngoài Phùng tiền bối ra còn ai nữa?

Vương Giải Ngữ nói :

- Kẻ trước người sau còn bốn cao thủ. Tung Sơn có Ôn Trường Thu, Hoa Sơn có Chân Chân sư thái, Thiếu Lâm có Huyền Vân đại sư, Trường Bạch có Thanh Hoa pháp sư. Vào đó rồi không có vị nào trở về lại nhân gian.

Lã Tuyết Cừu lại hỏi :

- Vương tiểu thư có thể đoán được ai đã vẽ trận đồ trên gương mặt của Phi Quỳnh không?

Vương Giải Ngữ nói :

- Thật khó hiểu cho người này. Nếu là thiện tâm thì vẽ trận đồ ấy trên một tờ giấy cũng đủ. Nếu là ác tâm, thì gương mặt cô nương không phải như vầy. Có ba nhân vật đủ tư cách để vẽ trận đồ một cách chính xác là Ngô lão sư, Lã Huyết Thủ và Huyết Ma Tử. Nhưng tệ sư không bao giờ dính chuyện này. Còn Huyết Ma Tử không bao giờ rời khỏi Tung Sơn. Có thể, trước khi bị giang hồ truy sát, Huyết Thủ có thể vẽ bản đồ này để lại cho Phi Loan Tiên Tử chăng? Đây chỉ qua là nghi vấn của ta mà thôi. Không chắc lắm. Trận đồ này Đông Hải Thần Quân lập ở gò Ma Khâu quận Miên Thủy.

Phi Quỳnh nói :

- Chúng ta nên tìm Huyết Ma Tử mà hỏi nghi án này.

Còn Lã Tuyết Cừu trong bụng chết điếng, khi nghe đến việc có thể phụ thân chàng làm việc này. Trước đây, Lã Tuyết Cừu từng nghe Từ nhũ mẫu nói, Lã Đạo Nghi rất giỏi về trận pháp, nhưng có thể nào ông làm việc ấy? Chàng băn khoăn mãi.

Vương Giải Ngữ nói :

- Trở về vấn đề phục hồi nhân diện, với sức ta cũng thật khó. Một phần vì những vết sẹo này có vết rất sâu và đầy cả mặt.

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Ngoài tiểu thư ra, còn ai có thể làm được việc này?

Vương Giải Ngữ nói :

- Chắc là có, nhưng ta không biết.

Chàng lại hỏi :

- Vương tiểu thư đã vào trong Mê cung kia chưa?

Giải Ngữ nói :

- Lão sư đã vào đó rồi. Ngài cấm các đệ tử không được vào. Lý do nơi ấy có nhiều điều dị hoặc có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Phi Quỳnh mới bước chân vào giang hồ đã gặp những điều thắc mắc lớn, một Mê cung, một trận đồ lại có liên quan đến nhan sắc và tình cảm của mình. Một nghi án về trận đồ. Rồi sự liên hệ tình cảm của nàng với Lã Tuyết Cừu, cũng như của các cô nương khác đối với chàng. Ngoài ra, còn phụ thân nàng đã bị nhốt trong trận ngoài hai mươi năm không biết sống chết ra sao?

Phi Quỳnh nói :

- Vương tỷ tỷ! Theo ý tiểu muội, ngày mai chúng ta vào Mê cung, không chừng có điều liên quan đến võ lâm. Chính vì vậy mà lão sư quyết định không chữa bệnh cho người võ lâm.

Vương Giải Ngữ suy nghĩ thật lâu, nói :

- Không phải ta sợ chết mà không đi! Ngặt tệ sư khi lâm chung có dặn mấy điều, trong đó có hai điều chính là không chữa bệnh cho người võ lâm và không vào Mê cung. Vậy mà ta sắp sửa vi phạm cả hai.

Tuyết Cừu nói :

- Còn không thì để tại hạ vào, nhị vị ở lại ngoài.

Vương Giải Ngữ thở dài :

- Ta vừa nghĩ một việc. Sáng mai ta sẽ đem linh cữu của sư phụ đặt vào Mê cung cho ngài yên nghỉ nơi đó. Không thôi, kẻ gian rình rập, không chừng bọn chúng còn quấy phá linh cữu của ngài. Nhân chỗ yên tịnh ấy, ta nghiên cứu và phục hồi nhan sắc lại cho Phi Quỳnh cô nương.

Hai người nghe nói cả mừng. Cả ba cùng sửa soạn những vật dụng cần thiết đâu vào đó, rồi họ chia nhau ngủ sớm.

Phi Quỳnh và Giải Ngữ là hai thiếu nữ tài hoa nằm tâm sự với nhau. Còn Lã Tuyết Cừu cứ trăn trở mãi không cách nào ngủ được. Mỗi một chuyện ấn tích trên gương mặt của Phi Quỳnh cũng đủ cho chàng mãi tư lự. Lã Tuyết Cừu ngồi dậy đi dạo bên ngoài.

Bây giờ khoảng nửa đêm.

Thình lình có một bóng trắng từ đâu đó xuất hiện lảng vảng trước mặt chàng. Người này có thuật khinh công quái lạ. Dường như chân đi lướt trên ngọn cỏ.

Lã Tuyết Cừu trổ hết thuật khinh công của mình vẫn không đuổi theo kịp người ấy. Khoảng cách giữa hai người chừng mươi bước chân. Chàng vẫn không rõ người ấy là nam hay nữ.

Tuyết Cừu phân tích :

- Nếu ta đuổi theo người này quá xa, hai nàng không thấy ta đâu sẽ đi tìm, kẻ gian đột nhập vào thì sẽ có chuyện không hay. Nhưng nếu không đuổi theo thì liệu có việc gì xảy ra?

Tuy suy nghĩ, nhưng chân chàng vẫn không giảm tốc độ.

Kẻ kia chạy đến con đường Mê lộ rồi vào trong đó.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên. Chàng tự hỏi :

- Tại sao người ấy lại vào Mê lộ. Mê lộ có bao nhiêu đường bao nhiêu ngõ ngách?

Chàng vẫn bám sát theo người đó. Vì bận chú ý chung quanh Mê lộ, nên khinh công của chàng hơi chậm, nhưng bóng trắng vẫn giữ một khoảng cách với chàng. Lã Tuyết Cừu biết đối phương cố ý dẫn dụ chàng vào đây, tất nhiên hắn có dụng ý.

Khinh công của người kia cao hơn chàng, còn võ công ra sao thì chưa biết. Tuy nhiên, theo thông thường kẻ có võ công cao thì khinh công hắn cao. Lã Tuyết Cừu rất tự tin bản lĩnh mình. Cứ nghĩ tới chuyện hai nàng nóng lòng, chàng không yên tâm tí nào khi muốn đuổi theo người đó. Tự nãy giờ chàng đã bẻ qua nhiều lần đường, dĩ nhiên là chàng ghi nhớ.

Lã Tuyết Cừu nói lớn :

- Vị cao nhân nào đó xin cho gặp mặt, tại hạ có lời muốn hỏi.

Người kia không nói, tiếp tục chạy về hướng phía trước.

Chàng nhủ thầm :

- Mê lộ và Mê cung không đơn giản. Đi thế này các cô không biết ngõ nào tìm.

Lã Tuyết Cừu quanh trở ra. Chàng quanh qua lộn lại một hồi. Thấy chỗ nào cũng giống nhau, chàng sợ đến đổ mồ hôi. Mỗi con đường đi qua chàng đều có làm dấu, vậy mà chàng cứ quanh quẩn hoài. Chàng tự trách mình thiếu cẩn thận lại khinh suất.

Bỗng nhớ việc gì đó, chàng vội vỗ vào đầu kêu bốp bốp, nói :

- Ta ngu quá! Thì cứ đi về hướng Đông nam là xong.

Chàng an định các vì sao xong liền nhắm hướng Đông mà đi. Khi ra lọt phía ngoài, thì phương Đông cũng vừa hừng sáng.

Chàng chạy một hơi trở lại ngôi nhà lụp xụp kia. Hai cô không còn ở đó nữa. Linh cữu cũng không còn.

Họ đi đâu, hay có việc gì, Lã Tuyết Cừu thốt thành lời. Còn linh cữu của Ngô lão sư đâu? Ai đã khiêng đi rồi?

Chàng bối rối thật sự. Đường sá nơi đây nhiều và chằng chịt như tơ. Lã Tuyết Cừu không biết đường nào mà đi. Một lần lạc vào Mê lộ khiến chàng đã phải kinh tâm. Nếu không chạy tìm, chả lẻ phải đứng ở nhà để đợi?

Tuyết Cừu để ký hiệu trước cửa, rồi chạy về hướng Nam.

Trời sáng dần. Chàng không thấy dấu hiệu nào của hai cô để lại. Chạy hoài vẫn là con đường trước mặt xa hút, vẫn không thấy tăm dạng gì. Chàng quanh lại, lòng quá đổi giận phiền.

Bây giờ chàng lại chạy về hướng Tây, con đường càng lúc càng đi xuống phía bên kia núi.

Trời sáng hẳn. Con đường này có vẻ quang đãng hơn mọi đường, chứng tỏ rằng từng có nhiều người đi qua lối này.

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- Đây có lẽ là nhóm người khác chứ không phải là đám sư huynh sư tỷ của Giải Ngữ.

Chàng không hiểu họ có quen biết gì với nhau không?

Đi một hồi, chàng thấy lưng chừng núi có một ngôi nhà nhỏ, vách xây và lợp ngói, Lã Tuyết Cừu phi thân đến đó. Tới nơi, thấy cửa khép hờ, Tuyết Cừu đẩy cửa bước vào.

Nhà vắng tanh. Không khí lạnh ngắt ghê rợn, khiến chàng có nhiều chú ý nhận xét kỹ về nhà này nhiều hơn.

Trên bốn vách nhện giăng bụi bám, một vách treo mấy cây đàn cổ, còn vách kia treo bức tranh thiếu nữ đánh đàn, dường như vừa quét lau sạch sẽ. Phía sau còn một tiểu phòng... Chàng bước ra sau đó. Không khí nơi đây về buổi sáng sớm mát rượi. Các cửa đều đóng chặt.

Một thiếu nữ nằm ngủ tỉnh khô, dường như nàng tin rằng, chung quanh nàng là một cảnh thái hòa.

Tuyết Cừu lúng túng, chàng nghĩ rằng ở Linh Nham này là giang san riêng của Ngô lão sư, thì người có mặt ở đây được gọi là “đột nhập gia cư bất hợp pháp”.

Lẽ dễ hiểu, phòng trước có dấu hiệu người mới đến. Do đó, thiếu nữ đang ngủ này được kết là đồng bọn với đám đạo tặc kia.

- “Thế thì có nên đánh thức nàng dậy không?” - Lã Tuyết Cừu tự hỏi.

Dù gì, một thiếu nữ ngủ ở phòng riêng, ta là người đường đường chính chính lại đột nhập vào phòng nữ nhân đó là một cử chỉ không hay. Huống chi nàng đang ngủ với tư thế thật thoải mái và ngon giấc.

Lã Tuyết Cừu ở xa đằng hắng đôi ba lần, vẫn không thấy nàng động đậy. Chàng lấy làm lạ, đánh liều bước tới.

Chàng đưa tay sờ mạch...

Tay chưa chạm vào nàng, bất ngờ thiếu nữ lật tay nắm chặt uyển mạch của chàng và tay kia nàng điểm lẹ vào mấy trọng huyệt.

Chàng không xoay xở vào đâu được đành phó mặc cho số phận.

Thiếu nữ vươn vai ngồi dậy, nhoẻn miệng cười thật tươi, nói :

- Tiểu Sát Tinh! Bây giờ thì.. Ngươi hết cho ngươi là cái thế anh hùng rồi chứ? Làm trai thà chết ở ngoài chiến địa, chứ ai chết bên giường thiếu nữ?

Lã Tuyết Cừu trợn đến rách con mắt vẫn cứ tưởng mình là chiêm bao. Bao nhiêu lời muốn hỏi, nhưng không thể mở miệng bởi vì câu hỏi lớn nhất vẫn chưa giải đáp được đó là câu :

- Làm cách nào ta thoát khỏi hiểm nghèo này?

Chàng đứng im lặng quan sát thiếu nữ. Nàng trạc tuổi với chàng, nhan sắc mặn mà. Gương mặt trái xoan bầu bĩnh. Đôi mắt tuyệt đẹp và xa vắng. Đôi môi chín đỏ. Thiếu nữ không một chút dấu hiệu có ác tính, thì do dâu nàng có hành động thế này?

Suy lại Lã Tuyết Cừu đáng liệt vào mỹ nam tử, ít ra chàng nói chuyện với giai nhân cũng xứng vai vế!

Chàng nhìn thật chậm vào mắt nàng rồi nói :

- Tại hạ không biết cô nương là ai, cũng không oán thù gì với cô nương cả. Xin cô nương cho biết danh tánh!

Thiếu nữ trừng mắt nói :

- Ai nói ngươi không oán cừu với ta? Ta chính là đệ tử của Tiết Thần Thông. Làm con biết báo cừu cho cha, đệ tử không có quyền báo cừu cho thầy sao? Ngươi có nhiều tội đáng chết lắm.

Lã Tuyết Cừu nhắm mắt nói :

- Thế thì mời cô nương ra tay!

Nàng nói :

- Ngươi không chết khỏe vậy đâu. Tội xa của ngươi là giết người bừa bãi. Tội gần của ngươi là dám vào phòng thiếu nữ trong lúc đang ngủ, dù ta biết rằng, người đến bên ta có sự chánh tâm, bằng chứng là ngươi có vẻ đắn đo.

Tuyết Cừu lặng thinh. Một niềm hy vọng quá nhỏ nhoi, là Phi Quỳnh và Giải Ngữ theo ký hiệu của chàng mà có thể tìm tới đây để cứu.

Thiếu nữ nói :

- Sao ngươi không hỏi nói gì cả, mà đứng như trời trồng ra thế?

Tuyết Cừu nói :

- Nếu đem ra cửa công mà luận về tội, thì cô nương và đồng bọn là phạm tội chết. Trước nhất, đồng bọn của cô đã đột nhập vào nhà lão sư mà cướp linh cửu. Đó là điều mạ lỵ đạo đức. Sau đó đánh lừa để bắt kẻ vô tội, để thực hiện ý đồ đen tối của mình. Ta không muốn nói chuyện với cô nữa, dù cô có đẹp như tiên nữ.

Chàng đứng nhắm mắt nhằm vận công và khí để chuẩn bị tự giải khai huyệt đạo.

Thiếu nữ nghe chàng nói lời nặng trịch, nàng cười nhẹ, nói :

- Nếu đem ra công luận thì ta vô tội. Linh cữu kia không phải linh cữu, mà là một hòm sách. Chín chữ trên bài vị là nét bút của lão sư. Ngài họ Sầm, tên Sâm. Ba tiếng Ngô Bách Tùng, lấy bộ Mộc về phía trái, ghép thành họ của ngài.

Lã Tuyết Cừu cả kinh. Chuyện sống chết có thể nào đùa được?

Chàng trầm ngâm một hồi rồi hỏi :

- Cô nương có thể nào nói rõ thêm chăng? Chuyện gần như hoang đường?

Thiếu nữ đáp :

- Trước khi chết năm ngày, ông đuổi các đệ tử đi với các lý do các đệ không phải là hiền đồ. Tuy nhiên, đó chẳng qua là cái cớ để họ khỏi biết bí nật của ông. Gia bảo của ông là hòm sách quý đó, chính vì vậy ông không muốn chữa bệnh cho người võ lâm. Chỉ vì ông sợ những người có võ công cao đến đây đoạt sách của ông.

Lã Tuyết Cừu hơi tin, nhưng cũng có phần thắc mắc. Chàng hỏi :

- Có lý nào Vương Giải Ngữ lại nói dối tại hạ, người vừa cứu cô ấy thoát chết? Hơn nữa, tại sao lão sư phải giả chết để tránh chỗ này? Lão sư đi, nhưng đi đâu mới được chứ? Và nàng Giải Ngữ phải làm gì trong chuổi ngày sắp tới? Hòm sách kia nàng phải chôn giấu ở đâu? Và hiện tại hòm sách kia đồng bọn của cô nương khiêng đi đâu rồi?

Cô gái cười nhẹ, nói :

- Ta chỉ một mình chứ không có đồng bọn. Một mình ta lừa người vào Mê lộ, rồi một mình ta điệu hai cô bé kia ra khỏi Quán Khuê trong lúc ngươi còn đang lúng túng trong Mê lộ. Rồi mình ta mang linh cữu đi. Rồi cũng chính ta... Bắt ngươi ở chốn này.

Lã Tuyết Cừu buột miệng :

- Vậy cô nương là.. Sư phụ của Tiết Thần Thông, và là một kim cổ kỳ nhân. Dạm hỏi Sầm lão sư đi đâu? Cô nương đã là cao nhân, có thể nào giải huyệt cho tại hạ để đánh nhau một trận không?

Thiếu nữ đáp :

- Tiết Thần Thông không dạy võ mà dạy ta những môn khác. Ta cũng chả phải là một kim cổ kỳ nhân. Sầm lão sư tức là.. Huyết Ma Tử, người ở chân núi Tung Sơn đó. Ta không điên khùng gì phải giải huyệt cho ngươi, để rồi phải đấm đá với ngươi cho nhọc sức. Có hai điều ngươi tưởng đến thật hoài công. Một là ngươi để những ký hiệu để chờ hai cô bé kia cứu ngươi. Hai là ngươi vận công vận khí để tự giải khai lấy huyệt đạo.

Những lời của nàng nói rất thong thả, rõ ràng không phải là bịa đặt, khiến cho Tuyết Cừu cả sợ. Chàng hỏi :

- Cô nương đã làm gì hai người đó rồi?

Nàng đáp :

- Ta đưa họ vào Mê cung với hòm sách. Họ sẽ chết đói và chết khát nơi ấy.

Lã Tuyết Cừu gầm lên :

- Cô là một.. Đại ma đầu! Nếu hai vị cô nương đó có mệnh hệ gì thì cô phải chết dưới tay Lã Tuyết Cừu này. Cô báo danh đi!

Nàng nói :

- Ngươi lại nghịch ngôn nghịch ngữ rồi! Kẻ chết là ngươi chứ không phải là ta. Ta là Tiểu ma nữ Băng Kiên. Ngươi có biết cũng không sao. Hơn mười con bé chận đường lên Nga Mi chỉ còn có bốn con: Mộc Thúy Hương, Lý Yến Phi, Như Tuyết, Tiểu Kha là trốn thoát. Còn mấy con nhỏ kia hoặc bị giết, hoặc bị phế bỏ võ công, cùng với mấy mươi cao thủ giang hồ dại gái mà theo ủng hộ Lã Tuyết Cừu, vốn trước đây bọn chúng muốn giết Lã Tuyết Cừu.

Thấy nàng nói thủng thỉnh như chơi mà sắc nét, chàng lạnh xương sống, hỏi :

- Cô nương quá tàn nhẫn! Tại hạ mà sẩy ra được thì sẽ băm vụn vằn xương thịt cô ra. Mấy người kia thù oán gì với cô?

Nàng thản nhiên nói :

- Họ ngăn chận việc làm của ta! Họ lợi dụng uy tín của ngươi mà làm nhiều việc sai trái. Nếu ta không trừ họ, để ngươi rắc rối cả thiên thu.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt :

- Cảm ơn tấm lòng tốt của cô nương. Cô nương tốt quá, thiên cổ cũng phải đội mồ mà... Chạy.

Băng Kiên nói :

- Còn ngươi lo chuẩn bị để hầu hạ ta!

Nàng nói xong, giải cho Tuyết Cừu một số huyệt để chàng có thể đi đứng ngắn hạn, và một số cử động vừa phải.

Băng Kiên nói tiếp :

- Ở đây, rau dưa củ trái, ngươi tự bào chế thức ăn. Đến bữa ăn, ta dùng trước, ngươi dùng sau. Khi hết cao hứng ở, ta sẽ giết ngươi rồi ta đi.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Cô nương đâm ta một nhát không hay hơn sao?

Băng Kiên nói :

- Mọi việc ta làm đều có suy nghĩ kỹ.

Tuyết Cừu nói :

- Vậy tại hạ tự tử cho rồi.

Nàng đứng lên nói :

- Ngươi hãy đi làm bổn phận của ngươi đi. Ta không phải trẻ con, ngươi đừng dọa.

Nàng nói xong, mở cửa sau đi ra...

* * * * *

Lã Tuyết Cừu đứng trên miệng giếng mà lòng xốn xang. Trăm lo ngàn tính, ân thù nặng trĩu, chàng dù, muốn chết cũng không xong. Thấy con chim bay, con cá lội mà lòng thèm khát tự do. Khả đắc tự do bất như thủ đắc, tự do. Con giun con kiến cũng còn thèm khát sự sống, huống chi còn người còn lắm nợ nần.

Chàng lau bàn sạch rồi đặt thức ăn lên, nói :

- Mời tiểu thư dùng bữa!

Không phải chàng thiếu thái độ anh hùng. Làm được những việc thế này mới đáng gọi là một tuyệt đại anh hùng. Vung gươm chém người, quát tháo ầm ĩ, thời nào nơi nào cũng có. Mai một mà chịu đựng trên hành cung cố cung của Ngô vương quả là một ứng sự. Việt vương Câu Tiễn và Tể tướng Phạm Lãi chẳng từng làm nô dịch cho Ngô vương ở đây hay sao?

Lã Tuyết Cừu đứng nhìn nàng ăn, lòng chàng đột nhiên thấy khoái. Bởi vì Tuyết Cừu... Pha một hợp chất đặc biệt trong thức ăn cho có vị.

Băng Kiên ăn rất tự nhiên, có vẻ khoái khẩu nữa. Nàng nói :

- Ngươi làm đầu bếp khéo lắm.

Tuyết Cừu nói :

- Cái gì hay thì ham, chứ làm đầu bếp thì không ham. Tại hạ biết nấu nướng từ hồi chưa biết nói.

Băng Kiên nói :

- Tội nghiệp! Công tử khổ cực đến thế kia. Ăn xong rồi đó, đến lượt công tử.

Tuyết Cừu nói :

- Phận tôi đòi đâu dám ngồi đồng bàn với tiểu thư. Tại hạ sẽ ăn với.. Ông táo.

Chàng nói xong dọn mâm đi.

Hết một buổi trưa, chàng vẫn nghĩ không ra kế hoạch trốn thoát nơi này. Những toan tính trong đầu của chàng, Băng Kiên đều nắm chắc. Dường như nàng có phép đọc tư tưởng người khác.

Giả sử, Tuyết Cừu đả thông được sinh tử huyền quan, thì sự giải huyệt không thành vấn đề. Hoặc giả sử, Băng Kiên không phải là một đại cao thủ thì chàng cũng tự giải khai được huyệt đạo.

Nhưng giữa chàng và nàng đã có mối thù gì? Nàng bắt chàng ở đây bao lâu? Mục đích gì? Lã Tuyết Cừu đứng sau hè mà ngẩn ngơ.

Có tiếng Băng Kiên gọi :

- Tuyết Cừu!

Chàng bước vào nói :

- Cô nương dạy gì?

- Ngươi ngồi xuống đó kể chuyện cho ta nghe.

Chàng nói nhanh :

- Tại hạ không biết chuyện gì để nói, chỉ trừ mỗi chuyện muốn nói là, muốn cô nương hãy ngậm miệng lại.

Băng Kiên nói :

- Quá ngôn là tự hại mình đó! Tôi đòi không được quyền đó. Lấy quạt, quạt cho ta ngủ!

Nàng ném quạt sang cho chàng.

Lã Tuyết Cừu cầm quạt lên nói thầm :

- Mỗi ly nước, mỗi miếng thức ăn ngươi nuốt trong người là có giọt nước... Của ta. Một lúc nào đó cái bụng của ngươi nó cũng sưng lên cho nà xem. Lúc đó ngươi đừng có mở miệng năn nỉ.

Chàng vừa quạt, vừa nói :

- Cô nương à! Cô nằm ngửa ra đó, cho dù tại hạ là một tên tiểu đồng chăng nữa cũng rất khó coi, huống chi tại hạ là một trang hảo hán đã thành danh.

Băng Kiên co lên một chân, nói :

- Ngươi đừng quên ta là một Tiểu ma nữ! Ngươi càng hảo… Hán, ta càng thích. Không ai bảo ngươi nhắm mắt làm gì. Ta ngủ.

Chương 12: Ma Nữ Ngộ Sát

Trong bữa ăn tối của Băng Kiên, Tuyết Cừu nói :

- Đêm nay cô nương ngủ trong nhà, tại hạ ngủ bên ngoài.

Băng Kiên nghiêm giọng :

- Ngươi muốn trốn đi chăng?

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Bao giờ tại hạ muốn đi, là cứ đàng hoàng nói đi, sợ ai mà trốn. Chẳng qua sợ tiếng dị nghị của cô nương nam đáo nữ phòng, nữ đáo nam phòng... Thôi! Hồi mai, cô nương đã trách lời đó rồi.

Băng Kiên nói :

- Đó chẳng qua là cái cớ ta nói cho ngươi. Tối nào cũng vậy, ngươi ngủ phía ngoài, ta ngủ phía trong.

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Không được.

- Tại sao? - Băng Kiên hỏi.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đã luyện ma chiêu và quỷ thức nên tâm tính rất ma quỷ. Khi tỉnh táo thì không sao. Khi ngủ thường có chứng mộng du, hay làm những chuyện nguy hiểm.

Băng Kiên gục gặc đầu, nói :

- Ngươi thành thật như vậy là tốt rồi. Nhưng ta có đủ bản lãnh để ngăn chận chứng mộng du đó.

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương đừng ân hận nhé. Chứng đó cho tới nay, y học chưa phân định được là xác hay hồn. Nó có quyền lực của quỷ, nó có sức mạnh của thiên thần. Tại hạ đã làm hại không biết bao thiếu nữ băng

trinh. Khi tĩnh ra chỉ thấy các cô đâm chém mình mà không biết lý do gì.

Chàng nói xong đi lau quét những nơi không được sạch sẽ, đoạn chàng nằm soài ra đó mà đánh giấc. Tuyết Cừu có ngủ hay không thì không ai biết, nhưng chàng có vẻ an nhàn thư thái, hơi thở điều hòa.

Băng Kiên đi xem xét khắp nơi xong, chong đèn đọc sách.

Chàng nằm như vậy cho cơ thể thoải mái, và thần thức được tự do. Chàng có cảm giác như mình đang phiêu du. Chợt chàng quán tưởng tới Tam Anh khí phổ, tức là bản đồ trên mình Phi Quỳnh. Chàng mừng khấp khởi. Hai mạch Nhâm đốc và Mệnh môn tướng hỏa cường lưu thì lo gì những huyệt bế nghẽn kia?

Lã Tuyết Cừu khoan khoái cao hứng mở bừng mắt vươn vai ngồi dậy, thấy Băng Kiên ngồi đọc sách, đang chăm chú nhìn chàng mà mỉm cười.

Tuyết Cừu đột nhiên cũng nhìn nàng và cười lại thật tươi. Đây là nụ cười chân thành và thoải mái nhất trong suốt một ngày.

Tuyết Cừu nói :

- Giờ này có lẽ khuya lắm, sao cô nương không ngủ?

Băng Kiên hơi cảm động nói :

- Ta cũng không biết sao! Có lẽ vì ngại chứng mộng du của ngươi.

- Cái đó cũng thảng hoặc thôi cô nương ạ! - Tuyết Cừu nói.

Băng Kiên hỏi :

- Ngươi đang ngon giấc lắm, tại sao choàng tỉnh?

Chàng nhìn quanh nhìn quất và sự thật đã áp chế lấy chàng.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đang chiêm bao.

Băng Kiên mỉm cười hỏi :

- Gặp cô nào trong mộng?

Chàng vui miệng nói :

- Thấy cô nương đang uống... Rượu tiên.

Có lẽ Băng Kiên tin lời chàng. Vì tự nhiên nàng thấy gương mặt chàng rất rạng rỡ.

Lã Tuyết Cừu mở cửa bước ra ngoài nhìn sao để đoán giờ. Chàng đi dạo một chút rồi vào đóng cửa.

Hết canh ba, Băng Kiên đã ngủ.

Lã Tuyết Cừu không còn thời gian để suy nghĩ đến các cô. Giờ đây lòng chàng quánh đặc lại. Một tâm nguyện duy nhất là làm sao chàng phải giải khai các huyệt đạo. Tam Anh khí phổ đã lưu thông một cách ung dung, dường như những luồng khí ấy không đả động gì đến các huyệt bị điểm. Những huyệt bị điểm ấy tựa hình như những chiếc phao nổi trên mặt sông, hoặc những chiếc thuyền bị neo một chỗ, nước lên nó lên, nước xuống nó xuống.

Lã Tuyết Cừu thất vọng. Bây giờ chàng mới tin rằng Băng Kiên là một cao nhân. Cho tới môn điểm huyệt cũng lạ lùng đệ nhất. Có lẽ nàng học võ công từ lúc còn trong bụng. Tuy vậy, chàng vẫn kiên nhẫn điều tức cho đến sáng.

Thời gian trôi qua khoảng gần mười ngày. Giữa chàng và Băng Kiên sống vẫn bình thường như ngày đầu tiên. Cả hai cùng lạnh lùng.

Một hôm, Băng Kiên cao hứng nói :

- Này ta làm đầu bếp một bữa.

Tuyết Cừu thất kinh nói :

- Cô đừng chơi kiểu đó nhé.

Chàng quên rằng Băng Kiên không hề biết việc của chàng làm, nên vụt mở miệng ra vậy.

Nàng hỏi :

- Chơi... kiểu gì?

Tuyết Cừu nói rồi mới biết mình lỡ lời, liền nói :

- Cái trò biến khách vi chủ. Tại hạ không chịu ăn trước đâu.

Nàng mỉm cười nói :

- Ăn một lượt.

Chàng lắc đầu :

- Không! Chỉ khi nào tại hạ được tự do mới có quyền bình đẳng.

Bữa cơm nàng tự nấu và tự dọn ăn, các thứ vẫn như thường lệ, nhưng nàng ăn không biết ngon, dường như bị thiếu mùi vị gì đó...

Băng Kiên kêu Tuyết Cừu hỏi :

- Ta nấu ăn cũng chuyên môn lắm, nhưng sao ta nấu lại ăn không ngon, hương vị không đậm đà như ngươi nấu?

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Người khác nấu cho mình ăn thì biết ngon. Còn mình tự làm lấy vừa nhọc, vừa bực làm sao ăn biết ngon được. Nhưng tại hạ ăn thì biết ngon lắm.

Nói thì nói vậy, chứ chàng hiểu thiếu chất gì rồi.

Băng Kiên ăn sơ sài vài miếng rồi buông đũa.

Buổi chiều, nàng cũng tự làm bếp nhưng vẫn không ăn được. Băng Kiên vốn có tính kiên nhẫn. Mấy hôm sau đó nàng vẫn tiếp tục nấu và vẫn tiếp tục ăn, nhưng nàng vẫn buông đũa thở dài qua mỗi bữa.

Tuyết Cừu cười thầm, và cũng thấy tội nghiệp cho nàng. Chàng nói với chính mình :

- Cô nàng nghiện... rồi!

Băng Kiên hỏi :

- Lã công tử! Ngươi nấu cách sao ta dùng thấy ngon, còn ta cố gắng dùng những món ta nấu sao lại... Khó ăn quá.

Tuyết Cừu nói :

- Cô tự hỏi lấy mình. Ai biết cơ thể của cô có biến chuyển gì... Gì... Biết đâu cô nương đang.. phôi dựng?

Băng Kiên đỏ mặt gắt :

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi chọc ta phải không? Ngươi nói vậy để ta giải huyệt cho ngươi đi phải không?

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương lầm rồi! Tại hạ muốn đi là cứ đi có ai dám cản?

Băng Kiên lại hỏi :

- Nhưng còn các huyệt đạo, ai giải?

Lã Tuyết Cừu bước tới bên nàng, hai tay nắm lấy một tay của nàng, giục giặc :

- Tiểu thư yên tâm! Tại hạ đã giải hết rồi. Thấy cô nương là cả một sự trường tịch, tại hạ ở lại chơi vui. Nếu cô nương không thích hì tại hạ đi vậy.

Băng Kiên kinh ngạc hỏi :

- Ngươi tự giải khai các huyệt đạo?

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Tiểu thư không tin?

Và nhanh như chớp, nhanh hơn cảm thức đề phòng của nàng, Tuyết Cừu điểm vào mấy trọng huyệt.

Băng Kiên đứng chết trân tại chỗ. Băng Kiên thở dài, nói :

- Té ra ngươi trường kỳ mai phục.

Tuyết Cừu bước ra khỏi cửa nói :

- Có thể bốn chúng ta cùng chết. Bây giờ tại hạ đi vào Mê cung.

Chàng nói xong quay đi liền.

Băng Kiên hốt hoảng gọi :

- Tuyết Cừu! Tuyết Cừu...

Tuyết Cừu dừng lại.

Băng Kiên nói :

- Hai người đó không có trong Mê cung. Sầm Sâm lão sư đưa họ đi rồi.

Lã Tuyết Cừu cười nhạt :

- Cô nương chưa một lần y ngôn, ai tin?

Băng Kiên nói :

- Tin hay không tùy ngươi! Nhưng việc đó không đơn giản đâu ngươi ạ. Ngươi hãy nghiệm lại đi.

Tuyết Cừu lặng thinh như suy nghĩ.

Băng Kiên nói tiếp :

- Thôi, ngươi đi đi!

Tuyết Cừu cười cười :

- Bây giờ tới phiên cô nương nấu cơm và phục dịch cho tại hạ.

Chàng cũng khai giải cho nàng một số huyệt đạo.

Băng Kiên nói :

- Người có tin điều này chăng, ngày ta nấu cơm thì ta không ăn được chút nào, dù ta rất cố gắng để ăn.

Lã Tuyết Cừu tuy không chút cảm tình với Tiểu ma nữ, nhưng nhiều khi chàng cũng phải công nhận nàng sống rất lạ. Những điều tin và không tin của nàng đều có một nét đắn đo và thông minh. Nàng sống và nói theo những suy nghĩ của mình. Nói đúng hơn, Băng Kiên sống hồn nhiên chứ không phải thâm độc.

Năm, bảy ngày nàng không ăn được cơm, người gầy đi thấy rõ. Có một điều cho tới bây giờ Lã Tuyết Cừu không hiểu tại sao Băng Kiên phải bắt chàng ở chung? Còn một điều nữa, có lý nào Sầm lão sư lại xuất hiện đột ngột đưa Phi Quỳnh và Giải Ngữ đi, mà không hề đả động gì đến nàng? Và sau cùng chàng cảm thấy ân hận nhất là việc nghịch ngợm quá đáng của chàng. Bỗng nhiên chàng thấy Tiểu ma nữ tội tội làm sao ấy.

Tuyết Cừu nói :

- Hôm nay tại hạ làm bếp đãi Tiểu ma nữ.

Chàng giải hết toàn bộ các huyệt đạo cho nàng, rồi nói tiếp :

- Trong mình tại hạ còn sáu “huyệt nổi” trên ba mạch. Mặc dù khí huyết lưu thông dễ dàng, nhưng

vẫn như cái xương trong cổ, vướng mắc khó chịu lắm.

Băng Kiên nói :

- Ta cũng đoán là vậy. Nhưng tại ngươi nói đã tự giải hết rồi, ta đâm hoảng, cho nên bị ngươi xuất thủ điểm huyệt ta một cách bất ngờ.

Nàng nói rồi giải huyệt cho chàng.

Lã Tuyết Cừu lo việc nấu nướng.

Ngày hôm nay Tiểu ma nữ và Tiểu sát tử lại thân nhau.Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu thật khổ tâm, chàng không biết có nên thêm hương vị đặc biệt ấy vào thức ăn cho nàng không? Nếu không thêm thì Tiểu ma nữ ăn không biết ngon.

Cuối cùng, chàng quyết định cho nàng một bữa ăn... Ngon.

Trong bữa ăn, Băng Kiên hỏi :

- Công tử chỉ cho ta thuật nấu ăn ngon.

Tuyết Cừu giật mình, nói :

- Tại hạ cũng chỉ nấu vậy thôi. Tại cô nương có cảm giác quen như vậy. Á, vì lý do gì cô nương muốn nhốt tại hạ ở nơi này?

Băng Kiên nheo mắt nói :

- Tại vì... Tiểu ma nữ không muốn Tiểu Sát Tinh đi chung với bất kỳ một nữ nhân nào.

Chàng lấy làm kỳ hỏi tiếp :

- Nhưng tại hạ và cô nương không quen biết nhau?

Băng Kiên mỉm cười :

- Ngươi không biết ta, chứ ta biết ngươi.

Tuyết Cừu chận lại, nói :

- Cô nương là đệ tử của Tiết Thần Thông?

Nàng gắp bỏ thức ăn cho chàng rồi nói :

- Bữa cơm này ăn lại biết ngon, ngon vô vàn. Lạ thật! À... À, ta không phải là đệ tử của Tiết Thần Thông. Ta nói vậy để có cớ kết oán với ngươi. Ta là đệ tử của Đông Hải Thần Quân. Sư phụ ta nửa tà nửa chánh.

Tuyết Cừu hỏi :

- Có lý như vậy mới tin được. Nhưng sao cô nương bỏ lão sư mà đi chơi lâu vậy?

Băng Kiên nói :

- Sầm lão sư đi Tung Sơn lấy đồ đạc, rồi đi Miên Thủy phá trận Bán Cực thiên đồ. Thần quân cũng đi đến đó. Vương Giải Ngữ đi đến nơi ta cư ngụ, thì ta phải đi đến nơi cô ấy, đó là chuyện bình thường. Nhưng vấn đề quan trọng là Sầm lão sư vào trận rồi, không thể ra được nữa. Ta giữ ngươi là không muốn cho ngươi vào trận đó. Ngươi vào đó thì hết ra nốt.

Lã Tuyết Cừu băn khoăn, không biết nàng nói vậy là đúng hay sai, hảo tâm hay ác ý?

Chàng hỏi :

- Cô nương đã biết nhiều như vậy, thì chắc cô nương cũng biết, ai đã khắc trận đồ trên mặt Phi Quỳnh?

Nàng đáp :

- Ta biết người đó nhưng ta không được quyền nói. Xin ngươi đừng hỏi vấn đề này ở ta nữa.

Lã Tuyết Cừu càng thắc mắc. Chàng sợ nàng ăn mất ngon nên không tiện nói.

Xong bữa, Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ ở chơi với cô nương hết ngày nay, mai lên đường.

Băng Kiên nói :

- Không biết sao nghe ngươi nói đi, ta hết muốn sống!

Tuyết Cừu nói :

- Biết rằng cô nương có thể buồn, nhưng không lý tại hạ phải ở mãi nơi này một cách vô tích sự? Phải đi thôi cô nương ạ.

Băng Kiên rút trong người ra một quyển sách có tên Thập nhị trận đồ đưa cho Tuyết Cừu, nói :

- Những lúc rảnh, ta chép lại toàn bộ quyển Thập nhị trận đồ của Thần quân để nghiên cứu. Công

tử muốn phá trận, hãy nghiên cứu tường tận bộ sách này may ra có thể rút được cái bất ngờ nào trong đó. Bán Cực thiên đồ trận đến ta phá cũng không được. Ngươi vào bên trong, ngoài này người ta thay đổi một vài chi tiết thì vĩnh viễn không thể nào ra được. Sau khi nghiên cứu xong quyển đó, ta sẽ đưa tiếp hai quyển quan trọng khác.

Lã Tuyết Cừu đọc lược qua bộ Trận đồ, chàng thấy đây là một thế giới riêng biệt. Một thế giới của nghệ thuật, của tài hoa, của sự tổng hợp trí não cao độ.

Bộ sách trên ghi lại mười hai trận. Năm trận của Đông Lai Lam Chương ghi lại của ông Gia Các Lượng, một trận của Lý Tĩnh, một trận của Phong Hậu, năm trận của Đông Hải Thần Quân tự nghiên cứu lấy. Xét toàn bộ mười hai trận, trận nào cũng có một bí pháp riêng.

Chàng bắt đầu nghiên cứu cách phá giải từng trận một. Lã Tuyết Cừu vốn có căn bản về trận pháp, nhưng nhìn vào lời chú giải của các bậc tiền bối, chàng không lãnh hội được gì.

Nhớ lời Phi Quỳnh dặn. Muốn hóa giải một vấn đề gì, trước hết phải thuộc lòng vấn đề. Lã Tuyết Cừu vẽ đi vẽ lại mấy trận đó và cố gắng ghi nhớ từng trận.

Băng Kiên thấy chàng miệt mài một cách say mê, liền bước tới nói :

- Công tử có cần ta hợp tác để khám phá không?

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương tâm cơ linh mẫn, nếu chịu khó giảng giải cho tại hạ thì công việc cũng có thể rút ngắn lại.

Băng Kiên nói :

- Đó cũng là ý kiến. Thật ra, mỗi trận đồ có nhiều cách chú giải khác nhau. Không lẽ cách nào cũng đúng? Trận đồ cũng như cuộc cờ. Một nước cờ có thể làm cho địch nguy hoặc cho ta nguy. Ta và công tử hợp giải, tuy nhanh nhưng chưa chắc chính xác.

Tuyết Cừu nói :

- Khỏi lo điều ấy. Nếu có sự thắc mắc mà cả hai giải không thông, thì ta lại nghiên cứu cách khác.

Và họ bắt đầu hợp giải từng trận một. Nhiều trận họ phải sắp bằng sỏi.

Đến trận thứ mười, tức là trận Bán Cực thiên đồ, Băng Kiên nói :

- Thật là mầu nhiệm! Mỗi trận chúng ta giải một cách hữu lý, thì phần công lực trong người tăng lên, trí não sáng suốt, nhất là phần khí công mạnh mẽ. Qua trận này, nguyên tắc khác hẳn với chín trận

trước. Đây tác giả lấy Lạc Thư làm trận pháp, lấy Hà Đồ làm phương pháp giải phá, tức biến hậu thiên ra tiên thiên.

Tuyết Cừu gật đầu, nói :

- Tại hạ và Phi Quỳnh hợp giải được trận này.

Băng Kiên lắc đầu :

- Như vậy là.. Hết sống. Vì đó chỉ là nguyên tắc cơ bản, còn sự biến hóa của nó là khác nữa. Bảy trận trước là tĩnh trận, còn năm trận sau là động trận. Gọi là động trận, là vì tác giả vẫn còn sống sờ sờ ra đó. Khi người ta vào trong, bên ngoài, tác giả thêm bớt một vài đường nét sao đó, có phải là vĩnh viễn đương sự ở luôn trong đó chăng? Ta hãy đề phòng, có ba cách biến hóa. Một là áp đặt các tiểu trận để chồng lên các cửa của đại trận. Có tám tiểu trận đó là Thiên phúc, Địa tải, Phong dương, Vân thủy, Long phi, Hổ dực, Điểu tường, Xà bàn. Thứ hai là áp dụng độn giáp làm biến đổi các cung và cửa. Thứ ba là dùng tiểu trận của Lý Tĩnh mà chồng lên. Đó là chưa kể những tạp biến khác như xông muội hương, hay trấn yểm tinh tú. Chết như chơi, Lã Tuyết Cừu ơi!

Tuyết Cừu thở dài :

- Quả là động trận. Và cũng quả là.. Đông Hải Thần Quân là nhân vật tà phái. Và tiêu biểu nhất là cô nương nửa tà nửa chánh.

Băng Kiên nguýt một cái thật dài, nói :

- Nửa tà nửa chánh rõ nét nhất là ngươi đó. Ta không nói ra, chứ ta biết tất cả.

Nàng nói lấp lửng như vậy mà Lã Tuyết Cừu đánh thót. Chàng nhớ tới việc chơi nghịch của chàng.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Dường như tại hạ không phải là... Nhân vật chánh phái. Nhưng tiểu thư hãy đơn cử một ví dụ để chứng minh.

Băng Kiên nói :

- Ngươi làm bếp, ta rình để học nghề, ta thấy tất cả rồi. Nhưng cạy răng ta cũng không nói.

Lã Tuyết Cừu đổ mồ hôi. Chàng cúi đầu thấp xuống, nói lí nhí :

- Không có cách nào khác, tiểu thư ơi. Ở làng Hạ Nham người ta nêm nếm bằng tro.

Băng Kiên chợt hỏi :

- Còn ngươi nếm nếm bằng gì?

Lã Tuyết Cừu rất ngạc nhiên về câu hỏi này. Nếu nàng đã biết thì không cần phải hỏi. Chàng vỗ vào đầu kêu bốp một tiếng, nói :

- Thì cũng nêm nếm bình thường thôi.

Băng Kiên cười thật lớn, nói :

- Té ra ngươi không thật lòng. Thôi, cứ bỏ qua việc đó. Giờ ta tiếp tục phá giải trận Bán Cực thiên đồ. Trước nhất hãy phá giải tám tiểu trận kia, rồi tới Kỳ môn, sau cùng là tiểu trận Lý Tĩnh.

Cả hai vui vẻ sau một ngày họ giải xong tám tiểu trận, bất kỳ vào và ra ở cửa nào. Ở phần Kỳ môn thật khó khăn. Nghi và biến hóa theo mỗi giờ, mỗi ngày, mỗi tiết, mỗi tháng, rồi đến mỗi năm. Có khi phải “siêu thần, tiếp khí”, có khi phải đặt lại vấn đề nhuận lịch, đủ mọi rắc rối và phiền phức... Kỳ môn độn giáp còn rắc rối hơn cả Lục nhâm và Thái Ất...

Băng Kiên nói :

- Chúng ta mà thạo bộ này có thể làm nhà tiên tri như ông Gia Cát.

Cả hai cụng đầu nghiên cứu, không thiết gì đến ăn uống. Nhiều khi họ lăn đùng ra đó mà ngủ bên nhau. Họ không hay biết gì về việc đó của mình.

Một hôm, Tuyết Cừu ôm đầu Băng Kiên nói :

- Chúng ta bỏ phí một thời gian khá lâu quá uổng. Đông Hải Thần Quân đứng về phe tà không thể nào là nhà tiên tri được. Do đó, ông ta chả am hiểu gì về Kỳ môn đâu...

Băng Kiên xỉa ngón tay vào trán Tuyết Cừu, nói :

- Ngươi đừng quên, dù là trận thuần túy cũng cần sử dụng Kỳ môn. Chúng ta chưa có thể là đối thủ của Thần quân đâu. Phải kiên nhẫn, kiên nhẫn lớn!

Tuyết Cừu cười :

- Kiên nhẫn quá, thành hai bộ xương cho mà coi. Ta nghĩ ra một cách rất hay, nhưng bây giờ phải làm một bữa ăn ngon cái đã. Lâu nay, chúng ta chỉ ăn... Chay mà thôi.

Băng Kiên cao hứng nói :

- Lấy đâu ra một bữa ăn thịnh soạn?

Tuyết Cừu nắm tay Băng Kiên kéo đi, nói :

- Ở ao Ngoạn Hoa và Ngoạn Nguyệt không hiếm những thứ béo bổ.

Băng Kiên vui ngay. Nàng nói :

- Ngươi lôi ta đi như kéo một đứa bé. Sao ngươi không để ta điểm huyệt và ta sai khiến ngươi?

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời, nói :

- Cô nương đừng chơi dại vậy nữa! Ta sắp gặp cường địch rồi đó. Một mình cô nương nhắm có thể cự nổi hắn không?

Băng Kiên giật mình hỏi :

- Hắn là ai vậy?

Tuyết Cừu nói :

- Nào biết là ai! Nhưng biết là cường địch. Sầm lão sư vào trận, chả lý Thần quân không nói cho ai biết sao? Không chừng Thần quân lại đến đấy.

Băng Kiên tái mặt, nàng đứng khựng lại nói :

- Dẫu có cao lương mỹ vị cũng ăn không ngon. Phải tìm cách mà đề phòng.

Tuyết Cừu hỏi :

- Võ công của Thần quân thế nào?

Nàng đáp :

- Ông ấy đã đạt tới Sinh tử huyền quan rồi. Công lực của hai ta hợp lại còn cách xa ông ấy lắm.

Tuyết Cừu nói :

- Nhưng ta đấu với Thần quân, ngươi có bất bình không?

Băng Kiên đấm vào lưng Tuyết Cừu, nói :

- Đừng ngốc! Ngươi đấu với ông ta là chuốc lấy cái chết như chơi. Ông ta năm nay chỉ ngoài sáu mươi thôi, mà công lực ông tưởng chừng như hai trăm năm. Khi đạt đến sinh tử huyền quan, ông lại biến tính. Thay vì người ta gần với đạo gần với sự tu dưỡng, thì ông ta lại... Kề cận với má hồng.

Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào mặt nàng, hỏi :

- Thế là ngươi buồn và bỏ đi?

Băng Kiên trầm ngâm một hồi, nói :

- Ta không bao giờ khuyên ông ta điều gì. Nhưng ta rất tủi thẹn có một sư phụ như vậy. Ngươi phải biết lượng sức mình.

Tuyết Cừu cười cười :

- Tại hạ sẽ dùng Vô Ảnh ma chiêu mà chọi với lão. Giả sử lão không tìm tại hạ, thì tại hạ cũng phải tìm lão thôi.

Băng Kiên níu áo Tuyết Cừu, nói :

- Thần quân luyện đến pháp môn Thông thính, ông nghe tiếng người nói ngoài ngàn dặm. Đừng hồ đồ!

Tuyết Cừu vẫn cười, nói :

- Tại hạ có cách...

Băng Kiên sáng mắt lên, hỏi :

- Cách nào?

Tuyết Cừu có dịp ôm tai Băng Kiên thì thầm... Không biết trong lúc thì thầm, chàng có làm gì không mà Băng Kiên đỏ mặt lên nói :

- Cách đó đáng gọi là Lỗ ban môn tiền lộng đại phủ (múa rìu qua mắt thợ). Nhưng ngươi lại lợi dụng sự chăm chú của ta...

Tuyết Cừu nói :

- Băng Kiên tiên tử ơi! Ta sợ Thần quân đến mà ngươi theo lão bỏ ta mất.

Băng Kiên nói :

- Không đời nào ta bỏ ngươi. Ta dặn trước ngươi một điều. Ông ta có một pháp môn nữa đó là Nhiếp Hồn đại pháp. Môn này ông phối hợp hai môn công phu của người Tây Vực và người Phù Tang. Hãy tránh nhìn vào mắt ông ấy.

Tuyết Cừu quả quyết :

- Tại hạ không sợ pháp môn đó. Bây giờ phải làm bữa ăn ngon rồi tính sau.

* * * * *

Tuyết Cừu và Băng Kiên lăn về một số đá lớn đặt trước Cầm đài, nơi họ đang cư ngụ. Nơi này vốn vua Ngô xây cho Tây Thi để chơi đàn, hoặc nghe đàn. Mấy đời sau, người ta vẫn tiếp tục duy trì nó. Không biết mấy chiếc đàn treo trên vách có từ thời nào?

Tuyết Cừu rất bận công việc, không rảnh để nghiên cứu những loại đàn này.

Hai người hì hục sắp thành một Trận đá do Tuyết Cừu phát minh. Chàng nói :

- Tại hạ án theo phương vị của tinh tú, chuẩn là Bắc Đẩu, lập trận này. Thần quân dù có thông minh cách nào, vào trận này cũng bị giam cầm ngay!

Chàng lại bứng thêm một số cây cối, án theo bát quái mà trồng.

Trận thế lập xong, Băng Kiên khen :

- Trận pháp công tử hơn ta một bậc. Trận này có tên gọi chưa?

Tuyết Cừu nói :

- Đặt tên là chuyện dễ. Ngoài trận nhìn vào thì mù mịt như sương khói. Còn đứng trong trận thì lạnh căm căm. Ta đặt tên là Băng Tuyết trận.

Băng Kiên ngẫm nghĩ sao đó, mặt đỏ ửng. Nàng lấy ngón tay nhận vào má chàng nói :

- Quỷ lắm! Nhưng phải đặt Tuyết Băng trận mới thuận hơn. Bởi vì có tuyết rồi mới có băng.

Tuyết Cừu gật đầu.

Bỗng Băng Kiên lại nói :

- Ta đã uổng công rồi! Nếu Thần quân không vào đây thì sao? Ông ta đứng bên ngoài mà chờ ta? Tính ông ấy ta biết rất rõ, ông ta không hề làm việc mạo hiểm.

Tuyết Cừu nói :

- Chắc chắn Thần quân biết trận này là mới lập. Và ông không tin rằng trên đời có kẻ lập trận pháp cao siêu hơn ông. Chính vì vậy mà ông ta sẽ vào.

Băng Kiên nói :

- Bây giờ trận Bán Cực không còn là vấn đề nữa! Trận pháp của Thần quân là trận pháp có nguyên tắc, còn của ngươi là không nguyên tắc. Đấu võ công ngươi chưa phải là đối thủ, vĩnh viễn không phải là đấu thủ của ông đâu, ngươi thử diễn lại bộ quỷ thức và ma chiêu cho ta xem!

Tuyết Cừu nói :

- Một mình diễn lại, không thể nào lột hết được mầu nhiệm của nó.

Băng Kiên nói :

- Ta và ngươi ở chung nhau mấy tháng, chưa có dịp đấu nhau thì đây là cơ hội tốt để cho ngươi thử.

Tuyết Cừu nói :

- Không được! Đao kiếm vốn vô tình. Lúc trước ta và ngươi khác, bây giờ khác.

Băng Kiên mỉm cười :

- Xin ngươi cứ tự nhiên cho. Ngươi làm như ta mới nhập môn không bằng.

Hai người đứng lên bước ra sân. Cả hai thủ thế.

Tuyết Cừu dặn :

- Xưa nay chỉ có một người qua lọt cửa ải của ma chiêu đó là Hà Ngôn Tai. Xin Băng Kiên ngươi phải thận trọng.

Lã Tuyết Cừu vỗ tay vào đao, biến mất. Nhưng thân ảnh của Băng Kiên dường như nhanh hơn.

Trong cõi Ma ảnh đó, Tuyết Cừu không thấy Băng Kiên đâu cả. Khi chàng hạ xuống, thì Băng Kiên đã đứng trước rồi.

Nàng nghiêm giọng nói :

- Ta thấy được ngươi, nhưng ngươi không thấy được ta. Nếu đấu thì ngươi có phần nguy khốn hơn.

Tuyết Cừu hơi thẹn, nói :

- Khinh công của tiểu thư ảo diệu quá mức tưởng tượng. Còn Thần quân thì sao?

Nàng đáp tỉnh :

- Ông ấy là.. sư phụ của ta!

Tuyết Cừu thở dài, chàng buồn rượi.

Băng Kiên nói :

- Đệ nhất chiêu qua rồi. Còn Đệ nhị, Đệ tam đâu?

Lã Tuyết Cừu lại chớp người lên, lần này chàng sử dụng hết tuyệt đỉnh công phu về môn khinh công, và vận dụng luôn cả khinh thuật trong Dao Trì kiếm pháp...

Xem lại khắp bốn phía không thấy Băng Kiên đâu, nhưng có tiếng kiếm va vào đao chàng, có sức mạnh dữ dội... Dường như đao bắt được hơi kiếm, nên chất thần có cơ hội phát tiết.

Công lực hai bên có phần tương đương. Tiếp tục như vậy, đao và kiếm "thay mặt" cho chủ nhân thử nhau... Ngoài mặt đất.

Lã Tuyết Cừu đã thi triển hết Vô Ảnh thất tuyệt ma chiêu.

Hai bên dừng lại. Băng Kiên nói :

- Trong bảy chiêu đó, ta nhiều lần sát hại được ngươi. Trái lại, ngươi chưa lần nào xâm phạm được ta cả.

Tuyết Cừu xem đao nói :

- Không ngờ Vô ảnh cũng tồi tệ quá mức. Ta không bao giờ sử dụng thứ này nữa.

Băng Kiên nói :

- Ngươi lầm rồi! Ma chiêu sử dụng Vô ảnh, mà ngươi vẫn còn ảnh của thân và ảnh của vũ khí. Cho ngươi hay, tuy ta không biết gì về ma chiêu và quỷ thức, nhưng ta biết nó còn có một tên gọi là Tàng Long kiếm pháp. Có nghĩa là khi đao hoặc kiếm của ngươi thuần thục, thì những chiêu thức ấy biến hóa lênh láng như nước. Như thế mới gọi là Tàng Long kiếm pháp. Vũ khí được sử dụng phải là kiếm thì mới có hiệu lực nhiều.

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu thư không biết ma chiêu quỷ thức, thì sao lại hiểu được uyên nguyên của nó?

Băng Kiên nói :

- Ta không có kiếm phổ để luyện, nhưng có bộ danh mục kiếm pháp của Thi Đạm đạo sĩ viết từ đời Càn Long, có lược qua các danh tác.

Lã Tuyết Cừu đọc lớn hai câu. Vô Ảnh Long Phi tàng quỷ thức, Tuyệt Hình Hổ Dực kiến ma chiêu... Lời cô nương nghị luận là cao siêu lắm. Nhưng phải làm sao luyện tới Tàng Long?

Băng Kiên nói :

- Với các cao thủ thượng thừa hiện nay, thì ngươi thuộc về ngoại hạng. Nhưng với tuyệt đích của Tàng Long kiếm pháp thì ngươi chỉ mới vào hạng thứ. Bây giờ phải đem tâm pháp ra mà luyện lấy nó. Trước nhất, hãy treo ngang thanh đao, nhìn đừng thấy đao nữa, mà thấy đó là "biển" mênh mông. Đó là giai đoạn một. Giai đoạn tiếp theo, đu đưa thanh đao nhưng vẫn thấy biển. Giai đoạn ba, không thấy biển nữa, mà thấy.. rồng.

Lã Tuyết Cừu nghe nàng giảng tâm pháp, chàng rất lấy làm cảm phục. Từ ngày lăn lộn giang hồ đến nay, chàng chưa thấy một nhân vật nào có vẻ quái lạ. Từ tính nết cho đến kiến thức.

Bất giác, chàng buột miệng :

- Tiểu thư không phải là Tiểu ma nữ mà là tiểu Bồ tát.

Băng Kiên nhướng mắt :

- Ngươi cứ khen cho sướng miệng. Nhưng khi làm thức ăn cho Tiểu Bồ tát thì cứ tha hồ mà chen mấy giọt... Kia vào. Bồ tát ăn một hồi đâm ra có chứng nghiện.

Lã Tuyết Cừu cả kinh, chắp tay lại nói :

- Xin tiểu thư tha tội. Nguyên do cũng bởi Tuyết Cừu bị khống chế và áp bức. Ma tính lẫn tính trẻ con kia khiến tại hạ phải làm vậy cho bõ tức. Không ngờ khi tiểu thư tự nấu nướng lại dùng không được. Biết làm sao bây giờ?

Băng kiên nói :

- Ta nói cho vui thôi. Ta hiểu lòng dạ ngươi lắm. Và ta cũng vậy. Công thức luyện tập như lời ta nói, và công thức nấu nướng vẫn như cũ. Thôi ngươi tiếp tục đi.

Với tâm pháp tân kỳ như nghệ thuật, trong vòng mười ngày, Lã Tuyết Cừu đã đạt tới mức ảo diệu. Sinh tử huyền quan bỗng nhiên khai mở.

Băng Kiên ôm chầm lấy chàng nói :

- Đây chính là lúc công tử nhìn thấy được bản lai diện mục. Bây giờ công tử lòng thấy nguội lạnh như tro tàn.

Tuyết Cừu quàng tay qua vai nàng nói :

- Tiểu... Bồ tát là bậc đại ân của tại hạ. Bây giờ chúng ta được quyền đi rồi.

Băng Kiên nhìn lại căn nhà mà nước mắt ròng ròng. Nàng nói :

- Thần quân đang chờ ta phía ngoài kia.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Ông ấy đến bao giờ? Lão có bắt tiểu thư đi không?

Nàng đáp :

- Ta chỉ đoán vậy thôi. Nhưng chắc chắn là đúng.

Nàng dặn thêm :

- Đời này, có đến hai người đạt được Sinh tử huyền quan. Dù sao ông ấy vẫn là người có tài một tay quán tuyệt cổ kim. Hãy đề phòng Nhiếp Hồn đại pháp.

Hai người bước ra ngoài trận.

Một lão áo xanh đi với hai thiếu nữ đang đứng nhìn vào trận.

Hai người còn ở trong trận nhìn ra thấy lão.

Băng Kiên bỗng thoái lui, nàng run lên nói :

- Thần quân đứng đó! Hai cô kia là những tay kiếm lỗi lạc, đồng thời cũng là người chịu chăn gối với ông.

Tuyết Cừu vẫn quàng tay qua hông nàng nói :

- Tại hạ chỉ ngại một điều, tình thầy trò, Tiểu Bồ Tát khó cưỡng lại mệnh lệnh của ông mà thôi. Ngoài ra không ngại gì cả.

Băng Kiên vẫn còn run, nói :

- Thần quân đối với ta có tình như ruột thịt. Chính vì vậy mà ta khó xử. Công tử có thể ra trước. Ta đi vòng lối sau xuống Hạ Nham đợi công tử.

Tuyết Cừu nói :

- Có thể nào Thần quân cho người phục dưới đó không?

Nàng lắc đầu nói :

- Không sao cả! Chỉ mong công tử cẩn thận là được.

Lã Tuyết Cừu thong thả bước ra.

Đông Hải Thần Quân nhìn chàng chăm chăm. Còn hai thiếu nữ không hề ngó chàng, họ đưa mắt nhìn ngắm gì xa xăm lắm.

Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu xin ra mắt Thần quân.

Thần quân gật đầu hỏi lại :

- Ai bày trận này?

Chàng đáp gọn :

- Tại hạ!

Thần quân hỏi :

- Bày trận này với mục đích gì?

Tuyết Cừu nói :

- Nguyên do là tại hạ trong thời gian luyện võ, e có người lạ tới phá. Trận này tại hạ đặt tên là Băng Tuyết trận.

Thần quân nói :

- Thời gian gần đây ta nghe nói đến Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu rất nhiều, nhưng không biết võ công của ngươi tới đâu. Hôm nay ta muốn biết.

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Thần quân muốn cùng với tại hạ đấu chăng?

Lão quắc mắt nhìn Lã Tuyết Cừu, nói :

- Ta chưa đấu với ngươi vội. Ngươi hãy đấu với hai vị tả hữu sứ của ta đây.

Tuyết Cừu lắc đầu, nói :

- Tại hạ không hề thù oán với hai vị này. Xin Thần quân đừng ép!

Một trong hai thiếu nữ bước tới nói :

- Nhiều khi không oán thù người ta vẫn phải ra tay sát hại.

Nàng này rất đẹp, trạc chưa tới hăm lăm, ánh mắt lạnh lùng kiêu ngạo, giọng nói nhọn như mũi giáo.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ nói rồi, không muốn hơn thua với bất kỳ ai, nếu người ấy không oán thù gì với tại hạ. Một điều nữa, tại hạ luyện nhằm quái công, nếu ra chiêu là giết người.

Thiếu nữ nổi giận phóng ra một đường kiếm thần tốc.

Thân ảnh Lã Tuyết Cừu biến mất. Khi hết đường kiếm rồi, chàng lại hiện hình. Thanh đao vẫn chưa rút ra khỏi vỏ.

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương xứng đáng là một thượng thủ. Nhưng tính thì nóng, tình thì lạnh, họa nhiều hơn phúc. Cho phép tại hạ được cáo từ.

Chàng nói xong, xá một cái rồi tiếp tục đi.

Thiếu nữ cắn môi đưa mắt ngó Thần quân như hỏi ý kiến.

Thần quân nói theo :

- Tuyết Cừu! Ngươi khoan đi đã!

Chàng dừng chân lại, nói :

- Thần quân có gì chỉ giáo?

Thần quân nói :

- Ngươi đã luyện Vô Ảnh phải không?

Tuyết Cừu nói :

- Gặp pháp môn nào hay thì tại hạ luyện. Trước khi tại hạ tới Ma Khẩu để phá trận Bán Cực. Thần quân hãy vào phá trận này thử xem.

Lão Thần quân nhìn Tuyết Cừu cười nhạt :

- Ngươi khích ta đó à?

Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Không dám! Ngài là tác giả Thập nhị trận đồ, là một bậc tài hoa. Năm xưa, gia phụ là Lã Đạo Nghi cũng nghiên cứu về trận đồ. Rất tiếc, tại hạ không được sự truyền dạy của người, mà chỉ được Từ nhũ mẫu dạy qua sơ lược. Vừa rồi đây, nhân nghiên cứu về trận Bán Cực, tại hạ mới lập ra trận này. Đối với Thần quân chỉ là trẻ con múa kiếm mà thôi. Nếu ngài thích vào cho biết thì vào. Còn không thì để lại cho tuế nguyệt vậy.

Thần quân ngẫm nghĩ một hồi, nói :

- Được! Ta phá cho!

Tuyết Cừu hỏi :

- Ngài vào bây giờ à?

Thần quân nói :

- Dĩ nhiên là vào bây giờ!

Tuyết Cừu móc trong người ra tấm bản đồ của trận trao cho Thần quân rồi nói :

- Xin ngài hãy nghiên cứu rồi mới vào. Tại hạ sẽ không có ở bên ngoài thay đổi hình thế của trận.

Thần quân lấy tấm bản đồ, nhìn vào chăm chú. Hồi lâu, ông mỉm cười, nói :

- Đây là trận pháp chiếu theo trận Lục Hoa của Lý Tĩnh. Trận này bên trong sương khói mù mờ. Ta chỉ cần đẩy lệch ba viên đá, thì vào và ra một cách dễ dàng.

Tuyết Cừu nói :

- Trận Lục Hoa ghép là đúng rồi. Nhưng ghép với trận nào mới được?

Thần quân nói :

- Địa tải.

Tuyết Cừu lắc đầu, nói :

- Ngài nhận dạng lầm rồi. Hổ dực chứ không phải Địa tải.

Thần quân nói :

- Lã công tử! Tâm hồn của công tử thật trong sáng. Ta nói đó chỉ cốt thử ý công tử có thành thật không. Dĩ nhiên ta biết đó là Hổ dực. Hồi Tiền Hán, Hàn Hoài Âm nhốt Sở Bá vương ở Cai Hạ là trận này. Nay ta phá cho công tử xem nhé.

Tuyết Cừu nói :

- Ngài hãy chuẩn bị thức ăn thật nhiều đi! Trong trận tại hạ chỉ có nửa tháng lương thực, e không đủ.

Thần quân nói :

- Cảm ơn công tử. Ta không đến đỗi bị nhốt lâu vậy đâu.

Nói xong, lão cùng hai thiếu nữ bước vào trận.

Lã Tuyết Cừu bình thản bước đi.

Chàng đến Hạ Nham gặp Băng Kiên đang đứng chờ. Chàng thuật lại mọi việc rồi nói :

- Tại hạ cần đến Thiên Trượng cốc để cứu Bạch La cốc chủ, sau đó cùng tiểu thư đi đến Ma Khẩu phá trận Bán Cực, hết sợ Thần quân tập kích.

Chương 13: Những Bước Cô Đơn

Dọc đường, Băng Kiên nói :

- Năm xưa Lã tiền bối bị giang hồ truy sát, không do ai xúi giục cả, chỉ có Đông Hải Thần Quân làm bẫy mà thôi.

Một câu đơn giản như vậy, khiến Tuyết Cừu kinh mang. Chàng đứng khựng lại hỏi :

- Tiểu thư nói rõ thêm.

Băng Kiên nói :

- Lý ra ta không nên khơi đống tro tàn của quá khứ. Công tử nay đã thông được sinh tử huyền quan, võ công vào bậc quán thế, e lạm sát mà sinh ra ma tính. Hồi Lã tiền bối còn sinh tiền, Thần quân lúc đó võ công không cao siêu như bây giờ. Ông ta rất đố kỵ Huyết Thủ. Thần quân bí mật giết nhiều người trong giang hồ, rồi đổ danh cho vợ chồng Huyết Thủ, thành ra mới có chuyện như vậy.

Tuyết Cừu trầm ngâm, hồi lâu mới nói :

- Thật là kẻ ném đá giấu tay. Ta thề không tha tên giặc già này. Nhưng sao tiểu thư biết được điều đó?

Băng Kiên nói :

- Không lý ta nói oan cho sư phụ ta? Một hôm ta đọc bộ Huyết Lục của ông mà biết rõ việc này.

Tuyết Cừu vòng tay nói :

- Tại hạ rất cảm kích tấm lòng tiểu thư. Một bên là bạn, một bên là thầy, tiểu thư vì bạn mà nói ra sự tội lỗi của sư phụ, lòng không thể không xốn xang. Tiểu thư ơi! Giữa tại hạ và Thần quân nhất định phải một mất một còn mong tiểu thư đừng phiền trách gì tại hạ.

Băng Kiên rươm rướm nước mắt nói :

- Công tử làm việc đó là đúng đạo lý thôi. Một là vì giang hồ, hai là vì song thân. Sở dĩ ta giữ công tử lại cũng là vì việc này. Lúc đó công tử chưa đủ sức để đấu với Thần quân và cũng chưa đủ sức phá trận cứu người.

Tuyết Cừu thở dài nói :

- Thật là oan nghiệt! Tại hạ rất hiểu nỗi khổ tâm của tiểu thư.

Băng Kiên nói :

- Xa công tử, ta thật khó ăn và khó ngủ! Nhưng không thể không chia tay được.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư đi với tại hạ chữa chứng bán thân bất toại cho Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan chứ?

Băng Kiên nói :

- Ta không thể đến nơi ấy, Bạch La tiền bối và Thần quân vẫn có mối căm thù.

Tuyết Cừu hỏi :

- Bây giờ tiểu thư làm gì?

Băng Kiên nói :

- Thần quân có hàng ngàn thuộc hạ võ công cao siêu. Và có hơn chục con thần ưng. Đám người ấy ở một nơi bí mật. Không rõ trận địa kia có đủ sức giam cầm Thần quân chăng? Ta sợ Thần quân ra được, thì công tử rất khó mà gặp ông, mà có gặp ông chăng nữa, cũng rất khó mà thắng nổi ông ta. Thần quân có mười hai vị khoái kiếm thủ, có một nữ tham mưu rất lợi hại tên là Ngũ Ngoạn Cô, tuổi xuýt xoát với ta. Bây giờ công tử muốn ta phải làm gì?

Tuyết Cừu nói :

- Nếu nhờ tiểu thư trong việc chống lại với Thần quân là bắt tiểu thư phải làm một điều phi nghĩa. Tại hạ chỉ mong tiểu thư làm sao cho hợp với công đạo là đủ. Xin tiểu thư bảo trọng mình vàng. Tại hạ đi đây.

Hai bên từ giã nhau, mỗi người đi mỗi hướng mà lòng bịn rịn.

Lã Tuyết Cừu đi về Thiên Trượng cốc, sau mấy ngày thì tới nơi. Xa xa, chàng thấy hai thiếu nữ đang đấu nhau trên bờ vực thẳm.

Lã Tuyết Cừu bay nhanh về phía đó. Chàng hét lớn :

- Dừng tay lại! Dừng tay ngay!

Cả hai nghe tiếng Tuyết Cừu, lập tức nhảy ra ngoài. Chàng nhận rõ một cô là Nam Phương Mỹ Cơ

và cô kia là Lý Yến Phi.

Lã Tuyết Cừu chào họ xong rồi hỏi :

- Cớ gì nhị vị cô nương đánh nhau?

Lý Yến Phi chưa trả lời câu đó vội, nàng nhào tới ôm chặt Lã Tuyết Cừu, nói :

- Công tử đi đâu mà biền biệt vậy? Nghe nói công tử đưa Phi Quỳnh đi chữa bệnh. Bây giờ công tử ở đây còn Phi Quỳnh đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Phi Quỳnh cùng với Vương Giải Ngữ theo Huyết Ma Tử vào trận của Đông Hải Thần Quân rồi! Tại hạ nghe Lý tiểu thư đồn trú chận đường khách giang hồ đi Nga Mi, rồi sự tình ra làm sao?

Lý Yến Phi nói :

- Cũng vì mấy lần cứu ba cô Mộc Thúy Hương, Sử Tiểu Linh, Mạc Mỵ Chúc, rồi thành ra thân nhau. Cả bọn đều một ý là giúp Lã Tuyết Cừu, nên đồn trú và triệt hạ các cơ sở của Nga Mi lập ra rải rác khắp nơi. Sau đó, thực lực ngày một mạnh. Bọn ta điều động đám cao thủ giang hồ, hơn một nửa vốn ngày trước họ cấu kết với nhau truy sát Lã Tuyết Cừu.

Lã Tuyết Cừu cười :

- Chỉ có các giai nhân câu khách là nhanh nhất. Sau đó thì sao?

Yến Phi nói :

- Sự tình được hơn bốn tháng, có một nữ nhân đẹp như ngọc, không biết tên, võ công tài trí hơn hẳn mọi người, tới nơi thách đấu có điều kiện.

Tuyết Cừu hỏi :

- Điều kiện đó như thế nào?

Yến Phi nói :

- Nếu không một người nào đấu lại cô ta, thì giải tán các trọng điểm ấy đi, và mỗi cô đều bị gả cho mỗi cao thủ có tuổi tương đương. Các cô thấy nữ nhân ấy lớn lối đều giận, muốn trừ đi nên họ nhận lời. Cuối cùng quả là một cuộc thảm bại tập thể. Mạc Mỵ Chúc và Sử Tiểu Linh tự sát vì không muốn thất tiết. Bốn cô kia lập gia đình để thủ tín.

Tuyết Cừu nghe nói hai nàng tự sát lòng đau nhói. Chàng hiểu lý do vì sao có sự tự sát rồi. Chàng hỏi :

- Còn bốn cô nào kết hôn?

Nàng đáp :

- Ngũ Liễu Nhi, Tô Tố Vân, Dương Tiểu La và một cô nữa mà công tử chưa gặp. Hai cô nương trong Tiền Hiền điện trốn về lại chốn ấy. Còn ta đi lang thang. Mộc Thúy Hương theo Hoa Như Tuyết về lại tuyệt cốc Quỷ Vô Môn Quan. Ta đến đây đã mấy ngày tìm lối vào trong đó để gặp họ, nhưng tìm mãi không thấy.

Chàng lại hỏi :

- Do đâu hai vị cô nương lại đấu nhau?

Yến Phi nói :

- Ta biết cô gái này là Mỹ Cơ, người nhiều lần bày mưu tính kế để giết Lã Tuyết Cừu. Hôm nay ta gặp ả tại đây, không giết ả, còn để làm gì?

Tuyết Cừu lắc đầu, hỏi :

- Cô nương đã gặp Lý tiền bối rồi chứ?

Lý Yến Phi lộ nét buồn, nói :

- Gặp rồi. Người ấy chính là gia phụ. Ông còn bận việc nhiều lắm, nên cha con không tiện gần gũi.

Lã Tuyết Cừu thở dài, nói :

- Đây là sự oan nghiệt do những người lớn làm nên. Từ nay, các cô không nên đâm chém nhau nữa.

Lý Yến Phi nói :

- Ta tha cho ả hôm nay vì nể lời ngươi. Từ nay ả đừng xuất hiện giang hồ nữa là được.

Mỹ Cơ nói :

- Ta thà chịu chết chứ không tuân lời cô nương. Ta đấu không lại Lã Tuyết Cừu. Nếu đấu lại hắn, ta vẫn giết hắn như thường.

Lã Tuyết Cừu mỉm cười :

- Giang hồ ai cũng muốn giết tại hạ cả, không riêng gì cô nương. Giết tại hạ thì cứ giết, chứ hai vị đừng đấu nhau...

Lý Yến Phi suy nghĩ, rồi chợt hỏi :

- Cô nương có phải là con của Tu Kim Thọ không?

Mỹ Cơ gằn giọng :

- Phải thì sao?

Lý Yến Phi run người và tái mặt. Bất thần nàng vừa chạy vừa hét như một kẻ mất trí.

Mỹ Cơ sững sờ nhìn theo mà không biết sự tình thế nào. Nàng hỏi :

- Đột nhiên Lý Yến Phi lại có dị chứng như vậy?

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương nên chạy theo nàng đi! Không khéo Yến Phi phát điên mất. Hai người là tỷ muội cùng mẹ khác cha đó!

Nam Phương Mỹ Cơ cả kinh, nhưng nàng không tiện hỏi nữa, liền phóng mình đuổi theo.

Lã Tuyết Cừu nhìn theo bóng của hai người, lắc đầu thở dài. Chàng theo mật đạo mà đi xuống tuyệt cốc.

Vừa đi tới lòng suối đã thấy Mộc Thúy Hương và Hoa Như Tuyết đang đứng thẫn thờ.

Họ chưa kịp thấy chàng.

Lã Tuyết Cừu chạy tới, hai cô nghe tiếng động, quay lại thấy chàng, họ ôm chầm lấy chàng mà nghẹn ngào.

Tuyết Cừu gặp họ lòng cảm động khôn xiết. Hai bên thuật lại cho nhau nghe những đoạn đường trải qua, nhưng có một số chuyện chàng cần phải giữ kín. Hai nàng khóc lóc bi thảm.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ sống mà làm khổ nhiều người, lòng thấy ân hận sao mình lại sinh ra đời. Bây giờ tại hạ vào thăm hai vị cố chủ.

Như Tuyết nói :

- Lâu nay công tử bặt tin trên giang hồ, Từ Cốc chủ đã đi tìm công tử rồi.

Ba người trở lại tuyệt cốc. Một số đệ tử Thanh U Cung đã gia nhập giang hồ, còn lại ở đây hơn một nửa. Họ thấy Tuyết Cừu trở lại, ai nấy đều thăm hỏi.

Chàng vào gặp Bạch La Phiến, liền quỳ xuống nói :

- Cừu nhi ra mắt... Đại mẫu!

Bạch cốc chủ cảm động, phất tay cho chàng đứng lên, rồi hỏi :

- Cừu nhi lâu nay cực nhọc lắm và chắc cũng có nhiều tao ngộ lớn trong đời?

Tuyết Cừu thuật sơ lại mọi việc, rồi nói :

- Cừu nhi đã học được Tam Anh khí phổ, nên Cừu nhi về đây chữa chứng bán thân bất toại cho đại mẫu.

Ngày hôm đó mẫu tử, thầy trò, bè bạn tâm sự với nhau.

Qua ngày sau, chàng truyền tâm pháp cho Bạch La Phiến, dùng Án ma chỉ pháp vận công chữa bệnh cho bà. Mỗi ngày chàng trị ba lần, mỗi lần chừng một giờ. Các huyệt đạo bị bế tắc, lần lượt được đả thông.

Sau ba ngày Bạch La Phiến đi được những bước đầu tiên. Đây là nỗi mừng to lớn nhất trong đời bà.

Ngày hôm đó, Bạch La Phiến tập đi bên cạnh Lã Tuyết Cừu. Nhân lúc vắng người, chàng hỏi :

- Đại mẫu có ân oán gì với Đông Hải Thần Quân?

Bà thẳng thắn nói :

- Lão ấy đã biết ta yêu phụ thân Cừu nhi, mà lão vẫn theo tán tỉnh ta. Bị ta cự tuyệt, lão hổ thẹn. Nhiều lần lão tìm cách hại ta nhưng hại không được. Lão là kẻ đại thù của Cừu nhi.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tại sao trước đây đại mẫu không cho Cừu nhi biết?

Bà thở ra nói :

- Ta muốn nói cho Cừu nhi biết lắm chứ, nhưng có hai điều trở ngại khiến ta chưa nói đó thôi.

Tuyết Cừu nói :

- Xin đại mẫu cho biết những điều trở ngại?

Bạch La Phiến nói :

- Hồi đó, võ công của Cừu nhi còn non nớt so với võ công của lão. Nếu Cừu nhi nghe được sẽ tìm tới lão. Và như thế không khác gì ta hại Cừu nhi. Thứ hai là ta muốn một ngày nào đó tự tay ta giết lão, mổ bụng, moi tim mà tế trước phần mộ vợ chồng Lã Huyết Thủ.

Lã Tuyết Cừu giật mình hỏi :

- Mộ song thân Cừu nhi ở chỗ nào, sao lâu nay không nghe đại mẫu nhắc đến?

Bà nói :

- Ngay tại đây!

Bà chỉ hai cái tráp đỏ đặt bên góc rồi nói :

- Dĩ nhiên ta phải đặt nơi đây, vì để nơi khác e không an toàn, bởi giang hồ còn lắm kẻ đốn mạt. Ta cũng không nói cho Cừu nhi biết, ngại vì tấm lòng hiếu thảo mà làm ngăn bước tiến thủ của Cừu nhi.

Chàng rớt nước mắt nói :

- Công đức và ân nghĩa của đại mẫu lớn như trời như biển. Cừu nhi không biết nói gì hơn...

Chàng sụp lạy bà.

Bà kéo chàng lên nói :

- Đối với người thân không nên dùng sự ân nghĩa. Cừu nhi tắm rửa sạch sẽ rồi ra mắt song thân.

Tuyết Cừu nói :

- Hiện tại Cừu nhi nhốt Đông Hải Thần Quân vào Tuyết Băng trận, không biết lão có phá ra được không?

Bà nói :

- Ta không biết trận ấy bí hiểm thế nào, nhưng không thể nhốt lâu lão được. Lão là tay thông quán cổ kim.

Lã Tuyết Cừu bước lại nói ý định của chàng phải đi Miên Thủy, phá trận Bán Cực ở gò Ma Khâu.

Bà dặn dò chàng nhiều điều.

Lã Tuyết Cừu ở lại hai ngày nữa.

Mộc Thúy Hương trao bảo kiếm cho chàng.

Như Tuyết và Thúy Hương nghe Tuyết Cừu sắp đi mắt của hai nàng như tối sầm lại.

Như Tuyết nói :

- Giang hồ rộng thênh thang, nhiều ân oán lẫn nhiều cám dỗ. Công tử ra đi lần này biết bao giờ trở lại nơi đây. Lòng ta đau đớn khôn cùng.

Mộc Thúy Hương nói :

- Tiểu muội và Như Tuyết đã kết làm tỷ muội, sống chết có nhau. Biết công tử nặng nghiệp giang hồ lại lắm hồng nhan tri kỷ, bọn tiểu muội biết phận mình hẩm hiu.

Tuyết Cừu nói :

- Hai vị chưa hiểu được lòng tại hạ. Cho đến giờ phút này, tại hạ chỉ có những bậc ân dày nghĩa trọng, chứ không có hồng nhan tri kỷ. Và chắc chắn là mãi mãi cũng chừng đó việc.

Nghe chàng nói vậy, không biết lòng cả hai cô buồn hay vui?

Tuyết Cừu từ tạ mọi người rồi lên đường.

Thúy Hương và Như Tuyết đưa chàng lên tận đỉnh Thiên Trượng cốc.

* * * * *

Lã Tuyết Cừu đi về hướng Tây Bắc. Một hôm vào quán bất ngờ gặp Thuần Vu Oanh Oanh đang ngồi với tên La Tuyết Cừu con của lão đạo danh La Bảo Nghĩa.

Thuần Vu Oanh Oanh thấy chàng, mừng đến nhảy dựng lên chạy lại nắm tay hỏi :

- Lâu nay ngươi đi đâu mà ta tìm khắp không thấy?

Thay vì Lã Tuyết Cừu cũng lộ nét mừng để đáp lễ, thì chàng rút tay lại, lạnh lùng nói :

- Tại hạ có việc của tại hạ.

Chàng nói xong quay sang tên Lã Tuyết Cừu kia, nói :

- Ngươi là kẻ vong bản, từ nay không được lấy họ Lã nữa! Hãy trở về với họ La của ngươi!

Hắn quắc mắt, nói :

- Ngươi hãy yên tâm. Đó là việc ta phải làm. Ta hỏi ngươi, quyển kim cổ kỳ thư của ta đâu?

Tuyết Cừu nghiêm giọng :

- Từ nay, ngươi không được hỏi nói gì với ta cả. Chuyện bảo vật của ngươi hãy hỏi những kẻ quen biết của ngươi.

Chàng không nói gì nữa, tìm bàn khác mà ngồi.

Thuần Vu Oanh Oanh cảm thấy bẽ bàng, liền nói :

- Lã Tuyết Cừu! Một trang nam tử như ngươi lại có cái nhìn nhỏ nhoi. Ta ngồi với Lã Tuyết Cừu cũng chỉ hỏi thăm về công việc của ngươi, sao ngươi có vẻ lạnh nhạt với ta?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ và cô nương đã qua khỏi giai đoạn giao thiệp rồi. Cảm ơn cô nương đã có lời hỏi han. Tuyết Cừu này không muốn làm phiền ai cả.

Oanh Oanh nói :

- Ta thách đấu với ngươi.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ biết cô nương luyện được Đào bản bí kíp (bí kíp dưới cội đào), võ công cao thâm. Tại hạ nhận bại!

Thuần Vu Oanh Oanh cúi đầu, nói :

- Té ra gã ấy chính là ngươi đã dị dung. Chưa đúng ngày hẹn, ta chưa đem đến thôi. Và cảm ơn ngươi đã không tiết lộ.

Nàng nói xong, tự động dời chén dĩa thức ăn, thức nhấm và bình rượu qua bàn chàng.

Lã Tuyết Cừu lặng thinh nhìn nàng.

Oanh Oanh nói :

- Lã Tuyết Cừu kia bị Đà Bối Tử trục xuất ra khỏi Mê Hồn cốc, hắn mang tật nguyền mà đi lang

thang. Sau gặp Đông Hải Thần Quân cứu và truyền công lực cho hắn.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Vậy là hắn đem bí mật của Phi Loan Tiên Tử mà nói cho lão biết rồi. Nhưng sao cô nương lại biết được việc đó?

Oanh Oanh nói :

- Ta nghe như vậy, có hỏi hắn, hắn xác nhận.

Lã Tuyết Cừu toan nói điều gì đó, nhưng thấy Lã Tuyết Cừu bên kia bước về phía chàng, tay sờ đốc kiếm, mắt lộ hung quang bước về phía chàng. Lã Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào hắn.

Họ La nói :

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi ăn uống nhanh đi rồi ra ngoài, ta nói chuyện!

Lã Tuyết Cừu cười nửa miệng :

- Ngươi muốn giết ta đấy chăng?

Hắn nói :

- Có lẽ vậy!

Tuyết Cừu đứng lên nói :

- Nếu phải chết dưới tay ngươi, thì ta cần gì phải ăn uống?

Chàng đi theo hắn ra sân. Thuần Vu Oanh Oanh cũng bước ra khỏi quán.

Ra đến nơi, Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Ngươi giết ta về tội gì?

Hắn nói :

- Đó là di ngôn của mẫu thân ta. Ngoài ra, ngươi còn là truyền nhân của Huyết Thủ.

Tuyết Cừu thong thả nói :

- Lý ra ta phải giết ngươi mới đúng. Một là phụ thân ngươi mạo danh phụ thân ta làm nhiều việc bê bối, ta còn chưa nói đến. Hai là, chính ngươi đã làm những việc bại hoại, lại đầu nhập vào đám Đông

Hải Thần Quân. Chính lão ấy, ta đang muốn hỏi tội. Bây giờ vẫn còn kịp cho ngươi quay lại ngõ khác.

Nhưng La Tuyết Cừu không thèm nói, hắn phóng kiếm vút tới, chiêu thức hiểm ác, thế kiếm nhanh nhẹn dị thường. Nhưng kiếm hắn đâm vào khoảng không, vì Lã Tuyết Cừu bỗng biến mất. Khi hắn thu kiếm về, Tuyết Cừu lại đáp xuống.

Hắn đánh ra liền tiếp hai chiêu nữa, kết quả cũng như trước.

Lã Tuyết Cừu vẫn chưa rút kiếm ra. Chàng nói :

- Ngươi không phải là đối thủ của ta. Hãy đi đi!

Họ La đỏ mặt thay đổi chiêu pháp. Dường như hắn sử dụng Ma bộ pha lẫn với Mai Hoa kiếm pháp. Hắn tạo một vùng mờ, người bên ngoài xem ắt sẽ hoa mắt.

Lã Tuyết Cừu phóng người lên, thanh kiếm bay ra, nghe cạch một tiếng khô khan, bóng mờ kia dừng lại. Mũi kiếm của Tuyết Cừu chĩa vào cổ họ La. Chàng nói :

- Nể tình vong linh của mẫu thân ngươi, ta tha chết cho ngươi lần này. Nếu thấy ngươi còn ở trong sào huyệt của Đông Hải Thần Quân, đừng trách ta!

Chàng cho kiếm vào vỏ một cách chầm chậm rồi quay vào quán.

Thuần Vu Oanh Oanh nói lầm thầm :

- Đời của y sẽ cô đơn, vì không có đối thủ.

La Tuyết Cừu bước ra ngoài đi biệt dạng.

Thuần Vu Oanh Oanh trở lại bàn, nói :

- Võ công của công tử hôm nay tiến triển vượt bậc!

Tuyết Cừu cười nhẹ, nói :

- Nếu cô nương luyện kim cổ kỳ thư thật kỹ thì cũng như tại hạ thôi. Vì bộ sách ấy uẩn súc lắm.

Oanh Oanh nói :

- Ta không thông minh, sức học non kém, việc tự luyện không có người hướng dẫn thì làm sao tiến bộ nhanh được.

Tuyết Cừu gọi trả tiền quán, rồi đứng lên cáo từ :

- Tại hạ có việc phải đi. Chúc cô nương gặp nhiều duyên lành.

Oanh Oanh giương cặp mắt buồn hiu nói :

- Công tử không cho ta đi theo sao?

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Xưa nay tại hạ độc lai độc vãng đã quen. Hơn nữa, chuyến đi này tại hạ sẽ gặp nhiều sóng gió, không giúp, gì được cô nương cả. Cô nương là con của Huyết Ảnh Thần, võ công quán tuyệt, có thể bảo vệ được mình.

Oanh Oanh giật mình hỏi :

- Ai nói với công tử, ta là con của Huyết Ảnh Thần?

Tuyết Cừu nói :

- Biết vậy là được cần gì hỏi ai nói làm chi!

Oanh Oanh nói :

- Nhưng ta đi với ngươi một đoạn đường chứ?

Lã Tuyết Cừu lặng thinh cất bước :

- Oanh Oanh lẽo đẽo theo sau.

Dĩ nhiên chàng nhớ tới việc chàng và nàng gặp nhau trước đây. Oanh Oanh cũng có nét sống độc đáo. Nét ấy hơi giống Băng Kiên.

Ra đến giao lộ, Tuyết Cừu hỏi :

- Cô nương đi, về đâu.

Oanh Oanh ngước mắt nhìn trời lòng man mát buồn. Nàng nói :

- Biết nơi đâu mà về! Thôi, ngươi đi đi!

Tuyết Cừu lạnh lùng bước đi, nàng nhìn theo cho đến khi chàng biệt dạng, Oanh Oanh mới đi về hướng chàng vừa khuất.

Tuyết Cừu rất tinh ý, chàng không quay lại nhưng vẫn biết Oanh Oanh đi theo.

Đi đến chiều tối, Tuyết Cừu dừng lại trước một miếu hoang. Nhìn vào miếu, chàng suy nghĩ ngẩn ngơ. Gần một ngày đường không có một xóm nhà sao nơi đây lại có miếu? Có khi làng xóm vì lý do gì đó mà dọn đi. Chàng mở cửa miếu bước vào quét dọn và đợi Oanh Oanh.

Sau đó không lâu, Oanh Oanh cũng bước vào.

Lã Tuyết Cừu đón nàng lại hỏi :

- Cô nương có yêu tại hạ không?

Nàng chớp mắt mấy cái nói :

- Ta không yêu ngươi. Chắc chắn là vậy!

Tuyết Cừu thở ra yên tâm. Chàng lại hỏi :

- Không yêu ta, mà sao cô nương cứ theo ta hoài?

Oanh Oanh để hành lý trên vai xuống, nói :

- Ta không yêu ngươi, nhưng ta lại thích ngươi. Ngươi cứ yên tâm mà đi, ta không hề gọi nói gì với ngươi cả.

Lã Tuyết Cừu dường như hiểu được nỗi lòng của các thiếu nữ mới lớn. Tâm hồn của họ sôi nổi và bộc trực. Thỉnh thoảng có những vấn đề họ không dám nói thẳng, cứ lòng vòng, nhưng cử chỉ của họ đã tố cáo cho người ta biết rằng họ như thế đấy.

Chàng nói :

- Đi cả ngày mệt mỏi, cô nương hãy nằm nghỉ cho khỏe!

Nàng hỏi lại :

- Ngươi không mệt mỏi thật sao?

Lã Tuyết Cừu đặt lưng nằm xuống, trong khi nàng vẫn còn ngồi. Chàng nằm thả hồn tận đâu đâu.

Bỗng chàng chợt nhớ tới Mê lộ và Mê cung trên Linh Nham. Vì công việc dồn dập, chàng không có thời giờ vào nơi đó, đành hẹn lại một dịp khác.

Hồi lâu, Oanh Oanh mới nằm ghé bên cạnh.

Chàng nổi tính trẻ thơ lên ghẹo :

- Thường thường những miễu hoang là nơi cư ngụ của ma quỷ.

Oanh Oanh nhích lại nằm sát vào người chàng, nói :

- Ngươi đừng dọa ta, ta không sợ ma quỷ đâu.

Chàng cười thầm trong bụng. Hai người không nói gì với nhau nữa. Và cũng không rõ họ nằm yên như vậy mà có ngủ được không?

Mãi đến khuya, Tuyết Cừu nghe có nhiều tiếng nói bên ngoài. Chàng vội vàng ngồi dậy và bước về phía cửa. Oanh Oanh cũng đứng lên rón rén bước theo chàng.

Xuyên qua khe hở, chàng thấy ngoài sân có tất cả là bốn người, lưng mang trường kiếm, và họ có vẻ là những người giang hồ. Điều lạ ở đây là họ mặc một kiểu y phục như nhau.

Những người đó muốn vào miếu tìm chỗ ngủ.

Một tên đẩy cửa bước vào và đánh lửa lên...

Tuyết Cừu nói :

- Nơi đây đã có người ngủ rồi!

Tên kia phản ứng rất nhanh, đánh ra một chưởng cực nhanh và cực mạnh. Chàng tránh kịp nhưng không hoàn thủ.

Tuyết Cừu nói :

- Các hạ ngang xương lắm. Nếu muốn đánh thì tại hạ đã đánh các hạ rồi.

Tên kia hỏi :

- Các ngươi là ai mà phục kích nơi đây?

Thuần Vu Oanh Oanh rút kiếm ra nói :

- Các ngươi là những kẻ đầu trộm đuôi cướp! Sao dám bảo chúng ta phục kích?

Tên kia bước ra ngoài nói vọng vào :

- Hai đứa ngươi ra đây!

Lã Tuyết Cừu bước ra đứng đối diện với bọn chúng. Oanh Oanh đứng kế bên. Chàng chưa hỏi nói gì, đưa mắt quan sát từng tên một.

Một đứa trong bọn nói :

- Xin lỗi hai vị. Nếu chúng ta gặp nhau trên đường vào lúc ban ngày, thì có lẽ phần ai nấy đi rồi. Rất tiếc gặp nhau lúc này thì hai vị chịu...phiền vậy.

Oanh Oanh hỏi :

- Chịu phiền có nghĩa là chúng ta phải đi nơi khác chăng?

Gã kia nói :

- Không phải! Hai vị chịu... Chết giùm!

Lời vừa dứt, thân ảnh của hắn chớp lên, và Lã Tuyết Cừu cũng mất bóng...

Sau tiếng cạch là tiếng rú thảm khốc. Lã Tuyết Cừu đáp về chỗ cũ và từ từ cho kiếm vào vỏ.

Chàng nói :

- Ta biết quý vị là ai rồi. Ta không phải là kẻ gây sự. Nếu không sớm bước ra khỏi nơi này thì đừng trách.

Ba tên còn lại nhìn chàng quá đổi kinh ngạc.

Một tên trong bọn hỏi cà lắp :

- Các hạ là... Là...

- Lã Tuyết Cừu! Chàng đáp.

Ba tên kia cùng một lúc phóng kiếm liền.

Lã Tuyết Cừu sử dụng Vô ảnh ma chiêu, cả ba tên không thấy chàng phát động thân ảnh như thế nào. Chỉ trong sát na kiếm của chúng lần lượt bị gảy.

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ quý vị có biết rằng mình đã hết đường sống chưa? Nhưng tại hạ không giết đâu, để chờ gặp lão Đông Hải Thần Quân sẽ nói chuyện. Hãy lo về bổ sung thêm một người nữa cho đủ Thập nhị Khoái kiếm. Thần quân còn lâu lắm mới trở về lại sào huyệt.

Ba tên Khoái kiếm thủ kia nhìn nhau mà kinh hãi. Chúng đành cúi xuống vác xác đồng bọn ra đi, và còn nhắn gởi lại một câu :

- Món nợ đêm nay hẹn ngày thanh toán.

Oanh Oanh cả giận nói :

- Đúng là một lũ gia nô! Người ta đã tha chết cho mà vẫn còn lớn lối. Để chúng sống chỉ tổ làm hại người khác mà thôi.

Bọn chúng đi xa rồi mà Tuyết Cừu vẫn còn đứng.

Oanh Oanh giục :

- Vào ngủ đi chứ... Ông bạn.

Tuyết Cừu nói :

- Sào huyệt của chúng gần đâu đây.

Nàng hỏi gọn :

- Sào huyệt?

Chàng nói :

- Tại hạ thấy chim ưng đảo qua đảo lại. Sở dĩ bốn tên Khoái kiếm không chịu về ngay sào huyệt, có lẽ bọn chúng ghé lại miếu để chia chát hay nhậu nhẹt gì đó. Ta đi quách cho rồi, ở lôi thôi lắm.

Oanh Oanh cười :

- Công tử lo xa! Giờ là quá nửa đêm rồi, chúng không thể đến kịp đâu. Cứ dưỡng thần một lát rồi đi cũng không muộn.

Oanh Oanh nắm tay Tuyết Cừu kéo vào. Vừa đi chàng vừa nói :

- Đã không yêu người ta mà cứ đụng chạm mãi. Ma tính sẽ nổi lên cho mà xem.

Oanh Oanh nói :

- Ngươi nói trăng nói cuội gì ta không hiểu. Thôi, cứ dưỡng thần một chút hẵng hay!

Lã Tuyết Cừu nằm xuống, nàng cũng nằm sát cạnh như trước.

Tuyết Cừu lại ghẹo :

- Thông thường dưỡng thần là ngồi hô hấp, còn cô nương dưỡng thần là nằm ình xuống đó. Nam

nữ nằm gần nhau thật khó ngủ lạ lùng.

Oanh Oanh nói :

- Ta biết công tử nói đùa, chứ võ công như thế thì tâm hồn kiên định lắm.

Tuyết Cừu quay mặt lại nói :

- Bây giờ tại hạ ngủ đây. Cô nương có thao thức nhớ canh giùm chút nhé.

Hơi thở của Tuyết Cừu đã điều hòa, Thuần Vu Oanh Oanh vẫn còn thao thức. Dường như nàng thấy lòng mình máy động. Nàng bâng khuâng với một cảm giác chớm nở và mới lạ này.

Tiếng gà rừng gáy lưa thưa. Tuyết Cừu trở mình, thấy Oanh Oanh nằm chống tay nhìn chàng.

Tuyết Cừu nói :

- Thôi, tới lượt cô nương ngủ, tại hạ thức cho.

Oanh Oanh nói :

- Bây giờ thì đi được rồi! Ta thấy công tử ngủ ngon quá. Tâm tính hồn nhiên, con người sống thọ lắm.

Hai người đứng dậy bước ra khỏi miếu. Họ đi một quãng đường, thấy đầu bên kia có một số khá đông người, tay cầm vũ khí đi lại.

Tuyết Cừu nói :

- Thập nhị Khoái kiếm của Đông Hải Thần Quân, có lẽ phen này phải đổ máu nữa.

Hai bên tới gần nhau, Tuyết Cừu thấy đối phương gồm bảy người :

- Một thiếu nữ và sáu kiếm thủ.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu nghe danh Ngũ cô nương đã lâu. Hôm nay hân hạnh được diện kiến vị nữ tham mưu chỉ huy đội kiếm sĩ này thay cho Thần quân.

Thiếu nữ ngạc nhiên nói :

- Té ra Lã Tuyết Cừu cũng để tâm đến ta.

Tuyết Cừu không vừa :

- Đâu phải mình Đông Hải Thần Quân mới biết thương hoa tiếc ngọc? Rất tiếc ông ta đã quá tuổi rồi.

Ngũ Ngoạn Cô nói :

- Công tử có tướng cao sang nhưng ăn nói thì sàm sỡ, làm ta thất vọng.

Oanh Oanh nói :

- Phải rồi! Ngọt ngào như Thần quân giai nhân mới tâm đắc.

Tuyết Cừu nói :

- Lý do gì Ngũ cô nương dẫn đám cao thủ này đi tìm tại hạ?

Ngoạn Cô nói :

- Công tử giết người của ta!

Oanh Oanh lược lại việc xảy ra nơi miếu cho mọi người nghe rồi hỏi :

- Việc như vậy, cô nương cho đó là cừu thù? Với đám bảy người này thì làm được việc gì chứ?

Tuyết Cừu nói tiếp :

- Cô quay lại đi, tại hạ sẽ đến nơi sào huyệt của Thần quân. Hiện giờ ông ta lại bị tại hạ nhốt rồi.

Ngoạn Cô nói :

- Trên đời này không ai đủ khả năng giam giữ Thần quân cả. Sáu Khoái thủ này giả sử không đủ khả năng giao đấu với công tử, nhưng có ta, công tử không xem thường chứ?

Chàng biết lời của Ngoạn Cô là không hăm dọa. Chàng lặng người suy nghĩ rất lâu rồi nói :

- Tại hạ không hề xem nhẹ lời của cô nương, nhưng tại hạ cũng rất tự tin ở khả năng của mình. Nhắm đắc thủ được thì cô nương cứ ra tay.

Ngoạn Cô nói :

- Ta đến đây gặp công tử không phải có trận đấu nhỏ mọn như vậy. Ta muốn làm một cuộc trao đổi.

Tuyết Cừu nói :

- Xin cô nương hãy nói rõ cuộc trao đổi đó.

Nàng nói :

- Công tử phóng thích Thần quân và Thủy Hỏa nhị sứ, ta phóng thích toàn bộ những người trong trận Bán Cực ra.

Tuyết Cừu cười cười :

- Cuộc trao đổi đó, cô nương không thấy thiệt thòi sao? Vì Thần quân có thể tự mình ra được còn những người kia thì vô kế khả thi.

Nàng đáp :

- Ta biết tuổi trẻ hay háo thắng lắm. Cuộc trao đổi không tương xứng như vậy, ta e rằng công tử cũng không chịu.

Trời bây giờ đã sáng hẳn. Trên môi Tuyết Cừu vẫn đọng nụ cười nửa miệng.

Chàng thủng thỉnh nói :

- Tại hạ biết Thần Quần có nhiều loại chim khôn, nên ông thông báo cho cô nương biết về sự hung hiểm và địa thế của trận. Đồng thời cô nương tiếp tế thức ăn hằng ngày qua đội thần ưng. Nhưng nói rằng với một thời gian hữu hạn nào đó, Thần quân ra khỏi trận thì chắc chắn không có cuộc trao đổi này. Không phải tại hạ làm cao, nhưng muốn thấy khả năng siêu việt của Thần quân thế nào mà thôi.

Ngũ Ngoạn Cô gằn giọng :

- Công tử không chịu?

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương nóng lòng làm gì. Trận Bán Cực có người bị nhốt đã ngoài hai mươi năm rồi. Thần quân chỉ mới hai chục ngày có là bao. Nếu Thần quân chưa về tại hạ sẽ không tấn công Thần Quân phủ đâu.

Ngũ Ngoạn Cô nói :

- Công tử muốn ta phải ra tay?

Đó là câu hỏi lấp lửng. Ra tay phá trận hay ra tay đấu với chăng?

Tuyết Cừu đáp :

- Tại hạ không năn nỉ!

Ngũ Ngoạn Cô có gương mặt tuyệt đẹp, nhưng lạnh lùng và cao ngạo. Nghe Tuyết Cừu nói vậy, gương mặt nàng trở nên u ám. Nàng vuốt vỏ kiếm nói :

- Ta muốn lãnh giáo tuyệt học của công tử.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không quen nói đùa. Chắc chắn thuộc hạ của cô nương đã nói lại rồi. Hãy mở đường cho tại hạ đi!

Nhưng Ngũ Ngoạn Cô chớp người lên, kiếm và người đã biến thành một vừng hào quang phản chiếu ánh nắng ban mai rực rỡ.

Lã Tuyết Cừu cũng mất bóng.

Khi hai người trở lại vị trí, Lã Tuyết Cừu trên tay không cầm kiếm. Chàng nói :

- Không ngờ kiếm pháp của cô nương cao diệu như thế. Cô nương tự nguyện làm lá chắn cho Thần quân quả là một sự phí phạm tài năng. Xin chào!

Chàng nắm tay Oanh Oanh đi qua trước mặt mọi người không chút e dè.

Đi được vài mươi bước, bỗng Ngoạn Cô nói :

- Lã Tuyết Cừu! Chờ ta chút!

Chàng dừng lại, Ngoạn Cô chạy tới hỏi :

- Công tử đi Ma Khâu phải không?

Tuyết Cừu gật đầu :

- Tại hạ phải phóng thích những người bị giữ trong Bán Cực ra. Sau đó, đích thân tại hạ phóng thích Thần quân.

Ngoạn Cô nói :

- Cho tới Huyết Ảnh Thần, Huyết Ma Tử, Tuyệt đại tài tử Phùng Kỵ cũng cùng bị nhốt nơi đó, công tử làm việc đó có quá sức mình chăng?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Biết là quá sức nhưng không còn cách nào khác. Bất nhập hổ huyệt, nan đắc hổ tử.

Ngoạn Cô nói :

- Ta đứng bên ngoài điều khiển trận pháp đó có thể có trận chồng, có thể có thủy hỏa tương công sao công tử dám mạo hiểm?

Chàng đáp :

- Biết là vậy, nhưng cung đã lắp tên rồi, không thể không buông. Cảm ơn Ngũ cô nương đã có lời cảnh báo. À, tấm bản đồ Tuyết Băng trận vẽ rất đúng cự kính, nếu Thần quân hoài nghi không cách nào phá được.

Ngoạn Cô móc trong người ra tấm bản đồ đưa Tuyết Cừu xem, và hỏi :

- Nó đây phải không?

Chàng gật đầu nói :

- Của tại hạ vẽ. Thần quân không tin nên gởi về cho cô nương để hỏi ý kiến, đủ thấy lòng dạ của ông ta thế nào.

- Ta tin! Ngoạn Cô nói.

- Nhưng thiếu một điểm nào đó then chốt lắm.

Lã Tuyết Cừu rất phục Ngoạn Cô.

Chàng vòng tay nói :

- Kim cổ kỳ giai nhân! Ngũ Ngoạn Cô độc đáo thay. Chìa khóa của trận đó là khoảng trống ấy. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Ngũ Ngoạn Cô nhìn theo bóng chàng, khe khẽ thở dài.

* * * * *

Gò Ma Khâu đã hiện ra trước mắt hai người.

Đó là ngọn đồi thấp lè tè, trên đồi lau lách mọc dày. Con đường mòn nhỏ hẹp. Hai người nương theo đó mà đi. Một hồi họ tới một khoảnh đất bằng phẳng và trước mặt họ là một vùng đá lởm chởm đủ loại, rộng hơn một mẫu.

Tuyết Cừu lên chỗ cao nhất quan sát toàn diện, vùng đá này mường tượng như mặt người. Mắt, mũi, miệng, tai... Như chàng đã nghiệm thấy trên gương mặt của Phi Quỳnh.

Tuyết Cừu thấy hắc khí từ trận bốc lên nghi ngút. Chàng quay sang hỏi Oanh Oanh :

- Tiểu thư có thấy vùng hắc khí chỗ kia không?

Oanh Oanh nói :

- Tiểu muội không thấy gì cả, chỉ thấy đá và sự hoang vắng lạnh lẽo. Bao nhiêu người vào đây rồi, không biết họ ở nơi nào, chỉ thấy như sóng biển lô nhô.

Tuyết Cừu nói :

- Người học trận pháp mới phân biệt được hình dáng phương trời. Họ án chỉ có mười bốn sao, từ sao Giác tới sao Bích. Hôm nay thuộc hạ bán niên tức là ứng nửa vòng sao này. Phá trận này không khó. Nếu Ngũ Ngoạn Cô không dùng hỏa công thì chúng ta tranh thủ sự sống được.

Oanh Oanh nói :

- Ngoạn Cô sẽ không dùng hỏa công đâu. Vì nàng không thể hy sinh mạng của Thần quân được.

Hai người đi vòng quanh trận để quan sát thật kỹ.

Oanh Oanh hỏi :

- Cửa vào là nơi nào, sao hoàn toàn mù mờ thế?

Tuyết Cừu nói :

- Ta phải tìm lấy cửa vào. Cửa thay đổi theo từng giờ. Phải án theo Nghi Kỳ của độn giáp mới biết được. Lạc đường là hết sống Khi nào phá, thì lúc đó mới án.

Oanh Oanh hỏi :

- Chừng nào phá trận?

- Ngày mai! Bây giờ ta dọn dẹp quanh trận cho quang đãng. Và cho đốt rừng lau lách kia.

Chàng nói là làm ngay.

Ngọn lửa cháy lụi dần. Gò Ma Khâu chỉ còn một nền đen. Cho dù Ngũ Ngoạn Cô có muốn dùng hỏa công cũng khó khăn.

Hai người tìm chỗ mát ngồi nghỉ. Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ sắp phá trận nên muốn trí não minh mẫn để phá trận dữ này, mong cô nương hãy rời khỏi vị trí này.

Oanh Oanh nói :

- Ta biết trước sau gì ngươi cũng đuổi ta. Nhưng ta muốn theo ngươi vào trận. Sống hay chết của ta, ngươi đừng quan tâm. Vả lại, trong trận này có nhốt phụ thân ta.

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời...

Hồi lâu, chàng nói :

- Cô nương nghĩ coi, có ai dại gì tự mình giam cầm lấy mình? Tại hạ cũng như họ, trước khi vào trận cũng đánh trận giả nhiều lần, và nhắm chắc là phá giải xong, nhưng càng vào trong, tâm tính càng hoang mang, thiếu tự tin, thiếu bình tĩnh. Thần trí tối tăm, Ma khí của trận từ đó sinh ra dày đặc. Sau cùng chỉ ngồi đó mà than thở. Nếu cô nương nói : Hiền muội yêu Lã đại ca nhiều ghê nhiều gớm thì tại hạ cho vào.

Oanh Oanh nhìn chàng với đôi mắt u uẩn, u hoài sao đó, nhưng nàng vẫn nói :

- Ngươi quỷ lắm, cứ muốn bắt bí ta! Giả sử ta nói vậy, rồi ngươi nói tại hạ không yêu cô nương có phải là giết ta không? Ngươi nói đại ca yêu Oanh Oanh hiền muội nhiều ghê nhiều gớm, nhất định ta không tiếc với ngươi một điều gì cả. Dám không?

Lã Tuyết Cừu cười rộ, chàng kéo tay Oanh Oanh nói :

- Cô nương đúng là quỷ cái, rào đón rất kỹ! Không nói thì thôi, nhưng tại hạ không dám đưa cô nương vào trận.

Chợt hai người cùng thấy một bầy ưng bay lượn trên bầu trời trận và thả những gói đồ xuống.

Tuyết Cừu nói :

- Đông Hải Thần Quân tuy độc nhưng rất chu đáo. Lão không muốn đối phương chết đói, chết khát, mà muốn họ chết dần, chết mòn. Những người trong trận sống được là nhờ bầy ưng thả thực phẩm xuống.

Bỗng Oanh Oanh hỏi :

- Ta có thể lợi dụng được những gì ở bầy ưng này, không?

Tuyết Cừu nhìn chúng. Chàng quan sát. Tất cả có tám con tuy bay lượn có vẻ tự nhiên, nhìn thật kỹ, tám con ấy phối hợp với nhau thành một dạng thức không đổi.

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương nhìn kìa, tám con ưng ở trên không cũng lập thành một tiểu trận bát quái. Ngay tại gò cao phía trong ấy cũng là một tiểu trận.

Bầy ưng chao lượn một hồi ở trên không, rồi nhắm chỗ hai người mà xẹt xuống.

Lã Tuyết Cừu vội vã đứng lên rút kiếm, nói :

- Bọn chúng tấn công ta! Cô nương đừng xem thường!

Chúng đã tới gần, cả hai cùng thấy chúng to lớn dị thường, lớn hơn cả những con Bạch Nga, tốc độ bay còn nhanh hơn tên bắn.

Chờ chúng cách chàng vài ba trượng, chàng dùng Vô ảnh chớp người lên, thì chúng cũng vút lên cao, nhanh không kém chàng.

Lã Tuyết Cừu hết đà, đáp xuống thì chúng cũng nhào xuống tấn công tiếp.

Tuyết Cừu đánh ra một đường kiếm cho chúng bay dạt lên.

Chàng nghĩ thầm :

- “Có lý nào Ngũ Ngoạn Cô điều khiển chúng tấn công ta”.

Trong lúc đó, có một con khác xáp tới gần chàng, nhả ra một vật màu trong rồi bay đi. Bầy ưng bay theo mất dạng.

Tuyết Cừu nhặt vật ấy lên, đó là phong thư xếp gấp lại. Chàng mở ra đọc :

“Lã công tử xem thư trước cửa trận!

Đông Hải Thần Quân lập trận này để nhốt nhiều tay hào kiệt. Sau đó Sầm Sâm tức là Huyết Ma Tử dẫn theo hai đệ tử của mình vào trận, và vĩnh viễn không ra được, là vì do ta khóa trận. Nếu ta không khóa, lão có thể cứu những người kia ra. Công tử hãy nhớ, trận này là trận chồng, Nghi và Kỳ thay đổi theo mỗi giờ và mỗi trận. Hưu, sinh, thương, đổ, cảnh, tử, kinh, khai, ắt phải luôn luôn chuyển động. Phải có ba lần vào sinh ra tử.

ý ta rất mong công tử đừng vào trận này. Còn nếu vào thì hãy thử đi thử lại nhiều lần.

Xin công tử cho biết ý kiến.

Ngũ Ngoạn Cô bái bút.”

Lã Tuyết Cừu trao thư cho Oanh Oanh. Nàng xem xong, hỏi :

- Ngũ Ngoạn Cô bảo hồi âm, công tử hồi âm bằng cách nào?

Tuyết Cừu nói :

- Ta viết sẵn thư, khi nào bầy ưng trở lại, ta trao.

Chàng nói xong, xé một mảnh vải, mài than ra thảo thư :

“Ngũ tiểu thư khán thư.

Tuyết Cừu mỗ hết sức cảm kích trước tấm lòng lo lắng của tiểu thư. Nhưng tại hạ đã hứa với Thần quân rồi, không thể sửa đổi. Tiểu thư hoặc một nhân vật nào trong Thần Quân phủ có quyền biến hóa trận pháp. Giờ Mẹo ngày mai, tức là Kỷ Mão, tại hạ sẽ vào trận.

Lã Tuyết Cừu kính bút.”

Lúc bấy giờ bầy ưng bay đến, Tuyết Cừu cầm thư đưa lên, một con ưng nhào xuống xớt thư bay đi.

Oanh Oanh nói :

- Ai huấn luyện những con ưng này khôn như người. Dường như Ngũ Ngoạn Cô có cảm tình với công tử.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không biết việc đó. Nhưng những cô nương ở trong tay Thần quân đều hỏng rồi. Ngũ Ngoạn Cô chắc sẽ không tránh khỏi.

Oanh Oanh nói :

- Lời lẽ của Ngoạn Cô nghiêm trọng như vậy thì trận này nguy hiểm lắm. Công tử hãy nghiên cứu lại!

Tuyết Cừu nói :

- Dĩ nhiên là nguy hiểm, nhưng đừng có cô nương theo tại hạ thì có lẽ tại hạ sẽ sáng suốt hơn.

Oanh Oanh với giọng rất buồn :

- Không phải ta cố ý làm cho công tử bận tâm. Nhưng không hiểu tại sao ta không muốn rời công tử, nhất là không muốn công tử vào trận.

Tuyết Cừu chợt hỏi :

- Thuần Vu tiền bối vào trận bao giờ?

Oanh Oanh nói :

- Hồi ta mới năm, bảy tuổi gì đó. Theo lời mẫu thân ta nói, Thần quân đã hạ chiến thư thách lão gia phá trận. Ông khăn gói lên đường đi biệt đến nay, có phải ông vào trận không thì ta không biết. Giờ nghe Ngũ Ngoạn Cô nói vậy là đúng rồi.

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương còn mẫu thân sao lại bỏ đi hoài vậy?

Oanh Oanh nói :

- Không còn! Gia mẫu qua đời đã mười năm rồi. Võ nghệ ta do bà truyền thụ, sau đó ta tự nghiên cứu lấy.

Lã Tuyết Cừu cảm khái, đọc hai câu trong Tỳ Bà Hành : Đồng thị thiên thai luân lạc nhân Tương phùng hà tất tằng tương thức. (Lưu lạc bên trời cùng một bọn. Giờ gặp nhau nào đã biết nhau)...

Ta có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, nhưng ta vẫn không biết yêu. Mọi người đặt cho ta một tên :

- Thiếu niên lãnh tâm (chàng tim lạnh). Ta rất sợ làm phiền lòng các bậc má hồng.

Oanh Oanh nói :

- Ngươi yên tâm! Ta không hề dám quấy rầy tâm cảm tịch mịch của ngươi đâu. Nếu vào trận, phụ thân ta còn sống, ta sẽ theo người.

Lúc bấy giờ cả hai cũng thấy xa xa có một thiếu nữ phi thân về phía hai người. Tuyết Cừu nhận ra người này. Chàng vội vã đứng lên và chạy tới, Oanh Oanh chạy theo.

Thiếu nữ nhào tới ôm chặt lấy Tuyết Cừu.

Một hồi, Tuyết Cừu giới thiệu cho hai bên biết nhau.

Oanh Oanh nói :

- Đi chung với Tuyết Cừu lâu ngày, không hề nghe hắn nói về Băng Kiên tỷ tỷ. Té ra hôm nay tiểu

muội mới gặp.

Băng Kiên vẻ mặt hơi lạnh, nói :

- Tại vì ta có nhiều kẻ thù!

Tuyết Cừu thuật lại việc gặp người của Thần quân và Ngũ Ngoạn Cô. Xong, chàng hỏi :

- Tiểu thư có biết gì về lai lịch của Ngoạn Cô?

Băng Kiên nói :

- Những nữ nhân tại Thần Quân phủ đều trải qua nhiều lần khoái lạc với ông ấy rồi. Duy có Ngũ Ngoạn Cô là không có gì với lão.

Tuyết Cừu nói :

- Làm sao tiểu thư dám khẳng định?

Băng Kiên nói :

- Ngũ Ngoạn Cô là đệ tử của một bậc dị nhân. Người ấy qua đời cách đây vài năm. Thần quân và vị dị nhân vốn có quen biết với nhau, thấy Ngũ Ngoạn Cô thông minh, nên ông mời nàng giúp ông. Mục đích của Thần quân là muốn thống trị võ lâm. Mười ba đại bang phái, cùng với các gia phái trong giang hồ khác đã ngấm ngầm thần phục Thần quân.

Tuyết Cừu gật đầu nói :

- Thì ra đây mới là then chốt. Nhưng Thiếu Lâm do Tuệ Đức thiền sư thống lãnh, đâu có dan díu gì với Thần quân?

Băng Kiên nói :

- Tuệ Đức đại sư thì không có nhưng số đệ tử của ông đã ngấm ngầm. Tuệ Đức sắp sửa bị các đệ tử mưu hại.

Oanh Oanh nói :

- Thần quân là lão độc ác, mà Ngoạn Cô là học trò của dị nhân sao lại giúp cho kẻ ác.

Băng Kiên nói :

- Trên đời rất ít người hiểu Thần quân. Ông là người độc ác nhưng cũng độc đáo. Không một ngày nào ông công làm một việc mới mẻ. “Nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân”, là phương châm của ông.

Tuyết Cừu nói :

- Muốn thống trị võ lâm, ông ta phải tìm cách trừ những yếu nhân. Nhưng sao ông không đối diện với họ mà lại tìm cách nhốt họ vào trận? Nếu nhưng người kia hiệp nhau phá trận ra được thì sao?

Băng Kiên nói :

- Thần quân vẫn có một đức độ là ít giết người. Tất cả các cao thủ của võ lâm không ai là đối thủ của ông, trừ vị dị nhân kia thì ta không hiểu.

Oanh Oanh lại hỏi :

- Bậc dị nhân đó tên gì vậy?

- Ta không biết!

Tuyết Cừu nói :

- Thiên hạ biết bao bậc kỳ tài, có điều chưa ai khám phá ra thôi. Chưa phải Thần quân là đệ nhất võ lâm không chừng trong thạch trận này lại có những đại cao thủ mà vốn trước đây họ mới chỉ là cao thủ.

Băng Kiên gật đầu nói :

- Có thể như vậy!

Dưới ánh trăng thượng huyền, Tuyết Cừu nhìn Băng Kiên thấy nàng gầy hơn trước, bất giác chàng chạnh lòng, hỏi :

- Từ dạo chia tay tới giờ, tiểu... Bồ tát ăn uống như thế nào?

Băng Kiên nghe nhắc tiểu Bồ tát, lòng rất cảm động.

Nàng bùi ngùi nói :

- Gọi ta bằng tiểu Bồ tát e không thọ. Rõ ràng là không thọ. Có công tử, ta ăn rất nhiều. Vắng công tử dù ta đến tiệm đến quán vẫn ăn không ngon.

Tuyết Cừu cúi đầu nói :

- Tại hạ biết lỗi.

Băng Kiên nói :

- Lỗi phải gì! Tại hạ biết. Thôi, dần dần rồi sẽ chỉnh lại.

Tuyết Cừu nói :

- Nơi đây không có vật để nấu nướng. Không thì tại hạ làm cho Tiểu Bồ tát một bữa ăn ngon.

Băng Kiên nói :

- Nhắm ở gần với nhau được lâu dài thì hãy chơi với cái đó, còn không thì thôi. Chừng nào công tử vào trận?

Tuyết Cừu nói :

- Sáng mai! Nếu cô nương vào nữa thì không sợ gì, cho dầu có Thần quân bên ngoài sửa đổi hay biến hóa.

Băng Kiên nói :

- Dĩ nhiên là ta phải vào với công tử. Bây giờ chúng ta ôn lại phương pháp phá trận.

Chương 14: Khủng Tri Thù

Oanh Oanh cảm thấy mình như bị bỏ rơi. Đêm trường tịch mịch, Tuyết Cừu và Băng Kiên gặp nhau bàn luận về trận pháp rất tâm đắc. Oanh Oanh đứng lên đi vòng quanh trận.

Băng Kiên nói :

- Oanh Oanh cô nương giở chứng rồi!

Tuyết Cừu nói

- Tại hạ biết làm sao bây giờ. Lắm lúc muốn vào non mà ở, ngặt vì còn nhiều nợ với giang hồ.

Băng Kiên chạy theo Oanh Oanh :

- Oanh Oanh cô nương đi đâu mà thơ thẩn vậy? Nên nhớ đây là gò Ma Khâu, nhiều ma lắm.

Oanh Oanh dừng lại nói :

- Ta không muốn làm phiền hai vị nữa, cứ để ta đi tự nhiên.

Băng Kiên kéo tay nàng, nói :

- Muốn đi hãy chờ rạng ngày...

Lã Tuyết Cừu cũng tới kịp, chàng hỏi :

- Nhị vị cô nương có thấy gì không? Tại hạ vừa thấy một bóng trắng lảng vảng đâu đây, thân pháp ngụy dị lắm.

Băng Kiên nói :

- Ta nghe có mùi lạ, chưa kịp nhìn...

Oanh Oanh nói :

- Còn ta thì như chiêm bao!

Mỗi người một câu, không ai xác định được vấn đề gì cả. Thình lình, Tuyết Cừu phóng tới, và hai

người nhìn theo, thấy phía trước họ không xa thấp thoáng một bóng người.

Tuyết Cừu đứng đối diện với người kia. Băng Kiên và Oanh Oanh cũng vừa tới kịp.

Kẻ lạ mặt y phục trắng, dong dỏng cao, bịt mặt, dáng dấp một nữ nhân, không rõ tuổi tác.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, xin ra mắt đại giá. Đại giá đến đây chắc có điều chỉ giáo.

Kẻ lạ quan sát ba người một hồi, nói :

- Ta nghe nói công tử thông minh lắm, nhưng xét ra lời đồn đãi ấy không thật. Công tử định phá trận này sao?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là kẻ tăm tối chứ không phải thông minh như ai đó đã nói. Trận này do Đông Hải Thần Quân lập ra, nhốt không biết bao nhiêu người trong ấy. Tại hạ quyết vào đó để đưa họ ra. Xin đại giá cho biết tánh danh để tiện việc xưng hô.

Người kia nói :

- Khỏi cần biết tên tuổi làm gì! Ta đến đây để đánh cuộc với công tử.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Đánh cuộc ấy như thế nào?

Nữ nhân bịt mặt nói :

- Đánh cuộc về trận pháp! Nếu ta nói đúng, ta sẽ nhờ công tử giết một người. Nếu công tử nói đúng, công tử nhờ ta bất cứ điều gì, ta cũng không từ chối.

Tuyết Cừu suy nghĩ một hồi, nói :

- Tại hạ không nhận lời! Lý do đánh cuộc của đại giá mù mờ lắm. Nói đúng là đúng điều gì? Giết một người là giết ai?

Nữ nhân nói :

- Ta nói trong trận này không nhốt một người nào trong đó. Công tử dám cuộc không?

Nghe nữ nhân nói, ai cũng giật mình. Băng Kiên nói :

- Vì đâu mà nương nương nói như vậy?

Nữ nhân nhìn chăm chăm vào Băng Kiên, hỏi :

- Cô nương là đệ tử của Thần quân? Lão ấy là một đại ma đầu, nhưng cô là người chân chính. Ta không giải thích vì đâu, nhưng ta biết chắc chắn là vậy. Lã công tử có dám đánh cuộc không?

Tuyết Cừu nói :

- Chả lý họ tự ra được? Hay là đại giá đưa họ ra? Hoặc họ đã chết nơi đó rồi?

- Ta không đưa họ ra, cũng không có ai chết. Ta biết không có ai ở nơi đó.

Băng Kiên nói :

- Việc này không đánh cuộc được. Nhưng vào trận là cứ vào thôi.

Nữ nhân nói :

- Các người vào đó là hết đường. Không phải vì các ngươi không biết lối ra, nhưng vì có quái sự thu hút tính tò mò. Nếu không tin ta thì các ngươi gặp hiểm nghèo!

Tuyết Cừu hỏi :

- Xin đại giá giảng kỹ cho bọn vãn bối nghe.

Nữ nhân nói :

- Ngươi không suy luận được sao? Này nhé nếu những người ấy ra rồi, tại sao không ai gặp mặt? Nhưng ta dám nói họ không có nơi đó thì hiểu sao mới được?

Oanh Oanh bây giờ mới nói :

- Theo lời của tiền bối, tiểu nữ hiểu là những người bị nhốt trước đây họ đào lấy một con đường ngầm, do theo con đường đó họ đến một nơi nào đó. Ai đến nơi đó rồi thì không trở lại nhân gian nữa?

Nữ nhân nói :

- Cô bé này thật thông minh. Ta đoán là vậy. Họ không đủ sức ra lại ngoài trận, thì không ai tội gì ngồi một chỗ để thi gan cùng tuế nguyệt. Còn vũ khí đó, họ đào một con đường ngầm vài chục trượng trong lòng đất mà thoát ra dễ dàng. Nhưng bất ngờ họ đào trúng địa đạo của một dị nhân nào đó, cho đến cả Đông Hải Thần Quân cũng không biết, và toàn bộ những người ấy ở lại đó luôn... Họ

có thể bị chết hoặc bị khống chế không chừng. Ta giảng các ngươi nghe mà ta không hưởng một điều lợi gì cả...

Lã Tuyết Cừu nói :

- Đại giá muốn tại hạ giết một người, là giết ai vậy?

Nữ nhân lắc đầu :

- Ngươi không đáp ứng điều kiện của ta thì thôi, hỏi làm gì cho mệt não. Tốt hơn hết, ta khuyên các ngươi đừng vào.

Tuyết Cừu nói :

- Đại giá đã lưu ý rồi, bọn vãn bối phải đề phòng.

Nữ nhân khẽ thở dài, nói :

- Tính hào hiệp, tính hiếu thắng nhiều khi tự sát. Ta đi!

Nữ nhân quay mình xuống đồi.

Băng Kiên nói :

- Có thể Ngũ Ngoạn Cô không muốn công tử vào trận nên cho người tới nói như vậy.

Tuyết Cừu suy nghĩ rất lâu về điểm này. Chàng nói :

- Ý nghĩa thì có thể. Nhưng xét ra lời của vị đại giá này có lý.

Băng Kiên nói :

- Nếu vào đó quả tình như vậy, công tử có theo địa đạo ấy mà đi không?

Tuyết Cừu nói :

- Lương tâm con nhà võ có lý nào gặp việc đáng làm mà không làm? Có điều tại hạ cần phải nói trước, nếu quả có địa đạo, hai vị phải quay trở ra.

Băng Kiên nói :

- Không thể như vậy được. Trong chuyến đi này sống chết có nhau. Nếu Oanh Oanh cô nương muốn ra thì cứ ra.

Oanh Oanh cười nhạt :

- Ta đâu có hèn vậy.

Tuyết Cừu nói :

- Hai vị quay ra chính là cứu tại hạ. Ý nghĩa là vậy.

Băng Kiên nói :

- Ta hiểu được điều này. Nhưng ta không chịu để công tử vào tuyệt lộ một mình.

Lã Tuyết Cừu không nói gì nữa.

Oanh Oanh hỏi :

- Tiểu muội không hiểu gì về Kỳ môn cả, cũng không biết tác giả của môn học này là ai. Xin hai vị có thể sơ lược qua để tiểu muội nắm được phần căn bản.

Tuyết Cừu nói :

- Văn di tải đạo (lấy văn học mà chở đạo), đó là tư tưởng của người xưa. Chính vì lẽ đó, họ không chú ý đến hình thức như tác giả. Bộ Kỳ môn có từ lâu lắm, nghe đâu của Khương Tử. Về đời Đông Hán, học giả Dương Hùng viết Thái Ất thay cho Kỳ môn. Thái Ất rất mầu nhiệm. Chính Gia Cát Lượng ảnh hưởng Thái Ất. Sau này người hiểu Kỳ môn thấu đáo nhất vẫn là Lưu Bá Ôn.

Oanh Oanh lại hỏi :

- Còn việc án cung, án cửa của Kỳ môn thì sao?

Tuyết Cừu lắc đầu thở dài :

- Việc này nghiên cứu một đời vẫn không hiểu là không hiểu. Nói một đôi câu, làm sao nắm vững được vấn đề. Đại khái là, lấy tám cung mà án theo phương hướng thì được bốn chính bốn phụ. Cùng ba nguyên (thượng nguyên, trung nguyên, hạ nguyên) mà bày ngang dọc hàng. Từ Tý đến Ngọ chuyển theo mặt Đông trải khảm cấn chấn tốn, độn dương, nghi xuôi kỳ ngược, trực phù bay suốt chín cung. Từ Ngọ đến Tý, dọc hướng Tây, qua Ly, Khôn, Đoài kiềm. Độn âm, nghi ngược kỳ xuôi, trực sử nghịch tròn tám cửa.

Nhận chín cung án chín sao theo vòng trực phù, an nguy biết rõ. Ghép tám quái, dựng tám cửa theo vòng trực sử, lành dữ phân minh. Chín sao trên thiên bàn, cùng với kỳ nghi mỗi giờ một đổi đó là tượng trời vần chuyển. Tâm thần trên địa bàn hợp với nghi kỳ năm ngày một đổi, đó là tượng đất lặng trong...

Oanh Oanh đưa tay ra chận lại, nói :

- Thôi thôi, đủ rồi! Công tử đọc như đọc thần chú, tiểu muội nghe nhức đầu quá.

Trời phương Đông đã hừng sáng, ai nấy đều sửa soạn một chuyến hành trình đầy gian nguy, mà khoảng cách chưa tới nửa lằn tên.

Bỗng một con chim ưng bay tới, thả xuống phong thư.

Tuyết Cừu thở ra đọc :

“Lã công tử nhã khán,

Ta vừa xem thiên văn, thấy vùng Ma Khâu có ác khí, biết là dữ nhiều lành ít. Những người vào trận có thể bị nguy rồi. Mong công tử phản bộ thì hơn. Đường xa ta đến không kịp.

Nay thư, Ngũ...”

Lã Tuyết Cừu trao thư cho hai người kia. Cả hai xem rồi cùng nói :

- Lời thư khẩn cấp, ý chân thành. Công tử có ý kiến gì?

Tuyết Cừu quả quyết :

- Có chết cũng vào. Bây giờ tới giờ rồi. Tại hạ đi đây!

Chàng mang hành lý, tay cầm kiếm, bàn tay trái tính toán.

Hai cô cũng bước theo chàng. Ba người đi dọc quanh trận.

Một hồi, chàng dừng lại, nói :

- Cửa vào đây!

Chàng đặt bước chân đầu tiên vào trận.

Băng Kiên cũng đưa tay bấm, rồi nói :

- Dọc tay phải năm bước tới cửa sinh.

Cả ba lặng lẽ đi và phập phồng. Sương mai còn đọng nhiều trên đá, cây. Càng lúc họ càng bước lên cao.

Chợt Tuyết Cừu dừng lại, nói :

- Lại có những sợi dây gì thế này?

Cả ba cùng thấy, đó là những sợi dây dệt như hình mắt lưới, đường ngang đường dọc chằng chịt, dây lớn bằng ngón tay, màu trắng đục có gân hồng.

Băng Kiên nói :

- Đây không phải là dây nhân tạo. Nó là chất gì, do ai đặt?

Tuyết Cừu toan lấy kiếm chặt đứt nó, Băng Kiên vội ngăn lại, nói :

- Đừng động vào dây! Nên lấy lửa đốt thử!

Tuyết Cừu động tâm. Chàng đánh lửa lên đốt. Hồi lâu dây ngún lên khói đen, tỏa ra mùi khét như mùi đốt sừng, đốt tóc.

Oanh Oanh nói :

- Quái lạ! Thứ dây đó phủ khắp trận đá này.

Băng Kiên nói :

- Ta biết rồi! Đây là tơ nhện.

Oanh Oanh nói :

- Tơ nhện lớn như. Ngón tay, thì con nhện ấy phải lớn như một cái nhà và các que của nó dài đến vài chục trượng.

Băng Kiên nói :

- Ta đọc trong các cổ thư nói trên những hoang khâu, hoang sơn có loại Khủng tri thù to lớn như những khối đá tảng, thường ở trong hang, nó giăng tơ bắt thứ rừng để ăn thịt. Và đây có thể là một Khủng tri thù. Đừng động đến tơ nó, thì nó không biết. Hãy đốt nó để tìm lối đi.

Họ làm ngay. Tuyết Cừu nói :

- Không có loại đao kiếm nào chặt đứt tơ đó cả. Ta đốt lấy một đoạn tơ để thí nghiệm.

Họ đem ra một đoạn tơ. Tuyết Cừu lấy thanh bảo đao cắt nó cũng không đứt. Chàng lấy cả thanh Long Tuyền kiếm chặt vào nó cũng không để dấu vết gì.

Băng Kiên nói :

- Chỉ có móng hoặc răng nó mới cắt đứt những sợi tơ này thôi.

Oanh Oanh chợt hỏi :

- Làm sao các người đi trước vào trận được? Nếu vạch tơ chun đi thì nhện sẽ biết ngay. Và như vậy là hết sống với nó. Ta quay trở lại là vừa.

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương nên quay ra đi.

Băng Kiên nói :

- Oanh Oanh nói vậy là có lý. Cho đến sợi tơ mà bảo kiếm không cắt đứt thì nếu gặp nó, làm sao ta có thể chặt được các que của nó.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Đừng chặt vào móng mà chặt vào chân nó. Bây giờ cứ đốt tiếp một khoảng để đi.

Băng Kiên nói :

- Đốt nhiều quá nó biết ngay, vì nó bắt được mùi khét của chính nó.

Họ kiên nhẫn đốt từng mảng nhỏ. Họ lại tiếp tục đi. Dĩ nhiên họ nhắm cửa tử mà đi vào.

Qua đoạn khởi đầu, họ chuyển sang giai đoạn hai.

Tuyết Cừu nói :

- Đây tới biên trận thứ nhì, ta lại tìm một cửa sinh khác. Đây lại có mấy sợi tơ nhện nhỏ, chỉ lớn bằng chiếc đũa.

Băng Kiên nói :

- Ta gặp họ hàng nhà nhện rồi. Thật nguy hiểm.

Tuyết Cừu nghĩ đến Phi Quỳnh và Giải Ngữ, nên chàng rất nóng lòng, nói :

- Tại hạ đã nguyện rồi. Chưa biết tin tức những người kia, thì tại hạ phải làm cho tới cùng. Nhị vị hãy ra ngoài chờ tại hạ. Trong vòng hai ngày mà tại hạ không ra thì cứ xem như...mãn số rồi. Và như vậy hai vị đi luôn.

Oanh Oanh nói :

- Trước sau gì công tử cũng đuổi ngược đuổi xuôi. Sao ta không tìm biện pháp?

Họ lại đốt một mớ tơ nữa để tìm lối vào. Lần này Băng Kiên đi trước. Nàng quanh co một hồi bỗng dưng lại nói :

- Một con Khủng tri thù đang tiến về phía chúng ta!

Cả ba cùng thấy một con vật khổng lồ màu đen, que của nó dài như những cây sào, bên trong lớn, bên ngoài nhỏ và bén nhọn như lưỡi kiếm. Cặp mắt lòi ra màu đỏ rực. Nó bám trên những sợi tơ đi thoăn thoắt.

Tuyết Cừu trao đao cho Oanh Oanh, nói :

- Đừng sợ! Hãy nhằm vào các khớp của nó mà tấn công. Tại hạ sẽ chọc thủng cặp mắt nó.

Băng Kiên cũng rút kiếm ra.

Nhện theo dây mà tiến về phía họ. Nhện lớn bằng bộ phản gõ. Nó cách trên đầu ba người chừng vài trượng. Có ba cái que hoạt động.

Băng Kiên nói :

- Đây mới chỉ là nhện con.

Lã Tuyết Cừu cũng xác nhận là vậy, vì nó đi trên mảng tơ nhỏ.

Oanh Oanh nói :

- Đề phòng nó phun khí độc.

Các que nhện đưa qua đưa lại từ từ.

Nhưng Tuyết Cừu la lên :

- Nó lừa chúng ta đó! Nó hoạt động nhanh lắm, hãy đề phòng!

Chàng chưa dứt tiếng, bỗng một que phóng tới nhanh như chớp.

Tuyết Cừu phóng người lên, dùng Vô ảnh ma chiêu đưa kiếm chặt vào đốt thứ hai của nó. Ánh lửa tóe ra, nghe choang một tiếng, nhện rụt que đó về và thọc que khác tới.

Chàng đáp xuống đất nghĩ thầm :

- “Các que rắn như sắt, bảo kiếm không làm gì được, nguy hiểm biết chừng nào”.

Chàng nói nhanh :

- Tại hạ cầm chân nó đây, hai vị tiến về phía trước một chút để tránh tấn công. Nhớ đừng đi lạc!

Bây giờ nhện hoạt động cả bốn que. Trên mỗi que có gai tua tủa, móng màu trắng mốc.

Chàng quyết thọc kiếm vào mắt nó. Lã Tuyết Cừu dùng Vô ảnh ma chiêu chớp người lên, nhằm lúc các que kia đang vươn ra ngoài, mũi kiếm xớt ngang qua mắt nó.

Một con mắt bị thủng. Nhện đau đớn co mấy que lại, và phún ra một làn hơi có pha nước.

Tuyết Cừu bế hô hấp và nhảy sang chỗ khác. Chàng tiếc tại sao không đánh liên tiếp hai chiêu, để hủy cặp mắt cho rồi.

Nhện bỏ chạy.

Chàng đón đường nó làm tiếp một mắt khác.

Nhện rơi xuống đất, miệng nó phát ra âm te te không lớn nhưng có chấn động. Nhện chống chân bò tứ tung.

Lã Tuyết Cừu chạy tới bên hai cô, nói :

- Đôi mắt nó bị hủy rồi. Nhện chúa sắp đến bây giờ.

Băng Kiên xác định phương hướng rồi tiến vào tâm trận. Tâm trận là một gò cao, nơi đó mù mịt như khói sương, có sương bay, có gió thổi. Những sợi tơ lớn nhỏ chen nhau.

Bỗng tơ động mạnh.

Tuyết Cừu nói :

- Nhện Chúa đến kìa...

Họ bước về phía không có tơ để tránh sự tấn công của Khủng tri thù. Từ xa, họ đã nghe tiếng te te làm rêm cả một góc trận. Các sợi dây tơ bị nhăn nhúm.

Nhện chúa như một con quái vật kỳ hình dị dạng, giống như con nhện trước nhưng to lớn hơn nhiều. Khủng khiếp nhất là cặp mắt nó như hai khối lửa đỏ rực và chuyển động.

Nó đến cách ba người mấy trượng rồi dừng lại.

Băng Kiên nói :

- Những quái vật luôn luôn có sự thông minh, nó có thể hiểu được ý định của ta.

Tuyết Cừu nói :

- Nguy hiểm thì chắc chắn không tránh khỏi, tuy nhiên phương pháp tấn công không khác. Hãy tránh đi tầm nhìn của nó. Không chừng cặp mắt kia nó có thể sai khiến được chúng ta.

Bỗng có mấy gói đồ từ trên tường rớt xuống. Sương khói nơi đây dày đặc nên không thấy nền trời. Những gói đồ kia có lẽ là thực phẩm. Nhện lấy giậm nát ra, có gói thì nó kẹp bỏ vào miệng.

Miệng nó giống như một cái hang có chuyển động, có nắp che ngang. Khi các nắp đậy lại thì không ai biết nơi đó là miệng.

Tám chiếc que khổng lồ đó ngắn dài không đều nhau, bắt đầu hoạt động. Nhện trườn mình tới búng ra một que nhanh như chớp.

Oanh Oanh đưa bảo đao và Tuyết Cừu đưa bảo kiếm ra gạt.

Đao và kiếm dội lại. Tuyết Cừu nói :

- Rất may là ta hủy đi một số tơ! Nếu không, nó trườn tới, ta không cách nào thoát kịp. Hai vị hãy cẩn thận đánh cầm chừng với nó...

Chàng nói xong, lăn sâu vào nhện, để chuẩn bị dùng Vô ảnh ma chiêu.

Ba que của nhện tấn công chàng, bụng nhả tơ và bột phấn.

Tuyết Cừu thất kinh vội vọt ra ngoài. Tuy vậy chàng cũng bị vướng mấy sợi tơ nóng bỏng như lửa.

Tuyết Cừu sợ quá, hét lớn :

- Hãy lùi lại khoảng trống!

Nhện trườn mình bò theo, chân nó đụng đất. Cái tinh quái của nó là nó lấy chân đẩy mấy tảng đá lăn về phía họ! Những khối đá khổng lồ từ trên dốc lăn ào ào xuống.

Vừa tránh que vừa tránh đá, bọn Lã Tuyết Cừu khổ sở hết sức. Nơi họ đứng một khoảng trời trống hiện ra, trận pháp bị nhện phá vỡ.

Tuyết Cừu nói :

- Những con Khủng tri thù này dựa vào ma trận mà uy hiếp chúng ta. Hai người để ý, chính lưới của nó cũng có hình bát quái. Bây giờ trận bị phá rồi, không sao cả.

Họ thấy mặt trời đang độ giữa buổi. Mắt nhện không còn đỏ rực nữa. Sự hoạt động của nó không còn hung hãn như trước.

Băng Kiên nói :

- Nếu không trừ loại quái nghiệt này thì sẽ di hại cho sinh linh. Chúng chuyên sống giữa hang sâu khổng lồ.

Tuyết Cừu hỏi :

- Ta có nên tìm những bổi khô để đốt các loại tơ này không?

Oanh Oanh nói :

- Chúng ta nhất quyết phải trừ cho được nó.

Nhện đã bỏ đi. Cả ba cùng đi theo nó. Cả ba thấy trên gò đất to lớn, có hình sống mũi con người, có một cái hang rất lớn, không biết ăn sâu tới đâu. Nhện bò về phía đó.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu nó chui vào hang đó thì ta hết cách trừ. Gò đất đó chính là tâm trận đã bị nó phá. Và những người đã vào trước đã bị nhện hại rồi.

Chàng buồn vô hạn.

Hang sâu thăm thẳm đó ăn hướng xiên lên, nên không thể lấp bằng đá được.

Nhện bắt đầu vào hang.

Tuyết Cừu nói :

- Chỉ còn cách chất cây khô và đốt lửa xông khói nó, may ra có cộng hiệu gì không?

Trận Bán Cực bây giờ chỉ có đá và đá, chứ không còn là trận pháp nữa.

Tuyết Cừu đứng trên gò đất sống mũi ấy quan sát bốn bên, nơi đây là chỗ cao nhất của thạch trận này. Chàng thấy con nhện nhỏ kia ở xa xa vẫn cứ bò ngang bò dọc, và đẩy lệch một số đá nằm ngổn ngang, ngoài ra không còn thấy một bộ xương nào.

Hai nàng đi lôi về một đống cây đặt trước cửa hang một hồi. Họ chất thành khối lớn.

Tuyết Cừu đẩy đống cây đó vào trong, Chàng nói :

- Có thể nào nhện nhốt người vào hang này không?

Oanh Oanh nói :

- Nếu có nhốt cũng không ai còn sống tới giờ? Nổi lửa là vừa!

Chàng nói :

- Bây giờ các cô nên tránh ra! Lửa nóng, nhện sẽ phóng ra không chừng!

Chàng nổi lửa lên... Lửa cháy càng lúc càng mạnh khói xông vào đầy hang.

Hai nàng vẫn tiếp tục lôi cây gỗ đến. Hơn nửa đống cây đã cháy mà bên trong vẫn không nghe thấy tiếng động, không biết hang sâu cạn thế nào.

Mặc cho lửa cháy, Tuyết Cừu nói :

- Khối lửa khổng lồ này, nhện sẽ không dám ra đâu. Còn nó có tác dụng hay không thì chưa biết. Phía Tây Bắc còn hai cái hang, và phía Đông Nam còn một cái nữa. Ta đến đó quan sát thử thế nào?

Ba người tiến về phía Tây Bắc. Có hai cái hang thật sâu, miệng hang có hình dạng con mắt. Tuyết Cừu thả một viên sỏi vào hang, hồi lâu không nghe một tiếng động nào.

Chàng nói :

- Đây là hang không đáy! Đây chắc là miệng núi lửa lâu ngày. Chúng ta hãy xuống hang dưới!

Ba người quay trở lại phía Đông nam. Đây là một hang lớn có nhiều ngách. Cả ba quan sát, hang này có hình bát giác, thấy được đáy. Không thấy một dấu hiệu có người ở. Không thấy một lối mòn nào có khả nghi.

Tuyết Cừu nói :

- Hang này xuống và lên cũng không khó lắm! Nếu đội thần ưng tiếp tế thực phẩm án theo bát quái, có lẽ là nó thả vào hang này đấy. Nhưng nếu vậy, tại sao lại có những gói hàng thả xuống về phía chúng ta?

Băng Kiên nói :

- Có lẽ ưng ở trên cao thoát khỏi ảnh hưởng của khí trận, nên thấy chúng ta đang chiến đấu với Khủng tri thù, mà nói tiếp tế cho ta. Và như vậy, trong hang còn có sự sống. Vì những kiện hàng thả xuống trong bao nhiêu năm nay, không lý nhện đã thủ tiêu hết?

Tuyết Cừu nhìn về gò sống mũi nói :

- Nếu là hang cạn, con Khủng tri thù kia sẽ khó sống. Hai vị đứng đây, tại hạ lại đó nghe động tĩnh thế nào.

Chàng đi về phía đống lửa. Lửa vẫn còn cháy hừng hực. Có nhiều tiếng chuyển động mạnh từ trong lòng đất.

Tuyết Cừu ngoắc hai cô chạy lại, nói :

- Có tiếng cựa... Quậy của Khủng tri thù, ta nên chất thêm cây tiếp tục đốt. Gió Đông Nam thổi lùa khói và hơi nóng vào hang, chắc chắn nó hết đường sống.

Ba người hì hục làm một hồi nữa. Tiếng động trong hang càng lúc càng mạnh.

Băng Kiên nói :

- Trận này coi như phá xong. Con nhện nhỏ kia bò lui bò tới một hồi, ngày mai sẽ bị các con thần ưng làm thịt. Đêm nay hoặc ngày mai thế nào Ngũ Ngoạn Cô cũng tới đây! Công tử có định xuống dưới địa huyệt kia không?

Tuyết Cừu nói :

- Ta chỉ cần ở lại một vài ngày, nếu có người chắc chắn họ sẽ chui ra lòng hang. Nếu trong hai ngày không thấy người, tại hạ phải xuống đó.

Chàng để hai cô ngồi lại miệng hang mà coi chừng, còn chàng lên gò mũi mà nghe sự động tĩnh của nhện. Tiếng động trong lòng đất vẫn còn mạnh như trước đây.

Chàng nói thầm :

- “Lý ra ta không hại các ngươi, bởi vì các ngươi cũng là loài sinh vật trong trời đất. Nhưng vì các ngươi hung dữ, rồi đây sẽ bò xuống lòng phố mà hại dân lành. Các người của ta không biết chết sống thế nào. Nhưng nếu mà họ chết, thì ngươi cũng đáng tội lắm”.

Mãi đến chiều, tiếng động trong lòng đất yếu dần và im bặt.

Tuyết Cừu đến bên các cô nói :

- Lạ nhỉ! Trời quang đãng thế này, tại sao mấy người trong ngách kia không ra? Hay là không có họ nơi ấy?

Băng Kiên nói :

- Khó mà suy đoán được! Nếu họ còn sống phải có một dấu hiệu gì chứ? Dù họ có sinh hoạt về đêm cũng vậy!

Tối lại, ba người ngồi bên đống lửa kề miệng hang. Đột nhiên, nữ nhân bao mặt hồi khuya bây giờ lại xuất hiện. Cả ba người đồng cúi đầu chào.

Nữ nhân nói :

- Mừng cho các người thoát được tai nạn! Nhưng các ngươi không nên ở đây!

Tuyết Cừu lấy làm lạ hỏi :

- Bây giờ còn sợ nỗi gì?

Bà nói :

- Một ổ nhện lẽ nào có một con! Vậy sẽ còn nhiều con khác nữa! Ban ngày chúng không hoạt động, nhưng chúng sẽ hoạt động về đêm. Nếu chúng chừng bốn con, các ngươi có thoát khỏi không?

Tuyết Cừu nói :

- Đại giá có sự tiên liệu chính xác. Nhưng một hang khổng lồ trên gò đất cao kia, bị tại hạ đốt rồi. Mấy hang khác không có.

Nữ nhân nói :

- Các ngươi chủ quan. Ngươi đã biết nơi đây có bao nhiêu hang, mỗi hang sâu cạn thế nào? Khối lửa mà ngươi đốt chắc gì sát hại được nó. Đó là chưa kể mấy hang nơi khác.

- Nhưng tại hạ vẫn không tìm ra sự sống chết của những người đã vào trận, làm sao có thể bỏ đi được?

Nữ nhân che mặt nói :

- Giờ này ngươi còn tin họ sống sao? Họ sống thì họ ở nơi nào?

Băng Kiên nói :

- Dưới hang này có rất nhiều ngõ ngách! À, nhưng sao nương nương có vẻ quan tâm đến bọn tiểu nữ?

Nữ nhân nói :

- Ta chả muốn quan tâm làm gì, nhưng thấy các ngươi sắp chết không thể không can?

Bà bỏ đi, Tuyết Cừu nhìn theo suy nghĩ.

Băng Kiên nói :

- Vị đại giá này có vẻ bí mật. Dường như bà ta ở gần đây và đang mưu tính việc gì trọng đại lắm. Ngoài ra, lời bà ta nói cũng có lý, nhện có thể tấn công ta ban đêm. Giờ chúng ta nên ra ngoài để tránh chứ.

Oanh Oanh nói :

- Nếu ra ngoài, thì dưới hang này có sự sinh hoạt về đêm, ta làm sao biết được. Hay là ta thả một vài đốm lửa xuống dưới làm tín hiệu cho họ.

Tuyết Cừu gật đầu. Chàng thả vào hang vài đốm lửa, ngồi chờ đợi kết quả.

Lửa trên gò mũi bây giờ đã tắt. Con nhện mù kia về đêm chạy thật nhanh, và phát ra tiếng te te liên hồi. Có nhiều tiếng te te ở xa đáp lại.

Ba người thất kinh đứng lên nói :

- Không xong! Chúng ta phải chạy cho mau!

Tuyết Cừu dẫn hai cô nhắm hướng không có tiếng kêu của loài Khủng tri thù mà chạy.

Họ đi được một quãng ngắn, bỗng họ đứng sững lại. Nơi không có tiếng te te thì có năm con chạy rất nhanh về phía họ. Bắt buộc Lã Tuyết Cừu và hai cô phải quay lại chạy về hướng khác.

Hướng của chàng đang chạy đá gập ghềnh, và tơ nhện giăng đầy nên thuật khinh công của họ bị chậm lại. Chừng ra khỏi gò đá rồi, thì có vài con nhện theo kịp!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ ngăn chúng rồi sẽ chạy sau, hai cô nên chạy nhanh đi!

Băng Kiên nói :

- Cùng chết hoặc cùng sống!

Tuyết Cừu gắt :

- Muốn chết cả lũ sao? Chạy nhanh lên!

Bấy giờ có một con theo kịp, đưa que tấn công chàng. Tuyết Cừu sử dụng ma chiêu chống trả lại

chúng.

Hai cô chạy xuống gò.

Lã Tuyết Cừu thấy bốn năm con vừa chạy tới kịp, chàng lao mình đi. Không bao lâu thành theo kịp hai cô và bầy nhện đuổi theo với một khoảng cách khá xa.

Băng Kiên than :

- Lũ nhện khổng lồ này đông như vầy, thảo nào dân chúng không dám ở đây! Nhưng tại sao hồi Thần quân lập trận lại không phát hiện ra chúng?

Oanh Oanh vừa chạy vừa nói :

- Có thể lúc đó bọn chúng chưa có!

Đêm nay trăng khá thanh, ba người phân biệt hướng đi không trở ngại. Họ đến một khoảng đất trống, cỏ mọc lưa thưa, bên cạnh đó là một con suối khá rộng, cả ba vượt qua bên kia suối ngồi nghỉ.

Họ ngồi không được bao lâu, lại có tiếng te te nữa. Tuy rằng ở xa, nhưng họ không thể ngồi nán lại.

Tuyết Cừu nói :

- Dường như bầy nhện này và vị nữ nhân kia cùng một ý!

Lời của chàng nói khiến hai cô hiểu rằng, vị nữ nhân ấy điều khiển lũ nhện này.

Băng Kiên bỗng nói :

- Có thể những người vào trận bị bà ấy bắt giữ rồi, cũng có khi là vậy!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ muốn tìm nữ nhân ấy! Hai vị hãy giúp giùm ý kiến, làm cách nào để tìm ra chỗ ngụ của bà?

Oanh Oanh nói :

- Những người ngoại lệ thì chỗ ngụ của họ cũng quái dị không kém. Bây giờ muốn biết bà ta, thì cứ theo dõi mấy con nhện kia!

Băng Kiên mỉm cười :

- Theo dõi mấy con Khủng tri thù đâu phải là đơn giản? Con thì chui vào hang này, con thì chui vào hang kia làm sao mà theo dõi? Nhưng chắc chắn bà ta ở quanh gò Ma Khâu này thôi?

Họ vừa nói vừa đi dọc theo bờ suối. Con suối này cũng chảy quanh gò Ma Khâu.

Thật lâu, họ không còn nghe động tĩnh gì của nhện nữa. Có lẽ là chúng đã rút đi.

Tuyết Cừu nói :

- Ta đi theo con suối này cũng có lý lắm! Vì nơi đây là vùng đất cao, dòng suối này là sự sống của mọi sinh vật.

Băng Kiên nói :

- Có gì cũng để rạng ngày mới tính!

Họ tìm một chỗ thích hợp và ba người cùng ngồi dưỡng thần!

* * * * *

Bỗng Lã Tuyết Cừu mở bừng mắt ra nói :

- Hồi mai trong trận, nhưng con Khủng tri thù kia con nào mắt cũng đỏ rực, sao mấy con tri thù này mắt lại không đỏ? Ngoài ra chúng còn biết cách phục kích?

Băng Kiên hỏi :

- Chẳng lẽ công tử cho những con vật kia giả chăng?

Chàng nói :

- Nếu giả làm nhện thì không gì là khó. Cứ làm cái sườn của chúng, lấy vải đen phất lên, cho người có khinh công cao mang đi là xong. Nhại làm tiếng te te cũng dễ. Hai vị ngồi đây. Tại hạ quyết trở lại chốn cũ!

Băng Kiên nói :

- Đừng vội! Nếu vậy thì cứ tương kế tựu kế. Có thể nữ nhân ấy chơi trò hí lộng để đuổi chúng ta đi mà thực hiện ý định gì đây. Suy ra việc này chắc chắn có liên quan với sự mất còn của những người vào trận trước đây. Bây giờ chúng ta cần phải trở lại nơi đó!

Không bao lâu, họ tới gò Ma Khâu. Những con nhện kia không còn ở đó nữa. Cả ba cũng tiến sát về phía mấy gò đá để xem dò động tĩnh.

Đốm lửa bên miệng hang đã tắt ngấm bao giờ. Trận địa bây giờ vắng tanh. Con nhện mù cũng đã bỏ đi đâu mất.

Tuyết Cừu bỗng nói :

- Không khí vắng lặng và bí mật dường như sắp sửa xảy ra việc gì. Bất kỳ là việc gì, chúng ta hết sức kín đáo và bình tĩnh!

Băng Kiên chợt nói :

- Dường như có một đám người khá đông từ phía Tây đi lại đây!

Oanh Oanh nói :

- Có cơ hội rồi đó, nên ẩn lẹ lên! Đó là những tên giả làm nhện, bấy giờ chúng đi thu tơ nhện về dùng.

Băng Kiên cười :

- Có thể là vậy! Oanh Oanh có nhiều nhận xét thật sáng suốt. Bây giờ là tìm những nơi không có tơ để ẩn nấp!

Tuyết Cừu nói :

- Hai vị bò xuống gần hang dưới, tại hạ phục ở nơi này, nếu cần chụp một tên để tra.

Băng Kiên nói :

- Không ổn! Khi bọn chúng thấy thiếu một người sẽ đề phòng ngay. Cứ bình tĩnh sẽ tìm ra sào huyệt của họ!

Ba người rời vị trí kín đáo đến nơi phục.

Bên kia, một toán bảy người y phục tiếp theo màu trăng, tiến đến gò đá. Quả thật, bọn chúng thâu lượm những dây tơ đó. Nhện tơ giăng rối beng, nên bọn chúng phải lần gỡ, thành ra mất thời gian khá lâu.

Tuyết Cừu nói khẽ :

- Số tơ này cho dầu năm chục người cũng không mang hết, họ cũng không mang xe ngựa gì tới có lẽ họ sẽ thả từng lọn xuống hang này, và một toán người khác chuyển đi gần và dễ hơn.

Không bao lâu đã có người mang bó tơ đến bỏ xuống hang.

Băng Kiên nói :

- Người mang cả khối tơ này có nội công rất thâm hậu?

Số bảy người đó lần lượt mang những bó tơ to tướng đến bỏ vào hang. Không ai nói với ai một lời. Không bao lâu họ đã làm xong. Cả bọn trổ thuật khinh công chạy về lối cũ.

Đám Tuyết Cừu kín đáo bám sát theo họ. Qua khỏi gò Ma Khâu, họ theo bờ suối đi vào chân núi.

Dãy núi trước mặt họ cao lớn dị thường. Đoạn đường bằng phẳng ấy đột nhiên xuống thấp, cuối cùng đến bên bờ sông. Có chiếc xuồng nhỏ đưa bảy người kia qua sông.

Tuyết Cừu trầm mình xuống nước lấy ra viên Tỵ Thủy châu, ngọc đẩy nước cho chàng lướt đi. Hai cô cũng ngâm mình xuống nước đi theo.

Nước sông khá sâu, nhiều đoạn họ phải bơi. Rủi thay cho Oanh Oanh bơi không được.

Tuyết Cừu đưa vai cho nàng vịn, cả ba kịp thời theo chiếc xuồng kia.

Bọn bảy người kia lên bờ, sáu tên lẫn sau quả đồi nhỏ một tên đứng lại nhìn về hướng bờ sông. Một lúc sau, tên kia lững thững bỏ đi.

Ba người lăn mình xuống cát cho tiệp màu rồi trườn mình theo họ.

Cuộc săn đuổi cũng thật gian nan. Hết bãi sông, họ xuống phía sau cụm đồi.

Băng Kiên nói :

- Coi chừng có người đứng gát!

Tuyết Cừu cũng đã đề phòng việc này. Chàng nói :

- Hai cô tạm thời đứng đây, tại hạ vòng lên phía trên để xem tình hình.

Hai người tìm chỗ kín ẩn nấp.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng lết mình theo ngọn cỏ bò được giữa chừng, quả thấy hai tên đứng hai bên mé đường, dán người vào vách đá đấu mặt nhau, kiếm cầm tay.

Chàng nhặt vài viên sỏi, bắn về phía tên trước mặt mình để điểm huyệt.

Tên bên kia thì cách xa, sợ khó chính xác. Chàng dùng Ma ảnh chớp người lên bất ngờ sa xuống trước mặt hắn và ra tay khống chế!

Tên kia phản ứng rất nhanh hắn nhảy người lên đánh ra một chưởng.

Lã Tuyết Cừu dùng Vô ảnh quỷ thức khống chế hắn. Chàng lôi cả hai tên đặt vào trong một hóc.

Lúc đó Băng Kiên và Oanh Oanh xuất hiện.

Băng Kiên nói :

- Hãy khai thác lấy chúng, nếu cần lấy y phục hắn mặc vào.

Tuyết Cừu lôi một tên, Băng Kiên lôi một tên đến chỗ kín đáo giải á huyệt.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh, mong các hạ hãy trả lời những câu hỏi rất thật, để còn tranh thủ sự sống! Sào huyệt của quý vị đang ở có tên là gì?

Tên kia lắc đầu chỉ vào miệng, ý muốn nói là hắn không mở miệng được.

Tuyết Cừu nói :

- Các hạ viết xuống đất!

Hắn viết :

- Xin hãy giết tại hạ đi!

Tuyết Cừu nói :

- Các hạ muốn chết, sao không tự tử đi? Đây là các hạ ngoan cố, đừng trách ta!

Tên kia nhắm mắt lại.

Tuyết Cừu nói :

- Kẻ mà các hạ đang tôn thờ đã tước đoạt hết cả quyền sống của các hạ. Ta có thể vì giang hồ, trừ kẻ hung ác mà cứu quý vị ra. Biết bao nhiêu người bị Đông Hải Thần Quân nhốt vào trận, rồi bị kẻ kia áp đặt sang đây? Tại hạ hứa sẽ cứu tất cả những nạn nhân ở đây ra.

Tên kia viết từng chữ dưới đất :

- Bí Tàng cung, Vô Tận Tàng cao thủ. Ta chưa từng nghe tiếng nói, chưa từng thấy hình dạng. Quá một nửa cao thủ nạn nhân bị đưa đi nơi khác. Người đừng hỏi thêm một lời nào nữa!

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ các hạ, tạm thời nghỉ khỏe nơi này. Tại hạ vào Bí Tàng cung để xem thử Vô Tận Tàng cao thủ là nhân vật thế nào. Chẳng may mà chết về tay người ấy thì các hạ cũng đừng trách ta!

Chàng điểm huyệt mê của hắn rồi bước ra ngoài.

Tuyết Cừu gặp hai cô, hai bên trao đổi công việc với nhau...

Chương 15: Bí Tàng Cung

Trong rừng cây rậm, một khu vực gồm nhiều tòa dinh thự nguy nga. Tòa trung tâm có cấu trúc như hoàng cung. Tám tòa chung quanh phối trí nằm theo tám hướng. Một nhánh sông chảy dọc về phía Tây bắc đụng núi co mình ngoặt về phía Tây nam.

Nhìn thật kỹ, tám tòa lâu đài chung quanh có cửa chính hướng về tòa trung tâm. Mỗi tòa có một màu khác nhau. Nhìn các màu sắc đó, người ta phân biệt được phương hướng.

Lã Tuyết Cừu, Băng Kiên, Oanh Oanh không theo lộ chính mà đi, chỉ đi trên sườn đồi.

Thấy hình thức phối trí của chủ nhân Bí Tàng cung, Lã Tuyết Cừu nói :

- Cho dù chủ nhân của Bí Tàng cung là một siêu nhân chăng nữa, việc làm của người này không có lợi gì cho giang hồ, và cho cuộc sống của đồng loại. Hợm mình, ích kỷ, phí phạm thì cũng chưa đáng mặt là một cao nhân.

Băng Kiên nói :

- Ban ngày tại sơn cung kia thấp thoáng một đôi bóng người, có lẽ họ hoạt động về đêm như những con Khủng tri thù. Bây giờ công tử quyết định thế nào?

Tuyết Cừu nghĩ thật lâu rồi nói :

- Những người bị bắt vào đây hoàn toàn là những cao thủ. Có lẽ họ bị khống chế bằng độc dược. Nếu ta không nắm rõ tình hình nơi đó mà vào e bị bắt ngay.

Băng Kiên nói :

- Chờ đêm tối, ta lấy y phục của hai tên kia mà đột nhập, gặp tên nào là khống chế tên đó, đừng giết họ.

Oanh Oanh nói :

- Không lý Vô Tận Tàng cao thủ là nữ nhân mà ta đã gặp sao?

Băng Kiên nói :

- Chắc chắn không phải! Bà ấy chẳng qua là thuộc hạ của vị chủ nhân này mà thôi. Nghe khẩu khí của bà tựa hồ như người chánh phái và đối lập với Đông Hải Thần Quân. Ta chưa nắm rõ chủ trương của Bí Tàng cung thế nào.

Tuyết Cừu nói :

- Khi biết chúng ta có mặt ở Ma Khâu thì Bí Tàng cung đã đề phòng rồi.

Oanh Oanh bỗng nói :

- Nếu Bí Tàng cung có dã tâm muốn khống chế thiên hạ sao họ lại khuyên chúng ta không nên mạo hiểm? Tại sao họ không muốn bắt chúng ta? Họ có liên quan gì với Ngũ Ngoạn Cô? Và nếu tiểu muội đoán không lầm là họ đã phá được trận trước chúng ta rồi. Ngoài ra, những con Khủng tri thù kia do họ nuôi và điều khiển chúng. Và việc làm của họ kín nhiệm, đến cánh Thần quân cũng không ngờ nổi.

Ba người lần đến một ngọn tiểu khê có nhiều bóng cây rợp mát ngồi nghỉ và tiện việc theo dõi.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu chủ nhân Bí Tàng cung là một siêu nhân, một tổ chức có vô số người tài giỏi, tại sao chúng ta đến nơi này họ không phát giác? Họ ngại chúng ta điều gì? Bọn họ có âm mưu gì?

Băng Kiên nói :

- Ta chắc rằng họ đã phát giác ta rồi đó. Vì vậy ta nên thay đổi vị trí liên tục.

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Khi họ đã phát giác rồi, đi đâu cũng bị họ theo dõi thôi. Chỉ còn cách hai cô trở về lại, và tại hạ vào đó một cách đường hoàng.

Băng Kiên cười :

- Ta biết ngươi muốn nói có hai ta, ngươi không dám làm việc mạo hiểm. Thôi được, chúng ta không theo ngươi nữa. Ngươi muốn làm gì đó cứ tùy ý!

Tuyết Cừu nói :

- Vậy tại hạ cũng không yên tâm! Vì khi tại hạ vào đó rồi, thì sau đó hai vị cũng chun vào tiếp. Bây giờ ta xuống dưới kia để chuẩn bị đối phó với họ!

Họ theo khe núi lần xuống đến vùng đất bằng.

Bất ngờ có một người từ trong vách đá bước ra, thong thả đi tới bên Tuyết Cừu.

Cả ba giật mình, vì người này mặt mày quái dị, mắt lõm, răng lồi, má hóp, cao lêu nghêu, hình tướng khó diễn tả, cũng khó đoán tuổi tác.

Lão nói :

- Lã Tuyết Cừu! Nếu ngươi không lập tức rời khỏi Miên Thủy, thì dẫu ba đầu sáu tay ngươi cũng không tránh khỏi cái chết. Đi gấp!

Lão nói rồi đưa song chưởng lên chực đánh.

Lã Tuyết Cừu gầm lên một tiếng, dùng quỷ thức đánh liên tiếp ba chưởng.

Bùng... Bùng... Bùng...

Lão quái nhân không xuất chưởng, lão gồng mình đỡ ba chưởng đó và cuối cùng lão đứng yên một chỗ.

Quái nhân nói :

- Chưởng lực ngươi vậy là khá lắm! Cùng một trạc tuổi như ngươi, công lực chưa ai đạt tới mức này. Giả sử ngươi đứng yên cho ta đánh, chỉ cần một chưởng, lục phủ ngũ tạng ngươi nát bét, dẫu bên ngoài ngươi như nguyên vẹn. Bây giờ ngươi có chịu lui chăng?

Tuyết Cừu và hai cô thất kinh về sự chịu đựng của lão. Họ biết nếu lão đánh ra, dù cả ba người hợp công lại cũng không thể đỡ nổi một chưởng của lão.

Chàng chắp tay xá một cái rồi nói :

- Tiền bối có một nội lực vô tiền khoán hậu. Phải chăng tiền bối là chủ nhân của Bí Tàng cung?

Lão trầm giọng :

- Bí Tàng chủ nhân hay là Võ Lâm Vô Tận Tàng cao thủ là nhân vật vô thanh vô hình. Ngươi nói vậy là vô hình trung đã xúc phạm đến ngài. Các ngươi đi lẹ lên!

Lão nói xong quay mình vào Bí Tàng cung.

Tuyết Cừu thở dài não nuột :

- Người này võ công cao thâm vô lượng, lại cung kính chủ nhân Bí Tàng cung và cũng có lòng tốt đối với chúng ta. Ta không biết sao cho phải?

Chàng buồn bã quay mình bỏ đi, Băng Kiên và Oanh Oanh đi theo. Cả ba cùng đi, nhưng không ai nói với ai một lời. Họ trầm tịnh như những người đi hành hương. Họ không trở lại gò Ma Khâu, mà dọc theo sông cái đi về hướng Đông Nam.

Mặt trời đến đỉnh đầu, họ ngồi lại dưới tàn cây lớn, lấy lương khô ra ăn.

Bây giờ Băng Kiên mới mở nói :

- Công tử định đi đâu?

Với vẻ mặt xa xăm, Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đã khai thông được sinh tử huyền quan, nhưng công lực chưa tới đâu là sao?

Băng Kiên nói :

- Bằng người như vậy nói về tuyệt học của võ lâm là đến mức tuyệt đỉnh, còn công lực phải tùy theo thời gian và cơ duyên. Công tử định đi đâu?

Nàng hỏi đến lần thứ nhì.

Tuyết Cừu lại nói :

- Chí nguyện thì có thừa, tài năng lại thiếu. Lã Tuyết Cừu biết làm gì bây giờ?

Oanh Oanh nói :

- Chỉ cần có chí nguyện, tài năng sẽ theo chí nguyện mà nảy nở. Thắng không kiêu bại không nản mới là hào kiệt. Công tử định đi đâu?

Câu hỏi được lặp lại đến lần thứ ba.

Tuyết Cừu thở ra, nói :

- Nhiều bậc chân chính của võ lâm. Bị nhốt vào Bán Cực thiên đồ. Bí Tàng cung bắt họ đem nhốt một nơi khác mà sai sử. Tại hạ có lòng muốn cứu họ, một là để thành toàn chí nguyện của mình đối với võ lâm, sau nữa cần phải thanh toán món nợ máu với Thần quân, nhưng không được đắc kỳ sở nguyện, biết làm sao bây giờ, trời hỡi!

Băng Kiên và Oanh Oanh tìm lời an ủi. Bỗng họ thấy xa xa có một ngư dân vác chài đi về phía họ. Người ấy đi qua nơi bọn Tuyết Cừu đang ngồi, trong mắt hắn không đọng lại một ý niệm gì cả.

Băng Kiên đón người đó lại, hỏi :

- Huynh đài có biết dòng sông này tên gì không?

Hắn không nhìn vào mặt ai, chỉ nói :

- Quận Miên Thủy có dòng sông này là chính. Tên nó là Miên Giang.

Băng Kiên lại hỏi :

- Huynh đài có biết Bí Tàng cung không?

Người ấy nói :

- Tại hạ vốn ở nơi ấy!

Gã nói dịu dàng, thinh không.

Cả ba cùng giật mình nhìn kỹ hắn..

Gã trạc hăm lăm lăm bảy tuổi, gương mặt khá trong sáng, cặp mắt lặng lờ, hiền hòa, ánh mắt không chói, không khiêu khích, cũng không tỏ ra là người mất trí.

Băng Kiên hỏi tiếp :

- Cám ơn huynh đài đã nói thật! Tiểu muội muốn hỏi kỹ về nơi ấy một chút, nhân huynh có phiền chăng?

Gã nói :

- Cói gì gọi là phiền? Cô nương cứ hỏi!

Oanh Oanh hỏi :

- Nhân huynh ở nơi ấy có biết mặt chủ nhân Bí Tàng cung chăng?

Hắn nói :

- Nơi ấy có hơn một vị chủ nhân!

- Nghĩa là sao? Tuyết Cừu hỏi.

- Một chủ nhân vô hình, và một chủ nhân nữa là một thiếu nữ, cũng giống như Đông Hải Thần Quân có Ngũ Ngoạn Cô vậy!

Gã trả lời.

Băng Kiên hỏi :

- Thiếu nữ ấy tên gì? Võ công của cô ta thế nào? Tài trí của cô ấy sánh ngang với Ngũ Ngoạn Cô không?

Người ấy nói :

- Không ai biết tên hai vị chủ nhân. Tuổi thì trạc quý vị. Trên ba mươi cao thủ tại đó, chưa ai đáng gọi là cao thủ trước chủ nhân. Ngũ Ngoạn Cô mà so với nữ chủ nhân thì cũng giống như lấy nhan sắc của Đông Thi mà so với Tây Thi. Còn gì hỏi nữa không?

Băng Kiên trầm ngâm.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tất cả những người vào trận Bán Cực do Thần quân lập ra đã được Bí Tàng cung cứu, có người nào bị chết, bị hại chăng?

Hắn bình thản nói :

- Không chết một ai. Cho tới Phi Quỳnh, Vương Giải Ngữ, Sầm Huyết Ma, Tuyệt đại tài tử Phùng Kỵ, Thuần Vu Huyết Ảnh Thần... Vẫn có chỗ dùng. Còn gì hỏi nữa không?

Oanh Oanh cả mừng nói :

- Tiểu nữ là con của Thuần Vu Sanh!

Hắn nói :

- Ta biết rồi! Nhưng cô nương không gặp được họ đâu!

Băng Kiên hỏi :

- Họ vẫn có mặt ở đây chứ?

Hắn nói :

- Một số cũ chuyển đi nơi khác. Ta không biết nơi đó. Số mới vào còn ở đây! Còn gì hỏi nữa không?

Băng Kiên nói :

- Bọn tiểu muội có hàng trăm, hàng ngàn vấn đề để hỏi. Chỉ ngại làm phiền lòng nhân huynh mà thôi. Có người nào bị chủ nhân làm hại không?

Hắn nói :

- Nếu đối tượng là nhân vật chính phái của giang hồ, tất được chủ nhân ưu đãi. Ngược lại thì bị ngược đãi, nhưng không ai chết cả!

Tuyết Cừu hỏi :

- Võ công của nhân huynh so với người tại hạ gặp hồi sáng, lão như là một quái nhân, mắt lõm miệng lồi kia như thế nào?

Hắn nói :

- Không so sánh được! Công tử đánh ta ba chưởng để biết. Mời công tử xuất chiêu!

Lã Tuyết Cừu sợ đến đổ mồ hôi ngay. Sức của chàng giờ đây đánh đá khối cũng vỡ, thế mà đối với lão quái nhân hồi sáng không tới đâu. Giờ đây gặp một nhân vật hết sức bình thường dám khích chàng.

Chàng chắp tay nói :

- Tại hạ biết mình non nớt nên không dám xuất chiêu. Nhân huynh ở đây là tự nguyện hay bị ép buộc?

- Ta ở đây là một lý do khác!

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Đông Hải Thần Quân so với chủ nhân thì sao?

Hắn đáp :

- Thần quân chỉ vào hàng đệ tử. Lão ấy chưa phải là đối thủ của ta, huống gì đối với chủ nhân?

Oanh Oanh chợt hỏi :

- Vị nữ nhân bịt mặt khuyên bọn tiểu muội đừng vào trận, người ấy là ai? Võ công thế nào?

Hắn nói :

- Bà ấy là... Nữ trù (người nấu bếp)của chủ nhân. Võ công hơn ta. Nói đã nhiều rồi, ta có lời muốn nói với chư vị. Muốn luyện võ cao, tính phải đằm thắm kiên nhẫn. Nên đặt vấn đề để chiêm nghiệm. Đừng bao giờ có ý định vào Bí Tàng cung!

Hắn nói xong, tung cái chài lên không, chài tỏa rộng ra như hình cái nấm phủ xuống đầu ba người...

Bọn Tuyết Cừu cứ tưởng người kia diễn một môn công phu nào đó cho mình xem, bất ngờ họ bị chài phủ lấy.

Tuyết Cừu giở chài toan chun ra, nhưng hắn xô ra một chưởng, ba người nhào lăn. Hắn tóm chài lại, vác ba người lên vai như vác cá. Công lực của hắn như thế đó!

Hắn nói :

- Chài này được dệt bằng tơ nhện, nó là loại cương ty không đao kiếm nào trên đời có thể cắt đứt được. Muốn cắt nó, chỉ có răng hoặc móng của nó cắt mà thôi. Bảo các ngươi đừng vào Bí Tàng cung, thì các ngươi phiền mà có vẻ uất ức. Bắt buộc ta phải làm như vầy thôi.

Tuyết Cừu hỏi :

- Nhân huynh định đem bọn tại hạ đi đâu? Làm gì?

Hắn nói :

- Công tử đã khai thông sinh tử huyền quan, nhưng thiếu công lực, phần lớn là do lòng hiếu thắng, tính nôn nóng, nên công lực không thâm hậu. Ta đem ba vị nhốt xuống hầm, để ba vị luyện lấy. Thức ăn mỗi ngày ta cho người mang đến. Có ai đề nghị gì không?

Băng Kiên nói.

- Tiểu muội không ăn được món ăn của người khác nấu!

Hắn nói :

- Ý cô nương muốn tự nấu lấy?

Tuyết Cừu nói :

- Chỉ có tại hạ nấu, vị cô nương này mới ăn được thôi!

Hắn nói :

- Thường thường, nam và nữ sống chung hay sinh ra một thứ tình lạ lắm. Chính đó là sự trở ngại lớn trong việc luyện tập. Gặp cảnh ngộ này, ba vị nên ghi khắc một chút. Muốn vào Bí Tàng cung, và bằng phương pháp này là hay nhất. Ta nhắc lại, từ lúc gặp ba vị tới giờ, cho đến sau này, ta chưa nói một điều gì ngoa cả.

Người ấy không đi theo đường chính, nhắm vào rừng cây mà đi.

Trời đang sáng bỗng nhiên tối sầm trở lại, sương giăng mây lấp mù mịt.

Băng Kiên buột miệng :

- Nhân huynh đi vào Mộc trận rồi!

Người kia nói :

- Trong đám đệ tử của Đông Hải Thần Quân, tiểu thư là nhân vật chân chính. Từ khi gặp tiểu thư, võ công của Lã công tử tiến bộ vượt bực. Đây là Mộc trận. Chung quanh tòa Bí Tàng đều có Mộc trận. Mộc trận do chủ nhân lập nên!

Oanh Oanh nói :

- Chẳng lẽ chủ nhân trồng cây từ hồi mới mọc cho tới ngày nay?

Hắn nói :

- Mộc trận này có cây ngoài trăm tuổi, nên không thể gọi là trồng được. Băng Kiên, tiểu thư hãy trả lời câu hỏi đó!

Băng Kiên nói :

- Theo tiểu muội đoán, thiên nhiên đã có sẵn một rừng cây. Chủ nhân chiếu theo bản đồ trận pháp mà dẫn đi một số cây, điểm xuyết vào đó mấy lúm đá mà thành ra trận!

Hắn nói :

- Đúng vậy! À, cô bé Phi Quỳnh được chủ nhân và Sầm Huyết Ma đã tái hiện gương mặt thật lại rồi. Nàng ấy đẹp lắm! Thỉnh thoảng có nhắc đến Lã công tử. Bữa nay thì hết nhắc rồi!

Oanh Oanh hỏi :

- Tại sao?

Hắn đáp :

- Thấm nhuần luật lệ của Bí Tàng cung!

Bây giờ trời sáng trở lại.

Mọi người cùng thấy mấy tòa Bí Tàng cung hiện ra.

Gã đặt ba người xuống đất rồi nói :

- Trước khi vào Bí Tàng cung, quý vị không được thấy những gì chung quanh và mỗi vị ở một cõi riêng biệt. Đừng suy nghĩ gì viển vông cho hao tổn thần khí! Xin lỗi nhé!

Hắn nói xong, điểm huyệt ngủ cho ba người.

* * * * *

Khi Lã Tuyết Cừu thức dậy, thấy chung quanh tối đen như mực. Kiểm soát lại cơ thể thì không có huyệt nào bị hạn chế thanh bảo kiếm và bảo đao vẫn còn nguyên. Hành lý tư trang vẫn ở bên cạnh. Chàng chợt nhớ tới viên hạt minh châu, vội mở bọc ra... Không có mặt nó.

Tuyết Cừu nói thầm :

- Chỉ mất một viên này. Có lẽ họ không muốn cho ánh sáng lọt vào. Dường như những người này đối với ta không có ác tâm!

Lã Tuyết Cừu đứng lên vận mục lực để nhìn chung quanh. Lâu lắm, chàng mới thấy lờ mờ, chàng ở tháng một căn buồng hay căn hầm có sáu vách, không có vật gì chung quanh cho đến chỗ tiểu tiện cũng không có. Đó là điều đáng bực mình và đáng ngại nhất.

Tuyết Cừu gõ vào mấy vách, tiếng động truyền đi thăm thẳm. Chàng kết luận đây là một căn hầm ở trong lòng đất.

Tuyết Cừu chợt nhớ tới lời của nữ nhân bịt mặt, lấy kiếm đào hầm mà đi, chàng vội lấy bảo kiếm ra găm thử, bốn vách rắn như kim cương. Chàng đào xuống nền, cũng vậy.

Chàng tự hỏi :

- Họ xây bằng chất gì đây chứ? Chất gì mà rắn hơn đá, rắn hơn thép?

Chàng vận công thọc kiếm xuống nền, sờ lại nền chỉ trầy một mảnh bằng hạt sạn. Lò dò một hồi, gặp một góc mềm.

Tuyết Cừu cả mừng nói :

- Ta sống rồi!

Chàng tính toán một hồi, nói thầm tiếp :

- Ta có nên đào vội không? Hay là chờ một vài hôm xem tình hình biến chuyển thế nào? Đào sớm e họ đến bất ngờ thấy khối đá của ta, nguy hiểm lắm!

Nghĩ xong, chàng quyết định chờ vài hôm xem tình hình thế nào.

Cửa hầm bỗng mở. Ánh sáng dọi vào chói chang. Miệng hầm là một lỗ tròn, vừa lọt cái đầu.

Thức ăn uống được thòng xuống.

Có tiếng người nói vọng xuống :

- Thức ăn trong ba ngày, đồ đựng vệ sinh cũng trong ba ngày. Hãy kiên nhẫn mà rèn luyện. Đừng vọng động!

Người kia nói xong bỏ đi. Miệng hầm cũng bỏ trống.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- "Họ nói ba ngày trở lại nhưng không chắc. Họ trở lại bất kỳ lúc nào, để xem ta có động tĩnh gì. Hơn nữa, cửa trên này chỉ là cửa phụ. Họ còn một cửa lớn hơn nữa".

Chàng vận dụng một số ngọc, đao kiếm... Hợp thành một số ánh sáng phản chiếu vào góc.

Tuyết Cừu hài lòng về việc sắp đặt của mình. Chàng nghĩ đến Băng Kiên và Oanh Oanh. Các cô ấy có lẽ buồn lắm. Nhưng tất cả là định mệnh. Các cô ấy là những người có sức chịu đựng, ắt cũng quen dần.

Tuyết Cừu yên tâm nằm nghỉ. Ánh sáng vụt tắt. Có người trên miệng hầm án mặt nhìn xuống. Chàng vờ nhắm mắt không hay biết.

Người kia quan sát một hồi rồi yên trí bỏ đi.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, mỗi ngày họ đến chừng một vài lần.

Cuối ngày thứ ba, họ thòng dây kéo đồ vệ sinh lên rồi thả thức ăn xuống...

Khi nhận thức ăn xong, Lã Tuyết Cừu khởi sự đào hầm. Số đất đào ra chàng rải đều trên nền phòng và ém xuống thật chặt.

Vừa làm việc, chàng vừa suy nghĩ :

- "Hoặc nâng nền phòng cao lên rồi dùng kiếm khoét miệng hầm rộng thêm rồi chui ra. Hoặc tự đào lấy một con đường hầm!"

Càng đào, Tuyết Cừu thấy đất càng mềm. Dường như vùng đất ấy thưa và xốp. Điều ngạc nhiên là, vùng đất mềm chỉ đi có một luồng, muốn đào chệch hướng khác đất cứng như đá, rất khó khăn.

Ngày đầu tiên chàng đào được vài sải tay, bề rộng chỉ vừa thân người chui lọt, bề cao vừa tầm ngồi. Khối đá đào ra trải đều và nện chặt đáy phòng.

Tuyết Cừu ngồi dưỡng thần một hồi rồi lại tiếp tục công việc. Đào đến nửa đêm, bỗng gặp một khối đá chắn ngang. Chàng nện đao vào đá, nghe tiếng cụp cụp, biết tảng đá này dày lắm.

Tuyết Cừu chui ra, nằm nghĩ mà tiếc cho công sức của mình. Một hồi chàng lại tiếp tục khoét. Trên dưới, phải trái gì cũng gặp phải cứng như đá, chàng vận công khoan thẳng về phía trước một lỗ nho nhỏ, từ đó chàng dùng đao gảy mũi mà đục rộng ra. Chàng khoét sâu được một gang tay, lỗ rộng cũng như trước.

Tuyết Cừu cố gắng làm thêm một hồi, đến nửa buổi chàng lại chui ra để chờ kẻ kia đến viếng.

Ngoài hai mươi ngày trổ công phu chàng gặp một địa đạo. Địa đạo này rộng rãi, thoải mái nhưng vẫn tối đen, dù hiện giờ là buổi trưa.

Lã Tuyết Cừu không biết được phương hướng, cũng không biết hai đầu địa đạo dẫn tới đâu. Đã mang hết hành lý rồi, chàng quyết định không về lại chỗ cũ.

Chàng theo địa đạo đi một hồi thì gặp một địa đạo khác. Nơi vị trí chàng dừng là ngã tư.

Lã Tuyết Cừu không đắn đo gì, vì con đường nào chàng cũng không biết dẫn về đâu. Tuyết Cừu tiếp tục đi tới. Con đường càng lúc càng xuống dần. Một hồi nữa, phía trước có ánh sáng dọi lờ mờ.

Lã Tuyết Cừu phập phồng. Nơi kia có phải ra hang chăng hay là rơi vào một phòng khác?

Chàng tới nơi đó. Thì ra nơi đây là một phòng ngầm, chứa không biết bao nhiêu là đồ đạc. Dường như đây là một nhà kho. Có cầu thang lên xuống trước mặt. Chàng đắn đo không biết nên lên hay quay lại.

Nhưng lâu ngày, chàng thèm ánh sáng mặt trời. Lã Tuyết Cừu quyết định trồi lên dù nơi đó là địa ngục, chàng phải tử chiến với những đối lực.

Lên đến nơi lại gặp một phòng khác, cũng chứa đồ đạc. Phòng này có ba cửa, hai cửa khóa chặt, ổ khóa ở bên kia phòng. Một cửa khép hờ.

Tuyết Cừu đẩy cửa bước ra...

Bỗng chàng khựng lại...

Một thiếu nữ ngồi trên cẩm đôn mặc áo hoa đẹp như tiên. Mắt trong xanh lặng lờ, nét yêu kiều quý phái, đang chăm chăm nhìn chàng.

Tuyết Cừu chắp tay xá một cái, rồi nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, bị chủ nhân Bí Tàng cung bỏ dưới hầm sâu. Tại hạ tự đào hầm mà trốn đi, không ngờ lọt vào phòng của tiểu thư, mong tiểu thư thứ tội và cho tại hạ ra ngoài.

Thiếu nữ với nét mặt bình thản, không vui không buồn có giọng trong như ngọc, hỏi :

- Ta biết cả rồi! Ngươi cứ giết ta rồi đi ra!

Tuyết Cừu nghiêm giọng nói :

- Tại hạ và cô nương không oán thù, sao nỡ ép nhau thế?

Nàng nói :

- Nếu ngươi không chịu giết ta, thì ta giết ngươi!

Nàng nói xong xuất chưởng liền.

Lã Tuyết Cừu vận bảy thành công lực ra đỡ. Sau một tiếng sầm vang rền, chàng bị đẩy lùi ba bước, thiếu nữ vẫn ngồi bình thản nơi ghế.

Nàng lại xuất chưởng đánh tiếp. Lần này, chàng vận đến mười thành công lực, nhưng vẫn bị đẩy lùi như trước.

Lã Tuyết Cừu kinh khiếp cho công lực của nàng. Tuy nhiên chàng không đứng yên để cho thiếu nữ tấn công, mà dùng Vô ảnh ma chiêu để trả đòn. Nhưng chàng cứ đánh vào khoảng không.

Tuyết Cừu vừa muốn rút kiếm ra, nhưng chàng đã bị điểm huyệt. Chàng phẫn hận khôn cùng.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư ơi! Xin tiểu thư xuống tay, tại hạ vô cùng cảm ơn!

Thiếu nữ nói :

- Không chết dễ dàng như vậy được đâu! Ngươi có tiếng là liều lĩnh, lại có tính hiếu sát. Tự sát cũng là do tính hiếu sát mà ra. Người ta đã tạo phương tiện cho ngươi nhẫn nại rèn luyện, thì ngươi lại muốn đi long nhong là sao?

Tuyết Cừu nói :

- Khi con người không được tự do thì ý thức làm sao phát sinh được? Tại hạ rất có lòng cầu học nhưng ánh sáng không có, sách vở không có không khí ẩm thấp hô hấp không tiện.

Thiếu nữ ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói :

- Ngụy biện! Đó là thói cầu toàn trách bị! Bao nhiêu người thành tài từ hang thẳm, trong ngục tối? Ngươi theo ta!

Nàng mở cửa đưa Tuyết Cừu đi ngoằn ngoèo một hồi, đến một căn phòng đầy đủ cả tiện nghi, nàng dặn :

- Sách vở đó, phương tiện đó, ngươi cứ yên tâm mà ở đây!

Tuyết Cừu nói :

- Xin tiểu thư cho biết tiểu thư là ai? Nơi đây là nơi nào? Tại sao lại có ý giúp tại hạ?

Nàng đáp :

- Đừng hỏi nói gì cả. Cứ tự suy nghĩ, rồi trí não sẽ làm việc! Nhớ là đừng đào tường khoét vách nữa nhé! Ban ngày có ánh sáng, ban đêm có đèn, khỏi cần viên dạ minh châu!

Nàng bước ra ngoài, Tuyết Cừu vội gọi theo :

- Cô nương! Cô nương...

Thiếu nữ dừng lại.

Tuyết Cừu hỏi :

- Nếu muốn nhốt tại hạ, sao cô nương không đóng cửa?

Nàng mỉm cười :

- Không phải ta quên, ta cố ý làm như vậy đó! Phạm vi của ngươi là trong cửa này, còn bước ra ngoài cửa là vi phạm!

Tuyết Cừu nói :

- Nhưng cô nương quên giải huyệt cho tại hạ!

Thiếu nữ nói :

- Ngươi tự giải lấy!

Nàng nói xong bước ra ngoài đi luôn.

Tuyết Cừu nhìn theo lòng không biết bao nhiêu suy nghĩ. Lã Tuyết Cừu đi lui đi tới trong phòng.

Chợt chàng tự trách mình :

- Phòng tối tăm, ẩm thấp, thiếu sách vở, ta không luyện tập đã đành. Lời yêu cầu đã được người đáp ứng, tại sao ta lại không học tập?

Chàng dẹp bỏ mọi tạp niệm, đi lục sách vở mà xem. Nơi đây cũng đáng gọi là tàng kinh các. Không thiếu sách gì cả. Y học, võ học, văn chương, mỹ học...

Nói chung là tạp học. Vô số môn chàng chưa hề luyện qua.

Lã Tuyết Cừu bắt đầu ngồi vận công và tự giải khai các huyệt đạo.

Ngày thứ nhất, chàng tự khai giải cho mình. Đâu đó xong, chàng mở cửa vào phòng trong. Đây là một căn phòng nhỏ chứa rất nhiều lọ thuốc. Thuốc viên thuốc nước, lẫn thuốc đơn tố có ghi tên!

Tuyết Cừu ra ngoài tìm quyển Y học toàn thư của Trương Trọng Cảnh. Tìm thấy, chàng mừng quá nói thành lời :

- Trương tiên sinh là người Ba Thục, một trong những y sư lỗi lạc còn cao thâm hơn cả Biển Thước Hoa Đà. Bộ này còn cao diệu hơn bộ Hoàng Bá Tố Vấn.

Chàng bắt đầu tham luyện miệt mài.

Cơm có người bịt mặt mang đến. Cả hai không hỏi gì với nhau. Nhiều khi quên ăn cả mấy ngày.

Trải thời gian không biết bao lâu, y học của chàng đã tinh thông dù chàng chưa một lần áp dụng.

Từ ngày đó đến giờ, chàng chưa bao giờ gặp lại nữ lang áo hoa kia. Các môn tạp học chàng tiến bộ khá nhiều.

Không biết làm gì nữa chàng quay qua luyện công. Nếu luyện về khinh công phải cần có chạy nhảy. Luyện về nội công cần phải có nơi, có vật để hứng đỡ những chưởng của chàng đánh ra.

Tuyết Cừu tìm ra bộ Túy Hoa kiếm pháp và bộ Cự Bí thần công!

Trong các kiếm pháp, bộ Túy Hoa kiếm pháp rất cao siêu. Chàng luyện bộ kiếm pháp ấy hết ba ngày là lào thông. Nếu áp dụng Vô ảnh mà đánh loại kiếm pháp này, mường tượng như một người có bốn tay.

Chuyển sang bộ Cự Bí thần công, bộ này luyện về nội lực và nội công. Chàng chiếu theo tâm pháp mà luyện. Trong Cự Bí có ba thang thuốc để tăng thêm công lực.

Thuốc thì sẵn có nhưng chàng không dám bốc, sợ xâm phạm gì đến chủ nhân không. Chàng muốn gặp chủ nhân để hỏi ý kiến.

Nhân có người bịt mặt mang cơm đến, chàng nói :

- Tại hạ muốn gặp thiếu nữ áo hoa!

Người kia là một nữ nhân lạnh lùng hỏi :

- Có việc gì?

Tuyết Cừu nói :

- Có việc cần thảo luận với người đó!

Nữ nhân nói :

- Cứ nói cho ta biết!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ thấy trong người muốn kiệt sức, muốn bổ mấy dược thang, cô nương làm ơn sắc giùm cho đúng liều lượng!

Nữ nhân nói :

- Ngươi biết bốc thuốc thì cứ bốc đưa ta sắc cho?

Lã Tuyết Cừu cả mừng, liền chạy đi cất một lần ba thang, đưa cho nữ nhân.

Nàng nhận thuốc rồi đi luôn...

* * * * *

Công lực của chàng kể từ khi luyện Túy Hoa kiếm pháp và Cự Bí thần công tăng trưởng không biết bao nhiêu. Chàng ao ước có vật gì trước mặt, chàng đánh ra thử tới đâu.

Lã Tuyết Cừu không cần đọc sách nữa, chàng tự đặt đề tài rồi tự giải lấy. Ví dụ chàng nghĩ ra một môn công phu khác Vô hình chỉ tức là Tàng chỉ thần công. Môn công phu này tương đương với Cách không phóng chỉ!

Kể từ ngày tự luyện môn này đến khi tuyệt đích công phu, trên bốn bức tường không biết bao nhiêu vết do ngón tay chàng bắn ra. Chàng cảm thấy mình không cần ở đây nữa.

Người bịt mặt mang cơm đến, Tuyết Cừu nói :

- Xin cô nương cho mời tiểu thư áo hoa đến đây cho tại hạ gặp.

Nữ nhân nói :

- Người ấy đã đi khỏi!

Tuyết Cừu hỏi :

- Chừng nào người ấy về?

Nữ nhân vẫn lạnh lùng :

- Ta không biết!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ hôm nay muốn rời khỏi nơi đây!

Nữ nhân nói :

- Ta không được phép cho ngươi đi. Cứ ở lại đó mà chờ!

Lã Tuyết Cừu rất bực mình, nói :

- Chẳng lẽ vị tiểu thư áo hoa chết đi cũng bắt tại hạ chờ mãn đời sao?

Nữ nhân quắc mắt nói :

- Lã Tuyết Cừu! Thái độ ăn nói của ngươi không ra bậc trượng phu, lời nói chứa đầy oán độc. Như vậy làm sao ngươi luyện võ công cao siêu được? Ngươi sống ở đây có kẻ hầu hạ, dầu ngươi có thành tài chăng nữa, cũng có chút lòng tri ân đối với kẻ đặc biệt chú ý tới mình mới phải.

Nàng nói xong quay mình bỏ đi.

Lã Tuyết Cừu vừa thẹn vừa giận mình. Chàng đâu muốn phải mang ơn một người nào. Chuyện thế này ngẫu nhiên bắt chàng phải mang ơn.

Chàng cố suy nghĩ, làm cách nào trả ơn thiếu nữ áo hoa, để ra ngoài mà lòng nhẹ nhàng.

Châu báu, bảo kiếm, bảo đao? Những món vật chất ấy chỉ tổ làm phiền lòng người ta mà thôi!

Tuyết Cừu vẫn nhớ gương mặt và hình dung thiếu nữ áo hoa như thấy trước mặt.

Nhìn các vách trắng tinh. Chàng chọn một nơi sạch sẽ và không tì vết chàng lấy mũi kiếm khắc vào vách vẽ hình dáng thiếu nữ áo hoa ấy. Nét vẽ tuyệt vời.

Tuyết Cừu không ngờ mình vẽ được bức chân dung vô giá thế này.

Thiếu nữ áo hoa cầm một nhánh hoa, nhưng mắt hướng về phía xa xăm, mơ màng. Chân trời mây bay... Dường như thấp thoáng cánh buồm...

Nội dung chỉ chừng ấy nhưng nét bút trác tuyệt và điêu luyện, khiến tinh thần của bức tranh được lột hết.

Nhìn bức tranh chàng tự hỏi :

- Bức tranh này dường như cũng chưa xứng với ân đức của nàng. Nhưng ta biết làm sao? Những nhân vật nơi đây rất bí hiểm, âm trầm, võ công tuyệt cao. Họ cần nghệ thuật hơn vật chất. Ta làm sao đây?

Chàng lại tiếp tục suy nghĩ phải chế tạo ra thứ gì để tặng lại cho thiếu nữ áo hoa.

Chàng chợt thấy bên vách có một khối bạch thạch dùng làm kệ kê đồ. Chàng lấy khối bạch thạch ra, tạc tượng bán thân thiếu nữ áo hoa...

Tượng tạc xong. Chàng lấy kiếm chuốt bóng. Bức tượng thật có hồn. Nét tinh anh của bức tượng toát ra như có hào quang!

Chàng ngắm bức tượng mà xuất thần. Lã Tuyết Cừu tự nói :

- Ta biết khắc bao giờ nhỉ?

Lúc bấy giờ nữ nhân mang cơm tới, nàng đứng ngây nhìn bức tượng và tranh... Không biết lòng nàng có cảm nghĩ gì. Có tiếng khẽ thở dài.

Tuyết Cừu giật mình quay lại...

Nữ nhân hỏi :

- Ngươi có tình cảm gì với thiếu nữ áo hoa?

Tuyết Cừu phân trần :

- Tại hạ mang ơn người này. Tại hạ muốn đi nhưng không biết lấy gì để tạ ơn, bèn tập trung tinh thần mà vẽ một bức tranh và tạc một bức tượng, trước là để thâm tạ tấm lòng nữ lang áo hoa, sau để lưu niệm. Điều đáng nói là tại hạ chưa bao giờ biết vẽ tranh hay tạc tượng.

Nữ nhân bịt mặt nói :

- Đường nét này là xuất thần! Riêng tài hoa không thôi, không thể nào đạt được nét vi diệu của nó. Bức tượng như có hào quang, bức tranh như muốn ngàn câu thơ tả tình tả ý. Những nữ nhân mà ngươi đã từng quen biết, có thể nào ngươi tạc và vẽ được như thế này không?

Tuyết Cừu thành thật :

- Nỗi cao hứng mà làm, xuất cảm mà làm, bây giờ bảo vẽ hoặc tạc một bức khác tại hạ không làm được.

Nữ nhân trầm ngâm một hồi nói :

- Ngươi muốn đi lắm sao?

Chàng đáp :

- Rất muốn!

Nàng hỏi tiếp :

- Ra khỏi nơi đây làm gì?

Chàng nói :

- Tại hạ phải đến sào huyệt của Đông Hải Thần Quân, trừ cho tuyệt căn mầm mống tai nạn giang hồ. Đâu đó xong, tại hạ trở lại Bí Tàng cung để tìm chủ nhân Bí Tàng Vô Tận Tàng cao thủ, để yêu cầu người ấy phóng thích những người giang hồ ra!

Nữ nhân hỏi :

- Nếu Chủ nhân không chịu phóng thích thì sao?

Lã Tuyết Cừu thở dài :

- Tại hạ sẽ hỏi chủ nhân, “nếu ai nhốt ngài như vậy ngài có chịu không”, có lẽ chủ nhân phải giải đáp câu hỏi đó!

Nàng lại nói :

- Có ai diện kiến được chủ nhân đâu! Chừng đó có lẽ ngươi phá Bí Tàng cung mất?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ sẽ gặp nữ chủ nhân mà yêu cầu!

Nàng nói :

- Nếu giả chủ nhân không nhận lời?

Tuyết Cừu nói :

- Như vậy, tại hạ đành phải xin lỗi!

Nữ nhân cười nhạt :

- Ngươi học võ từ Bí Tàng cung, trở lại phá Bí Tàng cung! Dù sao, đó cũng không đáng trách ngươi. Nhưng đối với các nhân vật đầu não nơi đây ngươi chưa phải là đối thủ của họ. Thôi, ngươi đã muốn thì cứ đi!

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Ở lại đây, tại hạ cũng không làm được gì, và không luyện thêm được điều gì nữa. Có điều tại hạ đi, cô nương có bị trách phạt gì không?

Nàng buồn buồn :

- Có trách phạt ta cũng không dám để cho ngươi chịu!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ thật khổ tâm! Thôi, đành nán lại mà chờ!

Nàng lại hỏi :

- Sao ngươi không hỏi gì đến các cô nương đồng hành của ngươi?

Tuyết Cừu nói :

- Muốn hỏi lắm, nhưng ai đủ thẩm quyền trả lời hay giải quyết? Hơn nữa, cô nương lạnh lùng như băng tuyết. Có hỏi, cô nương cũng chỉ dạy khôn mà thôi.

Nàng lại hỏi :

- Bây giờ ngươi có muốn gặp nữ lang áo hoa của ngươi không?

Tuyết Cừu sáng mắt lên nói :

- Rất muốn gặp!

Nữ nhân từ từ lột khăn ra... Nàng chính là... Nữ lang áo hoa! Nàng thay đổi cả xiêm y lẫn giọng nói.

Lã Tuyết Cừu xúc động thật sự, nhào tới ôm chầm lấy nàng như ôm lấy một người thân thiết nhất.

Nữ lang áo hoa chẳng những để chàng tự nhiên, mà còn biểu lộ một tình cảm thân thiết đối với chàng.

Một hồi, Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời nói :

- Tại hạ nào biết là tiểu thư? Tiểu thư vì ai mà cơ khổ thế này? Tiểu thư như mẫu thân, nhũ mẫu, sư nương, sư mẫu... Công đức vô lượng ấy, tại hạ biết làm sao mà đền đáp!

Nàng nói :

- Ngươi đừng nghĩ gì về việc ân nghĩa với ta! Việc làm chánh đạo, đó là hình thức trả ân rồi. Ngươi đi đi, và nhớ là đừng trở lại lần nữa!

Tuyết Cừu nói :

- Gặp tiểu thư rồi, tại hạ cũng không biết bút mực nào tả xiết. Cho tại hạ trình bày vài điều. Tại sao tiểu thư đối xử tốt với tại hạ, trong khi tại hạ và tiểu thư lại không quen biết nhau?

Nàng đáp :

- Bởi vì ta có tấm lòng tốt! Cứ hiểu như vậy là được. Còn tên ta thì cứ gọi Hoa y nữ lang. Ngươi hãy yên tâm về các cô bạn ngươi. Họ làm việc đúng theo sở thích của họ.

Tuyết Cừu lại nói :

- Có thể nào tiểu thư cho biết ý nghĩa về việc làm của Bí Tàng cung? Lại thêm một điều thắc mắc là võ công những người nơi đây cao vòi vọi, sao nỡ để Đông Hải Thần Quân tung oai tác quái như vậy?

Nàng nói :

- Bí Tàng cung làm theo tình thế của giang hồ! Bí Tàng cung chưa trừ Đông Hải Thần Quân là có nhiều nguyên do lắm. Trước nhất, lão vô tình tiếp tế nhân lực vật lực cho Bí Tàng cung. Tiếp theo, lão chưa hiện hết nét quái ác của lão, và sau cùng, sau lưng Đông Hải Thần Quân có một nhân vật độc đáo mà bản cung chưa khám phá ra nhân vật đó là ai.

Tuyết Cừu nói :

- Bao nhiêu cao thủ giang hồ bị hai nhóm người chi phối. Đó là Thần quân và Bí Tàng cung. Giang hồ lạnh tanh. Tại hạ quá đổi thương tâm!

Hoa y nữ lang giục :

- Ngươi sửa soạn hành lý và lên đường đi! Lần này, ngươi hạ sơn mình mang tuyệt học, và có nhiều việc cần phải làm. Hơn nửa năm bây giờ ngươi trở lui giang hồ ngươi sẽ thấy có nhiều sự thay đổi lớn. Cảm ơn ngươi đã cho ta những tuyệt tác!

Lã Tuyết Cừu không dám hỏi nhiều việc, sợ làm phiền ân nhân. Chàng sửa soạn hành lý đứng lên cáo từ.

Hoa y nữ lang nói :

- Ngươi chờ ta chút!

Nữ lang nói xong thoăn thoắt về phòng riêng của mình. Một hồi nàng trở ra, đúng là nữ lang áo hoa, y xiêm lộng lẫy. Mùi hương con gái bay tỏa. Nhan sắc nàng có vẻ u mị.

Tuyết Cừu bây giờ được ngắm nhìn nàng, vẻ đẹp thật bên ngoài và trong tranh. Thật có tinh thần của nghệ thuật, có hồn của nghệ thuật.

Nữ lang nhìn hai tác phẩm nghệ thuật chợt khen :

- Tác phẩm của công tử dường như thế gian không còn một tay điêu luyện nào khác. Bây giờ ta đưa công tử đi ra khỏi nơi này!

Hai người cất bước. Qua khỏi đoạn hành lang, hơn nửa năm, hôm nay chàng mới thấy được trời mây non nước.

Mặt trời đã hạ xuống núi, bóng râm mát.

Hoa y nữ lang đưa chàng đi ngã sau và xuyên vào mộc trận. Nàng nói :

- Công tử giỏi về trận pháp, có thể phá trận pháp ra ngoài không lạc lối được chăng?

Tuyết Cừu đứng lại nhìn ngắm một hồi. Chàng nhớ lời gã chài đã nói. Bí Tàng cung có Mộc trận bao phủ chung quanh. Nên khi đi với nữ lang trước khi vào trận, chàng đã ngầm nhận xét trận thế rồi.

Sau khi án xong kỳ môn, chàng xác định cửa sinh và cửa tử.

Chàng nói :

- Mời tiểu thư đi theo tại hạ!

Nàng đi theo chàng, khi bên trái lui, khi bên phải tiến, khi đi vòng, khi đi thẳng.

Nữ lang đi theo không nói một lời. Không khí trong trận càng lúc càng tối mù...

Nữ lang bỗng nói :

- Công tử có đi lạc không?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ phá theo cách tại hạ tìm ra, có thể khác với cách của tiểu thư, nhưng chắc chắn tới cùng một mục đích. Xin hãy vững tin!

Nữ Lang nói :

- Sóng gió lắm đó!

Chàng nói :

- Nếu không sóng gió, thì không biết tài của trạo phu!

Nữ lang cầm lấy tay chàng :

- Giờ này... Ta giao ta cho công tử.

Nàng không biết Tuyết Cừu hiểu nghĩa câu ấy như thế nào. Chỉ thấy tay chàng bỗng nhiên run lên và nữ lang nghe rõ. Nhưng chàng lại nói :

- Phải rồi! Thuyền qua trên biển. Người đi trên thuyền coi như đã giao tính mệnh mình cho người lái thuyền!

Họ cứ để yên tay vậy mà đi.

Bỗng có một con vật dài và đen, lớn bằng một ôm tay nắm chắn ngang lối...

Tuyết Cừu nói :

- Mãnh xà cản lộ!

Nữ lang nói :

- Vậy là lạc lối rồi!

Tuyết Cừu nói :

- Mãnh xà ơi! Ta đã từng vào sinh ra tử, từng giết nhiều con vật hung tợn hơn người nữa, như Khủng tri thù, đại ngạc. Nếu ngươi không tránh đường e nguy hiểm cho ngươi!

Mãnh xà vẫn nằm im.

Tuyết Cừu nói :

- Võ công và khinh công của tiểu thư cao hơn tại hạ, vậy hãy cùng tại hạ nhảy qua khỏi mãnh xà này!

Nữ lang nói :

- Công tử quên lời hứa rồi chăng?

Tuyết Cừu không nói nữa, chàng kề lưng cõng Hoa y nữ lang lên, tay vỗ vào kiếm, dùng Ma ảnh vượt qua khỏi mãnh xà.

Rắn ngóc đầu phóng theo, thấy ánh kiếm nhấp nhô, nó vội rụt lại.

Chàng chớp mình vài cái nữa, thế trận đã sáng dần.

Tuyết Cừu đặt nữ lang xuống nói :

- Thuyền sắp cập bến rồi!

Hoa y nữ lang thở phào nói :

- Công tử làm ta chết ngộp mất!

Ra ngoài trận Tuyết Cừu nói :

- Dĩ nhiên, tiểu thư phải đi lối trước cho tiện! Chúc tiểu thư vạn sự mãn hỷ! Cho tại hạ gởi lời thăm những người thân!

Hoa y nữ lang nói :

- Công tử có lắm hồng nhan tri kỷ! Nào là Phi Quỳnh, Oanh Oanh, Ngoạn Cô và nhất là Băng Kiên.

Tuyết Cừu cúi đầu :

- Tại hạ có đông bằng hữu, nhất là nữ nhân, nhưng rốt rồi vẫn không có ai. Họ chỉ là những người

thân thiết, chứ không tri kỷ, tri âm. Dù sao, hoàn cảnh khắc nghiệt đã đưa đẩy Lã Tuyết Cừu này thành con người vô hạnh. Lắm lúc nghĩ lại tại hạ hết muốn sống!

Hai bên tâm sự nhau một hồi, bỗng nàng nói :

- Thôi, ta chia tay vậy!

Nữ lang nói xong quay mình đi rất nhanh.

Tuyết Cừu bồi hồi nhìn theo... Chợt thấy nàng quay lại.

Tuyết Cừu hồi hộp hỏi :

- Tiểu thư có gì dặn dò?

Hoa y nữ lang nhìn chàng chăm chăm rồi hỏi :

- Sao công tử không đi?

Tuyết Cừu thở dài nói :

- Tại hạ không rõ mình ra sao nữa!

Hoa y nữ lang lấy trong người ra viên dạ minh châu đưa cho chàng, nói :

- Cái này của công tử đây, suýt nữa ta quên mất!

Lã Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Công ơn của tiểu thư không sao nói hết được! Vật nhỏ mọn này xin tiểu thư giữ làm kỷ niệm! Tại hạ còn muốn gởi thêm cho tiểu thư nữa là khác!

Nữ lang nói :

- Công tử hãy để bọc đó xuống, ta chọn một viên.

Tuyết Cừu cởi ta nải ra, nàng cầm cái ấn Bá vương tài đức lên xem, cười :

- Ấn này là võ lâm chi bảo đã lạc mất mấy trăm năm nay, giờ thấy bên mình công tử, chắc võ lâm đã đến thời kỳ thái hòa.

Nàng không lấy ấn, mà chỉ lấy viên bạch ngọc lớn bằng ngón tay, nói :

- Ta giữ viên này!

Rồi nàng lại lấy trong người ra một viên màu tím đưa cho chàng nói :

- Đây là viên Tử thạch quang, công tử hãy nhận nó để làm kỷ niệm!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ chả hiểu tí gì về thân thế của tiểu thơ. Sao mà... Sao mà... Sao sao ấy.

Nữ lang nói :

- Có cơ duyên, thì tự khắc sẽ biết! Có ai muốn thế này bao giờ!

Nàng nói bằng giọng xúc động, kèm theo mấy giọt lệ long lanh.

Lã Tuyết Cừu thấy lòng nhoi nhói.

Họ lại chia tay lần nữa.

Hoa y nữ lang đi khuất, Tuyết Cừu vội mang hành lý tiếp tục lên đường.

Chàng đi chừng nửa khắc thời gian, bỗng thấy một người đứng chận đường.

Tuyết Cừu trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

- Ta là kẻ đi tìm tên Lã Tuyết Cừu để giết.

Chàng động tâm hỏi :

- Các hạ và hắn có mối cừu thế nào?

Người kia nói :

- Bởi hắn từ Bí Tàng cung ra!

Tuyết Cừu quan sát thấy người này trạc ngoài sáu mươi, có tướng mạo nghi biểu lắm, khiến chàng có phần nể nang.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ bị Bí Tàng cung bắt, bây giờ được họ phóng thích.

Người kia lại đáp :

- Bí Tàng cung không buông thả ai, sao lại buông thả ngươi?

Lão nói xong liền đánh ra một chưởng khá mạnh.

Lã Tuyết Cừu vận bảy thành công lực ra đỡ.

Một tiếng “sầm” khô khốc vang lên giữa rừng vắng, cả hai đều ngạc nhiên vì công lực của đối phương.

Chưởng thứ nhì, chàng vận tám thành, chưởng thứ ba chín thành, đến chưởng thứ tư chàng đem hết công lực thập thành, đôi bên không ai nhường ai nửa bước.

Người kia khen :

- Người đáng mặt là một cao thủ!

Lão nói xong, chớp người biến mất.

Lã Tuyết Cừu muốn hỏi lão cũng không kịp. Chàng qua bên kia sông, trở lại gò Ma Khâu. Nơi đây đã để lại cho chàng những ấn tượng rờn rợn về những con Khủng tri thù.

Trời vào khuya, khung cảnh hoang tàn.

Chàng lặng lẽ đi lần xuống gò. Trước mặt chàng một bóng trắng thấp thoáng. Chàng phi thân nhanh tới...

Người kia bỗng dừng lại. Và Tuyết Cừu nhận ra đó chính là Ngũ Ngoạn Cô.

Chàng than thầm :

- “Lại là một... nữ lang! Khổ thật khổ! Tại sao ta cứ gặp mãi những người này”.

Chàng thấy Ngũ Ngoạn Cô cũng có chút lòng tốt đối với mình, liền chắp tay nói :

- Tại hạ ra mắt Ngũ Cô nương! Không nghe lời cô nương, suýt nữa tính mệnh không còn.

Ngũ Ngoạn Cô lạnh lùng hỏi :

- Những người bị nhốt trong trận đâu rồi?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ vào đó mà không gặp một ai!

Ngoạn Cô hỏi :

- Mấy người đồng hành của công tử đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Họ đi riêng rồi.

Ngoạn Cô nói :

- Công tử trở lại gò đây để làm gì? Sao lại không đi đường khác?

Tuyết Cừu tự hỏi :

- Chẳng lẽ Ngũ Ngoạn Cô không hay biết gì về việc Bí Tàng cung.

Nghĩ vậy, chàng nói :

- Miên Thủy có rất nhiều cảnh để chiêm ngưỡng. Đi lâu rồi, tưởng cũng nhớ nơi mình bắt đầu đi. Vì vậy phải trở lại đường cũ. Ngũ cô nương đến đây có việc gì?

Ngoạn Cô cười nhạt nói :

- Công tử vẫn không nói thật với ta. Nhưng thôi! Ta cũng chỉ ngẫu nhiên mà đi qua đây.

Tuyết Cừu hỏi :

- Bây giờ cô nương về đâu? Bấy lâu có tin gì Thần quân không?

Ngoạn Cô nói :

- Không ai có thể nhốt Thần quân lâu được. Cảm ơn công tử có lòng hỏi thăm. Bây giờ ta trở về Thần Quân phủ.

Tuyết Cừu hỏi :

- Thần quân hiện tại có mặt nơi ấy chứ?

Nàng gật đầu.

Tuyết Cừu nói :

- Vậy tại hạ phải đến nơi đó.

Ngoạn Cô hỏi :

- Công tử quyết liều chết với Thần quân sao?

Chàng gật đầu :

- Không cách nào khác.

Ngũ Ngoạn Cô nói :

- Vậy thì chúng ta mỗi người mỗi đường. Công tử bảo trọng!

Tuyết Cừu chào nàng rồi cất bước. Vừa đi, chàng vừa nghĩ thầm :

- “Cũng may cho ta, Ngũ Ngoạn Cô không có gì một tình cảm sâu đậm!”

Nhưng chàng bỗng giật mình đặt câu hỏi :

- Còn Thần quân ở đó, sao Ngoạn Cô lại đi riêng để đến nơi hoang tịch thế này? Có gì khác chăng?

Đầu óc chàng dù có linh mẫn cũng không xét được trong trường hợp này.

Tuyết Cừu nhắm hướng Thần Quân phủ mà rảo bước...

Chương 16: Nhân Vị Tình Sầu

Suối xuân, cây cối khu rừng thưa này vẫn còn tươi tốt. Trời chiều, mùi hương của hoa dại làm lãng khách thấy lòng bâng khuâng.

Có thật Đông Hải Thần Quân đã về lại nơi ấy chăng? Đó là câu hỏi mà chàng nghiệm mãi lấy câu trả lời, không chắc chắn.

Nhưng dù sao, Ngũ Ngoạn Cô mà điều khiển đội Khoái kiếm thủ và những nhân vật trong Thần Quân phủ đối với chàng là một điều trở ngại.

Theo chàng, chém giết là việc cực chẳng đã. Những người không đáng phải chết, mà chết phi lý thì đó là một sự phí phạm.

Tuyết Cừu tự hỏi :

- Tại sao Ngoạn Cô không cùng đi với ta cho gần? Nàng trở mặt hay nàng hờn dỗi?

Cái gì đến sẽ đến. Một mình Lã Tuyết Cừu đường hoàng đi vào phạm vi kiểm soát của Thần quân. Chàng chưa đến nơi đã thấy một cặp nam nữ bồng kiếm đứng sẵn.

Hai người kia đồng thanh nói :

- Thần Quân phủ cho mời công tử đến dự tiệc!

Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Cảm ơn quý phủ đón tiếp chu đáo!

Chàng đến gần tới phạm vi đã thấy treo hoa kết tụ, đèn lồng sáng nhấp nhô trong gió.

Một đội nữ nhạc trổi giọng xập xình.

Một người mặc đồ đại lễ cung tay hô lớn :

- Cung thỉnh Lã công tử vào phủ.

Vào đến tiền đình, nhìn vào, chàng thấy giữa phòng kê một bàn tiệc tròn. Đông Hải Thần Quân

ngồi giữa, hai bên có Thủy Hỏa nhị sứ. Đối diện với Thần quân, hơi chếch một chút là Ngũ Ngoạn Cô và một chiếc ghế trống, về phía sau có mười hai Khoái kiếm thủ.

Vị trưởng lễ hô lớn :

- Mời công tử nhập thất!

Ngũ Ngoạn Cô cùng hai vị Thủy Hỏa sứ đứng lên ra rước Lã Tuyết Cừu.

Ngũ Ngoạn Cô mỉm cười :

- Sao công tử đến trễ thế? Mời nhập tiệc!

Đông Hải Thần Quân nhìn chàng mỉm cười.

Tuyết Cừu nhìn chăm chăm vào mặt Thần quân, thấy thần sắc ông vẫn phơi phới như ngày nào. Chàng xá một cái rồi nói :

- Thần quân quả là danh bất hư truyền. Ngài phá cửa nào mà ra được thế?

Ông cười kha khả nói :

- Trận đó bí hiểm thật! Nhưng bí hiểm với ta lâu ngày sao được?

Ngũ Ngoạn Cô và Lã Tuyết Cừu ngồi bên nhau. Buổi tiệc bắt đầu.

Thần quân nói :

- Nếu công tử không nghi có độc trong buổi tiệc này, xin tự nhiên cho.

Ngoạn Cô chuốc rượu, gắp thức nhấm bỏ vào chén chàng nói :

- Mời tất cả nâng cốc.

Mọi người đều đưa cốc rượu lên ngang mày, rồi ai nấy cùng uống.

Tuyết Cừu chép miệng :

- Chưa từng gặp rượu nào ngon như thế này. Tại hạ rất biết ơn Thần Quân phủ đón tiếp trọng thể.

Ngoạn Cô nói :

- Không phải rượu độc chứ?

Tuyết Cừu cười cười :

- Dĩ nhiên thể diện của Thần Quân phủ phải khác chứ. Chỉ tiếc một điều, tại hạ là kẻ đại thù của giang hồ mà Thần quân tiếp như thế này, không sợ giang hồ dị nghị sao?

Thần quân nói :

- Công tử gần như là một nhân vật thượng đỉnh của võ lâm, một mình đến đây, tư cách ấy chẳng đáng để ta tiếp sao? Nhưng ta cũng hơi thắc mắc, nơi đây là chốn long đàm hổ huyệt, mà công tử dám dấn thân vào?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ dám đến đây cũng nhờ tấm lòng của Ngũ tham mưu.

Buổi tiệc thật sôi nổi, Tuyết Cừu ăn nói phải phép, cử chỉ hào phóng, khác với hình ảnh của một Tiểu Sát Tinh dạo nào.

Thập nhị Khoái thủ đứng ngoài thấy thế ngứa mắt.

Ngũ Ngoạn Cô truyền một đội nữ ca vũ múa kiếm và dâng lễ tửu.

Tuyết Cừu cười cười :

- Ngồi bên cạnh tại hạ, dường như Ngũ tham mưu không được yên tâm cho lắm.

Ngạn Cô nói :

- Trái lại, ta cảm thấy an tâm hơn ngồi bất kỳ nơi nào.

Đoàn ca vũ gồm mười hai thiếu nữ xinh như mộng, cô nào cũng nõn nà, lưng thon ngực nở, điệu múa dịu dàng, đường kiếm nhanh nhẹn, lướt qua lướt lại trên mấy đầu ngón chân, ly rượu đầy không sánh ra ngoài một giọt.

Bàn tiệc gồm năm người đội múa có mười hai cốc, mỗi đợt mời, riêng Tuyết Cừu được tám cốc.

Tuyết Cừu cười :

- Kiếm thì sắc, rượu thì nồng, lại được ngồi bên giai nhân, tại hạ cảm thấy mạng mình khó thọ.

Ngũ Ngoạn Cô cười hắc hắc, nói :

- Nếu công tử thấy e ngại, ta cho đình buổi tiệc này.

Lã Tuyết Cừu xua tay nói :

- Ấy chết! Tại hạ vui miệng mà nói vậy thôi, đâu dám vì mình mà làm mất nhã hứng của chư vị?

Chàng vẫn uống tiếp mấy chung nữa. Tính ra số rượu của chàng nhiều gấp hai lần bốn người kia.

Tuyết Cừu cười ung dung nói :

- Có lẽ Thần quân lấy lễ mà đãi tại hạ, chứ ngài là một tuyệt đại cao thủ, tửu lượng phải cao hơn tại hạ mấy lần.

Ngũ Ngoạn Cô nghiêm giọng :

- Thêm một điều nữa! Công tử đừng quên trong tiệc này, Thần quân vẫn... Khách của ta.

Lã Tuyết Cừu nhờ có luyện Cự Bí thần công, một công phu này ngoài việc làm tăng công lực, còn giúp cho người luyện nó tự giải quyết được nỗi bế tắc trong cơ thể.

Chàng còn luyện qua phương pháp điều dưỡng trong y học, và có thể biết được trong những thức ăn uống có độc hay không.

Bốn người kia dường như đã... Tàng tàng chén cúc dở say, họ cũng tự ước lượng Tuyết Cừu chừng đang say.

Ngũ Ngoạn Cô ướm ý :

- Dường như công tử đã thấm men rồi ấy.

Biết nàng lấy hư làm thực, nên chàng phải lấy thực làm hư :

- Cảm ơn Ngũ... Chủ nhân, tại hạ cảm thấy mình như chưa có giọt nào. Đản sứ chủ nhân năng túy khách, bất tri hà xử thị cố hương (Chủ nhân ví biết làm say khách thì dẫu nơi nào cũng quê hương). Tại hạ vốn dạn dày trong gót phong trần, lại có tính lân hoa tích ngọc. Đêm nay gặp chủ nhân là bậc giai nhân khuynh quốc, thì có lý nào không lướt khướt một đêm?

Ngũ Ngoạn Cô nhìn chàng chăm chăm, như để tìm hiểu chiều sâu trước con người đó. Nàng chúm chím cười :

- Công tử có tửu lượng ghê gớm. Nhưng công tử nói vậy không sợ Thần quân phật ý sao?

Tuyết Cừu cười lớn :

- Tại hạ quyết chắc là không!

Ngoạn Cô hỏi :

- Lý do?

Tuyết Cừu đáp :

- Trước nhất là Thần quân và tại hạ đều là khách của Ngũ chủ nhân. Thứ nữa, Thần quân là bậc hơn đời, ông không có cung cách tầm thường như vậy. Sau là, vị thế ngồi thế này là bằng chứng để tại hạ có quyền khẳng định.

Thần quân chợt hỏi :

- Công tử quyết ở lại tệ phủ đêm nay sao?

Chàng đáp :

- Nếu quý phủ cho phép. Cho phép tới đâu, tại hạ làm tới đó.

Ông hỏi tiếp :

- Công tử có biết mình đã uống nhiều lắm không?

Tuyết Cừu cười nửa miệng :

- Tại hạ còn muốn uống nữa.

Bốn người kia đưa mắt nhìn nhau. Ngoạn Cô nói :

- Công tử chờ ta một chút! Ta sẽ đi lấy thứ rượu đặc biệt cho công tử.

Nàng đi liền. Tuyết Cừu ngồi lim dim.

Một lát, Ngoạn Cô tự tay đem bình rượu ra. Nàng đặt trên bàn rồi nói :

- Đây là Lộ Trúc tửu! Muốn có loại rượu này phải tốn nhiều công phu.

Tuyết Cừu chận lại, nói :

- Cách làm nó thì tại hạ biết rồi. Còn chất rượu thế nào thì tại hạ chưa rõ.

Ngoạn Cô rót đều mỗi người mỗi cốc. Nàng nói :

- Mời công tử thưởng thức thử như thế nào?

Tuyết Cừu nhấm một chút rồi gục gặc đầu :

- Ngon hơn Lộ Trúc tửu một bậc.

Bốn người kia thất kinh. Thần quân làm nửa ngụm rồi hỏi :

- Công tử cho đây là Lộ Trúc tửu giả à?

Tuyết Cừu làm hết một cốc rồi nói :

- Đào hoa bất giữ đông hoa cộng. Sanh địa tranh đồng thục địa nan (Hoa đào không nở chung với các loài hoa mùa đông, vị sanh địa không thể sánh với thục địa).

Chàng chỉ nói chừng đó nhưng họ hiểu. Ngoạn Cô nói :

- Té ra công tử chưa say!

Tuyết Cừu nói với giọng đặc sệt vì rượu :

- Say thế nào được! Hai loại rượu ấy giao...phối nhau, thành... Mãn thiên xuân sắc.

Lã Tuyết Cừu lắc lư thân hình giả như say, nhưng chính là chàng đang áp dụng Cự Bí thần công để đấy độc tố kích thích ra ngoài.

Đội ca vũ và đội nhạc đã lui gót tự bao giờ. Nhưng Thập nhị Khoái thủ vẫn còn bồng kiếm đứng hầu phít sau.

Gương mặt Ngũ Ngoạn Cô giờ đã đỏ hồng. Còn Tuyết Cừu mắt như mở không ra. Thật ra chàng đang lim dim để nhìn họ.

Thần quân ngoắc tay hai thị nữ :

- Đưa công tử về tĩnh phòng.

Hai thị nữ bước tới...

Tuyết Cừu đưa tay ngăn lại nói :

- Không! Tại hạ muốn đi cùng Ngũ chủ nhân.

Thần quân biến sắc hét :

- Tuyết Cừu! Công tử không nể nang gì ta cả sao?

Thập Nhị Khoái thủ chuyển động kiếm...

Tuyết Cừu lè nhè :

- Ý của tại hạ cũng là ý của Ngũ tiểu thư đó.

Ngũ Ngoạn Cô đứng lên nói :

- Ta không ngờ có việc đêm nay! Cung thỉnh Thần quân về điệp phòng. Mời công tử theo ta! Mãn tiệc!

Tuyết Cừu đứng lên, chàng làm như lảo đảo thật sự.

Ngoạn Cô vờ như sợ chàng té chộp tay chàng, Tuyết Cừu vờ như cần phải quàng qua lưng nàng mới khỏi đảo. Nhưng tay của chàng đã đặt đúng vào hai huyệt Thiên khê và Thực đậu dưới nhũ căn.

Một trinh nữ bị người khác phái chạm vào hai huyệt này sẽ gây phản ứng rất mạnh.

Rõ là vỏ quít dày, móng tay nhọn. Nhưng người bên ngoài nhìn tưởng chừng như đó là một cặp tình nhân. Thật ra bên trong chỉ... Nửa cặp mà thôi.

Và cho đến bây giờ, Ngoạn Cô cũng chưa xác định được Tuyết Cừu tỉnh hay say.

Bọn Khoái thủ đi theo phía sau.

Ngoạn Cô nói với Tuyết Cừu như hỏi chính mình :

- Công tử chệch ngón tay một chút được thông? Lại còn nhịp nhịp ngón tay nữa chứ?

Tuyết Cừu nói như dở tỉnh dở say :

- Tại chúng có duyên với nhau nên gặp gỡ như vậy. Buông ra thì vĩnh viễn tại hạ không đứng lên được. Tiểu thư quỷ lắm!

Bây giờ nàng mới biết rằng Tuyết Cừu không say, chỉ có nàng say thì có. Một phần vì chất rượu ngấm vào cơ thể, một phần vì sự va chạm của chàng trai tuấn tú, đầu óc của nàng đê mê, hoang mang.

Hai người vẫn trong tư thế ấy đi thêm một đoạn nữa, đến một phòng đã mở cửa sẵn, có hai thể nữ bồng kiếm đứng canh.

Tuyết Cừu nhớ đến tiểu Bồ tát Băng Kiên người của Thần Quân phủ, đã cho chàng biết một cách kỹ lưỡng về những bí mật nơi này.

Ngoạn Cô đã bỏ tay chàng ra nhưng chàng vẫn còn giữ lấy nàng. Ngoạn Cô hỏi :

- Mời công tử vào!

Tuyết Cừu cười cười :

- Tiểu thư cùng vào chứ?

Nàng cắn môi :

- Tất nhiên!

Chàng rút tay về và nói tiếp :

- Thật là đại hạnh! Tại hạ có một cái tật, khi cận kề với giai nhân rồi, thì không thích sự có mặt của kẻ khác bên cạnh mình.

Ngũ Ngoạn Cô quay lại khoát tay cho bọn thuộc hạ lui, rồi nói với chàng :

- Nơi đây chỉ là thụy phòng. Bây giờ công tử cần dùng gì thêm không?

Tuyết Cừu nói :

- Ngay tại phòng này có gì ta dùng nấy, còn không thì thôi.

Ngoạn Cô nói :

- Có một ít rượu nhẹ, không thức nhấm.

Tuyết Cừu cài cửa cẩn thận, rồi quan sát chung quanh. Phòng bài trí đơn giản. Một kệ sách chừng năm mười quyền. Một bàn hình thuẫn với hai ghế. Và một hương sàng có sẵn chiếc gối đôi. Bên vách có chỗ treo vũ khí.

Ngoạn Cô cũng nhìn qua một lượt rồi nhìn chàng, nàng khẽ rùng mình.

Tuyết Cừu cười thầm. Chàng nói :

- Thần quân có lẽ đã an giấc rồi. Ta thức khuya làm gì?

Chàng nói rồi đưa tay dìu nhẹ nàng đến hương sàng.

Ngoạn Cô nói như chống chế :

- Công tử không để ý gì đến thủ đoạn của Thần quân sao?

Chàng nhìn nàng hau háu, thúc giục và gật đầu.

Ngoạn Cô bỗng cúi đầu. Hồi lâu, nàng ngẩng lên nói :

- Công tử tưởng ta là một xử nữ sao?

Tuyết Cừu lè nhè ra giọng liều lĩnh :

- Ở chung với lão sói, không giai nhân nào là xử nữ cả!

Nàng chúm chím cười, hỏi lại :

- Vậy ta không phải là... Con gái.

Tuyết Cừu vẫn bướng bỉnh :

- Cứ thử rồi mới biết.

Ngoạn Cô mắng :

- Công tử đúng là một con sói đói! Người sành điệu, trước khi ăn, phải biết thức ăn có ngon dở, dơ sạch. Công tử hồ đồ bộp chộp, thưởng thức làm sao được?

Tuyết Cừu với tay hạ đèn mờ một chút, rồi kéo Ngoạn Cô nằm xuống...

Ngoạn Cô chống đối trong miễn cưỡng.

Tuyết Cừu nói :

- Ai không biết Ngũ tiểu thơ võ công cao hơn tại hạ? Khi con hổ đã lên mình con trâu rồi, thì dù có Thần ngưu chăng nữa cũng khó thoát. Tiểu thư đừng tương kế tựu kế!

Ngoạn Cô lừ đừ :

- Đến nước này công tử muốn gì đó thì muốn thôi.

Tuyết Cừu vẫn hung dữ :

- Tiểu thư là đệ tử của dị nhân, phần tang hiếu vừa mãn. Thần quân làm thế nào động chạm vào ngọc cốt băng cơ của nàng được. Tại hạ biết nhân vật khi nãy không phải là Thần quân. Có thể Thần quân vẫn còn bị nhốt ở trận, hoặc ai đó đã cứu Thần quân rồi đưa ông đi nơi khác? Tiểu thư điều khiển phủ này.

Chàng vừa nói vừa đỡ Ngoạn Cô ngồi dậy.

Ngoạn Cô áo quần nhầu nát, đầu tóc bù rối, hơi thở vẫn còn phảng phất chút men.

Nhìn cảnh tượng nửa vời, Ngoạn Cô thở ra, nói :

- Té ra công tử biết rất rõ. Đã biết vậy sao công tử còn nỡ đày đọa ta đến đỗi này? Ngàn năm ta ăn nói với ai đây, khi mình không ăn mà có chịu? Khi tay không nhúng chàm mà vẫn xanh?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là phường thô tục mà tiểu thư cho uống rượu pha, dừng lại tới đây là may lắm rồi.

Ngoạn Cô thụi đầu vào ngực chàng, rồi đẩy chàng nằm xuống... Nàng mân mê râu tóc của chàng, rồi mở chăn và đắp trùm cả hai người...

Và đến khi Tuyết Cừu biết mình trúng mê hồn hương thì muộn mất.

Ngũ Ngoạn Cô hất chăn ra ngồi dậy, y xiêm vẫn mượt mà, nhan sắc càng xinh tươi, nàng nhìn Tuyết Cừu đang nửa mê nửa tỉnh, dùng hết khí lực để vận công.

Ngoạn Cô nói :

- Giả sử ngươi đừng nửa vời, thì không có việc như vầy đâu. Ngươi dốt về khoa tâm lý phụ nữ. Khi cái “vọng” của phái nữ nổi lên, thì họ sẽ đạp tất cả những chướng ngại xuống hết. Công tử! Bây giờ chúng ta trở lại vấn đề!

Trở lại vấn đề là câu thật hàm nghĩa. Nghe nàng nói chàng vẫn lặng thinh. Hoàn cảnh nguy hiểm thế này, khiến tiềm năng của ý thức nổi lên, chàng dần dần tỉnh lại, nhưng chất độc kia làm tiêu tan hết công lực của chàng...

Tuyết Cừu buồn đến chết được. Công trình mấy mươi năm vì một chút sơ hở giờ xem ra như một cái xác.

Chàng nằm gác tay lên trán mắt mở trừng trừng nhìn trần nhà. Những nhân vật trong quá khứ từ đâu kéo tới bao vây lấy chàng.

Hoa y nữ lang nhìn chàng mà thở dài ngao ngán. Phi Quỳnh thì nửa giận nửa buồn.

Băng Kiên chửi :

- Ngươi là một tên ngu.

Mộc Thúy Hương rút kiếm tự tử. Hoa Như Tuyết lặng lẽ bỏ đi.

Gã Lã Tuyết Cừu kia chỉ vào mặt nói :

- Ngươi cấm ta không được bén mảng tới đây, cuối cùng ngươi vẫn chết ở nơi này.

Lã Tuyết Cừu thở dài nhắm mắt.

Ngoạn Cô nói :

- Sao ngươi không chịu trả lời?

Tuyết Cừu vẫn nhắm mắt nói :

- Tại hạ không hiểu ý tiểu thư muốn nói gì?

Ngoạn Cô nói :

- Nghe nói công tử thông minh lắm, sao đứng trước người đẹp lại khờ được đến thế? Công tử có hiểu rằng. Tuy chúng ta chưa “xác thịt” với nhau, nhưng đã mang tiếng chăn gối rồi chăng?

Tuyết Cừu nhắm mắt, nói :

- Đó là hư, không thể thực! Những bộ hành cùng ngồi trên cỗ xe ngựa chật hẹp, họ va đụng với nhau, rồi cứ vịn vào “thọ thọ bất thân” mà kết tội họ sao? Tại hạ bây giờ công lực đã tiêu tan hết rồi. Không thể đề khí vận công, không còn cảm giác hay cảm hứng nữa.

Ngoạn Cô nói :

- Ta muốn công tử khai thật những gì công tử gặp gỡ trong vòng nửa năm nay!

Tuyết Cừu nhướng mắt nói :

- Tại hạ không thích ai ép uổng!

Ngoạn Cô nói :

- Chúng ta trao đổi điều kiện?

Tuyết Cừu nói :

- Sự trao đổi giữa kẻ thắng với người bại luôn luôn là bất bình đẳng. Tại hạ không trao đổi.

Ngoạn Cô cười :

- Dù bất bình đẳng cũng còn có cơ để phục hồi, hơn là chết.

Tuyết Cừu trầm giọng :

- Cho biết điều kiện trao đổi?

Ngoạn Cô nói :

- Ta phục hồi công lực cho công tử và công tử phải làm cho ta những gì ta yêu cầu.

Tuyết Cừu nói :

- Lời tiểu thư nói, khiến tại hạ có cảm tưởng tiểu thư và tại hạ hóa thành một giống như một quái thai. Thôi, hãy để tại hạ chết thanh thản cho rồi.

Có tiếng gõ cửa...

Ngoạn Cô mở ra, bỗng tên La Tuyết Cừu bước vào làm lễ xong nói :

- Thuộc hạ đã thi hành công tác xong, trở về đây phục báo. Lại nghe nương nương thần phủ bắt được tên Lã Tuyết Cừu, xin thần phủ giao thuộc hạ khai thác hắn.

Thái độ hắn có vẻ hống hách ngang ngược lạ. Cứ thấy cử chỉ của hắn, đủ biết hắn là người tâm phúc nhất của Ngũ Ngoạn Cô.

Ngoạn Cô cười lạnh :

- La Tuyết Cừu? Cũng vẫn là Tuyết Cừu. Dường như trước đây ngươi có tên là Lã Tuyết Cừu. Ngươi là tên vô lại phản phúc. Ta vì Thần quân mà chứa ngươi. Ngươi biết nơi đây là chốn nào mà dám đột nhập vào? Lại còn dám xen vào việc của ta nữa?

Nàng quay ra ngoài gọi lớn :

- Cẩm vệ quân đâu!

Hai tên cẩm vệ y vệ sĩ ở bên ngoài chạy vào cúi đầu nói :

- Xin nương nương thần phủ dạy việc!

Nàng nói :

- Tên La Tuyết Cừu này nữa đêm đột nhập vào tư phòng của ta, mắc tội gì?

Hai tên cẩm y cúi đầu nói :

- Hành hình hắn.

Ngoạn Cô nói :

- Cho hắn vào hổ lao nửa tháng!

- Tuân lệnh! Cẩm vệ nói.

Gã La Tuyết Cừu sợ quá, quỳ xuống lạy như tế sao.

Hai tên cẩm vệ lôi hắn đi, bên ngoài có hai tên hổ bôn chực sẵn.

Ngoạn Cô đóng cửa lại, rồi trở lại giường. Tuyết Cừu vẫn nằm ngửa nhìn trần nhà, tư lự.

Ngoạn Cô nằm ghé bên. Nàng vói tay tắt đèn. Cả hai cùng nằm yên.

Ngoạn Cô nói gọn :

- Ngủ!

Tuyết Cừu đã từng nằm như thế này với các nàng Phi Quỳnh, Băng Kiên... Vì ăn phải dược hà mà thất lễ với Mộc Thúy Hương. Trải qua những tao ngộ đó, giờ đây chàng nằm bên Ngũ Ngoạn Cô mà vẫn bình thản. Hơn nữa, lòng chàng đang trăm mối, nên không cảm thấy có gì hứng khởi.

Ngoạn Cô tuy nói ngủ, nhưng không cách nào ngủ được. Nàng vốn biết Tuyết Cừu là một nhân vật quân tử, lòng dạ vốn thiện lương. Có đáng trách chăng là học đòi làm kẻ trí.

Trong bóng tối Ngoạn Cô thở dài nhè nhẹ.

Hồi lâu, tiếng gà eo óc gáy. Ngoạn Cô mệt mỏi ngồi dậy đốt đèn. Vẫn thấy Tuyết Cừu nằm mở mắt, ngó trừng trừng trần nhà, nàng tức quá, nói :

- Một đêm chăn gối của ta đó! Thật rất uổng cho kiếp hồng nhan. Nam tử như ngươi cũng nên đập đầu mà chết cho rồi. Bây giờ cũng chưa muộn, nếu ngươi không chứng minh tính nam nhi của ngươi, thì bắt buộc ta tịch thu vũ khí và tư trang, rồi bỏ ngươi xuống hầm sâu.

Nói về tư trang và vũ khí, Tuyết Cừu lại đâm ra bồi hồi. Đoạn đầu đao do Từ nhũ mẫu để lại. Bảo kiếm là do Như Tuyết tặng. Tử thần quang là do Hoa Y nữ lang trao đổi để kỷ niệm. Ngoài ra còn một món tối quan trọng là cái ấn minh chủ võ lâm, võ lâm chi bảo.

Nhưng tới nước liều, Tuyết Cừu vẫn nói :

- Chăn gối trong sự miễn cưỡng thì có gì là khoái lạc? Đã đến bước đường cùng, thì sinh mệnh cũng không tới đâu, huống gì là vật ngoại nhân? Xin tiểu thư ra tay.

Ngũ Ngoạn Cô tát vào má chàng một cái khá mạnh, nói :

- Ta cưỡng ép ngươi bao giờ? Ngươi cưỡng bức ta trước mặt mọi người thì có. Vì bản năng tự vệ ta không thể không đề phòng. Nếu ta không được cùng công tử chung những nỗi buồn vui, thì không bao giờ ta để công tử lọt vào tay một ả nào trên đời này.

Ngoạn Cô nói có phần đúng. Rõ ràng cho tới bây giờ, nàng cũng chưa có gì để gọi là lăng loàn mất nết hay độc ác. Nàng thể hiện tính nết của một thiếu nữ mới lớn một cách thuần túy.

Nàng đáng thương hơn đáng trách. Người ta nói, trong vòng tay Thần quân, không nữ nhân nào còn xử nữ cả. Mà Ngoạn Cô giữ được mình, có đáng là một kỳ nữ chăng?

Nàng không nhân đạo, cũng không độc ác.

Nàng không chánh phái bởi vì nàng là trợ thủ của Thần quân. Nàng không chủ trương những việc độc hại cho võ lâm. Nói tóm lại, Ngũ Ngoạn Cô là một nữ nhân có mức sống tiêu biểu nhất, nàng hơn hẳn các nữ nhân khác về tài năng và tư tưởng.

Ngoạn Cô đứng lên mở cửa. Tuyết Cừu ngồi dậy, tư trang và vũ khí vẫn mang vào người như lúc nào.

Ngoạn Cô ngoái lại nói :

- Theo ta!

Hai người thầm lặng ra đi... Rất nhiều toán canh phòng thấy nàng, họ cúi đầu chào rồi rút vào bóng tối. Chừng nửa giờ sau, nàng đưa chàng đến một vườn cây ăn trái.

Nàng mở cửa cho Tuyết Cừu và nói :

- Công tử vào đó mà tu hành đi!

Lã Tuyết Cừu không biết buồn hay vui, lẩn thẩn bước vào trong.

Ngũ Ngoạn Cô thở dài quay về lại lối cũ, lòng trĩu nặng một nỗi sầu vạn cổ...

* * * * *

Vào trong vườn cây ăn trái, Tuyết Cừu suy nghĩ lung lắm. Chàng tự hỏi :

- Không lý đây là Mộc trận? Vì nếu là trận đồ ắt phải có u khí, ác khí?

Chàng biết Ngũ Ngoạn Cô là người có sức học uyên thâm, vì trước kia có lần chàng nhận được thư

của nàng gởi, nội dung cho biết, trận Bán cực đồ có ác khí xông lên nghi ngút, té ra nơi ấy có quái vật. Nếu đây không phải là một trận, thì sao nàng dám để ta ở chốn này?

Trời chưa sáng, Tuyết Cừu tìm một nơi thích hợp mà đánh giấc để lấy sức.

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao vài sào.

Chàng đứng một chỗ mà quan sát mọi hướng. Bất kỳ nơi nào cũng có vài luống hoa, luống rau và cây ăn trái. Đào, hồng, lý, mơ, cam, quít... Nhiều nhất là đào.

Không biết vườn này rộng bao nhiêu. Không khí trong vườn vẫn quang đãng.

Nhìn bóng mặt trời mà có thể phân biệt được phương hướng.

Lã Tuyết Cừu thoáng mừng, vì phân biệt được phương hướng thì có thể thoát được dễ dàng, dù đó là Mộc trận.

Chàng xoay người, để mặt trời nằm về phía trái, mặt chàng hướng về Nam, tiếp tục cất bước. Đến khi mặt trời nằm về phía phải, chàng vẫn thấy rừng cây bạt ngàn, và xem lại chính là nơi chàng ngủ hồi gần sáng.

Tuyết Cừu ngạc nhiên. Nhưng không nghĩ ra được cách gì. Bụng đói, cứ hái vội vài trái đào tiên mà ăn. Đào thơm ngát ăn vài trái đã thấy người khỏe khoắn và minh mẫn.

Chợt nhớ tới công lực đã mất do một thứ độc khí mà chàng không hiểu được nguyên lý của nó.

Chàng tự hỏi :

- Sao độc khí có thể làm ta mất công lực? Hơi thở vẫn điều hòa châ tay không nhức mỏi, đầu óc vẫn tỉnh táo, sức lực cố hữu của con người vẫn bình thường là sao?

Lã Tuyết Cừu tập trung tư tưởng ngồi vận công...Chừng một giờ sau chàng vẫn không thấy hiệu quả gì.

Chàng nhớ tới một huyền thoại, ngọc có thể trục hết bệnh và độc trong người ra.

Chàng vội vàng để tay nải xuống, đem tất cả mấy viên ngọc ra, cởi áo, xong ngồi hô hấp rồi lấy từng viên ngọc lăn vào mình. Bảy tám viên ngọc cũng không làm cho chàng thuyên giảm.

Chàng nhìn viên Tử thạch quang, mỉm cười nói :

- Thấy cổ vật nhớ cố nhân! Chủ nhân của ngươi tinh khiết, ta nào nỡ đày đọa ngươi trong nhục thể này.

Bỗng chàng phát giác sắc từ viên ngọc phát ra khí lạnh. Nhưng chàng lại nói :

- Dạ minh châu phát ra khí sáng, Tỵ Thủy châu có sức đẩy nước mà còn chưa đẩy được chất độc ra, huống gì là ngươi.

Chàng gom tất cả lại cất vào bọc. Tuyết Cừu ngồi quán tưởng đến Tam Anh khí phổ. Các luồng hỏa xà hoạt động đều, nhưng chân lực chìm tăm như muối chìm trong biển.

Trời tối. Nếu ngồi dưới rừng cây e thiếu dưỡng khí để thở. Chàng muốn tìm một chỗ quang đãng, nhưng không có nơi nào thích hợp. Tuyết Cừu lo lắng.

Chàng tạm thời giải quyết. Khi nằm, lấy tất cả các viên ngọc đặt trên người để sức ngọc đẩy hơi thở của cây ra. Chàng mỉm cười cho đó là ý ngộ nghĩnh nhưng vẫn hay hay.

Mãi đến khuya, chàng bắt đầu thực hiện ý đó và an giấc.

Khi thức dậy, chàng thấy người khỏe và công lực tập trung được đôi chút. Tuyết Cừu lấy làm kỳ, dù chàng rất mừng.

Chàng thầm hỏi :

- Ngọc chứ không phải thuốc tiên, chỉ cần lăn qua lăn lại là hết độc?

Ban ngày, chàng chịu khó lót ngọc xuống dưới lưng mà nằm, rồi quán tưởng Tam Anh khí phổ. Mãi xế chiều, chàng ngồi dậy và vận công thử, công lực lại tăng thêm một chút nữa.

Chàng nhẩm tính :

- Mỗi ngày tăng một chút lực thế này, thì cho đến mười năm cũng không phục hồi đủ chân lực đã có.

Chàng đi tìm trái cây ăn lót lòng, rồi lại lững thững đi dạo. Thấy các luống hoa chàng đứng trầm tư, bỗng chàng nhớ đến danh mục dược chất...

Với sức tinh thông y học, chàng chọn những cây thuốc có mang tính trị độc nhổ lên, nghiền tán làm thành thuốc mà uống.

Chưa uống, nhưng chàng đã xác định :

- Cứu ta chỉ có các cây thuốc này là công hiệu nhất.

Nước uống hằng ngày của chàng là nước mương. Nhờ những mương nước này vườn cây mới tươi mát quanh năm.

Hằng ngày Lã Tuyết Cừu đi dạo để tìm những cây thuốc phơi sẵn. Nếu khi nào đi xa, chàng mang những bó thuốc ấy theo.

Bốn ngày sau chàng tìm đủ các vị thuốc, kể cả sanh địa. Không có thục địa, tạm thời lấy sanh địa mà thay.

Lã Tuyết Cừu nghĩ tới kế lâu dài, là lấy những viên đá lớn bằng quả dừa khoét làm nồi nấu. Có thể đun nước, nấu thuốc, luộc khoai, rau...

Nhưng chàng vẫn thất vọng. Công lực chưa phục hồi, dù là dùng kiếm quý khoét một viên đá thành nồi, không phải là chuyện dễ.

Chàng đành moi mấy ụ gò mối, ngâm nước cho mềm, rồi nhào lại, nặn ra bình nồi, ấm chén rồi chất lửa nung.

Mười ngày trôi qua, gia dụng không thiếu. Dĩ nhiên trước khi nấu nướng, chàng cũng tang những vật dụng tân tạo này cho chín, rồi mới dám đem dùng.

Đêm nay, chàng làm một bình trà xanh có tẩm hoa ngâu, nhâm nhi dưới trăng khuya, chờ thuốc sắc đúng độ.

Chợt Ngũ Ngoạn Cô xuất hiện.

Lã Tuyết Cừu đứng lên. Hai người đứng giáp mặt nhau, nhưng chưa ai nói với ai một lời.

Ngũ Ngoạn Cô đảo mắt nhìn chung quanh một hồi, rồi chăm chú nhìn chàng. Nàng nói :

- Công tử mới là một Tuyệt đại tài tử chứ không phải là Phùng Kỵ! Hoàn cảnh này mà vẫn chế tạo được những vật dụng để giúp cuộc sống thêm phần ấm. Rất tiếc, ta không lọt được vào mắt xanh của công tử.

Tuyết Cừu mời nàng ngồi rồi nói :

- Những cây khô tại hạ đốn xuống làm bàn ghế, giường để ở tạm trong thời gian chữa bệnh. Mời tiểu thư dùng trà!

Dưới ánh trăng xanh và lửa hồng, chén trà xanh lên màu hổ phách và một mùi thơm dễ chịu.

Ngoạn Cô bưng chén trà ngắm nghía một hồi, tán :

- Chỉ có những nghệ công mới đúc được kiểu chén này. Thú vị nhỉ, chưa uống mà đã thấy ngon!

Nàng tợp một ngụm rồi đặt xuống, nói tiếp :

- Ta ao ước cùng ai đó sống một cảnh sống này, thì dù có mời ta về làm hoàng hậu ta cũng chối từ.

Tuyết Cừu làm hết chén trà của mình.

Ngoạn Cô châm trà cho chàng rồi châm cho mình. Đoạn nàng trầm ngâm, gương mặt trầm tư và xa vắng.

Tuyết Cừu bỗng thốt :

- Thực ra, tiểu thư đối với tại hạ là ân nhân chứ chẳng phải kẻ thù. Cung cách của tiểu thư là cung cách của nhân vật chánh phái, lại pha lẫn nét quý phái.

Ngoạn Cô cắt ngang :

- Công tử mai mỉa ta đó chăng? Nếu xét ta như vậy sao công tử vẫn tị hiềm với ta?

Tuyết Cừu nói :

- Nói đúng hơn, tại hạ và Thần quân không thể sống chung với nhau được. Song thân tại hạ đã bị Thần quân xúi giục giang hồ truy sát. Có lẽ tiểu thư không hay biết việc này?

Ngoạn Cô hỏi :

- Công tử có bằng chứng chứ?

Tuyết Cừu khẳng định :

- Bằng chứng hùng hồn nhất vẫn là Đông Hải Thần Quân.

Ngoạn Cô lắc đầu, nói :

- Sao công tử không nghiệm võ công của Huyết Thủ hồi đó còn cao hơn công tử cách đây chừng một năm. Thế mà một mình công tử truy sát đôi ba trăm cao thủ, họ chạy tứ tán, thì làm sao số cao thủ vô dụng kia có thể truy sát vợ chồng Huyết Thủ được? Như vậy phải hiểu rằng, trong hai trăm cao thủ kia ắt phải có mấy tay tuyệt đại cao thủ là cốt lõi, ít nhất cũng ngang cỡ với Thần quân, mới đủ khả năng chứ? Và nếu có những tuyệt đại cao thủ như vậy, thì ai chịu nghe theo Thần quân?

Lời của Ngoạn Cô quả nhiên có lý, khiến chàng phải bóp trán suy nghĩ. Tuyết Cừu nói :

- Dĩ nhiên là tiểu thư nói đúng. Tại hạ dám quả quyết tại hạ cũng không sai. Là vì, Thần quân mở chiến dịch xúi giục người này đồn với người khác, rồi bày mưu tính kế... Tiểu thư có đọc tập “Huyết lục” của ông ta viết không?

Ngoạn Cô nói :

- Có nghe nói chứ chưa thấy bao giờ! Công tử đã đọc bộ đó rồi sao?

Tuyết Cừu hơi lúng túng, nói :

- Tại hạ chưa đọc, nhưng người thân của tại hạ đã đọc rồi.

Ngoạn Cô hơi nghiêm, hỏi :

- Người thân đó là ai?

Tuyết Cừu nói :

- Xin tiểu thư đừng hỏi sâu về điểm này.

Ngoạn Cô cười nhẹ :

- Hỏi thì hỏi, nhưng ta biết kẻ đó là ai rồi. Nói tóm lại, ta không bênh vực gì Thần quân, vì ông ấy là nhân vật tà nhiều hơn chánh. Nhưng mỗi một việc làm tổn hại đến sinh mệnh của người khác, thì cũng phải cần có chút đắn đo và chính xác. À, công tử đang sắc thuốc chữa bệnh ấy à?

Tuyết Cừu nói :

- Hoàn cảnh này ai giúp cho mình? Vả lại, tiểu thư nhốt tại hạ ở nơi mà có nhiều phương tiện, thì tại hạ cũng phải hết sức mình chứ sao?

Ngoạn Cô nói :

- Đây chỉ là những thảo mộc tầm thường, làm sao công tử chế ra được diệu thang?

Tuyết Cừu nói :

- Tất nhiên là phải chế biến. Ví dụ nơi đây làm gì có Bạch bì, nhân sâm, thục địa? Nhưng nhờ biết tổng hợp nên tìm lấy một vị tương đương, tuy phải tốn công phu.

Ngoạn Cô nói :

- Bây giờ ta muốn chữa cho công tử mà không có điều kiện?

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Cứ để tại hạ tự chữa, trước là để thấm thía cái ngu dốt của mình, sau để tiểu thư khỏi mang tiếng là kẻ hai lòng đối với Thần quân. Cố nhiên, lời đề nghị của tiểu thư, vẫn được tại hạ xem như tiểu thư

đã thực hiện.

Chàng nói với giọng đầy truyền cảm, thiết tha, không chút chua cay oán thù. Bản chất sát tinh của chàng không còn, ít nhất cũng là lúc này, khiến Ngũ Ngoạn Cô lòng bồi hồi.

Nàng cúi đầu nói lí nhí :

- Ta có lỗi với công tử quá!

Tuyết Cừu nói :

- Kẻ có lỗi là tại hạ chứ không phải tiểu thư. Nguyên nhân tại hạ và tiểu thư không quen biết, nhưng tiểu thư đã tỏ ra quan tâm đến sự an nguy của tại hạ. Nếu không coi đó là người ân, mà cho là kẻ thù, thì đáng trách biết chừng nào?

Họ nói chuyện đến hết cả bình trà.

Ngoạn Cô đứng dậy đi lên thăm chừng thuốc. Thuốc vừa tới. Nàng rót thuốc ra, hơi thuốc xông lên ngạt ngào.

Nghe mùi thuốc, Ngoạn Cô nói :

- Công tử đáng liệt vào bậc thần y!

Tuyết Cừu nghiêm trang :

- Nghe mùi thuốc mà đánh giá được người xắt thuốc thì tiểu thư là.. Thánh y!

Ngoạn Cô nói :

- Hai chục thang sẽ phục hồi lại chân nguyên.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư là bậc thông thái, bảo sao Thần quân không kính phục?

Ngoạn Cô nói :

- Mười mấy ngày, công tử ăn toàn trái cây, trong người chắc nóng nảy lắm?

Tuyết Cừu cười cười :

- Kẻ tu hành phải vậy mới mau thành chánh quả. Trái đào, trái lý, bát trà là của các bậc tiên gia thanh tịnh. Tiểu thư chớ có bận tâm!

Nàng cáo từ lui gót. Tuyết Cừu dùng thuốc và vận công.

Từ đó, cứ vài ba đêm, nàng lại ghé đến thăm chàng có khi hai người nói chuyện suốt đêm như chuyện hồ mị của liêu trai. Nhưng tình cảm của Tuyết Cừu vẫn không hề thay đổi.

Đêm nay không trăng, chàng ngồi bên ánh lửa mà than :

- Tuyết Cừu ơi! Gần hai mươi thang rồi, châu ngọc và thuốc men chỉ giúp ta mới khôi phục được phân nửa công lực. Tốc độ khôi phục mỗi ngày một chậm. Bao giờ mới hoàn nguyên?

Nghe có tiếng động nhẹ, chàng ngước mặt lên... Một cảm giác rờn rợn chạy quanh người chàng. Nhân vật đối diện đó không ai khác hơn là Đông Hải Thần Quân.

Thần quân có một uy khí bức người, chứ không phải lão Thần quân giả mạo kia. Lão nhìn Tuyết Cừu như thôi miên...

Chàng nghĩ rằng, lão muốn dùng cặp mắt mà dò xét nội lực của chàng, nếu chàng tránh ánh mắt lão thì hỏng mất.

Chàng bất chấp lão có dùng Nhiếp hồn đại pháp hay không, chàng quắc mắt nhìn lại.

Thần quân trầm giọng :

- Tuyết Cừu! Thiên lý vẫn công bình đấy chứ? Ngươi nhốt ta vào trận không quá sáu mươi ngày. Còn ngươi ở đây đã bao nhiêu ngày rồi?

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Thần quân dư sức biết điều đó thì hỏi tại hạ làm gì?

Câu trả lời của chàng thật thông minh. Trong đó gồm hai ý nghĩa. Có thể là Thần quân thật nhưng vì lý do gì đó lão chưa muốn gặp thuộc hạ của lão nhất là Ngoạn Cô nên có thể chưa biết chàng đã bị mất công lực. Hai là, có thể đây là một Thần quân giả, lại càng không nên nói gì.

Bỗng lão cười lạnh, nói :

- Tuy rằng trước đây ngươi có lần thành thật với ta, nhưng lúc đó không phải là cơ hội để ta giết. Vì ta cần phải nghiệm ngươi là người thế nào. Hôm nay ngươi muốn một sống một chết với Thần Quân phủ nhân lúc không có ta ở nhà, thì rõ ràng ngươi hèn quá.

Qua câu nói của lão, chàng biết tất cả mọi việc. Lão là Đông Hải Thần Quân thật. Nhưng lão chỉ biết được một ít sự việc đơn giản có liên quan đến Thần Quân phủ, là vì lão săn tin ở ngoài, chứ không hỏi đích xác được người ở trong, thành ra lão không nắm vững có Thần quân giả mời Lã Tuyết

Cừu đến.

Tuyết Cừu biết rằng lão chưa biết chàng bị mất công lực. Thực ra thực lực của chàng hiện giờ chỉ bằng một nửa của lão là cùng. Nếu mà giao đấu, chàng chỉ sở cậy vào đao pháp hoặc kiếm pháp mà thôi. Chàng đã luyện qua Tuyết Sơn kiếm pháp và Túy Hoa kiếm pháp, đó là hai loại kiếm pháp cao siêu.

Những lúc nhàn rỗi, chàng đã từng phối hợp Túy Hoa kiếm pháp với Vô ảnh ma chiêu, thành một loại kiếm pháp ảo diệu.

Mặc cho lão đứng gườm, Lã Tuyết Cừu để tay vào đốc kiếm chờ đợi.

Thần quân chưa chạm với chàng lần nào, nhưng chắc chắn lão từng nghe danh chàng.

Thấy thái độ của chàng kiên định như vậy, Thần quân cũng phải nể mấy phần.

Cả hai đứng yên và đấu nhau bằng mắt...

Bỗng Tuyết Cừu vỗ kiếm, thân ảnh mất hút, chàng đánh chiêu đầu tiên trong Thất tuyệt ma chiêu. Thứ ma chiêu này có pha một phần Dao Trì kiếm pháp (tức Tiên kiếm) lại pha chút Túy Hoa kiếm pháp (Nhân kiếm). Nhưng xem lại đường kiếm của chàng đã đánh vào khoảng không. Hai người đáp về vị trí của mình.

Thần quân buột miệng khen :

- Khá lắm!

Cần phải hiểu, khi một người mất công lực, thì mức khinh công cũng phải giảm đi, và sự

khinh tốc trong kiếm pháp cũng mất đi sự nhanh nhẹn.

Tại sao chiêu đầu, Thần quân đã rút kiếm rồi mà không đỡ.

Có lẽ lão đã được nghe nội lực của Tuyết Cừu với đao báu, kiếm quý thì vũ khí đối phương có là gì chăng nữa cũng phải gảy.

Lão tránh né và lão không hoàn thủ.

Lã Tuyết Cừu chớp kiếm đánh ra chiêu thứ hai, thứ ba, mục đích của chàng là uy hiếp tâm lý lão phải hưu chiến, chứ không mong hạ sát được lão.

Lần này, Thần quân vận cương kình vào kiếm, dùng thân pháp quái dị mới đỡ kịp kiếm của chàng.

Tiếng khua leng keng một hồi, hai người dạt ra, kiếm của Thần quân bị mẻ một miếng ở lưỡi.

Giả sử lão đừng vận cương kình phổ vào kiếm mà vận nhu kình, thì có lẽ kiếm của lão không hề gì. Nếu chàng còn công lực như cũ, chắc chắn kiếm của lão phải gảy, và tính mệnh của lão sẽ bị đe dọa ngay.

Lão chỉ nghĩ, bởi vì nội lực của lão cao thâm và nội lực của Tuyết Cừu cũng cao thâm nên kiếm lão chỉ mẻ một miếng mà thôi. Lão vẫn chưa ước định được nội lực của chàng tới mức độ nào.

Đông Hải Thần Quân biến chiêu, lão dùng phân thân thuật mà đánh.

Phân thân thuật cũng gần như Mai Hoa, gần giống như Ma ảnh.

Tuyết Cừu bỗng thấy chung quanh chàng có tới bốn Đông Hải Thần Quân chập chờn nhảy múa, nơi nào cũng có kiếm và gió nổi lên ào ào...

Giả sử Tuyết Cừu còn công lực như cũ, nghĩa là khinh công của chàng cao hơn, thì chàng sẽ phân biệt. Được thực hình và hư ảnh của lão.

Đằng này, coi như một mình chàng đánh với bốn lão Thần quân. Vô ảnh của chàng bỗng nhiên bị hạn chế. Chàng rơi vào nguy hiểm.

Đến nước này, chàng bất kể hiểm nguy, dốc hết cả toàn lực dùng Vô ảnh tối thượng thừa mà cầm cự.

Một vài nhuệ khí do kiếm lão phát ra, da thịt của chàng bị cắt nhiều nơi. Lã Tuyết Cừu chiến đấu trong tuyệt vọng.

Một tia kiếm của Thần quân bay vút về phía Tuyết Cừu, trong lúc chàng đang xoay lưng lại để đỡ lấy một ảo kiếm từ trước mặt. Một bóng trắng từ ngoài bay vọt vào để đỡ lấy chiêu đoạt mệnh của lão...

Ba bóng người dạt ra.

Bóng trắng là một nữ nhân bịt mặt.

Nữ nhân đứng về phía Tuyết Cừu.

Thần quân gườm mắt nhìn người này, như cố moi sau cái lớp khăn bịt ra một gương mặt nào đó có quen thuộc hay không.

Lão trầm giọng nói :

- Báo danh đi!

Người bịt mặt nói :

- Bí Tàng cung.

Thần quân thoáng giật mình. Trong lúc đó Tuyết Cừu biết mình vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, lại nghe nói đến Bí Tàng cung, chàng vừa ngạc nhiên vừa mừng, sinh khí và hào khí phục hồi lại như trước khi chưa giao đấu.

Trong thời gian Thần quân còn đang nghiệm xét, Lã Tuyết Cừu ngầm vận công, thấy trong người có phần hơn trước. Có lẽ vì trong khi động thân để đánh, chất mê hồn hương đã theo sự vận công mà thoát ra chăng?

Thần quân nói :

- Thần Quân phủ không dây tới Bí Tàng cung, sao các ngươi lại dám xâm phạm ngang ngược?

Nữ nhân nói :

- Không dây đến không có nghĩa là không muốn dây đến, mà có nghĩa là không dám đây đến tại vì thực lực chưa đủ.

Đông Hải Thần Quân ậm ừ.

Tuyết Cừu thấy nữ nhân bịt má :

- Không phải là người mà chàng đã gặp ở trận Bán Cực. Nữ nhân có dạng như trẻ, và cũng không phải Hoa y nữ lang. Tuyết Cừu lấy làm phân vân.

Bất thần, Thần quân chớp người lên, nữ nhân bịt mặt và Tuyết Cừu cùng mất bóng. Tiếng binh khí chạm nhau, và Thần quân vẫn dùng Phân thân kiếm thuật mà đấu với hai người.

Lã Tuyết Cừu rất sợ loại kiếm pháp này.

Xem lại nữ nhân áo trắng cũng dùng phân thân kiếm thuật mà đấu với lão.

Tuyết Cừu vừa ngạc nhiên vừa thán phục.

Chàng cũng tiếp tục dùng Vô ảnh ma chiêu để yểm trợ cho nữ lang.

Lần chiến đấu này, họ không ngừng nghỉ.

Càng lúc, Tuyết Cừu thân ảnh càng nhanh, khí lực càng mạnh. Chàng sử dụng gần hết sở học của

Vô ảnh ma chiêu...

Bỗng hai tiếng hét xảy ra cùng một lúc. Tiếng hét của nữ nhân bị kiếm của Thần quân và tiếng hét của Thần quân bị kiếm của Tuyết Cừu.

Khi chàng dừng lại, thì Thần quân đã biệt dạng và nữ nhân ôm hông lảo đảo.

Lã Tuyết Cừu chạy lại đỡ lấy nữ nhân này đem lại giường.

Nữ nhân thều thào :

- Lã công tử! Mọi việc lỗi do ta cả!

Tuyết Cừu bi thiết. Nữ nhân không ai khác hơn là Ngũ Ngoạn Cô cải dạng. Thì ra, võ công của nàng cũng đáng liệt vào tuyệt đại cao thủ.

Máu nàng cháy nhiều. Một phần hông phải bị kiếm phạm rất sâu.

Chàng điểm huyệt cầm máu và lấy thuốc chữa thương ra lần đắp cho nàng.

Tuyết Cừu vẫn không giở khăn bịt mặt của nàng ra, vì sợ Thần quân đến bất ngờ mà phát hiện.

Không thấy Ngũ Ngoạn Cô nói gì, chàng khẽ nói :

- Tiểu thư... Tiểu thư thấy trong người thế nào?

Nàng đáp :

- Cũng đỡ...

Lửa bây giờ đã tắt ngủm. Chàng lại nhóm lửa lên để có ánh sáng mà xem vết thương của nàng.

Tuyết Cừu không nói năng gì, chỉ vén áo nàng lên...

Vết kiếm đã cắt đứt một đoạn ruột. Máu và chất bẩn của ruột lẫn lộn vào nhau.

Ngoạn Cô nói :

- Ta biết ruột bị đứt rồi... Khó sống!

Tuyết Cừu an ủi :

- Tiểu thư yên tâm. Tại hạ sẽ làm mọi cách để cứu cho bằng được tiểu thư.

Chàng mở bọc ra lấy kim chỉ, sau khi lau rửa vết thương một cách cẩn thận, chàng bôi thuốc một lần nữa, rồi khâu ruột lại và khâu luôn phía ngoài.

Chàng lại cho Ngoạn Cô uống thuốc phục hồi sức khỏe.

Ngoạn Cô nói :

- Thần quân đến đây mà ông không ghé phủ, tức là ông đã nghi hoặc có biến rồi. Tiểu muội dùng Phân thân thuật mà đấu với ông, chắc chắn ông có phần nghi, vì chỉ có tiểu muội mới biết môn này mà thôi. Thế nào đêm nay ông ta cũng trở lại phủ, nếu không có tiểu muội ở đó, thì ông biết ngay kẻ bịt mặt chính là tiểu muội. Ngũ Ngoạn Cô này hết sống. Trước khi chết, lão phải giày vò thân xác tiểu muội.

Tuyết Cừu nói :

- Công lực của tại hạ vừa mới phục hồi, tiểu thư đi theo tại hạ thì không sợ gì Thần quân nữa.

Nàng mừng rỡ và hỏi :

- Phục hồi đến mức nào?

Chàng đáp :

- Khâu xong mũi kim cuối cùng là công lực phục hồi nguyên vẹn.

Bỗng nàng hỏi :

- Đêm nay công tử nằm đâu?

Tuyết Cừu đáp gọn :

- Nằm đất.

Nàng thở dài :

- Vĩnh viễn vẫn còn ngăn cách. Tiểu muội làm phiền công tử nhiều quá!

Tuyết Cừu phân trần :

- Giường này không thể nằm hai người được. Hơn nữa để tiểu thư nằm cho thong thả.

Ngoạn Cô nói :

- Ta e Thần quân dẫn đội Khoái kiếm thủ tới đây trong đêm nay.

Tuyết Cừu hào khí nổi lên, nói :

- Yên tâm! Đó chỉ là đám bị thịt!

Nàng khẽ lắc đầu :

- Họ dùng loạn tiễn.

Nếu họ dùng loạn tiễn, Tuyết Cừu mới khó xử. Chàng nói :

- Hay là tại hạ mang tiểu thư đi ngay bây giờ?

Nàng nói :

- Không nên! Công tử hãy đi ngay... À, à... công tử không biết lối ra trận này đâu, vì công tử chưa có dịp nghiên cứu. Đây đúng hơn không phải là trận, mà là cách cấu trúc của nó để đánh lừa người lạ. Ban đêm không quen khó mà thoát.

Tuyết Cừu thâu lượm đồ đạc bỏ vào bọc, rồi chàng tìm cách dìu nàng.

Ngoạn Cô chỉ vẽ cho chàng lối đi... Quanh qua lộn lại một hồi, bỗng Ngoạn Cô nói :

- Ta quên những vật quan trọng ở phòng ta. Nếu lão mà vớ được những thứ này thì thiên hạ... Đại loạn ngay!

Tuyết Cừu vừa trổ khinh công vừa nói :

- Thần quân bị tại hạ cho một kiếm, không biết nặng nhẹ thế nào, vì lúc đó tại hạ chưa phục hồi hoàn toàn công lực. Nếu mà nặng, e đêm nay lão không đi được đâu.

Ngoạn Cô nói :

- Lão không nặng lắm đâu. Lão là nhân vật lấy hư làm thực, lấy ngờ làm tin. Nếu là nặng thì lão không thể bỏ chạy nhanh và xa được.

Khi ra khỏi vườn cây rồi, Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư hãy chỉ cho tại hạ nơi cất những bảo vật đó, còn tại hạ đặt tiểu thư vào một nơi kín đáo, rồi tại hạ sẽ lấy bảo vật về giao lại cho tiểu thư.

Ngoạn Cô nói :

- Không được đâu! Đi đến đó mà không có tiểu muội, thì không cách nào vào phòng đó được.

Tuyết Cừu lặng thinh. Chàng vẫn vác Ngoạn Cô hướng về Thần Quân phủ mà chạy.

Chàng hỏi :

- Tiểu thư có quen biết với ai trong Bí Tàng cung?

Ngoạn Cô nói :

- Hồi sư phụ tiểu muội còn sinh tiền, ông là người rất thân với chủ nhân Bí Tàng cung. Lúc đó tiểu muội chưa biết gì về Bí Tàng cung. Một điều chắc chắn là Bí Tàng cung là một thế giới riêng biệt, gom tụ tất cả các tuyệt học về võ công trên đất Trung Nguyên. Hơn nữa, họ còn tổng hợp và trước tác thêm những võ thư xuất sắc, tất cả đều có một tên chung là Tàng cung bí phổ, và đánh dấu theo thứ tự của nó là một, hai, ba bốn...

Tuyết Cừu nói :

- Sắp đến sào huyệt của Thần Quân phủ, bây giờ chúng ta phải đi theo lối nào?

Ngoạn Cô nói :

- Cứ đi sát tới nơi, tiểu muội có kế hoạch!

Xa xa, thấy Thần Quân phủ đèn đuốc sáng choang.

Ngoạn Cô nói :

- Cho tiểu muội xuống!

Tuyết Cừu nhẹ nhàng cho nàng rời vai. Nàng nói như đùa như thật :

- Công tử có thể vác tiểu muội đi suốt cuộc đời được không?

Tuyết Cừu dường như không hiểu ý sâu của câu hỏi đó. Chàng đáp :

- Nếu hoàn cảnh bắt buộc, thì tại hạ cũng phải vác, cho đến khi kiệt sức gục ngã, rồi tới đâu thì tới.

Ngoạn Cô mỉm cười :

- Làm sao tiểu muội dám làm phiền công tử đến mức đó? Nhắm dây dưa như vậy mình phải tự xử cho rồi.

Nàng vừa nói vừa vận công thử, thấy khí huyết trong người lưu thông tạm ổn, nơi vết thương vẫn còn đau.

Ngoạn Cô nói :

- Chúng ta cứ thong thả đến đó, riêng tiểu muội làm như người không bị thương. Bất kỳ tình huống nào nếu chưa có ý kiến của tiểu muội, thì không nên xuất thủ.

Tuyết Cừu lấy làm khó, hỏi lại :

- Chẳng lẽ họ quyết giết tại hạ cũng phải chờ ý kiến của tiểu thư sao?

Ngoạn Cô gật đầu :

- Vậy đó!

Tuyết Cừu đứng lại, nói :

- Như vậy tại hạ khó vâng lời. Thà tại hạ không khai chiến với ai, hoặc có thể nhân nhượng họ một đôi chiêu đầu, chứ bảo mình đứng không để họ đánh, nói nghe sao như thần thoại. Khó thật!

Ngoạn Cô nghiêm nét mặt :

- Vậy thì công tử hãy đi đi, để mặc tiểu muội giải quyết!

Tuyết Cừu tức mình nói :

- Nếu phải chết cho một đại sự, cho một chính nghĩa tại hạ sẵn sàng, còn...

Ngoạn Cô ngắt lời :

- Công tử đi đi!

Nàng nói rồi rảo bước đi nhanh. Những bước đầu tiên của nàng có vẻ mất thăng bằng, nhưng sau đó nàng đi rất uyển chuyển thướt tha như lúc nào.

Tuyết Cừu rất lấy làm khó xử và khó hiểu. Chàng nói thầm :

- Ngoạn Cô vì ta mà phản lại Thần quân đến đỗi bị trọng thương, ta không vì nàng được sao? Lẽ nào nàng thấy ta nguy khốn mà không bảo ta ra tay?

Tuyết Cừu vội vàng phóng người tới đi song song với nàng.

Ngoạn Cô hỏi :

- Tại sao công tử không đi?

Chàng đáp :

- Tại hạ chịu điều kiện của tiểu thư.

Người trong phủ thấy Ngoạn Cô và Tuyết Cừu ung dung đi tới, bọn họ chạy lại, trên tay người nào cũng cầm vũ khí.

Chúng chào Ngoạn Cô rồi nói :

- Có lệnh của Thần quân phải bắt nương nương thần phủ và Lã Tuyết Cừu.

Ngoạn Cô nói :

- Lệnh đâu?

Gã cẩm y vệ xá một cái rồi nói :

- Đó là khẩu lệnh.

Nàng nói :

- Các ngươi đã gọi ta là nương nương thần phủ mà còn dám bắt ta, sao lại nghịch ngôn thế? Ta đem Lã Tuyết Cừu đến gặp Thần quân đây. Tránh đường!

Tên kia nói :

- Thần quân dẫn thuộc hạ đi tìm nương nương rồi. Xin nương nương đừng để bọn thuộc hạ khó xử!

Nàng choàng tay qua vai Tuyết Cừu rồi nói :

- Các ngươi chớ khá vọng động. Ta vào phủ ngồi đợi Thần quân về.

Bọn vệ phủ tránh đường ra, cho hai người đi tới

* * * * *

Vết thương của Đông Hải Thần Quân không nặng lắm. Sau khi bôi thuốc xong, ông gọi mấy tên tâm phúc đến hỏi mọi việc, và được biết nương nương thần phủ không có mặt tại phủ.

Ông hỏi :

- Thường nửa năm nay nương nương làm gì?

Bọn thuộc hạ trả lời :

- Nương nương đức độ, chăm chút công việc, sống quên mình. Nương nương làm việc bất kể ngày đêm giờ giấc...

Đại khái bọn chúng hết lời tán dương công đức Ngũ Ngoạn Cô. Rồi bọn chúng cũng lượt qua rất kỹ về giai đoạn Lã Tuyết Cừu đến đây, cho đến lúc Tuyết Cừu bị Ngoạn Cô nhốt vào trận không cho ăn uống...Mỗi lời của chúng là mỗi lời bênh vực nàng.

Nghe xong ông mỉm cười, dặn dò hết mọi việc rồi dẫn thuộc hạ ra đi.

Đoàn người trên dưới ba chục và một đàn chó săn, tức tốc xông vào vườn cây. Ông biết, vết thương của người này nặng lắm. Người này? Nữ nhân bịt mặt ấy, chưa dám quyết có phải là Ngoạn Cô hay không. Nhưng bất kỳ là ai, ông phải bắt cho bằng được.

Họ đi một hồi và bầy chó đi lục lạo khắp nơi không được gì cả, Thần quân dừng lại suy nghĩ.

Cuối cùng ông vỗ trán nói :

- Nếu là Ngũ Ngoạn Cô, thì chắc cô ta quanh lại phủ rồi.

Ông hô lớn :

- Rút!

Tất cả thuộc hạ của ông, lúc kéo đi thì như nước, lúc kéo về thì như mây.

Khi về đến nơi gặp toán người đi tuần, ông hỏi :

- Ngũ Ngoạn Cô và Lã Tuyết Cừu đã quanh lại phủ rồi chứ?

Toán người kia đáp :

- Cả hai ngồi chờ Thần quân tại phủ lâu lắm.

Ông sửng sốt ngay. Ông cứ ngỡ là họ ghé lại đây chém giết thêm một số người và lấy vật gì quan trọng rồi đi ngay, có lẽ ông dẫn thuộc hạ và lạp khuyển (chó săn, còn gọi là thính khuyển) đuổi theo là chuyện bình thường. Đằng này kẻ địch đang ngồi chờ mình tại phủ, khiến ông phải chồn bước.

Tính Thần quân xưa nay vẫn thế. Cái gì ông hoài nghi thì nhất định ông không làm.

Nhưng gặp hoàn cảnh này, ông không để cho thuộc hạ đánh giá ông là nhát.

Ông suy nghĩ một hồi, rồi lập tức điều động mọi người theo một quy mô rộng lớn.

Những toán người nhận lệnh của ông chạy như bay, và phút chốc không còn một ai ở đó cả.

Thần quân bước vào tới sân, đám thuộc hạ khấu đầu. Ông hỏi :

- Ngũ Ngoạn Cô còn nơi đó không?

Chúng đáp :

- Còn!

Ông lại giật mình lần nữa. Hai lần giật mình của ông đã mất gần nửa khắc thời gian.

Ông điều động cẩm y vệ vây chặt lấy ngoài. Ông hăm hở bước vào nội phủ.

Vào trong, ông không thấy một ai. Linh tính khiến cho ông biết Ngũ Ngoạn Cô đã thoát đi rồi.

Sau khi lục soát một hồi không thấy, ông thét vang như sấm, gọi mấy tên canh cửa phủ tới hỏi :

- Phủ này không có lối ra vào nào khác ngoài chánh môn, sao Ngũ Ngoạn Cô và Lã Tuyết Cừu thoát đi mà các ngươi không thấy?

Bọn chúng đáp :

- Thuộc hạ vẫn canh phòng nghiêm ngặt, nhưng không thấy nương nương ra đây.

Lão hét một tiếng như sấm vung gươm chém chết mấy tên, rồi tức tốc truyền bọn cận vệ đuổi theo...

* * * * *

Ngũ Ngoạn Cô đưa Lã Tuyết Cừu vào Thần Quân phủ. Nàng đặt chàng ngồi đó, rồi đi lấy những vật cần thiết. Đâu đó xong, nàng nói với Lã Tuyết Cừu :

- Công tử theo tiểu muội!

Nàng lấy xâu chìa khóa mở các cửa rồi đi ngoằn ngoèo hết phòng nọ đến phòng kia. Rồi đến một phòng tối tăm, nàng nói :

- Đây là mật thất. Phòng này tiểu muội mới làm sau này, Thần quân không dính dấp về chuyện này. Trong này có một địa đạo không ai biết, kể cả Thần quân. Chúng ta không ra ngoài được nữa. Công tử yên trí theo ta.

Nàng khóa hết các cửa cẩn thận rồi mở nắp hầm đưa Tuyết Cừu xuống.

Tuyết Cừu suy nghĩ :

- “Chắc thời gian hơn nửa năm vắng mặt Thần quân ở nhà, nàng cho kiến thiết những bí lộ để tiện việc ứng xứ với hoàn cảnh”.

Hai người đi song song với nhau, Tuyết Cừu hỏi :

- Tiểu thư có cần tại hạ bồng không?

Nàng nói :

- Tiểu muội còn đi được!

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Tâm hồn nàng có lúc bình tĩnh, có lúc hoảng hốt, khi thì ta khi thì tiểu muội! Địa đạo này đi tới đâu? Sao đời ta cứ gặp toàn địa đạo không vậy?”

Hai người đi một đoạn nữa đến một phòng ngầm rộng rãi. Nàng mở cửa đưa Tuyết Cừu vào.

Ngũ Ngoạn Cô nói :

- Đây là đoạn cuối cùng! Phòng này phương tiện đầy đủ, chúng ta có thể sống ở đây lâu ngày.

Tuyết Cừu cả kinh hỏi :

- Nhịn đói mà sống sao? Không khí ở đâu thở, nước ở đâu nấu, và những phương tiện cần thiết cho cuộc sống ở đâu mà dùng? Ngoài ra, chắc gì Thần quân không biết nơi này?

Ngoạn Cô giũ mùng màn giường chiếu sạch sẽ kéo Tuyết Cừu lại giường nói :

- Tiểu muội mệt quá hãy nghỉ một chút! Phòng này rộng rãi, có nhiều ngăn. Có lẽ mỗi ngăn như vậy dự trữ nhiều thức ăn uống.

Ngoạn Cô nói tiếp :

- Phòng này có dòng suối chảy ngang, không khí theo dòng suối vào đây. Nước đó, không khí đó lo gì không sống? Những phòng trên, tiểu muội đã đặt sẵn cơ quan. Nếu ở ngoài mở vào, cơ quan ấy sẽ hủy lối vào ngay. Dĩ nhiên họ sẽ không tìm ra lối vào!

Tuyết Cừu nghe nàng nói sao thì hay vậy. Chàng hỏi :

- Dòng suối ngầm này khởi nguyên từ đâu, rồi chảy đến đâu?

Ngoạn Cô nói :

- Ta đã cho người đi do thám suối ngầm này tháng trước. Có cả thảy bốn người đi, nhưng chưa thấy trở lại, ta cũng hơi lo. Dù sao, ta cũng ở đây được một năm để tĩnh dưỡng.

Tuyết Cừu đứng lặn, nói :

- Tiểu thư hãy nằm đó, tại hạ đi quan sát một chút mới yên tâm.

Chàng mở tất cả các tiểu phòng. Mọi thứ lương thực đều đầy đủ, rượu, thuốc không thiếu thứ gì. Có cả một kho dầu. Chỉ cần xe vài tim đèn là xong. Phòng cuối cùng là phòng tắm, nhà xí, đồng thời cũng có thể làm nơi nấu ăn. Dòng suối ngầm cách nền phòng một thước, có tấm bửng an toàn khi nước lớn.

Tuyết Cừu dò biết nước hiện tại chỉ sâu chừng vài gang tay, bề rộng chừng vài sải. Chàng chợt nhớ tới dòng suối ngầm khổng lồ ở Tiền Hiền điện đi đến núi Lý Hoa.

Tuyết Cừu nói thầm :

- Những người kia đi không về, hẳn đã gặp sào huyệt của nhóm người nào đó!

Chàng để nguyên áo quần và lội xuống nước để dò xem hư thực thế nào...

Ngay vị trí bước xuống nước hơi sâu vì nơi này để làm bồn tắm.

Tuyết Cừu lại nghĩ :

- “Trước sau gì Ngoạn Cô cũng muốn ta sống chung với nàng. Ví dụ trường hợp này là một điển hình. Nhưng ta không yêu nàng, và ta không thể lệ thuộc ở nàng. Nếu nàng quyết định ở đây, thì ta phải theo suối này mà đi ngay”.

Tuyết Cừu trở lại phòng lặng ngồi vận công. Công lực chàng phục hồi đây đủ. Ngọn đèn dầu nhỏ thắp đủ sáng cả phòng.

Lã Tuyết Cừu sờ trán thấy Ngoạn Cô nóng như lửa. Chàng đưa tay bắt mạch, thấy mạch chạy hơi gấp một chút, chứng tỏ nàng lên cơn sốt vì vết thương.

Tuyết Cừu nói thành lời :

- Ngoạn Cô nhiệt tình với ta, hy sinh vì ta. Nàng không phải giả vờ để chiếm đoạt, mặc dù nàng kiến lập nơi này là để chờ ta!

Tuyết Cừu quyết định, chờ cho nàng khỏe rồi mới đi. Chợt chàng nghe tiếng ú ớ của Ngoạn Cô :

- Công tử! Sao công tử nỡ bỏ ta mà đi? Tiểu muội yêu chàng lắm! Tiểu muội côi cút như công tử, không cha mẹ. Tiểu muội được Ngũ Hoa đại sư nuôi nấng từ tấm bé cho đến khi ngài qua đời. Tiểu muội vẫn trong ngọc trắng ngà... Lã Tuyết Cừu! Cừu lang...

Lâu lâu, nàng lại lảm nhảm.

Tuyết Cừu vận công truyền chân lực cho nàng để khỏe lại.

Hồi lâu, Ngoạn Cô mở mắt ra, mặt nàng tươi hồng trở lại.

Tuyết Cừu cho nàng uống thuốc. Chàng nói :

- Ngũ tiểu thư! Tại hạ ở đây với tiểu thư.

Ngoạn Cô ôm chầm lấy đầu chàng, nói :

- Tiểu muội không muốn ngăn chận gót giang hồ của công tử. Nhưng không hiểu sao tiểu muội đã đặt hết tâm hồn mình vào công tử rồi. Tiểu muội biết công tử ở đây chờ tiểu muội mạnh rồi sẽ ra đi!

Quả ý của Tuyết Cừu là vậy. Chàng miễn cưỡng nói :

- Tiểu thư đừng nghĩ gì xa vời, hãy tĩnh dưỡng cho qua khỏi cơn bệnh này!

Nơi đây, ban ngày cũng như ban đêm, không có ánh sáng của thiên nhiên tiếp trợ. Gió và không khí theo từ ngõ suối vào.

Tuyết Cừu cứ vẫn thầm lặng và nghiên cứu, tìm tòi ráp mối sở học của mình thành một chuỗi liên tục và có hệ thống.

Khi nàng hỏi thì chàng nói chuyện không thì thôi.

Ngoạn Cô cũng hiểu được lòng chàng nguội lạnh như vậy, nên bệnh kia vừa bắt đầu lành, bệnh nọ lại sinh. Bệnh tương tư.

Ngoạn Cô mỗi ngày một tiều tụy. Tuyết Cừu mỗi ngày một xa vắng.

Hôm nay chàng cắt thuốc bổ cho nàng.

Ngoạn Cô nắm tay chàng thều thào :

- Công tử! Dẫu có Hoa Đà, Biển Thước cũng không chữa được bệnh này. Vì đây là tâm bệnh chứ không phải thân bệnh. Tiểu muội không uống!

Tuyết Cừu nói :

- Trời cao và đất dày cũng hiểu thấu được lòng của tại hạ. Xin tiểu thư hãy hiểu cho rằng, tại hạ dừng chân lại một chỗ là trăm cay ngàn đắng. Chúng ta hãy vì nhau!

Ngoạn Cô nói :

- Dĩ nhiên là tiểu muội biết công tử có rất nhiều khách má hồng thầm thương trộm nhớ. Còn lòng dạ của công tử ra sao thì tiểu muội không rõ. Nhưng tiểu muội đối với công tử chỉ quyết một lòng đem cái chết để đền tạ!

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Hoàn cảnh nàng ngày một ngặt nghèo, thà không có mình thì thôi, có mặt mà lạnh nhạt thì nàng không chịu nổi. Ánh sáng và không khí nơi đây thiếu, lại không có công việc làm cho phôi pha, làm sao nàng chóng lành. Hay là ta cứ chiều ý nàng, để nàng mạnh lại rồi sẽ tính”.

Tuyết Cừu ngồi lại bên nàng và thúc chân lực vào công lực nàng dần dần phục hồi lại.

Nàng hơi khỏe, chàng lựa lời nói :

- Tiểu thư! Dù... Có muốn gì, chúng ta hãy hợp tác với nhau, tiểu thư vui vẻ uống thuốc, còn tại hạ cố gắng sắc thuốc. Mình phải tự cứu mình trước, tiểu thư ạ!

Chàng đỡ Ngoạn Cô ngồi dậy uống thuốc. Chàng làm ra vẻ thân thiết, vuốt ve âu yếm.

Bắt đầu từ ngày hôm đó nàng khôi phục dần. Nàng càng khôi phục, chàng càng âu yếm.

Cho tới một hôm nàng đã khỏi hẳn, xem lại Tuyết Cừu như một bộ xương khô!

Bởi vì chàng bị câu thúc lâu ngày không có ánh sáng, thức ăn uống cũng thiếu và thiếu nhất là những chủ trương của chàng không được hoàn cảnh đáp ứng.

Ngoạn Cô trông sắc diện của chàng tiều tụy như vậy, ôm chàng khóc ngất. Nàng nói :

- Công tử vì tiểu muội thân xác đến thế này!

Tuyết Cừu cười trấn an :

- Ở trong hang không có ánh sáng thì con người làm sao có sức khỏe được? Nếu một mình tại hạ ở đây cũng vậy thôi. Xin chớ ưu phiền!

Nàng nói :

- Không biết hiện giờ Thần quân như thế nào? Và bây giờ ban ngày hay ban đêm? Chúng ta ở đây,

bao lâu rồi nhỉ?

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Nơi đây là tiên động, không có ngày đêm. Thần quân ra sao tại hạ cũng không hiểu được.

Bây giờ tiểu thư đã khỏe rồi, ta nên rời khỏi nơi đây.

Ngoạn Cô buồn rượi. Nàng nói :

- Hỡi ơi! Tiểu muội nào muốn cột chân công tử? Ra ngoài, tiểu muội làm sao đi theo công tử? Nhưng công tử ra ngoài rồi định đi đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Trước nhất, tại hạ đi tìm Thần quân!

Ngoạn Cô nói :

- Chính vì vậy tiểu muội mới không thể đi với công tử! Biết rằng Thần quân là người đầy âm mưu và thủ đoạn nhưng hồi lão sư phụ còn sinh tiền có đem tiểu muội gởi gắm cho Thần quân, hôm nay làm sao tiếp tay với công tử mà hại ông ta?

Rõ ràng nàng và Băng Kiên cùng một tâm sự. Nhưng hoàn cảnh mỗi người một lối riêng. Băng Kiên cũng chịu đựng nhưng hoạt bát, trong sáng, đôi khi pha chút nghịch ngợm đáng yêu. Còn nàng thì trường tịch, chịu đựng và khắc nghiệt. Khắc nghiệt đến nỗi đồng nghĩa với kẻ ác. Chàng vẫn đăm chiêu để nghe nàng nói.

Ngoạn Cô nói tiếp :

- Với Thần quân, tiểu muội biết rất rõ về sở trường lẫn sở đoản của ông, kể cả sự liên hệ với các cao nhân bên ngoài...

Tuyết Cừu nói chận :

- Đủ rồi! Tiểu thư đừng nói gì về ông ta nữa!

Ngoạn Cô hơi sượng, hỏi :

- Tại sao công tử không để tiểu muội trình bày?

Chàng nói :

- Tiểu thư cần giữ phẩm cách của một nhân vật chân chính! Tiểu thư hãy quyết định nhanh, tại hạ đi

ngay bây giờ!

Nàng nói :

- Công tử hãy đi đi!

Nàng nói xong, nằm úp mặt vào trong.

Tuyết Cừu lặng lẽ thu dọn hành lý mang vào người. Sau khi kiểm soát đầy đủ, chàng nói :

- Tại hạ đi đây!

Ngoạn Cô vẫn không cựa động gì.

Chàng mở cửa phòng sau, bước chân xuống dòng nước. Nước mát lạnh, khiến chàng tỉnh táo hơn một chút.

Chàng sực nghĩ :

- “Không ai ở trong bóng tối như loài gián được. Ít ra phải đưa nàng ra khỏi chỗ này, và để nàng trú tại chỗ Phi Quỳnh ngày trước, hoặc chỗ ta và Băng Kiên ở, làm sao cho nàng tránh được Thần quân rồi sẽ tính sau”.

Bỗng chàng nghĩ việc gì đó liền quay lại tìm Ngoạn Cô. Thấy Ngoạn Cô đầu bù tóc rối, đang loay hoay việc gì đó. Nghe tiếng động, nhưng nàng vẫn không nhìn lên.

Tuyết Cừu bước lại gần, nâng Ngoạn Cô lên, thì thấy nàng đang cầm một chén thuốc đầy. Tuyết Cừu nếm thử, chàng thất kinh, đập luôn cả chén thuốc, ôm chặt lấy nàng.

Ngoạn Cô lạnh ngắt, và lặng im như kẻ mất hồn.

Tuyết Cừu dìu nàng ngồi lại giường nói :

- Chỉ cần góc tư chén này cũng đủ chết! Tội tình gì tiểu thư phải làm vậy?

Ngoạn Cô bây giờ mới ấm lại dần. Nàng khóc tấm tức nói :

- Không đi được với công tử, không sống được ở nơi nào, thì sống làm chi chứ? Sao công tử không đi?

Chàng nói :

- Tại hạ đã quyết định rồi! Tại hạ cần có tiểu thư bên cạnh để giúp cho tại hạ nhiều việc.

Dĩ nhiên Ngoạn Cô hiểu rằng đó là lòng thương hại của chàng. Nàng khe khẽ thở dài, không nói.

Tuyết Cừu nói tiếp :

- Xong việc giang hồ rồi, ta trở về đây, làm lỗ thông hơi, và nơi này sẽ là trú phòng. Tiểu thư phải kiến lập mười hai phòng thế này nữa mới đủ...

Lúc nàng thật buồn như thế này, câu đùa vô duyên nhất cũng trở thành là có duyên.

Ngoạn Cô nhấn ngón tay vào má chàng, nói :

- Đắc khách lắm...

Nàng chợt dừng lại. Dường như trên má chàng đã hết... Thịt, chỉ còn xương xẩu.

Một nỗi xót xa nghén nghẹn cuộn lên từ đáy lòng nàng.

Nàng kéo tay chàng đứng lên nói :

- Tiểu muội sẽ hầu hạ công tử cho đến khi nào công tử nhắm không còn đi chung được nữa! Ta đi thôi!

Chương 17: Báo Tinh

Hai người dầm mình xuống nước mà đi. Dọc đường để cho vui, họ bắt chuyện với nhau.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư giỏi về khoa thiên văn, tại Thần Quân phủ mà nhìn biết Ma Khâu có ác khí...

Ngoạn Cô nói :

- Dường như nơi ấy có quái vật lâu năm. Công tử vào đó gặp gì?

Chàng nói gọn :

- Gặp những con nhện khổng lồ.

Chàng lấy ra một đoạn tơ đưa cho nàng rồi nói tiếp :

- Tơ lớn dường này, tiểu thư đoán xem nhện lớn cỡ nào?

Ngoạn Cô nói :

- Đây là loại Khủng tri thù! Hồi lão sư còn sinh tiền có nói Bí Tàng cung có nuôi loại nhện này, mục đích của họ vẫn là để khống chế võ lâm. Răng và móng làm vũ khí, nọc làm thuốc trường sinh, có ảnh hưởng đến sự an nguy của giang hồ. Nhưng công tử làm cách gì thoát khỏi lũ nhện đó?

Tuyết Cừu đáp :

- Chúng di chuyển rất nhanh, có một sức mạnh ghê gớm. Tại hạ phải dùng Ma ảnh đâm vào mắt chúng. À! Lệnh sư qua đời trong trường hợp nào?

Ngoạn Cô nói :

- Tiểu muội hồi ấy đi hái thuốc, qua ngày sau mới về thì am bị cháy và lão sư bị cháy ngồi trong ấy.

Lã Tuyết Cừu nghe chuyện lạ, chàng suy nghĩ :

- “Phàm nhà cháy thì người trong nhà phải chạy ra, ai chịu chết ngồi trong đó!”

Chàng hỏi :

- Am ấy có mấy người ở?

Nàng nói :

- Sư phụ vốn có hai đệ tử là tiểu muội và vị sư huynh nữa. Khi tiểu muội hái thuốc thì vị sư huynh ở nhà. Khi về thấy cảnh như vậy mà không rõ vị sư huynh đâu.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ một hồi, hỏi :

- Tiểu thư lấy gì biết chắc, thi thể người bị cháy kia là lão sư?

Nàng nói :

- Lửa cháy không cháy tiêu hết thịt nên có thể nhận ra cái nét đại thể. Ngoài ra, chỉ có lão sư mới chịu cháy ngồi trong lửa mà thôi!

Chàng hỏi :

- Xin tiểu thư cho biết qua về lệnh sư huynh?

Nàng đáp :

- Người ấy tên là Ngọc Liên Thành, võ công kém sư phụ chút ít, tính trầm, mặt đen, nước da trắng xanh, tướng mạo phương phi cao lớn. Sư huynh và tiểu muội lại không hợp ý nhau. Nhà cháy và lão sư bị chết cháy khiến tiểu muội không suy nghĩ ra được gì trong việc này!

Tuyết Cừu nói :

- Cũng khó nghĩ thật! Nếu Ngọc Liên Thành đốt am mà giết sư phụ, ắt lệnh sư phải thoát đi chứ? Còn nếu lệnh sư tự sát, thì phải có vị sư huynh ở đó chờ tiểu thư về chứ? Có thể nào có cảnh ngược lại, nghĩa là lệnh sư giết sư huynh rồi ép xác ngồi theo kiết già, rồi đốt am, để cho khỏi nhận ra không? Hoặc một cao thủ nào tới giết lệnh sư rồi làm theo cách đó không?

- Không có chuyện sư phụ giết đệ tử đâu! Thường nhật lão sư rất thương đệ tử. Còn có người thứ ba nào không, tiểu muội không rõ. Nhưng khắp giang hồ có ai đủ bản lãnh giết chết sư phụ được?

Tuyết Cừu hỏi :

- Sau ngày lệnh sư mất, bao lâu sau Đông Hải Thần Quân đến? Ông ta nói những gì?

Nàng nói :

- Đúng một trăm ngày sau thì Thần quân đến. Ông nghe tin lão sư mất, rụng rời. Sau khi tế linh cữu xong, ông yêu cầu tiểu muội ra giúp việc cho ông... Dĩ nhiên là tiểu muội không nhận lời, lấy lý do là cư tang. Sau đó ông đến hai lần nữa, tiểu muội mới nhận lời có điều kiện.

Chàng nói :

- Xin tiểu thư cho biết điều kiện!

Nàng nói :

- Tiểu muội bắt ông ta hứa ba điều theo kiểu tam chương ước pháp. Một là phải tôn trọng xác thân tiểu muội bất kỳ trường hợp nào. Hai là không được ép uổng tiểu muội làm việc gì trái đạo lý và chính Thần quân cũng vậy. Ba là tiểu muội muốn rời Thần Quân phủ mà đi bất kỳ lúc nào cũng không được giữ lại. Ông ta nhận lời. Gần hai năm nay, lão mon men vi phạm ở điều thứ hai.

Tuyết Cừu chép miệng :

- Sư phụ mất không biết vì lý do gì, còn vị sư huynh cũng bặt vô âm tín! À! Thường nhật Ngọc Liên Thành đối với tiểu thư như thế nào?

Nàng nói :

- Sư huynh và tiểu muội không hề tâm sự gì với nhau. Ai cũng vậy, hỏi thì nói, không thì thôi. Tuy vậy, cả hai đối xử nhau ôn tồn, lịch sự, nhân nhượng.

Chàng hỏi tiếp :

- Những đồ quý báu của lão sư cất giấu ở đâu?

Nàng nói :

- Lão sư giao hết cho tiểu muội cất. Hành lý mang theo đây phần lớn của lão sư. Nếu sư huynh mà còn sống, thì cũng không lấy được món gì cả!

Tuyết Cừu nói :

- Người ta có thể vì ham lợi, vì ghen tài, vì thù hận. Ba điều đó không nằm vào trường hợp này Thật khó!

Ngoạn Cô nói :

- Tiểu muội nghĩ nát óc rồi mà vẫn không ra. Cứ xếp việc này qua một bên, sau có dịp sẽ tính lại.

Nhưng Tuyết Cừu vẫn nói :

- Tiểu thư với lệnh sư bao nhiêu năm mà vẫn không hỏi gì về lai lịch của mình?

Ngoạn Cô nói :

- Dĩ nhiên là tiểu muội có hỏi, nhưng sư phụ cho biết ông nhặt tiểu muội bên một xác đã khô. Ngài đặt tên cho tiểu muội là Ngũ Ngoạn Cô lấy theo họ của ngài!

Bỗng Tuyết Cừu ạ một tiếng rồi nói :

- Tại hạ gặp mặt ba vị cô nương đều có nét mặt hao hao giống nhau. Các vị giống nhất là dáng vóc. Lại có một điều lạ lùng, tính người nào cũng trầm lặng, thân thế không rõ ràng, nhưng võ công và trí tuệ khó ai sánh kịp. Cả ba cô đều có vết bên tai phải. Vị trí và hình thức của vết rất giống nhau.

Ngũ Ngoạn Cô trầm ngâm rồi nói :

- Tiểu muội sống không thân thích đã quen. Giả sử rằng, tiểu muội và mấy người kia là tỷ muội cật ruột chăng nữa, sao lòng vẫn thấy nguội lạnh, chứ không sôi nổi hay xúc động chút nào.

Tuyết Cừu nói :

- Không ngờ tiểu thư và hai vị cô nương kia cũng với một lời. Tuy nhiên đó là lúc chưa gặp nhau. Chừng gặp nhau rồi mới thấy máu chảy ruột mềm!

Ngũ Ngoạn Cô không hỏi gì đến hai vị cô nương kia là ai. Nàng lại nói :

- Càng đi về phía trước, nước càng cạn dần. Kể cũng hơi lạ. Không rõ ta đi trong đường suối này đã bao lâu? Hiện giờ công tử ra sao chứ tiểu muội buồn ngủ quá!

Tuyết Cừu nói :

- Ta đi ít ra cũng hơn hai ngày đêm. Tại hạ cũng buồn ngủ không tưởng được. Nhưng làm sao ngủ đây?

Ngoạn Cô nói :

- Đánh lửa lên lựa chỗ vách suối nào phẳng, tựa lưng vào đó ngủ tạm.

Vì họ đi đường dài nên cần phải tiết kiệm lửa. Thành ra họ vận mục lực sờ soạng đi trong đêm tối.

Tuyết Cừu đánh lửa lên, họ thấy vách suối chỗ lồi chỗ lõm, không nơi nào tựa lưng được. Xa xa phía trước họ có một tảng đá lồi lên mặt nước. Nước suối chảy rẽ qua hai bên. Hai người tiến về gộp

đá đó.

Họ thấy gộp đá này hình dạng như một chiếc hòm đủ để cho hai người nằm nghiêng.

Cả hai ngồi xuống nghỉ chân và móc lương khô ra ăn cầm chừng.

Tuyết Cừu nói :

- Chúng ta như những kẻ bị trời đày! Tại sao những người có một chút tài thì lại có một thân phận nổi trôi như vậy?

Ngoạn Cô nằtn xuống, nói :

- Tiểu muội ngủ đây.

Nàng nằm nghiêng, và có ý nhường cho chàng phân nửa phiến đá.

Nhưng Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư cứ nằm thoải mái, tại hạ ngồi điều tức một chút. Hơn nữa, trong lòng suối thường có những quái vật.

Chàng nói thì chàng nghe, Ngũ Ngoạn Cô lôi bừa chàng nằm xuống. Nàng nói :

- Cứ nằm xuống cho khỏe để lấy sức!

Tuyết Cừu nói lầm bầm trong miệng :

- Nằm vầy càng mất sức thêm!

Ngoạn Cô đưa tay ra sau nhéo chàng một cái nói :

- Thì công tử cứ nằm không thôi, đừng rọ rạy gì, có được không?

Tuyết Cừu nói :

- Nằm thế này làm sao tiểu thư có chồng được?

Đang hơi vui, Ngoạn Cô bỗng chợt buồn. Nàng nói :

- Đã chịu nằm thế này, ta còn lấy chồng làm sao? Thôi, hãy ngủ đi!

Lã Tuyết Cừu đã từng nằm chung đụng với các cô, nhưng chỗ họ nằm rộng rãi, thoải mái. Hôm nay chàng nằm thế này là một sự khó chịu, và mất lịch sự. Chàng nói :

- Cô nương ơi! Tại sao Tuyết Cừu này cứ làm Ngũ cô nương khổ mãi thế?

Ngoạn Cô nói :

- Tiểu muội đã cho phép, công tử cứ tự nhiên! Cứ ôm chặt vào, không sao cả.

Bỗng nhiên Tuyết Cừu thấy thương Ngoạn Cô vô hạn. Nàng yêu chàng thật sự. Vì tình yêu nên nàng phải vị kỷ, phải chiếm đoạt. Mê hồn hương làm mất công lực của chàng, đồng thời nàng cũng vì chàng mà hy sinh.

Chàng hôn nhẹ trên mái tóc nàng.

Ngũ Ngoạn Cô chợt rùng mình một cái. Nàng quay mình lại nằm đối diện với chàng.

Nàng ôm chặt lấy chàng, nói :

- Công tử ơi? Đây phải chăng là giấc mộng? Đời công tử nhiều ngược xuôi, nên gặp rất nhiều giai nhân trên chốn giang hồ. Dĩ nhiên công tử và họ cũng có chút tình qua lại. Tiểu muội rất biết tâm hồn của chàng. Ngày sau, tiểu muội dù có trôi giạt phương trời nào cũng không quên được công tử, nhất là hôm nay!

Tuyết Cừu xúc động thật sự. Chàng muốn có một cử chỉ âu yếm với nàng, nhưng sợ ngày sau sẽ rắc rối khó xử. Tuy vậy, chàng vẫn đưa cánh tay gầy nhom cho nàng gối. Cả hai cùng nghe tim mình đập mạnh.

Có hai người mà Lã Tuyết Cừu nhớ nhất là Ngoạn Cô và Hoa y nữ lang ở Bí Tàng cung.

Hoa y nữ lang có thân phận thế nào trong Bí Tàng cung thì chàng không biết.

Thình lình...

Tuyết Cừu và Ngoạn Cô nghe bùng một tiếng, cả hai cùng nắp đá bay lơ lửng trên không. Đến khi hạ xuống, cả hai thấy thân thể tê chồn. Họ đã bị điểm huyệt.

Trong bóng tối, họ không biết ai điểm huyệt mình. Sự tình như thế nào chàng cũng không hiểu.

Có tiếng nói lạnh như băng, giọng nói của một lão nhân cất lên :

- Các ngươi nằm trên nắp hòm của ta là hết số rồi!

Tuyết Cừu nhận thấy dường như có người đứng đội phiến đá mà hai người nằm trên đó.

Chàng nói :

- Thưa tiền bối! Bọn vãn bối vì rủi bị nạn nên phải đi trong con đường hầm này, không biết bao nhiêu ngày đêm. Cứ ngỡ đây là tảng đá, nên kê lưng nằm nghỉ một chút lấy sức rồi tiếp tục đi. Không ngờ có tiền bối nằm trong hộp đá này. Sao tiền bối nằm trong hộp đá mà chịu được?

Lão nhân nói :

- Ta vốn không ưa nhân gian, nên vào lòng suối này ở mấy mươi năm rồi. Lâu nay, ta rất thèm thịt người nhân gian lắm. Hôm nay quả là trời hậu hỉ với ta!

Ngoạn Cô trách Tuyết Cừu :

- Đào Hoa công tử nghe rõ chưa? Vị tiền bối sống trong lòng suối này mấy mươi năm. Công tử sống trong tịch phòng mấy ngày lại đầy đủ tiện nghi, công tử chưa chịu cho là tốt số. Tiền bối! Tiền bối ăn thịt người mà không nấu nướng gì cả sao? Ăn mấy người mới đủ no vậy?

Lão nhân nói :

- Ăn xổi ngon hơn nấu! Có chỗ nào đâu để nấu? Ờ, ờ... Ta có đồ nấu rồi!

Lão đặt ngang nắp đá xuống, lột hết quần áo Lã Tuyết Cừu ra ném xuống nước, lão kỳ cọ một hồi... Vừa chà cọ, lão vừa nói :

- Sao ngươi xương xẩu không vậy? Con nhỏ này nó rúc hết của ngươi rồi sao?

Tắm một hồi, lão xách Tuyết Cừu bỏ vào hòm.

Đến lượt lão lột y phục của Ngoạn Cô... Nàng năn nỉ :

- Tiểu nữ là nữ nhân tiền bối làm thế này coi sao cho được?

Lão nói :

- Ta chỉ biết hầm rục các ngươi mà ăn, còn nữ nam đối với ta cũng chỉ là con thịt mà thôi.

Lão đè cổ Ngoạn Cô xuống nước mà kỳ cọ.

Kể ra lão cũng hơi nương tay. Lão giải sơ một huyệt trên tay cho nàng rồi nói :

- Phần phía trước ngươi tự kỳ cọ lấy!

Nàng mừng cũng như đã được thoát chết. Nàng khen :

- Tiền bối hay lắm! Thịt tiểu nữ rất ngọt, còn thịt của hắn tanh lắm, bỏ hầm chung e ăn không được đâu!

Lão chả nói rằng gì cả, xách nàng bỏ vào hòm. Lão sắp đặt hai kẻ lõa thân nằm theo ý tinh nghịch của lão. Lão nói :

- Tạm thời hai ngươi cứ nằm như vậy. Ta vác cái nồi đại này lên gò đất trước kia để nấu!

Lão đậy nắp hòm lại rồi vác tưng tưng đi có vẻ dung dị lắm!

Một hòm đá, một nắp đá lại thêm hai người nữa, vậy mà lão vác nhẹ tưng y như vác một con mèo.

Nằm trong hòm cả hai tưởng đâu nghẹt thở, không ngờ họ lại thấy dễ chịu. Trong hòm lạnh dịu, và có ánh sáng đủ thấy được chỉ tay. Thì ra hòm này có gắn nhiều hạt dạ minh châu.

Da thịt của họ đụng vào nhau. Bây giờ họ thật sự cọ xát với nhau. Mặt giáp mặt... Nhưng không biết họ có cảm giác được cái sảng khoái hay không?

Ngoạn Cô hỏi :

- Lão nấu chúng ta thật sự đó! Bây giờ công tử làm sao?

Tuyết Cừu nói ngoài đề :

- Dường như hòm này có lỗ thông hơi...

Ngoạn Cô cũng nói ngoài đề :

- Nằm chật khó chịu quá! Trước sau gì cũng chết. Công tử hãy nằm trên mình tiểu muội, có chết cũng còn chút hương vị của đời.

Tuyết Cừu nói :

- Có chết cũng giữ được chút phẩm cách! Tiểu thư nằm trên mình tại hạ thì hay hơn!

Nghe Tuyết Cừu nói, Ngoạn Cô như mở cờ trong bụng. Nàng trườn mình nằm trên mình Tuyết Cừu. Cả hai cùng nhắm mắt...

Giờ phút này họ là một thế giới riêng. Cho dù lát nữa đây họ có bị nấu chăng nữa điều ấy đối với họ cũng chỉ là sự thay đổi của bản thể mà thôi.

Ngoan Cô thủ thỉ :

- Sao công tử cứ tỉnh queo như vậy? Ma tính sao không nổi lên?

Tuyết Cừu vẫn nhắm mắt.

Chiếc hòm vẫn đung đưa lướt trong không gian, không rõ hai người nằm chồng lên nhau có hạnh ngộ gì không?

Trải qua không biết bao lâu, Ngoạn Cô bỗng nói :

- Để cho công bằng, bây giờ tiểu muội nằm dưới, công tử nằm trên!

Họ đổi vị trí nằm cho nhau. Ngoạn Cô nói :

- Ước gì lão nấu cho rồi, nằm như thế này không thôi thật là khó chịu!

Lã Tuyết Cừu đã dùng Tam Anh khí phổ tự đả thông được các huyệt đạo và chàng giải huyệt luôn cho Ngũ Ngoạn Cô. Đoạn chàng nói :

- Phải có những cuộc thế này thì mới thử thách lòng kiên định của ta. Chúng ta đã qua được cửa ải ngặt nghèo rồi.

Ngoạn Cô thấy trong lòng vui sướng tràn trề, nói :

- Thoải mái rồi! Ước gì lão cứ vác đi mãi, đường sá càng gập ghềnh càng tốt. Bây giờ tiểu muội lại ham sống.

Nhưng họ không thấy đường sá gập ghềnh chút nào cả. Họ cảm thấy như nằm im một chỗ. Và chính lòng họ gập ghềnh thì có.

Trải qua không biết bao lâu, Ngoạn Cô bỗng hỏi :

- Ta đang di chuyển hay đứng yên vậy?

Tuyết Cừu nói :

- Dường như chúng ta đang nằm yên một chỗ.

Ngoạn Cô nói :

- Có thể nào vậy được? Công tử thử mở nắp hòm ra xem?

Lã Tuyết Cừu đẩy mạnh nắp hòm, một trời ánh sáng tràn ngập trong mắt họ.

Lã Tuyết Cừu nhảy phục ra ngoài. Những làn gió táp vào người chàng...

Và kế đó, Ngũ Ngoạn Cô cũng nhảy ra ngoài...

Việc đầu tiên là họ nhìn nhau... Và biết rằng họ đang...

Trên nắp hòm chỉ có vũ khí và cái đãy tư trang. Y phục không thấy đâu.

Nơi họ đứng là một gò đất khô. Lão quái nhân đã đi đâu mất.

Ngước lên nhìn chẳng khác gì người ở đáy giếng ngó lên miệng giếng. Thật ra cả hai người cùng ở trong một cái hang thẳng đứng bề cao hàng trăm trượng bề rộng chừng dăm bảy trượng, vách chung quanh họ thẳng đứng và trơn lì.

Nước vẫn còn chảy, nhưng đường vào suối không còn nữa, bởi vì lòng suối thu hẹp bề cao.

Ngũ Ngoạn Cô khẽ lắc đầu nhìn Tuyết Cừu, nói :

- Chúng ta thăng trầm quá! Lão quái vật bỏ chúng ta nơi đây, còn lão đi đâu. Chả lý lão lại chun vào hang?

Tuyết Cừu thở dài, suy nghĩ...

Cả hai ngồi lại bên nhau, và bây giờ họ mới nhìn rõ lẫn nhau, không hề có sự bẽn lẽn hay áy náy.

Chợt Ngũ Ngoạn Cô xúc động dúi đầu vào người chàng.

Lã Tuyết Cừu đỡ lấy nàng, nói :

- Ta đã nhịn đói mấy ngày rồi, lấy gì ăn để sống? Thực phẩm trong lòng suối lão quái nhân đã bắt ăn hết. Không biết lão quái ấy đã đi đâu và đi bằng cách nào?

Bỗng Ngoạn Cô chỉ :

- Có người trên miệng hang kìa!

Họ ngó lên nhưng thấy không rõ nét mặt của người đó, chỉ thấy lão thả xuống những vật gì, rơi tới nơi họ mới thấy đó là củi và vài con cheo, chồn, gà...

Tuyết Cừu nói :

- Té ra lão quái đi tìm thức ăn cung cấp cho ta. Nếu ngày nào cũng thế này thì có thể sống tạm được.

Chàng và nàng đứng lên đi làm thịt mấy con vật đó. Họ nổi lửa lên thui chúng. Thịt chín cả hai vừa ăn vừa nói chuyện nhau.

Ngoạn Cô nói :

- Chắc chắn là lão có thang dây, khi lên xong, lão kéo thang lên cất, khi xuống lão thòng xuống!

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Hay ông ta còn có lối đi bí mật nào khác không?

Ngoạn Cô nói :

- Hai ta có thể ở chung thế này được, nhưng có người thứ ba thì chúng ta ăn ở làm sao? Và tại sao lão lại có ý nhốt ta ở chốn này?

Tuyết Cừu nói :

- Quái nhân có nếp sống khác thường và việc làm cũng khác thường. Chắc chắn rằng trước sau gì ta cũng gặp lão. Lão có võ công cao lắm, cứ nhìn lối xuất thủ điểm huyệt của lão đủ rõ.

Ăn uống xong, Lã Tuyết Cừu lật úp cái hòm lại và nói :

- Đáy hòm và cái nắp này đủ để hai ta nằm rồi.

Ngoạn Cô mơ màng, nói :

- Làm sao cho chúng cao bằng nhau mới thú vị. Nàng đi lấy đá kê lên.

Tuyết Cừu nhìn nàng làm với vẻ hăng hái chàng thở ra nhè nhẹ.

Thân thể thiên nhiên của nàng có một nét đẹp tuyệt vời cân đối đều đặn. Nàng không còn nét kiêu ngạo hay lạnh lùng nữa.

Còn Tuyết Cừu thì gầy, nhưng nét anh tuấn của chàng không mất.

Ngoạn Cô nhìn ngắm chàng một cách say mê.

Ngày nào lão kia cũng gởi thực phẩm xuống, thỉnh thoảng có một vài bình rượu.

Họ nghĩ không ra dụng ý của lão quái này.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu bất thần lão không cung cấp thức ăn cho ta nữa thì sao?

Ngoạn Cô nói :

- Ngay từ bây giờ, ta lấy kiếm khoét từng bậc để leo lên.

Bắt đầu có ánh sáng, họ có ba việc cần phải làm mỗi ngày. Lo việc thui nấu, luyện công và thiết lập một con đường lên.

Đến ngày thứ mười lăm, con đường lên đã làm được hơn hai phần mà lão quái không phát hiện.

Hôm nay bất ngờ lão quái xuất hiện trên miệng hang và lão thả thang dây xuống còn cách đáy hang chừng mười trượng. Lão theo thang leo xuống...

Tuyết Cừu hỏi :

- Lão xuống đây với mục đích gì? Ta có nên ra tay trước chăng?

Ngoạn Cô nói :

- Không chắc gì ta đấu lại lão. Chờ xem thái độ của lão thế nào rồi hẵng tính!

Lão xuống cuối thang dây, hai người mới thấy rõ mặt lão. Tóc lão rối nhăn, miệng nhọn răng lồi, cặp mắt thao láo như cú vọ. Y phục lão là một loại da thú.

Ngũ Ngoạn Cô đứng nấp sau Lã Tuyết Cừu để tránh đi sự lộ liễu trước cặp mắt của lão.

Ngoạn Cô nói :

- Tiền bối hãy trả y phục bọn tiểu nữ lại.

Lão cười khắc khắc nói :

- Các ngươi khỏa thân mà sống với nhau không ai quấy rầy, sao không biết cảm ơn ta. Hôm nay chất bẩn trong người của các ngươi đã sạch hết rồi, ta đến đây để nấu!

Lão ném gói đồ lão đang cầm rồi nói tiếp :

- Hãy mặc áo quần lại.

Hai người nhặt lấy y phục. Y phục của họ không may bằng vải mà may bằng thứ da beo giống lão. Cả hai túng thế cũng phải mặc.

Lão phi thân xuống đánh ra một chưởng.

Từ lúc ở nơi đây, Ngoạn Cô và Tuyết Cừu chẳng những đã bình phục lại sức khỏe mà còn tăng tiến hơn nữa là khác.

Chàng dùng Vô ảnh đấu với lão.

Chưởng lực của lão quá mạnh, Tuyết Cừu phải đem Cự Bí thần công ra mà đối địch.

Lão vừa đỡ đòn vừa nói :

- À! Ngươi là người của Bí Tàng cung! Thảo nào…

Bất ngờ bóng lão mất tích. Lã Tuyết Cừu và Ngũ Ngoạn Cô tìm không thấy lão đâu, chỉ thấy thân thể mình tê chồn.

Họ bị lão quái nhân điểm huyệt. Lão cười và nói :

- Thằng nhỏ này! Ngươi đã đả thông được sinh tử huyền quan nên mới giải được huyệt của ta điểm. Ngươi là gì của Bí Tàng cung?

Ngũ Ngoạn Cô trước đây có nghi Lã Tuyết Cừu có liên hệ đến bí phái này, nhưng nàng không tiện hỏi. Bây giờ nghe lão phát giác, nàng mới biết mình đoán đúng.

Tuyết Cừu nói :

- Vì đâu mà tiền bối nói như vậy?

Lão nói :

- Cự Bí thần công là môn công phu riêng của phái này. Giấu ta sao được?

Chàng nói :

- Vãn bối bị họ bắt vào đó. Sẵn có mấy bí kíp, ở không chẳng làm gì, bèn đọc trong đó mà luyện. Chẳng hay võ công của tiền bối so với Bí Tàng cung như thế nào?

Lão nói :

- Ta chưa thử họ! Một điều ta biết chắc rằng, võ công Trung Nguyên đã tập trung trong tay Bí Tàng cung. Nơi ấy người nào võ công cũng kinh thần khiếp quỷ. Môn Cự Bí thần công ngươi luyện chưa đến chỗ tận mỹ! Bây giờ các ngươi hứa, đừng bỏ ta, ta sẽ giải huyệt cho!

Ngũ Ngoạn Cô nói :

- Võ công của tiền bối so với Đông Hải Thần Quân thì sao?

Lão nói :

- Dưới mắt ta, con cáo ấy không đáng gọi là cao thủ. Nhưng hắn có một nhân vật sau lưng hắn lợi hại không tưởng!

Ngoạn Cô hỏi :

- Nhân vật sau lưng ông ta là ai mà lợi hại dữ vậy?

Lão nói :

- Đó là Ngũ Hoa lão sư!

Ngoạn Cô à lên một tiếng nói :

- Tiền bối lầm rồi! Ngũ Hoa đại sư là một nhân vật chân chính, ông ta đã quy tiên cách đây ba năm!

Lão đưa tay chận lại nói :

- Không phải đâu! Trước đây Ngũ Hoa lão sư có quan hệ với Bí Tàng cung. Khi đệ tử Bí Tàng cung bén mãng đến nơi lão ở, gặp lão và Đông Hải Thần Quân đang trao đổi âm mưu...Ngũ Hoa đại sư liền giết nhân vật Bí Tàng cung, ép thân thể hắn ngồi theo kiết già, nổi lửa đốt am. Đệ tử của lão, một con đi hái thuốc, còn một gã nữa đang làm việc cho lão. Lão phóng kiếm toan giết đệ tử của mình để bịt miệng... Và ta đã cứu kịp. Hắn có tên là Ngọc Liên Thành.

Ngoạn Cô hỏi :

- Hiện giờ Ngọc Liên Thành ở nơi nào, tiền bối hãy chỉ giùm!

Lão nói :

- Ngọc Liên Thành cũng giống như Ngũ Hoa, tâm tính của hắn khó lường. Ta đã cứu hắn, không lý lại giết hắn? Ta đành biến hắn thành người khật khùng, dạy võ công cho hắn để sau này có việc tiện dụng.

Tuyết Cừu nói :

- Bí Tàng cung hành động xuất quỷ nhập thần, có lý nào họ không rõ việc làm của Ngũ Hoa đại sư?

Lão nói :

- Đừng tưởng Ngũ Hoa đơn giản! Ngũ Hoa biến hóa thiên hình vạn trạng. Nhưng Bí Tàng cung có lẽ bây giờ đã biết rồi!

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Ngọc Liên Thành đã có hành động gì mà tiền bối cho là hành động gian ác, khó hiểu?

Lão bắt đầu kể lại một thiên thảm sự...

* * * * *

Hai tháng trước đây, giữa rừng già có một nhóm người sống gần gũi với thiên nhiên. Nhưng lòng họ có một mục đích giúp cho giang hồ vượt qua sóng gió hiểm nghèo của mọi thế lực bí mật. Họ sống trong hang hoặc che lều trại để ở. Đứng đầu đám người này là Báo Tinh lão sơn nhân.

Lão tuổi ngoài bảy mươi võ công kỳ bí khôn lường. Dưới tay lão chừng vài mươi người sống rất thuận thảo. Bọn họ đa phần là nam nữ thiếu niên, tuổi đôi mươi.

Báo Tinh gọi ba người có võ công cao nhất, nói :

- Ngọc Liên Thành lãnh nhiệm vụ đi dò thám Bí Tàng cung. Mai Tú Anh đến gò Ma Khâu để quan sát bí mật các hang. Lý Thường Niệm đến Thần Quân phủ...

Thế là ba người lãnh lệnh ra đi, sau khi nghe Báo Tinh trao truyền hết cả kinh nghiệm.

Ngọc Liên Thành vượt qua dòng Miên Giang vào lúc chiều, lúc ấy có một nữ nhân xuất hiện.

Thiếu nữ quan sát đối tượng rồi hỏi :

- Nơi này là khu vực riêng của Bí Tàng cung, công tử là ai mà xâm nhập nơi này?

Ngọc Liên Thành ngắm thiếu nữ một hồi ro nói :

- Tại hạ là người của Thần Quân phủ tới đây. Cô nương nhan sắc mặn mà sao lại chôn vùi xuân sắc nơi này Xin cho biết mỹ danh!

Thiếu nữ nói :

- Phi Quỳnh là tên ta! Tại sao Thần Quân phủ lại cho người xâm nhập nơi đây? À! Ta nghe nói là Lã Tuyết Cừu đến quấy phá Thần Quân phủ rồi cơ mà?

Ngọc Liên Thành lúng túng nói bừa :

- Lã Tuyết Cừu là tên vô danh đã bị ta giết rồi!

Phi Quỳnh biết hắn hồ đồ, lửa giận bốc lên xuất kiếm tấn công tiểu tử ấy.

Với chiêu Quần tiên tương ngộ đã làm Ngọc Liên Thành sửng sốt. Hắn dùng Phân thân kiếm pháp chống lại nàng. Phân thân kiếm pháp dường như là ma công, hắn đã được Ngũ Hoa đại sư đích truyền.

Nàng đã duyệt qua hết các chiêu hư Tiên trưởng vân du, Tiên đồng kiếm thư, Ngọc nữ kiếm đào... Cuối cùng cũng không thoát khỏi tay Ngọc Liên Thành. Hắn dùng Phân thân thuật mà điểm huyệt nàng.

Phi Quỳnh bị điểm huyệt đứng chết cứng một chỗ.

Hắn bước tới vác Phi Quỳnh chạy về gò Ma Khâu. Hắn đặt nàng xuống ở một nơi kín đáo.

Phi Quỳnh năn nỉ :

- Công tử hãy giết ta, chứ đừng vũ nhục ta.

Hắn hỏi :

- Cô nương hãy cho biết những bí mật của Bí Tàng cung?

Nàng nói :

- Tiện nữ không hiểu gì về tổ chức này, vì rằng đó không một người nào hiểu rõ tổ chức này cả!

Ngọc Liên Thành cười nhạt nói :

- Đã vào tay ta rồi thì không ai có thể thoát được!

Hắn vừa nói vừa lột y phục nàng ra. Và hắn điểm luôn á huyệt của nàng.

Con quỷ đó đã nổi máu điên cuồng lên, hắn cởi y phục của hắn và đè lên mình nàng...

Lúc đó, Mai Tú Anh xuất hiện. Nàng thấy hắn giở trò nhơ nhớp như vậy liền tung chưởng đánh hắn.

Hắn nhảy lên và tránh khỏi.

Thân hắn trần như nhộng khiến cho Mai Tú Anh ghê sợ và nhắm mắt.

Đánh với một cao thủ mà nhắm mắt thì bất lợi, Tú Anh nằm trong sự khống chế của hắn.

Ngọc Liên Thành võ công rất cao và Mai Tú Anh không phải là đối thủ.

Bỗng đâu lại xuất hiện thêm một nữ nhân, đó là Băng Kiên. Nàng giải huyệt cho Phi Quỳnh xong, rồi tham chiến.

Băng Kiên võ công tương đương với Mai Tú Anh.

Ba thiếu nữ hợp thủ mà liên đấu với Ngọc Liên Thành. Họ phải đâu lưng mà cự chiến.

Mai Tú Anh nói :

- Ngọc Liên Thành! Báo Tinh đã cứu ngươi, sao ngươi không làm một nghĩa cử gì để đền đáp công ơn cho người?

Hắn vừa đánh vừa nói :

- Ta giết luôn cả mi, rồi sẽ nói chuyện với Báo Tinh sau!

Có tiếng cười ha hả của Báo Tinh :

- Phải đó! Báo Tinh lâu nay thấy ngươi trầm mặc, lòng nhiều nghi vấn. Hôm nay thì rõ rồi!

Hắn phóng người lên dùng Phân thân ma ảnh toan chạy thoát. Nhưng Báo Tinh võ công ngang cỡ sư phụ hắn, đâu để hắn chạy thoát, liền chớp người lên, Ngọc Liên Thành lập tức rơi xuống!

Ba cô chắp tay tạ ơn Báo Tinh.

Phi Quỳnh nói :

- Tuy hắn chưa kịp xâm nhập tiết hạnh tiểu nữ, nhưng thế này thì bẽ bàng làm sao dám nhìn mặt ai?

Báo Tinh cười lớn, và xin lỗi Phi Quỳnh. Ông nói :

- Ta sẽ trị tội hắn trước mặt các ngươi! Hành động của tiểu cô nương đáng gọi tiết liệt. Con người vốn từ cái lẽ thật của thiên nhiên, mà cái trong ngọc trắng ngà là ở tâm hồn. Cô nương còn trong trắng hơn các bậc đã tự xưng là Tiên tử trước đây! Ta hứa với cô nương một điều, để cho công bình, ta sẽ bắt nam nữ ở đây khỏa thân cả.

Ba cô thất kinh đồng nói :

- Không được đâu, lão tiền bối ơi! Nếu làm vậy, còn đâu là đạo lý luân thường? Còn đâu là nhân quần xã hội!

Báo Tinh không nói không rằng, tung chưởng đánh vào Thiên linh cái của Ngọc Liên Thành. Hắn ngã ra giãy tê tê một hồi.

Sau đó, Báo Tinh đập tiếp một chưởng nửa, hắn tĩnh lại. Thần trí hắn đờ đẫn...

Lão nói :

- Kể ra thì hắn chưa đáng tội chết. Nếu giết hắn thì cũng không nỡ. Nếu tha hắn, thì hắn lại càng

hiểm độc hơn. Ta hủy đi sự gian ác của hắn là đủ rồi. Cái gì còn lại trong người hắn là tính thiện cả.

Ngọc Liên Thành ngờ nghệch bước đi trong tiếng nguyền rủa của các cô.

Phi Quỳnh quay sang nói với Băng Kiên :

- Tiểu muội không về nơi đó nữa. Xin tỷ tỷ báo lại giùm!

Băng Kiên trầm ngâm một hồi rồi nói :

- Cung chủ đã bảo hiền muội võ công còn non kém, đừng ra ngoài, hiền muội không nghe. Bây giờ sự tình như thế này, hiền muội lại bỏ đi. Phùng tiền bối chắc đau lòng lắm!

Phi Quỳnh nói :

- Tiểu muội phải đi! Phải tìm cho ra Lã công tử để tạ tội. Tiểu muội rất yêu chàng. Nhưng băng cơ ngọc cốt không còn gì mà hổ thẹn!

Băng Kiên nói :

- Hiền muội không nghe Báo Tinh nói sao? Nỗi lòng đó là sự trong sạch cõi đời gió bụi này tránh sao cho khỏi sự va chạm. Nếu hiền muội đi thì tỷ tỷ cũng đi!

Báo Tinh nói :

- Quý tiểu cô nương đi đâu? Nơi rừng Đại Lâm sẵn sàng tiếp đón quý tiểu cô nương.

Mai Tú Anh cũng khuyên họ.

Nhưng Phi Quỳnh nói :

- Tiểu nữ không về đó! Vì hằng ngày gặp mặt tên cuồng cẩu kia chịu sao cho nổi?

Báo Tinh nói :

- Ta không ép! Nhưng chắc chắn tên Ngọc Liên Thành, ta sẽ an trí hắn một nơi.

Băng Kiên nói :

- Bọn tiểu nữ ở Bí Tàng cung có tình cảm sâu đậm với phái này, lẽ nào bỏ đó mà gia nhập với tổ chức khác? Âu tiền bối cho bọn tiểu nữ được tự do!

Sau đó hai cô chào, Báo Tinh và Tú Anh rồi dắt nhau đi trong đêm!

* * * * *

Lã Tuyết Cừu nghe qua rồi thở dài nói :

- Té ra tiền bối là Báo Tinh! Hiện giờ Băng Kiên và Phi Quỳnh như thế nào?

Báo Tinh nói :

- Ta dò xét, Băng Kiên và Phi Quỳnh trở lại Linh Nham ở trong cung Quán Khuê! Nơi này đã giam giữ Thần quân gần mười năm, may có Ngũ Hoa nghiên cứu tấm bản đồ mới giải được và đưa hắn ra.

Ngũ Ngoạn Cô hỏi :

- Còn gã Ngọc Liên Thành hiện giờ như thế nào?

Báo Tinh nói :

- Hắn mang chứng khật khùng chưa thuần, nhưng hắn luyện võ công tiến triển lắm.

Ngoạn Cô lại hỏi :

- Tiền bối có bảo đảm rằng Ngọc Liên Thành có trở thành người tốt không, mà dám truyền võ công cho hắn?

Ông nói :

- Hắn không còn lòng dạ hiểm độc nữa là đủ rồi!

Tuyết Cừu nói :

- Tiền bối có lòng thánh thiện, bọn vãn bối cảm ơn. Nhưng vãn bối thân tại tứ phương, chắc không thể cùng với tiền bối sống chung một chỗ được đâu.

Báo Tinh mặt buồn dàu dàu.

Ngũ Ngoạn Cô lại hỏi tiếp :

- Nghe tiền bối nói, tiền bối xa lánh nhân gian mấy mươi năm sống trong hang, sao lại có một tổ chức hoạt động cho giang hồ nữa.

Ông nói :

- Vì ta muốn nhường cái hay này cho các ngươi. Tổ chức kia vốn là của ta, nay giao mọi sự sắp xếp cho một người có tài đức điều khiển. Các ngươi là người có võ công cao, lấy tổ chức của ta mà

điều hành công việc thì lo gì giang hồ không chóng phục hồi. Gặp các ngươi, ta mừng lắm vậy.

Tuyết Cừu nói :

- Bọn vãn bối phải đi... Linh Nham.

Lão giải huyệt cho Lã Tuyết Cừu và Ngũ Ngoạn Cô rồi nói :

- Cái thang trèo chỉ tới đó. Nếu các ngươi phóng mình lên tới đó thì đi lên!

Lã Tuyết Cừu ôm Ngũ Ngoạn Cô nhảy lên một cái thật mạnh, nàng vừa với kịp chiếc thang bèn leo lên thoăn thoắt. Nàng đã đến miệng hang, nhìn xuống thấy hang sâu thăm thẳm, người không quen nhìn sẽ thấy ngợp ngay.

Lã Tuyết Cừu phóng vút lên và chàng cũng nắm được thanh thang.

Báo Tinh nhìn theo họ gục gặc đầu, nói :

- Tương lai của võ lâm là những người này!

Hai người ngồi nhìn Báo Tinh lão quái...

Ngoạn Cô nói :

- Đúng là lão quái! Vì nàng Phi Quỳnh mà lão bắt chúng ta phải khỏa thân một thời gian.

Tuyết Cừu nói :

- Lão cũng chả cần hỏi danh tánh ta nữa!

Ngoạn Cô nói :

- Vậy cũng đỡ rắc rối! Sao lão lại chưa lên? Hay là lão tiếc chiếc hòm ngọc?

Bỗng cả hai cùng nghe tiếng cười nói xa xa, một cặp nam nữ mặc đồ chẽn may bằng da heo đi tới. Cả hai chưa kịp hỏi, thiếu nữ đã lên tiếng :

- Hai vị là ai lại đến chốn này?

Chàng biết họ là người của Báo Tinh liền nói :

- Tại hạ là người đi từ lòng đất mà ra tới đây!

Hai người kia nhìn nhau, thiếu nữ hỏi :

- Tại sao hai vị cũng có y phục da beo thế này?

Ngoạn Cô ghẹo :

- Báo Tinh mới bồi thường đó! Hai vị có sư phụ là Báo Tinh chắc võ công phải nghiêng trời lệch đất?

Gã thanh niên nói :

- Nghiêng trời lệch đất thì không dám, đủ dùng thôi. Chẳng hay lão sư của tại hạ đâu.

Tuyết Cừu không rõ những người này có biết cái hang riêng của Báo Tinh hay không, nhưng thấy họ xa lạ về sự có mặt của Tuyết Cừu và Ngoạn Cô ở đây, chứng tỏ rằng Báo Tinh đã không nói gì cho họ biết. Chàng đành nói :

- Lão sư đi đâu rồi tại hạ không biết!

Thiếu nữ nói :

- Ta lấy làm lạ, hai vị là ai, gặp lão sư trong trường hợp nào mà bắt lão sư phải bồi thường y phục? Nhưng ai mặc y phục da beo là dấu hiệu của Đại Lâm phái!

Tuyết Cừu nói :

- Báo Tinh đã thu hết y phục của bọn tại hạ, rồi trả lại loại này. Bọn ta không quan hệ gì với Đại Lâm phái cả.

Gã thanh niên nói :

- Ta muốn lãnh giáo tuyệt học của hai vị.

Tuyết Cừu nghiêm giọng :

- Không nên có sự hiềm khích! Hơn nữa, chúng ta vốn không cừu thù thì đừng chuốc lấy những cuộc thương tâm!

Nhưng gã kia phóng mình lên, đánh ra một chưởng cực mạnh.

Tuyết Cừu tránh khỏi, khoanh tay cười nhạt.

Ngoạn Cô bước tới thiếu nữ, nói :

- Đã vậy thì tiểu muội xin trao đổi với tiểu thư mấy chiêu.

Nàng nói vừa dứt múa quyền tấn công thiếu nữ, nàng chiếm thượng phong.

Thấy Lã Tuyết Cừu đã thắng, Ngũ Ngoạn Cô nhảy ra ngoài nói :

- Võ công của tiểu thư cao thâm lắm! Chúng ta thử như vậy là đủ rồi!

Có tiếng Báo Tinh cười ha hả nói :

- Các ngươi lại mới vừa thử nhau đó chăng? Đãi nhau sao bạc thế? Cùng áo da beo với nhau sao các ngươi không biết mời khách về đãi?

Lão bước tới nắm tay Lã Tuyết Cừu và Ngũ Ngoạn Cô nói :

- Báo Tinh sẽ đãi chư vị một bữa dã yến!

Chương 18: Hoa Y Nữ Lang - Trên Bước Giang Hồ

Một dãy trại lợp bằng lá rừng nằm rời rạc, nhưng lại có thể liên ứng. Chừng vài chục người đa phần là nam nữ, y phục da beo, hầu hết là may theo lối chẽn. Gương mặt người nào cũng trong sáng, tinh thần sảng khoái.

Ngũ Ngoạn Cô không thấy Ngọc Liên Thành đâu. Nàng hỏi :

- Tiền bối? Ngọc Liên Thành, tiền bối an trí ở đâu rồi?

Bào Tinh nói :

- Sẽ có người đưa đến.

Dã yến chẳng qua là bữa tiệc bày giữa trời. Thịt rừng thui và rượu. Đám sư huynh sư muội qua lại tấp nập. Họ không gọi lão quái là sư phụ, mà chỉ gọi là Báo Tinh.

Tổ chức thế này có vẻ thoải mái thật, nhưng uy khí không bằng của Thần quân hoặc Bí Tàng cung, còn mong gì làm cột trụ của giang hồ.

Hai vị khách trẻ của họ là Tuyết Cừu và Ngoạn Cô ngồi đồng bàn với Báo Tinh, các bàn khác kê xa xa, bàn này ráp với bàn kia theo hình bán nguyệt.

Bỗng có một thiếu nữ từ bên bàn giữa đi bổ tới bàn Tuyết Cừu. Tới nơi, nàng dừng lại, nói :

- Thì ra là Lã công tử!

Tuyết Cừu nhận ra đó là Nam Mỹ Cơ. Chàng chào :

- Nam cô nương cũng có mặt ở đây nữa sao! Còn Lý cô nương đâu?

Nam Mỹ Cơ gặp Lã Tuyết Cừu, trong bụng mừng lắm, nhưng thấy chàng đi chung với Ngũ Ngoạn Cô, nên nàng lạnh lùng :

- Người ấy như ngựa không cương ai theo cho kịp!

Chàng hỏi tiếp :

- Cô nương gia nhập ở đây bao nhiêu lâu rồi?

Nàng đáp trổng :

- Hơn nửa năm! Vị cô nương này là gì của công tử?

Ngũ Ngoạn Cô ứng khẩu :

- Hôn thê!

Nam Mỹ Cơ giậm chân bỏ đi...

Ngoạn Cô cười cười hỏi Tuyết Cừu :

- Người đó có một lai lịch thế nào mà thái độ có vẻ khó chịu vậy?

Báo Tinh nói :

- Nàng ấy đáng thương hơn đáng trách! Mẫu thân cô ta vốn là phu nhân của lão Lý Di Niên, vốn là một cao thủ uy danh rạng rỡ. Thời thiếu nữ, bà ta là một mục nữ, được họ Lý thương yêu, ăn ở nhau có mấy mặt con. Đùng một cái, bà ta lại theo tên ma tăng Thiếu Lâm là Nam Mã Nguyện, bỏ chồng bỏ con. Lý Di Niên đã tha chết cho cặp gian phu dâm phụ ấy nhiều lần, nhưng bọn chúng vẫn không đổi nết. Giang hồ phản đối, bọn chúng trốn chui trốn nhủi như một loài chuột.

Ngũ Ngoạn Cô gật đầu :

- Tiểu nữ còn biết bà ta hiện giờ ở đâu nữa. Bà ấy chính là Tu Kim Thọ, sư muội của bà Tu Kim Trang cũng một dạng như vậy, nên chọn lão La Bảo Nghĩa mà chống chèo. Họ La có một thời gian mạo danh là Lã Đạo Nghi, con lão cũng mạo danh là Lã Tuyết Cừu, chẳng qua cũng là một phường vô lại...

Không ngờ chuyện xó xỉnh ấy mà Ngũ Ngoạn Cô lại nắm lòng. Thì ra là nàng đã điều tra gốc tích tên Lã Tuyết Cừu kia.

Tuyết Cừu nói :

- Hãy bỏ qua chuyện đó! Trước sau gì họ cũng phải trả giá rất đắt về vụ này. Bây giờ ta uống rượu và nhắm thịt rừng cho vui!

Buổi tiệc trở nên hào hứng trở lại.

Một hồi lâu, có người đưa Ngọc Liên Thành đến ra mắt Báo Tinh.

Ngũ Ngoạn Cô thấy đúng là vị sư huynh của mình liền đứng lên nói :

- Ngọc sư huynh có nhìn ra được... Tiểu muội không?

Hắn đáp bằng giọng rất xa vắng :

- Ngũ Ngoạn Cô ấy à! Ta nhớ chứ!

Nàng liếc :

- Sư phụ đâu?

Hắn nói :

- Ông ấy giết hụt ta rồi bỏ đi đâu ta không biết!

Nàng thấy vị sư huynh của nàng có vẻ ngờ nghệch thật sự. Nàng nghĩ đến hành động của hắn cũng cầm thảy ngán ngẩm.

Vừa buồn, vừa giận, nàng nói :

- Sư phụ thì vậy, sư huynh thì vậy không còn biết tin vào đâu!

Báo Tinh nói :

- Té ra tiểu cô nương là đệ tử của Ngũ Hoa. Thảo nào võ công cao lắm. Nghe nói tiểu cô nương là vị tham mưu đắc lực của Đông Hải Thần Quân, sao lại lưu lạc với... Gã này?

Nàng thuật sơ lại sự việc, rồi nói :

- Tiểu nữ cũng tưởng là sư phụ đã qui tiên rồi nên mới có việc ra giúp cho Thần quân, cũng vì ông ta có chút tình cố cựu với tệ sư. Nay nghe người còn sống, tiểu nữ đi tìm người mới được!

Nàng quay sang Lã Tuyết Cừu, nói :

- Tiểu muội đành phải chia tay Lã công tử. Chắc chắn rằng, chúng ta còn có cơ hội gặp nhau!

Thật là đột ngột. Trước đây Lã Tuyết Cừu muốn tách rời nàng, bây giờ nàng đột ngột tách rời, chàng như người bị hụt hẫng.

Tuyết Cừu nói :

- Sao tiểu thư không chờ tại hạ đi với?

Nàng đáp :

- Tiểu muội muốn đi chung với công tử lắm, nhưng xét ra việc chưa tiện. Dĩ nhiên tiểu muội không bao giờ muốn xa công tử. Tiểu muội đi đây!

Báo Tinh nhìn nàng vội vàng như vậy, ông nói :

- Hãy thay đổi y phục cho tiện!

Ông sai đệ tử lấy y phục của nàng mà trao lại.

Tuyết Cừu đứng lên nói :

- Sự tình đột ngột, vãn bối xin phép đưa Ngũ cô nương vài dặm đường!

Báo Tinh hỏi :

- Ngươi có trở lại đây nữa không?

Ngoạn Cô nói :

- Tiền bối là bậc võ công quán thế, công tử nên lưu lại đây mấy hôm. Hơn nữa, Bí Tàng cung chắc không để yên cho phái Đại Lâm qua vụ làm mất đệ tử của họ đâu!

Tuyết Cừu nói :

- Trên đường đi, vãn bối sẽ tính!

Hai người chào mọi người rồi ra đi.

Ngọc Liên Thành chạy theo gọi :

- Ngoạn Cô! Ngoạn Cô... Chờ ta đi với!

Ngoạn Cô quay lại nói :

- Sư huynh đi theo không được đâu! Cứ ở lại đây mà tu dưỡng.

Tuyết Cừu và nàng bước ra khỏi rừng, họ chưa kịp biết Mai Tú Anh là ai!

Ngoạn Cô nắm tay Lã Tuyết Cừu mà rớt nước mắt, nói :

- Bấy lâu nay tiểu muội sống chập chờn giữa mộng và thực. Ăn và ở với công tử, chung đụng với công tử, tình nghĩa không khác phu thê. Sự việc chỉ còn cách ngăn có một sợi tóc mà thôi. Chia tay thế

này đau đớn biết là dường nào?

Tuyết Cừu thở dài sườn sượt nói :

- Hoàn cảnh bao giờ cũng nghiệt ngã! Thôi, chúc tiểu thư thượng lộ bình an. À! Tiểu thư còn trở lại với Thần quân nữa không?

Ngoạn Cô nói :

- Tiểu muội sẽ không gặp lão. Không biết hoàn cảnh đưa đẩy ra sao thôi.

Hai người lại chia tay.

Tuyết Cừu tự hỏi :

- Cùng một con đường xuôi về Nam, sao nàng không đi cùng ta? Ta đi chung có gì rắc rối cho nàng?

Chàng chờ cho Ngoạn Cô đi khuất rồi quay lại Đại Lâm với Báo Tinh để hỏi thăm lão mấy việc. Đến nơi thì tiệc đã mãn.

Chàng hỏi thăm Mai Tú Anh, người ta đưa nàng đến cho chàng gặp...Hai bên làm lễ ra mắt.

Tú Anh nhìn chàng một hồi. Rồi nói :

- Băng Kiên và Phi Quỳnh rất nặng tình với công tử.

Tuyết Cừu cũng nhìn nàng chăm chăm nói :

- Cô nương liều thân cứu người, nghĩa cử ấy khiến tại hạ khâm phục. Lý ra tại hạ đã đi với Ngũ cô nương rồi, nhưng chưa diện kiến cô nương, chưa thể đi được.

Báo Tinh nói :

- Tình thế giang hồ công tử đã nắm rõ rồi đó. Bây giờ công tử định như thế nào?

Tuyết Cừu nói :

- Quỷ Vô Môn Quan có Từ Nam Phủ và Bạch La Phiến gia nhập vào giang hồ, nay chưa biết tin tức ra sao. Phi Loan Tiên Tử là người có võ công cao lại có Bối Đà Tử bên cạnh. Hầu hết những đại cao thủ đều ở trong Bí Tàng cung.

Theo vãn bối biết, Bí Tàng cung là một tổ chức chỉ vì một việc khác. Cho tới hôm nay lực lượng của Thần quân thế nào dường như không ai nắm rõ. Còn ở Thần Quân phủ. Chẳng qua đó là mặt nổi.

Kỳ này vãn bối quyết đi tìm Thần quân, cho dù phía sau của ông có Ngũ Hoa lão sư.

Báo Tinh ngăn lại :

- Xét từ Thần quân, ngươi còn có nhiều ngộ nhận. Võ công của Thần quân có thể tương đương với ngươi, nhưng tổ chức của hắn không đơn giản đâu. Hắn lại giỏi trận pháp và cơ quan...

Lão nói đến đây, mặt bỗng biến sắc.

Tuyết Cừu cũng ngạc nhiên nói :

- Ai thổi tiêu mà âm hưởng cao quá, nội lực thật thâm hậu...

Lão nói :

- Chủ nhân Bí Tàng cung đến!

Các đệ tử lão hấp tấp tập hợp lại để chờ lão quyết định.

Ba bóng người như mờ như ảo đứng lại trước sân.

Lã Tuyết Cừu giật mình đánh thót. Ba người đó chính là gã vác chài đứng bên phải, lão răng lồi mắt hõm ở bên trái và Hoa y nữ lang đứng giữa.

Với tư thế đứng như vậy, thì Hoa y nữ lang là chủ nhân Bí Tàng cung, chứ không phải một nữ nhân bình thường trong cung ấy.

Hoa y nữ lang cầm trên tay một ống tiêu bằng ngọc. Nàng đẹp thật, nhưng gương mặt lạnh lẽo.

Nữ lang và Tuyết Cừu cả hai nhìn nhau mà lúng túng.

Lã Tuyết Cừu đứng lên vòng tay nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu xin ra mắt Cung chủ và hai vị...

Gã thanh niên nói :

- Ngươi đầu nhập Đại Lâm phái bao giờ thế?

Tuyết Cừu đính chính :

- Tại hạ là khách của Báo Tinh tiền bối!

Gã hỏi tiếp :

- Là khách sao mặc y phục da beo?

Tuyết Cừu nói :

- Bộ đồ này Báo Tinh cho để kỷ niệm!

Lão răng lồi mắt lõm hỏi :

- Báo Tinh! Theo ta biết, lão cho đệ tử đến rình rập Bí Tàng cung. Hắn đã cưỡng người của bản cung. Để khỏi mất niềm hòa khí, lão hãy giao tên đệ tử ấy cho chúng ta.

Báo Tinh cười khè khè, nói :

- Một môn phái uy nghiêm không phải võ công cao, mà là môn qui có nghiêm trang không thôi. Đệ tử ta phạm lỗi, ta đã trừng trị rồi. Người của quý cũng vẫn còn nguyên. Còn người ta trừng trị thì đã tật nguyền, như vậy không vừa lòng quý vị sao?

Hoa y nữ lang nhìn lão thấy mặt mày hung dữ và cái đám đệ tử chung quanh ăn mặc giống người rừng, liền nói :

- Trừng trị là phản ứng sau cùng của sự đã rồi! Dĩ nhiên không thể không trừng trị. Ta muốn hỏi đến sự bắt đầu của nó! Tại sao lão dám cho người đi vào đất của ta? Tại sao lão để đệ tử phải làm việc bỉ ổi như vậy để người của ta bị mất tích?

Báo Tinh không cười nữa, lão nói từng tiếng :

- Dĩ nhiên trước khi muốn thân kết hay đối đầu đều phải cần biết đối tượng là người thế nào. Còn việc kia xảy ra đó là ngoài ý muốn. Nguyên hắn không phải là đệ tử chân chính của ta, hắn là đệ tử của Ngũ Hoa đại sư... Ta vì muốn cứu hắn nên mới đem về.

Ngọc Liên Thành đứng lẫn vào trong đám đệ tử bước ra nói :

- Ta là người đã gây sự sai phạm đó quý vị cứ hành hình đi!

Mặt hắn không biểu lộ một chút cảm nghĩ gì và mắt cũng không nằm ở nơi đâu.

Gã mang chài ngoắc lại, nói :

- Ngươi tới đây!

Ngọc Liên Thành bước tới.

Báo Tinh vội vàng bước ra. Lão nói :

- Hắn đã mất trí rồi. Giờ hắn là người thiện. Quý vị có gì chỉ dạy là nói lão phu đây!

Gã mang chài nói :

- Vậy là lão phải chịu thế cho đệ tử!

Gã nói xong phóng ra một chưởng liền.

Chưởng lực của gã mạnh kinh hồn, mà Lã Tuyết Cừu chưa từng thấy ai đã sử dụng qua. Nộ phong, cuồng phong từ chưởng ấy đổ ra, người ta cứ tưởng Báo Tinh sẽ bị nghiền nát thành tương.

Báo Tinh nhẹ nhàng phất tay ra và hóa giải tất cả.

Hoa y nữ lang giật mình. Lão răng lồi mắt lõm cũng có vẻ kinh hãi. Gã mang chài lại càng kinh ngạc. Gã nói :

- Báo Tinh quả là danh bất hư truyền. Đỡ tiếp!

Hắn vừa nói vừa đánh ra mấy chưởng liền.

Người ta chỉ nghe tiếng ầm ầm ở trên không, thông thấy thân ảnh của hai người.

Lã Tuyết Cừu phục lắm. Chàng bước tới gần để quan sát trận đấu.

Mai Tú Anh đưa kiếm lệnh lên nói :

- Kiếm trận!

Bao nhiêu đệ tử của Báo Tinh có mặt tại đây đều nhanh chóng triển khai vòng vây, bọc đám người Bí Tàng cung, Lã Tuyết Cừu vào trận.

Hoa y nữ lang nhìn đệ tử của Báo Tinh bày trận, nàng tỏ vẻ rất coi thường.

Trong lúc đó, hai bên đã phân ra rồi hiệp lại không biết bao nhiêu lần. Cũng không ai hiểu họ đánh những chiêu thức gì.

Lần sau cùng, gã mang chài bị bay dạt ra, miệng phun vài ngụm máu.

Báo Tinh đứng nguyên một chỗ đưa tay lên nói :

- Ta đã nhân nhượng nhiều lần rồi, nhưng bọn tiểu nhân hay tự đắc!

Lão răng lồi bước tới. Hoa y nữ lang nắm áo lão kéo lại. Nàng đích thân bước tới, không một tiếng nói nào. Hai tay mảnh khảnh của nàng dựng song chưởng lên...

Và ai cũng thấy, dù tay nàng có dựng song chưởng lên cũng chỉ làm lay động một cành

hoa mà thôi, nhưng dưới mắt của Báo Tinh thì đây mới, là nghiêm trọng.

Ông đứng lún người xuống, hai tay đưa về phía trước kêu răng rắc...

Rồi chợt hai người mất bóng.

Sầm... Sầm...

Hai tiếng nổ truyền vào không gian như những tiếng động đất, và hai người cùng dạt ra. Cả hai cùng lảo đảo.

Lòng của Lã Tuyết Cừu càng chấn động hơn.

Báo Tinh đánh trả lại một chưởng.

Một chưởng thật đơn giản, nhưng có một tiếng nổ mạnh, khiến một đệ tử của Báo Tinh bị rơi kiếm.

Hai tay đầu não thi triển một trận chưa từng có trong võ lâm, khiến Tiểu Sát Tinh động tâm suy nghĩ.

Chả lẽ Hoa y nữ lang mới sinh ra đã có công lực rồi sao Đông Hải Thần Quân có hơn hai trăm năm công lực, thì Hoa y nữ lang có bao nhiêu năm mới đúng cái giá của nàng?

Lã Tuyết Cừu tự so sánh mình với hai đấu thủ, chàng lắc đầu thở dài :

- Còn lâu lắm...

Họ trao đổi với nhau như vậy hơn vài chục chiêu. Báo Tinh miệng thở hồng hộc như chó chạy mệt, còn Hoa y nữ lang gương mặt tái xanh và hơi thở đã thô.

Nhân lúc họ đứng ghìm nhau, Tuyết Cừu chen vào giữa, chàng nói :

- Xin hai vị hãy dừng tay! Bí Tàng cung chủ! Cung chủ hãy đem đại tâm mà hiểu cho Báo Tinh. Báo Tinh tiền bối là một nhân vật chính phái, cũng là người đầy đức độ. Dù mới gặp gỡ một đôi lần, nhưng tại hạ dám tin rằng tiền bối không có ý đối đầu với Bí Tàng cung, mà chỉ mong hợp tác với Bí Tàng cung để chống lại ma phái. Chính Mai Tú Anh đệ tử của Bảo Tinh là người cứu Phi Quỳnh, tiếp đó, tiền bối cứu cả Băng Kiên và Phi Quỳnh, nhưng Báo Tinh không hề nói việc này cho Cung chủ nghe.

Hoa y nữ lang hơi dịu lại, nàng cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Công tử đến đây từ bao giờ? Trường hợp nào, công tử quen biết với Báo Tinh?

Chàng đáp :

- Tại hạ đến đây được vài giờ. Tại hạ đi bằng con đường trong lòng đất mà gặp Báo Tinh!

Hoa y nữ lang hỏi :

- Nghe công tử đi với Ngũ Ngoạn Cô kia mà?

Tuyết Cừu thuật sơ lượt lại vì đâu chàng đến Thần Quân phủ, rồi kết quả ra làm sao...

Và dĩ nhiên chàng gạt bỏ tính lăng nhăng của câu chuyện.

Nàng hỏi tiếp :

- Hiện giờ Ngũ Ngoạn Cô ở đâu?

Tuyết Cừu đáp :

- Nghe tin Ngũ Hoa đại sư còn tại thế, Ngoạn Cô bèn đi tìm ông ấy. Vừa mới đi.

Một đệ tử của Báo Tinh mang ghế mời ba vị khách quý của họ ngồi.

Hoa y nữ lang nói :

- Bản cung đã biết Ngũ Hoa đại sư ngầm giúp cho Đông Hải Thần Quân lâu nay, từ khi một đệ tử của bản cung bị mất tích ở Ngũ Hoa am. Nhưng mọi việc phải cần cụ thể, nên đành phải ẩn nhẫn. Hôm nay bản cung đến đây để truy cứu mấy vấn đề. Sự tình như vậy là rõ rồi. Nếu Báo Tinh không gì để nói, thì chúng ta xin phép.

Báo Tinh nói :

- Hai mươi năm ta ẩn trong suối ngầm, chỉ xót cho giang hồ máu đổ xương rơi, nên đem sức tàn ra mà trao lại cho vài đệ tử, ý cũng muốn giúp giang hồ qua khỏi cơn tai biến của mấy thế lực đầy sát nghiệp. Sau khi lão phu nghiên cứu tình hình xong sẽ đến hội kiến cùng quý cung...

Hoa y nữ lang gật đầu, rồi quay sang nói với hai thuộc hạ của mình :

- Ta cần xuất du một chuyến... Hai vị về thay ta mà điều động công việc như mọi lần.

Người thanh niên vác chài nhìn nàng như muốn nói điều gì.

Hoa y nữ lang mỉm cười trấn an :

- Ta hiểu rồi, không gì đáng lo cả!

Hai người đó đứng lên cáo từ mọi người.

Trận đấu tự động dẹp qua một bên. Bây giờ còn ba tay thượng thủ.

Hoa y nữ lang nói :

- Vô Tận Tàng cao thủ lâu nay bám sát Ngũ Hoa. Ngũ Hoa và Thần quân có một số sào huyệt quan trọng trên các sơn phái Nga Mi, Võ Đang, Trường Bạch và một số địa động khác... Ngũ Hoa còn có hai trợ thủ khác võ công không kém lão. Bây giờ bản cung cáo, từ!

Lã Tuyết Cừu cũng đứng lên nói :

- Vãn bối cần đi với Bí Tàng cung chủ. Hẹn gặp lại Báo Tinh một dịp khác!

* * * * *

Dọc đường, Hoa y nữ lang nghiêm lạnh.

Nàng không mở miệng hỏi nói với Tuyết Cừu một lời, dù nhiều khi chàng đã gạ chuyện.

Mắt nàng luôn luôn xa vắng. Tuyết Cừu buồn bực và thấy tội nghiệp cho nàng.

Tuyết Cừu suy nghĩ thật chín rồi nói :

- Chủ nhân! Tại hạ đã mang ơn sâu dày của chủ nhân, lòng muốn đền đáp muôn một nhưng chưa có cơ hội. Nay thấy chủ nhân đi một mình, biết rằng chủ nhân thừa bản lãnh để đối phó những bất trắc có thể xảy ra. Nhưng tại hạ muốn theo chủ nhân ít đổi đường, ý cũng muốn giúp chủ nhân một ít khi cần. Nhưng thấy chủ nhân dường như không thích, Lã Tuyết Cừu này đành bái biệt vậy!

Hoa y nữ lang chưa kịp trả lời, chàng đã quay gót đi theo con đường ngược lại.

Nữ lang dừng chân đứng ngắm trời mây lòng buồn lạnh khó tả. Có lẽ lòng nàng cũng ân hận lắm.

Một vài ngấn lệ long lanh đọng ở nơi mắt nàng. Nàng tự nhủ :

- “Phải rồi! Người ta là trang nam nhi dũng khí đâu phải hạng tôi đòi mà bắt hầu hạ? Tại sao ta không mở miệng nói với chàng một lời, thì chàng đâu có gì để trách”.

Nữ Lang vừa chạy theo vừa gọi :

- Lã Tuyết Cừu! Tuyết Cừu!

Chàng nghe nhưng vẫn không dừng lại.

Nàng gọi tiếp :

- Tuyết Cừu...

Giọng của nàng thiết tha hốt hoảng.

Chàng quay mình lại.

Nàng tất tả chạy tới.

Tuyết Cừu cảm thấy hối hận.

Nữ Lang nói :

- Công tử giận buồn ta đó chăng? Ta cũng đáng trách thật!

Tuyết Cừu nói lí nhí trong miệng :

- Cho tại hạ xin lỗi! Tại vì tại hạ tủi thân quá. Sức vóc thế này không lý không kiếm đủ cơm ăn?

Hoa y nữ lang nói :

- Công tử hiểu lầm ta! Ta buồn vì nhiều vấn đề. Nỗi buồn ấy khó mà giải bày với ai được!

Tuyết Cừu triết lý :

- Ở đời, ai cũng có nỗi buồn cả, chủ nhân ạ. Nhưng chúng ta biết lấy việc làm để nguôi ngoai, lấy thanh tâm mà dưỡng thân lấy chánh nghĩa mà dưỡng khí. Mọi nỗi buồn đều có nguyên cớ. Có thể nào chia sẽ cho tại hạ một chút chăng?

Hoa y nữ lang mỉm cười nói :

- Công tử muốn ta chia sẽ sao? Từ hồi gia nhập giang hồ đến nay, công tử từng sống chung đi chung với những ai? Này nhé, Hoa Như Tuyết, Dương Tiểu Kha, Mộc Thúy Hương, Oanh Oanh, Lý Yến Phi, Sử Tiểu Linh, Phi Quỳnh, Băng Kiên, Ngũ Ngoạn Cô... Rồi nay công tử đi chung với ta, thì đâu còn chút mẫn cảm nào?

Tuyết Cừu với giọng thật buồn :

- Tại hạ rớt xuống tuyệt cốc, không nhờ Như Tuyết và Tiểu Kha thì có lẽ mệnh chung. Nếu lên các thiền viện không nhờ Mộc Thúy Hương chỉ điểm thì đã nguy với họ rồi. Oanh Oanh là người có ân đem tin về gia đình tại hạ... Nói tóm lại, mỗi người một trường hợp khác nhau. Và mỗi người đều có

sự an bài. Trong mỗi trường hợp như vậy, chủ nhân là trường hợp cảm động nhất!

Hoa y nữ lang nói :

- Rồi không biết từ đây công tử còn đi với cô nào nữa chăng?

Tuyết Cừu nói :

- Đông người vô ích thôi chủ nhân ạ! Tại hạ muốn tránh mà vẫn không tránh được. Cuối cùng vẫn thân đơn gối lẻ.

Họ vừa đi vừa nói chuyện như khách nhàn du. Trước mặt họ là con đường dài miên viễn, không một dấu hiệu của làng xóm.

Cả hai đi dưới trăng khuya.

Lã Tuyết Cừu chợt chỉ vào rừng nói :

- Trong kia dường như có ánh đèn. Ta vào đó xem có thể xin tá túc một đêm.

Nữ lang nói :

- Ta đi ngã thượng đạo đường này vắng hiu vắng hút. Nếu ai ở trong đó chính là bậc cao nhân. Nhưng vào thì cứ vào.

Dưới tàng cây rộng lớn, một am viện có vẻ nguy nga khác với am của bậc ẩn dật.

Tuyết Cừu nói rất nhỏ :

- Lạ thật! Am này có vẻ phô trương lắm!

Cả hai cùng thấy tấm biển đề Phương Bối Am. Cửa sổ mở, nhìn vào trong không thấy ai. Đèn lớn ngọn đặt trên kệ. Lý ra chàng gõ cửa, nhưng Hoa y đề nghị, nên đi ra phía sau xem có động tĩnh gì. Xem ra ở trong vườn, dường như có hai người đang đấu nhau...

Tuyết Cừu và Hoa y nữ lang kín đáo tiến về phía trận đánh.

Một vị đại sư đang đấu với một nữ nhân.

Ngoài ra, hai bên còn có một số người gườm nhau...

Một bên nam có nữ có, còn bên kia vài sãi và vài đại hán.

Chàng nhìn kỹ, nữ nhân chính là Bạch La Phiến. Trong đám nữ nhân kia có Hoa Như Tuyết và Mộc

Thúy Hương. Đại sư kia là ai, chàng chưa biết.

Tuy rằng võ công của Bạch La Phiến như chàng đã nếm trải là cao thâm diệu vợi, nhưng dường như không phải là đối thủ của vị đại sư kia.

Nếu nhận xét tinh tế, chưởng lực của bà mạnh hơn lão, nhưng sức nhanh nhẹn thì không bằng.

Hoa y nữ lang hỏi nhỏ :

- Vị phu nhân kia là ai? Còn lão đại sư kia là ai?

Tuyết Cừu nói :

- Bà ấy là Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan. Còn đại sư kia thì tại hạ không rõ!

Hoa y nữ lang nói :

- Phu nhân đã đem hết tuyệt học ra rồi, nhưng vị đại sư kia chưa trổ hết tuyệt kỹ. Có thể nào ông ta là Ngũ Hoa đại sư?

Tuyết Cừu nói :

- Có lẽ tại hạ phải xuất hiện mới được!

Hoa y nữ lang can :

- Xét ra võ công của công tử chưa phải là đối thủ của lão, nếu lão là Ngũ Hoa. Hơn nữa tên tuổi và diện mạo của công tử thì ai ai cũng biết, ra mặt không tiện đâu. Để ta!

Nàng như một bóng mờ phiêu hốt. Thoáng chốc, nàng đã đứng trước trận.

Hoa y nữ lang trầm giọng :

- Hai vị dừng tay lại!

Trong đấu trường lúc này hai người đã đi vào cuộc đấu sinh tử. Nhưng Bạch phu nhân nằm trong thế nguy kịch. Nếu Hoa y nữ lang không xuất hiện, bà sẽ lâm nguy trong chốc lật Phu nhân đánh vội một chưởng rồi nhảy ra ngoài.

Hoa y nữ lang đứng án trước mặt đại sư.

Nàng hỏi :

- Hai vị có gì hiềm khích mà đấu nhau đến sống chết như vậy?

Đại sư nhìn nữ lang chăm chăm, nhưng thần thái của nàng vẫn an tường.

Hoa y nữ lang cũng quan sát rất kỹ vị đại sư ông ta có vẻ thanh cao, thông thái. Một người có nhiều tài hoa hơn đạo hạnh. Nàng đoán hết chín mươi phần trăm là Ngũ Hoa đại sư. Nếu quả là ông, thì ông còn một môn công phu lợi hại đó là Phân thân thuật, không khác gì Ma ảnh.

Đại sư nói :

- Việc riêng của ta, cô nương là ai mà can dự vào?

Nàng quay sang Bạch La Phiến vòng tay hỏi :

- Phu nhân là Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan đó chứ? Sự tình như thế nào, xin phu nhân có thể lượt qua!

Bà đáp gọn :

- Phi Loan Tiên Tử bị mất tích nơi am này. Ta đến để tra xét sự tình. Lão đã không nhận mà còn gây sự với ta.

Hoa y nữ lang lại nói :

- Thường Phi Loan Tiên Tử đi đâu đều có tiền hô hậu ủng. Việc thế nào dĩ nhiên thuộc hạ bà có thể nói lại, có gì phải chối cãi.

Bạch cốc chủ nói :

- Lần này Tiên Tử đi chỉ có đem theo Bối Đà Tử, mục đích là đi tìm Đông Hải Thần Quân. Thấy bóng Thần quân chạy vào đây, bà và Bối Đà Tử đuổi theo, ta đến sau không thấy đâu cả.

Hoa y nữ lang ngẫm nghĩ, Bạch cốc chủ nói rất có lý. Chắc chắn lão này là Ngũ Hoa đại sư.

Nàng gật đầu nói :

- Bạch cốc chủ nhận xét như vậy là chỉnh.

Nàng mở lời để chặn họng lão :

- Ngũ Hoa đại sư! Sự tình rõ ràng như ban ngày, đại sư lòng vòng chi cho mệt óc!

Danh phẩm của ngài đã đạt đến mức... Đất cũng phải nghe (địa nhĩ)!

Vị đại sư nói :

- Tiểu cô nương nhận lầm rồi đó...

Nàng cướp nói :

- Có bóng dáng Đông Hải Thần Quân vào đây ngoài Ngũ Hoa đại sư thì còn ai? Hơn nữa, trên thế gian này có nhà sư nào mà võ công kinh nhân hãi tục đến thế?

Đại sư hỏi :

- Tiểu cô nương là ai?

Nàng đáp gọn :

- Lã Tuyết Minh!

Đại sư hồi tiếp :

- Lã Tuyết Minh là ai? Bổn sư chưa bao giờ được nghe đến danh tính này!

Hoa y nữ lang cười nhạt :

- Nhĩ căn của đại sư là nghe những điều viễn thượng, nghe những siêu nhân và siêu danh, nghe những hỗn danh. Lã Tuyết Minh là tên một cô gái tầm thường bảo nghe làm sao cho tiện?

Lão chận lại hỏi :

- Cô nương có liên hệ gì đến Lã Tuyết Cừu?

Nàng đáp :

- Lã Tuyết Cừu là... Là bạn!

Lão hỏi :

- Bạn? Bạn sao cô nương lại là Lã Tuyết?

Nàng cười khẩy :

- Ai cấm điều đó? Trước sau gì ta cũng đi đến đích. Đại sư phải trả Phi Loan Tiên Tử lại cùng với những cộng sự của bà.

Đại sư cười lạnh :

- Cô nương phải trả mạng lại cho quỷ vô thường thì đúng hơn!

Lão nói xong, phóng người lên đánh ra một chưởng trí mạng.

Lã Tuyết Minh vận công xuất chưởng đỡ...

Sầm...

Tiếng vang động rất mạnh. Cả hai đấu thủ cùng bị chấn động và thối lui lại.

Đại sư nhìn sững lấy nàng nói :

- Cô nương là người Bí Tàng cung?

Nàng nói :

- Hiểu ra như vậy là khá rồi! Lý ra ta chưa ra mặt để hỏi tội lão đâu!

Ngũ Hoa lão sư chớp người lên một cái, như một luồng gió thoảng... Và Lã Tuyết Minh cũng mất hút sau đó.

Mọi người tại hiện trường đứng ngơ ngác.

Cánh người bên Ngũ Hoa tung mình chạy trối chết.

Bạch La Phiến hướng dẫn người của bà vào trong am viện lùng sục.

Bà đặn đám đệ tử :

- Chỉ có ta và Như Tuyết vào. Còn tất cả bao vây bốn mặt và đứng xa xa...

Bà dặn Như Tuyết :

- Ngũ Hoa là nhân vật có tâm địa không lường. Nơi lão ở nào là cơ quan, nào là chất độc, không biết đâu mà dò.

Như Tuyết nói :

- Đáng lý có Lã Tuyết Cừu xuất hiện sao lại không thấy? Sư nương phải cẩn thận mới được!

Thầy trò họ dò từng bước bên trong am.

Lã Tuyết Cừu dùng Vô ảnh bám sát theo Lã Tuyết Minh, vì chàng sợ nàng bị lão dẫn dụ vào nơi nguy hiểm.

Vô ảnh là loại khinh công tối diệu. Nếu luyện đến tử công phu, thì trên đời không còn pháp môn

nào có môn khinh công biến hóa như ma.

Chàng đã bắt gặp Lã Tuyết Minh và nói :

- Coi chừng lão dẫn dụ đến tuyệt địa?

Lã Tuyết Minh càng tăng thêm tốc độ và nói :

- Một sào huyệt khác của lão gần đâu đây. Không phải lão dẫn dụ ta, mà lão sợ Vô Tận Tàng cao thủ.

Khoảng cách giữa đôi bên càng lúc càng ngắn lại...

Tuyết Cừu nói :

- Coi chừng lão phóng ám khí!

Chàng nói chưa dứt lời, hai mủi phi tiêu xé gió bay lại. Nghe tiếng gió, hai người đã biến mất. Cuối cùng, cả hai chận được lão, một trước một sau.

Lã Tuyết Minh nói :

- Ngũ Hoa đại sư! Võ công của ngài uyên thâm vô lượng, dĩ nhiên ngài đủ sức để dọc đất ngang trời, ngài theo phò một kẻ đáng vào hàng đệ tử, khiến bổn Bang chủ không hiểu nổi. Đã vậy, ngài còn dư công đi làm chuyện vặt vảnh, nào là bắt Phi Loan Tiên Tử, nào là lừa Bạch La Phiến... Hết sơn động này lập cơ quan, đến môn phái kia bày địa đạo. Giết người của bản cung sợ lậu sự, lại muốn giết luôn cả đệ tử mới cam tâm. Bây giờ ngài tính sao?

Ngũ Hoa đại sư ngửa mặt cười rộ nói :

- Võ lâm đã loạn rồi, nên các võ gia muốn chia mỗi người một góc đất! kẻ có tài thì nới rộng nơi cư trú của mình ra. Đã là con nhà võ, ai cũng có óc tính toán. Phi Loan tiên tử chiếm cứ Lý Hoa, Bạch La Phiến chiếm Thiên Trượng cốc, Bí Tàng cung chiếm luôn cả huyện Miên Thủy. Bản sư không biết chiếm một chỗ để dung thân hay sao?

Tuyết Cừu nói :

- Đất của vua chúa đâu phải riêng ai, muốn chiếm bao nhiêu thì cứ chiếm. Nhưng người tu hành có ba cái nên bỏ, đó là tham sân si. Thà ngài là người tại thế thì cũng chỉ bàn đến chính tà mà thôi. Đàng này, ngài là kẻ tu hành đã từng ẩn trong thâm sơn cùng cốc, mà vẫn để lòng tham sân vướng bận, có phải đáng buồn và đáng trách chăng?

Lão càng cười lớn hơn nữa. Lão nói :

- Ngươi có phải chăng là Lã Tuyết Cừu? Ai nói rằng tu hành là diệt dục, thì người đó không biết gì về nhà Phật cả. Vì diệt dục kiểu đó chính là tạo dục. Đông Hải Thần Quân có chỗ nào đáng chê? Võ công chưa phải là quyết định toàn diện, mà chính là trí tuệ. Phàm người đời hợp ý cho là đúng, trái ý cho là sai. Hiện tại, ai đúng ai sai có mấy ai phân định rõ? Ta cảnh báo cho các vị hay rằng, lưới thiên la đã bủa đầy trời, địa võng đã giăng đầy đất. Không lâu nữa thì Bí Tàng cung và đám theo đóm ăn tàn sẽ bị lùa vào ngõ hẹp, mà chắp tay cầu khẩn van xin.

Lã Tuyết Minh nổi giận, nói :

- Té ra lão không phải là bậc tu hành, chẳng qua mượn lớp áo để dễ bề lường gạt.

Nàng nói xong múa chưởng đánh liền.

Lã Tuyết Cừu thấy một mình nàng cũng đủ sức cự địch, nên không cần phải ra tay trợ chiến. Chàng đứng bên ngoài hườm sẵn để trợ oai.

Lã Tuyết Minh xử dụng Cự Bí thần công. Chưởng lực của nàng đánh ra mạnh như sấm sét, và thân pháp lại nhẹ nhàng linh động...

Ngũ Hoa đại sư chớp mình lên, lập tức lão biến thành bốn người vây quanh bốn mặt mà đấu với nàng.

Lã Tuyết Minh vừa đánh vừa nói :

- Phân thân pháp quá trẻ nít, đâu có gì là cao vợi?

Nàng phối hợp giữa Cự Bí và Mai Hoa quyền...

Họ đấu với nhau vang động một góc trời. Bỗng bốn phương lửa cháy rần rật.

Ngũ Hoa đại sư lấy sức đánh ra một chưởng trí mạng, lão phóng mình băng vào rừng cây mất hút.

Lã Tuyết Minh toan phóng theo, nhưng Tuyết Cừu nắm áo kéo lại, nói :

- Đuổi không kịp lão đâu. Ngay vị trí này là lão cố ý dụ ta vào cánh đồng cỏ để lão dùng hỏa công. Bây giờ lão chun xuống địa đạo hoặc vượt qua mương nước rồi.

Nhìn thấy lửa cháy cả bốn bề, không nơi nào trống. Các loài muông thú đi ăn đêm bị lửa đuổi chúng phóng qua phóng lại dưới chân hai người...

Lã Tuyết Minh quan sát khắp mọi nơi rồi nói :

- Ta tiến theo chiều gió, nơi ấy lửa cháy rồi sẽ chừa cho ta một khoảng trống!

Nhưng cả hai thất vọng ngay. Cuối chiều gió là một rừng cây thân lớn, lửa cháy hừng hực, nhưng tốc độ cháy rất chậm. Tuyết Cừu là người đã từng bị đốt, nên đầy kinh nghiệm về hỏa công. Nhưng gặp cảnh này chàng cũng chưa biết tính sao. Sức nóng đã bốc mạnh về phía họ rồi.

Tuyết Minh nói :

- Không lý chúng ta làm vật tế hỏa thần?

Bỗng Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ có cách rồi!

Tuyết Minh hớn hở hỏi :

- Xin cho biết?

Tuyết Cừu nói nhanh :

- Chủ nhân cứ đứng đây, để mặc tại hạ trị lửa!

Chàng giật vội chiếc khăn quàng của nàng, che mặt và chạy ngược tới chiều gió.

Nhờ Lã Tuyết Cừu mặc áo da beo nên sức lửa không hun nóng kịp. Chàng đến cách lửa chừng mươi bước. Nhân cơ hội này chàng tháo vòi chơi theo thế vòi rồng, tưới lên trên một vạt cỏ dài chừng vài thước, với mục đích lửa tới đó sẽ bị giảm đi sức cháy.

Xong việc đó, chàng tức tốc lùi lại vài thước lấy kiếm phạt ngang một vùng cỏ khác. Phạt đến đâu chàng tóm và kéo lùi lại sau...lửa cháy rất rát nhưng chàng vẫn cố gắng bế hô hấp phạt một hồi, một vành đai an toàn rộng chừng một sải tay, dài chừng bốn năm chục sải...

Xong công việc, chàng chạy lùi lại về phía Tuyết Minh, nói :

- Khi nào lửa cháy dịu, ta xông về phía trước!

Lã Tuyết Minh hỏi :

- Công tử đã làm gì phía đó?

Chàng cười :

- Nhờ da beo của Báo Tinh cho nên chắn nóng được, tại hạ tới đó làm...“rồng phun nước”, sau đó dọn đi một vạt cỏ. Chúng ta sẽ khỏi chết thui.

Nghe nói “rồng phun nước”, Lã Tuyết Minh hiểu ngay chàng dùng ngón gì rồi.

Nàng che miệng cười và nói :

- Công tử là chúa nghịch! Trước làm Băng Kiên nghiện cũng nhờ ở ngón này, sau làm hỏa công chồn bước cũng lại là nó. Nhưng khi lửa cháy mạnh, một vài giọt nước rồng phun? Sợ cũng không hảm được tốc độ...

Tuyết Cừu nói :

- Chủ nhân đừng lo! Nhiều nước lắm. Tới đó lửa đột nhiên sẽ dịu đi và khi băng qua vành đai an toàn chúng sẽ không còn hung dữ mà!

Lát sau cả hai cùng thấy lửa cháy tới vòng đai nước thì đã hạ ngọn dần, nhưng những nơi khác lửa vẫn cháy ào ào... Phía lửa cháy rồi chỉ còn những đốm loe hoe, vì cỏ rất mau tàn.

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ chúng ta tiến về phía lửa đi?

Cả hai cùng chạy băng băng tới.

Tuyết Minh nói :

- Vũng nước rồng của công tử thật là hiệu nghiệm! Nhưng đã có nơi gượng cháy lại được.

Nhân lúc lửa dịu, cả hai thoát qua hàng rào lửa, chạy về phía cũ. Dĩ nhiên còn rất nhiều tàn lửa trên mặt đất, cả hai dùng phiêu ảnh mà tiến về nơi am viện. Nơi đây không còn một ai.

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Hay họ sợ lửa mà chạy ra ngoài lộ chăng? Bây giờ bốn phương vẫn còn lửa!

Lã Tuyết Minh nói :

- Bất kỳ nơi nào của Ngũ Hoa đại sư hay Thần quân cũng đều có sự kiến tạo đặc biệt, có thể là cơ quan, chất độc... Ta hãy cẩn thận, vào quan sát!

Nhiều cửa phòng của am viện đã mở, nhưng không thấy dấu vết gì. Trên trần, dưới chân, bên vách, họ đều quan sát kỹ, cũng không có dấu hiệu hay mùi vị gì.

Họ ra phía sau viện. Lã Tuyết Cừu cho sáng thêm một ngọn lửa nữa về phía chái bên trái, trên mặt đất có dấu hiệu khác thường.

Đó là vùng lát gạch vuông có dấu phân biệt với vùng ngoài.

Lã Tuyết Cừu lấy kiếm ấn mạnh về mé ngoài của vùng vuông đó. Kết quả, vùng đó là một tấm bửng gác hờ qua trục xuyên qua giữa tâm. Độ nhạy của nó, một con mèo có thể làm nghiêng được.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Bẫy bắt người của chúng đây!

Chàng vừa nói vừa bước nhẹ lên thành bửng. Bửng lật nghiêng liền.

Lã Tuyết Cừu đã đề phòng nhưng vẫn suýt bị rơi. Chàng vừa phi thân lên thì một mãng dây từ phía dưới phóng vút qua đầu chàng.

Lã Tuyết Cừu rút kiếm chém phăng, chàng xớt mảng dây. Và đáp về chỗ cũ. Chàng nói :

- Nguy hiểm! Chính là ta đề phòng rồi mà còn thế này!

Tuyết Minh nói :

- Như vậy những người của Bạch cốc chủ và chính bà ta cũng bị bắt rồi. Nếu không, họ đứng ở đây chờ ta chứ?

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ bọn chúng đã đề phòng rồi, ta làm sao xuống dưới đó được? Dưới đó đường ngang lối dọc, chúng đặt nhiều cạm bẫy, ta phải làm sao bây giờ?

Cả hai cùng bóp trán vẫn nghĩ không ra cách.

Tuyết Minh nói :

- Nữ nhân mà rơi vào tay đám này e không thoát khỏi bàn tay nhơ bẩn của bọn chúng.

Tuyết Cừu sôi máu lên nói :

- Nếu chủ nhân chịu ở trên này, tại hạ sẽ chui xuống dưới cho!

Tuyết Minh lắc đầu nói :

-E nguy hiểm cho cả hai! Dưới họ tấn công bằng độc, bằng nước. Trên họ tấn công bằng lửa, bằng tên, ta thật khó thoát! Ngay gần nơi ta giao đấu với Ngũ Hoa đại sư, chỗ đó chắc có sào huyệt ngầm của họ. Muốn tìm ra nó phải chờ ngày mai.

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Hay là ta phúc kích nơi đây?

Lã Tuyết Minh nói :

- Vô ích! ta đến hay đi, bọn họ đều biết. Dĩ nhiên là họ cắt người theo dõi ta. Họ biết ta đi rồi họ mới lên. Còn ở lại thì họ tới sào huyệt khác.

Lã Tuyết Cừu nổi giận, bê một tảng đá lớn nhắm ngay bửng mà nện xuống.

Bửng vở, tiếng đá rơi xuống thật sâu, không nghe tiếng ai ở dưới.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Đừng gọi lão Ngũ Hoa bằng đại sư nữa! Lão là một gian tăng! Thưa chủ nhân, hiện giờ chủ nhân định đi đâu?

Lã Tuyết Minh nói :

- Ta định đi Linh Nham, nhưng gặp cảnh này làm sao đi được?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Hay là chủ nhân trở về Bí Tàng cung chờ tại hạ xuống địa đạo này, trong vòng năm hôm sẽ có mặt ở Bí Tàng cung, rồi chúng ta đi, chắc cũng không muộn!

Tuyết Minh nói :

- Công tử chuyên làm việc mạo hiểm! Công tử hơn ba lần đi vào lòng đất rồi chưa thấy ngán sao?

Tuyết Cừu bỏ ra ngoài ngồi suy nghĩ. Chàng chợt nhớ tới Ngũ Ngoạn Cô. Nàng đi tìm Ngũ Hoa mà đi một cách hối hả như sợ chàng đi theo để biết những bí mật của lão.

Có lý nào Ngoạn Cô lại chơi trò tay trong tay ngoài? Và nếu không thế, sao cả thầy lẫn trò cùng giúp cho Thần quân? Nàng đi gặp Ngũ Hoa vì tình thầy trò hay còn có ý gì khác? Biết đâu nơi địa đạo này có bóng dáng thầy trò nàng đang tâm đắc? Nàng yêu ta và vì ta là thật sự. Nhưng có gì to lớn hơn để nàng phải lại ta?

Nhân vật Ngũ Ngoạn Cô đối với chàng cũng còn nhiều bí hiểm.

Lã Tuyết Minh đến ngồi bên cạnh chàng. Cả hai cùng im lặng.

Bỗng chàng nghĩ điều gì đó nên hỏi :

- Ủa! Chủ nhân tên là Lã Tuyết Minh thật sao?

Tuyết Minh nói :

- Có gì không thật?

Chàng nói :

- Vậy chúng ta cùng một huyết hệ rồi!

Lã Tuyết Minh nói :

- Cùng một huyết hệ cũng tốt chứ sao? Chị ngã em nang mà!

Lã Tuyết Cừu chợt trầm ngâm. Chàng nghĩ thầm:

- Cũng may ta chưa có hành động nào thất thố, chưa có lời nào xuồng xả...

Chàng hỏi :

- Tại hạ nay hăm hai tuổi, còn chủ nhân bao nhiêu?

Nàng mỉm cười đáp :

- Hăm...ba.

Tuyết Cừu như cái máy đứng lên đáp :

- Tuyết Minh tỷ tỷ! Hảo tỷ tỷ!

Lã Tuyết Minh kéo tay chàng xuống nói :

- Công từ khách sáo lắm, đã chắc gì là huyết hệ đâu! ta thấy công tử là “Tuyết Cừu”, thì ta gọi là “Tuyết Minh” cho xứng ý. Vì “Minh” có nghĩa là lời thề.

Chàng bây giờ mới vở lẽ, chàng hỏi :

- Nhưng còn cái họ, chắcó chủ nhân cũng tự đặt cho vui?

Nàng gật đầu :

- Người khác bày đó!

Chàng không hiểu rõ ý đó. Nhưng chợt chàng nói :

- Có ba vị cô nương mặt hao hao giống nhau, tiểu thư có để ý gì không?

Nàng nói :

- Ta và Băng Kiên hơi giống nhau. Tuy vậy, chưa ai tìm hiểu thân thế của nhau.

Tuyết Cừu nói thêm :

- Kể cả Ngũ Ngoạn Cô nữa! Trên tai của ba vị đều có cái khía như nhau.

Nàng hỏi :

- Ta không muốn cảnh oan nghiệt như vậy. Ta thích ta đừng có ai là thân nhân ngoài song thân. Nhưng song thân không còn trên đời. Ta chỉ biết chừng đó là đủ!

Trở lại vấn đề, Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ hãy còn là đêm, để tại hạ vào huyệt địa thử!

Tuyết Minh nhíu mày :

- Ỷ mình võ công cao mà làm việc mạo hiểm là thiếu suy nghĩ và độc đoán. Cứ im lặng để nghĩ lấy một giải pháp khác.

Lã Tuyết Cừu không dám nói nữa, bèn đứng lên đi qua đi lại...

Lã Tuyết Minh lại nói :

- Không chắc gì Bạch cốc chủ và thuộc hạ lọt vào hầm này đâu. Dĩ nhiên nơi lạ, Cốc chủ phải cẩn thận. Chỗ này muốn thám thính phải xuất kỳ bất ý mới được. Nhưng ta tin rằng, trong đêm nay họ đã bỏ chỗ này mà đi rồi. Lý do dễ hiểu, đối đầu với Bí Tàng cung chứ không phải một thế lực tầm thường nào khác. Bây giờ ta cứ tiếp tục đi!

Chương 19: Én Bắc Nhạn Nam

Dọc đường, Tuyết Cừu vẫn trầm lặng.

Một hôm họ đến một dòng sông gặp lúc trời tối, không có thuyền đò sang.

Tuyết Cừu nói :

- Cực chẳng đã mới đề khí dùng thủy thượng hành để vượt qua dòng sông Đại Giang này. Chúng ta nên ngồi lại mà dưỡng sức, lúc nào có đò thì sang!

Tuyết Minh đồng ý.

Đêm đã đầu giờ Hợi, trăng bắt đầu mọc. Hai người ngồi bên nhau, cử chỉ của Tuyết Minh thì tự nhiên, còn Tuyết Cừu thì rụt rè sợ sệt.

Tuyết Minh nói :

- Công tử thử đoán đêm nay ta gặp chuyện gì?

Tuyết Cừu nói :

- Họa phúc vô môn ai mà biết được! Tại hạ vẫn thấy lòng bình thản!

Tuyết Minh nói :

- Nơi đây là con lộ chính lại tiếp giáp với Đại Giang, khách bộ hành qua lại vào ban đêm thì sao? Làng xóm nơi đây không có, thì dĩ nhiên bọn thảo khấu phải chiếm giữ. Lát nữa đây thế nào cũng có đò qua, coi chừng đó là... Chủ trại.

Tuyết Cừu cho là có lý, khen :

- Chưa biết chuyện đúng sai nhưng lời chủ nhân phân tích thật xác lý!

Có tiếng chèo khua nước.

Hai người nhìn ra sông, thấy giữa dòng có chiếc thuyền đang đủng đỉnh bơi về phía hai người, và trên thuyền cũng có hai người.

Thuyền vừa cập bến, Tuyết Minh và Tuyết Cừu mang hành lý đứng lên. Chèo thuyền là hai gã thanh niên trạc tuổi Lã Tuyết Cừu có tướng mạo vạm vỡ.

Tuyết Minh lên tiếng :

- Chở giùm người qua sông!

Người trên thuyền nói :

- Được! Nhưng qua từng người một!

Tuyết Minh nói nhỏ với Tuyết Cừu :

- Thuyền lớn thế này mà chúng chở từng người, là ý bọn chúng muốn uy hiếp ta!

Nàng hỏi tiếp :

- Thuyền còn rộng sao không cho chúng ta qua một lần?

Một tên nói :

- Giữa dòng nước xoáy lắm, nếu đi bốn người thì nguy hiểm!

Tuyết Cừu hỏi Tuyết Minh :

- Về thủy tính, chủ nhân có giỏi không?

Tuyết Minh nói :

- Cho dù chúng có đục thuyền, ta cũng không sợ nhưng không tội gì phải qua một mình.

Nàng nói với bọn chúng :

- Vậy hai vị nhường một vị ở lại, cho bọn ta qua sông trước.

Chúng đáp :

- Không được! Qua giữa dòng phải có người chèo chống.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ có thể làm được việc đó!

Chúng nói :

- Vậy ngươi về sắm thuyền mà đi!

Tuyết Minh kéo tay Tuyết Cừu ngồi xuống, nói :

- Giặc cỏ, không đáng cho ta phải để tâm. Cứ ngồi mà nghỉ. Thế nào bọn chúng cũng sẽ gây sự, ta sẽ tính với chúng.

Tuyết Cừu nói với xuống :

- Thôi! Rắc rối khó khăn quá, bọn tại hạ không đi!

Hai tên kia đeo kiếm lên bờ, bước lại gần chỗ Tuyết Cừu ngồi. Một tên chống nạnh nói :

- Thuyền chở hai người không được thì chở một, sao các ngươi nghi kỵ?

Tuyết Cừu nói :

- Đêm khuya khoắt vắng vẻ. Chúng ta đi đâu là đi có đôi, không thể tách rời nhau được?

Trong hai tên, Tuyết Cừu để ý thấy tên chống nạnh hình như chàng gặp ở đâu rồi, nhưng nhất thời không nhớ được.

Gã chống nạnh tung ra một chưởng rồi nói :

- Ta muốn biết hai người là ai?

Tuyết Minh và Tuyết Cừu tránh khỏi.

Tuyết Minh nói :

- Xin nhị vị hảo hớn tha giùm bọn tiểu muội, nếu không chở thì thôi, sáng đi cũng không muộn!

Tên chống nạnh được nước làm tới. Hắn tống sang Tuyết Cừu một chưởng cực mạnh rồi nói :

- Muốn sống phải để hành lý xuống!

Tuyết Cừu cứ đứng yên cho hắn đánh, chàng nói :

- Quý vị đại vương làm thế này thì tội nghiệp cho bọn tiểu đệ. Xin cho được bình yên!

Nhưng tên chống nạnh vẫn không buông tha. Hắn tưởng hai người này không dám đánh lại.

Hắn nói :

- Muốn sống hãy để hết hành lý, đao kiếm lại đó!

Hắn vừa nói vừa tung tiếp một chưởng.

Tuyết Cừu nổi xung lên, giáng ngang đầu tên kia một chưởng, hắn ngã sóng xoài. Tên còn lại hoảng sợ cắm đầu chạy xuống thuyền.

Tuyết Cừu đuổi kịp, nói :

- Hãy chở chúng ta qua sông!

Tuyết Minh nhảy thóc lên thuyền. Tên kia sợ quá không dám nói gì nữa cả, cứ việc cầm chèo mà bơi. Đến gần bờ bên kia hắn ném chèo xuống sông và phóng mình theo, lặn mất.

Tuyết Cừu muốn vớt cho hắn một kiếm, nhưng nghĩ sao đó nên chàng tha cho hắn, rồi tiếp tục lắc thuyền vào bờ...Họ cũng cắm cọc cột thuyền trả lại cho chủ hắn hòi rồi mới tiếp tục đi.

Tuyết Minh nói :

- Thế nào họ cũng đuổi theo chúng ta. Tạm thời tránh đi!

Tuyết Cừu nói :

- Không tránh đi đâu cả!

Hai người đi một hồi nữa, thấy phía sau đèn đuốc rực rỡ. Một toán trên dưới mười người tay cầm vũ khí hò hét chạy tới...

Tuyết Minh và Tuyết Cừu dừng lại chờ. Họ thấy đám người kia đi đầu là một lão nhân, kế đó là một phu nhân, tiếp theo bảy, tám người nam nữ ăn mặc theo lối công tử có, gia đinh có, trong đó có gã chèo thuyền khi nãy.

Gã chéo thuyền chỉ Lã Tuyết Cừu nói :

- Chính hai đứa này đã giết Phương công tử!

Lã Tuyết Cừu nhận ra đúng là cặp gian phu dâm phụ Nam Mã Nguyện và Tu Kim Thọ. Chàng nghĩ tới Nam Mỹ Cơ, lòng không muốn hạ sát cặp yêu quái đó. Nhưng nghĩ đến Lý Di Niên chịu đau khổ một đời, lửa giận bốc lên.

Tuyết Cừu trầm giọng :

- Các hạ là Nam Mã Nguyện tên gian tăng chùa Thiếu Lâm, đội lốt thầy tu đi đoạt vợ người khác.

Năm xưa lại dính vào vụ án Huyết Thủ Lã Đạo Nghi, và nay đã hết số rồi!

Chàng lại chỉ mặt mụ ma nữ nói :

- Bà có tên Tu Kim Thọ, vốn là một ma nữ, nhờ Lý Di Niên yêu thương và cứu nhiều phen khỏi tử nạn. Bà đã ăn ở với họ Lý có ba mặt con, sau đó mê tên gian tăng với bề ngoài là một kẻ đạo đức giả hiệu, âm mưu giết con hại chồng để theo hắn. Bị giang hồ lên án, trốn chui nhủi, nay lại đứng ra làm thảo khấu!

Chàng quay sang đám người kia, nói :

- Ta, Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, trước là vì mối cựu thù của song thân, sau vì Lý Di Niên mà trả mối thù này. Sau nữa là vì giang hồ, ta tuyên bố giết cặp gian phu dâm phụ này, còn những kẻ vô tội được tha!

Cặp gian phu dâm phụ đứng chết trân giữa đám đông.

Chàng toan xuất chiêu. Tu Kim Thọ mở miệng nói :

- Lão Lý Di Niên mướn ngươi bao nhiêu?

Lã Tuyết Cừu chửi :

- Vừa vô luân, vừa tàn độc! Vừa hại chồng giết con, mụ chưa bằng loài súc vật! Đêm nay cho cặp yêu nghiệt này chết một lúc!

Chàng vỗ kiếm chớp người lên, Nam Mã Nguyện và Tu Kim Thọ cũng múa vũ khí để tự vệ.

Lão xuất kiếm cực nhanh và Tu Kim Thọ cũng xứng là một ma nữ.

Lã Tuyết Cừu tung Thất tuyệt ma chiêu nhưng nhất thời chưa hạ sát cặp yêu quái đó.

Chàng chỉ vào mặt Tu Kim Thọ, chửi tiếp :

- Nghe đâu song thân của mụ cũng hàng ngũ phẩm triều đình, hai vị đó thấy tông môn nhục nhã bỏ xứ mà đi. Một đứa Tu Kim Thiết đầu trộm đuôi cướp, một mụ Tu Kim Trang cũng là một ma nữ từng lừa gạt giang hồ. Hân hạnh thay cả một dòng họ yêu nghiệt!

Chàng vỗ kiếm và đi hết chiêu thứ tư. Từ cổ Nam Mã Nguyện vọt ra một luồng máu. Lão ngã xuống đất chết không kịp trăn trối.

Tu Kim Thọ toan chạy, nhưng Lã Tuyết Cừu đón đầu nói :

- Mụ chạy đâu? Hại con, giết người, cướp của đến cuối cuộc đời mà không chịu tu tâm dưỡng tánh.

Chàng vỗ kiếm chớp người lên.

Nhiều tiếng leng keng khua lên từng chuỗi...

Khi hạ xuống đã thấy có năm bóng người dạt ra.

Trước nhất là Lã Tuyết Cừu, Tuyết Minh, Lý Di Niên, Lý Yến Phi và cuối cùng là Tu Kim Thọ.

Sự có mặt của cha con Lý Di Niên trong lúc này thật là điều bất ngờ.

Ông nói :

- Kiếm của hào kiệt dành để giết những kẻ xứng đáng, giết chi một mụ đàn bà mà quỷ thần đã khinh ghét! Đừng để mụ chết như vậy mà thành ra không ai thấy luật trời!

Lý Yến Phi vừa khóc vừa nói :

- Nam phu nhân! Bà có biết con bé này là ai không? Nó mới vừa lên năm tuổi đã bị bà đầu độc may nhờ có Phùng Kỵ đại hiệp cứu kịp, nếu không thì đã đi theo tổ tiên rồi.

Nàng quay sang Lã Tuyết Cừu nói :

- Lã công tử! Ta nghe hết đầu đuôi lời hài tội của công tử. Nhưng hãy vì Mỹ Cơ mà tha chết cho bà ấy! Còn vị cô nương này là ai?

Tuyết Cừu đút kiếm vào bao nói :

- Đây là ân nhân của tại hạ, đồng thời cũng là người đồng tộc, còn vị này là... Lý tiền bối và vị cô nương này là Lý Yến Phi.

Chàng bước tới nắm tay Lý Di Niên, nói :

- Hơn một năm trời tiền bối lưu lạc nơi nào?

Lão kéo Tuyết Cừu vừa đi vừa nói chuyện...

Lý Yến Phi bước tới nắm lấy tay Lã Tuyết Minh, hai cô đi theo Lý Di Niên, bỏ lại đám người kia với sự bẽ bàng, mà trước mắt khó nhìn ai là ruột thịt.

* * * * *

Từ Nam Phủ rời Thiên Trượng cốc ra đi gần giáp năm rồi mà không trở lại, cũng không nghe tin

tức gì, Bạch cốc chủ lấy làm lo lắng.

Nhân Lã Tuyết Cừu đã dùng tâm pháp của Tam Anh khí phổ chữa chứng bán thân bất toại cho bà. Sau đó không lâu, bà đi đứng trở lại bình thường. Có điều hơi ngặt, chưởng lực của bà thì mạnh, nhưng về lối khinh công dường như đã bị hạn chế.

Bạch La Phiến lấy làm đau đớn. Suốt mười ngày trường, bà tập mãi về môn khinh công nhưng vẫn không thấy tiến bộ chút nào.

Bạch cốc chủ đang ngồi trong động, bỗng có đệ tử vào báo :

- Bẩm sư phụ, có một người ăn mày họ Lý muốn vào ra mắt sư phụ.

Bà liền cho đệ tử rước vào. Hai bên phân ngôi chủ khách mà ngồi đàm đạo.

Bạch La Phiến nhìn lão ăn mày một hồi chợt cười, hỏi :

- Bản nương biết các hạ là ai rồi! Võ Đương đương thời đệ nhất cao thủ Lý Di Niên!

Lão ăn mày họ Lý khen :

- Phu nhân không hổ danh là Cốc chủ Quỷ Vô Môn Quan. Rất tiếc, con người tài sắc vẹn toàn như vậy mà duyên phận lại không có!

Cốc chủ hơi nghiêm giọng hỏi :

- Lý lão huynh đến đây có việc gì?

Lý Di Niên nói :

- Dĩ nhiên có việc mới đến đây!

Lão vừa nói vừa lấy trong người đưa ra bộ Vô Nhai bí kíp tân thư. Lật vào bên trong nét bút còn mới tinh. Nội dung bộ đó chia làm ba phần Quyền Kiếm pháp, Khinh công, Khí công. Mỗi phần như vậy chia làm mười hai loại. Mỗi loại có nhiều đồ hình. Trong đó đối chiếu cách sinh hoạt hằng ngày của các loài động vật mà rút ra tính riêng biệt của nó để áp dụng qua phần võ học của con người.

Lý Di Niên nói :

- Có một vị ẩn sĩ biết phu nhân vừa chữa xong chứng thân bất toại, nhưng không phát huy được mức khinh công như cũ, nên có nhã ý cho phu nhân mượn bộ Vô Nhai này để tự luyện lấy. Bảo đảm trong vòng một tháng, phu nhân trở thành cao thủ ngoại hạng trong làng chạy.

Bạch cốc chủ hỏi :

- Nhưng vị ẩn sĩ ấy là ai mới được? Và bộ Vô Nhai này cho mượn trong bao lâu?

Lý Di Niên nói :

- Vị ẩn giả ấy không cho biết tên. Còn bộ tân thư kia khi phu nhân tái xuất giang hồ phải mang theo, ẩn giả sẽ đón mà lấy lại.

Bạch cốc chủ vui vẻ nhận lời. Lý Di Niên cáo từ. Quả nhiên, không đầy hai mươi ngày, Bạch cốc chủ chẳng những khinh công tiến nhanh gần như có thể bay được, mà chưởng lực cũng hùng hậu không kém.

Điều đáng nói ở đây, lối xuất chưởng của bà rất ngụy dị. Ôn, hàn, nhiệt, lương nhu cương trầm phù sát cấp... Muốn cách nào thì tâm tùy ý. Nhưng tiếc là bà vẫn chưa phối hợp đồng bộ giữa quyền kiếm và khinh công. Một khi phối hợp được giữa chúng với nhau, thì việc đả thông sinh tử huyền quan chỉ là khoảng cách ngắn.

Bạch La Phiến trước khi xuất cốc, bà gọi các đệ tử lại dặn dò và đem theo tất cả là bốn đệ tử, trong đó Hoa Như Tuyết và Mộc Thúy Hương.

Họ vừa rời khỏi Thiên Trượng cốc chừng nửa dặm đường, bất ngờ thấy một nhân vật dị dạng tay cầm bầu rượu chân nam đá chân xiêu, nhưng xem kỹ lại thân xác rất phiêu bồng.

Lão ấy đi ngay đến nơi Bạch cốc chủ, bất ngờ phun ra một vòi rượu, sức phun ấy có thể chẻ một thân cây to lớn ra làm đôi được.

Bà dùng khinh thuật mà tránh tia rượu kia, rồi tung vào lão một chưởng cực mạnh để đáp lễ.

Người kia tránh xong chưởng đó liền nói :

- Phu nhân đã thành tài rồi. Hãy trả bộ bí kíp ấy lại cho ta!

Bạch cốc chủ hỏi :

- Ẩn giả là ai? Xin cho biết cao danh?

Khách cười và đáp :

- Nhân ẩn danh tất ẩn (Người đã ẩn rồi, danh cũng ẩn).

Phu nhân liền trao sách lại cho ông. Bà có hỏi thăm nhiều điều nhưng ông không nói. Hai người đành bái biệt nhau. Gặp bậc dị nhân như vậy, khiến phu nhân cứ suy nghĩ mãi.

Hoa Như Tuyết nói :

- Những bậc dị nhân thường hay có tính nết quái dị. Cốc chủ là bậc hơn đời về đức độ và tài năng, nên lão dị nhân ấy biết. Dị nhân cũng là người chân chính muốn tự tay biên chép bộ kỳ thư đó mà giúp phương tiện cho sư nương. Chẳng hay sư nương bây giờ đi đâu?

Bà đáp :

- Đến động Lý Hoa.

Đoàn người tiếp tục hướng về động Lý Hoa.

Lý Hoa phu nhân tức Phi Loan Tiên Tử mẫu thân của Phi Quỳnh. Phi Loan và Bạch La Phiến vốn đã thân nhau từ trước. Bây giờ họ gặp nhau, hai bên nói chuyện rất tâm đắc.

Phi Loan Tiên Tử xứng đáng là phu nhân của một tuyệt đại tài tử. Tâm hồn bà rất phóng túng. Từ khi Tuyệt đại tài tử Phùng Kỵ bị giam vào trận Bán Cực đồ, phòng the lạnh lẽo, bà chực nhớ tới người bà để ý từ trước là La Bảo Nghĩa, nhưng bà biết lão thiếu tư cách nên không gặp mặt lão. Tiên tử lại bị chứng phù huyết lâu ngày, không thuốc gì chữa được. Bạch La Phiến đem tâm pháp ra chữa trị cho bà.

Trong thời gian lưu lại mấy ngày. Phi Loan Tiên Tử nói :

- Thằng súc sinh Lã Tuyết Cừu đã tiết lộ chỗ ta đang trú ngụ ở đây cho Đông Hải Thần Quân biết, nên lão mới lần mò đến. Lão đến trước sau hai lần, cách nhau trong vòng nửa năm. Ta và Đà Tử hợp công đánh lão mới lui.

Bạch La Phiến hỏi :

- Sao Tiên tử biết Lã Tuyết Cừu đã nói với lão?

Phi Loan Tiên Tử nói :

- Lão cho biết chính miệng hắn khai...

Mộc Thúy Hương nói :

- Phu nhân! Có tới hai Lã Tuyết Cừu!

Phi Loan nói :

- Gã kia là La Tuyết Cừu con của La Bảo Nghĩa, ta vốn là người nuôi dạy hắn, lại có một lần đã cứu chết hắn, có lý đâu hắn lại phản phúc như vậy. Còn tên Lã Tuyết Cừu thô lỗ kia đã cuỗm con gái ta là Phi Quỳnh bị ta mắng cho một trận, nên hắn mới đem lòng ghét mà nói lại cho lão biết.

Bạch La Phiến đính chính :

- Có lẽ Tiên tử chủ quan! Lã Tuyết Cừu là con của Huyết Thủ Lã Đạo Nghi là bậc quân tử. Nếu vì lý do gì đó Tuyết Cừu đưa ái nữ đi, cũng chẳng qua là lệnh ái yêu cầu mà thôi. Ta muốn Tiên tử cùng ta đi tìm Đông Hải Thần Quân và Lã Tuyết Cừu để ấn chứng về việc này.

Phi Loan đồng ý.

Bà dặn dò các đệ tử xong, cùng Đà Tử lên đường.

Một hôm họ đi về hướng Tây bắc bằng lối thượng đạo thuộc tỉnh Tứ Xuyên, thì gặp hai vị cao nhân đang ngồi bên bìa rừng uống rượu.

Bạch La Phiến nhận ra đó là Từ Nam Phủ và Lý Di Niên. Té ra họ đã quen biết nhau từ trước. Họ quay quần ngồi chuyện vãn với nhau.

Từ Nam Phủ nói :

- Đông Hải Thần Quân có nhiều sào huyệt lắm. Một trong những sào huyệt của lão là Phương Bối am ở Uất Lâm.

Bạch La Phiến hỏi :

- Lý lão huynh đi đâu mà tương ngộ tại đây?

Lý Di Niên nói :

- Nghe đâu tệ nữ của lão phu là Lý Yến Phi đã đi Miên Thủy. Nơi ấy vốn là chỗ đáng sợ nên lão phu phải đi tìm nó. Bất ngờ gặp Từ Cốc chủ chốn này.

Phi Loan Tiên Tử nói :

- Chắc Lý lão huynh đã biết Lý Yến Phi là đệ tử của ta chứ?

Lý Di Niên cười nói :

- Dĩ nhiên là biết. Còn biết luôn cả cái ơn của Phùng tài tử đã cứu Yến Phi nữa.

Họ nói chuyện thêm một hồi nữa rồi theo Từ Nam Phủ mà tiến về phía Phương Bối am.

Cách Phương Bối am chừng non nửa dặm lúc bấy giờ đã chiều, Phi Loan Tiên Tử thoáng thấy xa xa có Đông Hải Thần Quân nhắm hướng am viện mà bay tới, Đà Tử và Phi Loan tung mình đuổi theo.

Thần quân nghe tiếng động quay lại. Thấy Phi Loan và Đà Tử, lão cả giận múa chưởng đánh Phi

Loan. Đà Tử tung chưởng đánh lại.

Đà Tử tuy đứng ngang ngửa bề cao của Thần quân, nhưng chưởng lực của ông mạnh mẽ vô cùng. Cái tuyệt diệu của Đà Tử là thân pháp nhanh nhẹn đến đổi Thần quân cứ tưởng là ông sử dụng Ma ảnh.

Nhưng Phi Loan Tiên Tử đã biết sức của Thần quân, bà không dám để Đà Tử mạo hiểm, liền xông vào trợ chiến.

Lý Di Niên ở ngoài này nói :

- Đông Hải Thần Quân là con hồ ly rụng đuôi, e rằng lão có gian kế. Hai ta chạy vào mặt trước để ngừa lão nhập am. Còn Bạch cốc chủ đi qua ngã sau để chân đường rút lui của lão hoặc đề phòng có tiếp viện.

Lý Di Niên và Từ Nam Phủ phóng mình chạy đi.

Lúc bấy giờ Đông Hải Thần Quân bị hai người đánh rát quá. Vả lại, Phi Loan Tiên Tử là tay chuyên dùng độc, lại đứng trước đầu gió nên lão sợ vừa đánh vừa chạy về phía am viện.

Nhưng lão vừa đến phía sau am, đã bị Lý Di Niên phục kích chặn đánh. Đông Hải Thần Quân không lạ gì hai ông họ Lý họ Từ, liền dùng Phân thân thuật mà thoát. Bốn cao thủ đuổi theo...

Thần quân chạy về phía cánh đồng cỏ, người bám sát theo lão là Đà Tử.

Thần quân quay lại đánh Đà Tử. Từ Nam Phủ đến kịp, lão lại chạy nữa.

Bốn người đuổi theo, chừng đến một bãi đá lộ thiên, người của lão đã phục sẵn đông như kiến, chúng bắn vãi những trận mưa tên mà cứu thoát lão.

Lúc bấy giờ lửa bắt đầu cháy, cả bọn theo lối khác rút lui, nhắm phía sau am viện mà đi tới.

Đến nơi họ thấy bốn năm đệ tử của Bạch cốc chủ đang đánh hơn mười gã đệ tử của Thần quân, là những tên đã phóng hỏa vừa rồi.

Lý Di Niên nói :

- Từ Cốc chủ hãy nói với Bạch La Phiến đừng vào sâu am viện, nơi đó đầy cơ quan nguy hiểm.

Từ Nam Phủ phóng vào trong, Lý Di Niên tiếp chiến cho đám đệ tử Quỷ Vô Môn Quan, đánh tan rã đám này...

Đà Tử và Phi Loan nghe nói có Lã Tuyết Minh xuất hiện đang đuổi theo vị lão sư cùng phe với Thần quân. Cả hai lại phi thân đi...

Không bao lâu lửa đã cháy tứ phía.

Từ Nam Phủ vào thấy Bạch cốc chủ cùng Hoa Như Tuyết giao đấu với một số người trong am.

Nguyên bọn chúng do theo lối bí mật mà trồi lên. Khi Từ Nam Phủ xuất hiện bọn chúng vội nhảy xuống hầm.

Bây giờ cả bọn ra phối hợp với đám người bên ngoài mà đi tìm Lã Tuyết Minh, Phi Loan và Đà Tử. Không bao lâu bọn họ gặp nhau.

Đà Tử nói :

- Ta bắt được một tên đệ tử của Thần quân, hỏi hắn, hắn nói Lã Tuyết Minh và Lã Tuyết Cừu giao đấu với Ngũ Hoa đại sư, bị ông ta cùng lửa phục binh đốt cháy thiêu rồi. Tức mình ta tống tên đó một chưởng không biết sống chết thế nào.

Khi lửa tàn tới đâu, bọn họ đi kiếm xác tới đó nhưng không thấy gì cả, ai cũng đoán là Lã Tuyết Cừu và Tuyết Minh đã thoát ra ngoài.

Ra tới lộ chính, Lý Di Niên nói :

- Lão phu phải đi tìm Lý Yến Phi con nhỏ đó một mình dám đến Ma Khâu, Miên Thủy.

Còn Từ Nam Phủ đưa Bạch La Phiến, Phi Loan, Đà Tử đến Thần quân phủ.

Hai bên chia tay.

Lý Di Niên đi không được bao xa, gặp Lý Yến Phi trên đường đi thất tha thất thểu. Cha con gặp nhau mừng không xiết kể.

Nguyên Lý Yến Phi gặp Đông Hải Thần Quân dưới chân gò Ma Khâu, bên này sông Miên Giang. Từ xa, lão đã dùng Nhiếp Hồn đại pháp mà điều khiển Yến Phi phải... Khỏa thân trước mặt lão.

Lúc bấy giờ lão toan ra tay... Bẻ mận hái đào, chợt có người mang chài xuất hiện.

Người mang chài là một thanh niên khoảng hăm lăm hăm bảy tuổi, võ công cao thâm không tưởng.

Chàng ta tung chài lên không, trong lúc lão Thần quân bỏ cả áo quần phóng mình chạy, nhưng chiếc chài và người thanh niên kia cùng chạy theo lão...

Lúc bấy giờ Yến Phi đã tỉnh lại, mặc áo quần xong và đuổi theo. Thấy chiếc chài của người thanh niên vừa phủ xuống, Thần quân đánh ra một chưởng, dùng Phân thân thuật mà thoát ra ngoài.

Thanh niên ấy đuổi theo đánh lão trọng thương, lão nhào xuống sông cút mất.

Chàng thanh niên trở lại bên Yến Phi an ủi nàng.

Yến Phi nói :

- Hôm nay tiểu nữ mang ơn công tử, xin đáp tạ ba lạy.

Thanh niên đỡ nàng dậy nói :

- Đời tiểu thư trôi dạt đã nhiều. Chắc chắn rồi đây tiểu thư sẽ gặp Lý tiền bối.

Yến Phi nhìn sững chàng hỏi :

- Công tử lại biết được lai lịch tiểu nữ sao?

Thanh niên ấy cười rất trong sáng, nói :

- Những người như tiểu thư bắt buộc tại hạ phải biết. Lã Tuyết Cừu đã rời nơi đây mấy tháng trước.

Yến Phi lại hỏi :

- Xin công tử cho biết cao danh?

Chàng cười :

- Đừng vội! Còn nhiều cơ hội gặp nhau lắm. Đây chẳng qua là phút sơ ngộ.

Thanh niên ấy đưa Yến Phi ngót mười dặm đường rồi mới quay lại...

* * * * *

Bên bếp lửa dưới một tàn cây, Lý Di Niên đã kể lại những chuyện mắt thấy tai nghe.

Lã Tuyết Cừu khe khẽ thở dài.

Yến Phi cúi đầu rơm rớm nước mắt.

Lã Tuyết Minh nói :

- Người thanh niên vác chài đó tên là Tề Phong, võ công xuất chúng, tính tình tuy rất cổ quái nhưng mỗi việc làm của chàng đều có một ý nghĩa rất sâu xa, chính chàng đã chạm trán với Đông Hải Thần Quân mấy lần, mỗi lần như vậy chàng đều kín đáo tha cho lão.

Bản cung hỏi :

- Sao Tề công tử lại tha chết cho lão?

Tề Phong đáp :

- Vì lão ấy chưa đáng chết.

Nhiều lần sau này nữa mới hay Tề Phong có một âm mưu riêng, đó là bắt cho trọn ổ Ngũ Hoa, Thần quân.

Có người của bản cung là lão răng lồi mặt lõm tên là Đào Dã Mục Nha phản đối Tề phong, hỏi :

- Những tên quái đản như Đông Hải Thần Quân nếu có cơ hội là giết, cớ sao lại tha?

Tề phong cười nói :

- Hiện nay chỉ có ba đại bang phái cùng với các giáo phái coi lão là thần tượng, nếu giết lão mà các phái kia không thấy rõ tội lỗi của lão, e họ phản đối và gây rắc rối về sau. Chi bằng, ta cứ dễ dãi như vậy, lão càng lúc càng đâm nanh mọc vuốt ra, chụp luôn một lần với các phái kia là tiện nhất. Hơn nữa, đó cũng là ý của Vô Tận Tàng cao thủ.

Đào Dã Mục Nha khen hay.

Lã Tuyết Cừu lúc này nghe Lã Tuyết Minh kể, chàng ngồi trầm tư.

Lý Yến Phi hỏi :

- Lã tiểu thư có huyết hệ gì với Lã Tuyết Cừu không?

Lã Tuyết Minh nói :

- Không! Họ Lã của ta là do người bạn vong niên của ta đặt lâu rồi. Ta không biết song thân ta tên họ là gì?

Yến Phi lại hỏi :

- Bây giờ tiểu thư và công tử định đi đâu?

Tuyết Minh nói :

- Bây giờ nếu chúng ta có trở lại Thần quân phủ cũng muộn rồi. Dĩ nhiên bốn tay đầu não kia tất phải có kế hoạch để đối phó với đám yêu nghiệt đó. Thực ra, nơi ấy bây giờ chỉ là nghi binh, đại bộ phận đã rút đi nơi khác. Hơn nữa, ta dám chắc, một số Thần quân mà các ngươi thường gặp hầu hết

là... Thần quân giả. Còn Thần quân thật, lão hành tung xuất quỷ nhập thần lắm.

Yến Phi nói :

- Tên Thần quân mà tiện nữ đã gặp là thật hay giả?

Tuyết Minh nói :

- Hiện nay trên giang hồ nếu kẻ nào dùng Nhiếp Hồn đại pháp thì kẻ đó là Thần quân thật.

Tuyết Minh lại hỏi :

- Trong những ngày sắp đến, Lý tiền bối định làm gì?

Lý Di Niên nói :

- Lão phu cô thế đã bỏ Võ Đang mấy chục năm nay, chẳng qua là tình thế giang hồ bắt buộc. Ta muốn cùng giang hồ bằng hữu hình thành một nhóm vô vụ lợi và trung kiên với võ lâm quét sạch đám tà ma này.

Tuyết Minh gật đầu :

- Tổ chức nào bất vụ lợi thì không sợ xích mích với Bí Tàng cung. Hiện Báo Tinh đã thành lập Đại Lâm phái cũng với mục đích này.

Lý Di Niên nói :

- Lão phu chưa gặp Báo Tinh nhưng nghe nói võ công của Báo Tinh tương đương với Bí Tàng cung chủ, nhưng lão sống rất quái dị, thiên về đạo đức và thiên nhiên nhiều hơn.

Họ tâm sự gần xa cho mãi đến gà gáy.

Tuyết Minh nói :

- Lý tiểu thư có nhắn gì với Tề Phong không?

Nàng cúi đầu buồn rượi :

- Biết nhắn gì bây giờ? Tại sao ta không gặp Tề Phong sớm hơn một chút nhỉ?

Lã Tuyết Cừu từ ngoài bước vào vòng tay nói :

- Tiền bối và tiểu thư hãy cẩn thận. Ngũ Hoa là một tên tàn độc. Lão và Thần quân đặt rất nhiều cạm bẫy khắp cả giang hồ. Nhưng tiền bối đi về hướng nào xin cho vãn bối biết?

Lão nói :

- Việc trước mắt là đi tìm Mê Hồn cốc chủ và Quỷ cốc chủ, sau đó mới tính. Còn nhị vị đi về đâu?

Tuyết Minh nói :

- Trên đường đi Linh Nham, bổn cung sẽ tìm hiểu thêm về các xu hướng của giang hồ, nhất là cánh Ngũ Hoa và Thần quân.

Lý Di Niên nhìn ngoài trời, thấy còn sớm liền nói :

- Chúng ta không mấy khi gặp nhau, xin hãy ngồi thêm một ít lâu nữa. Lão phu có nghe nói Vô Tận Tàng cao thủ là nhân vật võ công thâm tàng bất lộ, chưa ai từng thấy mặt, xin tiểu thư hãy cho biết về nhân vật ấy.

Tuyết Minh nói :

- Là một nhân vật bằng xương bằng thịt, nhưng lại là phần hồn của Bí Tàng cung. Hiện giờ chưa có thể nói rõ về người ấy. Chỉ biết rằng, nơi nào cũng có thể có mặt ông ta.

Ông quay sang Lý Yến Phi nói :

- Công tử và tiểu thư thân mang trọng sự. Phi nhi không nên đi chung với họ.

Lý Yến Phi nhìn Tuyết Minh và Tuyết Cừu nàng ngập ngừng :

- Hai vị thượng lộ bình an. Từ đây én Bắc nhạn Nam!

* * * * *

Trên bước sông hồ, một hôm Tuyết Minh và Tuyết Cừu đến một thị trấn. Hai người tìm đến một tửu điếm khá sang trọng. Quán này ba mặt giáp sông. Giữa sông có một nhà thủy tạ. Từ mặt Tây của quán có một cầu nhỏ bắc ra nơi đó.

Tuyết Minh đề nghị :

- Đây là thị trấn phức tạp nhất. Để tránh sự ồn ào, ta nên ra nhà thủy tạ mà ngồi rồi dùng đò sang bên kia sông cho tiện.

Tuyết Cừu vui vẻ đồng ý. Họ ra đến nơi, thấy đã có bốn năm vị khách giang hồ ngồi riêng rẽ nhau. Ở một bàn có nhân vật đáng chú ý nhất đó là lão râu quăn tóc rối, mũi cao miệng rộng, tướng to lớn, nhưng mắt lão không lộ nét gì đặc biệt, đang ngồi với một thiếu nữ tuổi chừng mười chín đôi mươi.

Vị cô nương tuy đẹp, nhưng nét tịch mịch như khí thu, trầm lặng.

Lão đeo kiếm, bao kiếm bằng vải bố rách tươm nhiều nơi.

Gặp lúc nước sông đang lớn, Tuyết Minh và Tuyết Cừu ngồi soi mình trên dòng sông. Chàng thấy nét tuấn tú của mình đã mất, nhưng chất phong trần đã hằn trên gương mặt. Chàng thở ra nhè nhẹ.

Còn Tuyết Minh cũng xem lại nhan sắc của mình. Nàng vén tóc theo nhiều kiểu. Mọi người, tuy không ai nói ra nhưng phải công nhận rằng, giữa nàng và vị cô nương kia, tuy nét đẹp tương đương nhau, nhưng nét cao quý thì nàng ăn đứt.

Hai người trở lại bàn, kề bên chậu hoa phù dung, màu hoa hồng nhạt, ngồi song song với bàn của lão nhân ấy.

Bàn lão đã bốn năm bình rượu trống.

Tiểu nhị chạy đến bàn Tuyết Cừu, hắn hỏi :

- Khách quan dùng gì?

Tuyết Cừu chưa kịp nói, Tuyết Minh đã nói :

- Thố thố và Lộ Trúc tửu.

Lão nhân bên cạnh bỗng nói chen vào :

- Ta cũng định gọi hai món đó, nhưng... Hai vị đã gọi rồi.

Hai người đẹp cùng nhíu mày. Nhưng Tuyết Cừu vui vẻ bảo tiểu nhị :

- Một phần như thế nấy cho bàn bên cạnh.

Tiểu nhị vâng dạ rồi đi ngay.

Trong khi chờ đợi, Tuyết Cừu hỏi nhỏ Tuyết Minh :

- Chủ nhân gọi thố thố là món gì vậy?

Tuyết Minh cười :

- Người trong giang hồ mà không biết thố thố là món gì thì cũng hơi lạ. Công tử ít vào quán lắm sao?

Chàng cười :

- Xuất môn được năm rưỡi, mà sống dưới địa đạo hết một năm còn ngõ nào để lạc phách giang hồ?

Tuyết Minh nói rất nhỏ :

- Món này cũng ít người biết lắm. Có lẽ đêm nay trăng đẹp, ta cứ dùng cho bằng thích, chừng nào muốn đi thì cứ gọi đò sang sông.

Bàn bên cạnh còn một tợp rượu cuối cùng, lão nhân ngửa cổ làm nốt. Thức nhấm trong các đĩa cũng không còn.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Có lẽ vị tiền bối này thiếu tiền, nên mặt vị cô nương hơi buồn”.

Thiếu nữ nói :

- Lão gia uống quá nhiều rồi? Đường xa, uống nữa làm sao đi?

Lão cười hì hì nói :

- Thu nhi vốn không rõ, không có kẻ nào đi nhiều bằng kẻ muốn ở, cũng không có kẻ nào ở nhiều bằng kẻ muốn đi. Uống mà thấy mình chưa uống, ấy là uống đã nhiều. Uống mà thấy mình uống nhiều, thì đó là chưa uống.

Nghe lão luận chuyện đi ở, khiến Tuyết Cừu nhớ tới một tay đạo đức giả hiệu đó là Nam Phương Mã Nguyện. Nhưng chàng thấy lão nhân này có phong thái khác biệt hơn, là tự nhiên, tự nhiên gần như chân thành. Nhưng khốn nỗi, ngồi bên lão có một vị nữ lang, nên chàng khó mở miệng làm quen.

Tiểu nhị mang rượu và thức nhấm ra. Hắn chưa tới nơi, chàng tuy muốn biết thố thố là món gì, nhưng đành bóp bụng chỉ sang bàn bên cạnh, nói :

- Hãy để bàn đó trước cho tiền bối.

Người trong quán bưng tiếp ra hai lò lửa trên đó có đặt một chiếc om bằng sứ. Mỗi lò đặt trên mỗi bàn.

Tuyết Cừu nhìn vào om thấy đựng một dung dịch dầu giấm. Chàng cười khì, hỏi nhỏ Tuyết Minh :

- Sao họ không để trong bếp mà xào nấu?

Chợt nghe lão nhân quát hỏi tiểu nhị :

- Ngươi đem cái om nước này ra làm gì?

Tiểu nhị hỏi ngạc nhiên nhưng hắn mỉm cười trả lời :

- Dạ, để khách quan nhúng, sẽ còn dọn ra nữa.

Nhưng lão hỏi hơi gấp và gắt :

- Kênh kiệu quá! Nhúng gì chứ?

Tiểu nhị nói :

- Nhúng... Thịt thỏ vào đó cho chín, đoạn nhấm với Lộ Trúc tửu.

Lão ạ một tiếng ngồi nhe răng cười.

Thiếu nữ cạnh lão sượng quá, lấy khăn che mặt.

Bên bàn này, Tuyết Cừu cũng thấy thèn thẹn, nhưng Tuyết Minh rất vui và pha chút cảm động, nói :

- Con người càng thạo việc bao nhiêu, càng rắc rối bấy nhiêu.

Đột nhiên nàng thấy thương Tuyết Cừu vô hạn.

Tuyết Minh đứng lên xin phép vị lão nhân, nói :

- Bẩm tiền bối! Cho tiểu nữ xin phép kê liền hai bàn vào.

Lão nói :

- Hay lắm!

Tuyết Cừu và nữ lang áo hoa kia lấy làm ngạc nhiên vì cử chỉ của nàng. Nhưng rồi chàng và Tuyết Minh kê sát bàn vào.

Nhà quán đem rượu và thịt thỏ ra...

Tuyết Cừu ngồi gần bên lão nhân. Tuyết Minh ngồi gần nữ lang áo hoa.

Tuyết Minh gắp thịt thỏ bên bàn bỏ vào om cho nữ lang. Tuyết Cừu cũng làm như vậy cho bàn mình...

Tuyết Minh giới thiệu :

- Vị này là... Hận Hoài công tử. Còn tiểu muội là Sơ Ỷ Trang! Chẳng hay tiền bối cao danh là gì và tiểu thư cho biết quý danh?

Lão nhai một miếng thịt thỏ và hớp một hớp rượu rồi nói :

- Ta chỉ có họ chứ không có tên. Họ của ta là họ Lão. Bởi phụ mẫu qui tiên rất sớm. Thấy ta chậm hiểu, người đời đặt tên ta là... Ngốc. Và gọi là Ngốc Lão.

Hai người nghe Ngốc Lão nói đều giật mình.

Bởi vì giang hồ đã từng đồn đại về con người này. Ngốc Lão không phe phái, bè cánh. Không gây thù chuốc oán với bất kỳ ai. Nhưng khi lão xử người nào, thì người đó đáng tội chết.

Thường thường, không ai thấy lão rút kiếm cũng như thọc kiếm vào bao. Đừng tưởng bao kiếm lão dễ thọc. Thứ bao may bằng vải bố nhưng nhằng, lại rách nhiều nơi, mũi kiếm dễ đi lạc. Bao lần cho kiếm vào bao không một lần nào lão phải sửa lại.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh cũng đứng lên vòng tay nói :

- Vãn bối đã từng nghe đại danh của tiền bối. Hôm nay mới hân hạnh được diện kiến tôn nhan.

Lão khỏa tay nói :

- Đừng làm vậy rườm rà.

Thiếu nữ nói :

- Tiểu muội là Lão... Thiên Thu! Tên đó của lão gia đặt nghe gìa nua ghê lạ.

Tuyết Minh nói :

- Tỷ tỷ cũng có cái tên rất lạ, cộng thêm dung mạo tuyệt vời, tiểu muội không bì kịp.

Ba bạn trẻ bắt chuyện với nhau rất nhanh. Ngốc Lão thì sì sụp ăn và uống. Lão ăn không nhanh, uống không vội, vì lão nhai rất kỹ nên phải uống rất chậm như để thưởng thức mùi vị đặc biệt. Cách ăn của lão rất nhiệt tình, khiến Tuyết Cừu rất thích.

Chàng tự nhủ thầm :

- “Giang hồ ít nghe tiếng Bí Tàng cung, ít nghe tiếng Vô Tận Tàng cao thủ, nhưng người ta đồn vang về Ngốc Lão, võ công tuyệt đại, tính tình rất cổ quái và chân chính”.

Ba người trẻ đã hết hai bình thì lão cũng vừa hết một bình.

Ngốc Lão ngước lên cười :

- Rượu ngon quá! Món thố thố cũng thật tuyệt.

Tuyết Cừu gọi thêm rượu và thức nhấm như lần trước.

Họ uống và nói chuyện cuộc sống chung quanh họ, không ai bàn tới việc văn chương võ nghệ.

Bỗng Lã Tuyết Cừu giật mình, vì ngoài cửa bước vào tên La Tuyết Cừu, trên tay cầm thanh kiếm đi xăm xăm tới bàn chàng.

Chừng hắn nhận ra Lã Tuyết Cừu, mặt hắn bỗng tái ngắt, mắt đổ lửa lên. Hắn lần phân nửa muốn quay ra, nửa muốn bước tới. Cuối cùng hắn bước tới...

Lã Tuyết Cừu tay sờ đốc kiếm, chăm chú nhìn hắn, không nói một tiếng.

Hắn đến ngang tầm Ngốc Lão, mắt nhìn trừng trừng... Thanh bảo kiếm hắn cầm trên tay hơi run.

Ngốc Lão vẫn chăm chú ăn và uống, tựa hồ như không thấy có kẻ muốn đâm chém mình ở bên cạnh.

Lão Thiên Thu đưa mắt nhìn hắn, nhưng vẫn không thèm nói một lời.

Cảnh tượng nguy hiểm như vậy mà phụ tử Ngốc Lão vẫn bình thản như vại, khiến ai nấy đều ngạc nhiên.

Tuyết Cừu mặt lạnh như tiền. Bởi vì tên La Tuyết Cừu kia chàng đã tha chết nhiều lần rồi. Hôm nay hắn đến đây không phải để tìm chàng mà tìm Ngốc Lão. Có lẽ hắn muốn giết Ngốc Lão sao đó?

Tuyết Cừu tự hỏi :

- Ngốc Lão có thù gì với hắn chứ? Hay là Thần quân sai hắn đi giết Ngốc Lão. Hay là có kẻ nào đó mướn giết?

Thanh kiếm của La Tuyết Cừu từ từ đưa lên cao. Trong lúc đó Ngốc Lão ngửa cổ nốc một hơi rượu dài khoái trá.

Ánh kiếm hắn chớp lên... Thì bốn ánh kiếm cũng vừa chớp lên cùng một lúc. Tay La Tuyết Cừu văng ra ngoài làm bốn khúc, mũi kiếm của Ngốc Lão chĩa đúng vào yết hầu họ La.

Thiên Thu, Tuyết Minh, Tuyết Cừu kiếm nhanh gần như tuyệt đối. Cả ba nhìn nhau mỉm cười rồi cho kiếm vào võ.

La Tuyết Cừu đứng chết trân tại chỗ, máu chảy thành dòng.

Uống hết rượu rồi lão quay sang họ La, hỏi :

- Kẻ nào sai khiến ngươi giết ta?

Hắn nhăn mặt vì đau đớn, đáp :

- Đông Hải Thần Quân!

Lã Tuyết Cừu nổi giận xung thiên nói :

- Ngươi là một tên vô sỉ, tại sao không chết đi cho rồi?

Ngốc Lão quay sang Tuyết Cừu nói :

- Cứ để hắn sống!

Lão nói tiếp với gã họ La :

- Ngươi về bảo con chuột chù ấy có gan thì đến gặp ta. Và nói với hắn, cho ta gởi hắn một giọt máu. Cút!

Sau tiếng cút, Ngốc Lão thu kiếm, trên mũi kiếm đọng một giọt máu... Nơi cổ của La Tuyết Cừu có một chấm đỏ, máu tuôn ướt áo.

La Tuyết Cừu sợ đến muốn đứt hơi. Hắn chạy lom khom như chuột.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tiền bối và Đông Hải có mối oán cừu thế nào?

Chương 20: Dị Nhân Dị Sự

Ngốc Lão nói :

- Thần quân có ý thôn tính thiên hạ, nên lão muốn trừ đi những nhân vật có võ công cao và đối lập với lão. Sở dĩ lão sai tên kia đâm ta một cách ngang xương là lão biết ta xưa nay chưa hề rút kiếm đánh ai trước. Phần nữa lão cố ý thử võ công của ta.

Tuyết Cừu hỏi :

- Đông Hải Thần Quân có ý như vậy, tiền bối có dự định gì đối phó với lão không?

Ông nói :

- Ta xưa nay không muốn can dự vào việc thiên hạ. Không phải ta sợ lão, ta cũng biết bên cạnh lão còn có Ngũ Hoa đại sư. Bên cạnh Ngũ Hoa còn có (Song Long kiếm khách, tức là Cù Long kiếm khách và Phi Long kiếm khách). Hai tên này võ vông không kém Ngũ Hoa.

Lã Tuyết Cừu giật mình nghĩ thầm :

- “Võ công của giang hồ ta đã thử qua, nhưng làm sao có nhiều đại cao thủ đến như vậy? Ta phải luyện bao lâu nữa mới bằng họ?”

Tuyết Minh hỏi :

- Võ công của tiền bối so với họ như thế nào?

Ngốc Lão cười :

- Khó nói.

Lão Thiên Thu chen vào nói :

- Lão gia đã đấu với Cù Long ba ngày đêm từ chưởng đến kiếm, hai bên vẫn bất phân thắng bại. Nghe nói Vô Tận Tàng cao thủ võ công xuất quỷ nhập thần, nhưng nhân vật đó là ai, giang hồ chưa kẻ nào biết mặt cả.

Tuyết Minh nói :

- Có lẽ tiền bối chưa gặp tri âm. Nếu gặp tri âm chắc chắn phải có tấm lòng đồng điệu. Nếu tri âm chống đối Thần quân, thì tiền bối cũng nhập cuộc thôi.

Ngốc Lão lắc đầu :

- Ta chưa mường tượng ra khí vị của tri âm. Ta không muốn ai quấy rầy cái không khí tĩnh mịch của ta. Các ngươi không biết sự phiền phức của nó đâu.

Họ cao hứng, uống rượu luôn cả đêm.

Lão Thiên Thu uống rượu thật ngọt. Nàng đâm ra cao hứng nói :

- Ỷ Trang tỷ tỷ! Tiểu muội khác với lão gia. Tiểu muội rất thích tri âm. Không biết tỷ tỷ có vui cho tiểu muội kết làm một cặp tâm giao không?

Tuyết Minh khéo léo nói :

- Có thêm một người bạn tốt, nỗi buồn chia hai và niềm vui được nhân đôi, muội đây cũng rất thích. Nhưng Lão tỷ tỷ bận đi với vị tiền bối tịch mịch, còn đâu mà đi với muội? Hơn nữa, muội là kẻ đối mặt giang hồ.

Chợt gã tiểu nhị đi qua, Thiên Thu gọi lại nói :

- Cho một vị cô nương tuyệt đẹp lại có tài rót rượu.

Tiểu nhị nói :

- Có tài rót rượu thì có, nhưng tuyệt đẹp thì không dám chắc.

Thiên Thu nói :

- Nhan sắc cỡ như bọn ta không được sao?

Tiểu nhị nói :

- Xin lỗi. Nhị vị tiểu thư đây là tuyệt thế giai nhân rồi. Quán này không có vị cô nương nào có nhan sắc như vậy. Nhưng tiểu nhân cũng cố gắng.

Hắn đi một lát sau dẫn đến một cô nương có dâng điệu thướt tha. Giờ này người nào cũng có chén và cũng có cao hứng.

Thiếu nữ mới đến nhan sắc mặn mà, cũng đáng gọi là giai nhân. Nhìn gót chân của nàng đi, ai cũng biết nàng là một... Cao nhân.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Tại sao chốn này lại có cao thâm ẩn tích? Nàng ở trong cánh nào. Nếu là của Thần quân sao họ không yểm trợ gì tên họ La kia”.

Thiên Thu hỏi :

- Cô nương ở quán này bao lâu rồi?

Thiếu nữ đáp :

- Hai năm.

Thiên Thu lại nói :

- Cô nương đáng gọi là giai nhân, xin cho biết cao danh?

Thiếu nữ đáp :

- Nhan sắc của tiểu muội làm sao sánh lại nhị vị tiểu thư? Tiểu muội tên Chân Chân.

Nàng vừa nói vừa châm rượu.

Tuyết Minh lặng thinh nhìn Chân Chân. Chân Chân có tài rót rượu vun ngọn.

Tuyết Minh lấy đũa gạt ngọn rượu ấy ra. Phần ngọn rượu ấy nằm lơ lửng bên ngoài...

Chân Chân đặt bình rượu xuống, hai tay chắp lại nói :

- Tiểu thư có công lực kinh hồn.

Ngốc Lão cười :

- Ta biết cô nương là ai rồi.

Thiên Thu nói :

- Ôi chao! Chư vị là cao nhân mà tiểu muội thật thất kính.

Ngốc Lão hỏi Chân Chân :

- Tiểu cô nương ở trong tổ chức nào vậy?

Chân Chân nói :

- Tiểu nữ là kẻ lưu lạc. Trước đây từng hợp tác với các nàng như Dương Tiểu Kha, Hoa Như Tuyết... Chận khách giang hồ không cho đến Nga Mi. Không ngờ tổ chức đó bị một nữ nhân võ công lực cao đánh bại. Các cô giải tán. Tiểu nữ lưu lạc đến đây. Nơi đây chỉ là một tửu điếm thuần túy, không dính gì đến việc giang hồ.

Tuyết Cừu nghe qua chấn động tâm thần. Chàng vốn đeo nợ nhiều với phái nữ, nên không muốn để lộ thân thế ra.

Lã Tuyết Minh nói :

- Nếu có đất dụng võ, cô nương có gia nhập không?

Chân Chân nói :

- Dĩ nhiên là gia nhập.

Tuyết Minh lấy trong người ra một phong thư, nói :

- Không người nào không có chỗ dùng. Cô nương đọc cẩm nang này sẽ tìm ra được chỗ đó ngay. Bây giờ cô nương cho dọn đồ để đưa bọn này qua sông.

Chân Chân cất cẩm nang vào túi, mắt như muốn hỏi nàng một câu gì đó, nhưng nghĩ sao lại thôi.

Chân Chân nói :

- Có thuyền ngay!

Nàng toan đi, nhưng Ngốc Lão chận lại, nói :

- Chưa gấp đâu, hãy uống rượu đã!

Họ lại vui với nhau một hồi nữa.

Tiệc tàn, Chân Chân cho dọn thuyền.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tiền bối có quá giang không?

Ngốc Lão nói :

- Ta cũng định sang sông đó.

Bốn người cùng ngồi thuyền sang sông. Ánh trăng sáng vằng vặc. Tiếng chèo khua nước bì bõm.

Bỗng nhiên nghe tùm một tiếng. Lão Thiên Thu nói :

- Kiếm của lão gia rơi xuống nước rồi.

Ngốc Lão nói :

- Không hề gì. Vào bờ nhặt.

Đoạn, lão rút kiếm của Thiên Thu khắc vào mạn thuyền nơi kiếm vừa rơi.

Lã Tuyết Cừu chép miệng :

- Tiền bối làm việc này, khiến vãn bối nhớ tới câu chuyện “Sở nhân khắc chu cầu kiếm” (người nước Sở khắc vào mạn thuyền để tìm thanh kiếm). Hỡi ơi! Thuyền trôi chứ kiếm làm sao trôi.

Ngốc Lão mỉm cười không nói gì.

Thuyền đến bờ, lão nói :

- Lão Thiên Thu! Lặn từ chỗ này lấy kiếm cho ta.

Lã Tuyết Cừu nghĩ nếu để Thiên Thu lặn xuống nước thì bất tiện, chàng bỏ hành lý ra nói :

- Để vãn bối!

Tuyết Minh nói :

- Khoan! Ta với ngươi đánh cuộc! Theo ngươi, có thanh kiếm đó dưới này không?

Tuyết Cừu suy nghĩ rồi nói :

- Không!

Tuyết Minh cười nói :

- Được đó! Đánh cuộc đi! Nếu là có kiếm thì công tử sẽ là thuộc hạ của ta cả đời. Nếu không có kiếm, ta sẽ làm tôi tớ cho công tử suốt đời không lấy chồng. Cuộc đi nào!

Tuyết Cừu thấy nàng nói găng quá suy nghĩ :

- Môn công phu gì mà có thể dẫn thanh kiếm đi theo thuyền được!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ võ công thấp kém nên không biết tiền bối luyện môn công phu gì mà có thể dẫn kiếm đi theo thuyền được? Tại hạ không dám đánh cuộc.

Tuyết Minh nói :

- Trong nước luôn luôn có một sức đẩy đứng, nên kiếm rơi xuống đó nhẹ hơn gần phân nửa. Tiền bối dùng hấp lực thần công mà giữ thanh kiếm lại. Nhờ lực giữ ấy, nên kiếm đi theo thuyền. Ngươi có lặn xuống nên chú ý, kiếm đang chong mũi lên.

Tuyết Cừu mỉm cười, chàng nhảy tùm xuống nước, vừa lặn xuống, thì mũi kiếm đâm ngay vào cổ chàng. Cũng may là chàng đã đề phòng, nên có sự xây xát nhẹ. Chàng kinh ngạc không tưởng.

Chàng nhặt kiếm lên mà than :

- Quả là biển học mênh mông. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Kiến thức ta thật chưa tới đâu cả.

Mọi người lên bờ, Tuyết Cừu trao kiếm cho Ngốc Lão và nói :

- Công lực của tiền bối ghê quá! Hôm nay vãn bối mới được mở rộng tầm mắt.

Thiên Thu nói :

- Mừng cho công tử thoát được nạn... Ở đợ! Sơ tỷ tỷ kiến thức cao vòi vọi. Bây giờ hai vị đi đâu?

Tuyết Minh nói :

- Giang hồ linh lãng, đi nhưng không biết đi đâu. Còn tiền bối và tiểu thư đi về đâu?

Ngốc Lão nói :

- Giang hồ linh lãng, cứ đi, tới đâu thì tới. Ta dù có ngốc cũng đoán được rằng, Ngũ Hoa và Thần quân sẽ tìm ta. Bái biệt vậy!

Lão Thiên Thu ghẹo :

- Bỗng nhiên gặp nhau, rồi lại xa nhau. Để riêng cho thục nữ một mối sầu chết lịm...

Ngốc Lão gắt :

- Thiên Thu! Nghịch vừa thôi chứ! Không sợ Cấp Cô Sơn buồn sao?

Thiên Thu cãi lại :

- Thu nhi không yêu hắn! Thu nhi đã nói với hắn rồi.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu không biết Cấp Cô Sơn là ai? Nhân vật đó tài cán như thế nào?

Tuyết Minh nói ghẹo lại :

- Đứng núi này trông núi nọ, rốt rồi không có núi nào cao. Ta nghe Cấp công tử tài ba lại đẹp nữa. Coi chừng ế cho mà xem.

Cuối cùng, họ cũng chia tay.

Trên đường đi, Tuyết Cừu hỏi :

- Chủ nhân có biết kỹ về Ngốc Lão không?

Lã Tuyết Minh nói :

- Không kỹ lắm! Võ công của ông thâm cao. Một nhân vật ít tranh chấp với giang hồ. Nếu cần, đứng về phía chúng ta chống lại Thần quân.

Một hôm bên một khu rừng, cả hai cùng thấy hai lão đạo sĩ một người mặc hắc phục, một người nữa mặc thanh phục, đang ngồi đánh cờ với nhau, có vẻ nhàn hạ lắm.

Tuyết Cừu không muốn làm kinh động đến họ, nhưng Tuyết Minh kéo tay chàng đứng lại xem...

Đạo sĩ áo đen tướng mạo hung dữ, còn lão áo xanh râu lưa thưa, mũi khoằm. Bỗng hai lão cùng ngước lên nhìn cặp trai tài gái sắc này.

Lão áo đen hỏi :

- Các ngươi là ai?

Tuyết Cừu nói :

- Bọn vãn bối là khách bộ hành!

Lão áo xanh nói :

- Ai chẳng là khách bộ hành? Nhưng các ngươi là người thế nào? Môn phái nào?

Tuyết Minh cười cười :

- Không có môn phái! Chỉ là người bình thường!

Lão áo xanh nhắm ngay Tuyết Cừu ném ra một quân cờ. Tốc độ cờ đi rất nhanh.

Lã Tuyết Cừu vận công đưa tay chộp lấy, cảm thấy tay mình đau buốt, chờn vờn như muốn thối lui.

Lã Tuyết Cừu nổi giận ném trả con cờ lại cho lão.

Thế là một trận mưa cờ từ phía hai lão bắn về phía hai người.

Lã Tuyết Cừu rất khổ sở trong cuộc thi triển công lực này. Hai lão có sẵn cờ, bắn đã mạnh mà lại nhanh. Còn Lã Tuyết Minh thi triển phân thân thuật hứng và bắt những quân cờ ấy và bắn trả lại một cách ung dung.

Dần dần, Tuyết Cừu quen với thế đến đỡ ấy.

Hai bên tiếp tục giao đấu không bên nào nhượng bên nào.

Càng lúc, Tuyết Cừu càng thấy công lực có phần suy giảm. Chàng nghĩ, không lý bây giờ chàng phải giải thể mấy quân cờ này?

Chàng thấy tức cho mình học không tới nơi tới chốn. Sự tức tối ấy cũng làm ảnh hưởng tâm lý. Nỗi cố gắng từ nơi ấy vươn lên.

Chàng nghĩ thầm :

- “Hai lão ngồi, sự xoay trở có phần bất tiện hơn là người đứng. Phải tập trung năm sáu quân cùng một lúc bắn ra nhiều nơi, ắt hai lão phải trúng”.

Chàng thực hành theo ý định đó.

Hai lão dường như đoán biết được ý định đó.

Khi Lã Tuyết Cừu bắn ra một lần sáu viên, hai lão giũ tay áo một cái mấy quân cờ rớt xuống, nhưng họ lại không tránh được mấy quân cờ của Tuyết Minh. Mỗi lão bị một quân nơi trán, u ra một cục.

Hai lão cả giận, không bắn nữa, đứng lên nói :

- Phải cho hai đứa này biết lễ độ.

Hai lão cùng rút kiếm ra.

Nhìn kiếm của họ, Tuyết Minh thảng thốt la lên :

- Song Long kiếm khách!

Quả vậy, đạo sĩ áo đen cầm thanh Cù Long kiếm, còn đạo sĩ áo xanh sử dụng thanh Phi Long kiếm. Đây cũng là hai thanh bảo kiếm.

Hai lão thấy thiếu nữ trẻ tuổi nói đúng lai lịch mình, khiến cả hai chợt khựng lại, hỏi :

- Tiểu cô nương là ai mà biết bọn ta?

Nàng ung dung nói :

- Hai vị là những tuyệt đại cao thủ mà chịu làm kẻ thủ hạ của Đông Hải Thần Quân, ai mà không thấy kỳ dị?

Hai lão lại càng ngạc nhiên. Cù Long kiếm khách nói như hét :

- Ngươi có quan hệ gì với Bí Tàng cung?

Tuyết Minh nói :

- Ta là người của Bí Tàng cung. Nói cho hai vị hay, Báo Tinh và Ngốc Lão cũng đối đầu với quý vị đó.

Song Long kiếm khách cười rộ :

- Thế mới là vui. Tiểu liễu đầu ơi! Không phải ta phục vụ gì cho tên Đông Hải Thần Quân hay Ngũ Hoa đâu. Chẳng qua là bọn hắn có đông tay chân, để chúng ta... Thượng hành hạ hiệu vậy thôi. Làm người phải có lập chí. Trời đất đã hun đúc một bậc nhân tài thế này lại phải mai một với cây cỏ sao? Sao các ngươi biết lập Bí Tàng cung, biết lùa các cao thủ vào đó?

Tuyết Minh nghiêm trang nói :

- Bí Tàng cung sở dĩ có được là do các vị... Lập ra. Mười ba bang phái đang đi đường chánh, thì chư vị đã xúi giục họ phải đi sang đường tà. Các vị lập hội này phái kia. Nếu ta không lầm, ít ra các vị đã lập bảy nơi như vậy.

Cù Long đạo sĩ nói :

- Được rồi! Nếu tiểu liễu đầu đỡ nổi ta ba hiệp, thì ta sẽ gọi ngươi là sư tỷ và chịu dưới sự sai khiến của ngươi.

Tuyết Minh thất kinh. Nàng biết võ công của Song Long kiếm khách ngang tầm với Ngốc Lão, với Báo Tinh, thì đừng nói ba hiệp mà ba mươi hiệp hay nhiều hơn nữa nàng cũng dư sức để chống trả. Lão thề độc như vậy là có ý gì?

Lã Tuyết Cừu giật mình. Chàng hỏi :

- Đạo trưởng xuất ngôn không ân hận sao?

Cù Long nổi giận quát :

- Ngươi tưởng ta nuốt lời sao?

Lã Tuyết Cừu nói :

- Không phải vậy! Tại hạ biết nhị vị đạo trưởng như hình với bóng. Chả lý, khi một người đi với Bí Tàng cung thì người kia phải ở tư thế đối lập?

Cù Long nói :

- Phi Long kiếm khách phải theo ta.

Phi Long kiếm khách cười lớn nói :

- Ta có hứa đâu mà bắt ta theo. Ngươi hứa rồi thì ngươi phải giữ lời. Chơi đi!

Cù Long kiếm khách đứng ngẩn ngơ.

Tuyết Minh chúm chím cười, nói :

- Khi chưa đấu, có quyền rút lại lời hứa cũng không muộn, đạo trưởng ạ.

Cù Long kiếm khách nói :

- Rút lại sao được? Ta tìm một giải pháp ổn nhất để dàn xếp giữa ta và lão, nếu chuyện thất bại có thể xảy ra.

Lão quay sang Phi Long đạo sĩ hỏi :

- Rủi ta bại, ta với ngươi phải như thế nào?

Phi Long nói tỉnh :

- Lão được một bà... Đại sư tỷ nhan sắc diễm kiều, võ công cái thế, lão còn muốn gì đến ta? Khi đó, nếu có gặp nhau thì lánh mặt nhau là vừa. Đợi khi nào bà sư tỷ của ngươi chết rồi, ngươi mới quay lại.

Cù Long đạo sĩ than :

- Khó nhỉ!

Tuyết Minh nói :

- Nếu đạo trưởng thấy hoàn cảnh khó khăn quá thì thôi vậy.

Cù Long kiếm khách hét :

- Đỡ này!

Lão phi thân lên, ánh kiếm phát ra loang loáng... Và xem lại thì Tuyết Minh cũng mất bóng.

Nàng dùng Nhân kiếm mà đấu với lão.

Nhân kiếm tức là Túy Hoa kiếm pháp phối hợp với Mai Hoa kiếm pháp. Với các chiêu như “Nhân Vị Tình Tự”, “Điểu Vị Hoa Sầu”... Kiếm âm tru lên một cách thê thảm.

Bên kia, Cù Long kiếm khách sử dụng Cù Long kiếm pháp.

Nguyên Cù Long kiếm pháp là do Tôn Nhơn Nhơn đời Chiến Quốc tu đắc đạo mà sáng lập ra. Muốn linh nghiệm trong việc sử dụng phải đánh nó với một thanh bảo kiếm.

Hào quang của hai thanh kiếm ấy xoắn vào nhau, tiếng kiếm khua trong như tiếng ngọc.

Hết một hiệp. Hai tay kiếm tuyệt đỉnh gườm nhau.

Phi Long kiếm khách nói như chiêm bao :

- Một trăm hiệp cũng bất phân thắng bại chứ đừng nói ba hiệp. Con rồng đẹt này bị tổ trác rồi!

Hiệp thứ hai, bất ngờ Lã Tuyết Minh thi triển Thất tuyệt ma chiêu. Bộ pháp và thân pháp của nàng đánh cũng giống như Lã Tuyết Cừu nhưng có phần ảo diệu hơn, mạnh nhanh và chuẩn.

Cứ công bằng mà nói, với Vô Ảnh ma chiêu, Lã Tuyết Cừu vào hàng... Sư đệ so với nàng. Chàng cảm động và cảm phục khôn cùng.

Cù Long đạo sĩ biến chiêu trong Cù Long kiếm pháp. Chiêu thức đang đi nhanh, bất ngờ chậm lại như những đường sóng kiếm nối liên tục với nhau... Người ta thấy bảo kiếm Cù Long như lớn gấp bảy lần kiếm thường.

Lã Tuyết Cừu kinh dị và tặc lưỡi :

- Chưa từng nghe thấy! Nhưng làm sao có thể như vậy được?

Hai bên hết hiệp thứ nhì. Họ lại gườm nhau.

Thần sắc cả hai đều ngưng đọng. Gương mặt của Cù Long kiếm khách đầy vẻ lo lắng.

Bỗng thanh Cù Long kiếm rời tay lão ngờ ngờ đi tới... Khi gần tới nơi, thanh kiếm tự động quay rất nhanh, nhanh như chong chóng gặp gió, như có một bàn tay vô hình điều khiển.

Lã Tuyết Cừu nhớ tới Ngốc Lão đã điều khiển thanh kiếm dưới dòng sông.

Tiếng kiếm khua leng keng. Loại kiếm pháp này gọi là Cách Không kiếm pháp. Hai tay lão múa lia lịa, thanh kiếm múa theo điệu của lão.

Thật ra, Cách Không kiếm pháp tuy là đẹp mắt và lạ lùng nhưng lại rất hao tổn chân lực, lại không chắc chắn.

Kiếm cầm tay bao giờ cũng chắc hơn kiếm ở ngoài không. Cù Long kiếm khách muốn uy hiếp tinh thần đối phương, nên mới biểu diễn như vậy.

Tuyết Minh giữ vững kiếm pháp, Vô Ảnh ma chiêu vẫn duy trì để đấu với loại quái kiếm này.

Cù Long kiếm khách chớp người lên, lão thu kiếm về và sử dụng một loại kiếm pháp khác, dường như Thiên Địa kiếm hay Âm Dương kiếm gì đó. Nhưng dù gì là dù... Ba hiệp đã đi qua...

Phi Long kiếm khách đánh lên không một chưởng, hét :

- Độ số đã hết rồi, dừng tay lại đi!

Lã Tuyết Minh nhảy ra ngoài đứng chống kiếm nhìn.

Cù Long kiếm khách mặt mày buồn thảm. Mặt lão vốn hung dữ, bây giờ pha thêm nét buồn nên thật khó coi.

Lã Tuyết Minh nói :

- Không ai ép đạo trưởng phải giữ lời. Ta mà có một sư đệ như đạo trưởng chắc là phải giảm thọ. Xin cáo từ.

Nàng và Lã Tuyết Cừu toan đi, nhưng Phi Long đạo trưởng nói :

- Song Long kiếm khách xưa nay rất tôn trọng lời nói. Kiếm pháp của tiểu cô nương ngang hàng với chúng ta, không phải là chuyện dễ ở thế gian này. Lão Cù Long có gọi bằng sư tỷ cũng xứng đáng vậy.

Nhưng cặp thiếu niên nam nữ vẫn bước đi.

Cù Long bỗng phóng người tới trước chân đầu họ lại nói :

- Cù Long kiếm khách xin ra mắt... Đại sư tỷ. Và xin đại sư tỷ cho biết quý danh.

Lã Tuyết Minh nghiêm trang nói :

- Tình đối với nhau là một sự tự nguyện, không nên miễn cưỡng. Chấp vì lời hứa chẳng qua là những kẻ cầu danh. Đạo trưởng hãy tự nhiên!

Nàng kéo Tuyết Cừu đi.

Cù Long kiếm khách hét lớn một tiếng, đấm vào đầu để tự sát.

Phi Long nhanh tay cứu kịp.

Tuyết Cừu thấy sự tình trầm trọng, liền dừng lại nói :

- Đạo trưởng không nên làm vậy! Giá mà đạo trưởng nhiệt tình sớm hơn một chút, thì chúng ta là người nhà nhau cả.

Phi Long kiếm khách nói :

- Để có ý nghĩa hơn, chúng ta nên giữ thế đối lập.

Phi Long kiếm khách bỏ đi. Cù Long kiếm khách đứng sững sờ như người mất hồn. Nước mắt lão tuôn dài. Lão nói :

- Bất kỳ cảnh ngộ mới nào cũng khiến người ta ngỡ ngàng. Tiểu đệ chỉ ngỡ ngàng chứ không phải miễn cưỡng. Bây giờ qua giây phút ấy rồi, nếu sư tỷ không nhận, thì tiểu đệ cũng hết sống!

Giọng nói lão rất chân tình, Tuyết Minh thở ra nói :

- Thôi! Lão đệ hãy vui! Nên đề phòng Ngũ Hoa và Thần quân.

Cù Long tung mình nhảy lên một cái, những u uất phiền toái đều biến mất. Tính trẻ thơ của lão ngự trị, lão xá nàng một cái rồi nói :

- Bây giờ tiểu đệ phải đi...

Lão phóng mình đi mất dạng.

Mấy quân cờ trên tảng đá có thể là không đủ, không biết Song Long kiếm khách có trở lại với

chúng nữa không?

Tuyết Minh kéo áo Tuyết Cừu vừa đi vừa nói :

- Sống như Ngốc Lão mới là tuyệt vời. Ông ta là bậc thông thái, là nhà hiền triết, là một y sư thượng thặng.

* * * * *

Tuyết Minh và Tuyết Cừu nhắm phía Tây của núi Linh Nham mà đi.

Đến trước một trận Mộc Thạch ở cung Quán Khuê, cả hai cùng dừng lại.

Tuyết Cừu nói :

- Trận này do tại hạ và Băng Kiên lập nên, nhốt Thần Quần vào đó nửa năm. Ngũ Hoa phá trận cứu lão ra. Phi Quỳnh cũng giỏi về trận pháp. Nếu hai cô ấy vào đây ắt phải sửa đổi lại trận, nếu không, kẻ gian sẽ đột nhập vào...

Tuyết Minh nói :

- Ta có cảm tưởng không có hai cô ấy ở đây. Nơi đây không có hơi người.

Tuyết Cừu cũng có cảm tưởng như vậy.

Cả hai vào trong dễ dàng, vì trận không ai tái lập. Cung Quán Khuê vẫn còn nguyên. Băng Kiên và Phi Quỳnh không có. Những cây cổ cầm vẫn còn treo trên vách. Nhà nhện giăng bụi bám.

Tuyết Minh nói :

- Băng Kiên và Phi Quỳnh chưa hề đến đây.

Tuyết Cừu lặng thinh. Nơi đây khiến chàng nhớ lại kỷ niệm của ngày nào. Băng Kiên sống rất có tình. Nếu nàng đến Linh Nham, thì không nơi nào sống ý nghĩa bằng nơi này.

Tuyết Cừu nói như xúc động :

- Hay là họ bị tai nạn dọc đường rồi chăng?

Tuyết Minh dọn sạch sẽ trong ngoài, kể cả mấy cây đàn nàng cũng lau chùi thật bóng.

Sau khi so dây, Tuyết Minh nói :

- Đây là những cây đàn quý, âm hưởng rất tốt, công tử có biết đàn chăng?

Tuyết Cừu cười :

- Hồi còn nhỏ, Từ nhũ mẫu có dạy qua cầm kỳ thi họa, tại hạ có học nhưng không chuyên. Cung chủ đàn cho tại hạ nghe thì hợp hơn.

Tuyết Minh nói :

- Ta luyện được ba khúc. Khúc Quảng Lăng, Lưu Thủy, Hành Vân, Tỳ bà. Các khúc ấy phải gảy vào ban đêm mới hợp. Ta muốn ở lại đây mấy hôm để nghiên cứu địa thế ở nơi này.

Tuyết Cừu nói :

- Linh Nham vốn là nơi vua Ngô sửa sang cho Tây Thi vương phi ở, cảnh đẹp và thơ mộng. Có ba chỗ đáng để ý. Một là nơi này, hai là Mê cung, ba là nơi của Sầm lão sư. Ta đi lướt qua một buổi là xong. Cung chủ dọn dẹp kỹ lưỡng, y như ở luôn nơi đây vậy.

Tuyết Minh nói :

- Dù có ở một buổi cũng phải dọn dẹp. Đó là tỏ lòng tôn kính đối với tiền nhân.

Nàng đi tới đi lui một hồi chợt hỏi :

- Trước kia có thời gian công tử và Băng Kiên sống nơi đây... Thú vị nhỉ?

Tuyết Cừu sơ lược lại giai đoạn chàng bị khống chế, và sau đó qua giai đoạn cả hai học tập chung. Chàng nói :

- Dĩ nhiên cả hai đều tự giữ mình.

Tuyết Minh có vẻ đăm chiêu.

Tuyết Cừu cảm thấy áy náy. Để không khí khỏi nặng, chàng hỏi :

- Tài liệu ở đâu Cung chủ luyện Vô Ảnh ma chiêu?

Nàng đáp :

- Vô Tận Tàng cao thủ truyền lại cho ta đó. Ông ta rút từ trong Thạch trận ở Nam Thị.

Tuyết Cừu hơi ngạc nhiên. Vì chàng cứ tưởng rằng, chỉ có chàng là người duy nhất mới khám phá ra Ma chiêu và Quỷ thức.

Tuyết Cừu không nói gì về việc của chàng luyện. Chàng mãi băn khoăn về võ công của chàng không tiến tới tuyệt đỉnh, chàng cứ ra ngẩn vào ngơ mãi.

Tuyết Minh nói :

- Dường như công tử nhớ ai rồi phải không?

Tuyết Cừu buồn buồn nói :

- Tại hạ đã vượt sinh tử huyền quan rồi nhưng luyện võ công vẫn không tiến bộ là sao?

Tuyết Minh nói :

- Võ công cũng còn tùy theo căn duyên nữa. Muốn tiến nhanh sao được. Bây giờ ta định vào Mê cung xem thử nơi ấy có gì bí hiểm.

Tuyết Cừu nói :

- Đừng vào thì hay hơn. Vì Ngũ Hoa đến đây cứu Thần quân, chắc chắn là ông ta vào rồi. Và có thể ông đã đặt bẫy nới ấy.

Tuyết Minh cười nhẹ :

- Ta lại sợ hai lão ấy sao?

Chàng không dám can ngăn nữa.

Đêm đến cả hai ngồi tham thiền. Vào khuya, Tuyết Cừu nói :

- Xin Cung chủ cho nghe một khúc đàn.

Tuyết Minh nói :

- Cả ba khúc mà ta biết, âm chất rất nhiều. Đàn vào ban đêm thì hợp, nhưng lại e có ác xà đến. Ở Linh Nham này có vẻ hoang tàn, trăn rắn không thiếu gì.

Tuyết Cừu nói :

- Chẳng lý ta lại sợ trăn rắn?

Tuyết Minh nói :

- Những con rắn lâu năm có nhiều độc khí. Thôi, chiều ý công tử, ta gảy bản “Lưu thủy hành vân”. Công tử hãy nạp khí chuẩn bị nhận thêm công lực.

Đêm khuya vắng. Tiếng đàn thánh thót. Có khi cao như núi, khi sâu như sông, khi lạnh như tuyết

khi mờ như mây... Công lực cũng từ đó mà tuôn ra...

Tuyết Cừu dùng Cự Bí thần công mà hấp thu nguồn chân lực dồi dào ấy...

Thân nhiệt của chàng mỗi lúc một nóng lên. Nóng đến mức gần như muốn bốc cháy.

Trường hợp này bế công cũng nguy hiểm.

May sao lúc đó tiếng đàn dịu dần, công lực truyền qua tiếng đàn cũng thu liễm. Nhưng người Lã Tuyết Cừu vẫn còn nóng, vì nguồn chân lực vừa thu nhận không ổn trong cơ thể chàng.

Chàng xả công mà lăn lộn... Và hôn mê.

Tuyết Minh bước tới sờ mạch chàng, thấy chàng. Nóng như xông lửa, nàng chép miệng :

- Người này có công lực rất cao nhưng sự sắp xếp không mấy ổn thỏa, nên sự vận công cũng khó khăn.

Nàng cởi y phục của chàng ra để giải nhiệt, rồi dùng cường công để trấn áp số công lực hỗn loạn kia...

Một hồi Lã Tuyết Cừu tỉnh lại, chàng vươn vai đứng lên, thấy mình chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc.

Bên kia Tuyết Minh ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Hồi lâu, Tuyết Minh xả công. Tuyết Cừu nói :

- Công lực của Cung chủ cao thâm không tưởng được.

Tuyết Minh mỉm cười :

- Công lực của công tử gần tương đương với ta rồi đó. Tại công tử chưa biết cách phát huy nó. Công lực của một cao thủ bao giờ cũng chia làm hai phần: nội lực và tiềm lực. Sự điều hợp giữa hai phần lực ấy phải bằng ý chí.

Nàng giảng tâm pháp cho Tuyết Cừu để biết cách phát huy.

Sau đó chàng đứng lên mở cửa, toan bước ra ngoài, bỗng chàng thấy một con mãng xà, vảy ngời bóng trăng, lớn bằng một ôm tay, dài ngót bốn trượng. Rắn ngóc đầu lên cao hơn chàng.

Tuyết Minh mặt mày hơ hải la lên :

- Lão xà!

Rắn vẫn ngóc đầu và ở yên một chỗ.

Tuyết Cừu nói :

- Lão xà! Ngươi vì âm thanh huyền diệu kia mà đến đây, té ra ngươi sành âm luật lắm. Với chúng ta, ngươi nên là bạn hơn là đối đầu.

Chàng quay sang nói với Tuyết Minh :

- Cung chủ nên gảy một bản nữa cho lão xà thưởng thức. Những con vật lâu năm này có giác tính đặc biệt lắm.

Tuyết Minh đưa tay chân ngực nói :

- Cho tới bây giờ ta vẫn còn thấy khó chịu trong người, làm sao mà gảy được?

Tuyết Cừu mỉm cười :

- Tại hạ từng gặp những con quái vật cỡ này. Chẳng hạn mấy con Khủng tri thù của Cung chủ nuôi chẳng phải là quái vật sao? Cung chủ cứ mang đàn ra, tự khắc bình tâm ngay.

Tuyết Minh nghe lời chàng lấy đàn ra gảy khúc Quảng Lăng. Mắt nàng rất mơ màng, đầu nghiêng về một bên, mái tóc huyền xõa trên má, trông đẹp như một nàng tiên.

Tiếng đàn nghe mượt mà như tơ như nhung, pha chút mông lung kỳ ảo, âm điệu du dương khi bổng khi trầm...

Tuyết Cừu thấy đuôi rắn nhịp nhịp, đầu rắn khi vươn cao, khi rụt thấp khi chồm tới khi lui về tất cả đều theo điệu đàn...

Tuyết Cừu tuy chăm chú nghe, nhưng mắt vẫn quan sát rắn.

Rắn có vẻ thoải mái và chăm chú nghe. Rắn đánh nhịp rất ăn khớp với đàn.

Bản đàn dứt. Tuyết Minh treo đàn. Rắn xoay đầu vào trong gục gặc mấy cái rồi bỏ đi. Đuôi rắn ngoe ngoắc mấy cái.

Hai người trông theo không hiểu ý gì.

Rắn dừng lại, và ngoái đầu nhìn lại.

Tuyết Cừu nói :

- Lão xà có ý muốn bảo chúng ta đi theo đó. Ta nên theo nó!

Tuyết Minh đồng ý. Cả hai mang vũ khí và hành lý theo.

Bây giờ rắn mới thong thả trườn mình đi. Càng lúc rắn càng trườn nhanh, nhanh đến nổi gió, hai người dùng thuật khinh thân đuổi theo.

Rắn đi về hướng Đông Nam.

Cả hai để ý, vảy rắn phản chiếu ánh trăng lóng lánh màu bạc.

Chừng hơn một khắc, rắn đến một cây cổ thụ. Nơi đây có ba tảng đá dụm lại. Rắn trườn mình trên đá, đuôi trỏ vào hang...

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ hiểu rồi. Trước đây có một vị tiền bối nào đó có đặt bảo vật hay kỳ thư gì vào đây. Có nhờ rắn canh giữ. Người nào có nhân duyên thì rắn trao lại.

Tuyết Minh nói :

- Không chừng trong ấy còn một con nữa. Làm sao ta dám vào?

Tuyết Cừu nói với rắn :

- Lão xà! Nếu có bạn, ngươi hãy gọi bạn ra!

Nhưng lão xà vẫn nằm im tại chỗ.

Tuyết Cừu đánh lửa lên rồi chun vào hang. Tuyết Minh thấy vậy bước theo. Hai người đi sâu vào mấy trượng rồi dừng lại quan sát. Nơi họ đứng chính là một nắp bửng.

Tuyết Cừu chỉ nắp bửng nói :

- Đây là cửa ngõ của hang động. Hãy giở tấm bửng này lên.

Cả hai thấy có cầu thang đi xuống một phòng ngầm.

Tuyết Cừu nói :

- Thầy trò Sầm lão sư ở đây lâu ngày sao lại không phát giác ra hang này?

Tuyết Minh nói :

- Có rắn canh! Con rắn to lớn như vậy có ai dám đến gần nó?

Hai người soi sáng và đi xuống. Có tất cả ba phòng, nằm dài theo triền đồi. Có nhiều lỗ thông hơi bí mật.

Mỗi phòng có sáu bức tượng. Mỗi bức tượng đứng theo một điệu bộ đặc biệt.

Tuyết Minh nói :

- Chắc chắn mười tám bức tượng này hợp lại thành một bộ chưởng kiếm phổ. Chưa biết pho này tên gì?

Tuyết Cừu nói :

- Đây là một tuyệt tác, một kỳ công. Mười tám pho tượng này cùng một gương mặt. Có lẽ gương mặt của vị tiền bối để lại những pho tượng này.

Hai người tìm thêm, ngoài một số dụng cụ bình thường, không có lấy một pho sách nào. Cả hai cùng thấy một cái tủ bằng đá.

Tuyết Cừu quan sát thật kỹ chung quanh trên dưới rồi nói :

- Cung chủ hãy tránh ra một bên, tại hạ mở tủ đá này.

Tuyết Minh tránh ra nhưng vẫn nói :

- Không có cơ quan máy móc gì trong đó đâu. Vì mấy bức tượng kia là cả một hảo tâm của tác giả, thì làm gì có hiểm tâm trong tủ đá?

Chàng tìm cách mở tử đá ra, nhìn vào đó thấy ba lọ sứ rất lớn. Họ mở ra xem thấy đựng thuốc, thuốc nước lẫn thuốc viên.

Lọ thuốc nước có ghi mấy chữ “Bách niên công lực thần thủy”. Lọ giữa có ghi “Cải tử hoàn sinh”.

Tuyết Cừu nói :

- Lâu năm sợ dược tính bị phai.

Tuyết Minh nếm thử thuốc nước, nói :

- Những y sư ngoại hạng sự điều chế thang dược rất điêu luyện. Tất cả các thứ thuốc này đều dùng được. Ý của tiền bối này là, ai luyện các chiêu thức trong mười tám pho tượng kia hẳn mất sức rất nhiều, nhờ những loại thuốc này để bổ dưỡng.

Cả hai ngồi lại dưỡng thần, chờ trời sáng mới nghiên cứu...

* * * * *

Tuyết Minh và Tuyết Cừu đi lục soát lại một hồi để tìm hiểu tác giả và tác phẩm, nhưng không có mảy may tài liệu.

Tuyết Cừu chắp tay trước mấy pho tượng nói :

- Bọn vãn bối là Lã Tuyết Cừu và Lã Tuyết Minh được lão xà đưa về đây, gặp tuyệt tác của tiền bối để lại. Có lẽ đây là cơ duyên, nên vãn bối không thể không luyện. Thứ mong anh linh của tiền bối hộ trì.

Chàng khấn xong bái ba lạy.

Hai người. Bắt đầu diễn qua mấy thế của sáu pho tượng ở phòng trên.

Nhờ kinh nghiệm và vốn học sẵn có, nên từ động tác của pho tượng này sang pho tượng kia họ ráp nối rất hợp lý.

Riêng ngày đầu họ luyện tập thuần thục sáu chiêu thức trong sáu bức tượng này. Cái đáng mừng của họ là khí huyết trong người rất hoạt lưu.

Tuyết Minh nói :

- Chúng ta dùng thần thủy để thế thức ăn.

Mỗi người làm một ngụm. Không lâu họ vận công thảy nhiệt khí trong người tỏa ra. Công lực có phần tăng trưởng.

Tuyết Cừu nói :

- Ta có thể dùng loại Bách độc bất nhiễm kia để trục bớt độc tố trong người ra.

Đêm đó Tuyết Cừu nằm thao thức và ôn luyện lại sáu chiêu thức chàng học hồi ban ngày. Chàng rất lấy làm lạ, nếu dùng Vô ảnh phối hợp với mấy chiêu nay thì khí thế tăng gấp bội.

Tuyết Minh đang thiu thiu, bỗng nghe tiếng động, nàng mở mắt thấy Tuyết Cừu tập luyện, lòng cảm động khôn xiết.

Lâu nay hai người đi chung, Tuyết Cừu đối xử với nàng rất mực lễ độ và tế nhị. Nghĩ đến bức chân dung và pho tượng mà chàng tạc, lòng nàng ngùi ngùi...

Chờ chàng tập luyện xong, Tuyết Minh nói :

- Khuya rồi, công tử không nghĩ đi để ngày mai làm việc tiếp?

Tuyết Cừu nói :

- Cung chủ! Nếu dùng Vô ảnh mà phối hợp với sáu chiêu nay hiệu lực tăng ghê lắm. Cung chủ hãy luyện nó đi!

Tuyết Minh nói :

- Ta cũng vừa mới nghiệm ra điều này. Định nói với công tử, không ngờ công tử đã khám phá ra.

Tuyết Cừu khen :

- Óc não của Cung chủ thật minh mẫn. Về võ học có luyện thực tế mới biết, vậy mà Cung chủ chỉ nam nghiệm.

Tuyết Minh nói :

- Từ nay công tử gọi ta là... Tiểu muội, tiểu thư, cô nương, chứ đừng gọi Cung chủ nữa. Ta không muốn làm... Chủ công tử đâu.

Tuyết Cừu nói lí nhí :

- Tại hạ không dám.

Tuyết Minh chợt nói :

- Công tử thấy ta có đẹp không?

Tuyết Cừu nói rất nhanh :

- Đẹp tuyệt vời!

Nàng lại hỏi :

- Ta và các vị cô nương công tử đã gặp, về nhan sắc công tử chấm người nào?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không so sánh được đâu. Chỉ biết Cung chủ có nét quý phái mà không người nào bì được.

Tuyết Minh kéo tay Tuyết Cừu nói :

- Đã dặn rồi mà Cung chủ mãi. Gọi bằng tiểu muội cho tiểu muội nhờ.

Trong bóng tối, cử chỉ nàng thật thiết tha, thật âu yếm. Tuyết Cừu cảm thấy hồi hộp, chàng nói ấp úng :

- Tiểu... Tiểu thư, Tuyết Cừu nhiều... Tội lỗi lắm.

Tuyết Minh nói :

- Không ai thánh thiện hoàn toàn cả. Sống chung với công tử, tiểu muội thấy công tử có nhiều điểm đáng kính lắm.

Tuyết Cừu lặng thinh.

Tuyết Minh kéo chàng nằm xuống, nói :

- Hãy ngủ để lấy sức, mai luyện tiếp!

Qua ngày thứ hai, họ lại luyện tiếp sáu chiêu thức kia. Càng về sau họ luyện càng khó hơn. Thành thạo những chiêu thức này họ mất hơn hai ngày.

Tuyết Minh nói :

- Qua tính chất mười hai chiêu vừa rồi, công tử thử đặt tên cho bộ chưởng kiếm phổ này.

Tuyết Cừu nói :

- Theo tại hạ, chiêu thức của nó càng về sau càng biến dần. Cái mầu nhiệm là thân thể con người như nhẹ đi. Hơi thở dài ra, tay chân nhanh hay chậm tùy ý chí điều khiển. Qua mười hai chiêu này, tại hạ cảm thấy mình khác hẳn mình trước đây ba ngày.

Tuyết Minh nói :

- Nhưng công tử vẫn chưa đặt tên?

Chàng đáp :

- Còn sớm.

Bỗng Tuyết Minh nói :

- Bức tượng thứ mười hai, ta để ý, ngón tay của tiền bối đang chỉ về phía bên kệ đá kia. Hãy xem thử.

Hai người bước lại quan sát kệ đá. Mới trông tưởng đâu ghế đá để ngồi, hoặc dùng để đặt đồ vật lên đó. Chừng xem kỹ lại thì đó là một hộp tròn có hai nắp.

Tuyết Cừu giở nắp ra, ngoài một cẩm nang, không còn gì cả.

Họ mở cẩm nang ra xem thấy ghi :

“Cùng đệ tử ký truyền!

Ta là Vô Lai Tôn Giả, người đã lưu lại bộ Hình kinh này. Tấn lòng chân thành và cựu học của quý đệ tử chắc chắc sẽ có duyên để xem cẩm nang.

Đệ tử sẽ biết sáu pho tượng sau cùng chỉ có ba chiêu. Nếu là nam phải luyện theo pho mười ba, mười lăm, mười bảy, còn nữ phải luyện theo pho mười bốn, mười sáu, mười tám, thì lục mạch phải hoạt động.

Để khí mạch thông hoạt, cần phải thoát y, đưa dẫn công lực đến chỗ thượng thừa.

Luyện xong hãy hủy hết, chỉ để lại một pho là đủ rồi. Trong khi luyện, nên bồi dưỡng bằng thần thủy, mỗi đêm, mỗi ngụm vừa phải. Bách độc bất nhiễm và cải tử hoàn sinh thì cứ mỗi ngày ngận mỗi viên, uống đến viên thứ mười lăm thì dừng lại. Thuốc ấy đệ tử nên mang theo để cứu nhân độ thế.

Bộ Hình kinh do ta tự tìm tòi trong vòng mười năm, luyện thông đạt trong vòng mười ngày. Mười tám bức tượng ta tạc trong một năm rưỡi. Chẳng cần nói thêm, bộ này là Á Phẩm của Vô Ảnh ma chiêu, Thạch kinh ở Nam Thị.

Quý đệ tử miễn hành đại lễ.

Vô Lai Tôn Giả”.

Họ đọc xong bức cẩm nang này, ai cũng thấy lòng có sự xúc động lớn. Nhất là cái duyên do trận Loạn Thạch ở Nam Thị. Điều trở ngại lớn là ba chiêu sau cùng phải khỏa thân.

Tuyết Minh hỏi :

- Ý công tử thế nào về cách luyện ba chiêu sau cùng?

Tuyết Cừu nói :

- Khó khăn gì cũng phải luyện. Khi tiểu thư hành công thì tại hạ tránh chỗ khác. Khi tại hạ hành công thì tiểu thư cũng làm vậy.

Tuyết Minh nói :

- Không phải vậy. Ý Tôn giả nói, trong suốt thời gian luyện này, ta phải khỏa thân cho đến khi

xong.

Tuyết Cừu nói :

- Thì tiểu thư cứ luyện cho đến lúc thuần thục rồi thì tới phiên tại hạ.

Nàng lại nói :

- Nếu có việc cần hỏi, cần gặp, đêm cũng như ngày thì sao?

Chàng đáp tỉnh queo :

- Thì cứ lên tiếng thôi.

Nàng lại hỏi tiếp :

- Còn ba loại thuốc ở phòng thứ ba?

Tuyết Cừu nói như có sắp đặt :

- Đặt nó vào phòng này, tại hạ lên phòng trên nằm ở đó.

Tuyết Minh nín thinh, lấy cẩm nang xem lại. Đoạn nàng nói :

- Bây giờ ta sang phòng thứ ba để quan sát rồi mới quyết định.

Họ đến nơi ấy thấy sáu pho tượng kia có y phục nghiêm chỉnh. Nhưng thế đứng của ba pho tượng dành cho nữ rất khiêu cảm, lại tương hợp với ba pho dành cho nam. Như thế có nghĩa là song luyện mới có hiệu quả cao. Cả hai cùng thấy vậy.

Tuyết Cừu nói :

- Đó cũng là oái oăm! Nếu ta không luyện thì phụ lòng sư phụ, mà hợp luyện thì... Phụ lòng nhau quá. Tiểu thư phán sao, tại hạ nghe.

Tuyết Minh nghiêm trang nói :

- Cứ lấy tinh thần của sư phụ làm chuẩn.

Nàng quay người sang nơi khác cởi y phục.

Tuyết Cừu không dám bỏ đi, vì sợ nàng tự ái. Chàng lặng lẽ làm theo, Chàng nhớ lại có một thời gian, chàng và Ngũ Ngoạn Cô sống chung với nhau. Tuy rằng thân thể họ cọ xát nhau, rốt rồi cả hai đều đem tâm lực thượng thừa ra mà tự kiềm chế lấy bản thân.

Đưa mắt nhìn sang Tuyết Minh, chàng thấy da thịt nàng nõn nà. Những gì tuyệt mỹ của phái nữ vẫn là tuyệt.

Tuyết Minh nói trước khi quay mặt lại :

- Gạt bỏ những ý niệm trần tục. Hãy hướng tất cả tâm trí vào pho tượng mà ta muốn luyện để biểu diễn một cách thuần thục. Tiên thắng ngã, hậu thắng nhân!

Nàng nói xong, đường hoàng quay mình lại. Nàng như một vầng hào quang chói ngời vào mặt chàng.

Tuyết Cừu bỗng thấy mình cứng trơ như cây đá.

Chàng hướng mặt về pho tượng nhắm mắt than :

- Cố sư phụ ơi! Nếu luyện ba chiêu này đệ tử phải bị tẩu hỏa nhập ma mất.

Tuyết Minh tát Tuyết Cừu một cái cực mạnh nói :

- Hèn như vậy làm sao làm việc lớn được. Mở mắt mà luyện đi!

Cái tát ấy khiến chàng có phần thực tế hơn.

* * * * *

Đây là giai đoạn khó khăn nhất trong đời luyện võ công của họ. Cuối cùng hai người vẫn đạt tới Vô Nhai cảnh giới. Trước sau đủ mười ngày. Sự thành đạt của họ hết sức to lớn.

Tuyết Minh nhìn Tuyết Cừu, mỉm cười đùa :

- Ngài là vị công tử đào hoa gặp không biết bao giai nhân nhưng cứ vờ làm mặt lạnh. Nhưng luyện xong bộ Hình kinh này rồi, có lẽ tâm hồn trong sạch và thánh thiện lắm. Đây là cửa ải cuối cùng mà chúng ta đã đạt.

Lã Tuyết Cừu không nói gì cả. Nhưng chàng tự hỏi :

- Võ công của ta hôm nay so với Ngũ Hoa thế nào?

Bỗng Tuyết Minh nói như trả lời thế cho chàng :

- Võ công của công tử nay đã tương đương với ta. Và hơn hẳn những kẻ mà chúng ta đã từng gặp như Ngũ Hoa, Báo Tinh... Còn cơ trí thì chưa biết sao. Thôi bây giờ cứ hủy hết các bức tượng.

Tuyết Cừu nói :

- Đau lòng lắm! Cứ để y nguyên như vậy đi!

Tuyết Minh còn ngần ngừ.

Bỗng nghe tầng trên có tiếng động ầm ầm.

Hai người vội chạy lên, thấy lão xà đã dùng đuôi đập nát mấy pho tượng.

Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Tạ ơn lão xà đã cho chúng ta một duyên lành. Lão xà hãy chừa lại một vài pho để kỷ niệm.

Hai người và lão xà xuống phòng kế tiếp.

Lão xà đập thêm năm pho tượng nữa, chừa lại pho tượng thứ mười hai. Đến phòng thứ ba chừa lại pho tượng thứ mười tám.

Đâu đó xong, lão xà bỗng lăn lộn một cách đau đớn, Tuyết Minh và Tuyết Cừu thất kinh không hiểu việc gì. Tuyết Cừu muốn chạy lại ôm lấy nó, nhưng Tuyết Minh kéo chàng lại nói :

- Lão xà sống tới đây là hết số, đang... Tựu khí.

Lão xà quay đầu về phía hai người, rồi nó há mồm ra, một vật đỏ như son trong như ngọc lớn bằng trứng gà, bay từ từ về phía hai người.

Tuyết Minh đưa tay đón lấy nói :

- Đây là Long châu! Sự tích tụ linh khí của loài bò sát ngoài hai trăm năm đều tự có được cục châu thế này.

Khi ấy lão xà không cựa mình nữa. Tư thế nằm thoải mái.

Lã Tuyết Cừu tới vuốt đầu rắn nói :

- Cảm ơn lão xà đã tặng chúng ta viên bảo châu. Thôi, hãy an nghĩ ở đây với Tôn giả. Chúng ta giã từ.

Tuyết Minh trao Long châu lại cho Tuyết Cừu nói :

- Công tử giữ nó, tiểu muội là nữ nhi không giữ vật này.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tác dụng của viên châu này như thế nào?

Nàng nói :

- Bảo hòa được nhiệt độ cơ thể, công lực tự động mỗi ngày mỗi tăng, ngừa được bá độc, trị được bá bệnh.

Tuyết Cừu nói :

- Xin tiểu thư làm ơn giữ giùm nó. Tại hạ nhiều châu ngọc lắm, tiểu thư đã thấy rồi đó.

Nàng ôm đầu Tuyết Cừu hôn một hơi dài nơi trán nói :

- Công tử làm ơn giữ giùm tiểu muội! Đường dài, hành trang cồng kềnh khó chịu lắm. Tiểu muội biết trước sau gì nó cũng thuộc về tiểu muội.

Lời sau cùng có ý nghĩa kín đáo, không rõ Tuyết Cừu có hiểu không.

Chàng lặng lẽ cất vào mình. Nhưng cái hương vị nụ hôn kia chàng có nghe mùi mới lạ? Tuyết Cừu thấy mặt mình nóng bừng, ánh mắt của Tuyết Minh bây giờ mới nhu hòa thu liễm làm sao ấy.

Hai người thu nhặt hành lý thuốc men, làm lễ hai pho tượng lần nữa, rồi lần bước ra khỏi động.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tiểu thư có cần lấy cây đàn không?

Tuyết Minh nói :

- Tiểu muội sợ rắn lắm.

Hai người cùng cười xòa. Chàng hỏi tiếp :

- Ta có vào Mê cung không? Bây giờ vào đó chắc không ngại gì nữa...

Chương 21: Mê Cung

Hai người đi tới địa phận Mê lộ. Tuyết Cừu bỗng nhớ tới việc Băng Kiên đã dẫn dụ chàng vào một đoạn của Mê lộ và chàng tìm lối ra không rành. Chàng nói :

- Theo Băng Kiên, Sầm lão sư đã dẫn các đệ tử vào nơi này. Chính Băng Kiên cũng tỏ ra thành thạo khi đi trên các Mê lộ.

Tuyết Minh nói :

- Mê lộ? Chẳng qua đó là sự cấu trúc trên các con đường ngang dọc có dạng như nhau. Trên những Mê lộ ấy có nhiều loại hoa, mà mùi hương của nó phối hợp nhau, tạo thành một chất mà kẻ nào đụng phải nó thì hoàn toàn mê mẩn...

Tuyết Cừu hỏi :

- Còn Mê cung thì sao?

Tuyết Minh nói :

- Tiểu muội chưa được biết Mê cung. Chỉ được nghe Vô Tận Tàng cao thủ dẫn giải về khu vực này. Ngang trung tâm Mê cung là một cung điện. Phía bên ngoài cung điện có những bức tường cao che chắn. Tường này hợp với tường kia để cho một lối đi, hoặc để chân một lối đi. Do đó có vô số lối đi, nhưng chỉ có một con đường duy nhất để vào Mê cung mà thôi...

Tuyết Cừu cắt nói :

- Đi hoài và làm dấu cũng có thể tìm được lối vào! Khi vào được rồi, thì làm dấu và tìm lối ra, không gì khó. Nếu bí quá ta phá một vài bức tường là xong.

Tuyết Minh mỉm cười :

- Nếu đơn giản như vậy thì có gì gọi là mê? Đừng tưởng phá được những bức tường đó. Tường xây cao ngút mắt, lối đi hẹp. Nếu xây đúng trận pháp, thì khí tận tối tăm, đi hoài bị chắn lối hoài, khiến người ta đâm ra hoang mang hoảng hốt. Nếu có phá vỡ một vài bức tường nho nhỏ nào đó thì đi một hồi cũng bị chận lại.

Tuyết Cừu dường như hiểu kịp, chàng hỏi :

- Có mấy loại Mê cung?

- Cứ xem trong các đồ hình của Mê cung, ta thấy rất nhiều dạng. Đại khái có thể chia làm ba loại: Loại vuông, loại tròn, và loại kết hợp giữa vuông và tròn.

Hai người đi một hồi thấy nhiều nhánh đường ngang dọc, lại có những vườn hoa như có người chăm bón.

Tuyết Minh nói :

- Không khí nơi đây bắt đầu độc rồi. May mà chúng ta có ngừa sẵn thuốc bách độc bất nhiễm.

Lại có những cây cưa cụt ngọn. Đường bằng phẳng, có nhiều suối khô chắn ngang dọc, những cụm đá dựng to lớn... Thiên hình vạn trạng muôn màu muôn vẻ.

Xa xa, bắt đầu thấp thoáng mấy dãy tường ngang dọc. Cả hai dừng lại quan sát.

Tuyết Minh nói :

- Tiểu muội nghĩ là trong này có người ở.

Tuyết Cừu hỏi lại :

- Họ lấy gì ăn để sống?

- Rau, hoa, ếch, nhái, chim chóc. Không chừng Sầm lão sư đặt sẵn lương thực trong đó. Hoặc nữa, ai đó đã thạo lối vào ra, thì họ ra bên ngoài lấy thực phẩm có gì là khó?

Tuyết Minh nói :

- Ta nên chuyển hướng đi. Những bức tường cao nằm phía hướng Tây bắc kia kìa.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tiểu thư thường xem đồ hình chắc có kinh nghiệm về cách ra vào Mê cung?

Tuyết Minh mỉm cười :

- Không nhiều lắm! Lối đi thường nằm ở bên trái hoặc bên phải, luôn luôn đi ép về một phía. Nhờ cách đi như vậy Mê cung mới có nhiều nghi dạng và phong phú. Nếu họ làm con đường giữa thì ai đi lại không được? Vì quá gần và không phức tạp.

Họ đi không bao lâu đã gặp bức tường đầu tiên chắn ngang trước mặt họ.

Tuyết Minh nói :

- Ta đi về phía trái, nếu không đúng, thì lộn ra đi nép vào phía phải.

Hai người chiếu theo phía trái mà đi. Cứ mỗi bức tường lại lòi ra nhiều lối đi. Nhưng cả hai cũng ép mình đi theo lối bên trái.

Đi chừng nửa giờ thì cụt lối. Tuyết Cừu than :

- Mỗi lần mất lối đi ta tốn một thời gian dài như vậy. Chừng mươi lần như vậy ta sẽ tối tăm mày mặt ngay.

Tuyết Minh nói :

- Hãy giữ vững tinh thần! Ta kỵ nhất là lòng chán nản và mất niềm tin. Chuẩn bị, ta sẽ còn lạc nhiều lần như vậy.

Hai người quay ra và đi theo mé bên phải.

Hơn một giờ sau họ cũng bị chắn lối.

Tuyết Minh đứng lại suy nghĩ. Suy nghĩ một hồi rồi lại quanh ra.

Quanh ra rồi lại đi lối khác, chừng nửa giờ lại bị mất lối.

Tuyết Minh nói :

- Ta đi mấy vòng ngoài không xong, thì đi vòng kế ngoài. Không xong nữa thì đi vòng tiếp theo, bất kể lối đi lớn nhỏ.

Cả hai đi hơn một giờ nữa, bỗng thấy nơi đây như tối tăm, u khí nườm nượp.

Tuyết Minh nói :

- Con đường này đúng rồi.

Thình lình có một bóng người chập chờn xuất hiện, tuy còn một khoảng cách khá xa, nhưng người kia đã tung chưởng đánh.

Tuyết Minh chớp người lên, xuất chưởng đánh trả lại...

Hai luồng chưởng gặp nhau, âm thanh kêu lên ồ ồ...

Họ đánh nhau vài ba chiêu, kẻ lạ tung mình chạy...

Tuyết Minh và Tuyết Cừu đuổi theo, họ chạy ngoằn ngoèo một hồi rồi mất lối.

Tuyết Minh nói :

- Ta bị hắn dụ để làm lạc lối vào. Hãy kiên nhẫn. Nếu có gặp hắn thì đừng đuổi theo nữa.

Họ quay lại nhưng không cách nào tìm lại lối cũ. Đứng tại vị trí này chàng thấy lối nào cũng giống nhau và không thể phân biệt được phương hướng.

Hai người còn đang đứng suy tính, bỗng một tên mặc áo đỏ xuất hiện.

Tuyết Cừu nhảy tới dùng Vô ảnh mà đánh với hắn. Tên kia võ công cũng cao thâm không kém.

Hắn đỡ hết ba chưởng của chàng rồi lùi dần, lùi dần...

Tuyết Cừu và Tuyết Minh bám sát theo...

Hắn vừa đánh vừa lùi, chợt hắn dừng lại đánh ra một chưởng cực mạnh.

Tuyết Cừu đỡ xong chưởng đó, không thấy hắn đâu nữa.

Cả hai theo đường hắn vừa đi mà tiến tới.

Tuyết Minh nói :

- Có lẽ bọn chúng còn đông lắm.

Tuyết Cừu nhớ tới việc Băng Kiên lừa chàng rồi lại lừa Phi Quỳnh và Vương Giải Ngữ, chàng nói như hỏi :

- Có thể nào một người mặc nhiều kiểu y phục chăng?

Tuyết Minh gật đầu nói :

- Cũng có thể như vậy lắm. Qua hai lần, ta thấy ý của bọn chúng muốn dụ ta để lạc lối.

Hai người đi một hồi rồi quanh lại lối cũ. Bây giờ họ rẽ đường khác, lại một tên áo xanh xuất hiện.

Tuyết Cừu đứng lại trầm giọng hỏi :

- Các hạ làm ma làm quỷ gì thế? Nếu muốn thì đánh cho ra hồn, còn không thì nhường đường ta đi.

Tuyết Minh thấy ba người mặc ba kiểu áo khác nhau nhưng cùng một chạng, trên mặt người nào

cũng che tấm sa đen.

Tên kia tung chưởng đánh liền. Tuyết Cừu vận hết sức bình sinh đánh chiêu cuối cùng trong Hình kinh. Tên kia bay dạt người lên rồi mất hút luôn.

Tuyết Cừu đuổi theo, Tuyết Minh kéo áo lại nói :

- Đừng theo lối của hắn. Hãy đi lối còn lại.

Tuyết Cừu cãi :

- Nếu lối hắn đi là lối cụt thì ta phải gặp hắn chứ?

Tuyết Minh giải thích :

- Hắn đi theo lối lòng vòng rồi cũng trở về lại chỗ khi nãy.

Tuyết Cừu đi theo Tuyết Minh. Cuối cùng họ đến ngã tư. Họ rẽ bên phải. Họ thấy mù mờ có bóng dáng một nhà sư cầm đoản côn đứng.

Nhà sư cũng bao mặt, nên hai người không biết có phải là Ngũ Hoa đại sư hay không?

Tuyết Cừu vỗ kiếm, dùng Vô ảnh tấn công nhà sư. Nhà sư cũng nhanh nhẹn không kém.

Họ trao đổi với nhau vài ba chiêu, nhà sư kia chạy mất.

Chàng không đuổi theo.

Trời bây giờ đã tối đen. Tuyết Minh nói :

- Tối quá, ta đi không tiện. Nên ngồi tại ngã tư lấy thuốc ra uống và dưỡng thần. Rủi họ có dùng xạ tiễn ta còn tránh được.

Họ ngồi không bao lâu. Nghe tiếng động ở hai đầu, Tuyết Cừu quơ tay nhặt vài viên sỏi, vận công bắn viên sỏi về phía đó. Trong bóng tối viên sỏi xé gió vút tới.

Dường như đối phương trúng sỏi nên có tiếng động dội lại.

Trong lúc đó, chàng lại bắn viên sỏi thứ nhì về hướng còn lại.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu chia làm hai hướng bay tới... Họ không thấy đối phương đâu.

Tuyết Minh sợ lạc Tuyết Cừu nên vội chạy lại, nhưng không thấy Tuyết Cừu đâu.

Nàng vận công cất giọng thật cao, gọi :

- Công tử ơi!

Không nghe Tuyết Cừu hồi âm, nàng đâm hoảng. Tuyết Minh giậm chân nói :

- Thật là ngốc! Đêm tối còn đuổi theo làm gì chứ?

Nàng không dám đi tìm Tuyết Cừu, vì sợ chàng theo lối hẹp quay lại chốn cũ không gặp nàng.

Tuyết Minh về lại ngã tư đứng đợi.

Vắng Tuyết Cừu, lòng nàng hồi hộp mãi.

Nàng cũng biết rằng, với võ công của chàng hiện nay thì khó có kẻ nào là đối thủ, cho dù họ có dùng chất độc cũng không thể nào hại được chàng. Tuy vậy, nàng vẫn thấy như có gì vắng thiếu nhớ nhung.

Tuyết Minh thốt thành lời :

- Gần nửa đêm rồi mà chàng không lại ta còn đừng đây làm gì chứ?

Nói vậy, nàng nhắm vào hướng Tuyết Cừu đã đi mà bước tới!

* * * * *

Tuyết Cừu đuổi theo kẻ kia, thấy dường như hắn đã bị thương, nên cước lực của hắn chậm lại. Chàng rượt hắn đến một cháng ba, bỗng có một người ẩn nấp nơi đó tung chưởng đánh về phía chàng.

Tuyết Cừu vội vàng dùng Ma chiêu chống trả. Chưởng lực của tên kia không kém gì chưởng lực của chàng trước đây.

Tuyết Cừu dùng hư chiêu vừa đánh vừa dữ hắn, chỉ mong thộp cổ một tên để tra hỏi tự sự...

Dường như hai tên kia dự biết được ý định đó của chàng, nên chúng chia làm hai lối chạy mất.

Tuyết Cừu sợ lạc Tuyết Minh, nên chàng nhắm lối cũ mà trở lại. Nhưng chàng đi lòng vòng một hồi vẫn không gặp Tuyết Minh.

Chàng cất tiếng gọi Tuyết Minh, nhưng không nghe tiếng đáp lại. Âm hưởng dội ra từ mấy bức tường nghe bùng cả tai.

Lã Tuyết Cừu bồn chồn, chàng đi ngược đi xuôi một hồi rồi mất lối.

Chàng quanh lại. Cứ thế chàng đi suốt đêm. Lâu lâu, chàng lại ngồi xuống nghỉ chân.

Tuyết Cừu nghĩ bụng :

- “Võ công và kiến thức như Tuyết Minh thì có ai làm gì được nàng? Cớ sao nàng lại lạc ta? Những người kia rút đi đâu?”

Chàng lấy một viên thuốc bỏ vào miệng ngậm để lấy tinh thần rồi đứng lên tìm lối mà đi.

Lối nào chàng qua rồi thì lấy bảo đao vạt một góc tường mé hữu làm dấu mà đi.

Trời mờ sáng thấy không có lối chận, chàng mừng quá đổi.

Con đường càng lúc càng quanh ngặt, vì các bức tường càng lúc càng thu ngắn lại.

Trời tỏ rạng, Lã Tuyết Cừu thấy một tòa cung điện nguy nga hiện ra trước mắt chàng.

Chàng nửa mừng nửa lo. Mừng vì với chàng, mức đến đã là sự thật rồi. Còn lo thì nhiều, Tuyết Minh hiện giờ ra sao? Có ai là người thân quen của mình nơi đó chăng?

Tuyết Cừu đi nhanh tới.

Thấp thoáng bên trong có nhiều bóng người.

Một người bên trong bước ra khá bảnh trai, mặc y phục màu hồng ra dáng công tử, trạc lớn hơn chàng chừng một vài tuổi.

Hai bên giáp mặt nhau, hắn cung tay lại ra vẻ lịch sự, nhưng thật ra đó là lối vận công.

Hắn hỏi :

- Các hạ đến đây có việc gì?

Tuyết Cừu hỏi lại :

- Các hạ là ai? Ở trong tổ chức nào?

Gã công tử bắt bẻ :

- Dễ thường các hạ ở trong tổ chức nào ta hỏi mà các hạ chịu nói cho ta biết? Hơn nữa, đã là tổ chức thì phải bí mật, có đúng vậy không?

Tuyết Cừu thấy hắn nói có lý, liền hỏi :

- Tại hạ cùng một vị tiểu thư tìm lối vào đây nhưng vào giữa đêm, người của Mê cung chận bọn tại hạ lại, sau đó hai người đi lạc, hiện giờ có một vị cô nương ấy trong này không?

Tên kia đáp :

- Vậy là nàng đã đi lạc rồi đó!

Tuyết Cừu nói :

- Để giữ niềm hòa khí, xin cho tại hạ được gặp chủ nhân tòa Mê cung này!

Tên kia cười nhạt :

- Ngươi là ai mà lớn lối thế?

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Hắn không tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả, lại còn có nét mặt khinh khỉnh. Hắn nói :

- Ta dự đoán không sai! Nơi đây cho dù ngươi là lão Huyết Thủ chăng nữa cũng phải bị hạ thôi!

Lã Tuyết Cừu cười cười :

- Cho là vậy cũng được, nhưng hãy báo danh đi!

Hắn có vẻ huênh hoang :

- Trường An công tử Cấp Cô Sơn!

Chàng nghe tên Cấp Cô Sơn rồi! Cấp Cô Sơn là nhân tình nhân ngãi gì đó của Lão Thiên Thu. Chàng vốn có cảm tình với Ngốc Lão, nhưng thấy tên này dường như không phải nhân vật chánh phái, chàng thấy tiếc cho Thiên Thu và Ngốc Lão

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ nghe đại danh của Trường An công tử đã lâu rất tiếc các hạ đi làm thủ hạ của Đông Hải Thần Quân thì không phẩm giá gì cả.

Chàng nghĩ tới cái hòm sách của Sầm lão sư định lên tiếng hỏi nhưng lại thôi.

Trong khi đó, Cấp Cô Sơn vừa tức giận vừa hổ thẹn, phóng ra mấy chiêu kiếm liền.

Lã Tuyết Cừu lách sang bên, chàng trầm giọng nói :

- Nếu các hạ không để ta vào trong, hoặc không thông báo cho người bên trong rằng có Lã Tuyết Cừu đến để hỏi việc thì đừng trách ta!

Cấp Cô Sơn đánh tiếp ra mấy chiêu nữa.

Tuyết Cừu vừa tránh vừa suy nghĩ :

- "Đông Hải Thần Quân đã mấy lần bị động ổ nên cho một số vây cánh dời về đây, hiện giờ không biết Băng Kiên, Phi Quỳnh ra làm sao và Tuyết Minh như thế nào. Công việc gấp quá, không lý phải nhượng bộ mãi tên này?"

Tâm niệm vừa dứt Lã Tuyết Cừu phóng vút người lên cả người lẫn kiếm mất hút. Một chiêu "Ngọc Nữ Kiến Đào" của chàng đánh ra với công lực rất mạnh, thanh kiếm của Cấp Cô Sơn bị gãy tiện.

Dư lực ấy, còn đưa mũi kiếm của chàng đến sát yết hầu hắn, chàng nói :

- Nếu ta không nể tình, ta sẽ giết ngươi ngay!

Từ trong cung bốn năm người cầm vũ khí chạy ra, hai người tuổi trạc trung niên, và hai người nữa cỡ Cấp Cô Sơn. Họ tiến sát vây Tuyết Cừu vào giữa...

Lã Tuyết Cừu vỗ tay vào kiếm nói :

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, là người đối đầu với Đông Hải Thần Quân và Ngũ Hoa. Nếu các vị không trả lại người thân của tại hạ ra, thì đừng trách.

Một tên trong bọn hỏi :

- Người nhà của ngươi là ai? Vì đâu ngươi nói Mê cung này là tổ chức của Đông Hải Thần Quân?

Tuyết Cừu nói :

- Một vị cô nương đi với ta khi hôm, còn hai cô nữa là Băng Kiên và Phi Quỳnh, đã đến đây vào mấy tháng trước. Nếu các ngươi không ở trong tổ chức của Đông Hải Thần Quân sao lại đi chống đối ta? Sao lại biết nơi này mà đến?

- Cô bạn của ngươi đi hồi hôm lạc trong Mê trận rồi, chỉ có đường chết chứ không có đường nào ra! Chúng ta không coi Ngũ Hoa hay Thần quân gì đó có trong con mắt và kể cả Tiểu Sát Tinh ngươi cũng vậy. Chúng ta lên tận Linh Nham mà ở, vào tận Mê cung mà sống. Như vậy đã nhường hết đất cho các ngươi rồi, vậy mà các ngươi cũng không buông tha, thì trách chúng ta sao được?

Lã Tuyết Cừu dịu cơn nóng ngay. Chàng nghĩ đây cũng có thể là một tổ chức như của Báo Tinh, hay Ngốc Lão chẳng hạn. Chàng hỏi :

- Lời của quý vị có gì bảo đảm?

Một tên nói :

- Dễ hiểu! Khi ngươi bước vào Mê cung, chúng ta đặt bổi khô ở hai đầu rồi dùng hỏa công, ngươi sống nổi hay không? Tại vì chúng ta không muốn sát hại ngươi thôi.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Có thể nào cho tại hạ gặp vị thủ lãnh?

Một tên nói :

- Vô ích! Có việc gì ở đây mà chúng ta giải quyết không được?

Tuyết Cừu vẫn kiên nhẫn :

- Tại hạ hỏi về việc Băng Kiên và Phi Quỳnh đó mà!

Tên kia nói :

- Hai cô ấy cũng như ngươi, xâm phạm vào lãnh địa của chúng ta hiện bị bắt giữ đã mấy tháng, chờ lúc quyết định. Hiện tại, hai cô ấy đang bị giam ở Lãnh cung.

Tuyết Cừu vẫn duy trì sự ôn hòa nên hỏi :

- Bây giờ tại hạ xin lãnh hai vị cô nương ấy ra, cần điều kiện gì?

Bọn chúng đưa mắt nhìn nhau, chưa biết định liệu ra sao.

Tuyết Cừu thấy vậy, nói :

- Thật ra, hai vị cô nương ấy đến đây để lấy lại cái hòm đựng sách và tài liệu của Sầm lão sư đã tạm gởi nơi này. Các vị nhốt người như vậy là oan uổng. Vì nơi này lão sư đã ở trước. Bây giờ các vị nên thảo luận kế hoạch cho tại hạ lãnh cái hòm sắt, và tất cả những người bị nhốt ở đây.

Tên áo xanh nói :

- Những người kia tới đây, ai cũng có võ công thâm hậu, cuối cùng vẫn bị bắt. Ngươi muốn đặt điều kiện gì đó, cũng phải trải qua một lần “lịch duyệt” võ công rồi mới tính sau!

Tuyết Cừu khuyên :

- Tại hạ vốn luyện Ma kiếm, nên khi ma tâm nổi lên khó mà dằn được. Cũng may mà với Trường An công tử, tại hạ dằn lại kịp.

Bỗng đối phương chuyển động kiếm. Bốn thanh kiếm cùng một lúc chớp lên, khí kiếm như gió thảm mưa sầu, sát khí tuôn ra mù mịt.

Tuyết Cừu thất kinh dùng Vô ảnh phi thân lên thật cao, toan thoát ra ngoài, chừng coi lại thì bốn tên kia cũng lửng lơ như chàng. Chàng đành phải dùng kiếm để chống cự. Năm người cùng rơi xuống đất.

Tuyết Cừu nghĩ rất nhanh :

- “Té ra, những người này là cao thủ thượng thừa. Chỉ sợ đổ máu mà ta để họ chiếm mất tiên cơ”.

Tuyết Cừu dùng ba chiêu sau cùng của Hình kinh phối hợp với Vô ảnh mà chống cự.

Bỗng có tiếng hô lớn :

- Dừng tay!

Năm người cùng ltú lại. Người vừa lên tiếng là một lão nhân, mặt dài như mặt ngựa, tai vểnh như tai chuột, tuổi lối bảy mươi mặc áo Tử nhung, vai mang trường kiếm, đang chăm chú nhìn chàng.

Lão cất giọng nghiêm lạnh hỏi :

- Ngươi đến có việc gì?

Gã áo xanh thuật lại hết mọi việc.

Lão nói :

- Hiện nay giang hồ đại loạn. Vùng Tây bắc Trung Nguyên, kể cả các bang phái, Ngũ Hoa và Thần quân đang thống trị. Phía Tây và Tây nam, Bí Tàng cung đang làm mưa làm gió. Ai chánh ai tà khó phân, bởi vì mỗi người đều có một tham vọng riêng. Trong lúc đó, Ngốc Lão vừa hợp tác với Báo Tinh, mục đích vẫn là... Ngao cò tranh nhau. Ta đây dù không đông bộ hạ như mấy đám kia, nhưng cũng dám tự hào thừa kế được tinh hoa của võ học, mà cố giữ vững giềng mối. Hai con bé ấy, ta đang huấn luyện chúng để có chỗ dùng sau này, ngươi không thể lãnh ra được đâu!

Lời lão nói những điều rất cũ và vẫn có điều rất mới.

Tuyết Cừu nói :

- Tiền bối có chí nguyện cao xa, vãn bối không bì kịp. Xin tiền bối cho biết cao danh.

Lão nói :

- Ta đã quên tên ta từ lâu rồi. Vài mươi năm lại đây tạm xưng danh là Đông Đế! Hơn bốn mươi năm trước đây, ta là người ở tại núi này trước lão Sầm Sơn. Khi Sầm Sơn về đây làm thuốc, ta nhường cho lão mà im lặng ra đi. Khi lão bỏ đi rồi, ta trở lại. Ta không ngại võ công của lão. Cái rương tài vật của lão ta vẫn còn giữ. Mấy đứa học trò của lão hiện đang qui thuận ta cả. Bây giờ ngươi muốn quay trở lại chưa muộn!

Tuyết Cừu nghe Đông Đế nói khơi khơi như vậy rất khó nghĩ. Dù sao Băng Kiên và Phi Quỳnh vẫn có tình thân thiết lúc trước. Chàng đã đến đây rồi không thể bỏ đi liền được.

Tuyết Cừu nói :

- Vãn bối từ ngàn dặm đến đây để tìm bạn cố tri. Mong tiền bối cho gặp để thăm hỏi họ đôi câu.

Lão lắc đầu :

- Không được!

Tuyết Cừu nói :

- Họ là... Người nhà của tại hạ!

Lão vẫn lắc đầu.

Tuyết Cừu nói :

- Như vậy là tiền bối đã hại họ rồi?

Lão nổi nóng :

- Cẩu tử! Ta nhân nhượng ngươi nhiều lắm rồi, sao ngươi cứ làm tới?

Tuyết Cừu thấy lão nửa chánh nửa tà, nửa đùa nửa thẳng, chàng chưa tiện khai chiến. Chàng mong muốn sao cho lão khai cuộc trước.

Tuyết Cừu nói :

- Tiền bối là người từng trải và hào kiệt, tiền bối làm như vậy thì thanh danh của ngài còn gì nữa? Tìm kẻ nấu cơm thì không thiếu gì người. Tại sao tiền bối không cưỡng chế những người như tại hạ?

Lão tức mình tung người lên đánh ra mấy chưởng sấm sét.

Chàng cả mừng, vội né sang một bên, chờ cho chưởng phong đi qua rồi chàng sử dụng quỷ thức với ma chiêu...

Dĩ nhiên Tuyết Cừu đã tính toán kỹ. Chàng không muốn lộ hình tích nên phối hợp Cự Bí thần công với hai bộ bí kíp trên.

Chưởng lực của hai bên đổ ra, chiêu đấu với chiêu, thức đấu với thức, Vô ảnh đấu với Khinh ảnh, trẻ đấu với già, linh nghiệm chọi với sáng tạo.

Hai tuyệt đại cao thủ đấu với nhau.

Ta phải biết, khi kỳ công cao, tâm lực và sinh lực ổn định, chiêu và thức biến hóa khôn lường. Hết Quỷ thức đến Ma chiêu. Không ai ngờ được rằng mới mười ngày mà phép sử dụng Ma chiêu của chàng không còn chỗ để điều chỉnh. Nội lực tuôn ra như sóng tràn bờ. Chưởng lực va chạm nhau phát lên những tiếng kêu vang động cả Mê cung.

Phút chốc họ trải qua được mười hiệp.

Tuyết Cừu gặp đối thủ càng đánh càng hăng, hai bên càng giữ ở mức trung bình. Hết Quỷ thức đến Ma chiêu, hết Ma chiêu đến Hình kinh, pha luôn cả Vô Ảnh và Cự Bí.

Sáu chiêu đầu đi qua, Tuyết Cừu chuyển dần sang thế thượng phong.

Người trong Mê cung kéo ra đứng xem cuộc ác chiến vô tiền khoán hậu này.

Từ chiêu thứ bảy trong Hình kinh trở đi, Đông Đế nằm vào thế liệt bại thấy rõ. Ông bị chưởng của Tuyết Cừu đánh tơi bời.

Ngang qua chiêu thứ chín, lão trúng một chưởng bay tạt ra ngoài.

Tuyết Cừu không truy đuổi, chàng bình tĩnh hỏi :

- Ngài có chịu đem Băng Kiên và Phi Quỳnh ra đây không?

Trước đánh đông thủ hạ, lão đành ngậm đắng nuốt cay, hỏi :

- Tiểu Sát Tinh quả là lợi hại? Nhưng ngươi là thế nào của Vô Lai Tôn Giả?

Lã Tuyết Cừu ngạc nhiên về câu hỏi này.

Chàng toan trả lời, chợt thấy một sự khác thường xảy ra. Một thiếu nữ chạy bay vào nơi trận đấu, bất kể mọi người có mặt nơi đây...

Lã Tuyết Cừu thấy Tuyết Minh mặt mày hơ hải, bây giờ hơi khởi sắc hơn một chút, chàng cả mừng, chạy tới nắm tay nàng hỏi :

- Tiểu thư đi đâu? Tại hạ tìm tiểu thư suốt đêm!

Nàng mừng xăng xít, đáp gọn :

- Tiểu muội tìm công tử suốt đêm đến giờ! Vụ này làm sao?

Chàng thuật lại đầu đuôi sự việc, kể cả phần võ công của Đông Đế. Nghe qua, nàng hỏi :

- Đông Đế muốn chia tư võ lâm, cái đó cho là được. Nhưng đó chỉ là sở nguyện. Bí Tàng cung có hai vị Cung chủ đều tài đức mà khắp võ lâm không ai sánh kịp. Đại Lâm phái cũng có hai Chưởng môn, tính tình tuy quái dị nhưng họ là những nhân vật nghĩa khí, võ công cũng không kém Bí Tàng cung. Thần quân phủ có Ngũ Hoa và Song Long kiếm khách, nhưng Song Long kiếm vừa mới bỏ đi, Ngũ Hoa đại sư và Thần quân có tài mà vô đức. Trước sau gì họ cũng bị thảm hại. Dù sao ba nhánh lớn đều có hai đầu. Còn Đông Đế một mình vừa tảo vừa tần, võ công tuy vào hàng kiệt xuất nhưng việc làm na ná giống Thần quân. Băng Kiên và Phi Quỳnh vốn là chỗ thâm tình của bọn tiểu nữ, xin ngài nể tình một phen!

Lão và mọi người nghe Tuyết Minh luận về các thế lực giang hồ cũng gần tương tự như lão nói khi nãy, ai nấy đều có vẻ kính nể. Nhưng lão thật khó xử. Vì trước khi đấu, Tuyết Cừu đã yêu cầu năm phen ba lượt, lão nhất quyết không chịu. Nếu bây giờ Đông Đế nhận lời thật là bẽ bàng cho lão.

Đông Đế nhắc lại câu hỏi khi nãy :

- Các hạ hãy cho biết Vô Lai Tôn Giả với các hạ có những liên quan như thế nào?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là đệ tử ký truyền của Vô Lai Tôn Giả. Nhưng do đâu mà tiền bối biết Vô Lai Tôn Giả?

Lão ngạc nhiên hỏi gằn lại :

- Đệ tử ký truyền? Ta vốn là đệ tử đích truyền của ngài. Những năm cuối đời của ngài, ngài đưa ta về đây và dạy sáu chiêu trong Tàng Ảnh phổ. Ngài nói: Ta tìm ra mười lăm chiêu tất cả nhưng người đời này không có duyên, nên ta chỉ truyền đến sáu chiêu mà thôi! Ngài tịch năm một trăm linh một tuổi, lúc đó ta vừa hăm bảy tuổi! Điều ta biết được là ngài không để lại cho đời một bộ sách nào. Tàng Ảnh phổ là bộ kỳ thư nhưng ngài đã hỏa táng! Vậy công tử hãy nói rõ, công tử học ở đâu ra những chiêu thức đó?

Tuyết Minh và Tuyết Cừu rất lấy làm khó nghĩ, có nên nói thực về cái địa huyệt kia không?

Tuyết Cừu tìm được lời để giải đáp. Chàng nói :

- Nếu trừ tiền bối ra, dường như Tôn giả không có đệ tử. Tôn giả có khắc lại mười lăm chiêu thức ấy trong một hang động, tại hạ luyện xong, hủy tác phẩm ấy rồi, vì theo di ý của Tôn giả.

Đông Đế lại hỏi :

- Có thể nào cho ta biết hang động đó không? Trên đời này kỳ nhân, kỳ tỉnh, kỳ sự, ta dám tự hào ta là một pho tự vựng, nhưng tác phẩm của cố lão sư mà ta không biết thì quả là tệ! Hơn nữa, chúng ta cùng là một thầy có thể nhận nhau là huynh đệ được chăng?

Tuyết Minh chen vào nói :

- Khi Tôn giả mất, linh cữu của Tôn giả quàn tại đâu, hoặc an táng ở nơi nào?

Đông Đế nói :

- Chính tay ta hỏa thiêu cho sư phụ, linh cữu là bài vị hiện còn tại Mê cung này. Hai vị theo ta!

Lão dẫn hai người vào tòa cung điện và đi sâu hun hút qua bao nhiêu phòng. Có một thang nhỏ bắc lên một gác nhỏ, lão đưa hai người lên.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh thấy có một cái tráp bằng gỗ hương đặt trên án thờ, lại có một bức họa trắng đen chân dung của Tôn giả, nét bút tinh khôi.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu vội vàng quỳ xuống, đồng nói :

- Đệ tử xin ra mắt sư phụ!

Họ lạy hai lạy. Tuyết Cừu và Tuyết Minh đứng lên.

Tuyết Minh nói :

- Đây là một chứng minh cho biết ngài là đích truyền của Tôn giả. Còn có nhìn nhận đồng sư đồng môn hay không là do ngài quyết định.

Lão đưa tay nắm lấy hai người nói :

- Tạ ơn Trời Phật! Hôm nay ba ta là huynh đồng sư. Khỏi cần phải làm lễ ra mắt! Có lẽ phẩm hạnh của Đông Đế này không có, nên lão sư mới không dạy và không cho ta biết chỗ nơi ngài làm việc về một tác phẩm võ học.

Tuyết Minh đứng lên chắp tay nói :

- Tiểu muội xin ra mắt Đại sư huynh!

Nói xong, nàng xá ba cái.

Tuyết Cừu cũng làm như vậy. Xong, chàng nói :

- Đã là đồng sư với nhau, tiểu đệ sẽ đem mười lăm chiêu đó giao lại cho sư huynh!

Đông Đế xua tay :

- Bất tất phải vậy! Ta trước đây đã không có duyên học, bây giờ ta lại không muốn học nữa.

Họ tâm sự với nhau một hồi, cuối cùng Đông Đế nói :

- Ta thấy tư chất của Băng Kiên và Phi Quỳnh rất đặc biệt, nên ta ép hai người ấy khổ luyện Tàng Ảnh phổ. Tự ta tìm ra ba chiêu sau cùng. Ta bị hiền đệ đánh ta một chưởng ở chiêu thứ chín. Không phải ta không đỡ được. Chỉ vì ba chiêu sau là của ta, còn ba chiêu kia là của Tôn giả, nếu ta đánh lại, té ra chiêu của đệ tử đánh chiêu của sư phụ, do đó ta nương đà mà nhảy ngoài.

Đông Đế nói xong tự động biểu diễn lại chín chiêu trong Tàng Ảnh phổ. Ba chiêu sau cùng của ông tuy có khác với ba chiêu chính nhưng sự lợi hại vẫn tương đương với ba chiêu kia.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu xem qua là nhớ ngay. Tuyết Minh khen :

- Lão sư huynh sáng lập ra ba chiêu đó xứng đáng là bậc đại tôn sư. Nhưng chiêu cuối cùng lão sư huynh không chịu Thân khai mà đi đường Túc bẽ nên mới chấm dứt ngay tại đó!

Tuyết Cừu đứng lên diễn bại ba chiêu của sư phụ cho Đông Đế thấy. Lão thở dài, nói :

- Bởi vì ta cũng biết đi đường Tục bế (khép chân lại) là để kết thúc chiêu thức, nhưng đi đường Thân khai (vươn rộng mình ra) thì các chiêu thức tìm ra sau đó sẽ bị loãng ngay. Không ngờ Tôn giả mượn đà của đích làm cầu nối liền những chiêu sau này. Chính vậy Tôn giả mới là bậc đại tôn sư.

Lão sai thuộc hạ đi gọi Băng Kiên và Phi Quỳnh. Lão đưa Tuyết Cừu và Tuyết Minh trở lại nhà khách. Lão nói :

- Ta chưa biết tên sư muội!

Tuyết Minh nói :

- Tuyết Minh!

Băng Kiên và Phi Quỳnh bước vào. Hai nàng thấy cảnh tượng bất ngờ đều đứng chết lặng.

Hồi lâu, Băng Kiên nhào tới ôm Lã Tuyết Cừu còn Phi Quỳnh ôm lấy Tuyết Minh.

Cặp Tuyết Băng này rất tự nhiên như trước họ không ai. Họ buông ra.

Băng Kiên quay sang hỏi Tuyết Minh :

- Cung chủ lâu nay ngọc thể vẫn khang an chứ?

Tuyết Minh vẫn biết Tuyết Cừu và Băng Kiên thân thiết như một cặp tình nhân, nàng cũng thông cảm, liền nói :

- Cũng khốn đốn nhiều, nhưng qua hết. Nhớ hai vị mà phải đi tìm đây! Hai vị nay làm đệ tử của Đông Đế cũng được.

Băng Kiên nói :

- Tiểu muội đâu có chịu học? Đông Đế ngày nào cũng ép. Phi Quỳnh thì rất cần học để sau này quyết trả mối thù ô nhục ấy, nên tiểu muội phải học theo!

Tuyết Minh hỏi :

- Cách xưng hô giữa Đông Đế với hai vị thế nào?

Băng Kiên nói :

- Vẫn là... Tiền bối, tiểu nữ.

Đông Đế nói :

- Tuyết Minh và Tuyết Cừu truy nguyên ra cùng một sư phụ với ta. Lấy tình đồng môn mà suy hai người phải gọi họ là sư cô và sư thúc. Nhưng thôi, chư vị đã có tình cố cựu với nhau, hãy xử nhau như cũ thì đẹp hơn.

Bây giờ năm người như một nhà bắt đầu tâm sự nhau nhiều. Và kết cuộc Đông Đế được coi là Bí Tàng cung chủ thứ ba, ngang vai vế với Tuyết Minh, có nhiệm vụ coi ngó Mê cung và đi thâu lượm tin tức giang hồ.

Tuyết Cừu hỏi :

- Trường hợp nào lão sư huynh thu nhận Cấp Cô Sơn? Tính tình của hắn ra sao?

Đông Đế nói :

- Cấp Cô Sơn tính tự cao tự đại, lại hay có tính ghẹo gái, một hôm vào quán gặp phải con nhỏ rất

xinh, võ công nhuần nhuyễn, hắn ghẹo và gây sự. Nếu không có ta, bị con nhỏ đó giết chết rồi. Sẵn đó, hắn theo ta về đây để tu luyện.

Băng Kiên nói :

- Nếu Đông Đế không đuổi hắn đi, thì có ngày tiểu nữ cũng giết hắn. Ngày nào hắn cũng có lời tán tỉnh. Chỉ vì tiểu nữ không được phép ra ngoài đó thôi.

Đông Đế nói :

- Dụng nhân như dụng mộc! Thương thủy trọc, trạc ngã túc. Thương thủy thanh trạc ngã anh (nước sông Thương có đục thì ta rửa chân, mà trong thì ta giặt mũ)! Ta sẽ uốn nắn hắn. Còn quá quắt lắm, ta sẽ có cách khác. Ta cho phép hai con nhỏ này gọi ta là sư huynh và xưng là tiểu muội, để tiện việc xưng hô với ta!

Phi Quỳnh le lưỡi nói :

- Phi Quỳnh này sợ lắm! Gọi quen miệng rồi không đổi được. Hơn nữa, gọi tiền bối là sư huynh thì cái đám già trẻ kia gọi tiền bối bằng gì?

Mọi người đồng ý với Phi Quỳnh.

Băng Kiên hỏi :

- Bây giờ Cung chủ và công tử đi đâu? Tiểu muội đi theo được không?

Tuyết Cừu nói :

- Gặp được hai vị rồi, Cung chủ trở lại Bí Tàng cung. Còn tại hạ đi có việc của tại hạ.

Ngay hôm đó, Đông Đế tập hợp thuộc hạ lai tuyên bố chấn chỉnh lại nội bộ, thay đổi phương hướng sinh hoạt...

Đâu đó xong, Tuyết Cừu kéo Đông Đế ra ngoài nói :

- Nghe lão huynh nói biết rất nhiều dị nhân dị sự, vậy sư huynh nhìn hai cô Tuyết Minh và Băng Kiên như thế nào?

Đông Đế nói :

- Ta chưa kịp để ý họ.

Tuyết Cừu nói :

- Trên tai phải của hai cô đó có hai vết giống nhau!

Lão nói :

- Nếu một cô như vậy nữa thì họ là tỷ muội đồng bào!

Tuyết Cừu có ý nghi ngại, nói :

- Tiểu đệ có gặp một vị cô nương nữa, cũng có một vết như vậy. Nhưng lão sư huynh có gì làm quyết?

Đông Đế nói :

- Ta là nhân chứng! Ta vào và cho họ biết ngay từ bây giờ.

Đông Đế vào phòng riêng, cho mời Tuyết Minh và Băng Kiên đến nói :

- Hai vị đưa... Tai cho ta khám!

Lời đột ngột khiến hai cô ngạc nhiên. Nhưng ai cũng coi lão là người nhà, nên họ không ngại ngùng gì.

Lão khám cho rồi nói :

- Ở trong người hai vị còn hai cái “phái”, xin hãy lấy ra.

Băng Kiên nói :

- Tiểu nữ có một cái phái, mở ra xem thấy một mảnh vải, có ghi hai chữ...

Lão cắt nói :

- Đủ rồi! Hai chữ đừng đọc ra!

Tuyết Minh nói :

- Tiểu muội cũng có một phái như vậy, và cũng có hai chữ...

Lão nói :

- Sư muội đừng nói nữa! Để ta thuật lại một đoạn cũng đáng gọi là.. Tam Hóa Liên Châu!

* * * * *

Hai mươi hai năm trước.

Cái ngày mà giang hồ truy tróc Lã Đạo Nghi, đi đầu đám người này là bảy hòa thượng Thiếu Lâm, bốn đạo sĩ Nga Mi, kế đến Côn Luân, Không Động, Võ Đang... Rồi mới tới bọn giang hồ. Bọn họ chia làm ba nhóm. Vợ chồng Lã Đạo Nghi vừa đánh vừa lui dần.

Lúc đó Lã phu nhân vừa sinh được cậu bé có mấy tháng tuổi. Sức khoẻ phu nhân chưa phục hồi, nên Huyết Thủ vừa đánh vừa bảo vệ cho bà.

Trong khi đó, vợ chồng một cặp hiệp khách là Châu Thiên San và Âu Dương Phượng vốn là bạn thân của vợ chồng Huyết Thủ. Họ nghe tin Huyết Thủ như vậy, liền đuổi theo với mục đích can gián giang hồ, hay ít nữa, cũng giúp bằng hữu một tay.

Họ đi ba ngày đã theo gần kịp đám kia, bỗng Âu Dương Phượng chuyển bụng.

Ngay giữa đường không có làng xóm nhà cửa, nên họ đến một dòng suối gần đó.

Không ngờ trong đám giang hồ sau cùng, có người phát giác và tri hô lên, đám giang hồ kia ập tới. Có người biết vợ chồng vị hiệp khách này, liền nói :

- Gã là Châu Thiên San và sản phụ kia là Âu Dương Phượng là thân hữu của Huyết Thủ!

Bọn chúng áp lại, Châu Thiên San đành rút kiếm ra cự địch. Lúc đó Châu phu nhân cũng vừa hạ sinh được ba bé gái, chưa cắt nhau.

Có tên đã lọt qua rào phòng thủ họ Châu.

Phu nhân ngồi dậy rút kiếm bảo vệ ba con. Châu Thiên San đã giết năm, bảy tên. Nhưng hết lớp này tới lớp khác tràn tới, ông đuối sức.

Lúc ấy Đông Đế xuất hiện. Vài chiêu trong Tàng Ảnh phổ đã giết được mấy người bao quanh phu nhân. Tiếp theo, ông phóng chiêu liên tục giết thêm mười mấy tên nữa, nhưng vẫn không cứu kịp Châu Thiên San. Họ Châu bị trọng thương ngã xuống. Nhiều tên đồ tể nhào tới, Đông Đế chận không hết. Họ Châu bị một nhát kiếm sau cùng, ông chết không kịp có lời nói nào. Đám giang hồ kia thấy Đông Đế sát cơ trùng trùng, chúng không dám tấn công nữa, vội vã rút lui.

Đông Đế quay sang Châu phu nhân... Bà bị thương nằm bất tỉnh. Đông Đế bèn làm... Bà mụ!

Châu phu nhân tỉnh lại, thều thào :

- Cảm ơn tiền bối! Tiểu nữ sống không nổi nữa... Tiền bối hãy giữ giùm ba cháu...

Phu nhân lấy chiếc khăn vuông, viết: Châu Thiên San. Âu Dương Phượng.

Tự tay bà lấy mũi kiếm làm dấu trên thùy châu bên phải các con.

Xong, bà buông kiếm xuôi tay...

Đông Đế tận tình cứu chữa cho bà nhưng vẫn không kết quả gì.

Sau khi chôn cất vợ chồng Châu đại hiệp xong, Đông Đế lấy đá táng vào đó để làm dấu, có khắc trên đá bốn chữ Phượng San chi mộ. Ông chưa bồng ba đứa bé đi vội, ông còn phải tắm cho ba đứa bé gái nữa. Xong, Đông Đế khâu ba cái bọc và ba cái phái. Cắt cái khăn chia làm ba mảnh. Bé đầu có hai chữ Châu Âu, bé giữa hai chữ Thiên Dương, bé cuối hai chữ San Phượng!

Ba mảnh đó bỏ vào chiếc phái đã may sẵn.

Đông Đế rút ba sợi dây trong túi gấm ra luồn vào phái, đeo vào cổ ba đứa bé. Đoạn, ông địu ba bọc đi.

Biết mình không thể nuôi được ba hài nhi này trong lúc chúng còn thơ, ý cũng muốn tìm người gởi.

Đi được nửa buổi đường, bất ngờ gặp Băng nhị nương đi ngang qua có vẻ hối hả, Đông Đế giao bọc bên trái cho Nhị Nương rồi nói :

- Nhờ nữ hiệp nuôi giùm cháu bé này, ta không đủ điều kiện để nuôi chúng!

Băng nhị nương tuy lúc đó còn là thiếu nữ, nhưng thấy hoàn cảnh thắt ngặt như vậy, nàng vui vẻ nhận lời. Bốn năm sau, nàng đang lúc chuẩn bị xuất giá, thì bị cưỡng bức, sau đó Băng nhị nương tự sát, con bé kia được bốn tuổi, tên nó là Băng Kiên. Đông Hải Thần Quân đã giết được thủ phạm và đem Băng Kiên về nuôi dạy, lúc đó Băng Kiên vừa lên tám tuổi.

Từ lúc bốn tuổi đến tám tuổi, Băng Kiên sống vôi người vú họ Hạng. Một hôm Thần quân đi ngang qua, định vào đó xin tá túc tạm một đêm, ông biết được việc này, nổi giận, quyết truy cho ra thủ phạm để trả thù cho Nhị nương, cũng là để trả ơn... Tá túc.

Sau này Thần quân luyện một môn võ công là nghịch lưu thần công khi đạt rồi, lão đổi tính, nên Băng Kiên sợ quá bỏ trốn.

Lão Đông Đế còn hai bọc nữa chưa biết tính sao, cũng may chiều đó, ông ghé lại một xóm nhà xin sữa cho chúng bú. Có người giới thiệu trong xóm có một vợ chồng không con, hỏi ra mới biết chồng là họ Hà, vợ là Ngũ Thị. Nguyên Ngũ Thị là bào muội của Ngũ Hoa đại sư, nhưng lúc đó Đông Đế không biết, liền gởi chiếc bọc bên phải cho họ Hà. Vợ chồng cả mừng nhận lời ngay.

Hai năm sau, Đông Đế ghé lại, nghe tin cặp vợ chồng ấy vừa mới qua đời.

Đứa bé gái được một nhà sư đem về nuôi. Sau, Đông Đế điều tra sự an toàn của các bé. Được biết nhà sư đó là Ngũ Hoa và đứa bé gái là Ngũ Ngoạn Cô.

Còn một chiếc bọc sau lưng! Ngày đêm Đông Đế mang bọc đi. Gặp xóm làng nào cũng vào xin sữa cho bé bú. Việc làm của Đông Đế khổ như một nhà sư khổ hạnh.

Một hôm, trên đường đi Đông Đế gặp một người quảy sữa dê đi bán. Vừa đi, người ấy vừa khóc. Hỏi ra, người ấy vừa bỏ một đứa bé gái tuổi mới vừa vài tháng, vì chứng đậu.

Đông Đế làm một cuộc thỏa hiệp với lão, chi cho lão mấy bài thuốc chữa bệnh tiểu nhi, đồng thời giao đứa bé này cho vợ chồng lão nuôi để quên bớt buồn.

Đông Đế có đi đến nhà người ấy, hỏi thăm biết lão là người họ Đậu, Đông Đế nghĩ thầm :

- “Cha họ Đậu mẹ họ Đỗ, mà con lại bị chứng đậu sởi mà chết!”

Đông Đế sợ hậu vận, không muốn giao đứa bé. Nhưng vợ chồng họ Đậu năn nỉ khẩn thiết, cuối cùng Đông Đế buông xuôi lòng, ông còn bày nhiều bài thuốc chữa chứng đậu.

Mỗi năm, Đông Đế tới nhà họ Đậu hai lần. Ông đến năm lần tất cả, đứa bé vẫn bình an...

Qua lần thứ sáu, Đông Đế đến nơi thì không còn ai ở đó cả. Người lối xóm nói, vợ chồng người này bị hổ xơi, bởi việc đi giữ dê ban đêm. Không biết ai ẵm đứa bé đi đâu...

Đông Đế bỏ không biết bao nhiêu thời gian đi tìm, vẫn không ra tông tích...

* * * * *

Đông Đế kể đến đó, hai cô cùng rơi lệ.

Tuyết Minh vừa khóc vừa nói :

- Tiểu muội chính là cô bé ở nhà họ Đỗ, trong mảnh vải kia ghi bằng máu với hai chữ Thiên Dương. Sau đó có người ở huyện Miên Thủy đem về nuôi, và gọi là Tuyết nhi. Người nuôi tiểu muội võ công cũng khá. Tiểu muội bắt đầu tập luyện từ hồi ba bốn tuổi.

Tuyết Minh dừng lại lau nước mắt rồi nói tiếp :

- Đến lúc năm tuổi, người nuôi ở Miên Thủy chết, thì người Bí Tàng cung đem tiểu muội đến đó ở và dạy dỗ đến giờ.

Tuyết Cừu chụp hỏi :

- Người Bí Tàng cung là ai?

Tuyết Minh nói :

- Vô Tận Tàng cao thủ. Hồi đó trong cung chỉ có vài ba người. Không ai biết tên họ và mặt mày của ông ta. Khi tiểu nữ đã biết suy nghĩ, đòi hỏi họ tên, Cung chủ nói tên là Tuyết nhưng không có họ!

Tiểu muội lại hỏi :

- Phải xưng hô với Vô Tận Tàng cao thủ thế nào?

Ông nói :

- Cứ gọi là Vô Tận Tàng cao thủ!

Tuyết Cừu hỏi :

- Còn Vô Tận Tàng cao thủ gọi tiểu thư là gì?

Tuyết Minh nói :

- Ngay từ bé, thường thì ông ta nói trổng, đôi khi ông cũng gọi là tiểu cô nương một cách xa lạ như vậy. Chưa có lần nào ông gọi khác.

Tiểu muội hỏi :

- Sao không cho tiểu nữ gọi ngài là tiền bối?

Ông nói :

- Chừng nào tiểu cô nương an bề gia thất, sẽ gọi ta cách nào cũng được!

Nàng nói tiếp :

- Hồi mới năm, bảy tuổi mà tiểu muội đã biết nghĩ đến việc xưng hô cho hợp với lễ giáo.

Lúc đó ông nói :

- Biết đâu hôn phu của tiểu cô nương lại là bạn vong niên của ta thì sao? Cách xưng hô ấy tới bây giờ cũng vậy...

Băng Kiên mới lên tiếng :

- Tiểu muội là đứa bé ở nhà Băng nhị nương. Mảnh vải trên phái tiểu muội vẫn được viết bằng

máu với hai chữ...

Mọi người cùng nói một rập :

- San Phượng!

Tuyết Cừu kết luận :

- Vậy mảnh vải của Ngũ Ngoạn Cô có hai chữ Châu Âu. Và Ngũ Ngoạn Cô là chị cả!

Đông Đế nói :

- Thật là oan nghiệt! Thần quân và Ngũ Hoa là người nuôi nấng Băng Kiên và Ngoạn Cô, bây giờ lại trở thành là người đối đầu. Dù hai cô có không muốn đối đầu nhưng họ đã đối đầu Bí Tàng cung là đối đầu Tuyết Minh, tức là họ tự đối đầu với hai cô.

Băng Kiên nói :

- Tiểu nữ quyết không đối đầu với Thần quân, nhưng không trở lại Thần Quân phủ nữa. Tuyết Minh tỷ tỷ! Tỷ tỷ có cho tiểu muội đi theo tỷ tỷ không? Ở đây thật tù túng!

Tuyết Minh nói :

- Tỷ tỷ sẽ gởi thêm các cô bạn của hiền muội tới đây được không?

Băng Kiên nói :

- Tiểu muội ở hoài một chỗ ngán quá!

Đông Đế nói :

- Võ công của Băng Kiên chưa cao sâu. Hãy ở đây mà luyện, dù không muốn ở đây, có về bên kia cũng phải luyện để khỏi phụ lòng người có ý tốt với mình.

Mỗi người nói vào một tiếng, cuối cùng Băng Kiên quyết định theo Tuyết Minh về bên Bí Tàng cung.

Lã Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ có việc cần phải đi ngay, xin cho tại hạ lên đường trước.

Chàng chào mọi người rồi lên đường, ai nấy đưa cặp mắt buồn thiu nhìn theo...

Chương 22: Giang Hành

Lã Tuyết Cừu một mình trên bước sông hồ. Đi đâu chàng cũng thu nhặt tin tức của võ lâm, nhất là về Đông Hải Thần Quân và Ngũ Hoa đại sư.

Một hôm, tới một ngã ba, chàng dừng lại vì lòng phân vân chưa biết đi hướng nào. Bỗng chàng thấy từ xa một người khập khiễng đi lại. Dạng người ấy không có vẻ bệnh hoạn nhưng lại có chứng say. Trên tay, ông cầm hồ rượu vừa đi vừa uống.

Lã Tuyết Cừu nhớ tới lời Lý Di Niên nói, có một lão say mà công lực rất thâm hậu đã cho Bạch cốc chủ mượn quyển Đồ hình. Không chừng lão say đó là lão này cũng nên!

Hai bên đi lại gặp nhau. Tuyết Cừu chào lão rồi hỏi :

- Tiền bối say lắm rồi sao vẫn còn uống nữa?

Lão nói :

- Sao ngươi biết ta say?

Chàng đáp :

- Thấy tiền bối đi không vững!

Lão nhăn mặt mắng :

- Ngươi thật ngốc! Chiếc thuyền đi trên sông biển cũng lắc lư như vậy, nhưng có vững không? Nếu vững sao lại lắc? Nếu không vững sao lại không chìm?

Lã Tuyết Cừu hết ngõ đáp. Chàng chắp tay xin lỗi.

Lão xua tay nói :

- Ngươi có võ công cao, nhưng yếu lĩnh của nó ngươi không biết gì cả. Ta hỏi ngươi võ từ đâu mà có?

Chàng suy nghĩ một hồi, nói :

- Theo vãn bối, võ học hình thành theo kinh nghiệm về thiên nhiên của loài người qua nhiều thời đại. Họ lấy mây, nước, cây cối, động tác của chim muông điểu thú, mỗi ngày mỗi tiến dần, rồi kết hợp vào đó, sáng tác thêm ra!

Lão cười hắc hắc nói :

- Ta biết ngươi là một gã dốt nát. Ngươi có biết một đứa bé nếu như không được người ta huấn luyện ngồi, bò, đứng đi, thì cuối cùng cũng chỉ là loài đi bốn chân như khỉ vượn mà thôi. Thế võ đầu tiên nhất của con người là từ lúc biết bò đến khi biết đứng. Muốn đứng cho vững, thì cột xương sống phải ngay, hai chân phải thăng bằng, mà đường trung bình của nó là đường chia con người theo đường thẳng đứng thành hai phần bằng nhau.

Tuyết Cừu lấy làm ngạc nhiên cho sự lập luận của lão. Nhưng đó là những lập luận mới và chính xác.

Lão nói tiếp :

- Từ con người đứng, chuyển sang trạng thái đi là một thế võ tối thượng thừa thứ hai. Đi được bước đầu, thì ngàn bước cũng đi được, đó chính là sự tôi luyện. Từ đi chuyển sang chạy, nhảy là những thế võ thượng thừa tiếp theo... Nói tóm lại, nguồn gốc của võ học là tự thân con người tìm ra trước. Còn thiên nhiên chỉ là phần tác dụng về kinh nghiệm mà thôi...

Lã Tuyết Cừu chắp tay lại nói :

- Tiền bối nghị luận khúc chiết quá!

Lão nói tiếp :

- Trong võ học thường lấy hư làm thực, thực làm hư và trong cuộc sống, nhiều khi vẫn cần thiết như vậy. Ta đi có vẻ nghiêng ngả, nhưng sự thật là rất vững chắc, đó là hư hóa thực. Vững chắc bởi vì mỗi bước đi này là thừa kế mỗi bước đi trước đó. Mỗi lần cất bước lên là thân người phải chao động. Đó là thực. Có chao mới có vững. Không chao động, không thể nào đi được. Thực hóa thành hư...

Lã Tuyết Cừu nói :

- Ngôn ngữ của tiền bối rất thực tế nhưng cũng rất sâu xa!

Lão cười thật lớn rồi nói :

- Dường như ta nghe ngươi chỉ biết khen và chê chứ chưa có một lời cao luận nào?

Chàng nói :

- Vãn bối kiến văn thấp kém, rất mong tiền bối chỉ dạy thêm!

Lão nói :

- Ngươi đừng ngạc nhiên khi có người cụt một giò mà võ công thật cao! Thậm chí có cả người cụt cả tứ chi mà võ công của họ đạt tới mức tối thượng thừa!

Lã Tuyết Cừu nói :

- Vãn bối chưa từng nghe ai nói!

Lão nói :

- Thiền luận có câu “Tay không nắm cán mai. Đi bộ lưng trâu ngồi. Qua cầu trông nước chảy. Cầu trôi, nước chẳng trôi!”. Võ thượng thừa là chỗ đó!

Lã Tuyết Cừu vừa mừng vừa sợ, chàng nói :

- Tiền bối quả là người uyên bác, tinh thông, trên đời khó có ai sánh bằng. Té ra bao nhiêu năm học võ nghệ, coi lại không có gì cả! Thật hổ thẹn!

Chàng nói rồi chào lão toan đi.

Lão hỏi :

- Bây giờ ngươi đi đâu?

Chàng thở dài não ruột nói :

- Thiên hạ mang mang, không biết đi đâu về đâu? Còn đường đi thì vãn bối cứ đi, không biết sẽ đến nơi nào, với cơ duyên gì đành chịu!

Lão cười :

- Ngươi không được gì cả! Một bài thơ, văn, phú... Đều phải có ý có đích. Việc làm con người dù lớn dù nhỏ phải có một ý thực tế. Lập trường không có làm sao có thực tài?

Tuyết Cừu nhìn lão trân trân, không nói được một lời. Bỗng chàng hỏi :

- Tiền bối phải chăng là tác giả của bộ Thập nhị đồ hình.

Lão nói gần xa :

- Hỏi chi câu ấy! Rất nhiều khi một vấn đề mà đọc giả giỏi hơn tác giả thì sao? Xưa nay kinh sách

chỉ là phương tiện, chứ không phải chân lý! “Tận tín thư bất như vô thư” (Tin hết vào sách vở, thà đừng có sách vở còn hơn)! Ngươi hãy làm giùm cho ta một điều!

Chàng giật mình nói :

- Điều mà tiền bối nhờ vãn bối làm, chắc chắn vãn bối không làm nổi! Nhưng tiền bối cứ nói, vãn bối liệu sức mình thử có làm được chăng.

Lão cười :

- Càng lúc ngươi càng tỏ ra khiếp sợ, vậy làm sao thi hành được sở nguyện của mình? Ta đứng một giò, ngươi hãy vận hết sức bình sinh của mình đánh ra một chưởng xem thử kết quả tới đâu!

Lão nối khơi khơi vậy đó, mà chàng lại kinh sợ.

Tuyết Cừu nghiêm trang nói :

- Nếu nói về chưởng lực, thì vãn bối có thể đánh vỡ một khối đá. Tiền bối đừng nên làm vậy!

Lão như không nghe lời Tuyết Cừu nói, lão co chân mặt lên, cơ thể tựa trên một chân trái. Và thân hình vẫn lắc lư, lão nói :

- Ngươi ra tay đi!

Tuyết Cừu trợn đến rách con mắt ra nhìn lão, lòng nghi hoặc.

Lão giục :

- Xuất chưởng!

Chàng không còn cách gì khác hơn, đành đưa chưởng lên nói :

- Vãn bối cam đắc tội vậy.

Lão vẫn nheo mắt nhìn đám mây xa xa như để lắng nghe một điệu đàn kỳ bí, một điệu hát của thiên nhiên, hay lão đang ngắm nhìn một bức tranh vân cẩu? Lão dám hờ hững với cuộc sinh tử đến thế sao?

Tuyết Cừu rất tự tin ở sức mình. Chàng lập tức vận đến tám thành công lực, nhắm ngay lão mà xô ra một chưởng...

Luồng chường hùng hậu ấy vẫn khua động vào thiên nhiên phát ra âm thanh ồ ồ, phát ra tiếng gió vù vù...

Xem lại lão say kia... Vẫn là lão say tự thuở nào. Mắt lão xa vắng, thân hình lão vẫn lắc lư.

Lã Tuyết Cừu cảm thấy lão như ma quỷ từ cõi yêu tinh nào đó hiện về. Chàng không dám tin đây là sự thật.

Tuyết Cừu vỗ trán hỏi một câu bâng quơ :

- Thế này là thế nào?

Đột nhiên lão say bật cười, nói :

- Sự thật đó. Đổi trăm năm công lực chỉ có giá trị đối với con người, không mảy may nào giá trị với thiên nhiên. Ngươi thấy thân thể tuy lắc lư nhưng vẫn vững như thuyền đi trên sông... Ngươi phải hiểu như vậy mà luyện.

Lão toan quay mình đi, đột nhiên Tuyết Cừu quì xuống như một kẻ cầu đạo. Chàng nói :

- Tiền bối nếu không thánh nhân thì cũng thần nhân. Xin hãy giảng rõ tâm pháp cho kẻ cầu đạo này.

Một thiếu niên anh tuấn như chàng, một ý chí cương quyết, một tấm lòng kiên định như vàng đá, đôi mắt thuần thành khiến lão say kia có đôi nét cảm động, nói :

- Tùy theo đối tượng mà đặt mình vào hoàn cảnh để xử trí. Nếu đối tượng là dòng sông, thì ta phải là con thuyền. Nếu đối tượng là sóng bão, thì ta phải là con sò, vỏ sò... Nếu đối tượng là con thuyền, thì ta là vũ bão. Nếu đối tượng là núi thì ta là không gian. Nếu họ là không gian, thì ta là thời gian... Nói tóm lại, hãy vui chiếu vào thiên nhiên mà hành sự. “Thuận thi an giả tồn, nghịch thiên giả vong”, là ý này đây.

Tuyết Cừu xá một cái, nói :

- Vãn bối tâm niệm lời ngài. Ngài còn điều gì để chỉ giáo thêm nữa?

Lão nói :

- Ngươi luyện võ đến mức đó thế gian này chỉ có một vài người, vậy có nghĩa ngươi còn hạnh phúc. Còn nếu luyện như lời ta nói, đời ngươi sẽ cô đơn, bởi vì không còn biết buồn vui. Tùy ý ngươi lựa chọn.

Lã Tuyết Cừu chào lão rồi quay mình bỏ đi. Vừa đi, chàng chợt nhớ tới Lý Di Niên là Lý độc cước, có khi là một hành khất túng thiếu.

Tuyết Cừu vội vàng quay lại gọi :

- Tiền bối! Tiền bối!

Lão dừng lại quay nhìn chàng.

Tuyết Cừu chạy đến nói :

- Tiền bối có tiền để độ nhật chăng?

Lão cười nói :

- Cảm ơn ngươi. Cỏ cây đứng một chỗ không nói năng, không biểu lộ mà vẫn sống được. Chúc ngươi tâm bình khí hòa.

Lão quay đi.

Tuyết Cừu lại cất bước... Vô định. Chàng vừa đi vừa ghi nhớ lại lời của lão say nói. Những lời đó với ngôn ngữ bình thường, nhưng với một ý nghĩa huyền nhiệm. Con thuyền, dòng sông, vũ bão, mảnh sò, gió mưa núi... Thật khó hiểu. Khó hiểu như vậy mà lại thật.

Thấy một khối đá bên vệ đường, Lã Tuyết Cừu vận đến tám thành công lực đánh ra một chưởng...

Bùng!

Khối đá vỡ làm ba mảnh và chuyển động... Bụi cát bay mù và những mảnh đá con vỡ vun ra. Một chưởng tảng đá vỡ, lão say lại tựa hồ như không, có kỳ không?

Thấy một chiếc đò dọc đang thong thả phơi buồm trên sông, chàng nhớ tới lời lão nói, chàng gọi lớn :

- Đò ơi! Đò...

Đò ghé vào bờ. Chàng bước xuống nói với vợ chồng người lái đò :

- Có thể nào cho tại hạ đi theo được không?

Gã chèo đò trạc tuổi chàng, ăn mặc lam lũ, nhìn chàng hỏi :

- Công tử đi đến đâu?

Chàng tư lự nói :

- Đi đến nơi nào nhân huynh không muốn đi nữa thôi.

Thấy gương mặt tuấn tú của chàng, hành lý không nhiều cho lắm, lại thấy chàng có vẻ đăm chiêu

xa vắng, gã lái đò cười đùa :

- Dường như công tử bị tình phụ. Huynh muội tiểu đệ là khách thương hồ, thường mua bán tơ lụa châu ngọc trên khắp các bến sông, đôi ba tháng mới ghé về nhà một lần, công tử theo hoài được sao?

Chàng nói :

- Như vậy càng hay...

Thiếu nữ nói :

- Công tử đi theo mà không buôn bán gì thì phí thời gian quá. Trông nhân dạng của công tử là người học vấn uyên thâm, văn võ song toàn chịu khó nằm nhà ôn luyện để thi cử, rồi ra thi thố với đời chẳng có ích sao? Bọn tiểu muội chỉ vì cảnh sống mà xuôi ngược với gió mưa, công tử có kham được không?

Lã Tuyết Cừu thấy thiếu nữ hồn nhiên, ăn nói ra người có học. Họ là những người buôn bán tơ lụa vàng ngọc, mà lại ăn mặc lam lũ đơn sơ, bất giác chàng mến họ.

Tuyết Cừu chắp tay lại nói :

- Cảm ơn tiểu thư và công tử đã có lời khuyên. Tại hạ bây giờ không còn ao ước gì hơn là làm khách thương hồ một vài chuyến cho quen thuộc, cảnh ngộ có đun đẩy đến đâu cũng lấy làm vui.

Thấy chàng khẩn khoản. Họ mời chàng lên thuyền. Lên thuyền, chàng cởi bỏ hành lý, đao kiếm qua một bên, khoan khoái như người thoát được gánh nợ.

Chàng tạ ơn hai người rồi nói :

- Chiếc đò dọc này là cảnh ước mơ của tại hạ. Bây giờ đã chiều, hai vị để tại hạ lo cơm nước cho.

Thiếu nữ mỉm cười nói :

- Tiểu muội là Vương Nhã Thi, thân huynh là Vương Nhã Thư. Công tử là khách, không phải lo gì việc cơm nước. Nếu biết lèo lái chèo chống thì phụ giúp chút ít là vui rồi.

Tuyết Cừu vui vẻ ngay, chàng nói :

- Việc đó tại hạ có khả năng.

Chàng nói xong, thay tay cho Nhã Thư. Anh em họ Vương thấy chàng thành thạo công việc, ăn nói nhẹ nhàng khiêm tốn, lòng họ cũng thấy vui vui... Họ lo sửa soạn buổi ăn chiều.

Chiếc buồm bọc no gió, thỉnh thoảng thuyền nghiêng lệch, hoặc lắc lư, chàng chế lèo, bẻ lái...

Tiếng nước reo hai bên mạn thuyền.

Về đêm gió nhẹ, thuyền lướt êm đềm dưới ánh trăng thanh. Ba người dùng bữa và nói chuyện vui vẻ.

Nhã Thi cầm lái. Nhã Thư lấy rượu ra, Tuyết Cừu ngửi rồi nói :

- Rượu này ngon. Tại hạ pha thêm một chút rượu đặc biệt để có vị thơm.

Chàng lấy trong hành trang ra lọ thần thủy, rót sang bên vò rượu kia chừng một chén, trộn lắc thật đều.

Việc xong, chàng rót rượu mời :

- Vương huynh và Vương tiểu thơ dùng thử xem!

Anh em họ Vương tỏ ra thật tế nhị và cũng gan dạ. Hay là họ cả tin vào đối tượng? Ba chén rượu được nâng lên ngang mày. Sau những lời mời lịch sự, cả ba cùng làm cạn chén đầu tiên.

Nhã Thư chép miệng :

- Tuyệt! Hoàng đế ngự tửu chưa sánh bằng.

Nhã Thi nói :

- Tuyệt! Nhưng tiểu muội chưa thưởng thức rượu vua, nên không dám so sánh.

Huynh muội họ ghẹo nhau. Cả ba người cùng cười thoải mái.

Bỗng Nhã Thư có vẻ ngạc nhiên, nói :

- Đan điền bốc nhiệt, nóng lắm.

Nhã Thi cũng nói :

- Dường như rượu chạy khắp châu thân.

Tuyết Cừu cười :

- Hãy vận nội công một chút, sẽ bình thản ngay. Chén đầu thì vậy, sau có trớn rồi thì không cần vận công nữa.

Nhã Thi cười gượng :

- Bọn tiểu muội đâu phải là người giang hồ mà biết vận công?

Tuyết Cừu nghiêm trang :

- Xin tiểu thư đừng đùa việc này. Buôn bán trên sông nước, không ai không biết võ công? Rượu này giúp công lực của quý vị tăng bổ.

Vận công xong, họ thấy cơ thể khoan khoái dị thường. Cả ba lại trò chuyện vui vẻ.

Nhã Thi nói :

- Giờ tới giữa canh ba, tiểu muội cầm lái.

Giữa canh ba tới hết canh tư giao cho Nhã Thư. Giai đoạn chót giao cho công tử chưa biết tên họ.

Tuyết Cừu nói :

- Cứ giao thuyền này cho tại hạ suốt đêm. Quý vị ngồi vận công hoặc nằm nghỉ cho khỏe. Có gì trục trặc tại hạ sẽ đánh thức dậy. À, à... Tại hạ họ Lã.

Nhã Thi nói :

- Không phải bọn tiểu muội nghi ngờ gì, nhưng ngồi suốt đêm vậy e mất sức lắm.

Tuyết Cừu quay lại cầm lái. Anh em họ Vương dọn dẹp. Nhã Thi rửa chén bát. Nhã Thư ngồi vận công.

Thuyền vẫn lướt rào rào...

Tuyết Cừu hỏi :

- Nơi này là xứ nào?

Nhã Thi nói :

- Đây là nhánh sông Trường Giang. Rạng ngày, thuyền ta sẽ ghé lại bến Tân Du, mua bán nơi đây một ít, rồi đi mãi tới chiều ghé bến Vạn Lộc. Ta ngủ đêm nơi ấy.

Nhã Thi nói có vẻ thạo việc lắm. Nhã Thư ngồi vận công một chút, rồi ra trước mũi nằm. Nhã Thi nằm sau lái bên chỗ Tuyết Cừu ngồi. Nàng nhắm mắt, không biết nàng thức hay ngủ.

Tuyết Cừu vẫn bình thản cho thuyền chạy.

Một giờ, hai giờ trôi qua... Trời bỗng đen nghịt, gió thổi mạnh, sông nổi sóng. Tuyết Cừu xả lèo, cuốn bớt buồm.

Anh em họ Vương choàng tỉnh, nhìn trời mây nói :

- Quái lạ! Trời tháng này lại muốn mưa bão!

Tuyết Cừu nói :

- Cũng may là gần sáng rồi. Có đồ đạc gì lo đậy kín lại. Chuẩn bị đồ tát nước.

Mưa bắt đầu rơi, gió xát mạnh. Tuyết Cừu cho thuyền đi dọc theo bờ. Công việc rắc rối cũng trong giây lát đâu vào đó.

Anh em họ Vương có đồ mặc che mưa, còn Tuyết Cừu tha hồ để mưa tưới ướt.

Nhã Thư nói :

- Công tử để tại hạ lái cho, vào khoang nằm một chút cho ấm!

Tuyết Cừu cười :

- Sá gì chút nhỏ mọn này. Giờ sắp tạnh rồi. Hết mưa công tử hãy thay...

* * * * *

Sáng hôm sau, thuyền ghé bến Tân Du. Ghe thuyền nơi đây khá tấp nập. Có thể nói, có một chợ nổi ở đây.

Tuyết Cừu ngồi nhìn anh em họ Vương sinh hoạt. Họ lấy ra những cuộn tơ, những cây lụa đủ màu. Có người hỏi mua vàng, bạc, ngọc, châu...

Tuyết Cừu tự hỏi :

- Trên bờ sầm uất thế nào mà bến Tân Du có vẻ giàu sang thế?

Chàng cao hứng lây, lấy ra vài viên ngọc lúc trước ở trong bụng sấu, trao cho Nhã Thi, nói :

- Tiểu thư xem thử mấy viên này có bán được không?

Nhã Thi xem rồi nói :

- Hai viên này thuộc loại ngọc quý, công tử nên cất lại, bán uổng lắm.

Tuyết Cừu cười :

- Mang theo nặng nề. Tại hạ còn khoảng vài chục viên loại này nữa. Tiểu thư nhắm có dùng được thì lấy dùng. Để tại hạ giữ cũng vô ích mà thôi.

Nhã Thi thấy Tuyết Cừu soạn ra rất nhiều loại ngọc, nàng cầm viên Long châu lên, ngắm nghía một hồi nói :

- Viên này như tinh huyết kết thành, nặng hơn cả các loại ngọc. Cái này không bán được.

Chàng lấy lại bốn viên không bán là Long châu, Tử thạch quang, Dạ minh quang, Tị thủy châu... Còn lại bao nhiêu trao cho Nhã Thi, nói :

- Phần này của tiểu thư và công tử. Nơi nào họ mua được giá cứ bán mà dùng.

Nhã Thi cười :

- Nếu bán cho công tử thì tiểu muội bán. Còn bán để tiểu muội dùng thì tiểu muội không làm vậy đâu.

Hai ngươi cứ kèo nài qua lại, cuối cùng Tuyết Cừu nói :

- Thôi, bán vài viên để sắm sửa tiện nghi cho thuyền.

Bây giờ thuyền khách tấp nập bu quanh thuyền Nhã Thi. Vài người khách bước lên thuyền này, nhìn thấy Tuyết Cừu là người lạ, liền nói :

- Tướng mạo của vị công tử này làm sao là khách thương được.

Chàng chỉ cười không nói. Họ nói những lời đãi đưa để muốn mua cho được mấy viên ngọc kia. Một đại hán bảo Tuyết Cừu đưa ngọc cho hắn xem.

Tuyết Cừu toan lấy ra nhưng Nhã Thi nói :

- Số ngọc đó để dành lại về kinh đổi vài món đồ cổ.

Gã đại hán chộp lấy một trong hai viên, rồi bỏ vào túi, nói :

- Tại hạ mua viên này.

Nhã Thư cười cười :

- Các hạ đã trả giá chưa mà bỏ túi?

Hắn nói :

- Giá mấy ta cũng mua.

Nhã Thi nói :

- Có người đã trả một ngàn lạng vàng rồi đó. Các hạ trả cao hơn nữa, tiểu nữ bán.

Hắn nói :

- Ta đồng ý mua một ngàn mốt. Nhưng chuyến sau ta mới trả tiền, bây giờ chưa có.

Nhã Thư nói :

- Không được! Rõ ràng chúng ta không quen biết nhau, cũng không biết nhà của nhau, không thể bán chịu được.

Đại hán không thèm nói một lời, xô thuyền ra rồi cầm dầm bơi đi.

Có vài khách lên tiếng :

- Hồ đại gia làm ngang xương quá! Giữa ban ngày mà cướp cạn!

Vương Nhã Thư toan nhảy qua, nhưng Lã Tuyết Cừu nói :

- Để hắn đi!

Nhã Thi hỏi :

- Sao vậy?

Chàng cười :

- Vì tại hạ nhanh tay hơn hắn, nên đã đoạt lại ngay sau đó. Nếu chúng ta làm lớn chuyện, thì lần khác sẽ gặp rắc rối ngay.

Họ bàn tính rất nhỏ nên khách không nghe được việc gì!

Có người nói :

- Gặp Vương công tử hiền hậu để hắn đi thoát, chứ gặp mấy tay hảo hán khác thì tên kia khó mà ở yên được.

Buổi ấy Tuyết Cừu bán một viên, còn một viên nữa trao cho Nhã Thi nói :

- Tới bến khác bán.

Bây giờ họ mới tin lời chàng nói đúng.

Nhã Thi cao hứng nói :

- Ôi chao! Công tử là đại cao nhân, quỷ thần cũng không biết việc này...

Bán chỉ một viên, mà họ mua sắm. Cả trăm thứ vẫn chưa hết một nửa số vàng.

Tuyết Cừu nhờ đò mua chở ra mấy vò rượu to tướng, thơm ngon, cùng một số thức ăn loại sang rồi cho thuyền đi.

Nhã Thư cầm lái, Tuyết Cừu pha rượu, Nhã Thi làm thức ăn. Nàng nói :

- Tiểu muội đã mua cho công tử mấy cây vải này, dọc đường tiểu muội may cho công tử vài bộ đồ.

Tuyết Cừu nói :

- Cảm ơn tiểu thư. Hành trang của Tại hạ cũng còn được trên năm bộ. Tiểu thư đừng bận tâm đến nó làm gì. Chương trình chiều đến Vạn Lộc đã sắp đặt chưa?

Nhã Thi nói :

- Ở vạn Lộc khác hơn một chút. Thuyền ta cập bến, trao đổi mua bán một hồi xong việc, mướn vài người quen canh giữ thuyền, sau đó đi dạo phố...

Tuyết Cừu nói :

- Thuyền này giao cho người khác giữ không được đâu. Tại hạ coi thuyền cho hai vị đi.

Nhã Thư nói :

- Ở đây không sợ gì trộm cướp như nơi khác. Rất nhiều thuyền của cải hơn ta, họ cũng bỏ mặc đó mà lên bờ.

Tuyết Cừu không nói nữa. Chuyến đò dọc này làm chàng nguôi ngoai một vài chuyện giang hồ.

Cá rau tươi, rượu thơm, cảnh đẹp người đẹp... Ba người tha hồ ngất ngưởng.

Tuyết Cừu nói :

- Cảnh này sống hết đời cũng không biết chán.

Nhã Thi ý nhị :

- Công tử đi hoài, nếu không nhớ nhà thì nhà cũng nhớ, nhất là... Lã phu nhân.

Tuyết Cừu đang vui chợt buồn. Chàng nói :

- Tại hạ là khách không nhà, sống cô độc từ tấm bé. Thôi, chúng ta đừng nhắc đến việc đó nữa!

Họ ăn uống chuyện vãn buổi tiệc vui kéo dài tới Vạn Lộc.

Tuyết Cừu vẫn im lặng để nhìn thiên hạ mua bán. Trong mắt của chàng, cuộc sinh hoạt xã hội thế này cũng có phần nào an ủi.

Thuyền bán hơn nửa số tơ lụa, họ lại thu mua một số thổ sản chuẩn bị sáng mai đi bến khác.

Chàng thấy trong lòng có chút vui vui...

Nhã Thi trao đổi xong, trời cũng sẩm tối. Bây giờ anh em họ Vương càng thân thiết chàng hơn.

Nhã Thi kéo Tuyết Cừu lại, nói nhỏ :

- Ở thị trấn này có nhà Vương lão, bà con họ với gia đình tiểu muội. Ông ta buôn bán đồ cổ bảo kiếm, kỳ thư, cổ họa... Có thể nói còn nhiều hơn ở hai kinh, hoặc các thành phố lớn khác. Nếu công tử thích thì chúng ta sẽ tới đó.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ thích lắm. Nhưng đi mà bỏ thuyền thì tại hạ không an tâm. Hai vị đi, tại hạ ở lại là an toàn hơn cả.

Nhã Thư nói :

- Tại hạ ở nhà, Nhã Thi đưa công tử đi dạo.

Cực chẳng đã Tuyết Cừu mới chịu đi. Chàng mang theo thanh bảo kiếm và một ít tư trang, lên bờ. Cả hai cùng sánh vai đi như một cặp tình nhân.

Nhã Thi tính nết đoan trang, nói năng dịu dàng, lại có nhan sắc. Nếu nam nhân nào có phước gặp được người vợ thế này thì an ổn cả đời. Hai người đi mà thiên hạ cứ trầm trồ ngó theo mãi. Họ đi một hồi đến Vương gia trang. Cứ nhìn cách lễ nghi quý phái này đủ biết là một cự gia vọng tộc.

Người gác cổng thấy Vương Nhã Thi, vội đon đả chào hỏi. Hắn nói :

- Người bạn của tiểu thư có vẻ hào hoa lắm.

Hai người đi vào trong. Qua nhà khách, Tuyết Cừu thoáng thấy bên trong có rất đông khách giang hồ.

Gia nhân nói :

- Mời hai vị vào nhà khách có lão gia chờ.

Tuyết Cừu thấy sự có mặt của mình sẽ phiền, liền nói :

- Vương tiểu thư dắt mối để tại hạ mua cổ vật. Hãy báo với lão gia là vậy.

Gia nhân nói :

- Thì mấy người kia cũng đi mua đồ cổ đó.

Ý của Nhã Thi cũng muốn giới thiệu chàng với Vương lão, nhưng thấy chàng có vẻ rụt rè không thích, nên nói với gia nhân :

- Bạn ta chỉ muốn xem sách quý mà thôi. Không muốn vào chốn đông người. Ngươi bẩm với lão gia là vậy.

Gia nhân chạy vào, một chốc Vương lão bước ra, hai bên cùng chào hỏi.

Nhã Thi giới thiệu :

- Vị công tử này là bạn của điệt nhi. Hôm nay đưa công tử tới đây trước là thăm hỏi bá bá, sau tìm mua một số sách cổ vừa ý.

Vương lão hài lòng lắm. Lão đưa hai người vào phòng sách. Họ tham khảo các loại sách... Văn, võ, y, dược... Rất nhiều.

Tuyết Cừu nguội lạnh với mấy quyển kỳ thư. Bỗng Tuyết Cừu thấy một quyển sách mỏng trên dưới mươi trang có tựa là Hải triều âm, chàng lấy xem.

Lão họ Vương nói :

- Công tử không chọn quyển nào, lại chọn quyển triết học nhà Phật này.

Chàng mỉm cười chứ không trả lời. Lật vào bên trong chàng liếc sơ thấy sách lý luận về sự biến hóa của tịnh và động, hữu và vô, thanh và khí...Chàng hỏi mua quyển này.

Vương lão vuốt râu nói :

- Biếu không cho công tử đó.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Đám mua bán sách này là một bọn mắt thịt. Họ chỉ bán trang chứ không bán sách. Quyển vô giá thì họ cho không”.

Chàng xem qua tranh. Nhiều bức tranh có giá trị về mặt nghệ thuật. Chàng chỉ xem qua, vì môn này chàng không sành và cũng không thích.

Bỗng chàng thấy có một bức tranh đề Vương Giải Ngữ, nét bút nguệch ngoạc thô sơ như trẻ con. Chàng nhớ tới Vương Giải Ngữ, là một cô nương chàng quen trong một đêm rồi xa nhau tới giờ.

Tuyết Cừu hỏi :

- Gia chủ có bán bức tranh này không?

Lão ngạc nhiên hỏi :

- Công tử thích bức này sao?

Tuyết Cừu gật đầu, nói :

- Tác giả bức tranh này có lẽ trẻ lắm. Bức tranh vẽ vô tình nhưng lại cố ý.

Lão nói :

- Công tử có nhận xét thật tinh tế. Tất cả các người xem và mua tranh, không ai để ý đến bức này. Ý nghĩa của nó là chiếc thuyền con đi trong sóng bão mà vẫn vượt được trở ngại. Vương Giải Ngữ là tệ nữ của lão phu bị mất tích từ hồi năm tuổi, nhân một chuyến vượt biển về quê...

Chàng hỏi thăm qua các điểm chính để nhận diện. Lão trả lời bộ dạng na ná, nhưng còn một vài điểm về những vết tích trên người, chàng chưa được biết qua.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu Vương tiểu thư còn tại thế, trong vòng một vài tháng, vãn bối sẽ đưa về đây cho Vương lão gia.

Nghĩ là chàng nói thế để xin bức tranh. Lão nói :

- Đây là kỷ niệm duy nhất của lão phu dù giá bao nhiêu cũng không bán. Với công tử thì lão phu sẽ tặng không cho công tử.

Tuyết Cừu lắc đầu nói :

- Vãn bối không dám nhận không. Nếu có thể được. Vãn bối mượn, chừng vài tháng vãn bối đưa tiểu thư về đây cùng với tranh này.

Chuyện con gái lão còn sống hay không, ai dám tin! Lão nghiêm giọng nói :

- Ta biếu mà công tử không nhận lại đòi mượn thật là kỳ. Nhưng nếu công tử thích quá thì hãy đặt cọc chừng khoảng một ngàn lượng vàng, lão phu sẽ trao ngay. Sau này bất cứ lúc nào đem tranh tới, lão phu sẽ trả vàng lại.

Nhã Thi lật đật nói :

- Bạn của điệt nhi không mang tiền theo, có thể thế một viên ngọc trị giá gấp đôi lần bức tranh, bá bá có nhận không?

Nàng nói xong, lấy ngọc ra dâng lên cho ông. Vương lão soi đèn xem ngọc. Lão khen :

- Viên ngọc này giá cũng đáng liên thành, làm vậy e rằng, bức tranh thất đức quá.

Tuyết Cừu nói :

- Không hề gì đâu. Chỉ cần hỏi người kia có phải là tác giả của bức tranh này hay không là xong.

Lão thấy chàng chất phác nói năng rất có hậu, gật đầu nói :

- Thôi, công tử cứ mượn đi, khỏi phải thế ngọc làm gì.

Chàng lấy bức tranh bỏ vào bao rồi dúi viên ngọc vào tay lão nói :

- Tiền bối cứ giữ lấy vật này, sau hẵng hay.

Chàng tiếp tục xem những bức tranh khác... Chàng lại hỏi mua một bức thứ hai, có tên là Không Sơn. Bức này vẽ hòn núi lơ lửng giữa không gian. Nét vẽ đặc biệt phóng túng, khiến người xem có cảm giác hốt nhập.

Lão nói :

- Bức tranh quái đản mà công tử cũng thích sao? Công tử ưng thì cứ lấy. Công tử trả ta vài lạng là được.

Tuyết Cừu cầm nén vàng đáng mười lượng đưa lão. Chàng rời thư phòng, lòng phơi phới.

Lão nói :

- Mời công tử vào phòng khách để lão phu giới thiệu cho mọi người biết.

Chàng nói :

- Bây giờ cũng đã khuya, bọn vãn bối trở lại thuyền.

Lão quay sang Nhã Thi hỏi han mọi việc.

Tuyết Cừu bỏ ra sân đứng ngắm trời mây, nhưng thật ra chàng đang kết hợp lời của lão say giảng với ý nghĩa các bức tranh qua sự trung gian của khí huyết

Một hồi, Nhã Thi bước ra cả hai cùng trở lại thuyền.

Về đến nơi, Nhã Thi nói :

- Công tử thật hào phóng mà cũng lạ kỳ. Sách và tranh mua ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Còn Vương Giải Ngữ, người ấy với tiểu muội cùng một tuổi, biết chết sống làm sao mà công tử dám hứa?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ trước đây có gặp Vương Giải Ngữ một lần. Hiện nay nàng ở một nơi kín đáo, tại hạ vốn biết nơi ấy. Không lý đời có hai Vương Giải Ngữ. Không ngờ đi chuyến này, tại hạ có lắm điều hay...

Vương Nhã Thi lại hỏi :

- Ở nhà Vương lão bá, công tử ngại gì mà không vào nhà khách?

Chàng đáp cho qua chuyện :

- Trong đó nhiều khách giang hồ phức tạp lắm. Vả lại, tại hạ không quen chỗ đông người. Bây giờ ta nhổ neo đi là vừa.

Chàng nói dứt câu, đã thấy một đám đông người, toàn là những tay giang hồ. Họ gọi :

- Mời Lã... công tử lên nói chuyện!

Tuyết Cừu nói với huynh muội họ Vương :

- Hai vị thấy chưa? May mà nơi đây chứ ở nhà Vương lão gia có phải là gây oán thù với lão gia không?

Chàng nói vói lên bờ :

- Lã Tuyết Cừu sợ gặp quý vị lắm, nên hắn đã trốn rồi.

Một tên chửi :

- Quân cẩu trệ! Chính là ngươi mà ngươi nói trốn rồi. Có chịu lên không?

Tuyết Cừu mang kiếm đứng lên, Nhã Thi kéo chàng ngồi xuống, hối anh mình nhổ neo…

Chàng nghĩ rất nhanh :

- “Ta không thể đi mãi trên chiếc thuyền này được. Nếu đâm chém một trận, lần sau họ sẽ truy sát những người trên thuyền này”.

Chàng đành nhẫn nhục im lặng.

Nhã Thư nói :

- Không ai chịu nổi sự khốn nạn đó đâu! Tại hạ sẽ lên nói chuyện với họ.

Nhã Thư nói xong, phóng mình sang mấy thuyền đậu gần bên rồi vọt lên bờ.

Nhã Thư lên tới nơi đã thấy Tuyết Cừu đứng ở đó tự bao giờ. Nhã Thư nhìn chàng lộ vẻ khâm phục.

Đám giang hồ bao quanh hai người. Tuyết Cừu thấy đủ mặt mười ba bang phái, trong đó khách giang hồ chiếm một nửa.

Chàng nói :

- Cừu mỗ chưa từng giết những người vô tội. Hãy giải tán ngay đi để khỏi tốn xương máu.

Nhưng bọn kia vũ khí đã tuốt ra khỏi vỏ. Một tên nói :

- Lã Tuyết Cừu! Món nợ máu của võ lâm không thể nào bỏ qua được.

Một vài tên hung dữ phóng kiếm tới.

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ cũng chưa muộn, quý vị rút đi là hơn. Tại hạ rút kiếm khỏi vỏ, luôn luôn có sự đổ máu.

Nhưng từ tứ phía, bốn năm thanh trường kiếm đã chồm tới.

Tuyết Cừu lại kiên nhẫn thêm một phen nữa. Chàng chỉ lách người tránh, nhưng càng nhân nhượng

họ càng làm tới.

Tuyết Cừu cảnh cáo lần sau cùng :

- Tại hạ vốn là Tiểu Sát Tinh, bình sinh không bao giờ muốn giết người. Nếu quý vị ép quá thì trong đám quý vị không biết ai mang nghiệp đoản số?

Chàng nói thì chàng nghe, đám bát nháo khép vòng vây kín vào. Có người cầm kiếm tay trái, có người sử dụng tay phải, có người sử dụng luôn cả hai tay, vũ khí của họ tự khua vào nhau.

Vương Nhã Thư nói :

- Chư vị anh hùng! Biết bao nhiêu người chết oan uổng trong việc ỷ đông hiếp ít? Làm thế này sao gọi là đạo lý?

Đến lúc này, Tuyết Cừu không còn nhẫn nhục nữa, chàng vỗ kiếm... Chớp người lên thi triển Vô ảnh hình kinh bay vút một vòng ra ngoài, lớp cao thủ giang hồ bên ngoài lập tức ngã xuống năm, bảy tên.

Bấy giờ người các thuyền buôn hò hét cầm vũ khí nhảy lên bờ, đi đầu là Vương Nhã Thi. Họ vừa đến nơi đã thấy đám “hào thịt” kia đã ngã xuống mười mất mạng. Bây giờ một số toan bỏ chạy.

Có tiếng chửi đổng :

- Mấy lão đầu bạc, mấy tên rừng rú bỗng xúi ta vào chỗ chết.

Đám hào kiệt ấy bây giờ chẳng khác gì đàn cá gom hết vào trong một chiếc đảy...

Bên kia, đám thương hồ cũng tập hợp lại, trong tư thế chuẩn bị tấn công.

Hầu hết những kẻ có mặt ở đây đều thấy được cái uy vũ của Lã Tuyết Cừu.

Chàng nói :

- Chư vị! Cừu mỗ đã năm, ba lần không hoàn thủ và can gián, chư vị không nên ỷ chúng hiếp cô, không nên xuất thủ giết người vô cớ. Tuyết Cừu này đã đắc tội gì với chư vị?

Tuyết Cừu quay sang đám khách thương hồ, vòng tay nói :

- Huynh đệ! Chúng tôi rất cảm ơn tấm thịnh của chư vị bằng hữu, mong ngày sau có dịp báo đáp.

Nhã Thi chạy tới nắm tay Tuyết Cừu nói :

- Công tử luôn luôn có sự oan uổng phủ bao. Đã bỏ bộ đi thuyền mà oan nghiệp vẫn theo. Tại nhà

Vương lão bá, công tử không xuất hiện, mà vẫn có người nhận ra, rồi kéo tới một cớ sự này.

Tuyết Cừu nói :

- Ta về lại thuyền thôi!

Về đến nơi chàng hỏi :

- Nhị vị còn cho tại hạ đi nữa không?

Anh em họ Vương nói :

- Ít ra chúng ta cũng đã trải qua hai ngày đêm rồi. Hoạn nạn có nhau, cho tới khi nào công tử không muốn đi nữa thì thôi.

Có vài thuyền nhân qua chuyện náo nhiệt vừa rồi, cũng ghé lại thăm và an ủi anh em họ Vương.

Sau đó Vương Nhã Thư kéo neo cho thuyền tiếp tục cuộc giang trình.

Giờ này mới vừa hết canh ba. Nhã Thư lái, Tuyết Cừu chong đèn ngồi nghiền ngẫm bộ Hải triều âm, Nhã Thi lấy vải ra cắt áo quần.

Tuyết Cừu đọc đã hai lần rồi mà không lãnh hội được ý nghĩa uyên ảo của sách.

Sang ngày sau, thuyền đi vào đoạn sông vắng. Hai bên bờ sông là cánh rừng còi bát ngát...

Tuyết Cừu hỏi :

- Thuyền chư vị đi vào những khúc sông vắng này có khi nào gặp cướp đón không?

Nhã Thư hỏi :

- Đoạn này thì không có, nhưng đoạn phía dưới kia thĩnh thoảng người ta cũng gặp. Vì vậy muốn tránh sự rủi ro, họ thường hợp chung với nhau thành một đoàn thuyền mà đi, có khi họ đi theo thuyền của quan quân, hoặc họ mướn đoàn áp tải của một tiêu cực nào đó, ít ai mạo hiểm. Thuyền của tại hạ cũng vậy, không dám đi liều.

Đi suốt một ngày đường không thấy xóm làng gì cả. Gần đến chiếu tối, ba người cùng thấy trên bờ sông có một thiếu nữ đứng gọi thuyền.

Bờ sông cách thuyền hơn một lằn tên, Tuyết Cừu đang cầm lái, chàng hỏi :

- Có nên ghé thuyền vào không?

Nhã Thư nói :

- Nơi đây hoang vắng quá, nếu để cô ta ở lại một mình e bất lợi cho cô ta.

Tuyết Cừu cho thuyền vào bờ. Đến nơi chàng nhận ra, thiếu nữ chính là Vương Giải Ngữ.

Giải Ngữ nhìn Tuyết Cừu ngờ ngợ. Vì một đêm gấp rút trước đây, hai bên tuy gặp nhau nhưng chưa nói với nhau nhiều.

Tuyết Cừu hỏi :

- Vương cô nương còn nhớ tại hạ chứ?

Giải Ngữ lên thuyền rồi nói :

- Công tử là Lã Tuyết Cừu?

Chàng mỉm cười gật đầu và giới thiệu cho mọi người biết nhau.

Chưa ai kịp nói lời gì, Tuyết Cừu bỗng hỏi :

- Hồi năm tuổi, cô nương có một dạo đi thuyền bị bão tố sau đó rồi biệt gia đình đến giờ phải không?

Giải Ngữ bỗng u sầu, nói :

- Quả thật? Nhưng làm sao công tử biết?

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Hồi nhỏ tiểu thư thích chơi tranh và vẽ tranh lắm phải không?

Nàng gật đầu, đáp :

- Đúng rồi. Đêm ta gặp công tử chưa nói được lời gì, lần này gặp lại, đột nhiên công tử biết được việc quá khứ của ta?

Nhã Thi nói :

- Tỷ thử nhớ lại hồi nhỏ tỷ thường chơi với cô bé tên Vương Đoan chăng?

Giải Ngữ nói :

- Tới nay ta cũng không biết song thân ta tên gì. Nhưng anh em Vương Đăng, Vương Đoan thì ta

chơi rất thân. Nhưng sao cô nương lại biết việc này?

Nhã Thi nói :

- Tiểu muội là Vương Đoan đây, còn đây là gia huynh Vương Đăng. Nay nhà tiểu muội không còn ở chỗ cũ nữa, mà là ở Tần Hoài. Còn hai ngày đường nữa thì tới nơi.

Bây giờ hai bên đã xác nhận ra có sự liên hệ gia tộc với nhau, họ lại chụm đầu kể chuyện đời xưa.

Tuyết Cừu im lặng đóng vai thính giả.

Chuyện vãn một hồi, Giải Ngữ hỏi :

- Sao Lã công tử lại lưu lạc tới đây?

Tuyết Cừu có vẻ xa vắng :

- Rất mệt mỗi trong vai trò một nhân vật giang hồ. Tại hạ bỗng nhiên chán đời. Sao cô nương lại bỏ Sầm lão sư và Bí Tàng cung mà đi.

Nàng nói :

- Bí Tàng cung có một sự thuyên chuyển người. Cha con Phùng Kỵ và Phi Quỳnh đang trên đường đi tìm Phi Loan. Cha con Thuần Vu Oanh Oanh đến Mê cung giữa đường gặp một lão say chân lại...

Tuyết Cừu á một tiếng, hỏi :

- Có việc gì xảy ra?

Nàng nói :

- Lão say ấy bị Thuần Vu Sanh và Oanh Oanh đánh cho một trận tơi bời.

Lão say vừa chạy vừa chửi. Cha con Thuần Vu đuổi theo, thấy khoảng cách gần như vậy mà họ đuổi cho đến mệt vẫn không kịp. Thuần Vu tiền bối dừng lại. Lão say tiếp tục moi bảy đời công nghiệp của họ Thuần vu ra chửi. Hai bên xáp đánh một trận dữ dội, lão say lại chạy. Họ đuổi nhau cho đến khi gặp cha con Lý Di Niên, Đà Tử, Phi Loan, Bạch La Phiến, Từ Nam Phủ, Mộc Thúy Hương, Vương Giải Ngữ, Sầm lão sư, Hoa Như Tuyết. Họ đang cụng đầu nói chuyện thì lão say điểm huyệt ta và vác ta đến đây, không một ai hay biết.

Lã Tuyết Cừu hỏi :

- Bây giờ lão say đâu?

Nàng nói :

- Lão đưa ta đứng đây đón ngươi và nhờ ngươi giải giùm mấy huyệt của ta do lão điểm.

Tuyết Cừu bắt mạch một hồi, nói :

- Tam tiêu kinh, phế kinh bị bế. Tại hạ biết chỗ ấy rồi.

Chàng dùng chân lực đả thông hai kinh này, một hồi Giải Ngữ cử động thoải mái.

Nàng nói :

- Với trình độ này, công tử đã trở thành đệ nhất cao nhân. Riêng ta nghĩ, lão say là một tuyệt đại cao nhân, xuất quỷ nhập thần, ngươi có tin không?

Tuyết Cừu không đề cập tới chuyện đó. Chàng đốt đèn lên và lôi bức tranh kia ra, nói :

- Cô nương có nhớ lại đây là bức tranh của cô vẽ không?

Nàng ngắm nghía một hồi rồi bật cười, nói :

- Chính ta vẽ đó. Đáng lý ta để là “Ưng vô sở trụ”, nhưng ta lại không muốn mình làm một tiểu bồ tát, đành để Vương Giải Ngữ, lấy hồn và tên của tác giả thay tên tranh. Nhưng sao ngươi lại có bức tranh này?

Nhã Thi thuật lại mọi việc từ đầu đến cuối.

Giải Ngữ đưa tay lên ngực nói :

- Tạ ơn cao xanh, tạ ơn Túy lão tiền bối, tạ ơn chư vị. Như vậy là tiểu nữ sắp tới buổi trùng phùng rồi.

Nhã Thi hỏi :

- Bây giờ tỷ tỷ có muốn quay lại không?

Giải Ngữ nói :

- Nếu nhà ở gần đây thì cũng nên ghé lại, nhưng đã quá xa thì thôi, chờ đến Tần Hoài rồi hẵng hay.

Họ cho thuyền chạy, vừa nhâm nhi rượu vừa nói chuyện mãi đến khuya, thuyền tới một đoạn sông.

Tuyết Cừu nhớ ra nơi này, chàng và Tuyết Minh đã gặp bọn cướp do nhà Nam Mã Nguyện và Tu Kim Thọ chủ trương.

Chàng nói :

- Nơi đây thường xảy ra trộm cướp trên sông lắm.

Nhã Thư cười :

- Khách thương hồ sợ nhất là nơi này. Nghe đâu đám cướp đó đã giảm bớt.

Bỗng lúc đó, từ hai bên bờ sông, có mấy chiếc thuyền chèo ra như bay...

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời than :

- Lại đổ máu nữa rồi.

Bốn chiếc thuyền cướp và chiếc thuyền buôn đụng nhau.

Tuyết Cừu dưa mắt quan sát, thấy bên phía trái một thiếu nữ điều khiển, nhìn kỹ đó là Nam Mỹ Cơ. Phía bên phải là... Tu Kim Thọ.

Vương Giải Ngữ đứng bên phải, Lã Tuyết Cừu đứng bên trái.

Tuyết Cừu nói :

- Mỹ Cơ! Cô đã từ giã Báo Tinh mà làm nghiệp này sao?

Mỹ Cơ gặp Tuyết Cừu, nàng sững sờ một hồi, bỗng hét lớn :

- Ngươi đã giết phụ thân ta, có lý nào ta không dám giết ngươi.

Tuyết Cừu ôn tồn nói :

- Trong cái thế chẳng đặng đừng, nếu tại hạ không ra tay, thì hơn mười người ở đó sẽ giết tại hạ ngay. Trong đó có mẫu thân của cô nương nữa.

Mỹ Cơ nhảy thóc qua thuyền múa kiếm tấn công Tuyết Cừu. Còn đám người trên các thuyền cướp thấy chàng như thấy mặt hung tinh, chúng không dám nhảy sang mà đứng đó xầm xì.

Bên kia Tu Kim Thọ ra lệnh :

- Đục thuyền chúng ngay! Đúng là độc chước của mụ.

Tuyết Cừu nói nhỏ với Giải Ngữ :

- Bà ấy là vợ Lý Di Niên...

Nàng nói :

- Ta biết cả rồi.

Giải Ngữ nói :

- Nếu tên nào nhảy xuống sông, thì mụ là người bị ta giết trước. Ngoài ra, sẽ không còn tên nào sống sót.

Lời chắc nịch ấy khiến cho không một ai dám nhảy. Trong lúc đó, Mỹ Cơ vừa nhảy sang đã bị Tuyết Cừu điểm huyệt rồi.

Chàng an ủi :

- Dù sao cô nương cũng vẫn là nhân vật chánh phái. Tại hạ có bao giờ muốn làm tổn thương cô nương? Xin hãy cho hai thuyền kia lui lại.

Mỹ Cơ ngồi xuống khóc rống lên thê thảm... Nàng đau đớn vì thân phận đen đúa của mình.

Tuyết Cừu cảm thấy tội nghiệp cho nàng. Chàng giải huyệt cho nàng rồi nói :

- Hãy can đảm và bình tĩnh mới sáng suốt.

Bên kia Nam Kim Thọ cũng án binh bất động.

Vương Giải Ngữ nói :

- Tu phu nhân! Chỉ một tay bà mà hại không biết bao nhiêu người. Thật sự bà đã giết chồng và hại con, bà còn hại nhiều gia đình khác buôn bán trên sông. Hai đứa con của Lý Di Niên nghe tin bà như vậy một người đã tự sát, một người nữa phát điên. Hắn thường thả thuyền xuôi ngược qua lối này, giả làm một công tử hào hoa để được gặp bà, không chừng bà đã giết hắn rồi.

Tu Kim Thọ bỗng ối lên một tiếng rồi từ từ ngồi xuống... Bà ôm đầu lảo đảo...

Vương Giải Ngữ nói tiếp :

- Lý Yến Phi bây giờ nửa điên nửa tĩnh, ta gặp nàng một lần cũng ngay tại đây. Trước đó nàng sắp bị thất tiết trong tay Thần quân, may nhờ Bí Tàng cung cứu được. Nói trắng cho bà hay, Mỹ Cơ là cô gái đoan trang nhất, nhiều lần cũng bị nổi cơn điên vì bà. Bà sống mà tâm địa độc ác như vậy sao không tự xử lấy? Đến khi trời đất xử thì còn độc gấp trăm ngàn lần bà độc.

Tu Kim Thọ bỗng ngã ngửa ra trên sàn thuyền. Bên đây, Mỹ Cơ cũng thẫn thờ ngồi xuống, khi nghe kể lại một thảm kịch như vậy. Nàng không cần biết mẫu thân của nàng còn sống hay chết.

Bỗng nàng hét lên một tiếng rồi phóng mình xuống sông, trong lúc nước đang cuồng cuộn chảy.

Lã Tuyết Cừu vì đang theo dõi tấn kịch của Kim Thọ là chân hay giả, nên không kịp phản ứng, thì Nhã Thư đã phóng mình nhảy theo. Chàng lặn quờ một hồi ôm xốc nàng và bơi lại thuyền.

Thuyền vẫn lướt đi trong đêm...

Chương 23: Hào Hoa Công Tử

Bến Tần Hoài...

Phong cảnh nơi đây thật trang nhã và thơ mộng. Từ bờ sông nhìn vào, đây là một thị tứ to lớn không khác gì châu thành. Bờ sông đậu san sát các loại thuyền, thương thuyền, du thuyền...

Sâu vào bên trong, các tòa biệt thự cao tầng nằm tựa vào nhau, bên cạnh đó cũng có những nhà bình thường.

Lã Tuyết Cừu đứng ngắm cảnh mà ngẩn ngơ.

Vương Nhã Thư chuyển hàng hóa vào bến, mà Tuyết Cừu tưởng như không hay biết.

Thuyền trống rồi, Nhã Thư bước tới vui vẻ nói :

- Mời công tử về tệ xá!

Tuyết Cừu giật mình, nói :

- Tại hạ lẩn thẩn mất rồi. Tâm lý của Mỹ Cơ hôm nay ra sao?

Nhã Thi mỉm cười :

- Công tử khỏi lo! Thân huynh nay làm nhiệm vụ động viên cô nàng. Hai người có vẻ... chịu nhau lắm!

Vừa đi, Tuyết Cừu vừa hỏi :

- Có gì làm chắc không?

Nhã Thi nói :

- Mỹ Cơ nói với gia huynh, sẽ theo thuyền mà trôi nổi khắp giang hồ, có nhiệm vụ áp tải hàng hóa.

Tuyết Cừu bây giờ mới cười :

- Vậy là đỡ lo!

Đoàn người bước lên bờ. Nhã Thi vừa đi vừa giải thích phong tục, phong cảnh nơi đây. Nàng nói :

- Nơi đây có tiếng là đất văn vật ngàn năm, nó phồn thịnh từ thời Đại Đường. Dòng sông này từ đây xuôi về Nam Kinh gọi là Tần Giang. Ở nhánh sông con dưới kia có đại tửu lâu Tần Hoài, mỗi ngày có hàng trăm, hàng ngàn khách giang hồ lui tới.

Tuyết Cừu có vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Với số khách đông như vậy chỗ đâu chứa thuyền, xe ngựa, chỗ đâu đặt bàn ghế, chỗ đâu làm phòng trọ cho khách nghỉ lại?

Nhã Thi mỉm cười...

Trên đường vào thị trấn, hai bên phố xá cất chen chúc, thỉnh thoảng lại có một vài cây cổ thụ, một vài cổ vọng đài...

Nhã Thi nói :

- Sắp tới nhà rồi!

Nhã Thi đi nhanh về phía trước để báo tin.

Gia đình họ Vương nơi đây nổi tiếng là đạo đức và giàu có. Vương lão tuổi gần lục tuần, có năm con, hai trai ba gái, thứ tự Nhã Thư, Thi, Dung, Uyên, và trai rốt là Ngôn. Nhã Ngôn nay mười lăm tuổi. Cả gia đình văn võ đều có tiếng ở thị tứ này.

Cả bọn cùng kéo vào ra mắt ông bà Vương lão. Ông bà thăm hỏi từng người coi như người trong gia đình.

Việc người lớn đâu đó xong, họ để các con tiếp xúc với khách một cách tự nhiên.

Gia đình họ Vương bây giờ đột nhiên có năm bậc giai nhân đương độ và hai chàng trai phong nhã...

* * * * *

Họ nghỉ ngơi đến chiều, Nhã Thư nói :

- Tần Hoài là nơi danh lam thắng cảnh đã đi vào lịch sử. Công tử và quý tiểu thư đến đây mà không đến những nơi nổi tiếng thì thật là uổng.

Nhã Thi nói :

- Bọn tiểu muội ở nhà, nhị vị công tử đi đi!

Giải Ngữ nói :

- Nên đi chung cho vui.

Thật ra, đi chung thì cũng hơi khó, bởi vì có hai vị công tử mà đến năm vị tiểu thư. Nhưng rồi họ cũng sắp xếp để đi.

Cỗ xe song mã chở bảy người đến đại tửu lâu Tần Hoài.

Tuyết Cừu mặc y phục mới do Nhã Thi may, trông chàng như một thư sinh.

Giải Ngữ và Mỹ Cơ đi với Nhã Thư. Nhã Thi, Nhã Dung, Nhã Uyên đi với Tuyết Cừu. Để được tự nhiên, họ chia làm hai bàn gần nhau.

Tiểu nhị chạy lại, Nhã Thi gọi :

- Thố thố, Lộ Trúc tửu!

Tuyết Cừu lặng người. Đại tửu lâu này có hàng trăm thức nhấm, hằng trăm loại rượu, cớ sao Nhã Thi gọi hai món này trùng với Tuyết Minh trước đây?

Chàng hỏi :

- Món thố thố thì phải dùng với Lộ Trúc tửu sao?

Nàng nói :

- Không nhất thiết!

Tuyết Cừu hỏi Nhã Dung, Nhã Uyên :

- Nhị vị hiền muội có dùng rượu được không?

Nhã Uyên năm nay gần mười bẩy tuổi, lứa tuổi nằm giữa tuổi thơ và người lớn, có những tưởng tượng phong phú, những ước mơ thầm kín, đó cũng là lứa tuổi thích mạo hiểm, nghĩa hiệp.

Nàng đáp :

- Bọn tiểu muội thỉnh thoảng cũng dùng rượu, nhất là những thứ rượu quý này. Tửu lượng không tệ nhưng nếu đại ca không cho phép thì bọn tiểu muội không dám.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu huynh nào dám thế? Chỉ sợ nhị vị hiền muội dùng không quen, e khó chịu thôi.

Quán dọn rượu và thức nhấm ra...

Mọi việc do các cô khéo tay bày biện.

Tuyết Cừu quan sát tửu lâu này.

Đây là một đại khách điếm bốn tầng, mỗi tầng có vài chục phòng, trong đó có một phòng dùng để làm thực phòng.

Riêng tại sân này cũng đến vài trăm thực khách. Sang hèn, quan quân, giang hồ, vương tôn công tử cũng có thể ngồi ở đây, chẳng cần thiết phải lên lầu. Nơi này mát mẻ, phong cảnh lịch sự.

Nếu bàn nào không có người đẹp thì nhà quán sẳn sàng cung cấp mỹ nữ. Không biết quán này có bao nhiêu giai nhân?

Tuyết Cừu để ý thấy những người của quán mặc một loại y phục riêng. Nhờ vậy mà chàng biết bàn nào cũng có người của quán, duy hai bàn của chàng và Nhã Thư là không có.

Bỗng Nhã Thi hỏi :

- Công tử suy nghĩ gì mà ngẩn ngơ vậy? Khai cuộc đi chứ!

Cả ba cô mỉm cười nhìn chàng.

Tuyết Cừu nói nhỏ :

- Quán này không phải là quán phục vụ cho khách một cách thuần túy. Họ có mục đích mưu đồ riêng.

Nhã Thi nói :

- Công tử căn cứ vào đâu mà xác quyết việc này?

Tuyết Cừu nói :

- Cứ nhìn những người tiếp khách nơi đây đủ biết họ có võ công rất cao. Có điều chưa biết họ là người trong tổ chức nào đó thôi.

Nhã Dung nói :

- Mặc họ! Chúng ta đang là thực khách, thì hãy tròn vai trong việc ăn uống là vui. Dây vào giang hồ thì thường hay đổ máu. Vô sự tiểu thần tiên!

Mỗi người mỗi câu, bàn tiệc này trở nên sôi nổi. Bàn Nhã Thư bên kia cũng linh hoạt không kém.

Chợt Nhã Dung nói :

- Nhìn phong thái của công tử, tiểu muội dám nói rằng, khắp cả Trung Nguyên này không có ai tài hoa bằng. Bởi vậy, tiểu muội đặt cho đại ca một tên khác, đó là Hào Hoa công tử.

Tuyết Cừu thản nhiên nói :

- Tiểu huynh là kẻ bần hàn cùng khổ. Y phục này của Nhã Thi may cho. Tiểu huynh không xứng với lời khen đó.

Nhã Uyên nói :

- Đại ca quá khiêm tốn! Khiêm tốn là đức tính tốt. Nhưng đại ca cứ nhận cái hiệu mới này, sẽ bớt đi sự phiền toái.

Tuyết Cừu phải công nhận Nhã Uyên rất sâu sắc. Chàng nói :

- Cảm ơn chư vị! Nhận thì tiểu huynh cứ nhận, nhưng mà xưng hô làm sao đây? Ví dụ có người hỏi các hạ tên gì, chả lý phải đáp Hào Hoa công tử?

Nhã Uyên nói :

- Có sao đâu? Nếu đối tượng là kẻ đối đầu, thì đại ca cứ xưng vậy là yên ổn. Còn kẻ biết điều, đại ca cứ nói thật tên mình.

Tuyết Cừu cười :

- Hay lắm! Từ nay tiểu huynh lại có thêm một mỹ hiệu là Hào Hoa công tử. Đa tạ chư muội.

Chợt có một thiếu nữ ăn mặc sang trọng, từ trong quán thoăn thoắt tiến về phía chàng. Nàng chào mọi người rồi nói :

- Chủ nhân của bổn quán có ý muốn gặp công tử?

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Muốn gặp tại hạ? Chủ nhân của quý quán là ai? Và cô nương biết tại hạ tên gì?

Thiếu nữ nói :

- Xin công tử thứ lỗi, tiểu muội chỉ biết vâng lời ngoài ra không biết gì cả.

Nhã Thi nói :

- Xin cô nương hãy chịu phiền vào trong hỏi lại chủ nhân, chủ nhân là ai, mời vị công tử đó tên gì, để khỏi có sự nhầm lẫn. Nếu cần thì bàn này mời chủ nhân diện kiến.

Thiếu nữ có vẻ buồn, quay mình bỏ đi. Một lát nàng lại trở ra, nói :

- Chủ nhân không muốn xưng tên giữa đông người. Chủ nhân cũng không biết tên công tử, chỉ thấy công tử là khách có tướng mạo sang trọng. Chủ nhân muốn gặp để trao đổi vài việc, xin công tử vui lòng cho!

Ba Tỷ muội họ Vương cau mày, nhưng Tuyết Cừu nói :

- Được tại hạ sẽ vào!

Thiếu nữ chào rồi lui gót.

Nhã Thi nói :

- Mới vừa đặt tên Hào Hoa công tử thì đã có chuyện xui rồi.

Nhã Uyên nói :

- Chắc là không việc gì.

Tuyết Cừu đứng lên nói :

- Chư vị yên tâm! Tại hạ vào đó một lát rồi ra ngay!

Nói xong, chàng thong thả đi vào.

Thiếu nữ khi nãy đứng chờ chàng bên cửa, tiếp và đưa chàng vào phòng.

Nàng gõ cửa. Cửa mở, nàng nghiêng mình nói :

- Tiểu nữ đã làm xong việc!

Chủ nhân ra hiệu cho nàng lui gót.

Chủ nhân là một thiếu phụ trạc chừng ba mươi, tướng mạo trang nhã, đẹp tuyệt trần. Nàng y vận lộng lẫy. Da trắng như bạch ngọc, mắt êm dịu... Cả hai cùng nghiêng mình chào nhau. Thiếu phụ nhìn chàng chăm chăm và chàng cũng êm đềm nhìn lại nàng. Chưa ai lên tiếng...

Gió lùa vào rèm lay động. Thiếu phụ khẽ mỉm cười nói :

- Mời công tử vào!

Tuyết Cừu chưa bước vào, hỏi :

- Chủ nhân có tướng mạo cao quý thay! Chẳng hay... Nương tử cho gọi tại hạ có việc gì?

Nàng đáp :

- Thì cứ vào bên trong đàm luận!

Nàng đưa tay mời vào. Căn phòng hẹp nhưng sang trọng, trần thiết đơn giản và trang nhã. Vài bức cổ họa, dăm mười quyển sách trên án thư.

Một giường ngủ chưa buông rèm, một bàn tiếp khách có khảm xa cừ và ngọc. Trên bàn có bình rượu và bình trà. Hai ghế ngồi không đặt đối diện mà đặt cùng một bên.

Thiếu phụ nói :

- Mời công tử ngồi!

Tuyết Cừu chưa kịp nói gì, nàng nắm tay kéo xuống.

Tuyết Cừu hỏi :

- Nương tử có biết tại hạ? Và xin cho biết quý danh để tiện xưng hô.

Nàng nói :

- Chắc công tử ngạc nhiên lắm. Tiện thiếp là Uất Trì Thánh Linh. Tệ phụ đã qua đời, vừa mãn tang. Xin công tử cho biết cao danh!

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Vậy là chủ nhân không biết tại hạ. Đã không biết sao lại mời vào đây?

Nàng rót ra hai cốc trà và một chén rượu, nói :

- Lý do sẽ nói sau, xin công tử đừng nóng lòng. Mời dùng trà, dùng rượu.

Tuyết Cừu nói :

- Thiên hạ đặt cho tại hạ cái tên... Hào Hoa công tử. Xin nương tử cho biết lý do có buổi gặp này?

Nàng mỉm cười nói :

- Công tử nhấm chút rượu hoặc trà đi đã Tiện thiếp có nghe người ta diễn tả lại diện mạo công tử như thế... như thế... với cái tên là Lã Tuyết Cừu...

Lã Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Thì ra nàng biết... ta! Nhưng dòng họ Uất Trì xưa nay là chánh phái. Nhưng ý nàng thế nào? Thật khó hiểu!”

Tuyết Cừu nói :

- Vậy tại hạ là Lã Tuyết Cừu! Nói trắng ra, tại hạ là kẻ thù của võ lâm, phu nhân ý định thế nào với tại hạ?

Khánh Linh đáp :

- Cuộc sống không có trở lực, không thú vị. Cuộc sống mà mọi người đều phải thuần phục mình cũng không thú vị. Tiện thiếp là người làm cho công tử thấy cuộc sống có ý nghĩa. Mời công tử cầm chút rượu.

Tuyết Cừu bưng chén rượu lên nói :

- Đa tạ phu nhân! Tại hạ chỉ là tên thôn phu, nghề văn nghiệp võ không thông. Phu nhân dạy những lời cao sâu khiến tại hạ không hiểu.

Chàng nói rồi cạn ly rượu, đứng lên chắp tay nói :

- Thân hữu tại hạ đang ngồi chờ ngoài kia, có lẽ họ đang thắc mắc.

Khánh Linh cười :

- Công tử vội thế! Chén rượu vừa rồi, công tử uống một hơi, sao không vận nội công thử, có gì trở ngại chăng?

Tuyết Cừu nói :

- Phu nhân là bậc giai nhân, khuynh quốc. Rượu dẫu có pha chút độc cũng chả sao. Vì đó là tính nết của người đẹp.

Khánh Linh đứng lên nói :

- Công tử bận về với thân hữu. Ta đợi công tử cuối tiệc vậy.

Nàng đưa Tuyết Cừu ra cửa.

Tuyết Cừu về lại bàn mình.

Nhã Uyên hỏi :

- Ai gặp công tử?

- Chủ nhân! Tuyết Cừu đáp.

Nhã Thi nói :

- Theo chỗ tiểu muội biết, chủ nhân của quán là một giai nhân. Người ấy cao ngạo hơn hoàng hậu, ít ai được gặp mặt. Hôm nay bỗng nhiên muốn gặp công tử, tức là bên trong có một mưu tính gì. Công tử phải cẩn thận!

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư nói đúng. Nhưng họ cố ý tìm ta, ta lại từ chối sao? Tại hạ đã từng vào sinh ra tử nhiều phen. Ở bến Tần Hoài này nếu có một chút thử thách, thì đó cũng coi như kỷ niệm mà thôi. Xin đừng bận tâm!

Nhã Thư và hai nàng ngồi bàn bên kia thấy Tuyết Cừu ra với gương mặt bình thản, họ cũng yên tâm.

Trời vào khuya, khách vào càng nhiều, đó là đặc tính của khách điếm Tần Hoài.

Tuyết Cừu nói :

- Sau buổi tiệc này, sáu vị ra về, tại hạ cần ở lại nghiên cứu vài việc.

Mỹ Cơ và Giải Ngữ cùng nói :

- Ta ở lại với công tử!

Tuyết Cừu mỉm cười :

- Cứ yên tâm! Ở lại đây thì khó điều tra lắm. Nếu đến trưa mai mà tại hạ không về, thì quý vị sẽ tính sau.

Nhã Uyên nói :

- Thôi, ta về, để công tử dễ làm việc.

Mọi người cùng lên xe ra về. Tuy vậy, dường như ai cũng thấy có vẻ lo lắng, nhất là Nhã Thi và Nhã Uyên.

Tuyết Cừu ngồi lại một mình, nhâm nhi với bình rượu còn lại.

Thiếu nữ khi nãy lại ra nói :

- Mời công tử vào.

Nàng nói xong rồi bỏ đi.

Tuyết Cừu đứng bên cửa ngần ngừ một chút, chàng gõ cửa. Có tiếng của Khánh Linh :

- Cứ tự nhiên!

Tuyết Cừu đẩy nhẹ cửa, thấy Khánh Linh đã mặc y phục khác. Trước đèn nàng đẹp lộng lẫy, không ai tưởng nổi đó là thiếu nữ ngoài đôi mươi! Vẻ đẹp của nàng có chút gì khêu gợi, nhưng gương mặt không mất đi nét

đoan trang chân chính.

Khánh Linh bước tới nắm tay chàng nói :

- Sở dĩ tiện thiếp muốn gặp công tử cũng chỉ muốn ấn chứng ở công tử một vài việc.

Chàng hỏi :

- Xin phu nhân dạy rõ!

Khánh Linh nói :

- Tiện thiếp là đệ tử Bát Quái giáo. Chắc công tử nghe nói đến giáo phái này rồi chứ?

Tuyết Cừu nói :

- Bát Quái giáo chia làm hai phái, cựu phái giữ tên cũ, tân phái đổi tên là Thiên Lý phái. Cả hai phái cùng thờ Lý tổ sư...

Khánh Linh mắt sáng lên, nói :

- Kiến thức của công tử sâu và rộng. Giờ Tý này, ngay tại tửu điếm Tần Hoài, có tất cả tám vị đại diện của tám giáo phái sẽ có một cuộc công chứng võ công. Ta muốn công tử đại diện Bát Quái giáo mà thi thố...

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không ở trong giáo phái này, thì tư cách đâu mà đại diện?

Nàng lại nói :

- Nhưng tiện thiếp nhờ...

Tuyết Cừu minh định thái độ mình :

- Nếu ai bức hiếp phu nhân, hoặc làm một việc bất công, Tuyết Cừu này có thể ra tay can thiệp. Còn Bát Quái giáo nhắm đủ khả năng thi thố được thì tham dự, không thì thôi, chứ có ai ép?

Khánh Linh kéo Tuyết Cừu ngồi xuống trên... Đùi mình, một tay nắm tay chàng, một tay quàng qua vai chàng, nhưng kiểu ngồi này thật trái ngược. Thà Tuyết Cừu làm vậy thì được.

Chàng bình tĩnh nói :

- Phu nhân nên để cho tại hạ được tự nhiên!

Chàng nói vậy nhưng vẫn cứ ngồi trơ ra đó.

Khánh Linh đi ra ngoài đề :

- Công tử đã nổi tiếng là... Hào Hoa công tử, thì vướng bận gì thế ngồi này chứ?

Ngồi như vậy, tức hai người đã gần sát nhau.

Tuyết Cừu nghe mùi hương thoang thoảng từ cơ thể nàng toát ra... Nhưng chàng cố gắng giữ thái độ bình tĩnh để đối phó mọi việc bất ngờ.

Khánh Linh nói :

- Tiện thiếp hiện là quyền Chưởng môn Bát Quái giáo. Tín đồ Bát Quái giáo bị hạ sát khắp nơi, do sự kỳ thị về tông giáo... Tiện thiếp lấy làm đau đớn! Nếu đêm nay không thắng mấy giáo phái kia, thì không thể cứu vãn bản giáo được, và ngay tại đây, tiện thiếp giao quyền Chưởng môn lại cho công tử...

Tuyết Cừu suy nghĩ :

- “Chẳng lẽ nàng vì giáo phái của mình mà dùng mỹ nhân kế? Và nếu vậy thì cái tinh thần của tông giáo đâu còn?”

Tuyết Cừu xô nhẹ nàng ra nói :

- Giả sử phu nhân đối xử với tại hạ một cách nghiêm túc, có nghĩa là đừng qua trung gian của nhan

sắc, thì Tuyết Cừu này còn có thể nghiên cứu, nên giúp cho quý giáo hay không. Còn phu nhân làm thế này, vong hồn người chín suối cũng buồn, và việc làm của tại hạ cũng không có ý nghĩa.

Khánh Linh giương đôi mắt đen láy nhìn chàng nói :

- Công tử chớ ngại! Nói vậy chứ ta đâu đã xuất giá bao giờ? Ta cũng một con người như ai cũng có rung động, buồn vui và có nữ nhân nào không ao ước người tình của mình là bậc hào kiệt? Công tử có giúp ta không?

Tuyết Cừu nói :

- Hãy chính danh rồi mới định phận! Tại hạ đành phụ lòng của tiểu thư!

Khánh Linh nói :

- Vậy là máu của Bát Quái giáo tiếp tục chảy! Mời công tử theo ta!

Nàng nói xong bước tới cửa phòng bên cạnh.

Đây là căn phòng lớn, chứa rất nhiều đồ đạc, từ đao kiếm, lọ chai, sách vở...

Phòng này có cửa chính và cửa hông, lại có cầu thang lên phòng trên.

Tuyết Cừu theo chân Khánh Linh lên phòng trên.

Bên ngoài phòng này treo đèn lồng và kết hoa. Bước vào bên trong, phòng đã trần thiết theo dạng nghi lễ như để tiếp đón bậc đại khách.

Có chín chiếc ghế đặt theo kiểu vòng tròn, ghế nào cũng phủ vải hoa, trước ghế có một bàn nhỏ, cao và trên đó có một lọ hoa nhỏ, tươi và ngát hương.

Nàng chỉ chiếc ghế trong cùng có phủ vải hoa đỏ, nói :

- Mời công tử an tọa!

Cả hai cùng ngồi xuống hai chiếc ghế kề nhau.

Một thiếu nữ bên ngoài bước vào nói :

- Bảy vị nương nương đã đến đang đợi lệnh Chưởng môn!

Khánh Linh nói :

- Hãy duy trì trật tự ở tửu lâu trong lúc ta bận việc! Mời tất cả lên đây. Kẻ tùy tùng của họ mời vào

phòng bên tiếp đãi trà nước tử tế!

Khánh Linh kéo tay Tuyết Cừu bước ra cửa, nói :

- Chúng ta cũng phải nghênh tiếp họ. Trừ hai ghế khi nãy, công tử hãy hướng dẫn họ ngồi vào ghế nào cũng được.

Giây phút, dưới lầu kéo lên rất đông... Bảy vị nương nương là bảy thiếu nữ trẻ đẹp tinh khôi và ăn mặc nhiều kiểu khác nhau.

Người đi đầu là thiếu nữ áo hồng thêu hoa sen xanh đi kèm với... Con hồng hạc cao lớn dị thường, có thể chở người mà bay.

Khánh Linh đưa tay lên ngực làm dấu hiệu chào hỏi. Nàng giới thiệu :

- Thanh Liên giáo chủ Huyền Hoa.

Kế đó thiếu nữ thứ hai mặc y phục màu xanh, thêu hoa sen hồng.

Khánh Linh hô :

- Hồng Liên giáo chủ Tống Vân.

- Kế đến, Bạch Liên giáo chủ Hư Trinh.

- Đạo cô Tả Anh Huệ.

- Ni cô chưa xuống tóc Ngũ Ngoạn Cô.

- Thiên Lý giáo chủ Quách Đinh San.

- Toàn Chân chưởng môn Ngọc Diêu Quỳnh.

- Và cuối cùng Bát Quái chưởng môn đeo phù hiệu hình bát quái Uất Trì Khánh Linh.

Tất cả tám người ấy ngồi theo sự sắp xếp của Tuyết Cừu.

Sau bảy người này còn có một đám tùy tùng hoàn toàn là nữ cũng trẻ đẹp, ăn mặc theo giáo phái của họ. Dĩ nhiên tất cả đều mang vũ khí.

Điều ngạc nhiên nhất trong đám bảy người này có Ngũ Ngoạn Cô. Nàng thấy Tuyết Cừu nhưng vẫn làm mặt lạ.

Con hồng hạc đứng bên cạnh Huyền Hoa cho nàng tựa tay. Huyền Hoa có dáng tiên phẩm, trang

trọng và cao nhã vô cùng!

Trong đám quần hồng này nàng là người tuyệt vời nhất!

Ngoài Ngũ Ngoạn Cô, người nào cũng nhìn Tuyết Cừu bằng cặp mắt tò mò lẫn kinh dị.

Khánh Linh nói :

- Nhân trên bước trường du của Hào Hoa công tử, bản giáo có mời công tử ở lại để làm chứng nhân cho cuộc hội ngộ hôm nay!

Ngũ Ngoạn Cô nói :

- Theo điều lệ, không có người lạ nào ngoài tám vị Chưởng môn. Hơn nữa, nơi đây là giới nữ lưu sinh hoạt, vậy yêu cầu Hào Hoa công tử hãy ra ngoài!

Lã Tuyết Cừu đứng lên, chào tám nàng tiên, xong rồi nói :

- Tại hạ vốn không muốn có việc náo nhiệt này. Nhưng do sự khẩn khoản của chủ nhân, là muốn nơi đây sắp xếp có sự công bằng. Nếu chư vị thấy không cần thiết, tại hạ xin lui gót vậy!

Chưởng môn Toàn Chân Ngọc Diêu Quỳnh nói :

- Đây là hảo ý của Bát Quái chưởng môn và cũng là thiện ý của Hào Hoa công tử, bản Chưởng môn ủng hộ đường lối này.

Sáu vị tiên nữ kia đều tán đồng.

Ngũ Ngoạn Cô đứng lên nói :

- Nếu vậy, ni nữ xin cáo lui!

Nàng nói xong quay gót.

Tuyết Cừu chận lại nói :

- Kẻ sắp thành chánh quả mà cũng nóng giận sao?

Bốn tiếng sắp thành chánh quả rất mầu nhiệm. Nàng đã từng chung đụng với Tuyết Cừu không biết bao nhiêu lần sắp thành, thế mà vẫn bất thành.

Trước những cảnh đó có khi nàng bẽ bàng, có khi đau nhói, có khi oán hận, có khi mang mang dại khờ...

Gặp chàng lần này, không biết bao nhiêu là xúc động, nhưng tại sao nàng phải làm vậy? Không biết bao nhiêu điều Tuyết Cừu muốn nói. Nhưng tạm thời chàng phải ẩn nhẫn.

Ngoạn Cô liếc xéo chàng một cái rồi ngồi xuống lại.

Khánh Linh nói :

- Xét về nguồn gốc, tám giáo phái chúng ta là một. Cũng bởi thời buổi nhiễu nhương, nên giáo lý bị suy đồi. Người khác tông phái sát hại lẫn nhau. Tệ giáo mời chư vị đến đây để tìm phương pháp hòa giải. Xin chư vị cho lời cao luận...

Sau lời Khánh Linh, không biết bao nhiêu lời tranh luận sôi nổi. Mỗi người mỗi ý, mỗi lời mỗi kiểu, không ai nhường ai.

Tuyết Cừu ngồi lặng thinh mỉm cười...

Có tiếng của hồng hạc ré lên... Mọi người im lặng nhìn nó.

Huyền Hoa nói :

- Ta muốn biết qua võ công của Hào Hoa công tử!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ luôn luôn đứng ngoài sự tranh chấp của quý vị. Nếu không được như vậy, tại hạ xin cáo lui.

Ngoạn Cô đứng lên nói :

- Ta mời Thanh Liên giáo chủ!

Tuyết Cừu nói :

- Xin Thanh Liên giáo chủ đừng cho hồng hạc trợ chiến!

Câu nói đơn giản như vậy khiến Ngoạn Cô thấy mát lòng, vì nói vậy, tức là chàng có ý yểm trợ ngầm cho nàng.

Nhưng Huyền Hoa lại nói :

- Con hạc này nó quen giúp cho chủ. Không nên coi nó là một nhân vật, mà chỉ nên xem mỏ là một vũ khí! Nếu quý vị có trường hợp như vậy, ta chấp nhận thôi! Chưa đấu mà đã có sự tranh cãi rắc rối!

Ngoạn Cô nổi máu lên, nói :

- Cũng được! Nhưng ta giết con hạc trước, tức là Giáo chủ chịu thua cuộc chứ gì?

Huyền Hoa gật đầu :

- Đương nhiên!

Ngũ Ngoạn Cô rút kiếm. Huyền hoa đưa song chưởng hợp theo lối chữ Thượng. Nàng phất ra một chưởng, hồng hạc cũng bay tới tấn công.

Ngoạn Cô múa kiếm đâm tới phía người và hạc.

Keng một tiếng, mỏ hạc đã ngoạm lấy kiếm Ngoạn Cô. Cả phòng, ai cũng kinh dị.

Bấy giờ Huyền Hoa tung chưởng đánh tới...

Ngoạn Cô một tay giằng kiếm lại, tay kia đánh ra một chưởng cho hạc lui, trong lúc chân nàng thi triển bộ pháp để tránh chưởng của Huyền Hoa.

Hạc nhả kiếm ra và bay thốc tới đá vào nàng.

Cặp giò nó cao gần ngang chân người. Mỏ và chân hạc rắn như sắt, quả là một loại vũ khí đặc biệt nhất cổ kim. Đó là chưa kể chưởng lực của Huyền Hoa mạnh và nhanh đáo để Ngũ Ngoạn Cô dùng phân thân thuật mà đấu với hạc và Huyền Hoa.

Không rõ sao hạc lại múa. Người đứng bên thấy có bốn con hồng hạc chống với bốn nàng Ngoạn Cô.

Huyền Hoa chắp tay đứng nhìn, thỉnh thoảng đánh ra một vài chiêu để yểm trợ cho hạc.

Trường hợp lạ kỳ này, Tuyết Cừu và Khánh Linh không biết giải quyết ra sao. Phần bại đã nghiêng về Ngoạn Cô trong phút chốc.

Tuyết Cừu hồi hộp theo dõi.

Sáu cô Giáo chủ bên ngoài đều thấy rằng, Ngũ Ngoạn Cô võ công uyên thâm, có thể uyên thâm hơn các nàng có mặt ở đây, thế mà Ngoạn Cô chưa phải là đối thủ của Huyền Hoa cộng thêm với hạc.

Huyền Hoa không rút kiếm, bởi vì đã có hạc thay kiếm. Ai cũng thấy hồng hạc quả là một vũ khí lợi hại.

Nhiều tiếng leng keng nổi lên... Ngoạn Cô nhanh bao nhiêu, hạc nhanh bấy nhiêu. Y phục của Ngoạn Cô bị hạc xé rách nhiều nơi. Nó xé bằng mỏ, bằng vuốt. Một vài nhát mỏ găm vào mình

Ngoạn Cô đau thấm thía, có nơi rươm rướm máu.

Bây giờ Ngoạn Cô mới biết mình đang ở thế nguy. Rõ ràng là vậy. Vì những lúc Ngoạn Cô bị hạc tấn công. Nếu Huyền Hoa đánh bồi thêm nữa, nàng tránh đâu khỏi thương vong?

Ngoạn Cô vừa buồn vừa thẹn, nàng đem hết bao nhiêu sức lực còn lại để chiến đấu trong tuyệt vọng.

Tuyết Cừu bất lực trong trường hợp này.

Bỗng Khánh Linh nói :

- Dừng tay!

Huyền Hoa rít lên một tiếng, hồng hạc lùi lại. Nàng khoanh tay nhìn Ngoạn Cô. Bộ lam y của nàng rách tơi tả, có nơi để lộ những mãng da trắng nõn nà, lại có những vết thương, vết máu...

Tuyết Cừu đưa thuốc Thần Thủy cho nàng nói :

- Con hạc có tên là Tuyết Nê hồng hạc, nó tinh quái lắm. Tiểu thư uống thuốc này vài khắc là ổn ngay!

Ngoạn Cô nhận thuốc rồi bỏ ra ngoài.

Tuyết Cừu chạy theo nói nhỏ :

- Giá nào... Hiền muội cũng phải chờ tiểu huynh! Có việc quan trọng lắm!

Thấy chàng có vẻ khẩn thiết như vậy, Ngoạn Cô gật đầu nói :

- Chốn này yêu ma quỷ mị nhiều lắm, không nên tin bất cứ ai!

Tuyết Cừu trở vào, kịp nghe Huyền Hoa hỏi :

- Còn vị nào chịu đấu nữa?

Không thấy ai lên tiếng, Quách Đình San Chưởng môn Thiên Lý giáo nói :

- Được! Ta đấu với Giáo chủ! Và ta cũng có một loại vũ khí riêng!

Nàng nói xong lấy trong người ra một cái bọc, không ai biết bọc đó đựng thứ gì. Nàng để bọc đó xuống đất rồi chuẩn bị chiến đấu.

Huyền Hoa tung chưởng đánh vào Đình San.

Chưởng đầu hai bên thử về nội lực chứ không chiêu thức gì cả. Cả hai cùng thối lui một bước, công lực của hai bên tương đương...

Trong khi đó, hạc đã mổ xé bọc ra, người ta thấy lúc nhúc những con vật như đỉa màu lục, bò có, búng có, tất cả nhắm vào hạc mà tấn công.

Hạc thấy loài lục điệp trùng sợ hãi ngay. Nó cất tiếng ré lên mấy tiếng...

Cả hội trường không ai theo dõi cuộc đấu của hai nàng tiên, mà chỉ để ý đến... Đỉa và hạc!

Thông thường, ai cũng biết những con dã hạc rất sợ đỉa. Còn loại hạc này là hồng hạc, một loại hạc quý hiếm, ở những vùng băng mạc mới có nó, lại sợ những con lục trùng này.

Tuyết Cừu lấy làm lạ tự hỏi :

- Chả lẽ hai cô này lại từng biết sở trường của nhau?

Có vài con đỉa búng tới kịp hạc. Hạc mổ nó, nhưng lạ thay, đỉa không suy suyển gì cả. Sức mạnh của hồng hạc mổ thủng cả thân cây, vậy mà đành chịu thua tính dai của loại đỉa này.

Tuy vậy, chưa có con nào đeo được chân nó. Đỉa không tấn công người, chỉ nhắm vào hạc.

Huyền Hoa và Đình San công lực gần tương đương! Huyền Hoa chủ về nhanh, Đình San chủ về mạnh. Hạc và đỉa cũng tương đương. Con đỉa nào bò riêng rẽ một mình bị hạc mổ và vứt đi nơi khác. Còn khi nó đến cả bầy, hạc lại chớp cánh chạy đi!

Trận đấu diễn ra trong vòng một khắc mà chưa phân hơn thua.

Tuyết Cừu thấy võ công của hai cô không thể sánh ngang Ngũ Ngoạn Cô. Ngoạn Cô nhận thua cũng khá oan!

Một khắc nữa trôi qua...

Khánh Linh nói :

- Hai vị dừng tay lại thôi!

Hai người nhảy ra ngoài, Đình San huýt gió thu đỉa lại.

Khánh Linh nói tiếp :

- Chúng ta còn nhiều cặp lắm. Bây giờ đã qua canh tư rồi. Hai vị được xem như hòa.

Lúc đó có một thị nữ chạy vào nói :

- Thưa Chưởng môn, có người muốn tìm Hào Hoa công tử!

Khánh Linh cau mày, hỏi :

- Ai vậy?

Thị nữ nói :

- Vị tiểu thư trẻ tuổi nhất trong đám bẩy người của công tử đầu hôm.

Khánh Linh nói :

- Ta nói đừng để ai quấy rầy trong buổi này kia mà?

Tuyết Cừu nói :

- Người nhà tại hạ nóng ruột, xin phép cho tại hạ ra gặp họ một chút.

Chàng nói rồi đi ngay. Vừa bước ra, đã thấy Nhã Uyên từ dưới cầu thang bước lên, nàng mặc võ phục trông gọn và đẹp.

Nhã Uyên nói liền :

- Tiểu muội ngủ không được! Không biết công tử có sao không, nên tiểu muội mới đến đây.

Tuyết Cừu nói :

- Hiền muội! Tiểu huynh vì những chuyện không đâu làm hiền muội áy náy. Nơi đây có sự tranh chấp giữa các bang phái, tiểu huynh ở ngoài sự tranh chấp đó. Chủ nhân thì không cho ai vào, kể cả những người tùy tùng của họ cũng phải đứng ngoài. Và công việc của tiểu huynh chưa xong!

Nhã Uyên nói :

- Tiểu muội xuống sân mà ngồi chờ đại ca vậy!

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu huynh không an tâm.

Nhã Uyên chớp mắt :

- Không sao cả. Tiểu muội còn bình yên hơn đại ca. Đại ca phải tuyệt đối đề phòng. Không phải đại ca ở ngoài vòng tranh chấp như đại ca tưởng đâu.

Tuyết Cừu hơi ngạc nhiên, tại sao Ngoạn Cô và Nhã Uyên lại cùng một ý? Hơn nữa, họ mời chàng ở đây làm nhân chứng, sao Khánh Linh lại có sự quyết định?

Nhưng Tuyết Cừu vẫn tự tin nói :

- Đa tạ hiền muội! Nếu có gì nguy hiểm, tiểu huynh phóng xuống lầu là xong.

Nhã Uyên xuống lầu, Tuyết Cừu bước vào trong.

Ngọc Diêu Quỳnh và Tả Anh Huệ đang giao đấu. Họ đấu bằng kiếm.

Ngọc Diêu Quỳnh đánh Tố Tâm kiếm pháp, loại kiếm pháp đích truyền của Toàn Chân.

Anh Huệ sử kiếm theo phái Nga Mi. Cả hai đã bước vào trong cuộc sát đấu.

Họ là những tay kiếm thượng thừa. Trong phòng, kiếm phong tuôn ra ào ào, dường như hai bên đều quyết tử.

Cả hai đều sử dụng những chiêu thức thượng thừa và độc đáo.

Anh Huệ đánh ra chiêu “Tuyết Lạc Phân Phân”, đây là một trong những chiêu lợi hại nhứt của Nga Mi, ánh kiếm loang loáng trước ánh đèn.

Bên kia Diêu Quỳnh lại đánh ra chiêu “Bắc Đẩu Triều Lan” ở trong vài kiếm phổ khác cũng tên chiều nay, nhưng cách sử dụng rất khác nhau. Ở đây phải nghiêng chúi mình về phía đối phương, chân đứng theo lối hạc tấn, và những đường kiếm chuẩn bị đưa về phía trước.

Lã Tuyết Cừu tấm tắc khen...

Hai bên nhập vào rồi dang ra... Cứ như thế mà thay đổi vị trí không biết bao nhiêu hồi.

Tuyết Cừu thấy họ đấu nhau đến trí mạng không còn nhân nhượng. Người xem hết sức thu hút.

Hai khắc đi qua vẫn bất phân thắng bại.

Cả hai lui lại, nhường cho cặp Tống Vân và Hư Trinh.

Tuyết Cừu thấy, tất cả mấy trận đấu ở đây đều có tính cách nghệ thuật hơn là cừu thù, mặc dù các đối thủ đã đem hết khả năng của mình.

Tống Vân là Giáo chủ của Hồng Liên giáo, so với Giáo chủ Bạch Liên giáo là Hư Trinh còn kém một bực.

Tống Vân sử dụng thanh câu kiếm. Nhờ thanh kiếm dị dạng này đã gây khó dễ cho đối phương

không ít.

Hư Trinh, thiếu nữ có nước da trắng xanh, gương mặt lạnh lùng khó hiểu, nửa như khinh miệt, nửa như bất cần, nhưng đường kiếm của nàng chuẩn xác vô cùng.

Mới vài hiệp đầu, Hư Trinh đã làm chủ cuộc đấu.

Khánh Linh nói :

- Thắng bại đã thấy rõ, hai vị nên dừng tay!

Hư Trinh hưu chiến.

Tống Vân nói :

- Đã bước lên vũ đài, thì chắc chắn sẽ có kẻ thắng người bại. Dù sao phải đấu hết cuộc, ít ra cũng phải hết giờ.

Tống Vân không muốn nhận bại.

Tuyết Cừu thấy lạ lùng hết sức. Nếu người ta âm mưu với mình sao lại có cuộc đấu đến sống chết như vậy?

Hư Trinh chả thèm nói năn, dùng ảo Hoa kiếm pháp mà đánh với Ngô Câu kiếm pháp.

Ngô Câu kiếm pháp không biết xuất xứ từ đâu, chỉ có một dạo thịnh hành từ thời Trung Đường do các nữ tướng học ở núi mang về. Qua đời Tống thì bị thất truyền.

Lã Tuyết Cừu cố theo dõi kỹ loại kiếm pháp này. Chàng thấy trong bộ Hình kinh mười lăm chiêu, thì sáu chiêu đầu tiên có phần giống với Ngô Câu kiếm pháp. Nhưng Vô Lai Tôn Giả nói, mười lăm chiêu ấy do ông sáng tác. Như vậy có nghĩ là sự sáng tác có khi cũng giống nhau.

Tống Vân sắp sửa bại.

Tuyết Cừu bỗng trầm giọng :

- Dừng tay!

Hư Trinh lại chống kiếm, trợn mắt nhìn chàng.

Tuyết Cừu xá một cái, nói :

- Kiếm thuật của Bạch Liên giáo chủ quả là lợi hại. Xuyên qua loại kiếm pháp này, tại hạ có điều không hiểu, xin Giáo chủ làm ơn chỉ giáo.

Hư Trinh lạnh lùng nói :

- Mỗi một tông phái có một pháp môn riêng, đó là kiếm pháp trấn môn của họ, công tử hiểu hay không hiểu không quan trọng gì đến ta cả!

Tuyết Cừu nói :

- Đành vậy! Nhưng đây là sự tình cờ. Nếu Giáo chủ cho phép, tại hạ mới dám trình bày.

Hư Trinh vẫn lạnh lùng :

- Ta không thích dài dòng, nếu cần thì cứ thử nhau mấy chiêu thì biết!

Họ bắt đầu khiêu khích Tuyết Cừu đó chăng? Chàng vẫn giữ bình tĩnh.

Tuyết Cừu nói thầm :

- Ta đã tuyên bố ngoài sự tranh chấp kia mà!

Tuyết Cừu im lặng ngồi xuống. Hào Hoa công tử cũng biết nhẫn nhục.

Hư Trinh lại nói :

- Ta mời Bát Quái chưởng môn!

Uất Trì Khánh Linh nói :

- Dù Bạch, Thanh, Hồng gì cũng là Liên cả! Hôm nay Tam Liên hợp nhất lại làm một. Thiên Lý và Bát Quái cũng hợp nhất làm một, Toàn Chân đạo giáo cũng hợp nhất Tam nhất thượng đồng để độc nhất Hào Hoa công tử chủ trương việc này.

Khánh Linh bất ngờ nói vậy, làm các vị Giáo chủ kia sửng sốt và Tuyết Cừu là người ngạc nhiên hơn ai hết.

Về điểm này có người nghĩ :

- Khánh Linh tư thông với Tuyết Cừu bán đứng các giáo phái.

Nhưng cũng có người nghĩ :

- Khánh Linh đã mượn đao giết người.

Chàng chỉ cười cười để xem phản ứng của các vị Giáo chủ.

Hư Trinh nói :

- Bạch Liên giáo không chịu thượng đồng và cũng không hợp Liên. Các Chưởng môn kia cũng một ý như vậy!

Hư Trinh nói :

- Có thể đây là âm mưu của tay trác tán công tử? Ta hãy giết hắn trước rồi mới tính chuyện Bát Quái giáo sau!

Bây giờ Lã Tuyết Cừu mới vỡ lẽ! Bảy tám cô nương kia chẳng qua là hàng đệ tử cao cấp của giáo phái của họ mà thôi. Có đâu Chưởng môn cùng một loạt lại là những thiếu nữ tuổi đôi mươi?

Tuyết Cừu nghiêm trang nói :

- Chủ trương ấy không phải của tại hạ. Tại hạ được Bát Quái chưởng môn mời dự và đứng ngoài sự tranh chấp, xin chư vị tiểu thư đừng ngộ nhận!

Chàng nói thì chàng nghe. Sáu thanh kiếm cùng một lúc phủ vào người chàng. Hạc và đỉa cũng tấn công.

Có những tiếng leng keng vang lên... Mấy thanh kiếm bị dội ra.

Nhưng các nàng là những cao thủ có tầm cỡ với Ngũ Ngoạn Cô, họ vây quanh và làm khốn đốn chàng không ít.

Khánh Linh đứng ngoài nhìn và hết sức thán phục.

Tuyết Cừu khổ tâm nhất là những con đỉa lạ này. Nó không bò mà chỉ búng chốc chốc vào người chàng. Nó búng tới đâu là bám tới đó. Khi nó bâu được vào áo rồi, thì tìm cách bò vào mình đeo, hút máu và nhả độc.

Đã có vài con bám vào áo.

Một cái khổ nữa là hồng hạc! Mỏ, chân, cánh của hạc là vũ khí. Nó sử dụng một lúc ba môn khá... Công phu! Mỏ và chân rất sắc đã đành. Cái cánh quạt của nó cũng phát ra luồng kình phong.

Chàng không muốn giết các nàng, cũng không muốn giết hạc. Chàng vừa đánh vừa lui ra cửa...

Lại một chuyện không ngờ nữa, mười bốn cô tùy tùng kia lại chuẩn bị lưới và dây.

Thấy lưới, chàng nhớ tới mạn nhện Khủng tri thù.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh, rất thích việc chém giết. Hôm nay quý vị tiểu thư không dừng tay, thì Cừu mỗ phải đại khai sát giới.

Ánh kiếm chớp lên, lưới và dây rớt ra từng mảnh. Vài ánh kiếm của chàng chớp lên nữa, một vài thanh kiếm bị gảy, nhưng chàng vẫn chưa muốn giết ai.

Lã Tuyết Cừu phóng người vào trong toan khống chế Khánh Linh, nhưng Khánh Linh ra ngoài tự bao giờ, cánh cửa sắt từ trên cao bất ngờ ập xuống nhốt vị công tử... Hào Hoa vào đó...

Tuyết Cừu ngồi xuống ghế nghỉ khỏe!

Bây giờ chàng mới nhớ hết lại những lời của Bát Quái chưởng môn nói :

- Cuộc sống không trở lực là không thú vị...

Chàng nhìn lại bốn vách tường. Một vách hoàn toàn là sắt và ba vách còn lại bằng đá xây, phá nó không phải là chuyện đơn giản. Nhưng phá nó ra, biết ăn thông vào phòng nào?

Chàng mỉm cười nói một mình :

- Thủ đoạn của họ không lấy gì hoàn hảo lắm! Có Ngoạn Cô trong đám yêu nữ này, chắc chắn chuyện có liên quan đến Ngũ Hoa và Đông Hải Thần Quân! Họ có thể làm cho ta chết bằng cách cho nhịn khát, hoặc xông hơi ngạt, có ai dám mở cửa? Tại sao Ngoạn Cô không nói rõ ta biết? Tại sao khi hội đủ tám người, họ không nói thẳng làm thẳng mà bày chuyện lòng vòng? Có lẽ trời bây giờ bên ngoài đã sáng. Và có lẽ Nhã Uyên thấy ta không ra mà nóng lòng, để lộ hình tích rồi cũng bị họ bắt nốt? Ngoạn Cô, Giải Ngữ có giúp gì được ta không?

Tuyết Cừu đứng dậy đi nghiên cứu tiếp! Bây giờ chàng nghĩ tới việc đào tường khoét vách.

Tuyết Cừu thấy, ngoài lối ra bằng cửa sắt, không còn một nơi nào đáng nghi là có cửa nữa.

Chàng lấy thanh Long Tuyền kiếm khoét thử dưới nền.

Kiếm nện vào đá nghe tiếng leng keng...

* * * * *

Ngũ Ngoạn Cô không tham dự việc này, bỏ ra ngoài đứng đợi chàng đợi mãi không thấy đâu.

Nàng thấy bảy cô gái đã kéo xuống lầu, mà không có Tuyết Cừu.

Ngoạn Cô thở dài bỏ đi, miệng lẩm bẩm :

- Đành phụ lòng chàng một phen mà giả cái ơn nghĩa với sư phụ!

Ngoạn Cô ra bờ sông, lên thuyền đi biệt...

* * * * *

Nhã Uyên xuống lầu bỏ ra ngoài phạm vi của tửu lâu, bấy giờ trời cũng vừa hừng sáng.

Nàng thấy một đám tiểu thư có hạc đi theo một cách đủng đỉnh, nàng biết Tuyết Cừu bị tai nạn rồi.

Nàng tự hỏi :

- Ta có nên thông báo cho các huynh tỷ biết không? Sức ta làm sao giải cứu được chăng?

Nguyên Nhã Uyên là thiếu nữ thông minh và gan dạ. Ngay từ nhỏ, cô đã tỏ ra là người có trí tuệ siêu việt. Nàng biết mấy cô kia xuống lầu rồi, nhưng vẫn còn có người canh gác nơi ấy để đề phòng đột kích hoặc dòm ngó.

Nhã Uyên chưa thể mạo hiểm được, về võ công nàng cũng biết tàm tạm để đỡ ngặt mà thôi.

Nhã Uyên suy nghĩ mãi vẫn không ra kế hoạch gì. Trong khi mấy cô kia theo ngã sau đi ra bờ sông, họ vừa đi vừa nói chuyện với vẻ tâm đắc lắm!

Con Hồng hạc bỏ đi riêng một mình để kiếm mồi...

Nhã Uyên nhìn con hạc to lớn như vậy, nàng động tâm nói :

- Nếu dụ được con hạc này cũng có chuyện dùng. Loại Tuyết Nê hồng hạc này rất thích sò và tôm!

Nàng chạy đến xóm thuyền để tìm những thứ đó.

Các thôn nữ chài lưới mặc đồ lam lũ, nàng bèn đổi y phục cho họ, rồi đem mớ sò tôm ấy mà đi dọc theo bờ sông.

Ngang qua chỗ Hồng hạc, nàng thả ra vài con tôm và vài trái sò, hạc mổ lia lịa, mổ vỡ trái sò rồi nuốt luôn cả thịt lẫn vỏ. Tôm thì nó lượm lia!

Huyền Hoa cứ ngỡ hạc mình có võ công cao, nên để mặc nó đi đâu thì đi, không cần chú ý.

Trong lúc đó, Nhã Uyên cố tình làm quen với con hạc này. Ngang qua chỗ vắng vẻ, nàng ngồi lại cho nó vài con tôm rồi vuốt lấy nó, nói :

- Hồng hạc! Ngươi có dám theo ta không?

Làm sao Hồng hạc trả lời? Muốn thử sự quen biết nó đến mức nào, nàng không cho nó ăn nữa, mà cứ ngoắc nó theo. Nàng đi nhanh nó đi nhanh, nàng đi chậm nó đi chậm.

Xa phạm vi Tần Hoài tửu lâu, nàng cưỡi lên mình nó nói :

- Ta ngồi, ngươi chở cho vững nhé!

Nàng ngồi bỏ chân qua một bên theo lối tiên cô cưỡi loan, hạc đi không chút lúng túng. Nó còn xòe cặp cánh cho rộng ra để đỡ lấy thân nàng, và cũng để nàng ngồi cho vững.

Nhã Uyên điều khiển hạc theo ngã vắng mà về lại nhà...

Huyền Hoa thấy hạc đi đã lâu mà không trở lại liền cho kẻ tả hữu đi tìm. Tả hữu đi tìm không thấy. Có người mách có cô gái xóm chài đã dẫn nó đi.

Kẻ tả hữu đi lục xóm chài cũng không thấy nó đâu.

Nàng có vẻ tức giận, moi trong người ra một lọ thuốc bột, có mùi hương rất nồng, sai kẻ tùy tùng trèo lên cây cao mà rải.

Có người hỏi nàng :

- Trong phạm vi bao nhiêu dặm, hạc bắt được mùi hương này?

Huyền Hoa đáp :

- Cũng tùy theo chiều gió. Nếu bình thường, hạc bắt hơi ngoài một dặm ở nơi đồng trống. Khi bắt được tín hiệu rồi, lập tức nó bay trở về.

- Nếu nó không bắt được hơi thì sao?

Nàng đáp :

- Bằng mọi giá phải tìm cho ra!

Mãi đến trưa không thấy hạc về, các cô và kẻ thuộc hạ rải nhau đi tìm.

Còn Nhã Uyên về đến nhà thuật lại mọi việc cho Nhã Thư và các tỷ tỷ nghe.

Nàng nói :

- Ta cứ giữ con hạc này trong nhà rồi cho người mai phục, thế nào bọn chúng cũng cho người

ngang qua đây. Vương tỷ tỷ và Mỹ Cơ tỷ tỷ bắt họ mà tra xét, xem sự tình thế nào để giải cứu cho đại ca.

Vương Giải Ngữ là tay dùng độc rất giỏi. Nàng chuẩn bị đâu vào đó. Hai cô mặc thường phục giả đứng chơi cầu trong sân, chờ người Tần Hoài tửu lâu tới.

Không bao lâu có hai thiếu nữ y phục sang trọng tới.

Một trong hai cô hỏi :

- Nhị vị tỷ tỷ! Sáng giờ nhị vị có thấy con Hồng hạc đi qua đây không?

Vương Giải Ngữ cười hiền lành :

- Nó theo cô em tiểu muội về đây chỉ vì mấy con tép đất! Hiện giờ nó ở sau vườn.

Mỹ Cơ đưa hai cô kia đi. Giải Ngữ đi sau tung thuốc mê ra... Người của tửu lâu bị bắt lại...

Dĩ nhiên Giải Ngữ cứu tỉnh họ lại và bắt đầu tra xét...

* * * * *

Tuyết Cừu đi tới đi lui trong phòng chưa tìm ra được phương pháp thoát khỏi nơi đây.

Mấy ngọn đèn vẫn tiếp tục cháy, mặc dù bên ngoài trời đã sáng.

Chàng không biết làm gì cho đỡ buồn, liền lấy quyển Hải Triều Âm và bức tranh của Vương Giải Ngữ ra xem.

Chàng xem bức tranh trước.

Bức tranh đó Giải Ngữ vẽ hồi lúc năm tuổi, đâu có mang một ý nghĩa triết học nào? Chẳng qua là nàng thỏa mãn tính tưởng tượng của trẻ con.

Nhưng ngôi nhà lụp xụp kia dường như bị đổ rạp trước gió, còn cây lau, cây sậy thì lại uyển chuyển trước làn gió dữ, rõ ràng bức tranh có mang chất triết học.

Tuyết Cừu nhớ tới lão say đã nói những lời ẩn dụ, cũng tương tự như ý nghĩa bức tranh này.

Chàng ngồi lặng người để cảm nhận nó.

Trong khoảng chật hẹp này, chàng bị câu thúc, tâm lý có phần khủng hoảng, sự suy tưởng chắc chắn có giới hạn.

Hiểu thì hiểu vậy, nhưng làm sao biến cái hiểu ấy thành một sự có lợi cho cơ thể áp đụng vào trong thực tiễn của võ học mới là vấn đề.

Lã Tuyết Cừu đã đả thông được sinh tử huyền quan, chàng ngồi vận công, phổ cái tinh anh vào trong máu và hơi thở. Trao đổi giữa trọc khí với thanh khí, giữa chỗ nặng và nhẹ của cơ thể. Thân nhiệt của chàng bắt đầu nóng ran. Tuyết Cừu không dám phân tâm, hô hấp vẫn tiếp tục và dòng tư tưởng không đứt đoạn. Tuyết Cừu bây giờ thấy cơ thể như nhẹ hẳn lên.

Trong phút chốc, ngôi nhà kia đứng dậy. Cây lau, cây sậy cũng đều đứng thẳng.

Chàng xả công đứng lên, chỉ cần lắc mình một cái, thân ảnh như phiêu hốt ngoi lên từ từ trong không gian. Đây là một thành công bất ngờ và to lớn.

Chàng xúc động thật sự! Bức tranh kia chẳng qua chỉ là phương tiện để chàng dễ cảm nhận giữa cái không thành có, giữa vô hình thành cái hữu hình.

Cái gì nữa tính sau. Trước mắt chàng phải đối phó sự giam hãm nơi đây.

Trần nhà được tô xây phẳng lì, không chỗ nào để bám víu. Vậy trần nhà không đặt vấn đề nữa. Chỉ còn có nghiên cứu bốn vách và nền nhà. Nơi nào chàng cũng dùng thử kiếm qua nhưng mọi nơi đều cứng như sắt thép.

Tuyết Cừu vỗ trán thở dài...

* * * * *

Trong ngày hôm đó, Vương Giải Ngữ đã bắt được cả thảy bốn người.

Trong đó một cô hỏi ra mới biết là Huyền Hoa, nàng đóng vai Chưởng môn Thanh Liên giáo, cuộc xét hỏi cũng khá ly kỳ.

Nhã Uyên đưa Huyền Hoa đến một nơi kín đáo nàng cũng ăn mặc trang điểm lộng lẫy để tương xứng với cái nhan sắc thiên kiều bá mị của Huyền Hoa.

Nhã Uyên nói :

- Chắc tỷ tỷ cũng biết rồi, bỗng không gia đình tiểu muội lại mất đi một người thân mà quý vị là thủ phạm. Xin tỷ tỷ vui lòng trả lời cho tiểu muội với những câu đúng đắn nhất. Trước nhất tỷ tỷ cho biết phương danh.

Sắc diện của Nhã Uyên không biểu lộ một chút tình cảm nào.

Huyền Hoa trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Ta là Huyền Hoa, người phái Thanh Liên giáo.

Nhã Uyên nói :

- Tỷ tỷ đã thấy người của tỷ tỷ đã bị bắt bốn người, và chắc chắn sẽ còn nữa. Bọn tiểu muội sẽ không bao giờ ngược đãi nếu như tỷ tỷ có một sự thành thật. Tỷ tỷ ở trong tổ chức Đông Hải Thần Quân?

Huyền Hoa gật đầu.

Nhã Uyên hỏi :

- Làm cách nào để mở cửa phòng nhốt Hào Hoa công tử?

Huyền Hoa nói :

- Ta không phải là chủ nhân nên ta không biết!

Nhã Uyên hăm :

- Không biết dĩ nhiên là không thể nói được. Biết mà không nói thì không thể tha thứ được! Trước sau gì những người kia cũng phải có người khai thật. Trong đám người bị bắt, tỷ tỷ là người có nhan sắc nguyệt thẹn hoa nhường, tiểu muội biết, chắc rằng tỷ tỷ phải biết! Trong cuộc đấu hồi hôm này gồm những ai?

Huyền Hoa khai đúng tên từng cặp đấu.

Dĩ nhiên Nhã Uyên ghi lại bằng bút mực để tiện việc đối chiếu.

Nàng chọn mấy câu then chốt hỏi một hồi nữa rồi đi phối hợp với các lời khai kia. Cuối cùng, họ biết Huyền Hoa là một trong tám cô đầu não trong vụ bắt Lã Tuyết Cừu. Nhưng Ngũ Ngoạn Cô không tham dự vào vụ đánh và bắt Lã Tuyết Cừu. Ngoài ra Huyền Hoa cũng biết cách mở và đóng cửa.

Nhã Uyên nghiêm mặt nói :

- Hào Hoa công tử không thù hận gì với chư vị và chư vị cũng không ruột thịt gì với Thần quân, thế mà tỷ tỷ quyết không khai cách mở cửa để thả người nhà của tiểu muội thì việc ăn miếng trả miếng chắc chắn phải có rồi đó! Tiểu muội đã bắt được chư vị, chắc chắn tiểu muội phải có thủ đoạn để cung lại cho ra lẽ. Lần cuối cùng xin tỷ tỷ hãy thức ngộ. Hãy giảng cách mở và đóng phòng nhốt Hào Hoa công tử!

Huyền Hoa nhắm mắt không nói.

Vương Giải Ngữ mặt lạnh như tiền bước vào nói :

- Cô nương nhan sắc mặn mà thế này lại cam tâm cung hiến cho tên Thần quân đại gian ác đó? Cô nương không phục chúng ta ở điểm nào?

Huyền Hoa nói :

- Các vị bắt ta không đường đường chính chính!

Nhã Uyên cười nhạt :

- Thần quân và chư vị bắt người khác chắc là đường đường chính chính lắm! Đi bán đứng cả tông môn, phẩm giá, thủ tiêu cả cái tiết bạch mà dám tự xưng mình là đường chính!

Vương Giải Ngữ nói :

- Được! Ta sẽ làm cho cô nương phục!

Nàng giải huyệt cho Huyền Hoa rồi nói :

- Cô nương nghỉ khỏe và vận công đi, chuẩn bị giao chiêu với ta. Bất chấp mọi thủ đoạn.

Huyền Hoa vừa thẹn, vừa giận lại vừa sợ. Nhưng việc đã đến nước này, nàng không thể không tranh thủ...

Giải Ngữ ném kiếm sang cho nàng nói :

- Khai thủ đi!

Hai cô ghìm nhau. Đột ngột Huyền Hoa xuất kiếm đâm ra chiêu “Nguyệt Lãng Thiên Môn”. Ảnh kiếm tuôn ra như hư ảo không thấy thực kiếm của nó.

Giải Ngữ xuất chiêu “Tinh Hiện Tây Thiên”, hai chiêu nay cùng nằm trong Tịch Dương kiếm pháp!

Ý của Giải Ngữ muốn làm nhục Huyền Hoa, nên để Huyền Hoa khai chiêu trước đánh ra kiếm pháp nào, thì nàng dùng kiếm pháp ấy mà hoàn thủ.

Đường kiếm của Huyền Hoa rất điêu luyện.

Giả sử, nếu Giải Ngữ không ở trong Bí Tàng cung thì chắc chắn nàng không phải là đối thủ của Huyền Hoa. Võ công của Giải Ngữ bây giờ còn cao siêu hơn cả Ngũ Ngoạn Cô.

Hai thiếu nữ xinh đẹp đấu với nhau một hồi sự thắng bại đã thấy rõ.

Giải Ngữ đưa ra sát chiêu “Trường Giang Cổn Cổn”, đường kiếm tuôn ra nượp nượp... Bốn phương tám hướng đều là kiếm... Huyền Hoa đành xuôi tay chờ chết.

Vương Giải Ngữ cho kiếm vào bao, nói :

- Bây giờ cô nương có chịu nói cách khai mở nơi nhốt Lã Tuyết Cừu không?

Huyền Hoa nói :

- Hãy giết ta đi!

Vương Giải Ngữ tung chưởng đánh liền. Huyền Hoa không đỡ, cũng không né tránh. Nhưng Nhã Uyên lăn xả vào đỡ chưởng này, kết quả Nhã Uyên bị văng bắn ra ngoài, miệng ụa ra, mấy búng máu. Nàng gần như ngất lịm.

Vương Giải Ngữ thất kinh, dậm chân nói :

- Sao Uyên muội lại làm thế?

Nhã Uyên gượng cười đau đớn :

- Không còn cách nào khác! Chả cần hỏi nữa tỷ tỷ ạ!

Giải Ngữ điểm huyệt cầm máu cho nàng, và lấy thuốc đưa nàng uống.

Nhã Uyên bước ra ngoài.

Vương Giải Ngữ lại điểm huyệt Huyền Hoa nói :

- Để cô sống với bóng tối mới... nhớ Lã Tuyết Cừu!

Nhã Uyên họp sáu người của mình lại : Nhã Thư, Nhã Thi, Nhã Dung, Nhã Uyên, Giải Ngữ và Mỹ Cơ.

Nhã Uyên nói :

- Thế nào họ cũng biết ta nhốt người họ ở đây. Dù muốn dù không, ta phải đề phòng. Đêm nay họ có thể tập kích nơi đây.

Nhã Thư nói :

- Cao thấp gì nhà ta ai cũng có võ công. Kể cả song thân cũng có thể tự vệ được. Nhà ta cung cứng giáo dài không thiếu. Năm người gia đình cầm cung cầm giáo.

Nhã Thi nói :

- Để sẩm tối, ta dẫn các cô này xuống thuyền chắc chắn không ai hay biết.

Nhã Uyên nói :

- Phải cải trang họ thành nam nhân. Dẫn họ đi quanh quẩn một hồi, rồi mới đưa xuống thuyền.

Giải Ngữ nói :

- Nếu ta không khai thác chúng, làm sao biết nơi giam giữ Tuyết Cừu?

Nhã Uyên nói :

- Tỷ tỷ có võ công cao nên cải trang đi với Mỹ Cơ tỷ tỷ tới đó lừa cơ hội chộp một vài tên khác hỏi, ắt ra lẽ!

Giải Ngữ lắc đầu :

- Ta bắt bốn đứa rồi, mà chúng khai còn chưa đủ. Làm sao vào nơi hang hùm mà bắt được chúng?

Nhã Uyên nói :

- Tiểu muội biết nơi nhốt Lã công tử. Công tử là người có võ công cao, nên không ai dám mở cửa đưa chàng đi nơi khác. Rất tiếc, con hồng hạc này không thể chở người bay được. Nếu không, ta tập kích từ trên lầu thượng xuống.

Họ còn đang bàn luận, gia đinh vào báo :

- Có bốn thiếu nữ rất khả nghi, ăn mặc khá sang trọng, họ đi từng cặp có khoảng cách chừng một lằn tên.

Giải Ngữ nói :

- Bốn cô đó võ công cao lắm, và lần này họ đã có sự chuẩn bị. Nhưng không sao, ta có loại thuốc mê không màu sắc, không mùi vị có thể hạ chúng được.

Nàng giao cho Mỹ Cơ lọ thuốc bột màu trắng, bỏ ra trong tay một nắm, cứ xăm xăm đi về phía họ một cách tự nhiên, với động tác thật tự nhiên chắc chắn sẽ hạ được cặp đi sau.

Mỹ Cơ và Nhã Thi lãnh nhiệm vụ ra đi. Giải Ngữ và Nhã Uyên vờ làm việc trước sân.

Không bao lâu, có hai thiếu nữ đi vào sân hỏi :

- Đây có phải là nhà... Vương lão gia không?

Giải Ngữ đưa tay vén lại mái tóc, hỏi :

- Vâng! Nhị vị tiểu thư là ai, hỏi có việc gì không?

Hai người kia đưa mắt nhìn như hội ý với nhau. Một người nói :

- Chúng ta vừa có người nhà đến đây, sao lại không thấy về?

Giải Ngữ hai tay như phân bua :

- Quý vị nói vậy là có ý gì?

Lời vừa dứt, nàng tung chưởng đánh liền. Hai thiếu nữ định tung chưởng đánh lại nhưng vận công không được. Biết mình đã trúng độc, một cô nói :

- Thì ra cô nương bắt người bằng chất độc!

Giải Ngữ nói :

- Binh bất yếm trá! Bốn người kia bị ta bắt đều bị giết hết.

Nàng giao hai cô này cho Nhã Uyên, rồi vội ra xem Mỹ Cơ. Nàng thấy Mỹ Cơ cùng Nhã Thi, đang đi theo họ. Có lẽ hai cô cùng chờ sự phản ứng của chất độc.

Giải Ngữ bình thản đi tới...

Hai bên gặp nhau, bất ngờ Giải Ngữ tung chưởng đánh liền.

Hai thiếu nữ ngạc nhiên, rồi cũng vung chưởng ra đỡ.

Chưởng lực của hai thiếu nữ dường như không gom tụ lại được.

Vương Giải Ngữ tấn công họ tới tấp giữa phố.

Cuối cùng, họ xuôi tay để Giải Ngữ điệu họ. Đến nơi, các cô chia nhau đi cung khai họ.

Trong bốn cô đó, có hai cô là Hư Trinh và Ngọc Diêu Quỳnh.

Hai cô này, ban đầu không chịu nói tên thật, nhưng hai thể nữ tùy tùng đã ngoan ngoãn cung khai, nên hai nàng không chối bỏ đâu được. Nhưng hỏi đến cách mở cửa cứu Tuyết Cừu, họ vẫn nói một lời chắc nịch :

- Không biết!

Giải Ngữ điểm mấy trọng huyệt rồi nói :

- Chừng nào các ngươi thành khẩn cung khai thì được hưởng cuộc sống thật.

Dỗ dành mọi cách, nhưng chúng không nói là không nói!

Giải Ngữ nói :

- Được rồi! Ta không giết các cô. Ta sẽ phế bỏ võ công! Các cô kia đưa mắt nhìn nhau, nhưng vẫn không mở miệng.

Giải Ngữ phế võ công Hư Trinh trước. Hư Trinh đau đớn nguyền rủa.

Giải Ngữ điểm mặt Hư Trinh nói :

- Nếu Đông Hải Thần Quân mà cô cho là cứu cánh, rồi vì lão mà làm chuyện tàn ác, thì cô không xứng đáng để hưởng sự khoan hồng của chúng ta!

Nàng quay sang Ngọc Diêu Quỳnh, nói :

- Cô nương có chịu khai không?

Diêu Quỳnh nói :

- Chìa khóa mở, Khánh Linh giữ. Chỉ cần bắt được Khánh Linh là xong!

Giải Ngữ nói :

- Việc ấy ta biết! Nhưng Khánh Linh ở phòng nào mới được?

Diêu Quỳnh nói :

- Chỉ cần hỏi cô nương tên Thu Hoa thì tự khắc sẽ xong!

Giải Ngữ hỏi :

- Làm sao gặp được Thu Hoa?

Diêu Quỳnh nói :

- Cứ vào đại tửu lâu ăn uống, phá phách rồi yêu cầu họ cho gặp Thu Hoa để rót rượu...

Giải Ngữ nói :

- Cứ nằm đó mà chờ. Khi nào ta xong công việc sẽ thả ra!

Chương 24: Nhất Phiến Băng Tâm

Lã Tuyết Cừu nhìn chín cái ghế mà mỉm cười :

- Ai bảo rằng chúng vô dụng trong lúc này?

Mỗi cái ghế cao chừng ngang đầu gối. Chàng chồng bốn cái làm một, thành được hai chồng. Mỗi chồng ghế ngang tầm một người.

Tuyết Cừu đứng trên chiếc ghế còn lại, rồi chồng bốn chiếc ghế kia trên bốn chiếc nọ, chúng cao tương đương hai người đứng.

Lã Tuyết Cừu ngó lên quan sát trần nhà... Chàng thấy nơi nào cũng trắng muốt, duy có một góc kia có màu sậm và mốc.

Tuyết Cừu đẩy chồng ghế về hướng đó. Xong, chàng phi thân lên đứng trên chiếc ghế cuối cùng, thì đầu chàng vừa đụng vào trần nhà.

Tuyết Cừu đưa kiếm rà thử nơi góc đó. Nơi này không cứng như những chỗ kia. Chàng vận lực đẩy mạnh thì bột và sỏi rớt xuống ào ào.

Tuyết Cừu vừa làm vừa nói :

- Xong rồi! Họ làm sao ngờ được việc này?

Chừng cạn một tuần trà, chàng khoét xong một lỗ vừa một người chun ra lọt. Chàng thấy bên ngoài tối đen dường như có nền trời đầy sao.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng đu ra ngoài...

Đây là cái sân lộ thiên. Chàng nhìn sao để phân biệt phương hướng...

Thì ra, sân thượng chàng đứng đây là sân của một tầng lầu thứ hai. Phía Bắc của tiểu lâu còn có hai tầng lầu, mặt Tây và Nam mỗi bên xây cao thêm một tầng nữa. Mặt phía Đông xây lan can để thực khách vịn vào đó mà nhìn xuống bến Tần Hoài.

Tuyết Cừu thong thả bước lại mặt Đông để quan sát.

Bến Tần Hoài thuyền bè vẫn tấp nập. Tửu lâu này vẫn muôn ánh đèn rực rỡ.

Trên lầu Tây cũng có sân thượng. Giữa lầu Tây và lầu Bắc ngay tại góc, có một cầu thang làm bằng sắt.

Mặt phía Tây và phía Nam cũng có một cầu thang chung. Ba vách Tây, Nam, Bắc đều có những cửa sổ trông ra ngoài.

Mặt phía Đông có cầu thang dây thòng xuống bao lơn phòng cuối.

Nói tóm lại, ngay tại đây có nhiều lối ra ngoài. Dẫu rằng, không có lối đi chăng nữa cũng chẳng sao, chàng đề khí, dùng công phu Tà thân mà xuống phòng dưới.

Đến nơi, Tuyết Cừu sửa lại y phục, nép vào vách mặt Nam mà đi về phía cầu thang.

Theo thang, chàng lên sân thượng lầu ba.

Giờ này, nếu căn cứ vào sao thì mới vào chập tối. Sân thượng lúc này vắng bóng người.

Chàng mon men sang bên kia để xem tình hình.

Nhìn xuống hành lang, khách qua lại khá tấp nập. Thỉnh thoảng cũng có người của tửu lâu.

Phía Tây nam và Tây bắc có hai cầu thang lên xuống. Mặt này đèn đuốc rực rỡ.

Chàng thong thả lấy ra một ít thuốc dị dung, sửa nhẹ gương mặt mình một chút, rồi theo cầu thang đi xuống, và theo chân thực khách vào phòng kế bên.

Đây là thực phòng, sự trần thiết cũng khá sang trọng. Mặt phía Đông trông ra bến Tần Hoài, và phía Tây trông ra thị tứ.

Tuyết Cừu bước vào ai cũng chăm chú nhìn. Có lẽ chàng là một Hào Hoa công tử cũng nên.

Chàng vừa ngồi xuống, tiểu nhị tiến lại, cũng với câu hỏi ngàn đời :

- Khách quan dùng gì?

Chàng vẫn bổn cũ soạn lại :

- Thố thố và Hoàng Mai tửu!

Thức nhấm thì chàng đổi vị.

Tiểu nhị nhìn chàng cười cười...

Lã Tuyết Cừu cảm thấy nhột nhạt, hỏi :

- Ngươi cười gì thế?

Tiểu nhị nói :

- Hoàng Mai tửu mà nhấm với Thố Thố thì không hợp. Hoàng Mai là rượu khai vị dành cho các tiểu thư và phu nhân...

Lỡ rồi, chàng nói :

- Tại hạ không phải là khách giang hồ, nên gọi rượu đó là hứng lắm!

Tiểu nhị cũng mỉm miệng cười rồi cất bước. Lát sau, họ đem những món đó ra...

Chàng để ý bình rượu Hoàng Mai, nếu mà dốc hết bình thì cũng chỉ chừng một bát cỡ trung. Rượu có vị thơm và ngọt nhẹ.

Bất ngờ hai thiếu nữ nhan sắc tuyệt trần Tả Anh Huệ và Uất Trì Khánh Linh bước vào.. Cả hai vô tình ngồi gần bên bàn Tuyết Cừu...

Tiểu nhị từ đằng xa thấy hai nàng, liền cúi đầu chào rồi chạy lại hỏi nhỏ :

- Bẩm chủ nhân dùng gì?

Khánh Linh đưa mắt nhìn chung quanh bỗng thấy bàn Tuyết Cừu có rượu Hoàng Mai và món Thố Thố, nàng hơi cau mày, rồi nói hơi lớn một chút :

- Hoàng Mai bánh bao nhân lục đậu!

Tuyết Cừu hiểu, thì ra Hoàng Mai tửu chỉ dùng để uống với bánh ngọt mà thôi!

Để chữa thẹn, Tuyết Cừu gọi lớn :

- Tăng cường Hoàng Mai đi!

Tên tiểu nhị vội nói có rồi chạy đi!

Không lâu một nữ nhân gót sen thoăn thoắt tiến về phía bàn chàng. Sau khi liếc nhanh về phía hai thiếu nữ, rồi đến bên cạnh Tuyết Cừu nói :

- Công tử gọi tiểu muội!

Tuyết Cừu hết sức ngạc nhiên, nhưng chàng nhanh trí, điểm nụ cười trên môi kéo ghế mời nàng

ngồi.

Chàng nhớ ra câu :

- Tăng cường thêm Hoàng Mai. Ý chàng muốn nói cho thêm rượu Hoàng Mai, nhưng tiểu nhị lại hiểu lầm, gọi... Cô em Hoàng Mai!

Chàng hỏi khẽ :

- Tiểu thư là Hoàng Mai đấy chứ?

Nàng gật đầu :

- Tiểu muội là Hoàng Mai! Có lẽ công tử mới vào đây lần đầu?

Tuyết Cừu xa vời, không đáp.

Hai thiếu nữ xinh đẹp bên kia cũng nhìn chàng chăm chăm. Họ vừa dùng bánh bao vừa nhấm Hoàng Mai tửu rất nhàn hạ, rồi hai nàng nói gì nhau nho nhỏ, rồi cười xòa với nhau... Có lẽ hai nàng mỉm cười về chuyện Hoàng Mai..

Tuyết Cừu gọi tiểu nhị, hắn chạy tới. Chàng nói :

- Tăng cường Hoàng Mai tửu! Thêm chén đũa...

Vẫn hai thế tăng cường, lần này chàng thêm chữ tửu để phân biệt. Nghĩ đến chuyện Hoàng Mai, Tuyết Cừu tủm tỉm cười một mình.

Dường như cô bé Hoàng Mai cũng đoán ra việc tửu nhị lầm, nàng nói :

- Tiểu muội ngồi lâu ở đây được chăng?

Tuyết Cừu trở lại thực tế. Chàng suy nghĩ :

- “Tại sao Hoàng Mai biết ta đến đây lần đầu? À, phải rồi, những kẻ đến đây nhiều lần đều phải biết mặt nàng, thế mà ta hỏi tiểu thư là Hoàng Mai, thành cô bắt mạch mà biết”.

Tuyết Cừu vui vẻ nói :

- Ngồi đến bao giờ mãn cuộc thì thôi. Nếu tiểu thư thấy không thích hoặc bận việc thì tùy.

Bên tả, Khánh Linh và Anh Huệ thấy chàng trai này từa tựa Tuyết Cừu, còn giọng nói dường như giống dường như không, thật khó phân biệt chân giả.

Nhưng nhìn lại, hai nàng thấy người này có vẻ ngờ nghệch hơn một chút, hai cô cũng yên tâm.

Càng yên tâm hơn khi nghĩ đến nơi nhốt chàng cẩn mật như vậy, làm thế nào mà ra được.

Tiểu nhị lại mang rượu và chén ra.

Tuyết Cừu rót rượu cho nàng, mời :

- Tiểu thư dùng chút rượu khai vị!

Chàng gắp thức ăn bỏ vào chén rồi nói :

- Mời tiểu thư dùng.

Hoàng Mai hỏi :

- Xin công tử cho biết quý danh?

Tuyết Cừu nói lớn :

- Tại hạ tên là... Vũ Tâm!

Vũ Tâm là hai bộ chính trong chữ Tuyết Cừu! Dĩ nhiên là không ai hiểu ý đó cả.

Còn Khánh Linh thì nghi hoặc trong lòng.

Chàng tuy vờ không để ý đến Khánh Linh và Anh Huệ, nhưng sự trao đổi bằng ánh mắt giữa ba cô không qua được sự nhận xét của chàng.

Hoàng Mai nhấm xong chén rượu, đứng lên nói :

- Có lẽ sự có mặt của tiểu muội ở đây khiến công tử không được vui?

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Nếu cô nương muốn đi thì tại hạ đâu có ép! Còn nếu tại hạ không thích thì cứ nói thẳng, việc gì phải ấm ớ?

Hoàng Mai không biết nói sao đành ngồi lại. Hai cô bàn bên kia đứng lên, Tuyết Cừu hỏi nhỏ, nhưng cũng cốt để Khánh Linh và Anh Huệ kia nghe :

- Cô nương có thể thay mặt tại hạ mời vị tiểu thư áo ngọc kia ngồi lại được chăng?

Hoàng Mai hơi giật mình, nhưng nàng nói :

- Chưa biết, để tiểu muội hỏi thử. Nếu được thì tiểu muội xin phép lui luôn.

Nàng qua bàn bên cạnh xầm xì một hồi. Cô nương áo ngọc, tức là Uất Trì Khánh Linh, gật đầu bước qua bàn chàng.

Hoàng Mai bỏ đi luôn. Tả Anh Huệ vẫn ngồi chỗ cũ.

Tuyết Cừu làm mặt lạ, hỏi :

- Tiểu thư vẫn thường lui tới quán này chứ, xin cho biết danh tánh để lần sau còn có thể gặp lại.

Thoáng lộ nét đăm chiêu, nàng tự nhủ thầm :

- “Nếu phải là Tuyết Cừu, mỗi câu hỏi, nói của hắn cũng phải để lộ một chút quen biết nào đó. Đằng này, hắn không hề có một chút gì cả, cho đến trong ánh mắt cũng hoàn toàn xa lạ. Cặp mắt Tuyết Cừu kia ấm áp dị thường. Còn cặp mắt của vị công tử Vũ Tâm này lạnh lẽo khinh bạc sao đó!”

Giọng Khánh Linh vẫn dìu dàng như thuở nào :

- Tiểu muội tên thật là Khánh Linh, thường hay lui tới nơi này lắm. Còn công tử quê quán ở đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Tứ Xuyên!

Nàng nói :

- Xa nhỉ!

Tuyết Cừu cười :

- Có gì đâu xa? Nếu muốn đến, thì dẫu Thiên Trúc cũng tới được. Tại hạ ngàn dặm tới đây non nước trùng khơi, nhưng giai nhân thì... Bốn bề lạnh ngắt.

Khánh Linh nói :

- Vị tất nhiên tình giai- Bạch thủy, nhẫn tương tâm sự phó hàn uyên (chưa chắc tình đời như nước lã, nỡ đem tâm sự ném dòng sâu)!

Tuyết Cừu hớn hở đứng lên chắp tay nói :

- Đa tạ tiểu thư đã cố sự an ủi cho kẻ này. Nếu được tiểu thư cùng đối ẩm đêm nay thì còn gì hân hạnh bằng.

Khánh Linh có vẻ lưỡng lự không đáp.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu tiểu thư thấy không tiện thì thôi.

Nàng nói :

- Tiểu muội chỉ rảnh tới giữa đêm này mà thôi.

Tuyết Cừu nói :

- Chừng đó là tốt rồi.

Chàng gọi tiểu nhị đến nói :

- Cho căn phòng rất tiện nghi! Tính tiền bàn này.

Bên kia, Tả Anh Huệ đã đi tự bao giờ.

Tiểu nhị đưa hai người đến một căn phòng lịch sự.

Cả hai cùng ngồi lại giường. Tuyết Cừu nói :

- Thời gian như bạch câu quá khích!

Khánh Linh cười tươi, bỏ tay choàng qua mình chàng, nói :

- Tiểu muội cũng nghĩ vậy.

Tuyết Cừu choàng tay vòng qua huyệt, Thiên khê, Thực đậu... Lật nàng nằm xuống.

Khánh Linh toan điểm huyệt chàng, nhưng khí lực không còn nữa, mình mẩy nàng tê chồn...

Tuyết Cừu nhanh tay hơn một chút.

Mới hay, vỏ quít của nàng có dày chăng nữa, nhưng móng tay của chàng không đến nỗi nhục lắm.

Chàng làm như con hổ đói.

Khánh Linh nhắm mắt, vừa thở vừa nói :

- Tiểu nữ đã thất tiết cùng người khác rồi!

Tuyết Cừu rụt tay về, nói :

- Việc đó đâu có gì quan trọng? Quan trọng là mình có tự nguyện hay không. Tại hạ thấy cô nương yêu mị quá!

Chàng lấy tay lau mặt...

Ngực nàng vẫn còn thăng trầm một cách gấp rút, bỗng thấy gương mặt Hào Hoa công tử thật sự, nàng vuốt mắt mình một cái rồi nói :

- Té ra là công tử. Ta đoán cũng không sai lắm!

Tuyết Cừu đỡ nàng ngồi dậy và nói :

- Xuất giá thì phải tùng phu! Tiểu thư theo tại hạ nhé! Ngang qua đám đông, tốt nhất tiểu thư không nên có một dấu hiệu gì.

Chàng điểm thêm mấy bí huyệt nữa. Tay phải chàng quàng qua hông, nắm ngay uyển mạch tay phải nàng, trước khi ra đi, Tuyết Cừu quay lại kiểm soát lần nữa.

Hai người mở cửa bước ra.

Khánh Linh nói :

- Ta tin rằng, ngươi không ra khỏi tửu lâu này đâu!

Tuyết Cừu khôn khéo nói :

- Có thể là vậy. Nhưng mọi việc đều do cô nương hết thẩy. Chuyện ra khỏi nơi đây đối với tại hạ không khó, chỉ khó là tuyệt đối tránh sự đổ máu cho những người vô tội.

Thực khách lên xuống thấy cặp người ngọc này thực là xứng đôi vừa lứa.

Ngang qua các cửa phòng, Tuyết Cừu đều để ý cẩn thận.

Chàng nói :

- Nếu gặp người đón đường thì cô nương cứ làm như mình chủ động, vui vẻ bảo họ lui.

Khánh Linh nói :

- Ta có cách của ta.

Xuống tới tầng dưới, Tuyết Cừu thấy hai toán người bốn nam, tám nữ đứng chận hai lối đi.

Tuyết Cừu cùng Khánh Linh thong thả đi về phía bốn tên kia.

Một thiếu nữ từ trong bóng tối bước ra nói :

- Đứng lại đó!

Tuyết Cừu không nói gì, Khánh Linh khoát tay nói :

- Lui hết!

Thấy hai người tự nhiên như vậy, đám thuộc hạ rút vào trong bóng tối, chỉ đưa cặp mắt nghi ngờ ra nhìn, không dám phản ứng gì.

Tuyết Cừu và Khánh Linh bắt đầu tiến ra sân, vẫn thấy nhiều người mang vũ khí đi qua lại.

Bây giờ cả hai thong dong tiến về rạch con, nơi ấy có nhiều đò nhỏ để chở du khách đi các nơi. Cả hai lên thuyền đi theo ý Tuyết Cừu...

Tuyết Cừu cho thuyền cặp lại kề bên thuyền của Nhã Thi, vì thấy có nhiều người trên thuyền này...

Nhã Uyên lanh mắt thấy Tuyết Cừu, nàng hô lớn :

- Lã đại ca!

Nàng ôm đầu Tuyết Cừu mà... Hôn lia lịa trên tóc trên tai, như sợ ai giành mất người thân thương của nàng.

Giải Ngữ từ trong mui bước ra.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đã mời được chủ nhân tửu lâu về đây có lẽ quý cô nương ở trên thuyền này là người của tửu lâu đấy chứ?

Cả hai cô cùng mỉm cười gật đầu. Nhã Uyên nói :

- Bọn tiểu muội bắt được một số yêu nhân của tửu lâu, thuộc cánh Đông Hải Thần Quân, để tra hỏi những chi tiết quan trọng, sau đó có thể làm một cuộc trao đổi họ với đại ca.

Giải Ngữ nói :

- Họ có thể hy sinh hàng vạn người để lấy một công tử Hào Hoa, không đời nào họ chịu đổi dưới cân đâu.

Tuyết Cừu nói :

- Nay Uất Trì tiểu thư bị đưa về đây, có lẽ Đông Hải Thần Quân đêm nay sẽ tới tửu lâu chắc là.. Hết kịp rồi.

Nhã Uyên nói :

- Ta phải cho thuyền đậu kề bên Tần Hoài tửu gia mới được. Đậu ở đây e không sớm thì muộn bọn chúng cũng phát hiện.

Giải Ngữ nói :

- Công tử cùng Nhã Uyên đem thuyền đến đó. Còn bao nhiêu rút về gia trang phòng thủ.

Tuyết Cừu cười :

- Chúng biết tại hạ đã thoát ra ngoài, nên không dám đến đây đâu. Kể cả Thần quân, Ngũ Hoa cũng cúp lọng mà chạy.

Nhã Uyên về loan tin cho gia trang biết, lấy cho tiểu huynh vài bộ đồ, nói chư huynh muội ở lại. Ba chúng ta đã làm nát Tần Hoài tửu gia rồi.

Nhã Uyên vội đi liền.

Tuyết Cừu nói :

- Tất cả đều điểm á huyệt và huyệt định thân. Đem ba cô đầu não bỏ vào một hầm, bốn cô tùy tùng cho vào khoang mũi, riêng Khánh Linh để ngồi với chúng ta.

Việc xong, Nhã Uyên, Nhã Thi đều chạy ra.

Nhã Thi nói :

- Hào Hoa công tử làm mọi người lên ruột. Kế hoạch đêm nay thế nào?

Tuyết Cừu nói :

- Khi bắt được tại hạ, có lẽ họ đã thả chim thư báo tin cho Thần quân. Thần quân có lẽ đã báo tin lại cho họ. Hoặc là ông ta sẽ đến đây, hoặc ông ta chỉ thị ở đây làm theo kế hoạch của ông ấy.

Chàng hỏi Khánh Linh :

- Theo ý Thần quân phải giải quyết việc tại hạ như thế nào?

Khánh Linh nói :

- Ta chưa nhận được chỉ thị!

Lã Tuyết Cừu cười nhạt :

- Tại hạ không xuống độc thủ với cô nương đâu. Nhưng nếu cô nương không thức thời thì cũng có người ra tay vậy.

Khánh Linh nói :

- Tần Hoai tửu lâu không trực thuộc vào Thần quân. Thần quân có Ngũ Hoa làm cố vấn. Tần Hoài trực thuộc Giang Nam phủ. Đừng tưởng Giang Nam phủ ở Giang Nam, mà là ở Hà Nam. Người điều hành phủ này tên là Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh, ông ta năm nay ngoài bốn mươi. Phụ tá của ông ta là Phi Long kiếm khách. Còn Cù Long kiếm khách nghe đâu bị Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh bắt rồi.

Lã Tuyết Cừu vô cùng ngạc nhiên. Chưa có ngạc nhiên nào kể từ khi vào giang hồ quan trọng bằng lần này.

Tuyết Cừu tự tay giải cho nàng một số huyệt đạo nữa, rồi truyền nhỗ neo thả xuôi về bến dưới. Chàng suy nghĩ một hồi, hỏi tiếp :

- Cô nương từng gặp Trường Thủ thư sinh rồi chứ?

Nàng đáp :

- Dĩ nhiên là đã gặp mặt rồi mới biết tuổi tác của ông ta.

Chàng lại hỏi :

- Có lẽ cô nương cũng biết Đông Hải Thần Quân?

Nàng đáp :

- Dĩ nhiên là biết! Tuy vậy hai tổ chức này độc lập với nhau. Thần quân không có quyền sai khiến tổ chức này, và Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh cũng không điều khiển cánh Thần quân.

Tuyết Cừu suy nghĩ một hồi, nói :

- Trường Thủ thư sinh kín đáo thật. Xin cô nương hãy nói rõ thêm ông ta là ai! Hai tổ chức này dường như có cùng một mục đích?

Nàng đáp :

- Không ai biết rõ Giang Nam thư sinh. Chỉ biết võ công của Giang Nam thư sinh hơn hẳn Thần quân.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tại sao lại có Ngũ Ngoạn Cô trong tổ chức của cô nương?

Khánh Linh nói :

- Hai tổ chức có quyền giúp đỡ nhau. Ngoạn Cô tuân lệnh Ngũ Hoa để đánh lạc hướng công tử kể cả Bí Tàng cung.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ hiểu rồi. Có thể còn một tổ chức bí mật khác nữa. Và ba tổ chức này dưới sự điều hành của vị tối cao thủ lãnh, một nhân vật quyền uy tối thượng, một người có tài nghiêng trời lệch đất.

Khánh Linh lặng thinh.

Chàng hỏi dò :

- Cô nương đứng đầu trong nhóm Tần Hoài này?

Nàng gật đầu.

Chàng nói :

- Vậy Hà Nam phủ cô cũng từng lui tới?

Nàng gật đầu.

Chàng nói tiếp :

- Và chắc chắn, trong cơ cấu tổ chức, cô hình dung được vị tối cao tổ chức chứ?

Khánh Linh ngó chung quanh rồi lí nhí trong miệng :

- Có nghe bàn qua, nhưng không ai được phép gặp. Nhân vật đó uy linh không tưởng nổi. Nhất cử nhất động trong hoàn vũ này ngài đều biết.

Tuyết Cừu nói :

- Nhưng cô nương vẫn nghe sự xưng hô của Giang Nam thư sinh đối với vị tối cao chứ?

Nàng đáp :

- Vị tối cao đó được gọi là Bình Thiên Thần Nữ!

Nhã Uyên sặc cười :

- Bà ấy chắc là con của Tây Vương mẫu, nên mới lớn lối như vậy. Đàn bà... Cũng chẳng qua là đàn bà mà thôi. Quá lắm là thành yêu quái mất.

Khánh Linh nghiêm mặt :

- Cô nương không nên có những lời vô lễ như vậy! Có một lần một thuộc hạ của ta ngồi trên thuyền nói đùa câu “Chắc Bình Thiên Thần Nữ trẻ đẹp lắm”, thuyền cập bờ người ấy ngã ngửa hộc máu mà chết. Khi tẩm liệm thấy có dấu mấy ngón tay trên cổ. Từ đó không ai dám vô lễ cả.

Nhã Uyên chợt hỏi :

- Sáu vị đầu não kia là thuộc hạ của tỷ tỷ hay trực thuộc Trường Giang Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh?

Khánh Linh nói :

- Nói như Lã công tử, có một tổ chức thứ ba nào đó mà ta không biết. Tám cô chắc chắn là ở trong ba tổ chức điều động góp lại việc này. Bởi vì vậy trong cuộc tỷ thí vừa rồi, bảy cô kia đấu với nhau mà không nhân nhượng. Vì vậy mà Ngũ Ngoạn Cô bị hạc xé rách hết thịt da...

Những thắc mắc về trận đấu đến tới đây là hết.

Tuyết Cừu bỗng nói :

- Chư vị bị tại hạ bắt, từ đây kể như không tổ chức nào dùng nếu tại hạ có phóng thích!

Khánh Linh cười :

- Chắc chắn là vậy rồi, e rằng tính mệnh khó bảo toàn.

Giải Ngữ nói :

- Bên Bí Tàng cung thì không làm vậy. Tất cả đều bình đẳng trên công việc. Lại xây dựng một hệ thống sống rất nhân bản. Ta là người trong Bí Tàng cung. Lã Tuyết Cừu có nếm qua mùi Bí Tàng cung nhưng lại không phải là người của Bí Tàng cung, thế mà Bí Tàng cung vẫn thân thiết. Ta không có ý chiêu dụ cô nương, nhưng nếu cô nương thấy không có đất sống thì hãy về với chúng tôi.

Khánh Linh thở ra, cúi đầu không nói gì.

Tuyết Cừu nói :

- Uyên muội hãy đem Huyền Hoa ra đây.

Chàng giải huyệt đạo cho Khánh Linh, nói :

- Cô nương là một nhân vật chánh phái. Vì hoàn cảnh đưa đẩy nên mới gặp cảnh ngộ thế này. Tại hạ, Nhã Thi, Nhã Thư quyết làm khách thương đi buôn bán trên sông nước ghé lại Tần Hoài, chẳng qua là nơi này đã trở thành huyền thoại trong văn học. Không ngờ lại gặp cô nương trong chốn này. À, lãnh vực của Thần quân là phía Tây Trung Nguyên lại nhằm chỗ núi non hiểm trở, còn lãnh vực của Giang Nam thư sinh thì ở chốn thành thị... Do đó, ta biết tay kia sẽ hoạt động ở những miền quê trù phú...

Khánh Linh nói mơ hồ :

- Dường như là vậy!

Nhã Uyên đem Huyền Hoa ra.

Chàng khai giải cho nàng á huyệt rồi nói :

- Tại hạ không phải là Hào Hoa công tử, mà là Lã Tuyết Cừu. Vài bức tường vôi đó làm sao mà nhốt Cừu mỗ được. Huyền Hoa cô nương! Cô nương hãy hiểu rằng, tổ chức của cô, nhân vật nào bị đối phương bắt, chẳng những họ đã không dung nạp mà còn có cơ hội sẽ giết các cô nữa là khác. Tại hạ, Lã Tuyết Cừu, trân trọng đem sinh mệnh mình ra hứa với hai vị rằng, nếu hai vị rời xa tổ chức kia ra, tại hạ sẽ đem cái chết mà bảo bọc hai vị.

Huyền Hoa ôm Nhã Uyên khóc... Nhã Uyên xúc động, rườm rườm nước mắt.

Huyền Hoa nói :

- Tuy không nói ra, nhưng ta có cảm tình to sâu đối với Uyên muội. Nếu không nhờ Uyên muội liều thân, ta đã chết dưới tay của Giải Ngữ rồi. Được, Huyền Hoa này sẽ không ở trong tổ chức đó nữa, và cũng không bao giờ vào trong tổ chức nào. Vì tổ chức mà ta đang sinh hoạt chưa bao giờ bạc đãi ta.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ biết cô nương không nằm trong tổ chức của Thần quân, cũng không nằm trong tổ chức của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh, vậy thì cô nương nằm trong tổ chức nào?

Huyền Hoa nói :

- Ở tổ chức Thủy Đường cung. Cung ấy nằm sâu dưới nước. Chủ nhân Thủy Đường cung là Huyết Trì Thánh Nữ, người kế nghiệp của Huyết Trì đại nương vừa mới tạ thế.

Nhã Uyên lại châm biếm :

- Đời này thần thánh bị người ta tước đoạt nhiều quá. Hết ma nữ đến Thánh nữ, đến Thần nữ. Không biết rồi đây có yêu nữ, tiện nữ, Bồ tát nữ, Phật nữ ra đời không? Mấy vị đó trước sau gì cũng gặp Hào Hoa công tử thôi. Đại ca! Tiểu muội nguyện theo đại ca mà bình định các đám yêu mị này.

Tuyết Cừu hỏi tiếp :

- Xin cô nương hãy cho biết thêm một chi tiết nữa, Thủy Đường cung nằm ở đâu?

Huyền Hoa nghiêm mặt nói :

- Công tử thứ lỗi! Ta không thể nào làm một kẻ táng tận lương tâm đến mức đó được. Công tử tự tìm hiểu lấy.

Lã Tuyết Cừu giải khai hết toàn bộ huyệt đạo cho nàng rồi hỏi :

- Trong đám bảy người đầu não ở Tần Hoài này, vị nào là người cùng tổ chức với cô nương?

Huyền Hoa nói :

- Quách Đình San. Thật ra chúng ta cũng không quen biết nhau, và cũng không ở trong cung.

Chàng lại hỏi :

- Ngọc Diêu Quỳnh và Hư Trinh trong tổ chức nào?

Nàng đáp :

- Thần quân phủ.

Tuyết Cừu quay sang Khánh Linh, nói :

- Tống Vân và Tả Anh Huệ là của Giang Nam phủ chứ?

Khánh Linh nói :

- Có lẽ là vậy rồi. Vì ta phụ trách ở đây đến mấy năm trường, ở tại phủ có thu nhận người nào thêm làm sao ta biết được? Chỉ thấy người đến cho ta điều động cùng một tín hiệu như ta đã biết là đủ. Ta

không được quyền hỏi thăm gì cả.

Tuyết Cừu nói :

- Uyên muội vào đưa Hư Trinh và Diêu Quỳnh ra đây!

Giải ngữ nói :

- Hư Trinh bị ta phế võ công rồi.

Tuyết Cừu nói :

- Còn cứu kịp.

Nhã Uyên đem hai cô đó ra.

Hư Trinh nhìn Tuyết Cừu cặp mắt đầy oán hận nói :

- Ta không bao giờ nói điều gì, ngươi đừng hỏi vô ích.

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Tại hạ đã về lại đây rồi thì cần gì phải hỏi cô nương điều gì? Chắc cô nương cũng biết, ta hiểu tỏ tổ chức của Ngũ Hoa và Thần quân còn hơn cô nương nữa. Chính ta đã nhốt Thần quân trong sáu tháng ở Linh Nham kia mà?

Hư Trinh nói :

- Nếu vậy thì ngươi đem ta ra đây làm gì?

Nhã Uyên ghét quá nói :

- Thả cô xuống sông cho cá nuốt. Đặt tên Hư Trinh thì còn gì trong sạch nữa mà làm cao?

Tuyết Cừu nói nhỏ nhẹ :

- Tại hạ giải khai huyệt đạo cho cô nương.

Hư Trinh cay đắng :

- Cảm ơn! Ta đã bị phế võ công rồi.

Tuyết Cừu cười :

- Tại hạ phục hồi lại cho cô nương.

Không ai tin điều đó.

Tuyết Cừu giải hết toàn bộ huyệt đạo cho nàng, lấy ba viên cải tử hoàn sanh cho nàng uống, đồng thời đề khí vận công.

Công lực của chàng giờ đây như biển tuôn ào ạt vào người nàng như nước biển tràn vào bình nguyên.

Cơ thể của Hư Trinh nóng ran như thiêu như đốt. Thuốc thấm vào máu và được các nguồn chân lực chạy rần rật trong các ngõ ngách khắp châu thân... Hư Trinh nhiều lần chết đi sống lại.

Thuyền đã cập vào bờ, Tuyết Cừu rút tay về chàng đem tâm pháp truyền cho nàng...

Hư Trinh thử vận công và chớp mắt. Thời gian không đầy một khắc, công lực của nàng bây giờ gấp đôi lần trước đây. Hư Trinh tưởng mình là chiêm bao...

Tiếp đó chàng giải khai huyệt cho Ngọc Diêu Quỳnh.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ mong rằng sẽ không còn gặp hai vị trên đối tuyến nữa.

Vương Giải Ngữ cũng đã đi giải huyệt cho các cô tùy tùng.

Hư Trinh quá bất ngờ. Nàng khóc ròng ròng, chắp tay lại nói :

- Tiểu nữ tạ ơn Lã công tử.

Tuyết Cừu hai tay nắm lấy hai tay nàng nói :

- Cô nương hãy bình tâm!

Chàng nói tiếp :

- Bây giờ chín vị vào trong đó một cách tự nhiên. Không nên nói gì về tại hạ cả. Ai muốn đi đâu thì cứ xếp đặt tư trang trong hành lý mà đi. Nếu Uất Trì cô nương nhắm duy trì tửu lâu này mà không hại gì cho cô, xin cứ tự nhiên, kể cả các cô cũng vậy. Tại hạ cạo sửa mặt mày, đóng vai du khách vào đó mà ăn uống, chứ không phá phách gì... Chúc lành cho chư vị.

Giải Ngữ, Nhã Thi, Nhã Uyên đều. Nói :

- Xin chúc lành! Chúc lành...

Chín người kia bồi hồi không xiết kể. Nếu khóc được thì họ khóc.

Khánh Linh nói :

- Đa tạ công tử và chư vị. Tệ nữ biết kẻ đối tử đầu thì có thể dung nhau được, người cùng tổ chức thì giết nhau. Tệ nữ xin hứa, Tần Hoài tửu lâu này mà tệ nữ còn điều động, sẽ không phụ lòng công tử và giang hồ chính phái.

Ba cô đầu não cũng cùng một ý.

Tuyết Cừu lói với Hư Trinh và Diêu Quỳnh :

- Băng Kiên và Ngoạn Cô cũng giống như hai vị. Xin chào!

Chín người thong thả bước vào bờ.

Nhã Uyên vội gọi Huyền Hoa nói :

- Tỷ tỷ. Ngày mai tiểu muội sẽ gởi trả lại con Tuyết Nê hồng hạc cho tỷ tỷ. Tại tiểu muội dụ nó mới ra cớ sự như vậy.

Huyền Hoa bước lui lại ôm Nhã Uyên nói :

- Nó là con vật tinh khôn mà hiền muội thu phục được, tức là giữa nó và hiền muội có cái duyên lớn. Không chừng tỷ tỷ lại có duyên với hiền muội cũng nên. Đi nhé!

Huyền Hoa chạy theo các bạn.

Nhã Uyên nói với Tuyết Cừu :

- Trong thuyền ta còn mấy vò rượu, cứ múc ra mà uống. Chờ thử một, lát, nếu không có biến, ta lại sang bên kia sông, vào các tửu quán khác phá chơi... Chờ một vài ngày chư vị xuôi về Nam Kinh.

Nhã Uyên nói xong đi lấy rượu...

Tuyết Cừu nhìn vào tửu lâu, thấy đèn đuốc vẫn rực rỡ như khi nào. Khách ra vào vẫn tấp nập. Chàng biết lúc này Khánh Linh, Tả Anh Huệ vẫn tiếp tục điều động công việc nơi đó.

Gặp cảnh này, các cô tha hồ mà vẽ ra một cảnh tượng... Đắc thắng.

Ba người vẫn tiếp tục nhấm rượu và kể chuyện cho nhau nghe.

Vương Giải Ngữ nói :

- Một đại tôn sư cũng chưa chắc phục hồi được chân lực của một người đã bị phá hủy võ công. Công tử làm được việc đó, ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Tuyết Cừu nói :

- Đó là nhờ sức thần được một phần. À, Nhã Uyên thật thông minh. Dụ được con Hồng hạc để các cô nương kia chia nhau đi tìm, rồi lần lượt đánh thuốc mê.

Nhã Uyên nói :

- Rất tiếc là tiểu muội gặp đại ca và Vương tỷ tỷ quá muộn. Nhà tiểu muội, ai cũng chân chất, thành tiểu muội khó học hỏi được gì.

Giải Ngữ bỗng nói :

- Nếu Uyên muội thích giang hồ thì hãy theo Lã công tử.

Nhã Uyên nhìn chàng như dò xét. Tuyết Cừu có vẻ suy nghĩ.

Nhã Uyên nói :

- Song thân rất sợ những cảnh đi xa của con cái. Hai vị đó ngày nào cũng chăn Nhã Uyên và Nhã Ngôn như chăn vịt. Chắc không đi được đâu.

Một câu đó cũng đủ khiến cho Tuyết Cừu nhẹ nhõm. Nhưng chàng vẫn gắng gượng :

- Rồi đây Giải Ngữ lui tới nhà Uyên muội thường xuyên, tha hồ mà... Nghề y nghiệp võ. Giải Ngữ đã làm cho tiểu huynh tiến bộ về võ học rất nhiều.

Chàng lấy ra bức tranh của nàng rồi thuật lại việc nhìn bức tranh ấy mà lãnh hội được sự huyền ảo bên trong. Chuyện có vẽ hoang đường, nhưng ba cô không tin là hoang đường vì đích miệng Tuyết Cừu nói ra.

Nhã Uyên chỉ vào bờ nói :

- Chủ nhân lại cho mời Hào Hoa công tử nữa kìa?

Cả ba cùng thấy hai thiếu nữ đi từ tửu lâu hướng về thuyền Nhã Thi.

Nhã Thi bây giờ mới lên tiếng :

- Tiểu muội vừa may cho công tử một bộ đồ màu trắng nữa.

Nàng lấy từ trong chiếc xách tay của nàng. Tuyết Cừu thật cảm động. Nhã Thi tượng trưng cho

hình ảnh của người mẹ, người vợ hiền.

Chàng ôm bộ áo quần vào lòng nói :

- Tiểu thư làm tại hạ cảm động hết sức. Dù có rách, tại hạ vẫn giữ nó đến cuối cuộc đời.

Chàng không cần thay, mặc ngay tại chỗ, rồi vuốt, sửa lại chút ít, cũng kịp lúc hai cô kia ra...

Hai thiếu nữ đứng trên bờ sông, nói :

- Chù nhân cho mời bốn vị vào trong đàm đạo!

Tuyết Cừu nói :

- Nghe rõ! Xin chư vị vào trước, bọn tại hạ theo sau.

Bốn người sửa soạn số hành trang của mình, rồi sai gia đinh ở lại trông thuyền, còn họ vào tửu lâu.

Ngay tại căn phòng ở tầng trệt, buổi gần sáng này lại có thêm vài ngọn đèn nữa.

Trong phòng kê dài một bàn tiệc gồm mười hai ghế. Tất cả là mười thiếu nữ và một chàng trai.

Khánh Linh dõng dạc tuyên bố :

- Hôm nay là buổi tiệc sum họp giữa đại tửu lâu Tần Hoài với... Hào Hoa công tử. Xin hãy cạn chén chúc mừng.

Mọi người cùng nâng chén lên. Họ vui sướng làm một hơi cạn trơn.

Khánh Linh nói tiếp :

- Cả mười hai người này là một tấm lòng, điều này từng thấy trong cõi nhân sinh. Xin chúc mừng.

Họ tự động rót và làm cạn chén thứ hai. Huyền Hoa nói :

- Công tử cứ yên tâm! Phòng trong kia đã có bàn tiệc dành riêng cho những kẻ tùy tùng. Dĩ nhiên tất cả những người ấy đều trung thành với thủ lãnh của họ. Sáng ngày mai sẽ có buổi tiệc khác cho những người hôm nay còn bận. Xin chúc mừng.

Họ cùng cạn thêm một, chén nữa.

Hư Trinh nói :

- Tinh thần con nhà võ là phải làm được một điều cao thượng để sống, một việc đáng để đời. Hôm nay tất cả các tỷ muội chúng ta đã làm được một công việc để đời đó. Xin chúc mừng!

Họ chúc mừng thêm một chén nữa.

Tuyết Cừu nói :

- Trong lúc ở đây vắng hết bốn vị đầu não... Nhất là vắng Uất Trì tiểu thư, mà Tả cô nương điều động công việc rất thạo, chứng tỏ Tả tiểu thư cũng có tài... An bang! Kính chúc mừng...

Mỗi lần chúc mừng, thì mỗi người cạn một chén. Có đến mười hai người và mười ba lời chúc mừng... Nhã Uyên và Nhã Thi thấy quay... Bồ bồ tại chỗ.

Tuyết Cừu cho hai nàng uống một viên thuốc cải tử hoàn sinh và điểm vào huyệt cho hai nàng. Không bao lâu hai nàng tỉnh lại và thấy thoải mái.

Khánh Linh nói :

- Khi nào Hào Hoa công tử còn ở đây, thì cũng xin ghé lại để xem xét công việc, hoặc góp ý xây dựng và nhất là trao truyền kinh nghiệm và tin tức. Ngoài ra, thân hữu của Lã công tử cũng vậy.

Mỗi người nói góp mỗi câu cho đến khi trời sáng.

Tuyết Cừu nói với ba bạn đồng hành của mình :

- Chư vị ra thuyền trước chờ tại hạ chốc lát.

Ba cô đứng lên cáo từ. Chàng hỏi nhỏ Khánh Linh :

- Các tửu điếm bên kia sông có gì đáng gọi là đặc biệt?

Khánh Linh nói :

- Không phải tổ chức của Bình Thiên Thần Nữ, cũng không phải là tổ chức của Bí Tàng cung thì không có gì đáng ngại cả.

Chàng lại hỏi :

- Toàn thị trấn Tần Hoài này có tổ chức nào bí mật?

Khánh Linh nói :

- Ở Quan âm tự là một ni tự rất huyền bí. Trong đó có nhiều liêu, cốc, viện, thiền viện, mật viện. Số phòng ở nơi đó còn nhiều hơn số phòng ở tửu lâu này. Những ngày sóc, ngày vọng thì thập

phương bá tánh từ khắp nơi kéo về đông đảo dị thường. Ngày thường thì thưa thớt vắng vẻ.

Tuyết Cừu hỏi :

- Nhưng có biến cố gì đáng để ta chiêm nghiệm không chứ?

Khánh Linh nói :

- Một vài năm trở lại đây, khách giang hồ thường ra vào nơi đó. Thỉnh thoảng cũng bị mất một đôi người.

Tuyết Cừu hỏi :

- Vị sư thái trụ trì chùa này là người thế nào?

Khánh Linh nói :

- Sư thái Tịnh Như trụ trì chùa này. Trong chùa hơn năm mươi đệ tử. Còn hàng đệ tử dưới hai mươi tuổi thì đông lắm. Người ta nói trước đây mười năm thì trong chùa chừng mươi lăm vị mà thôi. Hàng đệ tử nhỏ này thì có võ công, sư cô, sư bà không nghe ai nói đến võ nghệ. Tất cả đều sống có kỷ luật.

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Nếu gặp cảnh ngang trái, bất bình thì sao?

Khánh Linh mỉm cười :

- Người ta tu hành bóp bụng chịu. Quá lắm thì nhờ cửa quan. Quan sở tại rất kính nể sư thái, nên không ai khó dễ gì ở chùa cả. Tần Hoài tửu lâu có trình việc này cho Giang Nam thư sinh đến ba lần, nhưng ông ấy không một lời phúc đáp. Ta bỏ qua luôn.

Hào Hoa công tử giã từ mọi người, trở lại thuyền. Chàng ra đến nơi thấy các cô nằm ngủ như say, kể cả hai tên gia đinh, chỉ trừ Nhã Uyên là tỉnh táo.

Nhã Uyên nói :

- Giải Ngữ, Nhã Thi uống rượu trong kia quá nhiều ngủ đã đành, còn hai ông tướng gia đinh này, nhân rượu của chúng ta còn cũng nốc đại vào mà ngủ bất kể trời trăng.

Tuyết Cừu nói :

- Giờ ta về nhà làm một giấc là tuyệt vời, tối nay sẽ đi tiếp.

Họ kéo neo, mở buồm, xuống lái mà chạy.

Nhã Uyên nói :

- Đại ca giao tiểu muội cầm lái cho, nằm nghĩ một chút cho khỏe.

Chàng trao lái lại cho Nhã Uyên, rồi nằm bên cạnh mà đánh giấc. Nhã Uyên cho thuyền chạy một mạch về bến.

Đến nơi, mặt trời cũng bắt đầu hé núi. Nàng neo thuyền đâu đó rồi nằm bên cạnh Giải Ngữ và Nhã Thi mà nghỉ.

Không lâu lắm Tuyết Cừu thức dậy. Chàng thấy ba cô ngủ như chết. Chàng mỉm cười, đánh thức bọn gia đinh dậy dọn dẹp. Các cô bấy giờ tỉnh lại.

Nhã Thi nói :

- Cao hứng uống rượu quá nhiều, công tử đừng cười cho.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ làm phiền như vậy, chưa có dịp xin lỗi đấy chứ?

Họ đưa nhau lên bờ. Về đến nhà ai nấy đều chào đón vui vẻ.

Chương 25: Hoa Quỳ Hướng Phật

Gia đình Nhã Thư bàn, nên gởi đám khách thương số hàng mua được về Nam Kinh bán, còn thuyền cho chạy về đường cũ để đưa Vương Giải Ngữ về nhà.

Ai cũng đồng ý việc này, nhưng Giải Ngữ lộ nét lo. Nàng nói với Tuyết Cừu :

- Ta rất muốn giúp đở công tử một tay. Ngặt vì song thân với ta đã cách biệt gần hai mươi năm. Nay ta về thăm nhà mấy hôm rồi sẽ theo thuyền trở lại, ý công tử ra sao ?

Tuyết Cừu nói :

- Vương lão bá rất nhớ tiểu thư, không cần trở lại gấp đâu. Hiện giờ ở đây cũng chưa việc gì quan trọng. Tại hạ ở lại đây mấy hôm, không chừng lại tiếp tục gót thương hồ.

Nhã Thi nói :

- Công tử ! Chuyến sắp khởi hành này trễ lắm là mười ngày, tiểu muội sẽ có mặt nơi đây. Công tử hãy lưu lại chờ thuyền !

Tuyết Cừu nói :

- Không dám hứa được ! Nếu êm xuôi thì không nói chi. Nếu cần tranh thủ, thì tại hạ phải đi.

Gởi hàng hóa cho thuyền bạn xong, họ để lại một ít hàng xuống thềm nhà.

Chuyến đi này gồm có Nhã Thư, Nhã Thi, Mỹ Cơ, Giải Ngữ và một tên gia đinh theo để giúp việc.

Giờ chia tay, ai nấy đều bịn rịn. Nhã Thi che tay áo mà nuốt nước mắt.

Nhã Thư nói :

- Ước gì còn Lã công tử ở đây, chuyến đến tại hạ sẽ làm lễ thành hôn với Mỹ Cơ !

Tuyết Cừu nói :

- Bây giờ tại hạ chúc mừng trước hai vị. Tại hạ sẽ hết sức cố gắng, nếu việc ngoài ý muốn thì đành vậy biết nói sao hơn...

Họ chia tay.

Thuyền đi rồi, Nhã Uyên ngồi lại thư phòng trầm ngâm. Còn chị em Nhã Dung, Nhã Ngôn đi chơi hoặc phụ giúp song thân.

Tuyết Cừu đứng ngắm con Hồng hạc, rồi xem vườn hoa muôn sắc.

Nhã Uyên rón rén ra, thấy chàng đứng ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, nàng không dám kinh động.

Tuyết Cừu quay lại gặp Nhã Uyên, dưới ánh mặt trời ban mai, má nàng hồng rực. Trong độ tuổi mới lớn, sức sống căng đầy.

Tuyết Cừu nói :

- Hồng hạc là loại chim quý. Nếu cứ cho ăn ốc tép mãi, e nó sẽ biến tính. Tiểu huynh có một ít thuốc để giúp nó nhớ hiền muội.

Chàng lấy thuốc đưa cho nàng và dạy cách pha chế.

Nàng làm theo lời. Vừa làm, nàng vừa nói :

- Thấy cuộc chia tay hồi sáng, Nhã Thi khóc suốt mướt, tiểu muội sợ rồi đây mình cũng sẽ vậy !

Tuyết Cừu nói :

- Biết làm sao hơn. Mỗi người có một cảnh ngộ, Uyên muội ơi !

Hai người trở lại thư phòng.

Nhã Uyên hỏi :

- Chừng nào đại ca đi Quan âm tự ?

Tuyết Cừu nói :

- Tối nay.

Chàng mở Hải Triều âm ra ngồi nghiền ngẫm và đối chiếu. Dường như chàng cũng không tập trung được tư tưởng.

Khách giang hồ mà dừng chân lại vài ngày lòng làm sao được bình an ? Rồi cuộc chia tay đầy nước mắt đó hỏi ai không bồi hồi. Một nỗi buồn vô cớ nào đó xâm chiếm trong tâm hồn chàng.

Tuyết Cừu đi tới đi lui như có gì thôi thúc.

Nhã Uyên thấy vậy nóng lòng, nàng nói :

- Tiểu muội cùng đại ca mướn thuyền đi đánh cá tôm cho vui.

Chàng hưởng ứng liền.

Hai người thay đổi y phục rồi đi ra sông. Họ mướn chiếc thuyền chài nho nhỏ để đi sông đánh cá.

Với cảnh này cách đây chừng vài năm, Tuyết Cừu với Thúy Hương trên Ngọc Hồ cũng đã có một giai thoại về loại dược hà.

Tuyết Cừu chợt hỏi :

- Sông này có dược hà không, hiền muội ?

Nhã Uyên không hiểu, hỏi :

- Dược hà là loại gì ?

Tuyết Cừu đỏ mặt đành nói :

- Tiểu huynh cũng không hiểu.

Một mẻ lưới đánh xuống rồi kéo lên phần nhiều là cá, vài con tôm nhỏ và một ít cua. Nhã Uyên làm bếp rất khéo.

Tuyết Cừu nói :

- Uyên muội còn nhỏ quá, không nên uống nhiều rượu mà sanh chứng.

Nhã Uyên nói :

- Hôm nay tiểu muội phải uống cùng đại ca.

Tuyết Cừu nói :

- Hôm nay tiểu huynh cũng không uống.

Nhã Uyên không nói. Nàng rót hai bát rượu đầy, một bát đẩy ra Tuyết Cừu, một bát của mình, nói :

- Không uống cũng mang tiếng đi sông. Tiểu muội rất muốn nói chuyện với đại ca.

Thức nhấm và rượu đã làm cho nàng hừng hừng. Nhã Uyên nói :

- Hồi mồng một tết năm nay, trưởng huynh đưa tiểu muội đi Quan âm tự. Ở đó mấy cô choai choai làm sư nữ rất nhiều. Họ thấy gia huynh và tiểu muội đeo kiếm, họ chận lại không cho vào. Hỏi, thì họ lấy cớ thiền môn là nơi thanh tịnh, không ai được mang vũ khí. Tiểu muội thấy một vài người có mang kiếm như có vẻ tuần tra, liền hỏi :

- Là nơi thanh tịnh sao còn có kẻ mang kiếm ?

Một ni cô nói :

- Đây là những người làm phận sự !

Muội hỏi :

- Nhà chùa đi làm phận sự được quyền chém giết ?

Ni cô nói :

- Nếu cần ! Vì đó là tự vệ.

Muội nói :

- Ta chưa từng chém giết ai. Nhưng đây cũng là tự vệ, vì ở chốn đông người. Lý ra các cô nên theo hạnh vô úy thí. Các cô đã không làm như vậy mà còn ngăn cấm kẻ khác... Thế là tiểu muội và cô ấy tranh cãi. Một ni cô khác tới bênh vực chùa, muốn hành hung tiểu muội. Hai bên ấu đả nhau, bọn ni cô kéo nhau ra rất đông, người nào cũng cầm vũ khí trên tay, vây đánh tiểu muội và gia huynh...

Tuyết Cừu nói :

- Đám tăng, ni, đạo ngày nay họ thiếu đi cái đức nghiệp của bậc tu hành. Càng tu, càng bước vào sự tội lỗi. Buổi đêm ấy có Lý Yến Phi và Hoa Như Tuyết đến cứu phải không ?

Nhã Uyên buông chén xuống, hai tay nắm lấy chàng giục giặc, nói :

- Sao đại ca biết ? Đại ca có quen hai vị tỷ tỷ ấy sao ?

Tuyết Cừu nói :

- Hai người đó là thân hữu của tiểu huynh, có thuật lại đêm mồng một ở Quan âm tự của thị tứ Tần Hoài...

Nhã Uyên nói :

- Đêm nay tiểu muội cũng mang kiếm nữa...

Tuyết Cừu nói :

- Họ sao ta vậy, cứ lận kiếm vào mình mà đi.

Rượu bắt đầu gây hứng, Nhã Uyên nói :

- Rất tiếc là tiểu muội võ công kém cỏi. Nếu không, sẽ cùng đại ca đi ngao du trong thiên hạ mà diệt đám ma bầy quỷ xú này mới ưng.

Tuyết Cừu biết mình có nghiệp nặng về phái phấn son, dù không một lần nào đích thực để biết bản chất ấy thế nào, nên không dám khuyến khích Nhã Uyên theo mình mà gia nhập giang hồ. Chàng thấy má Nhã Uyên đã đỏ hồng vì rượu, cảm thấy tội cho nàng.

Tuyết Cừu nói :

- Trời xế rồi, ta nên về thôi, hiền muội !

Nhã Uyên mắt khép hờ nói :

- Tiểu muội hết cục cựa nổi. Dẫu có về bờ, tiểu muội đi cũng không được.

Chàng muốn đưa cho nàng viên Cải tử hoàn sinh, nhưng sợ nàng không đủ công lực để nhận nó.

Nhìn lại, nàng đã nằm soài ra đó.

Tuyết Cừu vẫn chống thuyền vào bờ. Thấy nàng nằm mê man, chàng đành neo thuyền ngồi điều tức.

Chiều xuống, Nhã Uyên vẫn còn ngủ, Tuyết Cừu vốc nước rửa mặt cho nàng. Nhã Uyên choàng tỉnh. Nàng ngồi dậy nhìn quanh, rồi nói :

- Tiểu muội ngủ từ hồi đó đến giờ sao ? Tiểu muội làm phiền đại ca quá, xin hãy tha thứ !

Tuyết Cừu mỉm cười :

- Hiền muội còn lắm khách sáo ! Thôi, chúng ta về nhà, kẻo gia đình trông !

Nhã Uyên có vẻ luyến tiếc buổi đi sông vắng vẻ này.

Nàng vừa bước... Xuống thuyền vừa nói :

- Làm dân du mục lắm khi còn thú vị hơn dân định cư. Gia đình là một cơ sở đầy ràng buộc. Đại ca mồ côi cha mẹ từ tấm bé mà võ công trác tuyệt. Còn anh em tiểu muội sống đầy đủ hơn mọi người, lại không hơn ai.

Tuyết Cừu rất hiểu ý nàng, liền nói :

- Khi người ta mất đi một cánh tay, lúc ấy mới biết cánh tay là quý. Bình thường thì không bao giờ để ý đến nó. Hiền muội đừng nói vậy nữa mà có lỗi.

Vừa lúc đó, một tên gia đinh chạy ra sông, báo :

- Có người muốn gặp Hào Hoa công tử.

Nhã Uyên và Tuyết Cừu bước nhanh về, thấy một thiếu nữ ở tửu lâu Tần Hoài. Họ chào nhau rồi mời vào phòng khách.

Thiếu nữ nói :

- Tiểu muội vâng lệnh Uất Trì tiểu thư, đến báo cho công tử biết, có sứ giả của Giang Nam Phủ đến đàn hạch bảy vị tiểu thư.

Nàng nói xong, móc trong người ra một bức thư đưa cho Tuyết Cừu. Thư viết :

"Lã công tử nhã giám !

Vừa qua khỏi ngọ hôm nay. Sứ giả Giang Nam Phủ là Giang Lãnh Long đến đàn hạch bọn tiểu muội. Sứ giả nói : Các cô đã nhốt hắn rồi, sao thả hắn ra. Bọn tiểu muội có chỉ lỗ khoét của công tử. Hắn không tin, nói : Lỗ này khoét từ trên xuống. Thế là xảy ra một cuộc tranh cãi.

Hắn đòi đưa bọn tiểu muội về phủ, nhưng tiểu muội nói không có lệnh của Giang Nam Thư Sinh. Vả lại, nếu đi hết thì ở đây không ai điều hành công việc. Hắn đi đâu đó, hắn nói tối sẽ trở lại để giải quyết. Võ công của hắn chỉ kém Giang Nam một chút thôi. Và hắn là.. Con gái đầu của lão !

Công tử có sáng kiến gì giúp đở cho bọn tiểu muội không ?

Tiểu Muội Tần Hoài tửu lâu tái bút !"

Tuyết Cừu xem thư xong nghĩ thầm :

- Thời buổi gì mà đàn bà con gái gia nhập giang hồ đông gấp mười lần. Từ hồi ta bước ra khỏi rừng đến nay, nữ nhân danh tiếng và tài ba, ta đã gặp cả trăm cô trẻ đẹp. Còn đám đàn ông con trai có tài thì vắng hiu vắng hút, kiểm lại không tới năm tên, Lã Tuyết Cừu, Tề Phong, Ngọc Liên Thành và một tên La Tuyết Cừu nữa là hết ! Giang hồ đến hồi tuyệt mệnh chăng ?

Tuyết Cừu cảm thấy lành lạnh trong lòng. Chàng nói :

- Cô nương về nói lại, tại hạ sẽ sang bên đó vào tối nay. Hãy cứ ẩn nhẫn và chịu đựng !

Thiếu nữ cúi đầu chào, rồi cất bước...

Tuyết Cừu và Nhã Uyên sắp đặt công việc sửa soạn đi. Nhã Dung bước vào nói :

- Uyên muội ! Mấy ngày nay, Uyên muội đi mãi, mẫu thân đang lo đó.

Nhã Uyên vội đứng lên kéo Nhã Dung ra ngoài, hỏi :

- Tỷ tỷ lo hay song thân lo ?

Nhã Dung nói :

- Ai cũng lo cho hiền muội cả !

Nhã Uyên nói :

- Tỷ tỷ đừng lo, tiểu muội sẽ đi gặp song thân bây giờ.

Nhã Dung giằng tay nàng lại nói :

- Thân mẫu ngại một điều...

Nhã Uyên hơi lo, hỏi :

- Điều gì ?

Nhã Dung đáp :

- Thi tỷ tỷ rất yêu Lã đại ca. Sợ hiền muội... Yêu... Thì kẹt nhiều lắm !

Nha Uyên chưa hết hồi hộp, nói :

- Không có đâu ! Sao các người nghĩ vậy ? Lã đại ca không để ý đến ai cả, ai yêu được cứ yêu, kể cả tỷ tỷ cũng vậy.

Nhã Dung bĩu môi :

- Hiền muội nói quá lời rồi đó. Lã công tử có là minh chủ võ lâm chăng nữa, ta vẫn không thích. Bọn giang hồ đời nay như những kẻ hát tuồng, không lấy gì làm chắc chắn. Hiền muội và công tử định đi đâu ?

Nàng đáp gọn :

- Tần Hoài tửu lâu ? Tỷ tỷ đi chơi cho vui ?

Nhã Dung nháy nháy con mắt :

- Ta đi, còn hiền muội ở nhà phải không ?

Nhã Uyên phụng phịu nói :

- Không được ! Hai đứa cùng đi !

Nhã Dung cười :

- Ta biết mà ! Thôi, hiền muội đi đi, tỷ tỷ sẽ xin với song thân cho ! À, Lã công tử có nhiều ngọc lắm ! Hiền muội xin cho ta một viên ngọc nhỏ để làm đồ trang sức, thì... Cô em cứ việc tha hồ mà đi. Việc nhà, cơm nước tỷ tỷ này lo.

Nhã Uyên cả mừng nhưng nàng vẫn nói :

- Tiểu muội rất khó mở miệng hỏi việc này.

Nhã Dung nói :

- Hiền muội để tỷ tỷ nói chịu không ?

Nhã Uyên ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Đường đột quá, e họ khinh gia phong nhà mình không ?

Nhã Dung nói :

- Tỷ tỷ có cách mà, yên tâm đi !

Hai tỷ muội cùng bước vào. Nhìn sắc diện lo lắng trên gương mặt Nhã Uyên, Tuyết Cừu nói :

- Uyên muội không thạo việc giang hồ, nên ở nhà để lệnh thân khỏi lo !

Nhã Uyên nói :

- Gia mẫu sợ tiểu muội nói năng thiếu khiêm tốn làm cho đại ca buồn. Chỉ vậy thôi !

Nhã Dung móc trong người ra một viên lóng lánh như ngọc, nàng hỏi :

- Tiểu muội vừa mới mua viên ngọc này để làm trang sức, đại ca xem thử như thế nào ?

Tuyết Cừu cầm lên xem một hồi, nói :

- Đây là pha lê chứ không phải ngọc, Dung muội mua lầm rồi ! Trả lại họ đi ! Tiểu huynh có mấy viên để cho nhị vị.

Chàng nói xong mở bọc ra lấy bốn viên ngọc trao cho nàng và nói :

- Cái này mà lận vòng thì hết chê !

Nhã Uyên, Nhã Dung đều mừng. Nhưng Nhã Uyên nói :

- Một viên ngọc này có thể là một gia tài, sao đại ca cho nhiều quá vậy ?

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu huynh để nó cũng không làm gì ! Hai hiền muội muốn lấy nữa không ?

Nhã Dung đứng lên chắp tay nói :

- Chỉ cần một viên là đã ngoài sự ước mơ của bọn tiểu muội rồi, không nên quá đáng ! Rất cảm ơn đại ca...

Nàng nói xong chạy biến ra ngoài.

Nhã Dung chạy ra ngoài rồi, Nhã Uyên ngồi cười cười Tuyết Cừu hỏi :

- Hiền muội có điều gì đang thấm thía mà cười như vậy ?

Nhã Uyên nói :

- Dung tỷ rất ao ước có một viên ngọc, nên mới nghĩ ra mẹo mà xin đại ca.

Nàng thuật lại mọi việc. Tuyết Cừu nghe qua hiểu ngay. Chàng rất thông cảm và nói :

- Các thiếu nữ mới lớn, điều họ ao ước nhất vẫn là trang sức ! Hai viên ngọc ấy chỉ vừa đủ đeo ở hai tay. Chưa có ngọc trang điểm ở tai. Hiền muội hãy lấy thêm hai viên và đưa Nhã Dung hai viên nữa !

Nhã Dung lắc đầu :

- Bạc vàng châu ngọc ai lại không thích ? Nhưng cái gì vừa phải cũng là tốt, còn quá thì không nên. Tiểu muội sẽ không lấy nữa đâu !

Tuyết Cừu lấy ra hai viên nữa trao cho Nhã Uyên nói :

- Hiền muội làm ơn đưa thêm cho Dung muội hai viên này nữa !

Nhã Uyên không chịu, nói :

- Tiểu muội để hai viên này cho Nhã Thi là công bình ? Của đâu mà phát cho thiên hạ khơi khơi như vậy.

Tuyết Cừu mỉm cười, lấy ra một hộp trang sức đưa cho Nhã Uyên xem rồi nói :

- Tiểu huynh đã dành riêng hộp này cho Nhã Thi đó, hiền muội xem !

Nhã Uyên mở hộp ra thấy cả thảy bốn viên đã mài rồi, tuyệt đẹp. Nàng cảm thấy vừa vui lại vừa buồn. Thì ra, chàng chỉ để ý đến Nhã Thi ? Còn Nhã Uyên và Nhã Dung, chàng chỉ xem như hiền muội bé nhỏ.

Thấy Nhã Uyên có vẻ buồn, chàng biết ý, dỗ :

- Hiền muội không rõ đâu ! Hồi ghé lại bến trên, Nhã Thi bán ngọc, tiểu huynh lấy ra mấy viên cho nàng xem. Xem xong, Nhã Thi nói : Ngọc này tốt gấp trăm lần. Tiểu huynh có cho nàng hai viên nhưng vì thấy quý quá, nên không dám nhận mặc dù nàng rất thích. Bởi vậy tiểu huynh muốn dành sự bất ngờ ấy cho nàng, nhờ hiền muội trao giùm !

Nhã Uyên làm thinh, chàng nói tiếp :

- Tiểu huynh còn mười mấy viên nữa. Hiền muội hãy lấy hai viên và Nhã Dung hai viên, vậy mới công bằng.

Nhã Uyên vẫn lặng thinh.

Chàng chọn hai viên đẹp nhất, ánh ngọc mát dịu, nhét vào tay nàng rồi nói :

- Hộp này hiền muội giữ giùm cho Nhã Thi, hai viên này của hiền muội, còn hai viên khi nãy dành cho Nhã Dung. Hiền muội đi nhanh, chúng ta còn đi đến tửu lâu cho kịp.

Nhã Uyên chớp chớp mắt đứng lên nói :

- Đại ca phung phí nhiều quá, đến lúc cần thì không có !

Nàng nói rồi chạy đi liền. Lát sau, hai cô cùng bước vào. Nhã Dung ngồi thụp xuống xin lỗi :

- Nếu tiểu muội biết thế này thì cứ hỏi thẳng đại ca mà xin, chứ có đâu đi dùng mẹo vặt để lừa lòng cao quý của đại ca. Xin đại ca tha thứ cho tiểu muội !

Tuyết Cừu nói :

- Nếu hỏi xin đâu có gì là hay, không chừng tỏ ra một sự tham lam nữa là khác, đôi khi người không biết sẽ đánh giá gia phong của mình. Hiền muội làm vậy đó là một cao kiến, vừa khỏi sợ mất gia phong, vừa hiểu được tâm hồn của khách. Nhị vị hiền muội quả là... Hảo hiền muội của tiểu huynh.

Lời chàng ngọt lịm và có lý, có tình, khiến hai cô sung sướng đến mát lòng. Việc xong, Tuyết Cừu và Nhã Uyên đi về phía tửu lâu.

Tửu lâu vẫn hoa đăng như bao giờ, khách ra vào tấp nập. Tuyết Cừu và Nhã Uyên dùng thuật dị dung cải đổi hình dáng. Nhã Uyên đóng vai một tiểu công tử.

Hai người ngang qua phòng làm việc của họ. Tuyết Cừu liếc thấy một nữ nhân mặc áo vàng có thêu hoa rực rỡ, đeo trường kiếm, đội mão hoa, dung nhan tuy đẹp nhưng sắc lạnh.

Bên trong, Khánh Linh nhìn ra, đoán biết là Lã Tuyết Cừu. Chàng lựa một bàn gần phòng đó nhất ngồi để theo dõi sự việc.

Tiểu nhị chạy đến, chàng gọi thức ăn, thức nhấm qua loa, rồi chỉ vào phòng trong hỏi :

- Nhân huynh có thể gọi cho tại hạ một cô trong phòng này được không ?

Tên tiểu nhị hơi cau mày nói :

- Chắc là không được rồi ! Vì đây là ban điều hành.

Tuyết Cừu móc cho hắn một nén bạc nói :

- Tại hạ là khách xa, đến đây rất thích nhan sắc của vị cô nương này. Nếu thành công tại hạ còn biếu thêm nữa.

Tên tiểu nhị đi ngay.

Lát sau, một vị cô nương và Khánh Linh bước ra. Vị cô nương xăm xăm bước về bàn Tuyết Cừu, còn Khánh Linh thì ngồi đối diện với Nhã Uyên.

Hai bên chào nhau. Nàng xưng tên là Giang Lãnh Long.

Khánh Linh nói :

- Bọn tiểu muội là người làm việc ở đây. Xét đi xét lại, ở đây không có ai là tuyệt đại giai nhân, nên bọn tiểu muội đành thế vậy. Chẳng hay công tử là người ở đâu, có thể cho biết cao danh quý tánh ?

Nhã Uyên biết Tuyết Cừu không bao giờ chịu đổi tên họ của mình liền nói thế :

- Tại hạ là.. Nhã Vương. Còn vị này là... Giang Đông công tử. Bọn tại hạ vốn ở Vân Mộng !

Nàng nói rất ngọt. Tướng mạo có khác, nhưng tiếng nói của Nhã Uyên, Khánh Linh rất quen.

Lãnh Long ạ một tiếng. Rồi nói :

- Té ra là nhị vị công tử !

Tiểu nhị mang rượu và thức nhấm ra.

Lãnh Long nhìn thức nhấm và rượu bật cười :

- Công tử ở đất Ngô Sở sang đây chơi, mà dùng những món tầm thường thế này ? Hay là công tử cho rằng tửu lâu này không có món sang trọng ? Hay là công tử khi tài bọn tiểu muội ?

Nhã Uyên nói hớt :

- Đó chẳng qua là chưa quen ! Vậy thì tiểu thư hãy cho rượu quý và thức nhấm cao sang nhất !

Lãnh Long ngoắt tiểu nhị lại nói :

- Đũa long cận, chén ngọc uyên, món nhấm Tuyết Dương, rượu Bồ đào rót chén dạ quang !

Tuyết Cừu khen vùi :

- Cô nương thật là cao quý. Nhưng rượu Bồ đào mà dùng chén dạ quang khiến tại hạ có cảm tưởng mình là tướng sắp ra trận !

Khánh Linh cũng nói đưa :

- Kiến thức của công tử thật sâu rộng ! Cổ thi có câu : Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi...

Lãnh Long nối lời : Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi !

Nhã Uyên ngứa... Tay nghề : Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu.

Tuyết Cừu đọc câu kết : Cổ lai chinh chiến, kỷ nhân hồi !

(Rượu bồ rót chén dạ quang.

Uống chưa xong bỗng tiếng đàn giục đi !

Ta dù say ngã cười chi.

Xưa nay chinh chiến mấy khi trở về.)

Có phải cao hứng hay chăng, Lãnh Long vỗ tay nói :

- Thì ra hai vị công tử là bậc cao nhân ! Bọn tiểu muội thật có hạnh duyên !

Tuyết Cừu với tay cầm bình rượu thường rót vào chén, nhưng Lãnh Long ngăn lại, nói :

- Thứ rượu tầm thường này uống vào hôi miệng.

Nàng vừa nói vừa đề khí ép chàng phải đặt bình xuống. Chàng tưởng đâu nàng thật tình, không ngờ bình bỗng trĩu nặng suýt rơi.

Tuyết Cừu biết Lãnh Long dùng công lực để thử mình, chàng vận cương kình che thân cho an toàn và vận hỗn nguyên khí để đở lấy bình. Cả hai vẫn giữ thế quân bình.

Bên ngoài nhìn vào tưởng đâu họ giành rót. Nhưng Khánh Linh thì biết hai người đang tranh nội lực. Bàn tay của Lãnh Long xòe ra và đặt trên miệng bình. Còn tay của Tuyết Cừu thì nắm cổ bình, thế hạ phong thấy rõ.

Vậy mà qua một lúc, người ta thấy bình rượu bị đẩy về phía Lãnh Long càng lúc càng gần, và càng lúc càng cao lên.

Tuyết Cừu sợ đẩy ráng một chút nữa, thì nàng sẽ té ngữa ra ngay. Chàng thu liễm công lực lại dần cho đến khi tương đương.

Giữ nguyên vị trí đó, chàng nói :

- Quả cô nương là một cao nhân ! Tại hạ bội phục ! Bội phục...

Chàng đặt nhẹ bình rượu lên bàn.

Lãnh Long nói :

- Không dám ! Công tử cũng là một cao nhân !

Chàng nghe nói vậy, mỉm cười. Hai tiếng cũng là, tức mặc nhiên công nhận mình là cao nhân rồi !

Quán đã đem các món gọi, và họ dẹp đi những món tầm thường kia.

Tuyết Cừu vờ nói :

- Đã gọi rồi mà không dùng thì nhà quán cũng tính tiền. Chi bằng ta cứ để lại dùng có phải là lợi không ?

Lãnh Long chớp mắt nói :

- Công tử vừa là cao nhân vừa là tao nhân, tiểu muội nào để thất thố ! Những món trả lại không tính tiền !

Tuyết Cừu hỏi :

- Tiểu thư là người Hà Nam ?

Lãnh Long ngạc nhiên hỏi :

- Sao công tử biết ?

Nhã Uyên đáp thay chàng :

- Chỉ cần nghe âm thanh và thấy cách phục sức thì biết thôi.

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Vậy là tiểu thư ở phủ Khai Phong rồi ?

Lãnh Long lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Nàng hỏi :

- Làm sao công tử phân biệt được tiếng nói các quận huyện ?

Tuyết Cừu nói :

- Vì phủ Khai Phong là cái nôi võ học của Trung Nguyên. Hơn nữa, các cao nhân ở đó đều luyện môn Trầm công lực.

Lãnh Long rót rượu cho mọi người, rồi nàng bưng chén rượu lên mời :

- Mời chư vị thưởng thức rượu này !

Tuyết Cừu nhìn chén rượu, thấy chén bỗng sáng lên như có ngọc dạ quang thật sự. Bỗng nhiên chàng nói :

- Không rõ người ta làm chén này bằng gì mà sáng lung linh như ngọc ?

Lãnh Long cười nụ :

- Công tử khéo hỏi thử bọn tiểu muội thì thôi ! Loại chén này có từ đời Tần, họ lấy cát ở Thanh Hải về xay nghiền cho thật mịn, xong họ dùng một thứ nhựa cây đặc biệt cho vào khuôn đúc, để khô rồi cho vào lò nung. Chừng một ngày đem ra đánh bóng bằng hổ phách, chén mới lóng lánh như vậy !

Quả tình, Tuyết Cừu hoàn toàn không biết về việc này. Vì Lãnh Long nói vậy, không biết đúng hay sai.

Mọi người đều cạn chén.

Khánh Linh nói :

- Món tuyết dương này cũng công phu lắm. Loại dê này chỉ có trên những núi cao phủ tuyết. Vùng A Nhỉ Thái, Tuyết Sơn mới có chúng mà thôi. Nếu để chúng bị thương thì không bao giờ sống được. Từ những nơi đó đem về đến đây không đơn giản chút nào. Thịt chúng để cách bữa thì không ngon !

Tuyết Cừu chỉ ậm ừ, vì xưa nay chàng ít sành những món ăn ngon, rượu quý...

Mỗi người ăn một món tuyết dương, thấy thịt mềm thơm và ăn vào người thấy khỏe khoắn như vừa uống loại thuốc đại bổ.

Ai cũng khen ngon nhưng Tuyết Cừu im lặng. Chàng nhớ hồi sống chung với Băng Kiên ở Linh Nham, chàng nấu cho nàng những món ăn đơn sơ, vậy mà Băng Kiên khen ngon. Hôm nay ngồi giữa buổi tiệc cao sang này, chàng nhớ và thương Băng Kiên vô hạn. Tuyết Cừu có thể gọi là yêu Băng Kiên qua từng chặng.

Tuyết Cừu trầm ngâm.

Lãnh Long giục chàng dùng. Nàng nói :

- Công tử ăn nhanh đi rồi còn gọi món khác nữa !

Tuyết Cừu nói :

- Ăn nhiều món quá, không biết món gì ngon ! Ta thấy lúc bụng thật đói, dù cơm nguội muối vừng vẫn ngon như thường !

Ba cô chúm chím cười.

Chàng không biết cách nào để khai thác tâm lý của Lãnh Long.

Chàng bèn hỏi ướm :

- Qua nội lực của cô nương như vậy, tại hạ biết võ công của cô nương rất cao siêu. Chẳng hay cô

nương đã gặp ai là đối thủ chưa ?

Khánh Linh được dịp nói :

- Tiểu thư lăn lộn trong cuộc sống vậy mà chưa biết đối thủ là gì ?

Nhã Uyên nói :

- Tiểu thư đã giao đấu với... Lã Tuyết Cừu chưa ?

Lãnh Long nói :

- Chỉ nghe nói chứ chưa gặp hắn bao giờ ! Võ công của hắn có lẽ hơn xa tiểu muội...

Đang lúc đó bỗng có hai vị sư thái mắt chiếu khí lạnh từ ngoài bước vào tay cầm thiền trượng, ngó quanh quất một hồi, rồi chọn bàn ngồi gần bên bàn Tuyết Cừu.

Tuyết Cừu rất ngạc nhiên và dò xét. Chàng tự hỏi :

- Tu hành, lại là sư ni mà còn vào quán ? Hai vị này ở đâu ?

Tiểu nhị chạy tới, một sư thái hỏi :

- Dọn ta một bửa cơm chay đạm bạc được chứ ?

Tiểu nhị chắp tay lại, ngoẻo đầu một bên, nói :

- Bẩm sư thái, bản quán không bán đồ chay.

Sư thái kia trợn mắt nói :

- Chỉ cần cơm với muối là được !

Tiểu nhị lắc đầu :

- Bán vậy e bản quán mang tiếng !

Sư thái nạt :

- Ngươi nói nhăng gì lạ vậy ? Buôn bán phải chiều ý khách chứ !

Lời dứt, bà ta giá gậy như muốn đánh.

Tiểu nhị vừa chạy vừa nói :

- Thôi được ! Thôi được ! Tiểu nhân sẽ dọn cơm muối ra !

Hắn nói xong chạy đi.

Nhã Uyên thấy tức tức trong bụng bèn nói thinh không :

- Tu hành thì lựa quán chay mà vào ! Đã vậy mà còn la lối om sòm ? Đức nghiệp không thấy, chỉ thấy có quỷ nghiệp !

Một sư thái đứng lên phóng vút trượng về phía Nhã Uyên...

Trượng xé gió đi tới. Nhã Uyên sợ quá thấp mình xuống ôm lấy Tuyết Cừu.

Trượng bay tới bỗng dưng bị đứng lại trên không. Trượng xoay mù rồi từ từ trở về lại sư thái !

Thì ra Tuyết Cừu đã dùng nguồn kình lực của Cự Bí mà điều khiển trượng.

Vị sư thái đưa tay đón lấy trượng, thì trượng nhấc lên cao, sư thái phóng mình lên, trượng bay tuốt ra ngoài gác trên ngọn cây. Sư thái nhìn theo trượng mà đổ mồ hôi.

Tuyết Cừu đã cách không điều trượng bằng kình lực và ý chí, khiến Lãnh Long và hai cô sợ điếng hồn.

Tuyết Cừu vẫn lặng thinh ăn uống tựa như không phải mình là tác giả màn ảo thuật vừa rồi.

Sư thái nhìn sững qua bàn Tuyết Cừu, nói :

- Công tử là cao nhân phương nào ?

Khánh Linh nói :

- Nếu gọi vị công tử này là cao nhân thì sư thái nên kiểm điểm lại thái độ của mình. Người càng có tài càng nên khiêm tốn !

Cả hai vị sư thái không dám phát tác, xấu hổ đứng lên bỏ đi, bỏ cả cây trượng đầy chiến công và đầy kỷ niệm của bà.

Tuyết Cừu chả lý gì về việc đi ở của họ, nhưng chàng nghĩ :

- Hai người này có lẽ là viện thủ của Giang Lãnh Long, họ đến để hợp với Lãnh Long mà sửa trị các cô ở đây.

Nhã Uyên gọi theo :

- Sư thái ! Sư thái ! Sư thái bỏ quên cây đả cẩu bổng rồi !

Vị sư thái nghe lời mỉa mai ấy, nhưng vẫn không quay lại. Còn Giang Lãnh Long nhìn theo chăm chăm. Nàng vụt nói :

- Buổi tiệc tự nhiên mất hứng !

Tiểu nhị mang cơm ra, không thấy hai vị sư già đó, hơi khựng lại. Khánh Linh nói :

- Họ gây sự không được tức mình bỏ đi rồi !

Tiểu nhị nhăn mặt quay vào trong.

Giang Lãnh Long bất ngờ xuất chỉ điểm huyệt Tuyết Cừu. Nhưng ngay từ đầu Tuyết Cừu đã đề phòng, nên tay trái chàng chận tay đối phương, tay phải chàng búng chốc chốc vào các huyệt đã nhắm sẵn.

Tuyết Cừu vờ điểm huyệt Khánh Linh. Dĩ nhiên Khánh Linh phải tinh tế việc này.

Tuyết Cừu nói :

- Giang sứ giả ! Tại hạ là... Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, chắc hai vị đã nghe tiếng rồi. Nơi nào có bất công, bất hạnh sẽ có mặt tại hạ.

Chàng vờ như không nắm rõ tình hình của đối phương nên nói :

- Tám cao thủ của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh làm sao có thể giam cầm được tại hạ ? Chỉ có điều tại hạ và Giang Nam phủ chưa một lần đối đầu, nên tại hạ chưa muốn hại quý giai nhân làm gì. Hôm nay sự việc thế này, tại hạ không thể khuất tất hai vị.

Tuyết Cừu gọi tiểu nhị đến tính tiền. Đâu đó xong, chàng dìu Giang Lãnh Long đứng lên.

Tuyết Cừu nói với Khánh Linh :

- Cô nương làm ơn báo với Giang Nam Thư Sinh, tạm thời tại hạ giữ Giang Lãnh Long cho tới khi nào tại hạ giải quyết xong Giang Nam Phủ mới thả người. Nếu các cô ở đây ỷ thói dụ hiếp giang hồ thì đừng trách. Ai không biết hai vị sư thái khi nãy là người Quan âm tự do các cô gọi tới để khó dễ Cừu mỗ. Bây giờ tại hạ đến nơi đó !

Nhã Uyên đứng lên nói :

- Cô nương chịu phiền. Đem lại tất cả tư trang cho Giang Lãnh Long.

Khánh Linh chậm chạp đứng lên, vào trong sai người đem đồ đạc của Lãnh Long ra.

Tuyết Cừu dìu nàng đi như dìu người tình đi về xứ mộng. Chàng nói :

- Tiểu thư hào hoa lắm ! Cứ tạm thời sống với tại hạ một thời gian, bảo đảm, tại hạ phục vụ thức ăn cho tiểu thư... Đến nghiện !

Lãnh Long cười nhạt :

- Ta biết việc đó rồi ! Ta không dám dùng món công tử nấu đâu !

Về đến nơi, Tuyết Cừu đưa Lãnh Long vào phòng riêng và tra hỏi.

Nhã Uyên rất lịch sự trong việc này :

- Nàng để Tuyết Cừu tự nhiên, nàng chạy lo những việc cần thiết để cho Lãnh Long dùng trong thời gian sắp tới.

Tuyết Cừu trở lại với gương mặt thật của mình, rồi nói với Lãnh Long :

- Cô nương cứ thay đổi y phục cho thoải mái và chúng ta bắt đầu làm việc.

0o0

Trước ngọn đèn dầu lạc, ánh sáng nửa xanh nửa vàng, căn phòng trở nên có màu sắc đặc biệt.

Lãnh Long với mái tóc đen nhánh, gương mặt trái xoan bầu bĩnh phúc hậu, ánh mắt xa vắng chứ không lạnh lùng như trước.

Tuyết Cừu ngồi đối diện với nàng.

Chàng nói :

- Giang tiểu thư ! Tiểu thư là người đầu tiên được tại hạ giữ làm con tin, bởi vì Giang Nam Thư Sinh và tiểu thư là những nhân vật lợi hại. Nếu tiểu thư không nói thật đúng với những điều mà tại hạ ghi nhận, thì hậu quả có thể nghiêm trọng. Tiểu thư tên thật là gì ?

Nàng đáp :

- Giang Ngư Nữ !

Tuyết Cừu nói :

- Tên đẹp ! Nhưng cái tên và cái nghề của tiểu thư thì không hợp nhau. Ngư Nữ hay là mỹ nhân

ngư thì có nhiều huyền thoại ! Các nàng tiên cá ấy rất hiền lành, lại có giọng hát rất thu hút. Còn tiểu thư thì có bàn tay giết người rất ngọt. Thủy Đường Cung ở tại khu vực nào ?

Nàng đáp :

- Dưới suối Mộng Tuyền ở đầm Vân Mộng ! Hiện nay Huyết Trì Thánh Nữ điều khiển. Thuộc hạ Thủy Đường Cung hàng ngàn người, võ công trác tuyệt, kín đáo, ứng biến nhanh nhẹn !

Tuyết Cừu hỏi :

- Còn Bình Thiên Thần Nữ, cô biết gì về người này ?

Nàng nói :

- Họa may có gia phụ mới có thể biết chút ít về bà ! Thần Nữ không có tuổi tác, ở giữa chỗ không gian, đến như mây đi như khói, phiêu hốt, huyền bí... Không ai rõ chỗ bà ở. Võ công có thể hơn xa Vô Tận Tàng. Vô Tận Tàng có gặp Thần Nữ đôi lần nhưng phải lánh đi.

Chàng hỏi :

- Mục đích của Bình Thiên Thần Nữ lập ba phái lớn như vậy để làm gì ?

Nàng đáp :

- Có thể ta biết không hết. Mục đích của Thần Nữ là thay đổi toàn bộ bộ mặt võ lâm. Tất cả các võ phái phải dạy võ của bà sáng tác ra, dạy triết học của bà nghiên cứu, nằm trong sự ban phát ân lộc của bà. Đổi lại đó, bà thu hồi tất cả bí kíp, võ lâm bảo vật...

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Cho dù Thần Nữ là kẻ có thực tài chăng nữa, nhưng tính cuồng vọng ấy sẽ tự sát như chơi. Hoang đường và không tưởng như vậy, sao lệnh thân lại phải cúi đầu thờ phụng bà ta ?

Ngư Nữ nói :

- Xưa nay gia phụ không tỏ ra một chút hồ đồ ! Chắc người cảm phục Thần Nữ một điểm nào đó !

Chàng lại hỏi :

- Quan âm tự có liên quan gì với Thần Nữ ? Và mật hiệu gì để nhận nhau ?

Ngư Nữ nói :

- Ngay tại đó có bốn vị sư thái : Tịnh Như, Chân Như, Nhiên Như, Huyền Như. Bốn vị này vốn là

cận vệ của Thần Nữ, trích ra để bảo vệ toàn bộ khu vực Tần Hoài, kể cả tửu lâu Tần Hoài ! Và võ công của họ cao thâm lắm ! Hai vị sư thái khi nãy chỉ là tay chân của bốn vị kia.

Tuyết Cừu hỏi thăm một vài đặc điểm khoe về chung quanh Thần Nữ, tuyệt đối chàng không hỏi gì về Giang Nam Phủ .

Chàng nói :

- Giang tiểu thư rất thành thật, khiến tại hạ cảm kích khôn cùng !

Ngư Nữ chớp mắt :

- Công tử đã có kiểm chứng đâu mà biết ta thành thật ?

Tuyết Cừu cười :

- Nhiều lúc chỉ cần nhìn qua ánh mắt đủ biết !

Nàng hỏi :

- Nhưng sao công tử không hỏi gì về Giang Nam Phủ ?

Tuyết Cừu nghiêm trang nói :

- Tiểu thư có cốt cách của một nhân vật chánh phái. Tại hạ không muốn tiểu thư phải khó xử. Tiểu thư cần được tự do ngay hay muốn ở đây với tại hạ mấy hôm ?

Nàng hỏi lại :

- Công tử bắt ta, một yếu nhân của Giang Nam Phủ, lại thả ta một cách dễ dàng vậy sao ?

Tuyết Cừu cười hơi lớn một chút :

- Tại hạ cũng biết võ công của tiểu thư quá cao, có thể trở ngại cho tại hạ. Nhưng đối tượng chính là ở Bình Thiên Thần Nữ chứ không phải chư vị. Ngoài ra, tiểu thư không dùng thức ăn do tại hạ nấu, thì ở lâu tiểu thư cũng chán thôi !

Chàng giải huyệt cho Ngư Nữ.

Ngư Nữ nhìn sững con người kỳ cục này. Có thể chàng ta là nhân vật nửa tà nửa chánh. Nhưng con người này bên ngoài rất hấp dẫn, bên trong rất độ lượng.

Ngư Nữ nói :

- Ta bị công tử bắt, không khó dễ, không hành hạ, lại được nghe những lời chân chánh, lòng ta cũng cảm động khôn xiết. Ta bị bắt chắc hẳn là Thần Nữ hay rồi đó. Thần Nữ hoặc gia phụ không bao giờ dùng ta nữa. Nếu những người ấy không dung, mạng ta cũng khó toàn. Ta chỉ muốn ở trong sự khống chế của công tử, và cứ cho ta ăn theo ý thích của công tử !

Tuyết Cừu thầm than khổ. Chàng nói :

- Việc đó tính sau. Đêm nay tại hạ đến Quan âm tự !

Nàng nói :

- Công tử không nên mạo hiểm quá đáng ! Nếu công tử biết thuật dị dung, hãy cải sửa dung mạo ta, ta giúp cho công tử một tay !

Tuyết Cừu vui vẻ nhận lời.

Chương 26: Bí Mật Của Công Lực Thần Thủy

Trời đã vào khuya, nhưng ở nơi này thì khác lạ, càng khuya người dạo chơi càng đông, ngựa xe tấp nập, nam thanh nữ tú dập dìu.

Nhã Uyên tán :

- Đại ca tài thật ! Đại ca chinh phục phái nữ rất dễ. Hôm nay bên cạnh đại ca có con Rồng Lạnh đi yểm trợ thì sự an toàn tăng gấp bội.

Ba người đón xe đi về Quan âm tự. Xe gần đến nơi, họ xuống xe.

Ba chàng công tử mặt đẹp như tiên đồng đi bộ thung dung về một ni tự.

Họ đi đến chỗ vắng, bỗng có một người mặc dạ phục từ trên cây nhãy xuống và chập chờn trước mặt ba người.

Tuyết Cừu bình tĩnh hỏi :

- Các hạ là ai mà hý lộng làm trò kỳ vậy ?

Người kia đáp với giọng khó nghe :

- Hắc Tinh Tinh !

Chàng hỏi :

- Hắc Tinh Tinh chận đường bọn tại hạ có việc gì ?

Hắn không nói, chỉ phóng ra một chưởng, chưởng lực mạnh đến xé gió, Tuyết Cừu đưa chưởng ta đỡ...

Sầm !

Hai chưởng gặp nhau gây tiếng động nặng nề trong bóng đêm. Cả hai công lực tương đương.

Tuyết Cừu vận dụng Hình kinh với ma chiêu, để ngừa phòng đối phương chạy thoát.

Chưởng đầu tiên, chàng chỉ phóng ra có sáu thành công lực.

Chàng dùng chiêu thứ hai trong Hình kinh với bảy thành công lực.

Hắc Tinh Tinh cũng chống trả ngang ngữa. Có lẽ hắn đoán được ý chàng, chiêu đầu chỉ là chiêu thăm dò, mấy chiêu sau mới quyết định.

Tuyết Cừu khen :

- Các hạ quả là tay thượng thủ !

Chàng dùng Vô ảnh pha thêm cái tinh hoa mà chàng đã nghiên cứu lấy trong bức tranh, hiện tại trong mắt của mọi người không còn ghi nhận thân ảnh của chàng nữa.

Hắc Tinh Tinh bây giờ mới cả sợ, hắn dùng quỷ bộ toan trốn thoát. Nhưng hắn không tránh đâu được.

Tuyết Cừu phóng chiêu điểm huyệt, hắn khinh công quá cao nên chàng đã điểm không trúng.

Hắc Tinh Tinh phóng mình đến bên bờ sông nhào xuống rồi lặn... Mất dạng.

Tuyết Cừu cùng hai nàng qua cầu.

Chàng hỏi :

- Hắc Tinh Tinh là ai vậy, Giang tiểu thơ ?

Giang Ngư Nữ nói :

- Đôi khi hắn mang tên giả cũng có ! Võ công cỡ đó, thì hắn tương đương chức hộ pháp của một trong ba phái Thần Quân Phủ, Thủy Đường Cung, Giang Nam Phủ, hoặc một trong những người điều khiển Quan âm tự.

Tuyết Cừu hỏi :

- Quan âm tự là một ni tự kia mà, đâu có nam nhân ?

Ngư Nữ nói :

- Thời buổi yêu nghiệt này, có chùa nào chân chất tu hành ? Đã chân thì không tham !

Họ vào chùa.

Hôm nay khách hành hương khá đông. Không hiểu sao, nơi đây sư nữ trẻ đẹp nhiều quá. Những chùa lớn trong khắp nước, chưa chắc nơi nào có số sư nữ đông như thế này.

Ngay ở chánh điện, số sư nữ độ ba mươi người, phối với số ni cô tuổi trung niên chừng lối vài mươi người nữa, bốn năm vị sư thái, tất cả đều ngồi công phu tịnh độ.

Bên ngoài, từng tốp năm bảy sư nữ mang kiếm đi rảo khắp chùa. Khuôn viên này rộng chừng vài mẫu, năm bảy chục cái cốc cất ở quanh rào, dĩ nhiên nơi đó mỗi người ở mỗi cốc.

Tuyết Cừu cùng hai nàng đi dạo quanh vòng ngoài.

Bây giờ là giữa giờ Tý. Vẫn từng toán sư nữ đi tuần tra, vẻ nghiêm trọng không khác lúc thời loạn lạc.

Một toán sư nữ từ trong bóng tối đi ra, đi đầu một ni cô trạc trên dưới ba mươi. Ánh đèn lồng ở ngoài rào hắt ra thấy mặt ni cô này có vẻ nghiêm lạnh.

Ni cô cầm kiếm chỉ ba người, hỏi :

- Khuya lắm rồi sao các vị thí chủ không về ?

Nhã Uyên tức mình hỏi lại :

- Chùa này là tài sản của thập phương bá tánh góp lại, nào phải tư tự của đại sư thái ? Hơn nữa, khách hành hương đâu phải mình ba chúng ta.

Ni cô nói :

- Nhưng những vị kia đang ở trước để đảnh lễ sao quý vị lại ra đây ?

Nhã Uyên nói :

- Tại hạ đâu thấy bảng cấm ?

Sư thái không nén nổi giận, phóng tới một kiếm. Nhã Uyên rút kiếm ra đỡ.

Ngư Nữ sợ Nhã Uyên sẩy miếng, nàng bèn rút kiếm đở thế, nói :

- Giao lại cho ta !

Nàng đi một đường kiếm, sư thái đi đầu rớt kiếm. Nàng chĩa mũi kiếm vào cổ, nói :

- Tài nghệ như vậy mà dám lớn lối ! Tu hành sao lại sắm vũ khí giết người ?

Sư thái mặt lạnh nhắm mắt lặng thinh.

Bốn năm ni cô đi sau bước tới bao vây ba người.

Toán ni cô đi bên cạnh thấy vậy cho người đi gióng chuông báo động. Còn lại, họ áp tới bao vây.

Không mấy chốc người trong chùa kéo ra, đèn đuốc, đao kiếm sáng rỡ. Số người đông lên đến bốn năm chục, đa phần ở vào lứa tuổi đôi mươi.

Trước mắt họ, ba vị công tử này có vẻ phong lưu rất mực.

Nhìn ba chàng trai khôi ngô tuấn tú, có cô đưa tay tém lại mái đầu. Nhưng hỡi ơi ! Đầu của các cô đã cạo nhẵn thín ! Dường như các cô mới vừa xuất gia đầu Phật ! Có cô bỗng sửa lại nếp áo, có cô nghiêng đầu làm duyên...

Nhìn cử chỉ ấy đủ biết các cô không phải chuyên về tu hành.

Tuyết Cừu lớn tiếng hỏi :

- Cớ gì nhà chùa đi vây bọn tại hạ ?

Một ni cô đứng tuổi bước ra hỏi :

- Tại sao các ngươi dám hành hung người của bản tự ?

Tuyết Cừu nói :

- Một câu đơn giản đó đủ biết các cô không phải là người tu hành ? Kẻ tu hành phải có chính ngôn. Các cô xuống tóc là để tuyên thệ với một tổ chức bí mật nào.

Mấy chục cô xuống tóc nhìn nhau.

Nhã Uyên nói :

- Nếu các cô không dập tắt lửa dục, thì sẽ bị ngọn lửa trụi kiếm đốt cháy ngay !

Sư thái ngoắt tay một cái, hàng mấy chục thanh kiếm chuyển động...

Lã Tuyết Cừu vỗ kiếm một cái, thân ảnh mất hút.

Trong lúc đó, Giang Ngư Nữ dùng Ảo thân pháp, khẽ lắc mình, cũng biệt dạng ngay sau đó. Các ni cô tuy đông nhưng võ công tầm thường, vẫn còn đang đứng ngơ ngác, một chuỗi tiếng leng keng phát ra, có cô gảy kiếm, có cô rơi kiếm...

Vòng kiếm hỗn loạn. Tuyết Cừu hiện thân đứng bên cạnh Nhã Uyên, và Ngư Nữ cũng đáp về chỗ cũ .

Có người lên tiếng :

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu !

Bởi vì một người dùng vô ảnh, một người dùng ảo thân pháp, dưới con mắt bình thường họ không phân biệt được sự khác nhau giữa hai bộ pháp ấy...

Nghe nói đến Tiểu Sát Tinh, các ni cô xách kiếm chạy tán loạn.

Nhìn các cốc im ắng, Nhã Uyên đề nghị :

- Khám tất cả các cốc kia coi thử có gì trong đó ?

Họ mở cửa ra xem thì cốc nào cũng vắng tanh. Tuy vậy thỉnh thoảng vẫn thấy một vị ni già ngồi khổ hạnh.

Tuyết Cừu nhẹ nhàng đóng cửa lại. Đi hết các cốc, họ tính ra có bốn vị ni già.

Tuyết Cừu rất lấy làm lạ, tự hỏi :

- Có phải Tứ Như ở đây chăng ? Cho dù có phải chăng nữa, chàng cũng không được phép quấy rầy họ.

Tuyết Cừu hỏi nhỏ Ngư Nữ :

- Tiểu thư biết Tứ Như thường ở đâu không ?

Ngư Nữ nói :

- Bình thường họ ở bên trong chùa khi có động họ vọt ra ngoài chùa và ẩn vào cốc cốc. Ta vốn không biết mặt họ. Nhưng hình như bốn lão ni đó là Tứ Như !

Tuyết Cừu chép miệng :

- Chúng ta nóng nảy mà không mưu lược gì cả. Khi nãy chúng ta nên dùng mật ngữ mà làm quen với họ. Tiểu thư là người biết mật ngữ.

Ngư Nữ nói :

- Mật ngữ bây giờ hết linh rồi ! Bởi vì họ biết Giang sứ giả bị bắt, nên lập tức họ đổi mật hiệu. Không chừng chúng ta sẽ lộ tẩy về mật ngữ ấy ?

Tuyết Cừu cho là có lý.

Nhã Uyên nói :

- Một mình đại ca vào chùa, hai tiểu muội ở lại ngoài này theo dõi các cốc xem thử diễn biến ra sao ?

Ngư Nữ cũng đồng ý như vậy.

Hai bên tạm chia tay.

Tuyết Cừu ngang nhiên mang kiếm bước vào bên trong.

Qua trận náo động vừa rồi một số ni cô chạy vào các phòng bế cửa lại, một số theo khách hành hương mà chạy ra ngoài. Có thể nào họ đi cáo với quan quân vào lúc này chăng ?

Nhìn vào chánh điện thấy chỉ còn hai lão sư thái tuổi gần trăm đang ngồi trì tụng kinh Kim Cang. Sau chánh điện là hậu viện gồm rất nhiều phòng, nhưng không phòng nào mở cửa cả.

Tuyết Cừu nói một mình :

- Những cánh cửa này có chịu nổi một chưởng của ta chăng ? Thế mà gõ cửa họ không chịu mở !

Một phòng nhỏ sau cùng cửa không đóng, vài ni cô trạc lối ngoài ba mươi không có vũ khí, nét mặt thản nhiên khi thấy Tuyết Cừu ló mặt vào...

Một ni cô xua tay nói :

- Ta là những sư nữ bị vi phạm môn qui. Hơn nữa, đây là ni phòng, xin công tử bước ra ngoài !

Tuyết Cừu chắp tay làm lễ rồi nói :

- Tại hạ là.. Lã Tuyết Cừu ! Dám hỏi sư thái, các vị Tịnh Như, Huyền Như, Chân Như và Nhiên Như hiện ở nơi nào ?

Ni cô lắc đầu nói :

- Ta bị cấm cung, không ra được bên ngoài nên không biết.

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Nơi đây có nhiều phòng ngầm, xin ni cô chỉ giùm cho một phòng !

Ni cô nhắm mắt niệm Phật hiệu chứ không trả lời.

Tuyết Cừu không biết làm sao, đành phải bỏ nơi đó mà đi.

Dãy phòng phía bên trái cũng đóng kín mít, gõ hoài cũng không ai mở. Chàng muốn tung một

chưởng cho bõ ghét đối với bọn giả đạo đức này. Nhưng hiềm vì họ là đàn bà con gái nên chàng không đành làm vậy thôi.

Tuyết Cừu đi đến một phòng khác, ngoài phòng có tấm biển đề chữ Trụ trì, chàng gõ cửa, cửa không mở.

Gõ ba lượt cũng không nghe động tĩnh, chàng nổi xung tống ra một chưởng.

Cửa vỡ, một cảnh tượng lạ mắt, một nữ nhân khỏa thân đang xoay lưng lại, trên tay cầm bộ y đạo, bên ghế thì máng bộ y phục giang hồ.

Cảnh tượng đó hiển nhiên là nữ nhân này vừa thay đồ giang hồ để chuẩn bị mặc áo nhà chùa vào.

Không biết nàng khoảng bao nhiêu tuổi, căn cứ vào nước da và tóc cùng dáng vóc cho biết nữ nhân này còn trẻ lắm.

Tuyết Cừu trầm giọng :

- Cô nương cứ mặc y phục vào !

Nữ nhân không quay lại, mà nói với giọng lạnh lùng :

- Sao ngươi dám cả gan phá cửa vào đây ?

Tuyết Cừu làm thinh đứng chờ.

Nữ nhân vội vã đội khăn rồi mặc áo nhà chùa vào. Nàng dùng tay bôi phấn trên mắt, mấy lượt rồi mới quay lại. Chàng nhận ra là vị sư thái tuổi trên dưới năm mươi.

Sư thái nghiêm giọng hỏi :

- Sao thí chủ dám vào nữ phòng ?

Tuyết Cừu nói :

- Thiết tưởng cô nương nên hiện nguyên hình để chúng ta còn có cơ hội đàm phán.

Sư thái nổi giận hét :

- Cút ngay ra !

Tuyết Cừu nói :

- Cô là người giang hồ cả gan trà trộn vào nhà chùa để phá rối ! Ai không biết cô là thuộc hạ của

Bình Thiên Thần Nữ ?

Lập tức, sư thái xuất chưởng đánh liền.

Tuyết Cừu cũng tung chưởng để thăm dò.

Chàng chỉ vận có sáu thành công lực. Không ngờ chưởng lực của ni cô quá mạnh, khiến chàng phải thối lui hai bước.

Ni cô đưa chưởng lên nói :

- Hôm nay người biết ta rồi chứ ?

Chàng hỏi lại :

- Cô nương biết tại hạ là ai ?

Nàng hàm hồ nói :

- Dù là ai cũng phải chết dưới tay ta !

Tuyết Cừu vận dụng Cự Bí thần công phối với Hình kinh, chàng vận đến tám thần công lực.

Hai chưởng chạm nhau...

Bùng...

Tuyết Cừu chao người một chút. Còn ni cô nghe khí huyết trong người xô lẫn nhau. Nàng chao đảo mạnh.

Ni cô rất ngạc nhiên nhìn chàng.

Tuyết Cừu tung chưởng đánh tiếp, lần này chàng vận đến chín thành công lực với chiêu thứ sáu trong Thất tuyệt ma chiêu, ni cô hự một tiếng bay tấp vào vách, thất khiếu xuất huyết.

Tuyết Cừu nhãy tới đưa chưởng lên... Ni cô mở mắt trừng trừng nhìn chàng...

Chàng xuất thủ điểm huyệt.

Tuyết Cừu lột khăn đội đầu và chùi mặt nàng. Dưới ánh đèn hiện ra một thiếu nữ tóc đen nháy, nước da trắng như sữa.

Tuyết Cừu cười :

- Võ công của cô nương như vậy làm sao là một ni cô gìa được ! Mặt hoa da phấn thế kia, ai nỡ tự giam mình ở cửa thiền ?

Chàng lấy bộ y phục giang hồ của nàng máng trên ghế đó cứ mặc tròng vào, rồi lại đeo kiếm cho nàng.

Tuyết Cừu kéo nàng đứng lên, vờ nghiêm nghị nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu xin ra mắt... Nữ hiệp !

Thiếu nữ tuổi trạc hăm bốn hăm lăm, nhìn chàng như muốn nhai tươi nuốt sống. Nàng trợn đến rách cả con mắt.

Tuyết Cừu nói :

- Chắc cô nương đã biết tại hạ rồi ! Hàng trăm cô đã thất thân cùng tại hạ cũng bởi vì họ không chịu khai, hoặc khai không thật. Xin cô nương cho biết, căn phòng bí mật ở dưới phòng này ăn thông tới đâu ?

Nàng chớp mắt nhưng không nói.

Tuyết Cừu lại nói :

- Tại hạ đã biết nói đây có phòng bí mật, và cô nương hiện ở trong tay tại hạ, chả lý tại hạ không biết được những gì nữa sao ? Con đường đó thông tới đâu và có ai ở dưới đó ?

Nàng cắn răng không nói.

Tuyết Cừu cười lạnh... Chàng nói :

- Được !

Chàng hỏi tiếp :

- Cô nương hãy cho biết tên và chức vụ !

Thiếu nữ vẫn lặng thinh.

Tuyết Cừu quay lại đóng cửa, rồi nói :

- Tại hạ không muốn làm một kẻ chiến bại trong trường hợp này !

Chàng lần tay cởi y phục giang hồ của nàng ra, miệng nói :

- Tại hạ mặc bộ y phục này vào cho cô nương thật uổng công ! Vì lúc đó tại hạ nghĩ rằng, chúng ta là những kẻ giang hồ với nhau, nói chuyện với tính cách cởi mở và mã thượng, đâu phải dối trá như một kẻ tu trá hình.

Tuyết Cừu lại đưa tay lên...

Nàng nhắm mắt lại nói :

- Ta sợ rồi ! Ngươi để ta nói !

Tuyết Cừu dọa thêm :

- Bây giờ cũng muộn rồi !

Chàng nới rộng dây lưng của nàng ra.

Nàng hét lên một tiếng ngất lịm xỉu xuống.

Tuyết Cừu nói lầm thầm :

- Người còn coi trọng tiết hạnh, là còn phẩm hạnh ! Ta làm sao có thể xúc phạm đến nàng ?

Nhân lúc nàng ngã xuống, chàng sửa lại y phục cho nàng, rồi truyền chân lực cho nàng tỉnh lại.

Chàng không hỏi gì nữa, bưng đèn tìm cửa xuống phòng ngầm.

Sở dĩ Tuyết Cừu quả quyết nơi này có cửa xuống, vì chàng không thấy một ai thấp thoáng ở ngoài phòng, mà thiếu nữ này đang vừa thay đổi y phục. Chứng tỏ rằng, nàng từ dưới hầm mới chui lên mà thôi. Nói một cách khác, cô ta mới đi... Hành hiệp giang hồ về.

Không lâu lắm chàng thấy phía dưới giường có một nắp vuông và nắp ấy có khung kéo.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đã tìm ra rồi đó. Cô nương hãy cho biết danh tánh ?

Nàng đáp :

- Ta tên là Lý Nhân Nhu, thuộc hạ của Bình Thiên Thần Nữ. Con đường bí mật này sẽ dẫn đến đội tiền vệ của Thần Nữ.

Tuyết Cừu hỏi :

- Đội tiền vệ gồm mấy người ?

- Bảy !

- Trên danh nghĩa nhà sư, cô nương lấy tên gì ?

- Chân Như !

Chàng lại hỏi :

- Bình Thiên Thần Nữ bao nhiêu tuổi ? Tổng sào huyệt đặt nơi nào ?

Nàng đáp :

- Ta không biết rõ gì về Thần Nữ !

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ tạm thời tin lời cô nương, bây giờ cô nương hãy đi theo tại hạ.

Chàng giải vài huyệt đạo cho nàng dễ chịu.

Nàng vừa sửa lại áo quần vừa hỏi :

- Theo ngươi để đi đâu ?

Chàng nói :

- Cô hỏi câu đó là thừa ! Có thể nào cô không đi ? Còn nếu đi thì phải tới đích. Đợi đến đó sẽ biết !

Nàng nói :

- Đành vậy ! Nhưng biết trước vẫn hơn là không biết !

Nàng nói vậy nhưng vẫn cất bước.

Tuyết Cừu đưa Nhân Nhu trở lại chỗ Nhã Uyên và Ngư Nữ đứng.

Chàng giới thiệu :

- Vị tiểu thư này là Lý Nhân Nhu, thuộc hạ của Thần Nữ.

Nhã Uyên nói :

- Đời nay con gái làm loạn nhiều quá ! Đại ca đừng nhân đạo nữa mà phiền !

Ngư Nữ nói :

- Lý cô nương còn một sư muội nữa, võ công hơn cô nhiều lắm. Nghe đâu cô ta là cận vệ hầu cận gì đó của Thần Nữ !

Nhân Nhu nhìn Ngư Nữ chăm chăm, hỏi :

- Công tử là ai mà biết việc này ?

Ngư Nữ thản nhiên nói :

- Giang Đông công tử ?

Ngư Nữ đã mạo nhận tên giả mạo của Tuyết Cừu do Nhã Uyên sáng tác.

Tuyết Cừu hỏi Nhân Nhu :

- Các sư thái Huyền Như, Tịnh Như, Nhiên Như đều là những cô tóc dài, biến hóa ra phải không ?

Nhân Nhu nói :

- Cũng như trường hợp của ta.

Nhã Uyên kết luận :

- Như vậy có nghĩa là sư trụ trì của chùa này bị các cô giết rồi. Đồng thời một số sư nữ chân tu, các cô cũng hại luôn ?

Nhân Nhu không đính chính.

Tuyết Cừu hỏi :

- Còn ba vị sư thái giả mạo đó hiện giờ ở đâu ?

Nhân Nhu nói :

- Ta vừa từ bên ngoài vào đây, vì Hắc Tinh Tinh phóng tin cho biết Quan âm tự có những cao thủ sắp gây biến. Còn ba vị sư thái kia không rõ ở liêu hay ở cốc.

Nhã Uyên nói :

- Gần trăm cái cốc, chỉ có bốn sư thái già ngủ, trong đó mà thôi. Cô nương hãy làm tín hiệu gọi họ ra.

Cả ba đưa Nhân Nhu đến các cốc có người. Nàng hé cốc ra nhìn rồi khép lại, lắc đầu. Sang cốc khác nàng cũng làm vậy.

Cốc thứ ba, Nhân Nhu xem qua rồi nói :

- Công lực thần thủy !

Vị sư thái quay mặt ra, thấy Nhân Nhu và mấy người lạ đứng, chưa biết sự tình thế nào, còn đương chưa quyết.

Nhân Nhu thúc :

- Nhanh lên ! Cải lão hoàn đồng !

Vị sư thái vừa bước ra khỏi liêu đã tung chưởng đánh Giang Ngư Nữ.

Tuyết Cừu tự hỏi :

- Tại sao lại có mật hiệu Công lực thần thủy. Chả lẽ người ta cũng biết loại thuộc của Vô Lai Tôn Giả sao ? Cải lão hoàn đồng có nghĩa là biến nguy thành an, hoặc là chiến đấu tự vệ !

Họ nhìn hai cao thủ, một bên trực thuộc Thần Nữ, bên nữa gián thuộc, đánh nhau những đòn sấm sét.

Vị sư thái giả mạo đó bây giờ không còn nét của người tu hành nữa.

Bỗng vị sư thái giả mạo nhãy ra ngoài hỏi :

- Ngươi là người của Giang Nam Phủ ?

Ngư Nữ nói :

- Cô nương có cặp mắt khá tinh đó.

Sở dĩ, Ngư Nữ gọi sư thái giả là cô nương, bởi giọng nói của bà trẻ lắm.

Ngư Nữ vừa nói xong, múa chưởng đánh tới tấp.

Họ thi triển những bí chiêu của môn phái riêng, nên Tuyết Cừu không nhận ra được.

Kẻ thì dùng ảo thân pháp, người dùng quỷ bộ.

Tuyết Cừu để ý, đường nét của Ngư Nữ có phần sắc sảo hơn.

Bỗng sư thái giả biến chiêu...

Tuyết Cừu dùng Hải Triều âm, hô lớn :

- Dừng tay !

Ngư Nữ đang chiếm thượng phong nghe chàng hô như vậy, nhãy ra, tức mình hỏi :

- Công tử sao lại muốn giúp ả ?

Tuyết Cừu nắm lấy tay Ngư Nữ ra vẻ vuốt giận, rồi quay sang sư cô giả, hỏi :

- Cô nương muốn đánh cho tới chết hay sao ?

Ni cô giả đáp gọn :

- Đúng đó.

Chàng nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu đây !

Nàng tung chưởng đánh Lã Tuyết Cừu, chàng không đở cũng không tránh, áp dụng thử thân pháp của Túy lão mà chàng vừa lãnh hội qua bức tranh của Giải Ngữ.

Nhã Uyên, Ngư Nữ á lên một lượt. Chưởng kia đã dội vào người Tuyết Cừu như đánh vào một đống bông, hay một vùng sương khói nào.

Ai cũng tưởng thân thể của chàng nát bét, không ngờ chàng vẫn thản nhiên. Và chính Tuyết Cừu cũng không ngờ sự lợi hại của môn công phu này bá đạo như vậy.

Chính chàng là kỳ nhân hay Giải Ngữ là kỳ nhân ?

Ni cô giả tung ra thêm mấy chưởng mà thấy cũng như không. Tuyết Cừu cười :

- Hoặc là cô nương đã hết công lực rồi. Hoặc là tại hạ là người vô hình. Cô nương chịu xuôi tay hay để tại hạ ra tay ?

Không thấy nàng nói gì, Tuyết Cừu bước tới điểm huyệt. Nhưng ni cô giả tung chưởng đánh ngay.

Tuyết Cừu chớp người lên. Ni cô giả thấy toàn thân tê chồn. Chàng đáp xuống nói :

- Xin chịu phiền nhé !

Chàng lột khăn, vuốt mặt vị ni cô đó, thì đây là một nữ nhân tuổi gần ba mươi.

Nhã Uyên nói :

- Quái lạ ! Bọn nam nhi đã bị trời tru đất diệt rồi sao ? Nghe nói đầu năm ngoái gà mái gáy ở nhà Thái miếu, bò cái kéo xe, heo nái lo bừa... Bởi vậy mới có chuyện mấy đứa con gái choai choai xưng thần xưng thánh.

Nàng nói xong bước tới khám thử cô kia có áo giang hồ bận lót bên trong không.

Quả nhiên bên trong nữ ni là một bộ đồ giang hồ.

Nhã Uyên chửi tiếp :

- Giả người tu hành là một hình thức phỉ báng Phật pháp. Bảy giờ hãy trả lại sự thật cho mọi người.

Nàng tự tay lột áo vị ni giả ra, xong nàng nói :

- Mô phật ! Sư thái mấy năm rồi chưa tắm phải không ? Sao có mùi khâm quá vậy ? Tên gì ?

Nhìn kỹ, bây giờ thiếu nữ trạc tuổi Lý Nhân Nhu.

Thiếu nữ chửi :

- Nam nhi như ngươi cũng nên tự sát cho rồi. Ăn nói ra phường vô giáo !

Nàng không xưng tên. Nhã Uyên nói :

- Không ngờ cô nương đẹp gái thế kia mà ăn ở giống như con... Lợn nái nằm ổ ! Tên gì ?

Thiếu nữ vẫn không nói. Có lẽ nàng ghét cay ghét đắng vị công tử trẻ tuổi mà nghịch ngợm này.

Ngư Nữ hỏi Nhân Nhu :

- Vị cô nương ấy tên gì ?

Nhân Nhu lạnh lùng :

- Sao công tử không hỏi cô ta ?

Tuyết Cừu mỉm cười bước tới kéo tay thiếu nữ ấy ra ngoài, hỏi :

- Chấp làm gì cảnh này ! Võ công của cô nương đủ sức thành lập một môn phái riêng, tội gì phải làm nô lệ cho ai ? Xin cho biết phương danh và đạo hiệu !

- Tịnh Như ! Và tên thật là Cù Tố Anh, hăm bốn tuổi.

Tuyết Cừu hỏi :

- Còn hai vị Huyền Như và Nhiên Như ở đâu ?

Tố Anh nói :

- Huyền Như ở cốc cuối cùng. Còn Nhiên Như dẫn đám thuộc hạ qua Tần Hoài tửu lâu, chưa thấy trở lại.

Chàng đem câu chuyện ấy nói riêng với Ngư Nữ nghe.

Ngư Nữ nói :

- Vậy ta phải trở lại tửu lâu để giúp các cô ấy một tay. Công tử ở bên này, khoan xuống địa đạo !

Tuyết Cừu dặn nhỏ Ngư Nữ như vậy... Như vậy...

Ngư Nữ hớn hở cùng với Nhã Uyên đem Cù Tố Anh ra đi.

Tuyết Cừu nói với Nhân Nhu :

- Bây giờ chúng ta đi tìm Huyền Như và Nhiên Như. Chỉ còn một cốc có người nữa mà thôi.

Tuy vậy, cả hai kiểm soát lại các cốc một lượt nữa. Họ không thấy gì cả.

Cốc cuối cùng, Huyền Như cũng đi đâu mất.

Tuyết Cừu nói :

- Lỗi này tại ta ! Lý ra ta phải đề phòng ngay từ đầu !

Chàng hỏi :

- Ngoài bốn vị đầu não ở đây ra, còn có vị nào từ các phủ, cung kia sang đây giúp không ?

Nhân Nhu nói :

- Chỉ có đội hộ vệ tiền đạo ở dưới đường ngầm mà thôi.

Chàng hỏi :

- Tại sao đội hộ vệ lại ở xa Thần Nữ ? Còn các ni cô trẻ kia có lẽ là do các cô tuyển chọn ?

Nàng đáp :

- Đội tiền vệ là đội di động. Đứng đầu là Từ Ninh, con của Từ Nam Phủ, Thanh U Cung. Kế đến

sáu người kia là bốn nam hai nữ. Từ Ninh võ công cao hơn ta nhiều lắm. Sáu người còn lại võ công xuýt xoát như ta. Dĩ nhiên các ni cô trẻ kia ngoài danh sách... Ngay tại Quan âm tự này Tịnh Như điều khiển. Tịnh Như võ công một lớp với ta, nhưng cơ trí hơn...

Tuyết Cừu hỏi :

- Có thể nào Huyền Như chạy vào địa đạo không ? Và nơi đây có tất cả mấy cửa xuống địa đạo ?

Nàng nói :

- Có lẽ Huyền Như chạy ra ngoài rồi ! Nàng biết nơi đây đã phá vỡ thì địa đạo có ích gì ?

Hai người sóng vai đi về phía trước tiền viện. Thấy năm ba sư nữ từ đâu đó xuất hiện.

Tuyết Cừu không lý gì đến họ nữa. Chàng hỏi :

- Tiểu thư luyện võ từ bao giờ mà võ công cao quá vậy ?

Nhân Nhu cười mát :

- Công tử chế nhạo ta đó chăng ? Dĩ nhiên đạt đến cỡ này thì học nó phải trước mười tuổi. Nhờ có chân truyền là thầy giỏi sách hay, và phương tiện là thời gian, quý dược... Hội đủ mọi yếu tố mới đạt.

Chợt Tuyết Cừu hỏi :

- Tiểu thư giúp được gì cho tại hạ khi vào địa đạo ?

Nàng trầm ngâm thật lâu rồi nói :

- Nếu công tử ép buộc ta đi dẫn đường đi nước bước, thì ta sẽ không tự nguyện, và sẽ không tiết lộ một điều bí mật nào cho công tử !

Tuyết Cừu thành thật nói :

- Tiểu thư sống từ nơi đó ra thì làm sao phản bội lại họ ? Nhưng cái gì đúng thì chúng ta làm không câu nệ quá khứ. Nếu cô nương để tại hạ đi một mình, rủi bị họ hại, thì chẳng uổng cho tại hạ lắm sao ?

Nàng nói :

- Uổng ! Nhưng không còn cách nào khác đâu ! Cây càng cao gió càng lay ! Càng cao danh vọng, càng dày gian lao ! Làm, thì đừng sợ chết, sợ chết thì đừng làm.

Chàng nghĩ tới việc mới dọa về thân xác của nàng, nàng đã ngất xỉu, chàng đâm ra kính trọng.

Chàng nói :

- Tiểu thư là người có nhân cách, tại hạ cũng không ép buộc. Chúng ta đừng đối đầu nhau nữa !

Chàng giải huyệt cho nàng, rồi nói :

- Quan âm tự từ nay sẽ không còn là sào huyệt của Thần Nữ nữa. Cô hãy đưa những người thân thiết của cô đi nơi khác. À, Công lực thần thủy là gì ?

Lý Nhân Nhu bây giờ được hoàn toàn tự do, nàng mừng chẳng khác nào chết đi sống lại. Nàng biểu lộ sự xúc động không kém. Nhân Nhu nói :

- Công lực thần thủy là loại thần dược có thể cải tử hoàn sanh, do Vô Lai Tôn Giả chế luyện cách đây gần trăm năm. Không rõ vì lý do gì Bình Thiên Thần Nữ cần đến nó... Lấy đó làm mật hiệu cũng là cốt nhắc nhở cho kẻ thuộc hạ có cơ duyên gặp nó đừng quên đem về cho người.

Tuyết Cừu giật mình. Nhưng chàng kịp trấn tĩnh hỏi :

- Thần Nữ làm sao biết được Công lực thần thủy là của Vô Lai Tôn Giả ? Tôn Giả là ai ? Ở nơi nào và luyện thuốc tại đâu ?

Nàng nói :

- Những chi tiết đó chỉ có Thần Nữ mới biết thôi !

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Tất cả thuộc hạ không được thấy mặt Thần Nữ. Giả sử có loại thuốc đó, làm sao đưa tới tay Thần Nữ ?

Nàng nói :

- Chỉ cần có thuốc ! Còn việc đưa tới tay Thần Nữ thì không thành vấn đề ! Công tử hỏi câu đó làm như mình đã có Công lực thần thủy không bằng.

Tuyết Cừu nói :

- Muốn có cũng không khó gì, nhưng làm sao cho tại hạ biết Thần Nữ dùng nó để làm gì ? Và các thuộc hạ cũng cần hiểu như vậy mới có sự nỗ lực chứ ?

Lý Nhân Nhu đứng lên đi qua đi lại. Chực nàng nói :

- Khi rồi ta hôn mê, công tử đã truyền chân lực cho ta phải không ?

Tuyết Cừu thành thật :

- Tại hạ mới dọa một chút mà tiểu thư đã ngất xỉu, nên biết tiểu thư là người thanh cao và có nhân phẩm, thì tiếc gì một chút công lực mà không giúp tiểu thư ? Sở dĩ tiểu thư bây giờ được tự do cũng nhờ tình cảm đó mà ra. Thôi, tiểu thư hãy đi đi !

Nhân Nhu lại nói :

- Không ai biết được nguyên cớ gì mà Thần Nữ cần Thần thủy. Dĩ nhiên việc đó Thần Nữ phải giữ bí mật tuyệt đối.

Tuyết Cừu nói :

- Chẳng những tại hạ có Thần thủy mà còn có Bách độc bất nhiễm và loại Cải tử hoàn sinh nữa.

Nhân Nhu nhãy dựng lên, nói :

- Đúng rồi ! Đúng rồi ! Bộ ba đó ! Ta đại diện Thần Nữ mà đội ơn công tử !

Nàng nói rồi sụp lạy.

Tuyết Cừu quá hoảng, lôi nàng đứng lên, nói :

- Cô nương thần trí loạn mất rồi ! Giả sử cô nương cần thì tại hạ sẵn sàng đưa. Còn Thần Nữ là kẻ đối lập với tại hạ, cũng có thể là lẻ thù, làm sao giao cho bà ta được !

Nhân Nhu ôm chầm lấy Tuyết Cừu hôn lia hôn lịa, một niềm xúc động, một sự cao hứng hòa nhập vào nhau. Nàng ôm chàng thật chặt, rồi xô chàng ngã xuống đất, vẫn còn ôm và còn hôn...

Tuyết Cừu lại ngạc nhiên đến ngạc nhiên. Bởi vì nàng là người trân trọng phẩm hạnh, làm sao có sự cuồng nhiệt thế này ? Cứ để cho mạch cao hứng và xúc động ấy tuôn tràn.

Nhân Nhu đở chàng ngồi dậy, rồi phủi, vuốt vào y phục chàng, nói :

- Công tử ơi ! Ta mừng quá đổi ! Tiểu muội mừng quá đổi ! Mấy năm trường, Thần Nữ cứ gay gắt với thuộc hạ là ở lý do tìm không ra Thần thủy, Cải tử, Bất nhiễm... Ngũ Hoa và Đông Hải Thần Quân bị quở phạt, Huyết Trì đại nương tự sát, Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh cũng vì tìm không ra loại thuốc đó mà suýt nữa tự sát.

Nàng ôm tai chàng, nói lí nhí :

- Nếu công tử quả có loại thuốc đó thì có thể điều khiển được Thần Nữ. Nên bí mật đừng cho ai biết việc này. Đích thân Thần Nữ đến đây gặp công tử !

Chàng rất lấy làm lạ hỏi :

- Thần Nữ là bậc thông thiên quán địa mửa đất nuốt trời, vô hình, vô dạng, đi như sương, về như gió. Mộng của bà muốn đem hệ thống võ học và triết học ra thay cho những điều mà tiên hiền đã khám phá, thì có lý gì ba loại thuốc kia bà chế không được ? Nếu chế không được thì nơi có thuốc kia sao bà ta không biết ? Phải chăng cái tài của bà cũng có giới hạn ? Và những lời nói về bà chẳng qua là sự phóng đại ?

Chàng nói xong lấy ba loại thuốc đó đưa ra cho nàng xem. Chàng nói :

- Đây là Bách độc bất nhiễm ! Cô nương uống đi !

Nhân Nhu nói :

- Ta để dành cho Thần Nữ !

Tuyết Cừu lấy thuốc lại ngay. Vì chàng biết rằng Thần Nữ là bậc thiên tài, bà ta có thể phân chất nó ra rồi tổng hợp được ngay.

Chàng nói :

- Tại hạ tặng cô nương để tăng công lực, để giúp cô nương có những hạnh ngộ về sau, chứ không phải tặng cho Thần Nữ !

Chàng bỏ thuốc vào bọc rồi nói :

- Thôi, cô nương hãy đi đi ! Nếu Thần Nữ có cần thì đi gặp tại hạ.

Nhân Nhu đứng chết trân. Nàng tiếc, tại sao hồi nãy không chịu nuốt ? Nếu chịu nuốt thì có lẽ nàng nuốt đủ đến ba loại chứ không phải chỉ một loại. Bây giờ mở miệng năn nỉ thì ê mặt quá !

Lý Nhân Nhu mặt mày dã dượi cất bước đi như kẻ mất hồn. Những cái hôn cao hứng khi nãy chắc không còn dư vị gì nữa.

Tuyết Cừu biết ý, nói :

- Nếu cô nương chịu khai và nuốt ngay tại đây thì tại hạ tặng... Cho, nhưng phải nhớ, đừng nói cho ai biết là cô được dùng qua ba loại thần dược đó.

Nàng gật đầu.

Chàng lấy viên Bách Độc bất nhiễm ra cho nàng xem rồi bóp ra thành bột, lại lấy viên Cải tử hoàn sanh đưa nàng xem rồi cũng bóp thành bột. Sau đó chàng lấy lọ nhỏ có ghi Bách niên Công lực thần

thủy cho nàng xem...

Lý Nhân Nhu xem mà chết điếng...

Tuyết Cừu đổ thuốc vào miệng nàng, rồi đổ thuốc nước vào cho nàng uống, sau đó lấy nước cho nàng súc miệng. Mọi việc chàng làm thật chu đáo.

Nhân Nhu vận công...

Phút chốc, nàng thấy cơ thể mình như trăm ngàn đợt sóng dồn dập đổ xô... Thân nhiệt bốc lên nóng như thiêu đốt... Công lực xô lên cuồn cuộn.

Nóng quá chịu không nổi, nàng phải lăn lộn. Miệng vẫn luôn nguyền rủa Lã Tuyết Cừu...

Chàng vội điểm huyệt trấn thống và trấn nhiệt, đồng thời trút vào nàng một nguồn chân lực, Nhân Nhu mới êm dịu lại. Chàng nói :

- Trong lúc hành công, cô nương không định tâm, mà lòng náo nức vọng động, nên mới có chuyện như vậy. Bây giờ công lực của cô tăng gấp ba lần trước đây. Cứ thử thì biết !

Nhìn thân thể của mình, nàng đỏ mặt xấu hổ nói :

- Ngươi không lánh mặt đi nơi khác được sao ?

Tuyết Cừu lắc đầu :

- Tại hạ không bận tâm việc gì đó đâu ! Tại hạ đang tìm hiểu về... Y lý, để giúp cho cô nương tới nơi tới chốn.

Chàng moi ra một bộ võ phục hơi cũ của chàng, nói :

- Hãy thay tạm đồ này vào !

Lý Nhân Nhu xoay lưng lại thay đổi y phục. Xong nàng nói :

- Quả là thánh dược ! Ta mang ơn công tử !

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Thôi, đừng mang ơn ! Đừng nguyền rủa tại hạ nữa là được ! Cô nương thấy rồi đó, cứ đi nói với Thần Nữ. Bây giờ tại hạ xuống dưới hầm sâu kia !

Lý Nhân Nhu ôm chàng lại, nói :

- Công tử không nên xuống đó. Dưới đó họ chôn địa lôi, thuốc độc, tên độc, chỉ cần một đám lửa là công tử không còn gì !

Chàng hỏi :

- Nhưng đầu bên kia nó ăn thông tới đâu ?

Nàng đáp :

- Ăn thông ra một hang đá bên gành bến Tần Hoài ! Nơi đó cách Tần Hoài tửu lâu thời gian uống chưa cạn một cốc trà. Cảm ơn công tử, ta đi !

Tuyết Cừu vội hỏi :

- Chừng nào Thần Nữ gặp tại hạ ?

Nàng đáp :

- Trong vòng ba ngày, bất kỳ công tử đi nơi nào, Thần Nữ cũng có thể gặp công tử. Cứ nghe lời tiểu muội, tất cả đều phải kiên nhẫn. Mạo hiểm là tính tốt. Nhưng mạo hiểm mà không lượng sức, chỉ là những kẻ háo thắng. Xin chào !

Bây giờ đã bắt đầu canh năm. Mọi việc bất ngờ từ sứ giả Giang Ngư Nữ đến Lý Nhân Nhu, đến Cù Tố Anh, đến Thần Thủy... Đều xảy ra trong một đêm.

Trước khi bước ra ngoài, chàng kín đáo làm dấu nắp hầm ở phòng trụ trì rồi mới đi.

Giờ này lâu lắm mới có một cỗ xe ngựa chạy qua, chàng đón xe đi về phía Tần Hoài tửu lâu.

Đến nơi, chàng thấy hoa đăng vẫn như lúc nào và khách vào ra vẫn còn tấp nập.

Tuyết Cừu chưa đoán ra được điều gì đã xảy ra nơi đây.

Ngang qua phòng điều hành chỉ thấy Khánh Linh, Tố Vân và vài người nữa để sai khiến, người nào mặt mày cũng buồn xo.

Tuyết Cừu xuất hiện. Khánh Linh bàng hoàng mặc dù nàng vẫn đoán ra được đây là Lã Tuyết Cừu.

Nàng nhìn trước nhìn sau rồi hỏi :

- Công tử là Tuyết Cừu đấy chứ ?

Chàng gật đầu, rồi hỏi :

- Đã có việc gì xảy ra ? Giang sứ giả và Nhã Uyên đã điệu Cù Tố Anh về đến đâu rồi ?

Nàng nói :

- Huyền Như và Nhiên Như phối hợp với đội vệ binh di động, có cả Hắc Tinh Tinh phục kích và bắt họ đi rồi.

Lã Tuyết Cừu chết điếng. Ai bị bắt thì chàng còn có thể trì hoãn được, chứ Nhã Uyên bị bắt, Tuyết Cừu biết ăn nói làm sao với Vương lão ?

Chàng cảm thấy mình thật là dại khi bảo Nhã Uyên đi với Ngư Nữ.

Tuyết Cừu họ :

- Còn các cô Huyền Hoa, Đinh San, Hư Trinh, Anh Huệ và Diêu Quỳnh đâu ?

Khánh Linh nói :

- Năm cô ấy xông ra trợ chiến, không ngờ bọn chúng cũng phục thuốc mê mà bắt nốt, chạy thoát được hai cô. Họ muốn xông vào tửu lâu .

Tuyết Cừu cướp nói :

- Tại sao cô nương và Tố Vân vẫn bình yên ?

Khánh Linh cười buồn :

- Họ muốn xông vào, bỗng bất ngờ bọn họ nghe Lã Tuyết Cừu, Tiểu Sát Tinh. Hoảng quá không kịp dặn dò gì nhau, mạnh ai nấy chạy. Họ vừa chạy vừa la lớn... Lã Tuyết Cừu, Lã Tuyết Cừu. Phút chốc không còn một ai. Và đó là kế của Tống Vân !

Tống Vân đứng bên cạnh bổ sung thêm :

- Tiểu muội không lạ gì đám này. Bọn chúng vốn sợ Lã Tuyết Cừu như chuột sợ mèo !

Chàng hỏi :

- Đứng đầu đội tiền vệ di động là Từ Ninh phải không ?

Tống Vân hơi ngạc nhiên nhìn chàng nói :

- Đúng ! Nhưng sao công tử biết hắn ?

Tuyết Cừu không trả lời, chỉ nói :

- Tên này võ công cao lắm, có lý nào lại chạy ?

Nàng nói :

- Cảnh tượng lúc nãy rất lộn xộn ! Thiên hạ chạy hết, hắn dám đứng lại đó một mình sao ? Hắn chạy tới bến Tần Hoài, vọt lên thuyền và đi qua bên kia sông...

Tuyết Cừu biết nơi đó là một ghềnh đá có lối vào địa đạo. Ước gì còn có các cô như Huyền Hoa, Hư Trinh, Anh Huệ... Chàng có thể điều động mà cứu vãn lại được hoàn cảnh. Tuyết Cừu đem ý đó mà nói cho hai nàng biết.

Khánh Linh nói :

- Hiện giờ ở nơi này như ngồi trên đống than hồng, lòng lúc nào cũng hồi hộp. Hy vọng rằng đôi khắc trở lại đây mấy cô kia sẽ trở lại.

Tuyết Cừu và Tống Vân bước ra ngoài, chàng nói :

- Cô nương đi kiểm tra hết tất cả khu vực ở tửu lâu này xem có gì lạ chăng.

Tống Vân đi liền.

Còn chàng đi dạo quanh tửu lâu, không thấy gì đặc biệt liền trở lại phòng của Khánh Linh.

Trời bắt đầu sáng, tiểu lâu kẻ ra về bây giờ nhiều hơn người vào.

Chàng nhanh mắt thấy Huyền Hoa và Hư Trinh trong vai du khách trở lại tửu lâu. Tuyết Cừu vội ra đón vào...

Họ kể nhau nghe mọi chuyện vừa qua.

Huyền Hoa nói :

- Ba người của tửu lâu bị bắt, trước sau chuyện cũng đổ vỡ, nếu chúng ta không cứu vãn kịp hôm nay.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ biết sào huyệt của chúng. Hư Trinh tạm thời điều khiển nơi này, hãy bố trí công việc cho thật sát. Bớt người tiếp khách lại, trong đám tùy tùng chọn nhiều cao thủ, bí mật ở chung quanh đây. Tống Vân, Huyền Hoa và Khánh Linh theo tại hạ !

Tuyết Cừu bí mật đưa đám người kia qua gành đá.

Tống Vân nói :

- Tiểu muội biết, nơi đây có lối địa đạo đi về Quan âm tự. Địa đạo có cửa xuống là tảng đá trắng kia.

Bốn người tiến lại phía đó. Nơi này là cái hang tự nhiên, cửa hang lớn bằng vuông cửa sổ, được ngụy trang bằng phiến đá mỏng. Họ quan sát thấy có dấu vết của nhiều người mới ra vào.

Tuyết Cừu vội đặt gói thuốc mê không mùi vị nơi miệng hang và nói :

- Tống Vân và Khánh Linh cô nương thủ nơi này. Bất kỳ kẻ nào ngoi lên là phải điểm huyệt nhanh, dù phe địch hay phe ta rồi sẽ tính sau. Còn tại hạ phải qua bên Quan âm tự với Huyền Hoa đi vào địa đạo.

Tuyết Cừu nói xong hối hả đi ngay.

Chương 27: Từ Trong Địa Đạo

Quan âm tự sáng nay người thưa thớt. Những ni sư chân tu thì tiều tụy khắc khổ, còn cái đám giả danh lần lượt bay biến.

Cuộc xáo trộn này dĩ nhiên làm ảnh hưởng rất lớn về đức tin của khách hành hương và làm khủng hoảng thanh danh của chùa.

Có ai dám khẳng định trong chùa hiện giờ không có kẻ tà len lỏi.

Chùa mở cuộc họp khoáng đại dưới sự chủ trì của hai vị sư thái già nua.

Tuyết Cừu và Huyền Hoa bước vào. Mặc dù có thể làm kinh động buổi họp quan trọng này, nhưng chàng không thể không có mặt.

Chàng đưa tay lên ngực tuyên niệm Phật hiệu rồi nói :

- Tại hạ có việc cần cấp, muốn gặp sư thái trụ trì.

Các đệ tử có kẻ biết mặt chàng tối qua, liền kháo nhau:

- Hắn là kẻ dử đã gây nên sự xáo trộn đêm qua !

Có người cãi :

- Kẻ dử chính là người trong chùa. Thí chủ ấy chỉ làm cuộc thanh lọc.

Vị sư thái đứng lên bước ra. Tuyết Cừu đưa sư thái và Huyền Hoa vào phòng trụ trì.

Chàng chỉ tấm bửng vuông bên dưới nói :

- Ngay tại đây có địa đạo thông qua bên bến Tần Hoài. Trong chùa có ai là kẻ tâm phúc của sư thái ?

Sư thái nói :

- Không ai cả ! Thí chủ cần việc gì ?

Tuyết Cừu nói :

- Địa đạo này chỉ dài chừng một dặm. Tại hạ có thể làm họ chết trong ấy luôn cũng được. Nhưng nghĩ đến đức từ bi nên không nỡ xuống tay. Nay tại hạ tự mình xuống dưới đó, trên này e còn một số ma ni tráo trở sẽ có những biện pháp nguy hiểm để hại tại hạ. Nếu sư thái cho phép, tại hạ sẽ thanh lọc lại lần nữa, rồi sẽ xuống !

Sư thái nói :

- Hai vị thí chủ chờ ta !

Bà nói xong bước ra ngoài.

Huyền Hoa nói :

- Tiểu muội canh giữ nơi này không được sao ?

Chàng nói :

- Nếu kẻ phản trắc đi thông báo cho địch, họ tới đây tấn công cô nương rồi chiếm giữ vị trí này thì sao ? Hơn nữa, dưới kia rất nhiều cơ quan, địa lôi, tên, thuốc độc... Nếu họ tấn công ngược lại, đâu có đường rút lui ?

Huyền Hoa chép miệng :

- Rắc rối nhỉ !

Hai vị sư thái bước vào Tuyết Cừu chào họ rồi hỏi :

- Hai vị có bao nhiêu đệ tử tâm phúc ?

Vị sư thái mới đến nói :

- Số đệ tử yêu nghiệt kia đã đi rồi ! Những người còn lại đây là đệ tử cũ cả.

Huyền Hoa nói :

- Làm hư hỏng chùa này là do một số đệ tử cũ đó. Để tiểu nữ ra ngoài điểm mặt mấy tên yêu nghiệt nữa là xong. Nhưng phải có một sư thái đi theo, và công tử phải yểm trợ.

Ba người ra tới chánh điện.

Huyền Hoa nói nhỏ với sư thái :

- Tiểu nữ nói người nào, sư thái cứ gọi tên lên...

Sư thái lãnh hội ý kiến đó.

Nàng và sư thái đến trước đám đệ tử đang ngồi. Huyền Hoa đưa mắt nhìn qua một lượt, nói :

- Cả thảy là bốn tên yêu nghiệt còn ẩn trong đám này !

Nàng nói lớn :

- Đạo pháp chưa đến hồi tận suy. Nhưng Ma vương và Quỷ chúa cứ vào chùa mà quấy phá ! Ta được sự ủy thác của hai vị lão sư thái, hôm nay ta sẽ thanh lọc lại lần cuối cùng cho chùa bớt yêu khí vây hãm. Những đệ tử trung kiên hãy yên lòng ! Những kẻ mà tiểu nữ lôi cổ ra, đó là đệ tử của Ma vương ẩn dưới dạng nhà tu !

Một đệ tử hỏi :

- Nữ hiệp căn cứ vào đâu mà biết người đó là giả ?

Nàng cười lạnh nói :

- Dĩ nhiên là biết ! Dĩ nhiên là có cách !

Nàng nói. Xong đi xăm xăm về phía ni cô mới lên tiếng đó. Ni cô ấy nhìn nàng trừng trừng.

Nhanh như chớp nàng ra tay điểm huyệt, nhưng vị ni cô kia tung chưởng đánh liền. Vừa đánh, ni cô vừa nhãy ra ngoài toan thoát thân, nhưng cửa chánh điện đã đóng, Tuyết Cừu nhanh như chớp xuất thủ điểm huyệt ả.

Chàng lấy tay lau mặt vị ni cô này và lột khăn đội đầu ra, trước mặt các ni cô khác, nàng này là một thiếu phụ... Nạ dòng. Gương mặt hoàn toàn xa lạ với nhà chùa.

Sư thái chép miệng :

- Đúng là yêu nghiệt ! Nếu không nhờ nữ hiệp và đại hiệp, chùa này vẫn còn vướng nó mãi.

Huyền Hoa lại rảo bước về đám người đó.

Một ni cô có cặp mắt chói ngời, da mặt dường như có đánh phấn, đảo mắt nhìn Huyền Hoa.

Huyền Hoa từ từ đưa tay lên, đó cũng là một mánh để đối phương tự thán. Ni cô bỗng nhiên nhả chưởng đánh nàng.

Huyền Hoa vừa đở chưởng vừa nói :

- Đánh cũng không thoát đâu ! Sư phụ của cô nương còn dưới ta xa lắm.

Qua ba chiêu sơ bộ, ả bị Huyền Hoa điểm huyệt.

Nàng cũng lột khăn và lau mặt, ni cô hiện nguyên hình là một thiếu nữ...

Nhiều người lên tiếng :

- Thật là bất ngờ !

Huyền Hoa mỉm cười nói :

- Tới nước này, nếu vị nào không tự đứng ra nhận, thì chớ trách ta xuất thủ cay độc.

Không ai lên tiếng.

Huyền Hoa chớp người lên, bay thẳng tới một ni cô áo nâu cuối phòng, đánh ra một chưởng long trời lở đất.

Ni cô áo nâu tuy có phản ứng nhưng yếu và muộn nên bị dội vào vách trào máu nằm bất tỉnh.

Một ni cô khác tới lau mặt xem quả thấy là ni cô giả hiệu.

Họ cứu tỉnh nàng này lại.

Ở góc trái, một ni cô khác đứng lên vờ đi ngoài.

Tuyết Cừu nói :

- Đứng lại đó !

Nhưng Huyền Hoa nói :

- Ni cô đó không phải !

Nàng phi thân lên chụp ngay người bên cạnh, tống cho một chưởng, ni cô đó quay quay một hồi rồi nằm ngất lịm.

Tuyết Cừu bước tới lau mặt, người này lại là một nam nhân ! Gã khá đẹp trai, thân hình mảnh khảnh giống nữ nhân.

Nàng chỉ mặt vị ni cô vừa muốn ra ngoài, nói :

- Cô nương là người tu hành, sao lại làm trò nhơ uế ở chùa ? Biết hắn là trai giả ni cô sao lại không tố giác ?

Ni cô cúi mặt làm thinh.

Bây giờ trước sự chứng kiến của hai vị lão sư thái và đám đệ tử chân chính, ai cũng lên tiếng ca ngợi song... Hiệp, đồng thời công kích những kẻ tu hành giả mạo này.

Tuyết Cừu phế bỏ võ công của họ, rồi giao cho nhà chùa giải quyết. Chàng nói :

- Bốn tên này cố trường kỳ mai phục và cũng từng sát hại và làm mất tích nhiều khách hành hương.

Lão sư thái nói :

- Sóng gió ở chùa bây giờ đã tạm yên. Nhân dịp này, các đệ tử hãy làm một buổi lễ cầu an.

Chúng đệ tử ngồi lại thứ tự...

Tuyết Cừu hỏi :

- Ba vị ni cô phòng cuối cùng bị kỷ luật, còn đó hay đã đi rồi !

Sư thái nói :

- Vẫn chưa hết thời hạn.

Huyền Hoa nói :

- Tiểu nữ vào đó xem, nếu ba vị đó là chân tu xin sư thái mở lòng từ bi mà xả giới cho họ.

Sư thái gật đầu.

Bốn người lui vào hậu viện.

Họ đến nơi thấy chỉ còn hai vị ni cô, Tuyết Cừu hỏi :

- Còn một sư thái nữa đâu ?

Hai ni cô đảnh lễ hai lão sư thái rồi nói :

- Sư nữ ấy đã ra đi từ hồi khuya !

Sư thái nói :

- Hai đệ tử đi làm sạch thân thể, rồi ra trước tham dự buổi lễ cầu an. Ta quyết định xả giới cho đệ tử.

Hai cô đứng dậy đi liền.

Tuyết Cừu hỏi Huyền Hoa :

- Sao tiểu thư nhìn qua biết họ là giả ?

Nàng cười :

- Cùng một nghề. Thuật di dung của họ làm sao qua mắt được tiểu muội.

Nàng nói tiếp :

- Tịnh Chân sư thái là người võ công uyên thâm, dù hai mươi năm trời ẩn nhẫn làm một nhà sư. Trong hoàn cảnh ngặt nghèo này, sư thái hãy giúp cho chúng vãn bối một tay. Sư thái hãy chọn thêm vài đệ tử võ công cao giữ lấy miệng hầm, để tiểu muội và công tử xuống dưới đó !

Tịnh Chân sư thái ngạc nhiên về lời phát giác của nàng. Bà hỏi :

- Sao nữ đàn việt lại biết ta rõ thế ?

Nàng nói ngắn gọn :

- Việc còn dài. Nhưng bọn vãn bối không còn thời gian. Nói tóm, gia sư đã tiết lộ việc này.

Tịnh Chân nói.

- Được rồi ! Hai vị thí chủ yên tâm mà xuống. Việc trên này lão ni sẽ cáng đáng cho.

Bà nói rồi quảy ra phòng ngoài.

Ba người bước vào phòng trong.

Tuyết Cừu lôi chiếc giường ra, chỉ nắp bửng nói :

- Sự việc thế này, sao Tịnh Chân sư thái lại để yên ?

Lão sư thái kia nói :

- Tịnh Chân biết chùa Quan âm bị tai nạn một thời gian. Nên bà chỉ ngấm ngầm bảo vệ đệ tử mà thôi !

Họ nói chuyện với nhau đợi Tịnh Chân sư thái vào.

Giây lát, Tịnh Chân bước vào, đem theo bốn đệ tử nữa. Bà nói :

- Võ công của bốn đệ tử này không tệ lắm. Họ là những người lo việc thiện trù (làm bếp) cho bản tự, nên gác việc danh lợi hơn thua. Hai vị yên tâm mà xuống ! Trên đây, thĩnh thoảng ta cho người thăm dò sự an nguy của nhị vị thí chủ, ta theo dõi từng giây phút.

Họ thảo luận một hồi nữa, thống nhất đâu vào đó xong.

Tuyết Cừu mở nắp hầm... Chàng nói :

- Quý vị đừng lại gần miệng hầm, để tại hạ xem trước.

Tuyết Cừu nằm sát xuống miệng hầm, đặt tai nghe, chàng chỉ nghe tiếng ồ ồ, ào ào như gió lùa qua hang mà thôi, tịnh không nghe gì nữa.

Tuyết Cừu đưa mắt quan sát, đáy hang sâu thẳm, ít ra cũng ngoài hai trượng.

Tuyết Cừu là người có kinh nghiệm địa đạo.

Chàng nói :

- Tại hạ xuống trước, một lát cô nương xuống. Sư thái cho người canh gác cẩn thận !

Chàng nhẹ nhàng đáp xuống hang. Và khoa ra một đường kiếm để hộ thân.

Nơi chàng đứng là cuối lối.

Tuyết Cừu đứng nép vào vách và vận mục lực quan sát. Hồi lâu, chàng bắt đầu làm quen với cái nhìn trong bóng đêm.

Huyền Hoa đáp xuống.

Chàng nói :

- Hang này có bố trí nhiều địa lôi và mọi thứ độc khác. Tiểu thư theo tại hạ là một sự mạo hiểm !

Huyền Hoa nói.

- Sao công tử không dặn tiểu muội từ lúc còn ở trên miệng hầm ?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ có nói rồi mà tiểu thư không để ý. Đường hầm này ngắn, người ở nơi hầm này đông lắm, thế mà ta vẫn chưa nghe có tiếng động. Có thể giải thích được là, hoặc phần đông họ đã bị thuốc mê nằm kềnh ra đó, hoặc là họ có một vài ngách khác để trú ẩn. Tiểu thư nên đi theo chân tại hạ. Vì tại hạ nhìn trong tối rõ như nhìn ban ngày.

Hai người cẩn thận tiến về phía trước.

Mắt Tuyết Cừu có thể nhìn xa trên vài chục bước. Chàng thấy trước mặt có một gò đất đắp cao, không biết họ chôn gì dưới đó.

Chàng quan sát hai vách lẫn trên trần, chàng nói :

- Nếu đạp gò đất này, lưới chụp sẽ đập xuống ngay.

Huyền Hoa không thấy gì cả.

Chàng bồng Huyền Hoa bước qua khỏi gò đất, rồi hai người lại nắm tay nhau đi...

Bỗng Huyền Hoa ôm tay chàng, nói nhỏ :

- Tiểu muội hồi hộp quá...

Chàng vội trả lời :

- Hít chân khí vào, vận hỗn nguyên khí bảo vệ toàn thân, lòng sẽ thấy yên ổn ngay.

Họ đi tới phía trước độ trăm bước nữa, bỗng vách bên phải lại có con đường ngầm khác.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư đứng đây, tại hạ rẽ vào con đường ngầm kia, xem thử có gì trong đó.

Huyền Hoa níu tay chàng lại :

- Không được ! Đến cảnh này thì sống chết phải có nhau. Tiểu muội quyết không rời công tử nửa bước !

Tuyết Cừu thở ra nhè nhẹ.

Bỗng trước mặt họ có ánh đèn xanh màu lục. Ngọn đèn nhỏ nên ánh sáng tỏa không rộng.

Tuyết Cừu đứng lại quan sát thật lâu. Chàng thấy có vài người qua lại trước mặt đèn. Tuyết Cừu nương theo bóng tối mà bước lần tới.

Chàng nói rất khẽ với Huyền Hoa :

- Trong hầm một tiếng động rất nhỏ cũng nghe rõ. Phải cẩn thận cho lắm !

Hai người đi sát lần tới.

Tuyết Cừu lại quan sát. Phòng trú là một cái hầm vuông vức, rộng, được tô xây kỹ lưỡng, có cửa hẳn hoi.

Ra vào chỉ thấy có hai tên đại hán, dường như chúng ra để nghe ngóng tiếng động.

Ngồi tại bàn là một thiếu phụ tuổi ngoài ba mươi gương mặt cũng khá có nét, và gã đại hán mày rô, mặt bạnh ngồi đối diện.

Chàng hiểu ngầm, có thể đây là tiền trạm.

Tuyết Cừu ấn Huyền Hoa ngồi xuống. Chàng vận công vào bàn tay. Nơi chàng đứng vẫn bóng tối dày đặc, nên hai tên kia không thấy họ.

Chờ hai tên đại hán đi qua, Tuyết Cừu nhắm thật chuẩn phóng chỉ, điểm á huyệt và huyệt định thân của hai gã.

Chàng lôi hai đứa vào trong, lột y phục chúng ra, chàng và Huyền Hoa mặc vào.

Huyền Hoa nhăn mặt tỏ ý không muốn tròng cái bộ đồ hôi hám đó.

Tuyết Cừu vuốt ve nàng, như để an ủi và động viên.

Hai người lại ngang nhiên bước vào.

Tuyết Cừu quan sát toàn bộ nơi đây, ngoài đáy phòng có một cánh cửa đang đóng chặt. Có nghĩa là sau cánh cửa ấy có một phòng khác. Không biết phòng kia có gì trong đó.

Chàng và Huyền Hoa cùng rút kiếm đến trước mặt thiếu phụ và gã đại hán.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu. Hai vị cần phải khai thật để tranh thủ con đường sống. Những người bị đội tiền vệ bắt ở bến Tần Hoài hiện giờ họ bị giam ở đâu ?

Bất ngờ bị tấn công, cả hai bàng hoàng sửng sốt, khi chúng kịp định thần lại, thì hai mũi kiếm sáng loang loáng đã kề vào cổ. Tên đại hán nói :

- Các hạ đi về phía trước chừng hai trăm bước nữa, phía bên trái có một căn phòng, đó là trung trạm, hãy vào đó hỏi. Nơi đây tại hạ không biết việc đó.

Huyền Hoa hỏi :

- Phòng trong kia nhốt những ai trong đó ?

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau. Thiếu phụ nói :

- Nhốt người của bản phái bị sai phạm.

Huyền Hoa phóng chỉ điểm huyệt ả.

Gã đại hán toan xuất chưởng đánh, nhưng Tuyết Cừu đã nhấn mũi kiếm vào cổ hắn nói :

- Cục cựa là hết sống !

Chàng lấy mũi kiếm ra, nơi cổ hắn từ từ nhau ra mấy giọt máu.

Chàng hỏi :

- Tổ chức nào ?

Gã sợ quá nói :

- Trường Thủ Thư Sinh !

Chàng tống cho hắn một đấm, nói :

- Láo ! Làm gì có Trường Thủ Thư Sinh ?

Hắn ấp úng nói lại :

- Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh !

Chàng nện cho hắn một thoi nữa. Hắn vọt máu miệng máu mũi tùm lùm. Chàng gằn từng tiếng :

- Cho tới bây giờ ngươi vẫn còn nói dối, thì làm sao khi nãy ngươi nói thật ? Căn phòng mà ngươi chỉ cho ta chính là cái ổ của cơ quan.

Tuyết Cừu điểm huyệt hắn, nói :

- Những kẻ như ngươi ta sẽ để chết khô ở đây.

Chàng quay sang thiếu phụ hỏi :

- Xin phương giá cho biết quý danh ?

Mụ nói :

- Ta không nổi tiếng gì trong thiên hạ, nên chả cần biết tên làm gì ?

Chàng hỏi :

- Nhiệm vụ của phương giá làm gì ở đây ?

Ả đáp :

- Lo việc ẩm thực.

Chàng điểm thêm huyệt và cả á huyệt của hai tên đó. Chàng nói :

- Nếu như phòng kia quả là trung trạm, và nếu như nơi đây nhốt người của quý phái, tại hạ sẽ giải huyệt ngay. Còn không thì cứ để như vậy cho trời cứu.

Chàng nói với Huyền Hoa :

- Tiểu thư hãy ở đây, để tại hạ đến đó !

Chàng bước tới cửa phòng đó quan sát thật kỹ. Lấy đao chặt khóa rồi mở cửa ra.

Tuyết Cừu đứng nép qua một bên phòng ngừa có gì nguy hiểm. Không có gì cả...

Tuyết Cừu đánh lửa soi vào trong. Phòng này rộng hơn phòng ngoài, vào khoảng vài mươi người nằm la liệt. Nam có nữ có. Có người không áo có người không quần và có một cậu công tử ngồi co ro trong góc.

Mùi hôi thối bốc lên...

Tuyết Cừu nhìn kỹ vị công tử sang trọng kia... Và nhận ra đó là Nhã Uyên.

Chàng vô cùng xúc động nhãy vào bồng gọn Nhã Uyên ra ngoài.

Huyền Hoa chạy tới giải huyệt cho nàng. Cả hai ôm nhau nức nở...

Chờ mùi xú khí xông ra hết, Tuyết Cừu vào trong mang từng người ra.

Chàng giải huyệt cho từng người và hỏi họ. Được biết, họ chỉ là những người giang hồ đi hành hương ở chùa, bị bắt đem vào đây. Người nào đã đi theo đám tà ma đó thì không bị nhốt, ai không theo thì bị họ hành hạ rồi giam vào đây. Gần hai mươi người, trong đó có hai thiếu nữ chừng tuổi đôi mươi.

Tuyết Cừu hỏi quê quán lại lịch từng người rồi nói :

- Hiện tại, cường địch còn ở trong hầm này nhiều lắm. Nếu đưa quý vị ra ngoài kia e chúng hay được, ta nguy mất. Tạm thời chư vị ở đây.

Chàng đích thân đi lục các thức ăn đem đến cho họ.

Chàng chọn người khỏe mạnh nhất rồi nói :

- Các hạ tạm thời chăm sóc những người anh em này. Tại hạ đi trừ bọn kia xong, sẽ trở lại đây đưa quý vị ra. Nơi đây có nhiều điều rất nguy hiểm.

Dặn dò đâu đó xong, Tuyết Cừu, Huyền Hoa, Nhã Uyên ra ngoài.

Hai tên khi nãy bị điểm huyệt vẫn còn đứng trơ ra đó. Tuyết Cừu tặng thêm chúng vài huyệt nữa.

Ra đến ngã ba, chàng dừng lại nghe ngóng.

Bốn bề vẫn vắng tanh...

Bất ngờ phía sau họ có tiếng động, Tuyết Cừu quay lại thì ra hai vị ni cô của Quan âm tự.

Chàng thuật hết tình hình và dặn dò những nơi phòng ngừa. Xong, chàng nói :

- Nhờ nhà chùa khéo léo chuyển những nạn nhân này ra ngoài, nhớ đừng gây tiếng động !

Huyền Hoa vào nơi đó thông báo cho mọi người yên tâm.

Ngoài này, trong bóng tối chỉ còn Nhã Uyên và Tuyết Cừu. Nhã Uyên cúi đầu vào ngực chàng.

Mãi đến khi Huyền Hoa ra, nàng mới thôi.

Ba người tiếp tục đi về phía trước.

Trong bóng tối, ánh mắt của họ quen dần.

Tuyết Cừu đi trước, kế là Nhã Uyên rồi đến Huyền Hoa.

Trên đường đi, họ không gặp trở ngại gì.

Bây giờ họ lại chuyển sang phía tay mặt. Đoàn người đi độ vài trăm bước nữa, nhìn sang bên trái, quả thấy một căn phòng đục sâu vào vách đá. Nơi phòng ấy có ánh đèn nhỏ, ánh sáng không đủ hắt ra ngoài.

Ba người đứng lại quan sát thật lâu, vẫn không có ai.

Chàng nói :

- Hai vị đứng đây, tại hạ sang bên đó !

Huyền Hoa nói :

- Công tử cẩn thận, có thể là cơ quan ngụy trang nơi đó.

Chàng gật đầu, rồi dò từng bước tiến lại phía đó.

Chàng chỉ đi được vài bước, bỗng thấy đằng trước có ánh đèn đi lại. Tuyết Cừu phải lui về chỗ hai người.

Chàng nói :

- Trong đường hầm thì ánh đèn rọi khá xa. Có thể cách nhau mười bước họ phát giác ra ta, ta làm sao đây ?

Huyền Hoa cười :

- Công tử đừng quên chúng ta đang mặc y phục của họ. Tạm thời Uyên muội đứng nép vào đây. Chúng ta lui lại xa một chút, rồi cũng đánh lửa lên, đi tới tự nhiên, chừng đó ta ra tay liền.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thư ứng biến thật nhanh, nhưng cũng hơi mạo hiểm.

Hai người lui lại chừng vài chục bước rồi bật lửa lên và đi tới.

Hai bên đến cách nhau chừng năm sáu bước, hai tên kia cùng đưa đến lên khỏi đầu...

Chúng hỏi :

- Tiền trạm có việc gì phải báo đó ?

Tuyết Cừu nói :

- Cơ mật...

Tuyết Cừu quả thật cơ trí ! Cơ mật thì không nên nói lớn tiếng. Thân đang giả mạo không nên nói dài lời. Hai tên kia nghe nói cơ mật vội bước lại gần.

Tuyết Cừu và Huyền Hoa nhanh tay xuất chỉ điểm á huyệt trước.

Chưa kịp điểm sang huyệt khác, hai tên kia đồng xuất chưởng đánh.

Tuyết Cừu tắt đèn hai bên cho bọn chúng quáng mắt, chàng dùng ma chiêu nện một tên chết tốt, tên còn lại luống cuống bị Huyền Hoa điểm huyệt định thân.

Huyền Hoa giải á huyệt hắn rồi hỏi :

- Phòng kia dùng để làm gì ?

Hắn nói :

- Ta không trả lời.

Tuyết Cừu nói :

- Khá khen cho các hạ không sợ chết. Tại hạ không giết đâu. Tại hạ điểm á huyệt rồi điểm thêm vài huyệt khác, xong sẽ đến thuật "thỏ rút gân xương" thì biết thôi !

Tuyết Cừu nói là làm liền.

Tên kia đau đớn lăn lộn, chắp tay mà lạy, cho đến lúc hắn kiệt sức chàng mới giải á huyệt cho hắn, rồi giải tiếp vài huyệt nữa.

Tuyết Cừu hỏi :

- Phòng có đèn kia dùng để làm gì ?

Hắn nói :

- Phía trước ngọn đèn là cơ quan, không biết đạp lên chỗ đó, tên độc sẽ bắn ra tứ phía. Chỉ cần xước nhẹ một chút là đủ chết ngay.

Chàng hỏi :

- Các hạ có biết cách hủy cơ quan đó không ?

Hắn nói :

- Ai hủy cơ quan đó, thì cũng tự hủy mình luôn. Đó là lời nói thật.

Tuyết Cừu hỏi :

- Muốn tránh sự nguy hiểm, ta làm sao ?

Hắn ngẫm nghĩ rồi nói :

- Sự cấu tạo ở nơi đó rất đặc biệt. Chỉ có hai người biết kỹ là Từ Ninh và cô nương phụ tá cho ông ta.

Huyền Hoa hỏi :

- Những ai trong đó ?

Hắn đáp :

- Trọng phạm !

Nhã Uyên chửi :

- Ta nhắm các hạ không phải là ngu dốt, nhưng lời nói còn tệ hơn kẻ vô học. Kẻ nào phạm vào việc quốc quân trọng sự mới gọi là trọng phạm. Toàn bộ bang phái của ngươi đối với luật pháp đương triều là trọng phạm. Những người kia là ai mà ngươi dám gọi là trọng phạm ?

Tên kia cứng họng không nói nữa.

Nhã Uyên nói :

- Ta thảy ngươi vào cơ quan đó cho tên bắn ra ngoài, sống chết gì mặc ngươi.

Tên kia sợ đến co rúm người lại.

Nhân câu nói hăm dọa đó, Tuyết Cừu nghĩ ra cách phá cơ quan chàng nói :

- Các vị tiến về phía trước chừng một lằn tên, tại hạ sẽ lấy xác chết kia mà đập vào cơ quan đó, để hủy hết những mũi tên. Lẹ lên chúng ta không còn thì giờ.

Tuyết Cừu lấy xác chết, đứng nép mình vào vách thảy xác chết vào đó...

Hàng ngàn mũi tên xé gió bay ra... Tiếng tên rít, va chạm... Tạo thành một thứ âm thanh ghê rợn. Ngọn đèn nơi đó bị tắt.

Chờ không còn gì nữa, chàng đánh lửa lên soi... Nhiều mũi tên đầu bịt đồng nhọn sắc.

Chàng bước vào đến nơi xem xét cẩn thận. Xác chết kia găm không biết bao nhiêu mũi.

Bãi tên đã phá xong, không biết còn cơ quan gì nữa không ?

Tuyết Cừu chống kiếm bước vào. Bước đầu tiên được bình yên.

Chàng mồi lại ngọn đèn.

Xong, chàng bước ra ngoài, vừa kịp ba người kia đi đến.

Nhã Uyên hỏi :

- Sao đại ca không cứu họ ?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đang chờ quý vị đến để hỏi ý kiến đây ! Nếu là người của chúng ta, ta nên cứu họ ngay bây giờ. Nếu là người khác, chờ chúng ta dẹp bọn kia xong sẽ trở lại phóng thích họ ra đó có được không ?

Nhã Uyên và Huyền Hoa tán đồng.

Tuyết Cừu nói :

- Hai vị hãy để ý thật kỹ, có thể họ đi không có ánh đèn. Tại hạ vào đây !

Tuyết Cừu bước qua khỏi ngọn đèn nhìn vào trong, một cánh cửa khép hờ, có nhiều mũi tên găm vào cửa.

Tuyết Cừu mở cửa soi đèn lên. Đây là phòng giam những thiếu nữ. Chưa cần nhìn quen lạ, chàng vội bước ra ngoài.

Chàng nói riêng với hai cô :

- Tiểu thư và tiểu muội ! Bọn tiền vệ thật khốn nạn ! Chúng bắt các cô khỏa thân. Tại hạ chỉ sợ họ tủi thân nên không dám đánh thức dậy. Ta phải làm sao ?

Huyền Hoa nói :

- Tiểu muội trong mình có hai bộ, giao bộ ngoài cho họ. Công tử cũng có hai bộ, nên giao cho họ bộ trong. Nếu là người nhà của ta, ta giải cứu họ ngay, và cho họ mặc y phục lại, còn những người khác thì chờ đó.

Tuyết Cừu bước qua chỗ tối thay y phục xong, đưa cho Huyền Hoa, nói :

- Tại hạ chỉ sợ họ bị xâm phạm tiết hạnh. Ngoài ra không có gì đáng kể.

Nhã Uyên và Huyền Hoa toan đi, nhưng Tuyết Cừu nói :

- Chờ chút !

Chàng ra ngoài điểm huyệt tên kia và đè cổ lột y phục hắn ra đưa cho Huyền Hoa nói :

- Quan trọng là che thân trước đã !

Hai cô đi vào trong.

Tuyết Cừu ra ngoài hỏi tên kia :

- Đội tiền vệ gồm có mấy người ?

Hắn nói :

- Bảy người ! Hiện giờ còn bốn. Một người ở tiền trạm, tại hạ, và một người đã chết rồi kia.

Chàng hỏi :

- Ở đằng trước kia, ngoài bốn người ấy ra, còn những ai ?

Hắn đáp :

- Có thêm Hắc Tinh Tinh, một vài người nữa võ công không tới đâu.

Chàng hỏi :

- Từ Ninh là nhân vật thế nào ?

Hắn nói :

- Người ấy là thủ lãnh của đội, võ công rất cao.

Chàng hỏi tiếp :

- Dĩ nhiên các hạ tham gia vào cuộc tấn công ở Tần Hoài tửu lâu hồi sáng. Chắc các hạ biết nơi nhốt những người kia rồi ? Vậy những ai bị nhốt nơi đó, và nhốt ở đâu ? Tất cả có bị bọn chúng làm nhục không ?

Hắn nói :

- Từ Ninh là một con dã thú. Nhưng có một cô nương tên Đào Mộng Nguyên phản đối, nàng hăm dọa sẽ đem chuyện đó trình lại vội cấp trên, nên hắn sợ. Hắn muốn giết Đào Mộng Nguyên lắm, nhưng sợ cấp trên phát giác. Nơi họ ở không có cơ quan máy móc gì cả. Chỉ có địa lôi. Nếu cần, họ tự hủy luôn. Giang Ngư Nữ và Cù Tố Anh bị nhốt nơi đó.

Tuyết Cừu nghe nói hơi mừng. Chàng hỏi :

- Có người nói Từ Ninh là con của Từ Nam Phủ, chưởng môn Thanh U Cung có đúng không ?

Hắn nói :

- Đúng vậy ! Thanh U cốc chủ vì quá nặng tình về môn phái, nên vợ con ông bỏ đi. Vợ tái giá, người chồng mới đánh đập con họ Từ tàn nhẫn, chàng ta bỏ nhà đi cuối cùng trôi dạt vào đây. Người này thông minh nhưng tàn nhẫn lắm.

Tuyết Cừu thở dài...

Chàng toan hỏi nữa, bất ngờ năm cô trong kia kéo ra. Đi đầu là Huyền Hoa và Nhã Uyên, kế đó là Quách Đình San, Ngọc Diêu Quỳnh và Tả Anh Huệ.

Mọi người chào nhau trong lặng lẽ.

Mỗi cô đều lần nắm lấy tay Tuyết Cừu và tỏ vẻ cám ơn.

Tuyết Cừu vỗ vai tên bị điểm huyệt, nói :

- Các hạ vì theo kẻ ác và tâm cũng chưa hết ác, nên chưa được phóng thích ngay bây giờ. Hãy nằm đó mà chờ !

Chàng dẫn năm cô tiến về phía trước.

Tuyết Cừu nói :

- Có lý nào thuốc mê xông vào đầu kia lại không ảnh hưởng gì đến bọn chúng cả ?

Huyền Hoa nói :

- Thuốc mê ấy chỉ có tác dụng trong phạm vi ngắn. Còn xa làm sao làm mê họ được ?

Sáu người cẩn thận đi lần về phía trước.

Bỗng Tuyết Cừu bấm tay ra hiệu cho bọn họ đứng lại, nói :

- Dường như bọn chúng cho người đi tìm hai tên khi nãy, nên có người âm thầm. Ai đi lần về phía ta kia. Đứng yên đây, tại hạ đi giải quyết hắn !

Tối quá, không ai thấy người kia.

Tuyết Cừu rón rén đi lần về phía đối phương.

Chàng đi nép sát tường, khiến tên kia không hay biết gì.

Trong hoàn cảnh này, Tuyết Cừu không câu nệ hai chữ đánh lén.

Chàng dùng ma ảnh chớp người lên một tay xuất chưởng một tay điểm huyệt, tên kia trở tay không kịp.

Chàng điểm thêm mấy huyệt đạo nữa rồi lôi hắn bỏ sát vào chân tường.

Đoàn người tiếp tục đi tới.

Tuyết Cừu để ý thấy tên vừa rồi đi giữa đường, chàng cũng dẫn mọi người nhắm giữa đường mà đi.

Bây giờ mọi người đều thấy phía trước chừng trăm bước, có ánh sáng từ bên trong hắt ra ngoài, dù ánh sáng có phần nhợt nhạt...

Tuyết Cừu nói :

- Trừ Nhã Uyên ra, năm chúng ta đây đều là cao thủ. Chúng ta bất kể đối phương là nhân vật nào. Chỉ mong làm sao bọn chúng trở tay không kịp để không dùng địa lôi. Chúng ta không chủ trương giết người, nhưng tình thế bắt buộc không thể không ra tay. Ai có ý kiến gì để trừ đám này ?

Nhã Uyên nói :

- Trước nhất, làm sao chúng ta vượt qua ánh đèn tiến về phía trước kia đã. Sau đó, chọn những ai đã mặc giả y phục của bọn chúng, đường đột bước vào. Dĩ nhiên bọn chúng còn ngợ. Ta ra tay còn kịp. Chúng cần phải có thời gian mới châm địa lôi !

Tuyết Cừu thấy mình là người then chốt, dĩ nhiên chàng phải cáng đáng một thành hai, ba...

Trong đám đó Diêu Huỳnh và Anh Huệ mặc y phục bọn chúng.

Tuyết Cừu nói :

- Những người không có y phục giả, bảo vệ Nhã Uyên. Anh Huệ và Diêu Quỳnh đi theo tại hạ.

Ánh sáng không dọi tới chân tường. Sáu người nhẹ nhàng vượt qua đó một cách dễ dàng.

Tuyết Cừu nhìn vào trong thấy một người có gương mặt uy nghi, nước da đen, tướng mạo cao lớn, hao hao giống Từ Nam Phủ, đang ngồi đối diện với một nữ nhân tuổi lớn hơn chàng.

Còn người khác ngồi cầm bút viết gì đó, bên cạnh một đống giấy tờ.

Tuyết Cừu phân công từng người, dặn dò họ những điều cần thiết.

Anh Huệ tấn công cô gái. Diêu Quỳnh tấn công gã đang ngồi viết.

Tuyết Cừu nương theo bóng tối xuất hiện trước mặt Từ Ninh. Từ Ninh phản ứng rất nhanh.

Nhưng Tuyết Cừu nhanh hơn hắn rút kiếm ra, nói :

- Từ công tử ! Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, vốn được lệnh thân giúp đỡ. Lệnh thân đã gia nhập Quỷ Vô Môn Quan với Bạch phu nhân, toàn bộ đệ tử đã dời về đó. Hiện nay, Từ tiền bối, Lý Di Niên cùng một số cao thủ khác thành lập một bang phái để chống với Đông Hải Thần Quân. Nếu Từ huynh còn nghĩ chút tình máu mủ với Từ tiền bối, xin đừng khó dễ với tại hạ.

Từ Ninh nghe danh Lã Tuyết Cừu đã kinh sợ. Thấy Tuyết Cừu tướng mạo đường đường, dám bước vào tử lộ thì biết tiền trạm đã xong rồi, và ba tên đi tuần cũng bị diệt, nên mới có áo để họ mặc đây.

Trong lúc Tuyết Cừu nói với Từ Ninh, chàng thấy Anh Huệ không phải là đấu thủ của nữ nhân kia. Nhưng Anh Huệ là người thông minh, vừa đánh vừa dụ ả ra ngoài. Vừa ra đến nơi, Huyền Hoa nhào tới đánh tới tấp.

Còn Ngọc Diêu Quỳnh với gã kia chưa ai chiếm thượng phong.

Bất ngờ Từ Ninh vút ra một đường kiếm thần tốc rất uy mãnh.

Lã Tuyết Cừu đở kiếm và nói :

- Từ huynh nên xét lại !

Từ Ninh chả nói rằng, hắn dùng quỷ bộ mà áp đảo Tuyết Cừu lui ra từng bước.

Thật ra, Tuyết Cừu đã có kế sách trong việc lui này. Một là nơi đó rất chật. Hai là cơ quan địa lôi đặt nơi đó. Khi Tuyết Cừu lừa hắn ra ngoài rồi, chàng đảo bộ đứng choán ngay cửa ra vào, rồi dùng vô ảnh đấu với quỷ bộ.

Tuyết Cừu vừa đánh vừa nói :

- Tại hạ sẽ dùng chiêu thức của Từ tiền bối để Từ huynh tin.

Chàng chớp người lên... Những chiêu thức mà Hoa Như Tuyết đã đánh cũng như đã truyền cho chàng, chàng đem ra phối hợp với vô ảnh. Từ Ninh lúng túng. Chàng biết, nếu Từ Ninh không bị phẫn uất về gia đình, thì hắn sẽ là con người tốt. Cái đáng trách không phải ở hắn mà là ở những người lớn đi trước. Tuyết Cừu rất cảm thông trong trường hợp này...

Chàng vẫn đánh cầm chừng với hắn, mong hắn thức ngộ.

Ngoài kia, Quách Đình San đứng với Nhã Uyên, cả hai xách kiếm đi thị sát trận đấu, nàng thấy Tuyết Cừu đang dìu Từ Ninh từng bước chứ chưa muốn hạ đối phương. Kế đến Anh Huệ và Huyền Hoa hợp công, đánh nữ nhân thất điên bát đảo. Phía bên trong, tuy chỗ hẹp nhưng Diêu Huỳnh đang chiếm thế thượng phong.

Đình San nói :

- Bọn chúng nhốt người phía trong kia, ta cùng hiền muội vào đó phóng thích họ.

Hai cô tiến vào trong, Đình San phá cửa nhìn vào. Ba thiếu nữ đang nằm mở mắt. Nàng biết mặt hai người, Giang Ngư Nữ và Cù Tố Anh. Thiếu nữ còn lại khỏa thân.

Đình San chửi :

- Khốn nạn ! Cũng cái trò khỏa thân nữa !

Nàng giải huyệt cho Ngư Nữ và Tố Anh xong, nói :

- Lã Tuyết Cừu đã phá toàn bộ lực lượng từ Quan âm tự tới đội tiền vệ di động. Đây là trạm chót.

Nàng đưa hai cô ra ngoài.

Nhã Uyên cùng hai cô vừa được cứu ra, đứng xem xét tình hình...

Đình San bước tới lụi cho tên thư ký một kiếm lút từ trước đến sau.

Hắn chết mà mắt vẫn còn mở trừng trừng.

Nàng đi lục tủ lấy hồ sơ tài liệu giao lại cho Diêu Quỳnh và nói :

- Lã công tử rất cần những món này. Tỷ tỷ nhớ giao cho chàng.

Nàng chạy vào lục áo quần mặc vào cho thiếu nữ khỏa thân kia. Cô này đẹp lắm. Những đường nét tuyệt đẹp kia, trong bảy người bọn này, họa Huyền Hoa mới sánh kịp.

Mặc y phục xong, nàng giải á huyệt cho cô ta rồi nói :

- Trường hợp nào cô nương bị vào đây ? Cô nương tên gì ?

Thiếu nữ đáp :

- Tiểu muội là người trong tổ chức này, vì phản đối việc làm tàn bạo của Từ Ninh và cũng không

chịu để hắn vũ nhục, nên bị hắn nhốt vào đây với các cô khi nảy, rồi vu cáo là... Phản môn. Tên tiểu muội là Tô Yến. Tại đây có tên riêng là Đào Mộng Nguyên.

Đình San hỏi tiếp :

- Tô cô nương trực thuộc vào cánh nào ?

Nàng đáp :

- Thuộc hạ của Thần Nữ !

Đình San nói :

- Những người trực thuộc Bình Thiên Thần Nữ võ công đều xuất chúng. Cô nương có thấy mặt Thần Nữ chưa nhỉ ?

Tô Yến nói :

- Không ai có thể thấy mặt Thần Nữ, cũng không ai biết chỗ ở của ngài.

Đình San nói :

- Thuộc hạ của Thần Nữ và của ba cánh kia đã được Lã Tuyết Cừu cảm hóa rất nhiều. Mong rằng ta cứu cô nương, cô nương hãy đứng về phía chúng ta.

Tô Yến lặng thinh.

Đình San giải hết huyệt cho nàng. Đình San hỏi :

- Tô cô nương năm nay được bao nhiêu xuân xanh ?

Nàng đáp :

- Hăm ba !

Đình San lắc đầu thở dài :

- Cùng một tuổi với bọn tiểu muội. Cô nương đẹp quá. Chúng ta bị khống chế bởi những chuyện không đâu. Cái thời vàng son của người con gái là từ mười sáu đến hăm hai. Qua rồi cái tuổi đó người con gái hết linh. Chúng ta phí cái nhan sắc thật vô ích.

Tô Yến chỉ cúi đầu.

Bên kia, Huyền Hoa đã đả thương nữ nhân kia và đã điểm huyệt ả.

Đình San hỏi Tô Yến :

- Nàng đó là ai mà võ công cao quá vậy ?

Tô Yến nói :

- Cô ta là người Hán lai Tạng. Mẫu thân của cô ta là người Hán, võ công cũng khá, nhưng vì tính kiêu hãnh, bị bọn giang hồ tẩy chay, cuối cùng kết duyên cùng một vị Ban Thiền. Cô ta có tên là Y Sa Gia Cát. Y Sa là họ cha, Gia Cát là họ mẹ. Y Sa có võ công không kém Từ Ninh, tính tình cô độc và cương trực. Thần Nữ rất mến Y Sa. Tiểu muội không có Y Sa can gián thì đã bị hại rồi.

Đình San chợt nói, giọng thiểu não :

- Thật lạ ! Bộ mặt võ lâm của Trung Nguyên hôm nay hết chín mươi chín phần trăm là nữ nhân thao túng. Nơi nào cũng tiểu thư, nơi nào cũng cô nương... Thành ra những gã như Lã Tuyết Cừu sáng giá. Hắn ít ra cũng có đến năm chục cô nhân tình. Bọn tiểu muội có muốn chen chân cũng không lọt. Quá tuổi rồi, luống tuổi rồi, chúng ta đành nhường cho những kẻ.. Hậu sinh vừa mới... Cập kê !

Cuộc chiến giữa Tuyết Cừu và Từ Ninh vẫn còn tiếp diễn. Từ Ninh có thực tài nhưng không phải là đối thủ của Tuyết Cừu. Chỉ vì Từ Nam Phủ chỉ có một mụn con, nên chàng không nỡ xuống tay. Không rõ Từ Ninh có hiểu được ý đó chăng ?

Huyền Hoa và Anh Huệ đang cung khai Y Sa Gia Cát.

Các cô bu lại...

Và người ta thấy tất cả là chín giai nhân. Đầu sổ là Nhã Uyên mười sáu tuổi rưỡi. Kế đến là Huyền Hoa, Đình San, Anh Huệ, Ngư Nữ, Tố Anh, Diêu Quỳnh, Tô Yến và Gia Cát. Các cô gái sắc nước hương trời ấy chưa có cô nào có tấm chồng hoặc có người yêu.

Đình San nói :

- Y Sa Gia Cát... Là người có thân thế đáng yêu và tư cách đáng kính, xứng là người bạn tốt của chúng ta.

Nàng nói qua một lượt cho các bạn nghe, tự tay nàng giải khai các huyệt cho Y Sa.

Nghe qua hoàn cảnh Y Sa, ai nấy đều cảm thương nàng. Câu chuyện của Y Sa bị cắt đứt bởi tiếng hét của Tuyết Cừu...

Nguyên chàng đang đấu với một cao thủ, nhưng chàng vẫn để ý những diễn biến chung quanh.

Thấy người ta nói về Y Sa Gia Cát, chàng chỉ một chút phân tâm, bị Từ Ninh dùng chiêu Giao long

hí thủy phối hợp với quỷ bộ đâm một kiếm xuyên qua hông phải của chàng. Lưỡi kiếm làm rách một khoảng thịt.

Bây giờ Lã Tuyết Cừu biết khôn thì đã muộn rồi. Tuyết Cừu vốn có tính độ lượng, lại là người hào hoa, tưởng rằng đối phương cũng nghĩ tình quen lớn với phụ thân hắn, chàng không ngờ rằng hắn xuất thủ vô tình cay độc đến như vậy. Tuyết Cừu tuy bị thương và đau đớn nhưng vẫn không rối loạn. Lần này chàng quyết tâm làm cho đối phương sáng mắt.

Tuyết Cừu vỗ kiếm và sử dụng ba chiêu kiếm của Hình kinh, Từ Ninh bị bay kiếm, Tuyết Cừu chong kiếm vào cổ hắn.

Tô Yến phóng tới điểm huyệt hắn.

Tuyết Cừu bước tới nói :

- Từ các hạ ! Trong vòng bảy chiêu là ta có thể hạ sát được các hạ rồi. Ta chỉ muốn các hạ tự hối, và nghĩ đến phụ thân mình. Nhưng các hạ vẫn còn hung tính thì đừng trách ta độc ác.

Chàng nói rồi ký gởi trên hai mạch nhâm đốc hắn một vài bí điểm nữa.

Tuyết Cừu nói :

- Ta không phế bỏ võ công. Nhưng huyệt này, dù Thần Nữ có thần thông cũng không hóa giải được. Sự tu luyện sâu dày của các hạ từ nay kể như bỏ.

Huyền Hoa đánh lửa lên, thấy máu của Tuyết Cừu chảy ướt cả y phục, nàng vội điểm huyệt cầm máu cho chàng.

Tuyết Cừu tự lấy thuốc thoa và uống rồi nói :

- Còn mấy tên nữa có lẽ đã bị thuốc mê ở phía trước kia. Chư vị trở lại đường cũ, cứu toàn bộ những người kia ra. Nhã Uyên theo tiểu huynh.

Tám cô đi ngược lại dưới sự hướng dẫn của Y Sa, còn Nhã Uyên và Tuyết Cừu đưa Từ Ninh đi về phía Tần Hoài.

Sở dĩ chàng không để Từ Ninh đi với các cô vì sợ hắn sử dụng cơ quan bất ngờ.

Quả thật, dọc dường chàng thấy các tên trong đội tiền vệ bị trúng thuốc.

Tuyết Cừu bỏ mặc chúng nằm đó sau khi điểm sơ cho chúng vài kiên huyệt nữa, rồi tiếp tục đi. Nhã Uyên nói :

- Đại ca thấy trong người thế nào ?

Chàng nói :

- Mũi kiếm đã rọc một khoảng hông từ trước ra sau, sự đau đớn dĩ nhiên là phải có rồi.

Nhã Uyên ôm lấy chàng, nói :

- Đại ca lặn lội cực khổ quá nhiều. Còn kẻ ác là còn cực khổ.

Tuyết Cừu an ủi nàng.

Không bao lâu họ thấy một rừng đá ngầm phía trước, bởi ánh sáng từ phía trên rọi xuống.

Tuyết Cừu nói :

- Bế hô hấp lại !

Chàng đứng dưới cửa hang nói vọng lên :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu đây...

Có tiếng Tố Vân và Khánh Linh reo lên :

- Lã công tử... Lã đại ca !

Nhã Uyên hơi cau mày.

Tuyết Cừu ôm Từ Ninh ném lên. Xong, chàng quay lại bồng Nhã Uyên lên một tay.

Nàng ôm đầu chàng hôn một hơi thật dài, nói :

- Đại ca bị thương nặng mà vẫn còn lo cho muội.

Tuyết Cừu dợm chân và phóng người lên một cách gọn gàng. Lên tới nơi, các cô đều mừng rỡ...

Tuyết Cừu chỉ Từ Ninh nói :

- Hắn là Từ Ninh, thủ lãnh của đội tiền vệ di động. Hắn có võ công cao, nhưng tính tình độc ác và trụy lạc. Tại hạ muốn giết hắn, nhưng rất tiếc hắn là đứa con duy nhất của Từ Nam Phủ, một đại hiệp nổi tiếng.

Chàng quay sang nói với Từ Ninh :

- Ta tha chết cho các hạ lần nầy. Hãy đi !

Nhã Uyên bồi thêm một câu :

- Ngươi làm sao cho khéo thì làm, nếu để gặp một lần nữa, thì không ai tha cho ngươi đâu .

Từ Ninh thất thểu ra đi.

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện với nhau.

Tuyết Cừu nói :

- Uất Trì cô nương nên cho người lấp miệng hang này lại. Dùng địa lôi mà lấp cho tiện.

Tố Vân can :

- Không nên ! Đây là kỳ công của thiên nhiên và của con người. Cứ để nó sẽ có việc làm hữu ích.

Về đến nhà, Khánh Linh lấy kim chỉ ra khâu vết thương lại cho Tuyết Cừu.

Vết thương của Tuyết Cừu còn nặng hơn vết thương của Ngũ Ngoạn Cô trước đây.

Nhã Uyên nói :

- Vết thương nặng thế này, đại ca đừng uống rượu !

Tuyết Cừu gật đầu.

Họ ngồi thảo nghiệm nhiều phương án đặc biệt.

Tuyết Cừu phân phối công việc Tần Hoài tửu lâu :

- Uất Trì Khánh Linh vẫn đứng ra điều động công việc của tửu lâu. Giang Ngư Nữ lãnh việc nội an. Y Sa Gia Cát lãnh việc ngoại sự. Cù Tố Anh sẽ điều động các cao thủ ứng xử khi hoàn cảnh bất trắc bất cứ từ mặt nào. Các cô còn lại chia nhau quán xuyến các phòng.

Tuyết Cừu nói :

- Việc Tần Hoài đã xong, vậy tại hạ trở lại công việc của mình. Cầu chúc chư vị được nhiều may mắn.

Các cô đều rơi nước mắt, có cô cảm thấy đời mình thật đen tối.

Giang Ngư Nữ đứng lên chắp tay nói :

- Mặc dù tiểu muội là con của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ Thư Sinh, nhưng lệnh thân và tiểu muội có tư tưởng khác nhau. Nếu tiểu muội còn ở đây, thế nào cũng bị Thần Nữ hoặc Giang Nam Thư Sinh giết.

Có tiếng cười trong sáng của một lão khách từ ngoài bước vào nói :

- Khỏi lo ! Còn có ta đây !

Tuyết Cừu nhìn ra thấy đó là Cù Long Kiếm Khách.

Chàng thảng thốt muốn gọi, nhưng Giang Ngư Nữ bỗng nói :

- Cù Long Kiếm Khách ! Lão ra bao giờ thế ?

Lão cười ha hả nói :

- Giang Nam Trường Thủ làm sao đủ tư cách nhốt ta ? Chẳng qua ta muốn lưu lại đó mấy hôm để nắm rõ những bí mật nơi đó, để chờ ngày đưa đám hào kiệt tóc dài này làm một trận thư hùng với lão.

Tuyết Cừu vỗ tay nói :

- Nếu có Cù lão tiền bối ở đây thì chư vị hết sợ gì nữa. Vãn bối tạm thời đề nghị, mỗi ngày tiền bối bỏ vài giờ để dạy võ công thượng thừa cho các vị nữ... Anh hùng ở đây.

Lão nói :

- Phải đó !

Tuyết Cừu nói tiếp :

- Chư vị tiểu thư phải tiếp tế rượu Bồ Đào mỹ tửu cho tiền bối thật nhiều, và chọn cho tiền bối một tay kỳ thủ đặc biệt để tiền bối giải trí. Có Cù Long tiền bối ở đây thì không ma nào dám đến đây quấy rầy nữa.

Khánh Linh cao hứng nói :

- Sẵn sàng !

Cù Long kiếm khách nói với Tuyết Cừu :

- Sư tỷ ta đến Linh Nham gặp lão Đông Đế sau đó bắt Băng Kiên về Bí Tàng Cung. Lần thứ hai sư tỷ xuất môn đã đập nát toàn bộ sào huyệt của Thần Quân phủ trên đất Trung Nguyên. Ngũ Hoa và Thần Quân chạy trối chết, không dám nương náu nơi nào, vì Bình Thiên... Yêu nữ không chừa cho

bọn hắn một chỗ đất dung thân, cũng bởi... Thứ Công lực thần thủy. Hiện nay Ngũ Hoa và Thần Quân đã bôn tẩu ra vùng quan ngoại.

Nghe việc mới lạ như vậy, Tuyết Cừu hỏi :

- Công việc ấy xảy ra từ bao giờ mà vãn bối không hay biết gì cả ?

Lão nói :

- Chỉ mới hơn mười ngày. Việc làm của sư tỷ ta chấn động cả hoàn vũ. Huyết Trì Thánh Nữ nghe cũng khiếp oai, Giang Nam Thư Sinh cũng rúng động. Cho đến con yêu nữ kia phải bối rối. Tuyết Cừu ngươi ngày này tháng kia cứ chui xuống hầm, làm sao mà nghe được ?

Đột ngột Nhã Uyên hỏi :

- Tiền bối có biết Thủy Đường Cung ở đâu không ? Có biết sào huyệt Bình Thiên Thần Nữ ở đâu không ?

Lão nói không cần suy nghĩ :

- Muốn biết hồi nào lại chả được ? Tại ta chưa cần muốn biết vội đấy chứ ?

Nhã Uyên tấn công tiếp :

- Không ai thông minh bằng tiền bối.

Lão cướp lời.

- Hẳn nhiên là vậy rồi.

Nàng bật cười :

- Chưa từng biết sào huyệt của người, chưa từng gặp người mà vẫn biết được kẻ kia... Són đái, kẻ nọ són phân thì quả là đại tài... Đại tài !

Lão tức quá đưa chưởng lên hét :

- Nhãi con ! Ngươi ngạo ta đó à ?

Cả bọn nghe một già một trẻ bắt bẻ nhau mà cười nôn ruột.

Lão nói tiếp :

- Đông Đế nổi danh là bộ tự vựng, thì ta đây nổi tiếng là.. Con quỷ thông thương. Không nơi nào ta

không biết, không chỗ nào ta không hay.

Nhã Uyên tức quá hỏi :

- Vậy tiền bối có biết nhà tiểu nữ không ?

Lão nói liền :

- Không biết.

Nhã Uyên bĩu môi :

- Vậy mà dám nói...

Lão đánh lên một chưởng nói :

- Ta nói chưa hết lời. Ta chưa biết nhà của quái cái nhưng ta biết rất rõ về ngươi. Ngươi có đại huynh và nhị tỷ đi buôn bán trên sông. Ngươi dụ con Tuyết Nê hồng hạc của Huyền Hoa nữ ma đầu sắp làm Bồ tát về nuôi. Ngươi bỏ học đi theo Lã Tuyết Cừu lúc thì hầm sâu, lúc thì thuyền khơi... Vậy đó ! Mặc dù ta chưa gặp ngươi, chưa biết nhà Vương tỉ phú, mà ta biết hết...

Nhã Uyên sợ quá đưa tay chận ngực, má đỏ bừng bừng bởi nghe câu bỏ học đi theo Lã Tuyết Cừu. Nàng sợ lão nói huỵch toẹt ra nữa thì khó lòng, liền nói :

- Bội phục ! Bội phục ! Tiền bối quả là nhà tiên tri !

Lão quay sang Lã Tuyết Cừu :

- Từ Ninh mới đâm ngươi một nhát kiếm, dù cạn dù sâu gì cũng chết, vì kiếm hắn có độc, thế mà ngươi chừng...

Lã Tuyết Cừu chận lại nói :

- Tiền bối như là một thiên lý nhĩ. Chuyện của ai tiền bối cũng biết hết. Dâng rượu cho tiền bối đi !

Tỳ nữ dâng rượu Bồ Đào với chén dạ quang ra.

Lão tự tay rót rượu nhấm rồi hỏi :

- Tuyết Cừu ngươi có biết hiện giờ sư tỷ ta ở đâu không ?

Chàng lắc đầu :

- Đang mong nghe tin tức của người ấy mà không được gì cả.

Lão vội nói :

- Thôi ! Việc ở đây nán lại mấy hôm đã, để ta đi tìm sư tỷ ta xong sẽ trở lại.

Lão đứng lên toan đi.

Nhã Uyên nắm tay lão kéo lại nói :

- Tiền bối khoan đi ! Tiền bối muốn gặp vị sư tỷ ấy dễ lắm.

Nàng kê miệng và ở tại nói nhỏ với ông mấy câu, ông vỗ đùi nói :

- Con nhỏ này thật cao kiến ! Ta phục đó.

Buổi tiệc sơ bộ được bày ra, mọi người ngồi lại vui vẻ với nhau.

Tuyết Cừu ăn uống qua loa, vì phải kiêng cho vết thương.

Tiệc chưa mãn hẳn, Tuyết Cừu đã đứng lên cáo từ. Mọi người một lần nữa gạt lệ chia tay...

Tuyết Cừu theo Nhã Uyên về nhà...

Chương 28: Lã Đại Phu Và Thần Nữ

Lã Tuyết Cừu và Nhã Uyên vừa về tới nhà, đã thấy Nhã Dung và Nhã Ngôn đứng đợi.

Tuyết Cừu chào và hỏi :

- Từ đêm tới giờ chắc gia đình trông lắm.

Nhã Dung nói :

- Đi với đại ca thì không sao ? Có bao giờ Uyên muội lêu lổng như vậy ?

Nhã Uyên nguýt một cái nói :

- Từ nay có muốn đi như vậy nữa cũng không được đâu !

Nhã Dung giật mình hỏi :

- Có việc gì xảy ra vậy ?

Nhã Uyên làm mặt giận :

- Việc gì ! Đi xa cũng trông, đi gần cũng hỏi. Ai dám ở đây mà chơi nữa ! Tốn không biết bao nhiêu ngọc Liên Thành, không lý chả dẫn được con gái họ đi chơi một đêm sao ?

Tuyết Cừu mỉm cười. Còn Nhã Dung thì cau mày hỏi :

- Hiền muội nói gì lạ vậy ? Ai cấm hiền muội bao giờ ? Chỉ lo hiền muội có gặp trở ngại gì không ?

Tuyết Cừu cười :

- Uyên muội đùa đó ! Chỉ vì tại hạ sắp rời nơi đây, nên Uyên muội vờ làm tội làm tình vậy đó !

Nhã Dung từ ngạc nhiên tới buồn, nói :

- Đại ca không ở lại chơi vài hôm nữa sao ? Tiểu muội thấy đại ca ngày nào cũng lật Hải Triều âm ra xem, rồi cứ chép miệng. Đại ca đi cũng phải nghiên cứu nó, chi bằng ở lại đây trong không khí yên tĩnh, bọn tiểu muội sẽ phục vụ tận tụy cho đại ca để đại ca có dịp mà nghiên cứu !

Nghe nàng nói cũng có lý, lại thấy hai nàng quá thiết tha, chàng chưa quyết.

Mắt Nhã Uyên đỏ lên như muốn khóc. Tuyết Cừu ngồi lặng thinh.

Nhã Uyên kéo Nhã Dung ra ngoài nói :

- Tiểu muội thấy tính đại ca rất mạo hiểm ! Võ công của đại ca thì không ai bằng, nhưng kẻ địch võ công cũng không kém. Tỷ tỷ làm sao khuyên đại ca nán lại mấy hôm !

Nhã Dung khều nhẹ :

- Hiền muội rất thân với đại ca, sao hiền muội không nói.

Nhã Uyên nói :

- Thân không bằng nể nang ! Đại ca nể tỷ.

Nhã Dung cười :

- Nếu tỷ tỷ khuyên được, hiền muội cho tỷ tỷ thứ gì nào ?

Nhã Uyên không ngần ngại :

- Muội sẽ giao hết số ngọc cho tỷ tỷ !

Nhã Dung béo má Nhã Uyên hôn một cái nói :

- Tỷ tỷ có số ngọc đã dư rồi, không cần phải lấy thêm của hiền muội nữa ! Tỷ tỷ biết hiền muội đã vấn vương tiếng sét ái tình rồi đó. Coi chừng nhé !

Nhã Uyên nói chống chế, trong lúc má nàng đỏ bừng bừng :

- Đừng chọc tiểu muội ! Tiểu muội không xem đại ca là... Đại ca nữa ! Không nói giùm thì thôi !

Nàng nói xong, đi vòng qua ngõ sau thăm con Hồng hạc.

Hồng hạc thấy nàng, vỗ cánh ré lên mấy tiếng rồi chạy lại.

Nàng đứng vuốt lông hạc mà lòng tư lự đâu đâu.

Lã Tuyết Cừu ngồi một mình cứ suy nghĩ chuyện đi và ở. Hồi chàng hứa với Nhã Thư và Nhã Thi, đi càng lâu, càng dài, càng tốt ! Nhưng chỉ có mấy ngày lòng lại nhớ đến giang hồ. Thấy gia đình họ Vương rất nặng tình đối với chàng, lòng cũng không nỡ.

Bỗng Nhã Dung bước vào, nàng cười và nói :

- Nhã Uyên dỗi bỏ đi rồi !

Tuyết Cừu ngạc nhiên đứng lên hỏi :

- Nhã Uyên bỏ đi đâu ?

Nàng nói :

- Đại ca ở lại chơi vài hôm nữa, biết đâu lại gặp chuyện may ! Uyên muội vừa khóc lại vừa đi đâu đó, có lẽ cô bé sợ cảnh chia tay !

Tuyết Cừu nói :

- Có ở lại rồi cũng phải chia tay !

Nhã Dung nói :

- Thì vậy ! Cũng giống như bây giờ. Ta đang đói, nhưng dẫu có ăn thì chiều cũng phải đói vậy. Nhưng không ăn cũng không được !

Tuyết Cừu hiểu ý ngồi im. Nhã Dung lui ra lo cơm nước.

Buổi trưa hôm ấy chàng ngồi ăn cơm một mình. Một bữa nặng như chì.

Ăn xong chàng bỏ về phòng nằm. Không ngờ vừa bước chân vào phòng chàng đã thấy Nhã Uyên nằm quấn chăn khóc rưng rức.

Thấy Tuyết Cừu vào, nàng vội ngồi dậy, làm bộ tỉnh, nói :

- Đại ca chưa đi sao ?

Tuyết Cừu nhìn Nhã Uyên một cách nghiêm trang nói:

- Hiền muội biết phòng này của tiểu huynh rồi, sao lại vào đây nằm ?

Nhã Uyên thản nhiên :

- Tưởng là đại ca đã đi !

Chàng nói :

- Nếu tiểu huynh đi phải có lời từ giã chứ ? Hơn nữa, hành trang của tiểu huynh còn để nơi đây mà

?

Nhã Uyên đáp liều :

- Nhưng tiểu muội muốn nằm phòng này !

Nhã Uyên nhăn mặt nói :

- Đại ca ơi ! Tiểu muội quá buồn, quá sợ ! Tiểu muội vô tình làm phiền đại ca...

Nàng có vẻ luýnh quýnh. Tuyết Cừu rất cảm thông cho nàng.

Nhã Uyên nói tiếp :

- Nếu đại ca muốn nghiên cứu sách vở, thì tiểu muội đứng hầu quạt cho đại ca. Nếu đại ca thích đi tửu điếm nào, tiểu muội lấy thuyền chở đại ca đi...

Tuyết Cừu nhìn miệng nàng nói có pho có sách, mà lòng buồn rười rượi. Tưởng đâu rằng trên bước phương hồ sẽ tránh được những việc tình cảm, không ngờ lại nhiều gấp mấy lần.

Tuyết Cừu nói :

- Nán lại đây một bữa nữa...

Nàng chẹn họng chàng với giọng đau đớn :

- Rồi mai tiểu huynh lại đi ! Tiểu muội biết mà !

Nàng nói xong kéo Tuyết Cừu bước ra khỏi cửa nói :

- Tiểu muội có cách này hay lắm. Chúng ta đi Vân Mộng để nghiên cứu Thủy Đường Cung.

Tuyết Cừu vốn có ý định đó, nhưng thà đi với người nào có võ công cao, thì khỏi ngại, còn đi với Nhã Uyên thì có nhiều bất tiện.

Trước nhất là võ công của nàng không có là bao, còn mưu trí tuy sáng, nhưng vẫn chưa xuất sắc lắm, bởi lý do là nàng không lăn lộn giang hồ, chỉ mới có mấy ngày trở lại đây thôi.

Chàng nói :

- Hiền muội nên ở nhà ! Một điều dễ hiểu, lệnh thân không thích hiền muội đi xa.

Nhã Uyên nói :

- Việc này tiểu muội sắp đặt với gia đình rồi. Đại ca an tâm !

Tuyết Cừu biết, nếu có nói nữa cũng chỉ làm tổn thương tình cảm của hai bên mà thôi. Chàng đành làm thinh.

Nhã Uyên nói :

- Thời gian còn lại, chúng ta đi dạo chơi cho hết đất Tần Hoài. Bây giờ tiểu muội lái thuyền chở đại ca đi chơi.

Chàng lặng lẽ gật đầu.

Nhã Uyên đưa chàng ra bến thuyền.

Hai người hỏi mướn một chiếc thuyền con sang bên kia bến Tần Hoài.

Nhã Uyên trang điểm mình thành một giai nhân lộng lẫy.

Tuyết Cừu thấy cô bé học làm người lớn, chàng ghẹo :

- Giang hồ mà có mặt hiền muội thì càng sóng gió thêm !

Nhã Uyên nói :

- Vì sao ?

Chàng cười :

- Hiền muội vốn đẹp rồi mà còn trang điểm thêm nữa, thử hỏi ai mà không xôn xao. Hiền muội đặt cho tiểu huynh cái tên Hào Hoa công tử cũng có nghĩa lắm.

Nhã Uyên nghe lòng mình hồi hộp. Nàng chồm mình ra ngoài soi bóng trên sông...

Mạn thuyền dội sóng ra ngoài, mặt sông không bằng phẳng chút nào.

Nhã Uyên nói :

- Tiểu muội biết đại ca ghẹo rồi ! Tiểu muội không đẹp, nhưng lòng tiểu muội không xấu. Đại ca ! Nếu tiểu muội ở lại, thì bao lâu nữa đại ca ghé lại thăm ?

Tuyết Cừu thoáng mừng. Nhưng chàng không biết đó là câu hỏi suông hay là vấn đề ?

Chàng quả quyết :

- Xong việc Thần Nữ, tiểu huynh sẽ trở lại đây ngay. Nếu không khí vẫn như ngày nào, thì tiểu huynh ở lại luôn.

Họ cho thuyền chạy, không mấy chốc đã đến một khách điếm có tên Bình Sa tửu điếm !

Tửu điếm này hướng mặt ra sông, lại có chiếc cầu đâm ra sông để thuyền dễ cập.

Nhã Uyên cho thuyền cập vào đó.

Hai người thong thả bước vào tửu điếm. Họ chọn chỗ ngồi.

Tiểu nhị chạy đến, Nhã Uyên nói.

- Cho một bữa ăn thật tuyệt hảo, không rượu.

Không lâu lắm, quán đã dọn thức ăn ra.

Hai người ngồi bên nhau mà thưởng thức hương vị của bến Tần Hoài.

Bây giờ đã chiều tối và tửu lâu này cũng đèn hoa rực rỡ.

Tiếng ca kỹ, tiếng đàn, sênh phách từ phòng nào đó trổi lên, Tuyết Cừu nghe mà ngẩn ngơ.

Chàng nhớ lại tiếng đàn của Tuyết Minh gảy ở Linh Nham.

Nhã Uyên thấy vậy hỏi :

- Đại ca thích nghe đàn lắm chăng ?

Tuyết Cừu nói :

- Rất thích nghe đàn ! Nhưng riêng điệu đàn này thì tiểu huynh không thích. Sao mà tiếng đàn có vẻ mời mọc, tình tứ. Tiểu huynh, vốn nghe sông núi điêu linh, không thích những tiếng đàn cợt nhã này ?

Nhã Uyên nói :

- Không ngờ một giang hồ cao thủ như đại ca lại có tâm hồn hoài cổ. Đại ca thử nhớ trong Đường Thi có cảnh nào trùng hợp thế này chăng ?

Tuyết Cừu suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Tiểu huynh không chuyên về văn chương, nên không biết !

Nhã Uyên mỉm cười :

- Tiểu muội biết đại ca muốn thử tiểu muội, chứ có lý nào một người có kiến văn uyên bác như đại ca mà lại không biết bài thơ nổi danh của Đỗ Mục, là bài Bạc Tần Hoài (Neo thuyền trên bến Tần Hoài) ?

Nàng đọc :

Yên lung hàn thủy nguyệt lung sa

Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia

Tương nữ bất tri vong quốc hận

Cách giang do xướng Hậu Đình Hoa !

Dịch :

Bến nước Tần Hoài sương nguyệt lạnh

Thuyền ai neo chết, rượu thâu canh

Nàng ơi có biết hồn vong quốc

Còn vẳng bên sông điệu hát tình.

Nhã Uyên nửa đọc, nửa ngâm, giọng huyền bí lạ lùng.

Tuyết Cừu bỗng nghe hồn xôn xao. Ít ra Nhã Uyên có chút đồng điệu.

Chàng chép miệng :

- Hiền muội đọc bài thư này của Đỗ Mục, vậy mà tiểu huynh vẫn cứ tưởng hiền muội vừa mới sáng tác. Bài thơ rất hợp cảnh hợp tình. Uyên muội cho phép tiểu huynh được uống vài ngụm rượu nhé !

Nhã Uyên cảm thấy sung sướng vô cùng. Vài giọt nước mắt thơ ngây của cô bé vừa mới biết làm người lớn, lăn long lanh trên gò má trắng mịn. Nàng gọi rượu Hoàng Mai.

Tuyết Cừu lại nhớ đến Tần Hoài tửu lâu, rượu Hoàng Mai và cô nàng Hoàng Mai...

Tuyết Cừu cạn liên tiếp mấy chén, rồi nói :

- Phải rồi ! Hiền muội giỏi về văn học, tiểu huynh lại khá về võ, trên bước giang hồ có hiền muội bên cạnh tuyệt bằng ?

Nhã Uyên chớp mắt :

- Thật ra, xa đại ca một ngày, tiểu muội bệnh một ngày. Nhưng đi chung với đại ca, tổ làm cho đại ca bận tâm mà thôi. Đại ca có hiểu tấm lòng của tiểu muội chăng ?

Tuyết Cừu nghĩ tới nhưng thiếu nữ đã cùng chàng chia ngọt sẽ bùi, so với tấm lòng ngây thơ trong trắng của nàng, thì cũng chắc đồng cân.

Tuyết Cừu u hoài xa vắng. Chàng thành thật :

- Hiền muội ơi ! Làm gì tiểu huynh không hiểu tấm lòng của hiền muội ? Nhưng cuộc sống này đầy rắc rối, riêng việc nhân nghĩa, ân tình, chúng ta đành phải hy sinh nhiều những gì riêng của chúng ta !

Họ ăn uống và tâm sự với nhau...

Vừa lúc đó, ngoài quán bước vào một tên khất cái, mặt trông dơ dáy bẩn thỉu, xăm xăm bước lại bàn Tuyết Cừu, nói :

- Tiểu đệ có tên là Tiểu Thần Thông, nếu nói về nghề ăn cắp thì trên đời không còn ai là đối thủ . Bản bang chủ bị chứng trầm kha, tiểu đệ đi khắp cả trời đất trừ cung Đâu Suất là chưa tới mà vẫn tìm không ra thuốc cho bang chủ. Hôm nay tiểu đệ đã bị khai trừ ra khỏi bang phái, mặc dù trong tay vẫn còn nắm chức Đàn chủ. Nhân huynh hãy cho tiểu đệ một ít thuốc hồi sinh !

Tuyết Cừu không biết tính sao. Chàng biết bang chủ Cái Bang là kẻ có tên trong bản Huyết Cừu. Hơn nữa, thuốc này có tính bí mật, bởi vì Thần Nữ là tay thần thông, nếu có thuốc trong tay người ấy có thể tự chế được ngay.

Tuyết Cừu hỏi :

- Ai nói với các hạ là ta có thuốc hồi sinh ? Và các hạ có biết ta là ai không chứ ?

Tiểu Thần Thông nói :

- Vì nghề nghiệp mà tiểu đệ biết, không thể giải thích được. Dĩ nhiên nhân huynh là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu !

Tuyết Cừu mỉm cười, nói :

- Các hạ hay lắm ! Cừu mỗ ngồi đây và trong người có sẵn linh dược. Nếu các hạ quả là thần thông thì cứ việc ra tay mà lấy thuốc !

Tiểu Thần Thông nói :

- Một khi người ta đề phòng rồi, khó mà ai lấy được.

Tuyết Cừu nói :

- Hoặc là cho biết chỗ của bang chủ đang ở để tại hạ đến đó mà giao thuốc cho ông ta, hoặc là khiêng bang chủ tới đây nội trong đêm nay. Ngoài ra không còn điều kiện nào khác.

Tiểu Thần Thông xá một cái rồi đi liền.

Nhã Uyên nói :

- Sao đại ca đáp ứng điều kiện nhanh vậy ? Cái Bang vốn hay nhiễu sự ? Xưa nay người bệnh giả là mạnh thì khó, còn người mạnh mà giả bệnh thì có gì là khó ? Họ bế hô hấp một chút thì thân nhiệt sẽ nóng lên, tim đập nhanh, lục phủ ngũ tạng đều lạc mạch. Họ muốn hóp má thì nút hơi vào. Muốn ra vẻ tiều tụy thêm, họ làm vài liều dược tẩy...

Tuyết Cừu nghe nàng nói biết mình còn non tay lắm. Chàng nói :

- Tiểu huynh nghe người ta sắp chết mà quên nghĩ trước sau. Hơn nữa, bang chủ Cái Bang có mối tử thù với tiểu huynh nên không thể không cho họ. Họ đến đây, tại hạ sẽ bắt mạch sẽ biết chân giả.

Nói thì nói vậy, nhưng chàng hoài nghi vụ này có liên quan tới Bình Thiên Thần Nữ, nên chàng phải tuyệt đối đề phòng.

Tuyết Cừu và Nhã Uyên ngồi đến canh ba, ngồi quá cũng mỏi, Nhã Uyên đề nghị :

- Hoặc là ta ra thuyền nằm đợi, hoặc là ta mướn phòng nằm nghỉ. Đợi hoài mỏi mệt lắm !

Hai người tính tiền xong đưa nhau ra thuyền. Hai người vừa đặt lưng xuống không được bao lâu, đã thấy Tiểu Thần Thông đến bên cầu gọi :

- Lã công tử ! Tiểu đệ đã rước bang chủ đến rồi !

Tuyết Cừu ngồi dậy :

- Tại hạ sẵn sàng, nhưng không thích ai lừa dối ! Nếu có việc lừa dối thì các hạ là người gánh lấy hậu quả !

Tiểu Thần Thông nói :

- Không dám !

Tuyết Cừu và Nhã Uyên bước vào quán, thấy một đám trưởng lão đứng bao quanh một người đang

nằm trên cáng. Người này mới trông có vẻ già nua và bệnh hoạn lắm.

Tuyết Cừu tới nơi, Tiểu Thần Thông hô lớn :

- Lã y sư sẽ phục hồi sức khỏe cho Bạch chủ, xin quý trưởng lão lui ra !

Tuyết Cừu thấy mấy tay trưởng lão này dường như không thật. Những nhân vật Cái Bang bao giờ cũng gầy gò khô đét, có ai mập nhỉ ? Thế mà những vị này ai cũng dáng vóc to béo, chỉ giống có bộ áo rách nhiều túi mà thôi.

Chàng sinh nghi.

Nhã Uyên cười, nói :

- Tổng Đàn của Cái Bang đóng ở Bắc Kinh, và trưởng lão Cái Bang chỉ có tám vị. Chẳng lý bang chủ thân di, tám vị trưởng lão bỏ hết Tổng đàn mà đi xuống đây ? Hơn nữa, từ Bắc Kinh đến đây phải mất hơn mười ngày đường ngựa, là ai sao mới hô một tiếng là chư vị có ngay ? Tiểu nữ thấy việc này có nhiều nghi vấn !

Tuyết Cừu ngầm vận công, bước lại bên bang chủ, có Tiểu Thần Thông đứng đó. Tuyết Cừu trầm giọng :

- Tại sao không ai giải thích nghi vấn vừa rồi ?

Tiểu Thần Thông nói :

- Ai không hiểu thì có quyền nghi vấn, nhưng sự thật vẫn là sự thật.

Tuyết Cừu cười lạnh, chàng đưa tay bắt mạch bang chủ...

Về nghề y, Tuyết Cừu xứng đáng là bậc tổ sư. Chàng thấy mạch chạy trầm sát, gần như là mạch tuyệt căn. Chàng vẫn để tay trên ba bộ thôn, quan, xích mà mắt thì quan sát sắc diện của bệnh nhân, thấy mặt vàng lại có nhiều gân máu nổi lên.

Quan sát thật kỹ, chàng biết người này đã dùng phép qui tức mà bế liễm cân mạch...

Tuyết Cừu bấm ngay Tử huyệt của bệnh nhân trên uyển mạch, trầm giọng nói :

- Các hạ qua mặt tại hạ sao được ? Đã dùng thuốc dị dung lại còn qui tức, hòng lừa gạt ta. Lừa gạt với mục đích gì ?

Tên giả bệnh kia đã quyết liều, hắn không nói.

Nhã Uyên đã đến sát bên Tuyết Cừu thủ thế.

Tuyết Cừu biết ý, chàng điểm huyệt định thân hắn rồi. Bất thần dùng Vô ảnh mà tung chưởng đánh Tiểu Thần Thông.

Tiểu Thần Thông dùng phiêu pháp mà biến mất. Hắn lại hiện ra và đứng xa xa nói :

- Lã Tuyết Cừu ! Sao ngươi dám hại bang chủ của ta ?

Tuyết Cừu toan nhãy về phía đó, Nhã Uyên níu lại nói nhỏ :

- Đừng rời tiểu muội !

Chàng tĩnh ngộ, liền khai tức cho tên giả bệnh kia.

Tên đó ngồi dậy, Tuyết Cừu nói :

- Chân giả hiện giờ đã phân biệt rồi ! Muốn sống thì đi theo ta !

Tuyết Cừu tay nắm uyển mạch lôi cổ hắn đi tay kia rút kiếm cầm tay. Nhã Uyên đi trước.

Tiểu Thần Thông nhãy chờn vờn trước mặt.

Tám tên giả trưởng lão chạy qua, chạy lại hai bên, Tuyết Cừu nói :

- Ta biết các ngươi là ai rồi ? Hãy nói với Bình Thiên Thần Nữ, nếu có thực tài thì đường đường chính tới tìm ta, còn đem cái đám vô dụng này chỉ làm trò cười mà thôi !

Nói tới đó thì chàng không cần thiết phải giữ tên này nữa, nên tặng hắn vài bí điểm để mang về cho Thần Nữ.

Chàng đẩy hắn ra, nói :

- Muốn làm người võ lâm, thì hãy giải lấy những huyệt di lưu này !

Tên kia bước đi lóng cóng như người bị chứng tê bại.

Tiểu Thần Thông bước về phía hắn mà xem xét. Tám tên trưởng lão giả kia cũng xúm lại.

Mỗi người mỗi tay sờ vào mình hắn... Bọn chúng có cảm tưởng tìm huyệt bí điểm như tìm lấy một hột nước trong biển.

Lã Tuyết Cừu bình thản đi về phía thuyền.

Gần tới nơi, đột nhiên Nhã Uyên nói :

- Hãy xem chừng có mai phục ở trên thuyền !

Tuyết Cừu nắm tay Nhã Uyên bước lên thuyền quan sát thật cẩn thận. Không thấy gì khả nghi, chàng cho thuyền tách bến.

Nhã Uyên ngồi bên chàng, nàng nói :

- Tiểu muội thấy như có gì bất an. Đại ca nên cho thuyền đi cách bờ không xa lắm !

Đã hết canh ba. Tuyết Cừu bỗng trao tay lái cho Nhã Uyên, chàng trầm giọng :

- Có phải Bình Thiên Thần Nữ đó không ?

Bây giờ Nhã Uyên mới thấy đằng trước khoang thuyền một bóng người mờ mờ ảo ảo, phiêu hốt, chân hổng mặt thuyền. Nhìn kỹ, đó là một thiếu nữ cung vận thướt tha, mặt che tấm sa mỏng.

Thấy thân ảnh đó, Tuyết Cừu nhớ tới lão say, lại nhớ tới bức tranh của Vương Giải Ngữ. Lập tức trong cơ thể chàng cũng nổi lên chứng... Phiêu hốt như ai.

Dường như dưới chân chàng có một sức mạnh để đẩy chàng có thể hổng lên khỏi mặt thuyền.

Nhã Uyên thấy thân ảnh Tuyết Cừu như vậy nàng vô cùng thán phục và tin tưởng.

Thiếu nữ không trả lời.

Tuyết Cừu biết quả là nàng rồi, liền nói :

- Thần Nữ thừa sức đi tìm tại hạ cớ sao lại sai bọn kia làm trò quấy nhiễu, không sợ làm phiền lòng nhau sao ?

Lời nói êm dịu có vẻ tôn trọng đối phương và trong đó vẫn đề cao mình đứng ngang hàng với Thần Nữ...

Nhã Uyên là con nhà văn, nghe qua hiểu ý ngay. Nàng rất tâm đắc câu nói đó.

Thần Nữ đáp :

- Ta muốn chứng nghiệm việc công tử có Thần thủy thánh dược.

Giọng nói của nàng tuy nhỏ, nhưng cường âm rất mạnh, rất trong và rất nhọn. Qua giọng nói đó Tuyết Cừu biết tuổi nàng vào khoảng trên hai mươi là cùng.

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương ấn chứng bằng cách nào ? Sự thật là Lý Nhân Nhu đã biết rồi đó !

Tuyết Cừu không gọi nàng là Thần Nữ nữa, sợ làm mất lòng Nhã Uyên. Chàng gọi Thần Nữ là cô nương, tức là để thực hóa một con người đầy huyền thoại này.

Thần Nữ nói :

- Sao công tử không gọi ta là Thần Nữ mà gọi ta là cô nương ?

Tuyết Cừu cười mát :

- Muốn gọi Thần Nữ cũng không có gì khó ? Cái khó là cô nương có làm được một vị thần hay không ? Có thoát khỏi thất tình lục dục hay không ? Có đủ lực để ban bố họa phúc cho ai hay không ?

Thần Nữ nói :

- Gọi gì cũng được ! Nhưng ta rất cần loại thuốc đó, công tử có thể giúp ta được chăng ?

Tuyết Cừu nói liền :

- Nếu là người khác thì tại hạ có thể giúp. Còn với cô nương, tại hạ không thể giúp. Cô nương muốn khống chế giang hồ. Cô nương có sức học uyên bác, võ công uyên thâm, cô nương muốn thay đổi cả một hệ thống võ học và triết học, và đem vào trong võ lâm một nền học vấn "Thần Nữ". Nếu tại hạ đưa thuốc ra, thì cô nương lấy đó mà điều chế được ngay, có thể huyền diệu hơn nữa là khác. Khi đã chế được thuốc rồi tha hồ cô nương tung hoành !

Thần Nữ nói như van lơn :

- Công tử nghĩ vậy cũng phải ! Nhưng ta hứa, ta sẽ không làm điều đó. Ta cần nó với một việc khác !

Tuyết Cừu hỏi :

- Việc đó như thế nào ?

Thần Nữ nói :

- Xin thứ cho ta không thể trình bày việc ấy ra được !

Tuyết Cừu nói :

- Vậy cũng xin thứ cho tại hạ không thể đưa thuốc ra một cách khinh suất được !

Tuyết Cừu thấy khoảng cách giữa hai người tự nhiên như gần nhau thêm. Và chàng thấy rất rõ vai của Thần Nữ rung lên vì sự cự tuyệt của chàng.

Nàng nói :

- Công tử quyết không chiều ý ta ?

Tuyết Cừu nói :

- Sự không chiều đó không phải do chúng ta có sự đối kháng, mà do ở cô nương có sự toan tính !

Thần Nữ nói :

- Nếu ta nói rõ việc ra, công tử có thể giúp ?

Tuyết Cừu nói :

- Trước sau gì cô nương cũng ép buộc tại hạ. Nếu cô nói việc ấy ra mà không hợp với chủ trương của tại hạ thì làm sao có thể đưa thuốc cho cô nương được !

Thần Nữ thở dài nói :

- Chả lý ta phải dùng vũ lực về việc này ?

Tuyết Cừu nói :

- Đó là điều không nên. Chánh đạo không chủ trương ăn cướp. Cho dù cô nương đánh không thắng tại hạ vẫn mang tiếng ăn cướp. Hơn nữa, trước sau gì tại hạ cũng tìm cô nương để quyết một phen sống mái, và điều ấy mới là danh chánh ngôn thuận.

Thần Nữ nói :

- Chừng nào công tử tìm đến ta ?

Tuyết Cừu nói :

- Khi nào tại hạ phá tan sào huyệt của Giang Nam Phủ, Thủy Đường Cung !

Nàng lại hỏi :

- Bao giờ công tử mới trừ xong hai nơi đó ?

Chàng đáp :

- Trễ lắm là cuối đông !

Nàng hỏi :

- Công tử cũng biết hai nơi ấy có ta yểm trợ chứ ?

- Biết ! Tuyết Cừu đáp.

Nàng thở ra nói :

- Công tử coi nhẹ ta quá !

Tuyết Cừu nói :

- Việc phải làm thôi cô nương ạ ! Dù rằng việc đó nguy hiểm đến tính mệnh của mình !

Bỗng Thần Nữ nói :

- Hay là thế này, ta cho công tử biết tên, biết mặt và biết nơi ta ở, đổi lại, ta xin công tử ba liều thuốc ?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ có cần biết những thứ đó để làm gì ? Tên thì ngàn vạn tên, mặt thì cứ dùng thuật dị dung biến hóa ra hàng vạn gương mặt, lấy gì làm chắc ?

Thần Nữ vừa nói vừa gỡ tấm sa ra...

Tuyết Cừu và Nhã Uyên đều sững sờ.

Mặt nàng sáng như trăng rằm, mắt lặng lờ yểm bức được tấm lòng chân chính của bậc quân tử. Trên gương mặt ấy có vạn nét lành, vạn nét đẹp, vạn vạn tuyệt vời. Có nàng, thế gian không còn ai là giai nhân nữa.

Tuyết Cừu thảng thốt nói :

- Đúng là Thần Nữ !

Nhã Uyên nói :

- Thần Nữ đẹp quán cổ thôi kim ! Tiểu muội rất hân hạnh chiêm ngưỡng... Tôn nhan !

Nàng nói xong chắp tay lại xá xá mấy lượt.

Thần Nữ nói :

- Đây là gương mặt thật không hề có son phấn hay điểm trang chứ đừng nói dị dung. Hơn năm năm, hai vị là người đầu tiên thấy mặt ta.

Tuyết Cừu và Nhã Uyên nhìn chăm chú dung nhan tuyệt vời ấy như sợ nàng che mặt lại.

Thần Nữ nói tiếp :

- Đành cáo biệt vậy ! Ta đợi công tử tại Cung Thần Nữ trên đảo Hoàng Mai, tức là Kim Môn đó !

Nàng xoay người toan đi. Tuyết Cừu gọi giật lại :

- Thần Nữ ! Nếu Thần Nữ cần chữa bệnh cho ai, hãy đưa tại hạ đến đó, tại hạ sẽ chữa cho !

Thần Nữ nhìn chàng chăm chăm rồi khẽ thở dài, dường như lòng nàng thấy có gì khó xử. Suy nghĩ thật lâu, nàng mới nói :

- Quả là vậy ! Nhưng việc đó rất khó cho công tử về sau... Thôi, cứ chiều theo ý trời !

Lã Tuyết Cừu vốn có tấm lòng hào hiệp, nghe nàng nói với vẻ đắn đo, Tuyết Cừu lại nổi máu anh hào lên. Chàng nói :

- Việc cứu người thì không gì trở ngại ! Tại hạ sẵn sàng đi ngay bây giờ !

Thần Nữ nói :

- Cách đây chừng một ngày đường !

Tuyết Cừu nói :

- Mấy ngày tại hạ cũng đi !

Đột nhiên Nhã Uyên buồn xo. Nàng hỏi :

- Đại ca có cho tiểu muội đi không ?

Tuyết Cừu nói :

- Hiền muội ở lại ! Tiểu huynh đến đó rồi vài ngày sẽ có mặt ở đây !

Nhã Uyên nói như khóc :

- Giang hồ sóng gió lắm đại ca ơi ! Lời hứa trong thời buổi này khó mà giữ đúng !

Thần Nữ nói :

- Nếu công tử quyết định rồi, thì lên đường ngay. Và cô nương hãy quay thuyền trở về !

Nàng nói xong lấy khăn sa bịt mặt lại.

Nhã Uyên hỏi :

- Đại ca của tiểu muội đến đó có gì nguy hiểm không ?

Thần Nữ nói :

- Chưa biết ! Sự gian nguy hay thách đố với bậc anh tài lắm !

Tuyết Cừu nói :

- Hiền muội quay thuyền về nhé ! Cho tiểu huynh gởi lời thăm gia đình. Dĩ nhiên là tiểu huynh sẽ trở lại, vì đã để hành trang ở lại đó.

Nhã Uyên nói :

- Chả lẽ đại ca và Thần Nữ lội dưới nước ?

Thần Nữ mỉm cười chào nàng và phóng mình xuống sông lướt đi nhẹ nhàng trên mặt nước. Tuyết Cừu cũng làm như vậy đuổi theo…

Nhã Uyên nhìn theo thở dài, nước mắt chảy ròng.

Vào đến bờ, họ đi chậm lại.

Không ai ngờ được trong trường hợp này, hai kẻ đối tử đầu cùng đi về một hướng.

Thần Nữ nói :

- Công tử đã phá vỡ của ta không biết bao nhiêu đại bộ phận. Từ Thần Quân, Tần Hoài tửu lâu, Quan âm tự, Tiền vệ di động… Dĩ nhiên, công tử là kẻ đại thù số một của ta !

Tuyết Cừu nói :

- Thần Nữ chứa chấp những kẻ đã gây nên cái chết của song thân tại hạ, bắt tất cả những người giang hồ chánh phái. Thần Nữ còn âm mưu thống trị võ lâm với một tà thuyết. Tại hạ quyết vì võ lâm mà đặt Thần Nữ vào đại công địch.

Họ sát vai với nhau vừa đi vừa nói chuyện.

Đến nửa buổi, họ qua một khu rừng vắng.

Thần Nữ lấy khăn sa ra. Tuyết Cừu nhìn kỹ vào mặt nàng. Chàng thấy lòng buốt se.

Chàng khe khẽ thở dài, gương mặt anh tuấn ấy hiện ra một nỗi u hoài như xót xa, như thương tiếc. Hai người ngồi lại bên suối nghỉ chân.

Thần Nữ lấy tay viết hai chữ Vệ Thạch trên mặt nước. Viết xong mà nước vẫn chưa lấp chữ. Một phần là nàng đề khí, vạch nước ra, một phần nữa thủ pháp của nàng rất nhanh. Ý nàng muốn biểu diễn một môn công phu.

Tuyết Cừu viết chồng lên chỗ nàng viết ba chữ Lã Tuyết Cừu, nét chữ tuyệt vời thủ pháp nhanh không tưởng, và viết xong rồi chữ cũng không bị nước xóa ít ra cũng vài cái chớp mắt.

Tính về số nét của đôi bên, thì chữ chàng viết có số nét nhiều gấp đôi chữ của Thần Nữ.

Thần Nữ nhìn chàng không chớp mắt.

Tại sao chàng không viết ba chữ ấy trước chỗ mình ngồi, mà lại viết chồng lên trên chữ Vệ Thạch ?

Không biết nàng nghĩ sao mà đôi má đỏ hây hây...

Còn Tuyết Cừu nghĩ rằng, từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ chàng mới biết giai nhân là gì...

Giờ đây chàng lại được nhìn tận mặt nàng.

Môi đỏ như son, da mịn như trứng bóc, mi thanh mục tú. Nàng cùng Tuyết Cừu ngồi bên nhau, mà hào quang rực rỡ một vùng.

Hai tuyệt Đối tử đầu cũng là hai tuyệt đại tài tử giai nhân, nếu họ sánh duyên được với nhau, thì quả là trời đất nhiệm mầu.

Bỗng Thần Nữ lấy khăn che mặt đứng lên nói :

- Vô Tận Tàng Cao Thủ đến kìa !

Tuyết Cừu đứng lên nhưng chưa thấy ai...

Hồi lâu, chàng mới thấy trong rừng đi ra một lão say mà chàng đã gặp trước đây. Sự đoán của chàng về người này quả là không sai.

Loáng chốc lão say đã đến trước mặt hai người. Lão cầm hồ rượu ực một hồi rồi nói :

- Tuyết Cừu ! Ngươi đi theo Thần Nữ mà cứu người, ngày sau ngươi sẽ có một ân hận lớn !

Tuyết Cừu làm lễ lão say, rồi nói :

- Việc cứu người chỉ có vãn bối và Thần Nữ biết, sao tiền bối cũng biết ?

Lão say nói :

- Ta còn biết người phải cứu là ai nữa kìa !

Tuyết Cừu nói :

- Nhưng Vô Lai Tôn Giả có dặn cứu nhân độ thế, vãn bối làm sao trái ý được !

Lão say nói :

- Cứu độ là cứu những người hiền để lợi cho đời. Ngươi đi cứu kẻ dử là hại đời, chứ đâu phải cứu nhân độ thế ?

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Nhưng người đó là ai ?

Lão say nói :

- Hắn có tên là Thiên Thủ Vô Nhãn Thư Sinh. Mã bên ngoài của hắn đẹp không kém gì ngươi. Võ công Thần Nữ đã lệch đất nghiêng trời rồi, mà hắn còn cao hơn một bậc. Hắn luyện Vô Hình chưởng mà bị dị chứng tẩu hỏa nhập ma. Từ đó hắn bị thêm chứng đố phong (sợ gió, kỵ gió). Ra ngoài gió là hắn chết từng hồi. Thần Nữ là bậc tài hoa đành phải bó tay. Thiên Thủ Vô Nhãn là người yêu của Thần Nữ, là một tên đại ma đầu vô hình. Nếu hắn hết bệnh thì võ lâm cũng hết sống !

Lão nói rất nghiêm túc không chút gì là say cả... Thần Nữ không một lời đính chính.

Không biết sau lớp sa kia gương mặt nàng thế nào ? Nhưng nàng hơi cúi đầu một chút.

Tuyết Cừu nói :

- Trước đây vãn bối không biết mới hứa như vậy. Bây giờ biết rồi không thể nuốt lời. Xin tiền bối tha thứ cho !

Lão say thở dài quay người bỏ đi...

Lão đi rồi, gương mặt Tuyết Cừu trở nên nghiêm trang. Chàng nói :

- Ta đi !

Thần Nữ bước theo, nói :

- Sự thật là vậy, công tử ân hận chăng ?

Tuyết Cừu lắc đầu nói :

- Có thể tại hạ đắc tội với võ lâm nhưng không thể đắc tội với chính mình. Cho dù Thiên Thủ Vô Nhãn mạnh rồi, có giết tại hạ, tại hạ cũng cam thôi !

Thần Nữ nghiêm mặt nói :

- Sự tình có thể là vậy lắm !

Hai kẻ đối tử đầu lại sóng vai đi bên nhau. Thần Nữ thấp hơn Tuyết Cừu một cái đầu.

Tuyết Cừu hỏi :

- Thần Nữ và Vô Tận Tàng Cao Thủ là những kẻ đối đầu với nhau, có thể nói một chết một sống, sao hai bên gặp nhau lại không đánh nhau ?

Nàng nói :

- Vô Tận Tàng võ công quán chúng, và ta cũng không kém lão. Hai bên chưa ai biết mình chắc thắng nên không khai thủ ! Vả lại, những người như chúng ta việc đấm đá càng nên chừng mực để giữ phong độ của kẻ trưởng thượng. Nếu công tử nghe lời lão mà quay lại cũng không có gì đáng trách. Ngay từ hồi trên thuyền ý ta cũng không muốn công tử làm một việc nghịch lý như vậy.

Tuyết Cừu nói :

- Đi tới chứ không quay lại nữa !

Thần Nữ lại thở dài bước nhanh.

Trời đã đúng Ngọ.

Trước mặt họ là một tiểu thị trấn, nhà dọc hai bên đường khá đông.

Thần Nữ mở khăn mặt ra nói :

- Ta vào quán !

Cả hai cùng bước vào.

Quán này xem ra cũng khá lịch sự. Tuyết Cừu chọn bàn bên góc ngồi xuống. Thần Nữ ngồi bên cạnh.

Nàng ngồi thế này nếu hiểu thật sâu, thì rõ tâm hồn nàng đã thay đổi rất nhiều. Thần Nữ không còn mang tính đối kháng nữa !

Tuyết Cừu gọi thức ăn.

Thôn Nữ hỏi :

- Công tử không dùng rượu ?

Tuyết Cừu trầm ngâm không nói.

Nàng gọi rượu thêm.

Quán này không có những danh tửu. Họ mang vài loại rượu thường. Thần Nữ thử qua, món nào nàng cũng nhăn mặt.

Tuyết Cừu nói :

- Để tại hạ bào chế cho !

Chàng pha vào đó một ít thuốc. Khi nếm qua, Thần Nữ giật mình nói :

- Công tử biết pha chế rượu sao ?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ ít uống rượu, nhưng biết pha chế rượu. Rượu này gồm năm thứ thuốc : Thần Thủy, Hoàn Sinh, Độc bất nhiễm, U hương, Độc căn ! Hai vị sau cùng tự nó không có hương, nhưng gặp bốn vị kia, thì mùi hương lồng lộng.

Hai người rót rượu thưởng thức.

Đến lượt Thần Nữ tư lự. Hồi lâu nàng nói :

- Ta nhờ công tử làm việc này mà lòng ta cứ áy náy mãi !

Tuyết Cừu thản nhiên nói :

- Mục đích của y học là cứu người, và người nào cũng đáng được cứu. Y học không phân biệt thiện và ác. Tại hạ may mắn có đọc được mấy bộ y phẩm của Trương Trọng Cảnh ! Tiên sinh có nói : Một vị Thái sư có óc cứu người. Và một vị Thừa tướng mưu đồ thí vua, y học đối với hai vị ấy như nhau !

Thần Nữ không gì phải ngại ngùng !

Khách vào quán càng lúc càng đông. Ai thấy cặp trai tài gái sắc kia cũng đều trầm trồ chép miệng. Có người cao hứng thốt thành lời. Thật xứng đôi vừa lứa !

Tuyết Cừu và Thần Nữ nghe rõ mồn một.

Má nàng bỗng đỏ bừng lên. Tuyết Cừu hỏi :

- Vệ Thạch phải chăng là tên của Thần Nữ ?

Nàng gật đầu, Tuyết Cừu hỏi :

- Đã biết tên biết mặt là đủ nhớ cả một đời, lại biết thêm nơi trú ngụ, đổi lại chỉ chữa một con bệnh thì còn ức hiếp gì, sao Thần Nữ không thanh thản ?

Thần Nữ run giọng nói :

- Đối xử với kẻ đại thù mà công tử làm như vậy, ta chỉ nghe thấy trong sách vở mà thôi.

Tuyết Cừu bật cười :

- Và Thần Nữ mới là bậc phi thường. Vì Thần Nữ tạo điều kiện cho tại hạ !

Ăn uống xong họ lại tiếp tục lên đường.

Mãi đến chiều họ tới chỗ đồng không mông quạnh, bốn bề mênh mông xa vắng.

Vệ Thạch nói :

- Xin lỗi công tử ! Đến đây ta phải bịt mắt công tử rồi mới đưa đi !

Tuyết Cừu lấy làm phiền, nhưng không còn cánh nào khác, bởi vì do sự tự nguyện của chàng.

Tuyết Cừu lấy ra chiếc khăn đưa cho Thần Nữ, nói :

- Thần Nữ làm việc đi !

Vệ Thạch vừa làm vừa hỏi :

- Công tử không phiền chứ ?

Chàng chỉ cười buồn.

Vệ Thạch nắm tay đưa Tuyết Cừu đi.

Chàng nghĩ thầm :

- Gióng mắt nhìn thật xa không thấy nhà cửa, thì có lẽ khu vực của họ cũng nằm dưới đất nữa rồi.

Chàng nghe hơi gió mà phân biệt phương hướng.

Vệ Thạch đưa chàng đi trên con đường bằng phẳng, không lên cao xuống thấp. Hơn một giờ sau bước chân chàng mới thấy khác.

Chàng đang biết mình bước lên nhiều bậc, rồi lại xuống nhiều bậc, và chung quanh có nhiều tiếng xì xầm. Chàng biết nơi đây người khá đông.

Vệ Thạch nói :

- Xin công tử dừng lại !

Tự tay nàng mở khăn ra...

Tuyết Cừu đưa mắt nhìn quanh thấy mình đang ở trong một lâu đài, bên ngoài treo hoa kết tụi đèn đóm rực rỡ ! Trước cửa có hai người bồng kiếm đứng hầu.

Vệ Thạch chỉ ghế mời chàng ngồi. Nàng nói :

- Đây là cung của Thiên Thủ Vô Nhãn Thư Sinh. Nếu người này khỏi bệnh, trong vòng một tháng, võ lâm sẽ được bình định !

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Thần Nữ có chủ quan chăng ?

Vệ Thạch nói :

- Chưa bao giờ ta nói sai. Khắp gầm trời này chưa có ai là đối thủ của ta chứ đừng nói đối thủ của Vô Nhãn Thư Sinh ! Dù ta chưa đấu với Vô Tận Tàng, nhưng ta đã lượng được ông ta tới đâu !

Nghe Vệ Thạch nói, ngạo khí của chàng bốc lên nói :

- Tại hạ không tin lời đó ! Cho dù Vô Nhãn Thư Sinh có tài thăng thiên thổ địa chăng nữa, tại hạ lại càng thích cứu. Hãy cho tại hạ đi xem mạch !

Thần Nữ mỉm cười :

- Công tử vẫn nóng tính !

Câu đơn giản đó, nhưng Tuyết Cừu lại hiểu đó là lời phê phán về võ công. Những người ngoại hạng, tính tình của họ im sâu thăm thẳm, không biết đâu mà dò.

Chàng biết, như vậy chàng cũng chưa phải là đối thủ của nàng !

Thần Nữ nói :

- Công tử hãy chuẩn bị tư thế !

Chàng đáp :

- Sẵn sàng !

Vệ Thạch đưa chàng quanh qua lộn lại một hồi cũng trong lâu đài này. Nàng dặn :

- Khi Vô Nhãn Thư Sinh hỏi lai lịch công tử xin công tử chớ nói họ tên thật !

Tuyết Cừu dừng lại ngay. Chàng hỏi :

- Tại sao vậy ?

Nàng hơi run giọng :

- Người ấy tuy bệnh nhưng vẫn còn đủ sức giết được công tử !

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Ép buộc tại hạ nhiều quá ! Xưa nay tại hạ chưa bao giờ thay đổi tên họ. Nếu Vô Nhãn Thư Sinh muốn giết thì cứ ra tay !

Thần Nữ giậm chân nói :

- Công tử không vì ta một chút sao ?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không chịu nhục được !

Thần Nữ bỗng nhiên ứa nước mắt.

Thần Nữ cũng là một nữ nhân bằng xương bằng thịt như ai. Hỡi ơi ! Nàng khóc, có ai tin điều ấy !

Tuyết Cừu như không thấy điều ấy. Chàng giục :

- Cứ đưa tại hạ đến đó !

Thần Nữ quay ra. Tuyết Cừu ôm giữ nàng lại. Chàng ôm nàng vẫn là cái ôm tự nhiên như một người đòi nợ.

Từ bao giờ nàng chưa hề để ai ôm thế này.

Nhưng Tuyết Cừu vô tình ôm lấy nàng, tự nhiên nàng như quị ngã trong lòng đối phương.

Tuyết Cừu thấy nàng như muốn xỉu, nên chàng phải ôm giữ thật chặt.

Ngay chỗ hẹp, bốn bề không có ai, ánh đèn cũng không có, cảnh thật huyền ảo !

Mùi hương đầy mê hoặc của nàng làm chàng ngất ngây... Và cái ôm vô tình ấy bây giờ thành như cố ý !

Tuyết Cừu đặt trên môi nàng một nụ hôn đằm thắm nhất. Đây là nụ hôn đầu tiên của chàng đối với một nữ nhân. Cả hai cùng nghe tim mình và tim người đập rộn lên...

Vệ Thạch Thần Nữ vẫn còn nhắm mắt...

Bỗng Thần Nữ đẩy chàng ra nói :

- Tuyết Cừu ! Trước đây ta vốn có cảm tình với Vô Nhãn Thư Sinh, một phần vì người ấy là bậc tuyệt kỹ, một phần nữa là chàng yêu ta. Cả hai hẹn nhau là khống chế võ lâm xong sẽ làm lễ thành hôn... Nhưng càng về lâu về dài, ta càng thấy Vô Nhãn càng độc ác. Đầu tiên, ta rất thích cái độc ác đó. Vì tính độc ác cũng đòi hỏi một nghệ thuật.. Dần dần, ta lại sợ nó. Chỉ vì một hôm ta gặp Vô Tận Tàng nói : Thân nghiệp, mà ta nghiền ngẫm đến giờ. Công tử ! Có thể nào chúng ta là những kẻ đối tử đầu ?

Tuyết Cừu chợt buồn. Chàng thấy mình là kẻ phạm tội. Chàng nói :

- Thần Nữ hãy tha thứ cho tại hạ vì một sự rung động bất ngờ. Tại hạ đâu dè Thần Nữ và Vô Nhãn Thư Sinh sẽ kết mối lương duyên.

Vệ Thạch cúi đầu nói lập lờ :

- Việc ấy sẽ không xảy ra ! Vĩnh viễn sẽ không xảy ra ! Chỉ vì qua thời gian thử thách, ta thấy mình không yêu Vô Nhãn Thư Sinh. Có sự qua lại giữa đôi bên chỉ là công việc chung về hướng võ lâm mà thôi. Vô Nhãn Thư Sinh ngồi một chỗ mà điều động công việc hiệu nghiệm như thần !

Tuyết Cừu chợt hỏi :

- Tại sao gọi là.. Vô Nhãn ?

Vệ Thạch nói :

- Người ấy không cần dùng mắt mà vẫn thấy mọi vật mọi việc !

Tuyết Cừu nghe nàng nói, giật mình hỏi tiếp :

- Như việc vừa rồi của chúng ta đây, Thư Sinh có thấy chăng ?

Câu hỏi tuy là trẻ con nhưng lại rất có duyên. Nàng cúi đầu hơi thấp một chút, nói :

- Làm sao mà biết được ! Nhưng công tử đừng vậy nữa nhé !

Tuyết Cừu chắp tay lại nói :

- Đa tạ Thần Nữ tha tội ! Không hiểu sao tại hạ phải làm vậy ! Bây giờ tại hạ hết dám rồi !

Nàng chỉ thở ra nhè nhẹ.

Vệ Thạch nói :

- Vào cứu Vô Nhãn Thư Sinh, hãy nhớ lời ta dặn đó !

Tuyết Cừu nghe lòng mình đau nhói. Cứu Vô Nhãn là việc dễ. Nhưng Vô Nhãn lành rồi thì có ảnh hưởng gì đến sự trong trắng của Vệ Thạch chăng ?

Chàng đánh liều hỏi một câu quyết định :

- Xin Thần Nữ nghiêm túc nói lại một lần nữa, Thần Nữ có yêu Vô Nhãn chăng ?

Nàng nghiêm mặt lại :

- Ta đã nói rồi ! Không là không !

Tuyết Cừu lại nói :

- Nếu tại hạ cứu Vô Nhãn lành rồi, thì Vô Nhãn dùng sức mạnh cưởng bức Thần Nữ thì sao ? Nhất là lời hứa kia vẫn còn văng vẳng... Khi võ lâm về một mối rồi, hai người sẽ hợp hôn ?

Thần Nữ nói :

- Có thể có việc cưỡng bức lắm ! Nếu ta không thoát được, ta sẽ tự sát để tạ tấm lòng của công tử !

Tuyết Cừu xúc động vô ngần.

Chàng bỗng thảng thốt nói :

- Thần Nữ ơi ! Tuyết Cừu này đã yêu Thần Nữ mất rồi !

Lời nói ấy như một sự thay đổi lớn của bộ mặt võ lâm.

Bây giờ đến lượt Thần Nữ ôm chầm lấy chàng...

Hai tuyệt đại cao thủ đã đạp bức tường ngăn cách của tư tưởng, của đối lập, của quan niệm, và trên nhất của sự cừu thù, để tâm hồn họ đồng điệu nhau... Cả hai trở lại sự thánh thiện nguyên sơ.

Thần Nữ nói qua tiếng nấc :

- Tuyết Cừu ơi ! Tiểu muội cũng rất yêu chàng. Nhưng việc cứu Vô Nhãn không thể không làm, vì đó là danh dự và cũng là lương tâm của tiểu muội. Cứu xong, tiểu muội giao tất cả lại cho Vô Nhãn, tiểu muội trở về đảo Hoàng Mai. Hãy nhớ lời tiểu muội dặn !

Tuyết Cừu quả quyết :

- Thần Nữ yên tâm !

Hai người đứng lên đi về phía phòng Vô Nhãn.

Nàng gõ cửa, mở cửa. Có hai thị nữ túc trực nơi phòng này.

Thần Nữ và Tuyết Cừu bước vào, hai thị nữ ra ngoài đóng cửa lại.

Tuyết Cừu thấy một nam nhân lớn hơn chàng chừng vài tuổi, mặt đẹp như ngọc đang ngồi nhìn chàng chăm chăm. Nếu nhìn thật kỹ về mắt hắn, thì cặp mắt kia có một sự bí hiểm lạ lùng. Ánh mắt chứa nhiều sát khí và mưu chước.

Thần Nữ nói :

- Tiểu muội đã rước được y sư về chữa bệnh cho Thiên Thủ Thư Sinh.

Thiên Thủ Vô Nhãn Thư Sinh nhìn nàng như dò xét, hỏi :

- Một gã trẻ tuổi như vậy đủ tài để chữa bệnh cho tiểu huynh sao ? Bệnh ta, hiền thê biết rồi, chỉ có Vô Lai Tôn Giả mới chữa khỏi !

Tuyết Cừu nghe hắn gọi Vệ Thạch là hiền thê, chàng đổ mồ hôi lạnh.

Thần Nữ nói :

- Từ nào giờ đại huynh gọi Vệ Thạch này là Thần Nữ là hiền muội, sao nay lại đổi cách xưng hô thế ? Chúng ta chưa là gì với nhau, mà đại huynh gọi tiểu muội là hiền thê có phải là một sự khí nhục chăng ?

Hắn nói :

- Hiền muội trèo đèo vượt suối mọi việc khổ cực vì ta, nếu đó không phải tư cách của một vợ hiền, thì không còn nói với một nghĩa gì khác ! Nhưng nếu hiền muội không thích ta gọi vậy thì thôi !

Hắn quay sang Lã Tuyết Cừu, hỏi :

- Đại phu hãy cho ta biết lai lịch !

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ nể lòng Thần Nữ mà đến đây cứu chữa cho các hạ. Điều quan trọng là tại hạ có đủ tài để chữa cho các hạ hay không, chứ lai lịch không cần thiết !

Hắn nói :

- Ta thống trị võ lâm. Thân thế của ta là ngọc thể, là thánh thể, không thể để một kẻ vô danh sờ vào mà lấy làm đắc ý ! Nếu không báo lai lịch thì hãy ra ngoài, sự bệnh hoạn của ta, mặc ta !

Tuyết Cừu bình tĩnh nói :

- Ta nhìn qua cũng đủ biết các hạ vì đâu mà bị chứng bệnh này ! Ta thừa tài sức để chữa lành nó. Nhưng các hạ ngạo mạn thì thôi vậy !

Thiên Thủ bỗng đập tay xuống giường... Thân hình hắn vụt biến mất... Nhưng Tuyết Cừu cũng vỗ tay vào kiếm, chàng sử dụng vô ảnh để đối phó với ma công. Cả hai sử dụng tuyệt kỹ của mình và căn phòng bỗng nhiên nổi gió...

Không rõ họ đã đánh nhau chưa ? Chớp mắt thấy Vô Nhãn Thư Sinh trở lại giường ngồi nhìn chàng...

Tuyết Cừu đứng lại chỗ cũ cười nhẹ :

- Các hạ có võ công vô thượng nên mới đâm ra ngạo mạn. Tại sao các hạ không đánh nữa ?

Hắn nói :

- Trên đời này có một người duy nhất có thể tránh được chưởng của ta đó là chủ nhân Bí Tàng Cung. Người là gì của Bí Tàng Cung ?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đến đây để chữa bệnh cho các hạ, chứ không phải đến đây để các hạ tra hỏi lại lịch !

Hắn nói :

- Nếu không hỏi lại lịch, ngươi đến gần ta bất ngờ hạ thủ, hoặc dùng độc dược cho ta uống thì sao ?

Tuyết Cừu lạnh lùng :

- Kẻ có tâm địa như ngươi mà võ công quán thế thì ta không còn cách nào hiểu nổi. Sở dĩ ta muốn chữa bệnh cho ngươi là vì ta muốn cùng ngươi có một trận quyết đấu. Đem tâm lý thông thường để luận về một cao thủ thật tầm thường lắm. Ta đi vậy !

Tuyết Cừu xoay mình bước lại cửa.

Vệ Thạch Thần Nữ hối hả gọi :

- Công tử ! Người mang bệnh thường có tâm tính gắt gỏng. Công tử đã đi đến đây rồi, lại trở về sao ?

Tuyết Cừu dừng lại nói :

- Vô Nhãn Thư Sinh không phải là kẻ mất trí ? Lòng đố kỵ từ trong khí huyết mà ra. Tại hạ chữa cho hắn đâu cần sự báo đáp. Chỉ cầu cho hắn đủ tư cách anh hùng để xứng là một đối thủ của tại hạ. Với ý nghĩ đó, tại hạ mới đến đây. Không ngờ hắn hèn đến mức đó làm tại hạ thất vọng !

Tuyết Cừu dùng đích ngôn mà chửi Vô Nhãn Thư Sinh.

Vô Nhãn Thư Sinh giận quá giũ tay áo một cái, một lưỡi kiếm xanh màu lục bay vút ra...

Thần Nữ á lên một tiếng, nhưng Lã Tuyết Cừu nhanh mắt, vỗ tay vào kiếm chàng dùng Vô ảnh Hình kinh, lấy bảo kiếm đấu với tâm kiếm.

Lưỡi kiếm xanh không ai cầm nắm, tự nó xoay tít mù xoắn lấy chàng...

Chàng nhanh cách nào kiếm cũng nhanh theo kịp. Cái này chàng đã thấy Cù Long Kiếm Khách

diễn qua rồi.

Tuyết Cừu vận dụng tâm bình khí hòa mà hình dung sự lả lướt của cỏ lau... Và thân ảnh chàng phiêu hốt như khói sương, lưỡi kiếm màu xanh kia bỗng rơi xuống đất hóa thành lưỡi kiếm màu bạc.

Vô Nhãn nhìn sững chàng. Hắn chép miệng nói :

- Thì ra ngươi là kẻ có thực tài !

Tuyết Cừu lạnh lùng :

- Không thực tài, dễ gì Thần Nữ mời tới đây !

Vô Nhãn Thư Sinh mắt lộ sát khí, ụa ra một búng máu có mùi hôi không chịu được.

Hắn tỏ ra đau đớn. Cuối cùng, hắn nói :

- Nếu ngươi không sợ ta giết ngươi, thì hãy chữa cho ta !

Tuyết Cừu minh định thái độ :

- Giờ phút này ta chỉ nể lòng Thần Nữ mà chữa cho các hạ, chứ chẳng phải ta sợ tính cuồng ngạo đó đâu. Nằm xuống đi !

Hắn không nói lời nào nữa, ngoan ngoãn nằm xuống. Tuyết Cừu bước lại ngồi bên cạnh hắn đưa tay bắt mạch.

Thần Nữ nhìn thái độ của Tuyết Cừu mà rơi nước mắt.

Chàng bắt mạch thật lâu rồi buông tay hỏi :

- Các hạ luyện Vô hình công không đúng cách mới sinh chứng này !

Vô Nhãn Thư Sinh hỏi :

- Sao gọi là không đúng cách ?

Tuyết Cừu giảng giải :

- Vô hình công tuy là ma công nhưng nguyên tắc của nó cũng giống như Phật tính. Trong lúc luyện, các hạ lại mang một tham vọng to lớn, nên sự xúc động đó có ảnh hưởng cho tim, làm mạch máu căng, hơi thở phải gấp. Các hạ phải biết tâm thuộc hỏa, phổi (phế) thuộc kim. Hỏa khắc kim. Hai đại bộ phận ấy không bổ cứu cho nhau mà lại ngược đường. Nội thể xung đột, tạo ra sự tẩu hỏa nhập ma.

Vô Nhãn nhìn sững chàng gật đầu, không nói gì.

Tuyết Cừu nói tiếp :

- Sau đó, một phần vì buồn bực, một phần nữa óc não toan tính nhiều việc nên nội tạng sinh chứng ủy hoàng. Về lâu về dài, từ ủy hoàng sang chứng đố phong. Hiện tại trong người các hạ đang chuyển sang chứng mê. Một ngày bốn thời Tý Ngọ Mão Dậu bị hôn mê.

Tuyết Cừu nói làm cho Thần Nữ và Vô Nhãn Thư Sinh thất kinh.

Vô Nhãn hỏi Thần Nữ :

- Thần Nữ có nói việc này cho đại phu biết không ?

Vệ Thạch chưa kịp trả lời, Tuyết Cừu nghiêm mặt nói :

- Nếu Thần Nữ có nói cũng không hại gì. Vì nguyên tắc vẫn là : Vọng, vãn, vấn, thiết (trông sắc mặt, nghe giọng nói, hỏi bệnh trạng, bắt mạch). Điều quan trọng là bệnh nhân phải tuyệt đối tin tưởng vào tài năng của thầy thuốc. Nếu các hạ đa nghi thì bệnh này không thể chữa được, lại còn gây thêm nguy hiểm là khác !

Vô Nhãn nói :

- Ta tin !

Tuyết Cừu nói :

- Cho tại hạ vài người để sai khiến !

Thần Nữ mở cửa gọi kẻ tùy tùng.

Một cặp nam nữ bước vào.

Tuyết Cừu bước lại dặn nhỏ hai tên đó mấy lời bọn chúng đi ngay.

Chàng ngồi xuống đất dưỡng thần.

Thần Nữ hỏi :

- Sao công tử không ngồi ghế ?

Tuyết Cừu nói :

- Chữa chứng này mất gần một đêm, khí lực lại hao nữa. Bệnh nhân có ba việc phải kiêng cữ ít nhất là trăm ngày !

Vô Nhãn hỏi :

- Ba việc gì mà kiêng cữ lâu vậy ?

Tuyết Cừu nói :

- Tuy đơn giản, nhưng rất khó ! Một là tránh sự xúc động. Vui, buồn, nóng giận đều là sự xúc động có ảnh hưởng đến tim. Tim là bộ phận tiên thiên. Hai là tránh đi sắc dục. Sắc dục sẽ gây ảnh hưởng đến thận. Thận là bộ phận hậu thiên. Ba là ngưng việc đấm đá. Chỉ vận dụng khí công cho cơ thể thông hoạt. Không nên luyện Vô hình công khi chưa qua khỏi một trăm ngày đó !

Vô Nhãn hỏi :

- Trong một trăm ngày đó, nếu Bí Tàng Cung tấn công ta thì sao ?

Tuyết Cừu suy nghĩ thật lâu, rồi nói :

- Bên cạnh các hạ còn có Thần Nữ thì các hạ sợ gì ai ? Nếu muốn chắc ăn hơn, sau đêm nay các hạ nên bí mật dời tới một địa điểm nào khác để tĩnh dưỡng.

Vô Nhãn nói :

- Khó thật !

Hai người kia đem thuốc vào.

Tuyết Cừu xem qua rồi đưa cho Vô Nhãn, nói :

- Các hạ uống thuốc này vào đi.

Chàng bước lại góc lấy chậu sành đặt dưới giường, nói tiếp :

- Thuốc này sẽ trục độc trong tạng trường ra.

Vô Nhãn cầm lấy thuốc lên xem có vẻ ngần ngại, nói :

- Thuốc này sao lại làm bằng đất sét ?

Tuyết Cừu nhăn mặt nói :

- Phải tuyệt đối tin tưởng vào thầy thuốc ? Tỳ không thuộc thổ là gì ?

Vô Nhãn không hỏi nữa, uống ngay.

Uống xong, hắn nhăn mặt nói :

- Khai quá !

Tuyết Cừu vận công trút chân lực vào người hắn. Giây lâu, hắn mửa ra ào ào, mùi hôi tanh nồng nặc khó chịu.

Thần Nữ bịt mũi nói :

- Bệnh là phải ! Những thứ này chứa trong bụng không chết là may ! Công tử thật là thần !

Tuyết Cừu mở bọc lấy đồ nghề nói :

- Tại hạ phải cứu mấy kinh !

Chàng nói xong, dùng thủ thuật châm kim vào các huyệt quan trọng. Tạm tiên kinh, vị kinh, nhâm, đốc...

Xong, chàng truyền tâm pháp về Tam anh khí phổ do chàng khám phá cho hắn.

Tuyết Cừu lại thúc chân lực vào cho hắn một hồi nữa. Chừng một khắc thời gian chàng dừng lại.

Vô Nhãn ngồi điều tức...

Chừng một tuần trà trôi qua. Tuyết Cừu nói :

- Các hạ có thể đứng được rồi đó !

Vô Nhãn nghe nói lạnh mình. Hắn từ từ đứng lên...

Trong ba năm, bây giờ Vô Nhãn mới thấy mình đã trở về với... Loài người.

Vệ Thạch Thần Nữ xúc động quá, nhào tới ôm chặt Lã Tuyết Cừu, bất kể sự có mặt của Vô Nhãn.

Còn Vô Nhãn, hình như từ cõi chết trở về, nên không để ý gì những việc đó !

Thần Nữ buông Tuyết Cừu ra nói :

- Công tử là thần y !

Tuyết Cừu đùa :

- Thần y cũng không bằng... Thần Nữ !

Cả hai cùng cười xòa.

Tuyết Cừu lờ đi việc Công lực thần thủy...

Và Thần Nữ cũng không nhắc tới việc đó.

Tuyết Cừu nói :

- Chứng hôn mê Tý Ngọ Mão Dậu không còn nữa ! Các hạ nên nhờ người dìu đi, trong vòng ba ngày sẽ trở lại đi đứng bình thường. Nên nhớ đừng dùng ma công, tâm kiếm trong vòng trăm ngày nhé ! Tại hạ xin cáo từ, hẹn gặp lại ngoài một trăm ngày !

Hắn nói :

- Đa tạ ! Nhưng dám hỏi, Công lực thần thủy, Độc bất nhiễm và Cải tử hoàn sinh sao công tử không cho ta ?

Tuyết Cừu nói :

- Bệnh của các hạ không cần thiết phải dùng nó ! Bệnh khỏi rồi, các hạ thừa sức để có những thang dược bồi bổ. Nếu hồi đầu mà các hạ uống ba loại này vào là chết tức khắc !

Tuyết Cừu quay mình bước ra, Thần Nữ đi theo.

Ra đại sãnh, Thần Nữ mời Tuyết Cừu ngồi lại nói chuyện.

Nàng hỏi :

- Công tử không ở lại đợi sáng hãy đi !

Chàng đáp :

- Đi bây giờ còn bị bịt mắt thay, huống gì là sáng !

Gương mặt nàng bỗng trở nên u buồn. Nhìn chung quanh không có ai, nàng nói rất nhỏ :

- Lúc đó tiểu muội chỉ làm theo bổn phận. Tình cảnh của tiểu muội bây giờ thật là khó.

Tuyết Cừu cũng nghe đau nhói cả lòng. Chàng nói :

- Chúng ta bị rơi vào vòng oan nghiệt. Nhưng Thần Nữ hãy ở lại với hắn trong vòng trăm ngày rồi hẵng tính !

Vệ Thạch đứng lên nói :

- Chúng ta nói chuyện ở đây rất bất tiện. Vừa đi vừa thảo luận !

Vệ Thạch che mặt khi ra chỗ đông người rồi đưa chàng đi vào trong bóng đêm.

Tuyết Cừu nói :

- Còn Thần Nữ ở đây, những lệch lạc của hắn, Thần Nữ còn cải sửa được, võ lâm bớt đi sự đổ máu. Thần Nữ bỏ đi sẽ có một trong hai vấn đề xảy ra, hoặc hắn phẫn uất, bệnh cũ trở lại thì chết ngay. Còn nếu không, hắn sẽ sai thuộc hạ, nhất là hai phủ kia làm những điều tàn độc, người võ lâm sẽ phơi xác rất nhiều.

Ra đến ngoài, Vệ Thạch lấy tấm sa ra, nói :

- Đại ca thấy võ công Vô Nhãn Thư Sinh thế nào ?

Chàng thành thật nói :

- Nếu hắn trở lại bình thường, tại hạ không phải là đối thủ của hắn !

Chàng hỏi tiếp :

- Hai phủ kia chịu sự chỉ huy của hắn hay của Thần Nữ ?

Nàng nói :

- Những lệnh lạc ban xuống ba phủ đều có sự quyết định chung giữa tiểu muội và Vô Nhãn. Nhưng người ba phủ chỉ biết có tiểu muội mà thôi.

Tuyết Cừu thở dài sườn sượt nói :

- Tại hạ không thể khoanh tay ngồi nhìn Giang Nam Phủ và Thủy Đường Cung tung hoành được. Nếu Thần Nữ ra lệnh bảo họ dẹp, tức tốc có sự phản ứng ngay. Phản ứng từ hai phủ và phản ứng từ Vô Nhãn Thư Sinh. Nguy hiểm cho Thần Nữ vô cùng. Còn Thần Nữ để yên cho tại hạ tung hoành thì cũng không dễ, vì kẻ thuộc hạ cũng như tay chân mình, ai nỡ !

Bình Thiên Thần Nữ ngao ngán. Thở dài, nói :

- Chính vì vậy mà tiểu muội muốn trở lại Hoàng Mai đảo.

Tuyết Cừu bỗng tha thiết nói :

- Nữ nhân làm tại hạ phải xao xuyến là Băng Kiên và Tuyết Minh. Một người làm tại hạ yêu chính

là... Thần Nữ. Nhưng Thần Nữ ơi ! Tại hạ, trước là vì võ lâm, sau là vì việc nhà, tại hạ chỉ cần xóa Thủy Đường Cung và Giang Nam Phủ, sau đó tại hạ đích thân xách kiếm đi đến gặp Vô Nhãn Thư Sinh. Phải trừ cho được tên đồ tể này, rồi tại hạ đi đến Hoàng Mai mà tạ tội với Thần Nữ.

Trời vẫn chưa sáng. Vệ Thạch đang đi bỗng dừng lại... Chàng nhìn vào mắt nàng, thấy nàng đang khóc.

Vệ Thạch gục đầu vào vai chàng, khóc rưng rức. Thần Nữ là nhi nữ...

Tuyết Cừu dìu nàng lại bên góc rừng.

Chương 29: Tiên Nữ Và Tục Khách

Lã Tuyết Cừu trở lại nhà Nhã Uyên sau ba ngày. Nhã Uyên sốt nằm mê man.

Nhã Dung buồn rượi, nói :

- Công tử đi, sáng hôm đó Uyên muội bệnh, không rõ sao.

Dĩ nhiên Tuyết Cừu hiểu chứng đó rồi. Chàng lấy làm khổ tâm. Cứu bệnh nàng thì dễ, làm cho nàng đừng thương nhớ, đừng đòi đi theo mới là khó.

Nhã Dung đưa chàng vào thăm nàng. Chàng thấy Nhã Uyên hôn mê.

Tuyết Cừu xem mạch xong, nói :

- Bệnh này không gì quan trọng lắm, có thuốc chữa là khỏi ngay.

Nhã Dung lui ra để chàng được tự do.

Tuyết Cừu truyền chân lực vào người Nhã Uyên.

Một hồi, Nhã Uyên cựa mình mở mắt ra. Thấy chàng, nàng mừng quá đỗi. Nàng ngồi dậy ngay.

Tuyết Cừu cho nàng uống thuốc. Những viên thánh dược kia đã giúp nàng khôi phục lại sức khỏe mau chóng.

Nhã Uyên hỏi :

- Đại ca chữa bệnh cho người ta ra sao mà về nhanh vậy?

Chàng mỉm cười nói :

- Đi mới ba hôm mà Uyên muội bệnh lên xuống, còn đi lâu nữa làm sao? Chữa bệnh cho người... yêu của Thần nữ xong rồi!

Nàng lại hỏi :

- Bao giờ đại ca lại đi?

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu huynh đi, hiền muội lại bệnh nữa. Tiểu huynh sẽ để lại cho hiền muội một số thuốc nhé!

Nhã Uyên nói như người mất hồn :

- Bây giờ bỗng nhiên tiểu muội hết muốn sống, đại ca ơi! Đại ca có hiểu cho tiểu muội không?

Tuyết Cừu gật đầu, không đáp.

Nhã Uyên chợt thở dài... Nàng khoanh tay đi tới đi lui trong phòng.

Tuyết Cừu biết nàng đang đau đớn. Chàng không dám làm kinh động sự yên tĩnh thiêng liêng ấy. Nhã Uyên cũng là một kiều nữ. Nàng vừa đẹp, vừa ngoan. Tâm hồn ngây thơ trong trắng của nàng giờ đây loáng thoáng hình ảnh của bậc anh hùng ngự trị.

Nhã Uyên bước lại nắm tay chàng, nói :

- Tiểu muội quyết định rồi. Tiểu muội phải hy sinh tình cảm của mình để đại ca đi làm việc lớn. Việc lớn xong, đại ca quay lại đón tiểu muội...

Tuyết Cừu vừa mừng vừa cảm động. Trường hợp này, chàng dù không muốn đánh lừa nàng cũng không được, đành nói :

- Dĩ nhiên là vậy, nếu tiểu huynh thoát khỏi tai ách của kẻ địch. Người này võ công hơn tiểu huynh rất xa.

Họ ngồi lại nói chuyện với nhau, bỗng gia nhân vào báo :

- Thuyền về!

Tuyết Cừu rất mừng. Thuyền về là có cảnh náo nhiệt sẽ làm cho Nhã Uyên bớt đi nỗi u tịch. Chàng và Nhã Uyên chạy ra bến.

Trên thuyền gồm ba người, Nhã Thư, Nhã Thi, Mỹ Cơ...

Cả ba cùng chạy xuống tay bắt mặt mừng.

Nhã Thi lại đưa cho chàng mấy bộ đồ nữa. Nàng nói :

- Trong lúc rảnh rỗi, tiểu muội may cho đại ca đó. Kỳ này đại ca không đi, nên thuyền mình lời ít.

Cả bọn xúm lại chuyển hàng lên bờ.

Một hồi công việc xong, Nhã Thư đưa mọi người vào quán.

Tuyết Cừu hỏi :

- Giải Ngữ đã sum họp với gia đình rồi chứ?

Nhã Thi nói :

- Ai cũng cảm ơn công tử cả. Vương lão bảo trả viên ngọc lại cho đại ca, nhưng tiểu muội không nhận.

Chàng cười :

- Viên ngọc đó đâu bằng bức tranh và quyển sách kia. Tại hạ gởi lại bức tranh nhờ tiểu thư đem giùm cho Giải Ngữ. Cái kỷ niệm thời thơ ấu của nàng chỉ còn lại chừng đó. Xong tiệc này tại hạ tạm chia tay vì có việc gấp!

Cả bọn nghe chàng sắp đi, họ cảm thấy nơi hồn họ có một áng mây buồn. Những kẻ cần đi thì sớm muộn gì họ cũng phải ra đi.

Tuyết Cừu từ biệt bến Tần Hoài.

* * * * *

Đêm kia, Tuyết Cừu đi ngang qua khu rừng, nhìn vào bên trái thấy có ánh đèn, chàng tự hỏi :

- Nơi rừng vắng này lại có nhà của ai?

Chàng nhắm hướng có đèn mà đi tới. Gần đến nơi, chàng biết đây là am của đạo sĩ. Chàng qua ngõ sân mà nhìn vào thì thấy có một vị đạo cô đang ngồi tụng Huỳnh Đình. Âm thanh ngân nga đều đều. Tuyết Cừu đứng im để nghe.

Xong một hồi kinh, đạo cô không quay mặt ra, lại nói :

- Xin mời vào!

Chàng đến không gây tiếng động, thế mà vị đạo cô nghe được đủ biết người có công lực tu vi thâm hậu.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, lỡ đường ghé vào đây xin tá túc, không biết có tiện chăng, xin đạo cô chỉ dạy!

Vị đạo cô ấy từ từ quay mặt ra, chàng thấy người này trên dưới ba mươi có dáng cao nhã, ẩn ướt nét... Tiên cô.

Đạo cô nói :

- Mời công tử vào!

Tuyết Cừu xá một cái rồi bước vào.

Đạo cô kéo ghế mời ngồi. Nàng tự tay châm trà. Đạo cô hỏi :

- Công tử là người giang hồ, có việc gì cấp bách mà phải đi đêm?

Tuyết Cừu nói :

- Nhiều lúc không cần kíp mà cũng phải lây về đêm. Nơi đây vắng vẻ quá, sao đạo cô lại ở một mình?

Đạo cô cười :

- Tiên gia cốt lấy thanh tịnh làm đầu. Nơi này mới là tu tập lý tưởng.

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu giả ẩn sơn đại giả ẩn thị (nơi rừng núi là bậc ẩn sĩ cỡ thấp, còn kẻ đại ẩn là phải ở nơi ồn ào - Tức là vàng thật không sợ lửa). Đạo cô có nét tiên cốt thì ở nơi nào đạo cô cũng vẫn là tiên. Chỉ sợ những kẻ không hảo ý đến đây quấy phá mà thôi.

Đạo cô mỉm cười :

- Cũng có đôi lần rồi, nhưng nhờ Tam Thanh giáo chủ gia hộ nên qua khỏi. Công tử có nét phong lưu và sát khí lẫn ám khí trên gương mặt còn vương vất chút ít. Có lẽ không lâu nữa ma khí ấy cũng hết.

Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Cảm ơn... Tiên cô chỉ đã dạy. Tại hạ mình mang sát nghiệp quá nhiều, cũng chỉ vì giang hồ lắm kẻ tà ma.

Đạo cô gật đầu nói :

- Đông Hải Thần Quân bị cô bé ở Bí Tàng cung dẫn một số cao thủ phá nát các sào huyệt của Thần Quân phủ. Lão cùng Ngũ Hoa chạy ra Quan ngoại thành lập cơ sở ngoài đó và không lệ thuộc Bình

Thiên Thần Nữ. Trong lúc đó, cánh Giang Nam Phủ tung oai tác quái suốt một dãy lục địa Đông nam Trung Nguyên. Thủy Đường cung do Huyết Trì Thánh Nữ làm chủ miền Trung Trung Nguyên. Huyết Trì âm thầm chủ trương thoát ra ngoài ảnh hưởng của Thần nữ. Xét thật kỹ mới thấy Huyết Trì Thánh Nữ là tay có nhiều viễn kiến.

Tuyết Cừu nghe đạo cô luận việc giang hồ mà giật mình. Té ra vị đạo cô này hiểu rất rõ về việc giang hồ, trong đó có nhiều điều chàng không biết.

Tuyết Cừu hỏi :

- Căn cứ vào đâu mà tiên cô nhận xét về Thánh nữ vậy?

Đạo cô nói :

- Huyết Trì Thánh Nữ không đá động gì đến Bí Tàng cung, mặc dù có nhiều lần nàng được chỉ thị phải bắt triệt để người Bí Tàng cung, thì nàng lại lấy lý do là không đủ lực để làm việc đó. Còn các đại bang phái tùng phục Thần quân, cho người bén mãng đến nơi này, thì nàng thủ tiêu ngay.

Tuyết Cừu chận hỏi :

- Thánh nữ làm như vậy Thần quân và Thần nữ không phát giác sao?

Đạo cô nói :

- Dĩ nhiên là không?

Chàng lại hỏi :

- Đạo cô làm sao mà phát giác ra việc này?

Đạo cô đáp tinh :

- Vì hậu đạo vốn là... Người của Thủy Đường cung.

Tuyết Cừu đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Chàng hỏi :

- Hiện nay đạo cô còn làm việc cho họ không?

Nàng gật đầu.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ vốn có ý phá nát Thủy Đường cung. Hôm nay gặp đạo cô nói vậy thì tại hạ nghe vậy? Cứ chờ tại hạ đến nơi rồi mới quyết định!

Đạo cô nói :

- Ta chỉ nói sơ với công tử những điều ta biết vậy thôi. Chỉ mong công tử không nên vì thành kiến mà giết người bừa bãi.

Tuyết Cừu nói :

- Dù sao tại hạ cũng phải để ý lời của đạo cô chỉ dạy. Vậy là tại hạ không thể tá túc đêm nay ở đây rồi.

Đạo cô vẫn cười một cách dịu dàng :

- Khi nào công tử còn phân biệt người và ta, thì võ công của công tử sẽ bị hạn chế ngay.

Tuyết Cừu giật mình.

Đạo cô nói tiếp :

- Tiểu giả ẩn sơn, đại giả ẩn thị là ý nghĩa đó! Kẻ đại ẩn là nhờ họ biết đem rừng núi chuyển vào con người. Đó là những bậc thuộc về vô nguyên luận. Người và ta trên một thế thống nhất. Có hiểu vậy võ công mới vượt khỏi tầm!

Lời đạo cô nói khiến Tuyết Cừu cả kinh. Vì nàng đang giảng cho chàng tâm pháp thượng thừa.

Tuyết Cừu chắp tay nghiêm trang nói :

- Đạo cô đã đem lẽ đạo ra mà giảng khiến kẻ u mê này đã khai minh được nhiều. Sao người Thủy Đường cung lại có những bậc cao siêu như vậy?

Đạo cô nói :

- Dị nhân dị sự đời nào cũng có. Công tử đã đến chỗ Tam hoa tụ đỉnh, nhưng việc đời nhiều ngang trái, khiến công tử không giữ được tâm bình khí hòa. Đó cũng là một thiệt thòi lớn cho võ công. Công tử đi đường quá mệt, bây giờ có thể nằm đó mà ngủ!

Chàng nhìn am quá chật hẹp, nếu chàng nằm đây không biết đạo cô nằm đâu.

Tuyết Cừu nói :

- Có thể cho tại hạ trú tạm ngoài hiên cũng được.

Đạo cô mỉm cười :

- Thì công tử ngủ ở trong có sao?

Tuyết Cừu hỏi :

- Thế thì đạo cô nằm đâu?

Nàng đáp :

- Ta đi dạo trăng, khì nào mỏi mệt sẽ ghé lưng nằm tạm đâu đó cũng được.

Tuyết Cừu thấy một khoảng nhỏ mà vị tiên cô nơi chốn u tịch này nhường cho chàng, chàng thật áy náy. Tuyết Cừu ra ngoài bẻ một mớ lá lớn vào lót mà nằm.

Đạo cô nhìn chàng mà mỉm cười, lấy sách ra đọc.

Tuyết Cừu nằm suy nghĩ câu :

- Kẻ đạo ẩn biệt chuyển rừng núi vào người, thật là một ý nghĩ triết học cao siêu của là đạo gia.

Chàng mải suy nghĩ về huyền ngôn ấy. Bậc thượng thừa có thể tự động chuyển cái mình yêu thích vào người mà biến hóa ra...Chàng tự tìm đầu mối lấy.

Khi chàng nhìn lại, thấy vị đạo cô này gương mặt lại đổi khác, cũng là đạo cô, nhưng đạo cô bây giờ gương mặt đẹp như tiên nữ, tuổi chừng mười tám, đôi mươi đang ngồi đọc sách.

Chàng tự hỏi :

- Nàng là hồ mị hay yêu tinh? Gương mặt hồi này không son phấn. Không chút cạo sửa, gương mặt có thần và có hồn. Nàng bây giờ cũng vậy gương mặt hao hao giống người khi nảy. Gương mặt vẫn tỉnh khô. Không chút giả mạo.

Tuyết Cừu từ từ ngồi dậy nhìn nàng.

Đạo cô buông sách xuống nhìn chàng, mỉm cười hỏi :

- Có gì lạ mà công tử đăm chiêu vậy?

Tuyết Cừu lại phân tích hai vị đạo cô ấy cho nàng nghe. Chàng hỏi :

- Sự thật đạo cô là ai? Hồ mị hay yêu tinh?

Đạo cô mỉm cười nói :

- Sự thật công tử là ai? Công tử đang có chuyện gì chuyển biến lớn trong người, nên mọi thứ

chung quanh đối với công tử điều thay đổi. Công tử thấy ta trẻ hơn một chút phải không? Có đó! Bởi vì công tử là người độ lượng, nhìn thấy cảnh hiu hắt của ta mà thương cảm, nhìn ta có nét tiên cốt, nên thầm ước cho ta trẻ và đẹp. Trong lúc công tử đang chuyển núi vào hồn, chuyển các tinh hoa của thiên hạ thành tuyệt học của chính mình và công tử đang chuyển ta thành một tiên nữ...

Tuyết Cừu chớp mắt nhìn lại, quả là vị đạo cô khi nãy, nhưng nàng bây giữ trẻ nhiều lắm.

Nghe nàng giảng vậy thì hay vậy, nhưng chàng không hiểu gì cả. Sự thật vẫn là sự thật.

Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Tiên cô có pháp thuật, chứ không phải tâm lý tại hạ biến đổi!

Đạo cô nói :

- Có thể công tử không hiểu “tâm cảnh” là gì? Nhưng chí nguyện của công tử đã thành đạt rồi đó! Công tử nhìn ta trẻ đi quá mười tuổi, tức là tâm cảnh của công tử ở vào vô nhai cảnh giới rồi. Ta vẫn là ta thôi, công tử ạ! Chỉ vì đêm nay ta gặp công tử là bậc hào kiệt, chính nhân, lòng ta vui một chút, sắc diện đột ngột tươi sáng ra. Gặp lúc công tử đã đạt đến bến bờ... Nên thấy ta trẻ đi là phải.

Tuyết Cừu bán tín bán nghi, hỏi :

- Xin tiên cô cho biết phương danh đạo hiệu, nếu cần cho biết tuổi tác thật của mình để tại hạ chiêm nghiệm.

Nàng nói với giọng thật êm :

- Ta có tên là Vu Tĩnh, đó cũng là đạo hiệu, tu từ hồi hai mươi tuổi, nay hơn mười năm rồi. Ta không phải là người Thủy Đường cung, chỉ vì biết nhiều về việc đời nên mạo nhận một chút cho vui. Chúc công tử an tâm mà ngủ ngon!

Tuyết Cừu đứng lên mở cửa bước ra sân.

Chàng vút người lên một cái, thân ảnh như một chiếc pháo thăng thiên, lên cao khỏi mặt đất mười trượng. Tuyết Cừu lại diễn qua những điều chàng đã học, rõ ràng bây giờ chàng không phải là chàng trước đây vài khắc nữa. Sức học và tuyệt đỉnh công phu có quyền thu thu biến biến.

Tuyết Cừu nhìn tảng đá, chưa cần đánh, chỉ cần vỗ nhẹ một cái, tảng đá đã nát thành bột.

Tuyết Cừu biết đạo cô là bậc ngoại hạng, ngoại hạng đến mức nào thì không biết, nhưng nàng đã tự động thay đổi được dung nhan của mình, trẻ thêm hoặc già thêm y như những con thạch sùng tự động thay đổi màu sắc. Chính vị đạo cô ấy đã đem tâm pháp ra truyền dạy cho chàng.

Bức tranh và Hải Triều Âm đã làm chàng trở thành một cao nhân. Còn huyền ngộ của Vu Tĩnh đạo cô đã cho chàng thành bậc... dị nhân!

Không rõ Tuyết Cừu thấy lòng mình như thế nào? Buồn hay vui, hay xa lạ với chính mình?

Chàng nghe ai đó đã nói :

- Con người không có đối thủ sẽ cô đơn lắm.

Và chàng rất sợ trường hợp này.

Tuyết Cừu bước vào vẫn thấy vị tiên nữ đang ngồi đọc sách lại có mùi hương rất Tiên phảng phất đâu đây, khác với không khí lúc nãy.

Tuyết Cừu chắp tay nói :

- Tiên cô là bậc huyền thông, Cừu mỗ bỗng dưng có đổi thay về quan niệm và tiến bộ về nghệ thuật. Nhưng mà tại sao lại có mùi hương thanh khiết?

Vu Tĩnh mỉm cười nói :

- Có gì lạ? Tại công tử nghĩ ta là tiên cô, nên phải có mùi hương từ sự quán tưởng ấy mà ra.

Nàng nói xong, đứng lên bước ra ngoài đi dạo. Mùi hương thanh khiết ấy vẫn còn phảng phất đâu đây.

Tuyết Cừu phân vân mãi, phân vân đến... điên đầu.

Chàng nhìn thấy đạo cô đi thơ thẩn dưới trăng với một dáng rất khó diễn tả. Cô quanh như một kẻ mồ côi, góa bụa như người mất chồng, tiêu diêu thoát tục như một nàng tiên.

Tuyết Cừu bỗng dấy lên tấm lòng hào hiệp.

Hào hiệp hay mạo phạm trong trường hợp này đều như nhau.

Tuyết Cừu vội bước ra, đi nhanh về phía nàng.

Đạo cô không quay lại nhìn, nhưng đứng lại chờ.

Chàng đến sát bên nàng, kẻ tiên người tục sánh vai nhau đi. Tuyết Cừu cảm thấy mình như Lưu Thần hay Nguyễn Triệu.

Cả hai cùng im lặng đi bên nhau.

Lâu lắm, Tuyết Cừu mới nói :

- Tại hạ không tin tiên cô có tuổi ba mươi.

Vu Tĩnh phì cười, tiếng cười giữa đêm khuya của nàng trong như ngọc vỡ. Nàng nói :

- Tiên nữ làm gì có tuổi! Dù một ngàn tuổi cũng chỉ là hai mươi!

Tuyết Cừu hết nói được.

Vu Tĩnh nói tiếp :

- Sao công tử không ngủ?

Tuyết Cừu nói :

- Không biết sao nữa! Lắm khi mình không hiểu được mình.

Nàng nói :

- Không phải vậy đâu! Tại mình không dám xác nhận lại. Đó là sự vong thân của vọng tâm.

Tuyết Cừu cảm thấy thèn thẹn. Chàng thú thật :

- Tại hạ thấy tiên cô như có sự cô độc, cô đơn sao đó, mà lòng xót xa.

Vu Tĩnh nói :

- Không nên! Tính hào hiệp khác với lòng thương hại xa lắm. Thương hại là loại tình cảm thụ động, chỉ đứng ngoài mà nhìn và không giúp ích cho ai. Còn hào hiệp thì công tử biết rồi.

Tuyết Cừu thấy mình nói chuyện với nàng, có một khoảng cách rất xa về kiến thức. Nàng thông thái, uyên bác mọi việc. Nghị luận vấn đề nào cũng thật khúc chiết, chàng đâm ra kính phục. Tuyết Cừu nói :

- Tiên cô vào bậc sư phụ của tại hạ!

Vu Tĩnh nói :

- Quá lời rồi đó! Về võ công ta chưa đáng là đệ tử của công tử. Còn về lý thuyết chẳng qua là kẻ làm mọt sách.

Vu Tĩnh nói vậy có ai dám tin?

Tuyết Cừu lại suy nghĩ về những lời của nàng.

Chợt Vu Tĩnh nói :

- Công tử vào nhà khép cửa lại, có người đến tìm ta kìa!

Tuyết Cừu toan nói điều gì đó, nhưng thấy nàng bỗng nghiêm nghị, nên chàng vội bước vào và khép hờ cửa.

Dĩ nhiên chàng vẫn theo dõi diễn biến bên ngoài.

Dưới trăng, chàng thấy nhân vật lướt đến có thân pháp ảo dị, mặc áo nho sinh màu xanh, đầu tóc tuồng như tuyết, tay dài quá gối, nhưng gương mặt rất trẻ. Chàng tự hỏi :

- “Có phải Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh đó chăng?”

Vu Tĩnh đã lui vào giữa sân.

Người mới đến đứng đối diện với nàng. Lão nói :

- Đạo cô nghĩ sao về hai lẽ tồn vong đó?

Vu Tĩnh nói :

- Tiểu đạo vẫn y ngôn!

Lão nói :

- Có nghĩa là đạo cô vẫn chịu chết?

Đạo cô nói :

- Có ai dại khờ mà để tiên sinh giết. Nếu thấy mình đủ bản lĩnh thì cứ việc ra tay!

Tuyết Cừu thấy nàng nói găng quá, chắc lão sẽ tung chưởng. Không ngờ lão lại dấu dịu :

- Sao đạo cô nỡ cự tuyệt? Thần nữ võ công cái thế thật, nhưng một mình bà ấy đã làm gì nên việc? Giang Nam mỗ đầu đội trời chân đạp đất chả lý mãi mãi là kẻ thờ bà sao? Nếu đạo cô giúp ta một tay, thì thiên hạ ta sẽ gom về một mối!

Vu Tĩnh lạnh lùng nói :

- Tiên sinh nói mà không lượng sức mình! Hiện nay võ công có ai qua Bí Tàng cung chủ? Bên cạnh đó còn có các tay như Tề Phong, Đào Dã Mục Nha, Báo Tinh, Đông Đế và một nữ nhân bí mật

khác, lại thêm có Lã Tuyết Cừu. Tiên sinh có địch lại một trong những nhân vật đó không mà dám gồm thâu thiên hạ? Hơn nữa, Cù Long kiếm khách đã về với Lã Tuyết Cừu, tiên sinh có làm gì được? E rằng tiên sinh không chia được phần nào trong thiên hạ. Nói tóm lại, tiểu đạo không muốn dính bụi giang hồ. Tiên sinh quay lại là hơn!

Giang Nam nói :

- Ta đã hết lời mà đạo cô vẫn chặt dạ?

Vu Tĩnh nói :

- Thậm chí Giang Ngư Nữ còn bỏ tiên sinh kia mà!

Lão giận quá hét lớn một tiếng, tung chưởng đánh liền. Chưởng lực của lão mạnh kinh hồn! Vu Tĩnh tràn mình tránh khỏi. Chưởng ấy đánh vào đất thành một cái hõm sâu bằng cái thúng, bụi bốc lên mù mịt.

Lão đưa chưởng đánh tiếp... Lần này, Vu Tĩnh đưa chưởng ra đỡ...

Hai chưởng gặp nhau sức chấn động kinh nhân hãi tục...

Vu Tĩnh thối lui một bước. Còn lão Giang Nam thì lảo đảo.

Đạo cô vận kình lực tung chưởng đánh trả lại. Hai bên bắt đầu thi triển tuyệt học.

Đạo cô đánh sang nhu quyền phối hợp với Mai Hoa quyền. Thân pháp của nàng bỗng nhiên mờ ảo.

Giang Nam đánh Thất Diệu thần công chủ về cương, chưởng lực hùng hậu. Ngoài ra, thân pháp của lão ngụy dị không kém.

Tiếng chưởng của hai bên đổ ra làm vang động cái một góc rừng. Kình chưởng tạo thành những cơn xoáy.

Trận đánh rất ác liệt. Hai bên đều hóa giải nhưng kỳ chiêu lẫn nhau.

Quan khe cửa, chàng thấy cả hai xứng đáng là những cao thủ thượng thặng.

Tuy nhiên, Vu Tĩnh vốn là phái yếu. Võ công như vậy đã là tuyệt đỉnh rồi. Nàng chống chọi ngang ngữa với lão đâu phải là chuyện đơn giản. Giả sử nàng là một nam tử, thì chắc gì lão là đối thủ của nàng. Vu Tĩnh dần dần xuống thế hạ phong.

Tuyết Cừu mở cửa sau bước ra rồi đi vòng quanh ra phía trước. Chàng thấy vạc áo đạo cô rách tơi. Nàng bị lão đánh xơ xác.

Chàng dùng phép kình thanh Hải Triều Âm, mà gầm lên :

- Dừng tay!

Lão thấy có người xuất hiện, cảm thấy bất tiện, liền nhảy ra ngoài thủ thế.

Vu Tĩnh nhìn Tuyết Cừu trầm giọng :

- Chuyện của ta, ai mượn các hạ can thiệp?

Tuyết Cừu không đáp lời nàng, mà hỏi Giang Nam :

- Đêm khuya vắng sao các hạ đến nơi thanh tịnh gây sự?

Lão hỏi :

- Ngươi là ai?

- Lã Tuyết Cừu! - Chàng đáp.

Giang Nam giật mình đánh thót, nhưng lão vẫn làm bộ cứng, cười cuồng ngạo nói :

- Té ra ngươi là một gã có tài chiêm gái! Bao nhiêu cô gái sắc nước hương trời trên đời này do một tay ngươi thống thuộc cả.

Tuyết Cừu nghiêm trang nói :

- Các hạ nói không đứng đắn chút nào! Đời nay ma nhiều, Phật ít, đến khi người ta giác ngộ, họ có quyền tìm lối sáng mà đi. Tội của lão trước làm bề tôi cho Bình Thiên Thần Nữ, sao lại muốn phản Thần nữ để xây dựng cơ nghiệp riêng? Thà bỏ Thần nữ mà về ẩn dật, thì võ lâm còn có vẻ thương cảm. Lão đáng gọi là quân phản chủ! Cho đến con gái lão cũng phải bỏ lão. Hôm nay ta vì tấm lòng cao quý của Ngư Nữ mà để lão đi tự do lần này. Nếu không sớm dẹp Giang Nam Phủ, Tuyết Cừu mỗ có lúc đến nơi đó, thì dẫu có quỳ mà van xin cũng không được.

Câu nói đầy khiêu khích đó khiến lão giận đến run người. Giang Nam rút kiếm phóng tới.

Tuyết Cừu tránh sang bên, nói tiếp :

- Các hạ mà đấu với ta chả khác đấu với tử thần! Ta mà rút kiếm chắc chắn là có máu đổ!

Lão dùng ảo bộ pháp mà bủa kiếm vây phủ Lã Tuyết Cừu.

Không còn tránh né đâu được, Tuyết Cừu dùng phiêu vô ảnh thi triển qua tuyệt học trong Hình kinh...

Và keng một tiếng, kiếm lão gãy đôi.

Tuyết Cừu từ từ cho kiếm vào vỏ rồi nói :

- Ngài thong thả mà đi, tìm nơi ẩn cư để luyện cho cao siêu hơn!

Giang Nam biết mình không phải là đối thủ nên không dám cưỡng cầu. Lão nói một câu cho đỡ bẽ mặt :

- Món nợ hôm nay sẽ có lúc lấy lại!

Tuyết Cừu nói với theo :

- Cho tại hạ gởi lời thăm Phi Long kiếm khách và... Bình Thiên Thần Nữ!

Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh đã đi lút vào rừng sâu, dưới trăng khuya mờ nhạt.

Đạo cô Vu Tĩnh nhìn chàng nói :

- Công tử sẽ cô đơn!

Chàng hiểu ý đạo cô muốn nói gì. Chàng đáp :

- Tiểu cô ơi! Bên cạnh Thần nữ còn một nhân vật nữa đó là Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh. Người này võ công còn hơn Vô Tận Tàng cao thủ, còn hơn cả Thần nữ. Tại hạ e không phải là đối thủ của hắn!

Vu Tĩnh nói :

- Hắn bị chứng đố phong và tẩu hỏa nhập ma, trong vòng ba tháng nữa là... tiêu rồi!

Tuyết Cừu chớp mắt nói :

- Không! Hắn đã lành bệnh rồi!

Đạo cô ngạc nhiên, hỏi :

- Ai chữa cho hắn kìa?

Lã Tuyết Cừu cúi đầu :

- Tại hạ!

Đạo cô nói như sự sắp đặt trước :

- Vậy là võ lâm đến hồi mạt vận!

Ngừng một chút, nàng nói tiếp :

- Công tử có tấm lòng cao thượng và đôn hậu, nên mới chữa bệnh cho một cường địch. Hắn còn trẻ mà tham vọng rất lớn! Vô Nhãn và Thần nữ muốn chà đạp võ lâm, muốn giang hồ võ lâm Trung Nguyên lập đền thờ sống chúng, như thờ Đức Thánh Khổng!

Tuyết Cừu nói :

- Chỉ vì tại hạ vô tình trót hứa nên phải giữ lời! Sau một trăm ngày tại hạ sẽ đi tìm hắn để chuộc tội với võ lâm!

Hai người bước vào am.

Nhìn áo tiên nữ xác xơ, Tuyết Cừu nói :

- Tiên cô không thay y phục?

Vu Tĩnh ngồi trầm ngâm. Chàng biết ý bỏ ra ngoài.

Lâu lắm, có tiếng Vu Tĩnh gọi, Tuyết Cừu vào thấy Vu Tĩnh mặc áo đạo màu xanh. Với dáng thanh cao ấy, giờ này chàng thấy đạo cô như... t5hiêng hơn.

Chàng đột ngột hỏi :

- Khu rừng này có ngọn suối nào chăng?

Vu Tĩnh có thể không hiểu ý của Tuyết Cừu nên hỏi lại :

- Công tử hỏi suối có việc gì?

Tuyết Cừu ấp úng :

- Tại hạ thấy tiên cô như... tiên nữ thật sự! Nếu, có ngọn suối, thì mường tượng là cảnh đào nguyên!

Vu Tĩnh chớp mắt nói :

- Công tử lãng mạn quá! Tình ái, làm con người thêm hệ lụy. Có ngọn suối nhưng không phải là Đào Nguyên của Thiên Thai. Có rượu nhẹ nhưng không phải là Vân Dịch. Có đạo cô chứ không phải là tiên nữ. Có lãng tử là Tuyết Cừu chứ không phải khách đi hái lá trong ngày Đoan Ngọ. Giờ khuya rồi, công tử nghỉ ngơi một chút cho khỏe!

Tuyết Cừu nói :

- Đêm nay tại hạ không cách nào ngủ được! Mới nghĩ ra được hai câu thơ.

Trời khuya nguyệt gác ngọn sào

Dừng chân khách tục bước vào Thiên Thai!

(Bán dạ nguyệt thiên tây lĩnh mộng

Tục nhân đình bộ nhập Thiên Thai).

- Tiên cô nghỉ một chút, tại hạ đi dạo suối!

Vu Tĩnh hỏi :

- Công tử đã lắng lòng lại chưa?

Chàng gật đầu.

Vu Tĩnh thở ra nhè nhẹ, đứng lên nói :

- Vậy thì ta đưa công tử đi!

Tuyết Cừu vội nói :

- Không dám phiền đến tiên nương! Hồi còn ở trong rừng đá, tại hạ cũng hay có những buổi trăng khuya thế này và đi dạo suối!

Hai người sánh vai đi dưới trăng ngàn.

Suối rộng. Điệu nước hiền hòa. Hai bên bờ suối mọc rất nhiều tùng, bách, đào, mai... Những tảng đá bằng phẳng, trắng muốt như ngọc, đi rất êm chân, nằm nối nhau như chiếc cầu ngay giữa lòng suối. Hai bên là dòng nước chảy, có tiếng róc rách.

Vu Tĩnh nói :

- Suối này có tên là Thạch Kiều tuyền. Lớp đá này dài đến mấy dặm.

Tuyết Cừu nói :

- Chúng ta quên một việc quan trọng!

Vu Tinh gật đầu :

- Rượu chăng?

Cả hai cùng quay lại lấy rượu.

Vu Tĩnh nói :

- Rượu này do ta làm lấy, cường lộ nhẹ, không công phạt.

Tuyết Cừu nếm thử rượu rồi gật đầu :

- Làm rượu Vân Dịch được!

Vu Tĩnh bật cười :

- Công tử thưởng thức Vân Dịch rồi sao?

Chàng cũng cười :

- Thì cứ tưởng tượng nó là Vân Dịch! Nhưng Vân Dịch là rượu gởi cho khách đi về uống dọc đường. Thế nào tiên cô cũng cho tại hạ xin một bầu để đeo lủng lẳng bên hông!

Cả hai lại đi ra suối.

Vu Tĩnh nói :

- Công tử một mình mà sắm rất nhiều vai. Khi đến Tần Hoài thì làm Đỗ Mục. Khi đến Linh Nham thì làm Ngô vương, giờ đến Thạch Kiều thì làm Lưu Nguyễn. Ta kính nể công tử nên chiều ý một chút cho vui!

Hai người ngồi lại trên một tảng đá. Hương khuya của ngàn cây, ngàn hoa bỗng nhiên hội tụ về giữa hai người.

Họ rót rượu và mời nhau.

Cảnh ấy, tình ấy thật là nửa tiên, nửa tục! Có phải chăng thanh cao và tội lỗi cũng trên một thể thống như người với ta, khách với chủ, tục với tiên...

Tuyết Cừu cảm thấy bâng khuâng. Đối tượng trước mặt chàng quả là một tiên nữ không hơn kém. Vu Tĩnh thanh cao thoát tục. Chàng không dám có một cử chỉ gì có vẻ mạo phạm, nhưng nòi tình vẫn có cái nghiệp.

Trăng đã nghiêng dần mà họ chưa nói câu gì thật tự đáy lòng.

Vu Tĩnh hỏi khẽ :

- Sao công tử cứ trầm ngâm mãi thế?

Chàng đáp giọng nhỏ như hơi thở :

- Thử thời vô thanh thắng hữu thanh (không nói còn hơn nói). Cứ im lặng để lắng nghe tiếng lòng!

Đạo cô nghiêng mái tóc cho chảy qua một bên vai.

Gặp cảnh này, cả hai uống đã khá nhiều rượu.

Đạo cô bỗng nói :

- Rất tiếc, ta lớn hơn công tử đến gần mười tuổi.

Chàng nói mơ hồ :

- Tiên nữ không có tuổi! Một ngày ở cõi tiên dài bằng một năm ở cõi trần. Tính ra thì tại hạ nhiều tuổi hơn tiên cô.

Vu Tĩnh vuốt lại mái tóc, nói :

- Công tử có ý gì, ta hiểu rồi! Dù sao đêm nay công tử vẫn là khách của ta, rồi ngày mai công tử lại là khách của kẻ khác. Đã chiều thì chiều cho trót. Cho phép công tử được tự do!

Tiên cô vì đã thấm rượu tiên, nên mới... mở lời mời gọi!

Nhưng Tuyết Cừu xưa nay vốn nhút nhát. Chàng chỉ hay có tính nghịch của trẻ thơ, còn chuyện... của người lớn thì dường như chưa biết, hoặc không dám.

Tuyết Cừu ngồi im như pho tượng.

Vu Tĩnh chớp mắt ghẹo :

- Khách chỉ có tính lãng mạn chứ không có thói đa tình. Có lẽ vì tiên cô ngay từ lúc đầu đã quá nghiêm!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là kẻ lấm bụi trần. Còn tiên cô là bậc thanh cao thánh thiện. Tiên cô đã chiều đến nước này là quá đáng lắm rồi. Còn... gì khác nữa, tại hạ không dám.

Nàng nói :

- Ngày sau công tử có lại Thạch Kiều tuyền chưa chắc còn có ta!

Nàng nói như vậy là quá rõ rồi, mà Tuyết Cừu vẫn như một... quân tử trúc.

Hắn bất động như cục đá...

Vu Tĩnh cứ chúm chím cười...

Trăng khuyết cuối rừng và rượu cũng cạn.

Tiên cô nói một lời gởi theo gió theo trăng :

- Hỡi ơi! Khách tiên có ý về thăm... tục. Tục khách không ngờ có ý tiên. Đi ngược chiều trên cùng một con đường mà vẫn không gặp nhau.

Vì sao Mai ở phương Đông sáng rực rỡ, Vu Tĩnh thở dài như tiếc nuối. Nàng đứng lên nói :

- Ta trở lại thôi! Công tử! Làm tiên nữ ở Đào Nguyên thế này, ngàn năm sau nhân thế không còn ai dám làm tiên nữ nữa!

Tuyết Cừu lầm lủi bước đi bên cạnh nàng.

Về đến nơi, chàng để nguyên áo quần vậy, nằm trên đống lá mà đánh giấc, mặc cho đạo cô Vu Tĩnh chống cằm suy tư...

Vu Tĩnh nhìn chàng nằm với giấc ngủ như trẻ thơ, hồn nhiên và thoải mái, nàng cảm thấy thương thương sao ấy, nên lấy tấm chăn của mình phủ lên người chàng, rồi nằm ghé một bên mà bỏ trống chiếc chõng...

* * * * *

Tuyết Cừu mở mắt ra thấy người nằm bên ngoài chăn là Vu Tĩnh. Đạo cô đang nhìn chàng vẫn với một nụ cười cố hữu, nàng dịu dàng nói :

- Công tử có ngon giấc không?

Tuyết Cừu nói :

- Vân Dịch của tiên cô làm tại hạ ngủ thật ngon. Không ngờ đêm nay tại hạ quấy phiền...

Nàng cười nhẹ, hỏi :

- Bao giờ công tử tại đăng trình?

Chàng đáp lửng lơ :

- Tại hạ định đi ngay bây giờ!

Cả hai cùng ngồi dậy nhìn nhau.

Mắt của Vu Tĩnh thoáng lộ nét buồn. Nàng đem mấy trái cây rừng ra điểm tâm, nói :

- Đây là lê lý đào, dù không được... tiên lắm nhưng ở những nơi khác không có. Mời công tử dùng!

Tuyết Cừu ăn xong, hỏi :

- Thanh cao và thú vị! Ước gì lần sao trở lại đây, gặp tiên cô lần nữa thì hay biết bao nhiêu!

Nàng cười mát :

- Phước bất trùng lai. Dịp may ít khi đến hai lần liên tiếp!

Trời rạng như nhan sắc của nàng. Bây giờ Tuyết Cừu mới thấy nàng đẹp thật sự. Cũng môi son, da tuyết, mày cong hình bán nguyệt, mắt lặng lờ và sáng như trăng thu...

Tuyết Cừu vội ngồi định tâm.

Vu Tĩnh khép cửa cho tối lại, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh...

Họ đưa tâm hồn họ vào chốn hoang đường.

Có tiếng gõ cửa, Tuyết Cừu bật người dậy. Chàng lắng tai nghe. Vu Tĩnh bước lại mở.

Đứng sừng sững trước cửa là một nhân vật cổ quái, Phi Long kiếm khách. Ông ta là người đang giúp việc cho Trường Thủ thư sinh.

Phi Long kiếm khách quắc mắt nhìn hai người.

Lão nói như gằn :

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi tài cán bao nhiêu mà khiêu khích ta?

Tuyết Cừu chưa kịp nói, Vu Tĩnh đã nói :

- Vậy là kiếm khách đã bị Trường Thủ thư sinh chơi xỏ rồi! Thư sinh có ý mượn đao giết người.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ vốn có cảm tình với Song Long kiếm khách. Cù Long kiếm khách tại hạ vừa gặp ở bến Tần Hoài. Gặp Bạch Đầu Trường Thủ thư sinh, tại hạ nhờ ông ta gởi lời thăm, mà gọi là khiêu khích thì hơi oan cho tại hạ quá.

Lão đứng ngần ngừ một hồi, lòng bán tín bán nghi.

Tuyết Cừu nói :

- Tiền bối là bậc thao lược, là một chân quân tử, vì tấm lòng bộc trực mà để cho Bạch Đầu Trường Thủ lợi dụng. Nghĩ mà thương cho Cù Long kiếm khách vì một lời hứa không đâu mà phải thủ tín để đến nỗi mất đi một người bạn có tài.

Phi Long nói :

- Dù sao ta đã đến đây rồi, phải nói chuyện với ngươi trước, coi thử khoảng thời gian qua võ công ngươi đến đâu mà dám khua múa trên chốn giang hồ!

Tuyết Cừu nói :

- Xin tiền bối đừng thử! Bất kỳ người nào có ôn luyện võ học không tiến mau thì cũng tiến chậm. Vãn bối chưa hề dám đắc tội với tiền bối.

Mặc cho chàng nói, lão đánh ra một chưởng xé gió, sức mạnh đến ngàn cân. Tuyết Cừu không tránh né, chàng ngang nhiên vận chưởng đỡ.

Chàng vận đến bảy thành. Chưởng lực hai bên gặp nhau... Phát ra tiếng động liên hồi.

Tuyết Cừu lảo đảo muốn thối lui.

Phi Long kiếm khách nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên.

Lão lại tiếp tục công, Lã Tuyết Cừu tiếp tục đỡ.

Lần này Tuyết Cừu vận đến chín thành công lực. Chung quanh im lặng, nhường cho tiếng động của chưởng nổi lên.

Phi Long thối lui một bước. Qua hai chưởng, sự thắng bại đã rõ.

Lão thiểu não nói :

- Trường Giang hậu lãng thôi tiền lãng, trần thế kim nhân quán cổ nhân (Trường Giang sông sau

xô sóng trước, cõi đời người nay hơn người xưa), Ta đã già rồi!

Lão buồn bã quay mình bỏ đi.

Tuyết Cừu và Vu Tĩnh chạy theo nói :

- Mời tiền bối quay lại dùng bát nước!

Lão lắc đầu nói :

- Ta không về Giang Nam phủ nữa! Thôi, các ngươi cứ tự nhiên. Con bé đạo cô có tư chất thông minh, ngươi khá nên truyền cho nó một ít tuyệt chiêu. Ngày sau nó sẽ giúp ngươi rất nhiều việc.

Vu Tĩnh cúi đầu. Tuyết Cừu nói :

- Sở học của vãn bối chưa đáng làm đệ tử của đạo cô, đâu dám có thái độ cuồng ngạo đó. Tiền bối nên về với Cù Long kiếm khách. Song Long hợp tác nhau, chắc chắn thiên hạ sẽ thái bình.

Phi Long kiếm khách đi khuất rồi, Tuyết Cừu và Vu Tĩnh mới quay vào.

Vu Tinh nói :

- Nếu công tử không có chuyện gì vội lắm xin lưu lại đây mấy hôm để dạy thêm cho ta ít nhiều thức.

Tuyết Cừu cười khổ :

- Vì cao hứng mà Phi Long kiếm khách nói vậy, chứ sức học của Tiên cô rất sâu dày. Riêng bộ Huỳnh Đình kinh đã giúp nhiều bậc chân nhân lắm. Tại hạ chỉ là tên võ biền, học chưa tới nơi chốn, xin tiên cô hiểu giùm!

Vu Tĩnh thoáng nét ưu tư, nàng nói :

- Ta cũng biết rằng công tử không đáp ứng. Lời Phi Long nói vậy, nếu ta không hỏi thì công tử nói rằng ta làm cao, mà hỏi thì rất tội cho ta.

Tuyết Cừu thật khó xử. Võ công thì chàng đến chỗ Lôi hỏa thuần thanh, nhưng kiến văn thì chưa tới đâu. Hơn nữa, việc sông hồ càng lúc càng dẫy đầy, làm sao dừng chân lâu được. Tuyết Cừu phân vân.

Vu Tĩnh mỉm cười :

- Thôi! Ta không học đâu, đừng bận tâm! Ý công tử cũng muốn dạy ta, nhưng ngại chức “sư phụ”

phải không?

Sư phụ bất đắc dĩ nói :

- Tiên cô đừng gọi tại hạ một danh xưng khác. Tại hạ truyền tâm pháp thượng thừa cho tiên cô về ma chiêu và quỷ thức. Tiên cô là bậc thông thái, nắm lấy phương pháp trong vòng vài giờ là xong. Sau đó tự luyện lấy.

Chàng đứng diễn bộ. Diễn đến đâu chàng nói bí quyết đến đó.

Qua hai lần diễn, Vu Tĩnh diễn lại không ngập ngừng.

Nàng diễn lại một lần nữa, phổ chân lực vào đó bỗng nhiên đạo cô trở thành một cao thủ trong làng Ma chiêu Quỷ thức.

Cả hai cùng sung sướng.

Tuyết Cừu nói :

- Chưa từng thấy ai thông minh như tiên cô. Tại hạ kính phục vô cùng.

Diễn qua một vài lần nữa, thầy và trò không còn khoảng cách về nghệ thuật, chỉ có cách chăng là ở công lực mà thôi.

Kế tiếp, Tuyết Cừu cho nàng uống ba loại thần dược và điều công. Sau đó, chàng dạy tiếp tới Hình kinh.

Qua chiêu thứ bảy, Vu Tĩnh phát giác Tuyết Cừu nhận định sai về sự liên tục giữa hai chiêu này.

Vu Tĩnh nói :

- Công tử đánh như thế sẽ có một khoảng trống thừa giữa hai chiêu, hơi thở và chân khí sẽ không liên tục. Uy lực của nó sẽ không phát huy đúng mức.

Nàng thế vào khoảng trống đó bằng một chiêu phụ gọi là Kiều Chiêu.

Tuyết Cừu diễn lại thấy liên tục như một dòng sông, và uy lực phát huy tột bực.

Tuyết Cừu thích chí quá, bồng nàng tung hứng mấy lần, nói :

- Hảo tiên nữ! Hảo tiên nữ!

Nhân lúc cao hứng, nàng luyện luôn hết chiêu thứ mười hai ngay trong đêm đó.

Nàng diễn lại nhiều lần thật thuần thục.

Tuyết Cừu lại trao thuốc cho nàng rồi nói :

- Tiên cô quả là tiên cô! Tại hạ luyện mười hai chiêu đó phải mất mười mấy ngày. Bây giờ tới ba chiêu sau cùng, có nhiều rắc rối.

Vu Tĩnh nói :

- Với đà này, ba chiêu sau cùng sẽ chia làm hai cách. Nếu đi theo nhâm mạch phải luyện cho nam, mà theo đốc mạch phải luyện cho nữ. Và nếu phải như vậy, thì chiêu cuối cùng là chiêu khởi đầu kéo mãi đến chiêu đầu tiên, tức là chiêu cuối cùng. Công tử diễn qua đốc mạch ta xem.

Tuyết Cừu sững sờ như kẻ mất hồn. Vì đạo cô đã hình dung một cách thông suốt. Chàng nói lừ đừ :

- Luyện ba chiêu sau này phải khỏa thân, tiên cô ơi. Tại hạ diễn qua thì không sao. Còn tiên cô luyện thì phải thoát y, chứ không thì tẩu hỏa nhập ma ngay.

Chàng nói xong diễn qua ba chiêu trong đốc mạch.

Vu Tĩnh nghiệm qua rồi nói :

- Nếu một nam một nữ song luyện thì nhâm đốc là tương xung cũng là tương cứu chắc chắn phải thoát y. Còn đơn luyện thì không cần thiết. Vì muốn luyện nhanh phải cần đến điều đó, còn luyện từ từ thì không cần.

Tuyết Cừu diễn qua ba chiêu ấy hai lượt.

Nàng luyện qua nghe khí huyết trong người khó chịu, nàng thất kinh dừng lại, nói :

- Lạ! Có lẽ vì không phải điều chỉnh thân nhiệt, mà là thoát y để điều chỉnh các cân mạch. Vậy thì không còn cách nào để tránh né. Công tử diễn qua đốc mạch rồi, bây giờ hãy diễn tới nhâm mạch cho ta xem.

Tuyết Cừu lại diễn qua ba chiêu của nhâm mạch, là ba chiêu ruột của chàng.

Chàng diễn qua vài lượt, Vu Tĩnh thạo ngay.

Nàng nói :

- Mười lăm chiêu này quả là thuận nghịch bí công. Có thể gọi là Hình kinh thuận nghịch thập ngũ sát chiêu. Nếu nói ngắn hơn là Thuận Nghịch công phu. Công tử hãy đi ra ngoài dạo chơi, tự ta luyện nó trong vài khắc là xong.

Tuyết Cừu nói :

- Đi ra ngoài là phải đi ra ngoài rồi. Nhưng tại hạ muốn ở lại xem Tiên cô có giảm tăng điều gì mới lạ không, hoặc có chỗ nào sai không để kịp thời bổ túc.

Vu Tĩnh đỏ mặt :

- Nếu công tử không đi, ta không luyện vậy!

Tuyết Cừu không biết làm sao đành phải bước ra.

Nàng hăm hở luyện qua các chiêu thức đó trong điều kiện thoải mái nhất.

Thời gian không lâu lắm, nàng gọi Tuyết Cừu vào nói :

- Công tử xem ta diễn qua môn Thuận Nghịch công này!

Nàng nói xong, diễn lại từ chiêu cuối tới chiêu đầu không một chút lúng túng. Uy khí tuôn ra trùng trùng điệp điệp. Có thể nói, nghịch chiêu còn lợi hại hơn cả thuận chiêu.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không đủ tài trí để theo kịp tiên cô.

Chàng bắt chước theo nàng mà luyện, đột nhiên cơ thể tự động tăng lực một cách bất ngờ.

Công lực đó không cần phải vận công nữa. Gặp đấu thủ cao thì công lực của chàng cao, đấu thủ kém thì công lực của chàng kém.

Đó là một thành tựu chưa từng thấy.

Tuyết Cừu luyện thật thuần thục rồi cứ đứng xớ rớ ở đó mãi.

Chỉ mới qua một đêm mà có sự thay đổi to lớn như vậy cho cả hai.

Trời bên ngoài vẫn chưa sáng. Cả hai không biết làm gì cho hết đêm.

Vu Tĩnh hỏi :

- Công tử còn muốn dạy ta thêm gì nữa chăng?

Tuyết Cừu nói :

- Những môn công phu thượng thừa, tiên cô đã lãnh hội hết rồi. Còn đến việc mình nhẹ hay mạnh,

tim trong thân vững hay không là phần tâm thức của mỗi người.

Tuyết Cừu thu xếp hành trang lại đâu đó, rồi nói :

- Tại hạ đành bái biệt tiên cô. Nếu còn Vân Dịch xin cho một bình là tuyệt nhất.

Nàng cười mà nước mắt rươm rướm :

- Rượu đó cho tạm là Vân Dịch, còn Ngọc thư đâu lấy gì làm Ngọc thư để trao đổi cho công tử đây nhỉ? Ờ, ờ. Nhưng mà không được. Thôi vậy!

Nàng lấy hồ rượu cũ chiết rượu vào đó rồi buộc vào hông chàng như một tửu khách không bằng.

Tuyết Cừu hỏi :

- Thạch Kiều tuyền chạy từ đâu và về đâu?

Nàng nói :

- Đi về phía Tây bốn dặm đến một ngọn núi, con suối đó chấm dứt. Đi về Đông năm dặm, suối gặp sông cái.

Tuyết Cừu lại hỏi :

- Ngọn núi ấy cách Vân Mộng bao xa?

Nàng nói :

- Bên kia núi là đầm Vân Mộng, Tây bắc của Vân Mộng có suối Mộng Tuyền.

Tiên nữ đưa khách tục ngược về hướng Tây do theo Thạch Kiều mà đi.

Người đưa ngược nước chảy xuôi.

Vậy mà nước mắt tiên cô vẫn dạt dào…

Chương 30: Thủy Đường Cung Bị Phá Vỡ

Đầm Vân Mộng hôm nay phong cảnh thật đìu hiu...

Trong lịch sử, nơi này xưa kia nhà vua nào đó đã ngược đãi một bậc anh tài. Gần bốn trăm năm sử của triều đại đó vẫn còn hoen vết máu chiến công.

Nhìn mặt nước đầm, Lã Tuyết Cừu rùng mình.

Một vài xóm chài nằm rải rác bên bờ đầm.

Tuyết Cừu chạnh nhớ tới Mộc Thúy Hương. Cô bé ấy bây giờ đã đi theo Bạch cốc chủ, nhưng chắc lòng nàng buồn hắt hiu với cái thuở ban đầu. Tuyết Cừu vào một cái quán gần đó. Chàng gọi thức ăn toàn tôm và cá để nhớ nơi Hồ Ngọc thuở nào.

Quán thưa khách, chàng ngồi một mình với sự lạnh lùng nơi góc cuối phòng.

Cô bán quán bước ra, đưa mắt đen lay láy nhìn chàng, hỏi :

- Công tử chỉ dùng vậy thôi sao? Quán tiểu nữ cũng có một vài loại rượu uống khá lắm.

Chàng nói :

- Cho tại hạ... Thục bính (bánh nướng).

- Có ngay! Rượu không?

Chàng lắc đầu có vẻ mỏi mệt.

Nàng đi. Một lát đem bánh ra, kèm thêm một bầu rượu nhỏ.

Tuyết Cừu ngạc nhiên, hỏi :

- Tại hạ đâu có gọi rượu?

Nàng mỉm cười nói :

- Thấy công tử có đeo hồ rượu, vậy mà vào quán không gọi rượu, thấy nó thiếu thiếu sao đó. Rượu uống được lắm, mời công tử dùng tự nhiên!

Dưới mắt chàng, cô chủ quán chẳng qua là một thôn nữ duyên dáng bặt thiệp. Chàng cảm thấy hay hay.

Tuyết Cừu nói :

- Cảm ơn cô nương! Tại hạ muốn gọi rượu nhưng lại không đủ tiền.

Nàng nói :

- Được mà! Thỉnh thoảng cũng có một vài viễn khách lỡ đường, nhưng rồi sau đó họ ghé lại. Công tử đi về đâu?

Chàng kiếm cách nói :

- Tìm vị sư muội lưu lạc, nay biết tin đang ở bên Mộng Tuyền.

Nàng hơi sáng mắt lên một chút, nói :

- Nơi ấy đâu có nhà? Chỉ còn một vài lâu đài hoang cổ. Cách đó vài dặm về phía dưới này, cũng có một vài xóm chài. Hay là công tử nghe tin không chính xác chăng?

Tuyết Cừu nói :

- Để tại hạ đến xóm chài đó hỏi thăm thử.

Chàng ăn uống bình thản thong dong như không có chuyện gì rấp rút.

Trong lúc đó có hai gã đại hán mặc y phục đỏ như máu, lưng đeo trường kiếm, mặt sắc lạnh, mắt chói ngời, bước vào quán ngồi góc phòng bên kia. Hai gã ấy đưa mắt quan sát chung quanh. Cuối cùng, ánh mắt ấy đọng lại nơi Tuyết Cừu.

Cô chủ quán chạy tới. Họ nói với nhau gì đó rồi nàng chạy ra sau bếp. Một lát sau, cô khác mang thức ăn và thức uống ra cho hai gã.

Tuyết Cừu ăn uống chưa xong, thì hai người kia đã đi rồi. Dường như họ có vẻ hối hả lắm. Tuyết Cừu tính tiền, kể cả tiền rượu, xong rồi lại đi.

Mặt nước hồ cũng vẫn cao. Vài đợt sóng nhẹ vẫn vỗ bì bõm...

Tuyết Cừu vẫn đi dọc theo bờ đầm mà lòng trầm tư.

Phía trước có một toán người, mặc y phục theo hai kiểu khác nhau. Một nửa trong số mặc y phục màu nước biển, nửa còn lại y phục màu đỏ. Cả bọn nhắm hướng Tuyết Cừu đi tới.

Tuyết Cừu có để ý đến họ nhưng không bận tâm.

Những kẻ kia đón đường... Tiểu Sát Tinh!

Chàng thấy trong bọn chỉ có hai thiếu nữ và sáu chàng trai. Hai cô mặc y phục một xanh một đỏ.

Tuyết Cừu dừng lại với đôi mắt thật xa vắng.

Thiếu nữ áo đỏ nhìn chàng chăm chăm rồi lạnh lùng hỏi :

- Các hạ đi Mộng Tuyền đấy chứ?

Tuyết Cừu hỏi lại :

- Có gì lạ không?

Nàng gằn giọng :

- Báo danh đi!

Tuyết Cừu nói :

- Rõ là quý vị muốn gây sự. Quý vị báo danh đi!

Thiếu nữ áo đỏ đánh thốc ra một đường kiếm rồi nói :

- Thủy Đường cung! Huyết Trì Cấp Phong Kiếm Sĩ.

Tuyết Cừu thản nhiên nói :

- Quý vị mở lối cho tại hạ đi!

Thiếu nữ áo đỏ khoát tay một cái, tám tay kiếm phối hợp nhau vây phủ lấy chàng.

Tuyết Cừu vẫn bình thản nói :

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu, có ý đi gặp Huyết Trì Thánh Nữ để đàm đạo một vài việc thuộc về giang hồ, chứ không có ý giết người. Xin chư vị hiểu giùm, để tránh sự đáng tiếc xảy ra!

Chàng nói chưa dứt lời, kiếm trận đã chuyển động. Lã Tuyết Cừu bắn vụt thân ảnh lên không mà thoát ra ngoài trận, đứng xa xa.

Tám người ngơ ngác nhìn nhau... Và đằng xa kia thấy Tuyết Cừu đang thong thả đi. Họ lại nhìn nhau một lần nữa.

Gã áo đỏ mặt lạnh gặp ở quán, cau mày nói :

- Tiểu Sát Tinh sắp thành Phật rồi. Dẫu có ngàn người cũng không chặn được. Đừng liều lĩnh!

Thiếu nữ áo đỏ nói :

- Lấy cái chết mà đền ơn cho Cung chủ!

Nàng nói xong vọt người tới và cả bọn vọt theo.

Tuyết Cừu đừng lại nói :

- Cây muốn lặng mà gió không ngừng. Võ lâm có mối thù đã giết song thân tại hạ, nhưng người xúi giục là Đông Hải Thần Quân. Tiếp tay cho Đông Hải Thần Quân đến hai trăm cao thủ. Bản huyết cừu đã có tên những kẻ đó. Chư vị với tại hạ không ân oán với nhau. Ta không nên dây vào huyết nghiệp!

Thiếu nữ áo đỏ nói :

- Lã Tuyết Cừu! Thủy Đường cung không phải để ai muốn đến thì đến. Nếu ngươi không lui lại, chúng ta chỉ có huyết chiến mà thôi.

Tuyết Cừu hỏi :

- Tại hạ muốn gặp Thánh nữ thì phải làm sao?

Cô ta đáp :

- Không ai được quyền gặp Thánh nữ cả. Người là bậc băng cơ ngọc cốt mà lại gặp một tên khát máu như ngươi sao?

Tuyết Cừu giận lắm, nhưng chàng vẫn ngửa mặt lên nhìn trời.

Hồi lâu, chàng phân giải :

- Chư vị! Nếu tại hạ muốn đổ máu thì tại kiếm trận khi nãy đã có sự đổ máu rồi. Vì tại hạ muốn gặp Thánh nữ nên không thể có chuyện đổ máu được. Chư vị báo với Thánh nữ, nếu Thánh nữ tiếp thì không sao, không tiếp, chúng ta mới tính sau.

Thiếu nữ áo đỏ khoát tay ra lệnh :

- Sát!

Tuyết Cừu vỗ kiếm chớp người lên... Nhiều tiếng rắc rắc nghe rõ, một vài tiếng ối đau đớn.

Xong cái chớp người đó, nữ Huyết Trì Cấp Phong Kiếm Sĩ, tức thiếu nữ áo đỏ ngã ra, nơi cổ nàng phụt ra một tia máu, một vài người khác cũng bị như vậy nhưng nhẹ hơn. Và một nửa số kiếm bị gãy.

Tuyết Cừu nói :

- Ai không sợ chết thì bước tới!

Bọn chúng dạt ra.

Tuyết Cừu đi tới.

Chừng một giờ sau chàng lại thấy một đám người áo xanh, cầm đầu là một lão bà tóc trắng phau, tay cầm gậy. Còn những người kia thì kiếm đã cầm tay. Họ dàn hàng ngang đón đầu chàng.

Đi tới nơi, Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu! Tại hạ không muốn gây lưu huyết, xin đừng ép!

Lão bà múa gậy nói :

- Thủy Đường cung không hề gây hấn với ngươi, sao ngươi quyết tới đây gây sự! Hôm nay nếu ngươi bước tới một bước nữa, đôi bên sẽ có kẻ chết người sống.

Tuyết Cừu nói :

- Vậy phiền lão bà hãy thông báo cho Thánh nữ hẹn nơi gặp và giờ gặp.

Lão bà vút gậy lên, nói :

- Không ai có quyền gặp Thánh nữ cả?

Vẫn cái giọng cổ điển ấy.

Tuyết Cừu vẫn ngửa mặt lên trời.

Có người biết ý nói :

- Hắn sắp giết người rồi đó! Chuẩn bị!

Có vài người sợ quá xoay mình bỏ chạy.

Tuyết Cừu cảm thấy thương cho đám sinh linh ấy. Chàng nói :

- Nếu lão bà cứ khăng khăng như vậy thì sự đổ máu không thể tránh!

Lão bà thấy cánh mình tự động thoái lui, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Bà hươi gậy nói :

- Ta là nhũ mẫu của Thánh nữ, hôm nay sẽ tử chiến với ngươi. Hãy giết ta mới gặp Thánh nữ sau!

Tuyết Cừu nghe bà xưng nhũ mẫu của Thánh nữ bỗng bồi hồi nhớ đến Từ nhũ mẫu. Chàng đã đặt tay vào đốc kiếm, bắt buộc phải rút tay về, nói :

- Sao nhũ mẫu quá khắt khe như vậy? Vì sao Thánh nữ lại tránh không gặp người đời? Tại hạ cho rằng sự gặp gỡ giữa tại hạ và Thánh nữ thì võ lâm sẽ bớt đi những cuộc đổ máu. Xin nhũ mẫu hãy cân nhắc kỹ lưỡng quyết định này.

Thấy Tuyết Cừu trở lại với giọng ôn ấm, bà cũng thấy dịu đi sự gắt gỏng. Nhũ mẫu nói :

- Đó là quyết định của Thánh nữ, không phải quyết định của ta.

Tuyết Cừu không nói nữa, quay người bỏ đi ngược lại. Ngang qua chỗ đấu khi nãy, Tuyết Cừu thấy thiếu nữ áo đỏ bị thương nặng khi nãy vẫn nằm đó, chưa biết sống chết thế nào. Chàng chửi :

- Ai bảo Thủy Đường cung tổ chức nghiêm minh? Bọn chúng sống chỉ biết nịnh trên nạt dưới. Đồng bọn của chúng sống chết mặc kệ.

Chàng bước lại xem thương thế thiếu nữ áo đỏ như thế nào. Máu cô ta ra quá nhiều và đã đông khô ở cổ.

Hơi thở yếu ớt, thều thào như ngọn đến trước gió.

Tuyết Cừu muốn bỏ đi, nhưng lòng lại không nỡ. Giết người rồi lại cứu người!

Trời bây giờ đã sẩm tối. Chàng ngồi xuống cho nàng uống Công lực thần thủy và Cải tử hoàn sinh. Xong, chàng lau sạch máu trên người và tự tay chàng lấy y phục của mình thay cho nàng. Cái y phục màu máu kia chàng ném xuống đầm. Chàng làm việc rất trang trọng. Tuyết Cừu vận chân lực truyền vào người nàng...

Thuốc và chân lực thấm vào cơ thể, lát sau nàng hồi tỉnh. Nàng trở mình và rên...

Thấy trời tối, không có ai chung quanh ngoài một người đang ngồi bên nàng.

Thiếu nữ áo đỏ định thần nhìn kỹ thì ra là... Lã Tuyết Cừu.

Nàng toan lên tiếng, Tuyết Cừu nói :

- Cô nương vận công một chút cho ổn! Tại hạ đi tới gần Mộng Tuyền, nhiều người ra chận, sợ phải giết nhiều người nên đành quay lại. Đến đây thấy cô nương nằm trên vũng máu...

Nàng hỏi :

- Ngươi cứu ta?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ và cô nương có thù oán gì?

Ánh sáng vẫn còn lờ mờ, nàng nhìn lại áo mình đang mặc, và nhất là trong người nàng có một biển công lực khoảng hơn năm mươi năm.

Nàng hỏi :

- Ngươi thay y phục cho ta?

Chàng nói :

- Không thể mặc đồ máu được.

Nàng nói :

- Ta cảm ơn ngươi, nhưng ta không muốn sống!

Nàng nói xong rồi đi xăm xăm về phía vực đầm. Vực sâu chừng bốn năm trượng và nước nơi này cũng rất sâu, lại có nhiều đá.

Tuyết Cừu đứng nhìn nàng đi. Chàng tự hỏi :

- “Chả lý chỉ vì ta thay y phục cho nàng mà nàng tự tử. Hay là nàng sợ mang ơn ta?”

Tuyết Cừu lòng lạnh như băng, không muốn đến nơi đó làm gì. Chàng đứng ngơ ngẩn, một phần vì nghĩ đến số phận của cô gái Thủy cung, một phần nghĩ cách đột nhập vào Thủy cung. Chắc chắn rằng đêm nay họ sẽ canh phòng cẩn mật.

Rất lâu, chàng lại bước về phía vực. Bỗng chàng thấy bên đó có một người chạy sang. Tuyết Cừu đứng lại.

Người chạy đến là thiếu nữ nạn nhân khi chiều. Nàng nhìn tận mặt chàng, rồi nói :

- Lã Tuyết Cừu!

Chàng im lặng nhìn nàng.

Thiếu nữ mình mẩy ướt sũng, tức là nàng đã nhảy xuống vực rồi, nhào tới ôm lấy chàng...

Phản ứng tự nhiên là chàng đưa tay choàng nhẹ qua vai nàng.

Họ im lặng.

Nàng vẫn trong tư thế đó, nói :

- Tiểu muội nhảy xuống, nhưng đột nhiên thấy thân thể mình nhẹ như chiếc lá, mặc dù tiểu muội không đề khí. Khi rớt xuống nước lại không chìm, mới biết rằng công tử trút rất nhiều công lực vào mình tiểu muội và mình vẫn còn thơm ngan ngát mùi thuốc. Nếu tiểu muội chết đi là phụ lòng công tử, nên mới đến đây tìm công tử mà xin lỗi.

Nàng nói rồi buông chàng ra.

Tuyết Cừu hỏi :

- Bây giờ cô nương đi đâu?

Nàng nói :

- Từ nhỏ sống với Huyết Trì đại nương, bây giờ biết đi đâu? Đa phần nơi ấy là trẻ mồ côi, đại nương đem về nuôi từ nhỏ. Bất ngờ đại nương bị bạo bệnh nằm liệt, và Thánh nữ con gái bà lên thay.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Nghe nói Huyết Trì đại nương tạ thế rồi?

Nàng nói :

- Chưa chết mà cũng như chết rồi. Thân hình bà chỉ còn là một bộ xương. Hôn mê, không ăn uống, chỉ uống nước cháo hay sữa. Không hỏi nói gì cả. Thánh nữ lẫn Thần nữ cho người mời không biết bao nhiêu danh y, nhưng vô hiệu.

Chàng biết Huyết Trì đại nương không phải là người độc ác, lại có công nuôi dưỡng nhiều người. Cứu bà, không chừng võ lâm bớt đi sự đổ máu. Chàng suy nghĩ thật lâu rồi mới quyết định.

Tuyết Cừu nói :

- Nếu tại hạ tới trễ chừng một khắc nữa thì cô nương đã mệnh chung rồi. Chứng của đại nương, tại hạ chữa được.

Thiếu nữ nghe nói, hai tay nắm chặt Lã Tuyết Cừu :

- Vậy đại ca nên chữa giùm cho đại nương. Ơn ấy, toàn thể Thủy Đường cung đều ghi xương khắc cốt.

Tuyết Cừu gật đầu, nói :

- Ai tiến cử cho tại hạ đây?

Nàng nói :

- Tiểu muội!

Nàng nói xong, kéo Tuyết Cừu đi liền.

Tuyết Cừu hỏi :

- Hiện giờ đại nương nằm tại đâu?

Nàng nói :

- Huyết Viên, bên cạnh Thủy Đường cung!

Tuyết Cừu bỗng nói :

- Những là Huyết Trì, Huyết Viên, Huyết Y nghe rợn mình làm sao ấy. Tại sao không thay những tên ấy cho nhẹ nhàng. Đêm nay họ đề phòng tại hạ một cách cẩn mật. Chúng ta đi đêm lại đó có nguy hiểm chăng?

Thiếu nữ đáp :

- Có tiểu muội không lo gì!

Hai người theo đường tắt mà đi. Một hồi, từ trên ngọn cây có mấy bóng người nhảy xuống, chận họ lại, hỏi :

- Ai đó?

Thiếu nữ nói :

- Đội thượng Cấp Phong Kiếm Sĩ Tô Túy Lan!

Tên kia nói :

- Nghe nói Tô đội trưởng đã chết rồi kia mà? Đội trưởng đi với ai?

Tuyết Cừu nói :

- Sống trong một đoàn thể mà không biết yêu thương nương tựa. Đội trưởng bị thương mà kẻ thuộc hạ không mang bệnh nhân để cứu chữa, chỉ biết nghĩ đến cái lợi của mình mà thôi. Đội trưởng của các ngươi làm sao mà chết được.

Hắn hỏi :

- Các hạ là ai?

Tô Túy Lan nói :

- Đây là vị lương y người đã cứu ta sống. Ta mời lương y về cho Thánh nữ.

Người kia đánh lửa lên soi mặt, chợt hắn rút kiếm ra đánh soạt. Hắn trầm giọng nói :

- Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu!

Ngay tức khắc nhiều người kéo đến rất đông. Họ vây chặt lấy hai người.

Tuyết Cừu nói với Túy Lan :

- Thường cái đám thủ hạ là vậy, võ công càng kém lại càng ích kỷ, phách lối và nhất là hồ đồ!

Túy Lan nói lớn :

- Ta là Tô Túy Lan đây. Chư vị đừng hồ đồ! Người này là Lã Tuyết Cừu nhưng là một y sư, đến đây để cứu đại nương. Ai cản trở việc này sẽ chịu trách nhiệm.

Một người đứng ra nói :

- Ta nhận trách nhiệm trực tiếp của Thánh nữ gặp Lã Tuyết Cừu ở nơi nào là cũng phải hạ sát. Mời đội trưởng bước về phía Thủy Đường cung!

Tô Túy Lan tiến ra nói :

- Các vị không nên động thủ, chờ ta vào bẩm với Thánh nữ. Ta là người đã bị Tiểu Sát Tinh đánh trọng thương, quý vị bỏ ta mà đi, trong khi đó, Tiểu Sát Tinh trở lại cứu ta. Chờ đó!

Nàng quay sang dặn Lã Tuyết Cừu :

- Vạn nhất có động thủ, xin công tử đừng sát hại họ.

Tô Túy Lan đi rồi, tên cầm đầu đám người này nói :

- Đối diện với kẻ đại thù mà không hạ thủ đó là vi phạm môn qui.

Qua ánh đuốc, Tuyết Cừu nhìn thấy tên vừa nói đó là tên đại hán mũi két.

Tuyết Cừu đứng im lặng một cách lạnh lùng.

Đại hán mũi két bước tới, hắn đưa kiếm lên. Các tên kia rút kiếm ra nhưng vẫn đứng xa xa...

Tên đại hán phóng người lên đâm tới Lã Tuyết Cừu, chàng không rõ là chiêu thức gì.

Tuyết Cừu đưa hai ngón tay kẹp lấy kiếm hắn. Hắn cố gắng hết sức mà cũng không lấy được kiếm ra.

Tuyết Cừu nhủi kiếm về phía hắn một cái, hắn té lăn mấy vòng. Chàng đứng khoanh tay nhìn.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ đã nói rồi, không muốn giết người. Các vị muốn lập công cho Thánh nữ, cho Thần nữ thì cũng lượng sức mình và nên đi tìm kẻ khác.

Tên mũi két bây giờ ngồi dậy được, hắn la bai bải :

- Tại sao các ngươi không tấn công một lượt, lại lấy mắt mà ngó?

Hắn chạy xăng chạy xít, xô người này đẩy người kia vào cuộc chiến.

Tuyết Cừu thấy gai con mắt. Chàng áp dụng môn Túy công, mở bầu ngậm một hớp rượu, nhắm ngay mặt hắn mà bắn ra một vòi, hắn trào máu miệng máu mũi ra...

Cả đám người Thủy Đường cung cả sợ thối lui.

Tên mũi két vừa đau vừa sợ, vừa giận, ra lệnh :

- Xạ tiễn!

Toán người bao quanh chàng rút lui ra, toán khác giương cung lắp tên... Tuyết Cừu chụp cổ tên mũi kéo dùng ma ảnh quay nhiều vòng. Những mũi tên không găm vào Tuyết Cừu mà găm vào người hắn. Chúng thấy vậy không bắn nữa.

Tô Túy Lan chạy ra nói :

- Tất cả hãy dừng tay, có lệnh của Thánh nữ đây!

Nàng đưa lá cờ đỏ ra, ai nấy sợ điếng hồn.

Tuyết Cừu ném tên mũi kéo áo đỏ xuống, xem lại hắn bị tên mà... chết rồi.

Túy Lan nói :

- Gã này thường nhật hà hiếp nịnh hót. Hôm nay hắn tự bắn lấy hắn, không trách ai được.

Tuyết Cừu khoanh tay đứng nghiêm như một vị thiên thần.

Tô Túy Lan nói :

- Thánh nữ cho mời công tử!

Tuyết Cừu cười thầm trong bụng :

- Thần nữ còn mời ta, huống gì... Thánh nữ...

Chàng đi theo Tô Túy Lan.

Đám Thủy Đường cung giải tán.

Hai người đi quanh quẩn một hồi đến một đền hoang. Trước đền có một hoa viên Không rõ hoa ở đây có màu đỏ không mà vẫn gọi là Huyết Viên.

Bỗng xuất hiện hai người, có lẽ là hai tên cận vệ cũng nên, mang kiếm từ trong đền bước ra. Một tên nói :

- Thánh nữ đang đợi hai vị bên trong.

Túy Lan đưa Tuyết Cừu vào. Chàng hỏi :

- Nghe nói Thủy Đường cung nằm dưới nước kia mà?

Túy Lan đáp :

- Đây là chỗ của đại nương tĩnh dưỡng. Huyết Trì Thánh Nữ thường ghé lại đây thăm mẫu thân.

Đến một phòng cửa đồng kín, Túy Lan gõ cửa. Nàng gõ đến lần thứ ba, bên trong mới mở cửa.

Tuyết Cừu thấy vài chục ngọn đèn lồng đỏ như máu, ánh sáng tỏa ra một màu đỏ ghê rợn.

Một thiếu nữ ngồi trên ghế cao, sắc diện tuy đẹp nhưng rất lạnh lẽo, mắt ẩn ước sát khí. Giữa sơn căn có một điểm son.

Tô Túy Lan quỳ xuống nói :

- Thuộc hạ đã đưa Lã đại phu đến.

Thánh nữ ra hiệu cho Túy Lan đứng lên.

Thánh nữ hỏi :

- Lã Tuyết Cừu! Ngươi giết người không gớm tay mà vẫn làm thầy thuốc được sao?

Tuyết Cừu nói :

- Những bậc thần y đều phải biết giết người, vì đó là những người đáng giết. Cát Bình, Hoa Đà là những thầy thuốc giỏi, vậy mà vẫn muốn giết Tào Tháo thay!

Nàng lại hỏi :

- Thủy Đường cung đã làm gì xúc phạm đến ngươi mà ngươi đòi đạp nát Thủy Đường cung?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ được cô nương mời đến để chữa bệnh cho đại nương, chứ đâu phái đến đây đứng nghe sự chất vấn của cô nương?

Thị nữ mang ghế lại mời chàng ngồi.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ không vì việc riêng, mà vì việc chung. Cô nương là cánh tay mặt của Thần nữ và Vô Nhãn thư sinh. Vô Nhãn là tên bạo ngược, lại xấc xược. Bọn họ đã có những thái độ gì dĩ nhiên cô nương đã biết rồi. Thần quân và Ngũ Hoa cũng có một âm mưu. Giang Nam cũng vậy. Muốn triệt hạ Thần nữ, phải triệt hạ những vây cánh của họ trước. Tại hạ không thể không làm việc này.

Thánh nữ hỏi :

- Ngươi đã muốn vậy, thì ngươi cứu người của ta làm gì?

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương quan niệm vậy là sai rồi! Đại nương tuy rằng là cựu thuộc hạ của Thần nữ, nhưng bà là bệnh nhân, còn tại hạ là thầy thuốc. Vì vậy tại hạ cần phải cứu bà. Đó là đối tượng của y học. Còn khi đôi bên rút kiếm đấu với nhau lại là chuyện khác.

Thánh nữ chiếu cặp mắt sáng ngời nói :

- Về việc thiện ác, ta có một quan niệm rất rạch ròi. Không phải cứu người là thiện mà giết người là ác. Sự thật, lắm khi cũng ngược lại điều đó.

Tuyết Cừu nói :

- Sau khi xem bệnh coi thử có chữa được hay không, nếu chữa được thì tại hạ sẽ làm ngay. Sau đó chúng ta mới thỏa thuận vấn đề này.

Thánh nữ cười mát :

- Người ta đồn ngươi là một tên quỷ quyệt không ngoa chút nào. Làm người, ai cũng phải chết ngươi ạ. Việc chữa bệnh không có gì quan trọng đâu. Ngươi muốn ta mang ơn để sau này dễ bắt bí đó chăng? Cũng như ngươi vừa cứu Tô Túy Lan kia vậy. Nhờ ngươi cứu ả, ả mới đưa ngươi đến đây gặp ta. Tô Túy Lan đã kín đáo trả ơn cho ngươi đó.

Tuyết Cừu đứng lên nói :

- Đối với đấng sinh thành mà cô nương phóng ngôn, e hối cũng không kịp. Có ai đấng sinh thành bị bệnh mà con không chút gì xao xuyến, coi có được không? Không phải tại hạ muốn cứu người, mà đó là chức nghiệp phải làm. Giúp ai điều gì không nên luận công. Cứ công đạo mà làm, tại hạ không bắt bí ai cả.

Thánh nữ nói :

- Không phải ta không muốn cứu mẫu thân ta! Nhưng ta biết bệnh của mẫu thân ta hết chữa được rồi.

Có một điều Tuyết Cừu mới chỉ nhìn sơ qua cũng đủ thấy, từ diện mạo, kiến thức, tâm hồn... Cho đến cuộc sống thông thường hằng ngày, Thánh nữ kém xa Thần nữ, có thể kém xa Băng Kiên, Ngoạn Cô nữa là khác, và cũng khác với lời đồn đãi.

Tuyết Cừu lạnh lùng :

- Cô nương chưa phải là một y sư thì không có quyền tuyên bố về một điều gì. Nhưng tại hạ hiểu việc này rồi!

Chàng nói xong, đứng lên nói với Tô Túy Lan :

- Không phải tại hạ không hết lòng. Cô nương thấy đó, họ cần phải bảo vệ quyền lợi và địa vị của họ. Tại hạ đi!

Chàng nói xong bước ra cửa, không thèm chào Thánh nữ một lời.

Thánh nữ trầm giọng nói theo :

- Hãy đứng lại đó!

Tuyết Cừu vẫn đi và vẫn trả lời :

- Khi tại hạ muốn đi, thì dù có thiên binh vạn mã cũng không giữ được!

Có tiếng vút qua đầu một cái, Thánh nữ với bộ y phục rực đỏ như máu đứng trước mặt chàng. Thánh nữ có khinh công tuyệt cao

Tuyết Cừu lạnh lùng nhìn nàng.

Thánh nữ nói :

- Nơi đây là chốn long đàm hổ huyệt, không dễ để ai muốn đến muốn đi tùy tiện đâu.

Tuyết Cừu ngước mặt nhìn trời.

Thánh nữ vỗ tay ba tiếng, tám tên cẩm vệ áo đỏ có viền xanh tay cầm trường kiếm, từ bên trong tiến ra bốn tên và bên ngoài tiến vào bốn tên, vây phủ lấy chàng.

Tuyết Cừu cười nhẹ :

- Chó nhà gà vườn. Cô nương sử dụng màu đỏ nên rất thích máu. Hôm nay ta nhân nhượng vì bởi ta đến lần này là để cứu người. Đừng bức bách ta!

Thánh nữ cười nhạt, nói :

- Ngươi cứu ngươi không được, còn cứu ai?

Tuyết Cừu không trả lời vẫn ung dung bước tới coi như không có đối phương.

Huyết Trì Thánh Nữ ra lệnh :

- Giết hắn đi!

Tuyết Cừu vẫn không nghe...

Trong lúc đó, Tô Túy Lan gào lên :

- Thánh nữ! Đừng hạ sát người ấy! Đừng bức bách người ấy!

Thánh nữ chua cay :

- Bởi vì người ấy là đại ân nhân của ngươi, là đại y sư của người. Ta đem hắn đến đây là để giết hắn chứ không phải để chữa bệnh.

Nàng nói vừa dứt... Tuyết Cừu đã bước qua ngưỡng cửa, tấm bửng đá ở trên sập xuống và đè lên người chàng.

Tuyết Cừu bất ngờ. Cứ tưởng họ dùng tài nghệ và binh khí đánh mình không dè tấm bửng nặng đến vạn cân sa xuống như núi sập.

Tuyết Cừu dùng đầu và hai tay đội lấy tấm bửng hàng vạn cân đó. Tấm bửng ấy rất nặng, dẫu cho đến trăm người cũng không thể chống nổi.

Tô Túy Lan tuốt kiếm, xông vào bên trong mà đội tấm bửng với chàng.

Túy Lan thấp người hơn nên đầu đội không tới nàng chỉ đưa một tay lên phụ.

Những người bên ngoài thấy thần lực của chàng như vậy cũng đều kinh khiếp. Có kẻ không dám nhìn nên phải đưa tay bịt mắt.

Tuyết Cừu muốn trườn mình mang tấm bửng bước tới nhưng giở chân không nổi.

Chàng vận Hỗn nguyên khí lấy hơi nói với Túy Lan :

- Cô nương bước ra ngoài, tại hạ không còn sức để đỡ nổi đâu.

Túy lan nói :

- Tiểu muội nguyện chết chung với công tử.

Huyết Trì Thánh Nữ ra lệnh :

- Dùng trường thương, trường kích mà giết chúng!

Bọn chúng chạy đi lấy vũ khí.

Tuyết Cừu tay mặt phối hợp với đầu đỡ tấm bửng, tay trái rút kiếm ra, tâm trí chàng chợt động niệm nhớ tới mây và lau sậy lả lướt, sau lại nhớ đến Thuận nghịch Hình kinh và Kiều chiêu...

Lúc bấy giờ chàng quên trước mắt mình đang đội bửng, và thân ảnh đang phiêu hốt lửng lơ bay về phía Thánh nữ...

Bỗng nhiên tấm bửng cũng di động đôi chút về phía trong. Một công lực cổ kim chưa từng có.

Tuyết Cừu nói với Túy Lan :

- Cô nương lui ra tận sau, tại hạ sẽ quật nó xuống.

Tô Túy Lan làm y lời, nhưng tấm bửng vẫn không chuyển động.

Có một bóng trắng thướt tha, mặt che tấm sa bay lướt vào chun qua bửng đứng đối diện với Thánh nữ, trong lúc Thánh nữ đang đứng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn nhìn kẻ đội đá này.

Thiếu nữ mới đến nói giọng thanh như chuông :

- Nếu đem thủ đoạn đó mà giết Lã Tuyết Cừu thì Thánh nữ không xứng đáng là chủ nhân của Thủy Đường cung.

Thánh nữ bây giờ mới giật mình, nhìn lại và biết người này là ai.

Nàng vội nói :

- Thuộc hạ tham kiếm Thần nữ...

Thần nữ lạnh lùng :

- Ra lệnh cho tất cả lui vào trong!

Thánh nữ làm ngay.

Thần nữ đến bên Lã Tuyết Cừu, nói :

- Ngươi đưa ta giữ và lui ra sau!

Tuyết Cừu nói :

- Thần nữ ra tận sau cùng đẩy nó lên, để tại hạ trút xuống.

Bình Thiên Thần Nữ làm theo lời chàng. Cả hai nàng vận hết sức bình sinh mà tấm bửng vẫn không lên thẳng tay.

Tuyết Cừu hét :

- Vận hỗn nguyên khí!

Bây giờ Thần nữ mới biết, nếu nàng thay cho Tuyết Cừu, thì cả hai sẽ bị bửng đè bẹp. Thần nữ vận công đem hỗn nguyên khí ra yểm trợ, bửng từ nhích lên cao, phía đầu bửng chúc đầu xuống đất.

Ba người dựng đứng tấm bửng lên. Tấm bửng vuông vức tám thước, dày ba thước. Ai thấy cũng

lạnh mình.

Tuyết Cừu nói :

- Chư vị ra hết bên ngoài, để tại hạ xô bửng xuống!

Chỉ có Thần nữ và Tô Túy Lan ra mà thôi. Những người kia lui xa xa để nhìn...

Tuyết Cừu vận dụng Cự Bí thần công, gầm lên một tiếng, đẩy bửng ngã về phía trước.

Bửng ngã, làm chấn động cả một vùng rộng lớn như địa chấn. Nền đất lõm xuống sâu, bốn bức tường như lỏng đất, ngôi lâu đài kia từ từ đổ xuống...

Tuyết Cừu kịp phi thân ra ngoài.

Một đám người khá đông, kể cả Thánh nữ không biết có kịp ra cửa sau không?

Tiếng ầm ầm liên tục vang lên như thiên băng địa chấn.

Thần nữ nói :

- Cổ kim chưa có sức của một người đưa ra làm sập cả một lâu đài!

Thần nữ và mọi người ra phía sau, thì thấy Thánh nữ loi ngoi từ trong đám vôi gạch. Nàng xơ xác không ra chút gì là thánh cả.

Thần nữ hỏi :

- Đại nương đâu?

Thánh nữ nói :

- Đại nương ở bên ngôi nhà nhỏ kia!

Thần nữ hỏi :

- Cả thẩy mấy người bị chôn trong ấy?

Thánh nữ đáp :

- Trên dưới hai chục!

Thần nữ nói :

- Hãy huy động mọi người moi đống gạch vụn này ra để cứu lấy số người còn sống.

Thánh nữ nói :

- Tuân lệnh!

Nàng nói rồi toan bước đi, Thần nữ đưa tay cản lại, nói :

- Cứ đứng đây mà điều động họ!

Tô Túy Lan biết ý, lên trên nền cao mà gọi mọi người đến và truyền lệnh.

Năm bảy chục người ra sức hì hục cuốc, moi...

Thần nữ quay sang Tuyết Cừu hỏi :

- Công tử đến đây với mục đích gì?

Chàng nói :

- Tại hạ đến đây để đàm phán với họ mấy việc. Nghe nói Huyết Trì đại nương vẫn còn sống, và bà đang bệnh liệt giường. Tô Túy Lan có thỉnh cầu tại hạ tới cứu bà. Không ngờ Thánh nữ không cho cứu, mà âm mưu dùng tấm bửng này để hạ sát tại hạ.

Thánh nữ nói :

- Trước tiên ngươi tới đây với một ác ý phá nát Thủy Đường cung, đâu phải cứu người?

Tô Túy Lan đứng ra làm cuộc giải thích cặn kẽ.

Thánh nữ chợp miệng :

- Thế là ta... Hiểu lầm ý công tử!

Lã Tuyết Cừu cười mát, không nói.

Thần nữ hỏi :

- Bao nhiêu lần ta bảo Thánh nữ mời lương y tới chữa bệnh cho đại nương, sao Thánh nữ không nghe, lại đi mời những tên lang băm vô dụng? Nay Lã Tuyết Cừu là một đại y sư danh tiếng, sao Thánh nữ lại không dùng, dù Túy Lan đã hết lòng tiến cử?

Thánh nữ nói :

- Lương y danh tiếng bổn cung cũng đã dùng rồi mà không xong. Còn Lã Tuyết Cừu đến đây không phải thiện ý nên bổn cũng không nhờ y!

Thần nữ cười nhạt :

- Tình mẫu tử xem ra nhẹ hơn chức vị. Đưa Tuyết Cừu vào thăm bệnh cho đại nương!

Ba người cùng bước vào ngôi nhà lụp xụp kia. Tô Túy Lan ở bên ngoài.

Tuyết Cừu thấy một lão nương nằm trên một giường nhỏ, không người đứng bên cạnh, nhưng bên gối bà nằm có một chén thuốc còn được hai phần.

Tuyết Cừu sinh nghi lấy lên nếm thử. Xong, chàng đặt chén xuống, nhanh tay điểm mấy huyệt trên tâm kinh, vị kinh, đại trường kinh và tiểu kinh, nói :

- Đại nương vừa bị cưỡng bức uống thuốc! May mà bà chỉ uống được một phần. Nếu không thì đã hết cứu rồi.

Tuyết Cừu bắt mạch xong hỏi :

- Nguyên do đâu đại nương bị chứng này?

Thanh Nữ trầm giọng :

- Ngươi là một đại y sư mà không đoán được bệnh sao?

Tuyết Cừu nghiêm trang :

- Tuy biết nhưng tại hạ vẫn hỏi, để xem thử sự diễn biến đó có giống như sự xét đoán không?

Thần nữ hỏi :

- Đại nương là một võ gia ngoại hạng, là người có kiến thức sâu dày, lại có tấm lòng nhân hậu, làm sao bà có thể tự nhiên mà ngã bệnh? Lại không có dạng tẩu hỏa nhập ma?

Tuyết Cừu nói :

- Bệnh nhân bị khô mật, cạn huyết là do dùng thạch tín quá liều lượng. Lại có một vài chất độc khác để phá hoại dần dần cơ thể. Mới đây bà bị đầu độc, có lẽ là để không còn có sự đối chất. Ý họ muốn vậy, tại hạ có nên cứu không?

Thần nữ nói :

- Bằng mọi cách phải cứu lấy đại nương!

Tuyết Cừu lấy kim chích mấy đầu ngón tay ngón chân. Xong chàng vận công truyền chân lực vào bà. Nguồn chân lực ấy đã đẩy độc tố tích tụ lâu ngày ra các chi.

Thần nữ nhìn máu rồi nói :

- Trong máu có độc!

Tuyết Cừu truyền chân lực cho bà rất nhiều, chừng xem lại như muối bỏ biển. Tuyết Cừu vội châm thêm một huyệt đạo trên phế kinh và can kinh.

Chàng nói :

- Đại nương bị thoát khí! Vậy là lục phủ ngũ tạng đều nhiễm độc. Sở dĩ người ta không dùng cường độc, vì sợ bị phát giác, nên dùng qua cách này để đánh lừa thầy thuốc lẫn người chung quanh. Kẻ dùng được các loại độc này là tay am tường về y dược nhiều lắm.

Tuyết Cừu dùng Công lực thần thủy cho bà uống, rồi tiếp đó chàng lại tiếp chân lực một lần nữa. Bây giờ công lực chàng mới tụ được trong người bà.

Con người gầy guộc kia dường như có phần tươi tỉnh lại.

Nhân đó, Tuyết Cừu cho bà uống thêm Bách độc bất nhiễm và Cải tử hoàn sinh.

Chừng hai khắc thời gian, Huyết Trì đại nương được hồi sinh. Bà trở mình và rên ư ứ...

Huyết Trì Thánh Nữ tái mặt...

Tô Túy Lan vào báo :

- Có một nữ nhân tự xưng là Bí Tàng cung chủ đi với hai thiếu nữ khác đến đây...

Thánh nữ và Thần nữ nghe báo cả hai chuyển thân đi liền.

Tuyết Cừu bận theo dõi bệnh nhân không thể đi được. Chàng nói nhỏ với Túy Lan :

- Thánh nữ là nhân vật hiểm độc, nhưng bên ngoài làm như mình là kẻ đại hiền. Cô nương hãy theo dõi Thánh nữ đừng cho cô ấy thoát. Tìm một vài người tâm phúc đến giữ nơi đây.

Túy Lan băng mình đi.

Tuyết Cừu đã nghe bên ngoài có tiếng động vì chưởng lực của đôi bên. Chàng nóng ruột nhưng không thể rời nơi đây vì sợ có người ám toán Huyết Trì đại nương. Tuyết Cừu đi tới đi lui trong phòng.

Tô Túy Lan bước vào nói :

- Công tử để tiểu muội canh giữ nơi đây! Trong khi Thần nữ đấu với Bí Tàng cung, sợ Thánh nữ lại đi mất.

Tuyết Cừu bước ra. Đến nơi, chàng thấy có rất nhiều đệ tử Thủy Đường cung cầm kiếm đứng canh bốn phía trận đấu.

Băng Kiên đấu với Thánh nữ. Tuyết Minh đấu với Vệ Thạch, tức là Thần nữ.

Hai tuyệt đại kỳ nữ đấu với nhau. Họ đấu nhau cả sắc lẫn tài.

Trận chiến này thật vô tiền khoáng hậu.

Người Bí Tàng cung dư một người, đó là... Ngũ Ngoạn Cô.

Thấy Tuyết Cừu vừa bước ra, Ngoạn Cô thảng thốt gọi :

- Lã Tuyết Cừu!

Băng Kiên ngưng đấu nhảy ra ngoài.

Thánh nữ toan phóng mình đi. Chừng xem lại đã thấy Tuyết Cừu đứng chận. Chàng nói :

- Cô nương không đi được!

Huyết Trì Thánh Nữ tung chưởng đánh liền.

Ngũ Ngoạn Cô lướt tới tung chưởng ra đỡ.

Thế là Thánh nữ lại rớt vào trong trận công kích của phe mình và phe địch.

Bên kia, Lã Tuyết Minh dùng Cự Bí thần công pha với Vô ảnh và phối hợp với Hình kinh...

Còn Thần nữ dùng tuyệt học của môn phái mà đấu với Lã Tuyết Minh.

Tuyết Cừu xem xét một hồi, thầm nghĩ :

- Võ công của Tuyết Minh tiến bộ vượt bực, ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Đã qua mười hiệp, hai bên vẫn giữ thế quân bình.

Tiếng gió xao động cây cỏ chung quanh. Sức chưởng đã xoáy những cơn bụi...

Băng Kiên nhân lúc rảnh, bước tới bên Lã Tuyết Cừu, thình lình nàng tung chưởng đánh vào chàng và nói :

- Tội... dại gái!

Tuyết Cừu không tránh né, để nàng đánh cho. Lại lá gan Băng Kiên thu chưởng về không kịp, chưởng đánh trúng nhằm chàng trong lúc tâm cảm chàng như phiêu hốt, phiêu du, phiêu bồng, phiêu bạt sao đó...

Tuyết Cừu nương theo chưởng ấy bay ra ngoài một cách nhẹ nhàng.

Băng Kiên cứ ngỡ rằng chàng bị chưởng của mình đánh dội ra, nàng nhào tới ôm chàng mà khóc... Tức tưởi.

Tuyết Cừu lặng thinh để mặc cho nàng thông tỏa.

Trận đấu giữa Ngũ Ngoạn Cô và Huyết Trì Thánh Nữ.

Trong lúc Tuyết Cừu bị Băng Kiên ràng buộc, Huyết Trì Thánh Nữ vận công lực đến thập thành đánh ra một chưởng trí mạng làm Ngoạn Cô phải dạt ra. Thánh nữ như một bóng mờ thoát đi...

Tuyết Cừu vừa thấy toan đuổi theo, bị Băng Kiên ôm ghì chàng lại nói :

- Mặc ả!

Ngũ Ngoạn Cô muốn đuổi theo cũng không kịp.

Vệ Thạch cũng toan đuổi theo nhưng bị Tuyết Minh đánh rát quá. Nàng cả giận đem hết tuyệt học kỳ chiêu mà đấu với Tuyết Minh.

Vệ Thạch nói :

- Hôm nay mi mới biết Thần nữ là người thế nào!

Hai cao thủ đấu với nhau, kẻ nào để thoát khí, là kẻ ấy đã xuống sức.

Tuyết Minh khôn khéo hơn, nàng không nói một lời.

Họ lại tiếp tục đấu nhau dữ dội...

Tuyết Cừu nghĩ đến việc gì đó, giật mình phóng người lên dùng Vô ảnh biến mất.

Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô đuổi theo Tuyết Cừu bỏ Lã Tuyết Minh lại đó.

Tuyết Cừu phi thân về phía ngôi nhà nhỏ, thì thấy Tô Túy Lan đang đấu với... Thánh nữ.

Tuyết Cừu hiểu ngay sự tình.

Vì Huyết Trì Thánh Nữ thấy Lã Tuyết Cừu đang có mặt ở sân đấu, thì cô ta nghĩ ngay Huyết Trì đại nương không có ai canh phòng, nên nàng chạy đến nơi đó, không ngờ gặp lại Túy Lan.

Võ công Túy Lan không cao lắm, nhưng phần nội lực lại ngang cỡ với một cao thủ thượng thừa...

Túy Lan chận Thánh nữ lại, nói :

- Tiểu nữ được lệnh của Thần nữ phải canh giữ đại nương, không cho ai vào.

Huyết Trì Thánh Nữ nói :

- Canh là canh đối với người khác, sao lại canh với ta?

Túy Lan không trả lời.

Thánh nữ tung chưởng đánh tới, Túy Lan ngang nhiên vung chưởng ra đỡ. Vì Thánh nữ coi thường nàng, nên bị thối lui. Thánh nữ cắn răng vận đến chín thành công lực đánh ra, và Túy Lan cũng vận công hết cỡ...

Sầm một tiếng, Thánh nữ bị dội ngược.

Lúc đó Tuyết Cừu vừa đến.

Huyết Trì Thánh Nữ rụng rời, nàng chưa biết làm sao, tiếp đó Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô đã tới.

Tuyết Cừu nói :

- Huyết Trì Thánh Nữ muốn ám toán mẫu thân mình, đừng để cô ta chạy thoát!

Băng Kiên thấy Túy Lan có chưởng lực sấm sét nhưng đường nét chưa đạt đến mức. Cả hai nàng cũng đứng chận cửa để chuẩn bị áp chế Thánh nữ.

Tuyết Cừu vội bay ra ngoài.

Lúc, bấy giờ cặp kỳ nữ đang đấu với nhau tới mức cổ kim chưa có một cặp cao thủ nào quyết đấu như vậy.

Cả hai bên đồng lực đồng tài... Hai nàng đó là người thân yêu của chàng.

Chàng chỉ sợ một trong hai người sẩy miếng liền dùng Hải Triều Âm mà hét :

- Dừng tay lại! Dừng tay lại!

Không ai nghe lời chàng cả.

Tuyết Cừu tức mình, hai tay đánh ra hai chưởng vào giữa khoảng không của đôi bên, bức họ dạt ra. Lã Tuyết Cừu nhảy vào giữa, mỗi vai quay về phía mỗi nàng.

Tuyết Minh tức quá hỏi :

- Sao ngươi lại bênh con yêu nữ này?

Tuyết Cừu mỉm cười ung dung nói :

- Cung chủ nhầm rồi, không phải yêu nữ đâu, Thần nữ đó!

Tuyết Minh giận quá, giậm chân nói :

- Ta biết mà! Té ra ngươi vì con yêu cái đó mà đi cứu vị hôn phu của ả.

Thần nữ lột tấm khăn sa ra nói :

- Cung chủ không nên mạ lị ta! Ta và Vô Nhãn thư sinh không là gì với nhau cả!

Tuyết Minh đưa chưởng lên nói :

- Nay thì... Mi đã bỏ hắn rồi!

Nàng nói xong, băng mình chạy đi...

Tuyết Cừu đứng ngẩn ngơ như kẻ không hồn.

Lát sau, Băng Kiên và Ngoạn Cô chạy ra, Tuyết Cừu hỏi :

- Huyết Trì Thánh Nữ đâu?

Băng Kiên hỏi lại :

- Tuyết Minh đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Cung chủ vừa đi rồi!

Ngoạn Cô nói :

- Con quỷ cái đó dùng Tích Lịch hỏa mà thoát rồi.

Băng Kiên nói :

- Tuyết Minh bỏ đi cũng vì cái tội... Hào Hoa công tử của ngươi! Đẹp trai và đắc khách lắm.

Tuyết Cừu ngao ngán thở dài.

Tuyết Cừu lại nói :

- Có thể Huyết Trì Thánh Nữ về Thủy Đường cung không?

Băng Kiên chửi :

- Ngươi vì dại gái mà tha ả, không biết gì cả! Làm sao ả dám về Thủy Đường cung? Cũng không thể nương náu ở Giang Nam phủ được. Chỉ còn nước ả trốn ra Quan ngoại ở với Đông Hải Thần Quân.

Thần nữ cười, gật đầu :

- Băng Kiên tiểu thư nhận xét đúng lắm.

Băng Kiên cay đắng :

- Hắn là tên dại gái là đúng quá rồi, còn gì nữa!

Nàng nói xong, nguýt xéo hai người một cái rồi nện chân bỏ đi.

Ngoạn Cô thấy vậy lầm lủi đi theo.

Thần nữ nhìn theo lắc đầu.

Thần nữ và Tuyết Cừu cùng bước tới căn nhà lụp xụp kia...

Tô Túy Lan ra đón hai người.

Túy Lan nói :

- Đại nương khỏe lại, nhiều lắm. Còn Thánh nữ, nhắm không cứu vãn được gì đã tẩu thoát.

Thần nữ và Tuyết Cừu vào thăm đại nương.

Bà ngồi dậy nói thều thào :

- Huyết Trì Thánh Nữ không phải là con ta. Nó là con nhỏ mồ côi được ta nuôi từ mấy tháng tuổi. Cách đây ba năm nó thấy ta làm Cung chủ, phủ chủ có nhiều uy quyền, lợi quyền nên nó động tâm, đã dùng thuốc độc đánh tráo thuốc bổ của ta, rồi lại làm ta không nói được... Nó lại không giết ta... Vì như vậy là ta không cần phải chết nữa. Hành động mập mờ ấy để đánh lừa người khác!

Thần nữ nói :

- Ta và Tuyết Cừu đã hiểu việc này. Bây giờ đại nương thử đi đứng xem sao?

Bà đứng lên cất bước. Lúc đầu chân bà hơi khựng một chút. Sau đó, bà trở lại bình thường. Bà vận công, thấy công lực của mình đã phục hồi. Tiếc một điều, dù có thần được chăng nữa cũng không thể phục hồi da thịt một cách nhanh chóng được.

Thần nữ nói :

- Hiện nay tình hình ở Thần Nữ cung có nhiều thay đổi lớn. Đại nương hãy chấn chỉnh cung phủ lại. Nên uyển chuyển với mọi chỉ thị của Vô Nhãn thư sinh. Người này là một kẻ rất tàn độc. Khi nào có chỉ thị của Thần nữ với tín hiệu riêng, thì nên thi hành hết mình.

Đại nương nói :

- Thuộc hạ biết! Nhân đây, thuộc hạ cũng cảm ơn Thần nữ và không quên cảm ơn công tử!

Tô Túy Lan nói :

- Thuộc hạ lãnh trách nhiệm phục vụ cho đại nương.

Thần nữ và đại nương cùng đồng ý.

Thần nữ hỏi :

- Bây giờ công tử đi đâu?

Tuyết Cừu thuật lại tình hình ở Giang Nam phủ, với những dã tâm của lão Giang Nam và những chuyện xảy ra ở tiểu am hôm nọ cho Thần nữ nghe.

Thần nữ suy nghiệm qua rồi nói :

- Phi Long kiếm khách đi rồi, Giang Nam phủ chỉ còn hai nhân vật đó là lão và con lão là Giang Sơn công tử. Tên công tử này khá bảnh trai, tính tình kiêu ngạo vì hắn là tay đa mưu túc trí. Có lẽ, nếu động ổ, thì hắn sẽ ra Quan ngoại.

Tuyết Cừu bỗng nói :

- Tại hạ có việc rất gấp, cần phải đi ngay.

Thần nữ vội hỏi :

- Vì việc Bí Tàng cung chủ phải không?

Chàng nghiêm giọng :

- Không phải đâu!

Thần nữ lại nói :

- Vậy công tử không chờ ta đi với!

Chàng nói :

- Nếu chờ thì... xong việc rồi.

Nói xong, chàng chào mọi người rồi cất bước.

Chương 31: Tình Hướng Giang Đông

Hồi giã từ đạo cô Vu Tĩnh ra đi, Tuyết Cừu nghĩ rằng thế nào lão Giang Nam cũng đến tìm Vu Tĩnh để trả thù.

Nhưng chàng lại nghĩ, Vu Tĩnh vừa luyện thêm mấy môn công phu nữa và Giang Nam không phải là đối thủ của nàng.

Nay nghe lão Giang Nam lại có thêm một người con trai, võ công và mưu trí hơn người, chàng lại sợ Vu Tĩnh không đối phó được với cha con lão, nên chàng phải đi và cứu nguy cho Vu Tĩnh và nhân tiện phá luôn Giang Nam phủ.

Một hôm đến một khu rừng, chàng thấy phía trước bụi bay mù, lại có tiếng la ó om sòm. Tuyết Cừu xông tới.

Đến nơi, chàng trông thấy một đám đông gồm nam nữ khoảng mười người đang vây đánh hai thiếu nữ thất điên bát đảo. Chàng nhận ra hai thiếu nữ đó là Vương Giải Ngữ và Vương Nhã Uyên. Còn đám người kia hoàn toàn lạ mặt.

Tuyết Cừu trầm giọng hét :

- Dừng tay!

Chàng nói rồi phóng vút mình vào trong.

Sự xuất hiện đột ngột của Lã Tuyết Cừu khiến mọi người đều giật mình.

Vương Giải Ngữ hô :

- Công tử!

Vương Nhã Uyên nói :

- Đại ca!

Nhã Uyên xông tới ôm chàng, bất chấp đối phương như thế nào. Tình thế đó, bắt buộc Vương Giải Ngữ phải cầm kiếm đề phòng.

Tuyết Cừu quàng tay qua vai Nhã Uyên hỏi :

- Tại sao hiền muội bị những người kia đánh?

Nhã Uyên nói :

- Giải Ngữ tỷ tỷ đến nhà tiểu muội thăm, không thấy đại ca. Nhân đó tỷ tỷ và tiểu muội đi tìm đại ca, vì đoán trúng đại ca đi Thủy Đường cung ở Vân Mộng, không ngờ mới đi đến đây lại gặp đám yêu quái vây đón đánh. Bọn chúng cho rằng tiểu muội là người của Tần Hoài tửu lâu.

Tuyết Cừu nghe nói, lòng đã nghĩ đám này thuộc nhóm nào rồi. Chàng đưa mắt quan sát đối phương. Trong đám đó, chàng thấy có một tên khá tuấn tú cùng trang lứa với chàng.

Tuyết Cừu hỏi :

- Các ngươi là ai mà đón đường hành hung phụ nữ?

Một đứa nói :

- Thời buổi bây giờ việc của ai nấy biết, chớ có chen vào!

Tuyết Cừu nói :

- Cứ cho các hạ nói đúng. Nhưng việc mấy cô nương này sao ngươi lại chen vào?

Một tên chưa biết mặt Tuyết Cừu nên giở giọng ngang ngược, nói :

- Bổn công tử thích vậy!

Tuyết Cừu chớp người lên nắm cổ hắn ném xuống đất.

Vương Giải Ngữ liền phế bỏ võ công hắn, nói :

- Nếu để các ngươi còn võ công thì cứ đi phá xóm phá làng, giết hại dân lành.

Tuyết Cừu chỉ mặt tên công tử, hỏi :

- Các hạ cầm đầu đám người này? Hãy báo danh đi!

Hắn nhìn chàng có vẻ nghi ngờ rồi nói :

- Ngươi báo danh trước đi!

Tuyết Cừu đánh về hắn một chưởng. Chàng không dùng Cự Bí thần công, mà dùng Hình kinh

Thuận nghịch thần công.

Tên công tử kia cũng vận hết sức bình sanh đưa chưởng ra đỡ.

Mỗi bên đều bị chấn động.

Tên công tử nhìn không có vẻ kinh ngạc. Cặp mắt hắn đầy sát khí...

Còn Tuyết Cừu, thấy hắn xuất chiêu đã biết hắn là ai rồi. Chàng cười lạnh nói :

- Thì ra... Giang Sơn công tử!

Hắn hỏi :

- Ngươi là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu?

Tuyết Cừu mỉm cười :

- Gặp Tiểu Sát Tinh rồi mà không biết sợ cũng hiếm thấy lắm.

Chàng nói chưa dứt câu, thì Giang Sơn công tử ra lệnh cho thuộc hạ bủa kiếm vây lấy chung quanh.

Tuyết Cừu nói :

- Những kẻ vô danh ta không chấp. Các ngươi cứ bình thản mà đi, riêng Giang Sơn công tử hãy ở lại!

Lập tức năm sáu mũi kiếm xé gió lao về phía chàng.

Tuyết Cừu vỗ kiếm... Thân ảnh chàng biến mất, nhưng lại nghe một chuỗi tiếng leng keng... lạch cạch.

Xem lại, kẻ thì rơi kiếm, người thì gãy kiếm trong đó có Giang Sơn công tử.

Tuyết Cừu nói :

- Lý ra ta không tha các ngươi một đứa, nhưng võ công của các ngươi xoàng xĩnh quá có chém cũng mất công. Trước khi đi, ta hỏi mấy lời, phải nói cho thật, Giang Sơn công tử đưa các ngươi đi đâu?

Một thiếu nữ sợ quá nói :

- Đi đến am của đạo cô Vu Tĩnh.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Mình đoán không sai. Nhưng mấy đứa lóc nhóc này làm sao mà hại được nàng?”

Chàng hỏi :

- Đến đó kết quả ra sao?

Thiếu nữ đáp :

- Võ công của Vu Tĩnh cao quá, Giang Sơn công tử đánh không lại, chỉ phóng lửa đốt nhà, rồi bỏ chạy.

Tuyết Cừu nghĩ ngay đến mấy bộ sách quý của nàng có thể do trận hỏa thiêu này mà hủy diệt hết chăng?

Chàng nghĩ vậy mà nổi giận, chỉ mặt Giang Sơn nói :

- Người ta trốn tận trên rừng trên núi, không muốn đối đầu bất kỳ ai, sao cha con ngươi cũng không tha?

Thấy gương mặt của chàng đằng đằng sát khí, Giang Sơn công tử cả sợ, chỉ biết đứng trợn mắt mà thủ thế.

Tuyết Cừu dùng Cự Bí thần công mà đánh ra một chưởng cực mạnh. Hắn cũng phóng mình lên rồi xuất chưởng đánh lại. Lần này hắn bị bay thốc ra ngoài.

Tuyết Cừu nhảy theo lôi cổ hắn lên điểm huyệt hắn. Chàng nói :

- Phụ thân ngươi là tay gian ác, đến đổi sư muội ngươi cũng không ở được. Nếu ta không nể mặt Giang Ngư Nữ thì ta đã giết ngươi rồi. Nay mai ta sẽ phá nát Giang Nam phủ. Nếu gặp các ngươi ở đó lần nữa, thì không bao giờ được hưởng sự khoan thứ. Đi đi!

Chờ bọn chúng đi rồi, ba người ngồi lại gốc cây mà nói chuyện.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Ta đã đi vào con đường đao kiếm đầy nguy hiểm, mà Nhã Uyên theo nữa thì làm sao cho tiện đây”.

Tuyết Cừu vờ hỏi :

- Gặp tiểu huynh rồi, Uyên muội có mừng chăng? Và có dặn dò gì nữa không?

Nhã Uyên nói :

- Gặp đại ca tiểu muội quá đổi mừng. Ý cũng muốn để đại ca đi một mình cho rảnh tay nhưng vì quá nhớ không biết làm sao.

Tuyết Cừu nói với Giải Ngữ :

- Tại hạ vừa mới gặp nữ Cung chủ Bí Tàng cung đi với Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô. Họ là ba chị em ruột với nhau. Đôi bên gặp ở Thủy Đường cung. Vì công việc khá gian nguy và bề bộn. Hơn nữa, trước sự có mặt của Bình Thiên Thần Nữ và Huyết Trì Thánh Nữ, cuộc đấu giữa đôi bên bất phân thắng bại thì Cung chủ đã bỏ đi, chưa kịp hỏi lời nào.

Giải Ngữ nói :

- Tuyết Minh Cung chủ xông vào những nơi nguy hiểm để thanh toán những đại thù của võ lâm, ít khi Cung chủ và hai cô kia có vẻ hối hả như vậy. Nay không biết do đâu mà Cung chủ vội vàng, ta nghi chắc Cung chủ bị cái bất ngờ về tâm lý...

Tuyết Cừu phục tài nhận xét của nàng lắm.

Chàng nói :

- Tại hạ cũng nghĩ như vậy. À, lâu nay tiểu thư có bắt được tin của lệnh sư không? Và bây giờ gặp tại hạ rồi, tiểu thư định đi đâu?

Giải Ngữ nói :

- Gia sư có nhắn đến gấp nơi đó. Ông cho biết, nhân vật đầu não của cánh Thần nữ là Vô Nhãn thư sinh đã khỏi bệnh. Không bao lâu nữa hắn sẽ tái xuất giang hồ. Vô Tận Tàng cao thủ đã triệu tập các cao thủ Bí Tàng cung mà thảo luận kế sách để đối phó với người này. Dĩ nhiên là ta phải đến đó. Nay giao Uyên muội lại cho công tử chăm sóc.

Nhã Uyên nói :

- Hiện nay đại ca giữ vai trò quan trọng trong giang hồ. Kẻ địch đã đầy bốn phương tám hướng. Tiểu muội không dám làm phiền đại ca. Bây giờ tỷ tỷ hoặc đại ca cho tiểu muội ra bến Tương Giang để tiểu muội xuôi thuyền về Tần Hoài là xong. Từ đây đến Tương Giang chỉ mất một ngày đường. Chúng ta đi ngay bây giờ. Nhân tiện, ghé qua đạo cô Vu Tĩnh xem thế nào?

Cả ba cùng đi. Giải Ngữ nói :

- Lã công tử thật nhiều hồng nhan tri kỷ. Từ kẻ đứng đầu võ lâm cho tới những tiểu muội trong các

học hiệu. Từ ma nữ cho đến đạo cô... chỉ chưa thấy một sư nữ nào xuất hiện.

Nhã Uyên đỏ mặt, nói :

- Cũng có sư nữ rồi, Ngũ Ngoạn Cô đó?

Tuyết Cừu vội đánh trống lảng :

- Con Tuyết Nê hồng hạc của hiền muội bây giờ ai chăn cho nó? Và các cô ở Tần Hoài tửu lâu có thường ghé thăm hiền muội chăng?

Nhã Uyên nói :

- Họ có ghé! Ngày nào cũng có người ghé nhưng không phải để thăm tiểu muội mà để hỏi tin tức của đại ca. Bây giờ bọn họ làm ăn phát đạt lắm. Họ bắt đầu xây dựng ở dãy sông thêm mấy dãy lầu nữa.

Trưa hôm đó, ba người đến ngang khu rừng mà đạo cô Vu Tĩnh ở. Nhìn vào thấy một bãi trống đầy tro than trông rất điêu tàn hoang lạnh.

Tuyết Cừu chỉ vào trong nói :

- Chỗ đám cháy kia là nơi đạo cô ở!

Ba người vào đó thấy vắng tanh. Chàng đoán có thể đạo cô đi Vân Mộng, hoặc đạo cô trú tạm trong hang đá nào ở suối Thạch Kiều.

Chàng đưa hai nàng đến Thạch Kiều tuyền...

Giải Ngữ nói :

- Cảnh đẹp nào kém gì Đào Nguyên!

Lã Tuyết Cừu giật mình đánh thót. Chàng biết Giải Ngữ nói móc mình. Tuyết Cừu vội ghẹo :

- Vương cô nương đã đến Đào Nguyên rồi nhỉ? Tại hạ chưa biết không khí nơi đó ra sao?

Trúng tủ Nhã Uyên, nên nàng nói một hơi :

- Đào Nguyên là con suối dẫn vào động Thiên Thai, nơi ấy có tiên nữ, có hạc... vàng. Một ngày ở đó bằng một năm dưới trần. Ông Nguyễn, ông Lưu, hai ông đã lạc vào đó, đến nửa năm mà quên về. Chừng nhớ nhà muốn quay trở lại, các tiên nữ làm cuộc tiễn hành. Nàng tiên đưa khách tục về lại cõi trần, gởi theo các món quà kỷ niệm là Ngọc Tho và rượu Vân Dịch. Cả hai trở về làng xưa, xem ra

gia phả đã qua bảy đời. Ở vậy không hợp, hai ông rủ nhau trở lại non tiên nhưng không gặp ai cả. Và cảnh này cũng vậy.

Nhã Uyên kết luận một câu rất kháo. Thật ra, Nhã Uyên chỉ nghe Giải Ngữ nói mà đoán thôi. Còn Giải Ngữ nào biết Vu Tĩnh là ai? Bao nhiêu tuổi? Nhưng kinh nghiệm nói cho nàng biết các cô mười tám đôi mươi là... hồng nhan tri kỷ của chàng.

Mặc cho hai cô kháo, Tuyết Cừu chụm tay gọi :

- Vu Tĩnh ơi! Vu Tĩnh!

Chàng gọi đôi ba lần như vậy không thấy Vu Tĩnh trả lời.

Lúc này Giải Ngữ ứng khẩu đọc :

Tái đáo Thiên Thai phóng Ngọc Chân.

Thương đài bạch thạch dĩ thành trần.

Đào Hoa lưu thủy y nhiên tại

Bất kiến dương thời khuyến tửu nhân!

(Lại đến Thiên Thai, kiếm Ngọc Chân

Rêu xanh đã trắng đã thành trần

Hoa đào suối ngọc như ngày cũ

Uống rượu tìm đâu dáng cố nhân).

Nàng nói tiếp :

- Thôi, ta hãy quay lại cho rồi! Đạo cô như hạc nội mây ngàn.

Ba người quay trở lại. Họ đi mãi tới chiều đến một xóm nhà. Cả ba tìm vào quán kiếm gì lót lòng.

Họ vừa ăn vừa bàn chuyện, Tuyết Cừu nói :

- Nếu ăn xong chúng ta đi liền thì nửa đêm sẽ tới bến Tương Giang.

Giải Ngữ nói :

- Nên đi liền là hơn! Tương Giang cảnh thơ mộng không kém Tần Hoài. Nơi đó công tử có đất...

dụng võ!

Tuyết Cừu cười khổ :

- Tại hạ nào dám nghĩ việc ấy bao giờ? Sao không ai chịu hiểu gì cho tại hạ?

Ăn uống xong, Nhã Uyên hỏi :

- Tiểu muội cũng đồng ý, chúng ta cần đi đêm cho mát.

Ba người tiếp tục lên đường.

Qua đầu canh hai, họ thấy một cỗ xe ngựa đi ngược chiều về phía họ.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- “Đây là xe chở khách từ bến Tương Giang đến xóm nhà này”.

Ba người lách mình cho chiếc song mã này vượt qua.

Cả ba cùng thấy xe mui kín phủ rèm... Và bất ngờ tên xà ích giáng xuống đầu Tuyết Cừu một chưởng.

Nghe hơi gió, chàng nhảy tránh qua một bên, nhưng vẫn không tránh khỏi. Chưởng đánh trúng vào bả vai của chàng.

Tên xà ích chửi :

- Quân đạo chích! Các ngươi đi đâu đây mà giờ này còn rình rập bên đường?

Thấy hắn ngang xương như vậy, Vương Giải Ngữ phóng vào hắn một nhát kiếm.

Tên xà ích rời yên ngựa phóng mình xuống đất thủ thế.

Nghe tiếng động, trên xe phóng xuống hai tên nữa, nhắm vào Tuyết Cừu và Nhã Uyên tấn công.

Chỉ qua vài chiêu Tuyết Cừu đã khống chế được hai gã.

Bên kia, Giải Ngữ đã chặt đứt lìa cánh tay của tên xà ích. Nàng điểm huyệt cầm máu cho hắn.

Tuyết Cừu vén rèm xe lên xem, thấy ngổn ngang là hòm và rương. Chàng mỉm cười nói thầm :

- Mấy chục rương tài vật của một cự phú nào mướn bảo tiêu chuyên chở. Không ngờ chúng tính già hóa thành non!

Chàng lôi cổ một tên ra chỗ xa, hỏi :

- Những chiếc hòm trên kia đựng gì hãy khai rõ, khỏi mất công ta phá!

Tên kia sợ quá nói :

- Những hòm đó đựng địa lôi.

Chàng hỏi tiếp :

- Địa lôi để đánh ở đâu?

Hắn nói :

- Bình Thiên Thần Nữ đưa bản đồ cho Giang Nam sai giật địa lôi ở Bí Tàng cung.

Chàng giật mình nghĩ thầm :

- “Nếu có việc đó sao vừa rồi gặp Thần nữ, không nghe Thần nữ nói qua việc đó”.

Từ đó, chàng kết luận :

- Hoặc là gã này nối dối, hoặc Vô Nhãn thư sinh chủ trương việc này.

Tuyết Cừu hỏi :

- Các ngươi có mang bản đồ theo không?

Hắn chỉ vào túi áo nói :

- Ở trong túi này!

Tuyết Cừu thu hết tài liệu nơi hắn. Xong, chàng hỏi tiếp :

- Đã có chuyến nào đi trước ngươi, hoặc sẽ có chuyến nào đi sau ngươi. Chuyến đi trước làm xong công tác đã trở về sẽ có nhiều chuyến đi sau.

Chàng hỏi tiếp :

- Các ngươi thuộc về phủ Giang Nam hay của Thần nữ? Hay hai bên cùng phối hợp?

Tên kia nói :

- Tên ngồi ngoài xe là người của Thần nữ. Còn chúng tôi là người của Giang Nam phủ.

Tuyết Cừu hội ý với Giải Ngữ, nàng nói :

- Công tử hãy tra hỏi cho thật kỹ, cũng việc đó ta có hỏi qua nhưng họ nói mù mờ lắm.

Tuyết Cừu nhờ nàng và Nhã Uyên lên khám những chiếc rương đó. Trong lúc ấy, chàng đi đến tên cụt tay tra hỏi tên này hơn một khắc.

Sau đó, chàng làm việc với tên còn lại. Phối hợp ba lời khai của họ, chàng rút ra được một tin rất chính xác :

- Đông Hải Thần Quân là người đi dò ra các con đường địa đạo qua những hố từ gò Ma Khâu, phối hợp với phủ Giang Nam để tấn công Bí Tàng cung. Vô Nhãn thư sinh chuẩn y việc này. Vô Nhãn thư sinh hứa cho Thần quân phục hồi.

Tên xà ích là người của Thần nữ đi theo để giám sát. Còn lại hai tên, một tên là người tâm phúc của Giang Nam phủ chở mấy hòm địa lôi đi. Đồng thời, trong đó còn có ba hòm ngọc ngà châu báu cổ kiếm kỳ thư tiện đường đem ra Quan ngoại giao cho Thần quân cất giữ. Nếu Bí Tàng cung làm gắt quá thì họ chạy ra Quan ngoại hợp tác với Thần quân!

Tổng kết hết tình hình, Tuyết Cừu nói với hai nàng :

- Họ luôn luôn theo kế sách của Phùng Huyên thời Đông Du. Thỏ khôn có ba hang. Một mặt, họ vẫn hợp tác với Thần nữ, nhưng rồi họ không quên dựa dẫm vào thế lực còn lại. Bây giờ ta tính thế nào về trường hợp này?

Giải Nữ nói :

- Thay vì hủy chúng, ta lại chôn cất những rương này vào một nơi kín đáo, phòng ngày sau còn dùng. Để chúng trở tay không kịp, nên thủ tiêu những tên này không nên thương xót. Cứ thấy bọn chúng không bao giờ nói thật, thì đủ biết tha hắn là nguy hiểm cho ta.

Tuyết Cừu điểm huyệt hôn mê chúng xong, bỏ vào hang và lấp đá lại.

Ba người lên xe cho ngựa chạy về bến Tương Giang. Chàng nhìn hai bên đường tìm địa thế cất giấu những hòm địa lôi này.

Đâu đó xong, chàng cho xe về thị trấn Tương Giang.

Gần đến nơi, Tuyết Cừu thả cho ngựa tự ý đi và nổi lửa đốt xe để phi tang vết tích.

Họ đến nơi, trời cũng vừa hết canh ba.

Từ trên gò cao nhìn xuống, bến Tương Giang rất thơ mộng. Đèn đuốc hai bên bãi sông rực rỡ.

Thuyền đò qua lại, ngược xuôi tấp nập. Phố xá hai bên bờ sông Tương Giang Đông và Tương Giang Tây sầm uất. Dường như mọi bến sông đều sống về đêm.

Tuyết Cừu nói :

- Tần Hoài, Tầm Dương,Tương Giang, Trường Sa, Trường An, Lạc Dương... là những nơi thắng cảnh. Chúng ta nên ở lại đây mà chơi ít ra cũng một ngày cho biết.

Hai nàng vui vẻ đồng ý.

Còn vài giờ nữa là sáng, không khí tấp nập về đêm ở nơi đây, khiến họ vui lây. Cả ba hỏi thăm quán nào lịch sự, yên ổn nhất họ tìm đến đó.

Quán ấy có tên là.. Đào Nguyên tửu điếm.

Qua một đêm mệt mỏi, cả ba ngã mình trên những ghế lót dông dài, đưa mắt nhìn ra bờ sông.

Hai bên cạnh Tuyết Cừu là bậc má hồng...

Tuyết Cừu gọi những món ăn uống rất giản dị cho hợp với buổi mai sắp đến. Cảnh này Tuyết Cừu không thể đóng được vai Hào Hoa công tử. Tuyết Cừu trầm ngâm nghĩ đến chuỗi ngày sắp đến.

Chợt Nhã Uyên nói :

- Muốn đi Nam Thị khởi hành từ Giang Đông, người ta đi Tương Giang là tiện nhất. Nơi đây không phải là bến đò chính. Ta có thể lên phía trên nửa dặm nữa, để kiểm soát sự qua lại của Giang Nam phủ.

Giải Ngữ khen là cao kiến. Còn Tuyết Cừu thì trầm ngâm.

Giải Ngữ nói :

- Công tử! Ta phải cấp tốc đi gặp sư phụ hay Lã Tuyết Minh để thông báo cho họ biết chuyện vừa rồi, để các vị ấy quyết định. Không thể ở đây chơi mãn ngày được.

Tuyết Cừu nói :

- Vậy phiền tiểu thư gắng lo liệu giùm cho.

Giải Ngữ ăn uống qua loa rồi đứng lên đi liền.

Nhã Uyên thấy Giải Ngữ đi rồi, lòng nửa vui nửa buồn. Nàng nói :

- Có Vương tỷ tỷ, tiểu muội không dám nói lời gì.

Tuyết Cừu cười hỏi :

- Giải Ngữ đi rồi, hiền muội vui lắm sao?

Nhã Uyên cúi đầu thấp xuống một chút, nói :

- Không phải vui, nhưng tiểu muội ăn nói tự do hơn một chút.

Nhưng Tuyết Cừu chỉ tay ra ngoài nói :

- Giải Ngữ nghĩ sao quay lại kìa!

Nhã Uyên nhìn ra lòng bỗng buồn xo, Giải Ngữ bước vào lục hành trang của mình ra, nói :

- Ta gởi tặng công tử bức tranh này.

Nàng đưa bức tranh của nàng vẽ từ hồi năm tuổi cho chàng.

Tuyết Cừu đứng lên chắp tay tạ ơn rối rít.

Giãi Ngữ kéo Nhã Uyên ra ngoài, nói :

- Lã công tử là người tài hoa rất mực. Ta thì không yêu chàng, dù ta chưa yêu ai. Ta có lời chân thành xin hiền muội nghiệm lấy. Tuyết Cừu là bậc quân tử, nhưng trên gương mặt của chàng có nhiều nét chủ về tình ái, làm khổ rất nhiều cô gái. Hiền muội nên tránh xa hắn càng xa càng tốt.

Nhã Uyên nói :

- Cảm ơn tỷ tỷ đã hiểu rõ nỗi lòng của tiểu muội. Tiểu muội đã có dạo chủ trương như tỷ tỷ, nhưng không sao thực hiện được. Tiểu muội sẽ cố gắng. Khổ quá tỷ tỷ ơi!

Vương Giải Ngữ chào hai người rồi đi, Nhã Uyên nhìn theo mà thở dài.

Tuyết Cừu mỉm cười hỏi :

- Giải Ngữ dặn hiền muội những gì, tiểu huynh biết rồi!

Nhã Uyên chẩu môi hỏi :

- Biết gì nói nghe?

Tuyết Cừu nói khơi khơi :

- Cuộc đời của tiểu huynh vốn nhiều sóng gió, nên trên bước đường lưu lạc gặp nhiều tao ngộ. Tiểu huynh đã đem tâm lực thượng thừa ra đối phó mà vẫn còn vướng bận không biết bao nhiêu là phiền. Nói cho cùng, tiểu huynh chỉ xem hiền muội là tiểu sư muội như ruột thịt! Và đó cũng là ý Giải Ngữ.

Nhã Uyên cúi đầu rươm rướm nước mắt.

Tuyết Cừu an ủi :

- Hiền muội tính ra chưa tròn mười bảy tuổi. Tương lai còn đầy hứa hẹn.

Nhã Uyên cắt nói :

- Thôi, đại ca đừng nói nữa! Tiểu muội biết đại ca muốn nói gì rồi.

Tuyết Cừu ngồi im tiu nghỉu. Chàng biết yêu là hận là chính trường hợp này. Nhưng trách gì Nhã Uyên? Nàng chưa đầy mười bảy tuổi. Tuổi hết sức bồng bột, hết sức có hồn.

Tuyết Cừu rất thương cảm và thông cảm cho nàng.

Chàng tự coi như không có mặt mình và cứ cầm chừng đó, chàng chừa cho Nhã Uyên một khoảng cách vừa phải để phỉ báng chàng. Đó là hình thức để giải oan.

Mãi đến trời sáng, Tuyết Cừu mới nói :

- Tiểu huynh sắp lên đường. Còn Uyên muội thì sao?

Nhã Uyên cũng đứng lên quay mặt qua chỗ khác nói :

- Biết rồi, đi đi!

Chàng thở dài ngao ngán bước đi, cũng chỉ vì sợ cái “bẻ gãy sừng trâu”.

Chàng đi một đoạn, Nhã Uyên chạy theo hỏi :

- Đại ca dự định đi đâu?

Chàng đáp :

-Uyên muội nên xuôi thuyền trở về nhà. Cho tiểu huynh kính lời thăm gia đình, thăm các bạn ở Tần Hoài. Tại hạ đi tu!

Nhã Uyên nguýt một cái nói :

- Ba hồi tiểu huynh, bốn hồi tại hạ, lối xưng hô mập mờ thì việc đối xử thiếu rõ nét. Chào...

Nhã Uyên bỏ chạy ngược chiều.

Tuyết Cừu bấy giờ mới thấy mình đứt từng khúc ruột.

Chàng rất thương Nhã Uyên, nhưng không có quyền lẫn lộn giữa thương và yêu. Không có quyền mập mờ trên sự minh định đó.

Tuyết Cừu nhìn theo nàng, và nỗi bi khái không giải tỏa được.

Chàng lần bước đi, tiểu nhị chạy theo níu áo...

Nhã Uyên cứ chạy, mái tóc buông xõa. Nàng không biết mình chạy đi đâu. Khi trước mặt nàng lảng vảng một chướng ngại gì đó, nàng mới dừng lại và ngó ra, nàng thấy một gã thanh niên mặt đẹp như ngọc, mày thanh, mắt sáng, miệng rộng, mũi cao, đang cười, thấp hình xuống và mở rộng đôi tay để đón nàng.

Lúc đó, tâm trí nàng vẫn biết đây là địa ngục. Nhưng Nhã Uyên vì ghét hận Tuyết Cừu, nên không cần phải thương mình nữa, không cần giữ mình, không cần biết đối phương là ai, nàng nhào vào vòng tay người ấy...

Nàng nói với chàng trai ấy như nói trong mơ :

- Tiểu muội đau khổ quá!

Gã công tử đẹp trai kia tém lại mái tóc lòa xòa của nàng, vuốt lại quần áo nàng cho ngay ngắn, nhìn nàng như có một sự thu nhiếp...

Nhã Uyên rùng mình một cái, và bản năng tự vệ, lẫn thần thức cùng xuất hiện một lúc chớp nhoáng... Nàng vuột tay ra khỏi người đó rồi hỏi :

- Các hạ là ai?

Hắn mỉm cười nhìn chăm vào mặt nàng và nói :

- Hiền muội lại đây!

Giọng hắn êm như nhung, ngọt như mật, thanh như tiếng đàn cao âm. Nhã Uyên bước tới.

Một làn gió sớm thổi tạt vào mặt nàng, Nhã Uyên chợt tỉnh táo. Nàng đứng lại nghiêm giọng nói :

- Các hạ là ai?

Tuy nàng lặp lại câu hỏi trước, nhưng gã vẫn không trả lời. Lần này hắn bước tới.

Nhã Uyên lùi dần.

Hắn nói :

- Đại ca sẽ thay mặt hiền muội mà trị tội tên kia!

Nghe có người biểu lộ sự đồng tình, nàng đứng lại ngay.

Lần này hắn ôm chặt lấy nàng mà mơn trớn.

Một cảm giác đê mê pha lẫn sự ghê rợn. Ban đầu cảm giác ấy còn phân biệt, nhưng chốc lát cảm giác ấy qui về nhục cảm.

Nơi đây vắng vẻ, Nhã Uyên nhắm mắt trân người.

Chợt một tiếng động khác thường, gã kia buông nàng ra. Nhã Uyên thấy Tuyết Cừu đứng sững trước mặt hai người.

Tuyết Cừu thần thái oai nghiêm trong sáng, nhân hậu, khác với tên công tử đẹp trai kia, mới gặp được lần đầu mà hắn đưa ra bàn tay bẩn. Và da hắn tuồng như ngọc bạch, nhưng toàn thể của hắn có cái gì hắc ám, đốn tỏa.

Nhã Uyên lúc này tỉnh ngộ hoàn toàn, và nàng biết mình đã phạm tội. Nàng thấy tự mình đã đắc tội với chính mình, mà còn đắc tội với người mình yêu...

Nhã Uyên toan làm một việc gì đó cho đúng nghĩa, chợt Tuyết Cừu nói :

- Vô Nhãn! Ngươi giải thích sao về trường hợp này?

Thiên Thủ Vô Nhãn cười ngạo nghễ :

- Tấm thân bảy thước này lại không có chủ trương sao, mà phải nghe ai?

Hắn nói xong, tung chưởng đánh Tuyết Cừu liền. Dĩ nhiên, chưởng pháp, bộ pháp, thân pháp của hắn khác lạ với mọi võ gia xưa nay.

Tuyết Cừu dùng Vô ảnh né tránh rồi nói :

- Ta là y sư, ta rất biết khả năng công lực của ngươi tới đâu. Chưa hết hạn trăm ngày, nên ta không giao đấu với ngươi.

Vô Nhãn cười lạnh, không nói, dùng bí pháp biến mất hút người.

Trong lúc đó, Tuyết Cừu dùng Phiêu hốt pháp để sẵn sàng đón nhận những chưởng lực như trời rung đất chuyển của Vô Nhãn...

Vô Nhãn đánh ra một lúc ba chưởng. Gọi là ba nhưng chỉ là một vì khoảng cách giữa ba chưởng không có thời gian.

Vô Nhãn đánh vào Tuyết Cừu, có cảm giác tưởng như đang đánh vào đống bông nhũn nhão.

Tuyết Cừu vẫn không hoàn thủ. Chàng nói :

- Tại hạ nhường hơn ba chiêu rồi đó nhé. Với chưởng lực ấy, hiện giờ ngươi chưa phải là đối thủ của ta.

Với những lời qua lại vừa rồi, và với những chưởng phong ào ạt, Nhã Uyên đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng thấy Tuyết Cừu như một thần tượng.

Vô Nhãn vẫn cười lạnh, nói :

- Nếu ta không phải là đối thủ của ngươi, sao ngươi không đánh?

Tuyết Cừu nói :

- Thời gian này vẫn còn là thời gian chữa bệnh! Chẳng lý thầy thuốc lại đi đánh con bệnh? Đi đi!

Vô Nhãn quắc mắt nhìn xéo một cái rồi bước.

Tuyết Cừu bước lại bên Nhã Uyên nói :

- Tội tình gì mà hiền muội phải làm vậy?

Nhã Uyên xô chàng ra, nói :

- Kệ ta!

Nàng nói xong quay mình cất bước, nàng đi về một hướng với Vô Nhãn thư sinh.

Tuyết Cừu lắc đầu thở dài...

Chàng bước đi về hướng ngược lại.

Qua một khúc quanh, Vệ Thạch Thần Nữ hiện ra. Tuyết Cừu quá bất ngờ, chàng đứng khựng lại.

Thần nữ bước tới đưa tay choàng qua hông chàng... Cả hai theo lối hẹp đi về hướng bến sông.

Thần nữ nói :

- Tiểu muội thấy hết câu chuyện từ lúc Giang Sơn công tử cho đến bây giờ. Tiểu muội biết, tiểu muội yêu công tử không lầm. Bản chất của bậc quân tử là dù không có ai, cũng phải quân tử với chính mình. Đại ca hoàn toàn làm tiểu muội kính phục.

Tuyết Cừu hỏi :

- Thần nữ có hay việc người của Thần nữ dùng địa lôi để phá Bí Tàng cung chăng?

Thần nữ cười :

- Đó là kế hoạch không tưởng của những kẻ không tưởng. Bí Tàng cung đã đề phòng việc đó từ bao nhiêu năm rồi. Bởi vậy, mặt sau luôn luôn bố trí Mộc trận. Mặt trước luôn luôn có người canh phòng. Con kiến chen vào không lọt. Bản đồ vẽ kia là sự ước đoán của bọn Thần quân bắt được vài nhân vật không tầm cỡ của Bí Tàng cung mà khai thác, rồi đi gạt gẫm lẫn nhau.

Tuyết Cừu hỏi lần nữa :

- Vậy không đáng để ý sao?

Thần nữ nói :

- Bí Tàng cung không ai biết việc này!

Tuyết Cừu lảng sang chuyện khác, chàng hỏi :

- Tại sao Thần nữ lại để Vô Nhãn thư sinh xuất môn trước thời hạn?

Nàng nói :

- Tiểu muội có khuyên hắn, nhưng hắn không tin, nói tên họ Lã gạt ta để hắn tự do hành động! Tiểu muội đành để cho hắn làm cho vừa.

Tuyết Cừu nói :

- Đó là tự hắn hại lấy hắn. Bây giờ Thần nữ đi đâu?

Vệ Thạch nói :

- Tiểu muội đã giao hết công việc cho hắn. Khi hắn đứng ra đảm nhận công việc, tiểu muội đã thông báo các phủ cung kia, không còn dính dấp gì đến công việc giang hồ nữa. Tiểu muội gặp công tử nơi đây là mãn nguyện rồi. Giờ tiểu muội trở lại Hoàng Mai đảo...

Tuyết Cừu cảm thấy buồn. Chàng nói :

- Tuy bên ngoài Thần nữ có vẻ chống đối, nhưng bên trong Thần nữ rất vì tại hạ. Vắng bóng Thần nữ trên giang hồ, như buổi ăn không có chất muối, tẻ nhạt làm sao ấy!

Vệ Thạch nói :

- Tiểu muội cần lánh mặt. Nói trắng hơn, tiểu muội phải rời xa công tử, để công tử trọn tình với Băng Kiên và Tuyết Minh. Cả hai cô đó là những người rất mẫu mực và đáng kính. Và đáng kính nhất là Băng Kiên, cô nàng vẫn biết đối tượng chơi khăm mình, vậy mà cũng cứ chấp nhận, để cuối cùng vấn vương cả cuộc đời.

Tuyết Cừu đỏ mặt cúi đầu. Chàng nói lí nhí trong miệng :

- Tại hạ hồi đó còn tính trẻ con, bây giờ ân hận thì muộn mất.

Tuyết Cừu nói tiếp :

- Thần nữ đi là... giết tại hạ rồi!

Vệ Thạch chớp mắt :

- Chứ không phải cứu công tử sao? Trước nhất là các nàng hết có cớ đòi giết công tử. Sau đó công tử không còn có một kẻ đối lập nguy hiểm, và sau cùng công tử không còn những bận tâm m trầm trọng.

Tuyết Cừu ngước mặt nhìn trời...

Hai người vẫn đi không ngừng.

Đến bến đò ngang, họ nhờ đò chở qua sông.

Thần nữ nói :

- Có Thiên Thủ Vô Nhãn nơi đó!

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ sợ hắn sao! Kể từ nay tại hạ không còn nhân nhượng nữa! Sau khi phá Giang Nam phủ rồi, tại hạ đi Quan ngoại. Quan ngoại xong, tại hạ đi gặp Vô Nhãn thư sinh... cho đến khi giang hồ im ắng, Tuyết Cừu này sẽ đi tìm Thần nữ.

Vệ Thạch xa vắng :

- Chưa chắc tiểu muội đã về Hoàng Mai!

Chàng biết câu nói đó chẳng khác gì hành động của Nhã Uyên vừa rồi. Lòng chàng nguội lạnh.

Tuyết Cừu dừng lại, ngửa mặt lên trời than :

- Xưa nay ta đâu biết phụ người!

Chàng quay mình đối mặt với Thần nữ, vòng tay nói :

- Xin cáo biệt!

Nói xong, chàng quay mình bỏ đi.

Vệ Thạch Thần Nữ thẫn thờ nhìn chàng như kẻ mất hồn, nàng đau đớn đến xé lòng. Nàng hấp tấp gọi :

- Tuyết Cừu! Tuyết Cừu...

Tuyết Cừu vẫn không dừng lại. Vệ Thạch chạy theo, phóng vút qua đầu chận chàng lại. Gương mặt nàng trở nên u oán.

Vệ Thạch hỏi :

- Ngươi bỏ ta sao?

Tuyết Cừu lơ lửng nói :

- Người ta bỏ tại hạ!

Vệ Thạch tức mình đánh ra một chưởng.

Chàng không buồn phản ứng. Chưởng của Vệ Thạch làm văng bắn chàng qua một bên, thất khiếu xuất huyết. Tuyết Cừu nằm bất động.

Bấy giờ Vệ Thạch có hối cũng muộn, đứng giậm chân một hồi rồi vác chàng đi ngẩn ngơ.

Một hồi, nàng tới một chỗ vắng.

Lúc bấy giờ Tuyết Cừu đã tỉnh lại nhưng chàng vẫn nhắm mắt.

Nàng ngồi xuống ôm chàng vào lòng mà khóc rưng rức.

Những giọt nước mắt đầy chân tình của nàng nhau xuống từng giọt trên gương mặt anh tuấn của

chàng, khiến Tuyết Cừu mở mắt ra...

Vẫn trong tư thế ấy, họ vẫn nhìn nhau...

Vệ Thạch Thần Nữ nâng đầu chàng lên... Mắt kề mắt môi kề môi... Thần nữ ban cho Tiểu Sát Tinh một cái hôn nồng cháy...

Vệ Thạch nói :

- Dù sao tiểu muội cũng phải về Kim Môn! Chốn ấy là nơi chôn nhau cắt rốn của tiểu muội. Tạm biệt nhé Lã lang!

Nàng vội đi, Tuyết Cừu không kịp mở lời.

Tuyết Cừu đứng nhìn chung quanh. Mênh mông đất rộng trời dài... Cuối cùng chàng nhắm thủ phủ Giang Đông mà đi.

* * * * *

Trước khi đến Giang Nam phủ, chàng đã nắm sơ lược tình hình ở nơi đây.

Ngoại ô thành Giang Đông bốn bề im vắng.

Bên trong khuôn viên, thành cao hào sâu, nhiều tòa lâu đài nằm san sát nhau theo hình chữ khẩu.

Chính giữa một tòa lâu đài khác nguy nga tráng lệ hơn. Nơi này người ra vào tấp nập.

Ngay tại cổng ra vào có một đội gác, kiếm luôn luôn tuốt trần. Nhìn vào cặp mắt họ, người ta thấy tình hình có vẻ nghiêm trọng lắm.

Tuyết Cừu bước vào sát cổng, tên cầm đầu toán gác đón chàng lại hỏi :

- Công tử là ai, đến Giang Nam phủ có việc?

Tuyết Cừu điềm đạm nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, muốn gặp Giang Nam tiền bối, và gặp Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh!

Tên gác cổng nghe xưng Lã Tuyết Cừu, nhưng hắn không chút ngạc nhiên. Hắn cũng đường hoàng nói :

- Công tử danh vang bốn biển, nhưng với Giang Nam phủ này, công tử thuộc về người lạ, nên tiểu đệ xin phép không cho công tử vào.

Tuyết Cừu nghiêm mặt nói :

- Cảm phiền các hạ vào báo với Trường Thủ thư sinh!

Hắn nói :

- Công tử đến đây là bên trong biết rồi. Trung tâm đài là nơi quan sát chung quanh. Chờ một hồi nữa mà không thấy ai ra mời, tức là công tử không được tiếp vậy.

Chờ thật lâu vẫn không thấy người bên trong ra, Tuyết Cừu vòng tay nói :

- Tại hạ đành cam thất lễ, xin chư vị lượng thứ cho!

Chàng ngang nhiên bước vào.

Một loạt kiếm đánh thốc về phía chàng. Tuyết Cừu chớp mình một cái, thoát khỏi hàng rào kiếm đó, nhắm tòa lâu đài trung tâm mà đi.

Bên ngoài gióng chuông báo động, người trong các tòa lâu đài kia cầm vũ khí túa ra vài ba mươi người, họ mặc cùng một kiểu sắc phục, vây Tuyết Cừu vào giữa.

Tuyết Cừu vẫn bình tĩnh đứng im. Trịnh trọng nói :

- Tại hạ là Lã Tuyết Cừu, xin khẳng định mấy lời cùng những người ở Giang Nam phủ. Hôm nay tại hạ đến đây để giải tán phủ này. Vậy xin quần hùng hãy bước ra khỏi phủ. Tại hạ để quý vị ra đi bình yên và bảo đảm không một ai dám làm khó dễ chư vị. Nếu người nào trung thành với Trường Thủ thư sinh ở lại, tức là sự đổ máu chắc chắn phải có!

Họ không giải tán. Trái lại, viện quân kéo đến tấp nập. Cung tên gươm giáo rỡ rỡ phong uy.

Tuyết Cừu nói lần nữa :

- Nếu không giải tán, tại hạ sẽ ra tay!

Mọi người nhìn chàng không nháy mắt... Và họ động kiếm.

Tuyết Cừu vỗ kiếm phóng người lên, hàng chuỗi tiếng leng keng, lạch cạch nối tiếp nhau...

Mỗi cái chớp người là mỗi chuỗi tiếng như vậy.

Và năm bảy chục người kia một số bị gãy kiếm, một số kiếm vuột khỏi tay, nhưng không ai bị thương.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là Tiểu Sát Tinh, xưa nay nổi tiếng nếu vỗ kiếm là hạ sát. Nhưng hôm nay tại hạ không làm vậy. Chư vị là những người có võ công cao, chỉ hiềm vì miếng cơm manh áo mà phải vào nơi này. Để tránh sự máu đổ thây phơi, nên giải tán!

Khoảnh khắc, còn lại năm mươi người, trên tay cầm vũ khí còn đứng vây chàng, nhưng nét mặt đầy sợ hãi.

Tuyết Cừu gầm lên :

- Tránh ra!

Đám người kia đưa kiếm lên cao và đâm tới.

Tuyết Cừu dùng khinh công thoăn thoắt vượt qua khỏi đầu họ, chàng đi nhanh về phía trước...

Vừa đi, Tuyết Cừu vừa nghĩ :

- "Cuộc biến động như vậy, tại sao lão Giang Nam không lòi đầu ra? Còn tên Vô Nhãn công tử kia sao vẫn rúc trong bóng tối?"

Tuyết Cừu tới trước cửa, nhìn vào trong không có ai. Chàng nhớ tới việc Thủy Đường cung, Huyết Trì Thánh Nữ đã thả tấm bửng.

Tuyết Cừu nói thành lời :

- Giang Nam phủ là nơi có nhiều cơ quan, nhưng dễ thường Tuyết Cừu này không có cách sao?

Tuyết Cừu chụm tay gọi :

- Giang Nam! Vô Nhãn! Nếu chư vị còn có chút anh hùng thì hãy xuất đầu lộ diện một cách đường đường chính chính.

Chàng lặp đi lặp lại như vậy mấy lượt, nhưng tòa lâu đài vẫn im ỉm.

Tuyết Cừu nhìn lên thấy tầng trên không cao mấy, phía sau có cửa đang mở.

Tuyết Cừu đứng lại suy nghĩ :

- "Phàm cơ quan đều đặt ở phòng dưới, có thể có đường hầm".

Chàng dùng Vô ảnh chạy lướt qua các phòng kia, có phòng đóng cửa, có phòng mở cửa. Tuyết Cừu nhìn vào đó không thấy bóng dáng một ai.

Chàng nói :

- Có lý nào họ đi hết? Đây là họ dùng kế không thành để nghi binh. Chất độc và sức mạnh ta không sợ. Tên, giáo với ta thì vô ích. Còn sợ gì?

Tuyết Cừu phi thân lên lầu. Ánh đao chớp lên, các cửa đều vỡ tung. Nhìn vào không thấy ai. Bàn, tủ, sập, giường nằm ngổn ngang. Chàng lại phóng lên lầu trên, rồi đài trên cùng, tất cả đều không có một người.

Tuyết Cừu tự nhủ :

- Các ngươi xuống hầm là cùng!

Chàng trở lại lầu một, kiếm cầm tay, chàng bước vào bên trong. Cầu thang xuống phòng trệt nằm sờ ra đó.

Nhưng vấn đề là Tuyết Cừu quyết tâm tìm những bí hiểm ở trong này.

Tuyết Cừu thấy nơi góc phòng có gì khác lạ.

Chàng bước lại nơi đó khám xét cẩn thận. Chàng đoán đây là miệng của một đường ống để xuống phòng trệt, hoặc xuống dưới lòng đất cũng nên.

Tuyết Cừu lấy kiếm nện vào đó, nghe tiếng kêu bọng và sâu. Chàng đề phòng cơ quan máy móc. Ở xa, chàng dùng phích không chưởng mà phá vỡ nắp hầm.

Chàng nghe tiếng dội từ phía dưới lên rất sâu. Chàng chờ một thời gian không thấy động tĩnh gì, vội lấy vài đồ vật nơi ấy mà ném xuống.

Đó là để phòng ngừa rình rập hay cạm bẫy.

Chàng tiến lại miệng hầm xem, đường ống xuống hang sâu thăm thẳm, có từng bậc để vịn và leo xuống.

Tất nhiên đường ống này ngang qua vách phòng dưới.

Tuyết Cừu phóng xuống cầu thang vào phòng dưới. Và chàng phá ngay một lỗ trên đường ống.

Tuyết Cừu suy đoán :

- Bí Tàng cung cũng dùng địa đạo, Đông Hải Thần Quân cũng dùng địa đạo, thậm chí Phi Loan, Lý Yến Phi, Bạch cốc chủ cũng xử dụng địa đạo. Và bộ mặt của giang hồ hiện nay là địa đạo! Nơi đây có nhiều lâu đài, chắc chắn có nhiều địa đạo, đường ngang đường dọc, biết đường nào mà đi tìm bọn

chúng?

Trời đã sẩm tối, Tuyết Cừu quay ra ngoài cổng.

Mục đích của chàng là làm sao để đánh lạc hướng những tên quan sát ngầm nơi đây, rồi bất ngờ chàng phi thân vượt qua tường đột nhập vào.

Ra khỏi cổng chàng đi thẳng một mạch khá xa, chàng ngoái đầu nhìn lại, xem có kẻ nào theo dõi chăng.

Không thấy gì đặc biệt, chàng rẽ qua đường khác và bí mật về Giang Nam phủ.

Từ nơi cao nhìn vào phủ, vẫn thấy bốn bề im ắng.

Tuyết Cừu kín đáo tiến sát về phía tường gần tòa lâu đài trung ương nhất và phi thân vào.

Tuyết Cừu dùng Vô ảnh tiến về phía trung ương, nhẹ nhàng như chiếc lá rơi.

Lầu đài trung ương hiện tại cũng không có chút ánh sáng. Nhưng chàng nghe bên trong có vài tiếng động nhẹ, không lý là chuột, là mèo?

Rồi nhiều tiếng động nhẹ khác, tiếp theo là những tiếng thì thầm.

Có hai lối để xuống phòng dưới. Một lối là cầu thang, hai là theo lối đường ống.

Tuyết Cừu quyết định theo lối đường ống cho kín đáo. Từ trong bóng tối, chàng thấy cả thấy là ba người họ ngồi gần bên đường ống.

Nhìn thật kỹ là thấy Vô Nhãn thư sinh và Bạch Đầu Trường Thủ ngồi đối diện với nhau, ngồi xoay lưng phía chàng là một thiếu nữ, chưa biết quen hay lạ.

Lúc này Tuyết Cừu có thể dùng cách không mà điểm huyệt chúng, nhưng chỉ sợ Vô Nhãn có nội lực thâm hậu mà thoát khỏi.

Dù sao chàng cũng phải khống chế tên Bạch Đầu Trường Thủ này trước.

Tuyết Cừu chưa xuất thủ vội vì chàng còn muốn nghe chúng bàn bạc việc gì.

Vô Nhãn nói :

- Sau khi ủy quyền cho ta, Thần nữ đã ra đi một cách bí mật. Không rõ Thần nữ đi đâu. Nhưng cách đây mấy hôm Lã Tuyết Cừu có đến phá Thủy Đường cung. Huyết Trì Thánh Nữ đã chạy thoát. Hắn cứu Huyết Trì đại nương tỉnh lại, Thần nữ đã gặp hắn ngay tại đó.

Thiếu nữ hỏi :

- Hai bên có giao đấu nhau không?

Vô Nhãn nói :

- Thần nữ không giao đấu với Tuyết Cừu, mà có đấu với chủ nhân Bí Tàng cung. Thần nữ có vẻ thắng thế hơn. Sau đó Lã Tuyết Cừu xuất hiện, thì mấy người kia bỏ đi hết. Không rõ sao, Báo Tinh đem các cao thủ như Phi Loan, Phùng Kỵ, Lý Di Niên, Hà Ngôn Tai... Với các đệ tử sáp nhập với Thủy Đường cung. Thế là chúng ta mất đi một cánh. Ta không thể nào đánh chiếm lại nơi đó được!

Bạch Đầu Trường Thủ nói :

- Kế hoạch địa lôi của ta chắc là không thành. Vì Bí Tàng cung còn có rất nhiều cao thủ như Tề Phong, Đào Dã Mục Nha và một số đệ tử võ công rất cao trấn thủ, không ai vào đó lọt...

Vô Nhãn nói :

- Ta đã có kế hoạch về việc đánh địa lôi rồi. Nếu vài hôm nữa nhận tin, ta sẽ cho người thi hành ngay. Còn ngay tại Giang Nam phủ này, bọn chúng muốn tấn công ta cũng khó. Đường ngầm dưới đất chứa nhiều cơ quan và nếu cần, do đường kín mà ra bờ sông là xong. Nếu nơi đây mà bị thất thủ nữa, ta thật khó lòng.

Bỗng thiếu nữ hỏi :

- Có khi nào Lã Tuyết Cừu trở lại đây một cách bất ngờ không?

Vô Nhãn nói :

- Có thể!

Thiếu nữ lại nói :

- Nếu biết hắn trở lại, tại sao ta không đề phòng?

Vô Nhãn nói :

- Dĩ nhiên là có đề phòng. Nhưng hắn là người võ công siêu đẳng nên có thể đột nhập một cách bất ngờ.

Thiếu nữ cướp nói :

- Nếu vậy ta phải làm sao?

Vô Nhãn đáp :

- Không lẽ chúng ta lại sợ hắn sao?

Thiếu nữ lại nói :

- Tiểu nữ vẫn không hiểu, hồi chiều tại sao chư vị lại chun xuống hang hết khi nghe Tiểu Sát Tinh đến?

Bạch Đầu Trường Thủ nói :

- Tuyết Cừu có tính mạo hiểm, ta đoán thế nào hắn cũng chui xuống, và nếu như chui xuống kể như hắn hết đời. Vậy đó!

Thiếu nữ khẽ nói :

- Giang Nam phủ cao thủ trên một trăm vẫn để Lã Tuyết Cừu tung hoành! Tung hoành mà không tốn một giọt máu. Số người còn lại chui hết xuống hầm. Nếu nói rỗng, không sợ Lã Tuyết Cừu thì tại sao lại không lên đèn?

Vô Nhãn nói :

- Ta thấy cô nương nói càng lúc càng nhiều. Tỷ tỷ cô là Lý Nhân Nhu cũng đã từng ca ngợi công đức của Tuyết Cừu trước mặt ta và Thần nữ. Ta đem cô đến đây để giúp cho Giang Nam phủ chứ không phải để nghe lời cô tôn vinh hắn.

Thiếu nữ lặng thinh.

Bạch Đầu Trường Thủ hỏi :

- Hiện tại Giang Nam phủ tổng kết lại trên dưới chỉ còn hai chục thuộc hạ, kể cả những kẻ đã đi công tác. Nếu Tuyết Cừu tấn công lần nữa, ta làm sao?

Vô Nhãn nói :

- Người của Thần nữ đến đây ngay trong đêm nay.

Tuyết Cừu thấy không cần thiết để theo dõi nữa, chàng liền phóng chỉ điểm huyệt Bạch Đầu Trường Thủ và thiếu nữ họ Lý.

Vô Nhãn vừa nghe tiếng chóc chóc biết có biến, hắn như bóng mờ vọt đi liền.

Tuyết Cừu dùng Vô ảnh đuổi theo bén gót.

Khoảng cách đôi bên càng lúc càng thu ngắn lại.

Bỗng một tiếng nổ vang lên phía trước, Vô Nhãn nương theo khói mà đi...

Chàng chực nhớ lại hai tên vừa bị điểm huyệt còn ở trong kia, sợ có người mang chúng đi mất, nên chàng bay nhanh lại đó.

Đến nơi, một vài bóng đen trước cửa cũng chớp người mất hút vào các lâu đài bên.

Té ra bọn chúng chưa cứu kịp Bạch Đầu Trường Thủ.

Tuyết Cừu giải một số huyệt đạo cho họ, rồi xách họ ra bên ngoài.

Lã Tuyết Cừu dẫn thiếu nữ đến nơi xa, hỏi :

- Xin cô cho biết quý danh.

- Lý Nhân Nhiên! Thiếu nữ đáp.

Chàng hỏi :

- Nhân Nhu hiện giờ ở đâu?

Nàng đáp :

- Qua Tần Hoài tửu lâu rồi.

Tuyết Cừu nói :

- Đáng khen là cô nương có tính thẳng thắn, nhưng đáng trách là cô đi giúp cho kẻ ác. Nếu cô nương nghe lời tại hạ hoặc là về quê, hoặc qua tửu lâu Tần Hoài, hoặc giúp tại hạ một tay để thu lấy Giang Nam phủ này, nay mai Bí Tàng cung đến giao cho họ đảm nhận, thì tại hạ rất cảm ơn.

Nhân Nhiên nói :

- Tiểu nữ cũng biết Vô Nhãn là kẻ tàn độc, hiện nay ông ta đã cô thế. Nhưng tiểu nữ đã bị ông phá đời con gái rồi, nên không thể bỏ được.

Tuyết Cừu nghe chạnh buồn. Không lý nào nàng đem việc đó ra mà nói gạt?

Chàng hỏi :

- Xin lỗi! Hắn đã làm việc ấy bao giờ?

Nàng nói :

- Mấy hôm trước đây! Khi Thần nữ ra đi, những cô còn lại trong cung đều bị hắn cưỡng bức!

Lã Tuyết Cừu giải huyệt cho nàng rồi hỏi :

- Cô nương có gặp Vương Nhã Uyên chăng? Nhã Uyên bị hắn dùng Nhiếp hồn đại pháp...

Nhân Nhiên nói :

- Nhã Uyên cũng sắp bị thất tiết ở giữa rừng, nhưng nhờ Vô Tận Tàng cao thủ tới kịp, nên hắn chạy đi!

Tuyết Cừu nói :

- Sẽ không tới một trăm ngày nữa, hắn sẽ phát độc từ trong xương ra mà chết. Chỉ sợ từ đây đến đó, hắn làm nhiều việc bạo ngược mà rối ren giang hồ.

Nhân Nhiên hỏi :

- Sao công tử biết?

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là người chữa bệnh cho hắn, đã lưu ý cho hắn như vậy mà hắn không nghe.

Nhân Nhiên nói :

- Tiểu nữ nghe gia tỷ nói như vậy mà vẫn không tin sự thật. Bây giờ nghe chính miệng công tử nói. Đời cũng có những việc tréo cẳng ngỗng như vậy. Tiểu nữ sẽ theo công tử cho hết đêm nay. Nếu bây giờ ở lại e không thoát khỏi tay Vô Nhãn.

Chàng chắp tay nói :

- Đa tạ!

Tuyết Cừu bước qua bên Bạch Đầu Trường Thủ, nói :

- Có lẽ tiên sinh xem tại hạ là kẻ không đội trời chung. Nhưng tại hạ biết làm sao hơn. Một phần, ngài xem võ lâm là công cụ của ngài. Phần nữa, tâm tính ngài rất tàn độc. Nếu tại hạ không nghĩ tình Ngư Nữ, e tiên sinh... khó sống.

Bạch Đầu Trường Thủ nói :

- Bây giờ các hạ xử ta thế nào?

Tuyết Cừu nói :

- Nếu tại hạ trả tự do cho ngài, thì ngài làm sao cho xứng đáng trong chuỗi ngày còn lại?

Bạch Đầu Trường Thủ nghĩ rất lâu rồi nói :

- Thật ta không biết cách nào được cả! Trước đây còn lão Phi Long, ta muốn nhờ Vu Tĩnh đạo cô là người rất nhiều kiến thức ra giúp ta, để ta tách rời Thần nữ mà xưng hùng một cõi.

Tuyết Cừu nói :

- Đó là tham vọng của tiên sinh. Phải chi tiên sinh làm như Báo Tinh hay Ngốc Lão, hoặc Đông Đế thì hay biết bao nhiêu. Ngay bây giờ vẫn còn kịp. Tiên sinh vào đó, qui tụ thuộc hạ lại, trình bày lẽ thiệt hơn, kẻ nào muốn theo Vô Nhãn thì cứ thả cho họ đi. Còn lại bao nhiêu, tiên sinh hãy thống lĩnh họ. Chắc chắn Bí Tàng cung sẽ cho người đến đây trong nay mai để hợp tác với tiên sinh. Có họ, Vô Nhãn sẽ không dám đến đây!

Lão nói :

- Chỉ còn có nước đó thôi!

Tuyết Cừu nói :

- Quân tử bất hý ngôn! Nếu tiên sinh giữ lời, và nếu Giang Sơn công tử có ý hướng thiện, tại hạ sẽ giải những bí huyệt cho.

Lão nói :

- Ta giữ lời! Có Lý cô nương làm chứng!

Lão nói hơi nhanh, làm Tuyết Cừu hơi nghi.

Chàng nói :

- Tại hạ đứng ngoài này canh bọn thuộc hạ của Vô Nhãn... tiên sinh hãy vào đó làm kế hoạch đầu xem!

Chàng giải huyệt cho lão...

Giang Nam chào hai người rồi bước vào bên trong.

Lý Nhân Nhiên nói :

- Hắn là con quỷ tráo trở, có thể nào tin lão không?

Tuyết Cừu nói :

- Dĩ nhiên không tin lão được! Vì lão gởi mấy rương châu báu cho Đông Hải Thần Quân, bị tại hạ bắt được mà lão không biết. Chắc chắn lão vào đó tập hợp bọn thuộc hạ lại, theo đường hầm rút ra bờ sông, rồi bầu đoàn thê tử sẽ tiến ra Quan ngoại. Ra đó, thế nào Thần quân cũng giết lão ngay.

Nhân Nhiên hỏi :

- Tại sao công tử đoán Thần quân có thể giết lão?

Tuyết Cừu nói :

- Hai tay đa nghi không bao giờ ở chung được. Hơn nữa, xét về tư cách, Thần quân hơn lão khá xa.

Nhân Nhiên nói :

- Công tử luận chí lý lắm. Nhưng nếu vậy tại sao ta không đi dọc theo sông để tóm lấy tên kia?

Tuyết Cừu nói :

- Bắt lão lại không lý ta giết? Để lão đi thì có người khác giết mà ta còn giữ được nơi này. Nếu ta đi e Vô Nhãn đem thuộc hạ đến đây mà lập lại căn cứ thì mệt cho ta lắm.

Cả hai ngồi bên nhau và nép mình trong tối, vừa nói chuyện vừa chờ đợi một biến cố nào đó có thể xảy ra.

Trong lúc nói chuyện, Tuyết Cừu vẫn thấy Lý Nhân Nhiên có nhiều nhận xét sâu sắc về mọi mặt.

Mãi đến khuya, bên trong lẫn bên ngoài không nghe động tĩnh gì.

Lý Nhân Nhiên nói :

- Bạch Đầu Trường Thủ đã dẫn thuộc hạ đi rồi! Còn Vô Nhãn thư sinh cũng đã chận không cho thuộc hạ mình đến. Không chừng họ tìm cách thông đồng với nhau.

Hai người đưa nhau vào trong. Dĩ nhiên không một lâu đài nào có đèn đóm.

Họ ngồi lại ngoài thềm của lâu đài trung ương và cũng không lên đèn.

Tuyết Cừu nói :

- Cô nương hãy nằm tạm đó nghỉ một chút cho khỏe.

Lý Nhân Nhiên bình thản nằm xuống.

Lã Tuyết Cừu ngồi vận công điều tức...

* * * * *

Rạng ngày...

Tuyết Cừu nói :

- Thế là tòa lâu đài nghiễm nhiên là của chúng ta. Nếu có cao thủ Bí Tàng cung lại yểm trợ, thì cô nương hãy giữ nó làm cơ sở ngày sau.

Nhân Nhiên thở dài nói :

- Nếu bỏ Thần nữ mà đi với Bí Tàng cung dù là chánh phái chăng nữa, tiểu nữ cũng cảm thấy ngỡ ngàng.

Tuyết Cừu phân tích :

- Dĩ nhiên là tại hạ hiểu kịp điều đó. Nhưng bây giờ cô nương đi bất kỳ nơi nào, e rằng khó thoát khỏi tay Vô Nhãn. Cho dù cô nương có trở về với hắn cũng uổng một đời thôi.

Nhân Nhiên lặng thinh.

Tuyết Cừu và Nhân Nhiên đi hết phòng này sang phòng khác mà tìm những bí mật.

Bỗng ngoài cửa bước vào một toán gồm nam nữ, già trẻ hơn mười người. Tuyết Cừu nhận ra trong ấy có rất nhiều người quen như : Lã Tuyết Minh, Ngốc Lão, Lão Thiên Thu...

Tuyết Cừu và Nhân Nhiên chạy ra chào đón họ.

Họ đưa nhau vào phòng khách của lâu đài trung ương.

Tuyết Cừu ngồi giữa Tuyết Minh và Thiên Thu. Chàng thuật qua tình hình tại Giang Nam phủ rồi đưa ra đề nghị :

- Trên dải đất Trung Nguyên ngoài những nơi bí mật của Vô Nhãn thư sinh, ba cơ sở lớn của Thần quân, của Huyết Trì Thánh Nữ, của Giang Nam Bạch Đầu Trường Thủ, chúng ta đã giành lại cho giang hồ. Tại hạ đoán ngoài Quan ngoại thế nào Thần quân cũng hợp tác với Huyết Trì Thánh Nữ và trừ đi tay Bạch Đầu Trường Thủ.

Tuyết Cừu nhìn lại đưa mắt nhìn qua một lượt, rồi hạ thấp giọng :

- Thế nào Ngũ Hoa và Thần quân sẽ ly khai với Vô Nhãn. Trong vòng thời gian ngắn, tại hạ sẽ đi Quan ngoại. Còn trước mắt, xin Ngốc Lão tiền bối đảm nhiệm phủ này, trước là chận đứng sự bành trướng của Vô Nhãn, sau là bảo đảm sự an toàn cho những nạn nhân từ bên đối phương chọn về đây.

Mọi người đều tán đồng ý kiến của Tuyết Cừu. Họ còn bàn tán qua vài việc quan trọng khác.

Tuyết Minh dặn nhỏ Ngốc Lão một vài điều quan trọng.

Trong thời gian đó, Tuyết Cừu đi thăm hỏi và dặn dò riêng từng người.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu từ giã mọi người ra đi. Tuyết Cừu hỏi :

- Bí Tàng cung làm sao mà bắt tin nhanh?

Tuyết Minh đáp gọn :

- Vô Tận Tàng báo tin! Nghe đâu Thần nữ cảm tình với gã Hào Hoa công tử nào đó mà bỏ vị hôn phu của cô ta ra đi.

Tuyết Cừu trống ngực đánh liên hồi. Chàng nói :

- Ai mà hiểu được ý các cô? Bây giờ Cung chủ đi đâu?

Tuyết Minh mặt buồn dàu dàu, nói :

- Dạo này ta thấy công tử có vẻ phong trần nhiều và cũng nhiều... lạnh nhạt. Đúng là Hào Hoa công tử!

Tuyết Cừu cúi đầu và nói những lời chân thành :

- Tại hạ cũng vì xông xáo mà gặp nhiều cảnh ngộ khó xử. Tại hạ quyết giữ mình để khỏi đắc tội với...

Mấy chữ sau cùng, chàng nói lí nhí trong miệng.

Tuyết Minh kéo tay chàng nói :

- Khéo dữ! Nếu biết lí nhí với mấy cô kia như vậy thì làm gì có chuyện rắc rối? Phái nữ mà theo công tử, ta tính ra còn đông hơn một... đạo quân. Ta định đi Quan ngoại với công tử.

Nói cho đúng, chàng rất sợ đi chung với các nàng. Món nợ ân tình của các nàng đã rải cho không rất nhiều, mỗi người mỗi vẻ, mỗi người mỗi trường hợp, nên trong tâm khảm của chàng cũng có một

sự giày vò. Nếu chàng mở lời từ chối, Tuyết Minh sẽ buồn ngay. Không chừng đây chỉ là câu dò tâm lý.

Chàng liền tấn công với cái thế ném lao theo lao :

- Tại hạ làm sao quên được bức tượng và bức tranh ở Bí Tàng cung. Tại hạ làm sao quên được chúng ta là đệ tử ký truyền của Vô Lai Tôn Giả? Vắng Cung chủ, đúng hơn là vắng... hiền muội, tiểu huynh nhớ nhung ray rứt. Nếu được Minh muội cùng đi Quan ngoại thì sung sướng biết bao nhiêu! À, à... còn điều này nữa...

Tuyết Minh im lặng nghiệm lấy lời chàng, hồi lâu hỏi :

- Còn điều gì nữa?

Tuyết Cừu nói :

- Có một vị đạo cô Vu Tĩnh tuổi khoảng ba mươi...

Tuyết Minh chận lại nói :

- Tiểu muội đâu có hỏi tuổi tác của đạo cô mà công tử khai? Cứ nói thẳng thế này, có một vị tuy là đạo cô nhưng nhan sắc thì... chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, có sao đâu? Nói tiếp đi!

Tuyết Cừu thở dài :

- Lời nói sao mà nghe còn... chua hơn giấm! Vị đạo cô ấy bị Bạch Đầu Trường Thủ và Phi Long kiếm khách vây đánh. Tại hạ đã giải cứu được. Sợ rằng sau này tại hạ đi, bọn chúng đến trả thù, nên tại hạ có đem mười lăm chiêu trong Hình kinh ra truyền...

Tuyết Minh cắt ngang :

- Khi thì tại hạ, khi thì tiểu huynh, xưng hô lộn xộn! Sao công tử không nghĩ Vô Lai Tôn Giả chỉ truyền cho những người có duyên? Công tử làm vậy không sợ lạm dụng sao?

Tuyết Cừu nói :

- Hiền muội ơi! Cũng vì cứu người mà tiểu huynh phải làm vậy! Vu Tĩnh rất thông minh. Tiểu huynh mới chỉ qua sáu chiêu đầu, chừng một khắc thì Vu Tĩnh thông thạo ngay. Sau đó qua chiêu thứ bảy, Vu Tĩnh phát giác ra sự sai của chúng ta...

Tuyết Minh nói :

- Tiểu muội cũng phát giác ra cái sai này. Phải có một chiêu thức bắt cầu nữa, khí huyết mới lưu

thông và uy lực mới phát huy đúng mức. Vậy là Vu Tĩnh rất thông minh. Nhưng qua ba chiêu sau cùng, Vu Tĩnh phải... phải...

Tuyết Cừu nói :

- Không... Không! Nàng vẫn để nguyên áo quần mà luyện. Sau đó, nàng lại khám phá ra một điều lạ nữa là lấy chiêu cuối làm chiêu đầu, đánh ngược lên chiêu thứ nhất làm chiêu cuối, khí huyết lưu thông rất thuận. Nàng gọi đó là Hình kinh thuận nghịch thập ngũ chiêu.

Tuyết Minh gật đầu nói :

- Tiểu muội cũng tìm ra được! Nguyên do cũng nhờ Kiều chiêu. Nhưng có một điều tiểu muội không tin là người đó không thoát y!

Tuyết Cừu ấp úng :

- Thật ra đầu tiên là vậy, nhưng sau đó nàng bị nóng quá, nên tiểu huynh ra ngoài, trong đó chắc là... chắc là... phải làm vậy rồi.

Tuyết Minh lấy ngón tay xỉa vào trán chàng nói :

- Giấu đầu lòi đuôi! Ba mươi tuổi... không thoát y... lại chỗ vắng kia, tiểu muội diễn cho.

Hai người đến nơi vắng, Tuyết Minh diễn lại Hình kinh, giữa chiêu thứ sáu và chiêu thứ bảy có một chiêu nối đúng với chiêu của Vu Tĩnh phát giác. Chàng rất phục. Rồi chiêu thứ mười lăm nàng đánh ngược lên rất thuần thục.

Đánh hết hai bài, Lã Tuyết Cừu cảm động quá ôm nàng tung hứng mấy lần rồi nói :

- Thế mới biết nữ lưu có những bậc thông thái mà bọn mày râu không bì được.

Bỗng chàng xô Tuyết Minh ra, nói :

- Ẩn mau! Gã Vô Nhãn tới kia!

Hai người vội ẩn sau gò đất. Giây lát, Vô Nhãn thư sinh thong thả đi qua. Tuyết Minh phóng ra chận đường hắn.

Nàng thấy hắn cũng rất phong thái, nhưng lại có cái gì đó rờn rợn.

Hắn quắc mắt nhìn nàng trừng trừng...

Tuyết Minh rùng mình một cái và nàng hiểu.

Không để hắn dùng Nhiếp hồn đại pháp chiếm tiên cơ.

Tuyết Minh tung chưởng đánh liền.

Chưởng lực của nàng giờ đây cực kỳ hùng hậu, hắn là người bệnh mới lành, lại trác táng, làm sao đủ lực để đấu với Tuyết Minh.

Vô Nhãn chưa bao giờ gặp Tuyết Minh và cũng không hình dung được chưởng lực của Tuyết Minh thế nào. Hắn nhìn chung quanh không có ai, lại thấy Tuyết Minh đẹp không kém gì Thần nữ, hắn giở ảo thân pháp tung chưởng ra đỡ...

Sầm....

Chưởng lực đôi bên vang động.

Đối với Vô Nhãn, Tuyết Minh đã chuẩn bị tinh thần và nàng tự chủ được.

Vô Nhãn thư sinh rất kinh ngạc về chưởng pháp của nàng.

Tuyết Minh đem Vô ảnh vào Hình kinh, đấu với hắn...

Tuyết Cừu nấp sau gò đất xem thấy lấy làm lạ, vì Vô Nhãn mới vừa bệnh dậy lại thêm vào đó dâm dục, trác táng thế mà võ công không giảm, chưởng lực hùng hậu như bao giờ.

Vô Nhãn đưa ra những chiêu thức rất quái dị. Nhiều khi hắn còn biểu diễn sự thuần thạo của hắn. Ví dụ như chiêu “Nguyệt Hiện Tây Thiên”, biểu diễn cho đúng mức thì phải lui về, tay dùng cầm nã thủ pháp đi lòn một đòn phía dưới, tay phải dùng chưởng từ trên cao vỗ xuống và song cước chuyển động. Thế mà hắn lấy tay làm chân, lấy chân làm tay, vậy mà uy lực hắn vẫn không giảm.

Tuyết Minh và Tuyết Cừu tuy không nói ra nhưng rất phục.

Vô Nhãn vẫn kiên định đấu với Tuyết Minh, bất phân thắng phụ.

Tuyết Cừu toan bước ra để trợ uy, nhưng thấy Vô Nhãn đã nhảy lùi... Tuyết Minh không truy kích, mà bình tĩnh đứng nhìn. Và đầu kia một thiếu nữ xuất hiện phóng vút tới.

Bỗng Vô Nhãn thư sinh rũ tay áo một cái.

Tuyết Minh biết là hắn giở ngón, nàng lập tức thi triển phiêu ảnh.

Một lưỡi kiếm xanh biếc dài đuột từ trong tay áo hắn lòi ra và cứ tìm nàng mà chém vun vút.

Thanh kiếm ấy ngày càng ngắn lại, cuối cùng, nó tự bay tự diễn lấy nó, chủ nhân đứng ngoài, chỉ

ra dấu điều khiển.

Tuyết Minh tuy sợ nhưng vẫn giữ bình tĩnh.

Nhưng lưỡi kiếm màu lục kia đã xâm phạm thân thể nàng một cách vô cứu.

Thiếu nữ lạ phóng nhanh tới nhập cuộc, đẩy Tuyết Minh ra ngoài, và cô ta thi triển diệu thuật để chống lại tâm kiếm.

Chỉ qua vài chiêu, thanh kiếm màu lục rớt đạch xuống đất. Xem lại, đó là một loại đoản kiếm màu trắng như các loại kiếm khác.

Ngước lên, Vô Nhãn đã đi tự bao giờ.

Người xuất hiện cứu Tuyết Minh không ai khác hơn là Vệ Thạch Thần Nữ.

Thần nữ vừa toan chuyển thân cất bước, Tuyết Minh níu áo lại nói :

- Ta và Thần nữ vốn đối lập sao Thần nữ lại cứu ta?

Vệ Thạch nhìn sâu vào mắt nàng, ánh mắt rất thanh trông đằm thắm như muốn ngàn câu trả lời.

Vệ Thạch nói khẽ :

- Trên đời này chỉ có hai người đỡ được tâm kiếm của Vô Nhãn thư sinh. Loại kiếm pháp này Cung chủ chưa từng gặp nên khó bề chống đối. Lần trước, Tuyết Cừu cứu Vô Nhãn. Lần này, ta cứu lại Cung chủ, không gì lạ cả. Xin cáo từ!

Vệ Thạch Thần Nữ biểu diễn khinh pháp như một cầu vồng. Tuyết Minh trầm ngâm nhìn theo.

Lúc bấy giờ Tuyết Cừu mới xuất hiện.

Tuyết Minh nguýt một cái, nói :

- Không có con... yêu cái kia, thì ta đã chết rồi. Công tử để ta phải mang ơn à?

Tuyết Cừu cười khổ, nói :

- Hiền muội trách tiểu huynh tuy không oan nhưng có phần chưa đúng. Tiểu huynh toan ra cứu hiền muội, nhưng đã thấy Thần nữ chạy đến. Nếu tiểu huynh ló mặt ra, thì nguy hiểm vô cùng. Vô Nhãn đó, Thần nữ đó, tại hạ đây, hiền muội đây, rủi Thần nữ tự ái, bọn họ liên kết lần nữa thì phải khổ chăng? Cho dù việc đó không xảy ra chăng nữa, nhưng có mặt tiểu huynh vẫn có điều không tiện.

Tuyết Minh nói :

- Con yêu cái ấy đẹp hơn tiểu muội, nên... nên... nó bỏ chồng để tìm... công tử Hào hoa.

Tuyết Cừu thở dài quay mình bỏ đi.

Tuyết Minh chạy theo lấy tay xỉa vào cằm của Tuyết Cừu, nói :

- Đi đâu? Bộ giận hả?

Tuyết Cừu nói như mếu :

- Đi chung mà cứ hằn học thế này, ai mà chịu nổi! Tiểu huynh kiếm chùa, am nào đó đi tu cho rồi!

Tuyết Minh nói :

- Có am của Vu Tĩnh đó! Không thì có chùa Ngũ Ngoạn Cô...

Nàng nói thì nói vậy, nhưng vẫn bước tới choàng vai chàng mà đi.

Tuyết Cừu hỏi :

- Băng Kiên và Ngũ Ngoạn Cô đi đâu rồi?

Tuyết Minh nói :

- Vì có việc khẩn. Nên tiểu muội đã đưa hai người ấy đi rồi. Băng Kiên nay có tên là Châu Băng Kiên, Ngoạn Cô là Châu Ngoạn Cô, và tiểu muội là Châu Tuyết Minh.

Tuyết Cừu lộ nét mừng nói :

- Phải vậy mới được. Chứ còn Lã Tuyết Minh làm sao tại hạ dám...

Tuyết Minh kéo tai chàng, hỏi :

- Dám gì chứ? Còn Châu Tuyết Minh thì công tử lại dám chứ gì?

Chàng lớ ngớ không biết nói làm sao, đành cắn môi.

Hai người đi hết nửa buổi đường, đến một ngã ba, Tuyết Minh nói :

- Chúng ta tạm chia tay nơi đây. Công tử đi đâu?

Tuyết Cừu nói :

- Vài ngày nữa tiểu huynh mới ra Quan ngoại. Bây giờ tiểu huynh đi dẹp vài phân đàn nhỏ của Vô

Nhãn, để gom chúng lại thành một nhóm, sau này dễ trị.

Tuyết Minh nói :

- Chủ trương của tiểu muội cũng vậy. Bây giờ thì chúng ta đi chung được rồi.

Tuyết Cừu tự nhủ thầm. Đi chung với nàng sẽ còn vô số phiền phức, nhưng không lẽ chối từ đột ngột. Chàng làm ra vẻ vui thích, nói :

- Còn gì tuyệt bằng! Chỉ cần đi chung với tiểu muội, thì đi luôn cả một đời không chán. Việc ẩm thực cứ để tiểu huynh lo liệu cho!

Tuyết Minh đẩy chàng ra nói :

- Thôi thôi! Công tử mà nấu ăn thì tiểu muội sợ rồi. Băng Kiên ngày xưa là một giai nhân linh hoạt vui tươi, Băng Kiên bây giờ tuy vẫn sáng ngời, nhưng mắt cứ lặng lờ xa vắng, miệng thì hay chảy nước dãi khi thấy một bữa ăn không hợp với khẩu vị.

Tuyết Cừu mỉm cười :

- Vậy mà Giang Ngư Nữ đòi thưởng thức thử!

Tuyết Minh sừng sộ :

- Sao công tử không nấu cho ả ăn?

Tuyết Cừu nói :

- Tiểu huynh không dám chơi dại nữa! Bây giờ ta đi... Tịch Dương sơn.

Tuyết Minh ngạc nhiên hỏi :

- Đến xứ đó làm gì?

Tuyết Cừu nói :

- Đó là cứ điểm quan trọng của Thần quân, nay Vô Nhãn đã lấy. Nơi đó ít ai để ý, nhưng đó là địa điểm chiến lược quan trọng nhất của Vô Nhãn. Những tài liệu, vật cụ, thư kiếm đều chứa đựng nơi đó. Chung quanh vị trí đó, đóng tất cả là tám tiểu trạm, mỗi tiểu trạm như vậy gồm tám cao thủ để ngừa Bí Tàng cung tấn công. Xong ở đó, tiểu huynh cùng hiền muội đi Quan ngoại luôn.

Chàng biết rằng Tuyết Minh rất bận việc về phía Nam Trung Nguyên, bây giờ kéo nàng về phía Bắc, chắc chắn là nàng không đi được.

Tuyết Minh nói :

- Công tử lấy tin tức ở đâu, chứ Tịch Dương Sơn là chỗ đồng khô cỏ cháy, khỉ ho cò gáy, có ma nào ở đó?

Tuyết Cừu biết mình sắp bể mánh, liền nói :

- Sao hiền muội không chịu tin. Bí Tàng cung đóng ở Miên Thủy cũng khỉ ho cò gáy vậy. Hán Lưu Bang vào Bao Trung cũng là chỗ khỉ ho cò gáy mà sau thu được thiên hạ. Từ Bí Tàng cung đi về Tịch Dương Sơn chừng vài ngày đường. Họ thiết lập căn cứ quanh Bí Tàng cung là có ý đồ. Bởi vậy tiểu huynh mới gọi đó là vị trí chiến lược!

Tuyết Minh nghe nói có lý, không cãi nữa.

Nhưng nàng lại nói :

- Tiểu muội phải đi với công tử để xem tình hình như thế nào.

Tuyết Cừu thầm than khổ.

Hai người nhắm về hướng Tây bắc mà đi.

Đến chiều, Tuyết Minh chỉ vào xóm nhà, nói :

- Thôi! Công tử thượng lộ bình an. Tiểu muội còn vào đây để điều động một số cao thủ ở nơi nầy. Trên đường ra đó, thế nào công tử cũng gặp Kiên muội, nhớ đãi cô ta một bữa ăn kẻo tội. Có thể cho Băng Kiên đi theo công tử.

Tuyết Cừu thoát khỏi tay Tuyết Minh thì rất mừng, nhưng nghe nói gặp Băng Kiên thì chàng lại thêm lo.

Thật ra, Tuyết Cừu rất thương nhớ Băng Kiên. Nàng ấy ngày đêm cứ trầm mặc xa vắng. Nhất là giang hồ đã đồn đãi việc nàng, ai cũng biết, nàng cảm thấy có một sự thiệt thòi, đâu còn thanh danh như trước?

Hai bên chia tay.

Tuyết Cừu đi đêm đi ngày không phải đến Tịch Dương Sơn mà đến Thành Sơn, một vị trí nằm ở Thiểm Tây.

Thành Sơn có lắm cao thủ về đó ẩn dật, lại có một tiền trạm của Thần quân vừa mới thiết lập.

Trưa nay, chàng thấy một vùng bụi mù phía trước, định thần nhìn lại thấy một người cưỡi ngựa

chạy như bay về hướng mình. Kỵ sĩ là một thiếu nữ.

Tuyết Cừu nhìn ra ngờ ngợ... Quả là Băng Kiên.

Chàng nhảy ra chận giữa đường.

Băng Kiên toan xuất chưởng, chợt nhìn thấy Lã Tuyết Cừu, đột ngột nàng ngã ngựa, Tuyết Cừu nhanh tay hứng kịp.

Chàng liền bồng Băng Kiên lại gốc cây. Băng Kiên nhắm mắt thiêm thiếp.

Chàng xoa bóp cho nàng một hồi, Băng Kiên tỉnh lại. Nàng nhìn chàng chăm chăm, và nước mắt chảy dài.

Tuyết Cừu nhớ lại những kỷ niệm trước đây.

Có lần chàng nói :

- Ta không yêu ngươi, ta chỉ thương ngươi mà thôi. Và Băng Kiên cũng nói lại như vậy.

Tuy là nói vậy, nhưng cả hai không giấu được lòng mình.

Hiện tại nàng đang ngồi tựa vào mình chàng.

Tuyết Cừu lên tiếng trước :

- Kiên muội đi đâu về?

- Thành Sơn! Nàng đáp.

Chàng hỏi :

- Nghiên cứu về tiền trạm của Thần quân?

Nàng gật đầu.

Chàng hỏi tiếp :

- Kết quả như thế nào?

Băng Kiên kể rành rọt từng chi tiết rồi nói :

- Nơi đó rất đông cao thủ, một mình muội không làm gì được. Nếu đại ca đến đó thì phải cẩn thận.

Chàng hỏi dò :

- Hiền muội có đi với tiểu huynh không?

Nàng hỏi lại :

- Có phiền đại ca không?

Một câu hỏi như tự nhận mình đã yêu và chịu... lép vế. Tuyết Cừu thấy thương nàng vô hạn. Băng Kiên bây giờ giống như Vương Nhã Thi, hiền thục đức độ. Trước đây chàng đã từng trù cho nàng chết mê chết mệt. Thì hôm nay kết quả là vậy.

Tuyết Cừu vuốt tóc nàng nói :

- Tiểu huynh thương nhớ hiền muội quá chừng. Nay trông hiền muội gầy quá. Tìm đâu ra nồi niêu mà nấu?

Băng Kiên nói :

- Tiểu muội gầy là phải! Nhưng đi chinh chiến mà mang nồi ấm làm sao tiện? Cứ ăn tạm đến đâu hay đến đó. Đại ca nay có nhiều bậc tri âm, tri kỷ...

Tuyết Cừu chận lại nói :

- Không tri ai bằng tri... hiền muội cả.

Băng Kiên sung sướng rúc đầu vào vai chàng, lấy tay vuốt má chàng. Nàng nói :

- Ước gì ngày sau đại ca và tiểu muội tìm đến nơi nào hoang vắng mà ở là tuyệt nhất.

Tuyết Cừu nói :

- Biết chừng nào mới hết nợ giang hồ? Nhưng xong việc Vô Nhãn rồi, tiểu huynh ra một đảo hoang nào đó mà ở.

Hai người đứng lên, con ngựa vẫn còn đó.

Tuyết Cừu nhìn chú ngựa, nói :

- Ngựa này béo nhưng không thể chở nổi hai chúng ta. Nên cho nó đi!

Băng Kiên nói :

- Ngựa chiến của tiểu muội đó. Thả nó không được đâu! Dù đi đâu nó cũng đi theo.

Tuyết Cừu nói :

- Vậy thì hiền muội hãy cưỡi nó. Tiểu huynh đi bộ.

Nói thì nói vậy, nhưng hai người vẫn đi kề nhau, con ngựa lẽo đẽo theo sau.

Chiều hôm đó họ đến một tiểu thị trấn.

Người và nhà cửa nơi đây có vẻ khác với Trung Nguyên. Có nhiều sắc dân như Hồi, Tạng, Mông, Mãn sống lẫn với người Hán. Có những đền thờ khác lạ ngoài ba tông giáo ở Trung Nguyên.

Băng Kiên nói :

- Có đi tận cùng trời cuối đất mới biết sinh hoạt của dân gian. Những người ở nơi đây có nhiều môn công phu khác lạ. Có người đánh bằng vai (kiên quyền), có người đánh bằng đầu (đầu quyền), có người đánh bằng lưng (phúc quyền), lại còn có một môn phái chuyên về đòn mông (tọa quyền). Tọa quyền là nguy hiểm nhất.

Tuyết Cừu nói :

- Người Trung Nguyên ít luyện những quái chiêu như vậy. Nhưng tiểu huynh tin rằng những môn công phu đó không biến hóa bằng võ công của chúng ta. Tiểu huynh rất muốn gặp họ để nghiên cứu.

Băng Kiên níu tay chàng nói :

- Đông Hải Thần Quân sợ người Bí Tàng cung đến, nên rải tiền ở đây không biết bao nhiêu, để nhờ người thị trấn này làm tai mắt. Phải nhẫn nhục tối đa đừng để tiết lộ hành tung.

Tuyết Cừu nhận lời. Chàng hỏi :

- Tiểu huynh đi Quan ngoại để dẹp Ngũ Hoa và Thần quân. Vì tình nghĩa làm sao hiền muội tham dự được?

Băng Kiên nói thẳng :

- Một bên là ân nhân, một bên là tình lang, tiểu muội thật đau lòng. Đại ca hứa với tiểu muội đừng giết ông ta!

Tuyết Cừu nói :

- Dĩ nhiên là vậy rồi! Ngũ Hoa và Thần quân là bậc đại ân nhân đối với Ngoạn Cô và hiền muội, tiểu huynh chỉ yêu cầu họ đừng khua động giang hồ... nhưng chỉ sợ hai ông ấy không chấp nhận.

Băng Kiên nói :

- Nghĩ cho cùng, người ta bỏ cả cơ ngơi lẫn sự nghiệp ra tận Quan ngoại vậy mà đại ca và Bí Tàng cung chẳng chịu buông tha!

Thấy Băng Kiên trách, chàng tìm lời an ủi :

- Thà ông ta giải tán và tìm nơi ẩn dật thì không nói gì. Ông ta mang cả bộ sậu ra ngoài đó không phải là chuyện bình thường. Đó là giây phút ngừng nghỉ của ông ta để trở lại Trung Nguyên mà thôi. Xin hiền muội đừng trách tiểu huynh?

Băng Kiên nói :

- Đại ca hãy thay đổi y phục giả làm khách thương cho qua buổi.

Tuyết Cừu nghe lời nàng.

Hai người đi vào thị trấn.

Chàng lặng lẽ đi bên Băng Kiên. Mọi việc đều do nàng chủ trương.

Hai người tìm vào một quán nhỏ mà ngồi.

Băng Kiên gọi những món tạm thích khẩu vị của mình, như lòng lợn, muối tiêu... Và một tí rượu nhẹ.

Tuyết Cừu ngạc nhiên, hỏi :

- Sao hiền muội gọi những món lạ lùng như thế?

Nàng đỏ mặt và nói nhỏ :

- Khách thương là phải ăn vậy đó.

Họ đang ăn uống dở chừng, bỗng thấy một đại hán đầu chít khăn đà, dép da áo vải, quần cộc tới ngồi gần bên bàn chông. Tướng mạo của hắn ra vẻ võ biền lắm.

Tuyết Cừu và Băng Kiên quan sát người này.

Đại hán mới vào nhìn qua bàn Băng Kiên thấy nhiều món ăn lạ, lại tầm thường, hắn cũng lòng lợn luộc, ngầu bín...

Lại thêm cái món ngầu bín. Băng Kiên mặt đỏ như gấc, nàng nín thở. Vì có lần nàng đã gọi... Thỏ bín rồi.

Tuyết Cừu nhìn Băng Kiên, ghẹo :

- Nay mai tiểu huynh làm nghề đồ tể tha hồ cho tiểu muội xài.

Chợt gã đại hán hỏi :

- Hai vị buôn bán thứ gì?

Tuyết Cừu nói :

- Tai hạ buôn bán tơ lụa.

Hắn nói :

- Bán cho ta vài cây!

Tuyết Cừu không ngờ hắn hỏi mua mau như vậy, liền nói :

- Rất tiếc, tiểu đệ vừa bán hết xong. Nhân huynh có thể đặt mua, chuyến sau tiểu đệ mang đến.

Hắn càu nhàu :

- Chim trời cá nước làm sao mà gặp được? Nhưng mà nếu còn tơ lụa ta cũng không thể mua được. Bởi vì tiền và hàng hóa của ta vừa bị chúng thu rồi.

Băng Kiên hỏi :

- Ai nỡ lấy của nhân huynh? Lấy ở đâu, gồm những món gì?

Hán nói :

- Toán người đó gồm khoảng hai chục, cầm đầu là lão đầu trắng tay dài. Lão ta mới vừa ra khỏi thị trấn này.

Tuyết Cừu đứng lên toan đi, Băng Kiên kéo chàng ngồi xuống vờ nói :

- Hàng hóa của ta hết rồi. Vả lại, bọn chúng đã đi xa, ta còn sợ nỗi gì? À, bọn chúng cướp của giết người như vậy cớ sao chúng tha mạng nhân huynh?

Lã Tuyết Cừu thấy Băng Kiên ứng xử nhanh như vậy, lấy làm phục, suy ra thì chàng kém xa Băng Kiên về phần lịch duyệt giang hồ.

Tên kia nói :

- Bọn chúng võ công cao, chúng đánh tại hạ nhừ tử. May mà tại hạ có chút ngón nghề, nếu không thì... cũng đi đời rồi.

Băng Kiên mỉm cười hỏi :

- Nhân huynh mất hàng hóa đó trị giá bao nhiêu, gồm những thứ gì?

Gã nói :

- Tạp! Kim, chi, hồ tiêu, long não... Cả trăm món, trị giá vài ngàn quan.

Tuyết Cừu biết là hắn giả, nhưng có một điểm thật là Bạch Đầu Trường Thủ đã ra khỏi nơi đây rồi. Chàng hỏi :

- Vậy nhân huynh đi về đâu?

- Thành Sơn! Hắn đáp.

Tuyết Cừu gọi tính tiền quán rồi đi.

Băng Kiên nói :

- Đó là tên dọ thám! Cũng may là chúng chưa phát giác ra chúng ta. Có thể hắn nghi. Hắn nghi là hắn sẽ theo. Chúng ta đến ngã ba vắng vẻ kia chờ hắn ra...

Hai người đến ngã ba, thay vì họ đứng lại, họ lại tiếp tục đi về hướng Bắc.

Tuyết Cừu kín đáo quay lại, thấy tên đại hán đi theo. Chàng không đi đường chính nữa, vội cùng Băng Kiên rẽ vào con đường nhỏ đi về hướng Tây.

Gã đến đó ngần ngừ một hồi, thấy hai người kia đã đi khuất, gã cũng đi về hướng Tây.

Băng Kiên và Tuyết Cừu đi chậm lại, sau cùng họ ngồi nghỉ chân.

Tên đại hán đi tới cũng ngồi và làm quen nói :

- Đi Thành Sơn mà đi lộ chính sợ đám cướp đó?

Bất ngờ Băng Kiên xuất chưởng đánh liền.

Đại hán dường như đã đề phòng, hắn né người rồi đứng lên thủ thế.

Hắn nói :

- Thì ra cô nương cũng là cường đạo!

Hắn tung chưởng đánh lại.

Nhìn chưởng lực và thủ pháp của hắn, Tuyết Cừu thấy hắn là một cao thủ bậc trung, không xuất sắc lắm.

Tuyết Cừu đứng bên ngoài quan chiến.

Chỉ vài chiêu qua lại, Băng Kiên đã khống chế hắn. Nàng kéo hắn vào bụi tra hỏi một hồi, biết hắn là tên tế tác của Thần quân. Vị trí của Thần quân ở nơi đó... nơi đó... hắn cũng gặp một đoàn người đi qua, hướng về phía sa mạc do Bạch Đầu Trường Thủ dẫn đầu.

Tuyết Cừu hỏi :

- Hiền muội xử trí tên đó thế nào?

Băng Kiên đáp :

- Điểm huyệt toàn thân cho hắn nằm đó, sống chết mặc hắn. Bây giờ chúng ta đi.

Và hai người đi trở ra lộ chính.

Chương 32: Nhật Vãn Dao Trì

Thị trấn Thành Sơn...

Tuyết Cừu và Băng Kiên vừa tới thị trấn cuối cùng của tỉnh Thiểm Tây thì Châu Ngoạn Cô cũng vừa đuổi theo kịp.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu thư đuổi theo bọn tại hạ có việc trọng đại lắm sao?

Ngoạn Cô nhìn hai người như dò xét rồi nói :

- Vô Tận Tàng cao thủ nhờ ta ra đây có ba việc. Thứ nhất, gọi Băng Kiên trở lại có công việc rất gấp. Thứ hai, dặn công tử phần cẩn thận. Thần quân và Ngũ Hoa đại sư có nhờ vị Lãnh Vương sa mạc đỡ đầu. Vị Lãnh Vương này mẹ là người Hán, cha là người Tiên Ty, cũng gốc là giống Hồ. Võ công của vị lãnh chúa này không cao nhưng những ngoại môn của họ thập phần nguy hiểm : Hầm chông, trường tiễn, hỏa công, thủy công...

Tuyết Cừu phì cười :

- Nơi sa mạc làm gì có thủy công?

Ngoạn Cô giải thích :

- Không có nước uống là cũng thuộc về thủy công đó. Ngoài ra, ở đó có một đội... nữ binh, người nào cũng đáng mặt giai nhân khuynh quốc... mũi xẹp răng cà, cổ đeo vòng đồng đỏ, và hay hút... Tương tư thảo thô. Riêng đội nữ binh này thì công tử không lo...

Tuyết Cừu nói :

- Hỡi ơi! Cừu mỗ xưa nay vẫn còn tay trắng mà mọi người thì cứ luôn nghĩ xấu về tại hạ. Việc này không ai biết rõ hơn Ngoạn Cô tiểu thư.

Ngoạn Cô vội xua tay khỏa lấp, nói :

- Sao công tử lại kéo ta vào trong đó? Thứ ba là những vũng nước chung quanh họ đều có bỏ một loại độc có tên rất kỳ quái là Bách nhất độc. Loại độc này của người Hồ. Không có thuốc nào giải

được. Chính bộ hạ của Thần quân chết rất đông.

Tuyết Cừu nói :

- Nghĩ rằng sa mạc mênh mông trăm ngàn nguy hiểm chỉ có một người duy nhất giúp cho tại hạ là Băng Kiên, cả hai... nguyền sống chết có nhau, bỗng không lại rút Băng Kiên về.

Quả là Tuyết Cừu liều mạng.

Với một câu đó có khác nào chàng phủ nhận cái quá khứ giữa Ngoạn Cô với chàng. Bởi vì, Ngoạn Cô vừa từ chối không có sự quan hệ với chàng, bởi vì Băng Kiên thì nghĩ chàng chỉ đãi đưa. Có ai ngờ chàng nói liều như vậy. Ngoạn Cô chưng hửng, Băng Kiên chết nghẹn.

Và sự thật là vậy. Người cả ngàn, đã không tăng viện thì chớ, lại còn phải rút đi.

Băng Kiên nói :

- Ngoạn Cô tỷ tỷ! Để Lã đại ca một mình vào nơi gió cát như vậy sao nỡ?

Ngoạn Cô nói :

- Vô Tận Tàng có chủ trương. Xin hiền muội yên tâm.

Nàng kéo Băng Kiên ra ngoài nói nhỏ gì đó một hồi. Hai cô trở vào.

Tuyết Cừu nói :

- Kẻ gần đất xa trời này còn có cơ hội nào may mắn nữa mà hai vị lại giấu tại hạ!

Băng Kiên mơ màng :

- Công tử yên tâm lên đường sẽ có quý nhơn phò trợ.

Tuyết Cừu nghe như xa vời. Chàng thở dài không nói một lời.

Băng Kiên hỏi Ngoạn Cô :

- Bây giờ trời tối rồi, ta quay lại liền hay để rạng mai đi?

- Đi ngay! Ngoạn Cô khẳng định.

Ngoạn Cô nói rồi ra ngoài đứng đợi.

Lúc này Băng Kiên khóc sụt sùi.

Cuối cùng rồi cũng chia tay.

Đêm ấy, Tuyết Cừu không ngủ ở Tây Thành, nương theo ánh trăng chàng đi về hướng Tây bắc, không đi thẳng theo lối Sa môn mà người ta thường đi.

Đường Tây bắc rừng núi chập chùng, đó là chốn biên thùy tuyết đóng quanh năm.

Đi chưa hết đêm đã thấy một bức tường thành dài vô tận và cao đến ngút đầu. Vách tường thẳng đứng, có chỗ cao đến mười trượng.

Tuyết Cừu phi thân lên ngọn thành. Cách nơi đó chừng vài dặm cũng ở trên mặt thành, đèn đuốc sáng tỏa. Chàng biết đó là điếm canh của quan quân trên hào Vạn Lý.

Bên kia Trường Thành là vùng Quan ngoại.

Tuyết Cừu phi thân xuống về hướng đó.

Đến rạng ngày chàng bắt đầu tiếp xúc với sa mạc.

Nhờ tra hỏi tên tế tác kia mà chàng biết được vị trí của Thần quân đóng.

Tuyết Cừu vẫn tiếp tục đi. Chàng ước lượng nếu đi hết ngày thì cũng vừa đến địa phận của Thần quân.

Trời vào mưa, chàng đã đến một khu rừng còi. Nói là rừng còi thật ra nơi đây người ta gọi là khu rừng quý. Quý bởi nó là một ốc đảo, cái nôi của các loại điểu thú ở sa mạc: Thanh Ly, Bạch Hùng, Hồng Hạc, Tuần Lộc, Đại Tượng, Tuyết Sư...

Và chàng đi xuyên vào rừng đó.

Bỗng Tuyết Cừu giật mình vì văng vẳng đâu đây có tiếng cười của các thiếu nữ...

Tuyết Cừu lấy làm lạ liền mon men lần tới.

Bây giờ cây càng lúc càng dầy, phải vạch cây mà đi. Hết luồn cây rậm đó là giáp một cái hồ khá rộng, có xây đá hẳn hỏi.

Điều đập vào mất chàng đầu tiên, đó là các nàng đang tắm. Họ chỉ lấy khăn quàng sơ để khỏi lộ liễu mà thôi. Cô nào rủi có sút mối cột ra, họ cũng chẳng buồn sửa lại, vì nơi đây không có nam nhân ngoài các cô.

Nước trong leo lẻo. Đầu trên bờ có ngòi nước chảy vào. Đầu dưới hồ có ngòi nước chảy ra. Và trên mười cô tha hồ kỳ cọ.

Tuyết Cừu vừa ló mặt ra thấy cảnh tươi mát như vậy, chàng toan quay lại nhưng hơi muộn...

Năm mũi kích từ bao giờ đã chĩa vào lưng chàng và năm bảy vòng dây đã liệng tròng qua người chàng. Tuyết Cừu hết cựa quậy vào đâu được.

Khổ nỗi, chàng cứ tưởng sự sột soạt đó là gió rừng cựa cây, hoặc là tiếng thỏ, cheo chen chạy.

Tuyết Cừu ngửa mặt lên trời than :

- Giang hồ không biết bao nhiêu cung phủ, không biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ, không biết bao cao thủ đã từng khuấy nước chọc trời, mà ta chẳng hề bị thứ gì, nay lại bị mấy ả mọi cái không võ nghệ này. Tuyết Cừu ơi! Chứng bệnh ngắm gái của ngươi, chết về tay nữ nhân là phải lắm!

Mấy cô này mặc váy ngắn có tua. Thứ váy có tua bằng chỉ to sợi nhiều màu sắc. Có phần trên là tấm vải chỉ màu cũng chỉ che ở trước ngực mà thôi.

Một cô có vẻ trưởng toán mặc được khác hơn một chút, gương mặt trái xoan dễ nhìn hỏi chàng :

- Ngươi đọc thần chú gì trong miệng vậy?

Người Hồ vốn tin dị đoan, nên đa nghi. Tuyết Cừu nghe hỏi vậy mà giật mình. Chàng lanh trí nói :

- Tại hạ đọc kinh cầu nguyện cho mọi người được bình yên.

Các cô người Hồ nghe và nói tiếng Hán rất thạo. Các nàng nghe chàng nói, ôm nhau cười rúc rích. Tiếng cười trẻ trung và hồn nhiên. Trong lúc cô đội trưởng đang dùng sợi dây kim loại cột chàng.

Trói chàng xong, họ xỏ đòn khiêng chàng như khiêng một con thịt đem sang bên kia hồ đặt vào chỗ đất trống.

Một cô hỏi :

- Ngươi là người Hán đẹp trai như vậy, sao lại lén xem chúng ta tắm?

Tuyết Cừu nhăn mặt nói :

- Tại hạ đi vào rừng để tìm nước uống, nhưng nghe có tiếng người nên lần tới đây, không dè có mấy cô đang tắm, tại hạ toan quay lui đã bị bắt rồi.

Cô kia trợn mắt nói :

- Ta không tin! Bởi vì ta thấy ngươi xem lâu lắm.

Tuyết Cừu chỉ còn biết kêu trời :

- Mô Phật! Đứa nào mà xem “lâu lắm”, thì ngủ cho nó nhắm mắt luôn.

Nghe chàng thề thốt nặng lời vậy, có cô đề nghị :

- Người ta vô tình, thôi thì thả hắn ra đi chư tỷ!

Cô đội trương nghiêm mặt nói :

- Không được! Bọn người Hán giảo quyệt lắm. Hãy để cho Công chúa xử hắn. Chiều nay Công chúa sẽ tới nơi.

Cô đội trưởng lại hỏi :

- Ngươi đã ăn uống gì chưa?

Tuyết Cừu lắc đầu.

Các cô ngó nhau nói :

- Hắn ăn uống rồi!

Té ra, cái lắc đầu của người Hồ là cái gật đầu của thiên hạ. Tuyết Cừu không buồn đính chính.

Nhưng cô đội trưởng nói :

- Không phải đâu! Hắn nói rằng, hắn chưa ăn uống gì cả.

Tuyết Cừu bây giờ mới nói :

- Tại hạ chưa ăn uống gì, nhưng cũng không ăn đâu. Xin hãy đốt cho tại hạ chết đi.

Cô đội trưởng nói :

- Không được! Ngươi vi phạm luật pháp của chúng ta thì để luật pháp xét xử. Khi nào có lệnh thì thả ngươi ra. Người Hán có võ công cao lắm. Nếu không cột chặt, thế nào ngươi cũng bứt dây mà đi, ta biết ai mà cột thế!

Cô đội trưởng truyền đem thịt và rượu ra đút ăn và đút uống cho chàng.

Người Hồ nướng thịt không chín như người Hán. Thịt còn chảy máu.

Tuyết Cừu nhắm mắt mà nuốt trọng.

Lúc đang đói thế mà chàng ăn không biết ngon.

Mãi đến chiều, bỗng có mấy cô vào báo :

- Có Công chúa đến.

Họ bắt Tuyết Cừu bịt mắt lại.

Tuyết Cừu có rất nhiều điều muốn hỏi :

- Phải chăng đây là đội nữ binh của Lãnh Vương sa mạc? Và Công chúa là người cầm đầu đội nữ binh này?

Tuyết Cừu cũng lấy làm lại tại sao họ không hỏi tên của mình?

Nhưng cũng may là họ không hỏi tới. Nếu họ hỏi chàng mới thật đắn đo.

Chàng nghe tiếng nói bây giờ lào xào rất đông, rặt toàn tiếng nữ nhân.

Có tiếng cô đội trưởng trình bày bằng tiếng Hồ cho Công chúa nghe. Có những đoạn Công chúa cười rất thích thú. Tiếng cười có vẻ trong trẻo lắm.

Có tiếng chân đi về phía chàng.

Bỗng chàng nghe cơ thể tê điếng. Công chúa đã điểm huyệt chàng. Cứ xem cách điểm huyệt của nàng đủ biết Công chúa là tay thượng thủ.

Nàng nói bằng tiếng Hồ một tràng.

Các cô xúm lại cởi trói cho chàng.

Một cô hỏi :

- Công tử tên gì?

Cách xưng hô của các cô bây giờ đã khác rồi.

Tuyết Cừu nghĩ, cái gì người Hồ cũng ngược lại. Thịt nướng thì phải sống, lắc đầu thì hiểu là gật đầu, xứ tuyết lạnh như cắt da thì họ gần như ở xổng. Chàng đáp :

- Cừu Tuyết Lã...

Cô đội trưởng quay lại nói với Công chúa bằng tiếng Hồ :

- Cừu Tuyết Lã...

Công chúa hứ một tiếng, nói bằng tiếng Hán :

- Hắn ta là Lã Tuyết Cừu đó! Nổi lửa lên hỏa thiêu hắn ngay!

Giọng nói hơi khó nghe.

Một đống lửa có lẽ lớn lắm được đốt lên gần chàng. Tuyết Cừu nghe nóng rừng rực.

Công chúa lại nói bằng tiếng Hồ, bọn thiếu nữ lột áo quần chàng ra, khiêng xuống hồ kỳ cọ.

Tuyết Cừu vẫn còn bị bịt mắt. Chàng ngửa mặt lên trời than thở :

- Họ sắp quay ta rồi!

Một cô từ dưới hồ nói vọng lên :

- Bẩm Công chúa! Cừu Tuyết Lã đọc thần chú.

Công chúa bước lại hồ, dùng tiếng Hán nói :

- Tấm hắn sạch rồi lên rửa lại bằng rượu trong.

Tuyết Cừu nghĩ thầm :

- "Quả thật rồi! Thật là tiền kiết hậu hung! Ta tưởng Báo Tinh nướng ta mà lại không nướng. Lão người rừng đó lại đẩy ta qua bọn người Hồ nướng. Trước đây, Báo Tinh không chừa ta một mảnh vải, còn mấy ả mọi cái này chừa lại được cái củn, giỏi lắm thì... chỗ đó chín chậm một chút thôi".

Nghĩ tới đó chàng bỗng sặc cười lên.

Các cô giật mình.

Tuyết Cừu được đưa lên tưới bằng rượu, xong đưa chàng về phía đống lửa.

Công chúa nói :

- Tuyết Cừu! Hồi trưa ngươi ước được hỏa thiêu, bây giờ ta thành toàn ý nguyện cho ngươi đó. Trước khi hỏa thiêu, ngươi có lời gì dặn dò?

Tuyết Cừu nghe giọng nói lạnh như băng, giọng nói như giả giọng nên rất khó nghe. Chàng nói :

- Được! Nhưng hãy mở khăn bịt mặt ta ra.

Không biết bao nhiêu thiếu nữ quanh đó, họ đang ồn ào như vậy, chừng nghe tiếng được, họ im bặt.

Công chúa nói :

- Ngươi có biết đây là chốn... động đào không?

Tuyết Cừu nói :

- Không phải là Động đào mà là Hỏa ngục!

Công chúa truyền lệnh cho thuộc hạ bằng tiếng Hồ.

Bọn thể nữ lục áo quần trong hành trang của chàng mặc lại cho chàng một cách tử tế rồi đưa chàng đến đứng gần nơi phát âm của Công chúa.

Có người đưa tay vuốt mặt chàng và giải toàn bộ huyệt đạo.

Tuyết Cừu cử động thoải mái, nhưng chàng vẫn không tự mình lột khăn bịt mắt ra.

Có người lần tay mở khăn bịt mặt.

Tuyết Cừu chớp mắt. Và chàng chớp mắt đến năm bảy lượt...

Người trước mặt chàng chính là Vu Tĩnh.

Vu Tĩnh bây giờ không phải là tiên cô nữa, nàng y phục Công chúa theo lối người Hán.

Rất quá thân quen, lại rất bất ngờ, Tuyết Cừu không nói được lời nào.

Còn Vu Tĩnh nhìn chàng không biết bao nhiêu cảm động.

Hai bên nhìn nhau.

Thật lâu, Vu Tĩnh nói :

- Tiểu muội lên đường về Quan ngoại sau khi Giang Sơn phóng hỏa đốt thảo am. Công tử đến trễ một chút.

Tuyết Cừu thuật lại mọi việc sau đó.

Vu Tĩnh nói :

- Mọi việc tiểu muội đã biết rất rõ. Công tử đi cùng Vương Giải Ngữ và Vương Nhã Uyên, sau đó

có đến Thạch Kiều mà réo gọi tiểu muội.

Bọn thể nữ bây giờ mới biết vị công tử này và Công chúa vốn quen thân nhau từ trước. Các cô ấy lui ra thật xa quây quần với nhau mà kháo chuyện.

Chàng hỏi :

- Công chúa nay không làm tiên cô nữa sao?

Vu Tĩnh nói :

- Đại giả ẩn thị! Lòng tiểu muội vẫn thanh tịnh như bao giờ. Ngày một bữa cơm rau dưa muối. Mặc đồ Công chúa là chiều ý phụ vương. Mẫu thân đã qui tiên rồi. Phụ vương nay đã già, có ý muốn nhường ngôi cho tiểu muội.

Tuyết Cừu nói :

- Lãnh Vương sa mạc có được bao nhiêu đất và dân số có bao nhiêu? Nghe nói “ngôi vương” có phần bấp bênh?

Vu Tĩnh nói :

- Công tử lầm rồi! Một dải mạc hải mênh mông này biết mấy ngàn dặm vuông? Nơi đây ăn ra tới biển Liêu Ninh, Nga La Tư A Phú Hãn. Hàng trăm thị trấn đông dân cư. Hàng ngàn bộ tộc lớn nhỏ. Mông, Hồi, Tạng, Mãn đều thần phục. Binh lực nói chuyện ngang ngửa với Trung Nguyên.

Tuyết Cừu nghe nói giật mình. Chàng hỏi :

- Công chúa cao quý như vậy sao lại đi tu?

Nàng đáp :

- Mẫu thân của tiểu muội là người Hán. Mẫu thân tạ thế, tiểu muội buồn quá nên xin phụ vương về quê mẫu thân chơi cho đỡ buồn. Năm xưa gia mẫu cũng là một đạo cô.

Tuyết Cừu hỏi :

- Từ đây đến Hoàng cung còn bao xa nữa?

Nàng nói :

- Hoàng thành nằm trên hai trục lộ Nam Bắc, Đông Tây, có nhiều kinh đào và sông ngòi, không phải như Hoàng cung ở Bắc Mông. Bản triều có nhiều sứ thần của các nước. Từ đây, nếu đi đường

ngựa theo lối tắt thì mất nửa ngày.

Chàng hỏi thăm hết mọi chi tiết, nhưng không hề đá động đến chuyện Đông Hải Thần Quân. Vu Tĩnh cũng không nhắc đến.

Chàng lại hỏi :

- Chừng nào Công chúa hồi loan?

- Giữa đêm nay.

Trả lời xong Vu Tĩnh truyền dọn tiệc thết đãi.

Nàng cũng có một mâm riêng toàn là đồ chay, nấu theo kiểu Trung Nguyên.

Tuyết Cừu nghĩ bụng :

- Với tài đức ấy, mà Công chúa lên ngai có lẽ đất nước của nàng sẽ hùng mạnh lắm.

Đột ngột chàng hỏi :

- Vậy sa mạc Lãnh Vương đặt quốc hiệu là gì?

Nàng đáp :

- Vẫn là Tây Hạ!

Họ dùng tiệc mãi tới khuya. Công chúa Vu Tĩnh mời Tuyết Cừu lên xe về Hoàng cung. Xe rủ rèm hai bên. Công chúa cùng đoàn tùy tùng về đến Hoàng cung, trời chưa sáng.

* * * * *

Việc Lã Tuyết Cừu ở trong hoàng cũng không một ai hay biết vì Công chúa đã có lệnh cấm không được tiết lộ.

Cái khổ tâm của Tuyết Cừu là phải ở tại phòng riêng của Công chúa. Đã một ngày rồi, chàng chỉ ở trên lầu cao nhìn ra ngoài chứ không được đi dạo.

Nơi đây cũng đáng là một kinh đô. Chung quanh xa ngút mắt, những dãy phố nguy nga, những ngôi điện thờ chọc trời của nhiều tông giáo khác nhau. Đường sá ngang dọc. Những cây cao mát được trồng hai bên đường. Và chàng chỉ biết có chừng ấy. Công chúa luôn luôn ở bên cạnh chàng.

Tuyết Cừu nói :

- Tại hạ là người giang hồ không thể ngừng nghỉ một cách vô tích sự lâu được. Xin Công chúa hiểu giùm cho.

Vu Tĩnh Công chúa cười :

- Xin hãy thong thả! Tiểu muội còn lắm điều muốn thưa chuyện với công tử. Tiếc một điều là tâm hồn công tử không được ổn định nên tiểu muội chưa nói đó thôi.

Tuyết Cừu ngồi lại điều tức.

Hơn hai khắc, chàng vươn vai đứng lên, nói :

- Công chúa có lời gì chỉ giáo?

Công chúa nói :

- Bạch Đầu Trường Thủ chạy đến đây, Đông Hải Thần Quân cho người phục bắt. Tiểu muội nhờ phụ vương can thiệp, cứu cha con lão... Vì biết Bạch Đầu Trường Thủ là tay tráo trở, nên phụ vương đã gởi bọn thuộc hạ mỗi người đi mỗi nơi. Người này cách người kia đến hàng trăm ngày đường. Riêng về lão, phụ vương giao cho tiểu muội. Tiểu muội đã ký gởi trên đốc mạch lão ba huyệt lớn, và đưa đi Bắc Mông. Con lão bị đưa đi Liêu Đông.

Tuyết Cừu nói :

- Công chúa thật chu đáo!

Nàng cười nhẹ nói :

- Việc đó không phải là trọng tâm. Trọng tâm vẫn là Đông Hải Thần Quân. Ý lão và Ngũ Hoa định lấy uy tín dân ở đây, bất ngờ đánh úp Hoàng cung và soán ngôi. Hai lão đang âm mưu...

Tuyết Cừu giật mình hỏi :

- Công chúa phải làm sao?

Công chúa nói :

- Lão đâu có biết tiểu muội từ Trung Nguyên về! Và lão cũng không ngờ tiểu muội có võ công, và cũng không ngờ công tử đến đây. Có điều lão biết chắc chắn rằng, Bí Tàng cung sắp cho người ra đây. Tiểu muội cho người dò xét thấy bọn họ đang chuẩn bị binh khí. Có nhiều thuộc hạ của lão đã chen vào các đạo quân. Tiểu muội đang cho quân mình phải tương kế tựu kế, chờ có tin tức chính xác là bắt hết các tên gian tế đó trói lại.

Tuyết Cừu e ngại hỏi :

- Công chúa có nắm chắc không?

Nàng cười :

- Dĩ nhiên! Ngày mai, phụ vương giả đi săn, dẫn theo toàn bộ các đạo binh thiện chiến. Tiểu muội cho người đóng vai giả Công chúa cũng đi săn. Kỳ thật, tiểu muội bố trí quân bốn góc thành và ngay tại Hoàng cung. Ngũ Hoa và Thần quân sẽ đến đây vây Hoàng cung. Lúc bấy giờ công tử đấu với Ngũ Hoa, tiểu muội đấu với Thần quân. Phụ vương sẽ đưa đoàn quân trở lại đây mà tiêu diệt bọn chúng.

Tuyết Cừu gật đầu rồi hỏi :

- Còn Huyết Trì Thánh Nữ ở đâu?

Nàng đáp :

- Bình thường Huyết Trì Thánh Nữ rất nể tiểu muội. Cho tới bây giờ nàng cũng không ngờ được rằng, tiểu muội hiện là Công chúa ở đây. Nhiệm vụ của Huyết Trì Thánh Nữ là thủ dinh. Nếu an toàn thì không sao, nếu có biến thì nàng đem binh đến tập kích mà tiếp cứu. Khi nàng đến đây là việc đã muộn rồi. Ngày mai công tử thay đổi y phục làm quan cấm vệ.

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ rồi nói :

- Công chúa bố trí kế hoạch chu đáo lắm. Có điều tại hạ thắc rằng. Giả sử hắn chiếm được Hoàng thành, nhưng quân lực hắn ít, Hoàng thượng đem quân về thì làm sao hắn có thể chống giữ nổi?

Vu Tĩnh nói :

- Công tử đừng quên, một người võ công thâm hậu thì một chống với mười, trăm ngàn cũng không có gì là khó. Hơn nữa, nơi gần thì có Huyết Trì Thánh Nữ, nơi xa thì rất đông người ở Thành Sơn đến đây. Chắc chắn hiện giờ Thành Sơn đang cử binh lên đường. Tiểu muội đã cho quân mai phục rồi. Thôi, hôm nay công tử vì tiểu muội mà ngủ sớm một đêm.

Nàng bước ra ngoài gọi mấy thể nữ dặn nhỏ mấy điều rồi quay vào, hạ đèn và... kéo Tuyết Cừu lên giường nằm, chẳng cần thay y phục.

Tuyết Cừu cứng miệng líu lưỡi, nói ấp úng :

- Công chúa làm vậy rủi Hoàng thượng vào bắt gặp thì sao?

Nàng đáp :

- Cứ yên tâm!

Chàng lại hỏi :

- Thể nữ biết thì sao?

Nàng nói :

- Bọn chúng là người của tiểu muội.

Chàng lại hỏi :

- Nhưng Công chúa là bậc tu hành thoát tục mà nằm chung đụng thế này thì tâm làm sao thanh tịnh?

Vu Tĩnh nói :

- Rồi đây công tử trở lại Trung Nguyên, thê tử đầy đàn. Còn tiểu muội ở lại đây thăm thẳm tháng ngày dài. Phụ vương bảo kết hôn, tiểu muội không chịu. Không biết ngày sau, tiểu muội có tạ thế thì lấy ai mà kế nghiệp đây?

Tuyết Cừu cảm thông nỗi ưu hoài đó. Chàng đặng thinh. Vu Tĩnh buông mình, cả hai hoàn toàn im lặng.

Hồi lâu, Vu Tĩnh thở ra nhè nhẹ...

Tuyết Cừu đưa tay sờ mắt nàng... Không ngờ Tiên cô cũng biết khóc.

Nghĩ đến cái ngai mai hậu, tuy rằng phù hư nhưng đó là sự an ủi Tuyết Cừu quay lại ôm nàng, nói :

- Sự lo xa của Công chúa là đúng, nhưng kết quả trong sự lo xa ấy sẽ rõ trong vòng năm mười tháng, triều định có kết tội Công chúa không? Hơn nữa, tại hạ với Công chúa chỉ một vài đêm, Công chúa ở vậy lạnh lùng cả một đời, Công chúa có oán hận tại hạ không?

Vu Tĩnh nói :

- Tâm hồn của muội bình yên lắm, công tử ơi! Sống cả một đời nhưng thật ra cũng chỉ một ngày mà thôi.

Đêm nay trời trong sao dày, gió sa mạc bây giờ không còn cái lạnh thê lương. Trong rèm, một cặp trai tài gái sắc đang gieo mầm sống cho ngày mai.

Vu Tĩnh là người đi sau mà đến trước nhất!

* * * * *

Hoàng cung tấp nập vì chuyến đi săn qui mô của đức vua sa mạc Tây Hạ.

Lúc xuất thành có bắn súng lớn và đốt pháo.

Đoàn Ngự Lâm quân oai vệ, kế đến đội kỵ binh giáp sĩ hộ tống long xa, phía sau đội quân cấm vệ rồi hai đội quân thiểm điện gươm giáo tuốt trần. Sau đó là Công chúa và toán nữ binh, sau cùng là kỵ binh thiện chiến.

Dân chúng hai bên đường đốt nhang cắm hoa...

Đội binh Hoàng Gia tiến về rừng Tây Bạch.

Ngay tại Hoàng cung bây giờ, mười phần im vắng hết chín.

Đến giữa giờ Thìn có đám quân giáp đỏ, kiếm dài tiến về Hoàng cung. Đến trước Ngọ môn, họ đốt pháo.

Quân áo đỏ xông vào Ngọ môn, bất chấp quân Hoàng môn cản lại.

Trong đám người áo đỏ ấy có hai người mặc y phục khác đó là người mặt áo tía và người mặc áo vàng.

Từ trong một góc Hoàng thành, Tuyết Cừu thấy người áo vàng là Ngũ Hoa và người áo tía là Đông Hải Thần Quân, cả hai bay về phía trước.

Ngọ môn bây giờ đóng kín lại. Mấy tràng pháo của Hoàng thành nổ vang, sinh khí của Hoàng cung bừng dậy.

Một tên lính cẩm vệ bay về phía Ngũ Hoa, tung chưởng đánh liền.

Một nữ binh bay về phía Thần quân dùng Vô ảnh phối hợp với Hình kinh thuận nghịch tấn công Đông Hải Thần Quân.

Và các cao thủ Hoàng thành bố trí sẵn xông ra đánh đoàn quần áo đỏ.

Trống Hoàng cung thúc giục inh ỏi.

Các hoàng lâu, hoàng phòng bây giờ cờ xí rợp đất, khí giới chói trời.

Đám quân phiến loạn kia muốn rút lui cũng không kịp.

Tuyết Cừu đánh với Ngũ Hoa đại sư chừng ba chiêu. Ngũ Hoa giật mình nhìn lại... Ông nhận ra ngờ ngợ người này. Ông vẫn dùng phân thân pháp, một trong những môn công độc đáo nhất trong ngành võ học. Nhưng phân thân pháp đã bị hạn chế vì tâm lý của Ngũ Hoa đi vào ngõ cụt.

Tuyết Cừu dùng Cự Bí thần công đánh ra một chiêu quyết định với hết cả sức lực của chàng hiện có.

Ngũ Hoa đại sư vốn là một nhân vật ngoại hạng đã biết được uy lực của môn công phu này, nên ông dùng phân thân pháp mà tránh.

Nhưng với tối tuyệt của ma ảnh, kèm với xác mục, phân thân cũng không thể tránh được.

Ngũ Hoa đại sư vận hết mười hai thành công lực ra đỡ lấy chưởng chàng. Ông lùi lại bốn năm bước và khóe miệng rỉ máu.

Tuyết Cừu đưa tiếp lên chưởng thứ hai...

Chả lý Ngũ Hoa nhắm mắt chịu chết?

Ông cũng cắn răng vận công... Một phần vì kinh dị, một phần vì hốt hoảng nên công lực vận chưa tới, ông cũng tung liều một chưởng ra đón đỡ.

Ngũ Hoa bị chưởng lực của Tuyết Cừu đánh bay ra nằm bất động và thất khiếu xuất huyết.

Nhanh như chớp Tuyết Cừu bay tới xuất thủ điểm huyệt.

Trận đấu bên Vu Tĩnh và Thần quân đang ở hồi gay cấn.

Thật ra, Đông Hải Thần Quân võ công cao hơn Bạch Đầu Trường Thủ và có thể lấn lướt hơn Vu Tĩnh, nhưng ở đây, một phần lão thấy cơ mưu của lão đã bị bại lộ, một phần bên Ngũ Hoa gần như bị bại liệt và đám cao thủ áo đỏ kia bị khống chế gần hết. Lão hoảng quá nên đường kiếm có phần kém nhanh nhạy.

Trong lúc đó, Vu Tĩnh lòng đã có niềm tin mãnh liệt, đã thấm được chút tinh anh của Lã Tuyết Cừu và đã thấy kết quả tất thắng của mình, nên đường kiếm của nàng như rồng đoanh phượng múa.

Cuối cùng, kiếm của Vu Tĩnh đã đè bẹp kiếm của Thần quân.

Lã Tuyết Cừu bước tới điểm huyệt lão.

Cửa Ngọ môn mở. Đức vua Tây Hạ oai vệ đứng trên long xa đi vào thành, sau xe là hai con tuấn mã, ngồi trên đó là hai nữ hiệp oai vệ, không ai khác hơn là Ngoạn Cô và Băng Kiên.

Vu Tĩnh chạy tới nắm tay hai nàng, nói :

- Huyết Trì Thánh Nữ không chạy thoát chứ?

Băng Kiên nói :

- Đi sau cùng đằng kia!

Nhà vua thuật qua đại lược rồi nói :

- Mưu soán nghịch của Thần quân và Ngũ Hoa làm sao qua mắt trẫm được! Bên cạnh đó, trẫm có nhân vật thượng đỉnh võ lâm Trung Nguyên là Vô Tận Tàng cao thủ cũng đã thông báo và bài bố trận pháp để bắt hai tên phản nghịch này. Vậy các khanh hãy nghị án!

Cuộc nghị án cấp thời của các vị quan đầu triều quyết định xử tử hai tên đầu đảng phản nghịch đó.

Bấy giờ Ngoạn Cô và Băng Kiên quỳ xuống rập đầu mà tâu xin tha tội cho hai người đó.

Bên cạnh lại có lời tấu xin của Tuyết Cừu và Vu Tĩnh.

Nhà vua trầm ngâm một hồi rồi phán :

- Tha mạng cho hai lão trẫm có thể tha được nhưng ai là người chịu trách nhiệm hành vi của hai lão trong mai sau?

Cả bốn người tâu xin vừa rồi đều đồng ý chịu trách nhiệm.

Nhà vua lại hỏi :

- Nhưng phải có điểm gì cụ thể mới được! Không lý các khanh chặn giữ hai tên đó suốt đời?

Vu Tĩnh quỳ tâu :

- Thưa phụ hoàng! Ngũ Hoa đại sư nguyên thủy là bậc chân tu nhưng vì bị lợi danh ám ảnh nên đại sư đã biến tâm. Hiện nay, ngoài Hoàng cung có ngôi chùa Phổ Đà thiếu vị trụ trì nên cho đại sư ra đó để có cơ hội đền đáp công ơn. Nếu đại sư hoàn toàn tâm thân an lạc, thì phụ hoàng có thể mời làm Thái sư để giúp cho Tây Hạ ngày càng phát triển. Khả năng của đại sư thừa sức với chức vụ này.

Ngừng lại một chút, Vu Tĩnh Công chúa nói tiếp :

- Còn Đông Hải Thần Quân vốn là người Liêu Đông lưu lạc về Trung Nguyên, người có công nuôi dưỡng Băng Kiên tiểu thư từ hồi tấm bé, lại có công trã cái thù cho nghĩa phụ và nghĩa mẫu của tiểu thư. Trước đây, Thần quân vẫn là nhân vật chánh phái, sau vì nghe lời Vô Nhãn thư sinh mới động

lòng tà. Xin phụ vương xuống chiếu xá tội cho ông, hỏi ông thích sống nơi nào để Băng Kiên đem về đó nuôi dưỡng. Hoàng nhi sẽ nhờ Bí Tàng cung cấp cho mấy tay cao thủ hộ vệ hai vị tiểu thư...

Đức vua đồng ý xá tội.

Vu Tĩnh tâu tiếp :

- Huyết Trì Thánh Nữ là dưỡng nữ của Huyết Trì đại nương lại muốn sát hại dưỡng mẫu của mình làm mất đạo nhân luân, lại là một tham mưu đắc lực trong việc phản nghịch này, mặc dù cô ta và Hoàng nhi trước đây đã có đôi phen qua lại. Đề nghị phụ vương tước bỏ võ công và cho làm thứ dân, đưa đi Tân Cương để xa cách những nhân vật gian ác.

Đức vua chấp thuận.

Ngài tưởng thưởng ân đức các vị có công và truyền bãi triều.

* * * * *

Tuyết Cừu gặp Băng Kiên và Ngoạn Cô, chàng hỏi :

- Vì sao nhị vị quay lại chốn này?

Ngoạn Cô nói :

- Đây là hoàn toàn kế hoạch của Vô Tận Tàng và vẫn là ý của bọn tiểu muội. Nếu tiểu muội không có chút công, thì hai vị này không sống được. Mang ơn lúc ngặt, trả ơn lúc nghèo, đó là luật tự nhiên, công tử không phải áy náy gì cả. Năm sau chúng ta lại gặp nhau thôi, không lo gì.

Băng Kiên cũng nói như vậy, nhưng nàng còn nói thêm.

- Ý của Vô Tận Tàng là muốn bọn tiểu muội phải xa công tử, nếu có duyên với người khác thì cũng không sao. Nếu Công chúa bền lòng chặt dạ với công tử... Âu đó cũng là chuyện trời. Vì tất cả chúng ta đều nằm trong thử thách. Công tử nán lại đây ít lâu, để an ủi... công chúa...

Tuyết Cừu cúi đầu ấp úng :

- Các vị xấu tâm lắm. Một kẻ sống hồn nhiên như tại hạ không thoát khỏi sự chi phối của các người. Từ nay, tại hạ có ra sao thì cũng mặc, xin chư vị đừng bận tâm đến.

Chàng nói xong bước đi liền.

Hai cô nhìn nhau mà rơi nước mắt.

Băng Kiên chạy theo nắm áo Tuyết Cừu lo lại nói :

- Đồ ngốc! Chưa thấy ai ngốc bằng gã... Hào Hoa công tử! Ai áp đặt công tử vào chuyện đã rồi? Không phải công tử đi đến mỗi sự việc bằng tấm lòng hào hiệp sao? Trong khi đó bọn tiểu muội còn vun bón phân lành cho công tử nửa kia mà.

Trong khi đó Hào Hoa công tử thấy hai cô nhiệt tình và mắt của hai cô lộ nét buồn nên chàng cũng dịu cơn phẫn khích, đổi giận làm vui nắm tay hai cô đi dạo phố phường.

Phố phường hôm này treo hoa kết tụi để mừng Hoàng cung đại thắng.

Tuyết Cừu thuật lại chuyện ở hồ bị mấy ả mọi cái bắt trói...

Nghe qua, hai cô cười ngất nói :

- Có bọn tiểu muội chứng kiến nữa!

* * * * *

Lã Tuyết Cừu vẫn được Công chúa Vu Tĩnh đưa về Hoàng cung một cách bí mật. Hai người nằm bên nhau tâm sự.

Công chúa nói :

- Công tử định bao giờ lên đường?

Tuyết Cừu nói :

- Thật ngặt! Khi không tự mình biến mình thành gã bạc tình nước Sở! Bây giờ làm sao tại hạ nỡ bỏ Công chúa ra đi!

Vu Tĩnh nói :

- Đi được rồi đó! Trong mình tiểu muội đã nghe có sự biến chuyển.

Tuyết Cừu ngạc nhiên hỏi :

- Sao mà nhanh vậy?

Vu Tĩnh cười ý nhị :

- Bọn mày râu biết chi đến việc đó! Chỉ có việc chúc mừng mà thôi!

Tuyết Cừu bỗng nghe có gì nhoi nhói trong lòng. Chàng đành nín thinh để nghe cái gì đó biến

chuyển trong cuộc đời. Cuộc chăn gối của họ một nửa như thầm vụng, một nửa như công khai và cũng kéo dài được mấy... đêm hương lửa.

Mãi đến gần sáng, Tuyết Cừu hỏi :

- Đức hoàng thượng có được hoàn toàn thoải mái chưa?

Vu Tĩnh nói :

- Tất cả đều tốt đẹp.

Chàng nói :

- Vậy thì chúng ta trở lại “hồ bị trói” một lần nữa để chuẩn bị chia tay.

Vu Tĩnh sung sướng. Nàng gọi vài thể nữ tâm phúc cùng đi theo nàng. Dọc đường, họ bàn đến chuyện Băng Kiên và Ngoạn Cô.

Vu Tĩnh nói :

- Ý Thần quân muốn ở lại đây, nhưng Ngũ Hoa sợ phụ hoàng nghi kỵ, nên bảo Thần quân chọn nơi khác. Nhưng Thần quân cương quyết ở lại. Phụ hoàng hơi ngại, tiểu muội phải trấn an phụ hoàng lần nữa.

Tuyết Cừu gật đầu nói :

- Cả hai đã thức ngộ rồi. Bây giờ có cho họ ngai vua, chắc chắn họ cũng không thèm nhận. Xin hãy yên tâm! Hơn nữa, có họ ở đây, thì sau này dù Vô Nhãn có muốn chạy ra ngoài này cũng không dám.

Vu Tĩnh nói :

- Lời đó hoàn toàn hợp ý với tiểu muội.

Nửa buổi trưa họ đến bờ hồ.

Vu Tĩnh nói :

- Đừng gọi là hồ bị trói, phải gọi là hồ lương duyên, hồ Phò mã hoặc hồ Công chúa, hoặc hồ... Mắt Mèo.

Cuối cùng họ chọn tên là hồ Mắt Mèo.

Họ đang ngồi đối cảnh, thình lình Băng Kiên và Ngoạn Cô xuất hiện.

Băng Kiên nguýt Tuyết Cừu, nói :

- Đi mà không có lời từ giã, sao mà bạc thế?

Tuyết Cừu nói :

- Vật bất ly thân! Tiểu huynh tuy mang hành trang nhưng vẫn chưa đi. Và cũng chưa có lời từ giã đức vua. Giờ gặp chư vị rồi cũng xin cáo biệt luôn.

Vu Tĩnh nói :

- Công tử trở lại Trung Nguyên bình an. Tiểu muội trở về thưa lại với phụ hoàng sau.

Băng Kiên kéo tay Tuyết Cừu đi sâu vào rừng, nói :

- Thần quân không chịu đi xa. Đại ca tính sao?

Chàng đáp :

- Tiểu huynh biết rồi! Không hề gì. Lần này Thần quân không thay lòng đổi dạ nữa đâu, hiền muội chớ lo.

Băng Kiên lại hỏi :

- Dĩ nhiên lâu lắm chúng ta mới gặp lại. Đại ca có gì để lại cho tiểu muội không?

Nàng nói câu đó xong, mặt nàng đỏ hồng lên. Tuyết Cừu không hiểu ý sâu sắc đó, liền coi bọc để xuống...

Băng Kiên tưởng đâu chàng sẽ cởi luôn áo và tiếp tục cởi nữa. Không ngờ Tuyết Cừu lại mở bọc lấy ra viên ngọc Minh châu.

Băng Kiên chắp tay lại nói :

- Thôi đi ông tướng! Cái đó dù có quý cũng chỉ là vật chất... kỷ niệm... Những thứ đó mau quên lắm!

Bây giờ chàng mới hiểu. Tuyết Cừu thành thật nói :

- Nếu làm như vậy, coi ra chúng ta không trọng nhau. Không gấp! Xin hẹn một ngày đẹp trời.

Băng Kiên mặt buồn xo, nói :

- Công đi... nếm chịu mấy tháng trường bị người ta giật. Thật quá bất công!

Tuyết Cừu phân trần :

- Nếu hiền muội còn ở lại đây, thì Vu Tĩnh sẽ nói chuyện nhiều hơn, để hiền muội hiểu tiểu huynh.

Băng Kiên ngạc nhiên hỏi :

- Không có việc ấy sao?

Tuyết Cừu khỏa lấp :

- Rồi hiền muội sẽ hiểu mà!

Hai người trở lại bờ hồ.

Ngoạn Cô ghẹo :

- Kiên muội làm gì lâu thế?

Băng Kiên đỏ mặt, nói :

- Có làm gì không, hỏi Công chúa sẽ rõ!

Vu Tĩnh cũng đỏ mặt, nói :

- Có hay không có, hỏi Lã công tử thì biết!

Tuyết Cừu nói :

- Nhân chứng là Ngoạn Cô đó, hỏi thì biết!

Ngoạn Cô cúi đầu nói :

- Bây giờ cứ về Thủy Đường cung hỏi Báo Tinh mới thấy gã Tuyết Cừu có tiếng mà không có miếng. Uổng thay hai tiếng chăn gối!

Tuyết Cừu đứng lên chắp tay từ tạ ba người...

Băng Kiên nói với theo :

- Công tử về đó hãy thực hiện câu : Có tiếng mà không có miếng nhé!

Tuyết Cừu vừa đi vừa huýt sáo bài Nhật vãn dao trì (Chút nắng cuối ngày).

Chương 33: Đơn Tỉnh Đa Sự

Nhắc lại, từ khi Lã Tuyết Cừu bước chân ra Quan ngoại. Bí Tàng cung đã bí mật mời trụ trì chùa Thiếu Lâm tức là Phương trượng Tuệ Đức đi thanh sát để thấy các thế lực có âm mưu làm khuynh loát võ lâm.

Tuệ Đức gặp những thuộc hạ của Ngũ Hoa và Đông Hải Thần Quân, những kẻ đã sớm giác ngộ kể lại sự thật của hai người này và qua những chứng tích cần thiết, những lò sát sinh tập thể...

Bao nhiêu ấy chưa đủ. Phương trượng Tuệ Đức còn thấy ở Thủy Trì Đường của Huyết Trì Thánh Nữ, thấy ở Giang Nam phủ của Bạch Đầu Trường Thủ. Tuệ Đức ngao ngán thở dài.

Với uy tín sẵn có của Thiếu Lâm, Phương trượng Tuệ Đức thành lập một phái đoàn hỗn hợp gồm mười ba bang phái đi chứng nghiệm và để nhận lại những đệ tử của mình đã từng bị Đông Hải Thần Quân, Giang Nam phủ, Huyết Trì Thánh Nữ, Thần nữ bắt bớ giam cầm, sau đó được Bí Tàng cung, Lã Tuyết Cừu cứu ra. Họ còn cử người ra Quan ngoại đi điều tra kết quả.

Bây giờ giang hồ đã mặc nhiên công nhận uy tín chân chính của Bí Tàng cung và Lã Tuyết Cừu. Những bang phái có chưởng môn của họ trực tiếp tham gia với bọn ma đầu, chiếu theo danh sách đã thu lượm được, những vị chưởng môn ấy bị toàn thể bang phái bất tín nhiệm và có sự hỗ trợ của Bí Tàng cung, nên cuộc cách mệnh võ lâm không bị đổ máu.

Người của các bang phái được Bí Tàng cung huấn luyện xưa nay, đã trở thành người có tài, có công, những người chịu hàm oan, nay đã được phục tích.

Những cơ quan đầu não của bọn ma đầu, được phái đoàn hỗn hợp của võ lâm gởi người đến chiếm đóng dưới sự bảo trợ của Bí Tàng cung.

Hỏi ra đầu não Bí Tàng cung là ai, toàn thể võ lâm Trung Nguyên đều sững sờ, đó là một thiếu nữ ngoài hai mươi tuổi đẹp tinh khôi, bên cạnh đó là Lã Tuyết Cừu có một thời bị võ lâm kết tội oan uổng, đã đơn thân độc mã phá từ mặt nổi đến mặt ngầm của đám ma đầu.

Sở dĩ Bí Tàng cung phải làm vậy là để triệt hạ tới gốc rễ của Vô Nhãn thư sinh, nguyên Vô Nhãn cũng là một kỳ tích của võ lâm, đó là đầu não tối cao của đám ma đầu.

Sau một giấc ngủ đầy mộng mị của võ lâm Trung Nguyên đã từng bị yêu ma cám dỗ, họ đã theo ánh sáng của bình minh mà trở về với thực tại. Tất cả đều đem tài năng và thiện chí ra chấn chỉnh nội

bộ cũng như xây dựng một giang hồ chánh phái.

Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh bỗng trở thành một kẻ không nơi nương tựa.

Thủ hạ của hắn từ vài ngàn xuống còn vài mươi. Nhìn sự tan rã dần của tập đoàn hắn, hắn đâm ra thù hận với tất cả mọi người.

Một hôm, Vô Nhãn thư sinh đứng giữa trời với vài chục thuộc hạ, hắn tuyên bố :

- Vô Nhãn thư sinh sẽ hại và giết đến người cuối cùng của võ lâm!

Bí Tàng cung theo dõi và chứng kiến lời tuyên bố đó, nên tức tốc thành lập đội tiền phong di động để bám sát theo Vô Nhãn thư sinh. Đứng đầu đội tiên phong lưu động này có Châu Tuyết Minh, ngoài ra có sáu người nữa. Cù Long kiếm khách ở Tần Hoài, Đông Đế ở Linh Nham, Lý Di Niên ở Thần Quân phủ, Tề Phong ở Miên Thủy, Phi Loan Tiên Tử ở Phi Nga và Bạch La Phiến ở Thiên Trượng cốc.

Ngoài bảy vị đó ra lại còn có một số thuộc hạ hay đệ tử theo sát để tiện việc điều dụng.

Trong lúc giang hồ với uy khí bừng bừng đó thì Bình Thiên Thần Nữ Vệ Thạch cũng tự mình bí mật góp một phần công tích cho võ lâm để khỏi phụ lòng người yêu và cũng có thể đó là một chút đoái công. Những sào huyệt cũ của Vô Nhãn đều bị hủy bỏ.

Vô Nhãn bí mật dẫn đám thuộc hạ mười mấy tên đi thành lập sào huyệt mới để có đất dung thân.

* * * * *

Trời trưa lắng chói chang, Bình Thiên Thần Nữ có gương mặt lẫn thân hình tuyệt đẹp quán cổ thôi kim, đúng như lời Vương Nhã Uyên ca tụng, một mình đứng bên bờ suối Thạch Kiều, nơi mà Vu Tĩnh một thời đã từng làm đạo cô.

Nàng đứng để xác định dấu vết, đám người nào vừa mới đi qua?

Bỗng có tiếng cười ghê rợn nổi lên sau lưng nàng. Thần nữ quay lại thấy một gã thanh niên mặt đẹp như ngọc, nhưng cặp mắt rất ma quái và đầy sát khí. Hắn mặc đồ nho sinh màu da trời. Và hắn không ai khác hơn là Thiên Thủ Vô Nhãn.

Vô Nhãn nói với giọng hung ác :

- Vệ Thạch! Hôm nay ngươi hết đất sống rồi. Ngươi biết những kẻ phản bội ta phải chịu cực hình gì không?

Vệ Thạch Thần Nữ không đáp. Hắn gằn nhiều lần, nàng vẫn không đáp.

Một tên cận vệ của Vô Nhãn thấy vậy, nói :

- Thần nữ! Thần nữ phải có một câu giải thích để Đại minh chủ biết mà xác định thái độ của mình.

Vệ Thạch nói :

- Vô Nhãn thư sinh! Chúng ta không học một thầy, nhưng ban đầu gặp nhau có cùng một chí hướng là muốn đạp đổ đám võ lâm bất tài, để kiến thiết một bộ mặt mới đầy sức sống. Nhưng ngươi tự tách rời ta, lén luyện Vô hình thần công. Ta đã ngăn trước, Vô hình thần công là một môn công phu tà đạo, trong đó đầy cả ma tính và dâm tính.

Nàng nói đến đó Vô Nhãn thư sinh nổi giận, gầm vang cả núi rừng. Âm lực đi rất mạnh khiến cành khô và lá trên cây đổ xuống ào ào…

Tên thuộc hạ vội ngăn lại :

- Đại minh chủ hãy liễm khí chứ đừng phóng khí, biết đâu nơi đây lại chẳng có cường địch mai phục? Cứ để Thần nữ nói tiếp!

Vệ Thạch nói :

- Khi các hạ luyện nó đến tẩu hỏa nhập ma, ngồi một chỗ, nên không thấy diễn biến của giang hồ. Đã vậy qua những lời báo cáo không đúng sự thật, các hạ đâm ra hoài nghi về ta, và đã lần lượt hạ sát những thuộc hạ thân tín của ta. Vậy mà ta vẫn một mực chịu đựng. Một mặt đích thân ta săn sóc các hạ, một mặt ta điều động công việc cho thích ứng với hoàn cảnh.

Nàng ngừng lại lấy hơi rồi nói tiếp :

- Nhiều khi ma tính và dâm tính của các hạ nổi lên, những cô hầu cận chung quanh cũng bị các hạ làm tổn hại. Thậm chí đến ta, các hạ cũng nhiều lần đòi hỏi. Vậy xin hỏi ai là người đã phản bội?

Vô Nhãn hỏi một câu để vớt vát :

- Mi có yêu thằng nhãi họ Lã không?

Vệ Thạch điềm nhiên nói :

- Lã Tuyết Cừu là một bậc hào kiệt, là một chính nhân quân tử, có khoảng cách về tư cách so với các hạ xa lắm. Ta yêu Lã công tử!

Vô Nhãn gầm lên một tiếng rồi hỏi tiếp :

- Vì yêu hắn nên mới ly khai tổ chức rồi đem tất cả bí mật tổ chức nói lại với Bí Tàng cung?

Vệ Thạch nói :

- Các hạ nói có chỗ không đúng! Các hạ cam kết với Lã đại phu, sau một trăm ngày mới làm những việc như vậy, thì chưa tới một tháng các hạ đã làm những việc bẩn thỉu trước mắt ta. Ta ly khai tổ chức nhưng không dẫn theo một thuộc hạ nào. Ta không hề tiết lộ một mảy may gì về tổ chức. Lời nói đúng có giá trị đến giờ phút này. Ta ly khai tổ chức bởi vì tư cách các hạ quá thấp, không xứng đáng là kẻ đồng hành với ta. Ta đã tuyên bố thẳng với các hạ là hủy bỏ hôn ước. Ta có người yêu, ta phải làm tất cả những gì cho người yêu ta.

Nghe những lời nghiêm luận ấy, Vô Nhãn thư sinh không nhịn được nữa, tung chưởng đánh.

Vệ Thạch ngang nhiên đưa chưởng ra đỡ.

Mười mấy tên thuộc hạ cao thủ của Vô Nhãn đứng sau lưng nàng đã bày những chiến cụ như dây, lưới... và một số cũng áp vào tung chưởng đánh nàng.

Vệ Thạch không chút kinh hải, không chút nao núng.

Vô Nhãn dùng Vô hình thần công, môn công phu rất cổ quái, tàn độc mà hắn đã luyện sau mấy ngày lành bệnh đem ra áp dụng trận đấu này.

Trong lúc đó, Vệ Thạch lại sử dụng Ảo thần công để đối phó với hắn.

Chưởng lực của đôi bên mạnh như núi đổ trời nghiêng. Chưởng lực và chưởng phong đã khua động một góc rừng. Sức của đôi bên tương đương.

Vô Nhãn biến chiêu. Hắn sử dụng những tuyệt kỹ riêng, những bí pháp riêng.

Thần nữ tuy chưởng lực có mạnh mẽ, nhưng hữu hình cũng không thể chọi với vô hình. Thần nữ lui dần và bất thần bị bọn thủ hạ của Vô Nhãn quăng lưới và giựt dây.

Tuy vậy, Thần nữ đã bổ chưởng vào sọ hai tên thuộc hạ, đầu chúng nứt ra trước khi Vô Nhãn điểm huyệt nàng.

Hắn cười một cách man rợ.

Bọn thuộc hạ biết ý hắn đã rút lui và ẩn mình khuất dạng.

Thiên Thủ Vô Nhãn ôm nàng đặt vào nơi kín đáo. Nơi đây vốn là tảng đá trải mịn mát.

Vô Nhãn điểm hết tất cả những bí huyệt của nàng, trừ Á huyệt. Hắn còn gian ác điểm luôn mấy huyệt kích dục.

Có lần Thần nữ nói chuyện với Tuyết Cừu: Nếu hắn xâm phạm đến tiết hạnh, tiết muội nguyện đem cái chết mà đền tạ tình lang.

Đó là hôm nay!

Vệ Thạch võ công đã đạt đến mức... tu chứng, nên có tấm lòng kiên định như kim cang, thì những huyệt kích dục kia chẳng qua là sự kích thích nhất thời, nên nàng lấy tâm hồn kiên định thượng thừa mà chế ngự.

Có lẽ hắn cũng biết điều đó, nên hắn từ từ cởi hết áo quần hắn ra, mục đích cũng để cho nàng bị hồi kích.

Vệ Thạch mở tròng mắt nhìn hắn. Không nơi nào nàng không chăm chú nhìn.

Thân hình hắn cũng rất cường tráng.

Hắn nói :

- Vệ Thạch! Ngươi thấy chỗ nào ta không nam tính chăng?

Dường như hắn thấy “ngươi” và “ta” làm giảm đi tính hiệu lực, nên hắn sửa lại cách xưng hô.

Hắn nói :

- Hiền muội! Hiền muội cùng tiểu huynh hôm nay giữa thanh thiên bạch nhật, sẽ có một cuộc giao hoan để đôi tâm hồn và đôi thân xác cảm thông hòa một.

Vệ Thạch nghe qua buồn nôn ngay.

Nàng nói :

- Vô Nhãn! Trời đất đã khiến đặt cái tên ngươi như vậy rồi. Ta nhìn thân xác ngươi chỉ là một khối thịt bẩn thỉu. Còn ta, chính là một tiên nữ bị đọa mà thôi. Ta sợ gì mà không nhìn thẳng vào xác thân hôi hám ghê tởm của ngươi chứ! Nếu ngươi có thỏa mãn cũng chỉ thỏa mãn với cái xác chết mà thôi.

Vô Nhãn điên tiết, hắn xé từng mảnh vải trên người nàng.

Thân hình nõn nà của Vệ Thạch lần lượt phơi bày trước mắt hắn.

Hắn đưa tay sờ vuốt, lửa dục đã đốt mắt hắn đỏ ngầu.

Vệ Thạch vẫn thấy lòng bình thản trước khi chuẩn bị vĩnh viễn ra đi.

Hắn nằm xuống đối diện với nàng.

Vệ Thạch quay mặt để tránh chạm hơi thở hôi hám của hắn.

Hắn nhóm mình dậy và toan trườn lên mình nàng...

Một viên sỏi xé gió bay tới và liên tiếp nhiều viên như vậy nữa. Đầu hắn bị một viên bắn nhằm, vọt máu ra.

Một thoáng nghĩ rất nhanh của hắn là thuộc hạ của hắn rình đâu đó mà nổi máu hứng.

Hắn vừa quay đầu lại thì bị ngay mấy viên sỏi khác vẫn xé gió bay tới. Gương mặt đẹp trai của hắn sưng vù lên... càng lúc hắn càng nhảy cách xa Thần nữ.

Một bóng người như mờ như ảo xuất hiện và tiếp tục những viên sỏi cố tình lia nả vào người hắn.

Người xuất hiện chính là Châu Tuyết Minh. Nàng nhanh tay như chớp, một tay bắn đá, một tay giải mấy trọng huyệt cho Thần nữ để có thể hoạt động. Và công cuộc giải huyệt đó gần hoàn thành.

Tuyết Minh vẫn xem hắn là một khối thịt nhơ nhớp cần phải chôn lấp đi. Hắn xuất hiện trước mặt hai nàng tiên với một tâm lý giống như tâm lý của gã Ngọc Liên Thành trước đây, một mình hắn vẫn thắng được các cô cao thủ, bởi vì các cô rất tởm cái của quý của hắn.

Đằng này, Tuyết Minh và Thần nữ đã có một tâm hồn thượng thừa và kiên bạch, nên coi hắn chỉ là một tên gian ác không hơn không kém.

Trước khi Tuyết Minh xuất chưởng đánh với tên đại ma đầu kia, nàng dặn Thần nữ :

- Thần nữ hãy đề phòng bọn thuộc hạ tấn công. Không cần nghĩ đến y phục, cứ hiên ngang mà chống trả!

Tuyết Minh dùng Vô ảnh hình kinh thuận nghịch mà chống với Vô hình thần công.

Nói đúng hơn, Vô ảnh chống với Vô hình. Ảnh vốn đã ảo rồi, mà Vô ảnh dĩ nhiên phải biến hóa hơn Vô hình.

Đã sáu chiêu đi qua, hai bên tương đương công lực.

Qua chiêu thứ bảy, đột nhiên công lực của Tuyết Minh mạnh như vũ bão và liên tục như một dòng sông.

Nàng nhả chưởng tới tấp vào Vô Nhãn.

Hắn dùng Vô hình thần công, người võ nghệ kém, khinh thuật tầm thường sẽ không thấy hình

bóng hắn đâu, nhưng ở vào cảnh vô thượng thừa như Tuyết Minh thì nàng sẽ thấy rất rõ những động tác của Vô Nhãn. Cũng giống như hai chong chóng quay nhanh gần ngang nhau, thì mỗi cánh lẻ của chong chóng đi sát với mỗi cánh lẻ của chong chóng kia và dường như chúng bất động.

Đó chính là sự hoạt nghiệm.

Tất nhiên Vô ảnh phải thắng Vô hình.

Vệ Thạch sau khi tự giải lấy những huyệt đạo còn lại thì đám thuộc hạ của nàng trước đây bấy giờ thành thuộc hạ của Vô Nhãn đã xuất hiện. Chúng kéo về hướng nàng trên dưới mười đứa.

Vẫn tấm thân ngọc bạch ấy, nàng đứng im như một pho tượng, chờ bọn chúng đến đầy đủ.

Chúng thấy nàng đứng với tư thế hiên ngang đó, không đứa nào dám can đảm đến gần.

Vệ Thạch nói :

- Các ngươi! Trước đây ta vốn là chủ của các ngươi, hôm nay trở thành là kẻ đối đầu, điều ấy không do ta. Tại sao các ngươi không đến gần một chút nữa? Lý do các ngươi còn biết sỉ nhục, còn nhiều lương tâm hơn Thiên Thủ Vô Nhãn.

Nàng dừng lại để quan sát bọn chúng rồi nói :

- Các ngươi hãy quay lại để còn gặp những tâm hồn thánh thiện, để còn kịp chuyến đò của tiếp dẫn. Đi đi!

Bọn kia cúi đầu chào nàng, thậm chí có đứa còn quỳ xuống như lạy pho tượng ngọc bạch rồi chạy bay vào rừng.

Giờ đây, nơi Thạch Kiều chỉ còn mỗi một Vô Nhãn...

Vô Nhãn đứng đối diện với hai cao thủ. Cái chết đối với hắn bắt đầu hiện về. Hắn cảm thấy lạnh mình.

Hắn giũ tay một cái...

Nhưng hắn tính sai nước cờ. Vì hắn đã trần như nhộng, đâu còn tay áo mà bọc kiếm, mà sử dụng tâm kiếm?

Hắn giũ tay cũng chỉ là thói quen chứ không phải hăm dọa.

Nhưng hai nàng cũng vẫn là thói quen, chớp người lên để tránh né mũi kiếm tàn độc sắp sửa tấn công.

Làn gió mát tạt qua mình hắn, mới hay rằng tâm kiếm không có nữa, nhân cơ hội đó, hắn như một làn khói mờ thoát đi.

Khi hai nàng sực tỉnh, thì không còn thấy hắn nữa. Họ không đuổi theo.

Tuyết Minh kéo tay Thần nữ ngồi xuống, nói :

- Thần nữ là bậc cao khiết, ta không sánh kịp. Trong đời ta, ta tưởng chỉ có ta là đẹp, là tuyệt vời không ngờ Thần nữ vẫn hơn ta về mọi mặt. Ngay giữa đất trời này, hai con người tuyệt vời này có đủ tư cách để kết làm... một chăng?

Thần nữ cúi đầu ấp úng :

- Tùy Cung chủ!

Họ hỏi thăm ra, cả hai sinh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày với nhau. Và như vậy, có cả thẩy bốn kỳ nữ sanh cùng năm, cùng tháng, cùng ngày.

Tuyết Minh chọn một bộ y phục đưa cho Thần nữ mặc.

Cả hai dắt nhau đến dòng nước Thạch Kiều tuyền ngồi soi mình...

Thần nữ nói :

- Ta yêu Lã công tử, nhưng ta lại không muốn xâm phạm đến hạnh phúc của chư vị.

Tuyết Minh nhéo Thần nữ một cái nói :

- Ta thì không yêu Lã công tử, nhưng không có ai xứng đáng hơn hắn, nên ta cứ chờ. Chờ vậy thôi, ta biết một đêm nào đó, hắn và Thần nữ có giao hứa với nhau... nên ta cũng không muốn xâm phạm đến hạnh phúc của chư vị.

Cả hai ôm đầu cười rũ rượi. Vậy là họ đã hiểu nhau.

Thần nữ đứng lên nói :

- Mạng sống của Vô Nhãn khoảng năm mươi ngày nữa thôi. Nhưng ta không thể không ngăn chận hắn.

Tuyết Minh nói :

- Ta cung cấp cho Thần nữ vài cao thủ tuyệt đỉnh.

Thần nữ nói :

- Như vậy thì không có nghĩa! Cung chủ cứ để ta tự nhiên. Cung chủ đem toàn lực mà bủa vây hắn, cuối cùng hắn sẽ lủi vào ngay chỗ ta thủ, ta sẽ thộp cổ hắn thôi. Chào!

Hai đệ nhất giai nhân tuyệt đỉnh cao thủ chia tay.

* * * * *

Vô Nhãn chạy một mạch. Vừa ló đầu ra khỏi cánh rừng, trên tay không có vũ khí, vừa ngước lên đã thấy một người đứng sững trước mặt: Lã Tuyết Cừu!

Tuyết Cừu nhìn lướt qua cơ thể hắn rồi nhíu mày nói :

- Hôm nay, nếu ngươi cúi đầu chịu tội thì vẫn còn kịp để chuỗi ngày còn lại ngươi còn được chút sống nhàn.

Vô Nhãn thư sinh biết giờ phút tuyệt mệnh của hắn đã đến. Hắn không nói một lời, dùng Vô hình thần công mà tung chưởng đánh vào chàng.

Tuyết Cừu lập tức thi triển Cự Bí thần công kết hợp với Vô Ảnh ma chiêu. Chàng đưa ra một chưởng với mười thành công lực.

Nhưng Vô Nhãn là một tay tuyệt đỉnh thông minh, hắn đã hượm sẵn phiêu ảnh, nên gặp một sức mạnh tối đa như vậy, hắn lợi dụng thế tá lực, nương theo chưởng mà bay.

Tuyết Cừu giơ chưởng lên toan đánh một chiêu nữa, chừng nhìn lại hắn đã chạy xa mấy chục trượng rồi.

Chàng có rượt theo cũng vô ích. Hai người khinh công gần ngang nhau. Tuyết Cừu đuổi kịp hắn cũng mất một thời gian lâu lắm, lại không chừng bị hắn đưa vào cạm bẫy nữa là khác.

Tuyết Cừu buông hắn. Chàng thong thả đi về hướng hắn chạy, lòng suy nghĩ đến mọi vấn đề, nhất là kế hoạch để bắt Vô Nhãn.

Tuyết Cừu ngẩn ngơ đi mãi đến trưa, bất ngờ gặp lão say chính là Vô Tận Tàng cao thủ, con người đứng ở hậu trường mà điều khiển các tầng lớp phía trước.

Tuyết Cừu chào lão một cách kính cẩn rồi trách :

- Tiền bối tài tuyệt như vậy mà không chịu thẳng thắn đứng ra lãnh đạo quần hùng để làm trong sạch võ lâm. Tiền bối ở sau hậu trường bày vẽ công việc, suýt nữa vãn bối phải nguy.

Lão nghiêm mặt hỏi :

- Ngươi nói nguy cái gì?

Tuyết Cừu nói :

- Ngay tại sa mạc, chính tiền bối là kẻ đạo diễn, bắt tại hạ đóng màn cốc bỏ dĩa.

Lão nói :

- Trong nghệ thuật lãnh đạo, kẻ nào muốn cầm đầu thiên hạ phải đứng sau thiên hạ. Ta đã tạo cho ngươi việc làm rất nhân đức lẫn công đức. Và không riêng gì ngươi, hai con bé Băng Kiên và Ngoạn Cô trả được mối thâm ân. Hai bậc tài tử như Thần quân và Ngũ Hoa không uổng phí một thời tu luyện, hai nước Tây Hạ và Trung Nguyên khỏi xảy ra cuộc binh lửa và giọt máu tinh anh của đôi tài tử giai nhân đã làm thành cương thường cho đất nước Tây Hạ, kế hoạch ấy gọi là độc sao?

Chàng nghe nói phục quá, xá lão một cái rồi nói tiếp :

- Tiền bối đã có một nền võ học tối thượng, lại có mỗi chuôi viễn kiến tuyệt vời, sao lúc tên Vô Nhãn vừa mới xuất hiện giang hồ, lại không trừ khử hắn đi?

Vô Tận Tàng nói :

- Nếu trừ hắn sớm thì làm sao Thần nữ có công? Làm sao thiên hạ thấy được bộ mặt gian ác của hắn? Làm sao có cái cảnh mấy ngàn thuộc hạ bây giờ chỉ còn trở lại một mình hắn?

Và nhất là làm sao thấy rõ được luật trời? Mỗi cá nhân cứ tưởng mình biệt lập nhưng thật ra tất cả đều nằm trong một guồng máy và đang có những động tác đồng bộ với nhau, kể cả hắn.

Tuyết Cừu nói :

- Vãn bối không hiểu!

Lão cười :

- Trang Tử có kể một chuyện, có hai bộ lạc cư ngụ trên hai làng, thỉnh thoảng hai làng ấy gặp nhau và họ đánh nhau chí chóe. Tại sao hai làng ấy gặp nhau? Nguyên hai bộ lạc ấy sống trên hai cái... râu ốc. Hai râu ốc gần lại với nhau thì hai làng gặp nhau. Đó, ngươi thấy, mỗi làng ở trên một râu ốc, mà họ không biết đó là râu ốc, họ cứ tưởng họ sống trên mặt đất như ai. Toàn bộ con ốc là một guồng máy đối với hai làng đó.

Tuyết Cừu than :

- Triết lý của ông Trang cao quá, vãn bối không hiểu được!

Lão bước đi còn nói vói lại :

- Ngươi có biết đám khách thương không có võ, vậy mà dạy người võ công thâm cao không? Ngươi có biết con bé năm tuổi dạy ngươi võ công thâm cao không? Và ngươi có biết Tiểu giả ẩn sơn, đại giả ẩn thị là gì không? Đừng tưởng những người không quan hệ gì với mình mà không tương duyên với mình. Và tất cả những ai đó đều nằm trong một guồng máy.

Tuyết Cừu chợt hiểu.

Và lão đã đi xa.

Tuyết Cừu không cần đi tìm Vô Nhãn thư sinh nữa. Nhưng không cần tìm thì chàng phải làm gì cho thích hợp?

Tuyết Cừu nghĩ đến một chuyện ngộ nghĩnh.

Ngay trên trục lộ vắng vẻ, suốt hàng trăm dặm đường không có một giọt nước, chàng ra sức đào ngay bên vệ đường một giếng nước, rồi khoét đá làm cho thế nhân một vật dụng để múc nước.

Chỉ vậy thôi! Mục đích là chàng tìm sự tương duyên giữa người và ta.

Tuyết Cừu ẩn mình vào một chỗ kín để xem cái guồng máy mầu nhiệm ấy như thế nào?

Vài ngày sau, chàng thấy một vài người bộ hành đi ngang qua thấy giếng nước và chiếc gàu cột dây sẵn, mừng quá, người bộ hành múc nước uống...

Chỉ cần bao nhiêu đó, tấm lòng lẫn thân thể của chàng bỗng nhiên mát rượi, chàng cảm thấy có tấm lòng hỉ xả và thương người... Và bất ngờ chàng tự nhiên cảm thấy mình không còn võ công nữa.

Chàng không bàng hoàng, mà chỉ nói cho mình nghe :

- Biết võ công cũng chỉ để giết người mà thôi. Sao bằng người không võ công đào được một cái giếng để cứu người.

Từ đó, chàng không cần luyện vận gì cả.

Chợt có tiếng động sau lưng, Tuyết Cừu vội quay lại, thì ra một chú hổ bay tới vồ lấy chàng.

Bản năng tự vệ lẫn phản ứng tự nhiên, Tuyết Cừu tung hai tay đẩy ngược chú hổ lại, vẫn không vận công chuyển lực gì cả, chàng cảm thấy chú hổ không có sức nặng lẫn sức mạnh. Chú hổ dội ngược lại xa đến khỏi tầm mắt...

Chàng bỗng nhiên òa khóc. Chàng đã thực sự cô đơn. Nghĩa là Tuyết Cừu giờ đây đã bước ra

ngoài lãnh vực của thế tục.

Chàng nói cho mình nghe :

- Thì ra tương duyên là đây. Guồng máy là thế đó.

Ngày hôm sau...

Chàng vẫn ẩn mình như bao giờ...

Bất ngờ Vô Tận Tàng cao thủ đi qua, khát nước. Lão nhìn trước nhìn sau, vỗ trán suy nghĩ... Rồi lão cầm gàu nước múc nước uống một cách tự nhiên. Uống xong, lão ngửa mặt lên trời cười rộ một tràng rồi bỏ đi.

Tuyết Cừu cũng chẳng buồn gọi lại.

Chàng nói cho mình nghe :

- Tương duyên là vậy đó. Guồng máy là thế đó. Nếu không có lời lão nói ra thì không có giếng nước này. Thật là mầu nhiệm!

Ngày hôm sau nữa, chàng thấy Vô Nhãn đi ngang qua, thần sắc hắn hớt ha hớt hải. Hắn mặt y phục đỏ như máu, có viền phi xanh, y phục của hắn là của phụ nữ. Tuyết Cừu nhìn kỹ, đó là y phục của cô đội trưởng Cấp Phong Kiếm Sĩ tên là Tô Túy Lan, mà chàng đã ném nó xuống đầm Vân Mộng.

Vô Nhãn có tính đa nghi, cứ đưa mũi mà đánh hơi xem thử có mùi vị thuốc gì không?

Cuối cùng, vì khát nước quá nên hắn cũng múc nước uống. Hắn uống rất nhiều...

Cặp mắt hắn vẫn còn nét quỷ.

Trời trưa nắng, hắn lại chỗ mát để trú. Gió hiu hiu, hắn tựa đầu vào đá ngủ quên.

Tuyết Cừu ngồi sau hắn chừng một cánh tay, chàng không buồn để ý.

Một ý nghĩ thoáng qua hồn chàng :

- Cứ để hắn tự nhiên, ta sẽ còn mùi vị của đối thủ.

Trong lúc đó chàng thấy rất xa dưới kia có bảy tám cao thủ đang phi thân lướt tới, người đi dầu là Tuyết Minh, chắc chắn Tuyết Minh đang hối hả phi thân về hướng giếng nước.

Tuyết Cừu đưa hai tay gối đầu và tựa thân vào vách đá có vẻ nhàn tản lắm. Chàng gọi :

- Vô Nhãn thư sinh! Có kẻ đi tìm ngài kia!

Vô Nhãn giật mình tỉnh giấc, thấy Lã Tuyết Cừu đang gối đầu trên hai tay, hắn sợ quá tung mình đánh chàng một chưởng.

Lã Tuyết Cừu vẫn nằm thản nhiên, và hứng trọn một chưởng đó. May mà hắn vội vã không kịp vận công, nên chàng trúng chưởng không nặng lắm.

Vô Nhãn nhìn xuống kia thấy một toán người đang đuổi theo mình, hắn tung người lên và biến mất dạng.

Tuyết Cừu vẫn thản nhiên nhìn cuộc truy đuổi. Tuyết Cừu gật gù :

- Ta bị một chưởng cũng là sự tương duyên đó. Bởi vì ta đào cái giếng. Làm một việc thiện, thì sẽ có việc thiện to lớn đến, cũng kèm thêm một việc dữ đến nhưng nhỏ hơn.

Lẽ đó ai cũng biết nhưng Tuyết Cừu vẫn cần chứng minh.

Đám người đuổi theo Vô Nhãn đi ngang qua giếng nước. Tuyết Minh phóng người vọt luôn, một số người khác vọt theo nàng, một số người, dừng lại múc nước uống và trách :

- Cứ ỷ công lực cao mà quên mất chung quanh mình còn có nhiều người khác thấp kém hơn.

Khi họ uống xong nước, thì mấy người kia đã vọt đi mất.

Họ nhắm đuổi theo không kịp bèn quay lại.

- Đó cũng tại giếng nước! Tuyết Cừu kết luận.

Mãi đến sẩm tối, Tuyết Minh dẫn bốn người quay lại, ngang qua giếng nước, nàng nói :

- Nếu không có cái giếng này, bảy người chúng ta đã lùa hắn vào hang rồi. Tức thật!

Họ buồn bã bỏ đi...

Nội chuyện cái giếng vô tội vạ kia, chàng bị đánh một chưởng, Tuyết Minh lại trách một câu và cái giếng bị trách một lời.

Tuyết Cừu nói :

- Cả thảy cùng trong một guồng máy và tương duyên với nhau.

Tuyết Cừu ở đó một ngày và chứng nghiệm lấy hai chữ tương duyên. Người thân kẻ lạ đều diễn qua trước mặt chàng. Chàng thấy không cần ở đó nữa, bèn bỏ đi...

* * * * *

Vô Nhãn chạy thoát khỏi đám giang hồ rồi, lúc bấy giờ trời cũng tối. Hắn vừa đi vừa suy nghĩ :

- “Lã Tuyết Cừu sao không bắt ta. Đã vậy, hắn nằm hai tay gối đầu và đánh thức ta dậy. Có lý nào hắn tha ta?”

Dĩ nhiên Vô Nhãn lấy làm kỳ quái về thái độ bất thường của Tuyết Cừu, hắn lại nghĩ tiếp :

- “Lần trước, hắn biết ta là kẻ đối tử đầu mà vẫn cứu. Một lần nữa, khi tái xuất giang hồ, ta đánh hắn không biết bao nhiêu chưởng, hắn không đánh lại. Lần này, hắn chỉ ta đào thoát, ta đánh hắn không thèm đỡ?”

Hình ảnh Tuyết Cừu cứ chập chờn trong đầu óc hắn như một hiện tượng quái đản.

Vô Nhãn muốn xua đuổi hình ảnh Tuyết Cừu đi nhưng không tài nào xua đuổi được. Hắn đau khổ ngồi xuống bên đường vận công.

Trong lúc điều tức, lòng Vô Nhãn có chút bình thản trở lại. Bây giờ hắn nhìn thấy Tuyết Cừu có một phong thái khác. Phong thái của một bậc đại anh hùng. Ngàn năm vạn năm nữa, hắn vĩnh viễn không theo kịp.

Hắn buồn bã đứng lên bỏ đi.

Không biết bao lâu, Vô Nhãn đến trước một ngôi chùa nhỏ bé nằm bên mé rừng quạnh quẽ...

Hắn đứng tần ngần một hồi lâu.

Sương khuya và tuyết đêm xuống lạnh.

Vô Nhãn đứng bất động như một pho tượng.

Đầu canh tư, cửa chùa mở, một nhà sư bước ra. Thấy người lạ đứng sững trước cửa chùa, đại sư hỏi :

- Thí chủ là ai? Đến đây có việc gì?

Vô Nhãn quỳ xuống nói :

- Đệ tử là Thiên Thủ Vô Nhãn thư sinh, nay lòng nguội lạnh chuyện giang hồ. Đệ tử đến đây cúi lạy thiền sư hãy thí phát cho đệ tử quy y.

Hắn nói xong sụp lạy.

Đại sư đỡ hắn lên nói :

- Thiện tai! Bờ giác không tìm ở đâu xa, chỉ cần nhìn lại chính mình sẽ thấy. Bần tăng không đủ duyên phẩm để thuyết đạo cho thí chủ. Ngũ Hoa đại sư đang đón thí chủ ở vùng Quan ngoại.

Vô Nhãn sụp lạy một lần nữa rồi nói :

- Đây ra Quan ngoại không bao xa, nhưng đệ tử đi không được.

Đại sư nói :

- A Di Đà Phật! Bần tăng sẽ nhờ đệ tử đưa thí chủ đi.

Đại sư nói xong liền gọi :

- Giải Ngữ! Đệ tử có duyên đưa Thiên Thủ Vô Nhãn qua khỏi cuộc đời mê khổ. Hãy đến gặp Ngũ Hoa đại sư, ngài sẽ chỉ dạy cho.

Vương Giải Ngữ lặng lẽ vào xếp y phục tư trang.

Lát sau nàng ra cùng với kẻ mặc áo màu máu đỏ rực lên đường.

Giải Ngữ nói :

- Công tử hãy thay áo này để người bớt hung khí!

Vô Nhãn nói :

- Hung khí là do tâm đạo. Nhà tu hành không nên chấp chiếc áo cà sa.

Giải Ngữ cảm động lắm, nói :

- Vậy là công tử đã liễu ngộ rồi. Tiểu nữ thật hoan hỉ.

Vô Nhãn lặng lẽ đi.

Rồi không biết bao lâu, họ đi đến bên ngòi nước, muốn qua đó phải bắc cầu.

Chỉ có một người đang lom khom làm công việc bắc cầu đó.

Vô Nhãn không nhìn người kia, nhưng lại hỏi :

- Lã công tử! Cầu bắc xong chưa vậy?

Tuyết Cừu không quay lại, nhưng nói :

- Hai vị xuống đây làm phụ rồi đi Quan ngoại cũng không muộn.

Vương Giải Ngữ nhìn lại biết là Lã Tuyết Cừu, liền cười chào :

- Lâu nay giang hồ võ lâm đi tìm công tử, không ngờ công tử lom khom đi làm việc này.

Vô Nhãn ôm cây bước xuống nước đóng cầu.

Vương Giải Ngữ tiếp cây.

Không bao lâu, họ làm thành một chiếc cầu khá chắc chắn.

Cả ba người ngồi lại nói chuyện với nhau vui vẻ.

Tuyết Cừu nói :

- Cổ kim chưa từng có cô bé năm tuổi đi dạy võ cho một tuyệt thế cao thủ để trở thành một tuyệt đại cao nhân.

Vương Giải Ngữ cũng không kém :

- Cổ kim cũng chưa từng có một nhân vật nào nhìn nét bút nguệch ngoạc của một con bé để hé mở ra những việc động trời, rồi trở thành một đại cao nhân.

Vô Nhãn nói :

- Chính cái mềm mại, êm dịu và lã lướt ấy đã biến một đại ma đầu thành một người hiền như Phật. Công tử hãy bước chân vào thế tục mà cứu vớt sanh linh.

Tuyết Cừu cả cười :

- Dĩ nhiên là tại hạ phải trở lại. Chúc hai vị gặp nhiều tương duyên. Tại hạ gởi lời thăm hết thảy.

Hai bên từ biệt nhau.

Vô Nhãn đi gần hết ngày, xảy thấy hai người trên núi chạy bay xuống. Một lão bà và một thiếu nữ. Hai bên dường như không biết nhau.

Lão bà hất hàm hỏi :

- Hai người là ai?

Giải Ngữ nói :

- Tiểu nữ là Vương Giải Ngữ, còn vị công tử này là...

Bà gắt :

- Là ai?

Vô Nhãn thong thả nói :

- Là người đang đi tìm chùa để tá túc.

Thiếu nữ nhắm ngay Vô Nhãn đánh một chưởng nói :

- Hãy trả bộ y phục đang mặc đó lại cho ta!

Vô Nhãn bị một chưởng trí mạng, nhưng chàng không tránh né. Máu rỉ ra từ khóe miệng.

Chàng chùi máu xong rồi mím miệng cười. Nụ cười rất lành. Cặp mắt hắn không còn quỷ khí nữa.

Vô Nhãn vòng tay nói :

- Cảm ơn Tô tiểu thư! Té ra bộ y phục này là của tiểu thư. Hiện giờ tại hạ không có một bộ đồ nào. Tiểu thư vui lòng cho tại hạ mượn đỡ, hồi nào có duyên gặp lại, tại hạ sẽ trao.

Vị Tô tiểu thư nghe hắn nói mà sững sờ. Nàng hỏi :

- Thật sự ngươi là ai?

Vô Nhãn đưa mắt nhìn chim bay rồi nói một câu rất mơ hồ :

- Mãi đến bây giờ tại hạ mới đi tìm được tự tánh của chính mình. Chúc đại nương và tiểu thư bình yên.

Chàng quay sang giới thiệu với Giải Ngữ :

- Vị này là Huyết Trì đại nương nghĩa mẫu của Huyết Trì Thánh Nữ cũng đang ở Quan ngoại. Vị này là Tô Túy Lan, người đã bị Tuyết Cừu giết, rồi cũng được Tuyết Cừu cứu. Bộ huyết y này tại hạ nhặt được ở cửa Nam của đầm Vân Mộng.

Huyết Trì đại nương và Tô Túy Lan lại càng thêm lạ lùng. Riêng Tô Túy Lan nhìn gã công tử đẹp trai đó, đang mặc bộ đồ của mình đã bị trôi giạt lâu rồi mà mặt nóng bừng bừng.

Huyết Trì đại nương nói :

- Chúng ta đi Quan ngoại cũng có mục đích là để tìm con liễu đầu đó.

Vô Nhãn nói :

- Huyết Trì Thánh Nữ đã bị phế võ công mà đày đi rất xa rồi.

Đại nương nói :

- Dù đi nơi nào, ta cũng phải tìm!

Vô Nhãn chắp tay xá một cái rồi bỏ đi.

Giải Ngữ theo sau...

Túy Lan nắm tay đại nương kéo đi theo. Nàng gọi :

- Công tử! Chờ ta với...

Vô Nhãn dừng lại, chờ họ chạy đến rồi nói :

- Đại nương và tiểu thư nên đi theo con đường mà mình đã chọn. Tại hạ hôm nay đi tìm cửa thiền.

Đại nương nói :

- Không. Không phải ta theo công tử, mà ta theo bộ áo đỏ này.

Bây giờ bên tai của Vô Nhãn lại nghe văng vẳng lời của Giải Ngữ nói :

- Công tử hãy thay bộ y phục này! Âu đó cũng là duyên nghiệp.

Vô Nhãn mỉm cười nói :

- Hay...

Chương 34: Thiên Trượng Cốc - Bỉ Sắc Tư Phong

Vô Nhãn đã đi Quan ngoại rồi mà giang hồ võ lâm không hay. Lại còn một chuyện đáng phiền hơn nữa là Lã Tuyết Cừu đột nhiên bị mất tích.

Lã Tuyết Minh vội vàng triệu tập giang hồ võ lâm làm hai nhóm.

Một nhóm truy tầm Thiên Thủ Vô Nhãn, do Tuyết Minh cầm đầu.

Một nhóm đi tìm Lã Tuyết Cừu do Vệ Thạch Thần Nữ cầm đầu.

Đoàn người do Lã Tuyết Minh tiến về phía Bắc Trung Nguyên. Còn nhóm Vệ Thạch lần về phía Nam.

Trên đường đi có nhiều tin đồn :

- Tuyết Cừu và Vô Nhãn đánh nhau long trời lở đất. Nguyên do là Vô Nhãn ngộ được kỳ duyên, do hắn uống nước giếng tiên. Cả hai đánh nhau và đuổi nhau từ đầm Vân Mộng đến Thiên Trượng cốc.

Võ lâm không ai kiểm chứng được nguồn tin ấy, nhưng vẫn cứ đồn khan.

Vệ Thạch tuy bình tĩnh nhưng vẫn thấy lòng đau đớn.

Cả đoàn người gồm năm bảy chục cao thủ chia làm nhiều ngõ đi hết rừng này núi kia, thị trấn nọ, họ vẫn cứ nghe đồn :

- Hai đại cao thủ trẻ nhất trong võ lâm Trung Nguyên một đêm sống chết trên Thiên Trượng cốc.

Từ đó có người đồn :

- Dòng họ Lã có nghiệp chết hang.

Vệ Thạch dẫn đoàn người đi tìm Lã Tuyết Cừu tiến về Thiên Trượng cốc. Mộc Thúy Hương, Oanh Oanh, Hoa Như Tuyết, Phi Quỳnh... có mặt trong đám người này.

Hoa Như Tuyết tìm đến cửa hang để xuống đáy huyệt. Hang đã bị ai đó đổ đá lấp rồi.

Bỗng có một người ăn mặc theo lối ẩn sĩ từ dưới triền dốc đi lên.

Mộc Thúy Hương nhìn ra biết phụ thân mình, nàng vội chạy tới hỏi :

- Phụ thân đi đâu mà lạc tới chốn này?

Lão chính là Mộc Đăng, một trong những kẻ tử thù của Lã Tuyết Cừu trước đây lão thấy con gái lão nay đã trưởng thành, càng lớn càng xinh đẹp ra, lão vui mừng nhìn con lão với giọng đầy xúc động :

- Hương nhi! Hương nhi đi đâu mà biền biệt mấy năm trường?

Thúy Hương vừa khóc vừa nói :

- Hương nhi lăn lộn trên chốn giang hồ để học thêm.

Lão hỏi :

- Và đoàn người đây đi đâu mà đông thế?

Có người đáp thay cho Thúy Hương :

- Đi kiếm Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu đó, tiền bối ạ.

Lúc bấy giờ tại bờ vực thẳm có nhiều người đứng nhìn xuống.

Mộc Đăng nói :

- Còn đâu nữa mà tìm? Chính mắt lão thấy hai Tiểu Sát Tinh đấu với nhau... Không ai nhượng ai, cuối cùng mỗi người đánh hụt một chưởng, cả hai cùng rơi xuống Thiên Trượng cốc. Dòng họ Lã có số chết trùng.

Vệ Thạch nghiêm sắc mặt hỏi :

- Quả tiên sinh có thấy đích thực như vậy không?

Mộc Thúy Hương, Hoa Như Tuyết, Lý Nhân Nhu, Lý Nhân Nhiên đều xúm lại hỏi mỗi người một câu.

Lại có tiếng nói oang oang từ dưới triền dốc vọng lên :

- Chính mắt lão phu cũng trông thấy.

Mọi người nhìn ra đó là Bát Tí Na Tra Lý Độc.

Cả Nhân Nhu và Nhân Nhiên cũng nhào tới ôm lão Bát Tí mà hô một cách thảng thốt :

- Phụ thân! Phụ thân nói sao?

Bát Tí nói :

- Họ Lã chết nhằm ngày trùng. Lã sát tinh và gã không có mắt đánh nhau rồi ôm nhau, vật nhau, cuối cùng rớt xuống Thiên Trượng cốc.

Có người cha nào nói dối con?

Ba tiếng thét thất thanh cùng một lúc, ba bóng hình từ trên miệng hố nhảy xuống hang sâu không thấy đáy cùng một lúc.

Đó là chị em họ Lý và Mộc Thúy Hương.

Hai lão đứng bàng hoàng, không ngờ mới gặp con mình không đầy nửa khắc, họ cứ tưởng con mình vì nể lòng giang hồ mà đi tìm. Hai lão thật không ngờ, chính họ giết con họ.

Mộc Đăng nằm lăn cách miệng hố xa xa mà khóc.

Bát Tí Na Tra thì bước tới miệng hố mà than :

- Nhu nhi, Nhiên nhi! Năm xưa phụ thân có truy sát Lã Huyết Thủ thật nhưng Tuyết Cừu đã đánh bại phụ thân. Phụ thân vì còn hận hắn và nghe thiên hạ đồn mà nói vậy. Người đồn tin này đầu tiên chính là Mộc Đăng. Không ngờ lời nói đơn giản ấy chính phụ thân đã giết hai con.

Lão khóc rồi nói tiếp :

- Mẫu thân hai con đã qua đời, rồi hai con cũng tuyệt mệnh, phụ thân sống với ai đây?

Lão nói xong vụt nhảy xuống Thiên Trượng cốc để đi theo hai con lão.

Vệ Thạch nhìn lại lão Mộc Đăng đã đi đâu rồi.

Có người lên tiếng nói :

- Mộc Đăng đã trốn rồi!

Hoa Như Tuyết từ dưới xa kéo Mộc Đăng lên, nói :

- Làm sao trốn được?

Nàng nhìn Mộc Đăng nói :

- Tiểu nữ và Thúy Hương là hai tỷ muội đã thề sống chết có nhau. Nay lão bá vô cớ làm việc xúc

xiểm để hại con mình, tiền bối tính sao đây?

Lão không mở miệng nói một lời.

Vệ Thạch giá kiếm hỏi :

- Ai đã lấp hang Thiên Trượng cốc?

Mộc Đăng cúi đầu nói :

- Lão phu!

Vệ Thạch suy nghĩ một hồi rồi nói lớn cho quần hùng nghe :

- Thưa các vị bằng hữu giạng hồ! Tin đồn Lã Tuyết Cừu cùng Vô Nhãn đấu nhau từ Vân Mộng về Thiên Trượng cốc là do lão Mộc Đăng bịa đặt. Lấp đường hang xuống đáy cốc cũng do Mộc Đăng. Sở dĩ lão làm việc đó là muốn giang hồ có kẻ nhẹ dạ nhưng nặng tình với Lã Tuyết Cừu thì phải nhảy xuống hang mà chết. Nếu sau này Lã Tuyết Cừu biết có người thân của mình nhảy xuống hang thì Tuyết Cừu cũng nhảy theo.

Nàng lại lấy giọng cao lên :

- Không ngờ hai lão lại giết con mình. Xin quần hùng hãy cho một đề nghị...

Mộc Đăng nói :

- Khỏi ai ban bố điều gì cả, ta tự xử lấy.

Lão nói xong hét lên mấy tiếng rồi phóng mình xuống. Hoa Như Tuyết đờ đẫn nhìn theo.

Nàng khóc và than nho nhỏ :

- Lã đại ca chưa biết sống chết ra sao, còn Mộc Thúy Hương đã hóa ra người thiên cổ, ta sống làm gì?

Nàng nói xong phóng vút người lên, nhưng Vệ Thạch đã chớp người theo, níu áo ném Như Tuyết trở lại, còn nàng hụt chân, rơi tăm tắp xuống hang.

Đang trên đà rơi, Vệ Thạch cố vận dụng Phiêu ảnh và Ảo thân pháp để người nhẹ hẳn đi. Thân vừa mới nhẹ thì mắt nàng tối sầm lại, đáy cốc đã hiện ra trước mắt.

Cũng may thân cây do Lã Tuyết Cừu đổ xuống trước đây mấy năm còn trở lại mấy cành đủ làm sức nhún cho Vệ Thạch rớt xuống, nhờ vậy mà nàng thoát chết.

Nhìn lại những người nhảy xuống trước đây, ai cũng tan xương nát thịt.

Bất ngờ trên trời cao một bóng người nhảy theo...

Vệ Thạch dùng Phiêu ảnh nhảy lên để đón giữa chừng, nhờ đà cản này mà người kia giảm đi sức nặng. Cả hai người rơi xuống bình yên.

Xem lại là Hoa Như Tuyết.

Như Tuyết qua hết cơn kinh hoàng rồi nói :

- Tỷ tỷ vì cứu tiểu muội mà chết, thì tiểu muội sống làm gì?

Vệ Thạch thở dài nói :

- Thật là oan nghiệt! Mộc Đăng và Lý Độc là những kẻ đã gây nên thảm họa này. Lã đại ca làm sao mà chết được? Bây giờ chúng ta đào hai huyệt, một huyệt chôn ba cô, một huyệt chôn hai lão...

Không bao lâu, họ làm xong.

Như Tuyết đưa Vệ Thạch về Quỷ Vô Môn Quan.

Đến nơi, Như Tuyết giảng giải cho Vệ Thạch từng điểm một.

Vệ Thạch ngậm ngùi than :

- Bạch cốt chủ quả là một người kiên trinh. Lã Tuyết Cừu là một bậc hiếu nghĩa.

Như Tuyết nói :

- Nơi đây không có lối ra, chỉ có một người duy nhất biết lối ra khác là Lý Di Niên. Nhưng lão tiền bối đã dưa Lý Yến Phi đi Tây Vực rồi.

Vệ Thạch nói :

- Hiền muội yên tâm! Chừng vài ngày đổ lại sẽ có Lã Tuyết Cừu ở đây.

Như Tuyết nói :

- Tiểu muội cũng đoán chừng như vậy. Vì Thần nữ rơi xuống Thiên Trượng cốc là một tin làm chấn động cả hoàn vũ. Nếu Tuyết Cừu còn sống làm sao lại không đến đây mà tìm?

Những ngã ngách nơi đây Như Tuyết rất thành thạo, nên cuộc sống hai nàng không có gì vất vả cả.

Tối lại, hai cô đốt lửa ngồi nói chuyện.

Vệ Thạch hỏi :

- Nếu Tuyết Cừu đến đây, chúng ta nên giữ chàng lại hay để chàng trở về với nhân gian?

Như Tuyết nói :

- Châu Tuyết Minh cũng rất yêu chàng. Và sự nghiệp của chàng là ở trên mặt đất chứ không phải dưới này.

Vệ Thạch sung sướng ôm Như Tuyết vào lòng nói :

- Hiền muội quả là bậc đại hiền. Có một... tình địch thế này thật là... Hoa Như... Tuyết.

Trong lúc rảnh, Như Tuyết thuật lại hồi Tuyết Cừu rơi xuống đây, không bỏ sót một chi tiết nào. Nghe xong, Vệ Thạch thở dài não nuột.

Nàng nói :

- Dĩ nhiên những bậc như Tuyết Cừu phải có một tương lai rạng rỡ. Nếu tỷ tỷ đoán không lầm thì chàng đã ngộ một kỳ duyên gì nữa rồi. Cái ngộ lần sau cùng khiến võ công thành tựu một cách đặc biệt ngoài sức tưởng tượng của con người. Chính vì vậy mà chàng không trở lại nhân gian.

Bỗng Như Tuyết hỏi :

- Sư phụ của tỷ tỷ là ai mà dạy tỷ tỷ võ công uyên thâm như vậy?

Vệ Thạch nói :

- Hồi xuất môn, sư phụ bắt tỷ tỷ hứa một lời. Đừng bao giờ tiết lộ tên tuổi, môn phái, quê quán của sư phụ. Hiền muội thứ cho, tỷ tỷ không dám phản ngôn.

Như Tuyết không dám hỏi nữa.

Sáng hôm sau, hai cô đưa nhau vào rẫy.

Rẫy ở đây tươi tốt quanh năm. Vệ Thạch thở ra nhè nhẹ.

Như Tuyết lấy làm lạ hỏi :

- Rẫy tươi tốt thế này, đáng lý tỷ tỷ vui, cớ sao lại buồn?

Vệ Thạch nói :

- Nhớ quê hương.

Hai nàng vượt qua một ngọn đồi vách đứng cao ngút đi sâu vào trong, bỏ lại con suối và nương rẫy sau lưng.

Như Tuyết lấy làm lạ lùng cho phong cảnh phía trước. Nàng nói :

- Hồi tiểu muội còn ở đây, võ công không đủ sức vượt qua ngọn đồi này. Đi một thời gian, trở lại mới hay võ công của mình vượt rất xa.

Nhìn bình nguyên trước mắt tít mù, chẳng lẽ một dải đất phì nhiêu ấy lại không có dân cư?

Vệ Thạch đề nghị :

- Ta nên viết mấy chữ để lại cho Lã đại ca, rồi làm tín hiệu bên đường cho đại ca biết mà tìm ta.

Hai cô liền trở lại cốc làm việc đó.

Xong, họ trở lại ngọn đồi đó đi sâu về hướng Tây.

Nơi đây chừng như là bãi phù sa của một con sông nào trong mùa mưa lớn.

Họ đi mãi đến trưa, họ thấy về mé phía phải dưới gốc cây cổ thụ lớn đến bốn người ôm, tàng lá sum sê, một vị thiền sư đang ngồi nhập định.

Cả hai nhẹ nhàng đi tới...

Họ tới nơi, vị thiền sư ấy vẫn không hay.

Thiền sư nước da trắng, mũi cao, có vẻ khắc khổ, nhưng có tướng rất Phật. Tuổi tác không biết bao nhiêu mà đếm. Trên đầu ông dường như có vài cây cỏ bám vào đó tìm đất sống.

Hai nàng không dám gây tiếng động, bèn nhẹ nhàng ngồi xuống điều tức.

Lâu thật là lâu, cả hai cùng mở mắt ra, nhưng nhà sư vẫn nhập định.

Như Tuyết nghĩ :

- “Nhà sư này đã chết khô rồi chăng?”

Nhưng nàng nhìn rất kỹ, nhà sư nước da còn tươi lắm.

Nàng tự hỏi :

- “Trông có vẻ tươi lắm sao lại không thấy hơi thở?”

Tính tò mò, Như Tuyết đưa tay sờ mạch, mạch nhà sư nhảy rất đều.

Nàng nhìn Vệ Thạch gật đầu mỉm cười và không cô nào gây nên tiếng động.

Mặt trời đã qua xế, vị thiền sư mở mắt ra nhìn hai nàng, rồi đưa tay lên ngực. Ngài nói :

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Lão tăng nay vừa đúng bách tuế. Nhân sinh bách tuế vi kỳ. Lão tăng chính là A Tì thiền sư. Hai vị thí chủ thật có cơ duyên.

Hai nàng chắp tay đảnh lễ.

Vệ Thạch hỏi :

- Thần tăng ngụ dưới gốc cây này bao lâu rồi?

Lão nói :

- Cây đại thọ này hai mươi hai lần thay lá. Và năm nay là năm ra quả lần thứ mười của cây.

Như Tuyết hỏi :

- Tiểu nữ không biết cây đại thụ này tên gì? Và mấy năm mới ra quả một lần?

Ông đáp :

- Cây này có tên là Thảo hoàn đơn. Trổ hoa ba mươi năm. Ai hít được mùi hương đầu tiên của nó, công lực sẽ tăng thêm. Kết trái ba mươi năm. Từ gìa đến chín thơm là ba mươi năm nữa. Ba ngày nữa là đúng ngày Tuất, tháng Tuất, năm Tuất. Số của Tuất là chín. Thảo hoàn đơn sẽ chín và phát ra mùi thơm. Bông có hàng triệu, hàng tỷ bông, nhưng trái nhiều nhất là chín quả. Ai ăn vào một quả thấy mình nhẹ như muốn bay, tăng thêm một trăm năm công lực. Công lực ấy trong mười năm không giảm, nếu ai biết gìn giữ nó. Và có thể nhịn ăn trong mười năm.

Vệ Thạch nói :

- Bạch thánh tăng! Việc có thể huyền hoặc, có thể nào tin được chăng?

Ông nói :

- Con người sống được là nhờ chất đất mà có. Cây và quả chẳng qua là nhờ môi giới trung gian. Có bao giờ người ta ăn mây, ăn không khí mà sống? Mỗi một loại cây hấp thụ một chất riêng của đất. Thảo hoàn đơn hấp thụ được linh khí của trời, tinh hoa của đất. Một cây lớn như núi thế này chỉ nuôi

được chín trái, vì thế mỗi trái có biết bao nhiêu là chất bổ.

Thấy vị tăng nói có lý, Như Tuyết hỏi :

- Hình dạng của nó như thế nào?

Ông nói :

- Nhị vị thí chủ đừng ngó trên đầu. Ánh mắt của con nhà võ nhiều khi có lực chiêu e bất tiện. Trái của nó có hình tượng như một hài đồng, sức giống của nó khoảng một nửa. Nhưng sức nặng của nó gấp chín lần sức nặng của người lớn. Do đó nó chỉ sinh từ các cội lớn. Người có sức mạnh ôm nổi mấy phần của nó thì ăn nổi mấy phần.

Như Tuyết nói :

- Vậy thì ai mà ăn hết một trái? Phải chăng thần tăng ngồi ở đây mà đợi trái Thảo hoàn đơn này?

Lão nói :

- Việc đó lão tăng cũng không biết phải hay không.

Vệ Thạch hỏi :

- Trong mùa chín của nó, nó dừng lại trên cây bao lâu?

Ông nói :

- Để cho kịp với mùa sau, trái chín đậu tối đa là chín ngày. Thôi, nhị vị thí chủ cứ tự nhiên nhảy nhót, nhưng đừng cố ý tìm trái. Ta nhập định một chút.

Tăng nhân nói xong ngồi im như pho tượng.

Hai cô nghe ngài dặn cứ tự nhiên nhảy nhót, có nghĩa đại sư không sợ gây tiếng động.

Vệ Thạch đưa tay bắt mạch ngài. Thấy mạch không còn nhảy nữa.

Vệ Thạch nắm tay Như Tuyết đi dạo.

Nàng nói :

- Đại sư bây giờ nhập định như đã Tịch.

Hai cô kiếm gì đó ăn lót dạ xong rồi trở lại gốc cây mà ngồi chơi.

Vệ Thạch nói :

- Ngài A Tì có nhiều kinh huyền nhiệm, riêng đạo hiệu của ngài đủ cho ta thấy thiện tâm và thiện chí.

Như Tuyết nói :

- Ngài đã trăm tuổi rồi đâu màng đến linh quả. Điều ngài cần có lẽ là một đấu thủ. Hai cô nói chuyện một hồi trời tối. Họ cũng ngồi tham thiền nhập định.

* * * * *

Ngày thứ ba...

Ba người cùng mở mắt ra một lượt lúc trời vừa rạng mai. Ai cũng nghe sực nức mùi hương ngọt ngào.

Lão tăng nói :

- Hai vị cứ nhìn lên xem thử mấy quả?

Hai nàng đi quanh cây nhìn lên trên mấy cành lớn, đếm trước sau lui tới gì cũng chỉ có ba quả mà thôi.

Hai nàng nói :

- Chỉ có ba quả.

Lão tăng nói :

- Ý trời.

Có lẽ hai nàng hiểu, ba quả là chia cho ba người.

Vệ Thạch hỏi :

- Làm sao đem những quả ấy xuống đây?

Lão nói :

- Khó mà hái được chúng. Nếu để chúng rơi xuống đất, với sức nặng và đầu nhọn, nó sẽ lún trong lòng đất. Ở đây đâu có dây gì chắc mà giữ nó.

Hoa Như Tuyết nói :

- Nếu có Tuyết Cừu ở đây là xong.

Ngừng một lát, Như Tuyết lại nói :

- Lã công tử có kiếm kinh, lại có mấy sợi tơ của Khủng tri thù. Loại dây đó treo mấy ngàn cân cũng không đứt.

A Tì lão tăng gật đầu.

Vệ Thạch nói :

- Bạch lão tăng! Tiểu nữ có linh cảm là Lã công tử sắp đến đây.

Lão nói :

- Cơ duyên sắp đến rồi đó.

Mãi đến gần ngọ, hai cô thấy một bóng người còn ở xa hút phi thân hướng về đây.

Lão tăng vẫn nhắm mắt, nhưng vẫn nói :

- Tiểu Sát Tinh đến đó...

Không bao lâu, Lã Tuyết Cừu hiện ra trước mặt hai cô.

Tuyết Cừu chắp tay xá một cái rồi ngồi im mà nhập định.

Hai cô đều nghĩ có lẽ chàng không dám làm kinh động nhà sư.

Nhưng không lâu, nhà sư lại mở mắt ra, và Tuyết Cừu cũng xả công.

Đại sư nhìn Tuyết Cừu nói :

- Tiểu thí chủ là nhân vật của võ lâm, võ công đến mức có một không hai trên đời này. Thí chủ là con của Vô Tận Tàng cao thủ Lã Đạo Nghi thí chủ có biết không?

Đây là cái tin sét đánh cho ba người.

Lã Tuyết Cừu chấn động tâm thần, quỳ xuống hỏi :

- Bạch lão tăng! Vì đâu mà lão tăng nói vậy? Song thân của vãn bối đã qua đời hai mươi hai năm trước đây.

Lão tăng cười thật lành :

- Lã Đạo Nghi và Phù Dung rơi xuống vực thẳm, một trong hai người ta chỉ cứu được một. Lã Đạo Nghi gần ta hơn nên ta cứu được. Sau đó còn nhiều người rơi nữa, nhưng cái duyên chỉ đến đó mà thôi.

Ba người còn đang kinh dị, nhất là Hoa Như Tuyết. Nàng nghe sư phụ nàng là Bạch La Phiến nói hai hài cốt kia chắc chắn là của vợ chồng Huyết Thủ. Giờ này nàng nghe lão tăng nói như vậy bảo sao nàng không kinh ngạc?

Lão sư nói :

- Chính ta truyền thụ võ công cho Lã Đạo Nghi trong vòng ba năm, nhờ vậy lão mới có một thân thủ như hôm nay.

Lã Tuyết Cừu quỳ xuống lạy tạ.

Hai nàng kia thấy vậy vội quỳ theo.

Lão phất tay áo đỡ ba người ngồi dậy rồi nói :

- Sở dĩ võ công của thí chủ cái thế là nhờ tấm lòng thuần thành và đôn hậu. Hôm nay ta gặp nhau đây là ý trời.

Lão chỉ lên cây rồi nói với Lã Tuyết Cừu :

- Thí chủ có dây cương ti, hãy leo lên mà buộc trái Thảo hoàn đơn kia, rồi rứt bảo kiếm chặt thật mạnh vào cuống quả. Thòng từ từ xuống ngang tầm người ngồi rồi cột lại ở đó.

Tuyết Cừu nghe lão tăng dặn dò kỹ lưỡng, chàng đâm hoảng. Ngó lên thấy trái chỉ dài chừng gang tay, bề ngang chừng nửa gang thì nặng có là bao.

Thấy Tuyết Cừu còn đang ngẩn ngơ, lão nói tiếp :

- Nếu là người bình thường thì cần đến mười người mới khiêng nổi quả này. Nếu quả này lớn bằng con người ta thì đến mười con voi mới chở nổi.

Tuyết Cừu leo lên cột, ràng qua thật chắc chắn, một tay chàng cầm đầu dây, một tay đưa kiếm ra, vận thần lực chặt xuống một nhát quả rơi, cây rung rinh.

Tuyết Cừu vịn thật kỹ thế mà nó muốn kéo luôn cả chàng.

Quả xuống vừa ngang tầm người ngồi, chàng cho dừng lại và buộc đầu dây.

Mùi thơm của hai quả chín còn trên cây khiến chàng phải ngây ngất.

Tuyết Cừu nhìn cuống quả tiết ra nước màu đỏ hồng tươi. Chàng nếm thử, có vị thơm ngát.

Chàng phi thân xuống.

Lão tăng hỏi Như Tuyết :

- Thí chủ bợ hổng quả này lên chăng?

Như Tuyết đứng lên dùng thế Thiên cân trụy, hai tay bợ quả lên cao được vài thốn.

Quay sang Tuyết Cừu, lão tăng hỏi :

- Thí chủ dùng hai ngón tay kẹp cuống giở lên.

Tuyết Cừu vận thần công, hai ngón tay kẹp cuống quả kéo lên một cách nặng nhọc, và chỉ lên được vài thốn.

Vệ Thạch một tay bợ quả lên cao được nửa thước.

Đến lượt lão sư, lão nằm xuống đất thổi phù lên một hơi, quả bị đẩy đứng lên chừng một gang tay, và giữ vị trí đó dài bằng một hơi thở.

Mọi người thất kinh cho thần lực của lão tăng.

Lão cắt chừng một phần tư quả chia đều cho mỗi người.

Chỉ một miếng bằng quả lê mà Như Tuyết cầm muốn trĩu tay.

Miếng đầu tiên ai cũng cảm thấy có vị thơm ngon ngọt và mát lịm cả người.

Ăn hết phần đó. Thân nhiệt tăng lên một cách dữ dội. Hoa Như Tuyết mặt đỏ bừng bừng. Nàng vội vận công để điều hòa thân nhiệt. Còn ba người kia hòa hoãn hơn.

Ngày hôm đó, bốn người ăn, hết một trái.

Qua ngày thứ hai, lão tăng không dùng, chỉ ba người ăn.

Qua ngày thứ ba, mới có rạng ngày, lão sư nói :

- Chúng ta hết nhân duyên với trái này rồi.

Đột ngột Như Tuyết hỏi :

- Hạt của nó đâu?

Lão cười :

- Trời đất nghĩ cũng lạ. Một mùa trái như vậy chỉ có một hạt mà thôi. Lúc này hạt nằm ở trái thứ ba.

Như Tuyết thấy công lực của mình tiến rất nhanh. Trái lại, Tuyết Cừu thấy công lực mình không tiến tới đâu cả. Chỉ có trong mình nghe khoẻ mà thôi.

Vệ Thạch thấy tiến rất chậm về công lực, nhưng tinh thần sảng khoái vui hòa.

Lão tăng nói :

- Hôm nay là ngày quyết đấu của ta. Một trăm tuổi luân hồi cũng rất là nhiều lần. Nhưng ta không được cái kiếp luân hồi đó. Một trăm tuổi vẫn còn nặng nghiệp võ lâm.

Vào buổi chiều đã thấy hai người từ phía Tây thong thả đi lại. Dáng đi của họ ung dung lắm, nhưng thoáng chốc đã tới nơi.

Hai người này có tướng mạo quái lạ. Một người có số tuổi đếm cũng không hết, mặt dài như mặt ngựa, trước ngực đeo lòng thòng một... Thập tự giá, đó là tín vật của Đại Tần giáo, y phục đen có thắt đai.

Một người nữa tuổi ngoài hai mươi, miệng nằm ngay tại... cằm, mặc y phục trắng, không đeo thứ gì cả.

Cả hai người đều thuộc dạng mũi cao, mắt nâu, da sậm.

A Tì lão tăng chắp tay niệm Phật hiệu rồi nói :

- Bần tăng đợi hai đạo hữu đã hai mươi năm. Hôm nay quả đại lê đã chín, có tới ba quả tất cả. Bọn bần tăng bốn người dùng hai quả, còn một quả nhường lại cho hai vị.

Vị Đại Tần giáo đưa một tay lên ngực, tay kia làm dấu bốn chấm, nói :

- Thánh tăng có tấm lòng cao cả thay! Nhưng đây là linh quả, ai gặp được là có duyên, bần sở được duyên phúc gì mà hưởng linh quả?

Lão tăng quay sang Lã Tuyết Cừu :

- Phiền thí chủ đưa quả xuống.

Tuyết Cừu đứng lên toan đi. Gã không cằm đưa tay ngăn lại, nói :

- Không dám phiền công tử, để ta!

Vị Đại Tần giáo nói :

- Giáo hữu! Quả nhỏ như vậy nhưng nặng bằng mười người. Giáo hữu làm cách nào đem xuống?

Hắn nói :

- Cứ bẻ rồi ôm nó nhảy xuống.

Vệ Thạch nói :

- Bất ổn!

Hắn không nói không rằng, phi thân lên cây ôm trái mà lắc một cái, trái vẫn trơ trơ.

Nhiều lần như vậy, không kết quả gì.

Hắn tức quá, một tay ôm trái, một tay rút kiếm ra. Chặt vào trái vẫn không suy suyển gì.

Hắn vừa tức vừa thẹn hỏi :

- Xin quý vị dạy lại cách hái!

Vì miệng hắn nằm phía dưới cằm, nên ai cũng thấy tướng hắn có vẻ dị dạng làm sao đó.

Tuyết Cừu nói :

- Công tử hãy xuống, để tại hạ hái cho!

Hắn nhảy xuống.

Vị Đại Tần giáo nói :

- Không có kinh nghiệm, không hái được quả này.

Tuyết Cừu nhảy lên làm cung cách như cũ...

Hai vị ngoại giáo kia phục lắm.

Tuyết Cừu cắt quả cho họ dùng.

Đến tối, Tuyết Cừu hỏi người không cằm :

- Có thể nào các hạ cho bọn tại hạ biết tên được chăng?

Hắn nói :

- Tên tại hạ là Tu Liệp Tây.

Tuyết Cừu rất có thành kiến với họ Tu, nên chàng vụt hỏi :

- Có bà con gì với... Tu Kim Thọ không?

Hắn nói :

- Tại hạ chưa hề nghe Tu Kim Thọ. Tên ta dịch theo tiếng Trung Nguyên là Hoa Uất Kim Hương.

Bây giờ, cái quan trọng của hai vị khách là ăn và vận công.

Vị Đại Tần giáo chỉ ăn một phần nhỏ rồi không ăn nữa, giao lại cho đệ tử của mình.

Mặt trời gần lặn, vị Đại Tần giáo nói :

- Bản sở có tên là Phá Lộ, chỉ vì cuộc hẹn ngoài hai mươi năm trước, cho dù đường xa vạn dặm cũng cố gắng đến đây chứ không dám trễ. Cứ nhìn sắc thái của thánh tăng, bản sở nghĩ rằng ta không nên đấu nữa.

A Tì lão tăng chỉ nói :

- Mô Phật!

Phá Lộ lão nhân nói tiếp :

- Đã trăm tuổi rồi mà chịu chi phối những sự không đâu. Vả lại, lần này bản sở nhìn thánh tăng có Phật khí rất nhiều, nên tuy chưa đấu nhưng cũng biết được mình thất bại.

A Tì lão tăng nói :

- Mô Phật!

Tu Liệp Tây lướt mắt nhìn sang hai cô rồi nói :

- Bản sư có ý khiêm tốn. Nhưng sự quyết định có đấu hay không còn tùy thánh tăng nữa.

- Mô Phật!

Vệ Thạch nói :

- Những cao thủ tuyệt vời chỉ cần liếc qua sắc diện, âm thanh, cử chỉ có thể đoán được thắng bại như thế nào. Nếu không phải là cừu thù, không phải vì danh dự thì thiết tưởng hai vị lão đại gia không nên giao đấu.

Tu Liệp Tây hỏi gằn :

- Không giao đấu thì ngàn dặm chúng ta tới đây làm gì chứ?

Vệ Thạch mỉm cười :

- Cứ xem như đi thăm cố nhân.

Vị Đại Tần giáo nói :

- Ý tưởng đó hay lắm!

Ông nói xong cũng ngồi tham thiền.

Tu Liệp Tây lộ vẻ nóng nảy nói :

- Hai vị lão đại gia có ý khước từ. Vậy tại hạ xin mời một trong ba vị vui lòng chỉ giáo cho tại hạ để được học hỏi thêm.

Tuyết Cừu chỉ mỉm cười, nhân nghĩ đến việc cái giếng một tay đại ma dầu như Vô Nhãn mà còn phải cải tà quy chánh, huống gì quả Thảo hoàn đơn này. Nhưng gã Tu Liệp Tây lại cứ nằn nằn quyết đấu, nghĩa là sao?

Hoa Như Tuyết nói :

- Hai người bạn của tiểu nữ võ công tầm thường, không phải là đối thủ của công tử. Tiểu nữ xin đấu!

A Tì lão tăng mở mắt ra nói :

- A Di Đà Phật! Nếu Hoa thí chủ mà đấu trận này, e... kẻ chết người sống Bởi hai vị tương đương nhau.

Như Tuyết nói :

- Vì công tử quá hăng hái nên tiểu nữ đành phải thù tiếp vậy thôi.

Tu Liệp Tây lặng lẽ bước ra sân đứng chờ.

Như Tuyết cũng theo ra, nhưng Vệ Thạch nói :

- Hiền muội để ta!

Như Tuyết ngần ngừ, Vệ Thạch đứng án trước mặt nàng nói :

- Ta xin hầu với công tử vài chiêu.

Nhìn sắc đẹp của Vệ Thạch dẫu cho cỏ cây cũng còn rúng động, huống gì gã diện mạo dị dạng này.

Vị Đại Tần giáo nói :

- Tu Liệp Tây! Đệ tử thích đi về Đông để học hỏi, nên nhân cơ hội này ta muốn đưa đệ tử đi mà thôi. Chứ còn ra lực quyết đấu, đệ tử chỉ có sức mạnh chứ chưa có công phu.

Tu Liệp Tây lễ phép nói :

- Bạch sư phụ! Mũi tên đã giương rồi.

Vệ Thạch chìa tay mời. Hắn mời lại.

Vệ Thạch bèn đánh ra một chưởng rất nhẹ nhàng, thế chưởng thong thả, không sát phạt.

Tu Liệp Tây đứng vững bộ, chùn người xuống đưa ra bảy thành công lực...

Hai chưởng gặp nhau, Vệ Thạch nhẹ nhàng lui lại một bước.

Tu Liệp Tây đứng vững một chỗ khen :

- Xứng đáng lắm!

Vệ Thạch mỉm miệng cười, chờ hắn xuất chiêu.

Tu Liệp Tây thủ bộ. Hai chân đứng theo tấn chữ đinh, tay trái đưa về phía trước, thấp xuống một chút, lòng bàn tay ngửa, năm ngón hơi cong, một dạng của Cầm nã pháp, tay phải đưa lên cao chồm ra phía trước, lòng bàn tay sấp. Với thế đứng ấy, người ta biết hắn sắp đánh chiêu gì.

Hắn vận chín thành công lực và xuất chưởng.

Trung Nguyên gọi chiêu thức đó là Thiền Tung chiết quế, người Tây Dương gọi chiêu đó là Món quà dành cho người yêu. Nhưng đối với ba cao thủ tại đây, thì cách xuất chiêu, xuất chưởng như vậy gọi là... nhập môn.

Chưởng lực hắn đánh ra mạnh như biển gầm sông chảy.

Rõ ràng Tu Liệp Tây cố hạ cho bằng được Vệ Thạch để lấy cái uy.

Nàng loáng mình lên một cái, chưởng tung ra, và sức mạnh nơi đó tuôn dồi dào như nước sông Hoàng Hà.

Tu Liệp Tây bị trôi bừa. Mới hay, hắn muốn bẻ cành quế nhưng với chưa tới.

Tu Liệp Tây xuống tấn trụ lại.

Vệ Thạch nói :

- Tu Liệp công tử quả có một sức mạnh phi thường!

Tu Liệp Tây tưởng nàng mai mỉa liền nói :

- Có sá gì cái chết mà cô nương lại khi dể.

Phá Lộ lão nhân nói :

- Vị tiểu thư ấy nói đúng. Với chưởng lực vừa rồi, Trung Nguyên không tới năm người. Đủ rồi! Hai đấu thủ lui về.

Thế là mới qua hai chiêu chưa bị thương tích, nhưng Tu Liệp Tây vẫn nhận bại trước người đẹp.

Hoa Như Tuyết phục A Tì thiền sư lắm.

Nàng nói thầm :

- Với hắn, nhiều lắm chừng mươi hiệp ta có thể hạ sát ngay!

Có tiếng bước chân dồn dập một cách liên tục từ phía Tây. Mọi người trông ra. Dưới ánh trăng thượng huyền, người ta thấy kẻ mới đến là một vị công tử, ăn mặc kiểu Trung Nguyên, nhưng gương một thì có vẻ là người Tây Vực, Thổ Phồn gì đó.

Đến nơi, hắn quỳ một gối làm dấu bốn chấm, rồi nói :

- Đệ tử ra mắt sư phụ. Đệ tử đến hơi trễ vì có việc rắc rối học đường.

Hắn đứng lên quay về phía lão tăng nói :

- Vãn bối là Đạc Đà, người Qui Tư, xin ra mắt đại sư.

Hắn quay sang ba người bạn võ lâm Trung Nguyên nói :

- Tại hạ xin chào ba vị!

Hắn nói tiếng Hán rất rành, tính tình bặt thiệp vui hòa.

Mọi người đáp lễ lại.

Phá Lộ lão nhân nói :

- Bản sở có hai đệ tử, Đạc Đà là một, còn một trò nữa mai mới tới kịp.

Hoa Như Tuyết nhìn hơn một nửa quả Thảo hoàn đơn còn treo lủng lẳng trước mặt, biết rằng ông nhường cho đệ tử.

Thì ra vị Đại Tần giáo này, mặt bên ngoài rất xấu nhưng lòng chân chất thanh cao.

Ba người bạn trẻ Trung Nguyên rất phục ông.

Phá Lộ lão nhân nói :

- Đạc Đà! Đây là loại linh quả mà thánh tăng đã nhường cho chúng ta. Võ lâm Trung Nguyên không biết nơi này, nếu biết có lẽ nơi đây phải đổ máu. Chỉ ăn một miếng, công lực tăng lên không biết bao nhiêu mà kể. Đệ tử hãy thưởng thức!

Tuyết Cừu rút bảo kiếm cắt đưa cho hắn một miếng rồi dặn :

- Nhân huynh cầm cho vững, nặng lắm đó.

Đạc Đà không tưởng nổi cái nặng ra sao.

Hắn đưa hai tay hứng lấy, vì bất phòng nên vẫn trĩu nặng. Hắn vội nâng lên, lòng thất kinh. Ăn xong, hắn ngồi vận công.

Chừng một khắc sau, hắn mở mắt hỏi :

- Sư phụ và lão tăng đã thử qua chưa?

Phá Lộ lão nhân nói :

- Trận đấu của hai chúng ta không cần thiết. Ta chưa đấu nhưng đã biết bại rồi chỉ trông cậy vào các đệ tử. Tu Liệp Tây cũng đã bại bởi Vệ tiểu thư. Con tính sao?

Đạc Đà xét qua những người nơi này thì Lã Tuyết Cừu tuy đẹp nhưng cặp mắt hắn có vẻ lờ đờ không sắc sảo linh hoạt.

Đạc Đà nói :

- Công tử có thể chỉ giáo cho tại hạ mấy chiêu không?

Tuyết Cừu nói :

- E làm cho Đạc Đà huynh bị thất vọng.

Đạc Đà nói :

- Đừng khách sáo! Ta thích học hỏi.

Phá Lộ lão nhân nói :

- Không, không. Với người này, sư phụ đánh cũng chưa chắc thủ thắng!

Đạc Đà vừa ngạc nhiên lại vừa tự ái. Hắn có vẻ không tin, nói :

- Đệ tử vượt qua không biết bao nhiêu xứ sở vẫn chưa gặp ai là địch thủ, mới được võ lâm Ngoại Trung Nguyên đúc ấn mà phong chức vô địch. Có lẽ nào như vậy, sư phụ?

Phá Lộ lão nhân nhắm mắt làm thinh.

Hắn bước ra ngoài.

Tuyết Cừu cũng đứng lên bước ra.

Đạc Đà nói :

- Tại hạ không có tham vọng làm bá chủ, nhưng nếu công tử thắng tại hạ, tại hạ sẽ giao ấn này lại cho công tử. Giá trị của ấn này, khi công tử cầm nó đi đến bất kỳ nước nào, cũng được người của xứ đó đón tiếp, bất chấp vua quan tướng sĩ.

Tuyết Cừu lấy ấn Minh chủ của mình ra nói :

- Nhân huynh đã có lòng ngưỡng mộ như vậy thì tại hạ cũng có điều kiện tương tự về chiếc ấn này.

Qua mấy phút sơ giao, họ bắt đầu vào cuộc.

Đạc Đà tung chưởng đánh như mưa bấc.

Chưởng lực của Đạc Đà vừa mạnh vừa nhanh, và Lã Tuyết Cừu để hắn đánh cho bằng thích.

Bên ngoài, chỉ có Tu Liệp Tây mới thấy rằng Lã Tuyết Cừu bị Đạc Đà đánh cho tơi tả.

Đạc Đà đánh nhẹ thì chàng văng ít, đánh mạnh thì chàng văng nhiều hơn. Những chiêu chưởng nào nguy hiểm lắm thì chàng tránh né hoặc đỡ nhẹ.

Thấy Tuyết Cừu dễ đánh như vậy, Đạc Đà rất ham đánh.

Chừng hơn một khắc hắn bắt đầu thở mạnh, lơi đánh, rồi cuối cùng không muốn đánh nữa, đứng nhìn sững chàng.

Gã Tu Liệp Tây tức quá, nhảy vào hất Đạc Đà ra nói :

- Để tiểu đệ cho hắn mấy chưởng!

Đạc Đà nghiêm mặt hỏi :

- Ai cho phép sư đệ đánh kiểu đó?

Tu Liệp Tây nói :

- Miễn hắn đồng ý là được.

Cách lì lợm của hắn, ai cũng thấy khó chịu.

Nhưng Tuyết Cừu nói :

- Nếu Đạc Đà huynh hết muốn đánh nữa thì cứ giao cho Tu Liệp huynh đây vậy.

Đó là câu nói nửa mềm nửa cứng, tuy nhẹ nhàng nhưng rất khó xử.

Đạc Đà nói :

- Sư đệ chờ chút!

Qua chút ít thời gian nghỉ ngơi, bây giờ hắn vận dụng tất cả tuyệt học và mưu trí, chiêu chưởng hấn tấn công vào người Tuyết Cừu dày như mác cửi.

Tuyết Cừu chỉ dùng phiêu ảnh hoặc phương pháp Tá lực pha chút Vô ảnh... Người chàng bây giờ như mây như khói, khi thì văng xa, khi thì văng gần, khi thì lăn tròn nhưng không hề hấn gì.

Đạc Đà cũng không bị thương.

Đạc Đà miệng thở hồng hộc... nhảy ra ngoài chắp tay nói :

- Tại hạ nhận bại.

Tuyết Cừu cười, không nói.

Tu Liệp Tây tức quá, nói :

- Tại hạ không phục.

Hoa Như Tuyết nổi giận nói :

- Mắt thịt! Thấy người ta dễ đánh quá mà ham. Sao không tự hỏi mình nếu chịu đựng như vậy có được không? Và nếu người ta chịu khó đánh ra vài chưởng, liệu có đỡ nổi không?

Mặc cho nàng nói, hắn bước tới hỏi Tuyết Cừu :

- Các hạ chấp nhận cho tại hạ giao đấu?

- Tự nhiên! Tuyết Cừu nói.

Tu Liệp Tây không khách sáo, vận hết công lực thập thành, đánh ra một chưởng, bên ngoài ai cũng thấy ngán cho công lực của hắn.

Tuyết Cừu bị hất tung lên rồi rớt xuống từ từ...

Hắn nhào tới tấn công tiếp...

Chừng vài ba chục chiêu với công lực thập thành như vậy, Tu Liệp Tây bắt đầu thở như trường hợp Đạc Đà trước đây. Trong người hắn không còn chút khí lực nào.

Hắn vừa thở vừa nói :

- Các hạ thử đánh ta một chưởng xem sao?

Tuyết Cừu mỉm cười đưa tay lên...

Tu Liệp Tây vận công hượm sẵn. Tuyết Cừu phất tay áo một cái, chưởng lực tuôn ra ào ào.

Tu Liệp Tây bị gió đập, ngã lăn ra dậy không nổi.

Tuyết Cừu khoanh tay đứng nhìn.

Lát sau, Tu Liệp Tây ngồi dậy.

Hắn chắp tay nói :

- Công tử chẳng những là cao nhân mà còn là quái nhân, tiểu đệ bội phục.

Hắn nói xong về chỗ.

Đạc Đà bước tới hai tay dâng ấn cho Tuyết Cừu. Chàng lắc đầu nói :

- Tiểu đệ còn cái này mà chưa biết làm gì, huống gì mấy cái đó. Công tử cất đi!

Phá Lộ lão nhân nói :

- Vậy là các đệ tử khỏi ức lòng rồi chứ? Thôi, không đấm đá gì nữa!

Tu Liệp Tây nói :

- Nhưng còn Kiết Ba sư tỷ khuya này đến thì sao?

Phá Lộ lão nhân mệt mỏi nói :

- Thì cũng như các đệ tử thôi!

Tu Liệp Tây nói :

- Sư phụ đừng chán nản. Còn nước còn tát.

Bây giờ đã quá canh ba. Mùi thơm của Thảo hoàn đơn tiết ra, ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Trăng lặn. Người ta nghe có tiếng vạt áo bay phần phật... Một thiếu nữ người Tây Dương xuất hiện.

Thiếu nữ đến nơi chào hết tất cả mọi người rồi hỏi :

- Các trận đấu ra sao rồi?

Không ai trả lời.

Hoa Như Tuyết lấy bảo kiếm của Tuyết Cừu cắt trái cây mời cô ăn.

Kiết Ba thấy cách ăn trái quái gở như vậy, liền nói :

- Cảm ơn! Ta không quen ăn theo lối này.

Phá Lộ lão nhân giải thích cho cô nghe về tính chất của trái. Hai tay Kiết Ba nâng trái lên...

Kiết Ba thất kinh nói :

- Nếu như một khối bạch kim ngang vậy thì sức nặng chưa đầy một nửa. Thật là một nơi văn vật.

Cuối cùng rồi nàng cũng chịu ăn. Ăn xong, nàng thấy trong người nóng như lửa, nàng phải ngồi điều tức. Tám người ngồi dưỡng thần cho đến sáng.

Kiết Ba nhìn những người Trung Nguyên rồi nhìn lại các bạn đồng môn, nàng chợt xa vắng.

Dường như không khí phe nàng có cái gì thê lương đốn tỏa, chỉ trừ có vị Phá Lộ lão nhân là bình thản.

Phá Lộ lão nhân nói :

- Thánh tăng kỳ này phải xuất hiện, xuống núi một chuyến để chỉ thị cho võ lâm Trung Nguyên. Công tử Lã thiếu hiệp làm võ lâm Đại minh chủ. Bên cạnh đó có bản sở ủng hộ một tay.

Trời sáng, ai cũng thấy Kiết Ba đẹp. Ba nàng tiên ở đây, mỗi nàng đẹp một vẻ. Nhưng vẻ nào thì vẻ, đối với bây giờ, Tuyết Cừu chỉ thích đào giếng làm cầu.

Kiết Ba nói :

- Bạch sư phụ! Bất kỳ ai lên làm Minh chủ, nếu đệ tử chưa đấu với người đó thì chưa công nhận.

Như Tuyết hứ một tiếng, nói :

- Người ta làm Minh chủ Trung Nguyên chứ ai làm Minh chủ xứ cô?

Kiết Ba trừng mắt nói :

- Võ lâm không biên giới, vì vậy mà có cuộc gặp gỡ hôm nay.

Như Tuyết toan nói, nhưng Vệ Thạch đã nói trước :

- Cô nương! Vị sư đệ và sư huynh của cô nương đã thử qua rồi. Cô nương còn rắc rối làm gì?

Kiết Ba lạnh lùng :

- Ta chỉ có sư đệ chứ không có sư huynh.

Vệ Thạch nói :

- Thì ra là vậy! Nhưng ý cô nương muốn đấu với ai?

Kiết Ba nói :

- Người nào sắp làm Minh chủ hãy đấu với ta.

Như Tuyết và Vệ Thạch cùng nói :

- Ta làm Minh chủ đây!

Cả hai nói một rập như đã có sắp đặt trước.

Kiết Ba ngạc nhiên hỏi :

- Võ lâm Minh chủ ở Trung Nguyên là hai người sao? Ta nghe nói là Lã công tử gì đó cơ mà?

Vệ Thạch nói :

- Hắn nhường cho ta rồi. Xin mời!

Kiết Ba là cô gái da trắng, tính tình phóng khoáng, tư cách đoan trang, lại là người có tính khẳng khái. Nghe Vệ Thạch mời, nàng bước ra ngay.

Tuyết Cừu nói :

- Với chức vị, quyền lợi, công danh đã làm cho người ta quên đi cái nghĩa làm người.

Vệ Thạch hiểu ý nói :

- Sau việc này, tiểu muội về xứ. Mời Kiết Ba cô nương.

Kiết Ba vận công, gương mặt của nàng từ trắng đổi sang hồng rồi sang đỏ. Còn Vệ Thạch bất chước kiểu của Tuyết Cừu dùng phiêu ảnh và ảo thân pháp cứ chập chờn cho Kiết Ba tha hồ nện.

Vệ Thạch biến mình thành bao tập, Kiết Ba đánh đủ mọi loại quyền cước. Trong người nàng dường như tập trung mọi thứ võ công trong hoàn vũ.

Còn Vệ Thạch chỉ “nhá” cầm chừng theo kiểu hư chiêu.

Tên không có cằm nói :

- Võ công của Trung Nguyên là... đưa lưng cho người ta đấm, kẻ đấm một hồi bị mất sức, người chịu đấm còn sức, cuối cùng bị chúng đấm một chưởng là văng ngay. Đừng đấm nữa!

Kiết Ba thấm mệt, nàng nhảy ra ngoài thủ thế hỏi :

- Sao cô nương không xuất chiêu?

Vệ Thạch cười mát :

- Nếu ta xuất chiêu là cô nương hết sống!

Kiết Ba nổi giận nói :

- Thật là không biết trời rộng đất dài.

Nàng vận công và đánh theo quyền chưởng Thiếu Lâm.

Chờ cho Kiết Ba xuất chiêu, Vệ Thạch đánh thốc từ dưới lên một chưởng. Kiết Ba thân hình bay hổng lên cao. Khi rớt xuống, thì Vệ Thạch dùng phiêu ảnh hứng bắt. Nàng để Kiết Ba xuống rồi nói :

- Về chưởng lực và chiêu thức đối với võ lâm Trung Nguyên cô vào hạng thượng thừa. Lý ra cô phải thành một tuyệt đại cao thủ, nhưng bởi cô học nhiều môn phái quá, nên thời gian bị chia rất nhiều. Bây giờ chúng ta là người nhà nhau cả.

Tuyết Cừu thu dây trở lại, rồi lom khom tìm một vật.

Như Tuyết thấy vậy nói :

- Tiểu muội cất rồi.

Không ai hiểu Tuyết Cừu tìm gì, và Như Tuyết cất gì.

Tuyết Cừu mỉm cười không tìm nữa.

Phá Lộ lão nhân và A Tì lão tăng đứng lên.

Hai vị cùng nói :

- Công tử cứ lên Linh Nham, điện Võ lâm Minh chủ ta đã cho người xây dựng ở đó rồi.

Tám người cùng đi.

Chương 35: Duyên Đầu Nợ Cuối

Châu Tuyết Minh dẫn quần hùng đi tìm Thiên Thủ Vô Nhãn, vẫn nghe giang hồ đồn đại tin dữ như vậy.

Tuyết Minh nói với quần hùng.

- Đó là tin của kẻ dữ bày ra. Trong thời gian cấp bách, Vô Nhãn làm gì gặp được kỳ duyên? Hắn thấy bóng dáng một nhân vật giang hồ nào là hắn đã co giò chạy rồi. Tài sức đâu mà dám đấu với Lã Tuyết Cừu?

Nàng đưa đoàn người đi tới một con ngòi, ngòi đó có chiếc cầu vừa bắc ngang và một vị thiền sư đứng trên dò.

Mọi người nhìn ra đó là Sầm Sâm lão sư.

Lão sư chắp tay chào Cung chủ và quần hùng rồi nói :

- Cung chủ đưa quần hùng đi tìm Thiên Thủ Vô Nhãn phải không?

Nàng đáp :

- Quả vậy! Đại sư lâu nay vẫn an khang chứ?

Lão sư nói :

- Đa tạ! Bần tăng đã gần chín chục rồi đó. À! Vô Nhãn nhờ bần tăng thí phát, bần tăng nhờ Giải Ngữ đưa người ấy ra gặp Ngũ Hoa. Cả hai đến đây đang gặp Tuyết Cừu bắc cầu này. Tuyết Cừu rủ hai người xuống làm chung. Làm xong rồi, hai bên mừng nhau và chia tay. Ngũ Hoa không thí phát cho hắn mà lại cưới cho hắn một lần hai vị tiểu thư, đó là Vương Giải Ngữ và Tô Túy Lan!

Đoàn người nghe nói lấy làm chưng hửng.

Thiền y sư Sầm Sâm chào mọi người rồi quay vào rừng.

Đến đây công việc tạm xong, ai muốn theo Bí Tàng cung chủ thì theo, số còn lại họ chia tay trở về.

Trên đường đi gần đến Linh Nham họ nghe một tin sốt dẻo :

- Toàn thể võ lâm Trung Nguyên đã góp công, góp của xây dựng điện Võ lâm Minh chủ trên núi Linh Nham. Điện đã hoàn thành.

Có người hỏi :

- Ai là Minh chủ?

Vô số người trả lời :

- Bí Tàng cung chủ Châu Tuyết Minh!

Tuyết Minh nghe qua mỉm cười không nói.

Mãi đến chiều đoàn người mới đến Linh Nham.

Có một lão say xuất hiện.

Tuyết Minh vội vàng quỳ xuống nói :

- Tiểu nữ đã làm xong phận sự xin phép Lã tiền bối cho tiểu nữ lui chân!

Lão say, tức Vô Tận Tàng cao thủ, tức là Huyết Thủ Lã Đạo Nghi! Con người uyên bác đã mấy mươi năm sống bí mật, nay trở lại sự chính thức của mình.

Quần hùng có mặt ở đây nghe lão là Huyết Thủ Lã Đạo Nghi đều kinh sợ.

Vô Tận Tàng cao thủ đỡ Tuyết Minh dậy nói :

- Cung chủ một đời vất vả. Còn Tuyết Cừu sống không cha không mẹ, nên nền giáo dục sâu dày trong người nó có nhiều thiệt thòi. Bởi vậy chức Võ lâm Minh chủ không ai xứng đáng hơn là Cung chủ.

Châu Tuyết Minh mặt mày biến sắc, nàng chắp tay nghiêm trang nói :

- Tiểu nữ dứt khoát không bao giờ nhận việc này.

Huyết Thủ đưa đoàn người tiến về Linh Nham, cách Mê Hồn cung ba chục dặm về hướng Nam, tại chân núi nơi đây giáp Động Đình hồ.

Mọi người thấy điện Minh chủ nguy nga lộng lẫy và quần hùng cả mấy ngàn người hội tụ về đó tự bao giờ.

Vô Tận Tàng cao thủ đưa Cung chủ Châu Tuyết Minh vào bên trong.

Lã Tuyết Cừu đang ngồi buồn xo bên cạnh một lão tăng và một lão cố sở bên Đại Tần giáo. Hai vị có tướng mạo rất trang nghiêm...

Lã Tuyết Cừu thấy Vô Tận Tàng cao thủ xuất hiện thì mất hồn... Nửa tin thân phụ, nửa ngờ là ai.

Vô Tận Tàng thấy A Tì lão tăng vội vàng quỳ xuống đảnh lễ và Châu Tuyết Minh quỳ theo.

A Tì lão tăng phất tay đỡ Vô Tận Tàng dậy, ông cất giọng như chuông thong thả nói :

- Lã Đạo Nghi! Hôm nay trước mặt Tuyết Cừu thí chủ nên cũng cố lại niềm tin cho tiểu thí chủ.

Lã Đạo Nghi thuật lại một cách tận tường nguyên nhân vì đâu vợ chồng ông bị giang hồ truy sát. Những việc mà Từ nhũ mẫu và nhiều người khác phát giác, trong đó có Băng Kiên đã phát giác về Thần quân là hoàn toàn đúng sự thật.

Ông còn thuật đến việc A Tì lão tăng đã cứu ông làm sao... làm sao...

Tuyết Cừu ôm ông khóc như trẻ thơ.

Ông còn nói thêm :

- Đông Hải Thần Quân lúc đó vẫn còn trẻ, nhân vật nửa tà nửa chánh vừa muốn thủ lợi cho mình và cũng vừa muốn giúp người. Những Vô Nhãn, Trường Thủ, Huyết Trì chẳng qua giai đoạn về sau... Người tối nguy hiểm là người đôn đốc Thần quân ra mặt chính là Vệ Cửu Linh, quê ở Thượng Châu - Phúc Kiến.

Nhiều người không biết Vệ Cửu Linh là ai nên hỏi :

- Vệ Cửu Linh là nhân vật thế nào, hiện nay ông ta còn trên giang hồ không?

Lã Đạo Nghi nói :

- Lão hiện ở chỗ cũ, võ công vượt xa ta. Lão không ra mặt, bởi vì lão còn sợ lão tăng A Tì. Nếu hôm nay không có mặt lão tăng A Tì, thì Vệ Cửu Linh chắc chắn đã xuất hiện.

Có người hỏi :

- Chưa nghe ai nói Vệ Cửu Linh làm điều gì gian ác, xin Vô Tận Tàng hãy nêu ra bằng chứng.

A Tì lão tăng nói :

- Hai mươi lăm năm trước đây, người ám toán bảy đại chưởng môn trong vòng hăm mốt ngày là

Vệ Cửu Linh. Người cuối cùng được bần tăng cứu. Tức là Vô Ngạn đại sư ở Không Động.

Một lão sư già trên thất tuần, mặc hồng y tướng mạo nghiêm trang tiến vào nói :

- Bần tăng là Vô Ngạn. Việc Vệ Cửu Linh không ngoa. Những bang phái lúc đó bị Vệ thí chủ khống chế. Chính vì có sự mờ ám trong đó nên khi Thần quân, Thần nữ đưa tín vật của họ Vệ ra, các bang phái kia đều phải nghe lệnh. Nhưng bây giờ, sự việc đã qua rồi, họ Vệ tiềm tu mặc ẩn, đã luyện thành Vô hình công, lão hoàn toàn khác hẳn ngày trước. Dường như lão tự cảm thấy mình không có đối thủ nên lão không buồn làm gì. Mới đây, trong một chuyến vân du, bần tăng vô tình gặp lão, lão nói : Rồi đây có ngày Lã Đạo Nghi hoặc Lã Tuyết Cừu đến tìm Vệ mỗ. Và đây là sự thật!

Vị Đại Tần giáo nói :

- Bản sở là người ngoài Trung Nguyên nhưng có tình rất gần gũi. Hơn sáu mươi năm trước đây cũng từng qua lại nơi này nhiều lần và có quen biết với vị đại chưởng môn. Bản sở chính là Phá Lộ Đại Tần Sư...

Ông chỉ nói tới đó, có nhiều người lên tiếng ca ngợi hoặc vỗ tay, không khí thật thân thiện.

Ông nói tiếp :

- Võ lâm Trung Nguyên đã đến hồi hợp nhất. Ngài A Tì đã lập Minh chủ điện ở Linh Nham này. Xin chư vị tiến cử một người có công...

Một chức sắc của Võ Đang nói :

- Như vậy là A Tì đại lão tăng đã nhắm rồi. Xin lão tăng công bố luôn.

Và mọi người đều đồng ý.

Nhìn ánh mắt mọi người như có sự nức lòng, lão tăng đứng lên nói :

- A Di Đà Phật! Võ lâm Trung Nguyên hôm nay được an định phần lớn nhờ hai vị thí chủ trẻ tuổi, đó là Bí Tàng cung chủ Châu Tuyết Minh, kế đến là Tiểu Sát Tinh Lã Tuyết Cừu. Còn Vô Tận Tàng cao thủ, tức là Huyết Thủ Lã Đạo Nghi chỉ là kẻ trợ duyên như bần tăng mà thôi.

Lão tăng nghỉ ngơi một chút để cho quần hùng bàn tán, lão tăng nói tiếp :

- Chức Minh chủ võ lâm sẽ giao lại cho cặp Lã Tuyết Cừu và Châu Tuyết Minh, bên cạnh đó có Thần nữ Vệ Thạch phụ tá.

Lời lão nói đi suốt trong không gian. Bên ngoài có pháo nổ từng hồi, không biết do ai đốt, tiếng nổ rền vang một góc rừng. Bên trong cũng có nhiều tràng pháo tay. Lã Tuyết Cừu buồn xo nhìn Tuyết

Minh.

Tuyết Minh nói nhỏ :

- Không khí này, chúng ta không nhận cũng không được.

Bảy vị đại lão của bảy đại môn phái cũng đứng lên. Nói :

- Mời nhị vị Minh chủ thượng đài!

Tuyết Minh nắm tay Tuyết Cừu bước lên đài. Hai người quay mình chào quần hùng mấy lượt rồi nói :

- Vãn bối là kẻ hậu sinh đức mỏng nghiệp dày, có chút tài mọn nhưng ân và đức chưa có. Xin chư vị xét lại cho!

Dưới kia mọi người đều mỉm cười. Vì sự từ chối đó chỉ là một cổ lệ, cho đến vị lên ngôi thiên tử cũng vậy thôi.

Hai vị lão sư, ngài A Tì và ngài Phá Lộ bước lên giao ấn Minh chủ và hai bộ hồng y.

Ngài A Tì nói :

- Tuổi trẻ thì cần ở nhiệt tình và sáng tạo. Nhưng cái cần thiết trên nhất vẫn là tình người. Ta, A Tì lão tăng đại diện cho võ lâm hiện nay chúc nhị vị Minh chủ có nhiều thiện duyên.

Hai vị Võ lâm Minh chủ trẻ tuổi nói vài lời cảm tạ và an ủi những người bị mất mát thiệt thòi.

Sau đó họ lui vào nội sảnh để nghị sự...

Bên ngoài từng bang, từng phái, từng nhóm, tự động mở tiệc ăn mừng...

* * * * *

Tuyết Cừu và Tuyết Minh vào nội sảnh, có người đưa phong thư cho Tuyết Cừu, nói :

- Vô Tận Tàng cao thủ đã đi rồi, ngài có gởi lại thư này cho Minh chủ.

Tuyết Cừu nhận thư nhưng chưa mở ra xem vội. Trong đại sảnh, ngoài các cao thủ chàng thường gặp, chỉ còn Phá Lộ lão nhân, lão tăng A Tì đã đi rồi.

Phá Lộ lão nhân nói :

- Vô Tận Tàng cao thủ đi Tuyết Sơn có việc cần. Ngài A Tì đi Cửu Long đảo. Ngài dặn, việc Vệ

Cửu Linh không cần thiết phải đi tìm ông ta.

Tuyết Cừu ngần ngừ, Tuyết Minh hỏi :

- Tiểu muội có nghe Hoa Như Tuyết và Vệ Thạch cùng đi một lượt với đại ca, hai cô ấy đâu rồi?

Phá Lộ lão nhân nói :

- Kiết Ba, Như Tuyết và Vệ Thạch nắm tay nhau đi về Đông, còn Đạc Đà, Tu Liệp Tây thì đi về Tây. Khi một Minh chủ có đức lớn thì suốt cả nhiệm thời của người ấy, giang hồ không đổ máu. Nay hai vị mới lên ngai cửu ngũ, phải noi theo cái đức của các bậc tiền hiền.

Tuyết Minh chắp tay nói :

- Vãn bối cũng nghĩ như vậy. Còn sự đun đẩy không tránh được là việc khác.

Phá Lộ lão nhân đứng lên từ giã mọi người, ông nói :

- Bản Sở đã mãn duyên, xin cáo biệt!

Vị Đại Tần giáo ra đi. Một trăm tuổi với con đường tơ lụa, ngài ngược xuôi không biết bao nhiêu lần.

Tuyết Cừu nói lẩm nhẩm :

- Tướng mạo xấu xí, nhưng tấm lòng rất Phật.

* * * * *

Sau ba ngày ở Linh Nham, Tuyết Cừu và Tuyết Minh chung vui hoa đăng với mọi người, sau đó họ giải tán.

Một số người tình nguyện ở lại giúp việc cho Minh chủ.

Tuyết Minh nói :

- Tiểu muội phải đi tìm Vệ Thạch và Như Tuyết.

Tuyết Cừu nói :

- Cảm ơn hiền muội rất hiểu cho tiểu huynh. Nhưng việc này cả hai phải cùng đi. Tiểu huynh không hiểu Vệ Cửu Linh là ai, nhưng linh tính cho tiểu huynh biết người này có liên quan đến Vệ Thạch.

Tuyết Minh hỏi :

- Nếu có liên quan thì sao?

Tuyết Cừu đau đớn thở dài.

Hai người sắp đặt công việc xong, giao Vũ Minh điện cho thuộc hạ coi ngó, Tuyết Cừu và Tuyết Minh đi Phúc Kiến.

Nơi nơi, ai cũng ca ngợi cái đức của hai vị Minh chủ trẻ tuổi.

Họ đến Thương Châu...

Thương Châu là một thị trấn lớn nằm sát biển. Đôi uyên ương khiêm tốn trong bộ y phục dân quê, bách bộ trên bãi cát dài trắng mịn. Xa tít chân trời những chiếc buồm nhấp nhô.

Tuyết Cừu cảm khái điều gì đó mà khe khẽ thở dài.

Tuyết Minh cười nhẹ :

- Có người từng làm khách thương nên thấy những chiếc thuyền xa mù kia mà nhớ...

Tuyết Cừu nói :

- Không phải vậy đâu. Tiểu huynh nghĩ mà thương Minh muội, vì tiểu huynh mà khổ mãi. Lý ra chúng ta đã làm lễ thành hôn rồi, nhưng vì đâu mà cứ kéo dài... kéo dài...

Tuyết Minh an ủi :

- Không muộn! Tiểu muội định đi tu đó, nhưng Vệ Thạch cản. Cô ấy nói, chừng nào Lã công tử thù tiếp không nổi thì đi tu cũng không muộn.

Họ đi dọc theo bờ sông. Những con sóng mùa cuối hè êm dịu đập vào bờ miên viễn và bất tuyệt. Có một người đi ngược chiều, dáng đi hơi khác. Người đó đến trước mặt hai người dừng lại nói :

- Hai vị là khách ở xa?

Tuyết Minh nói :

- Phải đó! Nhưng có liên quan gì đến các hạ?

Hắn cười rất tự nhiên, nói :

- Hai vị hãy trả tiền công cho tại hạ...

Biết là có chuyện, cặp uyên ương dè dặt, dĩ nhiên là phải dè dặt, nay họ là Minh chủ rồi.

Tuyết Minh hỏi :

- Chúng ta đâu có mướn các hạ làm điều gì mà bảo trả tiền công?

Hắn nói :

- Mướn thì trả là chuyện đã đành. Còn trả mà không mướn và mướn mà không trả lại là chuyện khác. Hai vị hãy trả tiền xe ngựa từ Linh Nham tới đây hết ba chục quan, sáu ngày tiền công, mỗi ngày ba quan, vị chỉ là năm chục quan.

Nghe kẻ lạ nói hai người ngẫm nghĩ có cái gì đó khác thường.

Tuyết Cừu nhìn hắn có vẻ quen quen, sau cùng chàng nhìn ra được.

Tuyết Cừu cười :

- Thì ra các hạ là... Tiểu Thần Thông. Chúng ta gặp nhau ở Tần Hoài. Hôm nay gặp nhau đây, các hạ có gì để nói?

Tiểu Thần Thông cười :

- Minh chủ nhớ dai quá! Tại hạ đã tìm giúp cho hai vị nơi ở của Vệ Cửu Linh. Mời theo tại hạ!

Tuyết Cừu ngẫm nghĩ :

- “Gã này là người của Thần nữ. Hắn đã có lần lừa ta, bây giờ làm sao tin hắn?”

Tuyết Minh hỏi :

- Các hạ không lấy tiền công sao? Con đường từ đây đến nhà Vệ Cửu Linh còn bao xa nữa?

Hắn nói :

- Hai khắc! Đưa đến nơi rồi mới lấy tiền công.

Cả hai cùng nói :

- Được!

Tiểu Thần Thông đưa hai người đến nơi.

Từ ngoài nhìn vào thấy một ngôi nhà tranh lụp xụp tọa lạc trên một khu đất rộng. Chung quanh

nhà cây cối sum sê, không thấy tà khí.

Tuyết Minh nói :

- Tiểu Thần Thông! Các hạ có quyết, đây là nhà của Vệ Cửu Linh không?

Hắn đáp :

- Dĩ nhiên là đúng. Tại hạ sẽ đưa hai vị vào.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh theo chân hắn vào tới nơi.

Họ đứng trước bậc thềm nhìn vào, thấy một lão y vận nâu sồng, nhưng không là nhà tu. Lão nhìn ra thấy ba người liền mỉm cười, nói :

- Ta đợi hai vị lâu lắm! Lã Huyết Thủ và A Tì tăng vẫn mạnh giỏi chứ?

Câu đó đã xác định lão là ai rồi.

Tuyết Minh thì gật đầu chào lão. Tuyết Cừu móc ra một đĩnh bạc, không cần biết bao nhiêu, đưa cho Tiểu Thần Thông.

Tiểu Thần Thông cầm xem một hồi rồi trả lại, nói :

- Công ta là công thật, còn bạc này là bạc giả, ta không nhận.

Hắn vừa dứt lời, thân ảnh hắn cũng vừa biến mất.

Tuyết Minh... và Tuyết Cừu biết hắn làm việc nghĩa.

Vệ Cửu Linh bước ra thềm nói :

- Dĩ nhiên trước sau gì cũng đến. Nhưng bậc quân tử dù lát nữa có ngã ngựa chăng nữa, bây giờ ta cụng chén cho vui. Ngồi vào!

Tuyết Cừu và Tuyết Minh cũng theo lão vào phòng khách.

Trước sau nhà không có người nào khác.

Qua vài chén rượu sơ giao, lão nói :

- A Tì tăng và Huyết Thủ đã nói rất sai về ta nhiều điểm. Có lẽ nào vô cớ mà ta giết bảy Đại chưởng môn? Dù người gian ác cách nào cũng không thể. Đây thủ bút, ấn triện của bảy vị đó ngay hồi họ chưa có việc gì xảy ra. Hai vị cứ đọc vào đó để hiểu họ và hiểu ta.

Vệ Cửu Linh trao bảy quyển thủ bút lại cho Tuyết Cừu.

Chàng liếc qua, thấy giấy và mực đều cũ, lại không thể giả ấn triện được.

Chàng trao lại cho Tuyết Minh và nói :

- Tại hạ đến đây là để xác minh lại vấn đề. Dù gì ngài cũng đã hạ sát họ. Ngoài ra ngài phải chịu trách nhiệm hành vi của ngài về những năm gần đây.

Lão gật đầu. Tiệc xong, lão nói :

- Mời công tử!

Hai người theo lão ra vườn. Lão dẫn hai người đi xem bông hoa cá kiểng, cả hai cùng thấy không có gì đặc sắc.

Đứng ngay giữa vườn hoa, lão nói :

- Chắc hai vị thấy không có gì đặc biệt?

Tuyết Minh gật đầu.

Lão nói :

- Những ngôi mộ kia ta xây trước đây ba năm, không tin thì cứ bước lại đó mà xem.

Tuyết Cừu và Tuyết Minh bước lại nhìn... Cả hai đều ớn lạnh. Quả là các ngôi mộ này đã xây lâu.

Các tấm mộ bia có khắc :

- Lã Tuyết Cừu chi mộ.

- Châu Tuyết Minh chi mộ.

- Vệ Thạch chi mộ.

- Vệ Cửu Linh chi mộ.

Tuyết Cừu cười nhạt :

- Không ngờ các hạ là nhà... tiên tri. Nhưng tại hạ nghĩ kẻ chết chính là ngài. Cho dù ngài có chôn địa lôi cũng chừng đó chuyện.

Tuyết Minh hỏi :

- Các hạ và Vệ Thạch có liên hệ huyết thống?

Lão cười đau đớn :

- Vệ Thạch là tệ nữ của ta. Nó cùng Như Tuyết và Hoàng Mai ở với mẫu thân nó. Nếu ba chúng ta cùng chết, dĩ nhiên nó phải tự sát, và Như Tuyết là người đứng chôn cất.

Tuyết Cừu hỏi :

- Làm sao có chuyện cả ba cùng chết?

Lão nói đơn giản :

- Với ta sống là khó, chứ chết không khó.

Lão chỉ chung quanh rất cụ thể :

- Từ dưới đấy lên đến trời cao đều là tên, kim tiễn, mộc tiễn, hỏa tiễn... Dù thiên binh vạn mã cũng không tránh được.

Tuyết Cừu đổ mồ hôi.

Tuyết Minh hỏi :

- Nhưng mà cơ quan là nơi nào mới được chứ? Hơn nữa lúc đó chắc gì bọn tiểu nữ vào đây?

Lão cười thê thảm :

- Hiện tại nhị vị đứng nơi tử địa rồi. Hai vị thấy dưới chân lão có gì không?

Họ nhìn dưới chân lão thấy chiếc khoen rất lớn.

Liên hệ với khoen đó có nhiều sợi dây, chạy rẽ về các nơi.

Lão bước ra xa khỏi khoen rồi nói :

- Nhưng ta nghĩ lại, hai vị và con ta là vưu vật của võ lâm, nên ta không nỡ. Hãy trở lại phòng khách.

Ba người cùng vào...

Họ vẫn uống trà với nhau như không có chuyện gì xảy ra.

Tuyết Minh vì nghĩ đến Vệ Thạch nên nàng rất tế nhị khi tiếp chuyện với lão.

Tuyết Minh nói :

- Chúng ta đã ra lại nơi này thì còn gì nghĩ đến việc chết nữa.

Lão nói :

- Phòng này có chôn địa lôi, nút bấm của nó là Nam châm. Các vị xem kìa...

Tuyết Cừu nói :

- Nơi nào ngài cũng đặt... Tử thần canh giữ. Kẻ làm điều thiện thì không bao giờ nghĩ đến việc đó.

Lão nói :

- Tại vì ta rất cô đơn.

Tuyết Cừu rất hiểu tâm trạng ấy của lão.

Chàng nói :

- Tại hạ cũng rất cô đơn.

Lão đứng lên nói :

- Mời hai vị theo ta!

Ba người ra sân.

Lão ngưng đọng thần sắc, nói :

- Ta biết, A Tì, Phá Lộ cũng sắp đến đây. Châu minh chủ đừng để họ can thiệp vào việc này, dù một trong hai phải chết. Mời!

Giờ phút này Tuyết Cừu cảm thấy đau đớn, vì Vệ Cửu Linh là... thân sinh của Vệ Thạch.

Nhưng lão đã mời, không lý chàng chối từ?

Chàng chìa tay nói :

- Mời!

Hai bóng người từ từ rời mặt đất...

Từ từ rời mặt đất là cổ kim hãn hữu. Đệ nhất tổ thiền sư Bồ Đề Đạt Ma từ trên tháp mười tầng của

Lương Đế từ từ bước ba bước tới mặt đất.

Hai tuyệt đại cao thủ đã thi triển sự lãnh hội tinh hoa của võ học...

Lã Tuyết Cừu lên cao hơn Vệ Cửu Linh một cái đầu.

Ngay tại giữa chừng, Vệ Cửu Linh tung chưởng đánh ra. Tuyết Cừu không đỡ, không tránh. Chàng vận dụng Phiêu ảnh và Vô ảnh để người nhẹ nhàng như mây khói.

Họ lại trở về mặt đất.

Vệ Cửu Linh bỗng hét một tiếng rồi nói :

- Xem đây!

Không ai thấy lão đâu cả. Tuyết Cừu biết lão dùng Vô Linh thần công...

Chàng vội dùng Vô Ảnh ma chiêu. Đối với chàng, môn này trở thành một pho võ học vô thượng, gói ghém tất cả mọi tuyệt học ở đời này.

Sát khí từ đâu tuôn ra mù mịt...

Người bên ngoài không thấy họ. Nhưng họ lại thấy được nhau.

Hơn một giờ trôi qua... Hai bên không còn cô đơn nữa.

Có tiếng người bên ngoài nói :

- Nhạc trượng và nghĩa tế quyết làm cho ra mẽ sao? Không sợ... Thần nữ tự sát sao?

Người nói đó chính là... Phá Lộ lão nhân.

A Tì thiền sư và Phá Lộ bước vào.

Tuyết Minh cản lại nói :

- Vệ Cửu Linh đã căn dặn tiểu nữ, hai Đại lão sư không được can thiệp.

A Tì lão tăng nói :

- Lão tăng biết rồi. Nhưng vận số của võ lâm đang thịnh, không nên cưỡng chế...

Ngài nói xong dùng Phong Lôi thất tinh chưởng đánh lên không trung...

Một tiếng nổ vang rền trời đất. Hai đấu thủ tự động dạt ra.

Hai vị lão sư và Tuyết Minh vào đứng giữa.

Tuyết Minh bước lại bên Tuyết Cừu nắm lấy tay chàng nói :

- Ít ra đại ca cũng hiểu mình không còn cô đơn nữa. Ba vị kia chính là bằng hữu của đại ca. Ta đi tìm Vệ Thạch...

* * * * *

Hoàng Mai đảo...

Không phải mùa xuân mà đảo vẫn vàng rực những mai và mai...

Đảo này cách bờ chừng một ngày đêm đường thuyền buồm thuận gió. Dân cư nơi đảo đến... vài chục vạn. Nước hiền, cảnh đẹp, và người dân sống trong cảnh mưa thuận gió hòa.

Hai người tìm đến nhà Vệ Thạch.

Không phải đây là cung Thần nữ.

Nơi đây, ngôi nhà này như mọi ngôi nhà trên đảo.

Chỉ thấy một thiếu nữ đang quét dọn phía trước, ngó ra thấy hai người khách bước vào.

Nàng buông chổi và nước mắt chảy dài...

Tuyết Minh chạy lại ôm nàng, thốt :

- Tuyết muội!

- Minh tỷ!

Họ ôm nhau im lặng.

Tuyết Minh hỏi :

- Vệ Thạch đâu rồi?

Như Tuyết thở dài :

- Vệ phu nhân biết thế nào Vệ tiền bối cũng ra đây nên đưa Vệ tỷ tỷ đi rồi. Tiểu muội can không được.

Tuyết Cừu vội hỏi :

- Vệ Thạch đi đâu?

Nàng đáp :

- Không biết đi đâu. Vệ tỷ tỷ nói : Cứ ăn chay nằm đất, tam bộ nhất bái (ba bước một lạy), đi tìm một hòn núi trên đảo này, sẽ có tỷ tỷ.

Tuyết Minh nhìn Tuyết Cừu nói :

- Giai nhân rất đáng giá. Lã lang hãy ở lại đây với Tuyết muội. Tiểu muội thay Lã lang làm việc này, để tìm cho được đệ tam Minh chủ.

Nàng vào trong thay đổi y phục và bước ra khỏi cửa mà hành sự.

Đi ba bước, nàng quỳ xuống lạy một lạy.

Như Tuyết khóc suốt mướt chạy ra nói :

- Hiền tỷ làm như Tiết Đinh San cầu Phàn Lê Hoa chẳng bằng!

Tuyết Cừu cứ ngỡ rằng Tuyết Minh đùa, không ngờ nàng làm thật. Chàng xúc động chạy tới nói :

- Việc gì hiền muội phải khổ cực như vậy.

Tuyết Minh lạy rồi đứng lên nói :

- Nếu không làm vậy, Vệ Thạch không trở về đâu. Đại ca đi tìm nàng là việc thường, tiểu muội đi tìm nàng mới là... độc đáo.

Đi tới ba bước nữa, nàng lại quỳ lạy.

Xa xa, A Tì Tăng và Phá Lộ lão nhân chạy tới. Thấy cảnh như vậy, hai vị hiểu rõ sự tình.

A Tì đứng bên trái Tuyết Minh, Phá Lộ đứng bên phải. Cả ba im lặng, đi ba bước lạy một lạy.

Như Tuyết ngồi gần bên, nói :

- Hai vị này là Phật sống. Họ sống không chấp. Họ chỉ còn cái đại ngã chứ không có tâm linh. Họ bây giờ hoàn toàn trẻ thơ. Đừng ngại ngùng gì về việc làm của họ.

Không biết bao lâu, đầu đường bên kia có người y phục trang nghiêm, vẫn cứ ba bước một lạy lạy ngược chiều với ba người này.

Dân chúng đổ nhau ra xem nghẹt lối.

Hai đại lão sư và hai đại giai nhân, đều là người điên của thế gian, trong lúc họ là những tuyệt đại tài tử của hoàn vũ.

Bốn người gặp nhau...

Tuyết Minh nói :

- Ta thay mặt Tuyết Cừu mà cầu ngươi, hai đại lão sư thấy không chắc lắm, nên cùng ta hợp tác. Vệ Thạch! Hôm nay là ngày hoàng đạo, ta để ngươi làm lễ thành hôn trước.

Vệ Thạch xá hai nhà sư rồi nói :

- Ta nhường cho hai người làm trước. Hai ông già trăm tuổi đó đi mất, không biết lấy ai để giải quyết việc này.

Cuối cùng họ kéo về nhà.

Như Tuyết hỏi :

- Phu nhân đâu?

Vệ Thạch nói :

- Lão gia đưa gia mẫu đi rồi.

* * * * *

Chiều hôm ấy, bên ngoài ngõ có treo tấm bảng để hai chữ Tân Hôn.

Quần hùng không có một ai.

Trong rèm, Tuyết Cừu với một trong ba vị giai nhân hợp cẩn.

Và võ lâm cũng không biết ba vị giai nhân đó là ai...

Và Tuyết Cừu đã cưới cô nào?

Đảo Hoàng Mai vẫn sáng rực những hoa mai. Nhưng giữa đại dương bát ngát thì Hoàng Mai là một hoa mai của biển.

Lã Tuyết Cừu là đóa anh hoa của võ lâm. Những người đẹp còn sót lại, rớt nước mắt mà cảm thông cho chàng.

Nguyên-tác: NGỘA LONG SINH
Dịch-thuật: HÀN GIANG NHÂN

XÁC CHẾT Loạn giang hồ

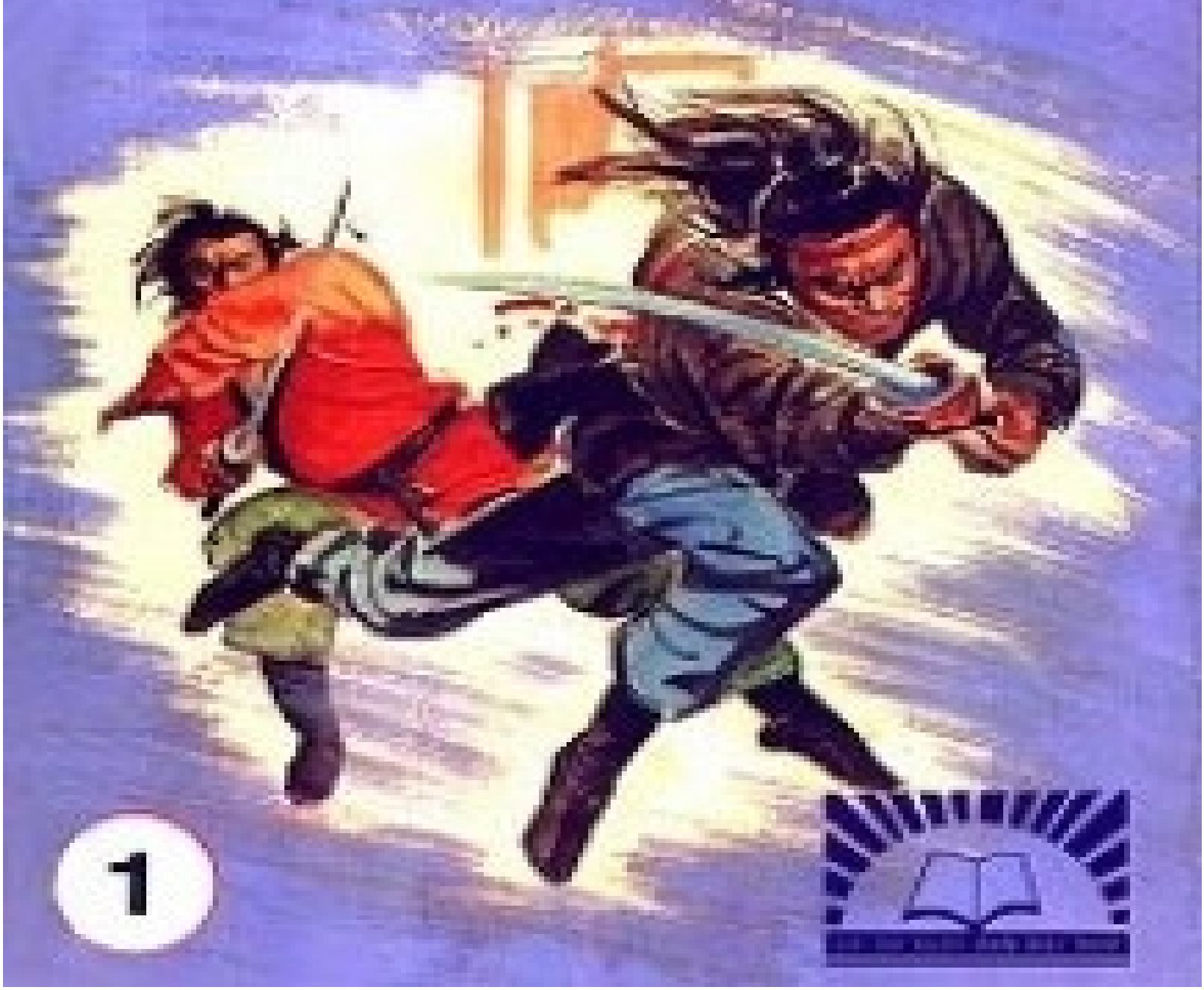

1

XÁC CHẾT LOẠN GIANG HỒ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trong Thuyền Lớn Phát Sinh Án Mạng

Trên bờ hồ Trường Bích, đan quế um tùm.

Lúc canh khuya vào một đêm tháng tám nước hồ long lanh ánh trăng chìm nổi.

Đan quế tỏa mùi hương ngào ngạt.

Tiếng mái chèo bì bõm phá tan bầu không khí tịch mịch.

Một chiếc du thuyền nhỏ ở phía Đông từ từ lướt tới.

Trên đầu thuyền ngồi một lão già mình mặc áo trường bào, đầu đội mũ nỉ.

Một thiếu phụ xinh đẹp vào trạc tứ tuần ngồi tựa vào mình lão.

Thiếu phụ bồng trong lòng đứa nhỏ cỡ mười một, mười hai tuổi.

Đứa nhỏ này ngồi trong lòng mẹ bị gió sông thổi vào dường như phát lạnh.

Thiếu phụ khẽ kéo tấm khăn quàng trên vai bằng gấm màu vàng đắp cho thằng nhỏ.

Lòng từ mẫu thương con thật là chu đáo!

Lão già bưng chung trà thơm đưa lên miệng nhắp rồi hỏi thiếu phụ:

-Lĩnh Vu ngủ rồi ư?

Thiếu phụ đứng tuổi nở một nụ cười cúi xuống nhìn đứa nhỏ đáp:

-Ngủ say rồi.

Lão già từ từ đứng dậy ngẩng đầu lên nhìn vừng trăng tỏ thở phào một cái rồi ngâm câu:

Ba chục công danh đường bụi đất

Tấm lòng băng tuyết gởi chung vàng.

Thanh âm đầy vẻ bùi ngùi tựa hồ ẩn dấu cảnh thê lương của khách anh hùng mạt lộ.

Thiếu phụ trung niên cười mát nói:

-Đêm đã khuya rồi chúng ta vào ngủ thôi, Linh Vu bị lạnh thì khổ cả.

Lão già gật đầu vẫy tay toan bảo chú lái quay thuyền lại thì đột nhiên một con thuyền lớn đèn lửa sáng trưng thuận buồm xuôi gió vượt thẳng tới.

Con thuyền này hình như không người bẻ lái cứ phăng phăng đâm vào chiếc du thuyền.

Người bẻ lá dưới thuyền dường như là một tay lão luyện.

Y không chờ chủ nhân sai bảo đã lập tức cho thuyền tránh sang một bên.

Một tên cầm sào nửa lật đật chạy tới đầu thuyền tay cầm cây sào tre miệng lớn tiếng quát:

- Này ông bạn ! Mở mắt ra mà trông ! Sao lạ để thuyền đâm vào thuyền ta là có ý gì ?

Gã quát luôn mấy câu, thủy chung vẫn không nghe thấy trên thuyền lớn có tiếng người đáp lại.

Gã cầm sào hốt hoảng điểm sào tre vào chiếc thuyền lớn để đẩy thuyền mình ra.

Lúc này gió sông đã nhẹ.

Con thuyền lớn bị sào đẩy vào liền chẹo qua một bên.

Hai thuyền sát mình nhau lướt đi.

Lão già mặc áo trường bào hai tay chắp sau lưng đứng nhìn màn kịch nguy hiểm vừa trải qua.

Lão vẫn bình tĩnh tuyệt đối không lộ vẻ hoang mang.

Hán tử cầm cây sào tre thấy chiếc thuyền lớn suýt đụng vào du thuyền mà đối phương vẫn lờ đi chẳng thấy gì, gã không nhẫn nại được nữa lớn tiếng quát hỏi:

-Ô hay ! Bọn ngươi chết cả, không còn tên nào sống sót nữa hay sao?

Tuy gã la ó om sòm, vẫn không nghe tiếng người đáp lại.

Hồ Trường Bích rộng cả trăm mẫu. Bốn mặt rừng lau rậm rạp cao ngập đầu người.

Con thuyền lớn hai cột buồm lao chênh chếch vào lau sậy.

Lão già trên thuyền bấc giác động tâm tự hỏi:

-Xem chừng con thuyền lớn kia không người bẻ lái, nhưng chẳng lẽ không còn một ai?

Cớ sao trong thuyền đèn lửa vẫn sáng trưng tựa hồ vẫn có người ngồi ?

Trong lòng rất lấy làm kì, lão bảo người bẻ lái thuyền mình vào gần con thuyền để xem coi.

Thiếu phụ trung niên dường như có ý muốn ngăn cản, nhưng không hiểu nghĩ sao bà không nói nữa.

Chiếc du thuyền ghé sát vào rừng lau đậu cạnh thuyền lớn.

Lão già mặc áo trường bào nhìn đèn lửa trong thuyền lớn, lắng tai nghe động tĩnh một hồi rồi quay lại bảo hán tử cầm sào tre:

-Chiếc thuyền lớn có điều quái dị, ngươi thử trèo qua xem thế nào ?

Hán tử khom lưng thi lễ vâng lịnh buông cây sào xuống, trèo qua thuyền lớn.

Lão già mặc áo trường bào hai tay chắp để sau lưng, đứng ngó vầng trăng tỏ ngơ ngác xuất thần.

Đột nhiên có tiếng thét lanh lảnh. hán tử vừa trèo qua thuyền lớn hơ hãi chạy về,gã hốt hoảng bước sểnh chân, người rơi tỏm xuống hồ nước.

Lão già hơi nhíu cặp lông mày, vén trường bào nhảy sang thuyền lớn.

Thằng nhỏ đang ngủ say trong lòng thiếu phụ cũng bị tiếng thét vừa rồi làm cho giật mình tỉnh giấc, đứng bật dậy.

Lúc này lão già đã bước sang thuyền lớn, bước vào trong khoang.

Đột nhiên ngọn gió sông tạt qua mặt lão đem theo mùi tanh nồng nặc.

Lão liền dừng bước lại, đằng hắng hai tiếng rồi hỏi :

-Trong thuyền có ai không ?

Lão chuyển động mục quang bỗng thấy sợi dây thao vàng buộc ở chuôi kiếm bị gió tung bay.

Thanh trường kiếm đâm suốt từ sau lưng ra tới trước ngực một người

y phục hoa lệ. Mũi kiếm cắm chặt vào vách ván ngập tới chuôi kiếm.

Dưới ánh đèn lửa sáng trưng lão nhìn rõ người ăn mặc hoa lệ kia nghiêng sang một bên, người này hãy còn nhỏ tuổi, sắc mặt lợt lạt nhưng không dấu được tướng mạo phương phi anh tuấn.

Lão già mặc áo bào buông nhẹ tiếng thở dài cất bước đi vào trong khoang.

Khoang thuyền là một căn phòng, cách bài trí xa hoa đã diễn ra một thảm cảnh.

Bàn đổ ghế nghiêng, huyết tích loang lỗ. Gần nửa khoang thuyền một đại hán trung niên nằm úp mặt,đầu bể, óc chảy. Gã đã tắt hơi chết rồi.

Lão già mặc trường bào buồn rầu buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm :

-Thật là một cảnh tượng thê thảm !

Lão đảo mắt nhìn ra thấy một đại hán râu dài mình mặc áo đen đứng tựa cửa sau khoang thuyền. Hai chân đứng thẳng, mười đầu ngón tay bấm sâu vào vách ván.

Thoạt trông tưởng chừng như người đứng tựa vách thuyền, nhưng nhìn kỷ lại thì người này đã tắt hơi từ lâu rồi, thi thể cứng đơ. Vì mười đầu ngón tay cắm sâu vào vách ván nên thi thể không ngã lăn ra.

Toàn thân người này không có vết thương nào hết, chỉ miệng mũi còn ứa máu không ngớt.

A¨nh sáng huy hoàng chiếu vào ba cái xác chết mà tử trạng khác nhau vẽ nên một bức tranh rất khủng khiếp.

Cái cảnh đêm khuya máu đổ trong thuyền, gió lạnh luồn qua cửa sổ khiến cho lão già đởm lược hơn người cũng cảm thấy trong lòng hồi hộp. Lão gục gặc cái đầu buông tiếng thở dài rồi từ từ bước ra ngoài khoang thuyền.

Bất thình lình trong góc khoang thuyền có tiếng rên yếu ớt vọng lại.

Lão già lỗ tai rất minh mẫn, nghe rõ có tiếng rên rất khẽ, tưởng chừng như tiếng sét nổ, toàn thân lão run lên bần bật phải dừng bước.

Lão từ từ lùi lại đảo mắt nhìn quanh, tình trạng ba xác chết càng nhìn càng khủng khiếp khiến lão lại run lên.

Lão toan trở gót quay về thì tiếng kêu yếu ớt lại nổi lên.

Lần này tiếng kêu nghe càng rõ hơn, lão phân biệt được đây là tiếng rên của kẻ bị trọng thương, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Lão do dự đôi chút rồi khóe mắt lộ vẻ bình tĩnh, tự nó để mình nghe :

-Người này sắp chết đến nơi, chẳng lẽ mình lại bỏ qua mà không cứu ?

Rồi lão vén áo trường bào lại tiến vào khoang thuyền.

Lão ngưng thần nhìn trong bóng tối ở góc khoang thuyền thấy một người đàn bà mặc áo lam nằm co ro.

Tóc mụ dài mà rối tung, mình đầy những vết máu. Nửa người trên còn lại tựa vào vách ván.

Lão già bất giác nổi lòng thương xót xoay mình chạy ra ngoài khoang gọi hán tử bên mình sang.

Lão tháo một tấm cánh cửa khoang thuyền để khiêng người đàn bà trọng thương đặt lên.

Dưới ánh sáng đèn lửa lão thấy rõ người này sắc mặt lợt lạt, hai mắt hé mở.

Máu tươi ướt đẫm quá nửa bộ quần áo mặc trong mình.

Đột nhiên thiếu phụ giương mắt lên một cái rồi nhắm lại chỉ còn hé mở.

Thiếu phụ cựa mình bật tiếng rên la. Lúc mụ chuyển mình vội vươn tay ra quạt một cái.

Đĩa đèn dầu đổ nghiêng đi.

Tuy mụ đã bị thương mấy chỗ mà mụ còn gắng gượng cử động, chạm đến vết thương, máu tươi lại ứa ra.

Mụ nghiến hai hàm răng chịu đau từ từ nhắm mắt lại. Mồ hôi đầm đìa nhỏ giọt trên khuôn mặt trắng lợt.

Hai hán tử vừa khiêng thiếu phụ bị trọng thương đưa qua thuyền nhỏ thì con thuyền lớn có hai cột buồm đột nhiên bốc khói lên mờ mịt, ngọn lửa lấp loáng xuyên qua cửa sổ bốc ra ngoài.

Lúc này ngọn gió đêm lại thổi lên khá mạnh khiến cho thế lửa lan xa rất mau.

Lão già mặc áo trường bào thấy thế lửa quá mạnh liền trầm giọng nói :

-Mau bơi thuyền qua chỗ khác.

Hai hán tử lật đật đặt thiếu phụ bị trọng thương xuống rồi hết sức bơi thuyền đi thật lẹ.

Thiếu phụ bị trọng thương liếc mắt nhìn thấy thế lửa đã lớn, con thuyền hai cột buồm khó lòng tránh khỏi hỏa kiếp, dường như mụ đã yên tâm được một chút.

Nhưng vì thế mà tinh thần cùng lực lượng chống chọi thương thế trầm trọng được giải tỏa khiến mụ lại ngất đi.

Lúc mụ tỉnh lại mới phát giác ra mình đang nằm trong một gian phòng có cách bài trí rất trang nhã.

Giường bằng gỗ Tử Đàn, giải đệm rất dày. Xung quanh phòng mảng vách toàn bằng lụa tía.Trên đài trang đặt một tấm gương đồng cao hai thước. Góc vách mé tả treo một ngọn cung đăng, chụp đèn bằng lụa trắng.

Mới nhìn qua cảnh tượng thiếu phụ đã biết ngay mình đang ở trong căn phòng của nhà đại phú.

Đột nhiên cặp mắt sáng lòa. Bức rèm vén lên, một thiếu phụ trung niên đầy vẻ phong lưu đài các từ từ bước vào.

Bà mặc quần vải xanh mà không dấu được khí độ của con người cao nhã.

Thiếu phụ bước tới giường, hơi lộ vẻ ngạc nhiên, cất tiếng hỏi :

-Ủa ! Nương tử tỉnh rồi ư ?

Thiếu phụ áo lam buông nhẹ tiếng thở dài đáp :

-Nạn phụ được nhờ ơn cứu tử mà chưa kịp bái tạ.

Mụ gắng gượng muốn ngồi lên. Nhưng vừa cử động, vết thương lại đau nhói khiến mụ chau mày nhăn mặt.

Thiếu phụ trung niên vội xua tay nói :

-Hỡi ơi ! Nương tử khắp mình bị thương, chớ nên cử động.

Thiếu phụ áo lam buồn rầu nói :

-Nạn phụ mà không được phu nhân giải cứu thì e rằng đã mất mạng rồi. Ân đức cao cả không thể ngỏ lời báo đáp, nạn phụ xin vĩnh viễn ghi vào phế phủ.

Thiếu phụ đứng tuổi lắc đầu nói :

-Nương tử bất tất phải cảm tạ. Phong trần biến ào họa phúc khôn lường. Người ta sinh ra ở đời ai không có lúc gặp bước đường tai bạo ? Nương tử hãy ráng mà yên tâm tịnh dưỡng, hàn gia rất khác người, phong cảnh có bề hiu quạnh, tiểu muội tuy chẳng phải là nhà hào phú nhưng thêm năm bảy người ăn cũng không có chi đáng kể.

Thiếu phụ áo lam hỏi :

-Nạn phụ chưa kịp thỉnh giáo cao danh quí tánh của phu nhân ?

Thiếu phụ trung niên cười đáp :

-Tiểu muội họ Tiêu.

Thiếu phụ áo lam nhắc lại :

-Tiêu phu nhân...

Tiêu phu nhân lắc đầu cười nói :

-Tiểu muội không muốn nương tử xưng hô như vậy.

Tiểu muội hơn nương tử mấy tuổi, nếu nương tử không tị hiềm gì thì cứ kêu bằng tỷ tỷ là được.

Thiếu phụ áo lam trầm ngâm một lúc rồi đáp :

-Phu nhân có lòng quả thương nhưng khi nào nạn phụ dám thế ?

Tiêu phu nhân khẽ thở dài nói :

-Thương thế của muội rất nặng, đừng nói nhiều cho mệt sức. Tiểu lão đã vào thành lấy thuốc cho muội rồi.

Thiếu phụ áo lam cảm động khôn xiết. Nước mắt trào ra mụ nói :

-Chúng ta chưa từng quen biết nhau mà được phu nhân trọng đãi như thế này thìdù nạn phụ có tan xương nát thịt cũng khôn bề đối đáp.

Mụ nói rồi từ từ nhắm mắt lại.

Thiếu phụ áo lam dường như sực nhớ việc gì trọng đại mở bừng mắt ra hỏi :

-Nạn phụ xin phép hỏi phu nhân một câu : Con thuyền chở nạn phụ hiện giờ còn đậu ở trong hồ không ?

Tiêu phu nhân lắc đầu đáp:

-Hỡi ơi ! Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí ! Con thuyền đó cháy mất rồi.

Thật là một trận hỏa tai khủng khiếp, chẳng những chiếc thuyền hai cột buồm của muội

muội bị thần hỏa nuốt mà cả rừng lau sậy cũng bị thiêu rụi. Đám cháy kéo dài từ nửa đêm cho đến

sáng mới tắt.

Thiếu phụ áo lam chớp mắt hai cái rồi lẳng lặng không nói gì nữa.

Tiêu phu nhân vốn là người thiện lương cho là người thiếu phụ áo lam xót con thuyền bị thiêu rụi liền tìm lời an ủi :

-Tiền của là ngoại vật không dính gì vào con người, muội muội hà tất phải đau xót vì cháy mất con thuyền.

Nhà ta đây ít người lắm, muội muội ở với ta càng hay.

Thiếu phụ áo lam đáp :

-Đa tạ phu nhân rủ lòng thương đến.

Tiêu phu nhân nhìn những vết đao thương trên người thiếu phụ vẻ mặt buồn rầu lắc đầu lui ra.

Thiếu phụ áo lam vẻ mặt đau khổ lúc này bỗng thoáng qua một nụ cười rồi từ từ nhắm mắt lại.

Khi thiếu phụ tỉnh dậy thì trời đã đang đêm.

Trên án gỗ đặt một cây nến hồng, ánh lửa sáng rọi khắp căn phòng.

Trong một tòa nhà rộng rãi thanh khiết chỉ có hai người ở, một là Tiêu phu nhân người rất xinh đẹp và một lão già mặc trường bào bằng đoản thanh vẻ mặt nghiêm nghị.

Dưới ánh lửa sáng một siêu thuốc bốc hơi nghi ngút.

Lão già đưa mắt nhìn lên chiếc giường gỗ bỗng cất tiếng hỏi thiếu phụ áo lam :

-Nương tử trong người bị chín vết thương rất nặng mà còn bảo toàn được tính mạng là một điều ngoài ý nghĩ của lão phu.

Thiếu phụ áo lam đáp :

-Nhờ ân công giải cứu nên nạn phụ mới thoát chết.

-Lão phu có vọc vạch nghề thuốc nhưng thương thế trầm trọng quá chừng cảm thấy mình không làm gì được nữa. Vậy mà nương tử qua được một cách bình an mới thật là kỳ !

Hiện giờ tưởng không còn điều gì đáng ngại nữa, chỉ chờ cho vết thương liền lại và tịnh dưỡng một thời gian may ra có thể cường kiện được như xưa.

Chén thuốc để trên bàn lão phu phải suy nghĩ rất nhiều mới hốt được. Mong rằng nương tử uống rồi trút hết tạp niệm trong lòng yên nghỉ một đêm sớm mai lão phu bắt mạch lại coi.

Lão nói xong hai tay chắp sau lưng từ từ cất bước ra khỏi phòng.

Tiêu phu nhân bưng bát thuốc đến bên giừng khẽ nói :

-Ông già này ngoài mặt ra chiều lạnh lẽo nhưng trong lòng lại rất nhân từ.

Tuy lão ít lời nhưng ta mong rằng muội muội đừng trách lão.

Thiếu phụ áo lam vội đáp :

-Phu nhân dạy quá lời. Ơn cứu nạn sâu dường sông biển, nạn phụ dù chết cũng khó lòng báo đáp trong muôn một...

Tiêu phu nhân mỉm cười ngắt lời :

-Muội muội đừng nghĩ nhiều hãy uống bát thuốc này đi đã !

Thiếu phụ áo lam thở dài đáp :

-Nạn phụ là người lưu lạc không dám ngang hàng với phu nhân, phu nhân có lòng quá thương, nạn phụ xin tâm lãnh. Tiện danh là Vân Cô, xin phu nhân cứ kêu tên là được.

Tiêu phu nhân cười nói :

-Tuy muội bị trọng thương nhưng không dấu được vẻ đài các, nếu ta đoán không lầm thì muội muội phải xuất thân ở mọt nhà đại gia chứ không phải hạng phàm tục.

Vân cô khẽ buông tiếng thở dài, không nói gì nữa, đón lấy thuốc uống.

Sau mấy ngày điều dưỡng, phần lớn các vết thương của Vân Cô đã kín miệng.

Nàng có thể xuống giường để đi lại.

Tiêu phu nhân nói cho nàng hay Tiêu đại nhân vốn là một vị ngự sử liêm chính,vì lão chống đối kẻ lộng quyền gây nên thù oán rồi bị hãm hại giam vào Thiên lao,sau lão được một cao nhân võ lâm giải cứu.

Từ đó tìm chốn lâm tuyền mai danh ẩn tích.

Bức họa đồ đầy chông gai nguy hiểm đã khiến lão chán chường thế sự, hằng ngày lão câu cá trồng trọt để di dưỡng tuổi già. Hai vợ chồng lão chỉ có một cậu trai dưới gối.

Vân cô dưỡng bệnh sau một tháng thì thương thế khỏi hẳn. Nàng ở với Tiêu phu nhân lâu ngày thành đôi bạn thân mật trong chốn khuê phòng, nhưng nàng tuyệt không nhắc tới lai lịch thân thế mình. Cả việc con thuyền bị hỏa tai nàng cũng quên đi không hỏi tới nữa.

Tiêu gia rất ít người, Ngoài hai vợ chồng và đứa con nhỏ chỉ còn một lão bộc tên gọi Tiêu phúc và một ả nữ tì.

Tiêu đại nhân có chiếc du thuyền sắc trắng cũng bị lửa thiêu đêm hôm ấy, nên ba người chân sào đã xin về.

Cả một tòa đình viện rộng lớn chỉ có mấy người.

Ả thị tì ngoài việc tưới cây còn làm việc khác nên không bước vào hậu viện bao giờ. Vì thế mà vườn hoa thường vắng vẻ hiu quạnh.

Một hôm vào khoảng giữa trưa Vân Cô đột nhiên nhìn Tiêu phu nhân nói :

-Tiểu muội thương thế đã lành mà suốt ngày không có việc gì làm thành ra rỗi quá. Tỷ phu lại ưa thanh tịnh thì tỷ tỷ gia lệnh lang cho tiểu muội trông nom dạy dỗ để tiêu ma ngày tháng.

Tiêu phu nhân ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

-Muội muội có lòng như vậy thì phiền muội muội giúp cho.

Vân Cô biết Tiêu phu nhân trong lòng còn nhiều mối hoài nghi, nàng không nói gì nữa.

Tiêu phu nhân đưa con đến bái sư, Vân Cô khiêm nhượng hai ba lần nhưng chú nhỏ vẫn làm đại lễ.

Tiêu phu nhân dù ẩn trốn lâm tuyền nhưng trị nhà rất nghiêm. Vân Cô biết Tiêu phu nhân chỉ có một cậu con, mà từ lúc nàng tỉnh táo lại cho đến nay chưa từng thấy mặt thằng nhỏ. Nàng còn nhớ Tiêu đại nhân mới đến chỗ nàng một lần, hằng ngày chỉ được gặp hai người là Tiêu phu nhân và ả nữ tì vào cỡ 18 ,19 tuổi.

Tiêu phu nhân chờ thằng nhỏ bái sư xong, bà nắm lấy tay Vân Cô nói bằng giọng thân thích :

- Muội muội ơi thằng nhỏ này tuy rất thông minh, nhưng thân thể nhu nhược.

Phiền muội muội giầu lòng chiếu cố cho.

Vân Cô mỉm cười đáp :

-Tỷ tỷ cứ yên tâm tiểu muội xin hết lòng trông nom cho y.

Tiêu phu nhân thở dài nói :

-Muội muội, muội muội đừng hiểu lầm ý ta. Muội muội đã có lòng chiếu cố y thì cứ việc đánh mắng, chớ có nuông chiều.

Vân cô nương đưa mắt nhìn đứa nhỏ rồi đáp:

-Tỷ tỷ cứ yên tâm tiểu muội coi tư cách điệt tử thì biết rồi đây thành tựu của y quyết không kém tỷ phu.

Tiêu phu nhân thở dài nói:

-Tỷ phu của muội muội vì quá liêm chính mà gây thù họa rất nhiều với kẻ quyền thế mới tìm đến chốn lâm tuyền ẩn dật. Bình nhật lão có dạy con đọc sách nhưng không phải là loại sách trị đời, mà là thi từ ca phú của kinh Phật, hoặc sách chiêm tinh. lão thích chỗ nào là dạy chỗ đó, khiến cho đầu óc thằng nhỏ mới 12 tuổi mà đã chịu đựng những môn học kì quái.

-Tỷ phu dạy như thế là phải, bất luận Vu nhi ngày sau có chịu bước vào hoạn đồ hay không thì nền học vấn này cũng cần biết một ít.

Tiêu phu nhân quay lại nhìn con nói :

-Vu nhi ! Nhất nhất phải tuân theo lời giáo huấn của Vân Cô.

Đoạn phu nhân trở gót từ từ rút lui.

Vân cô đứng dậy tiễn chân rồi quay vào đóng cửa phòng lại.

Chốn thư phòng này rộng ba gian. Ngoài bàn gỗ ghế tre còn có một bộ đồ trà.

Cửa sổ trông ra vườn hoa, cúc bạc mai vàng đua nở xuyết vào cảnh sắc buổi sơ Đông.

Vân Cô ngắm kĩ cặp mắt Linh Vu thì thấy nước da vàng ủng bất giác thở dài,miệng lẩm bẩm :

-Thằng nhỏ này may mà gặp ta, không thì gã chẳng thể sống tới hai mươi...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nàng hỏi :

-Điệt nhi ! Ngươi tên là chi ?

Hài tử đáp :

-Điệt nhi là Tiêu Lĩnh Vu.

Vân Cô cười nói :

-Cái tên này nghe được. Điệt nhi có thể làm rạng rỡ môn hộ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Gia gia đã chẩn mạch cho điệt nhi và bảo là điệt nhi không sống tới hai chục tuổi nên người chỉ dạy những môn tạp học. Người còn hẹn sau hai năm sẽ đi du ngoạn những nơi thắng cảnh thì dù có chết sớm cũng không uổng một đời.

Vân Cô mỉm cười hỏi :

-Câu chuyện này Linh Vu đã nói má má hay chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Không có đâu, gia gia điệt nhi đã dặn kĩ không được nói cho má má biết. Gia gia còn bảo má má mà biết chuyện này thì người sẽ buồn rầu đau khổ vô cùng khó lòng sống được.

Vân Cô tươi cười hỏi :

-Vu nhi ! Người có sợ chết không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Điệt nhi không sợ. Gia gia thường bảo sống chết là ở mệnh trời không thể miễn cưỡng được.

Vân cô lại cười nói :

-Tuy nhiên phải phân biệt cái chết cókhi nhẹ như lông hồng, có lúc nặng bằng non thái. Dĩ nhiên con người có sống thì phải có chết, không nên hồi hộp lo âu,nhưng cũng cần có chí kiên quyết cầu sinh.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu xuống ngập ngừng :

-Điệt nhi không muốn nhắc tới chuyện cầu sinh khiến gia gia phải đau lòng.

Vân Cô bỗng nhiên biến sắc. Dung nhan diễm lệ của nàng tựa hồ bao phủ một làn sương lạnh.

Nàng chậm rãi nói :

-Hài tử ! Nếu ngươi chịu nghe lời ta thì có thể không chết được.

Tiêu Lĩnh Vu giương mắt lên hỏi :

-Vân di nói thật chăng :

Vân Cô đáp :

-Dĩ nhiên là chuyện thật. Nhưng ta dạy ngươi điều gì, ngươi khôngđược nói cho gia nương ngươi biết.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

-Được lắm!

Thời gian thấm thoát, hai tháng đã trôi qua.

Chẳng một ai hay trong hai tháng trời Vân Cô và Tiêu Lĩnh Vu đã làm gì vì cửa thư phòng lúc nào cũng đóng kín.

Có điều Tiêu phu nhân rất yên lòng vì thân thể Linh vu nguyên trước nhu nhược mà mỗi ngày môt trở nên cường tráng. Mặt gã luôn biến thành màu hồng tươi.

Tiêu đại nhân đã ngán ngẩm mùi đời. Tuy lão thấy Linh Vu khác trước nhiều mà cũng không buồn hỏi đến.

Tiêu phu nhân thấy cậu con cưng thân thể cường tráng thì trong lòng cao hứng không biết đến thế nào mà nói.

Đã vậy khi vào bà còn hơi đâu căn vặn Linh Vu học được những gì ở Vân cô ?

Hôm ấy nhằm ngày 13 tháng chạp, Tiêu phu nhân vừa rửa mặt xong, chợt thấy Tiêu Lĩnh Vu hấp tấp chạy vào phòng la gọi :

-Má má ơi ! Vân di bỏ đi rồi.

Tiêu phu nhân giật mình kinh hãi hỏi :

-Sao ?

Tiêu Lĩnh Vu để lại một tờ hoa tiên và lén đi rồi.

Tiêu phu nhân đón lấy tờ giấy coi thì thấy mấy hàng chữ sau đây :

" Nạn phụ nhờ ơn cứu mạng, lại được phu nhân rủ lòng thương yêu coi đường tỷ muội. Cuộc đời tái sinh đáng lý phải ở lại quí phủ đem hết sức mọn dạy Vu nhi để đáp đền thịnh đức, ngặt vì nạn phụ có việc trọng yếu phải thân hành đi lo liệu. Nạn phụ muốn cáo từ lại sợ phu nhân hết lòng quyến luyến

không chịu cho đi. Vì tình thế bắt buộc nạn phụ đành lưu lời bái biệt. ¥n đức của đại nhân và phu nhân nạn phụ xin ghi vào phế phủ, những mong kết cỏ ngậm vành có ngày báo đáp. Lúc ra đi nỗi lòng khôn xiết bồi hồi. Mong phu nhân mở lượng hải hà mà miễn trách cho.

Vân Cô thủ bút.

Tiêu phu nhân đọc xong tờ hoa tiên la lên :

-Bây giờ làm thế nào ? Y là một phụ nữ lại bỏ đi giữa tiết đông, năm cùng tháng tận...

Bỗng có tiếng bước chân người vang lên. Tiêu đại nhân vén rèm bước vào.

Tiêu phu nhân đang bàng hoàng, vừa thấy Tiêu đại nhân vào phòng đã nói ngay:

-Lão gia hãy coi đây ! Vân Cô để thơ lại.

Tiêu đại nhân lắc đầu đáp :

-Bất tất phải coi nữa. Đó là việc tất nhiên.

Rồi lão vò nát tấm hoa liên bỏ vào sọt rác.

Tiêu phu nhân lẳng lặng người ra hỏi :

-Sao lão gia lại làm thế ?

Tiêu đại nhân đáp :

-Thơ này không thể để lại được.

Tiêu phu nhân hỏi :

-Tại sao vậy ?

Tiêu đại nhân thở dài trầm giọng đáp :

-Việc xảy ra đột ngột không nên phỏng đoán. Tỷ như tiết trời đang nóng mà mưa tuyết, nước sông chảy ngược dòng, không phải điềm lành không nên nhắc đến nữa thì hơn.

Tiêu đại nhân tuy không hiểu gì đến việc giang hồ, nhưng ở trên bước đường sĩ hoạn lâu ngày đã chiều lịch duyệt. Dường như lão biết vụ này là một điềm bất thường.

Tiêu Lĩnh Vu đứng ngẩn người ra nhìn phụ thân, bỗng gã cười mát nói :

-Theo ý hài nhi thì Vân di không đi hẳn đâu mà chẳng sớm thì muộn hài nhi lại được gặp người.

Tiêu đại nhân nét mặt trầm trọng nhẹ nhàng trách gã :

-Trẻ con biết gì mà nói ?

Tuy Tiêu đại nhân trách mắng Linh Vu nhưng gã còn tính trẻ vẫn đem lòng tin tưởng là chẳng khi nào Vân cô lại bỏ mình đi biệt tích. Gã yên trí có ngày tái ngộ.

Linh Vu hãy còn nhỏ tuổi, nhưng đã quyết tâm điều gì là không thay đổi nữa.

Mấy hôm sau, Tiêu Lĩnh Vu ngẩn ngơ tựa cửa trông chờ. Gã chẳng quản thời tiết giá lạnh vẫn giương cặp mắt lên mà nhìn ra ngoài đường đầy tuyết phủ. Tiêu phu nhân có lúc dắt gã về phòng nhưng chỉ nháy mắt gã lại chạy ra đứng cửa.

Người nhà biết tính gã như vậy cũng không ngăn trở nữa.

XÁC CHẾT LOẠN GIANG HỒ

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đáy Giếng Khô Kỳ Nữ Từ Trần

Mấy ngày trước hôm trừ tịch tuyết bay phấp phới tỏ ra điềm sang năm được mùa.

Tiêu Lĩnh Vu khoác áo cừu nhẹ đội mũ rộng vành. Cũng như những ngày đã qua, gã ăn cơm sáng xong lật đật tựa cửa đứng chờ, đưa mắt nhìn bên trời tuyết hoa lặng vắng mà ngơ ngác xuất thần, đột nhiên có tiếng thở dài từ phía sau đưa lại rồi tiếng người nói :

-Tiểu chủ nhân về thôi, trời mưa tuyết mà giá lạnh thấu xương.

Ngoài đường không người qua lại...

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì ra là Tiêu Phúc, không biết lão đến từ bao giờ, cậu chau mày tức mình đáp :

-Ai bảo lão đến quấy ta ? Lão về đi...

Chàng dứt lời chợt thấy một bóng người đội mưa mà tới. Tiêu Lĩnh Vu mừng quá bất giác hô :

-Vân di về tới rồi. Vân nhi đã bảo chẳng khi nào Vân di bỏ điệt nhi mà đi thiệt.

Tiêu Phúc ngơ ngác nhìn ra quả thấy bóng người đang dấn bước trên đường tuyết phủ.

Thân hình tha thướt hiển nhiên là người đàn bà.

Gặp buổi trong đông, người mặc áo khinh cừu còn cảm thấy lạnh thấu xương.

Thế mà người đàn bà này phong phanh một tấm áo mỏng, gió thổi tà áo bay phấp phới.

Bóng người mỗi lúc một gần. Sau nhìn rõ thìra một cô gái mặc áo xanh chừng mười sáu mười bảy tuổi. Tóc dài xõa xuống hai vai, da mặt xám ngắt. Người cô run bần bật tỏ ra gió lạnh chịu không nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đang tươi cười bỗng xịu mặt ra chiều thất vọng, gã toan trở gót đi vào bỗng nghe kêu thét lên một tiếng :

-U¨i chao !

Người cô lảo đảo hai cái rồi té xuống đống tuyết.

Thật là một cảnh tượng thê lương, trời rét như cắt thịt mà một cô gái nhỏ tuổi áo quần lam lũ không đủ che thân nằm lăn trên đống tuyết.

Tiêu phúc thở dài nói :

-Thật là một đứa nhỏ đáng thương !

Tuy lão nói vậy nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chỉ trong chớp mắt tuyết đã phủ kín nửa người thiếu nữ áo xanh.

Tiêu Lĩnh Vu do dự một chút rồi chạy ra . Gã gạt tuyết trên người thiếu nữ rồi dắt tay cô ta dậy lớn tiếng gọi :

-Này cô đứng dậy đi để ta đưa cô vào nhà ẩn mưa gió.

Tiêu Phúc vội chạy ra nói :

-Đại thiếu gia ! Trời gió lạnh thế này e rằng cô đã cứng người ra rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Dù y có chết rét thì chúng ta cũng nên thu nhặt thi hài cho y.

Tiêu phúc nhăn nhó đáp :

-Hai bữa nay lão gia cùng phu nhân rất là phiền não. Bây giờ khiêng cô này về e rằng...

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt lên lớn tiếng :

-Lão gia làm sao ? Chẳng lẽ gia gia ta thấy người chết không cứu ? Mau bồng cô ả này về đi, việc gì đã có ta chịu trách nhiệm.

Gã thấy cô bé có cặp lông mày tựa hồ rất quen mà bất giác sinh lòng thân cận nên kiên quyết đem cô bé vào nhà.

Tiêu Phúc thấy mặt gã kiên quyết biết là không thể trái ý được liền buông tiếng thở dài rồi thò tay ra ôm cô gái lên rảo bước về phủ.

Tiêu Phúc là một con người từng trải. Lão biết Tiêu lão gia và phu nhân mấy hôm nay buồn phiền vì việc Vân Cô bỏ đi. tâm thần hai vị đã không yên tĩnh, nên lão không muốn đem chuyện khác quấy nhiễu.

Tiêu phu nhân đưa cặp mắt hiền hòa chăm chú nhìn cô gái. Bà thở dài nói :

-Đứa con gái này thật là dễ thương ! Chúng ta lưu y lại mất ngày chờ tuyết lạnh gió yên rồi sẽ để y lên đường.

Tiêu phúc vâng lệnh, Tiêu Lĩnh Vu chạy lại ôm cánh tay Tiêu phu nhân cười nói:

-Hài nhi biết má má không phiền trách hài nhi...

Đêm hôm trừ tịch, Tiêu Lĩnh Vu đang ngồi sưởi ấm với song thân, bỗng thấy bóng người lay động.

Thiếu nữ áo xanh từ từ đi tới.

Cô đã được nghỉ ngơi một ngày một đêm hết mỏi mệt rồi. Dưới ánh đèn sáng thấy cô mặt trắng môi hồng, tóc rủ bên vai. Tuy quần áo vải thô sơ nhưng vẫn ra vẻ con người diễm lệ.

Thiếu nữ rủ tuyết đọng trên mình, cất bước vào nhà. Cô ngó đằng xa thấy hai vợ chồng Tiêu lão gia liền lạy phục xuống. Cô hé miệng anh đào nói :

-Nạn nữ bái tạ hai vị đạ cứu mạng cho.

Tiêu phu nhân ngắm nghía cô một lát rồi thở dài đáp :

-Cô nương hãy dậy đi !

Thiếu nữ áo xanh đáp :

-Đa tạ lão gia cùng phu nhân.

Tiêu phu nhân không có con gái lại thấy cô xinh tươi thì trong lòng rất đỗi vui mừng, bà vẫy tay nói :

-Hài tử ! Lại đây !

Thiếu nữ áo xanh vâng lời bước lại đứng tựa vào Tiêu phu nhân, cúi đầu hỏi :

-Phu nhân có điều chi giáo huấn ?

Giọng cô thanh tao ra vẻ con nhà đài các.

Tiêu phu nhân liếc mắt nhìn cô hoan hỉ. Bà cầm lấy tay cô cười nói :

-Hài tử ngươi hãy ngó xuống đây. Ngươi tên họ là gì sao lại trơ trọi một mình giữa mưa tuyết ?

Thiếu nữ áo xanh chớp mắt mấy cái. Hai giọt lệ như trong ngọc nhỏ xuống, cô ả buồn rầu đáp :

-Nạn nữ họ Khâu tên gọi là Tiểu San. Nạn nữ đi tìm mẫu thân đường xa ngàn dặm mà không được gặp.

Tấm thân trơ trọi lênh đênh, từ mẫu nơi nào không hiểu ?

Tháng ngày đày đoạn tâm can, chiếc thân phiêu bạt. Nếu không được lão gia và phu nhân làm phúc cứu cho thì tiểu nữ đã vùi thân trong đống tuyết.

Tiếng cô rất thê lương làm cho mọi người xúc động.

Tiêu phu nhân thở dài chậm rãi hỏi :

-Cô nương có biết hành tung của lệnh đường lạc lõng nơi đâu không ?

Khâu Tiểu San từ từ ngẩng đầu lên đáp :

-Hành tung của gia mẫu hạc nội mây ngàn, đi khắp bốn phương. Có khi xa tận trên trời có khi gần trong gang tấc.

Tiêu đại nhân đằng hắng một tiếng rồi nói :

-Cô nương quả là người hữu tâm.

Khâu Tiểu San đáp :

-Nạn nữ tha thiết tìm kiếm mẫu thân, hoàng thiên run rủi được vào đâu nương náu, mong lão gia rộng lòng chiếu cố.

Tiêu Lĩnh Vu từ ngày thấy Tểu San vào nhà đã lưu tâm nhìn kĩ cô, bữa nay mới nói xen vào :

-Gia gia ơi ! Cô em này rất giống Vân di !

Tiêu đại nhân quát mắng :

-Thằng nhãi con kia ! Nói năng gì thế ?

Tiêu Lĩnh Vu không dám nói nữa, gã thè lưỡi đứng yên.

Tiêu phu nhân nhìn kỷ lại thì quả nhiên khuôn mặt Khâu Tiểu San rất giống Vân Cô. Bất giác bà ngẩn người ra nói :

-Vu nhi nói đúng đó ! Khâu cô nương vẻ người hệt như Vân Cô.

Tiêu đại nhân thở dài đứng dậy nói :

-Các ngươi hãy ngồi chơi nói chuyện, ta về thư phòng đây.

Lão từ từ cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gia gia ra khỏi đại sảnh, gã bạo dạn lên nhiều nhìn Khâu Tiểu San nói :

-Đáng tiếc Vân di đã đi khỏi đây trước sáu, bảy ngày. Giá tỷ cô... đến sớm mấy bữa mà được thấy Vân di mới biết là ta nói đúng.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Có điều ta chắc rằng một ngày kia Vân di sẽ trở về đây.

Khâu Tiểu San đáp:

-Nạn nữ cũng mong lời công tử nói đúng.

Tiêu Lĩnh Vu lại nói :

-Cô chưa thấy Vân di thì hãy ở lại đây chờ người trở về mới biết ta nói không ngoa.

Khâu Tiểu San đáp :

-Nếu được các vị thu lưu thì nạn nữ nguyện làm thị tỳ để thị phụng phu nhân và công tử.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói :

-Không được ! Ta lớn thế này rồi mà cần gì phải có người coi sóc. Cô trông nom cho má má ta là được.

Khâu Tiểu San đảo cặp mắt sáng như sao quay lại sụp lạy tiêu phu nhân nói :

-Nạn nữ đa tạ phu nhân đã thu nạp.

Tiêu phu nhân vội nói :

-Nhà ta ít người. Cô nương chịu ở lại là ta vui mừng lắm.

Một đêm qua tuyết tạnh mây tan. Vũ trụ trở lại ngày xuân.

Năm đổi mới, cảnh vật cũng mới, vừng thái dương chiếu ánh mỹ lệ xuống trần gian chào mừng năm mới.

Tiêu Lĩnh Vu mặc quần áo mới từ từ ra khỏi nhà. Từ ngày gã được Vân Cô truyền dạy phép tọa tức thượng thừa, chẳng những thân thể khỏe mạnh mà còn có căn cơ luyện võ.

Gã ngẩng đầu nhìn ra thấy Khâu tiểu San đang quét lớp tuyết ngoài đình viện.

Động tác cô rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc mà bao nhiêu tuyết phủ tòa đình viện rộng lớn đã sạch trơn.

Khâu Tiểu San từ từ quay đầu lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

-Công tử dậy sớm nhỉ !

Rồi cô từ từ bước lại.

Ánh mặt trời chiếu vào mặt cô trông càng xinh đẹp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thân hình và mặt mũi Khâu Tiểu San chẳng có điểm nào là không giống Vân di, gã đứng ngẩn người ra mà nhìn cô.

Khâu Tiểu San thấy Tiêu Lĩnh Vu ngó mình trân trân , trong lòng cũng hơi bẽn lẽn.

Cô cười hì hì hỏi :

-Sao công tử ngó tiểu tỳ dữ vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

-Càng ngày ta càng thấy cô giống Vân di như đúc. Cô chỉ lớn thêm mấy tuổi nữa là ta không thể phân biệt được nữa.

Khâu Tiểu san hơi biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua cô trở lại bình tĩnh xoay mình bước đi.

Mấy bữa trước Tiêu Lĩnh Vu ngày ngày ra cửa trông chờ, gã tin tưởng thế nào Vân di cũng trở lại, nhưng hiện giờ gã đột nhiên cảm thấy thất vọng.

Khâu Tiểu San tuy dung mạo giống Vân Cô nhưng cô không thể đen lại cho gã một lòng từ ân bằng Vân Cô được.Từ nay trong tâm linh gã bắt đầu nẩy ra mối lo buồn.

Tiêu Linh Vu bâng khuâng cất bước vào trong thư phòng.

Mấy bữa nay gã không tới đây. Trong nhà mọi vật còn y nguyên như cũ mà Vân Cô đã hạc nội mây ngàn.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn cảnh vật lại nhớ tới người. Bất giác gã cảm thấy trong lòng buồn rười rượi.

Gã từ từ nhắm mắt lại theo kiểu tọa tức mà vân Cô đã truyền thụ cho. Gã bắt đầu tập luyện.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nghe đánh choang một tiếng khiến gã bừng tỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu giương mắt lên nhìn thấy Khâu Tiểu San sắc mặt lợt lạt đang giương cặp mắt trong suốt nhìn chằm chặp vào cánh cửa sổ. khay trà trong tay cô rớt xuống đất. Chung trà vỡ tan tành.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

-Cô nương làm sao vậy ?

Khâu Tiểu San như người đang mơ tỉnh giấc. Cô đưa tay lên vuốt mái tóc rồi từ từ xoay mình lại hỏi :

-Vân di của công tử bỏ đi rồi, có phải lúc trước cũng ở trong thư phòng này không ?

Khâu Tiểu San cố trấn tỉnh nhưng không thể nào giữ được tâm tình cho khỏi xúc động, thanh âm cô run lên.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San hỏi mấy câu đột ngột, nhưng gã vẫn thản nhiên lắc đầu đáp :

-Vân di ở mé tả thư phòng. Đây là nơi ta và Vân di thường đọc sách.

Khâu Tiểu San hỏi :

-Vân di đối đãi công tử rất tốt phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu nói ;

-Tốt lắm ! Tốt lắm ! Vì thế lúc nào ta cũng nhớ Vân di. Hỡ ơi ! Chỉ mong Vân di sớm trở về.

Khâu Tiểu San ráng nhịn mối thương tâm đáp :

-Tiểu tỳ cũng mong vậy.

Cô cúi xuống lượm từng mảnh chung vỡ, thẫn thờ bước ra khỏi thư phòng.

Tiêu Lĩnh Vu là người thông tuệ khác thường, gã thấy Khâu tiểu San lộ vẻ khác lạ thì trong lòng sinh mối hoài nghi. Gã đứng dậy bước tới cửa sổ ngó tới ngó lui hồi lâu mà không thấy gì khác lạ thì trong lòng cảm thấy buồn bã, tiện tay gã mở cửa sổ nhìn ra.

Bên ngoài vườn đầy tuyết phủ. mấy khóm mai hoa nở đưa hương. Mùi hương cùng gió lạnh thổi vào thư phòng.

Bỗng nhiên gã ngó thấy bóng người thấp thoáng rồi ẩn mình vào trong bụi hoa đầy tuyết phủ. Gả thấy bóng người này phảng phất như Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu động tính hiếu kỳ. Gã lật đật chạy ra phòng rượt theo.

Dưới mặt đất còn lưu lại vết chân rất rõ, Tiêu Lĩnh vu theo bước chân đi tìm kiếm gã thấy những vết chân dẫm vào luống hoa đến góc vườn thì biến mất.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng mặt thì chỉ thấy bốn mặt vòm trời xanh ngắt sạch lau láu.

Ánh điệm dương muôn phần rực rỡ, ngoài ra chẳng có vết tích chi hết.

Gã giơ tay vỗ lên trán tự hỏi một mình :

-Thế này thì thật là kỳ ! Khâu Tiểu San chạy đi đâu mất rồi ?

Gã đảo mắt nhìn quanh đột nhiên phát giác ra cách chỗ mình đứng chừng bốn năm thước trên mặt đất đầy tuyết phủ có một cửa động rộng chừng ba bước.

Nguyên chỗ đó là một cái giếng. Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ giếng này đã khô kiệt từ lâu.

Vườn hoa trong Tiêu gia rất rộng lớn mà góc vườn này là nơi rất tịch mịch.

Cả tên thị nữ tưới hoa cũng ít khi bước chân đến.

Một cảm nghĩ kỳ dị thúc Tiêu Lĩnh Vu đi về phía miệng giếng. Bỗng gã nghe tiếng khóc thê thảm từ dưới vọng lên.

Tiêu Lĩnh Vu trống ngực đánh thình thình cúi đầu dòm xuống. Nhờ ánh dương quang chiếu vào mà gã có thể nhìn thấy cảnh vật lờ mờ đáy giếng.

Một bóng đen cử động, tiếng khóc thê lương do bóng đen này phát ra lúc đứt, lúc nối khiến người nghe cũng phải động tâm.

Tiêu Lĩnh Vu phóng hết mục lực chú ý nhìn hồi lâu mới nhận ra đó chính là Khâu Tiểu San, trước mặt cô dường như có một người nữa.

Nhưng người này ngồi yên không nhúc nhích chẳng khác gì pho tượng gỗ tựa hồ làm ngơ trước tiếng khóc thê thảm của khâu Tiểu San.

Tiếng khóc mỗi lúc một thê lương ảm đạm khiến người nghe phải đứt từng đoạn ruột.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần lắng nghe một hồi lâu, gã văng vẳng thấy trong tiếng khóc có lời than

thở :

-Nữ nhi tới chậm một bước mà không còn cách nào được thấy má má...

Tiêu Lĩnh Vu bị tiếng khóc làm cho xúc động tâm tìn. hai hàng nước mắt lã chã rơi.

Gã đưa tay áo lên lau nước mắt.

Cử động này bất giác làm mất thang bằng khiến gã rơi xuống, gã vừa buột miệng la hoảng thì người đã hạ xuống đáy giếng.

Tiêu Lĩnh Vu chưa biết mình sống hay đã chết rồi thì đột nhiên cảm thấy một lực lượng nhu hòa đỡ lấy và một mùi hương đưa vào mũi.

Gã định thần nhìn lại thì thấy Khâu Tiểu San. Cô ôm lấy gã và hai hàng nước mắt vẫn không ngừng nhỏ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tâm thần đứng thẳng người lên. Gã đảo mắt nhìn bỗng bật tiếng la hoảng :

-Vân di !

Rồi ngã ra.

Một bàn tay trắng trẻo đỡ lấy người gã.

Tai nghe thanh âm khâu Tiêu San rất thê thảm cất lên :

-Công tử chớ nên vọng động. Má má tiểu tỳ đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói khác nào bị người đánh một quyền thật nặng vào trước ngực, khí huyết trồi ngược khiến mặt gã đỏ bừng.

Biến cố khủng khiếp phát sinh đột ngột khiến Tiêu Lĩnh Vu luống cuống. Gã ngẩn người ra hồi lâu mới tịnh tâm lại được, liền nhìn hâu Tiêu San hỏi :

-Vân di là má má của cô nương ư ?

Khâu Tiêu San lau nước mắt buồn rầu gật đầu đáp :

-Chính là mẹ ruột của tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu dụi mắt nhìn lại thấy Vân Cô ngồi xếp bằng nhắm mắt. Tóc vẫn cài trâm, sắc mặt hồng hào, xiêm áo chỉnh tề như người còn sống, gã ra chiều oán giận hỏi :

-Cô nói nhăng gì thế ? Phải chăng cô khinh ta nhỏ tuổi chưa thấy người chết bao giờ nên không biết chăng ?

Vân di ta khi ngồi điều dưỡng vẫn theo kiểu này.

Người chết bao giờ ?...

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp :

-Công tử hiiểu vụ này thế nào được ?

Gia mẫu nội công tinh thâm lại uống Bảo Thi Thần Đan nên thi thể không rữa nát.

Tiêu Lĩnh Vu la lên :

-Ta không tin lời cô được. Vân di vẫn như thường không ốm gì, có lý do gì lại chết trong đáy giếng khô này ?

Rồi chàng la gọi :

-Vân di ! Vân di !...

Chàng gọi luôn mấy câu vẫn không thấy tiếng đáp lại.

Tiêu Lĩnh Vu làm huyên náo khiến cho thần trí Khâu Tiêu San đang chìm đắm trong cơn đau khổ phải tỉnh táo lại.

Cô buồn rầu nói :

-Gia mẫu vĩnh viễn không đáp lại lời công tử. Hỡi ơi ! Công tử ăn sung mặc sướng không hiểu việc võ lâm.

Trong lúc hoảng hốt này tiểu tỳ không thể giải thích rõ ràng cho công tử nghe được.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Công tử hãy trấn tĩnh lại một chút đừng làm kinh động người trong phủ.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt đầy vẻ hoài nghi, đăm đăm nhìn Khâu Tiêu San, gã chậm rãi hỏi :

-Vân di chết thật rồi ư ?

Khâu Tiểu San cố nén nỗi bi ai đáp :

-Gia mẫu chết rồi, tiểu tỳ đến sớm mấy bữa thì còn được gặp mặt lần cuối cùng.

Tiêu Lĩnh Vu lại đưa mắt nhìn Vân Cô nói :

-Vân di chẳng có chút gì là giống người đã chết.

Gã từ từ đưa tay lên mũi Vân Cô ngón tay run lẩy bẩy. Vẻ mặt hoài nghi vừa khiếp sợ.

Ngón tay Linh Vu vừa chạm vào Vân Cô thì thấy da mặt bà cứng đờ, lạnh ngắt,quả nhiên bà đã chết lâu rồi.

Gã thộn người ra rồi khóc oà lên.

Khâu Tiểu san dẹp nỗi bi thương khẽ nói :

-Xin công tử im tiếng ! Đừng làm kinh động ngừơi trên phủ.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay áo lau nước mắt nói :

-Vân di chết thật rồi. Ta phải dặn má má làm lễ hậu táng cho người.

Khâu Tiểu San lắc đầu nói :

-Vụ này không nên làm kinh động đến tôn đại nhân. Tiểu tỳ muốn chuyển vận thi thể của gia mẫu đi nơi khác.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Cô định vận thi thể người đi đâu ?

Khâu Tiêu San đáp :

-Theo lời di ngôn của gia mẫu thì tiểu tỳ phải đem thi thể người đến một nơi an trí.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Ta càng nghĩ càng không hiểu. Vân di đang khỏe mạnh sao đột nhiên lại chết được ?

Hỡi ơi ! Ta biết chẳng khi nào Vân di bỏ ta mà đi, nhưng ta không ngờ người lại chết ở trong đáy giếng này.

Khâu Tiểu san nói :

-Trong di thư, gia mẫu nói rõ là chịu ơn sâu của các vị lão gia không muốn liên lụy đến mọi

người trong nhà này nên dặn tiểu tỳ đem thi thể lén lút vận đi nới khác cho an toàn...

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt bâng khuâng hỏi :

-Nơi nào an toàn ?

Khâu Tiểu san đáp :

-Công tử không thể hiểu được việc giang hồ mà cũng không biết tên họ người võ lâm thì dù tiểu tỷ có nói, công tử cũng không biết rõ được.

Tiêu Lĩnh Vu xúc động hỏi :

-Vậy tỷ tỷ nhất định đưa đi ư ?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

-Tiểu tỳ đưa di thể mẫu thân đến một nơi mà người đã chỉ định.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm mặt nói :

-Tiểu đệ cũng muốn đi !

Khâu Tiêu San giật mình kinh hãi, nói :

-Không được ! Từ đây tới đó đường sá xa xôi mà nguy hiểm khôn lường ! Công tử mạo hiểm đi theo tiểu tỳ thế nào được ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Vân di đã hết lòng với tiểu đệ. nay người chết rồi, có lý nào tiểu đệ không đưa người đến nơi an nghỉ cuối cùng ?

Khâu Tiểu San nói:

-Thịnh tình của công tử tiểu tỳ xin tâm lĩnh.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy quỳ trước Linh Cô nói :

-Vân di coi tiểu đệ như con, săn sóc từng li từng tý. Vậy cô nương cũng như tỷ tỷ của tiểu đệ. Từ nay cô nương đừng gọi tiểu đệ là công tử nữa.

Khâu Tiểu San hỏi :

-Vậy tiểu tỳ xưng hô với công tử thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫn nghĩ rồi nói :

-Tiểu đệ nhỏ tuổi hơn cô vậy cô kêu bằng đệ đệ là được.

Khâu Tiểu San nói:

-Tiểu tỳ khi nào dám thế ?

Tiêu linh Vu đáp :

-Có chi mà không dám. Cô lớn tuổi hơn tiểu đệ thì chúng ta lấy tình chị em coi nhau mới là hợp lý.

Khâu Tiểu San nghe nói bằng một tấm lòng thành thật nên không nỡ cự tuyệt,

cô khẽ thở dài nói :

-Công tử đã dạy thì tiểu tỳ xin tuân lệnh.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt lên trời ngấm ngầm hồi lâu. Đột nhiên gã chăm chú nhìn vào mặt Tiểu San năn nỉ :

-Tỷ tỷ ! Thế nào tỷ tỷ cũng cho tiểu đệ đi theo.

Khâu Tiểu San nói :

-Đệ đệ hãy dậy đi, việc này phải tính lại xem sao đã.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Phải chăng tỷ tỷ chán ghét tiểu đệ ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Sao đệ lại nói thế ? Gia mẫu đã từng chịu ơn nhà này, ta hết lòng cảm kích còn chưa đủ...

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

-Vậy sao tỷ tỷ không cho tiểu đệ đi theo ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Vì đường sá xa xôi mà nguy hiểm rất nhiều. Huống chi hiền đệ lại là người con độc nhất của hai

vị lão gia.

Nếu ta đưa hiền đệ đi xa há chẳng làm cho hai vị lão gia ngày đêm lo lắng ?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nhìn vào mặt Vân Cô, gã trầm ngâm một lúc rồi nói :

-Gia gia biết tiểu đệ không sống quá hai chục tuổi nên người không quan tâm mấy đâu. Còn từ mẫu thì e rằng người không cho tiểu đệ đi theo.

Khâu Tiểu San nói :

-Hiền đệ học sách thánh hiền tất nhớ câu : còn cha mẹ thì kẻ làm con không được xa nhà.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Gia gia dạy tiểu đệ đọc sách rất phức tạp. Lão nhân gia còn có ý đưa đi coi những nơi thắng cảnh xa xăm thì dù người có biết tiểu đệ muốn theo tỷ tỷ cũng không cản trở đâu. Chúng ta chỉ cần nghĩ cách để cho gia mẫu an tâm là được.

Khâu Tiểu San ngửa mặt trông chiều trời nói :

-Hiền đệ hãy về đi. Đêm nay chúng ta sẽ quyết định.

Chương 3: Khâu Tiểu San Tìm Nơi Gởi Xác Mẹ

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

-Ta chỉ ngấm ngầm nhìn ra miệng giếng là Tiểu San chẳng có cách nào đem Vân di ra ngoài mà qua được tai mắt ta.

Gã ngửng đầu nhìn lên miệng giếng cao đến hơn trượng mà chung quanh giếng không có một điêm tựa thì chẳng hiểu Tiểu San bằng cánh nào đem Vân di ra ngoài, gã liền hỏi :

-Nếu bên ngoài không có người thòng dây vào thì chúng ta làm thế nào mà lên được ?

Tuy gã thông minh hơn người nhưng hãy còn nhỏ tuổi nên chưa biết gì về chuyện giang hồ.

Khâu Tiểu San cười nghĩ thầm :

-Tuy gã là trẻ nít mà nghĩ được cách thòng giây kéo người lên cũng khá lắm.

Cô liền đáp :

-Hiền đệ cứ nhắm mắt lại, ta sẽ đưa hiền đệ lên.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

-Vách giếng dựng đứng thì trừ phi mọc cách mới bay lên được. Còn không thì vịn vào đâu mà trèo ?

Tuy trong lòng gã hoài nghi nhưng cũng không hỏi nữa từ từ nhắm mắt lại.

Nguyên gã đã có chú ý ngấm ngầm xem Khâu Tiểu San đưa mình lên bằng cách nào.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San hô :

-Hiền đệ hãy coi chừng !

Rồi cô đưa hai tay ra nắm lấy cạnh sườn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

-Hiền đệ đừng sợ chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy một luồng lực đạo cực kỳ mãnh liệt đưa cả người gã lên rồi tung ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt, gã mở mắt ra nhìn thấy tuyết trắng, gió lạnh thổi vào mặt,người gã đã ra khỏi giếng khô.

Khâu Tiểu San cũng vọt lên theo, cô đưa hai tay ra đỡ lấy Tiêu Lĩnh Vu rồi hạ mình xuống, cô khẽ hỏi :

-Hiền đệ có sợ không ?

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái đáp :

-Vừa rồi hơi hoang mang một chút nhưng bây giờ không sợ nữa...

Gã chuyển động mục quang nhìn Khâu Tiểu San rồi trịnh trọng nói :

-Vân di đối đãi với tiểu đệ rất thân ái. Tiểu đệ tha thiết đưa di thể của Vân di đến nơi an táng.

Vậy điều hẹn ước giữa chúng ta đã thành nhất định. Tỷ tỷ đừng gạt tiểu đệ lén lút bỏ đi.

Khâu Tiểu San sửng sốt đáp :

-Nếu hiền đệ muốn theo ta há chẳng gây mối lo ngại cho lệnh tôn và lệnh đường ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Sau khi tống táng Vân di tiểu đệ sẽ trở về ngay.

Lúc ra đi tiểu đệ chỉ cần để lại một phong thư để nói với gia gia là được.

Khâu Tiểu San từ từ đáp :

-Được rồi vậy canh ba đêm nay ta sẽ trở lại tìm hiền đệ.

Tiêu Lĩnh Vu trở gót đi ngay không ngoảnh cổ lại, gã tiến vào trong luống hoa rậm.

Khâu Tiểu San nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu, trong lòng cảm khái nghĩ thầm:

-Gã không quay lại lần nào tức là tin ta không lừa gạt gã.

Trong di thư của má má tuy có dặn ta hết lòng chiếu cố cho gã nhưng không nói rõ là có đưa gã ra khỏi

nhà hay không. Nhà họ Tiêu đối với má má ân thâm nghĩa trọng. Ta chẳng thể bỏ Tiêu Lĩnh Vu,

mà đưa gã đi thì àm cho hai vị lão nhân gia phải đau buồn về nỗi mất con.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô khó mà tìm ra được quyết định.

Nhắc lại là Tiêu Lĩnh Vu về phòng vội viết phong thơ cáo biệt gia nương, gã lại thu xếp quần áo gói thành một bọc giấu ở gầm giường. Tuy gã chưa từng bỏ nhà ra đi, song thường được nghe gia gia nói đến chuyện xa nhà lòng gã rất hăng hái.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ mong cho mặt trời mau lặn, một ngày ài tựa hàng năm, gã nghĩ tới chuyến này ra đi cùng khâu Tiểu San không biết ngày nào trở về để gặp song thân, trong lòng không khỏi bồi hồi. Nhưng lập tức gã lại nghĩ đến đi xa mở rộng tầm mắt, thành ra trong lòng vừa hồi hộp vừa khấp khởi vui mừng.

Bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn khiến cho Tiêu Lĩnh Vu không sao ngủ được, gã ngồi chờ cho đến canh ba vẫn chưa thấy Khâu Tiểu San tới thì trong lòng rất đỗi bồn chồn, gã tan ra ngoài để tìm kiếm, bỗng nghe ngoài cửa sổ có thanh âm dịu dàng nói vọng vào :

-Hiền đệ ! Đã tỉnh giấc chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đứng bật dậy chụp lấy bọc quần áo ở gầm giừng chạy ra ngoài.

Quả nhiên Khâu Tiểu San đã y hẹn tới kiếm. Cô đón lấy bọc áo ở trong tay Tiêu Lĩnh Vu rồi khẽ nói :

-Hiền đệ ! Ta bồng hiền đệ đi.

Cô ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu mà chạy như bay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San lúc nhảy cao vọt người đi như chim. Bức tường vây cao bảy thước cô cũng vọt qua một cách dễ dàng trong lòng gã rất đỗi khâm phục, miệng lẩm bẩm :

-Ta phải luyện thành bản lãnh y như tỷ tỷ mới không uổng phí đời người.

Thân pháp Khâu Tiểu San thật là kỳ tuyệt ! Chỉ trong chớp mắt cô đã chạy đến rừng phong già.

Đêm nay không có ánh trăng, vòm trời đầy sao, dưới đất tuyết đọng gió lạnh căm căm khiến người đi đường phải rét run.

Tiêu Lĩnh Vu rụt đầu chúi vào lòng Khâu Tiểu San.

Đột nhiên cô dừng bước khẽ nói :

-Hiền đệ lên xe đi !

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn thấy một cỗ xe ngựa mui đen dừng lại trên đất tuyết.

Gió thổi mui xe lay động phập phù.

Khâu Tiểu San mở rèm đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống rồi nói :

-Trong xe đã sắp đủ chăn đệm cho hiền đệ.

Hiền đệ chờ ta từ chập tối đến nửa đêm chắc mệt lắm rồi. Hãy nằm xuống ngủ đi một lúc.

Cô không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã buông rèm xuống.

Cỗ xe này rèm dường như làm bằng thứ vải dầy. Rèm buông gió không thổi vào được nữa.

Trong xe tối mò, giơ bàn tay trông không rõ ngón.

Tiêu Lĩnh Vu xoa bàn tay lạnh ngắt lên tiếng hỏi :

-Tỷ tỷ không vào ư ?

Bên ngoài có tiếng Khâu Tiểu San đáp lại :

-Ta phải ngồi ngoài này dong xe cho ngựa chạy. Hiền đệ cứ ngủ đi.

Tiếng nói vừa dứt, tiếng bánh xe lọc cọc nổi lên, cỗ xe bắt đầu chạy.

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại một lúc. khi mở mắt ra có thể nhìn rõ cảnh vật trong xe.

Gã thấy trong góc mé hữu ngồi tựa một đống lù lù trắng toát. Gã nhìn kỹ lại thì ra thi thể của Vân Cô.

Vân Cô vẫn ngồi ngay ngắn, hai mắt nhắm lại tựa vào thành xe. Vẻ mặt bình tĩnh như thường ngày ngồi điều dưỡng, chẳng giống người chết chút nào, nên chàng không sợ hãi.

Bỗng nghe thanh âm Khâu Tiểu san vọng vô :

-Hiền đệ hãy coi chừng ! Đừng có đụng vào thi thể Vân di.

Cô ngừng một chút rồi tiếp :

-Hiền đệ có sợ hãi không ?

Tiêu Lĩnh Vu Phấn khởi tinh thần đáp :

-Tiểu đệ không sợ chi hết. Vân di vẫn chẳng khác ngày còn sống.

Khâu Tiểu San thở dài, không nói gì nữa. Đột nhiên cô cho xe chạy thật nhanh.

Tiêu Lĩnh Vu thể chất bạc nhược. Tuy gã đã được Vân Cô truyền thụ nội công nhưng vì thời gian ngắn nên việc luyện võ không thể tiến mau được. Vân Cô vất vả mấy tháng trời mới làm cho gã hơn trước được một chút.

Hôm nay qua một ngày và nửa đêm gã vừa lao tâm vừa nhọc mệt nên gã ngủ đi lúc nào không hay biết.

Đang lúc mơ màng, tiếng khóc thút thít khiến gã giật mình tỉnh giấc. Gã là người trí tuệ hơn người mà thuở nhỏ đã học những môn bác tạp nên tâm tư rất minh mẫn.

Tuy người tỉnh lại mà không cử động chỉ giương mắt lên nhìn và lắng tai nghe.

Gã thấy Khâu Tiểu San quỳ trước di thể Vân Cô, nước mắt tuôn ra xối xả.

Cô khóc rất thương tâm, nhưng tiếng nhỏ hiển nhiên cô sợ làm kinh động Tiêu Lĩnh Vu.

Bên mình cô có một mảnh hoa tiên. Nhờ ánh mặt trời lọt vào, Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy mấy chữ :"...Không thể để y khóc to cười lớn, tâm tính khích động...".

Phía dưới gấp lại gã không nhìn rõ được mà phía trên cũng bị mền chăn che lấp đi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy câu không đầu không đuôi này chẳng hiểu ra sao, gã nghĩ thầm trong bụng :

-Coi tự tích trong tờ hoa tiên dường như là thủ bút của Vân di. Chắc đây là di thư của người.

Gã nghĩ vậy không nhịn được nghểnh cổ lên nhìn.

Tai mắt Khâu Tiểu San cực kỳ minh mẫn, nhưng vì nỗi đau thương tràn ngập trong lòng, thần trí mê loạn nên Linh Vu thức giấc rồi mà cô không biết. Nhưng lúc gã cử động cô liền cảnh giác, đưa bàn tay ra với lấy ngay tờ hoa tiên rồi lau nước mắt quay lại cười hỏi :

-Hiền đệ ngủ được chứ ?

Tuy cô thương xót mẫu thân, nhưng không muốn nỗi đau khổ lọt vào mắt Tiêu Lĩnh Vu. Cô gượng cười nét mặt càng thêm vẻ thê lương.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi dậy bò tới lạy phục xuống trước thi thể Vân Cô.

Khâu Tiểu San đột nhiên giữ gã lại cất giọng ôn nhu hỏi :

-Hiền đệ làm gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu đệ khấu bái thi thể của Vân di.

Khâu Tiểu San nói :

-Bất tất phải thế. Hiền đệ mà lạy xuống lại khiến cho ta đau khổ trong lòng. Bây giờ đã quá trưa, chắc hiền đệ đói lắm rồi, chúng ta xuống xe kiếm gì ăn.

Dứt lời cô không chờ Tiêu Lĩnh Vu đáp lại đã vén rèm lên, dắt gã xuống xe.

Bỗng thấy ánh dương quang lóe mắt, tai nghe nước chảy róc rách. Cỗ hương xa dừng lại bên một gốc cây ven rừng. Tiêu Lĩnh Vu thấy ba phiến đá xanh chụm lại trên đặt một cái nồi đồng dưới đốt củi khô, mùi hương ngào ngạt xông vào mũi.

Khâu Tiểu San dắt tiểu Linh Vu lại ngồi dưới gốc cây lớn. Cô cười nói :

-Má má hồi sinh tiền thường dạy ta cách nấu ăn, hiền đệ thử nếm coi, xem kỹ thuật ta thế nào ?

Nguyên trong xe có đặt di thể Vân Cô, nên Khâu Tiểu San không dám vào điếm ngủ trọ hay ăn uống, cô sợ bại lộ hành tung.

Hai người ăn uống qua loa cho xong bữa. Tuy nhiên Tiêu Lĩnh Vu cũng khen không ngớt miệng về cách nấu nướng gia vị của Khâu Tiểu San. Thực ra bữa cơm này chẳng có chi hoàn hảo, dù Khâu Tiểu San có tài nấu bếp khéo léo đến đâu mà thổi xôi không gạo, làm sao cho ngon miệng được, Tiêu Lĩnh Vu khen ngợi cô là để lấy lòng, hai là mấy món lạ miệng làm cho gã thỏa mãn.

Khâu Tiểu San thu dọn nồi niêu bát đĩa rồi đở Tiêu Lĩnh Vu lên xe. Cô còn vạc ký hiệu lên cây rồi mới cho xe chạy.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San vạch vào da cây chữ chẳng ra chữ, đồ chẳng ra đồ, gã không hiểu, tuy trong lòng nẩy ra nhiều nghi vấn nhưng cũng nín nhịn không hỏi.

Hai người đi xe được mấy ngàykhông có chuyện gì.

Một hôm vào khoảng giờ Ngọ hai người đến một thị trấn lớn. Người ngựa qua lại nhộn nhịp, khách hàng nhiệt náo.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đã thấy đói, nhưng mấy ngày liền gã cùng Khâu Tiểu San toàn ăn ngủ

ngoài nơi hoang dã. Tuy gã không hiểu nhưng biết đó là chỗ dụng tâm của cô, nên gã không dám nhắc tới chuyện mình đói bụng. Gã còn cố nhịn được nhưng hai con ngựa kéo xe mấy ngày trời chưa được bữa ăn nào tử tế, sức giảm sút rất nhiều. Nó hí lên một tiếng nằm lăn ra.

Khâu Tiểu San chau mày hỏi :

-Tiêu hiền đệ ! Chúng ta ăn chút gì rồi hãy đi ?

Tiêu Lĩnh Vu Cả mừng nói :

-Tiểu đệ cũng đói lắm rồi.

Hai người xuống ngựa tìm vào khách sạn.

Khâu tiểu San bảo nhà quán dắt ngựa vào cho ăn thóc rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu đến ngồi xuống một bàn bên cạnh cửa sổ.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Hai con tuấn mã chạy rất mau lướt qua.

Hai đại hán cưỡi ngựa đều đeo khí giới. Khí trời giá lạnh vào buổi trọng đông mà đôi ngựa mồ hôi ướt đầm.

Bỗng một đại hán giật cương cho dừng ngựa. Con ngựa đương chạy mau như lao đột nhiên đứng thẳng lên, hí một tiếng dài rồi dừng bước.

Vạn vật đất Giang Nam rất là phồn thịnh. Nhân sỉ số đông thiện nghề cưỡi ngựa.

Thấy thuật kỵ mã của đại hán tinh thân như vậy, những người trên đường phố đều cất tiếng reo hò khen ngợi.

Tiếng reo chưa dứt, chợt có tiếng la hoảng.

Nguyên con ngựa đi sau không ngờ con ngựa đi trước dừng lại một cách đột ngột, nó tấn thế không kịp thành ra cả người lẫn ngựa xô vào.

Đại hán cưỡi ngựa trước trong lúc hoang mang đột nhiên xoay mình vung tay đẩy vào con ngựa đằng sau.

Tiếng người la hoảng chưa dứt thì con ngựa phía sau lao tớt đã bị đại hán cản lại được.

Tiếng hoan hô lại nổi lên như sấm dậy.

Hai đại hán tung mình xuống ngựa ngó vào cỗ xe mui một cái rồi đưa mục quang nhìn quanh một

lượt.

Bỗng một đại hán lên tiếng :

-Đây rồi !

Gã buông cương ngựa, rảo bước tiến vào trong điếm đi thẳng tới trước mặt Khâu Tiểu San khoanh tay thi lễ.

Khâu Tiểu San vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Cặp mày liễu hơi nhíu lại, cô hỏi :

-Các vị có điều chi cấp bách ?

Đại hán dường như tự nhận thấy thái độ của mình có vẻ hấp tấp liền nở nụ cười chữa thẹn, từ từ bước chậm lại và buông tay xuống khẽ đáp :

-Bọn tại hạ thấy cô nương có để ám ký nên lật đật tới đây...

Khâu Tiểu San giơ bàn tay ngọc lên nói :

-Có việc gì tôi thủng thẳng sẽ tính cũng không muộn.

Đại hán kia dường như có nhiều điều cấp bách muốn nói ngay, nhưng gã chỉ khẽ hắng đặng một tiếng rồi cố nén lòng nóng nảy.

Lúc này đại hán kia đã buộc ngựa rồi cũng tiến vào điếm. Gã nhìn Khâu Tiểu San thi lễ một cách rất cung kính.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía hai đại hán thấy họ đều trạc tam tuần. Mình mặc áo ngắn bằng lụa đen, chân đi hài xảo. Một người lưng đeo đơn đao. Còn người nữa trên lưng cài cặp phán quan bút.

Cả hai đại hán đều tướng mạo hiên ngang, oai phong lẫm liệt, mà đối với Khâu Tiểu San khép nép ra chiều sợ sệt.

Đại hán bước vào điếm trước là người sử đao, hắng đặng một tiếng nói :

-Hành tung của cô nương đã bị bại lộ. Bọn cường địch theo dõi hành tung và sắp rượt tới nơi.

Khách hàng trong điếm tuy đông tính hiếu kỳ nhưng thấy hai đại hán mình đeo khí giới oai phong lẫm liệt, sợ xảy ra chuyện rắc rối nên không dám nhìn họ.

Khâu Tiểu San hơi biến sắc mặt. Cô chớp mắt một cái rồi thủng thẳng nói :

-Các vị ăn uống cho lẹ rồi chúng ta lại đăng trình.

Hai đại hán dường như đói lả lắm. Chúng kêu cơn rượu ăn uống nghiến ngấu một hồi.

Mấy người ăn rất lẹ rồi tính trả tiền hàng, dắt ngựa ra ngoài lập tức lên đường.

Bây giờ đại hán đeo đao ngồi ruổi xe thay cho Khâu Tiểu San, còn đại hán tử phán quan bút đi sát theo xe.

Mấy bữa nay Khâu Tiểu San phải dong xe, một mình Tiêu Lĩnh Vu ngồi trong không rất buồn bã. Bây giờ hai người ngồi đối diện, Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thì thấy cô rất xinh đẹp nhưng nét mặt rầu rầu. Cặp mày liễu nhíu lại ra chiều suy nghĩ, dường như cô lo một việc rất quan trọng.

Bánh xe lăn lộc cộc trên đường rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã ra khỏi thị trấn.

Khâu Tiểu San bỗng ngửng đầu lên ngó đăm đăm vào mặt Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng gọi :

-Hiền đệ !

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

-Chuyện gì vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, e rằng khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến sinh tử. Hiền đệ không phải là người giang hồ không nên mạo muội dấn thân vào những cơn nguy hiểm như chúng ta. Ta có ý muốn gửi hiền đệ vào nơi an toàn trước đã, chẳng hiểu ý hiền đệ ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

-Nơi đâu mới an toàn ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Hỡi ơi hiền đệ còn nhỏ tuổi mà việc giang hồ lại rắc rối vô cùng. Trong lúc nhất thời ta không thể giải thích cho hiền đệ rõ được. Có điều hiền đệ không biết võ công lại còn là một đứa trẻ nít. Chỉ cần hiền đệ đừng đi chung với chúng ta là chẳng có sự gì nguy hiểm nữa...

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu ngắt lời :

-Không được ! Tiểu đệ phải đi theo tỷ tỷ. Dù gặp nguy hiểm đến đâu tiểu đệ cũng chẳng sợ gì.

Hỡi ơi ! Gia phụ đã bảo trước tiểu đệ không sống quá hai chục tuổi mà nay đã mười hai tuổi rồi .

Vậy thì sống thêm tám năm nữa hay là chết trước mấy năm cũng chẳng khác gì ?

Khâu Tiểu San muốn ép gã rời xa mình nhưng cô nghĩ lại lời dặn bảo trong bức di thơ của mẫu thân đã nói rõ :

-Thằng nhỏ này hầu tiên thiên không đủ, dù có truyền thụ nội công tâm pháp thượng thừa cũng không thể chữa hết ám tật cho gã trong thời gian ngắn. Trong vòng hai năm đừng để gã vui mừng cực độ hay bi thương quá chừng. Phải tránh nhữngnỗi xúc động vô biên. Gã qua được hai năm, cơ sở nội công vững chắc mới có thể vãn hồi được yểu mệnh cho gã. Nếu cố ép uổng gã điều gì là tổn thương đến tâm bộ rất nguy hại cho mạng sống của gã. Lời di

mệnh của từ mẫu khi nào cô dám phản bội.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San trầm trầm không nói, gã không nhịn được lại hỏi :

-Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ nghĩ gì vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Tiểu đệ nhất định đi với ta thì phải nghe theo điều kiện của ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Điều kiện gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Bất luận gặp sự gì nguy hiểm mà không được lời ta ưng thuận hiền đệ chớ nói xen vào hoặc cử động khinh suất.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Tiểu đệ không nói không cử động là xong.

Khâu Tiểu San nói :

-Còn điều kiện nữa là bất cứ gặp chuyện vui buồn đến đâu cũng không được cười to khóc lớn.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

-Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Hiền đệ đừng hỏi tại sao ? Nếu hiền đệ không chịu nghe theo thì lập tức ta phái người đưa về.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Được rồi ! Tiểu đệ xin nghe lời tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San nói :

-Bây giờ hiền đệ cứ ngồi yên đây mà nghỉ ngơi.

Cô dứt lời vén rèm nhảy ra ngoài xe.

Tiêu Lĩnh Vu Nghe bên ngoài có tiếng nói chuyện nhưng thanh âm nhỏ quá, gã không nghe rõ.

Tiêu Lĩnh Vu thấy xe ngựa chạy mỗi lúc một mau, trong xe cũng chuyển động kịch liệt dường như đang rong ruổi trên đường sơn đạo ghập ghềnh.

Đột nhiên cỗ xe dừng lại. Khâu Tiểu San vén rèm chui vào, bồng thi thể Vân Cô lên.

Cô khẽ bảo Tiểu Linh Vu :

-Hiền đệ ! Hãy theo ta.

Tiêu Lĩnh Vu xuống xe rồi ngửng đầu trông ra thì thấy rừng núi xanh um ở phía xa xa.

Ngọn núi chập chùng. Gần ch6n núi trong bụi trúc lộ ra một mái nhà tranh.

Khâu Tiểu San lật đật đi về phía nhà tranh. Tiêu Lĩnh Vu hết sức theo sau cô.

Khâu Tiểu San đi quanh bụi trúc xanh rì đến phía trước căn nhà thì thấy tấm phên cổng đóng chặt và bên trong lặng ngắt như tờ.

Khâu Tiểu San gõ vào phên cổng ba cái rồi đứng ngiêm trang chờ đợi.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà mới nghe trong nhà có thanh âm khàn khàn của một bà già cất lên hỏi :

-Ai đó ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Vãn bối là Khâu Tiểu San.

Trong nhà tranh vang lên một tiếng thở dài nói :

-Lão thân đã mười năm nay không tiếp khách. Dù ngươi là con gái của cố nhân lão cũng không muốn phá bỏ lệ đó. Vậy ngươi quay về nhà đi thôi.

Khâu Tiểu San vội nói :

-Mẫu thân của vãn bối đã tạ thế rồi. Hiện thi thể đã đưa tới đây mong lão bối nghĩ tình vong mẫu...

Đột nhiên có tiếng hú từ xa vọng lại cắt đứt câu nói của Khâu Tiểu San.

Trong nhà tranh lại vang lên tiếng lọc cọc của cây gậy trúc chống xuống đất.

Cánh cửa phên kẹt mở.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn vào thấy một bà già đầu tóc bạc phơ tay cầm gậy trúc,mắt nhắm cày cạy. Người gầy như que củi, mặt mũi nhăn nheo đứng trước cửa.

Khâu Tiểu San đặt thi thể Vân Cô xuống rồi kính cẩn phục lạy trước bà già nói :

-Vãn bối xin khấu đầu bái kiến lão tiền bối.

Bà già xuất hiện rồi đứng trơ không nhúc nhích. Khâu Tiểu San lạy phục xuống đất, bà vẫn đứng yên không thay đổi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

-Bà già này làm phách quá ?

Bỗng thấy bà từ từ đưa ngón tay gầy guộc lên vịn vào phên cửa nói:

-Lão thân đã nhìn thấy ngươi rồi.

Khâu Tiểu San nói :

-Được lão tiền bối phá lệ cho vào ra mắt, vãn bối cảm kích vô cùng.

Bà già lạnh lùng hỏi :

-Ngươi muốn vào ra mắt ta thì đã được gặp rồi sao không đi đi, còn chờ gì nữa ?

Tiểu San đáp :

-Vãn bối còn có việc thỉnh cầu, mong rằng lão tiền bối ưng thuận cho.

Bà già lạnh lùng đứng yên không nói gì.

Khâu Tiểu San cất giọng thê lương nói tiếp :

-Gia mẫu bị thương rồi chết. Người có di thư dặn vãn bối đưa di thể về chỗ một vị cố nhân ở núi Hành Sơn...

Bà bà vẫn đứng yên không nhúc nhích và chẳng bảo sao.

Khâu Tiểu San thấy lão bà không phản ứng lại nói :

-Vãn bối nhớ rằng lão tiền bối đây là một trong những vị cố hữu mật thiết của gia mẫu hồi sinh tiền. Năm trước gia mẫu đã dẫn vãn bối tới đây bái phẩm nhưng lão tiền bối đóng cửa từ khách nên không dám kinh động. Gia mẫu quanh quẩn hồi lâu rồi lại đưa vãn bối ra đi. Nay gia mẫu hóa người thiên cổ, vãn bối theo lời di chúc đưa thi thể lên Hành Sơn. Không ngờ có tin cho là hành tung đã bị bại lộ và địch nhân đang theo dõi. Vãn bối chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng sợ tổn thương di thể của gia mẫu. Vãn bối mong rằng tiền bối cho vãn bối gửi lại thi thể lại nơi đây, ngõ hầu yên tâm chống cường địch.

Bà già dường như bị lời lẽ của Khâu Tiểu San làm xúc động, liền mở phên cửa ra nói:

- Vì nể vong mẫu ngươi, ta cho để di thể lại đây bảy ngày.

Chương 4: Tiểu Cô Nương Trổ Tài Hạ Địch

- Ơn đức của lão tiền bối khiến cho kẻ khuất người còn đều phải cảm kích...

Cô ngó lại Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Vãn bối xin để thằng em này ở lại trông nom di thể cho vong mẫu.

Bà già lạnh lùng ngắt lời:

- Lão thân ở nhà tranh rửa sạch bụi trần. Cả đứa nhỏ lên ba cũng không được bước chân vào.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bà già ra chiều lãnh đạm thì không khỏi bực tức nhưng không tiện nỗi nóng.

Bây giờ gã không nhịn được, lớn tiếng:

- Tiểu đệ đừng nóng nẩy, chúng ta đương lâm vào tình trạng rất nguy hiểm.

Bọn người theo dõi hành tung vỏ công cao cường.

Tỷ tỷ không tự tin giữ được thân mình, e rằng chẳng thể chiếu cố cho tiểu đệ được.

Tiêu Lĩnh Vu phương ngực ra, vẻ mặt hiên ngang đáp:

- Tiểu đệ không sợ.

Khâu Tiểu San thấy gã ra chiều kiên quyết coi chết như vẻ, cô không khỏi ngây người ra một lúc.

Cô bồng thi thể Vân Cô vào nhà đặt ở phía trong cửa rồi trở gót đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát Khâu Tiểu San không rời nữa bước.

Cổ xe mui vẩn dừng lại trên đường núi gập ghềnh. Hai tên tại hán đi theo đang nóng lòng chờ đợi.

Khâu Tiểu San đặt Tiêu Lĩnh Vu lên xe rồi vẩy tay nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nàng vừa dứt lời cổ xe lại chạy như bay tiến về phía trước.

Xe đi chưa đầy trăm trượng thì đột nhiên có tiếng quát vang như sấm từ phía sau vọng lại:

- Dừng xe!.

Khâu Tiểu San ngồi xếp bằng trong xe nhắm mắt điều dưỡng. Cô lờ đi như không nghe tiếng người quát tháo.

Tiêu Lĩnh Vu động tính hiếu kỳ. Gã thò đầu ra ngoài nhì về phía sau thì thấy ba con ngựa chạy nhanh như gió rượt theo gần tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy con ngựa này mình ướt đẫm mồ hôi. Hiển nhiên chúng đã vượt qua một đoạn trường đồ.

Người đi trước còn cách xa chừng một trượng, gã nhẩy vọt lên mình vừa rời khỏi yên ngựa gã liền lộn đi một vòng vượt lên trước xe.

Gã đặt chân xuống đất đứng chắn đường rồi vung tay phải đập xuống đầu ngựa.

Người dong xe là đại hán lưng cài đơn đao vội dừng cương lại, gã vung roi lên đánh xuống cánh tay mặt đại hán đứng chắn đường.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ đại hán kia là một lão già mình mặc áo đen.

Dưới cằm có bộ râu dê đốm bạc dài chừng bốn năm tấc.

Bỗng thấy thân thể lão chuyển động đột nhiên lùi ra tám thước, để tránh roi đòn của người dong xe và vẫn đứng chân ở phía trước xe.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cử động hung hăng của Lão già thì trong lòng tức tối quên cả sợ hãi.

Một bàn tay trắng trẻo thò ra ngoài xe kéo gã vào.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Khâu Tiểu San nói:

- Tỷ tỷ ! coi hay đáo để, bọn họ cử động lẹ quá tiểu đệ trông hoa cả mắt, nhìn không rõ người.

Khâu Tiểu San nói.

- Đó là cuộc ác đấu sinh tử, hay ho gì mà coi?

Tỷ tỷ không cho tiểu đệ thò đầu ra ngoài nữa.

Bỗng phía sau xe có tiếng quát om sòm rồi những tiếng choang choảng vang lên dường như tiếng sắt ép rất trầm trọng dụng vào nhau.

Cổ xe đang đi nhanh đột nhiên giảm bớt tốc độ. Tiếng ngựa hí, tiếng ngựa thét, hoà lẫn với tiếng binh khí chát chúa.

Khâu Tiểu San ngồi tựa thành xe hai mắt nhắm lại. Dường như cô đang có tâm sự trầm trọng, không để ý gì đến tiếng đánh nhau bên ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng tượng màn chiến đấu giữa người theo xe để hộ vệ và bọn kỵ mã.

Phía trước cũng như phía sau xe đao kiếm đang nhẩy múa chắc là vui mắt khoái lắm.

Mấy lần gã toan thò đầu ra nhìn nhưng đều bị Khâu Tiểu San ngăn trở lại gã đành cố dằn lòng ngồi yên.

Đột nhiên có tiếng ngựa hí lên rất thê thảm, cổ xe dừng lại.

Khâu Tiểu San chuyển động cặp mắt một cái rồi lại nhắm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu không ngăn nổi tính hiếu kỳ thò vén rèm nhìn ra thì thấy đại hán dong xe đã rút đơn đao ở sau lưng nhẩy xuống đang chiến đấu ác liệt với lão râu dê.

Lão kia tuy đeo binh khí nhưng không dùng đến để tay không đấu với đại hán.

Hai người đang chiến đấu kịch liệt.

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu võ công, chỉ thấy đại hán múa đớn đao thành một luồng bạch quang vây lấy lão già.

Gã quay đầu nhìn về phía sau xe thì cuộc chiến đấu càng nguy hiểm hơn.

Đại hán hộ vệ cổ xe đã rút cặp phán quan bút ra chống cự hai người.

Hai người đang dùng binh khí chiến đấu.

Hai đại hán bên địch thì một người sử dụng nhuyễn tiên và một người sử dụng một thứ khí giới hình thù quái dị đao chẳng ra đao, kiếm chẳng ra kiếm.

Bên địch có vẽ hăng hái. Cây nhuyễn tiên và thanh binh khí quái dị kết thành một tấm lưới vây cặp phán quan bút của đại hán.

Tiêu Lĩnh Vu quay vào trong xe ngó Khâu Tiểu San thấy cô vẫn tĩnh tọa không nhìn, gã sinh lòng nghi hoặc nghĩ thầm.

- Bên ngoài đang khai diễn cuộc ác đấu mà Khâu tỷ tỷ ngồi yên không nhúc nhích, chắc y tự biết

võ công kém cõi không ra tay tiếp viện được nên đành ngồi như vậy để chời đợi.

Hởi ơi! Nếu bên ta thắng chẳng nói làm chi, nhược bằng thất bại thì ba tên bên địch đều dữ dội như hung thần quyết chẳng buông tha bọn ta.

Gã còn đang ngẩm nghĩ thì đột nhiên nghe tiếng quát vọng lại đại hán dong xe xài đơn đao đã bị lão già tay không đánh tung một cước vào vai bên trái hất hắn sang một bên.

Nguyên gã liều mạng với lão già, không để lão tiến gần lại cổ xe, nhưng vì bản lĩnh kém đã bị trúng chưởng và để hở đường cho lão xông vào.

Tiêu Lĩnh Vu bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Rồi gã nói:

- Lạ thật!

Đại hán sử đao rất quật cường. Người gã vừa bị chưởng lực hất té, gã lại đề khi xông vào múa tít đơn đao chắn trước cổ xe.

Lão già cười lạt nói:

- Giỏi lắm! Ngươi không muốn sống nữa rồi.

Lão vung tay mặt ra chiêu Phi Bạt Chảo nhằm đánh vào trước ngực đại hán.

Khâu Tiểu San mở bừng mắt, vén rèm xe lên ngó tình hình cuộc chiến đấu đằng trước và phía sau xe rồi khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Điều chi kỳ lạ ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Lão già bị đao quang bao vây mà sao lại thủ thắng đánh trúng vị thúc thúc này một chưởng?

Nguyên gã tưởng tượng thì đại hán sử phán quân bút ở phía sau xe bị hai người giáp công tình thế nguy hiểm hơn, không ngờ đại hán sử đao ở phía trước đang chiếm ưu thế lại bị lão gia tay không phóng chưởng đánh trúng.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu đệ không hiểu võ công nên không nhận ra mà thôi.

Đột nhiên vèo một tiếng vang lên, đại hán sử đao bị phát chưởng của lão già đánh đập thanh đao văng đi.

Lão già dường như đã động sát khí, tay trái lão vung chưởng đánh vào trước ngực đại hán.

Đại hán này trước đã bị thương thân pháp chuyển động không nhanh xem chừng khó lòng tránh được phát chưởng của đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi:

Bỗng trước mắt bóng đen thấp thoáng.

Khâu Tiểu San đột nhiên nhẩy vọt ra phóng chưởng nghinh địch đón lấy phát chưởng của lão già.

Diễn biến cực kỳ mau lẹ, chỉ trong chớp mắt, Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp phát giác được thì tai đã nghe một tiếng rên ư ử vang lên.

Một lão già đang hào khí ngất trời, bỗng loạng choạng lùi lại. Cánh tay trái lão mềm xèo rủ xuống.

Khâu Tiểu San đưa mắt ngó đại hán sử đao hỏi:

- Người bị thương nặng lắm phải không?

Đại hán sử đao ra chiều bẽn lẽn đáp:

- Tại hạ bị thương xoàng thôi, chẳng có chi đáng kể.

Tuy gã nói vậy nhưng Khâu Tiểu San biết rằng thương thể gã khá nặng, cần phải nghỉ ngơi.

Cô cúi xuống lượm thanh đơn đao để lên xe rồi khẽ nói:

- Ngươi lên xe nghỉ đi, lúc nữa chúng ta còn phải chiến đấu.

Rồi cô chuyển mình quay sang tấn công lão già.

Lão già đã bị Khâu Tiểu San điểm trúng huyệt khúc trì ở cánh tay trái. Cánh tay này bị tê cứng.

Nhưng thần trí lão vẫn tỉnh táo. Lão thấy Khâu Tiểu San tiến lại tấn công liền vung tay mặt đánh ra một chưởng.

Thân thủ Khâu Tiểu San nhanh như gió, chiêu thuật phát huy tùy theo ý muốn.

Cô co năm ngón tay phải lại điểm vào huyệt huyền cơ lão già thì thấy chưởng tay mặt của lão đánh tới, cô liền biến thế nhằm điểm vào cổ tay mặt lão.

Lão già vừa ra chiêu đã bị đã thương thì giật mình kinh hãi. Lão biết bản lãnh cô cao thâm hơn mình nhiều liền hạ thấp tay mặt xuống đồng thời lùi lại phía sau,chuẩn bị rút khí giới nghinh địch.

Nhưng năm ngón tay của Khâu Tiểu San đột nhiên duỗi thẳng ra phóng tới nhanh như gió.

Lão già thấy huyết mạch trên cổ tay bị tê chồn. Kình lực toàn thân bị mất hết, nên thế lùi chậm lại.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Khâu Tiểu San đã tiến gần tới người lão và tay mặt cô điểm vào bốn huyệt đạo của lão.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thủ pháp của Khâu Tiểu San kiềm chế đối phương cực kỳ mau lẹ thì trong lòng vừa ngưởng mộ vừa vui mừng, bụng bảo dạ.

- Té ra Khâu tỷ tỷ bản lãnh rất cao cường. Ban đầu y nhắm mắt lờ đi như không trông thấy gì chẳng qua là y không muốn động thủ với người mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang xoay chuyển ý nghỉ thì Khâu Tiểu San đã vọt mình lại phía sau xe quát đại hán sử quán quan bút lùi ra để cô xông vào đấu với hai người.

Trong ba người bên địch thì lão già đứng đầu , hai người kia thấy thủ lĩnh của chúng đã nằm sóng sượt không nhúc nhích, chẳng biết lão còn sống hày đã chết rồi thì tâm thần chúng hoang mang vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy trong lòng khoan khoái lớn tiếng hoan hô:

- Bản lãnh của tỷ tỷ thật là phi thường.

Bất thình lình trên không có tiếng vỗ cách, hai con bồ câu trắng lướt qua rất mau lẹ.

Khâu Tiểu San ngửng đầu nhìn hai con bồ câu bay trên không bỗng trên mí mắt cô thoáng lộ vẻ lo âu.

Cô đưa mắt ngó đại hán sử phán quan bút nói:

- Hành tung chúng ta đã bị bại lộ. Đối phương bị thất bại quyết không chịu bỏ qua.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời.

- Võ công tỷ tỷ cao cường như vậy mà sao lại nhát gan đến thế. Dù còn có người đuỗi tới cũng khó lòng chống nổi một đòn của tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San cười mát nói:

- Tiểu đệ không hiểu việc giang hồ võ công của tỷ tỷ chẳng qua là ánh lửa đom đóm mà thôi. Bản lãnh của gia mẫu cao thâm gấp mười tỷ tỷ mà còn bị nội thương đến chết người.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

- Vân di bị thương mà chết ư? Người đánh lộn với ai bao giờ? Sao tiểu đệ không biết chi hết?

Khâu Tiểu San bảo đại hán sử phán quan bút dùng giây thừng cột ba người bên địch lại và điểm thêm mấy chổ huyệt đạo của bọn họ rồi đem bỏ ra ngoài đồng hoang .

Cô lại lựa trong ba con tuấn mã của họ lấy một con khỏe nhất đóng vào xe mình rồi trỏ một tòa núi cao phía trước tận đằng xa nói:

- Cho xe chạy tới chân trái núi cao kia.

Đoạn cô tung mình nhẩy lên xe.

Đại hán trong lòng ngời vực nhưng không dám hỏi, gã gia roi cho ngựa chạy về phía trước.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc móc lấy hai viên thuốc giao cho đại hán đang nhắm mắt dương thần uống.

Cô khẽ lên tiếng thở dài rồi nói nhỏ với Tiêu Lĩnh Vu:

- Gia mẫu được lệnh lên cứu gấp nhưng thực ra người đã mất hết sinh cơ vì nội thương trầm trọng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm lạ ngắt lời:

- Vân di ở nhà tiểu đệ mấy tháng tuyệt không có tình trạng gì khác lạ.

Nếu người bị trọng thương từ trước thì sao lại còn sống được bấy lâu mới chết?

Khâu Tiểu San đáp:

- Nguyên nội công gia mẫu rất tinh thâm, người được lệnh tôn cứu cấp rồi ngượng vận nội công để ổn định thương thế. Trong mình người lại đem theo một bình linh đan duy trì mạng sống. Người vẫn cử động như thường mà thực ra phải cố nhịn nỗi đau khổ về nội thương phát tác. Nếu ta đến sớm được hai tháng thì may ra còn có thể giúp người điều trị thương thể hay ít ra là bảo vệ cho người rời khỏi quý phủ để kiếm danh y điều trị. Vì người đã mất hết võ công lại tấm thân trơ trọi không thể bạt thiệp trường đồ. Ai ngờ vì ta đến chậm mấy tháng mà thành vĩnh quyết không còn được thấy mặt gia mẫu lần cuối cùng.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Vân di đã có thể chống chọi với tử thần được mấy tháng sao lại không thể chống thêm mấy bữa nữa?

Khâu Tiểu San đáp:

- Thương thể của gia mẫu trầm trọng quá, phải nhờ hơi thuốc mà duy trì nguyên khí khộng thể sống được nữa nên viết di thư để lại rồi xuống đáy giếng khô ẩn mình mà chết.

Tiêu Lĩnh Vu lại nhớ tới tấm lòng tha thiết của Vân cô đối với mình bất giác trong lòng đau đớn khôn tả. Gã không nhịn được để hai hàng lệ trào ra. Gã buông tiếng thở dài nói:

- Phải rồi! Vân di biết rằng cái chết của người sẽ gieo vào lòng cha tiểu đệ một mối thương tâm vô hạn, nên người để thư cáo biệt tiểu đệ tưởng lầm là người có việc phải ra đi.

Khâu Tiểu San nói:

- Ngoài điều đó, gia mẫu còn e để luỵ đến những người trong nhà tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ còn một điều vẫn không sao hiểu được.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vòm trời bát ngát mà sao tỷ tỷ lại biết đường tìm đến nhà tiểu đệ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Gia mẫu dĩ nhiên đã để binh khí về chổ tử vong và nơi giấu thi thể tại cửa sổ căn phòng. Vì vậy mà lúc ta coi ám ký, chân tay rụng rời đánh bể cả chén nước.

Cô giơ tay lên lau nước mắt nói tiếp:

- Trong di thư gia mẫu có chổ nói về Tiểu đệ, tuy người đã truyền phép tọa tức về nội công thượng thừa nhưng chưa được đến chổ huyền diệu. Nếu cách tu luyện lầm lẫn thì chẳng những không chữa được bệnh tiên thiên khuyết hàn trong mình để phát giải cái chết trong hai chục tuổi mà còn làm cho chết sớm hơn. Vì thế nên gia mẫu đã di mệnh cho ta phải chiếu cố đến tiểu đệ. Nếu không thì tiểu

đệ năn nỉ tới đâu ta cũng chẳng dám đưa tiểu đệ đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thế ra tiểu đệ không còn sống được mấy năm nữa ư?

Khâu Tiểu San đáp:

- Thời gian tuy ngắn ngủi nhưng cũng còn được vài ba năm. Tiểu đệ đi với ta thì khó mà đoán trước được. Có khi nay sống mai chết cũng chưa biết chừng.

Bỗng nghe có tiếng thở hồng hộc lọt vào tai. Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy đại hán đang ngồi dưỡng thương mặt đỏ bừng tiếng ho trầm trọng tựa hồ có vật gì đút lấy cổ họng không lấy ra được.

Khâu Tiểu San liền giơ ngón tay lên điểm vào sau lưng đại hán.

Bỗng thấy gã thở phào một cái. Tiếng ho dừng lại. Nét mặt đỏ bừng dần dần tiêu tan.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Khâu tỷ tỷ! Y làm sao vậy?

Khâu Tiểu San đáp.

- Y vận khí bị thương làm rối kinh mạch. Nếu ta không ra ty kịp thời điểm huyệt cho y thì dù bữa nay y không chết cũng biến thành tàn phế suốt đời.

Tiêu Lĩnh Vu thè lưỡi ra nói:

- Té ra luyện võ công cũng lắm chuyện phiền phức.

Bỗng thấy đại hán từ từ mở mắt ra nói:

- Đa tạ cô nương đã hai lần cứu cấp tại hạ.

Khâu Tiểu San trong lòng đau khổ, cô chỉ gượng cười chứ không nói gì.

Trong xe ngựa bỗng yên tỉnh trở lại. Tiếng bánh xe lăn lọc cọc nhộn lên trong bầu không khí tĩnh mịch của miền sơn dã.

Không hiểu xe đi đã bao lâu, đột nhiên dừng lại. Phía ngoài rèm xe có tiếng người cất lên.

- Thưa cô nương! Khó lòng đi xe được nữa rồi.

Khâu Tiểu San vén rèm lên nhẩy xuống.

Ráng chiều rực rở. Vừng thái dương đã ngập non đoài.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đưa mắt nhìn bốn phía, thì thấy núi non chập chùng.

Trên một ngọn núi đầy huyệt động bóng tịch dương chiếu vào coi rất ngoạn mục.

Bất giác gã cảm thấy trong lòng cởi mở liền cười nói:

- Thật là một cảnh tuyệt đẹp.

Khâu Tiểu San thấy Tiêu Lĩnh Vu mặt mày hớn hở, chẳng biết gì đem đại nạn tới nơi thì trong lòng buồn thảm nghĩ thầm :

- Song thân gã đã ra ơn cứu mình, nếu mình không bảo vệ được tánh mạng cho gã thì dù mình còn sống ở đời cũng ôm mối hận chung thân.

Bất giác cô cũng nổi lòng hào khí đưa mắt nhìn quanh, rồi nói:

- Chúng ta bỏ xe đi bộ.

Rồi cô tiến lên đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu được hai đại hán nâng đở đi theo, chẳng bao lâu đã vượt qua mấy ngọn núi.

Khâu Tiểu San bỗng dừng bước lại trên sườn núi nói:

- Đêm nay chúng ta ở chổ này. Các ngươi hãy quét tuyết đi, ta phải đi một lát rồi rở về.

Đoạn cô trở gót vọt mình một cái đã ra xa hơn trượng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy được người nâng đở nhưng phải cất bước trèo cao mà phải để hết tinh thần vào đường đi, bây giờ gã mới có thì giờ để nhìn hình thể bốn mặt.

Gã thấy chỗ mình đứng dựng hình thế cực kỳ hiểm trở. Một mặt là núi cao chót vót, vách núi đứng dựng. Còn ba mặt là hang sâu trăm trượng, gã không khỏi kinh hãi trong lòng. Ngoài con đường nhỏ đi lên không còn thông lộ nào khác.

Gã lại đưa mắt nhìn hai đại hán nâng đở mình thì thấy chúng ho sù sụ không ngớt, trán toát mồ hôi.

Tiêu Lĩnh Vu ngó hai người hỏi:

- Quý tính hai vị đại thúc là gì ?

Đại hán đeo đao đáp:

- Công tử xưng hô hư vậy khiến bọn tại hạ rất áy náy. Tiện danh là Trương Càn.

Đại hán đeo phán quang bút nói tiếp:

- Tiểu đệ là Hà Khôn. Xin hỏi đại danh của thế huynh là gì?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Tiểu điệt là Tiêu Lĩnh Vu. Hai vị đại thúc là người thế nào của Khâu tỷ tỷ ?

Trương Càn ho một tiếng rồi đáp:

- Bọn tại hạ là thuộc hạ của Khâu cô nương. Từ nay công tử có việc gì xin cứ sai bảo bọn tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Khâu tỷ tỷ là người thế nào?

- Trương Càn và Hà Khôn đưa mắt nhìn nhau rồi ngập ngừng đáp:

- Điều này hay hơn hết là công tử hỏi thẳng Khâu cô nương.

Ba người đang nói chuyện thì Khâu Tiểu San đã ôm một buộc cành tùng khô trở về.

Cô cất tiếng ôn nhu bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu đệ, Những cuộc chiến đấu vừa rồi, chắc tiểu đệ đã nhìn rõ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Bản lãnh của tỷ tỷ rất cao cường khiến cho tiểu đệ hâm mộ vô cùng.

Khâu Tiểu San nói:

- Ta bất qua chỉ là tên tiểu tốt ở trước ngựa. Còn những tay cao thủ bên cường địch nãy giờ mới sắp đuổi tới, bọn chúng lại cho linh điểu theo dõi hành tung,chẳng bao lâu là chúng đến rồi.

Đêm nay e rằng khó lòng tránh khỏi một phen huyết chiến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tỷ tỷ bất tất phải lo âu. Con người ta tử sinh là mệnh, phú quý ở trời.

Tiểu đệ tuy không hiểu võ công, nhưng chẳng sợ hãi chi hết.

Khâu Tiểu San nói:

- Tiểu đệ quả là người có đởm lược.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ chẳng còn sống mấy năm mà được tỷ tỷ cho đi đó đi đây để mở rộng tầm mắt thì dù có chết sớm ít ngày cũng là đáng lắm.

Khâu Tiểu San nghiêm nghị nói:

- Nếu không vì sự an toàn cho tiểu đệ thì chúng ta đã chẳng cần lựa chọn nơi hiểm trở này để cự địch.

Nếu tiểu đệ không chịu nghe lời ta thì bất tất phải theo ta nữa.

Tiêu Lĩnh Vu sợ hãi hỏi:

- Ai bảo tiểu đệ không nghe lời tỷ tỷ ?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu đệ chịu nghe lời ta là may. Nếu có cường địch rượt tới đây. Tiểu đệ đừng chạy loạn lên mà phải ẩn mình sau tảng đá lớn. Gia mẫu như có lệnh thiên âm phù dương trợ thì đêm nay chúng ta sẽ diệt trừ được cường địch để lên đường.

Trương Càn nói:

- Cường địch cho linh điểu truy lùng, khó nổi đề phòng. Đành rằng chúng ta đã bị bại lộ, rằng khó nổi thoát thân. Thuộc hạ tưởng nên tìm cách đối phó với linh điểu trước .

Khâu Tiểu San đáp

- Theo ta nhận xép thì người cầm đầu bọn chúng có thể đêm nay sẽ tới đây.

Chỉ cầu sao hạ được bọn chúng đêm nay là giải trừ được mối lo trước mắt. Dù bọn chúng có linh điểu truy lùng thì những người khác ít ra là phải năm ba ngày nửa mới rượt tới.

Trương Càn nói:

- Cô nương liệu việc như thần, chắc không sai trật.

Hà Khôn hỏi:

- Thuộc hạ có điều chưa hiểu, muốn xin chỉ thị được chăng?

Khâu Tiểu San hỏi lại:

- Điều gì ?

Hà Khôn đáp:

- Vừa rồi cô nương không cho giết ba tên bên địch, để chúng sống như vậy chẳng khiến chúng biết đường mà theo dõi bọn ta.

Khâu Tiểu San đáp:

- Giết ba người đó không được. Để chúng sống thì bọn ta mới truyền bá được những tin tức sai lầm cho họ.

Cô ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn Trương Càn. Hà Khôn rồi nói tiếp.

Bây giờ hai người hãy nghĩ ngơi dưỡng sức để có thể ứng phó với cuộc đai chiến đêm nay.

Chương 5: Lúc Lâm Nguy Được Gặp Người Quen

Trương Càn, Hà Khôn đồng thanh nói:

- Bọn tại hạ tưởng cô nương cũng cần bồi dưỡng tinh thần. Vì bọn địch theo dõi chúng ta quyết không phải bọn thường.

Khâu Tiểu San ngữa mặt lên trời thở phào một cái rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu đệ, hãy ngủ một giấc đi, lúc nữa cường địch tới nơi tấc xẩy ra trận ác đấu. Khi ấy dù tiểu đệ có mệt hơn nữa, có muốn ngủ cũng không thể được.

Cô nói mấy câu này bằng một giọng ôn hoà, tha thiết dị thường, yêu thương, lúc lại lạnh nhạt không lường nên gã đối với cô vừa phần kính yêu lại vừa phần sợ hãi,liền ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Bức màn đêm buông xuống. Chốn sơn dã cực kỳ hoang vu, tỉnh mịch.

Đột nhiên mấy tiếng chó sói sủa và tiếng quạ kêu vang lên từ đằng xa vọng lại càng tăng thêm vẻ khủng khiếp.

Bất thình lình một tiếng rú xé bầu không khí lọt vào tai mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu mở mắt nhìn thấy trên trời đầy sao lấp lánh.

Sắc đêm giữa nơi rừng hoang núi thẩm càng thê lương rùng rợn.

Khâu Tiểu San bỗng cất tiếng ôn nhu:

- Tiểu đệ! Địch nhân đã tìm tới nơi, tiểu đệ mau ẩn sau khối đá lớn kia.

Tiêu Lĩnh Vu riu rúi vâng lời. Gã đứng dậy đi vào phía sau tảng đá lớn.

Gã vừa đi được hai bước thì cảm thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình,mùi hương thoang thoảng đưa vào mũi, gã quay đầu nhìn thấy vẻ mặt Khâu Tiểu San rất sầu khổ thì không khỏi giật mình cất tiếng hỏi.

- Tỷ tỷ ! chuyện gì vậy?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tiểu đệ ơi, bọn địch đuổi tới đây võ công rất ghê gớm mà tên nào cũng lòng dạ độc ác thủ đoạn tàn nhẫn. Dù tiểu đệ nhỏ tuổi và không hiểu võ công nhưng đã lọt vào tay của chúng thì khó lòng thoát khỏi thương vong. Khi ấy tỷ tỷ phải gia tâm cự địch, chẳng tài nào chiếu cố cho tiểu đệ được, vậy cuộc chiến đấu này bất cứ khốc liệt đến đâu. Tiểu đệ cũng không được ló mặt ra coi mà phải ẩn kính thân mình, chớ để chúng dòm thấy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ nhớ kỹ rồi, xin tỷ tỷ cứ yên tâm.

Rồi gã rão bước đi vào phía sau tảng đá lớn.

Khâu Tiểu San nhìn theo Tiêu Lĩnh Vu cho tới lúc gã ẩn thân cẩn thận rồi mới nghiêm sắc mặt bảo Trương Càn, Hà Khôn:

- Cuộc chiến đêm nay không phải là cuộc tỷ võ công thường trong võ lâm mà là cuộc ác đấu sinh tử. Các ngươi phải hạ độc thủ. Đã thương hay giết hại được tên địch nào là giảm bớt nguy cơ được phần ấy.

Trương Càn, Hà Khôn đồng thanh đáp.

Xin cô nương cứ yên lòng. Đêm nay nếu địch không chết thì anh em phải phơi thây.

Đột nhiên có tiếng cười quái gở như tiếng thú kêu nổi lên ở ngoài mấy chục trượng tiếng lại rất mau. Chỉ trong chớp mắt đã đến chân núi.

Khâu Tiểu San đã nghĩ cách cự địch từ trước. Cô liền vung tay một cái. Trương Càn và Hà Khôn lập tức đến phương vị đã dự định.

Ba người theo địa thế sườn núi bày thành hình tam giác để cự địch.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc, rút ở sau lưng ra một thanh nhuyển kiếm dài chừng bốn thước tám, rộng độ hai ngón tay, cô cầm nhuyển kiếm từ từ bước tới bên sườn núi. Cô lại móc trong bọc ra một nắm ngân châm cầm sẵn trong tay trái.

Bỗng nghe dưới triền núi có thanh âm ồn ồn của lão già cất lên.

Bọn tiện nhân kia! Các ngươi đã bị vây hảm khác nào tấm thân cá chậu chim lồng mà còn toan liều mạng như loài khốn thú thì đừng trách lão phu độc ác.

Trương Càn trước nay vẫn đem lòng kính yêu Khâu Tiểu San đến cùng cực mà nghe đối phương

thoá mạ cô là tiện nhân thì không khỏi nỗi giận bừng bừng lớn tiếng quát:

- Tên mặt chuột kia! Sao lại mở miệng mắng người? Có giỏi thì lên đây!.

Bỗng nghe phía dưới có tiếng cười vang tai. Một bóng người trèo nhanh như vượt lên sườn núi.

Nguyên người này rượt theo đến đây vì đêm tối mà không biết Khâu Tiểu San ở nơi nào, cố ý buông lời thóa mạ để nghe đối phương phản ứng cho biết chổ. Trương Càn quả nhiên trúng kế.

Khâu Tiểu San thấy người thân pháp trèo núi rất lẹ biết ngay là tay võ công tinh thâm.

Cô đã động sát khí đứng sững trên sườn núi nhưng không nói gì.

Cô chờ cho người kia trèo lên tới núi mới vung tay trái liệng ra một nắm ngân châm.

Khoảng cách sát gần mà Khâu Tiểu San lại vận nội lực mảnh liệt để phóng ám khí.

Người kia hốt hoảng cúi xuống tay mặt phóng chưởng đánh xéo lên, cách ứng biến hắn tránh được những mủi ngân châm của Khâu Tiểu San phóng ra.

Mấy mủi châm bay vèo qua đầu còn bao nhiêu bị hắn phóng chưởng hất ra chổ khác.

Khâu Tiểu San kinh hãi nghỉ thầm:

- Cứ coi thân pháp hắn trèo núi và né tránh ngân châm cũng đủ biết là tay kình địch.

Bỗng nghe Trương Càn quát lên một tiếng. Tiếp theo khí giới đụng chạm choang choảng.

Khâu Tiểu San quay đầu nhìn lại thấy Trương Càn đang múa đao chiến đấu với người áo đen.

Cô lại trông rõ ánh ngân quang thấp thoáng trong tay người áo đen, hắn dùng một đôi binh khí ngoại môn kêu Lượng Ngân Vạn Tự Sáo. Thứ binh khí này đúng là khắc tinh với đơn đao của Trương Càn.

Nguyên về khí giới Trương Càn đã kém thế rồi. Huống chi những người nào đã từng dùng những khí giới ngoại môn là võ công của họ tất có chổ độc đáo.

Tuy nhiên, Trương Càn liều mạng chiến đấu. Ánh đao lấp loáng phóng ra những chiêu tấn công mảnh liệt khiến người áo đen không chém được một chút thượng phong nào hết.

Lúc này chổ Hà Khôn phòng thủ cũng có tiếng quát tháo ầm ầm. Một lão già trọc đầu gầy khẳng kheo không biết đã trèo lên sườn núi từ lúc nào. Lão dùng đôi thiết chưởng để đón tiếp cặp phán quan bút của Hà Khôn.

Lão già trọc đầu tuy tay không mà mới ba chiêu đã phóng tỏa được chiêu thức của Hà Khôn. Lão thi triển những công phu tuyệt xảo. Không Thủ Nhập Bạch Nhân, trong phép Đại Ưng Trảo Công.

Giữa lúc đêm tối, Khâu Tiểu San cũng trông rõ chòm râu bạc tung bay. Võ công lão còn cao thâm hơn người áo đen bên này nhiều.

Mới trong khoảnh khắc đã hai tên cường địch trèo lên sườn núi, lúc Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn qua bên kia thì người áo đen tránh được ngân châm rồi thừa cơ nhẩy vọt lại.

Thanh trường kiếm trong tay Khâu Tiểu San rung lên một cái. Ánh ngân quang như cầu vòng vọt ra. Những bông hoa bạc điểm tới.

Người kia buông tiếng cười lạt rồi vung hai tay lên, ở trong tay áo hắn đột nhiên có làn hắc quang bay ra. Đó là Long Hổ Song Hoàn chế bằng sắc nguội.

Hắn dấu đôi vòng thép trong tay áo bây giờ mới tung ra để phong tỏa trường kiếm của Khâu Tiểu San.

Bỗng nghe tiếng choang vang lên như tiếng rồng gầm. Vòng kiếm đụng nhau,tia lửa bắn ra tung toé.

Khâu Tiểu San lại phóng trường kiếm thẳng tới. Đột nhiên ánh hào quang vòng lại đâm vào hai cổ tay đối phương.

Nên biết thanh trường kiếm của cô vừa cứng vừa mềm. Cô biến hoá chiêu thế ra ngoài sự tiên liệu của đối phương. Hắn không ngờ thanh trường kiếm của Khâu Tiểu San đang đâm thẳng tới bỗng chuyển hướng.

Trong lúc hoang mang hắn không kịp biến chiêu đành lượng vòng đá rồi vọt lên không chuyển mình một cái nhẩy xuống.

Trong bóng đêm lờ mờ chỉ nhìn thấy một giấy máu rớt theo người hắn. Hiển nhiên cổ tay đã bị kiếm thương.

Khâu Tiểu San dường như không ngờ cô mới ra một chiêu mà đã bức bách được cường địch phải nhẩy xuống.

Bất giác nàng ngẩn người ra.

Trong lúc chớp nhoáng này lại có một bóng người cao lớn nhẩy lên nhanh như chớp.

Khâu Tiểu San đang định đưa kiếm khều lấy đôi vòng của người áo đen bị bắn ra thì mũi kiếm lại

đâm vào phía dưới ngựa người cao lớn.

Cô không có ý giết người mà chỉ mượn đòn này để đoạt lấy tiên cơ, cặp vòng vừa bay ra thanh trường kiếm trong tay cô đã điểm tới nơi.

Ngờ đâu cô vừa chuyển động thân hình thì cặp vòng bị chưởng phong mãnh liệt của đối phương hất ngược lại.

Khâu Tiểu San vội né mình tránh khỏi. Bỗng cô nghe tiếng gió vù vù. Trong bóng tối cô nhì thấy như con linh xà vọt tới. Nó là một con xà dầu nhiên tiên hình thù quái dị.

Khâu Tiểu San vung thanh trường kiếm vừa chế công để đánh lại.

Hai người qua lại ba chiêu. Khâu Tiểu San nhận thấy đối phương bản lãnh cao thâm mà cây nhuyển tiên trong tay hắn lại biến hóa khôn lường, cô liền vung mạnh thanh nhuyển kiếm, ánh hàn quang tỏa ra chụp lấy đối phương.

Khâu Tiểu San đã nhận thấy cuộc đánh bên đây cần phải mau lẹ cố sao đã thương được tên đầu sỏ bọn người theo dõi thì mới có cơ hội thoát được. Vì thế cô vừa động thủ đã thi triển những chiêu tuyệt học để tranh thắng.

Những người mới đến võ công cũng rất cao thâm. Cây xà đầu tiên không những biến hóa khôn lường, sức mạnh ở cổ tay phản công lại ghê gớm.

Thế công của Khâu Tiểu San tuy lợi hại vẫn không sao hạ được cường địch.

Cô chú ý nhìn thấy người mới đến che mặt bằng tấm sa đen. Cây xà đầu tiên ở trong tay hắn lúc co lại lúc duỗi ra chợt điểm chợt đánh phóng ra toàn những chiêu quái dị.

Khâu Tiểu San trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ bụng.

- Người này võ công cao cường như vậy sao lại không để lộ chân tướng.

Chẳng lẻ bên trong còn có điều chi bí ẩn?.

Cô còn đang ngẩm nghĩ thì đột nhiên thanh âm lạnh lẽo quát lên.

- Buông tay.

Tiếp theo nghe đánh keng một cái dường như tiếng khí giới rớt xuống đất.

Khâu Tiểu San đang lúc hoang mang quay đầu lại nhìn quả nhiên thấy một cây phán quan bút ở trong tay trái Hà Khôn đã bị lão già đầu trọc đánh rớt. Gã chỉ còn một cây bút ở tay mặt phải liều

mạng chiến đấu.

Chưởng thế của lão trọc vừa mãnh liệt vừa mau lẹ, cả cặp bút của Hà Khôn không còn chống nỗi huống chi gã bị rớt mất một cây thì tình trạng càng thêm nguy hiểm bội phần.

Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn qua bên này, thấy Trương Càn đang chiến đấu kịch liệt với đại hán sử dụng cây Lượng Ngân Tự Sáo. Cuộc chiến đấu tuy kịch liệt nhưng còn tạm thời giữ được tình thế dằn co bất phân thắng bại.

Cô cũng khoan tâm được một chút liền vung bàn tay ngọc phóng ra ba chục chiêu. Kiếm hoa bay tới tấp bức bách người che mặt phải lùi lại ba bước.

Lúc này lão trọc tới tấp hạ độc thủ bức bách Hà Khôn né tả tránh hữu. Kể về bản lãnh thì Hà Khôn không thể chiến đấu lâu dài với lão già kia được, nhưng gã thà chết chứ không để cường địch xông lại khiến cho Khâu Tiểu San phải ba mặt cự địch. Vì gã liều mình chiến đấu nên võ công hai bên không chênh lệch mà trường ác đâu còn kéo dài thêm một lúc.

Nhưng càng về sau, Hà Khôn càng bị kém thế. Từ lúc tay trái bị rớt mất binh khí gã cảm thấy khó lòng chống đở được nữa.

Bỗng nghe thấy một tiếng quát vang hào quang lấp loáng đâm tới.

Võ công của lão trọc quả nhiên cao thâm. Trong đêm tối lão nghe tiếng gió đã phân biệt phương hướng. Người lão chuyển động đá vung chưởng đánh ra để ngăn chặn thế kiếm rồi mới nhẩy tạt ngang sang bên mấy bước.

Khâu Tiểu San viện trợ một chiêu giải được mối nguy cho Hà Khôn thì cây xà đầu tiên trong tay mặt lại thừa cơ quất tới.

Hai bên ở thế quân bình. Khâu Tiểu San phóng ra chưởng không chiêu rất kỳ bí,cô tấn công và vẫn phải đề phòng lúc nguy cấp kịp ứng biến để khỏi bị thương về tay đối phương.

Lão trọc tuy sử dụng cây nhuyển tiên rất lợi hại cũng không dám ra chiêu quá mạnh đề phòng có lúc xoay xở.

Khâu Tiểu San phân tâm viện trợ cho Hà Khôn một kiếm, người che mặt liền thừa cơ vung nhuyển tiên đột nhiên đánh tới. Tiếng gió rít lên vù vù.

Khâu Tiểu San dùng thanh nhuyễn kiếm dài bốn thước tám mà cây nhuyễn tiên của người che mặt dài đến bảy thước. Lúc vung lên ánh tiên tỏa ra tới phạm vi trượng vuông, tiến phong rít lên rùng rợn.

Lúc này lão đoạt được tiên cơ uy thế cực kỳ cường mảnh.

Khâu Tiểu San vận toàn lực múa tít thanh trường kiếm phản kích vào giữa đám bóng tối trùng điệp.

Kiếm khí dàn dụa phá vòng vây hòng roi đánh vào. Chỉ trong mười hiệp cô vãn hồi được thế kiếm.

Bỗng nghe người che mặt thở dài nói.

- Kiếm pháp của nhà họ Khâu quả nhiên danh bất hư truyền.

Đột nhiên hắn dừng lại tựa hồ chợt nhớ tới điều gì trọng yếu.

Khâu Tiểu San phấn khởi tinh thần. Cô ra chiêu Băng Hà Kha Đống thanh kiếm vừa tung đã vọt lên ba bông kiếm hoa chia ra tập kích vào ba chổ đại huyệt của người che mặt.

Thế kiếm này rất độc địa. Đại hán che mặt thấy Khâu Tiểu San phóng kiếm chợt đâm chợt chém. Cây xà đâu nhuyễn trong tay hắn cũng bị thế kiếm của Khâu Tiểu San phong tỏa toàn bộ.

Binh khí của hắn dài quá nên khó thu về. Trong lúc hoang mang, hắn ngửa người lộn về phía sau mới tránh khỏi chiêu kiếm hiểm độc của Khâu Tiểu San.

Khâu Tiểu San ra chiêu này thắng thế vãn hồi lại địa vị chủ động. Khi nào cô còn để đối phương có cơ hội trả đòn? Những chiêu kiếm của cô ào ào như gió táp mưa sa.

Chỉ trong chớp mắt, ánh hào quang đã vây bọc lấy người che mặt làm cho hắn phải chân tay luống cuống.

Người hắn ưởng ngực ra sau không tài nào vùng vẫy đứng lên được nữa.

Nhưng bản lãnh người che mặt quả nhiên không phải tầm thường. Hắn tựa sát lưng xuống đất, tay đấm chân đá để mượn đà tung mình lên.

Khâu Tiểu Sao đánh mười mấy chiêu liền mà vẫn chưa đả thương được đối phương. Nhưng những bông kiếm hoa vọt ra đầy như làn mây phủ. Dù cô chưa đả thương được người che mặt mà hắn cũng không tài nào phá được làn kiếm quang để thoát ra.

Người che mặt lại gắng gượng chống đỡ một hồi. Đột nhiên hắn buông cây xà đầu chuyển tiên ra, đồng thời thò tay mặt vào bọc móc lấy lưỡi dao truy thủ, hắn quát lên một tiếng thật to vung lưỡi trủy thủ chém lia chém lịa để gạt trường kiếm của đối phương rồi đứng phắt dậy.

Khâu Tiểu San múa kiếm nhanh hơn không để đối phương xông vào gần. Cô cười lạt hỏi:

- Đã công khai tỷ đấu sao các hạ lại không chường bộ mặt ra? Nếu các hạ còn không chịu lộ chân tướng thì đừng trách bản nhân thủ đoạn độc ác.

Nguyên Khâu Tiểu San đã nghe thanh âm và coi thủ pháp của người che mặt, cô cảm thấy hắn là người rất quen thuộc. Có điều cô chưa nắm chắc nên không tiện nói ra.

Người che mặt vừa huy động trủy thủ để phong tỏa trường kiếm, vừa cúi xuống lượm cây xà đầu nhuyễn tiêu, nhưng thế kiếm của Khâu Tiểu San cực kỳ mau lẹ nên hắn không dám phân tâm lượm nhuyễn tiên.

Hai người lại đấu mấy chiêu nữa thì tình thế chiến trường đã biến đổi. Hà Khôn lảo đảo người đá mấy cái rồi ngồi bệt xuống.

Nguyên Khâu Tiểu San đã giúp gã một tay để bức bách lạo trọc gầy nhom phải lùi lại. Hà Khôn liền nhân cơ hội đó lượm phán quan bút lên.

Hà Khôn hai tay hai bút, tinh thần phấn khởi lại chiến đấu với lão trọc được một hồi. Nhưng bản lãnh hai người chênh lệch nhau xa, Hà Khôn vì phấn khởi tinh thần đánh thêm được mấy chiêu. Đến chiêu thứ năm lão lại bị lão trọc gầy nhom đoạt mấy ưu thế. Lão phóng luôn mấy chưởng hất cặp bút của Hà Khôn bằng tay trái.

Còn tay phải lão đánh trúng vào bả vai Hà Khôn.

Phát chưởng này khá trầm trọng. Hà Khôn đứng không vững phải ngồi phệt xuống. Cánh tay trái gã bị tê hồ tựa như gỗ, cây phán quan bức trong ra này cũng rớt xuống đất.

Khâu Tiểu San liếc mắt nhìn lão trọc gầy nhom đang giơ bảo tay trái lên đánh xuống. Tuy nhiên cô đang bị cường định giằng co không thể đến cứu được.

Đột nhiên một tiếng quát vang! Hà Khôn tay mặt cầm phán quan bút liệng ra.

Gã lâm vào tình trạng sống dở chết dở, dồ hết toàn lực liệng ra nên luồng lực đạo mãnh liệt.

Lão trọc thấy đối phương sắp chết dưới bàn tay mình, trong lòng đang hí hửng vui mừng, không ngờ Hà Khôn dùng binh khí liệng tới.

Lão khôngkhỏi ngẩn người ra.

Và lão chậm lại một chút. Khâu Tiểu San thò tay trái vào bọc móc ra một ném ngâm châm giơ tay liệng ra.

Đột nhiên cô thấy áp lực trên thanh kiếm giảm đi rất nhiều, đồng thời một thanh âm rất khẽ mà rõ ràng lọt vào tai:

- Mau đi cứu người.

Khâu Tiểu San phân biệt phương hướng thì biết là câu này đo người che mặt phát ra. Cô không kịp suy nghĩ gì nữa vội nhẩy xổ tới. Kiếm quang lấp lánh đâm vào lão trọc gầy nhom.

Lão trọc vội né tránh cây bút của Hà Khôn, không ngờ lại một nắm ngân châm của Khâu TiểuSan ném tới. Thứ âm khí này nhỏ bé, số lượng khá nhiều mà lại ở trong bóng tối thì việc né tránh không phải dễ dàng. Lão cảm thấy cánh tay trái và vai phải nhức nhối thì ra lão đã bị trúng ngâm châm nên không khỏi giật mình kinh hãi.

Lão trọc chưa trấn tỉnh tâm thần thì thế kiếm của Khâu Tiêu San lại phóng tới.

Lão trọc quả nhiên bản lãnh không phải tầm thường. Tuy lão bị trúng âm khí mà tâm thần không rối loại, lão né mình nên tránh khỏi chiêu kiếm.

Khâu Tiểu San người xô theo kiếm phóng cước nhằm đá vào bụng dưới lão trọc.

Trong bóng tối vang lên một tiếng rú thê thảm. Người lão trọc bị hất tung lên rồi rớt xuống vực thẳm.

Đột nhiên tiếng gió rít lên, cây xà bình nhuyễn tiên phóng thẳng tới.

Khâu Tiểu San xoay tay vung kiếm gạt cây nhuyễn tiên rồi biến thế đâm xéo lại.

Bỗng cô nghe âm thanh rất nhỏ lọt vào tai:

- Mau đi cứu Trương Càn và giết người kia đi để bịt miệng.

Cây nhuyễn tiêu thu về, cố ý để hở lối đi. Khâu Tiểu San nghe người che mặt kêu rõ tên Trương Càn thì biết mình đã đoán trúng. Cô vung thanh trường kiếm ra chiêu Khởi Phụng Đoàn Giao xuyên vào giữa làn trên đánh thẳng tới đại hán sữ cây Lượng Ngân Vạn Tự.

Kiếm phong rít lên veo véo. Trong đêm tối lấp lánh ánh ngân quang. Võ công của Trương Càn tuy sút kém đại hán một bực, nhưng gã quyết tâm liều mạng.

Trong lúc sắp thất bại, gã chẳng kể gì đến sự an nguy của thân mình, phóng kiếm đâm lẹ vào chỗ trọng yếu trong mình đại hán. Nếu đại hán không chịu thu chiêu về tự cứu thì có đánh chết được Trương Càn thì hắn cũng chết theo hay ít ra là bị trọng thương. Hắn thấy mình đã chiếm được ưu thế có thể hạ đối thủ chẳng sớm thì muộn, dĩ nhiên hắn không can tâmmạo hiểm cùng chết với đối phương nên thu chiêu về vị trí.

Trường hợp này khiến cho Trương Càn có cơ hội rãnh tay lại một chút. Hai người lại chiến đấu bốn năm chục hiệp nữa. Trương Càn ra mấy chiêu liều mạng mới gắng gượng cho khỏi thất bại.

Làn kiếm quang của Khâu Tiểu San phóng tới nhanh như gió. Đại hán nghe tiếng binh khí đánh lại liền vung Vạn Tự sắc lên gạt thanh kiếm của Trương Càn rồi xoay tay ra chiêu Lộc Binh Thiên Mam. Cây Lương Ngân Báo vọt ra ánh ngân quang hộ vệ thân mình đồng thời gạt được mũi kiếm của Khâu Tiểu San đâm tới.

Khâu Tiểu San thấy thế kiếm bị đối phương gạt chếch đi liền vung tay trái đánh ra một chưởng, đồng thời cô phóng chân phải đá một cước.

Đại hán liền lạng người sang bên tránh khỏi đòn cước và phát chưởng. Hắn đảo mắt nhìn người che mặt thấy y cầm cây xà đầu nguyễn tiêu đứng yên không nhúc nhích thì sinh lòng ngờ vực, lớn tiếng quát:

- Lưu Hương chủ!

Người che mặt cười lạt ngắt lời:

- Sao? Ngươi có y hoài nghi phải không?

Khâu Tiểu San vung kiếm tấn công liền ba chiêu khiến đại hán chân tay luống cuống không kịp trả lời người che mặt.

Bỗng nghe người che mặt lạnh lùng nói tiếp:

- Đáng tiếc là người biết ta thì đã chậm mất rồi!

Đại hán thấy cục diện hỏng rồi, mất hết chí phấn đấu. Khâu Tiểu San lại phóng ra những chiêu cực kỳ lợi hại, dù gã có để hết tâm trí vào việc chống cự cũng không lại, huống chi nhuệ khí mất hết. Trong lúc hoang mang, đại hán bị trúng kiếm bên tay trái. Máu tươi chảy ra như suối.

Khâu Tiểu San lại vung chưởng đánh vào sau lưng đại hán. Một kiếm một chưởng của cô tuy chẳng làm đối phương uổng mạng nhưng hắn đã bị trọng thương,người hắn lảo đảo rồi ngã lăn ra.

Người che mặt quát lên:

- Hắn đã khám phá ra hành tung của ta, không thể để hắn sống được!

Trương Càn cầm đao đứng bên nghe người che mặt quát lên như vậy liền vung đao chém đại hán làm hai đoạn, gã lại vung chân đá thi thể đại hán xuống vực sâu.

Khâu Tiểu San quay lại nhìn người che mặt nghiêng mình thi lễ nói:

- Đa tạ tôn giả có lòng viện trợ.

Người che mặt kéo tấm sa xuống, thở dài nói:

- Khâu cô nương nhận ra được lạo phu rồi ư?

Dưới ánh sao, Khâu Tiểu San thấy người kia râu dài tung bay trước gió, mặt vuông, miệng rộng, trên má bên trái có một vết dao rất sâu.

Khâu Tiểu San đáp:

- Quả nhiên là lão tiền bối! Vừa rồi vãn bối coi tiên pháp của lão tiền bối mà đoán ra .

Người kia giơ tay lên sờ sờ vết sẹo nói:

- Lão tiền bối thì tại hạ không dám. Nếu cô nương không rõ thì cứ kêu tên tại hạ là được.

Trương càn buông đao xuống chạy lại nói:

- Văn Kỳ huynh! Mười năm nay chúng ta không gặp nhau rồi.

Hà Không ở đằng xa cũng reo lên:

- Từ lúc tương biệt thấp thoáng đã mười năm, không ngờ đêm nay lại gặp nhau ở chốn hoang sơn này.

Gã đứng lên nhưng không chạy được. Lưu Văn Kỳ (tên người che mặt) đáp:

- Hai vị nói nhỏ một chút. Trong tình trạng này chúng ta nên cẩn thận mới được.

Khâu Tiểu San trầm giọng nói:

- Đêm nay được Lưu bằng hữu cứu giúp, bọn tiểu muội cảm ơn vô cùng.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Dường như ông bạn giữ địa vị khá cao trong bang Thần Phong.

Lưu Văn Kỳ đáp:

- Hiện nay tại hạ đang làm hương chủ dưới tổng đàn bang Thần Phong.

Khâu Tiểu San đáp:

- Ngày trước gia mẫu đuổi ông bạn đi mà ông bạn không nhớ thù cũ lại còn giúp bọn tiểu muội.

Lưu Văn Kỳ nghiêm trang ngắt lời:

- Cô nương bất tất nhắc lại chuyện cũ, cái đó hoàn toàn là lỗi ở tại hạ. Kể ra tại hạ đã phạm tội xử tử mới đúng, may được lệnh đường nghĩ tình nghĩa cũ không nỡ hạ sát là đã có ơn đức cao đầy với tại hạ rồi.

Lưu Văn Kỳ ngửa mặt trong trời lại nói tiếp:

- Những chuyện sau khi tương biệt còn dài, nói một lời không thể hết được.

Tình hình hiện giờ lại rất khẩn trương, tại hạ không thể trình bày cùng cô nương được, mong cô nương lượng thứ.

Đoạn lão cung kính chắp tay thi lễ. Khâu Tiểu San thở dài nói:

- Chủ mẫu bất hạnh từ trần. Những chuyện cũ đã thành quá khứ, Lưu bằng hữu rời khỏi nhà họ Khâu đã mười năm nay mà con giữ lễ với tiểu muội như vậy khiến tiểu muội chẳng được yên lòng.

Lưu Văn Kỳ nói:

- Nếu nguy trước lệnh đường mà không khoan hồng đại lượng thì tại hạ đâu còn sống đến ngày nay.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tình hình lúc này thì giờ coi bằng vàng ngọc, những việc ngày trước không rảnh mà nói chuyện được. Vả lại tại hạ không thể trùng trình, còn có mấy việc hệ trọng phải nói với cô nương.

Chương 6: Tiểu Cô Nương Liệu Địch Như Thần

Khâu Tiểu San vuốt lại mái tóc nói:

- Việc chi vậy?

Lưu Văn Kỳ đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì ngoài bang Thần Phong còn một số cao thủ khác trong võ lâm đang theo dõi hành tung cô nương rất ráo riết.

Khâu tiểu San buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi. Lưu VănKỳ nói tiếp:

- Tuy cô nương đã luyện được môn kiếm pháp chân truyền của chủ mẫu,nhưng sức một người e rằng khó lòng địch nổi những cao thủ mấy đường vây đánh.

Vậy cô nương phải sắp đặt trước mới được.

Lão đảo nhìn quanh rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Lúc mặt trời lặn tại hạ tiếp được linh điểu truyền thư cho hay bang chúa bang Thần Phong tự thống lĩnh bốn tay cao thủ hiện làm đại hộ phát rượt tới. Hiển nhiên bọn họ để tâm đến vụ này một cách khác thường.

Khâu Tiểu San chú ý lắng tai nghe không nói xen vào. Lưu Văn Kỳ đằng hắng một tiếng tiếp:

- Tiết lộ chuyện bí mật của bang chúa là phải chịu trọng hình Thần Xà cắn vào thân thể. Nhưng tại hạ nhớ đến ơn tình của chủ mẫu nên phải mạo hiểm, dù có bị trừng trị cách nào tại hạ cũng can tâm.

Trương Can đột nhiên xen vào hỏi:

- Bang Thần Phong mới quật khởi trên chốn giang hồ bất quá mười mấy năm mà oai danh đã khét tiếng võ lâm. Không hiểu bang chúa Thần Phong là nhân vật thế nào?

Lưu Văn Kỳ đáp:

- Nói ra lại xấu hổ. Tiểu đệ tuy gia nhập bang này đã mười mấy nam mà chưa từng thấy mặt Thần Phong bang chúa, có điều tại hạ biết rõ bốn vị đại hộ pháp đều mang tuyệt kỷ trong mình.

Hởi ơi! Nếu quả Thần Phong bang chúa hân hành tời đây thì e rằng tại hạ không có cách nào giúp được.

Bỗng nghe tiếng hú lanh lảnh từ đằng xa vọng lại. Lưu Văn Kỳ biến sắc, nhưng y vẫn gắng gượng bình tỉnh nói tiếp:

- Thần điểu của bangThần Phong có thuật truy lùng các võ lâm hiện nay. Nếu cô nương muốn thoát khỏi bị theo dõi thì phải tìm cách tránh được cặp linh điểu này.

Lão đưa mắt nhìn Trương Càn nói:

- Trương huynh! Xin Trương huynh chém tiểu đệ một đao. Tiểu đệ phải đi đây.

Trương Càn sửng sốt hỏi:

- Tại sao vậy?

Khâu Tiểu San vung trương kiếm lên lướt cánh tay trái Lưu Văn Kỳ cho máu tươi chảy ra. Cô thu trường kiếm về chau mày hỏi:

- Hình như hơi nặng qua phải không?

Lưu Văn Kỳ quay lại ngó tay trái đáp:

- Thương thế nhẹ thôi! Không làm như vậy thì chẳng có cách nào qua mắt được bọn họ. Cô nương hãy thận trọng! Tại hạ xin cáo biệt.

Lão vọt mình xuống cúi lại rồi chạy lẹ đi. Khâu Tiểu San nhìn bóng sau lưng Lưu Văn Kỳ biến vào trong bóng đêm. Đột nhiên cô buông tiếng thở dài, ngửa mặt trông chòm sao trên trời ra chiều lo lắng.

Trươgn Càn, Hà Khôn đứng bên ngơ ngác không dám lên tiếng. Hai người biết Khâu Tiểu San khi gặo việc khó giải quyết là ngửa mặt trông trời ngấm ngầm suy nghĩ không nói câu gì.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Khâu Tiểu San dường như tìm ra được một quyết định, cô đảo mắt nhìn Hà Khôn hỏi:

- Thương thế ngươi ra sao?

Hà Khôn đáp:

- Được nghỉ ngơi một lúc thuộc hạ đã thấy khá nhiều.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Liệu có thể thượng lộ được chưa?

Hà Khôn nghiến răng đáp:

- Thuộc hạ đi được rồi.

Khâu Tiểu San thò tay vào bọc móc chiếc bình ngọc ra, mở nắp lấy hai viên thuốc đưa cho Hà Khôn nói:

- Ngươi uống hai viên thuốc này đi rồi chúng ta thượng lộ.

Hà Khôn đón lấy thuốc,nhắm mắt vận khí điều dưỡng. Khâu Tiểu San cài nhuyễn kiếm vào sau lưng rồi từ từ bước tới phía sau tảng đá lớn. Cô thấy Tiêu Lãnh Vu vẫn ngồi tựa vào phiến đá. Gã nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Khâu Tiểu San cất tiếng gọi:

- Tiểu đệ!

Tiêu Lãnh Vu mở trừng mắt nhìn Khâu Tiểu San cười hỏi:

- Bọn người đó đều bị tỷ đánh đuổi đi rồi phải không?

Khâu Tiểu San hỏi:

- Chúng chạy hết rồi. Cuộc chiến đấu vừa rồi khiến cho tiểu đệ khiếp sợ lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ nấp ở phía sau tảng đá thò đầu ra ngó trộm thấy tỷ võ công cao cường hất bọn họ xuống vực.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tiểu đệ ở nhà được ăn ở sung sướng chẳng hay hơn là đi với ta chịu đựng mọi điều gian khổ?

Tiêu Lĩnh Vu dứng lên cười đáp:

- Tiểu đệ thấy vui quá, không khổ sở chút nào

Khâu Tiểu San thấy gã toàn thân run lẩy bẩy, hiển nhiên thể chất yếu ớt không chống nổi cơn rét mướt thì trong lòng thương xót, nắm lấy hai tay gã hỏi:

- Tiểu đệ rét lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chân tay tiểu đệ hơi lạnh một chút.

Khâu Tiểu San nói:

- Bây giờ chúng ta lại phải nhượng bộ ngay mà đi suốt đêm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vậy càng hay, đi đường trường người sẽ nóng lên.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Đường núi gập ghềnh lại có tuyết đọng, dù người biết võ công đi còn khó khăn, tiểu đệ đi thế nào được? Để ta bảo Trương Càn cõng tiểu đệ nhé?

Tiêu Lĩnh Vu tự biết đường núi gập gềnh, đi lại khó khăn nên không nói gì nữa.

Khâu Tiểu San liền cởi dây lưng buộc Tiêu Lĩnh Vu lên lưng Trương Càn rồi khẽ bảo gã:

- Tiểu đệ đừng sợ chi hết, mọi việc đã có tỷ tỷ lo liệu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Tiểu đệ đã lớn rồi, còn sợ gì nữa.

Khâu Tiểu San tuy ngoài miệng an ủi Tiêu Lĩnh Vu như vậy mà trong lòng cô xiết nổi lo âu vì cuộc hành trình này vô cùng gian nan nguy hiểm, không biết sống chết lúc nào.

Hà Khôn đã vận khí điều tức xong mở mắt ra coi mọi người rồi nói:

- Trương huynh, để tiểu đệ mở đường cho.

Khâu Tiểu San nói:

- Các người đi theo ta để bảo vệ cho Tiêu công tử

Rồi cô cất bước đi trước. Hà Khôn hai tây cầm phán quan bút đi sau Trương Càn.

Tuy gã đã được nghỉ ngơi một lúc và uống linh đang của Khâu Tiểu San nhưng vết thương hãy còn ngâm gẩm đau, đi lại khó khăn.

Khâu Tiểu San khinh công tuyệt đỉnh. Cô đi trên đường núi đầy tuyết phủ mà vẫn mau lẹ dị thường. Nhưng Trương Càn phải cõng Tiêu Lĩnh Vu, Hà Khôn thương thế chưa hoàn phụ, vẫn cố đi chậm để chờ hai gã.

Tiểu Linh Vu xuống lưng Trương Cản đảo mắt nhìn bốn bề tối om chỉ có lờ mờ bao phủ núi non, phong cảnh thê lương mà hùng tráng, gã chưa từng được thấy qua.

Tuy gió lạnh quật vào mặt như dao thứa, gã vẫn cao hứng.

Khâu Tiểu San đi trước dẫn đường xuống hết dốc núi rồi ra vào sơn cốc mà tiến.

Trương Càn đã biết cô thông tuệ hơn người, cử động của cô đều có tác dụng nên không hỏi han gì. Trong hang núi gió đã bớt mạnh, không rét như trên đỉnh núi.

Khâu Tiểu San đi một lúc rồi dừng chân. Cô quanh co giẫm lên mặt tuyết in vết chân để lại.

Tiêu Linh Vu thấy vậy rất lấy làm kỳ, gã không nhịn được cất tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ làm gì thế?

Khâu Tiểu San đáp:

- Để rối loạn tai mắt địch nhân.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Tiêu đệ hiểu rồi! Tỷ tỷ để vết chân như vậy khiến địch nhân theo dõi chúng ta không hiểu mình đi về phương nào.

Khâu Tiểu San nói:

- Đi trên núi tuyết chẳng thể nào tránh khỏi có vết chân lưu lại, làm thế này bất quá khiến họ sinh lòng nghi hoặc, còn chuyện làm cho họ hết đường theo dõi thì khó lắm.

Mấy người lại đi một lúc, Khâu Tiểu San đột nhiên ngừng lại chặt hai cây trúc bên đường rồi bảo Trương Can, Hà Khôn:

- Các ngươi hãy ngồi nghỉ đây một lúc.

Đoạn cô trở gót đi về lối cũ. Dọc đường tay cô không ngừng xóa những vết chân còn để lại. Chừng hơn một dặm, cô chống lại cây gậy trúc để đi lơ lửng trên không.

Mỗi lần chống đôi gậy trúc dài một trượng là cô lại vọt mình đi được ba trượng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San nhô lên hụp xuống lướt đi, tuy trong bóng đêm, nhưng nhờ ánh sáng lờ mờ gã cũng nhìn thấy bóng người thấp thoáng, bất giác gã buông tiếng thở dài.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tiểu đệ? Sao tiểu đệ phải thở dài?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bản lãnh của tỷ tỷ khiến cho tiểu đệ thán phục vô cùng.

Khâu Tiểu San nói:

- Tiểu đệ được trời phú cho bản tính hơn đời nếu cố công luyện tập thì ngày sau thành tựu còn hơn ta nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Tiểu đệ phải chết yểu thật phụ lòng hy vọng của tỷ tỷ.

Rồi gã buồn rầu cuối xuống. Khâu Tiểu San lại nhớ tới di thư của mẫu thân, liền đến an ủi gã:

- Tiểu đệ bất tất phải lo âu. Nếu tiểu đệ chịu nghe lời tỷ tỷ thì sống đến trăm tuổi cũng có thể được.

Rồi cô biến sắc thành vẻ nghiêm trọng chậm rãi nói tiếp:

- Nếu tiểu đệ không chịu nghe lời ta mà chết trước hai mươi tuổi là là phụ lòng Vân Di đó.

Tiêu Lĩnh Vu dường như tỉnh ngộ hỏi:

- Tiểu đệ cũng có thể luyện võ công được hay sao?

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

- Ta nên nnhân lúc này mà kích thích tấm lòng ham sống của gã mới được.

Cô liền mỉm cười đáp:

- Phải rồi! Trong di thư của gia mẫu có nhắc tới hào khí của tiểu đệ, chỉ cầu sao tiểu đệ dụng tâm cầu học thì việc thành tài cũng chẳng khó gì.

Quả nhiên Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ vui mừng. Trương Càn và Hà Khôn sau khi được nghỉ lúc nữa, sức lực đã phục hồi khá hơn trước rất nhiều. Khâu Tiểu San đưa mắt nhìn hai gã khẽ hỏi:

- Thương thể hai người khá nhiều rồi phải không? Liệu đã trèo dốc núi được chưa?

Trương Càn, Hà Khôn đồng thanh đáp:

- Không có gì đáng ngại nữa.

Khâu Tiểu San nói:

- Nếu vậy hay! Chúng ta đi thôi!

Rồi cô trỏ gót trèo vách núi. Trương Càn, Hà Khôn đều là những tay bôn tẩu giang hồ có nhiều lịch duyệt mà cử động của Khâu Tiểu San cũng khiến hai gã nghi ngờ. Chúng nghĩ thầm:

- Cô này đã đưa bọn ta vào hang núi để tránh có mắt theo dõi của địch, sao bây giờ lại trèo lên núi?

Tuy hai gã trong lòng ngờ vực, nhưng không dám hỏi nhiều, lầm lũi theo cô trèo lên núi.

Vách núi cao ngất trời lại tuyết phủ, trèo lên thật vất vả. Khâu Tiểu San khinh công trác tuyệt không lấy gì làm cực nhọc cho lắm, nhưng Trương Càn phải cõng Tiêu Lĩnh Vu, Hà Khôn thươgn thể chưa khỏi hẳn thì thật là gian nan! Hai gã mồ hôi ướt đầm, hơi thở hồng hộc.

Đỉnh núi này không đầy bốn trượng vuông lại đá mọc lởm chởm mà bị tuyết phủ. Khâu Tiểu San kiếm nơi ẩn giá, gạt tuyết đi nói:

- Tiểu đệ! Trên núi cao ban đêm cũng rét lạnh mà thân thể Tiểu đệ lại hư nhược, vậy hãy khoác tấm áo này vào.

Cô vừa nói vừa lấy tấm áo mềm nhũn khoác vào mình Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu sờ tấm áo khoác thấy mềm như bông mà lại rất mỏng không biết chế bằng thứ gì. Trong lòng gã rất cảm kích, gã nói:

- Tỷ tỷ đối với tiểu đệ thật là hết lòng.

Khâu Tiểu San tủm tỉm cười, đảo mắt nhìn Trương Càn, Hà Khôn nói:

- Các ngươi cũng nên nhân lúc này ngồi vận khí điều dưỡng. Có vẻ sáng mai chúng ta lại phải trải qua một trường ác đấu.

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trên đó không có linh điểu dò la, dưới đất có cường địch theo dõi. Chúng ta không thể trốn xa được, điện giờ tạm lánh nơi đây. Ngọn núi này hình thế hiểm trở,dù gặp địch cũng còn có thể nương

vào thế hiểm để chống chọi được. Nếu kế dụ địch của ta hiệu nghiệm thì như vậy cũng đủ làm cho chúng rượt đi xa hơn là một điều may mắn vô cùng. Bằng không, mình ở trên cao nhìn xuống điều tra đường lối của địch rồi sẽ nghĩ cách chống đối.

Hà Khôn nói:

- Cô nương liệu địch như thần. Bọn thuộc hạ rất là bội phục.

Khâu Tiểu San lại ngửng mặt trông chiều trời nói:

- Bọn địch theo dõi chúng ta ngoài bang Thần Phong còn nhiều tay cao thủ khác. Vậy chúng ta cần tìm cách ly gián cho chúng tàn sát nhau để có cơ hội trốn thoát.

Trương Càn, Hà Khôn tuy lịch duyệt giang hồ, nhưng cơ mưu kém cõi. Chúng không nghĩ ra cách gì chỉ lặng lẽ ngồi yên.

Đêm lạnh lâu qua. Tiêu Lĩnh Vu tựa vào mình Khâu Tiểu San chiếu theo pháp đã tọa của Vân di vận khí cùng điều hòa hơi thở. Tuy đã không hiểu Vân di đả truyền thụ môn tông thái rất trông vô tâm, nhưng cũng cảm thấy sau một lúc tọa tức thì sức chống rét tăng gia rất nhiều. Gã để hết tinh thần vào việc rèn luyện nên lấn tới rất mau.

Khâu Tiểu San lẳng lặng ngồi coi cách điều nguyên của Tiểu Lĩnh Vu, thấy gã dần dần đi vào chỗ quyên mình thì mừng thầm trong bụng. Cứ hình thức này này mà tiến triển thì chỉ hơn một năm là gã có thể qua được bước đường nguy hiểm.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Phương đông đã ánh bình mình, trời sắp sáng rồi. Khâu Tiểu San thấy Trương Càn, Hà Khôn thần sắc đã khá nhiều,tinh thần cùng thể lực đều khôi phục được đến tám phần.

Đột nhiên có tiếng cho sủa gâu gâu vọng lại, Khâu Tiểu San động tâm nghĩ thầm: cảnh khuya rét lạnh ở chốn thâm sơn đầy tuyết phủ làm sao lại có tiếng chó sủa? Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, cô lắng tai nghe cánh chim vỗ trên không,liền đứng dậy khẻ bảo Trương Càn, Hà Khôn:

- Các ngươi liệu mà bảo vệ cho gã.

Đoạn cô tung mình nhảy vọt lên như chim én đứng trên một tảng đá lớn. Khâu Tiểu San ẩn mình nhìn ra, dưới ánh ban man, cô ngó thấy hai con bồ câu bay lướt trên đỉnh núi thẳng xuống hang sâu. Hai tiếng chó sủa gâu gâu lại vang lên. Khâu Tiểu San ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy trên đất tuyết dưới chân núi có ba chấm đen chạy rất mau tới.

Khâu Tiểu San nội công tinh thâm, mực lực hơn người. Cô thấp thoáng nhìn thấy bóng hai con chó đen cao lớn chạy rất nhanh, sau hai con chólàmột bóng người.

Hai con chó và người này lướt mình đi rất lẹ, chỉ trog nháy mắt xuống tới chân núi. Lúc này trời đã sáng tỏ. Khâu Tiểu San nhìn rõ người kia mặc áo trường bào màu lam, dường như còn ít tuổi lắm. Đầu gã đội nón chiên kéo sụp xuống mí mắt che lấp nửa mặt. Hai con chó đen cao lớn khác thường, bốn chân hấm đất mà cao gần bằng đầu gã áo đen.

Đôi chó ngẩn đầu trông lên tựa hồ muốn trèo vách núi dựng đứng, nhưng gã áo lam giữ chặt giây buộc chúng không chịu buông ra. Đột nhiên một tiếng hú vang dội cả vùng sơn cốc. Rồi hai bóng người nữa hiện ra, hai người này cũng vọt đi như tên bắn chạy tới nơi. Khâu Tiểu San tự hỏi:

- Gã áo lam kia không hiểu lai lịch thế nào? Cứ tình hình này thì đôi chó mà gã dắt trong tay đã đánh hơi thấy bọn mình trú ẩn trên này, không hiểu tai sao gã chưa chịu trèo lên đỉnh núi?

Cô còn đang suy ngẫm nghĩ thì ba bóng người ở phía xa xa đã chạy tới gần chân ngọn núi mà cô đang đứng.

Hai người đi sau là hai đại hán mình vận võ phục, lưng dắt binh khí. Gã áo lam dắt hai con chó đứng giữa hoang núi, sợi dây buộc chó rất dài cản đường hai đại hán.

Hai đại hán ngắm nghía gã áo lam, dường như họ đã nhận ra gã là một nhân vật không nên dây vào. Chúng chắp tay thi lễ nói:

- Xin ông bạn nhường lối cho bọn tại hạ.

Khâu Tiểu San đứng trên cao nhìn xuống thấy rõ hết mọi cử động của mọi người. Gã áo lam từ từ quay đầu lại ngó hai người mới đến bằng cặp mắt lạnh lùng.

Đột nhiên gã rung sợi dây trong tay một cái, hai con chó đen cao lớn sủa lên mấy tiếng rồi chảy về phía hai đại hán.

Hai đại hán vung binh khí tạo thành một làn hào quang ngăn cản hai con chó,đồng thời chúng nhảy lùi về phía sau.

Gã áo lam vừa giật dây cho đôi chó nhẩy xổ lại, đột nhiên thu dây về, đôi chó cúi mình tránh khỏi khí giới của hai người rồi đứng dựng giơ móng lên chụp.

Hai đại hán nghiêng mình né tránh, đồng thời vung hai thanh quì đầu dao sống dầy xuống đầu chó. Thế là đôi chó và hai người khai diễn một trường ác đấu trên đất tuyết dưới chân núi.

Hai con chó đen lớn vẫn được gã áo lam cầm dây thao túng khi tiến khi thoái lúc công lúc thủ tựa hồ theo võ học của một nhà riêng. Hai đại hán tuy cầm binh khí mà không làm gì được chó.

Người-chó đánh nhau chứng một khắc thì gã áo lam đột nhiên buông sợi dây ra.

Đôi chó bây giờ không bị hạn chế nhảy xổ tới phản kích ác liệt hơn trước, chúng xoay quanh hai đại hán rất mau lẹ khiến chúng không sao đánh lại được đôi chó.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

- Hai con quái vật cao lon kia giống chó mà không phải chó. Tuy chúng hung dữ mà chẳng phải là một giống động vật vô ý thức. Chúng cầm cự được với hai tay cao thủ võ lâm thật không phải chuyện dễ. Gã áo lam kia không hiểu là nhân vật thế nào mà huấn luyện được hai con chó lợi hại như vậy?

Cô còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên thấy hai đại hán cầm quỷ đầu đao đánh ráo riết hơn, bắt buộc chúng lùi lại. Hai đại hán tuy không đem nổi thua những móng sắc của đôi chó nhưng hiển nhiên chúng biết khó lòng chế phục được hai con vật nên cũng thừa cơ rút lui.

Gã áo lam đột nhiên hú lên một tiếng. Đôi chó rượt theo quanh vào góc núi mất hút.

Gã áo lam ngẩn đầu trông lên ngọn núi. Đột nhiên gã vung tay một cái nhảy vọt lên cao hai trượng rồi sử dụng cả tay lẫn chân để trèo núi. Thân pháp của gã áo lam cực kỳ mau lẹ. Chỉ trong chớp mắt gã đã trèo lên gần tới đỉnh.

Khâu Tiểu San không hiểu lailịch gã áo lam, trong lúc nhất thời, cô dùng dằng không quyết định được nên có cản trở gã hay chăng? Cô ngần ngừ một chút thì gã đã trèo lên đỉnh núi, chăm chú nhìn vào chỗ Khâu Tiểu San ẩn thân, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Có phải Khâu cô nương đó chăng?

Trương Càn, Hà Khôn đứng phắt dậy, cầm dao cầm bút chạy thẳng lên.

Khâu Tiểu San xua tay nói:

- Các ngươi lùi lại đi.

Hai gã đồng thanh dạ một tiếng rồi lùi lại xa hơn trượng. Gã áo lam dường như cố ý che lấp nửa mặt đi. Gã kéo sụp mũ thấp xuống, mắt bên phải gã lấp vào trong vành nón, chỉ còn hở mắt bên trái.

Gã cất tiếng lạnh lùng nói:

- Tại hạ cùng cô nương đã có cơ duyên chạm mặt một lần chẳng hiểu cô nương còn nhớ được tại hạ không?

Khâu Tiểu San cúi đầu ngẫm nghĩ không nhớ ra được đã gặp quái nhân này hồi nào? Cách ăn nói của gã tuy có đôi phần khác lạ, nếu cô đã gặp rồi dĩ nhiên không thể quên được. Bỗng nhiên gã áo lam lạnh lùng tiếp:

- Quí nhân thường hay lãng quên. Cô nương còn nhớ tại hạ không cũng chẳng hề quan trọng gì. Có điều tại hạ đến đây muốn cùng cô nương thương lượng một việc buôn bán.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tôn giả đội nón che nửa mặt không để lộ chân tướng thì dù tiểu nữ có gặp rồi cũng khó lòng nhận ra được. Tôn giả có thể cho tiểu nữ coi chân tướng được chăng?

Gã áo lam gạt đi:

- Bất tất phải thế! Nửa bộ mặt của tại hạ xấu xa lắm. Cô nương đừng coi nữa là hơn.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ muốn thương lượng với cô nương về việc buôn bán, cô có quen biết hay không cũng vậy thôi.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Buôn bán gì?

Gã áo lam đáp:

- Chắc cô nương đã tự biết ở vào hoàn cảnh nào rồi, ngoài những tay cao thủ bang Thần Phong, còn có rất nhiều nhân vật võ lâm đang theo dõi cô nương rất gắt.

Khâu Tiểu San đáp:

- Tôn giả có lòng chỉ giáo, tiểunữ rất lấy làm cảm kích.

Gã áo lam nói:

- Kiếm pháp của Khẩu gia tuy là một võ công tuyệt điệu trong võ lâm nhưng song quyền khôn dịch bốn tay. Cô nương lo giữ mình chưa sống lại còn phải bảo vệ một chú nhỏ không hiểu võ công thì tình cảnh nguy ngập hơn.

Trương Càn tức giận hỏi:

- Ngoài cô nương bọn ta không phải là người chăng?

Gã áo lam đáp:

- Ông bạn nói phải rồi! Hại vị rượt xa bay hăm dọa người thường thì còn được phần nào, song đấu với tay cao thủ võ lâm đang theo dõi hành tung thì tại hạ không phải coi thường hai vị, thực tình hai vị

chỉ có phần uổng mạng hay bị nhừ đòn.

Trương Càn, Hà Khôn nghe gã áo lam nói vậy nổi giận đùng đùng đã toan phát tán, nhưng Khâu Tiểu San xua tay ngăn hai gã lại, hỏi tiếp:

- Cách buôn bán thế nào? Tôn giá mặc cả đi!

Gã áo lam tủm tỉm cười đáp:

- Cô nương quả là người mau lẹ. Về giá cả vụ này tại hạ chỉ hỏi một điều là nếu cứu được bọn cô nương thoát hiểm thì xin cho tại hạ yết kiến lệnh đường một phen.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Lời yêu cầu của tôn giá đã chậm mất rồi. Gia mẫu đã không còn sống ở nhân gian nữa.

Gã áo lam nói:

- Nếu phu nhân còn sống ở thế gian thì tại hạ không mạo phép đến xin yết kiến.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tôn giá nói vậy là có ý gì ?

Chương 7: Đỉnh Núi Tuyết Côn Sơn Xuất Hiện

Người áo lam đáp:

- Tại hạ chỉ muốn coi thi thể lệnh đường một chút.

Khâu Tiểu San trong lòng rất lầy làm kỳ hỏi:

- Con người đã chết rồi còn chinữa mà coi?

Người áo lam đáp:

- Hiện giờ thời gian rất cần kíp, tại hạ có rảnh đâu mà thảo luận về việc này.

Cô nương có bằng lòng cho tại hạ coi hay không thì bảo?

Khâu Tiểu San lại hỏi:

- Tôn giả giúp cho tiểu nữ thoát cơn nguy hiểm thì tiểu nữ dĩ nhiên sẽ xin theo lời. Song tiểu nữ không thoát hiểm được thì sao?

Người áo lam đáp:

- Cô nương cứ yên lòng, tại hạ chuyên nghề buôn bán, trước nay chẳng bao giờ làm việc không xong để phải trả tiền mà cô ngại.

Khâu Tiểu San động tâm nói:

- Tiểu nữ chỉ ưng cho tôn giả đứng coi di thể của tiên mẫu chứ không được đụng vào thi thể.

Người áo lam trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tại hạ quyết tâm giúp cô nương thoát hiểm dĩ nhiên là phải gây mâu thuẫn với không biết bao nhiêu cao thủ giang hồ, nếu cô chỉ cho coi di thể lệnh đường một chút thì cô phải thường tiền nữa.

Khâu Tiểu San ngoài miệng đối đáp với người áo lam, nhưng trong lòng vẫn dò xét về lai lịch hắn. Nàng nghe giọng lưỡi đối phương thì tựa hồ hắn đã biết cặn kẽ những hành động của nàng. Hiện giờ cường địch dòm ngó nàng, nơi nơi đều gặp nguy nhiểm. Nàng thấy cử động của hắn hiển nhiên

võ công hắn có chỗ tuyệt diệu.

Nàng lại sợ hai con chó đen cao lớn, chúng đánh hơi tìm vết còn đáng sợ hơn là linh điểu của bang Thần Phong, nàng cho là mình đương gặp tình thế bất đắc dĩ, thì hay hơn hết là không nên gây xích mích với hắn.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng của người áo lam vọng lên:

- Đã buôn bán thì phải đem vốn ra để cầu lấy lợi nhưng bộ mặt khó coi của tại hạ khiến cho khách hàng không được vừa lòng. Có điều tại hạ lấy danh dự mà nói thì chẳng bao giờ lừa già dối trẻ. Nói sao đúng vậy, hiện giờ cô nương ở vào tình trạng bị bao vây bốn mặt, nên cô nương ưng thuận hợp tác thì tại hạ được lợi một chút.

Còn cô nương cũng yên tâm là có thể thoát khỏi vòng vây. Nếu cô nương không chịu thì một mình cô đơn phương độc mã mà muốn thoát khỏi trùng vây của bọn cao thủ thật không phải chuyện dễ .

Khâu Tiểu San nói:

- Hiện giờ bọn tiểu nữ tuy lâm vào tình trạng nguy hiểm thì cũng chỉ đánh nhau đến chết là cùng.

Người áo lam ngắt lời:

- Cô nương có biết bao nhiêu người dầm mưa lội tuyết đường xa ngàn dặm bới tìm vết cô để làm gì không?

Khâu Tiểu San đột nhiên nhớ tới di thơ của mẫu thân có dặn cô phải biết tùy cơ ứng biến không nên cố chấp.

Người áo lam ngừng lại một chút rồi nói:

- Số đông trong bọn người này chắc chưa biết chuyện lệnh đường đã từ trần,nên họ rượt theo cô thì chẳng những họ tự tin đủ đối phó với cô mà còn đủ đối phó cả với lệnh đường nữa, một khi cô nương bị bại lộ hành tung xảy cuộc chiến đấu thì sự nguy hiểm chắc cô cầm vững trong tay.

Đột nhiên có tiếng còi u ú vang lên đã ngắt lời người áo lam. Khâu Tiểu San biến sắc vận mực lực nhìn ra xa. Người áo lam lộ vẻ vui mừng mỉm cười nói:

- Cô nương bất tất phải quan tâm, kẻ sắp tới đây không phải người ngoài.

Hắn vừa nói vừa lấy trong bọc ra cái sừng trâu đẻo gọt rất tinh xảo, đưa lên miệng thổi luôn ba hồi.

Khâu Tiểu San châu mày lẩm bẩm:

- Thằng cha này thật là khả ố, hắn thổi tù và để kêu đồng bọn lại nhưng đồng thời gọi cả địch nhân tới. Hiển nhiên hắn cố ý gây tình thế khẩn trương để bức bách mình phải khuất phục.

Hiệu tù và vừa dừng thì trên đỉnh núi dầy tuyết khôi phụclại vẻ tĩnh mịch như thường. Người áo lam xoay mình nhìn ra phía đỉnh núi nhấp nhô. Hắn xoay lưng về phía Khâu Tiểu San không cần phòng bị chi hết.

Khâu Tiểu San trong lòng dào dạt những luồng tư tưởng trái ngược. Nàng nghĩ thầm:

- Cứ tình thế trước mắt thì mình không tiện đối nghịch với thằng cha này mà cũng không tiện nghe lời hắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, càng không tìm ra được giải pháp nào hoàn hảo.

Người áo lam nhìn ra phía xa xa bỗng hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Lão đại của tại hạ đã tới nơi. Bàn về chuyện buôn bán y còn giỏi hơn tại hạ,vậy cô nương thương lượng với y.

Khâu Tiểu San trong lòng xúc động, bỗng nghĩ tới hai người đến đây, nàng nói:

- Phải chăng lão tiền bối là Nhị Cổ ở Trung Châu.

Người áo lam không ngoảnh cổ lại đáp:

- Phải rồi, tại hạ chính là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cữu.

Hắn chưa dứt lời bỗng một tràng cười ha hả nổi lên. Một người đang trèo vách núi đứng dựng mà mau lẹ phi thường. Người này mặt tròn, nước da trắng hồng,bụng to, chân đi giầy, mình mặc áo lụa xanh, ngoài kháoc áo choàng bằng đoạn đen. Lão hớn hở trèo lên đỉnh núi vòng tay xá, nói:

- Tiểu đệ đến chậm một lúc, làm phiền các vị phải chờ đợi.

Lão nói xong lại cười khanh khách.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu khẽ hắng giọng đáp:

- Đại ca đến đây vừa gặp dịp, việc buôn bán với Khâu cô nương chưa giải quyết xong, vậy đại ca thương lượng cùng cô đi.

Lão kia lại cười khanh khách nói:

- Không dám! Cốt sao chúng ta thu được chút lợi là xong.

Lão vừa cười vừa khoanh tay xá Khâu Tiểu San, nói tiếp:

- Tại hạ là Kim Bàn Toán Thương Bát.

Khâu Tiểu San nói:

- Nhị cổ ở Trung Châu giá lâm mà tiểu nữ không kịp nghênh tiếp.

Nàng vừa nói vừa thi lễ. Kim Bàn Toán Trương Bát lại cười khanh khách nói:

- Không dám, không dám: con nhà thương mại chỉ cầu hòa khi sinh tài. Người huynh đệ của tại hạ đây là trước nay chỉ chuyên việc tính tiền, đòi nợ, mà về giá cả không quen giao thiệp, nên lời nói có chỗ đắc tội với cô nương. Mong rằng cô nương nể mặt tại hạ mà miễn trách cho.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần, bị tiếng tù và của Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu làm cho tỉnh giấc. Chàng nhìn thấy người kia ăn mặc quái dị thì chán ghét. Chàng ngoảnh đầu ra chỗ khác không nhìn hắn nữa. Nhưng thấy Trương Bát nét mặt tươi cười hớn hở ra điều dễ cận thân.

Bỗng thấy Kim Bàn Toán Trương Bát chấp tay xá vòng quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Thưa các vị huynh đệ! Tại hạ xin thủ lễ .

Lão cười ha hả nhìn Khâu Tiểu San nói tiếp:

- Tại hạ làm ngươi thương mại chẳng man trá với ai bao giờ. Khắp thiên hạ đều biết tiếng thực thà. Tại hạ yêu cầu cô nương chấp thuận cuộc trao đổi này. Cô nương nên biết tại hạ nói sao có vậy, chứ không phải buột miệng nói bừa.

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày đáp:

- Hai vị lão tiền bối thanh danh lừng lẫy võ lâm. Nay văn bối được bái kiến thật hân hạnh.

Kim Bàn Toán Trương Bát cười nói:

- Cũng vì tại hạ thủ tín mà được bạn hữu tin yêu, nên việc buôn bán của tại hạ tiến triển rất mau.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

- Mẫu thân hồi sinh tiền có nhắc đến Trung Châu thì có võ công tuyệt thế mà ở giữa khoảng chính tà. Tuy hai người này không phải hạng đại ác, nhưng tính cách buôn bán của chúng tính giá rất nặng, còn quan niệm về đường phải trái chúng coi rất nhẹ.

Nàng còn đang ngẩm nghĩ thì Kim Bàn Toán Trương Bát đã tiếp lời:

- Anh em tại hạ trước nay nói chuyện buôn bán, bất luận thị phi, nhưng cũng không nhân lúc người ta ở trong tình trạng nguy ngập mà thừa cơ bóp chẹt, hiện thời cô nương đang lâm vào tình trạng một sống một chết. Theo tin tức mà tại hạ vừa lượm được thì cả bang chúa bang Thần Phong ít khi xuất hiện giang hồ nay cũng đuổi tới, hơn nữa trong vòng trăm dặm những cao nhân võ lâm chuẩn bị đánh cướp cô nương có đến chục người, nhưng họ chỉ vào hạng nhì, hạng ba không đáng kể tiếp. Cứ hiện tình mà nói thì ngoài anh em tại hạ, cô nương đối với bất cứ ai đều

phải trả giá cao hơn, ấy là chưa kể những kế thừa cơ nước đục mò cá cũng quay về dây máu ăn phần.

Lão nói thao thao bất tuyệt, miệng phùi bọt rãi, lão tiếp:

- Cô nương lấy sức một người thì chẳng thể nào chống lại với bao nhiêu cao thủ võ lâm đón từng chặn để vây đánh. Nếu cô nương bị tử thương thì lấy ai bảo vệ di thể cho lệnh đường? Cô nương vì tình thế bức bách cần phải ưng thuận vụ buôn bán này đi.

Khâu Tiểu San nhìn kỹ thì lão cũng có lý, trước tình thế này nàng chẳng thể nào giữ cho vẹn cả hai bề được.

Kim Bàn Toán Trương Bát cười ha hả nói tiếp:

- Sau khi cô nương thoát hiểm, bọn tại hạ chỉ cầu lấy được một vật cất trong mình lệnh đường. Nếu cô nương mà bị địch đả thương thì cả đi thể của lệnh đường cũng khó lòng bảo toàn.

Khâu Tiểu San nghiêm nét mặt đáp:

- Di vật của gia mẫu dầu có thể đưa cho ngươi một cách khinh xuất để thử xin tâm linh mối thịnh tình của hai vị tiền bối.

Kim toán bàn Trương Bái cười khanh khách nói:

- Việc buôn bán phải tiền trao cháo múc, tuy việc chấp thuận nhân nghĩa vẫn còn tồn tại, cô nương đã không ưng thuận anh em tại hạ cũng không cưỡng bách,vậy xin cáo biệt.

Lão xoay mình vẫy tay một cái gọi Đỗ Cửu:

- Lão nhị, chúng ta đi thôi, cuộc buôn bán này không thành rồi.

Đoạn hắn xuống núi chạy trước. Lãnh Diện Thiết Bút Đõ Cửu đáp lời đứng lên chạy theo Trương Bát lướt mình xuống núi. Thân pháp hai người này cực kỳ thần tốc, cũng chạy trên núi tuyết mà cũng như lướt dưới đất bằng, chớp mắt đã xuống chân núi.

Hà Khôn coi bóng sau lưng hai người đi xa rồi gã thở phào một cái nói:

- Thanh danh Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên danh bất hư truyền.

Trương Càn lạnh lùng đằng hắn nói:

- Chúng ta là người võ lâm không cam chịu bần tiện, chẳng phóng túng giang hồ thì cũng ngao du sơn thủy, gác ngoài chuyện thị phi, chừ khi nào dày dặn phong trần, chúi mũi vào làm việc buôn bán như hai lão này để theo đuổi tài lợi bản lãnh chúng có cao thâm đến đâu cũng không thể khiến cho người ta kính trọng.

Sau một lúc Trung Châu Nhị Cổ đã mất hút trong làn tuyết phủ mênh mang.

Khâu Tiểu San thấy hai người đi xa rồi liền nghĩ đến những cuộc ác đấu nguy hiểm sắp diễn ra, nàng không khỏi lo âu, nét mặt rầu rầu buông tiếng thở dài.

Nàng quay đầu lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu thì thấy chàng đang dương mắt lên ngó mình, nét mặt chàng rất cương quyết tựa hồ trong lòng đã có một mối tin tưởng vô bờ bến. Nàng liền nghĩ tới một cậu bé vô tội đi theo mình lặn lội phong trần không ngại gian lao, sống chết bất thần, lòng nàng không khỏi bùi ngùi. Nàng liền từ từ

bước lại gần chàng cất giọng ôn nhu hỏi:

- Hiền đệ ơi! Đáng thương cho hiền đệ con nhà phú quí hãy còn nhỏ tuổi đi theo ta phải chịu đựng gian khổ, và mua lấy những sự nguy hiểm khôn lường thì ta yên tâm thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp:

- Tỷ Tỷ ơi, không cần đâu. Tỷ tỷ võ công cao thâm như vậy bọn kia quyết không địch nổi. Tiểu đệ được đi theo tỷ tỷ thì dù có hãm thân vào đám thiên binh vạn mã hay núi đao rừng kiếm cũng không đủ sợ.

Khâu Tiểu San ngơ ngác hỏi:

- Nếu bất hạnh mà tỷ tỷ bị tử thương về tay địch thủ không bảo vệ cho hiền đệ được há chẳng làm hại đến tính mạng của hiền đệ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không có đâu.

Chàng thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Vạn nhất mà tỷ tỷ bị chết, tiểu đệ cũng chẳng muốn sống một mình.

Nguyên từ thuở nhỏ chàng đọc sách đã nhớ đến những chuyện cũ về tình sống chết có nhau nên buộc miệng nói ra chứ chẳng có dụng ý gì khác. Nhưng Khâu Tiểu San vô cùng xúc động, nổi thương cảm lộ ngoài mặt, nàng cảm thấy trên vai gánh phần trách nhiệm trọng đại lòng nàng nặng như đá treo.

Bất thình lình hai con bồ câu lông trắng như tuyết bay trên không hạ thấp xuống lướt qua đỉnh núi. Khâu Tiểu San tiện tay lượm viên đá ném tung lên. Một con chim liền rớt xuống mất tích vào đỉnh núi, còn con nữa đột nhiên cụp hai cánh lại bay vụt vào trong sơn cốc không thấy đâu nữa.

Trương Càn, Hà Khôn dường như cũng đang nghĩ tới cuộc đại chiến nguy hiểm sắp tới, chúng quay lại ngó Khâu Tiểu San, nói:

- Thưa cô nương! Hành tung chúng ta đã bị bại lộ, nếu cứ ngồi đây mà chờ địch đến thì sao bằng đem toàn lực xông ra khỏi trùng vi may còn có thể thoát nạn.

Khâu Tiểu San cười đáp:

- Chậm mất rồi! Vì ta tính trật mà bây giờ tự hãm mình vào tuyệt địa.

Trương Càn nói:

- Bọn cường địch cao thủ phần lớ chưa đuổitới nơi. Khu này đỉnh núi liên tiếp lo gì chẳng có chỗ ẩn thân? Chí bằng rời khỏi nơi đây, tìm một chỗ kín đáo lánh nạn.

Khâu Tiểu San đáp:

- Bọn người theo dõi chẳng những võ công cao cường mà cố tình làm cho nên việc, chúng ta không thể để quanh năm bị địch theo dõi, chạy vong mạng bên trời góc biển.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Tỷ tỷ! Tiểu đệ có điều chưa hiểu muốn hỏi tỷ tỷ được chăng?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp:

- Hiền đệ nói đi, có lẽ cuộc đời chúng ta không còn bao ngày nữa đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bọn người võ công cao cường như vậy rượt theo chúng ta vì việc gì?

Khâu Tiểu San đáp:

- Vì mẫu thân ta.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt bâng khuâng nói:

- Hời ơi! Vân Di đã qui tiên rồi thì dù người có gây thù oán với họ mà nay người đã chết rồi thì trăm sự đều bỏ hết, sao họ còn theo dõi làm khó dễ chúng ta mà không chịu buông tha?

Trong lúc gian khổ Khâu Tiểu San càng thương xót con người nhỏ tuổi bị mình dẫn dắt vào chốn giang hồ để chịu đói rét đã đành mà có khi còn mất mạng vào tay những người không ân oán với chàng. Nàng cất giọng dịu hiền đáp:

- Hiền đệ chưa biết chuyện giang hồ bí hiểm. Trong bọn này ít người có thù với mẫu thân ta hồi sinh tiền, còn phần lớn chẳng có thù oán gì.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng hỏi:

- Đã không ân oán sao họ lại đuổi theo chúng ta để đánh giết?

Khâu Tiểu San trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Bọn chúng muốn lấy di vật của gia mẫu.

Tiêu Lĩnh Vu như hiểu như không gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Bỗng thấy Khâu Tiểu San đứng thẳng người lên ôm lấy Tiêu Lĩnh Vu bước tạt ngang ra xa mấy thước rồi đặt chàng xuống phía sau tảng đá lớn, lùi ra, nàng nói:

- Hiền đệ hãy coi chừng!

Rồi nàng tung mình nhẩy ra mỏm đá bên vách núi đứng dựng. Lúc này Trương Càn, Hà Khôn dường như cũng đã canh gác, chúng lật đật đứng dậy rút binh khí cầm tay chạy ra bên vách núi.

Bỗng nghe tiếng Khâu Tiểu San thét lanh lảnh, tiếp theo là tiếng rú thê thảm vang lên theo. Tiêu Lĩnh Vu thò đầu ra ngoài để ngó coi thì thấy một bóng người chuyển động đang rớt xuống. Khâu Tiểu San đã rút kiếm ra khỏi vỏ đứng ở mép sườn núi. Tà áo nàng bay phất phới. Một cơn gió núi thổi đến rất mạnh rớt một hòn đá đầy tuyết đánh trúng mặt Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên sờ mặt,

chàng quay đầu nhìn lại thì phát giác ra một đại hán lưng cài đơn đao. Gã trèo lên đỉnh núi không một tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi la gọi:

- Tỷ tỷ phía sau có người tới đó.

Động tác của đại hán kia rất mau lẹ, hai tay gã bám vào vách núi rồi tung mình nhẩy lên. Tiêu Lĩnh Vu chỉ nhìn thấy một bóng đen như con chim khổng lồ từ trên xà xuống, trong lòng rất kinh hãi, nhưng chàng không có cách nào né tránh được.

Đột nhiên bóng trắng lấp loáng nhanh như điện chớp, Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp nhìn rõ thì đã nghe tiếng rú thê thảm. Tiếp theo là một bóng đen vọt lên không rồi rớt xuống chân núi.

Tiêu Lĩnh Vu định thần nhìn lại thấy Khâu Tiểu San đã đứng sững bên chàng,thanh trường kiếm trong tay nàng rũ xuống hãy còn vết máu. Khâu Tiểu San từ từ cúi xuống vươn tay trái nắm lấy vai Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng khẽ kêu chàng.

- Hiền đệ! Hiền đệ phải một phen kinh hãi !

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái, đáp:

- Tỷ tỷ cử động lẹ quá! Người kia đâu rồi?

Khâu Tiểu San đáp:

- Gã đã bị trường kiếm của ta đâm chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao không thấy thi thể hắn?

Khâu Tiểu San đáp:

- Thi thể đã bị ta đá xuống khe núi. Hỡi ơi! Tình thế này bữa nay khó lòng tránh khỏi một trận huyết chiến nên ta phải hạ độc thủ giết được tên nào hay tên ấy.

Bỗng nghe tiếng binh khí đánh nhau chát chúa vọng lại, Trương Càn và Hà Khôn đang động thủ với hai đại hán. Khâu Tiểu San dường như đã nẩy ra ý nghĩ tìm cái sống ở trong chỗ chết, tinh thần nàng trở lại trấn tỉnh. Nàng thò tay vào bọc lấy ra một nắm kim châm nói:

- Tiểu đệ! Tiểu đệ! Coi tỷ tỷ phóng kim châm đây.

Bàn tay ngọc vung lên, mấy tia vàng bắn ra nhanh như chớm. Kim châm vừa phóng ra, tiếng rú thê thảm lại vang lên. Hai đại động thủ với Trương Càn, Hà Khôn đều trúng châm, chân tay dờ dẫn lại một chút. Thế là một tên bị Trương Càn thừa cơ đá cho một cước xuống. Còn tên nữa bị cây phán quan

bút điểm trúng tử huyệt cũng chết nhăn thây ra đường trường.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy làm kính phục cất tiếng khen:

- Thủ pháp phóng kim châm của tỷ tỷ đến trình độ xuất quỉ nhập thần.

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên một tràng cười hô hố vang lên rồi có tiếng người nói:

- Thủ pháp phóng kim châm đà lấy chi lạ. Hãy coi Tử Mẫu Thần Đài của lão phu xem thế nào?

Khâu Tiểu San đứng ngay người lên chắn trước mặt Tiêu Lĩnh Vu. Nàng ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một lão già thân thể cao lớn râu tóc bạc phơ. Lão đứng trên bờ vách núi, sau lưng cài đôi thanh cương nhật nguyệt luân. Hai tay cầm hai trái thiết đởm lớn bằng trứng vịt. Người lão lưng hùm thân gấu, oai phong lẫm liệt. Người này đến đây không một tiếng động, Khâu Tiểu San không biết lão đã lên đỉnh núi chót vót từ lúc nào.

Bỗng nghe Trương Càn lớn tiếng quát:

- Lạ thật, không ngờ Thánh Thủ Thiết Đởm Sở côn Sơn đại hiệp lừng lẫy tiếng tăm mà lại giống bọn tiểu bối giang hồ, nhân lúc người ta gặp cơn hoạn nạn đến làm khó dễ.

Thánh Thủ Thiết Đởm Sở côn Sơn cảm thấy mặt nóng bừng lên, lão trầm ngâm hồi lâu rồi chậm rãi đáp:

- Dù lão phu chẳng ra tay thì các vị cũng khó lòng tránh khỏi cơn nguy hiểm này. Nếu muốn nhượng bộ thì sao các vị còn động thủ.

Lão nói tới đây nổi tràng cười rộ rồi tiếp:

- Huống chi cái đó rất quan hệ nếu đã lọt vào tay kẻ khác há chẳng thành mối hiểm họa lớn trong chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi nhận định tình thế một ngày một đêm, trong tâm linh chàng đã nhận xét ra chút ít về những nhân vật này, dường như họ bức bách Khâu Tiểu San để lấy một vật gì đó lại có mối liên quan mật thiết với cái chết của Vân di.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San cười lạt nói:

- Tiểu nữ được nghe thanh danh Sở Đại Hiệp từ lâu, đại hiệp nổi tiếng trong 36 chiêu Long Hổ Luân Pháp và năm trái Tử mẫu thiết đởm lừng danh ở võ lâm Trung Nguyên. Bữa nay được gặp đại hiệp cũng là hân hạnh.

Trên mí mắt nàng thoáng lộ sát khí dường như có ý muốn hạ sát thủ tức khắc.

Khâu Tiểu San xinh đẹp dường như bị bọn cường dịch liên tiếp áp bức, lửa giận nổi lên. Nàng chuẩn bị quyết sống chết. Thánh thu thiết đởm Sở Côn Sơn hắng giọng một tiếng từ từ thu thiết đởm trong tạy lại, đăm đăm ngó Khâu Tiểu San thì thấy nàng dương cặp mày liễu cầm ngang thanh kiếm. Tuy mặt nàng có sắc giận nhưng nội khí êm đềm thần trá không nóng nảy. Hiển nhiên nàng đã luyện được môn kiếm thuật chân truyền vào hạng thượng thừa, lão nghĩ thầm:

- Ta một đời nổi tiếng hào hiệp mà lại động thủ với một cô gái nhỏ tuổi thì có thắng cũng là bất võ, mà thua thì thanh danh một đời trôi theo dòng nước.

Lão nghĩ vậy liền hỏi:

- Cô nương với Khâu Vân Cô là người thế nào?

Khâu Tiểu San đáp:

- Đó là gia mẫu.

Sở Côn Sơn nói:

- Lão phu thất kính mất rồi! Té ra là Khâu cô nương! Lão phu cùng lệnh đường đã có cơ duyên gặp mặt mấy lần.

Khâu tiểu San thấy lão bị Trương Càn mỉa mai mấy câu khiến lão tự thẹn thì nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này tới đây với một ý định chẳng tử tế gì. Nhưng lão không để mất phong độ một nhà đại hiệp.

Nàng nghĩ vậy liền lửa giận trong lòng hạ xuống rất nhiều, liền nói:

- Lão tiền bối là chỗ quen biết với gia mẫu. Vậy xin vì tình vong mẫu mà buông tha cho vãn bối.

Sở Côn Sơn vuốt râu lãng sang chuyện khác:

- Lão phu rất kính phục kiếm pháp của lệnh đường, đáng tiếc là chưa được lãnh giáo lần nào.

Khâu tiểu San thở dài đáp:

- E rằng tâm nguyện của lão tiền bối vĩng viễn không thực hiện được vì gia mẫu đã từ trần.

Sở Côn Sơn cười ha hả nói:

- Cô nương lừa người khác thì được nhưng không dấu nổi lão phu đâu. Lão phu chỉ cần được thấy

mặt lệnh đường một lần để lãnh giáo mấy chiêu kiếm pháp rồi đi ngay lập tức.

Khâu Tiểu San tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Té ra lão này chưa rõ tâm nguyện cũng chẳng qua muốn giữ địa vị nên không chịu động thủ với ta mà thôi.

Lửa giận trong lòng lại nổi lên, nàng lạnh lùng nói:

-Việc gia mẫu từ trần bất luận lão tiền bối có tin hay không chẳng quan hệ gì,nhưng lão tiền bối muốn tỷ thí kiếm pháp của Khâu gia thì vãn bối cũng xin bồi.

Chương 8: Bị Phĩnh Phờ Đại Hiệp Tha Đôi Trẻ

Khâu Tiểu San suy nghĩ kỹ tình thế trước mắt quả là mình bị bao vây bốn mặt. Từ trên đỉnh núi giá lạnh đến những hang trống đều có thiết kỵ chờ đợi, không hiểu bao nhiêu cao nhân võ lâm đang rượt theo, chẳng tài nào trốn thoát được. Dù nàng có ra sức đánh giết thì cũng chỉ đả thương được một số ít người của đối phương mà thôi.

Song uất khí trong lòng không nơi phát tiết, nàng rung cánh tay ngọc một cái, thanh trường kiếm dài bốn thước tám tấc lấp loáng ánh hào quang, nàng cất tiếng hỏi:

-Phải chăng lão tiền bối không thèm động thủ với vản bối?

Sở Côn Sơn đáp:

-Lão phu đã từng này tuổi đầu mà lại động thủ với cô nương để tiếng tăm đồn đại giang hồ thành trò cười cho thiên hạ, việc này rất không nên.

Khâu Tiểu San tức giận hỏi:

-Lão tiền bối đã không động thủ với vản bối, vậy xông pha ngàn dặm đến đây há chẳng tốn công vô ích?

Sở Côn Sơn đáp:

-Theo chỗ lão phu được biết thì võ công của lệnh đường đã tới trình độ xuất thần nhập hóa. Kiếm pháp của Khâu gia lại là một môn tuyệt kỹ trong võ lâm. Khắp thiên hạ những người đả thương được lệnh đường phỏng có mấy kẻ? Vì thế lão phu tin chắc lệnh đường hãy còn sống trên nhân gian, không có lý nào đã từ trần được.

Khâu Tiểu San bụng bảo dạ:

-Lão này thật là ngoan cố. Xem chừng khó mà nói cho lão tin được.

Nghĩ tới đây đột nhiên Hà Khôn quát lên một tiếng, vung song chưởng nhảy xổ đến.

Khâu Tiểu San quay đầu nhìn lại thấy hai đại hán nai nịt áo xanh, tay cầm quỷ đầu đao đã trèo lên ngọn núi.

Tiểu San chạy theo Hà Khôn. Hai gã chia nhau đánh với hai đại hán.

Hai bên vừa động thủ đã phóng chiêu thức liều mạng. Đao quang lấp loáng tung hoành. Thế công của hai bên đều nhằm vào chỗ chí tử của đối phương.

Khâu Tiểu San coi võ công người mới đến thì nàng chỉ phóng tay một cái là có thể đâm chắt được cả hai gã. Nàng toan đến trợ chiến nhửng chỉ sợ Sở Côn Sơn nhân cơ hội mình bỏ đi động thủ đả thương Tiêu Lĩnh Vu.

Sở Côn Sơn dường như thấy rõ nghĩ của Khâu Tiểu San, lão vuốt râu cười nói:

-Bọn người mới đến bất quá là những tên thuộc hạ vào hạng ba hạng tư ở Bang Thần Phong. Bọn chúng gây nên tội ác đã nhiều. Nắu cô nương muốn ra tay thì lão phu không giúp chúng đâu.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

-Lão già cố chấp và hủ lậu, tính cách lại quái dị. Lão có nhiều chỗ giống nhử Trung Châu Nhị Cổ. Ta có thể lợi dụng tính cách ngoan cố của lão. Vậy ta trừ hai gã này rồi sẽ liệu.

Nàng tính vậy rồi chống kiếm lướt tới trước mặt hai đại hán áo xanh.

Lúc nàng cất bước, Tiêu Lĩnh Vu đứng cách xa một trượng chắp tay xá Sở Côn Sơn một cái, miệng hô:

-Lão bá bá !

Sở Côn Sơn chau mày đáp lễ hỏi:

-Tiểu huynh đệ có điều chi muốn nói ?

Tiêu Lĩnh Vu không sợ hãi chút nào ngang nhiên tiền lại hỏi :

-Vì lẽ gì lão bá bá lại không tin lời tỷ tỷ Tiểu điệt?

Sở Côn Sơn ngơ ngác hỏi:

-Ai là tỷ tỷ Tiểu huynh đệ ?

Tiêu Lĩnh Vu trỏ vào Khâu Tiểu San đáp:

-Y chính là tỷ tỷ Tiểu điệt. Y nói Vân di từ trần là một điều đúng cả trăm phần trăm.

Sở Côn Sơn nói:

-Cô ta mưu mẹo lắm 1 Nhưng lừa được người ta chứ chẳng dối được lão phu. Lão phu bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, đụng chạm với không biết bao nhiêu là cao nhân. Những tên ác đồ bị phơi thây về cặp Thanh Cương Nhật Nguyệt Luân này không biết bao nhiêu mà kể. Bọn lục lâm một khi nghe danh lão phu là vắt chân lên cổ mà chạy trối chắt...

Miệng lão đang thao thao, chợt nhớ tới người đứng trước mặt là thằng nhỏ 12, 13 tuổi, chưa hiểu gì về việc trên chốn giang hồ, lão vuốt râu thở dài nói tiếp:

-Hởi ơi ! Những đại sự trong võ lâm có nói ra thì cũng không hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu thuở nhỏ học nghệ phức tạp. Mấy bữa nay chàng theo Khâu Tiểu San dầy dạn phong trần, trải bao nguy hiểm nên trí năng chàng đã mở mang. Chàng nghe lão nói tủm tỉm cười đáp:

-Lão bá bá đã hạ sát những tên tồi bại thì dĩ nhiên lão bá bá là người rất tử tế!

Sở Côn Sơn nói:

-Cái đó đã hẳn . Hai mặt Nam Bắc sông Đại giang trên đường võ lâm hễ ai nhắc tới lão phu họ đều tôn xưng là Sở đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Lão bá bá đã là một nhân vật nổi tiếng hào hiệp sao còn muốn sang đoạt vật gì đó của Khâu tỷ tỷ?

Sở Côn Sơn ấp úng đáp:

-Cái đó... cái đó...

Tuy lão là người ngoan cố hủ lậu, nhưng thẳng tính không biết nói dối. Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi câu này, bất giác cứng lưỡi không biết trả lời thế nào cho xuôi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Sở Côn Sơn có vẻ thẹn thùng thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

-Lão này tướng mạo đường đường tỏ ra con người đứng đến. Vậy ta thử kết giao bằng hữu với lão nên chăng?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng mỉm cười nói :

-Lão bá bá ! Tiểu điệt coi tướng mạo lão bá bá thật không giống con người tệ hại chút nào.

Sở Côn Sơn đáp:

-Ồ ! Tiếng hào hiệp của lão phu đồn đại xa gần. Lão phu hoài bảo tấm lòng giúp cho kẻ khốn đốn,

nguy nan thì dĩ nhiên còn là người tồi bại thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Vậy sao lão bá bá lại đòi lấy một vật gì của Khâu tỷ tỷ?

Sở Côn Sơn lại một phen sửng sốt. Lão vuốt râu trầm ngâm một lúc mới trả lời:

-Vì vật đó có mối liên quan đến cả thiên hạ. Nếu để nó lọt vào tay bọn lục lâm thì mối họa không phải là nhỏ, nên Lão phu nhất định phải đoạt vào tay mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Khâu tỷ tỷ của tiểu điệt là người tồi bại hay sao?

Sở Côn Sơn thấy thằng nhỏ này mồm miệng linh lợi, đởm khí hơn người, bất giác sinh dạ thương yêu.

Lão đáp:

-Y ra đời chửa được bao lâu, vậy hiện giờ khó mà phân định y là người tốt hay người xấu. Có điều thân mẫu y, Khâu Vân Cô, thì đúng là một nhân vật rất khả kính.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vân di của tiểu điệt đã là người tốt thì dĩ nhiên Khâu tỷ tỷ chẳng thể là người xấu được.

Sở Côn Sơn tuy tuổi ngoài lục tuần, võ công thâm hậu, nhưng lão là con người chẳng có mưu mẹo chi hết.

Lão nghe chàng nói có lý bất giác gật đầu đáp :

-Ngươi nói cũng phải, "cha hùm không sinh con chó". Khâu Vân Cô cũng là người nổi tiếng thanh cao trong võ lâm thì dĩ nhiên con gái bà không thể là người tồi bại.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi:

-Nếu Lão bá đã công nhận Khâu tỷ tỷ không phải là người tồi bại thì vật đó cứ để y giữ cũng được chứ sao?

Sở Côn Sơn ngạc nhiên đáp:

-Y còn nhỏ tuổi như vậy thì làm sao giữ nổi vật báu đó?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:

-Lão bá bá ! Vật đó là vật gì mà khiến cho bao nhiêu người toan cướp đoạt. Hởi ôi !

Gia gia tiểu điệt thương nói: Giữ ngọc bích là ngang tội, quả nhiên đúng thật.

Sở Côn Sơn cười ha hả:

-Bọn võ lâm chúng ta xửa nay khinh rẻ tiền tài. Nếu Khâu cô nương cất giấu hoàng kim bảo vật thì Lão phu đả chẳng theo đòi làm chi. Ngay đến những nhân vật Bang Thần Phong về phe hắc đạo trên giang hồ cũng chẳng tha thiết đến thế...

Bỗng một tiếng rú vang lên. Một đại hán áo xanh bị thanh trường kiếm của Khâu Tiểu San đâm lủng ngực rớt xuống khe núi.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Bảo vật kia không phải vàng bạc châu báu thì là vật gì vậy?

Sở Côn Sơn đáp:

-Vật này trân quí phi thường, dù đem hết tiền tài trong thiên hạ cũng khó lòng qua được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vậy nó là vật gì?

Sở Côn Sơn đáp:

-Đó là chìa khoá cấm cung.

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu việc giang hồ, ngơ ngác lẩm bẩm:

-Chìa khoá cấm cung ! Chìa khoá cấm cung !

Sở Côn Sơn nói:

-Đúng thế ! Nó là chiếc chìa khoá cung cấm. Những nhân vật võ lâm không ai là không muốn lấy cho bằng được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chìa khoá cung cấm là cái gì?

Một già một trẻ trò chuyện rất hợp . Sở Côn Sơn biết câu gì nói câu chuyện rất hợp .

Lão vuốt râu đáp:

-Đó là một chiếc chìa khoá...

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Uả ! Tiểu điệt tưởng nó là vật gì ghê gớm , té ra chỉ là một cái chìa khoá thì thường quá. Lão bá muốn lấy mấy cái tiểu điệt xin kính tặng.

Sở Côn Sơn cười ha hả nói:

-Chìa khoá cung cấm tuy chỉ là chiếc chìa khoá, nhưng có nó mở được những kho báu đại bí mật trong võ lâm đã có từ mấy chục năm nay. Đâu phải là chiếc chìa khoá hộp thông thường.

Bỗng nghe tiếng Khâu Tiểu San vang lên vọng lại:

-Tiểu đệ lại đây mau, chúng ta phải thượng lộ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua thấy cuộc chiến đả chấm dứt. Khâu Tiểu San cầm ngang thanh kiếm đứng cách chừng một trượng. Nàng dương cặp mắt sáng như sao lên ngó Tiêu Lĩnh Vu, lộ vẻ quan hoài.

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười đưa tay khẽ vuốt chòm râu bạc của Sở Côn Sơn nói:

-Khâu tỷ tỷ đang kêu tiểu điệt. Vậy tiểu điệt xin cáo biệt Lão bá bá. Sau này chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói rồi trở gót tiến về phía trước.

Chàng đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nhìn Sở Côn Sơn nói:

-Lão bá bá ! Tiểu điệt nói cho lão bá bá hay: Khâu tỷ tỷ không gạt lão bá bá đâu. Vân di quả đã chết thật rồi.

Khâu Tiểu San vọt mình đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tiểu đệ ! Lão không đả thương Tiểu đệ chứ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không có đâu. Lão gia nói chuyện với Tiểu đệ rất vui vẻ.

Khâu Tiểu San thở phào một cái nói:

-Sở đại hiệp thân phận cực cao làm việc gỡ cũng quang minh lỗi lạc. Hiền đệ là một thằng nhỏ không biết võ công, lão gia không đả thương là phải. Nhưng những kẻ nham hiểm trên chốn giang hồ không biết đâu mà đề phòng cho xiết được. Hiền đệ đừng tưởng ai cũng nhử Sở lão gia và từ nay chớ có giao thiệp một cách khinh xuất.

Ban đầu Sở Côn Sơn nghe Khâu Tiểu San hỏi Tiêu Lĩnh Vu có bị thương về tay lão không thì trong lòng lão tức giận vô cùng đã toan nổi nóng nhưng sau lão nghe Khâu Tiểu San thốt lời ca tụng thì bao nhiêu lửa giận đều tan hết, lão vuốt râu cười xoà nói:

-Khâu cô nương nói phải đó. Lão phu là một nhân vật thế nào trên chốn giang hồ ai cũng biết rồi, có lý đâu lại gia hại một thằng nhỏ chất phát .

Khâu Tiểu San tự nhủ :

-Lão này câu nệ tiếng hào hiệp, đã không đối nghịch với ta nữa, vây ta lợi dụng tính cố chấp của lão để bớt đi một tên cường địch.

Nàng nghĩ vậy bàn lễ phép nói:

-Gia mẫu quả đã xa chơi tiên cảnh, nay lão tiền bối lại không chịu cùng vãn bối động thủ , rộng lượng buông tha. Vậy vãn bối xin cảm tạ thịnh tình này.

Nàng nói đoạn nghiêng mình thi lễ.

Sở Côn Sơn cũng lấy làm thích chí. Lão nghĩ quanh quẩn không muốn buông tha , vẫn tiếc chiếc chìa khoá cung cấm mà không biết đối đáp thế nào , buột miệng nói:

-Không dám ! Không dám !

Khâu Tiểu San nói:

-Vãn bối xin cáo biệt.

Nàng dắt Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực vào người chạy thật lẹ xuống núi.

Sở Côn Sơn đứng ngẩn ra trông bóng sau lưng bốn người mỗi lúc một xa rồi mất hút. Lão sực nhớ đến cái chìa khoá cung cấm không phải tầm thường há để kẻ khác nịnh nọt mấy câu mà bỏ qua được ?

Lão liền cất bước rượt theo.

Khâu Tiểu San dắt Tiêu Lĩnh Vu đi rất gấp được sáu, bảy dặm đường mới hạ bước chậm lại. Nàng

ngoảnh đầu về phía sau thấy Hà Khôn, Trương Càn tuy vẫn lẽo đẽo theo sau nhưng đã mệt bở hơi tai.

Trương Càn đưa tay áo lên lau mồ hôi:

-Chúng ta đi về phương nào?

Khâu Tiểu San đáp:

-Hiện giờ chúng ta lâm vào tình thế rất nguy hiểm, xem chừng khó lòng chiếu cố được cho mẫu thân. Cứ tình thế hiện giờ thì trước hết chúng ta phải xông ra khỏi khu vực hiểm nghèo để tới tyc.

Đột nhiên nàng cảnh giác dừng lại không nói nữa, đảo mắt nhìn bốn phía.

Hà Khôn nói:

-Có lý nào lại bỏ qua không chiếu cố đến di thể của chủ mẫu đ l nà l nào lại xin liều mạng hộ tống di thể của chủ mẫu cho đến nơi.

Khâu Tiểu San lắc đầu đáp:

-Một là bao nhiêu con mắt đều tập trung vào mình ta. Hai là chỗ đó rất an toàn.

Việc khẩn yếu là chúng ta phải làm thế nào để bọn thiết kỵ không theo dõi được nữa.

Trương Càn nói:

-Tài trí của cô nương dĩ nhiên bọn thuộc hạ không thể bì kịp, cô nương đã tính vậy quyết chẳng sai lầm.

Khâu Tiểu San nhận định phương hướng, dắt Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng về phía Tây Nam. Nàng chọn nẻo đường tắt mà đi, lặn lội khe suối hay vượt sơn cốc giữ cho hành tung bí mật.

Mấy người đi hàng nửa ngày mà chưa thấy người nào chặn đường hoặc theo dõi.

Bóng chiều đã ngả về tà, bọn người theo đỉnh núi Bạch Tuyết mà đi. Bỗng trong chôn thâm sơn tịch mịch vang lên một tiếng hú dài.

Khâu Tiểu San liền dừng bước, ẩn thân vào phía dưới một tảng đá lớn trên vách núi , khẽ nói:

-Xem chừng thế địch rất lớn, bố trí khắp nơi trong vùng đồi núi này. Bang Thần Phong lại có linh điểu. Giữa lúc ban ngày việc né tránh tai mắt địch nhân không phải chuyện dễ. Bây giờ chỉ có cách hãy nhận định phương hướng rồi đến đêm sẽ thượng lộ.

Mọi người lấy lương khô đem ra ăn.

Thực ra mấy người này phải trèo non vượt suối đều đã mệt nhoài, chỉ mình Khâu Tiểu San là nội lực tinh thâm là không thấy mỏi mệt.

Trương Càn, Hà Khôn bở hơi tai cần phải nghỉ ngơi . Tiêu Lĩnh Vu tuy được Khâu Tiểu San nâng đỡ cho đi nhưng chàng bị gió lạnh cắt da nửa người chàng cơ hồ cứng đơ.

Khâu Tiểu San thương yêu chàng, vừa dừng bước, nàng lập tức bảo chàng ngồi điều tức và lấy nội công trong mình giúp đỡ chàng thúc đẩy khí huyết cho lưu thông và ấm áp trở lại.

Tiếng hú dần dần xa đi, hiển nhiên địch nhân đã theo ngả khác.

Tiêu Lĩnh Vu được Khâu Tiểu San trợ lực thúc đẩy khí huyết chuyển vận mau chóng. Chẳng mấy chốc người chàng ấm dần trở lại. Chàng thở phào một cái hỏi:

-Tỷ tỷ ! Chiếc chìa khoá cung cấm gì đó cất ở trong mình tỷ tỷ phải không?

Khâu Tiểu San ngơ ngác một lúc rồi lắc đầu cười đáp:

-Không ở trong mình ta đau. Hiền đệ có lạnh không?

Tiêu Lĩnh Vu ruỗi hai tay ra đáp:

-Bây giờ hết lạnh rồi. Hìi ơi ! Chìa khoá cung cấm là báu vật gì khiến mọi người muốn theo cướp giật?

Khâu Tiểu San đáp:

-Đó là một chuyện cũ có thật trong võ lâm. Mấy chục năm nay bao nhiêu nhân sĩ võ lâm đều thèm khát chiếc chìa khoá đó vỡ nó có mối quan hệ với một chuyện rất lớn.

Tiêu Lĩnh Vu chú lắng nghe.

-Tỷ tỷ có thể kể nghe về thiên cố sự này được không?

Khâu Tiểu San thở dài đáp:

-Đây không phải là thiên cố sự. Ta nghe tiên mẫu nói việc đó rất xác thực. Những người bị lôi cuốn vào vũng nước xoáy này rất nhiều. Cả bốn môn phái lớn là Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn đều dính líu đến.

Khâu Tiểu San ngửng đầu nhìn toà núi phía xa xa thủng thẳng nói:

-Thực ra về niên đại ta nhớ không được rõ ràng. Vào khoảng bốn chục năm về trước, khi ấy nhân

tài rất nhiều, việc tranh chấp danh vọng còn ghê gớm hơn hiện nay nhiều. Cuộc tranh bá võ lâm này sản xuất ra mười bậc kỳ nhân. Võ công những người này trác tuyệt mà lại giỏi thuật kiến trúc. Bọn họ tài trí hơn đời, nhưng tu luyện võ công mỗi người một khác, nên lộ số không giống nhau. Có điều người nào bản lãnh cũng đến chỗ xuất thần nhập hoá. Cứ ba năm lại có một lần tỷ thí. trong 18 năm liền tức là sáu lần không phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu đang nghe kể đến chỗ náo nhiệt thì Khâu Tiểu San đột nhiên dừng lại thôi không nói nữa. Chàng nóng nảy hỏi:

-Tỷ tỷ ! Rồi sau đó sao nữa?

Khâu Tiểu San nở nụ cười thê lương kể tiếp:

-Bọn họ trải qua 18 năm tỷ thí vẫn không phân thắng bại vì trong lòng đều hiểu rằng không thể lấy võ công để phân hơn kém được vì thể chất con người có thể hạn chế được mà gặp tay tài trí ngang nhau, đối thủ cùng là đồng môn thì hơn thua làm sao được? Nếu muốn hơn người phải đi đường khác mới có cách lạ mà ăn thua nhau.

Khâu Tiểu San ngừng lại lắng nghe một lúc rồi nói:

-Có người tới đó !

Nàng vừa dứt lời đột nhiên nghe tiếng chó sủa "gâu gâu", hai con chó đen cao bằng đầu người chạy tới.

Hai con chó chạy đến cách chỗ mấy người chừng hơn trượng thì đột ngột dừng lại.

Bỗng nghe một tràng cười hô hố nổi lên. Phía sau cặp chó đen, một người thấp lùn và béo mập, bụng phệ, chân đi giày tiêu dao, mình mặc áo bào xanh, ngoài khoác áo đen. Hắn cưỡi con ngựa lớn đi tới. Chính là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ, tức Kim Bàn Toán Trương Bát.

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày chửa kịp mở miệng thì Trương Bát đã nói:

-Tại hạ đang đi kiếm cô nương, không ngờ lại gặp nhau ở đây.

Trương Càn, Hà Khôn đều đứng dậy rút binh khí ra chuẩn bị đối địch.

Khâu Tiểu San lạnh lùng hỏi:

-Các hạ kiếm Tiểu nữ có điều chi chỉ bảo?

Kim Bàn Toán Trương Bát cười ha hả đáp:

-Bọn tại hạ làm nghề thương mại, dĩ nhiên kiếm cô nương để tính chuyện làm ăn.

Khâu Tiểu San nói:

-Thịnh tình của các hạ Tiểu nữ xin tâm lãnh. Tiểu nữ nhận thấy chúng ta chẳng có chuyện gì mà tính toán với nhau.

Trương Bát tủm tỉm cười nói:

-Trước nay tại hạ không xem chừng có thể làm ăn được là không chịu bỏ qua...

Khâu Tiểu San hỏi:

-Sao? Các vị muốn ỷ mạnh động thủ...

Trương Bát xua tay ngắt lời:

-Việc buôn bán cần trọng chữ tín. Có khi nào ỷ mạnh cướp đoạt. Nếu thế thì còn gì thanh danh Trung Châu Nhị Cổ nữa.

Khâu Tiểu San nói:

-Xin các hạ tuỳ tiện đi thôi, Tiểu nữ không rảnh để nghe lời cao luận.

Kim Bàn Toán Trương Bát khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Tại hạ chỉ xin nói ba bốn câu rồi đi ngay. Theo tin tức tại hạ lượm được thì ngoài Bang Thần Phong và những tay cao thủ võ lâm trên giải đất Giang Nam, còn có cả những tay cao thủ các phái Thiếu Lâm và Võ Đương đều đuổi tới nơi. Tình thế hiện nay còn nguy ngập hơn trước. Cuộc buôn bán này tiền vốn càng ngày càng nặng nếu cô nương không chịu thì e rằng sau này có hối hận cũng không còn kịp nữa.

Khâu Tiểu San cười lạt đáp:

-Tiểu nữ không chịu đâu.

Trương Bát cười khanh khách nói:

-Bọn tại hạ là người buôn bán không tiện miễn cưỡng, vậy xin cáo biệt.

Hắn vỗ tay một cái, hai con chó mực lớn sủa lên gâu gâu rồi chạy đi.

Kim Bàn Toán Trương Bát chạy theo nhanh như bay. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy tung tích đâu nữa.

Khâu Tiểu San thấy Kim Bàn Toán đi mất hút rồi mới tự nói một mình:

-Đôi Linh Khuyển của Trung Châu Nhị Cổ theo dõi rất thính, chúng ta khó mà tránh khỏi bọn chúng.

Trương Càn nói ghé vào:

-Cô nương bất tất phải lo âu. Trung Châu Nhị Cổ tuy hành vi cổ quái, nhưng cô nương cự tuyệt với bọn họ, hai người này cũng không ỷ mạnh cướp đoạt đâu.

Khâu Tiểu San nói:

-Cứ tình thế này thì bọn chúng vẫn cố gắng làm cho bằng được. Dù chúng không động thủ cướp đoạt thì cũng ỷ vào hai con Linh Khuyển để theo dõi tình hình bọn ta,để người khác hạ độc thủ cướp giật. Chúng ta sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm và phải theo lời chúng.

Trương Càn nói:

-Cô nương nói rất có l.

Nhưng gã không biết an ủi bằng cách nào lẳng lặng không nói gỡ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng từ sau tảng đá núi đi ra. Chàng nói:

-Tỷ tỷ ! Bọn người rượt theo chúng ta đến cùng đều vì chiếc chìa khoá cung cấm hay sao?

Khâu Tiểu San trong lòng phiền não. Nàng xẵng giọng đáp:

-Ngươi là một đứa nhỏ, đừng hỏi đến việc người lớn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Khâu Tiểu San đột nhiên ra chiều tức giận với mình, chàng chưng hửng nói:

-Tỷ tỷ đừng buồn nữa. Từ nay Tiểu đệ không hỏi đến là xong.

Khâu Tiểu San ngửng mặt trông thấy má chàng bị gió lạnh làm cho xưng lên, gắng gượng nhịn mối tức giận, nước mắt chạy quanh, mỉm cười. Bất giác lòng nàng nhũn ra,từ từ vươn tay dắt Tiêu Lĩnh Vu. Nàng dịu dàng nói:

-Đầu óc của tỷ tỷ đang nóng nảy nên nặng lời vối hiền đệ, hiền đệ bất tất phải để tâm.

Chương 9: Khâu Tiểu San Đả Bại Trí Quang

Tiêu Lĩnh Vu lại nói:

- Tiểu đệ biết rồi, từ nay đệ không nói nhiều nữa.

Khâu Tiểu San buông tiếng thở dài nói:

-Chiếc chìa khoá cung cấm đó hiện giờ ở đâu, chính tỷ tỷ cũng không hay.

Tiêu Lĩnh Vu toan hỏi, nhưng chàng chỉ mấp máy môi rồi mím chặt lại ngay.

Khâu Tiểu San biết rõ tâm lý chàng liền cười nói :

-Có thể nó ở trong mình mẫu thân mà thực tình tỷ tỷ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Bọn này thật là khá ố ! Họ không hỏi cho rõ ràng đã nhìn nhận ngay là chìa khóa ở trong mình Vân di.

Khâu Tiểu San tủm tỉm cười :

-Chúng ta lên đường thôi.

Nàng dắt tay Tiêu Lĩnh Vu rảo bước về phái trước.

Hiện giờ nàng khó lòng tránh khỏi mối nguy nan của bọn cường địch cố theo dõi.

Nếu cứ ẩn nấp mãi thì chẳng thà hiên ngang mà đi, đằng nào cũng gặp nguy hiểm.

Nàng nghĩ vậy rồi thấy trong lòng được cởi mở.

Bỗng hai con bồ câu vỗ cánh bay lướt qua trên đầu.

Trương Càn, Hà Khôn ngửng đầu trông nhau chỉ chỉ, trỏ trỏ. Nhưng Khâu Tiểu San lại lờ đi như chẳng thấy gì. Nàng thản nhiên cất bước.

Vừa chuyển qua hai ngọn núi bỗng thấy ba đại hán mình mặc võ phục cầm binh khí đứng bầy hàng

chữ nhất để chặn đường.

Khâu Tiểu San lờ đi như không thấy gì. Nàng buông Tiêu Lĩnh Vu xuống rồi tiến lên cất tiếng quát:

-Tránh ra !

Ba đại hán võ phục thấy nàng hiên ngang đi tới tựa hồ như chưa trông thấy chúng.

Tay nàng không rút kiếm, chân không thủ thế, chẳng có chút chi tỏ ra là nghinh địch cả thì không khỏi khen thầm trong bụng:

-Con nhỏ này thật là lớn mật ! Nghe tiếng thị quát ai cũng giật mình.

Bọn chúng vẫn đứng yên không nhường lối. Chúng lùi một bước phóng đơn đao ra.

Khâu Tiểu San biết là cục diện này không thể bãi binh, nàng nổi sát khí, hai tay liện ra hai nắm kim châm.

Ba đại hán không ngờ nàng ra tay một cách đột ngột, ánh vàng thấp thoáng, cả ba gã đều bị trúng châm.

Khâu Tiểu San động tác nhanh như gió. Nàng nhân lúc ba gã trúng châm liền phóng chỉ điểm vào huyệt đạo của chúng.

Ba đại hán rớt binh khí ngã quay xuống bên đường.

Nàng ngoảnh đầu lại cười nói:

-Tiểu đệ ! Chúng ta phải đi lẹ lên.

Tiêu Lĩnh Vu thấy chỉ trong chớp mắt mà Khâu Tiểu San đã đánh ngã ba gã đại hán thì trong lòng lấy làm khâm phục, khen thầm:

-Không biết bao giờ mình mới rèn luyện được bản lãnh như Khâu tỷ tỷ.

Mặt trời đã lặn về phương Tây. Ráng chiều nổi lên đầy trời.

Tiêu Lĩnh Vu được Khâu Tiểu San nâng đở, chân không chấm đất. Nàng chạy như bay trên đường san đạo đầy tuyết phủ.

Không hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất. Vừng trăng tỏ lên cao.

Ngọc gió đêm vi vút thổi từng cơn giá lạnh mà Trương Càn, Hà Khôn vừa chạy vừa đưa tay lên

vuốt mồ hôi.

Sơn lộ chuyển qua một khúc quanh, cảnh vật bỗng trở nên biến đổi. Nước suối chảy róc rách như để phá vở bầu không khí tịch mịch lúc canh khuya. Trước mặt có một quả núi lớn hiện ra. Những cây tùng xanh rì cao ngất chắn bớt gió thổi. trong hẻm núi khí hậu ấm áp hơn nhiều. Một khe suối nhỏ ngoằn ngoèo giữa những cây tùng và đá núi.

Sau một cây tùng cao lớn bỗng có tiếng phật hiệu vang lên. Một vị hoà thượng mình mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch từ từ đi đến. Tay mặt cầm cây thiền trượng , tay trái để trước ngực.

Nhà sư nghiêng mình hỏi:

-Nữ thí chủ phải chăng là Khâu Vân Cô?

Khâu Tiểu San đáp:

-Đó là gia mẫu tiểu nữ. Đại sư phụ có điều chi dạy bảo?

Đại hoà thượng tủm tỉm cười đáp:

-Bần tăng ít khi len lỏi vào chốn giang hồ chưa được biết cô, xin cô miễn thứ.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

-Trung Châu Nhị Cổ là những nhân vật nổi danh võ lâm, quả nhiên không nói dối.

Vị đại hoà thượng này xuất hiện ở chốn rừng sâu núi thẳm giữa lúc đêm khuya e rằng cũng vì chiếc chìa khoá cung cấm.

Nàng liền hỏi:

-Câu chuyện nhỏ mọn đại sư bất tất phải quan tâm. Đại sư phụ chắn đương tiểu nữ có dụng ý chi ?

Nhà sư kia niệm phật rồi đáp:

-Bần tăng là Trí Quang ở chùa Thiếu Lâm núi Tung Sơn vâng lệnh đến đây cầu kiến lệnh đường.

Khâu Tiểu San đáp:

-Gia mẫu đã quy tiên rồi. Đại sư phụ có điều chi dạy bảo xin cứ nói với tiểu nữ cũng được vây.

Trí Quang lại nói:

-A Di Đà Phật ! Bần tăng đến đây thật không may.

Nhà sư ngó lên Khâu Tiểu San một cái rồi hỏi:

-Hồi sinh tiền lệnh đương có thu cất chiếc chìa khoá cung cấm. Hắn nữ thí chủ hiểu rõ điều đó?

Khâu Tiểu San đáp:

-Tiểu nữ không hay biết chi hết.

Trí Quang đại sư ngẩn người ra một chút rồi nói:

-Chiếc chìa khoá cung cấm đó có quan hệ rất lớn đến tệ tự. Nếu nữ thí chủ cố gắng dấu diếm thì sẽ có hại chứ chẳng ích gì.

Khâu Tiểu San nói:

-Chùa Thiếu Lâm được võ lâm tôn làm sao Bắc Đẩu, núi Thái Sơn . Đại sư phụ sao ỷ thế hiếp người?

Trí Quang đại sư cứng họng không biết nói sao. Lão nghĩ thầm:

-Con nhỏ này nói đúng lắm. Chùa Thiếu Lâm ta đã nổi tiếng là sao Bắc Đẩu trong võ lâm. Ta lại liệt danh vào một trong tám tay đại cao thủ tại viện Đạt Ma, có lý đâu lại động thủ với một cô gái nhỏ ? Chiếc chìa khoá cung cấm chưa chắc đã ở trong tay thị.

Việc này không có chứng cớ mà khép người vào tội sao nên ?

Nhà sư nghĩ vậy biết mình đuối lý không biết trả lời thế nào, lão trâm ngâm hồi lâu rồi vẫn chưa lên tiếng.

Khâu Tiểu San thường nghe mẫu thân ngày trước khi bàn chuyện giang hồ, đề cập tới phái Thiếu Lâm là một rường cột cho võ lâm, nhưng gần hai trăm năm nay luôn luôn gặp cảnh người khinh mạn, thanh danh sút kém cơ hồ khó lòng chấn chỉnh lại được. Nhưng dù sao phái này căn cơ thâm hậu, tiềm lực của họ chưa có phái nào bì kịp. Từ ngày Đạt Ma sư tổ sáng lập ra môn phái, liền thành lãnh tụ võ lâm. Chỉ vì thanh danh quá thịnh, tăng lữ trong chùa dần dần chìm đắm vào chuyện khoái lạc. Sau mấy phen lại cố chấn hưng. Hơn mười năm nay sản xuất ra nhiều nhân tài, oai danh dần dần hồi phục và có thể trở lại địa vị lãnh tụ võ lâm.

Khâu Tiểu San nghĩ vậy nên nàng cố gắng tránh chuyện xích mích với phái Thiếu Lâm.

Hai người lặng lẽ suy nghĩ không nói gì.

Hồi lâu Trí Quang đại sư mới lên tiếng:

-Lão tăng đã từng này mà còn dùng võ công để bức bách nữ thí chủ giao chiếc chìa khoá cung cấm thì thực là ỷ mạnh hiếp yếu. Nhưng chiếc chìa khoá này lại là một vật mà bản phái cần lấy cho bằng được. Bọn bần tăng vâng lệnh tới đây, nếu nghe thí chủ nói một vài câu rồi bỏ đi ngay thì trở về biết bẩm bạch với phương trương chưởng môn thế nào được?

Khâu Tiểu San nói:

-Vậy đại sư tính sao bây giờ?

Trí Quang đại sư đáp:

-Vụ lệnh đường qui tiên ngoài giang hồ chưa thấy đồn đại. Bần tăng chỉ mong được gặp lệnnh đường...

Khâu Tiểu San ngắt lời:

-Chẳng lẽ tiểu nữ nói dối là mẫu thân chết rồi mà thực ra chưa chết sao?

Trí Quang đáp:

-Nếu lệnh đường quả đã xa chơi miền tiên cảnh, bần tăng hi vọng được ngó di thể?

Khâu Tiểu San nói:

-Vong mẫu đã nhập niệm rồi, vả lại nam nữ hữu biệt, không thể tuân mệnh được.

Trí Quang buông tiếng thở dài nói:

-Giới quy của chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Nữ thí chủ nói câu nào cũng đúng sự thực, nhưng bần tăng khó lòng tác chủ được...

Khâu Tiểu San hỏi:

-Tiểu nữ không đi thì sao?

Trí Quang đại sư lùi lại hai bước, tay cầm ngang cây thiền trượng nói:

-Nếu vậy thì chỉ còng cách trông vào võ công. Thí chủ mà thắng được thì bần tăng cam bề kém cỏi, trở về chùa lãnh phạt...

Khâu Tiểu San đến đo tình thế biết rằng khó lòng tránh khỏi một cuộc tỉ đấu. Nàng rung thanh nhuyễn kiếm trong tay nói:

-Đại sư phụ là một vị cao tăng đã nói thế nào tất nhiên theo đúng như vậy.

Trí Quang đáp:

-Kẻ xuất gia chẳng bao giờ nói dối ai. Nữ thí chủ mà thắng được bần tăng thì bần tăng quyết không làm khó dễ nữa.

Khâu Tiểu San nói:

-Cung kính không gì bằng tuân mệnh. Xin đại sư tiếp chiêu.

Nàng vung tay ra chiêu "Đẩu bính nham nguyệt" đâm thẳng tới.

Nàng muốn thoát thân cho mau để lên đường nên thế kiếm phóng ra cực kỳ lợi hại.

Trí Quang đại sư đưa cây thiền trượng chênh chếch lên để gạt thanh nhuyễn kiếm,chứ không vung trượng phản kích.

Khâu Tiểu San biết nhà sư còn nhường nhịn mình mấy chiêu để giữ địa vị, thì nghĩ thầm:

-Thiếu Lâm là một môn phái lớn quả có chỗ đặc biệt trên chốn giang hồ.

Trong lòng xoay chuyển nghĩ, tay nàng phóng ra kỳ chiêu theo thế liên hoàn đánh liền ba kiếm.

Trí Quang đại sư lại múa cây thiền trượng phong toả ba chiêu kiếm liên hoàn của đối phương. Trong lòng kinh hãi bụng bảo dạ:

-Kiếm pháp của Khâu gia quả có chỗ độc đáo trên chốn giang hồ. Cô bé này tuy còn nhỏ tuổi mà đã được chân truyền ta không nên khinh địch.

Nhà sư liền vung thiền trượng phản kích. Khí lực của nhà sư thực là ghê gớm. Cây thiền trượng trong tay lớn bằng quả trứng vịt rít lên reo réo.

Tiêu Lĩnh Vu từ ngày sơ sinh đến nay chưa từng thấy cuộc tỷ đấu nào ghê gớm như bữa nay. Lòng chàng rất đỗi kinh ngạc, đâm ra lo lắng. Chàng rất quan tâm đến sự an nguy của Khâu Tiểu San.

Hai người tỷ đấu mỗi lúc một ác liệt khiến chàng đứng ngoài coi phải kinh tâm động phách.

Khâu Tiểu San vung chuyển thế kiếm như gió chạy mây bay mà thuỷ chung vẫn không hết được bóng trượng của nhà sư bao vây.

Tiêu Lĩnh Vu hoa mắt lên, chỉ thấy một làn ánh bạc nhảy múa trong làn bóng trượng không nhìn rõ bóng hai người nữa.

Đột nhiên một tiếng quát vang nổi lên khiến cho Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần miệng lẩm

bẩm:

-Thế là xong rồi!

Chàng nhắm mắt lại không dám nhìn nữa. Theo chàng tưởng tượng thì nhất định Khâu Tiểu San đã bị thương về cây thiền trượng của vị sư già.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo cất lên:

-Đại sư phụ ! Tạ ơn đại sư phụ nhân nhượng.

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt ra nhìn thì thấy hai người đều bình yên đứng dưới bóng trăng và đã bãi chiến rồi. Trong lòng rất lấy làm kỳ chàng không thể phân biệt được ai thắng ai bại.

Trí Quang đại sư thu thiền trượng, tránh sang bên một bước nói:

-Thanh danh về kiếm pháp của Khâu gia quả nhiên đúng sự thực, mời nữ thí chủ tuỳ tiện.

Khâu Tiểu San nghiêng mình thi lễ, dắt Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi ngay.

Trương Càn, Hà Khôn lật đật theo sau Khâu Tiểu San.

Trí Quang đại sư quả nhiên thủ tín. Lão đứng yên nhìn mấy người bước qua không ngăn trở chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu đi được một lúc khẽ hỏi:

-Phải chăng tỷ tỷ đã thắng nhà sư?

Khâu Tiểu San đáp:

-Vị đại hoà thượng kia võ công rất cao cường, tỷ tỷ liều lĩnh thắng được một chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Tiểu đệ đứng ngoài lo âu tỷ tỷ địch không nổi, ai ngờ tỷ tỷ lại thắng lão.

Khâu Tiểu San nói:

-Tuy nhà sư bị bại một chiêu nhưng không bị nội thương. Nếu nhà sư không chịu nhận thua vẫn còn có thể vung trượng tái chiến. Công lực của lão cao thâm hơn tỷ tỷ nhiều. Nếu mà đánh nữa khó biết ai thắng ai bại.

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu về võ công nên không nói nữa.

Mấy người chạy một hồi ra khỏi hang núi.

Bóng trăng đã ngả về Tây vào khoảng quá nửa đêm. Khâu Tiểu San ngửa mặt lên trông vừng nguyệt lộ, bất giác thở dài nghĩ thầm:

-Bọn cường địch theo dò tung tích không biết bao nhiêu người. Nếu cứ phải đánh nhau mã i thì biết bao giờ mới chạy thoát được bọn chúng...

Nàng đang còn ngẫm nghĩ thì đột nhiên một tràng cười nổi lên. Dưới chân vách núi ngoài cửa hang có bảy tám người đứng.

Nguyên những người này trước ở trong bóng tối mà không lên tiếng. Khâu Tiểu San tuy mục lực hơn người nhưng không dè nên chưa phát giác được .

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn địch rất đông, đâm ra lo lắng cho Khâu Tiểu San, bụng bảo dạ:

-Khâu tỷ tỷ có thể vượt núi dấn thân vào nơi nguy hiểm mà đi, mình làm phiền cho y. Nếu tỷ tỷ không quấn dắt mình thì may ra y có thể thoát hiểm.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

-Tỷ tỷ ơi ! Bọn tỷ tỷ cứ đi đi, bất tất phải để đến tiểu đệ .

Khâu Tiểu San buồn rầu hỏi:

-Hiền đệ sợ rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không phải đệ sợ sợ đâu. Có điều tiểu đệ nhận thấy đã làm vướng víu cho tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San nói:

-Hiền đệ bất tất phải nghĩ ngợi gì hết, chính tỷ tỷ đã làm phiền cho đệ.

Nàng vươn tay trái ra bồng Tiêu Lĩnh Vu lên, tay phải vung trường kiếm tiến về phía trước.

Trương Càn, Hà Khôn cũng huy động binh khí chia hai bên hộ vệ Khâu Tiểu San xông về phía trước.

Khâu Tiểu San múa kiếm như gió, phóng ra toàn những chiêu hiểm độc. Hai bên vừa động thủ đối phương đã hai tên tử thương dưới lưỡi kiếm của nàng.

Tiêu Lĩnh Vu dựa vào lòng Khâu Tiểu San, mũi ngửi mùi u hương, mắt nhìn kiếm khí tung hoành,

ánh đao lấp loáng như tuyết.

Đang lúc kịch chiến, đột nhiên Khâu Tiểu San quát lên một tiếng thật to. Nàng vung kiếm rất lẹ. Tiếng rú thê thảm vang lên, lại một tên trúng kiếm té nhào.

Mấy tên đại hán cản đường thấy Khâu Tiểu San dũng mãnh phi thường đâm ra hoảng vía. Tuy bọn chúng muốn rút lui, nhưng lại sợ trái lệnh của chủ phải chịu cực hình thì cũng đau khổ hơn là chịu chết.

Một người vừa té, tên khác lại vung đao xông vào.

Khâu Tiểu San tay cầm nhuyễn kiếm phóng ra những kỳ chiêu rùng rợn. Thanh trường kiếm vọt ra như những bông kiếm hoa. Chỉ trong khoảng khắc lại hai người nữa bị thương dưới lưỡi kiếm của nàng.

Tám đại hán cản đường đã có năm trúng kiếm ngã lăn xuống đất. Còn ba tên cũng liều mạng chiến đấu.

Ba người tuy đánh quên chết vẫn không ngăn trở được thanh trường kiếm của Khâu Tiểu San lấp loáng, chúng phải lùi sang một bên.

Khâu Tiểu San vừa ôm Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vừa buông tiếng thở dài nói:

-Giữa lúc chiến trận nguy ngập, sống chết chỉ trong từng sợi tóc. Tiểu đệ sinh trưởng trong nhà phú quý nhìn thấy hiện tượng này tất không khỏi kinh tâm động phách...

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay áo lên lau vết máu cùng mồ hôi trên mặt đáp:

-Hiện giờ tiểu đệ tuy có thấy sợ sệt một chút, nhưng lúc coi tỷ tỷ phóng kiếm nhanh như gió quên cả sợ hãi.

Khâu Tiểu San nở một nụ cười thê lương nói:

-Nếu chúng ta qua được trận này một cách bình yên sẽ tìm nơi thanh tĩnh ở một năm, chờ cho tiểu đệ luyện khí công thành căn bản vững chắc, tỷ tỷ sẽ đưa tiểu đệ về với song thân...

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

-Tiểu đệ không về đâu.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Sao tiểu đệ lại không về?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ muốn đi theo tỷ tỷ khắp vùng thiên hạ vượt núi cao hang thẳm để nhìn khói sóng, hoặc đi trên mặt biển coi mặt trời mọc, vượt bãi sa mạc để ngắm cát bụi.

Khâu Tiểu San cười nói:

-Tiểu đệ đi làm sao được?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Không cần đâu, chờ cho tiểu đệ luyện được võ công, có thể chạy theo tỷ tỷ không cần bồng bế thế này nữa...

Mấy tiếng hú chói tai vọng lại cắt đứt câu nói của Tiêu Lĩnh Vu.

Khâu Tiểu San bỗng biến sắc nói:

-Có người rượt tới nơi rồi. Tỷ tỷ cõng đệ đệ chạy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không được, làm như vậy há chẳng bận bịu chân tay cho tỷ tỷ...

Khâu Tiểu San đột nhiên dơ tay điểm huyệt đạo Tiêu Lĩnh Vu. Nàng cởi dây lưng buộc Tiêu Lĩnh Vu vào lưng mình.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng cường địch đã đuổi tới nơi.

Khâu Tiểu San vung kiếm quát:

-Kẻ nào chắn đường ta là phải chết.

Nàng vung kiếm xông về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu bị Khâu Tiểu San điểm huyệt cảm thấy toàn thân tê dại rồi hôn mê bất tỉnh.

Chàng không hiểu mình mê đi bao lâu, khi tỉnh lại thấy mình đang dừng lại ở trong hang núi.

Mặt trời đã xế về Tây. Bóng chiều đỏ ối một vùng.

Bỗng nghe Khâu Tiểu San cất tiếng dịu dàng hỏi:

-Tiểu đệ tỉnh lại rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra bất chợt chấn động tâm thần, chàng thấy Khâu Tiểu San ngồi tựa lưng vào phiến đá núi. Mí mắt thoáng lộ vẻ mệt nhọc, mình đầy vết máu,tóc rối thả nghiêng, sắc mặt lợt lạt. Nàng đang nhìn Tiêu Lĩnh Vu và mỉm cười một cái. Đoạn nàng từ từ nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngó đến Trương Càn thì thấy gã nằm nghiêng một bên mình, gã đã cụt một cánh tay. Nửa người máu chảy đầm đìa. ánh mặt trời chiếu vào thành màu đỏ sẫm. Thanh đao để tựa bên mình, gã nhắm hai mắt lại tựa hồ như đang ngủ say.

Hà Khôn ngồi bên cạnh Trương Càn dường như cũng cực kỳ mệt nhọc. Gã tựa vào một phiến đá, tuy chưa ngủ say nhưng cũng ngủ gà ngủ gật tựa hồ không biết gì nữa.

Thật là một bức tranh thảm đạm và bi đát. Máu tươi cùng mệt nhọc tạo nên kiếp sống thê thảm.

Tiêu Lĩnh Vu bới tìm trong óc nhưng chẳng nhớ gì hết. Chàng chỉ biết giữa đêm trăng cả một đoàn thiết kỵ đuổi tới, rồi chàng bị Khâu Tiểu San điểm huyệt bất tỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu lại ngó, Khâu Tiểu San đã ngủ say rồi.

Nguyên Khâu Tiểu San thân thể mệt nhoài, không chịu được nữa. Sức cùng lực kiệt nhưng nàng vẫn lo Tiêu Lĩnh Vu bị phong toả huyệt đạo quá lâu làm thương tổn đến thân thể chàng. Sau nàng giải khi huyệt đạo cũng còn lo chẳng hiểu chàng có thể tỉnh lại được không. Nàng phải gắng gượng chống chọi với mệt nhọc truyền công cho khí huyết chàng lưu thông. Tiêu Lĩnh Vu mở mắt ra rồi, nàng mới mỉm cười nhắm mắt ngủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác một lúc rồi đứng dậy từ từ đi tới chỗ Trương Càn.

Hà Khôn tuy mệt mỏi vô cùng, nhưng trong bụng vẫn lo ngay ngáy về sự an nguy của Trương Càn nên gã vẫn chưa ngủ say.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đến bên Trương Càn, Hà Khôn giật mình quát hỏi:

-Ai ?

Tay mặt gã vội đưa ra chụp. Đồng thời gã đứng phắt dậy dương mắt lên nhìn. Tuy gã nhìn rõ người mới tới là Tiêu Lĩnh Vu, nhưng tay mặt gã ra chiêu lẹ quá không thu về kịp.

Tiêu Lĩnh Vu bị gã nắm cổ tay, người không tự chủ nổi ngã lăn ra.

Hà Khôn thu chiêu không kịp, nhưng cứu người thì ung dung có thừa. Gã vung tay trái đì Tiêu Lĩnh Vu khỏi đụng đầu vào đá núi, miệng xin lỗi:

-Công tử miễn thứ cho, tại hạ phải một phen hú vía.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay áo lên lau mồ hôi đáp:

-Tiêu điệt vẫn không sao.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Trương Càn hỏi:

-Trương thúc thúc bị thương nặng lắm phải không?

Hà Khôn đáp:

-Y bị đứt một cánh tay, nếu không có cô nương mang bảo linh đan để cầm máu cho y thì y bị đau đến ngất người.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

-Trương thúc thúc bị trọng thương mà không cứu kịp thời lại nằm ở nơi lại nằm ở nơi thâm sơn cung cốc này chịu nắng gió. Thật là một điều thê thảm ở nhân gian.

Hà Khôn khẽ thở dài nói:

-Công tử sinh trưởng ở nơi phú quý thì hiểu cách sinh hoạt trên giang hồ thế nào được. Đừng nói bị chặt một cánh tay, có khi bị cụt cả hai chân vẫn phải chống tay mà đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nếu vậy thì thật là đáng thương !

Hà Khôn nói:

-Công tử ngủ say trên lưng cô nương không biết bọn tại hạ đã phải chiến đấu một phen rất nguy hiểm. Tại hạ quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ mà đây là lần thứ nhất phải trải qua một cuộc nguy hiểm này.

Gã vỗ đùi nói tiếp:

-Cuộc chiến này tuy nguy hiểm rùng rợn nhưng cũng mở rộng thêm tầm mắt.

Thanh kiếm của cô nương quỷ khốc thần sầu đã vượt khỏi 28 cửa ải gian nguy. Số người chết dưới lưỡi kiếm của cô nương lên tới bốn chục. Cô nương cõng công tử trên lưng mà phải đánh nhau suốt một ngày một đêm không được nghỉ ngơi chú nào. Sức chịu đựng này tưởng trên chốn giang hồ nay không có mấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Cái đó là tiểu điệt làm phiền luỵ cho tỷ tỷ.

Hà Khôn càng nói càng cao hứng vô cùng. Bọt mép phun ra, gã tiếp:

-May mà công tử được cô nương điểm huyệt. Nếu công tử nhìn thấy cuộc huyết chiến xuốt một ngày một đêm cũng phải sợ dến chết ngất...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Hai vị thúc thúc trợ lực Khâu tỷ tỷ chống đì cường địch mới thoát nạn được. Công trạng này biết đâu mà nói.

Chương 10: Cuộc Trả Giá Chiếc Chìa Khóa Cung Cấm

Hà Khôn đáp:

-Nói ra lại xấu hổ. Bọn tại hạ chẳng những không giúp được cô nương mà còn làm luỵ cho cô nương phải phân tâm chiếu cố. Chủ mẫu là nhà kiếm thuật lừng danh một thời. Bọn tại hạ bôn tẩu giang hồ bất luận người phe Bạch đạo hay Hắc đạo cũng không dám đụng chạm đến đó là nhờ oai danh của chủ mẫu che cho.

Bọn tại hạ trước nay từng gặp nguy hiểm, nhưng chẳng dám nói dấu gì công tử,cuộc huyết chiến lần này knieens cho tại hạ phải sợ hết hồn. Khâu cô nương tay không rời kiếm, chân không dừng bước. Cô vượt núi cao hang sâu, lại suốt một ngày đêm mạo hiểm gian lao, phá bao nhiêu vòng vây, đánh chém bao nhiêu cao thủ. Ngày sau dương danh trên giang hồ thì phen này lại là một dịp may.

Gã quay lại ngó Khâu Tiểu San thấy nàng dựa lưng vào vách núi mà ngủ say.

Bỗng gã buồn rầu thở dài nói:

-Cuộc ác chiến này làm cho cô nương kiệt sức. Hỡi ôi ! Dù có là con người bằng sắt tưởng cũng không chịu nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên níu cặp lông mày nói:

-Khâu tỷ tỷ là một cô gái mồ côi mẹ, sao bọn người kia còn làm khổ tỷ tỷ, theo dõi từng bước không chịu buông tha. Tiểu điệt mà luyện thành võ công, trợ lực cho tỷ tỷ một tay thì hay biết mấy.

Chàng ngồi xếp băng nhắm mắt lại vận khí điều hoà hơi thở.

Hà Khôn tủm tỉm cười:

-Thưa côn tử, việc luyện võ há phải một sớm một chiều mà thành, công tử không nên nóng nảy.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên mở mắt ra hỏi:

-Hà đại thúc ! Chúng ta đã thoát hiểm chưa ?

Hà Khôn vội đáp:

-Thưa công tử, công tử chớ xưng hô tại hạ như vậy. Từ giờ công tử muốn hỏi việc gì cứ kêu thẳng tên Hà Khôn là xong...

Gã ngần ngừ một chút rồi tiếp:

-Bọn người ngăn cản chúng ta phen này gồm cả hai phe Hắc, Bạch các phái chính tà. Xem chừng bọn chúng nhất định không chịu buông tha thì dù ta có chạy đến chân trời góc biển cũng khó lòng tránh khỏi bọn chúng theo dõi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hiện giờ Khâu tỷ tỷ thể lực chưa được phục hồi. Trương Càn lại bị cụt tay, nếu chúng truy tầm tới nơi thì đành bó tay chịu chết hay sao?

Hà Khôn đáp:

-Coi hành động của cô nương thì dường như trong lòng đã sắp sẵn kế hoạch.

Hiện giờ chỉ còn chờ thể lực cô nương trở lại bình thường, thương thế Trương Càn bớt đi một chút rồi sẽ liệu.

Hà Khôn vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng cười khanh khách vọng lại. Hai người cao nghệu gầy nhom, sắc mặt âm trầm, mình mặc áo đen, thủng thẳng đi tới.

Hà Khôn giật mình kinh hãi, vội rút song bút ra đứng phắt dậy, nhảy tới đứng chắn trước hai người quát:

-Đứng lại !

Tiếng quát vang làm trấn động cả vùng sơn cốc.

Hà Khôn tuy võ công tầm thường, nhưng gã đã bôn tẩu giang hồ lâu năm nên rộng kiến thức. Gã thấy hai người ra vẻ ung dung bộ pháp ngưng trọng hiển nhiên là tay cao thủ, võ công vào hạng thượng thặng. Gã tự biết mình không đủ sức nên quát một tiếng thật to để thức tỉnh Khâu Tiểu San.

Hai người áo đen đưa mắt nhìn nhau rồi dừng bước lại. Chúng lạnh lùng ngó Hà Khôn, vẻ mặt cao thâm khôn lường.

Hà Khôn liếc mắt thấy Khâu Tiểu San vẫn ngủ say như trước thì trong lòng nóng nảy vô cùng.Nhưng trong lúc này không thể để lộ vẻ khiếp nhược. Gã vung hai cây bút lên thủ thế như để nghênh địch, miệng lớn tiếng hô:

-Hai vị là người phương nào?

Hàn tử áo đen mé tả lạnh lùng đáp:

-Bang Thần Phong.

Ba tiếng Bang Thần Phong cực kỳ lạnh lẽo tựa hồ không phải từ miệng một người còn sống phát ra.

Hà Khôn chấn động tâm thần nói:

-Tiểu đệ đã nghe người nói đến Bang Thần Phong, nhưng chưa được gặp hai vị bao giờ. Liệu hai vị có thể cho biết đại danh được chăng?

Gã biết tình thế nghiêm trọng, sức mình không đủ đối phó, chỉ còn cách kéo dài thời gian, hi vọng Khâu Tiểu San tỉnh lại nên câu nào gã cũng to tiếng.

Hai người áo đen này tuy vẻ mặt lạnh như băng khiến người ngó thấy không khỏi khiếp sợ, nhưng chúng tựa hồ không phải những người qua lại giang hồ. Chỗ dụng tâm của Hà Khôn là vờ như không có chuyện gì.

Bỗng nghe hán tử áo đen mé tả cất giọng lạnh lùng đáp:

-Ta là Thiết Phán Tả Phi, một trong hai viên tướng mở đường dưới trướng bang chúa Bang Thần Phong.

Hán tử mé tả giới thiệu:

-Còn tại hạ là Oan Hồn Phương Hoành.

Hà Khôn nói:

-Quả nhiên hai vị con người cũng như danh hiệu.

Tả Phi lạnh lùng nói:

-Bọn ta vâng lệnh tới đây không rảnh để cùng ngươi nói chuyện tầm phào.

Tránh ra đi.

Gã vung tay trái gạt ngang ra.

Hà Khôn thấy hai gã mặt lạnh lẽo âm trầm, nhưng khôn khéo nói dối. Gã định cùng đối phuowng nói mấy câu để kéo dài thời gian, chẳng ngờ đối phương đột nhiên vung chưởng đánh ra.

Hà Khôn vội chuyển ngọn phán quan bút điểm vào huyệt mạch Tả Phi.

Động tác Tả Phi rất mau lẹ. Hắn vội thu cánh tay trái về, đồng thời tay mặt phóng chưởng đánh ra trúng vào cổ tay mặt hà Khôn, hất tung cây Phán Quân Bút bay đi đập vào vách núi đá.

Hà Khôn ở vào thế bí, người đã mệt mỏi lại không ngờ có kẻ đuổi đến ngay.

Vừa giao thủ một chiêu đã bị trúng đòn, tung mất chiếc thiết bút thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Hắn vung Phán Quan Bút tay trái ra chiêu Hoạch Phân Âm Dương.

Miệng lớn tiếng quát:

-Cô nương mau tỉnh lại...

Phương Hoành đứng bên đột nhiên đánh ra một chưởng rồi xông về phía Khâu Tiểu San.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy, lớn tiếng quát:

-Không được hại tỷ tỷ ta.

Chàng vươn tay chụp lấy Phương Hoành. Tiện tay gã đập một cái. Tiêu Lĩnh Vu thấy cổ tay như bị người đánh một côn sắt vào. Chàng đau thấu tâm can. Người chàng bắn sang một bên, rồi ngã lăn ra.

Khâu Tiểu San vẫn ngồi yên không nhúc nhích, dường như chưa nghe thấy tiếng quát.

Tiêu Lĩnh Vu ráng nhịn đau đứng dậy, chàng lại thét lên rồi nhảy xổ vào Phương Hoành.

Phương Hoành lao lại nhanh lẹ phi thường. Tiêu Lĩnh Vu thấy hắn vươn tay ra chụp xuống đầu Khâu Tiểu San mà nang tựa hồ chưa tỉnh, bất giác chàng la lên:

-Khâu tỷ tỷ ! ...

Giữa lúc Phương Hoành chưa kịp đụng vào, đột nhiên có một tiếng rên vang lên rồi có người lùi lại phía sau mấy thước.

Khâu Tiểu San đứng phắt dậy, nàng vung trường kiếm một cái, hàn quang điểm xuống như mưa rào.

Nguyên nàng đã bị tiếng quát của Hà Khôn giật mình tỉnh giấc rồi, nàng hé mắt thấy cường địch đi đến gần bên. Nàng thấy kình khí của đối phương thu ẩn vào trong, hiển nhiên là một tay võ công thượng thặng khó bề chống cự. Nhát là thể lực nàng chưa hồi phục thì khó lòng cùng hạng cao thủ này ra chiêu. Trong cơn nguy hiểm nàng chỉ có cách dùng kế trá nguỵ để thủ thắng, liền nhắm mắt lại giả vờ chưa tỉnh rồi ngấm ngầm móc ra một nắm kim châm cầm tay.

Tiếng quát của Hà Khôn và tiếng la gọi của Tiêu Lĩnh Vu làm Phương Hoành phân tâm. Hắn chưa nhìn tới Khâu Tiểu San đã ngấm ngầm lấy kim châm ra.

Dù sao Khâu Tiểu San cũng là người nội lực tinh thâm, nàng được ngủ say một lúc tinh thần đã trở lại khá nhiều. Một mặt nàng ngồi tĩnh toạ để chờ đợi, một mặt nàng ngấm ngầm vận chân khí điều dưỡng. Khi Oan Hồn Phương Hoành phỏng chưởng đánh tới, đột nhiên nàng ngửa người ra phía sau để mượn đà phóng kim châm.

Phương Hoành không kịp đề phòng mà lại đứng gần trong gang tấc. Hắn vừa thấy ánh kim quang lấp loáng thì hai đầu gối, hai cánh tay và mấy chỗ huyệt đạo đã bị kim châm đâm trúng.

Bản lãnh Phương Hoành quả nhiên lợi hại phi thường. Đã mấy chỗ bị trúng kim châm hắn còn chông đỡ không té xuống. Hắn vội đề tụ chân khí nhảy lùi lại mấy bước.

Phương Hoành huyệt đạo bị trúng kim châm thành ra vận chuyển không được linh hoạt. Chân vừa chấm đất người hắn đã lảo dảo cơ hồ đứng không vững.

Phương Hoành nhìn thấy ánh kiếm của Khâu Tiểu San lấp loáng đâm tới, không có cách nào né tránh thì trong lòng vừa bồn chồn vừa tức giận. Hắn đảo mắt thấy Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ tới liền vươn tay trái ra năm chàng dùng làm khí giới để đón đỡ trường kiếm của đối phương.

Khâu Tiểu San hốt hoảng la lên một tiếng vội thâu kiếm lại.

Oan Hồn Phương Hoành nổi hung giơ Tiêu Lĩnh Vu lên toan quật chàng xuống phiến đá lớn thì có tiếng quát:

-Không được quật xuống !

Một người thấp thoáng đi tới vươn hai tay ra nắm lấy cổ tay Phương Hoành.

Người mới đến có gương mặt tròn trĩnh vừa mập vừa lùn, phưỡng cái bụng to tướng ra, mình hắn mặc áo lụa màu xanh ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen.

Hắn chính là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ, tức Kim Bàn Toán Trương Bát.

Trương Bát vận nội lực vào năm ngón tay nắm chặt lấy hai cổ tay Phương Hoành, nhưng hắn cũng không đoạt Tiêu Lĩnh Vu mà chỉ quay sang Khâu Tiểu San cười ha hả nói:

-Người có duyên đi đâu cũng gặp nhau? Khâu cô nương mạnh giỏi chứ ? Chúng ta lại gặp nhau ở đây.

Lúc này Hà Khôn chỉ còn một cây thiết bút ở tay trái. phải gắng đối địch với Thiết Phán Tả Phi,

nhưng gắng gượng cũng chỉ được ba bốn hiệp liền bị Tả Phi ra chiêu Hồi Quan Phản Chiếu đập vào huyệt Khúc Trì ở cánh tay trái. Cây thiết bút lập tức rớt xuống.

Tạ Phi liền tiến lại một bước vung chưởng lên toan đập xuống huyệt thiên linh trên đầu Hà Khôn.

Hà Khôn sức lực chưa được phục hồi đã phải cầm cự cường địch. Bao nhiêu lực lượng đều bị kiệt quệ. Cổ tay phải và khuỷu tay trái lại bị cường địch đả thương.

Tả Phi vung chưởng lên đánh xuống mau lẹ phi thường. Hà Khôn trông thấy chưởng thế của đối phương đập xuống đầu mà không sao né tránh được.

Đột nhiên có một bàn chân đá tạt ngang vào khuỷu tay Hà Khôn.

Phát cước này đá ra không một tiếng động mà mau lẹ phi thường, nên không thể dự phòng trước được.

Bàn tay mặt của Tả Phi đang đánh xuống trệch sang một bên, chân hắn cũng bước tạt ngang, đồng thời nhìn lại thấy một người mình mặc áo lam, đầu đội mũ che sụp xuống tận mắt. Thân hình vừa cao vừa gầy đứng cách chừng ba thước.

Người đó phóng cước đá ra xong rụt về ngay.

Mặt trời lặn rồi hắn chỉ trông rõ một bên mặt của đối phương đang đứng nhìn phong cảnh đỉnh núi, dường như phát cước vừa rồi không phải tự hắn phóng ra.

Tả Phi trong lòng tức giận vô cùng, cười lạt hỏi:

-Ngươi là ai ?

Hà Khôn còn nhớ người này chính là Lãnh DiệnThiết Bút Đỗ Cửu trongTrung Châu Nhị Cổ. Hắn tự hỏi: Hắn là thù nghịch, không hiểu tại sao lại viện trợ mình ?

Bỗng nghe Đỗ Cửu cất giọng lạnh lùng nói:

-Tiểu đệ làm nghề thương mại nổi tiếng thành thực từ ông già đến đưa con nít cũng chẳng lừa dối. Việc buônbán không xong nhưng nhân nghĩa vẫncòn. Các hạ hãy chờ một chút. Nếu cuộc buôn bán không thành là tiểu đệ đi liền, chẳng dính vào công việc của hai vị làm chi.

Thanh âm hắn cực kỳ lạnh lẽo, song lời nói rất hòa nhã.

Tả Phi hãy còn kém lịch duyệt giang hồ chưa biết Trung Châu Nhị Cổ. Hắn tức giận quát lên một tiếng rồi vung chưởng đánh ra.

Đổ Cửu khẽ rung động hai vai người hắn đã lạng sang mé bên chừng ba, bốn thước. Hắn nói:

-Con nhà thương mại chỉ cầu được lợi. Tiểu đệ không ưa hao tổn sức lực để tỷ đấu vô vị với người ngoài.

Tả Phi không hiểu ý câu nói của hắn, tức giận quát hỏi:

-Ngươi nói lăng nhăng gì thế ?

Hắn lại phóng chưởng đánh tới.

Đổ Cửu lảng tránh ra ngoài một trượng nói:

-Tiểu đệ đã bảo trước nay không ưa đánh nhau lắm. Hễ thò tay ra chỉ muốn được tiền. Vậy các hạ hãy chờ một chút hay hơn.

Tả Phi tuy ít khi bôn tẩu giang hồ một mình, mà kiến văn rất kém, nhưng gã thấy thân pháp người mới đến né tránh cũng hiểu ngay là võ công đối phương không phải tầm thường, nên không dám khinh địch. Gã ngấm ngầm đề tụ chân khí để chuẩn bị đối phó.

Tả Phi quay đầu nhìn lại thấy Phương Hoành đang giơ cao một đứa nhỏ lên nhưng huyệt mạch ở cổ tay bị một người thấp lùn nắm giữ không nhúc nhích được thì trong lòng vừa tức giận lại vừa khiếp sợ. Gã quát lên một tiếng thật to rồi nhảy xổ lại.

Bỗng thấy trước mắt bóng người thấp thoáng. Đỗ Cửu đang đứng xa ngoài một trượng đột nhiên lướt tới cản đường ngay trước mặt gã.

Tả Phi đang xông về phía trước, còn Đỗ Cửu tiến lại rất mau. Hai bên đi về phía trái ngược thành ra đụng nhau.

Đỗ Cửu vẫn đứng yên không nhúc nhích. Còn Tả Phi bị hất lùi lại một thước. Gã biết ngay gặp phải tay kình địch, không dám động thủ nữa.

Bỗng nghe Thương Bát cười ha hả nói:

-Khâu cô nương ! Non xanh còn đó khi nào lo hết củi đun. Cuộc mua bán giữa chúng ta mà thành tựu thì hai bên cũng được lợi. Nếu cô nương cố chấp không chịu thì bọn tại hạ đành chờ đợi để coi cuộc náo nhiệt.

Khâu Tiểu San cầm ngang thanh trường kiếm, ngấm ngầm vận khí điều dưỡng,vẫn không nói gì.

Thương Bát chau mày lên tiếng:

-Tại hạ buôn bán mấy chục năm tuy chẳng lấy gì làm phát đạt cho lắm, nhưng trước nay chưa từng gặp khó khăn trong công việc thương mại.

Hắn thấy Khâu Tiểu San vẫn không muốn trả lời liền nói tiếp:

-Nếu tại hạ mà buông tay ra thì chú em đây bị đập xuống, ắt là phải chết liền.

Hắn vừa nói vừa lùi lại một bước tựa hồ sắp buông tay.

Khâu Tiểu San không bình tỉnh được nữa. Nàng lên tiếng đáp:

-Các hạ hãy cứu chú em của tiểu nữ trước, rồi sẽ bàn tính đến chuyện thương mại cũng chưa muộn.

Thương Bát cười khanh khách nói:

-Trị giá sớm muộn khác nhau. Nếu tiểu đệ không nắm lấy cơ hội này thì cô nương qua sông đạp gãy cầu, hoặc đòi giá đắt, tiểu đệ lấy tiền đâu mà mua được.

Khâu Tiểu San buồn rầu thở dài nói:

-Bây giờ các hạ muốn sao hãy nói ra đi !

Thương bát đáp:

-Hay lắm ! Hay lắm ! Chỉ mong cô nương thành tâm ưng thuận vụ này là tại hạ quyết không để cô nương thiệt thòi.

Khâu Tiểu San đáp:

-Chú em của tiểu nữ bị người ta nắm như vậy chịu làm sao nổi ? Tiểu nữ ưng chịu rồi. Các hạ đừng chần chờ nữa. Hãy cứu y cho mau rồi sẽ tính.

Thương Bát mỉm cười đáp:

-Trước khi việc buôn bán giữa chúng ta được ấn định thì hai vị đều là mãi chủ chiếu cố cho tại hạ .

Khâu Tiểu San chấn động tâm thần lạnh lùng đáp:

-Hừ ! Không ngờ Trung Châu Nhị Cổ lừng tiếng võ lâm lại là những nhân vật thế này .

Thương Bát cũng không lấy thế làm tức giận. Hắn vẫn mỉm cười nói tiếp:

-Trên chốn giang hồ, còn ai không biết Trung Châu Nhị Cổ trước nay chỉ mong cuộc buôn bán được ? Bỏ công mà không hỏi đến thủ đoạn thị phi ?

Khâu Tiểu San không làm thế nào được đành thở dài nói:

-Thôi ! Các hạ muốn sao thì nói đi !

Đỗ Cửu đáp:

-Thật tình tại hạ không nói cô nương cũng đã rõ rồi. Bọn võ lâm cao thủ mà bới lông tìm vết theo đuổi cô nương há chẳng vì chiếc chìa khóa cung cấm thì còn vì cái gì nữa ? Cứ tình thế trước mà nói thì sức một mình cô nương dù tài giỏi đến đâu cũng chẳng thể nào bảo vệ được nó. Nếu để nó lọt vào tay kẻ khác thì sao bằng đem nó làm vật giao dịch của chúng ta.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Nhưng tiểu muội không biết chiếc chìa khóa cung cấm hiện giờ ở đâu thì làm thế nào ?

Thương Bát nhíu cặp lông mày cười khanh khách nói:

-Tiểu đệ làm người thương mại trước nay không sợ ai chối cãi. Chỉ cần cô nương ưng thuận là việc buôn bán đã thành nhất định.

Khâu Tiểu San nói:

-Thực tình tiểu nữ không biết đến chiếc chìa khóa cung cấm thế nào .

Thương Bát ngắt lời:

-Không cần ! Nếu chiếc chìa khóa kia không ở trong mình cô nương thì tại hạ cũng nhìn nhận là cuộc buôn bán của cô nương đã trả xong rồi. Có điều tại hạ chỉ xin cô nương viết cho mấy chữ để bọn tại hạ đi kiếm lệnh đường nói chuyện.

Khâu Tiểu San buồn rầu nói:

-Được rồi tiểu nữ ưng thuận như vậy.

Kim Bàn Toán Thương Bát bảo Đỗ Cửu:

-Đỗ lão nhị việc buôn bán giữa chúng ta và Khâu cô nương thế là xong rồi.

Hắn vừa lớn tiếng gọi vừa tăng gia lực lượng vào hai bàn tay. Đồng thời chân phải đá ra một phát.

Bỗng nghe một tiếng rên ư ử. Con người Phương Hoành vừa gầy vừa cao đột nhiên bị hất tung lên bay ra bảy tám thước. Thương Bát đã đoạt Tiêu Lĩnh Vu ở trong tay đối phương rồi.

Tả Phi ngấm ngầm vậncông lực chờ đợi. Hắn toan tấn công Đỗ Cửu bỗng nghe tiếng rú vọng lại

liền ngoảnh đầu trông ra thấy Phương Hoành bị té nhào nằm thẳng cẳng dưới đất, hai mắt nhắm nghiền. Dường như thương thế cực kỳ trầm trọng. Hắn chẳng lòng nào gây chiến với Đỗ Cửu vội tung mình nhảy vọt lại ôm Phương Hoành dông tuốt.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu thấy Tả Phi bỏ đi rồi liền hỏi:

-Đại ca ! Có cần bắt hai gã tiểu tử này không ?

Thương Bát cười đáp:

-Không cần ! Chúng ta hãy bàn về việc chính với Khâu cô nương trước đã.

Đỗ Cửu cất bước tiến lại. Tiện tay hắn chụp lấy Hà Khôn, khẽ đập một chưởng vào huyệt Mạch Môn và bảo hắn:

-Ông bạn hãy điều dưỡng một lúc.

Rồi hắn buông Hà Khôn xuống chạy đến bên Thương Bát.

Hà Khôn được Đỗ Cửu vỗ vào huyệt mạch môn, cảm thấy huyết mạch toàn thân lưu thông khoan khoái.

Khâu Tiểu San cũng chạy lại đón lấy Tiêu Lĩnh Vu và hỏi chàng:

-Tiểu đệ ! Tiểu đệ có việc gì không ?

Lúc Thương Bát đoạt lấy Tiêu Lĩnh Vu đã ngấm ngầm vận nội lực để đã thông khí huyết cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt ra nhìn thấy Khâu Tiểu San ra chiều nóng nẩy, liền mỉm cười đáp:

-Tỷ tỷ bất tất phải quan tâm. Tiểu đệ vẫn không sao hết.

Rồi chàng dời khỏi Khâu Tiểu San đứng thẳng người lên.

Thương Bát cười khanh khách nói:

-May mà lệnh đệ chưa bị thương.

Khâu Tiểu San lạnh lùng nói:

-Đáng tiếc là tiểu nữ chẳng những không biết chiếc chìa khóa cung cấm để ở đâu mà cũng chưa nhìn thấy nó hình thù ra sao. Vụ này chắc hai vị không ăn thua gì rồi.

Thương Bát tủm tỉm cười nói:

-Tại hạ đã từng trải qua bao cơn sóng gió, quyết chẳng đến nổi bị lật thuyền trong vũng nước nhỏ. Cô nương khỏi lo về điểm này.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

-Anh em tại hạ làm nghề thương mại trước nay vẫn giao dịch bằng tiền mặt chưa ai khiếm khuyết bao giờ. Có điều cuộc thương mại với Khâu cô nương lớn quá, nên bọn tại hạ phá lệ một phen. Miệng nói không lấy gì làm căn cứ, mong rằng Khâu cô nương viết cho mấy chữ để làm bằng.

Hắn nói rồi cởi chiếc bọc bằng vải vàng ở sau lưng ra. Hắn mở bọc lấy một cuốn sổ lụa vàng và bút nghiên đầy đủ.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu mở cuốn sổ đưa ra.

Thương Bát nhìn Khâu Tiểu San cười ha hả nói:

-Con người không thủ tín chẳng thể đứng vững được. Lệnh đường với một thanh kiếm đã dọc ngang giang hồ. Bạn hữu võ lâmđều kính nể, lời nói cỷacn giá đáng ngàn vàng. Cô nương nói một lời hay viết một chữ là bọn tại hạ không dám hoài nghi nữa.

Khâu Tiểu San giương cặp lông mày lên ngắt lời:

-Tiểu nữ nói thiệt tình chưa hề nhìn thấy chiếc chìa khóa cung cấm thì biết làm thế nào được ?

Thương Bát đáp:

-Tại hạ đã nói: Hễ cô nương mở miệng nói điều chi là tại hạ tin ngay không nghi ngờ gì cả.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Các hạ đã tin tiểu nữ thì còn hỏi điều chi nữa ?

Thương Bát cười đáp:

-Đáng cười cho bao nhiêu cao thủ tới tấp theo dõi cô nương. Họ đều bảo là chiếc chìa khóa cung cấm kia hiện giấu trong mình cô .

Khâu Tiểu San ngắt lời:

-Có chi mà đáng cười ? Các hạ cũng chẳng thế là gì ?

Thương Bát đáp:

-Dĩ nhiên tại hạ khác nhiều .

Đột nhiên hắn thu nụ cười lại nói:

-Chiếc chìa khóa cung cấm không ở trong mình cô nương, nhưng lệnh đường đã cất nó đi .

Khâu Tiểu San nói:

-Gia mẫu đã tạ thế rồi.

Thương Bát nói:

-Tại hạ cũng tin như vậy .

Hắn ngừng lại rồi đột nhiên cười khanh khách nói tiếp:

-Bọn tại hạ chỉ cần cô nương ký cho một chữ là việc giao dịch này coi như xong rồi.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đưa tay trái cầm nghiên bút, tay mặt cầm cuốn sổ lạnh lùng nói:

-Hai tên quỷ mở đường của Đàn chúa Thần Phong bang đã bị khổ nhục tất chẳng chịu bỏ qua. Chuyến này họ còn thống lãnh những tay cao thủ trong bang rượt tới trong lúc khẩn ấp này thì giờ là vàng bạc, cô nương không nên chần chờ.

Khâu Tiểu San đưa mắt trông cuốn sổ hỏi:

-Các hạ muốn tiểu nữ viết gì đây ?

Kim Bàn Toán Thương Bát trở lại nét mặt tươi cười nói:

-Giản dị lắm ! Tại hạ đọc sao cô nương cứ vậy mà hạ bút.

Khâu Tiểu San cười lạt cầm lấy cây bút.

Kim Bàn Toán Thương Bát trầm ngâm một chút rồi dõng dạc đọc:

=Người thiếu nợ là Khâu Tiểu San ưng chịu đem chiếc chìa khóa cung cấm do gia mẫu cất giữ .

Khâu Tiểu San toan viết đột nhiên dừng bút lại ngắt lời:

-Hãy khoan !

Thương Bát hỏi:

-Còn chỗ nào không ổn ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Nếu tiểu nữ theo lời các hạ viết văn tự thiếu nợ, thì các vị trả lại tiểu nữ bằng điều kiện nào ?

Thương Bát nói:

-Bọn tại hạ quyết không để cô nương phải thiệt thòi. Ngàn lạng vàng ròng, trăm súc gấm đoạn, mười hạt minh châu. Ngoài ra còn thành bảo kiếm chặt sắc như cắt bùn. Đồng thời phụ trách hộ tống cô nương cùng lệnh đệ thoát vòng nguy hiểm.

Chương 11: Hai Nhân Vật Kỳ Khôi Xuất Hiện

Khâu Tiểu San nói:

-Biết bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ, cả hai phái lớn là Thiếu Lâm và Võ Đang đều vô cố đối nghịch với bọn tiểu nữ, phái bọn thiết kỵ truy tầm như bóng theo hình. Thiên hạ tuy rộng lớn, mà tiểu nữ không còn cách dung thân.

Thương Bát nói:

-Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm. Những cao thủ võ lâm sở dĩ theo dõi cô nương chỉ vì chiếc chìa khóa cung cấm. Sau khi bọn tại hạ lấy được rồi và chuẩn bị xong xuôi, sẽ đem công bố trước võ lâm thiên hạ là chiếc chìa khóa cung cấm kia do anh em tại hạ cất giữ. Một khi tin đó loan ra, cô nương không còn bị ai quấy nhiễu nữa.

Khâu Tiểu San lại hỏi:

-Nếu hai vị không lấy được chiếc chìa khóa cung cấm thì sao ?

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đáp:

-Anh em tại hạ đã điều tra và biết rõ chiếc chìa khóa cung cấm kia đích xác lọt vào tay lệnh đường rồi. Trừ khi cô nương hủy bỏ điều ước không kể, ngoài ra chẳng có lý nào cái đó không cào tay bọn tại hạ được.

Thương Bát cũng nói theo:

-Đó là một vật quan hệ lớn với những tay cao thủ trong võ lâm. Cô nương giữ nó thực tình chỉ có hại chứ chẳng ích gì.

Tiêu Lĩnh Vu nghe trong lòng bất phục, hỏi xen vào:

-Chiếc chìa khóa cung cấm kia là vật bất lợi , thì sao các vị còn bức bách Khâu tỷ tỷ đưa cho các vị ?

Thương Bát ngó Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Tiểu huynh đệ ! Đây chẳng phải là chuyện bức bách để lấy không mà là mua bằng một giá rất đắt.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

-Khâu cô nương ! Trễ lắm rồi ! Xin cô nương hạ bút cho.

Khâu Tiểu San trừng mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

-Tiểu nữ tuy là hạng nữ lưu, nhưng nói sao có vậy. Trước khi hạ bút tiểu nữ phải hỏi cho biết rõ mà thôi.

Thương Bát nói:

-Dĩ nhiên là thế ! Cô nương có điều chi chỉ giáo xin cứ nói ra.

Khâu Tiểu San đáp:

-Tiểu nữ hạ bút thiếu nợ nhưng có hai điều kiện.

Thương Bát hỏi:

-Điều kiện gì ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Điều kiện thứ nhất là nếu cuộc điều tra của hai vị sai lầm, chiếc chìa khóa cung cấm kia không ở trong mình gia mẫu thì món nợ này coi như không có.

Thương Bát trầm ngâm một chút rồi hỏi:

-Chỉ mong cô nương đừng giấu đi là bọn tại hạ chịu liền. Còn điều kiện thứ hai thế nào ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Điều kiện thứ hai là chiếc chìa khóa cung cấm kia là của tiểu nữ bị hai vị uy hiếp lấy đi.

Thương Bát xua tay lia lịa đáp:

-Không được ! Không được ! Trung Châu Nhị Cổ trước nay không ép uổng trong buôn bán. Cuộc giao dịch này là do cô nương ưng thuận trước.

Khâu Tiểu San nói:

-Bất luận hai vị nói thế nào thì nói, tiểu nữ chẳng bao giờ có dụng ý bán chiếc chìa khóa cung cấm. Vàng bạc châu báu hay gì gì đi nữa thì tiểu nữ cũng xin các hạ miễn thứ cho không dám tiếp nhận.

Thương Bát hỏi:

-Cả thanh bảo kiếm ngàn xưa chặt sắt như cắt bùn, cô nương cũng không muốn hay sao ?

Khâu Tiểu San đáp:

-Tiểu nữ không muốn và vẫn giữ quyền để ngày sau có dịp thu về.

Thương Bát cười nói:

-Cái đó dễ lắm ! Anh em tại hạ mà còn sống, cung cấm chưa mở ra, chiếc chìa khóa kia vẫn giữ nguyên giá trị thì sau này cô nương bất cứ lúc nào cũng có thể đòi ở nơi anh em tại hạ. Nhưng tại hạ xin nói trước, cô nương muốn thu nó về thì chỉ còn cách trông vào võ công, cô nương mà thắng được anh em tại hạ thì tại hạ đành bỏ chiêu bài đi không buôn bán nữa. Khi ấy cô nương chẳng những có thể thu hồi chiếc chìa khóa cung cấm mà còn được khai gia bắt anh em tại hạ phải trả lợi tức.

Khâu Tiểu San nói:

-Vậy chúng ta cứ thế. Hai vị bản lãnh cao cường, dĩ nhiên chẳng coi đưa con gái yếu ớt nầy vào đâu.

Rồi nàng đặt bút viết tiếp:

-Bằng lòng đem chiếc chìa khóa cung cấm do gia mẫu thu cất .

Nàng dừng bút lại hỏi:

-Dưới này còn viết gì nữa.

Thương Bát đáp:

-Phía dưới xin viết: Đem cầm cho Trung Châu Nhị Cổ. Nay giao mười hạt minh châu trước. Còn ngàn lạng hoàng kim, trăm súc gấm đoạn và một thanh bảo kiếm chặt sắt như cắt bùn thì chờ sau khi lấy được chìa khóa sẽ giao nốt .

Khâu Tiểu San ngắt lời:

-Tiểu nữ không muốn thứ đó, vậy bất tất phải viết vào làm chi.

Thương Bát vội nói:

-Không được ! Không được ! Cô nương không muốn lấy nhưng tại hạ chẳng thể không đưa ra.

Khâu Tiểu San theo lời viết xong hỏi:

-Thế này đã được chưa ?

Thương Bát đáp:

-Xin thêm hai câu: Sợ lời nói vô bằng viết tờ giấy này cho đủ chứng cớ.

Khâu Tiểu San lại viết tiếp, rồi lạnh lùng hỏi:

-Được rồi chứ ?

Thương Bát đáp:

-Được rồi ! Thật làm phiền cô nương.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu thu cất văn tự, bút mực rồi nói:

-Bây giờ có đủ giấy tờ bút tích khiến cho anh em tại hạ thêm lòng hăng hái tìm kiếm chiếc chìa khóa cung cấm này !

Khâu Tiểu San trong lòng buồn rầu, không nói gì nữa, dắt Tiêu Lĩnh Vu đến bên một tảng đá lớn ngồi xuống tựa vào vách núi rồi nhắm mắt ngủ đi.

Nàng đã mệt lử sức lực chưa hồi phục lại trãi qua một phen ác chiến. Bây giờ nàng vừa ngồi xuống đã ngủ say ngay.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu quay lại hỏi Thương Bát:

-Lão đại bây giờ chúng ta canh giữ ở đây để chờ cô ta thức dậy hay sao ?

Thương Bát mỉm cười nói:

-Một lời của Khâu cô nương coi năng bằng non, quyết cô không cải xóa đâu. Vậy lão nhị lấy linh đan trong mình cho chú em này và hai ông bạn kia mỗi người một viên. Chúng ta cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi một chút.

Đỗ Cửu theo lời lấy bình ngọc ra móc ba viên thuốc, hắn đưa cho Hà Khôn hai viên nói:

-Đây là hai viên Trấn Thần Bảo Nguyên rất công hiệu. Ông bạn uống một viên còn viên nữa đưa cho ông bạn bị cụt tay.

Hắn không chờ Hà Khôn phản ứng thế nào, cầm hai viên Trấn Thần Bảo Nguyên đan giao cho Hà Khôn, rồi tới bên Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

-Tiểu huynh đệ hãy uống viên thuốc này đi !

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn viên thuốc trong tay Đỗ Cửu đáp:

-Tại hạ không uống !

Chàng nói câu này bằng một giọng kiên quyết.

Đỗ Cửu sững sốt hỏi:

-Viên thuốc này rất bổ ích cho thân thể, sao tiểu huynh đệ lại không uống ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Tiểu đệ không muốn uống là không uống. Dù có là gan rồng tủy phượng uống một viên sống lâu trăm tuổi, tại hạ cũng không uống.

Đỗ Cửu giơ viên thuốc hồng trong tay lên hững hờ nói:

-Bây giờ tiểu huynh đệ không chịu uống, thì e rằng sau này có hối cũng không kịp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ nhất định không uống thì các hạ cứ cất đi.

Đỗ Cửu như người đụng đầu vào đinh, trong lòng vừa tức giận lại vừa buồn cười,bụng bảo dạ:

-Thằng nhỏ này nói năng mạnh dạn, đảm khí không vừa, thật là đáng phục.

Hắn cất viên thuốc đi rồi tựa vào vách núi.

Chiều trời mỗi lúc một tối dần. Mảnh trăng lưỡi liềm treo ở bên trời. Ngọn núi đứng sững dưới ánh trăng soi.

Cảnh đêm lạnh trên núi lại càng tịch mịch.

Khâu Tiểu San được một giấc ngủ ngon, tinh thần hồi phục, nàng mở mắt ra thấy Trung Châu Nhị Cổ một người ngồi điều dưỡng và một người đứng tựa vào vách núi, lòng nàng bỗng nẩy ra nhiều mối cảm khái nghĩ thầm:

-Hai người này võ công tuyệt thế, nhưng lại trục lợi trên chốn giang hồ,làm việc thương mại. Ta đã viết văn tự tất chúng vững lòng tin cậy không chịu bỏ qua. Cổ lai những bạn hữu võ lâm đều khinh tài trọng nghĩa để tiếng hào hiệp rồi rút lui

khỏi giang hồ. Bọn người võ công cao cường như Trung Châu Nhị Cổ mà suốt đời trục lợi, chẳng kể gây oán kết thù. Tưởng trong thiên hạ ít người như hai lão này.

Bỗng thấy Thương Bát đột nhiên mở bừng mắt ra cười khanh khách hỏi:

-Khâu cô nương tỉnh giấc rồi ư ?

Khâu Tiểu San cười lạt đáp:

-Tiểu nữ đã phiền hai vị phải chờ lâu.

Nàng cất bước tiến lại bên Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng vẫn nhắm mắt đang vận công điều dưỡng. Đêm khuya giá lạnh mà công lực như Tiêu Lĩnh Vu hiển nhiên chẳng thể nào chống lại với sự rét mướt, nhưng chàng ý chí cương quyết vô cùng,

khiến Khâu Tiểu San sinh lòng lân mẫn. Nàng buông tiếng thở dài hỏi:

-Tiểu đệ có rét không ?

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt nhìn Khâu Tiểu San cười đáp:

-Tiểu đệ không sợ rét lạnh.

Kim Toán Bàn Thương Bát rảo bước tiến lại nói:

-Tiểu đệ có một tấm bảo y bằng da con điêu giữ được sức nóng. Nếu lệnh đệ cần thì tại hạ xin kính tặng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ không cần đâu. Chẳng thà chết rét cũng đành chứ không muốn mặc áo của các hạ.

Thương Bát tủm tỉm cười nói:

-Tiểu huynh đệ còn nhỏ tuổi như vậy mà đã khí phách hơn đời, thật khiến tại hạ rất bội phục.

Khâu Tiểu San ngó Thương Bát bằng cặp mắt lạnh lùng nói:

-Trung Châu Nhị Cổ nổi tiếng giang hồ mấy chục năm mà suốt ngày tha thiết lo việc kinh doanh thủ lợi. Chắc hai vị định tích lũy tiền tài để đến nước phú xưng địch quốc.

Câu nàng nói có vẻ châm biếm nhưng Kim Toán Bàn lại lấy thế làm thích thú cười khanh khách đáp:

-Tài sản của anh em tại hạ không dám phú xưng địch quốc nhưng phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm hiện nay có thể nói là chưa ai bì kịp.

Khâu Tiểu San chau mày nghĩ thầm:

-Thằng cha này lấy chuyện thu góp tiền tài cùng báu vật làm vui thích. Mình nói mỉa hắn mà hắn lại ra chiều thích chí.

Nàng nghĩ vậy rồi không nói gì nữa, nắm tay Tiêu Lĩnh Vu, đoạn quay lại hỏi Trương Càn:

-Thương thế ngươi ra sao ?

Trương Càn đứng dậyđáp:

-Máu đã hết chảy, đau cũng bớt nhiều. Bây giờ tại hạ có thể thượng lộ được rồi.

Gã thò tay ra lượm thanh đơn đao dưới đất.

Khâu Tiểu San nói:

-Hay lắm ! Vậy chúng ta đăng trình ngay bây giờ.

Rồi nàng dắt Tiêu Lĩnh Vu cất bước đi trước.

Hà Khôn đã uống viên Trấn Thần Bảo Nguyên đan và móc một viên đưa cho Trương Càn uống.

Quả nhiên tinh thần hai người phấn khởi.

Hà Khôn nghĩ thầm trong bụng:

-Xem chừng Trung Châu Nhị Cổ, chẳng những góp nhặt báu vật, e rằng chúng còn thu cất thuốc men. Viên thuốc màu hồng này không biết từ tay ai đưa đến mà thần hiệu vô cùng !

Gã cầm song bút theo sau Trương Càn đi ngay.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đột nhiên đứng ngang ra chận đường Khâu Tiểu San hỏi:

-Khâu cô nương ! Cô nương quên điều ước đã ký rồi chăng ?

Khâu Tiểu San hỏi:

-Phải chăng hai vị muốn nhìn thấy di thể của gia mẫu tiểu nữ ?

Đỗ Cửu đáp:

-Đúng thế ! Bọn tại hạ muốn kiếm lệnh đường để lấy chìa khóa cung cấm.

Khâu Tiểu San nói:

-Tiểu nữ không quên đâu.

Nàng nghiêng người lướt đi về phía trước.

Đỗ Cửu vội nói:

-Khâu cô nương còn nhớ là hay lắm ! Bọn tại hạ ít người, cô nương mau mau nói ra di thể lệnh đường ở đâu, để thanh toán món đó đi cho xong.

Khâu Tiểu San đáp:

-Nhân mã của bang Thần Phong sắp đuổi đến nơi, hãy chờ cho tiểu nữ thoát nơi nguy hiểm rồi hãy nói với các hạ cũng chưa muộn.

Kim Toán Bàn Thương Bát cả cười nói:

-Cô nương nói thế là phải. Lão nhị nên lịch sự một chút.

Hắn dứt lời chạy nhanh như gió lướt qua bên mình Khâu Tiểu San, tranh tiên ra cửa hang, chúm môi huýt lên một tiếng còi.

Bỗng nghe tiếng cho sủa 'gâu gâu'. Hai con chó đen lớn chạy lẹ tới.

Con chó thấy Thương Bát ngoe nguẩy cái đuôi rồi chạy đến bên hắn.

Khâu Tiểu San theo sau Thương Bát ra khỏi cửa hang rồi, ngửng đầu lên nhắm địa thế xong đi về phía chính Tây.

Kim Toán Bàn Thương Bát khẽ bảo Đỗ Cửu:

-Lão nhị ! Ngươi đi hộ giá cho Khâu cô nương để ta thăm đường trước. Cần phải tránh được Thần Phong bang chúa và mấy quái vật đặc biệt mới được.

Đỗ Cửu nói:

-Chiếc chìa khóa cung cấm kia ngày nào chưa xuất hiện trên chốn giang hồ thì Khâu Tiểu San khó mà tránh khỏi bọn người bới lông tìm vết. Chẳng lẽ chúng ta cứ bảo vệ cho cô hay sao ?

Thương Bát đáp:

-Không cần đâu. Chỉ cốt sao thoát khỏi những tay cao thủ bao vây lần nầy là được, còn về sau thì dễ lắm.

Hắn ngửng đầu lên thấy bọn Khâu Tiểu San, Hà Khôn đã đi xa mấy chục trượng, liền vỗ vai Đỗ Cửu nói tiếp:

-Lão nhị ! Lão nhị đi rượt theo họ lẹ đi !

Dứt lời hắn nhảy vọt đi. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống đã lướt qua Khâu Tiểu San.

Hai con chó đen lớn theo sau Thương Bát.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu tăng gia cước lực đi theo sát Hà Khôn.

Khâu Tiểu San vừa nâng đỡ Tiêu Lĩnh Vu vừa đi. Nàng phóng chân chạy lẹ vọt qua hai cái núi.

Tiêu Lĩnh Vu hết cả rét mướt, quay đầu nhìn lại thấy Đỗ Cửu đội mũ che sụp xuống mí mắt vẫn theo sát Hà Khôn, quả nhiên có ý bảo vệ cho bọn mình. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Người này tuy bộ mặt đáng ghét, nhưng võ công cao cường, có thể giúp Khâu tỷ tỷ chống đỡ cường địch được .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe chó sủa 'gâu gâu', một bóng người từ phía quanh góc núi, xuất hiện, chạy lẹ tới.

Khâu Tiểu San xoay tay trái lại, nhẹ nhàng đưa người chàng về phía sau. Tay mặt nàng nắm chặt đốc kiếm chuẩn bị cự địch.

Bỗng nghe người đi tới hắng dặng một tiếng rồi nói:

-Khâu cô nương đừng hiểu lầm. Tại hạ chính là Thương Bát đây !

Hắn chưa dứt lời đã chạy đến trước Khâu Tiểu San.

Dưới ánh trăng, nàng nhìn rõ gương mặt của hắn bốc đầy nhiệt khí. Hiển nhiên,vừa trông đã biết hắn đã trải qua một cuộc chạy bở hơi tai.

Hai con chó lớn vẫn theo sau.

Khâu Tiểu San máy môi muốn hỏi, nhưng nàng đột nhiên ngừng lại lạnh lùng nhìn Thương Bát không nói gì nữa.

Kim Toán Bàn Thương Bát tuy lộ vẻ khẩn trương nhưng nét mặt vẫn tươi cười như trước.

Hắn nhìn Khâu Tiểu San cười nói:

-Hỏng bét ! Vụ buôn bán của tại hạ với cô nương e rằng phải lổ vốn mất.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Kẻ kình địch dám ngó tới Trung Châu Nhị Cổ tất không phải là hạng vô danh có đúng thế không ?

Thương Bát cười nói:

-Cô nương nói đúng đó ! Vừa rồi tại hạ phát giác hai thiếu niên xuất hiện trong võ lâm. Hai người này khó chơi lắm vì chúng không ham danh lợi mà lại trúng vào vụ muốn tranh đoạt chiếc chìa khóa cung cấm.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Các hạ sợ họ ư ?

Kim Toán Bàn Thương Bát cười đáp:

-Hiện nay trong võ lâm, những người khiến cho bọn tại hạ khiếp sợ cũng không có mấy. Nhưng tại hạ chỉ mong bảo vệ cô nương thì tội gì sinh sự với họ để mua chuốc phiền não.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Theo cao kiến của các hạ thì nên thế nào ?

Thương Bát đáp:

-Theo ý tại hạ thì nên tìm đường khác mà đi, tránh xa hai người đó.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Sao các hạ không nói rõ xem hai nhân vật ấy là ai ?

Thương Bát đáp:

-Hai người này rất nổi danh, dù cô nương chưa gặp nhưng tất cũng nghe lệnh đường nói tới.

Khâu Tiểu San hỏi:

-Ai vậy ?

Kim Toán Bàn Thương Bát xoay về hướng chính Bắc mà đi, đồng thời đáp:

-Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Hắn quay đầu lại nhìn thấy Khâu Tiểu San đứng yên không cất bước, bất giác hắn chau mày nói:

-Nếu cô nương muốn được bình yên vô sự thoát khỏi vòng vây của những tay đại cao thủ thì hay hơn hết là hợp tác với anh em tại hạ .

Hắn lại đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Dù cô nương chẳng kể đến mối an nguy của thân mình, cũng sợ chết của hai vị đi theo, thì cũng nghĩ tới lệnh đệ. Giữa những cuộc chiến nguy hiểm, cần phải có người bảo vệ cho y.

Hắn nói câu này quả nhiên khiến Khâu Tiểu San phải động lòng, nàng liền dắt Tiêu Lĩnh Vu đi về hướng chính Bắc.

Thương Bát tủm tỉm cười nói:

Nếu cô nương chịu hợp tác cùng anh em tại hạ thì việc thoát khỏi trùng vi một cách bình yên chẳng có chi là khó.

Khâu Tiểu San nghĩ tới việc đã ký giấy hợp đồng với hai người thì trong lòng không khỏi buồn bực. Nàng lạnh lùng đáp:

-Hai vị võ công cao thâm, oai danh lừng lẫy, nhưng hành động khó làm cho người thiên hạ kính trọng được.

Trung Châu Nhị Cổ oai danh lừng lẫy võ lâm mà nghe lời nói mai mỉa vào mặt thì dù không nổi nóng tất cũng sa sầm nét mặt mới phải. Thế mà Kim Toán Bàn Thương Bát vẫn chẳng có ý giận dữ chi hết, hắn còn lộ vẻ vui mừng đáp:

-Khâu cô nương nói đúng lắm ! Anh em tại hạ vốn không ưa danh dự hão huyền,chỉ mong những điều thực tiễn. Của đến càng nhiều càng hay. Trong võ lâm thiếu gì bậc hào phú nhưng thu thập được nhiều châu báu thì có thể nói quả quyết là chưa ai bì kịp.

Khâu Tiểu San bực mình hỏi:

-Tiền bạc châu báu thì làm gì ? Lúc chết có bỏ vào quan tài đem đi được không?

Kim Toán Bàn Thương Bát sững sốt đáp:

-Mỗi người có một chí hướng, không thể miễn cưỡng được. Lắm kẻ coi châu báu như đất bùn, coi tiền bạc như cỏ rác, nhưng anh em tại hạ thì thu thập bao nhiêu cũng không biết chán .

Hắn ngửng mặt lên cười ha hả nói tiếp:

-Tại hạ quên không nói cho cô nương hay về hai nhân vật không nên giây vào đó.

Khâu Tiểu San tuy khinh khi hành động của hai người, không muốn nói chuyện với họ nữa, nhưng nàng động tính hiếu kỳ, liền hỏi:

-Họ là ai vậy ?

Thương Bát tủm tỉm cười đáp:

-Hai người này chắc cô nương ái mộ lắm. Họ qua lại giang hồ để đỡ kẻ khốn cùng giúp người trong cơn hoạn nạn, giầu lòng trượng nghĩa khinh tài và nổi tiếng hào hiệp, khác hẳn anh em tại hạ là con nhà thương mại.

Khâu Tiểu San lạnh lùng nói:

-Các hạ muốn nói thì nói huỵch toẹt ra đi mà không muốn nói thì thôi. Còn úp mở quanh co thì chỉ khiến cho người nghe chán tai lắm.

Kim Toán Bàn Thương Bát tuy lúc nào cũng so bì hơn thiệt, nhưng hắn là người dày công hàm dưỡng ít kẻ bì kịp. Bất luận Khâu Tiểu San châm chọc cách nào,thủy chung hắn không động nộ, vẫn tươi cười hỏi:

-Cô nương đã nghe đến hai cái ngoại hiệu Tửu Tăng, Phạn Cái bao giờ chưa ?

Khâu Tiểu San động tâm tự hỏi:

-Tửu Tăng, Phạn Cái đều nổi danh đại hiệp một thời, chẳng lẽ hai nhân vậy này cũng rượt tới đây để tham dự việc đoạt chiếc chìa khóa cung cấm ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, nàng hững hờ đáp :

-Tiểu nữ chỉ nghe tên chứ chưa biết người.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nàng nói cũng động tính hiếu kỳ, hỏi xen vào:

-Những nhân vật đó không có tên họ hay sao mà kêu bằng Tửu Tăng, Phạn Cái ?

Thương Bát cười đáp:

-Nhà sư tuy là người xuất gia nhưng không giới tửu, tửu lượng của y thật là ghê gớm, uống ngàn chung cũng không say. Năm trước ở trên Huỳnh Hạc, y cùng người uống rượu thi, suốt ba ngày ba

đêm, tay không rời chung. Bao nhiêu người

dự hội đều say khướt lăn kềnh mà nhà sư vẫn không sao cả, vì vậy người ta tặng cho cái ngoại hiệu là Tửu Tăng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Té ra là thế ! Tửu Tăng thích uống rượu đã đành, chẳng lẽ Phạn Cái cũng ăn cơm hơn người hay sao ?

Thương Bát đáp:

-Tiểu huynh đệ đoán trúng đó ! Thực lượng của Phạn Cái thật là ghê gớm. Mỗi bữa ăn hết mỗt đấu gạo nấu cơm vẫn chưa no !

Tiêu Lĩnh Vu thè lưỡi ra hỏi:

-Ăn hết một đấu gạo mà không vỡ bụng ư ?

Thương Bát cười đáp:

-Bạn hữu giang hồ kêu bằng Phạn Cái dĩ nhiên y có chỗ đặc biệt. Nếu ăn không hết một đấu gạo thì cái nhã hiệu Phạn Cái làm sao mà có được ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Bản lĩnh Tửu Tăng, Phạn Cái thế nào ?

Thương Bát đáp:

-Bản lãnh hai nhân vật này không thể lường được .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-So với Khâu tỷ tỷ ra sao ?

Thương Bát đáp:

-Họ còn cao cường hơn nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng chau mày hỏi:

-Hai người đó lần mò đến dẫy núi đầy tuyết phủ dài hàng muôn dặm này chắc cũng có chỗ dụng tâm như các vị là để đoạt lấy chiếc chìa khóa cung cấm của Khâu tỷ tỷ hay sao ?

Thương Bát đáp:

-Hành vi của hai vị này khó mà lường được. Tại hạ không dám nói quyết. Mong rằng họ đến đây không phải vì chuyện này.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Tại sao vậy ?

Thương Bát dường như rất hợp ý tâm đầu với Tiêu Lĩnh Vu.

Chương 12: Thần Phong Bang Giở Trò Quái Đản

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Thương Bát câu gì hắn cũng trả lời. Hắn cười ha hả nói:

-Vì chiếc chìa khóa cung cấm đã được lệnh tỷ tỷ bán cho tại hạ rồi.

Khâu Tiểu San khẽ hừ một tiếng. Nàng ngầm vận chân lực vào tay phải cắp Tiêu Lĩnh Vu ra sức chạy về phía trước.

Thương Bát chạy vượt lên trước nói:

-Cô nương để tại hạ dẫn đường cho.

Trương Càn chỗ cánh tay bị chặt chưa khỏi hẳn. Gã chạy theo một hồi miệng vết thương lại bể ra. Máu tươi chảy dòng dòng. Gã cố gắng nhịn đau nhưng máu ra nhiều quá, không chịu đựng nổi. Hắn chạy được một lúc nữa rồi đầu óc choáng váng, chân bước loạng choạng. Cặp mắt hoa lên, té lăn xuống.

Hà Khôn theo sau Trương Càn, trong mình gã cũng bị mấy vết thương nhẹ. Sau một lúc chạy vội, gã thở hồng hộc. Vừa thấy Trương Càn té ngã muốn cứu viện mà không kịp.

Bỗng nghe cơn gió mạnh lướt qua bên mình, đột nhiên Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu vọt lên phía trước, vung tay ra ôm lấy Trương Càn, tay phải hắn điểm lẹ vào hai chỗ huyệt đạo để cầm máu cho gã.hắn lại móc lấy một viên thuốc bỏ vào

miệng gã bảo:

-Ngươi nuốt mau đi !

Rồi hắn không cần Trương Càn có nuốt hay không, ôm lấy gã mà chạy về phía trước.

Khâu Tiểu San đột nhiên dừng bước quay đầu lại hỏi:

-Chuyện gì vậy ?

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

-Vết thương của gã lại vỡ ra suýt nửa té nhào. Bây giờ gã không việc gì nửa rồi.

Tại hạ phải ôm gã chạy đi cho lẹ.

Khâu Tiểu San nghĩ thầm:

-Bọn chúng hành động như vậy chắc là để thoát khỏi vòng vây cho lẹ rồi bức bách ta đưa chìa khóa cung cấm ra.

Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn xoay mình chạy về phía trước.

Đường núi gập ghềnh, quanh co, đoàn người chạy suốt đêm cho đến lúc trời tang tảng sáng, chẳng hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất.

Bỗng nghe hai tiếng chó sũa 'gâu gâu'. Tiếp theo là tiếng quát vang:

-Mi là con chó mà khinh người thế ! Mi dám hổn hào cả với lão khiếu hóa ư ?

Thương Bát la thầm:

-Hỏng bét ! Mình sợ gặp lão quỷ quanh đi quẩn lại, sao còn chạm trán lão khiếu hóa này ?

Hắn dừng lại nhìn thì thấy chỗ ngã ba đường có một tòa miếu thổ địa trắng. Dưới gốc cây tùng trước miếu, một lão già áo rách trăm chỗ che không kín thân thể ngồi đó. Trước mặt lão đặt một cái chảo lớn. Bên cạnh đặt một cây gậy. Hai con chó lông đen đứng cácg chừng bốn năm thước nhìn chằm chặp lão già, muốn nhảy xổ lại.

Thương Bát khẽ huýt một tiếng còi kêu đôi chó về, chắp tay thi lễ nói:

-Thẩm huynh ! Lâu nay tiểu đệ không được gặp.

Lão già từ từ quay đầu lại ngó Kim Toán Bàn Thương Bát một cái rồi nói:

-Thương huynh càng ngày càng phì mị, chắc là buôn bát phát tài lắm !

Thương Bát cười đáp:

-Nhờ tổ ấm cũng khá !

Lão già lam lủ chú ý nhìn hai con chó đen nói:

-Phải chăng đôi súc sinh kia là của Thương huynh ?

Kim Toán Bàn Thương Bát đáp:

-Tiểu đệ qua bên Tây Vực buôn bán, người ta không có tiền mua hàng nên đổi hai con chó này dắt

về.

Lão già lam lũ nói:

-Hai con chó này bất nhả lắm ! Thương huynh nhiều tiền nên nuôi nó đi đâu cũng đưa đi theo để tỏ ra con người phú quý, lão khiếu hóa này coi chẳng thuận mắt chút nào.

Kim Toán Bàn Thương Bát cười đáp:

-Chúng là giống vật vô tri, xin Thẩm huynh miễn trách. Bây giờ tiểu đệ xin lỗi đó.

Hắn nói xong chắp tay xá một cái.

Lão già lam lủ đảo mắt ngó quanh, bỗng chú ý nhìn Khâu Tiểu San nói:

-Gớm thật ! Thương huynhbuôn bán càng ngày càng lớn, mua cả đến người nữa.

Khâu Tiểu San trong lòng tức giận đã toan nổi nóng, nhưng nàng lại nghĩ rằng:

-Thương Bát là người có uy thế trong võ lâm mà còn kính trọng lão ăn xin này.

Và coi lời lão tựa hồ không phải nói chuyện buôn bán thì chắc lão là một nhân vật có danh vọng lớn. Có khi lão là Phạn Cái nổi danh hào hiệp trên chốn giang hồ cũng chưa biết chừng.

Nàng nghĩ vậy rồi nín thinh.

Tuy nàng từng nghe mẫu thân đề cập đến danh hiệu Phạn Cái, nhưng chưa từng thấy mặt.

Bỗng nghe Thương Bát cười ha hả nói:

-Thẩm huynh dạy quá lời ! Cô nương đây là vị mại chủ rất lớn của bọn tiểu đệ.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đột nhiên đặt Trương Càn xuống rảo bước tiến lại nói:

-Anh em tiểu đệ có việc buôn bán gấp rút, không rảnh để cùng Thẩm huynh trò chuyện lâu dài được. Vậy sau này chúng ta sẽ gặp nhau bây giờ tạm xin cáo biệt.

Lão già lam lủ buông tiếng cười rộ nói:

-Té ra lão nhị vẫn không bình tỉnh được như lão đại .

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi lại:

-Phải chăng Thẩm huynh muốn làm khó dễ anh em tiểu đệ ?

Lão già lam lủ cười đáp:

-Không dám ! Không dám ! Mấy năm nay lão khiếu hóa gặp vận sa sút kiếm không đủ ăn, mà anh em các hạ tiền nhiều như nước, của chất như nón, phú xưng địch quốc thì cần gì một món hàng mà phải vội ? Bữa nay đã gặp lão khiếu

hóa đây, mong rằng quý huynh đệ nghĩ đến tình xưa, chia cho lão khiếu hóa này một chút cơm thừa canh cặn.

Đỗ Cửu cười lạt đáp:

-Thẩm huynh muốn quấy rầy anh em tiểu đệ thì cứ nói huỵch toẹt ra.

Lão gia lam lũ thò tay vào trong chảo sắt để trước mặt bốc một nắm cơm đút vào miệng vừa nhai vừa cười, nói:

-Theo lẽ ra thì kẻ nghèo cùng không đối chọi với bậc phú quý. Quý huynh đệ giầu nhất thiên hạ mà lão khiếu hóa thì không có một chỗ cắm dùi. Nếu chúng ta xảy cuộc tỷ đấu thì tất nhiên lão khiếu hóa phải thua rồi.

Thương Bát xen vào:

-Thẫm huynh du ngoạn phong trần nổi tiếng hào hiệp. Tiểu đệ rất kính trọng .

Lão già lam lũ gạt đi:

-Đừng nói thế ! Tiểu đệ không dám đâu !

Thương Bát lại nói:

-Chúng ta là người minh bạch không nói chuyện quanh co ám muội. Thẩm huynh tới đây phải chăng vì chiếc chìa khóa cung cấm ?

Lão già lam lũ đáp :

-Cái đó lão khiếu hóa cũng muốn, nhưng e rằng mình không có phúc lấy được.

Thương Bát biến sắc hỏi:

-Thẩm huynh có mời những tay trợ thủ đến không ?

Lão già lam lũ đáp:

-Thường thường lão khiếu hóa một mình bôn tẩu giang hồ. Nếu quả có tay trợ thủ thì cũng là

chuyện ngẫu nhiên.

Thương Bát hỏi:

-Tiểu đệ có một điều cần nói trước được chăng ?

Lão gia lam lũ đáp:

-Lão khiếu hóa xin rửa tai để nghe lời cao luận.

Thương Bát đưa mắt nhìn Khâu Tiểu San nói:

-Lệnh đường của Khâu cô nương đây giữ chiếc chìa khóa cung cấm đó và đã bán cho tiểu đệ rồi. Nếu Thẩm huynh vì chuyện này mà tới đây thì tại hạ xin lỗi nói là Thẩm huynh đến chậm một bước và đã bị anh em tiểu đệ tranh tiên mất rồi.

Lão già lam lũ hỏi:

-Thương huynh nói vậy là chiếc chìa khóa cung cấm kia đã lọt vào tay Thương huynh rồi sao ?

Thương Bát đáp:

-Hiện giờ chưa thấy chiếc chìa khóa cung cấm đó.Có điều Khâu cô nương đây đã lập tờ khế ước bán cho anh em tại hạ rồi.

Lão già lamlũ lại thò tay vào chảo bốc hai nắm cơm nguội bỏ vào miệng vừa nhai vừa hỏi:

-Phải chăng Khâu cô nương đây là người thừa kế của Khâu Vân Cô ?

Khâu Tiểu San nói gnay:

-Đó là tiên mẫu.

Lão già lam lũ bỗng đứng phắt dậy hỏi:

-Sao ? Té ra lệnh đường đã qua đời rồi ư ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Gia mẫu đã tạ thế từ lâu rồi.

Lão già lam lũ đột nhiên buông tiếng thở dài, tự nói một mình:

-Trong đời lão khiếu hóa chưa từng khiếm khuyết ai chút gì. Chỉ có ...

Đột nhiên lão cảnh giác im miệng không nói nữa,lão quay lại ngó Trung Châu Nhị Cổ thủng thẳng nói tiếp:

-Lão khiếu hóa nghe đồn có ai tới đây là được chia phần. Mấy năm qua quý huynh đệ buôn bán phát tài, về càng ngọc châu báu chẳng nói làm chi, nhưng chiếc chìa khóa cung cấm là một việc lớn lão khiếu hóa phải can thiệp vào .

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu cười lạt ngắt lời:

-Lão khiếu hóa bất tất nói chuyện đường dài. Nếu lão muốn làm khó dễ anh em tại hạ cũng không sao, nhưng đừng để vạ lây đến người khác. Trung Châu Nhị Cổ đã ra chiêu bài từ lâu chứ không phải mới vài ba năm. Bất luận là ai mà muốn đập tan chiêu bài của anh em tại hạ thì bọn tại hạ phải ra tay nghênh tiếp. Đỗ lão nhị này được nghe oai danh Phạn Cái từ lâu. Bữa nay gặp cơ hội lĩnh giáo cũng là một điều may mắn.

Lão già lam lũ lạnh lùng đáp:

-Muốn đánh nhau thì dĩ nhiênlão khiếu hóa phải bồi tiếp.

Kim Toán Bàn Thương Bát ngoài mặt lúc nàocũng hòa hoãn mà thực ra trong lòng rất nhiều mưu kế. Hắn coi chừng tình thế bữa nay khó bề giàn xếp. Nếu phải kéo dài thời gian thì sao bằng động thủ trước đi ?

Oai danh của Phạn Cái tuy chấn động giang hồ, nhưng sức một người chưa chắc đã ăn được anh em hắn.

Hắn đã tự tin liền tủm tỉm cười nói:

-Lão nhị ! Thẩm huynh võ công cao cường. Lão nhị phải cẩn thận mới được.

Hắn nói cây này tỏ ra tâng bốc PhạnCái mà kỳ thực là nhắc nhở Đỗ Cửu nên động thủ sớm đi, đừng trùng trình nữa.

Thương Bát và Đỗ Cửu ở với nhau được mấy chục năm trời như hình với bóng nên hiểu tâm lý nhau ngay.

Đỗ Cửu nghe Thương Bát nói, liền dùng tay phải hộ thân, tay trái chuẩn bị cho khởi thế công. Hắn nghiêng mình sang một bên rồi xông về phía trước toan động thủ. Đột nhiên có tiếng cười vọng lại.

Hắn ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy một bóng người vọt tới lẹ như sao sa, từ phía ngọn cây tùng gần đó hạ xuống. Bóng người mới này chỉ vọt đi hai cái đã đến trước mặt bọn chúng. Người hắn đem theo mùi rượu nồng nặc.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu vội thu hình lại, chú ý nhìn người mời đến thấy hắn thân thể cao lớn da mặt hồng hào, cái đầu trọc lóc, mình mặc áo cà sa mầu nguyệt bạch, nhưng dấy đầy dầu mở rất dơ dáy. Cặp mắt hắn nửa nhắm nửa mở đảo nhìn Trung Châu Nhị Cổ rồi cười nói:

-Ta cứ tưởng là ai ? Té ra là hai vị đại lão bản.

Dứt lời hắn thò tay về phía sau lưng lấy một bầy rượu rất lớn, mở nút ra dốc vào miệng uống ừng ực một hồi. Hắn từ từ hạ bầu rượu xuống dđậy nắp lại rồi cười nói:

-Rượu ngon qua ! Rượu ngon quá !

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

-Tiểu đệ quên mất là Tửu Tăng và Phạn Cái trước nay đi liền với nhau như bóng với hình.

Tửu Tăng cặp mắt lừ khừ say khướt. Người hắn luôn luôn lảo đảo tựa hồ bước chân không vững. Hắn cười ha hả nói:

-Cung hỉ nhị vị lão bản buôn bán đại phát tài !

Kim Toán Bàn Thương Bát trong lòng lo lắng ngoài miệng vẫn tươi cười đáp:

-Nhờ trời vẫn được lãi nhiều lổ ít, làm ăn cũng khá.

Tửu Tăng giơ tay mặt lên trỏ vào Thương Bát cười nói:

-Trước nay ông bạn khéo tính buôn đâu lãi đấy. Nhưng đêm nay e rằng ông bạn tính trật rồi đó.

Đỗ Cửu hắng dặng một tiếng hỏi:

-Phải chăng hai vị .

Tửu Tăng cười khành khạch ngắt lời:

-Ông bạncòn nói gì nữa ?

Kim Toán Bàn Thương Bát biết rõ Tửu Tăng suốt ngày say bí tỷ mà thực ra hắn là một nhân vật cơ trí hơn người, chẳng bao giờ bắn tên không đích.

Hắn liền ngăn Đỗ Cửu lại rảo bước tiến ra chắp tay cười hỏi:

-Tiểu đệ muốn thỉnh giáo: Còn bao nhiêu cao nhân muốn làm khó dể anh em tại hạ ?

Tửu Tăng cười khanh khách đáp:

-Bản hòa thượng hễ có rượu là thỏa mãn. Còn lão khiếu hóa này chỉ mong được bữa no. hai chúng ta chỉ là bì rượu túi cơm. Đại lão bàn chắc chẳng coi vào đâu ?

Kim Toán Bàn Thương Bát từ lúc thấy Tửu Tăng xuất hiện đã biết ngay là cục diện đêm nay khó lòng đối phó. Tửu Tăng, Phạn Cái đã lừng lẫy tiếng tăm lại võ công cao cường. Nếu lấy một chọi một thì e rằng hàng mấy trăm chiêu mới phân thắng bại. Hắn đã không nắm vững được phần thắng đành phải chờ cơ hội sẽ tính.

Hắn liền cười ha hả nói:

-Huynh đài dạy quá lời ! Anh em tại hạ vẫn đem lòng ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Tửu Tăng mỉm cười nói:

-Không trách Trung Châu Nhị Cổ buôn bán phát tài, nay bần tăng mới rõ đại lão bản thật tài thuận gió giương buồm.

Thương Bát cươi nói:

-Bao giờ tiểu đệ cũng lấy câu hòa khí sinh tài làm phương châm.

Tửu Tăng nói:

-Hai vị đại lão bản làm ăn hưng thịnh đến trình độ mấy chục năm mà chưa bao giờ phải lổ vốn .

Thương Bát ngắt lời:

-Đó là nhờ bạn hữu giang hồ có dạ nể vì anh em tại hạ.

Tửu Tăng đột nhiên cất giọng nghiêm nghị :

-Lâu ngày lên núi tất có phen gặp hổ. Chuyến này e rằng hai vị đại lão bản gặp chuyện rắc rối.

Thương Bát vẫn cười đáp:

-Giả tỷ Tửu Tăng, PhạnCái mà cố ý làm khó dễ anh em tại hạ thì thật rắc rối to !

Tửu Tăng hỏi:

-Ngoài bản hòa thượng và lão khiếu hóa .

Thương Bát ngắt lời :

-Anh em tiểu đệ nhận xét nông nổi không nghĩ ra được cao nhân nào ngoài hai vị nữa ?

Phạn Cái đột nhiên xen vào:

-Những cao thủ bang Thần Phong nhiều như cỏ mọc cũng đều đến cả.

Thương Bát nói:

-Anh em tiểu đệ đã được gặp mấy vị cao nhân ở bang Thần Phong nhưng bất quá họ có hư danh mà thôi.

Tửu Tăng cười lạt nói:

-Mọi người trong võ lâm hai vị đại lão bản không để vào mắt xanh đã đành,nhưng còn Thần Phong bang chúa .

Tửu Tăng chưa dứt lời thì mấy tiếng hú lanh lảnh vọng lại.

Tửu Tăng đột nhiên xoay mình đến bên cạnh Phạn Cái ngồi xếp bằng.

Bốn phía bóng người chuyển động. Hai con chó lớn sủa lên không ngớt.

Thương Bát quát hai con vật cho chúng im tiếng. Hắn đảo mắt nhìn tình thế chung quanh một lượt rồi khẽ bảo Khâu Tiểu San:

-Xin cô nương hãy dời gót đến bên khối đá lớn ở mé tả ngọn núi này, xem chừng đêm nay khó lòng tránh khỏi một cuộc ác đấu.

Chỉ trong chớp mắt, toán người bốn mặt đã tiến gần vào đến chỗ mấy người, chỉ còn cách mươi trượng.

Khâu Tiểu San đảo cặp mắt trong sáng nhìn phiến đá ở mé tả ngọn núi lồi ra,nhận thấy quả là nơi ẩn tránh rất hay, liền dắt Tiêu Lĩnh Vu đi tới.

Trương Càn, hà Khôn theo sau Khâu Tiểu San.

Thương Bát đảo mắt nhìn thế địch bốn mặt rồi tháo hai cái vòng sắt trên cổ chó ra. Hiển nhiên hắn thấy địch đến trong lòng hồi hộp.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên Khâu Tiểu San. Chàng chuyển động cặp mắt đảo nhìn tứ phía thì thấy những người tới gần đều mặc võ phục dạ hành, tay cầm binh khí. Ánh hào quang lấp loáng dưới bóng trăng.

Thương Bát, Đỗ Cửu tìm chỗ lợi thế đứng xây lưng vào nhau.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn đại hán võ phục bao vây bốn mặt đến hơn hai chục tên.

Nhưng họ tới gần còn chừng năm trượng thì dừng lại. Họ chia thành mỗi tốp năm,ba người trấn giữ những thông lộ bốn mặt, dường như chờ đợi chuyện gì.

Bỗng nghe một hồi thanh âm quái gở u ú vọng lại. Ngoài ra xuất hiện hai chấm đèn lửa.

Đèn lửa này đi tới mau lẹ phi thường. Chỉ trong chớp mắt đã đến gần chỉ còn cách vài chục trượng, ánh đèn lửa đã soi rõ những người đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý theo dõi, bất giác run lên. Một cảm giác hồi hộp từ trong tim nảy ra.

Chàng đã nhìn rõ hai người áo đen bé nhỏ mà cao, chúng giơ hai ngọn đèn lửa đầy tử khí để mở đường. Sau hai ngọn đèn là bốn đại hán thân hình cao lớn, oai phong lẫm liệt, hai cánh tay trần khiêng một thần tượng cao lớn mặt mũi hung dữ đang chạy lẹ tới.

Phía sau thần tượng này là bốn người toàn thân mặc áo đen thắt dây lưng sặc sỡ.

Giữa chốn thâm sơn vào lúc đêm khuya gió lạnh tuyết rơi mà xuất hiện những nhân vật quái đản này đem lại bầu không khí âm thầm rùng rợn.

Khâu Tiểu San thấy toàn thân Tiêu Lĩnh Vu run bần bật liền bảo:

-Tiểu đệ ! Bất tất phải sợ hãi !

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy mùi hương thoang thoảng đưa vào mũi bất giác chàng ngửng đầu nhìn thấy Khâu Tiểu San tỏ vẻ bình tỉnh chẳng chút chi sợ sệt, liền động tâm nghĩ thầm:

-Tỷ tỷ là hàng nữ lưu còn không khiếp sợ, ta đường đường tấm thân nam tử sao lại nhút nhát thế này ?

Chàng liền phuởn ngực đứng thẳng người lên.

Trung Châu Nhị Cổ quanh năm bôn tẩu giang hồ, tuy đã nghe tiếng bang chúa bang Thần Phong nhưng chưa từng thấy mặt. Bang này mới quật khởi mà thế lực khuyếch trương rất mau lại đầy vẻ thần bí.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu thở phào một cái khẽ hỏi:

-Lão đại ! Bọn họ khiêng thần tượng hung dữ kia là có dụng ý gì ?

Kim Toán Bàn Thương Bát dùng thuật truyền âm nhập mật đáp:

-Mới nghe ba chữ Bang Thần Phong đã đoán ngay được người chủ sự thiện nghề hý lộng quỷ thần. Thấy điều quái lạ vẫn phải bình tỉnh, chưa gì đã hoảng hốt phải thất bại. Chúng ta hãy chờ coi xem bọn họ giở trò gì.

Bỗng thấy hai người cao gầy cầm hai ngọn phong đăng đầy tử khí đột nhiên dừng bước. Hai tay giơ cao nữa lên.

Bốn đại hán trần cánh tay từ từ đặt thần tượng hung ác xuống rồi đứng ở hai bên.

Thương Bát nhờ ánh đèn nhìn rõ thần tượng đặt xuống đất hãy còn cao đến bảy,tám thước. Đầu thần tượng lớn bằng cái đấu. Mặt xanh lè, mũi cao miện rộng. Cặp mắt hé mở. Hai chiếc răng nanh chìa ra hai khóe miệng dài đến bảy, tám tấc. Hai tay đằng trước chắp lại để trước ngực. Còn hai tay phía sau giơ cao lên. Một tay cầm lệnh bài và một tay cầm trường kiếm.

Trung Châu Nhị Cổ kiến thức rộng rãi cũng không nhận ra được đây là thần tượng gì ?

Bổng thấy bốn người mặc áo đen thắt đai lưng sặc sở đi quanh đến trước mặt thần tượng, kính cẩn xá dài một cái. Đột nhiên chúng xoay mình lại rồi một tên rảo bước đi về phía Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Hải chú ý nhìn ra thấy người áo đen này thắt đai sặc sỡ có viết bốn chữ trắng "Đàn tiền hộ pháp".

Người này đưa mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ một cái rồi quay thẳng về phía Khâu tiểu San.

Lãnh diện thiết bút Đổ Cửu lạng người ra cản đường lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Người áo đen đột nhiên vung tay mặt đánh ra một chưởng.

Đổ Cửu đã vận động chân lực từ trước cũng xoay tay phóng chưởng phản kích.

Hai chưởng đụng nhau đánh "binh" một tiếng. Cả hai người cùng dội lại một bước.

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Chưởng lực thằng cha này rất thâm hậu !

Người áo đen cũng hơi kinh ngạc. Gả dừng bước lại, máy môi khẽ bật lên tiếng hỏi :

- Ai ?

Đỗ Cửu vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói càng lạnh lẽo hơn. Nhưng thanh âm hắn chưa lạnh bằng giọng

nói của người áo đen.

Kim toán bản Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Anh em tại hạ là Trung Châu Nhị Cổ mở chiêu bài buôn bán. Từ những loại bằng da ở ngoài quan ải cho đến châu báu ở Nam Cương đều đủ hết. Nói sao bảo vậy. Ông bạn muốn mua thứ gì xin cứ nói ra.

Người áo đen dường như đã biết tiếng Trung Châu Nhị Cổ, gã đảo mắt ngó Thương Bát, Đỗ Cửu rồi lạnh lùng lên tiếng :

- Hai tướng mở đường của bang chúa bản bang đã bị hại về tay hai vị...

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Cái đó là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Người áo đen đột nhiên dương cặp mắt nhìn chầm chập vào Khâu tiểu San hỏi :

- Vị cô nương kia phải chăng họ Khâu ?

Khâu tiểu San đáp :

- Bản cô nương chính là Khâu tiểu San. Các hạ có điều chi dạy bảo ?

Trương Bát buông tiếng cười gượng ngắt lời Khâu tiểu San :

- Khâu cô nương là người khách hàng của bọn tại hạ. Ông bạn có chi cần nói với anh em tại hạ là đủ.

Người áo đen cười khẩy một tiếng rồi xoay mình trở về phía thần tượng.

Thương Bát thừa cơ dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Lão nhị ! Cục diện đêm nay cực kỳ nguy hiểm, nguy hiểm nhất trong đời chúng ta. Bốn mặt cường địch bao vây rồi. Không kể đến Thần Phong bang chúa,chỉ bốn tên hộ pháp cũng đủ đối phó với anh em ta rồi. Người ta còn bốn đại hán để trần cánh tay, tên nào cũng uy mãnh phi thường, khó lòng ăn thua với họ. Tửu Tăng Phạn Cái lại không phải đồng đạo với chúng ta. Vì tình thế bắt buộc ta cần mượn sức hai lão đó để thoát vòng nguy hiểm. Trong vụ này phải khôn ngoan lắm mới được.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu đáp :

- Bất cứ việc gì tiểu đệ cũng xin nghe mệnh lệnh của đại ca.

Thương Bát nói :

- Theo nhận xét của tiểu huynh thì lão khiếu hóa đến đây dường như có vẻ quan tâm đến Khâu tiểu San còn hơn cả chiếc chìa khóa cung cấm. Lão Túy tăng thì tâm cơ thâm trầm, cực kỳ mưu trá. Hắn muốn để chúng ta đấu với bang Thần Phong cho kiệt quệ rồi mới ngồi giữa thủ lợi. Nếu chúng ta có thể lợi dụng sự an nguy của Khâu tiểu San để khích động lão khiếu hóa ra tay thì lão Tửu Tăng tất nhiên trợ thủ vì hắn với Phạn Cái kết giao như chân, như tay. Lo gì không đưa lão vào vòng chiến ?

Đỗ Cửu nói :

- Tiểu đệ xin theo lời đại ca.

Thương Bát nói :

- Việc nầy cần phải kín đáo để khỏi lọt vào tay Khâu tiểu San.

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ ghi nhớ rồi ...

Chương 13: Trong Cổ Miếu Quần Hùng Tụ Hội

Đỗ Cửu ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Vừa rồi tiểu đệ đã đối chưởng với người áo đen kia thấy công lực gả dường như không kém gì mình. Vậy lúc động thủ, đại ca chớ nên khinh thị.

Thương Bát mỉm cười đáp :

-Cái đó hiền đệ bất tất phải quan tâm.

Hắn ngừng đầu trông ra, thấy người áo đen đã đến trước thần tượng. Gã quỳ xuống để chờ chỉ thị.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ khẽ hỏi Khâu Tiểu San :

-Tỷ tỷ ! Thần tượng kia là người sống hay người chết ?

Khâu Tiểu San đối với Tiêu Lĩnh Vu vẫn có lòng thương mến, bây giờ nàng cảm thấy càng thương mến hơn như tình mẹ con, phải gánh vác lấy sự an nguy sống chết của thằng nhỏ yếu ớt.

Nàng mỉm cười đáp :

-Đó là tượng gỗ hay tượng đất, dĩ nhiên không phải người sống.

Tiểu lĩnh Vu hôm qua thấy Khâu Tiểu San có lúc nặng lời với mình, nên chàng có chỗ không hiểu, cũng không dám hỏi nữa.

Chàng ngưng thần nhìn ra thì thấy thần tượng cao lớn giơ tay trái lên từ từ vẩy cái lệnh bài trong tay.

Diễn biến kỳ dị này khiến cho Trung Châu Nhị Cổ là những người biết nhiều hiểu rộng cũng phải bở vía thì dĩ nhiên nó làm cho Tiêu Lĩnh Vu phải chấn động tâm thần. Lòng chàng chồng chất mối nghi ngờ mà không dám vì sợ Khâu Tiểu

San nổi nóng.

Thần tượng vẻ mặt hung ác giơ cánh tay trái đằng sau lên vẩy tấm lệnh bài một lúc rồi dừng lại. Kế đó có thanh âm văng vẳng vọng ra.

Trung Châu Nhị Cổ tuy võ công cao cường, tai mắt minh mẫn nhưng thanh âm nhỏ quá lại cách xa mấy trượng nên không nghe rõ.

Bỗng thấy người áo đen đang quì gối trước mặt thần tượng vội đứng lên xoay mình nhẩy vọt về phía Trung Châu Nhị Cổ. Thân pháp cực kỳ mau lẹ.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu hai vai rung động, lại ra đứng chắn ngang cản đường người áo đen. Hắn lạnh lùng nói :

-Anh em tại hạ qua lại từ Nam chí bắc thấy chuyện quái dị đã nhiều, thì cách hý động quỷ thần của quí bang kia không hăm dọa được anh em tại hạ đâu. Ông bạn muốn gì thì cứ nói rõ giá tiền ra để tại hạ tính lại coi vụ buôn bán này có thể làm ăn được không.

Người áo đen nói :

-Bản bang chúa đã truyền lệnh không xét đến cái vụ quí huynh đệ đánh tử thương hai tướng trước giá bang chúa nữa. Hai vị chỉ cần lưu vị cô nương họ Khâu kia lại là có thể rút lui được ngay.

Kim toán bản Thương Bát cả cười nói :

-Món hàng của quý bang lớn quá, tại hạ không thể trã giá được.

Người áo đen cười lạt nói :

-Bản bang chúa đã ban ơn đặc biệt mà quí huynh đệ không chịu tiếp nhận tức là tìm đường chết.

Thương Bát cười đáp :

-Việc buôn bán chỉ cốt được lời. Nếu quí bang chúa cưởng bách trong việc thương mại tức là đập phá chiêu bài Trung Châu Nhị Cổ của bọn tại hạ rồi.

Người áo đen hỏi :

-Mời rượu không uống lại muốn uống rượu phạt chăng ?

Gã vung tay lên. Lập tức bóng người chuyển động. Tám đại hán tay cầm quỉ đầu đao ùa ra bao vây Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Bát thấy tám tên đại hán này thân pháp cực kỳ mau lẹ, dường như người nào cũng có bản lãnh vào hạng thượng thặng thì trong lòng không khỏi xao xuyến tự hỏi :

-Không hiểu bang Thần Phong đi đâu thu nạp được nhiều cao thủ đến thế ?

Tuy hắn trong lòng ngấm ngầm kinh hãi mà ngoài mặt vẫn tươi cười nói :

-Làm nghề thương mại khó mà tránh khỏi những bước đường nguy hiểm. Quí bang nhất định muốn đập phá chiêu bài của anh em tại hạ thì tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào khác.

Người áo đen kia lạnh lùng hỏi :

-Bọn Trung Châu Nhị Cổ các ngươi tự rước lấy những điều phiền não thì còn trách người ta thế nào được ?

Gã vừa nói vừa bước lùi lại.

Kim toán bàn Thương Bát đột nhiên vén áo lên thò tay vào móc ra một đám ánh vàng rực rỡ lóe lên hoa mắt. Đó là cái bàn tính, đoạn hắn vung tay một cái. Những tiếng lách cách vang lên, đồng thời hắn cất tiếng gọi :

-Ông bạn hãy dừng bước !

Gã áo đen đứng lại lạnh lùng hỏi :

-Đại lão bãn còn muốn gì nữa ?

Thương Bát cười đáp :

-Tiểu đệ chưa kịp hỏi quí danh.

Người áo đen nói :

-Tại hạ là Chiêu hồn thủ Thường Minh, hộ pháp tùy giá của bang chúa bang Thần Phong.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu xen vào :

-Món nợ này anh em tiểu đệ nhớ rồi.

Chiêu hồn thủ Thường Minh cười lạt đáp :

-E rằng đêm nay hai vị khó lòng toàn mạng để rời khỏi nơi đây.

Thương Bát tay cầm nắm con toán, đảo mắt nhìn quanh. Dưới ánh trăng sao thấy những đại hán bao vây bốn mặt đều tay cầm quỉ đầu đao sống dầy, lưỡi đao xanh lè, liền bảo Đỗ Cửu :

-Lão nhị hãy coi chừng. Đao của họ đều tẩm chất độc.

Đỗ Cửu gật đầu thò tay vào bọc móc ra một cây thiết bút và một cái vòng tròn ánh ngân quang lấp

loáng.

Thương Bát vung bàn tính lên cười hỏi :

-Các vị xông cả vào một lượt hay là lấy một chọi một ?

Chiếc bàn tính trong tay hắn đúc bằng vàng dòn. Những con tính dùng minh châu xâu lại, ánh sáng lóa mắt.

Đỗ Cửu tay mặt cầm thiết bút gõ vào chiếc vòng bạc bên tay trái đánh keng một tiếng rồi lớn tiếng hô :

-Tại hạ tưởng các vị nhất thời xông vào thì hơn.

Tám đại hán võ phục chia ra đứng tám phương theo hình bát quái rồi thủng thẳng tiến vào không nhanh mà cũng không chậm. Người nào người nấy mặt lạnh như tiền, không nói nửa lời.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy cái vòng bạc trong tay trái Đỗ Cửu, quay lại khẽ hỏi Hà Khôn :

-Hà thúc thúc ! Đỗ Cửu trong tay cầm vòng bạc cũng là khí giới để đánh nhau ư?

Hà Khôn đáp :

-Đó là một thứ khí giới ngoại môn kỳ lạ kêu bằng Hộ thủ Khuyên. Người nào đã sử dụng được thứ khí giới này tất vào hạng võ công thượng thặng, lấy cái nhỏ để kiềm chế cái lớn và phát huy công dụng tuyệt diệu của nó.

Tiêu Lĩnh Vu ồ một tiếng rồi lại đưa mắt nhìn vào trong trường.

Lúc này hai con chó lớn của Thương Bát đột nhiên đến nằm phục xuống phía sau hắn. Dường như chúng thủ thế để đến lúc cần sẽ nhẩy xổ ra.

Bọn đại hán võ phục cầm quỉ đầu đao tiến vào gần hai người chỉ còn cách chừng bảy, tám thước rồi dừng lại không tiến thêm nữa.

Thương Bát vận mục lực nhìn ra xa thấy Tửu Tăng, Phạn Cái vẫn ngồi xếp bằng,tựa hồ không ngó gì tới biến diễn trước mắt. Trong lòng nóng nẩy, hắn nghĩ thầm :

-Thanh thế bang Thần Phong rất lớn và hai lão kia không nhúng tay vào thì e rằng cục diện bữa nay dữ nhiều lành ít.

Bỗng thấy Chiêu Hồn thủ Thường Minh đứng cách hai trượng đột nhiên hú lên một tiếng dài.

Hai đại hán võ phục cầm đao nghe tiếng hú liền xông vào. Lập tức ánh hào quang lóe ra từ bốn mặt tám phương đánh vào.

Thương Bát vung chiếc bàn tính trong tay, hào quang bắn tung tứ phía, Kim thiết chạm nhau vang lên một hồi, gạt bốn thanh quỷ đầu đao ra.

Đỗ Cửu tay trái cầm vòng bạc, tay phải cầm thiết bút cũng vung lên để gạt bốn thanh đơn đao. Hắn toan vung bút phản kích thì tám đại hán võ trang đột nhiên nhẩy lùi lại.

Thương Bát thấy bọn cường địch tiến thoái có thứ tự, mỗi tên chỉ đánh một đao rồi nhẩy lùi lại. Hiển nhiên là một loại kỳ môn trận thức. Chúng ra một chiêu vừa rồi là để thử sức bên địch. Hắn kinh hải nghĩ thầm :

-Thinh danh của bang Thần Phong quả không ngoa.

Hắn vừa lẳng lặng theo dõi biến hóa của trận địch vừa dùng phép truyền âm nhập mật bảo Đỗ Cửu :

-Lão nhị ! Cường địch đã bày kỳ môn trận thế rồi đó. Chúng vừa đánh ra một đao chẳng qua là để trắc nghiệm công lực của chúng ta. Hiện giờ trận thế chưa phát động. Coi bọn chúng đứng theo phương vị bát quái, chúng ta không thể ỷ

mạnh mà đánh bừa. Để tiểu huynh dùng cách gì để phá trận rồi sẽ tiến ra động thủ.

Ta còn phải bảo toàn chân lực chuẩn bị đối phó với Thần Phong bang chúa.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu gật đầu.

Hai bên ở vào thế dằn co, trong thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn chưa thấy động tỉnh chi hết.

Đỗ Cửu chờ lâu không nhẫn nại được, cất chân trái tiến lên một bước, tay mặt hắn phóng thiết bút ra chiêu Phượng hoàng điểm đầu tấn công vào vị Tốn.

Cây thiết bút vừa phóng tới trận thức liền biến hóa. Bọn đại hán vung đao từ bốn mặt tám phương đánh vào.

Đỗ Cửu cầm hộ thủ khuyên trong tay trái, thiết bút trong tay mặt, đồng thời hắn đánh lẹ ra mấy chiêu. Thế công rất lợi hại mà môn hộ phòng thủ cũng nghiêm mật.

Kim toán bản Thương Bát đang dò xét trận thức bên địch định đánh một đòn là thành công, nhưng Đỗ Cửu nóng lòng vội tấn công thành ra cục diện biến đổi. Thế công của đối phương ồ ạt như nước vỡ đê. Chúng xông vào tựa hồ quên cả sống chết.

Vì tình thế biến đổi, Kim toán bản Thương Bát đành huy động binh khí ra tay cự địch.

Khâu Tiểu San lẳng lặng theo dõi. Nàng coi tình trạng chiến đấu giữa Trung Châu Nhị Cổ và cường địch, bất giác bụng bảo dạ :

-Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên danh bất hư truyền. Tám tên cường địch này khởi thế công ác liệt phi thường mà thân pháp chúng lại ngấm ngầm kỳ ảo biến hóa. Thế mà Trung Châu Nhị Cổ chỉ ỷ vào võ công, nghe tiếng gió để phân biệt

phương hướng, chống đở được với tám tên cường địch.

Nàng còn đang ngẩm nghĩ thì hai bên đã đấu đến mười mấy chiêu. Tám tên đại hán sử dụng quỉ đầu đao tấn công rất linh hoạt. Những đao kết lại thành một trái núi chụp xuống.

Trung Châu Nhị Cổ bị bao vây trong lòng đạo quang. Đứng xa chỉ thấy làn bạch quang xoay chuyển mà không thấy bóng Trung Châu Nhị Cổ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ thầm :

-Hỏng rồi ! Coi chừng đêm nay cả lão mập lẫn lão óm tất phải bỏ mạng.

Đột nhiên bóng trăng bị che lấp, ánh đao cũng tiêu tan. Trời tối sầm lại. Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên bỗng thấy một đám mây mù dầy đặc lướt đi phủ kín mặt trăng.

Chỉ trong nháy mắt hàn quang rít lên, tuyết bay phơi phới. Cuộc ác đấu trong trường không nhìn rõ nữa.

Bổng thấy làn bạch quang lấp loáng chuyển động trên mặt đất tuyết. Tiếp theo một tiếng rú vang lên tựa hồ có người bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu không thể nhìn rõ cảnh vật ngoài một trượng nên không biết ai đã bị thương.

Chàng còn đang kinh ngạc, bỗng thấy trước mặt ánh bạch quang lấp loáng.

Thanh kiếm của Khâu Tiểu San đột nhiên phóng ra. Đồng thời chàng cảm thấy có người ôm mình đứng dậy.

Trương Càn, Hà Khôn đứng bên tức giận quát tháo om sòm. Cả đơn đao lẫn thiết bút đánh ra.

Cuồng phong rít ầm ầm pha lẫn với tiếng chó sủa "gâu gâu" phá ta bầu không khí trầm tịnh giữa lúc đêm khuya trên núi tuyết.

Bóng tối mỗi lúc một dầy đặc. Biến diễn lại mau lẹ khiến cho Tiêu Lĩnh Vu không tài nào nhìn rõ

tình thế bốn mặt. Nhưng chàng chắc Khâu Tiểu San đã cùng người động thủ và đang chiến đấu kịch liệt.

Những cơn xoay chuyển cấp bách khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phát giác Khâu Tiểu San bị hãm vào vòng nguy cấp. Chàng hít mạnh một hơi dài để trấn an tâm thần.

Những mối xúc động dần dần bình tỉnh lại. Trong đầu óc chàng thoáng qua một ý nghĩ là chàng phải dời khỏi lòng Khâu Tiểu San để nàng có thể chuyên tâm đối địch, vì chàng biết rằng nàng đã phải cầm cự với người bản lãnh tương đương mà còn ôm chàng trong lòng thì nhất định sẽ bị thất bại.

Chàng liền gọi lớn :

-Tỷ tỷ hãy buông tiểu đệ xuống.

Khâu Tiểu San tưởng chàng bị thương, giật mình kinh hãi vội hỏi :

-Tiểu đệ ! Tiểu đệ làm sao rồi ?

Nàng vì phân tâm một chút mà bã vai bị trúng chưởng.

Phát chưởng đánh xuống khá mạnh. Khâu Tiểu San khẻ rú lên một tiếng, người nàng không tự chủ được xiêu về phía trước hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng không nhìn rõ nhưng cũng cảm giác được là nàng đã bị thương thì trong lòng nóng nẩy la lên :

-Tỷ tỷ ! Tỷ tỷ bị thương rồi ư ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Tỷ tỷ không cần. Tiểu đệ có sao không ?

Tiếng nói nàng run run dường như hao tổn khí lực rất nhiều mới thốt nên lời.

Tiêu Lĩnh Vu càng bồn chồn trong dạ vì Khâu Tiểu San đã bị thương mà còn ôm mình trong lòng thì cầm cự thế nào được ? Chàng lập tức la lớn :

-Tỷ tỷ ! Buông tiểu đệ ra ! ...

Những tay cao thủ đang kịch chiến kỵ nhất là phải phân tâm. Khâu Tiểu San một mình chiến đấu với hai tay kình địch. Nàng nhờ kiếm pháp tinh kỳ, tuy rất mệt sức, nhưng nếu chuyên tâm động thủ thì còn cầm cự được. Nàng đang lo cho Tiêu Lĩnh Vu lại thấy chàng la gọi om sòm thành ra hoang mang nên mới bị thương.

Khâu Tiểu San thấy Tiêu Lĩnh Vu la lớn lại càng kinh hải, vội hỏi :

-Tiểu đệ bị thương có nặng lắm không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu đệ...

Đột nhiên chàng cảm thấy cạnh sườn đau nhói lên một cái rồi không biết gì nữa.

Không hiểu chàng mê đã bao lâu, lúc tỉnh dậy thấy ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ. Chàng ngó lại thì ra mình đang nằm trên đống rơm trong một tòa cổ miếu.

Tòa miếu này rất hoang lương. Bàn thờ bụi dầy đến một tấc, màng nhện chằng chịt khắp nơi.

Bao nhiêu thần tượng đầu sứt mẻ không còn ra hình thù gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu dụi mắt, chuyển động mục quang ngó quanh thì thấy một nhà sư đầy mình nhơ nhớp, lưng đeo trái bầu lớn sánh vai cùng ngồi với một lão khiếu hóa áo quần rách mướp đầu tóc bù rối, bên cạnh lão là cái chảo sắt to tướng.

Cả hai lão cùng rất mỏi mệt, trán toát mồ hôi. Hai lão đang nhắm mắt vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu từ khi được Vân Cô dạy phép tọa tức nên biết hai lão đang điều dưỡng, không dám quấy nhiễu, từ từ ngồi nhỏm dậy, nhưng chàng thấy cạnh sườn nổi cơn đau kịch liệt lại phải nằm xuống.

Trong tòa cổ miếu hoang lương tịch mịch, lắng tai nghe không thấy một tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu định thần nghĩ lại chuyện đêm rồi gặp nguy hiểm. Chàng còn nhớ Khâu Tiểu San cùng người động thủ. Đang lúc gặp hoàn cảnh sống chết chỉ khe chừng kẻ tóc, nàng vẫn quan tâm đến sự yên nguy của chàng. Lúc chàng vừa cất tiếng gọi tỷ tỷ thì đột nhiên cạnh sườn đau nhói ngất xỉu không biết gì nữa.

Tình trạng này còn rõ mồn một ngay trước mắt mà tưởng chừng đã cách đến mấy năm.

Đột nhiên chàng nghe thanh âm lão già ồm ồm cất lên hỏi :

-Nhỏ kia ! Ngươi tỉnh lại rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử tỉnh rồi. Chao ôi ! Các vị có biết Khâu tỷ tỷ đi đâu không ?

Chàng vừa trả lời vừa ngãnh đầu nhìn ra thì người nói đó chính là lão khiếu hóa.

Nhà sư mặt đầy ánh rượu cùng mở mắt ra nói :

-Tỷ tỷ ngươi đã được hai gã nhà buôn cứu đem đi rồi, ngươi bất tất phải quan tâm nữa.

Lão khiếu hóa lại nói tiếp :

-Vì cứu mạng cho ngươi mà ta cùng Bán giới sư huynh đã vất vã suốt một ngày một đêm và hao tổn nội lực rất nhiều, chứ không phải chuyện dễ. Bây giờ thương thế của người chưa lành, nếu ngươi muốn khỏi chết thì đừng nói nhiều nữa.

Tiêu Lĩnh Vu máy môi toan nói thì lão hòa thượng đã cướp lời :

-Ha ha ! Nếu bây giờ mà ngươi chết rồi thì vĩnh viễn không nhìn thấy Khâu tỷ tỷ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu chưng hửng. Quả nhiên chàng im tiếng.

Tửu Tăng quay lại ngó Phạn Cái, thi triển phép truyền âm nhập mật nói :

-Khiếu hóa huynh ! Liệu Thương Bát, Đỗ Cửu có bảo vệ cho Khâu Tiểu San thoát khỏi mấy tầng mai phục của bang Thần Phong không ?

Lão khiếu hóa đáp :

-Theo nhận xét của tiểu đệ thì bản lãnh của Trung Châu Nhị Cổ không kém gì chúng ta. Việc chúng phá trùng vây chẳng khó khăn gì.

Hai lão đang nói chuyện, đột nhiên có tiếng bước chân vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu đang ngắm mắt nghĩ điều tâm sự cũng bị tiếng bước chân trầm trọng làm cho giật mình. Chàng đảo mắt nhìn ra thấy một đạo nhân đứng tuổi chòm râu dài phất phơ. Đạo nhân đang rảo bước đi tới.

Người này mặt mủi tròn trỉnh mình mặc áo đại bào màu xanh rộng thùng thình.

Lưng cài bửu kiếm, tay cầm phất trần, chân đi giầy Vân Lý. Hiển nhiên là một nhân vật tiên phong đạo cốt. Theo sau đạo nhân là một tên tiểu đồng chừng 16, 17 tuổi.

Tửu Tăng cùng Phạn Cái hé mở cặp mắt dường như biết người mới đến là ai.

Nhưng hai lão lập tức nhắm mắt lại giả vờ đang nhập định chưa tỉnh.

Đạo nhân lớn tuổi liếc mắt nhìn Tửu Tăng, Phạn Cái rồi lại ngó Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu coi đạo nhân mặt mũi nghiêm trang, không phải người tàn ác.

Chàng mạnh dạn nhìn y một lúc rồi lại ngó tên đạo đồng thì thấy gã mặt áo đạo bào màu đen. Gã da mặt trắng trẻo hồng hào, mày thanh mắt sáng, hình dung tuấn tú. Chàng tự hỏi :

-Hai đạo nhân một lớn một nhỏ này không hiểu lai lịch thế nào ?

Đạo nhân đứng tuổi vung cây phất trần, đất bụi tung bay, quét sạch một chỗ chừng hai thước vuông rồi ngồi xếp bằng xuống đó.

Tên đạo đồng đi theo không nói câu gì.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đạo nhân ngồi xuống đất rồi cũng nhắm mắt lại thì bụng bảo dạ :

-Đạo nhân này lưng đeo trường kiếm, chắc là một nhân vật có bản lãnh. Nếu lão không nhận biết Tửu Tăng cùng Phạn Cái thì đã chẳng ngồi lại đây. Nhưng đã biết nhau sao lại không lên tiếng gọi ?

Bỗng nghe ngoải điện có tiếng cười ha hả vọng vào, nói :

-Toà cổ miếu này tuy đổ nát, nhưng đại điện hãy còn nguyên. Ta vào đó nghỉ một lúc rồi sẽ đi.

Tiếng nói từ đằng xa vọng lại mà vừa dứt lời người đã tới nơi.

Lúc này tâm linh Tiêu Lĩnh Vu rất bình tỉnh. Chàng không nghĩ gì đến sống chết nữa, ghé mắt nhìn ra thì trong đại điện lại thêm hai người, một người đầu đội khăn nho cân, mình mặc trường bào, ra dáng một vị thư sinh. Chàng mặt trắng mà không có râu vào trạc hơn hai chục tuổi. Còn người ngồi phía sau mặt đen như cục than mà người thấp lùn.

Dường như hai người này không ngờ trong đại điện đã có nhiều người, bốn luồng ngãn quang đảo nhìn hết mọi người rồi thủng thẳng bước vào.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

-Trong toà cổ miếu đầy cát bụi cùng mạng nhện nầy, ngày thường chắc không có ai vào ngồi mà nay đã có đến bảy người. Không hiểu còn ai nữa không ?

Nho sinh ngó tới đạo nhân bỗng tủm tỉm cười nói :

-Đạo trưởng chẳng mấy khi xuống núi mà nay lại gặp đại gia ở đây.

Rồi chàng cất bước đi thẳng vào.

Đạo nhân đang nhắm mắt tĩnh tọa liền mĩm cười đáp :

-Thành huynh ở nhà hưởng phúc, chán chường chuyện giang hồ thị phi đã lâu.

Không nhờ bửa nay lại gặp ở đây.

Chàng nho sinh cười nói :

-Tiểu đệ nghĩ tới chiếc chìa khóa cung cấm kia đã xuất hiện trên chốn giang hồ thì trong võ lâm lại nổi phong ba. Tiểu đệ đoán thế mà trúng mới có tin đồn đại về chiếc chìa khóa mà bao nhiêu cao thủ lần mò tới vùng này.

Đạo nhân nói :

-Bần đạo vâng lệnh tới đây, chỉ là chuyện bất đắc dĩ.

Chàng thư sinh áo xanh ngửng đầu trông Phạn Cái, Tửu Tăng, cười hỏi :

-Có phải hai vị kia đến trước đạo trưởng không ? Hay là họ mới đến sau ?

Đạo nhân đáp :

-Hai vị đó tới trước bần đạo.

Phạn Cái giả vờ nhập định. Sau lão không nhịn được vươn vai mở mắt ra cười ha hả nói :

-Vui quá ! Đã tăng, đạo, nho lại thêm lão hóa tử này nữa thật nên mở một trường thịnh hội.

Nho sĩ áo xanh từ từ vén vạt áo lên móc ra một cái bình ngọc trắng dài chừng năm tấc cười nói :

-Thẩm huynh lâu nay không được gặp.

Chàng mở nắp bình, lập tức mùi rượu xông vào mủi. Chàng nói tiếp :

-Bao giờ tiểu đệ cũng đem theo bình rượu ngon...

Bỗng thấy Tửu Tăng Bán giới dương to cặp mắt lớn tiếng reo :

-Rượu ngon ! Rượu ngon !

Mục quang lão ngó chằm chặp vào chiếc bình ngọc trong tay nho sĩ áo xanh tỏ vẻ thèm thuồng muốn nhỏ nước miếng.

Nho sĩ áo xanh tủm tỉm cười nói :

-Bình rượu của tiểu đệ này là Mai hoa lộ cất đã trên trăm năm. Đạo huynh tuy mang hiệu Tửu Tăng uống ngàn chung không say, nhưng cũng chỉ được nếm một chút mà thôi.

Mùi rượu bốc ra mỗi lúc một nồng nặc. Tửu Tăng Báo giới nước miếng đã nhỏ giọt rớt xuống áo tăng bào dơ dáy. Cặp nhãn thần lấp loáng nhìn bình bạch ngọc.

Nét mặt lão không hiểu là mừng hay tức giận.

Nho sĩ áo xanh lại móc trong bọc ra một cái chung bằng bạch ngọc rót rượu Mai Hoa Lộ vào nửa chung rồi ngữa cổ lên dốc vào miệng.

Tửu Tăng Bán giới lúc nào cũng lờ mờ nửa say nửa tỉnh. Lão đã uống không biết bao nhiêu thứ rượu ngon trong thiên hạ, nhưng bình Mai hoa lộ của nho sĩ áo xanh mùi thơm sức nực, suốt đời chưa từng thấy thì còn nhịn làm sao được ? Lão vừa nuốt nước miếng vừa đứng lên đi lại bên nho sĩ hỏi :

-Bần tăng muốn hóa duyên nơi Thành huynh một phen được chăng ?

Nho sĩ áo xanh vừa cười vừa hỏi lại :

-Phải chăng đại sư muốn lấy bình Mai hoa lộ ở trong tay tiểu đệ ?

Bán giới đại sư đáp :

-Đúng thế ! Không hiểu Thành huynh chịu chiếu cố chăng ?

Lúc này nét mặt nho sĩ áo xanh thoáng lộ màu hồng tựa hồ không chịu đựng nổi rượu mạnh. Chàng đưa mắt nhìn đạo nhân đứng tuổi nói :

-Tửu lượng của đại huynh trong thiên hạ chẳng ai là không biết mà bình Mai hoa lộ của tiểu đệ chỉ còn một nửa, nếu tặng cho đạo huynh thì người khác lấy gì mà nếm.

Chàng cúi xuống ngó bình rượu một cái rồi nói tiếp :

-Tiểu đệ mấy năm nay đi bôn tẩu giang hồ. Phen này trở lại võ lâm được cùng các vị cao nhân tương ngộ. Cuộc gặp gở này bởi có tiền duyên. Đáng tiếc là lúc tiểu đệ lúc ra khỏi nhà lại không mang nhiều rượu. Tiểu đệ muốn mời các vị trong

tòa điện này mỗi vị uống một chung trước. Còn thừa bao nhiêu sẽ tặng cả cho đạo huynh được chăng ?

Bán Giới đại sư mắt không rời khỏi chiếc bình ngọc xen vào :

-Trong bình còn ít rượu lắm. Nếu mọi người trong điện đều uống một chung thì e rằng không đủ

chia.

Nho sĩ áo xanh vừa cười nhìn đạo nhân đứng tuổi nói tiếp :

-Chẳng phải tiểu đệ nói khoe. Những người trong đại điện này ngoài đạo huynh ra e rằng không còn ai tửu lượng hơn được tiểu đệ. Mỗi lần tiểu đệ không uống hết được nửa chung.

Vậy vị nào không thích uống thì ngửi mùi cũng đủ say rồi.

Chương 14: Quần Hào Tranh Thủ Tiêu Lĩnh Vu

Bỗng nghe đạo nhân đứng tuổi lên tiếng :

-Bần đạo là người tu hành, cữ uống rượu. Mối thịnh tình của Thành huynh, bần đạo xin tâm lĩnh.

Nho sĩ áo xanh tươi cười đứng dậy rót một chung rượu từ từ bước tới trước mặt đạo nhân đứng tuổi, nói :

-Đạo huynh không uống thì ngửi một chút cũng chẳng hề chi. Tiểu đệ không dám nói khoe : trên cõi đời này khó còn một thứ rượu nào sánh kịp Mai hoa lộ của tiểu đệ.

Đạo nhân đứng tuổi không lẽ chối từ thò tay ra đón lấy chung ngọc đưa lên mủi ngửi rồi nói :

-Quả là hảo tửu ! Bần đạo tuy không quen uống nhưng ngửi thấy hơi rượu thấm vào phế phủ cũng đủ biết đúng là thượng phẩm.

Bán Giới đại sư lại xen vào :

-Có để cho bản hòa thượng nếm thì mới định giá được.

Nho sĩ áo xanh cười nói :

-Đạo huynh bất tất phải quan tâm. Tiểu đệ đã nói ra miệng dĩ nhiên còn bao nhiêu xin tặng đạo huynh hết.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy người trong điện vì một bình rượu mà người chối kẻ đòi,trong lòng rất lấy làm kỳ. Tửu Tăng Bán Giới thèm khát thì nho sĩ áo xanh lại làm ngơ. Còn đạo sĩ lớn tuổi có ý chối từ thì chàng ta lại ráng khuyên mời.

Bỗng thấy đạo sĩ cầm chung rượu đưa trở lại nói :

-Rượu ngon kề miệng, đáng tiếc bần đạo không có phước tiêu thụ.

Nho sĩ áo xanh đón lấy chung rượu lại đưa tới gã đạo đồng áo đen mời :

-Tiểu đạo huynh ! Đạo huynh thử nếm một chút xem sao ?

Đạo đồng áo đen nghiêng đầu đi đáp :

-Tiểu đạo không thể ngửi được mùi rượu.

Nho sĩ áo xanh cười ha hả nói :

-Môn qui phái Võ Đương thật là nghiêm cẩn đúng như lời đồn.

Tiêu Lĩnh Vu trước đã được nghe Vân Cô nói nhiều chuyện giang hồ. Chàng nhớ bà bảo đệ tử phái Võ Đương toàn là người tốt, nay chàng thấy đạo nhân kia tiên phong đạo cốt, bất giác sinh lòng kính ngưỡng.

Nho sĩ áo xanh đưa chung rượu đến trước mặt Phạn Cái nói :

-Mấy năm nay tiểu đệ ít qua lại giang hồ nhưng đại danh của Thẩm huynh thường được nghe người ta đề cập tới.

Phạn Cái liếc mắt nhìn chung rượu hững hờ đáp :

-Lão khiếu hóa chỉ thích cơm chớ không ưa rượu. Hảo ý của Thành huynh, lão khiếu hóa xin tâm lãnh.

Nho sĩ áo xanh hơi biến sắc nói :

-Rượu Mai hoa lộ của tiểu đệ là thứ danh tửu đệ nhất đời nay. Nếu để lỡ dịp này e rằng Thẩm huynh không còn có cơ duyên nào được nếm thượng phẩm nữa.

Phạn Cái đáp :

-Phần rượu của lão khiếu hóa xin chuyển tặng cho Bán Giới sư huynh là được rồi.

Lão nói xong nhắm mắt lại không lý gì đến nho sĩ nữa.

Tửu Tăng Bán Giới rảo bước tới gần cười ha hả nói :

-Lão khiếu hóa suốt đời không biết mùi rượu, lão mũi trâu trì thủ môn qui thủy chung giới tửu. Xem chừng chỉ còn bản hòa thượng là đáng chọn mặt gửi vàng.

Bản hòa thượng coi rượu quí như mạng sống. Hể rượu ngon là uống dù trong rượu có chất độc làm đứt ruột gan cũng khẳng khái uống cho thật say để đi vào chỗ chết mà như vậy mới không đáng tiếc.

Nho sĩ áo xanh trầm ngâm một lúc, đột nhiên cười rộ nói :

-Đúng lắm ! Phải biết chọn mặt gửi vàng. Bình Mai hoa lộ của tiểu đệ xin tặng đại sư và tặng luôn cái bình nữa.

Tửu Tăng Bán Giới đón lấy bình rượu ngữa mặt lên mà tu cho đến lúc không còn một giọt mới hạ mình xuống vừa cười vừa hô :

-Hảo tửu ! Chân hảo tửu !

Nho sĩ áo xanh để mặc cho Tửu Tăng Bán Giới reo hò, chàng ngồi xếp bằng thở phào một cái nói :

-Các vị không chịu nếm thứ Mai hoa lộ của tiểu đệ là sợ trong rượu có chất độc rồi.

Chàng nói câu này tựa hồ như để mình nghe lại tựa hồ để giải thích với mọi người.

Đạo nhân đứng tuổi đột nhiên đứng dậy, cặp mắt lấp loáng chủ ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

-Tiểu thí chủ ! Phải chăng người Tiểu thí chủ không được khoan khoái ?

Tiêu Lĩnh Vu đã có một ấn tượng tốt đẹp với đạo nhân, liền gật đầu đáp.

-Tiểu tử quả có chút bệnh hoạn.

Đạo nhân đứng tuổi cười nói :

-Bần đạo hiểu sơ qua về y thuật xin chẩn mạch dùm tiểu thí chủ.

Mục quang đạo nhân chú ý ngó vào mặt Phạn Cái để điều tra tình hình biến hóa.

Tiêu Lĩnh Vu tuy là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng không tài nào hiểu được những mưu cơ trá hiểm trên chốn giang hồ. Chàng liền đáp :

-Hay lắm ! Tiểu đệ xin cám ơn đạo trưởng trước.

Đạo nhân đứng tuổi đứng yên không nhúc nhích dường như còn chờ đợi gì.

Bỗng nghe Phạn Cái thở dài đáp :

-Lão khiếu hóa đã vì thằng nhỏ này mà vất vả suốt một ngày một đêm nhưng gã vẫn chưa hoàn toàn hồi phục như trước. Nếu đạo trưởng chịu giúp dùm cho thì lão khiếu hóa cảm kích vô cùng.

Đạo nhân tủm tỉm cười hỏi :

-Bần đạo bất quá hiểu chút y đạo mà thôi. Cứ coi bề ngoài thì thương thế của tiểu thí chủ này dường như bởi chân tiên thiên khiếm khuyết và mới đây lại bị ngoại thương thành ra nội thương phát tác.

Phạn Cái ngắt lời :

-Đúng thế ! Gã bị điểm huyệt thái ất ở Dương minh vị kinh làm phát động đến tiên thiên. Nếu bị thương nặng chỉ bảy ngày là uổng mạng, mà nhẹ thì người thành tàn phế. Lão khiếu hóa không hiểu y đạo chỉ coi bề ngoài mà biết vậy.

Đạo nhân đứng tuổi cười nói :

-Thẩm huynh nói câu nào cũng trúng. Bần đạo rất lấy làm hổ thẹn không làm cho tiểu thí chủ bình phục như cũ được. Nếu Thẩm huynh ưng để cho bần đạo đưa chú nhỏ đi, thì bần đạo trở về Võ Đương ngay xin chưởng môn sư huynh trị thương cho y. Tiện huynh y lý tinh vi mà công lực cũng thâm hậu gấp mười bần đạo chắc không đến nỗi lở việc.

Phạn Cái đột nhiên mở to mắt ra, thần quang lấp loáng ngó vào mặt đạo nhân nói chậm rải từng tiếng :

-Vân dương tử lão khiếu hóa quá nửa đời bôn tẩu giang hồ, trãi bao nhiêu sóng to gió cả, chẳng lẽ chịu để đắm thuyền trong ngòi lạch ?

Vân Dương Tử tủm tỉm cười đáp :

-Bần đạo dù có chỗ dụng tâm nào khác thì cũng chữa khỏi thương thế cho y đã,quyết chẳng sai lời.

Phạn Cái đột nhiên nhắm mắt lại nói :

-Được rồi ! Vậy đạo huynh đem y đi.

Vân Dương Tử vẩy tay một cái. Tên đạo đồng áo đen liền nhẩy tới cúi xuống bồng Tiêu Lĩnh Vu dậy rồi chạy ra ngoài điện.

Nho sĩ áo xanh cười lạt gọi :

-Vân Dương đạo huynh !

Đoạn chàng xòe tay trái một cái. Hán tử người vừa đen vừa thấp lùn theo sau chàng đột nhiên nhẩy vọt lên cản đường đạo đồng áo đen.

Vân Dương Tử rung động hai vai chạy lẹ đến trước mặt đạo đồng lạnh lùng hỏi :

-Phải chăng Thành huynh muốn làm khó dễ với bần đạo ?

Nho sĩ áo xanh cười lạt đáp :

-Cái đó tiểu đệ không dám. Ha ha ! Trong võ lâm còn ai không biết tiếng Vân Dương đạo huynh ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy mấy người này có ý muốn tranh đoạt chàng thì trong lòng vừa rất lấy làm kỳ, lại vừa buồn cười, tự hỏi :

-Tiêu Lĩnh Vu này sao lại được bọn họ coi trọng như vậy ?

Bỗng thấy Vân Dương Tử vung cây phất trần lên nói :

-Thành huynh đã không có ý làm khó dễ bần đạo thì thật là may.

Nho sĩ áo xanh cười lạt hỏi :

-Tiểu đệ tuy không muốn làm khó dễ với Vân huynh, nhưng chẳng phải vì khiếp sợ thinh danh của phái Võ Đương cùng thanh trường kiếm ở trong tay Vân Dương đạo huynh đâu.

Vân Dương Tử hơi nhíu cặp lông mày nhưng rồi y lại nín nhịn, hỏi :

-Thành huynh muốn chỉ giáo điều chỉ ? Bần đạo rửa tai để nghe đây.

Nho sĩ áo xanh dương mắt lên ngó Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi lại :

-Vân Dương đạo huynh không ngại đường xa ngàn dặm đưa chú nhỏ này về tới Võ Đương để chữa bệnh cho gã ư ?

Vân Dương Tử đáp :

-Đúng thế !

Nho sĩ áo xanh hỏi :

-Cứu bệnh như cứu hỏa. Chú nhỏ này đã mắc bịnh nặng thì chịu sao nổi cuộc bôn ba ngàn dặm ?

Vân Dương Tử đáp :

-Bần đạo tự có kế hoạch. Thành huynh bất tất phải nhọc lòng ?

Nho sĩ áo xanh cười nói :

-Tiểu đệ coi chừng không được.

Vân Dương Tử hỏi :

-Sao lại không được ?

Nho sĩ áo xanh đáp :

-Tiểu đệ tuy bất tài nhưng cũng hiểu y lý. Bệnh thế chú nhỏ này, tiểu đệ có thể chữa được, bất tất phải lặn lội đường xa ngàn dặm lên núi Võ Đương.

Vân Dương Tử nói :

-Bần đạo đã được Thẩm huynh đồng ý. Vậy Thành huynh muốn dúng tay vào can thiệp là có dụng ý gì ?

Nho sĩ áo xanh cười lạt đáp :

-Cứu mạng người, tiểu đệ không chịu đi sau ai.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ :

-Bọn họ cãi lui cãi tới chỉ vì muốn chữa bệnh cho ta. Hạng người tử tế này thật là hiếm có !

Vân Dương Tử nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói :

-Y thuật của bần đạo e rằng chẳng kém gì Thành huynh, nhưng cũng tự biết không thể chữa lành bệnh cho tiểu thí chủ đây được. Chỉ sợ Thành huynh quá đề cao y thuật của mình.

Nho sĩ áo xanh cười hỏi :

-Tiểu đệ được bạn đồng đạo võ lâm kêu bằng Bách thủ xão y chẳng lẽ cái ngoại hiệu đó là uổng lắm sao ?

Vân Dương Tử nói :

-Bần đạo chỉ nghe nói đến cái tên Bách thủ thư sinh của Thành huynh, chứ chưa từng nghe thấy ai kêu bằng Bách thủ xảo y.

Nhơ sĩ áo xanh cười nói :

-Đạo huynh đã không tin y thuật của tiểu đệ. Vậy tiểu đệ hãy thí nghiệm ngay đương trường cho đạo huynh coi, được chăng ?

Vân Dương Tử hửng hờ đáp :

-Đời người chỉ có chết một lần. Việc trọng đại như vậy đâu có thể đem ra làm trò chơi thí nghiệm ?

Nho sĩ áo xanh quay lại ngó Tửu Tăng Bán Giới một cái thì thấy hai tay lão vẫn ôm cái bình ngọc Mai hoa lộ, hơi thở ồ ồ, tựa hồ người say rượu đi vào cỏi mộng.

Chàng liền mạnh dạn lớn tiếng :

-Chú nhỏ này phải chăng là đệ tử phái Võ Đương ?

Vân Dương Tử đáp :

-Tuy y không phải là môn hạ phái Võ Đương, nhưng bần đạo đã chịu lời ủy thác của người ta thì phải hết lòng hết sức.

Nho sĩ áo xanh cười hỏi :

-Đạo huynh chịu lời ủy thác của ai ?

Vân Dương Tử dường như không muốn trở mặt với Bách thủ thư sinh để thành to chuyện, song muốn nhẫn nại cũng không nhẫn nại được liền hỏi :

-Cái đó Thành huynh đã mắt thấy tai nghe là bần đạo chịu lời ủy thác của Thẩm đại hiệp đưa tiểu thí chủ về núi Võ Đương để điều trị cố tật.

Nho sĩ áo xanh cười nói :

-Đạo huynh nói vậy thì nếu được Thẩm huynh ưng chịu, đạo huynh sẽ để chú em này lại cho tại hạ hay sao ?

Vân Dương Tử hắng dặng một tiếng chưa kịp trả lời thì nho sĩ áo xanh lại cất cao giọng :

-Nếu Thẩm huynh tin được y đạo của tiểu đệ. Lập tức tiểu đệ ra tay trị thương thế cho y.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ chàng nho sĩ áo xanh thấy y tuy ngũ quan đoan chính,nước da trắng mịn, nhưng hai mắt lấp loáng và giữa cặp lông mày có ẩn hiện một làn hắc khí thì trong lòng không thích. Chàng sợ Phạn Cái ưng chịu lời yêu cầu của

nho sĩ áo xanh liền lớn tiếng :

-Thẩm bá bá ! Tiểu điệt không muốn y trị thương thế và xin đi theo đạo trưởng.

Nho sĩ áo xanh chớp mắt mấy cái. Hai luồng hào quang âm thầm lạnh lẻo chiếu ra, lạnh lùng nói :

-Núi Võ Đương cách đây xa lắm e rằng chú lên núi Võ Đương sẽ bị trọng bệnh phát tác mà chết dọc đường thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử có chết cũng không liên quan gì đến các hạ.

Nho sĩ áo xanh chau mày tựa hồ muốn nổi nóng. Bỗng nghe Phạn Cái lạnh lùng lên tiếng :

-Lão khiếu hóa đã ủy thác gã nhỏ cho Vân Dương đạo huynh đưa về núi Võ Đương. Ai ngăn trở là cố ý làm khó dễ với bọn Tửu Tăng Phạn Cái này.

Bách thủ thư sinh mặt lạnh như tiền. Quầng đen giữa hai mí mắt cùng lộ ra rất rõ. Nhưng chỉ trong nháy mắt quầng đen lại tiêu tan ngay. Chàng cười ha hả một hồi rồi nói :

-Đã là chủ ý Thẩm huynh thì tiểu đệ không tiện ngăn trở. Hỡi ơi ! Đáng tiếc là tính mạng của chú em này sẽ không toàn ngay ở trong tay Vân Dương đạo huynh, thì đạo huynh có hảo tâm muốn đưa về Võ Đương chữa bịnh cho y.

Vân Dương Tử là người dầy công phu hàm dưỡng, cười mát nói :

-Thành huynh bất tất phải quá lo xa cho bần đạo…

Đạo nhân ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Xin Thành huynh nhường lối cho bần đạo.

Bách Thủ thư sinh cười lạt nói :

-Chúc đạo huynh thượng lộ bình yên.

Gã vẫy tay một cái. Tên áo đen vừa đen vừa lùn lùi lại ngay, đứng bên Bách Thủ thư sinh.

Vân Dương Tử đi trước mở đường bảo vệ cho tên tiểu đồng cỏng Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi đại điện rồi rảo bước chạy về phía trước.

Tên đạo đồng tuy tuổi còn nhỏ nhưng cước trình rất lẹ. Tiêu Lĩnh Vu bên tai nghe tiếng gió vù vù, khí lạnh quạt vào mặt, cơ hồ nghẹt thở. Chàng liền úp mặt vào sau gáy tên đạo đồng.

Không hiểu hai tên đạo đồng chạy đã bao lâu, đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu thấy gã dừng lại liền nghển cổ trông ra thì thấy đến chân một tòa núi cao.

Vân Dương Tử tay cầm phất trần đứng ngoài xa bốn, năm thước, nét mặt mĩm cười khẽ bảo đạo

đồng :

-Ngươi hãy đặt chú xuống. Chúng ta ăn chút gì rồi hãy đi.

Đạo đồng áo đen giơ tay lên lau mồ hôi trán hỏi :

-Sư phụ ! Bạch Thủ thư sinh có rượt theo không ?

Vân Dương Tử đáp :

-Tuy bọn chúng có ý muốn rượt theo, nhưng ta chắc bị Phạn Cái nhất định ra tay ngăn trở.

Tên đạo đồng từ từ đặt Tiêu Lĩnh Vu ở trên lưng xuống. Gã thở phào một cái, tỏ ra sau một cuộc chạy dài đã nhọc mệt.

Vân Dương Tử vén áo đạo bào lên lấy bọc lương khô ra mỉm cười bảo Tiêu Lĩnh Vu :

-Tiểu thí chủ bất tất phải sợ hãi. Bần đạo quyết không đối xử tàn tệ với thí chủ đâu.

Đạo nhân vừa nói vừa đưa lương khô ra. Tiêu Lĩnh Vu đón lấy một phần. Ba người ngồi xuống ăn xong, nghỉ ngơi một lúc rồi lại thượng lộ.

Tiêu Lĩnh Vu lại được đạo đồng áo đen cỏng lên lưng.

Chàng là người thông minh được học hành từ nhỏ, sau lại theo Khâu tiểu San trải qua nhiều phen nguy hiểm khiến tâm linh chàng đã nhận thức thêm được về lòng nham hiểm trá ngụy của người đời, chàng hiểu vị đạo trưởng tiên phong đạo

cốt phiêu dạt khác đời này thực ra không muốn chữa bệnh cho chàng mà đem chàng đi. Chàng chắc đạo nhân còn có tác dụng nào khác. Tuy chàng đã nghĩ tới điểm này mà không tìm ra được đáp án, nó làm chàng phải nhức óc. Chàng bắt đầu vận dụng tâm cơ lo nghĩ đến sự yên nguy cho mình.

Đi một ngày nữa rời khỏi khu vực núi non, tên đạo đồng không thể cỏng Tiêu Lĩnh Vu mãi được, gã liền thuê một cỗ xe ngựa để đi cho đỡ mệt.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trong mình có chiều biến đổi, ngoại thương còn làm cho cố tật thêm phần trầm trọng. Chàng đã bắt đầu cảm thấy nhiệt độ lên cao, chân tay nặng nề khó bề cất nhắc, nhưng thần trí chàng vẫn còn tĩnh táo.

Vân Dương Tử tựa hồ rất nóng nảy, tận tâm trị bịnh cho Tiêu Lĩnh Vu, lão chẩn mạch luôn và trút nội lực bản thân để giúp cho huyết mạch chàng lưu thông dễ dàng.

Tuy nhiên bệnh thế của Tiêu Lĩnh Vu không bớt được chút nào, dần dần chàng ngất xỉu mê man,

chỉ nhớ mang máng là uống nhiều thứ thuốc.

Một hôm thần trí Tiêu Lĩnh Vu mê đi rồi chợt tỉnh lại. Chàng mở mắt nhìn thấy Vân Dương Tử ngồi ngay ngắn bên mình. Còn tên đạo đồng lộ vẻ cực kỳ nóng nẩy.

Gã bưng bát thuốc thấy chàng tỉnh lại thì ra chiều mừng rỡ tủm tĩm cười hỏi :

-Ông bạn thấy đở rồi phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Tiểu đệ thấy trong lòng nóng như lửa đốt, chắc là không thể sống được.

Đạo đồng nói :

-Ông bạn đừng lo. Chúng ta gần tới núi Võ Đương rồi. Đại sư bá của tiểu đệ tinh thâm y lý có tài diệu thủ hồi xuân. Chỉ mong sao chúng ta tới núi Võ Đương là bệnh thế của ông bạn bình phục rất mau chóng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

-Vì lẽ gì các vị lại quan tâm đến sự sinh tử của tiểu đệ. Đạo đồng ngơ ngác đáp :

-Bởi vì..., bởi vì...

Gã không quen nói dối nên ấp úng mãi mà không nói ra được là bởi vì thế nào.

Tiểu lĩnh Vu nở nụ cười thê lương nói :

-Tiểu đệ biết các vị không phải ôm mối thịnh tình muốn chữa bịnh cho tiểu đệ mà đưa tiểu đệ lên núi Võ Đương...

Vân Dương Tử đột nhiên xen vào :

-Bệnh thế của thí chủ rất là trầm trọng, đã hiện lên thiên cố tật còn thêm nội thương trầm trọng. Mỗi khi cảm mạo phong hàn là bệnh lại phát tác ra hàng trăm chứng. Ngoài đại sư huynh của bần đạo tưởng trên cõi đời này không còn ai có thể chữa lành được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Cái đó không cần vì tiểu tử không sợ chết.

Vân Dương Tử không ngờ chàng lại nói câu này, bất giác chưng hửng cười đáp :

-Tiểu thí chủ tuy mắc phải tuyệt chứng, nhưng coi tướng mạo thì không đến nỗi chết non. Đại sư huynh của bần đạo thuật thông thần có thể trị bệnh cho tiểu thí chủ chẳng khó khăn gì.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên vươn mình muốn ngồi dậy, song chàng vừa cố sức một chút mắt đã tối sầm lại. Gân cốt trong mình đau đớn kịch liệt rồi chàng lại ngất đi.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Tiêu Lĩnh Vu trong lúc hôn mê cảm thấy hai bàn tay nóng hổi không ngớt xoa đi xoa lại bên mình chàng khiến chàng cảm thấy trong người khoan khoái. Chàng mở bừng mắt ra nhìn thì thấy một đạo

nhân mắt tròn vành vạnh, râu bạc chùng thõng xuống, búi tóc cao lên. Lão đang huy động hai bàn tay đưa qua đưa lại trong người chàng. Ngón tay lão tới đâu là một luồng nhiệt lực thấm vào trong thân thể chàng tới đó.

Vân dương Tử đứng sau đạo nhân râu bạc ra chiều rất nghiêm cẩn.

Một chiếc cổ đỉnh mầu đen đặt bên cửa sổ, khói xanh bốc lên nghi ngút tỏa mùi thanh hương khắp gian nhà.

Bỗng nghe đạo nhân thở phào một cái từ từ thu tay về. Cặp mắt chăm chú ngó Tiêu Lĩnh Vu. Vẻ mặt trang nghiêm thoáng lộ một nụ cười hiền từ. Lão hỏi :

-Hài tử ngươi đã bớt rồi phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử đã bớt được một chút. Phải chăng lão đạo trưởng là chưởng môn phái Võ Đương và là sư huynh của Vân Dương đạo chưởng !

Đạo nhân râu bạc tủm tỉm cười nói :

-Bần đạo là Vô Vi. Bịnh thế của tiểu thí chủ rất trầm trọng. Hiện giờ huyết mạch mới lưu thông, không nên nói nhiều cho hao phí tâm thần. Ngày sau còn dài,chúng ta sẽ có nhiều thời giờ để nói chuyện. Bây giờ hay hơn hết là tiểu thí chủ

nằm yên điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thở dài nói :

-Không hiểu Khâu tỷ tỷ của tiểu tử hiện giờ ở đâu ?

Chàng nói rồi từ từ nhắm mắt lại.

Vân Dương Tử nghiêng mình thi lễ trước mặt Vô Vi đạo trưởng rồi từ từ lui gót.

Vô Vi đạo trưởng dường như nhọc mệt rã rời. Sau khi Vân Dương Tử lui ra, lão liền nhắm mắt điều dưỡng.

Trong phòng yên lặng như tờ tưởng chừng kim rớt cũng nghe tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu ngủ say một lúc cảm thấy tinh thần hồi phục khá nhiều. Chàng dương mắt lên nhìn thấy lão đạo trưởng vẫn ngồi xếp bằng nhắm mắt ở bên cạnh.

Lúc nầy đêm đã khuya. Trong nhà tối đen. Chiếc cổ đĩnh bên cửa sổ vẫn bốc lên một làn khói xanh khiến cho cảnh vật trong phòng đều bao phủ một làn thanh quang ảm đạm.

Tiêu Lĩnh Vu giở mình, hai tay chống xuống giường từ từ ngồi dậy toan bước xuống thì Vô Vi đạo trưởng bỗng mở bừng mắt ra cười nói :

-Hài tử ! Đêm đã khuya trời lại giá lạnh, không nên ra ngoài. Ngươi vừa uống thuốc xong vậy ngươi đi lại trong nhà cũng là giúp cho chất thuốc thấm vào thân thể mau chóng.

Chưởng môn phái Võ Đương là nhân vật tôn cao trong võ lâm đến thế nào ai cũng biết rồi. Lão đối đãi với Tiêu Lĩnh Vu như vậy thật là một điều vinh dự lớn cho chàng, nhưng chàng vẫn thản nhiên tựa hồ không biết gì. Chàng cất bước tiến về phía chiếc cổ đỉnh bốc khói xanh.

Vô Vi đạo trưởng khẽ buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đi tới bên chiếc đỉnh đen liền cảm thấy sức nóng kinh người, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

-Không hiểu trong đỉnh này đốt vật gì mà sức nóng ghê gớm như vậy ?

Chàng ngửng đầu trông ra thì thấy lửa cháy bừng bừng tỏa khói xanh. Trên mặt đỉnh đặt một cái hộp vuông to bằng nắm tay. Cái hộp này không hiểu chế bằng thứ gì đã bị lửa nung thành đỏ hồng.

Trong hộp vuông chàng lờ mờ nhìn thấy có chất gì mầu xanh đang chuyển động.

Làn khói xanh từ dưới hộp vuông chuồn qua những lổ bằng đầu ngón tay rồi bốc lên. Chàng vẫn chưa nhận ra cái hộp nhỏ đó là vật gì ?

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến hồi còn nhỏ phụ thân đã nói chuyện về việc luyện đan.

Chàng không nhịn được cất tiếng hỏi :

-Lão đạo trưởng ! Phải chăng lão đạo trưởng đang luyện đan ?

Vô Vi đạo trưởng cười hỏi :

-Bần đạo đang chế luyện một thứ thuốc cho tiểu thí chủ.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

-Lão đạo trưởng luyện đan cho tiểu tử ư ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Đại khái ba ngày ba đêm nữa có thể tắt lò lửa lấy thuốc ra cho tiểu thí chủ uống được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng buông tiếng thở dài, từ từ bước đến trước giường hỏi :

-Lão đạo trưởng ! Chúng ta vốn không quen biết mà sao đạo trưởng lại tận tâm với tiểu tử như vậy ?

Chương 15: Cứu Người Nên Nổi Phải Lo Âu

Lão đạo trưởng cười đáp :

-Kẻ tu hành lấy từ bi làm gốc. Bần đạo đã phát giác ra tiểu thí chủ mắc phải tuyệt chứng, có lý nào lại không chữa ? ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

-Huống chi tam tuyệt âm mạch của thí chủ phát ra do tiên thiên cố tật, không phải ai cũng chữa được.

Tiêu Lĩnh Vu đứng bên giường ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

-Tiểu tử không tin được lão đạo trưởng chỉ vì tấm lòng từ bi mà cứu mạng cho tiểu tử.

Vô Vi đạo trưởng dường như không ngờ Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đề cập tới vấn đề này, lão chẳng khỏi ngạc nhiên, trầm ngâm hồi lâu rồi chẩm rãi đáp :

-Bần đạo lưu tiểu thí chủ ở núi Võ Đương nếu có dụng tâm nào khác thì nguyên nhân trọng đại nhất vẫn là trị tuyệt chứng cho tiểu thí chủ...

Đột nhiên lão trầm giọng hỏi :

-Ai đó ?

Ngoài cửa có thanh âm trầm trầm đáp lại :

-Đệ tử có việc cần bẩm báo.

Vô Vi đạo trưởng hơi nhíu cặp lông mày hiền từ mà vẫn ngồi yên không nhúc nhích nói :

-Vào đi !

Cánh cửa kẹt mở. Một đạo nhân thân thể cao lớn vào hạng đứng tuổi, râu đen phất phơ, tiến vào.

Đạo nhân nầy coi bộ cũng vào trạc tuổi Vân Dương Tử, song cách cử động đối với Vô Vi đạo trưởng có phần kính cẩn hơn. Còn ở đằng xa, đạo nhân đã chấp tay nghiêng mình tiến lại trước

giường rồi cúi đầu xuống nói :

-Có kẻ dạ hành lên núi ...

Vô Vi đạo trưởng hơi biến sắc hỏi :

-Đó là hạng người nào ?

Đạo nhân đứng tuổi đáp :

-Người tới đây võ công không phải tầm thường. Vân Dương sư thúc đã truyền lệnh dụ cho năm vị đại hộ pháp trong chùa chuẩn bị động thủ để tìm ra gốc ngọn, nhưng sợ kinh động cuộc tĩnh tu của sư phụ, bây giờ mới dám vào bẩm.

Vô Vi đạo trưởng trở lại vẻ mặt trấn tĩnh vẩy tay một cái đáp :

-Ta đã biết rồi.

Đạo nhân đứng tuổi hai tay chắp để trước ngực khom lưng lui ra rồi khép cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu trầm tư một lúc rồi đột nhiên rảo bước chạy ra ngoài.

Vô Vi đạo trưởng chau mày hỏi :

-Hài tử ngươi định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử ra coi thử xem có phải Khâu tỷ tỷ đến tìm tiểu tử không ?

Rồi chàng mở cửa rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên thì chỉ thấy trên trời đầy sao, lúc này đêm đã khuya mà không có trăng.

Một cơn gió lạnh thổi tới, khiến cho Tiêu Lĩnh Vu rét run.

Đột nhiên bên mình chàng, một thanh âm trầm trầm vọng lên :

-Canh khuya giá lạnh, mời tiểu thí chủ vào nhà đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu ngảnh đầu nhìn lại thì thấy bên mình có một đạo nhân lưng đeo bảo kiếm đứng đó, không hiểu đạo nhân đến từ hồi nào ?

Chàng định thần đáp :

-Tại hạ không về.

Thiếu niên đạo nhân vào cở 18, 19 tuổi, mày xanh mắt sáng, áo đạo bào phất phới. Gã ngó Tiêu Lĩnh Vu rồi cất giọng lạnh như băng nói :

-Tiểu thí chủ có biết đây là đâu không ? Tiểu thí chủ không thể chạy bừa bãi được. Nếu tiểu thí chủ không chịu tự động trở về thì bần đạo đành bồng thí chủ về.

Gã nói rồi vươn tay ra cắp Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rụt tay về lớn tiếng quát :

-Ta không về thì ngươi làm gì ?

Thiếu niên ra tay nhanh như chớp, Tiêu Lĩnh Vu tránh làm sao được ? Chàng cảm thấy tay trái tê dại, huyệt mạch tay trái đã bị thiếu niên nắm lấy.

Bỗng nghe tiếng thở dài trầm trọng, tiếp theo thanh âm của Vô Vi đạo trưởng khàn khàn cất lên :

-Ngươi không được bức bách tiểu thí chủ. Để y tự động trở vào.

Thiếu niên thấy Vô Vi đạo trưởng nói vậy vội buông tay ra. Gã dạ luôn mấy tiếng rồi lui về phía góc cây tùng lớn.

Tiêu Lĩnh Vu cử động tay trái vẫn còn thấy tê chồn. Chàng cất bước tiến về phía trước. Chàng thấp thoáng nhìn thấy đầy sân hoa cỏ. Ngọn gió đêm thổi lay động bông hoa tỏa ra mùi hương ngào ngạt. Lác đác những cây tùng xanh chen vào giữa những khóm hoa. Thật là một cảnh tượng thanh u.

Bóng đêm lờ mờ, Tiêu Lĩnh Vu nhìn không rõ và chàng chẳng còn lòng nào để ngắm nghía cẩn thận. Chàng rảo bước tìm cửa di ra.

Tòa đình viện nầy rất rộng, Tiêu Lĩnh Vu không thuộc địa thế, cứ len vào những khe cây hoa mà đi.

Chàng bản tính cương nghị, tuy người rét run mà vẫn nhận định phương hướng tiến về phía trước không hề nản chí.

Bỗng thấy hai con Bạch hạc cao lớn đi vào những khe cây hoa. Chúng thấy Tiêu Lĩnh Vu gần tới nơi mà vẫn không né tránh.

Cảnh vật tân kỳ này cũng không thể làm cho Tiêu Lĩnh Vu vui thú. Lòng chàng chỉ nghĩ tới Khâu

tiểu San và chàng tin chắc nàng đến đây kiếm mình. Chàng không nhịn được lớn tiếng gọi :

-Khâu tỷ tỷ ! Khâu tỷ tỷ !

Chàng hết sức gọi la. Giữa lúc đêm khuya tiếng dội vang lên.

Chàng vừa la gọi vừa chạy về phía trước. Đi hết vườn hoa rộng lớn đến chân bức tường xây bằng đá xanh xếp lên. Một khuôn cửa tròn đã mở ra.

Tiêu Lĩnh Vu thân thể hư nhược, sau một lúc vừa chạy vừa hô hoán trán toát mồ hôi.

Chàng vén áo lên lau trên mặt rồi lách mình xuyên qua cửa ra ngoài.

Ngoài khuôn cửa tròn, hiện ra những nẻo đường giải đá trắng đi về các ngã.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn trong bóng đêm thì chỉ thấy lờ mờ những lầu các đứng sững.

Chàng ngó hình thế, bốn mặt rồi chọn nẻo đường đi về phía trống không.

Lúc này chàng như người điên, vận dụng toàn lực chạy về phía trước. Đồng thời chàng không ngớt tiếng la gọi Khâu tỷ tỷ.

Đêm khuya tĩnh mịch ở chốn thâm sơn, tiếng la của chàng vọng lên như sóng vổ.

Không hiểu chàng đã chạy bao nhiêu đường đất, sau chàng mệt quá thở hồng hộc. Trước mắt chàng lay động từng đám mây ngũ sắc. Trong mỗi đám đều có người đẹp như ngọc đứng nhởn nhơ. Đó là ảo ảnh hiện ra vì chàng quyến luyến

Khâu tỷ tỷ. ảo ảnh này làm cho lòng chàng khích động kịch liệt. Chàng vừa gọi vừa tiếp tục chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu chạy thục mạng cho đến lúc sức cùng lực kiệt mới dừng lại.

Chàng chuyển động mục quang ngó thấy Vân Dương Tử đang ngồi xếp bằng cách đó vài thước. Còn chàng đang nằm trên một đám cỏ mềm mại. Bốn mặt tùng xanh trúc biếc, cảnh vật xinh tươi.

Ngoài mấy chục thước là một hang sâu trăm trượng. Một giải thác lớn từ ngọn núi phía đối diện chảy xuống coi như một tấm lụa trắng treo lơ lửng lưng trời. Nước tuôn vào lạch sâu bật lên tiếng ầm ầm như sấm nổ.

Bỗng trên môi Vân Dương Tử nở một nụ cười hiền hòa hỏi :

-Hài tử ! Ngươi tỉnh dậy rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu dụi mắt ngồi dậy hỏi lại :

-Đây là địa phương nào ?

Vân Dương Tử cười đáp :

-Đây là chùa Tam Nguyên ở sau phía núi.

Tiêu Lĩnh Vu ngững đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phía sau có điện các đứng sững, cách chỗ chàng chừng ba bốn dặm.

Chàng nghĩ tới chuyện đêm qua chạy như điên, bây giờ hai chân chàng hãy còn ngâm ngẩm đau.

Vân Dương Tử từ từ đứng dậy, tiến lại gần chàng hỏi :

-Hài tử ! Ngươi còn thấy khó chịu lắm không ?

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái, chàng cảm thấy khí huyết lưu thông khoan khoái chỉ đau đớn bề ngoài mà thôi, trong lòng chẳng có chi khó chịu liền đáp :

-Tiểu tử khá lắm rồi. Hỡi ơi ! Đạo trưởng có gặp Khâu tỷ tỷ ở đâu không ?

Vân Dương Tử cười nói :

-Không gặp y đâu. Chắc lệnh tỷ tỷ cũng nhớ tiểu thí chủ và chẳng bao lâu sẽ tìm đến đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Người đến đây đêm qua không phải là Khâu tỷ tỷ ư ?

Rồi chàng lược thuật những bước đường nguy hiểm mà Khâu Tiểu San đã trải qua trong mấy ngày vừa rồi.

Vân Dương Tử cười đáp :

-Không phải đâu. Hài tử ! Chưởng môn sư huynh của bần đạo tuy y đạo thông thần, bụng chứa huyền cơ, nhưng trước nay người vẫn ẩn cư lánh đời. Ngay bọn đệ tử trong chùa cũng khó được gặp người lấy một lần. Vậy mà người lại yêu mến ngươi, tận tâm chữa tuyệt chứng...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

-Cái đó có chi là lạ ? Khâu tỷ tỷ của tiểu tử cũng biết cách trị bệnh cho tiểu tử.

Vân Dương Tử cười nói :

-Dù lệnh tỷ tỷ có thể điều trị tuyệt chứng cho ngươi, nhưng hiện giờ không rõ Khâu cô nương ở đâu. Bên trời mờ mịt trong lúc nhất thời khó lòng tìm thấy cô.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống lẳng lặng không nói gì nữa.

Vân Dương Tử lại nói tiếp :

-Nếu tiểu thí chủ không nghe lời bần đạo, tuyệt chứng chưa khỏi đã thuận tiện cử động thì chẳng những bao nhiêu công phu của đạo chưởng môn sư huynh trôi theo dòng nước mà tuyệt chứng của ngươi lại phát tác trước thời kỳ. Khi đó dù

Khâu tỷ tỷ có kiếm thấy ngươi cũng không chữa được nữa.

Mấy câu này quả khiến cho Tiêu Lĩnh Vu động tâm. Chàng nghĩ thầm :

-Đúng thế thật. Nếu ta bị trọng bệnh mà chết thì kiếp này không còn gặp Khâu tỷ tỷ nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi đáp :

-Đạo trưởng muốn tiểu tử tuân lời khuyên giải cũng chẳng khó gì, chỉ xin đạo trưởng ưng chịu một điều kiện của tiểu đệ.

Vân Dương Tử đáp :

-Tiểu thí chủ thử nói nghe. Nếu là việc mà bần đạo có thể làm được quyết không từ chối.

Nguyên Vân Dương Tử chẳng những võ nghệ cao cường mà danh vọng cùng đạo đức cũng hơn các bậc tiền bối mấy đời trước. Chỉ vì trong lòng ngấm ngầm hỗ thẹn ở chỗ muốn lợi dụng thằng nhỏ chưa hiểu việc đời mà phải nhẫn nại trăm chiều đối với chàng.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần ngẩm nghĩ một chút rồi nói :

-Tiểu tử ở lại đây cũng được, nhưng khi Khâu tỷ tỷ tìm đến nơi, xin đạo trưởng cho tiểu tử hay để tiểu tử rời khỏi nơi đây đi theo y.

Vân Dương Tử trầm ngâm hồi lâu đáp :

-Được rồi ! Bần đạo ưng chịu điều kiện của tiểu thí chủ.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cất bước tiến về phía trước. Chàng vừa đi vừa nói để mình nghe :

-Ta biết Khâu tỷ tỷ thế nào cũng đến tìm ta.

Vân Dương Tử nghe nói ngấm ngầm hổ thẹn trong lòng. Lão tiến lên hai bước ôm chàng lên cười

nói :

-Hài tử ! Đêm qua ngươi chạy như người điên để kiệt lực ngất đi. Thế là hao phí nội lực của bần đạo mất mấy giờ mới cứu ngươi tỉnh lại được. Bây giờ thể lực ngươi chưa phục hồi, chớ nên làm cho mệt sức. Vậy bần đạo bồng ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đi được mấy bước đã cảm thấy hai chân mỏi nhừ thì biết là đạo nhân nói thật, không dám bướng bỉnh để cho lão bồng về.

Vân Dương Tử phóng chân chạy lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc đã vào chùa.

Tiêu Lĩnh Vu gục đầu xuống vai Vân Dương Tử ngó quanh thì thấy rất nhiều đạo nhân qua lại trên những lối đi lát đá xanh. Chúng gặp Vân Dương Tử liền chắp tay cúi đầu tránh sang bên đường để nhường lối. Tên nào cũng lộ vẻ rất cung kính.

Xuyên qua mấy tòa đại viện rộng lớn, chàng thấy bức tường xây bằng đá xanh bao quanh một tòa viện.

Trong chùa Tam Nguyên rộng lớn, tòa viện này có một cách kiến trúc đặc biệt.

Bỗng thấy một tên đạo đồng áo xanh đứng trước khuôn cửa rất rộng và mở toang ra.

Vân Dương Tử đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống rồi đi vào.

Không ngờ đạo đồng áo xanh lại lạng người ra cản đường khẽ nói :

-Tam sư thúc hãy dừng bước. Chưởng môn sư tôn đang có khách.

Vân Dương Tử trừng mắt nhìn thẳng vào mặt đạo đồng, chẩm rải hỏi :

-Khách nào mà đến cả ta cũng phải lánh ?

Đạo đồng áo xanh ngẩm nghĩ một chút rồi đáp :

-Đệ tử không biết, chỉ thấy chưởng môn sư tôn đối với vị khách này cực kỳ lễ mạo. Chưởng môn còn sai đệ tử đứng giữ nơi đây và dặn đệ tử nếu không được lão nhân gia cho phép trước thì bất cứ ai cũng không được thiện tiện tiến vào. Nếu sư thúc có việc xin chờ lại một chút cho đệ tử vào bẩm bạch.

Vân Dương Tử nói :

-Không cần đâu. Để ta chờ một chút cũng được.

Lão dắt Tiêu Lĩnh Vu thong thả đi ra trong lòng ngấm ngầm buồn phiền.

Nên biết Vân Dương Tử vốn được sư huynh trọng vọng. Vô Vi đạo trưởng bản tính điềm đạm lại ưa thanh tĩnh. Nhất thiết mọi việc trong chùa Tam Nguyên đều giao cho Vân Dương Tử đại diện thi hành. Mấy chục năm nay bất cứ việc gì cũng đều do Vân Dương Tử đảm đương. Hiện giờ không biết ai đến khiến cho Vân Dương tử cũng phải lánh mặt.

Tiêu Lĩnh Vu chậm chạp đi theo Vân Dương Tử đến một viện nhỏ tỉnh mịch.

Trong viện này Vân Dương Tử đã trồng hoa khắp nơi. Ba mặt viện đều có nha thất rất sạch sẽ. Tuy nó không bằng căn nhà dưỡng tĩnh của Vô Vi đạo trưởng,nhưng cũng là một nơi kiến trúc rất khéo.

Vân Dương Tử dẫn Tiêu Lĩnh Vu vào nha thất mĩm cười nói :

-Hài tử ! Ngươi tùy tiện muốn ngồi hay muốn xem ngắm vật gì cũng được,nhưng nhất thiết đừng đụng tay vào.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trên vách có treo thanh trường kiếm,một cái túi gấm. Trên chiếc bàn áp vách phía sau có đặt ba mủi tên vàng dài bảy tám thước. Ngoài ra còn có hai cái bàn bằng bạch ngọc. Mặt bàn phủ tấm lụa trắng. Chàng không hiểu bên trong để vật gì.

Vân Dương Tử dường như cực kỳ nhọc mệt. Lão ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt lại, không hỏi gì đến Tiêu Lĩnh Vu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

-Những đồ vật trong phòng này ai lấy làm kỳ thì ta không biết, nhưng ta chẳng muốn ngó tới để lão khinh bỉ ta.

Dù sao chàng hãy còn tính trẻ, không ngăn nổi tính hiếu kỳ, chàng càng không muốn coi bao nhiêu thì tâm trí chàng càng xúc động bấy nhiêu. Sau chàng không nhịn được đứng dậy đi gần tới bên bàn trên có đặt ba mủi tên vàng, mủi nào cũng khắc đồ án rất tinh sảo coi thật đẹp mắt. Chàng không khỏi nghĩ thầm :

-Nhân vật dùng kim tiển (tên vàng) nhất định là một vị cao nhân nên mới khắc đồ họa tinh vi vào mủi tên.

Chàng chuyển động mục quang ngó tới cái bàn phủ lụa bạch. Chiếc bàn này cũng điêu khắc những nét vẽ rất đẹp. Chàng tự hỏi :

-Không hiểu trong đó để thứ gì, tại sao lại che đậy bằng tấm lụa bạch ? Ta chỉ cần hé mở một góc là nhìn rõ cái gì ngay chứ không phải đụng đến nó.

Lòng hiếu kỳ lên cao tột độ, Tiêu Lĩnh Vu bất giác thò tay mặt ra toan mở tấm lụa bạch đậy trên bàn thì đột nhiên có thanh âm lạnh lùng quát lên :

-Chớ có đụng vào !

Tiêu Lĩnh Vu vội rụt tay về ngảnh đầu trông ra thấy một tên đạo đồng chừng 15,16 tuổi đứng ngay ở trước cửa. Vẻ mặt rất nghiêm nghị, gã dương cặp mắt tròn xoe lên nhìn chàng chầm chập.

Vân Dương Tử bỗng mở bừng mắt ra mĩm cười nói :

-Hài tử, trong chiếc mâm phủ lụa bạch để trên bàn đó toàn để những vật thuốc độc nên gã không để ngươi đụng vào chỉ là vì hảo tâm, chứ không có ý gì khác.

Tiêu Lĩnh Vu hỗ thẹn, mặt nóng bừng. Chàng từ từ lui về ghế ngồi.

Tên đạo đồng kia chắp tay nói.

-Chưởng môn sư tôn mời sư phụ ra.

Vân Dương Tử hỏi :

-Khách đi rồi ư ?

Đạo đồng đáp :

-Đệ tử được Thanh Hạc sư huynh nói là chưởng môn sư tôn truyền dụ mời sư phụ, nhưng y không nhắc tới chuyện khách đã đi hay chưa ?

Vân Dương Tử quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp lên tiếng thì tên đạo đồng đã nói tiếp :

-Chưởng môn sư tôn còn xin sư phụ dẫn cả Tiêu thí chủ ra theo.

Vân Dương Tử khẻ gật gật rồi dẫn Tiêu Lĩnh Vi đi ngay.

Hai người đến Đan thất của Vô Vi đạo trưởng thấy lão hai tay chấp để sau lưng đứng trước lò luyện đan. Cặp mắt lão chú ý nhìn lửa cháy bốc khói xanh. Giữa hai mí mắt bao phủ một làn uất khí lo buồn.

Vân Dương Tử hơi chấn động tâm thần chắp tay nghiêng mình nói :

-Tiểu đệ ra mắt chưởng môn sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng từ từ ngửng đầu lên ngó Vân Dương Tử rồi nói :

-Sư đệ bất tất phải đa lễ. Hãy ngồi xuống đó.

Vân Dương Tử ngồi xuống rồi kính cẩn hỏi :

-Chưởng môn sư huynh kêu tiểu đệ, không hiểu có điều chi dạy bảo ?

Lão đã nhìn thấy tình thế nghiêm trọng lộ ra nơi khóe mắt Vô Vi đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng tuy mình mang võ công thượng thặng, đã luyện được tuyệt kỹ của phái Võ Đương. Nhưng lão bản tính điềm đạm, không muốn tranh giành danh lợi trong võ lâm. Lão đã hạ lệnh cho bọn đệ tử bản phái không được gây thù gây oán với ai và nếu không có chuyện khẩn yếu không được xuống núi. Vì thế mà sau khi lão lên tiếp thụ chức chưởng môn, bọn môn hạ phái Võ Đương rất ít người qua lại giang hồ mà cũng chẳng mấy khi đi lại với các môn phái lớn. Gặp trường hợp vì sự thù tiếp không tiện chối từ, lão đành để Vân Dương Tử đi đại diện cho mình. Vì thế mà thanh danh của Vân Dương Tử có phần được tôn trọng hơn cả chưởng môn sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng đã coi đạm bạc mùi danh lợi lại biến thành tính hiền hòa. Vân Dương Tử nhớ rằng từ trước đến nay chưa bao giờ lão thấy chưởng môn sư huynh lộ vẻ lo buồn. Bất luận lúc nào và ở nơi đâu sư huynh lão cũng nỡ một nụ cười hiền hòa. Bây giờ lão thấy nỗi đau khổ lộ ra ngoài mặt thì biết ngay sư huynh gặp điều gì rất nghiêm trọng.

Vân Dương Tử thủy chung cực kỳ kính trọng đại sư huynh, bây giờ lão muốn nói mấy lời cho sư huynh yên lòng mà không thể mở miệng.

Vô Vi đạo trưởng đưa mục quang ngó Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Bần đạo tuy không có ý định lấy bảo tàng trong cung cấm, nhưng di thể của tiên sư tổ chẳng thể bỏ đó mà không nhìn tới. Vì vậy bần đạo dù chẳng muốn dúng tay vào những chuyện thị phi trên chốn giang hồ mà vụ này không thể làm ngơ

được, nhưng bần đạo trước nay vẫn coi trọng chủ nhân, chẳng bao giờ ép uổng.Vậy vụ này tùy tiểu thí chủ quyết định.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi lại :

-Tùy tiểu tử quyết định ư ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Đúng thế ! Bần đạo muốn tiểu thí chủ quyết định.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

-Quyết định thế nào ?

Vô Vi đạo trưởng thở dài đáp :

-Vừa rồi bần đạo tiếp kiến mấy vị cao thủ trong võ lâm cùng hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm...

Vân Dương Tử hơi biến sắc hỏi ngay :

-Bọn họ đến đây làm chi ?

Vô Vi đạo trưởng đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Vì vị tiểu thí chủ này.

Vân Dương Tử hắng dặng một tiếng rồi nói :

-Bọn họ không điều tra được Khâu vân Cô và Khâu Tiểu San lạc lõng nơi đâu nên nẩy ra chủ ý nhằm vào chú nhỏ này.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói :

-Ta không thể trách họ được. Chiếc chìa khóa cung cấm kia có liên quan rất rộng. Trong cung cấm ngoài báu vật trấn sơn của bốn phái lớn, còn di bảo tùy thân của sáu vị cao nhân tuyệt đại. Ngoài ra mười vị võ lâm tiền bối sống chết thế nào,lạc lỏng nơi đâu đều liên quan đến vụ này. Bao nhiêu lý do khiến họ đi tìm kiếm chiếc chìa khóa cung cấm.

Vân Dương Tử nói :

-Nhưng chú nhỏ này chẳng có liên quan mảy may gì đến chiếc chìa khóa cung cấm kia. Hơn nữa y đã chẳng hiểu võ công lại mình mang tuyệt chứng. Chúng ta chẳng thể điềm nhiên để họ hành hạ chú nhỏ này.

Vân Dương Tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

-Hởi ơi ! Phần nhiều những nhân vật võ lâm đều thủ đoạn thâm độc. Nếu thằng nhỏ này mà lọt vào tay họ, tất họ sẽ dùng lại gã để uy hiếp Khâu Vân Cô hoặc Khâu Tiểu San phải lộ diện và đổi chiếc chỉa khóa cung cấm lấy mạng sống của gã. Việc nầy chúng ta không thể nghe họ được.

Vô Vi đạo trưởng thở dài đáp :

-Vì thế mà ta phải để cho Tiêu Lĩnh Vu tự quyết định nếu gã không muốn ở đây thì chính ta cũng đừng cưởng bách, làm khó dễ với gã.

Vân Dương Tử đã biết sư huynh là người chán chường danh lợi nhưng trong lòng lỗi lạc nên không dám nói nhiều. Lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Hài tử ! Vụ nầy để tùy ngươi quyết định. Nếu ngươi muốn đi theo người thì chúng ta cũng không tiện lưu lại. Bằng ngươi muốn ở đây thì phái Võ Đương ta tự nhiên phải hết sức bảo vệ cho, không để người ngoài làm thương tổn đến thân thể ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

-Võ Đương là một môn phái lớn quả nhiên cách hành động khác xa với Trung Châu Nhị Cổ.

Chàng chuyển động mục quang ngó thấy Vô Vi đạo trưởng cùng Vân Dương Tử đang dương mắt lên nhìn chàng. Nhất là Vân Dương Tử lộ vẻ trông đợi lời quyết định của chàng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Trong lúc nhất thời chàng không quyết được. Chàng biết Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử rất hết lòng với mình,ở lại đây tựa hồ hơn là lọt vào tay kẻ khác. Nhưng chàng lại sợ mình ưng chịu ở đây thì ngày sau Khâu Tiểu San tìm đến núi Võ Đương, Vân Dương Tử cùng Vô Vi đạo trưởng không chịu buông tha mình xuống nữa...

Tuy chàng đi theo Khâu Tiểu San một thời gian chưa lâu, nhưng đã nhận ra những nhân vật võ lâm cực kỳ xảo trá nên lòng chàng rất đổi băn khoăn. Tuy Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử không phải hạng người như bọn Trung Châu Nhị Cổ mà lòng chàng vẫn chưa tẩy hết nỗi hoài nghi nên không dám theo lời một cách khinh xuất.

Bỗng nghe Vân Dương Tử cất tiếng hỏi :

-Hài tử ngươi còn chưa quyết định ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

-Tiểu tử còn đang suy nghĩ.

Vô Vi đạo trưởng cất giọng hiền hòa nói :

-Hài tử ! Ngươi nghĩ sao cứ vậy mà nói, không nên miễn cưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Nếu tiểu tử chịu lời ở lại đây thì ngày sau khi Khâu tỷ tỷ đến kiếm tiểu tử có thể đi theo y được không ?

Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử không ngờ chàng hỏi câu nầy, bất giác ngẩn người ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói bằng một giọng kiên quyết :

-Hai vị đạo trưởng thật khác xa bọn người tệ hại. Mấy ngày tiểu tử ở đây trong lòng xiết bao cảm kích.

Nếu tiểu tử ở lại thì xin hai vị ưng cho tiểu tử một điều.

Chương 16: Phong Hoa Tuyết Nguyệt Tứ Công Tử

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói :

-Hảo hài tử ! Ngươi có điều kiện gì thử nói nghe.

Đạo trưởng vốn người điềm đạm hiền hòa. Tiêu Lĩnh Vu nói năng xúc phạm, lão cũng chẳng để tâm.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp mắt lên nghiêm nghị đáp :

-Nếu các vị đạo trưởng ưng cho sau này khi Khâu tỷ tỷ đến kiếm để tiểu tử đi theo y thì tiểu tử mới ở lại đây. Bằng không tiểu tử đành để cho người khác bắt đem đi.

Vân Dương Tử nói :

-Hài tử ! Ngươi nên biết người ta không đối đãi tử tế với ngươi thế này đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Tiểu tử cũng biết vậy, nhưng cái đó không cần, tiểu tử sẽ tìm cách tự vận chứ không để họ lợi dụng tiểu tử mà uy hiếp Khâu tỷ tỷ.

Vô Vi đạo trưởng mĩm cười nói :

-Thằng nhỏ bản tính quật cường, nhưng gã là kẻ chính đính, không phải hạng tầm thường. Bần đạo ưng chịu điều kiện của ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xúc động, cặp mắt long lanh ngấn lệ, chàng xá dài đến tận đất nói :

-Đạo trưởng tiên phong đạo cốt, tiểu tử vừa nhìn thấy đã biết ngay là người rất tử tế, so với bọn Trung Châu Nhị Cổ thật khác nhau xa.

Tuy chàng còn nhỏ tuổi, chưa có mưu nhưng mấy câu này phát ra tự đáy lòng bằng một giọng chí thành.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười quay lại nhìn Vân Dương Tử, nói :

-Tiểu thí chủ đã chịu ở lại đây thì ta chẳng thể không đề phòng. Sư đệ hãy truyền dụ cho đệ tử trong chùa phải đề phòng nghiêm mật. Nếu có người theo lề luật võ lâm đến bái phỏng thì thông báo cho ta biết ngay.

Vân Dương Tử nhớ lại trước nay chưa bao giờ chưởng môn sư huynh lộ vẻ khẩn trương. Bất luận gặp việc gì trọng đại đến đâu, Vô Vi đạo trưởng cũng mỉm cười coi thường chẳng buồn để tâm. Vậy mà lúc này lão lộ vẻ nghiêm trọng thì chắc mấy người vừa đến là những nhân vật đáo để. Vân dương Tử khi nào còn dám trễ nãi, lập tức đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đưa mắt chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi cất giọng nghiêm trang hỏi :

-Hài tử ! Ngươi có biết hiện giờ ngươi đã thành cái đích cho những tay cao thủ giang hồ theo dõi không ?

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

-Tiểu tử cũng hơi biết một chút.

Vô Vi đạo trưởng nét mặt càng trang nghiêm hơn chẫm rãi nói :

-Mấy chục năm nay bần đạo đã nghiêm lệnh ước thúc bọn đệ tử dưới trướng phái Võ Đương không được gây xích mích với bất cứ ai trên chốn giang hồ. Vậy mà tiểu thí chủ, chẳng những phái Võ Đương hoàn toàn bị lôi cuốn vào vụ phân tranh trong võ lâm, mà cả bần đạo cũng phải dấn thân vào vòng thị phi này.

Tiêu Lĩnh Vu toan lên tiếng thì đột nhiên có hồi chuông vọng vào.

Vô Vi đạo trưởng hơi biến sắc hỏi :

-Không hiểu lại có nhân vật ở đâu tới ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài thầm nghĩ :

-Không ngờ một thằng nhỏ chẳng hiểu võ công như ta mà lại đối tượng cho những tay cao thủ võ lâm truy nã.

Tiếng chuông chưa dứt, đột nhiên một tên đạo đồng áo xanh hấp tấp chạy vào đứng cửa chắp tay nghiêng mình thi lễ nói :

-Bốn vị công tử ở Giang Nam xin ra mắt chưởng môn sư tôn.

Vô Vi đạo trưởng biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua lão khôi phục lại vẻ bình tỉnh,vẩy tay cười nói :

-Ngươi ra mời các vị đó vào trà sảnh ngồi, ta sẽ đến nghinh tiếp ngay.

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi trở gót chạy liền.

Vô Vi đạo trưởng sắc mặt gnhiêm trọng nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Hài tử ! Bình sinh bần đạo không làm điều gì khuất tất. Khi đứng trước mặt anh hùng thiên hạ, ngươi cứ thẳng thắn mà nói là nguyện ý ở lại chùa Tam Nguyên.

Còn ngoài ra việc gì đã có bần đạo chủ trương.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

-Tiểu tử nhớ rồi.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu tủm tĩm cười nói :

-Tiểu thí chủ hãy đi theo bần đạo để coi cho biết thinh danh của Giang Nam tứ công tử.

Tiêu Lĩnh Vu trong ít ngày liền đi theo Khâu Tiểu San phải trải qua bao nhiêu phen nguy hiểm, chàng đã bạo dạn hơn trước nhiều, liền phưởng ngực cất bước đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng thấy chàng khí phách hiên ngang, bất giác lẩm nhẩm gật đầu rồi nói :

-Giang Nam tứ công tử đều mình mang tuyệt kỷ. Tuy bần đạo chưa gặp mặt bao giờ nhưng đã được nghe đồn võ công của họ tới trình độ liệng hoa đả thương người được. Tiểu thí chủ đã không hiểu võ công lại không biết cách đề phòng, vậy khi gặp bọn người này đừng rời xa bần đạo, kẻo cứu viện không kịp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử không sợ chết nhưng cũng xin tuân theo lời đạo trưởng.

Vô Vi cười nói :

-Hài tử ! Ngươi thật là người đởm khí.

Lão dẫn Tiêu Lĩnh Vu rời khỏi đan thất.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Vô Vi đạo trưởng đi trên đường nhỏ trãi đá trắng. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy cảnh tượng trong chùa có điều biến đổi.

Những đạo nhân thường qua lại trên đường nhỏ không ngớt, bây giờ chẳng thấy đâu nữa, nhưng những chỗ mấu chốt, cửa phòng cửa điện đều có đạo nhân tay cầm phất trần, lưng đeo trường kiếm

trấn giữ.

Những đạo nhân này tỏ ý kính trọng Vô Vi đạo trưởng đến cực điểm. Họ thấy lão còn cách xa hơn trượng chắp tay để trước ngực cúi đầu xuống, không dám ngửng lên nhìn.

Qua hai từng điện, cảnh vật lại biến đổi.

Giữa vườn hoa rộng lớn là một tòa lầu màu hồng. Trên lầu treo một tấm biển đề ba chữ lớn "Thính thiền các".

Bốn mặt tùng bách xanh rờn, nước chẩy róc rách. Đi tới gần mới nhìn rõ Thính thiền các dựng lên ở trong một ao lớn. Muốn sang Thính thiền các phải đi qua một cái phù kiều lan can đỏ.

Hai tên đạo đồng áo xanh đứng hai bên cầu. Chúng thấy Vô Vi đạo trưởng tới nơi liền nghiêng mình chắp tay, cúi đầu rất cung kính.

Vô Vi đạo trưởng cất bước tiến lên cầu, đồng thời khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Hài tử ! Ngươi nhớ kỹ đừng có rời xa bần đạo trong vòng ba thước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Tiểu tử nhớ rồi.

Đi qua cây cầu dài chừng ba trượng thì tới gác.

Trong gác sáng sủa và sạch sẽ không một vết bụi. Vân Dương Tử đang bồi tiếp bốn gã thiếu niên áo quần rực rở, ngồi quanh một cái bàn gỗ tùng.

Vân Dương Tử đứng lên ngó Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình thi lễ nói :

-Tiểu đệ xin tham kiến chưởng môn sư huynh.

Bốn gã thiếu niên áo quần rực rỡ cùng từ từ đứng dậy chấp tay vái chào. Cả tám con mắt nhìn vào người Tiêu Lĩnh Vu chằm chặp.

Vô Vi đạo trưởng chắp tay đáp lễ xong cười nói :

-Bần đạo không biết bốn vị giá lâm để ra ngoài nghênh tiếp, mong các vị lượng thứ cho.

Bốn gã mĩm cười đồng thanh :

-Bọn vãn bối hâm mộ đại danh đạo trưởng từ lâu hằng muốn đến bái yết mà e ngại quấy nhiễu cuộc thanh tu nên chần chờ mãi tới bữa nay mới được như nguyện.

Vô Vị đạo trưởng cười nói :

-Bần đạo quen nết lười nhát ít khi qua lại giang hồ. Mấy năm gần đây trong võ lâm nẩy nhiều kỳ nhân mà bần đạo không được gặp. Nay được thấy các vị trong lòng khoan khoái vô cùng.

Lão vừa nói vừa đi lại ngồi xuống chiếc ghế đặt kế bên Vân Dương Tử.

Bỗng nghe gã thiếu niên mé tả cười nói :

-Đạo trưởng là một cao nhân ngoài đời không giống như bọn vãn bối là phàm phu tục tử, suốt ngày náo loạn giang hồ.

Vô Vi tủm tỉm cười nói :

-Thí chủ dạy quá lời...

Lão hắng dặng một tiếng rồi tiếp :

-Bần đạo tuy ít khi lê gót ngoài giang hồ nhưng đại danh của Giang Nam Tứ Công Tử đã nghe từ lâu, vì chưa được ai dẫn kiến...

Lão đưa mắt nhìn Vân dương Tử nói tiếp :

-Sư đệ sao chưa giới thiệu với tiểu huynh ?

Thiếu niên mé tả nói ngay :

-Bất tất phải thế ! Để bọn vãn bối tự giới thiệu. Vãn bối là Nhất Trận Phong Trương Bình.

Gã thiếu niên thứ hai mĩm cười nói tiếp :

-Tại hạ là Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm.

Gã thứ ba cười mát nói tiếp :

-Tại hạ là Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba.

Gã thiếu niên thứ tư lạnh lùng nói tiếp :

-Tại hạ là Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang.

Vô Vi đạo trưởng nhìn bốn người chắp tay mĩm cười nói :

-Được hội ngộ cùng các vị thí chủ, thật là may cho bần đạo.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang ngững mặt nhìn lên nóc nhà lạnh lùng hỏi :

-Bữa nay bốn anh em tại hạ đến đây hỏi đạo trưởng một lời được chăng ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Bần đạo rữa tay để nghe đây.

Nhất Trận Phong Trương Bình dõng dạc cười hỏi :

-Đạo trưởng đức cao vọng trọng, khắp thiên hạ đều tín ngưỡng chắc đạo trưởng cũng biết bốn anh em tại hạ thế nào rồi ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Thanh danh của bốn vị thí chủ vang dội như sóng cồn, lẽ nào bần đạo lại không hay ?

Ngũ độc hoa Vương Kiếm nói :

-Hay lắm ! Hay lắm !

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba không để Vô Vi đạo trưởng lên tiếng. Gã tiếp lời :

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại bốn anh em tại hạ hành động nóng nẩy,lòng dạ tàn nhẫn. Nhưng anh em tại hạ cũng biết phân biệt thị phi, thiện ác, chứ không phải làm càn làm bậy.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt vẫn hiền hòa tủm tỉm cười nói :

-Oai danh của các vị truyền đi rất xa. Trong thiên hạ còn ai không biết...

Nhất Trận Phong Trương Bình bật lên tràng cười sang sảng chặn lời Vô Vi đạo trưởng. Gã nói :

-Lời đồn trên chốn giang hồ chắc đâu đã là chuyện thật. Anh em tại hạ mạo muội đến đây bái yết, một là vì ngưỡng mộ đại danh từ lâu, hai là nghe người ta nói Vân Dương đạo huynh xuống miền Nam trở về có bắt một người làm con tin.

Chẳng hay việc đó chân hay giả ?

Gã nói câu này bằng một giọng điêu bạc khiến cho Vân Dương Tử không khỏi nhăn mặt chau mày. Lão toan khiêu khích lại, nhưng bị Vô Vi đạo trưởng đưa mắt ra hiệu ngăn lại.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

-Đạo trưởng nắm giữ quyền bính phái Võ Đương, một lời nói ra coi bằng chín vạc. Dĩ nhiên anh em tại hạ rất tín nhiệm không dám nghi ngờ.

Gã nói mấy câu ngấm ngầm châm chọc và không để Vô Vi đạo trưởng cự tuyệt vào đâu được.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói :

-Các vị dạy quá lời, sư đệ của bần đạo quả có đưa về một chú nhỏ mắc phải tuyệt chứng, như vậy không có nghĩa bắt làm con tin.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lạnh lùng hỏi :

-Đạo trưởng có biết gã kia là ai không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Mong thí chủ cho nghe lời cao luận.

Lục Nguyệt Tuyết cười nói :

-Bốn anh em tại hạ là người ngay thẳng, không ưa đi quanh về tắt.

Xin hỏi đạo trưởng có biết Khâu Vân Cô là ai không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Kiếm pháp nhà họ Khâu lừng danh thiên hạ. Bần đạo tuy chưa được gặp Khâu Vân Cô nhưng đã được nghe tiếng từ lâu rồi.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang nói :

-Chú nhỏ này là con Khâu Vân Cô...

Tiêu Lĩnh Vu phưởn ngực ra hỏi :

-Ai bảo thế ? Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Giang Nam tứ công tử trố mắt nhìn chàng rồi cười hỏi :

-Ngươi là Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Đúng thế !

Ngũ Hoa Độc hỏi :

-Khâu Tiểu San với ngươi là người thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

-Y là tỷ tỷ của tại hạ.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lạnh lùng hỏi :

-Ngươi họ Tiêu, y họ Khâu thì sao y lại là tỷ tỷ của ngươi được ?

Tiêu Lĩnh Vu còn nhỏ tuổi bị hắn hỏi câu này chàng không biết trả lời thế nào,bất giác đứng ngẩn người ra.

Nhất Trận Phong Trương Bình mỉm cười nói :

-Bất luận gã là Tiêu Lĩnh Vu hay Khâu Lĩnh Vu thì giũa Khâu Vân Cô và gã cũng có mối quan hệ sâu xa không còn sai nữa.

Bốn công tử Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt quanh năm ở liền nhau nên tâm ý giao thông. Bất luận về võ công hay về ngôn ngữ phối hợp với nhau rất dễ dàng. Kẻ tung người hứng, kẻ tiến người thoái đúng điệu với nhau.

Bỗng nghe Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm nổi lên trận cười ha hả nói tiếp :

-Trong chín môn phái lớn đã liệt danh bốn anh em tại hạ vào phe Hắc đạo. Thế mà các bạn hữu chân chính trong phe Hắc đạo lại bảo anh em tại hạ là những nhân vật trong Bạch đạo. Có lẽ vì anh em tại hạ hằng ngày hành động không được khôn ngoan nên bị cả hai phe Hắc Bạch cùng coi là đối nghịch.

Mấy câu này nghe rất tầm thường, nhưng có ẩn ý nhắc cho Vô Vi đạo trưởng hay là bọn chúng vừa chính vừa ta, có thể là thù, có thể là bạn. Đi đâu cũng riêng rẽ một nhóm với nhau, chẳng cần thân thiện với bên nào.

Vô Vi đạo trưởng là người dầy công hàm dưỡng, tuy đã hiểu thâm ý của họ, lão chỉ cười ruồi một tiếng. Còn Vân Dương Tử không sao nhịn được, cười khẩy nói :

-Lời nói của Vương huynh nghe thật hồ đồ, khiến người khó mà phân biệt đen trắng. Mong Vương huynh nói rõ hơn chút nữa.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba cười ha hả nói :

-Anh em tại hạ chuyến này lên đây bái phỏng cũng là vì chú nhỏ này chứ không có dụng ý gì khác.

Gã này nói ngọt mà thâm hiểm. Bây giờ gã đã lòi đuôi mà lời lẽ vẫn nhã nhặn.

Vân Dương Tử hỏi :

-Chú nhỏ này làm sao ?

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lạnh lùng đáp :

-Anh em tại hạ có việc mới lên điện Tam bảo, quí phái nổi danh trong võ lâm mà đã mầm họa này lại thì chẳng những rước lấy hậu hoạn ghê gớm mà còn để cho người ta dị nghị. Nếu hai vị ưng thuận giao Tiêu Lĩnh Vu cho anh em tại hạ đưa đi vừa tránh được hậu hoạn vừa hoàn thành mối thân hữu với bọn tại hạ.

Vân Dương Tử đã toan nổi nóng thì Vô Vi đạo trưởng xua tay cười nói :

-Thịnh tình của bốn vị, bần đạo xin cảm tạ. Nhưng...

Bỗng có tiếng chân cấp bách từ ngoài của Thính thiền vọng vào. Một tên đạo đồng áo xanh chắp tay thi lễ rồi vội vàng đưa ra một tấm thiết đại đồng.

Vô Vi đạo trưởng nhíu cặp lông mày mở ra coi thì trông thiết đề sáu chữ lớn Tào Châu Sở Côn Sơn bái.

Vô Vi đạo trưởng giơ tay lên nói :

-Tiếp một vị tân khách hay tiếp mười vị cũng vậy mà thôi. Ngươi ra mời đại hiệp vào Thính thiền các này.

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi hối hả chạy ngay.

Bọn Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt không biết người mới đến là ai nhưng đã được chưởng môn phái Võ Đương ra chiều trân trọng cũng biết đây là một người có địa vị trong võ lâm. Chúng không nhịn được nghểnh đầu lên nhìn xem thiếp của ai.

Ngờ đâu Vô Vi đạo trưởng đã liệu trước Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt Tứ công tử sẽ có cử động này, nên lúc đặt thiếp xuống, lão đã cố ý lấp mặt viết chữ đi.

Nhất Trận Phong Trương Bình biết là cơ sự bửa nay nhiều người đến là bất lợi cho mình. Gã liền hỏi :

-Vô Vi đạo huynh ? Vị tân khách mới đến này là cao nhân phương nào ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Bốn vị hãy chờ một chút, vị đó sắp tới đây bây giờ. Hà tất phải nóng nảy ?

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đột nhiên phất tay một cái, tấm thiếp hồng mà Vô Vi đạo trưởng để trên ghế trúc bay tung lên rồi lững lơ rớt xuống tay Triệu Quang. Gã nói :

-Anh em tại hạ trước nay tính tình nóng nẩy, muốn coi thiếp trước một chút để biết ông khách này là ai cho tiện việc xưng hô.

Vô Vi đạo trưởng vẫn ngồi nghiêm trang để mặc gã giở trò. Lão lờ đi như không trông thấy.

Vân Dương Tử thấy vậy ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

-Ta đã nghe danh Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt công tử từ lâu. Mỗi người có một tuyệt kỷ. Nay được mắt thấy mới biết tiếng đồn quả đã không ngoa. Nguyên một công phu vẩy tay lấy thiếp, nếu không phải người nội công hơn đời cũng chẳng thể làm được.

Lão thấy sư huynh đưa mắt ra hiệu đành phải nén lòng xúc động.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm vẩy tay mặt một cái cho tấm thiếp hồng đang bay lật lên. Gã liếc mắt nhìn rồi cười nói :

-Tưởng là cao nhân phương nào, té ra Sở Côn Sơn.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba liền hỏi :

-Phải chăng là Thánh thủ thiết đởm Sở Côn Sơn ?

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm đáp :

-Không phải lão thì còn ai vào đấy ?

Triệu Quang lạnh lùng nói :

-A¨nh lửa đom đóm mà dám so đo với đôi vừng nhật nguyệt chăng ?

Nhất Trận Phong Trương Bình cười, nói tiếp :

-Ba mươi sáu chiêu Long Hổ luân pháp của Sở Côn Sơn không đến đổi kém lắm đâu.

Vương Kiếm nói :

-Ta coi cặp thiết đởm của hắn có thể hăm dọa người được. Xem chừng về môn ám khí e rằng khó

có ai bì kịp lão.

Vô Vi đạo trưởng để mặt cho bọn chúng tự do cười cười nói nói, thủy chung lão không dúng miệng vào.

Vân Dương Tử thấy bốn gã cười tự do như chỗ không người thì trong lòng lấy làm bất mãn, nhưng ở trước mặt chưởng môn sư huynh, lão không tiện hành động gì, đành phải nhẫn nại.

Chỉ trong khoảnh khắc một tên đạo áo xanh dẫn một lão già lưng hùm tay gấu chòm râu bạc chùng xuống trước ngực, sau lưng đeo vòng thanh cương nhật nguyệt rảo bước tiến vào. Chính là Sở Côn Sơn, con người hủ lậu và ngoan cố.

Trong tay người này cầm hai trái thiết đởm, lão bệ vệ đi vào, oai phong lẫm liệt.

Vô Vi đạo trưởng rời khỏi chỗ ngồi nghiêng mình thi lễ nói :

-Sở đại hiệp giá lâm tệ sơn khiến cho tệ tự thêm phần rạng rở.

Sở Côn Sơn đáp :

-Không dám ! Không dám ! Tại hạ thiện tiện đến tiên quán một cách đột ngột mà được đạo huynh tiếp kiến thật là hân hạnh ! ...

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

-Quả nhiên ngươi ở đây thật.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

-Sở bá bá ! Bá bá vẫn mạnh giỏi đấy à !

Sở Côn Sơn đáp :

-Ta vẫn như thường...

Nhất Trận Phong Trương Bình lớn tiếng ngắt lời :

-Sở lão nhi ! Coi lão có vẻ đàng hoàng ! Lão có biết anh em ta không ?

Sở Côn Sơn gỏ năm ngón tay vào trái thiết đởm cho tung lên. Đoạn trái thiết đởm ở tay phải liền tung theo. Hai trái thiết đởm chạm nhau bật lên những tiếng lách cách. Lão từ từ đưa mắt ngó Giang Nam Tứ công tử nói :

-Phong, Hoa, Tuyết, Nguyệt tứ công tử ! ...

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm hỏi ngay :

-Phải rồi ! Sở lão nhi cũng nhận ra được anh em ta ư ? ...

Sở Côn Sơn lạnh lùng đáp :

-Lão phu nghe người ta đề cập tới bốn vị...

Triệu Quang ngắt lời :

-Hử ! Lão thất phu liệu mà ăn nói dè dặt một chút.

Sở Côn Sơn tức quá, toàn thân run bần bật. Chòm râu bạc không gió mà lay động. Lão trỏ tay vào mặt Triệu Quang quát mắng :

-Ngươi dám nhục mạ lão phu. Lão phu phải cho ngươi một bài học mới được.

Nhất trận Phong đảo mắt nhìn quanh hai lượt bỗng trong lòng nẩy ra ý thâm độc,bụng bảo dạ :

-Sở Côn Sơn là nhân vật trên chốn giang hồ. Nếu anh em mình cất tay một cái giết chết hắn được thì một là bọn mình có thể quyết tâm về vụ này, hai là để phái Võ Đương biết mặt.

Hắn nghĩ vậy rồi buông tiếng cười khảy đứng dậy nói :

-Sở Côn Sơn ! ở trước mặt bốn anh em ta những kẻ nào đã thốt lời vô lễ chưa một ai sống sót. Lúc nào lão cũng tự xưng là lão phu thì đáng tội chết lắm rồi !

Sở Côn Sơn nét mặt biến thành xám xanh . Mắt trợn tròn xoe lão bước lẹ về phía Giang Nam Tứ công tử chuẩn bị cho bọn chúng một bài học.

Ngờ đâu đối phương đã chuẩn bị từ trước. Chúng mong chỉ trong vài ba chiêu là đánh chết lão để thị uy với bọn người phái Võ Đương.

Thính thiền các đang ở trong tình trạng u nhã, bỗng nổi lên một làn sát khí.

Sở Côn Sơn đưa cặp Thiết đởm sang tay trái, lão đã vận công lực vào tay mặt chuẩn bị ra chiêu.

Bỗng lão để ý nhìn lên bốn bức vách xung quanh thính thiền các treo đầy tranh vẽ và bút thiếp. Trên kỷ tre đặt vô số chung trà nhỏ bé bằng sứ thì nghĩ bụng :

-Nếu mình đối chưởng với bọn Giang Nam tứ công tử chưởng phong quật mạnh sẽ làm rách những bức thư họa treo trên tường, mà chung trà cũng bị bể hết.

Lão là con người cổ hủ, ngoan cố, vừa nghĩ tới chuyện nầy liền dừng tay lùi lại phía sau.

Nhất Trận phong Trương Bình đã đề tụ đến mười hai thành công lực chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn chờ Sở Côn Sơn động thủ là lập tức phản kích. Gã tự tin thi triển âm phong cùng ba anh em hợp lực đánh một đòn là đối phương chẳng chết ngay đương trường thì ít ra cũng bị trọng thương.

Sở Côn Sơn thu chưởng về lùi lại là một cử động ra ngoài ý nghĩ của Nhất Trận Phong Trương Bình.. Gã không khỏi sững sốt hỏi :

-Sở Côn Sơn ! Sao lão không động thủ nữa ?

Sở Côn Sơn hất râu đáp :

-Thính thiền các này là nơi tiếp khách phái Võ Đương. Khi nào chúng ta lại để cho chưởng phong làm hũy hoại đồ vật ? Nếu các ngươi muốn đánh thì ra khu đất trống ngoài kia.

Nhất Trận Phong Trương Bình cười đáp :

-Kể ra lão cũng thông minh !

Sở Côn Sơn nói :

-Không phải lão phu sợ bọn ngươi đâu, có điều lão phu không muốn làm hại đồ vật trong các này của người ta mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng thấy hành động và nói năng của Sở Côn Sơn có vẻ lỗi lạc và khí độ hào hùng, thì trong lòng không khỏi phát sinh hảo cảm. Lão nghĩ thầm :

-Giang Nam công tử vẻ mặt bí hiểm. Giữa mí mắt lại hiện sát khí. Bọn chúng mà ra tay e rằng rất độc địa.

Lão nghĩ vậy liền nói :

-Các vị đều là quí khách ở xa đến. Bất luận các vị có dụng ý gì, nhưng vừa thấy mặt đã động thủ liền thì e rằng quá đột ngột.

Chương 17: Nghe Tiếng Cười Hào Kiệt Kinh Hồn

Sở Côn Sơn nói :

-Lời đạo huynh rất hợp lý.

Tuy lão là người hủ lậu ngoan cố, nhưng không mất phong độ của bậc nghĩa hiệp. Lão nói câu đó với một lòng thành thực đầy nghĩa khí.

Nhất Trận Phong Trương Bình thấy âm mưu của mình chưa thực hành được thì tức giận vô cùng. Gã cười khẩy luôn mấy tiếng rồi nói :

-Hay lắm ! Thánh thủ Thiết đởm Sở Côn Sơn oai danh lừng lẫy mà chỉ là hạng ham sống sợ chết.

Sở Côn Sơn dù chết cũng đành, quyết không chịu quanh co. Sở dĩ lão nhất định không động thủ ở trong Thính thiền các là vì sợ chưởng phong làm hủy hoại đồ vật trong các này.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba thi triển phép truyền âm nhập mật khẽ bảo Vương Bình :

-Đại ca ! Sở lão nhi nổi tiếng giang hồ là con người cố chấp. Lão đã nói không muốn động thủ trong Thính thiền các thì chẳng thể nào nói cho lão chuyển động được. Nếu mình định giết lão thì phải theo lời lão ra ngoài Thính thiền các.

Vương Bình tủm tỉm cười đứng dậy nói :

-Sở lão nhi ! Phải chăng lão muốn ra ngoài không trường để động thủ ?

Sở Côn Sơn đáp :

-Nếu các ngươi chịu ra ngoài các động thủ thì lão phu dĩ nhiên xin hồi tiếp.

Trương Bình nói :

-Hay lắm ! Bọn ta nghe theo lời lão.

Đoạn cất bước đi ra ngoài.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm, Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đều đứng

lên rời khỏi chỗ ngồi.

Giữa lúc ấy, bóng người thấp thoáng, lại một tên đạo đồng áo xanh hấp tấp chạy vào giơ cao hai tấm thiếp đại hồng lên.

Nhất Trận Phong Trương Bình động tâm nghĩ thầm :

-Không hiểu lại có nhân vật nào tới đây ? Ta hãy khoan rồi sẽ cùng Sở lão nhi động thủ.

Lão nghĩ vậy liền nói :

-Sở Côn Sơn ! Lại có quí khách tới chúng ta không nên làm cho chủ nhân mất hứng trong cuộc tiếp khách. Tưởng chúng ta hãy chờ lại coi một lúc rồi hãy đánh nhau cũng chưa muộn.

Sở Côn Sơn ngẩm nghĩ một lúc rồi đáp :

-Ngươi nói cũng có lý.

Đoạn lão trở về nguyên vị.

Vô Vi đạo trưởng đón lấy cánh thiếp coi rồi dương cặp lông mày lên cười nói :

-Hay lắm ! Bữa nay quí khách đều quần tụ thật đông đảo. Mời các vị đó vào đây.

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi rảo bước chạy ngay.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm ngó tấm thiếp hồng hỏi :

-Xin đạo trưởng cho hay những vị mới tới đây là cao nhân phương nào ?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp :

-Hai vị này ư ? Thinh danh họ có lẽ chẳng kém gì bốn vị công tử Phong, Hoa,Tuyết, Nguyệt.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lại thi triển môn tuyệt nghệ cũ vừa giơ tay lên quạt vừa hỏi :

-Đạo trưởng có thể cho anh em tại hạ coi thiếp trước được chăng ?

Một luồng hấp lực xô ra liền.

Vô Vi đạo trưởng hơi biến sắc cười lạt đáp :

-Một lần thì còn có thể, chứ hai lần thì không được. Thí chủ nhất định muốn coi cũng không nên dùng cách bá đạo như vậy.

Lão khẽ phất tay áo bào. thừa cơ phóng nội lực ra. Hai cánh thiếp nối đuôi nhau đột nhiên tăng gia tốc độ nhanh như điện chớp vọt về phía Triệu Quang.

Triệu Quang nghề cao mật lớn, hắng dặng một tiếng rồi giơ ngón tay giữa ra cặp lấy tấm thiếp thứ nhất.

Giữa lúc gã dùng ngón tay cặp tấm thiếp, thì tấm thiếp thứ hai đột nhiên giảm tốc độ.

Lúc này Triệu Quang mới nhìn rõ hai tấm thiếp chuyển vòng bay tới nơi thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi. Nhưng gã đã chìa tay ra rồi không lẽ lại rụt về đành liều phải cặp lấy.

Ngờ đâu ngón tay gã vừa đụng vào cánh thiếp thì đột nhiên tăng gia. Vù một tiếng ! Cánh thiếp trượt qua hai ngón tay chênh chếch sang một bên.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm chau mày, khẻ giơ tay trái lên ngấm ngầm phóng nội lực ra để hất tấm thiếp bay vòng vèo. Miệng gã cười ha hả nói :

-Thủ pháp tuyệt diệu !

Nhất Trận Phong Trương Bình đưa tay mặt xéo đi chụp lấy cánh thiếp. Cánh thiếp này đang bay vòng vèo trước đã bị Triệu Quang dùng nội lực cản lại, bây giờ Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm lại phát huy nội lực hất đi Nội kình làm cho tấm thiếp xoay chuyển tuy chưa hoàn toàn mất hết nhưng đã giam đi nhiều. Trương Bình vừa thò tay ra liền chụp được ngay.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang vừa bị một vố, hiện giờ ngón tay hãy còn ngấm ngầm đau nhức. Gã ngó thấy tấm thiếp thứ hai bay tới nơi, không dám lơ là nữa,vội vung tay mặt phóng nội kình ra trước để ngăn chặn tấm thiếp. Năm ngón tay trái của gã xòe ra để chụp lấy.

Không ngờ cánh thiếp này bị cản lại bỗng tung lên cao hai thước rồi (...)

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba hắng dặng một cái phóng bàn tay phải đánh ra một luồng nội lực cực kỳ mãnh liệt đẩy tấm thiếp đang bay vòng vèo rồi chênh chếch đi bắn ra ngoài cửa sổ.

Vân Dương Tử phất tay áo bào. Kình lực xô ra đẩy tấm thiếp bay trở lại.

Sở Côn Sơn nổi lên tràng cười khanh khách vung chưởng đánh ra. Chưởng phong rít lên veo véo xô về phía tấm thiếp.

Người khác phóng nội lực ra thì hoặc phất tay áo, hoặc khẽ giơ tay đẩy nội lực ra đã đủ làm cho tấm thiếp bay vòng vèo. Còn Sở Côn Sơn phóng nội lực vung chưởng thủ thế cho chưởng phong rít lên ầm ầm.

Bọn Trương Bình dùng kình lực xung kích tấm thiếp cho nó bay vòng vèo một hồi. Nội lực của mấy người chống đối nhau đã đến lúc sắp tắt thì bị chưởng phong của Sở Côn Sơn xô ra như cơn gió lốc cuốn thiếp lên.

Vô Vi đạo trưởng thò tay ra vẩy một cái vừa cười nói :

-Các vị thưởng ngoạn đủ rồi chứ !

Cánh thiếp như con chim én bay vù vào trong lòng bàn tay đạo trưởng.

Cuộc tỷ thí nội công ngấm ngầm nầy tuy quần hào không nói ra miệng nhưng trong lòng đã hiểu rõ Vô Vi đạo trưởng chiếm được thượng phong, đoạt hết ưu thế.

Vô Vi đạo trưởng chụp lấy tấm thiếp đặt xuống chiếc kỷ trúc bên cạnh rồi ngồi ngay ngắn lại.

Nhất Trận Phong Trương Bình tuy lấy được một cánh thiếp nhưng sợ cánh thứ hai lúc bay vòng vèo đả thương ba người anh em, gã phải chuẩn bị để kịp ra tay cứu viện nên chưa có lúc nào rảnh mà coi được. Bây giờ Vô Vi đạo trưởng thu tấm thiếp thứ hai về rồi, gã mới mở thiếp ra coi thì thấy trên thiếp viết hàng chữ :

"Chủ nhân lầu sách Toàn Cơ ở Hướng Dương Bình miền Triết Bắc là Vũ Văn Hàn Đào bái phỏng"

Dòng chữ này như đập vào đầu Nhất Trận Phong Trương Bình khiến hắn ngẩn người ra không thốt nên lời.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm chau mày hỏi :

-Đại ca ! Vị tân khách đó là cao nhân phương nào ?

Gã vừa hỏi vừa thò đầu ra nhìn.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang cũng đưa cổ ra mà ngó. Khi bọn Giang Nam tứ công tử nhìn rõ rồi bất giác đều thộn mặt ra.

Bọn chúng còn đang kinh ngạc thì một tên đạo đồng đã dẫn người mặc áo nho sinh từ từ tiến vào.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười chắp tay chào người nho sĩ đi trước, vào cở 40 tuổi rồi nói :

-Vũ Văn huynh đến chơi thât may quá ! Bần đạo có lòng ngưởng mộ từ lâu.

Nho sĩ trung niên gật đầu cười đáp :

-Chắc đạo huynh là Vô Vi đạo trưởng rồi. Phen này tiểu đệ đến quấy nhiểu cuộc thanh tu của đạo

huynh thật là có lỗi.

Người này mặc áo mầu lam. Chòm râu đen chùng xuống bụng. Sắc mặt hồng hào như một tên đồng tử. Vẻ người phong lưu nhàn nhã. Tay y cầm một cái rương dài ba thước, rộng hai thước.

Theo sau y là một gã nho sinh, mặt trắng không có râu. Gã chính là Bách thủ thư sinh Thành Anh.

Vân Dương Tử cười lạt hỏi :

-Thành huynh đến đây mau quá vậy ?

Bách thủ thư sinh Thành Anh đảo mắt nhìn Giang Nam tứ công tử và Sở Côn Sơn rồi cười đáp :

-Vân huynh dạy quá lời. Tại hạ còn đến chậm hơn người ta một bước.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đặt cái rương dát vàng xuống, rồi nói :

-Tiểu đệ ẩn cư ở Toàn Cơ Thư lầu, ít qua lại giang hồ. Bữa nay đến bái phỏng quí giáo là lần thứ nhứt trong mười năm rời khỏi Hướng Dương Bình.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Vũ Văn huynh hạ sơn giá lâm tệ giáo khiến cho bần đạo lấy làm vinh hạnh vô cùng !

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

Đạo trưởng dạy quá lời. Tiểu đệ bất quá là một tên hàn nho, lánh mình nơi rừng rú thì oai danh đâu dám so bì với những cao nhân đương thời ? Huống chi đạo trưởng là bậc chí tôn ở phái Võ Đương...

Y dừng lại một chút, thò tay mở rương lấy ra một cái hộp ngọc rồi nói tiếp :

-Được đạo huynh vui lòng tiếp đón, tiểu đệ xiết bao cảm kích ! Đây là chút lễ mọn bái sơn, mong quán chủ vui lòng thu nạp.

Vô Vi đạo trưởng nhíu cặp lông mày chắp tay nói :

-Hiệp giá quang lâm đã là vẻ vang cho tệ quán. Cái nầy bần đạo không dám lãnh thọ...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

-Lễ bạc lòng thành. Đạo trưởng mà không thu nạp là coi thường tiểu đệ.

Mười năm trước lão này đã xuất hiện trên trường võ lâm ở Giang Nam và trong vòng nửa năm oai danh lừng lẫy giang hồ. Cả hai phe Hắc đạo lẫn Bạch đạo nghe danh y đều phải nhức đầu. Nhưng sự

việc đã cách mười năm, hiện giờ oai danh vẫn còn tồn tại. Vì vậy Giang Nam tứ công tử mới ngó danh thiếp đã phải chấn động tâm thần.

Vô Vi đạo trưởng tuy chưa qua lại giang hồ, nhưng cũng được nghe tiếng Vũ Văn Hàn Đào. Lão thấy Hàn Đào bưng hộp ngọc đưa lên, nếu rụt tay về không đón lấy là không phải lễ và còn tỏ ra khiếp nhược. Lão nghĩ thầm :

-Con người này bụng dạ quảng bác thì trong hộp ngọc nhất định không phải vật tầm thường.

Lão liền đề tựu chân khí, ngấm ngầm đề phòng từ từ đưa tay ra đón lấy hộp ngọc.

Lão vừa cầm hộp ngọc trong tay, lập tức cảm thấy trong hộp chuyển động liền đoán ngay trong hộp đựng con vật gì. Lão còn kinh ngạc ngầm vận công lực vào hai bàn tay.

Vũ Văn Hàn Đào thấy Vô Vi đạo trưởng đón lấy hộp ngọc rồi đột nhiên vẻ mặt nghiêm nghị quay lại ngó Bách thủ thư sinh nói :

-Anh nhi ! Ngươi hãy nói mục đích của chúng ta đến đây cho đạo trưởng nghe.

Bách Thủ thư sinh Thành Anh kính cẩn đáp :

-Xin tuân theo chỉ dụ của sư thúc.

Gã ngửng đầu lên đảo mắt nhìn quanh nhà đại sảnh một lượt rồi cười nói :

-Lần nầy tại hạ đi theo Vũ Văn sư thúc bái phỏng quí sơ là có ý muốn thảo luận cùng Vân Dương đại huynh một việc trọng đại.

Vô Vi đạo trưởng tay cầm hộp ngọc, cặp mắt nhắm nhỏ lại tựa hồ chú ý lắng tai nghe. Nhưng Thành Anh nói xong rồi, đạo trưởng vẫn lờ đi như không nghe thấy gì, thản nhiên tỉnh tọa, pháp tướng trang nghiêm.

Vũ Văn Hàn Đào hắng dặng một tiếng chưa kịp phát tác thì Vân Dương Tử đã nói ngay :

-Té ra Thành huynh là sư điệt của Vũ Văn huynh. Bần đạo thất kính mất rồi !

Thành Anh cười lạt hỏi :

-Phải chăng Vân Dương đạo huynh trong lòng có chổ bất phục tiểu đệ.

Vân Dương Tử đáp :

-Không dám ! Không dám ! Thành huynh bất mãn với Tửu Tăng Phạn Cái rồi trút giận lên đầu bọn

tiểu đệ ở núi Võ Đương.

Thành Anh toan nói lại thì Vũ Văn Hàn Đào đã cất giọng lạnh như băng lên tiếng :

-Anh nhi ! Ngươi đã nói rồi, có lẽ người ta không ưng chịu. Vậy phải nói rõ hơn nữa.

Thành Anh kính cẩn nghiêng mình thi lễ nói :

-Nếu hai vị đạo trưởng chưa lọt tai thì tại hạ xin nói vắn tắt là tệ sư thúc có ý kiến muốn cùng quí phái hợp lực để truy tầm cho ra chiếc chìa hóa cung cấm Sở Côn Sơn cười khanh khách nói :

-(...) vụ này không phải dễ dàng.

Thành Anh nói :

-Sao ? Sở huynh cũng muốn dúng tay vào chăng ?

Nhất Trận Phong Trương Bình xen vào :

-Còn bốn anh em tại hạ nữa.

Thành Anh cười lạt chăm chú nhìn Vân Dương Tử hỏi :

-Vân huynh nghe rõ rồi chứ ? Trên chốn giang hồ người thèm khát vật này không biết bao nhiêu mà kể. Nếu quí phái không chịu hợp tác với sư thúc thì e rằng...

Vô Vi đạo trưởng dương cặp mắt lên. Hàn quang ngó thẳng vào mặt Thành Anh.

Lão cười mát nói :

-Đáng tiếc là phái Võ Đương của bọn bần đạo chưa nắm được manh mối gì về chiếc chìa khóa cung cấm đó. Hảo ý của hai vị bọn bần đạo xin tâm lãnh mà thôi.

Thành Anh liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

-Sao đạo trưởng hiện đã có con tin. Theo chỗ tại hạ biết thì cứ giữ tên này là chẳng lo gì Khâu Tiểu San không chịu tự động đưa lên tận nơi.

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng hỏi :

-Một thằng nhỏ vô tội lại chẳng biết võ công mà các vị không chịu buông tha hay sao ?

Thành Anh đáp :

-Chỉ cần dẫn dụ cho Khâu Tiểu San tự chui đầu vào bẩy rồi bức bách thị đưa chiếc chìa khóa cung cấm ra...

Bỗng nhiên tràng cười ha hả từ bên ngoài Thính thiền các vang lên rồi tiếng người nói :

-Vị nào muốn lấy được chiếc chìa khóa cung cấm đó ? Đáng tiếc nó đã bị anh em tại hạ quyết định rồi.

Tiếng nói vừa dứt người đã xuất hiện. Một người mặt tròn vừa thấp vừa mập chân đi giầy tiêu dao mình mặc áo trường bào bằng lụa xanh, ngoài khoác áo choàng bằng đoạn đen bệ vệ tiến vào. Hắn chính là Kim toán bàn Thương Bát

trong bọn Trung Châu Nhị Cổ.

Phía sau Thương Bát là người gầy khẳng gầy kheo đầu đội nón chiên đen kéo sụp xuống mí mắt, chính là Thiết bút Đổ Cữu.

Mắt bên phải Đổ Cữu giấu vào trong mũ chỉ để hở một mắt bên trái. Hắn đảo một mắt nhìn quần hào một lượt lạnh lùng nói :

-Quần hào đều tụ họp ở đây. Nhân tài đầy dẫy. Thật là một cuộc hội ngộ may mắn.

Thương Bát không để người khác nói, chắp tay xá dài vòng quanh một lượt rồi vừa cười vừa tiếp lời :

-Tiểu đệ thiện tiện đến đây quấy nhiểu. Mong các vị miễn thứ cho.

Tiêu lĩnh Vu vừa thấy Trung Châu Nhị Cổ, không nén nổi mối xúc động, lớn tiếng hỏi :

-Hai vị đem Khâu tỷ tỷ của tại hạ đi đâu rồi.

Thương Bát cười khanh khách đáp :

-Tiểu huynh đệ bất tất phải nóng nẩy. Lệnh tỷ tỷ hiện giờ đang ở một nơi hào hoa kín đáo để dưỡng thương. Lúc nào y cũng mong nhớ tiểu huynh đệ nên phái anh em ta tới đây đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu kinh ngạc hỏi :

-Sao ? Khâu tỷ tỷ bị thương rồi ư ?

Thương Bát đáp :

-Bị chút thương nhẹ chỉ điều dưỡng mấy ngày là hoàn toàn bình phục.

Bách thủ thư sinh cười lạt hỏi :

-Hai nhà đại thương mại làm ăn phát tài chớ ?

Thương Bát liếc mắt nhìn Thành Anh toan nói mấy câu trào phúng bỗng hắn nhìn thấy một nho sĩ đứng tuổi ngồi bên Thành Anh. Người này mặt mũi hồng hào như con nít, râu chùng xuống ngực. Hắn là người biết nhiều hiểu rộng nên vừa ngó thấy liền đoán ra nội công lão đã luyện đến trình độ phản lão hoàn đồng. Hắn ngó tới chiếc rương thếp vàng để bên chợt nhớ tới điều gì mà không nghĩ ra được. Hắn xuôi ngược Nam Bắc, theo đuổi tài lợi nên cặp mắt chẳng những sành châu báu, mà hiểu biết người cũng vào hạng nhất trong nước.

Hắn hắng dặng một tiếng rồi nói :

-Thành huynh quá khen. Tiểu đệ buôn bán may khỏi lỗ vốn là may rồi.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu để mắt bên tả nhìn vào người Tiêu Lĩnh Vu, cất giọng lạnh như băng nói :

-Lại đây mau ! Chúng ta sắp đi thôi !

Vô Vi đạo trưởng tuy ít qua lại giang hồ, nhưng lão đã làm chưởng môn phái lớn khiến cho Đỗ Cửu tuy bản tính kiêu ngạo mà vẫn có lòng e sợ. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng bên Vô Vi đạo trưởng, không dám đưa tay ra dắt chàng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng quyến luyến Khâu tiểu San. Trái tim chàng đập thình thình, chàng đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi :

-Tiểu tử có thể đi theo bọn họ được không ?

Vô Vi đạo trưởng tuy không muốn nghe lời nhưng phải giữ địa vị không tiện ngăn trở. Lão đành nhắm mắt tựa hồ không nghe thấy.

Vân Dương Tử cười mát nói :

-Nếu lệnh sư tỷ mà nghĩ tới ngươi sao y không thân hành đến đây để đón ngươi ?

Mấy câu này nghe rất tầm thường nhưng sự thực lão đã tỏ ra nghi ngờ lời nói của Trung Châu Nhị Cổ.

Quả nhiên Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

-Khâu tỷ tỷ vốn chán ngấy bọn Trung Châu Nhị Cổ. Khi nào y yên tâm để bọn chúng đến đây đón mình.

Sau khi xoay chuyển ý nghĩ, chàng lắc đầu đáp :

-Trừ khi Khâu tỷ tỷ thân hành tới đây, bất cứ ai nói gì tại hạ cũng không tin được.

Đỗ Cửu cười lạt hỏi :

-Anh em ta tới đây khi nào chịu trở về không ? Ngươi tin hay không cũng phải theo ta về rồi sẽ biết.

Tiêu Lĩnh Vu vốn chẳng có hảo tâm gì với hắn, chàng sẳng giọng hỏi lại :

-Tại hạ nhất định không chịu theo các hạ xuống núi thì sao ?

Thương Bát vội xen vào :

-Tiểu huynh đệ đừng hiểu lầm. Đúng là chúng ta đã theo lời yêu cầu của lệnh tỷ tới đây.

Tiêu lĩnh Vu hỏi :

-Tại sao Khâu tỷ tỷ không đến ?

Thương Bát đáp :

-Một là thân thế y chưa được bình phục. Hai là những nhân vật võ lâm hiện đang theo dõi y. Khắp nơi đều có kình địch. Y mà xuất hiện trên chốn giang hồ là lập tức có bao nhiêu thiết kỵ rượt theo...

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi :

-Khâu tỷ tỷ nhờ các vị đến đón tại hạ vậy có bút tích gì của y không ?

Đỗ Cửu đáp :

-Trung Châu Nhị Cổ đã có kim tự chiêu bài là đủ tín nhiệm, hà tất cần thơ uỷ thác ?

Vũ Văn Hàn Đào từ nãy giờ ngồi yên, đột nhiên cười lạt nói :

-E rằng bữa nay Kim tự chiêu bài của các vị sẽ không còn nữa.

Đỗ Cửu từ từ quay lại nói :

-Nghe giọng các hạ hách quá !

Vũ Văn Hàn Đào cười mát hỏi :

-Hai vị không tin ư ?

Lão chỉ nói hời hợt một câu mà có đủ thế lực uy hiếp người ta.

Thương Bát đưa mắt nhìn nho sỉ đứng tuổi, bới tìm ký ức xem lai lịch người nầy là ai ?

Đỗ Cửu nhấp nháy con mắt một lúc rồi nói :

-Tại hạ không tin thật. Quí tính các hạ là gì ?

Vũ Văn Hàn Đào ngửng mặt lên nhìn ngắt lời đáp :

-Tại hạ là Toàn Cơ Thư Lâu Vũ Văn Hàn Đào ở Hướng Dương Bình.

Kim toán bàn Thương Bát chấn động tâm thần cười khanh khách nói :

-Té ra là Vũ Văn huynh. Anh em tại hạ thất kính mất rồi !

Vũ Văn Hàn Đào nói :

-Bất tất phải khách sáo. Hai vị đã biết tiện danh của tiểu đệ thì xin cho hay Khâu tiểu San hiện nay lạc lõng nơi đâu ?

Thương Bát tự mĩm cười ngắt lời :

-Người tham của thì chết, chim ham ăn sa vào cạm bẩy. Anh em tại hạ...

Vũ Văn Hàn Đào chặn họng :

-Tiểu đệ đã nghe tiếng quí huynh đệ ưa thâu góp tiền tài, báu vật. Trong Toàn Cơ thư lậu của tại hạ cũng có ít vật trân quí, tại hạ muốn đem tặng cho hai vị.

Giang Nam tứ công tử thấy Vũ Văn Hàn Đào vừa dùng oai để uy hiếp, vừa đem lợi để dụ dỗ. Nếu hắn liên hiệp với Trung Châu Nhị Cổ thì bất lợi cho chúng. Ngay Trung Châu Nhị Cổ đã khó chơi rồi lại thêm Vũ Văn Hàn Đào về phe với nhau thì anh em chúng càng khó lòng đối phó. Chúng nóng nẩy toan dùng lời khiêu khích thì đột nhiên Vô Vi đạo trưởng nổi lên tràng cười lớn.

Tiếng cười vang dội như rồng gầm hổ thét khiến quần hào cảm thấy tâm thần dao động, không tự chủ được phải vận nội công để chống lại.

Vô Vi đạo trưởng ngừng tiếng cười nói :

-Bữa nay hai vị giá lâm, dĩ nhiên bần đạo phải dùng hậu lễ đối đãi, chùa Tam Nguyên ở núi Võ Đương là nơi thanh tịnh, bần đạo không muốn xẩy cuộc tương tranh...

Lão đảo mắt nhìn quanh rồi chăm chú ngó Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp :

-Vũ Văn huynh đã dùng hậu lễ đưa tặng, khiến bần đạo chẳng yên tâm chút nào.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

-Một chút lễ bạc có chi đáng kể ? Mong rằng quán chủ vui lòng thu nạp.

Vô Vi đạo trưởng nét mặt trang nghiêm đáp :

-Toàn Cơ thư lâu cất nhiều báu vật, bần đạo đã nghe tiếng từ lâu. Chắc trong hộp ngọc này đựng lễ vật cực kỳ trân quí. Bần đạo muốn mở ra trước mặt quần hùng để các quí khách được mở rộng tầm mắt nên chăng ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

-Tại hạ chỉ sự không đủ lòng kính trọng, làm trò cười cho các vị.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Vũ Văn huynh lại khách sáo rồi...

Lão ngừng lại một chút rồi lớn tiếng :

-Các vị hãy để ý coi đây !

Tay trái lão nâng hộp ngọc, tay phải từ từ mở ra.

Quần hào chú ý nhìn thì thấy những ngón tay Vô Vi đạo trưởng nổi lên màu hồng đỏ tươi. Cặp mắt tròn xoe dương lên chăm chú nhìn chiếc hộp trong tay.

Quần hào thấy vẻ mặt Vô Vi đạo trưởng ra chiều nghiêm trọng, bất giác cùng đề tụ công lục ngấm ngầm phòng bị.

Hộp ngọc vừa mở ra thì thấy hai chấm sáng bằng hạt đậu. Tiếp theo một con rết từ từ cất đầu lên.

Chương 18: Ngô Công Xuất Hiện Quần Hùng Táng Đởm

Kim toán bàn Thương Bát la lên :

-Kim Ngô Công !

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói :

- Đúng rồi ! Kim Ngô Công là nó.

Quần hào đều nín thở, mắt đăm đăm nhìn chiếc hộp ngọc.

Bỗng thấy con rết vàng từ từ dương hai cánh, chuyển động nhẹ nhàng rồi bay vù ra.

Vô Vi đạo trưởng từ từ hạ cái hộp ngọc xuống, lạnh lùng nói :

-Lễ vật của Vũ Văn huynh thật là quí trọng.

Vũ Văn Hàn Đào tủm tỉm cười đáp :

-Đạo trưởng dạy quá lời. Con Kim Ngô Công này tuy sinh sản ở Miêu Cương nhưng hiếm lắm. Tiểu đệ cùng một kỳ nhân chuyên nghề chế ngự độc vật Kim Ngô Công. Theo lời y thì con ngô này đã có đến trăm năm đạo hạnh. Trăm thứ chế độc đều phải hàng phục nó. Thật là một vật hiếm có.

Kim toán bàn Thương Bát hỏi :

-Vị kỳ nhân ở Miêu Cương mà Vũ Văn huynh nói đó là Kim Hoa phu nhân ?

Vũ Văn Hàn Đào nghiêm trọng đáp :

-Đúng rồi ! Quí huynh sao lại biết phu nhân ?

Thương Bát đáp :

-Những người lá ngọc cành vàng, bọn hàn buôn như anh em tại hạ không thể vói cao được, chỉ nghe tiếng mà thôi.

Vũ Văn Hàn Đào hắng dặng một tiếng đột nhiên vung hai tay lên đập vào nhau cho nó bật thành tiếng vang trầm bổng.

Chưởng phong vừa rít lên, con rết vàng đột nhiên bay quanh thật lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc nó biến thành một chấm vàng bay tung tung khắp mọi chỗ trong Thính thiền các.

Vô Vi đạo trưởng chú ý nhìn thấy ánh vàng nhẩy múa liền lớn tiếng :

-Con Kim Ngô Công mình chứa chất độc. Xin các vị hãy đề phòng.

Vũ Văn Hàn Đào đột nhiên hú một tiếng dài giơ tay trái lên. Con Kim Ngô Công nghe tiếng hú liền cụp cánh lại, hạ xuống khuỷu tay hắn.

Nó nằm nép xuống, nhắm mắt lại.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay một cái. Một tên đạo đồng mặc áo thanh bào khom lưng nói :

-Đệ tử xin kính cẩn chờ pháp dụng.

Vô Vi đạo trưởng ngó đăm đăm vào con Kim ngô công trên cánh tay Vũ Văn Hàn Đào, miệng thủng thẳng đáp :

-Bày yến tiệc ra đây !

Tên đạo đồng dạ một tiếng rồi cất bước chạy liền.

Vũ Văn Hàn Đào cười mát nói :

-Như vậy há chẳng quấy quả đạo huynh ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Bần đạo phải hết tình địa chủ mới được.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

-Đạo huynh tiêu dao sơn thủy, coi hư danh như mây khói, ra nghiêm lệnh cho đệ tử không được cùng người xung đột. Về điểm nầy đạo huynh cũng giống như tiểu đệ.

Vô Vi đạo trưởng cười mát đáp :

-Bần đạo bì với Vũ Văn huynh thế nào được ?

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

-Người đời không biết, coi đạo trưởng cũng như tục gia là lầm. Đạo huynh không chịu rút kiếm tranh chấp với họ, họ lại cho là đạo huynh khiếp nhược.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Bần đạo chỉ mong sao khỏi khổ với lương tâm. Còn người đời bình luận thế nào bần đạo cũng chẳng để tâm.

Vũ Văn Hàn Đào tủm tỉm cười nói :

-Lời cao luận của đạo huynh khiến tiểu đệ như ở trong bóng tối nhìn thấy ánh sáng...

Lão từ từ đảo mắt nhìn Giang Nam tứ công tử và Trung Châu Nhị Cổ rồi đột nhiên đổi giọng thành lạnh lẽo nói tiếp :

-Tuy đạo huynh khoan hồng đại độ, nhưng trên chốn giang hồ hầu hết là phường gian trá, không hiểu thời vụ.Chúng biết được mấy chiêu quyền cước nổi tiếng hư danh, đã nhìn bốn bể không vào đâu. Họ chẳng biết trời cao đất dầy là gì, tự cao tự đại, lớn mật làm càn. Xem chừng công cuộc bữa nay, đạo huynh mới rõ lời tiểu đệ không phải nói ngoa.

Lãnh thiết bút Đỗ Cửu hắng dặng một tiếng rồi cười khằng khặc nói :

-Khẩu khí các hạ lớn thật !

Vũ Văn Hàn Đào không thèm ngó Đỗ Cửu nói tiếp :

-Tuy đạo huynh không có lòng tranh danh đoạt lợi với đời, nhưng cũng hiểu chiếc chìa khóa cung cấm chẳng phải tầm thường. Công phu hàm dưỡng của tiểu đệ không bằng đạo huynh, song mười mấy năm nay chưa rời khỏi Toàn Cơ Thư lâu một bước, chuyến này cũng vì chiếc chìa khóa cung cấm mà phải xuất hiện trên chốn giang hồ để điều tra hư thực. Không ngờ những loài quỉ mỵ ở tam sơn ngũ nhạc nổi dạ tham lam cũng dúng tay vào. Tiểu đệ một lòng ngưởng mộ đạo huynh chẳng quản đường xa ngàn dặm tới đây cùng đạo huynh hiệp lực bảo vệ chiếc chìa khóa cung cấm, không để nó lọt vào tay hạng bất tiếu trên chốn giang hồ...

Nhất Trận Phong Trương Bình cười rộ nói móc :

-Thật là đường hoàng ! Thật là quang minh lỗi lạc !

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm nói tiếp :

-Anh em chúng ta đều thuộc vào hàng bất tiếu trên chốn giang hồ biết được mấy chiêu quyền cước, lạm tiếng hư danh. Ha ! Thật là bị người ta thóa mạ như máu chó đổ lên đầu.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba lạnh lùng nói theo :

-Lòng dạ ai thế nào, người đời đều biết cả. Thế mà định lấy tay mà che mắt anh hùng thiên hạ. Thật

đáng tức cười.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang nói luôn :

-Nơi đây là chỗ nào, lúc này là lúc nào ? Ai nói cho Vô Vi đạo trưởng phải động tâm, mong đạo trưởng giúp mình chống đở cường lực để thủ lợi thì con người gian trá đó, anh em ta chẳng thể nào bì kịp.

Giang Nam tứ công tử mỗi tên một điều toàn giọng mai mỉa.

Vũ Văn Hàn Đào tuy là người thâm trầm cũng không nén được lòng tức giận.

Lão liếc cặp mắt lạnh lùng ngó Giang Nam tứ công tử nói :

-Thanh danh của bốn vị đã bị hoen ố, hành vi tàn ác không biết bao nhiêu mà kể, nếu đem tội ra là lên án thì đáng chết từ lâu rồi.

Nhất Trận Phong Trương Bình cười nói :

-Hay quá ! Hay quá ! Bọn tại hạ chưa đủ vui thú, còn muốn sống thêm dăm chục năm nữa.

Vũ Văn Hàn Đào nổi lên tràng cười rộ nói :

-Nhưng sổ quỉ đã chua tên bốn vị e rằng không sống thêm được.

Lão vổ vào khuỷu tay một cái. Con kim ngô công đột nhiên vỗ cánh bay vù xông thẳng tới Trương Bình.

Giang Nam tứ công tử bôn tẩu giang hồ lâu năm, đã từng lịch duyệt, lại kiến văn quảng bác. Chúng để ý đến con Kim ngô công trên tay Vũ Văn Hàn Đào từ trước,thấy vậy liền rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng.

Con Kim ngô công bay rất mau lẹ coi như một tia chớp nhoáng bắn tới Nhất Trận Phong Trương Bình.

Trương Bình vừa rút trường kiếm ra nó đã xổ tới trước mặt. Gã giật mình kinh hải nghĩ thầm :

-Con Kim ngô công này sao lại vọt tới lẹ đến thế !

Gã vung thanh trường kiếm. Kiếm quang vọt ra thành những bông hoa bạc bảo vệ thân mình.

Bỗng nghe đánh "binh" một tiếng như đập vào đá núi. Làn kim quang đang vọt tới đột nhiên lùi lại tựa hồ bị kiếm hoa của Trương Bình đánh trúng.

Nhất Trận Phong Trương Bình cười lạt nói :

-Tại hạ không tin một con rết có thể giết chết được Trương mổ...

Gã chưa dứt lời đột nhiên dừng lại.

Nguyên gã cho là con Kim ngô công tuy có chất kịch độc nhưng là giống vật có huyết nhục. Nó đã bị trúng kiếm thì chẳng chết cũng bị trọng thương rớt ngay xuống đất mới phải. Không ngờ luồng kim quang vừa lùi lại, đột nhiên nó vọt lên bay quanh trong tòa lâu các. Gã chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

-Nhát kiếm của ta ít ra có sức nặng trăm cân mà sao không đánh chết được con Kim ngô công này ? Chẳng lẻ mình nó bằng gang thép ?

Chẳng những một mình Trương Bình kinh hải mà cả bao nhiêu người trong các cũng ngạc nhiên vô cùng ! Chẳng ai ngờ con rết nhỏ bé kia bị trúng kiếm mà không việc gì.

Con Kim ngô công bay mỗi lúc một mau hơn. Chỉ trong khoảnh khắc, một luồng kim quang rít lên vù vù. Nó bay đến đâu phun ra một luồng hắc khí đến đó. Đồng thời mùi tanh sặc sụa xông vào mũi.

Quần hào có mặt tại đây đều là những người trãi qua đại địch nhiều lần. Ai thấy luồng khí đen lợt này cũng sinh dạ hoài nghi, lại ngửi thấy mùi tanh tưởi, liền vận công phong tỏa hô hấp đề phòng trúng độc.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm, Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba, Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang thấy con Ngô công thân thể cứng rắn như sắt đá thì lo thay cho sự an nguy cho Trương Bình, liền rút trường kiếm ra, đứng sóng vai với gã thành kiếm trận hình bán nguyệt.

Giang Nam tứ công tử trước nay chỉ bày kiếm trận khi phải chiến đấu với kình địch, nhưng bây giờ dùng kiếm trận để đối phó với một con rết.

Luồng hắc khí của Kim Ngô Công tiết ra mỗi lúc một nhiều, trước lợt sau thẫm.

Mùi tanh hôi cũng dần dần trầm trọng hơn.

Vũ Văn Hàn Đào lộ vẻ nghiêm trọng, cặp mắt tròn xoe theo dõi con Kim Ngô Công.

Bỗng Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng la :

-Tiểu tử nhức đầu lắm rồi...

Đoạn chàng ngã huỵch xuống đất nằm ngữa mặt lên.

Nguyên quần hào trong các ai cũng vận khí đề phòng và chú ý hết vào con Kim Ngô Công nên lãng quên Tiêu Lĩnh Vu là người không hiểu võ công.

Tiếng la của chàng khiến quần hào chú ý. Tiếp theo mấy bóng người nhẩy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Vô Vi đạo trưởng buông tiếng cười lạt đứng dậy phất tay áo bào rộng phùng phình. Lập tức một luồng kình lực cực kỳ mãnh liệt từ trong tay áo xô ra.

Quần hào đang nhảy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu bỗng dừng cả lại và vung quyền chưởng để ngăn cản luồng kình lực rồi trở về nguyên vị.

Những người nhẩy xổ về phíaTiêu lĩnh Vu là Thánh thủ thiết đảm Sở Côn Sơn,Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu và Bách thủ thư sinh Thành Anh.

Đỗ Cửu cùng Thành Anh vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu té nhào, chợt động tâm linh.

muốn nhân cơ hội này lại cướp Tiêu Lĩnh Vu. Họ tính rằng dù âm mưu không thành, bị người chất vấn sẽ thẳng thắn cải lại là đến cứu người. Hai tên này cùng có ý nghĩ như nhau mà toan động thủ. Còn Sở côn Sơn tuy hủ lậu cố chấp, nhưng không mất vẻ con người hào hiệp. Từ hôm lão đối đáp với Tiêu Lĩnh Vu trên ngọn tuyết phong rất ý hợp tâm đầu. Bây giờ lão thấy chàng té xỉu thì trong lòng nóng nẩy, nhảy lại cứu người thật sự.

Nhưng ba người vừa đụng phải luồng kình lực của Vô Vi đạo trưởng liền phát giác ra võ công đối phương cao thâm khôn lường, mình không địch nổi, nên cùng lùi về chỗ cũ.

Vô Vi đạo trưởng hất lui ba người kia rồi liền vươn tay ra bồng Tiêu Lĩnh Vu lên. Lão lại móc một viên thuốc nhét vào miệng chàng.

Bỗng nghe Kim toán bàn Thương Bát lớn tiếng :

-Vũ Văn huynh ! Thủ đoạn của lão huynh thật là độc địa ! Bề ngoài là đối phó với Giang Nam tứ công tử mà bề trong ngấm ngầm ám toán cả bao nhiêu người trong các nầy. Lão huynh tưởng bọn ta trúng độc hết rồi muốn chém muốn mổ thế nào cũng được ư ? Ha ha thật là một kế sâu độc !

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười đáp :

-Thương huynh thật quá lo xa !

Đột nhiên lão hú lên một tiếng cổ quái. Con Kim ngô công đột nhiên bay về đậu trên khuỷu tay Vũ Văn Hàn Đào.

Lại giơ tay lên đập vào tay trái một cái. Con Kim Ngô Công liền nghển đầu bay vọt về phía Giang Nam tứ công tử.

Nên biết con Kim Ngô Công tuy là giống độc vật thông linh hiếm có nhưng nó không phải là người nên lúc tập kích phóng độc đều theo phương thức cố định. Nếu muốn cho nó chuyển hướng đánh người, tất phải gọi về rồi lại phóng ra.

Ngũ Đọc Hoa Vương Kiếm thấy con Kim Ngô Công lại bay vút tới, cười lạt nói :

-Tại hạ không tin con vật này đút bằng thép, mà bảo kiếm không chém chết được nó.

Gã vung kiếm lên đâm liền.

Ngờ đâu con Kim Ngô Công cụp cánh lại bay vù xuống đất rồi lại vọt lên xông vào Vương Kiếm.

Biến diễn này khiến cho Giang Nam tứ công tử không ngờ con vật nầy tinh xảo đến thế. Chúng đã nếm mùi đau khổ, vừa thấy con ngô công bay tới Vương Kiếm mà thế kiếm của gã phóng ra rồi không thu về kịp đều kinh hải vô cùng.

Giang Nam tứ công tử chỉ chú ý đến phía trên, không ngờ nó lại từ dưới phóng lên thành ra luống cuống.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba phóng chưởng đánh tới. Chưởng phong đẩy con Ngô công sang một bên.

Vương Kiếm liền thừa cơ nhẩy vọt ra ba thước.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đứng bên Vương Kiếm. Con ngô công bị hất trệch sang một bên mà Vương Kiếm đã lảng tránh rồi. Triệu Quang biến thành người chịu đòn.

Con Ngô Công chấn động ba cánh bay vọt về cổ tay cầm kiếm của Triệu Quang.

Biến diễn xẩy ra bất ngờ. Triệu Quang tuy bản lảnh cao thâm cũng không kịp thu kiếm về đở gạt. Trong lúc hoang mang, gã phóng chưởng đánh ra nghe "chát" một tiếng, trúng vào mình con ngô công.

Gã phóng chưởng trong lúc cấp bách dùng sức quá mạnh, hất con Ngô Công ra xa 7, 8 thước. Nhưng nó vổ hai cánh rồi lại nhẩy xổ vào.

Nhất Trận Phong Trương Bình và Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba múa tít trường kiếm thành bức màng kiếm quang ngăn chận con Ngô Công.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm khẽ nói :

-Phát chưởng đánh ra lẹ quá...

Bỗng gã nhìn thấy ngón tay út và ngón tay vô danh bên trái của Triệu Quang có vết tím bầm và sưng lên thì không khỏi ngẩn người ra.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang trong lòng xúc động nói :

-Tiểu đệ trúng độc rồi...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời :

-Đúng là trúng độc đó. Con Kim Ngô Công này độc nhất thiên hạ mà khắp mình nó đầy những mủi kim sắc bén. Ngươi phóng chưởng đánh nó là tự rước lấy cái khổ vào mình.

Vương Kiếm nhìn kỷ lại thấy vệt đen ở hai ngón tay Triệu Quang lan ra rất mau.

Chỉ trong chớp mắt đã hết ngón tay. Trong lòng cực kỳ chấn động, gã thét lanh lãnh :

-Thật là chất độc ghê gớm !

Gã hoa trường kiếm lên một cái. Bỗng thấy máu tươi phun ra, hai ngón tay trúng độc của Triệu Quang đều bị chặt đứt.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang đau quá rên lên một tiếng rồi nói :

-Đa tạ Vương huynh đã chặt hai ngón tay trúng độc cho tiểu đệ.

Vương Kiếm toan trả lời thì con kim ngô công đang bay quanh bức màn kiếm quang của Trương Bình và Lý Ba bỗng xông thẳng vào. Vương Kiếm chưa kịp thốt

nên lời, vội vung trường kiếm để ngăn chặn ngô công.

Nhất Trận Phong Trương Bình ngó hai ngón tay của Triệu Quang rớt xuống đất đã hoàn toàn tím đen lại thì trong lòng cực kỳ kinh hãi. Gã vung mạnh thanh trường kiếm làm cho kiếm quang mở rộng ra rồi lạng người đến bên Triệu Quang

khẽ nói :

-Hiền đệ hãy buộc vết thương lại đã.

Lý Ba cũng di chuyển thân hình gần lại để cùng Trương Bình và Vương Kiếm thành hình tam giác. Ba thanh trường kiếm múa lên thành một tấm lưới kiếm quang dầy đặc để bảo vệ cho Triệu Quang.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang sờ lấy thuốc dấu buộc vết thương lại, rồi tay mặt vung trường

kiếm lên nói :

-Xin ba vị huynh trưởng nhường chổ cho tiểu đệ.

Trương Bình hỏi :

-Hiền đệ có việc gì đáng ngại không ?

Triệu Quang đáp :

-Vết thương chặt ngón tay có chi đáng kể mà đại ca phải bận tâm ?

Vương Kiếm di động sang một bên để hở vị trí cho Triệu Quang. Bốn người liên thủ hành động. Làn kiếm quang dầy đặc trong vòng một trượng vuông.

Con Kim ngô công càng bay càng lẹ, chỉ thấy một chấm ánh vàng bao quanh làn kiếm quang.

Quần hào trong các thấy tình hình nầy không khỏi kinh hãi. Mọi người vừa sợ con Ngô Công kịch độc, lại vừa sợ nó có linh tính. Đường đường Giang Nam tứ công tử mà phải kết trận để chống cự với nó.

Lúc này luồng khí đen dần dần tiêu tan mà mùi tanh tưởi cũng mỗi lúc một lạt.

Vô Vi đạo trưởng cúi xuống ngó Tiêu Lĩnh Vu thấy giữa mí mắt chàng có ẩn hiện một làn hắc khí thì trong lòng nóng nảy nghĩ thầm :

-Xem chừng thằng nhỏ này trúng độc khá nặng, nếu không tìm cách giải cứu cho mau thì nguy lắm !

Lão đưa mắt ngó Vũ Văn Hàn Đào thấy lão hai tay chấp để sau lưng, chăm chú theo dỏi cuộc đấu giữa Giang Nam tứ công tử và con Kim Ngô Công. Nét mặt lão không ra chiều đắc ý. Đạo trưởng nghĩ thầm :

-Lão này thủ đoạn tàn độc tâm địa hung ác. Bọn Giang Nam tứ công tử không theo kịp lão. Nếu để cuộc chiến đấu này còn tiếp diễn thì tất Giang Nam tứ công tử phải chết về tay lão. Có lý nào ta để mặc lão giết người trên núi Võ Đương ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, đạo trưởng đột nhiên lớn tiếng quát :

-Vũ Văn huynh ! Xin Vũ Văn huynh hãy dừng tay. Bần đạo có điều muốn nói.

Vũ Văn Hàn Đào tủm tỉm cười đáp :

-Đạo huynh có điều chi dạy bảo, tiểu đệ xin lắng tai nghe.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Con Kim Ngô Công của Vũ Văn huynh là vật kỳ độc, bọn bần đạo đã biết rõ...

Vũ Văn Hàn Đào mỉm cười ngắt lời :

-Theo ý đạo huynh thì tiểu đệ nên tha bốn tên cường đồ này chăng ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

-Một là bần đạo có điều thỉnh giáo. Hai là ở trên núi Võ Đương, các vị đều là tân khách, bần đạo không muốn để thảm kịch đổ máu diễn ra tại chùa Tam Nguyên.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

-Khi nào tiểu đệ dám trái lệnh đạo huynh.

Lão liền khẽ hú một tiếng. Con Kim ngô công đang bay vòng quanh luồng kiếm quang của Giang Nam tứ công tử đột nhiên bay trở về đậu xuống cánh tay lão.

Vũ Văn Hàn Đào lại nói :

-Đáng lẽ bốn vị tới số rồi, nếu không có Vô Vi đạo huynh yêu cầu thì sẽ chết ngay đương trường. Nhưng hiện giờ các vị cũng chỉ sống thêm được mấy giờ nữa mà thôi. Lúc nào các vị rời khỏi núi Võ Đương tức là lúc tử thần đến đón đó.

Giang Nam tứ công tử là những nhân vật nổi danh võ lâm mà không đối phó được với một con kim ngô công nhỏ bé lại khiến cho Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang bị cụt hai ngón tay. Hùng tâm tráng chí của họ đều bị tỏa nhuệ. Nhưng bốn

người này ngang dọc trên đường Giang Nam mười mấy năm trời chưa bao giờ bị nhục nhã như lần nầy, chúng không nén được nổi uất hận.

Nhất Trận Phong Trương Bình ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

-Bốn anh em ta từ ngày ra đời đến nay chưa từng bị nhục bao giờ. Món nợ nầy anh em ta suốt đời không quên.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm nói :

-Ỷ vào độc vật để thủ thắng cũng chẳng vẻ vang gì. Anh em ta muốn biết võ cô ng chân thực của

chủ nhân Toàn Cơ Thư Lâu một phen.

Vũ Văn Hàn Đào cười lạt đáp :

-Bốn vị đã không phục thì dĩ nhiên lão phu phải bồi tiếp để các vị tâm phục rồi chết cho thỏa mãn.

Lúc này bốn tên đạo đồng áo xanh đã bưng rượu lên.

Vô Vi đạo trưởng nhìn Tiêu Lĩnh Vu mà lão đang ẵm trên tay, thấy chàng hai mắt nhắm nghiền tỏ ra trúng độc rất nặng. Nhưng lão là người dầy công hàm dưỡng nên gặp việc khó khăn, trong lòng vẫn trầm tỉnh, không nóng nẩy bồn chồn.

Kể ra thâm tâm lão cũng lo âu mà ngoài mặt tựa hồ thản nhiên vô sự. Lão tủm tỉm cười nói :

-Các vị tới đây chẳng là hào kiệt một phương thì cũng đại hiệp giang hồ. Chẳng mấy khi tệ quán được thừa tiếp. Bần đạo muốn hết tình địa chủ. Vậy từ lúc nầy hay hơn hết là các vị hãy gác lại chỗ dụng tâm đến đây về việc gì, cùng là mối ơn oán giữa chúng ta. Nếu các vị còn tiếp diễn cuộc chiến đấu thì thật uổng tấm lòng thành của bần đạo.

Bốn tên đạo đồng áo xanh chạy lui chạy tới bày rượu nhắm ra.

Vũ Văn Hàn Đào đủng đỉnh bước tới gật đầu hỏi :

-Vừa rồi đạo huynh nói có điều muốn hỏi, tiểu đệ chưa biết là điều gì ?

Miệng lão hỏi Vô Vi đạo trưởng mà cặp mắt vẫn chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Vô Vi đạo trưởng sợ lão ngấm ngầm hạ độc thủ gia hại chàng liền ngấm ngầm vận nội công đẩy ra một luồng ám kình ngăn chặn ở phía trước để hộ vệ cho Tiêu Lĩnh Vu rồi nhắc lại :

-Đúng thế ! Bần đạo có điều muốn thỉnh giáo.

Vũ Văn Hàn Đào đang đi đột nhiên phát giác ra một luồng ám kình rất mạnh khác nào một bức tường vô hình chắn lại thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

-Lão mũi trâu này nội lực kinh người, đã luyện thành nội công đề tụ chân khí ngăn cản đối phương.

Lão liền ngầm vận chân khí chắp tay cười đáp :

-Đạo trưởng có điều chi dạy bảo ? Nếu sức tiểu đệ làm được là xin tuân theo.

Lão chắp tay mà luồng kình lực do năm ngón tay xô ra như năm mũi tên vô hình xông lại.

Vô vi đạo trưởng thấy năm luồng kình phong xô tới trong lòng cũng ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ :

-Lão chủ nhân Toàn Cơ Thư Lâu quả là đáo để, ta không thể coi thường được.

Đạo trưởng liền khẻ phất tay áo bào tăng gia nội kình cười nói :

-Bần đạo thỉnh giáo Vũ Văn huynh về cách giải cứu chất độc của con kim ngô công.

Té ra hai người chắp tay, phất áo thi lễ đã ngầm vận thần công để tỷ thí nội lực.

Nội công hai nhân vật này đến trình độ xuất thần nhập hóa. Cuộc tỷ thí nội lực nguy hiểm hơn cả sự chiến đấu ra mặt bằng quyền chưởng mà không để lộ hình tích.

Bỗng thấy áo đạo bào của Vô Vi đạo trưởng rung rinh như sóng rợn, mà nét mặt vẫn tươi cười. Còn Vũ Văn Hàn Đào thì sắc mặt biến đổi. Chòm râu trước ngực không gió cũng tung bay. Lão không tự chủ được phải lùi lại hai bước.

Nội lực hai bên vừa đụng nhau liền thu lại ngay nhưng trong lòng hai người đã hiểu nhau rồi.

Vũ Văn Hàn Đào thở phào một cái cười nói :

-Đạo huynh muốn biết cách giải độc cho chú bé này thì tiểu đệ tự nhiên phải tận lực.

Lão vừa nói vừa cầm lấy chiếc hộp ngọc để bên mình Vô Vi đạo trưởng rồi hé môi khẽ hú lên một tiếng. Con kim ngô công đang đậu trên cánh tay tự động bay vào trong hộp ngọc.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Không dám phiền Vũ Văn huynh phải ra tay mà chỉ xin Vũ Văn huynh cho hay cách giải độc, bần đạo đã cảm kích lắm rồi.

Vũ Văn Hàn Đào đậy nắp hộp lại, trầm ngâm một lúc rồi đáp :

-Theo lời người bạn của tiểu đệ ở Miêu Cương thì con kim ngô công này là vật tuyệt độc trong thiên ha, hiếm có ở đời. Tiểu đệ tuy biết sơ qua về cách giải độc,nhưng đối với con vật kỳ độc thiên nhiên này thì sức mình không làm được. May ở chỗ lúc ông bạn ở Miêu Cương tặng con kim ngô công lại cho cả ba viên thuốc.

Ban đầu tiểu đệ chưa sử dụng quen bị nó cắn, uống một viên rồi. Hiện còn hai viên và cả con kim ngô công xin kính tặng đạo huynh hết, để tỏ chút lòng thành của tiểu đệ.

Chương 19: Chùa Tam Nguyên Bố Trí Phòng Thủ

Lão vừa nói vừa thò tay vào bọc móc ra một cái bình ngọc xinh xắn. Lão cầm bình ngọc và chiếc hộp ngọc đựng Kim Ngô Công đưa lên.

Vô Vi đạo trưởng đón lấy bình ngọc móc một viên thuốc ra cười nói :

-Nhờ ơn Vũ Văn huynh hậu tứ, bần đạo lấy một viên thuốc này là đủ. Còn viên nữa và con kim ngô công bần đạo không dám bái lãnh, xin Vũ Văn huynh thu lại.

Quần hào trong sảnh đường thấy con kim ngô công lợi hại ai cũng thèm thuồng mà Vô Vi đạo trưởng lại khước từ không chịu nhận bất giác sinh lòng tiếc rẽ. Cả Vân Dương Tử cũng lấy làm kỳ ngơ ngác nhìn sư huynh nghĩ thầm :

-Sư huynh không thích lấy độc vật này thì cũng nên nhận lấy rồi giết đi có phải hay hơn. Sao còn để Vũ Văn Hàn Đào dùng nó để hại người ?

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn Đào cười nói :

-Đạo trưởng ở địa vị chưởng môn phái đức cao vọng trọng không thích độc vật này mà kiên quyết khước từ, vậy tiểu đệ không tiện ép buộc lão trưởgn vào chỗ khó khăn.

Lão từ từ đi lại mở chiếc rương dát vàng đặt cái hộp ngọc vào trong rương.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy một bàn tay để trước ngực mời khách vào ngồi.

Giang Nam tứ công tử tuy đã bị thảm bại nhưng lòng tham chưa hết, dương mặt dầy ra ngồi vào bàn.

Trong lúc yến tiệc, Trung Châu Nhị Cổ chăm chú ngó Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng hai mắt nhắm nghiền ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh thì trong lòng không khỏi lo âu.

Vô Vi đạo trưởng vẫn ôm Tiêu Lĩnh Vũ trong lòng nhưng chưa cho chàng uống thuốc trị thương.

Rượu đã ba tuần. Lãnh diện thiết bút đỗ Cửu không nhẫn nại được nữa, cất giọng lạnh lùng nói:

-Đạo trưởng đã không trị thương cho thằng nhỏ này thì giao cho bọn tại hạ đem đi được chăng?

Vũ Văn Hàn đào cười hỏi:

-Hai vị tự tin có thể trị độc thương cho gã được ư?

Lãnh diện thiết bút đỗ Cửu đằng hắng một cái rồi nói:

-Các hạ bất tất phải quan tâm điều đó?

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy, nét mặt nghiêm trang đáp:

-Các vị từ xa đến đây bần đạo lấy lễ tiếp kiến thiết tiệc tẩy trần thế là lễ số của phái Võ đương đã đầy đủ...

đạo trưởng ngừng một chút rồi tiếp:

-Bần đạo còn có việc phải làm. Các vị đã no cơm rượu say vậy nên xuống núi là phải.

Lãnh diện thiết bút đỗ Cửu cười lạt hỏi:

-Anh em tại hạ đường xa ngàn dặm tới đây há phải vì một bữa cơm rượu?

Vân Dương Tử hỏi lại:

-Không hiểu quí huynh đệ còn gì dạy bảo?

Kim toán bàn Thương Bát đáp:

-Quí phái lừng danh trên chốn giang hồ, tưởng không nên mang lấy tiếng cướp đoạt. Anh em tại hạ chịu lời ủy thác của người tới đây để đón Tiêu Lĩnh Vũ về...

Vân Dương Tử hỏi:

-Hai người được lời ủy thác của ai?

Đỗ Cửu đáp:

-Anh em tại hạ đã chịu lời ước hẹn của Khâu Tiểu San cô nương đến đây đón Tiêu Lĩnh Vũ về cho bằng được. Đạo huynh không nên nói chày nói cối. Đạo huynh nên biết không bao giờ anh em tại hạ ^^^.

Vũ Văn hàn đào đột nhiên hỏi xen vào:

-Hai vị đại lão bảo đã có lời ước với Khâu Tiểu San cứu cho bằng được thằng nhỏ này đưa về phải không? Ha ha! Không ngờ Trung Châu nhị cổ lại thành ra là nhà buôn người.

Thương Bát nói:

-Bọn tại hạ làm nghề thương mại chỉ biết bỏ vốn kiếm lời, bất cứ là buôn thứ gì.

Vũ Văn Hàn đào toan nói thêm mấy lời châm biến cho dễ trêu chọc cho chúng cùng phái Võ đương bốc lửa giân, nhưng lão nghĩ lại hai tên này đã nổi danh từ lâu, hàng ngày qua lại giang hồ, biết nhiều hiểu rộng. Lão lại e rằ ng mình khéo quá hoá vụng giữa lão và Trung Châu nhị cổ mà xảy ra cuộc tàn sát nhau thì chỉ lợi cho phái Võ đương.

Lão vốn là người thâm trầm, nghĩ vậy rồi hắng đặng một tiếng không nói nữa.

Kim toán bàn Thương Bát đưa mắt nhìn Vô đạo trưởng nói:

-Anh em tại hạ mong rằng đạo huynh nể mặt mà giao Tiêu Lĩnh Vũ cho để đưa gã về...

Vân Dương Tử ngắt lời:

-Dù Thương huynh có lời ước với Khâu Tiểu San chăng nữa câu chuyện cũng không dễ dàng thế được.

Thương Bát cười khanh khách nói:

-Anh em tại hạ làm nghề buôn bán thì phải bỏ vốn mới có lời. Nói cho hợp tình hợp lý thì nếu quí phái chịu giao người cho anh em tại hạ, tất phải có chỗ đền đáp.

Vô Vi đạo trưởng nhíu cặp lông mày nhưng còn ẩn nhẫn được chưa nổi nóng.

Thương Bát thò tay vào bọc móc ra một cái túi gấm nói:

-đây là chút lễ bạc của anh em tại hạ, không đủ lòng thành kính mong rằng đạo trưởng vui lòng thâu nạp.

Vân Dương Tử thấy sư huynh lộ vẻ tức giận trên mí mắt khi nào dám đưa tay đón lấy? Y đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Giữa bần đạo và hai vị đường lối khác nhau, nên phải phụ tấm lòng cao nhã của hai vị.

Lãnh diện thiết bút đỗ Cửu đẩy bàn đứng dây nói:

-Lão đại ! Cuộc đàm phán không xong, chúng ta đánh trông vào võ công để cướp lấy.

Vô Vi đạo trưởng hững hờ nói:

-Nếu hai vị tin là có thể cướp được thì hãy thử đi.

Thương Bát xua tay nói:

-Anh em tại hạ đưa thiếp báo son đã được đạo trưởng lấy lễ đóp tiếp chu đáo thì dù muốn cướp giựt cũng không nên động thủ ngay bây giờ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Hay lắm! Bần đạo xin thỉnh giáo bất cứ lúc nào. Không những hai vị, hễ ai lên núi mà tin rằng đủ sức cướp người đem đi, thì cứ việc động thủ coi.

Kim toán bàn Thương Bát kéo tay đỗ Cửu nói:

-Anh em tại hạ xin cáo từ.

Rồi trở gót ra khỏi Thính Thiền các rảo bước đi ngay.

Giang Nam tứ công tử chắp tay đồng thanh nói:

-Đa tạ đạo trưởng đã hết lòng khoản đãi.

Vân Dương Tử nói:

-Các vị dạy quá lời. Nếu các vị cao hứng thì ở chơi một lúc.

Nhất Trận Phương Trướng Bình đáp:

-Giang nam tứ công tử không chịu đi sau ai bao giờ.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Vậy xin chào bốn vị và miễn thứ cho bần đạo khỏi đưa chào.

Ngũ độc Hoa Vương Kiếm nói:

-Không dám làm phiền đạo trưởng. Đoạn bốn người kéo nhau chạy đi.

Vũ Văn Hàn đào quay lại nhìn Thành thủ Sở Côn Sơn một cái rồi nói:

-Sở lão nhị đã cơm no rượu say rồi còn ở lại đây làm gì nữa?

Sở Côn Sơn tức giận hỏi lại:

-Cái đó việc gì đến các hạ?

Vũ Văn Hàn đào cười đáp:

-Sở lão nhị có điều chi thất tín.

đột nhiên lão đứng lên nhảy vọt về trước mặt Sở Côn Sơn phóng chỉ điểm tới nhanh như chớp.

Sở Côn Sơn không ngờ đối phương ra tay một cách đột ngột, lão không kịp ứng biến lùi lại năm bước.

Vũ Văn Hàn đào đánh ra một chỉ đã bắt buộc Sở Côn Sơn phải lùi lại. Lão lập tức xoay mình nhảy về chỗ cũ.

Sở Côn sơn tức quá thét lên be be rồi vung tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Bách thủ thư sinh Thành Anh liền lạng người ra đón tiếp rồi vung quyền đánh tới, gã lạnh lùng nói:

-Võ công kém cỏi của lão đâu có thể địch lại sư thúc. để tại hạ hồi tiếp lão mấy chiêu.

Gã vừa nói vừa vung chân phải đá ra.

Sở Côn Sơn dựng đứng bàn tay lên như lưỡi đao chém xuống.

Thành Anh liền buông tiếng cười lạt rồi thuận thế đá luôn ba cước liên hoàn nhanh như chớp, bức bách Sở Côn Sơn phải lừi lại hai bước.

Vô Vi đạo trưởng phất tay áo bào đẩy luồng cường lực xô Thành Anh nói:

-Nếu hai vị muốn động thủ thì nên ra khỏi chùa Tam Nguyên này.

Vũ VĂn Hàn đào mỉm cười nói:

-Tiểu đệ có mấy lời trọng yếu muốn cùng đạo huynh thương lượng. Sở lão nhị ở đây làm cản trở công việc của chúng ta. Vậy xin để dịp này siêu độ cho lão.

Sở Côn Sơn tức quá quát lên:

-Giỏi lắm ! ngươi dám khinh thường lão phu.

Lão nhảy vọt về phía Vũ Văn Hàn đào.

Vô Vi đạo trưởng lại phất tay áo bào một cái xô luồng âm kinh ra ngăn cản Sở côn Sơn rồi thi triển truyền âm nhập mật nói:

-Sở đại hiệp! Chẳng phải bần đạo khoa trương chí khí của người ngoài, thực tình đại hiệp không địch nổi Vũ Văn Hàn Đào. Hắn chưa muốn hạ độc thủ là trong lòng còn có điều uý kỵ. Trước tình trạng này đại hiệp nên nhẫn nại một chút được chăng?

Nên biết Sở Côn Sơn là một nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ. Vô Vi đạo trưởng tuy ít khi xuống núi, nhưng mọi việc trong võ lâm đã có đệ tử về báo cáo,nên phàm người có chút danh vọng, hành động theo chíng hay theo tà, đạo trưởng đều biết hết.

Sở Côn Sơn tuy trong lòng bất phục nhưng cũng biết Vô Vi đạo trưởng vì lòng tốt mà nói vậy, lão liền chắp tay đáp:

-Lão phu xin cáo biệt.

Rồi lão bước ra khỏi Thính thiền Các.

Trong Thính thiền Các chỉ còn lại bốn người là Vô Vi đạo trưởng, Vân Dương Tử, Vũ VĂn Hàn đào và Thành Anh,

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vũ vẫn ẵm ở trong lòng, nói:

-Thằng nhỏ này thương thế rất nặng, không thể chần chờ được nữa. Vậy Vũ Văn huynh còn điều gì dạy bảo xin nói mau lên!

Vũ VĂn Hàn đào hỏi:

-Tiểu đệ xin hỏi một câu : liệu đạo huynh có thể tự tin quí phái đủ lực lượng để bảo vệ chiếc chìa khoá kia được không?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Nhưng tệ phái chưa thu được chiếc chìa khoá cung cấm đó. Vậy mà các bạn đồng đạo võ lâm trong thiên hạ cứ hiểu lầm là ở trong tay tệ phái. đó là chuyện bần đạo chẳng làm thế nào được.

Vũ Văn Hàn đào cười nói:

-Chuyến này tiểu đệ rời khỏi Toàn Cơ Thư lâu ở Dương Bình còn có việc trọng đại khác nữa, muốn thương nghị cùng đạo trưởng. Còn về chiếc chìa khoá cung cấm chẳng qua tiểu đệ muốn mượn nó làm cớ để đồng đạo võ lâm thiên hạ khỏi nghi ngờ mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng sắc mặt biến thành nghiêm trọng, chậm rãi hỏi:

-Bần đạo không quen nói chuyện quanh co. Vũ Văn huynh có điều gì xin nói rõ ra?

Vũ Văn Hàn đào nở một nụ cười thâm bí lảng sang chuyện khác:

-Trong võ lâm hiện nay đa số tôn thờ Phái Thiếu Lâm làm lãnh tụ chín môn phái lớn, nhưng tiểu đệ rất khâm phục võ công quí phái ở chỗ cương nhu tương tế, nội ngoại kim tu mới xứng đáng là chính tông của Huyền Môn.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Vũ Văn huynh quá khen rồi ! Tệ phái đâu dám thế?

Vũ Văn hàn đào nghiêm nét mặt, nghiêng mình hành lễ rồi cừoi nói:

-Tỉêu đệ chịu lời ủy thác của người khác đến mời đạo huynh tác chủ một cuộc thịnh hội.

Vô Vi đạo trưởng ngạc nhiên hỏi:

-Cuộc thịnh hội nào?

Vũ Văn Hàn đào đáp:

-Nếu đạo huynh chịu lời thì tiểu đệ hãy nói thực.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Vũ Văn huynh hãy nói ra trước đi để bần đạo châm chước xem sao?

Vũ Văn Hàn đào đáp:

-Vụ này quan hệ rất lớn. Nếu đạo huynh không chịu ngỏ lời ưng thuận trước thì tiểu đệ không dám hở môi...

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

-Tại hạ chỉ có thể nói sơ lược một chút là trường hợp mà đạo huynh chịu đứng ra chủ trương thì chỉ trong vòng một năm tình thế giang hồ sẽ cải biến trọng đại.

Vô Vi đạo trưởng chuyển động cặp mắt nhưng không nói gì. đạo trưởng nhìn ra ngoài Thính Thiền Các tựa hồ đang trầm ngâm nghĩ một việc gì trọng đại.

Vũ Văn hàn đào đứng dậy chắp tay nói tiếp:

-Vụ này quan hệ trọng đại, xin đại huynh nghĩ kỹ mấy ngày rồi tiểu đệ sẽ trở lại bái phỏng.

Dứt lời lão mỉm cười trở gót ra đi.

Vân Dương Tử nhìn bóng sau lưng hai người ra khỏi Thính thiền Các cho đến khi mất hút, mới hỏi Vô Vi đạo trưởng:

-Sư huynh ! Sư huynh có biết lão nói về chuyện gì không?

Vô Vi đạo trưởng như người trong mộng choàng tỉnh dậy, nở một nụ cười khá lâu rồi đáp:

-Dường như đây là một âm mưu rất trọng đại. Có điều nội dung thế nào thì bây giờ không dám nói quyết...

Đạo trưởng đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vũ nằm ở trong giường. Bỗng lão nghiêm nét mặt ra lệnh:

-Ngươi truyền dụ cho những hàng đệ tử nhị tam đại trong chùa phải toàn bộ động viên, phòng thủ nghiêm mật. đêm nay không chừng có cường địch đến xâm phạm.

Vân Dương Tử ít khi thấy sư huynh lộ vẻ nghiêm trọng như bữa nay, trong lòng rất đỗi hoài nghi mà không dám hỏi.

Y dạ một tiếng rồi rảo bước ra khỏi Thính thiền Các.

Vô Vi đạo trưởng cũng ra ngay chạy thẳng vào đan thất. đạo trưởng lấy viên thuốc giải độc của Vũ Văn Hàn Đào cho đặt vào lòng bàn tay, kiểm tra lại một hồi,vẫn nghi ngờ không dám sử dụng.

Lão đặt Tiêu Lĩnh Vũ xuống cái giường mây rồi giơ tay điểm vào mấy chỗ huyệt đạo trong người chàng và tự nói với mình:

-Thằng nhỏ này thật đáng thương. Hay để gã nằm yên nghỉ một lúc xem sao.

Mình không chuyên dùng dược vị ! Vậy muốn trị độc cho gã chỉ trông vào nội công từ từ trục chất độc trong người gã đi ra cho.

Bỗng nghe bên ngoài có thanh âm trầm trọng cất lên hỏi:

-Sư huynh đối với thằng nhỏ này nhân hậu như vậy há chẳng là thái quá ư?

Tiếng nói vừa dứt, một chàng thiếu niên tuấn mỹ khí vũ hiên ngang mình mặc áo trường bào bằng lụa màu lam, khoan thai tiến vào.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói:

-Võ công sư đệ xem chừng tinh tiến rất nhiều. Sư đệ đến từ hồi nào mà sao ta chưa phát giác ra?

Thiếu niên áo lam cười đáp:

-Tiểu đệ vừa gặp nhị sư huynh thấy y dẫn đệ tử trong chùa đi bố trí các ngã ra chiều hoang mang lật đật. Chẳng lẽ trong chùa Tam Nguyên chúng ta đây sắp xảy ra biến cố gì chăng?

Vô Vi đạo trưởng gật đầu hỏi:

-Chuyện này sư đệ đóng cửa luyện công đã thành tựu được đến đâu?

Thiếu niên áo lam cười đáp:

-Mới được bảy thành, thật phụ lòng trông đợi của sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng ra chiều rất thân ái người sư đệ xinh đẹp. Không những thế,lão còn tỏ ra kính trọng nữa là khác. Làm chưởng môn địa vị chí tôn mà đối đãi với sư đệ như vậy thật có điều trái với thường tình.

Vô Vi đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

-Được tới bảy phần hoả hậu cũng là khá lắm rồi.

Thiếu niên áo lam đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vũ nằm trên giường hỏi:

-Chú nhỏ này trúng phải chất độc gì vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Phải rồi, gã trúng độc nhưng không nặng lắm, chẳng cần thuốc cũng có thể chữa được.

Thiếu niên áo lam nói:

-Nhưng vận nội lực để thúc đẩy chất độc làm hao tốn chân nguyên rất nhiều. Dù công lực của sư huynh rất thâm hậu cũng không nên thi hành...

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

-Ta cũng đang do dự, nhưng bây giờ thì nhất quyết thử xem.

Thiếu niên áo lam lấy làm kỳ hỏi:

-Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Mấy bữa nay và những ngày sắp tới, không cứ lúc nào cũng có thể xảy ra cường địch đến xâm phạm, ta đang lo một mình Vân Dương sư đệ khó lòng trông coi được hết khắp mọi chỗ thế mà sư đệ

lại mãn kỳ đóng cửa rèn luyện.

Thiếu niên áo lam hào khí nổi lên bừng bừng, dõng dạc cười hỏi:

-Tiểu đệ chưa hiểu bọn người sắp đến phạm sơn là những nhân vật nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Họ đều là những tay cao thủ nổi danh lâu năm trong võ lâm, sư đệ chưa bước chân vào chốn giang hồ dù là có nói ra sư đệ cũng không hiểu được.

Thiếu niên áo lam đầy vẻ ngây thơ chất phác chú ý nhìn Vô Vi một lúc rồi hỏi:

-Năm nay tiểu đệ bao nhiêu tuổi?

Vô Vi đạo trưởng bị hỏi câu này một cách đột ngột không khỏi ngẩn người ra.

Lão trầm ngâm một chút rồi thủng thẳng đáp:

-Năm nay sư đệ mới 23 tuổi.

Thiếu niên áo lam lại hỏi:

-Tiểu đệ đóng cửa luyện công mấy năm rồi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Từ hồi sư đệ lên ba...

Bỗng lão đổi giọng đáp:

-Vừa đúng 20 năm không hơn không kém.

Thiếu niên áo lam hỏi:

-Hai chục năm đâu phải là ít? Tiểu đệ cũng không hiểu nghệ thuật của mình đã đến trình độ nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Luyện võ từ ngày còn nhỏ lòng không vương tạp niệm mà hai chục năm khắc khổ cần mẫn, lại ba thời kỳ đóng cửa tập rèn, vậy ngoài chuyện chưa đủ kinh nghiệm, sự thành tựu của sư đệ có thể cao hơn nhị sư huynh rồi.

Thiếu niên áo lam dường như chợt nghĩ tới điều gì trọng đại, chàng cau mày hỏi:

-Đại sư huynh! Tiểu đệ có mấy lời dấu tận đáy lòng, trước đây chưa từng hỏi chưởng môn sư huynh. Chẳng hiểu bữa nay có thể hỏi được chăng?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Chỉ sợ tiểu huynh gặp phải những câu hỏi không thể trả lời được.

Thiếu niên áo lam hỏi:

-Sư phụ từ trần được bao nhiêu lâu rồi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Mười tám năm.

Thiếu niên áo lam lại hỏi:

-Tiểu đệ học nghề được 20 năm mà sư phụ viên tịch đã 18 năm. Vậy khi đó tiểu đệ mới là thăng nhỏ lên 5,6. Nhưng việc sư phụ truyền dạy tưởng tiểu đệ hãy còn ghi nhớ được ít nhiều mới phải, nhưng sao tiểu đệ không nhớ chi hết. Dường như võ công tiểu đệ hoàn toàn do đại sư huynh truyền thụ thì phải?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Cái đó chẳng qua là ta đại diện truyền thụ võ nghệ. Vì khi ấy sư phụ đang nằm trên giường bịnh trong một thời gian rất lâu, không dạy được võ công cho sư đệ.

Thiếu niên áo lam hỏi:

-Cái đó cũng thật là kỳ! đại sư huynh đã truyền thụ võ công cho tiểu đệ thì tại sao tiểu đệ lại là truyền môn của sư phụ?

Nên biết thiếu niên áo lam còn nhỏ tuổi như vậy thì dù có làm môn hạ của Vô Vi đạo trưởng cũng không phải là quá lớn. Tên đệ tử thủ toạ của Vô Vi đạo trưởng đã ngoài 30 tuổi, nghĩa là còn lớn hơn thiếu niên này đến 10 tuổi.

Vô Vi đạo trưởng cười mát đáp:

-Theo qui củ võ lâm thì thứ bậc là việc rất hệ trọng. Chính sư phụ đã miệng nói ra thu nạp sư đệ vào môn phái Võ Đương. Tiểu huynh có đại diện sư phụ truyền thụ võ công cho tiểu đệ thì cũng không thể tự coi mình là bậc trên được?

Thiếu niên áo lam tựa hồ chưa hiểu hết ý câu nói của Vô Vi, nhưng chàng cũng không hỏi nữa,

ngửa mặt lên thở phào một cái rồi lảng qua chuyện khác.

-Đại sư huynh ! Tiểu đệ đã không có chút kinh nghiệm về chiến đấu vậy cứ tiếp tục luyện nữa hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Dĩ nhiên là thế.

Thiếu niên áo lam tinh thần phấn khởi nói:

-Tiêu đệ đã luyện võ công 20 năm chưa cùng người động thủ một chiêu, một quyền nào. Bữa nay tiểu đệ gặp ngày xuất quan mà trong chùa Tam Nguyên chúng ta lại có việc tưởng đây là một cơ hội để rèn luyện cho được từng trải. Không hiểu chưởng môn sư huynh có ưng cho tiểu đệ xuất lực chăng?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Sư đệ phụ trách việc bảo vệ nhà đan thất này...

Thiếu niên áo lam dường như chưa thỏa mãn liền hỏi:

-Sư huynh! Toà nhà đan thất này là nơi trọng địa, khi nào người ngoài dám xâm phạm tới?

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

-Nếu ta đoán không lầm thì xung quanh đan thất có một địa vị rất trọng yếu vì cuộc quyết chiến của những tay cao thủ đều nhằm vào trong toà nhà này cả.

Thiếu niên áo lam cười đáp:

-Vậy thì hay lắm ! Tiểu đệ ra thạch động phía sau núi lấy binh khí rồi trở lại đây ngay...

Chàng không chờ Vô Vi đạo trưởng trả lời đã xoay mình nhẩy vọt ra xa 2, 3 trượng rồi mất hút vào trong bụi hoa. Thiếu niên thân pháp rất mau lẹ chẳng khác một tia chớp nhoáng.

Vô Vi đạo trưởng thở phào một cái đỡ Tiêu Lĩnh Vũ dậy để gã tựa vào vách.

Đoạn lão cất bước từ từ đi lại trong nhà đan thất.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên đầu đạo trưởng bỗng ra một làn khí như mây mù. Hiển nhiên lão mượn thế đi lại để ngấm ngầm vận nội công.

Bỗng lão dừng lại rồi giơ ngón tay lên điểm về phía Tiêu Lĩnh Vũ ngồi trên giường mây. một giải

bạch khí theo ngón tay đánh trúng vào những huyệt đạo bắt nguồn từ Nhâm mạch.

Tiêu Lĩnh Vũ tựa mình vào vách đột nhiên rung động hai cái, dường như bị luồng kiềm lực rất mạnh đánh vào trong kinh mạch trong thân thể chàng và cho lưu khắp nơi, khiến người chàng phải chuyển động, nhưng lưng chàng vẫn tựa vào vách y nguyên.

Vô Vi đạo trưởng điểm ra một chỉ rồi luồng bạch khí trên đỉnh đầu bổng tan đi.

Lão tỏ vẻ rất mỏi mệt chập chạp bước lại bên giường Tiêu Lĩnh Vũ rồi ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng.

Sau chừng 1 giờ, Vô Vi đạo trưởng mới đỡ mệt.

Lúc này trời đã tối, Vô Vi đạo trưởng dương mắt lên nhìn bỗng thấy hai người sóng vai đứng trước cửa đan thất. Chính là Vân Dương Tử và thiếu niên áo lam.

Vân Dương Tử khẽ nghiêng mình nói:

-Tiểu đệ huy động toàn thể đệ tử vào hàng nhị tam đại trong chùa lập thành ngũ hành kiếm trấn ở những nơi trọng yếu. Xin sư huynh quan sát lại một lượt.

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Không cần đâu, thế là đủ rồi. Sư đệ truyền dụ trước khi có hồi chuông báo hiệu thì đệ tử các nơi đâu giữ yên đó không được tự tiện rời chỗ để truy sát bên địch, mà chỉ giữ những nơi trọng yếu đừng để địch nhân phạm tới là được.

Vân Dương Tử nhíu cặp lông mày nói:

-Chưởng môn sư huynh! Nếu địch nhân vượt quá được chỗ ngăn trở cứ sấn vào,thì biết làm thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Những người đến chậm còn đêm nay đến là bọn quỉ mỵ ở Tam sơn ngũ nhạc.

Tuy nhiên từ ngày ta tiếp giữ chức chưởng môn đã nghiêm lịnh ước thúc đệ tử không để ai tuỳ ý gây thù với người. Mười năm nay oai danh của phái Võ đương ta đã khiến cho võ lâm kinh sợ. Nếu không phải hạng người ỷ mình võ công cao thâm quyết không dám đến quấy nhiễu. Những người đến đây đã là nhân vật nổi danh mà lại phức tạp, gồm đủ các loại. đại đa sỗ đệ tử chùa Tam Nguyên chưa từng trải qua chiến đấu mà bảo chúng đem toàn bộ chống cự bên địch, tất chúng tranh nhau tham công làm cho chưởng pháp rối loạn. Thế thì sao bằng để chúng đừng có tham tâm mong mỏi lập công. Ta

chỉ hy vọng giữ được bình yên. Vậy cần lựa chọn mười lăm cao thủ cao cường tổ chức ba bộ ngũ hành kiếm trận chuyên việc chiến đấu với cường địch.

Vân Dương Tử nói:

-Sư huynh lo nghĩ thật chu đáo, tiểu đệ còn kém xa. Bây giờ tiểu đệ xin lập tức tuân theo chỉ dụ của sư huynh để chuẩn bị.

Y để dựng bàn tay trước ngực nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ngay.

Chàng thiếu niên vẫn mặc áo lam như trước, có điều bây giờ tay mặt cầm thanh trường kiếm, tay trái cầm một chiếc đai. Trên đai có bảy cái túi da đều cắm đoản kiếm dài 8 tấc 2 phân.

Vô Vi đạo trưởng đưa mắt nhìn những đoản kiếm trên chiếc đai da vẻ mặt nghiêm nghị hỏi:

-Sư đệ ! Sư đệ có biết những đoản kiếm cắm trong túi chế bằng gì không?

Thiếu niên áo lam đáp:

-Tiểu đệ biết rồi. Cái đó chế bằng sắt nguội để ngàn năm.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Sư đệ biết rồi là hay. Những thanh kiếm đó sắc bén vô cùng, có thể xuyên đá khóet vàng mà mũi thanh nào cũng nhọn sắc như mũi kim chuyên để phá khí công của nội gia. Bất luận người võ công cao cường đến đâu cũng không chịu nổi.

Những thanh kiếm đó độc địa quá chừng, và sư đệ chớ có dùng nó một cách khinh suất.

Thiếu niên áo lam gật đầu đáp:

-Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

Vô Vi đạo trưởng nở một nụ cười hiền hoà hỏi:

-Sư đệ có biết tên bảy thanh đoản kiếm đó là gì không?

Chương 20: Núi Võ Đương Quần Hùng Xuất Hiện

Thiếu niên áo lam đáp:

-Tiểu đệ ghi nhớ dường như cái đó kêu bằng"Thất hưu kiếm".

Vô Vi đạo trưởng nghiêm nét mặt hỏi:

-Sư đệ có biết tại sao lại kêu bằng "Thất hưu" không?

Thiếu niên áo lam chẳng những ráng công rèn luyện võ nghệ mà còn nghiên tập nghề văn. Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Ý tứ hai chữ thất hưu dường như có ẩn ý là thất tuyệt, nhưng nghe có vẻ hoà hoãn hơn. đã gặp phải những kiếm nầy thì thất tình lục dục đều thối hết. Tiểu đệ giải thích như vậy chẳng hiểu có đúng không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Lời giải thích của sư đệ mới đúng một nửa. Thất hưu ngoài ý nói những kiếm này rất độc địa mà còn ngụ ý phải dè dặt không được dùng đến một cách càn rỡ.

Trước khi ân sư qui tiên di chúc lại cho tiểu huynh giao "Thất hưu kiếm" lại cho sư đệ sử dụng là lão nhân gia có chỗ tác dụng. Di mạng của sư phụ dĩ nhiên tiểu huynh không dám trái ý. Vật này ghê gớm lắm, mong rằng sư đệ chớ có lạm dụng.

Thiếu niên áo lam kính cẩn nói;

-Tiểu đệ xin ghi lòng lời dạy bảo của sư huynh. Nếu không gặp kẻ tội ác cùng cực khôn bề dung thứ thì quyết chẳng dùng tới.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay nói:

-Sư đệ không phụ lòng di ái của tiên sư là tiểu huynh yên tâm rồi...

Lão vẫy tay nói tiếp:

-Sư đệ bảo vệ cho tiểu huynh.

Đoạn lão lập tức đi vòng quanh trong gian nhà.

Chỉ trong khoảnh khắc trên đỉnh đầu Vô Vi đạo trưởng lại tiết ra một luồng bạch khí. Rồi lão dừng bước phóng ngón tay ra. Một dây bạch khí từ đầu ngón tay vọt tới điểm vào huyệt mạch Tiêu Lĩnh Vũ. Có điều lần này điểm vào ba chỗ cực huyệt về đốc mạch.

Nên biết hai mạch Nhâm, đốc là mấu chốt về âm dương nhị khí của con người.

Nhâm mạch thuộc âm là chỗ khởi nguyên của những huyệt Khai Nguyên, Mach Môn, Khí Hải, âm Giao, Thần Khuyệt, thuỷ âm, Hạ Uyển, Tử Cung, Hoa Cái. đốc mạch thuộc về dương, nguồn gốc những huyệt Mệnh Môn, dương Quan, Huyền Trụ, Tích Trung, Trung Khu, Nao Hải.

Người Tiêu Lĩnh Vũ lại rung động một hồi. Luồng bạch khí trên đầu Vô Vi đạo trưởng đột nhiên tiêu tan không thấy đâu nữa. Lần này lão càng mệt nhọc hơn, trán toát mồ hôi.

Thiếu niên áo lam nhíu cặp lông mày, đột nhiên tiến lại gần nắm lấy sau lưng Vô Vi đạo trưởng nói:

-Để tiểu đệ trợ lực cho sư huynh một tay.

Thanh âm trầm trầm của Vô Vi đạo trưởng đột nhiên cất lên đáp:

-Sư đệ bất tất phải trợ lực cho tiểu huynh. Trong đêm nay sư đệ còn phải đối phó với cường địch nên dành dụm sức lực.

Thiếu niên áo lam nhẹ buông tiếng thở dài rồi thu tay lại.

-Vô Vi đạo trưởng từ từ đến trước giường mây ngồi xếp bằng nhắm mắt điều dưỡng.

Thiếu niên áo lam lần đầu gặp việc, tự nhiên trong lòng không khỏi hoang mang. Chàng giơ tay vẫy một cái, lập tức có hai tên đạo đồng chạy lại hỏi:

-Sư thúc có điều chi dạy bảo?

Thiếu niên áo lam đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng đang ngồi xếp bằng đáp:

-Nếu có điều chi cảnh giác thì báo cho ta biết ngay.

Đạo đồng dạ một tiếng rồi len lén rút lui.

Lò lửa trong đan thất cháy bừng bừng chiếu ra ánh thanh quang rực rỡ.

Thiếu niên áo lam muốn nhân khoảnh khắc trước trận phong ba ngồi điều dưỡng một lúc, nhưng

đây là lần đầu lâm địch, trong tâm trí chàng lởn vởn những cử động chống đỡ, không làm sao tĩnh tâm lại được.

Đầu óc chàng đang nổi lên những làn sóng tư tưởng, bấy giờ đêm đã sang canh hai.

Bất thình lình chuông chùa đánh đổ hồi vọng lại phá tan bầu không khí tịch mịch lúc canh khuya.

Thiếu niên áo lam biết đây là hồi chuông báo động. Hiển nhiên chùa Tam Nguyên đã phát hiện tông tích địch nhân.

Chàng đứng phắt dậy buộc đai kiếm vào lưng rồi tay cầm trường kiếm bước ra khỏi đan thất.

Ngọn gió đêm rít lên từng cơn hoa lá tung bay, bóng sao mờ tỏ. Trong bụi cây thấp thoáng ánh kiếm.

Tiếng chuông chùa cấp bách vang lên. đây là dấu hiệu người ngoài đã sấn vào chùa Tam Nguyên và đã dùng khí giới ngăn đánh xáp lá cà.

Tiêu Lĩnh Vũ nằm trên giường mây, chàng đã được Vô Vi đạo trưởng trút chân khí vào hai mạch Nhâm, Đốc, khí huyết trong người chàng đã chịu lưu thông mau lẹ, khai thông những huyệt đạo bị điểm. đột nhiên chàng mở mắt lồm cồm ngồi

dậy.

Vô Vi đạo trưởng đột nhiên vươn tay trái ra ấn vào huyệt huyền cư trong người Tiêu Lĩnh Vũ, nói:

-Hài tử ! Ngươi không nên vọng động. Bần đạo trục độc giúp ngươi, ngươi có thấy chỗ nào khó chịu cứ nói cho bần đạo hay.

Tiêu Lĩnh Vũ nhớ mang máng đang ở trong Thính thiền Các bỗng ngửi mùi tanh sặc sụa rồi ngất xỉu không biết gì nữa. Bây giờ chàng nghe Vô Vi đạo trưởng hỏi liền đáp:

-Tiểu tử thấy trong ngực có làn hơi tanh tưởi chỉ buồn nôn.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Thế thì hay lắm. Nếu ngươi buồn nôn thì cứ việc thổ hết ra, chứ đừng cố nín.

Lão ngấm ngầm đề khí vào lòng bàn tay cho phát ra mọt luồng nhiệt lực theo huyệt Huyền Cơ trút vào người chàng. đồng thời lão nói:

-Bần đạo còn mong mượn sức trục độc để khai thông Tam âm tuyệt mạch cho ngươi.

Tiêu Lĩnh Vũ không hiểu Tam âm tuyệt mạch là gì, nhưng cũng cảm thấy hai nơi trong mình thường đau nhức dường như huyết mạch bị ứ tích không lưu thông được. Chàng chỉ biết vậy chứ không để tâm. Sau khi Khâu Vân Cô truyền phép vận khí, dường như những chỗ này càng nghiêm trọng hơn. Mỗi lần toạ tức vận khí thì những chỗ đau kia lại phát tác trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi mới tiêu dần.

Bỗng thấy lòng bàn tay Vô Vi đạo trưởng đẩy ra một luồng hơi nóng trước yếu sau mạnh, thấu vào thân thể, lan ra khắp tứ chi. Luồng hơi này đi tới đau phản ứng tự nhiên vận khí dẫn đường cho luồng nhiệt lưu thấm vào huyệt mạch.

Vô Vi đạo trưởng hơi ngạc nhiên hỏi:

-Hài tử! Ngươi đã luyện võ công bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vũ đáp:

-Chưa! Hỡi ơi. Vân Cô muốn truyền võ công học tiểu tử không ngờ người bị thương thế phát tác và chết mất rồi !...

Chàng nói tới đây biết mình lỡ lời liền dừng lại.

Vô Vi đạo trưởng từ từ thu chưởng về hỏi:

-Hài tử! Bây giờ ngươi còn buồn nôn không?

Tiêu Lĩnh Vũ đáp:

-Không còn nữa. đám khí hôi tanh ở trước ngực cũng đã tự động tiêu tan đi.

Vô Vi đạo trưởng nói :

-Tam âm tuyệt mạch trong mình ngươi đã bắt đầu rắn lại. Nếu một ngày kia toàn bộ cứng đơ thì dù có thuốc tiên cũng không cứu được nữa...

Tiêu Lĩnh Vũ chống tay ngồi dậy nói:

-Từ thủa nhỏ gia gia của tiểu tử cũng bảo thế. Người còn nói tại hạ không sống lâu được. Tiểu tử nghĩ rằng dù ai sống đến trăm năm rồi cũng phải chết. Vậy có chết sớm mấy chục năm cũng thế mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm:

-Thằng nhỏ này còn ít tuổi mà đã có hào khí coi thường cái chết.

Lão gật đầu cười nói:

-Nhưng ta thấy tuyệt mạch của người chưa đến nỗi hoàn toàn cứng nhắc, tức là còn có thể cứu được. Có điều bần đạo dùng chân khí mà tấn công vào huyệt đạo của ngươi phải mất một thời gian khá lâu chứ không phải trong chốc lát mà được.

Chờ cho hết trận phong ba này, bần đạo thử dùng thuật kim tằm hoá huyệt xem có tìm ta được đường lối nào không. Vừa rồi bần đạo đã phát huy chân khí bản thân để trục chất độc trong mình người vào một chỗ. Trong vòng ba giờ chắc chưa có gì biến hoá.

Tiêu Lĩnh Vũ lấy làm kỳ hỏi:

-Đêm nay có trận phong ba gì?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

-Nhiều tay cao thủ võ lâm đến đây để cướp ngươi.

Tiêu Lĩnh Vũ hỏi:

-Phải chăng những người đã đến đây lúc ban ngày ? chà, tiểu tử biết rồi. Bọn họ không phải muốn cướp tiểu tử đâu mà dùng tiểu tử làm lá bài để bức bách Khâu tỷ tỷ giao chiếc chìa khoá cung cấm cho họ mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói:

-Bần đạo đã hứa lời bảo vệ ngươi thì dù có bao nhiêu cao thủ thiên hạ đều lên núi Võ Đương, cũng quyết không thay đổi lời hứa.

Lão ngừng một chút rồi hỏi:

-Hài tử ! Có thật Khâu Vân Cô đã chết rồi không?

Tiêu Lĩnh Vũ đáp:

-Chính mắt tiểu tử đã trông thấy. đó là sự thực cả trăm phần trăm. Vô Vi đạo trưởng hỏi:

-Ngươi bảo y bị thương thế phát tác mà từ trần, vậy ngươi có biết y bị thương về tay ai không?

Tiêu Lĩnh Vũ lắc đầu nói:

-Cái đó tiểu tử không rõ.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên có tràng cười the thé vang lên rất chói tai.

Tiếng cười này dường như từ xa vọng lại. Tiêu Lĩnh Vũ nghe thấy không tự chủ được phải rùng mình.

Vô Vi đạo trưởng khẽ nói:

-Hài tử! Ngươi hãy ghi nhớ ngồi yên đây, nếu không có lời của bần đạo, thì đừng ra khỏi nơi này.

Tiêu Lĩnh Vũ kề cận Khâu Tiểu San đã trải qua bao nhiêu trận đánh phá vòng vây, cùng những cuộc ác đấu sống chết chỉ khe chừng sợi tóc. Chàng tự biết mình không hiểu võ công, chẳng gíúp gì được cho ai mà chỉ làm phiền luỵ cho người khác, liền gật đầu đáp:

-Vãn bối nhớ rồi.

Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy một thiếu niên mặc áo trường bào màu lam rảo bước tiến vào, tay ôm thanh trường kiếm. Vẻ mặt rất trang nghiêm. Chàng ta nghiêng mình nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi:

-Đại sư huynh!Sư huynh đã nghe thấy tràng cười đó chưa?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Người đó võ công rất cao thâm...

Đột nhiên hai tiếng quát lọt vào.

Thiếu niên áo lam xoay mình vọt đi như một giây khói nhảy ra khỏi đan thất .

Tiêu Lĩnh Vũ nghe tiếng quát tưởng còn xa đến mấy trượng mà tựa hồ người đã đến phía ngoài đan thất rồi.

Chàng vốn là người có đởm lược tuy sức không trói nổi con gà, nhưng đầy lòng dũng cảm chẳng biết sợ là chết là gì. Chàng quay lại nhìn Vô Vi đạo trưởng liều lĩnh:

-Tiểu tử muốn coi các vị đánh nhau được không?

Vô Vi đạo trưởng chau mày đáp:

-Đánh nhau thì nguy hiểm chết người, hay gì mà coi?

Tiêu Lĩnh Vũ nói:

-Tiểu tử nấp ở phía sau cửa, quyết không ra khỏi đan thất.

Bỗng nghe tiếng người quát hỏi:

-Ai? đang đêm đã sấn vào chùa Tam Nguyên sao không ló mặt ra mà cứ nấp hoài thì đâu phải anh hùng hảo hán?

Bỗng nghe thanh âm lạnh lùng đáp lại:

-Ngươi còn nhỏ tuổi như vậy không đáng hỏi danh tánh lão phu.

Tiêu Lĩnh Vũ đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng thấy lão không có ý ngăn cản liền bước xuống giường, nghểnh cổ nhìn ra ngoài.

Sắc đêm lờ mờ, chàng thấy hai tên đạo đồng tay cầm trường kiếm sóng vai nhau mà đứng ngăn cản một người áo đen cao nghệu. Người này che phủ hết đầu mặt bằng tấm vải đen chỉ để hở đôi mắt lấp loáng. Người áo đen đó đang đối đáp với thiếu niên áo lam.

Thiếu niên áo lam dường như bị người áo đen chọc giận, cười lạt nói:

-Các hạ đã vượt qua bao nhiêu của ải vào đay thì võ công tất nhiên phi thường.

Tại hạ muốn thỉnh giáo mấy chiêu.

Hắn vung tay mặt một cái, tay cầm bảo kiếm còn cả vỏ đột nhiên hạ xuống.

Người áo đen cất giọng lạnh như băng đáp:

-Ngươi không đáng nói chuyện với lão phu. Kêu Vô Vi đạo trưởng ra đây.

Thiếu niên áo lam tức giận quát lên:

-Các ngươi hãy tránh ra!

Chàng vung thanh trường kiếm cho vọt ra hai bông kiếm hoa rồi nói:

-Các hạ hãy thắng thanh kiếm ở trong tay tại hạ rồi hãy gặp tệ sư huynh cũng chưa muộn.

Vô Vi đạo trưởng ngồi xếp bằng trên gường mây. Tình thế bên ngoài khẩn trương như vậy mà lão vẫn thản nhiên như không nghe thấy.

Người áo đen nói:

-Phải chăng ngươi là đệ tử của Vô Vi đạo trưởng? Lão phu chưa từng nghe ai nói tới Tĩnh Trần lão đạo còn có truyền nhân như ngươi.

Tĩnh Trần đạo trưởng là sư phụ của Vô Vi đạo nhân, tức chưởng môn đời trước phái Võ đương.

Thiếu niên áo lam nghe lão áo đen nói tới sư phụ chàng mà tuyệt không có ý gì kính nể thì cơn giận càng nổi lên. Chàng lạnh lùng hỏi:

-Lão dám khinh bạc cả tiên sư ta ư?

Chàng vung kiếm đâm tới đánh véo một cái.

Ánh sao lờ mờ bỗng thấy ánh bạc nổi lên hiện thành những bông kiếm hoa.

Lão áo đen cất tiếng khen:

-Chiêu tiên nữ tán hoa hay quá!

Lão phất tay áo bào một cái xô luồng tiềm lực ra bắt buộc thế kiếm phải dừng lại rồi nói:

-Thằng nhỏ kia, tên họ là chi?

Thiếu niên áo lam đáp:

-Ta là Triển Diệp Thanh. Lão hãy thử tiếp đón mấy chiêu.nữa.

Chàng dứt lời, thanh trường kiếm trong tay đã phóng liền mấy tuyệt chiêu.

Bỗng thấy hàn quang ngưng tụ rồi lại vọt ra. Chỉ trong chớp mắt chàng đã đánh liền mấy chiêu.

Lão áo đen vừa phất tay áo vừa phóng chỉ đẩy luồng ám kình ra không ngớt.

Tám chiêu kiếm liên hoàn của đối phương đã bị gạt đi.

Triển Diệp Thanh mới đối địch lần đầu gặp phải tay cao thủ ghê gớm. Chàng vừa kinh hãi vừa tức giận, toan trổ hết những chiêu tuyệt học ra.

Lão áo đen đột nhiên lùi lại nói:

-Về nội lực cũng như về mau lẹ ngươi không kém gì nhị sư huynh. Có điều ngươi chưa đủ kinh nghiệm về cách ứng chiến.

Lão nói câu này bằng một giọng thành thực chứ tuyệt không có ý gì đối địch.

Thanh âm Vô Vi đạo trưởng từ trong đan thất vọng ra:

-Sư đệ không được vô lễ với Đặng đại hiệp. Mau thu trường kiếm lại.

Lão vừa nói vừa ra khỏi đan thất nghênh tiếp người áo đen.

Vô Vi đạo trưởng tay mặt để dựng đứng trước ngực mỉm cười nói:

-Cơn gió nào đã thổi đại giá tới đây? Đặng huynh! đã đến hơn mười năm chúng ta chưa gặp nhau rồi nhỉ?

Người áo đen giơ tay lên trỏ vào Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Hay lắm! Cường địch đã vào tận bờ cõi, cuộc đại chiến sắp mở màn mà lão đệ vẫn ung dung ngồi hưởng thanh nhàn trong đan thất được thì kỳ thật!

Vô Vi đạo trưởng cười nói:

-Bần đạo đã biết chắc thế nào đại giá của Đặng huynh cũng tới đây, nên lâm nguy mà không nao núng...

Lão áo đen đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Đừng đưa nước đường ra nữa. Đặng mỗ không uống đâu?

Lão vừa nói vừa rảo bước đi vào nhà đan thất.

Triển Diệp Thanh chau mày mắng thầm:

-Lão này thật là cuồng vọng. đối với chưởng môn sư huynh mà lão vẫn nghênh ngang.

Nên biết địa vị chưởng môn phải Võ đương rất tôn cao. Vô Vi đạo trưởng tuy là người hoà nhã, nhưng bọn đệ tử bản phái vẫn kính cẩn lão như một thành linh. Thế mà người áo đen ra chiều phóng lãng tựa hồ coi Vô Vi đạo trưởng không vào đâu.

Thiếu niên áo lam thấy đại sư huynh coi lão này lễ độ như đối với bậc thượng tân,nên lòng chàng dù phẫn nộ mà cũng không tiện lên tiếng trách móc. Chàng theo sát Vô Vi đạo trưởng tiến vào đan thất.

Lão áo đen không chờ Vô Vi đạo trưởng mời đã ngồi xuống ghế nói:

-Đặng lão nhị này đi qua Ngạc Tây thấy rất nhiều người trong võ lâm đi về phía núi Võ Đương, chẳng hiểu là chuyện gì, vội vàng chạy tới đây. Không ngờ Đặng mỗ coi tấn kịch này đến phải sa lệ, thật uổng phí tâm cơ.

Vô Vi đạo trưởng tủm tỉm cười nói:

-Hơn mười năm cách biệt, Đặng huynh vẫn nóng nẩy chẳng khác ngày xưa.

Lão áo đen cười rộ đáp:

-Con người như Đặng mỗ thì thay đổi thế nào được?

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Lão đạo mũi trâu kia! Lão coi sự việc này như trò đùa. Nếu bọn người tới đây là hạng chuột nhắt thì đặng mỗ chẳng đi suốt ngày đêm đến để báo tin làm chi,nhưng trong số người này còn mấy lão ma đầu đã ẩn danh từ lâu nay cũng tái xuất giang hồ. Thanh danh và võ công của họ e rằng không kém gì lão mũi trâu. Lão liệu mà phòng ngừa kẻo hỏng bét đấy. Khi đó có hối cũng không kịp nữa.

Vô Vi đạo trưởng vẫn tươi cười đáp:

-Đã được Đăng đại hiệp tới đây, dĩ nhiên bần đạo khỏi lo gì nữa.

Lão áo đen nóng nẩy lắc đầu:

-Hừ! Lão mũi trâu chẳng khác gì lão đại của ta. Trời sập mà họ vẫn khệnh khạng.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay một cái. Hai tên đạo đồng liền bưng khay trà tiến vào.

Người áo đen bỏ tấm khăn che mặt xuống cầm lấy chung trà uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thấy người áo đem đầy mặt râu đâm tua tủa, mặt vuông mắt tròn, lông mày rậm mũi cao. Tướng mạo rất uy nghi. Những cái đó đặt vào thân thể cao nghễu thật là cân đối.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Triển Diệp Thanh nói:

-Sư đệ mau vào hội kiến đi. Vị này là Đặng đại hiệp trong Chung Nam Song Hiệp, lừng lẫy tiếng tăm khắp thiên hạ.

Triển Diệp Thanh liền nói:

-Đặng huynh võ công cao cường. Tiếng đồn quả đã không ngoa.

Rồi chàng chắp tay xá dài một cái.

Đặng Nhất Lôi (tên lão áo đen) xua tay nói:

-Đừng thi lễ nữa. Đặng lão nhị đây rất kỵ cái đó. Lão mũi trâu sư huynh ngươi thật giống tính lão đại của ta. Để y vào đan thất ngồi nói chuyện với lão đạo nầy thì đến ba ngày ba đêm cũng không biết mệt. Cũng vì lão câu nệ lễ phép mà Đặng lão nhị đến mười năm nay không lên núi Võ Đương...

Đặng Nhất Lôi vừa nói vừa ngắm ngía Triển Diệp Thanh từ đầu đến gót chân rồi nói:

-Hỡi ơi! Lão đạo thu nạp tên đồ đệ này từ bao giờ mà sao ta chẳng biết chi hết.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Tiên sư có di mệnh chỉ cho y luyện mấy môn võ công. Vì thế một mình y cứ ở phía sau núi ít khi ló mặt ra. Chẳng những Đặng đại hiệp không biết mà ngay cả đệ tử phái Võ Đương cũng ít kẻ biết tới tam sư thúc của chúng.

Triển Diệp Thanh thấy Đặng Nhất Lôi hết nói lão mũi trâu lại kêu lão đạo sĩ đối với sư phụ cùng sư huynh mình thì không bằng lòng nghĩ thầm:

-Sư huynh ta là chưởng môn phái lớn. Thế mà lão một điều kêu lão mũi trâu, hai điều kêu lão mũi trâu thì còn ra thể thống gì?

Nhưng chàng thấy Vô Vi đạo trưởng vẫn thản nhiên chẳng có vẻ gì bất mãn nên chàng cũng không tiện nổi nóng.

Đặng Nhất Lôi chuyển động mục quang ngó Tiêu Lĩnh Vu. Lão hỏi:

-Thằng nhỏ này là ai vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Thằng nhỏ này ư? Bao nhiêu cao nhân võ lâm đêm nay lần đến núi Võ Đương cũng chỉ vì gã.

Đặng Nhất Lôi trợn mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu mấy lần rồi hỏi:

-Vì hắn? Chẳng lẽ thằng nhỏ này lại dính líu đến mối ân oán trong võ lâm được?

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

-Gã có dính líu đến những chuyện ơn oán trong võ lâm nhưng không đến nỗi gây phiền não lắm đâu.

Đặng Nhất Lôi bản tính nóng nẩy, lớn tiếng:

-Lão mũi trâu đừng quanh co nữa. đầu đuôi thế nào nói huỵch toẹt ra.

Vô Vi đạo trưởng đột nhiên biến thành thái độ cực kỳ nghiêm trọng. Lão đem việc Tiêu Lĩnh Vu dính líu đến chiếc chìa khoá cung cấm thuật lại một lượt.

Đặng Nhất Lôi trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Bọn người kia bỏ cái gốc theo cái ngọn. Chúng không đi kiếm Khâu Tiểu San và Trung Châu nhị cổ lại đi tìm thằng nhỏ sức không trói nổi con gà này mới thật là kỳ!

Bỗng nghe tiếng quát tháo từ ngoài vọng vào. Triển Diệp Thanh lạng người đi một cái nhanh như chớp ra ngoài.

Đặng Nhất Lôi cũng đứng phắt dậy nói:

-Võ công của tiểu sư đệ lão mũi trâu, Đặng mỗ xem chừng có thể thành tựu lớn,nhất định không kém lão. Nhưng y có vẻ lộ liễu quá. Theo nhận xét của lão nhị thì bọn cường địch đêm nay đến xâm phạm có hai tên ma đầu rất khó mà ăn thua với chúng. Vậy Đặng lão nhị ra đón họ.

Lão không chờ Vô Vi đạo trưởng trả lời đã nhảy vọt ra ngoài đan thất.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Đáng tiếc là tiểu tử chưa luyện võ công để gặp những lúc như thế này cho họ một bài học.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

-Chí khí ngươi không phải là nhỏ. Nhưng ngươi nên biết...

Đạo trưởng chưa nói dứt lời thì một thanh âm trầm trầm từ đằng xa vọng lại:

-Lão phu là Bắc thiên tôn giả pháp giá qua đây nghe tin đồn chiếc chìa khoá cung cấm đã xuất hiện trên giang hồ. Thằng nhỏ trong đan thất kia là đầu mối duy nhất để tìm ra chỗ chìa khoá đó. Năm trước lão phu đang gặp kỳ đóng cửa luyện công, không thể tham dự vào cuộc đại hội tỷ võ, nay nghỉ đến vẫn còn tiếc rẻ...

Câu nói đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu thò đầu trông ra thì chẳng thấy bóng người đâu hết. Chàng quay vào ngó Vô Vi đạo trưởng thì thấy nét mặt lão biến đổi rất khó coi, mồ hôi trán ngầm toát ra.

Đột nhiên lò lửa trong đan thất lay động. Một làn gió nhẹ thổi vào mặt. Trong đan thất đã thêm ba người. Người đứng chính giữa mình mặc áo cẩm bào thêu con rồng cuốn, chòm râu dài như tuyết chùng xuống trước ngực. Hai người đứng bên mặc áo trắng ta kiểu nho sĩ đứng tuổi.

Vô Vi đạo trương đứng lên nói:

-Bần đạo không biết đại giá của tôn giả đã tới nơi nên không kịp nghênh tiếp.

Lão già đứng tuổi tủm tỉm cười nói:

-Lão phu qua đây nghe đồn chiếc chìa khoá cung cấm lại xuất hiện trên chốn giang hồ.

Chương 21: Chùa Tam Nguyên Quần Hùng Xuất Hiện

Lão già đứng giữa ngưng lại mọt chút rồi tiếp:

-Kỳ trước lão phu đã lỡ dịp tham dự vào cuộc thính hội nên mấy chục năm nay vẫn còn hối tiếc...

Cặp mắt lão chiếu ra những tia sáng lạnh lẽo nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Lão phu tuy không cõ ý muốn đọat lấy những dị vật trong cung cấm nhưng cũng hy vọng được vào đó để thăm người bạn cũ xem còn sống hay không mà thôi.

Vô Vi đạo trưởng tuy đứng yên không nhúc nhích nhưng đã ngấm ngầm vận Huyền môn cương khí đến mười thành để đề phòng.

Bắc thiên tôn giả thấy Vô Vi đạo trưởng không nói gì liền biến sắc nói tiếp:

-Chiếc chìa khoá để mở cung cấm khác nào đã chìm đáy biển. Mấy chục năm nay chỉ nghe tiếng đồn mà không thấy xuất hiện. Lão phu ba lần vào Trung Nguyên ngấm ngầm dò hỏi mà thủy chung vẫn không được như nguyện. Chuyến

này lại nghe tiếng đồn đại rất nhiều nên tới đây phỏng vấn. Mắt lão phu đã trông thấy rất nhiều cao thủ đi về phía núi Võ Đương thì chắc lời đồn chẳng phải vô căn cứ đâu.

Vô Vi đạo trưởng trấn tĩnh tâm thần đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Theo lời đồn đãi chỉ có đường lối duy nhất để tìm ra chiễ chìa khoá cung cấm là ở chú nhỏ này. Lão tiền bối thần nhãn hơn đời thử coi gã có phải là người đã luyện võ hay chưa? Lời đồn trên chốn giang hồ gây nên một trường sóng gió có thể tin được chăng?

Bắc thiên Tôn giả hất hàm râm bạc trước ngực ngó Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt sắc bén nghiêm trang hỏi:

-Đạo trưởng có biết lừa bịp lão phu sẽ gây nên hậu quả gì không?

Vô Vi đạo trưởng chấn động tâm thần đáp:

-Cái gì bần đạo không hay.

Bắc thiên Tôn giả nặng lời:

-Cả môn phái bị tuyệt diệt, con gà con chó cũng chẳng còn. Sau này nếu lão phu điều tra thấy sự man trá thì phái Võ Đương sẽ bị xoá tên trên chốn giang hồ. Bây giờ lão phu xin cáo biệt.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp mắt tròn xoe mà không nhìn rõ ba người kia đi bằng cách nào. Chàng chỉ thấy hoa mắt lên một cái rồi tông tích ba người mất hút thì trong lòng không khỏi khen thầm nghĩ bụng:

-Bản lãnh những người này cao thâm không thể tưởng tượng được. Hỡi ôi! Ta mà luyện được bản lãnh như vậy thì chẳng những không cần đến Khâu tỷ tỷ chiếu cố mà ta còn có thể giúp y trả thù cho Vân di đã quá cố.

Bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng buông tiếng thở dài từ từ bước ra khỏi phòng.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng cảm thấy bầu nhiệt huyết trồi ngược lên, chàng đi theo đạo trưởng an ủi:

-Đạo trưởng bất tất phải buồn phiền. Sở dĩ phen này quí phái gặp chuyện rắc rối là đều do Tiêu Lĩnh Vu này gây ra. Chỉ cần tiểu tử rời khỏi nơi đây là bọn họ không đến sinh sự nữa.

Vô Vi đạo trưởng quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chú nhỏ này thật quật cường!

Đột nhiên lão tung mình nhẩy vọt ra ngoài căn nhà, lớn tiếng quát hỏi:

-Ai đó?

Đồng thời phóng chưởng đánh ra phía xa xa.

Đột nhiên một bóng người từ trong luống hoa tối tăm nhảy ra. Người này vung chưởng đón tiếp chưởng lực của Vô Vi đạo trưởng, đồng thời hắn vọt mình một cái ra xa hai trượng, cất tiếng lạnh lùng đáp:

-Chưởng môn phái Võ Đương quả nhiên danh bất hư truyền, chưởng lực cách không của đạo trưởng thật là hùng hậu!

Chưa dứt lời người đã mất hút.

Vô Vi đạo trưởng cũng không rượt theo, quờ hai tay một cái rôì trở gót lật đật quay về đan thất.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần nhìn ra thấy Vô Vi đạo trưởng mỗi tay cắp một tên đạo đồng áo xanh. Thanh trường kiếm sau lưng hai gã chưa rút ra khỏi vỏ. Hiển nhiên chúng chưa cùng ngừoi động thủ

đã bị điểm huyệt.

Vô Vi đạo trưởng coi lại khắp mình hai gã một lượt. đột nhiên lão đập hai tay vào huyệt Vân Môn ở hai bên vai phải hai gã đạo đồng.

Hai tên đạo đồng thở phào một cái, đồng thời chuyển động cặp mắt ngó Vô Vi đạo trưởng. Chúng lộ vẻ bẽ bàng lạy xuống đất nói:

-Bọn đệ tử bất tài làm thương tổn đến oai danh bản môn, xin tình nguyện lãnh phạt.

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

-Đứng dậy đi! Các ngươi thật không đáng trách. đêm nay bọn địch tơi đây võ công cao thâm ngoài sự tiên liệu của ta.

Đạo trưởng biết rõ hai gã đạo đồng này đã bị Bắc thiên Tôn giả điểm huyệt. đạo trưởng còn biết rõ chính mình không địch nổi Bắc thiên Tôn giả, huống chi là hai gã đệ tử theo hầu.

Hai gã đạo đồng phục lạy một lần nữa rồi nói:

-Tạ ơn sư phụ rộng lòng tha thứ.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay nói:

-Trong những khóm hoa ở ngoài đan thất không chừng đã ẩn nấp rất nhiều cao thủ võ lâm. Các ngươi đứng cách đan thất chừng một trượng để coi chừng. Nếu những người trong bụi hoa không phạm vào đan thất thì mặc kệ họ.

Hai gã đạo đồng dạ một tiếng rồi rút trường kiếm ở sau lưng ra cầm tay, sóng vai mà đi. Hai gã đã bị một vố cay khi nào còn dám lơ là liền chống kiếm xây lưng vào nhau mà đứng nhìn ra bốn phía để coi chừng bên địch.

Vô Vi đạo trưởng nét mặt lộ vẻ lo âu, cặp mắt đăm đăm nhìn làn khói xanh trong đan thất.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Vô Vi đạo trưởng ra chiều phiền muộn thì trong lòng nổi lên rất nhiều quan niệm phức tạp. Bao nhiêu sự việc trải qua lại hiện ra trước mắt.

Chàng lẩm bẩm:

-Tại sao Tiêu Lĩnh Vu này lại là con người phi thường đến thế? Năm mình mới sinh, phụ thân đã bị hãm hại lại phải đi bãi quan. Vân di đối với mình tình sâu tựa bể, nghĩa nặng tựa non lại chịu ngồi chết dưới đáy giếng khô. Khâu tỷ tỷ đối đãi với mình rất tử tế mà bây giờ lạc lõng nơi đâu còn sống hay chết mình cũng không hay. Mình đến ở núi Võ Đương chưa được ba ngày đã gây nhiều phiền luỵ

cho phái này...

Chàng nghĩ tới đây bất giác bầu nhiệt huyết sôi lên rồi chàng bật tiếng la thất thanh:

-Ta là con người bất thường, không ai nên dính dấp ta.

Vô Vi đạo trưởng sửng sốt hỏi:

-Hài tử! Ngươi làm sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm trang đáp:

-Tiểu tử muốn hỏi mấy điều, đạo trưởng nói thật được chăng?

Vô Vi đạo trưởng thấy cặp mắt chàng đầy vẻ phẫn nộ thì không khỏi chau mày đáp:

-Hài tử! Ngươi hỏi đi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Phải chăng đạo trưởng đã nói tiểu tử muốn rời khỏi nơi đây, đạo trưởng cũng không ngăn trở?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Đúng thế.

Tiêu Lĩnh Vu liền sụp lạy nói:

-Mối ân tình của đạo trưởng, Tiêu Lĩnh Vu này suốt đời không quên. Tiểu tử mà còn sống ở thế gian luyện tập võ công, nhất định có ngày báo đáp ân tình.

Vô Vi đạo trưởng lộ vẻ bâng khuâng hỏi lại:

-Hài tử! Ngươi muốn sao bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu tử muốn rời khỏi nơi đây?

Vô Vi đạo trưởng khẽ thở dài nói:

-HIện giờ chỗ nào cũng có cường địch. Trong chùa Tam Nguyên sát khí đằng đằng mà sức ngươi không trói nổi con gà, trong mình lại mang kịch độc, ngươi định đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Đạo trưởng bất tất phải quan tâm đến tiểu tử.

Vô Vi đạo trưởng lạng người ra chắn lại nói;

-Hài tử! Nếu ngươi thật lòng muốn luyện võ công bần đạo sẽ hết sức mình truyền thụ cho.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Tấm thịnh tình của đạo trưởng khiến cho tiểu tử cảm kích vô cùng! Nhưng tiểu tử không muốn làm môn hạ của đạo trưởng và phải ra đi.

Bỗng nghe tiếng gió lướt tới. Một chàng thiếu niên mình mặc áo lam chống kiếm đứng ngăn chặn ngoài cửa đan thất. Thanh trường kiếm hãy còn vết máu chưa kịp khô. Trán chàng toát mồ hôi. Hiển nhiên chàng từng trải qua một cuộc ác

đấu quyết liệt.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó chàng thanh niên rồi ngang nhiên phưỡng ngực rảo bước tiến ra.

Chàng thiếu niên áo lam vươn tay nắm giữ Tiêu Lĩnh Vu lại nói:

-Thằng lõi không biết đường tiến thoái này. Ngươi đựơc chưởng môn phái Võ Đương thu làm đồ đệ là phước cho ngươi đấy.

Vô Vi đạo trưởng cất giọng từ hoà nói:

-Hễ động lòng tham là tinh trì bị che lấp. Mấy chục năm bần đạo vẫn nghiêm lệnh ước thúc bảo đệ tử không được càn rỡ gây chuyện thị phi mà vẫn chẳng tránh khỏi đồng đạo võ lâm gây cuộc phong ba...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Mọi việc đều do tiểu tử mà ra. Tiểu tử rời khỏi núi Võ đương thì tự nhiên bọn họ không đến chùa Tam Nguyên rắc rối nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Quả đúng thế thật nhưng...

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nhưng làm sao? Phải chăng đạo trưởng muốn dùng tiểu tử làm mồi để dẫn dụ Khâu tỷ tỷ đến đây

hòng bắt y đưa chiếc chìa khoá cung cấm ra?

Hồi này chàng luôn luôn nhìn những sự gian dối hung hiểm trên chốn giang hồ nên lời nói rất sắc bén.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Bần đạo dù có ý dòm ngó cung cấm, cũng chẳng khi nào chịu dùng ngươi làm mối.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thế thì sao đạo trưởng không để cho tiểu tử ra đi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

-Chùa Tam Nguyên hiện đang xảy cuộc chiến đấu ác liệt mà không hiểu võ công thì đi thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm trang nói:

-Số người tuy đông, nhưng họ chỉ muốn bắt tiểu tử làm mồi quyết chẳng gia hại.

Vô Vi đạo trưởng nói:

-Nếu ngươi chịu làm môn hạ phái Võ đương thì bần đạo quyết đóng cửa ba tháng chữa khỏi chứng Tam âm tuyệt mạch cho ngươi. Ngươi được trời ban cho cốt cách khác thường thì việc bần đạo truyền thụ võ công chẳng khó khăn gì?

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt nói:

-Võ công của đạo trưởng so với Bắc thiên Tôn giả ra sao?

Vô Vi đạo trưởng nghe hỏi sắc mặt trầm ngâm không nói gì.

Hồi lâu, đột nhiên lão vẫy tay bảo chàng thiếu niên áo lam:

-Sư đệ ! Thả cho y đi.

Chàng thiếu niên áo lam tuy không muốn để Tiêu Lĩnh Vu ra đi nhưng cũng không dám trái lệnh liền buông tay thả chàng.

Tiêu Lĩnh Vu bị thiếu niên áo lam nắm cổ tay một lúc chàng cảm thấy huyết mạch lưu thông không được thư thái, tay ngấm ngầm đau, phải cử động một lúc mới hết. Chàng toan cất bước thì đột nhiên nghe tiếng gió vù vù. Mấy bóng người chạy tới đứng thành hàng chữ nhất.

Hai người bên mé tả chính là Vũ Văn Hàn đào, chủ nhân Toàn cơ thư lâu ở Hướng Dương Bình và bên cạnh lão là Bách thủ thư sinh Thành Anh tay cầm trường kiếm theo sát lão.

Mé hữu hai người là Trung Châu nhị cổ. Lúc này chúng đều cầm binh khí trong tay. Thương Bát cầm nơi tay trái chiếc Kim toán bàn, ánh vàng lấp lánh. Còn Đỗ Cửu một tay cầm thiết bút, một tay cầm Hộ thủ nguyên khuyên.

Thiếu niên áo lam đột nhiên uốn mình nhảy xổ lại nhanh như điện chớp. Chàng vung thanh trường kiếm bật ra những bông kiếm hoa.

Vô Vi đạo trưởng khẽ quát:

-Lùi lại...

Thiếu niên áo lam vâng lời lùi lại. Cử động của chàng mới trong nháy mắt mà đã tấn công Trung Châu nhị cổ ba kiếm, bắt buộc Thương Bát và Trung Châu nhị cổ vung khí giới ngăn chặn thế kiếm.

Thiếu niên áo lam trong lòng không phục trầm giọng hỏi Vô Vi đạo trưởng:

-Nếu đêm nay để mấy người này rời khỏi nơi đây, tiếng tăm đồn đại ra ngoài há chẳng tổn thương đến oai danh phái Võ Đương?

Vũ Văn Hàn đào cùng Trung Châu nhị cổ đường như đều không có ý muốn gây xích mích với phái Võ Đương nên nghe thiếu niên áo lam phát ra những lời cuồng vọng vẫn không một lời trả lại.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm nghị chưa trả lời câu hỏi của thiếu niên áo lam.

Lão đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn đào và Trung Châu nhị cổ nói:

-Bần đạo phòng bị nghiêm mật là thế mà các vị vượt qua được bao nhiêu cửa ải xông thẳng vào đan thất đủ rõ võ công rất cao thâm.

Thương Bát cười khanh khách đáp:

-Đó là đệ tử quí phái khoan hồng đại để không ra sức can ngăn nên anh em tại hạ mới vào được...

Vũ Văn Hàn đào nói theo:

-Quả đúng thế thật! Giả tỷ toàn thể đệ tử quí phái canh gác những yếu đạo mà đem toàn lực ra chiến đấu thì tiểu đệ cũng khó lòng vượt qua được những trạm canh trùng điệp.

Vô Vi đạo trưởng cười mát nói:

-Các vị võ công cao minh. Bần đạo tự biết khả năng của bọn đệ tử dưới trướng chẳng thể ngăn cản được. Công lực của các vị chắc đã đả thương bọn đệ tử bản môn không phải ít.

Đạo trưởng vừa nói vừa chuyển động mục quang ngó vào mặt đối phương.

Kim toán bàn Thương Bát nói:

-Anh em tại hạ may mà vượt qua được ba đường yếu đạo của quí phái nhưng gươm không dính máu và cả hai bên đều không thương tổn.

Vũ Văn Hàn đào nói:

-Tiểu đệ điểm trúng ba tên đệ tử quí phái gây nên thương tích, đó là chuyện bất đắc dĩ. Tiểu đệ chẳng thể để năm thanh kiếm hợp thành Ngũ hành kiếm trận một trận thế lừng danh thiên hạ.

Bỗng nghe những tiếng quát tháo vọng vào. Hiển nhiên còn những nơi đang xẩy ra cuộc chiến.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt tức giận dần dần hoà bình trở lại. Lão khẽ thở dài:

-Đêm nay đã nhiều cao thủ võ lâm tới đây, thật là một việc chưa từng xảy ra ở phái Võ Đương hàng mấy trăm năm...

Thương Bát ngắt lời:

-Bọn tại hạ làm nghề thương mại may mà không đến nỗi nhục mang trở lại thu điều ước cũ. Chẳng hiểu đạo huynh có nể mặt con nhà buôn để cho anh em tại đem người đi chăng?

Vũ Văn Hàn đào cười lạt ngắt lời :

-Thương huynh nói vậy thì ra dễ dàng lắm nhỉ? Tiểu đệ ở đây mà Thương huynh lấy người đi há chẳng làm cho tiểu đệ mất mặt?

Lãnh diện đỗ Cửu không nhịn được lên tiếng:

-Chà chà! Nếu Vũ văn huynh muốn nhúng tay can thiệp thì chúng ta chỉ còn trong vào thủ đoạn mà thôi.

Thương Bát cười khanh khách nói theo:

-Vụ này liên quan đến món tiền vốn huyết mạch của anh em tại hạ. Vũ văn huynh tính sao?

Thiếu niên áo lam đột nhiên xen vào:

-Vũ trụ mênh mông thiếu gì nơi vùi xương trắng. Các vị định liều mạng với nhau, bần đạo mong

rằng đừng xảy cuộc đổ máu ở chùa Tam Nguyên này.

Vô Vi đạo trưởng nói theo:

-Nếu bần đạo không lầm tất còn nhiều cao thủ võ lâm tới đây. Hay hơn hết là bốn vị hãy nán lòng chờ đợi một chút.

Vô Vi vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng tà áo lạch bạch vang lên. Ba bóng người nhảy vọt vào nhanh như chớp.

Trung Châu nhị cổ và Vũ Văn Hàn đào bất giác quay đầu nhìn lại thì thấy bọn người mới đến đều võ phục áo xám, đầu quấn khăn đen chỉ để cặp mắt hở chiếu ra những tia hàn quang. Người nào cũng cầm trường kiếm trong tay.

Cứ coi thân pháp cùng nhãn thần của những người mới đến cũng đủ biết toàn là cao thủ hạng nhất nội ngoại kim tu.

Vô Vi đạo trưởng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

-Không hiểu ba người này lai lịch thế nào mà vượt qua được những cửa ải của quần đệ tử bản phái?

Đạo trưởng còn đang ngẫm nghĩ thì hai bóng người nữa phóng vai nhảy vào.

Hai người này ăn mặc rất quái dị. Người mé tả mặc áo trường bào mầu đại hồng.

Vạt áo trước ngực thêu một bó đuối bằng chỉ kim tuyến. Lưng đeo mọt ống đồng lớn bằng cánh tay trẻ con dài ba thước tám tấc. Tay cầm một nắm lượng ngân đả huyệt tuyết. Người này vào cỡ 40 tuổi, râu ngắn mà cứng như đá, mặt dài như mặt ngựa, đôi quái nhãn hình tam giác chiếu ra những tia hào quang, mình cao tám thước, đầu đội mũ kim quang.

Người mé hữu tóc dài bỏ xõa xuống vai, mình mặc áo bạch bào rộng thùng thình, lưng quấn một sợi dây bằng gai trắng, tay cầm xà đầu trượng, chân đi giầy trắng.

Hai người này vào vườn hoa rồi bước thong thả lại, nghênh ngang như chốn không ngừơi, đi thẳng vào đan thất.

Trung Châu nhị cổ va Vũ Văn Hàn đào ngó người mới đến hai lần rồi từ từ lùi lại hai bước không nói gì.

Vô Vi đạo trưởng dày công tu dưỡng ngấm ngầm ngưng tụ công lực đề phòng,nhưng ngoài mặt làm ra vẻ không nhìn thấy người mới đến.

Thiếu niên áo lam không dằn lòng được chống kiếm tiến ra ba bước. Chàng rung tay một cái, một bông kiếm hoa vọt ra ngăn chặn hai người đồng thời chàng lạnh lùng quát:

-Đứng lại !

Người áo trắng tóc xoã xuống vai tay cầm cây xà đầu trượng đưa lên gạt kiếm đánh choang một tiếng, tự giới thiệu:

-Lão phu là Tam âm phủ Điêu Toàn.

Thiếu niên áo lam chưa từng bôn tẩu giang hồ, ngoài hai vị sư huynh, gã chẳng biết một ai. Dù người oai danh gấp mười Điêu Toàn, cũng không hăm dọa được gã.

Gã vung tay kiếm một cái cho loé ánh hàn quang rồi nói:

-Bất luận lão là âm thủ hay dương thủ thì đến Tam Nguyên quán của bọn bần đạo cũng không được cử động càn rỡ.

Vô Vi đạo trưởng đưa mắt nhìn sư đệ chứ không ngăn cản. Hiển nhiên vị đạo trưởng chân chính dày công tu dưỡng đã nhìn thấy cục diện bữa nay không tránh khỏi một cuộc ác đấu. Dù đạo trưởng có ngăn cản sư đệ cũng khó làm tiêu tan

ngọn lửa chiến tranh.

Tam âm phủ Điêu Toàn đảo cặp quái nhãn nói:

-Thằng nhỏ này lớn mật đây. Ngươi là môn hạ ai? Hãy báo tên họ đi.

Chàng thiếu niên áo lam lạnh lùng đáp:

-Bần đạo là Triển Diệp Thanh, môn hạ phái Võ đương.

Điêu Toàn cười nhạt nói:

-Ngươi không địch lại lão phu đâu. Nếu muốn động thủ thì hãy mời chưởng môn sư tôn ra đây.

Lão thấy Triển Diệp Thanh nhiều lắm là hơn 20 tuổi nên tưởng gã là đệ tử Vô Vi đạo trưởng.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:

-Chưởng môn sư huynh của tại hạ địa vị tôn cao, đâu có thể tuỳ tiện động thủ.

Lão hãy thắng được thanh trường kiếm trong tay tại hạ đi đã rồi hãy tìm tới sư huynh cũng chưa muộn.

Điêu Toàn động tâm hỏi:

-Ngươi là sư đệ Vô Vi đạo trưởng hay sao?

Triển Diệp Thanh đáp:

-Phải rồi! Lão muốn sao bây giờ?

Điêu Toàn nói:

-Nếu vậy thì lão phu coi ngươi quá nhỏ.

Lão vung tay phải phóng xà đầu trượng điểm tới.

Triển Diệp Thanh vận nội lực vào thanh trường kiếm nắm trong tay phải khiến cho lưỡi kiếm đúc bằng thép nguyên chất biến thành mềm oặt như một cành cây,đè lên cây xà đầu trượng rồi gạt sang một bên.

Hai người chỉ đụng binh khí vào nhau không một tiếng động mà thực ra hai bên đã tỷ thí nội kình.

Hai bên mới qua lại một chiêu để biết tài nhau chẳng ai dám khinh địch.

Điêu Toàn hắng đặng một tiếng rồi nói:

-Đêm nay lão phu muốn lãnh giáo mấy chiêu trấn sơn của quí phái.

Cây xà đầu trượng rút về phóng ra nhanh như chớp. Thoáng cái đã thi triển ba chiêu nhằm điểm vào ba đại huyệt trong người Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh sau khi tỷ đấu một chiêu nội lực, tự biết mình dùng thanh bảo kiếm quá nhẹ để đấu với cây trượng trầm trọng là bị kém thế. Chàng liền hít một hơi chân khí né tránh thế trượng rồi vung trường kiếm quét ngang. Thế kiếm biến đổi thất thường khiến cho Điêu Toàn bất đắc dĩ phải lùi lại một bước. Cây xà đầu trượng trong tay lão đột nhiên thi triển những chiêu cấp bách. Trượng phong rít lên vù vù.

Dưới con mắt quần hùng, lão phải lùi lại một bước thẹn quá hoá giận lại xông ra tấn công ráo riết.

Triển Diệp Thanh hú lên một tiếng huy động kiếm quyết phóng ra như cây cầu vồng xuyên vào giữa đám bóng trượng.

Đây là một cuộc ác đấu hiếm thấy trong võ lâm. Bóng trượng dầy đặc như núi.

Bên trong lại có một làn bạch quang vùng vẫy. Hai bên ở vào thế quân bình không ai hơn kém.

Vô Vi đạo trưởng cặp mắt chiếu ra những tia thần quang theo cuộc đấu. Lão ngấm ngầm để tụ mười thành công lực chuẩn bị sẵn sàng để thấy sư đệ không chống nổi là lập tức xông vào cứu viện.

Quái nhân mình mặc hồng bào, đầu đội mũ kim quan, cặp mắt tam giác dương lên nhìn cuộc đấu, lộ vẻ ngạc nhiên. Dường như lão không ngờ trong phái Võ đương ngoài Vô Vi đạo trưởng và Vân Dương Tử lại còn tay cao thủ thanh niên này.

Vũ Văn Hàn đào và Trung Châu nhị cổ đứng bên theo dõi cuộc chiến cũng đều ngấm ngầm kinh hãi trong lòng vì thấy một chàng thiếu niên chưa có tiếng tăm gì mà cầm cự thành thế quân bình với Tâm âm thủ Điêu Toàn là một nhân vật nổi danh giang hồ.

Bóng trượng tung hoành. ánh kiếm lấp loáng. Chỉ trong khoảng khắc hai người đã đấu trên ba mươi hiệp bất phân thắng bại.

Người mặc áo hông bào tay cầm cây lượng ngân đả huyệt quyết lạnh lùng nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

-Vị nào cao hứng cho tiểu đệ lãnh giáo mấy chiêu.

Vô Vi đạo trưởng từ từ bước ra hỏi:

-Bần đạo xin lãnh giáo mấy chiêu được chăng?

Bỗng nghe một tiếng quát vang:

-Sư huynh hãy khoan ! Để tiểu đệ gặp lão trước đã.

Quần hào quay đầu lại thấy Vân Dương Tử chống kiếm nhảy ra. Phía sau y có mười hai đạo nhân trung niên đi theo. Người nào tay cũng cầm trường kiếm nét mặt trang nghiêm, rảo bước tiến lại.

Vân Dương Tử lướt người rất mau. Thoáng cái đã đến trước mặt người mặc áo đỏ chỉ còn cách bốn năm thước.

Y dừng chân lại, cất tiếng nghiêm nghị nói:

-Bần đạo là Vân Dương Tử, môn hạ phái Võ đương, xin lãnh giáo mấy chiêu.

Chương 22: Trung Châu Nhị Cổ Cướp Tiêu Lĩnh Vu

Quái nhân mặc áo hồng bào cất tiếng lạnh lùng tự giới thiệu:

-Tiểu đệ là Độc Hỏa Tỉnh Gia.

Vân Dương Tử nói:

-Tại hạ nghe danh các hạ từ lâu. Đêm nay may mới được gặp. Chủ phải nhường khách. Mời các hạ ra tay trước.

Độc Hỏa Tỉnh Gia cười lạt nói:

-Võ đương là một chính phái lớn, bao giờ cũng giữ lề luật giang hồ. Tiểu đệ là ngừơi dân dã không hiểu lễ nghĩa. Vậy xin ra chiêu.

Lão nói rồi vung cây lương ngân đả huyệt quyết ra chiêu "Thiên Ngoại la vân" nhằm điểm vào huyệt Huyền Cơ Vân Dương Tử.

Lão vừa ra tay đã đánh đòn chí mạng.

Vân Dương Tử hươi trường kiếm ra chiêu "Kim ty chiền uyển" đâm vào cổ tay mặt đối phương bức bách lão phải thu chiêu về.

Độc Hỏa Tỉnh Gia cất tiếng khen:

-Hảo kiếm pháp!

Quái nhân hạ thấp tay mặt xuống né tránh thế kiếm. Tay trái phóng chưởng đánh ra. đồng thời tay mặt phát chiêu "Uyển để phiêu vân". Cây lượng ngân đả huyệt quyết đưa từ dưới lên đánh vèo một tiếng.

Thanh trường kiếm của Vân Dương Tử vung ra thành một bông kiếm hoa, đồng thời y lùi lại ba bước. Nhưng lùi rồi lại tiến ngay, vung kiếm chém vào cạnh sườn.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, hoa kiếm tung bay đánh liền tám chiêu liên hoàn.

Vân Dương Tử chiếm được trên cơ bức bách Độc Hỏa Tỉnh Gia phải lùi lại.

Nhưng Vân Dương Tử tấn công vừa hết tám chiêu, Tỉnh Gia lập tức phản kích.

Cây lượng ngân đả huyệt quyết khác nào con linh xà chợt vươn ra, chợt co lại biến hoá khôn lườn, chiêu nào cũng nhằm đánh vào huyệt đối phương.

Vân Dương Tử ngưng thần vận kiếm đánh, hàn quang lấp loáng, bao phủ môn hộ rất là nghiêm cẩn.

Vũ Văn Hàn đào chuyển động mục quang chắp tay nhìn Vô Vi đạo trưởng cười nói:

-Đạo huynh! Có cần tiểu đệ ra tay viện trợ không?

Vô Vi đạo trưởng cười mát đáp:

-Không dám phiền Vũ văn huynh.

Lúc này mười hai đạo nhân trung niên đi theo Vân Dương Tử đã bày thành hai toà kiếm trận chuẩn bị chờ địch.

Ngũ hành kiếm trận của phái Võ đương cùng La Hán trận của phái Thiếu Lâm nổi danh thiên hạ. Rất ít người bị kiếm pháp bao vây rút lui được một cách yên lành.

Mười hai đạo nhân này do Vân Dương Tử lựa chọn trong đám đệ tử đều là hạng tinh anh phái Võ Đương. Người nào cũng rèn luyện đến 20 năm công phu. Nhất là về Ngũ Hành kiếm trận lại càng tinh phục. Hai toà kiếm trận này đã ngấm ngầm bày thành thế bao vây.

Lãnh diện thiết bút đỗ Cửu coi chừng cuộc đại chiến đã thành hình mà dường như phái Võ Đương đem toàn lực ra bảo vệ Tiêu Lĩnh Vu thì trong lòng nóng nảy,khẽ bảo Kim toán bàn Thương Bát:

-Lão đại! đêm nay tuy có đông người đến song chưa chắc đã địch nổi phái Võ Đương. Chẳng lẽ chúng ta cứ chờ cho họ đánh nhau đến phần thắng bại mình mới ra tay?

Thương Bát đáp:

-Những người nào đến đất này há phải hạng tầm thường. Nếu chúng ta ra tay sơm quá tất thành cái đích cho mọi mũi tên. Ba gã võ phục áo xám đầu quấn khăn đen không hiểu là những nhân vật thế nào? chúng ta chờ cho bọn họ động thủ đánh loạn xà ngầu rồi hãy thừa cơ cướp người. Ngươi phụ trách việc cướp người, còn ta mở đường. Hễ người vào tay là lập tức phải phá vòng vây mà chạy, chớ để Ngũ Hành kiếm trận bao vây thì nguy đấy.

Hai ngừơi dùng phép truyền âm nhập mật thương nghị với nhau để tìm ra diệu kế nhưng thuỷ chung ba hán tử áo xám vẫn chẳng nói câu gì, đứng thành hình tam giác không nhúc nhích.

Lúc này Triển Diệp Thanh và điêu Toàn đã chiến đấu đến giai đoạn khẩn trương tối hậu. Xà đầu trượng và trường kiếm phóng ra toàn những chiêu sát thủ.

Triển Diệp Thanh sững sờ ở chỗ thi triển những kiếm chiêu biến ảo tuyệt diệu.

Nhưng công lực điêu Toàn lại thâm hậu hơn thành ra vẫn ở vào thế quân bình. Bên nào cũng phải đem toàn lực ra chiến đấu thành cục diện một sống một chết.

Vân Dương Tử đã biết tiếng Độc Hỏa của đối phương, nếu để hắn phóng Độc Hỏa ra tất lâm vào thế kém, nên y đánh rất rát không cho đối phương rảnh tay chút nào để phóng ám khí.

Vũ Văn Hàn đào ngửng đầu trong chiều trời thấy đêm sắp sang canh tư, lão đến đây cõ chỗ dụng tâm khác chứ không để ý đến Tiêu Lĩnh Vu. Lão thây Vân Dương Tử cùng Triển Diệp Thanh còn cố sức chiến đấu ít ra là phải trong vòng trăm chiêu mới phân thắng bại. Nếu không làm cho cuộc ác chiến thêm phần khốc liệt thì đêm nay lão uổng công chạy chọt một phen. Người ước định với lão vẫn chưa thấy nên lão trong lòng nóng nẩy, đảo mắt nhìn ba đại hán võ phục xám lạnh lùng hỏi:

-Phải chăng ba vị cũng vì chiếc chìa khoá cung cấm mà đến đây?

Lão biết rõ trong Trung Châu nhị cổ cùng Thương Bát là tay xảo quyệt hơn người, lão không dám dây vào, đành gây chuyện với ba đại hán che mặt.

Ba đại hán che mặt mặc áo xám chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào Vũ Văn Hàn đào, một người trong bọn lạnh lùng hỏi lại:

-Phải thế thì sao?

Vũ Văn Hàn đào đáp:

-Các vị đã dám lên núi Võ đương lại vượt qua được mấy cửa ải ngăn chặn thì tất nhiên không phải hạng tầm thường mà còn dấu đầu hở đuôi cũng nhỏ nhen lắm ư?

Đại hán đứng trước đáp:

-Đó là việc riêng của anh em tại hạ, bất tất các hạ phải chõ miệng vào.

Vũ Văn Hàn đào cười nói:

-Như vậy không được. Tại hạ phải coi chân tướng ba vị mới xong.

Lão đưa tay trái ra nhanh như chớp chụp tấm khăn bao đầu của đại hán này.

Đại hán vung kiếm ra chiêu Liêm quyển lậy phong quất ngược lên. Gã phóng kiếm mau lẹ không

thể tượng tượng được khiến cho Vũ Văn Hàn đào phải nhảy lùi lại mới tránh khỏi chiêu kiếm.

Đại hán lại đứng nguyên chỗ chứ không truy kích.

Vô Vi đạo trưởng nhíu cặp lông mày nghĩ thầm:

-Chẳng hiểu lai lịch ba gã này ra sao? Một gã vừa ra tay thủ pháp không phải tầm thường. E rằng võ công chúng chẳng kém gì Độc Hỏa Tỉnh Gia và Tam âm thủ điêu Toàn.

Bỗng nghe Vũ Văn Hàn đào cười rộ nói:

-Kiếm chiêu tuyệt mau lẹ! Nguyên một thủ pháp này đã khiến cho tại hạ muốn lĩnh giáo.

Lão nói rồi vung tay phóng chưởng.

Đại hán lại giơ kiếm lên đón tiếp chưởng phong của đối phương.

Chưởng phong lướt tới thổi bay tà áo mà người đại hán vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Vũ Văn Hàn Đào thấy mũi kiếm của đại hán phóng ra, một luồng kiếm phong xô tới, thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

-Thằng lỏi này đã có thể vận nội lực nào thanh kiếm được thì gã không phải tay vừa.

Lão vừa ngẫm nghĩ vừa vung hai tay phóng chưởng liên hoàn xô tới.

Đại hán đón tiếp một chưởng của Vũ Văn Hàn Đào, tuy ngoài mặt vẫn giữ thản nhiên như không, mà thực ra trong lòng rất xao xuyến. Gã thấy chưởng lực của đối phương cực kỳ hùng hậy mà lại vung cả song chưởng đánh ra thì biết rằng khó đứng yên chống đỡ. Gã vung tay trái lên ngăn chặn thế chưởng của Vũ Văn Hàn Đào. Đồng thời gã lăn sang một bên để tránh.

Hai đại hán áo xanh thấy đồng bạn di chuyển thân hình dường như đã hiểu chỗ dụng tâm của gã. Trước chúng đứng thành hình tam giác, bây giờ dàn hàng chữ nhất, đồng thời dơ tay trái người đằng sau đặt vào lưng người đứng trước.

Nguyên hai người này nội công thượng thặng hợp lực chống lại thủ chưởng của Vũ Văn Hàn Đào.

Hai luồng kình lực kình lực đụng nhau xoáy lại hơn gió lốc.

Vũ Văn Hàn Đào vừa thấy một luồng cường lực phản chấn hất lại, lão không chịu được lùi lại hai bước.

Giữa lúc bốn người này đấu chưởng lực thì Trung Châu Nhị Cổ cũng phát động.

Thương Bát vung chiếc bàn tính trong tay ánh vàng lấp loáng, lướt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Vô Vi đạo trưởng phất tay áo một cái lớn tiếng quát:

-Phải chăng hai vị không coi phái Võ Đương của bọn bần đạo vào đâu?

Một luồng kình phong xô ra ào ạt. Thương Bát đẩy bàn tín về phía trước. Ánh vàng chuyển động rồi vang lên những tiếng lách cách.

Hắn cười ha hả đáp:

-Chưởng lực cách không của đạo trưởng thật là hùng hậu!

Người hắn ào đến phóng chưởng ra nghênh tiếp.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu theo sau Thương Bát thấy lão đại đón tiếp phát chưởng của Vô Vi đạo trưởng liền thừa cơ động thủ. Tay mặt cầm thiết bút hộ thân,tay trái cắp lẹ Tiêu Lĩnh Vu nhảy vọt ra cửa.

Vô Vi đạo trưởng quát lên một tiếng, phẩy tay áo nhảy vọt lên không như một con chim khổng lồ.

Bỗng thấy ánh vàng loé mắt. Thương Bát dùng thân pháp "Tiền Long Thăng Thiên" cũng nhảy vọt lên không vung bàn tính vèo một cái đánh tới.

Vô Vi đạo trưởng đang cơn thịnh nộ bật năm ngón tay ra tấn công.

Thương Bát dùng bàn tính đưa thế Nghịch Quỷ Hành Chu đến tiếp phát chưởng của Vô Vi đạo trưởng.

Bỗng nghe vù một tiếng, Thương Bát cả người lẫn bàn tính vọt ngang ra sáu bảy thước hạ mình xuống.

Vô Vi đạo trưởng cũng tiết chân khí ra, hạ mình xuống theo.

Thương Bát thở dài nói:

-Chưởng lực của chưởng môn Võ Đương quả nhiên không phải tầm thương, tiểu đệ không địch nổi...

Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng ngắt lời:

-Nếu bần đạo để hai vị cướp người mang đi thì phái Võ Đương còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa.

Đạo trưởng vừa la vừa nhảy xổ về phía Thương Bát. Tay trái đạo trưởng vươn ra chụp tới.

Thương Bát người mập bụng to nhưng lúc động thủ thân pháp vẫn linh hoạt dị thường. Hắn xoay mình một cái tránh khỏi đòn. Vô Vi đạo trưởng nói:

-Vụ này có liên quan đến món tiền huyết mạch của anh em tại hạ, vì thế mà phải hành động liều lĩnh. Tay mặt đạo trưởng trúng phải chất kịch độc rồi. Nếu còn miễn cưỡng động thủ thì chất độc lập tức phát tác, không thể thi chiển quá mười chiêu được.

Vô Vi đạo trưởng lại phóng chưởng đánh ra bắt buộc Thương Bát phải lùi lại hai bước. Đạo trưởng dơ tay mặt lên quả thấy năm ngón tay có nhiều chấm đen.

Kim Toán Bàn Thương Bát nói:

-Tiểu đệ biết đạo trưởng võ công cao cương nội lực thâm hậu, chất độc tầm thường không làm gì được nên đã giấu sẵn kim châm hoá huyết trong mình. Vật này của phái Thiên Sơn bên Tây Vực chế bằng thứ sắt ngàn năm. ám khí nhỏ như

lông trâu mà tẩm chất kịch độc, nó sắc bén có thể xuyên qua sắt đá, thì dù tấm thân bằng gang thép cũng không chịu nổi. Chắc đạo trưởng cũng nghe tiếng rồi.

Vô Vi đạo trưởng cúi đầu nhìn xuống quả nhiên thấy bàn tay có chỗ thâm tím đang dần dần lan ra đến cổ tay. Lão vội ngăn chặn huyệt mạch bên tay mặt. Còn tay trái lão vung ra điểm luôn vào mấy chỗ huyệt đạo rồi lạnh lùng nói:

-Bần đạo có thể chặt đứt cánh tay mặt chứ không để hai vị uy hiếp.

Thương Bát quay đầu nhìn lại thấy Đỗ Cửu tay trái ôm Tiêu Lĩnh Vu, tay mặt vung thiết bút tả xung hữu đột. Bên ngoài mình hắn kiếm quang dày đặc, hắn đã bị hãm vào Ngũ Hành Kiếm Trận nôi danh của phái Võ Đương. Thương Bát không khỏi la thầm:

-Cục diên này không khéo thì hỏng bét.

Thương Bát là người lịch duyệt giang hồ, tuy trong lòng nóng nảy mà bề ngoài vẫn trấn tĩnh. Hắn tủm tỉm cười nói:

-Quí phái là một phái lớn, chùa Tam Nguyên phái Võ Đương thiên hạ đều biết tiếng. Bữa nay mà đạo trưởng để Tiêu Lĩnh Vu lại thì sau này nhiều nhân vật võ lâm lục đục kéo lên không ngớt. Họ không giống anh em tại hạ,thu giữ hành

tung bí mật, có người ở bên trời góc biển, nếu để Tiêu Lĩnh Vu mắc vào tay bọn họ thì thật là phiền.Huống chi chiếc chìa khoá cung cấm lại không có bên mình gã.

Anh em tại hạ bất quá là chịu lời của Khâu Tiểu San mà bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu được an toàn, để chị em gã được gặp nhau. Bất luận là ai khác mà cướp được Tiêu Lĩnh Vu đem đi đều không thể lấy chiếc chìa khoá cung cấm một cách dễ dàng.

Đạo trưởng thử nghĩ coi: Khâu Tiểu San đã lọt vào tay anh em tại hạ thì Tiêu Lĩnh Vu còn bổ ích nữa không?

Vô Vi đạo trưởng cười lạt đáp:

-Lời nói của thí chủ tuy đúng thật, nhưng bần đạo đã hứa bảo vệ Tiêu Lĩnh Vu thì có lí đâu lại nghĩ đến sự sống chết của mình để trái lời ước được?

Thương Bát đột nhiên lộ vẻ nghiêm nghị nói:

-Anh em tại hạ kể ra có chút tham của thật, nhưng tài vật cùng đồ cổ ngoạn tích trữ từ trước đến nay thì dù chốn thâm cung cũng không thể bì kịp, song nó ở ngoài thân thể, sống không đem lại, chết chẳng đêm đi. Một ngày kia anh em tại

hạ qua đời thì những cái đó cũng là mất hết. Có điều anh em tại hạ hứa điều gì chẳng bao giờ trái ước. Bây giờ bọn tại hạ xin hứa với đạo trưởng, nếu mở được cung cấm, nhất định dành phần cho đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng cười nhạt đáp:

-Bần đạo há phải là người để kẻ khác dùng oai hiếp bách, dùng lời dụ dỗ được?

Thương Bát nghiêm nghị nói:

-Anh em tại hạ tham tiền tài, thì cũng còn người tham mạng sống...

Đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên. Tam Âm Thủ Điêu Toàn bỗng xoay ngược cây xà đầu trượng vọt mình chạy đi.

Độc Hoả Tỉnh Gia nghe Điêu Toàn rú lên thì trong lòng xao xuyến. Hắn đánh rát hai chiêu ngăn thế kiếm của Vân Dương Tử rồi tung mình nhảy vọt ra xa ba trượng. Đồng thời hắn vòng tay rút cái ống đồng ở sau lưng.

Vân Dương Tử biết trong ống đồng có chứa độc hoả. Thứ lửa này ác độc vô cùng. Nếu để ống phun ra tất có người bị nạn. Vân Dương Tử trong lòng nóng nảy quát:

-Loài chuột nhắt định phóng độc hoả chăng?

Lão đề tụ chân khí rồi phóng mình nhảy vọt tới.

Tuy cử động của Vân Dương Tử mau lẹ mà cũng chậm mất một bước. Độc Hoả Tinh Gia đã rút được ống đồng ở sau lưng ra.

Giữa lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc, một luồng âm khí ào ạt xô ra. Tỉnh Gia la lên một tiếng, loạng choạng lùi lại hai bước, ống đồng trong tay rớt xuống đất. Hắn toan lượm thì Vân Dương Tử cả người lẫn kiếm nháy xổ đến. Kiếm quang loé lên thành những đoá hoa bạc chụp xuống đầu đối phương.

Độc Hoả Tỉnh Gia không kịp lượm ống đồng lên đã phải vọt mình lại bảy bước.

Bên tai hắn vang lên thanh âm của Tam Âm Thủ Điêu Toàn:

-Non xanh còn đó, lo gì hết củi đun. Chúng ta đi thôi !

Một đạo nhân trung niên vung kiếm xông ra chặn đường liền bị Điêu Toàn cách xa năm bước đã phóng ra chiêu âm phong chưởng đánh trúng. Đạo nhân cảm thấy toàn thân giá lạnh, người run bần bật phải lùi lại.

Vân Dương Tử thò chân trái ra khều chiếc ống rồi vươn tay trái đón lấy. Y cắn thanh kiếm vào miệng, dùng tay phải nâng đỡ đạo nhân trung niên cho khỏi té và bảo:

-Ngươi ngồi xuống vận khí trị thương đi.

Vân Dương Tử ngẩng đầu lên nhìn thấy Tỉnh Gia và Điêu Toàn nhân cơ hội này đã chạy lẫn vào trong bóng đêm mất hút rồi.

Kim Toán Bàn Thương Bát đảo mắt nhìn cuộc diễn biến trong cục trường, đồng thời thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc nói:

-Thuốc này có thể giải độc hoá huyết. Xin đạo trưởng uống đi rồi vận khí giữ độc châm lại, đặt đá nam châm vào hút ra. Công lực đạo trưởng rất thâm hậu, chỉ nghỉ ngơi ba ngày là hồi phục như cũ. Vừa rồi đạo trưởng phóng chưởng lực vô hình thượng thặng đánh rớt ống đồng của Tĩnh Gia tại hạ e rằng chất độc trong ống cũng là chất độc hoá huyết...

Hắn nói đến đây đột nhiên hạ thấp giọng xuống tiếp:

-Đạo trưởng phải đề phòng Vũ Văn Hàn Đào. Tuy đạo trưởng không qua lại giang hồ nhưng tham vọng to lớn, không thể coi thường sinh mạng được. Tại hạ nói đến đây là hết lời và xin cáo từ.

Hắn vung bàn tính trong tay xông vào Ngũ Hành Kiếm Trận.

Vân Dương Tử tiến ra rung động thanh trường kiếm, ánh hoà quang lấp loáng điểm vào lưng

Thương Bát.

Thương Bát xoay tay lại đánh ra một cái, ánh vàng nhấp nhoáng, tiếng kim thiết động nhau rít lên xoang xoảng. Thanh trường kiếm của Vân Dương Tử bị hất trệch sang một bên.

Vân Dương Tử thấy cánh tay mặt tê chồn thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

-Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên đáo để ! Công lực chúng còn cao hơn Độc Hoả Tỉnh Gia.

Trong lòng y còn đang ngẫm nghĩ mà kiếm vẫn liên tục phóng ra ba chiêu.

Thương Bát huy động bàn tính trong tay bật lên những tiếng lách cách để ngăn chặn thế đánh của Vân Dương Tử.

Vô Vi đạo trưởng tay cầm viên thuốc của Thương Bát vừa đưa cho, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

-Sư đệ giải tán kiếm trận thả cho họ đi.

Vân Dương Tử sửng sốt, nhưng cũng vung kiếm ra hiệu giải khai Ngũ Hành Kiếm Trận.

Thương Bát khẽ nói:

-Đa tạ đạo huynh !

Rồi huy động bàn tính đi trước mở đường xông ra ngoài đường. Chớp mắt đã mất hút vào trong bóng tối.

Trong chùa Tam Nguyên rất nhiều vòng vây ngăn chặn nhưng bản lãnh Trung Châu Nhị Cổ rất cao cường, mà đệ tử Võ Đương lại vâng lệnh dụ không được liều chết chiến đấu. Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ra khỏi chùa Tam Nguyên.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu quay lại ngó chùa Tam Nguyên thở phào một cái nói:

-Lão mũi trâu bày Ngũ Hành Kiếm Trận quả nhiên lợi hại thiệt.

Thương Bát vô cùng cảm khái buông tiếng thở dài nói:

-Lão nhị ! Làm xong vụ buôn bán này chúng ta nên rửa tay quy ẩn.

Hắn vừa nói vừa vén áo lên cất bàn tính vào bọc. Đoạn rảo bước đi trước.

Hai người đi rất lẹ. Trời tờ mờ sáng đã xuống chân núi Võ Đương.

Thương Bát đột nhiên dừng bước quay lại hỏi Đỗ Cửu:

-Lão nhị, thằng nhỏ đó sao không có động tĩnh gì?

Đỗ Cửu đáp:

-Tiểu đệ điểm huyệt gã rồi !

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu bị Đỗ Cửu ôm vào lòng mà hắn phải động thủ động cước không ngớt để cầm cự với cường địch vaay đánh, nên hắn phải điểm huyệt cho chàng nằm yên.

Thương Bát phóng tay giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe chàng thở dài một tiếng rồi mở mắt ra.

Lúc này trời đã sáng bạch, mọi cảnh vật đều nhìn rõ.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt ngó hai người, lạnh lùng hỏi:

-Hai vị đưa ta ra đây rồi ư ?

Câu nói của chàng không có vẻ lịch sự một chút nào.

Đỗ Cửu đáp:

-Chẳng lẽ mấy lão mũi trâu cản trở được anh em ta?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hai vị định đưa ta đi đâu?

Thương Bát đáp:

-Chúng ta đưa tiểu huynh đệ đi gặp Khâu tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Võ công các vị giỏi thiệt, ta đang ở trong chùa Tam Nguyên mà các vị cướp ra được...

Đỗ Cửu ngắt lời:

-Trung Châu Nhị Cổ đã lập chiêu bài từ mấy chục năm nay chứ đâu phải chuyện dễ dàng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hai vị tuy võ công cao cường nhưng làm việc bá đạo, tâm địa độc ác nên ta không thích...

Đổ Cửu tức quá cất tiếng mắng:

-Thằng quỷ con này, ngươi dám thoá mạ bọn ta ư?

Hắn giơ tay lên toan phóng chưởng đánh xuống.

Thương Bát vội ngăn lại cười nói:

-Tiểu nhai nhi, chú nhỏ này lớn mật thật ! Lớn mật thật !...

Tiêu Lĩnh Vu phưỡn ngực đáp:

-Cần cóc gì, nhiều lắm đến chết là cùng.

Thương Bát sửng sốt nói:

-Thật là một đứa nhỏ quật cường.

Đỗ Cửu hỏi:

-Ngươi đã nếm mùi dở sống dở chết bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu xẵng giọng đáp:

-Cái đó có chi là đáng kể? Chém một đao cũng chết, chém trăm nghìn đao cũng chết, ta đã không sợ chết, chẳng nhẽ còn sợ ngươi chém mấy đao ư?

Thuở nhỏ chàng đọc sách nên trong bụng nhớ nhiều thiên cố sự. Chàng nói mấy câu này tỏ thái độ hiên ngang, hào khí ngất trời coi cái chết như về vậy.

Đỗ Cửu mắt chiếu ra những tia hung dữ, lạnh lùng nói:

-Được lắm, bữa nay mà không cho mi nếm mùi đau khổ thì mi không biết trời cao đất dày.

Hắn vung chưởng toan điểm tới nhưng ngón tay sắp chạm vào Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thu lại, buông tiếng thở dài nói:

-Đỗ Cửu này mà lại đi chấp với thằng lỏi con thì còn mặt mũi nào trông thấy giang hồ !

Thương Bát cười ha hả nói:

-Tiểu nhai nhi ! Chúng ta không có ý gia hại ngươi đâu. Để ta cõng ngươi đi.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp mắt tròn xoe lên nói:

-Ta cũng có hai chân thì ta tự đi được, hà tất phải mượn ngươi cõng.

Đoạn chàng rảo bước tiến về phía trước.

Đỗ Cửu vươn tay ra nắm lấy cánh tay mặt của Tiêu Lĩnh Vu nhưng bị Thương Bát cản lại nói:

-Thôi để mặc gã đi.

Tiêu Lĩnh Vu tức mình đi liền một mạch bảy tám dặm. Nhưng thân thể chàng hư nhược sau không chống nổi, mồ hôi toát ra đầm đìa, hai chân mềm nhũn ngã lăn xuống đất.

Thương Bát thò tay ra dắt Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Hài tử ngươi mệt lắm rồi !

Chương 23: Trung Châu Nhị Cổ Để Mất Tiêu Lĩnh Vu

Tiêu Lĩnh Vu đứng lên lau mồ hôi trán rồi dảy dụa la lên:

-Buông ta ra!

Đỗ Cửu chau mày nói:

-Lão đại! Thằng nhóc này tính khí quật cường. Tiểu đệ xem chừng phải điểm huyệt gã để đưa gã đi mới xong.

Hắn không chờ Thương Bát trả lời đã vung tay điểm vào thụy huyệt của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu mê đi không biết bao lâu. Khi chàng tỉnh lại thỡ thấy mình nằm trên một chiếc giường gỗ, tai nghe nước chảy cuồn cuộn. Chàng chẳng hiểu mình đang ở địa phương nào. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy Thương Bát đang ngó mình mỉm cười. Hắn đứng ở bên giường cất giọng ôn tồn hỏi:

-Nhai nhi! Ngươi tỉnh rồi ư? Có muốn ăn chút gì không?

Tiêu Lĩnh Vu ngồi nhỏm dậy hỏi:

-Đây là đâu?

Thương Bát đáp:

-Hiện chúng ta đang ở trong chiếc thuyền lớn trên sông Trường Giang.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, mắt nẩy đom đóm, nhưng chàng ở trên giường gắng gượng bước xuống, tay chống vào vách thuyền đi ra ngoài khoang.

Thương Bát lạng người sang bên nhường lối cho chàng đi.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ra ngoài khoang, ngọn gió sông thổi lại khiến thần trí chàng thư giản.

Ánh diệm dương chiếu xuống lòng sông. Nước sông chảy cuồn cuộn cồn lên những làn sóng bạc.

Ở phía xa xa buồm thuyền lố nhố. Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trong người dễ chịu. Con thuyền chàng

đứng là một chiếc mành lớn ba cột buồm đang chạy giữa dòng sông.

Sau lưng chàng, thanh âm ôn hoà của Thương Bát bỗng cất lên:

-Hài tử! Ngoài này gió lớn. Ngươi phải đứng cho vững.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Thương Bát một cái rồi cúi đầu trầm tư không nói nửa lời.

Thương Bát thấy mục quang chàng luôn luôn thay đổi dường như đang có tâm sự gì. Hắn mỉm cười hỏi:

-Hài tử! Ngươi đang nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Ta đang nghĩ, tuy chẳng thích gì các ngươi, nhưng các ngươi chưa phải là hạng đại gian ác. Sau này ta luyện võ thành công cũng không nỡ giết các ngươi.

Thương Bát cười khanh khách hỏi:

-Ngươi muốn ai rèn luyện võ công cho?

Ngoài cửa khoang thuyền bóng người thấp thoáng. Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đang đứng trên sạp thuyền cười lạt nói:

-Nhai nhi! Ta e rằng trên cõi đời này hiện nay ngươi khó mà tìm ra được một vị sư phụ đủ sức dạy ngươi để giết bọn ta.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới lúc Vô Vi đạo trưởng nghe đến tên Bắc Thiên Tôn Giả liền lộ vẻ khẩn trương, chàng buột miệng hỏi:

-Bắc Thiên Tôn Giả là nhân vật thế nào?

Thương Bát ngẩn người ra một lúc rồi hỏi lại:

-Bắc Thiên Tôn Giả ư? Ngươi nghe được danh hiệu này ở đâu?

Đỗ Cửu hắng dặng một tiếng, nói xen vào:

-Thằng nhóc này ăn nói hồ đồ. Bắc Thiên Tôn Giả qua đời đã lâu. Chẳng lẽ lão còn hoàn hồn sống lại?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

-Ngươi không tin hay sao?

Đỗ Cửu đáp:

-Dĩ nhiên ta không thể tin được!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Ngươi không tin thì thôi, ta chẳng nói nữa.

Thương Bát vẻ mặt nghiêm trọng, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

-Hài tử! Ngươi quả đã nghe nói đến Bắc Thiên Tôn Giả thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dĩ nhiên là thật. Ta nói dối các ngươi làm chi...

Bỗng nghe tiếng mái chèo bì bõm khuấy nước. Một chiếc thuyền nhỏ rẽ sóng đi tới.

Khi gần đến bên thuyền lớn, đột nhiên một bóng người nhảy vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Thương Bát cả giận quát lên một tiếng, đồng thời phóng chưởng đánh ra.

Tiêu Lĩnh Vu thân thể hư nhược bị luồng chưởng lực xô đẩy, chân chàng không đứng vững té lăn xuống sông bị dòng nước chảy cuồn cuộn cuốn đi.

Bóng người vừa vọt sang thuyền lớn đột nhiên xoay mình nhảy xuống dòng sông nổi ba đào.

Trung Châu Nhị Cổ võ công cao cường nhưng không biết bơi lội. Chúng thấy người kia nhảy xuống nước rồi chỉ còn cách dương mắt lên nhìn.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người ngước mắt nhìn qua thấy đằng lái chiếc thuyền con có một đại hán ngồi đó. Đại hán đầu đội nón trúc mình khoác áo tơi, lưng tựa vào vách thuyền không nhìn rõ mặt.

Đại hán một tay bẻ lái một tay bơi thuyền. Con thuyền nhỏ tròng trành trên mặt nước mà thuỷ chung không bị lật đắm. Nó vẫn giữ một quảng cách đều đều với thuyền lớn.

Lảnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu khẽ nói:

-Đại hán mặc áo tơi kia quyết không phải là người có lai lịch rõ rệt. Tiểu đệ qua bắt hắn về để tra hỏi...

Thương Bát gạt đi:

-Lão nhị! Làm thế không được...

Nhưng Đỗ Cửu động tác cực kỳ thần tốc!

Thương Bát vừa thốt ra được mấy tiếng, người Đỗ Cửu đã vọt lên cao hơn trượng.

Hắn vội thu hai chân về biến thành thế đầu dốc xuống chân chổng lên nhảy sang thuyền lớn. Người hắn còn lơ lửng trên không đã vươn năm ngón tay nhằm chụp xuống đại hán khoác áo tơi.

Năm ngón tay hắn sắp chụp tới vai đại hán, đột nhiên gã nằm phục xuống tránh khỏi thế chụp, đồng thời mượn thế nhảy xuống sông.

Chiêu 'Phi ưng trảo thủ' của Đỗ Cửu đã luyện đến trình độ rất thuần thục. Thế mà đại hán chờ cho chỉ lực gần tới người mới né tránh.

Đỗ Cửu liền biết ngay gặp phải kình địch. Hắn đề tụ chân khí, chấn động hai tay,cho hai chân hạ xuống đầu thuyền trước.

Bình sinh hắn không biết bơi lội nên lúc này hắn sợ đại hán khoác áo tơi ở dưới nước nhảy vọt lên lôi hắn xuống theo. Vì thế mà hắn không dám đứng lại trên thuyền nhỏ, vội thi triển thân pháp Đại lực thiên kim truỵ, một thân pháp độc đáo về nội gia của hắn.

Bỗng thấy Đỗ Cửu hạ xuống khẽ đạp vào thuyền nhỏ nhảy vọt lên như con cá chép khổng lồ hạ mình xuống thuyền lớn. Hai chân vừa hạ xuống ván thuyền, người đã đứng vững ngay. Hắn đảo mắt nhìn quanh không dám lơ là. Hiển nhiên cho đến bây giờ hắn vẫn sợ đại hán kia ở dưới nước nhảy vọt lên tập kích.

Lảnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu bôn tẩu giang hồ đã lâu, gan dạ và thận trọng. Đúng là một hán tử có chân bản lãnh chứ không phải chỉ có hư danh.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chẳng những không thấy tăm tích Tiêu Lĩnh Vu đâu mà đại hán nhảy xuống sông cũng chưa nhô lên mặt nước lần nào.

Dòng nước cuồn cuộn chảy về phía Đông. Con thuyền nhỏ đã bị lật úp, từ từ xoay chuyển giữa dòng sông.

Lúc nầy mới quá ngọ nhưng gặp buổi lập đông, phong cảnh trên sông đã có chiều thê lương lạnh lẽo. Ngoài hai con thuyền lớn nhỏ nầy, cách chừng một dặm không có một con thuyền nào khác.

Thương Bát, Đỗ Cửu hai người đưa mắt nhìn nhau, nét mặt lộ vẻ kinh dị.

Đỗ Cửu trầm giọng hỏi:

-Lão đại! Lão tính ba người kia ở dưới nước nhô lên liệu chúng mình có trông thấy chăng?

Thương Bát mỉm cười đáp:

-Anh em mình có đui đâu mà không nhìn thấy?

Đỗ Cửu trầm giọng nói:

-Vậy mà sao chúng ta chưa thấy bọn họ ngoi lên mặt nước?

Hắn trầm ngâm một chút rồi tiếp:

-Hai người đã chuẩn bị rồi mới đến đây, nghề bơi lội của chúng lại rất tinh thông,chắc không chết ngộp ở dưới nước. Nhưng còn Tiêu Lĩnh Vu thì sao chịu đựng lâu thế được? Đắn bây giờ vẫn chưa thấy nhô lên?

Thương Bát nói:

-Chúng không nhô lên thỡ mình cũng chẳng thể lặn xuống mà kiếm được. Thử xem chúng chịu được lâu hay là...

Đột nhiên hắn sa sầm nét mặt dừng lại không nói nữa.

Ngày thường hắn vẫn tươi cười vui vẻ. Dù lúc lâm địch, đối trận vẫn thản nhiên như không. Nếu chẳng gặp tình trạng cực kỳ nghiêm trọng thì hắn đã chẳng khẩn trương đến thế.

Đỗ Cửu ở với Thương Bát lâu ngày nên hiểu lòng dạ lão đại, hắn cũng nín thở không dám ăn nói bừa bải.

Bỗng thấy Thương Bát ngửng đầu nói:

-Lão nhị! Lão nhị hãy đi tuần một lúc xem sao. Không chừng hai người kia đã đem Tiêu Lĩnh Vu lặn ngầm dưới nước xuống hạ lưu để lên bờ. Nếu chúng ta cứ ngơ ngẩn ở đây thì hỏng mất.

Đỗ Cửu chấn động tâm thần đáp:

-Đúng thế...

Hắn toan cất bước bỗng co lại.

Thương Bát hỏi:

-Lão nhị còn chờ gì nữa?

Đỗ Cửu đáp:

-Nước chảy cuồn cuộn khó bề thi triển khinh công, làm sao đi được?

Thương Bát nói:

-Việc trù liệu địch là việc của ta. Còn đi bằng cách nào là việc của lão nhị.

Đỗ Cửu ngơ ngác một chút rồi nói:

-Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Hắn cong lưng lại đột nhiên nhảy vọt đi. Thế đi của hắn như chim én lướt sóng.

Bóng người thấp thoáng. Hắn nhảy sang chiếc thuyền con trôi ở gần đó.

Chếc thuyền con lật úp sấp rồi khó mà trèo đi được. Nhưng lòng thuyền trống rỗng nổi lềnh bềnh thành ra rất vững, không thể lật ngửa lại được. Đỗ Cửu đã chẳng biết lội nước lại không hiểu bơi thuyền thì cái thuyền úp đối với hắn còn vững vàng hơn cái thuyền ngửa.

Thương Bát thấy Đỗ Cửu đứng trên lưng thuyền liền mỉm cười, nói:

-Lão nhị đi đi!

Đông thời hắn vung chưởng đẩy luồng nội lực.

Luồng chưởng phong này không lợi hại mà thực ra lực đạo rất lớn khiến người ta phải kinh ngạc. Con thuyền nhỏ vọt đi như tên bắn xuôi theo giòng nước.

Đỗ Cửu quay lại mỉm cười. Hắn đề khí vào huyệt đan điền, xoay tay phóng chưởng đánh về phía sau đẩy thuyền đi.

Đổ Cửu tiếp tục phóng chưởng đẩy thuyền xuống hạ lưu nhanh vun vút.

Thương Bát đứng ở đầu thuyền ngó chằm chặp vào chiếc thuyền nhỏ lướt trên giòng nước. Hắn bảo nhà đò giữ vững bánh lái xoay chuyển con thuyền để rình xem hễ thấy hai đại hán kia ló đầu lên mặt nước là hắn phóng chưởng hay liệng ám khí giết người.

Đột nhiên về phía thượng lưu một con thuyền đen xì giương buồm chạy tới.

Thương Bát chấn động tâm thần, đảo cặp mắt chim ưng nhìn sang tưởng chừng hai đại hán kia nhảy lên chiếc thuyền con này mà bị hắn phát giác thì trốn lên trời cũng không thoát.

Con thuyền đen lướt rất nhẹ trên mặt sông thoáng cái đã đi sát bên cạnh thuyền lớn rồi chớp mắt lại lao đi rất xa chỉ còn thấy một chấm đen dần dần mất hút.

Quảng không này tuyệt nhiên không thấy động tĩnh gì. Mùa đông ngày ngắn đêm dài, bóng chiều đã ngả. Ánh tịch dương chiếu xuống mặt sông đỏ ối mà vẫn chưa thấy bóng một người nào nhô lên.

Vẻ mặt Thương Bát mỗi lúc một trầm trọng. Cặp lông mày nhăn tít lại.

Đến lúc hoàng hôn, Đỗ Cửu mướn thuyền nhỏ chạy về. Hai người ngơ ngác nhìn nhau không nói gì.

Đỗ Cửu lộ vẻ rất mệt nhọc dường như đã kiệt lực. Hiển nhiên hắn đã xục xạo vùng hạ lưu rất kỹ lưỡng. Bản tính không thích nói nhiều, hắn trầm giọng cất tiếng:

-Kiếm chẳng thấy chi hết!

Thương Bát biết hắn đã hết sức cũng không hỏi thêm nữa.

Lại qua một lúc lâu, Đỗ Cửu không nhịn được buông tiếng thở dài cúi đầu lẩm bẩm:

-Lạ thiệt!... Lạ thiệt!... Chẳng lẽ bọn chúng chui cả vào thủy cung...

Rồi hắn từ từ ngẩng đầu lên nói:

-Lão đại! Laừo có đoán được hai đại hán kia lai lịch thế nào không?

Thương Bát thở dài đáp:

-Chẳng những không đoán được lai lịch chúng, mà đường võ công mạnh yếu thế nào cũng chẳng biết.

Hỡi ôi! Cứ coi một tên né tránh được chiêu 'Phi ửng trảo thủ' của lão nhị thì dường như bản lãnh gã rất cao thâm. Nhưng có lẽ cũng vì chiêu đó mà gã phải nhảy xuống nước...

Hai người lẳng lặng không nói gì nữa. Chúng bôn tẩu giang hồ lâu năm, tuy chẳng phải mọi việc đều như ý , có điều gặp phải trường hợp như bữa nay thì chưa từng có bao giờ.

Chiếc thuyền lớn thuận dòng đi xuôi. Nhà lái thò đầu ra mấy lần, mãi sau mới đánh bạo hỏi:

-Hai vị định đi tới đâu mới đỗ thuyền?

Kim Toán Bàn Thương Bát lạnh lùng hắng dặng một tiếng rồi phóng chưởng đánh xuống dòng sông. Lập tức sóng nổi ba đào cuộn lại thành một cây cột nước đưa lên cao rồi đổ xuống ầm ầm.

Nhà lái ngấm ngầm la lên một tiếng:

-Ối mẹ ơi!

Rồi hắn rụt đầu vào không dám hỏi nữa.

Bỗng nghe Thương Bát nổi lên tràng cười rộ. Tiắng cười như rồng gầm vọt lên đến tận trời xanh. Hồi lâu hắn ngừng tiếng cười, vẻ mặt trầm trọng nói:

-Lão nhị! Chúng ta mấy chục năm trời mở chiêu bài buôn bán vẫn giữ được uy thế.

Không ngờ bữa nay thanh danh bị mất hết về tay hai kẻ chưa từng biết tiếng.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu nói:

-Nước sông chảy cuồn cuộn. Không chừng cả hai gã và Tiêu Lĩnh Vu đều chết chìm dưới đáy sông rồi.

Thương Bát lại thở dài nói:

-Bất luận gã còn sống hay chết rồi, chúng ta không thể đưa gã về thì còn mặt mũi nào nhìn thấy Khâu Tiểu San nữa?

Đỗ Cửu hỏi:

-Đây là chuyện bất đắc dĩ. Chẳng lẽ chúng ta không thể ngộ biến tòng quyền được ư?

Thương Bát trợn mắt lên lớn tiếng quát:

-Sao? Chẳng lẽ chúng ta tự huỷ lời hứa mà mình đã kiên trì giữ được mấy chục năm nay?

Ngày thường bất luận hắn gặp việc gỡ to tát đến đâu thuỷ chung vẫn không động nộ, nhưng hiện giờ hắn đã hoàn toàn biến đổi thành người khác. Gương mặt tròn trĩnh đỏ bừng lên. Cặp mắt tròn xoe. Bao nhiêu khích động cùng phẫn nộ lộ ra ngoài hết.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu nói:

-Mấy chục năm chúng ta vẫn thủ tín. Hiện giờ không thể đem Tiêu Lĩnh Vu về giao cho Khâu Tiểu San, dĩ nhiên không còn mặt mũi nào nhìn thấy thị nữa, mà cũng mất hết thể diện với anh hùng thiên hạ. Có lý đâu còn đến hỏi người ta về chiếc chìa khóa cung cấm?

Trung Châu Nhị Cổ qua lại giang hồ chửa từng thất tín với ai. Một lời đã hứa quyết không canh cải. Bạn hữu võ lâm đều công nhận hai người này hành động rất thủ tín.

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu chìm xuống sông mất tích, sống thác không hay. Thế là Thương Bát không thể thực hiện lời hứa với Khâu Tiểu San được. Hắn là người tự trọng nên lúc này hào khí tiêu tan hết, chẳng còn mặt mũi nào qua lại giang hồ.

Đỗ Cửu an ủi hắn:

-Việc đã xảy ra thế này, đại ca cũng đừng tự trách mình thái quá...

Thương Bát đột nhiên ngửng đầu lên. Cặp mắt lấp loáng ngó chằm chặp Đỗ Cửu nói:

-Lão nhị! Anh em chúng ta kề cận nhau mấy chục năm chẳng khác chi tình cốt nhục. Không ngờ thanh danh mấy chục năm trời bỗng một sớm một chiều trôi theo dòng nước. Tiểu huynh có cách tự xử nhưng không cưỡng bách lão đệ đi theo con đường của mình...

Đỗ Cửu rất xúc động ngắt lời:

-Sao đại ca lại nói thế? Trung Châu Nhị Cổ không thể lìa nhau được. Bây giờ đại ca đi đường nào xin nói rõ. Tiểu đệ quyết làm theo chẳng chau mày.

Thương Bát vỗ đùi nói:

-Được lắm! Nay chúng ta đã mất chiêu bài thì chẳng còn mặt mũi nào qua lại giang hồ. Từ giờ phút nầy trong võ lâm không còn tên tuổi hai anh em ta. Chúng ta đừng nhắc đến chuyện Khâu Tiểu San. Ta muốn thay hình đổi dạng điều tra cho ra Tiêu Lĩnh Vu lạc lõng nơi đâu. Ngày nào chưa tìm thấy gã là ngày ấy không khôi phục lại chiêu bài Trung Châu Nhị Cổ nữa...

Đỗ Cửu hỏi:

-Nếu Tiêu Lĩnh Vu chết chìm dưới đáy sông rồi thìỡ sao?

Thương Bát cười khanh khách đáp:

-Nếu vậy cái tên Trung Châu Nhị Cổ cũng vĩnh viễn chìm xuống lòng sông chứ sao?

Đỗ Cửu thở dài nói:

-Thế là nếu Tiêu Lĩnh Vu có còn sống ở thế gian, anh em ta mới có ngày khôi phục tên tuổi.

Thương Bát nói:

-Chúng ta còn có cơ hội đem Tiêu Lĩnh Vu giao cho Khâu Tiểu San để thực hành lời hứa thì tiếng tăm Trung Châu Nhị Cổ há chẳng lừng lẫy hơn trước trên chốn giang hồ?

Đỗ Cửu nói:

-May ở chỗ chúng ta không ấn định nhật kỳ với Khâu Tiểu San thì dù có kéo dài bảy, tám năm hay mười năm cũng không mang tiắng là người thất ước.

Quyết định chủ rồi, Thương Bát giảm bớt phần phẫn nộ, nhìn gã lái đò nói :

-Áp thuyền vào bờ đi!

Lái đò thấy thân thủ hai người ghê gớm, chẳng dám nói nửa lời. Gã biết rõ đây không phải bến xá mà cũng miễn cưỡng đẩy thuyền vào bờ.

Thương Bát dường như vội vả lên bờ, thuyền còn cách bờ hai trượng đã nhảy vọt lên.

Đỗ Cửu móc một đĩnh bạc quẳng xuống sạp thuyền rồi cũng nhảy lên theo.

Chỗ bờ sông này rất hoang lương tịch mịch. Phóng tầm mắt nhìn ra xa chỉ thấy đất bùn và đá vụn. Trong vòng mấy dặm chẳng có thôn xóm chi hết.

Ba khóm liễu cổ thụ mọc liền nhau ngay bên bờ sông.

Thương Bát đưa mắt nhìn ba cây liễu này từ từ bước tói. Hắn ngầm vận nội lực vung ngón tay viết vào cây liễu chính giữa một dòng chữ:

-Ngày 2 tháng 2 năm Bính Dần, Tiêu Lĩnh Vu rớt xuống quảng sông này .

Dưới chua: Trung Châu Nhị Cổ lưu thư.

Kim Toán Bàn Thương Bát tuy mưu tí hơn người nhưng ít đọc sách. Hắn viết xong dòng chữ này tự lấy làm thoả mản, ngửa mặt lên trời cười rộ một hồi rồi nói:

-Ta để lại dòng chữ này cũng coi là đã trả lời Khâu Tiểu San, mà cũng để cho người bạn đồng đạo võ lâm có tranh đoạt chiếc chìa khoá cung cấm khô phanh phui ra được vụ bí mật vừa phá ❓ phanh

Đỗ Cửu nói:

-Đúng thế! Đạ chữ lại thế này còn có lợi là nhiều nhân vật khác trong võ lâm cùng đi điều tra xem thằng nhỏ đó còn sống hay đã chết.

Thương Bát ngửng mặt trông chiều trời thấy vừng thái dương đã lặn non đoài, bỗng hắn hú lên một tiếng dài rồi xoay mình chạy đi.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu bị luồng chưởng phong của Thương Bát làm chấn động rơi tõm xuống

sông. Chàng chỉ thấy toàn thân lạnh buốt rồi chìm xuống. Chàng la thầm trong bụng:

-Đời ta đến đây là hết!

Tuy chàng thân thể suy nhược nhưng tính khí quật cường, tinh thần kiên quyết hơn người. Gặp lúc sinh tử tối hậu này tâm thần vẫn không rối loạn. Chàng nín hơi để cho người lúc chìm lúc nổi trôi đi.

Đang lúc nghẹt thở khó chịu cơ hồ không chống nổi, bỗng cảm thấy thân mình có người ôm lấy. Đồng thời họ đặt một ống trúc vào miệng chàng, đầu kia chổng lên không.

Tiêu Lĩnh Vu đang lúc cực kỳ khó chịu liền mượn ống thở hơi. Chàng lại cảm thấy người mình có người ôm rồi đưa đi ở dưới nước. Vì nước đục nên mắt chàng không mở ra được để coi xem người này là ai. Có điều bây giờ chàng nhờ ống trúc hô hấp không đến nỗi khó chịu như trước.

Trung Châu Nhị Cổ tuy quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, kiến văn rộng rãi,nhưng hai người không hiểu sinh mạng cho Tiêu Lĩnh Vu khỏi bị chết ngộp. ống trúc nhỏ bé dù có nhô đầu lên trên mặt nước cũng khó mà nhìn thấy được.

Tiêu Lĩnh Vu bị ôm dưới nước không hiểu đã bao lâu, nhưng toàn thân chàng mỗi lúc một rét cóng, chân tay đều cứng đơ. Khi chàng nổi lên mặt nước đã khó bề cử động.

Có điều thần trí chàng còn tỉnh táo. Chàng biết có người đặt mình lên giường, cởi quần áo ra rồi đắp chăn bông lại. Người chàng dần dần trở lại ấm áp.

Chàng dương mắt lên nhìn thấy mình đang nằm trong khoang thuyền nhỏ. Trong thuyền đã thắp nến, đủ biết trời đã về đêm.

Một lão già tuổi ngoại năm mươi, mình khoác áo tơi, để chòm râu dê đang ngồi đối diện uống rượu với một đại hán chừng ba mươi tuổi, mình mặc áo vải dầu. Đồ ăn uống của hai người rất giản dị. Chỉ có một đĩa cá khô và một mâm đậu phộng rang.

Hai người dùng bát ăn cơm để rót rượu uống.

Tiêu Lĩnh Vu cử động chân tay, bụng bảo dạ:

-Xem chừng hai người này cũng chẳng tử tế gì. Chắc họ lại vặn hỏi chiếc chìa khoá cung cấm.

Chàng nghĩ vậy liền ngoảnh đầu vào trong không nhìn họ nữa.

Hai người cũng chẳng hỏi han gì Tiêu Lĩnh Vu. Họ ăn uống xong liền đứng lên đi lại.

Tiêu Lĩnh Vu nằm trong khoang thuyền, nghe tiếng nước sông sóng vỗ bì bõm.

Con thuyền nhỏ đang đi ngược dòng.

Người chàng yếu đuối lại ngâm nước mấy giờ nên đã mệt nhoài. Chàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Lúc tỉnh dậy mặt trời đã xuyên qua cửa sổ chiếu vào thuyền.

Lão già khoác áo tơi đưa cơm canh lại, nhìn Tiêu Lĩnh Vu một hồi. Lão đặt cơm canh xuống rồi ra khỏi khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu bụng đói như cào ngồi dậy bưng cơm ăn. Hai người kia rất ít khi vào trong khoang.

Suốt một ngày qua mà họ chửa nói với chàng một câu nào.

Chương 24: Đại Bàng Cứu Thoát Tiểu Anh Hùng

Vũ trụ về đêm mỗi lúc một tối đen. Bức màn đêm buông xuống. Đầy trời sao mọc,vừng trăng tỏ cũng trồi lên.

Đại hán đi vào khoang thuyền bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Lên bờ thôi!

Rồi hắn không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời, đã cõng chàng lên lửng nhẩy xuống đất tiến về phía trước.

Nhờ ánh trăng rọi, đại hán cử động cả chân lẫn tay trèo lên vách núi đứng dựng.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn lại thấy vách núi cao ngàn thước, dưới chân nước sông chảy cuồn cuộn. Cảnh tượng cực kỳ kinh hãi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Hắn đem mình lên ngọn núi cao hiểm trở này không hiểu có dụng ý gì ?

Động tác của đại hán rất mau lẹ. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm gã trèo gần đến đỉnh núi. Đột nhiên gã rẽ qua mé hữu chuồn vào trong một sơn động đen tối.

Tiêu Lĩnh Vu lúc này không nghĩ gì đến chuyện sống chết nữa, nên lòng chàng rất bình thản. Chàng thấy đại hán quành tả rẽ hữu đi rất lẹ mà phải mất quảng thời gian khá lâu mới dừng bước. Gã đưa tay ra phía trước đẩy một cái.

Một tiếng kẹt vang lên! Trước mặt bỗng sáng loà.

Đại hán đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống kéo quần áo ngay ngắn lại rồi đứng chờ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ngắm bốn phía thì thấy đây là một toà thạch thất có hai phòng.

Trên nóc nhà treo một ngọn đàn pha lê. Bốn bức vách nhẵn bóng như ngọc. Trong nhà ngoài chiếc ghế bằng gỗ tùng không trần thiết một vật gì khác.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ tự hỏi:

-Người này đem ta vào đây làm chi?

Đột nhiên có tiếng hắng dặng, một thiếu niên áo xanh từ trong góc thạch thất mở cửa bước ra.

Đại hán áo đen nhìn thiếu niên thi lễ nói:

-May mà tại hạ không đến nỗi nhục mạng của công tử.

Thiếu niên áo xanh vẫy tay một cái, đại hán liền lui ra xoay tay khép cửa lại.

Bây giờ trong thạch thất chỉ còn Tiêu Lĩnh Vu và thiếu niên áo xanh. Thiếu niên vẫy tay khẽ nói:

-Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ bất tất phải sợ hãi...

Tiêu Lĩnh Vu phưỡn ngực ra đáp:

-Tại hạ không sợ chi hết.

Thiếu niên áo xanh ban đầu hơi sửng sốt nhưng sau gã cười mát nói:

-Tiểu huynh đệ là người gan dạ. Gia phụ sai người đi mời tiểu huynh đệ tới đây chẳng qua là để nghe ngóng một câu chuyện, mong rằng tiểu huynh đệ nói thực.

Chúng ta nhất quyết không làm gì tổn thương đến tiểu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

-Các vị muốn hỏi gì thì hỏi đi!

Thiếu niên áo xanh vẫy tay nói:

-Mời tiểu huynh đệ đi theo ta.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau thiếu niên áo xanh tiến vào phía trong khuôn cửa đá.

Căn phòng này rộng lớn hơn căn ngoài nhiều. Một cái giường trải da cọp kê sát vách. Một lão già nằm trên giường, đắp chăn bông tựa hồ như người bệnh.

Thiếu niên áo xanh nhẹ bước tới bên giường gỗ khẽ cất tiếng gọi:

-Gia gia!

Bỗng nghe lão già thở phào một cái, từ từ quay mặt ra nói:

-Ngươi đỡ ta ngồi dậy!

Thiếu niên áo xanh đưa hai tay đỡ lão ngồi dậy rồi kéo chăn khoác lên mình lão.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão già gầy đét như que củi, bao nhiêu rẻ xương phơi ra hết.

Nhửng người lão to con. Nếu lão không bị bệnh nhất định thân thể khôi ngô vạm vỡ.

Lão già đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu một chút rồi hỏi:

-Hài tử! Ngươi có biết Khâu Vân cô không?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm:

-Sao lão này lại hỏi đến Vân di?

Chàng dõng dạc đáp:

-Dĩ nhiên tiểu tử biết y vỡ y là di mẫu của tiểu tử.

Lão già ốm o chau mày hỏi:

-Tên họ ngươi là chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu tử là Tiêu Lĩnh Vu.

Laừo già nói:

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Khâu Vân cô lấy được chiếc chìa khoá cung cấm. Chuyện đó hư thực thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dĩ nhiên là chuyện thật.

Chàng trả lời một cách thản nhiên ra ngoài sự tiên liệu của lão già ốm o. Lão ngẩn người ra hỏi:

-Từ khi Khâu Vân cô lấy được chiếc chìa khoá cung cấm rồi y biến thành ra kẻ địch của võ lâm thiên hạ. Không hiểu bây giờ y ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài đáp:

-Vân di đã qua đời rồi!...

Lão già ốm o đột nhiên biến sắc hỏi:

-Trên chốn giang hồ cũng đồn đại tin y qua đời. Tin này đúng sự thực hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Phải rồi! Vân di tuy chết rồi nhưng diện mạo vẫn hệt như người sống. Ngoại trừ y không nói năng và không cử động, còn ngoài ra chẳng khác chi người sống.

Lão già chấn động tâm thần nước mắt chạy quanh. Vẻ mặt rất đỗi thê lương khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

-Hài tử! Khâu Vân cô có con cái gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Có một vị cô nương.

Laừo già vẫy tay nói:

-Ngươi đi nghỉ đi! Trên chốn giang hồ chỗ nào họ cũng dương cạm bẫy để điều tra hành tung ngươi. Nhửng ở đây thì ngươi cứ việc yên tâm chơi đùa không còn lo gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngờ vực muốn hỏi cho ra manh mối, nhưng gã thiếu niên áo xanh vươn tay nắm lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu huynh đệ! Ta đưa ngươi đi nghỉ.

Rồi không để Tiêu Lĩnh Vu trả lời, gã kéo chàng ra khỏi thạch thất.

Thạch động này ở trong lòng núi, nửa là thiên nhiên nửa do nhân công bồi đắp. Chỗ nào cũng có thạch thất.

Thiếu niên áo xanh dẫn Tiêu Lĩnh Vu di quanh một hồi rồi trỏ gian thạch thất phía trước bảo chàng:

-Gian nhà này dành cho ngươi điều dưỡng nghỉ ngơi. Ngươi vào mà coi! Nếu có việc gì cần ngươi chỉ gọi một tiếng là có người đến ngay.

Thiếu niên áo xanh dường như chẳng thích gì Tiêu Lĩnh Vu. Gã nói rồi bỏ đi ngay lập tức. Thiếu niên ra đến cửa thạch thất đột nhiên dừng bước quay lại bảo chàng:

-Hay hơn hết là ngươi luyện tính cầu an đừng có chạy loạn lên mà rước lấy hoạ sát thân.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tại sao vậy?

Thiếu niên áo xanh đáp:

-Ta có nói ngươi cũng không hiểu được. Ngươi nên nhớ rằng trừ những vật trong phòng này, còn ngoài ra ngươi thấy cái gì cổ quái bất cứ ở chỗ nào cũng đừng nghịch ngợm. Thế là được.

Đoạn gã trở gót đi nhanh.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng thiếu niên mất hút rồi, lòng chàng không khỏi nẩy ra ý niệm phản kháng .

-Ngươi đã không muốn cho ta coi mọi vật thì ta càng thích coi cho biết.

Bản tính quật cường nghĩ sao làm vậy, chàng từ từ cất bước rời khỏi căn phòng men theo tường đá tiến về phía trước.

Thạch động này ở trong lòng núi tuy rất nhiều lối rẽ, nhưng đường hầm chính rộng rãi nhất. Tiêu Lĩnh Vu cứ bước đi mãi, không biết thời gian đã bao lâu và chàng đã xuyên qua mấy thạch động bỗng nghe sóng vỗ bì bòm nước chảy róc rách.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

-Trong thạch động sao lại có nước chảy réo lên như vậy?

Chàng ngửng thần lắng tai nghe thì rõ ràng tiếng nước chảy ầm ầm ở ngay trước mặt cách đó không xa.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới toà sơn động này đầy vẻ thần bí, dường như trong mỗi tầng cửa đá đóng kín lại có một chuyện bí mật tân kỳ.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thỡ đã đi đến chỗ tận cùng đường hầm. Tiếng nước chảy nghe càng rõ hơn dường như ở ngoài vách đá.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra sờ thấy vách đá đầy rêu xanh. Nơi đây chẳng những ít người đi tới mà còn ẩm thấp dị thường.

Đột nhiên tay chàng chạm vào khối đá lồi ra. Chàng chỉ khẽ lay một chút mỏm đá đã chuyển động.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy, bất giác đẩy mạnh một cái.

Bỗng nghe mấy tiếng lách cách vang lên. Cả toà vách đá bắt đầu di chuyển.

Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi vội vàng lùi lại.

Đột nhiên ánh sáng chiếu vào. Hơi nước thổi qua mặt. Phía trước vách đá lộ ra một khuôn cửa. Chàng biết khối đá lồi ra này là mấu chốt làm chuyển động cơ quan mở cửa.

Phía ngoài cửa đá là một giải thác rộng tựa hồ dải lụa treo dốc ngược coi rất đẹp mắt.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm cảnh một lúc rồi động tính hiếu kỳ từ từ cất bước tiến về phía trước.

Khuôn cửa đá này rộng chừng ba thước, Tiêu Lĩnh Vu hai tay vịn vách đá thò đầu nhỡn ra ngoài thì thấy vách núi dựng đứng cao ngất trời Phía dưới là vực thẳm không rõ đáy.

Thác nước từ trên đỉnh núi chẩy xuống trông giống như một bức rèm buông rủ trước cửa động. Nhưng thực ra nó còn cách xa thạch động đến hơn một trượng.

Tiêu Lĩnh Vu đang ngắm nghía phong cảnh. Đột nhiên nghe có tiếng cười lạt vọng lại:

-Hừ, gã này tự tìm đường chết...

Tiêu Lĩnh Vu chửa kịp ngoảnh đầu lại xem ai nói, bỗng cảm thấy một luồng kình lực đẩy vào người chàng. Chàng không tự chủ được bị hất ra cửa động rớt xuống hang sâu muôn trượng.

Luồng kình lực đẩy chàng rất vừa vặn. Người chàng ra khỏi cửa động là tuột xuống.

Vách đá này rêu xanh dầy đến một tấc mà trơn tuột. Đừng nói Tiêu Lĩnh Vu không hiểu võ công, mà đến tay cao thủ bản lãnh tuyệt luân cũng chẳng thể nào dừng lại được ở trên vách đá.

Chàng cúi đầu ngó xuống thấy hơi nước dàn dụa chẳng biết vực sâu bao nhiêu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài than thầm:

-Thế là xong đời! Phen này ta rớt xuống hang sâu muôn trượng tất phải tan xương nát thịt.

Chàng mắc tuyệt chứng ngay từ thuở nhỏ đã bị tử thần uy hiếp nên chàng chẳng coi sinh tử cùng nguy hiểm vào đâu nữa.

Tuy nhiên bản năng cầu sinh của chàng khiến chàng chẳng bó tay chịu chết. Chàng không ngớt cử động chân tay bỗng nắm được một vật mềm nhũn. Người chàng đang tuột xuống cảm thấy vô số vật đó chạm vào tay chàng bị gãy tan tành. Dù sao mỗi lần đì lại một chút cũng làm cho rớt chậm lại rất nhiều.

Đột nhiên chàng cảm thấy người mình dừng lại. Hai chân tựa hồ bị đánh một đòn nặng, chàng không tự chủ được, hai chân chia hai bên cưỡi lên mỏm đá.

Tiêu Lĩnh Vu định thần nhìn lại thấy mỏm đá lồi ra này chỉ bằng cánh tay trẻ con dài không đầy ba thước. Xung quanh mỏm đá mọc những cây sắc trắng, mỗi cây dài không tới ba tấc. Nhánh nó màu hồng lợt nhỏ như nến hương. Đầu nó như cái tán, lớn bằng bàn tay người mà nhỏ thì đường kính chỉ chừng một tấc.

Phía dưới mỏm đá là hang sâu ngàn trượng. Phía trên là vách núi dựng đứng. Ngoài những mẩu nấm trắng này còn toàn rêu xanh. Thật là trên không đến trời, dưới không tới đất, một nơi nguy hiểm cổ kim hiếm có.

Thác nước xuống tới đây rộng ra đến trượng rưỡi. Hơi nước dầy đặc. Chỉ trong khoảnh khắc áo quần chàng bị nước bắn vào ướt hết.

Tiêu Lĩnh Vu vừa thoát chết lại nổi tính hiếu kỳ, bụng bảo dạ:

-Lạ thật! Vách núi dựng đứng này rộng đến mấy trăm trượng. Tại sao lại không thấy sinh vật khác mà chỉ có mấy thứ nấm mọc trên đá núi.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay ra sờ vách núi, chàng cảm thấy mềm nhũn, miệng lẩm bẩm:

-Phải rồi! Vách núi này còn có nhiều chất đất nên nấm mới mọc được.

Bầu trời tối dần lại. Vừng thái dương đã bỏ đỉnh núi nên luồng quang tuyến lạt đi nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bụng đói thì nghĩ thầm:

-Nơi đây chẳng có chim muông chi hết. Đêm đến chắc là lạnh lắm. Xem chừng mình không bị tan xương nát thịt thì cũng đến chết đói hay chết rét.

Chàng đói không chịu được liền hái lấy một bông nấm trắng bỏ vào miệng. Bỗng chàng cảm thấy mùi hương thấm vào phế phủ, miệng lưỡi lại có mùi thơm ngon ngọt rất dễ ăn.

Tiêu Lĩnh Vu ăn liền một lúc 7, 8 cây nấm mới thấy đỡ đói. Chàng tự nhủ:

-Về thức ăn tạm thời không lo lắng nữa, vỡ nấm mọc rất nhiều, hai tay mình vươn ra trong một phạm vi có thể đủ sống được vài ba ngày. Cái lo trước mắt hiện giờ là đêm đến lấy gì để đắp? Cái lo thứ hai là tìm cách nào rời khỏi nơi đây?

Chàng nghĩ tới người đã đẩy mình vào hiểm địa, cũng không sinh lòng cừu hận.

Trời chiều mỗi lúc một tối dần. Gió núi mỗi lúc một mạnh. Thác nước bị gió thổi tung toé thỉnh

thoảng lại bắn vào người Tiêu Lĩnh Vu. Chàng hoàn toàn trông vào vách núi ngăn cản ngọn gió lạnh thổi tới.

Đêm lạnh, hang thẳm. Ngoài tiếng thác chảy ầm ầm cùng tiếng gió réo ào ào, nơi đây hoàn toàn thê lương tịch mịch.

Trước cảnh nguy hiểm này, Tiêu Lĩnh Vu thấy mình chẳng còn cách nào để biến đổi tình thế được. Hiện giờ chàng chỉ có hai đường. Một là văng xuống vực sâu mà chết. Hai là cứ ngồi trên mỏm đá này chịu mọi sự đau khổ rồi chết dần.

Chàng tựa vào vách núi nhắm mắt điều tức dưỡng thần theo khẩu quyết về nội công mà Vân Cô đã truyền thụ cho. Chàng hy vọng nhờ sức điều dưỡng có thể chống đối với cái giá lạnh đêm đông. Chàng không ngờ theo cách này chàng đã qua được một đêm rét mướt.

Lúc trời sáng tỏ, ánh dương quang chiếu vào vách núi. Tiêu Lĩnh Vu lại thấy đói bụng. Chàng vươn tay hái mấy cây nấm mà ăn và chờ đợi cho đêm đến.

Tiêu Lĩnh Vu tiếp tục cảnh thê lương đau khổ thấm thoát đã được ba ngày hai đêm.

Mỗi khi Tiêu Lĩnh Vu thấy đói là lại hái những cây nấm bên mình để ăn, gần đó còn rất nhiều, nhưng tay chàng không với tới nơi. niệm cầu sinh thúc đẩy chàng nghĩ phương pháp để kéo dài mạng sống. Chàng liền cởi áo xé thành từng mảnh dài buộc vào nhau. Một đầu dây cột vào mỏm đá, một đầu quấn vào lưng từ từ tuột xuống. Chàng nắm được một ít nấm rồi lại níu đầu dây trèo lên cưỡi trên mỏm đá.

Chàng nghĩ thầm:

-Ở đây tuy còn nhiều nấm nhưng một ngày kia mình sẽ ăn hết thì chẳng bị chết rét cũng bị chết đói. Huống chi vách núi đứng dựng mà mình cưỡi trên mỏm đá thì chỉ sơ tâm một chút là phải rớt xuống tan xương nát thịt.

Chàng nghĩ lui nghĩ tới không ra được biện pháp nào để giải quyết tình trạng một cách lâu dài, mà chỉ biết qua được ngày nào là biết ngày ấy.

Sau mấy bữa, bao nhiêu nấm trắng mọc ở dưới mỏm đá chàng lấy ăn hết cả. Chàng tính ra đã ngồi trên mỏm đá này được mười ngày mười đêm.

Một hôm khí trời đột nhiên biến đổi. Trời nổi mưa to gió lớn sấm chớp ầm ầm.

Nước mưa hoà lẫn với nước thác hắn lên thành một khoảng trời đất mù mịt.

Tiêu Lĩnh Vu đã mấy ngày chẳng có gì ăn, bụng đói như cào song tinh thần chàng rất cường kiện.

áo mặc chàng đã xé ra làm giây mà chàng cũng không thấy rét lạnh.

Trận mưa to gió lớn này kéo dài đến bốn, năm giờ mới ngớt. Mấy giờ này chàng coi lâu bằng mấy năm.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên mỏm đá mười mấy ngày đêm cũng rút được nhiều kinh nghiệm. Chàng thấy mặt trời qua ngọ rồi chẳng còn bao lâu nữa là hết ngày, vỡ đỉnh núi cao quá, ánh dương quang mỗi ngày chỉ chiếu xuống được vài giờ.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn những nấm trắng mọc phía trên, chàng đói bụng nghĩ thầm:

-Bây giờ phải tìm cách nào hái được ít cây trên kia xuống để ăn lót dạ.

Chàng nghĩ vậy bất giác ngồi thẳng người lên. Tay trái bám vào vách núi. Chàng thấy vách đá rất mềm. Một miếng sa thạch rớt xuống. Năm ngón tay thò sâu vào trong vách được.

Tiêu Lĩnh Vu cả mừng, nghĩ bụng:

-Té ra vách đá này lại mềm nhũn như vậy mới thật là kỳ!

Chàng ấn mạnh tay, vách đá lõm vào. Chàng chỉ dùng sức một chút là đã níu người lên cao được. Chàng vươn tay trái ra hái mấy cây nấm rồi lại tụt xuống mỏm đá.

Tiêu Lĩnh Vu vừa xoay mình chưa kịp xuống thì một tia nước bắn tới. Tiếp theo một bóng đen sì hạ xuống. Chàng chưa nhìn rõ thì bóng đen đã đậu vào mỏm đá.

Bóng đen hạ mình xuống mỏm đá rồi đứng không vững, lảo đảo muốn té hoài.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay chụp thì thấy một đám lông mềm mại. Té ra đây là một con chim lớn.

Con chim này được Tiêu Lĩnh Vu giữ vững rồi liền cụp cánh lại đứng ở trên mỏm đá. Chàng thấy con chim đậu đã cao đến trước ngực mình. Giả tỷ nó đứng ngay và dương cổ lên thỡ có lẽ còn cao hơn đầu chàng.

Từ thuở nhỏ chàng đã học tập những môn bác tập, bây giờ thấy con chim to lớn tựa hồ như chim đại bằng nói ở trong sách thì trong bụng mừng thầm tự nhủ:

-Nếu Tiêu mỗ không bị hãm vào vách núi dựng đứng thì đâu có dịp được thấy loài chim đặc biệt này!

Bỗng chàng phát giác ra con chim rẽ đầu nhắm mắt dường như bị trọng bệnh và chỉ còn thoi thóp.

Tay mặt Tiêu Lĩnh Vu vẫn nắm lấy lông chim đại bằng kéo nó gần lại bên mình.

Ngờ đâu con chim đột nhiên há mỏ ra cướp lấy một cây nấm mà ăn.

Tiêu Lĩnh Vu sinh lòng thương xót lẩm bẩm:

-Té ra con chim này đói quá!

Chàng liền cho nó ăn hết những cây nấm vừa hái được.

Con chim ăn sáu, bảy cây liền rồi tinh thần phấn khởi. Nó ngửng đầu lên mà gáy o o. Tiếng gáy làm chấn động màng tai Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng giật mình nghĩ thầm:

-Giống nấm trắng kia sao lại thần hiệu đến thế? Con chim này đang mắc bệnh nặng cơ hồ sắp chết, thế mà nó ăn mấy cây nấm đã phục hồi sức lực ngay.

Chàng vốn là người thông minh rất mực, liền nghĩ ngay tới mười mấy ngày liền sở dĩ chàng cứ ngồi tựa vào vách mà không sợ khí lạnh lại không nhọc mệt, có thể xé áo nối dây hạ mình hái nấm, bấm ngón tay vào đá đu mình lên được là do sức lực chàng mạnh hơn ngày trước nhiều. Những cái đó đều nhờ ở chuyện chàng đã ăn thứ nấm trắng này mà ra.

Con đại bằng phục hồi tinh lực, nó vẫy cánh dường như muốn bay lên.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

-Con đại bằng này vỡ bị trọng bệnh mà bay tới đây là muốn lấy nấm ăn. Chuyến này nó bay đi còn biết đến bao giờ trở lại? Đây là cơ hội ngàn năm một thuở để cho ta thoát thân. Sao ta không mượn con đại bằng đưa ra khỏi tuyệt địa này?

Trong lòng xoay chuyển nghĩ, miệng chàng khẽ nói :

-Bằng huynh! Bằng huynh! Phiền Bằng huynh cõng ta ra khỏi tuyệt cảnh này!

Tay mặt chàng cởi đầu dây buộc khỏi mỏm đá rồi cưỡi lên lửng con chim khổng lồ.

Con đại bằng vỗ cánh bay vù lên không, qua làn thác nước lao về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên lưng chim nghe tiếng gió vù vù trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Hai tay chàng ôm chặt vào cổ chim.

Đôi cánh của đại bằng quạt thành gió tuy nghe rất kinh hãi mà thực ra rất vững vàng.

Sau một lúc Tiêu Lĩnh Vu mới đánh bạo thò đầu ra thì thấy núi non chập chùng,phong cảnh hùng

vĩ, bình sinh chàng chưa được thấy bao giờ.

Đột nhiên chàng cảm thấy người mình như sao sa suýt nữa rớt khỏi lưng chim.

Chàng vội quàng hai tay ôm lấy cổ nó.

Nguyên con đại bằng cụp cánh lại sà xuống đáy hang sâu. Khi gần tới mặt đất nó lại dương hai cánh ra để đậu xuống một cách bình yên.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía thấy trong hang này tùng xanh bách biếc, cỏ mọc xanh tươi, lại có nhiều thứ hoa rừng xen kẽ, phong cảnh tuyệt đẹp. Trong bụng mừng thầm, chàng lẩm bẩm:

-Không ngờ trong chốn thâm sơn cùng cốc lại có nơi tuyệt mỹ thế này.

Chàng từ trên lưng chim bằng nhảy xuống đi về phía gốc cây tùng.

Cây tùng lớn này sống không hiểu đã bao nhiêu ngàn năm mà thân to bằng cối đá.

Cành lá dầy chi chít. Bóng rợp đến mấy trượng.

Tiêu Lĩnh Vu đi gần tới gốc cây tùng ngó thấy một toà nhà gỗ tựa vào cây. Chàng mừng thầm nghĩ bụng:

-Hay lắm! Té ra nơi đây có người ở.

Căn nhà gỗ này hai cánh cửa đóng chặt. Chàng mừng quá tiến lại đẩy cửa. Cánh cửa mở ra chàng mới nghĩ tới là mình quá đường đột liền dừng lại lớn tiếng gọi:

-Xin chủ nhân trong nhà tha thứ cho vản bối đã có điều vô lễ.

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng vọng của mình chứ không có tiếng người đáp lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngần ngừ một chút rồi khoa chân bước vào.

Trong nhà quạnh quẽ tiêu điều. Ngoài cái giường gỗ không còn thứ gì khác. Trên giường một người mặt bịt bằng tấm sa trắng ngồi xếp bằng.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước tiến lại bên giường mà người kia vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp nghĩ thầm:

-Không hiểu người này còn sống hay chết rồi mà cứ ngồi trơ nhử phỗng.

Chương 25: Trong Hang Thẳm Lĩnh Vu Gặp Kỳ Nhân

Tiêu Lĩnh Vu lại lớn tiếng hô:

-Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu quấy rối cuộc thanh tu của lão tiền bối thật là đắc tội,xin có lời từ tạ.

Người kia vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Tiêu Lĩnh Vu tức mình nghĩ thầm:

-Hay lắm! Lão đã giả vờ câm điếc thì ta chẳng lý gì đến lão nữa, thử xem lão có lên tiếng không?

Chàng cũng ngồi xếp bằng vào một góc giường rồi nhắm mắt dưỡng thần vận khí điều hoà hơi thở.

Khi chàng đã điều tức xong thì trời đã hoàng hôn. Chàng quay đầu nhìn lại thấy người kia vẫn ngồi yên như cũ, chàng muốn thi gan với lão nên cũng không nói gì.

Trong bụng vừa đói vừa khát, chàng rảo bước ra khỏi căn nhà gỗ đi tìm đồ ăn uống.

Hang núi này chỉ dài hơn trăm trượng, nhưng khí hậu ấm áp rất nhiều cây có trái, nhưng phần nhiều là cây lạ chưa từng thấy bao giờ.

Tiêu Lĩnh Vu trèo lên cây hái mấy trái ăn. Chàng chợt nhớ tới con chim đại bằng kia nhưng không thấy nó đâu nữa.

Trong hang này không còn chỗ nào ở được. Tiêu Lĩnh Vu đành về căn nhà gỗ.

Lần này chàng nhớ tới chuyện mình vào nhà người khác phải giữ lễ trước:

-Vãn bối lưu lạc tới đây mà hang núi không có chỗ nào trú ngụ được, bất đắc dĩ phải đến nhờ căn nhà của lão tiền bối.

Chàng tự biết nói vậy để mà cho phải phép, chứ chàng không hy vọng người kia sẽ trả lời.

Chàng nói rồi đi thẳng tới góc nhà ngồi tựa vào tường mà ngủ.

Mười mấy ngày liền chàng chưa ngủ yên một lần nào. Căn nhà gỗ này tuy hủ lậu nhưng so với

mỏm đá trên vách đá kia còn yên ổn hơn nhiều. Chàng yên tâm bất giác ngủ say lúc nào không biết.

Khi Tiêu Lĩnh Vu tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Chàng ngước mắt nhìn người che mặt thấy y vẫn nguyên tư thế như trước. Chàng lẩm bẩm:

-Hừ! Lão đã không lý gì đến ta thì ta nói với lão làm chi vô ích.

Chàng ra khỏi căn nhà tìm tới khe suối rửa mặt rồi trèo lên cây hái trái ăn.

A¨nh dương quang lúc này đã soi khắp hang núi, cảnh vật càng xinh đẹp. Chàng muốn trở về căn nhà gỗ, nhưng nghĩ tới về đó trơ trọi có một mình cũng buồn.

Rồi chàng cất bước đi trong hang núi.

Hang núi này dài hơn trăm trượng. Tiêu Lĩnh Vu đi rất thong thả cũng chỉ trong khoảnh khắc là hết.

Chàng thấy hai trái núi dính liền với nhau ở chỗ này. Một khối đá lớn dài hơn hai trượng ngăn chặn nơi giao tiếp của hai trái núi. Tiêu Lĩnh Vu nổi lòng trẻ nít đi quanh qua phiến đá lớn, bỗng thấy một toà cửa đá nửa khép nửa mở thì mừng thầm nghĩ bụng:

-Hay quá! Nơi đây có toà thạch thất tạm trú được, khỏi phải đến nhờ căn nhà của lão kia nữa.

Khuôn cửa đá này hé mở chừng ba tấc, một người lách mình cũng không lọt.

Tiêu Lĩnh Vu hết sức đẩy mạnh. Cánh cửa đá liền mở ra ngay.

Nguyên chàng đã vô tình ăn thứ nấm đá ngàn năm nên khí lực gia tăng hơn trước không biết mấy trăm lần mà chính chàng cũng chẳng hiểu được.

Toà sơn động này nửa thiên nhiên nửa nhân tạo nên mới có khuôn cửa đá. Nội tâm sơn động rất nông, sâu vào không đầy ba trượng, rộng không đến chín thước.

ánh sáng bên ngoài soi rõ hết cảnh vật trong động.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại bất giác giật nảy mình lên vì chàng nhìn thấy một người mặc áo hoàng bào ngồi quay mặt vào vách động. Bất giác chàng buông tiếng thở dài, vì chàng không ngờ thạch động này cũng có người ở.

Chàng đảo mục quang nhìn khắp nơi thì thấy trên vách đá nhẵn thín có khắc đồ hình tám người. Người ngồi người đứng, người nằm ngửa người nằm sấp, kiểu cách khác nhau. Coi dấu vết thì dường như người ta đã dùng chỉ lực để khắc đồ hình.

Ngoài tám bức hình đồ chỉ có một người mặc áo hoàng bào, cả đến cái giường cũng không có.

Tiêu Lĩnh Vu muốn coi mặt người kia nhưng y để sát mặt gần vào vách đá,ngoài tấm áo vàng không nhìn thấy gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới mình lén vào chỗ ở của người ta là một điều vô lễ. Chàng liền chắp tay nói:

-Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu vô tình bước vào chốn thanh tu của tiền bối. Xin lão tiền bối tha tội cho.

Người mặc áo hoàng bào quay mặt vào tường vẫn ngồi yên không nhúc nhích và chẳng lý gì đến chàng.

Tiêu Lĩnh Vu bực mình lẩm bẩm:

-Sao trong hang này toàn là những quái nhân không chịu mở miệng?

Một luồng gió núi thổi vào bay tạt tà áo hoàng bào mà người kia vẫn không nhúc nhích.

Một ý niệm thoáng qua trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Chàng nghĩ thầm:

-Những người trong hang núi này đã chẳng có đồ thực dụng, lại cũng không nghe thấy hơi thở. Mình đẩy cửa tiến vào đi quanh gian nhà mà họ không phát giác

thì còn sống thế nào được? Chẳng lẽ họ chết cả rồi?...

Chàng lại xoay chuyển ý nghĩ tự hỏi:

-Trong hang núi này nhất định có sâu có kiến. Nếu họ là người chết thì khi nào lại không có sâu bọ tìm đến?

Kể ra hai người này chết rồi hay còn sống cũng đều có lý, khiến cho Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngờ vực mà không tài nào tìm ra được đáp án.

Đột nhiên chàng nhớ tới tử trạng của Vân Cô. Bà cũng ngồi xếp bằng, mặt mũi tươi tỉnh như người sống. Chàng lại nghĩ đến hai người ở đây quan san cách trở,vách núi đứng dựng vây quanh mà họ vào đây được thì phải là những nhân vật võ công thuyệt thế. Họ chết đi có thể giữ cho thi hài được toàn vẹn như Vân Cô.

Dù chàng là người thông tuệ tuyệt luân nhưng vẫn mang lòng dạ con nít, chàng nghĩ tới những người vào chốn thâm sơn cùng cốc lênh đênh trơ trọi rồi chết ở trong này, không ai tế diện một lần than khóc một tiếng, chàng không khỏi xúc

động can trường vừa khóc vừa gọi:

-Lão bá bá ơi! Các vị chết trong chốn thâm sơn này là nơi hiu quạnh suốt năm.

Đáng thương cho các vị không một người tế diện không ai đốt giấy tiền. Vãn bối đi hái ít trái cây về làm lễ diện tế các vị một phen để tỏ lòng tôn kính...

Dứt lời chàng chạy ra khỏi thạch động hái trái cây đem về đặt ở sau lưng lão già kia rồi lạy phục xuống đất, vừa lạy vừa khấn:

-Lão bá bá! Tiêu Lĩnh Vu này khấu đầu làm lễ.

Chàng quỳ dưới đất lạy ba lạy.

Bỗng chàng xúc động nghĩ tới nơi đây không có vết chân người rồi chính chàng cũng bị chết mòn trong hang núi, không còn được gặp mặt Khâu tỷ tỷ lần nào nữa.

Chàng không nhịn được cất tiếng khóc rống lên.

Tiêu Lĩnh Vu bản tính quật cường, dừ gặp việc sống chết chàng cũng không sa lệ, nhưng lúc này mối bi ai tự đáy lòng phát ra khiến chàng bật tiếng khóc bi ai như muốn ngất đi.

Lão già quay mặt vào vách trơ như tượng gỗ dường như bị tiếng khóc Tiêu Lĩnh Vu làm cho cảm động.

Đột nhiên lão buông tiếng thở dài rồi xoay mình lại phóng chỉ điểm vào hạ cực trong mình Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu khóc lóc mê mẩn bỗng mất hết cảm giác. Người áo vàng thở dài xoay mình chàng cũng không hay rồi chàng bị điểm huyệt ngủ say.

Người mặc áo hoàng bào điểm huyệt Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm hồi lâu rồi buông tiếng thở dài, tự nói với mình:

-Ta đã cứu gã rồi, xem chừng không thể bỏ mặc gã được.

Lão đưa hai tay sờ khắp thân thể Tiêu Lĩnh Vu một lượt, nói tiếp:

-Thật là một nhân tài để luyện võ trăm năm khó kiếm. Đáng tiếc tam âm tuyệt mạch của gã đều bị khuyết bẩm...

Lão ngừng lại một chút rồi bỗng cười ha hả nói:

-Phải rồi! Nếu gã không bị tuyệt chứng này tất đã bị kẻ khác thu làm môn hạ từ sớm, còn đâu đến lượt mình?

Trong nhà thạch thất chỉ có mình lão và Tiêu Lĩnh Vu. Tiêu Lĩnh Vu còn ly bì chưa tỉnh tức là chỉ có mình lão. Đột nhiên lão chau mày nghĩ thầm:

-Bọn ta đã ước hẹn ai nấy tự nghiên cứu những môn tuyệt học. Nếu ta cứu thằng nhỏ này, nhất định phí mất nhiều thì giờ không thể bằng họ được.

Lão nghĩ tới đây đâm ra căm hận Tiêu Lĩnh Vu, miệng lẩm bẩm:

-Phải chăng bọn họ cố ý tìm kiếm thằng nhỏ này đưa đến để cho ta mất hết thì giờ tham luyện thần công. Nếu vậy thì đó quả là độc kế. Gã đã làm lỡ việc luyện công của ta thì ta chẳng thể thu gã được.

Sát khí đằng đằng lão vung chưởng lên toan đập xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng lão động tâm nghĩ thầm:

-Vừa rồi thằng nhỏ này khóc lóc thê thảm như đứt từng đoạn ruột chứ không phải giả vờ. Gã nhận lầm ta đã chết rồi mới hái trái cây về làm lễ tế diện. Như vậy lòng gã tha thiết đến chừng nào? Nếu ta phóng chưởng đánh chết gã là một hành động để hối hận suốt đời. Dù ta có thể thọ đến trăm tuổi vì thần thông quảng đại,nhưng lòng hối hận làm cho giảm thọ chẳng sống được bao lâu nữa. Thằng nhỏ này chưa từng quen biết ta mà đối với ta thâm tình đến thế! Chi bằng ta đem hết bản lãnh của mình truyền thụ cho gã. Võ công của ta có người thừa kế rồi thì ta có chết cũng như còn sống.

Trong lòng lão xoay chuyển ý nghĩ trăm chiều, lúc thiện lúc ác. Vẻ mặt lão cũng thay đổi theo ý nghĩ, lúc nhân từ lúc hung dữ.

Lão áo vàng mặt đầy sát khí dần dần nhạt đi, thay thế bằng bộ mặt hiền hoà hớn hở. Lão ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hài tử! Lão phu đang luyện công đến lúc xuất quỷ nhập thần thì ngươi lại đến đây làm lỡ việc của lão phu. Đó là duyên hay là nghiệp, lão phu cũng không biết nữa.

Lão huy động hai tay bắt huyệt mạch trong mình Tiêu Lĩnh Vu.

Ngón tay lão đụng tới đâu, khớp xương trong người chàng bật lên những tiếng lách cách tới đó. Những luồng bạch khí từ trong bàn tay lão tiết ra.

Luồng bạch khí mỗi lúc một dày đặc bao phủ toàn thân Tiêu Lĩnh Vu như một đám sương mù.

Lão áo vàng đem hết chân nguyên tu luyện mấy chục năm trời để chữa chứng tam âm tuyệt mạch cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy bị điểm huyệt, nhưng phần công dụng vẫn phản ứng mãnh liệt.

Da thịt người chàng rung động tuỳ theo ngón tay của lão áo vàng di chuyển.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mặt lão già bắt đầu đổ mồ hôi,rồi sau một lúc mồ hôi tầm tã như mưa mà lão chưa dừng tay.

Mãi đến lúc lão thấy mệt quá mới dừng lại. Lão thò tay vào bọc móc ra cái bình ngọc, mở nắp lấy một viên thuốc màu trắng đặt vào lòng bàn tay. Lão vuốt mồ hôi trán, nhìn viên thuốc ra chiều luyến tiếc vô cùng. Hồi lâu lão buông tiếng thở dài,cạy răng Tiêu Lĩnh Vu bỏ viên thuốc vào miệng chàng. Lão nói để mình nghe:

-Hài tử! Ngươi hay nằm nghỉ một lúc.

Rồi lão giơ tay giải khai huyệt đạo cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu mở bừng mắt ra nhìn lão già. Chàng muốn nói nhưng mệt quá lại ngủ đi.

Lúc chàng tỉnh dậy thì cảnh vật trong nhà thay đổi khác thường.

Trong góc thạch thất lửa cháy phừng phừng. Hai con gà rừng vừa to vừa béo đặt lên giá để nướng chín, mùi hương ngào ngạt xông lên mũi.

Bên chàng một lão già áo vàng râu bạc chùng xuống trước ngực, vẻ mặt hiền hoà đang ngó chàng mỉm cười.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay duỗi chân cảm thấy trong người khoan khoái tựa hồ vừa thoát thai hoán cốt. Chàng ngồi nhỏm dậy ngơ ngác nhìn lão áo vàng lẩm bẩm:

-Té ra lão này không chết...

Bỗng nghe lão cười hỏi:

-Hài tử! Ngươi tỉnh dậy rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

-Lão bá bá! Bá bá là người còn sống ư?

Chàng nhớ lại tình trạng lúc lão ngồi quay mặt vào vách thì bây giờ dù lão tươi cười vẻ mặt hiền hoà chàng cũng không dám tin ngay.

Lão mặc áo hoàng bào cười đáp:

-Dĩ nhiên ta là người sống.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

-Lão bá bá! Bá bá ở chốn hang sâu này đã lâu ngày lắm rồi phải không?

Lão già đáp:

-Đại khái ba chục năm nay.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình nói:

-Ba chục năm? Trời ơi! Thật là một quãng thời gian khá lâu!

Lão mặc áo hoàng bào thở dài nói:

-Hài tử! Ngày tháng như thoi đưa. Mờy chục năm trời thấy thoáng có là bao?

Lão phu vào hang núi này từ lúc ngươi chưa ra đời, nhưng bây giờ lão phu sắp vào quan tài rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Người ta sinh ra ở đời, chẳng ai qua khỏi cái chết. Lão này đã nhiều tuổi như vậy mà còn ham sống.

Vì chàng mắc phải tuyệt chứng khó lòng sống tới 20. Lúc nhỏ chàng thường nghe phụ thân nhắc tới không thể sống lâu được nên chàng đã coi thường chuyện sinh tử.

Lão áo vàng thấy Tiêu Lĩnh Vu nhìn mình ngơ ngẩn thấy dường như đang có tâm sự gì rất trọng đại, liền hỏi:

-Ngươi nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

-Ta không nên nói cho lão hay là mạng ta phải chết yểu.

Trong lúc luống cuống chàng chợt nhớ tới người trong căn nhà gỗ bịt mặt bằng tấm vải trắng, liền nói:

-Lão tiền bối mà không chết thì chắc người trong căn nhà gỗ kia cũng còn sống.

Lão áo vàng hỏi:

-Ngươi đã thấy mụ rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu bây giờ mới biết người trong căn nhà kia là một bà già, liền đáp:

-Vãn bối thấy người ngồi xếp bằng trên giường cây, không hiểu còn hơi thở hay đã tắt rồi. Nhưng lão tiền bối mà còn sống thì chắc bà ta cũng chưa chết.

Lão mặc áo vàng nói:

-Ngươi nghĩ như vậy là phải. Nên biết người võ công thâm hậu đều đã luyện qua phép Qui tức. Nhắm mắt và phong toả hô hấp là chuyện rất thường.

Tiêu Lĩnh Vu hết sức ca ngợi, nói:

-Té ra luyện võ có nhiều chỗ tuyệt diệu như vậy.

Lão áo vàng hỏi:

-Ngươi có muốn học võ công không?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Vãn bối muốn học lắm, có điều vãn bối chỉ học người nào bản lãnh vào hạng nhất trên thế gian.

Lão áo vàng cười đáp:

-Thế thì ngươi tìm đúng người rồi đó. Hiện nay trên cõi đời này chắc không còn mấy nhân vật võ công cao hơn được lão phu.

Tuy lão đầu tóc bạc phơ, nhưng lâu ngày ở chốn thâm sơn cô độc, vẫn giữ được tính trẻ nít.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói gì.

Lão áo vàng hỏi:

-Sao? Ngươi không tin lời lão phu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Lão tiền bối tự xưng võ công cao cường trên đời kông ai địch nổi...

Lão áo vàng cãi:

-Lão phu có bảo không ai địch nổi đâu, mà chỉ nói ít người hơn được lão phu mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

-Thế ra cũng còn có người thắng được lão tiền bối?

Lão áo vàng nói:

-Không phải! Không phải! Nhiều lắm ngang sức là cùng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Lão tiền bối so với Bắc Thiên Tôn Giả ai hơn?

Lão áo vàng ngơ ngác đáp:

-Lão ma đầu đó võ công cao cường nổi danh từ lâu...

Tiêu Lĩnh Vu ra chiều thất vọng nói:

-Thế là lão tiền bối không đánh nổi Bắc Thiên Tôn Giả rồi.

Lão áo vàng chau mày hỏi:

-Ai bảo thế? Lão phu tuy biết hung danh của lão ma đầu nhưng chưa từng động thủ với lão. Vậy thì khó mà tiên liệu được ai thắng ai bại...

Lòng hiếu thắng của lão nổi lên, lão nói tiếp:

-Có điều lão phu nghĩ rằng vị tất hắn đã địch nổi lão phu, hay nhiều lắm là kẻ tám lạng người nửa cân.

Tiêu Lĩnh Vu cả mừng hỏi:

-Tiền bối nói vậy có thật không?

Lão mặc áo hoàng bào đáp:

-Dĩ nhiên là đúng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn lão áo vàng lộ vẻ khâm phục hỏi:

-Lão bá bá! Bá bá có muốn thu vãn bối làm đồ đệ không?

Lão áo vàng lắc đầu đáp:

-Không được! Ta không thể thâu nạp ngươi làm đồ đệ.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

-Phải chăng vãn bối ăn nói vô lễ với lão nhân gia?

Lão áo vàng cười đáp:

-Nếu ngươi muốn học thành người có võ công hạng nhất thì chẳng thể bái ta làm sư phụ. Nhưng nếu ngươi chỉ muốn học thành bản lãnh hạng nhì thì khấu đầu bái lão phu làm thầy đi!

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Vãn bối càng nghe càng không hiểu. Lão tiền bối nói rõ hơn chút nữa được chăng?

Lão áo vàng cười khanh khách đáp:

-Thiên cơ bất khả lộ. Vụ này mà nói cho ngươi hay là không linh nghiệm nữa.

Lão nói rồi lộ vẻ rất đắc ý.

Tiêu Lĩnh Vu không nghĩ ra chỗ bí ẩn. Chàng ôm đầu trầm ngâm không hỏi nữa.

Lão áo vàng ngừng tiếng cười nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi:

-Này! Hài tử! Lão phu muốn thương lượng với ngươi một điều được không?

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên đáp:

-Xin lão bá bá cứ nói đi.

Lão áo vàng nói:

-Ngươi muốn học thành võ công hạng nhất thế thì không thể bái ta làm thầy được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Đúng thế! Vãn bối đang nghĩ về vụ này mà không sao hiểu được.

Lão áo vàng nói:

-Vậy ngươi đừng nghĩ ngợi nữa. Dù ngươi có nghĩ đến vỡ óc e rằng cũng không hiểu nổi. Hiện giờ ta có một việc trọng yếu, vậy phải thương lượng cùng nhau.

Chúng ta đã không thân thích lại không quen biết mà lão phu đem võ công truyền thụ cho ngươi há chẳng là thua thiệt ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vậy biết làm thế nào được?

Lão áo vàng nói:

-Lão phu chịu thua thiệt một ít, tức là thu ngươi làm con hờ.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm:

-Lão đã thu mình làm nghĩa tử thì tình phụ tử lão còn thua thiệt ở chỗ nào?

Lão áo vàng thấy Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác càng ra chiều đắc ý cười nói:

-Lão phu mà không bảo ngươi thì e rằng vĩnh viễn ngươi không hiểu được. Kể về tuổi tác thì lão phu đáng làm tổ phụ ngươi, thế mà lại thu ngươi làm dưỡng tử,há chẳng thua thiệt ư?

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm trong bụng đáp:

-Té ra là thế! Lão này so bì từng tí, nhưng chắc lão có một địa vị khá cao trong võ lâm.

Bỗng nghe lão áo vàng nói tiếp:

-Còn một điều nữa ngươi phải trả lời lão phu trước khi lão phu thu ngươi làm nghĩa tử.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Lão nhận mình làm dưỡng tử thì còn phải điều kiện gì lắm thế?

Chàng liền hỏi:

-Điều kiện gì?

Lão áo vàng đáp:

-Sau khi ngươi học võ công của lão phu rồi qua lại giang hồ, bất luận võ công của ai cao cường đến đâu, ngươi cũng phải giữ ngang hàng giao du với họ, đừng để lão phu phải chịu nước kém cỏi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

-Lão này nghĩ ngợi thật sâu xa.

Chàng liền đứng dậy nói:

-Vu nhi đã nhớ rồi.

Chàng là người thông tuệ hơn người thấy lão già tính tình cổ quái, chỉ sợ lão biến đổi chủ ý, chàng xá lão rồi quỳ xuống lạy.

Lão áo vàng ngồi nghiêm chỉnh nhận lễ tam quy cửu khấu. Lão chờ Tiêu Lĩnh Vu hành lễ xong mới mỉm cười nói:

-Hài tử! Từ giờ phút này chúng ta kêu nhau bằng phụ tử.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nghĩa phụ nói đúng lắm.

Lão áo vàng vui mừng nói:

-Hài tử! Ngươi thật thông minh. Có như thế thì ta phải hao tổn nguyên khí để đả thông tam âm tuyệt mạch cho ngươi mới không uổng.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu rõ liền hỏi:

-Tam âm tuyệt mạch của Vu nhi đã thông rồi ư?

Lão áo vàng đáp:

-Dĩ nhiên đã thông rồi. Không thế thì lão phu thu một thằng nhỏ chết non làm nghĩa tử hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ lại quỳ xuống nói:

-Ơn đức của nghĩa phụ khiến cho Vu nhi cảm kích vô cùng!

Lão áo vàng cười nói:

-Ngươi hãy đứng dậy. Ta có điều muốn cho ngươi hay.

Tiêu Lĩnh Vu đứng lên ngồi bên lão già hỏi:

-Nghĩa phụ có điều chi dạy bảo?

Chàng gọi lão một điều nghĩa phụ hai điều nghĩa phụ khiến lão khoan khoái như mở cờ trong bụng.

Lão áo vàng vuốt tóc Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nghĩa phụ luyện môn đồng tử nhất nguyên công. Nếu ngươi cũng luyện theo ta thì suốt đời cô độc một mình không được lấy vợ. Như vậy há chẳng tuyệt đường con cháu của lão phu ư?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Cái đó không có gì đáng ngại với Vu nhi.

Lão áo vàng trợn mắt lên nói:

-Không được! Vì ta luyện môn đồng tử nhất nguyên công mà gấy mối cừu địch,tỷ đấu với người mấy chục năm trời vẫn chưa giải quyết được...

Chương 26: Trên Võng Mây Rèn Luyện Nội Công

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

-Huống chi môn võ công này theo đường cương mãnh. Lẽ thường cứng thì dễ gẫy. Ta không thể làm hại tới dưỡng tử của ta được.

Dường như lão phát giác câu vừa nói tỏ ra mình còn tầm thường liền mỉm cười nói tiếp:

-Tuy cứng dễ gẫy nhưng cứng đến tột độ thì trở lại mềm. Có điều phải mấy chục năm khổ luyện mới thành tựu được. Kể thì mấy chục năm thấp thoáng chẳng là bao, nhưng đời người có hạn. Chờ cho ngươi luyện cương biến thành nhu thì tuổi đã già rồi. Vì thế ngươi không nên học công phu của nghĩa phụ.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Nếu phải học mấy chục năm mới thành tựu thì quả nhiên mình thành lão già rồi. Khâu tỷ tỷ cũng đầu đốm tóc bạc và bao nhiêu người uy hiếp tỷ tỷ không chừng đã chết hết...

Lão áo vàng thấy Tiêu Lĩnh Vu ra vẻ trầm ngâm thì không nhịn được, cười khanh khách hỏi:

-Hài tử! Ngươi sợ rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu ấp úng:

-Vu nhi... Vu nhi...

Lão áo vàng nghiêm nghị ngắt lời:

-Lão phu e rằng mình không còn sống được bao lâu nữa. Ngươi đã nhận lão phu làm nghĩa phụ mà lão phu không làm cho ngươi biến thành một bông hoa lạ để ngày sau bôn tẩu giang hồ vẫn bị người khinh khi há chẳng tổn thương đến oai

danh của lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vu nhi ngu dốt không hiểu được ý tứ lời nói của nghĩa phụ.

Lão áo vàng cười đáp:

-Không thể trách ngươi ngu dại mà là trách lão phu nói không rõ ràng. ở chốn thâm sơn này ngoài nghĩa phụ còn hai người tuyệt thế cao minh cũng ẩn cư ở đây...

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay:

Ủa! Phải chăng là bà già đầu bịt tấm sa trắng ở trong căn nhà gỗ kia?

Lão áo vàng đáp:

-Phải rồi!... Đúng rồi! Mụ đó có những môn khinh công, ám khí và chỉ pháp độc bộ võ lâm. Còn về nội công thì cũng thường thôi.

Tiêu Lĩnh Vu kinh ngạc hỏi:

-Sao? Chẳng lẽ trong hang thẳm này còn có nhân vật thứ ba nữa ư?

Lão áo vàng cười đáp:

-Phải rồi! Ba người ngươi đã gặp hai. Còn người nữa ở một nơi rất cổ quái. Nếu ta không chỉ điểm thì nhất quyết ngươi không thể kiếm ra được.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm hỏi:

-Y trú ở địa phương nào?

Lão áo vàng cười nói:

-Ngươi thử đoán coi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nghĩa phụ ở thạch động, một bà ở trong nhà gỗ. Còn vị thứ ba ở nơi cổ quái chắc là một chỗ khác thường.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi lại:

-Phải chăng vị đó ở trên cây?

Lão áo vàng đáp:

-Không phải! Không phải! Y ở lơ lửng trên không.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Ở lơ lửng trên không là thế nào?

Lão áo vàng cười đáp:

-Đúng thế! Bọn ta ba người ở đây đã mấy chục năm. Cứ cách một khoảng thời gian ngắn lại có một phen tỷ đấu võ công. Nhưng đấu qua đấu lại vẫn ở vào thế quân bình không ai thắng ai bại...

Lão đang nói đến chỗ cao hứng, bỗng buông tiếng thở dài buồn rầu hỏi:

-Hài tử! Ngươi có biết tại sao ta ở đây mấy chục năm không ra ngoài nữa?

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới chiếc chìa khoá cung cấm làm cho bao nhiêu cao thủ võ lâm theo đuổi tranh cướp. Ngoài miệng họ nói chỉ muốn coi những điều bí mật trong cung cấm mà thực ra đều có lòng tư lợi. Họ định vào cung cấm để tìm xem các bậc tiền bối ngày trước có để lại môn võ gì đặc biệt đặng mưu tính cuộc tranh hùng trong võ lâm. Con nhà võ trọng nhất là chữ danh. Vậy mà nghĩa phụ chàng ở trong tuyệt cốc mấy chục năm e rằng không phải lão cam tâm tình nguyện như vậy. Chắc lão cũng có lòng tranh danh gì đây.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng nói:

-Chắc nghĩa phụ cũng vì thanh danh làm cho liên luỵ mới nằm trong chốn hang thẳm này mấy chục năm trời...

Lão áo vàng thở dài nói:

-Hài tử! Ngươi mới chỉ đoán trúng được phân nửa. Hỡi ơi! Ta ở trong hang thẳm mấy chục năm ngoài chút thanh danh, còn bị liên luỵ về chữ tình. Câu chuyện dài lắm. Sau này ta còn nhiều thời giờ sẽ nói cho ngươi hay. Từ lúc ngươi khóc lóc làm cho ta tỉnh lại, ta vẫn chưa có lúc nào sáng suốt. Bây giờ ta quay lại nhìn chốn hồng trần thì thấy đều là nưững việc đáng thương và đáng cười.

Mấy câu huyền bí này lại ngụ ý thiền cơ. Tiêu Lĩnh Vu tuy thông minh nhưng cũng chẳng thể nào hiểu được.

Lão áo vàng khẽ vuốt chòm râu bạc rủ xuống trước ngực nghiêm trang nói:

-Hài tử! Chúngta phải mau đi kiếm lão Toan tú tài.

Rồi lão kéo Tiêu Lĩnh Vu ra ngoài thạch thất.

ánh dương quang soi xuống trần gian, trăm hoa đua nở tựa gấm thêu. Suối khe chảy róc rách. Phong cảnh trong hang núi này xinh như vẽ.

Lão áo vàng ngửa mặt lên thở phào một cái, giơ tay trỏ về hướng chính Đông nói:

-Vu nhi! Ngươi có nhìn thấy không? Toan tú tài ở chỗ đó.

Tiêu Lĩnh Vu dương mắt nhìn ra xa quả thấy một chấm đen đang di động ở phía dưới phía Đông.

Lão áo vàng một tay xách Tiêu Lĩnh Vu lên nói:

-Muốn luyện võ công thượng thặng thì trước hết phải học nội công. Toan tú tài kia đã luyện môn nội công chính tông của nhà Phật. Nếu ngươi được hắn truyền thụ nội công và kiếm thuật, thêm vào kiếm pháp của ta, khinh công, chỉ pháp cùng ám khí của Liễu Tiên Tử thì chỉ trong vòng một năm là có thể hành hiệp trên chốn giang hồ.

Lão chạy rất lẹ. Tiêu Lĩnh Vu hai tai nghe tiếng gió vù vù. Vách núi cùng cây cỏ như chạy lùi lại. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới phía dưới bóng đen.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa đầu nhìn lên thì thấy bóng đen chuyển động đó là những sợi mây kết lại thành cái võng. Trên võng thấp thoáng có người ngồi xếp bằng. Hai bên là hai ngọn núi đều có những sợi mây rất dài buộc vào nhau thành cái võng treo lơ lửng giữa hai ngọn núi. Hễ gió thổi là cái võng đưa đi đưa lại không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu ước chừng cái võng cách mặt đất đến trên ba chục trượng. Vạn nhất mà té xuống thì đừng nói con người bằng xương bằng thịt mà là khối đá cũng phải vỡ tan tành.

Chàng lo thay cho Toan tú tài liền hỏi:

-Nghĩa phụ! Y suốt ngày đêm ngồi trên võng mây hay sao?

Lão áo vàng hỏi lại:

-Hài tử! Có phải ngươi lo thay cho hắn lỡ ra té xuống không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Nếu mưa to gió lớn thì những sợi mây dài ở hai bên làm sao giữ chắc được mà không tụt ra?

Lão áo vàng cười khanh khách nói:

-Cái đó khỏi lo. Hắn ngồi mấy chục năm mà chưa té xuống bao giờ hết.

Tiêu Lĩnh Vu đã ngồi trên mỏm đá mấy ngày, tình trạng nguy hiểm khác thường, nhưng mỏm đá còn vững chãi hơn, so với cái võng mây đeo tòn ten còn an toàn gấp mấy. Một người ở trong tình trạng nguy hiểm này mấy chục năm nay thì

là một điều không ai tưởng tượng được.

Bỗng nghe lão áo vàng lớn tiếng gọi:

-Toan tú tài! Môn thần công đó lão đã tinh thông chưa?

Từ trên võng mây bật lên tiếng cười sang sảng rồi tiếng người hỏi:

-Sao? Phải chăng Nam huynh lại ngứa nghề?

Lão áo vàng cười đáp:

-Cứ kể như lão phu không địch nổi ngươi và từ nay chúng ta bất tất tỷ đấu làm chi nữa.

Câu này ra ngoài ý nghĩ của người ngồi trên võng. Hồi lâu y mới buông tiếng thở dài nói:

-Thực ra võ công của Nam huynh có thua kém gì tiểu đệ đâu?

Một người ở trên cao, một người ở dưới đất cách nhau khá xa mà thanh âm rất rõ, cả tiếng thở dài cũng nghe thấy như ở bên tai.

Lão áo vàng khẽ nói nhỏ vào tai Tiêu Lĩnh Vu:

-Lão Toan tú tài này bề ngoài thì hoà hoãn mà bề trong rất cương cường. Ngươi nói với lão phải cẩn thận một chút.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Vu nhi xin ghi lòng lời dạy của nghĩa phụ.

Lão áo vàng bản tính rất cao ngạo muốn tranh hơi với đồng bạn mà ẩn cư trong thâm cốc mấy chục năm không bước chân ra ngoài đời. Nay chỉ vì Tiêu Lĩnh Vu mà lão cam thừa nhận không địch nổi Toan tú tài.

Bỗng thấy thò xuống một đầu dây mây rồi tiếng cười rộ nói:

-Nam huynh đã làm cho tiểu đệ đẹp mặt. Tiểu đệ cảm kích vô cùng. Nam huynh bảo thằng nhỏ lên đây đi.

ý câu nói của hắn là: lão đã tự nhận không địch nổi ta tất là muốn yêu cầu ta điều gì. Hắn thò sợi dây mây xuống đón tiếp Tiêu Lĩnh Vu tỏ ra đã hiểu lòng dạ của lão.

Lão áo vàng nở nụ cười thê lương nói:

-Hài tử! Ngươi lên đi!

Rồi lão từ từ trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu biết nụ cười của nghĩa phụ vô cùng thê lương, vô cùng hy sinh,nhưng trong lúc nhất thời chàng không nghĩ ra được nguyên nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng lão áo vàng, tựa hồ đột nhiên lão già đi nhiều lắm. Chân lão loạng choạng rồi mất hút vào trong đám cây rậm.

Khi chàng ngoảnh đầu trông lại thấy sợi dây đã hạ thấp xuống tới mặt. Chàng liền níu lấy sợi mây trèo lên.

Tiêu Lĩnh Vu trong bước đường ngẫu nhiên đã được ăn thứ nấm đá ngàn năm lại được lão áo vàng thúc đẩy chân khí đả thông tam âm tuyệt mạch, khí lực chàng tăng lên rất nhiều mà chàng không tự biết. Chàng vịn sợi mây trèo lên rất mau.

Chỉ trong khoảnh khắc đã lên cao được bốn năm trượng.

Bỗng nghe người trên võng nói:

-Nắm chắc lấy sợi mây!

Rồi sợi mây đột nhiên vọt lên cao.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ thấy mắt hoa lên một cái, người chàng đã được kéo tới trên võng.

Chàng định thần nhìn lại thấy một văn sĩ trung niên đầu đội nho cân, mình mặc áo trường bào màu lam ngồi xếp bằng trên giường mây.

Văn sĩ đang nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười. Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới lời dặn của nghĩa phụ rằng lão này là người bề ngoài tỏ vẻ ôn hoà mà bề trong lại cương cường nên chàng vội lạy xuống nói:

-Tiêu Lĩnh Vu xin khấu đầu a mắt lão tiền bối.

Văn sĩ trung niên vẻ mặt từ hoà cười đáp:

-Ngươi ngồi xuống đi!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vãn bối xin đứng hầu.

Rồi chàng đứng ngay người lên buông thõng hai tay.

Văn sĩ cười mát nói:

-Chắc Nam Dật Công đã nói chuyện ta cho ngươi nghe, nên ngươi mới khép nép như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

-Đúng rồi! Nghĩa phụ bảo lão bề ngoài hoà hoãn mà bề trong cương cường, dặn ta ăn nói phải coi chừng.

Lòng chàng nghĩ vậy nhưng miệng không nói gì.

Văn sĩ trung niên ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu rồi thu nụ cười về nói:

-Hài tử! Ngươi vào được tới đây là một cơ duyên hiếm có mà lại đến vừa đúng lúc.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp:

-May mà vãn bối được gặp nghĩa phụ cùng lão tiền bối, nếu không đã bị chết ở trong hang thẳm này.

Hai người nói mấy câu đầu đều chưa có gì quan hệ.

Đột nhiên văn sĩ cười sang sảng hỏi:

-Sao? Nam Dật Công thu ngươi làm nghĩa tử rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Thật là đáng thẹn! Tên họ nghĩa phụ là gì mình cũng không biết.

Chàng hàm hồ đáp:

-Người vừa đưa vãn bối tới đây là tệ nghĩa phụ...

Văn sĩ ngắt lời:

-Đúng rồi! Lão áo vàng đó tên là Nam Dật Công...

Y ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Lão đưa ngươi tới đây làm gì chắc ngươi biết rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nghĩa phụ bảo vãn bối năn nỉ lão tiền bối truyền thụ nội công cùng kiếm thuật cho.

-Ta mà không chịu truyền thụ võ công cho ngươi thì tất nghĩa phụ ngươi sẽ cùng ta liều mạng...

Tiêu Lĩnh Vu thấy bầu nhiệt huyết sủi lên. Chàng không nhịn được đáp:

-Lão tiền bối bất tất phải quan tâm. Nếu tư chất vãn bối kém cỏi không theo học được thì lão tiền bối khỏi phải nhọc lòng.

Văn sĩ tủm tỉm cười nói:

-Vì ngươi có tư chất hơn người nên ta mới ngần ngừ không quyết về việc truyền thụ võ công cho ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy thông tuệ khác thường, nhưng chàng là đứa nhỏ mười mấy tuổi đầu thì trong lúc nhất thời hiểu sao được chỗ bí ẩn trong lời nói của đối phương.

Chàng không biết làm thế nào, lẳng lặng không nói gì.

Văn sĩ thở dài nói:

-Hài tử! Ngươi bất tất phải nghĩ nhiều. Ngươi hãy còn nhỏ thì hiểu sao được chỗ huyền bí...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

-Văn bối nhỏ dại chưa biết gì. Mong rằng lão tiền bối chỉ điểm cho.

Văn sĩ trung niên đột nhiên mắt lộ hùng quang vẻ mặt nghiêm nghị nói:

-Nam Dật Công cùng ta tỷ võ mấy chục năm trời mà thuỷ chung bất phân thắng bại. Lão vốn là người ưa khoái lạc, chỉ vì một chút tranh hơi mà hãm mình trong thâm cốc mấy chục năm. Ngày tháng không làm cho biển cạn non mòn, nhưng

mấy chục năm ở con người cuộc sống có hạn thật là một quãng thời gian dài đằng đẵng. Nay lão vì ngươi mà dẹp lòng hiếu thắng, tự nhận đánh không nổi ta. Tuy đó chỉ là một lời nói khiêm tốn, nhưng đối với lão nó còn đau đớn hơn là bị giết.

Tiêu Lĩnh Vu tựa như đã hiểu mà cũng giống người không hiểu gật đầu đáp:

-Nghĩa phụ thương yêu Vu nhi không biết đến đâu mà kể.

Văn sĩ hỏi:

-Y đã bỏ phế tính hiếu danh đến cầu ta thì chắc lão cũng đi cầu cả Liễu Tiên Tử rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nghĩa phụ đã nhắc tới việc này với Vu nhi.

Văn sĩ nói:

-Ba chúng ta đây tuy những điều sở học không giống nhau, ai nấy chuyên về sở trường riêng của người đó. Mấy chục năm nay ở chốn hang sâu, cách tuyệt trần thế để tham nghiên võ công và ai cũng hy vọng thắng được đối phương để ra khỏi tuyệt cốc...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Nếu ba vị tỷ đấu bất phân thắng bại thì vĩnh viễn không ra khỏi hang này ư?

Văn sĩ đáp:

-Đúng thế! Lúc chúng ta vào đây đã đoạn ước và có lời thề là hễ ai thắng được hai người mới ra khỏi tuyệt cốc. Còn lại hai người tỷ đấu với nhau, ai thắng sẽ được ra nhưng phải cách người trước ba năm.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Vậy còn người bị thua hai lần thì vĩnh viễn không rời khỏi đây nữa hay sao?

Văn sĩ đáp:

-Người đó ở đây cho hết kiếp không bao giờ đi đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Cuộc đánh bạc này thật là tàn nhẫn. Con người phải ở lại chốn hang sâu không vết chân người, chịu đựng mọi nỗi thê lương hết năm này sang năm khác, không trách họ chuyên tâm cầu tiến là phải.

Lại nghe văn sĩ nói tiếp:

-Mấy năm đầu ba người trong bọn ta còn đầy tin tưởng giành phần thắng. Cứ nửa năm tỷ thí một lần. Vì muốn cho tỷ thí được công bằng, người nào cũng phải đấu với hai người kia. Rút cục vẫn bất phân thắng bại. Ba người cùng mỏi mệt kiệt lực phải bãi chiến và hy vọng lần sau sẽ thắng. Nhưng năm năm qua, mười phen tỷ thí thì ai nấy đều hiểu rõ khó mà áp đảo được hai đối thủ. Ba người liền cùng nhau thương nghị từ đây một năm mới tỷ thí một lần. Rồi năm năm sau lại đổi hai năm mới tỷ thí một lần. Mấy chục năm trời vùn vụt trôi qua, tấm lòng tranh thắng của ba người phai lạt dần dần.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

-Sở dĩ ba người bất phân thắng bại là vì ai cũng có môn sở trường, đối phương không hạ được, như vậy còn tỷ thí làm chi?

Văn sĩ trung niên ngửa mặt lên trời thở phào một cái nói:

-Chúng ta ẩn ở tuyệt cốc này mấy chục năm dù sao cũng có điều lợi là vì bản lãnh của cả ba người đều tiến bộ hơn đời. Bao nhiêu chỗ không hiểu ngày trước bây giờ đã khám phá ra hết. Nếu trở lại giang hồ dám coi thường võ lâm thiên hạ...

Đột nhiên văn sĩ thở dài lộ vẻ buồn rầu nói tiếp:

-Có điều thể chất chúng ta đi vào chỗ cùng kiệt. Mấy chục năm trời vận dụng hết tâm trí để cố tìm ra chiêu thức ảo diệu đặng chế thắng đối thủ. Vì thế mà xác thịt tuy ngồi yên song tâm não quay lộn như sóng cồn. Có thể nói mấy chục năm không một lúc nào thần trí yên tĩnh. Đây là một điều trái ngược với đạo dưỡng sinh. Mấy tháng nay ta đã cảm thấy trong người có sự biến đổi. Thể chất diễn biến của ta tuy không bằng được nghĩa phụ ngươi, nhưng ta đã luyện môn tâm pháp thượng thặng của nhà Phật. Nếu ta chỉ chú trọng về đường dưỡng sinh thì muốn sống đến trăm tuổi cũng chẳng khó gì. Chỉ vì chút hư danh mà bị liên luỵ. Ta cũng biết đó là điều lầm lẫn, nhưng ở vào tình thế tên lắp cung giương, chẳng thể để đó mà không bắn ra. Ta đã thế thì hắn nghĩa phụ ngươi cùng Liễu Tiên Tử cũng vậy,khó mà sống lâu ở đời được.

Tiêu Lĩnh Vu nghe tới đây không khỏi chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

-Té ra bọn họ đều có cảm giác về sự tử vong rồi.

Văn sĩ trung niên giương cặp mắt sắc bén nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vì thế mà ta bảo ngươi đến đây là vừa khéo. Nếu ngươi tới sớm mấy năm,chúng ta còn tha thiết với lòng tranh thắng thì bất cứ ngươi quấy nhiễu ai cũng khó toàn mạng. Bằng ngươi đến chậm một vài năm thì nơi đây chỉ còn lại ba bộ xương trắng. Thế mới biết cơ duyên của ngươi run rủi rất khéo. Chúng ta cũng sắp chết đến nơi thì dĩ nhiên lòng tranh thắng phai lạt và nghĩa phụ ngươi mới chịu dung nạp.

Cơn gió núi thổi qua làm cho cái vòng mây chuyển động.

Tiêu Lĩnh Vu sợ quá đứng không vững té nhào xuống.

Văn sĩ vung tay một cái. Sợi mây trong tay bay vọt ra cuốn được Tiêu Lĩnh Vu giật mình lên khiến người chàng tung lên cao rồi rớt xuống võng mây.

Văn sĩ mỉm cười hỏi:

-Ngươi sợ lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vãn bối quả có sợ thật.

Văn sĩ nói:

-Nếu ngươi học được võ công của cả ba người chúng ta thì khắp thiên hạ khó mà tìm được nhân vật nào thắng ngươi. Nhưng nếu ngươi chìm đắm vào ma đạo thì đó lại là mối đại hoạ cho thế gian.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Lão tiền bối lo xa như vậy là phải, nhưng vãn bối nên làm thế nào?

Văn sĩ đáp:

-Sau đây ba tháng lại đến kỳ tỷ võ giữa ba người chúng ta. Khi đó ta sẽ cùng nghĩa phụ ngươi thương lượng tìm ra một giải pháp để hạn chế trong mình ngươi.

Bây giờ ta hãy truyền thụ nội công tâm pháp cho ngươi trước.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

-Không hiểu họ sẽ có biện pháp gì để hạn chế trong mình ta? Đây thật là một kỳ sự ta chưa từng nghe ai nói đến.

Văn sĩ trung niên truyền thụ phép toạ tức cho Tiêu Lĩnh Vu. Lão đứng dậy đặt chân đi trên sợi mây chăng ngang giữa hai ngọn núi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

-Mình tưởng lão nhảy xuống, ai ngờ lão đi trên dây.

Văn sĩ đi rất mau, chớp mắt đã mất hút. Chỉ còn mình Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên võng mây. Chàng đã sợ gió thổi lật nhào, lại sợ giây mây đột nhiên đứt tung bị té xuống vực sâu. Trong lòng lo lắng mà không biết làm thế nào, chàng đành bỏ qua không nghĩ tới để mặc hoàn cảnh ra sao thì ra. Chàng theo khẩu quyết của văn sĩ tự mình vận khí hành công.

Mãi đến lúc trời tối, văn sĩ mới trở về võng mây. Trong tay lão cầm mấy trái cây tươi và con gà rừng nướng chín, vừa cười vừa nói:

-Đây là đồ thực dụng cho ngươi trong hai ngày.

Lão giao đồ ăn cho Tiêu Lĩnh Vu rồi lại trở gót đi ngay.

Sắc đêm lờ mờ, gió núi vi vút. Chiếc võng mây lúc lắc không ngớt khiến Tiêu Lĩnh Vu sợ hãi vô cùng. Tuy trong lòng sợ hãi chàng vẫn vận khí hành công để lãng quên tình trạng hiểm nghèo không biết tan xương nát thịt lúc nào.

Hai ngày hai đêm liền Tiêu Lĩnh Vu không thấy văn sĩ trở về. Trái cây và gà nướng chàng đã ăn hết. Nếu mai lão không về thì chàng biết lấy gì để ăn được.

Hôm sau Tiêu Lĩnh Vu đói bụng như cào ngửa mặt trông lên trời. Lúc này mặt trời vừa lặn, ráng đỏ rực rỡ chiếu xuống đỉnh núi, phong cảnh rất ngoạn mục.

-Bóng tịch dương phản chiếu vào ánh tuyết khiến cho cảnh sắc cực kỳ mỹ lệ.

Đáng tiếc là cảnh sắc này không tồn tại lâu được...

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy phía sau núi cao hiện ra một chấm đen.

Chấm đen này bay rất mau, chỉ trong khoảnh khắc đã tới khu hang núi.

Tiêu Lĩnh Vu bây giờ đã nhìn rõ đó chính là con đại bằng bữa trước.

Chương 27: Cuộc Tỷ Đấu Lần Chót Bất Phân Thắng Bại

Tiêu Lĩnh Vu mừng thầm reo lên:

-Bằng huynh! Bằng huynh! Mau lại đây cõng tiểu đệ xuống để hái mấy trái cây ăn cho đỡ đói.

Chàng thấy con chim to lớn hiếm có và giống như chim bằng ở trong sách nên kêu nó là Bằng huynh.

Con chim khổng lồ không lý gì đến lời kêu gọi của chàng. Nó cụp hai cánh lại xà xuống đáy hang.

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng chỗ con chim đậu ở gần căn nhà gỗ thì thầm nghĩ:

-Chim không phải là người thì hiểu tiếng người thế nào được?

Lúc này những ráng chiều trên trời đã lờ mờ và có ánh sao thưa thớt mà chưa thấy văn sĩ trở về.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài tự nói một mình:

-Xem chừng tối nay lão lại không về nữa.

Trong lòng thất vọng, chàng ngồi vận khí hành công.

Thời gian vùn vụt. Lại ba ngày trôi qua. Tiêu Lĩnh Vu nhịn đói ba ngày, nhưng cuộc luyện công của chàng rất có hiệu quả.

Chàng cố chịu đựng đói khát tập trung tinh thần vào việc luyện công. Chàng cảm thấy chân khí lưu thông ra khắp tứ chi rồi quên cả đói khát.

Tuy chàng có nghị lực hơn người, tư cách rất kiên cường, nhưng chẳng thể chống mãi với sự đói khát nó hành hạ cực kỳ đau khổ. Dù chàng đã đi vào chỗ quên cả thân mình, nhưng lửa xxxxx thỉnh thoảng chỗi dậy làm cực khổ. Chỉ còn một cách để lãng quên đau khổ là bỏ hết tạp niệm trong đầu óc, quên cả mình còn sống.

Nhưng muốn đi vào trạng thái này phải trải qua một phen đau khổ cùng cực mới đến được lãnh vực vô ngã.

Hôm ấy chàng toạ tức rồi tĩnh tâm lại, bỗng ngửi thấy mùi thịt thơm ngát xông vào mũi.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy văn sĩ trung niên đứng ở sau lưng nét mặt tươi cười. Tay lão cầm một con gà rừng nướng chín rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thèm quá những muốn giựt lấy mà ăn cho đã, nhưng chàng cố nhẫn nại.

Văn sĩ cầm con gà đưa cho Tiêu Lĩnh Vu vừa cười vừa nói:

-Hài tử! Gian nan lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới mấy ngày qua vừa nhịn đói lại phơi nắng gió khổ sở vô cùng, nhưng bản tính quật cường, chàng cười mát đáp:

-Phải nhịn đói một chút đã lấy gì làm gian nan?

Văn sĩ gật đầu nói:

-Hài tử! Cuộc thành tựu của ngươi vượt xa hơn sự tiên liệu của ta. Ngươi hãy cầm lấy con gà đồng này mà làm bữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Lão bỏ ta sắp chết đói rồi đây.

Chàng đón lấy con gà ăn ngấu nghiến. Vì chàng đói quá nên ăn hết cả con gà.

Lúc Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu lên nhìn thì văn sĩ đã bỏ đi từ lúc nào rồi.

Chàng nghĩ thầm:

-Chuyến này lão lại ra đi không biết đến bao giờ mới trở lại. Ta liệu mà chuẩn bị nhịn đói phen nữa.

ở nơi lơ lửng chân không đến đất cật không đến trời này, đáng lo nhất là đói khát. Nếu đã khắc phục được đói khát thì rất dễ trừng thanh tạp niệm. Đó là căn bản để xây dựng nội công tâm pháp của nhà Phật.

Quả nhiên chuyến này văn sĩ ra đi bốn ngày mới trở lại, lão đem về con gà rừng nướng chín và khá nhiều trái cây.

Nội công của Tiêu Lĩnh Vu tiến bộ rất mau, sức chịu đựng cũng lâu dài hơn trước. Những cái đau khổ về xác thịt giảm bớt dần dần.

Ngày tháng thoi đưa. Bất giác chàng ngồi trên võng mây đã được ba tháng.

Trong ba tháng này Tiêu Lĩnh Vu rút kinh nghiệm đủ về những sự chịu đựng mưa to gió lớn sấm sét ầm ầm, chiếc võng mây tựa hồ con thuyền nhỏ chơi vơi giữa biển cả sóng to gió lớn nhô lên hụp xuống. Lúc nào cũng cảm thấy tử thần kề

cận bên mình, bắt đi lúc nào cũng không biết.

Về sau mỗi lần chàng gặp nguy hiểm lại dùng phép thiền định đi vào chỗ vô ngã để tránh những cảm giác kinh tâm động phách. Nhưng đó lại chính là định lực về nội công tâm pháp.

Chàng trải qua ba tháng nguy hiểm tức là xây dựng được nền móng vững chắc về môn nội công.

Hiện thời sau khi nhập định, chàng tỉnh táo lại thấy khí huyết trong toàn thân chu lưu rất khoan khoái.

Một hôm trời đã tối rồi, bóng trăng chiếu xuống một làn ánh sáng êm dịu. Tiêu Lĩnh Vu tỉnh lại không hiểu văn sĩ về từ lúc nào. Mắt lão chiếu ra những tia kỳ quang nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi gật đầu khen:

-Hài tử! Ngươi được trời ban cho tư cách phi thường, không cần mượn sức người ngoài mà qua được cửa quan hiểm trở thứ nhất.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Cửa quan hiểm trở nào đâu?

Văn sĩ hỏi lại:

-Phải chăng vừa rồi ngươi rạo rực trong mình như muốn bay lên?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng thế! Vãn bối sợ ở trong cái võng này té xuống, nên phải dẹp ngay sự xúc động đi.

Văn sĩ nói:

-Giữ được lòng bình thản là một yếu quyết về tâm pháp thượng thặng.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

-Vãn bối chưa hiểu nhiều về đạo lý này.

Văn sĩ ngửa mặt nhìn vừng trăng tỏ trên trời nói:

-Hiện chưa đủ thời giờ để nói cho ngươi biết. Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đi gặp nghĩa phụ của vãn bối phải không?

Văn sĩ đáp:

-Cả Liễu Tiên Tử nữa.

Lão thò tay ra nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu chạy rất lẹ trên đường mây.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuống cảm thấy váng óc, vội nhắm mắt lại.

Chàng tưởng chừng đang chơi vơi trên không. Gió mạnh quạt vào mặt, chàng những sợ văn sĩ bồng mình thêm nhiều trọng lượng có thể làm cho đứt dây mây té xuống ắt phải tan xương nát thịt.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy thân mình dừng lại. Chàng mở bừng mắt ra coi thấy chỗ dừng bước là một nơi đầy băng tuyết trên ngọn núi cao nhất.

Đỉnh núi này rộng chừng hai trượng vuông. Băng nhẵn như gương mà trơn tuột.

ánh trăng chiếu vào tưởng chừng thấu qua được.

Mé tả cách chừng 7, 8 thước một phu nhân đứng tuổi mặt mũi xinh đẹp tóc xoã xuống bên vai đang ngồi xếp bằng.

Mé hữu là lão áo vàng Nam Dật Công.

Hai người đều nhắm mắt. Vẻ mặt nghiêm nghị khác thường.

Văn sĩ từ từ đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống rồi cũng nhắm mắt lại, chẳng lý gì đến chàng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đứng xuống rồi cất bước thì thấy mặt băng rắn chắc mà trơn tuột cất bước khó khăn.

Nam Dật Công mở bừng mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười nói:

-Trang huynh phải một phen vất vả.

Văn sĩ đáp:

-May mà không đến nỗi nhục mạng. Lệnh lang đã luyện được yếu quyết về nội công tâm pháp của tiểu đệ. Nếu đêm nay tiểu đệ không chết thì trong vòng ba năm có thể truyền hết tuyệt nghệ cho gã được.

Liễu Tiên Tử lạnh lùng nói:

-Đêm nay mà chúng ta không phân thắng bại thì e rằng chẳng còn cơ hội nào nữa.

Văn sĩ trung niên bật lên tiếng cười sang sảng hỏi:

-Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy.

Nam Dật Công nói:

-Nội công cùng kiếm thuật của Trang huynh cao hơn tiểu đệ một bậc. Tiểu đệ tự biết mình khó thắng nổi y...

Liễu Tiên Tử cười lạt ngắt lời:

-Còn ta thì chắc lão thắng rồi.

Mụ liền phóng chỉ điểm tới Nam Dật Công.

Nam Dật Công phóng chưởng đánh ra để đón tiếp chỉ phong. Hai người cùng chuyển động không tự chủ được phải lùi lại nửa thước.

Liễu Tiên Tử hững hờ nói:

-Chưởng lực của lão sau năm năm rèn luyện tiến bộ rất nhiều.

Mụ giơ hai tay lên hai ngón điểm ra.

Nam Dật Công:

-Tiên tử dạy quá lời. Chỉ lực của Tiên tử cũng chẳng kém gì chưởng lực của tiểu đệ.

Lão vừa nói vừa vung song chưởng đánh liên tiếp. Chưởng phong nặng như trái núi xô ra ngăn cản năm luồng chỉ phong.

Tiêu Lĩnh Vu đang đi về phía nghĩa phụ, nhưng mặt băng trơn quá cất bước khó khăn. Chàng chưa tới nơi thì Liễu Tiên Tử và Nam Dật Công đã xảy cuộc động thủ. Chỉ phong và chưởng lực đụng nhau quyện lại cản trở bước đường của Tiêu Lĩnh Vu. Đứng nói chàng không thể đi được mà có ngồi xuống cũng không ngồi yên được. Đó là Nam Dật Công đã lưu tâm đến chàng cố đẩy luồng chỉ phong của Liễu Tiên Tử để khỏi tổn thương đến chàng.

Lúc này hai người đi vào giai đoạn kịch chiến. Liễu Tiên Tử phóng chỉ điểm ra không ngớt.

Nam Dật Công hoàn toàn giữ thế thủ. Lão phóng chưởng chỉ để hoá giải chỉ lực của Liễu Tiên Tử.

Tuy lão có thể phản kích nhưng còn lo cho Tiêu Lĩnh Vu. Lão thấy chàng giơ tay ra sờ soạng như không có vật gì để nắm lấy làm điểm tựa.

Văn sĩ đột nhiên vươn tay ra chụp. Tiêu Lĩnh Vu thấy một luồng cường lực hất người chàng lôi đi.

Chàng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán khẽ nói:

-Đa tạ lão tiền bối đã cứu cho.

Văn sĩ trung niên không trả lời mà cũng không chuyển động cặp mắt. Dường như lão không có thì giờ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì thấy đỉnh đầu lão dường như có luồng bạch khí thoát ra. Vẻ mặt rất trang nghiêm, chàng biết lão hành động đến lúc khẩn yếu.

Vừa rồi lão ra tay giải cứu là một việc rất mạo hiểm. Chàng không dám làm kinh động lão.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Ba người đi vào cuộc tỷ đấu khó mà giải khai được. Nếu ta còn vọng động thì chỉ làm bận chân tay cho họ và phát sinh ảnh hưởng không phải tầm thường.

Nhưng chàng coi cuộc tỷ đấu nguy hiểm lại lo thay cho nghĩa phụ.

Bây giờ chỉ còn biện pháp duy nhất là chàng nhắm mắt lại vận khí điều dưỡng,không nghĩ gì đến chuyện đấu võ ở bên cạnh.

Nhưng lần này chàng khó lòng được như nguyện vì chân khí không điều hoà được. Thuỷ chung chàng không tĩnh tâm được, phải giương mắt lên nhìn.

Lúc này Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử dường như không tỷ đấu kịch liệt nữa.

Lâu lâu mới phóng ra một chiêu mà chưởng chỉ cũng không mãnh liệt như trước,vừa phát chiêu chưởng phong đã réo lên.

Chàng có biết đâu cách đấu bên ngoài coi hời hợt mà thực ra lại là lúc rất nguy hiểm. Cả chưởng lẫn chỉ đều vẫn hết toàn thân công lực. Nếu ai công lực kém một chút là lập tức bị trọng thương ngay đương trường, nhẹ cũng thành tàn phế, nặng thì đến mất mạng.

Hai người đấu nhau 13 chiêu rồi đột nhiên dừng tay lại.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Vừng trăng đã xế về tây mà cả hai người vẫn đưa tay ra

tấn công.

Đột nhiên Liễu Tiên Tử cất tiếng lạnh lẽo:

-Trang Sơn Bối! Năm năm nay không hiểu kiếm thuật của lão ra sao?

Trang Sơn Bối tủm tỉm cười hỏi lại:

-Phải chăng Liễu Tiên Tử muốn so kiếm thuật với tại hạ?

Liễu Tiên Tử đáp:

-Lão thân muôn lãnh giáo mấy cao chiêu. Vậy Trang lão nhi lấy kiếm ra đi.

Trang Sơn Bối thò tay vào bọc lấy ra một thanh đoản kiếm dài 5 tấc 8 phân, rút ra khỏi vỏ nói:

-Liễu Tiên Tử! Tiên Tử hãy coi chừng!

Liễu Tiên Tử cười lạt đáp:

-Trang lão nhi cứ tuỳ tiện mà làm, chắc lão không đả thương được ta đâu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thanh đoản kiếm của Trang Sơn Bối chỉ bằng lưỡi đao truỷ thủ thì nghĩ thầm trong bụng:

-Thanh bảo kiếm của lão đã nhỏ bé lại ngắn chủn như vậy thì đả thương người thế nào được?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Trang Sơn Bối vung tay một cái. Thanh đoản kiếm tuột tay bay ra quanh trên không một vòng rồi nhằm đâm vào Liễu Tiên Tử.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Té ra thanh đoản kiếm này dùng làm ám khí.

Bỗng thấy Liễu Tiên Tử giơ ngón tay lên điểm vào thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm bị luồng chỉ lực chấn động xoay quanh trên cao hai lần rồi lại nhằm Liễu Tiên Tử đâm tới.

Bỗng thấy Liễu Tiên Tử phóng chỉ lực điểm loạn xạ. Thanh đoản kiếm tựa hồ mọc cánh vẫn không rớt xuống.

Trang Sơn Bối lại phát ra một luồng chưởng phong hút thanh đoản kiếm đứng lại một chút. Đoạn lão vung tít cánh tay. Thanh đoản kiếm cũng xoay theo.

Sau một lúc lâu, Trang Sơn Bối đột nhiên vung bàn tay phải lên đánh về phía chính Tây.

Một luồng bạch quang nhanh như điện chớp vọt ra. Tiếp theo nghe đánh chát một tiếng. Khối đá núi bị đánh vỡ làm hai.

Nam Dật Công nói:

-Phép Ngự kiếm của Trang huynh cũng tiến bộ rất nhiều.

Trang Sơn Bối vẫy tay một cái thu đoản kiếm về rồi nói:

-Nam huynh quá khen rồi!

Liễu Tiên Tử nói:

-Dù Ngự kiếm thuật của hắn có độc bộ võ lâm thì cũng chẳng thể đả thương được Liễu Tiên Tử này.

Nam Dật Công nói:

-Cái đó đã lấy chi làm lạ. Y không đả thương được Liễu Tiên Tử thì tiểu đệ cũng tin rằng y không đả thương được tiểu đệ...

Trang Sơn Bối đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Hai vị nói đúng đó. Tiểu đệ dù có luyện thêm năm năm cũng chẳng thể thắng được hai vị.

Liễu Tiên Tử và Nam Dật Công trầm ngâm không nói gì. Thực ra trong lòng hai người cảm khái muôn vàn. Mấy chục năm ba người tỷ thí với nhau hoài tuy bề ngoài bất phân thắng bại nhưng Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử cũng hiểu Trang Sơn Bối võ công hơn họ một chút. Hồi lâu Nam Dật Công mới lên tiếng:

-Trang huynh bất tất phải khiêm nhường. Sự thực Trang huynh muốn đả bại cả hai người không phải là việc dễ, nhưng tiểu đệ cũng tự biết nội lực mình không dai dẳng bằng Trang huynh được. Nếu trời còn để chúng ta sống thêm mươi năm nữa thì trong vòng nửa ngàn chiêu Trang huynh có thể thắng được tiểu đệ.

Trang Sơn Bối nói:

-Nam huynh lại tâng bốc tiểu đệ rồi.

Liễu Tiên Tử lạnh lùng hỏi:

-Ngươi chịu thua rồi phải không?

Nam Dật Công đáp:

-Tiên Tử nói vậy là thực tình.

Liễu Tiên Tử hỏi:

-Nhưng ngươi có biết rằng chúng ta khó lòng sống nổi năm năm nữa không?...

Mụ đưa mắt nhìn Trang Sơn Bối nói tiếp:

-Nếu hai chúng ta đều chết trước thì dĩ nhiên Trang Sơn Bối chẳng nhọc mình mà tự nhiên đắc thắng.

Theo lời mụ thì Nam Dật Công và mụ khó lòng sống được mươi năm nữa còn Trang Sơn Bối thì mụ không dự đoán được.

Nam Dật Công nói:

-Theo chỗ tiên liệu của tại hạ thì tại hạ chỉ sống được ba năm nữa là nhiều...

Lão ngửng mặt trong chiều trời nói tiếp:

-Hỡi ơi! Thực ra năm năm trước đây tiểu đệ nên nhận thua rồi, nguyên về kiếm khí công của Trang huynh đã hơn tiểu đệ một bậc.

Liễu Tiên Tử tuy là nữ lưu nhưng tấm lòng hiếu thắng hơn cả nam giới. Mụ hắng dặng một tiếng rồi nói:

-Võ đạo bao la bát ngát mà đời người ngắn ngủi trong vòng trăm năm ai mà học hết được? Ngự kiếm khí công của Trang Sơn Bối tuy cao cường hơn chúng ta nhưng chưởng lực và chỉ công hắn lại kém sút một bậc.

Trang Sơn Bối tủm tỉm cười nói:

-Liễu Tiên Tử nói đúng đó. Ba ta tỷ võ mấy chục phen thuỷ chung vẫn đi vào thế quân bình. Hỡi ơi! Hai vị đều cảm thấy khó mà thực hiện lời ước hẹn năm năm sau lại mở cuộc đấu thì tiểu đệ cũng vậy mà thôi...

Lão nghiêm nét mặt thở phào một cái nói tiếp:

-Mấy tháng nay tiểu đệ cũng cảm thấy trong lòng biến đổi. Chẳng giấu gì hai vị.

Ba chúng ta đây tỷ đấu đến sức cùng lực kiệt, e rằng khó lòng sống thêm được ba tháng.

Nam Dật Công nói theo:

-Tiểu đệ cũng cảm giác như vậy.

Liễu Tiên Tử hết nhìn Trang Sơn Bối lại ngó Nam Dật Công, đột nhiên thở dài nói:

-Xem chừng hai vị không muốn tranh giành thanh danh nữa rồi.

Trang Sơn Bối cười khanh khách nói:

-Chỉ pháp cùng khinh công Liễu Tiên Tử trên đời không ai bì kịp. Tiểu đệ dù có luyện ba mươi năm cũng đành chịu thua về môn đó.

Nam Dật Công nói theo:

-Mấy thủ pháp "Tam nguyên liên độ", "Mãn thiên hoa vũ", "Ngũ phụng triều dương" thì tiểu đệ đành vĩnh viễn không bao giờ theo kịp.

Liễu Tiên Tử hứ một tiếng rồi đứng phắt dậy trở gót hạy đi ngay. Chớp mắt mụ đã xuống núi không nhìn thấy bóng nữa.

Trang Sơn Bối vẫy tay nói:

-Nam huynh! Giữa lúc giao đấu một mất một còn mà Tiên Tử phế bỏ được lòng hiếu thắng thì đối với chúng ta đều có lợi. ít nhất là chúng ta còn sống thêm được hai năm.

Nam Dật Công chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Trang huynh chiếu cố nghĩa tử của tiểu đệ, tiểu đệ cảm kích vô vàn.

Lão nói rồi từ từ đứng dậy cất bước xuống núi.

Trang Sơn Bối nói:

-Tiểu đệ cũng không muốn mình suốt đời lao khổ mới luyện được chút võ công rồi lại đem chôn theo nắm xương tàn ở đáy hang này. Vậy Nam huynh cũng yên lòng.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng đứng dậy la gọi:

-Nghĩa phụ!

Rồi chàng chạy theo.

Đỉnh núi này băng đóng, mặt đất trơn tuột. Tiêu Lĩnh Vu mới đi được hai bước đã trượt chân té huỵch xuống đất. Nhưng đà còn mạnh nên người ngã rồi mà vẫn trượt về phía trước.

Nam Dật Công khẽ xoay tay một cái. Lập tức một luồng ám kình đẩy trở lại.

Tiêu Lĩnh Vu đang trượt về phía trước được luồng kình lực này đẩy lui trở lại. Bên tai chàng nghe thanh âm Nam Dật Công la lên:

-Tiểu hài tử! Việc tu luyện võ công kỵ nhất là chuyện phân tâm. Việc này quan hệ đến cả đời ngươi. Vậy ngươi đừng nghĩ đến ta mà đi theo Trang bá bá để luyện võ công cùng môn tam pháp huyền môn chính tông. Nếu ngươi luyện thành tài thì suốt đời vận dụng không hết.

Giọng nói của lão đầy vẻ từ ái.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy một luồng nhiệt huyết xông lên. Nước mắt chạy quanh,chàng ngoảnh đầu trông lại thì đã không thấy bóng Nam Dật Công đâu nữa.

Trang Sơn Bối vươn tay ra đột nhiên đột nhiên ấn vào huyệt mạch môn sau lưng Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hài tử! Ngươi hãy tĩnh tâm lại đi!

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy một luồng nhiệt lực từ gan bàn tay Trang Sơn Bối cuồn cuộn chảy ra trút vào nội phủ chàng rồi lại từ nội phủ chu lưu đi tứ chi bát mạch.

Bên tai chàng vẫn nghe tiếng Trang Sơn Bối:

-Hài tử! Nghĩa phụ ngươi là Nam Dật Công bản tính rất kiêu ngạo tự phụ. Ngày trước chúng ta ước hẹn tỷ võ, chính lão đã chủ trương ở sơn động mấy chục năm,bây giờ cũng thay đổi cá tính. Ngày trước lão lại hiếu sát, ai phạm vào thủ hạ của lão thì dù có toàn mạng nhưng cũng thành tàn phế. Nười võ lâm nghe danh lão đều tránh cho xa. Không ngờ lúc trở về già lão lại động lòng từ ái, hết sức bảo vệ cho ngươi. Vậy ngươi đừng phụ nỗi khổ tâm của lão. Chẳng những lão hy vọng ta truyền thụ võ công cho ngươi, mà còn mong cả ba người chúng ta truyền hết tuyệt học cho ngươi nữa.

Lão nhẹ buông tiếng thở dài nói tiếp:

-Nghĩa phụ ngươi dụng tâm như vậy, nhưng đâu phải chuyện dễ dàng. Dù chúng ta đem hết những ngày tàn ra dạy cho ngươi song quả là ở ngươi một phần lớn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy luồng nhiệt lực trong lòng bàn tay lão Trang mỗi lúc một mãnh liệt, ào ạt như nước sông đại giang đổ vào người chàng. Chàng muốn nói lại mấy câu nhưng không dám phân tâm.

Trang Sơn Bối lại nói tiếp:

-Ta muốn bàn với nghĩa phụ ngươi là ta có thể đem hết tuyệt nghệ truyền cho ngươi nhưng cần điểm chết một chỗ huyệt đạo để chung thân ngươi khó đả thông được hai mạch Nhâm, Đốc. Có như thế mới hạn chế được sự thành tựu của ngươi về sau, đồng thời tiêu diệt ý chí ngoan cường khi ngươi học thành tài. Ta chắc nghĩa phụ ngươi cũng không phản đối. Vừa rồi ta đã dùng phép truyền âm nhập mật thương lượng với lão, ngờ đâu lão không chịu và nói rằng ngươi quyết không làm hại võ lâm. Lão còn tự hối đã giết người quá nhiều, dù những người bị giết đó đều đáng tội. Lão muốn mượn tay ngươi làm nhiều việc thiện để bù lại những điều tàn nhẫn của lão ngày trước. Ta thấy nghĩa phụ ngươi rất khổ tâm nên ta không nỡ quyết liệt.

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời nhưng luồng nhiệt lực đang ào ạt xô vào, chàng phải cố gắng nên không rảnh để thốt nên lời.

Bỗng nghe Trang Sơn Bối nói tiếp:

-Sự tiến bộ của ngươi mấy bữa nay đã vượt xa sự tiên liệu của ta, vì thế ta nổi tính hiếu kỳ muốn biết một người luyện hết được tuyệt nghệ của ba chúng ta thì trên thế gian này còn ai là địch thủ nữa không?

Thuỷ chung lão vẫn nói một mình. Tiêu Lĩnh Vu nghe được mà không dám trả lời.

Sau một lúc, Tiêu Lĩnh Vu đã kiềm chế được luồng nhiệt lực tấn công vào nội phủ chàng, chàng liền vận khí hành huyết cho luồng nhiệt lực kia chuyển vào các kinh mạch.

Trang Sơn Bối đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Ta còn có điều tâm nguyện riêng tây, mong rằng sau khi ngươi học thành võ công kiếm dùm ta hai người. Một người là anh ta, một người là bạn gái...

Chương 28: Ngự Kiếm Thuật Đả Thương Hòa Thượng

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã rảnh, chàng liền hỏi:

-Nếu vãn bối ra được khỏi hang này quyết không phụ lòng kỳ vọng của lão tiền bối. Vãn bối sẽ hết sức kiếm cho bằng được hai nhân vật kia.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Có điều vãn bối chưa hiểu hiện nay hai người đó ở đâu?

Trang Sơn Bối đáp:

-Hỡi ơi! Việc này nói thì dễ mà làm rất khó. Không chừng họ chết rồi. Có thể họ bị hãm vào trong cung cấm...

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói đến hai chữ "cung cấm" bất giác chấn động tâm thần suýt nữa khí huyết chạy lộn đường.

Trang Sơn Bối nội công tinh thâm, phát giác ra liền. Lão đề tụ chân khí trút một luồng đại lực vào nội phủ Tiêu Lĩnh Vu để giúp đỡ chàng đưa luồng nghịch khí về đúng kinh mạch và khẽ bảo chàng:

-Hài tử! Lúc hành công mà ta nói chuyện thế này là một điều tối kỵ. Ngươi hãy trừng thanh tạp niệm để ta giúp ngươi đẩy chân khí vào mấy chỗ huyệt mạch khó tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy luồng nhiệt lực trong gan bàn tay lão đột nhiên tăng cường ào ạt trút vào người chàng. Chàng biết mình chỉ sơ ý phân tâm một chút để khí huyết chạy lạc đường là có thể uổng mạng hay thành người tàn phế. ít lắm

cũng phải điều trị mấy tháng mới khôi phục được.

Chàng liền tập trung tinh thần, gạt bỏ tạp niệm, để hết tâm trí vào việc hành công dung hoà với luồng nhiệt lực ở ngoài đẩy vào.

Dần dần chàng đi tới chỗ "vô ngã", không biết tới mình nữa.

Khi chàng tỉnh dậy, ánh dương quang loá mắt, mặt trời đã lên cao ba sào.

Ngọn tuyệt phong này cao hơn mấy toà núi chung quanh. Trên đỉnh núi tuy quanh năm vừng thái dương chiếu vào, nhưng băng đóng dày hàng thước ngưng kết mấy ngàn năm. Về mùa hạ khí trời nóng, băng đọng trên đỉnh núi lớp trên mặt rữa ra, nhưng chiều đến khí nóng mặt trời giảm đi, nước rắn lại thành băng ngay.

Lúc này ánh triều dương chiếu xuống băng thành từng vùng kim quang. Xa xa những ngọn núi tuyết đọng cũng hiện ra những màu sặc sỡ, cảnh sắc tuyệt đẹp hiếm thấy ở nhân gian.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng khoan khoái la lên:

-Lão tiền bối! Đỉnh núi tuyết đọng biến thành rực rỡ. Cảnh vật này vãn bối chưa được thấy bao giờ.

Nhưng núi non quạnh quẽ không thấy tiếng dội.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại đã không thấy bóng Trang Sơn Bối đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Phải rồi! Trước lão đã để mình ta ở trên võng mây cho ta chuyên tâm chú ý luyện công. Bây giờ lão lại lưu mình ta ở lại trên tuyệt phong này, tất nhiên có chỗ tác dụng.

Trời sắp đúng ngọ. Vừng thái dương càng nóng dữ. Tiêu Lĩnh Vu phơi nắng da thịt se lại rất khó chịu. Trên đỉnh núi băng đọng mặt trời chiếu vào bốc lên từng làn hơi trắng. Một đằng mặt trời nóng dữ, một đằng băng đọng lạnh buốt. ở trên ngọn núi vừa nóng dữ vừa rét tê.

Tiêu Lĩnh Vu vì muốn chống với khí lạnh, khí nóng xâm nhập vào người, chàng chỉ có cách vận nội công để kháng cự. Tuy chàng đã học được huyền môn tâm pháp để làm căn bản cho nội công, xong chưa biết vận khí để ngăn ngừa những cái gì ở bên ngoài xâm nhập vào. Nhưng gặp lúc hàn nhiệt cấp bách, phản ứng tự nhiên thúc đẩy chàng vận công đề khí.

Khi trời tối rồi, gió núi rất dữ, Tiêu Lĩnh Vu thấy thế gió hung mãnh tưởng chừng muốn nhổ núi tung lên, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

-Gió thổi mạnh thế này. Đỉnh núi băng đọng trơn tuột mà lại không có vật gì bấu víu há chẳng để gió thổi bay người xuống núi?

ý niệm cầu sinh thúc đẩy chàng vung quyền đấm xuống mặt băng rắn chắc. Một miếng băng vỡ ra. Chàng thò tay móc lên thành cái hố nhỏ rồi nằm phục xuống đó,qua một đêm dài dằng dẵng. Mặt băng dưới người chàng tan ra thành nước khiến chàng ướt cả quần. Còn áo thì lúc ở mỏm đá trên vách núi chàng đã xé ra làm dây để lấy nấm ăn nên chẳng còn mảnh nào.

Thời gian vùn vụt, Tiêu Lĩnh Vu lại ở trên núi thêm một trăm ngày.

Một trăm ngày này chàng phải trải qua đủ thứ mưa gió nóng lạnh.

Trang Sơn Bối cứ cách vài ngày lại trở về một lần đưa thức ăn và chỉ điểm cách luyện nội công tâm pháp cho chàng, nhưng lão tuyệt không nhắc tới chuyện xuống núi.

Tiêu Lĩnh Vu cũng quật cường không hỏi đến.

Thời kỳ gian khổ này trong mình Tiêu Lĩnh Vu nảy ra rất nhiều tiềm năng, ngày chống trời nắng, đêm ngăn giá lạnh. Nội công chàng tiến bộ rất nhiều.

Một đêm kia bầu trời trong vắt, vừng nguyệt tỏ lơ lửng trên không. Tiêu Lĩnh Vu đi quanh đỉnh núi một vòng, bất giác nổi hào khí ngửa mặt nhìn trời hú lên một tiếng dài.

Tiếng hú chưa dứt bỗng nghe tiếng người thở dài nói:

-Thật là một đứa nhỏ kiên quyết.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì thấy một thiếu phụ trung niên mình mặc áo lam đứng ở phía sau chàng cách chừng sáu, bảy thước.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy đã nhận ra là Liễu Tiên Tử. Chàng liền chắp tay xá dài nói:

-Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu xin bái kiến lão tiền bối.

Liễu Tiên Tử tủm tỉm cười hỏi:

-Hài tử! Ngươi ở trên đỉnh núi tuyết này đã bao lâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đến lúc trăng đứng đầu đêm nay là vừa tròn một trăm ngày.

Liễu Tiên Tử hắng dặng một tiếng rồi nói:

-Anh đồ gàn trúng phải cái độc của Khổng Mạnh. Hắn nói những gì con người gánh trách nhiệm lớn lao trước hết là phải nhịn đói nhịn khát, khổ thân nhọc xác mới thành công được. Ta chẳng tin như vậy, dù không dãi nắng dầm mưa cũng có thể luyện võ được. Ngươi hãy theo ta cho hắn biết chẳng cần hành hạ thân thể cũng học được võ công thượng thặng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm khó nghĩ, bụng bảo dạ:

-Nghĩa phụ bảo ta theo Trang lão tiền bối để học võ, tuy ta chưa bái sư, nhưng sự thực đã nên nghĩa thầy trò. Có lý đâu chưa trình người biết đã bỏ đi ngay.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bên tai đột nhiên có thanh âm rất nhỏ lọt vào:

-Hài tử, ngươi chịu khổ trăm ngày không uổng công đâu. Bây giờ y bảo ngươi đi theo thì cứ theo y.

Thanh âm quen thuộc chàng nghe đúng là tiếng nói của Trang Sơn Bối.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay thi lễ đáp:

-Đa tạ lão tiền bối đã có lòng chu toàn cho vãn bối.

Liễu Tiên Tử nói:

-Ta muốn cho lão đồ gàn hay là chẳng cần huyền môn khí công gì ráo cũng có thể luyện võ công đến chỗ xuất quỉ nhập thần...

Mụ càng nói càng nóng nảy, giơ ngón tay ra điểm. Một luồng kình khí vô hình bắn tới chỗ băng đóng xa hơn trượng đánh véo một tiếng, khối băng nát vụn tung bay. Băng đóng rắn hơn sắt đá mà bị luồng chỉ phong đánh vỡ đến một thước vuông lõm xuống năm tấc.

Mụ nói tiếp:

-Cao thanh cương khí cùng lợi kiếm trong tay lão đồ gàn chưa chắc đã mạnh hơn Tu La chỉ lực của ta.

Mụ lạng người đi một cái đến bên Tiêu Lĩnh Vu rồi cắp chàng chạy nhanh như bay.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu nội công đã khá lại gan dạ hơn trước nhiều. Chàng dương mắt lên nhìn Liễu Tiên Tử chạy như bay xuống núi bằng thân pháp Lưu Tinh Phi Trụy. Mỗi cái nhô lên hụp xuống là vọt đi xa mấy trượng. Bà chỉ cần mượn vật gì hạ mình xuống để lấy đà vọt đi.Thân pháp này coi thật là ghê gớm.

Liễu Tiên Tử cắp Tiêu Lĩnh Vu đem vào trong căn nhà gỗ dưới gốc cây tùng.

Hiện nay phong cảnh trong căn nhà gỗ khác hẳn với ngày Tiêu Lĩnh Vu mới đến.

Cách bố trí trong căn nhà rất hào hoa. Trên giường có chăn êm nệm gấm.

Liễu Tiên Tử tủm tỉm cười hỏi:

-Hài tử! Ngươi coi chỗ này với đỉnh núi tuyết khác nhau thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu kính cẩn đáp:

-Tiểu tử không biết nói thế nào cho được.

Liễu Tiên Tử nói:

-Ta để ngươi ở nơi tử tế này mà vẫn khiến ngươi luyện tuyệt kỹ được.

Từ nay Tiêu Lĩnh Vu được sinh hoạt sung sướng. Lòng hiếu thắng của Liễu Tiên Tử hãy còn mãnh liệt. Tuy chàng được ăn ở sung sướng nhưng mụ bắt chàng luyện võ rất nghiêm khắc.

Một năm vùn vụt trôi qua. Tiêu Lĩnh Vu được Liễu Tiên Tử đôn đốc luyện "Tu La chỉ" tiến bộ rất mau.

Khinh công, chỉ pháp và ám khí của Liễu Tiên Tử đều là những tuyệt kỹ. Sau một năm cần khổ, Tiêu Lĩnh Vu đã thuộc hết những yếu quyết.

Ròng rã một năm chàng chưa được gặp nghĩa phụ Nam Dật Công và Trang Sơn Bối mặc dầu chỉ gần trong gang tấc. Liễu Tiên Tử không để chàng rảnh một lúc nào đặng qua thăm hai người.

Hôm ấy vào buổi sáng sớm, Tiêu Lĩnh Vu luyện công xong mới ngước mắt ra nhìn bỗng thấy Nam Dật Công đang đứng bên ngoài đối diện với một nhà sư mặc áo cà sa màu đại hồng. Cả hai người cùng đặt tay phải dính vào nhau tựa hồ tỷ đấu nội lực. Vị hoà thượng kia vẻ mặt vẫn thản nhiên, còn Nam Dật Công trán toát mồ hôi dường như ở vào cảnh ngộ cực kỳ nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nhảy vọt ra ngoài nhà.

Chàng thấy Trang Sơn Bối tay cầm đoản kiếm đứng bên chăm chú theo dõi cuộc đấu giữa hai người. Liễu Tiên Tử đứng tựa vào tường, vẻ mặt rất kỳ dị.

Tiêu Lĩnh Vu hơn một năm nay luyện võ công tiến bộ rất mau. Chàng biết mình mà kinh động để nghĩa phụ phân tâm tất bị thương về tay nhà sư. Tuy chàng cực kỳ kinh hãi mà phải cố nén nỗi xúc động.

Bỗng nghe thanh âm rất nhỏ bé lọt vào tai:

-Hài tử lại đây mau!

Tuy hơn một năm chưa gặp mặt nhưng Tiêu Lĩnh Vu nhận ra ngay là thanh âm của Trang Sơn Bối. Chàng quay lại ngó Liễu Tiên Tử một cái rồi từ từ cất bước tiến về phía Trang Sơn Bối.

Liễu Tiên Tử tuy cũng ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu lướt qua trước mặt nhưng mụ vẫn lờ đi như không?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xiết nỗi hoài nghi, rảo bước tới gần Trang Sơn Bối khẽ nói:

-Dưỡng phụ của vãn bối đã lâm vào tình trạng nguy cấp. Lão tiền bối ra thay cho người được chăng?

Trang Sơn Bối nghiêm nghị đáp:

-Nội lực của nghĩa phụ ngươi khá hùng hậu, còn có thể chống được một lúc nữa.

Tuy miệng lão nói với Tiêu Lĩnh Vu mà cặp mắt vẫn không rời Nam Dật Công và nhà sư kia.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nghĩa phụ ta cùng Trang Sơn Bối và Liễu Tiên Tử, bản lãnh mỗi người một sở trường riêng. Mấy chục năm nay ba vị cùng nhau tỷ đấu bất phân thắng bại. Nay nghĩa phụ không địch nổi nhà sư áo đỏ thì dĩ nhiên Trang Sơn Bối và Liễu Tiên Tử cũng không phải là đối thủ của lão được.

ánh triêu dương từ cửa hang chiếu vào soi rõ mặt Nam Dật Công và nhà sư áo đỏ. Nhà sư thân thể cao lớn mặt đã rướm mồ hôi. Nam Dật Công càng thảm hại hơn. Mồ hôi ra ướt hết áo bào.

Tiêu Lĩnh Vu bầu máu nóng sủi lên sùng sục, chàng không nhịn được vươn tay ra đoạt lấy thanh đoản kiếm trong tay Trang Sơn Bối.

Trang Sơn Bối không kịp đề phòng để chàng đoạt mất đoản kiếm. Nhưng võ công lão cực kỳ cao thâm, vung tay mặt nắm lấy huyệt mạch cổ tay Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

-Hài tử ngươi định làm gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Vãn bối phải giết nhà sư áo đỏ để cứu nghĩa phụ.

Trang Sơn Bối lắc đầu đáp:

-Nghĩa phụ ngươi còn chưa thắng được lão thì ngươi ra đó cũng chết uổng mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dù tiểu tử không thắng nổi lão, nhưng chết đi cũng không hối hận.

Trang Sơn Bối khẽ bảo chàng:

-Hài tử! Ngươi đừng có xúc động. Công việc bữa nay là do nguyên nhân từ mấy chục năm trước. Vụ này liên quan cả đến mối ân oán giữa Liễu Tiên Tử và nghĩa phụ ngươi. Tuy ngươi hết lòng hiếu thảo nhưng võ công ngươi không chống nổi một đòn của nhà sư áo đỏ. Còn ta mà ra can thiệp sợ

Liễu Tiên Tử không chịu.

Lão đoạt lại thanh đoản kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Chẳng lẽ lão tiền bối cứ đứng coi tệ nghĩa phụ bị hại về tay nhà sư áo đỏ?

Trang Sơn Bối nghiêm nghị đáp:

-Trong một năm nay ta cùng nghĩa phụ ngươi đàm đạo với nhau trong thạch thất tình ý rất sâu xa. Nếu cục diện đưa tới chỗ ta phải ra tay thì e rằng bữa nay gây nên thảm cảnh máu đổ núi Hàn Sơn...

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần hỏi:

-Sao? Chẳng lẽ Liễu Tiên Tử lại đi giúp nhà sư áo đỏ kia?

Trang Sơn Bối đáp:

-Hiện giờ tâm tình Liễu Tiên Tử ra sao ta cũng không thể biết được, nhưng hơn một năm nay nghĩa phụ ngươi cùng ta đều thay đổi cách sinh hoạt, không cặm cụi luyện võ như trước mà thích ngao du tuế nguyệt hay đàm đạo chuyện đời, nhưng võ công lại tiến triển rất mạnh. Thế mới biết mấy chục năm mình lao tâm khổ trí để mong thành công mau lẹ là phạm vào bệnh "giục tốc bất đạt"...

Trang Sơn Bối nói tới đây đột nhiên dừng lại, mắt chiếu ra những tia hàn quang.

Tiêu Lĩnh Vu thấy áo hoàng bào của Nam Dật Công đã rung rinh. Người lão ngửa về phía sau. Hiển nhiên không kháng cự nổi lão áo đỏ được nữa.

Bất giác chàng la lên một tiếng thật to.

Nam Dật Công đột nhiên quay mặt lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi đứng thẳng người lên vãn hồi liệt thế. Hai bên lại đi vào tình trạng không phân hơn kém.

Trang Sơn Bối thở phào một cái nói:

-Nghĩa phụ ngươi không muốn để ngươi thấy y thất bại về tay nhà sư nên lão đã vận công phản kích.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu tử chỉ mong nghĩa phụ thắng nhà sư đó.

Trang Sơn Bối trong lòng đã hiểu rõ là Nam Dật Công đem hết sức lực phản kích, tức là rút ngắn

thời gian chống chọi của lão lại. Lão ngấm ngầm thở dài nói:

-Vu nhi! Ta có hai điều trọng yếu ngươi phải ghi nhớ cho kỹ mà làm theo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Trang Sơn Bối đáp:

-Ta mà ra tay thì ngươi chạy về phía thạch thất tìm lấy cuốn sách bằng lụa, ta đã sao lục đầy đủ. Ngươi là người thông minh và hiện đã có căn bản về võ công. Nếu ngươi dụng tâm nghiên cứu thì có thể thu được hết chân truyền của nghĩa phụ...

Đột nhiên có tiếng thét lanh lảnh:

-Dừng tay!

Liễu Tiên Tử đang đứng tựa cửa nhảy vọt vào trường đấu.

Trang Sơn Bối cả mừng nói:

-Hay lắm! Liễu Tiên Tử chịu ra mặt rồi.

Lão chưa dứt lời thì toàn thân Nam Dật Công đã bay tung lên cao hơn trượng rồi bị hất ra ngoài.

Liễu Tiên Tử nhảy vào chỗ hai người tỷ đấu. Chân mụ chưa chấm đất thì đã sinh đại biến. Mụ liền đề khí nhảy đến chỗ Nam Dật Công vừa té xuống.

Khinh công của mụ tuyệt đỉnh thiên hạ. Mụ nhảy sau mà hạ mình xuống trước Nam Dật Công. Mụ dang hai cánh tay ôm lão vào lòng.

Trang Sơn Bối tức giận quát lớn:

-Nhà sư lòng dạ đen tối kia! Nhân lúc người ta không kịp đề phòng mà thi hành độc kế đâu phải kẻ anh hùng?

Lão vừa quát, bóng trắng lấp loáng nhảy xổ về phía nhà sư áo đỏ.

Nguyên nhà sư áo đỏ nhân lúc Liễu Tiên Tử thét dừng tay, Nam Dật Công thu hồi nội lực, nhà sư liền vận toàn lực phóng chưởng đánh ra.

Nam Dật Công không kịp đề phòng bị luồng nội lực cương mãnh làm chấn động nội phủ và người lão cũng bị hất tung lên.

Trang Sơn Bối căm hận ra tay, thế kiếm uy mãnh phi thường. Người chưa tới kiếm khí đã vọt đến.

Nhà sư áo đỏ xoay tay đánh ra một chưởng cực kỳ mãnh liệt để phản kích.

Trang Sơn Bối đề tụ chân khí vào huyệt đan điền. Người lão đương vọt về phía trước đột nhiên dừng lại. Lão huy động cho thanh đoản kiếm trong tay vọt ra những bóng kiếm huyền ảo.

Kiếm khí và chưởng lực đụng nhau. Nhà sư áo đỏ đột nhiên lùi lại hai bước.

Trang Sơn Bối cũng rung động hai vai, người không tự chủ được lùi lại một bước.

Nhà sư áo đỏ cười lạt nói:

-Các vị thí chủ ỷ đông người để thủ thắng, vậy phật gia cáo từ thôi.

Nhà sư dứt lời xoay mình nhảy vọt đi.

Trang Sơn Bối không ngờ nhà sư chạy trốn một cách đột ngột. Lão ngần ngừ một chút thì nhà sư đã chạy xa ngoài ba trượng, đuổi theo không kịp nữa, lão liền đề tụ chân khí liệng đoản kiếm ra.

Một luồng bạch quang nhanh như điện chớp bay về phía nhà sư áo đỏ.

Bỗng thấy nhà sư quay phắt lại phóng chưởng đánh ra. Thanh đoản kiếm xoay đi một vòng rồi rớt xuống đất. Nhà sư lại vọt người đi tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nhà sư áo đỏ trốn chạy thì trong lòng nóng nảy la lên:

-Trang lão tiền bối! Vị hoà thượng kia trốn mất rồi.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy Trang Sơn Bối nhắm mắt đứng yên trên trán có ẩn hiện những giọt mồ hôi. Chàng khiếp sợ run lên hỏi:

-Trang lão tiền bối! Lão tiền bối làm sao vậy?

Trang Sơn Bối từ từ mở mắt ra đáp:

-Ta vẫn bình yên. Hài tử! Vừa rồi ngươi có trông thấy ta liệng kiếm ra không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu tử trông thấy rồi.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Lão không đuổi kịp nên dùng khí giới làm ám khí phóng ra.

Trang Sơn Bối nghiêm nghị nói:

-Hài tử! Đó là một tâm pháp tối cao về kiếm đạo tên gọi Ngự kiếm thuật. Có điều hoả hậu của ta chưa được đầy đủ nên khó mà đả thương được địch nhân ở ngoài năm trượng.

Tiêu Lĩnh Vu tuy miệng không nói gì nhưng nghĩ thầm trong bụng:

-Đã cầm binh khí liệng ra thì đâu phải tâm pháp thượng thặng về kiếm đạo?

Trang Sơn Bối lại nói tiếp:

-Nhà sư kia tuy làm cho nghĩa phụ ngươi bị thương nhưng lão cũng chẳng có gì hay ho.

Liễu Tiên Tử ngồi xếp bằng, tay mặt để vào sau lưng Nam Dật Công để trị thương cho lão.

Trang Sơn Bối nói:

-Hài tử! Chúng ta đi thôi! Liễu Tiên Tử nội công thâm hậu mà trong mình lại còn hai viên linh đan của hai vị tiền bối để lại. Nghĩa phụ ngươi được Tiên Tử cứu trợ thì không lo gì nữa. Chúng ta không nên quấy nhiễu hai vị.

Lão nói rồi dắt Tiêu Lĩnh Vu lại lượm thanh đoản kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn lo âu về sự yên nguy của nghĩa phụ, nhưng cũng không dám kháng cự mệnh lệnh của Trang Sơn Bối, đành để lão dắt đi.

Trang Sơn Bối ngó thanh đoản kiếm trong tay, thở dài nói:

-Nhà sư kia quả võ công rất cao cường. Ta đã toàn lực liệng kiếm ra mà hớt đứt có hai ngón tay lão.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần nhìn lại quả thấy trên đám cỏ xanh có hai ngón tay rớt xuống máu chảy đầm đìa.

-Đây là ngón tay vô danh và ngón tay út. Đáng tiếc ơi là đáng tiếc!...

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Điều chi đáng tiếc?

Trang Sơn Bối đáp:

-Đáng tiếc hoả hậu của ta còn non kém một chút. Hỡi ôi! Nếu tăng gia thêm phần hoả hậu thì bữa nay nhà sư áo đỏ kia dù có thoát chết thì cũng bị cụt một cánh tay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Ngự kiếm thuật của lão tiền bối đã được mấy thành hoả hậu rồi?

Trang Sơn Bối đáp:

-Còn kém lắm! Chỉ có thể nói là mới vào đến ngưỡng cửa.

Vẻ mặt lão bỗng biến thành rất nghiêm trọng, nói tiếp:

-Đáng tiếc là môn tuyệt kỹ này chỉ đến ta là thất truyền.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy câu nói có dụng ý gì, nhưng chàng chưa hiểu thấu. Bất giác chàng cau mày ra chiều suy nghĩ.

Lúc này Trang Sơn Bối đã dắt Tiêu Lĩnh Vu qua mấy lùm cây rậm. Lão hỏi:

-Hài tử! Ngươi nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu tử đang nghĩ không biết làm thế nào để Ngự kiếm thuật còn lưu truyền mãi ở thế gian?

Trang Sơn Bối nói:

-Tuyệt kỷ này không phải tầm thường, chẳng thể bạ ai cũng truyền được. Nếu hạng tư cách không tốt mà luyện kiếm thuật đó thì cũng chỉ đến như ta, tức là chỉ luyện kiếm đả thương người mà thôi, suốt đời không thành công như ý muốn được.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Nếu ta muốn giúp sức Khâu tỷ tỷ chống lại bao nhiêu anh hùng thiên hạ thì phải luyện thành võ công thượng thặng này mới được.

Chàng liền hỏi:

-Lão tiền bối! Không hiểu vãn bối có thể học được môn tuyệt kỷ đó chăng?

-Ngươi cốt cách thanh kỳ là một nhân tài luyện võ ngàn năm khó kiếm. Nếu ngươi chịu khổ công tu luyện thì trong vòng mười năm có thể thành tựu được.

Tiêu Lĩnh Vu mừng thầm nói:

-Cái đó còn tuỳ ở lượng từ bi của lão tiền bối.

-Theo chỗ ta biết thì Ngự kiếm thuật là chỗ tuyệt đỉnh về kiếm đạo. Nếu kiếm đạo còn có chỗ thật cao hơn thì ta đành chịu là mình hủ lậu chưa biết tới.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nghĩa phụ của vãn bối rất tán dương môn nội công chính tông của lão tiền bối và kiếm thuật cũng trác tuyệt một thời...

Trang Sơn Bối cười nói:

-Nghĩa phụ ngươi tuy nói đúng, nhưng đó là nói chỗ ta hiểu biết chứ không phải về chỗ võ công ta đã thành tựu...

Lão ngửa mặt lên thở phào một cái nói tiếp:

-Về tiên thiên thể chất của ta bị hạn chế khá nhiều. Ngoài 20 tuổi ta mới bắt đầu luyện võ. Tuy ta tìm được danh sư mà không thành tựu lớn lao. Ta không dám phụ ơn ân sư mà chỉ tự trách mình không đương nổi đại nhiệm. Dù ta gắng công rèn luyện cũng không toại nguyện được...

Lão từ từ quay lại dương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Hài tử! Ngươi đã hiểu rõ lời ta nói chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lúc trước gật đầu nhưng sau lại lắc đầu đáp:

-Vãn bối không hiểu rõ lắm.

Trang Sơn Bối trỏ vào hai ngón tay đứt trên đám cỏ đáp:

-Nhà sư áo đỏ bị đứt hai ngón tay này thế nào cũng ôm mối cừu hận. Mối cừu hận này y sẽ tính nợ với ngươi. Hỡi ơi! Bọn ta ẩn cư trong hang thẳm mấy chục năm trời tuy tỷ đấu hoài chưa phân thắng bại, nhưng trong lòng cũng đã có cảm giác tự phụ, nghĩ rằng: Ba người chúng ta tuy suốt đời phân cao thấp, song mấy chục năm nay nghiên cứu võ công thì trong võ lâm chỉ có ba người bọn ta là cao hơn hết. Cuộc chiến với nhà sư áo đỏ bữa nay khiến cho mối tự phụ trong lòng ta lập tức tiêu tan mà còn gây cho ngươi một kẻ kình địch. Sau này ngươi bôn tẩu giang hồ nếu chạm trán nhà sư kia, y quyết không tha ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chẳng lẽ lão tiền bối và Liễu Tiên Tử đều không hạ được nhà sư đó hay sao?

Trang Sơn Bối đáp:

-Nhà sư chuyến này bị thương ra đi nhất định tìm một nơi bí ẩn điều trị thương thế. Y bị đau đớn chắc không dám trở lại Tam thánh cốc nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Té ra nơi đây kêu bằng Tam thánh cốc và cái tên này chắc do ba vị ở đây đặt ra?

Trang Sơn Bối khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói:

-Ta chỉ lo ngày sau hắn trút giận lên đầu ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Cái đó không cần. Nếu vãn bối không đánh nổi lão lại chạy đến Tam thánh cốc.

Trang Sơn Bối buồn rầu nói:

-E rằng bọn ta khó còn sống lâu được.

Hai người đang nói chuyện, bỗng thấy Liễu Tiên Tử hấp tấp chạy vào.

Trang Sơn Bối đứng dậy nghênh tiếp, hỏi ngay:

-Thương thế của Nam huynh ra sao?

Chương 29: Ai Đã Mạo Danh Tiêu Đại Hiệp

Liễu Tiên Tử nhìn Trang Sơn Bối đáp:

-Không hề chi. Chẳng ngờ hắn lại là con người ti tiện đến thế! Sau này nếu còn chạm trán quyết chẳng buông tha.

Trang Sơn Bối mỉm cười nói:

-Hắn chuồn vào cửa Không cũng chẳng ngoài mục đích bịp bợm để nương tử coi mà thôi.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Như vậy cũng hay. Nam huynh tuy bị thương một chút nhưng giải trừ được mối oán hận giữa chúng ta từ mấy chục năm nay. Vậy y bị thương cũng đáng.

Liễu Tiên Tử đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu lảng sang chuyện khác:

-Anh đồ gàn! Anh coi tư chất Vu nhi thế nào?

Trang Sơn Bối đáp:

-Gã là nhân tài hiếm có ở đời.

Liễu Tiên Tử hỏi:

-Vậy mà sao lão không thành toàn cho gã?

Trang Sơn Bối cười đáp:

-Tiểu đệ đã nhận lời với Nam huynh truyền thụ những điều sở học cho gã. Tiên Tử còn muốn tiểu đệ thành toàn cách nào nữa?

Liễu Tiên Tử nói:

-Lão đã có lòng yêu thương sao không thu nạp gã vào môn trường?

Mụ quay lại bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Thằng nhỏ ngốc dại kia! Còn chờ gì nữa mà chưa làm lễ bái kiến sư phụ?

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi sụp lạy Trang Sơn Bối, làm lễ bái sư.

Liễu Tiên Tử cười nói:

-Vu nhi tuy là nghĩa tử của Nam huynh nhưng là đồ đệ của lão. Nếu ngày sau gã không đánh nổi người là tội ở lão không dạy cho đến nơi.

Trang Sơn Bối nét mặt nghiêm trang chắp tay xá dài nói:

-Mong rằng Liễu Tiên Tử cũng hết lòng cho.

Liễu Tiên Tử cười nói:

-Lão thân biết được đến đâu quyết truyền dạy cho kỳ hết chứ không dấu diếm.

Mụ chưa dứt lời đã nhảy vọt ra xa ngoài hai trượng.

Trang Sơn Bối lắc đầu nói:

-Lúc giận thì như dùi đâm vào trái tim mà lúc thương yêu thì ngọt như mía lùi.

Bà này đúng là đàn bà.

Tiêu Lĩnh Vu tuy sinh lòng hoài nghi mà không dám hỏi, chỉ ôm trong bụng.

Trang Sơn Bối quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Đi coi nghĩa phụ ngươi xem sao?

Hai người tiến vào căn nhà gỗ thấy Nam Dật Công nằm trên giường cây. Liễu Tiên Tử đứng bên giường đang vận nội công thúc đẩy vào huyệt đạo để trị thương cho lão.

Liễu Tiên Tử thấy hai người vào, mụ mỉm cười vẫn không dừng tay.

Trang Sơn Bối nhìn sắc mặt Nam Dật Công cười nói:

-Thương thế của Nam huynh tuy không có gì đáng ngại nhưng cũng nên điều dưỡng dăm ba ngày mới có thể phục hồi thần công. Tiểu đệ dẫn Vu nhi tạm trú tại căn thạch thất của Nam huynh.

Liễu Tiên Tử dừng tay cười đáp:

-Gã là đồ đệ của lão, lão muốn đưa đi đâu thì đưa.

Trang Sơn Bối mỉm cười dắt Tiêu Lĩnh Vu rời khỏi căn nhà gỗ. Năm bữa sau Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử song song đi tới thạch thất. Tiêu Lĩnh Vu đang hành công đến lúc khẩn yếu, chàng biết nghĩa phụ vào nhà mà không dám đứng lên bái kiến.

Trang Sơn Bối thấy Nam Dật Công đã hoàn toàn bình phục, tinh thần tráng kiện,người lão dường như trẻ lại khá nhiều. Lão biết cặp sư huynh sư muội này mấy chục năm nay oán hận nhau, nay đã tiêu giải hết. Có điều đáng tiếc là tuổi thanh xuân không thể vãn hồi được. Thời gian trôi qua không trở lại. Hai người đều tuổi ngoại sáu mươi. Bóng chiều tuy đẹp nhưng đã gần tới lúc hoàng hôn.

Nam Dật Công thấy Tiêu Lĩnh Vu luyện công cần mẫn thì trong bụng mừng thầm. Lão dắt Liễu Tiên Tử, khẽ nói:

-Chúng ta không nên quấy rối buổi học của đồ đệ Trang huynh.

Rồi hai người song song trở gót.

Ngày tháng thoi đưa. Tiêu Lĩnh Vu được sư phụ, nghĩa phụ và Liễu Tiên Tử đốc thúc nghiêm mật rèn luyện mấy năm. Tuy chân hoả hậu của chàng hãy còn sút kém nhưng đã thụ lãnh hết chân truyền về yếu quyết võ công của ba người.

Một hôm Tiêu Lĩnh Vu luyện kiếm xong quay vào thạch thất thấy Trang Sơn Bối ngồi xếp bằng dương mắt lên dường như đang chờ chàng. Tiêu Lĩnh Vu đặt đoản kiếm xuống, sụp lạy hỏi:

-Sư phụ! Sư phụ có điều chi dạy bảo đồ nhi?

Trang Sơn Bối gật đầu hỏi lại:

-Vu nhi! Ngươi có nhớ ở trong sơn động này đã bao lâu rồi không?

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

-Đã được hơn năm năm.

Trong thời gian này bất luận ngày đêm, mưa nắng, chàng khổ công rèn luyện các môn thần công. Thời giờ vun vút trôi qua, chàng cơ hồ quên hết, phải ngẫm nghĩ lâu mới tính ra được.

Trang Sơn Bối nói:

-Đúng thế! Hơn năm năm rồi. Vậy ngươi nên trở lại giang hồ cho thêm phần lịch duyệt.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nói:

-Võ công của đệ tử chưa được thành tựu.

Trang Sơn Bối lắc đầu nói:

-Học nghệ chẳng bao giờ hết được. Ngươi có ở lại năm năm nữa cũng vẫn cảm thấy võ công mình chưa đến trình độ tuyệt vời. Thực ra ngươi đã hấp thụ hết những môn tuyệt học của ba chúng ta rồi. Bây giờ chỉ cần tự mình rèn luyện khắc khổ cũng đủ tiến bộ.

Tiêu Lĩnh Vu để hết tâm trí vào việc luyện võ, không lưu tâm gì đến sự vật xung quanh. Bây giờ chàng nghĩ kỹ lại mới nhớ ra sư phụ, nghĩa phụ và Liễu Tiên Tử gần nửa năm nay rất ít khi rời khỏi căn nhà gỗ và toà thạch thất. Chàng ngấm

ngầm cảm thấy ba người đã già đi nhiều rồi.

Chàng ngửng đầu lên nhìn thấy mái tóc xanh của sư phụ đã biến thành hoa râm thì trong lòng không khỏi bồi hồi.

Chàng khẽ cất tiếng gọi:

-Sư phụ!...

Trang Sơn Bối bỗng trừng mắt lên ngắt lời:

-Nghĩa phụ ngươi và Liễu Tiên Tử đang chờ ngươi ở trong nhà gỗ, ngươi mau đến đó bái biệt. Bữa nay ngươi sẽ rời khỏi hang này trước khi mặt trời lặn.

Mấy lời đanh thép khiến Tiêu Lĩnh Vu không dám nói gì nữa. Chàng sụp lạy ba lạy rồi rời khỏi căn nhà đá đi về phía nhà gỗ.

Cửa nhà mở rộng. Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử sóng vai ngồi xếp bằng trên giường.

Nam Dật Công râu tóc bạc phơ, da mặt khô đét vàng khè tựa hồ bị bệnh nặng mới khỏi.

Liễu Tiên Tử ngày trước dong mạo diêm dúa nay cũng biến đổi rất nhiều. Sắc mặt lợt lạt dăn deo. Còn đâu tươi đẹp như hồi chàng mới đến?

Ba người ở chốn hang sâu này mấy chục năm trời, tỷ võ mấy chục lần nhưng tuổi thanh xuân trước vẫn giữ được.

Nam Dật Công tuy tóc bạc mà da dẻ hồng hào.

Trang Sơn Bối mái tóc xanh rì, mặc áo nho sinh coi như người lối bốn mươi tuổi.

Liễu Tiên Tử giỏi thuật trụ nhan, tươi đẹp như một thiếu phụ còn xanh hơ hớ.

Nhưng ngày nay ba người hiển nhiên đã biến thành già nua, lâm vào tình trạng ngọn đèn tàn trước gió, chẳng hiểu tắt lúc nào.

Tiêu Lĩnh Vu rất đỗi thương tâm. Hai hàng nhiệt lệ bất giác trào ra.

Nam Dật Công khẽ buông tiếng thở dài nói:

-Hài tử! Đừng khóc nữa. Trong thiên hạ tiệc vui nào cũng đi đến lúc giải tán.

Ngươi ở trong hang sâu này đã năm năm có lẻ, nên ra ngoài coi cảnh vật xem sao...

Lão thò tay với lấy chiếc bọc màu vàng ở đầu giường nói:

-Đây là những vật quý nhất đời của Liễu cô mẫu, nay tặng cho ngươi hết để làm hành trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vu nhi năm năm trời ngày đêm luyện võ chưa tỏ được chút hiếu tâm. Xin cho Vu nhi ở lại ba ngày gọi là hết tình hiếu đạo cùng nghĩa phụ cùng cô mẫu.

Liễu Tiên Tử lắc đầu mỉm cười đáp:

-Hài tử! Ngươi có lòng như vậy thật là quý hoá. Nhưng bữa nay ngươi rời khỏi nơi đây là một việc chúng ta đã quyết định từ nửa năm trước. Nghĩa phụ, sư phụ ngươi cùng ta đã thảo luận lưu ngươi lại đến bữa nay. Hỡi ôi! Hài tử! Chúng ta đã tận tâm kiệt lực rồi. Chỉ lưu ngươi lại một giờ nữa...

Bà khẽ buông tiếng thở dài cất giọng từ ái nói tiếp:

-Trong bọc này có một tấm địa đồ do thủ bút của sư phụ ngươi vẽ ra trỏ rõ đường xuống núi. Ngoài ra còn cái bao tay bằng da con Giao Long ngàn năm có thể tránh được đao kiếm. Đó là vật trân quý nhất đời ta, ta cũng cho ngươi để phòng khi dùng đến. Sau nữa là hai viên linh đan có công hiệu khởi tử hồi sinh, cùng trị thương trừ độc. Ngươi cất giữ cẩn thận đi rồi sắp sửa lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu xách bọc vải vàng lên, dùng dằng không nỡ rời tay. Chàng đứng tựa cửa gạt lệ chưa chịu bước đi.

Nam Dật Công đột nhiên trừng mắt lên quát hỏi:

-Thằng ngốc kia! Sao không chịu thượng lộ? Còn quyến luyến gì nữa?

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần sụp lạy từ biệt nói:

-Nghĩa phụ cùng cô mẫu hãy trân trọng. Vu nhi xin cáo từ.

Chàng lảo đảo bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Liễu Tiên Tử vẫy tay một cái, hai cánh cửa đóng sập lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn quay về hướng căn nhà lạy hai lạy rồi mới ra đi.

Đột nhiên chàng nhớ ra chưa cáo biệt sư phụ liền lật đật chạy vè nhà đá thì thấy trống rỗng. Trang Sơn Bối không biết đã bỏ đi đâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đau khổ. Chàng đi quanh thạch thất một lượt rồi uể oải cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu hôm nay đã thành một tay cao thủ bậc nhất võ lâm, khác hẳn ngày mới đến. Chàng đề tụ chân khí tung mình trèo lên sườn núi dựng đứng cao hàng trăm trượng.

Trên đỉnh núi băng vẫn đóng nguyên như cũ. Nhưng ngày nay bóng chàng phản chiếu rất rõ. Chàng đã biến thành người khác, không còn là đứa con nít mà biến ra thành trang thiếu niên anh tuấn hiên ngang tấm thân 7 thước.

Tiêu Lĩnh Vu ngó quần áo mới nhớ tới bấy lâu nay mình không mặc áo, toàn thân chỉ đeo một chiếc quần đùi.

Chàng mặc quần áo vào, ngó lại Tam thánh cốc một lần nữa. Hoa cỏ trong hang vẫn xinh tươi như ngày mới đến. Chàng nhớ lại hơn năm năm trời chưa gặp lúc nào cỏ hoa tàn tạ thì nghĩ thầm:

-Té ra cây cỏ trong hang này tứ thời bát tiết quanh năm như mùa xuân.

Chàng lại lạy hang núi ba lạy miệng lầm rầm cầu chúc:

-Ba vị lão nhân gia sống lâu muôn tuổi!

Đoạn chàng đứng dậy theo chỉ thị trong đồ hình xuống núi.

Trang Sơn Bối hoạ địa đồ rất rõ. Tiêu Lĩnh Vu theo đó mà rong ruổi. Chàng đi một đêm và nửa ngày. Sáng hôm sau mới ra khỏi khu vực núi non. Nhác trông nước chảy cuồn cuộn, chàng đã tới bờ sông Trường Giang.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn dòng nước đục chảy ngang trời trong lòng nảy ra vô ngàn cảm khái. Chàng hồi tưởng lại lúc rớt xuống sông hãy còn rõ ngay trước mắt, mà đã cách đây năm năm rồi.

Quãng thời gian năm năm trong đời người không phải là ngắn ngủi. Chàng nhớ tới Khâu tỷ tỷ, không hiểu có được bình yên chăng? Bất giác chàng ngửa mặt hú lên một tiếng rồi bon bon chạy về phía trước.

Vừng thái dương bò lên gần đỉnh đầu. Tiêu Lĩnh Vu vẫn ra sức chạy. Chàng không hiểu đã đi được bao nhiêu đường đất, bỗng thấy người đi đường chen vai thích cánh, thì ra đây là một toà thị trấn nhiệt náo.

Trong địa đồ Trang Sơn Bối chỉ vẽ đường ra khỏi khu vực núi non. Còn ngoài ra không chua rõ nên chẳng hiểu đây là đâu. Chàng tiến vào khu nhiệt náo, thấy mùi rượu bốc lên xông vào mũi.

Chàng đang đói ngấu, ngửng đầu nhìn thấy một toà tửu lâu cao lớn sừng sững trước mặt. Chàng liền bước vào.

Tửu quán này làm ăn hưng thịnh. Mười mấy bàn đều có khách ngồi đầy.

Tiêu Lĩnh Vu quần áo đã cũ mèm, rách mướp, lại không hợp với thân mình. Cặp giò chàng hở ra, chân đi dép cỏ, chính chàng dùng những dây rừng chế ra. Đôi dép này chàng đi suốt ba ngày trời đã rách tan.

Thực khách trong tiệm toàn là những người đi xe, đi ngựa, đi thuyền tới. Họ thấy Tiêu Lĩnh Vu chân trần dép cỏ, áo quần không được tề chỉnh đã có ý khinh khi.

Lại gặp lúc giữa trưa nhà hàng đang bận bịu túi bụi, chẳng ai lý gì đến chàng.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu lòng người nóng lạnh, chàng cho là những gia nhân đang mải mê nấu nướng dọn bàn không rảnh để đón tiếp chàng. Chàng thấy dưới nhà đông khách quá liền cất bước lên lầu.

Quang cảnh trên lầu khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải ngạc nhiên. Bàn ghế sạch như chùi mà không một thực khách. Trong lòng buồn bực, chàng nghĩ thầm:

-Dưới nhà chật ních không còn bàn nào trống mà trên lầu sao lại chẳng có một ai?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy một tên tiểu bảo đi tới. Gã nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Phải chăng đại giá là tân khách của Chu nhị gia mời đến?

Tiêu Lĩnh Vu ăn mặc rất cổ quái khiến cho tiểu bảo sinh lòng ngờ vực nhưng không dám khinh mạn.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày hỏi lại:

-Chu nhị gia ư? Chu nhị gia là ai?

Điếm tiểu nhị trừng mắt lên quát:

-Thằng lỏi này giỏi thiệt! Định vào đây ăn cắp à? Muốn tốt thì bước đi!

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi lại:

-Tại sao vậy?

Tiểu bảo thấy Tiêu Lĩnh Vu đầu bù tóc rối, quần áo rách rưới, chân trần dép cỏ.

Gã cho là chàng không phải giang hồ hào khách do Chu nhị gia thỉnh đến và nhất định là một thằng nhỏ chăn trâu ở trong làng chạy vào. Gã tức giận quát lên:

-Thằng con nít mọi rợ này! Cút đi cho lẹ!

Gã vung tay đập vào ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Hiện nay võ công Tiêu Lĩnh Vu đâu phải tầm thường. Dù chàng không vận khí cũng có bản năng chống đỡ sức công kích. Phát chưởng của điếm tiểu nhị đánh trúng ngực Tiêu Lĩnh Vu chẳng khác gì đánh vào sắt đá. Xương tay đau đớn như dần. Đồng thời luồng sức mạnh phản chấn hất ngược lại. Gã không tự chủ được.

Ngã lăn lông lốc, đầu đụng vào chân bàn. Bàn đổ, chén bát văng đi vỡ loảng choảng.

Tên tiểu bảo mặt mũi sưng vù, đầu sứt máu chảy. Gã sợ quá lồm cồm bò dậy xá dài nói:

-Bẩm đại gia! Tiểu tử có mắt như mù, chẳng nhìn thấy núi Thái Sơn. Lúc Chu nhị gia tới, xin lão gia đừng nhắc đến chuyện này. Mời lão gia ngồi. Tiểu tử đi lấy bình trà mời lão gia uống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã vừa tỏ ra hỗn xược, bây giờ lại hết sức cung kính thì không khỏi cười thầm trong bụng. Chàng toan nói cho gã hay rằng mình không biết Chu nhị gia là ai thì gã đã ôm đầu chạy đi rồi.

Chàng nhìn bóng sau lưng tên tiểu nhị chạy xuống cầu thang lầu, tính thầm trong bụng:

-Chu nhị gia vào đây nếu không phải là nhân sĩ nổi tiếng cũng là hùng chúa lục lâm. Để rồi ta sẽ hỏi tra xem Khâu tỷ tỷ lạc lõng nơi đâu. Vụ này ta dò la ở miệng những nhân sĩ võ lâm mới biết được. Huống chi trong túi không tiền, bụng lại đói meo. Ta hãy ăn no một bữa rồi sẽ tính.

Lát sau, gã tiểu nhị vừa rồi đầu buộc vải trắng hai tay bưng trà lại. Gã rót trà ra chung rồi thu dọn chén bát vỡ đi. Thái độ vẫn cực kỳ cung kính.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi bàn bên cửa sổ nhìn xuống dưới cầu thang thấy người đến rất đông đảo. Chàng định chuyến này trở lại giang hồ thám thính tin tức Khâu tỷ tỷ,trước hết là phải kiếm Trung Châu nhị cổ vì hai nhân vật này thành danh lừng lẫy,chàng chắc mẩm tìm chúng chẳng khó khăn gì.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng bước chân vang lên. Chàng quay đầu nhìn ra thì thấy một lão già chòm râu bạc và dài, thân thể cao lớn, dắt một thiếu nữ áo xanh mới 15, 16 tuổi. Mi mắt nàng bao phủ làn khí u uất. Chân nàng

cất bước trang nghiêm, vẻ mặt lạnh như băng sương.

Lão già mày rậm mắt to, mặt vuông miệng rộng, tinh thần quắc thước, da dẻ hồng hào. Cặp mắt lão lấp loáng nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi ngồi xuống bàn đối diện.

Thiếu nữ áo xanh ngồi xuống bên lão. Vẻ mặt vẫn nghiêm trang không nhìn nghiêng nhìn ngửa.

Điếm tiểu nhị thấy hai người này vẻ mặt nghiêm khắc không dám hỏi han gì. Gã bưng trà lại tươi cười nói:

-Lão gia tử! Chắc lão gia tử là quý khách của Chu nhị gia?

Lão già hắng dặng một tiếng chứ không trả lời.

Điếm tiểu nhị đã bị một vố đau với Tiêu Lĩnh Vu, bây giờ thấy lão già vẻ mặt kém tươi, liền đặt bình trà xuống rồi khom lưng lui ra.

Hai luồng nhãn quang của lão già vẫn chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Chàng thấy lão ngó dữ quá hơi khó chịu,liền quay đầu trông ra cửa sổ.

Bỗng nghe tiếng bước chân trên ván gác. Lão già đã đứng dậy bước tới tay cầm chung trà hỏi:

-Tiểu huynh đệ cao tính đại danh là gì?

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đáp:

-Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Lão tiền...

Chàng định xưng hô "Lão tiền bối", nhưng mới nói dở câu sực nhớ tới lời dặn của nghĩa phụ: Bất luận gặp nhân vật võ lâm nào cũng chỉ xưng hô ngang hàng,chàng liền đổi giọng:

-Lão huynh có điều chi dạy bảo?

Cặp lông mi dài của lão già nhíu lại, mặt hơi biến sắc. Cả thiếu nữ áo xanh cũng không khỏi ngạc nhiên, dương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe lão già tự nói một mình:

-Trên đời thiếu gì kẻ trùng tên. Tiêu Lĩnh Vu này chưa chắc đã phải Tiêu Lĩnh Vu kia.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói động tâm hỏi lại:

-Phải chăng lão huynh đài đã gặp một vị Tiêu Lĩnh Vu nào đó?

Lão già đáp:

-Lão phu là Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Đoan Mộc lão huynh!

Rồi chàng nghĩ thầm:

-Thật là mắc cỡ! Mình quên không thỉnh giáo tính danh lão.

Lão già từ từ đặt chung trà xuống, giơ tay phải ra nói:

-Bữa nay lão phu được gặp Tiêu đại hiệp thật là vinh hạnh!

Tiêu Lĩnh Vu thấy tay lão đưa gần tới trước ngực, cũng giơ tay ra nói:

-Tiểu đệ còn mong Đoan Mộc lão huynh chỉ giáo thêm cho.

Bỗng thấy năm ngón tay bị riết chặt lại. Lão đã nắm lấy tay chàng.

Tiêu Lĩnh Vu thiếu lịch duyệt giang hồ, tuy bắt tay lão mà không phòng bị.

Chàng cảm thấy chưởng thủ của lão dần dần thu chặt lại mới cảnh giác, liền ngấm ngầm đề tụ chân khí vào tay mặt.

Lão già thấy bàn tay chàng trước mềm sau cứng rồi biến thành rắn như gang thép thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, nghĩ thầm:

-Tiêu Lĩnh Vu bôn tẩu giang hồ chưa được một năm mà thanh danh vang dội.

Quả nhiên tiếng đồn không ngoa.

Lão liền buông tay ra cười ha hả nói:

-Thịnh danh của Tiêu huynh không phải may mà được, lão phu cam bề đắc tội.

Giọng nói của lão ra chiều rất cung kính.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Lão huynh dạy quá lời. Nội lực của lão huynh cũng chẳng kém gì tiểu đệ.

Chàng băn khoăn trong dạ, nghĩ thầm:

-Lão kêu ta bằng Tiêu đại hiệp thì nhất định lão nhận lầm với Tiêu Lĩnh Vu nào khác rồi.

Lão già buông chung xuống toan trở gót quay đi, Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên chắp tay thi lễ nói:

-Xin lão huynh đài hãy thong thả cho tại hạ thỉnh giáo một điều.

Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính dừng bước, từ từ quay đầu lại, cười hỏi:

-Tiêu huynh có điều chi dạy bảo?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ trước kia chưa từng bôn tẩu giang hồ. Nay mới ra là lần đầu. Sao lại...

Đoan Mộc Chính ngẩn người ra ngắt lời:

-Tiêu huynh giỡn cợt lão phu hay là muốn hỏi thật?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Dĩ nhiên tiểu đệ chân tâm. Có lý đâu lại giỡn cợt lão huynh?

Đoan Mộc Chính hỏi:

-Tiêu huynh nói vậy thì ra không phải Tiêu Lĩnh Vu kia thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ mới chân chính là Tiêu Lĩnh Vu. E rằng có người nào đó muốn mạo danh tiểu đệ.

Đoan Mộc Chính vẫn dòm ngó Tiêu Lĩnh Vu không ngớt. Hồi lâu lão mới thở dài nói:

-Nếu quả hai vị không phải là một người thì lão phu cũng không sao hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Nguyên nhân câu chuyện ở đâu mà ra?

Đoan Mộc Chính đáp:

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Tiêu Lĩnh Vu kia nhân phẩm cao nhã, ẩn hiện bất thường, võ công cực cao, tuổi cũng xấp xỉ với Tiêu huynh đây. Hiện nay tuy Tiêu huynh áo vải dép gai nhưng không dấu nổi vẻ hiên ngang anh tuấn, nhân phẩm cao nhã...

Bỗng nghe có tiếng ầm ầm, tựa hồ nhiều người đang lên lầu.

Đoan Mộc Chính chắp tay nói:

-Vụ này lúc nào chúng ta lại nói chuyện.

Lão vừa dứt lời thì người đã trở về nguyên vị ngồi xuống rồi.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

-Khinh công lão này không phải tầm thường.

Trong nháy mắt, trước cửa cầu thang đã có mười mấy người kéo lên.

Bọn người này ăn mặc khác nhau. Người thì áo chùng, kẻ thì võ phục. Nhưng người nào cũng mắt lộ hàn quang, vừa trông đã biết ngay họ đều là những nhân vật võ lâm.

Bát Thủ Thần Long ngồi xoay người đi, cố ý né tránh thị tuyến của bọn người lên lầu.

Mấy chục luồng nhãn quang lấp loáng đều dòm ngó Tiêu Lĩnh Vu, Bát Thủ Thần Long và đằng sau lưng thiếu nữ áo xanh.

Ngoài Tiêu Lĩnh Vu, Đoan Mộc Chính và thiếu nữ áo xanh vẫn quay mặt đi để tránh những luồng nhãn quang của bọn kia.

Đột nhiên một đại hán trung niên lối 40 tuổi rẽ mọi người tiến lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

-Đại giá là ai? Có nhận được thiếp mời của Tam trang chúa ở tệ trang không?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt ngó thấy người đầu nhọn tai quắt thì trong lòng chẳng có hảo cảm gì. Chàng lạnh lùng buông thõng:

-Tiêu Lĩnh Vu!

Ba chữ này dường như có uy lực rất lớn. Đại hán trung niên kinh hãi lùi lại hai bước chắp tay nói:

-Té ra là Tiêu đại hiệp. Tại hạ thất kính mất rồi.

Chương 30: Tiêu Lĩnh Vu Trổ Tài Thần Võ

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

-Được lắm, cái tên Tiêu Lĩnh Vu này nổi oai phong tưởng cũng dễ tìm.

Ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp:

-Các hạ dạy quá lời.

Hán tử trung niên vẻ mặt tươi cười, lại xá dài nói:

-Nhị trang chúa không biết hành tung đại giá thành ra không đưa thiếp mời được. Mong rằng Tiêu đại hiệp miễn trách cho.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

-Bất tất phải thế!

Lại nghe tiếng bước chân vang lên. Một gã thiếu niên quần áo lịch sự dẫn hai tên tiểu đồng bước lên lầu.

Quần hào tới tấp đứng dậy chắp tay thi lễ. Thái độ mọi người đối với gã thiếu niên sang trọng này ra chiều cung kính.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Không hiểu nhân vật này là ai?

Đại hán đầu nhọn tai quắt vội bước lại gần nói nhỏ với thiếu niên một hồi.

Thiếu niên ban đầu nhíu cặp lông mày rồi sau gật đầu mỉm cười, đi thẳng về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Khi gã còn cách chừng bốn, năm bước đã dừng lại chắp tay tự giới thiệu:

-Tiểu đệ là Chu Triệu Long, không hay đại giá Tiêu huynh đến tệ xứ nên chưa kịp nghênh tiếp. Mong rằng Tiêu huynh lượng thứ cho.

Thiếu niên này mày xanh mắt sáng ăn mặc hoa lệ. Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng lưỡi cũng đoán ra

được gã là Chu nhị gia mà điếm tiểu nhị đã nhắc đến lúc trước.

Chàng liền đứng dậy gật đầu nói:

-Chu huynh dạy quá lời. Tiểu đệ lần đầu đến quý địa đã thấy nhân vật phồn thịnh...

Chu Triệu Long vươn tay ra chụp lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm nhả kình lực ra.

Tiêu Lĩnh Vu đã bị Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính chơi một vố cơ hồ không kịp ứng biến. Bây giờ Chu Triệu Long lại giở trò cũ, chàng đã đề phòng liền vận chân khí vào tay mặt chứ không tránh. Chàng giả vờ như không thấy gì.

Chu Triệu Long nắm giữ cổ tay Tiêu Lĩnh Vu toan giở thủ đoạn tàn độc bóp vào huyệt mạch trọng yếu. Gã chắc mẩm nếu anh chàng này đúng là Tiêu Lĩnh Vu tất nhiên né tránh, bằng không phải thì gã chỉ bóp mạnh một cái là có thể đưa chàng vào chỗ chết.

Tiêu Lĩnh Vu mới bước chân vào chốn giang hồ thì biết những điều hiểm ác xảo trá trong võ lâm thế nào được. Tuy chàng không né tránh yếu huyệt nhưng nội công thâm hậu. Về môn Vô thượng tâm pháp chàng đã luyện được đến 7 thành hoả hậu. Chàng vận nội kình khiến cho cánh tay thành cứng như thép và tự nhiên phong toả được huyệt mạch.

Chu Triệu Long tưởng chừng như nắm vào thanh sắt và cảm thấy trong da thịt Tiêu Lĩnh Vu có luồng chân khí lưu động. Gã giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Nội công thằng lỏi này quả nhiên thâm hậu vô cùng!

Gã vội buông tay cười nói:

-Được nghe thịnh danh của Tiêu huynh, tiểu đệ rất lấy làm ngưỡng mộ, hận mình chưa có dịp hội ngộ. Bữa nay được gặp đây thật là thoả lòng khát vọng.

Gã nhìn quần hào vẫy tay nói:

-Mời các vị vào tiệc đi!

Đại hán đầu nhọn khom lưng nói:

-Kiếm Môn Song Anh và Tam cô nương ở Đường gia chưa tới...

Chu Triệu Long xua tay ngắt lời:

-Bất tất phải chờ bọn họ.

Đại hán ra chiều khó nghĩ khẽ nói:

-Bữa tiệc này Nhị trang chúa đặt ra để thết ba vị đó…

Chu Triệu Long lại vừa cười vừa ngắt lời:

-Bây giờ có thể đổi bữa tiệc ấy làm bữa thết Tiêu huynh.

Đại hán không dám nói nữa, quay lại bảo tiểu nhị:

-Bày tiệc ra đi!

Chỉ trong khoảnh khắc, rượu và nhắm đã bày ra đầy bàn.

Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu ngồi bàn trên. Gã nâng chung rượu cười nói:

-Tiêu huynh dày dạn phong trần, đùa cợt gió mây chẳng khác nào con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Bữa nay tới đây vinh quang cho tiểu đệ, lại tự báo tính danh cùng nhau tương kiến thật khiến cho tiểu đệ cảm kích muôn vàn!

Tiêu Lĩnh Vu muốn giải thích về chuyện ngẫu nhiên chàng tới đây, nhưng chàng thấy vụ này rất phức tạp không biết khởi chuyện từ đâu, liền cũng nâng chung rượu lên đáp:

-Chu huynh thật là khách khí!

Trong đầu chàng xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ:

-Kẻ nào mạo danh mình hãy để đó. Ta hãy mượn danh dự của gã cũng chẳng có chi quá đáng. Vả lại trước tình cảnh này dù mình có nói đến muôn ngàn điều vị tất đã giải thích được rõ ràng.

Chàng nghĩ vậy rồi yên tâm lại.

Chu Triệu Long dường như có ý muốn giao kết với Tiêu Lĩnh Vu. Gã bồi tiếp chàng một cách rất nồng hậu khiến cho quần hào kính trọng theo. Mọi người đứng lên tới tấp mời rượu, thái độ cực kỳ kính cẩn, tưởng chừng tâng bốc chàng lên chín từng mây.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu rõ mọi điều, vừa bước chân vào chốn giang hồ đã được người sùng kính, dù chàng thông minh rất mực nhưng không khỏi cảm thấy tấm thân nhẹ nhõm như muốn bay bổng trên lưng trời. Chàng thấy mọi người ân cần với mình, bất giác trong lòg nẩy ra mối hảo cảm.

Chu Triệu Long vẫn giữ được địa vị kính cẩn mà không khỏi tự ty. Câu nào cũng lộ ra con người rất mực khiến cho Tiêu Lĩnh Vu giận mình gặp gã quá muộn.

Giữa lúc mọi người nồng nhiệt tiếp đãi Tiêu Lĩnh Vu, Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính và thiếu nữ áo xanh vẫn ngồi yên trong góc phòng thành ra càng thêm vẻ thê lương hiu quạnh.

Chu Triệu Long ngấm ngầm ra hiệu cho quần hào đừng tra hỏi gì đến lão già và thiếu nữ vì họ đã có ý lánh mặt nên quần hào cũng không đến quấy nhiễu họ. Có điều họ Chu vẫn để ý ngấm ngầm theo dõi từng cử động của lão già và thiếu nữ áo xanh.

Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu thường qua lại giang hồ, hoặc chàng lưu tâm một chút là lập tức phát giác ra Chu Triệu Long vẫn coi chừng hai người này. Nhưng chàng bị quần hào bao vây tiếp đãi ân cần không cần để ý đến chuyện ngoài huống chi Chu Triệu Long cử động cực kỳ cẩn thận. Mỗi khi gã cười nói với chàng lại làm bộ rất hoan hỉ, vẻ mặt rất chân tình tựa hồ chẳng có gì.

Giữa lúc mọi người đang ăn uống vui cười đột nhiên một hán tử bận võ phục mồ hôi nhễ nhại chạy lên lầu. Còn ở đằng xa, gã đã nhìn Chu Triệu Long xá dài:

-Bẩm nhị gia! Kiếm Môn Song Anh đại gia đã đến ngoài thành Quý châu.

Chu Triệu Long khoát tay đáp:

-Ta đã biết rồi.

Hán tử võ phục lại chắp tay xá dài trở gót xuống lầu.

Chu Triệu Long chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Lát nữa tiểu đệ sẽ giới thiệu Tiêu huynh với hai vị đại anh hùng tiếng tăm lừng lẫy võ lâm...

Gã nổi lên tràng cười ha hả nói:

-Mấy vị đó tuy là những tay tuấn kiệt một thời trong võ lâm nhưng so với thanh danh của Tiêu huynh hãy còn kém một bậc.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chu huynh quá khen khiến cho tiểu đệ phải hổ thẹn...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên nghe tiếng thở dài rất khẽ vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng thở dài quay đầu lại liếc mắt nhìn thiếu nữ áo xanh thì thấy nàng đã đứng dậy, giơ tay áo màu biếc lên. Ba luồng bạch quang bay ra không một tiếng động nhằm đánh vào ba đại huyệt của Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi vì biến cố xảy ra đột ngột. Chàng không kịp suy nghĩ gì đã vung

tay phóng chưởng đánh ra, miệng chàng lớn tiếng la:

-Chu huynh hãy coi chừng.

Chu Triệu Long nghe tiếng liền cảnh giác. Đầu vai rung động, người gã đã nhảy tạt ngang ra ba thước, rồi mới quay đầu nhìn lại.

Tiêu Lĩnh Vu ra tay rất lẹ. Chu Triệu Long quay lại đã nhìn thấy ba tia sáng bị chưởng lực của chàng hất sang một bên.

Thiếu nữ áo xanh thấy ba mũi phi đao tẩm thuốc độc của mình bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu hất ra xa ngoài năm thước thì lòng vừa kinh hãi vừa tức giận. Nàng kinh hãi vì chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ hùng hậu, lại tức giận chàng can thiệp vào việc người ngoài, bất giác lên tiếng cười nhạt. Hai tay áo xanh biếc lại vung lên. Bốn luồng kim quang bắn ra nhanh như chớp. Hai luồng nhằm vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu, hai luồng tập kích Chu Triệu Long.

Tiêu Lĩnh Vu vung cả hai tay lên bắt lấy hai luồng kim quang nắm trong tay.

Chu Triệu Long không dám mạo hiểm. Gã rung tay mặt một cái, một luồng ánh sáng xanh lè vừa lấp loáng, hai tiếng leng keng đã bật lên. Hai luồng kim quang bị đánh rớt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại trong tay thì ra hai thứ ám khí giống như đoản kiếm mà hai bên đều hình răng cưa và vô số mũi nhọn, lấp loáng ánh xanh lè.

Quần hào trên lầu quát lên một tiếng chia nhau ra nhảy xổ về phía Bát Thủ Thần Long và thiếu nữ áo xanh.

Bỗng nghe Chu Triệu Long thở dài nói:

-Tiêu huynh nghệ cao mật lớn khiến cho tiểu đệ rất khâm phục. Hai bên lưỡi kim kiếm này đều có mũi nhọn vô cùng. Dù người luyện công phu "Thiết sa chưởng" cũng không chịu nổi. Lưỡi dao còn tẩm thuốc kịch độc, người nào trúng

phải là uổng mạng. Tiêu huynh giơ hai ngón tay ra cắp được mũi kim kiếm không sai một ly...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nhưng lần sau Tiêu huynh đừng mạo hiểm quá như vậy hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu la thầm:

-Thật là đáng thẹn vì mình ngu dại!

Chàng bỏ thanh kim kiếm xuống, đảo mắt nhìn ra thấy trong tay mặt Chu Triệu Long cầm một thoi ngọc biếc dài một thước hai tấc. ánh sáng xanh biếc lúc ẩn lúc hiện.

Chu Triệu Long không chờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi đã nói trước:

-Cây thuý ngọc xích này của tiểu đệ tuy chưa phải của báu hy hữu nhưng nó là một thứ hàn ngọc ngàn năm hiếm thấy, rắn như thiết thạch, không sợ đao kiếm.

Nếu Tiêu huynh thích thì tiểu đệ xin kính tặng.

Tiêu Lĩnh Vu vội xua tay loạn lên đáp:

-Cái đó khi nào tiểu đệ dám lãnh thụ.

Bỗng nghe mấy tiếng rên la, tiếp theo là những tiếng "binh binh" vang lên. Chỉ trong khoảnh khắc bốn, năm người trong đám quần hào nhảy xổ lại chiến đấu với lão già và thiếu nữ bị đánh ngã nằm sóng sượt.

Công lực Bát Thủ Thần Long rất thâm hậu, chưởng lực của lão mãnh liệt phi thường. Quần hào tuy vây đánh bốn mặt mà vẫn không tài nào đến gần lão được.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thiếu nữ áo xanh thấy vẻ mặt trang nghiêm của nàng bây giờ ra chiều phẫn nộ, mắt trợn ngược tròn xoe đầy vẻ oán hận. Mục quang chàng ngó vào ánh mắt nàng, bất giác chàng chấn động tâm thần.

Chàng quay đầu lại thấy Chu Triệu Long vẫn mỉm cười theo dõi cuộc đấu trong trường.

Lúc này hai người nữa té xuống nhưng Chu Triệu Long vẫn đứng yên không nhúc nhích tựa hồ chẳng quan tâm gì đến những kẻ thương vong.

Tiêu Lĩnh Vu thấy số người bị thương mỗi lúc một nhiều thì trong lòng không nỡ. Đột nhiên chàng rảo bước tiến lại.

Chàng vừa cất bước lập tức hai đại hán lạng mình đi lùi ra hai bên để nhường lối.

Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính hai mắt đỏ sọng, thấy Tiêu Lĩnh Vu lại tấn công, lão cả giận quát:

-Hãy thử tiếp một chưởng của lão phu!

Đồng thời lão vung chưởng đánh tới.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lĩnh Vu cùng người động thủ, chàng không có chút kinh nghiệm nào, thấy

chưởng thế mãnh liệt không dám đón tiếp. Tay mặt chàng hất trệch chưởng lực đối phương sang một bên. Năm ngón tay vung ra điểm vào

huyệt mạch môn Đoan Mộc Chính.

Đoan Mộc Chính kinh hãi lùi lại hai bước, la lớn:

-xxx hoa phát huyệt thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng thế!

Bỗng thấy ánh kim quang lấp loáng đâm vào cạnh sườn bên trái.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi né tránh rồi xoay tay phóng ra một chưởng.

Trong lúc kinh hãi chàng không rảnh nhìn sang bên cạnh. Phát chưởng vừa đánh ra bỗng nghe bốp một tiếng. Một lưỡi kiếm bay vọt đi.

Thiếu nữ áo xanh vội lùi lại hai bước. Tay trái nàng ôm lấy cổ tay mặt, nước mắt chạy quanh. Hiển nhiên nàng bị thương khá nặng.

Nguyên lúc Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh trúng vào cổ tay nàng. Chàng ngơ ngác, trong lòng có ý hối hận, toan tìm mấy câu xin lỗi thì thấy Bát Thủ Thần Long phất tay một cái. Một đám ngân quang vọt ra mờ mịt.

Bên tai chàng nghe tiếng Chu Triệu Long la lên:

-Tiêu huynh hãy coi chừng ám khí.

Nguyên Đoan Mộc Chính ngoại hiệu là Bát Thủ Thần Long có một thủ pháp phóng ám khí độc đáo trong võ lâm. Lão vung tay một cái nào phi đao, nào tụ tiễn,nào ngân thoa, nào kim tiêu mười mấy mũi bay ra như mưa chia nhau đánh vào những đại huyệt nguy hại trong mình Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

-Lão vung tay ra một cái mà phát ra được nhiều ám khí đến thế! Thật là một chuyện chưa từng nghe thấy.

Tay mặt chàng phóng chưởng đánh ra. Người chàng lùi lại phía sau.

Một luồng thủ kình cương mãnh ào ạt xô ra. Bao nhiêu ám khí phóng tới như vấp phải một bức

tường vô hình đều trệch đi rớt xuống hai bên.

Đoan Mộc Chính đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Hài tử! Chúng ta đi thôi!

Tay trái lão cắp thiếu nữ áo xanh. Tay phải phóng lẹ ra một chưởng. Đồng thời người lão nhảy vọt ra cửa sổ.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ uốn mình. Người chàng đã vọt tới bên cửa sổ.

Chu Triệu Long cũng nhảy vọt ra theo nói:

-Tiêu huynh! Cổ nhân có câu đừng đuổi giặc trong bước đường cùng! Tha cho họ đi thôi.

Bản tâm Tiêu Lĩnh Vu cũng không muốn rượt theo. Chàng vọt lại mục đích để coi xem Đoan Mộc Chính tay cắp một người có nhảy xuống lầu cao được không,thì thấy lão chống tay mặt vào cửa sổ mượn đà nhảy sang mái nhà mé trước như con chim hồng, chớp mắt đã mất hút. Chàng thở phào một cái, quay lại hỏi:

-Hai người đó có điều chi xích mích với Chu huynh từ trước?

Chu Triệu Long mỉm cười đáp:

-Những chuyện ân oán thị phi trên chốn giang hồ dĩ nhiên khó mà tránh được.

Hai người này tiểu đệ chưa từng quen biết. Không hiểu tại sao họ lại đến hành thích? Bữa nay may nhờ Tiêu huynh cứu viện không thì khó lòng tránh khỏi bị hại về lưỡi phi đao tẩm độc rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Khâu tỷ tỷ của mình cũng chẳng có thù hằn gì với những người kia mà vì họ muốn cướp đoạt chiếc chìa khoá cung cấm chẳng cần lựa chọn thủ đoạn cứ làm khó dễ với y.

Chàng thở dài nói:

-Chu huynh nói đúng đó! Những chuyện thị phi trên chốn giang hồ thật không biết đâu mà lường.

Bỗng nghe có tiếng trầm trầm cất lên:

-Xin báo để nhị gia biết: hiệp giá của Kiếm Môn Song Anh đã tới dưới lầu.

Chu Triệu Long khẽ nói:

-Mau đem những người bị thương xuống lầu đi!

Gã dắt Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiêu huynh! Tiểu đệ dẫn Tiêu huynh giới thiệu với Kiếm Môn Song Anh. Biết thêm mấy người tưởng không hại gì.

Tiêu Lĩnh Vu đành đi theo Chu Triệu Long xuống lầu.

Vừa đi đến cửa đã thấy hai con ngựa cao lớn đứng đó. Hai đại hán võ phục màu xám lợt cưỡi trên lưng ngựa, ngoài khoác áo choàng màu đen.

Chu Triệu Long buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra, chắp tay nói:

-Tiểu đệ vừa gặp thích khách, không thể ra xa đón nhị huynh được. Xin nhị vị tha lỗi cho.

Hai người trên lưng ngựa nhảy xuống đồng thanh đáp:

-Chu huynh dạy quá lời. Bắt được thích khách chưa?

Chu Triệu Long đáp:

-Họ chạy thoát rồi. Cảm ơn nhị vị có lòng hỏi tới.

Đại hán đi trước lớn tuổi hơn đã có chòm râu đen dài. Hắn nói:

-Đáng tiếc là anh em tại hạ đến chậm một bước. Nếu đến sớm hơn chắc chúng khó lòng trốn thoát.

Đại hán đi sau ít tuổi hơn, mặt trắng không để râu. Gã cất tiếng hỏi:

-Kẻ nào lớn mật mà dám vô lễ với Chu huynh?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Người này võ công cao cường, đả thương 7 tay hảo hán của tệ trang...

Gã đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Nếu không có Tiêu huynh đây viện thủ thì e rằng tiểu đệ đã bị thương về lưỡi phi đao tẩm độc rồi.

Đại hán râu đen la lên:

-Có chuyện đó ư? Thế thì còn ra làm sao?

Gã đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vị này là ai?

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiểu đệ quên chưa giới thiệu...

Gã trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Vị này là Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp, một nhân vật mới quật khởi mấy năm gần đây mà oai danh lừng lẫy giang hồ. Tiêu huynh tuy nhỏ tuổi mà nghệ thuật kinh người.

Đại hán kia ngắm Tiêu Lĩnh Vu từ đầu xuống gót chân ra vẻ không tin. Hắn chắp tay nói một câu khách sáo:

-Tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy biết hắn ra chiều lạnh nhạt, nhưng chưa hiểu hắn còn có lòng coi thường chàng. Chàng chắp tay đáp lễ nói:

-Không dám! Không dám!

Chu Triệu Long lại trỏ tay vào đại hán râu đen giới thiệu:

-Vị này là lão đại trong Kiếm Môn Song Anh, danh hiệu là Truy Phong Kiếm Bùi Bách Lý.

Gã ngừng lại một chút rồi trỏ vào đại hán mặt trắng không râu nói tiếp:

-Vị này là lão nhị tức Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

-Tại hạ mong rằng được hai vị chỉ giáo thêm cho.

Bùi Bách Lý lạnh lùng đáp:

-Anh em tại hạ không dám.

Chu Triệu Long nhíu cặp lông mày nói:

-Hai vị đi đường xa chắc đã đói bụng. Trên lầu tiệc rượu sắp rồi, mời nhị vị tiếp chén rượu tẩy trần.

Gã dắt Tiêu Lĩnh Vu đứng sang một bên nghiêng mình nhường lối.

Bùi Bách Lý thấy Chu Triệu Long ra vẻ thân mật với Tiêu Lĩnh Vu thì không khỏi động tâm nghĩ thầm:

-Chu Triệu Long vốn là con người rất tự phụ chịu thân thiết với thằng lỏi này tất gã không phải tầm thường.

Nguyên Kiếm Môn Song Anh mấy năm gần đây đóng cửa không tiếp khách để rèn luyện kiếm pháp không qua lại giang hồ, mà Tiêu Lĩnh Vu nổi danh là việc mới đây nên chúng chưa được nghe tiếng.

Bùi Bách Lý ngẫm nghĩ một lúc rồi cất bước lướt qua Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu.

Đàm Đồng đi sau, khi tới bên Tiêu Lĩnh Vu, đột nhiên co ngón tay lại bật ra một cái. Một giây chỉ phong xô vào huyệt Dương quan trên đầu gối bên trái của chàng.

Tiêu Lĩnh Vu bất ngờ bị tập kích một cách đột ngột, chàng không khỏi hoang mang luống cuống, vội vàng né tránh.

Đàm Đồng tủm tỉm cười nói:

-Thân pháp né tránh của Tiêu huynh thật là mau lẹ dị thường!

Câu nói này hiển nhiên ra chiều khinh mạn.

Kể về võ công thì Tiêu Lĩnh Vu chỉ cần vận khí phong toả huyệt đạo là có thể chống lại được cái búng tay của Đàm Đồng chứ không cần phải né tránh, nhưng chàng chưa có kinh nghiệm lâm địch thành ra bối rối không tự chủ được.

Chu Triệu Long sợ Tiêu Lĩnh Vu nổi cơn tức giận bỏ đi liền dùng thuật truyền âm ngấm ngầm bảo chàng:

-Tiêu huynh nên vì tiểu đệ mà đừng để tâm chi hết. Hai gã này hùng cứ một phương quen thói ngược ngạo. Khi gặp cơ hội, Tiêu huynh trổ vài đường tuyệt kỹ cho họ trơ mắt ra rồi sẽ bớt thói kiêu căng.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan nổi nóng nhưng nghe lời Chu Triệu Long khuyên giải không nên nóng nảy, gắng gượng đè lửa giận xuống.

Tiệc rượu trên lầu đã được chỉnh đốn lại. Chu Triệu Long dắt Tiêu Lĩnh Vu và Kiếm Môn Song Anh cùng ngồi một bàn.

Bùi Bách Lý cầm ngay lấy hồ rượu rót đầy vào chung rồi đứng lên nói:

-Tiêu huynh! Chúng ta mới gặp nhau lần đầu, tiểu đệ xin mời Tiêu huynh một chung trước.

Tiêu Lĩnh Vu đã đem lòng cảnh giác. Chàng từ từ đứng lên toan đưa tay ra đón lấy chung rượu thì đột nhiên có tiếng động nhẹ vang lên. Một mũi ngân châm lấp loáng ánh xanh lè đâm vào trong chung rượu. Đồng thời có tiếng cười sang sảng như tiếng nhạc lọt vào tai, rồi tiếng người nói:

-Giỏi quá! Khách chưa đến đủ đã uống rượu trước. Bản nhân muốn xem vị nào lớn mật thì uống chung rượu đó đi.

Mọi người nghển đầu nhìn ra thấy một vị nữ lang nhỏ tuổi, vận quần áo màu hồng đang đứng tựa nghiêng trước cửa cầu thang mà cười khanh khách.

Chu Triệu Long đứng dậy xá dài nói:

-Tam cô nương khinh công khiếp thật! Bọn tại hạ bao nhiêu người chưa ai nghe tiếng động mà Tam cô nương đã đến từ hồi nào!

Hồng y nữ đột nhiên dừng tiếng cười, lạnh lùng hỏi:

-Chu nhị trang chúa gởi thiếp mời bản cô nương đến đây mà cách tiếp đãi ngạo mạn thế này thì ra coi Đường Tam Cô không vào đâu ư?

Chu Triệu Long chắp tay niềm nở đáp:

-Sao Đường Tam Cô lại nói vậy? Tiểu đệ ngưỡng mộ những tuyệt kỹ của Đường môn ở Tứ Xuyên không biết đến thế nào mà kể. Có lý đâu dám coi thường Tam Cô Nương? Chỉ vì tiểu đệ vừa gặp chuyện biến cố bất ngờ thành ra phạm lỗi thất kính...

Đường Tam Cô hỏi ngay:

-Biến cố bất ngờ gì?

Chu Triệu Long đáp:

-Tiểu đệ vừa chạm trán thích khách.

Đường Tam Cô nhíu cặp lông mày xinh đẹp, đảo cặp mắt ngó Kiếm Môn Song Anh hỏi:

-Đã có hai vị danh kiếm ở đây, chắc là tên thích khách kia chẳng chết cũng bị thương rồi?

Bùi Bách Lý trong lòng đã không vui, Đường Tam Cô xuất hiện lại liệng độc châm vào chugn

rượu trong tay hắn khiến hắn càng tức giận thêm, nhưng vì nể mặt Chu Triệu Long không tiện nổi nóng. Bây giờ gã nghe Đường Tam Cô trêu chọc thì không nhịn được nữa, cười lạt nói:

-Ám khí của Đường môn ở Tứ Xuyên nổi tiếng giang hồ, anh em tại hạ đã được nghe qua. Nay cô nương thi triển tuyệt kỹ, càng mở rộng tầm mắt.

Chương 31: Chu Triệu Long Cạm Bẩy Tiểu Anh Hùng

Đường Tam Cô cười khẩy hỏi:

-Không dám! Không dám! Dường như các hạ có ý không phục thì phải?

Bùi Bách Lý vừa rồi chưa nói dứt lời đã bị Đường Tam Cô chẹn họng càng căm tức trong lòng. Gã sa sầm nét mặt nói:

-A¨m khí cùng độc dược của Đường gia ở Tứ Xuyên tuy độc nhất thiên hạ nhưng Kiếm Môn Song Anh cũng chưa coi vào…

Đường Tam Cô vừa thủng thẳng bước tới vừa ngắt lời:

-Các hạ mà không tin ám khí có chất độc của Đường gia thì thử uống chung rượu trong tay đó đi coi.

Bùi Bách Lý cúi xuống nhìn thấy rượu đã biến thành màu tím đen, trong lòng không khỏi kinh hãi, nhưng ngoài mặt vẫn làm vẻ bình tĩnh, cười lạt đáp:

-Nếu vậy tại hạ xin đáp lễ.

Bùi Bách Lý nói rồi ngấm ngầm vận nội công làm cho rượu độc trong chung thành một tia nhỏ phun lên cao ba thước rồi bắn về phía miệng Đường Tam Cô.

Đồng thời gã lạnh lùng nói:

-Có đi mà không có lại là thất lễ. Tại hạ xin mời Tam cô một chung trước.

Quần hào trên lầu thấy nội công Bùi Bách Lý ghê gớm như vậy đều ngấm ngầm kinh hãi, nhìn nhau thất sắc.

Đường Tam Cô chúm miệng anh đào thò lưỡi ra như loài rắn. Tia rượu độc lại quay trở về chung rượu của Bùi Bách Lý.

Hai người đều vận nội công thượng thặng đẩy lui đẩy tới tia rượu độc coi rất ly kỳ.

Quần hào chú ý nhìn tia rượu, không khỏi trợn mắt há miệng.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Thần công của hai vị đều đến trình độ thần sầu quỷ khốc. Xin đừng tỷ thí nữa để khỏi tổn thương hoà khí.

Gã vừa nói vừa cầm chung rượu của mình giơ lên bằng tay trái, còn tay phải vẫy một cái. Tia rượu liền bắn cả vào chung của gã vừa đầy, không rớt đi một giọt nào.

Bùi Bách Lý ngấm ngầm kinh hãi thở dài nghĩ thầm:

-Đường Tam Cô là hạng nữ lưu không ngờ võ công ghê gớm đến thế! Trên chốn giang hồ chỉ thấy đồn đại về môn ám khí độc đáo của Đường gia ở Tứ Xuyên mà không thấy nói đến võ công thâm hậu của họ.

Đường Tam Cô cũng hồi hộp nghĩ bụng:

-Không trách Kiếm Môn Song Anh được Chu Triệu Long tôn kính là phải.

Người võ lâm chỉ ca tụng kiếm thuật của chúng, không ngờ nội lực chúng cũng cao thâm đến thế!

Hai người cùng sinh lòng kính nể nhau, địch khí tiêu tan. Họ nhìn nhau mỉm cười rồi ngồi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nội lực hai người như vậy trong lòng cũng ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

-Không hiểu công lực của ta đã được như họ chưa?

Bỗng nghe Chu Triệu Long cất tiếng cười sang sảng nói:

-Tại hạ lại xin có lời giới thiệu với cô nương một vị bằng hữu...

Đường Tam Cô hỏi ngay:

-Ai vậy? Thử nói trước cho nghe xem nào.

Chu Triệu Long đáp:

-Y là một nhân vật nổi danh. Tam cô nương chắc đã nghe tiếng rồi...

Gã trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Chính là vị này: Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp từng làm chấn động giang hồ.

Đường Tam Cô chuyển động cặp thu ba nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu. Tuy chàng mặc áo cũ rách, mặt đầy vẻ phong trần mà không dấu được dong mạo anh tuấn. Tam cô nương bất giác tủm tỉm

cười nói:

-Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Tiêu Lĩnh Vu sử kiếm như con thần long.

Người y đẹp như ngọc. Bữa nay tiểu muội được thấy mặt mới biết còn xa hơn lời đồn đại nhiều. Đáng tiếc cách ăn mặc của y chưa được phong nhã.

Tiêu Lĩnh Vu thấy một vị đại cô nương tán dương mình trước mặt mọi người thì không khỏi bẽn lẽn, mặt đỏ bừng lên.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiêu huynh không thích loè loẹt nên ăn mặc thế này để người giang hồ khỏi chú ý.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

-Mình đến mua cơm ăn còn chẳng có tiền thì lấy tiền đâu mà sắm y phục?

Nhưng chàng không nói ra miệng chỉ ngồi cười ruồi, lẳng lặng không lên tiếng.

Kiếm Môn Song Anh đã lãnh giáo võ công Đường Tam Cô quả nhiên cao minh phi thường, nhưng còn Tiêu Lĩnh Vu chúng chưa được nghe tiếng đồn, mà chẳng những Chu Triệu Long ra chiều kính cẩn, cả Đường Tam Cô đối với chàng cũng hết lòng khâm phục thì trong lòng rất ấm ức. Nhưng chàng là người trầm mặc ít nói, hai gã không sinh sự vào đâu được mà cũng chưa nghĩ ra được kế gì để thử tài chàng.

Lại thấy Đường Tam Cô từ từ đứng dậy thò bàn tay ngọc ra với lấy hồ rượu rót vào chung tủm tỉm cười nói:

-Tiêu tướng công áo vải nhìn đời. Đúng là tác phong của người danh sĩ. Vừa rồi tiện thiếp nói năng có điều thất thố, bây giờ xin kính mừng chung rượu nhạt để tạ lỗi.

Bao nhiêu con mắt trông vào mà Đường Tam Cô cứ đủng đỉnh nói năng như chỗ không người.

Tiêu Lĩnh Vu chân tay luống cuống. Chàng muốn nói mấy câu khiêm tốn từ tạ đồng thời để đáp lời mời rượu, nhưng chàng chậm lời hơn là cử động. Chàng từ từ đứng lên hoang mang đón lấy chung rượu nói:

-Đường Tam Cô dạy quá lời...

Chàng ngập ngừng rồi ngửa cổ lên uống.

Đường Tam Cô cũng uống cạn chung không còn một giọt.

Chu Triệu Long mỉm cười nâng chung rượu lên nói:

-Ba vị không ngại đường xa ngàn dặm tới đây làm vinh dự cho tiểu đệ. Vậy tiểu đệ cũng xin cạn chung để tỏ lòng kính ái.

Gã là người tâm cơ thâm trầm, lúc nào cũng lưu tâm coi tình thế xung quanh. Gã thấy Đàm Đồng biến sắc, sợ xảy ra chuyện rắc rối nên nâng chung mời rượu.

Kiếm Môn Song Anh đành cạn chung để đáp lại.

Đường Tam Cô vốn là người nghĩ sao làm vậy. Tiêu Lĩnh Vu áo quần rách rưới coi không thuận mắt mà nàng cũng chẳng kể gì đến. Nàng nhìn kỹ nhân phẩm của chàng không khỏi hồi hộp trong lòng. Nàng thấy chàng khuôn mặt đoan chính,tướng mạo thanh tú lại có khí độ hiên ngang. Bề ngoài coi thật thanh nhã mà bề trong hùng khí ngất trời. Nhất là cặp mắt hắc bạch phân minh trong sáng như sao,có lúc tựa hồ bao phủ làn mây mù mịt khiến người coi không biết đâu mà lường.

Đường Tam Cô sinh trưởng vào Đường môn oai danh lừng lẫy. Nay nàng bôn tẩu giang hồ quen bề phóng đãng. Người võ lâm không ai muốn kết oán với Đường môn nên thường tỏ ý nhường nhịn. Mười mấy năm trời nàng nuôi thành thói kiêu ngạo, như con ngựa tuột dây cương, nàng muốn sao làm vậy không kể gì những người bên cạnh.

Bây giờ nàng đã có hảo cảm với Tiêu Lĩnh Vu thì dù là giữa nơi công chúng cũng không uý kỵ. Nàng từ từ đứng dậy tiến lại ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngửi thấy mùi u hương xông vào mũi, chàng vẫn ngồi ngay ngắn không nhúc nhích.

Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Đường Tam Cô rồi thủng thẳng đứng dậy nói:

-Tiểu đệ cũng mời Tiêu huynh một chung.

Tay mặt gã cầm chung rượu đưa ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới vừa rồi gã bật ngón tay tập kích huyệt đạo, biết là gã không có hảo ý. Cặp mắt hàn quang lấp loáng, chàng ngấm ngầm vận động Can thanh cương khí hộ vệ thân thể, toan đưa tay ra đón chung rượu, bỗng thấy cổ tay trắng nõn nà đưa ra trước, rồi Đường Tam Cô cười vang lên tiếng:

-Tiêu tướng công không thể uống được. Xin nhường chung rượu này cho tiểu muội.

Vô ảnh Kiếm Đàm Đồng đã vận nội kình vào năm đầu ngón tay, chỉ còn chờ Tiêu Lĩnh Vu đón chung rượu là điểm vào huyệt mạch chàng. Gã không ngờ bị Đường Tam Cô dúng tay vào mà động

tác của nàng lại cực kỳ mau lẹ. Mấy ngón

tay vừa đưa ra đã nắm được chung rượu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Đường Tam Cô xuất đầu thay cho mình thì biết là nàng có hảo ý, chàng liền ngồi yên không cử động.

Đàm Đồng lạnh lùng nói:

-Nếu Tam cô nương muốn đấu rượu với tại hạ thì tại hạ xin liều mạng bồi tiếp.

Chung rượu này đã nói là để kính mời Tiêu huynh. Sao Tam cô nương lại làm cho tiểu đệ phải mất mặt?

Đường Tam Cô hững hờ đáp:

-Đây bất quá là một chung rượu. Ai uống cũng vậy, có điều chi quan trọng?

Rồi nàng nâng chung rượu lên uống cạn sạch.

Đàm Đồng biến đổi sắc mặt nhưng cố nhẫn nại không nhả kình lực ra.

Chu Triệu Long thấy tình hình mỗi lúc một đi vào chỗ khẩn trương, nếu còn ngồi uống nữa tất xảy ra chuyện rắc rối. Gã liền đứng lên nói:

-Đại trang chúa đang chờ các vị ở trong trang, vậy chúng ta nên đi ngay!

Gã không chờ Kiếm Môn Song Anh trả lời đã vẫy tay một cái hô:

-Về trang!

Quần hào tới tấp đứng lên xuống lầu đi ngay.

Kiếm Môn Song Anh vẻ mặt thâm trầm uể oải đứng dậy.

Đường Tam Cô vẫn vẻ mặt tươi cười cùng Tiêu Lĩnh Vu song song xuống lầu.

Ngoài cửa điếm đã có người dắt ngựa chờ sẵn.

Chu Triệu Long nghiêng mình đón khách, gã nhường bọn Kiếm Môn Song Anh lên ngựa trước rồi nói:

-Tam cô nương đi kiệu. Tại hạ chuẩn bị cả rồi...

Đường Tam Cô ngắt lời:

-Tiểu muội cũng muốn cưỡi ngựa.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiểu đệ cũng đã sai người chuẩn bị dư một con, vậy mời Tam cô nương thượng mã.

Đường Tam Cô khẽ dặn Tiêu Lĩnh Vu:

-Kiếm Môn Song Anh còn có ý muốn ám toán tướng công đó...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Nhưng tướng công đi với tiểu muội thì chẳng sợ gì bọn họ.

Nàng giơ tay ra đón lấy dây cương chuyển giao cho Tiêu Lĩnh Vu, rồi tự mình nhảy lên lưng một con ngựa khác.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên ngựa cầm cương thì Chu Triệu Long cũng lên ngựa nói:

-Hai vị cứ đi thong thả. Tiểu đệ cần đi trước một bước.

Đường Tam Cô đáp:

-Xin Chu huynh cứ tuỳ tiện. Chu huynh nên khuyên giải Kiếm Môn Song Anh đừng rước lấy phiền não vào mình nữa.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Vào Bách hoa sơn trang của bọn tiểu đệ chắc họ không dám gây chuyện rắc rối.

Rồi giựt cương cho ngựa chạy.

Đường Tam Cô quay sang nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chúng ta cũng nên đi thôi.

Đoạn nàng vỗ vào lưng ngựa Tiêu Lĩnh Vu. Con tuấn mã hí lên một tiếng rồi tung vó chạy về phía trước.

Đường Tam Cô ruổi ngựa rượt theo đi song song với Tiêu Lĩnh Vu.

Ngựa lao như bay, chớp mắt đã được 6, 7 dặm.

Đường Tam Cô chuyển động cặp mắt long lanh ngó Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên lưng ngựa đang thừ mặt ra ngẫm nghĩ. Chàng ngơ ngẩn xuất thần dường như đang có tâm sự mung lung. Nàng không nhịn được phì cười hỏi:

-Ô hay! Tướng công nghĩ gì mà ngẩn người như vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ nhớ tới một người...

Đường Tam Cô dương cặp mày liễu lên hỏi:

-Ai? Đàn ông hay đàn bà?

Trong lòng Tiêu Lĩnh Vu đang nhớ tới Khâu Tiểu San. Chàng nghĩ thầm:

-Ngày đêm ta tưởng nhớ tới Khâu tỷ tỷ. Giả tỷ y cưỡi ngựa đi sóng đôi với ta thì vui vẻ biết chừng nào!

Chàng quay đầu nhìn lại thấy Đường Tam Cô lộ vẻ nóng ruột chờ chàng trả lời.

Chàng chưa đi sâu vào thế sự, không biết nói dối. Tuy chàng biết rõ không nên nói thực mà chàng không giữ được, buột miệng đáp:

-Tại hạ nhớ tới một người đàn bà.

Đường Tam Cô biến sắc mặt, cười lạt hỏi:

-Chắc là một thiếu nữ tuyệt sắc ở nhân gian, so với con xú nha đầu này chắc là diêm dúa hơn nhiều?

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu mới ngắm kỹ Đường Tam Cô một hồi. Chàng đáp:

-Cô nương đẹp lắm! Có điều không thanh cao như tỷ tỷ của tại hạ.

Đường Tam Cô trong khoé mắt lộ vẻ vui mừng nói:

-Té ra tướng công đang nghĩ tới lệnh tỷ tỷ.

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì Chu Triệu Long ruổi ngựa như bay chạy tới. Từ đằng xa gã chắp tay cười nói:

-Tiểu đệ xin lỗi đã cắt đứt câu chuyện của hai vị.

Đường Tam Cô hỏi ngay:

-Chuyện gì vậy?

Chu Triệu Long đáp:

-Câu chuyện nhỏ mọn thôi. Hôm nay có đồng đạo võ lâm hạ cố đến tệ trang.

Xin hai vị thong thả lại một chút. Tiểu đệ về trang trước. Vụ này kể ra không đáng quấy nhiễu hai vị nhưng e rằng lúc hai vị vào trang lại hiểu lầm là tiểu đệ đón tiếp quý khách không được trịnh trọng.

Đoạn gã giựt cương phóng ngựa chạy ngay.

Đường Tam Cô gọi giật lại:

-Nhị trang chúa hãy khoan!

Chu Triệu Long hỏi:

-Tam cô nương có điều chi dạy bảo?

Đường Tam Cô lại hỏi:

-Nhị trang chúa có biết những người đến phạm trang là nhân vật nào không?

Chu Triệu Long đáp:

-Tiểu đệ vừa được tin báo mà chưa hiểu rõ nội tình.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

-Đã có người đến phạm trang thì bọn tại hạ càng nên di theo, hoặc giả có thể giúp một tay được chăng?

Chu Triệu Long đáp:

-Cái việc nhỏ này đâu dám phiền đến Tiêu huynh và Tam cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Đã là chỗ bạn hữu thì phải giúp đỡ nhau.

Chu Triệu Long nói:

-Làm phiền cho hai vị, thật tiểu đệ khó nỗi an tâm.

Đường Tam Cô nói:

-Cứu người là gấp. Chúng ta nên đi mau.

Ba con ngựa vọt đi như tên bắn trên con đường đá. Đường này rất ít người đi lại,nhưng sửa sang rất chỉnh tề và rộng rãi. Hai bên cắm liễu trồng hoa, phong cảnh coi rất ngoạn mục.

Đi quanh một gò đá nổi lên đột ngột, cảnh vật bỗng biến đổi. Trước mắt trăm hoa đua nở, năm màu rực rỡ. Con đường rộng rãi đến đây là hết.

Sau bụi hoa, mấy gã áo xanh chuyển mình đi ra, thõng tay đứng nghiêm chỉnh chờ ở bên đường.

Chu Triệu Long nhảy xuống ngựa chắp tay cười nói:

-Tới nơi rồi.

Đường Tam Cô và Tiêu Lĩnh Vu song song xuống ngựa. Mấy tên áo xanh giơ tay ra đón lấy dây cương rồi lại chuyển vào trong bụi hoa mé hữu mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu theo Trang Sơn Bối học nghệ với nhau, chẳng những chàng đã lĩnh hội hết chân truyền của Trang lão mà còn học được dịch lý về ngũ hành.

Chàng vừa nhìn bách hoa sắp đặt theo hàng lối đã nhận ra ngay ám hợp ngũ hành,liền tủm tỉm cười nói:

-Trồng hoa cũng là trận pháp thì thật là cao minh vô cùng!

Chu Triệu Long trong lòng rất đỗi kinh ngạc, ngoài miệng gã tủm tỉm cười đáp:

-Đây bất quá là chút kỹ thuật nhỏ mọn, không bõ làm trò cười cho Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đã không thành kiến mà Chu Triệu Long lại muốn lung lạc chàng.

Chỗ nào gã cũng vành cạnh lấy lòng, tất chàng phải sa vào cạm bẫy của gã.

Chàng đưa mắt nhìn quanh rồi cười đáp:

-Trận thế biến ảo rất là đắc dụng. Nhưng trong trận hoa này mà bày thêm một chút phần ngũ hành lại càng hay hơn.

Chu Triệu Long chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

-Gã này hãy còn nhỏ tuổi đã mình mang tuyệt kỹ lại hiểu rộng bao la. May mà gã chưa đi sâu vào cuộc đời, không hiểu được hết âm mưu trên chốn giang hồ. Nếu gã lâu ngày kinh nghiệm tất thành một nhân tài trong võ lâm. Ta mà không thu dụng được gã thì nên hạ sát đi để trừ hậu hoạ.

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu rõ câu cười tiếng nói của Chu Triệu Long, chàng cho rằng mình đã phê bình một cách gắt gao làm tổn thương đến lòng tự tôn của gã,chàng liền nói:

-Tiểu đệ bất quá buột miệng nói càn, Chu huynh không phiền trách là may.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiêu huynh dạy quá lời. Tiểu đệ có ý muốn lưu Tiêu huynh ở lại chơi mấy ngày để nhờ Tiêu huynh chỉ giáo thêm cho, thật rất bổ ích.

Hai người đi vào chỗ chuyện trò thân mật đàm đạo về cách bố trí hoa trận, diệu dụng ngũ hành.

Đường Tam Cô không nói xen vào. Ngày thường nàng rất kiêu căng gặp trường hợp này tất rũ áo bỏ đi rồi, nhưng bây giờ nàng lại rất ôn nhu, nem nép đi theo bên mình Tiêu Lĩnh Vu, ngắm hoa thưởng cảnh. Thỉnh thoảng nàng lại mỉm cười chứ không nói gì.

Xuyên qua hoa trận chừng mười trượng thì đến chỗ cây xanh đón gió, lâu đài đình các nguy nga. Phong cảnh cực kỳ ngoạn mục.

Hai cánh cửa cổng sơn đen to tướng đã mở rộng. Mười hai đại hán mình mặc võ phục lưng cài nhạn linh đao chia ra đứng hai bên.

Tiêu Lĩnh Vu ngảnh đầu nhìn ra thì thấy mười hai đại hán này thân thể cao lớn,đều là những thiếu niên tinh tráng lối 22, 23 tuổi. Gã nào cũng đầu bịt bằng tấm lụa xanh, thắt dây lưng lụa đỏ thả chùng đến hai thước. Thanh nhạn linh đao cài

vào dây lưng này. Chàng ngạc nhiên nghĩ thầm:

-Những người này võ phục đeo đao như sắp ra trận xông vào đại địch mà lại xếp hàng ở bên cổng thì không hiểu họ có dụng ý gì?

Bỗng nghe Đường Tam Cô nổi lên tràng cười nói lớn:

-Trời ơi! Nhị trang chúa! Cách tiếp đãi trọng thể này bọn tại hạ làm sao đương nổi?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Trời ơi! Té ra đây cũng là lễ đón khách mà mình không hay. May mình chưa lên tiếng hỏi, không thì khiến cho người ta phải bật cười đến trẹo quai hàm.

Chu Triệu Long đáp:

-Nay là buổi đầu Tiêu huynh giá lâm tệ trang, dĩ nhiên phải dùng đại lễ nghênh tiếp.

Bỗng gã cảm thấy Đường Tam Cô ra chiều lạnh nhạt, vội nói tiếp:

-Tam cô nương tuy quen biết tiểu đệ đã lâu, nhưng lần này mời tới đây là hân hạnh cho tiểu đệ, dĩ nhiên tiểu đệ cũng dùng đại lễ đón tiếp.

Đường Tam Cô hỏi:

-Chu huynh cứ nói là nghênh tiếp Tiêu tướng công cũng được chứ sao?

Chu Triệu Long quay lại ngó Đường Tam Cô mỉm cười. Đường Tam Cô mới biết mình nói hớ, bất giác mặt nóng bừng, hai má ửng hồng.

Tiêu Lĩnh Vu dường như không biết chuyện gì, cứ rảo bước tiến về phía trước.

Đi gần đến cổng, mười hai đại hán võ phục đột nhiên huy động nhạn linh đao.

Những dây hồng điều bay phất phới. Tư thế của mười hai người hoàn toàn biến đổi. Tay mặt cầm đao trỏ xuống đất. Tay trái dựng lên để trước ngực. Chúng nghiêng mình cúi đầu, thái độ cực kỳ kính cẩn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lúc hoang mang chẳng hiểu có nên đáp lễ hay không, bất giác chàng dừng bước lại.

Chu Triệu Long rảo bước tiến lại nắm lấy tay trái Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Xin mời Tiêu huynh!

Rồi hai người sóng vai đi vào.

Vừa bước qua cổng âm nhạc lập tức nổi lên. Mười hai thiếu nữ mặc áo diêm dúa, mỗi cô cầm một thứ nhạc khí bắt đầu tấu nhạc.

Chu Triệu Long nhường cho Tiêu Lĩnh Vu đi trước nửa bước xuyên qua một lối nhỏ lát đá trắng tiến vào nhà đại sảnh.

Trong đại sảnh cách trần thiết cực kỳ xa hoa. Thảm hồng trải dưới đất, bạch ngọc dát trên tường, cẩm đôn rèm tía trông hoa cả mắt, rường cột khắc rồng vẽ phượng.

Bốn ả nữ tỳ xinh đẹp tóc rủ, mình mặc sa trắng tay bưng khay ngọc thong thả tiến vào.

Chu Triệu Long mời khách ngồi rồi cười nói:

-Xin hai vị hãy ngồi đây một chút, tiểu đệ mời đại trang chúa ra.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Chu huynh dùng đại lễ đón tiếp, tiểu đệ đã băn khoăn trong dạ, khi nào còn dám kinh động đại trang chúa?

Chàng ngấm ngầm hoài nghi nghĩ bụng:

-Mình từ ngoài kia vào đây, chẳng thấy dấu vết địch nhân đây, chắc những người đến bái phỏng đều là bạn hữu của Bách hoa sơn trang, gia nhân không hiểu đâm ra hoang báo.

Chu Triệu Long nói:

-Chẳng dấu gì Tiêu huynh cùng Tam cô nương: nghĩa phụ của tiểu đệ trước nay ít khi tiếp khách, nhưng Tiêu huynh là đại hiệp thời nay tiểu đệ may được giao kết.

Còn Tam cô nương dòng dõi thế gia, trăm năm hưng thịnh khỏi cần nói đến.

Gã trở gót đi mấy bước đột nhiên dừng lại.

Nguyên gã chợt nghĩ tới nếu Tiêu Lĩnh Vu vặn hỏi gốc ngọn về Bách hoa trang,mà Đường Tam Cô không che dấu đem hết lai lịch bí mật của gã tiết lộ ra thì có điều không tiện. Hiện giờ gã mới sơ giao với Tiêu Lĩnh Vu, chàng chưa hiểu tính

cách của gã mà Đường Tam Cô vạch rõ ngọn ngành, có thể chàng rũ áo ra đi thì chỗ dụng tâm của gã hoàn toàn uổng phí.

Gã liền vẫy tay một cái, gọi một ả nữ tỳ áo trắng đến khẽ dặn mấy câu.

ả nữ tỳ lật đật lui ra khỏi nhà đại sảnh. Gã lại chắp tay cười nói:

-Tiểu đệ mà bỏ đi để khách ngồi một mình thì có điều thất lễ...

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi:

-Chu huynh cứ việc tuỳ tiện.

Chu Triệu Long nói:

-Tiểu đệ đã sai người đi mời đại trang chúa rồi.

Đường Tam Cô cười nói:

-Đây là lần đầu tiên nhị trang chúa ở Bách hoa trang khuất mình tiếp khách.

Chu Triệu Long nói:

-Tiểu đệ với Tiêu huynh là chỗ sơ giao mà như tình cố cựu. Mong rằng Tiêu huynh đã có lòng hạ cố thì xin coi Chu mỗ như tình bằng hữu.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp:

-Tiểu đệ được Chu huynh chiếu cố là đã may lắm.

Lúc này ba ả nữ tỳ áo trắng đi tới tay cầm khay ngọc dâng trà lại.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chung trà uống một hớp thấy mùi thanh hương rất dễ chịu,bất giác khen rằng:

-Trà ngon quá!

Chàng ở sơn động năm năm toàn ăn cơm hẩm uống trà lạt, bây giờ được uống trà thơm càng thấy ngon lành.

Chu Triệu Long thấy vẻ mặt cùng cử động của Tiêu Lĩnh Vu ra chiều thành thực chứ không có ý giả vờ thì mừng thầm trong bụng, tự nghĩ:

-Việc cạm bẫy gã này xem chừng không khó lắm.

Miệng gã dõng dạc nói:

-Thứ trà này do chính tay tiểu đệ bào chế, kêu bằng Cúc tùng hương. Tiêu huynh vừa uống đã biết đủ tỏ kiến thức quảng bác.

Chương 32: Tiêu Lĩnh Vu Phô Trương Tuyệt Kỹ

Tiêu Lĩnh Vu thấy Chu Triệu Long đối đãi với mình rất tử tế, gã khéo léo không để lộ vết tích gì giả dối, thành ra chàng phát sinh hảo cảm với gã.

Đường Tam Cô chuyển động cặp mắt, bỗng cất tiếng hỏi:

-Trong quý trang tuyệt không thấy triệu chứng cảnh giác. Phải chăng bọn người phạm trang đã rút lui rồi?

Chu Triệu Long đáp:

-Trên chốn giang hồ tuy khó lòng tránh khỏi chuyện thị phi, nhưng mối oan gia nên cởi chứ không nên thắt. Tệ trang...

Đường Tam Cô ngắt lời:

-Hừ! Trong võ lâm ai không biết tâm trạng...

Chu Triệu Long hắng dặng hai tiếng ngắt lời rồi nói:

-Tam cô nương chuyến này tuy có mỹ ý thoả mãn lời mời của anh em tại hạ mà tới đây, nhưng may được giao kết với Tiêu đại hiệp thì chuyến đi này kể ra cũng không uổng. Ngày sau hai vị song song rong ruổi giang hồ, anh hùng sánh với giai nhân, tất làm chấn động võ lâm.

Đường Tam Cô nghe nói không khỏi rạo rực trong lòng, đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

-E rằng tiểu muội không có diễm phúc được như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cảm giác được một chút, nhưng không hiểu rõ hoàn toàn, chàng sửng sốt nói:

-Không dám! Không dám!...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ để tìm lời đối đáp, bỗng thấy tiểu tỳ áo trắng hối hả chạy vào. Chân thị bước rất mau lẹ, hiển nhiên là người hiểu võ công.

Tiểu tỳ chạy đến trước mặt ba người nghiêng mình nói:

-Đại trang chúa đang chờ quý khách ở Vọng hoa lâu.

Chu Triệu Long vẫy tay nói:

-Biết rồi.

Gã đứng dậy chắp tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu thi lễ nói:

-Mời Tiêu huynh lên lầu, tiểu đệ thật không yên dạ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ nên bái kiến đại trang chúa mới là phải lẽ.

Chu Triệu Long đi trước dẫn đường. Xuyên qua hai khu đình viện rồi đi quanh một toà lầu cao bằng đá xanh xếp lên.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn, chàng ngấm ngầm ước lượng thì thấy toà thạch thất này cao đến chín trượng. Thật là một công trình vĩ đại, quang cảnh dị thường.

Chu Triệu Long dẫn hai người trèo thang lên thẳng nóc lầu.

Tiêu Lĩnh Vu đếm thấy toà thạch lâu này có 13 tầng. Mỗi tầng có một người canh gác. Những người này càng lên tầng trên thì tuổi càng cao. Đến tầng thứ 12 người giữ cửa là một lão già râu tóc bạc phơ.

Người giữ cửa tầng thứ bảy trở xuống còn nghiêng mình thi lễ với Chu Triệu Long, nhưng lên mấy tầng cao chót thì người giữ cửa có vẻ lạnh lùng, tựa hồ không thèm ngó tới Chu Triệu Long. Lão không ngăn trở đã là nể mặt lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Lão đại trang chúa này không hiểu là nhân vật thế nào mà làm phách như vậy.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đã lên tới tầng thứ 13.

Chu Triệu Long tiến lên trước một bước chắp tay nói:

-Tiểu đệ xin bái kiến đại ca.

Rồi gã vén áo tựa hồ sụp lạy. Bỗng nghe tiếng khàn khàn cất lên:

-Bất tất phải thi lễ nữa!

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào thấy một văn sĩ trung niên lưng gù, đầu đội mũ nhà nho, mình mặc áo trường bào, chòm râu đen chùng xuống bụng, ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ đàm chạm hoa tựa vào áp vách bên cửa sổ phía Bắc.

Người này sắc mặt hồng hào, đôi má phinh phính, trán cao, mày rậm, miệng rộng, khí độ rất oai nghiêm có vẻ trấn áp tâm thần người ngoài. Nếu hắn không gù lưng thì bộ dạng còn nghiêm trang hơn nữa.

Chu Triệu Long bỏ áo xuống nghiêng mình đi tới bên người kia. Gã trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu giới thiệu:

-Vị này là Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp mà tiểu đệ vừa mới kết giao.

Văn sĩ lưng gù gật đầu nói:

-Trong bọn hậu sinh quả nhiên có kẻ không phải tầm thường.

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng hách dịch không khỏi nổi lòng ngạo nghễ. Chàng khẽ giơ tay phải lên nói:

-Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu, xin thỉnh giáo quý tính củalão huynh.

Chu Triệu Long hơi biến sắc la thầm:

-Hỏng bét! Không khéo đại trang chúa nổi giận hạ lệnh trục khách thì nguy quá!

Gã đã biết tính cách của đại ca là người cố chấp, chỉ làm theo ý mình.

Ngờ đâu tình trạng lại ra ngoài sự tiên liệu của gã. Văn sĩ lưng gù tủm tỉm cười đáp:

-Tại hạ là Thẩm Mộc Phong, biệt hiệu là Huyết ảnh Tử. Tiểu huynh đệ thoả mãn rồi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

-Té ra là Thẩm huynh. Tiểu đệ đã ngưỡng mộ từ lâu rồi.

Đường Tam Cô hơi run lên. Tuy nàng biết thịnh danh của Bách hoa sơn trang khiến người giang hồ đều uý kỵ, nhưng nàng chưa hiểu đại trang chúa Bách hoa sơn trang là Huyết ảnh Tử, ai nghe danh cũng khiếp sợ.

Nàng nghiêng mình thi lễ nói:

-Tiểu nữ thường nghe cố mẫu nhắc tới Thẩm lão tiền...

Nàng định kêu bằng "Thẩm lão tiền bối" nhưng sực nhớ ra mình ngang hàng với Chu Triệu Long, mà Huyết ảnh Tử lại là nghĩa huynh gã, nếu kêu bằng Thẩm lão tiền bối thì ra tự hạ quá đáng.

Thẩm Mộc Phong dường như hiểu rõ tâm sự nàng, liền cười mát nói:

-Tại hạ đã có duyên gặp gỡ Đường lão thái thái mấy lần. Trong võ lâm không phân lớn nhỏ, chúng ta cứ việc kết bạn chẳng sao.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

-Thẩm huynh nói phải lắm! Tại hạ cũng chủ trương cùng người ngang hàng kết giao.

Lòng chàng lúc nào cũng nhớ tới lời dặn của Nam Dật Công là khi qua lại giang hồ, bất luận gặp nhân vật nào cũng chỉ xưng hô ngang hàng với mình.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

-Hay cho kẻ kết giao ngang hàng!

Rồi hắn vung tay đánh ra một chưởng. Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên. Bốn bức tường đột nhiên đều nứt ra một nửa. Bốn thiếu nữ diễm lệ mặc áo màu hồng tay bưng cẩm đôn chia nhau đến bên từng người đặt xuống.

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười nói:

-Mời hai vị an toạ.

Tiêu Lĩnh Vu hiên ngang bước tới ngồi xuống.

Đường Tam Cô cười cười rồi cũng ngồi xuống theo.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Chu Triệu Long một cái rồi bảo gã:

-Nhị đệ cũng ngồi xuống đi!

Chu Triệu Long đáp:

-Đa tạ đại ca.

Gã kéo áo ngay ngắn ngồi xuống cẩm đôn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Hai người này tuy hô nhau là huynh đệ nhưng Chu Triệu Long ra chiều rất kinh sợ Huyết ảnh Tử,

có lẽ còn hơn cả đệ tử đối với sư phụ.

Chàng liếc mắt nhìn vào thấy bốn thiếu nữ diễm lệ mình mặc áo xanh từ trong cửa đá đi ra. Mỗi người tay bưng một cái khay ngọc, trên khay đặt một cái chung sứ. Chúng co đầu gối giơ cao chiếc khay ngọc lên trên đỉnh đầu.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Thẩm Mộc Phong tính thích khệnh khạng kiểu cách.

Chàng thò tay ra đón lấy chung trà mở nắp, một mùi thanh hương ngào ngạt xông vào mũi. Chàng cúi đầu nhìn xuống thấy nước trong chung xanh thẫm, không biết là thứ gì. Rượu chẳng ra rượu, trà chẳng ra trà.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Đường Tam Cô, nói:

-Không biết có hai vị giá lâm tệ trang, chưa kịp chuẩn bị những đồ cao lương mỹ vị thết khách. Mời hai vị hãy uống một chung trà Tùng Sâm ngàn năm để tỏ lòng hiếu khách.

Rồi lão nâng chùng trà lên uống trước.

Tiêu Lĩnh Vu cầm lấy chung trà rồi vẫn thấy thiếu nữ quỳ dưới đất thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng không nhịn được nói:

-Xin cô nương đứng dậy.

Thiếu nữ áo xanh ngửng đầu lên mỉm cười, nhưng vẫn quỳ không nhúc nhích.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Tiêu huynh! Mời Tiêu huynh ùng sâm trà.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày đưa chung trà lên uống một hơi cạn sạch rồi đặt chung xuống khay ngọc. Bấy giờ thiếu nữ áo xanh mới nghiêng mình đứng lên, rón rén rút lui.

Thẩm Mộc Phong từ từ đưa mắt nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu lão đệ mới hành hiệp được hơn một năm mà thanh danh đã lừng lẫy võ lâm, chắc là trong mình có tuyệt kỷ hơn đời.

Tiêu Lĩnh Vu toan phủ nhận điều đó vì chàng biết Tiêu Lĩnh Vu nổi danh kia chẳng phải là mình, nhưng Thẩm Mộc Phong đã nói tiếp:

-Không hiểu Tiêu lão đệ có thể tiết lộ một vài môn tuyệt kỷ cho tại hạ mở rộng tầm mắt chăng?

Chu Triệu Long nói theo:

-Tiểu đệ đã được tận mắt trông thấy võ công của Tiêu huynh. Mong rằng Tiêu huynh vui lòng thoả mãn tệ đại ca một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Mình đã nghiễm nhiên làm gã Tiêu Lĩnh Vu kia. ở trước mặt Chu Triệu Long mình không thừa nhận mà cũng không chối cãi. Nếu bây giờ mình phủ nhận thì có điều quá đột ngột.

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong lại lên tiếng:

-Tại hạ quyết không để Tiêu lão đệ thiệt thòi đâu và xin được ra một vài tiểu kỷ để đáp lại.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trống ngực đánh thình thình. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía ngẫm nghĩ không biết nên phô trương thứ võ công nào cho tiện.

Thẩm Mộc Phong lại nói tiếp:

-Tiêu lão đệ! Lão đệ cần dùng vật gì xin cứ nói ra. Tại hạ lập tức kêu người đem lại.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy bốn thiếu nữ áo xanh sóng vai đứng tựa vào vách, chàng chợt động tâm nhớ tới Liễu Tiên Tử. Bà đã khổ công mấy năm luyện môn tuyệt kỷ "Hồi hoàn chỉ lực" liền giơ tay lên vẫy một thiếu nữ áo lục nói:

-Xin cô nương cho mượn cái chung sứ trên tay một chút.

Thiếu nữ áo xanh liếc mắt nhiòn Thẩm Mộc Phong rồi đi đến bên Tiêu Lĩnh Vu quỳ xuống, hai tay đưa khay ngọc ra.

Tiêu Lĩnh Vu cầm lấy một chiếc chung sứ nói:

-Nếu chẳng may tiểu đệ sểnh tay, xin các vị đừng cười.

Chàng thực tình nói lời khiêm tốn này. Tuy chàng được ba đại cao thủ là Trang Sơn Bối, Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử truyền thụ võ công nhưng hoả hậu chưa đủ mười thành, học được bao nhiêu, lòng chàng vẫn bâng khuâng không hiểu.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiêu huynh bất tất phải khiêm tốn. Bọn tiểu đệ đang chờ coi tuyệt kỷ của Tiêu huynh đây.

Đường Tam Cô thấy chàng cầm chiếc chung sứ thì trong lòng nóng nảy không nhịn được khẽ bảo chàng:

-Tiêu huynh đệ! Thẩm Mộc Phong là nhân vật lừng lẫy võ lâm. Nếu huynh đệ không đưa ra tuyệt kỷ kỳ diệu thì cứ làm mặt dấu diếm vụng về là hơn.

Nhưng chàng đã lâm vào tình trạng tên lắp cung dương, chẳng thể không bắn ra.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng không nắm vững phần nào, nhưng cũng bạo dạn đứng lên, ngấm ngầm vận nội lực rung tay một cái. Chiếc chung sứ xuyên qua cửa sổ phía sau bay ra ngoài.

Đường Tam Cô ngấm ngầm buông tiếng thở dài nghĩ bụng:

-Thủ pháp phóng ám khí vụng về thế này mà cũng dám phô trương ra trước mắt mọi người!

Nguyên nàng đối với Tiêu Lĩnh Vu bằng một tấm lòng tha thiết nên rất quan tâm đến sự vinh nhục của chàng. Nàng thấy thủ pháp phóng ám khí của chàng rất tầm thường chẳng có chi kỳ diệu thì trong lòng xao xuyến vô cùng.

Chiếc chung sứ bay ra ngoài cửa sổ như hòn đá ném xuống biển không một tiếng động.

Chu Triệu Long hơi lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong vẫn nghiêm nghị chẳng nói chẳng rằng. Hắn là người bản tính âm trầm, người ngoài không thể hiểu được lòng hắn tức giận hay vui mừng. Cả tên nhị đệ Chu Triệu Long kề cận hắn đã mười mấy năm cũng không đoán được tâm sự hắn.

Vọng hoa lâu yên lặng như tờ, nghe rõ cả tiếng tim đập.

Tiêu Lĩnh Vu bồn chồn trong dạ nghĩ thầm:

-Hỏng bét! Phải chăng mình đã dùng lầm đường âm kình để chiếc chung sứ kia bay tuột đi mất, hay là luồng lực đạo không đủ, chiếc chung sứ đi không chuẩn đích, giữa đường đụng phải vật gì vỡ tan thì lại càng xấu lắm.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang hoang mang, bỗng thấy Thẩm Mộc Phong biến sắc nghiêng mình tránh chỗ cửa sổ.

Vù một tiếng! Một bóng trắng từ phía sau Thẩm Mộc Phong bay qua cửa sổ vào thẳng chỗ Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Tam Cô bật tiếng la hoảng toan vung tay phóng ám khí ra thì Tiêu Lĩnh Vu đã giơ tay phải ra nói:

-Tam cô nương bất tất phải kinh hãi. Chiếc chung sứ đây rồi.

Nàng ngưng thần nhìn lại thấy trong tay Tiêu Lĩnh Vu đã cầm chiếc chung sứ và đúng là chung trà chàng đã liệng ra ngoài cửa sổ.

Trên lầu lại một phen tịch mịch. Nhưng lần này khác với lần trước vì là một thứ tịch mịch đáng kinh hãi.

Hồi lâu Chu Triệu Long mới đứng lên thi lễ nói:

-Tiểu đệ quả là kẻ vô danh, thấy võ công của Tiêu huynh quả nhiên kinh thế hãi tục. Tiểu đệ lại được thêm một lần mở rộng tầm mắt.

Đường Tam Cô thở phào một cái nhẹ nhõm. Mặt tươi như hoa, nàng nói:

-Nhà họ Đường của tiểu muội mấy đời nổi tiếng về môn phóng ám khí mà tiểu muội chưa nhìn thấy thủ pháp ai như vậy.

Thẩm Mộc Phong khẽ gật đầu nói:

-Mấy chục năm trước có một vị cân quắc nữ kiệt là Liễu Tiên Tử lừng danh võ lâm về môn khinh công, ám khí và Tu La chỉ, kêu bằng võ lâm tam tuyệt. Tại hạ ra đời chậm mất mấy năm chưa được chiêm ngưỡng dung quang của Tiên Tử. Nay Tiêu huynh có thủ pháp "Hồi hoàn ám khí" này thì dù Liễu Tiên Tử có trở lại giang hồ e rằng cũng phải than rằng nghệ thuật còn kém.

Ở trước mặt Đường Tam Cô, hắn không tán dương thủ pháp phóng ám khí của Đường gia thì hiển nhiên hắn coi thường họ Đường.

Đường Tam Cô nóng lòng hởi dạ về thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu nên không để tâm đến lời nói của Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Thủ pháp phóng ám khí này do Liễu Tiên Tử truyền thụ cho ta. Trừ bà ra, trên đời tưởng không còn ai có thủ pháp kỳ tuyệt như thế.

Chàng cười thầm nói:

-Các vị quá khen mà thôi.

Chàng từ từ đặt chiếc chung sứ xuống khay ngọc.

Chiếc chung sứ nhỏ bé từ cửa sổ phía trước bay ra vòng quanh một hồi rồi từ cửa sau bay vào

không thương tổn mảy may.

Bỗng thấy Thẩm Mộc Phong vẫy tay một cái. Thiếu nữ áo xanh vội bưng khay ngọc tiến lại.

Thẩm Mộc Phong thò tay cầm lấy chiếc chung sứ nói:

-Tại hạ cũng dùng chiếc chung này để phô bày cái dở của mình.

Hắn từ từ đưa tay trái ra đặt chiếc chung vào lòng bàn tay.

Thẩm Mộc Phong ngoài cái lưng gù, mặt ngọc râu dài, tướng mạo hùng tuấn,ngón tay nhỏ mà dài lại trắng như ngọc.

Bỗng thấy năm ngón tay trắng trẻo của hắn dần dần nổi màu hồng rồi sau đỏ như máu. Chiếc chung trong tay cũng dần dần đổi màu hồng.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, màu hồng trên ngón tay Thẩm Mộc Phong từ từ nhạt đi rồi khôi phục lại màu trắng như ngọc, nhưng chiếc chung sứ lại biến thành màu xám xịt. Thẩm Mộc Phong khẽ thổi một cái. Chiếc chung sứ đột nhiên biến thành tro bụi lả tả rớt xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi tự hỏi:

-Đây là nội công gì mà ghê gớm đến thế?

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong nổi lên một tràng cười sang sảng nói:

-Trò chơi của tại hạ dở quá!

Rồi hắn vẫy tay nói:

-Bày tiệc ra đây!

Chu Triệu Long ban đầu sửng sốt, rồi gã tủm tỉm cười, đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vọng hoa lâu là nơi tĩnh tu của các đại trang chúa, người thường không lên được. Vậy mà nay thết tiệc ở đây, đủ tỏ đại trang chúa kính trọng Tiêu huynh lắm.

Tiêu Lĩnh Vu ngỏ lời khiêm nhượng:

-Được trang chúa thịnh tình khoản đãi như vậy, tiểu đệ rất áy náy.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

-Nơi đây có chi hy hữu: đại ca ngươi bất quá cũng chỉ là một đại trang chúa mà thôi.

Bỗng nghe thanh âm nhỏ nhẹ lọt vào tai. Một đôi tiểu tỳ từ trong cửa vách đi ra đặt thức ăn lên bàn.

Thẩm Mộc Phong từ từ đứng dậy. Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm kinh hãi. Nguyên thân thể người này cao một cách kỳ dị. Hắn đứng lên cao tới hơn chín thước. Nếu hắn đứng ngay lưng thì đến ngoài mười trượng.

Chu Triệu Long chắp tay cười nói:

-Mời Tiêu huynh ngồi vào vị trên cho.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Khi nào tiểu đệ dám thế?

Thẩm Mộc Phong nói:

-Từ ngày mở Bách hoa sơn trang, nay là lần thứ nhất Thẩm mỗ thết tiệc Tiêu huynh ở trên Vọng hoa lâu này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Thật là vinh hạnh lớn cho tiểu đệ.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói:

-Đã là tri kỷ không phân trưởng ấu. Tiêu lão đệ muốn ngồi đâu thì ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát ngồi xuống dưới. Đường Tam Cô ngồi ngay cạnh chàng.

Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long ngồi hai bên bồi tiếp.

Trên tiệc toàn trân hào mỹ vị. Tiêu Lĩnh Vu chưa từng được nếm bao giờ.

Tuy chàng sinh trưởng trong nhà quan, ăn chẳng thiếu chi kỳ vật mà bữa tiệc hôm nay toàn những món lạ ăn rất ngon.

Tiệc rượu xong, Thẩm Mộc Phong đứng lên tiễn khách, chắp tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Bữa nay trong người tại hạ không được thư thái, sức lực chưa được phục hồi, xin miễn cho tại hạ khỏi tiễn chân xuống lầu.

Tiêu Lĩnh Vu khoát tay đáp:

-Không dám phiền đại giá.

Chàng trở gót rảo bước đi ngay.

Chu Triệu Long đi theo bên chàng cười nói:

-Thủ pháp "Hồi hoàn ám khí" của Tiêu huynh đúng là một tuyệt kỷ ở nhân gian.

Bữa nay tiểu đệ mới được thấy là một. Nếu Tiêu huynh không tiếc tài nghệ thì mong rằng Tiêu huynh chỉ điểm cho tiểu đệ một đôi điều được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm khó nghĩ vì đây là một tuyệt kỷ mà Liễu Tiên Tử đã hao tổn tâm huyết cả một đời người mới sáng chế ra được, có lý đâu lại tuỳ tiện đem truyền cho người khác?

Chàng còn đang ngần ngừ thì Đường Tam Cô đã đỡ lời:

-Hồi hoàn ám khí là tuyệt kỷ của sư môn. Trước khi Tiêu huynh được sự chấp thuận thì e rằng không dám tuỳ tiện truyền cho ai.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Đây bất tất là tiểu đệ nói đùa, Tiêu huynh bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu không biết làm thế nào đành đáp:

-Nếu quả Chu huynh muốn học thì tiểu đệ sẽ...

Đường Tam Cô lúc này đã hướng về Tiêu Lĩnh Vu, nàng sợ chàng chịu lời thì sau này khó bề từ chối, liền hắng dặng hai tiếng để ngầm ra hiệu cho chàng rồi tiếp:

-Lạ thật! Sao đến tận bây giờ mà Kiếm Môn Song Anh chưa tới? Không hiểu họ đi bằng đường nào rồi?

Chu Triệu Long trong lòng giận nàng ngắt lời Tiêu Lĩnh Vu, nhưng câu chuyện chưa ngã ngũ, gã còn có cơ hội nói lại. Gã mỉm cười hỏi:

-Kiếm Môn Song Anh ư? Tiểu đệ đã phái người dẫn đến biệt việt nghỉ ngơi.

Đường Tam Cô muốn gặp họ chăng?

Nên biết thủ pháp phóng ám khí Hồi hoàn chỉ lực của Tiêu Lĩnh Vu là môn tuyệt học chưa từng thấy trong võ lâm. Chu Triệu Long muốn nhân lúc chàng tửu hứng dùng lời phỉnh phờ cho chàng chịu lời thì sau này không cải biến được.

Không ngờ Đường Tam Cô chọc gậy bánh xe khiến gã không được như nguyện.

Gã muốn tách rời Đường Tam Cô để trở lại vấn đề này.

Bỗng nghe Đường Tam Cô đáp:

-Ai muốn gặp họ làm chi?

Nàng sực nhớ lại lúc mới đến đây đã nói khoác là sẽ bảo vệ cho Tiêu Lĩnh Vu.

Bây giờ nàng biết võ công chàng cao hơn mình nhiều thì không khỏi có ý thẹn thò.

Hai má ửng đỏ, nàng ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi cúi đầu xuống.

Chu Triệu Long tiến lên trước mặt một bước, dắt Tiêu Lĩnh Vu và Đường Tam Cô vào trong một toà viện rất u nhã.

Bách hoa sơn trang chiếm một khu đất rộng đến mười mẫu. Đình viện bát ngát,phóng tầm mắt nhìn ra thấy lâu đài san sát không biết đến bao nhiêu là phòng ốc.

Toà viện này có những cây thấp vây bọc và trồng toàn kỳ hoa dị thảo. Mùi hương ngào ngạt xông vào mũi.

Hàng trăm chậu hoa lan bao quanh một toà tịnh xá tường hồng cửa lục cực kỳ hoa lệ.

Hai tên tiểu tỳ kiều diễm mặc áo xanh biếc đã đứng chờ trước cửa. Chúng thấy ba người thủng thẳng bước tới liền quỳ cả xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội nghiêng mình thi lễ nói:

-Xin hai vị cô nương đứng dậy. Các cô làm thế tại hạ không dám đâu.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Toà Lan Hoa tịnh xá này là nơi tiếp quý khách của tệ trang. Chẳng hay Tiêu huynh coi có vừa mắt chăng?

Gã vừa nói vừa cất bước tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu đệ có tài đức chi mà Chu huynh khoản đãi trịnh trọng như vậy. Tiểu đệ thực chẳng yên tâm chút nào.

Chu Triệu Long nói:

-Tiêu huynh coi vừa mắt là một điều vinh hạnh cho tiểu đệ...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Tiêu huynh trải qua một phen gió bụi nên nghỉ ngơi một chút. Tiểu đệ không

quấy nhiễu nữa.

Gã đưa mắt nhìn hai ả tiểu tỳ áo xanh biếc nói:

-Các ngươi phải hầu hạ Tiêu gia ân cần. Nếu có chỗ nào lơ đễnh với quý khách của ta thì đừng hòng sống nữa.

Hai ả tiểu tỳ khom lưng đáp:

-Bọn nô tỳ xin tuân lệnh nhị gia.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Bách hoa sơn trang khí phách lớn quá mà gia pháp cũng nghiêm ngặt.

Chương 33: Vọng Hoa Lâu Thấp Thoáng Ánh Đèn Hồng

Chu Triệu Long nghiêng mình chắp tay nói:

-Tiêu huynh có cần gì thì sai khiến hai tên nha đầu này. Tiểu đệ xin cáo thoái.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ nói:

-Xin Chu huynh tuỳ tiện.

Chu Triệu Long quay lại nhìn Đường Tam Cô nói:

-Chỗ nghỉ của Tam cô nương là Mai Hoa các ở phía tây toà Lan Hoa tịnh xá này. Tiểu đệ xin dẫn đường.

Đường Tam Cô liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói:

-Tiêu huynh đi nghỉ thôi, tiểu muội đi đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tam cô nương dọc đường vất vả cũng nên đi nghỉ sớm đi.

Nói đoạn chàng chắp tay tiễn khách.

Chu Triệu Long dẫn Đường Tam Cô ra khỏi Lan Hoa tịnh xá xuyên qua đoạn đường nhỏ rải đá vụn thẳng tới Mai Hoa các.

Mai Hoa các gọi thế vì các loại hoa mai ở đây tất cả mười mấy thứ. Phong cảnh cổ kính thanh nhã.

Mai Hoa các là toà lầu riêng biệt. Hai ả tỳ nữ áo trắng đã chờ sẵn ở ngoài lâu để nghênh tiếp.

Lan Hoa tịnh xá và Mai Hoa các tuy ở chung một vùng nhưng cách một cái sân rộng thành ra xa nhau đến hơn một trượng.

Chu Triệu Long dẫn Đường Tam Cô vào trong gác. Gã dặng hắng một tiếng rồi cười hỏi:

-Tam cô nương! Nhân phẩm của Tiêu Lĩnh Vu thế nào?

Đường Tam Cô thường qua lại giang hồ nên tuy là một vị cô nương nhưng đã bỏ hết thói thường của nữ nhi. Nàng tủm tỉm cười đáp:

-Y có vẻ phong lưu anh tuấn khác hẳn mọi người. So với nhị trang chúa còn có phần hơn.

Chu Triệu Long cười lạt nói:

-Không dám! Không dám! Tiểu đệ không có ý phản đối.

Đường Tam Cô cười nói:

-Thế là hay lắm! Bằng không sẽ phải nếm mùi 18 thứ ám khí tuyệt độc của Đường gia.

Chu Triệu Long hỏi:

-Đường môn có 18 thứ ám khí tuyệt độc. Không hiểu Tam cô nương đã học được mấy chiêu?

Đường Tam Cô đáp:

-Nói ra Chu huynh đừng cười. Tiểu muội học được mười hai thứ.

Chu Triệu Long nói:

-Thế là nhiều rồi. Mười hai thức ám khí cũng đã đủ để đi khắp thiên hạ. Có điều tiểu đệ chưa hiểu thủ pháp phóng ám khí của Đường gia so với Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính ra sao?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiểu muội tuy chưa gặp Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính nhưng đã được nghe gia mẫu nói: Lão nhờ môn ám khí mà nổi tiếng võ lâm và lấy nhã hiệu là Bát Thủ Thần Long.

Chu Triệu Long lại hỏi:

-Nếu hai bên so sánh thì ai hơn ai kém?

Đường Tam Cô đáp:

-Bàn về thủ pháp thì hoặc giả mỗi người có một chỗ độc đáo, nhưng nói đến chuyện đối địch và đả thương đối phương thì Đoan Mộc Chính so với Đường gia thế nào được!

Chu Triệu Long nói:

-Xin cô nương cho nghe rõ thêm lời cao luận.

Đường Tam Cô đáp:

-Trong 18 môn ám khí tuyệt độc của Đường gia thì 9 thứ là vật rất nhỏ. Khi rớt xuống không thành tiếng động, lại có thể tung ra một phát mấy trăm mũi tẩm chất độc, hễ thấy máu là sưng ngay. Chắc Đoan Mộc Chính khó lòng bì kịp.

Chu Triệu Long nói:

-Tiểu đệ hiểu rồi...

Gã nghiêm nét mặt nói tiếp:

-Tam cô nương tiếp được thiếp mời của tại hạ chịu vui lòng đến Bách hoa sơn trang khiến cho tại hạ rất lấy làm vinh hạnh. Nhưng tại hạ có một điều nếu không nói ra thì chẳng khác nào cái gai trong cổ họng. Mong rằng cô nương lượng thứ cho.

Gã nói câu này bằng một giọng rất trịnh trọng.

Đường Tam Cô ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:

-Phải chăng là câu chuyện có liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu?

Chu Triệu Long đáp:

-Tam cô nương đoán trúng một phần.

Đường Tam Cô hỏi:

-Nhị trang chúa nói vậy nghĩa là sao?

Nàng thấy Chu Triệu Long mặt lạnh như tiền, bất giác ngấm ngầm vận nội công đề phòng.

Chu Triệu Long đáp:

-Vụ này chẳng những liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu mà còn liên quan đến cả Tam cô nương.

Đường Tam Cô giục:

-Vậy nhị trang chúa nói đi! Bản nhân rửa tai để nghe đây.

Chu Triệu Long nói:

-Tại hạ muốn cùng Tam cô nương thoả thuận một hiệp định quân tử.

Đường Tam Cô hỏi:

-Thế là nghĩa làm sao?

Chu Triệu Long đáp:

-Về chuyện tư nhân giữa Tam cô nương và Tiêu Lĩnh Vu tại hạ không hỏi đến mà còn muốn xúc tiến dùm cho việc mau thành.

Đường Tam Cô tuy là người phóng lãng, nhưng nghe Chu Triệu Long nói huỵch toẹt ra cũng không khỏi thẹn thùng. Nàng vội hỏi:

-Nhị trang chúa muốn bản nhân phải làm gì?

Chu Triệu Long đáp:

-Giản dị lắm! Tại hạ chỉ yêu cầu Tam cô nương đừng nói rõ mọi sự ở Bách Hoa sơn trang với Tiêu Lĩnh Vu.

Đường Tam Cô chau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

-Nếu y hỏi tới bản nhân thì sao? Bản nhân đã không thể lừa y mà cũng chẳng thể từ chối nói là không biết được.

Chu Triệu Long nói:

-Sự thực thì trăm phần cô nương mới biết có một và là nghe người giang hồ đồn đại, chẳng lấy gì làm chuẩn đích. Vậy nếu Tiêu Lĩnh Vu hỏi đến thì cô cứ bảo y hỏi thẳng tại hạ.

Đường Tam Cô hỏi:

-Nếu bản nhân nói rồi thì làm thế nào?

Cặp mắt Chu Triệu Long lấp lánh ánh hàn quang, gã nói:

-Dĩ nhiên tại hạ sẽ nói xấu Tam cô nương trước mặt Tiêu Lĩnh Vu...

Đường Tam Cô ngắt lời:

-Bản nhân có điều chi xấu?

Chu Triệu Long đáp:

-Dù Tam cô nương chẳng có điều chi xấu xa đáng kể nhưng cô nên biết rằng lời phao vu cũng đủ

làm tổn thương đến thanh danh cô. Tại hạ tự tin có thể tạo ra một thiên cố sự khiến y phải tin là thật.

Đường Tam Cô khẽ thở dài nói:

-Được rồi chúng ta cứ thế.

Chu Triệu Long chắp tay nói:

-Tam cô nương đi nghỉ tại hạ xin cáo từ.

Gã dứt lời liền bước ra khỏi Mai Hoa các.

Nói về Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng hai người đi xa rồi, chàng trở gót quay vào tịnh xá. Một tên tiểu tỳ mặc áo màu cánh trả bưng trà lại. Chàng đón lấy chung trà nói:

-Tại hạ làm phiền cô nương.

Ả tỳ nữ nghiêng mình đáp:

-Tiêu gia xưng hô như vậy, nếu trang chủ nghe tiếng bọn nô tỳ tất bị đánh đòn.

Tiểu tỳ tên gọi Ngọc Lan, còn chị này là Kim Lan. Xin Tiêu gia cứ kêu tên bọn tiểu tỳ là xong.

Tiêu Lĩnh Vu uống một hớp trà rồi cười nói:

-Hay lắm! Đã vậy tại hạ xin tuân lệnh.

Ngọc Lan bưng miệng cười nói:

-Tiêu gia khách khí quá. Bọn nô tỳ không dám đâu.

Kim Lan cũng nói theo:

-Nước tắm cũng chuẩn bị đủ rồi. Mời Tiêu gia đi tắm được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới từ lúc rời sơn động đã hai ngày chưa tắm rửa, liền gật đầu cười đáp:

-Phiền cô dẫn đường. Tại hạ rất cần phải tắm rửa.

Kim Lan trở gót đi trước, dẫn chàng thẳng tới phòng tắm.

Ngọc Lan theo sau vào buồng tắm rồi xoay tay đóng cửa lại toan cởi áo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên lùi lại hai bước hỏi:

-Cô làm gì vậy?

Ngọc Lan đáp:

-Tiêu gia định tắm, chẳng lẽ lại không cởi áo?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói:

-Các cô không ra thì tại hạ cởi áo làm sao được?

Kim Lan cười đáp:

-Nô tỳ chầu chực tắm rửa cho Tiêu gia.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp:

-Như thế không được. Tại hạ chẳng phải là đứa con nít lên ba. Các cô ra đi.

Ngọc Lan nói:

-Nếu bọn nô tỳ hầu hạ không đến nơi tất bị trang chúa trách phạt.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Cổ nhân đã dạy "Nam nữ thọ thọ bất thân", huống chi là chuyện tắm rửa. Các cô ra đi!

Hai ả nữ tỳ nhìn nhau cười rồi khom lưng nói:

-Đã vậy bọn nô tỳ xin ra ngoài.

Hai thị ra rồi, Tiêu Lĩnh Vu cài cửa lại cởi áo ra tắm.

Tắm xong chàng thấy hai tên nữ tỳ đã chờ sẵn ở ngoài cửa để đưa chàng vào phòng ngủ.

Trong phòng chăn bông nệm gấm cực kỳ hào hoa.

Kim Lan ôm một tập áo mới lại nói:

-Trang chúa dặn nô tỳ đem quần áo cho Tiêu gia thay. Vậy Tiêu gia mặc thử xem có vừa không?

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó bộ quần áo mới rồi bảo tỳ nữ:

-Các cô ra đi để ta mặc thử.

Hai ả tỳ nữ biết chàng cố chấp liền rút lui.

Tiêu Lĩnh Vu thay đổi áo mới xong, Ngọc Lan lại đẩy cửa bưng khay ngọc vào.

Trên khay đặt một ly nhân sâm tiên tử thang. Thị cười nói:

-Tiêu gia đổi áo mới coi càng tuấn nhã. Bọn nô tỳ thật là may mắn được hầu hạ Tiêu gia.

Tiêu Lĩnh Vu xuất thân ở nhà quan. Lúc chàng còn nhỏ được nữ tỳ săn sóc.

Chàng nhớ lại bất giác bật cười nói:

-Cô này khéo nói quá!

Ngọc Lan mỉm cười đáp:

-Chẳng phải nô tỳ muốn nịnh Tiêu gia. ở toà Bách Hoa sơn trang này, tân khách lui tới không ngớt, kể ra chẳng thiếu gì nhân vật tuấn nhã, nhưng đem so với Tiêu gia thật khác nhau một trời một vực.

Hai nữ tỳ chẳng những xinh đẹp mà ăn nói cũng lịch sự dễ nghe. Hiển nhiên chúng đã được huấn luyện kỹ càng, nên tuy có vẻ phong tình mà vẫn ra con người nề nếp.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Ngọc Lan cười nói:

-Các cô ở Bách Hoa sơn trang này chẳng những phong cảnh xinh tươi mà còn khí thế hùng vĩ, chẳng kém gì vương cung.

Ngọc Lan nói:

-Bọn nô tỳ ở Bách Hoa sơn trang từ thuở nhỏ cho đến ngày không lớn thành ra chẳng thấy gì hào hoa hết.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

-Ở trong nhà đầy lan huệ lâu ngày không ngửi thấy mùi thơm nữa.

Kim Lan bưng miệng cười nói:

-Tiêu gia là một trang thiếu niên anh tuấn, tài kiêm văn võ, không trách tệ trang chúa kính trọng khác thường. Toà Lan Hoa tịnh xá này trước nay ít khi dùng làm nơi đón khách. Nô tỳ nhớ lại bấy nhiêu năm, đây mới là lần thứ ba.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vậy trong Bách Hoa sơn trang có nhiều nơi đón khách hay sao?

Ngọc Lan đáp:

-Theo chỗ nô tỳ biết thì ngoài Lan Hoa tịnh xá này, còn Mai Hoa các, Mẫu Đơn đình, Thuý Trúc hiên là ba chỗ nữa. Trong Bách Hoa sơn trang thật lắm khách ra vào, nhưng Lan Hoa tịnh xá thường quanh năm bỏ không, rất ít khi có người trọ.

Năm nay được hai lần dùng để đón khách, còn trước kia thì không.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm nghĩ thầm:

-Nghe lời thị nói thì tân khách rất quý trọng mới được nghỉ ở Lan Hoa tịnh xá.

Giữa ta và Chu Triệu Long bất quá là bèo nước gặp nhau, sơ giao buổi đầu, sao gã đã kính trọng đến thế?

Chàng liền hỏi:

-Có phải hai cô vẫn ở trong Lan Hoa tịnh xá này không?

Hai ả thị tỳ dường như rất hợp tính Tiêu Lĩnh Vu nên chàng hỏi gì họ cũng trả lời.

Kim Lan mỉm cười đáp:

-Phải rồi! Khách nào trọ ở Lan Hoa tịnh xá đều chị em nô tỳ phải tiếp đãi. Trong Bách Hoa sơn trang, mỗi nơi đón khách đều có người phụ trách riêng biệt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vậy các cô có nhớ lần trước người ngụ ở Lan Hoa tịnh xá này là nhân vật nào không?

Hai ả nữ tỳ trầm ngâm một chút rồi Ngọc Lan khẽ đáp:

-Kể ra bọn nô tỳ không dám nói nhiều về những bí mật trong trang, nhưng Tiêu gia là người chính nhân quân tử khác kẻ tầm thường, nô tỳ không tiện giấu diếm.

Nô tỳ chỉ xin Tiêu gia ưng cho một điều thì chị em nô tỳ mới dám nói những điều mình biết.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Điều gì các cô nói nghe?

Ngọc Lan đáp:

-Cũng chẳng có chuyện gì to tát. Chỉ xin Tiêu gia hứa cho một lời là không đem câu chuyện đêm

nay nói với người khác.

Tiêu Lĩnh Vu càng nổi tính hiếu kỳ gật đầu đáp:

-Được rồi! Tại hạ nhất quyết không nói với ai.

Ngọc Lan nói:

-Ba tháng trước có một người nghỉ ở Lan Hoa tịnh xá cũng được tệ trang chúa rất kính trọng. Lão gia tên gọi Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Vũ Văn Hàn Đào! Vũ Văn Hàn Đào! Cái tên nghe quen lắm...

Kim Lan cười hì hì nói:

-Ngoài Vũ Văn đại gia, còn một lần cũng tiếp quý khách, nhưng hồi đó bọn nô tỳ còn nhỏ tuổi không nhớ là nhân vật nào.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ mãi mà không nhớ ra được đã gặp Vũ Văn Hàn Đào ở đâu.

Ngọc Lan thấy chàng ngẩn mặt ra ngẫm nghĩ, không nhịn được liền hỏi:

-Tiêu gia! Tiêu gia nghĩ gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu như người trong mộng sực tỉnh, "ồ" lên một tiếng hỏi lại:

-Vũ Văn Hàn Đào diện mạo thế nào?

Kim Lan đáp:

-Vũ Văn đại gia vào trạc ngoài 40 tuổi, đầu đội mũ nho, mình mặc áo trường bào. Chòm râu đen chùng xuống đến bụng. Tiêu gia có quen biết y hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ nghe tên rất quen thuộc...

Ngọc Lan nói ngay:

-Vũ Văn Hàn Đào lão gia có một đặc điểm dễ nhớ là suốt ngày giữ một cái rương mạ vàng, không bao giờ rời khỏi tay. Nô tỳ không hiểu trong rương đựng vật gì mà Vũ Văn đại gia lúc ngủ dùng nó để gối đầu, bữa ăn cũng để bên cạnh, dường như chỉ sợ người ta lấy cắp mất.

Trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu chợt loé lên một tia sáng. Màn kịch mấy năm trước ở chùa Tam Nguyên hiện lên trước mắt chàng. Chàng nhớ lại nhưng không nói ra.

Kim Lan bật tiếng cười khúc khích nói:

-Dường như Tiêu gia có nhiều tâm sự lo nghĩ. Vậy bọn nô tỳ hát một khúc để Tiêu gia nghe cho khuây khoả được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cũng cười đáp:

-Không quấy quả hai cô nữa. Hai cô cứ việc đi nghỉ.

Hai ả nữ tỳ đưa mắt nhìn nhau, hai má ửng hồng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Các cô còn điều chi nữa?

Ngọc Lan bẽn lẽn cúi đầu xuống đáp:

-Tiêu gia có cần đến bọn nô tỳ xin cứ gọi một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-Cái đó tại hạ hiểu rồi. Các cô đi nghỉ đi.

Hai ả nữ tỳ nghiêng mình thi lễ cáo từ. Tiêu Lĩnh Vu đóng cửa phòng lại, ngồi xếp bằng trên giường vận khí điều hoà hơi thở. Nhưng đầu óc chàng nổi lên rất nhiều mối nghi ngờ, chẳng thể tĩnh tâm hành công được.

Chàng chưa có lịch duyệt giang hồ, tuy trong lòng cảm thấy tại Bách Hoa sơn trang có điều làm cho chàng thắc mắc mà không nghĩ ra được điều gì làm chàng chẳng yên tâm.

Trời tối dần lại. Cửa mở ra, Ngọc Lan cầm một cây đèn lồng từ từ tiến vào, đặt đèn xuống bàn rồi cất giọng ôn nhu nói:

-Trời sắp mưa to. Tiêu gia nên nghỉ sớm mộ chút. Để tiểu tỳ cởi áo cho.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không cần đâu.

Ngọc Lan biết chàng mắc cỡ, không dám miễn cưỡng, liền buông màn rồi rón rén rút lui ra.

Đột nhiên ánh chớp loé lên. Tiếp theo sấm nổ ầm ầm. Trời mưa như trút nước.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên quạt tắt đèn rồi nằm xuống giường. Chàng nghĩ tới những điều mắt thấy tai nghe mấy bữa nay, càng suy nghĩ càng băn khoăn. Trong lúc nói năng chàng đã lỡ lời tiết lộ hết cả lai lịch. Dường như Chu Triệu Long đã

phát giác ra chàng không phải là Tiêu Lĩnh Vu nào đó mà oai danh chấn động giang hồ.

Toà Vọng Hoa lâu 13 tầng dường như đã bố trí cơ quan khắp nơi, cách phòng giữ cực kỳ nghiêm cẩn, chẳng khác gì phòng thủ cuộc tấn công một cách bất thình lình.

Những luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn khiến chàng không sao ngủ được.

Bất giác đêm đã qua canh hai. Bên ngoài cửa sổ tiếng trời mưa sình sình. Nằm chán, chàng ngồi dậy khoác áo khẽ mở cửa phòng bước ra đình viện.

Chàng sợ làm kinh động hai ả nữ tỳ, cất bước rất khẽ. Một cơn gió lạnh quạt vào mặt khiến tâm thần chàng tỉnh táo lại. Chàng ngửng đầu trông ra thấy đèn lửa trên Vọng Hoa lâu hãy còn sáng rực tựa hồ Thẩm Mộc Phong vẫn chưa đi ngủ.

ánh chớp loé lên trên không soi rõ một bóng người cách đó mấy trượng đang từ từ bước tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ bóng người nhỏ bé. Chàng hít một hơi chân khí rồi tạt ngang mấy thước đứng tựa vào tường.

Người kia vẫn không ẩn mình cứ theo lối đi rải đá mà tới.

Tiêu Lĩnh Vu mới vào giang hồ, không nhịn được khẽ quát hỏi:

-Ai đó?

Bóng người đột nhiên dừng lại đáp:

-Tiểu muội đây mà. Có phải Tiêu huynh đấy không?

Hiển nhiên là Đường Tam Cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu tiến ra đón, chàng hỏi:

-Đang lúc đêm hôm khuya khoắt sao cô nương không ngủ, ra đây làm chi?

Đường Tam Cô khẽ bảo chàng:

-Nói khẽ chứ! Đừng làm kinh động hai tên nha đầu. Những người trong Bách Hoa sơn trang đều

giỏi võ công, tai mắt họ cực kỳ minh mẫn.

Nàng không để Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng, lại hỏi ngay:

-Sao Tiêu huynh cũng chưa ngủ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ không sao ngủ được, muốn đi tản bộ trong lúc trời mưa.

Đường Tam Cô nói:

-Tiểu muội cũng không ngủ được nên đến kiếm Tiêu huynh để nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Giữa lúc nửa đêm mà trai gái nói chuyện với nhau sao cho tiện? Cô có việc gì thì sáng mai hãy nói được chăng?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiêu huynh là nam tử hán, là đại trượng phu. Tiểu muội còn không sợ thì Tiêu huynh ngại gì?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị đáp:

-Tuy lòng dạ chúng ta quang minh lỗi lạc, nhưng nam nữ phải phân biệt. Nếu bị người trông thấy tất không tránh khỏi họ xì xầm bàn tán.

Đường Tam Cô nói:

-Chúng ta là người võ lâm, sao còn câu nệ qui củ tầm thường? Nếu theo thói nữ nhi ngoài thế tục thì bôn tẩu giang hồ thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nàng nói quả có lý. Người võ lâm chẳng thể theo lễ pháp thông thường.

Đường Tam Cô thấy chàng nín lặng thì biết là mình đã thuyết phục được rồi,liền mỉm cười hỏi:

-Chúng ta đội mưa mà đi được không?

Tiêu Lĩnh Vu đang ôm nhiều mối nghi ngờ trong lòng, nghĩ thầm:

-Nàng là hạng nữ lưu nhưng xuất thân từ một thế gia trong võ lâm, kiến văn quảng bác. Ta hỏi

nàng về mấy chỗ nghi ngờ càng hay.

Chàng liền cất bước đi về phía bụi hoa.

Đường Tam Cô dầm mưa tới nơi quần áo ướt hết, nhưng Tiêu Lĩnh Vu người hãy còn khô, nàng cầm cổ tay trái chàng dắt đi nói:

-Chúng ta đi vào trong kia cho khỏi ướt áo.

Tiêu Lĩnh Vu biết nàng hảo tâm nên không cự tuyệt, để nàng dắt đi.

Bầu trời ảm đạm, đêm tối như mực. Nếu hai người không giỏi võ công, mục lực tầm thường thì chẳng thể nhìn rõ sự vật ngoài ba thước.

Hai người vừa ẩn vào trong giàn hoa thì đột nhiên có luồng hồng quang vọt lên trời cao 7, 8 trượng rồi nổ ra một đám bông lửa.

Tiếp theo mấy ngọn đèn giơ cao lên.

Tiêu Lĩnh Vu thấy những đèn lồng này lúc lên cao lúc xuống thấp chuyển động không ngớt.

Đường Tam Cô khẽ kéo áo Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Có người lần đến Bách Hoa sơn trang. Nếu họ không có chuyện gì với chúng ta thì chúng ta cũng đừng xen vào.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chúng ta là tân khách trong Bách Hoa sơn trang, có lý nào lại đứng tụ thủ bàng quan?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiêu huynh cứ nghe lời tiểu muội là không sợ lầm lỡ. Nếu chúng ta thiện tiện động thủ thì chẳng những không làm cho Chu Triệu Long cảm kích mà còn khiến gã nổi dạ hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Tại sao vậy?

Đường Tam Cô đáp:

-Gã không muốn cho mình biết nhiều chuyện bí mật ở trong Bách Hoa sơn trang này.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ gật đầu nói:

-Lời của Tam cô nương quả là đúng lắm.

Chàng định thần nhìn ra thì những ngọn đèn lồng lúc xuống thấp lúc lên cao trong khoảng trời mưa gió. Có lúc lại đưa qua mé tả hay mé hữu nhưng tuyệt nhiên không nghe một tiếng động nào.

Đường Tam Cô nhìn ngọn đèn hiệu di chuyển không ngớt, khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Võ công người mới đến rất cao thâm. Trong lúc nhất thời khó mà đánh lui được.

À phải rồi! Nhất định người này hiển nhiên đã đến thám thính, tuy không hiểu được rõ ràng, nhưng đã biết đại khái.

Chương 34: Nhân Vật Nào Xâm Phạm Vọng Hoa Lâu

Đường Tam Cô ở trước mặt Tiêu Lĩnh Vu muốn tỏ ra mình biết nhiều hiểu rộng liền ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Những người này dường như muốn tấn công Vọng Hoa lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì quả nhiên phát giác ra những ngọn đèn lồng đều từ từ tập trung về phía Vọng Hoa lâu.

Lúc này những ngọn đèn trong Vọng Hoa lâu đều đã tắt hết.

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo vọng lại:

-Tiêu gia!...

Tiêu Lĩnh Vu chau mày rảo bước ra khỏi giàn hoa hỏi:

-Có phải Ngọc Lan cô nương đó không?

Tiếng bước chân cấp bách chạy ra đồng thời với tiếng đáp lại:

-Chính phải tiểu tỳ.

Tiếng nói vừa dứt, người cũng tới nơi. Ngọc Lan và Kim Lan song song đi đến.

Hai ả cùng bịt đầu bằng tấm khăn lụa, mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm.

Kim Lan liếc mắt nhìn thấy Đường Tam Cô liền nói:

-Tam cô nương cũng ở đây. Thật là hay quá!

Đường Tam Cô đáp:

-Ta vừa mới đến.

Ngọc Lan tủm tỉm cười nói:

-Bọn tiểu tỳ vừa nhận được khẩn lệnh của nhị trang chúa bảo đến hỏi hai vị có muốn đi coi nhiệt

náo không? Nếu hai vị cao hứng thì bọn nô tỳ xin dẫn hai vị đi.

Bằng không hai vị cứ việc đi ngủ.

Mấy câu này Tiêu Lĩnh Vu không thấy có gì quan trọng nhưng Đường Tam Cô nghe rồi ngán ngẩm kinh hãi. Vì nàng cảm thấy câu nói của hai ả nữ tỳ hiển nhiên lộ ra vẻ ngấm ngầm giám thị hành động của hai người.

Tiêu Lĩnh Vu thấy những ngọn đèn lồng trên cao đột nhiên chìm xuống hết, chỉ còn một ngọn chuyển động trong khoảng trời mưa gió, chàng không khỏi động tính hiếu kỳ đáp:

-Chu nhị trang chúa đã mời thì chúng ta nên đi coi mới phải.

Ngọc Lan đáp:

-Tiêu gia đã muốn thì để nô tỳ đi trước một bước dẫn đường cho hai vị.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hãy chờ một chút.

Chàng chạy vào phòng ngủ lấy những vật tuỳ thân đem theo rồi đi với hai ả nữ tỳ.

Chàng ngấm ngầm để ý thân pháp của hai ả thấy mau lẹ kinh người thì nghĩ thầm trong bụng:

-Không ngờ trong Bách Hoa sơn trang cả bọn nữ tỳ cũng mình mang tuyệt kỷ.

Hai thị đi rất mau lại quen đường lối, chỉ xuyên qua những luống hoa một lát là tới chân Vọng Hoa lâu.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông thấy một đại hán thân thể cao lớn tay cầm một ngọn đèn lồng giơ cao lên.

Chu Triệu Long vẫn mặc quần áo lịch sự, không đeo binh khí, nhưng phía sau gã có một hàng đại hán võ phục tay cầm trường kiếm.

Ngọc Lan tăng gia cước lực. Thị nhảy hai cái đến trước mặt Chu Triệu Long nghiêng mình nói:

-Đại giá của Tiêu gia cùng Tam cô nương đã tới.

Chu Triệu Long quay lại nghênh tiếp, cười nói:

-Làm kinh động nhã hứng của hai vị, tiểu đệ rất lấy làm áy náy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chu huynh dạy quá lời. Bọn người phạm vào quý trang đi đâu hết rồi?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Chúng lên cả Vọng Hoa lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Chu huynh! Sao lại không ngăn cản họ?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Chúng chỉ đích danh đòi lên Vọng Hoa lâu. Nếu không để chúng như nguyện thì e rằng cũng khó lòng nhắm mắt.

Gã nói một cách thẩn nhiên tựa hồ không có chuyện gì.

Bỗng thấy ánh lửa lay động. Mười ba tầng Vọng Hoa lâu đồng thời lại sáng rực ánh đèn lửa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngờ vực nghĩ thầm:

-Sao lại có chuyện địch nhân đòi đến đâu là cho họ đến đó mới thật là kỳ!

Chu Triệu Long lại cười hỏi:

-Sao? Tiêu huynh và Tam cô nương có muốn lên lầu coi họ đánh nhau không?

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được tính hiếu kỳ đáp:

-Nếu không có điều chi bất tiện thì tiểu đệ cũng muốn lên lầu để coi cho biết.

Chu Triệu Long cười nói:

-Hay lắm! Chúng ta lên lầu coi!

Gã quay lại bảo Ngọc Lan và Kim Lan:

-Các ngươi hãy về Lan Hoa tịnh xá trước đi!

Hai tên nữ tỳ khom lưng rồi trở gót đi ngay.

Gã lại đảo mắt nhìn bọn đại hán võ phục tay cầm binh khí nói:

-Các ngươi canh giữ ở dưới lầu. Nếu những người lên lầu mà yên ổn xuống được thì đưa họ ra khỏi trang, không được làm khó dễ.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

-Gã Chu Triệu Long này quả nhiên có độ lượng, người thường không thể bì kịp.

Bỗng thấy Chu Triệu Long chắp tay tủm tỉm cười nói:

-Mời Tiêu huynh cùng Tam cô nương lên lầu.

Đường Tam Cô muốn tìm lời khiêm tốn thì thấy Tiêu Lĩnh Vu đã rảo bước tiến lên Vọng Hoa lâu, lập tức nàng cất bước theo sau chàng. Chu Triệu Long đi sau cùng.

Tiêu Lĩnh Vu liếc nhìn thấy người mặc võ phục giữ ở tầng lầu thứ nhất sắc mặt lợt lạt, đứng tựa vào tường. Tay gã cầm một thanh đao răng cưa trỏ xuống đất.

Cánh tay mặt máu tươi ra ướt hết nửa vạt áo. Hiển nhiên hắn bị thương trầm trọng.

Chu Triệu Long ngó người bị thương cười mát hỏi:

-Sao? Bọn chúng lên tầng lầu thứ hai rồi ư?

Giọng gã nói vẫn thản nhiên lạnh lùng, đã không an ủi người bị thương lại không có ý điều trị cho hắn.

Đại hán cử động thân hình đáp:

-Nô tài không thể chống được địch nhân...

Chu Triệu Long ngắt lời:

-Không cần đâu.

Rồi dắt Tiêu Lĩnh Vu lên tầng thứ hai.

Người giữ cửa tầng lầu này ngồi xếp bằng dưới đất. Trước mặt đặt một thứ binh khí hình thù rất lạ. Cái đó kêu bằng Vạn tự Mai hoa xxxxx. Hai khoé mắt và miệng hắn còn nhỏ máu tươi.

Chu Triệu Long chau mày trầm giọng hỏi:

-Bọn người mới đến đâu rồi?

Người gác cửa đáp:

-Nô tài trúng một chưởng, bị thương vào nội phủ, không ngăn cản được đành để chúng xông lên.

Chu Triệu Long nói:

-Tiêu huynh! Chúng ta lên tầng lầu thứ ba coi.

Rồi gã dắt Tiêu Lĩnh Vu đi lên tiếp.

Trên tầng lầu này hãy còn dấu vết đánh nhau. Đại hán gác cửa ôm cánh tay trái tựa mình vào một cái bàn gỗ.

Chu Triệu Long không hỏi gì nữa, dắt Tiêu Lĩnh Vu lên thẳng tầng thứ tư.

Dưới ánh sáng đèn lửa nhìn rõ tên đại hán giữ cửa lầu nằm ngay trên ván gác.

Khắp mình gã bị thương bốn năm chỗ. Máu tươi vẫn còn đang chảy.

Tiếng binh khí đụng nhau vang lên từ tầng lầu thứ năm vọng xuống.

Chu Triệu Long nói:

-Tiêu huynh! Bọn người mới đến đang ở lầu năm. Chúng ta mau chạy lên xem.

Tiêu Lĩnh Vu thấy người gác cửa nằm sóng sượt dưới đất, thương thế rất trầm trọng, máu tươi vẫn chưa ngừng chảy. Hiển nhiên gã không thể tự mình vận khí chỉ huyết. Nếu không tìm cách cứu trị thì chẳng mấy chốc máu chảy hết mà chết. Lòng chàng không nỡ liền cựa ra khỏi tay Chu Triệu Long nói:

-Người này bị thương nặng lắm. Chúng ta hãy cứu y đã.

Chu Triệu Long mỉm cười, không tỏ ý ngăn trở.

Đường Tam Cô chạy tới trước lấy thuốc dấu rịt vào bốn chỗ vết thương cho đại hán.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên điểm vào bốn chỗ huyệt đạo cho gã.

Đại hán khẽ nghiêng mình nói:

-Đa tạ các vị đã cứu viện cho!

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Hay hơn hết là ông bạn đừng cử động, cứ nằm yên điều dưỡng trong vòng một giờ.

Bỗng nghe tiếng khí giới trên lầu đánh nhau rất kịch liệt. Hiển nhiên cuộc ác đấu đã đến lúc khẩn trương tối hậu.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nữa, xoay mình chạy thẳng lên tầng lầu thứ năm.

Trên tầng lầu này cuộc ác chiến đang diễn ra kịch liệt, kiếm hoa loang loáng,đao quang như tuyết vây bọc lấy hai bóng người.

Một lão già râu bạc chùng xuống trước ngực đứng tựa cửa thang lầu. Tay mặt lão cầm một cây Lý công quải. Ngoài ra còn một đại hán chừng 30 tuổi tay cầm trường kiếm.

Lão già vẻ mặt trầm trọng đưa mắt ngó Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu nhưng lão vẫn giữ vẻ thản nhiên. Còn đại hán không nhẫn nại được, đưa trường kiếm ngăn cản ba người. Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Huynh đài cứ yên tâm, bọn tại hạ không có ý động thủ.

Lão già lạnh lùng nói:

-Thế là người sáng suốt, tự biết mình lầm.

Tiêu Lĩnh Vu đi trước thấy đại hán đưa trường kiếm ra, mũi kiếm còn cách trước ngực chàng không đầy nửa tấc thì trong lòng ghét cay ghét đắng, lạnh lùng nói:

-Tránh ra!

Chàng ngấm ngầm vận nội lực ra ngón tay trái búng vào thanh kiếm.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng, thanh trường kiếm trong tay đại hán đột nhiên tuột khỏi tay, bay ra đập vào vách tường.

Lão râu bạc biến sắc nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Nhất chỉ thiền công của huynh đài thật đã đến độ khủng khiếp!

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ sử đây không phải là Nhất chỉ thiền công.

Lão già thẹn đỏ mặt lên cúi đầu xuống.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu việc đời, nên không biết câu nói của mình như vậy là làm cho lão già phải mất mặt.

Những người trong trường ai cũng ngấm ngầm kinh hãi trong lòng vì chàng chỉ búng một cái mà khiến cho binh khí trong tay đối phương bị văng đi. Ngoài môn Nhất chỉ thiền công của phái Thiếu Lâm, trên thế gian ít khi nghe đến một công

phu chỉ lực nào ghê gớm đến thế.

Đại hán bị văng mất kiếm vừa kinh hãi vừa thẹn thùng đứng ngẩn người ra đương trường. Hồi lâu gã mới buông tiếng thở dài rồi lùi lại đứng bên lão già.

Bỗng thấy lão già thu cây Lý công quải về nói:

-Dừng tay!

Thanh âm lão như sấm nổ làm chấn động màng tai người nghe.

Đao quang kiếm ảnh đang giao nhau bỗng phân ra rồi hai người xuất hiện.

Một người là thiếu niên anh tuấn lối 20 tuổi toàn thân vận võ phục, tay cầm trường kiếm, còn một là đại hán cỡ 40 tuổi tay cầm thanh Quỷ đầu đao sống dày lưỡi mỏng.

Thiếu niên cầm kiếm nghiêng mình hỏi:

-Sư phụ có điều chi dạy bảo?

Lão già râu bạc thở dài nói:

-Trong Bách Hoa sơn trang có rồng ẩn cọp nấp. Kiếp này e rằng khó lòng báo được mối huyết cừu của gia gia ngươi.

Gã thiếu niên hai hàng châu lệ ròng ròng nói:

-Kẻ làm con không đâm chết được hung thủ đã sát hại phụ thân mình thì còn mặt mũi nào sống ở đời nữa.

Gã vung trường kiếm lên toan đâm cổ tự vẫn.

Lão già vung tay đánh trúng vào huyệt Khúc trì bên tay mặt thiếu niên khiến gã tê dại đánh rớt trường kiếm xuống đất.

Lão già cười lạt nói:

-Ô hay, ngươi định chết cho ta coi chăng?

Gã thiếu niên vội quỳ xuống đáp:

-Khi nào đệ tử lại... dám như vậy!

Lão già tỏ vẻ bi phẫn thở dài nói:

-Hài tử lượm binh khí lên, chúng ta đi thôi!

Chàng thiếu niên không dám chống lại, cúi xuống lượm kiếm rồi lui lại bên lão già.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trước tình trạng này khác nào lạc vào giữa đám mây mù.

Chàng bâng khuâng không biết phải làm thế nào.

Bỗng lão già quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu chắp tay hỏi:

-Xin huynh đài cho biết cao danh quý tính?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Lão già mới đầu ngẩn người ra một chút, sau lão nói:

-Té ra là Tiêu đại hiệp. Đêm nay lão phu đã được lĩnh giáo, suốt đời cảm kích.

Non xanh còn đó, nước biếc còn đây. Chúng ta còn ngày tái hội...

Lão quay lại ngó hai tên đệ tử đứng ở phía sau rồi bảo chúng:

-Chúng ta đi thôi.

Lão kéo lê cây thiết trượng, cất bước đi trước.

Tên đại hán và gã thiếu niên nét mặt lộ vẻ nghi ngờ, tinh thần ngơ ngác. Nhưng chúng thấy sư phụ hậm hực cất bước đành phải đi theo.

Chu Triệu Long tránh sang bên để nhường lối. Gã khoanh tay thi lễ nói:

-Ba vị thủng thẳng lên đường. Miễn cho tiểu đệ khỏi chân.

Lão râu dài lạnh lùng nói:

-Lão phu mà không chết thì trong vòng ba năm thế nào cũng trở lại.

Chu Triệu Long cười nói:

-Bách Hoa sơn trang ngày đêm mở rộng cửa. Các vị muốn đến lúc nào cũng xin thừa tiếp!

Lão già vẻ mặt buồn rầu thê thảm, đưa mắt chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Lão phu đã mười năm nay không bước chân vào chốn giang hồ. Phen này xuống núi đã nghe đại danh nhưng không ngờ lại gặp huynh đài ở Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay hỏi:

-Quý tính lão huynh đài là gì?

Lão già cặp mắt lấp loáng hàn quang đáp:

-Là một kẻ vô danh ở chốn giang hồ thì có nói ra Tiêu đại hiệp cũng không biết được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ mới bước chân vào chốn giang hồ quả thực biết rất ít người.

Lão già cười rộ nói:

-Hay cho kẻ biết rất ít người!

Rồi lão trở gót xuống lầu. Ba người đi nhanh như gió, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

-Chu huynh! Ba vị này là nhân vật thế nào?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Đa số người giang hồ là bọn cuồng vọng. Tiêu huynh đừng hỏi đến họ thì hơn.

Đường Tam Cô đột nhiên xen vào:

-Lão này dường như là Bí Hiệp Thường Đại Hải mà người giang hồ vẫn đồn đại...

Chu Triệu Long lạnh lùng dương mắt lên nhìn nàng nói:

-Tiểu đệ chưa được nghe đến cái tên này bao giờ.

Đường Tam Cô chợt cảnh giác liền im tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Bí Hiệp Thường Đại Hải đã có tiếng hào hiệp thì dĩ nhiên không phải hạng người đốn mạt.

Đường Tam Cô nghĩ tới lời ước với Chu Triệu Long liền mỉm cười nói:

-Tiểu muội chỉ nghe mẫu thân đề cập đến cái tên này, chẳng hiểu có phải lão không.

Chu Triệu Long nói:

-Đại danh Tiêu huynh làm chấn động võ lâm nên ba người đó biết là khó nỗi ăn thua đành chịu rút lui. Như vậy là may cho họ đấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Chu huynh dạy quá lời...

Chu Triệu Long nói:

-Vì ba người đó đến quấy nhiễu mà làm kinh động cuộc yên nghỉ của hai vị.

Đêm đã khuya rồi, Tiêu huynh và Tam cô nương về ngủ quách.

Gã đi trước dẫn đường đưa Tiêu Lĩnh Vu về Lan Hoa tịnh xá rồi cáo từ lui về phòng mình.

Kim Lan, Ngọc Lan đã chờ sẵn. Chúng quỳ xuống cởi giày cho Tiêu Lĩnh Vu rồi cười hỏi:

-Tiêu gia có muốn ăn gì không?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói:

-Không cần nữa! Các cô đi ngủ thôi.

Kim Lan vừa cười vừa rút lui. Còn Ngọc Lan ngồi xuống chiếc ghế gỗ ở trong nhà.

Tiêu Lĩnh Vu toan giục thị thì thị đã lên tiếng trước:

-Xin Tiêu gia cứ lên giường nghỉ. Tiểu tỳ ngồi chầu chực ở đây để chờ Tiêu gia dạy bảo.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay loạn lên nói:

-Một trai một gái ở cùng nhà ban đêm thế nào được. Cô nương về nghỉ đi, nếu cô ngồi đây tại hạ không ngủ được.

Ngọc Lan từ từ đứng dậy, nét mặt buồn rầu, cặp mắt lộ vẻ đau khổ. Thị như muốn nói gì lại thôi, lừ thừ cất bước lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu tuy thấy thị có vẻ khác lạ, nhưng không muốn dẫn dắt câu chuyện nên cũng không hỏi nữa. Chàng đóng cửa phòng rồi lên giường nằm, bụng bảo dạ:

-Hai con nha đầu này dường như có vẻ khác lạ, sáng mai mình phải mách Chu huynh để đổi hai tên khác.

Rồi chàng nhắm mắt ngủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngủ say cho đến lúc trời sáng bạch mới tỉnh giấc. Chàng vừa mở cửa đã thấy Kim Lan, Ngọc Lan ăn mặc khác kiểu chờ ở ngoài cửa.

Bữa nay hai ả mặc áo trắng màu hồng trông rất diêm dúa. Chúng vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu liền tươi cười khom lưng nói:

-Tiêu gia cần dùng thức gì chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

-Không cần đâu. Các cô lễ độ thái quá!

Ngọc Lan đáp:

-Nếu bọn tiểu tỳ hầu hạ Tiêu gia không được chu đáo tất bị đánh đòn. Miễn sao Tiêu gia được vui vẻ thì dù bọn tiểu tỳ có muôn thác cũng cam lòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tại hạ muốn ra ngoài nhà tản bộ, các cô bất tất phải đi theo.

Vườn hoa rực rỡ, hương lan thoang thoảng đưa lên mũi khiến cho tâm thần khoan khoái. Chàng từ từ thả bước đi giữa các luống hoa.

Đêm qua vừa một phen mưa gió nặng nề, bây giờ ánh triêu dương toả ánh vàng xuống trần gian. Hoa lá còn đọng nước càng thêm vẻ xinh tươi như muôn ngàn hạt trân châu lóng lánh.

Tiêu Lĩnh Vu tâm thần thảnh thơi, nhưng chợt nhớ tới những chuyện xảy ra đêm qua, bao nhiêu mối nghi ngờ nổi lên trong đầu óc chàng.

Chàng cảm thấy dường như rất nhiều sự bí ẩn đang nấp nánh trong toà Bách Hoa sơn trang mỹ lệ này.

Đại trang chúa Thẩm Mộc Phong đối với Chu Triệu Long tuy ngoài miệng kêu huynh gọi đệ, nhưng thực ra Chu Triệu Long kính sợ lão hơn cả đồ đệ kính sợ sư phụ. Kim Lan, Ngọc Lan đầy vẻ

đoan trang mỹ lệ mà cử động lại ra chiều phóng đãng lẳng lơ.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe một trận cười sang sảng vọng lại rồi có tiếng người hỏi:

-Tiêu huynh! Sao không ngủ thêm lúc nữa? Phải chăng hai tên nha đầu săn sóc không được chu đáo?

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì ra Chu Triệu Long. Bữa nay gã mặc áo thanh bào đang từ từ đi tới.

Chàng liền tiến lại nghinh tiếp chắp tay đáp:

-Hai cô đó lễ độ có thừa...

Chàng đang nói dở câu bỗng ngó thấy hai ả nữ tỳ sóng vai đứng bên khóm hoa cách đó chừng hơn trượng. Hai thị mày liễu nhíu lại, nét mặt lo buồn. Cặp mắt lộ ra vẻ vô cùng khiếp sợ. Chàng toan nói hai cô lễ độ nhiều quá mà chàng không quen thành ra ngượng ngùng, để Chu Triệu Long đổi hai ả khác. Nhưng chàng thấy chúng lộ vẻ khiếp sợ liền đổi giọng:

-Tiểu đệ được Chu huynh khoản đãi quá chu đáo, trong lòng rất đỗi băn khoăn.

Chu Triệu Long cười nói:

-Tiểu đệ cùng Tiêu huynh mới gặp mặt nhưng chẳng khác tình cố cựu. Tiểu đệ chỉ lo tiếp đãi có điều sơ suất mà Tiêu huynh lại nói vậy thì ra coi tiểu đệ như người ngoài hay sao?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Đại trang chúa cảm ơn Tiêu huynh đã đuổi địch đêm qua nên sai tiểu đệ mời Tiêu huynh lên Vọng Hoa lâu trò chuyện. Tiểu đệ sợ làm mất giấc ngủ của Tiêu huynh nên tiểu đệ không dám đến sớm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Nếu hắn quả có lòng cảm kích thì sao không đến đây để cảm ơn?

Ngoài miệng chàng đáp:

-Chu huynh hãy chờ một chút để tiểu đệ rửa mặt đã.

Chàng rảo bước chạy về phòng thấy hai ả nữ tỳ đã sắp sẵn nước rửa mặt. Chàng vội vã gội rửa xong liền đi theo Chu Triệu Long đến Vọng Hoa lâu.

Chu Triệu Long là người tâm tư sâu xa, để ý nhìn thần sắc Tiêu Lĩnh Vu là hiểu ngay ý nghĩ trong lòng chàng. Gã vội lên tiếng:

-Trang chúa hãy còn khó ở, sức khoẻ chưa hoàn toàn bình phục không thể thân hành đến mời, nhưng đã ân cần dặn tiểu đệ cáo lỗi với Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu quả nhiên nguôi lòng, vội đáp:

-Chu huynh dạy quá lời!

Chu Triệu Long mỉm cười đáp:

-Từ ngày đại trang chúa dưỡng bệnh trên Vọng Hoa lâu chưa tiếp kiến một vị tân khách nào, mà đối với Tiêu huynh một cách trịnh trọng đặc biệt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chu huynh có biết đại trang chúa thỉnh tại hạ về việc gì không?

Chu Triệu Long đáp:

-Tiêu huynh cứ gặp đại trang chúa sẽ rõ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã tới Vọng Hoa lâu. Những vết tích chiến đấu đêm qua đã được dọn sạch sẽ. Mấy tên gác cửa bị thương đều đã được thay bằng người mới.

Chu Triệu Long dẫn Tiêu Lĩnh Vu lên thẳng tầng lầu thứ mười ba.

Thẩm Mộc Phong đã chờ sẵn ở ngoài cửa. Hắn cất tiếng chào và mỉm cười.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay hỏi:

-Được đại trang chúa quá yêu cho mời tại hạ lên đây, chẳng hiểu có điều chi dạy bảo?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

-Đêm qua nhờ tiểu huynh đệ đuổi cường địch, tại hạ rất lấy làm cảm kích.

Chương 35: Thẩm , Chu , Tiêu Kết Nghĩa Chi Lan

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Câu chuyện nhỏ nhặt đó hà tất đại trang chúa phải quân tâm?

Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy trên lâu bữa nay có chỗ khác hôm qua là trong phòng mé đông có treo một bức màn lụa vàng rộng chừng tám thước.

Thẩm Mộc Phong mời khách ngồi rồi nói:

-Chu nhị đệ đêm qua có nói chuyện về võ công của Tiêu huynh. Y rất khâm phục và có ý muốn với lên cao…

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Chu Triệu Long đỡ lời:

-Đại trang chúa cũng biết Chu huynh tài hoa tuyệt thế, trăm năm hiếm có, muốn cùng Tiêu huynh kết giao. Không hiểu ý kiến Tiêu huynh ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt đáp:

-Cái đó tiểu đệ khi nào dám hy vọng? Tiểu đệ bất quá chỉ là một kẻ hậu tiến mạt học.

Chu Triệu Long ngắt lời:

-Ngày trước Lưu, Quan, Trương kết nghĩa đào viên chia sẻ ngọt bùi, chung lo hoạn nạn mà để tiếng thơm hơn đời. Tiểu đệ tuy bất tài nhưng cũng muốn bắt chước thịnh sự của cổ nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Hai người này đột nhiên coi ta trịnh trọng, không hiểu họ có dụng ý gì? Chẳng lẽ họ thật tình vì thấy võ công ta cao thâm mà khâm phục?

Tuy chàng được ba vị dị nhân truyền dạy võ công mà chính chàng cũng không hay biết mình đã

luyện đến trình độ nào, vào hàng nhân vật thứ mấy trong võ lâm.

Chu Triệu Long kéo tấm rèm lụa vàng mở ra thì phía trong là bức hoạ "Đào viên kết nghĩa" treo trên vách. Phía trước bức tranh đã bày hương án, lễ phẩm và một bát rượu lớn. Hai ngọn đèn hồng trúc cao lớn đặt hai bên.

Xem chừng nếu Tiêu Lĩnh Vu ưng thuận là lập tức cử hành trọng lễ kết nghĩa anh em.

Chu Triệu Long nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi:

-Tiêu huynh mà không chê anh em tại hạ, vui lòng kết nghĩa hay trái lại cũng xin cho biết?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Vụ này tiểu đệ nghĩ lại rồi mới trả lời được.

Thẩm Mộc Phong hơi biến sắc mặt hỏi:

-Việc kết minh đâu có thể miễn cưỡng được? Tiêu huynh đã không muốn thì thôi.

Bầu không khí trong trường biến thành trơ trẽn.

Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long cùng ngó thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long khoé mắt lộ vẻ khẩn cầu. Còn Thẩm Mộc Phong sắc mặt vẫn thản nhiên khiến người ta khó mà hiểu được ý hắn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài đứng dậy nói:

-Hai vị đã coi trọng tiểu đệ như vậy, nếu tiểu đệ còn khước từ thì ra bất cận nhân tình.

Chu Triệu Long cả mừng hỏi:

-Tiêu huynh chấp nhận rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

-Tiểu đệ vẫn còn khờ dại, xin hai vị huynh trưởng giáo huấn thêm cho.

Chàng còn ít tuổi non mặt, tuy thấy chuyện này đột ngột nhưng bị thái độ khẩn khoản của hai người làm cho bối rối, chàng không tự chủ được đành phải ưng thuận.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt đang lạnh lùng bỗng nở một nụ cười nói:

-Tiêu huynh đệ cứ yên tâm. Bữa nay chúng ta kết nghĩa rồi sinh tử có nhau.

Huynh đệ có chỗ nào cần đến bọn ta thì dù nhảy vào nước lửa cũng chẳng từ nan.

Hắn nói rồi tiến đến trước hương án khẽ vỗ tay hai tiếng.

Cánh cửa ngầm trong bức tường lay động. Hai thiếu nữ áo trắng tiến ra thắp đèn nến lên xong rồi lùi lại.

Thẩm Mộc Phong thắp hương cắm vào bát hương rồi quỳ xuống chắp tay tuyên thệ:

-Thẩm Mộc Phong này năm nay 48 tuổi, cùng Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu kết nghĩa giao minh. Từ nay hoạn nạn cùng lo, sống chết có nhau. Nếu sinh lòng bội bạc đã có trời đất chứng minh, chẳng được yên lành.

Hắn đứng dậy cầm lưỡi truỷ thủ trên bàn chích đầu ngón tay cho máu chảy vào bát rượu.

Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu cùng lập lời trọng thệ rồi thích huyết.

Thẩm Mộc Phong quấy đều bát rượu, chia làm ba chung, mỗi người uống một chung.

Thẩm Mộc Phong lại giơ tay lên vẫy. Hai thiếu nữ áo trắng lật đật chạy ra thu dọn bàn thờ và bức hoạ "Đào viên kết nghĩa" rồi lùi ra.

Thẩm Mộc Phong trong lòng vui sướng tủm tỉm cười nói:

-Tam đệ! Từ nay chúng ta đã kết minh, tình đồng cốt nhục. Anh em có hoạn nạn hay công việc gì cứ nói cho nhau biết...

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Khâu Tiểu San liền nói:

-Tiểu đệ có một chuyện khó giải quyết, không hiểu nên bắt đầu từ đâu.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

-Việc gì? Nếu ta làm được sẽ hết sức giúp Tam đệ.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

-Kể ra việc này cũng không có chi cần kíp, tiểu đệ muốn kiếm hành tung hai người.

Chu Triệu Long hỏi:

-Ai vậy? Tam đệ cứ nói tên họ để đại ca đây chủ trương cho.

Gã này rất khéo nói, ai nghe cũng lọt tai.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ muốn kiếm Trung Châu Nhị Cổ.

Chàng nhớ rằng trên thế gian này chỉ có Trung Châu Nhị Cổ là biết Khâu Tiểu San lạc lõng nơi đâu. Nếu muốn kiếm Khâu Tiểu San tất phải tìm đến Trung Châu Nhị Cổ mới hỏi ra được.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

-Năm năm trước Trung Châu Nhị Cổ đột nhiên mất tích trên chốn giang hồ. Số đông bạn hữu võ lâm đều lầm tưởng chúng chết rồi, hay đã tích luỹ được nhiều kim ngân châu báu nên tìm chốn lánh đời hưởng thụ không trở lại giang hồ nữa. Nhưng bọn chúng che mắt tiểu huynh thế nào được! Hai người đó chẳng những chưa chết mà cũng không lánh đời, vẫn qua lại giang hồ. Chúng ỷ vào thuật hoá trang kỳ diệu biến cải thành nhiều lối mà thôi.

Chu Triệu Long ngắt lời:

-Trung Châu Nhị Cổ là những nhân vật nổi tiếng mấy chục năm nay và kiếm chúng chẳng khó khăn gì. Sao bây giờ không để nguyên chân tướng qua lại giang hồ mà phải ẩn tích mai danh trà trộn võ lâm?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

-Hai người đó lòng tham không đáy, vừa lừa gạt vừa cướp đoạt được không biết bao nhiêu tài sản mà vẫn chứng nào tật nấy. Non sông còn biến đổi chứ tính người khó nỗi chuyển dời. Dù họ chỉ còn sống một ngày cũng chẳng chịu buông tay. Bọn chúng ẩn tích mai danh qua lại giang hồ tất là muốn tìm kiếm điều gì, hoặc bị một vố cay đắng không tiện lộ diện hành động để mất thanh danh, nên mới thay hình đổi dạng ngấm ngầm trà trộn vào chốn giang hồ để điều tra hành tung địch nhân.

Chu Triệu Long hỏi:

-Trung Châu Nhị Cổ có đi lại gì với Bách Hoa sơn trang ta không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

-Trước kia chúng ta có gặp nhau mấy lần, nhưng không phải đồng đạo thành ra ai làm việc người ấy, không dính líu gì với nhau.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đại ca có biết hiện giờ bọn Trung Châu Nhị Cổ đang ở đâu không?

Thẩm Mộc Phong buông nhẹ tiếng thở dài đáp:

-Hơn hai năm nay tiểu huynh dưỡng thương ở trên Vọng Hoa lâu, chưa từng ra khỏi Bách Hoa sơn trang một bước, nên chưa hiểu hành tung Trung Châu Nhị Cổ.

Nhưng tiểu huynh sẽ hết sức, quyết chẳng để tam đệ thất vọng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm kích nói:

-Đa tạ đại ca!

Thẩm Mộc Phong xua tay ngăn lại không để chàng nói nữa. Hắn hỏi:

-Tam đệ kiếm Trung Châu Nhị Cổ vì việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Vụ này có liên quan đến Khâu tỷ tỷ và chiếc chìa khoá cung cấm. Bây giờ không nên nói ra là hơn.

Nhưng chàng không biết nói dối, trầm ngâm hồi lâu vẫn không thốt nên lời.

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười nói:

-Tam đệ đã có chỗ khó khăn thì bất tất phải nói ra. Tiểu huynh sẽ hết sức điều tra vụ này. Trong vòng năm ngày chắc sẽ có tin cho tam đệ...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Các vị xuống lầu đi! Giờ hành công của tiểu huynh đã đến rồi.

Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy cáo từ, rời khỏi Vọng Hoa lâu.

Tiêu Lĩnh Vu về toà Lan Hoa tịnh xá để nguyên áo lên giường nằm. Chàng càng nghĩ càng thấy nhiều chuyện quái dị, thầm nghĩ:

-Toà Bách Hoa sơn trang này là nơi rồng ẩn cọp nấp, thần bí khôn lường. Mình chưa hiểu Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long là người như thế nào đã giao kết anh em thì không khỏi vội vã. Nay đã thành nghĩa huynh đệ thì dù họ chẳng phải thiện nhân mình cũng chẳng thể phản bội lời thề.

Sau chàng lại nghĩ trước tình trạng đó mà chàng không ưng thuận cũng khó lòng xuống đài được.

Hai ý niệm mâu thuẫn nhau không ngớt xung đột trong đầu óc chàng. Muốn bỏ đi không nghĩ tới nữa cũng không được.

Ngọc Lan và Kim Lan đã đứng trong nhà từ lúc nào. Chúng thấy chàng vẻ mặt đăm chiêu dường như có nhiều tâm sự nên không dám kinh động, lại rón rén lùi ra.

Vụ Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính hành thích Chu Triệu Long trên tửu lâu ngoài thành Quý Châu lại hiện lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Một lão già nghiêm nghị lạnh lùng và một thiếu nữ đoan trang lúc bỏ đi đã tỏ ra vô cùng hận

chàng. Tình trạng này như in sâu vào đầu óc chàng không bỏ ra được.

Kế đến bọn Bí Hiệp Thường Đại Hải dường như cũng không phải hạng ác mà sao lại kết thâm thù với Bách Hoa sơn trang?

Bao nhiêu nghi vấn khiến chàng không khỏi thắc mắc.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì cửa phòng kẹt mở. Đường Tam Cô thủng thẳng bước vào.

Tiêu Lĩnh Vu đứng phắt dậy nói:

-Trong phòng ngủ không tiện tiếp khách, vậy chúng ta ra phòng khách nói chuyện.

Đường Tam Cô lắc đầu đáp:

-Tiêu huynh hãy còn câu chấp lễ phép nhiều quá. Nhà trong nhà ngoài cũng vậy mà thôi.

Tuy miệng nàng phản đối, nhưng chân nàng cũng bước lui ra nhà ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu theo ra ngồi tiếp khách.

Đường Tam Cô hỏi ngay:

-Tiêu huynh đã lại lên Vọng Hoa lâu rồi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng thế sao cô nương biết? Phải chăng Ngọc Lan và Kim Lan đã nói cho cô hay?

Đường Tam Cô lắc đầu đáp:

-Không phải chúng nói. Dù chúng có biết cũng không dám nói. Chính mắt tiểu muội trông thấy Tiêu huynh lên lầu. Chẳng hiểu Thẩm đại trang chúa mời Tiêu huynh lên Vọng Hoa lâu có việc gì?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

-Bọn họ ở trên Vọng Hoa lâu bày hương án cùng tại hạ kết làm anh em.

Đường Tam Cô thoáng lộ vẻ kỳ dị. Không hiểu lòng nàng vui hay buồn. Sau một lúc nàng thở dài hỏi:

-Tiêu huynh có ưng chịu không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Bọn họ quá đỗi ân cần, tại hạ không tiện cự tuyệt.

Đường Tam Cô hỏi:

-Vậy Tiêu huynh ưng thuận rồi sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ ưng thuận rồi.

Đường Tam Cô nói:

-Chắc Tiêu huynh cũng biết về luật giang hồ coi trọng bề bậc lớn nhỏ. Nghĩa thầy trò như tình mẫu tử là chuyện dĩ nhiên không cần bàn tới. Anh em kết nghĩa kẻ làm em cũng suốt đời phải tuân theo mệnh lệnh của huynh trưởng. Tiêu huynh

đã kết nghĩa anh em với Thẩm đại trang chúa và Chu nhị trang chúa thì từ nay hai người đó cò bàn điều gì tất Tiêu huynh phải hết sức mà làm.

Trong lòng Tiêu Lĩnh Vu chứa chất bao nhiêu mối hoài nghi bất giác buông tiếng thở dài nói:

-Nếu họ bảo làm những chuyện mà tại hạ không muốn thì tại hạ yêu cầu họ thu hồi mệnh lệnh.

Đường Tam Cô chuyển động cặp mắt nhìn quanh một hồi rồi hỏi:

-Tỷ như họ sai Tiêu huynh đi giết một người Tiêu huynh có đi hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Cái đó còn tuỳ. Nếu là người tàn ác bất nhân cần giết đi để trừ hại thì dĩ nhiên tại hạ phải làm theo.

Đường Tam Cô khẽ hỏi:

-Nếu là người tốt thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn người ra. Chàng vấp phải chuyện này trong lòng bồi hồi,không hiểu trả lời ra sao.

Đường Tam Cô lại hỏi:

-Lại còn trường hợp Tiêu huynh chưa biết là người tốt hay người xấu thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu trống ngực đánh thình thình, vẫn không trả lời được.

Đường Tam Cô tủm tỉm cười hỏi tiếp:

-Ngay chúng ta đây đã biết nhau, Tiêu huynh coi tiểu muội tốt hay xấu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tại hạ quen cô nương chưa được bao lâu không dám đoán bừa.

Đường Tam Cô hỏi:

-Nếu hai vị minh huynh hạ lệnh cho Tiêu huynh trong vòng một giờ phải lấy được thủ cấp của tiểu muội về phục mệnh thì Tiêu huynh làm thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Cái đó... Tại hạ chưa nghĩ đến...

Đường Tam Cô đột nhiên đứng dậy đi quanh trong nhà, đưa mắt nhìn khắp chỗ dường như để ý xem có ai nghe lén không.

Tiêu Lĩnh Vu vốn đã có ý nghi ngờ, bây giờ lòng chàng càng thêm u uất, chàng cũng đứng phắt dậy nói:

-Tại hạ muốn đi hỏi họ cho biết rõ.

Đường Tam Cô vội cản lại hỏi:

-Không được! Tiêu huynh đi hỏi họ làm chi?

Bỗng nàng giơ ngón trỏ lên môi khẽ nói:

-Có người đến đó. Tiêu huynh ngồi xuống đi.

Đoạn nàng ngồi xuống trước.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông ra thì thấy một bọn đại hán võ phục chia thành năm màu sắc từ từ tiến đến toà Lan Hoa tịnh xá.

Bọn người này đều đeo binh khí như sắp ra trận.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hoang mang không đoán ra được bọn này đến đây làm chi.

Bọn đại hán này đứng sắp hàng thành năm tổ, mỗi tổ năm người cộng là 25 người. Năm người lãnh đội đi đầu vào thẳng tới toà Lan Hoa tịnh xá.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp quay lại ngó Đường Tam Cô hỏi:

-Những người này đến đây làm chi?

Đường Tam Cô đáp:

-Tiêu huynh bất tất phải hoang mang. Họ không đến bắt Tiêu huynh đâu. Tiêu huynh cứ ngồi đàng hoàng nghe xem bọn chúng nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu cho là phải liền ngồi xuống chờ đợi.

Năm đại hán y phục mỗi tên một màu sắc đứng thõng tay xếp hàng ngoài cửa.

Một tên mặc áo màu hồng từ từ bước vào nhà nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay thi lễ nói:

-Bọn tiểu nhân vâng lệnh đến chào Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu hơi sửng sốt, vẫy tay hỏi:

-Việc gì vậy?

Đại hán áo hồng đáp:

-Bọn tiểu nhân vâng lệnh trên từ nay trở đi suốt đời theo hầu Tam gia để nghe lời dạy bảo.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

-Chúng suốt đời theo hầu ta, không hiểu vì duyên cớ gì?

Ngoài miệng chàng hỏi lại:

-Các vị vâng lệnh ai?

Đại hán áo hồng đáp:

-Nhị trang chúa truyền đạt chỉ dụ của đại trang chúa bảo bọn tiểu nhân đến bái kiến Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Đường Tam Cô rồi khoát tay nói:

-Các vị hãy lui ra, để tại hạ hỏi lại nhị trang chúa rồi sẽ liệu.

Đại hán áo hồng vâng dạ lui ra. Tiếp theo cả bọn đại hán kéo nhau rời khỏi Lan Hoa tịnh xá.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn đại hán đi xa rồi, khẽ hỏi Đường Tam Cô:

-Không hiểu bọn họ có dụng ý gì?

Đường Tam Cô đáp:

-Sự tình đã rõ lắm rồi. Tiêu huynh là tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang, dĩ nhiên phải có người theo hộ giá. Tiểu muội đã coi dùm Tiêu huynh từ lúc họ còn ở ngoài cửa thì năm tên lãnh đội đều thuộc loại khá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Khá về phương diện gì?

Đường Tam Cô đáp:

-Về phương diện võ công. Năm người đó còn là những tay cao thủ kiêm cả hai đường nội công và ngoại công.

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng cúi đầu xuống. Lòng chàng ngổn ngang trăm mối, bối rối tơ vò.

Đường Tam Cô từ từ đứng dậy đến bên Tiêu Lĩnh Vu cất giọng ôn nhu nói:

-Dường như Tiêu huynh có điều...

Bỗng có người hắng dặng cắt đứt lời nói của Đường Tam Cô.

Nàng ngửng đầu nhìn ra thấy Kim Lan bưng khay trà đứng ở ngoài cửa. Cặp mắt ả nhìn chằm chặp vào mắt nàng ra chiều tức giận.

Đường Tam Cô lờ đi như không biết, cười mát tiếp:

-Nếu Tiêu huynh lại hối hận là quá lẹ miệng ưng chịu lời của tiểu muội thì bất tất phải đi theo tiểu muội nữa.

Đoạn nàng dùng phép truyền âm nhập mật nói tiếp:

-Con nha đầu này đã động mối hoài nghi. Bây giờ chúng ta nói chuyện khác để thị không hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ. Ban đầu chàng mới gặp Đường Tam Cô tưởng nàng chỉ là cô gái cuồng ngạo. Cả Chu Triệu Long chàng cũng coi thường.

Nhưng từ lúc gặp Huyết ảnh Tử Thẩm Mộc Phong, thái độ chàng đột nhiên biến đổi, dường như chàng đã sinh lòng uý kỵ toà Bách Hoa sơn trang này.

Kim Lan từ từ đi tới, khẽ hỏi:

-Tam gia có dùng trà không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Xem chừng trong toà Bách Hoa sơn trang này từ trên xuống dưới đều đã biết vụ kết nghĩa giữa ta và Thẩm Mộc Phong cùng Chu Triệu Long.

Chàng đưa tay ra cầm lấy chung trà rồi hỏi:

-Các cô nghe ai nói mà biết sớm vậy?

Kim Lan cười đáp:

-Việc Tiêu gia kết minh ai cũng biết hết rồi. Hiện nay Tiêu gia đã thành tam trang chúa trong toà Bách Hoa sơn trang này.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày chưa kịp mở miệng thì Kim Lan đã nói tiếp:

-Nhị gia đã phái khoái mã truyền lệnh dụ thông tri việc Tam gia kết minh. Bách Hoa sơn trang đang chuẩn bị mở thịnh yến mời những tay cao thủ võ lâm đến ăn mừng cuộc gia nhập minh ước của Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

-Cái đó có chi là đáng ăn mừng?

Bỗng nghe tiếng cười sang sảng vọng lại rồi tiếng người nói:

-Việc lớn như vậy không đáng ăn mừng thì việc gì mới đáng mừng?

Chu Triệu Long vừa nói vừa bước lẹ tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy thi lễ nói:

-Mời nhị ca an toạ.

Chu Triệu Long cười nói:

-Đại ca coi tam đệ trân trọng khác thường. Chẳng những trong toà Bách Hoa sơn trang chúng ta treo đèn kết hoa mở tiệc khánh hạ mà còn mời cả những nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm đến dự. Cuộc anh hùng đại hội này còn có ý để giới thiệu tam đệ với anh hùng thiên hạ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Tiểu đệ có tài năng gì đâu mà phiền đại ca phải phô trương đến thế?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Mệnh lệnh của huynh trưởng, dĩ nhiên chúng ta phải tuân theo…

Gã đưa mắt nhìn Tam cô nương nói:

-Tổ mẫu của Tam cô nương cũng là quý khách trong buổi đại hội này.

Đường Tam Cô nói:

-Thẩm đại trang chúa coi trọng Đường gia như vậy là vinh hạnh cho bọn tiểu muội.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

-Khi đó mong rằng Tam cô nương sẽ đến đây cùng lệnh tổ mẫu.

Đường Tam Cô cười lạt, hỏi:

-Phải chăng Chu huynh có ý muốn hạ lệnh trục khách?

Chu Triệu Long đáp:

-Tam cô nương thật khéo đa tâm! Có lý nào lại thế được?

Đường Tam Cô nói:

-Chắc anh em các vị còn có việc riêng thương nghị. Vậy tiểu muội xin cáo từ.

Chu Triệu Long chắp tay đáp:

-Xin miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Đường Tam Cô đáp một tiếng: "Không dám!" rồi bước ra khỏi Lan Hoa tịnh xá.

Chu Triệu Long trông bóng sau lưng Đường Tam Cô đi xa rồi lại ngồi xuống cười nói:

-Đại ca vì rèn luyện một môn võ công tối cao, không may bị tẩu hoả nhập ma,tuyệt tích trên chốn giang hồ đã bảy năm tròn. Bệnh nặng mới khỏi mà võ công nay cũng đã luyện xong, lại được thêm tam đệ gia minh. Dịp này có thể là một hỷ

sự chưa từng có kể từ ngày Bách Hoa sơn trang được dựng ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đại ca luyện công viên mãn là đại hỷ sự đã đành. Nhưng việc tiểu đệ gia minh đâu có điều chi đáng kể?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Tam đệ bất tất phải quá khiêm. Võ công của tam đệ khó có mấy tay bì kịp.

Bỗng nghe tiếng bước chân nhộn nhịp vọng lại. Một đại hán áo hồng đỡ một đại hán áo đen chạy vào Lan Hoa tịnh xá.

Đại hán áo hồng dìu gã kia đến trước cửa rồi lên tiếng:

-Nhị trang chúa và tam trang chúa đều ở cả đây. Ngươi cứ tiến vào đi!

Đại hán áo đen chẳng khác nào kẻ say rượu, chân nam đá chân xiêu lảo đảo tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy. Chàng lạng mình đi một cái đã ra tới cửa nâng đỡ người áo đen

Chương 36: Tam Liễu Loan Tế Điện Tiêu Lĩnh Vu

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thấy người này bị rách áo nơi cạnh sườn mé tả. Máu đọng lại dường như đã bị thương khá lâu mà lại phải chạy một hồi nên thần trí mệt mỏi lịm đi không biết gì nữa.

Chu Triệu Long vẫn ngồi yên, trầm giọng nói:

-Tam đệ! Tam đệ buông hắn ra để hắn nghỉ một lúc.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp:

-Người này bị thương rất nặng, e rằng khó tự phục hồi được.

Chàng đặt bàn tay mặt lên lưng người áo đen thúc đẩy chân khí vào huyệt mạch môn của hắn.

Người áo đen được Tiêu Lĩnh Vu trút luồng nội lực thâm hậu vào mình, nét mặt lợt lạt dần dần hồng hào trở lại, thần trí cũng từ từ tỉnh táo. Hắn dương mắt lên nhìn Chu Triệu Long, mấp máy mãi mới nói được:

-Nhị... trang... chúa!...

Chu Triệu Long sắc mặt nghiêm nghị cất tiếng lạnh lùng hỏi:

-Sao ngươi lại bị thương?

Người áo đen khó nhọc lắm mới thốt lên được thành tiếng nhát gừng:

-Tiểu nhân... ở bờ sông... bị người đâm một kiếm... thương thế rất trầm trọng...

Chu Triệu Long giục:

-Ta đã biết ngươi bị thương nặng rồi, e rằng khó lòng cứu sống được. Vậy ngươi có điều gì thì nói mau đi!

Người áo đen lắp bắp:

-Người kia hỏi tiểu nhân... có phải tiểu nhân ở Bách Hoa sơn trang không? Đại trang chúa... phải chăng là... Huyết ảnh Tử Thẩm Mộc Phong?...

Chu Triệu Long lại hỏi:

-Ngươi đã bảo hắn chưa?

Người áo đen đáp:

-Tiểu nhân vẫn nhớ lề luật của Bách Hoa sơn trang chúng ta... Dù có bị họ nghiêm hình khảo đả... tiểu nhân cũng không nói rõ tình hình cho hắn biết...

Chu Triệu Long gật đầu nói:

-Thế thì hay lắm. Ngươi nói tiếp đi.

Người áo đen nói:

-Hắn ra tay rất lẹ... tiểu nhân chưa kịp nhìn rõ... Bỗng thấy hoa lên một cái...tiểu nhân liền bị trúng kiếm té xuống ngay.

Chu Triệu Long hơi biến sắc hỏi:

-Hắn chỉ tấn công một chiêu đã đả thương ngay được ngươi ư?

Người áo đen đáp:

-Không đầy một chiêu... Tiểu nhân vừa thấy hắn đặt tay vào chuôi kiếm... Tiếp theo hàn quang loé lên là tiểu nhân... bị thương rồi... chưa kịp trông rõ hắn ra tay phóng kiếm.

Chu Triệu Long hỏi:

-Ngươi còn nhớ được tướng mạo hắn không?

Người áo đen đáp:

-Tiểu nhân nhớ không rõ... nhưng hắn còn ít tuổi lắm,... mà ra tay cực kỳ thần tốc...

Gã nói tới đây rồi miệng ú ớ không nghe rõ nữa.

Chu Triệu Long vội đứng lên tay cầm lấy chung trà đổ rưới vào mặt người áo đen, lớn tiếng hỏi:

-Người đó tên gì, ngươi có biết không?

Người áo đen được rưới nước lạnh vào mặt thần trí tỉnh lại một chút, lắp bắp nói:

-Tiểu nhân... không nhớ rõ... dường như hắn tên gọi... Tiêu... Lĩnh Vu...

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

-Hắn là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Người áo đen rung lên một hồi rồi nhắm mắt lại chết hẳn.

Chu Triệu Long vẻ mặt bình tĩnh, tuyệt không kinh động chút nào. Gã nói:

-Tam đệ! Buông gã ra. Gã đã chết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt thi thể người áo đen xuống, hất những giọt nước trên tay áo rồi nói:

-Nếu nhị ca không hỏi gấp, để y kịp vận khí điều dưỡng và để tiểu đệ thúc đẩy thêm chân khí vào thì có cơ sống thêm được, hay ít ra cũng không chết lẹ đến thế.

Và như vậy chúng ta còn hỏi thêm gã được mấy điều.

Chu Triệu Long cười nói:

-Gã bị trọng thương lại phải chạy một hồi, ra máu quá nhiều thì khó lòng cứu sống. Chậm tí nữa thì ngay mấy câu vừa rồi cũng không kịp hỏi.

Tiêu Lĩnh Vu ngoài miệng không nói nhưng nghĩ thầm trong bụng:

-Vị minh huynh này của ta đầy vẻ văn nhã ôn hoà mà lòng dạ rất ác độc. Y chỉ cần hỏi mấy câu chứ không tiếc mạng người.

Bỗng nghe Chu Triệu Long bật cười nói:

-Sao? Tam đệ tưởng tâm địa ta độc ác lắm phải không?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Hỡi ơi! Tam đệ! Trên chốn giang hồ muốn dương danh lập nghiệp cần phải có chút thủ đoạn thâm trầm và lòng dạ tàn nhẫn. Vì thế mà có câu "Lượng nhỏ đâu phải người quân tử? Không độc sao thành đấng trượng phu?". Mấy chữ này ảo diệu vô cùng. Con người phải biết ứng dụng.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

-Nhị ca! Tiểu đệ có mấy lời, không nói ra thì như người tắc cổ.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Tam đệ cứ nói ra. Tiểu huynh rửa tai nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vừa rồi gã áo đen nhắc tới Tiêu Lĩnh Vu nào đó, e rằng... chính người ấy mới oai danh hiển hách thiên hạ.

Chu Triệu Long hỏi:

-Nếu vậy cái tên Tiêu Lĩnh Vu của tam đệ chỉ là giả mạo hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không phải thế. Chính tên tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu. Còn người kia cũng lấy tên này, chẳng hiểu có dụng ý gì?

Chu Triệu Long đáp:

-Trên đời thiếu gì người trùng tên trùng họ. Tam đệ bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Tiểu đệ muốn đi kiếm y để hỏi coi cái tên Tiêu Lĩnh Vu từ đâu mà ra.

Chu Triệu Long chỉ mỉm cười chứ không trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu lại nói:

-Tiểu đệ phải ra bờ sông xem người kia còn ở đấy không?

Chu Triệu Long đáp:

-Nhất định hắn đã đi rồi còn đến làm chi vô ích.

Tiêu Lĩnh Vu ngó người áo đen hỏi:

-Chẳng lẽ người bên mình bị hắn đả thương rồi cứ để cho hắn bình yên ra đi?

Chu Triệu Long hỏi lại:

-Theo ý tam đệ thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Phải đi kiếm hắn hỏi cho ra lẽ.

Chu Triệu Long trầm ngâm một chút rồi nói:

-Đã vậy tiểu huynh cũng theo lời tam đệ.

Gã vẫy tay một cái. Đại hán áo đỏ đứng ở cửa lập tức bước vào khom lưng thi lễ rồi đứng thõng tay rất nghiêm trang.

Chu Triệu Long trỏ vào xác chết người áo đen nói:

-Đem thi thể y đi chôn cất rồi sắp ngựa cho tam gia.

Đại hán áo đỏ "dạ" một tiếng rồi cắp thi thể người áo đen lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Nhị ca có muốn đi không?

Chu Triệu Long đáp:

-Kể về võ công thì tam đệ có thể đi khắp thiên hạ được rồi, nhưng còn thiếu kinh nghiệm giang hồ, khó mà đối phó được với bọn người xảo quyệt. Vậy tiểu huynh cùng đi theo ứng phó với những trường hợp cần đến.

Đại hán áo đỏ đã trở lại ngoài cửa chắp tay nói:

-Xin hai vị trang chúa đăng trình.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Những người trong Bách Hoa sơn trang hành động thật là mau lẹ!

Chàng biết đâu mọi việc trong trang đều có người chuyên môn phụ trách. Trang chúa ra lệnh một tiếng là đâu vào đó ngay.

Chu Triệu Long cất bước đi trước nói:

-Tam đệ dùng thứ khí giới gì ở đây cũng có đủ, chỉ sai một tiếng là có người đem đến ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ quen dùng kiếm.

Chu Triệu Long bảo đại hán áo đỏ:

-Đi lấy thanh bảo kiếm để tam trang chúa sử dụng.

Hán tử áo đỏ chạy nhanh biến vào luống rau. Chu Triệu Long dẫn Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua vườn hoa ra ngoài trang.

Ngoài cửa sau vườn hoa đã có mấy chục đại hán võ phục chỉnh tề. Mỗi người cầm một thứ binh khí và dắt ngựa đứng chờ.

Bọn chúng thấy hai vị trang chúa đều cúi đầu chào.

Chu Triệu Long vẫy tay một cái, năm đại hán mặc y phục năm màu đỏ, vàng,lam, trắng, đen tiến lại khoanh tay thi lễ, dáng điệu rất cung kính.

Chu Triệu Long nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

-Dù ai võ công tinh thâm đến đâu cũng nên đem người trợ thủ. Bọn này mặc võ phục năm sắc tượng trưng cho ngũ hành. Mỗi tổ năm người, năm tổ hai mươi lăm người đều được đại ca chọn lựa rất kỹ và khổ tâm huấn luyện cho chúng thành những tay dũng sĩ. Chúng chưa từng xuất hiện trên chốn giang hồ. Nay tam đệ gia minh, đại ca hoan hỉ khác thường. Tiểu huynh nói thật cho tam đệ hay là trước nay tiểu huynh chưa từng có lần nào khoan khoái như bữa nay. Đại ca đặc biệt giao 25 tên này cho tam đệ thống lãnh. Một nhân vật thần dũng như tam đệ lại thêm 25 võ sĩ trợ lực thì việc nổi danh của tam đệ trên chốn giang hồ thật dễ như trở bàn tay...

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp lại thì Chu Triệu Long lại nói tiếp:

-Lại còn điều nữa mà tiểu huynh chưa nói cho tam đệ nghe là trong Bách Hoa sơn trang chúng ta, bất luận nam hay nữ cũng đều hiểu võ công. Trước nay chùa

Thiếu Lâm được coi là núi Thái sơn, sao Bắc đẩu trên chốn giang hồ vì lẽ tăng lữ trong chùa đều biết võ. Bách Hoa sơn trang chúng ta vì muốn tranh giành oai phong với họ nên cũng làm thế. Kim Lan, Ngọc Lan thông tuệ hơn người lại xinh

đẹp tuyệt luân. Trong bọn nô tỳ võ công của chúng cao thâm hơn hết, cũng được đại ca hạ lệnh đặc biệt theo hầu tam đệ. Về võ công của hai thị có lẽ tam đệ đã trông thấy rồi nhưng về tâm cơ chúng cũng rất tinh tế. Chúng theo hầu kề cận tam đệ có thể chia lo và vận trù kế hoạch...

Đột nhiên có tiếng vó ngựa lộp cộp vang lên. Một người cưỡi ngựa chạy như bay tới.

Một người áo đen nằm phục trên lưng ngựa chạy thẳng đến chỗ mấy người đứng.

Chu Triệu Long khoát tay hỏi:

-Thử coi xem y đã tắt hơi chưa?

Đại hán áo đỏ chạy ra nắm lấy cương ngựa. Con vật dừng lại ngay.

Hắn nhấc đầu người áo đen lên coi rồi nói:

-Thưa nhị trang chúa, y đã tắt hơi từ lâu.

Chu Triệu Long hỏi:

-Y bị thương ở chỗ nào?

Đại hán áo đỏ đáp:

-Trên huyệt mi tâm y bị đâm một nhát kiếm chí mạng.

Chu Triệu Long nói:

-Để cho y về trang. Chúng ta phải lên ngựa đăng trình.

Đại hán áo đỏ dạ một tiếng rồi buông cương ra. Con ngựa lại chở xác chết người áo đen chạy về trang.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bọn Nhị thập ngũ hùng thấy chúng đều lên ngựa.

Chàng không nhịn được nói:

-Nhị ca! Chúng ta bất quá ra bờ sông kiếm một người, tông tích chưa chắc đã thấy mà đem đông người đi như đánh trận lớn há chẳng khiến cho người ta phải cười đến trẹo quai hàm và cho là bọn mình nhát gan, chỉ ỷ vào số đông để thủ

thắng.

Chu Triệu Long nói:

-Vậy chúng ta đem đi vài tên cũng đủ.

Gã quay lại bảo năm đại hán mặc áo đủ màu sắc đứng bên gã:

-Năm người thủ lãnh trong tổ các ngươi đi với bọn ta.

Năm người giơ tay về phía sau cho đám dưới trướng rút lui.

Chu Triệu Long nói:

-Tam đệ lên ngựa đi! Gã kia đã đả thương người trong trang chúng ta chắc chưa đi xa được.

Hai hán tử áo xanh dắt đôi ngựa từ trong bụi hoa tiến ra.

Tiêu Lĩnh Vu và Chu Triệu Long lên ngựa lỏng tay cầm cương. Hai con kiện mã chạy nhanh như bay. Chỉ trong khoảnh khắc đã đi được 7, 8 dặm.

Chu Triệu Long dừng cương lại nói:

-Tam đệ! Hãy chờ lại một chút.

Tiêu Lĩnh Vu thu cương. Con ngựa dựng thẳng người lên rồi đứng lại. Chàng hỏi:

-Nhị ca có điều chi dạy bảo?

Chu Triệu Long đáp:

-Bên này có người của chúng ta phái đi đang chạy tới, hoặc giả có tin mới gì chăng.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông ra thì thấy một lão chài đầu đội nón trúc mình khoác áo tơi đang rảo bước chạy đến.

Lão chài chạy đến bên hai người rồi khẽ nói:

-Người mới đến ở Tam Liễu Loan.

Rồi lão lật đật đi ngay dường như sợ bị người ta ngó thấy. Lão đội nón trúc sụp xuống đến mi mắt. Tiêu Lĩnh Vu chỉ trông thấy lão để chòm râu dê mà không nhìn rõ mặt mũi.

Chu Triệu Long giật cương ngựa khẽ nói:

-Chúng ta đến Tam Liễu Loan.

Bảy người cưỡi ngựa rẽ vào đường nhỏ đất vàng đi thêm vài dặm thì cùng đường. Trước mắt toàn đá vụn cùng bùn lầy. Bên tai nghe tiếng sóng vỗ bì bùm.

Đoàn ngựa bước vào bùn lầy vọt cả nước lên bắn tung toé.

Chu Triệu Long giơ tay ra trỏ vào bụi cây ở đằng xa nói:

-Đó là Tam Liễu Loan, một chỗ bãi sông rất hoang lương. Không hiểu sao người đó lại tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra quả là một nơi hoang vắng, trong vòng mấy dặm không một bóng người.

Ba cây liễu già đứng sừng sững ở bờ sông. Dưới gốc cây có đặt một cái bàn gỗ,trên bàn có để bát hương, khói bốc nghi ngút toả mùi thơm vào không khí.

Trên bàn rượu thịt hãy còn hơi nóng đủ tỏ họ mới bày ra.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng hỏi:

-Không hiểu họ tế điện ai đây?

Chàng ngửng đầu nhìn lên thấy trên cây liễu ở giữa có treo tấm mộc bài trên viết hàng chữ "Vong đệ Tiêu Lĩnh Vu chi linh vị", dưới đề mấy chữ nhỏ "Đoạn Hồn Nhân đặt bài vị".

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần tự nghĩ:

-Trên thế gian không hiểu có bao nhiêu người tên là Tiêu Lĩnh Vu. Ngoài mình ra, một người khác danh vang thiên hạ mang tên Tiêu Lĩnh Vu. Bây giờ ở dưới gốc cây liễu này lại có bài vị tế Tiêu Lĩnh Vu là 3 người cả thảy rồi.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác liền hỏi:

-Tam đệ! Vụ này là thế nào?

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu tuy kết nghĩa đệ huynh với Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long nhưng chàng chưa kể rõ lai lịch mình cho hai người nghe. Chu Triệu Long tuy tâm tư mẫn tiệp nhưng nghĩ mãi chưa ra mới buột miệng hỏi. Câu hỏi vừa

ra khỏi cửa miệng gã liền cảnh giác.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng đáp:

-Tiểu đệ cũng không hiểu vụ này là thế nào? Bây giờ thử lấy linh vị xuống coi xem.

Chu Triệu Long vội cản lại:

-Tam đệ chớ nóng nảy, người đời hiểm trá, ta chẳng thể không đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Chẳng lẽ họ dấu cả ám khí ở phía sau bài vị?

Chu Triệu Long đáp:

-Cái đó tiểu huynh cũng không đoán được. Có điều mình nên cẩn thận một chút để đề phòng bất trắc.

Hai người xuống ngựa bước lại gốc cây. Chu Triệu Long ngửng đầu lên nhìn rồi khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

-Tam đệ! Người kia dùng tơ trắng để buộc bài vị vào cành cây. Hiển nhiên hắn còn muốn lấy xuống...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

-E rằng hắn thấy đại đội nhân mã của chúng ta rượt tới nên sợ hãi mà bỏ đi rồi.

Chu Triệu Long ngẫm nghĩ một chút rồi nhảy vọt lên lấy tấm bài vị.

Bỗng nghe có tiếng người quát:

-Không được động vào!

Trước mắt ánh hàn quang lấp loáng bắn tới.

Lúc Chu Triệu Long nhảy lên lấy bài vị đã gia tâm đề phòng. Gã nghe tiếng quát vội thu chân khí hạ người xuống. Tay mặt vung lên, một tia sáng xanh lè vọt ra đánh rớt ám khí đang phóng tới.

Gã quay đầu nhìn lại thì thấy một tên đồng tử áo xanh mày thanh mắt sáng lối 15, 16 tuổi. Cặp mắt gã chiếu ra những tia hàn quang. Gã tay cầm trường kiếm nhìn mấy người, thái độ hiên ngang không lộ vẻ gì khiếp sợ.

Năm đại hán mặc áo ngũ sắc liền chuyển động thân hình bày thành thế bao vây,tay lăm lăm binh khí chỉ còn chờ Chu Triệu Long hạ lệnh là lập tức động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu mắt vẫn chăm chú nhìn tấm bài vị treo trên cao, tai nghe tiếng nước chảy ầm ầm. Cảnh tượng mấy năm trước hiện lên trong đầu óc chàng. Chàng nghĩ tới mình bị chưởng phong của Thương Bát hất xuống sông, liền lớn tiếng hô:

-Nhị ca! Không nên dộng thủ!

Đồng thời chàng nhảy vọt lên giựt tấm mộc bài treo trên cành cây xuống.

Đồng tử áo xanh tức giận quát lên:

-Không được động vào linh vị.

Gã vung tay một cái, ba tia hàn quang đồng thời bay tới. Thanh trường kiếm trong tay gã vung lên dưới ánh mặt trời lấp loáng thành những bông hoa gấm.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay trái phóng chưởng ra. Tay mặt chàng đã lấy được bài vị.

Chàng liền vọt mình nhảy ra xa hơn trượng.

Kỳ thực Tiêu Lĩnh Vu không cần động thủ. Chu Triệu Long đã ngăn chặn thế công của đồng tử áo xanh. Ba mũi phi ngư thích của gã đã bị gạt rớt.

Chu Triệu Long sau khi gạt được phi tiêu liền nhảy vọt lại đồng tử áo xanh nhưng trước đó Tiêu Lĩnh Vu đã xoay tay phóng chưởng. Đồng tử áo xanh bị phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu hất ngã.

Tiêu Lĩnh Vu lúc lật tấm mộc bài lên đã coi thấy trên cành cây có hàng chữ:

"Ngày mồng 2 tháng 2 năm Thành hoá thứ 11. Tiêu Lĩnh Vu rớt xuống chỗ này.

Trung Châu Nhị Cổ lưu bút".

Mấy chữ này viết trên thân cây sâu vào đến hai phân đủ biết chỉ lực của họ thật là ghê gớm.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm tính thời gian thì đúng là lúc chàng rớt xuống sông mấy năm trước.

Tiêu Lĩnh Vu lúc rớt xuống sông không nhớ rõ là nơi nào, nhưng bây giờ chàng thấy lưu thư của Trung Châu Nhị Cổ thì biết đúng là người ta tế điện chàng rồi,không còn nghi ngờ gì nữa. Có điều chàng chưa hiểu Đoạn Hồn Nhân là ai?

Đồng tử áo xanh lại chống kiếm xông tới nhưng bị Chu Triệu Long vung cây Thuý Ngọc Xích lên ngăn cản. Kiếm chiêu của đồng tử áo xanh rất ghê gớm, toàn nhằm vào những chỗ chí mạng của Chu Triệu Long mà đánh.

Hai người mới giao thủ mấy chiêu đã thấy hung hiểm vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng hô:

-Nhị ca hãy dừng tay! Tiểu đệ có điều muốn hỏi y.

Chu Triệu Long trong lòng đang kinh dị vì thằng nhỏ ít tuổi thế này mà kiếm chiêu đã lợi hại khủng khiếp. Gã nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán liền lạng mình tránh sang một bên.

Đồng tử áo xanh cầm trường kiếm hộ vệ phía trước ngực nhảy vọt lại trước mặt Tiêu Lĩnh Vu quát lên:

-Muốn yên thì trả lại linh bài cho ta!

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã nóng nảy hoảng hốt thì biết là gã rất coi trọng tấm linh bài, liền mỉm cười

nói:

-Ngươi muốn lấy lại linh bài cũng chẳng khó gì, miễn là ngươi chịu trả lời ta mấy câu.

Đồng tử áo xanh hỏi:

-Ngươi muốn hỏi điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Trên bài vị này viết tên Tiêu Lĩnh Vu, ngươi có quen biết người này không?

Đồng tử áo xanh lắc đầu đáp:

-Ta không biết.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

-Ngươi đã không biết sao lại tế điện y?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Không phải ta muốn thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Không phải ngươi thì là ai?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Đó là ý muốn của tướng công ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi tiếp:

-Hiện giờ tướng công ngươi ở đâu?

Đồng tử áo xanh tức giận nói:

-Ngươi hỏi gì lắm thế? Có trả lại bài vị cho ta không?

Gã vươn tay trái ra cướp linh bài nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ rung động hai vai, người chàng đã lùi lại hai bước.

Đồng tử áo xanh không chụp được linh bài liền vung trường kiếm lên đâm tới.

Gã ra tay rất thần tốc.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ gã phóng kiếm mau lẹ đến thế, suýt bị đâm trúng.

Chàng đề tụ chân khí vào huyệt đan điền nhảy tạt ngang ra ba thước tránh khỏi.

Chu Triệu Long lên tiếng:

-Tam đệ phải coi chừng. Kiếm chiêu của gã rất tàn độc.

Đồng tử áo xanh đâm liền bốn kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lùi lại cười nói:

-Bất tất phải đánh nữa ta trả linh bài cho.

Đồng tử áo xanh thấy mình phóng liền bốn chiêu liên hoàn mà đối phương tránh được thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

-Bọn chúng đông người mà dường như tên nào võ công cũng cao cường, mình khó lòng đối phó được.

Gã nghe Tiêu Lĩnh Vu nói trả linh bài, liền dừng tay lại đáp:

-Đưa đây! Hừ! Các ngươi mà không chịu trả thì về ta phải đòn. Vậy ta phải giết hết các ngươi...

Tiêu Lĩnh Vu đưa linh bài ra cười nói:

-Cái linh bài này quý giá gì mà ta thèm tranh cướp?

Chu Triệu Long cũng cười lạt nói:

-Thằng nhỏ này khẩu khí lớn quá!

Đồng tử áo xanh đón lấy linh bài liền hết giận ngay, mỉm cười nói:

-Các ngươi trả linh bài thì ta không bẩm lại với tướng công nữa và các ngươi cũng được yên thân.

Giọng gã nói tỏ ra rất cung kính và đầy lòng tin ở chủ nhân.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Chu Triệu Long nói:

-Nhị ca! Vụ này còn có chỗ khả nghi. Tiểu đệ muốn hỏi thêm gã mấy câu.

Chu Triệu Long thấy đồng tử áo xanh kiếm thuật tinh thông cũng động tính hiếu kỳ, muốn hiểu rõ lai lịch đối phương, liền đáp:

-Tam đệ cứ hỏi đi!

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu trông lại thấy đồng tử áo xanh ôm linh bài rồi trở gót đi luôn thì trong lòng nóng nảy, lớn tiếng gọi:

-Tiểu huynh đệ đứng lại đã. Ta còn có điều muốn hỏi ngươi.

Chàng không gọi còn khá, vừa cất tiếng gọi, đồng tử áo xanh đột nhiên co cẳng chạy thật mau.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận quát lên:

-Ngươi chạy mà được ư?

Rồi băng mình rượt theo. Chu Triệu Long cũng nối gót Tiêu Lĩnh Vu.

Năm đại hán tuỳ tùng thấy hai người rượt tới cũng lật đật chạy theo.

Chương 37: Khúc Đoạn Hồn Tan Nát Ruột Gan

Đồng tử áo xanh khinh công kỳ tuyệt chạy nhanh như bay. Tiêu Lĩnh Vu đuổi theo ngoài trăm trượng mới gần hơn được 2, 3 thước.

Chu Triệu Long còn cố gắng theo kịp chàng, nhưng năm đại hán bị bỏ xa đến mấy trượng.

Đồng tử cứ theo bờ sông mà chạy được chừng 4, 5 dặm, đột nhiên gã nhảy xuống một con thuyền nhỏ. Tiện tay gã nhổ neo lên.

Trong khoang thuyền bóng người thấp thoáng, một đồng tử áo xanh khác chống sào vào bờ đẩy thuyền ra giữa sông.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu còn cách đồng tử áo xanh đến 2, 3 trượng. Động tác của gã tuy mau lẹ nhưng cũng chậm lại một thời gian. Lúc con thuyền vừa rời khỏi bờ sông thì Tiêu Lĩnh Vu đã đuổi đến nơi. Chàng tung mình nhảy vọt xuống thuyền.

Gã đồng tử cầm sào tre liền ra chiêu Hoành tảo thiên quân đánh lại.

Tiêu Lĩnh Vu lún người thấp xuống, cây sào quét qua trên đầu chàng. Tiện đà chàng chụp lấy đầu sào. Động tác của chàng mau lẹ đến nỗi không ai nhìn rõ.

Đồng tử áo xanh rung tay một cái hất cây sào ra.

Chu Triệu Long lớn tiếng la:

-Tam đệ trở về thôi. Bọn chúng không chạy thoát được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu nắm được đầu sào mượn thế hít một hơi chân khí toan nhảy xuống thuyền. Không ngờ đồng tử áo xanh đột nhiên liệng sào ra, người chàng cũng bị hất lùi lại một bên. Con thuyền nhỏ rẽ sóng chạy ra giữa sông.

Tiêu Lĩnh Vu tuy được ba vị dị nhân truyền thụ tuyệt kỹ, nhưng không có mấy kinh nghiệm lâm địch, ứng biến chưa được linh hoạt. Chàng chống sào tre xuống nước mượn đà nhảy lên bờ. Nhưng lúc này đã cách bờ sông đến 4 trượng mà đà nhảy của chàng có hạn, người chưa vào đến bờ đã rớt xuống.

Bỗng nghe Chu Triệu Long hô lớn:

-Tam đệ hãy đón lấy.

Gã vừa hô vừa liệng ra một khúc dây trắng.

Tiêu Lĩnh Vu nắm được đầu dây thì hai chân đã xuống tới mặt nước.

Chu Triệu Long hết sức giật dây, Tiêu Lĩnh Vu liền mượn thế nhảy vọt lên bờ.

Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì con thuyền đã ra xa mấy chục trượng. Bất giác chàng buông tiếng thở dài nói:

-Không ngờ thằng nhỏ này ít tuổi mà xảo quyệt phi thường!

Chu Triệu Long an ủi chàng:

-Trên chốn giang hồ rất nhiều sự hiểm trá. Từ nay tam đệ nên thận trọng một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn con thuyền mỗi lúc mỗi xa dường như chưa cam tâm. Chàng thở dài nói:

-Nhị ca! Còn biện pháp nào đuổi kịp nữa không?

Chu Triệu Long trầm ngâm một chút rồi đáp:

-Bọn chúng đi thuyền mà lại rất thạo nghề. Bây giờ dù chúng ta có thuyền cũng khó lòng đuổi kịp. Chi bằng hãy về trang đã. Bọn chúng còn ở trong vòng trăm dặm thành Quý Châu thì chỉ trong một ngày một đêm là có thể điều tra ra được hành tung.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng con thuyền chạy trên mặt sông, lòng chàng nảy ra rất nhiều nghi vấn, tự hỏi:

-Người tế điện ta là ai? Hai gã đồng tử khinh công trác tuyệt, nội lực hùng hậu hiển nhiên đã được một tay cao thủ nội gia rèn luyện có phương pháp từ thuở nhỏ.

Tại sao những người đó lại đến chỗ hoang lương này tế điện ta?

Chàng tính lại ngày tháng và biết đích linh vị kia chua tên mình chứ không còn Tiêu Lĩnh Vu nào khác. Hiển nhiên người sai đồng tử đến tế điện là có chỗ dụng tâm, nhưng chàng không nghĩ ra được.

Chàng quay lại ngó Chu Triệu Long thấy gã cũng cúi đầu ra chiều suy nghĩ.

Hiển nhiên võ công của hai tên đồng tử áo xanh đã làm cho gã chấn động tâm thần.

Hồi lâu Chu Triệu Long mới ngửng đầu lên chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu chậm rãi hỏi:

-Trên linh vị đề tên Tiêu Lĩnh Vu, phải chăng là tam đệ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Đúng rồi! Vì Trung Châu Nhị Cổ để chữ lại thì không sai được.

Chu Triệu Long mắt loé lên một tia sáng nói:

-Tam đệ thử nghĩ kỹ xem. Trong võ lâm có ai là người thâm tình đến tế điện tam đệ không?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm nhưng lẳng lặng không đáp.

Chu Triệu Long mỉm cười nói:

-Tam đệ! Tam đệ cũng nhận thấy nhân vật võ lâm tuy nhiều thật, nhưng người mang tuyệt kỹ quyết chẳng có mấy. Nhất là hai thằng nhỏ áo xanh, kiếm chiêu kỳ bí độc địa hiếm thấy trên chốn giang hồ. Tam đệ đã gặp chúng bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

-Tiểu đệ chưa gặp qua, mà cũng không nghĩ ra được là ai đến tế điện mình.

Đột nhiên trong đầu óc chàng loé lên một tia sáng. Chàng hỏi:

-Nhị ca! Hai gã đồng tử áo xanh phải chăng là môn hạ phái Võ Đương?

Chu Triệu Long đáp:

-Kiếm thuật phái Võ Đương tuy nổi tiếng thiên hạ nhưng không độc địa bằng hai thằng nhỏ này.

Đột nhiên gã buông tiếng cười nói:

-Tam đệ bất tất ngẫm nghĩ làm gì nữa. Chúng ta về quách thôi.

Rồi gã dắt Tiêu Lĩnh Vu chạy về phía Bách Hoa sơn trang.

Trên đường lớn đưa đến Bách Hoa sơn trang bữa nay trái với sự tĩnh mịch hoang vắng thường ngày, xe ngựa dập dìu, kẻ đi người lại ra chiều nhộn nhịp.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, khẽ hỏi:

-Nhị ca! Bữa nay Bách Hoa sơn trang chúng ta có việc gì vậy?

Chu Triệu Long lắc đầu cười đáp:

-Hôm qua tiểu huynh đã cho tam đệ hay là đại ca mấy năm dưỡng bệnh nay đã phục hồi sức lực, lại được tam đệ gia minh. Đại ca muốn cho tam đệ nổi danh, đã phái khoái mã đi các nơi mời anh hùng thiên hạ dự cuộc đại hội ở Bách Hoa sơn trang, một là khánh hạ tam đệ, hai là ăn mừng đại ca thành công viên mãn, ba là tuyên bố trước võ lâm: Huyết ảnh Tử Thẩm Mộc Phong trở lại giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Té ra là thế!

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

-Nếu vậy thì ngày trước đại ca oai danh rất lừng lẫy trên chốn giang hồ phải không?

Chu Triệu Long cười đáp:

-Hiện giờ chúng ta đã cùng nhau kết nghĩa sinh tử, vậy những điều bí ẩn ở Bách Hoa sơn trang không cần phải giấu diếm tam đệ nữa.

Gã đưa cặp mắt sắc bén lướt qua mặt Tiêu Lĩnh Vu rồi nói tiếp:

-Đại ca chúng ta nào phải chỉ oai danh lừng lẫy mà thôi. Mười mấy năm trước đại ca đi đến đâu là nổi sóng gió đến đấy. Người võ lâm đều hoảng vía tránh xa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Những năm gần đây, đại ca ẩn lánh không hỏi đến chuyện thị phi trong võ lâm,phải chăng vì việc dưỡng bệnh?

Chu Triệu Long khẽ đáp:

-Nội công của đại ca rất tinh thâm, làm gì có bệnh thực sự?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Phải rồi! Đại ca đóng cửa để luyện tuyệt kỹ.

Chu Triệu Long đối với Tiêu Lĩnh Vu không có ý nghi ngại gì nên cười nói:

-Tam đệ đoán trúng một nửa. Đại ca lánh đời dĩ nhiên để cố gắng luyện tuyệt kỹ cho khỏi bị người quấy nhiễu, nhưng sự thực y cũng mượn cơ hội này để dưỡng thương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đại ca bị thương trong trường hợp nào?

Chu Triệu Long đáp:

-Việc này đã ngoài mười năm. Đại ca tuy bị người đả thương nhưng nhờ trận đó mà đại ca oai danh chấn động giang hồ, thành ra tuy bị bại mà vinh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Đại ca bị người ám toán hay sao?

Chu Triệu Long đáp:

-Đại ca võ công cao cường, lại có cương khí hộ thân, người khác muốn ám toán đâu phải chuyện dễ dàng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Thế thì làm sao đại ca lại bị hại?

Chu Triệu Long đáp:

-Trận đó rất đông người tham dự. Trong chín môn phái lớn có bốn vị chưởng môn nhân thân hành dẫn những tay cao thủ vào vòng chiến đấu. Ngoài ra còn nào là trại chủ, bang chúa, nào là giáo chủ hoặc những nhân vật xưng hùng một

phương. Đại ca thắng liền mười ba trận, đánh bại ba nhà sư La Hán chùa Thiếu Lâm, Vân Dương Tử ở phái Võ Đương, Chung Nam nhị hiệp và chưởng môn phái Thanh Thành, phái Nga Mi mà thành ra oai danh lừng lẫy. Sau cùng bị thua dưới bàn tay của Thập Phương đại sư, trông coi viện Đạt Ma chùa Thiếu Lâm. Thập Phương đại sư là đệ nhất cao tăng đương thời. Như vậy dù có bại cũng vinh hiển.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

-Người ta thường nói Thiếu Lâm là một chính phái lớn trong võ lâm. Thế mà Thẩm đại ca chống đối phái này thì e rằng y không phai là người tốt...

Chàng cảm thấy trong lòng buồn phiền, không muốn nghĩ thêm nữa, cất bước chạy thật nhanh. Năm đại hán đi theo bị bỏ rơi rất xa.

Trong Bách Hoa sơn trang công việc rất bận rộn. Nơi nơi đều có các đại hán võ trang canh giữ rất nghiêm chỉnh, tưởng chừng sắp gây một cuộc đại chiến.

Chu Triệu Long đưa Tiêu Lĩnh Vu vào Lan Hoa tịnh xá rồi mới cáo biệt.

Kim Lan, Ngọc Lan đã ra ngoài nhà nghênh tiếp. Chúng thấy Tiêu Lĩnh Vu về tới liền tươi cười đón rước. Kẻ bưng trà người cởi giầy.

Ngọc Lan nói:

-Tam gia! Nô tỳ cùng Kim Lan tỷ tỷ đã vâng mệnh trang chúa làm nữ tỳ hầu cận tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu hừ một tiếng rồi nói:

-Cái đó tại hạ không dám.

Ngọc Lan cười nói:

-Kim Lan tỷ tỷ cùng nô tỳ rất lấy làm vinh hạnh từ nay được hầu cận tam gia,buông màn trải chiếu, cầm cương đưa roi, không phải chờ đợi để tiếp khách ở Lan Hoa tịnh xá nữa. Mong rằng tam gia lưu dụng thì thật là phước đức cho chị em nô tỳ.

Thị lộ vẻ khẩn cầu rất đáng thương. Hiển nhiên là câu nói tự đáy lòng phát ra.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài nói:

-Hai cô đã vui lòng chiếu cố tại hạ khiến tại hạ cảm kích vô cùng.

Hai ả nữ tỳ vội quỳ xuống, nước mắt chạy quanh đồng thanh hỏi:

-Phải chăng tam gia ưng cho rồi?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu dắt hai ả đứng lên nói:

-Các cô đứng dậy đi!

Hai ả đứng dậy tạ ơn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn còn băn khoăn về chuyện tấm linh bài ở bờ sông.

Chàng nói:

-Tại hạ muốn về phòng ngủ. Nếu không có việc gì thì đừng vào quấy nhiễu.

Canh hai đêm hôm ấy, Tiêu Lĩnh Vu nai nịt gọn gàng vận quần áo màu đen.

Chàng đem theo cái bao tay bằng da con giao long ngàn năm mà Liễu Tiên Tử đã tặng cho. Tay không binh khí, Tiêu Lĩnh Vu khẽ mở cửa sau đi ra.

Ngờ đâu nhất cử nhất động của Tiêu Lĩnh Vu đều lọt vào mắt hai ả nữ tỳ. Chúng lưu tâm dòm ngó chàng từng giờ từng khắc. Chàng vừa ra khỏi cửa phòng, hai ả đã đứng bên ngoài. ả nào cũng mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm, tựa hồ chờ đợi chàng đã từ lâu.

Kim Lan cất tiếng khẽ hỏi:

-Tam gia! Tam gia có cần bọn nô tỳ đi theo để sai khiến không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Không cần.

Ngọc Lan cởi trường kiếm ở sau lưng ra nói:

-Hiện giờ trong Bách Hoa sơn trang này phong ba đột ngột. Tam gia nên đeo binh khí.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

-Không cần đâu. Tại hạ tuỳ tiện đi chơi.

Chàng rảo bước rời khỏi Lan Hoa tịnh xá, xuyên qua vườn hoa để ra ngoài trang.

Trong vườn hoa tuy có người canh gác ban đêm nhưng chúng đều biết Tiêu Lĩnh Vu đã thành tam trang chúa nên chẳng ai dám ngăn cản.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt trông sao trên trời nhận định phương hướng rồi đột nhiên đề tụ chân khí băng mình chạy thẳng về phía Tam Liễu loan.

Đêm nay gặp tiết trời xuân, trăng sao sáng tỏ, có thể trông thấy cảnh vật lờ mờ.

Tam Liễu loan vẫn hoang vu tịch mịch.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đi vừa ẩn lánh. Khi chàng tới chỗ ba cây liễu liền đề tụ chân khí nhảy vọt lên ngồi trên cành, ẩn mình vào chỗ lá cây rậm rạp thò đầu ngó xuống thấy cái bàn gỗ vẫn để nguyên như trước. Tuy trên bàn vẫn đặt bát hương

nhưng không còn bốc khói lên nữa. Hiển nhiên lúc này không có ai tới.

Nước chảy cuồn cuộn, sóng vỗ bì bòm. Nước sông đục ngầu, ban đêm có ánh trăng soi trông không khác gì một dải lụa bạc.

Tiêu Lĩnh Vu chờ đợi đến một trống canh vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, bất giác chàng buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

-Xem chừng đêm nay không có người đến.

Chàng đã toan nhảy xuống đột nhiên nghe tiếng mái chèo khuấy nước vọng lại,khiến chàng chấn động tâm thần.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra. Dưới ánh sao lờ mờ, chàng thấy bóng một con thuyền đang vùn vụt chèo tới. Chỉ trong khoảnh khắc thuyền đã vào gần tới bờ.

Ba bóng người từ dưới thuyền nhảy vọt lên. Chớp mắt đã tới gần gốc liễu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại, không khỏi trống ngực đánh thình thình, miệng lẩm bẩm:

-Ta mà bỏ đi sớm một chút là không được nhìn thấy bọn họ.

Người đi đầu chính là đồng tử áo xanh mà chàng đã gặp lúc ban ngày. Gã lưng đeo trường kiếm, hai tay ôm lấy linh bài.

Theo sát hắn cũng là một đồng tử áo xanh nữa, nhưng gã này tay ôm một cây cổ cầm.

Sau cùng là một người mình mặc áo lam, chân đi giầy trắng, tay mặt cầm quạt.

Hắn từ từ đi theo hai đồng tử.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn, lại thấy hai bóng đen thoáng một cái rồi mất hút,dường như hai người này đã ngồi phục xuống.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng buồn bực tự hỏi:

-Hai bóng người kia không hiểu là nhân vật nào?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì người áo lam và hai đồng tử áo xanh đã đi đến gần bàn gỗ.

Gã đồng tử đi trước nhảy vọt lên treo linh vị Tiêu Lĩnh Vu vào cành cây. Đoạn gã lấy ba nén hương, quệt lửa thắp lên rồi cắm vào bát hương.

Nhờ ánh lửa loé lên, Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người áo lam lối 20 tuổi, mặt đẹp như ngọc, lông mày hình thanh kiếm, tướng mạo cực kỳ tuấn nhã.

Khói hương cuồn cuộn bốc lên, mùi thơm toả ra bốn mặt.

Người áo lam đặt cây quạt xuống, vuốt lại áo quần, đứng trước linh vị khấn:

-Năm trước tiểu đệ tới đây ngó thấy đại danh của Tiêu huynh khắc vào cành cây. Trong lúc ngẫu nhiên chợt nảy ra tư tưởng kỳ dị, tạm mượn tên họ của Tiêu huynh. Dưới suối vàng Tiêu huynh có

khôn thiêng xin tha thứ cho tiểu đệ đã mạo danh.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm tự nhủ:

-Té ra là thế. Vậy mà mình cứ tưởng trên đời có hai người tên gọi Tiêu Lĩnh Vu.

Người áo xanh lại khấn tiếp:

-Tuy tiểu đệ mạo xưng tên họ, nhưng tự tin không làm nhục đến thanh danh Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Chỉ cốt sao ngươi đừng làm việc bại hoại, còn tên họ ta ngươi cứ việc sử dụng chẳng quan hệ gì.

Lại nghe người áo lam khấn tiếp:

-Tiểu đệ chịu lời uỷ thác của người ta đem linh bài đến đây tế điện Tiêu huynh hôm nay là đủ bảy ngày. Sáng sớm mai tiểu đệ lại đem linh vị đi nơi khác trả lại cho người uỷ thác. Nhưng mong rằng đêm nay Tiêu huynh hiển linh để tiểu đệ về nói cho người uỷ thác kia hay. Than ôi! Tiêu huynh hỡi Tiêu huynh! Tiêu huynh xa lánh cõi đời, nhưng trên trần gian còn một người hồng nhan tri kỷ vì nhớ Tiêu huynh mà đau đớn tâm can không muốn sống nữa. Sáng cũng như tối nàng nhìn linh bài giọt châu tầm tã khấn vái Tiêu huynh. So với Tiêu huynh nàng còn đau đớn hơn nhiều. Tiêu huynh ở dưới cõi âm có linh thiêng thì liệu nhắm mắt được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nghe khấn không khỏi bồi hồi trong dạ. Chàng tự hỏi:

-Người này khấn trăng khấn cuội gì nhiều thế? Ta có bạn hồng nhan tri kỷ nào đâu?

Người áo lam vẫn tiếp tục khấn khứa lớn tiếng hơn:

-Bạn hồng nhan tri kỷ của Tiêu huynh đã phổ một khúc đàn điếu tế. Tiểu đệ đêm nay tấn khúc đàn này để an ủi vong hồn Tiêu huynh.

Tên đồng tử áo xanh ôm đàn đặt lên mặt bàn. Người áo lam xỏ dây qua cổ áo rồi tay phải gảy đàn bật lên những tiếng "tình tang" làm tan bầu không khí lúc canh khuya.

Mấy đường tơ phát ra khúc nhạc khiến người nghe phải đứt ruột. Tiếng đàn như khóc như than đến đá cũng phải động lòng.

Tiêu Lĩnh Vu cảm xúc không thể nhịn được, bất giác tuôn rơi hai dòng lệ thảm.

Đột nhiên nghe hai tiếng đàn veo véo lên cao rồi im bặt.

Hai gã đồng tử áo xanh đột nhiên rút trường kiếm nhảy vọt đến bên người áo lam, đảo mắt nhìn bốn phía.

Nguyên người áo lam đang gảy khúc đàn bi ai thì đột nhiên đàn đứt hai dây.

Bỗng người áo lam buông tiếng thở dài hỏi:

-Phải chăng Tiêu huynh khôn thiêng hiện hồn về nghe khúc đàn này?

Gã đưa tay áo lên lau nước mắt nói tiếp:

-Người hồng nhan tri kỷ của Tiêu huynh lòng đau như cắt, đặt ra khúc đàn gọi là "Lưu thuỷ đoạn hồn". Mỗi tiếng là một dòng lệ bi thiết. Tiêu huynh hỡi Tiêu huynh! Tiêu huynh khôn thiêng mà nhẫn tâm để nàng đau khổ ư?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất cảm động, nghĩ thầm:

-Người này thật chung thuỷ! Y chỉ chịu lời uỷ thác của người ta mà cũng tận tâm đến thế!

Bỗng nghe người áo lam lại nói:

-Nàng đã vì Tiêu huynh mà thương tâm muốn ngất đi, tưởng Tiêu huynh nên nghĩ tới nàng mới phải. Nếu Tiêu huynh có khôn thiêng xin hiển linh một chút để tiểu đệ đưa tin cho nàng. Tiểu đệ là kẻ bất tài cũng nguyện suốt đời theo hầu dưới

bóng quần hồng để an ủi nỗi bi thương cho nàng.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt lẩm bẩm:

-Té ra gã cầu ta hiển linh để gã được thoả mãn khúc cầu hồn...

Người áo lam bỗng vén vạt áo trường bào lên chẳng kể gì đến bùn lầy quỳ xuống nói:

-Tiểu đệ mượn danh huý của Tiêu huynh sẽ xin hết sức hành động làm cho Tiêu huynh nổi danh trong võ lâm, khiến ai ai cũng phải kính mộ, để tiếng thơm muôn đời. Tiểu đệ nguyện suốt đời hoá thân làm Tiêu huynh...

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

-Nhưng ngươi không thật lòng vì ta...

Người áo lam lại khấn tiếp:

-Nếu Tiêu huynh ưng chịu lời thỉnh cầu của tiểu đệ thì xin hiển linh để tiểu đệ coi!

Lúc này hai gã đồng tử áo xanh đã đưa mắt sục tìm chung quanh mà không thấy chi hết.

Người áo lam đảo mắt nhìn sang hai bên nói:

-Các ngươi tuốt kiếm như sắp động thủ há chẳng làm cho âm linh của Tiêu huynh phải hoảng sợ mà bỏ đi? Sao không thu kiếm về?

Hai đồng tử áo xanh vâng lời tra kiếm vào vỏ rồi cũng quỳ xuống.

Chốn bờ sông hoang vu khôi phục lại vẻ tịch mịch, chỉ có tiếng sóng vỗ bì bòm vẫn vang lên không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu ở trên trong xuống rất rõ. Người áo lam nhắm mắt lại hướng về phía linh bài, vẫn máy môi như lẩm nhẩm cầu khẩn.

Chàng tự hỏi:

-Ta có nên xuất hiện để hỏi y xem người hồng nhan tri kỷ là ai không?

Chàng chưa quyết định được bỗng từ xa xa có bóng người đang lén lút đi tới.

Người này cất bước nhẹ như lá rụng. Tuy hắn đi trên mặt bùn mà không phát ra một tiếng động nào.

Người áo lam và hai đồng tử áo xanh đang để hết tâm trí vào việc cầu đảo cho Tiêu Lĩnh Vu hiện hồn, nên nguy cơ rình rập bên cạnh mà cả ba người đều không hay biết.

Dưới ánh sao, Tiêu Lĩnh Vu trông rõ bóng người kia cao mà gầy, đã tiến đến gần phía sau người áo lam chỉ còn cách chừng hơn trượng.

Người kia hành động rất chậm chạp, dường như có ý sợ sệt người áo lam. Hắn rón rén bước đi như chỉ sợ làm kinh động ba người.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy trong lòng rất đỗi khẩn trương. Chàng không hiểu có nên ra tay cứu viện người áo lam không.

Trong bầu không khí tĩnh mịch, bóng đen cao gầy càng bước tới gần, sát khí càng trầm trọng.

Bất thình lình dưới sông lại có tiếng mái chèo vang lên. Một con thuyền nhỏ lao tới như bay.

Bóng đen cao gầy dường như bị tiếng mái chèo làm cho kinh hãi bỗng dừng bước lại.

Biến diễn đột ngột này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải chăm chú nhìn vào chiếc thuyền nhỏ. Chàng

thấy một bóng người mảnh mai từ dưới nhảy vọt lên bờ.

Nguyên người này là một cô gái mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm. Chân vừa chấm đất, cô liếc mắt nhìn lại một cái rồi băng mình vọt về phía người áo lam.

Trong lúc chớp nhoáng này, bóng đen cao gầy đột nhiên mất hút. Tiêu Lĩnh Vu phải vận hết mục lực mới nhìn thấy hắn nằm phục dưới đất. Chắc hắn thấy thiếu nữ võ phục xuất hiện mau quá không kịp né tránh phải nằm nép xuống.

Thiếu nữ vừa vọt tới bên chiếc bàn gỗ đã đập tay đánh "binh" một cái, xẵng giọng nói:

-Ta tìm khắp nơi không thấy. Ngươi lén lút đến đây làm chi?

Người áo lam từ từ đứng dậy, cất giọng lạnh như băng đáp:

-Cô đến náo động làm cho âm hồn Tiêu Lĩnh Vu chạy đi rồi. Thế là bao nhiêu công phu cầu khấn thành ra uổng hết.

Thiếu nữ võ phục tức giận ngắt lời:

-Có âm hồn âm quỷ gì đâu? Ta xem chừng ngươi bị ma quái làm mê loạn tâm thần.

Người áo lam hững hờ nói:

-Dù ta có bị ma quái làm mê loạn tâm thần, cô cũng bất tất phải lo ngại.

Thiếu nữ võ phục ngẩn người ra rồi khóc oà lên. Cô vung chân đá vào cái bàn gỗ làm cho cây đàn cùng bát hương loảng choảng bắn ra xa mấy trượng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đòn cước của thiếu nữ không khỏi động tâm nghĩ thầm:

-Võ công cô gái này không phải tầm thường.

Hai gã đồng tử áo xanh sợ quá đứng ngẩn người ra. Thậm chí chiếc đàn trân quý của chủ nhân bắn văng đi mà chúng cũng không biết chạy ra nhặt lên.

Hồi lâu đồng tử xách đàn mới ấp úng hỏi:

-Công tử! Cây đàn kia...

Người áo lam ngắt lời:

-Ngươi mau ra lượm lấy, chúng ta còn đi.

Đồng tử áo xanh "dạ" một tiếng rồi chạy đi lượm đàn.

Gã đồng tử kia hỏi:

-Thưa công tử! Còn linh bài của Tiêu Lĩnh Vu có đem theo không?

Người áo lam tức giận nói:

-Ngươi định bỏ linh bài lại là không muốn sống nữa hay sao?

Đồng tử áo xanh kinh hãi lẩm bẩm:

-Không ngờ tấm linh bài của Tiêu Lĩnh Vu mà công tử coi trọng hơn cả cây đàn.

Gã liền xoay mình nhảy lên cây liễu vươn tay tháo tấm linh bài.

Bỗng nghe thiếu nữ vận võ phục quát:

-Linh bài của ai đó? Đưa cho ta coi!

Chương 38: Tiêu Lĩnh Vu Trùng Phùng Trung Châu Nhị Cổ

Dường như thiếu nữ này có địa vị khá cao khiến cho đồng tử áo xanh có vẻ lo lắng. Gã ôm tấm linh bài đứng ngẩn người ra.

Lại nghe thiếu nữ lên tiếng:

-Giỏi thiệt! Cả bọn mi cũng dám khinh mạn ta chăng?

Đồng tử ôm đàn sợ hãi đáp:

-Xin cô nương đừng hiểu lầm. Cái đó tiểu nhân không dám đâu. Chỉ vì chưa được lệnh của công tử nên tiểu nhân chưa biết làm thế nào.

Gã vừa nói vừa liếc mắt nhìn người áo lam để xin chỉ thị.

Người áo lam trầm ngâm một lúc rồi lạnh lùng nói:

-Ngươi đưa cho y coi.

Đồng tử áo xanh liền hai tay cầm linh bài đưa lên.

Thiếu nữ võ phục đón lấy linh bài ngó qua rồi hỏi:

-Tiêu Lĩnh Vu là ai?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Tiểu nhân không biết. Xin cô nương hỏi công tử.

Thiếu nữ võ phục rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng,cười lạt nói:

-Hừ! Bất luận là thằng lỏi Tiêu Lĩnh Vu hay là ai đi nữa thì ta cũng đập tan ra.

Đồng tử áo xanh vội la lên:

-Cô nương! Cô nương làm thế không được...

Thiếu nữ quát lên:

-Tiêu Lĩnh Vu là nam hay nữ? Mau nói cho ta hay!

Đồng tử áo xanh đáp:

-Cô nương mà đập linh bài thì nhất định công tử không tha tiểu nhân. Công tử vừa nói gì chắc cô nương cũng nghe thấy rồi.

Thiếu nữ lại quát:

-Ta chỉ hỏi ngươi Tiêu Lĩnh Vu là nam hay nữ? Ai bảo ngươi nói lôi thôi hoài?

Đồng tử áo xanh đáp:

-Tiêu Lĩnh Vu là trai.

Thiếu nữ vung tay một cái ném tấm linh bài rớt xuống đất. Cô nói:

-Hừ! Gã trai thối tha này! Làm gì mà quý báu thế?

Đồng tử áo xanh lượm tấm linh bài lên, lấy tay áo lau sạch đất bùn rồi từ từ bước lại bên người áo lam.

Thiếu niên áo lam vươn tay ra cầm lấy linh bài, lạnh lùng hỏi:

-Kiếm đồng! Ngươi bảo vệ linh bài mà bất lực thì đáng tội gì?

Kiếm đồng sửng sốt nghiêng mình nói:

-Tiểu nhân xin chịu trừng phạt.

Người áo lam nói:

-Được rồi! Ngươi tự vả miệng đi!

Kiếm đồng giơ tay lên tát vào miệng "bốp bốp".

Tuy gã tự tát mình mà ra tay rất nặng. Hai má sưng vù lên.

Thiếu nữ càng nhìn càng thấy tức mình liền lớn tiếng quát:

-Dừng tay!

Kiếm đồng dừng tay lại ngước mắt nhìn thiếu nữ rồi lại tiếp tục tự vả miệng.

Thiếu nữ vừa bẽn lẽn vừa tức giận, vung kiếm lên vừa khóc vừa nói:

-Giỏi lắm! Ngươi coi ta không vào đâu, lại muốn cả hai tên Cầm đồng và Kiếm đồng khinh mạn ta ư?

Người áo lam giơ tay lên bảo Kiếm đồng:

-Thôi đừng tát nữa.

Tên Kiếm đồng dừng tay lại nhưng hai má gã đã sưng vù và đỏ bừng, khoé miệng ứa máu tươi.

Thiếu nữ khóc lóc hồi lâu mà người áo lam vẫn lờ đi không khuyên giải cũng chẳng bảo thôi.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn trên cây liễu coi thấy rõ ràng. Chàng nghĩ thầm:

-Xem chừng cặp nam nữ này có mối quan hệ sâu xa. Không hiểu vì lẽ gì mà anh chàng áo lam lại lạnh nhạt với cô ta như vậy. Hỡi ơi! Kể ra cô gái kia cũng có điệu hung dữ, nhưng chàng trai lòng dạ lại quá lạnh nhạt.

Thiếu nữ khóc một hồi không thấy người áo lam khuyên giải lại càng khóc to hơn nữa, mặt giận hầm hầm mắng chửi:

-Các ngươi còn đứng đây dòm ngó gì nữa? Mau cút đi cho rảnh.

Người áo lam dường như chỉ chờ cô nói câu này. Gã liền cười hỏi:

-Hay lắm! Vậy cô để cho ta đi chứ?

Rồi hắn ôm linh bài Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi ngay.

Cầm đồng và Kiếm đồng hối hả theo sau, cùng người áo lam xuống thuyền. Con thuyền nhỏ được chèo đi một cách hối hả, chỉ trong khoảnh khắc đã mất hút.

Thiếu nữ thấy thuyền đi xa rồi, vẫn còn tủi hổ, cô nghẹn ngào đứng khóc hoài.

Tiếng khóc thét lên nghe rất bi thiết khiến người nghe phải xúc động tâm hồn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng không nỡ, tự nhủ:

-Ta phải nghĩ cách khuyên giải cô mấy câu mới được...

Giữa lúc ấy bỗng thấy bóng người cao gầy đang nằm phục dưới đất đứng phắt dậy từ từ cất bước tiến về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ đang khóc đến thiên sầu địa thảm, tai mắt cô mất hết linh mẫn. Bóng đen kia đi gần đến nơi chỉ còn cách chừng 4, 5 thước mà cô vẫn không hay.

Tiêu Lĩnh Vu rất đỗi khẩn trương, bụng bảo dạ:

-Chưa nói đến chuyện cô này là người tốt hay người xấu. Nhưng đường đường nam tử trượng phu mà lại nhân lúc người ta không phòng bị định đến ám toán là hành động thiếu quang minh. Có lý nào ta lại tụ thủ bàng quan không ra cứu viện?

Chàng liền bẻ một cành liễu làm ba khúc cầm trong tay, ngấm ngầm vận nội lực chờ đợi hễ thấy người cao gầy kia có ý tập kích là dùng thủ pháp "Tam nguyên liên đệ" liệng cành liễu tới.

Ngờ đâu diễn biến lại ra ngoài sự tiên liệu của Tiêu Lĩnh Vu. Bóng đen cao gầy còn cách thiếu nữ chừng năm bước đột nhiên dừng lại lên tiếng:

-Cô nương! Bất tất phải khóc nữa!

Tuy người này đã hết sức làm cho thanh âm ôn hoà mà người nghe vẫn cảm thấy lạnh như băng.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm lẩm bẩm:

-Thanh âm này nghe rất quen tai.

Chàng liền vận hết mục lực để nhìn ra.

Thiếu nữ võ phục khác nào bị rắn độc cắn một cách đột ngột. Tiếng khóc ngừng bặt, cô nhảy vọt lên khoa kiếm bảo vệ trước ngực, cặp mắt trợn lên nhìn bóng người cao gầy quát hỏi:

-Ai?

Bóng đen cao gầy đáp:

-Tại hạ tuyệt không có ác ý.

Hắn vừa nói vừa tiến lại hai bước.

Thiếu nữ đã vung trường kiếm, hàn quang loé lên. Cô nói gằn:

-Biết điều thì bước ngay. Nếu ngươi còn tiến lại thì đừng trách thanh bảo kiếm trong tay bản cô nương không có mắt.

Bóng đen cao gầy bỗng nổi lên tràng cười khanh khách đáp:

-Cô nương! Cuộc gặp gỡ đêm nay là sự ngẫu nhiên. Tại hạ đã mắt thấy tai nghe hết cả rồi.

Thiếu nữ xẵng giọng hỏi:

-Ngươi trông thấy và nghe rõ thì làm sao?

Bóng đen cao gầy cười đáp:

-Gã kia đối với cô nương như vậy thật là quá tệ!

Thiếu nữ nói:

-Đây là việc riêng của chúng ta, không cần đến kẻ khác xen vào.

Bóng đen cao gầy nói:

-Nhưng người đó không coi cô nương là người nhà nữa. Ha ha! Nếu tại hạ đem câu chuyện đêm nay đồn đại ra ngoài thì cô nương liệu còn mặt mũi nào qua lại giang hồ nữa không?

Thiếu nữ tức giận hỏi lại:

-Ngươi dám làm như vậy chăng?

Người áo đen cao gầy đáp:

-Sao lại không dám? Một vị đại cô nương thả lời cầu cạnh một chàng trai mà người ta không thèm đoái hoài thì thật là một điều đáng tức cười. Ha ha! Ha ha!...

Thiếu nữ tức giận quát:

-Câm miệng đi! Ngươi mỉa mai ta như vậy mà không sợ ta hạ sát để bịt miệng ư?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

-Thằng cha này thâm trầm độc ác. Hắn dùng những thủ đoạn đê hèn để bức bách cô gái phải đầu hàng thì thật là khả ố. Cô kia muốn giết hắn để bịt miệng thì cũng là một tay tàn khốc.

Người áo đen cười lạt nói:

-E rằng cô nương khó lòng ngăn được tại hạ...

Thiếu nữ hét lên:

-Đừng nói nữa!...

Cô vung kiếm đâm tới đánh véo một cái.

Người áo đen cao gầy nghiêng mình tránh khỏi. Hắn không thèm phản kích,lạnh lùng nói:

-Nếu cô nương chịu nghe lời hợp tác với tại hạ thì chẳng những có thể vãn hồi tình lang đã biến tâm, mà còn mở mày mở mặt với võ lâm, khiến cho bọn mày râu phải hổ thẹn.

Thiếu nữ dường như bị câu này làm động tâm. Cô thu kiếm về thủng thẳng nói:

-Hợp tác thế nào?

Người áo đen đáp:

-Chỉ cần cô nương nghe lời tại hạ giả mạo tên họ của người chết rồi để gây nên những việc kinh người.

Thiếu nữ dường như tha thiết yêu đương thiếu niên áo lam, cô hỏi ngay:

-Bản cô nương phải mạo nhận tên họ ai?

Người kia đáp:

-Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần, bụng bảo dạ:

-Hay lắm! Không ngờ cái tên Tiêu Lĩnh Vu của ta mà lại lên hương đến thế!

Chàng thiếu niên áo lam đã lợi dụng nó, bây giờ lại còn người đến uy hiếp thiếu nữ này mạo xưng...

Lại nghe thiếu nữ khẽ hỏi:

-Tiêu Lĩnh Vu ư?... Phải chăng cái tên viết vào linh bài vừa rồi?

Người áo đen đáp:

-Đúng thế! Anh chàng kia vì giả mạo tên họ Tiêu Lĩnh Vu mà...

Thiếu nữ ngắt lời:

-Các hạ bảo ai giả mạo?

Người áo đen đáp:

-Anh chàng thiếu niên áo lam vừa rồi chứ còn ai nữa?

Thiếu nữ "hừ" một tiếng rồi nói:

-Tên y là Lam Ngọc Đường.

Người áo đen nói:

-Phải rồi! Lam Ngọc Đường đã giả mạo tên họ Tiêu Lĩnh Vu để đi chàng màng với một cô gái tuyệt đại hồng nhan. Do đó y có mới nới cũ và không thương tiếc cô nương nữa.

Thiếu nữ vội hỏi:

-Người con gái kia xinh đẹp lắm hay sao?

Người áo đen đáp:

-Dĩ nhiên là cô ta rất xinh đẹp...

Thiếu nữ hỏi:

-Thị so với bản nhân thế nào?

Người áo đen ngắm nghía thiếu nữ từ đầu xuống chân rồi đáp:

-Theo con mắt quan sát của tại hạ mà bình luận thì xuân lan thu cúc mặn mà cả hai, mỗi người mỗi vẻ đặc biệt. Nhưng trong con của Lam Ngọc Đường thì gã lại coi cô kia hơn cô nương nhiều.

Thiếu nữ hỏi:

-Các hạ không phải là gã thì làm sao biết bụng gã được?

Người áo đen đáp:

-Sự tình đã rõ lắm rồi. Nếu Lam Ngọc Đường coi cô nương đẹp hơn cô kia thì đã chẳng bỏ cô nương để đi cầu cạnh cô ta.

Thiếu nữ tức quá, khoé hạnh tròn xoe, nghiến răng nói:

-Bản nhân phải kiếm y thị để coi mới được, xem thị hơn bản nhân ở chỗ nào.

Người áo đen nói:

-Cô kia võ công cao cường. Dù cô nương có kiếm được y nhưng cũng chưa chắc đã địch nổi.

Huống chi cô không thể tìm thấy y được...

Thiếu nữ hỏi:

-Sao các hạ biết?

Người áo đen nói:

-Cô nương chưa trả lời câu hỏi của tại hạ.

Thiếu nữ nói:

-Bản nhân cứ để nguyên danh tính mà đi kiếm thị cũng được, việc gì phải mạo danh Tiêu Lĩnh Vu? Bản nhân quyết không làm chuyện đó!

Người áo đen nói:

-Vậy thì thôi! Cô nương không muốn tại hạ cũng không miễn cưỡng. Xin từ biệt.

Dứt lời hắn xoay mình rảo bước đi ngay.

Thiếu nữ trong lòng nóng nảy, lớn tiếng gọi:

-Đứng lại đã!...

Người áo đen dừng bước. Thiếu nữ hỏi:

-Các hạ chưa nói hết lời. Tên thị kia là gì? Bản nhân đi đâu để kiếm thị?

Người áo đen cười lạt đáp:

-Cô kia xa thì ở bên trời góc biển, cô nương đừng hòng tìm đến nơi, mà gần ra thì chỉ trong gang tấc, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện bên mình cô được.

Thiếu nữ cúi mặt trầm ngâm không nói gì.

Người áo đen lại nói tiếp:

-Nếu cô nương chịu nghe lời hợp tác với tại hạ thì cả hai bên đều có lợi.

Thiếu nữ lấy làm kỳ hỏi:

-Sao lại hai bên cùng có lợi?

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp:

-Phải rồi! Thị kia xinh đẹp, các hạ có ý muốn vành cạnh...

Người áo đen ngắt lời:

-Kể ra tại hạ rất nhiều thị hiếu, nhưng không thích nữ sắc. Cô nương đoán lầm rôi.

Thiếu nữ liền hỏi:

-Vậy các hạ muốn gì?

Người áo đen đáp:

-Tại hạ chỉ muốn lấy được một vật trong mình cô ta, còn ngoài ra để tuỳ cô nương xử trí.

Thiếu nữ hỏi:

-Các hạ muốn lấy vật gì?

Người áo đen cười lạt đáp:

-Cô nương hỏi nhiều quá. Nếu cô nương không chịu thì để tại hạ đi kiếm người khác, không rảnh bồi tiếp cô được nữa.

Thiếu nữ đột nhiên buông tiếng thở dài nói:

-Được rồi! Bản nhân ưng chịu, nhưng các hạ chớ có ăn lời mà phải đưa thị cho bản nhân xử trí. Tha hay giết thị là ở nơi bản nhân.

Người áo đen đáp:

-Cái đó dĩ nhiên là thế. Suốt đời tại hạ phải đấu trí với người nhưng huỷ bỏ lời hứa thì không thèm đâu.

Thiếu nữ nói:

-Các hạ hãy chờ một chút để bản nhân đi thu thập mấy thứ vật dụng.

Người áo đen nói:

-Hãy khoan! Còn một điều tại hạ cần nỏĩo để cô nương suy nghĩ là trước khi kiếm thấy cô kia, cô nương phải theo mệnh lệnh của tại hạ.

Thiếu nữ đáp:

-Được rồi! Bản nhân cứ làm theo lời của các hạ.

Cô xoay mình nhảy xuống thuyền nhỏ rồi chèo đi ngay.

Người áo đen dặn:

-Cô nương đi lẹ lên rồi trở lại ngay, tại hạ không thể chờ lâu được.

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

-Bản nhân muốn đến chỗ thuyền lớn, một là để lấy đồ vật cần dùng, hai là bảo bọn chúng về trước đi không cần phải chờ bản nhân.

Cô chưa dứt lời thì con thuyền nhỏ đa chạy ra giữa sông không nhìn thấy nữa.

Người áo đen từ từ bước ra bờ sông giương mắt nhìn ra phía xa.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí từ trên cây nhảy xuống không một tiếng động.

Chàng hạ mình ngay sau lưng người áo đen.

Lúc này giả tỷ chàng muốn ám toán hắn thì chỉ cất tay một cái là xong, muốn bắt sống hay đánh chết cũng chẳng khó khăn gì.

Nên biết lúc này sóng vỗ bì bõm tiếng vọng rất xa, người áo đen lại đang có tâm sự trong lòng nên tuy hắn võ công cao cường, nhĩ lực hơn người mà không được

linh mẫn như lúc bình thời. Huống chi khinh công của Tiêu Lĩnh Vu đã được chân truyền của Liễu Tiên Tử. Chàng hạ mình xuống không phát ra tí tiếng động nào.

Người áo đen dường như bồn chồn trong dạ, ngồi đứng không yên, xoay mình toan bước đi. Ngờ đâu mục quang hắn ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng ở sau lưng thì kinh hãi không bút nào tả xiết. Nhưng hắn là người từng quen đại địch, ứng biến mau lẹ. Hắn đưa tay phải lên hộ vệ trước ngực rồi lạng người ngang ra ba thước,cất tiếng lạnh lùng hỏi:

-Ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiêu Lĩnh Vu!...

Người áo đen chấn động tâm thần hỏi lại:

-Ngươi bảo sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiêu Lĩnh Vu thật hiệu đây mà. Các hạ muốn kiếm tại hạ thì khỏi cần nhờ người khác giả trang.

Người áo đen trấn tĩnh tâm thần nói:

-Tiêu Lĩnh Vu đã chôn mình bụng cá từ lâu rồi. Trên thế gian làm gì còn có Tiêu Lĩnh Vu nào khác? Vụ này chính mắt tại hạ đã trông thấy, tôn giá không lừa được tại hạ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

-Chà! Tại hạ tưởng ai, té ra là các hạ. Hay quá! Thật là "Đi rách đế giầy tìm chẳng thấy, tìm ra chẳng mất chút công phu".

Người áo đen rất đỗi kinh nghi hỏi:

-Các hạ bảo ta là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu tức lão nhị trong Trung Châu Nhị Cổ. Chà chà!

Các hạ thay hình đổi dạng thì được, nhưng thanh âm không biến cải nổi.

Người áo đen ngẩn người ra hỏi:

-Ngươi có đúng là Tiêu Lĩnh Vu đã rớt xuống sông này năm năm trước đây không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Nhờ hoàng thiên bảo lưu, tại hạ không chết.

Người áo đen bỏ tấm khăn bịt đầu ra nói:

-Thế thì hay lắm. Tại hạ chính là Đỗ Cửu. Công tử không chết thì tại hạ chẳng cần phải hoá trang, che dấu chân tướng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

-Trung Châu Nhị Cổ trước nay như hình với bóng. Các hạ đã ở đây thì hẳn Thương Bát lão gia cũng quanh quẩn vùng này phải không?

Đỗ Cửu đáp:

-Đúng thế.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

-Vậy các hạ dẫn tại hạ đến gặp y.

Đỗ Cửu đáp:

-Muốn gặp lão đại chẳng khó khăn gì, nhưng Trung Châu Nhị Cổ trước nay không chịu người sai khiến. Huống chi công tử có đúng là Tiêu Lĩnh Vu hay không, tại hạ cũng không nhận rõ được.

Nên biết Tiêu Lĩnh Vu ngày rớt xuống sông bất quá là thằng nhỏ 12, 13 tuổi,mình mang tuyệt chứng, thân thể gày yếu. Nhưng hiện nay chàng đã thành một thiếu niên phong tư tuấn tú, khác hẳn năm năm trước thì dù Đỗ Cửu có lịch duyệt

đến đâu cũng khó lòng nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vậy làm thế nào các hạ mới tin là sự thực?

Đỗ Cửu đáp:

-Tại hạ mong rằng công tử nói rõ tình hình lúc rớt xuống sông ngày trước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Cái đó dễ lắm.

Chàng liền thuật lại những chuyện đã xảy ra ngày trước.

Đỗ Cửu ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu từ đầu xuống đến gót chân một lúc rồi nói:

-Đúng là công tử rồi. Anh em tại hạ vì để mất công tử mà phải lánh mặt giang hồ hơn năm năm nay. Ha ha! Từ giờ trở đi, bọn ta không cần phải giấu mặt nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

-Vậy các hạ dẫn tại hạ đi gặp Thương Bát.

Đỗ Cửu cười lạt đáp:

-Làm chi mà vội thế? Sớm muộn một khắc thì có làm gì?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận lớn tiếng:

-Tại hạ lòng nóng như lửa đốt, không chờ được nữa. Các hạ có chịu đi không?

Đỗ Cửu vẫn một giọng lạnh lùng hỏi:

-Trong khoảng thời gian năm năm này, nhất định công tử đã gặp được kỳ tích gì rồi phải không?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

-Các hạ có muốn thử không?

Đỗ Cửu hững hờ đáp:

-Dĩ nhiên tại hạ muốn lãnh giáo.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay mặt lên nói:

-Vậy các hạ hãy đón thử một chưởng này của tại hạ.

Nói đoạn chàng từ từ đẩy tay mặt ra.

Chàng không hiểu sau năm năm luyện tập đã thành tựu được đến đâu, chỉ nhớ rằng võ công Trung Châu Nhị Cổ cực kỳ cao thâm. Thế chưởng này của chàng phóng ra tuy chậm chạp nhưng đã vận đủ mười thành công lực.

Đỗ Cửu vung tay mặt phóng chưởng ra rất mau lẹ đón tiếp.

Song chưởng đụng nhau. Luồng âm kình trong lòng bàn tay Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng ra.

Đỗ Cửu cảm thấy có điều không ổn nhưng chẳng còn cách nào né tránh được đành phải phóng chưởng ra đón tiếp. Hắn cảm thấy một luồng kình lực mãnh liệt tuyệt luân xô tới thì chấn động tâm thần. Người hắn bất giác đã lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu thu thế chưởng về hỏi:

-Như vậy đã đủ cho tại hạ được gặp Thương Bát hay chưa?

Đỗ Cửu hít mạnh một hơi chân khí đề tụ vào huyệt đan điền để kiềm chế khí huyết nhộn nhạo. Hắn nói:

-Hoàng thiên không phụ người khổ tâm. Công tử quyết chí tầm sư học đạo, chắc là đã nhập môn

dưới trướng Bắc Thiên Tôn Giả.

Nói rồi hắn trở gót cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu nóng lòng đi gặp Thương Bát, không muốn giải thích nữa. Chàng liền đi theo sát Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu mỗi lúc một tăng gia cước lực chạy thật lẹ. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì đến trước một căn nhà tranh hẻo lánh.

Căn nhà này cửa đóng kín mít mà bên trong cũng không thấy ánh đèn lửa chi hết.

Đỗ Cửu khẽ tằng hắng một tiếng rồi hỏi:

-Đại ca có ở nhà không?

Cánh cửa kẹt mở. Một lão già râu bạc đầu đội nón trúc trông như một lão chài xuất hiện.

Đỗ Cửu quệt lửa châm đèn lên nói:

-Đại ca! Từ nay trở đi chúng ta không phải che dấu chân tướng nữa. Tiêu Lĩnh Vu... chưa chết đâu...

Đột nhiên hắn há miệng thổ ra một búng huyết rồi ngã lăn xuống đất.

Lão già râu bạc đảo cặp mắt sắc như dao nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Công tử đúng là Tiêu Lĩnh Vu rớt xuống sông năm năm trước ư?

Tiêu Lĩnh Vu vừa phóng chỉ điểm huyệt Đỗ Cửu vừa đáp:

-Chính là tại hạ.

Lão râu bạc đột nhiên giơ tay lên xoa mặt một cái. Bao nhiêu râu rớt hết, để lộ bộ mặt tròn trĩnh ra hỏi:

-Công tử đã đả thương hắn đấy ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Thương thế y không lấy gì làm nặng lắm. Chỉ vì y tranh cường hiếu thắng,không chịu vận khí điều dưỡng ngay lúc bấy giờ, lại phải bôn tẩu một hồi nên khí huyết không bình tĩnh lại được mà thổ ra một ít.

Thương Bát cúi xuống đỡ Đỗ Cửu dậy nói:

-Cứu người là gấp. Lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu tựa cửa đáp:

-Tại hạ cũng không sợ các hạ trốn chạy.

Chương 39: Tiêu Lĩnh Vu Đả Bại Trung Châu Nhị Cổ

Thương Bát điều tra bên mình Đổ Cửu một hồi rồi hỏi :

- Công tử biết điểm huyệt cách không ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó có chi là lạ .

Thương Bát không nói nữa , ra tay giải khai huyêt đạo cho Đổ Cửu rồi móc ra một viên thuốc bỏ vào miệng hắn khẻ nói :

- Nhị đệ ! Nhị đệ hãy vận khí điều dưỡng một lúc để ta nói chuyện với Tiêu huynh .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Đã không đồng đạo thì không mưu sự với nhau . Tại hạ nhận thấy chúng ta bất tất phải bàn định nữa . Tại hạ nhớ lại năm năm trước , vậy các hạ nói cho biết Khân tỷ tỷ hiện giờ ở đâu thì tại hạ không hạ sát các vị .

Thương Bát mỉm cười nói :

- Võ công của Tiêu huynh quả nhiên rất cao thâm . Còn muốn giết được anh em tại hạ thì cái đó chưa chắc .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày, mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn Thương Bát hỏi :

Vụ này bất tất phải tranh chấp. Tại hạ chỉ hỏi Khâu tỷ tỷ lạc lõng nơi đâu?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết . Sau khi công tử rớt xuống sông , anh em tại hạ cam bề thất tín với Khâu Tiểu San , không còn mặt mũi nào trở về gặp y nữa . Từ bấy giờ đến nay chưa từng thấy mặt y .

Tiêu Lĩnh Vu thoáng lộ vẽ phẩn uất lạnh lùng hỏi :

- Nếu Khâu tỷ tỷ của tại hạ mà gặp chuyện bất trắc thì dù tại hạ có chém hai vị nát ra như tương

cũng không nguôi giận...

Chàng ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Khâu tỷ tỷ bị hai vị cầm tù phải không?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế ! Khâu cô nương đã được bọn tại hạ đưa đến an trí ở một nơi rất an toàn . Anh em tại hạ hứa dẫn Tiêu huynh đi gặp y để lấy chiếc chìa khóa cung cấm . Bất hạnh thay Tiêu huynh rớt xuống sông , tại hạ đã tìm dọc theo khúc sông này trong vòng mười mấy dặm bấy lâu nay mà không tìm thấy thì không còn đất đứng trên chốn giang hồ , nên không trở lại gặp Khâu cô nương nữa .

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Y ở địa phương nào , các hạ dẫn tại hạ đến đó .

Thương Bát lắc đầu nói :

-Chổ Khâu cô nương ở rất bí mật , bọn tại hạ chỉ lưu lại vật dụng đũ cho nữa năm . Bọn tại hạ kiếm không thấy Tiêu hnynh , tuy không còn mặt mũi nào về gặp y nhưng không thể để y chết đói . Vì vậy sau khi Tiêu huynh rớt xuống sông năm tháng rồi , anh em tại hạ còn cải trang lên đưa thêm đồ ăn vật dụng cho y .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Như vậy kể ra hai vị cũng còn lương tâm .

Kim Bàn Toán Thương Bát khẻ hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Nhưng khi anh em tại hạ về tới chỗ bí mật kia thì Khâu cô nương đã bẻ song sắt chuồn đi rồi mà không biết rõ hành tung . Bon tại hạ hóa trang tìm kiếm mấy năm khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang vẫn không thấy tông tích chi hết .

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Trước khi hai vị tìm thấy Khâu tỷ tỷ thì chưa thoát khỏi mối liên can. Vậy phiền hai vị đi với tại hạ...

Thương Bát ngắt lời :

-Bây giờ đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đến Bách Hoa sơn trang . Chúng ta đặt ra thời hạn ba năm , nếu tìm thấy Khâu tỷ tỷ thì sẽ phóng thích cho các vị .

Đỗ Cửu trợn hai mắt giật mình hỏi :

- Bách Hoa sơn trang ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Phải rồi ! Sao các hạ lại ra chiều kinh hãi ?

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nếu hai vị trong vòng ba năm mà kiếm không thấy Khâu tỷ tỷ là tại hạ giết hai vị đó .

Đỗ Cửu công lực thâm hậu lại được linh đan giúp sức nên sau một lúc điều dưỡng hắn đã phục hồi sức lực , nhãy dựng lên nói :

- Vừa rồi tại hạ khinh địch mà bị công tử phóng chưởng đả thương, chớ chưa chịu phục .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy các hạ muốn thử chãng?

Đỗ Cữu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp...

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Trong nhà chật hẹp , chúng ta ra ngoài tỷ đấu .

Thương Bát vươn tay trái ngăn cãn Đỗ Cửu lại nói :

- Hãy khoan . Dù muốn đánh nhau , tại hạ cũng xin có lời nói trước .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có điều gì thì nói mau đi !

Thương Bát hỏi:

- Công tử có biết Huyết Ảnh Tử Thẫm Mộc Phong ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Y là đại ca kết nghĩa của tại hạ .

Thương Bát lại hỏi :

- Sao y không thu công tử làm đồ đệ ?

Tiêu Lĩnh Vu tức giân đáp :

- Cái đó không can dự gì đến các hạ .

Thương Bát nói :

- À ! Công tử học nghệ ở nơi Huyết Ảnh Tử Thẫm Mộc Phong dĩ nhiên võ công rất cao thâm . Quảng thời gian năm năm kể ra cũng không lâu lắm.. .

Hắn ngưng một chút rồi tiếp :

- Dù y có hết lòng truyền thụ và tư chất của công tử thông tuệ khác thường lĩnh hội được hết những điều chân truyền, nhưng về phương diện nội lực chưa chắc đã hơn được anh em của tại hạ . Lấy môt chọi một , công tử còn có thể đem cái khéo bổ khuyết vào chỗ thiếu sót, dùng chiêu thuật kỳ diệu mà Huyết Ảnh Tử đã truyền cho để giữ thế quân bình , hoặc giả còn có cơ hôi thủ thắng . Nhưng nếu anh em tại hạ liên thủ hợp lực thì công tử nhất định phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa .

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lạnh lùng nói theo :

- Dù cho chính Huyết Ảnh Tử Thẫm Mộc Phong có thân hành đến đây cũng chưa chắc đã thương được Trung Châu Nhị Cổ trong vòng một trăm chiêu .

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói động tâm nghĩ thầm :

- Xem giọng lưỡi hai lão này ra chiều rất uý kỵ về vụ ta kết minh với đại ca Thẩm Mộc Phong . Vậy oai danh của Thẫm đại ca quả nhiên chấn động giang hồ chứ không phải tầm thường .

Kim Toán Bàn Thương Bát không để Tiêu Lĩnh Vu mở miệng liền cướp lời :

- Công tử hãy trù tính cục diện bữa nay đi . Những điều tại hạ nói đều rất thành thực.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ hoc võ của ai , hai vị bất tất phải hỏi làm chi .Giả tỷ tai hạ có ý gia hại hai vị thì vừa rồi

Đỗ Cửu đã chết nhăn thây ở bờ sông rồi .

Đỗ Cửu tuy miệng không nói gì nhưng bụng bảo dạ :

- Gã nói thế là đúng sự thực . Nếu vừa rồi ở ngoài bờ sông mà gã tấn công mấy chiêu thì mình tất bị thương rồi chứ không thể nào chống được.

Bỗng nghe Thương Bát khẽ nói :

- Có người tới đó..

Hắn giơ tay lên quạt tắt ngọn đèn đi . Căn nhà tranh tối đen như mực .

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ công lực đề phòng . Đồng thời đảo mắt nhìn quanh bốn phía để dễ bề kềm chế nếu Trung Châu Nhị Cổ ngấm ngầm tập kích nhân lúc đêm tối .

Bỗng thấy Thương Bát từ từ đóng cửa lại . Hắn dòm qua khe cửa ra ngoài .

Đỗ Cửu đứng dựa vào tường ngay bên cửa sổ .

Bỗng nghe có tiếng bước chân trước xa sau gần rồi im bặt

Kim Bàn Toán Thương Bát xoay mình lại thở phào một cái :

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Người đến đó là ai ?

Thương Bát đáp :

-Bang Chúa bang Thần Phong thống lĩnh cao thủ dưới trướng ....

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Bang Chúa bang Thần Phong đột nhiên xuất hiện nơi đây không hiểu vì lẽ gì ?

Thương Bát đáp :

- Chắc họ theo dõi hành tung của Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Theo dõi tại hạ ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Không phải . Họ muốn rượt theo Tiêu Lĩnh Vu giả hiệu .

Thương Bát đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Tiêu Lĩnh Vu giả đã lừa gạt được anh em ta thì chắc người khác chẳng ai là không bị gã lừa gạt .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bọn họ theo dõi Tiêu Lĩnh Vu giả cũng vì chiếc chìa khóa cung cấm hay sao ?

Thương Bát đáp :

- Còn ngày nào chưa mở được cung cấm là Tiêu Lĩnh Vu không được yên ổn ngày đó . Sau khi Khâu Tiểu San mất tích thì chỉ còn Tiêu Lĩnh Vu là đầu mối duy nhất về chiếc chìa khóa cung cấm để cho họ theo dõi .

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Nhưng tại hạ chỉ biết truy cứu nhị vị huynh đệ xem Khâu tỷ tỷ lạc lõng ở nơi đâu .

Đỗ Cửu nói :

- Đáng tiếc là anh em tại hạ cũng không biết .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ nhất định hỏi hai vị cho ra . Bằng không thì phải đành mời hai vị về Bách Hoa sơn trang .

Thương Bát hỏi :

- Nếu anh em tại hạ không đi thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Nhưng hai vị không tự chủ được .

Thương Bát cười nói :

- Khẩu khí Tiêu huynh lớn quá ! Trung Châu Nhị Cổ làm ăn mấy chục năm trời , chớ không phải chuyện dễ dàng lập nên kim tự chiêu bài mà nhất đán phải hủy bỏ , lại khiến anh em tại hạ phải thay hình đổi dạng trà trộn vào chốn giang hồ năm năm . Vụ buôn bán này thua thiệt rất nhiều . Bây giờ Tiêu huynh còn muốn đòi nợ nữa chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu không tìm thấy Khâu tỷ tỷ thì hai mạng của quý huynh đệ phải bồi thường chưa đũ .

Thương Bát hỏi :

-Công tử trông vào cái gì mà muốn đòi anh em tại hạ phải đền mạng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ có hai bàn tay không .

Thương Bát cười nói :

- Vậy thì hay lắm ! Anh em tại hạ xin bồi tiếp .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Căn nhà này chật hẹp , lúc động thủ sợ vướng chân tay .

Thương Bát nói :

- Đi về phía Bắc chừng 3,4 dặm có một tòa phá miếu hoang vu . Chúng ta đến đó được chăng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu vậy chúng ta lên đường ngay .

Thương Bát vẫy tay nói :

- Tại hạ xin dẫn đường .

Ba bóng người vun vút chạy về phía Bắc .

Quả nhiên đi chừng 4 dặm thì thấy một tòa phá miếu lớn đã bị tàn phá . Thương Bát chạy vào trong miếu đi thẳng đến tòa đại điện ở phía sau .

Tòa đại điện này rộng đến hai mẫu , cỏ mọc cao tới đầu gối . Bốn mặt toàn những cây hòe cao lớn . Ở giữa có một chổ rộng chừng 3,4 trượng vuông . Cỏ dại đã bị cắt hết nên để trơ những đất vàng .

Thương Bát trỏ vào phía Đông nói :

- Trong căn nhà đá để sẵn hai cổ quan tài bỏ không . Nếu anh em tại hạ bị chết về tay công tử thì phiền công tử thu lượm thi hài chôn vùi trong khu đất vàng này cho .

Tiêu Lĩnh Vu đáp lại :

- Nếu tại hạ chết trận cũng nhờ hai vị giúp cho tại hạ một việc....

Thương Bát đáp :

- Nếu sức anh em tại hạ làm được thì bất cứ việc gì cũng xin tuân mệnh .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngày sau nếu hai vị gặp Khâu tỷ tỷ , xin đừng cho y hay là tại hạ bị chết ở nơi đây .

Đỗ Cửu nói :

- Cái đó không được đâu vì nhất sinh Trung Châu Nhị Cổ không nói dối ai bao giờ .

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết Trung Châu Nhị Cổ bãn lãnh cao cường . Nếu hai người cùng ra tay thì chàng khó nắm được phần thắng . Chàng liền cười mát nói :

- Tại hạ đã có di ngôn ủy thác thì không kễ chuyện này là nói dối .

Thương Bát nói :

- Được rồi . Vậy chúng ta cứ thế .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị đồng thời động thủ hay là lấy một chọi một ?

Thương Bát quay lại ngó Đỗ Cửu đáp :

- Tại hạ xin lãnh giáo trước . Nếu công tử đã bại được thì hai anh em tại hạ liên thủ hợp lực , công tử nghĩ sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hào khí ngất trời đáp ngay :

- Tại hạ mà sợ hai vị liên thủ tấn công thì đã chẳng tới đây .

Thương Bát nói :

- Nếu vậy xin mời công tử ra chiêu . Bên tại hạ nhiều người , vui lòng nhường công tử đánh ba đòn trước .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hãy khoan ! Còn một điều nên nói rõ hơn .

Thương Bát nói ngay :

- Điều Chi . Tại hạ xin rữa tai nghe đây .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quý huynh đệ vì muốn giử thanh danh một đời tất quyết tâm liều mạng , nhưng tại hạ không có ý sát hại hai vị . Nếu mà tại hạ may mắn đắc thắng thì xin hai vị vui lòng để tấm thân hữu dụng giúp tại hạ tìm cho ra Khâu tỷ tỷ .

Thương Bát cười ha hả nói :

- Xem chừng Tiêu huynh đã nắm chắc phần thắng anh em tại hạ rồi .

Rồi hắn đổi giọng nghiêm nghị nói :

- Anh em tại hạ mà thua công tử thì xin trọn đời nghe theo mệnh lệnh của công tử . Trái lại nếu anh em tại hạ đắc thắng thì sao ? Công tử có nghe một điều kiện chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Lại :

- Điều kiện gì ?

Thương Bát đáp :

- Sau khi kiếm được Khâu cô nương , xin công tử giúp cho bọn tại hạ lấy được chiếc chìa khóa cung cấm .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi ! Hãy coi chừng .

Chàng vung chưởng đánh ra .

Thương Bát thi triển thân pháp " Thoái bàn nhượng vị " tránh khỏi . Một luồng chưởng phong mãnh liệt lướt qua bên mình hắn thổi tà áo bay phất phới , khiến hắn không khỏi kinh hải , nghĩ thầm :

- Chưởng lực của thằng lõi nầy quả nhiên không phải tầm thường .

Tiêu Lĩnh Vu đánh một chưởng không trúng liền nhãy xổ lại phóng cả hai chưởng đánh ra . Chiêu nầy không một tiếng động . Luồng kình lực vẫn để ở bàn tay không xô đẩy ra .

Thương Bát thi triển thân pháp " Di hình hoán vị " , hắn xoay mình đi lại tránh được .

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng . Hai bàn tay Tiêu Lĩnh Vu như bóng theo hình rượt tới nơi . Lần này chàng dùng cầm nã thủ pháp . Năm ngón tay nhằm chụp xuống cổ tay Thương Bát .

Thương Bát trong lòng kinh hãi , bụng bảo dạ :

- Thủ pháp gã này mau lẹ phi thường .

Hắn vội ra chiêu "Phong hồi nhược liễu" , đồng thời chí đầu ngón chân xuống đất vọt mình tránh khỏi .

Tuy Thương Bát tránh được ba chiêu nhưng hắn phải lùi ra hơn ba trượng .

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại lạnh lùng nói :

- Lần này các hạ nên trả đòn đi !

Thương Bát đáp :

- Công tử bất tất phải đa tâm .

Hắn nhoai người về phía trước , vung quyền tay mặt lên đánh tới . Thoi quyền khi gần đến nơi đột nhiên hắn chìa năm ngón tay thành thế "Thần long thám trảo" nhằm chụp xuống vai Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng nguyên không nhúc nhích . Chàng xoay tay mặt , đưa hai ngón tay trỏ và giữa phóng lên bả vai .

Thương Bát kinh hãi , phải lùi lại miệng la thất thanh :

- Lan Hoa Phất Huyệt thủ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng rồi ! Các hạ thật là biết người biết của .

Chàng lại co năm ngón tay trái lại quét lên bả vai .

Thương Bát không dám chểnh mãng , tay mặt ra chiêu "Kinh đào liệt ngạn " đánh ra . Luồng lực đạo ào ạt xô tới mãnh liệt .

Tiêu Lĩnh Vu vung tay phải lên đón chưởng . Còn tay trái đưa ba ngón ra điểm vào huyệt Khuyết Hồn , huyệt Đường Môn , và huyệt Trung Phủ trên vai Thương Bát .

Chiêu này kêu bằng "Lan hương tứ xạ" , một tuyệt chiêu trong thập nhị "Lan hoa phất huyệt thủ" .

Kim Bàn Toán Thương Bát tuy là người có nhiều kinh nghiệm chiến đấu cũng cảm thấy ứng biến không kịp . Huống chi tay mặt đang đấu với chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu nên càng khó bề né tránh .

Hắn liền hít một hơi chân khí và vội hạ thấp chân tay xuống .

Tuy Thương Bát ứng biến mau lẹ mà cũng chậm mất một chút , huyệt Trung Phủ đã bị ngón tay của Tiêu Lĩnh Vu bật trúng .

Đỗ cửu thấy Thương Bát kém thế , nếu không vào cứu viện kịp thời thì chỉ trong vòng ba chiêu nữa tất bị bại . Hắn lạnh lùng quát lên :

- Hãy tiếp chưởng của tại hạ !

Trung Châu Nhị Cổ , trái với Tiêu Lĩnh Vu càng đánh càng kinh hải .

Đỗổ Cửu ngay lúc đầu đã bị chưởng pháp thần tốc của Tiêu Lĩnh Vu làm cho rối loạn . Tay mặt hắn ra chiêu "Bế môn thôi nguyệt" để phong tỏa chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu .

Không ngờ chưởng trái của Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua chổ sơ hở đánh vào trước ngực .

Đổ Cửu bỗng thấy huyệt Tý Nhu và huyệt Tiêu Lạc đau nhói lên . Cánh tay mặt mất hết kình lực .

Thương Bát cả kinh đột nhiên phóng chưởng ra chiêu "Bách điểu triều phụng " chụp xuống đầu chàng .

Tiêu Lĩnh Vu không có kinh nghiệm lâm địch , vừa thấy bóng chưởng chụp xuống đầu , chàng không khỏi hoang mang xoay mình né tránh . Đồng thời tay trái ra chiêu "Mãn thiên tinh đẩu" phong tỏa thế công .

Trong lúc chàng do dự thành ra chậm mất một chút . Chưởng thế của Thương Bát đã đánh trúng đầu vai bên phải chàng .

Tiêu Lĩnh Vu đã được Trang Sơn Bối truyền thụ môn Can Thanh Khí Công , luồng cương khí hộ thân đã hơi có hiệu lực . Phát chưởng của Thương Bát đánh trúng liền bị phản lực đánh ngược lại . Hắn cực kỳ kinh hãi la thất thanh :

- Hộ thân cương khí .

Tiêu Lĩnh Vu bị thương ở vai rồi , tay trái chàng lại điểm ra một chiêu "Tu la chỉ lực" bắn vọt tới điểm trúng đại huyệt Thiên Trì trong mình Thương Bát .

Kim Bàn Toán Thương Bát lảo đảo người mấy cái rồi té xuống .

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi la thất thanh :

- Đại Ca !....

Rồi nhãy xổ lại .

Tay mặt hắn đã bị thương không thể vận kình được , liền lấy tay trái chụp lấy người Thương Bát .

Bên Tiêu Lĩnh Vu bị phát chưởng của Thương Bát đánh trúng vai bên phải , đau đớn như bị gãy xương . Luồng hộ thân cương khí của chàng mới luyện được có ba thành hỏa hầu thì chống lại thế nào được với chưởng lực mãnh liệt của Thương Bát ?

Cuộc chiến này cả ba người cùng bị thương . Nhưng việc Tiêu Lĩnh Vu bị thương thì Trung Châu Nhị Cổ không biết .

Nên biết Huyền Môn Cương Khí là môn tối cao tuyệt học trong võ lâm . Trung Châu Nhị Cổ quan niệm rằng trong người Tiêu Lĩnh Vu đã có luồng cương khí hộ thân thì chàng không thể bị thương được .

Tiêu Lĩnh Vu nghiến răng ngầm chịu đau trầm giọng nói :

- Đừng động vào y . Y đã trúng phải Tu La Chỉ Lực của tại hạ . Nếu không biết đường giải cứu thì chẳng những vô ích , có khi còn nguy đến tính mạng .

Đỗ Cửu biến sắc hỏi :

- Tu La Chỉ Lực ư ?

Rồi đặt Thương Bát xuống , xong lùi lại một bên .

Tiêu Lĩnh Vu vận nội công chống lại cơn đau . Một mặt chàng thi triển thủ pháp độc đáo của Liễu tiên tử để giải khai huyệt đạo cho Thương Bát .

Tuy chàng giải khai huyệt đạo cho Thương Bát nhưng chính chàng cũng đau đến toát mồ hôi .

Đỗ Cửu đứng ngoài coi , lại tưởng chàng vì trị thương và giải khai huyệt đạo cho lão đại của hắn mà mệt quá toát mồ hôi , nên lòng hắn ngấm ngầm cảm kích .

Thương Bát được giải khai huyệt đạo rồi ngồi nhõm dậy . Hắn dương cặp mắt tròn xoe xuất thần nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi nói :

- Tiêu huynh trong mình đã mang võ công cũa mấy nhà chứ không phải một . Bửa nay Thương Bát này mới được mở rộng tầm mắt .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Anh em tại hạ một đời đấu trí , tỷ võ đã nhiều . Đây không phải mới thất bại lần đầu , nhưng chưa bao giờ bị thãm bại như lần nầy .

Hắn đưa mắt nhìn Đỗ Cửu hỏi :

- Lão đệ ! Bây giờ làm thế nào ?

Trong lúc bất ngờ Đổ Cửu không hiễu nên ngơ ngác hỏi :

- Chuyện gì ?

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi đáp :

- Tiểu huynh đã chịu lời Tiêu Lĩnh Vu , nếu mình thất bại là thuộc về tay y suốt đời tuân theo mệnh lệnh . Việc nầy hệ trọng hơn cả cuộc sống chết của con người . Tiểu huynh dĩ nhiên phải giữ lời hứa , còn lão đệ thì tùy ý , tiểu huynh không dám bức bách lão đệ đi theo .

Đỗ Cửu lắng lặng , sắc mặt biến đổi luôn mấy lần . Hồi lâu hắn mới hỏi lại :

- Theo ý đại ca thì sao ? Chẳng lẽ đại ca thực tình theo ý suốt đời tuân theo mệnh lệnh ?

Kim Bàn Toán Thương Bát đáp :

- Tiểu huynh đã nói câu gì là không bao giờ thay đổi . Còn lão đệ chưa hứa lời với y , thì hiện giờ trách nhiệm đó sang cho tiểu huynh cũng được .

Tiêu Lĩnh Vu biết giờ khắc nầy rất quan trọng cho hai người nên chàng không dúng miệng vào .

Đỗ Cửu trong lòng lấy làm khó nghĩ . Hắn đi vòng quanh hai lượt rồi hỏi :

- Đại ca có thượng sách nào không ?

Thương Bát đáp :

- Nếu từ nay lão đệ cắt đứt nghĩa thâm giao , chúng ta không còn gì liên quan đến nhau nữa thì lão đệ không bị gò bó trong lời hứa của tiểu huynh .

Bỗng thấy Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu thở phào một cái rồi co giò chạy như bay . Chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa .

Chương 40: Tiêu Lĩnh Vu Kết Giao Nhị Cổ

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Một lời hứa hẹn quan hệ suốt đời. Không thể trách y đã rời bỏ các hạ được.

Thương Bát lắc đầu nói:

- Nghĩa đệ của tại hạ không phải là người hồ đồ. Dù y có muốn đi cũng hành động một cách rõ rệt, quyết không nhùng nhằng như vậy. Chỉ vì việc này rất quan hệ, trong lúc nhất thời y khó mà quyết định được ...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tại hạ có điều muốn yêu cầu Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu sức tại hạ làm được quyết chẳng từ chối.

Thương Bát nói:

- Nếu nghĩa đệ của tại hạ quyết tâm dứt áo ra đi thì xin Tiêu huynh nể mặt tại hạ đừng ra tay ngăn cản.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời thì một bóng người chạy nhanh như tên bắn tới nơi.

Người này chính là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu. Hắn phưỡn ngực ra nói:

- Thương huynh bất tất phải nghĩ ngợi gì nữa. Người võ lâm coi danh dự trọng hơn mạng sống. Nếu Thương huynh có điều hối hận vì trót hứa lời nhưng đã ra đi thì cứ việc đi chẳng quan tâm quái gì?

Thương Bát khoé mắt lộ vẻ vui mừng, nhưng chỉ thoáng qua, hắn lại thở dài nói:

- Suốt đời Thương Bát này chưa bao giờ nói lời rồi lại ăn lời. Vì thế mà đồng đạo võ lâm trọng vọng Trung Châu Nhị Cổ. Thương mỗ chặt đầu chảy máu được chứ không để ai khuất phục...

Đỗ Cửu về đến bên hai người đột nhiên dừng lại, thủng thẳng nói:

- Đại ca ! Tiểu đệ suy nghĩ lâu rồi mới quyết định...

Thương Bát cười ha hả ngắt lời:

- Tiểu huynh đã vì hiền đệ mà nói với Tiêu huynh. Y cũng đã ưng thuận để hiền đệ ra đi chứ không ngăn cản. Anh em ta nửa đời lận đận tích tụ được bao nhiêu châu báu thì từ nay thuộc quyền sở hữu của hiền đệ.

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ nghĩ tới nghĩ lui đã nhất định đi theo đại ca. Bất luận bên trời góc biển,rừng đao núi kiếm cũng nguyện sống chết với nhau.

Thương Bát chau mày nói:

- Hiền đệ không hứa thì cứ một mình ra đi, tội gì suốt đời làm tôi mọi cho người ?

Đỗ Cửu ngắt lời:

- Tiểu đệ cũng biết thế. Nhưng đại ca đã hứa thì có khác gì chính tiểu đệ đã nói ra ?

Thương Bát thở dài nói:

- Thế là tiểu huynh làm hại hiền đệ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Hai vị ưng chịu giúp tiểu đệ tìm kiếm Khâu tỷ tỷ, tiểu đệ cảm kích vô cùng. Từ nay chúng ta coi nhau như anh em, không nên nói đến chuyện làm tôi mọi cho thêm nặng nề.

Thương Bát cười ha hả nói:

- Tiêu huynh tuy còn nhỏ tuổi mà lòng dạ quảng đại khác người thường. Đã thế anh em ta không khiêm nhượng nữa. Ngay từ lúc này chúng ta nhận Tiêu huynh làm đại ca là xong.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

= Tiểu đệ còn nhỏ tuổi, khi nào lại dám thế ?

Thương Bát ngắt lời:

- Trong võ lâm ai mạnh là hơn, không kể gì đến tuổi. Đại ca hãy nhận của tiểu đệ một lễ.

Dứt lời hắn vén áo lạy xuống.

Đỗ Cửu cũng lạy theo.

Tiêu Lĩnh Vu hấp tấp đáp lễ.

Đỗ Cửu đột nhiên nói:

- Tiêu đại ca ! Tiểu đệ có mấy câu chẳng hiểu có nên nói ra không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Huynh đệ về đường lịch duyệt giang hồ còn kém hai vị rất nhiều. Mong hai vị chỉ giáo thêm cho.

Đỗ Cửu nói:

- Đại ca dạy quá lời.

Hắn ngửa mặt trông sao trên trời, hắng dặng hai tiếng rồi nói tiếp:

- Bọn tiểu đệ đêm nay đã hứa lời suốt đời nghe theo mệnh lệnh của đại ca. Còn đối với người khác, bất luận có mối liên can gì hoặc địa vị cao hơn, bọn tiểu đệ quyết không hạ mình.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cái đó xin tuỳ ý hai vị.

Thương Bát hỏi:

- Tiểu đệ nóng lòng muốn biết võ công của đại ca. Phải chăng đại ca đã học được nơi Huyết Ảnh Tử Thẩm Mộc Phong?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải đâu. Huynh đệ thụ nghiệp của ba vị tiền bối đều tuyệt tích giang hồ đã lâu. Huynh đệ có nói ra e rằng các vị cũng không biết.

Thương Bát cười khanh khách nói:

- Nếu đại ca có điều khó khăn không thể tiết lộ thì thôi. Bằng chẳng có điều chi trở ngại thì xin nói cho bọn tiểu đệ nghe.

Hắn thấy trong quãng thời gian ngắn ngủi năm năm mà Tiêu Lĩnh Vu đã thành tựu phi thường thì trong lòng hắn rất đỗi hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã là chỗ anh em thì huynh đệ nói ra cũng chẳng ngại gì. Có điều hai vị không nên tiết lộ cho người khác biết.

Đỗ Cửu nói:

- Xin đại ca cứ yên tâm. Khi nào bọn tiểu đệ lại dám nói bừa bãi nói ra xuất thân của đại ca !

Giọng nói của hắn lúc nào cũng lạnh như tiền.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Huynh đệ được ba vị kỳ nhân truyền thụ võ công là nghĩa phụ Nam Dật Công, ân sư Trang Sơn Bối và cô cô Liễu Tiên Tử.

Thương Bát cặp mắt tròn xoe hỏi:

- Ba vị này hãy còn sống ở trên thế gian ư?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp :

- Các vị hiện đang ẩn cư ở Tam Thánh cốc.

Chàng nhớ tới lúc từ biệt ba vị lão nhân, trong lòng chua xót không nói tiếp được nữa.

Thương Bát nói:

- Đại ca có duyên kỳ ngộ khác đời được ba vị lão tiền bối chiếu cố, truyền thụ tuyệt nghệ. Thảo nào cuộc thành tựu của đại ca vượt xa lối qui củ thông thường.

Đỗ Cửu nói:

- Huyết Ảnh Tử Thẩm Mộc Phong mười năm trước nổi tiếng hung dữ trên chốn giang hồ. Đại ca đã kết giao với y thì phải coi chừng.

Thương Bát cũng nói theo:

- Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long nham hiểm độc ác chuyên dùng ám khí hại người. Bọn họ kết giao với đại ca tất là có chỗ dụng tâm. Hỡi ơi! Công việc của đại ca, đáng lý bọn tiểu đệ không nên hỏi đến nhưng vụ này quan hệ đến nỗi an nguy của đại ca, mong rằng đại ca lưu tâm đề phòng.

Đỗ Cửu nói:

- Hay hơn hết là chúng ta đem việc đêm nay bảo cho hai người đó để họ khỏi sinh lòng ngờ vực .

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp lên tiếng thì Thương Bát đã nói tiếp:

- Những ngày gần đây trên chốn giang hồ dường như có chuyện sôi động, nhưng bọn tiểu đệ mải việc điều tra Lam Ngọc Đường để hy vọng dò la ra tin tức của Khâu cô nương, nên chưa để tâm đến công việc của họ. Ngày mai bọn tiểu đệ sẽ ngấm ngầm dò la tình hình rồi bẩm với đại ca...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Sao? Lam Ngọc Đường nào đó có liên quan đến Khâu tỷ tỷ ư ?

Đỗ Cửu đáp:

Hiện giờ chưa được tin đích xác, tiểu đệ không dám nói càn. Xin đại ca hãy nán chờ mấy bữa, tiểu đệ sẽ có báo cáo.

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Gã Lam Ngọc Đường mạo danh đại ca , ra đời mới hơn năm nay mà oai danh đã chấn động giang hồ. Chưa ai hiểu lai lịch gã thế nào, nhưng kiếm chiêu rất là kỳ bí độc địa. Tiểu đệ đã mắt thấy gã cùng người động thủ chưa phải ra đến hai chiêu bao giờ. Gã chỉ rút kiếm đánh một đòn là đối phương chẳng chết cũng bị trọng thương. Sau này đại ca có gặp gã nên gia tâm đề phòng. Tiểu đệ đã ước hẹn với vị cô nương kia tái hội ở bờ sông. Vậy xin ra đó xem sao?

Hắn nói rồi nhảy vọt đi biến vào trong đêm tối.

Thương Bát nói:

- Trước khi gặp đại ca, bọn tiểu đệ gắng sức hết lòng dò la tin tức Khâu cô nương, nhưng từ nay trở đi tiểu đệ chẳng thể không lưu tâm đến những cuộc động tĩnh giang hồ. Hiện giờ đại ca lại ở một nhà với những người hung dữ tuyệt thế, vậy đại ca nên thận trọng. Tiểu đệ đi trước một bước.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Ngày sau chúng ta muốn gặp nhau thì làm thế nào?

Thương Bát đáp :

- Nếu bọn tiểu đệ có việc gấp sẽ tìm đến đại ca hoặc đưa tin tức lại. Còn nếu đại ca muốn tuyên triệu thì xin dùng ám ký chỉ dẫn.

Nói rồi hắn liền đưa ám ký cho Tiêu Lĩnh Vu coi.

Thương Bát dặn cách dùng ám ký rồi vẫn chưa yên dạ, quay lại trỏ vào căn phòng phía chính Đông nói:

Nếu trên chốn giang hồ xảy biến cố, sự liên lạc sẽ khó khăn hơn. Hoặc khi bọn tiểu đệ đang gặp chuyện rắc rối chưa tìm tới đại ca được thì đại ca vào căn phòng kia mở nắp quan tài ở mé Nam mà coi báo cáo. Nhưng cách liên lạc này chỉ gặp trường hợp đặc biệt mới dùng đến. Đại ca hãy trân trọng !

Đoạn hắn chắp tay thi lễ, trở gót ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngó bóng sau lưng Thương Bát, lòng chàng nảy ra những mối cảm giác khó tả. Hai người dặn đi dặn lại chàng đang ở nơi nguy hiểm khiến chàng rất đỗi khẩn trương. Chàng không ngờ gặp tình thế bối rối phải kết minh với bọn Chu Triệu Long một cách hồ đồ mà mắc vào cạm bẫy. Nhưng ván đã đóng

thuyền, hối cũng không kịp. Chỉ còn cách đề phòng mọi việc, tuỳ cơ ứng biến.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi ngẫm nghĩ hồi lâu, dường như chàng rộng thêm kiến thức,ngửa mặt lên thở phào một cái rồi ra khỏi toà phá miếu hoang vu trở về Bách Hoa sơn trang.

Bóng đêm mờ mịt, gió lạnh hắt hiu. Tiêu Lĩnh Vu băng mình chạy nhanh gần tới Bách Hoa sơn trang mới đi thong thả lại.

Đột nhiên chàng ngó thấy một bóng đen thấp thoáng rồi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi:

- Người này là ai? Đang lúc nửa đêm, sao lại chạy gấp rút như vậy mà không đi trên đường lớn? Xem chừng họ chạy về phía Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên ở phía sau có tiếng vó ngựa dập dồn vọng lại.

Chàng quay đầu nhìn lại thì thấy một con ngựa lao mình như tên bắn đang phóng tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

- Con ngựa này chạy lẹ quá.

Ngựa chạy tới bên, chàng nhìn rõ một người áo đen võ phục nằm phục trên lưng ngựa. Chàng chưa kịp trông rõ mặt đã nghe người kia quát hỏi:

- Ai?

Đồng thời người đó vung roi ngựa quất đánh véo một cái.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nghĩ thầm:

- Người này thật là lỗ mãng, chưa hỏi xem bạn hay thù đã vung roi đánh liền.

Chu Triệu Long vẫy tay cười nói:

- Vị này là Tiêu tam thúc của ngươi đó. Mau lại ra mắt đi !

Gã áo đen ngơ ngác nhìn Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi chắp tay nói:

- Tiểu điệt là Đơn Hoành Chương xin bái kiến Tiêu tam thúc.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn lại thấy Đơn Hoành Chương vào trạc 24, 25 tuổi, mặt đen như trôn nồi, mắt hổ mày rộng, cặp lông mày đen rậm lộ vẻ kiêu hùng.

Gã này lớn tuổi hơn Tiêu Lĩnh Vu nhiều mà phải kính cẩn kêu chàng bằng Tiêu tam thúc.

Chàng ngập ngừng đáp lễ nói:

- Không dám! Đơn huynh...

Chu Triệu Long vội ngắt lời:

- Lớn nhỏ phải cho có thứ tự không thể đảo lộn được. Tam đệ bất tất phải khách khí

Đơn Hoành Chương dương cặp hổ mục lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Đơn hiền điệt bất tất phải đa lễ.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

- Đơn hiền điệt đây là đệ tử nhập thất của đại ca. Gã được phái đi ngoài quan ải từ mấy năm nay. Đêm nay mới trở về. Nếu gã có điều đắc tội, Tam đệ cũng chẳng nên để lòng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ cũngcó chỗ lỗ mãng thì trách Đơn hiền điệt thế nào được?

Đơn Hoành Chương nghiêng mình nói:

- Tiểu điệt không biết Tam thúc thành ra đắc tội. Xin chịu lãnh phạt.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nóng mặt lên đáp ngay:

- Lỗi cả hai bên, hiền điệt bất tất phải nhắc lại làm chi nữa.

Chu Triệu Long cười nói:

- Không biết là không có tội. Hiền điệt đừng để tâm nữa. Tiêu tam thúc của ngươi võ công tuyệt thế. Ngày sau ngươi xin tam thúc chỉ điểm thêm cho.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhị ca đừng tâng bốc tiểu đệ thái quá: Bản lãnh Đơn hiền điệt đây chẳng kém gì tiểu đệ.

Chu Triệu Long cười hà hà đáp:

- Hai bên cùng trong một nhà. Tam đệ bất tất phải khiêm nhượng.

Hắn đảo mắt nhìn Đơn Hoành Chương nói tiếp:

- Hiền điệt đã được ân sư coi trọng. Chuyến này ra ngoài quan ải chắc mọi việc đều thoả mãn?

Đơn Hoành Chương đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mạng.

Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Không hiểu thương thế ân sư của tiểu điệt đã khá chưa?

Chu Triệu Long cười đáp :

- Hiền điệt có thể yên tâm lắm. Chẳng những thương thế lệnh sư đã khỏi hẳn mà Huyết ảnh tử thần công lại nhân lúc dưỡng thương luyện được đến nơi. Ngoài ra mấy môn tuyệt học cũng đều luyện xong. Hơn nữa Tiêu tam thúc gia nhập bản minh giúp đỡ là một điều đại hạnh. Nay Đơn hiền điệt lượm được kết quả viên mãn trở về thì Bách Hoa sơn trang chúng ta sắp có thể đem Kim Hoa lệnh dụ ra làm hiệu lệnh võ lâm.

Đơn Hoành Chương nói:

- Mấy năm nay ân sư đóng cửa dưỡng thương, bao nhiêu công việc trong trang đều do nhị thúc đảm trách thật là vất vả.

Chu Triệu Long cười nói:

- May mà mọi việc đều bình yên.

Đơn Hoành Chương nói:

- Tiểu điệt phải về trang trước để bẩm báo về công việc ngoài ải. Xin hai vị thúc thúc hãy thong thả, tiểu điệt đi trước một bước.

Chu Triệu Long nói:

- Ân sư của hiền điệt đang dự yến tiệc với tân khách trên Vọng Hoa lâu. Vì không thấy Tiêu đệ, đại ca đã truyền dụ cho 18 tên khoái mã đi kiếm, không ngờ thúc điệt các ngươi ở đây đánh nhau...

Hắn nói rồi nổi lên tràng cười rộ nói tiếp:

- Đại ca chờ Tam đệ không thấy, lại không tiện bỏ mặc quý khách, nên tiểu huynh hối hả chạy đi. Chúng ta nên về cho lẹ.

Đoạn hắn dẫn Tiêu Lĩnh Vu chạy về Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Tân khách là những nhân vật nào mà được đại ca thiết yến trên Vọng Hoa lâu?

Chu Triệu Long đáp :

- Lát nữa đại ca sẽ giới thiệu. Tam đệ bất tất phải nóng nẩy, chúng ta về đi thôi.

Ba bóng người chạy lẹ như sao sa trên đường lớn.

Đơn Hoành Chương đã động thủ mấy chiêu với Tiêu Lĩnh Vu, gã biết võ công chàng rất cao thâm, nhưng thấy chàng ít tuổi nên trong lòng có ý bất phục, nghĩ thầm:

- Sư phụ có muốn mời người gia nhập bản minh thì cũng nên lựa những người khá lớn tuổi mới phải. Anh chàng này chưa tới 20 mà mình phải coi hắn là bậc trưởng bối thì thật khó chịu .

Trong lòng tức giận không nơi phát tiết, gã vận toàn lực để chạy cho nhanh, hy vọng áp đảo Tiêu Lĩnh Vu về mặt khinh công cho hả bớt nỗi phẫn uất.

Gã bỏ ngựa chạy bộ, chớp mắt đã vượt qua Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long là con người giảo quyệt làm gì chẳng hiểu chỗ dụng tâm của Đơn Hoành Chương. Hắn buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra, khẽ nói:

- Tam đệ ! Chúng ta chạy mau đi !

Rổi ra sức chạy nhanh như gió.

Khinh công của Tiêu Lĩnh Vu đã được Liễu Tiên Tử truyền thụ. Ngày trước bà nổi tiếng khinh công tuyệt thế không ai sánh kịp, nhưng Tiêu Lĩnh Vu không muốn tiết lộ bản lãnh nhiều quá, thuỷ chung chàng vẫn chạy theo Chu Triệu Long.

Ba người vẫn giữ khoảng cách không đầy một thước chạy về Bách Hoa sơn trang.

Đoạn đường này dài không đến năm dặm, ba người chạy trong khoảnh khắc đã về đến trang.

Đơn Hoành Chương thu chân dừng bước, ngấm vận chân khí điều hoà hơi thở rồi quay đầu nhìn lại đã thấy hai người sóng vai đứng đó, cách gã không đầy hai thước .

Chu Triệu Long mặt hơi đỏ lên, hơi thở cấp bách, còn Tiêu Lĩnh Vu vẫn thản nhiên như không. Đơn Hoành Chương thấy thế kinh hãi nghĩ thầm:

- Mình và Chu nhị thúc chạy hết sức, còn vị Tiêu tam thúc này khoan thai như không. May mà đoạn đường ngắn ngủi không đến nỗi lộ chỗ kém cỏi. Nếu chạy đường dài thì e rằng vẽ hổ không giống lại giống chó.

Bất giác gã sinh lòng kính trọng Tiêu Lĩnh Vu thêm mấy phần.

Chu Triệu Long đã biết võ công Tiêu Lĩnh Vu nên chẳng bận tâm. Hắn mỉm cười nói:

- Hiền điệt ngược lên miền Bắc ra ngoài quan ải hai năm, khinh công tiến bộ rất nhiều. Thật là đáng mừng.

Đơn Hoành Chương đáp:

- Tiểu điệt muốn được gặp ân sư ngay, đến nỗi càn rỡ cướp đường chạy trước.

Xin hai vị sư thúc miễn trách cho.

Chu Triệu Long cười đáp :

- Chúng ta là thúc thúc mà thấy võ công của hiền điệt tiến bộ thì mừng còn chưa đủ có lý nào lại trách phạt?

Rồi hắn cất bước đi trước chạy lên Vọng Hoa lâu.

Toà Vọng Hoa lâu cao ngất, đèn lửa sáng rực, văng vẳng có tiếng cười nói vọng xuống.

Chu Triệu Long vào trước. Đơn Hoành Chương đứng lại sau cùng.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn những người giữ cửa các tầng lầu đều thấy gươm giáo tuốt ra khỏi vỏ, phòng vệ nghiêm mật. Chàng nghĩ thầm trọng bụng:

- Xem chừng bọn khách này đều là những nhân vật cao cả.

Ba người lên đến tầng lầu thứ 13 thấy yến tiệc rất lớn. Bốn tên nô tỳ xinh đẹp đứng hầu hai bên. Ngồi thủ vị là một mỹ phụ toàn thân mặc đồ trắng thêu kim hoa. Kế đến một vị vào trạc tứ tuần mặc áo màu lam. Chòm râu đen dài chùng xuống đến bụng mà sắc mặt lão hồng hào như trẻ nít.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mặt người này rất quen thuộc dường như đã gặp ở đâu. Chàng đảo mắt nhìn thấy một cái rương giát vàng dài chừng 3 thước, rộng chừng 2 thước đặt ở dưới chân, chàng chợt động tâm linh nghĩ bụng:

- Té ra lão này là Vũ Văn Hàn Đào, chủ nhân Toàn Cơ thư lâu ở Hướng Dương Bình miền Triết Bắc.

Thẩm Mộc Phong ngồi ở chủ vị.

Chu Triệu Long tiến lại hai bước nghiêng mình nói:

Trình đại ca ! Tiểu đệ đã đưa tam đệ về rồi.

Thẩm Mộc Phong từ từ quay mặt nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi vỗ cái ghế bên cạnh nói:

- Tam đệ ngồi xuống đây.

Khí độ oai nghiêm của lão khiến Tiêu Lĩnh Vu không tự chủ được liền đến ngồi bên lão.

Chu Triệu Long ngồi một mình ở mé dưới.

Đơn Hoành Chương co một đầu gối lại nói:

- Đệ tử xin bái kiến sư phụ.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Ngươi đã về đấy ư? Chuyến đi này ra sao?

Đơn Hoành Chương đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mệnh của sư phụ.

Thẩm Mộc Phong vẫy tay nói:

- Ta biết rồi, ngươi xuống lầu nghỉ đi.

Đơn Hoành Chương chắp tay nói:

- Đệ tử xin cáo thoái.

Rồi trở gót xuống lầu.

Thẩm Mộc Phong trỏ vào mỹ phụ quần áo bằng lụa trắng thêu hoa vàng nói:

- Vị này là Kim Hoa phu nhân từ Miêu cương tới đây. Tam đệ hãy mời phu nhân một chung.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung rượu lên nói:

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu, mong được phu nhân chỉ giáo.

Đoạn chàng uống một hơi cạn chung.

Chương 41: Phô Độc Vật Kim Hoa Đắc Chí

Kim Hoa phu nhân hé miệng anh đào cười nói:

- Người ta đồn ở Trung Nguyên có nhiều linh khí. Đêm nay được gặp tiểu huynh đã chứng minh lời đồn không sai sự thực .

Mụ đưa bàn tay ngọc ra cầm lấy chung rượu uống cạn ngay.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Người anh em của tại hạ tuy võ công có thành tựu đôi chút nhưng kiến văn trên đường giang hồ chưa đủ. Từ nay mong được phu nhân chỉ điểm cho y về môn tuyệt nghệ ở Miêu Cương.

Kim Hoa phu nhân đưa đẩy cặp mắt phong tình cười đáp:

- Nếu lệnh đệ cao hứng thì bản nhân cũng chẳng tiếc gì.

Tuy miệng mụ nói với Thẩm Mộc Phong mà mắt vẫn liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Giọng lưỡi mụ này có vẻ khoác lác. Đó bất quá là câu nói khách sáo, chẳng lẽ Tiêu Lĩnh Vu này lại xin mụ dạy bảo thật sự?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tại hạ xin thay mặt cho tam đệ tạ ơn phu nhân...

Hắn đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Vị này là Vũ Văn Hàn Đào tiên sinh, chủ nhân Toàn Cơ thư lâu.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Tại hạ được nghe danh đã lâu. Bữa nay hội ngộ thật là vạn hạnh.

Vũ Văn Hàn Đào nâng chung cười nói:

- Tiêu Lĩnh Vu bước chân vào giang hồ mới hơn một năm mà thanh danh đã lừng lẫy võ lâm. Bữa nay được gặp mặt thật thoả lòng khát vọng.

Vũ Văn Hàn Đào tuy đã gặp Tiêu Lĩnh Vu ở Thánh thiền các núi Võ Đương, nhưng khi ấy chàng là một thằng nhỏ yếu ớt gió thổi bay, khác hẳn với ngày nay thì lão còn nhớ chàng thế nào được.

Thẩm Mộc Phong thấy Vũ Văn Hàn Đào tán dương Tiêu Lĩnh Vu liền cười rồi nói:

- Vũ Văn huynh quá khen rồi.

Hắn cướp lời không để Tiêu Lĩnh Vu kịp giải thích với Vũ Văn Hàn Đào.

Tiêu Lĩnh Vu nhận thấy lúc này nhiều chuyện dây dưa thì có giải thích cũng khó mà nói cho rõ được. Chàng liền lẳng lặng không lên tiếng.

Vũ Văn Hàn Đào từ từ đặt chung rượu trong tay xuống hỏi:

- Môn thần công của Thẩm huynh đã thành tựu. Kim Hoa phu nhân cũng từ Miêu Cương tới nơi. Thời cơ hiện nay kể ra đúng lúc. Không hiểu Thẩm huynh an bài thế nào?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Tuy tiểu đệ đã nghĩ tới mấy biện pháp, nhưng không dám tự chuyên. Hai vị đến vừa may, tiểu đệ muốn được nghe cao kiến của hai vị.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Bản nhân ở tận Miêu Cương, không hiểu mấy về tình thế Trung Nguyên, chỉ trông vào chủ trương của hai vị.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Mấy năm gần đây vết chân của Vũ Văn huynh đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang, ngấm ngầm quan sát tình thế võ lâm, trong lòng chắc đã có sẵn thành kiến?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Hiện nay trong các môn phái lớn, ngoại trừ Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương, còn đều như người trong mộng. ..

Kim Hoa phu nhân đột nhiên ngắt lời:

- Vũ Văn tiên sinh mấy lần lên núi Võ Đương, chẳng lẽ còn chưa thuyết phục được Vô Vi đạo

trưởng?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Lão mũi trâu đó tuy đã mấy lần đàm luận với tại hạ nhưng vẫn không có ý liên thủ với chúng ta. Mỗi khi tại hạ đề cập tới chính đề là lão lại ra vẻ hồ đồ lảng sang chuyện khác, tiểu đệ cũng không lộ liễu thái quá. Thế nên mấy lần gặp mặt mà vẫn chưa nên công chuyện gì.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Lão mũi trâu Vô Vi tự nhận là người trong danh môn chính phái mới không chịu liên thủ với chúng ta.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Cái đó Thẩm huynh hãy yên lòng. Chỉ trong khoảng một tháng, tiểu đệ chắc y phải đến Bách Hoa sơn trang để cầu cứu.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên xen vào:

- Trừ khi Vô Vi đạo trưởng là người xương đồng da sắt không sợ đau khổ chẳng nói làm chi, còn nếu lão có tấm thân bằng xương thịt thì khó lòng chịu nổi nỗi đau khổ bị rắn cắn. ..

Trên môi mụ nở một nụ cười lạnh nhạt, cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn huynh! Liệu có chắc Vô Vi đạo trưởng sẽ tới Bách Hoa sơn trang để cầu cứu không?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Xin phu nhân cứ yên tâm. Lúc tại hạ rời chân đã nói hở cho Vô Vi đạo trưởng biết...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Phải chăng Vũ Văn huynh đã nói cho lão biết là ngấm ngầm thả kim xà ra?...

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Dù tại hạ có ngu dại cũng không đến nỗi ngớ ngẩn như thế. Tại hạ chỉ nói là gần đây khí sắc của lão kém phần tươi đẹp, không chừng sắp mắc phải quái tật.

Tại hạ đang ở Bách Hoa sơn trang, nếu đạo huynh cảm thấy khó ở thì cứ phái người nhà tới Bách Hoa sơn trang...

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Vô Vi đạo trưởng là người thông tuệ mà Vũ Văn huynh nói mấy câu lộ liễu như vậy chẳng lẽ lão không phát giác ngay đương trường?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Có khi lão mũi trâu phát giác ngay lúc đó mà có thể thực tình chưa thấy gì. Tại hạ đứng dậy cáo từ, lão đưa ra khỏi đan thất, không thấy nói câu gì.

Kim Hoa phu nhân ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Vũ Văn huynh ngầm thả kim xà tập công Vô Vi đạo trưởng bữa nay là mấy ngày rồi?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tính cả bữa nay là bảy ngày, không hiểu nọc rắn bao giờ phát động?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Kể ra phát động rồi mới đúng. Dù nội công lão có tinh thâm thì hai ngày đầu còn ráng chịu đựng được. Đến ngày thứ ba là phải ngoạ bệnh. Nếu họ tri cơ bữa nay tất có người đến.

Đột nhiên mụ mỉm cười nói tiếp:

- Nếu trong ba ngày nữa không ai tới thì đừng tính đến chuyện liên thủ với phái Võ Đương nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo ý phu nhân thì...?

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Khi đó bọn đệ tử phái Võ Đương còn mắc bận liệu lý tang sự cho chưởng môn của họ, dĩ nhiên họ không rảnh để dính vào chuyện thị phi trên chốn giang hồ.

Thẩm Mộc Phong ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Sự tình còn chưa phát động, giả tỷ lão đạo Vô Vi đã uổng mạng thì đệ tử phái Võ Đương tất nhiên oán hận, thành ra khéo quá hoá vụng làm hư đại sự.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng tươi cười đáp :

- Tại hạ tuy đã biết nghệ thuật ở Miêu Cương lợi hại từ lâu, nhưng chưa hiểu lợi hại đến trình độ

nào?

Kim Hoa phu nhân chẳng khiêm tốn gì hết, mụ đảo mắt nhìn đối phương cười đáp:

- Con người mình mang tuyệt nghệ khó lòng tránh khỏi tính hiếu thắng. Sự thực dùng chân thực công phu để thủ thắng dĩ nhiên là hay, như cũng có khi hao phí thủ cước .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Mụ này nói xa nói gần biết bao là chuyện đường dài. Không hiểu mụ có dụng ý gì

Trong lòng đã kinh nghi, chàng ngấm ngầm nghe ra mấy người này tựu lập một nơi để mưu mô việc lớn và dường như Vô Vi đạo trưởng là người gặp độc thủ đầu tiên.

Bỗng văng vẳng có tiếng quát tháo, dường như ở tầng lầu thứ ba đã xảy chuyện gì

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên cười nói:

- Kiến thức của phu nhân cao hơn người một bực. Tam đệ ra đời chưa được bao lâu, cầu giáo ở nơi phu nhân, nhất định được lợi rất nhiều.

Kim Hoa phu nhân tủm tửn cười, vươn tay ra cầm chung rượu nhìn Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đành cầm chung rượn đặt lên môi. Ba người cùng uống cạn chung.

Mấy người cười nói tự nhiên, dường như không để tâm gì đến những tiếng quát tháo xảy ra ở tầng dưới.

Rượu đã ba tuần, Vũ Văn Hàn Đào lại lên tiếng:

- Thẩm huynh! Người tới đây đã lên được tầng lầu thứ 7, tất không phải hạng tầm thường.. .

Thẩm Mộc Phong quay ra nói:

- Nhị đệ thử xuống coi xem. Nếu người mới đến ở phái Võ Đương thì dẫn họ lên.

Chu Triệu Long vội đặt chung rượn, rảo bước xuống lầu.

Lát sau đã thấy gã dẫn một vị tiên phong đạo cốt lên. Người này là một đạo nhân dáng điệu khác phàm.

Thẩm Mộc Phong quay đầu nhìn ra thì chính là Vân Dương Tử, môn hạ phái Võ Đương nổi danh một thời.

Vân Dương Tử gương mặt vẫn tròn vành vạnh, chòm râu đen chùng xuống trước ngực. Tướng mạo y vẫn nguyên như mười mấy năm trước, không thay đói chút nào .

Thẩm Mộc Phong tuy lâu ngày không gặp mà vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay.

Vân Dương Tử là một kẻ sĩ võ lâm đều biết tiếng. Thẩm Mộc Phong không tiện thất lễ liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, chắp tay cười nói:

- Tiểu đệ tưởng ai, té ra là Vân Dương đạo huynh. Không kịp ra xa nghênh tiếp, mong đạo huynh thứ lỗi.

Thẩm Mộc Phong đã đứng dậy nghênh tiếp, Tiêu Lĩnh Vu cũng phải đứng lên theo sau hắn.

Vũ Văn Hàn Đào cùng Vân Dương Tử nguyên là chỗ quen biết từ trước nên cũng đứng dậy nghênh tiếp. Chỉ có Kim Hoa phu nhân là vẫn ngồi yên,lờ đi như không thấy.

Vân Dương Tử tiến lại hai bước nhìn Thẩm Mộc Phong cúi đầu thi lễ nói:

- Ngày trước chia tay, thấp thoáng đã mười năm có lẻ Thẩm trang chúa oai phong hơn xưa, thật là đáng mừng !

Thẩm Mộc Phong thấy y chân khí thanh nhàn, phiêu diêu thoát tục thì trong lòng ngấm ngầm bội phục. Hắn thấy đạo nhân nhã nhặn kính cẩn, bất giác cười ha hả nói:

Vị này là Vân Dương đạo trưởng oai danh vang dội ở phái Võ Đương. Tam đệ làm lễ bái kiến đi!

Tiêu Lĩnh Vu vội chắp tay nói:

- Kẻ bất tài này là Tiêu Lĩnh Vu mong được đạo trưởng chỉ giáo.

Vân Dương Tử lúc đầu ngẩn người ra một chút, rồi một bàn tay để trước ngực đáp:

- Té ra là Tiêu công tử! Bần đạo mắt kém mất rồi.

Đột nhiên đạo nhân quay lại, xoè tay ra mỉm cười nói:

- Quả nhiên có Vũ Văn thí chủ ở đây. Vậy chưởng môn sư huynh của bần đạo có cơ cứu được .

Đạo nhân đưa tay ra theo lề luật giang hồ. Đây là một cử động hiển nhiên có ý so bì công lực.

Vũ Văn Hàn Đào hơi ngạc nhiên, nghĩ thầm:

- Thằng cha lão đạo này đầu óc mê muội vẫn còn giữ tục lệ.

Lão thản nhiên không sợ hãi gì đưa tay nghênh tiếp, buông tiếng cười rộ nói:

- Bữa trước tại hạ đến núi Võ Đương bái phỏng, lại gặp lúc đạo trưởng vân du cõi ngoài...

Hai người nắm chặt tay nhau. Bàn tay Vân Dương Tử nóng bỏng. Nội lực đạo nhân không phải tầm thường nhưng Vũ Văn Hàn Đài cũng đón tiếp được.

Vân Dương Tử dường như điểm tới là thôi. Đạo nhân chỉ cầm tay một cái rồi thu nội lực về ngay, nắm lấy cánh tay Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Chưởng môn sư huynh của bần đạo rất bội phục thí chủ, đã đinh ninh dặn bần đạo đến thỉnh giáo thí chủ.

~Mộc Phong mời khách vào ngồi. Trong lòng nghi hoặc, hắn nghĩ thầm:

- Lão đạo này nói năng cùng cử động không ăn nhập gì với nhau khác hẳn thường tình, bên trong tất có điều giả trá.

Mọi người an toạ rồi, Thẩm Mộc Phong trỏ vào Kim Hoa phu nhân giới thiệu:

Vị này là Kim Hoa phu nhân ở Miêu Cương, đạo trưởng đã gặp qua chưa?

Vân Dương Tử giơ tay lên thi lễ nói:

- Bần đạo vô duyên chưa được thừa nhan, nhưng đại danh của phu nhân đã được nghe từ lâu.

Kim Hoa phu nhân cười mát hỏi:

- Nghe lời đạo trưởng vừa nói thì dường như ngọc thể của quý chưởng môn có điều khiếm an phải không?

Vân Dương Tử đáp:

- Phu nhân nói đúng đó. Tệ chưởng môn đột nhiên mắc phải quái tật thuốc nào cũng vô hiệu. Tệ chưởng môn nhớ lời Vũ Văn thí chủ đã nói là khi nào có việc cứ đến Bách Hoa sơn trang cầu giáo, nên phái bần tăng mạo muội tới đây.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Tại hạ tuy biết coi khí sắc đôi chút, nhưng về đường diệu thủ hồi xuân thì không hiểu cách châm cứu và chữa thuốc. Có điều đạo trưởng cứ yên tâm, trong Bách Hoa sơn trang của Thẩm trang chúa đây có kỳ nhân dị sỹ qua lại. Vậy việc quý chưởng môn ngọc thể khiếm an cứ hỏi tới Vũ Văn Hàn Đào là được .

Vân Dương Tử giơ tay thi lễ hỏi:

- Vũ Văn thí chủ mà tận lực giúp đỡ thì bần đạo cảm kích vô cùng.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười lạt hỏi:

- Đạo trưởng tới đây ngoài việc tìm thuốc còn điều gì khác nữa chăng?

Vân Dương Tử đáp:

- Lúc bần đạo ra đi đã hỏi chưởng môn sư huynh...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Lệnh sư huynh dặn thế nào?

Vân Dương Tử làm bộ trầm ngâm rồi đáp:

- Không có đâu... Tệ sư huynh nói là nếu kiếm được thuốc thì kiếm, vạn nhất mà kiếm không được thì...

Mọi người thấy đạo nhân ngập ngừng đều ngơ ngác.

Kim Hoa phu nhân hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Kiếm không được thì sao?

Vân Dương Tử đáp:

- Vạn nhất không cầu được lương dược thì có sự trao đổi...

Kim Hoa phu nhân nhíu cặp lông mày hỏi:

- Phái Võ Đương có báu vật gì hy hữu mà đổi được tính mạng của chưởng môn nhân?

Vân Dương Tử vẻ mặt nghiêm nghị đưa mắt nhìn từ Thẩm Mộc Phong lướt qua Vũ Văn Hàn Đào rồi ngó tới Kim Hoa phu nhân thủng thẳng đáp:

- Dĩ nhiên có báu vật đáng giá liên thành, nhưng trước hết bần đạo cần hiểu rõ các vị thí chủ sẽ cứu mạng cho tệ chưởng môn bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân cười lạt hỏi:

- Chỉ cần báu vật đó quả xứng đáng với mạng sống của Vô Vi đạo trưởng là bản nhân tự có thuốc

chữa được. Bằng báu vật đó chẳng có giá trị gì thì chỉ còn hai đường để lựa chọn.

Vân Dương Tử hỏi:

- Hai đường là những đường gì?

Kừn Hoa phu nhân thủng thẳng nói:

- Một đường là quý phái cùng Bách Hoa sơn trang liên thủ hợp tác, nghe theo mệnh lệnh của Thẩm đại trang chúa. Một đường nữa là đạo trưởng về núi Võ Đương để chuẩn bị hậu sự cho chưởng môn quý phái.

Vân Dương Tử biến sắc tựa hồ muốn nổi nóng nhưng lại nhẫn nại cười mát hỏi:

- Còn đường thứ ba nào không?

Vũ Văn Hàn Đào xen vào:

- Đạo huynh bất tất phải nóng nẩy, cứ thủng thẳng thương lượng. Thế nào cũng tìm ra được kế hoạch lưỡng toàn kỳ mỹ.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói tiếp:

- Con đường thứ ba ư? Đó là coi xem báu vật liên thành của đạo trưởng.

Đột nhiên mụ vén áo lên, thò tay vào bọc móc ra một hộp màu xanh lợt. Mụ giơ tay lên liệng ra đánh chát một tiếng trúng vào đầu cầu thang dẫn lên lầu. Cái hộp bị vỡ tan.

Cử động của mụ ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Chẳng những Vân Dương Tử không hiểu ra sao, mà cả Thẩm Mộc Phong và Vũ Văn Hàn Đào cũng sinh lòng ngờ vực, bất giác chú ý nhìn ra.

Quần hào ngó tới đều chấn động tâm thần.

Nguyên cái hộp màu xanh bể rồi, tám con nhện sắc đen nhảy ra chạy lui chạy tới .

Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã dệt thành tấm lưới ở đầu cầu thang.

Dưới ánh đèn sáng, màng nhện hiện ra màu xanh lơ.

Tám con nhện đen chia nhau ra đứng trên tấm màng nhện.

Kim Hoa phu nhân đưa bàn tay mặt trắng như tuyết lên vuốt mớ tóc xoã xuống cười nói:

- Dù các vị không nhận ra những con nhện sắc đen kia là độc vật đáng sợ thế nào thì cũng trông

thấy trên tấm lưới xanh lè khác thường của nó. Đừng nói người bị chúng cắn, mà chỉ để tấm lưới kia dính vào mình một chút cũng đủ chết người...

Mụ nhơn nhơn đắc ý nổi lên tràng cười rất tươi nói tiếp :

- Ở Trung Nguyên bạn hữu võ lâm thường đồn đại bọn phụ nữ Miêu Cương chuyên nghề nuôi trùng độc, nhưng họ không biết ngoài việc nuôi trùng độc còn có thể chế được độc dược nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên hỏi xen vào:

- Trên màng nhện kia dù có chất kỳ độc, nhưng chưa chắc đã hạ sát được người.

Giả tỷ câu này mà người khác nói ra tất làm cho Kim Hoa phu nhân phẫn nộ vô cùng, nhưng đây lại do miệng Tiêu Lĩnh Vu thì tình thế lại khác hẳn. Chẳng những mụ không tức giận mà còn mỉm cười dịu dàng hỏi:

- Tiêu huynh đệ đã nói vậy tất là có cao kiến phải không?

Thẩm Mộc Phong toan lớn tiếng ngăn cản Tiêu Lĩnh Vu phải im lặng, nhưng thấy Kim Hoa phu nhân chẳng có ý gì giận chàng, hắn lại không ngăn cản nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Những con nhện đó dù có chất kỳ độc, nhưng chúng cử động chậm chạp thì rượt theo người thế nào được . Đến tấm màng nhện thì lại càng bất lực. Chỉ một cơn gió thổi cũng đủ làm rách tan. Chẳng lẽ nó chống lại được phát chưởng của nội gia ư?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Câu hỏi hay lắm! Kể ra tiểu huynh đệ nghĩ cũng chu đáo, đáng tiếc là giống nhện độc này sinh sản ở Miêu Cương, chẳng những nó độc vô cùng mà chất tơ cũng rất bền bỉ. Nó hành động tuy chậm chạp một chút, nhưng khi đã dệt thành màng lưới rồi thì chẳng thể coi thường được. Tiểu huynh đệ không tin thử phóng chưởng mà coi !

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

Ngày trước Vân Dương Tử có ơn cứu mạng ta. Coi tình hình bữa nay rất nguy hiểm. Nếu ta không tìm cách giúp một tay thì e rằng y khó lòng rời khỏi Vọng Hoa lâu này...

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong nói:

- Tam đệ của tại hạ chưa hiểu việc đời, ra tay không biết nặng nhẹ, mong rằng phu nhân thử một chưởng coi.

Nguyên Thẩm Mộc Phong là tay xảo quyệt phi thường, tuy hắn thấy tấm màng nhện này có khác tấm màng nhện thông thường, nhưng hắn lại nghĩ tới nội lực của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ thâm hậu, chàng mà đánh rách tấm màng nhện thì sẽ làm mất thể diện của Kim Hoa phu nhân rồi đưa mụ đến chỗ thẹn quá hoá giận.

Tuy mụ đã hết sức mô phỏng cách sinh hoạt của người Hán, nhưng mụ vốn xuất thân ở Miêu Cương, vẫn sợ người Hán uy hiếp đại cục. Vả lại nếu Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng không đánh rách được màng lưới thì cũng bẽ mặt.

Ngờ đâu Kim Hoa phu nhân cười lạt nói:

- Vậy xin mời Thẩm đại trang chúa phóng chưởng thử coi.

Thẩm Mộc Phong hơi sửng sốt, quay lại ngó Vân Dương Tử cười nói:

- Bọn tại hạ đều là chỗ hảo hữu liên kết, nếu phóng chưởng không rách màng nhện thì e rằng Vân Dương đạo trưởng không phục. Theo ý tại hạ chi bằng mời Vân Dương đạo trưởng tự tay phóng chưởng để xem kết quả thì mới tâm phục.

Thẩm Mộc Phong thật là nham hiểm. Hắn đã không chịu phóng chưởng lại muốn đổ trách nhiệm lên đầu Vân Dương Tử.

Kim Hoa phu nhân chuyển động cặp thu ba nói:

- Phải rồi! Để lão đạo mũi trâu thử phóng một chưởng cho y mở rộng tầm mắt.

Vân Dương Tử lo cho nỗi yên nguy của chưởng môn sư huynh đành phải nhẫn nhục, ngửng đầu ngó tấm màng nhện rồi từ từ giơ tay lên nói:

- Đã vậy bần đạo tưởng cung kính không gì bằng tuân mệnh.

Đạo nhân vung tay mặt phát huy bốn thành chân lực xô ra.

Chẳng những Vân Dương Tử mà cả bao nhiêu người trong nhà đều nhận thấy tấm màng nhện mong manh thì làm sao chống được chưởng lực nội gia mà chẳng rách tan bay đi?

Ngờ đâu sự tình biến hoá lại khác hẳn với sự tiên liệu của quần hào . Chưởng lực của Vân Dương Tử đánh trúng tấm màng nhện rồi nhưng lũ nhện đen đậu ở trên lưới đột nhiên bay lên không, miệng nhả tơ độc xông về phía phát chưởng phóng ra để tìm Vân Dương Tử.

Tấm màng nhện kia bị chưởng lực rung động tung lên hạ xuống mấy lần nhưng chẳng hề gì.

Biến diễn này dĩ nhiên khiến Vân Dương Tử giật mình kinh hãi. Cả Thẩm Mộc Phong cũng khiếp

sợ thất sắc.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Đạo trưởng hãy coi chừng! Nếu tơ độc đó mà dính vào người hoặc bị lũ nhện cắn là thương thế của đạo trưởng còn nghiêm trọng hơn của lệnh sư huynh nhiều.

Giữa lúc mụ nói câu này, tám con nhện đen kia đã mở rộng tấm lưới về phía bốn bức tường và lên nóc nhà.

Những con nhện này coi cử động chậm chạp, nhưng lúc chúng bò trên đường tơ thì lại mau lẹ phi thường. Những sợi tơ độc dài mãi ra đi gần tới chỗ Vân Dương Tử.

Vân Dương Tử xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một cái nói:

- Nếu phu nhân không ngăn cản giống độc vật kia thì e rằng bấn đạo lỡ tay hại chúng mất.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói:

- Nếu đạo trưởng tự tin có thể đánh chết chúng thì cứ việc ra tay.

Vân Dương Tử đáp:

- Phu nhân đã dạy thế thì bần đạo thử coi.

Đạo nhân nhằm con nhện đang bò tới rung tay một cái, thanh trường kiếm điểm lẹ tới

Thẩm Mộc Phong đột nhiên hất tay một cái. Một dây chỉ lực vọt ra bắn về phía trường kiếm của Vân Dương Tử.

Thanh trường kiếm trong tay Vân Dương Tử sắp đâm trúng con nhện đen thì đột nhiên phải hạ thấp xuống suýt nữa tuột tay. Đạo nhân không khỏi chấn động tâm thán.

Bên tai đạo nhân nghe rõ thanh âm lạnh lẽo của Thẩm Mộc Phong cất lên hỏi:

- Đạo trưởng đến tệ trang vì việc cứu mạng cho lệnh sư huynh hay để phô trương võ học?

Vân Dương Tử nghĩ thầm trong bụng:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại Huyết Ảnh Tử Thẩm Mộc Phong bản lãnh kinh người nay xem ra quả đúng như vậy. Nguyên một luống ám kình của hắn ta đã khó lòng bì kip.

Chương 42: Vân Dương Tử Tính Bề Trao Đổi

Vân Dương Tử nghĩ vậy liền đáp:

- Công lực đàn chỉ của Thẩm đại trang chúa quả nhiên không phải tầm thường.

Thẩm Mộc Phong thấy tấm màng nhện mỗi lúc một rộng lớn từ nóc nhà buông xuống đã gần tới bàn tiệc thì không nhịn được nói:

- Xin phu nhân tìm cách ngăn cản mấy con độc vật đó lại, đừng để chúng dùng lưới độc bao phủ cả căn phòng này.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Tuy giống nhện đó là vật kịch độc nhưng nó không phải là người. Chỉ cần vị đạo trưởng kia lùi lại phía sau hai bước, nó không tìm thấy người để tập kích là tự nhiên dừng lại không chăng rộng lưới nữa.

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả nói:

- Xin đạo trưởng lùi lại ba bước được chăng? Sinh tử là việc lớn, tưởng đạo trưởng bất tất phải bực mình với mấy con nhện.

Vân Dương Tử nghĩ tới sinh mạng của sư huynh nguy trong sớm tối, mục đích y tới đây là để tìm thuốc. Nếu không nhẫn nại được việc nhỏ thì hỏng việc lớn. Tuy y bị Vũ Văn Hàn Đào nói móc cũng đành nhẫn nại lùi lại hai bước .

Mọi người trong nhà đều chú ý nhìn mấy con nhện đen. Quả nhiên thấy chúng đã dừng lại vì không tìm thấy mục tiêu.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Mấy con nhện độc của phu nhân đã khiến cho tại hạ mở rộng tầm mắt. Quả nhiên chúng là giống vật thông linh. Trên tiệc rượu mà có mấy giống độc vật thật mất vẻ trang nhã. Xin phu nhân thu chúng lại được chăng?

Kim Hoa phu nhân cười hỏi:

- Đại trang chúa quả nhiên có mắt hơn người. Những con nhện này không những tuyệt độc mà chúng còn có linh tính. Nếu huỷ diệt chúng đi há chẳng đáng tiếc ru?

Thẩm Mộc Phong chấn động tâm thần tự nghĩ:

- Lưới độc đã lan ra nửa phòng. Cửa thang lầu cũng bị phong toả mà không thu lại được thì ra bọn mình bị hãm ở đây. Không trách người ta nói: độc địa nhất là lòng dạ đàn bà. Không chừng mụ mượn cơ hội này đưa bọn mình vào bẫy.

Hắn là người tâm cơ thâm trầm, tuy đã sinh lòng ngờ vực nhưng ngoài mặt vẫn không lộ vẻ gì.

Hắn tủm tỉm cười hỏi:

- Sao? Thế ra không có cách nào thu hồi những con nhện này ư?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại:

- Có hai biện pháp nhưng không hiểu dùng thứ nào thì hơn?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Xin phu nhân hãy nói rõ cả hai biện pháp để bọn tại hạ thêm rộng kiến văn.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Cởi nhạc cần tới người treo nhạc. Đạo trưởng đây làm cho chúng tức giận thì xin vị đó cho thứ gì để nuôi chúng.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Biết cho thứ gì bây giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hay nhất là một cánh tay. Bằng không thì chặt ba đầu ngón tay cũng được...

Vân Dương Tử hắng dặng một tiếng rồi hỏi lại:

- Nếu bần đạo không ưng thì sao?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Nếu vậy thì phải dùng đến ruột gan đạo trưởng để nuôi chúng.

Lời nói của mụ sắc bén thảm khốc, song nét mặt vẫn tươi cười, tựa hồ không có chuyện gì.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Vân Dương Tử cười nói:

- Vân Dương đạo huynh ở xa đến là khách. Thẩm Mộc Phong này là chủ nhân.

Nếu đối đãi với tân khách như vậy thì tại hạ còn ra thế nào.

Hắn vỗ tay một cái, một ả nữ tỳ xinh đẹp mặc áo màu lục chạy ra.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm trang lạnh lùng hỏi:

- Tên ngươi là gì?

Nữ tỳ đáp :

- Tiểu tỳ là Hà Hoa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Bản trang chúa muốn mượn ngươi một thứ, ngươi có ưng thuận không?

Hà Hoa đáp:

- Trang chúa đã có lệnh, khi nào tiểu tỳ dám từ chối?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm ! Ngươi hãy chặt cánh tay trái đưa đây!

Hà Hoa ngơ ngác đáp:

- Nô tỳ từ ngày vâng lệnh đến trông coi Vọng Hoa lâu, chưa có điều gì lầm lỗi...

Thẩm Mộc Phong nói:

- Cái đó ta biết rồi.

Hắn đưa mắt nhìn Chu Triệu Long hỏi:

- Nhị đệ có đem theo thanh truỷ thủ đi không?

Chu Triệu Long khom lưng đứng dậy móc lấy thanh truỷ thủ trong mình kính cẩn đưa ra.

Thẩm Mộc Phong đón lấy thanh truỷ thủ đặt lên bàn nói:

- Ngươi tự động thủ đi!

Tiêu Lĩnh Vu bầu máu nóng sôi lên sung sục.

Chàng xúc động hỏi:

- Đại ca ! Sao tự nhiên vô cớ đại ca lại bắt y chặt tay?

Thẩm Mộc Phong vươn tay ra khẽ vỗ vai Tiêu Lĩnh Vu hai cái ngắt lời:

- Tam đệ không nên dính vào. Chẳng lẽ lại để Vân Dương đạo trưởng tự chặt tay ư?

Hà Hoa dường như tự biết không thể tránh khỏi. Thị nghiến răng với lấy thanh truỷ thủ đặt trên bàn nói:

- Mệnh lệnh của trang chúa, nô tỳ đau đám chẳng tuân theo.

Vân Dương Tử cầm thanh trường kiếm chẹn lấy thanh truỷ thủ rồi nói:

- Cô nương hãy khoan. Bần đạo có mấy lời muốn nói

Thẩm Mộc Phong nói:

- Xin đạo trưởng cho hay.

Vân Dương Tử nói:

- Bần đạo gây ra sự tình, đâu lại để cho một cô gái vô tội phải gánh. Nếu muốn bần đạo tự chặt cánh tay cũng chẳng khó gì, chỉ xin trang chúa giao thuốc giải cho.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Thuốc giải thì có đây, nhưng không phải ở nơi Thẩm đại trang chúa.

Vân Dương Tử hỏi:

- Thế thì ở nơi phu nhân hay sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ngoài bản nhân, trên thế gian e rằng không có người thứ hai nào có nữa.

Vân Dương Tử hỏi:

- Xem chừng chưởng môn sư huynh của bần đạo cũng bị độc vật của phu nhân ám toán?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đạo trưởng muốn biết thì bản nhân nói cho nghe cũng không sao.

Vân Dương Tử nói:

- Bần đạo rửa tai nghe đây.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Độc vật là của bản nhân, nhưng đã mượn tay Vũ Văn huynh thả ra.

Vân Dương Tử vẻ mặt biến đổi mấy lần rồi nói:

- Nếu phu nhân chịu cho thuốc giải thì bần đạo tự nguyện chặt tay.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đằng nào ra đằng ấy. Sao hai việc lại hợp nhất được.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng, hồng quang vọt lên, máu đổ chan hoà. Cánh tay trái của Hà Hoa đã bị đứt từ khuỷu tay.

Nguyên Vân Dương Tử đang nói chuyện với Kim Hoa phu nhân thì Hà Hoa đột nhiên cầm truỷ thủ tự chặt tay trái mình.

Tiêu Lĩnh Vu mắt sáng như điện nhìn chằm chặp vào mặt Kim Hoa phu nhân nói:

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói nhện ăn thịt người bao giờ.

Chàng giơ tay điểm huyệt chỉ huyết cho Hà Hoa.

Thẩm Mộc Phong cám cánh tay của Hà Hoa đưa cho Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Chẳng hiểu cánh tay này có dùng được chăng?

Kim Hoa phu nhân đón lấy đáp:

- Dĩ nhiên là dùng được...

Mụ đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải chăng tiểu huynh đệ muốn coi cho biết? Vậy tiểu huynh đệ hãy lưu tâm.

Mụ vung tay một cái, liệng cánh tay gãy về phía màng nhện.

Cánh tay lăn lóc trên màng lưới một lúc rồi dừng lại.

Tám con nhện đen chạy lại nhanh như chớp bâu vào cánh tay trắng như tuyết.

Cánh tay từ từ khô dần lại dường như máu huyết đã bị tám con nhện hút hết sạch.

Tiêu Lĩnh Vu biến đổi sắc mặt buông tiếng nói:

- Loài nhện hút máu!

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Phải rồi ! Loài nhện hút máu này độc tuyệt thiên hạ. Tiểu huynh đệ ! Bữa nay ngươi đã được mở rộng tầm mắt chưa?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cực kỳ kinh hãi. Chàng càng sinh lòng chán ghét Kim Hoa phu nhân, nghĩ thầm trong bụng:

- Lòng dạ người đàn bà này tàn độc hơn rắn rết...

Thẩm Mộc Phong trước nay mừng giận không lộ ra ngoài mặt. Nhưng nay hắn thấy nhện hút máu là một kỳ sự không khỏi biến sắc. Hắn khẽ buông tiếng thở dài nói:

- Tiểu đệ nghe tiếng Kim Hoa phu nhân là tay cao thủ thứ nhất về bách độc ở Miêu Cương đã lâu mà bây giờ mới được thấy là một.

Kim Hoa phu nhân giơ bàn tay ngọc trắng như tuyết vuốt lại tóc trên đầu cười nói:

- Thẩm đại trang chúa quá khen mà thôi. Bản nhân tuy ở chốn biên thuỳ xa lánh nhưng thường đi lại với các nhân vật võ lâm Trung Nguyên, được nghe danh Thẩm đại trang chúa mình mang võ công tuyệt thế. Chẳng hiểu đại trang chúa có thể phô bày một vài ngón để tiện thiếp rộng bề kiến văn được chăng?

Tuy mụ là người man di ở đất Miêu Cương nhưng nói năng văn nhã, thanh âm trong trẻo, giống như phong độ phụ nữ ở Trung Nguyên.

Thẩm Mộc Phong nghĩ thầm:

- Mụ bức bách ta trình diễn võ công không hiểu có dụng ý gì? Người đàn bà này nhan sắc mê hồn

mà toàn thân đầy chất kịch độc. Tuy chưa rõ bản lãnh mụ ra sao, song tâm cơ thâm hiểm đã lộ ra rồi. Mình phải phòng ngừa mới được.

Tuy hắn hồi hộp trong lòng mà ngoài miệng vẫn tươi cười đáp:

- Kỹ thuật nhỏ mọn của tiểu đệ chỉ sợ làm nhơ mắt phu nhân. Ngày tháng còn dài, thế nào cũng có lúc tại hạ sẽ biểu diễn tài mọn để phu nhân coi. Hiện giờ quý khách ở xa đến, tiểu đệ mà không dấu cái vụng về thì e rằng mình bị coi là kẻ ngông cuồng hợm hĩnh.

Kim Hoa phu nhân cười mát nói:

- Thẩm đại trang chúa nói thế cũng phải. Vậy bây giờ chúng ta thương nghị ngay

vấn đề khẩn yếu.

Nữ tỳ Hà Hoa tuy đã được Tiêu Lĩnh Vu điểm huyệt chỉ huyết nhưng chỗ tay bị chặt đau không chịu nổi, sắc mặt thị lợt 'lạt, mồ hôi toát rà lạnh ngắt. Thị đã biết rõ luật lệ ở Bách Hoa sơn trang rất đỗi nghiêm khắc nên phải cố nghiến răng chịu đựng đứng yên không nhúc nhích mà cũng không dám lên tiếng.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Hà Hoa nói:

- Ngươi hãy lui về nghỉ ngơi mộc lúc.

Hà Hoa nghiêng mình đáp :

- Tạ ơn trang chúa.

Rồi trở gót từ từ cất bước.

Tuy thị đã cố sức bình tĩnh, giữ bước đi cho ngay ngắn, nhưng nỗi đau khiến cho người thị run lên, cất bước lảo đảo.

Vân Dương Tử thấy tình trạng Hà Hoa như vậy, trong lòng rất đỗi buồn rầu.

Tám con nhện kỳ độc hút hết máu ở cánh tay Hà Hoa rồi nằm yên không nhúc nhích.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Vân Dương Tử cười hỏi:

- Võ Đương là một môn phái tôn cao trên chốn giang hồ mà địa vị của đạo trưởng ở phái này cũng xuýt xoát Vô Vi đạo trưởng. Vô Vi đạo trưởng đã phái đạo huynh đến tệ trang chắc là có đủ toàn quyền hành động?

Vân Dương Tử đáp:

- Bần đạo vâng lệnh tệ chưởng môn tới đây chỉ hạn chế ở việc trao đổi thuốc giải chức không đề cập tới vấn đề khác .

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Trường hợp mà lệnh sư huynh bất hạnh tạ thế thì chức chưởng môn phái Võ Đương không phải đạo trưởng thì còn ai vào đấy?

Vân Dương Tử đáp:

- Môn phái nào cũng có lề luật về cách truyền tiếp ngôi chưởng môn, nhưng dường như nó không liên quan đến người ngoài.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi:

- Nếu tại hạ giúp được lão huynh trong công cuộc lên kế tiếp đảm nhiệm chức chưởng môn phái Võ Đương thì đạo huynh nghĩ sao?

Vân Dương Tử nghiêm trang nói:

- Nhân tài bản môn rất đông. Nếu tệ chưởng môn không may bị chất độc phát tác phải từ trần thì ngôi chưởng môn cũng không đến tay bần đạo . Vụ này chẳng dám phiền đại trang chúa phải nhọc lòng.

Thẩm Mộc Phong thấy không thể đem lợi nhử mồi Vân Dương Tử để y nương tựa vào Bách Hoa sơn trang, bất giác biến sắc nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta hãy bàn về việc sinh tử của lệnh sư huynh.

Vân Dương Tử nói:

- Chính vì việc đó mà bần đạo tới đây.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Đạo huynh đây tính cách cao ngạo, không thể thương lượng với chúng ta về công việc khác. Vậy phu nhân nói chuyện thuốc giải với y đi.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Mọi việc đều do Thẩm trang chúa quyết định, tiện thiếp nhất nhất tuân theo.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phu nhân dạy quá lời! ...

Hắn đảo mắt nhìn Vân Dương Tử hỏi:

- Không hiểu đạo trưởng muốn đánh đổi vật gì để lấy thuốc giải cho lệnh sư huynh?

Vân Dương Tử đáp:

- Chắc là trang chúa không chịu nhận vật thông thường rồi...

Thẩm Mộc Phong cười ha hả ngắt lời:

- Địa vị của Vô Vi đạo trưởng thế nào ai cũng biết cả. Vậy vật thông thường làm sao mà đánh đổi được sinh mạng của lão nhân gia?

Vân Dương Tử hỏi:

- Giá trị cuốn Tam kỳ chân quyết thế nào?

Thẩm Mộc Phong ngơ ngác hỏi lại:

- Tam kỳ chân quyết của quý phái hay sao?

Vân Dương Tử nghiêm nghị đáp :

- Cuốn đó tuy ở trong tệ phái nhưng theo lời sư huynh thì những môn võ công ghi trên sách này không hợp với hệ thống bản môn. Sự thật đó là cuốn kỳ thư nhưng lại khích liệt thái quá nên người bản môn không ai học .

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vô Vi đạo trưởng bản tính cố chấp lại rất tin cậy vào võ học của quý phái.

Những bậc chính tông thường không muốn dính líu phức tạp. Phải vậy chăng?

Vân Dương Tử ngắt lời:

- Bần đạo chỉ hỏi giá trị của nó thế nào?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tam kỳ chân quyết tuy liệt vào hàng võ lâm chi bảo nhưng đem so với tính mạng của quý

chưởng môn thì hiển nhiên chưa đủ phân lạng.

Vân Dương Tử trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi tiếp :

- Thêm vào bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" được chăng?

Thẩm Mộc Phong dương mắt lên hỏi lại:

- Đạo huynh bảo sao?

Tai mắt Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn mà Vân Dương Tử lại nói lớn, mọi người trong nhà đều nghe rõ. Có lý đâu hắn lại không nghe thấy? Nguyên là hắn không nhịn được buột miệng hỏi lại.

Vân Dương Tử nhắc lại:

- Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử".

Thẩm Mộc Phong từ từ di động thân hình hỏi:

- Nhưng không hiểu có phải là chân bản không?

Vân Dương Tử đáp:

- Tranh về Ngọc Tiên Tử khắp thiên hạ chỉ có một bức thì dĩ nhiên không phải là của giả.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên xen vào hỏi:

- Ngọc Tiên Tử là nhân vật thế nào? Bức vẽ đó có chi ly kỳ?

Thẩm Mộc Phong đáp: .

- Phu nhân có điều chưa rõ. Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" là một kỳ vật nổi tiếng ở võ lâm Trung Nguyên. Người ta đồn bức hoạ đó do một tay thần hoạ từ trăm năm trước để lại, nét bút linh động như người thật. Nhà thần hoạ đó tính nết quái dị,không muốn để những bức hoạ tuyệt thế lưu truyền ở nhân gian nên đã đem bao nhiêu tranh vẽ của mình đốt hết. Chỉ còn sót lại nhất bức bán hoạ lưu truyền ở thế gian.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý lắng tai nghe mà vẫn không hiểu liền hỏi xen vào:

- Nhất bức bán hoạ là thế nào?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Nguyên lúc nhà thần hoạ đốt tranh vẽ, chỉ còn lại bức "Ngọc Tiên Tử" chưa bị thiêu huỷ rồi lưu

lại thế gian. Bức đó còn nguyên vẹn. Còn nhất bức bán hoạ theo lời đồn là bức tranh cháy mất một nửa, còn một nửa bị một cao nhân nấp gần đó muốn tranh cướp nên đã ngấm ngầm cách không phóng chưởng hất bay ra ngoài nhà. Nhà thần hoạ thấy còn nửa bức tranh chưa cháy hết đã bay đi thì tức giận vô cùng. Y cũng là một tay võ công ghê gớm liền đề tụ công lực phóng chưởng đánh chết đồng đạo ẩn nấp kia...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài ngắt lời: .

- Nếu vậy thì nhà thần hoạ đó thật là quái dị ! Tại sao y không chịu để những hoạ bút tuyệt thế lưu truyền ở thế gian?

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp :

- Nếu nhà thần hoạ kia để lại hàng ngàn hàng vạn bức danh hoạ thì người không còn coi đó là báu vật nữa.

Rồi hắn quay sang hỏi Vũ Văn Hàn Đào: .

- Vũ Văn huynh ẩn cư tại Toàn cơ thư lâu đọc thiên kinh vạn quyển, chân đi ngắm cảnh danh lam hàng vạn dặm, dĩ nhiên kiến thức cao cường hơn tiểu đệ, có hiểu nửa bức vẽ đó thế nào không?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì đó là bức "Chúng tinh phụng nguyệt đồ". Thật đáng tiếc nhà thần hoạ đó phí bao nhiêu tâm huyết mà nửa vầng trăng đã bị lửa thiêu rồi, chỉ còn lại mười hai chòm sao .

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vũ Văn huynh quả nhiên kiến văn quảng bác. Tiểu đệ cũng nghe nói đúng là bức "Chúng tinh phụng nguyệt đồ", chỉ khác ở chỗ người ta đồn còn lại có mười một chòm sao rưỡi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu nhà thần hoạ đã phóng chưởng đánh chết người kia sao không chạy theo bắt lại nửa bức tranh chưa cháy?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nhà thần hoạ cũng bị trọng bệnh sắp ngừng thở phải thu bao nhiêu dư lực trong lúc phẫn nộ mới đánh được một đòn. Bệnh thế của y càng phát tác mau hơn rồi không cử động được nữa. Bức tranh kia bị hất tung bay ra ngoài nhà rồi gió thổi bay đi. Nhà thần hoạ toan cất bước đuổi theo đã lăn ra chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Y tốn bao nhiêu tâm huyết mà sao chỉ để lại một bức "Ngọc Tiên Tử"? Y đã đốt sao không đốt hết?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" y gom góp tinh lực nửa đời người mới vẽ nên. Tuy y không muốn lưu lại nhưng e rằng cũng không nhẫn tâm tiêu huỷ...

Vũ Văn Hàn Đào ngắt lời:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì bức hoa "Ngọc Tiên Tử" còn bao quát một thiên cố sự về tình ái. Tin đồn quả có người thật ở trong bức vẽ là đáng tin lắm, vì nhà thần hoạ kia thiên tính có cao xa, thủ bút có kỳ diệu đến đâu cũng không thể tưởng tượng ra được gương mặt Ngọc Tiên Tử trong bức vẽ.

Vân Dương Tử trong lúc nóng nảy về nỗi an nguy của chưởng môn sư huynh,không nhịn được nữa ngắt lời:

- Những lời cao luận của hai vị khiến bấn đạo rất thích nghe, nhưng tệ sư huynh tính mạng nguy trong sớm tối. Hai cái đó đều là vật báu có giá trị liên thành.

Vậy việc trao đổi thuốc giải xin Thẩm trang chúa quyết định sớm cho để bần đạo được yên lòng.

Thẩm Mộc Phong ngửng đáu nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Theo ý kiến của tại hạ thì pho Tam kỳ chân quyết và bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" đáng trọng hơn tính mạng của Vô Vi đạo trưởng, không hiểu ý phu nhân nghĩ sao?

Kim Hoa phu nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Tiện thiếp cũng có một lời thỉnh cầu, chẳng hiểu trang chúa có ưng không?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phu nhân cứ việc nói ra. Sức tại hạ mà1àm được là ưng chịu liền.

Kứn Hoa phu nhân cười nói:

- Tiện thiếp chính ra không có điều gì yêu cầu. Thuốc giải có giao cho đạo trưởng hay không hoàn toàn do trang chúa quyết định. Nhưng tiện thiếp nghe hai vị nói bức "Ngọc Tiên Tử" là báu vật thiên hạ vô song, tiện thiếp động tính hiếu kỳ...

Thẩm Mộc Phong vốn người trầm tĩnh mà lúc này cũng không khỏi biến sắc hỏi:

- Phải chăng phu nhân muốn lấy bức "Ngọc Tiên Tử"?

Kứn Hoa phu nhân đáp:

- Chính là thế đó. Chẳng hiểu trang chúa có ưng thuận hay không?

Bầu không khí trong nhà bỗng biến thành trầm tĩnh, yên lặng đến nỗi nghe rõ cả hơi thở cùng tiếng tim đập.

Kim Hoa phu nhân bật lên tràng cười khanh khách nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ có muốn biết Bạch tuyến nhi của ta đây uy lực thế nào không?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng chán ghét mụ, nhưng không dằn khỏi tính hiếu kỳ liền hỏi lại:

- Bạch tuyến nhi là vật gì?

Kim Hoa phu nhân lấy trong bọc ra một cái hộp ngọc dài chừng hơn ba thước,đường kính không đầy nửa tấc. Mụ cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ trông rõ rồi chứ?

Mụ vẫy bàn tay ngọc một cái, một tia bạch quang từ trong hộp ngọc bắn ra rồi xoay chuyền trên không, rớt xuống chiếu tiệc.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thì thấy đó là một con rắn nhỏ sắc trắng. Nửa dưới nó cuốn lại như một cái thớt nhỏ. Nó dựng đầu lên, lưỡi đỏ thè ra thụt vào. Nó nhìn quanh bốn mặt không lộ vẻ gì sợ quần hào, tưởng chừng mình nó là độc tôn.

Kim Hoa phu nhân lại móc trong bọc ra một cái hộp sứ màu xanh lợt. Mụ mở nắp rồi liệng hộp lên trên tấm màng nhện. Miệng mụ khẽ hú lên những tiếng hú quái gở.

Tám con nhện đang nằm trên cánh tay khô queo nghe tiếng hú lần lượt chạy vào trong hộp ngọc.

còn một con sau cùng chưa kịp chui vào, Kim Hoa phu nhân khẽ hú một tiếng,nó liền dừng lại.

Bỗng thấy bóng trắng thấp thoáng. Con Bạch tuyến (rắn trắng) đậu trên bàn tiệc đột nhiên bay vọt lên nhảy xổ vào tấm màng nhện.

Chương 43: Vướng Lời Thề Hào Kiệt Lo Buồn

Con nhện đen thuộc loại cao cẳng. Nó đứng thẳng lên coi rất dữ dội, nhưng vừa ngó thấy con rắn trắng thì đột nhiên co rúm lại.

Con rắn trắng nhỏ thè lưỡi ra cuốn lấy con nhện vào miệng rồi nuốt xuống.

Quần hào thấy màn kịch rắn nhện tàn sát nhau đều biến sắc.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi thủng thẳng bước tới đậy nắp hộp sứ lại. Trong hộp còn bảy con nhện. Mụ cất hộp vào bọc.

Con rắn trắng nhỏ nuốt con nhện đen rồi rít lên mấy tiếng. Những vẩy trắng trên mình nó dựng đứng cả lên.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên vung tay một cái. Con rắn lại nhảy xuống bàn tiệc .

Nó đảo mắt nhìn quanh, cái lưỡi đỏ hỏn vẫn thò ra thụt vào như muốn tìm người để cắn.

Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi nghĩ thầm:

- Con rắn nhỏ này nhảy nhót nhanh như vậy thật khiến người ta khó nỗi đề phòng.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Tại hạ xin chịu lời phu nhân.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Đại trang chúa quả nhiên là người khảng khái. Tiện thiếp tất phải báo đền.

Mụ giơ cái hộp ngọc lên, miệng phát ra tiếng hú quái dị. Con rắn trắng lại chui vào trong hộp.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt âm trầm bỗng lộ ra một nụ cười hỏi:

- Vân Dương đạo huynh! Chúng ta đã nói với nhau một lời, không hiểu bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" và cuốn Tam kỳ chân quyết hiện giờ ở đâu?

Vân Dương Tử đáp:

- Những cái đó hiện không có ở trong mình bần đạo.

Thẩm Mộc Phong cười ruồi hỏi:

- Thẩm mỗ cũng tiên liệu như vậy. Xin đạo trưởng nói về cách trao đổi để chúng ta đi tới cuộc giao dịch công bằng.

Kim Hoa phu nhân xen vào:

- Nếu trong vòng mười hai giờ mà lệnh sư huynh không uống thuốc giải, chất độc xâm nhập vào nội tạng thì dù có lấy thuốc giải cũng không cứu chữa được nữa.

Vân Dương Tử đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi hỏi:

- Hiện giờ là giờ gì?

Thám Mộc Phong đáp:

- Đã hết canh tư sang đến canh năm, tức là cuối giờ dần đầu giờ mão.

Vân Dương Tử nói:

- Bữa nay vào khoảng giờ ty, giờ ngọ, bần đạo cưỡi một con thuyền nhỏ chờ các vị ở Tam Liễu Loan. Hai bên không được mang theo nhiều người mà chỉ cưỡi một con thuyền nhỏ hội ngộ trên sông để cùng nhau trao đổi.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm ! Nhưng không hiểu hai bên ấn định mấy người tham dự?

Vân Dương Tử đáp:

- Mỗi bên bốn người là cùng, không được nhiều hơn.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Xin theo ý đạo trưởng.

Vân Dương Tử lạnh lùng nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Tệ sư huynh đối đãi với tiên sinh rất lịch sự, không ngờ lại trúng phải ám toán của Vũ Văn tiên sinh.

Vũ Văn Hàn Đào bật lên tiếng cười khô khan nói:

- Những người giang hồ đều trông vào tài năng để đấu lực đấu trí. Lệnh sư huynh tỏ ra kính trọng tại hạ cũng là có chỗ dụng tâm chứ không phải vì tình nghĩa.

Vân Dương Tử cười lạt nói:

- Nếu tệ sư huynh mà không qua khỏi thì Vũ Văn tiên sinh có thể coi là thủ phạm trong vụ này.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đạo huynh quá khen rồi!

Vân Dương Tử đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

- Bần đạo xin cáo biệt.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Chu Triệu Long nói:

- Phiền nhị đệ tiễn chân Vân Dương đạo trưởng thay ta.

Chu Triệu Long đứng dậy chắp tay nói:

- Xin mời đạo trưởng !

Vân Dương Tử không khiêm nhượng gì nữa, trở gót đi ngay.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng lên quát:

- Hãy khoan! Chất độc ở màng nhện kia rất ghê gớm! Nếu hai vị bị tơ dính vào thì e rằng lại chết trước Vô Vi đạo trưởng.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Cảm phiền phu nhân đưa các vị xuống lầu.

Nguyên chỗ cửa lên lầu vẫn còn màng nhện chằng chịt bít mất lối đi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đây là chỗ nghỉ ngơi của đại trang chúa, nếu để tấm lưới này lại há chẳng thành một quan ải hiểm trở. Huỷ đi cũng thật đáng tiếc .

Thẩm Mộc Phong nhíu cặp lông mày cười đáp :

- Bách Hoa sơn trang tuy không phải là tường đồng vách sắt nhưng cách phòng bị cũng đủ để

chống địch. Thịnh tình của phu nhân tại hạ xin tâm lãnh.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đã thế thì tiện thiếp xin tuân lệnh trừ khử tấm màng nhện kia đi.

Kim Hoa phu nhân gót sen thoăn thoắt tiến lại.

Quần hào trong nhà ai cũng ngưng thần chú ý xem mụ trừ khử tấm màng nhện kia bằng cách nào.

Thẩm Mộc Phong tâm cơ thâm trầm. Hắn muốn cho mụ trừ khử tấm màng nhện là có ý để coi phương pháp hành động của mụ đặng ngày sau biết cách phá giải.

Bỗng thấy Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc móc ra một thanh đoản kiếm sắc vàng dài chừng hơn thước. Mụ vung tay một cái, một làn khó xanh lấp loáng loá lên. Tấm màng nhện bịt kín cửa thang bỗng biến đâu hết sạch.

Dường như Kim Hoa phu nhân không muốn để quần hào trong sảnh đường nhìn rõ binh khí trong tay, mụ cất thanh kim kiếm vào trong bọc rất mau rồi quay lại nói:

- Hai vị đi được rồi đó !

Chu Triệu Long đi trước một bước nói:

- Tại hạ xin dẫn đường cho đạo trưởng.

Vân Dương Tử theo sát Chu Triệu Long rảo bước xuống lầu.

Kim Hoa phu nhân từ từ ngồi vào chỗ cũ, mĩm cười hỏi:

- Đại trang chúa thực tình chuẩn bị đưa kim xà giải dược để giao dịch thật ư?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng thế! Trên chốn giang hồ tuy nhiều điều hiểm trá, nhưng lời hứa cần phải tuân giữ. Nếu Vân Dương Tử đem sách Tam kỳ chân quyết và bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" để đổi lấy thuốc giải thì chúng ta không thể thất tín được.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Nếu ta đưa thuốc khác cho họ thì sao?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Phái Võ Đương nổi tiếng đàn anh trên chốn giang hồ đã mấy trăm năm, thế lực rất lớn, không phải chuyện dễ đối phó. Phu nhân vừa nghe cách sắp đặt của Vân Dương Tử . Mỗi bên chỉ sử dụng một chiếc thuyền nhỏ và cuộc trao đổi diễn ra giữa sông thì đủ biết họ thận trọng đến chừng nào !

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Giả tỷ tiện thiếp lấy ra một thứ thuốc nào khác mà bảo đó là thuốc giải độc kim xà, liệu trang chúa có nhận ra được không?

Ban đầu Thẩm Mộc Phong hơi sừng sốt, nhưng hắn cười lạt nói ngay:

- Nếu vậy phu nhân coi nhân vật võ lâm tầm thường quá và đánh giá rất thấp nhân tài phái Võ Đương.

Vũ Văn Hàn Đào sợ hai người xảy chuyện xích mích vội xen vào:

- Thẩm huynh mười mấy năm trước đã làm lãnh tụ lục lâm ở Trung Nguyên. Còn phu nhân thống lãnh Miêu Cương hùng cứ một phương. Thế là hai vị cùng ra hiệu lệnh nắm quyền bá chủ...

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp : .

- Nhưng hiện nay tình thế khác trước, đã bắt tay hợp tác thì cần phải nhân nhượng nhau. Huống chi hiện nay đã thành thế cưỡi hổ, muốn thôi cũng không được...

Lão khẽ buông tiếng thở dài quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân nói tiếp :

- Phu nhân thừa nhận trước mặt Vân Dương Tử là chúng ta ám toán Vô Vi đạo trưởng thì dĩ nhiên đối nghịch với phái Võ Đương. Võ Đương là một phái thanh thế rất lớn lại liên kết với những phái Thiếu Lâm, Nga Mi, Thanh Thành... Nếu xảy chuyện đấu tranh thì dĩ nhiên những phái kia tuốt gươm tương trợ. Thế mà phu nhân cùng Thẩm đại trang chúa lại không hết lòng hợp tác thì chính là đem thời cơ rất tốt dâng cho địch nhân.

Thẩm Mộc Phong gật đầu nói:

- Lời cao luận của Vũ Văn huynh thật đúng lắm ! Tiểu đệ rất lấy làm bội phục .

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Lời nói của Vũ Văn huynh chưa hết ý, sao lại không nói tiếp?

Vũ Văn Hàn Đào đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Phu nhân quả nhiên tài năng xuất chúng. Theo ý của tiểu đệ thì trong hai vị nên cử một vị lên làm

minh chủ để thống nhất hành động.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Phu nhân ở xa ngàn dặm lặn lội tới đây nên đứng ra làm chủ.

Kim Hoa phu nhân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Đại trang chúa bất tất phải khách khí. Khi nào khách lại lấn chủ? Vậy đại trang chúa làm minh chủ hay hơn.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Kể về tài trí và võ công thì cả hai vị đều đáng chủ trương đại cuộc. Nhưng theo ý tiểu đệ thì Thẩm huynh nhận lấy địa vị minh chủ cũng phải. Phu nhân tuy mình mang tuyệt kỹ, tài trí hơn đời nhưng ở đất Miêu Cương đã lâu chưa hiểu rõ lắm về tình thế Trung Nguyên. Vậy để Thẩm huynh điều động tiện hơn.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Tiện thiếp cũng nghĩ vậy. Thẩm đại trang chúa đừng từ chối nữa.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nhưng tiểu đệ có điều tâm nguyện cần nói trước. Nếu hai vị chịu được mới dám vâng lời.

Kim Hoa phu nhân quay lại ngó Vũ Văn Hàn Đào lẳng lặng không nói gì.

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm huynh có điều chi cao kiến xin cứ nói ra !

Thẩm Mộc Phong nói:

- Việc trù mưu kế, quyết thắng ngàn dặm cần ở chỗ thống nhất hiệu lệnh mà tiểu đệ tài học bình thường khó lòng đương nổi đại nhiệm. Vậy khi quyết định việc lớn xin hai vị tham dự cùng bàn lương sách.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Cái đó thì được.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói:

- Sự tình đã quyết định không nên phản phúc. Xin hai vị tuân hành trước để tôn trọng điều ước . Tiểu đệ chủ trương chế một lá minh kỳ. Khi cờ lệnh tới nơi không ai được trái lệnh.

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" có hạn chế ở trong đó không?

Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Phu nhân khéo nói giỡn. Tiểu đệ đã hứa lời để bức hoạ lại cho phu nhân thì khi nào lại hối tiếc?

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Thẩm huynh nói đúng lắm! Cây cờ lệnh nên để tiểu đệ phụ trách.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm ! Tiểu đệ đã cho khoái mã đi mời những cố hữu ngày trước cùng mấy vị cao nhân nổi tiếng đến để cử hành một cuộc anh hùng đại hội. Tiểu đệ muốn mượn cơ hội này mời họ gia nhập minh ước.

Vũ Văn Hàn Đào cười nói:

- Thẩm huynh tái xuất giang hồ đã làm chấn động võ lâm. Vậy cuộc anh hùng đại hội này tất khiến cho những môn phái lớn phải chú ý.

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười nói:

- Vũ Văn huynh quá khen rồi!

Kim Hoa phu nhân nói:

- Cuộc anh hùng đại hội còn một quãng thời gian nữa mới cử hành, chúng ta thủng thẳng sẽ thương nghị. Trang chúa đã nghĩ đến bốn người là những ai chưa?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Vụ này phải phiền phu nhân đi một chuyến. Vũ Văn huynh đi theo phu nhân.

Vũ Văn Hàn Đào ngạc nhiên hỏi:

- Thẩm huynh không đi ư?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Tiểu đệ không đi. Xin để nhị đệ và tam đệ đại diện cho cũng được .

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Bách Hoa sơn trang đã tiết lộ bí mật, bất cứ lúc nào cũng nên lo cường địch tập công. Vậy đại trang chúa trấn giữ trang trại là thượng sách.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Phu nhân tài trí hơn người. Chuyến đi này tất nhiên mã đáo thành công. Tại hạ chúc mừng phu nhân trước một chung.

Nói rồi hắn nâng chung rượu lên uống cạn.

Kim Hoa phu nhân cũng nâng chung rượu lên trước mặt uống cạn rồi cười nói:

- Những mong không phụ lòng tin cậy của trang chúa.

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhị đệ! Tam đệ ! Hai vị xuống lầu nghỉ một chút chờ lệnh ta để đi theo phu nhân phó ước .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đứng lên trở gót xuống lầu trước.

Thời gian một đêm ở Vọng Hoa lâu khiến chàng mở rộng tầm mắt. Đồng thời chàng cảm thấy mình đã sa vào cạm bẫy bố trí từ trước .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vừa phẫn khích vừa lo buồn đi thẳng về Lan Hoa tịnh xá .

Kim Lan, Ngọc Lan đã chờ ở ngoài trang để đón tiếp .

Chúng đang hớn hở tươi cười nhưng vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ phẫn uất, vội thu nụ cười lại rón rén đi

sau chàng vào nhà.

Ngọc Lan bưng một chung trà nhẹ bước tới bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tam gia ! Phải chăng tam gia có chỗ buồn bực về bọn nô tỳ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu thở dài đáp :

- Vụ này không quan hệ gì đến các ngươi. Các ngươi hãy lui ra để ta ngồi yên một lúc.

Nhị tỳ đã biết tính nết Tiêu Lĩnh Vu, không dám ở lại, lủi thủi lui ra đóng cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu tắt đèn để nguyên quần áo nằm xuống, bao nhiêu nỗi lòng nổi lên như sóng cồn khiến chàng không ngủ yên được.

Đột nhiên có tiếng ấm ớ vang lên hỏi:

- Tam đệ đã ngủ chưa?

Nghe tiếng quen thuộc, Tiêu Lĩnh Vu nhận ra là Thẩm Mộc Phong liền đứng phắt dậy cất tiếng đáp :

- Đại ca đấy ư?

Lại nghe tiếng kẹt cửa, ánh lửa loé lên. Kim Lan cầm mồi lửa chạy vào trước thắp đèn.

Thẩm Mộc Phong hai tay chắp sau lưng bước vào nhà cười nói:

- Cuộc phó ước kia do Kim Hoa phu nhân làm chủ. Vậy tam đệ nên nghe lệnh y mà làm việc.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình đáp:

- Cái đó tiểu đệ hiểu rồi.

Thẩm Mộc Phong lại nói:

- Bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" là tuyệt bút của tay thần hoạ, trân quý vô cùng. Giá trị của nó còn hơn cả cuốn Tam kỳ chân quyết. Nếu để nó lọt vào tay Kim Hoa phu nhân thì thật là đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Thẩm Mộc Phong ngơ ngác hỏi:

- Đại ca chẳng đã hứa lời nhường bức "Ngọc Tiên Tử" cho Kim Hoa phu nhân rồi ư?

Thẩm Mộc Phong gật đầu cười đáp :

- Đúng thế! Tiểu huynh đã hứa lời nhưng tam đệ chưa nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng đại ca muốn bảo tiểu đệ đoạt lại bức hoạ đó?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hiện giờ chúng ta đang lúc cần người mà Kim Hoa phu nhân võ công cao cường, nhất là trong

mình đầy những độc vật. Mụ đối với chúng ta thật là một tay trợ thủ rất đắc lực.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Đại ca đã muốn thu hồi bức hoạ mà lại không giúp tiểu đệ đoạt ở tay Kim Hoa phu nhân thì tiểu đệ thật khó nghĩ quá.

Thẩm Mộc Phong tủm tĩm cười đáp :

- Chúng ta không thể mất bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" mà cũng không thể đoạt từ tay Kim Hoa phu nhân. Chẳng lẽ tam đệ không có cách nào gạt mụ lấy được ư?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác :

- Lừa gạt ư?

Thẩm Mộc Phong cười đáp:

- Những vật trời sinh đều có khắc chế. Kim Hoa phu nhân chuyên dùng bách độc lại trí tuệ hơn người. Ngoài tam đệ e rằng không còn người thứ hai nào bắt y phải phục tùng...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đại ca không nên nói giỡn. Tài trí cùng lịch duyệt của tiểu đệ nhất nhất đều thua kém Kim Hoa phu nhân thì làm sao gạt nổi mụ để lấy bức hoạ được?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Chính ở chỗ tam đệ chưa từng lịch duyệt giang hồ, chưa quen phong trần hiểm trá mới khiến cho mụ không đề phòng được...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước nay trong võ lâm quả đã sản xuất không biết bao nhiêu tài nữ tuyệt thế, nhan sắc như hoa mà tâm địa tàn độc, võ công cùng tài trí chẳng kém gì nam nhi. Nhưng thử coi võ lâm ngày nay đã được mấy vị nữ anh hùng sáng lập nên đại nghiệp trăm năm bất hủ, tạo nên môn phái độc bộ võ lâm? Bọn họ trong

mình mang một khuyết điểm lớn là vì tài nữ rất đa tình. Bất luận họ đặt bao nhiêu đàn ông vào lòng bàn tay làm trò chơi mà chung quy vẫn bị chữ tình vây hãm, ôm hận ngàn thu. ..

Đột nhiên hắn đổi vẻ nghiêm nghị nói tiếp:

- Gái Miêu đa tình hơn cả người Hán. Nếu tam đệ dùng mối tình lay động thì việc lấy lại bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" thật dễ như chơi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó tiểu đệ không thèm...

Thẩm Mộc Phong hắng dặng ngắt lời:

- Tam đệ có còn nhớ mình đã lập lời trọng thệ không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vậy thì hay lắm ! Mệnh lệnh của huynh trưởng đưa ra, kẻ làm em muôn thác cũng chẳng dám từ. Huống chi Kim Hoa phu nhân lại chẳng phải người lương thiện. Tiểu huynh cáo từ đây.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Tiểu đệ xin đưa chân đại ca. ..

Thẩm Mộc Phong đặt tay lên vai Tiêu Lĩ.nh Vu rồi vỗ nhẹ một cái cười nói:

- Tiểu huynh trông cậy rất nhiều ở Tam đệ. Ngày sau kẻ nối nghiệp ta không tam đệ thì chẳng còn ai nữa.

Đoạn hắn trở gót từ từ cất bước .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong đi xa rồi, lòng chàng càng thêm phần phiền não.

Vừng thái dương lên đến ngọn cây. Toà Lan Hoa tịnh xá tắm ánh dương quang vàng rực.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phiền muộn, ngơ ngẩn đứng trong bụi hoa.

Kim Lan, Ngọc Lan đứng cách xa chàng đến mấy trượng. Chúng nhìn Tiêu Lĩnh Vu cất bước quanh luống hoa và ngấm ngầm lo thay cho chuyện sinh tử của chàng .

Nhị tỳ ở Bách Hoa sơn trang từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn, chúng đã rõ những thủ đoạn thảm khốc về cuộc trừng trị bạn đồ hay đổng môn có ý nghĩ khác thường. Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ bất mãn, chúng e rằng mầm hoạ sát thân đang rình rập chàng

Hai ả này ở với nhau như tình chị em mà trong lòng vẫn ngờ vực nhau không dám thổ lộ tâm sự về chuyện lo lắng cho Tiêu Lĩnh Vu.

Kim Lan khẽ thở dài hỏi:

- Dường như tam gia có tâm sự gì trầm trọng?

Ngọc Lan chưa kịp đáp, bỗng thấy Chu Triệu Long mặc quần áo lịch sự chạy đến vội đổi giọng :

- Tỷ tỷ đi nghênh tiếp nhị trang chúa, để tiểu muội vào thông báo cho tam gia.

Hai ả nữ tỳ chưa kịp cử động thì Chu Triệu Long đã hấp tấp chạy vào lớn tiếng gọi:

- Tam đệ ! Dậy đi thôi!

Tiêu Lĩnh Vu quay lại chắp tay đáp :

- Tiểu đệ dậy rồi.

Chu Triệu Long nói:

- Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn tiên sinh đã đến chờ chúng ta ở nhà khách. Tam đệ mau thu xếp rồi chúng ta đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chẳng cần phải thu xếp gì nữa.

Hai người chạy ra nhà đại sảnh, quả nhiên Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn Đào đã chờ ở đó.

Vũ Văn Hàn Đào chắp tay nói:

- Thật làm phiền nhị vị trang chúa.

Chu Triệu Long đáp :

- Chúng ta như người một nhà. Vũ Văn huynh còn khách sáo quá.

Kim Hoa phu nhân đã đổi mặc bộ xiêm áo nhẹ nhàng. Quần áo mụ toàn màu trắng, trước ngực có thêu hai bông hoa vàng. Tấm khăn bao đầu cũng bằng lụa trắng

Mụ tuy ngoài bốn chục tuổi nhưng nội công tinh thâm lại biết thuật trụ nhan,trông như người mới ngoài hai chục, lông mày thưa thớt. Mặt mũi chỉ thoa một làn phấn mỏng. Mũi như hòn ngọc, miệng

tựa anh đào, khoé thu ba khiến người trông thấy phải tiêu hồn. Người Trung Nguyên cũng khó kiếm được một nhân

vật kiều diễm như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng không muốn dây dưa với mụ để lừa gạt lấy bức hoạ nhưng Thẩm Mộc Phong đã dặn chàng mấy câu, lúc nào chàng cũng băn khoăn.

Bất giác chàng chắp tay nhìn Kim Hoa phu nhân thi lễ.

Kim Hoa phu nhân chuyển động cặp thu ba dùng lễ Miêu Cương đáp lại rồi cười rất tươi nói:

- Tiểu huynh đệ thật quá đa lễ khiến cho tỷ tỷ không dám lãnh thụ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Ai chị em gì với mụ mà mụ bắt quàng vào mình?

Chàng mỉm cười lẳng lặng chẳng nói gì.

Chàng bị ràng buộc bởi lời thề kết nghĩa không thể giải thoát . Bất giác chàng cứ theo mệnh lệnh của Thẩm Mộc Phong mà làm.

Chu Triệu Long tủm tỉm cười nói:

- Ngoài sảnh đường đã sắp sẵn ngựa. Mời phu nhân cùng Vũ Văn huynh thượng mã đăng trình.

Chương 44: Giữa Giòng Sông Hai Bên Phó Ước

Bốn người nối đuôi nhau ra khỏi sảnh đường. Bốn đại hán nai nịt gọn gàng ra dắt ngựa chờ sẵn.

Chu Triệu Long nhẩy lên lưng ngựa trước nói:

- Tại hạ xin dẫn đường cho phu nhân cùng Vũ Văn huynh.

Rồi giựt cương ngựa ra khỏi trang chạy thẳng về phía Tam Liễn Loan.

Kim Hoa phu nhân lỏng buông tay khấu cho ngựa chjay song song với Tiêu Lĩnh Vu. Cặp mắt mụ dương lên ngắm chàng không ngớt.

Dưới ánh dương quang mụ thấy lông mày chàng hình thanh kiếm mắt sáng như sao. Khuôn mặt non nớt và hồng hào, lưng ong tay vượn. Chàng đầy vẻ phong lưu lại có mấy phần e thẹn. Vẻ người anh tuấn khêu gợi xuân tình. Bất giác Kim Hoa phu nhân ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ e rằng không được mấy người như nhân vật này.

Bỗng con ngựa chạy mỗi lúc một mau, chẳng mấy chốc đi vượt qua mấy chục dặm đường. Bỗng nghe bên tai sóng vỗ bì bỏm. đoàn người đã tới bờ sông Trường Giang.

Chu Triệu Long dừng ngựa trỏ về phía bụi cây rậm rạp ở hạ lưu cười nói:

- Đó là Tam Liễu Loan. Chúng ta tới đó xuống thuyền thuận dòng xuôi nước chỉ mất quãng thời gian chừng ăn xong bữa cơm là tới nơi.

Kim Hoa phu nhân nhảy tung mình xuống ngựa . Mụ đảo mắt ngó xuống dòng sông đã thấy một con thuyền nhỏ đậu ở kế bờ. Hai đại hán khoát áo tơi như những tay ngư phu ra đón. Chúng chắp tay nhìn Chu Triệu Long thi lễ nói:

- Thuyền đã sửa soạn xong rồi. Nhị trang chúa còn điều chi dạy bảo nữa không?

Chu Triệu Long khoát tay đáp:

- Các ngươi đi đi, bất tất chờ ở đây nữa.

Hai ngư phủ nghiêng mình dạ một tiếng rồi nhảy sang chiếc thuyền chài khác bơi đi

Kim Hoa phu nhân quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Tiểu huynh đệ ! Bách Hoa sơn trang của các vị bố trí mai phục rất nhiều.

Chu Triệu Long nói:

- Chẳng dấu gì phu nhân: trong vòng trăm dặm thành Quy Châu chỗ nào cũng có tai mắt cùng trạm canh của Bách Hoa sơn trang.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười khoa chân một cái người mụ đưa lên khỏi mặt đất rồi hạ mình xuống con thuyền nhỏ.

Chu Triệu Long thấy thế ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Mụ nữ ma đầu này quả là một nhân vật khó chơi lắm. Chẳng những mụ chuyên sử bách độc mà bản lãnh cũng đến trình độ kinh người. Mấy cái khoa chân cất bước của mụ lướt người xuống thuyền cũng đủ thấy khinh công ghê gớm. Con thuyền nhỏ cách chỗ mấy người đứng đến gần một trượng, vậy mà người

không co chân nhảy xuống thì phải khinh công cực kỳ cao thâm mới bước xuống được.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đều tụ chân khí, đột nhiên xoay chuyển thân hình vọt lên không bay quanh một vòng rồi mới hạ xuống thuyền.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách tán dương:

- Khinh công tiểu huynh đệ đã đến mức siêu phàm .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ múa rìu qua mắt thợ, mong được phu nhân chỉ giáo thêm cho.

Chàng đang nói câu này thì Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long cũng song song nhẩy xuống thuyền.

Chu Triệu Long đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tam đệ bẻ lái tiểu huynh bơi chèo.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi chạy về phía lái thuyền.

Kim Hoa phu nhân vẫn đắm đuối nhìn Tiêu Lĩnh Vu cử động. Mụ thấy chàng cầm lái bất giác phì cười nói:

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ đã bẻ lái thuyền bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Chưa.

Kim Hoa phu nhân rung động hai vai, người mụ tiết ra làn hương phóng vọt đến bên Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Vậy để tỷ tỷ giúp tiểu huynh một tay được không?

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng chán ghét mụ nhưng lời dặn của Thẩm Mộc Phong có một lực lượng lớn ngự trị trong lòng chàng. Chàng liền đáp:

- Xin đa tạ phu nhân.

Kim Hoa phu nhân đưa bàn tay ngọc ra cầm bánh lái nói:

- Sau này chúng ta còn nhiều chỗ hợp tác nhau, tiểu huynh đệ bất tất phải khách sáo . Nếu tiểu huynh đệ không rẻ rúng tỷ tỷ thì tỷ tỷ sẽ đem hết tài nghệ ở Miêu cương truyền thụ cho.

Tiêu Lĩnh Vu mắng thầm trong bụng:

- Thật là đồ vô liêm sỉ! Ai thèm mấy môn nghệ thuật quỉ quái và mấy con rắn độc kia làm chi?

Nhưng ngoài miệng chàng tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ e mình vụng về ngu muội làm phụ nhã ý của phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Trước nay tỷ tỷ không coi lầm người bao giờ. Chỉ cần tiểu huynh đệ dụng tâm luyện tập thì trong vòng ba năm tỷ tỷ chẳng còn gì để dạy cho tiểu huynh đệ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phu nhân dạy quá lời.

Chu Triệu Long hai tay bơi chèo. Con thuyền nhô ra khỏi bờ.

Kim Hoa phu nhân bẻ lái cho đầu thuyền thuận giòng xuôi đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngó dòng nước chảy cuồn cuộn sực nhớ tới năm trước mình rớt xuống khúc sông này. lòng chàng cảm khái muôn vàn.

Vừng thái dương lên đến giữa trời, ngày đã đúng ngọ.

Chu Triệu Long từ từ bơi chèo. Con thuyền nhỏ quanh quẩn trên mặt sông gần Tam Liễu Loan.

Kim Hoa phu nhân nóng lòng nói:

- Lão mũi trâu đó kéo dài thời khắc để bọn ta phơi chờ trên sông lâu thế. Lát nữa phải cho bọn họ nếm mùi đau khổ mới được .

Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Phu nhân bất tất phải nóng nẩy. Vụ này quan hệ đến sự sống chết của lão mũi trâu Vô Vi đạo trưởng. Chắc bọn họ không sai hẹn đâu. Hiện giờ mới tới giờ ngọ...

Lão chưa dứt lời thì đằng xa đã thấy một con thuyền rẽ sóng lướt tới.

Con thuyền nhỏ kia lao đi vun vút. Chớp mắt đã đến gần. Một vị đạo trưởng đứng ở đầu thuyền vào bậc trung niên, mình mặc áo lông, lưng đeo trường kiếm.

Chính là Vân Dương Tử.

Kim Hoa phu nhân xoay thuyền lạnh lùng lên tiếng:

- Mau tiến lại đón họ.

Chu Triệu Long dạ một tiếng hết sức bơi chèo . Con thuyền nhỏ lao đi như tên bắn.

Hai thuyền ngược chiều chớp mắt đã gần kề nhau. Kim Hoa phu nhân khẽ lái cho thuyền áp vào bên thuyền kia.

Vân Dương Tử ngửng mặt trông chiều trời nói:

- Bần đạo đã phiền mấy vị chờ quá lâu.

Kim Hoa phu nhân cười lạt đáp:

- Đạo trưởng mà đến chậm một khắc là quí chưởng môn lại gần chết thêm một khắc.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua thì thấy trên con thuyền nhỏ của đối phương cũng có bốn người. Sau Vân Dương Tử, đứng ở đầu thuyền là một thiếu niên võ phục lối 17, 18 tuổi. Người này cũng khí vũ hiên ngang, phong tư anh tuấn, lưng thắt đai trắng cài bảy thanh kiếm sau lưng đeo trường kiếm, dây thao màu đỏ phất phơ trước gió.

Tiêu Lĩnh Vu ngó một lúc rồi nhớ lại thiếu niên này là Triển Diệp Thanh mà chàng đã gặp năm

năm trước trong đan thất của Vô Vi đạo trưởng.

Ngoài Vân Dương Tử và Triển Diệp Thanh còn hai người nữa ngồi hai bên. Một người râu mọc quanh má đâm ra chơm chởm, mắt tròn mặt vuông. Tướng mạo rất uy mãnh, mình mặc võ phục màu xám. Người ngồi lui về phía sau râu dài bạc phơ, đầu nho cẩn, mình mặc áo lam nước da trắng bạch, đầy vẻ văn nhã.

Vũ Văn Hàn Đào hơi nhíu cặp lông mày rồi cười khanh khách nói:

- Hay quá ! Hay quá ! Chung Nam nhị hiệp cũng tới tham dự cuộc thịnh hội này.

Lão này tâm địa thâm trầm, lão sợ Kim Hoa phu nhân và Chu Triệu Long chưa biết Chung Nam nhị hiệp nên hô lên trước để hai người biết chúng là kình địch mà đề phòng.

Lão già văn nhã khẽ hất chòm râu dài chùng xuống trước ngực cười mát nói:

- Tiểu đệ cùng Vô Vi đạo trưởng giao du với nhau đã mấy chục năm tình nghĩa thâm trọng chẳng thể toạ thị điềm nhiên.

Đại hán râu quai nón cười lạt nói:

- Vũ Văn Hàn Đào ! Vô Vi đạo trưởng đối đãi với ngươi cực kỳ nhân hậu, thế mà ngươi mặt người dạ thú, ngấm ngầm thông đồng làm hại đạo trưởng...

Vũ Văn Hàn Đào lộ vẻ bẽ bàng cúi đầu xuống.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói:

- Cuộc ước hẹn bữa nay các vị muốn trao đổi dược vật hay là muốn mượn cơ hội này động thủ một phen?

Triển Diệp Thanh cười lạt đáp :

- Cả hai đường cũng được. Cái đó tùy ở các vị.

Vân Dương Tử quay lại khẽ quát:

- Sư đệ không được nhiều lời! ...

Đạo nhân quay lại chắp tay trước ngực đáp:

- Cuộc ước hẹn bữa nay dĩ nhiên để trao đổi dược vật của phu nhân.

Kim Hoa phu nhân đã buông bánh lái từ từ bước lại đầu thuyền hỏi:

- Tam kỳ chân quyết và bức họa Ngọc tiên Tử của đạo trưởng có đem theo không?

Vân Dương Tử đáp:

- Những cái đó hiện ở trong mình bần đạo . còn dược vật của phu nhân thì sao?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dĩ nhiên dược vật đã đem theo, nhưng đạo trưởng hãy giao Tam Kỳ chân quyết và tranh Ngọc Tiên Tử ra trước để tiện thiếp coi chân giả đã rồi sẽ giao dược vật

Vân Dương Tử trầm ngâm một chút rồi nói:

- Phu nhân có nhận thấy cử động như vậy là thiếu công bằng không?

Kim Hoa phu nhân cười lạt đáp :

- Nếu đạo trưởng không muốn trao đổi thì thôi. Chúng ta bất tất phải nhiều lời.

Mụ quay lại vẫy tay nói :

- Chúng ta đi về thôi; .

Triển Diệp Thanh rút trường kiếm ra khỏi vỏ quát:

- Dừng lại !

Kim Hoa phu nhân quay lại hỏi:

- Ngươi định làm gì?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Không chịu để thuốc giải lại thì để tính mạng lại cũng thế.

Kim Hoa phu nhân ngắm ngía Triển Diệp Thanh khen thầm trong bụng:

-Bọn võ lâm ở Trung Nguyên thật nhiều nhân vật tuấn tú.

Nhưng mụ đã hết lòng khung hướng về Tiêu Lĩnh Vu đối với Triển Diệp Thanh kém phần thương tiếc. Mụ sa sầm nét mặt lạnh lùng hỏi:

- Ngươi ỷ vào chiêu thức để uy hiếp ta chăng?

Triển Diệp Thanh toan đưa lời khích bác thì bị Vân Dương Tử xua tay ngăn lại nói:

- Nếu phu nhân muốn coi bức họa Ngọc Tiên Tử và cuốn Tam kỳ chân quyết chẳng khó gì.

Đạo nhân thò tay vào bọc lấy một cuốn lụa trắng mở ra rồi giơ cao lên nói:

- Xin phu nhân hãy thưởng thức bức họa Ngọc Tiên Tử trước.

Ánh mặt trời chiếu xuống mọi người chú ý nhìn thấy tranh người mỹ nữ tuyệt thế vô song dường như đứng tựa vào tấm lụa trắng. áo làm tung bay phất phới,nét mặt mỉm cười tựa hồ muốn cưỡi gió mà đi. Quả nhiên bức họa như người ngọc còn sống.

Kim Hoa phu nhân cúi đầu xuống nhìn bóng người dưới nước để tỷ mình với người trong tranh thì không khỏi thẹn thùng.

Vũ Văn Hàn Đào cùng Chu Triệu Long đều ngẩn người ra hai mắt trợn ngược.

Cả Tiêu Lĩnh Vu cũng sinh lòng kính mộ la thầm mấy tiếng:

- Thần tiên thư thư!

Triển Diệp Thanh quay mặt ra ngoài không dám nhìn vào bức họa.

Còn Vân Dương Tử giơ cao bức họa, vẻ mặt rất thành kính.

Lão già ngồi ở đằng lái thuyền hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Thế là đủ rồi. đạo trưởng thu lại quách. .

Vân Dương Tử thu bức họa cất vào bọc miệng cất tiếng hỏi:

- Các vị coi rõ rồi chứ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nhà thần họa mang tên Thời Thiên Đạo quả nhiên danh bất hư truyền. Bức họa Ngọc Tiên Tử này thực là thiên hạ đệ nhất kỳ bảo.

Chu Triệu Long nói:

- Cổ nhân có câu sắc đẹp những nhìn mà no thật không phải quá đáng. Bức họa này khiến bao mỹ nhân thiên hạ phải tự thẹn với mình.

Kim Hoa phu nhân hắng đặng một tiếng xen vào

- Bất luận người trong tranh vẻ thần kỳ đến đâu thì cũng vẫn là bức họa, so với người thật thế nào được?

Chu Triệu Long thần trí mơ màng chợt tỉnh táo lại nói:

- Phu nhân dạy chí lý.

Vân Dương Tử lại lôi trong bọc ra một cuốn sách bằng lụa nói:

- Đây là cuốn Tam kỳ chân quyết. Tưởng bốn vị cũng không đến nỗi thất vọng.

Đạo nhân mở tấm bìa bằng lụa vàng ra giơ cao lên .

Bọn Kim Hoa phu nhân chuyển động tấm mắt tựa hồ muốn nhảy sang thuyền đối phương, nhưng Vũ Văn Hàn đào vội thi triển thuật truyền âm nhập mật ngăn lại nói:

- Phu nhân không nên hấp tấp. Chung Nam song hiệp là những nhân vật rất nổi tiếng, khó lòng gây với họ được . Nếu xảy ra cuộc tỷ đấu dù chúng ta không đến nỗi thất bại, nhưng e rằng khó lòng lấy được cuốn Tam Kỳ chân quyết và tranh Ngọc Tiên Tử. Sao phu nhân không đưa thuốc giải đổi lấy hai vật này rồi sẽ tính.

Bỗng thấy Vân Dương Tử gấp sách lại nói:

-Các vị đã coi Tam kỳ chân quyết và tranh Ngọc tiên tử đủ biết bần đạo không nói dối.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc móc ra một cái bình ngọc đưa sang nói:

- Trong bình này có ba viên thuốc hoàn chuyên để giải nọc độc kim xà. Cứ cách hai giờ lại uống một viên là khỏi. Vậy đạo trưởng đưa bức họa Ngọc tiên tử và cuốn Tam kỳ chân quyết ra đổi lấy thuốc .

Vân Dương Tử cười mát hỏi:

- Phu nhân ! Cuộc giao dịch này như vậy há chẳng bất công?

Kim Hoa phu nhân tức giận hỏi lại:

- Một bên giao sách một bên giao thuốc sao còn bảo là bất công?

Vân Dương Tử đáp:

- Tam kỳ chân quyết và tranh Ngọc tiên tử phu nhân đã coi qua đúng là của thật,nhưng dược vật trong bình của phu nhân làm sao bần đạo tin được đúng là của thật?

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Đạo trưởng muốn thế nào mới tin?

Vân Dương Tử đáp:

- Tệ sư huynh hiện ở trong căn nhà gianh cách đây chừng năm dặm. Cảm phiền phu nhân cùng đi lối đó, nếu thuốc giải quả cứu sống được tệ sư huynh thì bần đạo lập tức hiến dâng tranh và sách. .

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả nói:

- Đạo huynh nói vậy là chưa nghĩ kỹ. Chúng ta ước hẹn trao đổi giữa sông và đã hoạch định mỗi bên bốn người tham dự. điều ước này do đạo huynh đề nghị, chúng ta đã làm đúng. Bây giờ chẳng những đòi chúng ta lên bờ mà còn muốn chờ cho lệnh huynh tỉnh lại mới là xong việc. Lời nói của đạo huynh chưa đầy nửa ngày đã mâu thuẫn nhau. Không hiểu đạo huynh giải thích thế nào?

Vân Dương Tử đáp:

- Vũ Văn tiên sinh hãy nghĩ ra một biện pháp chứng minh dược vật ở trong bình ngọc của Kim Hoa phu nhân là thuốc giải chữa nọc độc kim xà thì bần đạo sẽ giao tranh cùng sách ngay tức khắc.

Vũ Văn Hàn Đào ngập ngừng:

- Cái đó.. . cái đó...

Triển Diệp Thanh cười lạt nói:

- Tệ sư huynh mà có mệnh hệ nào thì Vũ Văn tiên sinh là người đầu tiên phải đền mạng.

Vũ Văn Hàn Đào cười khanh khách nói:

- Vũ Văn Hàn Đào này mà được phái Võ đương coi trọng như vậy thì còn gì hân hạnh cho bằng?

Vân Dương Tử đã nhận thấy Kim Hoa phu nhân đúng là người cầm đầu trong bọn liền chắp tay nghiêng mình nói:

- Bần đạo đã trình bày chân quyết cùng tranh vẽ là thực lòng trao đổi lấy dược vật Bây giờ bần đạo lại xin đem thanh danh của phái Võ đương mấy trăm năm ra bảo đảm, quyết không dùng ngụy kế để dẫn dụ phu nhân vào cạm bẫy.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp :

- Dù có mai phục bản nhân cũng không sợ...

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào :

- Lời nói của đạo trưởng rất công bằng. Chúng ta nên làm như vây.

Kim Hoa phu nhân dương cặp mày liễu lên hỏi:

- Tiểu huynh đệ . Tiểu huynh đệ bảo sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai bên ở vào thế đối địch tưởng không nên trách người ta chưa thể tin mình.

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Theo ý tiểu huynh đệ thì chúng ta nên cứu sống Vô Vi đạo trưởng thật sự hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Một lời hứa đã coi nặng bằng non, có lý đâu lại hành động trá ngụy?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Được rồi ! Tỷ tỷ làm theo ý kiến của tiểu huynh đệ.

Mụ vẫy tay nói:

- Đạo trưởng dẫn đường cho.

Vân Dương Tử ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi cho thuyền quay đầu lại đi thẳng vào bờ sông.

Chu Triệu Long bơi thuyền theo sau con thuyền của Vân Dương Tử. Gã .khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tam đệ chúng ta đi chuyến này là phải hành động theo lệnh của Kim Hoa phu nhân. Không nên thiên tiện chủ trương.

Tiêu Lĩnh Vu toan chống đối nhưng chàng nghĩ lại đáp:

- Nhị ca trách tiểu đệ như vậy là đúng. Từ giờ tiểu đệ không dám nói nữa. Kim Hoa phu nhân quay lại ngó chàng mĩm cười nói:

- Không sao đâu ! Tiểu huynh đệ có điều chi cứ nói, dù sai trật cũng chẳng hề chi.

Hai con thuyền lao đi rất lẹ, chẳng mấy chốc đã áp mạn.

Vân Dương Tử nhảy lên bờ quay lại nghiêm trang đón khách, chắp tay nói:

- Phiền phu nhân dời gót.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Dù Vô Vi đạo trưởng có dưỡng bệnh ở giữa nơi đầm rộng hang cọp, bản nhân cũng dám tới nơi.

Triển Diệp Thanh hắng đặng một tiếng rồi nói:

- Giọng lưỡi phu nhân có vẻ hơi lớn quá.

Kim Hoa phu nhân đảo cặp mắt sắc bén hỏi:

- Ngươi không tin sao chẳng thử coi?

Vân Dương Tử lớn tiếng quát:

- Sư đệ không được nhiều lời.

Đạo nhân quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Xin phu nhân miễn chấp.

Vị cao nhân trong cửa Huyền môn này quyết tâm lấy sự yên nguy của chưởng môn sư huynh làm trọng, nên chỗ nào cũng nhẫn nại chịu đựng hết mọi sự phiền não tức giận.

Chung Nam nhị hiệp tính tình trầm lạnh ít nói.

Nơi bờ sông này rất hoang lương, không thấy một nhà chài lưới nào.

Vân Dương Tử đi trước dẫn đường, đề khí chạy nhanh xuyên qua khu rừng rậm rạp đi tới một căn nhà tranh tồi tàn. Đạo nhân vừa tiến bước vừa nói:

Tệ sư huynh ở trong căn nhà kia. Mời phu nhân tiến vào.

Rồi lạng sang một bên để nhường lối.

Kim Hoa phu nhân chẳng khách khí gì cúi đầu tiến vào nhà.

Vân Dương Tử bước ngang ra chắn trước mặt Vũ Văn Hàn Đào rồi theo sát Kim Hoa phu nhân.

Căn nhà tranh rất hoang lương, bên ngoài đầy cỏ mọc nhưng trong nhà quét tước rất sạch sẽ.

Một đạo nhân râu đen áo đen nằm trên chiếc giường tre đắp chăn. đạo trưởng nhắm mắt dường như đang ngủ say.

Hai tên đạo đồng đeo kiếm đứng ở bên giường đều lộ vẻ đau thương.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy Vô Vi đạo trưởng hơi thở chỉ còn thoi thóp, chàng nhớ lại năm trước nếu không nhờ được đạo trưởng hết sức bảo vệ thì bị bọn Vũ Văn Hàn Đào và Giang Nam tứ công tử bắt đem đi rồi. Bậc đại trượng phu phải biết đền ơn. Bây giờ chàng mắt thấy Vô Vi đạo trưởng sắp chết đến nơi, lẽ nào lại không cứu viện?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngấm ngầm quyết định đem hết năng lực ra để cứu đạo trưởng.

Mới hơn một tháng chàng đã gặp những người hung ác ghê gớm trong võ lâm và những tay thâm trầm xảo trá, bất giác chàng hiểu biết hơn trước nhiều. Sự từng trải trong mấy tháng này hơn cả mấy năm bôn tẩu giang hồ. Chàng ngấm ngầm quyết định chủ ý mà không lộ ra ngoài mặt.

Vân Dương Tử đứng chắn ở trước giường tre nói:

- Đây là tệ chưởng môn sư huynh. Người bị ngất đi hai ngày chưa tỉnh, hoàn toàn trong vào linh đơn của phu nhân giải cứu.

Kim Hoa phu nhân móc trong bọc ra một chiếc bình ngọc. Mụ lấy một viên sắc trắng nói:

- Đạo trưởng hãy cho lệnh chưởng môn uống viên thuốc này.

Vân Dương Tử lưu tâm quan sát thì khác hẳn với cái bình lúc trước trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Mụ này thật thâm hiểm man trá ! Ta không hiểu thuốc trong bình này là chân hay giả.

Đạo nhân xoè tay ra đón lấy viên thuốc hỏi:

- Phu nhân ! Viên thuốc này không lầm lộn đấy chứ?

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp :

- Nếu đạo trưởng không tin thì đừng cho y uống nữa.

Vân Dương Tử cười mát nói:

- Bần đạo có mấy câu này làm tắc cổ họng không nói ra không được .

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Đạo trưởng nói đi !

Vân Dương Tử đáp:

- Thuốc này không phải phu nhân đem cho bọn bấn đạo mà là đánh đổi lấy hai vật đáng giá liên thành...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

Cái đó bản nhân biết rồi;

Vân Dương Tử hỏi:

- Vừa rồi lúc ở dưới thuyền trên sông phu nhân đưa ra một chiếc bình nhỏ không giống màu sắc thì bần đạo không đem lòng hoài nghi sao được?

Chương 45: Tiêu Lang Thật Chạm Trán Tiêu Lang Giả

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm:

- Vân Dương Tử nổi danh thiên hạ quả nhiên không phải may mắn mà được.

Ngoài võ công cao thâm, đạo nhân còn tâm tư thận mật.

Chu Triệu Long nghe Vân Dương Tử nói vậy, liền mắng thầm trong bụng:

- Lão mũi trâu này thật khó chơi quá !

Kim Hoa phu nhân từ từ móc trong bọc ra hai cái bình ngọc đặt trên kỳ tre giường nói:

- Bản nhân có thể sử bách độc hại người. Nhưng về thuốc giải thì có hai ba loại giải được nọc linh xà. Nếu Đạo trưởng không tín nhiệm thì tự chọn lấy một bình mà dùng.

Vân Dương Tử ngó ba chiếc bình ngọc tủm tỉm cười nói:

- Nếu bần đạo cũng dự bị một cuốn sách Tam kỳ chân quyết hay bức hoạ Ngọc Tiên Tử giả đưa ra để phu nhân lựa chọn một bức thì phu nhân nghĩ sao?

Kim Hoa phu nhân nghĩ thầm :

- Lão mũi trâu này đáo để thật ! Ta thử bức bách lão lấy hai bức ra coi xem lão bảo sao?

Mụ liền nói:

- Nếu Đạo trưởng có dự bị như vậy thì cho bản nhân xem một chút.

Vân Dương Tử đưa mắt ngó Vũ Văn Hàn Đào nói:

- Những âm mưu ám toán chỉ có thể dùng được một lần. Bần đạo dĩ nhiên không đi vào vết xe đổ.

Đạo nhân thò tay vào bọc quả nhiên lấy ra hai cuốn lụa màu vàng dài rộng bằng nhau, dầy mỏng một loại. Y lại lấy ra hai cuốn da dê bọc hoạ đồ nói tiếp:

- Phu nhân thử lựa đi may thì được của thật, không may thì phải của giả.

Kim Hoa phu nhân coi tỷ hai cuốn sách và hai bức họa thì giống hệt nhau, khó lòng phân biệt được chân giả. Mụ đành ngậm miệng không biết nói sao .

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nghiêng mình rảo bước tiến lại.

Triển Diệp Thanh cho là chàng muốn ra tay sang đoạt, gã liền lạng mình đứng trước những cuốn sach và tranh vẽ.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu cầm ba chiếc bình ngọc lên hỏi:

- Trong ba bình này, bình nào đựng thuốc giải nọc kim xà, xin phu nhân cho biết .

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bình thuốc trắng là đúng, nhưng họ không tin thì tỷ tỷ cũng chẳng biết làm thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu lại cầm bình thuốc trắng giơ lên hỏi:

- Phu nhân ! đúng là bình này phải không?

Kim Hoa phu nhân biến sắc hỏi lại:

- TIểu huynh đệ muốn điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọ ta đến đây cốt để lấy Tam kỳ chân quyết và tranh Ngọc Tiên Tử, nếu còn đấu trí như vậy thì e rằng chẳng ai được hài lòng. Vì thế tiểu đệ thình cầu phu nhân hãy lấy thuốc giải tặng cho Đạo trưởng trước.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Hay lắm ! Tỷ tỷ thành toàn thanh danh cho tiểu đệ. Tiểu huynh đệ đổi lấy chiếc bình màu biếc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mụ này quả là thâm độc.

Chàng liền đổi lấy chiếc bình ngọc mé tả đưa cho Vân Dương Tử nói:

- Xin đạo huynh lấy một viên trong bình này cho quí chưởng môn uống thử coi.

Lòng chàng vẫn chưa tin Kim Hoa phu nhân nên giọng nói vẫn có ý dè dặt.

Vân Dương Tử cũng biết dằng co mãi chẳng xong, liền đón lấy bình ngọc nói:

- Tiêu đại hiệp nổi tiếng khắp võ lâm, bần đạo tin được rồi.

Đạo nhân có ý trút trách nhiệm trên đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu bị Vân Dương Tử chụp cho cái mũ lớn quá, chàng chấn động tâm thần nghĩ thầm:

- Vân Dương Tử vì tín nhiệm ta mà cho Vô Vi Đạo trưởng uống thuốc kia. Nếu là thuốc độc thì Vô Vi Đạo trưởng chết về câu nói của mình.

Trong lòng rất đỗi khẩn trương chàng bất giác quay lại nhìn Kim Hoa phu nhân.

Trên gương mặt diễm lệ, Kim Hoa phu nhân nở nụ cười tươi thầm hỏi:

- Tiểu huynh đệ còn nhìn gì nữa? Chẳng lẽ không tin cả tỷ tỷ ư?

Tiêu Lĩnh Vu mắng thầm:

- Con người hung ác như mụ,ai mà tin được?

Nhưng chàng đáp ngay:

- Đâu dám, đâu dám !

Vân Dương Tử mở nắp bình lấy một viên thuốc cho Vô Vi Đạo trưởng uống.

Chu Triệu Long tuy thấy Tiêu Lĩnh Vu can thiệp vào việc người, nhưng trước mặt quần hào gã không dám phiền trách chàng mà chỉ buồn trong ruột.

Triển Diệp Thanh, Chung Nam nhị hiệp và Vân Dương Tử cả bốn người đều chú ý nhìn Vô Vi Đạo trưởng để coi phải ứng của dược vật.

Trong căn nhà tranh rách nát, bầu không khí trở nên trầm tịch khẩn trương vô cùng.

Chung Nam nhị hiệp, Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh cùng bọn Vũ Văn Hàn Đào, Chu Triệu Long đều ngấm ngầm đề tụ nội lực phòng ngừa. Nếu Vô Vi Đạo trưởng uống thuốc vào mà xảy chuyện nguy hại là lập tức gây nên một trường ác chiến nguy hiểm.

Kim Hoa phu nhân tâm cơ thâm trầm, tư cách xảo quyệt mà lại sắc đẹp như hoa khiến người ta không biết đâu mà mò. Hành động của mụ chân thành hay giả dối, cao thâm khôn lường.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng thấy Vô Vi Đạo trưởng cử động hai tay buông tiếng thở dài.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng trút tảng đá đè trên ngực, bụng bảo dạ:

- Xem chừng thuốc này trúng rồi.

Bỗng nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Tiểu huynh đệ ! Bảo lão mũi trâu lấy nốt hai viên thuốc trong bình ngọc cho Vô Vi Đạo trưởng uống vào , sau chừng nửa giờ là lão tỉnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn mọi người trong nhà tranh nhận thấy không ai nghe rõ thì biết là Kim Hoa phu nhân dùng phép truyền âm nhập mật nói riêng cho mình nghe. Chàng không rảnh để suy nghĩ thêm nữa vội lên tiếng:

- Mau lấy nốt hai viên thuốc trong bình cho Đạo trưởng uống đi.

Vân Dương Tử quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi lấy thuốc bỏ vào miệng Vô Vi Đạo trưởng.

Triển Diệp Thanh nhíu cặp lông mày ra chiều không thỏa mãn về chuyện Vân Dương Tử quá tin lời Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng gã ẩn nhẫn không nói gì.

Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập từ xa vọng lại, dường như đang đi tới căn nhà tranh.

Chung Nam nhị hiệp đứng tựa cửa nghe tiếng vó ngựa liền đóng cửa lại.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần dường như đã tới ngoài nhà tranh.

Căn nhà tranh này ở chốn hoang lương lâu nagy không có người ở đã chẳng gần đường quan đạo, lại không phải mấu chốt giao thông mà có tiếng ngựa tới là chuyện khác thường.

Quần hào trong nhà đứng yên không nhúc nhích, dường như không biết có người ngựa tới.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo cất tiếng lên :

- Kiếm đồng ! Ngươi vào trong căn nhà tranh kia coi xem.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

- Té ra gã là Lam Ngọc Đường giả mạo tên mình đã tới. E rằng phen này không tránh khỏi sự chạm trán giữa hai chân giả Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy Triển Diệp Thanh máy môi. Chung Nam đại hiệp với chòm râu bạc phơ không ngớt gật đầu. Không hiểu hai người đang dùng phép truyền âm để nói chuyện gì với nhau.

Lại nghe đánh bình một tiếng. Cánh cửa bị đẩy ra. Một gã đồng tử áo xanh lối 14, 15 tuổi cầm ngang thanh bảo kiếm rảo bước tiến vào. Dường như gã không ngờ trong nhà tranh lại lắm người thế này. Bất giác gã ngẩn người ra.

Quần hào vẫn không ai hỏi gì đến gã. Gã vừa đảo mắt nhìn quanh đã nhận ra những nhân vật trong nhà này đều là hạng cao thủ nội ngoại kiêm tu. điều khiến gã không hiểu là ai nấy đều đã tụ chân khí chuẩn bị nghinh địch.

Căn nhà tranh dột nát có hai phòng mà đến mười mấy cao nhân võ lâm đề tụ chân khí, tựa như bạn mà không phải bạn, tựa như thù mà không phải thù mới thật là kỳ.

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo bên ngoài cất lên hỏi:

- Kiếm đồng! Trong nhà có ai không?

Kiếm đồng lùi lại một bước, thanh trường kiếm để trước ngực. Gã đáp ngay:

- Bẩm tướng công ! Trong nhà tranh đông đặc những người là người.

Bên ngoài có tiếng hỏi vọng vào:

- Họ là những nhân vật thế nào?

Kiếm đồng đáp:

- Tiểu tử không nhận ra. Phải rồi ! Bữa trước ở bờ sông người cướp...

Gã chợt nhớ tới chủ nhân mình giả mạo Tiêu Lĩnh Vu liền đổi giọng tiếp :

- Sang đoạt bài vị cũng ở đây.

Người bên ngoài tức giận nói:

- Bữa nay ngươi làm sao mà nói năng ấp úng không rõ ràng.

Lại nói chưa dứt, một gã thiếu niên anh tuấn lưng đeo bảo kiếm rảo bước tiến vào.

Bọn Chung Nam nhị hiệp, Vũ Văn Hàn Đào ở trong nhà dường như không ai muốn xung đột với người mới vào nên không ngăn cản gã.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra thấy thiếu niên áo lam đúng là Lam Ngọc Đường,người đã mạo danh chàng.

Lam Ngọc Đường dường như cũng không ngờ trong căn nhà tranh hoang vu lại nhiều người đến

thế, gã lộ vẻ ngạc nhiên.

Gã thấy người nào cũng mục quang lấp loáng, đều là tay cao thủ võ công bất giác chấn động tâm thần.

Kim Hoa phu nhân giơ tay lên vuốt mái tóc quay lại ngó Lam Ngọc Đường không khỏi rung động lòng xuân nghĩ thầm:

- ởỞ Trung Nguyên sao mà nhiều nhân vật tuấn tú như vậy?

Mụ cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các vị vô tình tới đây?

Lam Ngọc Đường bừng tỉnh lại, lạnh lùng đáp:

- Nếu tại hạ cố ý tới đây thì sao?

Vũ Văn Hàn Đào lẩm bẩm :

- Thằng lỏi này ngang quá ! Nếu mình không có đại địch trước mắt mà gã nói bướng như vậy thì phải ra tay cho gã một bài học.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Khẩu khí hách gớm ! Chắc là một nhân vật có nhiều lại lịch. Ngươi tên họ là gì?

Lam Ngọc Đường mắt loé hàn quang đảo nhìn quần hào đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu. ..

Quần hào trong nhà đều sửng sốt. Mười mấy con mắt đổ dồn vào nhìn thiếu niên áo lam.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu ư? Không hiểu trên đường võ lâm Trung nguyên có mấy Tiêu Lĩnh Vu?

Lam Ngọc Đường tức giận hỏi lại:

- Có gì đáng cười đâu?

Gã nghiêng mình xông vào Kim Hoa phu nhân.

Vũ Văn Hàn Đào vung tay phải ra chiêu "Thiên ngoại lại vân" miệng lão lạnh lùng quát hỏi:

- Thằng lỏi này ! Sao dám càn rỡ như vậy?

Bỗng nghe đã liền đánh một chưởng vào Vũ Văn Hàn Đào.

Quần hào trong nhà đều chấn động.

Nguyên Vũ Văn Hàn Đào tuy tấn công Lam Ngọc Đường trước, đồng thời chân lão cũng di chuyển lùi lại sang bên hai bước.

Lam Ngọc Đường đã chẳng những làm cho Vũ Văn Hàn Đào chấn động tâm thần mà mọi người cũng giật mình kinh hãi.

Lam Ngọc Đường đón tiếp một chưởng rồi dừng chân một chút, chân trái gã lại khoa lên bước dài.

Căn nhà tranh này chật hẹp. Nguyên cái giừng và bộ ghế đã choán mất nhiều chỗ, lại thêm mười mấy người đứng chỗ trống. Lam Ngọc Đường bước chéo về chỗ Tiêu Lĩnh Vu.

Nếu Tiêu Lĩnh Vu không chịu nghiêng mình né tránh, tất hai người đụng nhau.

Bằng chàng liền né mình nhường lối thì chỗ chân Lam Ngọc Đường hạ xuống tới ngay bên ghế gỗ. Gã chỉ đưa tay ra là có thể với lấy cuốn Tam kỳ chân quyết và bức họa ngọc tiên tử đặt ở trên bàn.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu nảy ra một ý niệm. Chàng quyết định ngăn cản Lam Ngọc Đường bước tới để gã không lấy được tranh và sách, cùng làm kinh động Vô Vi Đạo trưởng.

Chàng liền ngấm ngầm vận động công lực bước ngang ra cho đụng vào mình Lam Ngọc Đường.

Lam Ngọc Đường buông tiếng cười lạt rồi giơ chân lên không vừa đưa tay trái điểm vào hai bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã đề phòng từ trước, chàng nghiêng mình tránh khỏi toan xoay chưởng phản kích bỗng thấy Kim Hoa phu nhân vung tay quét ngang. Năm ngón tay của mụ lướt vào huyệt mạch môn Lam Ngọc Đường.

Những tay đại bình gia chỉ đưa tay một cái là đủ biết tư cách học thế nào. Mấy người này mới trao đổi vài chiêu đơn giản chưởng không phát tiếng gió, chiêu chẳng có chi kỳ dị. Chỉ coi tốc độ động thủ cũng đủ hiểu ngay là mình gặp phải kình địch.

Lam Ngọc Đường vung chân trái đột nhiên đá về phía sau nhằm vào Chu Triệu Long.

Nguyên Lam Ngọc Đường toan xông về phía trước lại đột nhiên tấn công mặt sau.

Chu Triệu Long không kịp đề phòng, bắt buộc phải bước lại ngang sang một bên.

Nguyên trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lam Ngọc Đường đã phát hiện ra thế phòng thủ của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ nghiêm mật, không có chỗ nào sơ hở để hạ thủ và mặt sau thế phòng thủ này còn ẩn núp một chiêu phản kích cực kỳ lợi hại.

Kim Hoa phu nhân phóng chưởng ra rồi vẫn còn những chiêu sau tấn công liên miên. đó chính là võ công thượng thừa trong thủ có công trong công còn dấu thủ pháp biến đổi. Vậy một chân giơ lên không hai bên thụ địch là thế bất lợi. Chỉ có cách giữ vững thân hình đứng vào chỗ vừa công vừa thủ mới có thể ung dung đối phó được với đại địch hai bên lại đột nhiên biến thế tấn công Chu Triệu Long.

Chu Triệu Long bước tạt ngang sang một bên. Lam Ngọc Đường chân phải đặt xuống đất tay mặt chênh chếch phóng ra chiêu "xảo khấu liên hoàn" phong toả thế công của Kim Hoa phu nhân. Gã chưa quay đầu lại tay trái đã đồng thời ra chiêu "Vân phong vụ toả" để che kín môn họ phía sau.

Quả nhiên Chu Triệu Long không chịu để người khinh khi. Gã vừa đổi vị trí vừa vung tay mặt rất nhanh phóng ra chiêu "Lăng chàng trêu Phạm" .

Bỗng nghe đánh "bộp" một tiếng như đập vào da thuộc . Hai chưởng vừa đụng nhau. Chu Triệu Long bị chấn động phải lùi lại hai phía sau hai bước .

Lam Ngọc Đường cũng loạng choạng người đi hai cái mới đứng vững được .

Hiển nhiên phát chưởng vừa rồi cả hai bên đều vận đến 6, 7 thành công lực.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

Mụ vừa một mặt nói, một mặt ra tay trái quét chênh chếch lại.

Lam Ngọc Đường nhíu cặp lông mày, y khuy tay chắp lại để trước ngực.

Kim Hoa phu nhân vội thu thế chưởng về, nụ cười cũng biến mất. Mặt mụ trở nên nghiêm trọng

Chu Triệu Long bị thất bại nhưng trước mắt cảm thấy khó nỗi hạ đài. Gã liền rút chuỳ ra cầm tay.

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã tiên liệu gã thẹn quá hoá giận liền chuyển mình lại ngăn chặn trước mặt gã dùng phép truyền âm nhập mật nói:

- Chu huynh! Không nhịn được điều nhỏ nhất thì hư việc lớn. Gã này võ công cao cường, ngoài như không biết còn mặt trong cao thủ. Nếu mình quyết chiến với họ há chẳng mắc bẫy để cho bọn Võ Đương ngồi giữa thủ lợi?

Chu Triệu Long đáp :

- Vũ Văn huynh nói phải đó. Chờ xong công cuộc bữa nay sẽ cùng gã tính nợ cũng chưa muộn.

Lam Ngọc Đường sau khi thử mấy chiêu cũng ngấm ngầm kinh hãi. Gã biết những người trong nhà này không một ai kém cỏi. Gã lẳng lặng quan sát tình thế thì hai bên dường như thù nhau chứ không phải bạn. Gã cho là mình tạm thời đứng yên để coi biến diễn mới là thượng sách. Vì thế gã thấy Kim Hoa phu nhân

rụt tay về cũng không động thủ nữa.

Trong nhà tạm thời trở lại yên tĩnh. Nhưng từ lúc Lam Ngọc Đường động thủ ra chiêu, tình thế khẩn trương càng thêm hỗn loạn.

Kim Hoa phu nhân dùng phép truyền âm bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu huynh đệ ! Người mới đến võ công rất cao cường. Chỉ mong gã đừng sấn vào nữa. Ta tạm thời đừng dây với gã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lại bằng một nụ cười mát.

Bỗng nghe một tiếng thở dài. Vô Vi Đạo trưởng nằm trên giường đột nhiên mở bừng mắt ra.

Triển Diệp Thanh trong lòng kích động. Gã không nhịn được cất tiếng gọi:

- Đại sư huynh...

Vân Dương Tử đưa mắt ra hiệu ngăn Triển Diệp Thanh đừng nói nữa.

Vô Vi Đạo trưởng đảo cặp mắt toán loạn nhìn khắp trong nhà một lượt rồi từ từ nhắm lại.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Lệnh sư huynh đã tỉnh lại rồi, bọn tại hạ bất tất phải chờ đợi nữa?

Mụ đưa tay ra toan lấy sách và tranh để trên bàn.

Triển Diệp Thanh ra chiêu "Thuỷ huy ngũ huyền" gạt ngang một cái hỏi:

- Làm gì mà vội thế ! Chờ lát nữa hay lấy cũng chưa muộn.

Kim Hoa phu nhân vẫn để nguyên tay như trước, đột nhiên co năm ngón tay lại bật ra một cái.

Thế co bật tay của mụ phản thủ làm công. Mấy dây chỉ phong tập kích vào huyệt mạch môn Triển

Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh hạ thấp cổ tay mặt xuống, chỉ phong của đối phương lướt qua phía trên bàn tay. Tay mặt gã quét ngang vẫn không thu về biến chiêu thành "Nghinh vân phũng nhật" nắm lấy cổ tay Kim Hoa phu nhân.

Hai người chưa đổi tư thế chỉ hạ thấp cổ tay và co ngón tay biến đổi mấy chiêu để đoạt tiên cơ.

Kim Hoa phu nhân xoay bàn tay, năm ngón tay co lại một nửa rồi đập xuống.

Lúc này hai bên không thể biến chiêu nữa. tình thế phải đến chỗ đụng nhau.

Bỗng thấy hàn quang lấp loáng, kiếm khí mịt mờ. Vân Dương Tử đưa ra trường kiếm phân khai chưởng thế của hai bên, nói:

- Xin phu nhân hãy nán lại một chút. Bần đạo đã hứa lời quyết không canh cải.

Bức hoạ Ngọc tiên tử và cuốn Tam kỳ chân quyết thuộc quyền sở hữu của phu nhân rồi. Hà tất phu nhân phải nóng nẩy trong chốc lát?

Kim Hoa phu nhân mặt lộ sát khí, buông tiếng cừơi lạt không nói gì nữa.

Hiển nhiên mụ đã động nộ, nhưng ra chiều suy nghĩ rồi gắng nhẫn nại.

Lam Ngọc Đường ồ lên một tiếng, tự nói một mình:

- Bức họa ngọc tiên tử...

Cặp mắt gã chiếu ra những tia hàn quang nhìn chằm chặp vào cuốn sách và bức hoạ để trên ghế.

Kim Hoa phu nhân và Vân Dương Tử đều đưa mát nhìn Lam Ngọc Đường,nhưng không ai hỏi gì đến gã.

đột nhiên bên giường có tiếng động khẽ. Vô Vi Đạo trưởng đang nằm ngửa trên giường tre toàn thân bỗng rung lên.

Triển Diệp Thanh biến sắc rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm:

- Hỏng bét ! Kim Hoa phu nhân mà cho Vô Vi Đạo trưởng uống thuốc độc tất phái Võ Đương giận ta thấu xương. Ta đã tưởng ngấm ngầm trợ giúp lão nhân gia, không ngờ lại hoá ra hại lão. mụ nữ ma đầu này thật thâm độc !

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Vô Vi Đạo trưởng ngồi bật dậy từ từ bước xuống giường.

Vân Dương Tử vốn người trầm tĩnh mà cũng không nhịn được nỗi kích động trong lòng, trầm giọng hỏi:

- Thương thế của sư huynh ra sao?

Vô Vi Đạo trưởng đáp:

- Đỡ nhiều rồi.

Đạo trưởng đưa mục quang ngó Vũ Văn Hàn Đào hỏi:

- Vũ Văn huynh lâu nay bình yên chớ?

Vũ Văn Hàn Đào cười mát đáp:

- Tiểu đệ mà không chết thì thời thường đến đây thỉnh giáo.

Vân Dương Tử thò tay vào bọc lấy cuốn sách và bức họa ra đưa cho Kim Hoa phu nhân nói:

- Tranh và sách trên ghế toàn là của giả. Vừa rồi dù phu nhân có đọat được vào tay cũng uổng công. đây mới là của thật. Xin phu nhân thu lấy.

Kim Hoa phu nhân đón lấy bức họa và cuốn sách đáp:

- Đạo trưởng thật là thâm mưu viễn tự, tiện thiếp kích phục vô cùng !

Vân Dương Tử đáp:

- Đó chẳng qua là sự bất đắc dĩ mà bần đạo phải phòng ngừa chớ không có ý xảo quyệt.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Làm thế nào để chứng minh đây là của thật? .

Vân Dương Tử đáp:

- Nếu phu nhân không tin thì cứ mở ra coi.

Kim Hoa phu nhân quay lại đưa mắt ngó Vũ Văn Hàn Đào. Mụ mở ra coi qua một lượt rồi gập lại ngay. Mụ còn lật mấy trang sách xem thấy đúng là sự thật liền cất vào bọc .

Lam Ngọc Đường ngó thấy Kim Hoa phu nhân thu sách và tranh cất đi rồi mới cười lạt nói:

- Úi chà! Phu nhân co muốn bán tranh và sách này không?

Kim Hoa phu nhân lấy được tranh và sách rồi trong lòng sung sướng liền cười mát hỏi lại:

- Liệu ngươi có mua được không?

Lam Ngọc Đường hỏi:

- Phu nhân định giá bao nhiêu?

Kim Hoa phu nhân sửng sốt đáp:

- Ta muốn đổi lấy cặp mắt của ngươi. Dù ngươi có mua được danh hoạ cũng chẳng nhìn thấy gì.

Lam Ngọc Đường nói:

- Chà ! Phu nhân nói khoát quá ! Nếu không bằng lòng bán thì đừng trách tại hạ cướp giựt.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Vậy ngươi thử coi đi.

Lam Ngọc Đường nói:

- Được rồi, chúng ta sẽ tính.

Rồi gã trở gót ra đi.

Chương 46: Tiêu Lang Chân Giả Cùng Nhau So Kiếm

Kim Hoa phu nhân chỉ lo xẩy chuyện xung đột với người là để cho phái Võ Đương có cơ hội thủ lợi. Mụ thấy gã kia chưa muốn động thủ ngay là hay lắm nên cũng không ngăn trở. Mụ quay lại đưa mắt nhìn Vũ Văn Hàn đào và Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta đi thôi !

Đoạn mụ cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt lướt qua Vân Dương Tử cùng Vô Vi đạo trưởng muốn nói lại thôi. Chàng trở gót đi sau Chu Triệu Long.

Triển Diệp Thanh đột nhiên lớn tiếng quát:

- Vũ Văn Hàn Đào ! đứng lại đi!

Vũ Văn Hàn Đào dừng bước quay lại hỏi:

- Triển huynh có điều chi dạy bảo?

Triển Diệp Thanh lạnh lùng hỏi lại:

- Ngươi cũng định đi ư?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Nếu Triển huynh muốn tứ giáo mấy chiêu tuyệt học thì tại hạ xin ở lại hồi tiếp.

Triển Diệp Thanh đột nhiên tiến lại gần ba bước. Thanh kiếm để trước ngực, gã cười lạt hỏi:

- Trong nhà chập hẹp. Chúng ta ra ngoài tỷ đấu hay hơn.

Vũ Văn Hàn Đào tay trái vẫn xách cái rương giát vàng, xoay lại trước mắt nói:

- Tại hạ dùng cái rương này để thử những môn tuyệt học của phái Võ Đương.

Rồi lão cất bước tiến ra ngoài.

Vân Dương Tử nghiêm nghị nói:

- Sư đệ về đi!

Triển Diệp Thanh dừng bước lại hỏi:

- Sư huynh có điều chi dạy bảo?

Vân Dương Tử đáp:

- Thà để khách vô nghĩa chứ Võ Đương ta không thể thất tín với người. Bữa nay trao đổi dược vật, không nên ép người động thủ...

Lão đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào nói tiếp:

- Xin Vũ Văn huynh tùy tiện. Qua bữa nay rồi chúng ta gặp nhau ở đâu sẽ thanh toán nợ nần ở đó.

Vũ Văn Hàn Đào cười ha hả nói:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Tiểu đệ sẵn sàng chờ đợi bất cứ lúc nào.

Rồi hắn đi theo sau Kim Hoa phu nhân rảo bước ra khỏi cửa đi luôn.

Chu Triệu Long khẽ hỏi:

- Chúng ta mình mang báu vật, không nên để xảy ra chuyện gì. Phải về Bách Hoa sơn trang sớm đi. Không hiểu ý kiến phu nhân cùng Vũ Văn huynh thế nào?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi :

- Sao? Ngươi sợ ta đem tranh Ngọc tiên tử và sách Tam kỳ chân quyết về Miêu Cương chăng?

Chu Triệu Long nghe mụ nói thế thì chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Mụ nữ ma này thâm độc xảo trá, còn việc gì mụ chẳng dám làm?

Miệng gã mĩm cười đáp :

- Phu nhân lại nói giỡn rồi.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Phen này ta tiến vào Trung Nguyên một là muốn coi danh sơn thắng thuỷ, hai là muốn biết nhân vật võ lâm Trung Nguyên. Bây giờ dù Chu huynh có bảo ta về Miêu cương ta cũng khó lòng tuân theo

được . Vậy Chu huynh cứ yên lòng.

Mụ nói mấy câu này bằng vẻ dịu hiền mà thực ra làm cho Chu Triệu Long khó chịu.

Chu Triệu Long mắng thầm:

- Ghê cho người đàn bà thâm mưu ác độc.

Nhưng ngoài mặt gã vẫn tươi cười hỏi:

- Phu nhân là một vị cân quốc anh hùng. Chuyến đông du này tất nổi danh ở Trung Nguyên một cách dễ dàng.

Người thiên hạ chẳng ai là không thích được kẻ khác tâng bốc. Kim Hoa phu nhân nghe Chu Triệu Long tán dương bất giác mặt mày hớn hở nói:

- Chu nhị trang chúa thật khéo khoa trương! Ta có phong thanh Thẩm đại trang chúa ngoài việc liên minh với ta cùng Vũ Văn tiên sinh còn một cao nhân ở ngoài quan ải. Không hiểu nhân vật đó là ai?

Chu Triệu Long mỉm cười đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không rõ. Khi về trang phu nhân hỏi lại đại trang chúa sẽ biết hết nội tình.

Kim Hoa phu nhân cười hỏi:

- Giữa Chu huynh và Thẩm Mộc Phong tuy kêu bằng huynh đệ mà thực ra Chu huynh kính sợ Thẩm đại trang chúa như sư phụ phải không?

Chu Triệu Long mắng thầm:

- Thật là giọng lưỡi khắc bạc.

Nhưng ngoài miệng gã tươi cười đáp :

- Những nhân vật Trung Nguyen xưa nay vẫn có tôn ty trật tự. Huynh đệ không phải là khiếp sợ.

Kim Hoa phu nhân quay lại hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiểu huynh đệ ! Có phải tiểu huynh đệ cũng sợ Thẩm Mộc Phong lắm không?

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp lông mày lên đáp :

- Bọn tiểu đệ lấy nghĩa làm đầu, vậy tôn vinh bậc tôn trưởng là lẽ đương nhiên.

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Hay cho người biết cung kính bậc tôn trưởng.

Đột nhiên mụ dừng bước lại, im lặng.

Mụ ngửng đầu trông ra đã thấy gã thiếu niên áo lam sấn vào căn nhà tranh vừa rồi, lưng đeo trường kiếm, đứng giữa đường, hai mắt ngó lên trời ra chiều ngạo nghễnh.

Hai bên gã là hai đồng tử áo xanh lối 14, 15 tuổi. Gã mé tả chống kiếm, gã mé hữu ôm đờn.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Gã này mới quật khởi trong võ lâm được hơn năm nay mà danh vang thiên hạ.

Gã cũng mang tên Tiêu Lĩnh Vu. Phu nhân chớ nên coi thường.

Kim Hoa phu nhân quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu huynh đệ ! Phải chăng huynh đệ đội tên giả? Không thì sao lại thêm một gã Tiêu Lĩnh Vu nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong thiên hạ nhiều người trùng tên trùng họ. Cái đó có chi là lạ ?

Thiếu niên áo lam dường như bị châm chọc. Gã đang nhìn trời đột nhiên quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao? ông bạn cũng là Tiêu Lĩnh Vu ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu thật sự đây.

Gã áo lam cười nhạt hỏi:

- Vậy kẻ nào đã mạo danh?

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm trong bụng, lẩm bẩm một mình:

- Đêm hôm trước ngươi quì lạy linh vị ta ở bờ sông, cầu ta hiện hồn để giúp ngươi hoàn thành hảo sự. Bây giờ đứng trước người thật lại nghênh nganh thế này !

Nghĩ tới đây bất giác mặt chàng lộ ra một nụ cười.

Gã áo lam tức giận hỏi:

- Ngươi cười gì vậy?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Cười một cái cũng không được ư?

Người áo lam xẵng giọng đáp:

- Không được ! Nếu ngươi cũng mang tên là Tiêu Lĩnh Vu thật thì bữa nay trong hai người chúng ta đây phải có một kẻ uổng mạng.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp lông mày thanh kiếm lên hỏi:

- Ông bạn muốn liều mạng hay sao? Chúng ta vốn không thù oán thì tội gì mà tranh thắng đến kẻ sống người chết?

Đồng tử ôm kiếm mé tả hỏi:

- Ai phạm đến danh húy của công tử chúng ta thì chết rồi cũng như còn sống chứ sao?

Tiêu Lĩnh Vu mắng thầm:

- Thằng lỏi này lại càng vô lý! Công tử nhà gã mạo xưng tên họ ta mà gã lại bảo ta phạm đến tên huý của chủ gã.

Lửa giận bốc lên, chàng cười lạt đáp:

- Ai chết về tay ai hiện giờ chưa thể biết được , đừng khoác loác vội.

Chàng vừa nói vừa tiến về phía trước.

Chu Triệu Long đột nhiên vọt mình lên trước ngăn chặn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Xin tam đệ hãy nhẫn nại một chút.

Gã quay lại nhìn thiếu niên áo lam chắp tay tự giới thiệu:

- Tiểu đệ là Chu Triệu Long...

Thiếu niên áo lam cười lạt ngắt lời:

- Tiểu đệ biết rồi. Các hạ là nhị trang chúa ở Bách Hoa sơn trang. Mấy người quản sự trong quí trang đó đã bị bại dưới lưỡi kiếm của tại hạ. Nếu các hạ muốn báo thù cho họ thì cùng Tiêu Lĩnh Vu đây động thủ đi.

Chu Triệu Long chau mày nghĩ thầm:

- Trên chốn giang hồ người ta đồn gã là một tay thủ đoạn tàn nhẫn mặt lạnh như tiền. Xem ra lời đồn quả không ngoa.

Chu Triệu Long tâm cơ thâm trầm. Gã không muốn hai tên Tiêu Lĩnh Vu chưa rõ chân giả động thủ đánh nhau đành dẹp lửa giận cười nói:

- Tiêu đại hiệp nói đúng đó...

Gã chưa dứt lời, đột nhiên một con ngựa chạy nhanh như gió xông thẳng tới nơi.

Người cỡi ngựa tay giơ cao cây Kim Hoa lệnh kỳ lớn tiếng hô:

- Đại trang chúa cho đưa có lệnh ra truyền dụ: Các vị hãy trở về trang cho lẹ.

Tiếng hô chưa dứt thì con ngựa đã xông tới phía sau người áo lam.

Bọn đệ tử ở Bách Hoa son trang trước nay quen thói . Trên đường tuy có người, gã cũng không chịu dừng cương xoay ngựa cứ xông thẳng tới sau lưng gã áo lam.

Chu Triệu Long toan quát thét ngăn cản thì đã không kịp nữa.

Gã áo lam xoay mình tay mặt chuyển động, hàn quang lấp loáng. Tai nghe tiếng người la ngựa thét. đại hán ky mã kia đã người lẫn ngựa đều bị chặt làm hai khúc thay lăn xuống bên đường, máu chảy lênh láng.

Lại thấy gã áo xanh hai tay chắp để sau lưng, bảo kiếm đã tra vào vỏ. Nét mặt gã lạnh lùng như không có chuyện gì.

Gã áo lam rút kiếm ra tay thần tốc, thủ pháp linh lợi, chẳng những Chu Triệu Long chấn động tâm thần mà cả Kim Hoa phu nhân, Vũ Văn Hàn Đào cùng Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ kinh hãi.

Kim Hoa phu nhân quay lại hỏi Vũ Văn Hàn Đào:

- Đó là kiếm pháp nào vậy?

Vũ Văn Hàn Đào đáp:

- Tại hạ cũng chưa từng thấy kiếm pháp này bao giờ, chẳng hiểu nó là tuyệt kỷ độc đáp của gia môn nào.

Lại nghe người áo lam lạnh lùng hô:

- Tiêu Lĩnh Vu ! Ra đây ! Hay là sợ rồi?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhị ca hãy tránh ra.

Người chàng thấp thoáng lướt qua bên Chu Triệu Long rồi quay mình lại.

Chu Triệu Long vươn tay ra nắm không được, bất giác giật mình kinh hãi hỏi:

- Đây là thân pháp gì mà nhanh như chớp lại kỳ bí khôn lường?

Kim Hoa phu nhân chau mày khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào:

- Bản lãnh Tiêu Lĩnh Vu rất cao thâm. E rằng Chu Triệu Long còn kém xa gã. Cứ coi thân pháp chuyển động của gã đã thấy chỗ thâm diệu về môn võ công thượng thặng.

Vũ Văn Hàn Đào nhe răng cười:

- Tiêu Lĩnh Vu dường như được Thẩm Mộc Phong rất sủng ái. Nếu gã bị bại dưới lưỡi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu kia, tất Thẩm Mộc Phong chẳng chịu bỏ qua.

Kim Hoa phu nhân vội đáp:

< hai dòng k hông đọc được>

qua đầu Chu Triệu Long hạ mình xuống sau lưng Tiêu Lĩnh Vu cách chừng bốn năm thước. Mụ nói:

- Tiêu huynh đệ ! Tiểu huyh đệ cứ vững tâm động thủ. đã có tỷ tỷ ở trên đây.

Tiêu Lĩnh Vu từng thấy thân thủ gã áo lam rất ghê gớm, chàng chú ý tình hình, không nghĩ gì đến chuyện bên ngoài. Tay phải rút trường kiếm ở sau lưng thủ thế chờ đợi. Tuy chàng nghe Kim Hoa phu nhân nói mà không muốn phân tâm trả lời.

Gã áo lam chân bước chẳng thành chữ Đinh cũng không ra chữ Bát, hai luồng nhãn quang lạnh lùng chiếu ra ngó Tiêu Lĩnh Vu. Mặt y sát khí dầy dầy.

Hai bên đứng đối lập hồi lâu. Gã áo lam vẫn chưa rút kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được hỏi:

- Sao các hạ chưa rút kiếm tấn công?

Gã áo lam không lý gì đến câu hỏi của Tiêu Lĩnh Vu đang dương cặp mắt tròn xoe ngó chàng từ trên xuống dưới.

Dường như gã muốn quan sát tư thế của Tiêu Lĩnh Vu để kiếm chỗ sơ hở đặng phóng một chiêu trí mạng.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ chân khí. Người áo lam vẫn chưa chịu rút kiếm.

Có điều làn sát khí bao phủ trên mặt mỗi lúc một dầy.

Kim Hoa phu nhân dường như đã nhận ra hai bên đều vận quá mười thành công lực và đang tìm chỗ sơ hở của đối phương. Khi họ ra tay tất là ghê gớm đến một người phải chết. Mụ quan sát tình thế hồi lâu cũng chẳng tìm ra chỗ nào để mình hạ thủ thì không khỏi chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Té ra hai gã Tiêu Lĩnh Vu này đều là những tay cao thủ mình mang tuyệt kỹ.

Tiêu Lĩnh Vu chưa đủ kinh nghiệm đối địch. Chàng không biết dùng sức để tự bảo vệ lại dồn chân khí ra khắp bách thể.

Hai bên nếu còn giữ tình trạng kiên trì này tất chàng phải mạo hiểm động thủ trước . Nếu không thì chân khí đề tụ lại không nơi phát tiết, ngưng trệ lại thành nội thương.

Gã áo lam đứng tự nhiên dường như không chuẩn bị gì, nhưng nhìn kỹ liền phát giác ra đó là tư thức rất ảo diệu trướé khi ra tay. Bất 'luận đối phương tiên chiêu vào chỗ nào, gã đều có thể phản kích cực kỳ lợi hại.

Bầu không khí trong trường vô cùng khẩn trương, cơ hồ nghẹt thở.

Hai bên dằng co trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu toàn thân run lên, mặt đỏ như gấc, vạt áo không gió của chàng lay động.

Nét mặt người áo lam mỗi lúc một nghiêm trọng.

Cầm đồng và kiếm đồng thấy tình thế khác thường đã từ từ lui lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn không tìm được chỗ sơ hở của người áo lam, nhưng chàng không nhẫn nại được nữa đột nhiên rung tay một cái, kiếm hoa loé lên, cả người lẫn kiếm xông lại.

Người áo lam thân thế mau lẹ tuyệt luân, rút trường kiếm ở sau lưng ra.

Hàn quang lấp loáng, kiếm khí mịt mờ, bóng người chuyển động. Những tiếng kìm thiết đinh tai nhức óc. Hai bóng người đang quấn lấy nhau đột nhiên tản ra.

Hai người giao thủ một hiệp mau lẹ vô cùng.

Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào đều không trông rõ.

Lúc định thần nhìn lại thấy hai người đứng đối lập cách nhau chừng 7, 8 thước.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt trước kia đỏ rỡ bây giờ biến thành lợt lạt. Tay chàng còn cầm thanh kiếm gãy.

Hai người ngó qua gã áo lam thấy thanh trường kiếm trong tay gã cũng chỉ còn một nửa. Làn sát khí trên mặt đã tiêu tan và lộ vẻ mệt nhọc.

Nguyên hai người này giao thủ mấy chiêu chớp nhoáng. Kiếm pháp đều cực kỳ thần diệu. Công lực cũng ngang nhau. Trường kiếm trong tay đều bị gãy cụt.

Người áo lam nhìn Tiêu Lĩnh Vu buông kiếm gãy xuống lạnh lùng nói:

- Kiếm pháp của các hạ quả nhiên không phải tầm thường. Trong vòng một năm, tại hạ sẽ đến Bách Hoa sơn trang thỉnh giáo.

Gã quay lại bảo tên tiểu đồng:

- Chúng ta đi thôi!

Rồi vọt mình chạy trước.

Cầm, kiếm nhị đồng vội chạy theo gã.

Chu Triệu Long thấy thiếu niên áo lam và nhị đồng ra đi mỗi lúc một xa, gã chau mày khẽ bảo Vũ Văn Hàn Đào:

- Người đó võ công không phải tầm thường mà bữa nay để gã bỏ đi thì có khác nào thả hổ về rừng?

Vũ Văn Hàn Đào dường như đã hiểu ý câu nói của Chu Triệu Long liền cười lạt đáp:

- Chu huynh nên rượt theo giết hắn đi mới là nhổ cỏ trừ rễ.

Chu Triệu Long mắng thầm:

- Thằng cha này quả là xảo quyệt.

Gã rảo bước thò tay ra lượm cây Kim Hoa lệnh kỳ dưới đất lên nói:

- Tệ trang chúa đã truyền Kim Hoa lệnh dụ, tất có việc cần kíp. Vậy chúng ta hãy trở về đã.

Rồi gã chạy trước dẫn đường.

Bốn người hối hả chạy một mạch về đến Bách Hoa sơn trang, vào thẳng nhà đại sảnh.

Trong nhà đại sảnh đã có nhiều người ngồi.

Huyết sanh tử Thẩm Mộc Phong ngồi ở đầu bàn thấy bốn người về liền đứng dậy nghinh tiếp. Hắn chắp tay nhìn Kim Hoa phu nhân thi lễ nói:

- Phu nhân cùng Vũ Văn huynh phải một phen vất vả.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bất tất phải khách sáo.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Phu nhân đã lấy được vật trao đổi chưa?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mạng.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Các vị nhọc mệt trở về đáng lý hãy nghỉ ngơi một lúc, nhưng có việc trọng yếu,cần các vị tham dự mới được .

Hắn ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt lợt lạt liền hỏi:

- Tam đệ làm sao vậy? Mệt lắm phải không?

Tiêu Lĩnh Vu vừa thở vừa đáp :

- Dọc đường gặp một tay cường địch phải động thủ ác chiến một trận. Nhưng thấy Kim Hoa lệnh dụ của đại ca, không dám chần chờ điều dưỡng chạy về ngay nên chưa hết mỏi mệt.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Dọc đường gặp ai?

Chu Triệu Long đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thắng phụ thế nào?

Chu Triệu Long đáp :

- Tam đệ cùng gã động thủ. Nội lực chấn động đều đánh gãy kiếm.

Thẩm Mộc Phong ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tam đệ mau ngồi xuống điều tức đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ đại ca.

Rồi chàng tìm một chỗ gần đó ngồi xuống.

Thẩm Mộc Phong nghiêng mình mời Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn Đào ngồi vào khách vị. đoạn hắn đảo mắt nhìn mọi người trong tĩnh đường mỉm cười nói:

- Bọn họ từ xa đến đây lại không thể đình lại. Tại hạ đã cùng phu nhân bắt tay hợp tác nên công khai tuyên bố để tỏ lòng thành nên mới đưa Kim Hoa lệnh dụ mời các vị về sơn.

Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt ngó quần hào hỏi:

- Đây lại là những nhân vật nào?

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Nếu là hạng người thông thường thì tại hạ đã chẳng hối thúc các vị về sớm. ..

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị tự giới thiệu đi.

Những người này đều vận võ phục, đầu quấn khăn xanh, đầy mặt phong trần.

Mới trông đã nhận ra ngay vừa vượt qua trường độ ngàn dặm.

Người thứ nhất ở mé tả đứng lên nghiêng mình thi lễ tự giới thiệu:

- Tiểu tăng là Pháp Tuệ, hiện liệt vào Thượng toà tam tăng ở La Hán đường chùa Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên cười khanh khách nói:

- Kiểu báo danh như vậy có thể tùy tiện đặt ra ai mà tin được?

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói;

- Được rồi! Các vị hãy lấy chứng vật ra để làm tin.

Đại hán áo đen tự xưng là Pháp Tuệ còn đứng chưa ngồi liền đẩy tấm khăn bao đầu sang một bên, quả nhiên để lộ cái đầu nhà sư trọc lóc.

Pháp Tuệ chắp tay thi lễ rồi ngồi xuống bịt đầu lại.

Nhân vật thứ hai đứng lên nói:

- Bần đạo là môn hạ phái Võ Đương.

Đoạn rút trường kiếm trong bọc ra đánh soạt một tiếng. Y quay mũi kiếm trở lại đưa chuôi kiếm về phía Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân nhìn kỹ thì thấy chuôi kiếm có khắc bốn chữ "Võ Đương chi kiếm" . Mụ dương cặp mày liễu lên cười nói:

- Ta coi thấy rồi.

Người kia thu bảo kiếm về ngồi xuống. Thanh bảo kiếm tra vào vỏ cất vào bụng, lấy áo che đi.

Người thứ ba đứng dậy nói:

- Tiểu tăng là môn hạ phái Nga Mi, pháp danh là Từ chính.

Nhà sư thò tay vào bọc lấy cái túi vàng móc ra một vật đặt trên bàn tay.

Vũ Văn Hàn Đào gật đầu nói :

- Phải rồi ! Đây là môn ám khí độc đáo của phái Nga Mi kêu bằng "Tam Long châu tiêu" .

Từ Chính tủm tỉn cười cất tiêu đi ngồi xuống.

Ngươi thứ tư đứng dậy nói :

- Bần đạo gửi mình dưới trướng Thanh Thành đạo hiệu là Mặc Trần.

Mặc Trần giơ tay phải lên. Tay cầm một thanh kiếm nhỏ hình lá liễu.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Đây là thanh Liễu diệp kiếm của phái Thanh Thành. Đạo huynh có địa vị khá cao ở phái đó.

Mặc Trần đáp :

- Đa tạ Vũ Văn huynh quá khen.

Rồi từ từ ngồi xuống.

Người thứ năm kế tiếp đứng lên, tay phải vòng lại, tay trái đẩy ra nói :

- Tại hạ là Kim Côn Ngũ, môn hạ phái Côn Luân.

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Các hạ dùng Thiên định chưởng pháp, đại khái đúng là đệ tử phái Côn Luân.

Người thứ sáu đứng dậy tự giới thiệu.

- Tại hạ ẩn mình trong Cái Bang.

Tay mặt y cầm mũi Kim tiền giơ cao lên.

Vũ Văn Hàn Đào sửng sốt :

- Tại hạ thất kính mất rồi ! Huynh đài là một trong bốn vị đại trưởng lão Cái Bang.

Đại hán cười mát đáp :

- Vũ Văn huynh dạy quá lời !

Đoạn từ từ thu Kim tiền về ngồi xuống.

Người thứ bảy lùn tịt đứng lên chưa đầy bốn thước, cất giọng lạnh lẻo nói :

Chương 47: Đường Tam Cô Bị Bắt Giam Cầm

Đột nhiên Thẩm mộc Phong khoát tay không để những người còn lại giới thiệu nữa. Hắn đứng dậy hỏi :

- Phu nhân coi đủ rồi chứ ?

Kim Hoa phu nhân gật đầu đáp :

- Tài năng của Thẩm đại trang chúa khiến cho tiện thiếp kính phục vô cùng ! Những vị còn lại chắc cũng là người nằm vùng trong các môn phái.

Thẩm mộc Phong nói :

- Đúng thế ! Biết người biết mình đánh đâu được đó. Trong các môn phái khắp thiên hạ đều có người của Thẩm mỗ trà trộn vào. Bất luận tình thế võ lâm biến đổi ra sao, tình hình các phái lớn thế nào, tại hạ đều nhìn rõ như trong lòng bàn tay.

Hắn ngừng lại một chút rồi vẩy tay nói tiếp :

- Hiện giờ trong võ lâm tình thế khẩn trương, các vị không nên ở đây lâu,vậy xin khởi trình ngay đi.

Quần hào trong sảnh đường nghe nói từ từ rút lui. Chỉ trong khoảnh khắc đã giải tán hết.

Nhà đại sảnh rộng rãi chỉ còn lại năm người là Thẩm mộc Phong, Chu Triệu Long, Kim Hoa phu nhân, Tiêu lĩnh Vu và Vũ Văn Hàn Đào.

Thẩm mộc Phong chú ý nhìn Kim Hoa phu nhân nói :

- Việc Thẩm mỗ cho người vào nằm vùng trong các phái, trên đời không người thứ hai nào biết. Bữa nay tiểu đệ mượn kỳ hội họp năm năm một lần đem ra công bố với phu nhân cùng Vũ Văn huynh để chứng minh tiểu đệ đã chân tâm hợp tác .

Kim Hoa phu nhân nói :

- Thẩm đại trang chúa cho người vào nằm vùng trong các môn phái thật là thâm mưu viễn lự, tiện thiếp rất khâm phục. Nay bọn họ đều giữ địa vị trọng yếu, tất nhiên Thẩm đại trang chúa có chỗ đại

dụng.

Thẩm mộc Phong hỏi :

- Đối với phu nhân cũng vậy chứ khác gì ?

Hắn đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Phu nhân đã điều tra các vật trao đổi chưa ? Vân Dương Tử là tay xảo quyệt, không nên coi thường.

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Đã nhận xét cả rồi, chắc không lầm được .

Mụ lấy cuốn Tam kỳ chân quyết và bức họa Ngọc Tiên Tử ra nói tiếp :

- Xin Thẩm đại trang chúa thu lấy cuốn Tam kỳ chân quyết này. Còn bức họa Ngọc Tiên Tử thì...

Thẩm mộc Phong vội ngắt lời :

- Bức họa Ngọc Tiên Tử đã thuộc quyền sở hựu của phu nhân, còn nhắc đến làm chi nữa ?

Hắn giơ tay mặt lên nói tiếp :

- Tam đệ giữ lấy cuốn sách này.

Tiêu Lĩnh Vu giả vờ điều dưỡng, nhưng lúc những người nằm vùng ở các môn phái lớn tự giới thiệu, chàng đã chú ý lắng tai nghe, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi.

Bây giờ Thẩm mộc Phong kêu gọi chàng mở bừng mắt ra đưa tay ra cuốn Tam kỳ chân quyết.

Tiêu lĩnh Vu toan tìm lời từ chối thì Thẩm mộc Phong đã lên tiếng :

- Cuốn Tam kỳ chân quyết này là của chung giữa Bách Hoa Sơn Trang,Kim Hoa phu nhân và Vũ Văn huynh. Vậy tam đệ cất cho cẩn thận, nếu thất lạc là trách nhiệm Tam đệ nặng lắm đó.

Tiêu Lĩnh Vu đành vâng dạ cất sách đi. .

Kim Hoa phu nhân thu lấy bức họa Ngọc Tiên Tử, chú ý nhìn Tiêu lĩnh Vu nói :

- Tiêu huynh đệ là người kín đáo, kiếm thuật tinh thông ít kẻ bì kịp...

Thẩm mộc Phong ngắt lời :

- Tại hạ chưa được nghe đầu đuôi những chuyện xảy ra. Bất luận vị nào kể cũng được. Những người Võ Đương phó ước, ngoài Vân dương Tử còn những ai nữa ?

Vũ Văn Hàn Đào cười đáp :

- Chung Nam nhị hiệp và một vị tục gia đệ tử phái Võ Đương.

Thẩm mộc Phong hỏi :

- Chung Nam Nhị Hiệp cũng tham dự vào việc thị phi này ư ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế ! Tiểu đệ đã khuyên hai người đó, nhưng họ vẫn dấn thân vào nơi nước đục cũng là một chuyện bất tất

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Sao ? Chung Nam Nhị Hiệp đều là tay đáo để.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Chung Nam Nhị Hiệp vanh danh ba chục năm trên chốn giang hồ. Người ăn mặc theo kiểu văn nhã đó là Cát thiên Nghi, sử dụng quạt phong hỏa nan bằng sắt, chẳng những chiêu thuật tinh luyện, biến hóa vô cùng, mà trong quạt còn ngấm ngầm dấu nước lửa và ám khí tuyệt độc. Ngót ba mươi năm họ đã độc

bộ võ lâm chưa gặp ai là địch thủ. Nếu hai người đó hết sức viện trợ phái Võ Đương thì đúng là hai tay kình địch.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói :

- Đã vậy thì bản nhân phải tỷ đấu với họ một phen.

Mụ dừng lại một chút đảo mắt nhìn Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Bản nhân muốn phiền Vũ Văn huynh một việc được chăng ?

Vũ Văn Hàn Đào ngấm ngầm chau mày đáp :

- Nếu năng lực của tại hạ làm được sẽ xin hết sức.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nhân dịp bọn họ chưa kịp đi xa, phiền Vũ Văn huynh thay mặt tiện thiếp mời Chung Nam Nhị Hiệp sáng mai tương hội ở ngoài Bách Hoa Sơn Trang.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi :

- Phu nhân mời Chung Nam Nhị Hiệp làm gì ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tiện thiếp muốn xem rõ cây quạt phong hỏa của Cát thiên Nghi.

Thẩm mộc Phong cười hỏi :

- Chúng ta chưa chuẩn bị kỷ càng, những người mời cũng chưa đến đủ,tưởng phu nhân nên nhẫn nại một chút nên chăng ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ý kiến của tiện thiếp khác với Thẩm đại trang chúa. Hiện giờ Vô Vi đạo trưởng chưa hoàn toàn phục hồi sức lực, phái Võ Đương không người lãnh đạo.

Sáng sớm mai tiện thiếp đấu với Chung Nam Nhị Hiệp, thắng họ rồi mở cờ dóng trống bắt sống Vô Vi đạo trưởng, bức bách môn hạ phái Võ Đương phải hàng phục Bách Hoa Sơn Trang...

Thẩm mộc Phong ngắt lời :

- Theo chỗ tại hạ biết thì bọn Vô Vi đạo trưởng Vân Dương Tử đều là những người cao ngạo, dù làm viên ngọc vở cũng đành, chứ không chnl làm viên ngói toàn vẹn.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu thế thì chúng ta đoạt tiên cơ mà trừ diệt những người đầu não phái Võ Đương để bọn họ như rắn không đầu thì quét sạch sào huyệt cũng chẳng khó gì , mình có thanh trừ được kẻ uy hiếp bên giường thì mới nhân cơ hội này làm nổi oai danh Bách Hoa Sơn Trang lên được.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thấn nghĩ bụng :

- Mụ đàn bà này thật là thâm độc !

Thẩm mộc Phong trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Nếu phu nhân đã đủ cơ trí nắm chắc được phần thắng Chung Nam Nhị Hiệp thì tại hạ xin theo lời. Còn người đưa tin phải phiền đến đại giá Vũ Văn huynh.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Cả phái Võ Đương dường như đều căm hận Vũ Văn huynh thấu xương tủy vậy để y tiếp xúc thì Vân Dương Tử cùng Chung Nam Nhị Hiệp quyết không từ chối.

Thẩm mộc Phong nói :

- Chung Nam Nhị Hiệp oai danh lừng lẫy giang hồ mấy chục năm mà biết được lời khiêu chiến của phu nhân, quyết họ chẳng mượn cớ từ chối...

Hắn vẩy tay một cái, một ả nử tỳ áo xanh chạy vào khom lưng hỏi :

- Đại trang chúa có điều chi dạy bảo ?

Thẩm mộc Phong đáp :

- Ngươi nói ta có lệnh cho các trạm ngầm phải theo dõi hành tung của Vô Vi đạo trưởng.

Nử tỳ dạ một tiếng rồi lật đật đi ngay.

Lát sau thị trở về nhà đại sảnh nghiêng mình nói :

- Đã phái mười tám kỵ mã đem lệnh dụ của đại trang chúa truyền đi.

Thẩm mộc Phong gật đầu nói :

- Hay lắm ! Người ra bảo văn phòng viết một phong thương khiêu chiến đưa đến Chung Nam Nhị Hiệp.

Ả nữ tỳ dạ một tiếng chạy đi. Lát sau ả cầm thư vào.

Thẩm mộc Phong coi qua một lượt rồi đưa cho Kim Hoa phu nhân nói :

- Xin phu nhân coi lại, nếu không cần sửa đổi gì thì thụ danh vào. Tại hạ lập tức phái người đưa đi.

Kim Hoa phu nhân coi qua một lượt rồi cầm bút ghi tên họ vào.

Thẩm mộc Phong cầm thơ đưa cho nữ tỳ áo xanh nói :

- Ngươi giao thư nầy cho quản gia bảo ta có lệnh nếu trước giờ tý đêm nay mà không giao thơ đến tay Chung Nam Nhị Hiệp được thì đem đầu về phục mạng.

Nử tỳ dạ một tiếng đón lấy thư chạy đi. .

Thẩm mộc Phong thấy nử tỳ áo xanh ra khỏi sảnh đường rồi từ từ đứng lên nói :

- Phu nhân cùng Vũ Văn huynh cũng nên nghỉ ngơi một lúc, tại hạ không dám quấy nhiễu nữa.

Hắn nói rồi rời khỏi nhà đại sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu về đến Lan Hoa tịnh xá, Kim Lan, Ngọc Lan đã chờ đợi ở ngoài cửa đem trà nước vào, hầu hạ rất chu đáo.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy cuốn Tam Kỳ chân quyết ra. Chàng để nguyên quần áo nằm xuống giường bụng bảo dạ :

- Nghe giọng lưỡi của Kim Hoa phu nhân thì dường như mụ đã có thành kiến. Vô Vi đạo trưởng đối với ta có lòng bảo vệ, Vân Dương Tử có ơn cứu mạng. Chẳng lẽ ta tọa thị điềm nhiên ? Bây giờ biết tìm cách gì để thông tri cho các vị đặng kịp thời chuẩn bị.

Bỗng thấy Ngọc Lan bưng một cái bát sứ đi vào. Đó là bát quế hoa bạch mộc nhĩ vẫn còn hơi nóng bốc lên. Thị nhìn Tiêu lĩnh Vu kính cẩn nói :

- Tam gia ! Mời Tam gia xơi bát thang quế hoa bạch mộc nhĩ này.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bối rối đã toan cự tuyệt, nhưng thấy Ngọc Lan bưng bát thang vẻ mặt quan hoài lại không nỡ. Chàng liền cầm chiếc thìa múc ăn và khen :

- Ngon quá !

Ngọc Lan nói :

- Chỉ mong sao vừa miện Tam gia là tiện tỳ được thỏa mãn.

Bỗng thấy tấm rèm lay động, Kim Lan đã bưng chiếc khai bạc tiến vào cười nói :

- Đầu tóc Tam gia rối bù, tiểu tỳ xin chải lại.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ ngày trước Khâu Vân Di từng chải đầu cho chàng, chàng khẻ buông tiếng thở dài, lộ vẻ buồn rầu không nói gì.

Kim Lan liền cởi búi tóc Tiêu hnh Vu ra chải đầu lại. Còn Ngọc Lan cầm lấy thìa trong tay chàng múc thang đưa lên miện cho chàng ăn.

Tiêu Lĩnh Vu ăn hết bát thang quế hoa bạch mộc nhĩ thì Kim Lan cũng chải đầu vừa xong cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Đường Tam Cô suốt một ngày một đêm chưa được gặp mặt liền hỏi :

- Đường cô nương có đến kiếm ta không ?

Ngọc Lan ngơ ngác, tay cầm chiếc bát sứ suýt chút nữa đánh rớt. Thị ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp không nên lời.

Tiêu rmh vu nghĩ thầm trong bụng :

- Bọn chúng sợ mình thế này, chắc là ta đã hung dữ với chúng. Vậy từ nay ta phải tử tế mới được.

Chàng liền mĩm cười :

- Các ngươi bất tất phải sợ hãi. Từ nay ta không nổi nóng với các ngươi nữa.

Ngọc Lan nói :

- Bọn tiện tỳ được Tam gia dìu dắt thoát vòng khổ ải, nguyện suốt đời làm kẻ nô tỳ, dù Tam gia đánh mắng cũng lấy làm mãn nguyện. Bọn tiểu tỳ chỉ xin Tam gia cho được luôn luôn theo hầu. Bất luận bị đại trang chúa trừng phạt thế nào chị em tiểu tỳ cũng cảm kích vô cùng !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi ! Ta chỉ còn lưu lại Bách Hoa Sơn Trang một ngày nữa rồi xin cho các ngươi đi theo ta.

Ngọc Lan nét mặt tươi lên nói :

- Đa tạ Tam gia ! Nếu Tam gia rời khỏi trang cũng đem bọn tiểu tỳ đi theo lại càng hay hơn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta bôn tẩu giang hồ mà đem hai cô gái đi theo há chẳng để ngươi ta cười cho ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Nếu Tam gia không muốn con gái theo hầu thì bọn tiểu tỳ hóa trang làm thư đồng cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi ! ...

Ngọc Lan lại nói :

- Tam gia đã ưng cho, nô tỳ xin bái tạ.

Thị co gối quì xuống.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Trước nay ta đối với chúng chưa từng nói đùa bao giờ, nay chúng thấy ta ưng chịu đem chúng theo hầu làm cho chúng hoan hỷ như điên.

Chàng chợt nhớ ả nữ tỳ Hà Hoa ở Vọng Hoa Lâu bị cụt một tay liền tỉnh ngộ. Chàng từ từ đưa tay ra đở Ngọc Lan dậy nói :

- Các ngươi cứ yên lòng. Ta đã hứa lời quyết chẳng lừa gạt các ngươi.

Ngọc Lan bỗng sa lệ cười nói :

- Chị em tiểu tỳ xin hết lòng hết sức hầu hạ Tam gia.

Tiêu rnh Vu cười hỏi :

- Bất tất phải nhắc lại chuyện này nữa. Đường Tam Cô có đến đây không ?

Ngọc Lan chớp mắt cho lệ nhỏ xuống. Thị ngó Kim Lan lẳng lặng không nói.

Kim Lan khẻ buông tiếng thở dài đáp :

- Ngọc Lan muội muội không dám nói. Đường cô nương đã bị đại trang chúa giam cầm vào thạch lao rồi.

Tiêu Lĩnh vu giật mình kinh hãi hỏi :

- Sao ? Y được nhị trang chúa mời đến kia mà... ?

Kim Lan sợ hãi người run bần bật, vội nói :

- Xin Tam gia nói khẽ chứ.

Tiêu hnh Vu trấn tỉnh tâm thần hỏi :

- Câu chuyện này ra làm sao ?

Ngọc Lan nói :

- Tam gia nói chuyện với Kim Lan tỷ tỷ. Để tiểu tỳ ra canh chừng.

Thị đặt cái bát xuống lạng người chạy ra, thân pháp rất mau lẹ, khinh công không phải tầm thường.

Kim Lan nói :

- Tiểu tỳ không biết rõ tình hình, nhưng dường như có liên quan đến Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc nói :

- Nếu liên quan đến ta thì ta phải hỏi coi mới được .

Kim Lan rất đổi bồn chồn, vội lạng người ra cản Tiêu lĩnh Vu lại :

- Tam gia ! Tam gia định hỏi ai bây giờ ?

Tiêu hnh Vu đáp :

- Ta đi hỏi Nhị trang chúa.

Kim Lan nói :

- Đi hỏi thì có làm gì ? Nhị trang chúa cũng không quyết định buông tha cô ra được .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy ta đi kiếm đại trang chúa.

Kim Lan lắc đầu nói :

- Đại trang chúa đã hạ lệnh giam cô vào thạch lao, dĩ nhiên lão nhân gia không chnl buông tha cô. Tam gia có hỏi cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi nói thế thì ta không can thiệp nữa ư ?

Kim Lan đáp :

- Tam gia đừng can thiệp là hay.

Tiêu rnh Vu hỏi :

- Không được ! Vụ này ta chẳng thể làm ngơ. Đã mời người đến sao lại bắt giam vào thạch lao ?

Kim Lan đáp :

- Tam gia ! Tam gia nên biết rằng trong Bách Hoa Sơn Trang này không một ai dám chống lại

mệnh lệnh của đại trang chúa.

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Dù Tam gia được đại trang chúa thương mến cũng không nên chống đối lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày nói :

- Ta cũng biết thế. Cám ơn ngươi có lòng chỉ điểm. Nhưng vụ này thật vô lý . Ta phải hỏi cho biết rõ.

Kim Lan nói :

- Tam gia không sợ...

Tiêu Lĩnh vu ngắt lời :

- Sợ gì ? Ta không tin là đại trang chúa chẳng còn một chút đạo lý.

Kim Lan khẽ thở dài nói :

- Tiểu tỳ ở Bách Hoa Sơn Trang từ thuở nhỏ, đã tai nghe mắt thấy vô số thảm cảnh kinh tâm động phách. Tam gia nhất định hỏi đại trang chúa, tiểu tỳ không dám khuyên can, nhưng xin Tam gia cần để ý lắm mới được...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta không sợ. Ngươi bất tất phải quan tâm cho ta.

Kim Lan buồn rầu sa lệ thở dài nói :

- Đao thương dễ tránh, ám khí khó nổi đề phòng. Tam gia nên coi chừng.

Tiêu lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Ta lỡ chân một bước mà hãm mình vào chốn bùn lầy.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng, Ngọc Lan vội nhẩy vào báo :

- Kim Hoa phu nhân tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu vội cất cuốn Tam kỳ chân quyết đi. Bên ngoài nhà đã có tiếng cười trong trẻo của Kim Hoa phu nhân vọng vào, rồi mụ hỏi :

- Tiểu huynh có ở nhà không ?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì Kim Hoa phu nhân đã lướt tới như cơn gió thoảng. Mụ đảo mắt nhìn quanh rồi ngó Kim Lan, Ngọc Lan nói :

- Hai cô này đẹp đây. Tiểu huynh đệ thật là tốt phước.

Hai ả nữ tỳ khom lưng thi lễ nói :

- Phu nhân nói giỡn rồi. Bọn nô tỳ đâu dám thế ?

Kim Hoa phu nhân nói :

- Ai giỡn với các ngươi làm chi ? Ta khen các ngươi đẹp thật đấy.

Nhị tỳ biết mụ là khách quí của Bách Hoa Sơn Trang nên không dám cãi lại chỉ bưng trà vào rón rén lui ra.

Tiêu hnh Vu đứng dậy nói :

- Nam nữ hữu biệt. Ngồi trong phòng nói chuyện không tiện. Chúng ta ra ngoài sảnh đường...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Nam nữ hữu biệt thì sao hai con nha đầu kia lại ở trong phòng ngủ của tiểu huynh đệ ? Tỷ tỷ thấy nơi đây được lắm, vậy ngồi đây nói chuyện hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu không sao được liền hỏi :

- Phu nhân giá lâm có điều chi dạy bảo ?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ đối với tỷ tỷ khách sáo như vậy thì ra cũng coi tỷ tỷ như người ngoài hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu không biết trả lời thế nào đành lẳng lặng không nói gì.

Kim Hoa phu nhân tủm tỉm cười hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Sáng sớm mai tỷ tỷ ước hẹn giao đấu với Chung Nam Nhị Hiệp, tiểu huynh đệ đã biết chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Lúc nẩy tại hạ đã nghe phu nhân nói.

Kim Hoa phu nhân ngắt lời đáp :

Dẹp bỏ hai tiếng "phu nhân" đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy tại hạ biết xưng hô cách nào bây giờ.

Kim Hoa phu nhân hỏi lại :

- Ta kêu ngươi bằng tiểu huynh đệ, vậy ngươi kêu ta bằng gì cho phải ?

Tiêu Lĩnh Vu không muốn kêu bằng tỷ tỷ. Chàng chợt động tâm định hỏi ngay chuyện khác :

- Phải chăng phu nhân muốn tại hạ sớm mai ra ngoài lược trận ?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp :

- Không cần đâu. Tỷ tỷ tự tin rằng tự mình có thể đối phó được với Chung Nam Nhị Hiệp...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng trong chiến trận khó mà tránh khỏi lỡ tay thiệt mạng. Tỷ tỷ còn nghe lệnh đại ca và Vũ Văn Hàn Đào cùng Chung Nam Nhị Hiệp đều mình mang tuyệt kỷ, nhất là lão đại Cát thiên Nghi sử cây quạt phong hỏa, có dấu ám khí và biến hóa khôn lường. Tỷ tỷ cần phải chuẩn bị mới được .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chẳng hiểu tại hạ có chỗ nào giúp được phu nhân được chăng ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta không cần tiểu huynh giúp đỡ mà chỉ cần thu cất giùm báu vật cho.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Báu vật gì vậy ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bức họa Ngọc Tiên Tử.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Cái đó...

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Không cái đó, cái kia gì nữa. Chính miệng Thẩm mộc Phong đã nói ra bức họa Ngọc Tiên Tử thuộc quyền sở hữu của tỷ tỷ. Ngày mai tỷ tỷ ra trận mà bất hạnh thiệt mạng thì bức họa này tỷ tỷ để lại cho tiểu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Sao mụ không đem bức họa cho Thẩm mộc Phong giữ dùm mà lại đưa cho ta cầm.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói tiếp :

- Chẳng dấu gì tiểu huynh đệ, hai vị lệnh nghĩa huynh cùng Vũ Văn Hàn Đào đều là những người không đủ tín nhiệm, tỷ tỷ nhẩm đi nhẩm lại chỉ mình tiểu huynh đệ là người đáng tin cậy mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó chưa chắc.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Dù tiểu huynh đệ không chịu trả lại, ta cũng không cần.

Mụ thò tay vào bọc lấy bức họa Ngọc Tiên Tử ra nói :

- Tiểu huynh đệ ! Ngươi mở ra xem bức họa này chân hay giả.

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Dĩ nhiên là thật, bất tất phải coi nữa.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Nếu tiểu huynh đệ cất đi dùm. Sáng sớm mai cuộc ác chiến mà tỷ tỷ không chết sẽ trở về lấy bức họa.

Tiêu hnh Vu đáp :

- Đã thế thì tại hạ cung kính chẳng gì bằng tuân lệnh.

Chương 48: Tìm Nhị Cổ Tiêu Lang Gặp Quái Nhân

Kim Hoa phu nhân mở mắt nhìn quanh một lượt đột nhiên hỏi :

- Mấy ả tiểu tỳ kia phải chăng của Thẩm Mộc Phong giao cho tiểu huynh đệ

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng là người trong Bách Hoa Sơn Trang trước nay vẫn hầu khách ở Lan Hoa tinh xá này...

Kimn Hoa phu nhân hừ một tiếng ngắt lời :

- Nhưng Tiêu huynh đệ mới gia nhập Bách Hoa Sơn Trang chưa được bao lâu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Kim Hoa phu nhân quả là người không thể coi thường. Luật lệ Bách Hoa Sơn Trang cực kỳ nghiêm nhặt, chắc không ai câu kết mụ mà sao mụ cũng biết ?

Chàng liền hỏi lại :

- Sao phu nhân biết thế ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta cứ lấy hai việc mà đoán là biết ngay.

Tiêu lĩnh Vu rất lấy làm kỳ hỏi :

- Hai việc gì ?

Kim Hoa phu nhân nói :

- Việc thứ nhất là lộ số võ công của Tiêu huynh đệ ta đã coi rồi, tuy ta chưa hiểu võ công Thẩm Mộc Phong, nhưng cứ coi Chu Triệu Long cùng bọn thuộc hạ quí trang thì võ công của tiểu huynh đệ do một nguồn gốc khác chứ không giống họ...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Anh em tại hạ không phải cùng một thầy nên võ công có chỗ sai biệt.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Còn một việc nữa tiểu huynh đệ không thể chối cải được .

Tiêu lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vạn vật tụ họp với nhau ở chỗ đồng loại. Thẩm Mộc Phong thâm trầm,Chu Triệu Long xảo trá, nhưng tiểu huynh đệ chẳng thâm trầm cũng không xảo trá thì không phải đồng loại với họ. Nếu tiểu huynh đệ ở Bách Hoa Sơn Trang lâu ngày mà tình tình không thay đổi chi dù Thẩm Mộc Phong chẳng giết tiểu huynh đệ cũng thi hành thủ đoạn vào người tiểu huynh đệ để kiềm chế chứ không được yên lành.

Tiêu Lĩnh Vu nghe mụ nói không khỏi run lên, lộ vẻ trầm ngâm.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói tiếp :

- Nhưng tiểu huynh đệ cứ yên tâm. Hiện nay là lúc đang cần người thì dù Thẩm mộc Phong có muốn giết tiểu huynh đệ cũng chưa hạ thủ ngay đâu.

Đột nhiên mụ hạ thấp giọng xuống nói :

- Nhưng tiểu huynh đệ cần lưu tâm đến hai tên tiểu tỳ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại sao y lại muốn giết tại hạ.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bữa nay trong căn nhà gianh, tiểu huynh đệ bề ngoài đi với Bách Hoa Sơn Trang, bề trong ngấm ngầm giúp Vân Dương Tử cứu mạng cho Vô Vi đạo trưởng. Vụ này tỷ tỷ còn rõ huống chi Vũ Văn Hàn Đào và Chu Triệu Long, có lý nào họ không biết được ? Dĩ nhiên tỷ tỷ phải gánh lấy phần trách nhiệm mà đưa

thuốc giải thật cho Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nhưng bề ngoài chàng giữ vẻ thản nhiên nói :

- Con người võ lâm giữ tín nghĩa làm cốt. Người ta đã giao sách tranh thật để đổi lấy thuốc giải có lý đâu chúng ta lại đưa thuốc giả cho họ ? Dù Thẩm đại ca có biết vậy, chưa chắc đã phiền trách tại hạ.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Còn việc lưu tâm hai ả nữ tỳ thì tại hạ không hiểu, chẳng lẽ chúng dám mưu chuyện ám toán tại hạ ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Tiểu huynh đệ là người chân thật bất cứ với ai cũng chẳng đề phòng. Bôn tẩu giang hồ mà thực thà như vậy thì nguy hiểm lắm đó. Dĩ nhiên hai ả nữ tỳ không dám giết tiểu huynh đệ nhưng chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong cũng không dám gia hại.. .

Đột nhiên mụ im tiếng lắng tai nghe rồi xoay mình nhẩy ra ngoài. Lát sau mụ trở vào nói tiếp :

- Nếu tỷ tỷ đoán không lầm thì hai con nha đầu sẽ đem những hành động ôn nhu để mua lấy lòng tín nhiệm của huynh đệ khiến huynh đệ không sinh lòng ngờ vực ...

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Câu này mụ nói đúng. Hai con nha đầu kia quả có như vậy.

Kim Hoa phu nhân lại nói tiếp :

Thẩm Mộc Phong đã có hai tên nội gián được tiểu huynh đệ tin yêu kề cận bên mình thì tiểu huynh đệ đã khó nỗi đề phòng cho xiết được. Tỷ tỷ chuyên xử bách độc, nếu một ngày kia Thẩm mộc Phong phát giác ra tiểu huynh đệ là người kiệt ngạo không dụ dỗ được, hoặc phát giác ra tiểu huynh đệ là người đoan chính không hòa mình vào chỗ nhơ nhớp với họ thì bất cứ lúc nào hai tên thị tỳ đều có thể pha thuốc độc mạn tính vào cơm nước để kiềm chế tiểu huynh đệ phải tuân theo mệnh lệnh...

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới ả nữ tỳ Hà Hoa phải vâng lệnh Thẩm Mộc Phong tự tay chặt cụt tay một cách tàn khốc thì lòng chàng không khỏi nôn nao nghĩ thầm :

- Quả có thế thật. Nếu mình không hòa mình nhơ nhớp với bọn Thẩm Mộc Phong thì hắn có thể chẳng nghĩ đến tình kết nghĩa gì nữa mà hạ độc vào người mình.

Kim Hoa phu nhân lại nói tiếp :

- Khi ấy tiểu huynh đệ có hối hận cũng đã chậm mất rồi. Đó là lời chân thành của tỷ tỷ, tiểu huynh đệ cần nghĩ kỹ. Hay hơn hết là nên rời xa hai ả thị tỳ...

Đột nhiên mụ giơ tay lên rút cành ngọc trâm cài đầu ra nói tiếp :

- Cành ngọc châm này bằng hàn ngọc ở Thiên Sơn. Cứ mang nó trong mình mà không những tránh được chướng khí mà còn thử được bách độc. Khi ăn cơm uống trà, trước hết dùng cành trâm để vào cơm nước, nếu có chất độc là ngọc trâm biến thành sắc đen thẩm.

Tiêu Lĩnh vu nói :

- Vật này trân quí như vậy khi nào tại hạ dám...

Kim Hoa phu nhân cười ngắt lời :

- Đây là câu chuyện quan hệ đến mối an nguy cùng sinh mạng của tiểu huynh đệ, lẽ nào tỷ tỷ không quan tâm được ? Vậy tiểu huynh đệ thu lấy ngay đi Tiêu hnh Vu từ từ đưa tay ra đón ngọc trâm nói :

- Phu nhân đã ban cho, tại hạ khước từ là vô lễ mà nhận thì không khỏi hỗ thẹn. Tại hạ rất lấy làm áy náy.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiểu huynh đệ cứ biết cho tỷ tỷ hết lòng thương yêu là đủ.

Mụ từ từ đứng lên nói tiếp :

- Tỷ tỷ không quấy nhiễu nữa, vậy xin cáo từ.

Mụ trở gót đi ra.

Tiêu Lĩnh vu cảm thấy bâng khuâng trong dạ, toan kêu mụ lại để ngỏ mấy lời cảm kích, nhưng chàng lại cảm thấy khó bề mở miệng đành im tiếng.

Dấn mình vào giữa chốn giang hồ đầy xảo trá, Tiêu Lĩnh vu không biết đi đâu về đâu. Chàng ngấm ngầm cảm thấy chính mình là một yếu tố chế tạo nên kiếp vận này.

Bỗng nghe tiếng đằng hắng lọt vào tai, Tiêu Lĩnh vu ngảnh đầu trông ra đã thấy Thẩm Mộc Phong hai tay chắp để sau lưng đứng tựa cửa. Chàng không khỏi chấn động tâm thần, chắp tay xá dài nói :

- Không biết đại ca giá lâm, tiểu đệ không kịp nghênh tiếp.

Thẩm Mộc Phong tủm tĩm ngắt lời :

- Tam đệ có nhiều tâm sự thành ra tai mắt không được linh mẫn.

Hắn thủng thẳng bước tới hai bước ngồi xuống hỏi :

- Có phải Kim Hoa phu nhân đã tới đây không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phu nhân vừa mới đi khỏi. Đại ca đến sớm một chút thì đã gặp.

Thẩm mộc Phong nói :

- Cái đó cũng không cần.

Nụ cười trên môi hắn biến mất, thay vào bằng vẻ nghiêm khắc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hỏng bét ! Không chừng Ngọc Lan, Kim Lan đúng là người hắn phái đến giám thị mình. Chắc hai ả đứng trong bóng tối nghe trộm, rồi đem những lời Kim Hoa phu nhân cáo tố với hắn.

Thẩm Mộc Phong thở dài hỏi :

- Tam đệ ! Tam đệ đã nghe câu chuyện người Miêu Cương nuôi độc vật chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó tiểu đệ đã được nghe qua.

Nguyên khi chàng ở Tam Thính Cốc từng được nghe Trang Sơn Bối kể những kỳ tích trên chốn giang hồ. Việc người Mèo nuôi độc vật, Trang sơn Bối cũng tường thuật rất cặn kẽ.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng nói :

- Tam đệ có biết Kim Hoa phu nhân là tay danh thủ về nuôi độc vật duy nhất hiện nay không ?

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi đáp :

- Cái đó tiểu đệ không được hiểu rõ.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Những người hạ độc phần lớn đều cho vào cơm nước, nhưng Kim Hoa phu nhân lại có thể truyền độc ngay vào da người cũng được. Hỡi ôi ! Tiểu huynh quên chưa cho Tam đệ hay.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng bị người giáng một thoi quyền vào ngực rất nặng. Tâm thần chàng xao xuyến, hồi lâu mới dần dần trấn tỉnh lại hỏi :

- Kim Hoa phu nhân đã cùng đại ca bắt tay hợp tác mưu đồ đại sự chẳng lẽ còn hạ độc vào mình tiểu đệ ?

Thẩm mộc Phong đáp :

- Tiểu huynh không hiểu gì về điểm này nên không thể coi ra được. Chỉ mấy bữa nữa tiểu huynh có một ông bạn tinh thông y đạo tới đây. Bất luận chất độc vì y cũng biết hết. Y đã đến ở Miêu Cương mười năm học cách giải độc.

Đành nhờ y đến coi cho mới biết tam đệ có bị trúng độc hay không ?

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Trước khi vị thần y đó tới đây, Tam đệ nên cẩn thận. Tiểu huynh cáo từ thôi.

Dứt lời hắn trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu Vội gọi :

- Đại ca hãy trở bước.

Thẩm Mộc Phong quay lại cười hỏi :

- Tam đệ còn việc gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vừa rồi Kim Hoa phu nhân tới đây có giao bức họa Ngọc Tiên Tử cho tiểu đệ giữ hộ y.

Trên môi Thẩm Mộc Phong thoáng lộ một nụ cười nham hiểm. Nhưng hắn trở lại vẻ thản nhiên ngay, chậm rãi hỏi :

- Tại sao phu nhân lại gởi tam đệ giữ dùm ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phu nhân nói sáng mai sẽ cùng Chung Nam Nhị Hiệp quyết chiến, sinh tử thế nào chưa biết, nên tạm thời giao bức họa cho tiểu đệ giữ dùm. Nếu sáng mai mà phu nhân thắng được Chung Nam Nhị Hiệp sẽ trở lại lấy tranh. Bằng bất hạnh uổng mạng về tay Chung Nam Nhị Hiệp thì bức tranh đó phu nhân tặng

cho tiểu đệ.

Thẩm Mộc Phong nói :

Nếu vậy Tam đệ cất đi cho phu nhân. Chờ sáng mai phu nhân phó ước xuống trở về sẽ trao trả.

Hắn vừa tung vừa hứng, thoái để mà tiến. Câu nào cũng làm xúc động đến tình cảm của Tiêu Lĩnh vu, khiến cho chàng, một người bở ngỡ mới bước chân vào chốn giang hồ, tự sa vào cạm bẩy.

Quả nhiên Tiêu Lĩnh Vu trúng vào kế "tha ra để bắt" . Chàng không nhịn được nói :

- Bức họa hiện ở nơi tiểu đệ. Đại ca thử coi xem.

Thẩm Mộc Phong nói :

Nhà thần họa Thời Thiên Đạo chỉ để lại trên thế gian có một bức này là hoàn toàn. Tiểu huynh tuy đã được coi bức tàn đồ Chúng Kinh Phong Nguyệt mà chưa được coi tranh Ngọc Tiên Tử. Nếu tiện thì Tam đệ cho tiểu huynh coi.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm bức Ngọc Tiên Tử đem lại nói :

- Xin đại ca thưởng lãm.

Thẩm Mộc Phong đón lấy bức họa nói :

- Tiểu huynh trước muốn Tam đệ gạt Kim Hoa phu nhân lấy bức họa này, nhưng nghĩ tới phu nhân thiện nghề hạ độc nên trong lòng rất áy náy mới tới đây nhắc Tam đệ cẩn thận. Không ngờ phu nhân lại tới đây trước và đưa cho Tam đệ giữ họa đồ thì chúng ta có thể chiếm cứ được . Tiểu huynh coi xong sáng sớm mai sẽ phái người đem trả cho Tam đệ.

Tiêu Lĩnh vu ngơ ngác hỏi :

- Đại ca muốn đem bức họa về Vọng Hoa Lâu hay sao ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Nghe nói bức Ngọc Tiên Tử tinh xảo đoạt quyền tạo hóa. Tiểu huynh ngồi coi mà vạn nhất Kim Hoa phu nhân trở lại thì có điều bất tiện.

Dứt lời hắn từ từ cất bước ra khỏi căn phòng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm cơ nói :

- Đại ca đem bức họa đi rồi, vạn nhất phu nhân trở lại hỏi tới thì tiểu đệ khó trả lời y. Chi bằng tiểu đệ tạm ra ngoài trang lánh mặt.

Thẩm mộc Phong trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hiện giờ bên ngoài Bách Hoa Sơn Trang tình trạng rất nguy biến. Vậy Tam đệ ẩn lánh ngay trong trang này cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ tự có cách đề phòng, đại ca bất tất phải quan tâm.

Chàng vốn là người thông minh khác thường. Sau khi giao bức họa Ngọc Tiên Tử rồi, chàng tự biết mình sa vào cạm bẩy. Họa đồ lọt vào tay Thẩm Mộc Phong rồi, khó mà lấy lại ngay được. Chàng nghĩ tới chuyện đã kết đệ huynh mà còn phải tính chuyện giả trá thì trong lòng rất đỗi không yên. Trước tình trạng

này, chàng không nghĩ ra được cách gì, chỉ có đường kiếm Trung Châu Nhị Cổ để tìm biện pháp.

Thẩm Mộc Phong gật đầu nói :

- Nếu Tam đệ ra ngoài tranh lánh mặt thì cần để ý phòng ngừa. Tam đệ đi chóng rồi về kẻo tiểu huynh trông đợi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Đưa chân Thẩm Mộc Phong rời khỏi Lan Hoa tịnh xá chàng trở về phòng thu cất cuốn Tam Kỳ chân quyết rồi ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang đi thẳng về phía chính Bắc.

Chàng bỏ đường lớn rẽ vào khu đồng ruộng rồi thi triển khinh công chạy nhanh như bay.

Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ láng máng phương hướng tòa phá miếu mà chàng đã cùng Trung Châu Nhị Cổ đấu với chàng. Nhận được hướng chàng chạy thật nhanh một hồi.

Dưới ánh tịch dương phản chiếu, chàng đã nhìn thấy tòa phá miếu ở phía trước.

Đây là những nơi rất hoang lương. Chung quanh tòa phá miếu mọc đầy những cây phức tạp cùng cỏ dại.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn mình bên gốc cây lớn. Chàng ngó lại phía sau hồi lâu không thấy người theo dõi liền đề tụ chân khí thi triển môn khinh công "Bát bộ cân thiềm" nhẩy vọt luôn mấy cái qua bức tường vây tiến vào trong miếu. Chàng xuyên qua hai cổng đến thẳng phía sau đại điện.

Tiêu Lĩnh Vu coi lại cảnh vật còn y nguyên. Giữa đám loạn thảo là khu đất trống chừng ba bốn trượng vuông.

Tiêu Lĩnh Vu coi cảnh vật hợp với trí nhớ. Chàng nhận định phương hướng đi thẳng tới căn phòng ở phía chính Đông.

Cửa sương phòng đã hủy nát. Dưới đất đầy cát bụi. Hai bên tả hữu đặt hai cổ quan tài.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ rõ lời dặn của Thương Bát : nếu gặp biến cố giang hồ khó bề liên lạc thì cứ đến tòa sơn phòng này dòm vào cổ quan tài ở mé Nam là thấy báo cáo của y.

Mấy bữa nay chàng không thấy Trung Châu Nhị Cổ để lại ám khí liên lạc .

Một đêm mấy lần xẩy biến cố và chàng càng ngày càng lâm vào tình thế nguy hiểm. Chàng đành đến tòa phá miếu này để tìm kiếm xem Trung Châu Nhị Cổ có để thư tín gì lại không.

Tiêu Lĩnh Vu quan sát rất mau một lượt trong nhà rồi tiến lại trước cổ quan tài mé Nam. Chàng ngấm ngầm vận nội lực nhẹ nhàng đẩy tấm nắp quan tài

Một tiếng kẹt vang lên, nắp quan tài mở ra liền.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu ngó xuống, bất giác chàng ngẩn người ra. Trong quan tài có giải đệm gấm. Một người nằm trên đệm, toàn thân che phủ bằng tấm chăn đơn, không nhìn rõ diện mạo cùng quần áo. Nhưng thân thể người này bé nhỏ. Nếu không phải là con gái thì cũng là đồng tử mười mấy tuổi.

Tòa cổ miếu hoang vu dột nát, sương phòng lạnh lẻo, âm thầm. Trong quan tài lại có tử thi. Tiêu Lĩnh Vu dù lớn mật đến đâu cũng không khỏi khiếp sợ,trống ngực đánh hơn trống làng. Sau một lúc lâu chàng mới trấn tỉnh lại được.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ngửi thì không phải là mùi xác chết. Chàng lẩm bẩm :

- Người này da thịt rửa hết rồi, nếu không thì vừa mới chết.

Chàng toan thò tay mở tấm chăn ra coi, nhưng đột nhiên động tâm liền dừng lại nghĩ thầm :

- Nếu đây là tử thi của phụ nữ mà mình làm thế thì quá đường đột. Mình đến đây mục đích để tìm lưu thư của Trung Châu Nhị Cổ. Không thấy thư,cũng không nên kinh động đến xác chết quàn trong quan tài.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang. Bỗng chàng ngó thấy một góc giấy hoa tiên hở ra ngoài tấm chăn trắng thì trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Chàng thò tay vào trong quan tài, ngón tay chưa đụng vào mảnh giấy, đột nhiên có thanh âm lạnh như băng lọt vào tai :

- Đừng đụng vào y.

Thanh âm tuy không lớn nhưng lạnh lẽo vô cùng khiến cho Tiêu Lĩnh vu bở vía, lông tóc dựng đứng lên cả. Bất giác chàng lùi lại hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra thì thấy một đại hán gầy đét, toàn thân mặt đồ đen đứng ở ngoài cửa. Quái nhân dường như cặp mắt tròn xoe nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu.

Người này lần đến không một tiếng động. Tai mắt Tiêu Lĩnh Vu linh mẫn là thế mà cũng không biết hắn đứng cửa từ hồi nào .

Tiêu Lĩnh Vu vừa định thần lại một chút. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí phòng vệ rồi cất tiếng hỏi :

- Thi thể trong quan tài này là ai vậy ?

Quái nhân đột nhiên tiến vào một bước đáp :

- Ngươi không được can thiệp.

Thanh âm cực kỳ lạnh lẽo.

Tiêu Lĩnh Vu thấy quái nhân khoa chân cất bước còn cách bảy, tám bước mà người hắn đã đến chân quan tài.

Tiêu Lĩnh vu nghĩ thầm :

- Không hỏi người chết được thì phải hỏi người sống chứ ?

Chàng chắp tay hỏi :

- Cao tính đại danh huynh đài là gì ?

Quái nhân áo đen đột nhiên tiến về phía trước một bước, người đã tới đầu quan tài. Hắn phất tay một cái đậy nắp quan tài lại.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu rất bình tỉnh. Chàng chăm chú ngó quái nhân áo đen lớn tiếng :

- Các hạ mà còn tiến thêm một bước nữa thì đừng trách tại hạ vô lễ.

Quái nhân áo đen buông tiếng cười rộ đáp :

- Đáng tiếc là ngươi đã mất cơ hội kiềm chế ta rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Chúng ta chưa từng động thủ, khó mà tiên liệu được ai thắng ai bại thì sao tại hạ đã mất cơ hội ?...

Quái nhân áo đen ngắt lời :

- Ngươi mà chưa dời xa chỗ quan tài này thì dù ta có tài đánh ngươi một đòn chết tươi cũng không dám hạ thủ.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Cổ quan tài đó có gì trọng yếu ? Trọng yếu tưởng chỉ ở nơi người nằm trong quan tài. Chẳng lẽ người đó chưa chết ?

Trong lòng trăm mối nghi ngờ, chàng không tìm ra được manh mối.

Lại nghe quái nhân áo đen cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn tự mình động thủ hay bắt ta phải ra tay ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Động thủ thế nào tại hạ không hiểu ?

Người áo đen đáp :

- Nếu ngươi tự mình động thủ thì ta cho ngươi mượn thanh độc đao. Trên đao bôi chất kịch độc, hễ đụng vào máu là sưng lên lập tức. Ngươi tùy tiện muốn đâm chỗ nào trong người cũng có thể chết ngay lập tức, mà như vậy mới được an toàn thi thể.

Tiêu Lĩnh Vu Cố nén lửa giận không để bốc lên. Chàng cười mát hỏi :

- Nếu để cho các hạ động thủ thì sao ?

Quái nhân áo đen đáp :

- Nếu vậy thì ngươi phải chịu cực kỳ đau khổ. Ta muốn bắt sống ngươi rồi mỗi ngày đâm mấy dao. Đến ngày thứ bẩy ngươi mới chết được. Cái tội này dù là người xương đồng da sắt cũng không sao chịu nổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ không muốn tự mình động thủ mà cũng không muốn để các hạ ra tay thì nên làm thế nào ?

Quái nhân áo đen thoáng lộ vẻ vui mừng nói :

- Ta sẽ có biện pháp . Ta sẽ có biện pháp ! Ngươi quả là người thông minh rất mực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

Biện pháp gì ?

Người áo đen đáp :

- Ta coi thái độ ngươi thì dường như bản lãnh khá cao cường...

Tiêu Lĩnh Vu hửng hờ hỏi lại :

- Võ công ư ? Tại hạ có biết đôi chút.

Người áo đen nói :

- Người nào võ công càng cao thâm thì hiệu quả càng nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác không hiểu gì. Chàng lớn tiếng :

- Các hạ nói nhăng gì thế ? Tại hạ làm sao mà hiểu được ?

Người áo đen hỏi :

- Mỗi ngày ta cho ngươi một thứ rất tốt. Nếu ngươi chịu hợp tác với ta thì nhất định ta không sát hại ngươi. Ngươi tính thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Các hạ bảo sao ?

Người áo đen đột nhiên biến thành tính nhẫn nại cười đáp :

- Ta đã đi nhiều nơi lắm mà chưa gặp được nhân vật nào như ngươi. Nếu ngươi chịu giúp đỡ thì nhất định tiểu nữ có cơ cứu sống.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Nếu là việc cứu người thì tại hạ rất muốn tận tâm kiệt lực. Vậy các hạ nói nghe muốn tại hạ giúp bằng cách nào ?

Người áo đen đáp :

- Tiểu nữ mắc phải tuyệt chứng. Y chính là người nằm trong quan tài.

Ngươi vừa trông thấy rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô nương còn sống không ?

Người áo đen gật đầu đáp :

- Bệnh thế mà phát tác thì nhất định y phải chết. Ta phải điểm huyệt y mấy chỗ để giữ chút nguyên khí tối hậu khỏi phân tán. Làm như vậy là để bảo vệ tâm mạch rồi sau sẽ từn cách điều trị cho y. Mỗi lần làm thế này, y đều sống lại được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có chuyện đó ư ? Nếu vậy thì y đạo của các hạ thật đã đến trình độ cao thâm khôn lường.

Người áo đen nói :

- Không phải lão phu dám khoe khoang nhưng lão phu dám nói trên thế gian này hiện nay khó mà tìm được người thứ ba nào tinh thâm y thuật hơn lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại người áo đen thì thấy da mặt hắn cứng nhắc. Trừ cặp mắt chuyển động và cái miệng biết nói năng còn ngoài ra hắn không có chỗ nào giống người sống.

Chàng nghĩ thầm :

- Con người hình dung cổ quái này lại khoe y đạo tuyệt thế. Nếu đúng sự thực thì hợp với câu người ta thường nói : Chân nhân không được bản tướng.

Lại nghe người áo đen nói tiếp :

- Lão phu tới đây mục đích để tìm người bạn thân, nhưng bệnh thế của tiểu nữ phát tác một cách đột ngột, lão phu bất đắc dĩ phải tạm đình lại trong tòa cổ miếu này để tìm cách cứu mạng cho tiểu nữ đã rồi sẽ đi kiếm bạn sau.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột hỏi :

- Phương pháp cứu lệnh ái thế nào ? Các hạ nói hàng nửa ngày mà tại hạ vẫn chưa hiểu rõ. Về y đạo tại hạ thật chẳng hiểu gì.

Người áo đen nói :

- Cái đó người bất tất phải quan tâm, chỉ cần ngươi nhận lời cứu trợ nữa là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rổi ! Tại hạ đã ưng chịu.

Người áo đen cả mừng nói :

- Thế thì tốt lắm !

Đột nhiên lão thò tay lấy ra một cái chén ngọc và một chiếc thiết quản bé nhỏ mà sắc bén đưa cho Tiêu rnh Vu nói tiếp :

- Trước hết ngươi hãy thích cho một chén máu này để lão phu coi huyết sắc xem có thể dùng được không ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn hỏi lại :

- Lấy một chén máu đầy ư ?

Người áo đen hỏi lại :

- Sao ? Ngươi đã hứa lời rồi bây giờ còn hối hận gì chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Phải rồi mình đã hứa lời với lão thật.

Chàng cầm ống sắt nhỏ sắc bén trong tay giơ lên coi thấy dường như không bôi thuốc độc. Chàng liền đáp :

- Nếu quả là lệnh ái cần một chén máu để cứu trị thì Tiêu mỗ có tiếc gì ?

Chàng xọc ống sắt vào cánh tay trái, quả nhiên máu tươi do ống thiết quản chảy ra. Chỉ trong khoảnh khắc đã được lưng chén.

Người áo đen lớn tiếng hô :

- Được rồi ! Không cần lấy thêm nữa.

Tiêu Lĩnh Vu vụt bỏ ống sắt ra, cầm chén máu đưa cho người áo đen.

Người áo đen đón lấy chén máu giơ lên cao nhìn kỹ một lúc rồi thò đầu lưỡi vào nếm. Đột nhiên lão cười :

- Máu tốt lắm ! Máu tốt lắm !

Chương 49: Bị Hút Máu Tiêu Lang Bở Vía

Tiêu Lĩnh Vu run lên tự hỏi :

- Huyết dịch trong người mùi vị ai cũng như ai, chẳng lẽ máu ta lại khác người.

Người áo đen hân hoan nói :

- Khác người hẳn chứ ? Đây là môn học vấn rất sâu xa. Ta chạy khắp bên trời góc biển, nếm huyết dịch đã nhiều, nhưng máu ngươi tốt nhất.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Có chuyện đó ư ?

Chàng tuy thông minh hơn đời nhưng duyệt lịch hãy còn chưa đủ, chàng nghe quái nhân nói vậy liền động tính hiếu kỳ hỏi lại :

- Xem chừng lão tiền bối là một nhân vật tinh thông y đạo phải không ?

Người áo đen đáp :

- Ta đã bảo trên cỏi đời này không còn ai hơn được lão phu.

Người áo đen từ từ đặt chén ngọc trong tay xuống thở dài nói :

- Nếu lão phu không tinh thông y thuật thì tiểu nữ mắc phải chứng bệnh bất trị dù có trăm mạng cũng lìa bỏ cõi đời rồi. Y còn sống đến ngày nay hoàn toàn trông vào tuyệt nghệ của lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lão tiền bối đã là tay diệu thủ hồi xuân sao không chữa một lần cho hết bệnh của lệnh ái ?

Quái nhân áo đen đáp :

- Lương dược khó mà kiếm được. Lão phu dù có diệu thủ hồi xuân, nhưng không thuốc cũng đành bó tay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lệnh ái bệnh tình trầm trọng chỉ còn thoi thóp thở mà lão tiền bối đem đi khắp bên trời góc biển phải chăng chỉ để tìm thuốc cho cô ?

Người áo đen đáp :

- Mười mấy năm nay khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang đều có vết chân của lão phu, sau cùng lão phu đã tìm được lương dược trị bệnh cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu lương dược đó ở đâu ?

Người áo đen đáp :

- Ở trong tòa cổ miếu hoang vắng không người này.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi :

- Lão tiền bối chạy khắp bên trời góc biển không tìm được lương dược mà lương dược lại mọc ngay trong tòa cổ miếu hoang vu này ư ?

Người áo đen tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu nữ tuy mình mang trọng bệnh, nhưng dong mạo vẫn như đóa hoa xuân. Ngươi đã vui lòng cho máu tức là ân nhân cứu mạng của y. Vậy lão phu mời ngươi vào xem dong mạo tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Lúc nẩy, tiểu đệ chưa hay đã toan mạo phạm lệnh ái. Bây giờ biết rồi có lý đâu còn dám đường đột. Nam nữ cách biệt, tại hạ bất tất phải coi nữa.

Người áo đen tay trái mở nắp quan tài miệng nói :

- Có lão phu ở đây còn ngại gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này người khô như que củi, mặt trơ như gỗ lại còn khoe con gái mình đẹp. Vậy ta thử coi xem con gái lão ra làm sao ?

Chàng cất bước toan cúi đầu ngó vào quan tài thì đột nhiên huyệt Kinh Môn ở trên lưng bị tê chồn. Bất giác chàng chấn động tâm thần toan vung tay trái phóng chưởng thì huyệt Thiên Tĩnh và huyệt Khúc Trì ở cánh tay này bị điểm trúng. Tiếp theo huyệt Vũ Phu, huyệt Di cũng cứng nhắc.

Trong toàn thân chàng bị điểm năm nơi yếu huyệt thì dù chàng có là bọn Trang Sơn Bối , Nam Dật Công cũng không chịu nổi. Người chàng lảo đảo mấy cái rồi ngã lăn ra.

Người áo đen vổ tay cười nói :

- Gã này nhỏ tuổi mà công lực đã cao thâm đến thế ! Đáng tiếc ôi là đáng tiếc !

Tiêu Lĩnh Vu tuy bị điểm huyệt năm chỗ nhưng á huyệt không sao. Miệng chàng còn nói được, chàng tức giận quát lên :

- Đáng lẽ tại hạ phải gia tâm đề phòng, không ngờ vì lão xảo ngôn lừa gạt mà bị ám toán. Bậc đại trượng phu sống chẳng lấy gì làm vui thì chết có chi đáng sợ ? Tại hạ cần gì đến lão thương tiếc ?

Người áo đen tủm tỉm cười nói :

- Bệnh tình tiểu nữ không thuốc nào trị được. Chỉ có huynh đài là người cứu mạng cho y. Vậy lão phu xin lổi huynh đài trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu muốn tại hạ cứu mạng cho lệnh ái thì phải thương lượng tử tế mới được, sao lại ám toán tại hạ ?

Người áo đen cười đáp :

- Vụ này không thể thương lượng được. Bây giờ huynh đài đã bị lão phu kiềm chế, dù lão phu có nói thật cũng không sao.

Lão hắng dặng một tiếng rồi nói tiếp :

- Lão phu đem máu của huynh đài trút vào người tiểu nữ thì cố nhiên y tỉnh lại được . Nhưng nếu để huynh đài mất hết máu đến chết khô thì liệu còn thương lượng được không ? Lão phu có thương lượng huynh đài cũng chẳng chịu nào.

Tiêu Lĩh Vu ngơ ngẩn đáp :

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến cách trị bệnh như vậy.

Người áo đen lại nói :

- Huynh đài đừng quên lão phu là đệ nhất thần y hiện nay. Người coi là việc khó, nhưng lão phu coi dễ như trở bàn tay...

Lão nổi lên tràng cười ha hả nói tiếp :

- Huynh đài còn sống được bốn giờ nữa. Lão phu phải mất bốn giờ đả thông xong kinh mạch cho tiểu nữ. Sau đó mới lấy máu trong người huynh đài trút vào người y. Huynh đài tuy chết rồi nhưng huyết dịch vẫn còn ở trong mình tiểu nữ, thế thì dù có chết mà vẫn như còn sống.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Ta đã học được phép vận khí xung mạch của ân sư. Chỉ cần sao trong vòng một giờ lão không đụng đến ta thì may ra có thể tự mình giải khai huyệt đạo. Lão cần phải bốn giờ mới đủ thời gian đả thông kinh mạch cho con gái lão, vậy quãng thời gian này đủ dùng cho ta lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ở trong cõi chết từn ra được một tia hy vọng, lòng chàng an ủi rất nhiều. Chàng hắng dặng một tiếng rồi nhắm mắt lại không lý gì đến người áo đen nữa.

Bỗng nghe người áo đen lại nói tiếp :

- Kể ra lão phu còn phương pháp hòa hoãn là mỗi ngày cho huynh đài uống một vật bổ huyết, cùng thức ăn đầy đủ. Như vậy phí mất bảy ngày thì lão phu vừa cứu mạng tiểu nữ đồng thời giữ được sinh mạng cho huynh đài. Nhưng vừa rồi lão phu điểm huyệt phát giác ra trong mình huynh dài đã luyện thành cương khí hộ thân. Nếu để huynh đài còn sống thì nhất định là mối họa lớn. Vì thế mà phải đưa huynh đài vào đất chết để liệng mối lo về sau.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các hạ lấy máu tại hạ cứu mạng cho lệnh ái đã đành, mà còn đưa tại hạ vào đất chết thì thật là tàn ác !

Người áo đen cười nói :

- Trong võ lâm ai cũng kêu lão phu bằng Độc Thủ Dược Vương, vậy ngoại hiệu phải cho xứng đáng.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt không nói gì nữa. Chàng ngấm ngầm điều hòa chân khí chuẩn bị giải khai huyệt đạo.

Người áo đen đột nhiên móc trong bọc ra một mũi ngân châm giơ cao lên nói :

- Lão phu tuy không hiểu lệnh sư là ai, nhưng huynh đài đã luyện thành hộ thân cương khí, chắc là hiểu cách vận khí xung huyệt...

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần mở bừng mắt ra.

Chàng thấy người áo đen khóe mắt thoáng lộ ra nụ cười lạnh lẽo. Lão nói :

- Độc Thủ Dược Vương này có lý đâu lại để người khác bưng mắt lừa gạt.

Gã cầm ngân châm đâm lẹ vào huyệt Thiên Đột trong mình Tiêu Lĩnh Vu rồi cười ha hả nói :

- Huyệt Thiên Đột thuộc về nhâm mạch bị mũi ngân châm đâm vào rồi là huynh đài không vận khí được nữa đành để mặc cho lão phu bố trí.

Tiêu Lĩnh Vu còn chút hy vọng đến giờ là hết. Chàng ngấm ngầm thở dài tự than :

- Không ngờ Tiêu Lĩnh Vu này chẳng chết trong khi đối địch mà lại chết về tay người hút hết máu trong mình.

Bỗng thấy người áo đen thò tay vào quan tài ôm con gái ra rảo bước chạy đi .

Lát sau lão trở lại ôm Tiêu Lĩnh Vu đem đến một căn phòng khác.

Căn phòng mới này chỉ cách căn phòng đặt quan tài có một bức vách, nhưng cửa ngõ còn nguyên.

Người áo đen đã quét sạch nền nhà giải đệm xuống. Lão đặt con gái lên trên đệm, còn Tiêu Lĩnh Vu đặt nằm dưới đất rồi đóng cửa lại.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xoay chuyển ý nghĩ cầu sinh. Chàng chỉ còn hy vọng duy nhất là trong vòng bốn giờ Trung Châu Nhị Cổ trở lại nơi đây, nhưng hy vọng này cũng rất mong manh.

Bức màn đêm buông xuống, trong nhà tối đen. Tiêu Lĩnh Vu bị điểm huyệt mấy chỗ, mục lực cũng bị ảnh hưởng. Nhờ ánh sao chiếu qua khe cửa, chàng thấy Độc Thủ Dược Vương từ từ lấy trong bọc ra một cái hộp nhỏ. Lão mở hộp lấy hai ống sắt nhỏ bé và sắc bén. Giữa hai ống sắt này là một khúc ống da.

Độc Thủ Dược Vương quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu mĩm cười nói :

- Nếu ngươi muốn chết cho yên lành thì phải ngoan ngoãn nghe lời lão phu bằng có ý niệm vọng động là tự rước lấy cái đau khổ vào mình.

Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ căm phẫn, chàng hận mình chẳng thể nhẩy xổ lại phóng chưởng đánh lão chết tươi. Chàng đành dương mắt chờ tử thần đến rước đi

Độc Thủ Dược Vương bắt đáu đưa hai tay nắn bóp vào người con gái lão.

Tay lão co vào duỗi ra. Thỉnh thoảng lão lại thở mạnh ra chiều rất tốn hơi sức.

Tiêu Lĩnh Vu cố vận mục lực để coi thiếu nữ nằm trên đệm. Cô mặt mũi đen thẩm. Thỉnh thoảng ngón tay Độc Thủ Dược Vương lại chống áo cô lên để hở mầu da trắng như tuyết.

Trong lúc trầm tỉnh, Tiêu Lĩnh Vu sóng lòng dào dạt. Những việc đã qua bày ra trước mắt.

Chàng nhớ lại tới song thân hết lòng từ ái, Vân Di bị trọng thương mà chết rồi lẩn quẩn với Khâu Tiểu San, bất giác chàng buông tiếng thở dài.

Đột nhiên mấy tiếng ho nhỏ nhẹ vang lên rồi tiếng thở cấp bách.

Độc Thủ Dược Vương lên tiếng :

- Hài tử ! Hết đêm nay là con sẽ thành người mạnh khỏe như thường. Gia gia sẽ đưa con đi du lịch những nơi danh sơn thắng thủy, nếm hết sơn hào hải vị trên thế gian, cưỡi ngựa xuyên sơn, ngồi thuyền đi bốn biển, mà xem phong cảnh thiên hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão này tuy giở thủ đoạn tàn nhẫn đối với người ngoài nhưng hết lòng từ ái với nữ nhi.

Tiếng thở mỗi lúc một mạnh, dường như cô gái đã tỉnh lại.

Sau một lút nữa, thanh âm nhỏ nhẹ trong trẻo cất lên.

- Gia gia ơi ! Đây là đâu ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đây là chỗ trọ ở nhà người ta. Hài nhi hãy vận khí để đón tiếp lấy nội lực của gia gia. Sau khi hành huyết xong rồi, gia gia sẽ trị bệnh cho.

Thanh âm cô bé lại cất lên :

- Gia gia ơi ! Sao không thắp đèn lên ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Chẳng cần phải thắp đèn. Gia gia mục lực hơn đời, không thắp đèn cũng trị bệnh cho hài nhi được...

Đột nhiên lão dừng lại, không nói nữa, chú ý lắng tai nghe.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi :

- Phải chăng có người sắp tới ? Khi họ gần tới đây ta sẽ lớn tiếng gọi...

Chàng vừa xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên á huyệt bị tê chồn.

Nguyên Độc Thủ Dược Vương đã nghĩ tới Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng hô hoán nên lão điểm á huyệt chàng.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần vào đến ngoài cửa rồi. .

Tiếp theo thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Mấy bữa nay chúng ta bôn tẩu hoài mà chưa được tin tức gì của Long đầu đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu vừa nghe đã nhận ra là thanh âm của Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu.

Tiếp theo người khác thở dài nói :

- Thằng cha Thẩm Mộc Phong nham hiểm tàn độc. Việc gì hắn cũng làm được. Một khi xẩy chuyện xung đột, quyết hắn chẳng nghĩ gì đến tình nghĩa chi lan nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đã nhận ra đây là Kim Bàn Toán Thương Bát. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Ta chỉ hô lên một tiếng là kinh động đến hai người. Kim Bàn Toán Thương Bát lại là người rất tinh minh thế nào cũng vào tra xét...

Nhưng đáng tiếc bụng chàng nghĩ vậy mà không nói được. Tay chân cũng chẳng thể cử động. Chàng chỉ còn hy vọng thiếu nữ kia đang lúc hôn mê hồi tĩnh, hơi thở trầm trọng may ra cô kinh động được Trung Châu Nhị Cổ chăng ?

Chàng lắng tai nghe thì chỉ thấy tiếng hô hấp rất khẽ. Dường như cô bé cũng bị Độc Thủ Dược Vương điểm huyệt rồi. Thế là chàng lại thất vọng về hơi thở yếu ớt chẳng thể nào vọng ra đến bên ngoài được.

Lại nghe tiếng Đỗ Cửu hỏi :

- Đại ca liệu Thẩm Mộc Phong có giết Tiêu đại ca của chúng ta không ?

Thương Bát đáp :

- Dù hắn không giết y thì cũng nghĩ ra biện pháp để kiềm chế. Hắn là người mưu trí sâu xa, thủ đoạn tàn độc. Hành động của chúng e rằng bọn ta không nghĩ tới được. Năm trước tiểu huynh đã chính mắt trông thấy hắn dẫn dụ bốn vị cao tăng Thiếu Lâm để hạ sát bằng thủ đoạn rất đê hèn thâm độc. Kể ra những người ở địa vị hắn không ai có hành vi thế được.

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu lại nói :

- Vậy chúng ta phải tìm cách gì dò la xem Tiêu đại ca lạc lỏng nơi đâu chứ .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đỗ Cửu tuy suốt ngày mặt lạnh như tiền, thanh âm nhạt nhẻo mà lại là người có tâm huyết, tình nghĩa thâm trọng.

Thương Bát đáp :

- Phải rồi l Chúng ta phải nghĩ cách thám thính tin tức Long đầu đại ca.

Xem chừng mình cần mạo hiểm lần vào Bách Hoa Sơn Trang mới được.

Tiêu Lĩnh Vu trong dạ bồn chồn thầm nghĩ :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang cách bố trí hiểm ác vô cùng, vào thế nào được ? Chỉ cần phá cánh cửa vào đây là tìm thấy ta ngay.

Ý chí cầu sinh mãnh liệt nổi lên. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí để cố gắng xung khai huyệt đạo.

Độc Thủ Dược Vương dường như đã cảm thấy Tiêu Lĩnh Vu vận khí xung huyệt. Đột nhiên hắn vươn tay ra ấn vào huyệt Huyền Cơ trong người chàng.

Đồng thời dùng phép truyền âm nói :

- Ngươi mà còn ý nghĩ vọng động thì ta phóng chưởng làm đứt tâm mạch của ngươi đó.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy lòng bàn tay hắn có luồng nhiệt khí thúc vào hóa giải luồng chân khí chàng đề tụ vào huyệt đan điền. Chàng giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Nội lực lão này không phải tầm thường.

Lại nghe Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu nói :

- Phong thơ đó vẫn còn ở trong quan tài. Vạn nhất Long đầu đại ca tới nơi y mới biết được hành tung của chúng ta.

Lại nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa rồi mất hẳn.

Độc Thủ Dược Vương đứng dậy từ từ khẻ nói :

- Ngươi mà còn có ý nghĩ vọng động thì đừng trách lão phu tàn ác.

Đoạn lão xoay mình mở cửa sổ phía sau nhẩy ra ngoài nhà. Lúc này Tiêu Lĩnh Vu bị điểm huyệt đến sáu bẩy chỗ, Độc Thủ Dược Vương dù có bỏ đi, chàng cũng chẳng làm gì được.

Chỉ trong khoảnh khắc, Độc Thủ Dược Vương lại do cửa sổ phía sau nhẩy vào. Hắn tự nói một mình :

- Trung Châu Nhị Cổ trước nay việc gì cũng tự ý mà làm, kiêu ngạo tự phụ, không chịu hợp tác với ai. Bây giờ sao lại thêm một tên Long đầu đại ca nào nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu muốn lên tiếng :

- Đại ca Trung Châu Nhị Cổ chính là ta.

Bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương thở phào một cái nói :

- Mong sao đêm nay đừng ai đến quấy nhiễu nữa.

Hắn từ từ cúi xuống lấy ống sắt ở giữa có ống da đâm vào mạch máu tay trái Tiêu Lĩnh Vu, còn một đầu ống nữa đâm vào mạch máu tay mặt thiếu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu Cảm thấy huyết trong người mình theo ống chẩy ra. Bất giác chàng than thầm :

Lúc nào hắn lấy hết huyết trong người là ta khô kiệt mà chết. Phương pháp này thật là tàn nhẫn.

Tuy chàng có hào khí coi chết như về, nhưng gặp cảnh này chàng không khỏi khiếp sợ.

Độc Thủ Dược Vương đột nhiên thò tay ra đè trước ngực Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huyệt đạo ngươi bị điểm không thể vận khí hành huyết. Vậy lão phu giúp ngươi một tay.

Luồng nhiệt lực trong lòng bàn tay hắn tràn vào trong phủ tạng Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng khiếp sợ, bỗng chàng cảm thấy huyết mình đang chẩy ra, nhưng mấy chỗ huyệt đạo bị kiềm chế không tụ lại được nên chẳng có cách nào ngăn chặn huyết mạch.

Sau một lúc Độc Thủ Dược Vương thu bàn tay đặt ở trước ngực Tiêu Lĩnh Vu về ngón tay trỏ và ngón tay giữa hắn đè lấy huyện môn thiếu nữ.

Hắn gục dầu xuống trước ngực thiếu nữ lắng tai nghe một lúc rồi tự nói một mình :

- Hài tử ! Bảy năm nay ngươi gần kề cái chết phải chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ. Gia gia cũng ngày đêm lo lắng. Bây giờ con khỏi rồi. Huyết gã này rất hợp với nhu cầu của ngươi. Hết đêm nay

ngươi sẽ trở lại như người thường không còn nghi ngờ gì nữa.

Độc Thủ Dược Vương lại lấy ra một ống sắt nữa đâm vào cánh tay trái thiếu nữ nói :

- Hài nhi ! Để gia gia hút máu xấu trong người hài nhi đem ra ngoài thay vào bằng thứ huyết tốt của gã này. Như thế là ngươi sống một cách bình yên vô sự.

Hắn ngậm đầu ống sắt hút một lúc, thổ ra búng máu lớn. Hắn tiếp tục như vậy hút máu xấu ở trong mình thiếu nữ nhổ ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Độc Thủ Dược Vương hút máu trong người thiếu nữ thì huyết mạch chàng lại chạy mạnh hơn. Chàng nghĩ thầm :

- Không hiểu trong mình ta còn được bao nhiêu huyết và hắn còn hút máu trong mình thiếu nữ đến bao giờ ?

Bất thình lình nghe đến sầm một tiếng, dường như vật gì trầm trọng bị người quật xuống đất.

Tiếp theo thanh âm trong trẽo vang lên :

Con nha đầu này ! Mi mà không nói thật thì ta tùng xẻo mi thành từng miếng một.

Tiêu Lĩnh Vu nghe rõ là thanh âm Kim Hoa phu nhân, bất giác trong bụng mừng thầm nhưng chỉ là cái mừng chớp nhoáng. Chàng nghĩ lại huyệt đạo khắp mình bị kiềm chế thì làm sao cử động và hô hoán lên được.

Lại nghe thanh âm một cô gái đáp :

- Xin phu nhân đừng nghi oan cho tiểu tỳ. Tiểu tỳ chỉ nghe những người mai phục ngấm ngầm bẩm báo là Tam gia đi về phương này, nhưng hành tung Tam gia ở đâu tiểu tỳ cũng không rõ. Hỡi ơi ! Tam gia là người chính nhân quân tử đối đãi với nô tỳ ơn nặng tầy non. Nếu Tam gia xẩy chuyện bất ngờ thì tiểu tỳ

cũng không muốn sống ở nhân gian nữa.

Kim Hoa phu nhân cười lạt hỏi :

- Mi đa tình lắm nhỉ ? Ta hỏi mi : có phải mi thích Tam gia lắm không ?

Ngọc Lan buồn rầu đáp :

- Tiểu tỳ thân phận đê hèn, khi nào dám có ý nghĩ càn giở, chỉ mong được theo hầu Tam gia là đủ lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói :

- Điều tâm niệm của mi khó mà thực hiện được. Dù ta không giết bọn mi thì cũng cáo tố Đại trang chúa để y tìm cho mi một lão già cụt chân, chột mắt đem mi về làm tỳ thiếp. Mi đã muốn hầu hạ người thì hầu hạ một vị lão trượng phu như vậy.

Ngọc Lan kinh hãi quá chừng. Hồi lâu thị năn nĩ :

- Xin phu nhân rộng ơn cho. Tiểu tỳ đối với Tam gia tuyệt không có ý nghĩ càn giở.

Kim Hoa phu nhân vẫn lạnh lùng ngắt lời :

- Mi bất tất phải năn nỉ ta. Ta đã nói sao là làm như vậy. Đến sáng mai ta sẽ đem mi đến nói chuyện với đại trang chúa.

Ngọc Lan dường như năn nỉ cũng vô ích, lẳng lặng không nói gì nữa.

Lúc này Độc Thủ Dược Vương đã ngừng hút máu. Hắn rút ống sắt trong tay thiếu nữ và Tiêu Lĩnh Vu đặt xuống một bên rồi rón rén đứng dậy nấp ở phía sao cửa. Tay trái cầm lưỡi dao trủy thủ thủ thế chờ đợi. Hiển nhiên hắn lập tâm hễ thấy người đẩy cửa tiến vào là đột nhiên tập kích như sét đánh bất ngờ không

kịp bưng tai.

Võ công Độc Thủ Dược Vương cao thâm như vậy mà hắn ngấm ngầm tập kích dù là tay cao thủ đệ nhất cũng khó nổi đề phòng. Người bị tập kích chẳng chết cũng bị trọng thương.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói :

- Trong tòa cổ miếu dột nát này ngoài hai cỗ quan tài bỏ không chẳng có quỉ sứ nào hết thì y tới đây làm chi ? Xem chừng phải đi nơi khác tìm kiếm.

Thanh âm một lúc một xa rồi không nghe thấy nữa.

Hiển nhiên Kim Hoa phu nhân và Ngọc Lan đã bỏ đi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu than thầm :

- Họ đi kiếm mình, mình ở ngay bên cạnh cũng không biết. Hai bên chỉ cách nhau một lần cửa mà khác nào ở hai thế giới riêng biệt.

Độc Thủ Dược Vương thở phào một cách từ từ quay trở lại. Lão nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Hai con dàn bà đó đi kiếm ngươi phải không ?

Nhưng lão hỏi vậy mà thôi, Tiêu Lĩnh Vu bị điểm huyệt còn trả lời thế nào nữa ? Đột nhiên hắn chụp lấy ống sắt cắm lẹ vào huyết quản Tiêu Lĩnh Vu.

Bên ngoài lại có tiếng bước chân nhộn nhịp, ít ra là hai người đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu hy vọng Trung Châu Nhị Cổ trở lại. Có thể vì họ đã được tin tức chàng không còn ở Bách Hoa Sơn Trang nên trở lại tòa cổ miếu dò tìm tung tích. Chàng ngưng tụ tâm thần nghe ngóng để hy vọng biết rõ thanh âm của ai ?

Nhưng chàng thất vọng. Hai người kia không nói câu nào, chỉ thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

Độc Thủ Dược Vương ngần ngừ một chút rồi cầm một đầu ống sắt cắm vào mình thiếu nữ. Đoạn hắn theo cửa sổ phía sau nhẩy ra ngoài.

Hiển nhiên Độc Thủ Dược Vương không chờ đợi được nữa. Hắn chuẩn bị dẫn dụ cho hai người đi xa ra hoặc khai diễn cuộc chiến đấu với họ để hoàn thành công tác đổi máu.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy huyệt mạch lại từ từ chẩy đi. Bị tử thần ám ảnh, chàng than thầm :

- Trong mình ta còn một phần máu huyết, lát nữa chảy ra hết tất là phải chết.

Trong lúc hoang mang, bỗng chàng nghe tiếng thở dài. Thiếu nữ đang nằm dưới đất đột nhiên ngồi dậy.

Chương 50: Cha Hung Ác Sinh Con Phúc Hậu

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần. Chàng muốn quay đầu nhìn lại để ngó thiếu nữ một lần mà không thể được.

Thiếu nữ dường như đã phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu, cất giọng dịu dàng hỏi :

- Ngươi là ai ? Gia gia ta đâu rồi ?

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói, khốn nỗi không sao trả lời được.

Chàng cảm thấy chiếc ống sắt đang cắm ở cánh tay đột nhiên có người rút ra. Tai chàng lại nghe thanh âm dịu dàng yếu ớt nói :

- Gia gia ta lại hại ngươi rồi. Hỡi ơi ! Dù ngươi có cứu được ta sống nhưng phải đổi một mạng lấy một mạng thì ta còn sung sướng gì .

Tiêu Lĩnh Vu thấy gương mặt trắng như tuyết. Rồi một bàn tay mềm mại như không xương khẻ đặt lên trán chàng. Thiếu nữ lại cất tiếng trong trẽo nói :

- Thật là tàn nhẫn với ngươi ! Gia gia ta y thuật cao minh. Suốt ngày lão nhân gia đi kiếm người căn cơ tuyệt hảo để đổi máu xấu trong mình ta. Tuy ta không tán thành biện pháp này nhưng cũng không ngăn trở được gia gia, vì thường thường ta ngất đi đến mấy ngày không tỉnh...

Cô ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Ta hỏi sao ngươi không trả lời ?

Tiêu Lĩnh Vu nhủ thầm :

- Bụng ta muốn nói nhưng miệng ta không thốt nên lời.

Thiếu nữ lại lên giọng oán trách phụ thân :

- Ta biết rồi ! Nhất định gia gia ta đã điểm huyệt ngươi.

Tiêu lĩnh Vu tự hỏi :

- Đúng thế ! Cô biết thế sao không giải huyệt cho ta ?

Lại nghe thiếu nữ nói tiếp :

- Xin lỗi ngươi. Ta không biết giải huyệt. Đành chờ gia gia trở lại giải khai cho mới được. Bây giờ ta hãy buột vết thương cho ngươi trước.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy dường như có vật gì buột vào, nhưng lực đạo yếu ớt, như có như không thì nghĩ thầm :

- Sức cô này không trói nổi con gà. Không ngờ gia gia cô hung ác là thế mà lại sinh hạ một cô gái ôn nhu. Đức thượng đế sao nở gieo vào con người thiện lương một tuyệt chứng tệ hại ?...

Đột nhiên chàng xoay chuyển ý nghĩ :

- Trước ta cũng bị chứng tam âm tuyệt mạch, bao nhiêu danh sư đều thúc thủ. Thế mà nay chẳng những tuyệt mạch đã khai thông mà mình còn mang tuyệt kỹ. Cô này kéo dài được mạng sống mấy năm không chết thì đủ biết bịnh cô chưa phải là tuyệt chứng. Hoặc giả trên thế gian còn có thứ lương dược điều trị cho cô khỏi được...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy bóng người thấp thoáng.

Độc thủ Dược Vương đã nhẩy vào trong nhà.

Cặp mắt lão lấp loáng ánh hàn quang, nhìn Tiêu lĩnh Vu và thiếu nữ.

Hắn dậm chân thở dài hỏi :

- Hài tử ! Ngươi tỉnh lại từ hồi nào ?

Thiếu nữ buồn rầu đáp :

- Hài tử tỉnh lại khá lâu rồi và đã buột vết thương cho y. Gia gia nên giải khai huyệt đạo cho y lẹ đi !

Độc thủ Dược Vương thở dài nói :

- Người tính không bằng trời định. Hài tử ! Trong số mạng của ngươi đã ghi rõ phải chịu tuyệt chứng hành hạ. .

Hắn vung tay giải khai á huyệt cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái trút hết uất khí trước ngực ra ngoài nói :

- Bệnh thế của lệnh ái đã kéo dài được mấy năm không chết. Như vậy đủ rõ còn thuốc chữa được.

Độc thủ Dược Vương nói :

- Đó là nhờ y thuật của lão phu cao minh khôn lường mới giữ nguyên khí cho y mấy năm không tiêu tan.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trời đất bao la thiếu chi chuyện kỳ dị. Tại hạ không nghĩ rằng bệnh chứng của lệnh ái trở thành bất trị. Các hạ tự xưng là dược vương nhưng chưa chắc đã hiểu hết được dược vật thiên hạ.

Độc thủ Dược Vương nói :

- Lão phu đã không cứu trị được thì e rằng không còn ai chữa nổi nữa.

Thiếu nữ lại lên tiếng :

- Gia gia ơi ! Y còn mấy nơi huyệt đạo chưa được giải khai. Sao gia gia không giải hết rồi hãy nói chuyện ?

Độc thủ Dược Vương nói :

- Hài tử ! Ngươi nên biết gã...

Đột nhiên lão ngừng lại vung chưởng giải khai nốt năm chỗ huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu.

Thiếu nữ hỏi :

- Y làm sao ?

Cô vừa đưa câu hỏi ra khỏi miệng thì Tiêu Lĩnh Vu đã ngồi dậy rồi.

Độc thủ Dược Vương bỗng nhẩy lên nói :

- Tiểu nữ là người nhu nhược thiện lương không liên quan gì đến y. Vậy chúng ta ra ngoài tỷ thí để khỏi làm thương tổn đến y.

Tiêu Lĩnh Vu vận động chân khí thấy huyết mạch lưu thông, chàng cười mát nói :

- Cần gì phải vội thế. Tại hạ có tỷ thí với các hạ hay không bây giờ vẫn chưa quyết định.

Thiếu nữ đột nhiên quay lại nói :

Hai con cọp tranh đấu tất có con chết. Gia gia ta tuy làm hại ngươi nhưng cũng chỉ vì ta. Nếu thân thể ta khỏe mạnh thì tự nhiên gia gia ta không tìm ngươi để đổi máu. Nếu ngươi hận gia gia ta thì hãy trút mối hận lên mình ta. Hỡi ơi ! Võ công gia gia ta rất cao thâm. Ngươi không địch nổi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thò tay rút mũi ngân châm ở huyệt Thiên Đột ra rồi từ từ đứng dậy nhìn Độc thủ Dược Vương nói :

- Con người tàn nhẫn như các hạ mà lại sinh ra một cô gái thiện lương đến thế. Than ôi ! Trong hai cha con mà một thiện một ác, khác nhau một trời một vực... !

Độc thủ Dược Vương tức giận nói :

- Ngươi dám giáo huấn lão phu !

Hắn vung tay phải phóng chỉ điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu lạng mình né tránh, lùi lại hai bước.

Độc thủ Dược Vương kinh hãi vội nhẩy lùi lại lớn tiếng :

- Đi ! Chúng ta ra ngoài kia tỷ đấu. Nếu ngươi có thể...

Đột nhiên lão đổi giọng :

- Ngươi không nên làm hại con gái lão phu. Suốt đời y chưa từng làm việc xấu xa.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu lùi lại hai bước đứng bên thiếu nữ. Chàng chỉ giơ chân một cái là có thể dẫm lên ngực cô.

Độc thủ Dược Vương trong lúc nóng giận động thủ quên mất ái nữ. Hắn ra chiêu rồi mới cảnh giác ìiền lùi lại nói khích Tiêu Lĩh Vu ra ngoài nhà tỷ thí.

Nhưng Tiêu Lĩnh Vu lại không chịu lời nói khích mà lùi trở lại. Lão thấy nói khích không xong đành đổi giọng năn nỉ.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ ngửng đầu lên lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ mà nhất định hại cô thì chỉ cất tay một cái là xong.

Độc thủ Dược Vương vội nói :

Thân thể y nhu nhược vô cùng ! Ngươi chỉ đụng vào y một cái cũng đủ làm cho y chết thật.

Tiêu lĩnh Vu nói :

- Nếu các hạ sẻ phần nửa lòng từ ái đối với nữ nhi đem thương yêu người đời thì e rằng cái ngoại hiệu Độc thủ Dược Vương đã được người ta kêu bằng Thần Thủ Dược Vương.

Độc thủ Dược Vương nói :

- Ngươi mà đụng đến con ta. Chúng ta cùng nhau thương lượng. Lão phu làm được tới đâu sẽ ưng chịu lời ngươi tới đó.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuống thấy thiếu nữ đã nhắm mắt lại, hơi thở nhỏ nhẹ dường như ngủ say. Bất giác chàng ngẩn người ra nghĩ thầm :

- Sao lại kỳ thế được ? Cô này vừa mới nói chưa đầy chớp mắt đã ngủ say rồi là nghĩa làm sao ?...

Ánh lửa lóe lên, Độc thủ Dược Vương cấm mồi lửa giơ cao từ từ đi tới.

Mặt lão lộ vẻ vừa lành hãi, vừa tức giận tự nói để mình nghe :

- Ngươi mà đụng vào con gái ta cho y phải uổng mạng thì ta sẽ giết chết hàng ngàn hàng vạn đứa con gái khác để đền mạng. .

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên nói :

- Tại hạ giết lệnh ái, sao các hạ không trả thù giết hung thủ mà lại đi giết người vô tội ?

Độc thủ Dược Vương đáp :

- Ta giết hàng vạn đứa con gái khác để có người xuống âm phủ bầu bạn với tiểu nữ cho y khỏi cô đơn lạnh lẻo. Sau đó ta sẽ giết ngươi để báo thù. Ta còn hạ độc giết chết bao nhiêu người hiểu võ công nữa. .

Tiêu Lĩnh Vu Chấn động tâm thần tự nghĩ :

- Lão này thủ đoạn tàn độc với người ngoài mà lại tha thiết quá đối với con gái mình. Chẳng những hắn đòi giết hàng ngàn hàng vạn con gái mà còn trút hận lên đầu những nhân vật có học võ trong thiên hạ...

Độc thủ Dược Vương cúi xuống nhìn thiếu nữ một hồi rồi hỏi :

- Ngươi không làm hại y đấy chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đả thương một thiếu nữ không có chút lực lượng phản khán là hèn hạ.

Huống chi cô còn có ơn cứu mạng cho tại hạ...

Độc thủ Dược Vương nói :

- Đúng thế ! Đúng thế ! Nếu tiểu nữ không khuyên can thì ngươi còn sống làm sao được ?

Hắn thấy con gái không bị đả thương thì mối xúc động bình tỉnh trở lại thở dài nói tiếp :

Đáng thương cho tiểu nữ cứu mạng cho ngươi mà tự hại mình, lại hãm vào vòng bệnh tật như cũ.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy nói :

- Đi ! Chúng ta ra ngoài khu đất mọc cỏ kia.

Độc thủ Dược Vương hỏi :

- Để làm gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Để Cho tại hạ cho các hạ một bài học.

Độc thủ Dược Vương nhẩy lên đã toan nổi nóng, nhưng rồi hắn nhẫn nại thủng thẳng đáp :

- Võ công ngươi tuy cao cường, nhưng không địch nổi lão phu đâu.

Hắn toan quát mắng Tiêu lĩnh Vu mấy câu cho hả giận, nhưng thấy chàng đứng gần con gái, chỉ cất tay một cái là đả thương cô nên phải nén lửa giận xuống.

Tiêu Lĩnh Vu tiến về phía trước mấy bước cất tiếng hỏi :

- Tại hạ không rời xa lệnh ái thì các hạ không dám nổi nóng, bây giờ các hạ không lo gì tại hạ đả thương cô nữa chứ ?

Độc thủ Dược Vương ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi gật đầu cười đáp :

- Ngươi còn nhỏ tuổi mà đã khí phách anh hùng, lão phu không chấp với ngươi nữa. Thôi ngươi đi đi !

Tiêu rmh vu hỏi :

- Các hạ điểm huyệt lại lấy máu trong mình tại hạ, nếu không để các hạ nếm mùi đau khổ thì ra tại hạ chịu thua lỗ hay sao ?

Độc thủ Dược Vương lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn cùng lão phu động thủ chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Các hạ muốn lấy hết máu để tại hạ phải chết khô, nhưng lệnh ái cứu mạng tại hạ. Thế là ân trả oán đền không còn nợ nần gì nữa.

Đoạn chàng mở cửa rảo bước đi luôn.

Độc thủ Dược Vương cũng không ngăn cản, nhìn bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu mất hút vào trong bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái trở về căn phòng có đặt quan tài. Nhưng hai cổ quan tài cùng mở nắp ra rồi, ngoài ra chẳng còn gì nữa.

Chàng nghĩ thầm :

- Trung Châu Nhị Cổ đã bỏ thư vào trong qụan tài tất đậy lại mới phải. Bây giờ nắp quan tài đã mở ra thì chắc thư tín bị người lấy mất. Vừa rồi Kim Hoa phu nhân và Ngọc Lan tới khu này, không chừng bức thơ đã lọt vào tay hai người đó.

Nhớ tới bức thơ trong quan tài, Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Trung Châu Nhị Cổ cố dò la tin tức ta mà định vào Bách Hoa Sơn Trang.

Cách phòng bị trong trang cực kỳ nghiêm mật, Trung Châu Nhị Cổ dù bản lãnh cao thâm cũng khó lòng ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang một cách bình yên.

Chàng lập tức nhảy ra khỏi sương phòng thi triển khinh công chạy về Bách Hoa Sơn Trang.

Nhưng chàng tự nghĩ :

- Ta là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang thì Trung Châu Nhị Cổ có gặp nguy hiểm cũng không tiện ra tay giải cứu. Bây giờ ta phải tìm cách che dấu chân tướng...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Chu Triệu Long từ từ đi ra hỏi :

- Tam đệ đi đâu thế ?

Tiêu Lĩnh Vu trấn tỉnh tâm thần đáp :

- Câu chuyện khá dài, một lời không nói hết được. Xuýt nữa tiểu đệ bị người rút hết máu mà chết...

Chu Triệu Long vốn là người lạnh lẽo mà bây giờ cũng lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Có chuyện đó ư ? Kẻ nào mà lớn mật thế ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Những chuyện đã xẩy ra quyết không nên nói thực. Ta phải bịa ra một chuyện mới xong.

Nguyên chàng vốn không quen nói dối, nhưng từ lúc nghe lời Kim Hoa phu nhân, lòng chàng đề cao cảnh giác. Hơn nữa Thẩm mộc Phong nói hời hợt mấy câu nửa ra lừa gạt, nửa ra cưỡng đoạt bức họa Ngọc Tiên Tử càng khiến chàng tự giác. Ngoài mặt chàng được hắn sũng ái mà bề trong lúc nào sóng gió nguy hiểm cũng chờ đợi bên mình chàng.

Hơn nữa trong tòa cổ miếu, chàng đã được nghe cuộc đối thoại của Trung Châu Nhị Cổ, chàng cũng nhận ra mình đã tự hãm vào trong vũng bùn lầy.

Thẩm Mộc Phong trước khi đi ẩn đã nổi tiếng hung ác trong võ lâm, các môn phái lớn cùng hắn dường như đều có thâm cừu đại hận. Sau hắn bị trọng thương ẩn cư ở Bách Hoa Sơn Trang, chính trong thời gian này hắn đã sắp đặt kế hoạch tái xuất giang hồ. Hắn chưa chính thức hạ sơn mà đã bố trí chân tay nằm vùng trong các môn phái lớn để làm nội ứng. Hắn còn liên lạc với mấy tay ma đầu ghê gớm định tiến hành một công cuộc chấn động võ lâm...

Bỗng nghe Chu Triệu Long hỏi :

- Tam đệ gặp nhân vật thế nào ? Tại sao hắn lại định rút hết huyết trong mình Tam đệ ?

Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi vội đáp :

- Người đó kêu bằng Độc Thủ Dược Vương. Tiểu đệ không thận trọng bị hắn điểm huyệt rồi lấy máu để cứu mạng cho con gái.

Chàng nghĩ cách nói dối chưa được ổn thỏa thì Chu Triệu Long đã hỏi gấp nên đành nói thực.

Chu Triệu Long lại hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương là một tay kỳ y nổi danh trong võ lâm, dường như tiểu huynh đã được nghe đại ca nói đến: Y có giao tình rất thâm hậu với đại ca.

Có phải sau khi y biết rõ lai lịch Tam đệ rồi buông tha không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính con gái y cứu tiểu đệ.

Chu Triệu Long trước còn mửn cười sau vẻ mặt nghiêm nghị chau mày hỏi :

- Hiện giờ y ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu biết khó nói dối đành đáp :

Y ở trong tòa phá miếu về phía chính Bắc.

Chu Triệu Long nói :

- Thế thì phải rồi ! Đại ca lo đến sự an nguy của Tam đệ đã phái hơn hai chục người đi điều tra hành tung Tam đệ. Hiện giờ đại ca đang ngồi trên Vọng Hoa Lâu chờ đợi tin tức.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ phải lên lầu lãnh tội.

Chu Triệu Long nói :

- Đại ca thần oai kinh người. Hết thảy anh em trong trang đều kinh sợ y, nhưng đối với Tam đệ y rất thương yêu nên đặc biệt khoan hồng. Dù sao từ nay Tam đệ cũng nên tự kiểm điểm mới được.

Gã nói với Tiêu Lĩnh Vu trước nay bằng một giọng thân thiết mà lúc này lên mặt giáo huấn chàng .

Giả tỷ Tiêu Lĩnh Vu chưa biết rõ nội tình Bách Hoa Sơn Trang và chàng hiện đang ở vào tình trạng nguy hiểm thì nhất định chàng lên tiếng kháng cự.

Hiện giờ chàng chỉ cười mát đáp :

- Để lúc lên bái kiến đại trang chúa, tiểu đệ sẽ xin lãnh tội.

Chu Triệu Long đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Sóng gió trên chốn giang hồ thật là nguy hiểm, nhiều khi võ công hoàn toàn vô dụng. Tam đệ vào trường đời chưa được bao lâu, thiếu bề duyệt lịch thật khó mà đối phó với lòng người hiểm trá. Từ nay hay hơn hết là Tam đệ đừng ra ngoài một mình.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên, không nhịn được nữa, đáp :

- Lời trách của nhị trang chúa thật là phải lắm, nhưng tiểu đệ từ giã thầy xuống núi quyết ý về quê thăm viếng thân nhân, bất ngờ được gặp Chu huynh hạ mình giao kết lại đưa về giới thiệu cùng đại trang chúa kết nghĩa anh em. Nhưng ăn ngon mặc đẹp không thể ngăn cản được tấm lòng tưởng nhớ

thân quyến của tiểu đệ. Tiểu đệ định sáng mai cáo biệt hai vị huynh trưởng về quê quán.

Chu Triệu Long ngẩn người ra một chút rồi nói :

- Đại ca rất quyến luyến Tam đệ, e rằng y không chịu để Tam đệ ra đi.

Tiêu lĩnh Vu nói :

- Người ta sinh ra ở đời đều lấy hiếu đạo làm đầu. Hai vị huynh trưởng đã có lòng yêu tiểu đệ tưởng nên tán thưởng lòng hiếu tâm của tiểu đệ mới phải.

Chu Triệu Long thở dài nói : .

- Lúc vào hội kiến đại ca. Tam đệ thử nói coi.

Rồi gã rảo bước đi.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã đến Vọng Hoa Lâu. Trên lầu đèn sáng rực như ban ngày.

Tiêu Lĩnh Vu Vừa đi vừa lưu tâm nghe ngóng mà chẳng thấy động tịnh gì.

Chàng không hiểu Trung Châu Nhị Cổ đã đến đây chưa ?

Chu Triệu Long dẫn Tiêu Lĩnh Vu lên tầng thứ 13 thì thấy Thẩm Mộc Phong đang ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh ban đêm. Hắn vừa thấy hai người đã nghiêng mình cười nói :

- Mời Nhị đệ, Tam đệ ngồi đây.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Chu Triệu Long, chàng thấy thái độ gã rất cung kính, chắp tay tạ ơn rồi mới ngồi xuống. Chàng đành phải làm theo.

Thẩm Mộc Phong từ từ lấy bức họa trong tay áo ra cười nói :

- Bức họa Ngọc Tiên Tử này tiểu huynh đã coi rồi. Tuy nét bút thần tình,linh động, nhưng chưa làm rung động lòng người như tiếng đồn. Tam đệ cất cho cẩn thận, nếu thất lạc thì chẳng lấy đâu ra mà trả cho Kim Hoa phu nhân.

Thẩm Mộc Phong trước nay vốn nghiêm nghị, nhưng lúc này trái với thường tình, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười hoan hỉ chưa từng thấy, tay cầm bức họa đưa cho Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bức họa nói : .

- Tiểu đệ lên xin lãnh tội.

Thẩm Mộc Phong cười hỏi :

- Tam đệ có điều chi lầm lẩn mà khẩu khí ra chiều nghiêm trọng ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác không biết trả lời thế nào quay lại nhìn Chu Triệu Long rồi nói : .

- Tiểu đệ đã ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang... .

Thẩm mộc Phong cười nói :

- Tam đệ là Tam trang chúa thì có quyền tự ý hành động. Huống chi việc Tam đệ ra ngoài ta đã đồng ý thì còn tội lỗi gì ? Tam đệ nói vậy khiến cho tiểu huynh phải ngạc nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Làm phiền đại ca phái thủ hạ đi tìm kiếm mà bảo là không làm lỗi...

Thẩm Mộc Phong xua tay cản lại không để Tiêu Lĩnh Vu hết lời đã nói ngay - Chỉ cần Tam đệ bình an vô sự là ta yên lòng. Câu chuyện nhỏ nhặt có chi đáng nói...

Hắn đứng dậy vừa cười vừa nói tiếp :

- Đêm đã khuya rồi, Nhị đệ, Tam đệ về nghỉ thôi...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ còn có điều thỉnh cầu.

Thẩm Mộc Phong lại từ từ ngồi xuống hỏi :

- Việc gì ? Tiểu huynh mà làm được là ưng thuận ngay.

Tiêu lmh Vu đáp :

- Tiểu đệ tìm thầy học nghệ, lâu ngày xa vắng song đường, niệm tình tha thiết muốn về quê thăm song thân.

Thẩm mộc Phong cười nói :

- Đạo làm con là phải như vậy. Bao giờ Tam đệ đăng trình.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thái độ Thẩm Mộc Phong vui vẻ hòa ái liền đáp :

- Tiểu đệ nóng lòng, hận mình không thể chấp èánh bay về, muốn xin thượng lộ ngay bữa mai.

Thẩm mộc Phong gật đầu cười nói :

- Vậy giờ ngọ ngày mai tiểu huynh đặt tiệc tiễn hành.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Khi nào tiểu đệ nhọc lòng đại ca ?

Thẩm mộc Phong nói :

- Đáng lẽ tiểu huynh đi cùng Tam đệ vọng bái song đường, nhưng lúc này trong trang nhiều chuyện quá, không tiện xa rời. Thời gian nửa ngày cũng đủ cho tiểu huynh chuẩn bị lễ vật. Tam đệ xuống ngủ đi thôi.

Tiêu Lĩnh vu trong lòng cảm động vô cùng, thầm nghĩ :

- Con người rất thuận lý, lại trọng tình nghĩa mà sao đại gian đại ác ?

Chu Triệu Long đứng dậy trước, chắp tay cáo biệt, Tiêu Lĩnh Vu Cũng vòng tay thi lễ rồi hai người song song xuống lầu.

Hai người vừa ra khỏi Vọng Hoa Lâu thì trên lầu đèn lửa cũng tắt hết.

Chu Triệu Long khẽ nói :

- Đại ca đối với Tam đệ thật hết tình nghĩa, quyến luyến vô cùng. Vậy Tam đệ về quê thăm song thân rồi mau trở lại đây, đừng để đại ca trông chờ.

Tiêu Lĩnh Vu nói : .

- Cái này... còn phải chờ tiểu đệ bái kiến song thân rồi mới quyết định được...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Đêm nay trong Bách Hoa Sơn Trang có ai đến dò la không ?

Chu Triệu Long hỏi lại :

- Không có ! Sao Tam đệ lại hỏi câu này ?

Tiêu Lĩnh Vu chợt động linh cơ đáp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng sở dĩ có vụ Kim Hoa phu nhân tỷ đấu với Chung Nam Nhị Hiệp là hoàn toàn do phái Võ Đương mà ra. Có lý nào phái Võ Đương ngồi yên bất động. Hoặc giả họ phái người đến

thám thính hư thực.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ nói có lý...

Gã ngừng lại một chút rồi đáp :

- Tiểu huynh không đưa chân nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không dám phiền Nhị ca.

Chàng xá dài cáo biệt về thẳng Lan Hoa tinh xá.

Ngọc Lan, Kim Lan đã ngồi đối diện trong sảnh đường chờ đợi. Chúng vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu trở về liền đứng dậy nghênh tiếp.

Ngọc Lan thở phào một cái nói :

- Tam gia về đến rồi. Bọn nô tỳ kiếm Tam gia cực kỳ nóng ruột.

Chương 51: Kim Hoa Phu Nhân Đả Bại Nhị Hiệp

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn băn khoăn về Trung Châu Nhị Cổ, liền hỏi :

- Đêm nay có ai đến dòm dỏ không ?

Ngọc Lan đáp :

- Nô tỳ theo Kim Hoa phu nhân tìm kiếm Tam gia. Từ lúc trở về chưa nghe thấy gì.

Kim Lan cũng nói tiếp :

- Nô tỳ vẫn trông coi sảnh đường cũng không được cảnh giác chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Thế này thì lạ thiệt ! Bách Hoa Sơn Trang bố trí nghiêm mật là thế,Trung Châu Nhị Cổ tiến vào trong là bị phát giác ngay mà sao trong trang lại không báo tin cảnh giác. Chẳng lẽ hai ả này dấu diếm ? Cũng không có lý, Nhị Cổ nói mà không làm. Họ chưa đến đây hay là mới tới nửa chừng thấy khó vào được mà phải rút lui ? Chàng vừa nghĩ vừa vén rèm bước vào nhà.

Ngọc Lan bật lửa lên thắp vào cây bổng chú l, Nhị Cổnói m l□,

- Tam gia có muốn xơi gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay đáp :

- Không cần đâu. Ta phải nghỉ ngơi một lúc. Các ngươi cũng về nghỉ đi.

Kim Lan, Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau muốn nói lại thôi, từ từ đi ra.

Hai ả nữ tỳ đi rồi, Tiêu Lĩnh Vu liền ngồi xắp bằng vận khí điều dưỡng.Chàng rất băn khoăn về chỗ máu còn lại trong người vì chàng ngờ phần lớn đã bị rút mất, không hiểu có ảnh hưởng gì đến công lực chăng ? Chàng thử vận khí thấy huyết mạch lưu thông khoan khoái, không có điều gì trở ngại. Nên biết Độc Thủ Dược Vương lúc rút máu trong người Tiêu Lĩnh Vu mấy lần bị kinh động, lấy máu chưa được bao nhiêu, nhưng trong lòng Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ sợ hãi tưởng mình đã mất đến phân nửa. Chàng vận khí đến mấy lần, dần dần đi vào chỗ quên mình, ngủ đi. Lúc chàng tỉnh lại thì ánh triều dương đã lọt vào trong nhà. Chàng chợt nhớ tới cuộc tỷ võ giữa Chung Nam Nhị Hiệp và Kim

Hoa phu nhân liền từ trên giường nhãy xuống, không kịp rửa mặt chạy thẳng ra ngoài. Chàng thấy Ngọc Lan, Kim Lan đã đao kiếm và chờ ở ngoài sãnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Kim Hoa phu nhân có đến không ?

Ngọc Lan đáp :

Chưa thấy phu nhân lại. Nhị trang chúa đã tới mời Tam gia đi coi tỷ võ, nhưng tiểu tỳ thấy Tam gia đang nhập định chưa tỉnh không dám kinh động.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhị trang chúa đi lâu chưa ?

Kim Lan đáp :

- Chưa đầy một giờ.

Tiêu lĩnh Vu nói ngay :

- Nếu vậy cuộc đấu không chừng phân thắng bại sinh tử rồi...

Chàng cất bước chạy đi được hai bước, chợt động tâm quay lại hỏi Ngọc Lan :

- Ngươi vừa nói gì ?

Ngọc Lan nở nụ cười thê lương đáp :

- Tiểu tỳ không để Nhị trang chúa tiến vào . Hỡi ơi ! Vả lại chính. tiểu tỳ đã sắp chết rồi thì Nhị trang chúa hay ai cũng không cần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra hỏi :

- Ta càng nghe càng hàm hồ. Đầu đuôi câu chuyện ra làm sao ?

Ngọc Lan đưa tay lên lau nước mắt cười đáp :

- Kim Hoa phu nhân và Chung Nam Nhị Hiệp chắc đã khai diễn cuộc tỷ võ.

Tam gia hãy đi coi rồi sẽ tính. Tiểu tỳ cũng đành liều. Cùng lắm đến chết là xong.

Còn nghìn thứ cực hình hành hạ, tiểu tỳ chẳng để tâm đến nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy hai ả mắt xưng u, hiển nhiên đã qua một cơn khóc lóc rất lâu.

Chàng thở dài hỏi :

- Có phải Nhị trang chúa định sấn vào không ?

Kim Lan đáp :

- Ngọc Lan muội muội cầm ngang thanh kiếm ngăn cản, quyết không nhượng bộ. Nhị trang chúa hầm hầm bỏ đi. Nếu y đến trước Đại trang chúa kể tội Ngọc Lan muội muội thì e rằng...

Ngọc Lan lắc đầu không để Kim Lan kể tiếp, thị nói :

- Chớ làm chậm trễ bước đường Tam gia đi coi tỷ võ. Ngươi đừng nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các ngươi mặc võ phục đeo kiếm phải chăng chuẩn bị đi coi nhiệt náo ?

Ngọc Lan đáp :

- Bọn nô tỳ thân phận thấp hèn khi nào được phước lớn như vậy ?

Kim Lan nói theo :

- Chị em nô tỳ chờ họ đến bắt. Vạn nhất mà Tam gia chưa tỉnh lại thì chị em tỷ muội phải kháng cự với những người đến đây...

Ngọc Lan nói :

- Bây giờ Tam gia tỉnh lại rồi, bọn nô tỳ không cần phải kháng cự nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt lấp loáng nói :

- Đi ! Các ngươi cùng ta ra coi tỷ võ.

Ngọc Lan nói :

- Bọn nô tỳ không đi được. Tam gia hãy bảo trọng mình vàng.

Kim Lan buồn rầu nói :

- Tam gia đi coi tỷ võ trở về không chừng bọn nô tỳ chẳng còn chầu hầu ở Lan Hoa tinh xá này nữa. Mấy bữa nay những thực dụng của Tam gia đều do chị em nô tỳ làm lấy. Nếu bọn nô tỳ không

còn thì xin Tam gia để ý đến các thức ăn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Ta đã hiểu đại khái rồi. Các ngươi hãy đi theo ta.

Kim Lan nói :

- Chẳng phải bọn nô tỳ không muốn mà là không thể đi được. Xin Tam gia tự đi một mình.

Tiêu Lĩnh Vu mục quang lấp loáng hỏi :

- Ngọc Lan ! Ngươi không sợ chết thật ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Tam gia có phong độ quân tử. Bọn nô tỳ chưa thấy ai được như vậy. Nay may đã được gặp Tam gia rồi, dù chết cũng không đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu quay sang hỏi Kim Lan :

- Ngươi có sợ chết không ? .

Kim Lan đáp :

- Dù cho nô tỳ muốn sống cũng không thể được. Chỉ mong Tam gia vô sự thì nô tỳ chết cũng cam lòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các ngươi đã không sợ chết thì còn sợ gì nữa ? Thử đi theo ta để coi nhiệt náo.

Nhị tỳ đồng thanh đáp :

- Bọn nô tỳ không sợ chết, nhưng không muốn làm liên lụy đến Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Cái đó ta không sợ, các ngươi cứ đi theo ta.

Nhị tỳ sa lệ quì xuống nói :

- Tam gia đại nhân đại dũng. Chị em nô tỳ cảm kích vô cùng ! Chỉ cần Tam gia không nên ra mặt chống đối lệnh dụ của Đại trang chúa...

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Ngươi bất tất phải nói nhiều. Ta có chủ ý. Đứng lên đi theo ta.

Chàng đưa tay ra kéo hai ả đứng lên.

Kim Lan lau nước mắt nói :

- Muội muội ! Tam gia đã kiên trì bảo vệ chị em ta đi theo. Vậy chúng ta phải vâng lời. Đằng nào cũng chết còn sợ gì nữa.

Kim Lan nói :

- Phải đấy ! Trước khi chị em ta chết đi, hãy giúp Tam gia một tay.

Tiêu Lĩnh Vu nói

- Các ngươi lau ráo nước mắt kẻo người ngoài tưởng lầm là ta khinh khi lấn át các ngươi.

Hai ả trông nhau mà cười, đưa tay áo lên lau nước mắt, rồi đi theo Tiêu Lĩnh Vu. Ba người cùng chạy thật nhanh.

Mặt trời đã lên cao ba sào. Ánh dương quang soi khắp cỏi trần. Trên khu đất đầy cỏ mọc cách Bách Hoa Sơn Trang chừng ba dặm đang khai diễn cuộc ác đấu hùng mãnh tuyệt luân.

Tiêu Lĩnh Vu đến gần trường đấu đã chấn động tâm thần.

Lão nhị trong bọn Chung Nam Nhị Hiệp là Đặng Nhất Lôi nằm lăn ra dưới gốc cây liễu dường như bị thương trầm trọng.

Vân Dương Tử, Triển Diệp Thanh nét mặt đầy vẻ bi phẫn chia ra giữ hai bên Đặng Nhất Lôi. Nhất là Triển Diệp Thanh cặp mắt dường như tóe lửa khóe mắt máu tươi nhỏ giọt .

Chu Triệu Long vẫn mặc bộ quần áo hoa lệ, hai tay chắp để sau lưng cùng Vũ Văn Hàn Đào sóng vai mà đứng. Phía sau hai người là bốn thiếu nữ đeo kiếm.

Bốn gã thiếu niên này ăn mặc rất quái dị. Hai gã mặc áo màu đại hồng đỏ chói. Hai gã mặt áo trắng, sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết cốt. Hai tên mặc áo hồng mặt đỏ như ráng chiều.

Ngọc Lan ngó thấy bốn gã biến sắc khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tam gia ! Tam gia đã nhìn thấy hai người mặc áo trắng và hai người mặc áo đỏ chưa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Coi thấy rồi. Chúng làm sao ?

Kim Lan đáp :

- Đó là bốn người trong Bát đại huynh đã hóa thân. Không ngờ họ cũng đến đây. Cuộc chiến này nhất định phái Võ Đương phải thất bại, dù cho có thắng được Kim Hoa phu nhân thì cũng toàn quân tan tành...

Bỗng thấy Chu Triệu Long quay đầu lại, chúng liền im bặt không dám nói nữa.

Chu Triệu Long thấy nhị tỳ cùng Tiêu Lĩnh Vu đi với nhau dường như rất đổi ngạc nhiên. Gã ngơ ngác một chút rồi giơ tay lên vẫy Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tam đệ lại đây mau !

Tiêu Lĩnh Vu bước lẹ tiến tới.

Cuộc chiến đấu trong trường đang đi vào giai đoạn khốc liệt, nên mọi người để hết tâm thần theo dõi, không lưu ý tới chuyện bên ngoài.

Cát Thiên Nghi tay cầm quạt nan sắt đưa lên đưa xuống, lúc xòe ra lúc gấp lại biến hóa vô cùng. Chợt bóng hồng thấp thoáng, chợt hắc ảnh tung bay, hết thẩy đều nhắm vào những đại huyệt trọng yếu của Kim Hoa phu nhân.

Nguyên cây quạt Phong hỏa của Cát Thiên Nghi một mặt đỏ, một mặt đen, nên lúc múa lên, hình sắc biến ảo không nhất định.

Binh khí trong tay Kim Hoa phu nhân rất là quái dị. Tay trái mụ cầm con rết lớn, tay phải là một con quái xà, vẩy hồng thấp thoáng. Con rắn đỏ này lớn bằng đầu ngón tay, nhưng dài đến ba bốn thước. Thân rắn cuộn tròn trên cánh tay mặt Kim Hoa phu nhân. Đầu nó tùy theo thế cự địch công hay thủ mà thò ra hay thụt vào.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên nói :

- Dùng độc xà và ngô công làm binh khí để cùng người động thủ là một chuyện không ai nghĩ tới.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ lại chậm một chút thành ra chưa được coi một trường chiến đấu rất nhiệt náo.

Tiêu Lĩnh Vu nói : .

- Đặng Nhất Lôi bị thương về con rắn độc của Kim Hoa phu nhân phải không ?

Vũ Văn Hàn Đào xen vào :

- Gã Đặng nhất Lôi tự phụ quyền chưởng vô định. Trên đầu chưa động binh khí tay không cự địch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Đặng nhất Lôi bị thương về chưởng lực của Kim Hoa phu nhân ?

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Đúng thế ! Đặng Nhất Lôi tự phụ quyền chưởng thiên hạ võ công, không ngờ lại bị hạ về tay của Kim Hoa phu nhân. Oai danh của Chung Nam Nhị Hiệp sau cuộc chiến này e rằng sẽ bị hủy diệt.

Tiêu Lĩnh Vu coi đường quyền của Kim Hoa phu nhân quả nhiên vừa lợi hại vừa kỳ bí. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Người đàn bà này không những chuyên sử bách độc mà võ công cũng đến trình độ phi thường. Nếu mụ hết lòng với Thẩm Mộc Phong liên thủ kết minh thì võ lâm Trung Nguyên sẽ nổi cơn sóng gió ngất trời.

Lại nghe Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Tam trang chúa võ công cao cường, chắc là đoán được cuộc thắng phụ chẳng khó khăn gì. Không hiểu Tam trang chúa đã nhận ra bên nào hơn bên nào kém chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu lưu tâm quan sát thì thấy hai người đang đánh nhau rất rát, chiến thuật biến hóa vi diệu khôn lường. Trong lúc nhất thời khó mà tiên liệu được ai thắng ai bại. Chàng liền đáp :

- Cuộc chiến hiện giờ hai bên còn ở vào tình thế quân bình. Trong vòng ba chục chiêu khó mà phân được thắng bại. Theo nhận xét của tại hạ thì phải ít ra trăm chiêu nữa hơn thua mới rõ rệt. Vũ Văn huynh có cao kiến nào khác xin cho hay, tiểu đệ rửa tai nghe được chăng.

Vũ Văn Hàn Đào đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì phần thắng vãn về tay Kim Hoa phu nhân và không đầy trăm chiêu nữa là kết thúc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Vũ Văn huynh lại quyết đoán như vậy ?

Vũ Văn Hàn Đào khẽ nói :

- Cát Thiên Nghi nóng chuyện báo thù đem toàn lực đánh mạnh, lợi hại thì có thừa mà ổn định lại không đủ. Đó là phạm vào điều tối kỵ trong võ học. Nhất là đối phó với nhân vật như Kim Hoa phu nhân thì lại càng mau thất bại...

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thuyết lý của hắn cũng có lý.

Chàng liền nói :

- Thế công của Cát Thiên Nghi tuy mãnh liệt nhưng môn hạ vẫn kín đáo, e rằng sự thực không diễn ra đúng như lời dự liệu của Vũ Văn huynh. .

Vũ Văn Hàn Đào nói :

- Võ công và chiêu thuật của Kim Hoa phu nhân hoàn toàn theo đường kỳ bí. Khí giới trong tay lại là những vật sống động tuyệt độc co vào duỗi ra dài ngắn tùy theo ý muốn để bổ xung vào những chiêu số không đủ biến hóa. Nếu Cát thiên Nghi chỉ giữ thế thủ thì hoặc giả còn chống được một thời gian.

Mấy câu này hắn nói khá lớn, mọi người trong trường đều nghe rõ.

Những tay cao thủ hạng nhất bản lãnh tương đương tỷ đấu với nhau điều ky nhất là phân tán tâm thần.

Cát Thiên Nghi nghe người chỉ đẫn chỗ khuyết điểm của mình liền biến đổi thế đánh từ tấn công mãnh liệt chuyển sang phòng thủ.

Giữa lúc Cát Thiên Nghi biến thế, Kim Hoa phu nhân đột nhiên tấn công hai chiêu kỳ bí tuyệt luân, bức bách Cát Thiên Nghi phải lùi hai bước.

Kim Hoa phu nhân chiếm được ưu thế, tay phải lại đánh rát một chiêu. Con rắn đỏ trong tay vươn mình dài ra một thước, lưỡi nó điểm vào mặt Cát Thiên Nghi.

Cây quạt trong tay Cát Thiên Nghi đã bị con ngô công ở tay trái phu nhân phong tỏa, nhất thời muốn thu về để đỡ gạt không được. Trong lúc hoang mang hắn ngữa người về phía sau rồi trầm mình nhẩy ra xa năm thước.

Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa đủ duyệt lịch giang hồ nhưng đã hấp thụ được những môn sở trường của ba vị kỳ nhân. Kiến thức của Trang Sơn Bối lại bao la rộng rãi, võ công các nhà các phái sở trường sở

đoản đều nói nõ cho chàng hay.

Chàng vừa thấy Cát Thiên Nghi bị mất tiên cơ lại bị người khống chế liền tỉnh ngộ ngay.

Vũ Văn Hàn Đào cố ý làm cho Cát Thiên Nghi bỏ các sở trường mà dùng các sở đoản. Trong lúc cấp bách, chàng quên mình lớn tiếng :

- Cái đó chưa chắc. Nếu Cát Thiên Nghi cứ đánh bừa đừng thủ thì đi tới cục diện hai bên cùng chết.

Cát Thiên Nghi đã mất tiên cơ, thế bại rõ ràng. Hắn nghe mấy câu của Tiêu Lĩnh Vu, liền nổi lòng hào khí, cây quạt ra chiêu "Uyển để phiên vân" đánh vèo một tiếng từ dưới quét lên trên. Tay trái hắn ra chiêu "Phân thủy bác long" trong cầm nả thủ pháp của Tung Dương đại cửu thức. Người hắn chưa đứng vững đã tấn công liền hai chiêu.

Kim Hoa phu nhân đang nắm chắc phần thắng lao mình tiến lại, không ngờ Cát Thiên Nghi lại đột nhiên phản kích.

Bỗng thấy hai bóng người hợp rồi lại phân. Hai bên cùng lùi lại năm thước.

Vai bên trái Kim Hoa phu nhân máu tươi thắm ướt áo nhỏ giọt. Còn Cát Thiên Nghi sắc mặt lợt lạt. Ngón tay giữa bên trái sưng vù lên. Hiển nhiên trong đòn đánh chớp nhoáng này hai người cùng bị thương.

Kim Hoa phu nhân nhịn đau cười lạt nói :

- Ngươi bị con xích luyện xà của ta cắn một miếng thì bất luận nội công tinh thâm đến đâu cũng khó lòng khu trục được chất kịch độc và chỉ trong vòng hai giờ là ngươi nhất định phải chết. .

Cát Thiên Nghi cũng nói :

- Trong cây quạt phong hỏa này dấu mười hai mũi độc châm. Ta đã bỏ đi không dùng, nhưng đối với con người ác độc như ngươi có dùng cũng không tổn thương phúc đức. Lúc cây quạt của ta quét trúng vào vai ngươi, cả mười hai độc châm đều phát ra. Trong vòng mười hai giờ chất độc công vào trái tim thì bao

nhiêu danh y trong thiên hạ cũng không giữ cho ngươi sống qua mười hai giờ.

Vũ Văn Hàn Đào đưa mắt quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Tam trang chúa không nói câu đó thì e rằng lúc này Cát Thiên Nghi đã bị rắn độc của phu nhân cắn thành trọng thương và không gây thành cuộc lưỡng bại câu thương này.

Tiêu Lĩnh Vu xoay chuyển ý nghĩ lạnh lùng đáp :

- Nếu Vũ Văn huynh không nói khích tại hạ thì cả đôi bên đều không lên tiếng và hai bên hiện giờ còn chiến đấu bất phân thắng bại.

Vũ Văn Hàn Đào tức giận hỏi :

- Phải chăng Tam trang chúa muốn giúp người ngoài ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai bên đã mở miệng thì khó lòng tránh được cuộc tranh hơn.

Bỗng một tiếng hú dài vang lên. Triển Diệp Thanh chống kiếm chạy ra lớn tiếng :

- Vũ Văn Hàn Đào ! Thảm cuộc này xét cho cùng các hạ là kẻ đầu tội thì khi nào lại được thong dong ở ngoài. Tại hạ đã được nghe thanh danh chủ nhân Toàn Cơ thư lâu tài kiêm văn võ. Bữa nay mới chạm trán cao nhân.

Tuy gã tức giận đến cực điểm mà nói năng vẫn giữ được phong độ đài các không thốt ra lời cục xúc.

Vũ Văn Hàn Đào tuy là tay xảo quyệt nhưng vì thịnh danh không dám bỏ qua phải lên tiếng đáp :

- Triển thiếu hiệp là một nhân tài kiệt xuất của phái Võ Đương. Tiểu đệ được lãnh giáo thì còn gì may mắn cho bằng !

Hắn nâng cao cái rương giát vàng lên rảo bước tiến ra.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Rồi chàng rảo bước tiến vào trong trường.

Vũ Văn Hàn Đào tưởng chàng ra thay mình thì mừng thầm trong bụng tự nhủ :

- Thằng lõi này võ công không phải tầm thường để gã ra liều chết cùng Triển Diệp Thanh là hay lắm rồi.

Lão liền nói :

- Nếu Tam gia muốn tỷ đấu kiếm thuật với phái Võ Đương thì tiểu đệ xin nhường .

Tiêu Lĩnh Vu không lý gì đến Vũ Văn Hàn Đào. Chàng chăm chú nhìn thẳng vào mặt Triển Diệp Thanh nói :

- Nếu các hạ muốn kiếm người tỷ đấu hãy chờ lại một khắc cũng chưa muộn .

Triển Diệp Thanh giơ kiếm lên đáp :

- Cục diện bữa nay không chết người là không chịu thôi. Triển diệp Thanh nầy xin nghe lời cao kiến.

Gã cũng nhận lầm là Tiêu Lĩnh Vu muốn khiêu Chiến, dĩ nhiên không chịu tỏ ra khiếp nhược.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Cát Thiên Nghi và Kim Hoa phu nhân một cái rồi nói :

- Võ học rộng rãi bao la, môn phái nào cũng có tuyệt kỷ, chẳng ai dám bảo là mình là đệ nhất thiên hạ vô địch. Cuộc chiến hôm nay ai cũng nhìn thấy Cát Thiên Nghi và Kim Hoa phu nhân đã thành lưỡng bại câu thương đủ để chứng thực lời nói của tại hạ, chứ không phải mở miệng ba hoa. Thảm cuộc đã diễn ra, việc cứu người là gấp. Không hiểu ý các vị thế nào ?

Vân Dương Tử áo đạo bào phất phư rảo bước tiến ra nói :

- Tam trang chúa nói rất có lý, nhưng không hiểu cứu trị bằng cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói :

- Phu nhân ! Chắc phu nhân đã chế được thuốc giải chất độc xích luyện xà.

Kim Hoa phu nhân nhăn nhó cười hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ muốn cứu mạng hắn thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Để cũng là để cứu phu nhân. Nếu phu nhân tin được thì đưa thuốc giải xích luyện xà cho tại hạ.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc màu đen đưa cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào Cát Thiên Nghi hỏi :

- Cát đại hiệp ! Trong quạt có độc châm, đại hiệp dùng phương pháp gì để cứu trị ?

Cát Thiên Nghi không trả lời thẳng vào vấn đề. Hắn hỏi :

- Chung Nam Nhị Hiệp sống chết có nhau. Người anh em của tại hạ thương thế rất nặng khó lòng thoát chết, Cát Thiên Nghi này là huynh trưởng có ý đâu sống lấy một mình ?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi lại :

- Theo ý Cát đại hiệp thì quyết tâm cùng Kim Hoa phu nhân đều phải chết chăng ?

Cát Thiên Nghi đáp :

- Thà là viên ngọc vỡ còn hơn làm viên ngọc nguyên vẹn.

Tiêu Lĩnh Vu mục quanh lấp loáng hỏi :

- Nếu tại hạ cứu được Đặng nhị hiệp nữa thì Cát đại hiệp có vui lòng trị độc cho Kim Hoa phu nhân không ?

Cát Thiên Nghi đáp :

- Nếu được như vậy, có lý nào tại hạ lại không chịu. .

Tiêu lĩnh Vu gật đầu nói :

- Đặng đại hiệp không bị độc thương thì tại hạ có cách cứu vãn được.

Chàng cầm lấy viên thuốc trong tay Kim Hoa phu nhân đưa cho Cát Thiên Nghi nói :

- Cát đại hiệp bị rắn cắn, chất độc phát tác rất mau. Xin uống viên thuốc này trước đi !

Vũ Văn Hàn Đào quay lại nhìn Chu Triệu Long khẽ nói :

- Chu huynh ! Lệnh đệ ăn cây táo rào cây thầu dầu. Trên đời sao lại có người đi chữa độc thương cho địch nhân trước, sau mới cứu chữa cho người nhà mình ? Nếu Cát Thiên Nghi xong việc rồi nuốt lời không chịu trị độc châm cho Kim Hoa phu nhân thì chúng ta há chẳng thua thiệt ? Thế mà Chu huynh đứng yên không can thiệp ư ?...

Bỗng thấy Cát Thiên Nghi chuyển động thân mình từ từ tiến về phía Kim Hoa phu nhân nói :

- Những độc châm ở trong cây quạt của tại hạ theo máu chạy vào trong người. Nếu để lâu không cứu trị thì khó lòng bảo toàn được tính mạng. Trước hết phu nhân hãy phong tỏa những huyệt đạo ở chung quanh vai bên trái để ngăn độc châm trôi vào trong mình.

Chương 52: Điều Bí Ẩn Trong Bức Thần Họa

Kim Hoa phu nhân liền theo lời phong tỏa những đường huyệt đạo ở chung quanh vai .

Cát Thiên Nghi lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi lấy mảnh đá nam châm hình móng ngựa nói :

- Tam trang chúa bảo phu nhân hút độc châm ra rồi hãy uống thuốc giải độc môn của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy đá nam châm nói :

- Cát đại hiệp cũng uống viên thuốc này đi đừng để nọc rắn lam cho nặng thêm.

Cát Thiên Nghi đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng chưởng điểm vào á huyệt Cát Thiên Nghi. Chàng giơ tay đỡ lấy người hắn cười nói :

- Xin Cát đại hiệp ngồi yên đây vận khí điều dưỡng để tiêu trừ nọc độc sớm đi .

Ngón tay chàng mượn thế ngấm ngầm bật một cái điểm vào bốn chỗ huyệt đạo hai tay hai chân Cát Thiên Nghi .

Cát thiên Nghi nhắm mắt ngồi tỉnh tọa vận khí điều dưỡng mà thực ra là hắn bị điểm huyệt mấy chỗ nên miệng không nói được mà người cũng không cử động được .

Tiêu Lĩnh Vu đặt Cát Thiên Nghi ngồi cẩn thận rồi cất bước đến bên Kim Hoa phu nhân nói :

- Xin phu nhân dùng miếng đá nam châm này để hút độc châm ra.

Kim Hoa phu nhân tuy lạnh lẽo tàn khốc, nhưng mụ lâm vào tình trạng một sống một chết, không kiêu ngạo như ngày thường. Mụ giơ tay đón lấy miếng đá nam châm, xé rách vai áo đặt đá nam châm vào, quả nhiên hút được năm mũi độc châm ra.

Hàn Đào đột nhiên tiến lại nói :

- Trong người phu nhân có độc châm thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lấy miếng đá nam châm ra rồi điểm vào hai chỗ huyệt đạo Kim Hoa phu nhân .

Triển Diệp Thanh đột nhiên chống kiếm sấn vào nói :

- Vũ Văn Hàn Đào ! Nếu ngươi muốn mượn cơ hội này để thi triển thủ cước thì khôg được đâu.

Vũ Văn Hàn Đào ngẩn người ra một chút. Hắn đã đến mình Kim Hoa phu nhân phóng chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh Vu đã để ý đến cử động của hắn. Đột nhiên chàng xoay tay mặt ra chiêu Thiên ngoại lai vân.

Vũ Văn Hàn Đào co lẹ tay mặt về thì phát chưởng thứ hai của Tiêu Lĩnh Vu đánh tới

Chưởng pháp liên hoàn của Nam Dật Công nhanh như chớp. Tiêu Lĩnh Vu thi triển chưởng pháp này đã chiếm được tiên cơ.

Vũ Văn Hàn Đào hoàn toàn không thể phản kích được. Bóng chưởng chập chùng, chỉ trong nháy mắt Tiêu Lĩnh Vu đã phát ra tám chưởng bức bách Vũ Văn Hàn Đào phải lùi lại ba bước.

Vũ Văn Hàn Đào bình sanh đã trải qua bao nhiêu sóng gió, chạm trán bao nhiêu cao nhân, nhưng suốt đời hắn chưa thấy ai chưởng thế thần tốc như Tiêu Lĩnh Vu, bất giác hắn kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu thằng lõi này học ở đâu được chưởng pháp mau lẹ đến thế ?

Thật không khác chi nước sông đại giang ầm ầm đổ tới, khiến người ta không nhìn rõ để mà né tránh.

Trong lòng hắn càng khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu hơn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đã có kế hoạch, chàng đẩy lùi Vũ Văn Hàn Đào rồi đột nhiên xoay tay phóng chưởng đánh về phía Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh vung trường kiếm lên thành vòng tròn ngăn chận lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay xuống thu chưởng thế lại. Người chàng đã tiến về phía Triển Diệp Thanh phóng ra hai chưởng.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh Vũ Văn Hàn Đào thì trong lòng vừa kinh hãi vừa nóng nảy, toan lên tiếng chất vấn, bỗng lại thấy chàng xoay mình tấn công Triển Diệp Thanh.

Chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu nhanh như điện chớp.

Triển Diệp Thanh phản kích hai kiếm, trong khi đó Tiêu Lĩnh Vu đã tấn công 13 chưởng bức bách Triển Diệp Thanh phải lùi lại hai bước.

Trước tình thế này, chẳng những Triển Diệp Thanh ngấm ngầm xao xuyến mà cả Vân Dương Tử cũng kinh hãi ngẩn người ra.

Mới trong quảng thời gian ngắn ngủi mà cả hai bên đều coi Tiêu Lĩnh Vu bằng con mắt khác thường.

Tiêu Lĩnh Vu cướp hết tiên cơ bằng cách tấn công chớp nhoáng. Đột nhiên chàng thu chưởng về lùi lại hai bước nói :

- Chúng ta còn đánh nhau nữa thì không chừng làm lở việc cứu tính mạng cho hai người. Nếu quí phái mà tin được tại hạ thì xin các hạ lui về phía sau.

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm :

- Chính ra gã nắm chắc phần thắng mà cố ý giữ thể diện cho ta.

Liền thu trường kiếm về nói :

- Coi các hạ không phải là người thất tín. Vậy tại hạ hãy chờ xem.

Rồi gã cất bước từ từ lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó hai bên nói :

- Xin các vị hãy lùi ra xa ngoài một trượng.

Người trong trường không hiểu Tiêu Lĩnh Vu muốn giở trò gì nhưng cũng theo lời chàng lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đỡ Cát Thiên Nghi dậy đặt xuống bên Kim Hoa phu nhân rồi chàng ngồi vào giữa hai người. Chàng đặt tấm đá nam châm xuống, đưa tay ra giải huyệt cho hai người, khẽ nói :

- Huyệt kinh môn ở giữa cạnh sườn và đùi hai vị đều đã bị thủ pháp đặc môn của tại hạ điểm trúng không cử động được. Nhưng công lực hai vị chưa mất hết, chỉ vươn tay ra đều có thể đánh trúng vào chỗ nguy hại đối phương. Nếu hai vị cùng muốn chết thật thì lúc này nên ra tay đánh nhau để chết cả đi.

Chàng dừng lại đảo mắt nhìn hai người rồi tiếp :

- Hai vị đã không muốn động thủ hãy tránh thù hằn bởi các vị không quen biết không oán thù. Trên chốn giang hồ, chuyện thị phi, hiểm ác chẳng qua vì người đời tư tâm nhiều quá lại nặng lòng danh lợi. Nghe một vài câu tức khí đủ rút gươm đao đánh nhau thừa sống thiếu chết. Nếu ai cũng bình tâm nghĩ lại nhường nhịn nhau một bước thì trong võ lâm há chẳng sóng yên gió lặng ?

Chàng ngừng lại một chút rồi nghiêm nghị nói tiếp :

- Cát đại hiệp đã uống thuốc rồi nếu cảm thấy thương thế biến chuyển khá nhiều thì gật đầu một cái. Bằng thuốc uống vào vô hiệu thương thế nặng hơn thì xin lắc đầu Thiên Nghi và Kim Hoa phu nhân trong lòng nẩy ra nhiều cảm giác khó tả, không hiểu nên căm hận hay nên bẽ bàng, vì tình thế bức bách hai người cùng không phản kháng được đành để mặc Tiêu Lĩnh Vu sắp đặt.

Cát Thiên Nghi trầm ngâm một lúc rồi từ từ gật đầu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu được vậy Cát đại hiệp uống là của thật thì xin lấy thuốc giải đưa cho tại hạ.

Cát Thiên Nghi thò tay vào bọc lấy một cái bình ngọc đặt xuống đất rồi giơ ba đầu ngón tay ra

Nguyên Kim Hoa phu nhân và Cát Thiên Nghi đều bị điểm vào á huyệt nên không nói được.

Tiêu Lĩnh Vu cầm bình ngọc hỏi :

- Có phải uống một lúc ba viên thuốc này không ?

Cát Thiên Nghi lại gật đầu.

Tiêu Lĩnh Vu mở nắp bình lấy ba viên thuốc đưa vào tay Kim Hoa phu nhân nói :

- Đây phu nhân uống đi ! Tuy phu nhân chuyên sử bách độc mà cũng như hiểu hết các chất độc trong thiên hạ.

Kim Hoa phu nhân nghĩ đến sự sinh tử đành phải uống thuốc vào.

Tiêu Lĩnh Vu đậy nắp bình lại, đưa bình lại cho Cát Thiên Nghi rồi quay lại hỏi Kim Hoa phu nhân :

- Đặng nhị hiệp có trúng độc không ?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu.

Tiêu Lĩnh Vu lại nói :

- Thế thì y bị thương về chưởng lực rồi.

Kim Hoa phu nhân lại gật đầu.

Tiêu Lĩnh Vu đưa cả hai tay giải khai á huyệt cho hai người rồi nói :

- Bây giờ hai vị đều nói được cả rồi.

Cặp mắt Kim Hoa phu nhân chiếu ra những tia kỳ quang chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Mụ chậm rãi nói :

- Chu Nhị trang chúa hiện đang ở phía sau. Hành động của tiểu huynh đệ đều lọt vào mắt gã. Gã về trang rồi chắc sẽ mách với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười đáp :

- Tại hạ mới vào giang hồ chưa đủ duyệt lịch. Một bước xẩy chân, hối hận thì cũng chậm mất rồi. Tại hạ dù không thích hành vi của Đại trang chúa, nhưng y là đại ca kết nghĩa... Hỡi ơi ! ...

Chàng buông tiếng thở dài rồi dừng lại không nói nữa.

Cát Thiên Nghi xen vào :

- Thẩm Mộc Phong mười mấy năm trước đã gây nên trường kiếp sát kinh thiên động địa trong võ lâm. Khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh hôi, ai cũng phẫn nộ.

Chưởng môn phái Thiếu Lâm thống lãnh mười tám vị cao tăng bày La Hán trận vây hãm hắn. Nhưng hắn là một nhân vật ghê gớm, mình đã bị trọng thương mà còn trốn ra khỏi trận được. Không ngờ ngày nay hắn lại tái xuất giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc móc ra một viên linh đan nói tiếp :

- Viên thuốc này của gia sư tặng cho tại hạ, công hiệu tuyệt đại, có thể cải tử hoàn sanh. Lệnh đệ bị trúng chưởng lực chứ không trúng độc, uống vào là khỏi.

Chàng đưa viên thuốc vào tay Cát Thiên Nghi rồi giải khai huyệt đạo ở nơi chân cho hắn.

Cát thiên Nghi nói :

- Ơn to không thể nói chuyện báo đền. Anh em tại hạ cùng sống ngày nào là nhớ đến công cuộc bữa nay ngày ấy.

Hắn đứng dậy rảo bước đi ngay.

Cát Thiên Nghi nói chuyện với Vân Dương Tử và Triển Diệp Thanh mấy câu rồi cùng nhau trở gót đi luôn.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiểu huynh đệ ! Người ta đi hết rồi, sao tiểu huynh đệ còn chưa giải khai huyệt đạo cho ta ?

Tiêu Lĩnh Vu vỗ vào huyệt đạo Kim Hoa phu nhân nói :

- Được phu nhân có lòng chiếu cố tại hạ cảm kích vô cùng ! Nhưng tại hạ mong rằng từ nay phu nhân giảm bớt hành vi ác nghiệp làm nhiều điều lành để tạo phúc cho võ lâm.

Kim Hoa phu nhân đứng dậy đáp :

- Những chuyện về sau để sau này hãy bàn đến. Bữa nay ta nhờ tiểu huynh đệ cứu mạng, nhưng lại chịu đủ thứ sắp đặt của tiểu huynh đệ, chẳng hiểu nên coi tiểu huynh đệ là bạn hay thù ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Là thù hay là bạn cũng chỉ do ý niệm của phu nhân mà ra.

Kim Hoa phu nhân cười nói :

- Tiểu huynh đệ còn nhỏ mà thừa khí phách anh hùng. Đáng tiếc lại đi cùng đường với Thẩm Mộc Phong. Nếu ta đoán không lầm thì sau này anh em tiểu huynh đệ sẽ gây nên cuộc tàn sát lẫn nhau.

Lúc này Chu Triệu Long và Vũ Văn Hàn Đào chạy tới nơi, nên Tiêu Lĩnh Vu không nói nữa.

Vũ Văn Hàn Đào hỏi : .

- Thương thế phu nhân ra sao ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vũ Văn huynh bất tất phải quan tâm.

Rồi trở gót đi luôn.

Chu Triệu Long quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tam đệ cứu Cát Thiên Nghi rồi ư ?...

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đồng thời cứu cả Kim Hoa phu nhân nữa.

Chu Triệu Long nói :

- Đại ca mà biết vụ này thì e rằng...

Gã biết mình lỡ lời liền dừng lại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhị ca bất tất phải nhọc lòng. Nếu đại ca có quở trách, tiểu đệ xin tự gánh lấy

Chu Triệu Long nhìn Kim Lan, Ngọc Lan đứng ở đằng xa, hỏi :

- Hai con nha đầu này thật là lớn mật, bọn mi dám tới đây để coi nhiệt náo ư .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó là tiểu đệ bức bách bọn chúng. Nhị ca bất tất trách chúng làm chi.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ mới tới đây, chưa hiểu qui củ trong trang đã đành, nhưng hai con nha đầu kia đã biết luật lệ còn cố ý phạm vào.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn hai hán tử mặc áo hồng và hai tên mặc áo trắng đứng ở phía sau Chu Triệu Long, chàng nhận thấy mặt hai hán tử mặc áo hồng đã đỏ càng đỏ thêm. Mặt hán tử áo trắng đã trắng càng trắng hơn, bất giác chàng sinh lòng khiếp sợ nghĩ thầm :

- Bốn gã này không lộ vẻ gì, coi chẳng khác tượng gỗ mà sao lại hung dữ như quỉ nhập tràng ?

Nhưng bề ngoài chàng tươi cười nhìn Chu Triệu Long đáp :

- Đại ca đã để hai thị cho tiểu đệ làm tỳ nữ kề cận bên mình, dĩ nhiên bọn chúng không dám cự tuyệt mệnh lệnh tiểu đệ. Nếu nhị ca mà trách mắng thì cứ trách mắng một mình tiểu đệ là đủ.

Chu Triệu Long ngẩn người ra nói :

- Vụ này tiểu huynh cũng không chủ trương được, phải chờ đại ca xử lý...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

Nếu Tam đệ bức bách chúng đi theo thì tiểu huynh nghĩ rằng hoặc giả đại ca cũng tha tội cho chúng.

Gã thò tay vào bọc lấy ra một lá cờ nhỏ màu đỏ phất một cái. Bốn quái nhân trơ như xác chết đang đứng sóng vai, đột nhiên trở gót cất bước.

Động tác của bốn quái nhân rất kỳ lạ. Chúng nhảy một cái ra xa mấy trượng.

Bóng người chỉ thấp thoáng mấy cái rồi mất hút. .

Tiêu Lĩnh Vu thấy thân pháp của bốn quái nhân chạy rất lẹ thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

Khinh công mấy người này cũng ghê gớm lắm.

Hiện giờ những người phái Võ Đương đã nâng đỡ Chung Nam Nhị Hiệp đi hết rồi.

Vũ Văn Hàn Đào và Kim Hoa phu nhân cũng đi luôn không còn thấy bóng đâu nữa.

Trong trường chỉ còn lại Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan, Kim Lan cũng ở lại nhưng đứng xa ngoài ba trượng.

Chu Triệu Long từ từ cuộn lá cờ cất đi nói :

- Chúng ta về thôi !

Rồi gã cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu chạy tới sát lưng gã hỏi :

- Nhị ca ! Tiểu đệ trong lòng có điều chưa rõ, không biết có nên hỏi lại Nhị ca chăng ?

Chu Triệu Long dương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi :

- Trong lòng Tam đệ có điều chi nghi vấn ? Phải chăng là bốn người vừa đi đó không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Bốn người đó có phải là đệ tử ở Bách Hoa Sơn Trang chúng ta không ?

Chu Triệu Long trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Thân thế của họ có chỗ đặc biệt. Kể họ như đệ tử Bách Hoa Sơn Trang cũng phải, mà bảo không đúng là đệ tử trong trang cũng phải.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhị ca nói vậy khiến cho tiểu đệ lại càng hồ đồ.

Chu Triệu Long nói :

Bọn họ cũng do một tay đại ca điều động tới đây, nhưng trên danh nghĩa họ không phải là đồ đệ của đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Tiểu đệ vẫn không hiểu.

Chu Triệu Long cười mát nói :

- Sự thực tiểu huynh cũng không hiểu rõ nội tình. Nếu Tam đệ muốn biết tận tường thì phải gặp đại ca mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ thấy đây muốn hỏi mà chơi. Nhị ca đã không biết thì bỏ đi. Câu chuyện nhỏ này không tiện đưa ra hỏi đại ca.

Chu Triệu Long nói :

- Trời không còn sớm nữa. Giờ ngọ đại ca mở tiệc tiễn hành. Tiểu huynh cũng phải chuẩn bị lễ vật đưa tặng Tam đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đó là chỗ anh em, hà tất nhị ca phải nhọc lòng.

Chu Triệu Long cười nói :

- Về lễ nghi không thể khiếm khuyết được.

Ngọc Lan, Kim Lan đi theo hai người về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu thu xếp quần áo để sắp động thân, chàng chạy thẳng về Lan Hoa tịnh xá.

Chàng thu dọn rất mau lấy ít quần áo nhẹ nhàng rồi quay đầu nhìn lại thì thấy hai ả nữ tỳ vẫn sóng vai đứng ở cửa phòng. Mọi ngày thì hai ả đã đi lấy nước rửa mặt cùng đồ điểm tâm cho chàng, nhưng bữa nay khác hẳn, hai ả vẫn mặc võ phục đeo kiếm chứ không thay đồ.

Hai ả quì xuống nói :

- Nô tỳ thâm tạ Tam gia. Kính chúa Tam gia thượng lộ bình yên.

Chúng lạy phục xuống đất rồi đứng dậy song song bỏ đi.

Tiêu Lĩnh Vu trông sau lưng hai ả nghĩ thầm :

- Sau khi ta đi rồi, hai ả này tất bị hành hạ. Chi bằng đem chúng đi theo rời khỏi nơi đây để chúng xa chạy cao bay.

Quyết định chủ ý rồi, nhưng chàng chưa nói rõ cho hai ả biết.

Một làn gió nhẹ thổi qua đưa theo mùi hương thoang thoảng.

Tiêu Lĩnh Vu lấy cuốn Tam Kỳ chân quyết và bức họa Ngọc Tiên Tử để khi dự tiệc sẽ trao lại cho Thẩm Mộc Phong. Chàng đã phát giác ra trong Bách Hoa Sơn Trang này đầy âm mưu cùng sát khí khủng khiếp, nếu chàng còn ở lại, nhất định phải nhuộm máu tanh. Chàng quyết tâm rời khỏi nơi đây, mượn tiếng về thăm hỏi thân quyến rồi không trở lại nữa.

Chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Ta đi chuyến này không trở lại nữa, không hiểu năm nào tháng nào mới có cơ hội tới đây. Bây giờ ta hãy đem bức họa Ngọc Tiên Tử ra coi lại.

Chàng liền mở bức họa đặt trên bàn chú ý nhìn thì thấy người đàn bà dung nhan tuyệt thế tay cầm bó hoa hồng. Nàng sẽ hé môi anh đào để lộ hai hàm răng đều đặn cực kỳ xinh đẹp mà khêu gợi xuân tình.

Tiêu Lĩnh Vu coi một lúc rồi khen thầm :

- Cổ nhân có nói sắc không làm mê người mà người tự mê muội quả là đúng lắm. Nếu người trong tranh còn sống thật há chẳng là một thứ yêu tinh gieo họa...

Một cơn gió mạnh thổi lọt bức rèm. Một tia sáng mặt trời từ ngoài chiếu vào đúng giữa lòng hoa hồng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt thấy nhị hoa lồi ra một chút. Phần lồi ra đột ngột này rất nhỏ bé nếu không có ánh mặt trời chiếu vào thì mục quang ai dù sắc bén đến đâu cũng chẳng nhìn thấy được.

Tiêu Lĩnh Vu cho là vì mặt bàn không bằng phẳng mà có ánh lòi ra. Bất giác chàng đưa ngón tay trỏ ra khẻ sờ vào...

Thời Thiên Đạo lưu lại bức họa Ngọc Tiên Tử này ở nhân gian để cho mọi người xem ngắm say sưa nét bút thần tình, nhưng những người tài trí tuyệt luân lại đặt ra nhiều giả thuyết. Người thì cho là Thời Thiên Đạo về nét họa cũng như về võ công đều siêu quần xuất chúng thời bấy giờ. Y còn tự biết trước ngày tới số nên đã đốt hết mọi bức họa, chỉ lưu lại một bức Ngọc Tiên Tử, có thể nói là trong cuộc đời họa sĩ y chỉ có một bức này nên lưu lại hậu thế. Nhưng bảo y có dụng tâm khác cũng rất hợp

lý nên đã đặt ra nhiều phỏng đoán.

Nhất thuyết lại nói Thời Thiên Đạo hồi còn nhỏ mê một cô gái đẹp rồi sau cô này rời bỏ y đi lấy người khác. Y nhớ mối tình cũ rồi vẽ ra bức họa Ngọc Tiên Tử để tỏ lòng quyến luyến. .

Lại có người đồn vị cô nương đó không phải đi lấy người khác nhưng mắc tuyệt chứng mà chết.

Thời Thiên Đạo bi thương quá đổi liền đóng cửa học vẽ. Y vẽ ra dong mạo cô nương kia. Trong đời y ngoài bức "Chúng tinh phúng nguyệt đồ" còn đều ra vẽ vị cô nương đó.

Người ta còn bảo:

- Cả bức "Chúng tinh phúng nguyệt đồ" cũng vì cô đó mà vẽ và đại ý nói : trong thiên hạ nhiều người đẹp nhưng không ai bằng cô, tỷ như bao nhiêu vì sao cũng không sáng tỏ bằng một vừng nguyệt .

Một thuyết nữa nói là Thời Thiên Đạo có lưu lại võ công của mình trong bức họa Ngọc Tiên Tử. Y là người tài tình có thể đem võ công vào nét bút, nhưng phải là người trí tuệ hơn đời, hàng ngày coi đến bức họa mới dần dần nhận ra được.

Đại khái hai truyền thuyết trên làm chấn động trái tim nhiều người. Nhưng gần đây bậc trí giả thiên về thuyết thứ hai. Họ nhận rằng Thời Thiên Đạo tài tình tuyệt thế không muốn theo người tục thông thường nên không chịu thu đồ đệ, nhưng đến lúc sắp hết đời lại hối tiếc bản lãnh vô song của mình đem chôn xuống suối vàng không còn dấu vết thì chẳng can tâm, nên chỉ đốt những bức họa khác mà lưu bức Ngọc Tiên Tử lại để dẫn dụ người đời chú ý tìm ra võ công trong bức vẽ.

Tuy người giang hồ rất xôn xao về lời đồn đại mà thực ra ít ai được ngó thấy bức họa Ngọc Tiên Tử. Cũng vì ít người ngó thấy nên lời đồn càng thêm vẻ thần bí và thanh danh về bức họa Ngọc Tiên Tử lại càng lên cao.

Nhưng trong võ lâm không thiếu gì bậc đại trí tuệ, do hai thuyết lưu truyền trên đây họ đã nẩy ra lòng ngờ vực.

Bọn họ công nhận bức họa Ngọc Tiên Tử quả có điều chi bí ẩn nhưng không phải là nó có mục đích đến võ công trong bức vẽ, vì thuyết đó như gần hoang đường . Võ công Thời Thiên Đạo cao thâm là một điều người đời ai cũng biết. Vậy thì vẻn vẹn trên một bức Ngọc Tiên Tử y không thể đem những điều bao la bát ngát về võ công mà dấu vào đó được. Việc dùng họa đồ để dấu võ công thượng thặng không phải là việc khó, nhưng vừa muốn dấu võ công mà vừa muốn vẽ cho một bức tranh tuyệt đẹp thì sức người không thể làm được.

Giả thuyết này không đồn đại rộng ra trong võ lâm vì những bậc đại trí tuệ không muốn tiết lộ điều bí ẩn trong lòng mình với mọi người.

Thẩm Mộc Phong lấy bức Ngọc Tiên Tử đã phí mất nửa đêm để tìm ra điều bí mật trong bức vẽ rồi cũng đành thất vọng.

Tiêu Lĩnh Vu vì vô tình sờ ngón tay vào lòng hoa một cái mà bật ra sự quái dị.

Chàng thấy nhị hoa hồng đột nhiên rời ra rồi rớt xuống. Phía sao có viết mấy chữ rất nhỏ nhìn kỹ mới thấy. Mấy chữ đó là : "mở góc quần mé tả mỹ nhân"...

Tiêu Lĩnh Vu ngẫn người ra. Chàng không ngờ bức họa một người khuynh quốc lại có chuyện quái dị này.

Chàng còn đang điều tra ra xem cách vén gấu quần bức vẽ lên bằng cách nào thì đột nhiên nghe có tiếng bước chân người vọng tới. Chàng quay đầu nhìn ra thì Thẩm Mộc Phong, con người cao lớn, đang lù lù đi tới.

Bức rèm vén lên, một cơn gió thổi vào. Tay Tiêu Lĩnh Vu đang cầm chút nhị hoa bất giác rời tay theo gió bay đi.

Thẩm Mộc Phong ngó Tiêu Lĩnh Vu bằng nét mặt bình thản, không tươi cười mà cũng không giận dữ. Bất cứ ai nhìn vẻ mặt hắn cũng khó đoán ra được hắn vui mừng hay hắn giận dỗi.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình chắp tay nói :

- Không biết đại ca giá lâm để ra ngoài nghênh tiếp thật là có lỗi.

Thẩm Mộc Phong khẽ gật đầu. Hắn không nói gì, hai tay chắp để sau lưng từ từ đi tới

Hắn dừng lại trước cái bàn có đặt bức họa Ngọc Tiên Tử. Hắn coi kỹ bức họa để điều tra lại một lượt. Mặt hắn đang lạnh lùng bỗng lộ ra một nụ cười mát hỏi :

- Tam đệ đã coi thấy điều chi bí ẩn trong bức họa này chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hỏng bét ! Nhị hoa trong bông hồng này bị ta làm rớt, e rằng hắn ngó thấy rồi.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy sắc hoa như cũ, lòng hoa không có gì khác lạ,dường như nhị hoa vừa nhú lên chẳng có chi khác trước.

Chương 53: Tiêu Lang Thi Triển Hồi Hoàn Thủ

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Nhà thần họa Thời Thiên Đạo quả không hỗ là người tài hoa tuyệt thế.

Ngoài nét vẽ tuyệt diệu võ công tinh thâm, cả đến tâm cơ người thường cũng không bì kịp.

Lòng chàng nghĩ vậy miệng chàng dỏng dạc đáp :

- Kiến thức của tiểu đệ kém cõi, không nhận thấy chỗ nào quái dị .

Thẩm Mộc Phong mắt chiếu ra những tia hàn quang lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu tựa hồ muốn tra xét điều bí ẩn trong tâm khảm chàng.

Nhưng lòng hoa trở lại như cũ chẳng có chỗ nào sơ hở, Tiêu Lĩnh Vu rất vững dạ, cặp mắt sắc bén của Thẩm Mộc Phong cũng không nhìn ra được chỗ nào khả nghi.

Tiêu Lĩnh Vu chớp mắt hai cái cười mát hỏi :

- Đại ca ngó tiểu đệ như vậy không hiểu có dụng ý gì.

Thẩm mộc Phong nhún vai cười ha hả đáp :

- Nếu trong lòng Tam đệ chẳng có điều chi bí ẩn, băn khoăn, thì tiểu huynh ngó một hồi cũng chẳng hề gì.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, Thẩm Mộc Phong rời cặp mắt khỏi mặt Tiêu Lĩnh Vu đảo nhìn bốn phía trong nhà.

Tiêu Lĩnh Vu hơi chấn động tâm thần, thầm nghĩ :

- Thằng cha này quả nhiên là nhân vật rất lợi hại, soi xét cả đến chỗ ly tiểu huynh đệ nhỏ bé. Chắc hắn đã nhìn ra rồi mình thoáng lộ vẻ kinh ngạc nên hắn mới có ý tìm kiếm... .

May ở chỗ nhị hoa đã theo gió bay ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn khắp trong nhà một lượt rồi chậm rãi nói :

- Tam đệ ! Giả tỷ trong phòng này có vật gì nhỏ bé như mũi kim gảy cũng chẳng thể qua được nhãn thần của tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thần mục của đại ca thật là sắc bén ! Tiểu đệ không thể bì kịp trong muôn một.

Thẩm Mộc Phong ngồi xuống chiếc ghế bên bàn nói :

- Sau năm năm nữa, những anh hùng thiên hạ chỉ có Tam đệ là đủ sức địch lại tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi, nhưng ngoài miệng chàng mĩm cười đáp :

- Đại ca quá khen, tiểu đệ tuy được danh sư truyền thụ tuyệt học nhưng tư chất kém cỏi, học nghệ chưa ăn thua gì.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Dù võ công Tam đệ có cao thâm hơn hiện nay thì tiểu huynh vẫn không coi vào đâu. ..

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đại ca nói phải lắm !

Thẩm Mộc Phong lại nói tiếp :

- Tiểu huynh muốn nói về tài trí cùng ứng biến của Tam đệ. Hiện giờ Tam đệ còn là viên ngọc chất phát, nếu được mài dũa tất thành một bậc đại trí tuệ.

Vừa rồi tiểu huynh được thấy tài ứng biến của Tam đệ càng vững tin lời tiên liệu của mình không thể nào sai lầm...

Tiêu Lĩnh Vu là người thông tuệ lại được Trang Sơn Bối giảng cho nghe những anh hùng nổi tiếng trên chốn giang hồ hơn trăm năm nay, cùng là những chuyện cũ võ lâm của các bậc trí dũng tuyệt luân, nhưng chàng mới ra khỏi lều gianh chưa đủ lịch duyệt nên nghe lời Thẩm Mộc Phong vừa có ý khoa trương

vừa có ý châm thọc mà chàng không nghĩ ra lời biện luận.

Thẩm Mộc Phong lại nói tiếp :

- Lúc tiểu huynh vừa vào đây nhác thấy vẻ mặt Tam đệ ra chiều khác lạ liền đoán chắc trong lòng Tam đệ có điều chi bí ẩn. Trên bàn lại đặt bức vẽ, nếu tiểu huynh đoán không lầm thì điều bí ẩn đó có

liên quan đến bức họa này.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng áy náy, muốn đưa lời bài bác, song chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Nói nhiều tất sinh lầm lỡ. Chi bằng lẳng lặng để hắn không biết đâu mà mò.

Chàng liền tủm tỉm cười chứ không nói gì.

Quả nhiên thái độ này ra ngoài sự tiên liệu của Thẩm Mộc Phong. Hắn chờ lâu không thấy Tiêu Lĩnh Vu trả lời liền chau mày nói tiếp :

- Nhưng chỉ trong khoảnh khắc Tam đệ đã khôi phục lại vẻ trấn tỉnh khiến cho tiểu huynh rất khâm phục. Có điều tiểu huynh vẫn tự tin sự quan sát của mình không thể lầm được. Chẳng hiểu Tam đệ nghĩ sao ?

Giọng lưỡi của hắn có ý bức bách Tiêu Lĩnh Vu phải lên tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Đại ca có điều giáo huấn tiểu đệ rửa tai nghe.

Thẩm Mộc Phong đang ngồi đứng bật dậy cả cười nói :

- Hay cho đệ rữa tai nghe !

Tiêu Lĩnh Vu thấy tiếng cười của hắn lạnh lẽo chứa đầy sát khí chàng không khỏi náo loạn tâm thần.

Tiếng cười tiếp tục vang lên không ngừng quanh quẩn ở trong nhà làm chấn động màn tai.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận nội lực để chống lại tiếng cười. Ngoài mặt chàng giữ vẻ bình tỉnh.

Bỗng nghe một tiếng la khẽ vang lên lẫn vào trong tiếng cười.

Thẩm Mộc Phong ngừng tiếng cười ngửng đầu nhìn lên thì thấy Ngọc Lan nét mặt rất thê thảm, toàn thân run bần bật, tay thị cầm khay trà, nhưng chung trà bằng sứ rất xuống vở tan tành.

Vẻ mặt của Thẩm Mộc Phong đang lầm lỳ bỗng hiện ra mặt tươi cười, hắn cất tiếng hỏi :

- Tam trang chúa đã quyết định sau giờ ngọ lên đường về quê thăm thân quyến. Các ngươi có đi theo không ?

Ngọc Lan đáp :

- Bọn nô tỳ nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong mĩm cười nói :

- Vụ này do Tam trang chúa quyết định, không hiểu y chịu cho các ngươi đi theo không ?

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Tiểu đệ đang thỉnh cầu đại ca là hai nử tỳ Kim Lan và Ngọc Lan đầu óc thông minh khiến cho tiểu đệ rất vui lòng. Chuyến này tiểu đệ về quê muốn cho chúng đi theo giúp đỡ. Không hiểu đại ca có ưng thuận chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Kim Lan, Ngọc Lan quả là hai thị tỳ hay nhất trong Bách Hoa Sơn Trang, trách gì Tam đệ chẳng tin yêu ? Huống chi võ công chúng cũng vào hạng khá, tâm cơ ứng biến đều có đủ. Tam đệ có cho chúng đi theo để trông nom ở dọc đường thì tiểu huynh mới được yên tâm.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Đường Tam Cô. Chàng nghiêng mình thi lễ nói :

- Đa ta đại ca. Tiểu đệ còn...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Đã là anh em trong nhà hà tất phải tạ ơn ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ còn một điều thỉnh cầu đại ca.

Thẩm Mộc Phong nói : .

- Tam đệ nói đi. Việc gì mà tiểu huynh làm được là ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đường cô nương phạm điều cấm giới bản trang nên bị tạm cầm tù, liệu đại ca có thể buông tha được chăng !

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Tam đệ biết khá nhiều đấy nhỉ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ đã giữ địa vị Tam trang chúa thì dĩ nhiên phải để tâm đến mọi việc trong Bách Hoa Sơn Trang.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tam đệ cũng muốn cho y theo về quê thăm nữa ư ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Ta mà không chịu cho y đi cùng thì e rằng y khó lòng rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang.

Chàng liền đáp :

- Tiểu đệ tuy có ý như vậy, nhưng chưa hiểu Đường Tam Cô có chịu đi không ?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tam đệ phong tư anh tuấn, khí độ phi phàm. Chính là một nhân vật mà bọn thiếu nữ rất mong ước, tiểu huynh chắc chẳng khi nào Đường Tam Cô lại không chịu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca bằng lòng tha y rồi chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp : .

- Có bao giờ tiểu huynh cự tuyệt lời yêu cầu của Tam đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Gặp hồi trong trang lắm việc, tiểu đệ không nên đi là phải, nhưng tấc dạ nhớ song thân không thể cầm lòng được...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Tam đệ phải bất tất băn khoăn điều đó, cốt sao đi mau chóng về để tiểu huynh mở cuộc đại hội quần hùng giới thiệu Tam đệ là được.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Ta mượn tiếng về thăm quê nhà để lìa bỏ nơi đây, không chịu giúp hắn làm điều tàn ác thì còn trở lại đây làm chi nữa ?

Nhưng ngoài miệng chàng đáp :

- Tiểu đệ mong chóng xong việc để trở về bản trang.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiểu huynh đã đặt tiệc tiễn hành. Gần đến giờ ngọ rồi, Tam đệ chuẩn bị hết cả đi. Sau khi dự tiệc lập tức lên đường.

Hắn nói rồi xoay mình cất bước. .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong mất hút rồi quay lại hỏi Ngọc Lan :

Ngươi sợ Đại trang chúa lắm phải không ?

Ngọc Lan thở dài nói :

- Tam gia dự yến bữa nay phải cẩn thận mới được.

Thị cúi xuống lượm những mảnh chén vỡ lật đật đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong ngoài tính đa nghi, đối với mình thật cạn tình tận nghĩa mà sao Ngọc Lan lại dặn mình ăn tiệc phải cẩn thận. Nhưng thị đã dặn như vậy ta cũng nên coi chừng...

Chàng thu xếp hành trang, cuốn bức Ngọc Tiên Tử cất vào bọc rồi cất bước đi về phía đại sảnh.

Trong nhà đại sảnh quả nhiên đã bày tiệc lớn.

Thẩm mộc Phong, Chu Triệu Long, Kim Hoa phu nhân cùng Vũ Văn Hàn Đào đều ngồi yên vị cả rồi. Điều khiến Tiêu Lĩnh Vu kinh nghi hơn là cả Đường Tam Cô cùng ngồi vào khách vị trên cao.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách vỗ tay vào ghế nói :

- Tiểu huynh đệ ! Lại đây mau ! Đây là chỗ ngồi của tiểu huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu đi gần đên chỗ ngồi lấy bức họa Ngọc Tiên Tử ra nói :

- Xin phu nhân thu lại bức họa này.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Bức họa này tỷ tỷ đã định tặng cho tiểu huynh đệ, nhưng đã là bức tranh tuyệt đẹp để tỷ tỷ giữ cho hay hơn.

Mụ đón lấy bức họa cất vào bọc. . .

Thẩm Mộc Phong ngấm ngầm để ý nhìn thấn sắc Tiêu Lĩnh Vu dường như hắn muốn tìm ra chỗ sơ hở trên vẻ mặt chàng.

Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn bình tỉnh, không lộ vẻ gì khác lạ thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Chẳng lẽ ta lại đoán lầm ?

Tiêu rnh Vu lại lấy cuốn Tam kỳ chân quyết ra nói.

- Đại ca của tại hạ bảo đem cuốn Tam kỳ chân quyết này giao cả cho phu nhân giữ lấy.

Kim Hoa phu nhân lại đón lấy cuốn sách nói :

- Được rồi ! Để tỷ tỷ coi xong sẽ trao lại cho Đại trang chúa cất giữ.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên nói :

- Tam đệ đi sớm rồi về cho chóng.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung rượn toan uống chợt nhớ lời Ngọc Lan đâm ra do dự.

Thẩm Mộc Phong vờ đi như không thấy gì tự hắn uống một hơi cạn chung.

Chu Triệu Long tủm tĩm cười nâng chung rượn lên nói :

- Chúc Tam đệ dọc đường gặp mọi sự may mắn.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tiểu huynh đệ hãy trân trọng.

Vũ Văn Hàn Đào chúc :

- Tam trang chúa đi chuyến này được mọi sự vui vẻ.

Bọn người nâng chung đều uống cạn nhưng chung rượu của Tiêu Lĩnh Vu Vẫn còn đầy. Chàng bẻn lẻn nghĩ thầm :

- Dù chung rượn này là độc dược uống vào đứt ruột mình cũng phải uống chứ biết sao bây giờ ?

Chàng nâng chung rượu lên toan nhấp thì một thanh âm nhỏ nhẹ lọt vào tai :

- Rượu này không uống được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm, liền phong tỏa đường hô hấp rồi đổ chung rượu vào miệng nhưng không nuốt xuống bụng. Đoạn chàng từ từ ngồi xuống.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này chàng đã biết rõ mình đang lâm vào tình trạng rất nguy hiểm, ở giữa nơi đầy sát khí, cần phải bình tĩnh đối phó với cục diện.

Ngoài mặt chàng thản nhiên như không có chuyện gì, nhưng trong lòng để ý ngấm ngấm dò xét xem người đã dùng phép truyền âm cảnh cáo chàng là ai.

Trong nhà đại sảnh, ngoài mấy người đang ngồi dự tiệc chỉ còn hai ả nữ tỳ áo xanh. Nếu là người trong bàn tiệc thì chỉ có Đường Tam Cô hoặc Kim Hoa phu nhân, nhưng hai người này lại không máy môi, huống chi thanh âm kia rất lạ tai, chàng chưa từng nghe thấy bao giờ.

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu uống chung rượu vào rồi liền cầm đũa nói :

- Tam đệ nóng lòng về quê, vậy chúng ta ăn uống cho lẹ để y còn thượng lộ

Tiêu Lĩnh Vu cũng cầm đũa gấp thức ăn, nhưng không dám đưa vào miệng, vì còn ngụm rượu chưa nuốt xuống, không thể ăn gì được.

Lại nghe thanh âm lạ tai và nhỏ bé cảnh cáo :

- Nếu Tam trang chúa không nghe lời ta uống rượu độc vào thì suốt đời sẽ bị Thẩm Mộc Phong kiềm chế. Trừ khi gặp Độc Thủ Dược Vương mà lão chịu cứu trị cho mới thoát được. Còn không nuốt rượn độc vào thì mau mau nghĩ cách nhổ ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nhắc đến Độc Thủ Dược Vương liền nhớ tới vụ lấy máu đêm trước, lòng chàng tin được đến tám phần đúng là lão rồi.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng tìm ra được diệu kế. Chàng ngấm ngấm lấy một đồng chế tiền, vận chỉ lực búp tròn lại rồi cho tay xuống gầm bàn liệng ta ngoài.

Nguyên chàng đã học được Hồi hoàn thủ pháp tuyệt thế vô song của Liễu Tiên Tử.

Đồng tiền vo tròn lại tự gầm bàn bay ra ngoài rồi lại vòng vèo do cửa sổ bay vào lướt qua bên tai Chu Triệu Long rớt xuống bát canh bàn tiệc đánh chát một tiếng, nước canh bắn lên tung tóe. Cái bát sứ vỡ tan tành.

Biến cố đột ngột này ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Những tay cao thủ hạng nhất ngồi trên bàn tiệc cũng không ai kịp ra tay bắt ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu liền ấn tay xuông mặt bàn tung mình bay vọt qua cửa sổ.

Chân chàng vừa chấm đất lại lộn người đi nhẩy lên nóc nhà. Chàng mượn cơ hội này để nhổ rượu độc trong miệng ra ngoài.

Bóng người thấp thoáng, Chu Triệu Long và Kim Hoa phu nhân cùng Vũ Văn Hàn Đào cùng chia nhau theo mấy cửa sổ bay ra rồi nhẩy lên nóc nhà.

Kim Hoa phu nhân khẽ nói :

- Tiểu huynh đệ thân pháp mau lẹ vọt ra trước có nhìn thấy tông tích địch nhân không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không thấy gì hết.

Chu Triệu Long cũng hỏi :

- Không biết kẻ nào trà trộn vào Bách Hoa Sơn Trang ?

Kim Hoa phu nhân cười rộ nói móc :

- Nhị trang chúa đã bảo quí trang phòng bị thâm nghiêm chẳng kém gì tường đồng vách sắt mà bữa nay giữa ban ngày có kẻ lớn mật dám trà trộn vào trong trang đến gần tòa đại sảnh ?

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh một lượt thì chỉ thấy bốn bề im lặng như tờ không một tiếng động.

Gã chau mày nói :

- Câu chuyện này bữa nay thật là kỳ quái ! ...

Kim Hoa phu nhân quan sát tình hình bốn mặt thì thấy bụi hoa gần tòa đại sảnh nhất cũng cách tới ba trượng mà lại không đúng phương hướng . do đó ám khí liệng vào. Trong lòng mụ không khỏi chấn động, ngoài miệng mụ vẫn tươi cười nói :

- Chà ! Người tới đây uyển lực rất mạnh. Hắn đứng xa ngoài năm trượng mà liệng ám khí vào sảnh đường được.

Chu Triệu Long nóng cả mặt mày. Đột nhiên gã vỗ tay ba tiếng cất cao giọng hỏi :

- Những ai bảo vệ trang viện bữa nay ?

Bỗng thấy mười mấy đại hán võ phục dắt binh khí từ trong những bụi hoa bên mặt chạy tới.

Chu Triệu Long từ trên nóc nhà nhẩy xuống trước . Bọn Kim Hoa phu nhân cùng nhẩy xuống theo.

Những đại hán võ phục đã chạy tới nơi đứng thành hàng chữ nhất.

Vũ Văn Hàn Đào nghĩ thầm trong bụng :

- Động tác của bọn này mau lẹ như vậy thì hiển nhiên võ công chúng đã vào hạng thượng thặng. Bách Hoa Sơn Trang bề ngoài coi như chẳng phòng bị mà sự thực cách phòng thủ rất nghiêm mật. Đừng nói địch nhân khó lòng giữ được hành tung ẩn bí mà cả đến những tân khách cũng đều ở trong vòng giám thị

của chúng.

Mười mấy đại hán võ phục kia đều khoanh tay thi lễ nói :

- Nhị trang chúa hô hoán bọn tiểu nhân có điều chi dạy bảo ?

Chu Triệu Long đáp :

- Các ngươi có phát giác ra hành tung địch nhân trà trộn vào trang không ?

Mười mấy đại hán nghe hỏi đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn nhau không ai thốt nên lời.

Hồi lâu mới có một tên đáp :

- Bọn tiểu nhân đều canh gát rất nghiêm cẩn, không một ai giải đãi mà tuyệt chẳng thấy bóng tên địch nào.

Chu Triệu Long bị Kim Hoa phu nhân chê cười, lửa giận bốc lên ngùn ngụt lớn tiếng hỏi :

- Không địch nhân trà trộn vào đây thì ám khí tự mọc cánh tận ngoài xa bay vào sảnh đường chăng ?

Mười mấy đại hán nghe nói có ám khí bắn vào sảnh đường đều cả kinh thất sắc. Qui luật trong trang rất nghiêm mật mà để xẩy ra chuyện này, chúng cảm thấy mình khó lòng tránh khỏi trọng phạt.

Bỗng nghe thanh âm Thẩm Mộc Phong từ trong sảnh đường vọng ra :

- Nhị đệ không nên phiền trách họ. Vụ này không liên can gì đến chúng cả.

Thanh âm không lớn mà vọng đi rất xa, mọi người đều nghe rõ.

Chu Triệu Long trước nay không bây giờ dám trái lệnh dụ của Thẩm Mộc Phong.

Hắn vẩy tay nói :

- Các ngươi đi đi !

Rồi gã trở gót vào sảnh đường.

Mười mấy đại hán chắp tay thi lễ rồi băng mình vọt đi. Chớp mắt chúng đã lẩn vào trong bụi hoa mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu đi theo Chu Triệu Long, trong lòng cực kỳ hồi hộp nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong là người mưu trí tuyệt luân, bản lãnh rất cao thâm.

Không chừng hắn đã nhìn thấy mình hí lộng quỉ thần ?

Lòng còn đang ngẩm nghĩ, chân đã bước vào đại sảnh, chàng thấy Thẩm Mộc Phong vẫn ngồi nghiêm trang vẻ mặt bình tỉnh, tuyệt không có ý giận dữ.

Hắn gật đầu cười nói :

- Các vị phải một phen kinh động.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi :

- Đại trang chúa không động thanh sắt, phải chăng đã có thành kiến ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiêu tam đệ về quê thăm nhà, trong lòng nóng nẩy những muốn đăng trình cho sớm. Chúng ta không nên vì việc này mà làm mất thời giờ của y.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Có địch nhân trà trộn vào trang mà còn bảo là chuyện tầm thường không cần điều tra mới thật là kỳ !

Thẩm Mộc Phong lại nói tiếp :

- Bất tất phải tra xét nữa. Người phóng ám khí là cảnh cáo tất đã rút lui rồi. Có rượt theo cũng không kịp.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị vào lẹ đi ! Đừng để mất tửu hứng.

Bát trên bàn đã dọn đi rồi. Quần hào lại ngồi vào như trước.

Tiêu Lĩnh Vu sợ trong rượu có chất độc, liền dùng đũa gắp thức ăn chung một món với Thẩm Mộc Phong. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu trong đồ nhắm cũng có chất độc thì chẳng ai thoát được kể cả Thẩm Mộc Phong.

Tiệc tiễn hành bữa nay ăn uống mau chóng.

Tiệc xong, Thẩm Mộc Phong dắt tay Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi đại sảnh, xuyên qua những bụi hoa đi thẳng ra ngoài trang.

Một cỗ xe ngựa đóng bốn con tuấn mã rất lịch sự đã chờ sẵn. Một tên đồng tử áo xanh ngồi cao ngất trước cửa xe, tay mặt cầm trường tiên, tay trái nắm dây cương ngựa.

Thầm Mộc Phong trỏ vào xe ngựa nói :

- Tiểu huynh cùng nhị đệ đều có một phần lễ mọn kính tặng lệnh song đường. Hành lý của Tam đệ tiểu huynh đã kêu người khuân lên xe rồi. Bốn con ngựa này đều được lựa chọn rất kỹ có thể bạt thiệp trường đồ. Tam đệ tưởng nhớ song đường tha thiết. Vậy thượng lộ đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì đồng tử áo xanh ngồi cầm cương ngựa chính là Kim Lan đã cải trang.

Chàng khom lưng xá dài nói :

- Đại ca lo liệu rất chu đáo, đối đãi với tiểu đệ bằng mối tình thâm trọng.

Tiểu đệ xin tạm biệt.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Đường cô nương đứng ở sau lưng cười nói :

- Xin Tam đệ đỡ Đường cô nương lên xe.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra thấy Đường Tam Cô vẻ mặt ngớ ngẩn chẳng nói chẳng rằng, khác hẳn lần đầu gặp cô vui cười tươi tỉnh. Lòng chàng rất lấy làm kỳ, nhưng không tiện hỏi vặn, liền chắp tay nói :

- Nếu Đường cô nương muốn đi cùng tại hạ thì xin mời lên xe.

Đường Tam Cô từ từ đưa mắt ngó Thẩm Mộc Phong rồi chậm chạp cất bước lên xe.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên tiến lại, giơ bàn tay ngọc lên cười nói :

- Tiểu huynh đệ ! Tỷ tỷ không tiễn đưa nữa, chúc tiểu huynh đệ thượng lộ bình an.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra nắm lấy tay mụ nói :

- Đa tạ phu nhân có dạ quan hoài.

Chàng cảm thấy một mảnh giấy vo tròn đưa vào tay mình, vội cặp lấy rồi chắp tay nhìn Chu Triệu Long thi lễ nói :

- Tiểu đệ xin bái biệt Nhị ca.

Đoạn chàng tung mình nhẩy lên xe.

Kim Lan giựt dây cương một cặi, cỗ xe ngựa lao về phía trước như bay.

Xa xa chàng còn nghe thanh âm trong trẻo của Kim Hoa phu nhân vọng lại :

- Tiểu huynh đệ ! Nếu tiểu huynh đệ muốn lấy bức Ngọc Tiên Tử thì nên trở lại cho sớm.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trên xe vẩy tay để trả lời Kim Hoa phu nhân.

Một xe trong cõi hồng trần như bay .

Dần dần không thấy hình bóng Thẩm Mộc Phong và Kim Hoa phu nhân nữa .

Chương 54: Tiêu Lĩnh Vu Gạn Hỏi Kim Lan

Tiêu Lĩnh Vu cất mảnh giấy trong tay đi, buông rèm xuống, tiến vào trong xe đã thấy Ngọc Lan cũng cải dạng nam trang ngồi tựa thành xe, mắt nhìn lên mui dường như có tâm sự trầm trọng.

Phía sau xe đặt một cái rương lớn.

Đường Tam Cô ngồi tựa vào thành rương mắt nhắm lại như người ngủ say.

Cổ xe lịch sự thắng ngựa trắng lại có người đẹp đi cùng tưởng là lạc sự ở nhân gian, song Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bâng khuâng khôn tả. Chàng biết trong cổ xe này bao phủ một làn không khí là người nào cũng đeo bầu tâm sự trầm trọng.

Chàng hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Ngọc Lan, ngươi có tâm sự gì vậy ?

Nguyên từ lúc chàng lên xe đến giờ thủy chung Ngọc Lan vãn chưa ngó chàng lần nào, hồn nhiên như không biết có chàng ở trong xe.

Ngọc Lan như người trong mộng choàng tỉnh giấc. Thị từ từ đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi một tiếng :

- Tam gia !

Rồi ngừng lại một chút không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ hỏi :

- Cô làm sao thế ? Bây giờ chúng ta đã rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang, cô có điều gì cứ nói cho nghe !

Ngọc Lan cố làm cho nụ cười tự nhiên, nhưng Tiêu Lĩnh Vu nhận ra nụ cười của cô rất thê lương và gắng gượng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phiền muộn nghĩ thầm :

- Thôi được y đã không muốn nói ta cũng không nên hỏi nữa.

Rồi chàng nhắm mắt điều dưỡng dần dần đi vào giấc mộng say sưa.

Lúc chàng tỉnh lại thấy bóng tịch dương đã ngậm non đoài, ngày đã đến lúc huỳnh hôn.

Cổ xe dừng lại rồi. Đường Tam Cô và Ngọc Lan không thấy đâu nữa. Chỉ có mình Kim Lan ngồi ở cửa xe.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia tỉnh rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu, hỏi lại :

- Bọn họ đâu rồi ?

Kim Lan đáp :

- Họ vào trong nhà nghỉ rồi. Bao trang chúa chờ ở ngoài xe đã lâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bao trang chúa nào ? Ta không biết y.

Ngoài rèm xe có tiếng cười vang lên rồi tiếng người nói :

- Tại hạ tiếp được Kim Hoa lệnh dụ của Đại trang chúa vội đến đây nghinh giá. Trong sảnh đường đã bày thịnh yến, kính mời Tam trang chúa vào dự tiệc.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày vén rèm lên ra khỏi phòng xe.

Chàng thấy một lão già vào trạc ngũ tuần, mình mặc áo trường bào bằng nhiều màu lam, nét mặt tươi cười, thái độ rất cung kính đứng ở bên xe. Lão thấy Tiêu Lĩnh Vu vừa vén màn liền chắp tay xá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ, nói :

- Tại hạ đâu dám phiền các hạ.

Lão kia cười nói : .

- Kim Hoa lệnh dụ của Đại trang chúa đã dặn bảo phải đón tiếp Tam trang chúa cho cẩn thận. Lão phu chỉ mong được Tam trang chúa không quở trách đã lấy làm may mắn và cảm tạ lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lực lượng của Bách Hoa Sơn Trang quả nhiên không thể coi thường được. Nơi nào cũng có đặt phân đà.

Chàng ngửng đầu trông ra thấy một tòa nhà đồ sộ ngói xanh cửa đỏ đứng sửng dưới bóng huỳnh hôn. Hiển nhiên là một nhà hào phú. Nếu không biết rõ nội tình thì chẳng ai đoán được tòa đại sảnh này là phân đà của Bách Hoa Sơn Trang.

Lão già chắp tay để trước ngực khom lưng nói :

- Xin mời Tam trang chúa.

Hai cánh cửa sơn den đã mở rộng từ trước. Hai bên mười hai người áo xanh giơ cao ngọn đèn lồng đứng nghiêm trang chầu chực. Những ngọn đèn lồng phất bằng lụa trắng bốn mặt đều viết chữ "Bao" .

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước lên bảy bậc đá đi thẳng vào sảnh đường.

Lão kia đi sau Tiêu Lĩnh Vu. Kim Lan đi sau rốt.

Ba người đi chừng hơn trượng thì cánh cổng sơn đen đóng lại đánh binh một tiếng.

Xuyên qua hai từng viện tới đại sảnh. Trong đại sảnh đèn lửa huy hoàng.

Yến tiệc đã bày ra.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy trong nhà đại sảnh rộng lớn mà ngoài hai ả nữ tỳ áo xanh không còn một tân khách nào khác.

Lão già đứng bên tiến lại trước mặt Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình nói :

- Mời Tam trang chúa vào thủ vị.

Tiêu Lĩnh Vu khiêm tốn khước từ mấy lần không được đành ngồi vào thủ vị.

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngồi yên thì đột nhiên lão già vén áo trường bào, co chân quì xuống nói :

Bao Tử Oai này xin bái kiến Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Cứ tình hình này không bác bậc cũng không được rồi.

Chàng liền vẩy tay nói :

- Bất tất phải đa lễ.

Bao Tử Oai nghiêng mình đứng dậy nói :

- Tam trang chúa dọc đường mỏi mệt xin tùy tiện xơi rượu đi.

Lão thỏng tay đứng một bên.

Bày một bàn tiệc mà chỉ có một mình Tiêu Lĩnh Vu ngồi vào. Còn Bao Tử Oai đứng bên bồi tiếp không dám đồng tọa.

Tiêu Lĩnh Vu Cười nói :

- Mời Bao huynh ngồi đây.

Bao Tử Oai đáp :

- Thuộc hạ tạ ơn Tam trang chúa .

Rồi ngồi vào chủ vị ở mé dưới.

Hai ả nữ tỳ áo xanh rón rén bước tới đưa bàn tay trắng nỏn cầm hồ rượu rót vào chung rồi đứng lui ra một bên.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang không thấy Kim Lan, trong lòng áy náy toan cất tiếng hỏi, Bao Tử Oai hiểu y chàng liền nói :

- Cả ba bị cô nương đều được nội nhân bồi tiếp ở trong nội sảnh.

Bữa tiệc tối hôm ấy Tiêu Lĩnh Vu được Bao Tử Oai kính cẩn tiếp đãi mà chàng cảm thấy khô khan chẳng có chi hứng thú.

Tiêu Lĩnh Vu dự yến xong. Bao Tử Oai đưa chàng vào phòng yên nghỉ.

Trong phòng này có bày chậu hoa và đủ tường gấm chăn thêu rất là lịch sự.

Bao Tử Oai chờ cho Tiêu Lĩnh Vu ngồi xuống rồi mới kính cẩn hỏi :

- Tam trang chúa định thượng lộ vào giờ nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sáng mai tại hạ lên đường ngay.

Bao Tử Oai nghiêm mình nói :

- Tam trang chúa muốn đi xe hay muốn đổi xuống ngồi thuyền xin truyền cho một tiếng để thuộc hạ chuẩn bị.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Từ đây về nhà kể ra ngồi thuyền tiện hơn. Nhưng đi thuyền lại cần có thủy thủ của họ, hành động của mình sẽ bị giám thị chi bằng đi xe là xong.

Nghĩ vậy chàng liền đáp :

- Tại hạ vẫn ngồi xe như trước. Bao huynh bất tất phải nhọc lòng.

Bao Tử Oai dạ một tiếng rồi khom lưng lui ra .

Tiêu Lĩnh Vu coi lại cách trần thiết trong nhà cùng hình thế tòa viện một lần nữa rồi tắt đèn ngồi xếp bằng trên giường vận khí điều dưỡng.

Chàng cảm thấy nóng lòng dào dạt khó mà tĩnh tâm lại được. Chàng nghĩ tới Ngọc Lan, Kim Lan biến đổi thái độ khác thường, tựa hồ trong tâm trạng hai người có điều chi rất bí hiểm ? Ngoài ra Đường Tam Cô cũng trở nên ngớ ngẩn, tất nhiên có chỗ ẩn tình. Chàng nhất định sáng mai trong khi đi đường phải tìm cách hỏi cho biết rõ.

Quyết định chủ ý rồi Tiêu Lĩnh Vu dần dần bình tĩnh lại. Chân khí từ huyệt Đan điền bắt đầu bốc lên tới trình độ cao nhất.

Nên biết nội công chàng đang ở thời kỳ phát triển mỗi khi điều tức phải đi vào chỗ quên mình. Đây là thời kỳ luyện nội công thượng thặng nguy hiểm nhất vì lúc chàng tĩnh tọa mà có người ngấm ngầm tập kích thì chàng chẳng chết cũng bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu dương mắt nhìn ra thấy ngoài cửa sổ bóng trăng soi tỏ hai bóng người quấn quít lấy nhau. Chàng la thầm :

- Nguy quá !

Rồi chàng nhỏm dậy bước xuống giường đi lại bên cửa sổ .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy Bao Tử Oai múa tít thanh Kim đao đang hổn chiến kịch liệt bất phân thắng bại với một đại hán mặc quần áo dạ hành sử Văn xương bút.

Đại hán kia bút pháp cực kỳ lợi hại nhằm đâm vào những huyệt đạo trọng yếu trong mình Bao Tử Oai.

Bao Tử Oai bản lãnh cũng không phải tầm thường. Hắn múa thanh kim đao thành một bức màn ánh sáng quanh mình khiến cho cây bút của đại hán tấn công lợi hại đến đâu cũng chẳng thể thủ thắng trong chốc lát được.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi :

- Trong tòa viện rộng lớn thế này và nếu là phân đà của Bách Hoa Sơn Trang thì quyết khi nào có một mình Bao Tử Oai trấn giữ vậy mà sao không thấy người ra trợ chiến ?

Mối nghi ngờ trong lòng chưa được giải đáp thì tình thế trong trường đã biến cải.

Bao Tử Oai đột nhiên đổi thế đánh. Thanh kim đao bắt đầu cuộc phản kích. Đao quang mờ mịt vây bọc đại hán vào giữa.

Tiêu Lĩnh Vu coi cuộc chiến này, mở rộng thêm phần kiến thức. Nguyên lúc mới động thủ, Bao Tử Oai dấu nhẹm thực lực chỉ thủ chứ không công. Hắn nhường cho đại hán tấn công trước chờ đến lúc bút pháp của gã có chỗ sơ hở mới khai diễn cuộc phản kích bằng những chiêu số biến ảo nhằm đánh vào những

nhược điểm trong mình đại hán.

Quả nhiên chỉ trong khoảnh khắc, đại hán lâm vào tình trạng chân tay luống cuống, mấy lần muốn phản công mà không được.

Bỗng một tiếng rên vang lên. Đạo quang lúc này cũng thu lại. Đại hán lảo đảo người mấy cái rồi ngã lăn ra.

Bao Tử Oai vung tay trái ra điểm lẹ vào mấy huyệt đạo đại hán. Hắn cài đao vào sau lưng rồi nhìn về phía phòng ngủ Tiêu Lĩnh Vu chắp tay thi lễ đáp :

- Thuộc hạ bất tài để địch nhân lẽn vào tòa viện làm kinh động giấc ngủ Tam trang chúa, trong lòng rất đỗi không yên.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Té ra hắn biết mình thức dậy rồi và đang ngấm ngầm theo dõi cuộc đấu...

Ngoài miệng chàng chậm rãi đáp :

- Không hề chi !

Bao Tử Oai nói :

- Đa tạ Tam trang chúa đại lượng khoan hồng.

Rồi hắn vươn tay xách đại hán lên lui ra khỏi tòa viện.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng buồn bực, mấy lần chàng toan hỏi Bao Tử Oai xem đại hán sử bút đó là nhân vật thế nào ? Đang đêm lẻn vào để làm chi ? Nhưng rồi chàng lại nhẫn nại không hỏi nữa.

Sáng sớm hôm sau Tiêu Lĩnh Vu vừa thức dậy đã thấy Bao Tử Oai chờ ở ngoài nhà.

Hai tên thị nữ áo xanh cũng bưng nước rữa mặt chầu chực ở trước cửa .

Chàng bước vào căn phòng nhỏ rữa mặt xong thì Bao Tử Oai tiến vào vấn an.

Nhưng hắn tuyệt không nhắc tới vụ đêm qua.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Bao Tử Oai vẻ mặt bình tỉnh như không có chuyện gì, chàng cũng làm bộ thản nhiên cất tiếng hỏi :

- Các cô ấy đã dậy chưa ?

Bao Tử Oai đáp :

- Các cô dậy cả rồi và đã chuẩn bị hành trang, hiện đang ngồi chờ lệnh của Tam trang chúa để lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được lắm ! Bao huynh bảo các cô lên xe đi, bọn tại hạ lập tức thượng lộ.

Bao Tử Oai nói :

- Trong sảnh đường đã sắp đồ điểm tâm, thuộc hạ cả gan mời Tam trang chúa dùng qua một chút rồi hãy đăng trình.

Tiêu Lĩnh Vu muốn khướt từ, nhưng sợ Bao Tử Oai không được vui lòng, chàng đành theo hắn vào sảnh đường ăn qua loa mấy miếng rồi lên xe ngựa khởi hành.

Kim Lan, Ngọc Lan ăn mặc theo kiểu thư đồng. Đường Tam Cô cũng giữ nguyên trạng thái hôm qua. Lên xe rồi nàng ngồi tựa vào thành xe chẳng nói năng gì như người bệnh.

Tiêu Lĩnh Vu lên xe rồi. Kim Lan vung roi một cái, cổ xe ngựa bon bon chạy đi.

Chàng còn nghe Bao Tử Oai lớn tiếng hô :

- Thuộc hạ kính chào Tam trang chúa thượng lộ bình yên.

Tiêu Lĩnh Vu đầy lòng ngờ vực. Chàng chờ cho xe đi được chừng ba dặm liền vén rèm ra ngoài đảo mắt nhìn bốn phía. Bỗng chàng vươn tay nắm lấy dây cương bắt ngựa rẽ vào đường sơn đạo hoang vắng. Chàng đã quyết định chủ ý bức bách hai ả nữ tỳ và Đường Tam Cô xưng ra những điều bí ẩn.

Đường sơn đạo này rất hoang vắng, ít khi có bóng người qua lại. Xe đi chừng được hai ba dặm, trước mặt toàn cỏ rậm hoang vu.

Tiêu Lĩnh Vu liền cho xe dừng lại, lạnh lùng lên tiếng :

- Kim Lan, Ngọc Lan ! Các ngươi xuống xe đi.

Hai ả nữ tỳ vâng lời xuống xe sóng vai mà đứng.

Tiêu Lĩnh Vu vừa bắt ngựa quay đầu lại vừa nói :

- Nơi đây cách Bách Hoa Sơn Trang chưa xa lắm. Nếu các người muốn trở về thì cứ việc tùy tiện.

Kim Lan thở dài đáp :

- Nếu bọn tiểu tỳ có lầm lỗi thì xin Tam gia cứ việc trách mắng, sao lại đuổi tiểu tỳ trở về hỗ huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu đáp : .

- Ta xem chừng các ngươi ở Bách Hoa Sơn Trang còn sung sướng hơn vậy các ngươi trở về đi.

Kim Lan giọt châu tầm tả cất tiếng thê lương hỏi :

- Phải chăng Tam gia tức giận Ngọc Lan muội muội ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta coi các ngươi dường như có tâm sự trầm trọng, bây giờ chỉ có hai đường, tùy các ngươi chọn lấy một. Đường thứ nhất là các ngươi lập tức trở về Bách Hoa Sơn Trang, bất luận các ngươi có tâm sự gì cũng không hỏi nữa.

Kim Lan đưa tay áo lên lau nước mắt hỏi :

- Còn đường thứ hai thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy thị khóc sướt mướt lại động tâm, thở dài đáp :

- Đường thứ hai là các ngươi đem hết tâm sự nói thực với ta, không được dấu diếm câu nào. Ta quyết không trách phạt và truy cứu các ngươi.

Kim Lan thở phào một cái đáp :

- Tam gia muốn hỏi, bọn tiểu tỳ nói thực hết.

Tiêu Lĩnh Vu rào đón trước :

- Ngươi không được bỏ sót một câu một chữ, nếu ta xét ra có chỗ sơ hở các ngươi đừng hòng sống.

Kim Lan gật đầu đáp :

- Nô tỳ xin nói hết và cũng không nghĩ gì đến chuyện sinh tử nữa. Chỉ mong Tam gia bình yên là hay rồi.

Thị ngừng lại một chút, nở nụ cười thê lương, buồn rầu nói :

- Dù Tam gia chẳng hỏi gì thì qua bữa nay tiểu tỳ cũng định trình bày hết với Tam gia. Có điều Tam gia không nên phiền trách Ngọc Lan muội muội. Y đã phải uống Xúc cốt độc đan rồi...

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Nó là thứ độc dược hay sao ?

Kim Lan gật đầu đáp :

- Nó là một thứ độc mạn tính thâm tuyệt nhân hoàn. Ai uống vào rồi thì trong vòng bẩy ngày dược tính chưa phát tác ngay, nhưng người đã biến thành si ngốc, suốt ngày ly bì buồn ngủ.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thán ngó lại Ngọc Lan thì thấy thị hai mắt trợn ngược, thần quang tán loạn, quả nhiên có triệu chứng trúng độc. Bất giác chàng thở dài nói :

- Ta đã trách lầm các ngươi.

Kim Lan nói :

- Tam gia không biết nội tình sao gọi là trách lầm được ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cả Đường Tam Cô cũng uống Xúc cốt độc đan ư ?

Kim Lan đáp :

- Dường như đúng thế. Còn nội tình ra sao, tiểu tỳ không dám nói quyết.

Mọi việc trong Bách Hoa Sơn Trang, ngoài Đại trang chúa, không một ai hay.

Nhưng Ngọc Lan muội muội thì chính mắt tiểu tỳ trông thấy y uống Xúc cốt độc đan...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có phải Đại trang chúa bức bách y uống thuốc đó không ?

Kim Lan đáp :

Ngoài Đại trang chúa, Ngọc Lan muội muội không đến nỗi hiền như cừu để mặc ai muốn làm gì thì làm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại trang chúa tai mắt minh mẫn. Trong vòng năm trượng lá rơi y còn nghe rõ. Vậy thì sao ngươi ngó thấy mà y không phát giác ?

Kim Lan đáp :

- Đó là Đại trang chúa cố ý để cho tỳ thiếp dòm ngó. Khi ấy tiểu tỳ và Ngọc Lan cùng ở một chỗ, Đại trang chúa lấy Xúc cốt độc đan ra trước hết y còn nói rõ dược tính rồi mới đưa cho Ngọc Lan muội muội nuốt xuống. Tiểu tỳ thấy Ngọc Lan muội muội gắng nhịn cho nước mắt khỏi trào ra, làm bộ tươi cười nuốt

thuốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao y không cho ngươi nuốt một viên ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu tỳ còn phải chầu hầu Tam gia lại phụ trách công việc dong xe mà uống thuốc vào thần trí hoảng hốt còn làm gì được nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại trang chúa chỉ giao cho ngươi những việc đó thôi ư ?

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa còn dặn tiểu tỳ phải tùy cơ khuyến cáo Tam gia sớm trở về Bách Hoa Sơn Trang. Nếu Tam gia không chịu nghe theo thì phải ngấm ngầm mưu hại tính mạng Tam gia. ..

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Đại trang chúa tính vậy thì ra công việc dễ quá ư ? Bản lãnh ngươi được bao nhiêu mà giết nổi ta ?

Kim Lan đáp :

- Đao thương dễ tránh, ám tiến khó phòng. Đại trang chúa thấy Tam gia bản lãnh kinh người mới giao cho tiểu tỳ hai món để ngấm ngầm hạ thủ nếu Tam gia không chnl trở về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thị nói rất có lý. Suốt ngày thị ở bên ta mà định ngấm ngầm hạ thủ thì khó mà đề phòng cho xiết được.

Tuy bụng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, chàng cười mát hỏi :

- Đại trang chúa giao cho ngươi vật gì ? .

Kim Lan thò tay vào bọc lấy ra một cái hộp nhỏ rất xinh xắn đặt trên lòng bàn tay nói :

- Đại trang chúa cho tiểu tỳ hay là trong hộp này có hai vật. Một là thứ phấn độc không màu sắc không mùi vị. Hai là độc hương để thắp lên. Nếu Tam gia không chịu trở về, trước hết tiểu tỳ phải tìm cách bỏ phấn độc vào thức ăn.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Biện pháp này xưa quá rồi, chẳng có gì mới lạ.

Kim Lan nói tiếp :

- Nếu Tam gia đề phòng cẩn thận không hạ độc vào thức ăn được thì đốt nến độc hương lên, theo lời Đại trang chúa thì cây độc hương cháy lâu được trên mười hai giờ. Chỉ cần để nó ở chỗ Tam gia đi qua khiến Tam gia ngửi phải một chút là lập tức Tam gia sẽ lọt vào bàn tay của Đại trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng áy náy lấy làm kỳ nghĩ thầm :

- Dù cho nén hương kia kịch độc vô cùng, nhưng chỉ ngửi một chút mình đã lọt vào bàn tay hắn thì

chưa chắc. .

Chàng liền hỏi :

- Theo ý ngươi thì Đại trang chúa chuyên môn sử dụng bách độc hay sao ?

Kim Lan rung tay một cái.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Hãy khoan ! Đưa hộp ngọc cho ta xem được không ?

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa tâm cơ thâm trầm. E rằng đây chỉ là một thủ đoạn. Có khi y đoán trước tiểu tỳ sẽ thố lộ tâm tình với Tam gia. Chiếc hộp ngọc này đựng vật gì tiểu tỳ chưa từng mở ra để coi lại. Đó là theo lời dặn của Đại trang chúa. Chi bằng vứt bỏ hộp này đi là xong.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Hãy mở coi xem rồi sẽ tính.

Kim Lan đành đưa hộp ngọc và dặn chàng :

- Tam gia hãy coi chừng !

Tiêu Lĩnh Vu đề khí phong tỏa huyệt đạo, mở hộp ngọc ra coi thì thấy ánh sáng lóe mắt. Trong hộp chỉ có một hạt minh châu rất lớn, chứ chẳng có độc hương độc phấn chi hết. Chàng không khỏi ngạc nhiên.

Lại nghe Kim Lan nói :

- Tam gia đừng để độc phấn bay ra.

Tiêu Lĩnh Vu đậy nắp hộp lại cất vào bọc nói :

- Ta hãy tạm thu cất cái hộp này.

Chàng quay lại nhìn Ngọc Lan khẽ hỏi :

- Làm thế nào để giải trừ chất độc trong bụng Ngọc Lan ?

Kim Lan đáp :

- Theo chỗ tiểu tỳ biết thì Đại trang chúa chỉ có võ công cao cường, chứ không phải là cao thủ trong nghề dùng độc, nhưng y có một người bạn thân kêu bằng Độc Thủ Dược Vương gì đó là một quái nhân chuyên dùng bách độc. Xúc cốt độc đan của Đại trang chúa cũng do Độc Thủ Dược Vương chế ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi gặp Độc Thủ Dược Vương bao giờ chưa ?

Kim Lan lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ chưa gặp qua. Độc Thủ Dược Vương ít khi đến Bách Hoa Sơn Trang nhưng theo chỗ tiểu tỳ biết thì nhân vật đó có thật.

Tiêu Lĩnh Vu đêm trước vào tòa hoang miếu đã gặp Độc Thủ Dược Vương rồi bị điểm huyệt lấy máu, nên chàng có ấn tượng sâu xa về lão Dược Vương này. Nếu Kim Lan nói hình dạng lão mà không đúng với người chàng gặp thì đủ chứng minh Kim Lan không nói thực. Ngờ đâu y chưa gặp lão.

Chàng liền bảo :

- Hai người hãy lên xe ! Đại trang chúa chắc đã phái người ngấm ngầm giám thị bọn ta. Nếu chúng ta đứng đây lâu thì e rằng họ sẽ sinh lòng ngờ vực .

Kim Lan nói :

- Nếu tiểu tỳ đoán không lầm thì hành động của chúng ta ở dọc đường chẳng có cách nào tránh được tai mắt của Đại trang chúa.

Thị vừa đở Ngọc Lan lên xe vừa nói tiếp :

- Nhưng hiện giờ Tam gia chưa bị ám toán ngay. Tiểu tỳ đã nghe giọng lưỡi Đại trang chúa thì y rất mong mỏi Tam gia trở về Bách Hoa Sơn Trang. Vậy trước khi y chưa được quyết định của Tam gia không chịu trở về là họ chưa hạ độc thủ.

Tiêu Lĩnh Vu vung roi đuổi ngựa quay về đường lớn. Chàng chậm rãi nói :

- Hiện giờ việc đáng lo nhất là Ngọc Lan và Đường Tam Cô đã uống Xúc cốt độc đan. Nếu để chất độc phát tác thì chúng ta bỏ mặc hai người không xong, mà dẫn bịnh nhân đi cùng cũng không được.

Kim Lan nói :

- Điều nầy Tam gia cứ yên lòng vì Đại trang chúa đã cho nữ tỳ hay là trong vòng bảy ngày , trước

khi chất độc phát tác , y sẽ phái người đưa thuốc giải đến cho .

Chương 55: Ai Ngờ Rương Gỗ Đựng Đầu Lâu

Tiêu Lĩnh Vu mắt chiếu ra những tia hàn quang hỏi :

- Kim Lan ! Ta đối đãi với ngươi thế nào ?

Kim Lan đáp ngay :

Tam gia là bậc chính nhân quân tử, tiểu tỳ khâm phục vô cùng !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Cách sinh hoạt của ngươi trong Bách Hoa Sơn Trang thế nào ? .

Kim Lan đáp :

- Tuy ăn ngon mặc đẹp, nhưng ngày dài đằng đẳng coi bằng ba thu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm, ta đưa ngươi đi ra khỏi phạm vi thế lực Bách Hoa Sơn Trang để các ngươi xa chạy cao bay. Vòm trời bát ngát, các ngươi muốn tìm một chỗ yên thân cũng chẳng khó gì. Từ đây ngươi thoát khỏi chốn giang hồ thị phi, sống một đời yên phận thủ thường.

Kim Lan nhăn nhó cười đáp :

- Tam gia nói coi bộ dễ dàng quá ! Nếu đúng như lời thì trong Bách Hoa Sơn Trang những người bỏ đi há phải chỉ có chị em tiểu tỳ ? Nhưng Tam gia cũng đừng bận tâm. Tiểu tỳ cùng Ngọc Lan muội muội đã quyết định tìm lấy hướng đi.

Chẳng dấu gì Tam gia, chị em tiểu tỳ đối với Tam gia hết lòng kính ái, cam tâm hy sinh cả đời người. Bọn tiểu tỳ tự biết tấm thân tàn hoa bại liễu không xứng đáng làm tỳ thiếp bên mình Tam gia. Nhưng Tam gia là một nhân vật mà Đại trang chúa còn có lòng úy ky. Chị em tiểu tỳ đã mất trinh bạch về tay Đại trang chúa, dưới sự kiềm chế khốc liệt của y, tiểu tỳ không dám phản kháng mà cũng không thể phản kháng được, nhưng lòng uất hận những muốn ăn sống nuốt tươi y . Chị em tiểu tỳ dù phải nhận trách mắng cùng hình phạt của Tam gia đến thế nào, thủy chung vẫn đem lòng kính ái. Đó chẳng phải là vì Tam gia phong lưu tuấn mỹ mà vì lòng ngưỡng mộ đấng anh hùng. Nếu bọn tiểu tỳ có chút tâm lực nào cũng nguyện vì Tam gia mà hết lòng hết sức.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan đem chúng ra ngoài phạm vi thế lực Bách Hoa Sơn Trang rồi thả chúng ra ngoài phạm vi thế lực của họ, nhưng chàng nghe Kim Lan thuyết một hồi lại tự nhủ :

- Phải rồi ! Tiêu Lĩnh Vu này đã có dạ cứu người thì phải cứu cho đến nơi, có lý đâu bỏ họ giữa đường, làm việc đầu voi đuôi chuột. Hay dở giờ cũng phải giải xong chất kỳ độc trong mình cho chúng rồi mới rủ tay được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ chàng nghiêm nghị đáp :

- Bất luận Thẩm Mộc Phong tội ác tầy non, nợ máu như biển nhưng y vẫn là minh huynh của ta. Bất luận cuộc giao kết là do cạm bẫy hay bởi do âm mưu thì ván đã đóng thuyền, hối hận cũng không kịp nữa. Còn ngày nào ta cùng y chưa chặt đứt nghĩa kim lan là ngày ấy ta không thể ra mặt thù nghịch với y được. Nhưng cái đó không liên quan gì tới bọn ngươi. Lời giáo huấn của gia sư phải cứu trợ kẻ yếu hèn, trừ diệt kẻ hung tàn vẫn còn văng vẳng bên tai. Hành động của ta vẫn phải theo mục tiêu đó .

Kim Lan ngắt lời :

- Bất quá Thẩm Mộc Phong muốn lợi dụng võ công cùng tài năng của Tam gia để giúp hắn làm điều ác hại. Đối với Tam gia không có gì đáng kể là tình huynh nghĩa đệ. Nếu y coi Tam gia là người minh đệ thì đã chẳng căn dặn tiểu tỳ ngấm ngầm ám toán Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Tuy có thế thật, nhưng Tiêu Lĩnh Vu này quyết chẳng để người nắm lấy chỗ sơ hở mà buông lời mạt sát. Ta phải nhẫn nại cho đến lúc tình nghĩa đoạn tuyệt .

Đột nhiên nghe tiếng vó ngựa lộp cộp đi tới, ba con tuấn mã lướt qua.

Người đi đầu là thiếu nữ áo xanh, vẻ mặt trang nghiêm, mắt liếc ngang liếc dọc, tung ngựa thẳng đường vượt qua.

Người ky mã thứ hai là một lão già chòm râu đốm bạc chùng xuống trước ngực, miệng rộng mắt hủm, thân oai lẫm liệt.

Lão này vừa ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên biến đổi sắc mặt, lão liếc nhìn lại rồi tung ngựa vọt đi.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy hai người này mặt mũi đều có vẻ lương thiện. Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu chợt nhớ ra hai người này mà chàng đã gặp trên một tửu lâu tại thành Quy Châu. Lão là Cửu thủ thần long Đoan Mộc Chính, còn thiếu nữ kia chính là vị cô nương đã phóng ám khí toan hành thích Chu Triệu Long, mà chàng

bắt ám khí để cứu gã.

Người ky mã thứ ba là một hán tử thân mình bé nhỏ gầy nhom, mình mặc áo xám. Trên môi để râu hình chữ bát. Mắt sáng như điện. Người này vừa thấy cổ xe của Tiêu Lĩnh Vu liền thả lùi cương ngựa đi chậm lại để lướt qua bên cỗ xe.

Tiêu Lĩnh Vu cầm cương ngựa giao cho Kim Lan rồi vén rèm tiến vào trong xe. Chàng thò tay vào bọc lấy mảnh giấy của Kim Hoa phu nhân mở coi thì thấy trên giấy viết :

"Dọc đường tất gặp người ngăn trở cướp bóc. Hãy coi chừng hai con tiểu nha đầu."

Tiêu Lĩnh Vu coi xong mảnh giấy của Kim Hoa phu nhân, chàng muốn tự suy xét bằng tâm trí của mình để trừng thanh những điều nghi hoặc trong lòng.

Đoạn chàng xem lại mảnh giấy xem có phù hợp với ý nghĩ của mình không.

Chàng mới vào giang hồ, liền hãm thân ở Bách Hoa Sơn Trang là nơi đầy nguy hiểm do đó chàng bị lôi cuốn vào chuyện thị phi cùng đại thế phân tranh trong võ lâm, chàng càng hiểu rõ con người dù bản lãnh cao cường đến đâu cũng khó mà thông suốt được đường lối giang hồ cho khỏi bị cản trở, cần phải phối

hợp cơ mưu và tài năng ngỏ hầu ứng phó với bước đường đầy nguy hiểm trong võ lâm.

Đường Tam Cô và Ngọc Lan bị bức bách uống Xúc cốt độc đan rồi, chàng không úy kỵ mấy cô này nữa. Chàng coi xong mảnh giấy của Kim Hoa phu nhân rồi tiện tay xé nhỏ vứt ra ngoài xe. Nhưng lòng chàng vẫn ngẫm nghĩ về hai câu viết trên tờ giấy. Trong giấy chỉ nói hai con nha đầu tức Kim Lan và Ngọc Lan mà thôi. Sự thực biến diễn có chỗ bất đồng với lời tiên liệu của Kim Hoa phu nhân, vì Kim Lan liều chết phản nghịch Thẩm Mộc Phong khiến cho kế hoạch của hắn đã trôi theo dòng nước .

Tiêu Lĩnh Vu thầm tính thì Thẩm Mộc Phong an bài Kim Lan ở bên chàng mất tác dụng rồi. Chàng chỉ còn bối rối về Ngọc Lan và Đường cô nương vì hai nàng bị Xúc cốt độc đan biến thành si ngốc, thành chẳng thể bỏ đi được, nhưng chàng cũng không thể cứu trị cho hai người.

Còn lời Kim Hoa phu nhân nói dọc đường gặp cướp rất khẳng định thì chàng cho là Kim Hoa phu nhân đã nắm vững chuyện này mới có giọng quyết đoán như vậy.

Hai việc nghi nan này không ngớt lẩn quẩn trong đầu óc chàng mà thủy chung chàng không nghĩ ra được duyên cớ vì đâu và giải cứu bằng cách gì.

Bỗng nghe thanh âm Kim Lan ở bên ngoài cất lên :

- Tam gia ! Phía trước có người cản đường.

Cỗ xe ngựa đang chạy đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu mở rèm từ từ bước ra. Chàng nhìn thấy trong khu rừng tạp bên đường có bóng người chuyển động.

Bốn người đeo khí giới đứng thành hàng chữ nhất cản đường. Hai người là đại hán vào hạng trung niên, một lão già áo xanh và một nhà sư mặc áo cà sa.

Tiêu Lĩnh Vu mấy tháng liền trải qua bao phen biến cố đã có lịch duyệt đôi chút. Chàng đảo mắt nhìn bốn người thì thấy lão già và nhà sư đều nội công rất tinh thâm.

Lão già áo xanh cất tiếng hỏi :

- Phải chăng các hạ từ Bách Hoa Sơn Trang tới đây ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đấu đáp :

- Chính phải ! Lão trượng có điều chi dạy bảo ?

Một đại hán trung niên mé tả lớn tiếng quát :

- Các hạ có phải là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính thị ! Các vị đã ra chặn đường, hẳn có duyên cớ ?

Đại hán trung niên mé hữu lên tiếng :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Bọn này đã điều tra rõ rệt thì còn hỏi mình làm chi nữa ?

Miệng chàng chậm rãi đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe lão già áo xanh thở dài nói :

- Tiêu đại hiệp mới ra đời chưa được bao lâu mà oai danh chấn động giang hồ. Ai ngờ đại hiệp lại

qui đầu Bách Hoa Sơn Trang. Đáng tiếc ôi là đáng tiếc !

Tiêu Lĩnh Vu biết lão nhận lầm mình là Tiêu Lĩnh Vu giả hiệu, nhưng trước tình hình này khó lòng giải thích cho rõ được. Chàng đành hàm hồ đáp :

- Giữa tại hạ cùng các vị vốn không quen biết mà sao các vị chặn đường tại hạ.

Lão già áo xanh liếc mắt nhìn cỗ xe rồi hỏi :

- Xin hỏi Tam trang chúa trong cỗ xe này đặt những thứ gì ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp :

- Trong xe này có mấy người bạn tùy hành của tại hạ.

Đại hán mé tả rút đơn đao đánh "soạt" một tiếng lạnh lùng nói :

- Trong xe đã không có vật gì khác, các hạ có thể để cho bọn tại hạ lên xục được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày, mục quang lấp loáng đã toan nổi nóng.

Đột nhiên một tia sáng vụt qua trong đầu óc, chàng tự nhủ :

- Ngoài bốn tên này chắc trong rừng kia còn những cao thủ ẩn nấp. Bọn chúng tụ đến đây tất là có duyên cớ. Trong xe đã không ẩn dấu người hay vật gì khả nghi thì cứ cho họ lên coi để họ khỏi mượn cớ sinh sự.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lửa giận tiêu tan, chàng cười mát đáp :

- Các vị muốn tra xét vậy xin cứ tùy tiện.

Chàng đứng lui ra một bên, quay lại bảo Kim Lan :

- Ngươi hãy mở rèm xe ra.

Thái độ ôn hòa khiêm nhượng của Tiêu Lĩnh Vu dường như khiến cho hai đại hán và lão áo xanh phải ngạc nhiên. Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi từ từ từ bước đến bên cổ xe ngựa.

Lão áo xanh chau mày hỏi :

- Phải chăng trong xe có nử quyến của Tam trang chúa ?

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Đường Cô nương vẫn ăn vận nữ trang. Giả tỷ nàng cũng cãi dạng nam trang như Kim Lan thì hay hơn.

Bụng nghĩ vậy miệng chàng đáp :

- Đúng thế !

Lão áo xanh nói :

- Nam nữ thọ thọ bất thân, bọn tại hạ không tiện quấy nhiễu nội quyến của Tam trang chúa mời họ xuống xe cho.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười khẽ bảo Kim Lan :

- Ngươi đỡ bọn họ xuống đi.

Kim Lan dạ một tiếng rồi đỡ Ngọc Lan và Đường Tam Cô xuống xe.

Lão áo xanh mắt sáng như điện đảo nhìn những vật trong xe một lượt rồi hỏi :

- Hai cái rương gỗ kia Tam trang chúa có thể mở cho bọn tại hạ coi được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bực tức tự hỏi :

- Không hiểu bọn này có dụng ý gì ? Muốn tìm vật gì ?

Nhưng trong lòng vững chắc dù chàng tức giận vẫn bảo Kim Lan :

- Đem hai cái rương xuống cho họ coi.

Kim Lan do dự một chút rồi lên xe bê hai cái rương gỗ xuống .

Cái rương sơn đỏ có khóa ngoài và niêm kín. Đó là rương lễ vật của Thẩm Mộc Phong và Chu Triệu Long gởi tặng Tiêu Lĩnh Vu đưa về quê. Trong rương đựng vật gì chàng cũng không hay.

Tiêu Lĩnh Vu cố dằn lửa giận lạnh lùng nói :

- Các vị huy động quân gia cản đường giữa ban ngày. Các vị cứ tra xét cái rương gỗ này đi rồi tại hạ sẽ hỏi lại đạo công bằng ở nơi các vị.

Chàng ngó Kim Lan nói tiếp :

- Ngươi mở rộng rương gỗ ra đi.

Kim Lan ấm ớ đáp :

- Tiểu tỳ không có chìa khóa.

Tiêu Lĩnh Vu nghe y nhắc tới mới nhớ ra mình cũng không có chìa khóa.

Thẩm Mộc Phong chỉ nói là trên xe đã để lễ vật của y gởi về thăm quê mà không giao chìa khóa.

Chàng lại bảo Ngọc Lan :

- Ngươi chặt khóa ra vậy.

Kim Lan chau mày rút trường kiếm ra. Hàn quang lấp loáng thì đã chặt hai cái khóa rớt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn lão già chắp tay nói :

- Khóa đã chặt rồi. Các vị mở ra mà coi.

Lão già dường như có ý ngại ngùng trầm giọng nói :

- Nếu bọn lão phu được tin không đúng sự thực sẽ xin tạ tội với tiểu huynh.

Đoạn lão mở chiếc rương bên trái ra thì thấy bụi phấn bay lên, mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi.

Lão già áo xanh đột nhiên tựa như người bị đánh một thoi quyền vào trước ngực, không tự chủ được phải lùi lại hai bước.

Hai đại hán cúi đầu nhìn vào rồi lạy phục xuống đất khóc òa lên.

Nhà sư khoác áo cà sa từ nảy tới giờ chưa từng mở miệng bỗng chắp tay để trước ngực nghiêng mình niệm.

A Di Đà Phật !

Tiêu Lĩnh Vu thấy vẻ mặt bốn người vừa kinh ngạc vừa thương xót liền biết là có chuyện khác lạ, nhưng không hiểu trong rương đựng vật gì. Chàng từ từ tiến lại hai bước cúi xuống nhìn, bất giác cả kinh thất sắc.

Nguyên trong rương gỗ lót phấn trắng, bên trên đặt một chiếc đầu lâu.

Cái đầu người này đã ướp bằng nước thuốc bào chế, mặt mũi hãy còn trông rõ hàm râu quai nón, cặp mắt tròn xoe, đầu tóc bù xù. Tuy đây chỉ là một cái đầu nhưng mới nhìn đã biết người này hồi sinh tiền tướng mạo oai nghiêm, dũng mãnh.

Tiêu Lĩnh Vu kinh ngạc nhiên, vội thò tay mở nắp cái rương kia ra thì trong rương đặt hai gói bọc lụa trắng đã biến thành sắc vàng, một thanh kiếm vàng, và một cái gương đồng cổ .

Lão già áo xanh là người dầy công hàm dưỡng, chỉ lộ vẻ bi thương trong khoảnh khắc rồi trở lại bình tỉnh. Lão lạnh lùng nói :

- Cả người lẫn tang vật đều đúng cả. Bây giờ Tam trang chúa giải thích cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Không ngờ bọn họ lại...

Đột nhiên chàng ngưng lời, hỏi sang chuyện khác :

- Đầu người trong rương này là ai vậy ?

Hai đại hán đang nằm phục dưới đất khóc lóc bi thảm, đột nhiên nhẩy bổ lại vung song đao giáp công Tiêu Lĩnh Vu. Chiêu số rất hung hiểm tỏ ra chúng đánh đòn chí mạng.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình tránh khỏi, trầm giọng nói :

- Hai vị hãy tạm thời dẹp cơn nóng giận. Tại hạ có mấy lời khẩn yếu...

Nhưng hai đại hán uất hận như người phát điên, không muốn nghe Tiêu Lĩnh Vu giải thích, vung song đao đánh theo thế liên hoàn. Ánh hàn quang sáng như tuyết vây bọc lấy Tiêu Lĩnh Vu..

Tiêu Lĩnh Vu hai bàn tay không xuyên qua những luồng kiếm quang né tránh, không chịu phản kích.

Hai đại hán đánh liền một hơi ngoài hai chục chiêu, mà không sao đả thương được Tiêu Lĩnh Vu.

Chúng vẫn tiếp tục tấn công ráo riết không chịu ngừng tay.

Lão áo xanh đã nhận ra bản lãnh Tiêu lĩnh Vu cao thâm hơn đại hán nhiều.

Nếu chàng động thủ phản kích tất chúng bị tử thương về tay chàng liền lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Tiếng lão vang dội như tiếng sấm khiến cho thần trí hai đại hán đang mê loạn đột nhiên tỉnh táo thu đao về.

Lão áo xanh rút trường kiếm ở sau lưng ra một cái nói :

- Lão phu thĩnh giáo Tam trang chúa mấy cao chiêu.

Tuy bề ngoài ra chiều trấn tĩnh mà nỗi bi thống trong lòng cũng chẳng kém gì hai đại hán kia. Lão mở kiếm ra rồi chẳng hỏi đen trắng phóng ra chiêu "Ngọc nữ đâu thoa" đâm vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Các hạ hãy khoan động thủ. Xin nghe mấy lời biện bạch của tại hạ nên chăng ?

Chàng vừa nói dứt câu, lão già đã phóng liền tám chiêu. Kiếm chiêu của lão cao thâm hơn đao pháp của hai đại hán nhiều, bức bách Tiêu Lĩnh Vu lùi lại bốn thước.

Kim Lan trong lòng hồi hộp. Thị không nhịn được lên tiếng :

- Tam gia hãy coi chừng ! Họ đang cơn nóng giận, kiếm chiêu hiểm độc vô cùng ! Bây giờ chưa phải lúc dùng lời lẽ giải thích cho họ nghe được.

Thị muốn nhắc chàng dùng võ công thu phục họ trước rồi hãy tính đến chuyện giải thích.

Không ngờ thị nói câu này khiến cho hai đại hán chú ý tới. Chúng gầm lên một tiếng. Một gã xổ lại tấn công Kim Lan, còn một gã xông về phía Ngọc Lan.

Kim Lan giật mình kinh hãi vung kiếm lên gạt, đồng thời nhẩy lại để bảo vệ cho Ngọc Lan.

Thị lạnh lùng nói :

- Các vị không để cho người ta giải thích đã động thủ tấn công...

Đại hán lớn tiếng quát :

- Bọn người trong Bách Hoa Sơn Trang toàn là phường hung bạo gây ra bao nhiêu tội nghiệt, bàn tay đầy máu tanh hôi, chết là đáng lắm, còn nói gì nữa ?

Gã ra chiêu "Hoành tảo thiên quân" quét ngang lưng Kim Lan.

Kim Lan tự biết mình võ công cùng thân pháp chẳng thể bì kịp Tiêu Lĩnh Vu. Nếu không trả đòn thì chỉ trong vòng mười chiêu tất bị thương về tay đại hán. Thị đành vung kiếm ra chiêu Kim chi chiều uyển nhằm đánh vào huyệt mạch trong người đại hán.

Còn đại hán kia nhẩy xổ về phía Ngọc Lan, vì Kim Lan nhẩy lại cứu ứng, gã ra chiêu sểnh liền xoay mình vung đao tấn công Kim Lan.

Kim Lan biết Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô uống độc đan rồi, tuy chất độc chưa phát tác nhưng thần trí không còn tỉnh táo khó lòng cự địch. Thị liền phấn khởi tinh thần múa tít trường kiếm chống đối lại hai gã.

Nhà sư mặc áo cà sa đột nhiên tiến đến bên cái rương gỗ, thò tay lấy thanh kiếm dấu vào trong bọc.

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hỏi :

- Các vị tới đây để báo thù cho cố nhân hay để cướp đồ của tại hạ ?

Chàng vừa quát vừa phóng chưởng đánh tới. Chưởng lực của chàng vừa mau vừa mạnh đánh thẳng vào cổ tay cầm kiếm của lão áo xanh.

Thế kiếm của lão trệch đi, lão tránh khỏi phát chưởng, lại vung kiếm phản kích. Không ngờ thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu liên miên đánh tới làm cho lão mất tiên cơ.

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng mỗi lúc một nhanh. Lão áo xanh tay cầm kiếm mà không phản kích được nữa cứ lùi lại mãi.

Nên biết chưởng pháp liên hoàn của Tiêu Lĩnh Vu là một tuyệt nghệ giang hồ kỳ diệu ở chỗ đánh nhanh như sấm động chớp giật, khiến đối phương đánh đỡ không lúc nào ngừng.

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng ra liên tục mười sáu chưởng bức bách lão áo xanh phải lùi xa mấy trượng. Chàng nhãy xổ đến trước mặt nhà sư lạnh lùng quát :

- Đưa đây.

Nhà sư mặc áo cà sa rộng thùng thình mà người gầy khô như que củi. Cặp mắt nữa nhắm nữa mở, lão hỏi :

- Cái gì ?

Tiêu Lĩnh Vu sẳng giọng đáp : .

- Thanh kim kiếm chứ còn cái gì ? Hoà thượng tưởng tại hạ không trông thấy hay sao ?

Nhà sư gầy đét cười lạt hỏi :

- Trông thấy thì làm gì ? Cái đó có phải là vật của Bách Hoa Sơn Trang các vị đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nói :

- Coi bộ vùn vằng của hòa thượng không ra vẻ cao tăng đắc đạo mà cũng không phải người trong môn phái chính.

Hoà thượng cười hỏi :

- A Di Đà Phật ! Vậy thí chủ coi bần đạo là nhân vật thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta coi lão chưa ra tuồng một tên gian dương đại đạo, mà chỉ là một tên cắp vặt.

Nhà sư tuy bị nhục mạ, vẫn không nổi nóng, lạnh lùng đáp :

- Thanh kim kiếm này là sở hữu của ông bạn bần tăng. Nó liên quan đến cái chết bí mật của y. Bần tăng giữ thay thí chủ để sau này trả về cho con cháu ông bạn đó .

Nhà sư thở dài nói tiếp :

- Bần tăng đã mấy chục năm không cùng người động thủ, vào ẩn chốn sơn lâm, không hỏi đến chuyện giang hồ. Nhưng ông bạn cũ chết rồi lại là người thâm giao với bần tăng, nên bần tăng bất đắc dĩ phải điều tra vụ nầy. Trước khi chưa rõ nội vụ, bấn tăng không muốn động thủ với thí chủ. Lúc bần tăng vừa ngó

thấy thanh kim kiếm, trong lòng cực kỳ xúc động, nhưng là kẻ xuất gia hiểu rõ sự đời bần tăng mới đến lấy thanh kim kiếm tạm thời cất giữ để chờ ngày điều tra ra hung thủ, khi ấy mới đòi mạng cho cố hữu. Tiểu thí chủ còn nhỏ tuổi tính tình bồng bột, bần tăng không chấp nhất mặc dù thí chủ đã nặng lời thóa mạ.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Hòa thượng nói vậy thì thanh kim kiếm có liên quan đến một thiên cố sự bi thảm ư ?

Nhà sư gầy đét đáp :

- Nào phải chỉ có thanh kim kiếm này, cả đến cái rương gỗ, cùng mọi vật trong rương nghe nói cũng đều liên quan đến những chuyện ân oán võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu bị nhà sư thuyết một hồi bằng lời lẽ hòa bình, bao nhiêu lửa giận đều tiêu tan hết. Chàng nghĩ thầm :

- Không thể coi bề ngoài để hiểu tư cách con người. Nhà sư này tướng mạo hèn hạ, nhưng ngôn từ từ có phong độ một vị cao tăng.

Chàng liền chắp tay xá dài nói :

- Xin đại sư cho biết pháp hiệu.

Nhà sư gầy đét cười đáp :

- Bần tăng ốm nhách, nắm đang bọc rúm xương chẳng khác cây khô trên đất tuyết, không được vào hạng thanh nhã, nên tự lấy ngoại hiệu là Khô Mộc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra Khô Mộc đại sư ! Tại hạ thất kính mất rồi. Đại sư thâm hiểu đạo lý, tsi hạ mong rằng đại sư khuyên hai vị huynh đài nên dừng tay lại. Trước khi chưa rõ nội vụ, thực tình tại hạ không muốn gây nên sát nghiệp.

Khô Mộc đại sư nói :

- A Di Đà Phật ! Tiểu thí chủ có ý niệm như vậy, đủ rõ lòng dạ từ bi.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói :

- Đa tạ đại sư.

Khô Mộc đại sư quay về phía lão áo xanh nói :

- Phiền thí chủ khuyên bọn họ hãy tạm dừng tay. Chúng ta hãy đem sự tình nói rõ với nhau...

Lão áo xanh đáp :

- Đại sư nói rất có lý.

Lão liền lớn tiếng hô :

- Hai vị hiền điệt hãy dừng tay !

Hai đại hán đối với lão áo xanh tỏ, vẻ rất kính sợ. Chúng vừa nghe tiếng hô hoán của lão lập tức thu đao lùi lại.

Chương 56: Vì Nhẫn Nhục Tiêu Lang Bị Kiếm Thương

Thực ra lão áo xanh và hai tên đại hán đã biết rõ chưởng pháp liên hoàn của Tiêu Lĩnh Vu lợi hại tuyệt luân không thể đương nổi. Lão áo xanh tuy cầm trường kiếm mà chỉ chống đỡ không phản kích được . Hai gã đại hán giáp chiến Kim Lan đã tấn công đến mấy chục chiêu đều bị cô gạt đi. Nếu còn đánh nữa là

tụ rước lấy cái nhục.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài sườn sượt chắp tay nhìn lão áo xanh thi lễ hỏi :

- Xin huynh đài cho biết cao tính đại danh ? Thủ cấp người trong rương là của ai ?

Lão áo xanh ngập ngừng đáp :

- Lão phu là Đổng Công Thành ở Hình Ý Môn...

Lão đưa mắt nhìn đầu người trong rương nói tiếp :

- Thủ cấp trong rương là của chưởng môn nhân đời thứ chín trong bản môn, còn hai gã này đều là đệ tử. Chúng nặng tình phụ tử, trong lòng phẫn khích quá độ nên không thể trách chúng được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huynh đài đối với vị chưởng môn đó là thế nào ?

Đổng công Thành đáp :

- Lão phu là sư đệ của y.

Lão nghiêng mình ngó cái đầu rồi hỏi tiếp :

- Trong quí trang có cái đầu lâu này chắc đã lâu rồi ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Cái đó tại hạ không biết.

Đổng Công Thành hỏi :

- Tiêu huynh mới vào giang hồ chưa được bao lâu mà thanh danh đã vang dội. Không hiểu lẽ gì lại gia nhập Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười ngập ngừng :

- Cái đó... Cái đó...

Chàng lập lại hai tiếng cái đó hồi lâu rồi nói tiếp :

- Nguyên nhân không tiện nói ra.

Đổng Công Thành đưa mắt nhìn những vật còn để trong cái rương khác nói :

- Chẳng giấu gì Tiêu huynh, những người tới đây bữa nay không phải chỉ có bọn Hình Ý Môn mà thôi...

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra khu rừng cây nói :

- Tại hạ cũng biết thế. Trong rừng kia còn rất nhiều cao nhân giám thị tại hạ.

Đổng Công Thành hỏi :

- Tam trang chúa định xử trí với việc bữa nay thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết làm thế nào, mong rằng Đổng huynh chỉ giáo cho.

Đổng Công Thành ngẩn người ra nói :

- Vụ này thật rầy rà. Theo chỗ lão phu biết thì số người ẩn trong rừng kia có cả cao tăng ở phái Thiếu Lâm và những cao nhân trong ba môn phái lớn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao bọn họ đợi đến tại hạ để đòi nợ ư ? .

Đổng Công Thành đáp :

- Bách Hoa Sơn Trang thiếu nợ máu quá nhiều rồi. Dù Tam trang chúa thực ra chưa tham dự vào những hành vi của họ nhưng tiếng ác chứa chất lâu ngày mà muốn bình yên thì thật là một việc rất khó.

Tiêu Lĩnh Vu dương cặp lông mày lên nói :

- Những người trong chín môn phái lớn tuy đều được đồng đạo giang hồ kính mến nhưng cũng không nên khinh người thái quá. Lòng nhẫn nại của tại hạ cũng chỉ được đến giới hạn nào thôi...

Khô Mộc đại sư lớn tiếng ngắt lời :

- Tuy bọn họ không phân rõ đen trắng nhưng lòng oán hận lên cao đến tột độ Tam trang chúa thử đặt địa vị mình vào chỗ họ, bần tăng e rằng cũng không nhẫn nại được đến thế. Nếu Tiêu thí chủ chịu nghe lời khuyên của bần tăng thì nên tỏ ra rất đại lượng, cố gắng nhẫn nại đừng để cục diện bữa nay gây thành vụ

lưu huyết thê thảm...

Đột nhiên nhà sư chắp hai tay, nhắm mắt lại từ từ nói :

- Tiêu thí chủ mình mang tuyệt kỷ cao thâm hơn sự tiên liệu của lão tăng, nếu bữa nay mà Tiêu thí chủ không ráng nhẫn nại thì rồi đây trên chốn giang hồ còn nhiều trận gió tanh mưa máu, chẳng được ngày nào yên tĩnh, lão tăng ở kín một nơi, ít khi qua lại giang hồ, chưa có cơ duyên hội ngộ Huyết ảnh tử Thẩm

Mộc Phong đại trang chúa, chỉ được nghe ngoại hiệu của y. Y đã gây ra thâm thù khắp nơi thì dĩ nhiên võ công tuyệt thế. Bữa nay lão tăng gặp Tam trang chúa lại càng tin như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Đại trượng phu chịu chết chứ không chịu nhục. Nếu người đời đều cho Tiêu mỗ là kẻ tội ác ngập đầu thì đành vậy chứ biết làm sao ?

Khô Mộc đại sư đáp :

- Vinh nhục đều ở trong lòng mà ra. Bữa nay quần hào tụ tập hưng binh vấn tội. Nếu Tiêu thí chủ gây ra cuộc trường huyết kiếp thương tâm giảm mục quang thì sao bằng cố tình nhẫn nhục để mua lấy tiếng danh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sự sống chết của con người là việc nhỏ, vinh nhục mới là chuyện lớn.

Nếu phải nhịn nhục để sống trộm thì thà rằng chết vinh còn hơn. Huống chi đã chắc ai được ai thua ?

Khô Mộc đại sư đáp :

- Câu chuyện không phải như vậy. Gánh nặng đi xa chỉ người quân tử mới làm được. Nếu không

nhịn điều nhỏ nhặt để máu đổ chan hòa thì đâu phải là vinh dự. Chữ nhẫn là nguồn gốc điều thiện, bên trong có máy huyền cơ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhẫn thì làm sao mà không nhẫn thì làm sao ?

Khô Mộc đại sư đáp :

- Nhẫn thì đổi hung thành kiết, biến khốc liệt thành hòa vui. Những cái đó đều ở trong bàn tay thí chủ. Sự vinh nhục cá nhân là chuyện nhỏ mà giữ cho chúng sinh được bình yên mới là một việc lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nhà sư nói bất giác động tâm đáp :

- Đa tạ đại sư chỉ giáo.

Chàng ngửng đầu trông ra thấy mấy chục người đủ cả tăng, tục, già, trẻ từ khu rừng thửng thẳng đi tới. Trong bọn này có người sát khí bừng bừng, lăm lăm cầm khí giới trong tay.

Tiêu Lĩnh Vu vẩy tay khẻ bảo Kim Lan :

- Ngươi bảo vệ cho hai người lên xe ngồi đi.

Kim Lan dạ một tiếng rồi đỡ Đường Tam Cô và Ngọc Lan lên xe.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái cho vơi nỗi lo buồn trong dạ rồi đứng sửng.

Quần hào xuất hiện lẹ bước bao vây Tiêu Lĩnh Vu vào giữa.

Một gả thiếu niên đứng ở mé Tây mình mặc hiếu phục đột nhiên bật tiếng la :

- Di thư của gia phụ !

Gã nhẩy xổ đến cái rương gỗ quì xuống, cầm lấy phong thư.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó thấy ngoài bao đề :

"Thơ gởi cho Văn Nga hiền thê mở coi"

Thiếu niên vô cùng xúc động. Gã quì dưới đất đặt hai tay ôm bức thơ người run bần bật.

Mấy chục con mắt trong trường đều nhìn vào lá thư trên tay thiếu niên.

Bọn họ chưa một ai chất vấn Tiêu Lĩnh Vu, mà chàng đã hồi hộp không yên.

Chàng biết mọi người đối với mình có mối thâm cừu đại hận mà nẩy lòng cảm khái, bất giác buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của chàng khiến cho mọi người chung quanh cười lạt mĩa mai.

Cục diện trở nên rất vi diệu. Chẳng một ai lên tiếng mà cũng không người nào trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng bầu không khí giữa chàng và quần hào khẩn trương vô cùng, tựa hồ hai bên cùng ngấm ngầm chuẩn bị để sắp khai diễn một trường quyết đấu sinh tử.

Tiêu Lĩnh Vu cố gắng giữ tâm tình bình tỉnh. Chàng muốn lên tiếng để phá tan bầu không khí yên lặng mà khẩn trương, nhưng không biết lên tiếng bằng cách nào.

Bỗng thấy thanh âm Khô Mộc đại sư lọt vào tai :

- Tiểu thí chủ ! Dằn lòng xuống ! Tình cảnh này có liên hệ đến vận mệnh mai hậu của thí chủ. Thí chủ cần có định lực phi thường để đón tiếp làn sát khí dàn dụa này. Đại biến sẽ xẩy ra trong khoảnh khắc.

Tiêu Lĩnh Vu nở một nụ cười nhăn nhó, nhìn nhà sư bằng cặp mắt không biết làm sao.

Đột nhiên thiếu niên tay ôm phong thơ quì xuống dưới đất lẩm bẩm khấn :

- Gia gia ơi ! Hồi sinh tiền gia gia là người quang minh lỗi lạc chẳng có việc gì phải dấu diếm ai. Mẫu thân tưởng nhớ gia gia mười mấy năm đằng đẳng.

Bất hạnh tháng trước người đã từ trần. Hài nhi xin mở coi bức thư mà gia gia để lại cho mẫu thân.

Quần hào bốn phía dường như đều quen biết thiếu niên mặc hiếu phục và tỏ ra rất kính trọng gã, mà lại tựa hồ không quen biết gã để mở miệng khuyên gã một tiếng.

Bỗng thấy thiếu niên mở phong thư, cầm tờ giấy trong tay giơ ra cho quần hào bốn mặt coi.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn quần hào, rồi ngó lại tấm hoa tiên thấy những dòng chữ :

" Thơ gởi cho hiền thê rõ : ta bị cầm tù trong Bách Hoa Sơn Trang đã chịu đủ mười bẩy thứ độc hình khác nhau, e rằng tấm thân sẽ thành tàn phế. Nàng coi bức thư này cũng như gặp ta lần cuối cùng. Ta mong nàng nghĩ tình nghĩa phu thê, tận tâm dưỡng nuôi cho con khôn lớn. Mấy lời ngắn ngủi khôn tả tình quyến

luyến dào dạt trong lòng..."

Phía dưới thự danh " Cam phái thái cực môn, chưởng môn đời thứ 12 là Thạch Tuấn Sơn.

Những lời trong thư toàn là dặn vợ con. Chỗ thự danh ở phía dưới không ăn khớp với nội dung bức thư.

Tiêu Lĩnh Vu xoay chuyển ý nghĩ lẩm bẩm :

- Thạch Tuấn Sơn viết bức thư này rồi không chắc gì đưa đến được tay ái thê nên phía dưới mới ghi rõ lai lịch để vạn nhất thơ này có lọt vào tay đồng đạo võ lâm thì mong được họ chuyển đến Nam phái ở Thái Cực Môn.

Những tiếng thở dài buồn bã vang lên tỏ ra quần hào rất đồng tình với Thạch Tuấn Sơn.

Thiếu niên mặc hiếu phục, hai mắt đẫm lệ nhỏ giọt xuống lá thơ. Tay gã càng run bần bật, không gấp thơ lại được nữa.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng vọng lại :

- Thạch chưởng môn bất tất phải quá bi thương ! Tiếng hào hiệp của lệnh tôn khiến đồng đạo võ lâm ở Giang Nam đều kính trọng. Thạch chưởng môn nên bớt nỗi bi ai để báo thù cho lệnh tôn.

Trong đám đông đột nhiên có hai lão già lối 50 tuổi rảo bước đến bên thiếu niên nói :

- Chưởng môn mình mang trọng trách chấn hưng môn phái và báo cừu rữa hận không nên tự hoại thân mình.

Thiếu niên mặc hiếu phục từ từ đứng lên thở dài đáp :

- Xin hai vị sư thúc giữ bức thư này thay cho tiểu điệt.

Gã cầm thư trịnh trọng giao lại cho lão già mé tả và nói tiếp :

- Vạn nhất mà tiểu điệt không may bị mất mạng, hai vị sư thúc gìn giữ bức thư này để triệu tập bọn đệ tử Nam phái ở Thái Cực Môn lập chưởng môn nhân khác, đừng để Nam phái Thái Cực Môn vì cái chết của tiểu điệt mà mất tích trên chốn giang hồ.

Gã giơ tay lên lau nước mắt. Mục quang chiếu ra những tia cừu hận nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay đáp :

- Tiểu đệ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Thiếu niên mặc hiếu phục nói :

- Việc gia phụ bị hại ở Bách Hoa Sơn Trang đã có bức thư này làm bằng thì không thể giả mạo được. Chữ phụ thù bất cộng đối thiên. Nay tại hạ thấy đủ chứng cớ không còn nghi ngờ gì nữa. Thiếu nợ phải trả tiền, giết người phải đền mạng. Tại hạ đòi món nợ máu này ở nơi Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Thạch huynh nói phải, nhưng tiểu đệ cũng có mối ẩn khúc mong rằng có cơ hội để giải thích...

Bỗng nghe tiếng khóc vọng lại. Một phụ nhân toàn thân mặc đồ trắng ôm linh bài hấp tấp chạy tới.

Phụ nhân này tay mặt ôm linh bài, tay trái bưng mặt khóc lóc bi ai nhưng chân chạy rất nhanh, chớp mắt đã tới bên bọn quần hào.

Quần hào thấy phụ nhân tay ôm linh bài mình mặc hiếu phục bất giác tránh sang bên để nhường lối.

Phụ nhân chạy vào trong trường rồi xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, lớn tiếng hỏi :

- Vị nào là trang chúa ở Bách Hóa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lạ thiệt ! Bọn này dường như không ước hẹn với nhau từ trước mà sao đều đến cả đây một lúc...

Chương 57: Núp Trong Xe Thi Độc Kế

Trong đám quần hào có hai lão già lối tuổi 50 vội chạy lại. Một người đỡ Thạch Phụng Thiên dậy, còn một người rút trường kiếm sau lưng ra nói :

- Đệ tử Nam phái Thái Cực Môn là Đặng Khôi xin lãnh giáo tuyệt kỷ của Tam trang chúa tại Bách Hoa Sơn Trang...

Hắn không để Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã đứng thủ thế chuẩn bị ra chiêu.

Bỗng một thanh âm trong trẻo vọng lại :

- Vì y quá rộng lượng từ bi mà bị hai vết kiếm thương. Các vị đều tự phụ là những nhân vật nổi danh trong võ lâm lại định dùng phép xa luân chiến đối phó với người bị thương thì sao phải đấng anh hùng ? Nếu các vị muốn đánh nhau,tiểu tử xin bồi tiếp .

Lời nói vừa dứt người đã xuất hiện. Đây là một gã thư đồng áo xanh đứng chắn trước mặt Tiêu Lĩnh Vu. Chính là Kim Lan cải dạng nam trang.

Đặng Khôn thu kiếm lùi lại hai bước hỏi :

- Ngươi là gái hay là trai ?

Nguyên Kim Lan thấy bên địch dùng cách xa luân chiến để đối phó với Tiêu Lĩnh Vu. Cô vội vàng quá quên mất không dấu thanh âm đàn bà.

Kim Lan ngẩn người ra đáp :

- Hà tất các hạ phải hỏi tiểu tử là trai hay gái. Hãy thắng thanh bảo kiếm trong tay tiểu tử này rồi sẽ nói chuyện.

Đặng Khôn lạnh lùng nói :

- Những người trong Bách Hoa Sơn Trang bất luận trai hay gái đều đáng chết cả. .

Lão giơ kiếm lên đâm tới.

Kim Lan không muốn tổn nhiều nội lực liền gạt thế kiếm của đối phương, nghiêng mình né tránh,

đột nhiên đánh trả lại một kiếm.

Hai người vừa giao thủ đã ra những chiêu tuyệt học. Kiếm ảnh lấp loáng, hàn quang mờ mịt. Mũi kiếm nhằm vào chỗ chí mạng đối phương.

Tiêu Lĩnh Vu thấy kiếm chiêu của lão già rất kỳ diệu, chẳng kém gì Thạch Phụng Thiên. Chàng lo cô không địch nổi, lại còn Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô đã uống độc dược ngồi trên xe. Bây giờ chỉ có đường phế bỏ họ, đi lấy một mình, bằng không thì phải đánh lui cường địch.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Tiêu Lĩnh Vu xé áo buộc vết thương rồi quay lại nhìn Khô Mộc đại sư lạnh lùng nói :

- Đại sư đã tai nghe mắt thấy rõ ràng họ không chịu để ý đến lời giải thích mà cũng không chịu buông tha bọn tại hạ, cố ý đẩy vào đất chết. Tại hạ nhượng bộ hai lần thì hai phen bị kiếm thương. Họ đã bức bách đến thế còn trách Tiêu mỗ đại khai sát giới thế nào được ?

Khô Mộc đại sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Trong mình họ mang mối huyết cừu không ngăn lửa giận. Mong rằng thí chủ ráng nhường nhịn thêm lát nữa. Bần tăng còn chờ ông bạn cố giao tới đây mới giải khai được trường huyết kiếp này. Bần tăng ít qua lại giang hồ không mấy người biết, tuy có lòng hòa giải mà e rằng không đủ sức.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại sư đã biết tự mình không làm nổi thì đừng can thiệp vào việc người nữa.

Khô Mộc đại sư nói :

- A Di Đà Phật ! Quảng đường trăm dặm đã đi được ngoài chín mươi dặm.

Thí chủ đã nhịn được bấy lâu mà không ráng thêm một lúc nữa hay sao ?

Quần hào bốn mặt đều chú ý nhìn hai người nói chuyện nhỏ với nhau. Hiển nhiên bọn họ không ai biết Khô Mộc đại sư.

Bỗng nghe Đặng Khôn lớn tiếng quát :

- Buông tay !

Đột nhiên lão cầm kiếm đâm vào cổ tay phải Kim Lan.

Trước tình thế cực kỳ nguy hiểm Kim Lan cũng không chịu buông kiếm.

Tay trái phóng chưởng đánh vào trước ngực Đặng Khôn, tay mặt co lại hạ thấp xuống.

Tuy cô ứng biến rất mau mà vẫn không tránh khỏi chiêu kiếm của Đặng Khôn. Hàn quang vừa lóe lên, máu tươi đã bắn ra. Cánh tay trắng nỏn của Kim Lan bị mũi kiếm vạch đường dài ba tấc.

Kim Lan cố nhịn đau vung kiếm phản kích. Máu tươi theo kiếm bay ra xa hơn trượng bắn vào chỗ quần hào.

Tiêu Lĩnh Vu sau một hồi điều dưỡng, thế lực đã phục hồi đôi chút. Chàng thấy Kim Lan bị kiếm thương, trong lòng uất hận, chàng quát lên một tiếng giơ tay lên phóng Tu la chỉ lực. Một giây chỉ lực rít lên veo véo.

Đặng Khôn hét lên một tiếng rồi ngã ngữa xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đánh ngã Đặng Khôn rồi, chàng tiến lại hai bước đến bên Kim Lan trầm giọng nói :

- Đưa bảo kiếm cho ta, thu xếp rương lại rồi dong xe đi luôn !

Kim Lan ngập ngừng hỏi :

- Thương thế của Tam gia ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không hề gì .

Chàng giơ tay ra đoạt lấy thanh kiếm của Kim Lan múa tít lên. Ánh ngân quang dầy đặc như một bức màn ngăn chặn bọn quần hào rượt theo.

Kim Lan nhịn đau xoay mình đậy nắp rương lại nhẩy lên xe ngựa, cầm cương cho ngựa chạy. Cổ xe ngựa bon bon lao về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu luôn luôn thay đổi thế kiếm đâm hai tên đại hán đứng gần đó rồi gầm lên :

- Kẻ nào ngăn cản ta là chết.

Chàng đề tụ chân khí toàn thân, thanh kiếm vọt ra những tia hàn quang như gió táp mưa sa. Chàng lại đâm một đại hán nữa bị thương.

Quần hào thấy Tiêu Lĩnh Vu võ công như vậy đều sinh lòng khiếp sợ không dám cản đường.

Giữa lúc thế công của bên quần hào chậm chạp lại, Tiêu Lĩnh Vu xông vào đám đông lại đả thương hai người nữa.

Kim Lan ruổi xe chạy theo sau Tiêu Lĩnh Vu, được thế kiếm của chàng hộ vệ mới ra khỏi trùng vi.

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi thần dũng phá vòng vây mà ra. Chàng liền chạy một mạch bốn, năm dặm đường mới dừng bước. Chàng quay đấu nhó lại Kim Lan, máy môi chưa kịp lên tiếng đã ngã lăn xuống đất.

Nguyên chàng bị trọng thương, chưa được điều trị lại gắng gượng đề khí động thủ. Vết thương xé ra mà vẫn phải chạy. Chàng mất máu quá nhiều không đề tụ chân khí được nữa, bây giờ chàng quay lại thấy Kim Lan không việc gì, đầu óc hết khẩn trương, chân khí phân tán rồi ngã quay ra.

Kim Lan khiếp sợ la lên một tiếng tung mình nhẩy xuống xe nâng đỡ chàng dậy, miệng gọi liên thanh :

- Tam gia ! Tam gia ! ...

Một mặt cô không ngớt đưa tay vào nắn bóp trong người Tiêu Lĩnh Vu.

Sau một lúc lâu mới thấy chàng cử động, cặp mắt lờ đờ, cất tiếng thều thào nói :

- Đừng sợ gì hết ! Ta không chết đâu. Đỡ ta lên xe rồi cho chạy đi.

Chàng nói hai, ba câu mà tựa như vận dụng hết khí lực toàn thân rồi nhắm mắt lại.

Kim Lan nghiến răng nhịn đau ôm Tiêu Lĩnh Vu chạy đến gần cỗ xe.

Cô toan bước lên xe đột nhiên có thanh âm lạnh lùng hỏi vọng lại :

- Y bị thương nặng lắm không ?

Tiếng nói không lớn mà đập vào màng tai Kim Lan như sét đánh. Toàn thân run lên, bất giác đờ ra khiến cho Tiêu Lĩnh Vu đang ôm trong lòng lại rớt xuống đất.

Bỗng thấy một bàn tay to lớn vươn ra đón lấy Tiêu Lĩnh Vu từ từ đặt xuống.

Kim Lan nước mắt chạy quanh lạy phục xuống đất đáp :

- Không biết Đại trang chúa giá lâm để tiện tỳ đi đón tiếp . Xin trang chúa tha tội cho.

Từ lúc nghe tiếng nói thủy chung Kim Lan chưa ngửng đầu lên trông người mới đến, nhưng cô đã biết là ai rồi.

Thanh âm lạnh lẽo ấm ớ lại cất lên :

- Mi hãy đứng lên đi ! Bản tòa đi lại, khi nào để cho mi phát giác ?

Kim Lan từ từ ngửng đầu lên thấy Thẩm Mộc Phong thân hình cao lớn mà lưng gù đứng cách cô chừng hơn thước. Cặp mắt hắn lấp loáng ánh hàn quang, trên môi lộ một nụ cười lạt.

Tiếng ngựa hí từ phía xa xa vọng lại. Mấy con tuấn mã chạy nhanh như gió lao tới.

Thẩm Mộc Phong đưa hai tay nâng mình Tiêu Lĩnh Vu lên đặt vào trong xe rồi nói :

- Cho xe chạy đi ! Nhưng đừng chạy nhanh quá để những con ngựa kia chạy tới.

Hắn chưa dứt lời người đã tiến vào trong xe.

Kim Lan không nói gì nữa, lên xe ngồi giựt cương cho ngựa chạy về phía trước.

Cỗ xe chạy trên đường lớn cuốn bụi cát bay lên mịt mờ.

Tiếng vó ngựa lộp cộp đã nghe rõ, dường như ngựa chạy rất gấp để rượt theo cỗ xe.

Đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên lẫn với tiếng bánh xe chạy lọc cọc.

Kim Lan không cần quay đầu lại cũng biết đó là Thẩm Mộc Phong ra tay gia hại người rượt theo xe ngựa. Tiếng rú ngắn ngủi tỏ ra người kia chẳng chết ngay lập tức cũng khó lòng toàn mạng.

Cô ngấm ngầm thở dài nghĩ thầm :

- Bọn người kia căm hận Bách Hoa Sơn Trang thấu xương thành ra hiểu lầm Tam gia đã sâu. Bây giờ Đại trang chúa lại núp trong xe để ngấm ngầm phóng ám khí sát hại những nhân vật võ lâm quyết chí rượt theo, thì những món nợ này há chẳng trút lên đầu Tam gia ? Ngày sau dù y có ngọn lưỡi Tô Tần cũng khó bề giải thích. Thủ đoạn của Đại trang chúa thật là thâm độc. Nếu Tiêu Tam gia bị các môn phái lớn võ lâm hiệp lực truy tầm thì không còn đất đứng trong thiên hạ nữa, chỉ còn đường quay về Bách Hoa Sơn Trang để theo mệnh lệnh của hắn...

Cô càng nghĩ càng cảm thấy rất đúng. Bất giác lửa giận bốc lên cô ra roi giục ngựa cho chạy nhanh hơn.

Bỗng nghe phía trong rèm có tiếng Thẩm Mộc Phong ấm ớ cất lên :

- Kim Lan ! Chạy chậm lại một chút.

Kim Lan tuy căm hận Thẩm Mộc Phong thấu xương nhưng cô vừa nghe thấy tiếng hắn thì ý chí phản kháng lại tiêu tan. Cô đành thả dây cho ngựa chạy chậm lại.

Tiếng vó ngựa dồn dập đến sau xe rồi tiếng rú kinh tâm động phách vang lên.

Kim Lan động tâm nghĩ thầm :

- Trên đầu Tam gia lại ghi thêm món nợ máu.

Cỗ xe ngựa tiếp tục chạy trên đường quang đạo. Thỉnh thoảng phía sau xe có tiếng rú rùng rợn.

Kim Lan nhẩm tính tất cả chín lần nổi lên tiếng rú. Thế là thêm chín món nợ máu ghi vào Tiêu Lĩnh Vu.

Đột nhiên trong cổ xe thanh âm Thẩm Mộc Phong lại vang lên :

- Dừng lại .

Kim Lan thu cương cho ngựa dừng bước.

Bức bách rèm xe vén lên. Tấm thân cao lớn của Thẩm Mộc Phong đi ra, hắn khẽ vổ vào vai Kim Lan cười hỏi :

- Lan nhi ! Tiêu Tam gia đối đãi với ngươi có tử tế không ?

Nét mặt hòa bình tỉnh và mĩm cười của Thẩm Mộc Phong rất ít khi diễn ra, nên nụ cười của hắn in sâu vào óc cô. Cô nhớ đêm hôm Thẩm Mộc Phong đoạt tiết trinh của mình đã có nét mặt hòa bình tỉnh và nụ cười này nên cô rất căm hận cúi đầu xuống đáp :

- Tiêu Tam gia là con người kỳ lân trong loài người thì khi nào để ý đến nô tỳ . Nếu Tam gia có tử tế thì cũng chỉ là chút lòng thương xót mà thôi.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Tam gia chỉ danh ngươi cùng Ngọc Lan đi theo mà lại không có hảo tâm sao được ? Ngươi ráng mà chầu hầu Tam gia, sau này ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Kim Lan nói :

- Nô tỳ là kẻ tàn hoa bại liễu, đâu dám có ý càn rở.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Suốt ngày ngươi ở với Tam gia dần dần sẽ được y thương yêu.

Hắn ngừng lại một chút, đổi giọng nghiêm khắc nói tiếp :

- Sau khi Tiêu Tam gia tỉnh lại rồi. Mi không được nhắc lại những câu chuyện vừa rồi, đồng thời không được nói là ta đã tới đây...

Kim Lan giật mình kinh hãi ngập ngừng hỏi :

- Đại trang chúa đã gieo chất độc vào người Tam gia...

Thẩm Mộc Phong cười mát ngắt lời :

- Có phải ngươi thích Tiêu Tam gia lắm không ?

Kim Lan đáp :

- Tam gia đối với nô tỳ ôn hòa thân thiết...

Thẩm Mộc Phong sa sầm nét mặt ngắt lời :

- Ta chỉ cần mi hoàn thành công việc ta đã giao cho. Sau này ta nhất định yêu cầu Tiêu Tam gia thu ngươi làm thiếp. Nếu mi phản bội ta thì ta không cần nói chắc ngươi cũng biết hậu quả thế nào rồi...

Hắn thở phào một cái nói tiếp :

- Hiện giờ Tam gia khắp nơi đều có thù nghịch. Ta chẳng cần phải hạ độc y thì y cũng chẳng có cách nào đối phó được với bao nhiêu nhân vật võ lâm tìm đến để đòi nợ máu. Y chỉ còn cách trở về Bách Hoa Sơn Trang tình thế đã rồi mi nên nghĩ kỹ. Ta đi đây.

Kim Lan vội nói :

- Xin Đại trang chúa hãy lưu lại trong khoảnh khắc, nô tỳ còn có điều xin chỉ thị.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Điều chi ?

Kim Lan đáp :

- Ngọc Lan thư thư và Đường Tam Cô đã uống Xúc cốt độc đan và gần đến kỳ hạn. Vậy Đại trang chúa mở lượng từ bi ban cho hai viên thuốc giải để trì hoãn chất độc phát tác.

Thẩm Mộc Phong hỏi : .

- Nếu bây giờ ta cho thuốc giải thích hai ả đó thì khi Tam trang chúa tỉnh lại chất vấn ngươi trả lời ra làm sao ?

Kim Lan ngập ngừng :

- Cái đó nô tỳ...

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Vụ này ta đã sắp đặt rồi, ngươi bất tất phải quan tâm. Lên xe cho chạy đi thôi.

Kim Lan không dám nói gì nữa, tung mình nhẩy lên xe huy động trường tiên cho ngựa kéo xe chạy về phía trước.

Cỗ xe ngựa chạy một mình 7,8 dặm mới dừng cương nhưng cô vẫn không yên tâm quay đầu nhìn lại không thấy bóng Thẩm Mộc Phong đâu mới mở rèm xe tiến vào trong khoang.

Cô thấy Tiêu Lĩnh Vu nằm nhắm mắt. Vết thương đã được rịt thuốc máu không chẩy nữa.

Kim Lan từ từ đưa tay ra thi triển thủ pháp " Thôi cung quá huyệt " vào mạch Tiêu Lĩnh Vu. Quả nhiên cô tìm ra mấy chỗ huyệt đạo bị điểm.

Thẩm Mộc Phong cố ý để Kim Lan giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu, nên hạ thủ rất nhẹ. Cô chỉ nắn một lúc là giải khai được ngay.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài rồi từ từ mở mắt ra.

Chàng nhìn Kim Lan lại nhìn vết thương thấy rịt thuốc rồi, liền hỏi :

- Có phải cô đã buộc thuốc cho ta ?

Kim Lan gật đầu đáp :

- Nô tỳ thấy máu ra nhiều quá, nên thiện tiện buộc thuốc cho Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi dậy nói :

- Cảm ơn cô...

Chàng quay lại ngó Đường Tam Cô và Ngọc Lan nói tiếp :

- Hỡi ơi ! Nếu hai cô này không uống phải Xúc cốt độc đan thì chúng ta xung đột ngột trùng vi một cách dễ dàng, mà chẳng cấn phải đả thương mấy người kia nữa.

Kim Lan nói :

Tam gia bất tất phải nghĩ nhiều làm chi, nên điều dưỡng cho mạnh đã.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới việc gì trọng đại liền hỏi :

- Sau khi ta ngất đi, bọn họ không rượt theo nữa ư ?

Kim Lan hàm hồ đáp :

- Tỳ thiếp ôm Tam gia lên xe rồi cho ngựa chạy. Bọn họ có rượt theo hay không, tiểu tỳ cũng không rõ.

Nàng phải nói dối, trong lòng rất hỗ thẹn, cúi gục xuống không dám ngửng đầu lên.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hỡi ơi ! Bọn họ vì thù hận mà đến, đã đành trong cơn phẫn nộ không dằn lòng được, nhưng chẳng hỏi đầu đuôi chỉ bức bách người ta thì làm sao mà nhịn nổi ?

Kim Lan nói :

- Tam gia chẳng nên bực mình. Chốn giang hồ chỉ là cái vòng ân oán thị phi. Ai đã đặt mình vào thì khó mà tránh khỏi những chuyện rắc rối làm cho phiền não.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù sao cũng nên hỏi rõ đầu đuôi mới phải.

Kim Lan nói :

- Bọn họ đang cừu hận đầy ruột khó lòng kiềm chế, lại trông thấy chứng cớ hiển nhiên nên mất hẳn lý tính, chẳng hỏi đen trắng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nói đúng lắm. Xét cho cùng, mình không nên trách bọn họ.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Đại trang chúa gây thù với mọi người rồi để tang chứng giả làm lễ vật đặt vào trong xe, há chẳng phải đem lòng hãm hại ta ư ? Hành động này khiến cho ta có miệng mà không giải thích được. Thật là một biện pháp thâm độc !

Kim Lan nhẹ buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫng đầu lên ngó mui xe tự nói một mình :

- Tiêu Lĩnh Vu này chưa làm điều gì lầm lỗi với Bách Hoa Sơn Trang mà sao bọn họ lại chực hãm hại ta ?

Kim Lan buồn rầu nói :

- Tam gia tuy võ công cao cường, nhưng cũng không thể thù nghịch với các nhân vật võ lâm thiên hạ, phải tìm cách nào để giải thích mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Án mạng rõ ràng, tang vật đầy đủ, thì còn giải thích cách nào được ?

Kim Lan đáp :

- Khô Mộc đại sư đã hiểu về hoàn cảnh của Tam gia. Hay hơn hết là Tam gia nên thương nghị với nhà sư đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta có hai người anh em, nhưng đáng tiếc họ không có ở đây. Hai vị này có danh vọng trên chốn giang hồ đủ để bảo đảm hành vi cho ta.

Kim Lan hỏi :

Xin Tam gia tha thứ cho tiểu tỳ lắm miệng. Không hiểu hai vị huynh đệ của Tam gia là những nhân vật nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Là Trung Châu Nhị Cổ .

Kim Lan giật mình ngắt lời :

- Trung Châu Nhị Cổ ư ? Dường như nô tỳ đã được nghe có người nói tới.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai vị này võ công cao cường, duyệt lịch phong phú. Những kẽ mưu mẹo âm thầm trên chốn giang hồ đều không qua được tai mắt hai vị này. Chỉ đáng tiếc là hai vị không có đây.

Kim Lan trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tam gia đã có những tay trợ thủ như vậy thì nên tìm đến ngay đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bên trời góc biển mênh mang làm sao mà kiếm thấy được, nhất là không có lời ước hẹn từ trước.

Kim Lan lại hỏi :

- Không hiểu Trung Châu Nhị Cổ có nói cho Tam gia biết ám ký của họ không ?

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tâm thần đáp :

- Có có ! Cô không nhắc tới thì ta quên mất.

Kim Lan nói :

- Vậy là hay lắm ! Dọc đường Tam gia nên để ám ký chỉ rõ hành tung, để Trung Châu Nhị Cổ biết đường tìm đến.

Nét mặt hoan hỷ của Tiêu Lĩnh Vu lại tiêu tan. Chàng thở dài hỏi :

- Nếu hai người không đi qua đường này mà mình để ám ký phỏng được việc gì ?

Kim Lan nói :

- Chỉ mong sao bọn đệ tử của Trung Châu Nhị Cổ ngó thấy là nhất định họ sẽ báo cáo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đáng tiếc là hai vị không có đệ tử.

Kim Lan nói :

- Việc đã đến thế này, Tam gia đừng lo buồn cho lắm. Trung Châu Nhị Cổ đã là những nhân vật nổi tiếng thì dù không thu đệ tử cũng có cách khác để bố trí tai mắt trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Bất luận Trung Châu Nhị Cổ có nhìn thấy hay không, mình cứ để ám ký cầu may. Cô ruổi ngựa cứ đến mỗi ngã ba là dừng lại để ta làm dấu.

Kim Lan dạ một tiếng, không dám quay đầu lại, vì trong lòng cô có điều mâu thuẫn. Cô không hiểu có nên đem chuyện Thẩm Mộc Phong mách với Tiêu Lĩnh Vu không. Cô sợ Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy tâm sự mình, thành ra không dám đối diện ngó chàng.

Cỗ xe ngựa chạy lọc cọc về phía trước. Trên đường lớn cát bụi tung bay.

Kim Lan miễn cưỡng để ý nhìn cảnh vật chung quanh, bỗng thấy chỗ ngã ba đường liền dừng xe

lại nói :

- Tam gia ! Chỗ ngã ba này dường như là nẻo đường mọi người tất phải đi qua. Xin Tam gia xuống xe để lưu ám ký.

Tiêu Lĩnh Vu ngày trước bị hãm trên vách núi đã được ăn loại nấm ngàn năm khiến cho thể chất tiên thiên yếu ớt tăng cường rất nhiều. Nay tuy chàng bị thương mất máu cũng khá, nhưng sau một lúc điều dưỡng trên xe, phần lớn nguyên khí đã được phục hồi. Chàng vén rèm lên nhẩy xuống.

Kim Lan ngẩn người ra hỏi :

- Tam gia ! Thương thế Tam gia lành mạnh rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu dường như cũng không ngờ thương thế của mình phục hồi thần tốc như vậy. Chàng ngẩn người một chút rồi cười mát đáp :

- Ta khỏi rồi ! Còn thương thế của cô chắc nhẹ hơn ?

Chàng cùng Kim Lan sau một phen hiệp lực ác chiến chống địch, bất giác giữa hai người xảy ra mối tình thương lẫn nhau.

Kim Lan vui mừng lộ ra khóe mắt, trên môi thoáng lộ nụ cười an ủi nói :

- Đa ta Tam gia có dạ quan hoài. Thương thế của nô tỳ nhẹ nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì hay quá ! Cô nên điều dưỡng thương thế cho lành mạnh rồi ta sẽ truyền thụ cho mấy kiếm thức để sau này có phải cùng người động thủ cũng không đến nỗi bị thương một cách dễ dàng.

Kim Lan mĩm cười nói :

- Nô tỳ chết cũng chẳng có gì đáng tiếc. Chỉ mong Tam gia bảo trọng tấm thân.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiền trình bát ngát, sau này còn nhiều chỗ nương tựa nhau.

Chương 58: Vào Nhà Gianh Ẩn Lánh Gặp Cao Nhân

Tiêu Lĩnh Vu xoay mình trở gót. Chàng đi đến ngã ba liền để ám ký lại.

Kim Lan tuy miệng không nói ra, mà hai mắt vẫn đảo nhìn bốn phía chỉ sợ lúc này có người rượt tới thì khó lòng tránh khỏi một phen máu chảy tơi bời.

Cô thấy Tiêu Lĩnh Vu vạch ám ký rồi, mừng thầm vì không có người đuổi tới.

Tiêu Lĩnh Vu vừa lên xe ngồi Kim Lan đã gia roi cho ngựa chạy thật nhanh.

Tiêu Lĩnh Vu không kịp đề phòng, người chàng ngã nghiêng ra, may đụng vào lòng Ngọc Lan.

Ngọc Lan khẽ nghiêng mình bỗng lớn tiếng la :

- Đau quá ! Ui chao !

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi. Chàng ngồi ngay dậy nghĩ thầm :

- Xem chừng Xúc cốt độc đan không những khiến cho người cũng phải dần dần uổng mạng mà còn đáng sợ hơn nữa là ai uống thuốc này vào liền mất hết võ công. Kể ra bản lãnh Ngọc Lan, ta dù có sơ ý đụng vào y, quyết không đến nỗi y đau quá phải bật tiếng la .

Chàng còn đang ngẩm nghĩ Ngọc Lan kêu thét lên, cổ xe lại chuyển động mạnh.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần. Chàng chú ý nhìn lại thấy Ngọc Lan da thịt toàn thân bắt đầu co rúm, tiếng thét lanh lảnh chói tai nghe rất khủng khiếp.

Cỗ xe đang chạy bon bon đột nhiên dừng lại. Rèm xe lay động, Kim Lan nhẩy vào. Cô thấy Ngọc Lan lăn lộn trong xe, mặt cô tái mét ra chiều thảm đạm.

Hai hàng nước mắt tuông rơi.

Tiêu Lĩnh Vu dấn dần trấn tỉnh tâm thần. Chàng vươn tay điểm lẹ vào ba nơi huyệt mạch của Ngọc Lan.

Ngọc Lan đang thét lên kinh khủng liền dừng lại. Người cô cũng dần dần yên tĩnh, không lăn lộn nữa, nhưng mặt cô nhăn nhó ra chiều đau đớn đến cực điểm trông rất ái ngại.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Xúc cốt độc đan thật là lợi hại !

Kim Lan quay sang ngó Đường Tam Cô thấy nàng ngồi ngay ngắn, vẻ mặt rất bình tỉnh, không lộ vẻ gì đau khổ về chất độc thì trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Hai người cùng uống Xúc cốt độc đan mà sao chất độc chỉ phát tác ở nơi Ngọc Lan tỷ tỷ, còn Đường Tam Cô dường như không việc gì.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Phải rồi ! Kể về dược tính thì đáng lý lúc này chưa phát tác. Vừa rồi ta vô ý đụng phải Ngọc Lan làm cho chất thuốc phát động.

Kim Lan nước mắt đầm đìa, từ từ lấy tấm khăn lụa bạch ra lau mồ hôi cho Ngọc Lan.

Nguyên Ngọc Lan bị Tiêu Lĩnh Vu điểm huyệt miệng không nói được, người không cử động, nhưng gân cốt co lại vẫn đau khổ vô cùng, mồ hôi toát ra đầm đìa.

Kim Lan nghiến răng giơ tay điểm vào vận huyệt Ngọc Lan đoạn chậm rãi nói với Tiêu Lĩnh Vu :

- Thưa Tam gia ! Tội tiện tỳ thật đáng chết, nguyện xin Tam gia trách phạt.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Kim Lan ! Cô nói thế nghĩa là làm sao ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp còn giữ bí mật trong lòng chưa nói rõ với Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát hỏi :

- Điều chi ẩn bí.

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa đã đến đây...

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần ngắt lời :

- Sao Đại trang chúa đã đến đây mà sao ta chẳng biết chi hết ?

Kim Lan đáp :

- Lúc đó Tam gia mất máu rất nhiều mệt quá xỉu đi chưa tỉnh lại.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống nhìn vết thương rồi hỏi :

- Vết thương của ta đã được buộc thuốc, phải chăng Đại trang chúa đã buộc cho ta ?

Kim Lan buồn rầu đáp :

- Đại trang chúa đỡ Tam gia vào trong xe buộc thuốc, nhưng lão cũng gây ra vô số nợ máu cho Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Đại trang chúa gây thù bằng cách nào ?

Kim Lan đáp :

- Đại trang chúa ẩn mình trong xe, không hiểu lão thi triển thứ võ công gì gia hại chín người đến gần xe ngựa...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cô đều trông thấy cả ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp tuy không mắt nhìn thấy nhưng nghe tiếng rú thê thảm chín lần thì biết là chín người bị hại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu họ bị thương như thế nào ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp nghe tiếng rú khủng khiếp e rằng cả chín người này không người nào sống sót.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt chiếu những tia hung quang ra chiều phẩn nộ hỏi :

- Đại trang chúa đi đâu rồi ?

Kim Lan đáp :

- Sau khi Đại trang chúa hại bọn truy binh rồi quát tiện thiếp dừng xe và hai, ba lần cảnh cáo không được đem vụ này nói với Tam gia, rồi lão tung mình đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Sao ta chẳng biết một tý gì hết ? .

Kim Lan đáp :

- Lúc Đại trang chúa đỡ Tam gia lên xe, tiện tay lão điểm vào ba chỗ huyệt đạo. Tam gia mê đi rồi còn biết làm sao được ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế ra cô đã giải huyệt cho ta ư ?

Kim Lan gật đầu đáp :

- Cỗ xe này hiện thành cái đích cừu hận cho người giang hồ theo dõi. Nếu chúng ta cứ ngồi trên xe thì không hiểu còn gây ra bao nhiêu chuyện phiền phức...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Ta biết cô muốn bỏ xe đi bộ để tránh khỏi tai mắt mọi người...

Kim Lan ngắt lời :

- Tam gia tuy võ dõng hơn đời, nhưng trong mình bị thương nặng chưa lành thì địch thế nào được nhiều tay cao thủ võ lâm. Theo ý tiện thiếp chúng ta nên tạm lánh, chờ thương thế Tam gia khỏi rồi sẽ tính.

- Ta hiểu rõ hảo ý của cô, nhưng việc này quan hệ rất lớn. Bây giờ chúng ta bỏ xe cải trang trốn lánh, hoặc giả tránh khỏi tai mắt địch nhân, nhưng sợ sau này khó nổi giải thích.

Kim Lan nói :

- Sự hiểu lầm trước mắt e rằng một miệng Tam gia không thể phân trần.

Theo ý tiện thiếp lúc này hãy nên tạm lánh, sau này sẽ tính kế.. .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bậc đại trượng phu đội trời đạp đất đâu có thể vừa làm vừa sợ ? Huống chi Ngọc Lan cùng Đường cô nương đã uống Xúc cốt độc đan, chất độc có phát tác ngay lập tức. Nếu chúng ta bỏ xe cải

trang hoặc giả tránh khỏi tai mắt anh hùng thiên hạ, nhưng cũng khiến người Bách Hoa Sơn Trang đưa thuốc đến khó

mà tìm được chúng ta. Như vậy há chẳng làm nguy hiểm đến tính mạng của hai người ?

Kim Lan thở dài nói :

- Tam gia gan dạ anh hùng, tiện thiếp được theo hầu tả hữu thật là may mắn...

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười ngắt lời.

- Cô đừng tâng bốc ta nữa. Tấm thân đường đường bảy thước của kẻ nam nhi mà không bảo cho các cô được an toàn, trái lại phải nhờ cô giúp đỡ, ta rất lấy làm hỗ thẹn.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại. Kim Lan giật mình, kinh hãi, vội nói :

- Lại có người đến. Chúng ta phải đi mau.

Cô giơ tay vén rèm xe toan nhẩy ra thì Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không kịp nữa rồi...

Chàng chưa dứt lời, bỗng nghe đánh véo một tiếng. Một tia hàn quang xuyên qua mui xe bay vào.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày, vươn tay ra bắt ám khí.

Kim Lan khẽ nói :

- Tam gia ! Trong xe địa thế chật hẹp, khó bề né tránh. Chi bằng ra ngoài hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Cô hãy chiếu cố gắng cho hai người đừng để họ bị ám toán.

Kim Lan nói :

- Tiện thiếp xin hết sức.

Cô tự biết không đủ tài như Tiêu Lĩnh Vu dùng tay bắt ám khí, liền rút trường kiếm ra đứng chắn trước mặt Ngọc Lan và Đường Tam Cô.

Tiêu Lĩnh Vu nhẩy xuống xe ngảnh đầu trông ra thì thấy hai con tuấn mã dừng lại cách chừng 7,8 thước.

Người đi trước mặt vuông, mắt hùm, nước da hồng hào, mình mặc áo trường bào màu xanh. Chòm râu bạc chùng xuống trước ngực. Lão chính là Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính.

Đứng bên lão là một thiếu nữ áo xanh mặt mũi sáng sủa, tướng mạo đoan trang, lưng đeo trường kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó hai người chắp tay nói :

- Tưởng ai, té ra là Đoan mộc đại hiệp.

Đoan Mộc Chính lạnh lùng ngắt lời :

- Oan gia chạm trán. Bữa nay chúng ta lại gặp nhau đây.

Tiêu Lĩnh Vu tủm tửn cười hỏi :

- Không hiểu vì lẽ gì hai vị lại theo dõi hành tung tại hạ hoài ?

Đoan Mộc Chính hửng hờ đáp :

- Chúng ta bất tất phải nhọc lòng động thủ, tự có người khác tìm đến ngươi để đòi nợ...

Lão quay lại bảo thiếu nữ áo xanh :

- Thuyết nhi ! Chúng ta đi thôi !

Rồi lão giựt cương cho ngựa chạy.

Thiếu nữ áo xanh cũng giục ngựa chạy theo Đoan Mộc Chính.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng hai người trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Hiển nhiên họ rượt theo hành tung mình mà sao vừa thấy ta lại giục ngựa đi luôn ? Trên chốn giang hồ thật lắm chuyện kỳ !

Lại nghe Kim Lan nói :

- Tam gia ! Chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái tự nói một mình :

- Phải rồi ! Chỗ dụng tâm của họ là nhất định như vậy.

Kim Lan hỏi :

- Tam gia nói gì vậy ? .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Ta nói là Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính rượt theo để coi thương thế ta ra sao ? Kim Lan ! Xem chừng bước tiền trình của bọn mình rất nhiều hiểm trở.

Kim Lan bụng bảo dạ :

- Há phải chỉ hiểm mà thôi. Tam gia không chịu bỏ xe, cải trang lánh mình, thì e rằng vĩnh viễn không có lúc nào bình yên được.

Nhưng ngoài miệng cô dịu dàng đáp :

- Người lành có trời phù hộ. Bậc chính nhân quân tử như Tam gia chắc vượt qua hết mọi tai nạn.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước lên xe. Chàng mở rèm trông vào thấy Ngọc Lan ra mồ hôi ướt áo như dầm mình xuống nước, vẻ mặt cực kỳ đau khổ. Còn Đường Tam Cô thì vẫn ngớ ngẩn không có gì thay đổi.

Kim Lan giật dây cương. Cỗ xe ngựa lại chạy về phía trước.

Đi chừng được hai, ba dặm, bỗng nghe mấy tiếng ngựa thét. Bốn con ngựa lăn ra mà chết.

Kim Lan ngơ ngác nói :

- Tam gia ơi ! Bốn con ngựa đều bị ám toán lăn ra chết cả rồi.

Thực ra chẳng cần cô nhắc, Tiêu Lĩnh Vu cũng xuống xe để coi kỹ lại.

Chàng thở dài nói :

- Bốn con ngựa này đều bị ám khí rất độc đánh chết, nhưng ám khí nhỏ quá bây giờ chúng ta chưa tra ra được.

Kim Lan hỏi :

Đây có phải là thủ đoạn của Đoan Mộc Chính không ?

TiêuLĩnh Vu đáp :

- Chắc là lão rồi.

Kim Lan bỗng mĩm cười nói :

- Nếu vậy càng hay. Bây giờ bắt buộc Tam gia phải bỏ ngựa và cải trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sự tình không phải giản dị như vậy. E rằng bọn họ đã sắp đặt mưu mô từ trước.

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên có tiếng hú chói tai vang lên.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn ra thì thấy về phía chính Nam ngoài một tòa trang viện không còn nhà nào khác. Vậy tiếng hú vừa rồi tất từ từ trong trang viện đó vọng ra.

Kim Lan ngó quanh một hồi rồi nói :

- Tam gia . Chúng ta phải nghĩ cách nào để lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp :

- Cô cỏng Ngọc Lan, ta mang những vật còn để ở trong xe. Chúng ta hãy tìm chỗ khuất nẻo an trí hai người rồi sẽ tính...

Kim Lan ngó tòa trang viện cách đó chừng hai dặm hỏi :

- Chúng ta tìm vào tòa trang viện kia được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Vừa rồi cô có nghe tiếng hú không ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp nghe thấy, rồi nghe thấy thì làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiếng hú đó cốt để chúng ta chú ý...

Kim Lan ngắt lời :

- Phải rồi . Bọn chúng cố ý đặt cạm bẩy dẫn dụ chúng ta mắc vào.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói :

- Hiện giờ chúng ta bị hãm trong vòng vây đầy sát khí. Cứ coi bốn con ngựa chết lăn ra thì đủ biết những người này không nói chuyện đạo nghĩa võ lâm với ta đâu. Họ không cần lựa chọn thủ đoạn để

đối phó với chúng ta. Bắt đầu từ giờ chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, không thì bị ám toán một cách bất thình lình.

Kim Lan nói :

- Lời cao luận của Tam gia khiến cho tiện thiếp sáng mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tuy chúng ta bị lâm vào tình trạng nguy hiểm, nhưng chưa đến nỗi hoàn toàn thất vọng. Cái khó là ở hai cô này uống Xúc cốt độc đan rồi, mình bỏ lại không đành mà đưa đi theo thì khó bề nghinh địch mới thật rầy rà.

Kim Lan trầm ngâm đáp :

- Một mình Tam gia chạy đi quách...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn các cô thì sao ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp cầu viện Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Trừ phi Đại trang chúa còn ở quanh đây thì không kể, chỗ này cách Bách Hoa Sơn Trang đến mấy trăm dặm, cô trở về thế nào được ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp đã mang theo Xung thiên hỏa pháo của Bách Hoa Sơn Trang.

Chỉ phóng pháo lên là tin tức sẽ đến tai trang chúa một cách rất mau chóng...

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy ? Chẳng lẽ trong Xung thiên hỏa pháo lại có điều chi cổ quái .

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp chưa nói hết. Tam gia bất tất phải nóng nẩy...

Cô ngừng lại một chút rồi đáp :

- Đại trang chúa lúc giao ba trái Xung thiên hỏa pháo cho tiện thiếp đã dặn lại : nếu không phải là lúc nguy cấp thì đừng dùng đến. Những trái pháo này còn gấp hơn là Bách Hoa lệnh dụ. Hể đốt pháo lên dù lão ở ngoài ngàn dặm cũng chỉ mấy giờ là nhận được tin.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phải rồi ! Lão đã ngấm ngầm phái người đi giám thị hành động của chúng ta thì dĩ nhiên lúc nào cũng nhìn thấy Xung thiên hỏa pháo được.

Kim Lan nói :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang nuôi rất nhiều chim bồ câu đưa tin. Hể người theo dõi hành tung mà thấy Xung thiên hỏa pháo là viết thư buộc vào chân chim cho nó bay đi báo Đại trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì phải rồi !

Chàng chuyển động mục quang đột nhiên phát giác ra dưới gốc cây lớn cách chừng bốn dặm còn có một căn nhà gianh cô độc, chàng nói :

- Trước hết ta hãy vào trong căn nhà kia để an trí hai người rồi sẽ tính.

Đoạn chàng cất bước đi ngay. .

Kim Lan cõng Ngọc Lan, tay dắt Đường Tam Cô vượt lên trước.

Tiêu Lĩnh Vu xách hai cái rương gỗ theo sau.

Đường Tam Cô dường như mất hết võ công, nàng cất bước khó khăn đi rất chậm chạp . Quãng đường hơn một dặm mà phải mất khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.

Đây là một căn nông xá lẻ loi dựng lên ở dưới gốc cây đa lớn. Cây cổ thụ cành lá rườm rà che kín một vùng chừng nửa mẫu đất. Căn nhà dựng sát gốc cây, tưởng quanh năm không có chút ánh sáng mặt trời nào vào lọt. Bốn bức tường gạch rêu xanh phủ kín.

Hai cánh cửa gỗ nửa khép nửa mở. Trong nhà lặng ngắt không một tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Trong nhà có ai không ?

Một thanh âm khàn khàn của lão già từ trong vọng ra hỏi lại :

- Ai đó ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đi đường qua quí địa, lại có hai nữ quyến đi theo bất hạnh cảm mạo, muốn nhờ quí phủ nghỉ ngơi một lúc, không hiểu lão tiền bối có dung nạp không ?

Cánh cửa từ từ mở ra. Một bà già tóc bạc da mồi, chậm chạp bước ra tay cầm cây gậy tre, mụ thủng thẳng đáp :

- Nhà gianh ở nơi hoang vắng không tiện đón tiếp quí khách. Quí khách không chê thì xin mời vào.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Mụ già này ăn nói văn hoa, dường như là người có đọc sách .

Chàng vâng dạ luôn miệng đáp :

- Đa tạ bà bà !

Rồi tiến vào trước.

Căn nông xá này có hai gian. Bên ngoài là phòng khách, bên trong là nội thất. Giữa có một tấm mành trúc ngăn cách. Cửa buồng là một bức rèm bằng vải màu lam.

Áp vách đặt một cái bàn vuông gỗ trắng. Trên bàn đặt một cái bình tỉnh sành và hai cái chung sứ để uống trà.

Mụ già ngó Ngọc Lan ngồi ở trên lòng Kim Lan lắc đầu nói :

- Sễnh nhà ra thất nghiệp. Thật là tội nghiệp. Khách quan cần gì cứ gọi lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu mĩm cười đáp :

- Bọn tiểu tử xin nghỉ một lúc rồi lại thượng lộ, không dám phiền đến bà bà.

Mụ già lại nhìn kỹ Ngọc Lan và Tiêu Lĩnh Vu lần nữa rồi nói :

- Lão thân tuổi già sức yếu, không thể bồi tiếp các vị được.

Mụ chống gậy trúc đi vào nhà trong.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng lão già nghĩ thầm :

- Bà này dường như không phải là người ở nơi hoang dã.

Bỗng nghe có thanh âm trầm trọng hỏi :

- Tiền Đại Nương có đấy không ?

Mụ già đáp :

- Kiếm lão thân có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy một đại hán võ phục đứng xa xa ngoài cửa chắp tay đáp :

- Tại hạ vâng lệnh chủ nhân có việc ra bẩm lão tiền bối.

Mụ già tức Tiền Đại Nương ở trong nhà nói vọng ra :

- Bữa nay lão phu tinh thần mỏi mệt, trong nhà lại có quí khách. Ông bạn có việc gì để lúc khác sẽ nói.

Đại hán võ phục đáp :

- Việc này gấp lắm cần được...

Tiền Đại Nương tức giận ngắt lời :

- Bữa nay lão thân không tiếp khách, ông bạn nghe rõ chưa ?

Đại hán võ phục đáp :

- Việc này có liên quan đến tân khách trong nhà lão nhân gia, tại hạ không thể chờ được.

Gã lại quát hỏi luôn mấy lần rồi không nghe thấy tiếng Tiền Đại Nương đáp lại .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kim Lan khẽ nói :

- Người kia đã đến kiếm chúng ta vậy ta ra trước để hỏi cho rõ mục đích của hắn.

Chàng toan cất bước thì đột nhiên nghe tiếng đại hán la hoảng rồi quay đầu chạy đi.

Thanh âm Tiền Đại Nương lại vọng ra :

- Thật là kẻ cuồng ngạo không biết thời vụ, rượu mời chẳng uống, lại muốn uống rượn phạt.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia ! Bà già đó có phải chăng là một vị cao nhân ẩn dật chốn hoang vu ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nhưng không lên tiếng.

Tiền Đại Nương lại nói tiếp :

- Các vị cứ yên tâm nghỉ ngơi. Căn nhà gianh này của lão thân tuy tồi tàn nhưng ở đây rất an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ lão bà bà.

Tiền Đại Nương nói :

- Có điều các vị không thể ở đây lâu được. Trong vòng hai giờ nên rời khỏi chốn này. Nhưng hai giờ tưởng là quá đủ. Bất luận trị thương hay điều dưỡng cũng xong rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bản tính cao ngạo, chàng đáp :

- Lão bà bà hà tất phải quan tâm. Bọn vãn bối quyết không để phiền lụy đến lão bà bà. Bọn vãn bối không cần ở đến hai giờ mà xin thượng lộ ngay tức khắc.

Tiền Đại Nương nói :

- Công tử nóng tính quá !

Tiêu Lĩnh Vu xách hai cái rương lên nói :

- Kim Lan ! Chúng ta đi thôi. Nhất định bọn họ dồn chúng ta vào thế tuyệt lộ vậy ta phải động thủ thục mạng.

Kim Lan buồn rầu ngập ngừng :

- Tam gia...

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời :

- Cô đừng nói nữa chúng ta đi thôi !

Khi nào Kim Lan còn dám nhiều lời. Cô cõng Ngọc Lan lên lưng tay dắt Đường Tam Cô chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng thấy bóng rèm lay động, tà áo phất phơ, Tiền Đại Nương đột nhiên xuất hiện đứng sửng trước cửa chắn đường. Mụ lạnh lùng nói :

- Hãy khoan !

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề khí phòng bị, miệng hỏi lại :

- Lão bà bà có điều chi dạy bảo ?

Tiền Đại Nương vừa cười vừa hỏi lại :

- Mấy vị cứ thế mà ra đi hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Vậy lão bà bà bảo đi bằng cách nào ?

Tiền Đại Nương tủm tĩm cười ngắt lời :

- Hãy để vật gì lại đã. Lão thân ở trong lều tranh, trước nay chưa từng đãi khách không công bao giờ.

Chương 59: Tiêu Lĩnh Vu Chạm Trán Cừu Nhân

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng cục diện bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc động thủ, vì ngoài ra chẳng có cách nào rời khỏi nơi đây. Mình không ngờ ở chỗ hoang lương này lại có tay cao thủ võ lâm, hỉ nộ thất thường ẩn náu.

Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí, đặt rương gỗ trong tay xuống hỏi :

- Không hiểu lão bà bà muốn vãn bối lưu lại vật gì ?

Tiền Đại Nương hỏi lại :

- Chà ! Coi chừng ngươi muốn động thủ với lão thân chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Gặp tình thế bắt buộc dù tại hạ muốn yên thân cũng khó lòng được như nguyện.

Tiền Đại Nương nói :

- Con nghé mới sinh không biết sợ cọp. Thằng nhỏ khí khái hiên ngang thật là đáng khen .

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bất luận ngươi dùng cách gì mà đỡ gạt hay né tránh, miễn là đón tiếp được ba chưởng của lão thân mà không bị tổn thương thì lão thân tha cho bọn ngươi thượng lộ.

Tiêu Lĩnh Vu gặp toàn những chuyện tức mình, trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Chàng cười lạt đáp :

- Lão bà cứ vạch đường ra, bất luận trò gì tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Tiền Đại Nương cười nói :

- Trước nay lão thân vốn ưa những nhân vật có khí phách anh hùng, tiểu nhai nhi ! Ngươi quả như lòng ước nguyện của ta.

Mụ vừa cười nói vừa vung trượng đánh vù một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu không né tránh, xoay tay mặt đón tiếp một chưởng.

Sầm một tiếng vang tai. Cả hai người đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Hiển nhiên hai bên ở vào tình thế quân bình không ai hơn kém.

Tiền Đại Nương "ồ" lên một tiếng. Mụ thu tay về rồi lại phóng chưởng ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghiến răng vung chưởng đón tiếp.

Tiền Đại Nương hai vai rung động, toàn thân loạng choạng.

Tiêu Lĩnh Vu cũng phải lùi lại hai bước .

Kim Lan đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy thần sắc chàng rất bình tỉnh,không lộ vẻ gì bị thương, cô mới yên lòng thở phào một cái.

Tiền Đại Nương thu nụ cười lại. Mụ giơ tay lên nhưng ngần ngừ chưa phóng chưởng ra. Hiển nhiên mụ sợ phát chưởng tối hậu này không nắm vững được phần thắng, nên chưa dám mạo muội ra tay.

Lại thấy mụ từ từ thu chưởng thế về, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi là môn hạ của ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Gia sư chưa lập môn phái. Còn họ tên không tiện trình bày.

Tiền Đại Nương mắt lộ hung quang tức giận quát to :

- Thằng lõi con ngông cuồng kia ! Hãy tiếp một chưởng nữa của lão thân.

Dứt lời, mụ vung tay phải toàn lực phóng ra một chưởng.

Tiêu Lĩnh Vu cũng vung tay phải lên nghênh địch.

Hai chưởng lực đụng nhau bật lên một tiếng sầm rùng rợn.

Tiêu Lĩnh Vu bị chưởng lực mãnh liệt làm cho mắt nẩy đom đóm phải lùi lại bốn, năm thước.

Tiền Đại Nương đứng không vững phải lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu hít mạnh một hơi chân khí rồi hỏi :

- Ba chưởng xong rồi, lão bà bà còn điều kiện gì nữa ?

Tiền Đại Nương đứng tránh sang một bên để nhường lối miệng nói :

- Nào mời công tử !

Tiêu Lĩnh Vu xách hai thùng gỗ lên rảo bước đi qua. Chàng mới đi được bốn, năm trượng, bỗng thấy hai đại hán toàn thân võ phục lưng cài đơn đao, nhìn chàng chằm chặp.

Kim Lan chạy lẹ cho kịp . Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tam gia ! Hai người kia dường như đợi chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Người giả mạo làm Tiêu mỗ đã nổi danh trong võ lâm. Ai cũng kinh sợ hắn, cô có hiểu vì lẽ gì không ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp không hiểu. .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó vì hắn thủ đoạn tàn độc giết người nhiều rồi nên ai cũng sợ hắn không dám dây vào. Nếu bọn họ biết chúng ta hết đường chạy thì ta cũng chỉ còn cách giết họ đi.

Kim Lan biết chàng ít lâu nay bị nhiều điều làm cho bực mình rồi trong lòng nẩy ra mối oán thù, cứ phóng tay hành động chẳng kể gì đến hậu quả. Vì thế mà cô không khỏi run sợ trong lòng.

Đây là mối kỳ vọng của Thẩm Mộc Phong, hắn chỉ mong gây chướng ngại cho Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng bi phẫn quá độ, mất hết lý tính, gây nên sát kiếp để có lợi cho hắn.

Bỗng nghe có tiếng quát hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu đặt rương gỗ xuống lạnh lùng hỏi lại :

- Phải thì làm sao ?

Chàng rút trường kiếm ra đánh "soạt" một tiếng.

Kim Lan dịu dàng nói :

- Tam gia ! Tam gia không nhịn được khí tức trong lúc nhất thời thì e rằng gây thành mối oán hận suốt đời.

Tiêu Lĩnh Vu đang nổi sát khí. Lúc chàng rút trường kiếm đã đề tụ chân lực chuẩn bị ra tay đánh một đòn là khiến cho đối phương phải uổng mạng dưới lưỡi kiếm của mình.

Lời khuyến cáo của Kim Lan khiến cho sát khí của Tiêu Lĩnh Vu tiêu tan dần dần. Chàng từ từ hạ tay kiếm xuống hỏi :

- Hai vị có điều chi dạy bảo ?

Đại hán mé tả đáp :

- Dọc đường Tam trang chúa đã sát hại chín tay cao thủ võ lâm. Như vậy thật là tàn độc ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn hai người thì thấy chúng tựa hồ không phải nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, chỉ vào hàng thuộc hạ mà thôi. Thái độ vô lễ của chúng làm chàng tức giận. Mắt lộ hung quang, chàng hỏi :

- Hai vị không sợ chết ư ?

Đại hán mé hữu cười rộ đáp :

- Bọn tại hạ tự biết mình bản lãnh không đủ đối phó với Tam trang chúa, nhưng đủ hào khí coi chết như về. Anh hùng thiên hạ chẳng ai không căm hận Tam trang chúa thấu xương. Anh em tại hạ có chết dưới lưỡi kiếm của Tam trang chúa, mà được anh hùng thiên hạ quí trọng là vinh dự lắm rồi, còn điều chi đáng

tiếc nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫn người ra thở dài hỏi :

- Phải chăng hai vị đến đây để tìm lấy cái chết cho vinh ?

Đại hán mé tả đáp :

- Không phải thế đâu. Bọn tại hạ vâng lệnh chủ nhân đến hỏi Tam trang chúa một điều .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì hai vị thử nói nghe.

Đại hán mé hữu đáp :

- Gia chủ mở tiệc rượu, sai bọn tại hạ đến hỏi Tam trang chúa có dám đi phó yến không ?

Tiêu Lĩnh Vu Chưa trả lời thì đại hán mé tả lại nói :

- Sự thực thì yến cũng chẳng có gì ngon, hội cũng chẳng có gì vui. Trong cuộc thương hội này, ngoài gia chủ còn có cao tăng chùa Thiếu Lâm và rất nhiều cao thủ khác . Gia chủ lại dặn rằng Tam trang chúa có đến hay không tùy ý.

Đại hán mé hữu nói theo :

- Bọn người võ lâm làm việc quang minh lỗi lạc chứ không dùng ám tiến hại người. Các vị ở Bách Hoa Sơn Trang đã hành động bất chấp bằng thủ đoạn gì . Trong vòng nữa ngày, Tam trang chúa giết chết chín tay cao thủ võ lâm bằng võ công âm độc tuyệt luân. Hào kiệt trong võ lâm đều oán hận. Tam trang chúa

dám đến phó hội hay không tùy ý. Bọn tại hạ quyết không làm điều ám muội vậy xin báo cho Tam trang chúa biết rõ.

Tiêu Lĩnh Vu tra kiếm vào vỏ, dỏng dạc ngắt lời :

- Phiền nhị vi dẫn đường, tại hạ rất muốn đến tương hội với quí chủ nhân.

Hai đại hán thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu đi phó hội một cách dễ dàng đều không khỏi sửng sốt. Chúng nhìn nhau rồi đáp :

- Tam trang chúa quả vãn còn khí phách anh hùng. Anh em tại hạ xin đi trước dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hãy khoan !

Hai đại hán đã trở gót toan cất bước, nghe chàng nói vậy liền dừng lại hỏi :

- Sao ? Phải chăng Tam trang chúa lại thay đổi chủ ý.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã hứa lời thì dù gặp núi đao rừng kiếm cũng không lùi bước. Chỉ xin hai vị chờ một lát để tại hạ thu xếp chút việc riêng...

Chàng quay lại ngó Kim Lan nói :

- Các cô đi đi ! Cô dẫn hai vị trở về Bách Hoa Sơn Trang...

Kim Lan ngắt lời :

- Tam gia bất tất phải lo đến bọn tiện thiếp, xin cứ yên tâm phó hội. Nếu có thể giải thích được rõ ràng mà khỏi động thủ là hay...

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời :

- Cái đó ta đã hiểu rồi. Cô hãy lo cho hai cô kia được thuốc uống trước khi chất độc phát tác. Nếu không đưa về Bách Hoa Sơn Trang e rằng hai cô kia phải chết oan.

Kim Lan nét mặt buồn rầu đáp :

- Ý nghĩ của Đường cô nương thế nào, tiện tỳ không dám đoán càn. Còn Ngọc Lan tỷ tỷ thì tiện tỳ đã hiểu sâu xa. Chẳng thà y để cho chất độc phát tác mà chết, chứ không muốn trở lại Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngữa mặt trông chiều trời ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Ý cô thế nào ?

Kim Lan đáp :

- Nếu Tam gia không sợ làm phiền thì xin cho bọn tiểu tỳ đi theo.

Tiêu Lĩnh Vu cũng cảm thấy tuy vòm trời bát ngát mà thật ra không có lấy một chỗ để bọn Kim Lan, Ngọc Lan ẩn thân. Bất giác chàng buông tiếng thở dài nói :

- Thôi được ! Chúng ta đành đi với nhau.

Rồi chàng trở gót cất bước.

Hai tên đại hán tuy chưa nghe rõ nội tình, nhưng cũng lờ mờ nhận ra trong thâm tâm Tiêu Lĩnh Vu có chỗ đau khổ mà không nói được.

Tiêu Lĩnh Vu xách hai cái rương gỗ. Còn Kim Lan cỏng Ngọc Lan trên lưng, tay dắt Đường Tam Cô chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Hai đại hán đi trước dẫn đường chừng được bảy, tám dặm thì chuyển hướng vào khu rừng tạp.

Kim Lan đột nhiên chạy lẹ hai bước đến bên Tiêu lĩnh Vu khẽ nói :

- Thưa Tam gia ! Đại trang chúa sắp đặt kế hoạch, chẳng thể trách Tam gia mà cũng không trách ai

được . Chỉ mong sao Tam gia nhẫn nại một chút thì chuyện giải thích nội vụ cho rõ ràng cũng không đến nỗi khó làm.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó Kim Lan và Đường Tam Cô nói :

- Nếu Đại trang chúa mà không an bài hai cô này đi theo ta thì khó mà nhẫn nại được.

Bỗng nghe đại hán dẫn đường lên tiếng :

- Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang đáp lời mời đến phó hội.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra thì thấy phía trước là một quảng trường rộng rãi đầy cỏ mọc.

Một đại hán chừng 40 tuổi, mắt hùm lưng gấu, thần oai lẫm liệt phưởng ngực đi tới.

Hai đại hán dẫn chàng liền nghiêng mình nhường lối.

Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng vào khu thảo bình tỉnh, đặt rương gỗ xuống, chắp tay hỏi :

- Tại hạ đáp lời mời đến đây. Xin hỏi chủ nhân ở đâu ?

Đại hán râu quai nón từ lúc thấy Tiêu Lĩnh Vu xuất hiện, cặp mắt hắn vẫn loang loáng nhìn chàng. Bây giờ hắn nghe Tiêu Lĩnh Vu hỏi liền thu mục quang về chắp tay đáp lễ :

- Chính là tại hạ. Phải chăng các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu mỗ không hiểu các hạ có điều chi dạy bảo ?

Đại hán râu quai nón đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Hắn vươn tay ra nắm lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu dỏng dạc đáp :

- Tam trang chúa tướng mạo tuấn mỹ như vậy mà lòng dạ độc ác thế mới biết xem người không thể coi bộ mặt mà biết được.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên, năm ngón tay nhằm chụp vào tay đại hán. Hai tay vừa đụng nhau liền nắm thật chặt. Hồi lâu đại hán quai nón buông Tiêu Lĩnh Vu ra khen rằng :

- Công phu của Tam trang chúa thật là cao thâm !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ông bạn quá khen mà thôi. Xin cho biết đại danh huynh đài là gì ?

Đại hán quai nón đáp :

- Tiểu đệ tên gọi là Bộ Thiên Tinh.

Lúc hai người nắm tay nhau đều mến tài đối phương, nên mối thù nghịch đã giảm đi nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Bộ huynh phái người mời tiểu đệ đến đây có điều gì ?

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Có mấy vị bạn hữu võ lâm muốn cùng Tam trang chúa hội kiến. Dĩ nhiên tại hạ cũng là một người trong bọn này.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy một bóng người nào, liền hỏi :

- Không hiểu là những nhân vật nào ?

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Rồi tiểu đệ sẽ giới thiệu cùng Tam trang chúa...

Hắn vỗ tay một cái. Từ phía Đông khu rừng một nhà sư mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch tiến ra. Nhà sư này lối 50 tuổi mặt vuông đầu trọc.

Tiêu Lĩnh Vu coi nhà sư vẻ mặt hiền từ từ lại quen thuộc, nhưng trong lúc nhất thời chàng nghĩ không ra đã gặp ở đâu.

Bộ Thiên Tinh trỏ vào nhà sư nói :

- Đại sư đây là Trí Quang hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại sư từ lâu.

Trí Quang hòa thượng chắp tay niệm Phật hiệu rồi đáp lễ.

Bộ Thiên Tinh quay lại vổ tay năm cái. Một đại hán lưng hùm tay gấu, thân thể cao lớn từ phía Nam khu rừng đi ra. Đại hán này là một lão già chùm râu bạc chùng xuống trước ngực, lưng đeo một cặp nhật nguyệt thanh cương luân.

Những nét đặc biệt của lão này đã in sâu vào đầu óc của Tiêu Lĩnh Vu. Chàng vừa ngó thấy đã

nhận ra ngay, muốn cất tiếng gọi, nhưng chợt động tâm liền dừng lại

Bộ Thiên Tinh trỏ vào lão già giới thiệu :

- Vị này là Sở Côn Sơn đại hiệp, người ta thường kêu bằng Thánh Thủ Thiết Đởm .

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Sở đại hiệp ! Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Sở Côn Sơn đáp lễ :

- Lão phu cũng được nghe danh Tam trang chúa từ lâu. Bửa nay gặp thật là may mắn !

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Lão này chẳng những tính tình hủ lậu ngoan cố, mà không một chút tâm cơ. Mình đã báo danh mà lão chẳng nhớ cóc gì hết.

Nên biết năm năm trước Tiêu Lĩnh Vu mình mang tuyệt chứng lại là một đứa nhỏ yếu đuối đi không lướt cỏ. Khi đó chàng mới đi theo Khâu Tiểu San vào chốn giang hồ, nên cái gì cũng thấy mới lạ và những nhân vật đều tiên chàng gặp liền in sâu vào đầu óc ngay. Nhưng người khác tỷ như Sở Côn Sơn thì khó mà nhớ được chàng.

Ba tiếng vổ tay lại nổi lên. Hai người từ mé Tây rừng xuất hiện. Người đi trước mắt mày đầy dầu mỡ, khắp mình nhơ nhớp, mình mặc áo cà sa. Đầu to mà trọc lóc, lưng đeo một cái bầu rất lớn.

Theo sau lão này là một tên khiếu hóa đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc,chân đi giầy cỏ, tay cầm một cái chảo sắt lớn, mình mặc áo vá đến trăm miếng.

Bộ Thiên Tinh trỏ vào hai vị tự giới thiệu :

- Hai vị này là Tửu Tăng, Phạn Cái, những kỳ nhân dầy dạn phong trần mà người giang hồ hiện nay đều kính ngưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình thi lễ nói :

- Tại hạ hâm mộ đại danh hai vị từ lâu.

Bộ Thiên Tinh lại vỗ tay bốn tiếng , một lão già tóc bạc râu dài từ phía chính Bắc đủng đỉnh bước ra. Lão này thọt chân trái phải chống gậy. Lão chính là Bí Hiệp Thường Đại Hải mà Tiêu Lĩnh Vu đã gặp ở Bách Hoa sơn trang. Theo sau Thường Đại Hải là hai đại hán, một tên tuổi độ 30, và một gã thiếu niên chừng 20 tuổi. Hai đại hán cùng cầm trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ. Bốn con mắt cơ hồ tóe

lửa nhìn Tiêu Lĩnh Vu chằm chặp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy ba thầy trò lão này, giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ :

- Ba người này bị đuổi ra Bách Hoa sơn trang, tất căm hận ta rất sâu cay.

Nếu bọn chúng làm chứng để phá hoại thì e rằng bửa nay ta khó lòng giải thích cho rõ được.

Bí Hiệp Thuờng Đại Hải dường như còn nhớ mối thù cũ, không cần để Bộ Thiên Tinh giới thiệu đã cướp lời :

- Tam trang chúa vẫn bình yên chứ ? Chẳng hiểu Tam trang chúa còn nhớ được thầy trò ta không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thường huynh ! Khi nào tại hạ quên được Bí Hiệp Thường Đại Hải...

Thường Đại Hải lạnh lùng ngắt lời :

- Ba tháng trước Tam Trang Chúa được Thẩm Mộc Phong o bế đã đuổi ba thầy trò ta ra khỏi Vọng Hoa Lâu. Thái độ uy phong của Tam Trang chúa hôm ấy ta chẳng bao giờ quên được. .

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Chỗ hiểu lầm của thầy trò đại hiệp rất sâu xa, xem chừng không thể dùng lời lẻ giải thích được.

Thường Đại Hải dỏng dạc cười nói :

- Nếu Thường mổ chỉ tai nghe thì có khi còn là tiếng đồn thất thiệt. Nhưng chính mắt đã trông thấy, chẳng lẽ còn lầm được sao ?

Tiêu Lĩnh Vu có trăm ngàn điều muốn nói mà không biết nói sao. Chàng buông tiếng thở dài không đáp :

Bộ Thiên Tinh nói :

- Mấy vị đã biết nhau, vậy tại hạ bất tất phải giới thiệu...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay bọn tại hạ mời Tam trang chúa tới đây, chẳng có tiệc tùng chi hết, mà chỉ xin hỏi Tam trang chúa về mấy vụ công án đó xử trí thế nào ?

Lời nói của hắn đầy vẻ gay gắt.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần đáp :

- Xin các vị cứ hỏi. Tiêu Lĩnh Vu này mà biết là nói thật hết.

Bộ Thiên Tinh nói :

- Nếu vậy thì còn gì hay ? Người võ lâm chúng ta đã làm việc gì nên nhận lấy mới phải.

Trí Quang đại sư tuyên phật hiệu rồi hỏi :

- Tam trang chúa vừa đánh chết chín tay cao thủ võ lâm đủ tỏ võ công rất cao thâm. Lão tăng cũng có một tên sư điệt bị chết về tay Tam Trang Chúa. Cái đó chỉ đáng trách gã học nghệ không tinh, sống chết chẳng có gì đáng phàn nàn.

Nhưng lão tăng chưa hiểu tại sao Tam Trang chúa thi hành độc thủ để hại mạng gã ?

Tửu Tăng Bán Giới nghếch cặp mắt say rượu nhập nhèm nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi nói :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc ! ...

Lão lại lấy bầu rượu trên lưng mở nắp ra mà uống ừng ực một hồi rồi nói tiếp :

- Đáng tiếc hạt minh châu liệng xuống đống phân.

Phạn Cái lạnh lùng nói theo :

- Đáng buồn nhất là trái tim đã chết ! Hạng người này có đến cả gan ruột cũng chết rồi. Có nói với gã cũng như đàn gảy tai trâu thì thà rằng đừng nói cho đở mệt.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm :

- Lão này ăn nói hồ đồ. Không hiểu lão mắng ai ?

Thật tình chàng đã hiểu lão mắng mình nhưng chàng cam tâm nhẫn nại.

Lão chưa nói đích danh tên chàng, chàng không tiện mắng lại.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng chưa tìm được câu đối đáp thì đột nhiên Sở Côn Sơn lớn tiếng :

- Lão ngư ông ở Tam Tương là người khiêm hòa, bạn giang hồ chẳng ai không kính trọng lão. Các hạ có thù hằn gì mà thi triển ám khí tuyệt độc để hại mạng lão ? Nếu mối thù này Sở mổ không trả thay thì tình giao kết ba chục năm há chẳng trôi theo dòng nước và khiến anh hùng thiên hạ chê cười ?

Mỗi câu nói của lão như một nhát trùy đánh vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu,nhưng đầu óc chàng rối loạn không biết đáp thế nào.

Tửu Tăng Bán Giới quay lại nhìn Phạn Cái nói :

- Lão ăn xin thối tha này nói đôi lời chứ ! Người ta đều ra quân đầy đủ danh nghĩa. Chúng ta cũng không thể tự nhiên đánh bừa đánh ẩu được.

Phạn Cái thò tay vào sau lưng lấy ra một cái túi vải lớn, móc nắm cơm đút vào miệng vừa ăn vừa nói :

- Thần Hành Truy Phong Khách và Tửu Tăng, Phạn Cái hợp lại thành Phong Trần tam hửu. Tam trang chúa đánh Truy phong Khách chỉ còn thoi thóp thở. Nếu chúng ta không báo thù thì ra khiếp sợ bọn Bách Hoa Sơn Trang các vị ư ?

Mấy năm trước đây, Tửu Tăng, Phạn Cái đã vì Khâu Tiểu San mà bảo vệ Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng khi đó chàng bé nhỏ ốm yếu. Bây giờ chàng khác trước nhiều. Huống chi Lam Ngọc Đường đã giả danh chàng nổi tiếng giang hồ từ trước. Nay chàng gia nhập minh ước với Bách Hoa Sơn Trang, cùng Thẩm Mộc

Phong tái xuất giang hồ, làm chấn động người võ lâm. Nhưng hai chàng Tiêu Lĩnh Vu thì chẳng ai phân biệt được chân giả.

Bộ Thiên Tinh khẻ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Thẩm Mộc Phong đã nổi tiếng ác gây thù không biết với bao nhiêu bạn hữu võ lâm mà kể. Đời hắn giết người khó lòng đếm cho xiết được. Mười năm trước hắn bị anh hùng vây đánh thành trọng thương, đồng đạo võ lâm đều cho là hắn chết rồi, không ngờ nay hắn xuất hiện và được Tiêu Lĩnh Vu trợ giúp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bầu máu nóng sủi lên sùn sục không nhịn được nữa lớn tiếng ngắt lời :

- Thôi đừng nói nữa ! Các vị căn cứ vào bằng chứng nào mà đổ cho những người đó đều do Tiêu mổ giết chết ?

Bộ Thiên Tinh cười lạt đáp :

- Những người đó đuổi theo xe ngựa của Tam Trang chúa, chẳng phải Tam trang chúa thì còn ai vào đấy ?

Tiêu Lĩnh Vu xúc động hỏi lại :

- Có ai vào trông thấy không ?

Bộ Thiên Tinh ngập ngừng đáp :

- Tại hạ...

Tiêu Lĩnh Vu tưởng chừng bể óc, quát hỏi :

- Các hạ trông thấy ư ?

Bộ Thiên Tinh biến sắc vỗ tay hô :

- Đem thi thể nhị gia ra đây.

Bỗng nghe trong rừng có tiếng đáp lại, rồi hai đại hán khiêng một xác chết từ trong rừng chạy ra.

Bộ Thiên Tinh nói :

- Đặt xuống đấy !

Hai đại hán đặt xác chết xuống rồi lùi ra.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn tử thi thấy người đó hai mắt trợn ngược, miệng còn vết máu mà lộ vẻ tức bực dường như chết không nhắm mắt.

Bộ Thiên Tinh lạnh lùng hỏi :

- Tam trang chúa đã nhìn thấy chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhìn thấy rồi. Nhưng y không phải...

Bộ Thiên Tinh cực kỳ bi phẩn không chờ chàng nói hết câu đã ngắt lời :

- Nghĩa đệ ta đây bản tính hiền lành trái hẳn với ta. Y ghét kẻ dử như quân thù hẳn. Không ngờ con người thiện lương phải chịu kết quả này. Trách thế nào mà y chẳng chết không nhắm mắt được.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói :

- Bộ huynh...

Lúc này Bộ Thiên Tinh không kìm hãm nổi bi phẩn trong lòng, lớn tiếng quát :

- Ta đi sau y chừng ba, bốn trượng, chính mắt đã thấy y té xuống, chẳng lẽ còn giả được ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sao Bộ huynh lại nhất định trong xe chỉ có một mình tại hạ ?

Chương 60: Tiêu Lĩnh Vu Lực Chiến Quần Hào

Bộ Thiên Tinh hỏi :

- Trên xe chỉ có bốn người đều ở cả đây. Không phải Tam trang chúa thì còn là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng khích động, có miệng khôn phân. Chàng nóng nẩy lớn tiếng la :

Tuy bọn họ rượt theo xe ngựa bị giết, nhưng hung thủ không phải là Tiêu mổ .. .

Bộ Thiên Tinh tức giận ngắt lời :

- Sự thực đã rành rành ra đó mà ngươi còn cãi chối. Đáng tiếc nghĩa đệ ta chết rồi, không thể rượt theo xe mà túm lấy ngươi lôi ra.

Tiêu Lĩnh Vu cũng không dằn nổi cơn giận, quát lớn :

- Các ngươi không hỏi rõ đầu đuôi, không phân đen trắng, cứ buộc chặt cho ta tức là bức bách ta .

Kim Lan đột nhiên hỏi xen vào :

- Tam gia ! Vàng mười không sợ lửa, Tam gia đừng nóng nẩy, cứ từ từ giải thích cho họ nghe được không ?

Tửu tăng Bán Giới cười lạt hỏi :

- Ngươi là ai ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu nhân là Kim Lan. Các vị đã tự phụ là những nhân vật nghĩa hiệp mà sao lại hồ đồ thế ?

Sở Côn Sơn gầm lên :

- Ngươi bảo ai hồ đồ ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu nhân bảo các vị, tức là cả lão nữa.

Sở Côn Sơn nghe thanh âm the thé dường như là tiếng con gái. Nhưng cô cải dạng nam trang, lão vọt mình nhẩy tới hỏi luôn :

- Ngươi là nam hay là nữ ?

Lão giơ tay lên chẩn bị phóng chưởng.

Kim Lan nói :

- Tiểu nữ là gái, nhưng thấy các vị đường đường tu mi nam tử mà xử sự hồ đồ không thận trọng bằng bọn nữ nhi. Hừ ! Các vị sừng sộ thực chỉ khiến cho người ta đáng thương và đáng cười.

Sở Côn Sơn thu tay về nói :

- Nam tử hán không thèm tỷ thí với đàn bà con gái. Lão phu địa vị như thế này, có lý nào lại chấp với ngươi ?

Lão dứt lời nhảy lùi ra xa một trượng.

Bộ Thiên Tinh vẩy tay một cái, lập tức hai hán tử to đen lại khiêng xác chết đi

Bộ Thiên Tinh rút ống ngân địch ở sau lưng đánh soạt một tiếng rồi lạnh lùng nói :

- Bất luận ngươi dùng thủ đoạn hay ám khí gì, nhưng đã liên tục hạ sát được chín tay cao thủ thì võ công hẳn cũng cao minh, vậy Bộ Thiên Tinh này muốn lãnh giáo mấy chiêu.

Kim Lan lớn tiếng hô :

- Tam gia.. .

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay rút trường kiếm ra hửng hờ đáp :

- Vụ này đã không giải quyết bằng lời nói cho rõ được thì chỉ còn cách đem võ công phân cao hạ rồi sẽ tính. Cô hãy lùi lại mau.

Kim Lan biết Tiêu Lĩnh Vu đang lúc lòng đầy bi phẩn, không cho phát tiết ra thì ấm ức không chịu được . Mặt khác, bọn người kia lại nhất quyết chàng là hung thủ thì chẳng thể nào dùng lời giải thích cho rõ được . Cô buồn rầu thở dài nói :

- Xin Tam gia hãy coi chừng !

Bộ Thiên Tinh gắng gượng dằn lòng phẫn nộ mà cũng không chờ được nữa.

Hắn vung cây Ngân địch lên nói :

- Tam trang chúa tiếp chiêu đi !

Hắn cầm ngân địch phóng tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm ra chiêu "Khởi phượng đằng giao" vừa thủ vừa công, hất cây ngân địch của Bộ Thiên Tinh rồi xoay kiếm hớt ngang một cái.

Bộ thiên Tinh tung mình lên hú một tiếng dài vung địch phản kích.

Bỗng thấy ngân quang chuyển động, bóng địch đầy trời chụp xuống.

Trong lòng đau khổ, Bộ Thiên Tinh đã dụng hết sức để tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu huy động trường kiếm nghinh địch, xuất diện một trường ác đấu.

Địch pháp của Bộ Thiên Tinh thi triển thế công mỗi lúc một gấp rút. Chiêu nọ tiếp chiêu kia liên miên không ngớt, khiến đối phương chẳng có cơ hội nào để phản công. Thật là một địch pháp cực kỳ lợi hại, ít người đón đở được ba chục chiêu.

Đáng tiếc Bộ Thiên Tinh lại gặp phải kình địch Tiêu Lĩnh Vu thành ra địch pháp của hắn uy thế giảm đi rất nhiều.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu khi học kiếm Trang Sơn Bối lại luyện được cả tâm pháp các phái trong thiên hạ, rất thiện nghề ứng biến. Lúc chàng thi triển tuyệt học của phái Võ Đương, lúc chàng ra tuyệt chiêu của phái Thanh Thành. Đường kiếm bao la biến hóa tinh kỳ, hóa giải địch pháp của Bộ Thiên Tinh một cách bất

ngờ.

Quần hào đứng chung quanh theo dõi cuộc chiến đều chấn động tâm thần.

Không ai hiểu được tại sao chàng còn nhỏ tuổi như vậy mà kiếm pháp đã cực kỳ quảng bác ?

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã giao đấu ngoại ba chục hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng ra chiêu "Xuân phong hóa vũ" , đẩy lui thế địch rồi nói :

- Tại hạ đã lãnh giáo địch pháp của các hạ cũng chỉ được đến thế mà thôi, chẳng còn gì để học nữa. Vậy tại hạ sắp phản kích đây.

Chàng vừa dứt lời đã biến đổi thế kiếm, ánh hàn quang lấp loáng, sao bạc bắn ra tới tấp . Những đòn phản kích cực kỳ lợi hại.

Bộ Thiên Tinh chỉ chậm một chút mà mất hết tiên cơ. Thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu ào ạt như nước thủy triều làm cho hắn khiếp sợ nghĩ thầm :

- Gã này không đầy nửa ngày đã hạ sát chín tay cao thủ. Bản lãnh gã quả nhiên không phải tầm thường. ..

Bộ Thiên Tinh còn đang ngẩm nghĩ thì đột nhiên bốn mặt kiếm khí ào ạt xô tới bỗng tan mất . Áp lực giảm đi rất nhiều. Hắn mừng thầm trong bụng, toan vận động ngân địch phản kích, bỗng thấy hàn quang lấp loáng. Bao nhiêu hoa bạc đột nhiên thu vào làm một nhằm đâm tới trước ngực . Hắn vội vung cây ngân

địch trong tay đưa chênh chếch lên để gạt. Đồng thời hắn quát to một tiếng vận hết kình lực hất trường kiếm đi.

Nguyên Bộ Thiên Tinh sau khi động thủ hồi lâu với Tiêu Lĩnh Vu đã phát giác ra chiêu thức biến hóa của hắn khó lòng hạ nổi đối phương, chỉ còn một cách vận dụng mấy chục năm công lực để hất rớt tay kiếm của địch nhân mới có cơ thủ thắng.

Hắn tính như vậy là phải, nhưng sự thực lại ra ngoài điều tiên liệu. Nội lực của hắn không làm cho thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu rớt khỏi tay mà còn gắn chặt vào cây ngân địch đè thấp xuống.

Đây chính là kiếm thuật thượng thặng mà chàng đã học được . Trước hết dùng chân lực âm nhu để chịu đựng sức phản chấn cương mãnh của Bộ Thiên Tinh, rồi sau đưa kiếm theo ống Ngân địch chém xuống cổ tay hắn. Nếu Bộ Thiên Tinh không chịu buông cây ngân địch ra thì khó tránh khỏi lưỡi kiếm sắc bén cắt đứt cổ tay.

Gặp tình thế cấp bách, Bộ Thiên Tinh không kịp suy nghĩ nhiều, đành buông tay mặt cho cây ngân địch rớt xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại hai bước nói :

- Cảm ơn ông bạn đã nhường cho.

Bộ Thiên Tinh thất bại rồi mặt xám như tro tàn, buồn rầu đáp :

- Kiếm thuật của Tam trang chúa đã đến trình độ xuất thần nhập hóa. Tại hạ không địch nổi.

Kim Lan sợ Tiêu Lĩnh Vu đang lúc bị khuất nhục ra tay hại người. Bây giờ cô thấy chàng thu kiếm về, trong lòng rất được an ủi.

Bí hiệp Thường Đại Hải vung cây thiết trượng trong tay lên nói :

- Thắng bại là sự thường của nhà binh. Cuộc đấu bữa nay chẳng phải để quyết định ngôi thứ thì bại cũng chẳng có chi đáng kể. Xin Bộ huynh hãy lui ra nghỉ ngơi để tiểu đệ lãnh giáo kiếm thuật của Tam trang chúa.

Hắn chưa dứt lời đã nhẩy xổ lại, vung cây thiết trượng ra chiêu Hoành tảo thiên quân quét ngang một cái.

Tiêu Lĩnh Vu nghe trượng phong rít lên veo véo, không dám dùng kiếm đón đở Chàng lạng người đi né tránh.

Thường Đại Hải sấn gần lại múa cây thiết trượng như gió táp mưa sa đánh tới tấp

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tâm thần, vung trường kiếm thành những bông hoa bạc tìm chỗ sơ hở để đánh tới, bức bách đối phương không thể đến gần được .

Thường Đại Hải bôn tẩu giang hồ lâu ngày, đã giầu kinh nghiệm lâm địch.

Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu không dám đở gạt thế trượng của mình, liền phát huy toàn bộ Lý công quải pháp vận nội lực vào Thiết trượng khiến cho chưởng phong mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Chỉ trong chớp mắt hai bên đã giao thủ ngoài năm chục hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu bị thế trượng khủng khiếp bức bách phải lùi lại sáu, bảy thước .

Thường Đại Hải chiếm được thượng phong nhưng trong lòng hắn biết rõ Tiêu Lĩnh Vu chỉ bị uy thế mãnh liệt của hắn làm cho hoảng sợ, không dám dùng thanh kiếm nhẹ nhỏm để đón tiếp phải lùi dần. Nếu chàng nghĩ ra được cách phá giải như đã dính lấy cây ngân địch của Bộ Thiên Tinh là cục diện biến đổi liền đoạt ngay lại được tiên cơ.

Hắn nghĩ vậy lền nhân lúc chàng tỉnh ngộ định hạ chàng trước đi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy phải lùi hoài nhưng môn hộ phòng thủ rất nghiêm cẩn.

Đường kiếm bao la rộng rải khôn lường, khiến cho Thường Đại Hải không tìm ra được chỗ sơ hở để hạ thủ.

Thường Đại Hải trong lòng nóng nẩy, nghĩ cách thủ thắng cho mau, tay trượng bất giác đờ đẫn một chút.

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm cơ, vung trường kiếm đột nhiên ra chiêu "Thiên hà đảo quải" . Mũi kiếm rung động vọt ra hai bông kiếm hoa đâm chênh chếch vào bóng trượng của Thường Đại Hải. Đồng thời tay phải phóng ra một chưởng.

Chưởng lực cực kỳ cương mãnh hãm thế trượng của Thường Đại Hải được.

Thanh kiếm của chàng ra chiêu "Hồi phong nhứ liễu" điểm lẹ vào hai bên.

Môn hộ Thường Đại Hải sơ hở rất lớn. Hắn nhìn thấy thế kiếm điểm tới mà không thu kịp trượng về để chống đở, đành lùi lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu vừa chưởng vừa kiếm ra một chiêu vãn hồi được thế kém.

Chàng rượt tới như bóng theo hình.

Thường Đại Hải chạy quanh không trường chừng ba, bốn trượng mà vẫn không sao thoát được mũi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu cứ trỏ vào trước ngực . Hắn cảm thấy khó lòng thoát chết, liền buông tiếng thở dài rồi dừng bước lại.

Quần hào sợ quá không nỡ nhìn ra đều nhắm mắt lại. Họ nghĩ tới Tiêu Lĩnh Vu thủ đoạn tàn nhẫn giết liền một lúc chín tay cao thủ thì thế kiếm này của chàng nhất định làm cho Thường Đại Hải phải rách bụng lòi ruột.

Tên đệ tử nhỏ tuổi của họ Thường liền chống kiếm gầm lên một tiếng rồi cùng hán tử kia chia hai ngã xông ra.

Hai tên đệ tử này là đích truyền của Thường Đại Hải. Chúng thấy sư phụ lâm nguy thì trong lòng vừa kinh hải vừa nóng nẩy vọt ra, hết sức phóng hai nhát kiếm đâm tới. Kiếm khí lạnh lẽo ghê người.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu xoay cổ tay cho thanh trường kiếm chuyển động.

Choang choang hai tiếng ! Tiêu Lĩnh Vu đã hất được hai thanh trường kiếm của đối phương mà người chàng vẫn đúng nguyên chổ. Sắc mặt nghiêm trang, mắt chiếu hàn quang.

Quần hào chú ý nhìn ra thấy vạt áo trước ngực Thường Đại Hải bị rách một miếng dài ba tấc, mà người hắn không bị chút thương tích nào .

Hai tên đệ tử ngẩn người ra, đồng thanh cất tiếng gọi :

- Sư phụ !

Bí hiệp Thường Đại Hải hai mắt trợn lên, nét mặt thảm đạm. Lão buông tiếng thở dài nói :

- Hỏng rồi ! Hỏng rồi ! Thầy trò chúng ta còn mặt mũi nào mà đứng trên chốn giang hồ.. .

Hắn vung chưởng lên toan đánh vào huyệt Thiên Linh.

Hai đại hán đệ tử chống kiếm, đã liệu trước sư phụ có hành động này. Khi nhìn thấy sư phụ vung chưởng tự tử, muốn chạy lại cứu cũng không kịp nữa.

Giữa lúc ấy đột nhiên có bóng người thấp thoáng . Tiêu Lĩnh Vu vươn tay trái ra nhanh như chớp nắm được cổ tay Thường Đại Hải.

Thường Đại Hải đột nhiên cảm thấy cánh tay mình không hành động theo ý muốn, rồi nhủn ra rủ xuống.

Hai tên đệ tử đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Không hiểu đó là cái nhìn cừu địch, hay cái nhìn cảm kích ? Đoạn chúng cúi đầu xuống.

Trí Quang đại sư cất cao giọng niệm phật hiệu rồi từ từ cất bước tiến lại nói :

- Thắng bại là sự thường của nhà binh. Trước nay trong võ lâm chẳng có ai đánh trận bao giờ cũng thắng. Thường đại hiệp không nên khích động thái quá.

Thường Đại Hải hỏi :

- Mình để cho kẻ địch cứu cấp thì cái nhục đó ngày sau báo đền thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu chầm rãi đáp :

- Bất luận năm nào tháng nào, hể Tiêu mỗ mà còn sống ở đời thì Thường đại hiệp muốn bao giờ rửa hận cũng được.

Thường Đại Hải lớn tiếng :

- Thường mổ mà còn có ngày rửa cái nhục bữa nay thì thế nào cũng tha mạng cho Tam Trang Chúa một lần.

Hắn dứt lời, chống cây thiết trượng vọt ra xa hơn trượng rảo bước đi ngay.

Hai đại hán thấy sư phụ đi rồi cũng rượt theo. Chỉ trong chớp mắt ba thầy trò Thường Đại Hải đã mất hút vào trong rừng rậm.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng ba người mất hút rồi ngấm ngầm thở dài lẩm bẩm :

Người ta hiểu lầm mình một cách sâu xa như vậy thì thật khó lòng giải thích được .

Lại nghe Trí Quang đại sư nói :

- A Di Đà Phật ! Đường kiếm của Tam trang chúa đã bát ngát lại biến hóa kỳ ảo như vậy. Thật lão

tăng chưa từng thấy. Trách nào trong vòng nửa ngày Tam trang chúa chẳng hạ sát được chín tay cao thủ võ lâm. Lão tăng không biết tự lượng sức mình cũng xin lãnh giáo mấy chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại sư là một tay hiệp ẩn chốn Không môn, là cao nhân ngoài đời, e rằng tại hạ khó lòng địch nổi.

Trí Quang đáp :

- Lão phu tự biết rất ít hy vọng thắng được Tam trang chúa, xin Tam trang chúa lấy kiếm ra đi .

Tiêu Lĩnh Vu biết câu chuyện bửa nay khó có thể dùng lời nói mà giải thích cho rõ được, chàng không khách sáo nữa, vung trường kiếm ra chiêu "Thiên phong chấn mộ" . Ba điểm hàn quang đồng chia ra tập kích vào ba đại huyệt nhà sư.

Trí Quang đại sư la lên :

- Hảo kiếm pháp !

Lão phất tay áo bào xô ra một luồng tiềm lực ngăn chặn thế kiếm rồi dập xuống trước ngực Tiêu Lĩnh Vu đánh vèo một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu giơ kiếm chênh chếch lên đón thế chưởng của nhà sư và nói :

- Đại sư hãy khoan động thủ.

Trí Quang hỏi :

- Tam trang chúa còn điều chi dạy bảo ?

Chàng đã đánh bại Bộ Thiên Tinh và Thường Đại Hải khiến cho mọi người trong trường không dám coi thường chàng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu tra kiếm vào vỏ, chắp tay nói :

- Đại sư đã không muốn dùng binh khí vậy tại hạ cũng xin lấy tay không để bồi tiếp .

Trí Quang nói :

- Kỹ thuật của Tam trang chúa đã đến trình độ kinh người. Lão tăng không tiện khuyên can. Tam trang chúa dùng kiếm hay không xin tùy ý.

Tiêu Lĩnh Vu nói nhún nhường một câu rồi vung chưởng đánh ra.

Trí Quang đại sư vận động công lực vung tay lên đón.

Chưởng lực hai bên đụng nhau nổ ra một tiếng sầm rùng rựn.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình nói :

- Chưởng lực của đại sư thật là hùng hậu.

Chàng thi triển chưởng pahlp liên hoàn tấn công tới tấp .

Trí Quang đón một chưởng của Tiêu Lĩnh Vu rồi cũng chấn động tâm thần tự nhủ :

- Gã này nhỏ tuổi mà nội công cao thâm đến thế ! Nếu gã có thời giờ rảnh rang rèn luyện thêm thì võ lâm khó có ai hạ được gã.

Nhà sư còn đang ngẩm nghĩ thì Tiêu Lĩnh Vu đã đánh liền mười sáu chuởng. Chàng ra tay mau lẹ như sét nổ, chớp giật.

Trí Quang đại sư bị chưởng pháp liên hoàn mau lẹ tuyệt luân bức bách phải lùi lại luôn bốn bước, dường như đón tiếp không kịp .

Thập bát la hán chưởng của phái Thiếu Lâm nổi danh thiên hạ, người giang hồ đều biết tiếng. Địa vị Trí Quang đại sư lại rất tôn cao ở trong chùa. Lão đã dùng Thập Bát La Hán chưởng để thắng bọn Yên Sơn Cửu huynh đệ, nổi tiếng võ lâm. Bữa nay lão bị thế chưởng liên hoàn của Tiêu Lĩnh Vu bức bách phải lùi hoài khiến cho quần hào trong trường đều ngấm ngầm kinh hãi.

Tửu tăng Bán Giới khẽ bảo Phạn Cái :

- Lão ăn xin này . Xem chừng thằng nhỏ kia quả nhiên đạo hạnh phi thường, e rằng đại sư khá thắng nổi gã.

Bỗng thấy Trí Quang đại sư đánh mạnh ra hai chưởng, vãn hồi thế kém.

Cuộc ác đấu này thật là hiếm có. Bốn bàn tay qua lại khiến cho luống tiềm lực dàn dụa trong phạm vi hơn trượng.

Chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu sở trưởng ở chổ mau lẹ. Hai bàn tay chàng khởi thế công như vũ bão tưởng chừng mười mấy bàn tay đồng thời đánh ra, khiến người trông hoa cả mắt.

Chưởng thế của Trí Quang đại sư lại sở trường ở chổ hùng hậu, che kín môn hộ rất nghiêm cẩn.

Tiêu Lĩnh Vu dù chưởng thế biến ảo khôn lường mà không sao phá được thế phòng thủ của đại sư.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã giao thủ hơn một trăm chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại. Trong vòng hơn trăm chiêu này, Tiêu Lĩnh Vu công nhiều mà thủ ít, còn Trí Quang đại sư lại công ít mà thủ nhiều.

Phạn Cái dường như không nhẫn nại được nữa đập tay vào cái chảo sắt lắc đầu nói :

- Hai người càng đánh tinh thần càng khỏe. Cuộc chiến này e rằng còn lâu. Có khi năm trăm chiêu cũng chưa phân thắng bại.

Bán Giới nói :

- Bản hòa thượng không đồng ý với lão. Mới trong vòng trăm chiêu Tiêu Lĩnh Vu đã có cơ hội thủ thắng. Đáng tiếc là gã chưa đủ kinh nghiệm chiến đấu nên bỏ lỡ mất. Còn Trí Quang đại sư tuy giữ kín môn hộ nhưng công ít mà thủ nhiều đã mất tiên cơ thế thắng. Nếu bản hòa thượng không lầm thì chỉ một trăm

chiêu nữa là có kẻ được người thua.

Đột nhiên Trí Quang đại sư cất tiếng niệm phật hiệu rồi đổi thủ làm công.Tay quyền tay chưởng đánh ra.

Phạn Cái mỉm cười nói :

- Tửu hòa thượng ! Lão đã nhìn thấy chưa ? Trí Quang đã giở đến bản lãnh độc môn của lão rồi !

Tửu Tăng Bán Giới đáp :

- Quyền chưởng của lão sử hai luồng lực đạo khác biệt nhau.

Phạn Cái nói :

- Đúng rồi . Bàn tay mặt lão tuy thi triển Thập Bát La Hán chưởng pháp, nhưng tay trái lão lại sử dụng Thiên tính công quyền là một trong 72 tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm. Trong một chiêu thế công mà gồm cả chân lực cương nhu, e rằng thằng lỏi kia không chống được bao lâu nữa.

Bán Giới nói :

- Chưởng pháp của gã có điều rất quái dị, dường như là môn Liên Hoàn thiểm điện chưởng đã thất truyền trên chốn giang hồ. Ngày trước Nam Dật Công đại hiệp đã dùng chưởng pháp tuyệt thế vô song này đánh khắp mười ba tỉnh ở hai miền Nam Bắc sông Đại Giang để nổi tiếng một thời.

Phạn Cái cười lạt hỏi :

- Lão đã được coi Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam đại hiệp chưa ?

Tửu Tăng Bán Giới tủm tỉm cười đáp :

- Bản hòa thượng tuy chưa có cơ duyên được thấy Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam Dật Công, nhưng đã được gặp lão nhân gia. Và điểm này bản hòa thượng e rằng cũng đủ hơn lão ăn xin rồi.

Phạn Cái nói :

- Lão chưa thấy qua Liên Hoàn thiểm điện chưởng pháp thì sao đã dám huyênh hoang những lời phê phán kinh người.

Bán Giới đáp :

- Ta đã xem chưởng pháp khắp thiên hạ, nhưng chưa từng thấy chưởng nào mau lẹ như của gã này. Nam Dật Công nhờ thế chưởng tuyệt diệu mà vùng vẫy giang hồ và đã được người ta khen làm đệ nhất khoái chưởng. Nguyên một điểm này cũng đủ chứng minh bản hòa thượng là người tinh tế, kiến thức cao minh,

bọn ăn xin không thể bì kịp .

Phạn Cái cười lạt nói :

- Tự mình khoe giỏi người ngoài chẳng ai tán dương.

Hai tay quái kiệt phong trần này chơi thân với nhau mấy chục năm mà suốt ngày cọ miệng tranh hơi với nhau.

Tình hình trong trường đã biến đổi. Trí Quang đại sư giở đến tuyệt nghệ chấn sơn của phái Thiếu Lâm quả nhiên vãn hồi được thế kém, chuyển từ thế thủ sang thế công.

Vì quyền chưởng của lão dùng hai luồng lực đạo không đều nhau, lúc cứng lúc mềm nên Liên hoàn thiểm điện chưởng của Tiêu Lĩnh Vu phải chịu ảnh hưởng rất lớn, đồng thời tốc độ cũng giảm đi nhiều.

Chưởng pháp của chàng sở trường ở chỗ mau lẹ, hể chậm lại một chút là uy lực kém sút rất nhiều. Do đó Trí Quang đoạt lại tiên cơ.

Kim Lan trong lòng rất đỗi lo âu, nghĩ thầm :

- Nếu Tam trang chúa mà bị bại về tay nhà sư kia thì quần hào tất không chịu buông tha. Tam gia phải hàm oan vĩnh viễn không bao giờ rửa sách được.

Cô còn đang ngẩm nghỉ, bỗng thấy chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu lại biến đổi Tay trái chàng vẫn thi triển Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp, tay mặt phát huy Thập Nhị Lan Hoa Phất Huyệt thủ. Mới không đầy ba chiêu, chàng đã vãn hồi được thế kém.

Thập Nhị Lan Hoa phất huyệt thủ chẳng những tấn công lợi hại mà tư thế coi rất đẹp mắt. Chưởng chỉ như màng nhện thủy chung không rời uyển mạch của đại sư.

Phạn Cái vừa thấy Trí Quang đại sư nắm chắc được phần thắng trong lòng rất cao hứng, toan nói mấy câu chế diễu Tửu Tăng, nhưng không ngờ chưởng pháp của Tiêu Lĩnh Vu biến đổi đoạt lại thượng phong, đưa Trí Quang đại sư vào tình thế kiềm tỏa. Chưởng thế cùng quyền pháp của nhà sư đều khó bề phát huy.

Bất giác lão biến sắc nói :

- Thằng lỏi này quả mang tuyệt kỷ trong mình.

Bán Giới cười nói :

- Bản hòa thượng tuy suốt ngày bầu rượn kề môi, nhưng càng uống nhiều lại càng sáng suốt.

Phạn Cái nói :

- Đừng đắc ý vội. Bẩy mươi hai đường tuyệt kỷ của phái Thiếu Lâm, Trí Quang đã sở trường được bảy thứ mà lão mới dùng đến có hai thứ là Thiếu Tinh công quyền và La Hán thập bát chưởng mà thôi .

Lão chưa dứt lời, cuộc đấu trong trường đã phân thắng bại. Hai bóng người đột nhiên xa nhau.

Trí Quang hai tay để trước ngực nói :

- Tam trang chúa võ công cao cường, lão tăng không phải là địch thủ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ đại sư đã nhượng bộ .

Phạn Cái biến sắc nhẩy ra lạnh lùng quát :

- Hảo tiểu tử . Ngươi quả có chỗ đặc biệt hơn người, nhưng lão hóa tử cũng muốn lãnh giáo mấy chiêu.

Lão cầm cái chảo sắt lớn để ngang trước ngực.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Tại hạ được nghe hiệp danh Tửu Tăng Phạn Cái từ lâu.

Phạn Cái gạt đi.

- Bất tất phải nói câu sáo mép . Hãy đem võ công ra phân cao thấp .

Kim Lan nghĩ thầm trong bụng :

- Dù Tam gia võ công cao cường đến đâu cũng không có cách nào thắng được bao nhiêu cao thủ dùng phép xa luân chiến. Keo này còn đánh nữa Tam gia khó lòng tránh khỏi thất bại.

Cô toan cất lời cảnh cáo nhưng Tiêu Lĩnh Vu đã rút kiếm ra nói :

- Được rồi ! Mời đại hiệp ra tay .

Phạn Cái thấy Tiêu Lĩnh Vu đã đả bại Bộ Thiên Tinh, Bá hiệp Thường Đại Hải và Trí Quang đại sư chùa Thiếu Lâm, khi nào lão còn dám khinh địch ? Lão vung cái chảo sắt lên chụp xuống đầu chàng.

Chương 61: Sở Côn Sơn Tỏ Dạ Quan Hoài

Phạn Cái dùng chảo sắt làm binh khí, tự lập ra những chiêu biến hóa rất là kỳ quái.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão vung chảo lên chụp xuống liền hươi trường kiếm đâm chênh chếch lên.

Ngờ đâu Phạn Cái không né tránh, chảo sắt đụng vào trường kiếm rồi, lão mượn thế trượt xuống cổ tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm : .

- Té ra cái chảo sắt này có chỗ diệu dụng như vậy.

Chàng vội lùi lại hạ thấp cổ tay xuống tránh khỏi đòn của đối phương.

Đoạn chàng giơ kiếm lên phong tỏa trước mặt.

Phạn Cái cười hô hố hỏi :

- Mùi vị của chảo sắt thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quả nhiên cao minh khôn lường...

Phạn Cái sấn tới gần, lại vung chảo lên chém dọc quét ngang những chiêu võ rất kỳ lạ .

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ kình lực, mỗi chiêu kiếm phóng ra đều mang một luồng kiếm khí dàn dụa.

Thế công của Phạn Cái tuy cực kỳ quái dị mà không sao thắng được Tiêu Lĩnh Vu.

Chỉ trong khoảng khắc hai bên đã qua lại mấy chục chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu dần dần hết sợ. Thanh trường kiếm trong tay chàng bắt đầu khai triển thế phản kích.

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu phải lùi hoài thì tưởng rằng hậu lực của chàng không kế tiếp được tiền lực, trong lòng rất đỗi lo âu. Cô đặt Ngọc Lan ở trên lưng xuống, toan rút kiếm xông ra trợ chiến.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu không lùi nữa, bắt đầu cuộc phản công.

Chàng phóng bốn, năm chiêu kiếm liền vãn hồi thế kém.

Phạn Cái nổi tiếng một đời tất nhiên phải đem toàn lực ra tấn công để cố thắng trận nầy.

Tiêu Lĩnh Vu đầy nỗi oan khuất trong lòng cũng hết sức để chiến thắng bữa nay, nhưng khí giới của Phạn Cái rất kỳ lạ, chiêu thức lại chẳng ra lề lối nào, khác hẳn với mười tam ban khi giới thông thường thành ra nó có chỗ cao thâm khôn lường.

Tiêu Lĩnh Vu tuy ổn định được tình thế, bắt đầu phản công nhưng trong lúc nhất thời cũng khó lòng chế phục được đối phương.

Tửu Tăng Bán Giới vừa uống rượu tỳ tỳ vừa theo dõi cuộc chiến. Lão thấy hai bên đã đấu hơn trăm hiệp đột nhiên buông bình rượu ra, cặp mắt từ từ bỗng lộ hàn quang chăm chú nhìn vào trường đấu.

Lúc này trong trường, Phạn Cái và Tiêu Lĩnh Vu đã quyết đấu đến chỗ thắng bại. Chỉ còn nhìn thấy một vùng đen xì vọt ra những tia bạch quang nhẩy múa, không phân rõ được bên nào.

Đột nhiên bóng đen và bạch quang thu lại. Hai người xa ra.

Tiêu Lĩnh Vu ôm kiếm nghiêng mình nói :

- Đa tạ đại hiệp đã nhượng bộ.

Lòng chàng vẫn nghĩ tới ngày trước Tửu Tăng Phạn Cái đã giúp mình, nên chàng rất kính cẩn hai người.

Phạn Cái đứng ngẩn người ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi thủng thẳng nói :

- Đây là lần thứ hai mà lão hóa tử phải thất bại. Đã là tướng bại binh thì còn nói mạnh gì nữa ? Sau này sẽ có ngày tái hội. .

Dứt lời lão trở gót đi ngay, vẻ mặt cực kỳ thê thảm.

Tửu Tăng Bán Giới lớn tiếng gọi :

- Lão ăn xin thối tha kia rồi hãy đi ! À lại coi bản hòa thượng trả đủa cho.

Phạn Cái không thèm ngoảnh đầu lại, đáp liền :

- Lão cũng thua to mà thôi. Đừng lòi cái dở ra nữa.

Tửu Tăng Bán Giới ngẩn người một chút rồi chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy mặt chàng vượng khí

đầy rẩy, cặp mắt thần quang lấp loáng, không ra vẻ mỏi mệt chút nào. Trong lòng kinh hải lão nghĩ thầm :

- Thằng lỏi này nội công rất tinh thâm nhưng trông ra vẻ văn nho chẳng có chút tà khí nào . Sao gã lại qui thuận Bách Hoa Sơn Trang cam tâm nhập đảng với Thẩm Mộc Phong ?

Lại nghe Phạn Cái nói :

- Lão trọc nghiện rượu kia ! Kiếp này đừng hòng có cơ hội thắng gã nữa.

Tửu Tăng lớn tiếng ngắt lời :

- Nếu bản hòa thượng không tỷ thí với gã chẳng cam tâm chút nào.

Lão vái Tiêu Lĩnh Vu rồi nói :

- Hãy coi chừng ! Bản hòa thượng muốn lĩnh giáo .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp.

Tửu Tăng Bán Giới rảo bước tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu còn cách chừng sáu thước thì dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giơ kiếm ngang trước ngực nói :

- Khách phải nhượng chủ. Mời đại sư ra tay.

Bản Giới nói :

- Ngươi hãy coi chừng nghe !

Đột nhiên lão há miệng phun ra một tia rượu. Còn cách mấy bước, mùi rượu đã xông vào mũi.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ nội lực vào bàn tay đẩy ra.

Một luồng ám kình mãnh liệt ngăn chặn làm cho tia rượu tan ra như một trận mưa phùn trong khoảng mấy thước vuông.

Tia rượu tan ra rồi vẫn xông về phía Tiêu Lĩnh Vu. Chàng liền đề tụ chân lực, vận động cương khí hộ thân. Cơn mưa rượu còn cách Tiêu Lĩnh Vu chừng nửa thước như gặp phải bức tường đá tới tấp rớt xuống.

Tửu Tăng Bán Giới giật mình kinh hãi la thất thanh :

- Hộ thân cương khí ! Hộ thân cương khí !

Rồi trở gót chạy theo Phạn Cái.

Nguyên kỹ thuật phun rượu của lão là một môn tuyệt học . Lão dùng luồng nguyên khí đẩy rượu từ trong bụng phun ra. Tia rượu gặp phải trở lực liền tan ra như mưa phùn bao phủ một quãng mấy thước khiến cho đối phương không có cách nào né tránh. Nhưng luồng cương khí hộ thân của Tiêu Lĩnh Vu làm cho

Tửu Tăng Bán Giới giật mình kinh hãi. Lão tự biết tia rượu không thể phá được luồng cương khí hộ thân của đối phương. Tuy miệng lão không nói ra mà trong lòng đã nhận thua rồi trở gót chạy theo Phạn Cái.

Lúc này trong trường ngoài Tiêu Lĩnh Vu, Kim Lan và Đường Tam Cô, chỉ còn lại Bộ Thiên Tinh và Sở Côn Sơn.

Bộ Thiên Tinh đã bị bại rồi, chẳng khi nào dám dương mặt dầy đòi tái chiến với Tiêu Lĩnh Vu.

Sở Côn Sơn tuy là người hủ lậu cố chấp, nhưng tự biết võ công còn kém Tửu Tăng, Phạn Cái, mà danh vị chưa bằng Trí Quang đại sư. Ba người kia đã bại về tay Tiêu Lĩnh Vu thì lão có tỷ đấu với chàng cũng chẳng tài nào thủ thắng được. Nhưng ở vào tình thế này, lão chẳng thể lùi bước dù có bại trận cũng đành.

Lão liền lấy cặp bánh xe ở trên lưng xuống vung lên nói :

- Lão phu dùng cặp bánh xe này lãnh giáo kiếm thuật của Tam Trang Chúa.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay mỉm cười hỏi :

- Lão tiền bối còn nhớ tại hạ không ?

Sở Côn Sơn tuy đã chuẩn bị tấn công mà trong lòng chẳng tự tin được phần nào và đã nắm chắc phần thua trong tay, liền chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Lão không ngờ chàng lại muốn nói chuyện cũ với mình.

Sở Côn Sơn sửng sốt thu cặp bánh xe về hỏi :

- Phải chăng Tam trang chúa chính là Tiêu Lĩnh Vu mới quật khởi trên chốn giang hồ. Lão phu được nghe danh đã lâu, bữa nay gặp thật là may mắn !

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Tại hạ tuy cũng là Tiêu Lĩnh Vu, nhưng không phải Tiêu Lĩnh Vu mà oai danh chấn động giang

hồ.

Chàng thấy vụ này rắc rối khó mà nói một vài câu để giải thích được .

Sở Côn Sơn chau mày hỏi :

- Trên thế gian này có mấy vị Tiêu Lĩnh Vu ? Lão phu càng nghe càng hồ đồ

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Lão tiền bối thử nghĩ kỷ lại coi đã gặp mấy Tiêu Lĩnh Vu rồi ?

Sở Côn Sơn ngẩn người ra trầm ngâm hồi lâu rồi đáp :

- Lão phu nghĩ lại thì năm năm trước đây đã gặp một chú nhỏ yếu đuối dường như cũng tên là Tiêu Lĩnh Vu. Sau gã được đưa lên núi Võ Đương rồi không hiểu lạc lỏng nơi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối còn nhớ được mặt mũi gả Tiêu Lĩnh Vu ngày trước không ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Cái đó lão phu không nhớ được rõ ràng, chỉ nhớ láng máng thằng nhỏ đó tuy thân thể yếu đuối, nhưng mồm mép rất linh lợi mà to gan lớn mật.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối có muốn gặp lại gã Tiêu Lĩnh Vu năm trước đó không ?

Sở Côn Sơn bỗng thở dài đáp :

- Thằng nhỏ đó rất hợp duyên với lão phu. Đáng tiếc gã mình mang tuyệt chứng, thân thể hư nhược mà bị lôi cuốn vòng ân oán của những nhân vật giang hồ. Gã phải chịu đủ điều cay cực . Hỡi ơi ! Lão phu nghe phong thanh gã rớt xuống sông chết rồi ! ...

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài đáp :

- Đa tạ lão tiền bối còn có lòng nhớ tới. Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu ốm yếu ngày trước.

Sở Côn Sơn hai mắt tròn xoe ngắm nghía Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi đột nhiên nổi giận quát hỏi :

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Lão phu là hạng người nào mà để ngươi lừa gạt ?

Tiêu Lĩnh Vu biết lão hủ lậu cố chấp nên nghe lão nói vậy vẫn không nổi nóng tủm tỉm cười đáp :

- Năm năm trước tại hạ cùng lão tiền bối bị uy hiếp ở trên đỉnh núi. Khi đó còn Khâu tỷ tỷ của tại hạ...

Sở Côn Sơn ngắt lời :

- Phải chăng ngươi muốn nói Khâu tiểu San ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Sau lại gặp Trung Châu Nhị Cổ...

Sở côn Sơn nhẩy bổ lên hỏi :

- Đúng lắm ! Sao ngươi biết rõ thế ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Lão này thật ngoan cố. Mình đã nói rõ ràng đến thế mà lão còn chưa chịu tin. Nhưng được cái khi lão tin rồi và hứa lời với ai thì suốt đời cũng không biến cải.

Chàng liền mỉm cười đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu lúc đó hiện diện tại trường thì dĩ nhiên phải biết rõ.

Sở Côn Sơn ngắm nghía lần nữa rồi nói :

- Ta trông không giống chút nào, quyết không để ai lừa gạt.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Vậy làm thế nào lão tiền bối mới tin được ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Ngươi muốn nói thế nào cũng mặc, lão phu đã không tin là không tin.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc, chợt động tâm cơ, liền cười nói :

- Tại hạ nói ra chuyện này nhất định lão tiền bối phải tin ngay.

Sở Côn Sơn đáp :

Mắt lão phu trước nay không bao giờ để cát bụi dính vào. Ngươi thử nói nghe lão phu có tin được không ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ còn nhớ lúc đó vuốt bộ râu của lão tiền bối và khen là râu đẹp.

Sở Côn Sơn ngẩm nghĩ một lát rồi nhẩy lên nói :

- Phải rồi ! Quả có như thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bây giờ lão tiền bối đã tin chưa ?

Sở côn Sơn hỏi lại :

- Ngươi đúng là gã đó ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ gạt lão tiền bối làm gì ?

Sở Côn Sơn liệng cặp bánh xe xuống nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu lão đệ ơi ! Năm năm không gặp . Ai ngờ tiểu lão đệ cao lớn như thế này rồi ! ...

Lão ăn nói vụng về nhưng toàn là những câu chân thành.

Tiêu Lĩnh Vu sau khi rời khỏi sự môn gặp toàn những chuyện gian trá hiểm ác. Bây giờ chàng mới gặp lão này là người cảm tình nồng nhiệt, bất giác chàng xúc động can trường nhỏ hai giọt lệ nóng hổi.

Sở Côn Sơn lắc tay Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Hảo hài tử ! Xem chừng trên thế gian quả có thứ linh dược thoát thai hoàn cốt. Ngươi ốm o như vậy mà bây giờ biến thành thiếu niên anh tuấn, đổi hẳn ra một người khác . Đừng nói lão phu mà cả đến Khâu Tiểu San gặp ngươi e rằng cũng không nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cuộc tao ngộ của vãn bối, một lời nói không xiết được. Sau này sẽ thuật kỷ cho tiền bối hay...

Sở Côn Sơn bỗng buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra, lượm cặp bánh xe lên hỏi :

- Chắc Thẩm Mộc Phong đã cải biến thân thể yếu đuối cùng truyền thụ bản lãnh ghê gớm này cho ngươi ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải đâu ! Võ công của vãn bối do cuộc tao phùng kỳ ảo mà ra,nghĩ lại chẳng khác nào một giấc mơ...

Sở Côn Sơn lạnh lùng nói :

- Người ta ở đời, ân oán phải phân minh. Thẩm Mộc Phong tội ác chồng chất như non, nhưng hắn có ơn với ngươi, vậy ngươi có giúp hắn làm điều tàn ác cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ. Lão phu sẽ vì ngươi mà giải thích rõ ràng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào đáp :

- Những câu của tại hạ nói đều là sự thực. Võ công của tại hạ chẳng liên quan đến Thẩm Mộc Phong chút nào ...

Sở côn Sơn hỏi :

- Vậy sao ngươi gia nhập Bách Hoa sơn trang ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đáng trách tại hạ mới vào giang hồ không hiểu rõ lòng người mà gây ra vụ này. Một phen lở bước xảy chân đến nỗi suốt đời ôm hận lại cho bạn hữu võ lâm đều sỉ vả mình nữa.

Sở Côn Sơn khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Ngươi nhỏ tuổi chưa từng kinh nghiệm, cái đó không thể trách được .

Ngươi đã biết lầm lở thì quay đầu lại hãy còn kịp...

Bỗng lão đổi giọng nghiêm nghị lớn tiếng hỏi :

- Nhưng tại sao ngươi hạ độc thủ giết chết chín tay cao thủ võ lâm ? Ai thì lão phu không biết nhưng Tam Tương lão ngư ông đã giao du với lão phu mấy chục năm. Lão ta là người khiêm hòa từ ái, chẳng thù hằn gì với ai. Thế mà ngươi không phân hắc bạch đã dùng ám khí giết đi là nghĩa làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt thấp thoáng ánh hàn quang, nghiêm trang hỏi lại :

- Đến Sở đại hiệp mà cũng tin là chín tay cao thủ võ lâm bị Tiêu Lĩnh Vu này hạ sát ư ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Quần hào ai cũng nói thế. Bộ đại hiệp lại mắt trông tai nghe, thì lão phu không tin sao được ?

Tiêu Lĩnh Vu nói dằn từng tiếng :

- Bọn họ đều bị hại về tay Thẩm Mộc Phong.

Sở Côn Sơn ngẩn người ra hỏi :

- Thẩm Mộc Phong cũng đến đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Y đến nhưng ẩn mình trong bóng tối, không chịu lộ diện. Y gia hại chín tay cao thủ võ lâm là cố ý đổ vạ lên đầu tại hạ...

Chàng ngó Kim Lan nói tiếp :

- Nếu không có cô này kể rõ sự tình đã trải ra thì chính tại hạ cũng không biết rõ nội tình.

Sở Côn Sơn thu cặp bánh xe lại, tay vuốt chòm râu cằm, mắt nhìn Kim Lan hỏi :

- Ngươi đã trông thấy thật ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu nhân mắt thấy tai nghe không sai một chút.

Sở Côn Sơn nghe thanh âm nhỏ nhẹ bất giác chau mày hỏi :

- Ngươi là thiếu nữ ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu tỳ tên gọi Kim Lan là gái giả trai.

Sở côn Sơn nói :

- Té ra là thế. Ngươi hãy kể lại những việc đã trải qua để rửa nỗi oan cho Tiêu Lĩnh Vu. .

Kim Lan nói :

- Lúc ấy tam gia đã bị thương ngất xỉu. Đại trang chúa đột nhiên xuất hiện điểm vào ba chỗ huyệt đạo vào tam gia rồi ôm để lên xe. Đại trang chúa ẩn mình trong xe gia hại chín tay cao thủ theo dõi cổ xe ngựa. Nội vụ giản dị như vậy nhưng nói ra có ai chịu tin đâu ?

Sở Côn Sơn hất hàm râu dài lắc đầu nói :

- Lão phu tin rồi. Đó là cách di họa tiếp thụ trong Tam thập lục kế có chi là lạ ?

Lão này rất hủ lậu, hể nói là giở điển tích.

Bộ thiên Tinh đứng bên lẳng lặng lắng tai nghe, thủy chung không nói câu nào đột nhiên lên tiếng :

- Kể ra bại tướng không có gì đáng nói, nhưng trong lòng tại hạ còn có điều nghi vấn không thể nhịn được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Bộ huynh có điều gì cao luận ? Tiểu đệ rửa tai để nghe.

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Trong chín tay cao thủ võ lâm, tám người đã chết rồi, chỉ một mình Thần Hành Truy Phong Khách hãy còn thoi thóp. Khinh công người này tuyệt thế vô song đuổi gần tới xe trước tiên. Mong sao y nói được một câu là vụ này sáng tỏ ngay...

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Không hiểu hiện giờ Truy Phong Khách ở đâu. Xin Bộ huynh đưa tiểu đệ tới coi, hoặc giả có thể chữa thương cho y được chăng ?

Bộ Thiên Tinh ngẩm nghĩ một lát rồi đáp :

- Vụ này phải được Tửu Tăng Phạn Cái đồng ý mới xong, tiểu đệ không chủ trương được.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất đỗi phân vân, chàng không nói gì nữa, quay lại hỏi Sở Côn Sơn :

- Lão tiền bối đã tin lời tại hạ liệu có thể giải thích cho một đôi điều được chăng ?

Chàng vẫn nhớ luôn luôn lời dặn của Nam Dật Công là coi ai cũng ngang hàng, tức là không nên xưng hô người nào bằng lão tiền bối, nhưng chàng nhớ lại hồi gặp Sở Côn Sơn lần trước khi đó chàng mới 12, 13 tuổi mà họ Sở đã râu bạc chùng xuống trước ngực nên chàng mới phá lệ kêu lão bằng tiền bối.

Sở Côn Sơn nói :

- Lão phu đã tin lời ngươi dĩ nhiên phải giải thích giùm. Nhưng tội ác của Thẩm Mộc Phong rõ rệt quá chừng mà ngươi lại có mối liên quan với Bách Hoa Sơn Trang, e rằng vụ này không thể giải thích cho rõ trong một thời gian ngắn.

Vậy lão đệ cần phải nhẫn nại nhiều hơn nữa mới được .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ chỉ mong được lão tiền bối giải thích giùm là đủ, còn người ta tin hay không, mình cũng chẳng thể miễn cưỡng đẩy họ vào chỗ khó nghĩ.

Sở Côn Sơn nói :

- Nếu lão đệ mà thoát ly được Bách Hoa Sơn Trang thì mối nghi ngờ của đồng đạo võ lâm tự nhiên tiêu tan.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ chưa thể làm ngay, cần phải gặp lại Thẩm Mộc Phong mới quyết định được.. .

Kim Lan ngắt lời :

- Thẩm Mộc Phong tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn độc, Tam gia đã sa chân vào cạm bẫy mà muốn rút ra tất phải chờ thời cơ...

Cô quay lại ngó Mộc Lan và Đường Tam Cô, hỏi tiếp :

- Hai vị đại hiệp đó coi hai cô đáng thương này chưa ?

Sở Côn Sơn và Bộ Thiên Tinh bây giờ mới chăm chú ngó mặt Đường Tam Cô và Mộc Lan rồi hỏi lại :

- Không hiểu hai vị này là nhân vật thế nào ? Bị ai ám toán ?

Kim Lan đáp :

- Một cô là bạn khuê phòng với tiểu nữ, cũng người trong luân lạc, làm tỳ nữ chầu hầu bên cạnh Tam gia. Còn một vị là nhân vật nổi danh trong võ lâm.. .

Bộ Thiên Tinh hỏi ngay :

- Y là ai vậy ?

Kim Lan đáp :

- Y là Đường Tam Cô Nương, những ai ít qua lại trên đường Tây Nam, có khi chưa hiểu Đường Tam Cô, nhưng Đường gia ở Tứ Xuyên khắp thiên hạ đều biết tiếng.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Mấy trăm năm nay, Đường gia ở Tứ Xuyên oai danh hiển hách tự lập thành một môn phái. Không hiểu Đường cô nương đây có địa vị gì trong Đường môn ?

Kim Lan đáp :

- Đường cô nương được trời hậu đãi khác hẳn hai chị em tiểu nữ. Hiện nay y là chủ sự ở Đường gia và là cháu ruột của Đường lão thái thái.

Sở Côn Sơn nói :

- Hay lắm ! Thẩm Mộc Phong quả là to gan lớn mật. Đường gia ở Tứ Xuyên chuyên nghề dùng độc và ám khí, thiên hạ đều biết tiếng. Mấy trăm năm nay đổng đạo võ lâm đã tôn nhà này làm núi Thái sơn, sao Bắc đẩu về môn ám khí Vậy mà Thẩm Mộc Phong chẳng coi vào đâu.

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Mục quang hai vị này lờ đờ mà tinh thần hoảng hốt dường như trúng phải chất độc của loại thuốc mê hồn.

Kim lan nói :

- Nếu chỉ trúng phải mê hồn thì đã không phải là thủ đoạn của Thẩm Mộc Phong. Đằng này các cô đã uống Xúc Cốt độc đan. Hiện giờ chất độc chưa phát tác còn chịu rồi nhưng khi chất độc phát tác thì nỗi đau khổ không ai dám nghĩ tới

Cô đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Tiêu Tam gia đại nhân đại nghĩa can trường hào hiệp. Chính ra Tam gia có thể bỏ mặc bọn tiện nữ, đi lấy một mình thì đâu đến nỗi lâm vào tình trạng này và để võ lâm đồng đạo nghĩ là hung thủ giết người.

Cô giải thích giùm Tiêu Lĩnh Vu, chẳng kể gì đến hậu quả. Sau khi nói huỵch tẹt ra sự thực rồi, cô chợt nhớ tới luật lệ nghiêm khắc của Bách Hoa Sơn Trang về tội tiết lộ bí mật phải chnl hình phạt thảm khốc vô cùng muốn sống không được muốn chết không xong. Bất giác cô chấn động tâm thần, khắp mình toát mồ hôi lạnh ngắt.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Như vậy hai vị đã biết rõ nội tình, mong rằng khi gặp anh hùng thiên hạ sẽ giải thích giùm mấy câu thì tại hạ cảm kích vô cùng. Non xanh còn đó chúng ta tất có ngày tái hội.

Sở Côn Sơn bỗng la lên :

- Hãy khoan !

Tiêu Lĩnh Vu đã xoay mình cất bước, nghe lão gọi vội quay lại hỏi :

- Sở đại hiệp còn điều chi dạy bảo.

Sở Côn Sơn hỏi lại :

- Hai vị cô nương uống Xúc cốt độc đan chừng nào chất độc phát tác ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại khái trong vòng bảy ngày, nhưng nếu nhọc mệt quá độ thì thuốc phát tác mau hơn.

Sở Côn Sơn hỏi :

- Nếu chất độc phát tác thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã ước hẹn sẽ đưa thuốc giải đến trước khi chất độc phát tác .

Sở Côn Sơn hỏi :

- Lời hứa của Thẩm Mộc Phong liệu tin được chăng ? Nếu hắn không gởi thuốc kịp thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đành là tới đâu hay tới đó.

Sở Côn Sơn tay vuốt chòm râu, không ngớt bước lui bước tới. Hiển nhiên lão đang ngẫm nghĩ một vấn đề nan giải.

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Đại trang chúa lòng dạ hiểm sâu thủ đoạn độc ác nhưng không chịu gia hại Tam trang chúa là vì Tam trang chúa đối với Bách Hoa sơn trang còn có mối quan hệ tương lai rất trọng đại. Đại trang

chúa ẩn mình trong xe độc hại chín người đổ gây cường địch cho Tam gia. Đồng đạo võ lâm ai cũng coi Tam gia là

người đại ác không còn đất đứng trong thiên hạ tất phải quay về Bách Hoa sơn trang ra sức cho Thẩm đại trang chúa.

Chương 62: Tiền Đại Nương Mượn Người Thế Cháu

Sở Côn Sơn gật đầu khen :

- Đúng lắm ! Chỗ dụng tâm của Thẩm Mộc Phong là như vậy đó.. .

Kim Lan ngắt lời :

- Lão tiền bối biết rõ nội tình là hai vai gánh nặng thêm sức nặng ngàn cân.

Sở Côn Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lão phu lại phải gánh thêm sức nặng ngàn cân.

Kim Lan đáp :

- Nhân vật võ lâm trong thiên hạ đều xác nhận Tiêu tam gia là con người đại ác , chỉ một mình Sở đại hiệp biết rõ nội tình. Như vậy Tam gia phải mang mãi oán không sao bộc bạch ra được. Nếu Sở đại hiệp chẳng giải thích dùm cho thì bạn hữu võ lâm đều chỉ mặt chỉ tên Tam gia là kẻ công địch. Đừng nói Tam gia bản lãnh hơn người dù y có là người bằng đất mà lâm vào tình trạng hết đường tiến thoái, cũng phải liều mạng gây ra một trường sát kiếp. Khi để người võ lâm đồng đạo đẩy Tiêu tam gia phải quay về Bách Hoa sơn trang sống với Thẩm đại trang chúa. Chẳng cần nói Sở đại hiệp cũng biết giang hồ sẽ phát sinh bao nhiêu kiếp nạn.

Sở Côn Sơn nói :

- Thật là một cao luận. Dĩ nhiên lão phu phải chạy khắp bên trời góc biển để giải thích cho Tiêu Lĩnh Vu.

Bộ Thiên Tinh đột nhiên chắp tay nói :

- Tiểu huynh ở đống bùn ra mà không nhuốm mùi hôi tanh. Tiểu đệ vừa rồi thật đã hiểu lầm.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay đáp lễ nhăn nhó cười đáp :

Cái đó là tại tiểu đệ nhỏ tuổi dại dột tự hãm mình vào chốn sa lầy còn trách các vị thế nào được ? Tiểu đệ sau này gặp Thẩm Mộc Phong sẽ hết sức khuyên y rửa tay quy ẩn đừng gây tội ác trong võ lâm nữa.

Bộ Thiên Tinh thở dài nói :

- Bậc đại hiệp cũng như kẻ đại ác đều có chỗ tuyệt điểm trên thế gian. Tiểu đệ e rằng Tiêu huynh có nói hay, nói phải đến đâu cũng chỉ rước lấy cái vạ sát thân .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ lo hậu sự cho nghĩa đệ rồi xin theo bước đường của Sở đại hiệp giải thích nỗi oan ức cho Tiêu huynh với võ lâm đồng đạo.

Tiêu Lĩnh Vu xá dài nói :

- Tiểu đệ cảm kích vô cùng !

Bộ Thiên Tinh nói :

- Tiêu huynh hãy thận trọng. Tiểu đệ xin cáo biệt.

Sở Côn Sơn thu cặp thanh cương nhật nguyệt luân rồi nói :

- Theo chỗ lão phu biết thì hành động của các vị đã đồn đại ra khắp giang hồ, rất đông cao thủ võ lâm đều tụ tập quanh đây chuẩn bị ngăn ngừa một tấm thảm kịch.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Tấm thảm kịch gì ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Người ta đồn Bách Hoa sơn trang huy động hết cao thủ do Tiêu Lĩnh Vu thống lãnh, còn Thẩm Mộc Phong thân tự đốc hậu tái xuất giang hồ, trước hết là tiêu diệt Tứ đại hiền, rồi hội họp cùng Nam Hải tứ hung tiêu diệt hai phái lớn Nga Mi và Thanh Thành.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Tin đó ở đâu ra ? Tại hạ về thăm quê nhà chứ có chuyện gì ?

Sở Côn Sơn đáp :

- Lão phu cũng không hiểu tin đó ở đâu ra nhưng nó làm dư luận rất xôn xao. Tửu Tăng, Phạn Cái, Bí hiệp và lão phu đã đến trước họ một bước mà thôi.

Từ đây xuống miền Nam còn gặp rất nhiều trở ngại, tiểu huynh đệ hãy coi chừng.

Kim Lan nhắc lại :

- Lão tiền bối đã biết Tam gia hàm oan khôn bề giải tỏ. Vậy xin tiền bối giải thích giùm cho .

Sở Côn Sơn đáp :

- Cái đó đã hẳn. Có điều nhân vật võ lâm tụ tập ở đây rất đông đảo mà lão phu chỉ có một mình thì e rằng khó lòng chiếu cố cho xiết. Đáng tiếc là Tửu Tăng , Phạn Cái bỏ đi sớm một khắc. Nếu hai vị đó cũng biết rõ nội tình mà đứng ra can thiệp hoặc giã có thể giảm bớt được cuộc phân tranh này.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Nếu họ muốn buộc tội thì thiếu gì lời lẽ, khi họ không chịu hỏi rõ đen trắng coi tại hạ như kẻ đại ác thì cũng chẳng còn cách nào nữa.

Sở Côn Sơn nói :

- Sự việc đã đến thế này, mong rằng tiểu huynh đệ ráng mà nhẫn nại hơn.

Lão phu xin cáo biệt.

Lão không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời hấp tấp đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Sở Côn Sơn đi khuất rồi. Chàng uể oải ngồi xuống miệng lẩm bẩm :

- Đồng đạo võ lâm thiên hạ đều cho ta là kẻ đáng ghét, chẳng lẽ ta vươn cổ ra cho họ chém ?

Kim Lan từ từ bước đến bên chàng dịu dàng nói :

- Tam gia ! Vàng mười không sợ lửa. Chỉ xin Tam gia nhẫn nại một chút rồi việc gì sẽ được giải tỏ hết. Khi đó đồng đạo võ lâm sẽ phải hỗ thẹn với Tam gia.

Tiêu Lĩnh Vu gượng cười nói :

- Dù đường xá hiểm nghèo, chúng ta cũng không thể ngồi đây chờ họ. Đi thôi !

Kim Lan chậm rãi nói :

- Chúng ta ở vào tình trạng nguy hiểm thật, bốn mặt đều bao vây. Nhưng tỳ thiếp tuyệt không sợ hãi gì và ở đây còn an toàn hơn Bách Hoa sơn trang nhiều lắm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô lưng cõng Ngọc Lan tay dắt Đường tam cô đáng lý cô phải buồn phiền, mà cô còn lộ vẻ hân hoan, chàng cũng phấn khởi tinh thần,nghĩ bụng :

- Kim Lan bất quá là một cô gái mười mấy tuổi mà còn không sợ bước gian nan nguy hiểm, huống chi Tiêu Lĩnh Vu này đường đường là nam tử hán, chẳng lẽ lại thua một thiếu nữ ?

Chàng nghĩ vậy rồi nổi hào khí, hiên ngang mà đi.

Ra khỏi khu rừng tạp, Tiêu Lĩnh Vu chợt ngó thấy mụ già đầu tóc bạc phơ,tay cầm quải trượng đứng dưới gốc cây cách chừng hơn trượng. Nét mặt rất nghiêm nghị, cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang chăm chú nhìn chàng.

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần nghĩ thầm :

- Mụ Tiền Đại Nương mắt đầy sát khí, e rằng mụ có chuyện khó dễ với mình.

Bỗng nghe Tiền Đại Nương cất giọng lạnh lùng gọi :

- Tiểu nhai nhi ! Ta chúc mừng ngươi !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ đang lúc lo buồn, có gì đáng mừng đâu.

Tiền Đại Nương đáp :

- Ngươi còn sống được là điều đáng mừng rất lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế. Cảm ơn lão bà bà có dạ quan hoài.

Tiền Đại Nương lạnh lùng nói :

- Có điều ngươi chớ vội mừng, cao thủ võ lâm tụ tập ở đây rất đông, mấy toán sau này càng ghê gớm ! Những nhân vật ngươi vừa gặp bất quá là màn giáo đầu. Rồi đây ngươi còn gặp nguy hiểm gấp trăm.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Mụ hăm dọa mình như vậy là có dụng ý gì ?

Ngoài miệng chàng thủng thẳng đáp :

- Tạ ơn lão bà bà có lòng khuyến cáo . Tại hạ cảm kích vô cùng.

Tiền Đại Nương nói :

- Theo chỗ lão thân biết thì bọn đồ đệ Tứ đại hiền trong võ lâm cũng đến đây

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ biết rồi.. .

Chàng trở gót toan đi.

Tiền Đại Nương lớn tiếng :

- Ngoài ra còn những cao thủ dưới trướng phái Thanh Thành và phái Nga Mi, cùng một tay túc trí đa mưu, chuyên nghề dùng độc là Nam Sơn thần y.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thật là một phen nhiệt náo ! Nếu bữa nay may mà tại hạ thoát nạn thì sau này sẽ đến nhà bái tạ lão bà bà đã có lòng cảnh tỉnh.

Tiền Đại Nương cười lạt đáp :

- Nam Sơn thần y nổi danh ngang hàng với Độc thủ dược vương. Tuy võ công ngươi cao thâm nhưng cũng khó thoát khỏi bàn tay họ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Mụ nói vậy là phải. Nếu họ ngấm ngầm hạ độc thì ta khó nỗi đề phòng...

Lại nghe Tiền đại Nương nói tiếp :

- Lão thân xem chừng mấy cái mạng nhỏ xíu của các ngươi nhiều lắm là sống đến trưa mai mà ít thì khó thoát được đêm nay.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng kinh nghi nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng. Chàng không muốn hỏi nhiều, cười lạt đáp :

- Đa tạ lão bà bà có lòng chỉ bảo. Tại hạ dĩ nhiên phải đề phòng.

Tiền Đại Nương chống cây trượng trong tay xuống hỏi :

- Ngươi biết tại sao lão thân lại cho ngươi hay những điều đó ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp :

- Tại hạ không hiểu.

Tiền Đại Nương nói :

- Gặp tình trạng này và ở nơi đậy chỉ có mình lão thân là cứu nổi bổn mạng các ngươi...

Tiêu Lĩnh Vu trong lúc nhất thời không nghĩ ra được chỗ dụng tâm của mụ, chàng ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ lão bà bà vì bốn người bọn tại hạ mà chống lại anh hùng thiên hạ ư ?

Tiền Đại Nương lạnh lùng đáp :

- Nếu ngươi chịu nghe một điều kiện của lão thân thì lão thân sẽ tìm cách cứu các ngươi một phen.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều kiện gì ? Liệu tại hạ có làm nổi không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Dĩ nhiên ngươi làm được.

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ hồi lâu mà không ra manh mối gì liền vẩy tay nói :

- Tại hạ sống hay chết cũng chẳng nghĩa lý gì, nhưng hai cô này đã mất sức kháng cự. Nếu người ta không lựa chọn thủ đoạn chuyên dùng ám khí mưu hại tại hạ e rằng người mắc nạn chính là hai vị cô nương đeo bệnh này...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Bình sinh lão thân không thương xót ai bao giờ. Mạnh ăn hiếp yếu là lẽ tự nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng :

- Theo ý tại hạ.. .

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Ta biết rồi. Ngươi muốn nhờ ta chiếu cố dùm hai vị cô nương hoặc vì họ mà ra tay trượng nghĩa...

Tiêu Lĩnh Vu toan nói thì Tiền Đại Nương cũng ngắt lời :

- Lão thân đã nói trước nay chưa từng làm việc thí xả. Chúng ta tính đến chuyện giao dịch hay hơn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã vậy xin lão bà bà đưa điều kiện ra đi ! Tại hạ mà ưng thuận được là ưng thuận ngay, bằng không cũng chẳng để lão bà bà mất thì giờ.

Tiền Đại Nương chầm rãi đáp :

- Kể ra việc này cũng chẳng khó khăn gì, có điều ngươi cho lão thân mượn ba ngày. Điều kiện đó tưởng tiện nghi cho ngươi lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao ? Lão bà bà muốn dùng tại hạ ba ngày ư ? Con người còn sống mà cũng cho mượn thì thật là một chuyện chưa từng nghe thấy.

Tiền Đại Nương cười đáp :

- Ngươi đừng hiểu lầm. Lão thân đã từng tuổi đầu thì dù còn có phong vận cũng không tính đến thằng con nít như ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu nóng mặt lên lạnh lùng nói :

- Lão bà bà nó nhăng, nói càn...

Tiền Đại Nương cười khanh khách nói :

- Lão thân nói mượn ngươi để dùng tức là muốn nhờ ngươi mạo xưng một người đi theo lão thân tham dự yến tiệc. Sau khi dự yến, lão thân sẽ trả lại chân tướng cho ngươi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão bà bà muốn tại hạ mạo xưng ai ? .

Tiền Đại Nương thở dài đáp :

- Ngươi mạo xưng là đứa cháu của lão thân. Lão thân đã bấy nhiêu tuổi đầu thì có làm bà nội ngươi tưởng cũng không quá đáng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bậc đại trượng phu đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên, có lý đâu Tiêu Lĩnh Vu này lại mạo xưng người nhà họ Tiền ? Việc này không được rồi.

Tiền Đại Nương đáp :

- Có hiểu thời vụ mới là trang tuấn kiệt. Nếu ngươi không chịu lời yêu cầu của lão thân thì cả bọn nhất quyết khó lòng tránh khỏi kiếp nạn bửa nay. Vậy ngươi suy nghĩ kỹ hai đường lợi hại mà làm.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt loáng ánh hàn quang nói :

- Nếu bọn họ không lựa chọn thủ đoạn tức là bắt buộc Tiêu Lĩnh Vu này phải ăn miếng trả miếng. ..

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Đã có đường lối an toàn, tội gì ngươi dấn thân vào đường nguy hiểm ?

Huống chi lão thân chỉ mượn ngươi có ba ngày ngươi vẫn là Tiêu Lĩnh Vu như trước...

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, bụng bảo dạ :

- Mụ bảo mình mạo xưng làm cháu mụ ba ngày thì thật là một quái sự chưa từng nghe thấy. ..

Lại nghe Tiền Đại Nương nói tiếp :

- Hai cô nương kia chất độc sắp phát tác đến nơi. Còn một mình ngươi dù võ công cao thâm đến đâu e rằng cũng khó lòng chiếu cố cho họ được an toàn.

Nếu hợp tác thì cả hai người chúng ta cùng có lợi, mà chia rẽ là đi đến cục diện hai bên đều nguy hại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Việc thay họ đổi tên, Tiêu mổ không thể làm được . Nhưng nếu là việc có lợi cho đôi bên thì tại hạ còn nghĩ lại xem sao. Điều trước hết là lão bà hãy nói rõ nguyên nhân, tại hạ mới có thể quyết định được.

Tiền Đại Nương nói :

- Ngươi nói thế thì chúng ta còn có đất thương lượng.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm trang đáp :

- Tuy đồng đạo võ lâm thiên hạ đều hiểu lầm Tiêu mổ, nhưng bậc đại trượng phu vẫn thản nhiên. Nếu họ đẩy Tiêu mổ vào bước đường cùng thì Tiêu mổ đành chịu. Tiêu mổ quyết không làm việc gì hổ thẹn với lương tâm. Lão bà bà hãy nghĩ kỹ đi. Nếu tại hạ không giúp được thì khỏi bàn đến.

Tiền Đại Nương cười hỏi :

- Lão thân chỉ mong có thế. Nhưng ở đây không tiện nói chuyện, ngươi hãy đến căn nhà gianh ngồi một chút được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được, phiền lão bà bà dẫn đường.

Tiền Đại Nương mĩm cười trở gót bước đi.

Kim Lan đột nhiên tiến lẹ lên hai bước đuổi kịp Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tam gia ! Tam gia nên thận trọng. Tiểu tỳ coi mụ này tựa hồ không phải thiện nhân.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Vụ này thật cổ quái ! Ta tới đó rồi sẽ tùy cơ hành động.

Tai mắt Tiền Đại Nương rất minh mẫn. Hai người nói rất khẽ mà mụ cũng nghe rõ. Nhưng mụ vẫn lờ đi, bước nhanh tiến về phía trước.

Căn nhà gianh cách đó chừng hơn dặm, chỉ trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Tiền Đại Nương trở lại thái độ lạnh lùng nghiêm nghị đón khách.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến vào trong lòng cảm khái muôn vàn. Trước đây hai giờ, chàng đã cùng mụ động thủ đánh nhau, mà bây giờ chàng trở lại căn nhà gianh, mụ ta chiêu rất cung kính. Sự biến đổi này khiến cho chàng không sao nghĩ ra.

Tiền Đại Nương tự mình pha trà cho Tiêu Lĩnh Vu cùng Kim Lan.

Mụ cười nói :

- Thứ chè búp Tùng Hương Nhị này ít khi đem ra tiếp khách. Các vị uống một chung cho bồi bổ tinh thần rồi ta bàn việc cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu lực chiến quần hào, trong lòng đã khát. Chàng toan nâng chung trà lên uống. Bỗng nghe Kim Lan hắng dặng một tiếng thì hiểu cô có ý cảnh cáo không nên uống vào. Chàng đành đặt chung xuống.

Tiền Đại Nương quay lại ngó Kim Lan tủm tĩm cười. Mụ bưng chung trà trước mặt lên uống cạn rồi hỏi :

- Tam trang chúa có biết tại sao lão thân lại chọn nơi hoang dã làm chốn an cư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không biết.

Tiền đại Nương nói :

- Nơi đây chẳng có gì vui thú, lại không phong cảnh xinh đẹp thì còn ai dùng nơi an dưỡng tuổi già... ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lão bà bà đã lựa chọn nơi đây tất là có đạo lý.

Tiền Đại Nương nói :

- Vì có cây Dung mấy ngàn năm mà lão thân thích ở gian nhà hủ lậu đã mấy chục năm rồi. ..

Dường như mụ đã biết mình lỡ lời, nên không chờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi vặn, đã đổi sang vấn đề khác nói tiếp :

- Lúc lão thân vào ở đây, có thằng cháu nhỏ ở chung. Hai năm trước đột nhiên mất tích, đến nay vẫn chưa hiểu lạc lỏng nơi đâu. Lão thân muốn đi kiếm gã nhưng vì có người ước hẹn từ trước và còn một việc khẩn yếu nên không thể phân thân đi tìm gã được.

Mụ nói tới đây hai mắt đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mụ tha thiết với cháu, trong lòng không khỏi tội nghiệp nghĩ thầm :

- Mụ đã bấy nhiêu tuổi đầu mà tấm thân lênh đênh cô độc, tất phải nương nhờ cháu để sinh sống. Nay mụ mất chỗ nương nhờ đó, dĩ nhiên rất đỗi thương tâm.

Chàng muốn an ủi mụ mấy câu nhưng không biết nói thế nào, bất giác buông tiếng thở dài.

Tiền Đại Nương lau mấy hạt nước mắt, gắng gượng làm vui nói :

- Vừa rồi lão thân tiếp được thiếp của một vị bạn cũ cách biệt đã mười năm mời giờ ngọ ngày mai đưa cả đứa cháu đi dự yến, nhưng cháu lão thân đã mất tích hai năm nay, tuyệt vô âm tín thì qua đâu kiếm được gã về ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Nếu vậy thì lão bà bà cứ nói thật, hà tất phải dùng tại hạ để giả mạo ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Vị cố hữu này tính tình cổ quái. Tuy lão là bạn kết giao từ mấy chục năm,nhưng lúc lão trở mặt thì khó mà tránh khỏi một trường kiếp sát. Nếu lão thân nói rõ thằng cháu kia mất tích rồi nhất định y không tin. Vì thế mà lão thân lo buồn. Đang lúc gặp tình trạng nan giải, bỗng lão thân nhớ tới Tam trang chúa.

Tam trang chúa tuổi xít xoát với cháu của lão thân mà chịu giúp lão thân ba ngày thì sau khi vị cố hữu kia đi rồi, Tam trang chúa vẫn là Tiêu Lĩnh Vu. Lão thân không để ngươi giúp công không, tự nguyện hết sức bảo vệ ngươi khỏi bọn cao thủ võ lâm ngăn chận.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Kể ra việc này không có gì đáng ngại. Nhưng tại hạ chưa hiểu vị cố hữu của lão bà bà sao lại đòi gặp cho bằng được người thoát cháu kia ?

Tiền Đại Nương máy môi một lúc, sau lên tiếng hắng dặng rồi đáp :

- Ngày trước chúng ta nguyên là cừu nhân, thù oán sâu cay, nhờ có thằng cháu đó mà giải trừ được mọi mối hiềm khích. Nếu lão thân không đưa cháu đi phó hội, tất xẩy ra chuyện hiểu lầm, không chừng sẽ đi đến chỗ trở mặt cùng nhau động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ vẫn còn có điều chưa hiểu.

Tiền Đại Nương đáp :

- Điều gì chưa hiểu ngươi cứ nói nghe.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Năm nay lão bà bà bao nhiêu tuổi ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão thân 66 tuổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão bà bà 66 tuổi thì ít ra ông bạn kia phải ngoài 50 rồi chứ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão đã ngoài 70, nghĩa là lớn hơn lão thân mấy tuổi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì đúng rồi. Các vị đã ngoài tuổi hoa giáp (60) . Người cháu của lão bà bà năm ấy mới 8 , 9 tuổi thì đã biết gì ? Sao lại coi một thằng con nít chưa hiểu đời là việc trọng đại ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Vụ này ẩn khúc còn nhiều, một vài lời không thể giải thích được. Tam trang chúa mà không tin thì hãy coi tấm thiếp này.

Mụ móc trong tay áo ra một tấm thiếp trắng cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu mở thiếp ra coi thấy trên viết mấy hàng chữ :

" Nhớ lại buổi chia tay, thấm thoát đã mười năm có lẽ. Chẳng lúc nào không nghĩ tới chuyện xưa. Giờ ngọ ngày mai sẽ đưa kiệu đến đón. Mong rằng cho cả cháu đi theo dự yến" .

Tiền Đại Nương khẽ thở dài nói :

- Phong thiệp này bề ngoài là mời lão thân mà thực ra chỗ trọng yếu ở câu cuối cùng. Lão thân nghĩ lui nghĩ tới chỉ có mình Tam trang chúa là thích hợp . Vì thế lão thân phải mạo muội thỉnh cầu Tam trang chúa giúp lão thân một tay.

Tiêu Lĩnh Vu đưa trả tấm thiếp rồi hỏi :

- Việc này rất kỳ quái ! Xin cho tại hạ nghĩ lại được chăng ?

Tiền Đại Nương từ từ đứng lên đáp :

- Hay lắm ! Các ngươi thương lượng với nhau đi. Lão thân xin vào trong một chút.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão bà bà cứ tùy tiện.

Tiền Đại Nương đón lấy tấm thiếp rồi thủng thẳng đi vào nội thất.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Kim Lan :

- Cô nghe rõ cả rồi chứ ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu tỳ nghe rõ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Việc nầy thật là quái dị, khiến người ta khó mà đoán được . Nhưng xem ý Tiền Đại Nương ra chiều tha thiết dường như không phải là chuyện giả trá.

Kim Lan trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tiểu tỳ cũng như người lạc vào đám mây mù năm dặm. Dĩ nhiên trên chốn giang hồ chẳng thiếu gì bạn vong niên, nhưng một ông già sáu bảy mươi tuổi mà lúc nào cũng nghĩ tới thằng nhỏ mười mấy tuổi đầu thì thật khó nghe quá

Đột nhiên cô hạ thấp giọng xuống nói :

- Vụ này nhất định có điều chi cổ quái. Theo ý nô tỳ Tam gia đừng nhận là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày hồi lâu mới đáp :

- Việc thay đổi họ tên, Tiêu mổ khó mà ưng chịu.

Bỗng thấy tấm rèm lay động, Tiền Đại Nương bước vào nói :

- Suốt đời lão thân chưa năn nỉ ai điều gì. Không ngờ ngày nay đã bấy nhiêu tuổi đầu còn phải cầu cạnh người ngoài trợ giúp. ..

Thanh âm của mụ vô cùng thê thảm. Mặt mụ đầy vết nhăn nheo tựa hồ đột nhiên mụ già đi rất nhiều.

Lại thấy mụ cất bước trầm trọng chậm chạp tiến dần bên Tiêu Lĩnh Vu, giơ tay mặt ra nói :

- Nếu Tam trang chúa giúp cho thì lão thân xin tặng hai viên linh đan này để giải độc cho hai vị cô nương kia.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ngó quả thấy trong lòng bàn tay mụ để một cái bình ngọc.

Chàng lắc đầu cười đáp :

Tấm thạnh tình của lão bà bà, tại hạ xin tâm lãnh. Chất độc trong mình hai cô này là Xúc cốt độc đan của Bách Hoa sơn trang, vậy ngoài thứ .thuốc giải đặc chế của họ, trong thiên hạ không còn thứ thuốc nào có thể chữa được .

Chương 63: Tiền Đại Nương Bày Kế Cự Địch

Tiền Đại Nương nói :

- Tam trang chúa đừng coi thường hai viên thuốc giải độc này của lão thân,nếu nó là thuốc tầm thường lão thân đã chẳng đưa ra cho thẹn mặt.

Mụ khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Lão thân đã cất kỹ thứ thuốc quí giá này ngoài ba chục năm. Trước đây sáu chục năm một nhân vật được người ta kêu bằng ông Vua dùng độc là Kim Hạo chế ra. Trong thiên hạ chỉ còn lão thân cất được hai viên. Bất luận ai trúng phải chất độc gì cứ uống vào là hết. Kim Hạo tuy chưa lập môn phái, nhưng theo chỗ lão thân biết thì những người dùng độc trên chốn giang hồ hiện nay hầu hết là thừa kế phép

điều chế thuốc độc của lão. Nếu Tiêu đại hiệp không tin lời lão thân thì hãy thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược vật trân quí như vậy nếu dùng không đúng đường há chẳng tiếc ru?

Tiền Đại Nương đáp :

- Tiêu đại hiệp cứ yên tâm. Lão thân mà không nắm chắc một trăm phần trăm thì chẳng khi nào dám khuyên đại hiệp thí nghiệm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ đến chuyến đi này nguy hiểm gian nan, nếu giải trừ được chất độc cho hai cô thì chẳng những nhẹ gánh mà các cô còn trợ lực cho mình nữa.

Chàng lại nhớ tới nỗi đau khổ ghê gớm của Ngọc Lan khi chất độc phát tác thì không khỏi động tâm.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy cặp mắt Kim Lan tỏ vẻ khẩn cầu thì biết cô đã bị lời nói của Tiền Đại Nương làm cho rung động.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trong lòng Tiêu Lĩnh Vu nẩy ra những mối cảm khái rất phức tạp. Một đằng chàng muốn lấy linh đan để giải độc trong người Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô, một đằng chàng nghĩ tới đã chịu ơn của Tiền Đại Nương tất phải thay tên đổi họ, mạo xưng làm cháu

mụ, dù vụ này chỉ kéo dài có ba ngày, nhưng cũng là cái nhục suốt đời không quên được. Sau cùng chàng bị nỗi đau khổ của Đường Tam Cô và Ngọc Lan khi chất độc phát tác làm cho dao động...

Lại nghe Tiền Đại Nương lên tiếng .

- Tiêu đại hiệp cứ thử dùng đi, nếu không giải được chất độc trong người hai vị cô nương thì lão thân nguyện suốt đời làm tôi mọi cho các cô.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão bà bà dạy quá lời.

Chàng đưa tay ra đón lấy chiếc bình ngọc nhưng lại đặt xuống.

Tiền Đại Nương biến sắc hỏi :

- Sao ? Tiêu trang chúa còn hoài nghi lão thân có điều trá ngụy phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không phải thế, nhưng tại hạ còn mấy lời chẳng thể không nói rõ trước.

Tiền đại nương nói :

- Lão thân rửa tai để nghe đây.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu thuốc giải độc thần đan của lão bà bà giải được chất độc cho các cô này thì tại hạ phải theo lời lão bà bà đi hội yến với vị cố hữu kia.

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Tuy lão khét tiếng võ lâm ai cũng khiếp sợ, nhưng lão không gia hại Tiêu trang chúa đâu. Cái đó trang chúa khỏi lo.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Một khi tại hạ đã nhận lời thì dù rừng kiếm núi đao cũng không lùi bước. Có điều tại hạ cần nói trước là tại hạ chỉ có thể theo lão bà bà đi phó yến, chứ không thay họ đổi tên.

Tiền Đại Nương đáp :

- Tiêu trang chúa cứ theo lão thân phó hội, tự nhiên lão yên trí trang chúa là hậu bối của nhà họ

Tiền rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất luận họ nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng tại hạ không thể lên tiếng thừa nhận.

Tiền Đại Nương đáp :

- Được rồi ! Khi đó trang chúa chỉ cần nghe lời lão thân là không lộ hành tích .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì được !

Chàng lại cầm chiếc bình ngọc mở nắp lấy hai viên thuốc màu trắng, lớn bằng hạt đậu đỏ. Chàng quay lại ngó Tiền Đại Nương hỏi :

- Lão bà bà đã coi kỹ chưa. Thuốc này không lầm đấy chứ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Nếu hai cô uống vào mà có sao thì lão thân xin đền mạng.

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt rất nghiêm trọng cầm hai viên thuốc nhét vào miệng Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô.

Kim Lan liền vỗ huyệt đạo của Ngọc Lan cho cử động trở lại.

Bỗng thấy Ngọc Lan thét lên một tiếng rồi lăn lộn khắp nhà.

Nguyên chất độc phát tác từ trước, thủy chung vẫn chưa ngừng lại. Vì huyệt đạo đã điểm, Ngọc Lan ngất đi, nên dù cô đau khổ đến đâu cũng không tài nào la lên được. Bây giờ huyệt đạo đã được giải khai, phục hồi tri giác. Cái đau co gân rút xương khiến cô chịu không nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Tiền Đại Nương nói :

- Lão bà bà hãy vận khí đề phòng. Tại hạ trước này không đánh lén bao giờ, nếu hai cô này uống lầm thuốc phải tuyệt mạng thì tại hạ sẽ đem toàn lực ra giết chết lão bà bà để báo thù cho họ.

Tiền Đại Nương lờ đi như không nghe thấy. Mụ tự nói một mình :

- Lạ thiệt ! Lạ thiệt ! Hai viên thần đan này linh nghiệm vô cùng mà sao hai cô lại đau đớn đến thế ?

Kim Lan và Ngọc Lan là hai thiếu nữ cô độc khổ sở nương tựa vào nhau, thân như ruột thịt. Bây giờ Kim Lan thấy Ngọc Lan đau khổ quá chừng, không khỏi buồn rầu sa lệ.

Lại nghe Đường Tam Cô la lên một tiếng khủng khiếp. Nàng đang ngồi xếp bằng đột nhiên ngã lăn ra. Da mặt nàng trắng như tuyết bao phủ một làn hắc khí.

Nàng há miệng thổ ra một bãi nước đen.

Tiêu Lĩnh Vu đầu óc cực kỳ khẩn trương. Chàng vận kình lực vào tay mặt, từ từ giơ lên nói :

- Lão bà bà ! Hãy coi chừng !

Chàng toan phóng chưởng, bỗng nghe Tiền Đại Nương thở dài nói :

- Chất độc này ghê gớm quá !

Mụ tung người nhẩy đến bên Đường Tam Cô để đỡ lấy người nàng.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ hạ tay mặt xuống quay lại ngó Ngọc Lan thấy lúc này cô không lăn lộn và kêu thét nữa. Mặt cô cũng đen sạm lại như Đường Tam Cô.

Cô há miệng nôn ra nước đen.

Kim Lan cúi lom khom đỡ lấy mình Ngọc Lan. Tay mặt cô khẽ vỗ lưng cho bạn.

Biến diễn này là hay hay dở. Tiêu Lĩnh Vu chưa thể liệu trước được, chàng đành ngồi theo dõi.

Bỗng nghe mùi hôi thúi khủng khiếp xông vào mũi khiến cho người ta phải nôn ọe bao trùm khắp gian phòng.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm :

- Vụ này là thế nào đây ? .

Lại nghe Tiểu Đại Nương thở phào một cái nhẹ nhỏm nói :

- Được rồi ! Được rồi !

Mụ nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Hai cô này trên thổ ra dưới đi tã, linh đan hiệu nghiệm rõ rệt rồi. Tiêu trang chúa hãy ra ngoài để lão thân thay áo cho họ.

Tiêu Lĩnh Vu biết mụ võ công cao cường, như mụ động thủ thì dĩ nhiên Kim Lan không chống nổi.

Chàng ra ngoài rồi, còn Tiền Đại Nương ở lại muốn làm gì thì làm.

Lòng chàng tuy bán tín bán nghi, băn khoăn lo lắng, nhưng chân chàng vẫn từ từ bước ra ngoài.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Tiền Đại Nương cất tiếng gọi :

- Tam trang chúa ? Mời trang chúa vào đây.

Tiêu Lĩnh Vu bước vào nhà. Cảnh tượng đã biến đổi hẳn. Đường Tam Cô và Ngọc Lan đang ngồi xếp bằng, cặp mắt rấp rút vận khí điều tức. Làn hắc khí trên mặt của hai nàng giảm đi rất nhiều.

Tiền Đại Nương cười nói :

- May mà lão phu không đến nỗi nhục mạng. Hai cô qua cơn hiểm nghèo rồi.

Vậy Tam trang chúa tính sao về lời đã hứa với lão thân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bậc đại trượng phu đã hứa một lời ngàn vàng khôn chuộc. Chăng lẽ Tiêu Lĩnh Vu này còn giỡ quẻ ?

Đường Tam Cô đột nhiên mở cặp mắt thất thần, cất giọng hãy còn yếu ớt nói

- Đa tạ Tiêu huynh đã cứu cho...

Nàng gắng gượng muốn đứng lên.

Tiền Đại Nương giật mình kinh hãi, vội la lên :

- Không được đâu ! Chất dư độc trong người cô chưa trừ hết, bệnh hư nhược chưa phục hồi. Cô nên nghe lời lão thân ngồi yên lặng điều dưỡng chớ có vọng động.

Đường Tam Cô toan đứng lên bị Tiền Đại Nương vươn tay ra ấn nàng ngồi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài đáp :

- Hai vị cô nương nhờ Hoàng thiên hão hựu trừ được kịch độc khiến cho tại hạ bớt phần hối hận trong lòng...

Ngọc Lan cũng mở hé mắt thều thào lên tiếng :

- Vụ này trách Tam gia thế nào được ?

Tiền Đại Nương nói ngay :

- Hai vị hãy yên lặng đừng nói nhiều. Trong vòng bốn giờ chất dư độc mới trừ hết. Khi đó tha hồ mà nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Lão bà bà nói phải đó. Hai cô trừ hết được chất độc trong người hoàn toàn trông vào lực lượng linh đan của lão bà bà...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Theo ý lão thân thì Tam trang chúa nên lánh đi một lúc để các cô khỏi háo hức muốn nói.

Tiêu Lĩnh Vu trở gót ra ngoài, đứng tựa gốc đa đảo mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Bất giác chàng nhớ tới song thân. Cuộc ly biệt thấm thoát đã mấy năm.

Chàng chắc lão mẫu mong nhớ không biêt đã chảy bao nhlêu nước mắt, lòng chàng tê tái

Đột nhiên tiếng cánh chim vỗ cánh trên không nổi lên một hồi. Chàng ngửng đầu trông thấy một con bồ câu trắng đang xuyên qua những cành lá rậm rạp hạ thấp xuống. Nó bay quanh một lát rồi vọt về phía căn nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Tiền Đại Nương ẩn cư ở đây, ít qua lại cùng người võ lâm. Sao lại có con chim này đưa tin đến ?

Chàng còn đang ngẩm nghĩ thì Tiền Đại Nương từ từ bước ra. Tay mụ cầm một giấy trắng, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. Mụ chậm chạp bước về phía Tiêu Lĩnh Vu. Con chim bồ câu trắng như tuyết đậu trên vai bên trái mụ.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Mụ bảo mình không có chuyện đi lại với đồng đạo võ lâm, chắc là mụ nói dối .

Trong lòng chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, Tiền Đại Nương đã đi tới trước mặt, tay cầm mảnh giấy trắng đưa cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy coi thấy mấy hàng chữ sau đây :

"Lão tiền bối ẩn cư đã lâu, tội gì mang lụy cho người, lại kết oán với đồng đạo võ lâm ? Khi nhận thơ rồi xin tiền bối nể mặt mà đuổi bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người ra khỏi nhà. Tại hạ mong rằng lão tiền bối thực hiện vụ này trước khi mặt trời lặn. Đến đêm thì dù vãn bối có lòng muốn bảo hộ cho tiền

bối cũng không được nữa".

Dưới thự danh một chữ "Phi" .

Tiêu Lĩnh Vu xem thơ thở dài nói :

- Đồng đạo võ lâm trong thiên hạ hiểu lầm tại hạ một cách rất sâu xa. Xem chừng khó lấy lời tử tế mà giải thích được. Lão bà bà tính sao đây ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Nếu lão thân chẳng có lòng hỗ trợ cho Tam trang chúa thì đã không lấy hai viên linh đan cất dấu bấy lâu cho hai cô uống.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nguyên lão bà bà chỉ muốn mượn tại hạ mạo xưng làm tôn nhi. Bây giờ còn mang lụy thì thật là lão bà bà đã trả giá rất đắt.

Tiền Đại Nương đáp :

- Việc đã đến thế này. Lão thân chẳng thể nghĩ nhiều được. Dù có phải kết oán với võ lâm cũng đành.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta bèo nước gặp nhau. Tại hạ rất cảm kích về việc lão bà bà đã cho linh đan. Theo ý tại hạ thì lão bà bà chẳng nên hòa mình vào vũng nước đục này.

Lão bà bà để tại hạ độc lực đối phó. Nếu tại hạ may mà không chết thì giờ ngọ ngày mai sẽ cùng lão bà bà đến phó hội với ông bạn cũ.

Tiền Đại Nương hỏi :

- Bất hạnh Tam trang chúa chết trận thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra một chút rồi đáp :

- Khi đó tại hạ đã chết rồi thì dĩ nhiên không thể thực hành lời ước được.

Tiền Đại Nương nói :

- Chính vì thế mà lão thân không muốn Tam trang chúa sinh cường tử chiến.

Trong thiên hạ dù còn người có thể mạo xưng tôn nhi của lão thân, nhưng không phải một lúc mà tìm được, mà ngày mai đã phải đi hội kiến. Vậy lão thân cần đem hết khả năng để bảo vệ cho Tam trang chúa được an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nhận thấy lão bà bà bất tất phải làm như vậy.

Tiền Đại Nương vung tay trái xé rách nửa mảnh giấy vừa rồi đút vào trong ống đồng dưới cánh chim bồ câu. Mụ vung tay một cái, chim vổ cánh bay đi, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi Tiền Đại Nương :

- Người viết thư vừa rồi là nhân vật thế nào ? Phải chúng hắn là người quen biết với lão bà bà ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Hạng người này không đáng được lão thân viết thơ trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mụ không muốn nói rõ địa vị người kia, cũng không hỏi nữa.

Chàng ngửng đầu trông chiều trời rồi hỏi :

- Từ giờ đến lúc mặt trời lặn chỉ còn chừng một giờ, bọn cường địch sắp tới rồi, lão bà bà đã tính toán gì chưa ?

Tiền Đại Nương trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Hiện có hai cách : một là ta lánh đi để bọn chúng nhảy vào chỗ trống không...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Cách này không ổn được. Nếu tại hạ phỏng đoán không lầm thì từ lúc này cử động của chúng ta đã trong vòng giám thị của họ.

Tiền Đại Nương nói :

- Nếu vậy thì phải dùng biện pháp thứ hai tức là chiến đấu với chúng. Trường hợp này khiến chúng ta phải bố trí cách nào để tiến lên có thể đánh mà lui về cũng giữ được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ chỉ lo Đường Tam Cô và Ngọc Lan đến lúc mặt trời lặn cũng chưa giải trừ hết chất độc trong người.

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Dù cho hai cô đã hoàn toàn diệt trừ chất độc thì thể lực cũng chưa phục hồi.

Phải chờ trong vòng mười ba giờ, các cô mới có thể cự địch được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Theo trong thư của chim bồ câu đem đến thì đêm nay bọn địch tới rất đông mà chúng ta chỉ có ba người, lại còn phân tâm bảo vệ cho hai cô bị độc thương chưa khỏi . Nếu không an bài cẩn thận e rằng giữ được mặt này phải bỏ mặt kia.

Tiền Đại Nương nói :

- Chúng ta chỉ cần nghĩ cách chống được đến trưa mai là có viện thủ tới.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng lão bà muốn nói vị cố hữu kia...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Phải rồi ! Dù lão chẳng nể lão thân thì cũng vì Tam trang chúa mà động thủ.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nói :

- Giữa tại hạ và nhân vật đó chưa từng quen biết...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Không phải lão cứu Tiêu Lĩnh Vu mà là cứu tôn nhi của lão thân.

Đột nhiên tiếng vù vù từ đằng xa vọng lại. Tiền Đại Nương biến sắc nói :

- Úi chà l Bọn chúng bắt đầu phá động. Chúng ta phải thương nghị kế hoạch cự địch.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông chiều trời hỏi :

- Chưa đến giờ ước hẹn sao chúng phát động sớm thế ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Chắc bọn chúng tức giận lão thân đã xé tờ thư kia nên phát động mạnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã vậy chúng ta phải có kế hoạch. Theo ý tại hạ thì lão bà bà phụ trách việc bảo vệ cho Đường cô nương được an toàn, việc nghinh địch dành cho tại hạ.

Tiền Đại Nương nói :

- Biện pháp đó không thông. Bọn chúng đông người thì sức một người làm sao mà địch nổi ? Người ta thường nói đánh rắn thì phải đập đầu, bắt giặc thì phải bắt chủ tướng. Vậy trước hết chúng ta phải tìm cách kiềm chế nhân vật chủ trương...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Một cô không bị trúng độc võ công thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Y chỉ vào hạng cao thủ bậc nhì.

Tiền Đại Nương trầm ngâm một chút rồi nói :

- Đường gia ở Tứ Xuyên nổi tiếng về ám khí hàng trăm năm nay. Nếu Đường Tam Cô mà không bị thương thì được một tay viện thủ rất tốt. Hiện giờ chúng ta chỉ có ba người cự địch, cần phải ra tay hết. Chúng ta bày thành mặt trận hình tam giác, lấy cây đa làm điểm tựa, không để cho bọn chúng đánh gần vào căn nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không được . Ba người cùng ra hết thì thanh thế có tăng gia nhưng còn hai cô thể lực chưa phục hồi để cho ai chiếu cố ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão thân cũng đang khó nghĩ về vụ này. Lấy sức cả ba người chúng ta thì rất nhiều hy vọng sống được đêm nay và nửa ngày mai, không để bên địch đánh vào nhà gianh.. Lão thân định đưa hai cô vào nghĩ trong nhà mật thất. Đó là để đề phòng nếu thế địch mạnh quá, chúng ta không chống nổi thì phải nhờ bóng đêm yểm hộ mà tháo chạy nhưng vẫn e không còn cách nào chiếu cố cho hai cô trong mật thất.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhà mật thất của lão bà ở dưới hầm có kiên cố không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Kiên cố lắm. Ai không biết cách mở thì khó lòng vào được. Chỉ còn một điều đáng tiếc là nhà hầm này không có cửa hầm thông đi nơi khác.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Theo ý kiến tại hạ thì cứ đưa hai cô đó vào mật thất để tạm thời khỏi phải lo đến các cô mới vững tâm chống chọi với địch được.

Tiền Đại Nương quay lại ngó căn nhà gianh một cái rồi nói :

- Đã thế chúng ta phải tử thủ căn nhà này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Theo ý tại hạ thì kế hoạch này hay hơn hết.

Tiền Đại Nương liền hạ quyết tâm gật đầu đáp :

- Vậy chúng ta cứ làm thế. Lão thân đi đưa hai cô vào mật thất.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Tiền Đại Nương dẫn Kim Lan ra. Mụ ngửng đầu trông cành cây rậm rạp nói :

- Mong rằng cây đa ngàn năm này giúp chúng ta qua trường kiếp nạn đêm nay một cách bình yên.

Kim Lan tiến đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Căn mật thất của Tiền lão tiền bối kiên cố vô cùng và rất an toàn. Dù bọn chúng có phóng hỏa đốt nhà gianh cũng không làm nguy hại đến Đường Tam Cô và Ngọc Lan tỷ tỷ được.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái đáp :

- Ta chỉ lo bọn chúng đánh hỏa công. Nghe cô nói vậy, ta rất vững tâm.

Kim Lan dặn :

- Tam gia . Nếu tha người được thì nên tha, xin đừng hạ thủ tàn độc.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó còn chờ xem thủ đoạn của bên địch.

Kim Lan nói :

- Tam gia đã nhẫn nại nhiều rồi. Hiện giờ đã được Sở côn Sơn và Bộ Thiên Tinh đi giải thích dùm Tam gia. Cứ tình hình này thì chẳng bao lâu võ lâm sẽ rõ chân tướng. Nếu Tam gia không nhẫn nại được cơn xúc động nhất thời mà ra tay tàn sát thì e rằng bao nhiêu công trình trước kia đều hư hết.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Cô nói rất đúng...

Kim Lan mĩm cười nói tiếp :

- Đường cô nương và Ngọc Lan tỷ tỷ bị trúng tuyệt độc, ngoài Thẩm Đại trang chúa, trên thế gian không còn thuốc chữa được. Ngờ đâu chúng ta may gặp Tiền lão tiền bối khẳng khái tặng linh đan khiến Đường cô nương và Ngọc Lan tỷ tỷ tuyệt xứ phùng sinh. Vậy thuyết Hoàng thiên bảo vệ người lành không phải là lời nói dối, nó khiến cho tỳ thiếp càng vững dạ làm điều thiện...

Bỗng nghe một tiếng "véo" rít lên ! Một mũi trường tiến xé bầu không khí bay tới.

Tiền Đại Nương vung cây trượng trong tay đánh "chát" một tiếng gạt rớt mũi tên. Mụ cười lạt nói :

Bọn chúng bắt đầu phát động rồi đây. Chúng bắn tên hỏi lại lão thân lần nữa có quyết tâm viện trợ Tam trang chúa để gây cừu địch với chúng không ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Lúc này lão bà bà còn có thể đứng ra ngoài được.

Tiền Đại Nương tức giận nói :

- Nếu lão thân mà không muốn giúp Tam trang chúa có yêu cầu cũng vô ích.

Một khi lão thân đã viện trợ thì Tam trang chúa không nghe cũng không được.

Kim Lan mĩm cười nói :

- Tiền lão tiền bối đã tận lực giúp cho là một điều cầu mong còn chưa được.

Vậy xin lão tiền bối chủ trương đại cuộc.

Tiền Đại Nương đáp :

- Bọn địch đông người, ba chúng ta không nên đối trận với họ. Theo ý lão thân thì bên mình mỗi người giữ một phương vị làm thế ỷ giốc và tiếp ứng cho nhau...

Mụ đảo mắt ngó Kim Lan hỏi :

- Cô nương có dùng ám khí được không ?

Kim Lan đáp :

- Biểu nữ chỉ biết sơ lược chứ chưa tinh thục.

Tiền Đại Nương nói :

- Hay lắm ! Vậy xin cô nương giữ ở trong nhà gianh. Lão thân cùng Tiêu trang chúa cự địch bên ngoài. Chúng ta lấy căn nhà gianh làm khu vực trọng yếu phải bảo vệ, không cho bọn chúng tiến gần vào.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm ! Xin theo lời chỉ dạy của lão bà bà.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Lão tiền bối ! Tiểu tử có mấy câu muốn nói được không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Cô có câu gì xin cứ nói ra.

Kim Lan nói :

- Giữa chúng ta và những nhân vật võ lâm sắp đến xâm phạm vốn không thù oán. Tưởng khi cần làm hãy hạ độc thủ bằng không thì chẳng nên giết người.

Tiền Đại Nương đáp :

- Bọn họ hiển nhiên đến xâm phạm bờ cõi như quân giặc cướp coi lão thân không vào đâu. Nếu không cho chúng nếm mùi cay đắng thì sau này lão thân không còn đất đứng trên chốn giang hồ nữa.

Kim Lan toan khuyên giải thêm mấy câu thì đột nhiên tiếng gió rít veo véo trên không. Một mũi trường tiễn lại bay tới.

Tiền Đại Nương lại vung trượng lên gạt. Mũi trường tiễn không rớt xuống mà chỉ bay trệch đi một chút rồi cắm vào cây đa đánh "phập" một tiếng sâu đến 6, 7 tấc. Đuôi tên bằng lông clùm nhạn không ngớt rung động.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi lẩm bẩm :

- Cung mạnh tên dài, uy lực hung dữ ghê gớm. Nội lực người này thật là đáng sợ.

Tiền Đại Nương vừa trông thấy mũi tên, biến sắc nói :

- Hay lắm không ngờ gã cũng đến rồi !

Chương 64: Mã Văn Phi Lực Chiến Tiêu Lang

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai vậy ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Thần tiển trận càn khôn Đường Nguyên Kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cường lực của hắn sử được cây cung cứng như vậy, tất võ công không phải tầm thường.

Tiền Đại Nương đáp :

- Người này được trời phó cho thần lực dương nổi cây cung nặng ngàn cân. Khí giới trong tay hắn cũng trầm trọng ghê gớm...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hắn dùng thứ binh khí gì ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Hắn sử cây chuyển sách ngân trùy dài một trượng hai...

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Khi Trang chúa gặp hắn nên coi chừng một chút, không nên dùng binh khí gạt mũi tên hay thẳng thắng chống lại khí giới của hắn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ lão bà bà có lòng chỉ giáo .

Kim Lan trầm giọng nói theo :

- Xin tam gia hãy coi chừng.

Cô băng mình vọt về phía nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta hãy lên trên cây đa ẩn mình để coi tình hình của bọn họ ra sao ?

Chàng đề khí tung thẳng mình lên cao hơn một trượng. Tay trái nắm lấy cành cây lộn người đi cái nữa rồi ẩn vào chỗ cành lá rậm rạp.

Tiền Đại Nương khen thầm :

- Khinh công anh chàng này giỏi quá !

Mụ chống cây trượng xuống đất vọt mình chênh chếch lên ẩn trên ngọn cây.

Tiêu Lĩnh Vu và Tiền Đại Nương vừa ẩn xong thì hai bóng người song song chạy tới.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn qua kẽ lá thấy người mới đến trạc ngoài ba mươi, toàn thân võ phục tay cầm đơn đao .

Hai hán tử này dường như rất úy kỵ Tiền Đại Nương. Còn cách nhà gianh đến bốn, năm trượng chúng đã dừng bước.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển phép truyền âm khẽ hỏi :

- Hai hán tử đó là nhân vật thế nào ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Chúng là những kẻ đi dò đường dĩ nhiên chỉ vào hạng vô danh tiểu tốt.

Giết chúng là bất vỏ, không nên lý gì đến.

Mụ vừa dứt lời, thêm bọn người nữa chạy nhanh tới .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy người đi trước mình mặc áo trường bào màu lam, lưng ong tay vượn, mày thanh mắt sáng, tay cám cây quạt. Sau y là ba đại hán, tên nào cũng cầm lượng ngân côn. Tên đi đầu ngoài tay cầm côn trên lưng còn cài thanh trường kiếm.

Tiền Đại Nương khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tam trang chúa có nhận ra người đó là ai không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi lại :

- Tại hạ không nhận ra được. Lão bà bà biết hắn chứ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Hắn là một quái kiệt trẻ tuổi mới quật khởi trên chốn giang hồ. Hắn ra đời chưa được năm năm đã làm cho những nhân vật võ lâm ở bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cầm phải khuất phục và hợp nhất lại để hắn cầm đầu.

Mụ ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Lão thân ở chốn giang hồ lâu năm, nên những nhân vật hậu tiến cùng những biến thiên ít khi được nghe nên không hiểu mấy. Nhưng gã này sau khi lên làm thủ lãnh bốn tỉnh có đến bái yến lão thân mấy lần, thỉnh cầu lão thân tái xuất giang hồ để tán trợ gã. Gã còn nói mầm loạn đã nẩy nở, chỉ trong vòng năm năm là võ lâm gặp trường ai kiếp. Gã vâng sư lệnh hạ sơn hy vọng cứu vãn lại kiếp vận võ lâm. Gã là một kẻ sĩ có tài ăn nói rung động lòng người. Xuýt nữa lão thân cũng nghe hắn, nhưng sau lão thân chối từ. Trong nửa năm hắn đến liên tiếp ba lần đều bị lão thân cự tuyệt. Nhưng gã lại đến lần thứ tư, lão thân không biết

làm thế nào đành tránh mặt không tiếp. Khi ấy lão thân ẩn trên ngọn cây đa này ngấm ngầm giám thị gã. Gã ngồi bên ngoài căn nhà hủ lậu đến ba, bốn giờ.

Nguyên một tính nhẫn nại của gã, người thường đã ít kẻ bì kịp...

Mụ đưa mắt nhìn biến diễn phía dưới rồi nói tiếp :

- Kể ra định lực của lão thân cũng thâm hậu, cứ ẩn trên cây không nhúc nhích. Gã thấy lão thân đã kiên quyết, đành bỏ ý định mời lão thân tái xuất giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nghe hồi lâu mụ vẫn chưa chịu nói tên họ gã, không nhịn được nữa liền hỏi :

- Lão bà bà có biết tên họ gã là gì không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Dĩ nhiên lão thân biết lắm. Tên gã là Mã Văn Phi...

Lại nghe tiếng quát tháo vang dội vọng lên :

- Lão tiền bối là một nhân vật thịnh danh trên chốn giang hồ, thiệt không nên binh vực một tên hung đồ tội ác như non, hai tay đẫm máu, đối nghịch với võ lâm thiên hạ...

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại thì tiếng quát này chính từ miệng Mã Văn Phi thốt ra.

Mã văn Phi nói tiếp :

- Vãn bối vốn lòng kính phục lão tiền bối đã cực lực ước thúc bọn thuộc hạ không được xâm phạm đến cây đa này là giới hạn cấm địa của lão tiền bối.

Nhưng lúc này tình thế khác rồi, ngoài vãn bối còn những vị cao tăng chùa Thiếu Lâm và bao nhiêu cao thủ trong thiên hạ tụ tập ở đây. Bọn họ hiện đang dừng chân ở trong khu rừng tạp cách đây hai dặm. Đó là vãn bối đã hai ba lần thương lượng họ mới chịu nghe theo, cho vãn bối đến trước khuyên can lão tiền bối một lần tối hậu. Vãn bối nói đến đây là hết lời. Mong lão tiền bối nghĩ kỹ đi !

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Mã văn Phi khẽ nói :

- Gã này phong độ không đến nỗi tục tằn, ngày sau tất có một địa vị trong võ lâm...

Tiền Đại Nương ngắt lời :

- Không cần nói đến ngày sau. Ngay bây giờ gã đã làm thủ lãnh bốn tỉnh thì cũng chẳng kém gì địa vị chưởng môn một phái.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Để tại hạ đối phó với gã.

Tiền Đại Nương nói :

- Dùng võ công tỷ đấu với gã chẳng những thêm rộng đường võ nghệ, mà còn khỏi phải nghe lý thuyết của gã làm cho động tâm...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ hiểu rồi. Xin lão bà bà trân trọng...

Chàng không để Tiền Đại Nương lên tiếng đã đề khí tung mình nhẩy xuống.

Mã Văn Phi ngó thân pháp của Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi. Cây quạt trong tay mặt gã để trước ngực giơ lên. Tay trái đưa chênh chếch sang một bên.

Một trong ba đại hán đứng đằng sau gã, vội cởi thanh kiếm trên lưng xuống đưa cho gã.

Hiển nhiên Mã Văn Phi vừa ngó thấy thân pháp Tiêu Lĩnh Vu đã biết là gặp phải kình địch, nên ra hiệu lấy kiếm đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Mã Văn Phi, từ từ tiến về phía trước tựa hồ chưa trông thấy mặt trận của

đối phương.

Mã văn Phi bản tính trầm trọng. Cây quạt trong tay mặt đưa sang tay trái.

Còn tay mặt cầm thanh trường kiếm ngó Tiêu Lĩnh Vu bước tới, không lên tiếng hỏi han chi hết.

Nhưng một trong ba tên đại hán đi sau Mã Văn Phi không nhịn được vung cây lượng ngân côn từ mé bên bước ra thành thế ba mặt giáp công.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên dừng bước. Chàng xoay tay một cái, thanh trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Mã Văn Phi cười lạt hỏi :

- Các hạ là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Mã văn Phi nói :

- Té ra là Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang. Tại hạ cam bề thất kính.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không dám ! Phải chăng tôn giá là Mã Văn Phi ?

Mã Văn Phi đáp : .

- Chính là tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tôn giá là thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám...

Mã văn Phi ngắt lời :

- Tấm thân cỏ rác trên chốn giang hồ so với Bách Hoa sơn trang thế nào được ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta vốn không quen biết, sao các hạ lại thống lãnh bộ thuộc đến làm khó dễ Tiêu Lĩnh Vu này ?

Mã văn Phi đáp :

- Võ lâm thiên hạ có tội gì mà Tiêu trang chúa lại ra tay tàn sát ? Huống chi trong chín người bị thương vong vừa rồi có một kẻ thuộc hạ rất đắc lực của tại hạ. Đừng nói đến chuyện báo thù cho kẻ chết oan, ngay một việc Tiêu trang chúa náo loạn trong khu vực của tại hạ, Mã văn Phi này cũng không thể điềm

nhiên tọa thị.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Bách Hoa sơn trang cũng ở khu vực thống lãnh của các hạ, sao các hạ lại không can thiệp ? Nếu các hạ là thủ lãnh của bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám thì nên tìm đến Bách Hoa sơn trang sớm hơn mới đúng.

Mã Văn Phi nóng mặt lên đáp :

- Theo ý kiến của tại hạ thì bây giờ can thiệp cũng chưa muộn...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đây chẳng qua các hạ sợ oai Thẩm Mộc Phong không dám tìm đến Bách Hoa sơn trang mà thôi.

Ha ha ! Kẻ đối đầu với thủ lãnh không phải là Tiêu Lĩnh Vu mà là Thẩm Mộc Phong...

Mã Văn Phi tức giận hỏi :

- Thẩm Mộc Phong thì làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu là Thẩm Mộc Phong, tại hạ chắc thủ lãnh không dám ra mặt đối nghịch với y...

Chàng ngữa mặt lên cười rộ nói tiếp :

- Cũng không phải chỉ có một mình các hạ sợ Thẩm Mộc Phong e rằng còn lắm người chỉ dám ra mặt làm khó dễ với Tiêu mổ mà không dám vuốt râu hùm.

Câu này tuy cay chua khắc bạc, nhưng đúng là sự thực.

Bỗng thấy Mã Văn Phi nhíu cặp lông mày, mắt lóe hàn quang. Gã tức giận quát :

- Tên Thẩm Mộc Phong ẩn náu thân hình ở Bách Hoa Sơn Trang, hắn mới tái xuất giang hồ chưa đầy một tháng, Tam trang chúa tưởng Bách Hoa Sơn Trang là nơi có thể nương tựa để lánh nạn. Bữa

nay Mã mổ hãy thu thập Tam trang chúa trước rồi sẽ đi kiếm Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ e rằng ngay Tiêu Lĩnh Vu này các hạ cũng chưa đánh nổi.

Mã văn Phi cười hô hố đáp :

- Tam trang chúa hạ liền một lúc chín tay cao thủ võ lâm đủ chứng minh võ công rất cao cường. Nhưng Mã mổ cũng lớn mật mới dám lãnh giáo.

Bỗng nghe đại hán tay cầm lượng ngân côn lạnh lùng lên tiếng :

- Giết gà cần gì phải dùng đến dao mổ trâu. Thủ lãnh khỏi ra tay, để bọn thuộc hạ ba người đối phó với gã cũng đủ.

Câu nói vừa dứt, ba cây lượng ngân côn từ ba mặt phóng tới tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm trường kiếm ra chiêu "thiên nữ tán hoa" . Ánh ngân quang vọt ra thành những bông kiếm hoa lấp loáng nhằm vào chỗ ba người phóng côn hợp kích.

Ba đại hán thấy kiếm hoa trùng điệp, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- Uy thế Bách Hoa Sơn Trang quả nhiên danh bất hư truyền, võ công của họ thật có chỗ quái dị.

Chúng nghĩ rồi thu lượm ngân côn về che kín môn hộ.

Tiêu Lĩnh Vu thấy ba hán tử đột nhiên đổi thế công sang thế thủ để bao vây chàng liền lạng người vọt đến trước Mã Văn Phi nói :

- Bọn chúng không phải là địch thủ của tại hạ. Tại hạ cũng không muốn đả thương người vô tội, mong được lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học ở thủ lãnh.

Mã Văn Phi thấy Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi vòng vây của ba người kia một cách dễ dàng thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Thảo nào gã này sát thương liền một lúc chín tay cao thủ võ lâm bây giờ mình mới biết bản lãnh gã không phải tầm thường...

Bỗng nghe ba tiếng quát lớn. Ba đại hán tay cầm lượng ngân côn lại nhẩy xổ tới tấn công.

Nguyên ba đại hán thấy Tiêu Lĩnh Vu lạng người một cái đã ra ngoài vòng vây thì không khỏi bẽ bàng. Chúng ngấm ngầm thương lượng với nhau đánh một đòn thật mạnh với hy vọng thắng ngay.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Địch đông mình ít, cần phải làm cho chúng mất nhuệ khí mới được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay cầm trường kiếm phóng lẹ ra. Luồng lực đạo âm nhu ở thanh kiếm của chàng đè lên trên ngân côn lướt tới cổ tay một tên đại hán. Đồng thời người chàng né sang một bên.

Hai ngọn ngân côn mé Đông và mé Bắc đánh vào khoảng không. Còn đại hán chính giữa ở mé Nam thấy trường kiếm của đối phương chạm vào cây lượng ngân côn của gã thì trong bụng mừng thầm tự nghĩ :

- Thế là mi tự rước lấy cái khổ vào mình.

Gã tăng gia nội lực hất mạnh một cái tưởng làm cho thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu phải tuột tay bay đi.

Ngờ đâu chẳng những gã không hất được trường kiếm của chàng mà còn bị trường kiếm như gắn chặt vào ngọn ngân côn của gã khiến gã trong lòng kinh hãi.

Đại hán còn đang ngơ ngác, Tiêu Lĩnh Vu cả người lãn kiếm đã xô về phía trước toan hớt đứt cổ tay gã.

Thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ mau lẹ, đại hán không kịp nghĩ ngợi gì aữa, phải buông cây ngân côn ra ngay.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay trái đón lấy cây ngân côn không để rớt xuống đất.

Lúc này dư lực ở thanh kiếm hãy còn khá mạnh. Nếu chàng tiếp tục lướt mau thanh kiếm đi thì đại hán chẳng chết cũng bị trọng thương. Nhưng chàng không muốn hạ độc thủ, vung chân trái đá ra một cái.

Đòn cước của chàng cực kỳ mau lẹ lại phóng ra một cách bất ngờ.

Binh một tiếng ! Chàng lại đá trúng đùi đại hán.

Cả người gã bị hất ra xa bốn, năm thước .

Tiêu Lĩnh Vu đánh một chiêu, chẳng những phá thế bao vây của ba đại hán mà còn cướp được binh khí một người.

Đại hán đứng ở mé Đông và mé Bắc thấy vậy giật mình kinh hãi. Cả Mã Văn Phi cũng không không khỏi hoang mang.

Hai đại hán ngơ ngác một chút xong lại nhẩy xổ vào vung lượng côn lên đánh xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tra kiếm vào vỏ. Chàng vận đầy đủ chân lực vào hai cổ tay đưa côn lên đón hai cây lượng ngân côn đánh tới.

Bỗng nghe tiếng sắt thép đụng nhau choang choảng. Đại hán ở phía chính Đông để cây lượng ngân côn tuột bay đi, còn đại hán phía Bắc tuy chưa rớt mất côn, nhưng hai cánh tay cũng tê chồn, hồi lâu không giơ binh khí lên được.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ nội lực của mình lại thâm hậu đến thế, chàng cũng ngơ ngác rồi quay lại bảo Mã Văn Phi :

- Xin thủ lĩnh chỉ giáo đi !

Tay chàng cầm cây lượng ngân côn xoay lại ra chiêu "Lực bão ngũ nhạc" quét ngang một cái.

Mã Văn Phi thấy luồng nội lực đối phương mãnh liệt ghê gớm, không dám đở gạt, nhún vai một cái lùi ra tám bước.

Tiêu Lĩnh Vu huy động ngân côn phóng thủ tấn công. Trong đầu óc chàng ghi nhớ những môn võ công rất phức tạp. Tuy chàng chưa dùng ngân côn bao giờ mà phóng chiêu chẳng kém gì một tay côn pháp chính tông.

Nên biết Trang Sơn Bối, Nam Dật Công, Liễu Tiên Tử, cả ba người chẳng những tinh thông môn chuyên nghiệp, mà còn hiểu hết các võ công các phái trong thiên hạ. Nhất là Trang Sơn Bối lại quán triệt nhiều môn tạp học như bói toán, y đạo.

Tiêu Lĩnh Vu thông tuệ hơn đời lại gặp được những bậc danh sư như vậy hợp lực truyền thụ thì tuy mới trong thời gian ngắn ngủi năm năm cũng chẳng kém gì người khác được rèn đúc mấy chục năm. Ngoài những môn kiếm, chưởng, khinh công, ám khí của ba vị sư tôn, chàng còn thuộc cả những chiêu số quái dị

về binh khí ngoại môn. Lượng ngân côn chỉ là một trong Thập bát ban binh khí, dĩ nhiên chàng sử dụng chẳng khó khăn gì.

Mã Văn Phi vẫn tự phụ những môn võ học của mình rất cao nhưng so với côn pháp của Tiêu Lĩnh Vu mà gã đã sử dụng đến chỗ tinh vi, gã không khỏi than thầm hãy còn kém chàng xa.

Tiêu Lĩnh Vu sử liên hồi mười tám chiêu côn phong rít lên veo véo trong vòng mười trượng cát bụi cùng cây cỏ tung bay ầm ầm.

Mã Văn Phi ung dung tránh khỏi 18 chiêu khiến cho Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói ra miệng mà trong lòng ngấm ngầm bội phục. Chàng tự nhủ :

- Thân pháp gã này tuyệt diệu trong vỏ lâm ít kẻ bì kịp...

Mã văn Phi chờ cho Tiêu Lĩnh Vu sử hết 18 chiêu lượng ngân côn mới cầm trường kiếm đâm tới để phản kích. Đồng thời cây quạt trong tay trái gã vạch xéo ra một đường phiến phong nhằm quét vào cổ tay mặt cầm côn của Tiêu Lĩnh Vu.

Chiêu này gã thi triển gồm cả công lẫn thủ.

Tiêu Lĩnh Vu bị đối phương phản kích phải lùi lại một bước .

Mã Văn Phi biết rằng nếu để Tiêu Lĩnh Vu khoan thai một chút là chàng lại dùng lượng ngân côn ra chiêu số lợi hại hơn, Gã lập tức xấn tới tay quạt tay kiếm tấn công dồn dập.

Tiêu Lĩnh Vu tuy kiêm thông mọi thứ binh khí, nhưng chuyên về kiếm thuật, chưởng pháp hơn. Mặt khác chàng thiếu kinh nghiệm lâm địch, nên khi bị động chàng chậm ứng biến một chút.

Mã Văn Phi lăn lộn giang hồ tuy chưa lâu, nhưng gã đã trải qua trăm trận đánh. Trong vòng bốn năm gã chế phục được những tay hào kiệt kiêu hùng bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám và được tôn làm tổng thủ lãnh cũng không phải là chuyện dễ. Ngoài võ công cao cường, gã còn là tay mưu trí hơn đời.

Mã Văn Phi lẳng lặng quan sát mấy chiêu của Tiêu Lĩnh Vu. Gã phát giác ra gặp phải tay kình địch chưa từng thấy, về võ công và nội lực đều có phần cao thâm hơn. Nếu gã cùng chàng tỷ đấu một cách đường đường chính chính tất gã phải thất bại không còn nghi ngờ gì nữa. Gã chỉ có một đường lối duy nhất là phát huy cái sở trường của mình đánh vào chỗ sở đoản của đối phương mới có cơ thủ thắng. Gã đem bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu để đối phó với chàng.

Tiêu Lĩnh Vu sử xong côn pháp chỉ sơ hở không đầy nháy mắt, Mã Văn Phi liền chụp lấy cơ hội này để phản kích. Gã sấn đến bên mình Tiêu Lĩnh Vu mà cây lượng ngân côn trong tay chàng là thứ binh khí trầm trọng chỉ có lợi khi đứng cách xa đối phương. Bây giờ chàng bị Mã Văn Phi sấn đến sát bên mình chẳng

những khó bề phát huy uy thế mà còn bị vướng víu nữa.

Thanh trường kiếm trong tay Mã Văn Phi vọt ra những bông kiếm hoa vây bọc lấy hai cổ tay Tiêu Lĩnh Vu , khiến chàng không biến thế được. Cây quạt trong tay trái gã lúc xòe ra lúc gấp lại vừa đâm vừa quét đều nhằm vào những huyệt đạo trọng yếu trong người Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng không sao phản kích được .

Chỉ trong khoảnh khắc Mã Văn Phi đã phóng ra 36 chiêu kiếm và hai mươi bốn chiêu quạt. Trong

khoảng thời gian này, Tiêu Lĩnh Vu thủy chung không phản kích được chiêu nào, phải lùi xa đến hơn trượng.

Bỗng nghe thanh âm của Tiền Đại Nương ở trên ngọn cây đa cất lên :

- Nếu Tiêu trang chúa không bỏ cây ngân côn ở trong tay đi thì còn bị đánh đến hàng trăm chiêu nữa cũng không thể phản kích một chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu định bụng chờ cho thế công của Mã văn Phi có chỗ sơ hở là phản kích liền để có thể biến đổi cục diện vãn hồi thế kém. Nhưng chàng không sao có dịp phát huy uy lực, nên trong lòng nóng nẩy.

Tiêu Lĩnh Vu vừa nghe Tiền Đại Nương nói vậy, liền tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Cây côn này làm mình vướng chân tay mà không nghĩ ra. Nếu mình bỏ cây côn đi thì đâu đến nổi bị thế kiếm của đối phương kiềm chế ?

Trong lúc ngẩm nghỉ, chàng không khỏi phân tâm ứng biến chậm lại, liền bị Mã Văn Phi phóng quạt đánh trúng vai bên trái làm cho rách áo, máu tươi rươm rướm chảy ra.

Đáng lý chiêu quạt này có thể chém xả vai Tiêu Lĩnh Vu hay ít ra làm cho đứt gân gẩy xương, không cự địch được nữa. nhưng cây quạt vừa đụng đầu vai Tiêu Lĩnh Vu liền vấp phải một luồng cường lực vô hình ngăn chặn. Mã Văn Phi cho là luồng hộ thân cương khí mà gã thường nghe đồn, hoặc luồng Tu Di thần

công tối cao của nhà phật.

Gã tự hỏi :

- Hai môn tuyệt học của Phật gia và Đạo gia hiếm thấy trong võ lâm này đối phương lại còn nhỏ tuổi sao đã luyện thành tuyệt kỹ đó được ?

Tiêu Lĩnh Vu bị thương ở vai rồi chí phấn đấu nổi lên mãnh liệt. Chàng quát lớn một tiếng thật to. Hai chân như thế liên hoàn đá ra.

Đây là uyên ương hoàn cước, một món tuyệt nghệ của Võ Tòng ngày trước ở Lương Sơn Bạc .

Mã Văn Phi múa kiếm khí mịt mù bao phủ môn hộ toàn thân.

Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa đoạt được thương phong, nhưng chàng đã có cơ hội phản kích. Chàng ngưng tụ chân khí vào huyệt đan điền hạ mình xuống rất mau, không để Mã Văn Phi kịp ra chiêu phản kích. Chàng lại phát động tiên cơ vung lượng ngân côn ra chiêu "Bàng long nhiễu trụ" quét tới.

Mã Văn Phi tuy đở gạt được Ngũ bộ uyên ương liên hoàn cước của Tiêu Lĩnh Vu nhưng để mất thế chủ động kiềm chế đối phương, và thấy côn phong rít lên, không dám đở gạt, hít mạnh một hơi chân khí tung mình lùi lại năm thước.

Tiêu Lĩnh Vu khác nào được cởi trói chân tay, thở phào một cái, mở cuộc phản công. Chàng múa tít lượng ngân côn thi triển 36 đường côn bổng chiêu thuật.

Mã Văn Phi tuy là thân bách chiến từng trãi gió to sóng cả, gặp cơ nguy cũng không rối loạn, nhưng thấy võ công của Tiêu Lĩnh Vu Vừa bao la vừa tinh diệu thì trong lòng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ :

- Gã này kiêm thông những môn sở trường trong thiên hạ lại thâm hiểu thần công thượng thặng của Phật gia cùng Đạo gia. Nếu gã còn có ngày giờ rèn luyện thêm tất thành thiên hạ vô địch. Khi đó mà muốn trừ khử gã tưởng khó hơn cả lên trời. Bữa nay ta phải tìm cách diệt gã mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, Mã Văn Phi không khỏi phân tán tâm thần.

Bỗng nghe tiếng sắt thép đụng nhau đánh choang một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay đã bị côn quét trúng hất sang một bên khiến cho môn hộ trống trải. Cánh tay gã tê chồn, trường kiếm cơ hồ tuột khỏi tay bay đi.

Tiêu Lĩnh Vu lại quát lên một tiếng, nhẩy xổ lại phóng lượng ngân côn ra chiêu "trực đáo hoàng long" điểm tới trước mặt gã.

Mã Văn Phi ngấm ngầm nghiến răng, lạng người sang một bên, tránh khỏi thế côn mãnh liệt dị thường. Cây lượng ngân côn lướt qua trước ngực gã chỉ còn cách không đầy nửa tấc là trúng vào chỗ nguy hại.

Mã Văn Phi đã dầy kinh nghiệm, biết mình sắp bị thua đến nơi, nếu không mạo hiểm tranh lại quyền chủ động, tất bị côn pháp của Tiêu Lĩnh Vu đả bại.

Tiêu Lĩnh Vu để cây lượng ngân côn lướt qua trước ngực đối phương cũng biết là cử động này hư rồi. Chàng toan thu tay về thì Mã Văn Phi đã phản kích rất mau lẹ. Cây quạt trong tay trái gã hớt vào cổ tay phải Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vừa bị một đòn, biết rằng nếu còn giữ lượng ngân côn trong tay tức là đi vào vết xe đổ. Chàng liền buông tay cho cây lượng ngân côn rớt xuống đất đánh "binh" một tiếng.

Mã Văn Phi không ngờ đối phương bỏ binh khí một cách đột ngột, bất giác ngẩn người ra.

Giữa lúc hai bên đứng sát nhau tỷ đấu, cây lượng ngân côn vừa dài vừa nặng mất hết tác dụng kiềm chế bên địch, Tiêu Lĩnh Vu bỏ côn rồi cảm thấy chân tay nhẹ nhõm. Chàng tránh khỏi chiêu quạt của

đối phương, xoay tay trái phóng ra một chưởng.

Tay mặt Mã Văn Phi hãy còn cảm thấy tê chồn, vận động trường kiếm không tiện, nên chỉ thi triển cây quạt trong tay trái tấn công Tiêu Lĩnh Vu.

Chương 65: Cuộc So Tài Nguyệt Án Tiêu Lang

Tiêu Lĩnh Vu đánh ra một chưởng rồi huy động liên hoàn chưởng pháp.

Chiêu nọ tiếp chiêu kia đánh liền bảy chưởng khiến cho thế quạt của Mã Văn Phi không thi triển được.

Ba đại hán thuộc hạ của Mã Văn Phi đứng ngoài theo dõi cuộc chiến ban đầu thấy gã có cơ thủ thắng thì trong lòng kính phục coi thủ lãnh như bậc thần tiên. Chúng nhận thấy gã đấu với Tiêu Lĩnh Vu một cách rất ung dung.

Tiêu Lĩnh Vu phát huy liên hồi chưởng pháp rất thần tốc kiềm chế đối phương, thế công mỗi lúc một ráo riết. Trong tay Mã Văn Phi tuy cầm kiếm cầm quạt mà vẫn không thi triển được.

Mã Văn Phi hai mắt bỗng lộ sát khí, ngấm ngấm huy động cơ quan trong cây quạt. Tuy nhiên gã là một nhân vật nổi tiếng võ lâm làm bá chủ một phương mà phải dùng cách ám toán thì trong lòng không khỏi hổ thẹn. Vì ý nghĩ mâu thuẩn, gã ngấn ngừ chưa quyết hạ độc thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên thu chưởng thế về nhảy lùi ra năm thước nói :

- Thủ lãnh võ công cao cường. Chúng ta có đấu thêm trăm chiêu nữa cũng khó lòng phân thắng bại được. Bây giờ là một cơ hội khó kiếm chúng ta hãy nghĩ một lúc rồi sẽ đánh.

Chàng xoay mình nhảy vọt về phía nhà gianh.

Mã văn Phi la thầm :

- Thật là mắc cở ! Tiêu Lĩnh Vu nói vậy cho có vẻ lịch sự, gã thừa biết nếu còn đánh nữa thì mình khó chống nỗi mười chiêu chưởng pháp liên hoàn của gã.

Mã Văn Phi ngoãnh đầu trông lại thấy trước nhà gianh bóng người lố nhố, ánh đao như tuyết. Cuộc chiến đấu đang diễn ra kịch liệt.

Tiền Đại Nương không hiểu chạy về đây lúc nào. Mụ múa cây trượng như con thần long quẫy nước quét ngang đâm dọc, một mình mụ chống lại bảy tám người vây đánh. Ngoài ra còn bốn người đi quanh phía sau Tiền Đại Nương chạy đến gần nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nẩy. Chàng đã tụ chân khí vọt về phía trước nhanh như tên bắn.

Chàng lướt qua bên mình Tiền Đại Nương nhanh như một làn khói nhẹ, tiện tay chàng phát huy Tu la chỉ lực điểm té một tên đại hán.

Tiền Đại Nương cũng không khỏi chấn động, thầm nghĩ :

- Thân pháp gã này quả là linh diệu vô song !

Mụ phấn khởi tâm thần vung trượng phóng ra ba chiêu liên hoàn đả thương một địch nhân.

Bọn người bao vây Tiền Đại Nương là 7, 8 cao thủ võ lâm, thấy Tiêu Lĩnh Vu hời hợt ra tay cũng đả thương được một đồng bạn thì trong lòng kinh hãi vô cùng. Chí phấn đấu giảm đi rất nhiều.

Tiền Đại Nương thi triển oai hùng cùng thân pháp tuyệt luân, phóng ra những chiêu trượng khủng khiếp bức bách quần hào phải lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu xông đến trước căn nhà gianh lớn tiếng quát :

- Đứng yên l Ai xông bừa vào là chết.

Bốn đại hán đến gần nhà gianh từ trước nhưng bị Kim Lan phát ám khí ngăn chặn. Bốn người nghe tiếng quát còn đang sửng sốt một chút thì Tiêu Lĩnh Vu đã chạy tới trước.

Trong bốn đại hán, hai người sử đơn đao, một người dùng nhuyển tiên một người cầm cây hổ xoa. Chúng nghe tiếng quát của Tiêu Lĩnh Vu đều ngừng lại qnay đầu nhìn ra.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt ngó bốn người một lượt rồi lạnh lùng nói :

- Tại hạ không muốn đả thương ai chứ chẳng phải không dám. Nếu các vị cứ xông vào nhà thì đừng trách tại hạ tàn độc.

Đại hán sử nhuyển tiên tức giận lớn tiếng quát :

- Ngươi là ai mà dám buông lời cuồng ngạo như vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Các vị có chuyện gì cứ nói với Tiêu mỗ. Ai thiện tiện sấn vào trong nhà là tự tìm lấy cái chết.

Đại hán sử cây nhuyển tiên dường như là trưởng toán, lớn tiếng :

- Có chuyện đó ư ? Tại hạ quyết không tin.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ không tin thì hãy thử vào coi.

Đại hán sử nhuyển tiên vung tay một cái khẽ bảo hai đại hán sử đao :

- Hiền huynh đệ cùng ra tay đối phó với tên ác đồ này, không cần giảng đạo nghĩa giang hồ với gã.

Hai đại hán sử đao "dạ" một tiếng đứng thành hàng chữ nhất cản đường Tiêu Lĩnh Vu.

Đại hán sử nhuyễn tiên quay lại ngó đồng bạn cầm cây hổ xoa nói :

- Chúng ta vào nhà đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày, tức giận quát :

- Nếu các vị không nghe lời cảnh cáo của tại hạ là tự tìm lấy sự đau khổ.

Bốn đại hán đang tập trung tinh thần để đối phó với những ám khí của Kim Lan phóng tới, khi nghe tiếng quát mới quay đầu nhìn ra nên chưa hiểu thân pháp tuyệt luân của Tiêu Lĩnh Vu không như những người khác, chúng không tin lời cảnh cáo của chàng.

Bỗng thấy đại hán tay cầm hô xoa run lên cho bật tiếng leng keng vọt đến trước cửa nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu lại quát lên một tiếng, rung động trường kiếm trong tay. Cả người lẫn kiếm xông về phía trước.

Hai đại hán sử đơn đao thấy khí thế Tiêu Lĩnh Vu uy mãnh phi thường không khỏi kinh hãi. Hai gã còn đang ngẩm nghĩ thì người Tiêu Lĩnh Vu đã lướt qua bên mình họ. Luồng bạch quang lấp loáng, kiếm khí quạt vào mặt rát da.

Chúng chưa kịp phóng đao, Tiêu Lĩnh Vu đã lướt qua rồi.

Đột nhiên đại hán cầm cây hỗ xoa xông vào tới gần nhà gianh bỗng bị hất bay ra xa 5 , 6 thước rồi té xuống.

Mọi người chú ý nhìn iại thấy Tiêu Lĩnh Vu tay cầm trường kiếm đứng chắn trước cửa căn nhà gianh. Chàng lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Vị nào gan liều lại thử tiến vào đi ?

Chàng đánh đòn vừa rồi nhanh như chớp khiến mọi người trong trường đều sinh lòng khiếp sợ.

Đại hán tay cấm cây hỗ xoa nghiêng mình ngồi nhỏm dậy, mắt trợn tròn xoe, miệng há hốc ra mà

không nói lên lời.

Nguyên gã bị Tiêu Lĩnh Vu phóng cước đá trúng huyệt đạo. Người gã bị hất đi té ngồi xuống không nhúc nhích được, miệng không nói được.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng nổi lên :

- Các ngươi không địch nổi một mình y đâu. Hãy lùi lại cho mau.

Đại hán tay cầm cây nhuyễn tiên, vừa nghe tham âm đã biết là ai rồi liền cúi đầu xuống đáp :

- Thuộc hạ thất bại cam bề lãnh tội.

Người mới đến chính là Mã Văn Phi. Hắn vội tiến lại hai bước đá vào người đại hán sử cây hổ xoa, miệng nói :

- Chẳng phải các ngươi kém cỏi mà vì võ công người ta cao quá.

Đại hán sử cây hổ xoa lăn đi hai vòng rồi đứng dậy. Gã lượm cây hổ xoa nhẩy xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Mã văn Phi lớn tiếng quát :

- Lùi lại !

Đại hán kia vâng lời nhẩy lộn ngược trở lại, dương mắt ngó Mã Văn Phi ra chiều không phục hỏi :

- Thưa tổng thủ lãnh ! Vì lẽ gì lại kêu thuộc hạ về không cho động thủ ?

Mã Căn Phi chau mày đáp :

- Các ngươi bốn người hợp lực còn chưa địch nổi y thì một mình ngươi xông vào làm chi cho uổng mạng ?

Đại hán cầm hổ xoa cải :

- Vừa rồi thuộc hạ chưa kịp đề phòng mới bị hắn đá một đòn, chưa thể kể là thất bại được.

Mã văn Phi biến sắc hỏi :

- Sao còn chưa lùi lại ?

Đại hán kia tuy không phục Tiêu Lĩnh Vu nhưng rất úy ky Mã Văn Phi, hấp tấp lùi lại .

Mã Văn Phi đưa mắt ngó cuộc ác đấu thấy Tiền Đại Nương dường như đã làm chủ tình thế, công nhiều mà thủ ít. Gã nghĩ thầm trong bụng :

- Cuộc chiến bữa nay mình ra cùng bọn thủ hạ khó mà thắng được...

Gã thò tay vào bọc móc lấy một cây lưu tinh hỏa pháo liệng lên không.

Bỗng nghe pháo nổ đánh "đùng" một tiếng, tia lửa bắn ra tung tóe.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Mã văn Phi l Phải chăng thủ lãnh phóng tín hiệu kêu viện thủ tới.

Mã văn Phi đỏ mặt lên đáp :

- Phải rồi ! Bữa nay những người đến đây không phải chỉ có bọn Mã mỗ. Vì muốn tỏ lòng kính trọng đối với Tiền lão tiền bối nên Mã mỗ phải khuyên có thể quần hào hãy chờ lại một lúc để Mã mỗ đến trước thương lượng với Tiền lão tiền bối...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đáng tiếc là Tiền lão bà lại không nể mặt thủ lãnh.

Mã văn Phi đáp :

- Tại hạ đã không đủ tài thuyết phục được Tiền lão tiền bối, đành phải cứ thực trình bày lại với quần hào để chờ quyết định. Hoặc hòa hoặc tiến, Mã mỗ không thể chủ trương được.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Vì một mình Tiêu mỗ mà làm kinh động quần hào ở Trung Nguyên cùng Mã thủ lãnh. Tại hạ thật hối hận vô cùng.

Mã văn Phi đỏ mặt lên hắng dặng một tiếng rồi đáp :

- Cuộc chiến bữa nay chẳng phải là tranh danh đoạt lợi trên chốn giang hồ mà nó có liên quan đến kiếp vận võ lâm. Vậy sự thắng bại cùng thể diện một người chẳng ảnh hưởng gì đến đại cuộc .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Mã huynh quả là phí phách anh hùng, tâm điền lỗi lạc . Cuộc tỷ thí giữa chúng ta vừa rồi, Mã huynh có thất bại đâu, bất tất phải quá khiêm như vậy...

Mã văn Phi đáp :

- Có thể là Tam trang chúa đã nhẹ đòn. Mã mỗ tuy chưa thất bại nhưng sự thực đã tự biết mình nếu còn tiếp tục cuộc đấu rồi cũng đến thất bại...

Gã thở dài nói tiếp :

- Tại hạ nghe đại danh của Tiêu huynh từ lâu nên giục ngựa đã suốt hai ngày hai đêm vượt ba ngàn dặm đường để mong gặp mặt. Không ngờ vừa hội diện lần đầu đã thành cuộc chiến đấu sinh tử.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên cảm thấy Mã Văn Phi là một nhân vật khí độ hơn người, trong lòng ngấm ngầm mến phục. Chàng lắc đầu thở dài nói :

- Tiêu Lĩnh Vu mà Mã huynh muốn kiếm e rằng không phải tại hạ.

Mã văn Phi sửng sốt hỏi :

- Vậy trên thế gian này có mấy Tiêu Lĩnh Vu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai người...

Mã Văn Phi ngắt lời :

- Trên đời kể ra không thiếu gì người trùng họ trùng tên, nhưng hai vị Tiêu Lĩnh Vu cùng là tay cao thủ mình mang tuyệt kỷ trong võ lâm thì thật là chuyện lạ

Mã Văn Phi trí tuệ hơn người. Hiển nhiên gã không tin lời Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Đúng thế ! Trên thế gian thật ít khi có chuyện trùng hợp này. Nhưng nếu một người giả danh Tiêu Lĩnh Vu thì cái đó lại chẳng có chi là lạ nữa.

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế ! Trong hai vị Tiêu Lĩnh Vu, tất có một vị mạo danh. Tại hạ muốn hỏi một câu, xin Tiêu huynh tha lỗi : Tiêu Lĩnh Vu hiện làm Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang là chân hay giả ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Chân hay giả thì có gì quan hệ ?

Mã văn Phi đáp :

- Người đi còn để tên, nhạn bay còn để tiếng. Hai vị đều là cao thủ mình mang tuyệt kỷ dĩ nhiên sau trăm năm còn để tiếng thị phi. Có lý đâu lại hàm hồ được.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông ra nói :

- Viện thủ của Mã huynh đã tới kia !

Mã Văn Phi không ngoảnh đầu lại đáp ngay :

- Bọn họ không phải là viện thủ của Mã mỗ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Họ không viện trợ Mã huynh chẳng lẽ đến đây để giúp Tiêu mỗ ư ?

Mã văn Phi đáp :

- Bọn họ đến kiếm Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang thì bảo là trợ thủ của Mã mỗ thế nào được ?

Gã buông nhẹ tiếng thở dài nói tiếp :

- Sự thực những người này chẳng có gì ước hẹn với nhau từ trước mà là họ tự động đến đây.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu mỗ ra đời chưa được bao lâu đã làm gì nên tội đại ác mà khiến cho các cao thủ võ lâm truy nã như vậy ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tiêu huynh khí độ phi thường, thực ra không có tướng tàn ác. Chỉ vì quy đầu Bách Hoa Sơn Trang mà thành ra công địch võ lâm.

Hai người đang nói chuyện đã thấy mấy con ngựa lao tới nơi.

Tiền Đại Nương phóng trượng đánh gấp ba chiêu để đả lui những người bao vây rồi mụ phi thân xông vào trước căn nhà gianh.

Mã Văn Phi cũng không cản trở, né mình nhường lối cho mụ.

Tiền Đại Nương xông vào đến bên Tiêu Lĩnh Vu liền dừng bước lại sóng vai mà đứng với chàng. Mụ nói :

- Bọn người đến đông quá. Chúng ta cùng ra cự địch thì được chỗ nọ hỏng chỗ kia.

Tiêu Lĩnh Vu thấy quần hào xông tới thân hình rất phức tạp : mập có, ốm có, cao có, lùn có. Tất cả đến mấy chục người.

Người đi đầu mình cao 8 thước sắc mặt hồng hào tay cầm cây nhuyễn sách ngân trùy, lưng đeo cung tên, khí thế rất uy mẫn.

Tiền Đại Nương nói :

- Đại hán mặt đỏ đi trước kia là Thấn tiển trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ đó. Khí lực của hắn thực là khủng khiếp, không nên tỷ đấu nội công với hắn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Coi bề ngoài, hắn là một nhân vật đầy khí phách anh hùng...

Chàng chưa dứt lời thì Đường Nguyên Kỳ đã xông tới lớn tiếng quát hỏi :

- Ai là Tiêu Lĩnh Vu ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh vu chau mày đáp :

- Chính là tại hạ. Các hạ có điều chi dạy bảo ?

Đường Nguyên Kỳ lạnh lùng nói :

- Được lắm ! Hãy nếm một trùy của ta.

Hắn rung tay một cái. Cây đại ngân trùy vọt ra điểm tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Sợi dây trong tay hắn muốn ngắn muốn dài tùy ý. Tuy hai người còn cách nhau đến 8 , 9 thước mà ngọc trùy có thể đâm tới Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí, tay phải cầm trường kiếm đột nhiên phóng ra. Chàng tự hỏi :

- Lão này coi tướng mạo uy mãnh kinh người. Không hiểu nội lực ra sao ?

Bỗng nghe Tiền Đại Nương vội la lên :

- Chớ đón tiếp cây ngân trùy của y.

Mụ vung cây trượng điểm ra.

Lúc mụ lên tiếng kêu gọi thì chậm mất rồi. Thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu đã điểm Vào cây ngân trùy của Đường Nguyên Kỳ.

Chàng cảm thấy luồng lực đạo ghê gớm làm chấn động, khiến chàng phải chồn tay, nhưng cây ngân trùy cũng bị chàng phóng kiếm đẩy trệch đi.

Đường Nguyên Kỳ sửng sốt nói :

- Hảo tiểu tử ! Ngươi có dám đón tiếp một trùy của ta nữa không ?

Vừa dứt lời lão đã phóng ngân trùy điểm tới.

Nhân vật này thần lực nổi tiếng giang hồ ai cũng nghe danh. Những ai động thủ với hắn đều không dám thẳng thắn đón tiếp chiêu số. Dù là người chưa hiểu, nhưng thấy thân thể hắn to lớn, cây ngân trùy hắn sử dụng rất trầm trọng cũng phải e dè. Vậy mà Tiêu Lĩnh Vu dùng thanh trường kiếm nhẹ nhỏm gạt ngân

trùy thì quả là một việc chưa từng thấy.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Được lắm ! Tại hạ thử tiếp một trùy nữa xem sao.

Chàng vừa nói vừa dồn lực đạo vào thanh kiếm vung lên gạt ngân trùy.

Lấn này Đường Nguyên Kỳ tăng thêm kình lực mạnh hơn trước nhiều.

Trùy kiếm đụng nhau lập tức phân khai không phát ra tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng yên không nhúc nhích. Cây ngân trùy bị gạt sang một bên.

Đường Nguyên Kỳ ngẩn người ra nói :

- Quả nhiên là một tay đáo để !

Tiền Đại Nương sợ Tiêu Lĩnh Vu không chống nổi ngân trùy vung trượng lên toan cứu viện, không ngờ Tiêu Lĩnh Vu gạt được liền hai chiêu mà chẳng việc gì thì khen thầm trong bụng :

- Công lực thằng nhỏ này đã tinh thâm đến trình độ phi thường.

Mụ từ từ thu trượng về, đứng ngoài theo dõi cuộc chiến.

Tiếng ngân trùy lại rít lên veo véo chụp xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tuy bản tính cao ngạo nhưng thấy thế trùy của đối phương mạnh quá không dám vung kiếm lên gạt nữa. Chàng đề tụ chân khí, không thoái mà lại tiến xông thẳng đến trước mặt Đường Nguyên Kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu đã được ăn thứ nấm đá ngàn năm, thể chất yếu đuối biến thành cứng mạnh. Chàng lại được Trang Sơn Bối đã thông tam âm tuyệt mạch và truyền thụ nội công độc đáo, nội lực tăng tiến không biết đến thế nào mà nói.

Chàng đón tiếp liền hai trùy của Đường Nguyên Kỳ sắc mặt vẫn không thay đổi.

Lần này lão lại vung trùy đập xuống đầu chàng, nhưng khinh công chàng được Liễu Tiên Tử truyền thụ mau lẹ tuyệt luân. Người chàng nhẩy xổ lại trước mặt Đường Nguyên Kỳ phóng chưởng đánh vào ngực lão. Thanh trường kiếm trong tay mặt chàng đưa ra kìm hãm dây nhuyễn sách ở đầu trùy của đối phương.

Cử động của chàng coi bề ngoài rất hung hiểm mà thực ra đó là thủ pháp phản công rất kỳ diệu để chế phục Đường Nguyên Kỳ.

Đường Nguyên Kỳ thân thể cao lớn, nhưng cử động linh hoạt dị thường.

Hắn khẽ nhún hai vai người đã lùi lại 5, 6 thước, thu tay trùy về.

Tiêu Lĩnh Vu đoạt được tiên cơ, khi nào còn để đối phương được rảnh tay.

Chàng vung trường kiếm đánh liền ba chiêu veo véo. Đồng thời tay trái đánh ra bốn chưởng.

Đường Nguyên Kỳ bị kiếm chưởng đánh dồn dập phải lùi hoài, không còn cơ hội phản kích, tưởng chừng sắp bị thương dưới lưỡi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe Tiền Đại Nương la lên :

- Tam trang chúa ! Lùi lại cho mau !

Tiêu Lĩnh Vu đang đuổi sát Đường Nguyên Kỳ ra xa đến hai trượng. Chàng quay đầu nhìn lại thấy Tiền Đại Nương cầm ngang cây trượng đứng chắn trước cửa căn nhà gianh. Bọn cao thủ võ lâm đều rút khí giới ra tình thế cực kỳ khẩn trương.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay thu kiếm về, trở gót nhảy lùi lại trước cửa căn nhà.

Từ chỗ chàng đứng cách cửa nhà khá xa lại có người đứng đó nhưng không ai ra tay ngăn trở.

Tiền Đại Nương khẽ nói :

- Vị đạo nhân đứng giữa ở mé tả Mã Văn Phi là Ân Nguyệt đạo trưởng, người đứng đầu trong ba đại kiếm thủ của phái Thanh Thành. Đạo nhân đó kiếm thuật tinh thâm khôn lường, chớ nên khinh thị.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ lão bà bà có lòng chỉ giáo.

Tiền Đại Nương lại nói :

- Người đứng bên phải Mã Văn Phi vận quần áo đỏ là Tam Dương thần đàn Lạc khôi Chương, một tay cao thủ nổi danh trên chốn giang hồ. Hắn có môn độc hỏa ghê gớm. Bạn hữu võ lâm kêu hắn bằng Chính Tà nhị hỏa. Lúc động toàn thân hắn biến thành lửa, Tiêu trang chúa phải coi chừng mới được.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh một lượt thấy ngoài Mã Văn Phi, Đường Nguyên Kỳ, Nguyệt Ấn đạo trưởng, Tam Dương thần đàn, bốn phía còn đến hai chục người đủ cả cao, thấp, béo, gầy, nhưng đều là hạng bình thường. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Thẩm Mộc Phong vừa mới xuất hiện đã làm náo động giang hồ. Nào chín môn phái lớn, nào hai phe hắc, bạch dường như đều có thâm cừu đại hận với y, quyết giải cho bằng được mới nghe.

Lại nghe Mã Văn Phi lớn tiếng :

- Tại hạ đã lãnh giáo Tam trang chúa quả nhiên võ công cao thâm khôn lường...

Tiêu Lĩnh vu ngắt lời :

- Tổng thủ lãnh dạy quá lời.

Mã Văn Phi cười mát nói :

- Nguyệt Ân đạo trưởng đây là thủ tòa đệ tử của chưởng môn phái Thanh Thành, kiếm thuật tinh thâm nổi tiếng một thời, nghe tiểu đệ khoa trương võ công của Tam trang chúa, trong lòng rất khen ngợi có ý muốn lãnh giáo kiếm thuật của Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh lẳng lặng không nói gì.

Mã văn Phi dường như hiểu ý chàng ngại ngùng, liền nói tiếp :

- Trước khi Nguyệt Ấn đạo trưởng cùng Tiêu huynh chưa phân thắng bại bọn tại hạ quyết không tiến thêm nửa bước...

Gã đảo mắt nhìn quấn hào chung quanh nói tiếp :

- Xin liệt vi hãy lùi lại một trượng để thưởng thức cuộc tỷ kiếm giữa Nguyệt Ấn đạo trưởng và Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang.

Thanh danh của Mã văn Phi trên chốn giang hồ quả nhiên không phải tầm thường. Đa số quần hào là thuộc hạ gã, nên nghe gã nói liền lùi ra xa một trượng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Tiền Đại Nương nói :

- Xin lão bà bà lược trận dùm cho .

Tiền Đại Nương máy môi muốn nói lại thôi .

Tiêu Lĩnh Vu ung dung tiến lên năm bước chắp tay nghiêng mình nói :

- Kiếm thuật phái Thanh Thành thiên hạ đều biết tiếng. Tiêu mổ được gặp đạo trưởng thật là hân hạnh.

Nguyệt Ấn đạo trưởng xoay tay mặt rút trường kiếm đánh "soạt" một cái rồi đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu là bậc thiếu niên anh hùng, bần đạo mến phục từ lâu .

Đạo nhân cầm kiếm đi tới còn cách Tiêu Lĩnh Vu năm thước thì dừng lại thủ thế nói :

- Mời Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Xem chừng quần hào nơi đây đều coi Mã văn Phi, Lục khôi Chương Đường Nguyên Kỳ và Nguyệt Ấn đạo trưởng là những nhân vật đứng đầu . Nếu ta đả bại được bốn nhân vật này là bao nhiêu người khác đều sợ hãi và phải rút lui .

Chàng vừa xoay chuyển ý nghĩ và vung kiếm lên đáp :

- Đạo trưởng là nhân vật trong danh môn đại phái, tất chẳng chịu động thủ trước, vậy tại hạ xin ra chiêu

Nguyệt Ấn đạo trưởng giục :

- Mời Tiêu đại hiệp tấn công đi .

Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm tới . Mũi kiếm rung lên vọt ra ba bông kiếm hoa.

Chiêu này kêu bằng "Phượng hoàng tam điểm thủ" tỏ ra dấu hiệu khiêm tốn.

Nguyệt Ấn đạo trưởng quét ngang thanh trường kiếm thành một luồng bạch quang ngăn chặn thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu .

Chiêu này hoàn toàn giữ thế thủ và cũng có ý thi lễ .

Tiêu Lĩnh Vu thay đổi thế kiếm rung tay thành hai bông kiếm hoa đâm tới.

Thế kiếm này tấn công rất lợi hại. Kiếm phong rít lên vù vù.

Nguyệt Ấn đạo trưởng liền sử chiêu "Hoạch phân âm dương" . Hai kiếm đụng nhau đánh "choang" một tiếng. Trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu bị hất sang một bên.

Đạo nhân nghe Mã văn Phi tán dương kiếm chiêu cùng nội lực của Tiêu Lĩnh Vu nên đã thẳng thắn đón tiếp một chiêu của chàng để thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển sang thế "Hồi cố nhược liễu" không để Nguyệt Ấn đạo trưởng phản kích.

Nguyệt Ấn đạo trưởng đở gạt chiêu kiếm của Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy cổ tay hơi chồn thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Gã này quả là một nhân tài chứ không phải có hư danh.

Đạo nhân thấy thế kiếm của đối phương lại quét tới, không đở gạt nữa rung tay một cái phóng kiếm đâm vào tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu hạ thấp tay xuống tránh khỏi thế kiếm lợi hại.

Mới trong nháy mắt Nguyệt Ấn đạo trưởng đã đoạt được tiên cơ. Y phóng trường kiếm theo thế liên hoàn đánh liền năm chiêu cực kỳ mãnh liệt và mau lẹ, khiến Tiêu Lĩnh Vu không thể trả đòn được cứ phải lùi hoài.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Thanh Thành là một trong Tứ đại kiếm phái ở võ lâm. Quả nhiên kiếm thuật không phải tầm thường.

Nguyệt Ấn đạo trưởng tấn công liền tám kiếm mới chậm lại một chút.

Tiêu Lĩnh Vu liền thừa cơ phản kích. Hai thanh kiếm cùng lồng lộn khai diễn một trường ác đấu.

Chương 66: Mã Văn Phi Quả Là Tay Hào Kiệt

Ánh chiều tà xuyên qua cành lá đã chiếu vào những lưỡi kiếm thành những luồng kiếm quang biến ảo, lấp loáng.

Chẳng bao lâu hai người đã đấu hơn trăm chiêu. Mặt trời lặn rồi, buổi hoàng hôn dần dần tối lại.

Vũ trụ tựa hồ bao phủ một làn sương mờ ảo. Bên trời lác đác mấy chòm sao mọc ra.

Những thanh trường kiếm trong đêm tối lóe ánh hàn quang. Cuộc ác đấu của hai bên dần dần đi vào chỗ kịch liệt.

Mục lực của Mã Văn Phi tinh hơn người thường. Hắn nhìn rõ Nguyệt Ấn đạo trưởng mồ hôi nhỏ giọt.

Tiêu Lĩnh Vu dường như càng đánh càng hăng, kiếm chiêu càng lợi hại.

Nguyệt Ấn đạo trưởng không phản kích được nữa, chắc chắn sẽ bị thua trong nháy mắt...

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu vung thế kiếm ra, một vùng kiếm khí bốc lên ngùn ngụt. Kiếm quang ào ạt xô tới.

Hai thanh kiếm đụng nhau bật lên một tiếng choảng rùng rợn. Kiếm khí thu lại. Bóng người lại nhìn rõ.

Tiêu Lĩnh Vu ôm trường kiếm đứng lên. Thanh trường kiếm của Nguyệt Ấn đạo trưởng đã rớt xuống đất.

Nguyệt Ấn đạo trưởng từ từ đưa tay áo lên lau mồ hôi trán rồi buồn rầu nói :

- Tam trang chúa kiếm thuật cao cường, bần đạo không địch nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cám ơn đạo trưởng đã có ý nhân nhượng.

Nguyệt Ấn đạo trưởng từ từ lượm trường kiếm tra vào vỏ rồi nói :

- Tuy bần đạo thua về tay Tam trang chúa nhưng những cao thủ võ lâm hãy còn nhiều và sẽ kế tiếp tới đây. Tam trang chúa thắng được bần đạo, nhưng chưa chắc đã thắng được anh hùng thiên hạ.

Đột nhiên đạo trưởng xoay mình chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu trông bóng sau lưng Nguyệt Ấn đạo trưởng cho đến lúc mất hút. Bất giác chàng nhẹ buông tiếng thở dài.

Bỗng thấy đại hán toàn thân mặc quần áo đỏ lạng người tiến ra. Đại hán lấy cây hỏa song bổng trên lưng xuống, lạnh lùng nói :

- Tại hạ là Lục khôi Chương, xin lãnh giáo những môn tuyệt học của Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ phải bồi tiếp !

Tiền Đại Nương đột nhiên hô lớn :

- Hãy coi chừng khí giới trong tay hắn và hỏa khí khắp người hắn.

Lục khôi Chương cười lạt nói :

- Không ngờ lão đại nương thanh danh lừng lẫy võ lâm cũng đầu hàng Bách Hoa Sơn Trang.

Tiền Đại Nương tức giận đáp :

- Ngươi đừng nói nhăng nói càn. Ai bảo lão thân đầu hàng Bách Hoa Sơn Trang ?

Lục khôi Chương đáp :

- Bao nhiêu người cùng nhìn rõ đại nương liều mạng giúp Bách Hoa Sơn Trang chẳng lẽ còn lầm được ư ?

Tiền Đại Nương nói :

- Lão thân đã có lời ước hẹn với Tiêu Lĩnh Vu nên giúp riêng y một trận không liên can gì đến Bách Hoa Sơn Trang.

Mã văn Phi nói :

- Tiêu Lĩnh Vu là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang, chắc lão tiền bối đã biết rồi ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Dĩ nhiên lão thân biết rồi.

Mã văn Phi nói :

- Đại nương trợ trận cho Tiêu Lĩnh Vu tức là đối nghịch với anh hùng thiên hạ. Đó là một điều rất rõ rệt. Nếu lão tiền bối là người Bách Hoa Sơn Trang chẳng nói làm chi, bằng không phải là người Bách Hoa Sơn Trang thì tội gì lại hòa mình vào vũng nước đục. Cuộc chiến bữa nay kết thúc rồi bất luận thắng bại

ra sao, e rằng lão tiền bối cũng khó lòng rửa cho sạch tiếng.

Tiền Đại Nương hỏi :

- Việc của lão thân để mặc lão thân lo liệu, hà tất tổng thủ lãnh phải nhọc lòng nghĩ tới làm chi ?

Mã văn Phi khác nào mũi đụng phải đinh, hắn vẫn không tức giận chỉ cười xòa chứ không nói gì.

Lục khôi Chương cười lạt nói :

- Tại hạ đã nghe thanh danh Tiền Đại Nương từ lâu, để chờ thu thập xong Tiêu Lĩnh Vu rồi sẽ lãnh giáo đại nương sau.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi :

- Các hạ đã nắm chắc cây hỏa long bổng trong tay thắng được Tiêu Lĩnh Vu này rồi chăng ?

Lục khôi Chương đáp :

- Nếu Tam trang chúa không tin thì cứ thử coi.

Hắn vung cây hỏa long bổng nhằm đánh xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã được Tiền Đại Nương cảnh cáo nói là cây hỏa long bổng của đối phương có ngấm ngầm những điều cổ quái, chàng không dám vung kiếm đón tiếp, liền tung mình nhảy lên né tránh. Thanh trường kiếm trong tay chàng lóe ánh hàn quang nhằm đâm vào cổ tay mặt Lục khôi Chương.

Lục khôi Chương hạ thấp cổ tay xuống, tránh khỏi thế kiếm của đối phương. Hắn toan vung cây hỏa long bổng quét ngang lưng chàng thì đột nhiên cảm thấy kiếm hoa làm cho lóa mắt, chia ra đâm vào hai cổ tay. Bất giác hắn chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Thế kiếm của gã mau lẹ quá chừng !

Đột nhiên hắn lùi lại hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu hú lên một tiếng dài. Chàng phóng cả kiếm lẫn chưởng ra khai diễn một trường ác đấu toan nhằm vào huyệt mạch môn ở hai cổ tay Lục khôi Chương, bức bách hắn không thi triển hỏa long bổng được.

Thế công của chàng chỉ nhằm vào một điểm không phải chuyện dễ dàng, nhưng chàng tỏ ra rất ung dung nhàn nhả, chẳng có vẻ gì miễn cưỡng.

Thần Tiển trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ lấy cung nỏ ở trên lưng xuống. Hắn tra tên vào cung rồi nhắm kẻ hở bắn một phát tên.

Mũi trường tiến này uy lực rất mạnh. Tên vừa ra khỏi dây cung đã nhằm rất chuẩn đích phương vị Tiêu Lĩnh Vu chuyển đến. Tên bắn tới nơi thì Tiêu Lĩnh Vu cũng vừa tới chỗ đó.

Trong lúc hoang mang, Tiêu Lĩnh Vu không rãnh để nghĩ nhiều, vung trường kiếm ra chiêu "Am vũ tế nhận" . Một làn kiếm khí phong tỏa môn hộ.

Bỗng nghe đánh "cách" một cái, kiếm tên đụng nhau.

Luồng kình đạo của mũi tên rất mãnh liệt, thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu chỉ làm cho mũi trường tiến bay chệch đi một chút, lướt qua bên mình chàng đánh "vèo" một tiếng, đem theo cả một mảnh áo ở trên vai Tiêu Lĩnh Vu. Chỉ sai một ly là tên trúng vào bả vai chàng.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi lẩm bẩm :

- Phát tên hung mãnh quá chừng...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Tay kiếm đờ đẩn lại một chút...

Cây hỏa long bổng của Lục khôi Chương liền thừa cơ đoạt lấy tiên cơ.

Bỗng phong rít lên vù vù bức bách Tiêu Lĩnh Vu phải lùi lại.

Tiền Đại Nương huy động cây quải trượng, đồng thời lớn tiếng quát :

- Giỏi quá ! Các vị là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, ai ngờ lại đột nhiên túm vào đánh hôi.

Thần tiển trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ đã lấy một mũi tên khác lắp vào dây cung toan bắn bỗng nghe tiếng quát tháo của Tiền Đại Nương. Hắn lại thu tên về bỏ vào túi.

Tiêu Lĩnh Vu dĩ nhiên đã để ý đến mũi tên của Đường Nguyên Kỳ. Chàng ngấm ngầm theo dõi

hành động của hắn, thấy hắn đột nhiên thu tên về, trong lòng chàng bớt lo. Chàng phấn khởi tinh thần, vung trường kiếm đánh liền 3 tuyệt chiêu và đẩy Lục khôi Chương vào thế hộ phòng.

Tam dương thần đàn Lục khôi Chương cười lạt nói :

- Tam trang chúa võ công quả nhiên cao cường, Trang chúa hãy coi bản nhân thi triển hỏa khí.

Hắn dùng Độc hỏa tinh gia hợp lại kêu bằng Chính tà nhị hỏa trên chốn giang hồ. Hắn là người lỗi lạc. Trước khi phóng hỏa khí đã đưa lời cảnh cáo trước.

Tiêu Lĩnh Vu hít mạnh một hơi, vận đủ càn thanh khí công, toàn thân chàng đầy dẫy cương khí, chàng đáp :

- Các hạ cứ việc ra tay !

Miệng chàng nói mà tay kiếm vẫn không chậm lại chút nào . .

Tiêu Lĩnh Vu cũng biết Lục khôi Chương phóng hỏa khí tất nhiên là môn kịch độc. Nếu bức bách không để hắn thi triển được là hay hơn hết.

Chàng vừa thấy Lục khôi Chương đột nhiên nhảy lùi lại phía sau ra xa tám thước, tức là ra ngoài phạm vi thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu, hắn giơ cây hỏa long bổng trong tay lên. Ánh lửa lấp loáng rồi phun nhẹ ra.

Lửa gặp gió vọt đi thật dài phun tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu một làn khói dầy ba thước.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Môn này quả nhiên ghê thật .

Chàng đề khí nhảy vọt lên cao.

Một làn khói lửa phun ra dưới hai chân chàng.

Lục khôi Chương ra chiêu dường như đã liệu trước Tiêu Lĩnh Vu tất vọt người lên không. Hắn giơ cây hỏa long bổng lên, ấn vào cơ quan. Một tia lửa vọt ra.

Tiêu Lĩnh Vu người đang lơ lửng trên không vội co hai chân lại lộn người đi một vòng vọt tạt ngang ra xa bốn, năm thước. Vậy mà xuýt nữa chàng cũng bị ngọn lửa lém tới.

Lục khôi Chương ngấm ngấm kinh hãi bụng bảo dạ :

- Tài năng gã này quả nhiên không thể coi thường được. Hắn giơ cây hỏa long bổng trong tay lên

nhưng không dám động thủ một cách khinh suất.

Nguyên trong cây hỏa long bổng của hắn có đặt ngầm ba cơ quan khi động thủ đối địch có thể ba lần phun độc hỏa ra. Hiện giờ hắn đã dùng đến hai cơ quan, còn một cơ quan tối hậu nếu lại phun ra nốt thì cây hỏa long bổng sẽ trở thành một thứ khí giới thông thường. Phải phí một thời gian khá lâu để nhồi

thuốc vào mới ứng dụng được.

Tiêu Lĩnh Vu tuy tránh được hai lần độc hỏa, nhưng chàng nghĩ tới thế lửa hung dữ cũng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ :

- Cây khí giới của hắn tàn độc thế này. Ta phải nghĩ cách nào trừ khử đi mới được ?

Hai người đều đi theo ý nghĩ riêng và cả hai bên cùng ngán nhau không dám vọng động, đứng thành thế đối lập, gia tâm đề phòng.

Tiền Đại Nương đột nhiên cười lạt nói :

- Lục khôi Chương ! Lão thân thường nghe người ta nói cây hỏa long bổng của các hạ mỗi lần đối địch chỉ phun ra ba lần lửa độc không biết hư thực thế nào Hiển nhiên câu nói của mụ có ý báo cho Tiêu Lĩnh Vu hay cây hỏa long bổng còn phun lửa một lần nữa. Sau lấn tối hậu này nó hoàn toàn mất chỗ diệu

dụng.

Lục khôi Chương lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Cây hỏa long bổng của tại hạ còn phun lửa một lần nữa,nhưng đó không phải là chuyện kỳ văn. Những tay cao thủ võ lâm bị thương về độc hỏa do lần thứ ba phun ra không phải là ít, vậy Tam trang chúa hãy coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu quả có lòng úy kỵ cây hỏa long bổng của đối phương. Chàng cầm trường kiếm che đở trước ngực, chưa dám xông vào.

Tiền Đại Nương nói :

- Người võ lâm đều lấy sự quanh minh lỗi lạc làm tôn chỉ. Kẻ thi triển ám khí đều là thủ đoạn thiếu quang minh. Các hạ dùng hỏa khí lại còn tệ hơn nữa, dù các hạ có nổi tiếng võ lâm cũng chẳng phải là nhân vật anh hùng.

Lục khôi Chương tức giận đáp :

- Anh hùng thiên hạ còn ai không biết Lục mỗ thi triển hỏa khí, việc gì đến mụ ăn xin phải nói nữa ?

Vì hắn tức giận miệng thốt lời quá đáng, lại dám mắng mụ là mụ ăn xin.

Tiền Đại Nương vốn tính hung bạo nóng nẩy, ngọn lửa vô danh bốc lên ngùn ngụt, mụ lớn tiếng quát :

- Người khác sợ hỏa khí chứ Tiền Đại Nương này không sợ đâu. Tam trang chúa hãy lùi lại để lão thân quyết đấu với hắn một trận.

Tiêu Lĩnh Vu :

- Bọn tại hạ chưa phân thắng bại, khi nào đã chịu dừng tay ?

Chàng chưa dứt lời đột nhiên nhẩy xổ lại vung kiếm đâm vào trước ngực Lục khôi Chương.

Lục khôi Chương vung tay một cái. Cây hỏa long bổng lại có tia lửa vọt ra.

Đây là tia lửa tối hậu trong cây hỏa long bổng. Khói bốc mù mịt uy lực mãnh liệt hơn hai lần trước nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ nhàng thúc đẩy đối phương phát huy tia lửa tối hậu.

Chàng thấy khói lửa phun ra liền nhảy lộn ngược người lùi lại dán lưng xuống đất rồi trần mình đi, tránh khỏi độc hỏa xong mới đứng dậy.

Lục khôi Chương là người giàu kinh nghiệm lâm địch. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu nằm ngữa ra thi triển thân pháp mạo hiểm tránh khỏi độc hỏa, chắc chàng còn có âm mưu gì nữa. Hắn vội đề cao cảnh giác, vừa thấy chàng xoay mình vòng lại, hắn liền tranh tiên cầm cây hỏa long bổng ra chiêu "Kim châm định hải"

điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu vừa đứng dậy thì cây Hỏa long bổng đã phóng tới trước ngực.

Trong lúc hoang mang chàng xoay kiếm ra chiêu "Bế môn thôi nguyệt" che kín môn hộ.

Kiếm bổng đụng nhau đánh "choang" một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu mượn thế kiếm thi triển đứng ngay người lên.

Lục khôi Chương cũng biến chiêu tấn công liền ba bổng.

Tiêu Lĩnh Vu hoàn toàn giữ thế thủ đở ba chiêu bổng của đối phương.

Lục khôi Chương tay mặt cầm hỏa long bổng không ngớt tấn công, tay trái thò vào bọc moi ra hai trái Tam dương liệt hỏa đạn.

Tiền Đại Nương biết trong mình hắn toàn là hỏa khí, ác độc vô cùng. Mụ thấy hắn thò tay trái vào bọc liền lớn tiếng hô :

- Tam trang chúa ! Hãy coi chừng hỏa khí ở trong tay trái hắn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Hai bên cách nhau gần thế này nếu hắn thi triển hỏa khí tàn độc thì làm sao tránh thoát được ?

Thực ra lúc lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ, tay trái đã phóng chưởng ra.

Một luồng ám kình ào ạt xô tới.

Lục khôi Chương vừa lấy trái Tam dương liệt hỏa đạn ra thì chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đã đánh vào tay Lục khôi Chương.

Lục khôi Chương trong tay cầm ám khí, không dám đón tiếp chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu. Hắn lỏng bàn tay ra một chút, viên đạn tuột khỏi tay bay ra bốn, năm thước rồi rớt xuống đất.

Hai tiếng "binh binh" khẽ vang lên. Hai vùng khói xanh ngùn ngụt bốc cháy.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngấm thở dài tự nhủ :

- Nếu trái hỏa đạn này mà đánh trúng vào người rổi nổ tung thì còn gì là thể xác ? Ám khí của hắn toàn là đồ ác độc. Ta chẳng thể để hắn ra tay được nữa. Chàng liền vung trường kiếm tấn công.

Trong lòng đã cảnh giác, Tiêu Lĩnh Vu khi nào còn để Lục khôi Chương có cơ hội ra tay phản kích. Thế kiếm của chàng đánh ra tới tấp không ngớt. Lục khôi Chương như bị cuốn vào trong làn ánh kiếm.

Những người đứng quan sát cuộc chiến đã thấy Thần Tiển trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ bị bại về tay Tiêu Lĩnh Vu, Cả Nguyệt Ẩn đạo trưởng, nhân vật đứng đầu ba tay đại danh kiếm phái Thanh Thành cũng bị bại về tay chàng. Bây giờ Tam Dương thần đàn Lục khôi Chương tuy chưa bị thất bại, nhưng chỉ là vấn đề thời gian, rút cục hắn cũng sắp thua đến nơi.

Ba người này về võ công cũng như về danh vọng đều là nhân vật hạng nhất võ lâm. Nếu cả ba cùng thất bại thì chỉ còn một mình Mã văn Phi là người duy nhất có thể đối chọi với Tiêu Lĩnh Vu.

Tiền Đại Nương thấy Tiêu Lĩnh Vu thắng liền mấy trận thì trong lòng không khỏi chấn động. Mụ vừa vui mừng lại vừa ghen ghét.

Lục Khôi Chương miễn cưỡng chống được mấy hồi nữa.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Lục khôi Chương nghe tiếng liền bỏ cây hỏa long bổng trong tay đi.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận vì hắn dùng ám khí kịch độc. Tay kiếm chàng kề vào trước ngực hắn.

Lục Khôi Chương vẫn không mất phong độ người hảo hán, lạnh lùng nói :

- Tại hạ kỹ thuật thua người, chết cũng không đáng tiếc. Tam trang chúa cứ việc động thủ đi.

Tiêu Lĩnh Vu thu kiếm về đáp :

- Cảm ơn ông bạn đã nhường nhịn.

Lục khôi Chương cúi đầu nói :

- Võ công của Tam trang chúa quả nhiên cao minh hơn đời.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ông bạn quá khen mà thôi !

Chàng đảo mắt nhìn quanh toàn trường một lượt rồi hỏi :

- Còn vị nào muốn lấy một chọi một với tại hạ xin ra đây ?

Quần hào trong trường đã thấy Tiêu Lĩnh Vu nội lực cao thâm, kiếm thế tinh kỳ thì còn ai dám lấy một chọi một với chàng ?

Mã văn Phi hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Võ công của Tam trang chúa chúng ta đều trông thấy rõ cả rồi. Trách nào Thẩm Mộc Phong chẳng coi y như cánh tay mặt...

Tiêu Lĩnh Vu chau mày chưa kịp trả lời thì Mã Văn Phi lại nói tiếp :

- Có điều cuộc chiến bữa nay chẳng phải là cuộc tỷ võ để tranh đoạt võ lâm. Tam trang chúa tuy

thắng liền mấy trận. Có điều cái đó chỉ khiến cho bọn tại hạ nhận thức được võ công của Tam trang chúa cao thâm hơn đời, nhưng nó không canh cải được hoài bảo của bọn tại hạ là trừ khử Tam trang chúa đi...

Tiền Đại Nương lạnh lùng ngắt lời :

- Các hạ bất tất phải kiếm chuyện này chuyện nọ. Các vị cứ nhảy ùa cả vào mà động thủ là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nghe Tiền Đại Nương nói huỵch toẹt ra, chàng mới hiểu ý câu nói của Mã văn Phi, liền thở dài đáp :

- Phải rồi ! Hiện giờ Tiêu mổ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang,nhưng chưa làm nên ác tích gì. Các vị cố tâm bức bách khiến tại hạ có miệng khôn bề giải thích. Binh khí không có mắt, nếu các vị xúm vào đánh hôi thì e rằng không tránh khỏi chuyện đổ máu thê thảm...

Mã văn Phi nói :

- Chúng ta đều là nhưng người qua lại giang hồ thì sống chết chẳng có chi đáng kể. Tam trang chúa bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc nói :

- Các vị đã nhất định đòi đánh thì tại hạ cũng không biết làm thế nào được .

Đột nhiên chàng ngưng thần giơ kiếm lên. Hai luồng mục quang lấp loáng nhìn chằm chặp vào Mã Văn Phi.

Mã Văn Phi biết nhiều hiểu rộng. Hắn vừa thấy thái độ giở kiếm của Tiêu Lĩnh Vu liền nhận ra đây là Ngự kiếm thủ pháp trong kiếm đạo thượng thặng thì trong lòng không khỏi kinh hãi vì hắn biết rằng nếu chàng lại ra tay thì nhất định máu đổ chan hòa.

Hắn liền chuyển động cơ quan trong cây quạt và lớn tiếng đáp :

- Xin các vị hãy lùi lại. Tại hạ muốn một mình tỷ đấu với Tam trang chúa.

Quần hào bốn mặt tuy trong lòng rất lấy làm kỳ nhưng cũng biết Mã Văn Phi công cao cường liền theo lời lùi lại.

Tlêu Lĩnh Vu ngưng tụ công lực toàn thân vào thanh trường kiếm, đứng yên không nhút nhít.

Mã Văn Phi giơ cây quạt lên nhằm đúng vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu tay rờ cơ quan nhưng chưa dám phát xạ.

Hắn thấy thế đứng của Tiêu Lĩnh Vu cầm ngang thanh kiếm gồm đủ công thủ . Bất luận từ phương nào ngó vào cũng không thấy có chỗ sơ hở.

Mã Văn Phi ngấm ngầm nhận xét hồi lâu vẫn chưa tìm ra được cơ hội hạ thủ .

Người Tiêu Lĩnh Vu bỗng lảo đảo hai cái, đột nhiên chàng thở dài buông thõng tay kiếm xuống rồi xua tay nói :

- Mời Mã huynh hãy về đi. Hậu nhật còn dài. Dù có nóng hạ sát Tiêu Lĩnh Vu cũng chẳng vội gì mà phải giết ngay đêm nay.

Mã Văn Phi thu quạt về khẽ nói :

- Tại hạ không tiếp nỗi một đòn của Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mã huynh quá khiêm mà thôi .

Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ đã quan sát kỹ càng thì Tiêu huynh thật không giống người ở Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Nhưng tiểu đệ đúng là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang.

Mã Văn Phi nói :

- Trong vụ này tất có điều bí ẩn. Mã mỗ muốn mở cuộc đàm phán thành thực với Tiêu huynh...

Hắn nhẹ buông tiếng thở dài tiếp :

- Tiểu đệ bôn tẩu giang hồ đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang kết bạn vô số thiếu niên anh hùng, nhưng con người tài trí võ công như Tiêu huynh nay mới thấy là một... Trên chốn giang hồ sát khí mịt mờ, đạo lý tiêu tan, tà ma đầy dẫy. Tiêu huynh là bậc thiếu niên anh hùng khác nào cây cột đá giữa dòng

sông nên đứng ra bảo vệ đạo pháp, diệt trừ tà ma, lập nên công nghiệp muôn năm bất hoại. Sao lại khuất thân theo bọn ma giáo tác nghiệt ở nhân gian ?

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay đáp :

- Chổ khổ tâm của tiểu đệ không thể nói vài lời mà hết được. Tối mai cũng vào giờ này, tiểu đệ

chờ Mã huynh ở đây. Nếu Mã huynh rảnh việc xin cùng tái hội.

Mã Văn Phi đáp :

- Hay lắm ! Canh ba đêm mai, tiểu đệ sẽ hết sức khuyên giải anh hùng thiên hạ không xâm phạm nhau nữa.

Đoạn hắn trở gót dẫn quần hùng chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Mã Văn Phi mất hút, trong lòng nẩy ra mối luyến tiếc vô hạn. .

Tiền Đại Nương chống cây trượng trong tay xuống nói : .

- Lão thân đã tưởng đêm nay máu chảy lụt gốc đa, thây chất thành non.

Không ngờ lại đi đến kết quả yên tĩnh thế này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mã Văn Phi quả là tay khí phách anh hùng, chứ không phải hạng tầm thường...

Tiền Đại Nương nói :

- Nếu hắn là người tầm thường thì còn ít tuổi thế, sao đã làm thủ lãnh được bạn hữu võ lâm bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám ?

Tiêu Lĩnh Vu ngữa mặt lên trời nói :

- Tại hạ chỉ mong đêm nay không còn ai đến xâm phạm nữa...

Bỗng nghe phía sau có thanh âm ôn nhu của Kim Lan vọng lên :

- Tam gia ! Tam gia đã trãi qua mấy cuộc ác chiến, nên nghĩ ngơi một lúc cho đỡ mệt.

Thị đón lấy trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tra vào vỏ cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Kim Lan. :

- Thương thế của Ngọc Lan và Đường Tam Cô thế nào ?

Kim Lan đáp :

- Sau khi hai cô uống thuốc rồi thương thế biến chuyển rất hay. Hiện giờ các cô đang nghĩ ở trong mật thất. Để tiện thiếp thử vào coi.

Tiền Đại Nương đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách hỏi :

- Lão thân đã mấy chục năm nay không cùng người động thủ. Bữa nay được đánh một phen thống khoái. Hài tử ! Ngươi đã mệt chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Tại hạ vãn chưa thấy gì. Hỡi ơi ! Vì bọn tại hạ mà lão bà bà phải thân hành nghinh địch gây thù oán với người, trong lòng tại hạ thật áy náy.

Tiền Đại Nương đáp :

- Chúng ta có điều kiện trao đổi. Bữa nay ta giúp người, ngày mai ngươi lại giúp ta. Việc gì mà phải áy náy ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngày mai lão bà bà đi dự yến với ai ? Có thể cho tại hạ biết trước được chăng ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Sáng mai người sẽ biết. Hà tất phải nóng nảy ?

Bỗng nghe tiếng bước chân người vang lên. Kim Lan, Ngọc Lan và Đường Tam Cô nối đuôi nhau đi ra.

Đường Tam Cô và Ngọc Lan bị thương phen này gầy đi khá nhiều.

Kim Lan kể cho hai cô nghe chuyện Tiêu Lĩnh Vu cứu vớt thế nào. Hai cô vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu liền lạy phục xuống tạ ơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ nói :

- Đó là Tiền lão tiền bối đã tặng thuốc giải để cứu hai vị. Vậy hai vị nên tạ ơn lão tiền bối mới phải.

Tiền Đại Nương lạnh lùng nói :

- Chúng ta đã có lời hứa từ trước. Lão thân tặng thuốc chẳng qua là một điều kiện trao đổi. Hai vị bất tất phải cảm tạ lão nhân.

Chương 67: Cuộc Tương Ngộ Giữa Tiêu Lang Và Công Chúa

Đường Tam Cô ngẩn người ra một chút rồi khẽ hỏi Tiêu lĩnh Vu :

- Tam trang chúa đã lấy gì để trao đổi thuốc giải ?

Tiêu Lĩnh Vu tủm tỉm cười :

- Chẳng có gì cả. Tại hạ chỉ ưng lời đi dự yến với đại nương mà thôi. Chất độc trong mình cô nương tuy đã giải trừ, song nội lực chưa hoàn toàn hồi phục mà chúng ta vẫn còn ở trong hoàn cảnh rất nguy hiểm. Cường địch bao vây trùng điệp, không biết lại tập kích lúc nào…

Chàng ngừng lại một lúc đưa mắt nhìn Ngọc Lan và Đường Tam Cô nói tiếp :

Nếu hai cô khôi phục lại được sức lực phần nào là chúng ta bớt nguy hiểm được phần nấy.

Tiền Đại Nương đột nhiên đứng dậy nhìn bọn Kim Lan ba cô một cái rồi lạnh lùng nói :

- Ba vị đừng quấy nhiễu y nữa. Y đã trãi mấy phen ác chiến, cần để y nghỉ ngơi dưỡng sức.

Quả nhiên ba cô theo lời mụ lui vào nội thất.

Tiêu Lĩnh Vu tìm một nơi sạch sẽ trong sảnh đường ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Tiền Đại Nương cũng ngồi xuống bồi tiếp Tiêu Lĩnh Vu.

Hết canh năm, trời sáng tỏ. Tiêu Lĩnh Vu sau một hồi thiền định, tỉnh táo lại hết cả nhọc mệt.

Tiền Đại Nương thò đầu nhìn ra ngoài nói :

- Mặt trời mọc rồi. Ngươi đi gội rửa và thay quần áo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão bà bà hà tất phải nhọc lòng. Bây giờ hãy còn sớm lắm !

Tiền Đại Nương da mặt dăn deo, dường như bữa nay mụ già hơn hôm qua nhiều. Mí mắt mụ nhíu lại ra vẻ lo âu. Mụ không ngớt bước lui rồi lại bước tới trong nhà.

Nửa ngày thấm thoát trôi qua. Trời vừa đúng ngọ, quả nhiên hai cổ kiệu màu xanh đang chạy nhanh tới.

Tiền Đại Nương khẽ dặn Tiêu Lĩnh Vu :

- Hài tử nên nhớ kỹ từ giờ phút này ngươi tạm đổi tên là Tiền Ngọc. Ngươi đã nhận lời với lão nhân, vậy giữ cho có thủy chung chớ để lộ chân tướng...

Hai cổ kiệu đã vào gần tới căn nhà gianh.

Tiền Đại Nương dắt Tiêu Lĩnh Vu bước ra khỏi căn nhà rồi mỗi người lên ngồi một kiệu.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đảo mắt ngó bốn đại hán khiêng kiệu thì thấy tên nào da mặt cũng trắng xanh, tựa hồ người ngâm vào vũng tuyết đã lâu, chỉ còn hơi thở chưa ngừng. Có điều mắt chúng đều thần quang lấp loáng, vừa trông đã nhận ra ngay là nhưng nhân vật nội công thượng thặng.

Hai người lên kiệu rồi. Bốn đại hán lập tức buông rèm khiêng kiệu chạy như bay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy kiệu bay mỗi lúc một nhanh chẳng khác gì khoái mã rong ruỗi. Chàng không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Cước trình bốn đại hán này khiêng kiệu mà còn chạy nhanh như vậy thì đủ biết võ công chúng không phải tầm thường. .

Chạy chừng một giờ, kiệu bỗng dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười thầm trong bụng, miệng lẩm bẩm :

- Không ngờ Tiêu mỗ bữa nay lại ngồi kiệu đi chơi.

Bỗng thấy rèm kiệu mở ra. Tiền Đại Nương đứng trước cửa kiệu nói :

- Ngọc nhi ! Xuống đi thôi !

Tiêu Lĩnh Vu ngó Tiền Đại Nương một cái rồi từ từ bước xuống. Trong lòng cảm khái muôn vàn, chàng nghĩ thầm :

- Kẻ khác mạo danh Tiêu Lĩnh Vu khiến cho người giang hồ khó phân thật giả. Bữa nay Tiêu Lĩnh Vu thật Cũng cam tâm mạo tên họ kẻ khác...

Chàng ngoảnh đầu trông ra thấy một tòa sảnh đường cảnh trần thiết cổ kính và thanh nhã. Cửa sảnh đường mở rộng. Trong sảnh đường khói lên nghi ngút khiến cho nhưng cảnh vật trần thiết nửa ẩn nửa hiện.

Hai cổ kiệu nhỏ dừng lại ở trước sảnh đường. Bốn đại hán khiêng kiệu thõng tay đứng nghiêm ở hai bên.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột không nhịn được cất tiếng :

- Đây là đâu ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Đây ià một tòa trạch viện rộng rãi ở đâu cũng có, trời gần thì ở ngay trước mặt.

Tiêu Lĩnh Vu mĩm cười đáp :

- Tại hạ hiểu rồi. Đa tạ lão bà bà chỉ giáo.

Tiền Đại Nương vội ngắt lời :

- Lúc này chúng ta giữ thân phận bà cháu. Hài tử chớ nên xưng hô như vậy.

Mấy câu này mụ nói bằng phép truyền âm nhập mật.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Tại hạ nhớ rồi...

Chàng chưa dứt lời thì đột nhiên làn khói trong sảnh đường tuôn ra một mùi thơm ngào ngạt. Tiếng cười dõng dạc cất lên và tiếng người nói :

- Tẩu phu nhân vẫn bình yên chứ ? Không hiểu phu nhân còn nhớ người bạn cũ ở Bắc Hải chăng ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Sau khi từ biệt Băng cung, thấm thoát đã mười mấy năm. Chẳng ngày nào lão thân không nghĩ tới Tôn giả. Nay tiếp được tin vui mừng khôn xiết !

Trong sảnh đường lại nổi lên tràng cười khanh khách hỏi :

- Vị đó phải chăng là lệnh tôn nhi ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Những việc cũng ở Băng cung, khi đó cháu còn nhỏ chưa biết gì. E rằng bây giờ gã không còn nhớ được nữa.

Tiếng cười trong sảnh đường lại nổi lên, nói :

- Nhưng tiểu nữ thì chẳng bao giờ quên được một đêm đã ở với nhau. Suốt ngày y quấy lão phu đòi gặp cho bằng được lệnh tôn lần nữa. Trong Băng cung ở Bắc Hải tuy chẳng thiếu gì báu vật mà không sao giải được nỗi u uất cho y... Lão thê thẩm tình thương con gái mấy lần thôi thúc lão phu vào Trung Nguyên,

nhưng Băng cung công việc bận rộn, lão phu không rãnh để vì tiểu nữ mà đi được. Chuyến này tiểu nữ cũng theo lão phu xuống miền Nam để thỏa mãn lòng nhớ mong bạn cũ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão kia mời bọn mình đến đây sao lại không đón vào ngồi trong sảnh đường ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nhìn thấy giữa làn khói bốc cuồn cuộn có bóng người thấp thoáng. Một người mình mặc áo cẩm bào thêu rồng.

Chòm râu trắng như tuyết chùng xuống trước ngực, đột nhiên xuất hiện ở trước cửa sảnh đường.

Cảnh tượng năm năm trước thoáng hiện lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng nhớ lại trong chùa Tam Nguyên núi Võ Đương, Vô Vi đạo trưởng ở trong an đường đã gặp Bắc Thiên tôn giả. .

Tiền Đại Nương nghiêng mình cười nói :

- Lão thân đâu dám lãnh thụ Tôn giả đích thân nghênh tiếp.

Bắc Thiên tôn giả vuốt râu cười nói :

- Mời hai vị vào sảnh đường ngồi chơi.

Tiền Đại Nương đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

Sao Ngọc nhi không hiểu lễ số. Đã thấy tiền bối còn chờ gì mà chưa làm lễ tham bái.

Tiêu Lĩnh Vu đành vén trường bào lên lạy phục xuống nói :

- Vãn bối là Tiền Ngọc khấu đầu bái kiến lão tiền bối.

Bắc Thiên tôn giả cười khanh khách đỡ Tiêu Lĩnh Vu dậy nói :

- Tiền thế huynh hãy đứng dậy.

Lão dắt Tiêu Lĩnh Vu đi vào sảnh đường.

Vừa tới cửa đột nhiên chàng cảm thấy khí lạnh ghê người, khác nào vào nơi băng thiên tuyết địa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng lưu tâm quan sát thì thấy hai bên sảnh đường đặt mười sáu chiếc lu lớn. Bức vách phía sau đặt một cổ đỉnh ngọc, khói hương nghi ngút từ trong đỉnh bốc lên. Còn hàn khí thì từ trong mười sáu cái lu lớn đưa ra.

Khói hương và khí lạnh quyện với nhau thành một làn mù dầy đặc.

Bắc Thiên tôn giả đặt tay trái Tiêu Lĩnh Vu đi thẳng vào sảnh đường đến bên một cái bàn dài.

Lão buông tay ra cười nói :

- Mời Thế huynh ngồi chơi.

Tiêu Lĩnh Vu chẳng khách khí chi hết, theo tôn giả ngồi ngay xuống ghế.

Bắc Thiên tôn giả đưa mắt ngó Tiền Đại Nương cười nói :

- Lệnh tôn quả là con kỳ lân trong loài người. Chàng anh tuấn phi thường.

Tẩu phu nhân được một giai tôn như chàng thật là đáng mừng và hương hồn Tiền huynh cũng được an ủi muôn phần.

Tiền Đại Nương đáp :

- Lão thân mong rằng gã sẽ được Tôn giả nâng đỡ.

Bắc Thiên tôn giả cười nói :

- Đó là bổn phận của lão phu. ..

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão phu có đem mấy món từ Băng cung tại Bắc Hải xuống đây, ở Trung Nguyên không có, để chúng ta uống rượu cho sướng.

Đoạn lão vỗ tay một cái.

Chỉ trong khoảnh khắc trong làn khói mù, bốn thiếu nữ áo trắng từ phía trong đi ra. Trong tay mỗi cô bưng một cái khay gỗ. Trên khay đặt một đỉa ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Trong sảnh đường lão đã đặt nhiều hàn khí thì những món kia chắc cũng lạnh lắm. .

Chàng lại thấy thiếu nữ áo trắng đi cuối cùng tay bưng khay gỗ, ngoài chiếc đỉa ngọc còn ba cái chung, ba đôi đũa và một cái bình ngọc.

Bắc Thiên tôn giả cầm bình ngọc mở nút ra cười hỏi :

- Tửu lượng của Tiền thế huynh ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối không biết uống rượu.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Vậy thế huynh uống ít đi một chút.

Lão giơ ngọc bình lên rót vào chung của Tiêu lĩnh Vu ba giọt rượu.

Tiêu Lĩnh Vu ngó chiếc bình ngọc thấy dung tích của nó chỉ chừng sáu lạng thì nghĩ thầm :

- Dù ta không uống được nhiều cũng có thể uống hết nửa cân mà chưa say.

Bây giờ lão rót cho mình có ba giọt thì ra coi mình thường quá.

Chàng lại thấy Bắc Thiên tôn giả rót vào chung ngọc của Tiền Đại Nương chừng nửa chung. Sau cùng lão cũng rót cho lão nửa chung.

Bắc Thiên tôn giả nâng chung rượu lên cười nói :

- Mời hai vị thử uống Tuyết hương thiên nhật túy của lão phu xem thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung rượu lên toan uống hết, nhưng thấy Bắc Thiên tôn giả chỉ uống một giọt, chàng động tâm nghĩ thầm :

- Thứ rượu này tên là Tuyết hương nhật túy e rằng nó mãnh liệt phi thường. Ta thử nếm một chút xem sao rồi sẽ tính.

Chàng liền uống một giọt. Rượu vừa vào miệng, lập tức bốc lên một luồng thanh hương mãnh liệt thấu xuống huyệt đan điền.

Bắc Thiên tôn giả đặt xuống cười nói :

- Tiền thế huynh tửu lực yếu ớt thì đừng uống nữa cũng được. Hãy nếm thử món này xem sao.

Lão thò tay vào khay nhắc lấy ba cái đỉa sứ đặt xuống bàn.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn xem thì trong một đỉa ngọc đặt một miếng Hương bạch đông lại trông như mỡ heo. Trong đỉa thứ hai có ba viên màu đỏ, ngoài màu sắc nó giống như ba viên đạn.

Trong chén ngọc thứ ba là nước thang màu xanh biếc mà không biết nấu bằng thứ gì ?

Bắc Thiên tôn giả cầm đũa giơ lên cười nói :

- Tiền thế huynh ! Tiểu nữ đang chờ thế huynh ở hậu sảnh. Thế huynh nếm lẹ thứ nấy đi .

Lão trỏ vào trong chén ngọc thứ nhất nói :

- Đây là món tay gấu ngàn năm. Xin mời Tiền thế huynh.

Tiêu Lĩnh Vu ăn một miếng quả thật rất ngon lành thì nghĩ thầm :

- Lão Bắc Thiên tôn giả này quả nhiên là nhân vật sành các món ăn.

Lại thấy Bắc Thiên tôn giả trỏ vào đỉa ngọc thứ hai tức là đỉa đựng ba viên tròn màu hồng. Lão nói :

- Đây là Thanh chung tuyết linh tử. Tiền thế huynh thử nếm một cái.

Tiêu Lĩnh Vu cầm đũa gắp một cái bỏ vào miệng.

Chàng chưa nuốt xuống bỗng nghe tiếng bước chân người vọng lại liền ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy trong đám khói mù một vị nữ lang áo trắng thả bước đi tới

Bắc Thiên tôn giả lạnh lùng hỏi :

- Hương Tuyết ! Ngươi ra đây làm chi ?

Hương Tuyết nghiêng mình đáp :

- Tiểu tỳ vâng mệnh ra mời Tiền công tử.

Bắc Thiên tôn giả dường như rất cưng chiều cô gái. Lão hắng dặng một tiếng rồi nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thuật nấu nướng của tiểu nữ còn hơn cả những tay đầu bếp nổi tiếng ở trong cung. Chắc y đã chuẩn bị món gì đặc biệt để mời Tiền thế huynh đó. Vậy phiền Tiền thế huynh dời gót được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ bỏ viên hạt sen ở trong miệng rồi lại nhìn Tiền Đại Nương.

Tiền Đại Nương tủm tỉm cười nói :

- Ngày trước ngươi đã cùng công chúa tương kiến. Không ngờ khi đó ngươi còn bé nhỏ mà công chúa vẫn nhớ tới. Sao ngươi không vào yết kiến công chúa mà còn ngồi thộn mặt ra ?

Tiêu Lĩnh Vu không sao được đành đứng dậy đi theo Hương Tuyết.

Chàng ra khỏi tòa đại sảnh khói mù dàn dụa rồi xuyên qua hai tòa viện trạch vào căn sảnh đường nhỏ bé mà thanh nhã. .

Một vị nữ lang mình mặc xiêm áo màu hồng ngồi trên ghế gẩy đàn ở giữa sảnh đường. Nàng cúi đầu xuống ra vẻ thẹn thò.

Hương Tuyết dẫn Tiêu Lĩnh Vu vào phòng, nàng vẫn chưa ngửng đầu lên.

Hương Tuyết ghé tai Tiêu Lĩnh Vu nói nhỏ :

- Đây là công chúa của bọn nô tỳ ngồi chờ công tử đã lâu. Xin công tử làm lễ tương kiến.

Ả nói xuống trở gót bước vội ra khỏi sảnh đường.

Trong tòa tiểu sảnh xinh xắn chỉ còn lại một mình Tiêu Lĩnh Vu và thiếu nữ áo hồng. Cả hai người đều ngồi trơ ra chẳng nói năng gì.

Tiêu Lĩnh Vu tuy muốn phá tan bầu không khí tịch mịch, nhưng chàng chẳng hiểu gì về chuyện Tiền Ngọc và công chúa ngày trước, nên không biết nói sao.

Bầu không khí trầm lặng kéo dài khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Thiếu nữ áo hồng bỗng lên tiếng hỏi :

- Tiền tướng công vẫn bình yên chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp : .

- Nhờ Hoàng thiên bảo hộ, Công chúa vẫn bình yên.

Hồng y nữ hỏi :

- Tiền tướng công còn nhớ chuyện năm xưa không ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra không biết trả lời thế nào.

Hồng y nữ lại hỏi :

- Sao tướng công không nói, hay là quên hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên lau mồ hôi trán đáp :

- Công chúa ở chốn thâm cung, thanh danh hiển hách. Còn tại hạ bất quá là kẻ lênh đênh phiêu bạt...

Hồng y nữ bật lên tiếng cười hích hích ngắt lời rồi nói :

- Té ra tướng công vẫn giữ thành kiến về môn hộ. Tiện thiếp tưởng tướng công quên cả lời thề giữa chúng ta...

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái tự nhủ :

- Thế là mình đã qua được một chặng.

Hồng y nữ lại nói :

- Ngày ấy tuy chúng ta là những đứa nhỏ chưa hiểu việc đời nhưng tiện thiếp vẫn nhớ những lời giởn cợt. Ngày một lớn tuổi, ký ức cũng nảy nở.

Nàng từ từ ngửng đầu lên ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Hiện nay tướng công còn anh tuấn hơn cả sự tưởng tượng của thiếp.

Hai má nàng đỏ ửng ra chiều e thẹn.

Từ lúc Tiêu Lĩnh Vu vào nhà, chàng chưa nhìn thẳng vào mặt Hồng y nữ.

Bây giờ bốn mắt gặp nhau chàng phát giác người thiếu nữ chốn thâm cung xinh đẹp lạ thường. Cặp lông mày cong vút. Mắt như sóng thu. Mũi thẳng, môi anh đào. Sắc đẹp của nàng khiến cho Tiêu Lĩnh Vu phải ngẩn người.

Hồng y nữ tuy e thẹn nhưng trong bụng mừng thầm, nàng cười nói :

- Tiện thiếp đã nhiều lần thúc giục gia gia đi đón tướng công lên Băng Cung ở Bắc Hải mà lần nào gia gia cũng quên hoài. Hởi ôi, tiện thiếp khóc nhiều lắm, gia gia mới chịu đưa tiện thiếp xuống Trung Nguyên để kiếm tướng công.

Dường như nàng đang say sưa ngây ngất về những kỷ niệm năm xưa. Nàng ngoẹo đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Chúng ta chơi với nhau ở phía sau Băng cung. Tướng công đòi tiện thiếp giả làm tân nương tử. Tiện thiếp không chịu, tướng công khóa òa lên tiện thiếp phải làm theo. Chuyện dĩ vãng thấm thoát đã

mười mấy năm mà tiện thiếp tưởng chừng như vừa xảy ra.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt líu lưỡi nói không nên lời, vì câu chuyện ngày trước chàng chẳng biết chi hết. Hồng y nữ người đẹp nhưng đối với Tiêu Lĩnh Vu đầu óc trống rỗng khác nào khúc nhạc lạ tai. Đầu óc chàng bâng khuâng chẳng hiểu ra làm sao ?

May mà Hồng y nữ không chờ chàng trả lời. Nàng nói tiếp :

- Không hiểu vì lẽ gì mà những ngày đó tiện thiếp cứ giữ lại trong đầu óc viễn ảnh tươi đẹp cho đến bây giờ. Hởi ôi ! Chẳng hiểu tướng công có đồng quan niệm với tiện thiếp không ?

Tiêu Lĩnh Vu đầu óc hổn loạn không biết trả lời thế nào.

Hồng y nữ dương cặp lông mày xinh đẹp lên dịu dàng hỏi :

- Sao tướng công không nói gì ?

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Công chúa ...

Hồng y nữ lắc đầu hỏi :

- Tướng công đừng gọi tiện thiếp bằng công chúa được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Vậy công chúa muốn tại hạ kêu bằng gì ?

Hồng y nữ đáp :

- Cũng như ngày còn nhỏ, tiện thiếp kêu tướng công bằng Ngọc huynh đệ thì tướng công cũng cứ kêu tiện thiếp như trước...

Tiêu Lĩnh Vu đoán thầm trong bụng :

- Nàng kêu ta bằng Ngọc huynh đệ thì hiển nhiên nàng còn lớn hơn Tiền Ngọc, vậy ta nên kêu nàng bằng tỷ tỷ. Nhưng biết cái gì tỷ tỷ bây giờ ? Vả lại ta chưa hề biết nàng sao lại kêu bằng tỷ tỷ được... ?

Tiêu Lĩnh Vu xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc đến trăm lần mà vẫn không nghĩ được cách xưng hô thỏa đáng.

Hồng y nữ chớp mắt hai cái, buồn rầu hỏi :

- Sao ? Ngọc huynh đệ quên tên ta rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu bẽn lẽn cười đáp :

- Đúng thế ! Trong lúc nhất thời tại hạ không nhớ ra được tên Công chúa.

Hồng y nữ biến sắc lạnh lùng nói :

- Chắc mấy năm nay ngươi không còn nhớ đến ta nữa. .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Người cháu của Tiền Đại Nương bị mất tích cô nhớ đến nàng hay không ta chẳng thể biết được. Còn ta làm sao có thể thay hắn được ? Vụ này mới thật khó lòng đối đáp...

Vẻ lo nghĩ lộ ra ngoài mặt, Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày. Mắt chàng hiện lên một nỗi buồn man mác.

Vẻ mặt lạnh lùng của Hồng y nữ lộ một nụ cười ai oán. Nàng thủng thẳng hỏi :

- Mấy năm nay ngươi có gặp cô gái nào mà ngươi thương yêu không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp liền :

- Không có.

Câu này chàng không nghĩ gì buột miệng nói ra.

Nét mặt đau khổ của Hồng Y Nữ liền tiêu tan hết. Nàng mỉm cười hỏi :

- Ngươi thấy gia gia ta có một địa vị tối cao vô thượng ở võ lâm mà không có rữa được thành kiến về môn hộ hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng :

- Cái đó... cái đó...

Hồng Y Nư cười nói :

- Đừng cái đó cái kia gì nữa. Mẫu thân thương ta lắm mà gia gia nhất nhất nghe lời mẫu thân. Sau khi ta trở về Băng Cung sẽ bẩm với mẫu thân thương lượng cùng gia gia đón ngươi đến Băng Cung truyền thụ võ công cho ngươi hết, để ngày sau ngươi kế tiếp giữ môn hộ Băng Cung.

Tiêu Lĩnh Vu vội nói :

- Không được đâu...

Hồng Y Nữ ngắt lời :

- Ai bảo không được ? Ta nhất định làm cho bằng được...

Nàng ngừng lại một chút rồi không để Tiêu Lĩnh Vu xen vào đã cướp lời :

- Chúng ta không bàn chuyện đó nữa. Ngươi coi ta so với ngày còn nhỏ bây giờ xấu hơn hay đẹp hơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Công chúa xinh đẹp vô cùng. Dung nhan tuyệt thế...

Hồng Y Nữ chặn lời :

- Ngươi lại kêu ta bằng Công chúa rồi. Sao không kêu tên ta ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Ai biết tên nàng là gì mà kêu ?

Chàng trợn mắt lên không biết đáp thế nào.

Hồng Y Nữ lại buồn rầu thở dài hỏi :

- Ngọc huynh đệ ! Ngươi quên tên ta thật rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Nếu còn nói chuyện hoài tất phải lòi đuôi. Chi bằng ta mượn cớ cáo biệt sớm đi là hơn.

Chàng toan mở miệng, bỗng ngó thấy một tên tiểu tỳ áo trắng, tay thị cầm khay trà bạch ngọc, đưa đến hai chung trà thơm. Chàng đành nhẫn nại ngồi lại ngay ngắn.

Tiểu tỳ áo trắng đặt khay trà xuống, bưng một chung lên mời :

- Mời Tiền tướng công dùng trà.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chung trà đặt xuống bàn nghiêng mình thi lễ.

Tiểu tỳ áo trắng bưng miệng cười hỏi :

- Tiền tướng công học được phép câu cẩn tự bao giờ ?

Hồng Y Nữ đột nhiên thở dài nói :

- Ngày trước ở Băng Cung trên Bắc Hải y cùng chúng ta chơi với nhau, y vẫn kêu ta bằng Băng Nhi hoặc Băng tỷ tỷ. Bây giờ ngồi với nhau y toan gọi bằng Công chúa. Hởi ôi ! Y làm như người chưa từng quen biết.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngày ấy công chúa cùng tại hạ đều là trẻ nít chưa hiểu việc đời nhưng hiện nay đã thành nhân cả rồi, dĩ nhiên phải tránh mọi hiềm nghi nam nữ mới phải.

Tỳ nữ áo trắng nhìn hai người một cái tủm tĩm cười rồi rón rén rút lui.

Hồng Y Nữ dần dần thu nụ cười lại thay bằng nét mặt giận dữ.

Nàng càng nghĩ càng bực tức. Bất giác nàng chụp lấy một chung trà bằng ngọc quăng xuống đất đánh choang một tiếng. Chiếc chung ngọc vở tan tành,nước trà bắn cả vào người Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đang nghĩ cách từ biệt nhưng chưa lộ vẻ gì, bỗng nghe chung ngọc bị đập vở, chàng kinh hãi ngồi thộn mặt ra.

Chàng quay lại ngó Hồng Y Nữ thấy vẻ mặt nàng có sắc giận, dường như muốn trở mặt đến nơi thì trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Tiền Đại Nương vì ta mà mua thù chuốc oán với anh hùng thiên hạ, để yêu cầu ta giả làm tôn nhi đến đây phó yến. Không ngờ nửa chừng mình lại dây vào mối tư tình nhi nữ ngày xưa. Nhưng ta đã đảm nhận thì phải cho có thủy chung. Nếu để xẩy chuyện rắc rối thì ra mình phụ lòng Tiền Đại Nương.

Chàng nghĩ vậy rồi lộ vẻ thản nhiên quay lại ngó Hồng Y Nữ cười hỏi :

- Băng nhi ! Nàng nổi nóng rồi ư ?

Hồng Y Nữ vẫn chưa nguôi giận quát hỏi :

- Ai mượn ngươi kêu ta bằng Băng nhi ! Ngươi là người thế nào mà dám kêu ta bằng Băng nhi !

Tiêu Lĩnh Vu bị nàng quát mắng một hồi, chân tay luống cuống không biết làm thế nào.

Hồng Y Nữ lại nói :

- Ta không muốn ngươi đến nịnh hót. Ngươi thấy ta nổi nóng trong lòng run sợ rồi gạt ta phải không ?

Hừ ! Ngươi đã không nghĩ đến ta bây giờ lại giả vờ ta không thèm nghe nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng nói đúng, vì chàng thực đã lừa nàng. Chàng liền thở dài hỏi :

- Công chúa ! Xin Công chúa bớt giận nghe tại hạ một lời được chăng ?

Chương 68: Băng Công Chúa Cứu Mạng Hai Người

Hồng Y Nữ thét lên :

- Ta không muốn nghe nữa. Ngươi cút đi...

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai mắt nàng nổi sát khí có ý muốn trở mặt, liền đứng dậy chắp tay nói :

- Công chúa đã quá chán ghét tại hạ. Vậy tại hạ xin cáo biệt.

Chàng trở gót đi ra.

Bỗng nghe Hồng Y Nữ quát :

- Đứng lại.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại chắp tay hỏi :

- Công chúa có điều chi dạy bảo ?

Hồng Y Nữ hỏi lại :

- Vừa rồi ngươi muốn nói gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không phải là Tiền Ngọc nên không hiểu những việc ngày trước khiến Công chúa phải đau lòng vì cố nhân không nhớ cựu tình...

Hồng Y Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi không phải là Tiền Ngọc thì là...

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Hồng Y Nữ nhắc lại :

- Tiêu Lĩnh Vu... Tiêu Lĩnh Vu...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng thế ! Tại hạ chịu ơn của Tiền Đại Nương giúp đở, có nhận lời giả làm Tiền Ngọc là cháu của đại nương đã bị mất tích, đến đây phó ước...

Chàng thở dài nói tiếp :

- Tiền Đại Nương không nhắc tới chuyện cũ giữa Tiền Ngọc và Công chúa nên tại hạ không hay biết. Nếu tại hạ biết trước có chuyện rắc rối này, quyết chẳng dám nhận lời...

Hồng Y Nữ đột nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mối tình nam nữ là điều trọng yếu. Giả tỷ tại hạ đã mạo danh của Tiền Ngọc khiến cô nương tưởng lầm là cố nhân càng tội nặng hơn. Bây giờ tại hạ không đứng ra thú nhận thì yên tâm thế nào được ?

Hồng Y Nữ mắt lộ sát khí lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đã biết tội thì có hiểu sẽ bị xử thế nào không ?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi lại :

- Theo ý cô nương thì sao ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Danh dự cùng tiết tháo của người con gái quan trọng hơn cả sự sống chết, ngươi mạo xưng Tiền Ngọc làm tổn thương tiết tháo của ta. Ngày sau ngươi đi khoe với mọi người là Công chúa ở Băng Cung tại Bắc Hải đã đối với ngươi thế này thế nọ thì ta còn mặt mũi nào sống ở nhân gian nữa ! .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Nếu Tiêu mỗ là kẻ tiểu nhân đê hèn như vậy thì cam lòng thừa nhận để thay kẻ mà mình mạo danh.

Hồng Y Nữ nói :

- Dù ngươi nói khéo thế nào ta cũng không tin trừ phi ngươi lập tức vung kiếm tự vẫn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Hồng Y Nữ nói vậy liền ngữa mặt lên trời thở phào một cái đáp :

- Bậc đại trượng phu dù chết cũng không đáng sợ. Cô nương đã bị Tiêu mỗ làm nhục thì bất luận lầm lỗi về ai, tại hạ cũng nhận tự vẫn theo lời cô mới phải.

Nhưng trước tình trạng này, tại hạ không thể chết được.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Cái hạn lớn nhất, nỗi thống khổ to nhất của con người là tử vong. Cho nên có câu "mối gian nan tự ngàn xưa là cái chết" . Chết ngươi đã không sợ thì còn việc gì để tâm nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Người chết để danh, nhạn qua để tiếng. Tiêu mỗ tuy chẳng để tiếng thơm muôn thuở, cũng không chịu để tiếng xấu ngàn thu. Nếu cô nương tin được Tiêu mỗ thì xin khoan hạn cho mấy năm để chờ tại hạ rửa được tấm thân trong trắng rồi tự đưa mình đến Băng Cung để nghe cô nương phát lạc.

Hồng Y Nữ nói :

- Ngươi nói rất lọt tai, nhưng không tin được.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày, mắt tóe hàn quang nghiêm nghị đáp :

- Cô nương tin cũng được mà không tin thì cũng phải tin. Tại hạ xin cáo biệt.

Đoạn chàng xoay mình trở gót bước đi.

Bỗng trước mắt có bóng người thấp thoáng. Hồng Y Nữ đã vượt qua bên mình chàng lên trước chặn lối đi.

Tiêu Lĩnh Vu vội lùi lại hai bước nói :

- Thân pháp của cô nương thật là tuyệt diệu.

Hồng Y Nữ nói :

- Trong thiên hạ còn ai không biết "Thất ảo bộ" của Băng Cung ở Bắc Hải là tuyệt diệu trong võ lâm. Hà tất ngươi phải tán dương !

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nghĩ thầm :

- Mình có chuyện lầm lẫn nên lời ăn tiếng nói đã phải nhường nhịn mà thị tưởng là thật cứ ra vẻ

hợm mình.

Chàng liền cười lạt hỏi :

- Tại hạ chỉ nghe tiếng Thất ảo bộ mà không hiểu có phải môn học chính tông hay không ?

Hồng Y Nữ tức giận hỏi lại :

- Ngươi muốn thử chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí rồi đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ muốn thỉnh giáo.

Tuy miệng chàng nói ung dung mà thực ra đã ngó thấy thân pháp kỳ dị của thiếu nữ nên không dám coi thường, ngấm ngầm vận nội khí đề phòng.

Hồng Y Nữ chuyển động thấp thoáng đột nhiên biến thành hai bóng hồng chia ra giáp công hai bên.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Té ra Thất ảo bộ có diệu dụng thế này ! Không hiểu bên nào là thật bên nào huyền ảo.

Chàng đành vung cả hai tay cự địch.

Bỗng thấy bóng hồng lùi lại phía sau tránh khỏi thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu, ảo ảnh mất hút chỉ còn lại thiếu nữ áo hồng đứng ngoài bốn, năm thước.

Nàng nổi lên tràng cười trong trẻo hỏi :

- Thất ảo bộ pháp của ta thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ảo ảnh chỉ làm rối mắt mọi người không đáng kể là tuyệt kỷ.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Ảo ảnh biến thành hai người chia hai bên giáp công, ngươi làm thế nào mà biết thực hư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ vung hai tay chống cự hai bên.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Thất ảo bộ diệu dụng vô cùng. Nếu ta biến thành ba ảo ảnh tấn công ngươi thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ phải dùng song chưởng và một cước để đối phó.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Nếu ta biến thành bốn người tấn công thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trường hợp này thì tại hạ phải dùng đến cả hai chân lẫn hai tay.

Hồng Y Nữ lại hỏi :

- Nếu ta biến thành năm người thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Về Võ Công đâu phải chuyện muốn nói thế nào nên thế được. Tại hạ chắc cô nương chỉ biến thành bốn người là cùng.

Hồng Y Nữ thở dài nói :

- Ta không làm được, nhưng gia gia ta có thể biến ra năm người.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó thuộc về bàng môn tả đạo chẳng có chi là lạ. Dù biến thành bảy người chưa chắc đã làm gì được.

Hồng Y Nữ nói :

- Đó là một thứ bộ pháp kỳ ảo. Lúc tiến thoái có lộ số nhất định. Phải luyện cho thuần thục và chuyển động cực kỳ mau chóng mới biến hóa được. Ngươi chưa hiểu thì đừng nói. Nếu cứ buột miệng nói bừa là bàng môn tả đạo để gia gia ta nghe tiếng tất ngươi phải phanh thây làm muôn đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Dù Thất ảo bộ của lệnh tôn có cao minh đến đâu cũng chưa chắc đã phanh thây Tiêu mỗ ra làm muôn đoạn được.

Hồng Y Nữ tức giận hỏi :

- Ngươi không tin là gia gia ta cao thâm hơn ngươi chăng ? Vậy ngươi hãy nếm thủ đoạn của ta trước.

Nàng nói rồi tiến lại tấn công. Thân pháp nàng cực kỳ mau lẹ. Bóng hồng vừa thấp thoáng, chưởng thế đã đánh tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vung chưởng lên phong tỏa rồi đánh trả một quyền.

Hai người cùng tấn công thật mau lẹ để toan chiếm đoạt tiên cơ. Chưởng chỉ biến hóa cực kỳ thần tốc.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Hồng Y Nữ trao đổi ngoài hai chục chiêu mà chưa ai chiếm được phần tiện nghi nào.

Bây giờ Tiêu Lĩnh Vu mới hiểu đối phương chẳng những chuyên về môn Thất ảo bộ làm rối tai mắt mình mà nàng còn có chân tài thực học. Cả một hồi tấn công sang đoạt tiên cơ nàng chưa chịu lùi nửa bước hay nhượng bộ nửa chiêu.

Hồng Y Nữ cũng bị võ công của Tiêu Lĩnh Vu làm cho điên đảo.

Nàng nghĩ thầm :

- Gã này khẩu khí khá lớn, con người cao ngạo nhưng không phải là kẻ khoát lác mà thực có bãn lãnh hơn đời.

Bỗng nghe thanh âm trầm trọng vọng vào.

- Băng nhi ! Các ngươi tỷ thí võ công hay là đánh nhau thực sự ?

Hồng Y Nữ thu chưởng về lùi lại cười đáp :

- Hài nhi cùng Ngọc huynh đệ thi thám võ học.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra. Chàng thấy Bắc Thiên tôn giả và Tiền Đại Nương sóng vai đứng nhìn chàng cùng Hồng Y Nữ. Hiển nhiên lão không bị lời nói của Hồng Y Nữ lừa gạt. Mặt lão lộ vẻ hoài nghi.

Tiền Đại Nương dường như cũng đã nhận ra không phải chàng và nàng tham nghiên võ học. Sắc mặt mụ biến đổi, lúc kinh hãi lúc tức giận, không biết đâu mà lường.

Mụ đã biết Bắc Thiên tôn giả khi trở mặt là không nghĩ gì đến tình cố cựu,hể động thủ là muốn

giết người.

Lại nghe Hồng Y Nữ cười rất tươi nói :

- Ngọc huynh đệ ! Ngươi thật là kín đáo. Nếu ta không bức bách ngươi động thủ thì chẳng thể hiểu được bản lãnh ngươi đã đến trình độ này. Nàng vừa cười vừa lại dắt tay Tiêu Lĩnh Vu chạy về phòng.

Bắc Thiên tôn giả nhìn bóng sau lưng hai người rồi thủng thẳng hỏi :

- Tiền Đại Nương ! Võ công của lệnh tôn đã được ai truyền thụ ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Ngoài những môn võ gia truyền gã còn được mấy vị tiền bối chỉ giáo. Cái học của gã rất phức tạp. Lão thân đã bảo gã mấy lấn không nên học nhiều mà phải lựa mấy môn võ đích đáng chuyên tâm vào luyện mới mong thành tựu được.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Theo chỗ lão phu nhận xét thì võ công của lệnh tôn chẳng những đã được cao nhân chỉ điểm mà còn vào hạng tinh thục nữa. Tuy lão phu chưa coi được toàn bộ nhưng tự tin mắt mình không lầm.

Tiền Đại Nương ngấm ngầm kinh hãi. Ngoài miệng mụ cười đáp :

- Nếu tôn giả cho là gã có chút thành tựu thì đó thật là điều đáng mừng cho nhà họ Tiền.

Bắc Thiên tôn giả cất giọng lạnh lùng nói :

- Vì thế mà lão phu nói quyết những điều sở học của lệnh tôn không phải tự Tẩu phu nhân truyền dạy. .

Tiền Đại Nương nói :

- Lão thân lui khỏi giang hồ, ẩn cư ở chốn điền viên cũng chỉ vì thằng nhỏ này, mấy vị cố hữu của gia gia gã hồi sinh tiền rất thương gã, thường đến bản xá chỉ điểm võ công cho. Có vị ở ba ngày, có vị ở mấy tháng. Lão thân biết những vị này không có ác ý nên để mặc họ dạy gã...

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Té ra là thế ! Thảo nào lệnh tôn thủ pháp cùng chỉ chưởng đều khác hẳn với lộ số nhà họ Tiền.

Tiền Đại Nương nói :

- Những vị đó truyền thụ võ công cho gã mà không ai chịu thu gã làm đồ đệ

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Đó là họ tự biết tài một người không thể làm thầy gã được.

Tiền Đại Nương nói :

- Tôn giả quá khen gã mà thôi. Theo nhận xét lão thân thì vụ này có liên quan đến bề bậc . Những người đi lại với lão thân số đông ngang hàng với gia gia gã . Nếu thu gã làm đồ đệ thành ra rối loạn cách xưng hô.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Trong võ lâm không theo thứ tự lớn hay nhỏ. Người bản lãnh cao thâm phải ở trên. Ý kiến của lão phu không giống đại nương ở điểm này. Những người không thu lệnh tôn làm đồ đệ đều là người sáng suốt và tự hiểu. Lão phu đã coi gã cùng tiểu nữ động thủ tỷ đấu mấy chiêu thấy chưởng pháp tuyệt diệu,biến hóa thần tốc. Chiêu nào cũng có thể coi là tuyệt kỷ.

Tiền Đại Nương cười đáp :

- Bất quá Tôn giả mới coi mấy chiêu thủ pháp thì làm sao đã nhận định được đúng ?

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Nếu gã không có bản lãnh tinh thâm thì e rằng đã bị tiểu nữ kiềm chế rồi.

Tiền Đại Nương nói :

- Té ra là thế... .

Bắc Thiên tôn giả không chờ Tiền Đại Nương nói hết câu đã ngắt lời :

- Võ công của tiểu nữ đã được phần lớn chân truyền của lão phu. Y chỉ còn kém về hỏa hầu mà thôi. Quyền chưởng của Bắc Hải sở trường về đánh mạnh và đánh mau. Vừa rồi lão phu ngó thấy dường như tiểu nữ đã phát huy cường lực để động thủ ra chiêu với gã...

Tiền Đại Nương nói :

- Võ công của lệnh ái tinh thông hơn tiểu tôn rất nhiều.

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Không phải đâu. Theo nhận xét của lão phu thì những chiêu số của lệnh tôn rất ổn định. Thế công của tiểu nữ dù thiên biến vạn hóa cũng bị gã ung dung phá giải. Cái đó khiến cho lão phu trong lòng

không khỏi hoài nghi.

Lão từ từ quay đầu lại dương cặp mắt lạnh lùng lên nhìn Tiền Đại Nương hỏi :

- Người đến đây có đúng là Tiền thế huynh không ?

Tiền Đại Nương đáp :

- Trên đời làm gì có người lại mạo xưng làm kẻ hậu bối.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Lão phu cùng Tiền thế huynh đã có duyên gặp mặt mấy lần. Vừa rồi trong bụng thản nhiên chưa suy nghĩ sâu xa nhưng bây giờ xét kỷ thì Tiền Ngọc dường như có mấy chỗ khác với người này.

Tiền Đại Nương đáp :

- Bọn trẻ nít thay đổi rất mau chóng. Tướng mạo của lệnh ái cũng không còn giống trong trí nhớ của lão thân chút nào.

Bắc Thiên tôn giả nói :

- Không phải thế. Lão phu có thông hiểu đôi chút về môn coi tướng. Tiền thế huynh lưu lại trong trí nhớ của lão phu không phải ở tướng mạo mà là ở cốt cách, khí độ...

Tiền Đại Nương lắc đầu :

- Tiểu tôn ngày trước gặp tôn giả gã chưa đủ mười tuổi thì làm gì hình thành cốt cách cùng khí độ ?

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Cốt cách con người có ngay từ thủa sơ sinh mà không biến đi.

Tiền Đại Nương chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Lão này võ công đã ghê gớm, không ngờ lão xét nét cũng tinh vi. Lão chỉ thấy một chút gì khả nghi là vặn hỏi đến kỳ cùng...

Mụ còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Bắc Thiên tôn giả hỏi :

- Phu nhân thử gọi Tiền thế huynh ra đây để lão phu coi kỹ lại được chăng?

Tiền Đại Nương toan tìm lời thoái thác, đã thấy Tiêu Lĩnh Vu và Hồng Y Nữ đang từ từ đi ra.

Bắc Thiên tôn giả không để Tiền Đại Nương lên tiếng, lão nói :

- Tiền thế huynh ! Mời thế huynh qua bên này. Lão phu có vài lời muốn hỏi cho biết rõ.

Tiền Đại Nương ngấm ngầm kinh hãi, nhưng Bắc Thiên tôn giả rất lưu tâm đến mụ, chẳng những mụ không thể dặn dò mà ra hiệu ngầm chàng cũng không được .

Hồng Y Nữ khẽ vỗ vào tay áo Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gia gia ta kêu Ngọc huynh đệ đó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu lão nhân gia có điều chi dạy bảo ?

Chàng cất bước tiến về phía trước.

Hồng Y Nữ dương mắt lên nhìn chòng chọc vào mặt Bắc Thiên tôn giả.

Nàng vẫn đi theo sát Tiêu Lĩnh Vu. Khi còn cách bảy tám thước, Hồng Y Nữ đột nhiên thò tay ra kéo áo Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Ngươi hãy coi chừng, gia gia ta sắp nổi lòng bất lương đó.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt. Chàng cất bước tiến thêm. Khi còn cách bốn, năm thước, chàng dừng lại, chắp tay hỏi :

- Lão tiền bối có điều chi dạy bảo ?

Bắc Thiên tôn giả đáp :

- Thế huynh hãy lại đây. Lão phu có điều muốn hỏi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới lời cảnh cáo của Hồng Y Nữ, không khỏi sinh lòng ngờ vực. Chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí chậm chạp tiến về phía trước.

Tiền Đại Nương khẽ hắng dặng một tiếng rồi hô :

- Ngọc nhi...

Bắc Thiên tôn giả cười lạt ngắt lời :

- Tẩu phu nhân đừng nhiều lời...

Tiền Đại Nương dường như rất kinh sợ Bắc Thiên tôn giả. Quả nhiên mụ không dám nói nữa.

Bắc Thiên tôn giả đảo hai luồng mục quang lạnh lẽo nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu một chút rồi nói :

- Tiểu nhai nhi . Ngươi không phải là Tiền Ngọc !

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì đột nhiên bóng hồng thấp thoáng. Hồng Y Nữ đã đứng chắn trước mặt Tiêu Lĩnh Vu cất giọng trong trẽo hỏi :

- Ai bảo y không phải là Ngọc huynh đệ ?

Bắc Thiên tôn giả sửng sốt một chút rồi cười ha hả nói :

- Phải rồi ! Lão phu tuổi già mờ mắt thành ra trông lầm...

Lão đưa đẩy mục quang ngó Tiền Đại Nương nói :

- Xin Tẩu phu nhân miễn trách. Bọn con nít chân hay giả thì bọn trưởng bối chúng ta cũng bất tất phải nhọc lòng.

Hai người trông nhau mà cười rồi dẫn vào trong đại sảnh.

Hồng Y Nữ thấy hai người vào đại sảnh rồi mới quay lại lau mồ hôi trán nói :

- Nguy hiểm quá ! Nguy hiểm quá !

Tiêu Lĩnh Vu mơ màng hỏi :

- Điều chi nguy hiểm ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Người ta vừa cứu thoát hai mạng một già, một trẻ, mà ngươi không biết gì ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Phải chăng cô nương muốn nói là lệnh tôn toan hạ thủ ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Đúng thế ! Giả tỷ vừa rồi ngươi mở miệng trả lời gia gia ta thì bây giờ đã chết nhăn thây ngoài sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng không phục nghĩ thầm :

- Ta không tin cha nàng hạ thủ một đòn là đánh chết được ta.

Ngoài miệng chàng thủng thẳng đáp :

- Tại hạ đã đề phòng rồi.

Hồng Y Nữ nói :

- Ta không ngờ gia gia vừa thấy mặt ngươi liền nổi sát khí. Ta quên chưa nói cho ngươi hay gia gia ta đã luyện thành một môn tuyệt thế thần công kêu bằng "âm phong nhiếp hồn chưởng" .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Môn võ công này mới nghe cái tên cũng đủ biết là một thứ âm độc.

Hồng Y Nữ thấy chàng không có vẻ kinh dị, cũng chẳng ra chiều hoảng hốt thì không khỏi tức mình, nghĩ thầm :

- Một ngày kia ta sẽ cho ngươi nếm mùi "âm phong nhiếp hồn chưởng" .

Ngoài miệng nàng nói tiếp :

- Môn Nhiếp hồn chưởng này uy lực rất lớn ! Ai bị trúng đòn chẳng chết cũng bị trọng thương. Phụ thân ta ngoài môn Nhiếp hồn chưởng, lại luyện thành Hàn âm khí công nên mới kêu bằng "âm phong nhiếp hồn chưởng" ...

Đột nhiên nàng khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Gia gia ta lúc nói chuyện đã ngấm ngầm vận công phu Nhiếp hồn chưởng, chỉ chờ ngươi trả lời phân tâm thần một giây là gia gia ta thừa cơ ngấm ngầm phóng âm phong nhiếp hồn chưởng ra đẩy ngươi vào đất chết.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Ta không tin công phu âm phong nhiếp hồn chưởng chỉ đánh một đòn mà chết người được.

Lòng chàng nghĩ vậy không khỏi để lộ ra ngoài mặt.

Hồng Y Nữ dường như thấu tỏ tâm sự của Tiêu Lĩnh Vu, nàng lắc đầu buông tiếng thở dài hỏi :

- Phải chăng ngươi không tin lời ta ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng phải tại hạ không tin mà chỉ thấy có điều hơi lạ.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khi cô nương vừa biết tại hạ không phải là Tiền Ngọc, mối phẫn hận lộ ra ngoài mặt, dường như muốn giết chết lập tức mới hả lòng. Không biết vì sao cô nương bao nhiêu nổi phẩn khích lại tiêu tan hết, biến thành (. ..) mà còn bảo vệ cho tại hạ nữa.

Hồng Y Nữ cười khúc khích đáp :

- Lòng dạ đàn bà như kim chìm đáy biển khó mà lường được. Tình trạng hết hỉ hết nộ chính ta cũng không tự biết thì dĩ nhiên ngươi hiểu thế nào được ?

Đột nhiên nàng nghiêm nghị hỏi :

- Cái tên Tiêu Lĩnh Vu mà ngươi bảo ta không phải là giả chứ ?

Tiêu Lĩnh vu đáp :

- Cái tên đó nhất định là thật rồi.

Hồng Y Nữ hỏi :

- Ngươi có biết tên họ ta là gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tại hạ chưa kịp thỉnh giáo Công chúa.

Hồng Y Nữ nói :

- Vậy ngươi thỉnh giáo đi !

Tiêu Lĩnh Vu khõng sao được, nói :

- Tại hạ xin thỉnh giáo quí tính cô nương.

Hồng Y Nữ nghiêng mình đáp lễ :

- Không dám ! Không dám ! Tiện thiếp họ Bách Lý.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hay lắm ! Ta hỏi một câu cô cũng trả lời một câu.

Chàng liền hỏi tiếp :

- Phương danh cô nương là gì ?

Hồng Y Nữ đáp :

- Phiền tướng công có lòng hạ vấn. Tiện thiếp tên là Băng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bách Lý Băng ! Cái tên cô nghe lạnh quá !

Bách Lý Băng mĩm cười nói :

- Tiện thiếp tuy ít khi vào đến Trung Nguyên, nhưng thường đọc sách của Trung Nguyên. Hai chữ "tiện thiếp" mà mình tự xưng không hiểu có thỏa đáng chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp : .

- Cô nương dùng chữ rất hay.

Bách Lý Băng mĩm cười nói :

- Sau này nếu tiện thiếp mạo xưng là gái Trung Nguyên chắc cũng được chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô nương ăn nói rất lưu loát, cử chỉ cũng chẳng khác gì người ở Trung Nguyên. Cần gì phải mạo xưng ?

Chương 69: Tiêu Lĩnh Vu Nhanh Tay Hạ Đường Nguyên Kỳ

Bách Lý Băng cười nói :

- Nhân vì gia mẫu người ở Trung Nguyên, tiện thiếp từ thuở nhỏ tiếp thụ mẫu giáo thành tính thích sự vật Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng trông chiều trời nói :

- Tại hạ muốn xin cáo biệt.

Bách Lý Băng đột nhiên cúi đầu xuống buồn rầu nói :

- Tuy tướng công mạo xưng Tiền Ngọc đến đây, nhưng tiện thiếp không có cách nào canh cải được...

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó tưởng không quan hệ. Tại hạ đã được cô nương giải cứu mấy phen trong lòng cảm kích vô cùng. Từ nay tại hạ nhất định giúp cô nương tra hỏi cho ra Tiền Ngọc lạc lỏng nơi đâu rồi sẽ báo tin cho cô nương, và bảo y phải cấp tốc đến Băng Cung ra mắt cô nương.

Bách Lý Băng ngửng đầu lên, nhìn Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt ai oán. Nàng muốn nói lại thôi. Đoạn nàng thò tay rút cây trâm ngọc trên đầu ra nói :

- Xin Tiêu huynh thu lấy cây trâm này.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Băng cô nương muốn sao ?

Bách Lý Băng đáp :

- Sau này nếu Tiêu huynh gặp Tiền huynh đệ thì giao chiếc trâm này cho y và bảo y đến Băng Cung ở Bắc Hải để gặp tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy ngọc trâm nói :

- Xin cô nương yên tâm. Vạn nhất tại hạ không tìm thấy Tiền Ngọc, sẽ đem ngọc trâm này trả lại.

Bách Lý Băng không trả lời vào câu hỏi của Tiêu Lĩnh Vu, nàng nói :

- Cây trâm này chế bằng thứ hàn ngọc ngàn năm ở Thiên Sơn. Nó có công dụng tránh được bách độc. Tướng công mang trong mình không phải là vô ích.

Tiêu Lĩnh Vu Chắp tay thi lễ nói :

- Tại hạ xin cáo biệt.

Chàng trở gót đi ra sảnh đường.

Bách Lý Băng khẽ quát :

- Đứng lại ! Tướng công định đi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ ra đón Tiền bà bà.

Bách Lý Băng khẽ thở dài nói :

- Tướng công đừng đi nữa vì gia phụ đã sinh lòng hoài nghi. Tướng công ra đó e xảy ra biến cố.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩm nghĩ một chút rồi kiên quyết đáp :

- Tại hạ chẳng thể bỏ mặc Tiền lão tiền bối.

Bách Lý Băng nói :

- Để tiện thiếp dẫn bà ra cho...

Nàng quay lại vẩy tay một cái . Một ả nữ tỳ toàn thân vận đồ trắng chạy lại.

Bách Lý Băng trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hương Tuyết ! Ngươi đưa Tiêu lang ra tòa miếu sơn thần cách đây ba dặm chờ ta. .

Hương Tuyết dạ một tiếng, quay lại cười nói :

- Mời Tiêu gia.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không biết đường đi. Phiền cô nương đi trước.

Hương Tuyết xin lỗi rồi trở gót đi trước dẫn đường.

Vừa ra khỏi cửa lớn, bỗng thấy hai người áo trắng từ góc tường nhảy ra cản đường.

Hương Tuyết chạy lại khẽ nói vài câu. Hai người áo trắng gật đầu rút lui.

Quảng đường ba dặm rất ngắn ngủi và cũng gặp bốn chỗ ngăn chặn.

Hương Tuyết mềm mỏng nói mấy câu khuyên họ rút lui.

Hương Tuyết qua được bốn chặng phục binh đưa Tiêu Lĩnh Vu vào miếu Sơn Thần.

Thị thở phào một cái cười nói :

- May mà tiểu tỳ không đến nỗi nhục mạng của Công chúa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã làm phiền cô nương.

Hương Tuyết nói :

- Tiêu gia thật quá khiêm...

Thị dừng lại một chút rồi tiếp :

- Trong vòng ba, bốn dặm đều có vệ đội của Băng Cung tổ chức thành ba mươi sáu ban tuần kiểm suốt ngày đêm. Họ chú ý từng cử động của mọi người trong phạm vi canh gác, còn ngoài giới hạn dù sập trời họ cũng mặc kệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- May mà cô nương đưa tại hạ ra một cách ung dung.

Hương Tuyết cười nói :

- Bọn họ đều biết tiểu tỳ là kẻ hầu tâm phúc của Công chúa nên có lòng úy kỵ không dám đắc tội.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Có phải Công chúa hung dữ lắm không ?

Hương Tuyết cười đáp :

- Ở Băng Cung người hung dữ nhất là phu nhân...

Thị không chờ Tiêu Lĩnh Vu hỏi đã nói tiếp :

- Phu nhân là mẫu thân của Công chúa. Đến lão gia cũng phải sợ bà...

Thị chưa dứt lời bỗng thấy hai bóng người đi tới vội im bặt.

Bóng người chạy rất mau chớp mắt đã tới nơi. Chính là Bách Lý Băng và Tiền Đại Nương.

Tiêu Lĩnh Vu Chắp tay nói :

- Thật làm phiền công chúa.

Bách Lý Băng nói .

- Chúc hai vị thuận buồm xuôi gió. Miễn cho tiện thiếp khỏi đưa chân.

Tiền Đại Nương thở dài nói :

- Phiền Công chúa trình lại Tôn giả vì lão thân gặp tình cảnh bất đắc dĩ...

Bách Lý Băng ngắt lời : .

- Lão tiền bối cứ yên tâm. Vãn bối xin bảo đảm gia phụ quyết không vì vụ này mà ân hận với lão tiền bối.

Tiền Đại Nương nói :

- Sáng mai lão thân lập tức lên đường đi khắp bên trời góc biển tìm kiếm tôn nhi hễ gặp gã là lập tức đưa tới Băng Cung để ra mắt Tôn giả lãnh tội.

Bách Lý Băng liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bất tất phải thế. Lão tiền bối có gặp Ngọc huynh đệ thì nói là vãn bối có lời hỏi thăm. Hỡi ơi ! Những sự chơi đùa khi còn trẻ nít hà tất phải cho là chuyện thật ! Bây giờ vãn bối đã tỉnh ngộ rồi.

Tiền Đại Nương nói :

- Công chúa vì gã mà bôn ba ngàn dặm. Vậy gã phải đến Băng Cung tạ tội cũng là đáng lắm. Lão thân mà kiếm được gã thì nhất định đưa tới Băng Cung ngay. Xin công chúa trở gót. Lão thân xin cáo biệt.

Mụ chắp tay chào Bách Lý Băng rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu trở gót đi luôn.

Bách Lý Băng nhìn theo bóng sau lưng hai ngươi cho đến khi mất hút mới cùng Hương Tuyết quay trở lại.

Tiền Đại Nương cùng Tiêu Lĩnh Vu chạy một mạch về đến gốc cây đa thấy cảnh vật vẫn y nguyên.

Kim Lan đang đứng tựa cửa trông chờ. Thị vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu liền chạy ra đón hỏi :

- Tam gia đi chuyến này đặng bình yên chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bình yên. Có ai vào căn nhà giánh này không ?

Kim Lan lắc đầu :

- Không có ai cả. Tam gia đi rồi không một người nào đến đây quấy nhiễu.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Quả là người thủ tín.

Ngọc Lan cùng Đường Tam Cô ở trong nhà nghe tiếng chạy ra. Hai người nghiêng mình thi lễ với Tiền Đại Nương trước rồi hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tam trang chúa khen ai là người thủ tín ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mã Văn Phi.

Tiền Đại Nương hỏi :

- Mã văn Phi làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Gã đã hứa lời sẽ khuyên can anh hùng thiên hạ không đến đây xâm phạm trước đêm nay. Quả nhiên y đã thủ tín.

Kim Lan nói :

- Tam gia cùng lão tiền bối trải qua một phen bạt thiệp, xin hai vị hãy nghỉ ngơi một lúc. .

Tiền Đại Nương nhớ đến sự ước hẹn của Mã Văn Phi, mụ sợ còn xảy ra trường ác chiến, khẽ thở dài nói :

- Lão thân quả nhiên cần nghỉ ngơi một lúc.

Rồi mụ tiến vào nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Đường Tam Cô và Ngọc Lan, chậm rãi hỏi :

- Thương thế hai vị đã khá chưa ?

Đường Tam Cô đáp :

- Hoàn toàn khỏi rồi. Tiện thiếp nghe Kim Lan cô nương kể lại những chuyện đã trãi qua, thật phiền cho Tam trang chúa.

Ngọc Lan khép nép thi lễ nói :

- Tỳ thiếp được đội ơn của Tam gia, kiếp này khôn nổi báo đền.

Tiêu Lĩnh Vu Cười đáp : ,

- Chúng ta là người đồng hội đồng thuyền, sinh tử có nhau. Cô nương bất tất nói đến chuyện ơn oán.

Đường Tam Cô nói :

- Bọn người kia cùng chúng ta chẳng có thù oán gì mà họ theo đuổi bức bách. Đêm nay họ còn trở lại, tiện thiếp sẽ cho họ nếm mùi độc dược cùng ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên.

Tiêu Lĩnh Vu vội xua tay gạt đi :

- Không được ! Trước tình hình này, chúng ta chớ nên hại người. Tuy chúng ta không có tội lỗi gì nhưng đã lầm đường dấn thân vào Bách Hoa Sơn Trang thì đừng nói lực lượng của mấy người chúng ta chẳng thể chống lại anh hùng thiên hạ. Dù chúng ta có thắng được họ cũng không nên giết càn những người vô tội. Vậy nếu không gặp lúc nguy cấp tối hậu, xin cô nương đừng thi triển ám khí có chất độc...

Chàng ngừng lại một chút đảo mắt nhìn ba cô rồi nói tiếp :

- Hai vị giải trừ được Hóa cốt độc đan là một chuyện ra ngoài ý nghĩ của Đại trang chúa. Vậy đêm nay bất luận hòa hay chiến chúng ta cũng thượng lộ.

Bây giờ nhân lúc rỗi rãi ba vị nên đi nghỉ để lấy sức.

Kim Lan và Ngọc Lan nhìn nhau mĩm cười đồng thanh nói :

- Tam gia cũng cần nghỉ ngơi. Việc qua ải chém tướng hoàn toàn trông cậy vào Tam gia. Bọn tỳ thiếp chẳng qua là những kẻ chạy cờ hay reo hò trợ oai mà thôi.

Nửa ngày thấm thoát trôi qua. Vừng thái dương lặn xuống non đoài. Mé trời Đông vừng trăng lơ lửng hiện ra.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nhìn bọn Kim Lan khẽ nói :

- Chỉ cốt sao bọn họ đừng xông vào nhà gianh là ba vị không cần phải ra tay. .

Đoạn chàng rảo bước ra khỏi căn nhà.

Dưới ánh trăng đã thấy Mã Văn Phi mình mặc võ phục màu lam tay cầm cây quạt đứng chờ chỗ cũ.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Tiểu đệ đến chậm mấy bước, làm phiền Mã huynh phải chờ đợi.

Mã văn Phi đáp :

- Không phải Tiêu huynh đến chậm mà là tiểu đệ tới sớm quá.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn vầng trăng bạc nói :

- Tiểu đệ mới ra khỏi lều tranh biết người rất ít, tự xét mình chưa gây điều gì oán hận với nhân vật võ lâm. Không hiểu tại sao quần hùng tụ hội đông đảo làm khó dễ tiểu đệ ở khắp nơi.

Mã văn Phi đáp :

- Tiêu huynh là bậc quân tử bình thản một lòng khẳng khái. Tiểu đệ đã tin lời không nghi kỵ gì nữa. Nhưng quần hào chẳng ai hận cá nhân Tiêu huynh mà là tại Tiêu huynh từ Bách Hoa Sơn Trang ra đi.

Y thở dài nói tiếp :

- Ngày trước Thẩm Mộc Phong một tay gây lên nhiều sát nghiệp trong võ lâm, rồi sau hắn đột nhiên qui ẩn biệt tích giang hồ. Tuy quần hùng đã mở cuộc điều tra mấy năm mà chẳng thấy manh mối chi hết. Người ta còn đồn đại hắn chết rồi. Tin này không biết tự đâu ra nhưng làm cho đồng đạo võ lâm dần dần

giải tán. Không ngờ hắn ẩn núp tại Bách Hoa Sơn Trang...

Tiêu Lĩnh Vu máy môi muốn nói lại thôi.

Mã văn Phi khẽ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Nay nghĩ lại thì cái tin Thẩm Mộc Phong chết nhất định chính hắn phao ra...

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Khi đó Mã huynh đã gia nhập giang hồ rồi ư ?

Mã văn Phi đáp :

- Hồi tiểu đệ ra đời tuy Thẩm Mộc Phong qui ẩn rồi nhưng được gia sư thuật lại, dĩ nhiên không thể có chuyện giả trá.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mã huynh bản lãnh hơn đời thì lệnh sư nhất định là một kỳ nhân rất nhiều danh vọng trên chốn giang hồ.

Mã Văn Phi buồn rầu đáp :

- Gia sư đã tạ thế rồi.

Y ngửa mặt trông vừng trăng thở phào nói :

- Vong sư vì bị phát chưởng rất nặng của Thẩm Mộc Phong, nội phủ bị trọng thương. Suốt đời không luyện võ được nữa liền truyền thụ hết võ công cho tiểu đệ, cam tâm thọ bệnh mà chết. Trong năm năm trời vong sư cực kỳ đau khổ, tiểu đệ đã được chứng kiến nên ôm mối thù nhất định phải báo. .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế. Như vậy chẳng thể trách Mã huynh căm hận Thẩm Mộc Phong thấu xương.

Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ oán hận Thẩm Mộc Phong vì mối thù của ân sư. Ngoài ra võ lâm đồng đạo bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám có lòng quá yêu đề cử tiểu đệ làm minh chủ. Theo chỗ tiểu đệ biết thì nhiều đồng đạo võ lâm ở bốn tỉnh này cũng bị Thẩm Mộc Phong độc hại. Dọc đường Tiêu huynh đã gặp quần hùng và họ đều

ôm hận Bách Hoa Sơn Trang. .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ được mắt thấy tai nghe đã nhiều, biết những lời Mã huynh là đúng sự thật. Nhưng tiểu đệ một bước xẩy chân quay đầu lại đã chậm mất rồi.

Bây giờ tiểu đệ không thể coi Bách Hoa Sơn Trang là cừu địch. Thẩm Mộc Phong tuy vô danh, nhưng tại hạ chẳng thể bất nghĩa. Có điều tiểu đệ xin trỏ bóng trăng mà thề quyết không giúp Bách Hoa Sơn Trang làm điều tàn ác .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rội nói :

- Tiêu huynh đã thanh minh như vậy, tiểu đệ cũng không dám biện bạch thêm nữa. Mong Tiêu huynh nhớ lời thề đêm nay cho khỏi uổng cuộc gặp gở giữa chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sau này tiểu đệ có gặp Thẩm Mộc Phong sẽ hết sức khuyên y quay về điều thiện.

Mã Văn Phi nói :

- Thẩm Mộc Phong chìm đắm đã sâu, tưởng Tiêu huynh không đủ khuyên hắn hồi tỉnh. Tiểu đệ chỉ mong Tiêu huynh tự giữ thân mình...

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ đã cạn lời phế phủ, mong Tiêu huynh nghĩ kỹ. Bây giờ tiểu đệ hãy xin tạm biệt. Hậu hội còn nhiều tái ngộ.

Mã Văn Phi dứt lời chắp tay thi lễ rồi trở gót ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu gọi giật lại :

- Mã huynh hãy dừng bước !

Mã Văn Phi quay lại hỏi :

- Tiêu huynh còn điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Câu chuyện dưới trăng bữa nay khiến tiểu đệ thêm phần kiến thức. Tiểu đệ đã hãm chân vào trong Bách Hoa Sơn Trang, không dám tính chuyện kết giao .

Từ đây tiểu đệ xin hết sức né tránh chuyện thị phi giữa Bách Hoa Sơn Trang và võ lâm đồng đạo.

Mã Văn Phi nói :

- Tiêu huynh chịu nghe lời khuyên của tiểu đệ, tiểu đệ rất cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu nói : .

- Tiểu đệ còn có một việc muốn phiền Mã huynh giúp cho. .

Mã Văn Phi đáp :

- Nếu Mã mỗ làm được quyết chẳng khước từ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bách Hoa Sơn Trang kết oán đã nhiều mà tiểu đệ làm Tam trang chúa xuất hiện trên chốn giang hồ, chẳng thể trách anh hùng thiên hạ đem lòng phẩn nộ muốn giết chết Tiêu mỗ ngay đương trường cho hả giận. Dù tiểu đệ trăm miệng cũng khôn bề giải thích. Trước tình thế bắt buộc tiểu đệ phải ra tay phản

kích, nhưng sự thực không muốn vì sự hiểu lầm gây ra đổ máu thê thảm. Mong rằng Mã huynh giải thích dùm với anh hùng thiên hạ. Một lời của Mã huynh nặng chín vạc, chắc được anh hùng thiên hạ tin phục.

Mã Văn Phi trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ không dám chắc . Có điều tiểu đệ xin hết sức khuyên can được phần nào hay phần ấy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ cảm kích thịnh tình của Mã huynh. Bây giờ vì muốn tránh khỏi phần nào những sự đụng độ gây nên thảm kịch, tiểu đệ quyết định đi ngay đêm nay để tránh nhân vật võ lâm cản đường.

Mã Văn Phi thở dài nói :

- Tiêu huynh hãy thận trọng !

Đoạn băng mình vọt đi mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu quay về nhà gianh thấy Đường Tam Cô và Kim Lan, Ngọc Lan đã sắp sửa hành trang xong rồi. Chàng đưa mắt nhìn ba người một lượt rồi nói :

- Chúng ta nên thượng lộ ngay bây giờ.

Rồi chàng chạy trước ra khỏi nhà gianh.

Thanh âm Tiền Đại Nương nói vọng ra :

- Chúc bốn vị đi đường mọi sự may mắn. Xin miễn cho lão thân khỏi đưa chân.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu này được lão bà bà một phen tương trợ, xin suốt đời ghi nhớ. Sau này nếu có cơ duyên nhất định báo đáp .

Tiền Đại Nương lại nói :

- Bốn vị lên đường, lão thân cũng bỏ căn nhà này ra đi. Từ đây như ngọn đèn tàn trước gió. Bốn bể là nhà, bên trời lưu lạc, chẳng biết còn sống được bao lâu ? Ngày sau Tiêu tướng công có gặp Tiền Ngọc, mong rằng tướng công chiếu cố cho gã.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ xin hết sức. Chúng ta chia tay từ đây.

Chàng chắp tay nhìn căn nhà gianh vái một cái rồi rảo bước đi ngay.

Một chàng, ba cô gái thi triển khinh công như bốn dây khói chạy trên đường hoang dã. .

Đột nhiên có tiếng người quát :

- Ai ?

Trong bóng cây ngoài ba trượng, mũi tên lướt trên không rít lên khủng khiếp

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân lực vào trường kiếm ra chiêu "Phù vân yểm nguyệt" gạt trúng mũi tên. Miệng chàng trầm giọng quát :

- Chạy cho nhanh !

Đường Tam Cô trong tay cầm nắm độc châm vọt mình đi trước dẫn đường.

Ngọc Lan và Kim Lan rút kiếm khỏi vỏ theo sau Đường Tam Cô.

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu gặp liền mấy phen ác chiến. Lòng nàng đã biết dọc đường còn nhiều gian khổ, không hiểu còn bao nhiêu cao thủ võ lâm ngăn cản nữa. Cô nhân lúc Tiêu Lĩnh Vu nói

chuyện với Mã Văn Phi, mở rương gỗ lựa lấy những vật cần thiết gói thành hai bọc. Cô đeo một bọc, còn một bọc đưa cho

Ngọc Lan giữ. Ngoài ra tiền bạc cùng các thứ khác đều bỏ lại hết.

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm gạt mũi tên chỉ làm cho nó trệch đi một chút. Chàng động tâm nghĩ thầm :

- Người này sức mạnh vô cùng ! Nếu không chế phục được hắn thì mối hậu hoạn không biết đến đâu mà lường.

Chàng liền đề khí thi triển thân pháp "Bát bộ đăng không" vọt về phía bụi cây.

Bỗng thấy gió rít lên. Một cây ngân trùy từ trong bóng tối quét ngang một cái.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế trùy khủng khiếp, chàng đành phải mạo hiểm huy động trường kiếm điểm lẹ vào ngọc ngân trùy.

Trong bóng tối có tiếng cười lạnh lẽo nổi lên rồi tiếng người nói :

- Thằng lỏi con muốn chết !

Câu nói chưa dứt, ngọn ngân trùy đã đánh trúng thanh trường kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy cánh tay tê chồn. Thanh trường kiếm tuột tay.

Nhưng ngọn ngân trùy cũng bị thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu làm cho chậm lại.

Tay mặt Tiêu Lĩnh Vu tuột mất kiếm, chàng vươn tay trái chụp lấy sợi dây buộc ngân trùy. Chàng cảm thấy một luồng lực đạo rất mạnh kéo cả chàng lên khỏi mặt đất hất vào bóng tối.

Một bóng người cao lớn từ trong lùm cây chuyển ra, sắc mặt đỏ hồng.

Chính là Thần tiển trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ.

Tay trái hắn cầm sợi dây, tay phải giơ bàn tay lớn bằng chiếc bồ đồng đập xuống Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tay phải phóng chưởng ra nghinh địch. Cổ tay tê chồn, chàng nghĩ thầm :

- Luồng lực đạo của người này thật là hùng hậu !

Tay trái chàng bỏ sợi dây ra để phát huy Tu la chỉ lực. .

Một giây chỉ phong đánh vào chỗ yếu hại ở đầu gối bên phải Đường Nguyên Kỳ.

Đường Nguyên Kỳ không ngờ Tiêu lĩnh Vu còn nhỏ tuổi đã luyện thành được chỉ lực cách không đả huyệt. Đầu gối hắn nhủn ra. Toàn thân mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu thân thủ rất mau lẹ. Tay trái chàng điểm lẹ vào ba huyệt đạo trong mình Đường Nguyên Kỳ. Chàng nhủ thầm :

- Thật là may mắn.

Chàng xoay mình nhẩy vọt vào đường nhỏ chạy về phía trước.

Chàng đi được hơn mười trượng. Bỗng nghe tiếng sắt thép đụng nhau chát chúa biết là bọn Đường Tam Cô lại gặp người đón đánh. Chàng thở dài than thầm :

- Xem chừng đêm nay mình có xông ra khỏi trùng vi cũng phải chật vật nhiều phen.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đã lướt qua khỏi khu rừng rậm.

Chàng ngửng đầu trông ra thấy ba đại hán võ phục đang động thủ cùng Đường Tam Cô.

Sáu người đang đánh nhau kịch liệt. Đạo quang kiếm ánh lấp loáng dưới ánh trăng, không nhìn rõ đâu là bên địch đâu là bên mình.

Tiêu Lĩnh Vu bị cây ngân địch của Đường Nguyên Kỳ làm tuột mất trường kiếm. Chàng vội đi ngay không kịp tìm kiếm. Bây giờ thấy sáu người chiến đấu hung mãnh mới nhớ ra là mình tay không binh khí. Chàng sửng sờ một chút, chợt nhớ ra lúc rời khỏi Tam thánh Cốc, Liễu Tiên Tử đã tặng chàng một chiếc bao

tay bằng da con xích giao ngàn năm có thể tránh được đao thương, liền thò tay vào bọc lấy ra bịt vào tay.

Chiếc giao bì thủ này màu sắc giống da người, đeo vào rồi khó có người nhận ra.

Bỗng nghe Đường Tam Cô quát lên :

- Buông tay ! Thanh trường kiếm trong tay nàng đột nhiên hớt mạnh vào cổ tay đại hán.

Thế kiếm này cực kỳ mau lẹ. Nếu đại hán không buông kiếm tất phải bị thương.

Đột nhiên đạo quang lấp loáng. Một thanh đơn đao đâm chênh chếch tới gạt thế kiếm của Đường Tam Cô.

Nhưng Đường Tam Cô mượn đà hất kiếm, tay nàng thò tay vào bọc móc ra nắm độc châm quát hỏi :

- Ba vị có muốn nếm thử chất độc hoàng phong châm của Đường gia ở Tứ Xuyên không ?

Tiêu Lĩnh Vu vội thét lên :

- Đường cô nương không nên động thủ.

Người chàng như cơn gió thoảng vọt tới vung tay trái lên gạt lưỡi đao chém tới Kim Lan, tay mặt ra chiêu "Thần long thám trảo" nắm lấy cổ tay đại hán. Chàng chỉ ra sức một chút đoạt mất đơn đao của gã.

Chương 70: Cảnh Cũ Y Nguyên Người Mất Hút

Đại hán thấy Tiêu Lĩnh Vu tay không đoạt khí giới mà không hề tổn thương chi hết thì giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Võ công này là võ công gì... ?

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì đơn đao đã bị đoạt mất.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm đơn đao phấn khởi thần oai gạt hai thanh đao kia choang choảng.

Miệng chàng quát :

- Chạy đi !

Đường Tam Cô lại bỏ nắm Thất độc hoàng thân châm vào túi, cầm trường kiếm khoa lên chạy trước mở đường.

Kim Lan, Ngọc Lan theo sau Đường Tam Cô xông về phía trước. Chớp mắt ba người đã chạy xa ba trượng.

Tiêu Lĩnh Vu múa thanh đơn đao, ra mấy kỳ chiêu.

Ba đại hán chân tay luống cuống đành bỏ mặt Đường Tam Cô.

Đang lúc kịch đấu, Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên phóng cước đá vào sau lưng một đại hán.

Đại hán rên lên một tiếng lộn ra xa hơn năm sáu thước.

Tiêu Lĩnh Vu thừa thắng lại ra chiêu Cuồng phong lãng điệp. Thanh đơn đao lóe ánh hàn quang đập rớt một thanh đơn đao trong tay đại hán khác.

Chàng lạnh lùng nói :

- Tiêu mỗ mà định hạ sát các ngươi thì chỉ trong vòng mười hợp các ngươi phải chết ngay đương trường. Nhưng chúng ta vốn không thù oán. Tiêu mỗ chẳng muốn gây nên sát nghiệp.

Ba đại hán biết chàng nói thật, lẳng lặng đứng yên không dám ngăn trở.

Tiêu Lĩnh Vu tăng gia cước trình. Chớp mắt đã đuổi kịp bọn Đường Tam Cô.

Lúc này mặt trăng lên giữa trời. Đêm đã qua canh ba.

Đường Tam Cô liếc nhìn chung quanh thở dài nói :

- Chúng ta xông ra khỏi trùng vi của quần hào không phải là chuyện khó, mà chỉ sợ khó lòng thoát khỏi âm mưu của Thẫm đại trang chúa đã bố trí.

Tiêu Lĩnh Vu ngữa mặt lên trời nói :

- Nếu họ đưa chúng ta vào bước đường cùng không nghĩ gì đến tình nghĩa đệ huynh thì Tiêu mỗ cũng chẳng cam chịu bó tay.

Kim Lan buồn rầu thở dài muốn nói lại thôi.

Đường Tam Cô nhìn bốn phía rồi đáp :

- Tam trang chúa chưa hiểu rõ chỗ ghê gớm của Thẩm Mộc Phong. Tiểu muội từng nghe tổ mẫu nhắc tới những việc cũ của hắn. Gia tổ mẫu đã coi nhân vật bốn bể không vào đâu mà phải khiếp phục Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm trang nói :

- Tại hạ không sợ Thẩm Mộc Phong mà chỉ nghĩ đến một phen kết nghĩa lầm lẫn. Khi đã tuyệt tình huynh đệ thì Tiêu mỗ sẽ truyền tin cho võ lâm...

Bỗng nghe tiếng thở dài từ trong bóng tối cách đó chừng hơn trượng vọng lại

Dưới bóng trăng mấy người như con kinh hồng vọt đi, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Biến diễn bất ngờ này khiến Tiêu Lĩnh Vu đứng ngẩn người ra. Lúc chàng muốn rượt theo thì đối phương đã mất hút. .

Đường Tam Cô nói :

- Dường như là mấy vị hòa thượng.

Kim Lan nói :

- Tiểu muội từng nghe Vũ Văn Hàn Đào nhắc tới chùa Thiếu Lâm có tám nhà sư võ công kỳ tuyệt, chuyên can thiệp vào những chuyện bất bình trên chốn giang hồ. Tám vị đó kêu bằng Bát Đại Kim Cương.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Ngoài những vị cao tăng chùa Thiếu Lâm e rằng ít có tay cao thủ thân pháp mau lẹ đến như vậy.

Kim Lan nói :

- Bọn họ ẩn mình trong bóng tối định ngăn cản chúng ta, không ngờ nghe Tam gia nói những lời phế phủ, biết Tam gia là hạng người thế nào họ mới xoay đổi chủ ý hấp tấp bỏ đi.

Đường Tam Cô nói :

- Tiểu đệ e rằng bọn họ không phải là tăng nhân chùa Thiếu Lâm mà là người của Thẩm Mộc Phong phái đến .

Kim Lan đáp :

- Theo chỗ tiểu tỳ biết thì những người ở Bách Hoa Sơn Trang không ai mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch. Nếu cô nương trông rõ bọn họ mặc áo tăng bào màu nguyệt bạch thì không phải là người Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu ngữa mặt trông chiều trời nói :

- Chúng ta lại đi thôi.

Chàng phóng chân chạy trước. Bốn người này đều có võ công, từ lúc bỏ xe đi bộ hành tung càng khó theo dõi. Nhưng dường như khônng kịp ngăn cản nữa.

Một hôm trời vừa sáng rõ, bốn người chạy đến Hồ Trường Bích.

Tiêu Lĩnh Vu trỏ vào bức tường trắng bên bờ hồ cười nói :

- Đó là nhà tại hạ. Hởi ôi ! Tại hạ bỏ nhà ra đi hồi còn là đứa con nít 12, 13 tuổi, thân thể yếu đuối. Bây giờ lớn lên nhiều lại thân thể cường tráng. E rằng gia nương không nhận ra được nữa.

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu vui mừng hớn hở, mà hai mắt ẩn dấu chân lệ thì biết rằng chàng đang cảm xúc vô cùng !

Tiêu Lĩnh Vu chạy nhanh đến trước cổng thì thấy cổng đóng. Bốn bề tịch mịch. Chàng hắng dặng một tiếng, phủi bụi trên người rồi lớn tiếng gọi :

- Tiêu phúc có nhà không ?

Chàng gọi luôn mấy tiếng không thấy người đáp lại.

Chàng cảm thấy điều bất hạnh nổi lên trong đáu óc. Nét mặt biến thành nghiêm trọng.

Kim Lan, Ngọc Lan và Đường Tam Cô cũng cảm thấy có điều khác lạ, nhìn chằm chặp vào người Tiêu Lĩnh Vu thì thấy mặt chàng xám xanh. Chàng ngơ ngác ngó hàng phên dậu ngơ ngẩn xuất thần, nhưng không dám đẩy cánh cổng.

Ngọc Lan từ từ bước đến bên Tiêu Lĩnh Vu hỏi : .

- Tam gia ! Tam gia đã nói địa chỉ này cho Đại trang chúa biết chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đấu thở dài đáp :

- Không có !

Đột nhiên chàng vung cước đá vào tấm phên cánh cổng.

Trong viện vườn hoa cửa song rất tề chỉnh. Trên thềm dưới sân quét tước sạch sẽ, không thấy chút gì khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bớt được một chút phần khẩn trương, rảo bước đi vào hậu trường.

Trong nhà cách bố trí rất thứ tự. Chỉ có điều là không gặp một bóng người.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phiền muộn. Chàng không nhẫn nại được lớn tiếng hỏi :

- Trong nhà có ai không ? Thử xem ai đã về đây !

Bên tai chàng chỉ nghe thấy tiếng động của mình.

Trước tình trạng này, chẳng những Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy có điều bất diệu mà cả Kim Lan, Ngọc Lan và Đường Tam Cô cũng kinh ngạc phi thường.

Năm năm trước Nhạc Vân Cô bị chết, tình trạng đó lại hiện lên trong đầu óc Tiêu Lĩnh Vu khiến chàng sợ run, nét mặt xám ngắt. Chàng đứng ngơ ngẩn hồi lâu rồi đột nhiên chạy vào thư phòng của phụ nhân.

Cửa thư phòng chỉ khép hờ. Tiêu Lĩnh Vu xông vào thấy trên giá sách vẫn sắp đặt tề chỉnh. Trên án một cuốn cổ thư còn mở ra để đó, tựa hồ Tiêu đại nhân vừa ra khỏi một cách rất vội vàng chưa kịp gấp sách lại.

Một mảnh giấy trắng có nghiên mực đè lên. Góc tờ giấy khẽ rung động.

Tiêu Lĩnh Vu vội cầm mảnh giấy lên coi thì thấy viết mấy hàng chữ thảo :

" Sau khi hiền đệ đi rồi, tiểu huynh bỗng được tin cấp báo : mấy kẻ thù năm trước kết đảng kiếm tiểu huynh để rửa cái nhục ngày trước. Tiểu huynh sợ làm liên lụy đến hiền đệ cùng song thân, nên phái người đến đón song thân lên Bách Hoa Sơn Trang. Vậy hiền đệ đọc thư này rồi cấp tốc trở về Bách Hoa Sơn

Trang thì phụ tử huynh đệ sớm được một nhà đoàn tụ."

Cuối thư thự danh Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu coi xng mảnh giấy, đứng thộn mặt ra đương trường hồi lâu không thốt nên lời.

Đường Tam Cô khẽ buông tiếng thở dài hỏi :

- Tiêu huynh ! Mảnh hoa tiên đó viết gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Thẩm Mộc Phong đến đây trước chúng ta, hắn đã đưa song thân tại hạ lên Bách Hoa Sơn Trang rồi.

Kim Lan giật mình kinh hải hỏi :

- Sao ? Đại trang chúa đã đến đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu cầm tờ hoa tiên đưa ra nói :

- Các vị hãy coi đây sẽ rõ.

Kim Lan đón lấy tờ giấy. Cả Ngọc Lan lẫn Đường Tam Cô, ba người châu đầu vào đọc thơ rồi không nói nên lời. .

Thư phòng bao phủ một làn không khí bi ai. Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu.

Kim Lan thở dài nói :

- Tam gia ! Việc đã xẩy ra thế này. Chúng ta phải nghĩ biện pháp nào mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nghiến răng nói :

- Nếu song thân tại hạ mà tổn thương bằng sợi tóc, tại hạ quyết lấy máu mà rửa Bách Hoa Sơn Trang. Bằng không thề chẳng làm người.

Ngọc Lan cất giọng ôn nhu khuyên chàng :

- Tam gia bất tất phải nóng nẩy. Theo nhận xét của tiện thiếp thì Đại trang chúa quyết không làm thương tổn đến lão nhân gia cùng phu nhân. Y hành động cách này không ngoài mục đích khiến tam gia phải tận trung với Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu hằn học nói :

- Thủ đoạn của hắn rất đê hèn ! Còn chi là tình huynh nghĩa đệ nữa ?

Ngọc Lan cũng khuyên giải :

- Xin Tam gia tạm dẹp mối phẩn nộ để tìm biện pháp đối phó với cục diện.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngoài cách trở về với Bách Hoa Sơn Trang, chẳng còn biện pháp nào khác.

Đường Tam Cô đưa đẩy cặp mắt ra chiều ngẫm nghĩ rồi nói :

- Xem chừng trong nhà sạch sẽ không một vết bụi đủ tỏ Tiêu lão bá cùng lão bá mẫu ra đi chưa bao lâu ? Chúng ta rượt theo bất phân nhật dạ may có thể ngăn cản ở dọc đường.

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tinh thần đáp :

- Bọn họ không biết địa chỉ nhà này. Khi tại hạ ở Bách Hoa Sơn Trang cũng chưa từng nhắc tới. Tất bọn họ theo dõi hành tung chúng ta để đến đây và tới trước một lúc mà thôi. Bây giờ rượt theo ngay có thể kịp.

Kim Lan hỏi :

- Tam gia không nên vọng động xin nghe tỳ thiếp một lời được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không chừng chỉ mấy chục dặm là chúng ta đuổi kịp và cứu được song thân.

Kim Lan ra chiều lo lắng nói :

- Tam gia tính như vậy thì coi thường Đại trang chúa quá.

Tiêu Lĩnh Vu đã toan cất bước đi luôn, nhưng nghe Kim Lan nói vậy chàng không khỏi sửng sốt hỏi :

- Sao cô lại nói vậy ?

Kim Lan đáp :

- Dù Tam gia có đuổi kịp lão nhân gia nhưng cũng không thể hạ thủ cứu người được thì làm thế nào ? Lúc đó hai bên đã thành cừu địch, kết quả sẽ ra sao .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hiểu rõ, chàng buồn rầu thở dài không nói gì.

Đường Tam Cô nói :

- Cái đó không có gì khó xử. Chúng ta nhất tề động thủ giết hết bọn người hộ tống là cứu được lão nhân gia cùng phu nhân trở về.

Kim Lan hỏi :

- Nếu Đại trang chúa đích thân đi hộ tống thì Tam cô nương tính thế nào ?

Đường Tam Cô đáp :

- Chúng ta hết sức giúp Tiêu huynh quyết một trận tử chiến.

Kim Lan hỏi :

- Nếu bọn họ đem tính mạng của lão nhân gia cùng phu nhân ra uy hiếp thì chúng ta đành bó tay chịu trói hay còn cách gì nữa không ?

Đường Tam Cô ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Kim Lan lại nói :

- Đại trang chúa mến tài Tam trang chúa, lại sợ Tam trang chúa bỏ đi,không chịu theo hành vi của y. Nói tóm lại Tam gia là cái đinh trước mắt của Đại trang chúa, nếu không thu được để mà dùng tất giết đi đặng trừ hậu quả...

Ngọc Lan khẻ thở dài :

Tam gia ! Kim Lan tỷ tỷ nói đúng đó. Đại trang chúa dụng tâm bức bách Tam gia phải sớnl trở về Bách Hoa Sơn Trang, quyết không để lão gia cùng phu nhân bị thương tổn.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Kim Lan và Ngọc Lan thở dài nói :

- Các cô có chỗ nào qui đầu không ?

Kim Lan đáp :

- Bọn tiện thiếp từ nhỏ chí lớn ở Bách Hoa Sơn Trang. Tuy cũng có mấy nhà người thân cũ, nhưng đã đoạn tuyệt sự đi lại từ lâu. Huống chi nhà nào thu lưu bọn tỳ thiếp là rước lấy cái họa sát thân.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bên trời bát ngát, góc biển bao la. Đâu mà chả có chỗ yên thân lập mạng ? Các cô đi tìm một nơi ít có vết chân người qua lại là được. Chờ bọn Bách Hoa Sơn Trang giải tán là các cô không còn lo gì nữa.

Kim Lan buồn rầu hỏi :

- Còn Tam gia thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ muốn về Bách Hoa Sơn Trang để gặp song thân.

Ngọc Lan cất giọng thê lương nói :

- Tam gia dẫn bọn tỳ thiếp rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang mà bây giờ một mình trở về tất khiến cho Đại trang chúa động mối hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu nói : .

- Dù các cô có theo tại hạ trở về hang cọp thì Thẩm Mộc Phong vẫn sinh lòng ngờ vực. Một mình tại hạ đối phó với y hoặc còn giảm bớt được những điều úy ky.

Ngọc Lan hỏi :

- Giả tỷ Đại trang chúa đem tính mạng của lão gia cùng phu nhân để uy hiếp Tam gia phải tận trung thì Tam gia phải tính sao ?

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt lấp loáng, cúi đầu xuống buồn rầu đáp :

- Dù tại hạ có bị giang hồ thóa mạ cũng đành phải chịu vì mình lâm vào tình trạng bất đắc dĩ.

Kim Lan cất bước chậm chạp đến bên Tiêu Lĩnh Vu dịu giọng nói :

- Tục ngữ có câu "Đã là điều phúc đức thì không phải là họa" . Mà là họa thì muốn tránh cũng không được. Đại trang chúa đã không tha thì bọn tỳ thiếp có trốn đến góc biển bên trời cũng truy tầm đến giết đi cho vừa dạ. Bọn tỳ thiếp theo Tam gia trở về Bách Hoa Sơn Trang, được Tam gia chiếu cố

hoặc giả lại có thể kéo dài chút hơi tàn sống thêm ít ngày nữa...

Ngọc Lan cũng nói theo :

- Một mình Tam gia về Bách Hoa Sơn Trang càng khiến Đại trang chúa gia tâm đề phòng. Nếu bọn tỳ thiếp theo về chắc y có lỏng tay hơn.

Kim Lan nới :

- Bọn tỳ thiếp sống hay chết chẳng có chi đáng tiếc. Tam gia bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi quay lại nhìn Đường Tam Cô nói :

- Gia thế Đường cô nương hiển hách, chắc Thẩm Mộc Phong không dám lên tận nhà đâu. Vậy cô nương bất tất phải quay lại Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Đường Tam Cô nói :

- Nếu tiểu huynh cần tiểu muội đi theo cho có bạn...

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Không cần phải thế. Cô nương về Tứ Xuyên hay hơn.

Đường Tam Cô nói :

- Được rồi ! Tiểu muội về gặp tổ mẫu yêu cầu lão nhân gia ra tay giúp Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói :

- Tại hạ e rằng lệnh tổ cũng khó mà giúp được tại hạ...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Xin ba vị hãy ngồi chơi ngoài khách sạn, tại hạ vào phòng gia mẫu có một chút.

Ngọc Lan nói :

- Xin Tam gia tùy tiện.

Tiêu Lĩnh Vu tiến vào phòng mẫu thân thấy chăn đệm xếp đặt rất tề chỉnh.

Một thiếu nữ áo xanh ngồi ngay ngắn trên giường, hai mắt nhắm lại.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ hồi lâu nhận ra chính là ả nử tỳ hầu hạ phu nhân. Năm năm trời không gặp thị đã thành người lớn.

Chàng đưa tay ra sờ mũi thấy hơi thở vãn còn đều đặn liền biết là thị bị người điểm huyệt, chàng vội giải khai cho thị.

Thiếu nữ áo xanh thở phào một cái mở bừng mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu đầy máu thị có vẻ sợ sệt hỏi :

- Tướng công là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta là thiếu gia. Lão gia cùng phu nhân đi đâu rồi ?

Thiếu nữ ngó Tiêu Lĩnh Vu một chút rồi nói :

- Tiểu tỳ biết thiếu gia thân thể ốm nhom không cao lớn như tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nẩy, không muốn nói nhiều với thị liền hỏi :

- Ta là Tiêu Lĩnh Vu đây. Có phải lão gia cùng phu nhân bị người ta bắt đi rồi không ?

Nử tỳ áo xanh tuy không tin nhưng trong lòng sợ hãi vội nói thực :

- Một người đàn bà trung niên cướp phu nhân và hai đại hán khiêng lão gia đem đi rồi.

Tiêu rnh Vu dậm chân tức giận nói :

- Giỏi thiệt ! Chúng dám cưởng bách song thân ta.

Tỳ nữ áo xanh sợ quá chân nhũn ra té nhào xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu đở thị lên nói :

- Ngươi bất tất phải sợ hãi. Cứ vững tâm mà giữ nhà. Trước khi lão gia cùng phu nhân chưa về, tòa nhà này tạm thời do ngươi quản lý.

Chàng trở gót ra khỏi phòng ngủ vào nhà khách sạn.

Kim Lan hỏi :

- Phu nhân có lưu lại vật gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đấu kiên quyết nói :

- Chúng ta đi thôi.

Kim Lan và Ngọc Lan biết chàng ruột nóng như lửa muốn bay về Bách Hoa Sơn Trang ngay. Hai cô liền cắp khăn gói lên đường.

Nước hồ Trường Bích vẫn xanh ngắt. Đáy hồ lau mọc chồi xanh. Bất giác Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới cảnh Khâu Vân Cô chết ở đáy giếng khô năm năm trước.

Chàng cùng Khâu Tiểu San lén đi. Nay trở về nhà cũ mà không ngồi lại được một chút, bất giác chàng buông tiếng thở dài tự nói một mình :

- Ta hiểu rồi ! Chỗ dụng tâm của hắn thật là độc địa.

Kim Lan và Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lo lắng mà không dám nói gì.

Đường Tam Cô hỏi :

- Tiêu huynh hiểu chuyện gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn chúng cho mình đem nhiều tang vật về làng, mà lại ngấm ngầm đưa tin tức phao đồn ra khắp võ lâm nói là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang dẫn người trốn về phía Nam khiến cho hào kiệt giang hồ đón đường đánh cướp.

Những vật làm chứng gây nên cừu hận bày ra trước mắt khiến ta có miệng mà không giải thích được. Chúng khiến cho anh hùng thiên hạ biết mặt Tiêu Lĩnh Vu lại muốn ta trong lúc phẫn nộ ra tay giết người để thù hận chồng chất, ta không còn đất đứng phải trở về Bách Hoa Sơn Trang. Không ngờ ta nhịn nhục không chịu giết hại một ai, chúng giận quá mới cướp song thân ta đi bắt buộc ta phải trở về Bách Hoa Sơn Trang cho chúng sai khiến.

Kim Lan nói :

- Trước nay Đại trang chúa tính toán không sơ hở chỗ nào. Dù Tam gia dọc đường có giết người e rằng lão gia và phu nhân cũng bị Đại trang chúa bắt dưa về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nói :

- Đúng thế thật ! Ta nhận thấy mình ngu đần quá.

Đột nhiên chàng gia tăng cước bộ chạy rất mau.

Lòng chàng nóng như lửa. Kim Lan và Đường Tam Cô chạy theo chàng suốt ngày đêm.

Hôm ấy đến địa giới tỉnh Hồ Bắc, Đường Tam Cô một mình về Tứ Xuyên còn Tiêu Lĩnh Vu, Kim Lan và Ngọc Lan về Bách Hoa Sơn Trang.

Phong cảnh Bách Hoa Sơn Trang rất nhộn nhịp. Trong ngoài trang đều treo đèn kết hoa.

Tiêu Lĩnh Vu cố dẹp lòng bi phẫn bước chậm lại đi vào trang.

Vừa đến cổng trang đã thấy Chu Triệu Long ăn mặc hoa lệ cưỡi tuấn mã ra đón. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu còn ở đàng xa đã xuống ngựa chạy lại cười nói :

- Tam đệ về vừa may Bách Hoa Sơn Trang chúng ta có quần hùng đến rất đông.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Nếu vậy tiểu đệ về cũng gặp dịp.

Chu Triệu Long nói :

- Tiểu huynh thực không ngờ Tam đệ về mau đến thế. Vừa rồi tiếp được chim câu báo tin Tam đệ trở về bản trang ,tiểu huynh định đi xa đón, ai ngờ Tam đệ đã về tới nơi.

Gã đưa mắt nhìn Kim Lan, Ngọc Lan thấy hai cô lộ vẻ mệt nhọc thì biết là các cô đã chạy rất mau.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Không hiểu gia phụ, gia mẫu đã đến chưa ?

Chu Triệu Long ngạc nhiên hỏi lại :

- Hai vị lão gia cũng đến đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy gã giả bộ giả dạng thì lửa giận bốc lên, cười lạt hỏi :

- Nhị trang chúa tham dự cơ mật mà không hiểu vụ này ư ?

Chu Triệu Long ngơ ngẩn một chút rồi cười đáp : .

- Tam đệ thủng thẳng nói chuyện. Tiểu huynh không biết thật.

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy tờ hoa tiên của Thẩm Mộc Phong để lại đưa cho gã nói :

- Nhị trang chúa mà không biết thật thì xin coi giấy này.

Chu Triệu Long cấm lấy đọc rồi nói :

- Hoặc giả Đại ca có thâm ý sợ người võ lâm oán hận đến hai vị lão nhân gia.

Tiêu Lĩnh Vu thu giấy lại nói :

- Chắc bây giờ Nhị trang chúa hiểu rồi ?

Chu Triệu Long đáp :

- Tiểu huynh hiểu rồi. Tiểu huynh cùng Tam đệ lên bái kiến Đại ca để y trả lời

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ muốn hỏi Nhị trang chúa đã gặp gia phụ chưa ?

Chu Triệu Long thấy chàng kêu mình bằng Nhị trang chúa, tuy giọng nói còn giữ hòa nhã mà không dấu nổi nỗi ấm ức trong lòng thì biết là chuyện này rất nghiêm trọng, gã không dám đưa ra ý kiến gì chỉ mĩm cười đáp :

- Vụ này tiểu huynh không biết thật.. .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chẳng lẽ những chữ viết đây giả mạo được ư ?

Chu Triệu Long đáp :

- Theo chỗ tiểu huynh biết thì đúng là thủ bút của Đại ca quyết không giả được.. .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lúc Tam đệ gặp Đại ca là sẽ rõ hết.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Chúng ta hãy đến ra mắt Đại trang chúa rồi sẽ liệu.

Chu Triệu Long từ từ đưa mắt ngó Kim Lan cùng Ngọc Lan rồi bảo chúng :

- Các ngươi trở về Lan Hoa tinh xá đi !

Hai cô tuy miệng vâng dạ mà người vẫn đứng yên.

Chu Triệu Long nghiêng mình lướt qua Tiêu Lĩnh Vu đến bên Kim Lan hỏi :

- Các người có nghe thấy không ? Về Lan Hoa Tinh Xá ngay !

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên ngắt lời :

- Không dám phiền đến Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long quay lại thủng thẳng hỏi :

- Tam đệ bảo sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kim Lan và Ngọc Lan đã do Đại trang chúa tặng cho tiểu đệ không dám phiền Nhị trang chúa quan cố bọn chúng.

Chu Triệu Long biến sắc cười mát hỏi :

- Tam đệ có biết qui củ ở Bách Hoa Sơn Trang thế nào không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không biết.

Chu Triệu Long nói :

- Tam đệ mới gia nhập không biết là phải. Điều cần nhất là trong trang chúng ta không ai được chống lại mệnh lệnh của người trên.

Tiêu Lĩnh Vu ngữa mặt lên trời cười khanh khách hỏi :

- Tiểu đệ là hạng người nào ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Chu Triệu Long cười đáp :

- Trên chốn giang hồ còn ai không biết Tiêu Lĩnh Vu là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy thì ở trong Bách Hoa Sơn Trang chỉ còn Đại trang chúa và Nhị trang chúa là cao hơn tiểu đệ chứ gì ?

Chu Triệu Long đáp :

- Đúng thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu Nhị trang chúa coi Tiêu mỗ là người thế nào ?

Chu Triệu Long đáp :

- Là huynh đệ kết minh, tình đồng thủ túc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vậy song thân của Tiêu Lĩnh Vu có phải là song thân của các vị không ?

Chu Triệu Long sửng sốt đáp :

- Cái đó đã hẳn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế mà các vị dưới mắt không có người tôn trưởng bắt song thân Tiêu mỗ làm con tin.

Mắt chàng đầy sát khí nhìn chằm chặp vào mặt Chu Triệu Long.

Lúc này Chu Triệu Long đã có lòng khiếp sợ Tiêu Lĩnh Vu. Gã cười mát nói :

- Việc này đầu đuôi thế nào tiểu huynh không biết thật. Đại ca làm việc gì cũng lo nghĩ sâu xa. Hành động của y tất có lý lẽ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế ra Nhị trang chúa địa vị tôn cao là chỉ có chút hư danh .

Chương 71: Tiêu Lang Trở Lại Vọng Hoa Lâu

Tiêu Lĩnh Vu nói câu này khác nào mũi tên bắn vào trái tim Chu Triệu Long.

Gã phẫn nộ nhưng chỉ cười lạt nói :

- Lớn nhỏ phải có thứ tự. Tam đệ nên ăn nói dè dặt một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bọn người Bách Hoa Sơn Trang nếu còn coi Tiêu mỗ là bạn hữu thì không thể bắt song thân Tiêu mỗ làm con tin được.

Chu Triệu Long biết rằng còn nói thêm tất đi đến chỗ đổ vỡ. Gã liền lãng sang chuyện khác :

- Thôi ! Tiểu huynh đưa Tam đệ đến ra mắt Đại ca.

Rồi gã rảo bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Chu Triệu Long.

Kim Lan và Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau rồi lén lút đi theo Tiêu Lĩnh Vu.

Bốn người xuyên qua mấy tòa đình viện đến trước Vọng Hoa Lâu thì thấy cửa từng lầu dưới đóng chặt có treo biển "Không tiếp khách" .

Chu Triệu Long quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca đang giờ tọa công không tiếp khách. Chúng ta hãy chờ một chút rồi hãy lên, được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã gọi là anh em sao coi nhau như người ngoài ?

Chàng vung chưởng đánh vào cánh cửa, lớn tiếng hô :

- Mau mở cửa cho ta !

Phát chưởng này chàng đã ngấm ngầm vận nội lực khiến cho hai cánh cửa chấn động vang lên

những tiếng kẽo kẹt. .

Chu Triệu Long tái mặt lùi lại một bên.

Hai cánh cửa kẹt mở. Một đại hán võ phục lưng cài đơn đao đứng trước cửa lạnh lùng nhìn Chu Triệu Long và Tiêu Lĩnh Vu xẳng giọng hỏi :

- Ai đã đập cửa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tam trang chúa là Tiêu Lĩnh Vu .

Đại hán hỏi :

- Trên cửa có treo biển, Tam trang chúa có nhìn thấy hay không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhìn thấy thì sao ?

Đại hán đáp :

- Bây giờ Đại trang chúa không tiếp khách. Tam trang chúa đã trông thấy mà còn đập cửa là cố ý phạm pháp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngươi thật là lớn mật ! Dám...

Đại hán lạnh lùng ngắt lời :

- Mệnh lệnh của Đại trang chúa xem nặng bằng non. Dù là Nhị trang chúa cũng phải tuân theo.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên giơ tay mặt lên đánh bốp vào mặt đại hán và thét lớn :

- Quan nô tài này giỏi thiệt ! Dám vô lễ với ta như vậy ư ?

Tiêu Lĩnh Vu ra tay lẹ quá, đại hán lại không phòng bị, nên cái bạt tai chàng đánh nặng quá làm rụng hai cái răng cửa đại hán, đầy mồm máu chẩy đầm đìa.

Chu Triệu Long chau mày muốn nói lại thôi.

Đại hán định thần lại nói :

- Mệnh lệnh của Đại trang chúa bọn thuộc hạ không dám vi bội. Dù thuộc hạ để Nhị trang chúa và Tam trang chúa vào qua cửa này nhưng còn mười hai từng cửa trên lầu đều có người canh giử, không ai dám để hai vị đi lên.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Kẻ nào lớn mật ngăn cản ta là không muốn sống nữa. Ngươi biết điều thì tránh ra.

Chàng khoa chân bước vào trong cửa.

Đại hán lùi hai bước rút đơn đao ra.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Ngươi muốn chết chăng ?

Đại hán đáp :

- Mệnh lệnh của Đại trang chua rất nghiêm mật . Nhị trang chúa cùng Tam trang chúa cứ sấn vào thì thuộc hạ đành phải đắc tội.

Tiêu Lĩnh vu mắt đầy sát khí nhìn Chu Triệu Long hỏi :

- Tên này không coi bậc tôn trưởng vào đâu, nên giết hay là nên để y sống.

Chu Triệu Long đáp :

- Theo quy củ trong trang gã đáng tội chết, nhưng gã chấp hành mệnh lệnh của...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Gã đáng tội chết không thể dung thứ.

Chàng vươn tay trái ra đập vào cánh tay cầm đao của đại hán. Tay phải đánh lẹ ra một chưởng.

Tay trái chàng đã thi triển thủ pháp Thập nhị tán hoa phất huyệt. Tay phải dùng liên hoàn thiểm điện chưởng pháp. Hai môn tuyệt thế võ công này phát huy cùng một lúc uy lực rất ghê gớm. Đại hán miễn cưỡng đở được bốn chiêu rồi huyệt khúc trì ở khuỷu tay mặt gã bị Tiêu Lĩnh Vu điểm trúng. Tay phải gã cầm đơn đao rớt xuống đánh keng một tiếng. Nửa người gã cứng đơ như khúc gỗ.

Tiêu Lĩnh Vu vung cước đá vào chân gã một cái rồi lạnh lùng nói :

- Ta nghĩ tình mi mới phạm pháp lần đầu nên tạm tha một bài học. Nếu sau này mi không hối cải là ta giết cái mạng chó má của mi đó.

Chàng rảo bước đi lên tầng thứ hai.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu phẩn khích quá chừng, mặt đầy sát khí liền biết lòng chàng đang phẩn nộ nếu còn ngăn trở tất chàng trở mặt coi là thù địch.

Gã là kẻ thâm trầm, không nói gì cứ theo sau Tiêu Lĩnh Vu lên tầng thứ hai.

Kim Lan và Ngọc Lan nhìn nhau.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Chúng ta có nên đi theo Tam trang chúa hay không ?

Ngọc Lan vẻ mặt kiên quyết đáp :

- Lên đi ! Nếu Tam gia bị Đại trang chúa hạ độc thủ thì chúng ta liệu còn hòng sống được không ? Tam gia mà bình yên thì nhất định không để họ xử tử chúng ta.

Kim Lan cười nói :

- Ta cũng nghĩ vậy.

Hai người liền song song chạy lên tầng lầu thứ hai.

Tầng lầu này hai đại hán toàn thân áo đen đứng gác. Gã mé tả tay cầm thanh nhạn linh đao. Gã mé hữu tay cầm đôi phán quan bút. Chúng chạy ra cản đường .

Hiển nhiên chúng đã nghe tiếng huyên náo ở tầng dưới nên đều rút binh khí ra khỏi vỏ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hai mắt tròn xoe xẳng giọng hỏi :

Các ngươi có nhận được ta không ?

- Đại hán sử nhạn linh đao thản nhiên đáp :

- Ở trên Vọng Hoa Lâu tại hạ chỉ biết vâng lệnh Đại trang chúa, còn ngoài ra bất cứ là ai cũng không thể nhượng bộ.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận hỏi :

- Hết thảy mọi người trong Bách Hoa Sơn Trang đều kêu ta bằng Tam trang chúa, chẳng lẽ ta không có quyền gì hay sao ?

Đại hán cầm phán quan bút kiêu ngạo đáp :

- Vọng Hoa Lâu là chỗ ở của Đại trang chúa cần phải phòng vệ nghiêm minh. Nếu Đại trang chúa không có lệnh triệu kiến thì bất cứ là ai cũng không lên lấu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ta nhất định muốn lên thì sao ?

Đại hán mé tả đáp :

- Bọn thuộc hạ nhận ra được hai vị trang chúa, nhưng khí giới trong tay không có mắt nên không nhận được Tam trang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu nổi xung quát :

- Quân chó má này ngươi dám ăn nói càn rở với ta ư ?

Chàng vung tay phải điểm tới. Một luồng chỉ phong vọt ra.

Đại hán kia chưa kịp lượm nhạn linh đao lên đở thì Tu la chỉ lực đã điểm trúng vào bụng dưới gã. Gã hộc máu tươi ngã ngữa xuống đất.

Tiêu Lĩnh vu đảo mắt ngó đại hán cầm phán quan bút hô :

- Muốn sống thì tránh ra !

Đại hán không ngờ Tiêu Lĩnh Vu mới ra tay một cái đã đả thương đồng bọn té xuống chưa rõ sống chết thế nào. Bất giác gã thộn mặt ra. Khi Tiêu Lĩnh Vu quát hỏi gã mới sực tỉnh liền vung cặp bút đánh vào hai chỗ huyệt đạo Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Ngươi tự tìm đường chết thì đừng trách ta thủ đoạn tàn độc.

Chàng nghiêng mình tránh khỏi song bút rồi lại sấn vào vung tay phải phạt ngang một cái. Một luồng tiềm lực giữ lấy song bút. Tay trái chàng nắm lấy cánh tay đại hán khẽ vặn đánh "cắc" một tiếng. Cánh tay trái gã bị gảy rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Ta hãy tạm bẻ một cánh tay là để phạt nhẹ ngươi đó.

Chàng lại vung chân trái đá vào huyệt đạo đại hán rồi rảo bước lên tầng lầu thứ ba.

Đại hán bị bẻ gẩy tay trái đau thấu tâm can, liền vận công lực toàn thân để chống đở cơn đau. Gã lại bị Tiêu Lĩnh Vu đá trúng huyệt đạo ngã lăn xuống đất đành dương mắt nhìn chàng chạy lên tầng lầu ba không sao ngăn cản được.

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu cử động như người điên khùng đả thương bọn thủ vệ hai tầng lầu thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng :

Bọn thủ hạ 13 từng Vọng Hoa Lâu cứ lên mỗi một tầng là đụng phải bọn thủ vệ võ công cao thâm hơn. Tiêu Lĩnh Vu cứ thế này sấn lên thì cuộc ác đấu càng lên cao càng dữ dội.

Bọn thủ vệ lại toàn là những cao thủ tinh anh, chẳng lẽ Thẩm đại ca ngồi yên để thủ hạ chết hết. Chắc anh em trở mặt thành thù gây ra thảm kịch không thể lường được.

Gã còn đang ngẫm nghĩ thì người đã lên đến tầng lầu thứ ba.

Mấy tháng trước Vọng Hoa Lâu đã bị Bá hiệp Thường Đại Hải dẫn hai tên đệ tử đến quấy rối đả thương bọn thủ vệ mấy từng lầu. Sau Thẩm Mộc Phong đã sắp đặt lại. Thủ vệ từng lầu thứ ba là một lão già lối năm mươi tuổi, tay trái cầm lá mộc sắt, tay mặt cầm thanh đoản đao. Sắc mặt xám xanh, hắn đứng ngay trước cửa từng lầu.

Tiêu Lĩnh Vu và Chu Triệu Long lên tới nơi hắn cũng không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi có nhận ra ta là ai không ?

Lão kia không ngó chàng lạnh lùng đáp :

- Các hạ là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu lĩnh Vu nói :

- Ngươi đã biết địa vị ta sao lại không thi lễ ?

Lão già đáp :

- Thuộc hạ ở Vọng Hoa Lâu ngoài Thẩm đại trang chúa ra chưa thi lễ với ai.

Tiêu Lĩnh Vu sẳng giọng :

- Khẩu khí ngươi lớn đấy !

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Mau tránh ra !

Lão già cười lạt nói :

- Đưa đây !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đưa cái gì ?

Lão già đáp :

- Lệnh bài của Đại trang chúa tuyên triệu.

Tiêu Lĩnh vu nói :

- Ta là Tam trang chúa, việc gì còn phải lệnh bài ?

Lão già đáp :

- Nếu Tam trang chúa chịu nghe lời nói phải thì nên tạm thời xuống lầu đi !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ta nhất định muốn lên thì sao ?

Lão cầm thanh đoản đao gỏ vào lá mộc sắt đáp :

Nếu Tam trang chúa mà không chết thì thuộc hạ phải bắt sống...

Tiêu Lĩnh vu quát :

- Hãy coi chừng !

Rồi vung chưởng đánh ra.

Lão già tay trái cầm trái mộc đưa chếch lên đón lấy chưởng thế của Tiêu Lĩnh Vu. Tay phải cầm đơn đao ra chiêu "Đơn phụng liêu vân" quét ngang một cái.

Chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đánh vào lá mộc lập tức trượt sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu lộn mình đi một vòng tránh khỏi chiêu đao của đối phương rồi phóng cước đá vào bụng dưới lão.

Lão già hạ thấp cổ tay mặt xuống, dùng lá mộc che kín hạ bàn. Tay mặt lão cầm đao hớt vào chân bên trái Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu thấy đối phương giữ môn hạ rất kín đáo liền thu chân về.

Lão già đưa lá mộc che đở tiến lên dùng đoản đao tấn công rất ác liệt .

Tiêu Lĩnh Vu bị đối phương tấn công dồn dập phải lùi lại liền năm bước.

Kim Lan khẽ nói :

- Tam gia ! Xin Tam gia đổi dùng khí giới.

Chu Triệu Long tức giận quát lên :

- Con tiện tỳ không được nhiều lời.

Tiêu Lĩnh Vu biến đổi thế chưởng phản kích liền bốn chiêu nhanh như chớp,nhằm đánh vào cổ tay lão già để vãn hồi liệt thế.

Lão già tuy bị bắt buộc đổi sang thế thủ, nhưng lão dùng mộc sắt và đoản đao phong tỏa toàn thân rất kín đáo không chỗ nào sơ hở.

Cuộc ác đấu diễn tiến hơn mười hiệp mà không phân được hơn thua.

Ngọc Lan rút kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng nói :

- Tam gia đón lấy thanh kiếm này.

Dường như hai ả nử tỳ đã đâm liều, tuy có Chu Triệu Long đứng bên, hai cô cũng không úy ky nữa.

Chu Triệu Long toan quát lên để ngăn cản, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng :

- Buông tay ! .

Chàng phóng chưởng đánh binh một cái vào cổ tay lão già. Thanh đoản đao ở trong tay lão lập tức rớt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thắng thế khi nào còn để lão trốn thoát. Chàng phóng cước đá trúng vào cổ tay trái lão già. Lá mộc trong tay liền rớt xuống đất.

Chàng điểm lẹ vào vai bên trái lão quát hỏi :

- Ngươi là kẻ phản nghịch người trên thì đáng tội gì ?

Lão già nhắm mắt lại không nói.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Tại sao những người ở đây đều hết dạ trung thành với Thẩm Mộc Phong mà coi chết như không ? Vụ này tất có nguyên nhân. Ta phải điều tra cho rõ.

Chàng quát hỏi :

- Ngươi muốn sống hay là muốn chết ?

Chu Triệu Long xen vào :

- Tam đệ không nên giết người.

Tiêu Lĩnh Vu khõng có ý muốn giết lão già chàng liền thu chưởng về nói :

- Theo lời Nhị trang chúa, ta tha chết cho ngươi.

Bỗng một tràng cười lạnh lùng từ trên vọng xuống :

- Vì còn giữ được bề bậc trên dưới. Tam đệ đang cơn nóng giận mà còn nghe theo lệnh của đại ca đủ thấy tình nghĩa thâm trọng.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đâu trông lên thấy Thẩm Mộc Phong người cao lớn lưng hơi gù, đứng ngay ở đầu thang lầu từng thứ tư đang ngó mọi người.

Chu Triệu Long nghiêng mình thi lễ nói :

- Tiểu đệ xin bái yết Đại ca.

Thẩm Mộc Phong khoát tay đáp :

Thẩm Mộc Phong có một khí thế trấn áp lòng người. Kim Lan, Ngọc Lan đã quyết chí mình liều chết, vậy mà vừa ngó thấy hắn, các cô lại sợ phát run, quì mọp ngay xuống bẩm :

- Bọn nô tỳ khấu đầu bái kiến Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Các người chầu chực Tam trang chúa bạt thiệp trường đời, đáng kể là có công. Mau mau đứng dậy đi.

Kim Lan, Ngọc Lan không ngờ Thẩm Mộc Phong lại tỏ vẻ ôn hòa với mình như vậy. Các cô thộn mặt ra một chút rồi đứng dậy nói :

- Đa tạ Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngày trước tiểu huynh gây nên thù oán đã nhiều nên Vọng Hoa Lâu phải đề phòng rất nghiêm mật. Bọn thuộc hạ không biết gì dám cản trở cả Nhị đệ cùng Tam đệ. Thế là chúng tự rước lấy cái họa vào mình. Tam đệ cho chúng một bài học là phải lắm.

Chu Triệu Long bụng bảo dạ :

- Bất cứ là ai cũng không được thiện tiện lên Vọng Hoa Lâu. Đó là một điều hết thảy mọi người trong Bách Hoa Sơn Trang đều biết, mà sao bây giờ Đại ca khách khí thế này ?...

Lại nghe Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Tam đệ đi xa mới về, tiểu huynh cũng mong mỏi. Mời Tam đệ lên lầu chúng ta uống mấy chung rượu, đồng thời tiểu huynh muốn thương lượng với hai vị .

Tiêu Lĩnh Vu mấy lần toan hỏi song thân chàng ở đâu nhưng chàng cố nhẫn nại.

Kim Lan, Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau không biết có nên theo Tiêu Lĩnh Vu lên lầu hay không ?

Chu Triệu Long quay lại ngó hai cô hỏi :

- Vọng Hoa Lâu đâu phải là nơi để các ngươi để chân lên được . Sao không xuống đi !

Thẩm Mộc Phong nhìn hai ả nữ tỳ cười nói :

- Khoan đã, Kim Lan, Ngọc Lan bây giờ là tỳ thiếp của Tam đệ, không thể coi bọn chúng như bọn nô tỳ thông thường. Để chúng lên cả trên lầu này.

Chu Triệu Long sửng sốt. Gã thấy Thẩm Mộc Phong đã khoan dung Tiêu Lĩnh Vu một cách quá đáng, bây giờ lại cho cả hai ả nữ tỳ lên Vọng Hoa Lâu thì không khỏi lấy làm lạ. Gã ngó hai ả ra chiều bẽn lẽn nói :

Đại trang chúa vì nể Tam trang chúa mà đặc biệt gia ân cho. Sao các người còn chưa lạy tạ.

Kim Lan, Ngọc Lan liền khom lưng thi lễ rồi theo sau Chu Triệu Long lên từng lầu thứ mười ba.

Những từng lầu trên bọn thủ vệ càng nhiều tuổi và mặt mũi cũng lạnh lẽo.

Từ tầng thứ mười bọn thủ vệ đều là lão già râu tóc bạc phơ. mặt lạnh như tiền,thái độ rất khó chịu, tưởng chừng bao nhiêu người trên thế gian này đều thiếu công nợ gì của họ . Suốt cả con người từ trên xuống dưới không tìm ra được điểm nào có vẻ hòa ái. Ngay đối với Thẩm Mộc Phong họ cũng lờ đi như không muốn trông thấy.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã lên Vọng Hoa Lâu một lần, nhưng chàng chưa để ý đến bọn thủ vệ. Lần này chàng mới lưu tâm dò xét thì phát giác bọn lão già thủ vệ, người nào mắt cũng lộ hàn quang chứng tỏ họ là tay cao thủ nội gia.

Trên từng lầu thứ 13 đã bày một tiệc rượu rất sang. Bốn ả nữ tỳ duyên dáng mình mặc áo lụa đứng chờ ở trước bàn.

Thẩm Mộc Phong ngồi thủ tịch. Tiêu Lĩnh Vu Và Chu Triệu Long ngồi hai bên tả hữu. Cả Kim Lan, Ngọc Lan cũng được mời vào tiệc.

Bốn nữ tỳ áo lục rót đầy rượu vào chung cho mọi người rồi rón rén lùi ra.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên cười nói :

- Tam đệ đi về khó nhọc, tiểu huynh mời một chung trước .

Tiêu Lĩnh Vu toan nâng chung, chàng chợt động tâm lại đặt xuống nói :

- Tiểu đệ có mấy điều chưa nói ra được còn vướng thật là khó chịu .

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Tam đệ có điều gì cứ nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ về quê thăm nhà, dọc đường gặp rất nhiều nhân vật võ lâm cản đường muốn tra xét xem tiểu đệ đem theo những vật gì. Tiểu đệ thấy mình chẳng làm điều chi ám muội mà phải dấu diếm, liền để họ mở rương lục soát. Không ngờ trong rương lại đặt đầu lâu người.

Thẩm Mộc Phong vẫn thản nhiên cười hỏi :

- Họ thấy đầu người thì có phản ứng gì.

Tiêu Lĩnh Vu tưởng đã phanh phui âm mưu của Thẩm Mộc Phong tất làm cho hắn phải thẹn thùng, ngờ đâu hắn lại bình tỉnh như không, tựa hồ cái đó chẳng quan hệ gì. Lòng chàng vừa nóng nẩy vừa tức giận nói không nên lời.

Kim Lan đánh bạo lên tiếng :

- Những người đó thấy đầu lâu rồi lập tức nổi nóng phẫn khích trỏ Tam gia là hung thủ sát nhân.

Thẩm Mộc Phong gật đầu cười nói :

- Bọn họ đột nhiên thấy thủ cấp của thân nhân chứng thực lời đồn trên chốn giang hồ thì chấn động tâm thần là lẻ tự nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra hỏi :

- Đại ca bỏ thủ cấp người ta vào trong rương để làm lễ vật cho tiểu đệ đưa về quê có dụng ý gì ?

Thẩm mộc Phong cười đáp :

- Cái đó là tiểu huynh bố trí cho Tam đệ nổi tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ nhận thấy đó chỉ là kế mượn dao giết người. Nếu tiểu đệ bị quần hùng võ lâm vây đánh rồi hạ sát thì cái chết đó thật không đáng chút nào.

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Cái đó Tam đệ khỏi lo. Tiểu huynh đã sắp đặt như vậy d nhiên là khi thấy Tam đệ gặp nguy liền có người tới cứu viện.

Hắn buông tràng cười rộ rổi nói tiếp :

- Nhưng tiểu huynh tin là võ công của Tam đệ dù có bị quần hùng vây hãm cũng thừa sức đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca nói vậy thì ra đã lập tâm như thế hay sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Phải rồi ! Đó đều là ở trong kế hoạch của tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy trong lòng xúc động, chàng miễn cưỡng dẹp lửa giận xuống hỏi tiếp :

- Cã việc cướp song thân của tiểu đệ về đây cũng là trong phạm vi bố trí của Đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bách Hoa Sơn Trang chúng ta đã gây thù oán rất nhiều. Người võ lâm đều coi tiểu huynh như cái đinh trước mắt, họ muốn nhổ ngay đi. Việc Tam đệ gia nhập Bách Hoa Sơn Trang thiên hạ đều biết hết. Nếu tiểu huynh không đem hai vị ião nhân gia về đây tất bị người võ lâm cướp đem đi thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thẩm Mộc Phong vẻ mặt bình tỉnh, dường như hắn đã tiên liệu được cả những câu hỏi cùng nỗi lòng bi phẫn của chàng. Bất giác chàng động tâm nghĩ thầm :

- Xem chừng hắn đã chuẩn bị trước cả rồi. Nếu ta trở mặt cũng bằng vô dụng. Vậy ta phải có thái độ ra ngoài sự tiên liệu của hắn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng nén giận đứng lên chắp tay xá dài mĩm cười nói :

- Đại ca lo nghĩ châu đáo khiến tiểu đệ cảm kích vô cùng !

Diễn biến này quả nhiên ra ngoài ý nghĩ của Thẩm Mộc Phong. Bất giác hắn ngẩn người sắc mặt ra chiều kinh ngạc. Nhưng chỉ thoáng cái hắn khôi phục lại vẻ trấn tĩnh cười khánh khách nói :

- Tiểu huynh đã nhận thấy Tam đệ là con người trí dũng kiêm toàn, quả nhiên không lầm...

Hắn giơ ngón tay cái lên nói tiếp :

- Bậc đại trượng phu phải cương nhu gồm đủ, khi khuất khi thản. Tam đệ thật đã dày công hàm dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu lòng nóng như lửa, toàn thân run lên, nhưng chàng nhận ra cuộc sinh tử của song thân là trọng đại không thể rối loạn phép tắc được. Chàng liền gượng cười hỏi :

- Tiểu đệ muốn bái kiến song thân được chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Chúng ta đã là tình anh em thì lệnh tôn cùng lệnh đường cũng là bậc trưởng bối của tiểu huynh. Có lý đâu lại khuất tất hai vị lão nhân gia. Xin Tam đệ yên tâm về điểm này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ đã mấy năm trời chưa được bái kiến từ nhan, trong lòng rất khao khát muốn được gặp song thân ngay.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Hai vị lão nhân gia ngồi xe mấy ngày hãy còn nhọc mệt, hiện đang nghỉ ngơi. Tam đệ bất tất

phải nóng nảy. Hãy nán cho hai vị lão nhân gia hết mỏi mệt rồi sẽ ra mắt cũng chưa muộn.

Chương 72: Trong Miếu Hoang Hào Kiệt Ẩn Mình

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phẩn khích không nhẫn nại được nữa đứng phắc dậy.

Ngọc Lan rất đổi bồn chồn ngấm ngầm bật ngón tay vào chân Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đập tay xuống bàn nói :

- Đại ca nghĩ chu đáo như vậy. Tiểu đệ nên lạy tạ một lạy .

Chàng là người rất thông minh, nhận được cái bật tay cảnh cáo của Ngọc Lan liền tỉnh táo lại ngay, vội thay đổi tâm ý. Chàng vén áo toan lạy phục xuống thật sự.

Thẩm Mộc Phong vẩy tay một cái, một luồng kình lực xô ra ngăn lại. Hắn nghiêm trang nói :

- Tam đệ bất tất phải đa lễ. Tiểu huynh có mấy lời cốt yếu muốn bàn với Tam đệ.

Tiêu Lĩnh Vu cũng mượn cơ hội xuống đài, ngồi lại nguyên vị hỏi :

- Đại ca có điều chi dạy bảo ?

Thẩm mộc Phong đáp :

- Chuyến này tiểu huynh tái xuất giang hồ trong lòng đã coi Tam đệ là một tay địch thủ ghê gớm. Bây giờ tiểu huynh lại thấy Tam đệ lâm sự quyền biến rất khôn ngoan, đủ tỏ nhận xét của tiểu huynh không lầm...

Tiêu Lĩnh vu nói :

- Đại ca quá khen rồi.

Thẩm Mộc Phong lại nói : .

- Có đạo thì song hùng không đứng với nhau được. Tòa Bách Hoa Sơn Trang nhỏ mọn này làm sao bao dung nổi cả hai nhân vật anh hùng là tiểu huynh và Tam đệ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại ca thật quá đa tâm ! Tiểu đệ không hoài bão ý chí làm hùm chúa tể một phương.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Dù cho Tam đệ nhạt mùi danh lợi, nhưng anh em chúng ta đã không đồng đạo thì khó mà mưu sự với nhau. Chung qui cũng đến lúc trở mặt thành thù gặp nhau bằng gươm giáo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vì vậy mà đại ca cướp song thân tiểu đệ đem về đây làm con tin để tiểu đệ phải làm tôi mọi cho Bách Hoa Sơn Trang chứ gì ?

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Trước khi trời mưa Tam đệ muốn đoán thế nào cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt biến đổi mấy lần lúc xanh lè lúc trắng lợt. Thời gian khoảnh khắc này, chàng coi dài tựa mấy chục năm.

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu trên bàn lên cười hỏi :

- Mời Tam đệ uống cạn chung rượu trước mặt được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung lên thủng thẳng đáp :

- Đại ca đã đề cao tiểu đệ như vậy, sao không ngấm ngầm hạ độc thủ gia hại tiểu đệ, mà lại làm đau khổ cho song thân tiểu đệ là những người đã già nua tuổi tác ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Trên đời chẳng có nút buộc vào không cởi được. Huống chi tiểu huynh mời lệnh tôn lệnh đường đến đây tuyệt không có ý gia hại.. . .

Tiêu Lĩnh vu nổi lòng phẫn uất không ngăn cản được đập bàn nói :

- Đại ca đã vô tình như vậy thì đừng trách tiểu đệ vô nghĩa...

Chàng xé vạt áo đánh "roạt" một tiếng, nói tiếp :

- Anh em chúng ta từ đây cắt bào, tuyệt giao.

Thẩm Mộc Phong cười rộ đáp :

- Nước băng và khói lửa khó ở chung lò. Chẳng sớm thì muộn anh em ta phải có ngày nay...

Hắn ngừng tiếng cười lạnh nói tiếp :

- Tình nghĩa giữa chúng ta đã đoạn tuyệt, vậy từ nay trở đi ai trông vào trí mưu của người đó để tranh bá trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra nói :

- Tiểu đệ trước nay vốn không mưu đồ tranh bá.

Chàng biết mình ở vào hoàn cảnh rất kém thế. Thẩm Mộc Phong đã chọc giận chàng.

Lại nghe hắn cười lạt nói tiếp : .

- Dù Tam đệ không tranh hùng tranh bá thì cũng là một trở lực rất lớn cho cuộc mưu đồ bá nghiệp của Thẩm mỗ ở võ lâm...

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giờ ngọ ngày mai mời Tiêu gia đến dưới lầu Vọng Hoa để gặp lệnh tôn và lệnh đường. Xin thứ cho Thẩm mỗ không lưu đại giá nữa.

Giọng nói của hắn không những đã tuyệt tình nghĩa anh em mà còn hạ lệnh trục khách.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng cực kỳ bi phẫn nhưng nghĩ đến mối sinh tử của song thân chàng không dám nổi nóng, cố nén xúc động chắp tay đáp :

- Giờ ngọ ngày mai Tiêu mỗ xin y ước.

Thầm Mộc Phong mĩm cười đáp :

- Xin miễn cho Thẩm mỗ khỏi tiển chân.

Tiêu Lĩnh vu đáp lại bằng một tiếng "không dám" rồi trở gót xuống lầu.

Kim Lan, Ngọc Lan cũng đứng lên muốn cất bước đi theo.

Chu Triệu Long lớn tiếng quát :

- Ngồi xuống.

Hai cô đã quyết định liều chết, quay lại ngó Chu Triệu Long một cái rồi cứ cất bước.

Chu Triệu Long tức giận quát :

- Quan tiện tỳ này hổn thật !

Gã đứng phắt dậy nhẩy xổ về phía hai cô.

Thẩm mộc Phong vẩy tay một cái. Một luồng kình lực xô ra cản Chu Triệu Long lại.

Hắn nói :

- Cứ để chúng đi !

Kim Lan, Ngọc Lan quay lại khép nép thi lễ : .

- Đa tạ đại trang chúa. .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bất tất phải thế ! Các người đã theo Tiêu Lĩnh Vu thì không phải là người trong Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Kim Lan nghiến răng nói :

- Bọn nô tài xin tuân mệnh.

Cô dắt Ngọc Lan chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Chu Triệu Long nhìn bóng sau lưng hai cô cho đến khi mất hút rồi mơ màng hỏi :

- Đại ca định buông tha hai con nha đầu đó thật ư ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Người cùng thì liều mạng, chó cùng thì cắn đại. Nếu không có người đi kèm Tiêu Lĩnh Vu để khuyên giải gã, khó lòng tránh khỏi chuyện gã quyết tâm liều mạng. Như vậy há chẳng làm cho tiểu huynh phải hao phí một phen tâm cơ ?

Chu Triệu Long nói :

- Đại ca thần cơ diệu toán. Tiểu đệ không bao giờ bì kịp.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Ta đoán Tiêu Lĩnh Vu đi rồi quyết không dừng lại ở Bách Hoa Sơn Trang.

Vậy Nhị đệ truyền dụ đi cho các trạm canh chỉ ngấm ngầm theo dõi chứ đừng ra tay cản trở.

Chu Triệu Long "dạ" một tiếng rồi rảo bước xuống lầu.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu xuống Vọng Hoa Lâu xuyên ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang ngay.

Kim Lan và Ngọc Lan đi theo sát chàng. Ba người lẳng lặng lướt nhanh.

Chớp mắt đã đi được năm, sáu dặm đường.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia định đi đâu đã nghĩ chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái đáp :

- Không trách người giang hồ đều coi Thẩm Mộc Phong như nước lũ, như mãnh thú. Quả hắn là người nham hiểm tàn độc.

Ngọc Lan khẽ thở dài nói :

- Đại trang chúa định nhân cơ hội Tam gia về quê gây nên một trường sát kiếp để không còn chỗ nương thân mà phải trở về Bách Hoa Sơn Trang. Không ngờ Tam gia lại là một nhân sĩ nghĩa hiệp, tuy bao nhiêu lần bị bức bách mà không chịu khai sát giới. Phong độ nhân hiệp của Tam gia chính là chỗ cay cực của Đại trang chúa, nên y cướp lão gia cùng phu nhân để làm con tin...

Kim Lan nói tiếp :

- Đại trang chúa bắt Ngọc muội cùng Đường tam Cô uống Hóa cốt độc đan để buộc chân Tam gia chiếu cố được chỗ này phải bỏ chỗ kia. Chúng ta mà chết cũng khiến cho Tam gia phẩn nộ, nổi nóng giết người là trúng kế y. Không ngờ Tam gia có phước gặp nhiều người trợ giúp, lại được Tiền Đại Nương tặng linh dược giải trừ Hóa cốt độc đan. Đại trang chúa còn phát giác chúng ta khuynh tâm với Tam gia, phản bội Bách Hoa Sơn Trang nên lão cướp song đường của Tam gia để cho chúng ta thành những tên đầu tử trong vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Các cô bất tất phải tự trách mình. Thẩm Mộc Phong đã dụng tâm bắt song thân ta làm con tin thì dù Ngọc Lan cô nương chưa giải trừ được thuốc độc, hoặc mình cứ tàn sát những nhân vật võ lâm ngăn cản chúng ta, e rằng hắn cũng không thay đổi ý định bắt song thân ta.

Hai cô buồn rầu hỏi :

- Bây giờ Tam gia định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Chúng ta hãy tìm chỗ bí ẩn để nghỉ ngơi một lúc.

Kim Lan nói :

- Theo chỗ tỳ thiếp biết thì trong khu vực trăm dặm vuông đều thuộc phạm vi canh gác của Bách Hoa Sơn Trang. Chỗ nào họ cũng có tai mắt.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt lấp loáng nói :

- Ta mà phát giác thì bọn chúng đừng hòng sống.

Ngọc Lan nói :

- Theo ý tiện thiếp trước khi Tam gia chưa được gặp lão gia cùng phụ nhân tưởng không nên sát hại người Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu gan dạ chua xót, hai hàng lệ tuôn ra. Chàng ngửa mặt lên nói Tiêu Lĩnh Vu này chưa được quì dưới gối song thân tỏ chút tình hiếu thảo còn làm liên lụy cho hai vị lão nhân gia phải đau khổ. Tội nghiệt thật là thâm trọng...

Chàng nói đoạn nước mắt đầm đìa chảy xuống má.

Kim Lan thò tay vào bọc móc ra một tấm khăn lá đưa cho chàng và tìm lời khuyên giải :

- Lão gia cùng phu nhân là người lành tất được trời giúp. Tam gia không nên quá đổi ưu phiền. Trước tình trạng này tam gia cần phấn khởi tinh thần mưu đồ hậu sự tìm cách cứu lão gia cùng phu nhân mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy khăn tay lau nước mắt, thở dài nói :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang cao thủ đông như kiến. Chỗ nào cũng bố trí mai phục. Tiêu mỗ tuy không sợ họ, nhưng cứu người chẳng phải chuyện dễ dàng.

Ngọc Lan nói :

- Đúng thế thật ! Bọn tiện thiếp tuy sẵn lòng muốn thác không từ, nhưng tự biết mình võ công kém cỏi, khôn bề giúp sức Tam gia. Tam gia dù dũng lược hơn người nhưng khó mà vừa cự địch vừa cứu hai vị lão gia. Tưởng phải kiếm người trợ lực mới xong. .

Tiêu Lĩnh Vu nghiến răng đáp :.

- Ta xẩy chân một bước mà phải ôm hận, lại là cái đích cho bao nhiêu mũi tên võ lâm bắn vào. Ai ai cũng coi ta bằng con mắt thù hằn thì kiếm đâu ra được tay trợ thủ ?

Kim Lan ngọt ngào nói :

- Vụ này không phải cấp bách trong lúc nhất thời, chúng ta sẽ tính kế lâu dài. Bây giờ hãy kiếm một chỗ dung thân rồi sẽ bàn.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới tòa phá miếu hoang vu. Tại đó chàng đã thu phục Trung Châu Nhị Cổ, lại gặp Độc thủ Dược Vương và xuýt nữa chàng bị lão lấy hết huyết dịch toàn thân. Tòa miếu này để lại trong đầu óc chàng một ấn tượng rất sâu xa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp :

- Đi ! Ta đưa các cô đến chỗ có thể dung thân được.

Ba người liền thi triển khinh công chạy về phía Bắc.

Tiêu Lĩnh Vu ngựa quen đường cũ , chàng dẫn hai cô chạy thật nhanh. Chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm là tới tòa phá miếu.

Bốn bề cây khô lá vàng càng tăng thêm vẻ tiêu điều.

Tiêu Lĩnh Vu dẫn Ngọc Lan, Kim Lan vào hậu viện đến thẳng gian sương phòng mé Đông.

Bữa trước chàng đã cùng Trung Châu Nhị Cổ ước hẹn nếu trên chốn giang hồ xẩy biến cố, liên lạc khó khăn thì cứ đến căn sương phòng này coi trong cổ quan tài tận mé Nam xem có tin báo cáo gì không. Hôm ấy chàng y ước tới nơi lại chạm trán Độc Thủ Dược Vương cùng cô gái của lão bị bệnh kinh niên, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Bây giờ đến thăm cảnh, bất giác chàng nhớ lại những chuyện đã qua.

Chàng dẫn hai cô đi thẳng vào sương phòng.

Ngọc Lan khẽ thở dài nói :

- Tam gia ! Tỳ thiếp cũng đã đến kiếm Tam gia ở đây mà không gặp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta biết rồi. Cô chạm trán Kim Hoa phu nhân. Bà ta muốn cáo tố với Đại trang chúa và kiếm cho cô một lão mắt chột, chân sắt...

Ngọc Lan ngạc nhiên hỏi :

- Sao Tam gia lại biết thế ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lúc đó ta cũng bị Độc Thủ Dược Vương giam hảm ở trong nhà để lấy máu.

Ngọc Lan bật cười nói :

- Kim Hoa phu nhân đối với Tam gia có tấm lòng rất tốt.

Kim Lan đột nhiên chau mày nói :

- Không hiểu Kim Hoa phu nhân đi đâu. Nếu bà ở trong Bách Hoa Sơn Trang mà được tin Tam gia trở về, tất bà đã xuất hiện để tương kiến. Nhưng không thấy bà đâu thì chắc bà rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang rồi .

Ngọc Lan nói : .

- Nếu Kim Hoa phu nhân còn ở Bách Hoa Sơn Trang thì bà cũng giúp Tam gia được một tay.

Kim Lan nói :

- Đúng thế ! Toàn thân Kim Hoa phu nhân đều có chất kịch độc không thể lường được. Cả Đại trang chúa cũng phải sợ bà.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến cửa phòng. Hai cánh cửa đều đóng kín.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nhớ tới ngày trước gặp Độc Thủ Dược Vương, chàng nghĩ thầm :

- Nơi đây ít có vết chân người. Trong nhà đã đặt quan tài, ngoài miếu không tăng đạo coi giữ. Sao cái cửa này lại đóng kín ?

Kim Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng yên không nhúc nhích. Cô không nhịn được khẽ hỏi :

- Tam gia ! Sao lại không vào ?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp : .

- Các cô nên phòng bị cẩn thận.

Chàng đưa tay mặt khẽ đẩy cửa gổ.

Kẹt một tiếng vang lên. Cát bụi bay mù. Cánh cửa mở ra.

Tiêu Lĩnh Vu chậm chạp bước vào trong nhà đi thẳng tới cổ quan tài ở mé Nam. Chàng vận kình lực vào tay mở nắp áo quan.

Bỗng nghe tiếng chim hót líu lo từ trong quan tài vọng ra.

Tiêu Lĩnh Vu Sửng Sốt . Chú ý nhìn vào trong quan tài có đặt một cái lồng chim rất xinh xắn. Trong lồng nhốt một con anh vũ nó nhẩy nhót không ngừng.

Kim Lan thò đàuu ngó vào rồi vươn tay xách cái lồng chim ra. Lồng chim này cột bằng bạc, nan bằng giây vàng trong thật rực rỡ.

Kim Lan cầm lồng chim, mặt cô lộ vẻ vui mừng. Cô coi một lúc rồi đặt vào quan tài, miệng không ngớt khen ngợi :

- Cái lồng chim này đẹp quá !

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói gì. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Ta đã ước hẹn liên lạc với Trung Châu Nhị Cổ ở trong tòa miếu hoang này. Lần đầu ta đến đây chạm trán phải Độc Thủ Dược Vương và đứa con gái của lão. Lần này lại chỉ thấy con anh vũ. Cứ coi cái lồng cột bạc nan vàng thì đủ biết chủ nhân của nó quí nó lắm. Hắn phải bỏ chim vào quan tài chắc là nơi đây

hoang vu ẩn bí, hắn mới yên tâm được...

Chàng nghĩ tới đây bất giác bật cười.

Ngọc Lan khẽ hỏi :

- Tam gia cười gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta nghĩ ngươi dấu con chim ở đây yên trí là một nơi ẩn bí không ai lần mò đến. Nhưng hắn đã không ngờ ta lại tìm được tới đây. .

Kim Lan khẽ thở dài nói :

- Tiện thiếp tuy không có tài hiểu về chim nhưng thấy bộ lông toàn thân màu xanh biếc thì chắc cũng là một giống khó kiếm. Hỡi ơi, nếu chúng ta không gặp tình trạng bấp bênh, chẳng hiểu sống chết ra sao thì tiện thiếp muốn lấy nó đem theo.

Ngọc Lan cũng thở dài nói :

- Con anh vũ này để trong quan tài khá lâu rồi.

Tiêu Lĩnh vu lấy làm kỳ hỏi :

- Sao cô lại biết thế ?

Ngọc Lan đáp :

- Cứ coi cái cóng đựng thức ăn hết rồi, chung nước cũng khô cạn, ít ra là nó ở trong này hai ngày, hai đêm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu để ý nhìn lại thì quả nhiên trong lòng không có một hạt lương, một giọt nước. Bất giác chàng chau mày nói :

- Đúng rồi ! Chủ nhân con anh vũ này thật là hồ đồ.

Kim Lan nói : .

- Theo ý nghĩ của tiện thiếp thì e rằng y đã ngộ hại.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn không nói gì.

Ngọc Lan nói :

- Kim Lan tỷ tỷ nói đúng đó là trong vòng mấy chục dặm quanh vùng Bách Hoa Sơn Trang, ai cũng có thể mất mạng bất cứ lúc nào phải không ?

Kim Lan hỏi :

- Người ta đã yêu quí con chim mà đem dấu ở nơi bí ẩn này bỏ đi một mình không đem theo, dĩ nhiên phải có duyên cớ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Chúng ta hãy nghỉ lại trong căn nhà này một đêm. Sáng mai lúc lên đường mà không thấy chủ nhân con anh vũ thì mở lồng cho nó bay đi. ..

Chàng dừng lại một chút đưa mắt nhìn hai cô nói tiếp :

- Chẳng hiểu các cô ở đây có sợ không ?

Kim Lan lắc đầu đáp :

- Tiểu tỳ không sợ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy chúng ta ngồi đây điều dưỡng.

Lòng chàng cũng có chút hy vọng. Chàng mong trong đêm nay có kỳ tích gì xuất hiện, tỷ như Trung Châu Nhị Cổ tìm đến tòa nhà miếu hoang lương này.

Vừng thái dương đã lặn non đoài. Bức màn đêm buông xuống. Bóng tối càng tăng thêm cảnh tượng thê lương khủng khiếp trong tòa miếu hoang.

Bỗng một hồi chim hót líu lo từ trong lồng vọng ra đã phá bầu không khí tịch mịch tối tăm.

Ngọc Lan khẽ cười nói :

- Chắc con chim kia đói lắm rồi. Chúng ta buông tha nó quách. .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp : .

- Nếu chủ nhân nó nửa đêm trở về mà không thấy con chim yêu quí tất chất vấn chúng ta mà lại gặp lúc đang điều dưỡng thì chúng ta trả lời họ thế nào .

Ngọc Lan đáp :

- Nếu chủ nó thương yêu nó thật thì phải nghĩ đến chỗ đồ ăn, đồ uống của nó sẽ cạn hết.

Tiêu Lĩnh vu nghĩ thầm trong bụng :

- Cô này nói cũng có lý.

Rồi chàng không hỏi nữa.

Ngọc Lan khẽ mở nắp quan tài lấy chiếc lồng chim, cất giọng ôn nhu hỏi :

- Tam gia ! Buông tha nó ra được không ?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Được lắm.

Ngọc Lan mở lồng chim miệng nói :

- Ngươi trốn đi thôi ! .

Con anh vũ ra khỏi lồng không bay đi ngay. Nó lạng quanh quẩn trên đầu Ngọc Lan một vòng rồi mới bay đi.

Kim Lan khẽ nói :

- Con chim này đã có tính thông linh.

Ngọc Lan từ từ đặt cái lồng chim vào trong quan tài rồi đậy nắp lại. Cô cười nói :

- Nếu chủ nó trở về hỏi mà chúng ta không chịu thừa nhận đã thả chim, y cũng chẳng làm gì được.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Cô này mới thả chim của người ta liền chuẩn bị những lời cả xóa.

Chàng nhắm mắt lại vận khí điều hòa hơi thở. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đi vào chỗ quên hết mọi sự vật.

Chàng vận khí lưu hành một lúc rồi tỉnh lại, mở mắt ra nhìn thấy hai ả nữ tỳ vẫn ngồi bên quan tài ngơ ngẩn xuất thần. Chàng khẽ thở dài hỏi :

- Sao các cô không nhân cơ hội này vận khí điều dưỡng ? Ngày mai e rằng chúng ta phải trãi qua một phen chiến đấu sinh tử.

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp vì Tam gia ngồi nghĩ kế hoạch nhưng không sao tìm ra kế lưỡng toàn.

Tiêu Lĩnh Vu khuyên nhủ :

- Việc đã đến thế này lo lắng cũng vô ích. Cô bất tất phải nghĩ nhiều cho mệt trí. Cứ để đến sáng mai chúng ta sẽ tùy cơ hành động.

Ngọc Lan đột nhiên đứng thẳng lên hỏi :

- Tam gia ! Tam gia có nắm vững được phần nào thắng được Đại trang chúa không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Thẩm Mộc Phong là người rất thâm hiểm, kín đáo, khó có thể coi bề ngoài mà biết được. Nhưng dù võ công hắn cao cường đến đâu, tâm địa thâm hiểm thế nào đi nữa, ta cũng không sợ hắn.

Ngọc Lan nói :

- Tỳ thiếp nói mấy câu này có lầm lẫn cũng xin Tam gia đừng nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô có điều gì thử nói nghe coi.

Ngọc Lan nói :

- Tam gia tuy võ công cao cường, nhưng sức một người khó lòng thắng nổi bao nhiêu cao thủ trong Bách Hoa Sơn Trang. Ngày mai xin Tam gia thận trọng giữ mình. Nếu Tam gia nhẫn nại được càng hay, mà không nhẫn nại được phải động thủ cũng không nên cố chấp và đừng lo đến sự an toàn cho chị em tiểu tỳ.

Tam gia phải phá vòng vây mà ra cho thoát khi cần đến...

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày hỏi :

- Kẽ làm con mà không hết đạo hiếu dưới gối song thân là một điều đáng ân hận suốt đời, nếu còn làm phiền cho song thân đau khổ thì dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội.

Ngọc Lan nói :

- Tam gia ! Thẩm Mộc Phong bắt lão gia cùng phu nhân chỉ vì mục đích muốn chế phục Tam gia. Hể Tam gia giữ được bình tỉnh là Thẩm Mộc Phong đành uổng phí một phen tâm huyết.

Cô nói bằng một giọng rất tha thiết và ẩn dấu một phần không tiện thốt nên lời. Cô đành nói vòng quanh để ngấm ngầm thức tỉnh Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu là người thông tuệ hơn đời, chàng hiểu cô muốn khuyên ngày mai đừng đến phó ước là Thẩm Mộc Phong phải chán nản vì cuộc mưu đồ của hắn không thành.

Chàng liền chau mày đáp :

- Việc này bất tất hai vị phải nhọc lòng, ta tự có chủ ý. Hai vị không nên theo ta phó ước và nhân cơ hội này trốn đi là hơn.

Ngọc Lan nở một nụ cười thê lương nói :

- Bọn tỳ thiếp chết chẳng có chi đáng tiếc, nhưng Tam gia...

Tiêu Lĩnh Vu khoát tay ngắt lời :

- Chúng ta bất tất bàn đến chuyện này nữa. Các cô nên nghĩ đi.

Ngọc Lan không dám nói nhiều, cố nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Chương 73: Xuyên Tâm Tiễn Xử Người Phản Bạn

Một đêm thấm thoát qua mau. Trời lại sáng tỏ.

Tiêu Lĩnh Vu hít mạnh một hơi chân khí quay đầu nhìn ra thấy Kim Lan,Ngọc Lan sóng vai mà ngồi. Hai cô đang vận khí hành công. Lòng chàng băn khoăn nghĩ thầm :

- Không chừng hai cô này suốt đêm trong lòng xao xuyến, nên bây giờ điều hòa chân khí, tọa tức hành công .

Chàng toan đứng dậy lẻn ra ngoài luyện tập quyền cước thì đột nhiên nghe tiếng bước chân người vọng lại, liền động tâm tự hỏi :

- Phải chăng chủ nhân con chim đã trở về ?

Bỗng thấy cánh cửa kẹt mở.

Tiêu Lĩnh Vu đã nghe tiếng bước chân từ trước nên vẫn trấn tĩnh như thường. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thấy một người đấy mình máu me, hai mắt trợn ngược đứng đó.

Gương mặt người này bị máu che lấp chỉ còn hở cặp mắt tức giận.

Dường như người này muốn nói, song thể lực yếu quá chỉ máy môi mà không thốt nên lời, đã ngã lăn ra.

Kim Lan, Ngọc Lan giật mình kinh hãi chạy lại đỡ con người đầy mình những máu.

Tiêu lĩnh Vu vội ngăn cản.

- Đừng động vào người y.

Hai cô ngạc nhiên dừng tay, lùi lại phía sau hai bước.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy đến bên người đó cúi đầu nhìn kỹ một hồi rồi nói :

- Y bị thương nặng lắm. Toàn thân có sáu vết thương. Còn nội tạng không nhìn thấy chưa hiểu có việc gì không ?

Kim Lan hỏi :

- Liệu còn cứu vãn được không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Khó mà biết được. Nhưng chúng ta trông thấy người sắp chết dĩ nhiên phải cứu vớt.

Kim Lan nói :

- Toàn thân y bị đao thương, bây giờ phải lau chùi vết máu rồi mới điều trị .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phải đó ! Các cô đi lấy nước vào đây.

Hai cô dạ một tiếng trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đặt bàn tay lên trước ngực người kia thấy trái tim hãy còn đập yếu ớt, liền ngầm vận nội công thúc đẩy luồng nhiệt lưu vào huyệt huyền cơ trong người bị nạn.

Nội công thâm hậu nên vừa trút chân khí vào đã khiến cho tâm mạch y đập khá mạnh.

Người kia từ từ mở mắt ra. Cặp mắt thất thần nhìn chú ý vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu y mới cất tiếng thều thào hỏi :

- Tôn giá là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Nếu huynh đài chỉ bị thương ở ngoài da thì việc điều trị chẳng khó khăn gì.

Người kia từ từ nhắm mắt lại thều thào đáp : .

- Xin đừng động đến ta. Trong cổ quan tài ở mé Nam có một con anh vũ...

Y ngừng lại để thở rồi nói tiếp :

- Xin thả cho nó bay đi rồi đặt ta vào quan tài... Ta chỉ cần chống được mười hai giờ là có...

Hiển nhiên y mệt quá không nói hết lời được.

Tiêu Lĩnh Vu biết lúc này mà để y nói nhiều tức là giảm một phần sinh cơ.

Tuy chàng còn nhiều chỗ chưa hiểu cũng không tiện hỏi vặn.

Kim Lan, Ngọc Lan đã xách một thùng nước chạy về.

Ngọc Lan lấy tấm khăn lụa trong bọc ra xấp nước lau mặt cho người bị thương.

Huyết máu sạch rồi trông rõ một vết đao chém từ đuôi con mắt mé tả lên đến đầu tóc. Máu tươi vẫn không ngừng ứa ra.

Ngọc Lan nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tam gia ! Y bị thương khá nặng, e khó lòng cứu được...

Người bị thương đang nhắm mắt bỗng mở bừng ra nói :

- Xin đừng đụng vào ta... .

Hai mắt y nhướng lên, vết thương lại rĩ máu ra.

Ngọc Lan đưa tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tam gia ! Bọn tỳ thiếp đều có đem thuốc nhưng chỉ sợ không chữa được.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Y yêu cầu chúng ta di chuyển người y vào trong quan tài và thả con anh vũ ra. Theo lời y thì nếu y chống chọi được trong vòng mười hai giờ là thoát chết.

Người bị thương lại nói :

- Đúng thế ! Mau đưa ta vào quan tài đi. Sau mười hai giờ các vị trở lại mà coi. Nếu ta chết rồi cầm lấy phong thư ở trước ngực ta...

Y nói chưa hết lời đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huynh đài đã dặn thế tất nhiên có chỗ tác dụng. Vậy bọn tại hạ không tiện miễn cưỡng cứu trị. Có điều tại hạ cần nói rõ trước là con anh vũ nhốt trong quan tài, vì tại hạ thấy đồ ăn thức uống của nó hết rồi, không nỡ nhìn thấy nó chết đói, nên đã thả ra từ trước rồi.

Người bị thương hỏi ngay :

- Thả ra đã bao lâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chừng hơn một giờ.

Người bị thương nói :

- Hay lắm ! Ngày mai vào lúc mặt trời lặn, các vị trở lại đây. Bây giờ xin đặt ta vào trong quan tài ngay đi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy cảm thấy người bị thương có điều cổ quái là chỉ giục giã đặt y vào quan tài .

Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong quan tài lại có thứ gì giúp y dưỡng thương ? Nhưng y nói bằng một giọng rất chân thật. Ta đành làm theo lời y.

Chàng liền bồng người bị thương lên đem đặt vào quan tài rồi hỏi :

- Huynh đài tin chắc trong vòng mười hai giờ có người đến cứu ư ?

Người bị thương thủng thẳng đáp :

- Đúng thế. Trừ khi con anh vũ gặp chuyện gì bất trắc ở dọc đường thì không kể.

Y nói rồi nhắm mắt lại dường như đã kiệt sức.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng nói :

- Tại hạ chờ đến ngày mai nếu còn sống thì thế nào cũng y ước trở lại để thăm thương thế của huynh đài. Nếu bất hạnh chết đi thì dĩ nhiên không thể trở lại được nữa.

Người bị thương lại mở mắt ra hỏi :

- Sao ông bạn lại nói vậy ? .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chịu lời phó ước với một người. Chuyện này đi kết quả ra sao khó mà biết trước.

Người bị thương ôm cặp mắt thất thần ngó Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Hài tử ! Ngươi ráng mà trở lại. Nếu lão phu còn sống ở thế gian không thấy ngươi về sẽ đi khắp bên trời góc biển tìm kiếm. Nhưng nếu lão phu lìa bỏ cõi đời há chẳng...

Cơn ho nổi lên, lão không nói được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Chỉ cần sao tại hạ không chết là nhất định trở lại đây đóng tấm thiên áo quan lại cho huynh đài.

Người bị thương gắng gượng hỏi :

- Ngươi nên nghĩ cách nhẫn nhục để ráng mà bảo toàn tính mạng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói một cách rất khó khăn liền trầm giọng đáp :

- Tại hạ nhất định trở lại , xin huynh đài nghỉ đi.

Chàng khẽ đậy nắp quan tài và để một kẽ hở cho thông hơi rồi trở gót đi ra khép cửa lại.

Kim Lan khẽ hỏi :

- Tam gia ! Người đó dường như có nhiều điều muốn nói với tam gia phải không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Có lẽ y muốn ta giúp y mọi việc mà y trối trăn .

Chàng ngữa mặt lên thở phào một cái rồi nói :

- Từ giờ đến trưa, hãy còn được mấy giờ nữa. Chúng ta mượn cơ hội này luyện tập vài môn quyền cước. Tiện đây ta chỉ điểm cho các cô vài thủ pháp để đối địch. Tuy thời gian ngắn ngủi, khó lòng thu lượm được nhiều kết quả, nhưng cũng bổ ích cho lúc lâm địch.

Chàng dẫn Kim Lan, Ngọc Lan vào khu rừng tạp ở ngoài miếu để chỉ điểm cho các cô mấy chiêu võ công. Chính chàng cũng luyện quyền cước một hồi rồi nhắm phía Bách Hoa Sơn Trang chạy đi.

Giữa đường gặp một tiểu điếm, Kim Lan đột nhiên dừng lại khẽ hỏi :

- Tam gia ! Từ giờ đến ngọ cũng một khoảng thời gian. Chúng ta vào trong quán này ăn uống chút gì chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải đấy ! Vào Bách Hoa Sơn Trang rồi dù là một giọt nước cũng không nên uống.

~Ba người liền vào quán nhỏ bên đường ăn uống. Tuy chỉ có cơm vàng chè tươi, nhưng ba người

ăn cũng ngon miệng.

Ăn uống xong lại lật đật đi về phía Bách Hoa Sơn Trang.

Từ đằng xa đã thấy Chu Triệu Long ra nghênh tiếp. Gã chào hỏi :

- Tam đệ ! Tiểu huynh tưởng Tam đệ quên lời ước hẹn trưa hôm nay.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Chúng ta đã hết tình nghĩa anh em rồi Nhị trang chúa đừng xưng hô như vậy nữa.

Chu Triệu Long nói :

- Bốn bể đều là anh em. Bên trời góc bể còn có hàng xóm. Chúng ta đã đoạn tuyệt tình nghĩa nhưng tiếng xưng hô huynh đệ có chi mà không được .

Người quân tử tuyệt giao vẫn không thốt ra lời chán ghét. Khí lượng của Tiêu huynh như vậy chẳng là nhỏ nhen lắm ư ?

Tiêu Lĩnh Vu gắng gượng nén mối căm hận trong lòng, cười lạt hỏi :

- Vậy phiền Chu huynh dẫn đường cho được chăng ?

Chu Triệu Long bèn đưa mắt nhìn Kim Lan và Ngọc Lan hỏi lại :

- Còn hai con nha đầu nầy thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên các cô cũng theo Tiêu mỗ tiến vào trang.

Chu Triệu Long nở một nụ cười nham hiểm nói :

- Hay lắm ! Hai con nha đầu này được Tiêu huynh nâng cao địa vị lên nhiều quá !

Kim Lan lạnh lùng hỏi :

- Chị em tiểu nữ đã thành những tên bạn đồ của Bách Hoa Sơn Trang. Vậy Nhị trang chủ ăn nói lịch sự một chút. Nhị trang chúa một điều nha đầu, hai điều nha đầu khiến bọn tiểu nữ chẳng hiểu Nhị trang chúa kêu ai ?

Chu Triệu Long chau mày hỏi :

- Con tiện tỳ này quả nhiên lớn mật, dám cuồng ngạo đến thế ư ?

Gã tức quá vung chưởng đánh ra. .

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay trái ra rất mau lẹ chụp lấy cổ tay Chu Triệu Long hỏi :

- Chu huynh muốn động thủ ngay ư ?

Chu Triệu Long cảm thấy cổ tay ngấm ngầm đau. Kình lực toàn thân không phát huy được. Gã liền dặng hắng một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ chỉ muốn cho con nha đầu này một bài học, chứ không có ý động thủ với Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu mắt lộ hung quang nói :

- Nếu song thân của tại hạ mà bị tổn thương một sợi tóc thì Tiêu mỗ quyết lấy máu mà rửa Bách Hoa Sơn Trang. Khi đó Nhị trang chúa là người đầu tiên phải lưu huyết.

Chàng nói rồi buông tay Chu Triệu Long ra.

Chu Triệu Long cười khanh khách hỏi :

- Xem chừng Tiêu huynh căm hận tại hạ lắm thì phải ?

Tiêu Lĩnh Vu hửng hờ đáp :

- Đúng thế... .

Chu Triệu Long thấy Tiêu Lĩnh Vu ra chiều phẫn nộ những toan nổi nóng, gã sợ mình phải lòi cái dở ra, vội nói ngay :

- Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi cất bước đi luôn.

Ngọc Lan rão bước theo sau Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tam gia . Xin Tam gia bmh tỉnh lại không nên nóng nẩy rối loại tâm thần.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài đáp :

- Gia phụ và gia mẫu tuổi già sức yếu, chịu sao nổi những điều hành hạ của họ ?

Hai hàng nước mắt tuôn rơi như mưa.

Bốn người xuyên qua mấy viện hoa cỏ vào đến chân lầu Vọng Hoa.

Nơi đây đã bày thịnh yến. Thẩm Mộc Phong ngồi chủ tịch. Ngoài ra còn một lão áo đen người khô như que củi ngồi đối diện với Thẩm Mộc Phong.

Lão này da mặt cứng đơ. Hình dung cổ quái. Nếu cặp mắt lão không chuyển động thì đúng là một xác chết.

Tiêu Lĩnh Vu đã có ấn tượng sâu xa về lão này. Lão chính là Độc thủ dược vương mà chàng đã gặp trong tòa phá miếu.

Vườn hoa vây bọc một quảng đường lớn. Ở đây chỉ bày một bàn tiệc. Ngoài Thẩm Mộc Phong và Độc thủ Dược Vương, không còn ai ngồi nữa.

Độc thủ Dược Vương vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đôi mắt lão lấp loáng ánh hàn quang không ngớt dòm ngó vào người chàng.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ đến chuyện Độc thủ Dược Vương lấy máu đêm trước chàng không khỏi ớn lạnh xương sống. .

Thẩm Mộc Phong tủm tĩm cười nghiêng mình nói :

- Mời ba vị ngồi.

Hắn nói vậy là coi Kim Lan, Ngọc Lan như tân khách.

Tiêu Lĩnh Vu ngang nhiên ngồi vào tiệc.

Kim Lan, Ngọc Lan cũng ngồi xuống bên Tiêu Lĩnh Vu. Trước nay hai cô vẫn kính sợ Thẩm Mộc Phong vô cùng, bây giờ phải ngồi đối diện với lão như kẻ cừu địch, trong lòng rất là xao xuyến.

Thẩm Mộc Phong cười mát nâng chung rượu lên nói :

Hai vị cô nương được Tiêu huynh thưởng thức coi trọng vọng. Tại hạ xin kính mừng hai vị.

Ngọc Lan nghiêng mình đáp :

- Đại trang chúa quá nặng lời. Kẻ nô tỳ chỉ biết kính trọng Tam gia là người nhân đức mà mong báo đáp.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách hỏi :

- Thế thì tại hạ không được các vị kính trọng hay sao ?

Ngọc Lan trong lòng rất hồi hộp. Mắt cô hơi đỏ lên đáp :

- Nô tỳ không có ý như vậy.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Ta nói đùa vậy thôi, cô đừng tưởng thật.

Đột nhiên hắn lộ vẻ nghiêm trọng nói tiếp :

- Luật lệ Bách Hoa Sơn Trang rất thâm nghiêm. Kẻ nào bội phản quyết chẳng dung tha. Bữa nay ta muốn trừng trị mấy tên bạn đồ.

Hắn vổ tay luôn hai cái.

Bỗng trong bụi hoa một tiếng hú dài vang dội. Tiếp theo trên nóc Vọng Hoa Lâu nổi lên mấy tiếng hưởng ứng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp bất giác ngửng đầu trông lên thì thấy một cái cần dài từ trên nóc Vọng Hoa Lâu đưa ra. Trên cần treo một người mình trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi.

Nóc Vọng Hoa Lâu cách mặt đất đến mấy chục trượng. Con người treo ở đầu cần mà phát khiếp.

Thẩm Mộc Phong chú ý nhìn người cởi trần nói :

- Người này ngấm ngầm sinh dị tâm phản bạn tại hạ. Hắn phải chịu cái đau khổ về xuyên tâm.

Hắn vừa dứt lời bỗng nghe đánh véo một tiếng ! Một mũi tên dài từ cửa sổ một tòa lầu cao bắn ra trúng vào đùi người kia. Người đó thét lên một tiếng. Một dây máu nhỏ xuống nhuộm đỏ đống cát vàng ở trước bàn tiệc cách chừng bốn, năm thước.

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Người này tuy dị tâm nhưng chưa hành động nên đã để hắn sống một thời gian nay mới đưa ra thụ hình .

Hắn giơ tay vẩy. Lập tức loạn tiến từ các từng cửa sổ đều bắn vào người cởi trần.

Những tiếng rú thê thảm vang lên không ngớt. Máu tươi bắn ra như mưa.

Chỉ trong khoảnh khắc khắp mình người kia cắm đầy những tên.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Gã chết như vậy kể cũng khoan khoái.

Rồi hắn ngửa mặt hú một tiếng dài.

Chiếc cần từ từ thu vào. Nóc lầu mé Đông và mé Tây hai nơi đồng thời lại đưa ra hai cây cần dài. Đầu cần đều treo một cái ghế mây. Mỗi bên ghế có một người ngồi là một nam, một nữ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ lại. Hồn vía chàng tan nát. Hai người này chính là song thân chàng.

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười hỏi :

- Tiêu huynh đã nhìn rõ chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu sợ hãi toát mồ hôi ra đầm đìa. Chàng nghẹn ngào đáp :

- Nhìn rõ rồi thả xuống lẹ đi !

Thẩm Mộc Phong cười nói :

Tình huynh nghĩa đệ giữa chúng ta đã đoạn tuyệt rồi mà Tiêu huynh nói vậy chẳng là quá tự tin ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay lên lau mồ hôi trán giục :

- Các hạ có điều kiện gì thì nói ra đi !

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Những sợi dây buộc ghế tuy ,bé nhỏ nhưng rất bền. Tiêu huynh bất tất phải lo đứt dây.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói :

- Song thân tại hạ tuổi già như vậy mà treo cao, tại hạ e rằng các người kinh hãi không chịu nổi.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu Tiêu huynh không cắt bào đoạn nghĩa với Thẩm mỗ thì hai vị lão nhân gia tức là trưởng bối của Thẩm mỗ dĩ nhiên Thẩm mỗ phải kính như thượng tân, trọng như sư trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu nghe mỗi tiếng của hắn là một phát trùy đập vào trái tim .

Chàng phẩn kích dị thường, nhưng nghĩ tới sự an nguy của song thân chàng đành phải nhẫn nại cố giữ vẻ hòa hoãn nói :

- Việc đã qua rồi không nên nhắc lại, bây giờ chúng ta tính đến việc trước mắt được chăng ?

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi lại :

- Được rồi ! Tiêu huynh chuẩn bị cứu lệnh tôn cùng lệnh đường bằng cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sự việc đã đến thế này, Đại trang chúa đừng giở trò nữa. Muốn Tiêu mỗ làm thế nào xin nói rõ ra.

Thẩm Mộc Phong mĩm cười nói :

- Hay lắm . Tại hạ chỉ yêu cầu Tiêu huynh tìm cách gì cắt lấy thủ cấp chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm đem về đây là lệnh tôn lập tức được trả tự do.

Chu Triệu Long ngạc nhiên hỏi :

- Chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm ư ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Phải rồi ! Bản lãnh của Tiêu huynh muốn lấy thủ cấp chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm chẳng phải là việc khó khăn gì cho lắm.

Ngọc Lan xen lời :

- Đại trang chúa ! Tiện tỳ có mấy câu muốn nói được chăng ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Cô nương cứ nói đi !

Ngọc Lan hỏi : .

- Đại trang chúa yêu cầu Tiêu gia lấy thủ cấp chưởng môn Thiếu Lâm rồi thả một mình Tiêu lão gia. Vậy còn phu nhân lại phải điều kiện khác hay sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Cô này nghe rõ ràng lắm !

Tiêu Lĩnh Vu không ngăn lửa giận, liền đứng phắc dậy, hằn học hỏi :

- Tại hạ không chịu thì sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Nếu vậy thì lệnh tôn cùng lệnh đường vĩnh viễn ở Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu gằn giọng nói :

- Đại trang chúa võ công cao cường. Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng đã lâu bữa nay xin lãnh giáo.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Tại hạ tin rằng Tiêu huynh quyết không sinh cường như kẻ thất phu.

Hắn nghiêm nét mặt lạnh lùng nói tiếp :

- Dù Tiêu huynh muốn động thủ cùng tại hạ thì việc đó hãy để về sau. Hiện giờ lệnh tôn và lệnh đường sống hay chết là ở trong tay tại hạ. Tại hạ chỉ vẩy tay một cái là lập tức các vị bị loạn tiễn bắn chết.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông thấy song thân ngồi treo tòn ten lưng chừng trời, bao nhiêu hào khí lại mất hết. Chàng buồn rầu thở dài hỏi :

- Còn điều kiện gì nữa ? Đại trang chúa nói nốt đi !

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Thủ cấp chưởng môn phái Thiếu Lâm là đổi lấy tánh mạng cho lệnh tôn.

Một mạng đổi một mạng không có gì là hà khắc. Còn lệnh đường thì có phần giản dị lắm.

Tiêu Lĩnh Vu ráng kềm chế mối khích động trong lòng. Chàng hỏi :

- Đại trang chúa muốn sao ?

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách đáp :

- Giản dị lắm ! Giản dị lắm ! Chỉ cần Tiêu huynh lên núi Võ Đương một chuyến .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng ngắt lời :

- Để giết Vô Vi đạo trưởng khiến cho môn hạ phái này trút mối hận thấu xương lên đầu tại hạ chứ gì ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tiêu huynh vốn có ân tình với Vô Vi đạo trưởng, quyết họ chẳng đề phòng, vậy Tiêu huynh chỉ cần nhân khi bất ý mà ngấm ngầm hạ độc thủ. Như vậy há chẳng dễ dàng lắm ư ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài không nói gì ?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói tiếp :

- Chúng ta nhất định cứ thế. Tiêu huynh lấy được thủ cấp Vô Vi đạo trưởng là tại hạ lập tức phóng thích lệnh đường. Lấy được đầu chưởng môn Thiếu Lâm là tại hạ buông tha lệnh tôn. Một lời đã nói quyết không canh cải.

Tiêu Lĩnh Vu sa lệ hỏi :

- Ngoài cách đó còn biện pháp nào chăng ?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu cười đáp :

- Không còn cách nào khác nữa. Nhưng kỳ hạn có thể kéo dài từ trong ba tháng. Trong vòng ba tháng tại hạ đối xử tử tế với lệnh tôn cùng lệnh đường.

Hắn nói câu này cố ý báo cho Tiêu Lĩnh Vu ngoài ba tháng mà chàng không lấy được thủ cấp chưởng môn phái Thiếu Lâm và Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương là hắn bắt đầu hành hạ song thân Tiêu Lĩnh Vu.

TiêLĩnh Vu biết nói nữa cũng vô ích liền cố dằn lòng phẩn khích từ từ đứng dậy chắp tay nói :

- Hết kỳ hạn ba tháng tại hạ nhất định trở lại Bách Hoa Sơn Trang.

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Lệnh tôn cùng lệnh đường tuổi già sức yếu e rằng khó lòng chịu nổi cái đau khổ về thụ hình. Lần sau Tiêu huynh trở lại Bách Hoa Sơn Trang, tại hạ mong rằng đem theo hai cái thủ cấp của chưởng môn phái Thiếu Lâm và Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy mỗi câu nói của Thẩm Mộc Phong là một nhát kiếm đâm vào trước ngực. Toàn thân chấn động, chàng trở gót lảo đảo bước đi.

Kim Lan, Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau rồi đứng dậy nói :

- Bọn nô tỳ xin cáo biệt.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Hai vị cô nương nên ráng khuyên giải Tiêu huynh đừng để y phẩn uất mà thành bệnh, chẳng những đau khổ cho mình mà còn hại đến hai vị lão nhân gia.

Ngọc Lan nói :

- Xin đại trang chúa yên tâm. Bọn nô tỳ hết sức khuyên giải Tam gia.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Thế thì hay lắm ! Xin miễn cho tại hạ khỏi đưa chân.

Kim Lan, Ngọc Lan nghiêng mình thi lễ rồi trở gót chạy theo Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang.

Chương 74: Trong Đống Rơm Có Người Nhãy Ra

Tiêu Lĩnh Vu tức khí đầy ruột, đầu óc hoang mang. Chàng không phân biệt phương hướng, chạy càn chạy ẩu ra thẳng bờ sông mới dừng bước lại.

Kim Lan cùng Ngọc Lan biết lòng chàng đang phiền não không dám nói gì chỉ lảo đảo theo sau. Khu bờ sông này rất đổi hoang lương. Trên sông không thấy một chiếc thuyền chài nào.

Tiêu rmll VU nh~ìn giòng nước chảy cuồn cuộn, ngơ ngẩn xuất thần. Trong

khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm chàng không nói nửa lời.

Kim Lan khẽ bảo Ngọc Lan :

- Dường như thần trí Tam gia có vẻ mê loạn. Chúng ta phải tìm cách nào làm cho Tam gia tỉnh táo lại mới được.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái quay lại nói :

- Ta vẫn không sao. Các cô bất tất phải nhọc lòng.

Ngọc Lan chuyển động cặp mắt nói :

- Trước tình cảnh nấy, Tam gia phải dùng đại trí tuệ, đại định lực để đối phó với cục diện khó khăn. Mong rằng Tam gia ráng trấn tỉnh. Thời gian ba tháng không phải là ngắn ngủi, chắc thế nào cũng tìm được thượng sách để cứu thoát lão gia cùng phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Ta đã xé bào đoạn tuyệt tình nghĩa với Thẩm mộc Phong và Chu Triệu Long. Vậy từ nay các cô đừng kên ta bằng Tam gia nữa.

Kim Lan nói :

- Bọn nô tỳ gọi quen miệng rồi. Không kêu bằng Tam gia chẳng hiểu xưng hô cách nào cho phải ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các cô cứ kêu thẳng tên ta là Tiêu Lĩnh Vu quách.

Ngọc Lan lắc đầu nói :

- Bọn tỳ thiếp khi nào dám thế ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chúng ta cùng người cả, làm gì có địa vị tôn ty. Kêu Tiêu Lĩnh Vu sao lại không được ?

Kim Lan đáp :

- Kêu tên gọi họ thì bọn tỳ thiếp lớn mật đến đâu cũng không dám. Tiêu gia có lòng khoan dung thì bọn tỳ thiếp xin kêu bằng tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các cô cứ tùy tiện kêu bằng gì cũng được.

Chàng từ từ ngồi xuống.

Ngọc Lan co đầu gối cất giọng ôn nhu :

- Tỳ thiếp chịu ơn lớn của tướng công. Ngày đêm lo nghĩ không có cách gì báo đáp . Nay lão gia cùng phu nhân bị hãm ở Bách Hoa Sơn Trang thiếu người săn sóc. Tỳ thiếp muốn trở về Bách Hoa Sơn Trang xin Thẩm Mộc Phong cho săn sóc lão gia cùng phu nhân. Tướng công đã có Kim Lan tỷ tỷ chiếu cố. Thực không cần đến tỳ thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sao ? Cô muốn về Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Nô tỳ tình nguyện chiếu cố lão gia cùng phu nhân.

Tiêu Lĩnh vu nói :

- Cô nương bất tất phải nghĩ nhiều cho nhọc lòng. Thẩm Mộc Phong không chịu đâu.

Kim Lan nói :

- Tỳ thiếp bằng lòng để y phế bỏ võ công và nói là vâng lệnh Tam gia đến hầu hạ lão gia thì may ra y ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Không được đâu !

Bỗng nghe có tiếng cười ha hả cắt đứt câu nói của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông ra thấy một người toàn thân mặc áo đen thân mình gầy khẳng gầy kheo đứng xa chừng một trượng. Chính là Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng tức giận nhẩy vọt lại quát hỏi :

- Lão thân đến đây làm chi ? Phải chăng không muốn sống ?

Độc Thủ Dược Vương cười mát hỏi :

- Lão phu đến đây để tính một cuộc trao đổi với ông bạn được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Trao đổi chuyện gì ?

Đôc Thủ Dược Vương đáp :

- Ông bạn hẳn muốn cứu thoát lệnh tôn cùng lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu dịu giọng nói :

- Nếu các hạ cứu được song thân cho tại hạ thì tại hạ có chết cũng không đáng tiếc.

Đôc Thủ Dược Vương cười mát hỏi :

- Ông bạn có biết hiện nay trên cõi đời này chỉ một mình lão phu là có thể cứu được ìệnh tôn và lệnh đường không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm ! Các hạ cho biết điều kiện thế nào ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không nói thì ông bạn cũng hiểu rồi mới phải ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có phải muốn lấy máu trong mình tại hạ để cứu trị cho lệnh ái ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Phải rồi. Có điều lần này lão phu điều chế cho ông bạn một ít thuốc bổ.

Một đằng lấy máu, một đằng uống thuốc bỗ, thế là vừa cứu được mạng cho tiện nữ vừa không tổn hại đến tính mạng của ông bạn. Đồng thời lệnh tôn và lệnh đường cũng cứu ra được . Đây là một kế nhất cử tam đắc.

Ngọc Lan đột nhiên xen vào :

- Lão tiền bối ! Tiểu tỳ có mấy câu không nói ra thì trong lòng ấm ức khó chịu.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Cô có điều gì thử nói nghe !

Ngọc Lan đáp :

- Dù cho lão tiền bối có cứu được Tiêu lão gia cùng Tiêu phu nhân một cách bình yên, nhưng bọn người Bách Hoa Sơn Trang lập tức sẽ mở cuộc điều tra...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Chúng ta sẽ kiếm một nơi kín đáo để dấu người không cho họ tìm thấy.

Ngọc Lan nói :

- Ẩn lánh một thời gian thì còn được chứ lâu dài quyết không xong. Lão tiền bối giáo đầu với Thẩm Mộc Phong đã bao nhiêu năm chắc hiểu rõ tính cách y rồi.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Cái đó lão phu tự có biện pháp.

Kim Lan hỏi :

- Nếu cần máu để cứu mạng cho lệnh ái thì hà tất phải lấy huyết của Tam gia ? Tiểu tỳ tự nguyện đem huyết dịch toàn thân hiến cho lệnh ái được chăng ?

Kim Lan cũng nói theo :

- Tiểu tỳ cũng xin hiến máu.

Độc Thủ Dược Vương lắc đầu đáp :

- Nếu câu chuyện dễ dàng như vậy thì lão phu tìm cả chục người cũng được .

Kim Lan hỏi :

Nếu vậy thì chỉ có máu trong mình Tam gia mới được thôi ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu tìm kiếm người mấy năm, coi cả muôn ngàn người mà chỉ có máu hai người chữa được mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không nhịn được hỏi :

- Một người là tại hạ, còn người nữa là ai ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Hiện giờ chỉ còn mình ông bạn, người kia chết mất rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Ai vậy ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Có cho ông bạn hay cũng chẳng hề chi, nhưng ông bạn nhỏ tuổi lão phu nói ra ông bạn cũng không quen biết. Người đó là Khâu vân Cô.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy đau lòng. Chàng thở dài nói :

- Khâu Vân Cô ư ? Bà là một nhân vật nổi danh, tại hạ kính trọng vô cùng.

Độc Thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Lão phu không thể chờ lâu được. Ông bạn có ưng chịu hay không thì quyết định mau đi !

Tiêu Lĩnh Vu vẻ mặt kiên quyết đáp :

- Tại hạ chịu rồi, nhưng cần được thấy mặt song thân trước.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Dĩ nhiên là thế ! Vào khoảng canh ba đêm nay, chúng ta lại gặp nhau ở trong tòa hoang miếu hôm trước. Lão phu sẽ nói cho ông bạn hay về cách giải cứu lệnh tôn cùng lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm ! Vậy chúng ta cứ thế.

Độc Thủ Dược Vương xoay mình nhẩy một cái ra xa hơn trượng, rồi lao đi như gió, chớp mắt đã mất hút.

Ngọc Lan nhìn bóng sau lưng Độc Thủ Dược Vương cho đến khi mất hút mới quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng hỏi :

- Tướng công ! Tướng công chịu để cho lão lấy huyết thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kẻ làm con mà không hết đạo hiếu đã là tội rồi. Huống chi song thân vì ta mà phiền lụy thì đừng nói lão chỉ lấy máu huyết trong người, dù ta có phải tan xương nát thịt để cứu song thân cũng không quản ngại...

Ngọc Lan nói :

- Độc Thủ Dược Vương không phải là con người tử tế...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Ta cũng biết thế. Nhưng lão muốn cứu mạng cho ái nữ chắc không thể giả dối được. Phụ tử tình thâm, việc này tưởng không nên quá lo xa.

Ngọc Lan hỏi :

- Nếu Độc Thủ Dược Vương lấy máu của tướng công cứu mạng cho ái nữ của lão xong rồi lại đem lão gia cùng phu nhân đưa trả vào Bách Hoa Sơn Trang thì tướng công chẳng mắc bẩy lão ư ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Khi đó dù ta không chết thì cũng đã mất hết võ công. Thẩm Mộc Phong sở dĩ cướp song thân ta chỉ vì mục đích lợi dụng ta. Một khi ta đã mất hết võ công, chắc hắn chẳng giữ song thân ta làm gì nữa.

Ngọc Lan khẽ thở dài nói :

- Tướng công chỉ còn một hơi thở, Thẩm Mộc Phong cũng chẳng chịu buông tha hai vị lão gia đâu. Dù tướng công mất hết võ công vẫn phải chịu khuất phục, so với hiện giờ còn tệ hại hơn. Người giang hồ hiểm trá vô cùng, tướng công đừng tưởng dùng tín nghĩa đối với họ mà được.

Tiêu Lĩnh Vu dường như tỉnh ngộ hỏi :

- Theo ý cô thì làm thế nào ?

Ngọc Lan đáp :

Theo ý tiện tỳ thì lúc đến hội họp với Độc Thủ Dược Vương ở một nơi bí ẩn nào đó. Chúng ta ra tay giải cứu lão gia cùng phu nhân. Không hiểu tướng công tính sao ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Binh bất yếm trá, lừa gạt được chừng nào hay chừng nấy, có điều chúng ta dùng kế trá ngụy với Độc Thủ Dược Vương, chẳng lẽ lão lại không phòng bị ?

Kim Lan nhẹ buông tiếng thở dài nói :

- Lực lượng của chúng ta quá ít, dù cứu được lão gia cùng phu nhân cũng khó lòng bảo vệ chu toàn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng thế ! Khi đó Thẩm Mộc Phong sẽ đem toàn lực đuổi bắt chúng ta.

Ngọc Lan nói :

- Người lành tất được trời giúp. Tướng công không nên nghĩ nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói :

- Người bị thương đã dặn chúng ta lúc mặt trời lặn sẽ trở lại tòa miếu hoang để gặp y. Một đằng Độc Thủ Dược Vương cũng ước hẹn đến toà miếu này vào lúc canh ba. Không ngờ toà miếu hoang lương đó lại có mối cơ duyên với Tiêu mỗ không cởi ra được.

Ngọc Lan đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Tướng công ! Chung quanh Bách Hoa Sơn Trang, chỗ nào cũng đặt trạm ngấm. Nhất cử nhất động của chúng tạ đều bị theo dõi. Theo ý tiện thiếp thì chúng ta nên đi quanh một vòng rộng lớn để làm loạn tai mắt bọn chúng, sau đó sẽ tìm cách lẽn vào tòa phá miếu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải đấy ! Ta theo kế của cô nương.

Rồi chàng chuyển hướng đi về phía chính Nam.

Ba người chạy thật nhanh. Chỉ trong khoảnh khắc đã đi được mấy chục dặm.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước đảo mắt nhìn quanh thấy lnột căn nhà gianh cô lập giữa miền hoang dã.

Ngọc Lan mỉm cười nói :

- Tướng công ! Chúng ta vào trong căn nhà gianh kia bồi dưỡng tinh thần một lúc. Tới đây bốn mặt đồng ruộng bát ngát có thể trông rõ cảnh vật trong vòng trăm trượng. Nếu Bách Hoa Sơn Trang đặt trạm ngầm là phát hiện ra ngay.

Kim Lan nói :

- Chúng ta chỉ cần cho hai trạm ngầm để ý tới, họ sẽ đưa tin giả ra ngoài là làm hỗn loạn được tai mắt của Đại trang chúa.

Ngọc Lan nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ thế.

Hai cô dần dần phấn khởi tâm thần rõ ra gan dạ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm :

- Hai cô này trước đối với Thẩm Mộc Phong cực kỳ kinh hãi mà bây giờ dường như các cô biến thành người khác.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác chàng phải buột miệng hỏi :

- Tại sao lúc này hai cô mạnh dạn hơn nhiều.

Ngọc Lan mỉm cười nói :

- Tướng công lấy làm kỳ phải không ? .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các cô bị Thẩm Mộc Phong uy hiếp lâu ngày, vẫn sợ hắn như một vị thần minh, sao bây giờ lại có gan dám đối chọi với hắn ?

Kim Lan giải thích :

- Cái đó là tỳ thiếp thông suốt được một điều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

-Thông suốt điều chi ?

Ngọc Lan đáp :

- Kẻ sĩ chnl chết vì người tri kỷ. Tướng công đối đãi với bọn tỳ thiếp ơn thâm nghĩa trọng, nguyện hết lòng vì tam gia, dù tan xương nát thịt cũng không đáng tiếc . Chí nguyện này khiến cho bọn tỳ thiếp can đảm lên nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã gần đến căn nhà gianh.

Căn nhà này rất hoang lương. Trong nhà chứa toàn rơm rạ, ngoài ra không có vật gì khác.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến vào nhà rồi nói :

- Chỗ này được lắm ! Chúng ta ở đây bồi dưỡng tinh thần chờ đến lúc mặt trời lặn sẽ trở về miếu hoang.

Ngọc Lan xoay tay lại rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một cái. Cô chú ý nhìn vào đống rơm lớn tiếng hô :

- Mau chường mặt ra đi ! Không thì ta phóng hỏa.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày toan hỏi, bỗng thấy Ngọc Lan đưa mắt ra hiệu liền dừng lại không lên tiếng.

Kim Lan hằng dặng một tiếng nói :

- Tỷ tỷ ra đi ! Chúng ta đốt nhà lên cho hắn coi.

Hai cô một tung một hứng, dùng lời trá ngữ, nhưng trong đống cỏ vẫn không có động tĩnh gì.

Kim Lan trầm giọng nói :

- Muội muội đưa đá lửa đây ! Chúng ta đốt cả hai mặt.

Bỗng thấy đống rơm bùng lên. Một tên tiểu khiếu hóa mình trần, đầu tóc bù xù nhẩy ra. Gã đưa mắt nhìn hai cô rồi cười ha hả nói :

- Hay lắm ! Hai cô đã đánh lửa cho tiểu khiếu hóa này phải nhảy ra.

Ngọc Lan chuyển động mục quang ngắm nghía tiểu khiếu hóa từ đầu xuống gót chân, hỏi :

- Ngươi là ai ?

Tiểu khiếu hóa cười nói :

- Những kẻ ăn xin như tiểu nhân thì đâu chả có ? Sao các cô phải kinh hãi ?

Ngọc Lan lạnh lùng đáp :

- Thân thủ ngươi rất mau lẹ. Hiển nhiên là người trong võ lâm.

Tiểu khiếu hóa hỏi lại : .

- Là người võ lâm thì sao ?

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Ta nghe nói trên chốn giang hồ có Cái Bang là một ban hội to lớn. Đệ tử trong bang đều ăn mặc như bọn khất cái mà tên nào võ công cũng cao cường.

Ngươi có phải trong Cái Bang không ?

Tiểu khiếu hóa hỏi lại :

- Phải chăng cô là người trong Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng bàng quan không nói nửa lời.

Kim Lan, Ngọc Lan tuy được nghe nói nhiều chuyện giang hồ, nhưng hai cô ở trong Bách Hoa Sơn Trang ít khi ra ngoài nên trên thực tế chưa đủ kinh nghiệm. Hai cô nghe tiểu khiếu hóa hỏi lại liền đáp :

- Phải rồi ! Nhưng hiện giờ chúng ta không còn ở trong Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Tên tiểu khiếu hóa tuy láu lỉnh điêu ngoa nhưng cũng không hiểu. Gã ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Ngọc Lan đáp :

- Hiện giờ chúng ta đã thoát ly Bách Hoa Sơn Trang...

Cô chợt cảm thấy có điều không ổn liền hỏi lại :

- Ngươi hỏi kỹ như vậy là có ý gì ?

Tiểu khiếu hóa cười đáp :

- Nếu cô có nói thực như vậy thì tại hạ kính mừng hai cô.

Kim Lan nói :

- Ngươi hỏi điều gì bọn ta đã nói hết rồi. Vậy câu chúng ta hỏi ngươi cũng nên nói đi !

Tiểu khiếu hóa đáp :

- Dù các vị là nhân vật ở Bách Hoa Sơn Trang, tại hạ cũng không sợ. Tại hạ đúng là người Cái Bang các vị thường nghe nói tới.

Tiêu Lĩnh Vu đã được Trang sơn Bối cho hay, hơn trăm năm trước Cái Bang là một bang lớn đệ nhất võ lâm, đệ tử đông đúc. Khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang cao thủ rất nhiều, oai danh hơn cả các môn phái lớn, khác nào sao Bắc Đẩu, núi Thái Sơn trong võ lâm.

Nhưng từ ba chục năm nay, Cái Bang phát sinh biến cố, các vị trưởng lão tranh chấp ngôi Bang chúa, gây nên bi kịch tàn sát lẫn nhau. Bên thua lại đi cấu kết với cường địch ở ngoài, diễn ra những trường huyết chiến khủng khiếp. Mười tám vị trưởng lão Cái Bang bị thương vong hết sạch. Do đó những tuyệt kỷ trong bang thành ra thất truyền. Từ đấy trở đi uy danh sa sút, nhưng về phương diện nhân số, Cái Bang vẫn là một bang hội nhiều nhất võ lâm.

Ngọc Lan cả mừng nói :

- Ta được nghe danh Cái Bang từ lâu. Đệ tử bang nầy đều là hiệp sĩ trung nghĩa. Nay ta gặp được cũng là nhất hạnh.

Tiểu khiếu hóa tuy áo quần lam lủ, mặt mũi lem luốt nhưng không dấu nổi tướng mạo thanh tú. Gã bị Ngọc Lan cho ăn bánh phỉnh, bất giác nổi lên tràng cười khanh khách đáp :

- Cô nương quá khen mà thôi.

Ngọc Lan đột nhiên buông tiếng thở dài, quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu muốn nói lại thôi.

Nguyên cô chợt nghĩ tới có người Cái Bang giúp đỡ không chừng sẽ cứu thoát được song thân Tiêu Lĩnh Vu, nhưng cô cảm thấy việc này rất quan trọng.

Vạn nhất gã nầy trá hình đệ tử Cái Bang, hoặc đưa đề nghị ra gã không ưng chịu mà việc bí mật bị tiết lộ, nên cô dừng lại không nói nữa.

Tiểu khiếu hóa từ từ đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Tại hạ đã từng nghe thinh danh của quí bang, nhưng chưa hiểu cách xưng hô huynh đài thế nào ?

Tiểu khiếu hóa đáp :

- Tiểu đệ là Bành Vân. Xin ông bạn cho biết đại danh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Bành Vân đột nhiên lấp loáng cặp mắt nói :

- Các hạ là Tam trang chúa Bách Hoa Sơn Trang. Tiểu khiếu hóa nầy được nghe đại danh đã lâu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hởi ôi ! Hiện giờ tại hạ không phải là người của Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Bành Vân nói :

- Tiểu khiếu hóa đã được nghe tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám nói cho biết đại danh của tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Mã Văn Phi hiện có ở gần đây không ?

Bành Vân đáp :

- Y ở một chỗ với mấy vị trưởng lão tệ bang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ có việc mong được gặp mặt Mã tổng thủ lãnh, không hiểu Bành huynh có cho tại hạ địa

chỉ được chăng ?

Bành Vân đáp :

- Hiện giờ y ở đâu thì tiểu đệ không hay, nhưng có thể tìm giúp Tiêu huynh được. Còn Mã tổng thủ lãnh có muốn tương hội với Tiêu huynh thì tiểu đệ chưa rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ chỉ mong Bành huynh thông tri cho Mã tổng thủ lãnh một tiếng là được. Còn y muốn gặp tại hạ hay không tùy y quyết định. .

Bành Vân nói :

- Được rồi . Trước khi mặt trời lặn, tiểu hóa tử sẽ có hồi âm cho Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu sực nhớ tới lời ước hẹn với người bị thương trong tòa hoang miếu liền hỏi :

- Đêm nay tiểu đệ có chút việc riêng. Vậy để trưa mai chúng ta sẽ gặp nhau ở đây có được chăng ?

Bành Vân trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Được rồi ! Chúng ta cứ thế...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nơi đây tạm nhường lại cho ba vị.

Dứt lời gã tung mình vọt đi chạy nhanh như cơn gió thoảng, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu ngó tên tiểu khiếu hoá đi xa rồi mới quay lại hỏi Ngọc Lan :

- Tại sao cô biết có người ? .

Ngọc Lan mĩm cười giơ tay trỏ vào bên cửa đáp :

- Gã tiểu khiếu hóa này thích ăn uống quá.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo ngón tay trỏ thấy đống xương gà cao hơn tấc vứt ở bên cửa sổ, bất giác khen ngợi :

- Cô nương thật là người tinh tế !

Ngọc Lan nói :

- Tướng công quá khen rồi !

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Người Cái Bang xuất hiện ở đây chắc có chuyện gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Đại trang chúa tái xuất giang hồ là một vụ đồn đại khắp võ lâm. Y gây thù kết oán đã nhiều. Chuyến này lại quyết ý đi riêng một mình khiến cho người võ lâm thiên hạ phải chú ý, lục tục kéo đến để tra xét tình thế. Hỡi ôi ! E rằng những ngày gần đây sẽ xẩy trường ác chiến kinh thiên động địa.

Kim Lan nói :

- Vậy chúng ta mượn cơ hội này liên thủ với anh hùng thiên hạ...

Ngọc Lan lắc đầu ngắt lời :

- Không được.

Kim Lan hỏi :

- Tại sao vậy ?

Ngọc Lan đáp :

- Trước khi chưa cứu được lão gia cùng phu nhân, chúng ta không nên xung đột thẳng vào mặt với người Bách Hoa sơn trang. Tướng công bản lãnh cao thâm trong lúc chiến đấu e rằng khó lòng giữ khỏi chuyện giết người. Nếu Thẩm Mộc Phong phẩn nộ quá chừng, e rằng hắn gia hại đến hai vị lão nhân gia .

Chương 75: Trong Miếu Hoang Anh Vũ Đưa Tin

Tiêu Lĩnh Vu khẻ buông tiếng thở dài từ từ cất bước đến góc căn nhà xếp bằng nói :

- Đêm nay chúng ta hội kiến với người kia tình hình thế nào khó mà liệu trước được . Vậy ta nhân cơ hội này điều dưỡng một lúc để tăng cường thể lực .

- Ngọc Lan đáp :

- Tướng công yên tâm tọa tức . Tỳ thiếp xin coi chừng.

Nên biết Tiêu Lĩnh Vu nội công tăng tiến rất nhiều , nhưng chàng đang ở thời kỳ mỗi ngày cần tọa tức một lúc không thể khiếm khuyết được. Hễ chàng ngồi xuống là tiến vào tình trạng quên mình rất mau chóng.

Ngọc Lan tay cầm trường kiếm bước ra khỏi nhà gianh .

Cô đi hết một vòng rồi trở vào khẻ bảo Kim Lan :

- Bốn mặt căn nhà này bao la bát ngát thủ thế rất lợi . Tỷ tỷ cũng điều dưỡng một lúc đi . Một mình tiểu muội canh chừng cũng đủ.

Kim Lan đáp :

- Hay lắm sau một giờ muội muội kêu ta dậy để thay thế .

Cô nói rồi vào góc nhà ngồi xếp bằng vận khí điều hoà hơi thở.

Trong căn nhà gianh hoang lương chỉ có một mình Ngọc Lan tỉnh táo tay cầm trường kiếm , cô dùng cả tai lẫn mắt vào việc phòng thủ.

Đột nhiên có tiếng bánh xe lọc cọc vang lên từ xa vọng lại rồi tới gần .

Ngọc Lan nghĩ thầm :

- Người sắp đến đây chẳng hiểu là thù hay bạn . Là bạn chẳng nói làm chi, nếu là thù thì ta phải chuẩn bị thức tỉnh hại người kia dậy.

Cô đứng rón rén đến bên cửa thò đầu nhìn ra, quả nhiên cổ xe ngựa đang bon bon chạy tới .

Ở giữa nơi hoang dã mà cổ xe chạy tới đột ngột dĩ nhiên chẳng phải là chuyện thông thường.

Ngọc Lan toan quay vào đánh thức Kim Lan, đột nhiên vèm xe vén lên , cô nhìn rõ một người đà bà nhan sắc kiều mỵ , mặc võ phục màu trắng . Trước ngựa thêu bông hoa vàng .

Bổng nghe phụ nhân cười khanh khách hỏi :

- Tam trang chúa có ở đây không ?

Miệng mụ hỏi mà người mụ cứ đi thẳng vào nhà .

Người mới đến chính là Kim Hoa phu nhân một nhân vật đầy mình dấu vết kịch độc.

Ngọc Lan tự biết không thể ngăn cản mụ được cố ý cất cao giọng lên chào lại Phu nhân mạnh giỏi a ?

Cô nói lớn để đánh thức Tiêu Lĩnh Vu và Kim Lan.

Kim Hoa phu nhân lướt vào nhà nhanh như cơn gió thoảng.

Tiêu Lĩnh Vu nghe những tiếng kỉnh động đã đứng dậy nhấm ngầm phòng bị .

Kim Lan cũng được tiếng hô của Ngọc Lan làm cho tỉnh lại, thì chạy ra đứng chắn cửa song song với Ngoc Lan.

Hai cô đã nhấm ngầm tính toán : Nếu Kim Hoa phu nhân vạn nhất mà xảy ra cuộc động thủ với Tiêu Lĩnh Vu thì hai cô đứng ở ngoài cửa vừa chẹn đường rút lui của địch vừa có thể cứu ứng Tiêu gia một cách mau chóng.

Kim Hoa phu nhân giơ tay lên vuốt lại món tóc bơ phờ, cười nói :

- May mà Tam trang chúa chưa đi xa.

Tiêu Linh Vũ đối với Kim Hoa phu nhân vừa có ý sợ sệt vừa có lòng chán ghét, liền hỏi :

- Tại sao phu nhân lại nói như vậy ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Tiểu huynh đệ ! Câu chuyện giản dị như vậy mà tiểu huynh đệ cũng không nghĩ ra ư ? Nếu tiểu huynh đệ đi xa rồi thì làm sao ta kiếm thấy một cách dễ dàng .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân kiếm tại hạ có điều chi dạy bảo.

Kim Hoa phu nhân quay lại ngó hai cô hỏi :

- Hai con nha đầu này có thể tin được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hai cô đó cũng theo tại hạ phản bội Bách Hoa Sơn Trang.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Tiểu huynh đệ khó nói lắm ! Biết người, biết mặt, biết lòng làm sao ? Tiểu huynh đệ lấy gì bảo chứng chúng không phải là gian tế của Phẩm Mộc Phong phái đi theo dõi tiểu huynh đệ .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ tự tin mình không thể lầm lộn trong vụ này. Phu nhân bất tất phải quan tâm.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Hay lắm , chúng ta không nói đến chuyện đó nữa . Tiểu huynh đệ cho biết hành tung của tiểu huynh đệ từ đây ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp :

- Bốn bể là nhà , không nơi nhất định.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Tiểu huynh đệ cho rằng Thẩm Mộc Phong buông tha mình ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không sợ hắn.

Kim Hoa phu nhân cười hỏi :

- Đừng mạnh miệng nữa , tiểu huynh đệ đã chẳng nhận lời với hắn đi giết chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm là gì ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong là kẻ đê hèn vô sĩ , Hắn bắt song thân tại hạ làm con tin rồi bức bách tại hại đi hạ sát chưởng môn phương trượng chùa Thiếu Lâm.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phái Thiếu Lâm trước nay tuy được giới võ lâm Trung Nguyên coi như núi Thái Sơn , sao bắc đẩu. Cách phòng bị rất uy nghiêm vậy mà tiểu huynh đệ toan lấy sức một người đi hạ sát chưởng môn phương trượng của họ .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Việc này tuy muôn vàn khó khăn nhưng tại hạ cũng chẳng thể nào không làm được.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên lộ vẻ nghiêm nghị nói :

- Tiểu huynh đệ ! Tiểu huynh đệ cho là sau khi giết được phương trượng chùa Thiếu Lâm , Thẩm Mộc Phong sẽ buông tha cho lệnh tôn và lệnh đường thật chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp :

- Thẩm Mộc Phong là con người xảo quyệt . Đến lúc bấy giờ hắn có giở quẻ hay không khó mà đoán được .

Kim Hoa phu nhân đột nhiên ngửa mặt lên cười khanh khách hồi lâu không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mụ cười tức quá quát hỏi :

- Phu nhân cười gì vậy ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Ta cười tiểu huynh đệ bị Phẩm Mộc Phong làm cho muôn đắng ngàn cay mà vẫn chưa hiểu ý hắn một tý gì . Dù tiểu huynh đệ có giết hết sư sãi chùa Thiếu Lâm , hắn cũng không tha lệnh tôn và lệnh đường đâu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi : .

- Tại sao vậy ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vì trong võ lâm có tám môn phái lớn và không biết bao nhiêu cao thủ đối nghịch với hắn . Bản lỉnh tiểu huynh đệ càng cao thâm , võ công tiểu huynh đệ càng siêu quần, hắn càng giữ chặt lệnh tôn

và lệnh đường không chịu buông tha. Nhưng hai bên đã không đồng đạo chẳng thể mưu sự với nhau mãi được , chung qui vẫn không tránh khỏi một phen liều mạng. Hiện nay hắn đã quàng lên đầu tiểu huynh đệ một thứ gông cùm vô hình để kiềm chế thì khi nào hắn chịu tháo ra một cách dễ dàng.

Tiêu Lĩnh Vu thấy mụ giải thích đầy đủ lý lẽ, bất giác chàng buồn rầu thở dài nói :

- Lời phán đoán của phu nhân quả đã không lầm.

Kim Hoa phu nhân mĩm cười nói :

- Từ ngày chúng ta quen biết nhau , đây là lần đầu tiên tiểu huynh đệ ngỏ lời tán dương ta.

Tiêu Lĩnh Vu ngững đầu lên cặp mắt long lanh ngấn lệ , chàng thở dài nói :

- Tiêu Lĩnh Vu nay đã chẳng giữ tròn hiếu đạo lại còn làm cho song thân phải phiền luy thì dù muôn thác cũng không đủ để chuộc tội.

Kim Hoa phu nhân khuyên giải :

- Tiểu huynh đệ không nên nóng nảy, còn may ở chổ Phẩm Mộc Phong chưa hành hạ lệnh tôn và lệnh đường . Chúng ta có đủ thì giờ cứu hai vị thoát khỏi nơi hang cọp .

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Sao phu nhân lại có lòng tốt muốn giúp tại hạ vậy ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Trời sinh ta bản tính quái đản . Người nào càng chán ghét ta càng muốn giúp họ cho đến khi nào họ không chán ghét nữa mới thôi .

Tuy chỉ là một lời nói đùa nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghe rõ thanh âm có ẩn dấu một mối thê lương vô hạn.

Kim Lan và Ngọc Lan đột nhiên nghiêng mình thi lễ nói :

- Nếu phu nhân chịu giúp Tiêu tướng công cứu sống được lão gia cùng phu nhân thì ân đức này tất nhiên tướng công suốt đời ghi nhớ.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Ta không cần y cảm kích , các ngươi cố mà chiếu cố cho y , chớ làm việc hồ đồ . Ta đi đây !

Dứt lời mụ trở gót băng mình vọt ra ngoài cửa.

Lúc Kim Hoa phu nhân vọt đi , Tiêu Lĩnh Vu trông thấy dường như mụ nhỏ hai giọt lệ.

Tiếng bánh xe lọc cọc lại vang lên chạy bon bon trong cõi hồng trần .

Ngọc Lan ngơ ngẩn nhìn bóng xe chạy , buông tiếng thở dài nói :

- Nếu Kim Hoa phu nhân nói thật thì bà không phải là người tồi bại.

Kim Lan ngơ ngẩn nói :

- Đáng tiếc là chưa được phu nhân ước hẹn ngày tái hội. Từ đây ta muốn tìm bà thật khó lòng.

Ngọc Lan nói :

- Cái đó không cần . Chúng ta dừng chân chổ nào cũng không thoát khỏi tai mắt của Bách Hoa Sơn Trang . Bà ta còn ở Bách Hoa Sơn Trang là biết ngay mình ở đâu.

Kim Lan quay lại nhìn Ngọc Lan khẻ nói :

- Xem chừng những ngày gần đây Bách Hoa Sơn Trang sẽ xảy ra biến cố .Thẩm Mộc Phong tái xuất giang hồ khiến người võ lâm phải quan tâm .

Ngọc Lan lắc đầu nói :

- Hiện giờ chung quanh Bách Hoa Sơn Trang e rằng đã đầy tay cao thủ võ lâm .

Bổng nghe Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói .

- Các cô cũng cần nghỉ ngơi một lúc để bồi dưỡng tinh thần. Không biết lúc nào chúng ta sẽ gặp một trường ác đấu.

Chàng nói xong lại ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Ngọc Lan và Kim Lan đưa mắt nhìn nhau nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi sóng vai ngồi vận khí điều dưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lo nghĩ nhiều điểm . Trong lúc nhất thời không sao nhập định được . Chàng ngững đầu nhìn hai cô dường như đã nhập thần, liền rón rén đứng dậy, mục quang chàng chuyển đến bức rèm cỏ phía sau cửa sổ thấy hơi lay động.

Tuy chàng chưa ra đời lâu ngày nhưng đã trải qua nhiều phen nguy hiểm khiến chàng hiểu hết chốn giang hồ trá nguy khôn lường nên cũng tăng thêm phần lịch duyệt.

Chàng thấy rèm cỏ vẫn tung lên như bị gió thổi . Chàng liền tìm một phương vị thuận tiện ngồi xuống, cặp mắt hé mở ngấm ngầm theo dõi .

Sau một lúc bức rèm cỏ hạ xuống rồi yên lặng.

Lần sau bức rèm mở rộng hơn . Tiêu Lĩnh Vu biết bên ngoài có người lay động . Chàng động tâm ngấm ngầm lấy chiếc bao tay làm bằng da con giao long đeo vào . Chàng tự nhủ :

- Ta phải coi xem nhân vật này là ai ?

Nhưng chàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , tấm rèm cỏ đột nhiên dương cao lên . Cặp mắt lấp loáng ,nét mặt trang nghiêm từ từ thò vào.

Gương mặt này Tiêu Lĩnh Vu trông rất quen , chàng vừa ngó thấy liền nhận ra là thiếu nữ áo xanh mà chàng đã gặp trong tiểu lầu thành Quí Châu.

Chàng nghĩ thầm :

- Cô này vẫn đi kèm Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính. Cô đã xuất hiện nơi này , tất nhiên Đoan Mộc Chính cũng quanh quẩn chốn này.

Trong lòng suy chuyển ý nghĩ , người chàng vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Cặp mắt trong sáng ẩn hiện sát khí lạnh lùng nhìn vào .

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới ngày trước ở trên tửu lâu cô toan đâm chết Chu Triệu Long rồi bị chàng ngăn cản khiến cho việc cô sắp thành mà hỏng, nên cô hận chàng cũng đáng.

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì gương mặt trắng trên thò đầu vào trong cửa sổ đã từ từ rút ra.

Tiếp theo cổ tay trắng trẻo dơ lên . Ánh ngân quang lấp lánh bay qua cửa sổ thẳng tới trước mặt Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay mặt ra đón lấy mũi ám khí , chú ý nhìn lại thì ra một mũi ngân thoa bé nhỏ . Đầu mũi ngân thoa lấp lánh ánh xanh lè , hiển nhiên tẩm thuốc cực độc. Chàng tự nhủ :

- May mà mình đã đề phòng đeo bao tay vào rồi.

Tiện tay chàng bỏ mũi ngân thoa ra phía sau rồi vẫn ngồi yên không nhúc nhích .

Chàng thấy cặp mắt đầy vẻ cừu hận lại xuất hiện trên cửa sổ , trợn lên nhìn chàng một lúc rồi ngó sang hai ả nữ tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Cô căm hận ta ngầm hạ độc thủ bằng ám khí tối chất độc thì phải rồi .

Nhưng đối với hai người không có liên quan gì mà cũng ám toán thì không thể tha thứ được.

Lại thấy cặp mắt từ từ di chuyển. Tấm rèm cỏ vén lên bổng hạ xuống. Hiển nhiên thiếu nữ áo xanh không muốn ám toán Kim Lan và Ngọc Lan.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghỉ bụng :

- Cô hạ tấm rèm cỏ xuống bỏ đi, phải chăng cô tưởng ta đã trúng độc chết rồi ? Cô này ân oán phân minh không thù hận lây đến nhị tỳ, đủ tỏ con người lỗi lạc.

Chàng lại tự hỏi :

- Có điều trong người ta không một vết thương lại vẫn ngồi yên không nhúc nhích , chẳng lẽ cô không nhìn thấy khía cạnh sơ hở này ư ?

Chàng nghĩ lui nghĩ tới mà không hiểu được tại sao thiếu nữ áo xanh lại sơ sót đến thế.

Sau một lúc Ngọc Lan và Kim Lan tỉnh táo lại . Hai cô điều dưỡng xong tâm thần khoan khoái .

Tiêu Lĩnh Vu chưa nói chuyện vừa xảy ra cho hai cô nghe . Chàng cất mũi thoa độc đi .

Ngọc Lan chuyển động tấm lưng liễu cười hỏi :

- Tướng công có đói bụng không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Không đói .

Ngọc Lan mở cửa ra trông chiều trời nói :

- Vừng thái dương sắp xuống núi rội , chỉ còn khoảng nữa giờ nữa là trời tối , chúng ta nên đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Ừ thì đi ! Chúng ta đến xem người nằm trong quan tài xem y còn sống không ?

Ba người ra khỏi căn nhà gianh , chạy thẳng tới tòa hoang miếu.

Đoạn đường này khoảng hai chục dặm chỉ trong khoảng khắc là đến nơi .

Tiêu Lĩnh Vu vào thẳng hậu điện đến sương phòng đặt quan tài mở nắp lên coi thì quan tài trống không . Người bị thương không biết đi đâu .

Ngọc Lan khẻ nói :

- Y gạt ta rồi .

Kim Lan nói :

- Y bị thương rất tất chưa đi xa được không chừng còn ẩn trong toà phá miếu này.

Tiêu Lĩnh Vũ nói :

- Y chẳng cần gạt chúng ta mà cũng không trốn lánh làm gì ? Hoặc giả y được đồng bọn cứu thoát đưa đi nơi khác hay y ngộ hại chết rồi.. . ?

Chàng chưa dứt lời bổng có tiếng chim vỗ cánh trên không lưng trời lảng vảng một con anh vũ bay tới .

Con chim bay liệng mấy vòng trên không dường như để điều tra những người trong nhà này . Sau một lúc nó đậu xuống vai Tiêu Lĩnh Vu há mỏ cho mảnh giấy trắng rớt xuống .

Tiêu Lĩnh Vu nhặt mảnh giấy lên thấy viết mấy hàng chữ như sau :

- Nhận được tin của Anh Vũ thì đến gặp lão phu.

Cuối thư không thự danh. .

Ngọc Lan hỏi :

- Trong thư viết gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Họ yêu cầu chúng ta theo con anh vũ đến hội diện .

Kim Lan hỏi :

- Tướng công có đi không ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Xem chừng họ không có ác ý , có đi cũng chẳng sao .

Chàng giơ tay lên vỗ vào con anh vũ nói :

- Chúng ta không hiểu tiếng chim chẳng có cách nào cám ơn ngươi được .

Phiền ngươi dẫn đường cho chúng ta .

Con anh vũ vỗ cánh bay lên lượn quanh nhà một vòng rồi mới từ từ vọt ra ngoài .

Ngọc Lan nhìn con anh vũ nói :

- Nó bay đi rất thỏng thả dường như để chờ chúng ta . Có lẽ nó hiểu tiếng người .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta đi nhanh lên một chút.

Rồi chàng gia tăng cước lực chạy theo con anh vũ.

Lạ thay ba người chạy nhanh con Anh Vũ cũng bay nhanh.

Ba người chạy theo con Anh Vũ quên cả phương hướng . Đi chừng bảy, tám dặm thì đến trước một toà nông xá. .

Bổng thấy con Anh Vũ cụp cánh bay vào nhà .

Tiêu Linh Vu toan tiến lại gõ cữa thì đột nhiên một tiếng kẹt vang lên, hai cánh cửa mở rộng .

Hai đại hán tay cầm quỉ đầu đao xông ra chắn trước cửa sảnh đường, khẻ hỏi :

- Ba vị kiếm ai ?

Tiêu Linh Vu cầm mảnh giấy đưa ra đáp :

- Chúng tôi được con Anh Vũ đưa đến đây. Chẳng hiểu có khỏi lầm lộn không ?

Bổng thấy thanh âm trong trẻo vọng ra :

- Đúng rồi , mời ba vị vào đi !

Hai đại hán nghiêng mình nhường lối :

- Xin mời ba vị

Tiêu Lĩnh Vu đi trước hiên ngang tiến vào.

Lúc này trời đã về đêm trong nhà tối đen , giơ bàn tay không trông rõ ngón.

Ngọc Lan rất lấy làm kỳ , nghĩ thầm :

- Tại sao bọn chúng lại khép cửa lại . Trong nhà tối đen không hiểu họ mai phục nhiều người hay ít ?

Thanh âm trong trẻo vọng lên :

- Ba vị có thấy đường không ?

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận nội lực , miệng chàng đáp :

- Có thể trông được . Phiền cô dẫn đường cho.

Chàng chú ý nhìn ra thấy bóng một cô gái đứng ngoài xa chừng sáu bảy bước.

Thanh âm thiếu nữ lại vang lên :

- Ba vị hãy đi theo ta.

Rồi nàng trở gót đi về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng thiếu nữ cất bước ra đi , Kim Lan, Ngọc Lan đi theo sau chàng.

Thiếu nữ xuyên qua mấy lớp nhà rồi mở cửa hậu chạy vào con đường nhỏ hoang lương.

Tiêu Lĩnh Vu ngữa mặt trông sao trên trời nghĩ bụng :

- Người này ..

Chàng còn đang ngẩm nghĩ ,bổng thấy thiếu nữ ngừng bước lại nói :

- Đến nơi rồi phiền ba vị chờ một chút.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nghĩ thầm :

- Hừ ! Không hiểu họ muốn giở trò gì ? nếu mình biết trước họ khệnh khạng như thế này thì chẳng thèm đi nữa cho xong.

Nhưng ngoài miệng chàng đáp :

- Cô nương cứ tuỳ tiện , không hề chi .

Ngọc Lan là người cẩn thận tinh tế. Đột nhiên cô phát giác thiếu nữ dẫn đường vẫn có ý né tránh không cho nhìn mặt.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng cô không nói ra, sau cô không nhịn được liền đi quanh đến trước mặt thiếu nữ để coi tướng mạo.

Không ngờ thiếu nữ cảnh giác rất mau, Ngọc Lan vừa cất bước nàng đã biết rồi , nàng liền nghiêng người đi không để Ngọc Lan thấy mặt. Đồng thời nàng lạnh lùng cất tiếng :

- Ba người hãy ở nguyên chổ . Đừng chạy loạn lên .

Đoạn nàng nhún mình vọt ra xa hơn trượng .

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Khinh công cô này khá thật.

Bóng thiếu nữ lấp loáng hai cái liền rồi mất hút vào trong đêm tối .

Ngọc Lan thấy thiếu nữ đi xa rồi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tướng công ! Tướng công có hoài nghi gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Cô nương nhắc tới khiến cho ta nhớ lại mấy lần đáng lý thiếu nữ chạm mặt bọn ta mà cố ý né tránh.

Kim Lan nói :

- Có khi vì mặt y khó coi không muốn để ta nhìn thấy.

Ngọc Lan nói :

- Tiểu muội cũng mong như vậy , đừng có nguyên nhân nào khác là hay.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Ta e rằng không phải chuyện giản dị .

Ngọc Lan nói :

- Tỳ thiếp nghi ngờ hắn quen biết mà không dám chạm mặt chúng ta sợ chúng ta nhận ra.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Có thể như vậy.

Chàng sờ chiếc ngân thoa trong bọc nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ lại là thị ?

Sau chàng lại nghĩ tới thiếu nữ áo xanh thường đi cùng với Bát Thủ thần Long Đoan Mộc Chính . Chàng lẩm bẩm :

- Nhưng người bị thương kia lại không phải là Đoan Mộc Chính ...

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ bổng nghe thanh âm thiếu nữ vọng lại :

- Mời ba vị qua bên này.

Tiêu Lĩnh Vu ngững đầu trông ra thấy thân hình thiếu nữ đứng xa ngoài hai trượng. Sắc đêm lờ mờ, tuy chàng mục lực hơn người mà cũng chỉ phảng phất nhìn thấy thân hình chứ không tài nào coi rõ diện mạo được.

Ngọc Lan trong dạ hoài nghi , nghe tiếng thiếu nữ lập tức chạy đến trước mặt .

Ngờ đâu đối phương đã liệu trước Ngọc Lan còn cách xa hơn trượng thiếu nữ đã trở gót nói :

- Xin miễn thứ cho tiểu muội đi trước dẫn đường.

Chương 76: Vật Báu Trao Cho Người Lạ Mặt

Tiêu Lĩnh Vu và Kim Lan chạy theo sau Ngọc Lan .

Thiếu nữ kia đã xoay mình đi xa bốn năm thước .

Ba người theo sau nàng đi chừng nữa dặm đến một tòa trạch viện cao lớn .

Bổng thấy thiếu nữ giơ tay lên đẩy cửa ra nói :

- Mời ba vị tiến vào .

Nàng vừa nói vừa xuyên qua cửa và đi rất mau khiến bọn Tiêu Lĩnh Vu không có thì giờ để nhận hình thể trong tòa trạch viện này .

Lại xuyên qua hai tầng đình viện rồi chuyển vào một cái sân rộng.

Tiêu Lĩnh Vu nhờ ánh sao lờ mờ nhìn thấy thiếu nữ dẫn đường mặc áo màu lam .

Thiếu nữ áo lam đi thẳng tới trước một tofa nhà ngói cao lớn rồi dừng lại nói:

- Mời ba vị tiến vào . Nàng đẩy cửa tự mình vào trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu lúc nào cũng chỉ muốn nhìn mặt thiếu nữ mà không sao ngó thấy được.

Kim Lan nghiêng mình vọt lên trước Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tỳ thiếp xin dẫn đường.

Rồi cô theo sau thiếu nữ áo lam đi vào .

Tiêu Lĩnh Vu biết Kim Lan sợ trong nhà ngấm ngầm bố trí mai phục nên cô tranh vào trước để nếu có người tập kích thì cô chịu đòn trước để chàng có thì giờ chuẩn bị cự địch.

Bổng thấy ánh lửa lập lòe, trong nhà có thắp đèn nến.

Một người mặc áo vàng, đầu quấn khăn trắng ngồi trên một cái giường gỗ tựa lưng vào vách.

Một đồng tử áo xanh đứng trước giường lưng đeo bảo kiếm tay cầm đèn nến.

Bỗng nghe người áo vàng thở dài nói :

- Xin ba vị nguyên lượng cho . Vì sự an toàn của lão phu mà bọn chúng phải bày ra nhiều nghi trận làm phiền cho các vị .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không dám ! Không dám ! Thương thế của huynh đài đã khỏi chưa ?

Người kia đáp :

- Đa tạ tiểu bằng hữu có dạ quan hoài . Thương thế lão phu đã khá nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu bọn tại hạ sớm biết huynh đài được người cứu ra khỏi tòa phá miếu thì bọn tại hạ không đến đây phó ước nữa.

Người áo vàng nói :

- Tiểu huynh đệ thủ tín như vậy, lão phu không để đi chuyến này phải uổng công . Lão phu có một vài vật trân trọng kính tặng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng cười lạt nói :

- Bọn tại hạ chỉ muốn trợ giúp huynh đài còn báu vật trao tặng thì bọn tại hạ không dám lãnh thụ ...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn tại hạ còn có việc gấp không thể ở lại lâu được . Vậy xin cáo biệt.

Đoạn chàng trở gót cất bước .

- Người áo vàng gọi giựt lại :

- Tiểu huynh đệ hãy lưu bộ .

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước quay lại hỏi :

- Các hạ còn điều chi dạy bảo ?

Người áo vàng đáp :

- Không phải lão phu có ý làm nhọc lòng các vị.

Tiêu LĩnhVu nói :

- Chút việc nhỏ nhặt này huynh đài bất tất phải để tâm.

Người áo vàng thủng thẳng hỏi :

- Cách xưng hô tiểu bằng hữu thế nào ?

- Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Người áo vàng đột nhiên dường như bị đánh một đòn nặng. Toàn thân lão run lên hỏi :

- Huynh đài là người ở Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Tiêu Lĩnh Vu khẻ buông tiếng thở dài đáp :

- Hai bữa trước đây , tại hạ còn làm Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang nhưng bây giờ đã trở thành đại địch của Bách Hoa Sơn Trang rồi .

Người áo vàng hỏi :

- Huynh đài nói vậy là nghĩa làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nguyên nhân này một lời không thể nói hết được . Có điều tại hạ đã nói sự thực .

Người áo vàng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bất luận các hạ có phải là người ở Bách Hoa Sơn Trang hay không nhưng ít ra cũng là một bậc quân tử thủ tín .

Lão ngừng lại một lúc rồi khẻ bảo đồng tử :

- Ngươi cầm cái bọc ở dưới gối này trao cho Tiêu huynh .

Đồng tử dạ một tiếng rồi lật gối lên lấy một cái bọc vải đưa cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn cái bọc đó đựng gì không ?

Người áo vàng từ từ nhắm mắt lại rồi dựa vào vách giục :

- Mau đón tiếp lấy cái bọc , lão phu cảm thấy không thể chống nổi nữa rồi, cần phải nghỉ ngơi.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy cái bọc sắc vàng nhấc lên coi thì thấy không nặng lắm. Chàng toan mở ra xem thì đột nhiên lão áo vàng cất giọng trầm trầm nói :

- Đừng mở ra ! đi mau đi !

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại đáp :

- Cung kính không bằng tuân mệnh ...

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Huynh đài có thể cho biết họ tên được chăng ?

Người áo vàng đáp :

- Không cần ! Sau này tiểu bằng hữu tự nhiên sẽ biết. Bây giờ ba vị đi lẹ lên !

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Huynh đài hãy cẩn trọng ! Rồi xoay mình rảo bước ra khỏi căn nhà.

Kim Lan, Ngọc Lan theo sau Tiêu Lĩnh Vu.

Ba người mới ra khỏi nhà hơn trượng thì đèn lửa trong nhà đã tắt phụt.

Tiêu Lĩnh Vu khẻ thở dài và nói :

- Người này rất là thần bí .

Bổng nghe thanh âm trầm trầm vọng lại :

- Mời ba vị qua bên này.

Tiêu Lĩnh Vu lắng tai nghe hình như là khẩu âm của thiếu nữ áo lam vừa dẫn đường lúc nãy. Chàng quay lại nhìn Kim Lan một cái rồi nói :

- Vụ này rất cổ quái . Người áo vàng bị thương dường như địa vị khá cao nhưng tựa hồ đã mất tự do , bị người coi sóc ráo riết.

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Chúng ta qua bên kia coi .

Ba người đi về phía phát ra thanh âm được chừng bốn , năm trượng quả thấy một phụ nữ tóc dài rũ xuống vai đứng ở dưới ánh sao .

Ngọn gió đêm thổi bay mớ tóc cùng làn áo phụ nhân .

Ngọc Lan nhìn Kim Lan khẻ nói :

- Người này không giống vị cô nương vừa dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng cô nương vừa hô bọn tại hạ ?

Phụ nhân áo lam xòa tóc vẫn đứng xoay lưng về phía ba người lạnh lùng nói :

- Hãy kêu ta bằng phu nhân .

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Phu nhân ư ?

Phụ nhân áo lam đáp :

- Phải rồi ! Kêu ta bằng phu nhân.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi :

- Phu nhân kêu tại hạ có điều chi dạy bảo ?

Phu nhân áo lam hỏi :

- Các ngươi đã gặp y rồi chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu thầm nghĩ :

- Mụ này nấp tránh ra vẻ thần bí không hiểu có dụng ý gì ?

Chàng liền hỏi lại :

- Chăng hay phu nhân muốn nói người áo vàng ?

Phụ nhân áo lam đáp :

- Đúng thế . Y là trượng phu của ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Uả ! té ra là ..

Chàng chợt nhớ tới mình chưa biết họ tên người áo vàng nên mới nói nữa câu rồi dừng lại.

Phụ nhân áo lam hỏi :

- Trượng phu ta có cái gì đưa cho ngươi ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão gia giao cho tại hạ một cái bọc vải vàng.

Phu nhân áo lam nói :

- Ngươi bỏ cái bọc đó xuống đất rồi ra đi tự nhiên .

Tiêu Lĩnh Vu ngó lại cái bọc vải vàng , rồi theo lời phụ nhân đặt cái bọc xuống đất.

Chàng nghĩ thầm :

- Họ là vợ chồng thì ta trả lại vợ cũng được.

Chàng toan quay mình cất bước , nhưng lại nhớ tới người áo vàng lúc trao cái bọc đã nói những lời ký thác rất trân trọng. Mụ này có phải vợ lão hay không khó mà Khổng Minh được. Nếu mụ là người ngoài lừa gạt mà chàng đưa cho mụ thì chàng đã phụ lời uỷ thác của lão.

Phu nhân áo lam dường như đã đọc được ý nghĩ của Tiêu Lĩnh Vu , thấy chàng vừa đặt bọc vải xuống liền nhoài người tới vươn tay toan chụp lấy cái bọc đồng thời Tiêu Lĩnh Vu cũng giơ tay ra.

Lúc tay phụ nhân áo lam đụng tới cái bọc thì Tiêu Lĩnh Vu đã nắm chặt vào tay rồi.

Phụ nhân áo lam liền vung tay điểm lấy uyển mạch Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vội rụt tay về bước tạt ngang ra năm thước.

Phụ nhân áo lam tay trái cướp bọc vải tay phải điểm huyệt mạch Tiêu Lĩnh Vu mà thủy chung không quay mình lại .

Tiêu Lĩnh Vu đoạt được bọc vải rồi trầm giọng nói :

- Nếu các hạ chứng thực được là phu nhân của lão nhân gia, thì tự nhiên sẽ hoàn lại cái bọc này cho nguyên chủ .

Phu nhân áo lam hỏi :

- Các vị đem cái bọc đó đi làm chi để rướt lấy phiền lụy vào mình ?

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không hiểu trong bọc gói vật gì mà tựa hồ có vẻ rất quan trọng !

Chàng liền đáp :

- Phu nhân đừng hiểu lầm . Tại hạ không có ý nuốt trôi vật này . Chỉ vì không có cách gì chứng thực được địa vị của phu nhân nên tại hạ không đem giao nó một cách khinh xuất.

Phụ nhân áo lam hỏi :

- Các hạ có biết trong bọc đựng vật gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không biết vì chưa từng mở ra coi.

Phụ nhân áo lam nói :

- Các hạ mà không giao cái vật đó cho bản nhân thì rồi đây sẽ phải hối hận .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Kim Lan và Ngọc Lan khẻ thở dài nói :

- Biết thế này thì chúng ta chẳng phó ước làm gì để rước lấy phiền lụy vào mình .

Ngọc Lan nói :

- Việc đã trót rồi tướng công của chẳng nên phiền não làm chi . Chúng ta đi thôi .

Tiêu Lĩnh Vu thu cất bọc vải xong quay mình cất bước.

Bổng nghe tiếng phụ nhân cười lạt phía sau nói :

- Kẻ thất phu vô tội vì mang bọc và nên vạ .

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng :

- Kẻ nam phu đường hoàng không tỉ đấu với nữ giới . Tại hạ không động thủ với phu nhân đâu.

Đoạn chàng gia tăng cước lực chạy về phía trước vừa đi vừa nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ trong bọc này có vật trân quí phi thường ? Tại sao lão áo vàng không giao cho vợ mà lại đưa cho mình là kẻ chưa từng quen biết ?

Bổng chàng thấy mối xúc động tự đáy lòng nổi lên . Chàng hận mình chẳng thể mở ngay cái bọc coi xem vật gì.

Tiêu Lĩnh Vu cố nhẫn nại chạy một mạch chừng hai, ba dặm.

Lúc này sắc đêm tối mịt, sương phủ trần gian . Bốn bề mờ ảo. Thị tuyến không thể nhìn thấy cảnh vật ngoài xa chừng một trượng.

Ngọc Lan nói :

- Xem chừng phụ nhân áo lam có ý hăm doạ chúng ta .

Cô chưa dứt lời , đột nhiên tràng cười lạt vọng lại có tiếng người nói :

- Biết thời vụ thì để vật đó lại mới giữ được tính mạng mau lên .

Tiếng nói ồm ồm. Hẳn nhiên là khẩu âm hán tử .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ bảo hai cô :

- Coi chừng họ phóng ám khí.

Chàng vận mục lực nhìn về phía phát ra thanh âm .

Tiêu Lĩnh Vu nội lực thâm hậu , mục lực hơn người chú ý nhìn ra thấy sau một cây nhỏ ở phía Đông Nam hình như có bóng người , liền cười lạt nói :

- Một góc cây con há phải là chổ ẩn mình . Cử động thập thò này đâu phải là anh hùng hảo hán.

Lại nghe tiếng cười lạt nói :

- Nhãn lực giỏi thật.

Một bóng người từ phía sau gốc cây nhỏ vọt ra từ từ tiến lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng tụ công lực miệng hỏi :

- Chúng ta chưa từng quen biết sao các hạ lại cản đường ?

Lúc này bóng đen đã đến gần ba người chỉ còn cách độ chừng ba bốn thước và tướng mạo đã lờ mờ nhìn rõ .

Đây là một đại hán râu dài chùng xuống trước ngực , lưng đeo binh khí mình mặc võ phục màu đen.

Đại hán xoay tay rút binh khí sau lưng ra , ánh bạc quang lấp lánh trong bóng đêm.

Đại hán lạnh lùng nói :

- Các hạ hiện ở vào hoàn cảnh rất nguy hiểm , bốn mặt đã bị bao vây. Chi bằng nghe lời khuyên của tại hạ , đặt cái đó xuống mà đi thì hơn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ là ai ?

Đại hán râu dài đáp :

- Cái đó ông bạn bất tất phải hỏi làm chi ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã thế thì chúng ta chẳng có chuyện gì với nhau nữa.

Đại hán đột nhiên nổi lên tràng cười rồi đáp :

- Ba vị đã bị hãm vào trùng vây , tội gì mà liều mạng ? Con người đã chết rồi thì dù có vật trân quí nhất trên đời cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ không quen nghe lời hăm doạ , sự thực tại hạ có cái bọc này, nhưng không phải là của lấy cắp . Các hạ tay cầm binh khí miệng nói khoác lác mà không biết thẹn . Phải chăng các hạ có ý muốn cướp đoạt .

Đai hán lạnh lùng đáp :

- Ông bạn tưởng ta hăm dọa ư ? Ba vị thử ngó quanh một vòng coi có phải tại hạ mở miệng nói càn không ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh quả nhiên phát giác bốn mặt có đến mấy chục người đang từ từ tiến lại .

Kim Lan và Ngọc Lan đều xoay tay rút kiếm ở sau lưng ra chuẩn bị nghênh địch .

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy ngọn lửa vô hình bốc lên. Chàng cất tiếng lạnh như băng nói :

- Tại hạ không có ý chiếm đoạt vật gì của ai . Nhưng trước khi chưa rõ đầu đuôi nên không thể giao cho các vị một cách khinh xuất. Nếu võ lâm không còn gì là qui cũ , chỉ dùng võ để tranh cướp thì con người ra thế nào ?

Đai hán râu dài ngữa mặt lên cười rộ nói :

- Ông bạn tưởng ta liều mạng với ông bạn chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các vị chia bốn mặt tám phương bao vây trong tay lăm lăm cầm binh khí mà còn bảo là không chuẩn bị liều mạng được ư ?

Đại hán râu dài lạnh lùng nói :

- Bọn người bao vây bốn mặt đều là cao thủ hạng nhất trong bản môn.

Nếu xảy ra cuộc động thủ thì tại hạ tin rằng các vị không chống nổi mười chiêu .

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đáp :

- Cái đó tại hạ không thể tin được , nếu các vị nhất định đòi thử thách thì đừng trách Tiêu Lĩnh Vu này ra tay hại người.

Đại hán râu dài sửng sốt hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu đã nổi tiếng một thời ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Chắc thằng cha này nhận lầm tay là Lam Ngọc Đường .

Chàng hàm hồ đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu .

Đại hán râu dài thở dài tự nói một mình :

- Đáng lý ta phải biết trước con người mà lão bà uỷ thác tất không phải là nhân vật tầm thường .

Hắn chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Tuy tại hạ đã được nghe đại danh từ lâu , nhưng vụ này rất quan trọng đối với bản môn. Nếu Tiêu

đại hiệp không chịu trao trả thì đừng trách bọn tại hạ ỷ vào số đông để quyết thắng bại .

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ , bụng bảo dạ :

- Quả vật trong bọc là vật trân quí trong môn hộ của bọn chúng thì sao lão áo vàng lại giao cho ta là người ngoài cuộc ? Vì làm gì những người này không hỏi lão để lấy lại mà lại để lão đưa cho ta rồi mới tụ tập cao thủ bức bách phải đưa ra .

Chàng càng nghĩ càng thêm mối hoài nghi , không sao hiểu được.

Bổng nghe đại hán râu dài nói :

- Kể về thịnh danh của Tiêu đại hiệp , quyết không đến nổi lấy đồ của người khác. Bọn tại hạ kính cẩn chờ đại hiệp trả lại cho .

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng nói :

- Nếu huynh đài tìm được vị áo vàng đến đây để y bảo một câu là tại hạ lập tức hai tay dưng hoàn lại nguyên vật .

Đại hán râu dài nói :

- Thương thế y nặng lắm không thể cử động được .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu vậy chúng ta cùng đi gặp y. Cứ một lời của y là tránh khỏi cuộc động thủ .

Đại hiệp đã nói thế thì ra đại hiệp coi bọn tại hạ không vào đâu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi lại :

- Tại hạ nói có cái gì không phải đâu .

Đại hán râu dài cười lạt đáp :

- Nếu y có ý giao vật đó cho bọn tại hạ thì d nhiên không khi nào đưa cho Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hắn nói như vậy rất là có lý . Lão áo vàng thật là kỳ quái . Bảo vật chẳng giao cho vợ con hay người đồng môn mà lại uỷ thác cho ta , một người chưa từng quen biết . Hỡi ơi ! Không hiểu trong bọc này có vật gì mà khiến cho vợ chồng chia tay , đồng môn mưu đồ cướp đoạt ?

Đại hán râu dài thấy Tiêu Lĩnh Vu không trả lời, nóng ruột hỏi :

- Ý Tiêu đại hiệp thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì ?

Đại hán râu dài đáp :

- Việc trao trả vật đó cho bản môn.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy đại hán bốn mặt đều ra chiều tức giận có ý muốn động thủ ngay , dường như cái bọc mà người áo vàng trao cho chàng có mối liên quan sâu xa với họ .

Đại hán râu dài dường như quá nóng ruột không chờ được nữa khẻ nói :

- Tiêu đại hiệp có định giao trả hay không giao quyết định mau đi !

Bọn tại hạ không thể nhẫn nại được nữa rồi .

Ngọc Lan vung trường kiếm lên khẻ nói với Tiêu Lĩnh Vu :

- Thưa tướng công ! người kia đã giao cái bọc cho tướng công với một giọng rất tha thiết , nếu tướng công giao cái bọc cho bọn há chẳng phụ lời uỷ thác của lão già kia ?

Tiêu Lĩnh Vu khẻ đáp :

- Phải lắm !

Chàng đưa mắt nhìn đại hán đáp :

- Các hạ muốn bọn tại hạ giao vật này chỉ có một biện pháp duy nhất là chủ cũ của nó đến đây mà lấy , tại hạ mới chịu giao trả.

Đại hán râu dài hỏi :

- Ngoài cách đó không còn một con đường nào khác để thương lượng ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ trước nay nói sao là giữ một mực như vậy.

Đại hán râu dài lạnh lùng nói :

- theo ý kiến của tại hạ thì còn cách khác có thể làm được .

Tiêu Lĩnh Vu nói ngay :

- Trừ phi các hạ động thủ cướp đoạt.

Đại hán râu dài nói :

- Đúng thế .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu các hạ cho rằng có thể cướp đoạt thì cứ thử đi.

Đại hán râu dài nói :

- Tiêu đại hiệp đã nhất quyết không trao bảo vật của bản môn thì bọn tại hạ chẳng còn đường lối nào khác .

Hắn vung binh khí sấn lại tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu toan ra tay bổng thấy bóng người thấp thoáng.

Kim Lan đã tranh tiên động thủ . Cô hươi trường kiếm đón tiếp chiêu thuật của đại hán.

Lại nghe tiếng quát tháo từ bốn mặt vang lên . Trong màn đêm binh khí lấp loáng bao vây ba người nhất tề tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay đánh ra một chưởng. Một luồng chưởng phong mãnh liệt ào ạt xô ra bắt buột hai người xông đến gần phải lùi lại .

Ngọc Lan cũng vung trường kiếm ngăn cản bọn địch tới tấp xông vào.

Miệng cô nói :

- Tướng công ! Chúng ta phá vòng vây bỏ đi quách.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn đắn đo có nên đưa trả vật kia hay không chứ không có ý muốn động thủ . Chàng nghe Kim Lan nói vậy tỉnh ngộ tự nhủ :

- Phải rồi ! Bất luận cái bọc này sẽ trả về ai , ta cũng không nên động thủ với họ .

Chàng quyết định rồi hai tay phóng chưởng liên hoàn miệng lớn tiếng quát :

- Kẻ nào ngăn cản ta là chết.

Một luồng chưởng phong như bão táp nổi lên mở một lối thoát.

Ngọc Lan đi đường kiếm " Phục Địa Truy Phong " bức bách hai tên cường địch lùi ra . Cô nhảy lên trước để phá vòng vây mà đi .

Tiêu Lĩnh Vu phóng song chưởng ra chiêu " Thiên Mã Hành Không " bắt khí giới trong tay của đại hán râu dài trệch sang một bên miệng giục :

- Kim Lan chạy mau đi .

Kim Lan cầm trường kiếm che trước mặt , vọt mình ra bảy, tám thước.

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng theo thế liên hoàn đẩy lui bọn địch bao vây bốn mặt . Chàng nép người xuống lướt qua bốn người đại hán gần đó . Cử động của chàng mau lẹ quá chừng . Đại hán xoay được binh khí lại thì chàng đã nhảy xa hơn trượng.

Bọn đại hán bao mặt chia nhau đuổi hai cô . Khí giới lập lòe trong đêm tối .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu mình không nghĩ cách đả thương một tên của chúng thì chúng chưa khiếp sợ mà rút lui . Cuộc đấu này sẽ kéo dài chưa biết bao giờ mới chấm dứt.

Trong lòng đang xoay chuyển ý nghĩ , chàng thi triển khinh công thượng thặng " Bát Bộ Đăng Không " lướt mình rượt theo nhị tỳ.

Chàng ngấm ngầm vận Tu la chỉ lực điểm ra .

Trong bóng đêm tiếng tiếng rú thê thảm vang lên . Một đại hán ở gần ngã lăn ra.

Đại hán kia theo sát đồng bọn trong lúc cấp bách huy động binh khí chém tới . Khi hắn nhìn rõ người nhà thu đao về thì đã không bp nữa thành ra chặt cụt một bên tay của đồng bọn .

Tiêu Lĩnh Vu nhân lúc bọn chúng chậm lại trong nháy mắt , đuổi kịp theo nhị tỳ. Chàng vung cả hai tay ra mỗi tay nắm một cô đề khí mà chạy.

Khinh công của mỗi nhị tỳ tuy chưa tuyệt diệu như đã có căn bản vững chắc . Bây giờ được Tiêu Lĩnh Vu kéo đi các cô cũng chạy rất nhanh. Chớp mắt đã bỏ bọn truy binh một khoảng xa.

Tiêu Lĩnh Vu buông hai cô ra ngữa mặt lên trời thở dài nói :

- Trong võ lâm thật chổ nào cũng có chuyện thị phi . Hỡi ơi ! hai bên chưa quen biết nhau mà chẳng có lý do gì cũng gây ra cuộc đánh lộn.

Ngọc Lan cười hích hích nói :

- Vì tướng công là người tốt quá nên chổ nào cũng rướt lấy phiền luy vào mình .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao người tốt lại phải chịu nhiều phiền não ?

Ngọc Lan đáp :

- Vụ này giản dị lắm. Nếu tướng công là một tay giảo hoạt thì bữa trước có gặp lão già bị trọng thương , lão đã không ước hẹn đêm nay đến hội diện.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi ! Đúng thế thật.

Ngọc Lan mĩm cười nói tiếp :

- Lão bị trọng thương tự biết mình lâm vào hoàn cảnh nguy ngập . Tướng công vẻ ngoài đoan chính khiến lão mới gặp lần đầu đã biết là một nhân vật có thể tin cậy được.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Bọn người mà chúng ta gặp đêm nay chẳng phải vợ con thì cũng là thuộc hạ của lão . Ta nghĩ rằng lão được bảo vệ không lo gì nữa. Ai ngờ lão lại giao vật này cho ta ? Dường như không phải một chuyện ký thác mà họ có ý an bài ra trường tranh đoạt này. Chổ dụng tâm của người đó thật cao thâm không thể

lường được.

Ngọc Lan nói :

- Nếu chổ dụng tâm của lão như vậy thì lão không chịu giao cái bọc này cho vợ con và thuộc hạ chỉ vì hai nguyên cớ .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ta không hiểu rõ . Cô nương là người túc trí đa mưu . Duyên cớ gì cô thử nói nghe ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công khoan vội hãy tán dương . Thử nghe tỳ thiếp nói có đúng không đã.

Cô mĩm cười nói tiếp :

- Kẻ thất phu vô tội , mang ngọc mà thành tai vạ . Lão đưa cái hoạ cho tướng công để vợ con cùng thuộc hạ lão biết bảo vật không còn ở trong người thì có giết lão cũng bằng vô dụng .

Chương 77: Miếu Thổ Địa Đại Hán Đưa Thư

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn duyên cớ thứ hai thì sao ?

Ngọc Lan đáp :

- Duyên cớ thứ hai là người áo vàng đã nhấm ngầm điều tra thấy vợ con cùng thuộc hạ đều không đủ tư cách để giữ vật đó hoặc vì tức giận vợ con cùng thuộc hạ có hành vi xấu xa nên đem vật này giao cho tướng công.

Kim Lan hỏi :

- Không hiểu trong đó đựng vật gì . Chúng ta thử mở ra coi được không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không được , vật này không phải của chúng ta không nên thiện tiện mở ra coi.

Ngọc Lan cười nói :

- Lão áo vàng đã đem vật đó trao cho tướng công thì tướng công tuỳ tiện mở ra coi là phải .

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Đúng thế ! theo giọng lưỡi lão áo vàng quả có ý tặng vật này cho ta.

Chàng thò tay vào bọc lấy bọc vải ra và ngữa mặt trông chiều trời nói :

- Anh sao mờ ảo , sương mù rất nặng . ở đây không coi rõ được . Chúng ta hãy tìm nơi tạm trú rồi hãy coi cũng chưa muộn .

Tiêu Lĩnh Vu trong những ngày này , ở với nhị tỳ , cùng chia hoạ phúc. Mối cách biệt giữa chủ nhân và người hầu dần dần mất đi , chủ tỳ coi nhau thân ái hơn trước.

Ngọc Lan quay lại nói :

- Tỳ thiếp xin dẫn đường.

Rồi nàng cất bước đi trước .

Tiêu Lĩnh Vu và Kim Lan lật đật theo sau .

- Ba người đi khoảng thời gian chừng ăn xong một bữa cơm thì đến một toà sơn trang.

Ngọc Lan dừng lại quan sát tình thế một chút rồi đi quanh ra phía Tây chừng hơn một dặm thì đến trước một toà thần miếu .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Ngọc Lan cười hỏi :

- Sao cô biết ở đây có miếu .

Ngọc Lan cười đáp :

- Tỳ thiếp nhớ đến khu này có nhiều đền miếu và ở về phía tây thôn trang nên đoán càn rồi đánh bạo đi tới thử coi thì quả nhiên đúng thật.

Tiêu Lĩnh Vu khen :

- Trí nhớ của cô nương hay quá .

Chàng thủng thỉnh tiến vào trong miếu .

Đây là một ngôi miếu thổ địa nhỏ bé , chỉ dung được bốn năm người.

Ngọc Lan đáp :

- Bây giờ mở cái bọc vàng ra coi.

Rồi cô bật lửa lên .

Tiêu Lĩnh Vu mở bọc vải ra thì thấy bên trong là một cái hộp rất tinh xảo .

Mặt hộp điêu khắc một con chim trông rất hùng dũng , phía dưới khắc bốn chữ nhỏ

" Duy ngã độc tôn " .

Bất giác chàng lẩm bẩm :

- Khẩu khí hách gớm !

Chàng mở hộp gỗ ra thấy có một chiếc chìa khoá đồng đặt trên một miếng đoan trắng . Trên chìa khóa khắc " Cấm cung phô thượng " .

Tiêu Lĩnh Vu trông ngó thấy bốn chữ này không khỏi giật mình nghĩ thầm :

- Không biết bao nhiêu người đã đem tâm lực cả một đời để kiếm chiếc chìa khoá cung cấm mà đều uổng công vô ích . Tiêu Lĩnh Vu này vô tình lại lấy được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ . Chàng lẩm bẩm :

- Không phải rồi ! Chiếc chìa khóa đồng này đã ghi rõ là chìa khoá thứ hai , còn chìa khoá chính nữa .

Bỗng có tiếng ngựa hí xa xa vọng lại cắt đứt luồng tư tưởng của Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan thổi tắt ngọn lửa đi .

Tiêu Lĩnh Vu cũng đậy nắp hộp lại dấu vào trong bọc.

Tiếng vó ngựa dồn dập trước xa sau gần đi về phía toà miếu thổ.

Thanh âm ồm ồm của người đàn ông cất lên :

- Đây là toà miếu Thổ nhỏ bé .

Tiếp theo lại nghe khẩu âm của của. một tên đồng tử nói :

- Tiểu tử thấy có ánh lửa ở chổ này.

Giọng nói khàn khàn của một lão già cất lên :

- Chắc là ngươi hoa mắt rồi .

Sao lão phu chẳng thấy gì ?

Đồng tử nói :

- Tiểu tử nhìn thấy rõ ràng mà các vị không tin thì chẳng biết làm thế nào được .

Lại nghe giọng nói ồm ồm gạt đi :

- Đừng dứt lác nữa . Chúng ta tiến vào là biết .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Hỏng bét ! Toà miếu này chỉ rộng mấy thước vuông thì ẩn thân làm sao được ? Xem chừng bọn mình tất bị chúng bắt gặp .

Ngọc Lan kéo Kim Lan chia nhau ẩn vào hai bên cửa .

Bổng nghe tiếng bước chân vang lên. Một đại hán áo đen rảo bước tiến vào .

Tiêu Lĩnh Vu chưa quyết định nên đối phó với người mới đến bằng cách nào, nhưng chàng cũng ý thức ngay là không nên để đối phương phát giác . Chàng liền đề khí nhảy vọt lên giáng mình vào trên nóc nhà .

Đại hán cảnh giác rất mau lẹ . Chân vừa dẫm lên cửa miếu đột nhiên dừng lại .

Gã rút đơn đao ở thắt lưng ra quát hỏi :

- Ai ?

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu vọt mình lên cử động quá vội vàng để vạt áo phát ra tiếng gió .

Tuy Kim Lan và Ngọc Lan đã có thân hình nhỏ lại dán vào tường vách nhưng gian miếu này nhỏ quá , đại hán chỉ đưa mắt một cái là ngó thấy hai người. Nhưng gã bị tiếng gió vạt áo của Tiêu Lĩnh Vu làm cho chột dạ. Bao nhiêu tinh thần chú ý cả vào bàn thờ thần tượng mà không ngó ra hai bên .

Lúc này trời chưa sáng, sương mù dầy đặc . Trong miếu tối mò .

Đại hán nhìn không rõ cảnh vật .

Bỗng nghe khẩu âm của lão già cất lên hỏi :

- Sao ? Trong miếu có người không ?

Đại hán áo đen đằng hắng một tiếng rồi đáp .

- Tại hạ nghe có chút động tỉnh.

Lão già nói :

- Ngôi miếu thổ địa cỏn con này không bằng một gian phòng, nếu có gì chỉ ngó một cái là thấy hết.

Đại hán dường như chưa thoả mãn rảo bước tiến vào trong miếu .

Ngọc Lan đã thủ thế đề phòng . Cô nhắm huyệt đạo gã phóng toàn lực điểm vào.

Đại hán bị tiếng gió ở vạt áo Tiêu Lĩnh Vu làm cho mê loạn, chỉ chú ý về mặt trước . Không ngờ biến xảy sau lưng.

Gã bị điểm huyệt không kịp phát giác.

Kim Lan bước lẹ ra. Tay mặt chụp !ấy người đại hán . Tay trái cô đón lấy đơn đao của gã cho khỏi rớt xuống.

Hai người ở ngoài miếu hình như đã cảnh giác , bỗng nghe khẩu âm lão già cất lên hỏi :

- Tình hình trong miếu ra sao ?

Tay trái lão rút đơn đao ở phía sau lưng ra , tay mặt rút một mũi thoa tử tiêu lén đến trước ngoài cửa miếu không một tiếng động .

Ngọc Lan hồi lâu không nghe tiếng tăm gì , cô nóng ruột thò đầu nhìn ra ngoài . Không ngờ vừa ngửa mặt ra , chợt thấy bóng hàn quang lấp láng bay qua .

Bổng nghe đánh tách một tiếng . Mũi thoa bắn trúng vào thần tượng.

Ngọc Lan xoay tay rút trường kiếm toan nhảy ra ngoài miếu thì đột nhiên bóng người lấp loáng vọt ra trước. Thân pháp mau lẹ dị thường. Cô biết ngay là Tiêu Lĩnh Vu liền hô lớn :

- Tướng công chớ buông tha lão.

Rồi cô nhảy vọt ra theo . Cô chú ý nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu đã cùng người động thủ . Người kia tuy tay cầm đơn đao nhưng bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đánh ra dồn dập , hắn không thi triển được và có vẻ thua đến nơi.

Ngọc Lan đảo mắt nhìn ra ngoài thấy ngoài một trượng , một người đã ngồi trên lưng ngựa . Cô lập tức vượt qua Tiêu Lĩnh Vu rượt theo .

Cô không hiểu lai lịch người này nên đuổi theo ráo riết không muốn cho người đó chạy thoát.

Người cữi ngựa thấy Ngọc Lan rượt tới liền giật cương cho ngựa chạy .

Ngọc Lan đề khí vọt mình đi . Chớp mắt đã đuổi xa hơn năm trượng.

Bỗng Ngọc Lan nghe tiếng gió vạt áo rít lên lướt qua đầu , một bóng người xổ tới như con chim ưng chụp lấy người trên ngựa kéo xuống.

Ngọc Lan phóng chỉ điểm lẹn vào huyệt đạo người đó rồi cười hỏi :

- Thân pháp của tướng công lẹ quá , không hiểu kêu nói bằng gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đó là Lăng ba bộ.

Ngọc Lan xách người kia lên coi thì ra một gã đồng tử chừng 14, 15 tuổi.

Cô liền cười nói :

- Không hiểu lai lịch của ba người này thế nào . Chúng ta thử thẩm vấn xem sao.

Đoạn cô từ từ trở về trong miếu .

Kml Lan cũng đem hán tử bị điểm huyệt đặt ở phía trước bàn thờ.

Ngọc Lan buông tên đồng tử ở trong tay ra, khẻ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Xin tướng công thẩm vấn họ đi.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Để cô thẩm vấn hay hơn.

Ngọc Lan tay cầm bảo kiếm hoa lên trước mặt ba người cảnh cáo :

- Ta hỏi câu gì thì cứ thực mà trả lời, nếu giả dối một chữ mà ta khám phá ra được thì mất mạng đó .

Cô phóng chưởng giải khai huyệt đạo cho đại hán áo đen rồi thuận thế đá vào huyệt dũng toàn gã . Cô nói tiếp :

- Ngươi khai trước đi rồi ta sẽ hỏi hai tên kia.

Đại hán thở phào một cái nói :

- Bọn tại hạ đi ngang qua đây phát giác có ánh lửa lần vào , rồi bị ba vị động thủ mà bị bắt.

Ngọc Lan ngắt lời :

- Nếu chỉ có vậy thì ta bất tất phải hỏi mi làm chi .

Đại hán áo đen hỏi lại :

- Cô nương muốn hỏi điều chi ?

Ngọc Lan đáp :

- Được rồi ! ta hỏi câu gì ngươi trả lời câu ấy . Các ngươi là người ở môn phái nào ?

Đại hán áo đen đáp :

- Bọn tại hạ là người phiêu lưu giang hồ không có môn phái nào hết .

Ngọc Lan ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Dù sao người cũng phải có nhân vật dẫn đầu chứ .

Đại hán áo đáp :

- Tại hạ nói ra cũng chẳng hề gì , nhưng muốn hỏi cô nương trước.

Ngọc Lan giục :

- Hay lắm ! Vậy ngươi hỏi đi .

Đại hán nói :

- Tại hạ muốn biết rõ lai lịch của cô nương, nếu cô nương chịu nói ra thì bọn tại hạ cũng xin nói hết . Bằng cô nương không chịu thì đừng làm phiền bọn tại hạ, cứ việc vung kiếm giết đi là xong. .

Ngọc Lan lại giục :

- Bây giờ ngươi hỏi trước đi .

Đại hán áo đen hỏi :

- Cô là nhân vật ở địa phương nào ?

Ngọc Lan trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Đây là công tử của chúng ta. Chị em chúng ta đưa công tử đi du ngoạn sơn thủy, ít khi giao thiệp cùng nhân vật võ lâm.

Đại hán áo đen hỏi :

- Xin cô nương cho biết danh tánh của tướng công là gì ?

Ngọc Lan quay ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tướng công chúng ta họ Tiêu .

Tuy cô thông tuệ hơn người nhưng vẫn khiếm khuyết về lịch duyệt giang hồ nên ứng đối không được lưu loát .

Đại hán lại hỏi :

- Tiêu gì ?

Ngọc Lan lấy làm khó nghĩ , vì vụ Tiêu Lĩnh Vu gia nhập Bách Hoa Sơn Trang thiên hạ đều biết . Nếu nói tên Tiêu Lĩnh Vu chắc gã nhận được ngay là người của Bách Hoa Sơn Trang . Cô ngần ngại không biết trả lời thế nào cho ổn.

Bổng nghe Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu .

Đại hán cả mừng nói :

- Các hạ là Tiêu đại hiệp thì tại hạ ngưỡng mộ đại danh từ lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu cau mày :

- Không dám ! Không dám !

Ngọc Lan nói :

- Ngươi bất tất mượn chuyện này , chuyện nọ làm kế hoãn binh nên nói rõ lai lịch đi là hơn.

Đại hán lờ đi như không nghe tiếng.

Gã nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp đã làm cho bọn tại hạ thật là vất vả. Ngờ đâu : Đi rách đế giày tìm chẳng thấy , thấy ra chẳng chút mất công phu.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Ông bạn muốn kiếm tại hạ ?

Đại hán áo đen hỏi lại :

- Phải chăng Tiêu Lĩnh Vu là đại hiệp ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu

Đại hán áo đen nói :

- Thế thì không lầm được .

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhớ tới Lam Ngọc Đường đã giả mạo tên mình liền lắc đầu đáp :

- Tại hạ e rằng ông bạn tìm một vị Tiêu Lĩnh Vu khác chứ không phải tìm tại hạ .

Ngọc Lan toan ngăn cản chàng thì đã không kịp nữa vì chàng đã buột miệng nói ra rồi .

Đại hán áo đen hỏi :

- Trên thế gian này có mấy Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Theo chổ tại hạ được biết thì có hai Tiêu Lĩnh Vu

Đại hán áo đen nói :

- Như vậy khó mà phân biệt được .

Ngọc Lan lạnh lùng nói :

- Ngươi thật là lắm chuyện ! Ngươi kiếm Tiêu đại hiệp làm chi , sao không nói huỵch toẹt ra cứ úp mở hoài .

Đại hán áo đen tuy bị Ngọc Lan thúc giục cứ lờ đi , gã nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hai vị Tiêu Lĩnh Vu có gì để phân biệt chân giả không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Một người thật một người giả .

Đại hán áo đen hỏi :

- Vậy đại hiệp là chân hay giả ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đích thực Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan hai người có vẻ như cố hữu trùng phùng nói chuyện ngày trước thì nghĩ thầm trong bụng :

- Thẩm vấn phạm nhân sao có thể hỏi cách này được ! Tướng công làm như trong bữa tiệc vui vẻ .

Đại hán áo đen nói :

- Hay lắm ! Tại hạ tạm tin lời Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi :

- Ông bạn nói vậy là nghĩa làm sao ?

Đại hán áo đen đáp :

- Tại hạ chịu lời uỷ thác của người chuyển giao một vật cho Tiêu đại hiệp .

Ngọc Lan tức giận sẳng giọng :

- Ngươi có điều gì hãy nói lẹ lên hay có vật gì cũng đưa ra đi ! Ngươi làm như tân khách của người ta không bằng . Thật là khó chịu !

Đại hán áo đen thò tay vào trong bọc móc ra một phong thơ đưa vào tay Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu đại hiệp hãy coi phong thơ này rồi hãy nói chuyện cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy phong thơ, trong lòng bổng nghi hoặc tự hỏi :

- Không biết thơ của ai và nội dung nói những gì ? Sao họ lại đưa thơ này cho mình ?

Chàng tự biết mới vào giang hồ chưa quen nhiều người . Mười phần chàng chắc tám đại hán muốn tìm Lam Ngọc Đường là người đã giả mạo danh chàng.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng không sao nhịn được tính hiếu kỳ , liền khẻ

bảo Ngọc Lan :

- Cô nương tìm cách thắp đèn lên được chăng ?

Ngọc Lan đưa mắt ngó đại hán áo đen lạnh lùng nói :

- Nếu ngươi muốn thi hành quỉ kế , mong người ta thắp đèn lửa lên gọi cứu binh , là ngươi tự tìm đường chết đó.

Cô vẫn hoài nghi đại hán áo đen, nhưng không dám trái lệnh Tiêu Lĩnh Vu .

Cô móc mồi lửa ra vung tay một cái quét lửa sáng lòa.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống nhìn thấy ngoài bao thơ đề : Thơ gởi cho Tiêu Lĩnh Vu.

Ngọc Lan lại tắt lửa đi hỏi :

- Tướng công ! Ai gởi thư này cho tướng công ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta cũng không biết.

Ngọc Lan lại hỏi :

- Tướng công không nhận ra chút gì ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hãy mở thơ xem rồi sẽ tính .

Ngọc Lan nói :

- Tướng công hãy coi chừng ! trên chốn giang hồ này chẳng thiếu gì chuyện kỳ lạ .

Xin để cho tiện thiếp hỏi cho ra lai lịch phong thơ rồi sẽ quyết định .

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới lời của Trang Sơn Bối nói trên chốn giang hồ rất nhiều âm mưu giả trá , nên chàng đứng yên để Ngọc Lan thẩm vấn .

Ngọc Lan quay lại hỏi đại hán :

- Phong thơ này của ai gởi ngươi đưa đến cho Tiêu tướng công.

Đại hán áo đen chăm chú nhìn Ngọc Lan ngập ngừng đáp :

- Thơ này của một vị cô nương gởi tại hạ chuyển giao .

Ngọc Lan hỏi lại :

- Thơ của đàn bà ư ?

Đại hán áo đen đáp :

- Tại hạ đã nói là của một vị cô nương .

Gã nói câu này sợ chọc giận Ngọc Lan nên hắn cứ ấp úng hoài .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi xen vào :

- Vị cô nương đó tên gì ?

Đại hán áo đen đáp :

Tại hạ chỉ biết cô họ Khâu .

Tiêeu Lĩnh Vu tưởng chừng như bị đánh một quyền vào trước ngực . Lòng chàng xúc động kịch liệt , hồi lâu không kiềm chế được .

Ngọc Lan dường như đã cảm giác thấy mối xúc động trong lòng Tiêu Lĩnh Vu .

Cô nắm lấy tay chàng hỏi :

- Tướng công ! Tướng công làm sao vậy !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta chẳng làm sao cả . Cô bất tất phải quan tâm.

Chàng đưa mắt ngó đại hán hỏi :

- Vị Khâu cô nương đó bây giờ ở đâu ?

Đại hán áo đen đáp :

- Khâu cô nương dặn bọn tại hạ là trong thơ đã viết đủ chỉ cần trao tay đại hiệp là xong.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giữa Khâu cô nương và các vị có mối liên quan như thế nào cô mới giao thơ này cho ông bạn !

Đại hán áo đen đáp :

- Bọn tại hạ chịu ơn cứu mạng của, Khâu cô nương đã hứa lời với cô bất luận có phải tìm kiếm trên trời góc biển , cũng trao thơ này đến tay Tiêu đại hiệp cho bằng được.

Ngọc Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu xúc động dị thường thì biết giữa chủ và vị cô nương này có mối quan hệ sâu xa. Cô liền đứng một bên không nói xen vào nữa.

Tiêu Lĩnh Vu xúc động một lúc rồi dần dần tỉnh lại . Chàng chậm rãi hỏi :

- Vị cô nương này họ Khâu , nhưng không biết tên là gì !

Đại hán ngẩm nghỉ một lúc rồi đáp :

- Tuy Khâu cô nương cứu mạng cho bọn tại hạ thuỷ chưng cô chưa nhắc đến danh tự.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy Khâu cô nương là một nhân vật hình dung thế nào ?

Lòng chàng chợt sinh mối hoài nghi .

Đại hán trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Cô còn nhỏ tuổi, ăn mặc chất phác nhưng dung mạo tuyệt mỹ không ai dám nhìn thẳng vào mặt . Tại hạ cũng chưa trông kỷ nên không thể vạch rõ những đặc điểm khác người .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các vị gặp Khâu cô nương ở đâu ?

Đại hán đáp :

- Trong núi Đại Ba.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Dãy Đại Ba dài hàng ngàn dặm thì ai biết là ở chổ nào ? Gã nói hàm hồ như vậy mình không nghi ngờ sao được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , nhưng miệng chưa nói gì .

Đại hán áo đen trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Lúc ấy trời đã hoàng hôn , bọn tại hạ lạc vào cấm địa của người ta rồi bị bắt cầm tù trên một ngọn núi để cho chết dần . Ngọn núi cao ngất từng mây , gió lạnh như dao thứa. Người thường không chịu nổi ba giờ liền bị rét cóng. Còn người có võ công chống chọi được lâu hơn. Bọn tại hạ gặp lúc nguy cấp không còn sức chống đỡ thì Khâu cô nương xuất hiện .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự nhủ :

- Khâu tỷ tỷ của ta dùng thanh nhuyển kiếm là một thứ khí giới rất hiếm trên chốn giang hồ . Nếu

gã này ngó thấy là biết ngay.

- Khâu cô nương dùng binh khí gì ?

Đại hán áo đen đáp :

- Cô không đeo binh khí . Tại hạ chẳng hiểu cô dùng vật gì mà chặt đứt những sợi dây gân bò và đã giải cứu được tánh mạng cho bọn tại hạ. Cô trỏ đường cho xuống núi và dăn giao thơ này cho đại hiệp rồi cô đi ngay.

Ngọc Lan bây giờ mới hỏi chen vào :

- Hừ ! Khâu cô nương ở trong dãy núi Đại Ba đã không có việc gì sao lại không xuống núi thân hành đi tìm kiếm Tịêu tướng công ?

Đại hán áo đen đáp :

- Cái đó tại hạ cũng không biết . Khâu cô nương bận hay rảnh rang là ở nơi cô , tại hạ đâu dám hỏi . Chắc trong thơ cô cũng trình bày.

Ngọc Lan lại bật lửa lên thắp vào ngọn ánh đèn dầu trên bàn thờ rồi nói :

- Được ! Ta cứ thắp đèn lên và không sợ trúng kế của các ngươi , dù các ngươi kêu gọi phục binh đến .

Đại hán áo đen gắt lời :

- Cô nương cứ yên tâm . Những lời tại hạ nói với cô nương đều là sự thực.

Ngọc Lan giục Tiêu Lĩnh Vu :

- Xin tướng công mở thư coi xem , đừng để bọn chúng gừa gạt.

Tiêu Lĩnh Vu mở thư ra thì vẻn vẹn chỉ có một câu :

- Được thư này đến ngay chân ngọn núi Tú Vân , núi Đại Ba.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ trong thơ chỉ viết một câu như vậy. Chàng cố gắng nhớ lại bút tích của Khâu Tiểu San ,nhưng hồi chàng còn ở với nàng lại nhỏ tuổi quá . Chàng không nhớ đã được coi bút tích của nàng hay chưa.

Ngọc Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu cầm lá thư nét mặt trầm ngâm không nói gì, cô không nhịn được hỏi :

- Tướng công ! Trong thư nói gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đưa thơ cho Ngọc Lan đáp :

- Cô coi đây thì biết .

Ngọc Lan rất lấy làm hân hạnh hỏi lại :

- Tỳ thiếp được coi thơ này ư !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cô cứ coi đi không sao .

Ngọc Lan lướt qua mấy chữ rồi hỏi : .

- Chỉ vắn tắt có thế thôi ư !

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta cũng có ý nghi ngờ. Nếu là thư của Khâu tỷ tỷ quyết chẳng thể lèo tèo mấy chữ như vậy.

Ngọc Lan hỏi :

- Tướng công có nhớ bút tích của Khâu cô nương không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta không nhớ .

Ngọc Lan đột nhiên thổi tắt đèn đi . Tiện tay cô điểm huyệt đạo đại hán kia rồi nói :

- Đêm khuya rồi ! Chúng ta hãy vận khí điều dưỡng . Sáng mai sẽ hỏi lại bọn chúng .

Tiêu Lĩnh Vu nhớ mong Khâu Tiểu San rất tha thiết . Tuy chàng thấy trong thơ nhiều chổ khả nghi nhưng chàng mong chính nàng đã viết thư này.

Rồi chàng tự giải thích :

- Có thể Khâu tỷ tỷ viết vắn tắt một lời giao cho hàng trăm người để mà chuyển cho ta. Dù cho thơ này co lọt vào tay kẻ khác cũng không sao . Đến chổ hẹn tỷ tỷ có cách ngấm ngầm điều tra nếu không phải ta tỷ tỷ sẽ không xuất hiện hội kiến là xong .

Chàng càng nghĩ càng thấy lý do của mình xác đáng rồi chàng nẩy lòng muốn đến chổ hẹn.

Vũ trụ bao phủ làn mù đêm đêm dày đặc. Cả bên trong và bên ngoài toà miếu nhỏ đều tối đen như mực.

Chương 78: Ngọc Lan Tài Trí Hơn Người

Ngoài miếu thỉnh thỏang lại có tiếng ngựa hí . Chắc là ngựa của ba đại hán chưa tháo yên cương còn quanh quẩn ở khu phụ cận.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng mong nhớ Khâu tỷ tỷ, không sao định tâm lại để nhập đính được.

Bỗng nghe có tiếng nói nhỏ vọng lại .

Ngọc Lan khẻ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Am thanh này xa lắm chỉ nghe phảng phất mà không rõ được là họ nói gì ?

Ngày thường hễ có người tiến vào Bách Hoa Sơn Trang là lập tức do khoái mã hay chim bồ câu truyền vào Bách Hoa Sơn Trang. Hàng ngày , từ chập tối cho đến canh ba người lạ mặt nào hành động trong vòng trăm dặm xung quanh Bách Hoa Sơn Trang đều được ghi nhận làm báo cáo mật.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kỉnh hãi hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Đột nhiên chàng nghĩ đến Thẩm Mộc Phong đã gài gian tế vào các môn phái lớn để theo dõi hành vi cùng động tỉnh, thì trong vòng trăm dặm hắn bố trí tai mắt là chuyện dễ dàng quá.

Lại nghe Ngọc Lan nói :

- Những nhân vật võ lâm hoạt động gần đây là đã được Thẩm Mộc Phong để cho mà làm , hoặc vì hắn có chuyện mưu đổ mà không muốn hỏi đến.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ những tay cao thủ giang hồ đến đây rất đông đảo mà toàn là những nhân vật mang tuyệt kỷ trong mình . Thẩm Mộc Phong đặt những trạm gác ngầm nhưng quyết không thể nào theo dõi hết hành động của tất cả mọi người nên hắn lơ đi để khỏi tiết lộ có đúng thế không ?

Ngọc Lan đáp :

- Theo sự nhận xét của tỳ thiếp thì nhất định Thẩm Mộc Phong đã có kế hoạch , theo lề lối thông

thường nếu trong vòng ba ngày mà người lạ nào đó chưa bỏ đi là Thẩm Mộc Phong phái người mưu sát .

Lại nghe bên ngoài tiếng mỗi lúc môt gần và đã rõ ràng tiếng bước chân .

Một người hỏi :

- Chúng ta vào trong tiểu sảnh ngồi một lúc được không ?

Tiêu Lĩnh Vu chột dạ nghĩ thầm :

- Hỏng bét ! Toà miếu nhỏ này bất quá không rộng bằng hai gian nhà mà người đến đầy nhóc nếu mình nghỉ ở đây tất chạm trán họ .

Lại nghe âm thanh trầm trọng khác nói :

- Bất tất phải vào nữa. Mấy toà nông xá ba đều là chổ nghỉ chân của tệ bang chúa . Để tại hạ ra mắt tệ bang chúa rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không hiểu người này ở bang nào ? Cả bang chúa của họ cũng đến đây làm chi ?

Người nói trước không chịu lên tiếng nữa chúng cất bước nhanh hơn .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ bảo Ngọc Lan :

Nơi đây dường như là mấu chốt giao thông đi khắp các ngả, mình không nên ở đây lâu. Chúng ta nhân lúc trời chưa sáng đem ba người kia đi .

Ngọc Lan đáp :

- Phải rồi ! Tiện thiếp mở đường . Xin Kim Lan tỷ tỷ chiếu cố ba người. Nếu bọn họ có ý rắc rối không chịu tuân theo hoặc kêu gọi đồng bọn thì lập tức ngăn cản . Khi cần thì giết chết bọn chúng đi .

Cô cố ý nói lớn tiếng mấy câu này cốt ý để bọn kia nghe thấy .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có nên giải khai huyệt đạo cho họ không ?

Thực ra chàng nói câu đó là thừa vì đồng thời chàng đã đưa tay ra giải khai huyệt đạo cho chúng.

Ngọc Lan đáp :

- Điểm huyệt vào hai cánh tay để chúng không phản kích được.

Ngọc Lan quả thật là tay túc trí đa mưu . Lời nói của cô vô hình trung đã khiến cho mọi người vì nể .

Tiêu Lĩnh Vu cũng theo lời lại điểm huyệt cánh tay ba đại hán .

Kim Lan trầm giọng bảo ba người :

- Hay hơn hết là ba vị đừng có ý niệm vọng động để bản nhân khỏi động thủ hại người .

Ngọc Lan ra khỏi tiểu miếu trước. Tiêu Lĩnh Vu theo cô. Kim Lan đi sau rốt giám sát hành động của ba hán tử.

Bóng đêm hạ dần. Phương đông hừng sáng nhưng sương mù vẫn còn dầy đặc.

Ngọc Lan nhìn địa thế bốn mặt dường như cô đã quen thuộc đường lối, chẳng nói năng gì cắm đầu đi về phía trước.

Sau khỏang thời gian chừng như ăn xong bữa cơm thì đến trước một tòa nhà gianh có dàn tre bao bọc .

Lúc này trời đã sáng tỏ , cảnh vật trong nhà gianh rất chỉnh tề. Phía trong dàn tre trồng hoa cỏ . Trâu dê từng đàn san sát xung quanh vùng cỏ xanh.

Ngọc Lan tiến đến trước lớn tiếng hỏi :

- Có ai đó không ?

Bỗng thấy hai cánh cửa gỗ đang đóng kẹt mở . Một đại hán áo đen từ trong nhà rảo bước đi ra .

Gã lớn tiếng hỏi :

- Ai đó ?

Ngọc Lan đáp :

- Bản nhân ! mở cổng mau đi .

Đại hán áo đen mở tấm cổng bằng phên ra . Gã vừa thấy Ngọc Lan liền lạy phục xuống nói .

- Té ra là Ngọc Lan cô nương , tiểu nhân chưa kịp ra nghênh tiếp .

Ngọc Lan khoát tay đáp :

- Đừng khách sáo nữa. Mau trở về phòng đi .

Đại hán nhìn Tiêu Lĩnh Vu chấp tay nói :

- Mời các vị vào !

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

Ngọc Lan quả không phải tầm thường . Cô đã chuẩn bị từ trước cả bước đường rút lui cả chổ an thân .

Đại hán áo đen lật đật đóng cổng cửa lại rồi đưa bọn Tiêu Lĩnh Vu vào nhà gianh . Gã quỳ xuống đất nhìn Ngọc Lan thi hành đại lễ.

Ngọc Lan nghiêng mình né tránh đỡ đại hán dậy hỏi :

- Đừng cố thủ lễ nữa. Chúng ta đói bụng cả rồi . Có cái gì để ăn không ?

Đại hán đáp :

- Tiểu nhân lập tức đi sắp sửa các món ăn cho quí vị . Xin cô nương chờ một lát

Gã nói rồi lật đật đi ngay.

Kim Lan nhíu cặp lông mày hỏi :

- Sao muội muội lại biết gã này.

Ngọc Lan mĩm cười :

- Tiểu muội đã cứu mạng gã. Không ngờ bây giờ gã lại đắc dụng cho mình .

Kim Lan biết bên cạnh có nhiều người Ngọc Lan cũng không tiện nói rõ , nên cũng không hỏi nữa.

Lại nghe lão già lớn tuổi đặng hắn một tiếng rồi hỏi :

- Không hiểu các vị đưa ba người tại hạ đến đây là có mục đích gì ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Phải rồi ! đã dẫn bọn họ đến đây thì nên phát lạc họ mới phải .

Nhưng chàng chưa nghĩ được kế gì liền quay lại hỏi Ngọc Lan :

- Chúng ta nên bố trí ba vị này cách nào ?

Ngọc Lan hỏi lại :

- Tướng công đã nhận ra lá thư ba chân hay giả chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Ta chưa nhận ra được . Vả trong thư chỉ có mấy chữ đã không đề cập đến chuyện ngày trước lại chẳng thự danh thì làm sao mà nhận ra được.

Lão già nói :

- Lão phu phát thệ đây đúng là thư của Khâu công nương giao cho lão phu để trao tay cho Tiêu đại hiệp . Khi anh em lão phu trở lại giang hồ nghe ngóng mới biết Tiêu đại hiệp là một nhân vật danh vọng lớn lao trong võ lâm . Nhưng Tiêu đại hiệp như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi . Bọn lão phu chạy xuôi chạy ngược mà không tìm thấy được . Không ngờ đêm nay chúng ta gặp nhau trong trường hợp hiểu lầm .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nghe lời các vị này không có vẻ trá nguỵ, tưởng nên tha họ quách.

Hiện giờ quanh thành Quy Châu rất nhiều cao thủ kéo đến , rồng rắn lẫn lộn chính tà khó phân biệt. Nếu chúng ta lầm lỡ một phút thì sau này có hối cũng không kịp nữa.

Lão già nói :

- Nghe khẩu khí của cô nương dường như muốn giết bọn lão phu để trừ tuyệt mối lo về sau .

Ngọc Lan đáp : .

- Trước đây mấy tháng thì chẳng cần lão nhắc nhở các ngươi cũng khó mà sống được nhưng hiện giờ thì ta không tính như vậy nữa.

Lão già có vẻ hậm hực nói :

- Bọn lão phu chịu uỷ thác của người làm việc thật hết lòng không ngờ lại đi vào kết quả này.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên đứng dậy vung tay giải huyệt đạo cho ba người rồi nói :

- Nếu ba vị nói thực thì Tiêu mỗ xin tâm lãnh mối thịnh tình . Ngày sau sẽ có dịp tái hội để mong đền đáp. Bằng ba vị nói dối thì hay hơn hết là từ nay trở đi các vị đừng nên chạm trán bọn tại hạ nữa .

Mời ba vị lên đường.

Đại hán áo đen nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi nói :

- Những câu mà tại hạ nói toàn là sự thực cả mà Tiêu đại hiệp không tin thì cũng chẳng biết làm thế nào được.

Đoạn gã trở gót đi trước, lão già và tiểu đồng theo sau đại hán ra khỏi căn nhà gianh.

Ngọc Lan thấy Tiêu Lĩnh Vu tha ba người tuy trong lòng cô áy náy mà không dám ngăn cản.

Cô liền trầm giọng bảo họ :

- Nếu ai mà tra hỏi hành tung bọn ta thì ba vị chớ có tiết lộ .

Ba người kia dường như vẫn có ý hằn học cô nên không trả lời băng băng đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng ba người cho đến khi mất hút thở dài nói :

- Hiện giờ ta còn hai điều tâm ngụyện .

Ngọc Lan nói :

- Hãy cứu lão gia cùng phu nhân ra rồi sẽ đi kiếm Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng thế .

Ngọc Lan nói :

- Còn một việc mà tỳ thiếp nghĩ cũng không sao hiểu được .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Dĩ nhiên là câu chuyện liên quan đến Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

Khâu cô nương làm sao ?

- Ngọc Lan hỏi lại :

Khâu cô nương một mình ở trong núi sâu thẳm lớn không hiểu vì lẽ gì ?

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng đáp :

- Cái đó .. cái đó .. quả có chổ kỳ quái .

Ngọc Lan nói :

- Còn nữa . Hán tử áo đen nói là hán tử , ba người đi lạc vào cấm địa bị người bắt sống trói lại đưa lên ngọn để cho chết , rồi may được Khâu cô nương kịp thời cứu . Sau đó cô giao cho họ một phong thơ yêu cầu đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm tướng công đặng giao bức thư kia . Vụ này tình tiết nhiều chổ giản dị quá chừng !

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nội vụ quả có nhiều chổ sơ hở .

Ngọc Lan lại nói :

- Nơi nào đã gọi là cấm địa thì bất luận vì nguyên cớ gì không cho ai được hẻo lánh dẫn tới . Khâu cô nương đã ra vào khu phụ cận đó như thường chẳng lẽ không khiến người ta sinh lòng ngờ vực ? Đó là một nghi vấn . Phong thư kia tướng công đã coi rồi chỉ lèo tèo có vài câu dường như đã viết sẳn để bên mình . Đó là hai điều đáng ngờ . Cứ những chổ sơ hở mà suy ngay ra được nhiều chổ phi lý . Vì thế tỳ thiếp e rằng đây là một âm mưu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Âm mưu ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Trừ chuyện đêm nay chúng ta bắt được ba người , không biết còn bao nhiêu kẻ khác cùng mang thư tín của Khâu cô nương bôn tẩu giang hồ để tìm kiếm Tiêu Lĩnh Vu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó có thể là Khâu cô nương nghĩ rằng : Thêm một người tìm kiếm ta là thêm một cơ hội tìm thấy ta.

Ngọc Lan hỏi :

- Khâu cô nương hằng ngày rỗi rai ngồi ở trên núi cứu người thì sau cổ không tự mình thân hành xuống núi đi tìm tướng công ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lai :

- Sao cô lại đoán hàng ngày Khâu tỷ tỷ chờ ở đó để cứu người ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công nhất tâm mong nhớ cố nhân thành ra tâm thần bị ảnh hưởng. Ba người vừa bọn họ bị cột trên đỉnh núi mà chưa nói đến trên đỉnh núi có xương trắng để lại , nên tỳ thiếp đoán là không phải họ là những người bị bắt đầu tiên .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Có lý .

Ngọc Lan nói :

- Do đó tỳ thiếp dự đoán là Khâu cô nương có chuyện mưu đồ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao y lại chỉ đích danh kiếm ta.

Ngọc Lan nủm cười đáp :

- Tỳ thiếp tuy đã nghĩ ra một lý do nhưng mà không dám nói .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy !

Ngọc Lan đáp :

- Tỳ thiếp sợ tướng công nghe rồi nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

Không hề chi . Cô cứ nói đi .

Ngọc Lan đáp :

- Cái tên Tiêu Lĩnh Vu mới quật khởi mấy năm gần đây nhưng ảnh hưởng đã lan tràn khắp trong

võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng cô muốn nói Lam Ngọc Đường đã mạo tên họ ta ?

Ngọc Lan đáp :

- Bất luận là tên thực hay tên giả , Lam Ngọc Đường hay Bạch Ngọc Đường cũng vậy . Trên chốn giang hồ người ta chỉ biết Tiêu Lĩnh Vu võ nghệ cao cường, nổi tiếng hào hiệp , tài mạo song toàn. Khi trước tỳ thiếp còn ở Bách Hoa Sơn Trang cũng đã nghe danh Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Kim Lan đột nhiên xen vào :

- Ngày tướng công mới đến Bách Hoa Sơn Trang bọn nô tỳ cũng ngộ nhận là vị Tiêu Lĩnh Vu giả kia .

Ngọc Lan nhìn trộm Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi nói :

- Trước khi Thẩm Mộc Phong tái xuất giang hồ vụ Tiêu Lĩnh Vu quật khởi là một đại sự làm chấn động võ lâm . Nếu Khâu cô nương không mưu đồ chuyện gì chẳng nói làm chi. Nếu cô muốn kiếm Tiêu Lĩnh Vu thì tỳ thiếp e rằng không phải cô muốn kiếm tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu ngữa mặt nhìn trời tự nói một mình :

- Chuyện này có thật không ?

Ngọc Lan cười nói :

- Hai Tiêu lang một chân một giả , Tướng công cứ đến phó ước , cũng có thể cô muốn nói có thể trúng tuyển , nhưng thấy như thế là càn rỡ quá nên ngừng lại .

Tiêu Lĩnh Vu lại tự nói một mình :

- Tại sao y cũng họ Khâu l Chẳng lẽ trên đời lại có chuyện trùng hợp đến thế ư ?

Kim Lan hỏi :

- Sao ? Tướng công cũng nhận biết một Khâu cô nương ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì thế mà ta mới sịnh lòng mà ngờ vực không sao hiểu được.

Tiếng bước chân vang lên . Đại hán kia đã đem đồ ăn đến . Gã cung kính nhìn Ngọc Lan nói :

- Cơm hẩm trà lạt e rằng không hợp với khẩu vị của cô nương.

Ngọc Lan khẻ thở dài hỏi : .

- Ngươi có thể cho chúng ta mượn căn nhà gianh này được không ?

Đại hán đáp :

- Tính mạng của tại hạ nhờ cô nương cứu sống thì dù cô nương có bảo tại hạ chết cũng chẳng dám từ chối , huống chi là mái nhà gianh.

Ngọc Lan nói :

- Nếu vậy chúng ta thật làm phiền cho ngươi . Ngươi mau thu xếp đồ tế nhuyển rồi lên đường đi !

Đại hán ngạc nhiên hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ?

Ngọc Lan đáp :

- Ta đã thoát ly khỏi Bách Hoa Sơn Trang nhưng bọn họ truy tầm gắt gao. Ta đã vào đây tất bọn chúng cũng sắp đuổi tới nơi . Ngươi không đủ năng lực giúp ta thì trốn sớm đi là hơn .

Đại hán dường như sợ Bách Hoa Sơn Trang đến cùng cực.

Gã nói :

- Tiểu nhân muốn ở lại giúp cô nương cự địch .

Ngọc Lan vội xua tay gạt đi :

- Ngươi ở lại không được ích gì mà còn có hại . Vậy ngươi mau thu xếp hành trang lên đường.

Đại hán đáp :

- Tiểu nhân xin tuân lệnh.

Gã lật đật vào phòng .

Lát sau trở ra tay cầm một bọc nhỏ. Gã chào Ngọc Lan rồi hốt hoảng đi

ngay.

Kim Lan hỏi :

- Gã này sợ chết lắm phải không ?

Ngọc Lan đáp :

- Không thể trách gã được vì gã đã thấy Nhị trang chúa liên tục xử sáu người tử trạng cực kỳ thảm khốc thì không sợ sao được . Trong đời gã chỉ nghe bốn chữ Bách Hoa Sơn Trang là đủ phách lại hồn siêu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trang trại của gã trâu dê từng đàn . Sao cô nương lại bắt gã bỏ cơ nghiệp này ra đi ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công vừa tha ba người kia, hành tung chúng ta tất bị tiết lộ . Đừng nói bọn Bách Hoa Sơn Trang sẽ tìm tới đây mà ngay ba người kia trở lại mạng gã đã chết uổng rồi .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Cô nương nói rất có lý. Chẳng thể không đề phòng.

Ngọc Lan đảo mắt ngó đồ ăn trên bàn nói :

- Kim Lan ở đây hầu hạ tướng công . Tiểu muội đi kiếm gã tiểu hoá tử đến đây tương hội.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao chúng ta không cùng đi với nhau ?

Ngọc Lan nói :

- Giữa ban ngày hành động của tướng công càng bị người nhòm ngó trước khi phu nhân và lão gia thoát hiểm , chúng ta càng giữ hành tung bí mật càng hay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong vòng mười dặm vuông quanh Bách Hoa Sơn Trang chổ nào cũng có cạm bẩy ngầm mà cô nương hành động một mình há chẳng nguy hiểm lắm ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Không hề chi . Tỳ thiếp hóa trang ra đi bọn chúng khó mà theo dõi được .

Dứt lời cô bỏ đi .

Lát sau một người mặt mũi lem luốt, quần áo lam lũ chạy ra cười hỏi :

- Tướng công ! Tướng công coi tiểu tỳ làm tên tiểu hóa tử được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu bắt cười hỏi lại :

- Cô cải trang giống lắm , nhưng mà lấy đâu được bộ quần áo này ?

Ngọc Lan đáp :

- Hai người kia để lại bộ quần áo rách , tỳ thiếp dùng tạm vậy. Kim Lan tỷ tỷ ! Xin tỷ tỷ chầu chực tướng công . Tiểu muội đi đây.

Kim Lan đáp :

- Muội muội phải coi chừng chớ cóđể lộ những chổ sơ hở.

Ngọc Lan nói :

- Nếu là lúc bình thời tiểu muội dù cải trang tài giỏi đến đâu cũng khó lòng qua khỏi tai mắt của Bách Hoa Sơn Trang. Nhưng hiện thời thì khác hẳn , quần hùng thiên hạ đủ màu sắc tụ tập quanh đây , người Bách Hoa Sơn Trang đành để họ hành động , lừng chừng không chịu ra tay không hiểu họ có âm mưu gì khác, song mình hoá trang sơ sài cũng đủ vàng thau lẫn lộn.

Tiêu Lĩnh Vu thấy cô lý luận tinh vi trong lòng bội phục nghĩ thầm :

- Không ngờ con nha đầu này cơ trí hơn ngươi , mật lớn mà cơ mưu tinh tế . Ngày sau thị chắc nổi danh trên chốn giang hồ.

Ngọc Lan chắp tay thi lễ rồi xoay mình chạy đi , nhảy qua hàng rào mất hút.

Kim Lan chăm chú ngó Ngọc Lan đi khỏi một hồi lâu rồi quay lại nói với Tiêu Lĩnh Vu.

- Xin tướng công hãy ngồi điều hoà hơi thở một lát . Tỳ thiếp vào bếp để làm mấy món điểm tâm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không cần ? Ngày trước ta ở Tam Thánh Cốc học nghệ thường lấy dưa để ăn thay cơm đã quen rồi . Bây giờ quanh khu vực của thành Qui Châu chổ nào cũng có cao nhân võ lâm mình còn nấu nướng thì khó lòng tránh khỏi con mắt soi mói của họ .

Kim Lan nói :

- Tỳ thiếp xin tuân mệnh , nhưng e rằng tướng công phải phiền lòng.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi ăn qua loa vài bát cơm rau .

Kim Lan vừa thu dọn chén bát xong thì đột nhiên nghe đánh " binh " một tiếng , tấm phên cán cổng bị người hất ra.

Kim Lan thò đầu ngó thấy bốn người mặc quần áo sặc sỡ kéo vào .

Bốn người này đã in sâu vào đầu óc Tiêu Lĩnh Vu. Họ chính là Nam Giang Tứ đao tử mà chàng đã gặp ở Thanh Thiền Đường trên núi Võ Đương ngày trước.

Chương 79: Trong Lều Gianh Hội Tụ Quần Hùng

Năm năm trời chàng không gặp , bốn gã vẫn phong vận như xưa . Gã nào cũng ăn mặt diêm dúa hoang lệ khác thường.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía bốn người khẻ bảo Kim Lan :

- Chúng ta mau mau lánh đi !

Hai người song song chạy vào nội thất . Giang Nam tứ công tử bệ vệ tiến vào đại sảnh lớn tiếng hô :

- Trong nhà có người không ? Anh em chúng ta vừa đói vừa khát , có gì ăn uống đem ra đây !

Gã thứ hai không thấy người đáp lại , tức giận lớn tiếng :

- Nhà cửa quét tước sạch sẽ thế này không phải là nơi bỏ hoang. Nếu còn lẩn tránh để anh em ta nổi giận thì chúng ta cho một mớ lửa thiêu rụi cả đến ngọn cỏ cũng không còn.

Kim Lan ở trong phòng chau mày khẻ nói :

- Không thể nào để cho chúng đốt nhà . Tỳ thiếp ra đối phó với họ .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi dặn :

- Cô nương phải cẩn thận .

Năm năm trước chàng đã gặp mặt Giang Nam Tứ công tử một lần nhưng chỉ phảng phất nhớ họ không phải là người tốt , còn phẩm hạnh họ thế nào thì chàng không hiểu rõ.

Kim Lan gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên tỳ thiếp phải coi chừng.

Cô từ từ tiến ra.

Giang Nam tứ công tử toan động thủ lục soát , thấy Kim Lan bước ra , bất giác mắt chúng sáng lên .

Gã em út cười ha hả nói :

- Thật là một vị cô nương xinh đẹp !

Gã thứ hai lớn tiếng :

- Núi thẳm nhiều chim lạ , nhà gianh ngó gái tươi . Quả nhiên cố nhân nói đúng lắm.

Gã đi đầu gạt đi :

- Chúng ta không nên đường đột giai nhân.

Gã chắp tay tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Nhất trận Phong Trương Bình.

Gã thứ hai nói tiếp :

- Tại hạ là Vũ Độc Hoa Vương Kiếm .

Gã thứ ba :

- Tiểu đệ là Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba.

Gã cuối cùng khom lưng xá dài nói :

- Tại hạ là Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang . Vừa rồi ăn nói có điều lỗ mãng , xin cô nương lượng thứ.

Kim Lan không biết bọn này làm bộ làm tịch hay chúng thực tâm người lễ mạo , nói :

- Mời ba vị ngồi chơi .

Ngũ độc Hoa cười hô hố hỏi :

- Ở đây là hoang vu tỉnh mịch cô nương trú ngụ một mình mà không sợ ư ?

Kim Lan đáp :

- Tiện thiếp cùng ở với gia huynh.

Vương Kiếm đáp :

- Té ra cô nương còn có lệnh huynh bầu bạn .

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba hỏi :

- Lệnh huynh có nhà không ?

Kim Lan đáp :

- Gia huynh đi chợ rồi .

Hàn giang Nguyệt Triệu Quang hỏi :

- Thế ra chỉ có một mình cô ở nhà ư ?

Bây giờ Kim Lan nghe bọn chúng có điều khinh bạc trêu người thì không khỏi nẩy lòng tức giận.

Cô lạnh lùng đáp :

- Gia huynh quá trưa sẽ về đến .

Nhất trận Phong Trương Bình hỏi :

- Cô nương có mấy vị ca ca ?

Kim Lan đáp một người .

Trương Bình cười hỏi :

- Nhận bọn tại hạ đi nghĩa muội , há biến thành bốn vị ca ca .

Kim Lan chau mày muốn nổi nóng nhưng cũng cắn răng nhẫn nại nói :

- Mời bốn vị hãy ngồi chơi một chút , để tiện thiếp đi pha trà.

Cô trở gót đi vào .

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm đột nhiên giang tay ra chắn đường hỏi :

- Anh em tại hạ muốn uống rượu ,chẳng hiểu cô nương có tìm được không ?

Kim Lan trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Để tiện thiếp đi kiếm coi .

Vương Kiếm co tay về, tiện đà sờ vào má Kim Lan .

Kim Lan từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn ở trong hoàn cảnh hiểm ác đã quen tính chịu đựng . Tuy

trong lòng phẩn nộ mà vẫn cố nhịn.

Vương Kiếm cười khanh khách nói :

- Lão đại ! Cô bé xinh đẹp này nhỏ da nhắn thịt . Tiểu đệ không tin cô ở trong căn nhà gianh từ thuở nhỏ .

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba nói theo :

- Đúng thế ! Bọn thôn phu quê mùa dù có tiền bạc cũng không biết cách sắm sửa ăn mặc.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang rung động hai vai lạng người tới vươn tay chụp lấy vai Kim Lan.

Kim Lan không ngoảnh lại uốn lưng đi nhảy lên không vọt ra ngoài .

Triệu Quang cười hô hố nói :

- Thân pháp hay quá ! Nhưng cái đó kêu bằng tự mình muốn khiêu chiến .

Gã vừa nói vừa lao mình rượt theo. Tay phải ra chiêu Kim Long thảm trảo, nhằm chụp cổ tay mặt Kim Lan.

Trước tình thế này , dù Kim Lan có muốn dấu võ công cũng không được . Cô phản kích bằng chiêu " Lạn Giang Triệt Đẩu "

Triệu Quang cười nói :

- Không ngờ thân thủ cô lại mau lẹn đến thế .

Gã phóng hai tay ra chiêu liên hoàn đánh tới.

Kim Lan vung tay phản kích , khai diễn một trường ác chiến .

Hàn Giang Ngụyệt Triệu Quang thi triển cầm nã thủ pháp tấn công mười mấy chiêu liền mà đều bị Kim Lan gạt đi . Bây giờ gã mới biết gặp phải tay kình địch, không dám coi thường ngưng thần hổn chiến.

Lục Nguyệt Tuyết Lý Ba phi thân nhảy ra ngoài nói :

- Để tiểu huynh giúp một tay.

Rồi nghiêng mình phóng chưởng đánh tới .

Kim Lan ứng chiến một mình Triệu Quang thì còn được , nhưng thêm gã Lý Ba tình thế liền biến

đổi . Cô chân tay luống cuống lâm vào thế kém.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn thân trong phòng thấy Kim Lan không chống nổi nữa . Nếu chàng không lộ diện cô tất bị thương hoặc bị bắt. Chàng toan vọt mình nhảy xổ ra thì đột nhiên ngoài nhà rộ lên chàng cười nhạt rồi có tiếng người nói :

- Đường đường hai vị anh hùng hảo hán mà đi uy hiếp một cô gái bé, há chẳng sợ người ta cười đến trẹo quai hàm ?

Tiếp theo một hán tử cao mà gầy, mình mặc áo lam , đầu đội nón rộng vành nhảy vọt vào.

Thân pháp người đó cực kỳ mau lẹ . Vừa dứt lời hán tử đã ở bên Kim Lan , phóng chưởng ngăn chặn Triệu Quang .

Lý Ba và Triệu Quang đều dừng tay lại , ngoảnh đầu nhìn ra người mới đến lạnh lùng nói :

- Chúng ta tưởng ai ! Hoá ra là Trung Châu nhị Cổ . Trước nay Thương Bát , Đỗ Cửu vẫn đi liền với nhau . Đỗ Cửu đã tới chắc Thương Bát cũng ở gần quanh đây.

Người mới đến quả thật là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu . Hắn cất giọng lạnh như băng đáp :

- Đối với bọn Giang Nam tứ công tử các người thì một mình Đỗ Cửu nhị này cũng đủ đối phó rồi.

Nhất Trận Phong Trương Bình nhảy vọt ra hỏi :

- Anh em ta cùng Trung Châu nhị cổ vốn không thù không oán , vậy mà Đỗ huynh can thiệp vào chuyện của chúng ta là có dụng ý gì ?

Đỗ Cửu đáp :

- Giản dị lắm ! Tại hạ không quen ngó cảnh trái ngược là hai nam hán tử uy hiếp một thiếu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Trung Châu Nhị Cổ tuy tới đâu cũng tính chuyện buôn bán thu lợi , nhưng gặp trường hợp chướng tai gai mắt chúng còn có chút khí phách con người hào hiệp .

Nhất trận phong Trương Bình cười lại nói :

- Trung Châu nhị cổ nổi tiếng về ham tài lợi mà anh em tại hạ ham mê sắc đẹp , mỗi đằng có một thị hiếu , đừng ai nói đến thanh tao khí tiết làm chi nữa .

Lãnh Diện thiết bút Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Người quân tử ham của cũng phải lấy theo đạo nghĩa . Anh em tại hạ trước nay trông vào tài năng để thụ hưởng sự báo đáp chứ không bắt buột ai. Giang Nam tứ công tử bì với bọn ta thế nào được ?

Trương Bình nói :

- Đỗ huynh nói thế thì ra Trung Châu nhị Cổ cũng là những bậc anh hùng , đại nhân đại nghĩa.

Đỗ Cửu nói :

- Dù sao thì anh em tại hạ cũng không phải là quân đạo tặc.

Ngũ độc Hoa đảo mắt nhìn quanh không thấy Thương Bát đâu, trầm giọng bảo Trương Bình :

- Lão đại ! Hắn đã cố ý đến sinh sự với chúng ta thì chẳng thể dùng lời tử tế mà điều giải được . Dịp này là cơ hội tốt để anh em ta thử kiếm trận đã khổ luyện hơn một năm qua. .

Trương Bình chưa trả lời , Đỗ Cửu đã nói ngay :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Tại hạ được lảnh giáo tuyệt kỷ mới luyện của Giang Nam tứ công tử thật là vinh dự vô cùng. Mời bốn vị ra tay !

Bọn Giang Nam tứ công tử năm năm trước bị nhục ở núi Võ Đương bỏ hắn tính kiêu ngạo . Chúng tự biết võ công mình so với những tay hạng nhất võ lâm hãy còn kém xa . Bốn gã trước nay qua lại giang hồ chuyên đời ruổi ngựa , ngõ hẻm tìm hoa . Hể gặp gái đẹp là trêu cợt . Sau trận thất bại ở núi Võ Đương , bọn chúng gia công luyện võ nghiên cứu và sáng chế ra một kiếm trận đã rèn luyện rất thành thục . Ngày nay mới tái xuất giang hồ.

Bốn gã nghe được những tin tức chấn động tâm thần . Một là chàng thiếu niên hiệp khách Tiêu Lĩnh Vu mới quật khởi lừng danh võ lâm . Hai là Huyết ảnh Tử Thẩm Mộc Phong ẩn náu lâu năm lại tái xuất giang hồ . Ba là Tiêu Lĩnh Vu gia nhập Bách Hoa Sơn Trang kết liên với Thẩm Mộc Phong.

Ngày trước bọn Giang Nam tứ công tử ra đời muộn hơn . Khi đó Thẩm Mộc Phong đã qui ẩn , nhưng tiếng tăm còn để lại trên chốn giang hồ , bọn chúng nghe người ta nói đến Thẩm Mộc Phong rất nhiều .

Những tin tức này khiến bọn chúng nổi tính hiếu kỳ, cùng nhau đến thẳng Qui Châu . Dọc đường bọn chúng phát giác ra vô sô nhân vật giang hồ kéo đến đây và có triệu chứng sắp nổi một trận phong ba dữ dội .

Tứ công tử tới Qui Châu đã thấy bao nhiêu cao thủ tụ hội ở đấy nên cử chỉ và hành động của chúng cũng bớt phần cuồng ngạo.

Trung Châu nhị Cổ nổi danh đã mấy chục năm . Trương Bình nhớ tới cái nhục năm năm trước hãy còn sợ sệt . Gã không muốn gây thù với Trung Châu nhị Cổ .

Bổng nghe Lảnh diện Thiết bút Đỗ Cửu cười hỏi :

- Sao bốn vị không chịu ra tay . Chẳng lẽ lời thỉnh cầu của Đỗ mỗ không được chấp thuận.

Ngũ Độc Hoa Vương Kiếm tức giận nói :

- Khẩu khí tên này thật kiêu ngạo !

Gã xoay tay rút kiếm khẻ đâm tới.

Lãnh diện thiết bút Đỗ Cửu lạng người tránh khỏi chiêu kiếm đồng thời hai tay hắn đã rút binh khí . Tay trái cầm vòng bạc . Tay mặt cầm thiết bút.

Lục Ngụyệt Tuyết Lý Ba thấy khó lòng tránh khỏi cuộc chiến đấu cũng phóng kiếm đâm ra miệng hô :

- Các huynh đệ ? Hắn đã đòi thử kiếm trận với chúng ta thì sao không cho hắn biết mùi ?

Trương Bình thấy hai người đã động thủ không tài nào tránh khỏi cuộc gây thù , cũng muốn hợp lực ra tay hạ Đỗ Cửu trước Thương Bát có đến sau cũng bớt được một đối thủ . Nếu giết được cả hai vùi lấp đi càng tốt.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã phát động thành kiếm trận . Tứ công tử chia nhau bốn mặt đánh vào Đỗ Cửu .

Đỗ Cửu một tay vòng bạc một tay thiết bút nhất tề huy động đối địch với tứ công tử.

Kiếm trận của Giang Nam tứ công tử huy động mỗi lúc một mau lẹ . Chớp mắt bốn người đã đánh ra ngoài hai chục chiêu . Hào quang lấp loáng kiếm khí mịt trời .

Đỗ Cửu lúc đầu ỷ mình võ công cao cường không coi tứ công tử vào đâu . Nhưng sau một lúc chiến đấu mới biết gặp phải kình địch . Bữa nay Giang Nam tứ công tử không kém cỏi như trước nữa. Hăn liền đổi sang thế thủ , không mong thắng mà chỉ cầu bình yên . Hắn múa tít ngân khuyên cùng thiết bút thành một màn ánh sáng hộ thân để chống cự lại bốn tay kiếm.

Giang Nam tứ công tử liên thủ tấn công ngoài ba chục chiêu vẫn không tìm ra được chổ sơ hở để hạ đối phương thì trong lòng nhấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- Trung Châu Nhị Cổ quả nhiên danh bất hư truyền . Nếu lấy một chọi một thì e mình không chống nổi hai chục chiêu của hắn.

Nhất trận Phong Trương Bình thấy Đỗ Cửu giử môn hộ nghiêm mật , nếu còn đánh dằng dai thì đến trăm chiêu cũng chẳng thành công. Rồi đây Thương Bát đến nơi thì chẳng thể nào thủ thắng được.

Hán liền biến đổi thế kiếm huy động kiếm trận rất thần tốc.

Nhất trận Phong Trương Bình ở bên trong kiếm trận để điều động . Bốn tên đột nhiên vung kiếm đâm liền ba chiêu liên hoàn.

Bốn tên mươi hai chiêu kiếm vung ra cực kỳ thần tốc.

Đỗ Cửu không ngờ kiếm trận của Tứ công tử lại lợi hại đến thế ! Bốn phương tám hướng đều bị tấn công hắn cảm thấy khó bề đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu nấp trong chổ tối thấy Đỗ Cửu lâm nguy không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Tứ công tử đã hợp lực động thủ , ta có ngấm ngầm giúp hắn một tay cũng chẳng tổn hại gì đến thể diện.

Chàng liền đem phép " Đậu lạt đả huyệt " của Liễu tiên tử truyền thụ để thử xem hỏa hầu của mình tới đâu .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , chàn đảo mắt nhìn vào trong nhà bỗng thấy một cái lu sành đựng đậu xanh liền bốc lấy một nắm , ngấm ngầm vận dụng công lực vào ngón tay nhằm trúng đối thủ búng ra một hạt.

Lúc này Nhất trận Phong Trương Bình đang vung kiếm đâm vào trước ngực của Đỗ Cửu . Gã bỗng giơ cao tay mặt lên , đột nhiên cảm thấy huyệt nhu hội đau nhói lên , tay cầm kiếm chậm lại một chút.

Nguyên Tiêu Lỉnh Vu mới thử tuyệt kỷ lần đầu chưa trúng lắm . Sức đẩy ra tuy mãnh liệt nhưng chỉ chạm vào mé huyệt đạo mà kiếm thế của Trương Bình cũng đã bị ảnh hưởng rất nhiều .

Nên biết những tay cao thủ ra tay chỉ sai một ly cũng đủ biến đổi tình thế.

Đường kiếm của Trương Bình chậm lại khiến cho Đỗ Cửu thừa cơ phá vòng vây. Thiết

bút của hắn phong tỏa thế kiếm của Trương Bình , tay trái hắn huy động ngân khuyên ra chiêu Phong khởi vân dũng. Mấy tiếng choang choảng gạt kiếm của ba gã Vương Kiếm, Lý Ba, Triệu Quang thoát ra khỏi kiếm trận . Hắn lại giơ thiết bút lên điểm tới Trương Bình.

Trương Bình xoay tay ra chiêu Khổng Tước khai bình vọt ra một làn kiếm hoa ngăn cản cây thiết bút của Đỗ Cửu .

Bọn Lý Ba , Triệu Quang lập tức chia hai bên vòng lại bao vây.

Đỗ Cửu đã nếm mùi đau khổ về kiếm trận bao vây , khi nào còn để bốn người lập trận .

Hắn rung cây thiết bút xoay tay đlểm Lý Ba . Tay mặt cầm Ngân khuyên gạt thế kiếm của Triệu Quang đồng thời hắn đề tụ chân khí nhảy ra ngoài tám thước.

Nhất Trận phong Trương Bình cười ha hả hỏi :

- Sao ? Kiếm trận của anh em tại hạ mùi vị thế nào ?

Đỗ Cửu đáp :

- Kiếm trận đó chẳng lấy gì làm lợi hại cho lắm . Nếu quả là một thế trận ghê gớm thì tại hạ đâu thể nào vào ra tự nhiên được .

Trương Bình nhăn nhó cười hỏi :

- Vậy Đỗ huynh lại thử lần nữa được chăng ?

Trong lòng gã rất bực mình mà không nói ra được. Nếu tay mặt hắn đột nhiên không bị đau nhói làm cho thế kiếm chậm lại thì Đỗ Cửu đâu có thể phá trận một cách dễ dàng .

Đỗ Cửu nghĩ thầm trong bụng :

- Kiếm trận của bọn chúng chưa chắc đã hại mạng ta được nhưng mình chẳng thể nào thắng nổi bọn chúng. Nếu không ưng lời lại tỏ ra con người khiếp nhược . Hắn do dự chẳng biết trả lời thế nào ?

Giữa lúc ấy đột nhiên một tràng cười ha hả vọng lại , rồi tiếng người dõng dạc cất lên :

- Hay lắm ! Qúi vị bốn người , bên tại hạ có hai . Cuộc mua bán này có vốn có lãi . Anh em tại hạ xin bồi tiếp .

Đỗ Cửu không cần ngoảnh đầu ra, mới nghe tiếng cười đã biết là Thương Bát.

Giang Nam Tứ công tử đều nhìn thấy một đại hán mặt tròn , mình mặc áo bào bằng lụa xanh , ngoài đeo mã quái , vừa mập vừa lùn thủng thẳng đi tới .

Nhất trận Phong Trương Bình than thầm :

- Hỏng bét ! Trung Châu Nhị Cổ mà liên thủ hợp lực thì anh em mình chẳng thể nào địch nổi .

Gã hền lạnh lùng hỏi :

- Thương huynh đến đây từ lâu rồi chứ ?

Kim Bàn Toán Thương Bát tủm tỉm cười đáp :

- Tiểu đệ còn thương lượng một vụ mua bán thành ra đến chậm một bước, khiến cho các vị phải đợi lâu.

Trương Bình lạnh lùng :

- Nấp trong bóng tối ra tay hại người đâu phải hành động của bậc đại trượng phu.

Thương Bát hơi ngạc nhiên rồi cười ha hả đáp :

- Binh bất yếm trá . Tiểu đệ có về đây sớm cũng không để các vị rõ.

Trương Bình nói :

- Trung Châu nhị Cổ bao giờ cũng đi đôi . Đáng lý tại hạ phải biết trước Thương huynh ẩn trong xó tối từ trước rồi mới phải .

Thương Bát đáp :

- Lần này tại hạ đặc biệt không để công tử đoán trúng.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói theo :

- Giang Nam tứ công tử vẫn quen thói chó đen giữ mực, hể thấy gái là như ruồi nhặng ngửi thấy mùi hôi bu ngay lại. Lão đại ! Chúng ta phải động thủ trừ bọn này đi để trên thế gian mới còn những vị cô nương tử tế.

Trương Bình nói :

- Hai vị coi của cải như tính mạng thì so với anh em tại hạ cũng chẳng hơn gì.

Lúc này Kim Lan đã lui đến cửa phòng có Tiêu Lĩnh Vu ở trong.

Cô khẻ hỏi :

- Tướng công ! Hai vị đó có phải là Trung Châu nhị Cổ không ? Suốt ngày tướng công muốn kiếm họ mà bây giờ họ ở ngay trước mặt sao lại không lên tiếng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hãy thong thả ? Ta muốn coi tính hạnh của hai người đã.

Kim Lan nghĩ thầm trong bụng :

- Khẩu khí của Tiêu gia lớn quá ! làm như Trung Châu Nhị Cổ phải nghe theo lời y .

Bổng thấy Thương Bát nói : .

- Anh em tại hạ tuy tham của , nhưng quyết chẳng để mất tư cách chưa từng cưỡng đoạt của ai .

Đỗ Cửu vung cây thiết bút điểm tới Trương Bình. Miệng hô :

- Lão đại bất tất nhiều lời với họ làm chi .

Trương Bình né mình tránh khỏi , vung trường kiếm ra hiệu cho đồng bọn tập họp .

Vừa rồi bốn gã liên thủ hiệp lực đấu với một mình I.ãnh diện thiết Bút Đỗ Cửu còn không đả thương được hắn , bây giờ có thêm Thương Bát nữa, dĩ nhiên chúng khó bề đối phó . Bốn người hiểu rõ như vậy, nếu không bày kiếm trận hợp lực thì khó lòng chống nổi trăm chiêu .

Thương Bát cười khanh khách :

- Trong năm năm trời các vị chắc bốn vị đã học được môn tuyệt học .

Hắn vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy ra cái bàn tính . Hắn rung tay một cái , những con toán bật lên những tiếng lách tách và hiện ra ánh sáng như châu ngọc.

Trương Bình tay giữ kiếm quyết . Tứ công tứ đều dương kiếm lên bày thành kiếm trận để cự địch .

Đỗ Cửu đoạt phương vị phía hữu nói :

- Bốn con rùa đen kia hợp thành kiếm trận . Chúng ta chia hai mặt bên giáp công để bọn chúng không thể nào chiếu cố được cả hai mặt.

Trương Bình giật mình kính hãi nghĩ thầm :

- Trung Châu nhị Cổ chẳng những võ công cao cường mà lại giầu kinh nghiệm lâm địch, người thường chẳng thể nào bì kịp . Nếu bọn họ hai người giáp công hai mặt thì uy lực của kiếm trận giảm đi rất nhiều .

Thương Bát mỉm cười dời qua phương vị mé tả , cái rung cái bàn tính hỏi :

- Lúc này bọn tại hạ muốn nói đến giá tiền . Nếu động thủ là nói đến cái nghề buôn của anh em tại hạ . Vậy cái mạng người giá bao nhiêu ?

Nhất trận Phong Trương Bình trường kiếm lên vẩy hai cái . Tứ công tử đột nhiên biến đổi phương vị .

Miệng hắn đáp :

- Bao nhiêu tiền thì Thương huynh nói ra đi .

Thương Bát cười nói :

- Cái đó tuỳ tiện . Bốn vị có thể ưng chịu anh em tại hạ một điều kiện .

Hắn chưa dứt lời đột nhiên tiếng chó sủa cấp bách từ đằng xa vọng lại.

Đỗ Cửu đã biết Thương Bát mưu kế hơn người . Trong câu nói đùa thường dấu kỳ mưu . Vì vậy , hắn toan vung thiết bút tấn công liền dừng lại .

Trương Bình chau mày :

- Điều kiện gì ?

Thương Bát đáp :

- Hiện giờ ở chung quanh thành Qui Châu cao thủ kéo đến đông như nước chảy , chắc quí huynh đệ biết cả rồi .

Vương Kiếm nói :

- Anh em tại hạ có đui mù đâu mà không trông thấy .

Lại nghe có tiếng chó sủa mỗi lúc một gần rất cấp bách . Hiển nhiên có người đang tiến về phía căn nhà gianh này .

Thương Bát liếc ngó Kim Lan đang đứng tựa cửa sổ cười hỏi :

- Bốn vị đã nghe Thần Phong Bang bao giờ chưa ?

Trương Bình đáp :

- Dĩ nhiên bọn tại hạ nghe thấy rồi .

Thương Bát lại hỏi :

- Công tử có biết bang chúa bang Thần Phong là nam hay nữ không ?

Trương Bình đáp :

- Bọn tại hạ chỉ nghe tiếng bang Thần Phong , chứ chưa gặp mặt bang chúa bao giờ.

Thương Bát nói :

- Cái đó tiểu đệ có thể trình bày được . Bang chúa bang Thần Phong là một thiếu nữ nhỏ tuổi nhan sắc tuyệt trần .

Trương Bình trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Cái đó có liên quan gì đến anh em tại hạ ?

Thương Bát đáp :

- Dĩ nhiên là có quan hệ . Bốn vị tham sắc cũng như anh em tại hạ tham tài.

Bang Thần Phong là một món hàng gồm đủ cả sắc lẫn tài . Nếu quả bốn huynh đệ chịu

cùng hợp tác với anh em tại hạ có phải chúng ta cùng hưởng lợi không ?

Trương Bình nói ngay :

- Phải lắm ! Phải lắm ! Thương huynh muốn hợp tác cùng anh em tại hạ đối phó với bang Thần Phong phải không ?

Chương 80: Kim Bàn Toán Đả Thương Lệnh Chúa

Kim Bàn Toán Thương Bát đưa mắt nhìn Giang Nam tứ công tử huy động những con toán ở trong bàn tính.

Miệng hắn lẩm nhẩm :

- Nhị nhất thiên tác ngũ, nhị ngũ hợp nhất thập , tam hạ ngũ khứ nhị .

Giang Nam tứ công tử ngó tay Thương Bát gõ bàn tính , quả nhiên ra vẻ một tay buôn bán thạo , thì trong lòng cười thầm :

- Lãnh diện Thiết Bút Đỗ Cửu trong lòng đã hiểu rõ , biết rằng Thương Bát đang do dự vì có điều khó giải quyết.

Mỗi khi Thương Bát gặp việc nan giải là lại gãy con toán để suy nghĩ và quyết đoán . Có khi hắn còn bày quẻ trên bàn tính để tính cát hung.

Đỗ Cửu ở với hắn mấy chục năm trời mấy thấy hắn gãy một con toán như lúc này vài ba lần mà thôi .

Thương Bát gẩy bàn nét mặt hiện lên vẻ kỳ dị quay lại ngó Kim Lan . Đột nhiên hắn lắc cái bàn tính trong tay hú lên một tiếng.

Lại nghe hai tiếng chó sủa "gâu gâu" xé bầu không khí vọng tới . Hai con chó mực lớn lông xồm nhảy qua dậu tre chạy đến bên Thương Bát. Hai con chó này cao bằng người . Tuy nó hình chó mà phảng phất giống con hổ . Chúng đứng sau Thương Bát dương cặp mắt lấp loáng không ngớt nhìn chung quanh.

Nhất trận Phong Trương Bình vãn đứng chờ Thương Bát trả lời xem cách hợp tác thế nào . Ngờ đâu Thương Bát cứ lờ đi như quên lửng điều đã qua. Hắn đứng xuất thần tựa hồ đang chờ đợi một cái gì .

Giang Nam công tử người nào cũng cảm nóng ruột như khối chì đeo trước ngực , chẳng hiểu Kim Bàn Toán bài làm trò ma quỉ gì .

Bỗng nghe đánh " binh " một tiếng hai tấm phên gỗ bị người đá tung ra.

Một lũ người ăn mặc kỳ dị tiến vào .

Hai đại hán đi trước thân hình cao nghệu cao nghều mà gầy khẳng gầy kheo , mặc quần áo đen vừa ngó thấy Trung Châu nhị Cổ đã lạnh lùng nói :

- Quả nhiên là các ngươi , oan gia chạm trán trong con đường hẹp .

Thương Bát đưa mắt nhìn hai đại hán , nhận ra rồi cười khanh khách đáp :

- Té ra là Tả huynh , Phương huynh khai đạo nhị quỷ. Các vị đã giá lâm ta chắc bang chúa cũng sắp tới nơi.

Nguyên hai đại hán này chính là Khai đạo nhị quỷ của Thần Phong Bang Chúa tên gọi Thiết Phán Tả Phi là Oan Hồn Phương Hoành.

Phía sau hai người là một quái nhân mình mặc áo bào đen, trước ngực có thuê con rắn vàng nhỏ, tóc quấn thành búi . Quái nhân này người khô đét gầy còm nhưng cặp mắt lấp lánh thần quang ra chiều uy hiếp .

Phía sau đạo nhân mặc áo thêu ánh vàng còn có bốn đại hán áo đen . Sau lưng gã nào cũng cài một thanh quỷ đầu đao.

Bổng nghe Thiết phán Tả Phi cười lạt hỏi :

- Tệ bang chúa là một nhân vật thế nào chúng ta chưa biết hay sao ? Bang chúa tại hạ đâu có thể bạ chổ nào cũng đến được .

Đạo nhân mặc áo bào đen thêu rắn lạnh lùng nói tiếp :

Bảng tòa là Kim xà lệnh chúa dưới trướng Thần phong bang chúa. Các hạ có điều gì cứ nói ra , bản toà có thể quyết định được , bằng không sẽ báo về bản bang chúa.

Thương Bát cười hỏi :

- Nghe khẩu khí của các hạ dường như nắm địa vị không phải thấp kém ở Thần Phong Bang thì phải ?

Thiết phán Tả Phi đáp :

- Dưới trướng bản bang chúa có bọn đại lệnh chúa đều nắm giữ quyền hành và trọng trách .

Thương Bát cười nói :

- Té ra là thế . Nếu vậy tại hạ thất kính mất rồi .

Kim xà chúa cười lạt hỏi :

- Năm năm trước tuy các hạ cùng bản bang xung đột nhưng lúc đó bản lệnh chúa có việc gấp không đi theo hậu giá bang chúa . Chắc các hạ chưa quên điều đó.

Thương Bát cười ha hả đáp :

- Bọn tại hạ trước nay chỉ tính chuyện lợi hại . Quá ba tháng tại hạ cũng không nhớ nữa.

Kim xà lệnh chúa lại cười khẩy nói :

- Nhưng bản bang chúa thì chẳng bao giờ quên được Trung Châu Nhị Cổ đã quấy rối .

Bữa nay bản toà lại gặp hai vị thì không thể buông tha một cách dễ dàng.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Không buông tha thì làm gì ?

Kim xà lệnh chúa đáp :

- Phiền hai vị đi theo bản toà một chuyến.

Thương Bát cười nói :

- Xin nói giá tiền trước , vì anh em tại hạ làm nghề thương mãi không muốn bị lỗ vốn.

Kim xà lệnh chúa đảo mắt nhìn quanh rồi ngó bốn người ở sau lưng ra lệnh :

- Bắt lấy chúng cho ta .

Bốn đại hán áo đen dạ một tiếng rồi rút quỷ đầu đao ở trên lưng ra đứng bao vây bốn mặt .

Lãnh diện bút Đỗ Cửu nhún vai một cái lạng người nhanh như chớp chiếm lấy một phương vị cách Thương Bát chừng tám chín bước.

Hắn lạnh lùng đáp :

- Khí giới không có mắt , đã xảy ra cuộc động thủ tất có người bị tử thương . Nếu bốn vị không sợ chết thì cứ việc xông cả vào .

Thương Bát , Đỗ Cửu đứng xa nhau như khiến bốn đại hán áo đen khó lập thành thế bao vây mà

Trung Châu nhị Cổ giáp công hai mặt rất có lợi.

Bỗng thấy bốn đại hán áo đen chia hai người một tổ để tấn công Trung Châu Nhất trận Phong Trương Bình giơ kiếm lên ra hiệu thu trận lùi đợi để theo dõi cuộc chiến.

Không ngờ hắn vừa vung kiếm lên khiến Kim xà lệnh chúa sinh lòng ngờ vực buông tiếng cười lạt rồi trầm giọng quát :

- Đừng để bọn chúng bốn tay kiếm hợp nhất.

Nguyên Kim xà lệnh chúa là ta kiến thức quảng bác , thoáng nhìn đã nhận ra Giang Nam tứ công tử toan bày kiếm trận.

Khai đao nhị quỉ Thiết phán Tả Phi, Oan hồn Phương Hoành năm năm trước đã bị bại về tay Trung Châu Nhị Cổ biết võ công hai người cao cường thì không khỏi uý ky . May mà Kim Xà lệnh chúa chưa hạ lệnh cho hai người động thủ để đối phó với Trung Châu Nhị Cổ , nhưng hai người đối phó với Giang Nam tứ công tử không coi vào đâu mới ra đấu với họ.

Nhất trận Phong Trương Bình toan hướng dẫn đồng bọn tự thủ bàng quang để Trung Châu nhị Cổ đánh nhau mõi mệt với bọn người này cho bọn chúng thủ lợi. Không ngờ Kim Xà lệnh chúa lại hạ lệnh ra kiềm chế ngăn trở Giang Nam tứ công tử . Trường hợp này xảy ra khiến Giang Nam tứ công tử cũng đem lòng phẩn nộ Trương Bình phóng kiếm đâm ra ngăn chặn Tả Phi , Vương Kiếm , Lý Ba, Triệu Quang lập tức quanh lại bao vây đưa hai người vào trong vòng thế kiếm.

Chỉ trong chớp mắt hàn quang quay lộn kiếm khí ngất trời vây bọc lấy bốn người vào trong vòng kiếm quang.

Giang Nam tứ công tử cũng đưa ra những thế kiếm ác liệt như bão táp mưa sa bám sát Khai đao nhị quỷ khiến hai người này không tài nào lấy được binh khí ra.

Kim xà lệnh chúa chau mày . Hắn không ngờ Khai đao nhị quỷ vừa ra tay đã bị kiếm trận đối phương vây vào vòng nguy hiểm.

Bốn đại hán tay cầm quỷ đầu đao động thủ cùng Trung Châu Nhị Cổ gây cuộc ác chiến cực kỳ khốc liệt.

Kim xà lệnh chúa ngó qua tình thế đã biết cục diện hôm nay bất lợi cho mình . Bọn Trung Châu nhị cổ hai người chọi bốn mà vẫn công nhiều hơn thủ đoạt được tiên cơ.

Bọn Khai đao nhị quỷ lâm vào tình trạng nguy ngập mạng sống treo trên đầu sợi tóc.

Kim xà lệnh chúa đành phải giải nguy cho hai người. Hắn rút cây kim xà tiên ở sau lưng ra quát

lên một tiếng xông vào kiếm trận của Giang Nam tứ công tử .

Nhất trận phong Trương Bình hưu kiếm ra móc cây kim xà tiên , đồng thời hắn lạng người sang mé bên ba bước.

Giang Nam tứ công tử tốn bao công phu luyện tập mấy năm liền lập ra kiếm trận và đã luyện rất thành thục . Chúng vừa ác đấu với Đỗ Cửu một trận kiếm trận biến hoá đã rất là linh hoạt.

Trương Bình vừa lùi lại thì bọn Vương Kiếm , Lý Ba và Triệu Quang đã hiểu dụng tâm của gã cũng lùi lại hai bước để mở rộng vòng luyện kiếm trận . Thế là Kim xà Vương cũng ở trong vòng kiếm thế .

Có điều bọn Tứ công tử chậm lại một chút , Tả Phi và Phương Hoành đã nhân cơ hội này lấy được binh khí ra . Tả Phi sử dụng cặp Lang Nha bổng vừa ngắn vừa nhỏ . Còn Phương Hoành dùng đôi thế môn trượng.

Kim Xà lệnh chúa cười lạt nói :

- Bản toà muốn coi kiếm trận của các ngươi coi nó kỳ diệu ở chổ nào.

Hắn vừa nói vung kứn xà tiên đánh liền bốn chiêu chia ra nhằm vào Giang Nam tứ công tử .

Cây kim xà tiên sáng chế rất tinh xảo coi chẳng khác một con rắn linh động .

Tay hắn cầm đuôi con rắn còn đầu rắn tấn công bên địch . Miệng rắn mở ra ngậm lại có lưỡi thò dài hay rụt vào trông rất khủng khiếp.

Giang Nam tứ công tử sợ trong miệng rắn có dấu ngầm ám khí không dám đỡ gạt lùi lại né tránh .

Kiếm trận bị tản ra xa một cách vô hình .

Kim xà lệnh chúa cười khanh khách nói :

- Kiếm trận của bốn vị bất quá chỉ có vậy mà thôi .

Trương Bình cười nhạt đột nhiên vụng kiếm lên .

Gã đã làm chủ kiếm trận thì ba người kia tự nhiên phải phối hợp . Kiếm thế của Trương Bình rất mau lẹ ba người cũng chuyển động thần tốc , kiếm trận lại thu hẹp dần vào .

Kim xà lệnh chúa thấy kiếm quang bốn mặt đồng loạt xô ra thì trong lòng kinh hãi . Hắn huy động cây Kim xà tiên như bánh xe luân chuyển đánh bốn người.

Tả Phi và Phương Hoành cũng vung Lang nha bổng và Tang môn trượng đồng thời tấn công , ngăn chặn được kiếm trận của tứ công tử .

Coi bề ngoài Giang Nam tứ công tử chiếm ưu thế, nhưng trong lòng chúng vẫn sợ hãi vì chiêu của Kim Xà Vương kỳ bí khôn lường thường thường nó nhân thời cơ chớp nhoáng sơ hở mà đánh vào khiến cho kiếm trận biến hoá bị trở ngại.

Cuộc ác chiến này hai bên đều cảm thấy hao tổn sức lực , chẳng ai dám lơ là chểnh mảng.

Đang lúc kịch chiến bổng nghe tiếng rú thê thảm . Hai đại hán áo đen vây đánh Lảnh diện thiết Bút một tên bị trọng thương . Gã bị cây thiết bút của Đỗ Cửu đâm trúng vai, máu tươi phun ra ồng ộc, khí giới tuột khỏi tay.

Còn một đại hán bị cây ngân khuyên của Đỗ Cửu bám sát làm cho gã chân tay luống cuống nguy hiểm phi thường.

Kim xà lệnh chúa không ngờ bản lãnh của đối thủ lại cao cường đến thế. Hắn nhìn thấy thủ hạ bị thương mà không thể cứu viện được nên trong lòng rất đổi bồn chồn.

Bổng nghe Thương Bát bật lên một tiếng cười ha hả rồi thét lớn :

- Nằm xuống l

Hai đại hán áo đen vây đánh Thương Bát nghe tiếng quát bị rớt binh khí xiêu người đi rồi té xuống. .

Nguyên Thương Bát cùng hai gã chiến đấu một lúc thì đã nắm chắc phần thắng, thi triển nhiều chiêu thức tuyệt diệu. Hắn vừa cười vừa điểm trúng vào huyệt đạo hai gã :

Đỗ Cửu cũng lạnh lùng thét lên :

- Ngươi cũng nằm xuống.

Cây ngân khuyên của hắn gạt quỉ đầu đao . Đồng thời hắn phóng cước đá trúng vào đầu gối đại hán đánh binh một tiếng hất gã ra xa bảy, tám thước. Gã té xuống không nhúch nhích được.

Thương Bát vung cái bàn tính trong tay cho ánh ngân quang lấp lánh rồi cười nói :

- Bốn vị công tử ! Có cần tiểu đệ giúp sức không ?

Trương Bình mĩm cười đáp :

- Không dám phiền Thương huynh .

Gã nắm chặc thanh kiếm tấn công ác liệt hơn.

Gã thấy Trung Châu Nhị Cổ hạ liền một lúc bốn người liền tự nghĩ :

- Bên mình bốn người mà không hạ nổi ba người là một cái nhục lớn .

Gã liền mạo hiểm phóng kiếm đâm vào Kim Xà lệnh chúa.

Kim xà lệnh chúa trong lòng đang xao xuyến vì bốn thuộc hạ bị đả thương .

Hắn không ngờ Trương Bình lại mạo hiểm tấn công một kiếm độc địa này. Khi hắn phát giác thì thế kiếm đã đâm tới.

Trong lúc hoảng hốt Kim xà lệnh chúa né mình sang một bên .

Trương Bình kiếm được cơ hội này đâu phải chuyện dễ dàng . Khi nào gã để đối phương tránh thoát ? Gã hạ thấp tay xuống đưa mũi kiếm đâm ngược lên cánh tay mặt Kim xà lệnh chúa . Tay áo hắn bị rách toát máu tươi chảy ra đầm đìa.

Kim xà lệnh chúa khẻ rên một tiếng co tay mặt thu xà tiên về rồi lại phóng ra điểm Trương Bình.

Trương Bình đắc ý cười khanh khách nói :

- Bắt giặc phải bắt chủ tướng . Cứ đả thương Kim xà lệnh chúa còn hai vị kia bất tất phải đánh cũng được .

Câu nói của gã còn ngụ ý tuy Trung Châu Nhị Cổ thắng bốn người kia nhưng chỉ là bọn vô danh tiểu tốt . Chỉ có Kim Xà lệnh chúa mới là tay cao thủ đáng kể trong võ lâm.

Thương Bát nói ngay :

- Mau mau phong toả cây xà tiên .

Trương Bình đáp :

- Đỗ huynh bất tất phải nhọc lòng.

Gã vung kiếm đưa lên gạt. Trường kiếm và cây kim tiên đụng nhau. Cây kim tiên đột nhiên cong lại điểm xuống đầu Trương Bình.

Biến diễn này ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Trương Bình kinh hãi vội lảng tránh sang mé tả.

Đầu cây tiên điểm trúng vào tay mặt Trương Bình.

Bọn Vương Kiếm , Lý Ba liền vung kiếm đánh tới uy hiếp hai bên Kim xà lệnh chúa.

Bên ba Tả Phi cùng Phương Hoành cũng múa binh khí lên ngăn cản thế kiếm của hai người.

Giang Nam tứ công tử thấy Trương Bình bị thương trong lòng nóng nẩy cấp cứu thành ra rối loạn chương pháp kiếm trận .

Kim xà lệnh chúa đột nhiên xô về phía trước cúi mình xuống né tránh khỏi thế kiếm của Triệu Quang từ mé bên quét tới . Cây kim xà tiên của hắn đồng thời phóng ra điểm vào bụng dưới Triệu Quang.

Triệu Quang vội hạ thấp trường kiếm để ngăn chặn xà tiên.

Ngờ đâu kim xà tiên và trường kiếm đụng nhau cây xà tiên lập tức cong lại đánh tới Triệu Quang không né tránh kịp bị đầu roi điểm trúng đùi bên trái .

Vương Kiếm và Lý Ba vội hươn kiếm đâm tới hai bên.

Hàn Giang Nguyệt Triệu Quang lớn tiếng hô :

- Hai vị huynh trưởng hãy coi chừng binh khí trong tay hắn chuyển hướng được.

Kim xà lệnh chủ cười lạt đột nhiên iùi lại ba bước tránh khỏi thế kiếm hai bên giáp kích .

Nguyên Kim xà lệnh chúa lùi lại phía sau ba bước là để tránh Nhất trận Phong Trương Bình, nhân vật lợi hại nhất trong tứ công tử. Nếu Trương Bình lại hươi kiếm đánh ra Kim xà lệnh chúa tất nhiên quay lại cự địch , khi đó hai người khẻ tấn công vào sau lưng khiến hắn không thể đỡ được cả hai mặt . Nếu hắn lùi hai người cũng do hai bên giáp công.

Bổng thấy Trương Bình giơ thanh trường kiếm lên , èhưa kịp chém xuống đột nhiên tay mặt gã mở ra thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Kim xà lệnh chúa cười lạt một tiếng , vươn tay trái ra chụp vào cổ tay trái Trương Bình.

Trương Bình lớn tiếng hô :

- Hãy coi chừng cây kim xà tiên của hắn có chất độc .

Gã thấy Kim xà lệnh chúa vung tay ra chụp mà không né tránh được .

Đột nhiên ánh hào quang lấp lánh , tiếng gió rít lên đánh vào tay của Kim xà lệnh chúa.

Kim xà lệnh chúa thu tay về .

Thương Bát đã xông tới trước mặt huy động Kim Bàn Toán . Những tiếng lách tách vang lên . Hắn nói :

- Tại hạ bồi tiếp lệnh chúa mấy chiêu .

Kim xà lệnh chúa hạ thấp tay mặt xuống thu xà tiên về rồi lại điểm ra rất mau lẹ.

Đỗ Cửu huy động thiết bút cùng ngân khuyên đấu với khai đao nhị quỉ.

Vương Kiếm chạy đến bên Trương Bình hỏi :

- Đại ca bị thương nặng lắm không ?

Trương Bình đáp : .

- Thương thế tuy không nặng lắm nhưng trúng phải chất độc kịch liệt . Cánh tay mặt của ta hoàn toàn tê liệt không cử động được nữa.

Lý Ba nâng Triệu Quang dậy nói :

- Tứ đệ hãy vận khí phong toả huyệt đạo , đừng để chất độc xông vào nội phủ.

Thương Bát một mặt động thủ đối địch với Kim xà lệnh chúa một mặt chú ý đến thương thế của Trương Bình . Hắn thấy tay mặt gã mềm rũ xuống dường như trúng độc rất nặng thì trong lòng không khỏi kinh hải nghĩ thầm :

- Cây kim xà tiên của hắn bôi chất kịch độc nếu ta còn dằng dai chiến đấu thì e rằng khó lòng giữ khỏi trúng độc . Người bang Thần Phong cũng chẳng có chi đáng sợ ta phải hạ thủ trước đi là hơn.

Hắn nghĩ vậy, bổng huy động cái bàn tính.

Ánh sáng vàng rực rỡ loé mắt bay ra nhầm xuống Kim xà lệnh chúa.

Nguyên cái bàn tính trong tay Thương Bát đã xâu những hạt châu để làm toán . Hắn sử dụng Kim toán bàn nhỏ làm ám khí cũng được .

Kim xà lệnh chúa tuy võ công cao ẹường, song đứng gần quá không né tránh bp .

Ánh sáng vừa loé lên , mấy chổ huyệt đạo trong người Kim xà lệnh chúa đã bị con toán của Thương Bát đánh trúng . Hắn ngã ngữa xuống đất.

Khai đao nhị quỷ thấy những người cùng đến với mình chẳng chết cũng bị thương thì không khỏi

thoái chí . Trong lòng xao xuyến , tay cầm binh khí đờ đẩn một chút , Đỗ Cửu nhắm thấy sơ hở vung ngân khuyên hất cây Lang nha bổng ra , đồng thời vung thiết bút điểm vào đầu vai Tả Phi.

Tả Phi co người lại tránh khỏi chiêu thiết bút nhưng không ngờ Đỗ Cửu thừa thế phóng chân đá vào đầu gối hắn một cước.

Thiết phán Tả Phi rú lên một tiếng bị hất văng ra sáu bảy thước.

Thương Bát cũng lượm con toán ở dưới đất . Những con toán chiếu ánh hào quang rất dễ nhìn thấy lượm hết không bỏ sót một con nào.

Lúc này Trương Bình và Triệu Quang đã bị chất độc phát tán vết thương tím bầm.

Vương Kiếm chống kiếm nhảy vọt đến bên Kim xà lệnh chúa, mũi kiếm uy hiếp cổ họng hắn lạnh lùng quát hỏi :

- Thuốc giải để đâu ? Đưa ra mau ?

Kim xà lệnh chúa tuy bị mấy con toán của Thương Bát đánh trúng mấy chổ huyệt đạo nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo .

Hắn cười lạt đáp : .

- Cây kim xà tiên của tại hạ bôi nhiều chất độc hợp thình một thứ tuyệt độc.

Ai bị trúng roi thì da thịt toàn thân co lại mà chết.

Vương Kiếm tức giận nói :

- Nhưng trước khi chất độc phát tác , người ta chưa chết mà ngươi đã bị loạn kiếm phanh thây rồi.

Kim xà lệnh chúa nói :

- Ta đã bị các ngươi bắt sống, không kể gì đến sống chết nữa.

Vương Kiếm hỏi :

- Ngươi nghĩ thế là phải , nhưng ngươi tưởng ta đâm một kiếm cho ngươi cho ngươi chết ngay chăng ? Không phải đâu . Ta xử lăng trì ngươi , cắt từng miếng thịt để cho ngươi chết dần chết mòn.

Dứt lời gã khẻ huy động trường kiếm rạch da thịt ở bắp đùi Kim lệnh chúa .

Máu tươi chảy ra lênh láng.

Kim xà lệnh chúa tự biết không còn hy vọng gì sống được , đành liều nhắm mắt để đối phương muốn làm gì thì làm.

Lý Ba nhảy vọt lại chụp lấy cây Kim xà tiên giơ lên nói :

- Cây kim xà tiên này đã bôi chất kịch độc thì chúng ta dùng nó để xử trị hắn.

Kim xà chúa giật mình kinh hãi la lên .

- Dừng tay.

Lý Ba giơ Kim xà tiên lên định động thủ, nghe Kim xà lệnh chúa nói vậy liền cười đáp :

- Bọn Giang Nam công tử chúng ta nói sao làm vậy. Nếu ngươi chịu đưa thuốc giải anh em ta sẽ bảo đảm cho ngươi được vô sự.

Thương Bát cười ha hả xen vào :

- Quí huynh đệ nói vậy chẳng là quá phận ư ?

Vương Kiếm quay lại ngó Thương Bát hỏi :

- Theo ý Thương huynh thì sao ?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ đã bắt hắn các vị đều trông thấy cả , hai vị muốn giết hay muốn tha cũng nên hỏi qua tại hạ mới phải .

Lý Ba hỏi : .

- Bây giờ Thương huynh đã biết được rồi , có ưng thuận hay không ?

Thương Bát đáp :

- Bọn tại hạ làm nghề thương mại thì cái gì cũng tính đến chuyện giá cả. Nếu ưng thuận suông thật không vừa lòng.

Vương Kiếm hỏi :

- Thương huynh muốn bọn tiểu đệ trả thế nào ? Sao không nói rõ ra ?

Thương Bát đột nhiên lạng người một cái tới trước mặt Kim xà lệnh chúa xách người hắn lên nhảy ra năm bước .

Vương Kiếm và Lý Ba không kịp phòng ngừa , lúc muốn ngăn trở thì không kịp nữa.

Đỗ Cửu vọt ngang ra cản đường Vương Kiếm và Lý Ba rồi nói :

- Hay hơn hết là hai vị đừng giở trò, để chúng ta khỏi tổn thương hoà khí .

Thương Bát đặt Kim xà lệnh chúa xuống hỏi :

- Thuốc giải ông bạn để đâu ? .

Kim xà lệnh chúa đáp :

- Thuốc giải tệ bang chúa cất giữ , các hạ muốn lấy thì cùng đi với bọn tại hạ cùng ra mắt tệ bang chúa.

Thương Bát cười nói :

- Tại hạ không thể tin lời ông bạn .

Kim xà lệnh chúa nói :

- Huyệt đạo tại hạ bị kiềm chế không còn sức phản kháng . Nếu Đỗ huynh không tin thì cứ việc lục soát.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói xen vào :

- Nếu hắn không nói thì ta dùng gậy ông đập lưng ông , sử dụng cây xà tiên để sử lý với hắn .

Thương Bát chăm chú nhìn Kim xà lệnh chúa cười nói :

- Ông bạn không uống rượu mừng lại đòi uống rượn phạt thì đừng trách ta ra tay thủ đoạn .

Hắn dùng cây kim xà tiên điểm vào tay trái của Kim xà lệnh chúa.

Kim xà hốt hoảng nói : .

- Nếu quá hai giờ thì dù có lấy được thuốc giải cũng chẳng thể cứu được hai vị bằng hữu kia nữa.

Đỗ Cửu nói :

- Nếu vậy ít ra ngươi sẽ chết theo họ .

Kim xà lệnh chúa muốn nói lại thôi , từ từ nhắm mắt lại.

Vương kiếm , Lý Ba quay đầu nhìn lại thấy Trương Bình , Triệu Quang đang ngấm ngấm vận nội lực để chống chất độc. Cứ coi vẻ mặt hai người cực kỳ đau khổ cũng đủ biết chất độc cực kỳ mãnh liệt. Hai người phải vận dụng toàn lực để chống đỡ

Vương Kiếm đột nhiên né mình nhảy lướt qua bên Đỗ Cửu xông đến chổ Kim xà lệnh chúa nằm .

Gã vung trường kiếm đâm tới .

Thương Bát đột nhiên vung cước đá lại . Đồng thời hắn tung bàn toán sau mà đến trước gạt chệch đường kiếm đi . Chân hắn đá ra bức bách Vương Kiếm phải lùi lại năm thước.

Chương 81: Kim Xà Lệnh Chúa Bị Cầm Tù

Thương Bát cười lạt nói :

- Hắn đang mong được giải thoát nhanh chóng , nếu Vương huynh đâm chết tức là hợp ý hắn lắm.

Vương Kiếm hỏi :

- Hắn đã không đem thuốc giải bên mình thì còn để sống làm gì ? Tại hạ muốn băm xác hắn ra mới giải toả được mối hận trong lòng.

Thương Bát nói :

- Con người đã sử dụng binh khí bôi chất độc mà bảo không đem thuốc giải trong mình thì hoạ chăng chỉ có Vương huynh tin được mà thôi .

Vương Kiếm ngơ ngác hỏi :

- Đã đến lúc sinh tử tối hậu , chẳng lẽ hắn không chịu nói sự thực ?

Thương Bát hỏi lại :

- Nếu Vương huynh ở vào địa vị hắn có chịu nói thật hay không ?

Vương Kiếm đằng hắng một tiếng toan đáp lời thì Thương Bát lại nói tiếp :

- Nếu ông bạn của Vương huynh bị trúng độc đúng như lời Kim xà lệnh chúa thì Kim xà lệnh chúa đã chẳng để cho chất độc trong người hắn phát tác. Vương huynh thử đợi mà coi .

Vương Kiếm hỏi :

- Hai người anh em của tại hạ bị hắn đâm thương trước , chất độc chẳng đã phát tác rồi đấy ư ?

Thương Bát đáp :

- Tại hạ dùng cây kim xà tiên phóng lưỡi hổ đầu rắn điểm thương vào huyệt mạch trong người hắn . Nếu chất độc theo máu lưu thông thì chất độc phát tác chắc chắn nhanh hơn hai ông bạn của Vương huynh.

Bỗng thấy Kim xà lệnh chúa dương mắt lên ngó chằm chặp vào Thương Bát hỏi :

- Nếu ta chỉ chổ cất dấu thuốc giải cho các hạ thì các hạ xử trí với bọn ta ra sao ?

Thương Bát lắc cái bàn tính đáp :

- Bên tại hạ có hai người , bên các hạ có bảy người thì một người chết còn sáu người bị thương. Bọn người chết ta không kể , bọn tại hạ sẽ tha cho hai người của các hạ .

Kim xà lệnh chúa hỏi :

- Hai người là những ai ?

Thương Bát đáp :

- Ngoài các hạ ra năm người kia tuỳ các hạ lựa chọn lấy hai người.

Kim xà lệnh chúa hỏi :

- Sao không bao quát cả bản toà vào trong.

Thương Bát đáp :

- Địa vị các hạ tôn cao giá đắt hơn . Bọn tại hạ muốn lưu lại để đem đánh đổi với Thần Phong bang chúa.

Kim xà lệnh chúa nói :

- Thế thì các hạ không hiểu tính các của tệ bang chúa rồi .

Vương Kiếm lớn tiếng xen vào :

- Hãy lấy thuốc giải ra trước rồi hai vị hãy nói chuyện với nhau được không ?

Kim xà lệnh chúa lạnh lùng hỏi :

- Ngươi làm gì vội thế ?

Vương Kiếm lửa giận bốc lên khoa kiếm trước mặt đối phương quát :

- Lão gia phải băm vằm ngươi.

Kim xà lệnh chúa cười đáp :

- Ta e rằng ngươi chẳng có gan giết ta.

Đỗ Cữu giơ cây thiết bút trong tay lên nói :

- Nếu không nhịn được điều nhỏ nhặt thì hư việc lớn . Hay hơn hết là Vương huynh đừng lý với hắn .

Vương Kiếm hằn học nói :

- Sau cũng có ngày lão gia phanh thây ngươi làm muôn đoạn.

Kim xà lệnh chúa cười rộ :

- Liệu ngươi có dám thế không ?

Thương Bát lạnh lùng nói :

- Giang Nam tứ công tử đều là những nhân vật lâu ngày bôn tẩu giang hồ . Họ không mắc bẩy các hạ đâu . Nếu các hạ chọc giận y để mong y vung đao chém chết thì đó chỉ là chuyện mơ tưởng hảo huyền.

Hắn nói mấy câu này thì dù Vương Kiếm có ý muốn giết Kim xà lệnh chúa cũng dừng lại không giết nữa.

Kim xà lệnh chúa dường như tự biết không có cách nào chọc giận đối phương để bọn họ ra tay giết mình . Hắn liền thay đổi thái độ quay sang nhìn Thương Bát nói :

- Nếu tại hạ nói chổ để thuốc giải thì các hạ phải ưng chịu một điều kiện.

Thương Bát hỏi :

- Điều kiện gì ? Các hạ thử nói nghe.

Kim xà lệnh chúa đáp :

- Thuốc giải này chỉ dùng đủ để cứu năm người . Trừ hai phần cho hai người bên các hạ , tại hạ cũng phải dùng đến một phần.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng cha này đã không sợ chết mà lại sợ chất độc ở cây Kim xà phát tác thì chất độc đó phải lợi hại vô cùng !

Hắn liền nói :

- Cái đó đã hẳn . Anh em còn muốn lưu các hạ để tiện việc đàm đạo với Thần Phong bang chúa. Dù các hạ không nói bọn tại hạ cũng chẳng thể nhìn chất độc trong mình các hạ phát tác làm cho chết người .

Kim xà lệnh chúa thở dài :

- Thuốc giải độc dấu ở trong búi tóc tại hạ .

Vương Kiếm nhảy xổ lại vung trường bếm toan hớt búi tóc của Kim xà lệnh chúa .

Thương Bát vung cái bàn tính để gạt thế kiếm rồi lạnh lùng nói :

- Nếu Vương huynh còn hành động lỗ mãng thì đừng trách tại hạ lấy được thuốc giải rồi bỏ đi ngay.

Vương Kiếm tự biết mình không phải là địch thủ của Thương Bát . Nếu để hắn lấy thuốc giải rồi bỏ đi thì thật chẳng có cách nào làm gì được .

Gã hắng giọng một tiếng rồi lẳng lặng không nói gì .

Thương Bát thò tay ra tháo búi tóc trên đầu Kim xà lệnh chúa quả nhiên tìm ra một cái hộp nhỏ màu đen . Hắn mở hộp thấy trong có đựng năm viên thuốc màu hồng.

Vương Kiếm xoè tay ra nói :

- Hai vị đệ của tại hạ chất độc đã phát tác không thể chờ lâu được . Thương huynh hãy cho đệ hai viên trước được chăng ?

Thương Bát đáp :

- Lòng người như biển khó dò. Chúng ta chẳng thể không đề phòng được. Cấp bách không phải ở chổ trong khoảng khắc.

Hắn đảo mắt nhìn Kim xà lệnh chúa hỏi :

- Những viên thuốc này có đúng không ?

Kim xà lệnh chúa cười đáp :

- Đúng cả trăm phần trăm .

Thương bát đáp :

- Hay lắm . Vậy các hạ thử uống một viên đi .

Kim xà lệnh chúa không sợ hãi gì định há miệng chờ đợi. Thương Bát lấy ra một viên thuốc màu hồng , toan liệng vào miệng Kim xà lệnh chúa , nhưng đột nhiên thay đổi chủ ý khẻ bảo Đỗ Cữu :

- Kiếm một người sống đem vào đây .

Kim xà lệnh chúa đột nhiên tái mặt ngảnh vội đầu đi .

Đỗ cữu liền chọn trong bốn đại hán dắt quỉ đầu đao lấy một tiếng thương thế nhẹ hơn đưa lại.

Thương Bát chú ý nhìn Kim xà lệnh chúa cười khanh khách nói :

- Chúng ta có năm viên thuốc giải . Phí đi một viên cũng còn đủ dùng.

Hắn nói rồi vung tay liệng một viên thuốc vào miệng đại hán.

Kim xà lệnh chúa thở dài than thầm :

- Thế là xong đời.

Chỉ thấy đại hán bị thương nhẹ kia hai tay run lên một lúc rồi nhắm mắt chết liền.

Ngũ độc hoa Vương Kiếm nghiến răng nói :

- Té ra là thuốc độc .

Thương Bát đáp :

- Phải rồi ! Thuốc độc thật .Nếu chiều ý Vương huynh thì người bị chết là hai anh em của Vương huynh.

Vương Kiếm vẻ mặt thẹn thùng nói :

- Thương huynh kiến thức rộng rãi tiểu đệ không thể bì kịp .

Thương Bát nhìn Kim xà lệnh chúa cười nói : .

Các hạ nên thủ tiêu quyết định muốn chết đi . Đừng hòng liệng cát vào mắt

tại hạ .

Kim xà lệnh chúa nói :

- Cỡi cái giầy da bên chân trái tại hạ này.

Đỗ cữu cầm thiết bút rạch đế giầy bên trái của Kim xà lệnh chúa . Một cái bình ngọc rớt ra liền.

Thương Bát lượm bình ngọc lên đếm thì bên trong có năm viên thuốc nhưng những viên này màu đen lục.

Vương Kiếm hỏi :

- Thuốc này không lầm chớ !

Thương Bát đáp :

- Chuyến này chắc trúng rồi.

Hắn móc lấy hai viên đưa cho Vương Kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn mình ngoài cửa sổ thấy những nhân vật giang hồ này cực kỳ xảo trá , dùng toàn thủ đoạn để đấu trí thì không khỏi ghê người , bụng bảo dạ :

- Bọn họ mưu thần chước qũl mà mình đi sai một bước là bị thất bại.

Ngũ độc hoa Vương Kiếm đón lấy hai viên thuốc đặt trong lòng bàn tay ngắm nghía một lúc rồi nói :

- Thương huynh ! Nếu hai viên thuốc này cũng lại là chất kịch độc thì chúng ta phải ôm hận suốt đời.

Lãnh diện thiết bút Đỗ cữu lạnh lùng nói :

- Nếu ông bạn trong lòng còn chưa hết nghi ngờ thì đừng cho bọn họ uống nữa.

Vương Kiếm cười ha hả nói :

- Có phải tại hạ hoài nghi hai vị đâu .

Thương Bát nói :

- Thương mỗ quá nữa đời người bôn tẩu giang hồ , trước nay chưa nhìn sai lầm bao giờ . Mấy vị tin được thì hãy dùng bằng không tin được thì thôi , chứ không còn cách nào nữa.

Nhất trận phong Trương Bình nói :

- Trung châu Nhị Cổ danh dự rất lớn. Nhị đệ cứ đưa thuốc đây để tiểu huynh uống trước.

Vương Kiếm do dự một chút rồi từ từ bước đến bên Trương Bình đưa thuốc cho y.

Trương Bình lấy một viên không cần nhìn qua , bỏ ngay vào miệng nuốt.

Triệu Quang nói :

- Đại ca đã không sợ chết thì khi nào đệ lại tỏ ra khiếp nhược . Đại ca ơi ! Còn một viên nữa nhị ca đưa cho tiểu đệ uống.

Vương Kiếm nói :

- Được lắm ! Giang Nam tứ công tử chúng ta sinh tử có nhau , đại ca và tứ đệ xảy ra chuyện gì thì Tam đệ cùng ra cũng không sống nữa. .

Gã nói rồi đưa thuốc cho Triệu Quang.

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm trong bụng.

- Bọn Giang Nam tứ công tử tuy chưa làm việc hảo sự, nhưng chúng biết coi trọng tình nghĩa như vậy thì không phải là hạng tồi bại cả mọi phương diện.

Thương Bát thấy Trương Bình và Triệu Quang uống thuốc giải rồi, hắn lại móc lấy một viên đưa cho Kim xà lệnh chúa uống. Tiện tay hắn điểm vào mấy chổ huyệt đạo đối phương , rồi cười nói :

- Để các hạ nghỉ ngơi mấy ngày rồi bọn tại hạ sẽ dùng các hạ làm vốn để mặc cả giá tiền với Thần Phong bang chúa.

Kim xà lệnh chúa thở dài nói :

- Tệ bang chúa chẳng quan tâm gì đến chuyện sinh tử của tại hạ.

Thương Bát nói :

- Tại hạ tuy đã tiếp xúc với quí bang chúa mấy lần nhưng chưa nói về chính đề với quí bang chúa. Nếu y riêng rẻ lập môn hộ thì dĩ nhlên coi thường sự sinh tử của các hạ.

Kim xà lệnh chúa nói :

- Các hạ đã biết thế sao lại còn bắt tại hạ làm con tin ?

Thương Bát cười đáp :

- Bọn tại hạ làm nghề thương mại thì tùy theo hàng mà tính tiền. Tuy Thần Phong bang chúa không lo gì đến chuyện sinh tử của các hạ, nhưng không lẽ bỏ phí người. Tại hạ nói giá ít đi, chắc y cũng

không cự tuyệt.

Hắn đưa mắt nhìn Đỗ Cữu :

- Đem vị lệnh chúa này cùng Khại đao nhị quỉ dấu vào một nơi.

Đỗ Cữu " dạ " một tiếng đỡ Kim xà lệnh chúa dậy và xách khai đao nhị quỹ vội vã chạy đi.

Vương Kiếm đão mắt nhìn lại thấy Trương Bình vào Triệu Quang đang vận khí điều dưỡng. Thương thế hai người đã khá nhiều . Gã yên tâm được một phần, lại đưa mắt ngó mấy đại hán áo đen một lượt rồi hỏi :

- Còn bọn này nên xử trí thế nào ?

Thương Bát đáp :

- Nếu thương thế họ nặng quá thì điểm vào tử huyệt để họ khỏi đau khổ. Bằng thương thế nhẹ hơn thì tước bỏ võ công buông tha cho chúng.

Vương Kiếm nói :

- Việc này để tại hạ đại lao , Thương huynh bất tất phải nhọc lòng.

Gã đỡ bốn đại hán dậy chạy đi .

Nhất trận Phong Trương Bình và Hàn giang nhạn Triệu Quang sau một hồi điều dưỡng , thương thế biến chuyển rất khả quan , chúng liền đứng dậy.

Trương Bình nhìn Triệu quang chấp tay nói :

- Nhờ Thương huynh giải cứu tiểu đệ rất cảm kích.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Trương huynh bất tất phải cảm ơn vì tiểu đệ trước nay làm nghề thương mại không bao giờ bị lỗ vốn.

Trương Bình mỉm cười nói :

- Vậy anh em tại hạ bồi thường tiền vốn cho Thương huynh là xong.

Gã đưa mắt nhìn Kim Lan nói tiếp :

- Con nha đầu này có nhiều cơ hội trốn chạy mà thị lưu luyến không chịu bỏ đi thì chắc có mưu đồ

chuyện gì . Vậy tam đệ hãy bắt lấy thị.

Lý Ba dạ một tiếng chạy về phía Kim Lan. Gã đã nhìn thấy khinh công của cô nên không dám khinh địch . Gã rút trường kiếm ra đánh xẹt một tiếng rồi nói :

- Ngươi còn muốn động thủ hay bó tay chịu trói ?

Kim Lan mĩm cười hỏi lại :

- Mi nói với ai vậy ?

Lý Ba đáp :

- Ta hỏi ngươi đó .

Kim Lan nói :

- Thế thì mi lớn mật đấy .

Lý Ba rung trường kiếm đâm vào ngực đối phương, miệng lạnh lùng nói :

- Con nha đầu mồm mép trép mém kia. Dễ thường ta nói đùa với ngươi chăng ?

Kim Lan né mình tránh khỏi chiêu kiếm. Cô vung chưởng đánh vào cổ tay Lý Ba.

Lý Ba tức giận quát :

- Con quỉ nha đầu này không rút binh khí ra động thủ . Phải chăng mi muốn chết ?

Miệng gã quát tháo mà tay kiếm càng ra chiêu mau lẹ. Lập tức Kim Lan bị vây vào giữa luồng kiếm quang.

Võ công của Kim Lan cũng chỉ tương đương như Lý Ba. Tuy cô được Tiêu Lĩnh Vu chỉ điểm cho vài chiêu song chưa luyện được thành thuộc nên không dám dùng đến.

Lúc này Lý Ba sử kiếm mà Kim Lan dùng tay không hai bên thế lực không đều. Sau ba hiệp Kim Lan lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận chỉ lực , nhìn thật trúng chổ sơ hở giơ tay búng một hạt đậu ra.

- Lý ba đang tung hoành thế kiếm tấn công mãnh liệt , đột nhiên thấy tay mặt bị đau nhói ở huyệt Thiên Toàn . Tay kiếm lập tức chậm lại.

Kim Lan cũng biết là mình lâm vào thế bí , tất được Tiêu Lĩnh Vu ra tay trợ giúp, nên gặp lúc nguy

hiểm cô không rối loạn . Cô đang chờ cơ hội phản kính thì thấy tay kiếm của Lý Ba chậm lại , cô lập tức phản công. Tay mặt ra chiêu " Thủ Huy Ngũ Huyền " đánh vào tay trái Lý Ba . Tay trái cô ra chiêu " Mộ Cổ Thần Trung " đánh vào tay mặt hắn.

Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay mặt Lý Ba rớt xuống đất .

Kim Lan phóng cước đá ra một phát.

Lý Ba bị thương liền liền , thân hình vận động không được linh hoạt. Đòn cước của Kim Lan đá trúng vào đầu gối bên phải gã . Gã không đứng vững phải lùi lại sáu bảy bước.

Kim Lan thừa thế truy kích, nhưng Vương Kiếm đã tới nơi phóng kiếm chênh chếch ra ngăn chặn Kim Lan.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Võ công cô bé này có điều quái lạ . Cứ coi chưởng chỉ và thế công thì dường như không địch nổi Lý huynh nhưng cô ỷ vào khinh công thân hình như nước chảy mây trôi để đả bại Lý huynh. Ta phải lại coi kỷ xem mới được.

Hắn cất bước tiến về phía trước.

Trương Bình đáp :

- Đúng thế thật ! Thương huynh nhắc tới tiểu đệ cũng thấy tình hình như vậy.

Rồi theo sau Thương Bát chạy đi .

Lúc này Kim Lan đang đánh với .Vương Kiếm . Cô tay không binh khí bị Vương Kiếm dồn vào giữa luồng kiếm quang.

Cứ quan sát tình hình mà nói thì Kim Lan không có kỳ chiêu phản kích thì khó lòng chống nổi mười hiệp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn mình phía trong cửa sổ cầm sẵn một hạt đậu chờ sẵn, chàng thấy bốn con mắt của Thương Bát và Trương Bình chăm chú nhìn vào cửa sổ phía trước, nếu chàng phóng ám khí ra thì không qua mắt họ được. Nhưng Kim Lan lâm vào tình thế nguy bách không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, nên lòng chàng cực kỳ nóng nảy.

Đột nhiên có tiếng hú rùng rợn từ đằng xa vọng lại.

Thương Bát và Trương Bình giật mình nhìn về phía phát ra âm thanh.

Tiêu Lĩnh Vu liền nhân lúc hai người phân tâm búng ra một hạt đậu.

Vương Kiếm đang nắm giữ phần thắng không khỏi có ý khinh thường. Gã múa tít trường kiếm công nhiều hơn thủ . Bất ngờ huyệt kiếm môn ở vai bên phải đột nhiên đau nhói .

Lần này Tiêu Lĩnh Vu búng hạt đậu không những lực lượng mạnh hơn mà còn nhằm đánh vào đại huyệt. Vương Kiếm bị đòn đau không chống nổi , tay mặt buông trường kiếm cho rớt xuống đất.

Kim Lan khoa quyền lên đấm vào má phải Vương Kiếm làm cho sưng vù lên .

Miệng hộc máu tươi .

Trương Bình nhảy tới đỡ lấy Vương Kiếm vung cước ngăn cản Kim Lan đang truy kích.

Thương Bát đặng hắng rồi cất tiếng hỏi :

- Vị cao nhân nào đó ẩn trong bóng tối ? Tiểu đệ xin ra mắt.

Hắn vừa nói vừa chắp tay vái :

- Kim Lan từ từ lùi đến bên cửa sổ lạnh lùng nói :

Các vị đừng nghi thần nghi quỉ nữa. Trong căn nhà gianh này chỉ có một mình ta.

Thương Bát nói :

- Kim Toán bàn Thương Bát bôn tẩu giang hồ quá nữa đời người chưa để ai liệng cát vào mắt bao giờ . Chẳng phải tại hạ coi thường cô nương nhưng không có người ám trợ thì đừng nói cô liên tiếp thắng hai trận mà phải thất bại ngay keo đầu .

Kim Lan đã có điểm tựa chẳng sợ hãi gì lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng các hạ không tin. Nếu vậy cứ động thủ thử coi .

Thương Bát đáp :

- Tại hạ có ra tay , cũng không đánh với cô nương.

Hắn vừa nói vừa từ từ cất bước tiến về phía trước.

Kim Lan đề khí xông ra đón quát :

- Đứng lại .

Cô vung quyền đánh tới . .

Thương Bát đưa tay trái phong toả thế quyền của Kim Lan nói :

- Đàn ông tử tế không đấu với đàn bà. Khi nào Thương Bát này lại so bì với một thiếu nữ.

Kim Lan sợ Thương Bát khám phá ra Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm viện trợ liền múa tít song quyền tấn công liên hồi mươi bốn mười lăm chiêu đều bị gạt đi mà đối phương vẫn không chịu phản kích .

Bỗng nghe thanh âm của Đỗ Cữu cất lên :

- Con nhỏ này đã không biết phải trái . Nếu lão đại không cho một bài học tất thị chẳng chịu phục.

Thương Bát huy động tay mặt gạt thêm hai chiêu nữa của Kim Lan rồi hỏi Đỗ Cữu :

- Đã dấu Kim xà lệnh chúa và Khai đao nhị quỉ ở nơi an toàn chưa ?

Đỗ Cữu đáp :

- An toàn lắm rồi .

Thương Bát nói :

- Thế thì hay lắm .

Đột nhiên hắn vung quyền phản kích . Kim Lan đón tiếp không nổi phải lùi hoài .

Kim Lan tuy lâm vào tình cảnh nguy hiểm chẳng sợ gì vẫn ra sứ phản kích .

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Con nha đầu này thật là quật cường.

Tay trái hắn ngấm ngầm vận nội lực bắt bắt thế chưởng của Kim Lan , tay mặt đột nhiên phóng ta chiêu Hộ Phong tróc ảnh nắm lấy huyết mạch cổ tay mặt Kim Lan .

Kim Lan đã chắc Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm ám trợ. Cô không ngờ chàng chưa ra tay được thì cổ tay mặt bị nắm giữ. Lập tức cô cảm thấy nữa người tê chồn , không còn sức để mà phản kich.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Vị cao nhân kia ! Nếu các hạ còn không xuất hiện thì đừng trách Thương mỗ khinh thị một thiếu nữ.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Tiêu Lĩnh Vu xuyên qua cửa sổ chuồn ra nói :

- Buông y ra !

Thương Bát định thần nhìn lại giật mình kinh hãi buông Kim Lan ra vội chắp tay xá dài nói :

- Xin ra mắt đại ca.

Lãnh diện Thiết bút Đỗ cữu cũng vội vàng thi lễ . Vẻ mặt rất cung kính .

Trương Bình ngó lại người mới xuất hiện thì thấy là một chàng thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi mà không hiểu tại sao Trung Châu Nhị Cổ lại có thái độ cung lể như vậy . Trong lòng rất lấy làm kỳ.

Lại nghe Thương Bát nói :

- Tiểu đệ không biết đại ca tới đây nên có điều càn rỡ . Mong đại ca lượng thứ cho.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp :

- Hai vị huynh đệ bất tất phải đa lễ.

Chương 82: Bị Trọng Thương Bành Đại Hiệp Đưa Tin

Trương Bình khẻ hỏi :

- Đỗ huynh ! nhân vật này là ai vậy ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đó là Long Đầu đại ca của bọn tại hạ.

Trương Bình hỏi :

- Chắc y là một nhân vật tiếng tăm lừng lãy trong võ lâm ?

Đỗ Cửu chưa kịp trả lời , Tiêu Lĩnh Vu đã tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu.

Trương Bình chắp tay nói :

- Tiểu đệ nghe đại danh đã lâu . Bữa nay gặp Tiêu Huynh đây thật là hân hạnh.

Tiêu Lĩnh Vu biết gã nhận lầm mình với Tiêu Lĩnh Vu kia , muốn giải thích rõ ràng nhưng sợ mất thì giờ liền mĩm cười nói :

- Tại hạ cũng đã được nghe đại danh của Giang Nam tứ công tử từ lâu.

Trương Bình đáp :

- Không dám ! Không dám !

Thương Bát quay lại nhìn Giang Nam Tứ công tử nói :

- Anh em tại hạ lâu ngày không được gặp nhau , có nhiều việc trọng yếu phải bàn định . Nếu bốn vị có việc riêng cũng xin tuỳ tiện.

Trương Bình nói : .

- Bữa nay Thương huynh đã cứu giúp bọn tiểu đệ . Sau này sẽ có ngày báo đáp Bây giờ tạm xin

cáo biệt .

Rồi trở gót đi ngay.

Thương Bát nói :

- Bốn vị thủng thẳng lên đường miễn cho bọn tại hạ khỏi tiễn chân .

Giang Nam tứ công tử đi khuất rồi Đỗ Cữu nói :

- Bọn tiểu đệ gặp chuyện bất ngờ thành ra hôm ấy không đúng hẹn được . Sau đã kiếm đại ca hai lần mạo hiểm vào Bách Hoa Sơn trang đều gặp những tay cao thủ bức bách phải rút lui. Không ngờ lại gặp nhau đây .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hiện giờ ta đang lúc hoang mang lại được gặp hai vị huynh đệ . Hoặc giả hai vị giúp ta tìm ra chủ ý được chăng.

Thương Bát hỏi :

- Đại ca có điều chi nan giải ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin hai vị vào phòng ngồi chơi rồi sẽ nói chuyện.

Trung Châu nhị cổ liền bước vào phòng ngồi.

Kim Lan bưng trà lại cười nói :

- Mời hai vị dùng trà.

Thương Bát xin lỗi :

- Vừa rồi tại hạ làm tổn thương đến cô nương.

Kim Lan đáp :

- Không hề chi ! Chắc hai vị đói bụng rồi , tiểu tỳ xuống bếp nấu mấy bát mì để hai vị dùng.

Cô là người xinh đẹp mà cử chỉ rất lịch sự . Trong lúc nhất thời Trung Châu nhị cổ không hiểu mối liên quan giữa cô và Tiêu Lĩnh Vu, liền đứng dậy đáp :

- Bọn tại hạ không dám.

Kim Lan mĩm cười trở gót đi ra.

Đỗ cữu khẻ đắng hặng một tiếng rồi hỏi :

- Tiểu đệ muốn hỏi đại ca một câu được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đỗ huynh đệ có điều chi cứ nói :

Đỗ cữu hỏi :

- Vị cô nương vừa rồi với đại ca là thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Y là một tên thị tỳ , nhưng hiện thời ta coi như người bạn . Rồi chàng đem chuyện đầu đuôi thuật lại một lượt .

Thương Bát chau mày nói :

- Việc khẩn yếu bây giờ là cứu bá phụ và bá mẫu đại nhân .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong là tay đáo để lại rất tự phụ . Gia phụ và gia mẫu bị giữ tại một nơi phòng thủ nghiêm ngặt thật khó mà tìm ra chổ hạ thủ .

Thương Bát trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bây giờ đại ca nên giữ hành tung ẩn bí, đừng để Thẩm Mộc Phong do thám được cử động của mình.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thời hạn ba tháng chỉ chớp mắt là hết. Thẩm Mộc Phong thâm độc vô cùng. Hắn nói sao làm vậy. Hết hạn thì tính mạng song thân ta .

Thương Bát ngắt lời :

- Theo ý kiến tiểu đệ thì dù mãn hạn rồi Thẩm Mộc Phong cũng không sát hại hai vị lão nhân gia đâu, nhưng tội sống chắc không thể tránh được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gia phụ, gia mẫu không hiểu võ công thì chịu sao nổi cực hình của hắn ?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế ! Trước khi mãn hạn chúng ta phải cứu hai vị ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang mới là thượng sách.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta đã không thể thẳng thắn khiêu chiến với Thẩm Mộc Phong thì chỉ còn cách cứu người ngấm ngầm , song Bách Hoa Sơn Trang đề phòng rất sum nghiêm , con chim cũng khó bay lọt vào , e rằng ngấm ngầm hạ thủ cũng khó lòng được như nguyện.

Thương Bát nói :

- Đại ca bất tất phải lo âu . May ở chổ thời hạn còn dài . Để tiểu đệ thủng thẳng lo mưu thiết kế.

Thương Bát vừa dứt lời, đột nhiên nghe hai tiếng chó sủa gâu gâu vọng lại .

Thương Bát đứng phắt dậy nói :

- Có người đến đó . Đại ca không nên lộ diện hãy tạm thời lánh đi .

Tiêu Lĩnh Vu theo lời đứng dậy đi vào nội thất.

Thương Bát lại khẻ bảo Đỗ Cữu :

- Bất luận người tới là ai chúng ta cũng lờ đi đừng hỏi gì họ .

Đỗ Cữu đáp :

- Được rồi ! tiểu đệ bảo hai con chó để họ tiến vào .

Hắn ngữa mặt khẻ hú một tiếng . Qủa nhiên hai con chó không sủa nữa.

Lúc này Kim Lan đã nấu chín mì đem vào .

Thương Bát mỉm cười nói :

- Thật làm phiền cô nương quá !

Đỗ Cữu nói :

- Có người võ lâm tới nơi . Xin cô nương lánh đi .

Kim Lan nói :

- Tiểu tỳ còn Ngọc Lan tỷ tỷ đã ước hẹn với người Cái Bang tới đây. Hai vị đừng để cho y hiểu lầm.

Thương Bát đáp :

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm.

Đột nhiên nghe đánh bịt một tiếng . Phên cửa bị người đá ra . Kim Lan lăng mình một cái ẩn vào trong nhà.

Đỗ Cữu ngững đấu nhìn ra thấy một tên tiểu khiếu hoá thân hình bé nhỏ gầy nhom, quần áo lam lũ , chân đi giầy cũ . Gã lạng người xông vào nhanh như chớp .

Kim Bàn Toán Thương Bát quanh năm bôn tẩu giang hồ , vừa ngó người mới đến đã nhận ra ngay một ta cao thủ Cái bang tên gọi Nhất Trận Phong Bành Vân.

Bành Vân nhảy vào nhà rồi đứng tựa cửa dương cặp mắt tròn xoe ngó Trung Châu Nhị Cổ nhưng không nói gì :

Đỗ Cữu chau mày hỏi :

- Tiểu khiếu hó ! Ngươi nổi cơn khùng rồi hay sao ?

Hắn vươn tay mặt ra toan chụp tiểu khiếu hóa.

Thương Bát trầm giọng ngăn lại :

- Đừng động vào người gã. Gã bị nội thương rồi .

Đỗ Cửu kinh hãi rụt tay về. Thương Bát rảo bước ra , vung tay điểm vào hai chổ huyệt đạo Bành Vân để khiến y tỉnh lại rồi nói :

- Ngươi hãy nhắm mắt điều dưỡng một lúc rồi hãy nói cũng chưa muộn.

Nhất trận Phong Bành Vân từ từ nhắm mắt lại ,miệng hô :

- Tiêu Lĩnh Vu .

Miệng gã thổ ra một búng máu tươi . Người lão đảo rồi té xuống.

Thương Bát vươn tay đỡ lấy người Bành Vân , hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu làm sao ?

Bành Vân ấp úng hỏi lại :

- Tiêu Lĩnh Vu . . . có ở đây không ?

Tiêu Lĩnh Vu vừa nghe Bành Vân kêu tên họ mình liền lạng người. vọt ra đáp :

- Tại hạ ở đây. Bành huynh có điều chi dạy bảo ?

Bành Vân vội đáp :

- Mau đi cứu Ngọc Lan cô nương .

Gã miễn cưỡng nói hết câu rồi ngất xỉu .

Kml Lan cũng chạy ra hỏi :

- Ngọc Lan tỷ tỷ làm sao ?

Thương Bát thở dài đáp :

- Cô nương đừng hối thúc gã. Gã đã kiệt lực vì bị thương trầm trọng . Câu nói vừa rồi đã thu hết tàn lực cuối cùng . Bây giờ tâm mạch cùng nguyên khí đều tiêu tan .

Tiêu Lĩnh Vu ngó Bành Vân một cái rồi dặn :

- Xin hai vị huynh đệ hết lòng cứu gã. Ta phải đi viện trợ Ngọc Lan .

Kim Lan nói :

- Tiểu tỳ cũng xin đi .

Thương Bát khẻ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca hãy lại đây nghe tiểu đệ nói một lời được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Võ công của Bành huynh đây cao thâm hơn Ngọc Lan rất nhiều mà còn bị trọng thương thì tình thế của Ngọc Lan càng nguy hiểm hơn . Cứu người như cứu lửa . Chuyện gì để ta trở về hãy nói .

Chàng dứt lời hấp tấp chạy đi .

Thương Bát vội la lên :

- Vòm trời bát ngát , đại ca biết đi đâu kiếm y ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra dừng bước nghĩ thầm :

- Đúng thế thật ! Tiểu khiếu hoá kia chưa nói rõ ở đâu thì mình biết đi ngã nào tìm kiếm Ngọc Lan .

Thương Bát lại nói :

- Việc đã đến thế này nóng nảy trong một lúc cũng không làm được gì . Đại ca hãy bình tỉnh một lúc để chúng ta bàn kế hoạch .

Kứn Lan vội nói :

- Chạy đi tìm kiếm còn hơn ngồi trong nhà chờ đợi.

Đỗ Cữu nói :

- Nếu Ngọc Lan cô nương gặp phải tay võ công rất cao thâm thì hiện giờ chẳng bị giết cũng bị bắt rồi. Nóng nảy cũng không ích gì . Bằng người kia võ công tầm thường thì cô có thể thoát hiểm trở về. Chúng ta bồn chồn cũng bằng vô dụng.

Mấy câu nói này tuy khó nghe nhưng nghĩ cho kỹ thì đó là sự thực.

Thương Bát nói theo :

- Hiện giờ chỉ còn cách cứu tỉnh tên tiểu khiếu hóa này , để hỏi rõ những sự trải qua, xem tiến hành cách nào , không nên nóng nẩy cho rối loạn tinh thần.

Tiêu Lĩnh Vu chạy trở vào buồn rấu nói :

- Đúng rồi ! Hiện giờ chỉ có cách đó .

Kim Lan đã ở với Tiêu Lĩnh Vu mấy tháng cùng nhau chia hoạn nạn. Giữa đôi bên bất giác nẩy ra tình ý thâm trọng.

Thương Bát quay lại ngó Kim Lan nói :

- Cô nương hãy tạm lánh đi được chăng ? Bọn tại hạ phải coi áo tên tiểu khiếu hoá này , để coi y bị thương ở chổ nào ? Bị thương về vật gì ? Mới có thể đối chứng cho thuốc đặng cứu tỉnh gã lại.

Kim Lan xoay mình chuyển vào nội thất.

Đỗ Cửu cởi áo Bành Vân quả thấy trước ngực có dấu bàn tay tím bầm.

Thương Bát cúi xuống nhìn kỷ một lúc rồi nói :

- Dường như gã bị thương về Kim sa chưởng hoặc chưởng lực Trúc diệp thủ. Hỡi ơi : Gã bị thương vào chổ nguy hại e rằng khó có hy vọng cứu chữa được.

Đỗ Cửu thở dài nói :

- Gã Tiểu khiếu hoá này vốn nổi tiếng hào hiệp, mới bôn tẩu giang hồ mà đã là tay hào kiệt trong bọn vãn bối Cái bang . Không ngờ gã còn nhỏ tuổi đã mắc phải hiểm hoạ.

Tiêu Lĩnh Vu cau mày nói :

- Nếu gã bị thương về Kim sa chưởng lực thì may ra ta còn cứu được , nhưng nếu bị thương về Trúc diệp thủ thì ít hy vọng lắm.

Tuy chàng chưa từng trải giang hồ nhưng kiến văn rất rộng . Nguyên Trang Sơn Bối bụng dạ bao la. Bao nhiêu tuyệt kỷ độc công của các môn phái trong thiên hạ lão hiểu biết rất nhiều . Tiêu Lĩnh Vu theo thầy mấy năm đã được nghe đến phép trị độc công tuyệt kỷ, và chàng nhớ được khá nhiều .

Thương Bát nói :

- Hoá tử này võ công rất cao cường , khinh công càng trác tuyệt qua lại như gió thoảng nên mới mang ngoại hiệu là Nhất Trận Phong . Gã tuy cùng một ngoại hiệu với Trương Bình người đứng đầu trong bọn Giang Nam Tứ công tử nhưng gã hành động đàng hoàng . Vì thế mà bạn hữu giang hồ mới phân ra làm Lưỡng trận phong , một chính một tà. Nếu đại ca có thể trị được thì không nên tiếc diệu thủ cứu gã qua cơn kiếp nạn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng Trúc diệp thủ chuyên môn đả thương nội phủ con người . Bên ngoài đã thành vết tích thì e tâm tạng đã bị tan nát rồi , ta cũng chẳng làm gì được nữa.

Còn bị thương về Kim sa chưởng thì ta nắm vững có thể trị được .

Chàng nói xong cúi xuống coi. Hai bàn tay xát vào nhau một lúc rổi đặt lên vết thương của Bành Vân.

Chỉ trong khoảng khắc Tiêu Lĩnh Vu mở bàn tay ra thì vết tay đỏ ửng ở trước ngực Bành Vân đã

giảm bớt sưng nhiều .

Đỗ cửu nói :

- Xem chừng đại ca có thể cứu sống được gã. .

Tiêu Lĩnh Vu nghỉ thầm :

- Trước nay Đỗ Cửu giọng nói lạnh như băng chưa từng quan tâm đến kẻ khác , bữa nay hắn có điều khác lạ.

Thương Bát nói :

- Xem chừng gã không phải bị thương về Trúc Diệp thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng là Kim sa chưởng.

Chàng lại xát hai bàn tay vào nhau một lúc rồi đặt lên vết thương trước ngực Bành Vân.

Lần này chàng để bàn tay lâu đến nữa giờ mới thu tay về thì vết thương của gã đã lạt nhiều , chỉ còn tím lại một chút.

Bành Vân vẫn ly bì như người ngủ say chưa tỉnh.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Không hiểu sao gã vẫn chưa tỉnh ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta dùng chân khí dương cương để hỏa tán những máu ứ đọng trong mình gã mà chưa thôi thúc huyết mạch.

Thương Bát nói :

- Té ra là thế. Việc này không cần phải đại ca ra sức.

Hắn nhấc Bành Vân dậy, đặt tay mặt vào huyệt mạch môn ở sau lưng gã.

Tiêu Lĩnh Vu nói .

- Tuy ta đã làm hoá tán ứ huyết , nhưng nội phủ gã chấn động bị thương hãy còn nặng lắm , vậy

huynh đệ thúc chân khí để hành huyết cũng không thể cấp bách quá được.

Thương Bát đáp :

- Xin tuân theo chỉ thị của đại ca.

Hắn ngấm ngầm vận động chân khí vào lòng bàn tay và từ từ trúc vào huyệt mạch môn Bành Vân.

Sau chừng một khắc Bành Vân từ từ mở mắt ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Bành Vân khẻ nói :

- Nếu nội phủ Bành đại hiệp mà bị thương không nặng thì có thể vận chân khí để hoà hợp với luồng chân khí của Thương huynh cho huyết chóng lưu hành.

Bành Vân thiều thào đáp :

- Tiêu tam gia bất tất nghĩ đến tại hạ. Hãy đi cứu Ngọc Lan cô nương cho mau .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ y ở đâu ?

Bành Vân đáp :

- Đi về mé Tây Nam chừng năm dặm có một ngôi chùa . Bọn họ ở trong chùa đó

Kim Lan ở trong nhà hỏi vọng ra : .

- Ngọc Lan tỷ tỷ có việc gì không ?

Bình Vân đáp :

- Y bị bắt sống . Tại hạ bị chưởng thương. . . Đi cứu y càng mau càng tốt.

Thương Bát lại hỏi :

- Chỉ có hai vị đi với nhau phải không ?

Bành Vân đáp :

- Chỉ có hai người . Nguyên tại hạ đã ước hẹn với tổng lãnh tụ Mã Văn Phi , nhưng y không tới nơi được đúng giờ .

Thương Bát ngắt lời :

- Được rồi ! Bành đại hiệp bây giờ hãy nhắm mắt điều dưỡng một hồi , đừng nói năng gì nữa. Chỉ cầu sao lúc vận chân khí vào kỉnh mạch không bị trở ngại thì sức lực hồi phục rất mau lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu đứng phách dậy nói :

- Ta phải đi coi xem .

Kim Lan cũng vén rèm chạy ra nói :

- Tiện thiếp cũng xin đi.

Thương Bát chau mày lẩm bẩm :

- Con gái gì chạy loạn lên thế .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không chừng ở đó sẽ gặp một trường ác chiến , mà ở đây cũng ít người. Cô cần ở lại trợ lực giúp anh em giữ căn nhà gianh này.

Kim Lan tuy trong lòng nóng nẩy, nhưng không dám trái lệnh Tiêu Lĩnh Vu , đành lằng lặng không nói gì nữa.

Thương Bát đứng lên hỏi :

- Bao giờ chúng ta mới động thân ?

Tiêu Lĩnh Vu trả lời :

- Đi ngay bây giờ.

Thương Bát nói :

- Được lắm ! tiểu đệ đi trước mở đường.

Rồi phóng chân chạy trước.

Tiêu Lĩnh Vu khẻ bảo Kim Lan .

Chàng không chờ Kim Lan trả lời , đã nhãy vọt ra theo Thương Bát.

Hai người đi về ngả Bành Vân đã chỉ điểm quả nhiên chỉ trong khoảng khắc đã phát giác một ngôi

chùa .

Ngôi chùa không rộng lớn trông qua một cái là hết ngay. Ngôi tiểu điện ở mặt trước , phía trong là toà đại điện và bên trong có mấy căn sương phòng.

Cổng chùa đóng kín không nghe thấy một tiếng động nào .

Thương Bát chạy lại khẻ gõ hai tiếng.

Sau một lát hai cánh cửa đang đóng đột nhiên mở rộng. Một tên đạo đồng chừng 13, 14 tuổi xuất hiện .

Kim Bàn Toán Thương Bát , ngó đạo đồng bằng cặp mắt sắt bén rồi cười hỏi :

- Phải chăng đạo huynh hôm nay mới mặc áo bào là lần thứ nhất ?

Đạo đồng ấp úng đáp :

- Sao khách quan .. . biết .

Đột nhiên gã dừng lại không nói nữa .

Thương Bát tủm tỉm cười nói :

- Phiền đạo huynh thông báo có Tiêu .

Tiêu Lĩnh Vu vội đỡ lời :

- Có Trung Châu Nhị Cổ ghé thăm .

Đạo đồng ngơ ngác đứng trong cổng nhìn hai người. Hiển nhiên gã bối rối không biết làm thế nào.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Được rồi ! Nếu đạo huynh không muốn thông báo thì chúng ta cứ việc đi thẳng vào.

Đạo đồng vội đáp :

- Hai vị hãy chờ một chút.

Binh một tiếng ! Cánh cửa đóng lại.

Thương Bát khẻ bảo :

- Chúng ta hãy nhảy lên nóc cổng để coi tên đạo đồng làm gì ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nhảy vọt lên nóc cổng . Chàng cúi đầu nhìn xuống thấy đạo đồng chạy như bay về phía đại điện.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xuống đất rượt theo.

Thương Bát chạy sau Tiêu Lĩnh Vu .

Tên đạo đồng vào thẳng đại điện .

Thương Bát khẻ nói :

- Đại ca dừng bước.

Chân trái Tiêu Lĩnh Vu đã bước vào toà đại diện. Chàng nghe Thương Bát nói , quay lại hỏi :

- Tại sao vậy ?

Thương Bát đáp :

- Tuy chúng ta không sợ họ ám toán , nhưng mình cẩn thận vẫn hơn .

Bổng nghe phía bên trong đại điện có thanh âm lạnh lẽo hô :

- Ai ?

Thương bát đáp :

- Kim Bàn Toán Thương Bát .

Thanh âm lạnh lẽo ba lại nói : .

- Xin mời vào trong điện.

Thương Bát ngấm ngầm đề khí phòng bị , đồng thời khẻ dặn Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca hãy coi chừng !

Rồi hắn cất bước tiến lại .

Chỉ thấy một pho tượng cao lớn tướng mạo hung dữ đứng ở trước án . Còn tên đạo đồng kia không biết đi đâu rồi.

Thương Bát ngửng đầu ngó thần tượng thì đột nhiên thanh âm lạnh lẽo từ miệng thần tượng cất lên :

- Đã bái kiến bản toà sao lại không lạy ?

Pho tượng cao lớn hung dữ , vừa ngó đã biết ngay không phải người mà trong miệng lại thốt ra lời được.

Thương Bát đắng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Phải chăng các hạ là Thần Phong Bang chúa ?

Miệng thần tượng lại phát ra thanh âm lạnh lẽo :

- Chính thị bản toà.

Thương Bát nói :

- Năm năm trước tại hạ đã gặp bang chúa một lần . Không ngờ sau năm năm lại gặp ở trong chùa hoang lương này .. . Ha .. ha .. thế mới biết " Nhân sinh hà xứ bất tương phùng "

Thần tượng lạnh lùng đáp :

- Bản toà vốn không thích kẻ nhiều lời .

Thương Bát quay lại ngó Tiêu Linh .Vu dùng phép truyền âm nói :

- Đại ca phải coi chừng . Trong toà đại điện này đã bố trí mai phục .

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt ngó hình thể xung quanh một lượt rồi khẻ bảo Thương Bát :

Hỏi hắn xem đã bắt được Ngọc Lan chưa ?

Chương 83: Thần Phong Bang Chúa Là Nam Hay Nữ

Thương Bát chú ý nhìn vào mặt pho tượng hung dữ nói :

- Bang chúa không ưa du khách mới dùng kiểu lạ này để nguỵ trang khi hội kiến cùng đồng đạo võ lâm. Tại hạ đã được nghe qua.

Thần tượng hung ác hỏi :

- Ngươi không biết nói vậy là quá nhiều ư ?

Thương Bát lắng tai nghe thanh âm thì quả nhiên phát ra từ miệng thần tượng . Hắn nghĩ thầm :

- Không hiểu pho tượng này đúc bằng gì ? nhưng chắc là có cửa ngầm thông vào trong bụng . Người ngồi bên trong phát âm ra bằng miệng. Tại sao thằng cha này lại nguỵ trang một cách kỳ dị như vậy ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ ngoài miệng hắn trầm giọng lên tiếng :

- Không có việc chẳng đến Tam bảo điện làm chi , bọn tại hạ ra mắt bang chúa để thương lượng một việc .

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Việc gì ?

Thương Bát đáp :

- Hai người bạn của bọn tại hạ vừa mới qua đây . Người nam bị bang chúa đả thương . Còn người nữ thì bị bắt sống .

Thần Phong bang chúa ngắt lời :

- Bản tòa từ ngày ra đời chưa từng động thủ với ai .

Thương Bát nói :

- Nếu không phải bang chúa thì nhất định là bọn thủ hạ của bang chúa .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bọn tại hạ làm việc thương mại trước nay vẫn chủ trương mọi giao dịch một cách công bằng Bang chúa tha cho cô bạn của tại hạ , tại hạ cũng không để bang chúa phải thiệt thòi , xin đem Kim Xà lệnh chúa của quí bang đến trao đổi . Không hiểu ý bang chúa nghĩ sao ?

Sau một khoảng thời gian uống cạn tuần trà mới nghe thanh âm lạnh lẽo của Thần Phong bang chúa cất lên :

- Kim Xà lệnh chúa ư ?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế . Tức là một trong ba vị đại lệnh chúa dưới trướng của lão gia. Y bị tại hạ bắt sống .

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Hiện giờ y ở đâu ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Tại hạ đem dấu vào một nơi kín đáo . Chỗ đó không có tên nên không nói ra được

Thần Phong bang chúa nói :

- Được rồi . Ngươi đưa y tới đây .

Thương Bát biết Thần Phong bang chúa là một tay giảo quyệt . Muốn trao đổi Kim Xà lệnh chúa lấy Ngọc Lan về thì cần biết rõ Ngọc Lan bị cầm tù ở đâu mới có thể trao trả Kim Xà lệnh chúa được.

Hắn nghĩ vậy liền hỏi :

- Tại hạ chỉ cần trông thấy người bang chúa bắt được xem có phải là tệ hữu thì tại hạ mới quyết định được .

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Nếu không phải thì sao ?

Thương Bát cười đáp :

- Nếu mà không đúng thì cuộc buôn bán lại phải tính một giá khác.

Thần Phong bang chúa nói :

- Các ngươi hai người đến đây . Nếu kẻ cầm tù không phải là bạn ngươi thì người cùng đến đây với ngươi cũng phải ở lại đây.

Thương Bát nói :

- Bang chúa dạy quá lời . Tại hạ hãy coi xem có đúng hay không sẽ tính cũng chưa muộn .

Thần Phong bang chúa đáp :

- Được rồi ! Để ta cho coi .

Thương Bát liền lạng người chuyển vào phía sau thần tượng.

Bổng nghe thần tượng nổi giận quát :

- Đứng lại ! Trước khi ta chuẩn bị cho, hay hơn hết là ngươi đứng yên đừng có nhúc nhích.

Thương Bát nói :

- Tại hạ tin lời bang chúa .

Rồi hắn lùi lại .

Thần Phong bang chúa cười lạt đáp :

- Bản bang chúa thần quang như điện . Ngươi mà giở trò nước đục mò cá trước bản tòa là tự tìm lấy cái chết đó .

Thương Bát cười khanh khách hỏi :

- Suốt đời tại hạ đã được nghe lời hăm dọa quá nhiều rồi , bang chúa bất tất phải hăm dọa nữa.

Thần tượng cũng nín thinh trong đại điện im lặng như tờ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , Thần Phong bang chúa lại lên tiếng :

- Ngươi hãy lui ra đại điện quanh sang mé hữu đến gian phòng thứ ba.

Thương Bát đáp :

- Hay lắm ! Bọn tại hạ hãy đi coi rồi quay lại thương lượng giá cả với bang chúa .

Rồi hắn trở gót đi ra . Tiêu Lĩnh Vu cũng đi theo .

Hai người ra cửa điện đi về mé hữu , đến gian phòng thứ ba liền đưa tay đẩy . Cánh cửa mỏ ra ngay.

Hai người ngó vào thấy Ngọc Lan tóc dài rũ xuống . Tuy cô đã lộ ra một thiếu nữ nhưng vẫn mặc áo nam trang , ngồi trên chiếc ghế gỗ.

Tiêu Lĩnh Vu hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Ngọc Lan ! Chúng ta đến cứu cô .

Chàng cất bước tiến vào .

Ngọc Lan mắt trợn tròn xoe vội nói :

- Đừng đụng vào người tiện thiếp ! Lùi lại cho mau ! lùi lại cho mau !

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác dừng bước lại hỏi :

- Tại sao vậy ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công không nên đến gần tiện thiếp .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù Thần Phong bang chúa ở đây ta cũng không sợ.

Chàng lại cất bước tiến về phía trước đến trước mặt Ngọc Lan đưa tay ra toan nắm lấy tay cô.

Ngọc Lan trong lòng nóng nẩy thét lên :

- Đừng đụng vào người tiện thiếp .

Tiêu Lĩnh Vu kinh hãi rụt tay về hỏi :

- Tại sao vậy ?

Ngọc Lan vừa khóc vừa nói :

- Chúng đã đụng tay đụng chân vào người nô tỳ , nếu tam gia mà nắm lấy nô tỳ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Chúng ta xưng hô nhau bằng huynh muội . Từ giờ đừng dùng đến chữ tam gia nữa.

Ngọc Lan hỏi :

- Tướng công nói phải đó . Bọn chúng đã phòng phạm thế này, chẳng lẽ tướng công còn chưa trông ra ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Phải chăng bọn chúng đã hạ độc vào người Ngọc muội ?

Ngọc Lan đáp :

- Không phải . Tiện thiếp không biết nói thế nào . Vì tiện thiếp cũng không hiểu nên tướng công phải coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta cùng Thương huynh đệ mạo hiểm đến đây cũng chỉ vì việc cứu Ngọc muội thoát khỏi chốn này . Bây giờ là một cơ hội rất tốt .

Ngọc Lan vội lắc đầu ngắt lời .

- Không được . Đừng sờ vào người tiện thiếp. Lùi lại cho mau !

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại năm bước rồi nói :

- Được rồi ! Vậy Ngọc muội hãy ra đây.

Ngọc Lan đáp :

- Không được ! Bọn chúng điểm vào huyệt đạo hai đầu gối và hai cạnh sườn tiện thiếp không nhúc nhích được.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Việc lớn không nên câu nệ tiểu tiết. Ngọc muội đã không cử động được thì ta phải ôm Lan muội chạy đi chớ sao .

Ngọc Lan sa lệ đáp :

- Tướng công ! Tướng công không nên hấp tấp . Tỳ thiếp sống chết chẳng có chi đáng tiếc nhưng tướng công thì không thể mạo hiểm được.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Ngọc muội nói gì ta không hiểu được . Ta giải khai huyệt đạo cứu mạng cho tiểu muội sao lại là mạo hiểm ?

Kim Bàn Toán Thương Bát xông vào :

- Đại ca hãy dừng tay . Chắc trong lòng cô nương còn có điều chi bí ẩn . Đại ca hỏi dồn khiến cô không có cơ hội nói rành mạch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ẩn tình gì đâu . Sao ta chẳng thấy chi hết ?

Ngọc Lan đáp :

- Tỳ thiếp bị bọn chúng bắt sống rồi bịt mắt lại , không hiểu đưa đi đâu. Vừa rồi chúng mới cởi tấm sa đen bịt mắt rồi đem vào đây. Trước khi tới đây tỳ thiếp bị chúng điểm vào vận huyệt rồi cảm thấy chúng đặt một vật gì lên người . Tỳ thiếp không hiểu là vật gì. Nhưng đã an bài nhưng vậy tức nhiên phải có tác dụng.

Thương Bát hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Lạ thiệt ! Thương Bát này bôn tẩu giang hồ quá nửa đời người , mà chưa từng nghe chuyện kỳ dị thế này . Đại ca hãy lui ra ngoài để tiểu đệ kiếm xem bọn chúng đã đặt thứ gì .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không sao đâu . Dù có biến chuyển ta cũng ứng phó kịp thời.

Chàng tự biết mình kém bề lịch duyệt chưa bằng Thương Bát liền lùi lại đứng bàng quang.

Thương Bát trước hết đảo mắt nhìn tình thế xung quanh để điều tra đường tiến thoái rồi từ từ tiến về phía Ngọc Lan hỏi :

- Cô nương cảm thấy chúng ngấm ngầm dấu vật gì vào trong mình ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế !

Thương Bát hỏi :

- Dấu ở chỗ nào ?

Ngọc Lan đáp :

- Dừng như dấu ở trước ngực .

Thương Bát sửng sốt nghĩ thầm :

- Họ dấu vào trong ấy thì mình điều tra thế nào được.

Hắn hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Bây giờ cô nương cảm thấy có gì khác lạ không ?

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu nữ chẳng hiểu ra làm sao. Có điều nhất quyết là chúng chẳng tử tế gì.

Thương Bát nói :

- Vụ này thật có điều kỳ quái.

Hắn từ từ bước đến gần Ngọc Lan .

Ngọc Lan dần dần trấn tỉnh tâm thần nói :

- Được rồi ! Xin các hạ hãy giải khai huyệt đạo vai bên phải cho tiểu nữ. Chỉ cần một bên tay khôi phục tự do thì các hạ khỏi phải mạo hiểm nữa.

Thương Bát nói :

- Được rồi ! Hắn nhìn vào huyệt Kiên Tỉnh ở trên vai phải Ngọc Lan rồi đột nhiên tung mình nhảy vọt qua người cô đập một chưởng vào .

Tuy hắn vọt người đi mà vỗ rất trúng huyệt đạo .

Ngọc Lan vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Thương Bát quay lại hỏi :

- Sao ?

Ngọc Lan đáp :

- Không đúng . Chúng không điểm huyệt Kiên Tỉnh. Tay tiểu nữ vẫn không cử động được .

Thương Bát chau mày nói :

- Để tại hạ coi kỷ lại xem.

Hắn từ từ bước lại gần Ngọc Lan .

Đột nhiên có thanh âm lạnh như băng từ bên ngoài vọng vào :

- Hai vị đã coi rõ chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì thấy một đại hán mình mặc áo bào đen trước ngực thêu rồng vàng , đứng ở ngoài cửa cách xa chừng bốn năm bước.

Thương Bát là tay biết nhiều hiểu rộng , vừa thấy tiêu chí ở trước ngực đại hán đã hỏi ngay :

- Phải chăng các hạ là Kim Long lệnh chúa dưới trướng Thần Phong bang chúa ?

Đại hán mặc bào đen đáp :

- Chính thị bản tòa.

Thương Bát nói :

- Kim Xà lệnh chúa ở quí bang bị tại hạ bắt sống , bây giờ muốn trao đổi với vị cô nương đây .

Kim Long lệnh chúa đáp :

- Việc này phải do chính tệ bang chúa định đoạt . Hai vị đã nhận ra rõ người mà bản bang bắt được không sai lầm thì ở lại đây cũng vô ích . Vậy mời hai vị hãy vào đại điện để thương lượng với tệ bang chúa.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Ngọc Lan ngồi ngay trước mắt mà không cứu cô thoát hiểm được thì khó chịu trong lòng. Mặt hơi lộ vẻ khích động.

Thương Bát là con người lão luyện ngó Tiêu Lĩnh Vu liền hiểu tâm sự chàng , vội nói khẽ :

- Biết người biết mình thì đánh đâu được đấy. Xin đại ca hãy nhẫn nại một chút.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài đi theo Kim Long lệnh chúa vào đại điện .

Chàng thấy pho tượng cao lớn hung dữ đã đi đến góc điện.

Thương Bát nhìn tượng thần chắp tay nói :

- Bọn tại hạ đã coi rồi . Vị cô nương đó chính là người bọn tại hạ đang tìm kiếm .

Thần Phong bang chúa đáp :

- Thế thì hay lắm .

Thương Bát hỏi :

- Tại hạ muốn đem Kim Xà lệnh chúa đổi lấy cô nương kia không hiểu bang chúa tính sao ?

Thần Phong bang chúa cười lạt hai tiếng rồi đáp :

- Bản tòa tuy ít qua lại giang hồ nhưng đã nghe danh Trung Châu nhị cổ trước nay vẫn so kè kéo lợi về phần mình nhưng bản tòa cũng không chịu thua thiệt.

Thanh âm của hắn vẫn qua miệng của thần tượng hung ác phải cái lúc rõ ràng trong trẻo , có lúc nghe ồm ồm hùng tráng , khiến người ta khó mà đoán được là nam hay nữ. Cái đó cũng tăng thêm phần bí mật.

Tiêu Lĩnh Vu tự biết mình về việc ứng phó không thể bì kịp với Kim Bàn Toán Thương Bát nên thuỷ chung chàng vẫn không nói gì.

Thương Bát cười mát nói :

- Dù chuyện buôn bán không thành vẫn còn điều nhân nghĩa . Bang chúa đã nhận thấy vụ trao đổi này không được lợi gì tại hạ cũng không miễn cưỡng. Nhưng bang Thần Phong từ ngày có tên tuổi trên chốn giang hồ , vẫn lấy chuyện kỳ bí nổi tiếng võ lâm . Nếu tại hạ uy hiếp Kim Xà lệnh chúa phải tiết lộ bí mật giang hồ thì e rằng quí bang không khỏi bị ảnh hưởng.

Thần Phong bang chúa đáp :

- Bất luận nhân vật nào trong bản bang cũng chỉ hiểu biết chức vụ riêng của mình , nên Kim Xà lệnh chúa cũng chẳng hiểu gì mấy. Ngươi đem cái đó ra mà uy hiếp bản bang chúa thì chẳng khác người nói chuyện mộng mỹ .

Thương Bát toan trả lời thì đột nhiên cặp mắt thần tượng hung ác nổi ánh hồng quang . Tuy hắn biết đây là thần phong bang chúa hí lộng quỉ thần đúc pho tượng khủng khiếp để ẩn mình , nhưng trong lòng vẫn hoang mang.

Thương Bát khẻ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Xin đại ca hãy đề phện cẩn thận e rằng có độc khí ám toán.

Lại thấy cặp mắt thần hung dữ mỗi lúc một đỏ thêm và tròng mắt tượng thần không ngớt chuyển động tựa hồ muốn tìm người để cắn xé.

Thương Bát quay đầu nhìn lại thì Kim Long lệnh chúa không biết bỏ đi đâu từ hồi nào . Hắn liền ngấm ngấm vận dụng công lực hộ vệ toàn thân từ từ bước tới trước mặt tượng thần bụng bảo dạ :

- Ta thử coi pho tượng này đúc bằng gì .

Miệng hắn cười ha hả nói :

- Sống chết đã có số mạng, muốn miễn cưỡng cũng không được.

Đột nhiên hắn bước lẹ xông về phía tượng thần . Tay mặt để trước ngực đề phòng , tay trái vươn ra sờ phía sau lưng thần tượng.

Hắn thấy bàn tay mát lạnh tựa hồ tượng đúc bằng sắt. Hắn toan ngầm vận nội kình phóng chưởng đánh ra , bổng thấy một luồng kình lực từ trên đầu đè xuống.

Thương Bát vội ngửa đầu lên thì thấy bàn tay to lớn của thần tượng đang đánh xuống.

Thương Bát né người sang tránh khỏi rồi lạnh lùng nói :

- Thấy mặt không bằng nghe tiếng , kỹ thuật của bang chúa chỉ có vậy mà thôi .

Thần Phong bang chúa nói :

- Ngươi thật là lớn mật dám mạo muội đến pháp thể của bản tòa.

Thần tượng há miệng ra. Ba tia bạch quang bay về phía Thương Bát.

Thương Bát đã phòng bị rồi , hắn lạng người một cái trong tay đã cầm chiếc bàn tính quét ngang một chiêu .

Bổng nghe hai tiếng vù vù . Hai mũi độc kiếm bằng thép xanh cắm vào trước án , còn một mũi nữa bị chiếc bàn tính trong tay Thương Bát hất trệch đi cắm vào cây cột trong điện.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát động thủ chàng lập tức phóng tay ra một chưởng cách không.

Pho tượng cao lớn khủng khiếp nhưng không hành động được bị phát chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh trúng lảo đảo xuýt té xuống .

Tiêu Lĩnh Vu mạnh dạn bước tới.

Thương Bát trầm giọng nói :

- Bang chúa chế tạo pho tượng thần cao lớn này chỉ hăm dọa được kẻ ngu ngốc vô tri , hoặc thu được hiệu quả trong lúc nhất thời mà thôi , còn đối với anh em tại hạ thì những cái kỳ bí này không ăn thua gì đâu. Nếu bang chúa không chịu buông tha cô nương kia thì đừng trách oan anh em tại hạ lột trần mặt nạ của bang chúa.

Đoạn hắn dùng phép truyền âm bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca không nên nóng nảy tiến vào. Quanh mình pho tượng này đều có ám khí . Đừng trúng kế họ .

Tiêu Lĩnh Vu vốn khâm phục Thương Bát về sự lịch duyệt giang hồ. Chàng nghe lời khuyên quả nhiên dừng lại.

Thương Bát không thấy Thần Phong bang chúa có phản ứng gì , lại nói tiếp :

- Anh em tại hạ tuy cùng quí bang đã có xích mích nhỏ mọn , nhưng cái đó chỉ vì hiểu lầm . Thực ra hai bên không có thù hận . Bọn tại hạ không muốn gây xích mích với quí bang . Mong rằng bang chúa nghĩ kỹ về những lời nói của tại hạ .

Hắn hỏi luôn mấy câu vẫn không thấy Thần Phong bang chúa trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu ngắm nghía pho thần tượng hung ác khẻ nói :

- Chúng ta đánh đổ pho tượng xuống thì dù trong có bố trí cơ quan gì cũng mất tác dụng, hay ít ra cũng làm giảm uy lực của đối phương.

Thương Bát dùng phép truyền âm đáp :

- Đại ca rất cao kiến , nhưng tiểu đệ có điều chưa hiểu nghĩ mãi không ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì ?

Thương Bát nói :

- Trong ngôi miếu này nhất định có đệ tử bang Thần Phong mà sao thuỷ chung không thấy bọn chúng ra mặt.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Điểm này quả nhiên lạ thiệt .

Hai người đang cùng nhau thương nghị ngấm ngầm thì Thần Phong bang chúa đột nhiên lên tiếng :

- Được rồi ! Bản tòa ưng chịu đánh đổi con nhỏ đó lấy Kim Xà lệnh chúa về .

Thương Bát nói :

- Hay lắm ! Chúng ta cứ thế . Vào lúc mặt trời lặn , tại hạ sẽ đưa Kim Xà lệnh chúa tới .

Hai bên đang ở vào cục diện kiếm tuốt , cung dương . Thần Phong bang chúa chỉ hứa một câu mà tình thế đột nhiên hòa hoãn trở lại.

Thần Phong bang chúa nói :

- Kể ra bản tòa có thể lấy sinh mạng hai ngươi trong khoảng khắc , nhưng sau một hồi ngẩm nghĩ lại đổi chủ ý . Bây giờ hai vị đi đi.

Tiêu Lĩnh Vu có ý không phục muốn lên tiếng công kích , nhưng Thương Bát ra hiệu ngăn cản, chàng mới thôi. Hai người song song rời khỏi đại điện ra về.

Thương Bát quay lại không thấy có người rượt theo liền khẻ hỏi Tiêu Lĩnh Vu . Đại ca có biết tại sao tiểu đệ lại ngăn chặn không để đại ca lên tiếng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thương huynh đệ thấy hắn ưng chịu giao Ngọc Lan nên không muốn tranh hơn chứ gì .

Thương Bát đáp :

- Không hẳn như vậy .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì tại sao ?

Thương Bát đáp :

- Vì tại hạ chợt nhớ tới một chuyện đồn đại trong võ lâm .

Việc bang chúa Thần Phong hại mạng chúng ta một cách dễ dàng không phải là chuyện huênh hoang . Hỡi ôi ! Lúc tiểu đệ nghĩ tới lời đồn đại của võ lâm không khỏi bồn chồn trong dạ. Tiểu đệ đã chắc vụ này làm liên luỵ cho đại ca . Không ngờ hắn đang lúc nóng nảy tức giận mà lại biến đổi tâm ý ưng chịu đổi Ngọc Lan lấy Kim Xà lệnh chúa . Vụ này tiểu đệ nghĩ đến bể đầu cũng không hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ nghĩ đến việc gì ?

Thương Bát đáp :

- Trên chốn giang hồ đã đồn đại : Thần Phong bang chúa xử quyết thuộc hạ thì chỉ cần bảo tên thủ hạ đó đứng trước mặt thần tượng trong khoảng khắc là lập tức phải chịu hình phạt . Lúc mới nghe tiểu đệ cũng lấy làm kỳ , nhưng nghĩ cho kỹ thì bên trong quả có điều ngoắt ngoéo.

Tiểu Lĩnh Vu hỏi :

- Có điều chi ngoắt ngoéo ?

Thương Bát đáp :

- Trong pho thần tượng kia mà dấu ám khí , anh em mình ỷ vào võ công không sợ hãi , nhưng nếu họ dấu chất thuốc mê hồn không màu sắc, không mùi vị ngấm ngầm phun ra thì liệu chúng ta có tránh khỏi dốc hại không ?

Thương Bát chưa dứt lời , đột nhiên phía sau có tiếng bước chân cấp bách vang lên .

Hai người quay đầu nhìn lại thấy Kim Long lệnh chúa đang chạy lẹ tới . Theo sau hắn có ba người thì một người chính là Ngọc Lan.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng Thần Phong bang chúa lại biến đổi chủ ý ?

Thương Bát đáp :

- Vụ này có vẻ nhiêu khê.

Chương 84: Dùng Phép Mầu Liên Lạc Bạn Đồng Môn

Hai người đang nói chuyện thì Kim Long lệnh chúa đã tới gán bên cạnh chắp tay nói :

- Bản bang chúa nói là Trung Châu nhị cổ được giang hồ tín nhiệm . Hai vị đã ưng trao đổi người nên lão gia yên tâm để cô bé này cho các vị đưa về trước rồi sẽ tha Kim Xà lệnh chúa sau cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ thật không ngờ quí bang chúa lại độ lượng rộng rãi đến thế ?

Kim Long lạnh lùng nói :

- Tệ bang chúa trước nay là người khoan hồng độ lượng.

Hắn đưa mắt ngó Ngọc Lan giục :

- Ngươi hãy lại đây.

Thương Bát vội đáp :

- Hãy khoan !

Kim Long lệnh chúa hỏi :

Thương Bát nhìn Ngọc Lan nghiêm nghị hỏi :

- Thần trí cô nương vẫn tỉnh táo chứ ?

Trước nay hắn vẫn nói nói cười cười mà lúc này đột nhiên lộ vẻ nghiêm trọng lại thêm mấy phần sát khí nữa.

Ngọc Lan gật đầu đáp :

- Tiểu nữ vẫn không sao .

Thương Bát hỏi :

- Bọn họ đã giải huyệt đạo ở hai tay cô nương rồi ư ?

Ngọc Lan giơ hai tay lên cử động vài cái rồi nói :

- Giải khai rồi .

Thương Bát nói :

- Thế thì hay lắm . Vừa rồi bọn chúng để vật gì vào trước ngực cô nương bây giờ còn thấy không ?

Ngọc Lan đáp :

- Không hiểu họ để vật gì . Trước hết họ điểm huyệt tiểu nữ rồi mới đặt vật đó vào . Khi lấy ra cũng vậy.

Thương Bát lẳng lặng quan sát lời nói cùng cử động của Ngọc Lan không thấy có chỗ nào khả nghi liền nhìn Kim Long lệnh chúa vẩy tay hô :

- Kim Long lệnh chúa . Phiền lệnh chúa thay mặt bọn ta chuyển lời cảm tạ chân thành lên quí bang chúa.

Kim Long lệnh chúa đáp :

- Hai vị thong thả lên đường . Xin miễn cho tại hạ khỏi cần tiễn đưa.

Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát dẫn Ngọc Lan trở gót lật đật chạy về nhà gianh.

Thương Bát vẫn ngấm ngầm để ý cử động của Ngọc Lan thấy võ công của cô dường như không bị tổn thương chút nào . Hắn càng thêm nghi hoặc. Sau hắn biết đích xác không có chuyện gì mới thở dài hỏi :

- Ngọc Lan cô nương . Tại sao Thần Phong bang chúa lại phát sinh hảo cảm tự động buông tha cô ?

Ngọc Lan vốn là người thông minh. Cơ đã phát giác ra Thương Bát ngấm ngầm giám thị cử động của mình , nhưng cô vẫn yên lặng không nói gì . Bây giờ hắn cất tiếng hỏi , cô mới thở phào một cái đáp :

- Cái đó tiểu nữ cũng không rõ.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay là đại ca đã ngấm ngầm thi hành thủ đoạn cảnh cáo Thần Phong bang chúa bức bách lão phải đầu hàng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có đâu ? Ta chưa động thủ vào pho tượng thần đó .

Thương Bát nhăn nhó cười nói :

- Thế này thì kỳ thiệt ? Hành động của Thần Phong bang chúa khiến cho người ta đoán không ra được.

Thuỷ chung hắn vẫn nhất định Thần Phong bang chúa thả Ngọc Lan đột ngột là có nguyên nhân nào khác . Nguyên nhân đó không ở nơi hắn thì cũng ở nơi Ngọc Lan hay Tiêu Lĩnh Vu mà y không sao mò ra được.

Ba người chạy thật nhanh chỉ trong khoảng khắc đã về tới căn nhà gianh .

Kim Lan chờ đợi lòng nóng như lửa đốt . Cô thấy Ngọc Lan bình yên trở về , vui mừng quá đỗi chạy ra đón. Cô nắm lấy tay Ngọc Lan hỏi :

- Tỷ tỷ có phải chịu đau khổ không ?

Cô cùng Ngọc Lan sánh vai tiến vào sảnh đường.

- Ta vẫn bình yên .

Cô đảo mắt thấy Bành Vân đang ngồi trong góc sảnh đường nhắm mắt dưỡng thần liền thủng thẳng tiến lại khẻ hỏi :

- Thương thế Bành huynh có nặng lắm không ?

Bành Vân từ từ mở mắt ra cười mát đáp :

- Tại hạ tuy bị thương khá nặng nhưng được Tiêu đại hiệp ra tay cứu trợ trị thương khỏi rồi . Tại hạ chỉ cần nghỉ một lúc nữa là có thể phục hồi nguyên lực.

Ngọc Lan buồn rầu nói :

- Bành huynh chỉ vì cần tiểu muội mà bị trọng thương .

Bành Vân ngắt lời :

- Theo truyền thống của Cái Bang thì bất cứ người nào trong bản bang cũng hành động như Bành mỗ. Cô nương bất tất phải quan tâm .

Ngọc Lan nói :

- Hỡi ơi ! Tiểu muội thường được nghe người trung nghĩa đồn đại những nhân vật trong cái bang đều có lòng trung nghĩa hào hiệp .

Bành Vân vội đáp :

- Cô nương bất tất phải khen ngợi . Ban bang chỉ nhờ vào điều đó để giữ lòng tin của võ lâm .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ hỏi Đỗ Cửu :

- Thương thế của Bành Vân ra sao ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đối chứng cho thuốc rất là hiệu nghiệm . Hiện giờ các huyệt đạo đã được giải khai . Tiểu đệ tưởng gã cũng mau khỏi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Gân cốt cùng nội tạng gã có bị thương không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Nội phủ vẫn bình thường , gân cất bị thương xoàng , không có gì đáng ngại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế thì phải rồi .

Bỗng thấy Bành vân từ từ nhắm mắt lại bắt đầu vận khí điều tức.

Hiển nhiên y cần phải nghỉ ngơi điều dưỡng.

Ngọc Lan cũng không quấy nhiễu gã nữa , từ từ đứng dậy lui sang một bên.

Tiêu Lĩnh Vu thò đầu ra ngoài khẻ bảo Kim Lan :

- Chúng ta bôn tẩu chật vật quá nửa ngày , bụng đã đói meo . Cô nương còn gì ăn thì xin cô nương cho một ít .

Kim Lan khẻ nói :

- Tướng công cứ truyền báo một tiếng là xong . Sao lại khách khí như vậy .

Tiêu Lĩnh Vu mửn cười , muốn nói lại thôi .

Ngọc Lan đứng dậy nói :

- Đi ! Ta cũng xuống bếp giúp muội muội nấu cơm.

Kim Lan đáp :

- Không được . Tỷ tỷ vừa mới về mà thương thế lại chưa khỏi hẳn thì làm ăn thế nào được ?

Ngọc Lan đáp :

- Không sao đâu .

Rồi đi theo Kim Lan .

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai cô đi rồi , trầm giọng bảo Thương Bát và Đỗ Cửu :

- Tiểu huynh mấy lần đến tòa hoang miếu đó mà lần nào cũng gặp quái sự bất ngờ.

Chàng liền đem những chuyện quái lạ thuật lại cho hai người nghe.

Trung Châu nhị cổ trợn mắt há miệng . Hồi lâu Thương Bát mới nói :

- Tiểu đệ đêm hôm ấy chờ cho đến đêm liền gặp một vị bằng hữu lâu ngày chưa thấy mặt , uống rượn hơi nhiều , đang lúc say sưa đi tới tòa hoang miếu, gặp Vũ Văn Hàn Đào chủ nhân Toàn Cư Thư Lâu ở Triết Bắc và Bách Thủ thư sinh Thành Anh . Bọn tiểu đệ quá chén thành ra lở việc, muốn tránh họ mà không kịp . Dọc đường cùng nhau nói chuyện trước kia. Tiểu đệ muốn cáo biệt thì lại gặp Đường lão thái thái ở Tứ Xuyên đi với con dâu và bốn tên nữ tỳ. Bọn người người này cởi ngựa rất nhanh tới nơi thành ra phải tiếp chuyện một lần nữa mất thêm vài giờ . Bọn tiểu đệ đến tòa phá miếu viết thư để lại rồi mạo hiểm ngay đêm đến Bách Hoa sơn trang để nghe tin tức đại ca . Không ngờ chẳng được ích gì , xuýt nữa tiểu đệ còn mất mạng ở đó mà vẫn chưa tên ra hành tung của đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó là ma đưa lối quỉ đưa đường mà thành ra như vậy thì trách hai vị thế nào được .

Thương Bát hỏi :

- Đại ca lúc nào cũng buồn rầu phải chăng lo nghĩ về hai vị lão nhân gia ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh đã suy đi nghĩ lại thì ngoài cách mạo hiểm trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang không

còn kế nào khác. Nếu đi thì đi ngay , ra ngoài sự tiên liệu của chúng.

Thương Bát trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Việc cứu hai vị lão nhân dĩ nhiên càng nhanh càng tốt . Trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang thì không khó lắm , nhưng làm sao đừng để bọn chúng phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh ở Bách Hoa sơn trang một thời gian khá lâu tuy chưa thể biết hết các bí mật trong trang nhưng chỗ nào ẩn thân được đều hiểu cả . Vấn đề hiện giờ là làm sao tìm cách trà trộn vào trang không để họ biết.

Đỗ Cửu nói :

- Lực lượng của ba người chúng ta dù có cứu được hai vị lão nhân gia cũng không tài nào đem hai vị ra khỏi trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu phải đối phó với những cao thủ trong Bách Hoa sơn trang thì lực lượng ba người chúng ta thật quá mỏng manh.

Lúc này Kim Lan và Ngọc Lan bưng trà vào sảnh đường, nghe nói sắp trở về Bách Hoa sơn trang hai cô đều biến sắc, đặt khay trà xuống rồi lật đật trở gót xuống bếp .

Nguyên hai cô từ nhỏ đến lớn bị Thẩm Mộc Phong uy hiếp nên hể nghe nhắc đến hắn là hai cô đã khiếp sợ.

Bành Vân ngồi điều dưỡng bổng lên tiếng xen vào :

- Thế lực của Bách Hoa Sơn trang rất là rộng lớn . Các vị chỉ có ba người thì võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng chống cự. Theo chỗ tiểu đệ biết thì ngoài tệ bang với tam vị đại trưởng lão mỗi vị đều dẫn mười tên đệ tử , còn tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự , Ngạc, Tương , Cám cũng đem theo mười tám tên thuộc hạ . Ấy là chưa kể Thần Tiễn trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ, Lam Dương thần đàn Lục Khôi Chương cao thủ ở Tinh Ý Môn là Đồng Công Thành và Thạch Phụng Tiêu ở Nam phái Thái Cực môn. Ngoài ra còn chín môn phái lớn cùng bí mật phái những cao thủ tới nơi ngấm ngầm điều tra và chờ cơ hội viện trợ cho nhau . Bấy nhiêu người nếu không có mối đại thù với Thẩm Mộc Phong thì cũng được bạn thân mời đi liều mạng cứu giúp. Nếu ba vị liên lạc được với Mã Văn Phi bắt tay hợp tác thì may ra mới có thể chống cự lại thế lớn của Bách Hoa Sơn Trang.

Thương Bát gật đầu :

- Thương mỗ cũng đã nghe tin trên đường Võ lâm trung nguyên mới nảy ra một nhân vật võ công và tài trí đều siêu việt là Mã Văn Phi. Y ra đời chưa lâu đã làm lãnh tụ bốn tỉnh Trung Nguyên.

Bành Vân thở dài nói :

- Đáng tiếc tiểu đệ chưa khỏi thương thế , không thì đi với các vị một chuyến để liên lạc quần hào mở cuộc hội họp lo mưu đối phó.

Thương Bát chợt nhớ tới một việc , vội nhìn Đỗ Cửu nói :

- Lão nhị ! Mau đi tha Kim Xà lệnh chúa . Tiểu huynh đã hữu lời với Thần Phong bang chúa không nên thất tín .

Đỗ Cửu dạ một tiếng rồi đi ngay.

Thương Bát bổng quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi mới nói :

- Hiện giờ chung quanh Bách Hoa sơn trang đến mấy chục dặm hiện đã có vô số cao thủ đến tụ hội . Vụ Thẩm Mộc Phong tái xuất giang hồ làm chấn động võ lâm. Theo sự quan sát của tiểu đệ thì cục diện hiện nay phức tạp vô cùng . Phần lớn tuy vì chính nghĩa võ lâm mà đến nhưng cũng nhiều người còn mưu đồ việc khác .

Công lý và tư lợi quấn quít với nhau , thật khiến người ta phải nhức đầu hoa mắt không thể lường được .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Trên chốn giang hồ toàn những chuyện thị phi thực là đúng lắm.

Thương Bát từ từ đưa mắt nhìn Bành Vân nói :

- Tại hạ nghe phép truyền tin của Cái Bang rất màu nhiệm. Sao Bành huynh không thi triển một chút thủ đoạn để bọn tại hạ mở rộng tầm mắt.

Bành Vân đáp :

- Nếu là ngày thường thì quần đệ tử của tệ bang quả có thể trong một ngày truyền tin đi xa hàng ngàn dặm, nhưng hiện giờ tình thế Qui Châu cực kỳ hổn loạn, nên hành động của đệ tử bản bang đều phải dè dặt. Nếu không khẩn thế thì không được bôn tẩu ra ngày . Nhưng tiểu đệ cũng thử coi.

Gã nói rồi gắng gượng đứng dậy rảo bước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Bành huynh đi đâu đấy ?

Thương Bát đáp :

- Y đi lấy ám ký để liên lạc bí mật với Cái Bang truyền tin tức cho đồng môn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gã chưa khỏi thương thế , không nên cùng người động thủ. Chúng ta phải ngấm ngầm bảo vệ gã .

Thương Bát nói :

- Cách thông tin của Cái Bang đã nổi tiếng hơn mấy chục năm trong võ lâm, họ vẫn giữ được bí mật đặc biệt , không để tiết lộ ra ngoài được nếu chúng ta đi bảo vệ thì e rằng gã sinh sự hoài nghi, chúng ta có ý dòm ngó cách truyền tin bí mật của Cái Bang .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế.

Bành Vân ra đi trong khoảng thời gian chừng như uống cạn tuần trà , gã lại trở về nhà gianh nói :

- Tình thế hiện giờ đặc biệt khác thường , tiểu đệ đã đưa tin được ra ngoài không không hiểu có tới nơi được chăng , chưa dám đoán trước.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bành huynh làm làm thế là hết lòng . Hiện giờ thương thế chưa khỏi , không nên hao lực quá độ.

Bành Vân đáp :

- Đa tạ Tiêu huynh có lòng chỉ giáo.

Rồi gã nhắm mắt điều dưỡng.

Sau một lúc Đỗ Cửu hấp tấp chạy về .

Thương Bát nhìn ra tình thế có điều khác lạ vội hỏi :

- Phải chăng cái vụ của Kim Xà lệnh chúa đã xảy ra chuyện bất ngờ ?

Đỗ Cửu đáp :

- Kim Xà lệnh chúa thì tiểu đệ phóng thích rồi . Nhưng Khai Đao nhị quỷ không hiểu ai đã cứu đi .

May ở chỗ tiểu đệ dấu riêng hai nơi .

Thương Bát ngắt lời :

- Mình chỉ cần buông tha Kim Xà lệnh chúa là trả xong cái nợ Thần Phong bang chúa . Còn khai đao nhị quỷ thì ai cứu cũng không quan hệ.

Mấy người đang nói chuyện thì hai ả nữ tỳ đã làm cơm canh xong bưng vào sảnh đường.

Kim Lan nói :

- Ở nơi hoang dã lều gianh, chẳng có món gì tử tế , xin các vị ăn cho đỡ đói .

Thương Bát thấy cơm có đủ rau đậu lại có gà , có thịt , mùi thơm sực mũi, liền cười khanh khách nói :

- Hai vị cô nương đừng khách sáo nữa.

Rồi hắn cầm đũa ăn trước.

Ngọc Lan đảo mắt ngó thấy Bành Vân ngồi trong góc nhà điều dưỡng . Cô nghĩ tới gã vì cứu mình mà bị thương , liền từ từ bước tới khẻ hỏi :

- Bành huynh ! Thương thế Bành huynh đã đỡ chưa ?

Bành Vân theo ân sư qua lại giang hồ từ thuở nhỏ đã trải qua nhiều phen sóng to gió cả , nên kiến văn rộng rãi, lịch duyệt cũng nhiều . Gã thấy Ngọc Lan kêu mình bằng Bành huynh không khỏi đỏ mặt lên vội đáp :

- Cô nương bất tất phải quan tâm . Thương thế của Tiểu khiếu hóa này đã đỡ nhiều

Ngọc Lan tủm tĩm cười nói :

- Chắc Bành huynh cũng đói bụng . Hãy ăn cơm xong sẽ điều dưỡng cũng không muộn.

Bành Vân liền đứng dậy tiến đến bên Trung Châu nhị cổ cười nói :

- Hai vị đại lão bản . Chắc chưa bao giờ hai vị ngồi ăn cơm với bọn khiếu hóa Gã gặp bất cứ nhân vật nào cũng cười nói vui vẻ , chứ không câu nệ . Nhưng đối với Ngọc Lan thì gã lại thẹn thùng không dám nhìn thẳng vào mặt cô.

Thương Bát cười đáp :

- Bọn tại hạ làm nghề thương mại chỉ cần kiếm lời chứ không câu nệ kẻ quen người lạ .

Đỗ Cửu dường như sực nhớ ra điều gì dừng đũa lại nói :

- Tiểu hóa tử . Đỗ lão nhị này có điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo.

Bành Vân nuốt xong miếng thịt , chùi miệng đáp :

- Nhị lão bản mà muốn i unh giáo tiểu khiếu hóa thì thật là cái vinh dự cho tiểu đệ

Đổ Cửu nói :

- Đừng nói chuyện đường dài nữa. Ta e rằng ông bạn cũng như ta chẳng hiểu cóc gì .

Bành Vân đáp :

- Cái đó khó nói lắm . Nhị lão bản thử cho nghe hoặc giả thử tiểu khiếu hóa có thọ giải được mối nghi ngờ cho nhị lão .

Đỗ Cửu hỏi :

- Ông bạn đã nghe nói đến Tửu Tăng , Phạn Cái bao giờ chưa ?

Bành Vân đáp :

- Hai vị đó là bạn vong niên của tiểu đệ . Nhị lão bản muốn gì về họ ?

Đỗ Cửu nói :

- Tửu Tăng đội mũ nhà sư không nói đến vội còn Phạn Cái dường như cũng là một nhân vật trong quí bang chẳng hiểu có đúng không ?

Bành Vân giơ cả hai tay gầy khẳng gầy kheo lên vừa ăn vừa đáp :

- Những kẻ ăn xin trong thiên hạ đều là một nhà , tuy lão không phải là đệ tử Cái Bang , nhưng cũng có mối quan hệ sâu sa với nhau . Nếu nhị lão bản muốn biết rõ nội tình này thì cho tiểu khiếu hóa này một vồ rượn .

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Người quân tử không dò hỏi đời tư của kẻ khác . Ta chỉ cần biết lão có phải là người Cái Bang không là đủ .

Bành Vân lắc đầu nói :

- Xin ăn khắp bốn phương không bằng nghề buôn của các vị . Nhị lão bản tiền của như nước mà tiếc một vò rượu ư ?

Bữa ăn này mọi người vừa ăn uống vừa trò chuyện vui vẻ .

Kim Lan , Ngọc Lan thu dọn bát chén bổng ngó thấy hai hóa tử trung niên rảo bước tiến vào .

Thương Bát khẻ nói :

- Mấy trăm năm nay Cái Bang nổi tiếng là một bang hội lớn nhất giang hồ xem ra quả thực không sai . Trong hoàn cảnh này mà mới ăn xong bữa cơm họ đã bắt được liên lạc.

Bành Vân lật đật ra đón và nói nhỏ mấy câu với hai hán tử trung niên . Hai người kia lập tức trở gót lật đật đi ngay.

Bành Vân nhìn bóng sau lưng hai người rời khỏi dậu tre mới từ từ vào nhà .

Vẻ mặt gã cực kỳ nghiêm trọng , dường như có lắm sự trọng đại .

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Thân bang chúa ở Cái Bang tính tình hào sảng mà sao điều giáo Bành huynh thành một vị đồ đệ rất ưu tú ?

Bành Vân đáp :

- Đại lão bản có điều chưa hiểu là hai bữa nay số đệ tử tệ bang bị thương vong rất nhiều . Việc truyền tin của Tiêu đại hiệp muốn gặp Mã Văn Phi chúa chắc có tới nơi được không , hãy còn là một nghi vấn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng họ bị tử thương về bàn tay Bách Hoa sơn trang ?

Bành Vân đáp :

- Hiện nay chung quanh thành Qui Châu cao thủ đến đông lai lịch cực kỳ phức tạp lại có nhiều cao nhân võ lâm thay hình đổi dạng che dấu chân tướng.

Người tệ bang bị thương về tay ai hiện chưa điều tra được rõ .

Thương Bát hỏi xen vào :

- Lệnh sư là Thân bang chúa có đến đây không ?

Bành Vân đáp :

- Lệnh sư có đến nhưng bao giờ đến đây khó mà đoán trước .

Thương Bát cũng biết hai mươi năm trước đây Cái Bang xảy ra nội biến , đồng môn tàn sát lẫn nhau khiến cho mấy chục vị trưởng lão võ công cao cường đều chết hết . Có thể nói những phần tử tinh anh bang này đã bị tàn tạ . Bây giờ người Cái Bang tuy còn nhiều nhưng ngoại trừ Thân bang chúa và năm ba vị chưởng lệnh , chấp hình trưởng lão , những tay cao thủ chẳng còn được mấy . Có điều bang này vẫn giữ được truyền thống về khí độ hào hiệp , gặp điều nghĩa cử , chết cũng không từ. Vì thế mà hắn không muốn hỏi nhiều .

Trong nhà ngự trị bầu không khí trầm mặc , quần hào đều cho là cường địch không biết đến lúc nào và xảy cuộc ác chiến tức khắc. Ai nấy mượn thời gian yên lặng này để dưỡng thần.

Quang âm thấm thoát. Quần hào nghỉ ngơi được hai giờ thì vừng thái dương đã ngậm non đoài.

Bành Vân trong lòng nóng nảy , lặng tính thời giờ , kể ra phải có hồi âm tới nơi rồi mới đúng.

Gã bồn chồn trong dạ . Bổng nghe đánh "Binh" một tiếng . Cánh cổng phên tre bị người đẩy ra . Một đại hán áo vá trăm miếng sùng sục đi vào .

Bành Vân vừa ngó thấy biết ngay là đệ tử bản bang . Gã toan chạy ra nghênh tiếp thì người kia đã bước vào sảnh đường , há miệng hộc máu tươi rồi ngã lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ lại ôm đại hán lên .

Thương Bát thò tay vào bọc móc ra chiếc bình ngọc , đổ lấy một viên thuốc , một tay giữ hàm một tay cạy răng đổ thuốc vào miệng đại hán.

Đỗ Cửu đưa tay mặt đặt lên huyệt mệnh môn sau lưng đại hán trút luồng nội lực vào trong thân thể gã.

Đại hán được quần hào hợp lực cứu chữa thần trí dần dần hồi tỉnh mở bừng mắt ra, miệng lắp bắp :

- Ở đây đi về ngã Tây Bắc chừng hai chục dặm . . . đến Cửu khúc . . . ngoài Hà gia phố .

Đột nhiên gã thở rốc lên , lại thổ ra một búng máu tươi nữa mắt nhắm nghiền hơi thở chỉ còn thoi chớp .

Thương Bát khẻ nói :

- Nội tạng y bị thương trầm trọng lại phải gắng gượng chạy một hồi . Luồng nguyên khí mệnh tối

hậu cũng tan mất rồi . E rằng không còn hy vọng gì cứu được nữa.

Chương 85: Mạo Hiểm Tìm Vào Nơi Tụ Hội

Đỗ Cửu tụ chân khí trút luồng nội lực cương mãnh vào người đại hán thúc đẩy nội tạng hành huyết.

Quả nhiên đại hán từ từ mở mắt ngó Bành Vân nói tiếp :

- Đi về phía Tây chừng năm dặm nữa có ám khí của Cái Bang chỉ tới đường đi .

Đột nhiên gã há miệng phun ra một giây màu tím rồi nhắm mắt chết liền .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Người Cái Bang hào hiệp nghĩa khí , quả nhiên đáng kính và đáng phục.

Chàng nói rồi chắp tay lạy xác chết một lạy.

Trung Châu nhị cổ đổi thành nét mặt nghiêm nghị cũng chắp tay xá dài .

Kim Lan , Ngọc Lan hai hàng châu lệ lả chả khôn cầm.

Bành Vân nước mắt rưng rưng ôm thi hài đại hán lên từ từ bước ra ngoài nhà .

Thương Bát quay lại ngó Đỗ Cửu rồi hai người lén theo sau Bành Vân để ngấm ngầm bảo vệ cho gã.

Tiêu Lĩnh Vu , Kim Lan , Ngọc Lan cũng cất bước ra khỏi căn nhà .

Bành Vân ôm thi thể của đại hán đến một khu đất mọc cỏ đặt xuống quỳ gối lạy hai lạy . Đoạn gã huy động hai cánh tay móc đất đào lỗ .

Bọn Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát tuy muốn lại giúp sức nhưng vì không hiểu qui cũ Cái Bang nên không tiện nhúng tay vào , đành đứng đằng xa mà nhìn.

Bành Vân mai táng thi thể xong lượm bảy khúc cây khô cắm lên đầu phần mộ , ánh tà huy chiếu vào ngôi mả cô đơn càng tăng thêm vẻ thê lương.

Lại nghe Bành Vân lớn tiếng ngâm :

Nghĩa dũng tiên nhân đã vạch đường

Hy sinh hậu bối phải noi gương

Góp phần liệt sĩ còn vang tiếng

Oanh liệt ngàn thu Đại cái bang

Bọn Tiêu Lĩnh Vu nghe gã ngâm đều sinh lòng kính trọng , trông về phía phần mộ lạy phục thi hành đại lễ .

Bành Vân giơ tay áo lên lau nước mắt nói :

- Đệ tử tệ bang đâu dám nhận đại lễ của Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn người võ lâm chúng ta phải biết kính trọng bậc trung liệt . Tại hạ lạy một lạy tỏ lòng thành kính sao lại không nên ?

Bành Vân thở dài nói :

- Trong tệ bang những người tuẫn nạn thế này là chuyện thông thường.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Quí bang được hưởng danh dự võ lâm trải bao triều đại vẫn không giảm sút quả thật đáng lắm.

Chàng nẩy lòng thương yêu người Cái Bang đến cực độ .

Bành Vân ngửa đầu trông chiều trời hỏi :

- Gần tối rồi , bây giờ chúng ta tới chỗ Hà gia phố , Cửu Khúc đàm hay sao ? .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thương thế của Bành huynh .

Bành Vân ngắt lời :

- Tiểu đệ khỏi rồi , các vị bất tất phải quan tâm . Bây giờ mặt trời vừa lặn , bóng chiều băng lăng là lúc mình đi tiện nhất. Tiểu đệ xin dẫn đường.

Gã không chờ mọi người trả lời đã trở gót đi trước.

Quần hào đành theo cả.

Bành vân đi liền một mạch chừng năm dặm đến một chỗ ngã ba :

- Nếu người anh em tệ bang mà để ám kí tất ở nơi này . Các vị hãy chờ một chút.

Gã cúi xuống quan sát một lúc rồi ngửng đầu lên nói :

- Phía bên này rồi . Chúng ta cứ theo đường chính giữa tiến bước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu dường như hết sức đặt vào lòng tin tưởng vào Bành Vân , không ai hỏi ai một câu nào cứ lầm lùi chạy theo sau gã.

Mọi người đi rất lẹ, trong khoảng thời gian chừng xong bữa cơm thì xa xa thấp thoáng thấy một thôn ấp. Mấy ngọn đèn chiếu sáng ra.

Bành Vân dừng bước khẻ nói :

- Đây là Hà gia phố . Các vị hãy chờ một chút để tiểu đệ đi tìm xem Cửu Khúc đàm ở đâu .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nơi đây sát khí trầm trọng , không biết xảy biến lúc nào . Bành Vân thương thế chưa lành mà gặp cường địch là nguy.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi :

- Bành huynh hãy thong thả . Tiểu đệ cùng đi với Bành huynh được chăng ?

Đỗ Cửu tiến ra nói :

- Việc này không cần nhọc lòng đến đại ca . Tiểu đệ cùng đi với Bành huynh là đủ

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm ! Vậy ta chờ ở đây.

Bành Vân đưa tay dắt Đỗ Cửu cùng nhau chạy như bay . Chỉ hai cái nhô lên thụp xuống đã biến vào trong bóng đêm .

Thương Bát khẻ nói :

- Cửu khúc đàm chắc là nơi hội tụ quần hào , chúng ta không nên đứng ở bên đường mà phải ẩn mình vào chỗ tối , hoặc giả có thể ngó thấy .

Hắn chưa dứt lời bổng nghe tiếng vó ngựa đằng xa vọng lại.

Tiêu Lịnh Vu vội nắm tay Kim Lan, Ngọc Lan ẩn vào sau gốc cây lớn bên đường.

Kim Bàn Toán Thương Bát đề khí nhảy vọt lên không rồi hạ mình xuống ẩn vào trong đám lá rậm rạp trên ngọn cây.

Mấy người vừa ẩn xong thì thấy con khoái mã đã lao tới chỗ mấy người vừa đứng trước. Họ dừng cương đứng lại.

Tiêu Lĩnh Vu mục quang tinh nhuệ . Tuy đêm tối chàng vẫn nhìn rõ người này là Kiếm Môn Song An tức Phụng Kiếm Bùi Bích Lý và Vô ảnh kiếm Đàm Đồng .

Chàng giật mình kinh hãi bụng bảo dạ :

- Hai người này tuy không phải là đệ tử Bách Hoa Sơn Trang nhưng cũng liên lạc mật thiết với họ . Đang đêm họ đến đây chẳng lẽ Bách Hoa Sơn trang đã biết tin quần hào tụ họp chốn này ?

Chàng còn đang ngẩm nghĩ bổng nghe Đàm Đồng nói :

- Lão đại . Khi bọn mình ở Kiếm Môn được ung dung bao nhiêu . Bây giờ cứ phải nghe theo mệnh lệnh của Thẩm Mộc Phong . Đem hai nơi so sánh thật khác nhau một trời một vực.

Bùi Bách Lý đặt ngón tay lên môi sẽ xì một tiếng rồi nói rất khẻ :

- Nói nhỏ thôi !

Gã quay lại nhìn hướng đường vừa đi rồi thở dài nói tiếp :

- Mấy bữa nay tiểu huynh cũng khó chịu lắm .

Đàm Đồng nói :

- Đại ca cũng cảm thấy như vậy thì sao chúng ta không nhân cơ hội đêm nay trở về Kiếm Môn.

Bùi Bách Lý đáp :

- Về Kiếm Môn ! Hỡi ơi ! Lão đệ tưởng dễ lắm ư ! Thẩm Mộc Phong là con người lòng dạ hiểm sâu , thủ đoạn độc ác , liệu hắn buông tha mình chăng ?

Đàm Đồng nói :

- Bầu trời mờ mịt , sơn thuỷ bao la . Thiếu gì chỗ dung thân .

Bùi Bách Lý thở dài đáp :

- Lão đệ nói cũng đúng lý , nhưng tai mắt Thẩm Mộc Phong cực kỳ minh mẫn , nhãn tuyến khắp nơi . Hắn mà phát giác ra một chút manh mối tất truy nã cho bằng được .

Đàm đồng nói :

- Dù mình vong mạng trên đời còn hơn ở Bách Hoa Sơn Trang làm nô lệ cho chúng .

Gã thở phào một cái nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong coi bọn ta như thuộc hạ đã là điều đáng giận, gã Chu Triệu Long lại kết thân với chúng ta để dụ mình vào Bách Hoa Sơn Trang thì còn đáng giận hơn cả Thẩm Mộc Phong . Sau này khi có cơ hội , thì giết gã đi cho rồi .

Bùi Bách Lý nói :

- Đúng thế . Hành vi của Chu Triệu Long quả là bỉ ổi đê hèn so với Thẩm Mộc Phong còn đáng giận hơn . Tiểu huynh cũng giận gã thấu xương .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta không tiện đứng lâu ở đây, vì Thẩm Mộc Phong rất đổi đa nghi. Không chừng hắn phái người theo dõi chúng ta . Chúng ta ở đây lâu không hoạt động tất họ sinh lòng ngờ vực .

Gã nói rồi giựt cương cho ngựa chạy về phía trước.

Đàm Đồng cũng giục ngựa đi theo . Chỉ trong khoảng khắc hai con thiện mã đã mất hút .

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai gã đi xa rồi , nhìn Kim Lan , Ngọc Lan khẻ nói :

- Xem chừng Thẩm Mộc Phong đã đến ngày mạt vận . Số đông người Bách Hoa Sơn trang muốn phản lại hắn .

Kim Lan đáp :

- Kể ra những người căm hận Thẩm Mộc Phong rất nhiều nhưng ít kẻ dám phản lại và dời bỏ hắn .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn Kiếm Môn Song Anh đây há chẳng là cái gương tốt cho chúng ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Kiếm Môn Song Anh ở địa vị tân khách , dù sao Thẩm Mộc Phong cũng phải nể nang chúng . Nếu chúng là người ở Bách Hoa Sơn Trang thì không thể như vậy .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thẩm Mộc Phong có chỗ nào đáng sợ ? Sao nhiều người mới nghe tên hắn đã khủng khiếp ?

Ngọc Lan đáp :

- Tướng công có điều chưa rõ . Nếu hắn phát giác kẻ nào có lòng phản lại liền cho uống một thứ thuốc , mà thuốc của hắn thì nhiều loại lắm . Ngay chỗ tỳ thiếp biết : có thứ thuốc uống vào đến kỳ hạn nhất định phải uống thuốc giải , không thì chất độc phát tác .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đó là phương pháp rất ác độc .

Ngọc Lan lại nói :

- Hắn lại có một thứ thuốc sau khi uống vào thần trí dần dần hôn mê quên cả chính mình . Ngoại trừ Thẩm Mộc Phong trên đời không còn biết ai nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Ngọc Lan đáp :

- Tỳ thiếp còn nghe nói Thẩm Mộc Phong luyện được một môn võ rất kỳ diệu chuyên để đả thương kinh mạch nội phủ trong người . Người bị thương suốt đời phải nghe mệnh lệnh của hắn không uổng mạng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó đại khái là thủ pháp tiến mạch chấn huyệt , chẳng có chi kỳ lạ .

Ngọc Lan dương cặp mắt tròn xoe ngước lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy thì ra tướng công cũng hiểu môn đó hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta đoán như vậy mà thôi . Mình chưa ngó thấy người bị tổn thương khó mà quyết đoán được .

Bỗng nghe Thương Bát thi triển phép truyền âm nói :

- Có người tới đó .

Tiêu Lĩnh Vu vội dừng lại chú ý nhìn ra , quả thấy hai bóng người đang chạy tới .

Hai bóng người chạy rất mau chớp mắt đã tới gốc cây. Chính là Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu và Nhất Trận Phong Bành Vân .

Thương Bát vọt mình nhảy xuống hỏi ngay :

- Có tìm thấy Cửu khúc đàm không ?

Bành Vân đáp :

- May mắn không đến nổi nhục mạng .

Tiêu Lĩnh Vu từ sau gốc cây chuyển ra hỏi :

- Bách Hoa sơn trang đã phái Kiếm Môn Song Anh tới đây , hai vị đã thấy chưa ?

Bành Vân hỏi :

- Phải chăng là hai người cỡi ngựa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng rồi !

Bành Vân nói :

- Hai người đó đã bị bọn đi tuần dẫn đi nơi khác. Chúng ta phải mau mau đi ngay. Tiểu đệ đã dặn hai tên đệ tử Cái Bang đón chờ ở dọc đường.

Thương Bát hỏi :

- Không hiểu ai chủ toạ cuộc tụ họp anh hùng này ?

Bành Vân đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không rõ lắm , nhưng theo sự phỏng đoán của tiểu đệ thì chắc là Mã Văn Phi và có thể là gia sư sẽ tới đây.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Nếu được Thân bang chúa đến chủ trương cuộc đại hội bí mật thì mọi sự sẽ có quyết định rõ ràng .

Bành Vân nói :

- Gia sư mấy năm nay để hết tâm lực vào củng cố nội bộ Cái Bang ít khi nhàn rỗi để hỏi đến chuyện giang hồ. Nhưng mấy bữa trước đây tiểu đệ tiếp tục nhận được tin tức đưa tới nói là lão gia sẽ đích thân hướng dẫn cao thủ trong bang đến đây để tham dự vào việc này . Còn lão gia có mặt đúng kỳ hạn hay không thì khó mà liệu trước được . Hiện giờ , thì giờ rất quí báu, không thể chần chờ được . Tiểu đệ xin đi trước dẫn đường.

Dứt lời gã trở gót vọt về phía trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu chạy theo Bành Vân.

Bành Vân dẫn quần hùng qua tả , rẻ hữu đi chừng bốn năm dặm đường rồi dừng lại trước một khu rừng rậm .

Gã nói :

- Xin các vị hãy chờ một chút . Tiểu đệ đi coi xem bọn chúng đã đến chưa ?

Gã lạng người tiến vào rừng chỉ trong khoảng khắc đã trở ra nói :

- Hai tên tử đệ đang chờ đợi . Xin các vị vào rừng rồi xuống thuyền .

Ngọc Lan lấy làm kỳ hỏi :

- Xuống thuyền ư ?

Bành Vân dường như rất sùng kính Ngọc Lan vội đáp :

- Tiểu hóa tử quên chưa nói rõ trong khu rừng này có một khe suối thông tới Cửu Khúc Đàm.

Gã lún người thấp xuống vọt lên đi trước.

Xuyên qua khu rừng cây rập rạp mấy trượng quả thấy dòng suối nhỏ ở phía trước rộng chừng hơn trượng . Bên khe suối đã có con thuyền nhỏ đợi sẵn . Hai người Cái Bang quần áo lam lũ sóng vai đứng ở đầu thuyền .

Bành Vân nhảy xuống thuyền trước . Bọn Tiêu Lĩnh Vu , Thương Bát nhảy xuống theo . Hai tên đệ tử Cái Bang chưa nói câu nào , chờ quần hào xuống hết liền lập tức cho thuyền chạy xuôi dòng.

Khe suối này tuy không rộng nhưng nước sâu . Hai tên đệ tử cái bang rất thạo nghề bơi thuyền chạy theo dòng suối quanh co rất mau.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Đại khái đầm nước này nhiều nơi uốn khúc mà kêu bằng Cửu khúc đầm.

Thuyền đi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bửa cơm , cảnh vật đột nhiên biến đổi .

Đầm nước rộng mênh mông trông không thấy bờ hiện ra. Mé hữu lau mọc dầy như một khu rừng.

Hai gã đệ tử Cái Bang đột nhiên quay thuyền chuồn vào rừng lau .

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

Rừng lau dầy chi chít thì làm sao thuyền đi được.

Hai đệ tử Cái Bang xoay thuyền đi vào rừng lau rồi vẫn đi lẹ tựa hồ có đường thuỷ đạo bí mật rộng chừng năm thước vừa đủ cho con thuyền nhỏ đi . Nếu là tay bơi thuyền mà không thạo thì có biết đường bí mật này cũng khó bề lách vào khe lau mà đi được.

Tiêu Lĩnh Vu để ý nhìn rặng lau hai bên thì dường như , vết chặt hãy còn mới và đường thuỷ đạo được mở ra chưa lâu.

Chàng lẩm bẩm :

- Nơi đây đã bí ẩn mà việc tuần phòng xung quanh quả cực kỳ nghiêm mật, họ mở đường thuỷ đạo này tốn công không phải ít .

Con thuyền nhỏ chuyển qua hai khúc quanh , đột nhiên có tiếng người quát :

- Dừng thuyền lại ! Rạng lau ở hai bên đều có ngọn trường thương phóng ra cản đường .

Hai tên đệ tử chèo thuyền dừng mái chèo .

Bổng nghe trong khu rừng lau mé tả có tiếng hô :

- Đông phương giáp ất mộc . .

Gã đệ tử Cái Bang mé hữu trong thuyền nhỏ đáp :

- Tây phương canh tân kim .

Bên rừng lau mé hữu lại có thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Thiên thượng nhật nguyệt tinh .

Tên đệ tử Cái Bang mé hữu trong thuyền đáp :

- Địa hạ thuỷ hỏa thổ.

Hai ngọn trường thương đột nhiên thu về rồi có tiếng hỏi :

- Trên thuyền có những ai ?

Hai tên đệ tử Cái Bang đưa mắt nhìn Bành Vân , lẳng lặng không lên tiếng.

Bành Vân đáp :

- Bành Vân ở Cái Bang và Trung Châu nhị cổ .

Thanh âm lạnh lẽo ở rừng lau mé hữu lại hỏi :

- Hai nữ khách nhân là ai ?

Bành Vân đáp :

- Bạn của Bành Vân .

Trong rừng lau yên lặng một lúc rồi có người nói :

- Bọn tiểu đệ tin lời Bành huynh . Cho thuyền đi đi .

Hai tên Cái Bang lại chèo thuyền theo dòng nước quanh co .

Đỗ Cửu hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Nơi đây phòng vệ rất nghiêm mật.

Bành Vân đáp :

- Người Bách Hoa Sơn Trang ngõ ngách nào cũng lọt vào được . Nếu không phòng vệ sum nghiêm thì làm sao ngăn trở được bọn chúng ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đêm nay mà không có Bành huynh dẫn đường thì dù có người Cái Bang đến đón tiếp bọn tại hạ cũng khó lòng tìm được đến nơi dù đã biết tiếng Cửu Khúc đàm .

Bành Vân tuy miệng không nói gì nhưng nghĩ thầm trong bụng :

- Dù các vị có tên được tới nơi nhưng không hiểu được những lời ước hẹn từ trước thì chẳng thể nào vào được . Vì đệ tử Cái Bang phụ trách công việc đón tiếp nên Bành mỗ mới có chút thể diện .

Con thuyền đang tiến hành đột nhiên dừng lại . âm thanh của đệ tử Cái Bang cất lên :

- Đã đến nơi hội họp rồi đấy . Mời các vị lên đi .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy rừng lau bát ngát không khỏi nghĩ thầm :

- Ở đây có chút lục địa nào đâu , chẳng lẽ đi trên mặt nước ?

Bành Vân nói nhỏ với một tên đệ tử Cái Bang mấy câu , rồi đột nhiên trầm giọng hô :

- Mời các vị theo tại hạ .

Gã nhìn về phía trước rồi tung mình vọt đi .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Bành Vân đứng xuống cách con thuyền đến tám chín bước .

Chàng sợ hai cô khinh công không nhảy xa được đến thế liền nói :

- Ngọc Lan , Kim Lan . Các cô lên trước đi .

Ngọc Lan vâng lời nhảy vọt lên trước về phía Bành Vân . Tiêu Lĩnh Vu đã vận nội lực ra tay chuẩn bị giúp đỡ . Không ngờ thế nhảy của Ngọc Lan có thể xa hơn chứ không phải kém.

Bành Vân lùi lại bốn bước mới tránh khỏi Ngọc Lan đụng vào .

Kim Lan cũng nhảy theo Ngọc Lan .

Tiêu Lĩnh Vu , Thương Bát , Đỗ Cửu liên tục nhảy lên chỗ Bành Vân đứng .

Mọi người cúi đầu nhìn xuống thì thấy chân mình đặt xuống tấm ván gỗ rộng chừng hai thước bắc lên trên ngọn lau đã chặt phẳng .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Bọn họ bố trí nơi bí mật này để đến tụ hội e rằng không phải một sớm một chiều mà làm xong . Chắc họ đã dự mưu từ trước rồi .

Hai gã đệ tử cái bang thấy mọi người lên hết rồi lập tức quay thuyền đi ngay.

Bành Vân khẻ nói :

- Xin các vị đi theo tiểu đệ . Vạn nhất có động tỉnh gì cũng đừng ra tay một cách khinh xuất.

Đoạn gã trở gót cất bước đi trước.

Cái cầu gỗ này ngang bằng mặt nước đi quanh co trong rừng lau sậy đi chừng 14, 15 trượng. Đột nhiên chuyển sang mé hữu thấy có ánh đèn ẩn hiện trong rừng lau sậy hé ra.

Bành Vân cất tiếng hô :

- Ai ?

Hai bên rừng lau đột nhiên có hai đại hán nai nịt gọn gàng nhảy ra chắn đường.

Bành Vân chắp tay đáp :

- Tiểu hóa tử ở Cái Bang tên gọi Bành Vân .

Hai đại hán kia lại chăm chú nhìn vào Ngọc Lan và Kim Lan hỏi :

- Hai vị đứng sau là nhân vật phương nào ?

Bành Vân đáp :

- Đó là Trung Châu nhị cổ lừng tiếng võ lâm .

Đại hán mé tả hỏi tiếp :

- Còn hai vị cô nương kia ?

Bành Vân đáp :

- Đó là bạn của tiểu hóa tử .

Đại hán mé hữu nói :

- Bành huynh nổi tiếng giang hồ , bọn tại hạ nghe danh đã lâu dĩ nhiên không cần hiệu bài . Còn mấy vị phía sau có đem theo thiệp không ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Trung Châu nhị Cổ trước nay đi đâu cũng tự nhiên không chịu câu thúc.

Bành Vân nói :

- Hai vị này là những tay cao thủ mà tiểu hóa tử mời đến trợ quyền . Nếu có chỗ nào không ổn , tiểu hóa tử xin chịu trách nhiệm .

Hai đại hán đưa mắt nhìn nhau rồi đáp :

- Việc này rất trọng đại. anh em tại hạ không dám bảo đảm , xin các vị hãy chờ một chút để tiểu đệ đi thông báo .

Đỗ Cửu tức giận hỏi :

- Việc gì mà phải thông báo ? Nếu các vị không nhường chỗ chúng ta cũng tiến vào .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ kéo áo Đỗ Cửu không để hắn nói nữa . Chàng ngắt lời :

- Được rồi ! Cảm phiền hai vị giúp cho .

Hai đại hán chắc đã biết uy danh của Trung Châu nhị cổ , Tuy chúng nghe Đỗ Cửu quật cường , cũng cố nhẫn nại. Gã mé tả ở lại, còn gã mé hữu xoay mình chạy vào rừng lau .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, đại hán kia nắm tay một chàng thanh niên rảo bước chạy ra.

Chương 86: Ám Toán Không Thành Lại Chết Oan

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén dĩ nhiên đã nhìn ra người kia chính là tổng thủ lãnh Mã Văn Phi của bốn tỉnh Dự, Ngạc , Trương , Cấn .

Mã Văn Phi đột nhiên gia tăng cước bộ lướt tới trước một hán tử chắp tay noi:

- Bành huynh đệ . Xin huynh đệ giới thiệu tại hạ với Trung Châu Nhị Cổ .

Y đảo mắt nhìn quanh chợt phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu liền sửng sốt hỏi :

- Tiêu huynh cũng đến đây ư ?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Chắc Mã huynh ngạc nhiên lắm .

Chàng trỏ vào Thương Bát nói :

- Để tiểu đệ giới thiệu cho . Hai vị này là Trung Châu nhị cổ Thương Bát và Đỗ Cửu .

Mã Văn Phi chắp tay nói :

- Tại hạ nghe hiệp danh hai vị đã lâu , bữa nay được hội kiến thật là hân hạnh.

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Anh em tại hạ là người buôn bán , ít khi qua lại cùng đổng đạo giang hồ . Vừa rồi vô tình mạo phạm đến oai hùm của Tổng thủ lãnh mong rằng Mã tổng thủ lãnh miễn trách cho.

Mã Văn Phi nói :

- Bọn thuộc hạ vô tri nói năng có điều bất lịch sự . Xin hai vị vì tiểu đệ mà đừng chấp với chúng.

Y nói xong chấp tay xá dài .

Thương Bát cười nói :

- Chuyện không may mà lại hóa may là được gặp tổng thủ lãnh . Mã tổng thủ lãnh đủ tài hướng

dẫn đồng đạo võ lâm trong bốn tỉnh quả nhiên có phong độ quân tử ít người bì kịp .

Mã Văn Phi hỏi :

- Thương huynh quá khen rồi . Tiểu đệ gánh trọng trách không nổi nhưng nể lòng anh em không tiện khước từ . Trong rạp hiện có rượu nhắm . Mời các vị đồng ẩm một chung được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn tiểu đệ đến đây cất để chiêm ngưỡng oai phong của Mã huynh .

Mã Văn Phi xoa tay nói :

- Xin mời các vị .

Bành Vân đi trước dẫn đường . Trung Châu nhị cổ cùng Tiêu Lĩnh Vu và hai cô nữ tỳ theo sau .

Mã Văn Phi nhìn hai cô thi lễ cười nói :

- Hai vị cô nương lúc nào cũng đi kèm Tiêu đại hiệp , không dời nửa bước.

Nhị tỳ chỉ mỉm cười chứ không trả lời .

Đi vào sâu chừng năm trượng hình thể đột nhiên biến đổi . Những ván gỗ ghép lại thành cái phù đài . Đèn lửa sáng trưng , trên đài có khá đông người.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn qua đã ước lượng được hai chục nhân vật .

Chỗ cửa vào thắp hai cây hồng chúc sáng tỏ , hể bọn Tiêu Lĩnh Vu vừa qua cửa là bao nhiêu người trong trường đều đã nhìn rõ .

Thương Bát ngưng nhìn thấy trong đống chăn bạt bằng vải đen liền nghĩ ngay đến đây là họ có ý không muốn ánh sáng lọt ra ngoài bất giác khen thầm :

- Mã Văn Phi bố trí thật chu đáo . Đúng là một nhân tài .

Đột nhiên có tiếng kim phong rít lên như xé bầu không khí vọng lại .

Kim Bàn Toán Toán Bàn Thương Bát vừa nghe tiếng gió rít đã biết ngay là có ám khí phóng tới . Hắn đảo mắt nhai ra đã thấy Tiêu Lĩnh Vu tay trái đón được một cây ngân thoa . Miệng chàng ngậm một mũi đoản kiếm . Tay mặt nắm một cây kim liên hoa .

Chớp mắt, chàng sử dụng cả miệng lẫn hai tay đón được ba thứ ám khí . Thủ pháp mau lẹ và chuẩn xác của chàng khiến quần hào toàn trường đều kinh hãi thán phục .

Mã Văn Phi biến sắc dõng dạc cất tiếng hỏi :

- Vị nào đã ngấm ngầm tập kích đó ? Xin xuất hiện để cùng nhau đàm luận .

Tiêu Lĩnh Vu liệng ám khí trong tay mỉm cười gạt đi :

- Xong rồi . Có lẽ vị nào đó muốn giỡn tiểu đệ. Mã huynh đừng cho là chuyện thật .

Mã Văn Phi đưa mắt ngó về phía Tây phù đài thấy chỗ này có một lão già chòm râu dài bạc phơ và một thiếu nữ áo xanh vẻ mặt trang nghiêm . Đồng thời y lên tiếng :

- Tiêu tam trang chúa là người đại lượng muốn bỏ vụ này đi không cứu xét.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày muốn nói lại thôi .

Thương Bát bụng bảo dạ :

- Mã Văn phi tuy chưa lớn tuổi nhưng xử sự ra một tay già dặn . Câu đầu y nói huỵch tẹt lai lịch cùng thân thế đại ca để quần hào trong trường khỏi sinh lòng ngờ vực . Câu thứ hai lại nói bỏ vụ ám toán không cứu xét mà trút trách nhiệm lên mình đại ca . Thế là chẳng ai trách y được nữa . Hai câu vừa lịch sự , vừa cảnh cáo , vừa nhún nhường mà chiếm hết tiện nghi .

Bành Vân đảo mắt nhìn toàn trường một lượt không thấy một người Cái Bang nào trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi :

- Những người bản bang chịu hết mọi sự gian khổ . Nào bắt cầu nào canh gác . Vậy mà những người tham dự đại sự lại không có một người Cái Bang nào ?

Bổng thấy Mã Văn Phi nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay thi lễ hỏi :

- Tam trang chúa đã tìm đến đây đủ rõ tai mắt cực kỳ minh mẫn khiến tiểu đệ khâm phục vô cùng ! Người ta thường nói "vui đâu chầu đó" Tam trang chúa đã tới đây xin ngồi uống với nhau chung rượn được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu biết Mã Văn Phi hiểu lầm mình , chàng toan giải thích thì Đỗ Cửu đã cất tiếng lạnh lùng hỏi lại :

- Mã tổng thủ lãnh . Cách tiếp khách của Tổng thủ lãnh không khỏi bá đạo thái quá ư ?

Mã Văn Phi cười lạt đáp :

- Tiểu đệ vẫn một lòng kính trọng Trung Châu nhị cổ . Không ngờ hai vị thân thế tôn cao mà lại

qui đầu Bách Hoa Sơn Trang .

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Mã Văn Phi . Ngươi nên ăn nói cẩn thận một chút .

Quần hào trong trường đều đứng phắt dậy , tới tấp rút binh khí ra khỏi võ , chỉ còn đợi Mã Văn Phi hạ lệnh một tiếng là lập tức xông lại tấn công. Cục diện biến đổi cực kỳ khẩn trương.

Thương Bát cười ha hả nói :

- Các vị nóng nẩy như vậy không khỏi hồ đồ. Tiểu huynh đệ làm nghề thương mại bao giờ cũng tính toán . Nếu việc gì lỗ vốn tất nhiên không làm . Nếu bọn tiểu đệ vì việc giúp Bách Hoa Sơn trang mà tới đây thì có lý nào lần vào trong hang cọp lại không đề phòng .

Bành Vân vội lên tiếng :

- Xin Mã huynh hãy nghe một lời của tiểu hóa tử .

Bổng có thanh âm dõng dạc cất lên :

- Đệ tử Cái Bang toàn người trung hậu . Nhất trận phong Bành Vân lại càng được đồng đạo võ lâm kính mộ , không ngờ cũng chỉ là con người tham sanh quí tử , vì muốn bảo toàn tính mạng cho mình mà bán rẻ chính nghĩa võ lâm . Thật khiến cho người ta phải than tiếc cho Thân bang chúa đã dung dưỡng hạng đệ tư vô tư cách này .

Bành Vân quay đầu nhìn lại thì kẻ nhục mạ gã là một thiếu niên chừng ba chục tuổi tay cầm tay cầm trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ . Nhưng người đứng bên cạnh thiếu niên là một tay lừng lẫy tiếng tăm Bí Hiệp Thường Đại Hải . Gã đoán thiếu niên kia chắc là môn hạ của lão .

Bành Vân toan biện bạch thì đột nhiên một âm thanh lạnh lẽo vọng lên :

- Thưa các vị tiền bối võ lâm . Vãn bối đã đến một tòa tửu lâu trong thành Qui Châu toan đâm chết Chu Triệu Long liền bị người này ngăn trở làm cho mối thù bảy năm chưa rửa sạch được . Bữa nay hắn đã lần mò vào trong cuộc đại hội của chúng ta thì không thể nào buông tha được . Hắn mạo danh Tiêu đại hiệp qua lại giang hồ , mập mờ đánh lận con đen để người nghe danh khó phân biệt gian ngay . Xin các vị bá bá thúc thúc đừng mắc mưu hắn .

Mấy chục con mắt nhìn chằm chập vào Tiêu Lĩnh Vu và chiếu ra những tia phần hận .

Thương Bát thấy quần hào kinh động khó bề kìm hãm không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Những người ở đây số đông là nhân vật thành danh trên chốn giang hồ . Nếu xảy ra cuộc ác chiến

thì chưa biết bên nào thắng bên nào bại cũng đưa đến máu nhuộm phủ đài, cảnh tượng thê thảm không nở nhìn vào .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng có trăm nghìn lời giải thích mà lúc này chàng chẳng biết nói từ đâu . Chàng thấy số đông tay cầm binh khí từ từ tiến lại thì trong lòng nóng nẩy , biết tình thế rất nguy cấp . Chỉ một tiếng hô là quần hào lập tức động thủ tình thế đã rõ rệt bên chàng khó nổi cự đương.

Kim Lan , Ngọc Lan đứng hai bên chàng , mà võ công của hai cô khó lòng chống nổi một đòn tấn công từ bốn mặt đưa tới .

Chàng khẻ bảo :

- Ngọc Lan , Kim Lan . Các cô hãy lùi lại đứng đằng sau ta .

Nhị tỳ tự biết bản lãnh mình không chống nổi thế công liền theo lời lùi lại đứng đằng sau Tiêu Lĩnh Vu .

Trung Châu nhị cổ từng quen gặp đại địch lẳng lặng quan sát tình thế chia nhau đứng hai bên Tiêu Lĩnh Vu để bảo vệ cho chàng thành thế ỷ dốc .

Nhất trận phong Bành Vân đứng ở phía trước Tiêu Lĩnh Vu cách xa chừng bảy tám thước sẽ là người tiếp xúc đầu tiên với quần hào .

Nhưng quần hào trước nay vẫn kính trọng Thân bang chúa ở Cái Bang . Giả tỷ có tên đệ tử nào bán rẻ quần hào thì rồi đây Thân Bang chúa sẽ trừng trị gã.

Mặt khác Cái Bang người nhiều thế lớn không ai muốn gây thù kết oán .

Vì thế mà quần hào đều đi quanh không đụng chạm vào Nhất trận phong Bành Vân .

Lúc này trên phù đài quần hào đã toàn bộ xuất động chia ra ứng kép , đi quanh tránh Bành Vân bao vây mặt trước . Cả mặt sau cũng tiến gần lại khiến Bành Vân không rãnh chiếu cố cả hai mặt .

Mã Văn Phi vẫn đứng yên chưa cử động . Y không lên tiếng ngăn trở mà cũng không ra lệnh cho quần hào động thủ .

Trên phù đài yên lặng như tờ mà bầu không khí ngột ngạt tưởng chừng nghẹt thở .

Đột nhiên bóng người thấp thoáng . Một thiếu nữ áo xanh xông vào tấn công Tiêu Lĩnh Vu trước . Cô vung bàn tay ngọc đánh ra một chưởng.

Chưởng lực thiếu nữ rất trầm trọng làm chấn động người Tiêu Lĩnh Vu.

Đỗ Cửu cười lạt nói :

- Con tiểu nha đầu này thật là lớn mật .

Hắn vung tay mặt đánh xéo lại .

Tiêu Lĩnh Vu vội đưa tay ngăn cản Đổ Cửu . Chàng cười mát nói :

- Cô nương đánh tại hạ một chưởng cũng đã đỡ giận một phần rồi .

Thiếu nữ áo xanh sắc mặt nghiêm lộ , vẻ bâng khuâng hỏi :

- Sao ngươi không trả đòn ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngày trước tại hạ đã ra tay ngăn cản cô nương báo thù . Tuy đó là chuyện vô tình , nhưng cô nương ôm hận trong lòng . Hỡi ôi ! Thực ra dù tại hạ không ra tay thì cô nương phóng ám khí cũng chẳng đả thương được Chu Triệu Long.

Lúc Đỗ Cửu động thủ quần hào bốn mặt đã lăm lăm xông vào nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu cản đòn của Đỗ Cửu ai nấy đều ngạc nhiên tự động dừng lại .

Bổng nghe thiếu nữ áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Còn Chu Triệu Long giết gia gia ta. Bức tử mẫu thân ta . Mối thù sâu tựa bể đó có nên trả không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mối thù giết cha chẳng đội trời chung dĩ nhiên phải báo .

Thiếu nữ áo xanh nói :

- Vậy mà người ngăn trở khiến ta phải chờ lâu lắm mới có cơ hội . Mối hận trong lòng ta chuyển sang mình ngươi cũng không quá đáng.

Tiêu Lĩnh Vu bình tỉnh đáp :

- Xin cô nương nghĩ kỹ lại tình trạng hôm ấy . Tỷ dụ tại hạ không ta tay , liệu cô có đả thương được Chu Triệu Long không ?

Thiếu nữ áo xanh ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Tình trạng lúc ấy ta không nhớ rõ mà chỉ nhớ ngươi đã ra tay ngăn cản ta.

Bổng nghe tiếng lão già nói :

- Hài nhi ! Gã nói đúng đó . Dù gã chẳng ra tay để ngươi tự do phóng ám khí cũng không thể đả thương được Chu Triệu Long.

Người nói câu này mắt hổ , mặt vuông . Chính là Bát Thủ Thần long Đoan Mộc Chính , một tay nổi tiếng về phóng ám khí .

Đột nhiên có tiếng rên phá bầu không khí trầm tịch trên phù đài . Tiếp theo một đại hán té huỵch xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt nghiêm trọng quay lại ngó đại hán . Chàng thở phào một tiếng rồi há miệng thổ ra một búng máu tươi .

Nguyên đại hán này thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu hứng một chưởng mà không trả đòn thì nghĩ thầm trong bụng :

- Thiếu nữ sức yếu , chưởng lực có hạn không đả thương nổi gã. Nếu ta phóng chưởng đánh chết gã hay gây trọng thương tất đồng đạo võ lâm sinh lòng kính trọng.

Gã liền ngấm ngầm vận Thiết sa chưởng lực lên tiến lại gần phóng chưởng đánh ra.

Tai mắt Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ linh mẫn . Lúc đại hán tiến lại gần mình chàng đã phát giác , nhưng bụng bảo dạ :

- Hiện giờ quần hào đang kích động mà mình xử trí lỗ mãng tất gây nên một trường ác chiến . Ta đến đây đã cần người trợ lực mà gây ra thảm trạng đỗ máu thì vĩnh viễn không được võ lâm lượng thứ.

Chàng liền ngấm ngầm vận dụng chân khí hộ thân ngoài mặt lờ đi không biết .

Chàng cũng không ngờ đại hán này đã luyện thiết sa chưởng .

Thương Bát tuy cũng nhìn thấy rồi nhưng hắn biết trong mình Tiêu Lĩnh Vu có cương khí hộ thân . Hắn để đại hán lén lút tập công chẳng hề quang minh phải nếm mùi đau khổ cho đáng đời nên hắn cũng giả vờ không trông thấy .

Đại hán phóng chưởng ra tưởng Tiêu Lĩnh Vu chưa phát giác trong lòng khấp khởi mừng thầm tự nhủ :

- Ta đã đến ngày hên vận , đánh một đòn mà nổi tiếng .

Hắn liền vận toàn lực đánh ra .

Khi chưởng thế vừa đụng vào người Tiêu Lĩnh Vu hắn biết ngay là hỏng rồi .

Bổng gã cảm thấy một luồng phản lực mãnh liệt phi thường đẩy ngược lại. Khí huyết nhộn nhạo cả lên , gã rên lên một tiếng rồi ngã ra chết giấc.

Luồng cương khí trong mình Tiêu Lĩnh Vu hãy còn nông cạn mà đối phương dùng thiết sa chưởng lực tan bia vỡ đá đánh tới . Chàng cảm thấy máu nóng trồi lên , nội phủ chấn động thổ ra một búng máu .

Diễn biến này làm chấn động toàn trường.

Kim Lan , Ngọc Lan kêu lên :

- Tướng công !

Hai cô đưa tay đỡ Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận chân khí đè huyết dịch xuống , cười mát nói :

- Không hề chi . Các cô cứ buông ra .

Tiêu Lĩnh Vu móc khăn lụa đưa cho thiếu nữ áo xanh nói :

- Tại hạ làm dơ áo của cô nương . Xin cô nương thứ lỗi .

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu không kiềm chế được thổ máu tươi trúng vào vạt áo thiếu nữ .

Thiếu nữ áo xanh ngẩn người ra nhìn đại hán nằm lăn dưới đất . Cô nhận biết đại hán là Thoái Bị Thử Vương Nghĩa lừng tiếng giang hồ về môn Thiết Sa chưởng , cô không khỏi ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ :

- Đúng là gã có ý nhường nhịn ta nên vừa rồi ta đánh một chưởng mà không gặp sức phản chấn của gã . Chưởng lực của Vương Nghĩa mạnh gấp mấy lần ta mà còn bị trọng thương .

Cô cúi đầu nhìn xuống vạt áo thấy vết máu lớn , trong lòng bất tất, liền cúi đầu xuống không dám nhìn Tiêu Lĩnh Vu miệng khẻ đáp :

- Không hề gì ! Tướng công bất tất phải để tâm .

Rồi len lén lùi lại đứng sau Bát Thủ Thần Long Đoan Mộc Chính .

Mã Văn Phi bước tạt ngang hai bước đến bên Vương Nghĩa đưa tay khẻ lay người gã khẻ hỏi :

- Vương huynh thương thế có nặng lắm không ?

Tai , mắt ,mũi miệng Vương Nghĩa đều chảy máu . Đây là biểu hiện nội phủ đã lệch lạc hết, tâm mạch cũng bị đứt đoạn . Dù có linh đan diệu dược cũng chẳng thể nào cải tử hồi sinh được .

Bổng thấy Vương Nghĩa mở mắt ra nói :

- Trong người hắn . . . có luồng cương khí hộ thân , Lúc gã nói câu này da thịt rung động dường như vận hết tàn lực để phát ngôn.

Gã chưa dứt lời đã tắt thở chết .

Mã Văn Phi từ từ đặt thi thể Vương Nghĩa xuống nhìn quần hào..vẩy tay nói:

- Xin các vị hãy tạm về chỗ ngồi .

Cái chết của Toái Vị Thủ Vương Nghĩa khiến cho tâm tình quần hào đang kích động bình tỉnh trở lại . Mọi người nghe Mã Văn Phi hô câu này liền lục tục trở về nguyên vị .

Mã Văn Phi nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Tiêu huynh giá lâm có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã thoát ly Bách Hoa sơn trang .

Mã Văn Phi lộ vẻ giận dữ ngắt lời :

- Theo chỗ tại hạ biết thì Thẩm Mộc Phong sai khoái mã đi mời những tay kiêu hùng trong võ lâm đến ăn mừng việc Tiêu huynh gia nhập Bách Hoa Sơn Trang , chứ chưa nghe ai nói chuyện Tiêu huynh thoát ly Bách Hoa Sơn trang .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Mã Văn Phi đáp :

- Đa số những nhân vật hiện diện tại đây đều biết rõ vụ này . Khi nào tiểu đệ dám bịa chuyện nói càn !

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu ta đem thực tình nói rõ thì được quần hào hiểu cho mình nhưng song thân ta bị hãm ở Bách Hoa Sơn trang bị nguy đến tính mạng .

Trong lúc nhất thời chàng trầm ngâm chưa quyết định được thế nào .

Kim Bàn Toán Thương Bát liền đỡ lời :

- Tại hạ có câu chuyện cơ mật không tiện nói chuyện ở dương trường muốn trình bày với Mã huynh được chăng ?

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi xoay mình đi về góc phù đài.

Thương Bát rảo bước theo ra . Hai người nói khẽ với nhau một hồi .

Mã Văn Phi sắt mặt nghiêm trọng chập chạp trở về chỗ cũ khẻ nói :

- Xin mời Tiêu huynh.

Y vươn tay trái ra dắt Tiêu Lĩnh Vu đến ngồi một chỗ ở mé Đông .

Tiêu Lĩnh Vu chưa hiểu Thương Bát đã nói gì với Mã Văn Phi nhưng cũng đi theo y .

Trong góc phù đài vắng vẻ . Mã Văn Phi đảo mắt ngó quần hào chung quanh một lượt khẻ nói :

- Vừa rồi tiểu đệ chưa hiểu rõ mục đích của Tiêu huynh đến đây nên có điều

mạo phạm .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ đến đây một cách đột ngột đi nhiên khiến cho Mã huynh và quần hào phải chấn động thì còn trách Mã huynh thế nào được .

Mã Văn phi nói :

- Đêm nay tuy tiểu đệ được quần hào cử làm chủ sự nhưng tự biết mình tài năng kém cỏi , dù nguyện ý bảo đảm cho Tiêu huynh nhưng e rằng quần hào mới gặp lần đầu chưa chịu tâm phục .

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày nghiêm nghị hỏi :

- Mã huynh có điều chi dạy bảo xin nói rõ cho hay . Nếu sức tiểu đệ làm được nguyện đem toàn lực thừa hành .

Mã Văn Phi nói :

- Hiện giờ trong Bách Hoa Sơn Trang đang phô trương mở cuộc khánh hạ Tiêu huynh gia nhập Bách Hoa Sơn trang . Tin này những người tham dự đến đây đều biết cả . Dù tiểu đệ hết sức khuyên giải cho Tiêu huynh cũng khó lòng trấn an dư luận . Tiêu huynh có thể tạm thời rút khỏi nơi đây để tiểu đệ thủ tín với quần hào, rồi sẽ phái thủ hạ đến nghinh thỉnh Tiêu huynh sau có được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đến đây cốt để yêu cầu quần hào giúp mình cứu thoát song thân nhưng coi tình hình trước mắt thì nếu chàng còn ở lại chẳng những vô ích mà còn có hại . Chàng liền đáp :

- Tiểu đệ đã không được quần hào lượng giải , vậy xin cáo thoái .

Chàng chấp tay vái chào rồi trở gót ra đi .

Thương Bát , Đỗ Cửu , Ngọc Lan , Kim Lan theo sau chàng .

Bành Vân đột nhiên tung mình nhảy lại ngăn cản hỏi :

- Tiêu đại hiệp định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ chưa được quần hào lượng giải , tình thế không tiện tham dự hội nghị cơ mật nên xin rút lui .

Bành Vân than thầm :

- Tiểu khiếu hóa Bất Tài không được quần hào tín nhiệm , cũng chẳng còn mặt mũi nào ngồi lại nữa .

Mã Văn Phi nói :

- Bành huynh . Xin Bành huynh đừng hiểu lầm . Tiếng hào hiệp của Bành huynh lừng lẫy võ lâm . Những người hiện diện tại đây chẳng ai không kính nhường . Còn Tiêu đại hiệp trước khi trừng thanh được thực trạng không tiện tham dự đại hội . Đại giá lệnh sư chưa tới , hiện giờ chỉ có một mình Bành huynh lại rút lui thì Cái Bang không một người nào tham dự hay sao ? Vụ này quan hệ đến đại cuộc mong rằng Bành huynh nghĩ kỹ cho .

Tiêu Lĩnh Vu cũng nói :

- Mã tổng thủ lãnh nói thế là phải . Bành huynh không nên vì việc nhỏ mà làm hỏng đại sự .

Bành Vân ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp .

- Hiện nay quần hào đều sợ sệt Bách Hoa Sơn Trang mà thành dỡ dang thế này . Tiểu đệ hèn mọn

nói không đủ cân lạng thật lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Băng đóng đã dầy ba thước há phải một ngày rét lanh gây nên . Bành huynh hãy trân trọng. Tiểu đệ xin cáo biệt.

Rồi chàng trở gót bước mau.

Bành Vân nói :

- Để tiểu đệ đưa các vị xuống thuyền .

Rồi không chờ Mã Văn Phi trả lời đã rảo bước theo Tiêu Lĩnh Vu .

Đi hết con đường vào gác vẫn chưa thấy có thuyền . Đỗ Cửu tức giận cất tiếng mắng :

- Thằng lỏi đó thật là khả ố ! Đã không cho mình tham dự đại hội lại không để thuyền chở đi. Không hiểu hắn có dụng ý gì ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta chắc đây đã có sự xếp đặt. Đỗ huynh đừng nóng nảy .

Đỗ Cửu nhìn Thương Bát nói :

- Thương lão đại . Lão cùng thằng lỏi đó nói chuyện gì ? Chúng ta vì họ hăm dọa mà phải rút lui há chẳng mất mặt Trung Châu Nhị Cổ ?

Thương Bát mỉm cười nói :

- Trước nay tiểu huynh làm ăn chưa từng bị lỗ vốn . Lão đệ cứ yên tâm .

Bành Vân nói :

- Những người chở thuyền số đông là đệ tử Cái Bang . Tiểu khiếu hóa này đã là người ở Cái Bang sẽ gọi chúng đem thuyền đến là xong .

Chương 87: Kim , Ngọc Lan Liều Mình Cứu Chủ

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bành huynh không nên hấp tấp. Tiểu đệ chắc Mã Văn Phi đã sắp đặt cả rồi . Chúng ta hãy chờ một lát nữa xem sao .

Bổng thấy tiếng máy chèo bơi nước từ đằng xa vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chắc là thuyền tới đó .

Mọi người chú ý nhìn ra thì thấy một con thuyền nhỏ đang vèo vèo lướt tới .

Con thuyền nhỏ đến gần chỗ mấy người thì dừng lại . Quả nhiên cũng do hai đệ tử Cái Bang chèo thuyền .

Bành Vân ngấm ngầm đưa ký hiệu để biểu lộ thân thế. Hai đệ tử Cái Bang lập tức chắp tay nghiêng mình thi lễ theo lề lối của Cái Bang.

Bành Vân nói :

- Hai người đưa mấy vị này lên bờ xong rồi quay trở lại phục mệnh tức khắc.

Hai đệ tử đưa mắt nhìn nhau . Một tên hỏi :

- Bọn đệ tử ở đây chèo thuyền là tuân theo mệnh lệnh của Mã tổng thủ lãnh .

Lần này vâng mệnh Ngân bài đà chúa , không hiểu có phải chờ lệnh Mã tổng động chúa nữa hay thôi ?

Bành Vân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Chuyến này ra ngoài thể lệ . Sau khi các ngươi phúc trình ta rồi trở lại nguyên vị tuân theo mệnh lệnh của Mã Văn Phi.

Hai tên đệ tử Cái Bang nói :

- Bọn đệ tử xin tuân lệnh .

Bành Vân buồn rầu nói :

- Xin các vị hãy xuống thuyền . Tiểu khiếu hóa trở về phù đài sẽ hết sức giải thuyết vụ này để Mã Văn Phi thân hành đón mời Tiêu huynh .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Đáng trách , tiểu đệ sảy chân mà thành ôm hận . Mình đã trót gia nhập vào Bách Hoa Sơn trang thì còn trách ai được nữa ?

Dứt lời chàng nhảy xuống thuyền .

Trung Châu Nhị Cổ , Kim Lan , Ngọc Lan cũng lục đục xuống theo.

Hai đệ tử Cái Bang lập tức chèo thuyền xuyên vào trong rừng lau . Hai gã này bơi thuyền rất thành thuộc , chẳng mấy chốc đã ra khỏi rừng lau .

Tên đệ tử mé tả hỏi :

- Các vị muốn lên bờ ở quảng nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chỗ nào cũng được , càng mau càng tốt.

Hai tên đệ tử Cái Bang không nói gì nữa quay thuyền đi về phía chính Đông .

Chỉ trong khoảng khắc đã tới bờ .

Trên bờ là một khu rừng rậm đen ngòm .

Bọn Tiêu Lĩnh Vu lên bờ rồi , hai tên đệ tử Cái Bang lập tức quay thuyền đi ngay .

Thương Bát ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca định đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cầu khẩn nơi người không bằng trông cậy vào mình . Ta chẳng thể tham dự đại hội quần hào thì đành tự mình tìm cách cứu song thân thoát hiểm .

Ngọc Lan ngắt lời :

- Không được . Những người ở Bách Hoa sơn trang đều nhận biết tam gia . Tam gia chưa tới nơi đã bị họ phát giác ra rồi thì làm thế nào .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta có thể cải trang để vào đó .

Ngọc Lan hỏi :

- Trong Bách Hoa Sơn trang phòng thủ rất sâu nghiêm . Những thuật cải trang thông thường che mắt họ thế nào được ?

Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu xen vào :

- Việc cải trang thì chẳng khó gì. Trong mình tại hạ hiện có đem theo dược vật thay hình đổi dạng rất tốt. Cái khó là ở chỗ làm cách nào để trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang .

Thương Bát đột nhiên chăm chú nhìn Ngọc Lan chậm rãi nói :

- Nếu tại hạ không lấm thì Ngọc Lan cô nương đã có lượng sách .

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu nữ tuy nghĩ ra một biện pháp , nhưng chưa hiểu có được không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Biện pháp nào , cô thử nói nghe .

Ngọc Lan đáp :

- Theo chỗ tiểu tỳ được biết thì mặt đông bắc Bách Hoa Sơn trang có một cửa ngách , phần đông bọn người làm bếp bà già đều theo cửa này ra vào . Đây là một lối duy nhất để trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang .

Thương Bát bảo Đỗ Cửu :

- Hay lắm ! Đỗ lão đệ . Chúng ta hóa trang làm nhà bếp theo cửa đó tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn ta thì sao ?

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ xin vì đại ca nghĩ biện pháp này : Đại ca cùng Ngọc Lan cô nương giả trang làm bọn tùy tùng cho những tay cao thu được Bách Hoa Sơn trang mời đến để vào được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao Thương huynh đệ lại biết Bách Hoa Sơn trang có mời cao thủ tụ hội ?

Thương Bát đáp :

- Thẩm Mộc Phong đã phái khoái mã đi mời cao thủ các nơi đến tham dự cuộc khánh hạ đại ca gia nhập Bách Hoa Sơn Trang. Mục đích cuộc đại hội anh hùng này bề ngoài là làm cho đại ca nổi danh trên chốn giang hồ , mà thực ra vì âm mưu khác để quần hùng trông thấy thực lực mà phải kinh hãi . Cả Mã Văn Phi chắc cũng có thiếp mời .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng Thương huynh đệ muốn ta giải làm kẻ tùy tùng của Mã Văn Phi để trà trộn vào Bách Hoa sơn trang .

Thương Bát đáp :

- Vụ này tiểu đệ thiện tiện tác chủ . Mong đại ca tha lỗi cho.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói :

- Thương huynh đã vì ta nhọc lòng lo mưu . Ta cảm kích còn chưa được .

Huynh đệ chẳng có lỗi gì .

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ đã ước hẹn với Mã Văn Phi canh một tối mai gặp nhau để sáng ngày mết tiến vào trong trang.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng trông chiều trời nói :

- Từ giờ đến tối mai còn một đoạn thời gian khá dài , chúng ta dư sức chuẩn bị .

Thương Bát cười nói :

- Tiểu đệ đêm theo hai con Hổ đầu ngao , tuy chúng đã có linh tính nhưng cũng chẳng thể bỏ lâu không cai quản được. Vậy tiểu đệ đã sắp đặt . Đại ca cùng hai vị cô nương ở trong khu rừng này tìm

chỗ nghỉ ngơi . Tiểu đệ đi một lát rồi sẽ trở về ngay .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi . Chúng ta chờ Thương huynh đệ ở đây .

Thương Bát nói :

- Chóng thì một giờ , chậm thì hai giờ tiểu đệ nhất định trở lại .

Y nói rồi cùng Đỗ Cửu đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu qua lại giang hồ bị lôi cuốn vào vòng thị phi quyết đấu , chính tà lẫn lộn trong võ lâm. Ma đưa lối quỷ đưa đường khiến chàng lâm vào hoàn cảnh bị đồng đạo hiểu lầm khó lòng gỡ ra được. Song thân chàng bị bắt làm con tin lại khiến giữa chàng và Bách Hoa Sơn Trang trở nên một mối quan hệ vi diệu . Trong cuộc đấu trí đấu lực khủng khiếp này chàng trở thành một nhân vật rất khó xử với cả hai bên .

Thân tình thâm trọng như non , chàng nghĩ tới song thân già cả mà bị liên luỵ nên lúc nào cũng ruột nóng như lửa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bóng sau lưng Trung Châu Nhị Cổ đi xa rồi bất giác thở dài . Hai giọt lệ rơi xuống má . Ai bảo bậc trượng phu không sa lệ ? Đó chỉ là những người chưa đi vào chỗ thương tâm .

Đây là lần đầu tiên Ngọc Lan cùng Kim Lan ngó thấy chàng thiếu niên mình mang tuyệt nghệ, tính tình cương nghị tỏ ra mềm yếu . Hai cô không khỏi thê lương sa nước mắt.

Kim Lan từ từ rút tấm khăn lụa trong bọc ra đưa cho chàng nói :

- Tướng công vai mang trọng trách cần giữ thân mình cho cẩn thận .

Ngọc Lan cố nén nổi bị ai cất giọng ôn nhu nói :

- Vừa rồi tướng công nhẫn nhục để người ta đả kích thương thế khá nặng . Tuy tướng công công lực thâm hậu cũng chớ nên coi thường. Mong rằng tướng công hãy vận khí điều dưỡng một lúc, đừng để thương thế biến chuyển làm tổn hại đến sức lực.

Tiêu Lĩnh Vu dưa mắt nhìn nhị tỳ đón lấy khăn lau nước mắt rồi thở dài nói :

- Kẻ làm con không biết hiếu đạo dưới gối đã là có tội, mà nay ta để liên luỵ đến song thân phải chịu đau khổ vì mình thì còn mặt mũi nào đứng ở trên thế gian .

Ngọc Lan đáp :

- Sự việc đã xảy ra nông nổi này đành phải lo mưu cứu vớt. Hai vị lão nhân gia là người lành tất được trời giúp . Dù hiện nay hai vị bị tai nạn nhưng cũng có ngày thoát ách . Tướng công vai gánh trách nhiệm nặng nề mà còn để tổn thương thân thể thì là bất trí.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Đa tạ hai cô có lời khuyên giải .

Đoạn chàng ngồi xuống đất nhắm mắt dưỡng thần .

Nguyên chàng bị một đòn Thiết sa chưởng , tuy trong mình có cương khí hộ thân , nhưng vì hỏa hầu không đủ nội phủ cũng bị thương nhẹ . Bây giờ nhị tỳ khuyên chàng bảo trọng tấm thân chàng chợt cảm giác nghĩ thầm :

- Người võ lâm trong thiên hạ tuy chẳng thiếu gì kẻ căm hận Thẩm Mộc Phong thấu xương , mà thực ra thâm tâm họ cũng sợ vô cùng ? Việc cứu song thân thoát hiểm phần lớn là do sức lực của ta. Nếu ta không đề phòng để thương thế trong nội phủ dần dần biến thành trầm trọng , chẳng hóa ra mình là người tự coi rẻ thân mình , làm hao mòn sức lực cứu vãn song thân thì được ích gì .

Chàng là người trí tuệ hơn đời , nghĩ tới đây biết mình lầm lẫn liền ngồi vận khí điều tức

Ngọc Lan , Ngọc Lan đã biết nội công càng thâm hậu thì lúc vận khí trị thương càng phải đề phòng mọi sư kinh động . Hai cô đưa mắt nhìn mà phấn khởi tinh thần canh gác cho chàng .

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm , đột nhiên có tiếng bước chân cấp bách vọng lại.

Ngọc Lan cảnh giác rút trường kiếm đánh soạt một cái , khẻ bảo Kim Lan :

- Xin tỷ tỷ coi chừng tướng công . Tiểu muội ra xem ai . Vạn nhất là địch nhân , tiểu muội sẽ tìm cách dẫn dụ họ ra chỗ khác. Tỷ tỷ hãy hết lòng chiếu cố cho tướng công , đừng lo gì đến chuyện sinh tử của tiểu muội .

Mấy câu hời hợt mà tình nặng như non . Kim Lan nước mắt đầm đìa nắm tay .

Ngọc Lan nói :

- Việc dụ địch muội muội nhường cho ta . Mưu trí của muội muội hơn người đã được tướng công thưởng thức. Muội muội ở bên mình y có thể giúp được một tay , chứ ta không trợ lực y được vì trí còn thua muội muội .

Ngọc Lan giựt tay ra lạnh lùng ngắt lời :

- Vì tỷ tỷ mưu trí không bằng tiểu muội nên không đương nổi trọng nhiệm này .

Kim Lan nghe nói ngẩn người , chưa kịp trả lời thì Ngọc Lan đã vọt người đi nhanh như gió .

Cô quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu đang vận khí đến chỗ khẩn yếu tối hậu . Sắc đêm mờ mờ , đỉnh đầu chàng bốc lên một làn hơi trắng lợt .

Mới chớp mắt , cô quay ra ngó Ngọc Lan đã không thấy đâu rồi .

Kim Lan đảo mắt nhìn tình hình bốn mặt rồi lạng người ẩn vào sau một gốc cây lớn . Cô ngưng thần đề phòng chỉ chờ có người xông vào là phóng ám khí đánh lén, chẳng kể gì đến qui cũ giang hồ nữa.

Kim Lan lắng tai nghe không thấy tiếng động nữa . Cô chẳng hiểu người kia đã bị Ngọc Lan dẫn dụ đi về phía khác hay tự ý họ canh cải phương hướng .

Tinh thế khẩn trương trôi qua . Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà . Kim Lan vẫn không thấy động tỉnh gì .

Sự yên lặng ra ngoài ý nghĩ khiến cô càng thêm khủng khiếp . Trong lòng nghĩ quanh nghĩ quẩn :

- Hay là người kia giết chết Ngọc Lan rồi ? Có khi họ lén lút đi tới không phát ra tiếng động cũng không biết chừng .

Cô lại ngẩng đầu ngó quanh một lượt thì cảm thấy sau một gốc cây lờ mờ dường như có bóng người ẩn nấp . Kim Lan hoang mang cơ hồ nghẹt thở .

Đột nhiên có tiếng cười lạt từ phía sau vọng lại . Tiếng cười này làm cho Kim Lan kinh hãi cơ hồ té xỉu . Cô ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy dưới bóng cây cách đó chừng tám thước , có bóng người nhỏ bé gầy nhom , mình mặc áo đen .

Bóng người kia xuất hiện trong đêm tối khác nào ma quỉ hiện hình . Kim Lan định thần giơ tay lên lau mồ hôi trán quát hỏi :

- Ai ?

Bóng đen đột nhiên chuyển động thân mình . Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn đáp :

- Ta ?

Đột nhiên bóng đó cất bước đi về phía Tiêu Lĩnh Vu .

Kim Lan trong lòng hồi hộp vung trường kiếm chạy lại quát :

- Đứng yên .

Tiêu Lĩnh Vu đang vận khí đến chỗ yếu khẩn , tuy chàng nghe tiếng hai người đối đáp mà chẳng thể phân tâm mà cũng không có sức đề kháng , nên bị Độc Thủ Dược Vương điểm trúng huyệt đạo .

Kim Lan ruột nóng như lửa đốt , vung trường kiếm tấn công liền ba chiêu .

Độc Thủ Dược Vương hời hợt vẫy tay mấy cái gạt thế kiếm Kim Lan , lạnh lùng nói :

- Lão phu nể mặt Thẩm Mộc Phong mới không làm tổn thương đến mạng của ngươi . Nhưng nếu ngươi chọc giận lão phu thì đừng trách lão phu chẳng nghĩ đến giao tình với Thẩm Mộc Phong nửa.

Kim Lan thét lên lanh lảnh :

- Mau buông Tiêu tướng công ra .

Tay kiếm cô ra chiêu đánh rất rát .

Độc Thủ Dược Vương tay mặt chưởng đánh chỉ điểm chống cự thế kiếm của Kim Lan , tay trái gã nắn vào hai chỗ kinh mạch trên lưng Tiêu Lĩnh Vu , khiến cho luồng chân khí ngưng tụ tan đi để khỏi đọng lâu mà thành thương.

Kim Lan đánh liền một hơi ngoài hai chục chiêu đều bị Độc Thủ Dược Vương đỡ gạt một cách nhẹ nhàng . Cô vừa kinh hãi vừa đau thương bất giác sa lệ .

Đột nhiên tiếng gió thổi tà áo lạch phạch rồi một luồng bạch quang vọt tới đâm Độc Thủ Dược Vương .

Kim Lan nhận ra người này chính là Ngọc Lan cô vừa sợ hãi vừa tức giận nghẹn ngào nói :

- Vì ta Bất Tài không giữ được lão để lão xông vào gần Tiêu tướng công .

Ngọc Lan ngắt lời :

- Chuyện gì để rồi hãy nói . Bây giờ cứu người là gấp .

Thanh trường kiếm biến thế mấy lần tấn công tới tấp .

Kim Lan phấn khởi tinh thần cũng vung tít trường kiếm giáp công kiệt liệt .

Độc Thủ Dược Vương tuy bản lãnh cao cường , nhưng một đằng lão phân tâm để khai thông chân khí ngưng tụ ở huyệt đan điền Tiêu Lĩnh Vu , một đằng chống cự thế công của hai người thành ra không phát huy được sức lực theo ý muốn . Huống chi hai cô lại đánh liều mạng , phóng toàn những chiêu hiểm độc nhằm đâm vào các đại huyệt khẩn yếu. Dần dần lão đi vào cho kém thế . Bất giác lão nổi giận quát lên :

- Bọn nha đầu ngu xuẩn này . Chẳng qua lão phu nể mặt Thẩm Mộc Phong không muốn gia hại các ngươi . Các ngươi bức bách lão phu thì đừng trách lão phu hạ thủ giết người .

Lão ngấm ngầm đề tụ chân khí , đột nhiên phóng tay phải đánh ra .

Một luồng ám kình cương mãnh tuyệt luân xô tới Kim Lan .

Kim Lan rung động trường kiếm đâm chênh chếch lên tay trái toàn lực phóng chưởng để đón tiếp chưởng lực của đối phương .

Cô cảm thấy luồng lực đạo xô tới nặng bằng dốc biển hay non cao ào ạt tấn công . Hai luồng lực đạo vừa đụng nhau khiến cô chấn động tâm thần . Cô không tự chủ được loạng choạng lùi lại bảy , tám bước rồi té nhào .

Ngọc Lan thấy Kim Lan bị thương ngã rồi thì trong lòng lại càng nao núng .

Cô tự biết một mình quyết không địch nổi bất giác nẩy lòng liều mạng .

Chưởng lực của Độc Thủ Dược Vương đẩy ra chưa thu về , cô vội phóng kiếm chiêu Trường Hồng kinh thiên cả người lẫn kiếm xô tới .

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói :

- Con nha đầu này cũng muốn chết ư ?

Tay mặt lão thu về đánh ra một chưởng .

Ngọc Lan chống cự thế nào nổi luồng lực đạo cương mãnh của Độc Thủ Dược Vương . Cả người lẫn kiếm bị hất lùi lại đụng vào gốc cây mới dừng lại té xuống .

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn nhị tỳ nằm dưới đất tự nói một mình :

- Lão phu cũng không sát hại bọn ngươi làm chi . Dù bọn ngươi có mách Thẩm Mộc Phong lão phu cũng chẳng sợ gì .

Lão ôm xốc Tiêu Lĩnh Vu lên cất bước chạy ngay .

Đêm tối mà rừng rậm . Độc Thủ Dược Vương chuyển qua hai khúc quanh rồi mất hút .

Kim Lan cựa cạy đứng dậy trước thở mạnh một hơi chân khí, từ từ bước tới trước mặt Ngọc Lan cầm lấy tay cô khẻ hỏi :

- Muội muội . Muội muội làm sao ?

Ngọc Lan bị chưởng lực của Độc Thủ Dược Vương hất đụng vào cây làm cho khí huyết nhộn nhạo xỉu đi . Kim Lan đỡ cô cử động một lúc cô dần dần tỉnh lại hỏi ngay :

- Tiểu muội không hề chi . Tiêu tướng công ra làm sao ?

Kim Lan đáp :

- Tiêu tướng công bị Độc Thủ Dược Vương bắt đem đi rồi .

Ngọc Lan thở dài sườn sượt hỏi :

- Đem đi rồi ư ?

Đột nhiên tiếng gió thổi tà áo lạch phạch . Hai bóng người lướt tới .

Kim Lan và Ngọc Lan lúc này không còn sức chiến đấu . Nếu người mới đến là thù thì các cô đành bó tay chịu trói .

Bổng nghe tiếng người hấp tấp hỏi :

- Có phải Kim Lan cô nương đấy không ?

Nguyên Kim Lan chưa hiểu người đến là bạn hay thù , cô đánh liều không quay mình lại . Bây giờ nghe tiếng người quen cô ngoằng đầu nhìn ra . Cô coi rõ rồi khóc oà lên nói :

- Hai vị đến chậm một bước rồi !

Hai người chính là Trung Châu Nhị Cổ . Kim Bàn Toán Thương Bát vội hỏi :

- Sao ? Tiêu đại ca đi đâu rồi ?

Kim Lan đáp :

- Y...Y bị Độc Thủ Dược Vương bắt đem đi rồi .

Thương Bát hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương ư ? Có phải lão quái đã đến phủ Qui Châu ?

Kim Lan thương thế khá nặng thở hồng hộc đáp :

- Độc Thủ Dược Vương có mối thâm giao với Thẩm Mộc Phong . Những thứ thuốc mê, thuốc độc mà Thẩm Mộc Phong xử dụng đều do tay Độc Thủ dược vương bào chế .

Thương Bát đưa mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Lão nhị . Bây giờ không phải là lúc hỏi chuyện . Chúng ta hãy tìm cách cứu hai vị cô nương này đã rồi sẽ tính.

Đỗ Cửu gật đầu thò tay vào bọc lấy chiếc bình ngọc , dốc ra hai viên thuốc giải nói :

- Hai cô hãy uống hai viên thuốc này đi đã .

Ngọc Lan bồn chồn đáp :

- Không kịp rồi ! Không kịp rồi ! Tính mạng bọn tiểu tỳ chẳng có chi đáng tiếc . Hai vị hãy rượt theo Độc Thủ Dược Vương cho mau .

Thương Bát đáp :

- Đêm tối rừng rậm , biết tìm đâu ? Lão đã thâm giao với Thẩm Mộc Phong , chắc vâng lệnh hắn đến đây .

Ngọc Lan ngắt lời :

- Không phải đâu . Lão muốn cứu mạng cho con gái .

Thương Bát lấy làm kỳ hỏi :

- Việc cứu mạng cho con gái của lão sao lại liên quan đến Tiêu Lĩnh Vu .

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỳ nghe Tiêu gia nói thì con gái Độc Thủ Dược Vương mắc phải một quái tật cần đổi máu toàn thân mới khỏi được. Máu huyết của Tiêu gia ...

Cô nổi cơn ho rồi thổ ra một búng máu tươi .

Chương 88: Vào Mồ Hoang Cứu Thoát Tiêu Lang

Thương Bát vẩy tay một cái rồi đặt bàn tay vào sau lưng Ngọc Lan nói :

- Cô nương bất tất phải nóng nẩy . Độc Thủ Dược Vương cướp Tiêu đại hiệp đem đi là có chuyện mưu đồ . Trong một thời gian lão không gia hại y đâu. Thương thế cô nương rất khẩn yếu. Tại hạ giúp cô nương điều trị một lúc rồi sẽ nghĩ cách tìm Độc Thủ Dược Vương cũng chưa muộn .

Luồng nội lực của hắn ào ào dốc vào huyệt mạch mạch môn Ngọc Lan .

Kể ra Độc Thủ Dược Vương ra tay đánh một đòn đủ đưa hai cô vào tử địa , nhưng hai cô đều là người trong Bách Hoa Sơn Trang , mà Độc Thủ Dược Vương lại có mối thâm giao với Thẩm Mộc Phong nên lão ra đòn nhẹ tay , các cô bị thương không đến nổi trầm trọng .

Ngọc Lan được Thương Bát trút nội lực điều trị , trấn an khí huyết rất mau .

Cô thỏ phào một cái nói :

- Không được ! Chúng ta phải đi kiếm Tiêu tướng công ngay , nếu để chậm tất bị Độc Thủ Dược Vương rút hết máu của tướng công .

Đỗ Cửu cũng nói :

- Đúng thế ! Chúng ta phải đi mau .

Thương Bát nói :

- Độc Thủ Dược Vương võ công cao cường thì mấy người chúng ta làm sao mà tìm được lão ?

Y đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Lão nhị đi gọi con hổ ngao thì chỉ trong vòng hai giờ là tìm đến chỗ họ .

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ ngu quá không nghĩ ra.

Rồi trở gót chạy đi ngay.

Thương Bát ngửng đầu trông chiều trời nói :

- Hai vị cô nương hãy nhân lúc này nghi ngơi một hồi . Nếu Độc Thủ Dược Vương không chạy xa thì chúng ta không đến nổi lỡ việc. Sáng mai sẽ dự định kế hoạch .

Nhị tỳ yên tâm được một chút . Các cô nghĩ tới sắp phải lên đường liền ngồi nhắm mắt điều dưỡng.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm . Đỗ Cửu dẫn một con chó lông đen rất lớn tới nơi .

Thương Bát nói lý lố một hồi dường như để dặn dò với con chó mực. Đoạn y dắt chó chạy vòng quanh một lượt rồi thả ra .

Con chó mực đứng hai chân như người , đột nhiên nhảy xa mấy thước rồi chạy đi .

Ngọc Lan thấy con chó lao về phía Độc Thủ Dược Vương vừa chạy đi thì trong lòng hoan hỉ nói :

- Hay lắm ! Không ngờ con chó này lại có hiệu dụng như vậy .

Thương Bát đột nhiên khẻ hú một tiếng . Con chó mực chạy về đứng cách chừng bốn năm thước nhìn Thương Bát tựa hồ chờ lệnh.

Kim Bàn Toán Thương Bát miệng lý lố hai tiếng . Con chó mực lại quay đầu chạy đi , nhưng không chạy nhanh như lần trước.

Ngọc Lan hỏi :

- Các hạ làm gì vậy ?

Thương Bát đáp :

- Hai cô nương thương thế chưa lành , không nên chạy mau . Đồng thời tại hạ đoán Độc Thủ Dược Vương cũng chưa đi xa. Nếu chúng ta mà nhanh quá gió thổi tà áo gây nên tiếng động . Đêm thanh ngoài mười trượng cũng nghe rõ , há chẳng rút dây động rừng ?

Ngọc Lan nói :

- Đúng thế !

Rồi cất bước tiến về phía trước.

Đỗ Cửu chau mày khẻ hỏi :

- Lão đại cho con Hổ ngao chạy quanh khu rừng hai vòng để làm gì ?

Thương Bát đáp :

- Để điều tra xem trong rừng có người mai phục không ?

Kim Lan , Ngọc Lan sau một hồi điều dưỡng tuy tinh thần đã khá nhiều nhưng người hãy còn đau lắm. Các cô ngấm ngầm nhịn đau để thượng lộ.

Lại thấy con chó mực dẫn đường quanh ra rừng cây đi về phía chính Bắc.

Mấy người đề khí ngưng thần nhẹ bước để khỏi phát ra tiếng động .

Con chó mực chạy chừng bốn năm dặm thì dừng lại trong khu mồ hoang .

Thương Bát nhìn con Hổ ngao rồi lại chú ý nhìn ngôi mộ lớn cao chội lên .

Con hổ ngao nằm phục xuống không nhúc nhích thủ thế như muốn nhảy vọt tới.

Thương Bát khẻ nói :

- Ở đây rồi !

Đỗ Cửu lấy làm kỳ hỏi :

- Ở trong ngôi mộ lớn kia ư ?

Thương Bát đáp :

- Nếu con Hổ ngao dẫn đường không lầm thì đúng là ở đó , lão nhị hãy coi con hổ ngao dừng để nó sủa lên tiếng . Tiểu huynh lại đó điều tra xem .

Đoạn hắn nhẹ bước tiến về phía ngôi mộ lớn .

Ngôi mộ này đã trải lâu lắm . Trên mộ cỏ xanh mọc cao lên nửa người .

Thương Bát đi quanh phần mộ một vòng , quả nhiên thấy những đám cỏ rậm có nhiều vết đặt biệt. Y động tâm rẻ cỏ nhìn vào.

Thương Bát chắc Độc Thủ Dược Vương tìm chỗ này rất kín đáo không ai tín đến nơi được nên huyệt động cũng chưa lấp lại . Y chú ý lắng tai nghe thấy bên trong văng vẳng có tiếng người vọng ra .

Độc Thủ Dược Vương là một nhân vật thịnh danh trong võ lâm Thương Bát không dám hấp tấp lén lút về đưa Kim Lan, Ngọc Lan và con Hổ ngao đi xa hơn để chờ đợi , rồi khẻ bảo Đỗ Cửu :

- Lão nhị . Võ công Độc Thủ Dược Vương không phải tầm thường . Đại ca đã lọt vào tay lão , chúng ta ném chuột sợ vỡ đồ, khó bề phát huy toàn lực. Vậy lão đệ không nên động thủ một cách lỗ mãng.

Đỗ Cửu nói :

- Tiêu đệ cứ cứ nghe lệnh của lão đại thi hành là xong .

Thương Bát dẫn Đỗ Cửu nhẹ bước đến ngôi mộ lớn , ghé tai vào cửa động lắng nghe .

Bổng thấy trong mộ có thanh âm Tiêu Lĩnh Vu vọng ra :

- Lão đã nổi tiếng là Dược Vương thì về y thuật và dược vật dĩ nhiên am hiểu hơn người mà sao không tên linh dược điều trị cho lệnh ái ?

Tiếng khàn khàn của lão già đáp :

- Mấy năm nay lão phu đi khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang không sao tìm được linh dược để cứu trị quái chứng của tiểu nữ mà cũng không thấy người nào hợp thể chất với y . Chỉ có tiểu huynh đệ là đúng quá . Lão phu mong rằng tiểu huynh đệ lấy máu trong mình ban cho tiểu nữ mới chữa khỏi được. Lão phu cảm khích tiểu huynh đệ vô cùng .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi :

- Tại hạ đã bị lão bắt sống , sống chết ở trong tay muốn làm gì thì làm hà tất phải năn nỉ tại hạ nữa.

Thanh âm khàn khàn đáp :

- Tâm nguyện gì đại hiệp cứ nói ra . Sau khi cứu được tính mạng cho tiểu nữ , lão phu nhất định hoàn thành thay đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Nói ra cũng bằng vô dụng , chẳng thà im lặng là xong . Lão động thủ đi.

Thương Bát giật nẩy mình , bụng bảo dạ :

- Độc Thủ Dược Vương hiện ở trong góc mộ mình muốn ám toán cũng không có cách nào hạ thủ được. Xem chừng phải kiếm cách tiến vào mới xong.

Thương Bát là nhân vật túc trí đa mưu , hành động cẩn thẩn . Lòng y tuy khẩn trương mà không rối loạn. Y coi tình thế , tính toán cách chống cự Dược Vương.

Đột nhiên Thương Bát hít một hơi chân khí rồi co người lại nhảy xuống . Y vung chiếc bàn tính trong tay trái phát ra ánh vàng lấp loáng bảo vệ thân thể. Tay mặt chụp lấy thiếu nữ nằm trên quan tài .

Độc Thủ Dược Vương chẳng khi nào ngờ tới ở chốn hoang vu này lại có người tìm đến được . Tuy lão cảnh giác phất chưởng ngăn cản thì thiếu nữ ở trên quan tài đã lọt vào tay Thương Bát . Lão hoảng hốt , bao nhiêu ý chí chiến đấu tiêu tan hết .

Lão từ từ buông tay ra nói :

- Đặt y xuống . Y đã toàn thân hư nhược chỉ còn thoi thóp thở thì sao chịu nổi chuyện khủng khiếp này .

Thương Bát quả đã tính đúng . Độc Thủ Dược Vương hiển nhiên coi cô bé sắp chết quí trọng hơn cả tính mạng lão. Y phấn khởi tinh thần cười ha hả đáp :

- Tại hạ là con người có tư cách , quyết chẳng bao giờ làm thương tổn đến lệnh ái nếu tiên sinh không hành động tội lỗi.

Giữa lão phu và Trung Châu Nhị Cổ vốn không thù oán . Vậy mà các vị ra mặt chống đối lão phu , phá hoại công cuộc cứu trị tiểu nữ là có dụng ý gì ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Cái đó chỉ đáng trách Dược Vương đã kiếm lầm người ?

Độc Thủ Dược Vương lấy làm kỳ hỏi :

- Lão phu kiếm lầm ai ?

Thương Bát hỏi lại :

- Dược Vương có biết Tiêu Lĩnh Vu là người thế nào với Trung Châu Nhị Cổ này không ?

Độc Thủ dược vương tức giận nói :

- Tiêu Lĩnh Vu dĩ nhiên là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn trang có liên quan gì đến Trung Châu nhị cổ ?

Thương Bát nói :

- Đúng thế ! Y quả là Tam trang chúa ở Bánh Hoa Sơn Trang , nhưng cũng là Long đầu đại ca của Trung Châu Nhị Cổ .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Ngươi nói nhăng nói càn . Trung Châu nhị cổ các ngươi đã ngoài bốn chục tuổi còn Tiêu Lĩnh Vu chưa tới hai mươi và ra đời chưa đủ một năm .

Thương Bát lạnh lùng ngắt lời :

- Anh em tại hạ cùng Tiêu Lĩnh Vu quen biết nhau từ năm năm trước. Đó là tại hạ nói thực còn tin hay không là ở Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương buồn rầu hỏi :

- Ngươi muốn đưa ra điều kiện gì thì nói đi ? Ta biết Trung Châu nhị cổ các ngươi bao giờ cũng cầu lợi .

Thương Bát nói :

- Ha ha ! Chuyến này Dược Vương đoán trật rồi . Bọn tại hạ chỉ yêu cầu Dược vương buông tha Long đầu đại ca .

Độc Thủ Dược Vương kinh hãi hỏi :

- Ngươi bảo sao ? Ngươi đòi buông tha Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Thương Bát đáp :

- Phải rồi ! Xin Dược vương tha Tiêu Lĩnh Vu .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tha Tiêu Lĩnh Vu thì lấy ai cứu mạng cho tiểu nữ .

Thương Bát đáp :

- Dược vương tinh thâm y lý , nổi tiếng là đệ nhất thần y trong võ lâm chắc chẳng thiếu chi lượng sách .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu khổ công tìm kiếm mười năm trời mới được con người này mà ngươi bức bách lão phu tha gã tức là ngươi giết con gái lão phu đó .

Thương Bát thản nhiên đáp :

- Mạng sống của lệnh ái là mạng người chẳng lẽ mạng của Long đầu đại ca không phải là mạng người .

Độc Thủ Dược Vương người gầy khô đét bất giác run bần bật . Cặp mắt của lão chiếu ra những tia oán độc , lão săng giọng nói :

- Bữa nay các ngươi phá hoại công cuộc của lão phu thì rồi đây sẽ phải lấy sinh mạng hàng trăm cao thủ võ lâm để đền vào chỗ lầm lỗi này của các ngươi.

Thương Bát ban đầu sửng sốt , rồi hững hờ đáp :

- Việc sau để về sau sẽ tính, tại hạ chỉ bàn việc trước mắt với Dược Vương mà thôi . Nếu Dược Vương không buông tha Tiêu Lĩnh Vu thì lệnh ái sẽ .

Độc Thủ Dược Vương lớn tiếng quát hỏi :

- Ngươi định lấy tính mạng của con gái lão phu để uy hiếp lão phu chăng ?

Thương Bát lanh lùng đáp :

- Không phải là uy hiếp nói thực hễ . Dược vương thử coi tại hạ có dám gia hại lệnh ái không ?

Cặp mắt hung dữ của Độc Thủ Dược Vương bổng nhiên biến thành từ ái nhìn người thiếu nữ nằm trong quan tài buồn rầu nói :

- Lão phu đành thả Tiêu Lĩnh Vu là xong .

Lão huy động tay mặt để giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nhún vai cười nói :

- Số mệnh tại hạ chưa đến ngày chết , nên Dược Vương hai lần uổng phí tâm cơ . Nhưng đối với lòng từ ái của Dược Vương tại hạ kính mộ vô cùng .

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng đáp :

- Rồi cũng có ngày ta bắt được đại hiệp để lấy máu cứu mạng cho con gái ta.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn cô con gái trong quan tài thở dài hỏi :

- Giết một người để cứu một người há phải là đức hiếu sinh . . . ?

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Ta cần cứu mạng cho con gái thì có phải giết trăm ngàn người cũng phải làm .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nhưng lệnh ái lại ôn nhu lương thiện , không giống tính Dược Vương thì sao .

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Ta cần cứu mạng cho y, dù y có oán hận ta cũng cam chịu .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đáng thương cho kẻ làm cha mẹ . Dược Vương thật là độc ác mà đối với con gái cực kỳ từ ái.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Chẳng lẽ khắp thiên hạ ngoại trừ huyết dịch của Tiêu mỗ không còn thuốc giải nào cứu được lệnh ái ?

Độc Thủ Dược Vương trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Trên thế gian hoặc giả còn linh dược nhưng lão phu chưa phát giác .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí đề phòng , quay lại bảo Thương Bát :

- Thương huynh đệ hãy ra trước đi.

Thương Bát biết võ công Tiêu Lĩnh Vu còn cao thâm hơn mình liền buông thiếu nữ , đề khí nhảy ra cửa động .

Độc Thủ Dược Vương động tác mau lẹ vô cùng lão thấy Thương Bát vừa nhảy ra liền giơ tay chụp vào uyển mạch Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã phòng bị rồi . Chàng vung tay trái xoay lại chụp thế chưởng của Độc Thủ Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương liền xoè năm ngón tay biến trào thành chưởng vung lên chống đỡ . Hai chưởng đụng nhau đánh "Binh" một tiếng . Cả hai người cùng chấn động tâm thần . Chưởng lực hai bên đều không hơn kém .

Độc Thủ Dược Vương dùng tay mặt đối chưởng với Tiêu Lĩnh Vu , còn tay trái ngấm ngầm điểm tới . Tiêu Lĩnh Vu vội hạ thấp khuỷu tay mặt xoay lại đánh vào huyệt mạch Độc Thủ Dược Vương , bức bách lão phải thu chưởng về.

Biến thiên trong nháy mắt . Tiêu Lĩnh Vu đoạt được tiên cơ mở cuộc phản kích , phóng cả chưởng chỉ đánh liền sáu chiêu nhanh như điện chớp bắt buộc Độc Thủ Dược Vương phải lùi hai bước , lão vội nói :

- Đừng phương hại đến con gái ta .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Nếu tại hạ không nể mặt lệnh ái thì bữa nay quyết chẳng buông tha lão.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không sợ ngươi đâu .

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Đã hai lần Dược Vương ám toán tại hạ . Từ đây quyết không còn lần thứ ba nữa.

Đột nhiên chàng đề khí vọt ra ngoài .

Thương Bát , Đỗ Cửu tay cầm binh khí chờ ở ngoài động thấy chàng bình yên trở ra đồng thanh hỏi :

- Đại ca giết Độc Thủ Dược Vương rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có đâu . Độc Thủ Dược Vương tuy độc ác tàn nhẫn nhưng con gái lão lại là người rất tốt.

Đỗ Cửu vẫn chưa yên lòng khẻ hỏi :

- Đại ca có động thủ với Độc Thủ Dược Vương không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mới trao đổi mấy chiêu rất mau lẹ mà chưa phân thắng bại . Lão sợ ta làm tổn thương con gái lão nên không dám ra chiêu tấn công nữa.

Đỗ Cửu mĩm cười nói :

- Thế thì phải rồi .

Bộ mặt Đỗ Cửu lúc nào cũng lạnh như tiền ít khi tươi cười. Nụ cười của hắn tỏ ra rất thân thiết .

Thương Bát khẻ nói :

- Độc Thủ Dược Vương khắp người có chất độc . Biết bao nhiêu cao thủ đã trúng độc vật của lão . Chúng ta không nên ở đây lâu , về sớm là hơn.

Đổ Cửu đi trước dẫn đường ra hội họp với nhị tỳ rồi lật đật lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới điều gì dừng bước lại nói :

- Nếu đêm nay Độc Thủ Dược Vương đem những chuyện xảy ra cáo giác với Thẩm Mộc Phong thì chắc hắn phái thêm cao thủ canh gác nơi giam cầm song thân ta . Chúng ta trà trộn vào Bách Hoa Sơn Trang e rằng phải động một phen thủ cước

Ngọc Lan mỉm cười đáp :

- Xin tướng công yên tâm về vụ này . Việc Độc Thủ Dược Vương theo dõi hành tung tướng công là do tư tâm của lão. Thẩm Mộc Phong tuy có mối thâm giao với lão nhưng quyết hắn không để lão vì việc tư mà làm lầm lở đại sự của hắn .

Theo nhận xét của tiểu tỳ thì Độc Thủ Dược Vương nhất định không dám báo cáo vụ này với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng những người ở Bách Hoa sơn trang ai ai cũng sợ Thẩm Mộc Phong ?

Ngọc Lan đáp :

- Đúng thế ! Thẩm Mộc Phong là người nham hiểm tàn ác, khi hắn trở mặt là không nghĩ gì đến tình nghĩa . Chẳng những bọn thuộc hạ sợ hắn mà cả bè bạn sau khi ở với hắn ít lâu cũng sinh lòng uý ky.

Thương Bát nói :

- Đã thế thì chúng ta cứ theo kế hoạch đã định mà làm . Mã Văn Phi cũng ưng thuận với tại hạ rồi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ung thuận điều chi ?

Thương Bát đáp :

- Y nói rất khâm phục tính tình hào hiệp cùng võ công của đại ca, chỉ cần đại ca thực sự thoát ly

khỏi Bách Hoa sơn trang là y đem hết năng lực để viện trợ đại Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Hỡi ơi ! Nếu vậy thì không thể trách y chưa tín nhiệm mình . Thực ra Thẩm Mộc Phong tiếng ác quá rõ rệt , thủ đoạn cực kỳ hiểm độc cho nên ai đã giao thiệp với Bách Hoa Sơn trang là các bạn đồng đạo võ lâm đem lòng uý kỵ khó mà tẩy cho hết được .

Thương Bát cười nói :

- Chính là thế đó I Tiểu đệ cùng Mã Văn Phi đã sắp đặt nơi hội kiến và y đã hứa lời bố trí cuộc tiếp ứng cho chúng ta.

Ngọc Lan hỏi :

- Xin miễn thứ cho tiểu tỳ lắm miệng . Thương gia đã bàn với y về việc bố trí thế nào chưa ?

Thương Bát đáp :

- Vụ này y chưa bàn tới . Hiện giờ y đối với bọn ta chưa tín nhiệm lắm , dĩ nhiên y chưa nói ra.

Ngọc Lan thở dài nói :

- Theo chỗ tiểu tỳ biết thì mấy năm nay Thẩm Mộc Phong ẩn tránh trong Bách Hoa Sơn trang ngoài việc khổ luyện mấy môn tuyệt kỹ, đã chuẩn bị ngấm ngầm huấn luyện một số cao thủ . Phía sau Vọng Hoa Lâu y đã kiến trúc một căn mật thất dưới lòng đất cực kỳ kiên cố. Căn mật thất này ngoài Thẩm Mộc Phong bất cứ ai cũng không được thiện tiện vào . Tỳ thiếp . . .

Đột nhiên cô đỏ mặt lên rồi nhỏ đôi giọt lệ .

Đỗ Cửu nghĩ thầm :

- Cô này đang nói tử tế sao đột nhiên lại khóc . Bọn đàn bà thật nhiều nước mắt.

Thương Bát đã nhìn thấy chỗ thương tâm của Ngọc Lan vội tìm lời khuyên :

- Thẩm Mộc Phong làm ác đã nhiều . Hàng vạn người bị hắn mà hại . Cô nương chẳng nên quá đổi thương tâm .

Ngọc Lan giơ tay áo lên lau mặt nói tiếp :

- Tiểu tỳ ngày trước có một dạo được y sủng ái đưa theo bên mình không dời nửa bước , nên hiểu rỏ y là con người thế nào .

Thương Bát hỏi :

- Cô nương đã tiến vào mật thất bao giờ chưa ?

Ngọc Lan đáp :

- Chưa ? Khi ấy y sủng ái tiểu tỳ mà vẫn không cho tiến vào mật thất một bước. Tiểu tỳ được nghe trong mật thất hắn huấn luyện một số người tâm phúc . Y là người gian trá lại có tính đa nghi trước nay không tín nhiệm một ai . Chỉ có bọn thuộc hạ do chính tay y điều giáo mới truyền tuyệt kỷ cho.

Thương Bát hỏi :

- Những người đó luôn luôn ở trong mật thất không ra đến ngoài nửa bước phải chăng ?

Chương 89: Thần Thầu Xuấn Hiện Cắp Ngân Bài

Ngọc Lan gật đầu đáp :

- Thủ pháp điều giáo thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong rất kỳ dị nên y càng giữ bí mật . Không ai đoán được y dùng thủ pháp gì . Nhưng tiểu tỳ được nghe chính y nói một câu rất hào hùng .

Tiêu Lĩnh Vu động tính hiếu kỳ vội hỏi :

- Câu hào hùng gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Y bảo ngày nào Ngũ Long thành đạt là y xưng bá thiên hạ .

Thương Bát biết nhiều hiểu rộng mà lần này cũng băn khoăn chẳng hiểu gì hết.

Y giơ tay gái đầu hỏi :

- Ngũ Long là gì ?

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỳ cũng không hiểu rõ . Có thể là năm người hay năm kỳ vật gì đó .

Thương Bát nói :

- Chắc là năm người đúng hơn năm vật.

Ngọc Lan nói :

- Bất luận là người hay vật , nhưng nhất quyết lợi hại vô cùng ! Cái đó chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Thương Bát hỏi :

- Dĩ nhiên đúng rồi . Sau còn gì nữa không ?

Ngọc Lan đáp :

- Về sau còn gì tiểu tỳ không hiểu . Có điều Thẩm Mộc Phong dám ra mặt chống đối với thiên hạ thì hắn Ngũ Long đã thành rồi .

Thương Bát nói :

- Nếu Thẩm Mộc Phong không có chỗ ỷ mình thì nhất định y chưa tái xuất giang hồ .

Ngọc Lan nói :

- Những điều mà tiểu tỳ biết đã nói hết cả. Còn việc Thương gia định xử trí cách nào là ở nơi Thương gia quyết định.

Thương Bát nói :

- Vụ này tại hạ cũng khó giải quyết . Phải chờ Mã Văn Phi đến thương lượng rồi sẽ liệu .

Ngọc Lan chợt nhớ tới điều gì lại nói :

- Thương gia cùng Mã Văn Phi đã hẹn nhau yêu cầu Tiêu tướng công giả trang làm người tùy tùng cho Mã Văn Phi để trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang nhưng theo nhận xét của tiểu tỳ thì chủ nhân và người tùy tùng vào Bách Hoa Sơn trang rồi tất bị phân khai , mỗi người được tiếp ớ ai riêng một chỗ khó mà biết rõ tình trạng của nhau .

Thương Bát nói :

- Cái đó tại hạ đã nghĩ tới rồi , nhưng mục đích chủ chốt của chúng ta là trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang .

Y ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Những ai được mời đều được tặng một tấm ngân bài . Có ngân bài mới vào trong trang được . Mỗi bài đi được hai người . Bất luận người tùy tùng là ai cũng chỉ có một , không được tăng gia nhân số .

Đỗ Cửu đột nhiên xen vào :

- Một tấm ngân bài hạn chế cho hai người vào. Như vậy nếu chúng ta bốn người mà lấy được ngân bài thì cứ đường hoàng tiến vào Bách Hoa Sơn trang hay sao ?

Thương Bát đáp :

- Đúng thế . Nhưng mình đi đâu mà kiếm được ngân bài ? Dù bây giờ mình có hàng vạn lạng hoàng kim cũng không mua được một tấm .

Đỗ Cửu hỏi :

- Lão đại ước hẹn với Mã Văn Phi bao giờ gặp mặt ?

Thương Bát đáp :

- Hội diện vào lúc trưa mai . Đến chiều sẽ vào trang .

Đỗ Cửu nói :

- Gần quá rồi . Nếu đủ thì giờ thì chúng ta có thể phóng chế ra mấy tấm.

Thương Bát hỏi :

- Phỏng chế được ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Sao lại không được . Chúng ta có thể chế tạo cả mười tấm để chia cho người ngoài ứng dụng trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang gây nên cuộc náo loạn quỉ khốc thần sầu .

Ngọc Lan nói :

- Tấm ngân bài của họ chắc còn có ám ký. Mình nguỵ tạo ra khó lòng bịt mắt họ được.

Đỗ Cửu nói :

- Cái đó không cần . Chúng ta chờ lúc mọi người đến đông mà kéo ồ vào khiến họ trở tay không kịp .

Thương Bát nói :

- Biện pháp này hay đấy . Chúng ta thử làm coi. Lúc đó bọn mình bốn người cứ đường hoàng vào trang , không cần phải giả làm tùy tùng , bộc phu đi theo cửa ngách .

Ngọc Lan nói :

- Những tên canh gác ở trong trang đều là người tinh tế , tiểu tỳ vẫn e khó lòng lừa gạt được chúng. Tiểu tỳ tưởng chúng ta cứ do cửa ngách trà trộn vào để được an toàn hơn.

Đỗ Cửu nói :

- Cô nương chưa biết cách nguỵ tạo của tại hạ . Dù cho không tên thấy chỗ ám ký của , nhưng những hoa văn bề ngoài cùng hình thù , lớn nhỏ , nặng nhẹ thì quyết không sai một tý. Nếu cô nương

không tin thì khi đó cô thử điều tra lại.

Ngọc Lan sáng mắt lên nhìn vào mặt Đỗ Cửu nghĩ thầm :

- Không ngờ y lại có tài điêu khắc đến thế .

Đỗ Cửu hắng đặng một tiếng rồi nói :

- Cô nương bất tất phải dòm ngó tại hạ . Vụ này có thể biểu diễn ngay được .

Hắn đưa mắt nhìn Thương Bát nói tiếp :

- Hiện giờ chỉ còn một vấn đề khó khăn là sao tìm được đến Mã Văn Phi để mượn tấm ngân bài của y . Nếu chờ đến trưa mai mới lấy được thì Đỗ mỗ lâm vào tình trạng muốn thổi xôi mà không có gạo. Trường hợp này chúng ta đành theo biện pháp của Ngọc Lan cô nương do cửa ngách mà vào .

Thương Bát đi quanh quẩn một vòng rồi khẻ nói :

- Được lắm . Các vị hãy chờ ở đây . Tại hạ đi kiếm Mã Văn Phi.

Rồi hắn tung người vọt đi mất hút.

Đổ cửu quay lại nhìn Ngọc Lan nói :

- Tại hạ mà không dùng cách khích tướng thì lão đại chưa chịu ra sức tìm kiếm ngân bài của Mã Văn Phi.

Ngọc Lan nói :

- Từng nghe Trung Châu nhị cổ coi nhau như tình cốt nhục sống chết có nhau . Vậy sao giữa hai vị còn vận dụng tâm cơ.

Đỗ Cửu mỉm cười đáp :

- Cái đó không tổn hại gì đến đại nghĩa. Cô nương có nhận thấy Thương Lão đại bị tại hạ châm chọc mà ra đi không ?

Ngọc Lan cười nói :

- Cái đó thì đúng rồi . Chính mắt tiểu tỳ đã trông thấy còn giả sao được ?

Đỗ Cửu nói :

- Vụ này chẳng qua là mượn vấn đề phát huy năng lực . Y mà quyết định không đi thì dù nói khích

nữa cũng bằng vô dụng .

Ngọc Lan nói :

- Té ra là thế .

Đỗ Cửu nói :

- Trên thế gian bao giờ lão đại cũng lợi hại hơn lão nhị.

Ngọc Lan man cười hỏi :

- Đỗ gia liệu Thương gia có mượn được ngân bài không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Theo nhận xét của Đỗ mỗ thì Mã Văn Phi nhất quyết không đấu lại Thương lão đại Y đã ra đi mười phần có thể hy vọng đến tám .

Ngọc Lan nói :

- Thương gia bảo chúng ta chờ đợi ở đây . Tiểu tỳ tưởng nhân cơ hội này nghỉ ngơi một lúc.

Đổ Cửu động tâm nghĩ thầm :

- Nhị tỳ thương thế chưa khỏi lại phải chạy theo mình một quảng đường dài dĩ nhiên chúng mệt mỏi .

Hắn nghĩ vậy liền nói :

- Phải đấy ! Chúng ta nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho đỡ mệt .

Ngọc Lan , Kim Lan thương thế chưa khỏi hẳn lại phải chạy một hồi , cảm thấy mệt nhọc quá chừng . Hai cô nghe Đỗ Cửu nói vậy liền nhắm mắt lại ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Đỗ Cửu thấy nhị tỳ ngồi yên rồi , rón rén đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

- Hai vị cô nương này đều bị Độc Thủ Dược Vương đả thương, nhưng các cô vì muốn kiếm đại ca mà phải cố theo .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Ta cũng biết chúng nhọc mệt quá cần để chúng nghỉ ngơi một lúc là phải .

Đỗ Cửu là người thô lỗ không biết nói khéo. Tiêu Lĩnh Vu lại đang có điều khó nghĩ , chẳng muốn nói nhiều . Chàng ngửng đầu trông lên trời hai mắt lộ vẻ đăm chiêu .

Đổ cửu khẻ hắng đặng một tiếng từ từ cất bước tới đống loạn thạch cách đó chừng một trượng lom khom cúi xuống.

Đêm khuya người vắng , cảnh hoang lại càng thê lương . Mấy tiếng cú kêu từ đằng xa vọng lại tăng thêm vẻ rùng rợn.

Đột nhiên con hổ ngao lông đen ngồi bên mình Ngọc Lan đứng phắt dậy nhảy xổ về phía chính Đông .

Nhị tỳ đang điều dưỡng đến lúc khẩn yếu . Tuy hai cô nghe thấy tiếng động nhưng vẫn ngồi yên.

Tiêu Lĩnh Vu và Đổ Cửu thấy con hổ ngao nhảy vọt đi không khỏi kinh hãi .

Tiêu Lĩnh Vu đề khí chạy theo con vật . Chàng dùng phép truyền âm dặn Đỗ Cửu :

- Đỗ huynh đệ hãy chiếu cố cho hai cô .

Động tác của chàng cực kỳ mau lẹ . Mới vọt đi hai cái chàng đã đến sau con hổ ngao chỉ cách chừng sáu bảy thước.

Đổ Cửu đứng lên toan rượt theo con hổ ngao . Hắn ở với hai con vật đã lâu biết chúng tai, mắt linh mẫn , dù người có võ công cao thâm cũng khó lòng bì kịp .

Nó đã cảnh giác tất có nguyên nhân . Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu nhanh chân chạy trước rồi đành ở lại trông coi cho nhị tỳ.

Ngọc Lan là người cơ cảnh lại nhiều mưu trí. Cô vội đề tụ chân khí vào huyệt đan điền mở bừng mắt ra nhìn.

Cô thấy bóng người cao và gầy của Đổ cửu đứng chắn trước mặt mình . Hắn đảo mắt nhìn quanh , hiển nhiên có triệu chứng gì khác lạ . Cô liền hỏi :

- Đỗ gia ? Đỗ gia ngó gì vậy ?

Đỗ Cửu quay lại nhìn Ngọc Lan đáp :

- Không hề chi ? Cô nương cứ vận khí điều dưỡng tại hạ bảo vệ cho hai cô.

Ngọc Lan đảo mắt nhìn qua mé tả , không thấy Tiêu Lĩnh Vu đâu liền hỏi :

- Tiêu tướng công đâu rồi ?

Đỗ Cửu đáp :

- Y đi theo con hổ ngao .

Ngọc Lan nói :

- Tiêu tướng công tuy bản lãnh cao cường nhưng chưa đủ kinh nghiệm giang hồ , dể bị người ám toán Đỗ gia nên chạy theo xem sao .

Đỗ Cửu thấy Ngọc Lan rất đỗi quan tâm đến Tiêu Lĩnh Vu chính hắn cũng muốn chạy theo xem có chuyện gì , liền nói :

- Tại hạ cũng muốn đi nhưng không có ai nhưng không có ai bảo vệ cho các

cô thì làm thế nào ?

Ngọc Lan đáp :

- Không sao đâu . Tiểu tỳ điều dưỡng xong rồi có thể chiếu cố cho Kim Lan tỷ tỷ được Đỗ gia cứ yên tâm mà đi.

Đổ cửu nói :

- Hay lắm . Nếu cô nương gặp chuyện khó khăn thì hú lên một tiếng tại hạ lập tức chạy về tiếp ứng.

Ngọc Lan nói :

- Tiểu tỳ nhớ rồi . Đỗ gia cứ đi đi .

Cô vừa dứt lời bổng có một bóng đen xống sộc chạy vào nhảy xổ dện chân Đổ Cửu . Chính là con hổ ngao .

Hai bóng người theo sau con hổ ngao. Người mé tả là Tiêu Lĩnh Vu , người mé hữu là Nhất trận phong Bành Vân.

Đổ Cửu lạnh lùng nói :

- Ta ngỡ là ai , té ra là tiểu khiếu hóa .

Bành Vân hỏi :

- Nhờ được con linh khuyển của Đổ huynh không thì tiểu khiếu hóa này lỡ cơ hội mất .

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị dời khỏi phù đài rồi , tiểu khiếu hóa càng nghĩ càng bực mình liền lén đi tìm các vị. Tiểu đệ được tên đệ tử chèo thuyền trỏ đường liền rượt theo. Tìm kiếm mất nửa đêm vẫn chẳng thấy hành tung các vị đâu . Nếu không gặp con hổ ngao này thì còn là tìm kiếm .

Đỗ Cửu nói :

- Mã Văn Phi chẳng hỏi rõ đen trắng đã bức bách chúng ta phải rút lui. Cố nhiên hắn cũng chẳng coi ngươi vào đâu, nhưng đối với anh em ta thật là một phen hổ nhục . Ngày sau nếu có cơ hội phải chọc mát hắn mới được .

Bành Vân nghe Đỗ Cửu nói mấy câu khiêu khích mặt gã nóng ran mà không biết đáp thế nào.

Ngọc Lan là người tinh minh , thấy tình thế sắp biến thành xích mích vội xen vào :

- Bành gia bất tất phải để tâm . Đổ nhị gia đây hay nói giỡn đó.

Bành Vân vốn tính hào sảng không câu nệ, nhưng tính tình cương ngạo, gã bị Đỗ Cửu mạt sát trong lòng rất lấy làm khó chịu, phát tác thì không tiện mà ừn đi thì nổi hậm hực trong lòng khó mà tiêu giải. Gã nghe Ngọc Lan nói hai câu này đã nhẹ được một phần bực tức, liền nói :

- Đỗ nhị gia đừng trêu chọc tiểu khiếu hóa nữa. Mã Văn Phi bức bách các vị hạ đài cái đó khó coi thật . Nhưng tiểu khiếu hóa còn khó chịu hơn . Vì thế tiểu khiếu hóa đành chịu gia sư trách phạt thiện tiện chuyên quyền truyền dụ hội họp đệ tử dưới trướng đến đây để chờ sai khiến .

Đỗ Cửu cười khanh khách nói :

- Nếu vậy thì chú tiểu khiếu hóa này là một bạn đáng kết giao.

Mấy người đang nói chuyện Thương Bát cũng về tới nơi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Mã Văn Phi có chịu không ?

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Không thấy Mã Văn Phi đâu nhưng tiểu đệ đi chuyến này may mà không đến nổi nhục mạng.

Đổ Cửu hỏi :

- Sao ? Lão đại lấy cắp ngân bài đem về ư ?

Thương Bát mỉm cười đáp :

- Phải rồi . Đúng là lấy cắp . Nhưng tiểu huynh chưa được cái hân hạnh đó .

Đổ Cửu hỏi :

- Vậy lão đại đã gặp được lão Thần thâu Hướng Phi hay sao ?

Bổng nghe trong bóng tối cách đó không đầy hai trượng nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Không ngờ lại được Đỗ huynh nhớ tới lão Thâu nhi . Anh em mình xa cách nhau hai chục năm mới được gặp mặt.

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy một nhân vật nhỏ bé thấp lùn mà gầy khẳng khiu từ từ đi tới .

Nhân vật này vào trạc ngũ tuần , để ria chữ bát. . Mình mặc áo vải . Cặp nhãn quang lấp lánh hào quang.

Đỗ Cửu nói :

- Lão thâu nhi . Bấy lâu nay không nghe tin tức gì , lão ẩn vào xó xỉnh nào vậy ?

Thần thâu Hướng Phi cười đáp :

- Hai mươi năm trước tiểu đệ ăn cắp bị người ta đánh một chưởng nghĩ giận quá rồi tìm nơi hẻo lánh ẩn cư , gắng công luyện nghề ăn cắp và hiện nay tự tin không bị thất bại nữa mới tái xuất giang hồ .

Kim Lan , Ngọc Lan nghe nói không nín được bật lên tiếng cười khúc khích .

Hướng Phi đảo mắt ngó nhị tỳ lạnh lùng hỏi :

- Hai vị cô nương cười gì vậy ? Phải chăng các cô chê lão phu là hạng ăn cắp gà trộm chó , không phải là một con người lịch sự ?

Ngọc Lan đáp :

- Xin Hướng gia đừng nổi giận . Bọn tiểu tỳ không dám nghỉ như vậy . Bây giờ xin có lời hối lỗi .

Hướng Phi cười khanh khách đáp :

- Lão thâu nhi cũng xin đáp lễ .

Rồi lão chắp tay vái dài :

- Ngọc Lan bổng chú ý nhìn ra thấy trong tay trái lão đã xoè ra trên đặt một cành kim thoa. Cô động tâm xoè lên đầu thì ra cành kim thoa cài bên mái tóc cô không biết đã lọt vào tay của lão Thâu Nhi đó từ lúc nào ? Cô giật mình kinh hãi vội nắm lấy cành thoa nói :

- NÔ tỳ xin đa tạ Hướng gia đã ban cho .

Hướng Phi chia tay cái lên khen rằng :

- Giả tỷ lão Thâu nhi muốn tín đồ đệ đích truyền thì cô nương là người đáng trúng tuyển nhất .

Ngọc Lan tủm tửn cười không nói gì , song trong lòng tự nhủ :

- Ai mà học cái nghề ăn cắp của lão làm chi ?

Thương Bát vội nói :

- Lão Thâu nhi ! Thôi đừng mỏng môi nói chuyện với con gái nhà người ta nữa , để tại hạ giới thiệu với hai vị bằng hữu .

Y trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Đây là Long Đầu đại ca Tiêu Lĩnh Vu của bọn tại hạ .

Hướng Phi hết nhìn Thương Bát lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Làm sao lại nhận thằng lỏi này làm Long đầu đại ca. Trung Châu Nhị Cổ càng già càng hồ đồ mất rồi .

Lão cũng chắp tay nói :

- Lão Thâu nhi cùng Trung Châu Nhị Cổ vẫn kêu nhau bằng anh em . Bây giờ cũng bắt chước họ kêu Tiêu huynh là Long đầu đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Không dám ! Không dám !

- Hướng huynh dạy quá lời .

Thương Bát ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Đại ca đừng nghe miệng lão Thâu Nhi , hắn chưa tâm phục đâu. Đại ca hãy đưa ra một vài thủ cước để cho hắn mở rộng tầm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ cười mát chứ không nói gì .

Đổ cửu lạnh lùng nói :

- Lão Thâu Nhi . Thôi đừng khẩu thị tâm phi nữa. Ngày tháng còn dài, rồi sẽ có bữa lão được nhìn thấy thủ đoạn của Tiêu đại ca.

Hướng Phi cười rộ nói :

- Hay lắm ! Trước nay lão Thâu Nhi hễ chưa thấy quan tài là chưa sa lệ . Cái câu Long đầu đại ca để cho Trung Châu Nhị Cổ xưng hô. Còn lão Thâu nhi thì trong lòng chỉ muốn coi bản lãnh của Tiêu lão đệ .

Tiêu Lĩnh Vu biết Hướng Phi là hạng cuồng ngạo trên chốn giạng hồ . Nếu chưa làm họ tâm phục khẩu phục thì họ quyết chẳng chịu đầu hàng. Rồi chàng chẳng buồn để tâm nữa.

Thương Bát cười nói :

- Lão Thâu nhi . Đại ca chúng ta khoan hồng đại độ quyết chẳng thèm chấp với cách xưng hô bất luận bất loại của lão .

Rồi y trỏ Bành Vân giới thiệu :

- Vị này là đích truyền đệ tử của Thân bang chúa Cái Bang tên gọi Nhất trận Phong Bành Vân .

Bành Vân chắp tay nói :

- Tại hạ bất quá là một tên tiểu hóa tử .

Hướng Phi hào khí ngất trời nói :

- Lão Thâu nhi đã có duyên hội diện với Thân bang chúa mấy lần , nhưng đó là việc trước đây hai chục năm .

Bành Vân nói :

- Khi đó tiểu khiếu hóa chưa dược ẩn sư thu nạp vào làm môn hạ.

Hướng Phi cười đáp :

- Nếu ngày ấy ông bạn đã nhập môn Thân bang chúa thì bây giờ chúng ta đã chả cần ai phải giới thiệu .

Bành Vân là con người tinh linh cổ quái . Gã biết Hướng Phi chưa nước trịnh thượng , bèn cười nói

:

- Đáng tiếc , thật là đáng tiếc . Ngày đó mà tiểu khiếu hóa đã nhập môn gia sư thì bữa nay không thể kêu các hạ bằng Hướng huynh được.

Thương Bát cười nói :

- Thế mới là kỳ phùng địch thủ . Lão Thâu nhi đã chịu thua chưa ? Tiểu khiếu hóa chơi nước thượng còn hay hơn .

Hướng Phi cười đáp :

- Trước nay ai cũng khó tranh giành với khiếu hóa tử . Trong người y chẳng đem theo vật gì đáng tiền thì lão Thâu nhi muốn ăn cắp để trả miếng cũng không hạ thủ vào đâu được .

Đỗ Cửu ngửng trông chiều trời nói :

- Lão đại . Thì giờ không còn sớm nữa. Muốn nguỵ tạo ra ngân bài , thì phải làm ngay nếu còn trùng trình thì không còn kịp đâu .

Thương Bát từ từ móc tấm ngân bài trong bọc ra nói :

- Không hiểu lão Thâu nhi lấy cắp được tấm ngân bài ở đâu ?

Đổ cửu đón lấy nhìn kỷ một lúc rồi chau mày .

Nguyên tấm ngân bài đó hoa văn chằng chịt , tinh xảo khác thường, khó mà nguỵ tạo được.

Hướng Phi tủm tửn cười nói :

- Đỗ lão nhị . Lão thâu nhi nghe tiếng lão nhị chế đồ giả khéo lắm. Chẳng hiểu lão cần bao nhiêu thời giờ mới làm xong tấm ngân bài này .

Đổ cửu đáp :

- Cách điêu khắc trên ngân bài rất tinh vi , thực ra ngoài sự tiên liệu của Đổ mổ. Trong vòng một đêm một ngày khó lòng nguỵ tạo được tinh diệu cho đúng hệt.

Hướng Phi nói :

- Phải mất một ngày một đêm là không có thì giờ nghỉ ngơi nữa . Nếu tính từ lúc này lại còn phải tìm công cụ chuẩn bị hành động thì không chừng mất đến hai ngày.

Đổ cửu đáp :

- Đại khái là như vậy .

Hướng Phi nói :

- Thế thì chậm quá . Chúng ta tới nơi cuộc đại hội quần hùng ở Bách Hoa sơn trang dù chưa giải tán cũng vào lúc cuối cùng . Vậy chúng ta không được coi những trò náo nhiệt . Thôi để lão thâu nhi lại ra tay phen nữa.

Thương Bát tính ngầm trong bụng :

- Đại ca , nhị tỳ , lão nhị , tiểu khiếu hóa . Lão thâu nhi và ta nữa là bảy người . Cứ hai người một tấm ngân bài thì phải ba tấm nữa mới đủ .

Y tính vậy liền nói :

- Lão Thâu nhi ? Phải ba tấm nữa đấy nhé .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai tấm là đủ rồi .

Thương Bát hỏi :

- Đại ca có kế vào trang rồi chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thương huynh đệ đã bảo Mã Văn phi đưa ta vào. Chẳng lẽ lại thất tín với y.

Thương Bát nói :

- Đó là trường hợp bất đắc dĩ mới phải làm như vậy. Bây giờ đã có cách lấy ngân bài , khi nào lại để đại ca phải khuất tất giả làm người tùy tùng của Mã Văn Phi ?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không hề gì . Ta đi với họ còn có nhiều phương tiện khác .

Thương Bát nghĩ thầm :

- Đúng thế thật ? Mình đi chuyến này là cốt ý nhân nước đục mò cá , mượn cơ hội giải cứu hai vị lão nhân gia , vậy cán dùng rất nhiều người . Nếu không được Mã Văn Phi dẫn dắt quần hào viện trợ thì khó lòng thành công được .

Chương 90: Hào Kiệt Cải Trang Vào Hổ Huyệt

Thương Bát nghĩ vậy rồi gật đầu mĩm cười nhìn Hướng Phi nói :

- Lão Thâu nhi . Lão ăn cắp hai tấm ngân bài nữa là đủ rồi .

Hướng Phi mỉm cười đáp :

- Hai tấm hay ba tấm đều không thành vấn đề . Có điều lão phu chỉ muốn dắt một tay trợ thủ cùng đi . Vạn nhất có bị bắt còn có người trở về báo tin .

Thương Bát bụng bảo dạ :

- Thằng cha này tính khí điêu ngoa cổ quái . Không hiểu hắn còn muốn giở trò gì ?

Y chau mày hỏi :

- Tiểu đệ xin bồi tiếp được chăng ?

Hướng Phi lắc đầu cười đáp :

- Lão bụng to quá . Có tướng mại bần mà đi với lão Thâu nhi thì không hợp , còn khiến cho huynh đệ phải bẽ bàng nữa . Không được ! Không được !

Đỗ Cửu vẫn lo cho Tiêu Lĩnh Vu liền hỏi :

- Tiểu đệ được chăng ?

Lão Hướng Phi đáp :

- Không được ! Mặt lão chỉ lạnh như tiền khiến người ngó thấy phải sinh lòng chán ghét .

Thương Bát hỏi :

- Tiểu hóa tử thế nào ?

Hướng Phi lắc đầu quầy quậy đáp :

- Càng không được nữa . Thằng ăn cắp cùng gã ăn mày đi đôi với nhau hể tới đâu là người ta để ý

dữ .

Thương Bát nói :

- Vậy lão đưa ai đi ?

Hướng Phi cười khanh khách đáp :

- Nếu lão Thâu đưa ra một cô chiêu thì nhất định người ta ngó chầm chặp vào y , mình mới dể hạ thủ .

Thương Bát thở dài nói :

- Nếu lão muốn đưa Ngọc Lan thì thương lượng với cô. Người ta là một vị cô nương mười mấy tuổi chưa chắc có chịu đi với lão không ?

Ngọc Lan mỉm cười đáp :

- Tiểu tỳ nguyện ý đi theo . Có điều . . .

Hướng Phi hỏi :

- Có điều làm sao ?

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỳ xuất thân ở trong Bách Hoa Sơn trang mà các mấu chốt giao thông trong thành Qui Châu họ đều bố trí tai mắt .

Hướng Phi ngắt lời :

- Cái đó không sao . Lão Thâu nhi có cách hóa trang cho cô. Việc này chúng ta không nên chậm trễ. Chúng ta đi ngay được chăng ?

Ngọc Lan nghiêng mình nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tướng công . Tiểu tỳ đi theo Hướng gia một chuyến , xong việc sẽ trở về ngay .

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Lại làm cho cô một phen tân khổ .

Hướng Phi ngững đầu trông chiều trời nói :

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở khu vườn hoang trước mặt kia vào lúc trưa mai .

Lão thâu nhi đi đây .

Lão cùng Ngọc Lan vọt mình chạy về phía trước.

Thương Bát khẻ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Nghề ăn trộm của lão Thâu nhi này người giang hồ không ai bì kịp mà y tính tình hào hiệp . Hai mươi năm trước y đã nổi tiếng võ lâm . Bây giờ y dám đại ngôn chắc là nên việc .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái tiếng ăn cắp tuy không thanh nhã , nhưng so với hạng người ngoài mặt lương thiện mà trong lòng gian trá còn hay hơn nhiều .

Chàng nhẹ buông tiếng thở dài hỏi :

- Thương huynh đệ đã ước hẹn với Mã Văn Phi hội diện ở chỗ nào ?

Thương Bát hỏi lại :

- Đại ca nhất định giả làm tùy tùng cho Mã Văn Phi hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Quyết định rồi . Một là chúng ta không nên thất tín với người hai là chuyến đi này quan hệ trọng đại . Nếu không cứu được song thân thì rồi đây Bách Hoa Sơn Trang đề phòng nghiêm mật hơn . Thẩm Mộc Phong là con người tàn nhẫn không hiểu hắn sẽ hành hạ hai vị lão gia đến thế nào ?

Chàng dương cặp lông mày thanh kiếm lên , cất giọng kiên quyết nói tiếp :

- Nếu không cứu được song thân thì tiểu huynh quyết liều một trận tử chiến ở Bách Hoa Sơn Trang .

Thương Bát vẻ mặt nghiêm nghị đáp :

- Đại ca hãy yên lòng . Chúng ta đã là anh em thì song thân của đại ca tức là song thân của tiểu đệ . Nếu mà không cứu nổi hai vị lão nhân gia , tiểu đệ cũng không muốn ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên chắp tay thi lễ nói :

- Hai vị huynh đệ đối với tiểu huynh thâm tình như vậy biết lấy chi báo đáp .

Thương Bát nói :

- Đã là chỗ anh em mà đại ca còn khách sáo thì chẳng khác chi người ngoài .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mấy bữa nay tiểu huynh vẫn băn khoăn một điều không nói ra thì trong lòng ấm ức khó chịu :

Thương Bát đáp :

- Đại ca cứ sai bảo dù lội nước hay nhảy vào lửa bọn tiểu đệ cũng không lùi bước .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thương huynh đệ cùng Đỗ huynh đệ tôn ta làm đại ca nhưng trong lòng ta thật băn khoăn . Sao không theo niên canh mà sắp đặt ? Tiểu đệ xin đứng sau cùng .

Thương Bát xua tay ngắt lời :

- Không được ! Không được ! Trong võ lâm chẳng ai lớn ai nhỏ người đặt ở trên . Bản lãnh đại ca cao thâm hơn bọn tiểu đệ nhiều lắm , đáng giữ phận làm anh chẳng có chi hổ thẹn . Huống chi tiểu đệ cùng Đỗ lão nhị cảm thấy những hành vi ngày trước của mình vị kỷ nhiều quá . Từ ngày theo đại ca mới làm nên mấy việc oanh liệt, gọi là một chút chuộc lại lỗi xưa .

Thương Bát mặt tròn tai lớn , bụng to, ra vẻ một tay đại lão thân, bao giờ cũng giữ hòa khí tươi cười . Lúc này y lộ vẻ nghiêm trang, ăn nói chính đính ra chiều bỏ nghề thương mại theo đường nghĩa hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu tủm tửn cười nói :

- Thương huynh đệ đã chí thành như vậy nếu ta còn cự tuyệt thì ra người không thực thà . Có điều ngày sau nếu được điều gì thành tựu về võ công lúc đem ra tuyên cáo trước võ lâm nên đổi danh hiệu Trung Châu nhi cổ làm Trung Châu nhị nghĩa.

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Từ nay trở đi bọn tiểu đệ chỉ mong hành động làm sao cho khỏi thẹn với lương tâm , chứ không để ý đến hư danh hư hiệu nữa .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu đệ cùng Mã Văn Phi ước hẹn gặp nhau vào lúc mặt trời lên cao bao ngũ . Đại ca đã không

chịu là con người thất ước tiểu đệ cũng không tiện khuyên can .

Tiêu Lĩnh Vu ngừng trông chiều trời nói :

- Vậy chúng ta tương hội cùng Mã Văn Phi trước rồi sẽ đến gặp Thần Thâu Hướng Phi cũng chưa muộn .

Thương Bát nói :

- Mã Văn Phi cùng quần hào ở Trung Nguyên đối đãi với đại ca hãy còn có ý cảnh giới. Tiểu đệ e rằng khi gặp họ khó lòng tránh khỏi những điều trào phúng mỉa mai .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Cái đó tiểu huynh tự tin có thể nhẫn nại được .

Thương Bát nói :

- Hay lắm ! Nếu vậy chúng ta nên thượng lộ ngay . Tiểu đệ nhận thấy nhiều người bất tiện . Vậy một mình tiểu đệ dẫn đại ca đi là hơn .

Tiêu Lĩnh Vu cũng hiểu bọn Mã Văn Phi và quần hào Trung Nguyên chưa hết nghi ngờ. Đối với hành động của chàng tất họ phòng bị nghiêm mật. Nhưng chàng lại nghĩ tới nếu không được quần hào tương trợ thì lực lượng ít quá quyết không chống nổi với số đông ở Bách Hoa Sơn Trang .

Chàng liền gật đầu mỉm cười nói :

- Được rồi ! Vậy Thương huynh đệ dẫn ta đi .

Thương Bát lại dặn nhỏ Đỗ Cửu mấy câu rồi dẫn Tiêu Lĩnh Vu lật đật lên đường .

Hai người đi chừng sáu bảy dặm tới bên một khe suối chia dòng thì ngừng bước lại .

Thương Bát trịnh trọng nói :

- Đại ca ! Mã Văn phi tuy rất kính phục võ công của đại ca nhưng y vẫn nghi ngờ trong bụng . Đại ca cần phải gia tâm đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong công cuộc khó khăn , mình phải nhẫn nhục chịu đựng là lẽ tự nhiên .

Chàng nói rồi nhắm mắt điều dưỡng .

Vừng thái dương xua đuổi bóng đêm . Anh dương quang chiếu xuống mặt nước lăn tăn sóng rợn. Một con thuyền lu lu từ trong rừng sậy xa xa đang gấp rút chèo tới chỗ hai người dừng bước .

Một người võ phục màu đen nhảy lên bờ. Con thuyền nhỏ lại quay đầu bơi đi.

Thương bát từ từ đứng dậy chắp tay nói :

- Tổng thủ lãnh quả nhiên là người thủ tín .

Mã Văn Phi đáp lễ cười nói :

- Phiền hai vị chờ hơi lâu .

Thương Bát hỏi :

- Cuộc thương nghị hôm nay khiến Mã huynh phải nhọc lòng .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Tiểu đệ đã nhận lời với Thương huynh thì bất luận việc khó khăn đến đâu cũng phải làm cho tới nơi .

Hắn chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Có điều khuất tất Tam trang chúa khiến cho tiểu đệ không được yên lòng .

Tiêu Lĩnh Vu nghe cách xưng hô Tam trang chúa rất chói tai nhưng cũng bình tỉnh chắp tay đáp :

- Phiền Mã huynh giúp đỡ , tiểu đệ cảm khích vô cùng !

Thương Bát nói :

- Mã huynh ! Tiểu đệ xin uỷ thác đại ca vào tay Mã huynh , vậy xin cáo biệt .

Mã Văn Phi đáp :

- Thương huynh thong thả trở lại . Miễn cho tại hạ khỏi đưa chân .

Thương Bát nói :

- Không dám phiền Mã huynh .

Y trở gót băng mình vọt đi mất hút .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo Thương Bát đi xa rồi nghiêng mình nói :

- Tại hạ bao giờ mới cải trang .

Mã Văn Phi từ từ mở gói lấy ra một bọc vải xanh nói :

- Trong này có đủ quần áo và thuốc dị dung . Tiêu huynh hãy thay đổi y phục trước rồi sẽ thay đổi sắc mặt .

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy cái bọc , trong lòng bâng khuâng. Chàng chuyển vào trong bụi cỏ thay đổi y phục rồi lấy nước điều hòa thuốc dịch dung bôi lên mặt.

Chàng nam tử dong nhan tuấn tú chỉ trong chớp mắt đã biến thành một thiếu niên ốm o mặt vàng như nghệ.

Mã Văn Phi tủm tỉm cười nói :

- Tiêu huynh ! Trưa mai chúng ta là anh em đến Bách Hoa Sơn trang dự yến , vậy tên họ cũng nên thay đổi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin Mã huynh nghĩ cho tiểu đệ một cái tên nào đó .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Tiểu đệ những mong Tiêu huynh mã đáo thành công , kỳ khai đắc thắng , cứu thoát lệnh tôn và lệnh đường một cách thuận lợi, nên muốn đổi tên là Mã Thành được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được lắm !

Mã Văn Phi ngửng đầu trông chiều trời hỏi lại :

- Chúng ta hãy đến thành Qui Châu ăn một bữa no rồi sẽ tiến vào Bách Hoa Sơn Trang Tiêu huynh nghĩ thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ nhất nghe theo Mã huynh .

Mã Văn Phi nói :

- Đã vậy chúng ta nên đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ đã giả làm kẻ tùy tùng của Mã huynh. Vậy Mã huynh có điều gì sai bảo.

Mã Văn Phi cười nói :

- Cái đó xin Tiêu huynh lượng thứ .

Rồi trở gót chạy về phía trước .

Tiêu Lĩnh Vu không hỏi gì nữa lật đật chạy theo Mã Văn Phi .

Hai người vào thành Qui Châu đã thấy nhân vật võ lâm đeo binh khí cưỡi tuấn mã đi rợp đường.

Mã Văn Phi dẫn Tiêu Lĩnh Vu đến một tòa tửu lâu cao lớn ở trước mặt rồi dừng lại . Y đảo mắt nhìn quanh một lượt đoạn từ từ bước lên lầu .

Trên tửu lầu đã đầy nhân vật võ lâm , chỉ còn cái bàn vuông ở mé Đông trông ra đường phố là mới có một đại hán ngồi . Đại hán này mặt áo màu vàng anh . Còn hai chỗ bỏ trống .

Mã Văn Phi từ từ đi tới trước bàn ngồi xuống .

Tiêu Lĩnh Vu rón rén ngồi ở phía sau Mã Văn Phi .

Đại hán mặc áo vàng ngửng đầu ngó Mã Văn Phi một cái muốn nói lại thôi .

Mã Văn Phi coi đại hán rất quen mà trong nhất thời chưa nhớ ra tên họ .

Mã Văn Phi kêu điếm tiểu nhị lấy cơm rượu rồi quay lại bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Ngươi ngồi ngay ngắn lại gần đây ăn chút điểm tâm.

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng kéo ghế ngồi ngay ngắn lại.

Trên tửu lâu tiếng người huyên náo ! Thực khách ra vào không ngớt. Đa số là nhân vật giang hồ .

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không hiểu Thẩm Mộc Phong mời bao nhiêu đồng đạo võ lâm , tại sao trong thành Qui Châu lại xuất hiện nhiều nhân vật thế này ?

Hai người ăn uống lào thào tính tiền trả rồi xuống lầu .

Mã Văn Phi lại cố ý đi hết một vòng trong thành xong mới rẻ về phía Bách Hoa Sơn Trang .

Hai người di đến chỗ vắng vẻ Mã Văn Phi khẻ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Chúng ta đi giáp một vòng mà chưa thấy nhân vật hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương . Thẩm Mộc Phong chưa mời những nhân vật phe Bạch đạo đến tham dự mà sao lại tha thiết mời Mã Văn Phi ? Cổ nhân đã nói : "Yến chẳng có gì ra yến , tiệc chẳng có gì ra tiệc" Xem chừng trong cuộc đại hội này Thẩm Mộc Phong đã ngấm ngấm bố trí cho mọi người vào Bách Hoa Sơn Trang rồi chúng ta chẳng có cách nào đi liền với nhau được . Vậy Tiêu huynh phải để ý đề phòng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ Mã huynh có dạ quan hoài . Sau khi vào Bách Hoa Sơn Trang ráng tìm cách được kề cận bên Mã huynh.

Mã Văn Phi hỏi :

- Thương Bát , Đổ Cửu có tham dự hội nghị không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Họ cũng có ngân bài chắc là vào được .

Mã Văn Phi nói :

- Vậy thì hay lắm ! Trung Châu Nhị Cổ võ công cao cường . Họ vào bên trong Bách Hoa Sơn Trang có thể giúp chúng ta một tay.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ quyết không tác chủ một cách càn rỡ . Xin Mã huynh cứ yên tâm .

Mã Văn Phi mĩm cười không nói nữa rảo bước tiến về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu đã quen thuộc đường này nhắm mắt cũng đi vào Bách Hoa Sơn trang được , nhưng chàng vẫn giữ qui cũ theo sau Mã Văn Phi.

Chỉ trong khoảng khắc hai người đi tới Bách Hoa Sơn Trang .

Mã Văn Phi tuy được nghe danh Bách Hoa Sơn trang từ lâu, nhưng chưa từng đến đây bao giờ. Y ngửng đầu trông ra thấy hoa cỏ trùng điệp vây bọc một tòa trang viện có lầu cao ngất trời. Y vận hết mục lực mới ngó thấy người trên lầu thấp thoáng chuyển động .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

- Mã huynh ! Bách Hoa sơn trang coi bề ngoài như không có gì mà thật ra cuộc phòng vệ nghiêm mật. Trong những khu rậm rạp , luống hoa kia đã có vô số cao thủ ẩn nấp.

Mã Văn Phi gật đầu đáp :

- Đa tạ Tiêu huynh có lòng chỉ giáo .

Y vừa dứt lời bổng thấy trong rừng cây hai đại hán áo xanh chuyển ra rảo bước lại nghinh tiếp , còn ở đằng xa chúng chắp tay hỏi :

- Phải chăng hai vị được mời đến phó yến .

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế !

Hai gã đột nhiên lảng sang hai bên nghiêng mình nói :

- Xin mời hai vị.

Mã Văn Phi trước đã định bụng quan sát cẩn thận tình thế Bách Hoa Sơn Trang , nhưng hiện thời y thay đổi ý nghĩ, thủng thẳng tiến bước.

Đi quanh một bụi trúc xanh, rồi cảnh vật đột nhiên biến đổi . Trước mặt tòa lầu cao lớn cây hoa bao bọc , mé tả có hai tên đồng tử áo lam và mé hữu mười hai ả tỳ nữ áo đỏ chầu chực . Mấy chiếc bàn gỗ bày hàng trước cửa lớn . ở giữa có một lối đi để khách thông vào . Hai lão già râu chứ bát mặt áo trường bào ngồi phía sau bàn gỗ

Phía sau mỗi lão già lại có hai đại hán võ phục đứng đó .

Mã Văn Phi mục quang sắc bén liếc nhìn đại hán đứng sau lưng lão già hiểu ngay chúng là những tay cao thủ võ lâm kiêm tụ nội ngoại. Y ngấm ngầm đề tụ chân khí đề phòng chậm chạp tiến bước về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau cách không đầy hai thước.

Hiện giờ chàng đã thay đổi sắc mặt thành ra người da vàng ốm nhắt song trong cặp mắt ẩn dấu nhãn thần rất linh lợi.

Mã Văn Phi đi tới trước bàn , ba lão già đều đứng dậy nghiêng mình nói :

- Xin quí khách lưu danh .

Mã Văn Phi cười mát đáp :

- Tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự , Ngạc , Tương, Cấm tên gọi Mã Văn Phi.

Lão gia mé tả nghiêng mình nói :

- Té ra đây là Mã đại gia . Đại gia lưu danh lại được chăng ?

Lão hai tay cầm cây bút đưa lên .

Mã Văn Phi đón lấy bút kiêm tên họ như rồng bay phượng múa vào tấm đoạn trắng để trên bàn .

Lão già mé hữu tươi cười nói :

- Đại gia nguyên lượng cho coi ngân bài được chăng ?

Mã Văn Phi không chờ đối phương hết lời đã thò tay vào bọc lấy ngân bài đưa cho lão .

Lão già đón lấy ngân bài coi kỷ lại một lượt rồi hai tay đưa trả nói :

- Xin Mã lão gia giữ vật này cho cẩn thận .

Mã Văn Phi chau mày đã toan nổi nóng nhưng lại cố nhịn y lấy ngân bài lại rồi mới thủng thẳng hỏi :

Lão già mé tả dương mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu , chờ Mã Văn Phi thu ngân bài lại rồi mới hỏi :

- Vị này là người thế nào với Tổng thủ lãnh .

Mã Văn Phi lạnh lùng đáp :

- Y là kẻ tùy tùng , trong phong thư đã chỉ rõ mỗi tấm ngân bài có thể cho hai người vào trang. Chẳng lẽ tại hạ coi lầm ư ?

Lão già mé tả nghiêng mình cười nói :

- Xin Tổng thủ lãnh đừng nổi nóng. Bọn tiểu nhân vâng lệnh làm việc bất đắc dĩ phải hỏi rõ thân thế y. Nếu y là một tên tiểu công đi theo Mã gia thì bọn tiểu nhân còn phải chuẩn bị chỗ ăn nằm cho y .

Hắn lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Cách xưng hô tiểu ca thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Mã Thành .

Đoạn chàng cất bước tiến về phía trước .

Lại nghe lão già mé hữu lớn tiếng hô :

- Dự , Ngạc, Tương , Cám tổng thủ lãnh Mã Văn Phi cùng tùy tùng là Mã Thành đã tới .

Bổng thấy một ả nữ tỳ áo hồng và một tên đồng tử áo lam chạy ra nghinh tiếp thi lễ nói :

- Bọn tiểu nhân nghênh tiếp Mã đại gia .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Họ có vẻ khoa trương lắm !

Y liền vẫy tay đáp :

- Cô nương bất tất phải đa lễ !

Mỹ tỳ áo hồng mửn cười nói :

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho Mã gia .

Rồi thị xoay mình đi trước.

Mã Văn Phi cất bước theo sau . Tiêu Lĩnh Vu đi theo Mã Văn Phi . Tên đồng tử áo lam đi sau cùng .

Mã Văn Phi nghĩ bụng :

- Phía trước có người dẫn đường đằng sau có người đoạn hậu . Cách phòng vệ thật là nghiêm mật.

Mỹ tỳ áo hồng dẫn hai người tiến theo cửa lớn treo đèn kết hoa, hoặc theo con đường rải thảm màu hồng , đến trước cửa sảnh đường thì dừng lại thị lớn tiếng hô :

- Tổng thủ lỉnh bốn tỉnh Dự, Ngạc , Tương , Cám là Mã Văn Phi đại gia đã tới .

Một thiếu niên ăn mặc sa hoa từ trong đại sảnh thủng thìn bước ra đón tiếp .

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy người này bất giác giật mình vội cúi đầu xuống , thu mục quang lại .

Thiếu niên ăn mặc xa hoa ra ngoài cửa sảnh đường đứng chắp tay nói :

- Tiểu đệ là Chu Triệu Long được nghe đại danh Mã huynh từ lâu . Mã huynh giá lâm khiến cho Bách Hoa Sơn Trang thêm phần rực rỡ.

Mã Văn Phi đáp lễ nói :

- Tại hạ đâu dám nhận lễ đón tiếp của Chu Nhị Trang chúa . Xin có lời bái tạ.

Chu Triệu Long cười khanh khách nói :

- Mã huynh dạy quá lời .

Đoạn gã dắt Mã Văn Phi sánh vai bước vào sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn nhìn xuống đi theo Mã Văn Phi .

Trong sảnh đường mới có bảy tám người . Chu Triệu Long cũng không giới thiệu đưa Mã Văn Phi qua sảnh đường rồi cười nói :

- Mã huynh ở xa tới đây xin vào Thủy Trúc hiên nghỉ ngơi một chút . Đêm nay tiểu đệ sẽ thết yến tẩy trần .

Thủy Trúc hiên là một trong bốn quán nghinh tân . So với Lan Hoa tinh xá, Mai Hoa Các, Mẫu Đơn đình nó là kém nhất . Tiêu Lĩnh Vu là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang đã khá lâu mà chưa bước chân vào Thủy Trúc Hiên bao giờ.

Hiển nhiên Bách Hoa Sơn Trang coi Tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự , Ngạc , Tương , Cám không trọng vọng lắm.

Chu Triệu Long dẫn Mã Văn Phi đi qua mấy luống hoa tiến vào trong Thủy Trúc Lâm. Nơi đây vô số gạch đỏ xếp xếp thành tịch xá tản mác khắp trong rừng trúc.

Chu Triệu Long dẫn Mã Văn Phi đến gần trước một ngôi tịnh xá rồi cười nói:

- Nơi đây là chỗ để Mã huynh nghỉ ngơi . Mấy bữa nay trong Bách Hoa Sơn Trang nhiều khách quá không đủ phòng xá ứng dụng . Xin khuất tất Mã huynh trong căn nhà hủ lậu này vài ngày.

Chương 91: Tư Mã Càn Coi Bói Đoán Tương Lai

Mã Văn Phi cười nói :

- Nhị trang chúa dạy quá lời . Tiểu đệ từng được nghe Bách Hoa Sơn Trang , bữa nay mới được thấy tận mắt , quả nhiên khí tượng hùng vĩ, trăm hoa đua nở , khác nào vào nơi tiên cảnh .

Chu Triệu Long mĩm cười nói :

- Mã huynh quá khen rồi ?

Gã khẻ gõ ba tiếng vào cái vòng cửa.

Hai cánh cửa đỏ mở rộng . Một ả tiểu tỳ mày thanh mắt sáng đứng đó .

Chu Triệu Long chỏ vào Mã Văn Phi bảo thị :

- Mã gia đây là quí khách của Bách Hoa Sơn Trang ngươi phải hầu hạ cho chu đáo .

Ả tiểu tỳ dạ một tiếng rồi nghiêng mình nói :

- Mời Mã gia tiến vào .

Mã Văn Phi bụng dạ :

- Thuý Trúc hiên này rất nhiều tịnh xá, chẳng lẽ mọi nơi đều có nữ tỳ riêng để hầu hạ quí khách .

Chu Triệu Long đứng ngoài cửa tịnh xá chắp tay nói :

- Khi Mã huynh muốn dùng cơm rượu cứ sai thị tỳ này là được. Tiểu đệ phải đi đón khách . Xin miễn thứ cho không thể ngồi đây bồi tiếp được.

Mã Văn Phi đáp :

- Chu huynh cứ tuỳ tiện .

Chu Triệu Long cười nói :

- Bữa tiệc tối nay tiểu đệ sẽ thân hành trở lại đây mời Mã huynh .

Rồi trở gót đi ngay .

Ả nữ tỳ mặc quần áo xanh viền đoạn trắng .Mặt thoa một làn phấn mỏng đầy vẻ yêu kiều thanh nhả.

Bổng thấy thị khom lưng cất giọng díu dàng nói :

- Tiểu tỳ là Phụng Trúc. Mã gia có sai biểu điều gì xin cứ kêu tên tiểu tỳ .

Mã Văn Phi mỉm cười hỏi :

- Cô nương ở trong Bách Hoa Sơn Trang này lâu rồi phải không ?

Phụng Trúc cười đáp :

- Tiểu tỳ ở đây từ thủa nhỏ , không hiểu họ tên là gì cùng lai lịch mình thế nào nữa .

Thị ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Xin Mã đại gia coi lại phòng xá nếu thấy chỗ nào chưa được vừa ý cứ truyền cho tiểu tỳ thay đổi .

Đoạn thị trở gót thoăn thoắt bước đi dẫn đường.

Thị đẩy một cánh cửa phòng che màn gấm ra . Phía trong là buồng ngủ rất xinh xắn . Từ tấm màn che vách cho đến chăn nệm đều màu hồng. Hai chậu hoa không biết tên gì cũng màu hồng toả mùi hương thoang thoảng.

Phụng Trúc cười nhẹ hỏi :

- Mã đại gia có vừa ý chăng ?

Mã Văn Phi cười mát đáp :

- Hay thì hay lắm rồi ? Có điều cách trần thiết màu sắc rực rỡ quá coi chẳng khác khuê phòng của một vị thiên kim tiểu thư.

Phụng Trúc màn cười nói :

- Nếu tiểu tỳ không hầu hạ Mã đại gia thì chẳng làm gì có phúc được vào Thuỷ Trúc hiên này .

Thị nói rồi đưa đẩy cặp mắt rất tình tứ , rất hấp dẫn .

Mã Văn Phi động tâm nghĩ thầm :

- Phải rồi ! Thẩm Mộc Phong an bày kiểu này , hiển nhiên dùng nữ sắc để nhử mồi , khiến hào kiệt bất giác hãm mình vào cạm bẩy phấn son .

Hỡi ơi ! Quần hào tham dự hội nghị phỏng được mấy người thoát khỏi được cạm bẩy này .

Trong lòng xoay chuyển ý nghỉ, chân từ từ cất bước đi ra.

Phụng Trúc theo Mã Văn Phi đảo mắt ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu liền cười hỏi :

- Phải chăng vị này là tuỳ bộc của Mã gia ?

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Tiểu nhân là Mã Thành .

Phụng Trúc nói :

- Phía sau có một gian phòng nhỏ để Mã huynh trú ngụ , bây giờ hãy theo tiểu muội.

Thị nói đoạn cất bước đi trước .

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Phụng Trúc đi đến căn phòng ở cuối cùng tịnh xá. Thị đẩy cánh cửa gỗ mở ra cười nói :

Mã huynh ở đây tự do nghỉ ngơi . Việc hầu hạ Mã đại gia không phiền đến tiểu ca nữa.

Thị khép cửa lại , trở gót bước đi .

Gian nhà nhỏ này hẹp mà hủ lậu . Ngoài cái trường và cái bàn không còn đồ vật nào khác . Tiêu Lĩnh Vu nghĩ lúc làm Tam trang chúa oai phong biết mấy , mà bây giờ chui vào căn nhà hủ lậu này , chàng không khỏi bật cười .

Mã Văn Phi ngồi xuống chiếc ghế mây trong tiểu sảnh , hít một hơi chân khí vào huyệt đan điền nhắm mắt dưỡng thần .

Y vốn là người tinh tế . Sau khi tiến vào phòng ngủ ngấn thấy mùi thanh hương khác lạ tựa hồ như người say men rượu , trong lòng cảnh giác nghĩ thầm :

- Trong phòng ngủ toàn một màu hồng , cách bố trí chẳng khác tân phòng lại có mùi hương ngây ngất , nữ tỳ yểu điệu. Cách an bài của họ rất có ý tứ . Ta phải coi chừng mới được .

Bổng nghe có tiếng bước chân vọng lại . Phụng Trúc tươi cười đi tới .

Mã Văn Phi hé mắt nhìn thị nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích , giả vờ chưa trông thấy .

Phụng Trúc đến trước Mã Văn Phi dừng bước lại dịu dàng nói :

- Mã đại gia . Đại gia từ xa đến đây chắc là nhọc mệt. Tiểu tỳ đã sắp nước nóng để Mã gia tắm gội rồi nằm nghỉ ngơi .

Mã Văn Phi mở mắt ra nhìn Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Không dám nhọc lòng cô nương nhiều . Để tại hạ một mình làm lấy cũng được Xin cô nương hãy đi nghỉ

Phụng Trúc cười nói :

- Tiểu tỳ vâng lệnh chầu chực hầu Mã đại gia thì bất luận Mã đại gia bảo điều gì cũng xin tuân mạng.

Mã Văn Phi mắng thầm :

- Thủ đoạn của Thẩm Mộc Phong thật là đê hèn. Hắn dùng cả mỹ nhân kế. Con nha đầu này đã vâng lệnh hắn muốn dụ ta vào bẩy. Coi mặt của thị không đến nổi là con người dâm đãng mà sao lại cam bề hạ tiện ? Ta thử ướm hỏi xem thị phản ứng thế nào ?

Y nghĩ vậy liền mửn cười nói :

- Cô nương nhan sắc mê người thật coi không giống tỳ nữ chút nào .

Phụng Trúc cười đáp :

- Nếu được Mã gia dắt díu thì tiểu tỳ cảm khích vô cùng .

Mã Văn Phi hỏi :

- Tại hạ biết dắt díu cô nương bằng cách nào ?

Phụng Trúc đáp :

- Chỉ xin Mã gia cất nhắc cho tiểu tỳ một câu trước mặt Đại trang chúa là được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Cất nhắc thế nào ?

Phụng Trúc đột nhiên hai má ửng hồng khẻ nói :

- Chỉ cần Mã đại gia nói với Đại trang chúa đã có lòng thương yêu tiểu tỳ là được rồi.

Mã Văn Phi cười nói ;

- Cái đó thì dễ quá , nhưng tại hạ chưa hiểu y sẽ ban thưởng cho cô nương thứ gì ?

Phụng Trúc đáp :

- Đại trang chúa ở đây rộng rãi . Lão gia sẽ đem tiểu tỳ tặng cho Mã đại gia ngay .

Mã Văn Phi cười khanh khách nói :

- Nếu thế thì y đại lượng thiệt , nhưng đáng tiếc ơi là đáng tiếc !

Phụng Trúc ngạc nhiên hỏi :

- Điều chi đáng tiếc ?

Mã Văn Phi đáp :

- Đáng tiếc là cô nương mỹ miều như vậy song tại hạ không có diễm phúc hưởng thụ.

Phụng Trúc đỏ mặt lên nói :

- Tỳ thiếp tự biết thân phận hẩm hiu , con người xấu xí không đáng chầu hầu Mã gia .

Mã Văn Phi nói :

- Cô nương lầm rồi ! Dung mạo cô nương tươi đẹp như hoa nhưng tại hạ đang luyện đồng tử công , chẳng thể tiếp cận nữ sắc đành phụ nhã ý cô nương .

Phụng Trúc cười rất tươi nói :

- Tiểu tỳ chỉ mong hằng ngày được hầu Mã gia là lấy làm mãn nguyện lắm rôl .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Xem chừng con nha đầu này có ý hiến thân trong vòng chăn gối . Ta mà không kiên quyết chặt đứt ý niệm của thị thì e rằng thị vẫn còn mơ tưởng .

Y liền cười nói :

- Dong mạo cô nương xinh đẹp khiến người ta khó giữ cho khỏi động tâm . Tại hạ tự biết mình khó mà kiềm hãm được lòng lươn dạ vượn .

Phụng Trúc thở dài nói :

- Mã gia đã nói vậy , tiểu tỳ cam bề thẹn mặt không dám khẩn cầu Mã gia đưa tiểu tỳ ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang nữa .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng tiểu tỳ vâng lệnh chầu hầu Mã gia thì Mã gia còn lưu lại Bách Hoa Sơn Trang ngày nào tiểu tỳ xin hết lòng thị phụng ngày ấy .

Dứt lời thị vừa cười vừa bỏ đi.

Mã Văn Phi tự nhủ :

- Thằng cha Thẩm Mộc Phong này quả là lợi hại . Nguyên một công trình huấn luyện phụ nữ về ngôn ngữ cũng không phải chuyện dễ dàng . Ta e rằng số người thoát khỏi cạm bẩy này chẳng được là bao.

Ả Phụng Trúc lẳng lơ bổng biến thành trang trọng , những lúc bưng trà, lấy nước , thị đều cúi đầu . Mã Văn Phi sinh lòng bất nhẫn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới việc cứu thoát song thân tất xảy ra một trường ác chiến . Chàng ở trong căn nhà hủ lậu ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Phụng Trúc đưa trà thơm cùng đồ điểm tâm vào . Mã Văn Phi không dám ăn uống một cách khinh xuất vì y nghĩ đến Thẩm Mộc Phong là con người tàn ác không chừng hắn đã bỏ thuốc độc vào trà nước cùng đồ điểm tâm . Y chờ cho Phụng Trúc lui ra rồi mới lén lấy lương khô ăn một chút lót dạ .

Phụng Trúc trở lại thấy nước trà cùng điểm tâm hãy còn nguyên cũng không dám hỏi nhiều , chỉ thu dọn cất đi .

Mặt trời vừa lặn . Chu Triệu Long quả nhiên đúng hẹn trở lại dắt tay Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ đã sắp tiệc rượu mời Mã huynh tẩy trần .

Mã Văn Phi đáp :

- Tiểu đệ tới đây quấy nhiễu trong lòng rất lấy làm áy náy.

Chu Triệu Long nói :

- Tiểu đệ nghe danh Mã huynh từ lâu , bữa nay thấy mặt thực văn danh không bằng kiến diện .

Tiêu Lĩnh Vu sau một lúc điều dưỡng trong lòng rất tỉnh táo . Chàng hơi cúi đầu đứng đứng nghiêm trang phía sau Mã Văn Phi .

Tuy chàng đã hóa trang mà vẫn không dám nhìn thẳng vào mặt Chu Triệu Long .

Chu Triệu Long là người tinh tế nhưng cũng không ngờ anh chàng cao ngạo như Tiêu Lĩnh Vu lại giả trang làm nô bộc cho kẻ khác . Thuỷ chung gã vẫn không để ý đến chàng . Gã đưa Mã Văn Phi thẳng tới nhà đại sảnh .

Tiêu Lĩnh Vu theo sau định vào đại sảnh ngó xem bọn Thương Bát đã đến chưa ?

Chu Triệu Long không muốn cho tên đi hầu Mã Văn Phi vào sảnh đường tham dự yến tiệc , nhưng Mã Văn Phi cứ giả vờ không để ý đến chàng, nên gã không tiện đuổi ra.

Trong sảnh đường đèn lửa huy hoàng , hình yến đã bày ra . Quanh bàn bát liên có bốn năm người ngồi .

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy trong sảnh đường rộng rãi , sáng sủa mà chỉ bày có một bàn tiệc thì trong lòng rất lấy làm kỳ, tự hỏi :

- Bách Hoa Sơn Trang mở cuộc anh hùng đại hội, đưa thiếp mời quần hào khắp thiên hạ mà sao số người lại chỉ có đến bấy nhiêu ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , người chàng lén vào sau sảnh đường mà đứng tựa vách .

Chu Triệu Long trỏ vào Mã Văn Phi đến bàn bát tiên nói :

- Các vị quí khách . Tiểu đệ xin giới thiệu cùng các vị một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm . Bốn người ngồi đó đều ngửng đầu lên nhìn Mã Văn Phi .

Chu Triệu Long trỏ vào Mã Văn Phi nói tiếp :

- Vị này là Tổng thủ lỉnh những tỉnh Dự , Ngạc , Tương , Cám , một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm, gọi là Mã Văn Phi đại huynh .

Ba người đứng lên chắp tay nói :

- Bọn tiểu đệ hâm mộ đại danh Mã huynh từ lâu , bữa nay được tương ngộ thật là hân hạnh.

Chỉ có văn sĩ trung nguyên mình mặc áo trắng , sắc mặt lợt lạt ngồi ở mặt Bắc là không đứng dậy tựa hồ chưa nghe lời giới thiệu của Chu Triệu Long .

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn văn sĩ trung niên rồi cũng lờ đi .

Chu Triệu Long thấy văn sĩ thất lễ , ngồi yên không nhúc nhích cũng thản nhiên như không . Gã trỏ vào ba người đứng lên giới thiệu :

- Ba vị này là anh em họ Vương , nổi tiếng Thái Sơn Tam Hùng.

Người đứng mé Nam lớn tuổi hơn tự giới thiệu :

- Tiểu đệ là Vương Thông .

Đại hán đứng bên Vương Thông xưng danh tiếp :

- Tiểu đệ là Vương Ký.

Đại hán ngồi mé Tây nói theo :

- Tiểu đệ là Vương Phóng .

Mã Văn Phi cũng đáp lễ bằng một câu khách sáo .

Chu Triệu Long lại nhìn văn sĩ áo trắng cười nói :

- Vị này là Thần Bốc Tư Mã Càn ở Đông Hải :

Mã Văn Phi lẩm bẩm :

- Thằng cha này ra chiều kiêu ngạo ta cũng chẳng nên lịch sự với hắn .

Y từ từ ngồi xuống lạnh lùng nói một câu :

- Té ra là Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn cười lạt nói :

- Khí sắc Mã tổng thủ lãnh xấu lắm , chắc gặp nạn đổ máu một ngày gần đây.

Mã Văn Phi cười mát đáp :

- Trước nay tiểu đệ không tin tướng mệnh .

Tư Mã Càn nói :

- Mã huynh không tin thì cứ nghiệm coi sẽ thấy đúng . Tại hạ dám nói quyết trong vòng ba ngày bữa nay là một . Mã tổng thủ lãnh mà không bị nạn đổ máu thì tiểu đệ nhất định bỏ danh hiệu Đông Hải Thần Bốc .

Mã Văn Phi thấy Tư Mã Càn nói quả quyết như vậy thì không khỏi chấn động tâm thần , ngửng đầu lên nhìn hắn thủng thẳng đáp :

- Xin đa tạ Tư Mã huynh có lời chỉ giáo .

Tư Mã Càn ngửng mặt lên trời cười khanh khách rồi bưng chung rượu uống một hơi cạn sạch .

Chu Triệu Long thấy Tư Mã Càn uống rượu rồi vội nâng chung lên nói :

- Xin mời các vị.

Mã Văn Phi vẫn cảnh giác , y vội nâng chung rượu vào miệng nhưng không nuốt xuống , lén nhổ vào khăn tay .

Lại thấy Tư Mã Càn và Vương Thị Tam hùng cầm đũa gắp ăn rất ngon lành .

Họ uống mấy chung rượu nữa . Mã Văn Phi mới hơi yên dạ bắt đầu ăn uống.

Mấy vị ngồi tiệc chỉ có Chu Triệu Long ân cần mời mọc, còn cả những người ít nói. Tiệc rượu rất mau kết thúc.

Đông hải thần Bốc lấy ba đồng tiền vàng trong bọc ra bỏ vào hai bàn tay úp lại lắc một hồi đoạn gieo xuống bàn. Hắn coi quẻ rồi tự nói một mình :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang rất nhiều gian tế trà trộn vào rồi .

Mã Văn Phi giật mình kinh hải tự hỏi :

- Chẳng lẽ thằng khùng này lại biết bói toán thật ư ?

Chu Triệu Long mỉm cười hỏi :

- Tư Mã huynh có bói ra được mấy vị không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Theo quẻ mà đoán thì ít ra có đến hơn mười người .

Chu Triệu Long nói :

- Thế thì không nhiều . Theo lời ước lượng của đại trang chúa ít ra là phải trên hai mươi vị.

Tư Mã Càn lạnh lùng :

- Nếu vậy thì Thẩm đại trang chúa cũng hiểu thuật bói toán .

Chu Triệu Long cười đáp :

- Tệ đại trang chúa tuy không hiểu thuật bói toán nhưng liệu việc như thần, chẳng bao giờ sai trật.

Tư Mã Càn thu mấy đồng tiền lại miệng nói :

- Tiểu đệ đã phân tích thì vụ này bất lợi cho quí trang.

Chu Triệu Long cười ha hả nói :

- Tư Mã huynh bất tất phải quan tâm . Những chỗ có thể phát sinh biến loạn , tệ đại trang chúa đều tiên liệu được cả rồi .

Tư Mã Càn ra chiều rất tin tưởng ở toán thuật của mình, hắn hỏi :

- Cũng có nhiều sự biến hóa ra ngoài sự tiên liệu của tệ đại trang chúa thì sao .

Chu Triệu Long liếc mắt ngó Mã Văn Phi đáp :

- Dù tình hình biến loạn ra ngoài sự tiên liệu của tệ đại trang chúa , nhưng cũng không làm cho y phải kinh hãi bối rối .

Tư Mã Càn lạnh lùng nói :

- Chu huynh đã không chịu nghe theo lời tiểu đệ cảnh cáo trước thì rồi tiểu đệ phải dương mắt lên mà nhìn xem quí trang đối phó với cuộc hổn loạn này ra làm sao ?

Thái sơn vương thị Tam hùng nghĩ thầm trong bụng :

- Trên đời lại có kẻ cưỡng bách người ta phải tuân theo toán thuật của mình mới là kỳ ! Anh chàng Tư Mã Càn này thật là con người quái gỡ.

Mã Văn Phi từ từ đứng lên hỏi :

- Bây giờ cơm rượu no say rồi , Nhị trang chúa còn điều chi chỉ giáo nữa không ?

Chu Triệu Long đáp :

- Không dám ! Không dám ! Nếu mã huynh có việc thì xin cứ tuỳ tiện .

Mã Văn Phi chắp tay nói :

- Tiểu đệ xin cáo thoái trước .

Rồi đứng dậy bước đi .

Tiêu Lĩnh Vu mắt nhìn xuống đi theo Mã Văn Phi về phía Thuý Trúc Hiên .

Tư Mã Càn nhìn bóng sau lưng Mã Văn Phi hỏi :

- Nhị trang chúa có biết người đó không ?

Chu Triệu Long đáp :

- Bửa nay tiểu đệ mới gặp y lần đầu , nhưng về thân thế và lai lịch y , tiểu đệ đã thấy rõ như năm đầu ngón tay.

Tư Mã Càn nói :

- Y là một nhân vật nhiều chuyện lắm đấy ! Nhị trang chúa nên lưu tâm .

Hắn nói xong rồi không chờ Chu Triệu Long trả lời đã đứng dậy cất bước.

Mã Văn Phi và Tiêu Lĩnh Vu về tịnh xá ở Thuý Trúc đã thấy Phụng Trúc tươi cười đón tiếp , bưng trà vào hỏi :

- Mã gia . Mã gia đã nghĩ chưa ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tại còn tỉnh toạ một khắc . Cô nương cứ việc đi nghỉ trước .

Phụng Trúc nói :

- Tiểu tỳ ở đây chờ đợi Mã gia .

Mã Văn Phi xua tay gạt đi .

- Cô nương bất tất phải chờ đợi .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu cô nương có ý muốn dời khỏi Bách Hoa Sơn Trang thì để tại hạ gặp đại trang chúa sẽ nói dùm .

Phụng Trúc vội nói :

- Mã gia đã không ưa tiểu tỳ cho hầu cận bên mình thì chớ nói với Đại trang chúa để xin cho tiểu tỳ .

Mã Văn Phi mỉm cười ngắt lời :

- Tại hạ hiểu rồi . Tại hạ xin Đại trang chúa tặng cô nương cho tại hạ. Sau khi dời khỏi Bách Hoa Sơn trang , cô nương được tự do muốn đi đâu thì đi .

Phụng Trúc buồn rầu đáp :

- Phương trời bát ngát . Tiểu tỳ đã không thân thích lại chẳng ai quen thuộc không biết về đâu ? Không dám phiền đến Mã gia .

Rồi thị trở gót từ từ bước đi .

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này dường như có ý muốn dời khỏi Bách Hoa Sơn trang mà mình không hiểu thị thật lòng hay giả dối . Hỡi ơi ! Người trong Bách Hoa Sơn trang dù là một tên tỳ nữ cũng cao thâm khôn lường .

Y còn đang ngẫm nghỉ , bổng ngó thấy Phụng Trúc vừa ra đi lại lật đật trở vào nói :

- Mã gia . Có Tư Mã tiên sinh đến bái phỏng.

Mã Văn Phi lẩm bẩm :

- Tư Mã Càn tìm kiếm mình không hiểu có việc gì ? Thái độ của hắn rất mờ ám mà chỗ dụng tâm lại càng cao thâm khôn lường. Ta phải coi chừng thằng cha này mới được .

Trong bụng nghĩ vậy , ngoài miệng y đáp :

- Mời tiên sinh vào đây .

Y chưa dứt lời Tư Mã Càn đã bước vào nói :

- Tại hạ đến quấy nhiễu Mã huynh .

Giọng nói lạnh lẽo không có vẻ gì lịch sự .

Mã Văn Phi đã toan cùng hắn nói mấy lời hàn huyên , nhưng nghe thanh âm lạnh lẽo bất giác động tâm nghĩ thầm :

- Đối với hạng người cuồng ngạo mình không nên lịch sự .

Y liền lạnh lùng hỏi :

- Tư Mã huynh có điều chi chỉ giáo ?

Tư Mã Càn tự động ngồi xuống ghế đáp :

- Chúng ta là người thành thật thì không ăn nói gian trá : Mã huynh đến Bách Hoa Sơn trang là có chuyện mưu đồ . Cái đó Mã huynh bịp Chu Triệu Long thì được nhưng không thể qua mắt tại hạ .

Mã Văn Phi cười lạt hỏi lại :

- Phải chăng Tư Mã huynh đến kiếm tiểu đệ chỉ để nói một câu như vậy ? Nhưng cái đó tiểu đệ đã biết rồi .

Tư Mã Càn ngắt lời :

- Chu Triệu Long không nghe lời cảnh cáo của tại hạ . Y tự phụ là Bách Hoa Sơn trang phòng vệ chẳng khác gì thành đồng vách sắt làm cho tại hạ tức quá .

Hắn nói câu này khiến cho người nghe phải kinh dị , tưởng chừng hắn có mối hận với kẻ khác đến chết cũng không chịu bỏ qua .

Trong lúc nhất thời Mã Văn Phi không sao hiểu được , chỗ dụng tâm của hắn y chau mày nói :

- Xin Tư Mã huynh miễn thứ cho tiểu đệ ngu muội không hiểu được ý tứ câu nói của Tư Mã huynh.

Tư Mã Càn đáp :

- Ý kiến của tại hạ rất giản dị . Tại hạ đã chứng minh trước mặt Chu Triệu Long là Tư Mã Càn này bói toán rất linh nghiệm , chứ chẳng phải chuyện bạ đâu nói đấy .

Mã Văn Phi hỏi :

- Không hiểu Tư Mã huynh muốn chứng minh bằng cách nào ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chu Triệu Long không chịu nghe lời tại hạ , nên tại hạ muốn cho hắn nếm mùi đau khổ mới biết Tư Mã Càn là tay lợi hại .

Chương 92: Phải Chăng Phụng Trúc Nhận Được Tiêu Lang

Mã Văn Phi chợt nói :

- Xin Tư Mã huynh nói tường tận hơn .

Tư Mã Càn liếc mắt nhìn Phụng Trúc đứng trong góc nhà , muốn nói lại thôi .

Phụng Trúc có vẻ biết điều , đưa mắt ngó tình thế rồi rón rén rút lui.

Mã Văn Phi tủm tỉm cười :

- Bây giờ Tư Mã huynh có thể cho nghe được rồi .

Tư Mã Càn đáp :

- Mục đích Mã huynh đến đây làm gì chẳng những tiểu đệ đã hiểu rõ mà e rằng Chu Triệu Long cũng biết tường tận .

Mã Văn Phi cười mát nói :

- Đúng thế ! Giữa tiểu đệ và Bách Hoa Sơn Trang đã chẳng đồng đạo thì khó mà mưu sự với nhau được . Họ chỉ vì nể mặt tại hạ mà đưa ra thiếp mời , nếu tiểu đệ không tới há chẳng để đồng đạo võ lâm cười mình là kẻ nhát gan ?

Tư Mã Càn đáp :

- Theo nhận xét của tại hạ thì Mã huynh tới đây e rằng chẳng phải vì vấn đề thể diện .

Mã Văn Phi động tâm tự nhủ :

- Thằng cha ít qua lại võ lâm trung nguyên , nhưng không hiểu rõ lai lịch hắn , lại không biết mối liên quan giữa hắn và Bách Hoa Sơn Trang thì chẳng thể tiết lộ cơ mật với hắn được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , Mã Văn Phi quyết định chủ ý rồi cười mát nói :

- Bất luận Tư Mã huynh nhận xét thế nào , tiểu đệ cũng không biến đổi chủ ý.

Tư Mã Càn nói :

- Nếu Mã huynh chịu cho tiểu đệ hay về kế hoạch đã định thì tiểu đệ có thể giúp đỡ Mã huynh được chăng ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Tư Mã huynh tự xưng là thần Bốc sao không bói một quẻ xem trong lòng tiểu đệ mưu đồ việc gì ?

Tư Mã Càn lộ vẻ không bằng lòng đứng phắt dậy nói :

- Coi chừng Mã huynh không tín nhiệm tại hạ rồi ?

Mã Văn Phi cũng đứng lên cười hỏi :

- Chúng ta mới gặp nhau một lần mà Mã huynh hỏi nhiều như vậy chẳng là thái quá ư ?

Tư Mã Càn biến sắc lạnh lùng hỏi lại :

- Phải chăng Mã huynh bức bách tại hạ trợ giúp cho Bách Hoa Sơn trang ?

Mã Văn Phi hững hờ đáp :

- Cái đó là ở nơi Mã huynh .

Tư Mã Càn đột nhiên bưng chung trà lên uống rồi lạnh lùng hỏi :

- Nội nhật hôm nay Mã huynh gặp nạn đổ máu có muốn tại hạ trỏ đường cho không ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Đã là đại trượng phu há còn sợ sống chết ? Tư Mã huynh bất tất phải nhọc lòng .

Tư Mã Càn lạng lùng :

- Mã huynh đã không tin toán thuật của tiểu đệ thì chẳng còn gì để nói nữa .

Hắn đặt chung trà xuống rảo bước đi ngay .

Đông hải thần bốc Tư Mã Càn từ Đông hải xa thăm tới đây . Hắn tự phụ tinh thông toán thuật muốn dương danh trên đường võ lâm ở trung nguyên . Hắn vừa vào Trung Nguyên đã tiếng đồn Bách Hoa Sơn Trang liền đến bái trang để tự tiến thân. Hắn cho những điều sở học của mình sẽ được người tôn kính , không ngờ bị coi thường, nên trong lòng tức giận, muốn viện trợ Mã Văn Phi khiến cho Bách Hoa Sơn trang phải một phen trời long đất lỡ , ngờ đâu lại bị Mã Văn Phi cự tuyệt

Phụng Trúc đứng bên ngoài thấy Tư Mã Càn hậm hực bỏ đi liền lén lút vào phòng thu dọn trà . Ngờ đâu ngón tay thị vừa đụng vào chung trà mà Tư Mã Càn vừa uống , cái chung bằng sứ đã vỡ nát ra như cám rớt xuống đất .

Mã Văn Phi sửng sốt không nói lên lời .

Phụng Trúc mỉm cười nói :

- Tư Mã tiên sinh võ công thật là lợi hại . Nếu y trầm tỉnh một chút không ham danh lợi một cách nóng nẩy tất sẽ được Bách Hoa Sơn trang trọng dụng .

Mã Văn Phi động tâm tự nhủ :

- Con nha đầu này dường như biết nhiều chuyện mà lúc thị bình luận võ công của Tư Mã Càn giọng nói bình tỉnh , không lộ vẻ kinh ngạc , cũng không ra chiều thán phục . Chẳng lẽ thị cũng vào hạng võ công thượng thặng . Chi bằng ta nhân cơ hội này dò hỏi những điều bí mật trong trang .

Y hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Tại hạ từng nghe Bách Hoa Sơn trang là một nơi thu nạp hiền tài , nên trong trang chẳng thiếu gì kỳ nhân dị sỹ mà sao lại lãnh đạm với Tư Mã Càn ?

Phụng Trúc cười đáp :

- Đáng lý tiểu tỳ không dám bàn đến chuyện này , nhưng Mã gia là bậc chính nhân quân tử quyết không hãm hại tiểu tỳ dù có nói chuyện một chút cũng không sao .

Thị thò đầu nhìn ra ngoài rồi nói tiếp :

- Đáng buồn Tư Mã Càn đến chẳng hợp thời . Đại trang chúa mãi lo về cuộc anh hùng đại hội không rãnh để tiếp kiến y , thành ra một bậc kỳ tài phải chịu mai một .

Mã Văn Phi hỏi :

- Chẳng lẽ trang chúa không nhìn ra Tư Mã Càn mình mang tuyệt kỷ.

Phụng Trúc cười đáp :

- Một là mục lực của Nhị trang chúa không bằng Đại trang chúa , tuy cũng nhận ra Tư Mã Càn là một nhân vật kỳ tài mà không nhìn thấy bản lảnh cao thâm của tiên sinh . Hai là y không có quyền trọng dụng Tư Mã Càn .

Mã Văn Phi hỏi :

- Sao ? Y là nhị trang chúa ở Bách Hoa Sơn trang chẳng lẽ không quyết định được việc gì ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Quyền hành ở Bách Hoa Sơn Trang tập trung cả vào một tay Đại trang chúa , Nhị trang chúa bất quá là người chuyển đạt mệnh lệnh của đại trang chúa mà thôi.

Mã Văn Phi nói :

- Té ra là thế .

Phụng Trúc buồn rầu thở dài nói :

- Mã gia ?

- Câu chuyện này tiểu tỳ chỉ nói một mình Mã gia nghe mà thôi . Nếu tiết lộ ra ngoài lọt vào tai Đại trang chúa hay Nhị trang chúa thì tiểu phải chịu đựng đau khổ vô cùng . Nhị trang chúa tuy không có quyền quyết định đại sự , nhưng việc trừng trị một tên tiểu tỳ y lại có thừa .

Mã Văn Phi an ủi thị :

- Xin cô nương cứ an tâm . Mã Văn Phi này chẳng phải là kẻ tiểu nhân phản phúc .

Y ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Cô nương có biết Thẩm đại trang chúa mở đại tiệc vào ngày nào không ?

Phụng Trúc đáp :

- Đại tiệc vào trưa mai nhưng tối hôm nay cũng có một dạ yến . Tiệc bày trong vườn hoa trước Vọng Hoa Lâu và do Đại trang chúa thân hành chủ toạ .

Mã Văn Phi nói :

- Được cô nương chỉ điểm tại hạ rất lấy làm cảm kích .

Phụng Trúc mỉm cười đáp :

- Lời Mã đại gia đã hứa xin đại gia đừng quên .

Mã Văn Phi đáp :

- Cô nương bất tất phải quan tâm .

Trong lòng rất lấy làm kỳ, Mã Văn Phi tự hỏi :

- Ta hứa với thị điều chi . Hứa vào lúc nào ?

Phụng Trúc lại mỉm cười , nét mặt vui tươi thu dọn đồ trà mang ra.

Bổng thấy Tiêu Lĩnh Vu từ từ bước vào sảnh đường nói :

- Xin Tổng thủ lãnh mượn cơ hội này nghỉ ngơi một lúc . Đêm nay chắc còn phải thù tiếp nhiều .

Mã Văn Phi đáp :

- Phải rồi ! Ta toạ tức ngay trong sảnh đường này cũng được .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm lấy làm kỳ tự hỏi :

- Tại sao y không vào phòng ngủ đã có ta ở ngoài hộ vệ sao y lại không y tâm .

Chàng còn đang kinh nghi thì Phụng Trúc lại vào sảnh đường nói :

- Mã gia yên tâm vào phòng nghỉ ngơi . Tiểu tỳ đã dời hai chậu hoa đi chỗ khác rồi .

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này quả nhiên rất thông minh . Y vào phòng ngủ quả không ngửi thấy mùi hương nữa. Y ngồi xếp bằng trên trường vận khí điều hòa hơi thở.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Phụng Trúc hỏi :

- Khi Tổng thủ lãnh của bọn tại hạ ngồi điều tức không ai được làm kinh động . Nơi đây tạm để cho tại hạ trong coi , không dám làm phiền cô nương .

Tuy da mặt chàng vàng ửng, nhưng thuốc dị dung cũng không thể biến đổi được khuôn mặt đoan chính cùng cặp mắt trong sáng .

Mục quang của Phụng Trúc lúc vừa chạm vào nhãn thần của Tiêu Lĩnh Vu . Thị chợt chấn động tâm thần , không nhịn được nhìn chàng một hồi rồi cất giọng mơ màng hỏi :

- Khuôn mặt và nhãn thần của Mã huynh rất giống một người .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Tại hạ giống ai ?

Phụng Trúc đưa bàn tay nắm lấy cửa ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Trong lúc nhất thời, tiểu muội không nghĩ ra được nhưng cặp nhãn thần này nhất định tiểu muội đã trông thấy rồi .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Nhãn quang cùng ký ức con nha đầu này thật là lợi hại ? Mình đã thay đổi sắc mặt mà thị vẫn nhận ra . Mình không nhớ được thị chút nào, chắc là trước kia ít gặp mặt .

Phụng Trúc dịu dàng hỏi :

- Mã huynh theo hầu Mã gia đã lâu chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Phụng Trúc chậm chạp bước ra cửa phòng . Chân trái thị đột nhiên thu lại . Thị quay lại giơ tay lên đầu miệng nói :

- Tiểu muội nghĩ ra rồi . Mã huynh lại đây tiểu muội nói cho nghe.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng không muốn nhưng biết bọn tỳ nữ ở đây bề ngoài là hầu hạ tân khách, nhưng bên trong ngấm ngầm giám thị tân khách . Nếu chàng lãnh đạm với chúng tất chúng sẽ đưa hơi với Chu Triệu Long , có khi còn khiến Thẩm Mộc Phong đề phòng cẩn thận hơn thì việc cứu song thân của chàng càng thêm trở ngại.

Chàng từ từ tiến ra hỏi :

- Phụng Trúc cô nương muốn nói gì ?

Phụng Trúc đáp :

- Mã huynh giống Tam trang chúa của bọn tiểu muội quá.

Tiêu Lĩnh Vu giật nẩy mình lên nói :

- Tại hạ giống Tam trang chúa ở quí trang ư ? Chắc cô nương nói giỡn rồi .

Phụng Trúc cười đáp :

- Đó là sự thực hoàn toàn . Cặp mắt của Mã huynh ướt rượt như hoa đào rất giống Tam trang chúa chỉ có nước da vàng ửng mà thôi . Tam trang chúa lại hình dong tuấn tú hơn Mã huynh nhiều .

Thị nói rồi không chờ Tiêu Lĩnh Vu đáp lại đã trở gót đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Con nha đầu này đã phát giác ra ta giống hệt Tam trang chúa của chúng . Thị nhận ra được chỉ vị cặp mắt, ta phải thật lưu tâm đến nhãn thần của mình mới được

Vừng thái dương đã lặn non đoài . Bức màn đêm buông xuống . Chân trời Đông vầng trăng đã xuất hiện .

Phụng Trúc tay cầm đèn lồng chụp bằng se mỏng từ từ đi tới khẻ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Mã gia đã tỉnh chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chưa . Cô nương có điều chi dạy bảo ?

Phụng Trúc nói :

- Bữa tiệc tẩy trần của Đại trang chúa đã được bày ra rồi . Xin kêu Mã đại gia dậy đi để y còn rữa mặt thay quần áo chuẩn bị phó yến .

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Chuyện này dễ lắm . Cô nương bất tất phải băn khoăn tại hạ quyết không lỡ việc đâu

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ có một điều muốn thỉnh giáo cô nương mà chưa hiểu cô có chịu cho biết chăng ?

Phụng Trúc hỏi :

- Điều chi vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đêm nay không hiểu bọn tại hạ có gặp quí Tam trang chúa chăng ?

Phụng Trúc đáp :

- Dĩ nhiên là được , vì tệ đại trang chúa mở cuộc quần hùng đại hội này để giới thiệu tệ Tam trang chúa với quần hùng trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không biết tên nào sẽ mạo xưng ta ? Chẳng lẽ Lam Ngọc Đường đã bị Thẩm Mộc Phong thu nạp vào Bách Hoa Sơn trang rồi ?

Lại nghe Phụng Trúc hỏi :

- Phải chăng vì tiểu muội bảo Mã huynh giống Tam trang chúa mà Mã huynh hỏi câu này ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên đó là một nguyên nhân trọng yếu , tại hạ muốn được coi Tam trang chúa xem tại sao tướng mạo giống nhau mà lại có kẻ giàu sang , người bần tiện ?

Phụng Trúc cười nói :

- Tiểu muội bảo Mã huynh chỉ giống y cặp mắt , còn những chỗ khách thì trật nhiều quá .

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Không hiểu Trung Châu Nhị Cổ và Thần Thâu Hướng Phi đã trà trộn vào Bách Hoa Sơn trang này được chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu còn đang ngẫm nghĩ thì Mã Văn Phi đã đủng đỉnh bước ra .

Phụng Trúc nghiêng mình thi lễ hỏi :

- Mã gia có muốn thay áo không ?

Mã Văn Phi đáp :

- Không cần . Tiệc tẩy trần của quí đại trang chúa bao giờ mới bắt đầu ?

Phụng Trúc ngửng đầu trông lên trời cười đáp :

- Trăng đã lên trên đầu ngọn cây vậy đã tới giờ rồi đó .

Mã Văn Phi hỏi :

- Những người tham dự tiệc này là những nhân vật thế nào ?

Phụng Trúc đáp :

- Những nhân vật được mời đến Bách Hoa Sơn trang tối nay sẽ đến hết.

Mã Văn Phi gật đầu nói :

- Bọn tại hạ đi ngay .

Phụng Trúc cầm ngọn đèn chụp bằng sa để lên bàn rồi nói :

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho Mã gia .

Đoạn thị cất bước đi ngay .

Mã Văn Phi quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu , dùng phép truyền âm nói :

- Tiêu huynh . Lúc phó yến Tiêu huynh đừng quên thương nghị với bọn Trung Châu nhị cổ để thương nghị kế hoạch động thủ .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu . Chàng tiến nhanh hai bước đến sát sau lưng Phụng Trúc làm bộ rụt rè hỏi :

- Trước nay cô nương vẫn ở trong Thuý Trúc hiên này ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Phải rồi ! Bọn tiểu muội ở đây đề dùng chừ Trúc để đặt tên và chầu hầu tân khách ở Thuý trúc Hiên .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế . Nếu vậy những vị ở Lan Hoa tịnh xá cũng dùng chữ Lan để đặt tên ư ?

Phụng Trúc cười đáp :

- Mã huynh thông minh thật suy một việc ra cả mấy việc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cô nương dạy quá lời .

Chàng tự nhủ :

- Trước mình làm Tam trang chúa ở đây thì bọn nha đầu này muốn nói với mình một câu cũng không phải chuyện dễ . Khi nào chúng dám giở giọng trào phúng với mình .

Lúc đi qua mấy luống hoa rồi , chàng ngửng đầu trông lên thấy toà lầu cao ngất . Rất nhiều tỳ nữ vây bọc xung quanh .

Quanh lầu là khu đất trồng cỏ . Mười mấy bàn tiệc đã bày ra . Coi tình hình này thì số thực khách được mời dự cũng không đông lắm .

Mã Văn Phi chau mày nói :

- Này cô nương . Chúng ta đến sớm quá chăng ?

Phụng Trúc đáp :

- Không sớm đâu . Mã gia hãy coi bên kia thì biết mọi người đến cả rồi .

Mã Văn Phi ngảnh đầu trông ra quả thấy một ả nữ tỳ áo lam tay cầm đèn lồng giơ cao lên từ trong rặng hoa phía bắc từ từ đi tới .

Phía sau tỳ nữ áo lam là một văn sĩ tay xách cái rương giát vàng mình mặt áo trường bào , chùm râu đen chùm xuống trước ngực . Văn sĩ này lối bốn chục tuổi .

Tiêu Lĩnh Vu vừa ngó thấy đã nhận ra là Vũ Văn Hàn Đào chủ chân Toàn cơ Thư Lâu ở Hướng Dương Bình miền Triết Bắc .

Theo sau lão là Bạch niên thư sinh Thành Anh.

Vũ Văn Hàn Đào được ả nữ tỳ áo lam cầm đèn lồng dẫn tới ngồi ở chỗ sát cạnh Vọng Hoa Lâu .

Kế đó , mấy chục ngọn đèn lồng đều do mỹ tỳ cầm đi trước hướng dẫn tân khách từ trong các luống hoa lục tục xuất hiện.

Tiệc bày xong rồi . Mấy chục ả nữ tỳ đi đi lại lại đưa khách vào chỗ ngồi .

Phụng Trúc cười nói :

- Mời Mã gia nhập tiệc .

Thị cất bước đi trước đưa Mã Văn Phi vào chỗ ngồi .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ hỏi Phụng Trúc :

- Cô nương . Tại hạ có chỗ ngồi ở đây không ?

Phụng Trúc nhíu cặp lông mày đáp :

- Mã huynh muốn ngồi thì cứ ngồi xuống một bên .Kể ra mỗi chổi năm người nhưng sự thực nhân số đều khiến đủ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ cô nương .

Phụng Trúc trở gót rút lui.

Bổng nghe thanh âm lạnh lẽo vọng lại .

- Oan gia chạm trán . Không ngờ tiểu đệ được ngồi cùng bàn với Mã huynh.

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn Tư Mã Càn thủng thẳng đáp :

- Tiểu đệ thực là có duyên với Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn từ từ tiến vào ngồi đối diện với Mã Văn Phi.

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn mấy chục ngọn đèn lồng từ từ đi tới rồi bọn mỹ tỳ rút lui rất có thứ tự. Y không khỏi khen thầm :

- Bách Hoa Sơn Trang quả nhiên không phải tầm thường . Nguyên việc huấn luyện tiến thoái cho bọn tỳ nữ cũng chưa thấy môn hộ nào bì kịp .

Bổng nghe Tư Mã Càn nói :

- Những tỳ nữ ở Bách Hoa Sơn trang đều nguyệt thẹn hoa nhường . Không hiểu đã bao nhiêu người sa chân vào cạm bẩy phấn son ?

Hắn nói mấy câu này thanh âm khá cao chủ ý để mọi người trong trường đều nghe rõ .

Quả nhiên mấy chục con mắt đều chăm chú nhìn hắn .

Tư Mã Càn vẻ mặt thản nhiên bưng chén trà lên uống rồi tự nói một mình .

- Dù nọc rắn Thanh Trúc , hay mũi chim oan vàng , hai thứ đó chưa độc , độc nhất phụ nhân tâm. Hoa hồng đẹp mà nhiều gai, tửu sắc khiến người mê hoặc nhưng họ lại tự phụ anh hùng luyến ái mỹ nhân . Tự trói mình vào bóng quần hồng mà có ai biết ? ôi ! Thật đáng than và đáng tiếc.

Hắn đề khí vào vào đan điền nói câu này , thanh âm không lớn nhưng vọng đi rất xa . Bao nhiêu người trong tiệc đều nghe rất rõ .

Mã Văn Phi chau mày khẻ nói :

- Tư Mã huynh . Thế là đủ lắm rồi , quần hùng đều nghe rõ , họ đều chú ý nhìn

Tư Mã Càn lạnh lùng :

- Tiểu đệ nhận thấy bao nhiêu người ngồi đây phần lớn đều chui vào cạm bẩy phấn son . Há chẳng một việc đáng thương và đáng tiếc ?

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Thằng cha này thấy lời nói của hắn chưa làm kinh động mọi người , hắn chửa chịu can tâm . Ta không nên nói chuyện với hắn nữa .

Rồi y quay đầu nhìn ra phía khác lờ đi như không nghe tiếng .

Tư Mã Càn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

- Thiên hạ liều thật ! Chết đến gáy rồi lại còn ham rượu thịt .

Mấy câu này làm chấn động toàn trường . Lập tức mọi chỗ nổi lên những tiếng thì thầm .

Tư Mã Càn thấy vẫn chưa một ai hỏi gì đến mình liền vỗ bàn đánh "binh" một cái cho bát đũa tung bay tứ phía rồi cúi mặt xuống bàn mà khóc oà lên .

Từ trong những bụi hoa , bốn tên đồng tử áo xanh chạy ra thay đũa chén .

Mã Văn Phi thấy Tư Mã Càn cử động điên khùng , muốn khuyên nhủ mấy câu, nhưng lại e hắn khà khịa với mình nén không nói nữa .

Tiếng khóc của Tư Mã Càn mỗi lúc một lớn . Toàn trường đều nghe rõ .

Mã Văn Phi nghe tiếng khóc cực kỳ thê thảm thì trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi :

- Người này võ công không phải tầm thường mà dường như cũng là con

người tài hoa xuất chúng . Sao hắn lại cười khóc thất thường ? Chẳng lẽ hắn quả mắc bệnh điên khùng ?

Y nín nhịn cho đến lúc không nín nhịn được nữa, phải lên tiếng :

- Tư Mã huynh . Quần hào đến đủ rồi , Thịnh yến sắp khai diễn . Vậy mà Tư Mã huynh kêu gào khóc lóc như vậy thì còn ra thể thống gì nữa ?

Tư Mã Càn ngửng đầu lên lau nước mắt thở dài hỏi :

- Tiểu đệ nhìn thấy những người đến đây số đông đều hiện tử khí thì nhịn khóc thế nào được ?

Mã Văn Phi thở dài nghĩ thầm :

- Khó lòng làm cho thằng cha này biết phục thiện .

Lại nghe Tư Mã Càn nói tiếp :

- Đáng than cho người đời không biết gì lật đật kéo đến đây để nộp mạng !

Chương 93: Tư Mã Càn Khai Diễn Cuộc Đấu

Tư Mã Càn tự nói bâng quơ như vậy tự hồ chẳng liên quan gì đến ai , những cũng có mấy người nói tính nghe không nhẫn nại được cười lạt bảo :

- Người điên ! Người khùng ! Thật là điên khùng !

Tư Mã Càn toan lên tiếng phản ứng thì đột nhiên ba tiếng chuông vọng lại .

Một luồng ánh hồng từ trên nóc toà Vọng Hoa Lâu cao ngất bay xuống một bụi hoa cách xa ngoài mấy trượng .

Mã Văn Phi vận mục lực nhìn ra thì là một tấm lụa sặc sỡ từ trên nóc lầu buông xuống . Y rất lấy làm lạ tự hỏi :

- Thẩm Mộc Phong thả dây lụa màu sặc sỡ xuống là có dụng ý gì ?

Bổng nghe mấy tiếng tình tang rồi tiếp đến tiếng âm nhạc du dương từ những luống hoa bốn mặt nổi lên .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Đây chắc là Thẩm Mộc Phong cố ý bày trò và cũng là một trong những phương pháp để hăm doạ người .

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn trường chẳng thấy Trung Châu Nhị Cổ và Hướng Phi đâu thì trong lòng nóng nẩy nghĩ thầm :

- Nếu chỉ có Mã Văn Phi và ta là hai người thì bữa nay dù gặp cơ hội cũng chẳng có cách nào hạ thủ được . Không hiểu vì họ bị khám phá hay vì Hướng Phi huênh hoang khoác lác không lấy nổi ngân bài nên không thể vào trang .

Lại nghe giữa tiếng nhạc du dương có thanh âm hô lớn :

- Đại giá Đường gia chưởng môn Đường lão thái thái đã tới .

Nguyên Đường gia ở Tứ Xuyên tự dựng ra một gia phái trong võ lâm. Gia phái này nổi tiếng giang hồ về độc khí và ám khí .

Đường gia lại có lề luật rất kỳ dị là những môn tuyệt kỹ của hắn gia chỉ truyền cho con dâu chứ không truyền cho con trai. Tuy những trẻ nít nhà này đều biết sử dụng mấy môn ám khí tối độc , nhưng xét thủ pháp kỳ tuyệt chân chính thì lại không truyền thụ một cách khinh xuất .

Ngoài mối truyền thống kỳ quái này , Chưởng môn Đường gia lại lựa người ngoài làm hai thị tỳ hầu hạ bên mình . Có điều hai tên thị tỳ này thiên tư thông tuệ khác thường mà cũng là những thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân .

Mỗi chưởng môn nhân đều có quyền chọn lựa nhị tỳ tuỳ thân bất luận thuộc họ nào và ở đâu , nhưng nhất định phải là người được chỉ định làm chưởng môn kế tiếp đời sau mới có quyền chọn lựa.

Nàng dâu nào đã được chỉ định làm chưởng môn đời sau thì việc đầu tiên là lựa chọn tuỳ thân nhị tỳ , kế đến việc đóng kín cửa phòng sinh hoạt riêng biệt năm năm .

Trong thời gian năm năm này người đó ở một nơi tỉnh mịch và cô độc , do tuỳ thân nhị tỳ hầu hạ . Vì vậy mà tuỳ thân nhị tỳ cũng được địa vị tôn sùng và quyền uy rất lớn .

Nhị tỳ không được chưởng môn ưng thuận thì chẳng thể tuỳ ý kết hôn .Nhị tỳ hầu hạ chưởng môn cho đến khi về qui ẩn trong vườn Vạn thọ cũng vẫn theo hầu . Truyền thống kỳ quái này thường tạo ra một hiện tượng đặt biệt là giữa chưởng môn cùng nhị tỳ và cả những tên nha đầu cũng có mối cảm tình tha thiết.

Chưởng môn thường coi chúng thân cận hơn cả con cái trong nhà .

Phần lớn bọn nhị tỳ hy sinh quá nữa thời xuân sắc rất quí báu hiến cho chủ nhân . Vì thế những nữ tỳ theo hầu bao nhiêu đời chưởng môn đều được người Đường gia tôn kính .

Cũng có một số tuỳ thân nhị tỳ được chưởng môn nhân ưng thuận cho lấy chồng, nhưng trước khi xuất giá phải trả lại võ công của Đường môn đã . Cách trao trả thế nào do chưởng môn quyết định . Có khi thu hồi toàn bộ , có khi đặt biệt gia ân cho một vài môn . Do đó một số thủ pháp sử ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên được lưu truyền ra ngoài võ lâm .

Bạn hữu giang hồ đối với Đường gia chẳng nhiều thì ít đều có quan cảm về chuyện thần bí , vì chưởng môn Đường gia trải một thời kỳ bế quan năm năm . Sau đó lại ít xuất hiện trên chốn giang hồ , nên người võ lâm ít kẻ được thấy mặt Đường gia chưởng môn.

Mã Văn Phi ngoảnh đầu trông ra thấy một mụ già tóc bạc như tơ vận quần áo xanh , tay chống phụng đầu trượng từ trong bụi hoa ở phía chính Bắc chậm chạp tiến lại .

Hai thiếu nữ diễm lệ mình mặc võ phục áo lam , lưng đeo trường kiếm , trạc tuổi hai mươi theo sau mụ.

A nữ tỳ dẫn đường đưa mụ già vào chỗ ngồi . Còn hai tên nhị tỳ áo lam đeo kiếm không chịu ngồi cứ đứng hai bên tả hữu về phía sau mụ.

Lại nghe tiếng hô :

- Hắc , Bạch nhị lão ở núi Trường Bạch ngoài quan ải đã tới .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày lẩm bẩm :

- Hắc, Bạch nhị lão là nhân vật thế nào ? Ta phải coi xem mới được .

Chàng ngước mắt nhìn ra , chợt phát giác ra Mã Văn Phi lộ vẻ kinh dị thì không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Xem chừng Hắc , Bạch nhị lão là những nhân vật có danh vọng lớn trong võ lâm .

Bổng thấy một ả nữ tỳ dẫn hai người y phục khác nhau từ từ tiến lại . Người mé tả là một lão già toàn thân vận quần áo trắng , đội mũ trắng , thân hình cao mà nhỏ , chòm râu chùng xuống trước ngực .

Người mé hữu toàn thân vận màu đen đầu đội mũ đen che gần hết mặt chỉ để hở cặp mắt và cái mũi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Chắc đây là Hắc , Bạch nhị lão .

Hắc , Bạch nhị lão cũng được mỹ tỳ dẫn đường vào chỗ ngồi .

Tiếng âm nhạc từ trong bụi hoa đột nhiên biến thành cấp bách .

Một bóng người đột nhiên xuất hiện từ trên nóc Vọng Hoa Lâu trên đặt vào giả lụa trượt xuống . Nguyên một khinh công và đởm khí của người này đã khiến cho quần hào toàn trường phải ngấm ngầm kinh hãi .

Bóng người lướt xuống rất nhanh mọi người đều nhìn rõ y là một đại hán cao lớn lưng gù vào hạng trung niên mặt đỏ trán dô , mày rậm miệng rộng đầu đội nho cân mình mặc trường bào . Chòm râu đen chùng xuống trước bụng . Hắn chính là Huyết ảnh tử Thẩm Mộc Phong đại trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang .

Lúc Thẩm Mộc Phong còn cách mặt đất chừng ba trượng thì đột nhiên rời khỏi dây lụa cho tấm thân cao lớn từ từ hạ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu biết Thẩm Mộc Phong mục lực ghê người nhìn rõ cả những điều nhỏ bé nên không dám nhìn hắn vội quay đầu ra chỗ khác.

Thẩm Mộc Phong chắp tay thi lễ nói :

- Các vị chẳng quản đường xa vì nể Thẩm mổ mà tới đây tham dự đại hội khiến Thẩm mỗ vô cùng cảm động .

Quần hào trong trường đứng cả dậy chắp tay đáp lễ.

Thẩm Mộc Phong khoan thai vào ngồi chủ vị ở chính giữa quay mặt về phía Tây .

Hắn đảo mắt ngó quanh một lượt rồi nói :

- Còn mấy vị ở xa chưa tới kịp . Chắc các vị đây đói bụng cả rồi , vậy chúng

ta cứ nhập tiệc , bất tất phải chờ họ nữa .

Hắn nói rồi giơ tay phải cao lên vẩy một cái .

Bao nhiêu mỹ tỳ ở trong các bụi hoa. Ở bốn mặt lập tức xuất hiện bưng rượu thịt vào .

Bọn tỳ nữ này đều được huấn luyện rất nghiêm minh động tác cực kỳ mau lẹ mà không rối loạn . Chỉ trong khoảng khắc rượu nhắm đã bày la liệt trên bàn .

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt thoáng qua thấy mười mấy bàn tiệc mà đa số chỉ có hai ba người ngồi một bàn . Toàn trường không tới ba chục người chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong chỉ mời có bấy nhiêu tân khách ? Kỳ hơn nữa là cả bọn Chu Triệu Long và Kim Hoa phu nhân cũng không xuất tịch dự yến. Phải chăng bọn họ đều bị phái đi việc khác ?

Bổng thấy Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu lên lớn tiếng mời :

- Bữa nay tiểu đệ mời các vị đến tham dự hội nghị , có hai việc nhỏ xin trình bày . Một là bắt đầu từ bữa nay Thẩm Mộc Phong tái xuất giang hồ. Hai là giới thiệu cùng các vị một nhân vật hậu tiến .

Thanh âm lão tuy ấm ớ một chút nhưng nhưng tiếng nào cũng rõ tựa hồ từ trong miệng bắn ra khiến người nghe chấn động tâm thần .

Mã Văn Phi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- Lão này nội công tinh thâm ít người bì kịp .

Lại thấy Đường lão thái thái đầu tóc bạc phơ đột nhiên đụng đầu gậy xuống đất rồi nói :

- Lão thân gần đến ngày về hưu, không ngờ trước khi qui ẩn lại được dời Tứ Xuyên vượt đường ngàn dặm đến phó hội cùng Thẩm đại trang chúa .

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười đáp :

- Như vậy đủ tỏ phu nhân có lòng quá yêu Thẩm Mộc Phong . Thẩm mỗ cảm kích vô cùng :

Đường lão thái thái cười lạt nói :

- Lão thân tuổi đã ngoại bảy mươi nhưng không thích dài dòng . Lão thân tới đêm nay rồi sáng mai phải về Tứ Xuyên , e rằng không rảnh để tham dự đại hội quần hùng của Thẩm đại trang chúa vào lúc trưa mai.

Thẩm Mộc Phong cười hỏi :

- Phu nhân đến đã lật đật ra đi cũng lật đật , như vậy há chẳng mỏi mệt quá ư .

Đường lão thái thái đáp :

- Đại trang chúa bất tất phải nhọc lòng. Chuyến đi này của lão thân đã ấn định thời giờ từ trước không muốn tranh cãi nữa.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Đã vậy tại hạ không dám miễn cưỡng . Lão phu nhân trong lúc mang bịnh mà còn giá lâm làm vẻ vang cho Bách Hoa Sơn trang vô cùng .

Hai mái tóc của Đường lão thái thái tung bay , cặp mày bạc của mụ dương lên, mụ lạnh lùng ngắt lời :

- Lão thân cầm quyền Đường gia ba chục năm , chưa bị ai uy hiếp . Lần này Thẩm đại trang chúa bức bách lão thân phải dời Tứ Xuyên thân hành tới đây thì thật là cao minh vô cùng !

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Đường phu nhân dạy quá lời .

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bữa tiệc đêm nay sơ d có ít người tham dự chắc là đã có an bài . Không chừng đây chỉ là những nhân vật mà Thẩm Mộc Phong đem lòng ngờ vực . Chàng mong vụ này chóng kết liễu để khỏi có chuyện rắc rối vào cuộc đại hội trưa mai .

Bổng nghe Đường lão thái thái lớn tiếng :

- Mục đích lão thân đến đây chắc Thẩm đại trang chúa đã hiểu rồi ?

Thẩm Mộc Phong từ từ nâng ly rượu lên uống một hớp lớn cười đáp :

- Lão phu nhân tuổi tác như vậy mà nóng tính quá . Phu nhân không sợ tức hơi làm tổn hại đến thân thể sao ?

Đường lão thái thái tức giận nói :

- Lão thân không muốn tranh hơi với đại trang chúa . Câu chuyện của chúng ta giải quyết ngay bây giờ hay còn đợi lúc nữa.

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bây giờ chưa hết canh một, còn lâu mới sáng. Hay hơn hết là lão phu nhân hãy dùng cơm rượu . Thẩm mỗ đã quyết định tái xuất giang hồ , chẳng lẽ còn chạy đi đâu ?

Đường lão thái thái tuy trong lòng phấn khích khó bề nhẫn nại , nhưng bị Thẩm Mộc Phong nắm đằng chuôi chẳng thể phát tác. Mụ chống trượng hằn học nói :

- Lão thân không thể để chậm quá canh ba.

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Hay lắm ! Tại hạ nhất định phúc đáp Đường phu nhân trước canh ba.

Đường lão thái thái không nói gì nữa nhắm mắt tỉnh toạ . Bổng thấy thoa trâm cài tóc của mụ đột nhiên rớt xuống . Tóc bạc tiêu loạn tung bay phấp phới .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đường lão thái thái phẫn nộ thế này, nhất định trong lòng cực kỳ uất ức. Mụ tức giận mà trâm rơi tóc tán thì nội công mụ dĩ nhiên vào hạng ghê gớm .

Thẩm Mộc Phong nâng chung rượu trước mặt lên uống một hơi rồi cười nói :

- Trong các vị đây ai có mối thù hận gì với tại hạ thì xin nói hết ra .

Mã Văn Phi động tâm toan mở miệng thì người ngồi trước mặt là Tư Mã Càn đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Tại hạ là Tư Mã Càn muốn thỉnh giáo Thẩm đại trang chúa hai việc được chăng ?

Cặp mắt lạnh như điện của Thẩm Mộc Phong nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Càn hắn trầm giọng hỏi lại :

- Tư Mã huynh có điều chi dạy bảo ?

Hiển nhiên hắn lộ vẻ bất ngờ về cử động của Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn hắng đặng một tiếng rồi hỏi :

- Những nhân vật ít ra là trăm vị đã tới Bách Hoa Sơn Trang mà sao chỉ có hai, ba chục người tham dự bữa tiệc tẩy trần tối hôm nay ? Phải chăng Đại trang chúa có dụng ý gì ? Đó là điều tiểu đệ chưa hiểu .

Mã Văn Phi động tâm nghĩ thầm :

- Người này coi bề ngoài có vẻ điên khùng mà trên thực tế lại là một nhân vật rất hiểu đạo lý .

Thẩm Mộc Phong buông tiếng cười rộ rồi hỏi lại :

- Sao Tư Mã huynh lại tự khiêm đặt mình vào hạng tử vong ? Thẩm mỗ có điều chưa hiểu về điểm này .

Tư Mã Càn cười lạt đáp :

- Thẩm đại trang chúa không có ý đưa bọn tại hạ vào tử địa thì sao lại .

Thẩm Mộc Phong cả cười ngắt lời :

- Phải chăng Tư Mã huynh muốn nói Thẩm mỗ đã hạ thủ chất kỳ độc vào rượu thịt .

Tư Mã Càn đáp :

- Về thủ pháp hạ đẳng này tưởng người có địa vị như Đại trang chúa không thèm làm mới phải . Huống chi trong những vị ngồi đây chẳng thiếu gì cao thủ võ lâm, dù Đại trang chúa có hạ độc vài thức ăn cũng không thể làm chết hết được .

Thẩm Mộc Phong biến sắc lạnh lùng nói :

- Tư Mã Càn ! nếu ngươi giở trò ly gián thì đừng trách Thẩm mỗ vô tình trở mặt đưa ngươi vào đất chết cho hợp với lời nói tự khiêm của ngươi .

Quần hào dự tiệc hầu hết đã nghe danh tàn ác của Thẩm Mộc Phong lại toàn là những lại toàn là những nhân vật từng trải giang hồ , lại thấy Thẩm Mộc Phong đột nhiên biến sắc lại buông lời cảnh

cáo không để Tư Mã Càn can thiệp vào việc của hắn , bất giác đưa mắt nhìn về phía Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn thấy quần hào chú ý đến mình thì trong lòng cao hứng cười khanh khách đáp :

- Thẩm đại trang chúa tuy thi hành thủ đoạn một cách bất ngờ và vô cùng kín đáo nhưng chẳng thể nào bịt mắt Tư Mã Càn này được .

Thẩm Mộc Phong cười lạt hô lớn :

- Quân điên rồ ngu xuẩn , buột miệng nói càn , hãy bắt lấy hắn cho ta.

Bổng nghe có tiếng quát tháo rồi hai người từ trong bụi hoa nhảy vọt ra xông xộc xông vào.

Mã Văn Phi đột nhiên phát sinh hảo cảm với Tư Mã Càn trầm giọng hỏi :

- Tư Mã huynh . Có cần tiểu đệ trợ lực không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Mã huynh bất tất phải nhọc lòng .

Hắn đảo mắt nhìn về phía hai người xông tới thì chúng đã dừng bước , Người mé tả lối 25,26 tuổi vận võ phục màu xanh , lưng đeo trường kiếm .Người mé hữu mặt áo màu hồng mặt trơ như gỗ không lộ vẻ gì .

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đấu trông ra rồi khẻ bảo Mã Văn Phi.

- Mã huynh . Hắn tử áo xanh mé tả là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong tên gọi Đơn Hoàn Chương . Người mé hữu mặc áo hồng là một trong Bát đại huyết ảnh của hắn .

Hai hán tử còn cách Tư Mã Càn chừng bốn , năm thước đều dừng lại.

Hắn tử áo xanh mé tả lạnh lùng hỏi :

- Ngươi tự ý chịu trói hay còn chờ bọn ta ra tay .

Tư Mã Càn cười khanh khách nói :

- Trong rượu và đồ nhắm của Đại trang chúa không có thuốc độc nhưng định thả Kim Tâm Cổ độc quanh đây .

Hắn nói câu này mọi người đều kinh hãi . Tuy số đông quần hào chưa đến miền Vân Quí và chưa nhìn thấy giống Kim Tầm Cổ độc song đều biết tiếng chất độc của giống tầm vàng ở Miêu cương cực kỳ lợi hại , nên ai nấy đều chấn động tâm thần, khiếp sợ tái mặt .

Thẩm Mộc Phong mắt đầy sát khí nhưng chỉ thoáng qua hắn trở lại bình tỉnh cười ha hả nói :

- Tư Mã huynh . Ngươi quả là người ngày nói chuyện mộng mỵ .

Tư Mã Càn lạnh lùng đáp :

- Đại trang chúa bưng mắt anh hùng thiên hạ thì được nhưng đừng hòng bịt mắt Tư Mã Càn này .

Đơn Hoành Chương đứng trước bàn tiệc Tư Mã Càn đã thủ thế chuẩn bị nhưng còn chờ lệnh Thẩm Mộc Phong mới dám động thủ .

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt âm thầm ngó nhìn tình thế xung quanh thấy phần lớn quần hào ra chiều phần khích . Nếu lúc này hắn xử quyết Tư Mã Càn thì ai nấy đều tin rằng họ đã trúng phải chất độc Kim Tầm và xông lại hết sức liều mạng .

Hắn thấy quần hào đều là những nhân vật bản lãnh cao cường, nếu toàn trường chiến đấu thục mạng thì được thua chưa biết nhưng chắc chắn Bách Hoa Sơn trang tất có một số đông bị tổn thất.

Thẩm Mộc Phong không muốn mạo hiểm mà chỉ cần trấn an quấn hào hay khiến bọn họ chỉ bán tính bán nghi rồi sẽ xử trí con người cuồng ngạo.

Quyết định rồi hắn cười nói lớn :

- Tư Mã huynh có điều gì xích mích với Thẩm mỗ hoặc với người trong Bách Hoa sơn trang thì cứ gọi đích danh Thẩm mỗ ra khiêu chiến mới là hảo hán . Còn dùng cách ly gián thì thật là thủ đoạn đê hèn .

Tư Mã Càn đáp :

- Những câu tại hạ nói toàn là sự thực , Thẩm đại trang chúa còn muốn cãi cối thì tiểu đệ . . .

Thẩm Mộc Phong không để Tư Mã Càn nói hết lời hắn cười rộ chẹn họng :

- Các vị ngồi đây đều bản lỉnh cao cường nội công tinh thâm . Người ta chỉ thử vận khí là biết ngay có trúng độc hay không .

Tư Mã Càn đáp :

- Cái đó e rằng Thẩm đại trang chúa đã tiên liệu cả rồi . . .

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Tư Mã huynh đây mắc chứng điên khùng. Hắn nói gì các vị cũng đừng cho là thật. Các vị hãy

ngấm ngầm vận khí để xem có trúng độc không ? Con người cuồng ngạo giở trò ly gián thì còn việc gì chẳng dám làm ? Thẩm mỗ dù độ lượng đến đâu cũng khó bề nhẫn nại .

Hắn lại vẫy tay một cái nói tiếp :

- Bắt lấy hắn cho ta .

Đơn Hoàng đã chuẩn bị sẵn sàng , vừa nghe lệnh liền phóng năm ngón tay điểm tới chụp cổ tay mặt Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn co tay mặt lại tránh thế chụp của đối phương . Tay trái hắn quét một cái nhanh như điện chớp .

Mã Văn Phi ngồi trên tiệc quan sát chỉ cách đó không đầy bốn năm bước nên biết rõ hai người lúc động thủ chỉ kình và chưởng lực cực kỳ lợi hại . Y ngó thấy Tư Mã Càn tránh đòn phản kích thì không khỏi khen thầm :

- Hảo công phu .

Đơn Hoành Chương được Thẩm Mộc Phong truyền thụ võ công há phải hạng tầm thường ? Hắn vung tay thẳng thẳng nghinh tiếp một chưởng của đối phương .

Bổng nghe đánh "bộp" một tiếng như đập vào da thuộc mà cả hai người đều bị chấn động lùi một bước.

Đơn Hoành Chương dường như không ngờ con người coi bề ngoài có vẻ điên khùng mà võ công lại ghê gớm đến thế bất giác hắn ngẩn người ra .

Đơn Hoành Chương còn đang ngơ ngác thì Tư Mã Càn đã vung song chưởng tấn công theo thế liên hoàn . Chớp mắt hắn tung ra liền tám chiêu bức bách Đơn Hoành Chương phải lùi lại hai thước .

Thẩm Mộc Phong nghĩ Đơn Hoành Chương phải lùi hoài bị tổn thương đến thể diện. Bất giác hắn sinh lòng phẫn nộ đã toan phát tác bổng Đơn Hoành Chương biến đổi thế thủ thành thế công phóng ba chưởng liền cũng bức bách Tư Mã Càn phải lùi một bước . Gã liền nhân cơ hội này giơ tay vẫy một cái .

Đại hán áo đỏ mặt lạnh như tiền từ nãy đến giờ vẫn đứng bên Tư Mã Càn như pho tượng gỗ . Hắn thấy Đơn Hoành Chương vẫy tay liền lén lút phóng chưởng đánh vào sau lưng Tư Mã Càn .

Mã Văn Phi la lên :

- Tư Mã huynh ! Coi chừng kẻ đánh lén .

Tư Mã Càn đang chống cự với Đơn hoành Chương ở mặt trước , nghe tiếng cảnh giác vội xoay tay đánh lại .

Hai chưởng đụng nhau , Tư Mã Càn trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Nội lực thằng cha này xem chừng còn mạnh hơn cả gã áo xanh . Nếu hai tên giáp công hai mặt thì cuộc chiến này nguy hiểm vô cùng !

Hắn còn đang ngẩm nghĩ thì đại hán áo đỏ đã vung quyền đánh tới tấp .

Mã Văn Phi thấy đại hán áo đỏ phóng những thế quyền cực kỳ hung hãn , còn Đơn Hoành Chương thế chưởng lại rất mau lẹ . Hai luồng lực đạo giáp công khác hẳn nhau .

Tư Mã Càn mặt trước phải chống lại những biến thế kỳ ảo của Đơn Hoành Chương , mặt sau lại phải ngăn chặn quyền lực mãnh liệt của đại hán áo đỏ .

Cuộc ác chiến kéo dài hai ba chục chiêu . Tư Mã Càn đã toát mồ hôi trán .

Quần hào trong trường đối với Tư Mã Càn đã có quan niệm khác trước. Ai cũng nghĩ thầm :

- Không ngờ con người , điên điên khùng khùng kia võ công lại cao cường đến thế .

Mã Văn Phi nổi lòng thương tiếc anh hùng , thấy Tư Mã Càn sắp thua tới nơi , trong lòng bất nhẫn đứng phắt dậy , chống tay xuống mép bàn nhảy vọt tới . Tay mặt y vung ra đón tiếp thế chưởng của Đơn Hoành Chương . Miệng y nói :

- Tư Mã huynh hãy đối phó với người áo đỏ . Còn nhân vật này để tiểu đệ chống đỡ .

Y chưa dứt lời đã đánh ra ba chưởng về phía Đơn Hoành Chương.

Tư Mã Càn tuy là kẻ hiếu thắng , nhưng tự biết mình đồng thời khó lòng chống nổi thế công của hai người . Nếu còn miễn cưỡng độc lực chống đỡ thì mình chẳng chết cũng trọng thương , nên hắn thấy Mã Văn Phi ra tay viện trợ cũng nảy lòng cảm kích , và đem toàn lực đối phó với đại hán áo đỏ .

Đại hán áo đỏ phóng ra những quyền chiêu chưởng thế cực kỳ lợi hại khiến người quan chiến không rét mà run .

Những cao thủ võ lâm ra chiêu tấn công bức bách đối phương quay về thế thủ song trong chiêu thế tấn công của mình cũng có một phần thủ . Đằng này đại hán áo đỏ ra chiêu chỉ mong đả thương bên địch . Có lúc môn hộ sơ hở cũng không để ý Vì thế mà quyền lực của y cực kỳ uy mãnh .

Tư Mã Càn đã biết nội lực đại hán rất thâm hậu , không thẳng thắng đón tiếp chiêu thức của đối phương nữa, liền thi triển những thế công mau lẹ kỳ ảo để bức bách đối phương phải quay về chống

đỡ.

Cuộc ác chiến giữa Mã Văn Phi và Đơn Hoành Chương ở vào thế quân bình .

Hai bên công thủ đều dùng kỳ chiêu đánh nhau được hai chục hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Chương 94: Tiêu Lang Thi Tuyệt Kỹ Cứu Nguy

Thẩm Mộc Phong thấy hai bên còn kéo dài cuộc ác chiến không thể phân thắng bại trong nhất thời . Hắn không nhẫn nại được bụng bảo dạ :

- Cục diện này đến bảo giờ mới kết thúc ? Như vậy há chẳng thương tổn đến uy danh của Bách Hoa Sơn Trang ? Trước mắt quần hùng ta chẳng thể điều động nhân mã kéo ra vây đánh biết làm thế nào ?

Tài trí như Thẩm Mộc Phong mà lúc này cũng chưa nghĩ ra được biện pháp thoả đáng. Bổng trong trường đấu bật lên hai tiếng rú làm kinh động quần hùng .

Mọi người ngảnh đầu nhìn ra thấy Mã Văn Phi và Đơn Hoành Chương đều lùi lại bốn bước đứng đối lập .

Nguyên hai người trong lúc kịch đấu đã đụng nhau một chiêu mà nội lực tương đương đều bị chấn động bật lên tiếng la kinh hãi rồi lùi lại bốn bước .

Đa số quần hùng chăm chú theo dõi tình hình cuộc đấu mà chẳng một ai lên tiếng can thiệp .

Bổng nghe Đơn Hoành Chương cười lạt nói :

- Tại hạ được nghe danh Mã tổng thủ lãnh từ lâu, bữa nay tương hội quả nhiên danh bất hư truyền .

Gã rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh "soạt" một tiếng .

Mã Văn Phi mỉm cười đáp :

- Không dám ! Không dám .

Y cũng rút quạt trong bọc ra .

Đơn Hoành Chương nói :

- Tiểu đệ muốn lãnh giáo những chiêu thức bằng binh khí của Mã tổng thủ lãnh .

Mã Văn Phi đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ xin bồi tiếp .

Đơn Hoành Chương rung động trường kiếm toé ra một luồng ngân quang nhưng chưa tấn công Mã Văn Phi . Gã vung kiếm hai cái rồi thu kiếm về đứng dương mắt lên nhìn đối phương . Mã Văn Phi thấy thế kiếm của Đơn Hoành Chương trong lòng cũng hơi kinh hãi , y biết hai nhát kiếm vừa rồi là đối phương mượn cơ hội để đề tụ chân khí. Bây giờ mà gã ra tay tấn công tất tấn công một chiêu đất lỡ trời long.

Nguyên những người sử kiếm mà không ra tay một cách khinh xuất đều tuyệt nghệ cao siêu . Huống chi Đơn Hoành Chương là tay kiếm thuật tinh thâm thì dĩ nhiên gã phát chiêu mãnh liệt vô cùng.

Mã Văn Phi không dám khinh địch , tay cầm quạt vung xoè ra đồng thời ngấm ngầm đề tụ chân khí . Trong đầu óc y xoay chuyển ý nghĩ cự địch .

Lúc này cuộc chiến giữa đại hán áo đỏ và Tư Mã Càn đã đến lúc khẩn trương vô cùng .

Tư Mã Càn đánh ra một chiêu . Chưởng pháp cực kỳ thần tốc . Bóng chưởng mịt mờ , song trong thế chưởng cấp bách này ẩn dấu khí lực hùng hậu .

Bao nhiêu người trong trường thấy Tư Mã Càn cải biến thế đánh một cách đột ngột đều cho là võ công của y cũng như tính cách điên khùng đều rất cao thâm khiến người ta khó mà lường được.

Đại hán áo đỏ tuy kiêu dũng quyền thế nặng như chuỳ , nhưng bị thế công thần tốc của Tư Mã Càn đoạt mất tiên cơ . Dù hắn vung quyền đánh tới tấp cũng không chiếm được ưu thế.

Thẩm Mộc Phong dường như không ngờ Tư Mã Càn mình mang tuyệt kỹ mà cũng không ngờ Mã Văn Phi đột nhiên ra tay viện trợ. Lúc trước hắn chắc mắm nắm được phần thắng nhưng bây giờ tình hình lại biến đổi khác thường . Trừ phi hắn hạ lệnh cho cao thủ tiếp viện vây đánh không thì chưa biết đến bao giờ mới phân thắng bại .

Bổng Đường thái thái ngửng mặt trông sao trên trời cười ha hả hỏi :

- Thẩm Mộc Phong ? Thời khắc ước hẹn đã tới chúng ta thanh toán với nhau chứ ?

Thẩm Mộc Phong róc chung rượu uống rồi cười đáp :

- Phu nhân đừng nóng nẩy . Thẩm mỗ đã nói là không sai lời .

Đường lão thái thái nói :

- Chúng ta động thủ mau một chút thì lão nhân cũng có thể về Tứ Xuyên sớm hơn .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao ? Phu nhân tự tin thắng được tại hạ chăng ?

Đường lão thái thái đáp :

- Ít ra cũng có thể để đại trang chúa được coi thủ pháp phóng ám khí mới mẻ của Đường gia .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Cái gì chứ cái đó Thẩm mỗ đã biết rồi . Nghề phóng ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên đã lừng danh võ lâm từ mấy trăm năm thì dĩ nhiên phu nhân có chỗ tự phụ. Nhưng . . .

Đường lão thái thái biến sắc hỏi :

- Nhưng làm sao ?

Thẩm mộc phong đáp :

- Nhưng tại hạ lại không phải là người sợ ám khí .

Đường lão thái thái cười lạt hỏi :

- Bây giờ đại trang chúa còn khoe khoang lỗ miệng mà không e rằng quá sớm ư ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Phu nhân không tin thì lát nữa sẽ rõ .

Bổng nghe trong trường đấu Tư Mã Càn nổi lên tràng cười rộ lẫn với tiếng rầm thét phẫn nộ của đại hán làm chấn động toàn trường .

Mọi người quay đầu nhìn ra thấy đại hán áo đỏ trợn cặp mắt tức giận . Song quyền vung múa như bay , miệng không ngớt quát tháo như con mãnh thú phát điên muốn vò mồi cầu xé.

Tư Mã Càn thái độ rất ung dung . Y huy động song chưởng một cách nhàn hạ đấu với đại hán áo đỏ.

Y không muốn tỷ đấu nội lực với đối phương nữn vì phát giác ra đại hán áo đỏ đã mất hết nhân tính khác nào con mãnh thú liều mạng .

Mã Văn Phi cùng Đơn Hoành Chương đã đấu vào chỗ khẩn yếu , cả hai bên đều trổ hết tài năng để mong thủ thắng .

Người ngoài cuộc cũng hồi hộp trong lòng có khi còn hơn cả người đang tỷ đấu, nhất là Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu chỉ lo Mã Văn Phi thất bại thì lỡ cả việc cứu song thân thoát vòng nguy hiểm . Chàng muốn ngấm ngầm ra tay viện trợ Mã Văn Phi nhưng lại ngần ngừ không quyết.

Thẩm Mộc Phong tiện điều động nhân mã ỷ số đông để thủ thắng trước mắt bao nhiêu người . Chỗ hắn ngồi lại cách xa , dù hắn muốn ngấm ngầm ra tay trợ lực cho Đơn Hoành Chương cũng không thể được .

Lúc này tiếng nhạc trong những bụi hoa xung quanh đã dừng lại cả rồi .

Trong trường đấu im phăng phắt chỉ nghe tiếng quyền phong vù vù .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , Tư Mã Càn đang chiến đấu kịch liệt đột nhiên quát lớn:

- Xin các vị mau rời khỏi bàn tiệc . Người Bách Hoa Sơn Trang sắp phóng Kim Tầm Cổ độc .

Quần hào trong trường đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ, tuy chưa từng thấy việc phóng Kim tầm cổ độc , nhưng đều đã nghe qua . Phần nhiều chất độc bỏ vào trà rượu khiến người uống phải nuốt vào bụng rồi bị chất độc kiềm chế . Ngoài cách đó không còn biện pháp nào khác. Ai không uống trà uống rượu thì đối phương khó mà đưa chất độc vào được.

Quần hào nghe Tư Mã Càn hô hoán tựa hồ cách phóng độc này khác hẳn lối thông thường trong lòng có ý không tin , nhưng cũng ngấm ngầm vận khí phòng bị.

Đêm nay Thẩm Mộc Phong thiết kế tẩy trần mời những người mà hắn có lòng nghi hoặc đến dự để ngấm ngầm quan sát hễ thấy ai thu dụng được thì thu dụng , còn kẻ nào quật cường thì trừ khử đi để họ khỏi quấy phá cuộc anh hùng đại hội vào ngày mai .

Nhưng quần hào ở đa số là những tay già dặn giàu kinh nghiệm giang hồ .

Thẩm Mộc Phong tự biết mình nổi tiếng ác độc ngày trước thì dĩ nhiên quần hùng phòng phạm nghiêm mật . Vậy hạ độc vào trà rượu quyết họ không trúng kế , có khi còn bị khám phá gian mưu thương trường, nên cần phải nghĩ biện pháp đặc biệt để kiềm chế quần hào một cách bất ngờ .

Thẩm Mộc Phong cũng biết rõ Kim Hoa phu nhân là tay cao thủ đệ nhất về chất độc ở Miêu Cương , hắn đã thương nghị với Kim Hoa Phu nhân và được mụ này bàn cách phóng Kim tàn cổ độc là một chất độc cực kỳ lợi hại mà người bị trúng không hề phát giác.

Bây giờ hắn thời khắc phóng độc của Kim Hoa phu nhân sắp tới lại bị Tư Mã Càn thọc gậy bánh xe thì trong lòng căm hận đến cực điểm , những muốn ăn tươi nuốt sống cho hả dạ.

Tư Mã Càn lại võ công cao cường đến độ một trong tám tay Huyết ảnh hóa thân cũng không hạ nổi và lâm vào cục diện dằng co.

Thẩm Mộc Phong tuy trong lòng nóng nẩy nhưng bề ngoài vẫn trầm tỉnh .

Hắn ngấm ngầm lo mưu phá địch đã nhận ra ngoài cách tự mình động thủ chỉ còn đường điều động thủ hạ vây đánh Tư Mã Càn.

Thẩm Mộc Phong lại còn bị một tay lừng lẫy tiếng tăm về nghề dùng độc và phóng ám khí là Đường lão thái thái ước hẹn với hắn giải huyết xích mích , nếu tự mình ra tay tất làm khích cuộc Đường lão thái thái . Bằng điều động thủ hạ cũng sợ quần hào ôm mối bất bình gây nên cuộc hổn chiến . Đó là một điều mà Thẩm mộc phong hết sức né tránh .

Hắn ngẫm nghĩ hồi lâu mà không tìm ra được biện pháp nào hoàn hảo .

Thẩm Mộc Phong còn đang nghĩ cách đối phó thì tình thế trong trường lại đột ngột biến chuyển . Chưởng thế Tư Mã Càn mỗi lúc một thêm kỳ ảo khủng khiếp Càng về sau đại hán áo đỏ càng khó gặp cơ hội thủ thắng . Có điều đại hán áo đỏ kiêu dũng phi thường cũng khiến cho quần hào thấy đều kinh hãi .

Nguyên đại hán áo đỏ đang đi vào chỗ thất bại , đã mấy lần suýt bị thương về tay Tư Mã Càn . Nhưng hắn nghĩ đến câu thà làm viên ngọc vỡ còn hơn là viên gạch lành, liền tấn công mấy chiêu ác liệt giảm bớt được mối nguy cấp và vãn hồi cục diện bất phân thắng bại .

Tiêu Lĩnh Vu theo dõi cuộc chiến , chàng biết rằng tám tay đại huyết ảnh của Thẩm Mộc Phong đã trải qua thời gian huấn luyện đặt biệt . Chẳng những võ công chúng cao thâm mà lại thêm tư cách quật cường không sợ chết .

Tuy Tư Mã Càn hơi chiếm được một chút thượng phong như kết quả tối hậu ai thắng ai bại khó mà đoán được .

Lại nghe Tư Mã Càn hô lớn :

- Tại hạ liều mạng chiến đấu dù chết với Bách Hoa Sơn Trang cũng đành . Chẳng phải tại hạ có dạ từ bi, nhưng không nỡ nhìn các vị bị trúng cổ độc . Cuộc chiến này cực kỳ hung hãn chắc các vị rõ đã thấy rõ . Nếu các vị chịu tin lời tại hạ thì mau mau rời khỏi chỗ ngồi .

Y vừa la vừa lùi phải phía sau .

Lúc này quần hào có đến phân nữa người nghe lời cảnh cáo của Tư Mã Càn đứng dậy lùi lại phía sau .

Thẩm Mộc Phong tuy là người trầm tỉnh nhưng thấy việc sắp thành mà hỏng cũng không chịu nhịn được nữa . Nếu để quần hào lui khỏi bàn tiệc thì Kim Hoa phu nhân có phóng cổ độc cũng không đả thương được.

Trong dạ bồn chồn , hắn không thể kiên dè sự phẫn nộ của quần hào , liền lớn tiếng quát :

- Thằng cha này điên khùng nói trăng nói cuội . Nếu không trừng phạt hắn thì Bách Hoa Sơn Trang chẳng còn mặt mũi nào đứng trong võ lâm nữa.

Hắn giải thích câu này rồi đột nhiên vỗ tay ba cái .

Bổng trong rừng có tiếng nhạc kỳ dị nổi lên . Hai thiếu nữ áo trắng đột nhiên chạy về phía Tư Mã Càn .

Quần hào trong trường đã ngấm ngầm chú ý đến cử động của Thẩm Mộc Phong , thấy hắn máy môi biết là hắn dùng thuật truyền âm để phát lệnh , nhưng nghe rõ hắn nói gì .

Tiếng nhạc quái dị khiến bầu không khí trong trường thêm khủng khiếp thần bí .

Hai thiếu nữ áo trắng chạy tới phía sau Tư Mã Càn rút trường kiếm ở sau lưng ra chẳng nói câu gì vung kiếm chém liền .

Ban đầu hai nàng ra chiêu chưa có gì lợi lại, nhưng từ chiêu thứ năm trở đi , uy lực đột nhiên tăng lên rất nhiều . Kiếm quang lấp loáng, thế công cực kỳ mãnh liệt , đẩy lui Tư Mã Càn về chỗ cũ trước bàn tiệc .

Tư Mã Càn lâm vào tình trạng nguy hiểm phải hết sức cự địch chẳng thể phân tâm hô hoán được nữa .

Quần hào đã nghe lời cảnh cáo của Tư Mã Càn thấy tình thế biến chuyển đột ngột đều giật mình kinh hãi bất giác để tâm vào theo dõi cuộc đấu , quên bẵng chuyện dời khỏi bàn tiệc .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng điều tra thấy kiếm chiêu của hai thiếu nữ áo trắng rất kỳ bí và ác độc phi thường , so với bọn huyết ảnh dường như còn ghê gớm hơn .

Chàng không khỏi sinh lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu Thẩm Mộc Phong thu nạp ở đâu được những thiếu nữ võ công cao cường như vậy ? Thằng cha này không thể coi thường được . Dường như trong Bách Hoa Sơn Trang hiện nay ẩn dấu không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm ?

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì Tư Mã Càn đã lâm vào tình trạng nguy hiểm hơn nữa .

Hai thiếu nữ áo trắng ra chiêu cực kỳ thần tốc khiến cho Tư Mã Càn chân tay luống cuống .

Thẩm Mộc Phong ngửng đầu trông chiều trời bụng bảo dạ :

- Chỉ còn thời gian chừng cháy tàn nén hương là Kim Hoa phu nhân sẽ phóng cổ độc . Ta phải nghĩ cách làm cho toàn bộ trúng độc để mà thu dụng .

Thẩm Mộc Phong còn đang tính toán thì hai đại hán lưng cài đơn đao đột nhiên đứng dậy rút đao xông ra xông lên lớn tiếng hô :

- Huynh đài bất tất phải hoang mang . Bọn tiểu đệ giúp cho một tay .

Rồi vung đơn đao chia nhau đối địch với hai thiếu nữ .

Hai đại hán này võ công cũng vào hạng tinh thâm . Đao phóng rít lên vù vù .

Hai thiếu nữ áo trắng liền chia ra , một người đối địch với hai đại hán , còn một người vẫn tung kiếm tấn công Tư Mã Càn .

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình thế mỗi lúc một thêm bất lợi , không thể kéo dài được nữa . Chàng mà không ra tay giải cứu thì chỉ trong vòng mười chiêu nữa là Tư Mã Càn tất phải bị thương về kiếm chiêu kỳ bí của Bạch y nữ.

Nhưng chàng lại nghĩ rằng nếu mình ra tay tất bị Thẩm Mộc Phong nhìn rõ hành tung .

Đang lúc bối rối chàng chợt nhớ tới Đường lão thái thái liền tự hỏi :

- Sao ta không tìm cách khích động cho mụ ra tay.

Chàng quay lại nhìn Đường lão thái thái thấy mụ đang chú ý theo dõi cuộc đấu ngoài trường dường như mụ quên mất cả việc mình sắp tỉ đấu với Thẩm Mộc Phong .

Tư Mã Càn đi vào tình thế nguy hiểm . Thân pháp của Bạch y nữ chập chờn bất định mà kiếm chiêu cực kỳ tàn độc khiến cho Tư Mã Càn chống dỡ mệt nhọc vô cùng . Đại hán áo đỏ cũng xuất toàn lực tấn công khiến y không thể chiếu cố cả hai mặt .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng điều tra kiếm lộ của Bạch y nữ thấy nó khác với kiếm pháp thông thường . Chiêu nào cũng dị ngược càng khiến đối phương khó phòng thủ . Lúc này Mã Văn Phi và Đơn Hoành Chương cũng chiến đấu kịch liệt nhưng phép đánh của y không giống Tư Mã Càn .

Hai bên đứng nhìn nhau nhiều mà ít khi động thủ . Nhưng mỗi đòn đánh ra cực kỳ khủng khiếp tựa hồ đất lỡ trời long .

Đơn Hoành Chương tấn công hai chiêu liền đều bị Mã Văn Phi gạt ra .

Mã Văn Phi tuy gạt được kiếm chiêu của đối phương nhưng trong lòng cũng vô cùng kinh hãi . Nếu kiếm thế của Đơn Hoành Chương tăng thêm vài thành sức mạnh thì có thể đả thương y được .

Tiêu Lĩnh Vu lượm một tấm lá rụng rồi cầm mảnh xương cá trên bàn xâm vào lá cây mấy chữ :"Đại cuộc nguy rồi , xin ra tay ngay ".

Chàng tính toán khoảng cách với Đường lão thái thái , ngấm ngầm vận nội công thi triển hồi hoàn thủ pháp đẩy lá cây ra phía sau .

Chiếc lá bay cao lên chừng hơn trượug rồi đột nhiên chuyển hướng vòng về phía Đường lão thái thái .

Tuy Tiêu Lĩnh Vu thi triển hồi hoàn chỉ lực nhưng lá cây nhẹ quá chàng chưa chắc có đẩy được tới chỗ Đường lão thái thái không vì chỗ chàng ngồi cách mụ xa tới năm trượug .

Bổng thấy lá cây phất phơ còn cách Đường lão thái thái chừng hai thước đã hết sức rớt xuống .

Tiêu Lĩnh Vu than thầm :

- Thật là đáng tiếc nếu mình gia thêm một chút khí lực , thì lá cây rớt bên mình Đường lão thái thái . . .

Chàng còn đang hối tiếc bổng thấy ả nữ tỳ áo lam đứng đằng sau Đường lão thái thái vươn tay ra bắt được cầm lấy .

Tiêu Lĩnh Vu mừng thầm lẩm bẩm :

- Chỉ cầu thị giao lại cho Đường lão thái thái .

Ngờ đâu nữ tỳ bắt được lá rồi chưa ngó vào đã liệng xuống đất.

Lúc này quần hào trong trường chăm chú theo dõi cuộc đấu nên không ai để ý đến chuyện ngoài . Chẳng ai phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu phóng hồi hoàn chỉ lực đẩy lá cây đi

Tiêu Lĩnh Vu lẫm bẩm :

- Xem chừng mình phải phí một phen tâm lực .

Chàng biết cử động này cực kỳ mạo hiểm , vì Thẩm Mộc Phong mắt sáng như đuốc Lần đầu may bịp được hắn nhưng lần sau chưa chắc .

Không phải chàng sợ Thẩm Mộc Phong phát giác rồi xảy ra cuộc xung đột , nhưng chàng lo cho mối an nguy của song thân . Thân thế chàng mà bị bại lộ thì đại sự hỏng bét .

Giữa lúc ấy ả nữ tỳ bắt được lá rơi dường như đột nhiên phát giác trên lá có tự tích . Thị lấy đầu ngón chân khẻ bắt lên lượm lấy chiếc lá , cúi xuống coi rồi bỏ vào trong túi ám khí .

Tiêu Lĩnh Vu la thầm :

- Chết chưa ! Sao ta không đề tên Đường lão thái thái . Thị lượm lá rồi lại bỏ đi là lỗi tại ta. Nhưng con nha đầu kia thấy chuyện lạ mà không trình chủ nhân thật là khả ố .

Chàng còn đang hối hận về sự sơ sót của mình , bổng thấy nữ tỳ cúi xuống nói thầm vào tai lão thái thái mấy câu .

Đường lão thái thái tóc bạc phơ rung động . Mụ đập tay xuống bàn đánh "binh" một tiếng quát hỏi :

- Thẩm Mộc Phong ! Lão thân không chờ được nữa . Nếu ngươi không chờ nơi khác thì chúng ta động thủ ngay đây được chăng ?

Thẩm Mộc Phong thấy cuộc thắng bại sắp thành . Tư Mã Càn bại đến nơi rồi .

Cả hai đại hán trợ thủ cho y cũng lâm vào tình trạng nguy hiểm . Chỉ trong mười hiệp là nhất định cả Tư Mã Càn và hai đại hán tất nhiên bị hạ , đồng thời cũng là lúc Kim Hoa phu nhân phóng Kim tầm khi đó hết thảy quần hào đều bị trúng độc dĩ nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của Thẩm Mộc Phong .

Đang lúc đắc ý không ngờ Đường lão thái thái đột nhiên vỗ bàn quát tháo , chỉ mặt rồi tên ra khiêu chiến , hắn dương cặp lông mày rậm , cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Đường phu nhân nóng nảy như vậy là có dụng ý gì ?

Đường lão thái thái tức giận đáp :

- Lão thân phải gấp rút về Tứ Xuyên không muốn chần chờ ở Bách Hoa Sơn trang nữa .

Mụ giơ cây Phụng trượug lên lớn tiếng hô :

- Xin các vị mau mau lùi lại phía sau để lão thân liệng ám khí khỏi làm tổn thương lầm đến các vị .

Ám khí của Đường gia ở Tứ Xuyên nổi tiếng giang hồ mấy chục năm mà phần nhiều là ám khí tối độc . Ngoài thuốc giải của Đường gia không còn thuốc nào cứu được .

Quả nhiên những quần hào ở mấy bàn gần Đường lão thái thái tới tấp đứng dậy lùi ra xa .

Đường lão thái thái chống cây phụng đầu trượug vừa bước ra vừa quát :

- Thẩm Mộc Phong ? Mau ra khỏi bàn tiệc để quyết chiến .

Thẩm Mộc Phong lửa giận bốc lên ngùn ngụt , nhưng ngoài mặt cố giữ vẻ bình tỉnh , từ từ đứng dậy đáp :

- Phu nhân nhất định động thủ ngay tức khắc vậy Thẩm mỗ đành phải bồi tiếp

Đường lão thái thái nói :

- Thẩm Mộc Phong . Trước khi động thủ lão thân cần nói rõ là để quần hào chứng kiến thì kẻ bại trận chẳng thể không phục .

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Chỉ sợ người thua không phải là Thẩm mỗ .

Đường lão thái thái nói :

- Đừng nói nhiều lời . Ai thắng ai bại sẽ lòi ra ngay . . .

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay chúng ta động thủ khác với cuộc tỉ võ thông thường . Ai có tài gì cứ trổ hết ra , tử thương cũng không oán hận .

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tại hạ đã liệu trước chuyện này . Đường gia ở Tứ Xuyên ngoài mấy thủ pháp ám khí ra , tại hạ nghĩ không ra còn những kỹ thuật gì ghê gớm nữa ?

Đường lão thái thái tức giận nói :

- Giỏi lắm . Hãy nếm một trượug của lão thân .

Tay cầm cây Phụng đầu trượug vung lên ra chiêu Thái sơn áp đỉnh đánh xuống .

Thẩm Mộc Phong phất tay áo đẩy tiềm lực ra hất cây trượug sang một bên .

Quần hào chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Võ công Thẩm Mộc Phong quả nhiên không phải tầm thường .

Đường lão thái thái cũng ngấm ngầm kinh hãi nhưng ở vào thế cưỡi hổ , muốn thôi không được đành phải quyết đấu . Mụ quét ngang cây Phụng đầu trượng biến thành chiêu "Hoành tảo thiên quân" .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách lại vung tay áo bên phải lên quạt đẩy thế trượug dừng lại . Người hắn xông về phía trước vung tay áo bên trái quét vào mặt đối phương .

Đường lão thái thái hạ thấp tay xuống thu đầu trượug lại . Người mụ lùi nhanh về phía sau ba thước .

Thẩm Mộc Phong lại tiến thêm . Hắn phất tay áo đánh ra theo thế liên hoàn .

Mới trong chớp mắt hắn đã chuyển thế thủ thành thế công .

Quần hào đứng tham chiến xao xuyến trong lòng thầm nghĩ :

- Đường gia ở Tứ xuyên nổi tiếng về cách dùng độc , nhưng võ công họ tự lập lên một phái cũng không phải tầm thường . Đường lão thái thái dĩ nhiên là đệ nhất cao nhân ở Đường môn , thế mà Thẩm Mộc Phong mới ra mấy chiêu đã đoạt được thế chủ động , dồn Đường lão thái thái oai danh lừng lẫy tây bắc vào tình trạng không phản kích được nữa .

Thẩm Mộc Phong phất hai tay áo không lấy gì làm mau lẹ cho lắm , nhưng những bộ vị bị tay áo tấn công lại khó bề né tránh .

Hai người giao thủ chưa đầy mười chiêu mà Đường lão thái thái đã phải lùi đến sáu , bảy thước .

Thẩm Mộc Phong thấy chưởng môn Đường gia vang danh thiên hạ mà bị hắn tay không đánh cho luống cuống , rất lấy làm đắc ý cười ha hả nói :

- Võ công của Đường gia ở Tứ Xuyên bất quá chỉ có vậy mà thôi .

Hắn chưa dứt lời , đột nhiên hắn đặng một tiếng lùi lại phía sau , vung múa tay áo , tụ phong rít lên vù vù .

Bổng thấy một đám ngân quang bị tay áo của Thẩm Mộc Phong quạt mạnh bay ra tứ phía .

Thủ pháp phóng ám khí của Đường gia quả nhiên là một tuyệt kỷ . Quần hào trong trường chưa nhìn rõ Đường lão thái thái đã vung ngân châm lúc nào để giải mối nguy cho mình , đồng thời bức bách Thẩm Mộc Phong phải lùi lại .

Thế là Thẩm Mộc Phong vừa đoạt được tiên cơ bây giờ lại bị mất .

Đường lão thái thái vung cây Phụng đầu trượng chuyển thế thủ thành thế công . Trượng thế đâm ngang bổ dọc trầm trọng như núi .

Đột nhiên hai tiếng hú thê thảm vang lên lẫn vào tiếng khí giới chạm nhau chát chúa cùng tiếng quyền phong vù vù .

Mọi người chú ý nhìn ra thấy hai đại hán chết lăn dưới đất .

Chương 95: Kim Hoa Phu Nhân - Phóng Kim Tâm Cô Độc

Hai đại hán đã bị mỹ tỳ áo trắng phóng kiếm đâm chết .

Mỹ tỳ áo trắng giết hai đại hán rồi đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn toàn trờng

một lợt . Thị từ từ cất bớc về phía T Mã Càn .

Lúc này T mã Càn đã lâm vào tình trạng nh cây nọ cứng dơng lên đến độ

chót . Y bị mỹ tỳ áo trắng kia cùng đại hán áo đỏ dồn vào thế không tiếp chiến đợc

Nếu bây giờ thêm một ngời nữa thì e rằng không chống nổi ba chiêu .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

Nếu mình còn chần chờ không ra tay thì cục diện lập tức biến chuyển .

Chàng liền ngầm vận tu la chỉ lực điểm cách không một phát nhằm vào mỹ tỳ

áo trắng đang đánh T mã Càn bằng những chiêu ác liệt .

Mỹ tỳ áo trắng sắp thắng tới nơi , đột nhiên rú lên một tiếng buông kiếm ngã

quay ra .

T mã Càn yên trí mình chết đến nơi không ngờ một ngời ngã quay ra , lập

tức tinh thần phấn khởi . Song quyền múa lên vù vù bức bách đại hán áo đỏ phải lùi

lại Y đa tay lên lau mồ hôi trán , nhón gót nhảy lại lật nữ tỳ áo trắng lên rút lấy

thanh kiếm của thị .

T mã Càn tay cầm kiếm khác nào hổ thêm cánh , vung kiếm phản kích .

Chỉ trong khoảnh khắc đại hán áo đỏ bị luồng kiếm quang bao vây vào giữa .

Tiêu Lĩnh Vu đánh một đòn trúng ngay . Chàng nghĩ thầm :

- Hai ả nữ tỳ áo trắng kiếm chiêu cùng độc địa , cần phải hạ cả hai mới vãn

hồi tiệt thế đợc .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lại phóng tu la chỉ lực về phía mỹ tỳ thứ hai .

Lập tức một luồng ám kình xô tới .

Nữ tỳ áo trắng thấy đồng bọn đột nhiên ngã lăn quay xuống đất không khỏi

~llul ngạc . Thị còn đang ngơ ngác thì một giây ám kình bắn trúng huyệt Bế dung ở

sau lng . Thanh trờng kiếm tuột khỏi tay , ngời thị ngã lăn xuống đất .

Biến diễn đột ngột này khiến quần hào trong trờng cả hai bên đều bở vía

nh bị đánh một đòn mạnh bất thình lình . Bao nhiêu con mắt đảo nhìn bốn phía .

Những kiếm chiêu kỳ quái của hai ả mỹ tỳ đã làm cho quần hào toàn trờng

phải kinh hãi mà bây giờ đột nhiên hai thị bị thơng buông kiếm té xuống thì ai mà

không khủng khiếp .

Ai cũng hiểu rằng ngời trong bóng tối đả thơng hai ả nữ tỳ nhng chẳng ai

hiểu nhân vật đó ở đâu . Võ công sao lại ghê gớm đến thế ?

Thẩm Mộc Phong đánh rát hai chiêu đẩy lui Đờng lão phu nhân rồi vọt mình

nhanh nh tên bắn đến hai ả mỹ tỳ áo trắng . Mỗi tay chụp lấy một ả giơ lên coi qua

rồi trầm giọng quát :

Dừng tay ?

Đơn hoành Chơng thu kiếm nhảy lùi lại năm thớc .

Mã Văn Phi cũng khép quạt cái rụp đứng yên không đuổi theo .

Đơn hoành Chơng khẻ " hú " một tiếng . Đại hán đã đột nhiên thu quyền

nhảy lùi lại

T mã Càn cũng thu thế kiếm về đứng yên .

Thẩm Mộc Phong rung hai tay một cái tung hai ả nữ tỳ áo trắng về phía Đơn

hoành Chơng nói :

Đem chúng xuống dới kia .

Đơn hoành Chơng tra kiếm vào vỏ rất mau lẹ , vơn tay ra đón lấy hai ả mỹ

tỳ áo trắng rồi cùng đại hán áo đỏ lui vào bụi hoa mất hút .

Thẩm Mộc Phong chờ bọn Đơn hoành Chơng lui vào trong bụi hoa rồi cời

lạt hỏi :

-ông bạn nào mà chỉ lực kinh ngời khiến Thẩm mỗ đợc mở rộng tầm mắt?

Dứt câu hỏi hắn đa cặp mắt âm thầm đảo nhìn bốn phía .

Tiêu Lĩnh Vu thu mục quang lại đứng nghiêm trang nh không có chuyện gì.

Thẩm Mộc Phong lại hỏi :

- ông bạn nào đó ? Xin thứ cho Thẩm mỗ tiếp đãi không đợc chu đáo .

Nhng các hạ đã dám thi triển môn tuyệt học Kim Cơng chỉ lực đả thơng nhị tỳ ở

Bách Hoa Sơn Trang thì hắn là một kỳ nhân mình mang tuyệt kỷ , đã dám làm sao

lại không dám thừa nhận .

Hắn hỏi luôn mấy câu mà chẳng ai đáp lại . Tuy hắn là con ngời túc trí đa

mu mà trong lúc thảng thốt này cũng chẳng nghĩ ra diệu kế gì .

Bỗng nghe Đờng thái thái đập cây Phụng đầu trợng xuống đất hỏi :

- Thẩm Mộc Phong ? Cuộc tỷ đấu của chúng ta cha phân thắng bại phải tiếp

tục đi chứ ?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

Phu nhân đã nắm đợc phần thắng rồi chăng ?

Đờng lão thái thái đáp :

- Cái đó lão thân cha thấy gì .

Thẩm Mộc Phong đáp :

Nếu phu nhân cha có gì để nắm chắc phần thắng thì hãy chờ một chút rồi

chúng ta tái đấu cũng cha muộn .

Miệng hắn đối đáp với Đờng lão thái thái nh vậy mà trong lòng ngấm

ngầm nao núng . Nếu không tìm ra kẻ tập kích thì thật là một điều mất thể diện

không ít .

Đờng lão thái thái vào Thẩm mộc phong mới qua lại ngoài hai chục chiêu ,

mụ phóng độc châm bốn lần mới vãn hồi đợc thế kém . Nếu Đờng gia không có

môn ám khí tuyệt độc khiến Thẩm Mộc Phong phải lo ngại thì Đờng lão thái thái

đã bị thơng về tay hắn rồi .

Nhng trong tay Đờng lão thái thái chẳng còn đợc bao nhiêu độc châm ,

chỉ dùng đợc lần nữa là cùng , mà độc châm cũng không thể đả thơng nặng Thẩm

Mộc Phong . Nếu còn đánh nữa phải dùng ám khí khác mới mong giữ khỏi thất bại.

Bản lãnh Thẩm Mộc Phong thật là ghê gớm , bình sinh Đờng lão thái thái

cha từng gặp phải tay kình địch nào nh hắn . Trong lòng mụ đã có ý chán nản ,

chỉ vì oai danh của Đờng gia Tứ Xuyên , mà mụ miễn cỡng phải khiêu chiến .

Mụ nghe Thẩm Mộc Phong bảo chờ một lát sẽ tái chiến, cũng mừng thầm có

cơ hội nghỉ ngơi.

Bầu không khí trong trờng đột nhiên trở lại tỉnh mịch nghe rõ cả hơi thở

của từng ngời .

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt thâm trầm , mục quang sắc bén lấm lét tìm một

ngời ở trong trờng mà không thấy một vết tích chi hết . Hắn cời lạt nhắc lại câu

hỏi :

- Các hạ trong mình đã mang tuyệt kỷ nh vậy , sao còn dấu đầu hở đuôi ?

Hành dộng đó đâu phải khí phách anh hùng ?

Tiêu Lĩnh Vu đã quyết định chủ ý , bất luận Thẩm Mộc Phong nói khích thế

nào chàng cũng hiên tại không lý gì đến .

Lại nghe Đông hải thần bốc T mã Càn lên tiếng :

- Mõ sớm chuông chiều không thức tỉnh đợc ngời đáng chết . Mã huynh ?

Chúng ta đi thôi !

Lúc này Mã Văn Phi đã coi T mã Càn bằng con mắt khác trớc. Y biết con

ngời cuồng ngạo phóng túng này là một nhân vật mình mang tuyệt kỷ. Có điều y

cha đủ kinh nghiệm giang hồ , chỗ nào cũng muốn làm cho ngời khác hoảng sợ

thành ra khéo quá hóa vụng , nên mới bị ngời ta nhận lầm là kẻ điên khùng .

Y ngh~ vậy liền hỏi :

Sao ? T mã huynh đã nhận thấy ngời ta sắp phóng kừn tầm cổ độc rồi ?

T mã Càn đáp :

Nếu tiểu đệ đoán không lầm thì họ đã bắt đầu phóng cổ độc rồi .

Hai ngời nói chuyện với nhau thanh âm rất lớn , hy vọng quần hào đến lúc

tối hậu nghe lời cảnh cáo lùi ra khỏi nơi hiểm địa .

Mã Văn Phi thấy quần hào không động tỉnh gì bất giác thở dài vừa lùi lại vừa lớn

tiếng nói :

T mã huynh có biết Kim tầm cổ độc phóng ra xa đợc bao nhiêu không ?

Chúng ta phải lùi đến chỗ nào mới khỏi bị hại ?

T mã Càn đáp :

Theo chỗ tiểu đệ biết thì ngời có nội công thâm hậu mà lại là tay phóng

độc già dặn có thể đa xa đến năm dặm , nhng ở đây thì chỉ có giới hạn ngắn ngủi .

Cứ tình hình đêm nay mà nói , đối tợng là quần hào trang trờng , vậy không thể

phóng đi xa đợc . Chúng ta chỉ cần rút lui ra ngoài phạm vi dự định của họ là có

thể tránh đợc .

Tiêu Lĩnh Vu lật đật theo sau Mã Văn Phi rút lui đến rừng hoa ở phía chính

tây

Bây giờ quần hào trong trờng dờng nh bị lời cảnh cáo của T mã Càn làm

cho chấn động phần đông tới tấp dời khỏi bàn tiệc lùi ra đến bìa rừng hoa .

Thẩm Mộc Phong kiếm không ra nhân vật trong bóng tối đã phóng tay điểm

thơng nhị tỳ , trong lòng cực kỳ phẫn nộ. Hắn lại thấy quần hào tới tấp đứng lên

dời khỏi bàn tiệc khiến cho kế hoạch chu mật của hắn biến thành một trờng ảo

mộng . Hắn tức giận T mã Càn thấu xơng , bụng bảo dạ :

- Thằng cha này coi bề ngoài nh kẻ điên khùng , không ngờ lại là một nhân

vật đại trí . Bữa nay mình không trừ khử đợc hắn thì e rằng hắn sẽ là mối đại hoạ

về sau . Nhng hiện giờ đã tới lúc Kim Hoa phu nhân phóng cổ độc không chừng

mình phải ra tay .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , miệng hắn trầm trọng quát :

T mã Càn ? Hãy đứng lại đã ?

Lúc này T mã Càn đang đi tới bên rừng hoa , chợt nghe tiếng gọi quay lại

hỏi :

Thẩm đại trang chúa có điều chi dạy bảo ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Grã Bách Hoa sơn trang và ngơi vốn không cừu hận mà sao ngơi dùng

mọi cách để khiêu khích . . . ?

T mã Càn cời khanh khách hỏi lại :

- Sao ? Đại trang chúa thù hận tại hạ vì đã phá hoại âm mu thâm độc của

mình chăng ?

Thẩm Mộc Phong tuy trong lòng phẫn nộ , ngoài mặt vẫn tơi cời nói :

Ngơi dùng lời yêu tà để mê hoặc mọi ngời, gây chuyện thị phi. Nh vậy

dù bản trang chúa có đại lợng đến đâu cũng không thể dung tha đợc .

Hắn vừa nói vừa tiến về phía T mã càn .

Mã Văn Phi khẽ nói :

- Thẩm Mộc Phong võ công cao cờng . Hắn ra đòn ghê gớm lắm T mã

huynh phải cẩn thận mới đợc .

T mã Càn khẽ đáp :

- Đa tạ Mã huynh có lòng chỉ giáo .

Y ngấm ngầm vận công lực thủ thế phòng bị . Đồng thời ngời y vẫn tiếp tục

lùi lại phía sau .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy Thẩm Mộc Phong mí mắt đằng đằng sát khí ,

liền dùng phép truyền âm nhập mật nói :

Thẩm Mộc Phong đã nổi sát khí , e rằng T mã Càn khó lòng chống nổi một

đòn của hắn .

xin Mã huynh bảo vệ bên mình y để ngăn chặn thị tuyến của Thẩm Mộc

Phong , tiểu đệ ngấm ngầm giúp y một tay.

Mã Văn Phi theo lời di động sóng vai với T mã Càn để lùi lại .

Tiêu Lĩnh Vu mợn hai ngời che mắt Thẩm Mộc Phong , chàng ngấm ngầm

vận khinh vào lòng bàn tay chuẩn bị tiếp viện cho kịp thời .

Lúc này Thẩm Mộc Phong chỉ còn cách T mã Càn chừng bảy tám thớc.

Mắt lộ hung quang , hắn vung chởng đánh ra một cách đột ngột .

T mã Càn đã vận động chân lực đề phòng , vừa thấy Thẩm Mộc Phong vung

chởng đánh ra , liền vung chởng lên nghinh địch .

Hai luồng tiềm lực đụng nhau trên không . T mã Càn cảm thấy mình không

chống nổi , tựa hồ bị áp lực nặng nh núi đè xuống khiến cho khí huyết trong nội

phủ nhộn nhạo cả lên .

Thẩm Mộc Phong căm hận T mã Càn phá hoại đại kế của mình nên phát

chởng của hắn lại càng ghê gớm . Hắn muốn huỷ diệt T mã Càn ngay đơng

trờng cho hả giận .

T mã Càn đang cảm thấy mình khó bề chống chọi thì đột nhiên phát giác ra

có bàn tay áp vào huyệt mệnh môn phía sau lng mình . Một luồng nhiệt lu trút

vào trong nội phủ khiến khí lực của T mã Càn tăng lên rất nhiều , nên y mới chịu

đựng đợc phát chởng dốc biển lay non của Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong trong lòng đã chắc mẩm T Mã Càn không chịu nổi đòn

tấn công của hắn . Hắn phóng chởng ra rồi xoay mình bỏ đi .

Ngờ đâu hắn đi đợc bảy, tám bớc vẫn không nghe tiếng T mã Càn té

xuống bất giác sinh lòng ngờ vực.

Thẩm Mộc Phong quay đầu nhìn lại thấy T mã Càn vẫn đứng sững nguyên

chỗ , thái độ ung dung chẳng có chi khác lạ thì không khỏi giật mình kinh hãi .

Hắn là ngời thâm trầm , kinh sợ hay vui mừng không lộ ra ngoài mặt . Vẻ

ngạc nhiên thoáng hiện rồi thoáng đã biến mất . Hắn cời mát nói :

- Võ công của T mã huynh quả nhiên không phải tầm thờng khiến tại hạ

rất bội phục .

Cặp mắt sắc bén của hắn không ngớt nhìn hai bên T mã Càn để từn hiểu vì

hắn biết có ngời ám trợ mà cha hiểu là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu dùng nội lực bản thân ám trợ T mã Càn chống chọi phát

chởng của Thẩm Mộc Phong rồi lén rụt tay về. Chàng mợn thần hình hai ngời

che kín lùi lại bốn bớc ,thõng tay đứng yên.

Mục quang Thẩm Mộc Phong đột nhiên nhìn thẳng vào Tiêu Lĩnh Vu cất

giọng hỏi :

- Vị này là ai ?

Mã Văn Phi đáp :

- Gã này là tuỳ bộc của tại hạ .

Thẩm Mộc Phong cời mát hỏi :

- Tên y là gì ?

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay đáp :

- Tiểu nhân là Mã Thành .

Thẩm Mộc Phong hắng đặng một tiếng toan hỏi vặn nữa thì đột nhiên bốn bề

tối sầm lại .

Nguyên đèn lửa bốn mặt đang sáng chng , đột nhiên tắt phụt .

Trên trời một đám mây đen che lấp ánh sao . Đèn lửa tắt hết một cách bất

ngời thành ra đêm tối nh mực .

Trong bóng tối chỉ nghe tiếng tà áo động lạch phạch , bóng ngời di chuyển

chạy tứ phía .

Mục quang của Tiêu Lĩnh Vu linh mẫn phi thờng , chàng nhận ra một bóng

ngời lật đật chạy đi là Vũ Văn Hào thì không khỏi động tâm nghĩ thầm :

Lão này đã qui đầu Thẩm Mộc Phong sao còn hoang mang chạy trốn ? Xem

chừng không phải T mã Càn buột miệng nói đùa, đúng là Thẩm Mộc Phong sắp

phóng cổ độc .

Trong trờng đang sáng bổng tối sầm lại tựa hồ bao phủ bầu không khí rùng

rợn . Thêm vào đón bọn Vũ Văn Hào hốt hoảng bỏ chạy . Quần hào cũng bị nhiễm

tới tấp chạy ra những luống hoa ở bốn mặt .

Giữa lúc hổn loạn thanh âm T mã Càn lại la lên :

Xin các vị mau tránh đi ?

Tiêu Lĩnh Vu ngng thần nhìn lại thì Thẩm Mộc Phong không còn đứng

nguyên chỗ nữa. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy hắn đang níu lấy giây lụa rồi

nhanh nh vợn trèo nhanh lên lầu .

Động tác của hắn cực kỳ mau lẹ . Chớp mắt đã lên cao tới năm sáu trợng .

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nghĩ thầm :

- Ta đứng đây dùng toàn lực phóng ám khí lên may ra có thể đả thơng đợc

hắn . Cử động này tuy thiếu quang minh , nhng hắn bị thơng thì việc cứu song

thân sẽ dễ dàng hơn .

Chàng xoay chuyển ý nghĩ tới đây thì Thẩm mộc phong đã lên cao bảy tám

trợng . Bây giờ có ra tay cũng không kịp nữa .

Bổng có ngời đến nắm tay chàng nói vào bên tai :

- Mau tiến vào rừng đi !

Tiêu Lĩnh Vu nghe rõ thanh âm Mã Văn Phi

Năm trớc chàng ở Tam thánh cốc đã nghe Trang sơn bối nói về những chất

cổ độc Kim tầm ghê gớm hơn cả . Chàng cảnh giác lật đật lùi lại phía sau .

Theo óc tởng tợng của Tiêu Lĩnh Vu thì trong những lùm cây bụi hoa ,

chàng chắc Thẩm Mộc Phong đã bố trí mai phục để đả kích quần hào chạy vào .

Không ngờ tình hình lại ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Trong rừng cây rất yên ổn .

Tiếng nhộn nhạo một lúc rồi yên tỉnh lại , chỉ còn tiếng gió thổi cành hoa rì

rao .

Lúc này quần hào đều đã ẩn mình vào rừng hoa bốn mặt hoặc nấp sau những

gốc cây lớn .

việc phóng độc ở Miêu Cơng đồn đại trong võ lâm , đã là ngời bôn tẩu

giang hồ chẳng ai không biết, nhng ngời trông thấy kẻ phóng độc thì thật là ít .

Quần hào phần lớn đều có ý niệm quái lạ là hy vọng đợc coi thấy những sự

xuất hiện , và xem tình hình phóng độc thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu cùng Mã Văn Phi và T mã Càn ẩn một chỗ sau bụi hoa , chú ý

nhìn vào những biến hóa trong trờng .

Mã Văn Phi dùng phép truyền âm hỏi T mã càn :

T mã huynh ! Tại sao T mã huynh lại biết Thẩm Mộc Phong sắp phóng cổ

độc ?

T mã Càn mửn cời rồi dùng phép truyền âm nhập mật đáp :

Tiểu đệ thấy quẻ bói hiện ra trong bữa tiệc tiếp phong đêm nay đầy sự nguy

hiểm mà trong lợng quẻ rất kỳ quái là trong sự bí hiểm có bao nhiêu biến ảo . . .

Tiêu Lĩnh Vu ngồi gần hai ngời . Tuy họ nói bằng phép truyền âm mà cũng

có ý để cho chàng nghe rõ .

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu thuật bói toán nhng Trang Sơn Bối là điều chẳng

điều gì không biết . Chàng theo lão học mấy năm, tuy chỉ chuyên tâm luyện võ ,

song Trang Sơn bối muốn chàng thêm rộng kiến văn , ngoài lúc luyện võ lão lại bàn

đến mu lợc , cấp in cùng những chuyện quái dị trên chốn giang hồ .

Trang Sơn Bối đem những kỳ mu quỉ kế , những võ công kiệt độc cùng cách

dùng thuốc , cứu cấp , cùng thuật bói toán trên chốn giang hồ giảng giải một cách

rất thú vị , bất giác chàng nghe rồi in vào óc .

Những cái đó vô hình trung đã tăng thêm kiến văn cho chàng khá nhiều , nhất

là khi chàng nghe ngời ngoài đề cập đến thì llllullg ấn tợng trong óc chàng lại

hiện ra rất rõ .

Tiêu Lĩnh Vu thấy T mã Càn nói đến thuật bói toán ra sự nguy hiểm , không

nhịn đợc cũng xen vào :

Tại hạ cũng đã đợc nghe nói về thuật bói toán thì bất luận quẻ nào thần kỳ

đến đâu cũng khó lòng suy diễn đợc những chi tiết nhỏ nhặt trong việc tơng lai.

Vậy mà T Mã huynh coi quẻ đoán ra đợc là Thẩm Mộc Phong phóng cổ độc ,

khiến tại hạ khâm phục vô cùng .

T mã Càn sửng sốt đáp :

- Thực là những lời cao luận . Tại hạ xem chừng Mã huynh có thể trở nên

một tay thần toán .

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Cái đó tiểu đệ không thể hiểu đợc .

T mã Càn tủm tỉm cời nói :

Huynh đài quả không phải là nhân vật kém ngời . Liệu huynh đài có thể

cho tiểu đệ biết tên họ thật đợc chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- T mã huynh thấy việc nghĩa hăm hở mà làm . Đúng là con ngời nhân hiệp

gan liều. Đáng lý tiểu đệ không tiện dấu diềm nhng lúc này cha thể trình bày

đợc mong rằng T mã huynh lợng thứ nổi khổ tâm cho .

T mã Càn cời nói :

- Huynh đài chẳng những võ công cao cờng , bụng dạ khoáng đạt chẳng

kém gì tiểu đệ . Huynh đài nói đúng lắm . Bất luận quẻ thần toán nào cũng chỉ hiện

ra chuyện lành dữ, còn cơ biến hóa về cát hung thì phải do trí tuệ cùng kinh nghiệm

của ngời bói quẻ suy luận và phán đoán . . .

Y đảo mắt nhìn toàn trờng một lợt vẫn chẳng thấy biến cố gì , lại thi triển

truyền âm nói tiếp :

- Tiểu đệ coi quẻ bói thấy trong sự nguy hiểm có xảy biến cố thì biết rằng

đêm nay đến bữa tiệc tẩy trần của Thẩm Mộc Phong có ngời thi hành âm mu qũl

kế một cách bất ngờ . Vì mối yên nguy cho chính tiểu đệ và cũng muốn chứng thực

quẻ bói có linh nghiệm không liền đem toàn lực điều tra xem Thẩm Mộc Phong có

âm mu gì ? Chẳng dấu gì hai vị, tiểu đệ truy tra vụ này đã thì hành thủ đoạn kỳ bí

cha từng dùng đến bao giờ . . .

Y nói tới đây thì trong trờng đã xảy ra biến động liền dừng lại.

Ba ngời chú ý nhìn thấy trong bức màn đen buông phủ trên bàn tiệc đột

nhiên hiện ra mấy chấm nhỏ bé nh ánh đom đóm đang chuyển động .

T mã Càn khẻ nói :

- Này coi chừng ? Ngời phóng độc đã dùng phơng pháp thợng thặng và

đạo hạnh của họ rất cao thâm .

Lại thấy mấy chấm sáng di động một lúc rồi đột nhiên mất hút .

Lúc này Mã Văn Phi đã coi T mã Càn là một nhân vật mình mang tuyệt kỷ ,

liền khẻ hỏi :

Tại sao những chấm sáng bây giờ không thấy đâu nữa ?

T mã Càn đáp :

Chắc ngời phóng độc phát giác ra mình uổng phí một phen tâm huyết vì

quần hào trong trờng đã dời khỏi phạm vi phóng độc nên thu cổ độc về . Cũng có

thể họ bố trí cách khác . . .

Y cha dứt lời những đốm sáng mất hút đột nhiên lại lấp loáng mà số lợng

hơn lúc trớc nhiều có đến mấy chục chấm .

T mã Càn biến sắc nắm lấy tay trái Tiêu Lĩnh Vu . Y lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Ngời phóng độc cực kỳ lợi hại . E rằng trong bọn ngời đến dự hội đêm

nay ít kẻ thoát đợc kiếp nạn .

Tiêu Lĩnh Vu thấy bàn tay T mã Càn run lên , trong lòng bàn tay ớt đẫm

mồ hôi . Hiển nhiên y sợ hãi vô cùng ?Chàng liền khẻ hỏi :

Đáng sợ lắm không ?

T mã Càn đáp :

Thật là đáng sợ ?

Mã Văn Phi nói :

- Đồng đạo võ lâm dời khỏi bàn tiệc số đông ẩn trong rừng hoa bốn mặt . T

mã huynh đã thấy cổ độc này lợi hại sao không hô hoán cho họ chạy đi chỗ khác ?

T mã Càn hỏi lại :

- Ngay bây giờ ?

Mã Văn Phi đáp :

- D~ nhiên là ngay bây giờ .

T mã Càn nói :

Phép phóng độc này là một thứ lợi hại nhất trong mời hai loại phóng độc ở

Miêu cơng . Bây giờ nếu chúng ta cử động là trùng độc theo dõi hành tung . Vậy

phải ngồi yên hay hơn .

Mã Văn Phi cời thầm nghĩ bụng :

- Anh chàng T bất Càn này không sợ đất mà tại sao lại sợ thứ trùng độc này

đến thế ? Thật mình khó tin quá .

Mấy chục điểm sáng tiếp tục bò trên bàn tiệc không ngớt . Sau thời gian

chừng uống cạn tuần trà lại không thấy đâu nữa .

T mã Càn thở dài nói :

Bây giờ có thể kêu bọn họ chạy trốn .

Ba ngời vẫn dùng phép truyền âm nói chuyện nên những ngời gần đó

không ai nghe tiếng .

Mã Văn Phi toan lên tiếng gọi quần hào bổng thấy hoàng quang thấp thoáng .

Từ trên toà vọng lâu cao ngất từng mây , một phụ nữ mình mặc áo hồng tóc dài bỏ

xoả , một tay cầm cây kim đăng từ từ bớc ra .

Cây kừn đăng cao chừng hơn thớc mà ngọn lửa xanh lè chừng hai tấc bị gió

thổi rung rinh lay động .

Phu nhân cất bớc rất chậm chạp , vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

Phải rồi ? Ngời phóng độc là mụ này .

Mã Văn Phi khẻ hỏi :

Ngời đàn bà đó là nhân vật thế nào ?

Chương 96: Tiêu Lĩnh Vu Ngăn Ngừa Phóng Độc

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mụ là Kim Hoa phu nhân ở Miêu Cương .

Mã Văn Phi chau mày nói :

- Tại hạ đã nghe tên người này từ lâu , Mụ là đệ nhị cao thủ ở Miêu cương , không ngờ cũng bị Thẩm Mộc Phong thu dùng dưới trướng .

Tư Mã Càn dương cặp mắt tròn xoe , vẻ mặt rất khẩn trương nhìn Kim Hoa phu nhân .

Bổng thấy Kim Hoa phu nhân cầm Kim đăng đi thẳng về phía vườn hoa .

Tư Mã Càn toàn thân rung bần bật khẻ bảo Mã Văn Phi và Tiêu Lĩnh Vu :

- Hỏng bét ! Mụ đã phát giác ra chỗ này có người và đi thẳng về phía chúng ta .

Mã Văn Phi hỏi :

- Chúng ta chạy trốn được chăng ?

Tư Mã Càn đáp :

- Không kịp nữa rồi .

Mã Văn Phi sửng sốt :

Chẳng lẽ cứ ngồi đây chịu chết sao ?

Tư Mã Càn đáp :

- Hỡi ơi ! Theo tượng hình trong quẻ thì chúng ta không gặp phải bước hiểm nghèo này , chẳng ngờ quái tượng lại mất linh nghiệm.

Ba người đang nói chuyện thì Kim Hoa phu nhân đi tới còn cách chừng ba trượng bổng mụ dừng bước lại .

Kim Hoa phu nhân trợn mắt nhìn vào cây Kim đăng ở trong tay. Ngọn lửa trong đèn xanh lè chiếu vào mặt mụ nổi đằng sát khí .

Lại thấy mụ từ từ đưa cây đèn qua tay mặt rồi thò ngón trỏ tay trái vào trong miệng .

Tư Mã Càn nói :

- Hỏng rồi ! Mụ muốn dùng phép huyết quang ngự cổ . Đêm nay chúng ta khó lòng thoát khỏi kiếp nạn này .

Kim Hoa phu nhân đột nhiên rút ngón tay trong miệng ra rồi từ từ trở gót bước đi .

Lúc mụ đến như quỉ hiện hình , lúc bỏ đi chẳng khác nào cơn gió thoảng . Chỉ thấy đèn lửa lấp loáng mấy cái rồi mất hút .

Tư Mã Càn giơ tay lên lau mồ hôi trán nói :

- Lạ thiệt ! Lạ thiệt !

Mã Văn Phi hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Tư Mã Càn đáp :

- Mụ định thi triển phép Huyết quang ngự cổ , không hiểu tại sao đột nhiên mụ lại biến đổi chủ ý .

Mã Văn Phi nói :

- Chắc mụ biết khó lòng gia hại được chúng ta nên mới rút lui.

Tư Mã Càn nói :

- Không phải thế đâu . Trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo .

Gã đưa mắt ngó lại thấy Tiêu Lĩnh Vu chỉ mĩm cười mà không nói gì .

Tư Mã Càn nhìn Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi hỏi :

- Phải chăng lại là huynh đài hý lộng thần thông .

Y vẫn tự phụ điều gì cũng biết mà lúc này như người bị chìm đắm vào trong đám mây mù năm dặm, vẻ mặt hoang mang ngó Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tuy mụ rút lui rồi , nhưng chẳng hiểu mụ còn trở lại nữa để phóng cổ độc hay không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Không có đâu . Theo chỗ tại hạ biết thì Kim Hoa phu nhân nuôi giống Kim tầm này đã thành tính thông linh . Mụ rút lui thì không để kim tầm lại nữa .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tư Mã Càn là người bác học ngấm ngầm kính phục nói :

- Nếu vậy thì cuộc âm mưu của Thẩm Mộc Phong thành uổng công mất rồi .

Tư Mã Càn đột nhiên thò tay vào trong bọc lấy tiền vàng và hộp coi bói ra nói :

- Để tại hạ thử coi một quẻ nữa xem .

Mã Văn Phi và Tiêu Lĩnh Vu thấy y bói rất linh nghiệm cũng không ngăn cản Tư Mã Càn bỏ ba đồng tiền vào hộp xóc một hồi đoạn đổ ra , trước mắt ánh sáng lập loè. Những đèn lửa bị tắt bây giờ lại cháy lên .

Bổng nghe trên vọng hoa lâu có thanh âm trầm trọng vọng xuống .

Các vị đều trúng phải Kim Tầm cổ độc , khó lòng đối địch Thẩm mỗ được nữa . Đêm đã khuya rồi các vị hãy về phòng yên nghỉ một đêm và nghĩ có nên chống đối Thẩm mỗ nữa không .

Tư Mã Càn cất tiền cùng hộp đi , ngấm ngầm vận khí , rồi khẻ nói :

- Lạ quá ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chúng ta vẫn bình yên mà sao Thẩm Mộc Phong lại bảo rằng chúng ta trúng phải cổ độc .

Mã Văn Phi nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì một người sau khi trúng độc có thể chưa thấy phản ứng ngay lập tức .

Từ phía xa xa mấy chục ả nữ tỳ giơ cao đèn lồng thoăn thoắt tiến vào trong trường lên tiếng :

- Bọn tiểu tỳ vâng lệnh đưa các vị vào nhà yên nghỉ . Tiệc yến đêm nay xong rồi nhưng các vị vẫn là tân khách của Bách Hoa Sơn Trang .

Bọn nữ tỳ vừa dứt lời quần hào ẩn trong rừng hoa phần lớn tiến ra ngay .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Chúng ta có ra không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chúng ta chẳng thể ngồi trong bụi hoa suốt đêm được tự nhiên phải ra ngoài .

Rồi y cất bước đi trước .

Bổng thấy Phụng Trúc cầm đèn lồng chạy đến gọi :

- Mã gia ?

Mã Văn Phi đáp :

- Phụng Trúc cô nương tinh mắt quá .

Phụng Trúc nói :

- Nô tỳ đưa Mã gia về phòng.

Mã Văn Phi đáp :

- Phiền cô nương quá .

Những ả nữ tỳ trong Bách Hoa Sơn trang quả nhiên lợi hại . Bọn chúng giơ cao đèn lồng đi tìm chủ mà ai tìm cũng đúng chỗ.

Mã Văn Phi theo sau Phụng Trúc vào thẳng Thuý Trúc hiên .

Phụng Trúc dẫn hai người về phòng đặt đèn lồng xuống , cười hỏi :

- Mã gia có muốn xơi gì không ?

Mã Văn Phi mửn cười hỏi lại :

- Nhưng trong thực vật có dấu cổ độc gì không ?

Phụng Trúc đáp :

- Xin Mã gia cứ yên lòng , Tiểu tỳ nếm trước cho Mã gia coi rồi Mã gia sẽ ăn uống thì không ngại gì nữa.

Mã Văn Phi cười nói :

- Hay lắm ! Nếu vậy phiền cô nương lấy cho tại hạ chút thực vật gì cũng được Những nữ tỳ trong Bách Hoa Sơn Trang được lựa chọn rất kỹ . Bọn chúng không những xinh đẹp nhu mỹ, mà còn có vẻ trang nghiêm nữa . Dường như chúng đối với cuộc thắng bại của Bách Hoa Sơn Trang chẳng quan tâm chút nào . Bao giờ chúng cũng tươi cười hòa nhã .

Mã Văn Phi thấy Phụng Trúc ra rồi , khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu huynh có coi ra manh mối gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Về chuyện gì ?

Mã Văn Phi đáp :

- Dường như bọn nữ tỳ trong Bách Hoa Sơn Trang đều ngấm ngầm thù nghịch Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Phải rồi ! Tại hạ cũng đồng cảm như vậy , bọn chúng bị dưới quyền thống trị nghiêm khắc , dĩ nhiên trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Đột nhiên chàng dừng lại lắng tai nghe .

Mã Văn Phi động tâm khẻ hỏi :

- Có người hay sao ?

Ngoài nhà vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ. Tư Mã Càn chậm chạp tiến vào.

Mã Văn Phi đứng lên chắp tay thi lễ nói :

- Tư Mã huynh !

Tư Mã Càn nghiêng mình thi lễ . Mục quang y không ngớt ngó quanh trong nhà như tìm kiếm vật gì .

Mã Văn Phi khẻ hỏi :

- Tư Mã huynh coi gì vậy ?

Tư Mã Càn hỏi lại :

- Tên nha đầu hầu hạ hai vị đâu rồi ?

Mã Văn Phi đáp :

- Thị đi lấy thức ăn .

Tư Mã Càn sửng sốt nói :

- Không ăn được đâu ! Không ăn được đâu ! Những con nha đầu này mượn tiếng hầu hạ mà thực ra thị theo dõi hành động của bọn ta . Những thực phẩm do chúng đưa đến ăn thế nào được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Bữa tiệc hôm nay Tư Mã huynh đã chẳng ăn rồi ư ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tình trạng mỗi lúc mỗi khác . Lúc trước Thẩm Mộc Phong chưa hiểu lại lịch tiểu đệ Hai bên dù không biết nhau thì chẳng có chi đáng rồi là ơn oán , dĩ nhiên hắn không ngấm ngầm gia hại . Nhưng hiện giờ thì hắn căm hận lắm chỉ mong giết được mới hả dạ .

Mã Văn Phi hỏi :

- Tư Mã huynh nói vậy tuy rất đúng , nhưng chúng ta còn lưu lại trong Bách Hoa Sơn Trang mấy ngày , chẳng lẽ nhịn ăn uống mãi được ư ?

Tư Mã Càn hỏi :

- Mã huynh không đem theo lương khô hay sao ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tuy có đem theo nhưng cũng chẳng thể đeo luôn bên mình . Nếu bọn họ muốn hòa thuốc vào thực vật thì chắc gì họ không ngấm ngầm hạ độc vào lương khô của chúng ta ?

Tư Mã Càn nói :

- Mã huynh nói vậy rất có lý .

Mã Văn Phi thò tay vào bọc móc ra đôi đũa ngà dài bốn tấc cười nói :

- Một ông bạn ở Thiên Nam tặng cho tiểu đệ đôi đũa này và dặn mang theo bên mình . Bất luận thuốc độc bỏ vào rượn hay vào đâu , chỉ thử qua là biết , Tư Mã huynh cứ lấy một cái mà dùng .

Tư Mã Càn không khách sáo chi hết đón ngay lấy chiếc đũa cất vào bọc nói :

- Tiểu đệ tới đây muốn thỉnh giáo một việc .

Tuy y nói câu này với cả hai người mà mắt nhìn thẳng vào Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

Tư Mã huynh có điều chi dạy bảo .

- Tiểu đệ nghĩ mãi không ra : Huynh đài đã làm thế nào mà khiến cho Kim Hoa phu nhân thu cổ độc về rồi rút lui .

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Không dám dấu Tư Mã huynh , tiểu đệ có quen biết Kim Hoa phu nhân , thấy mụ phóng Kim tàn cổ độc tất làm cho quần hào gặp phải tai ương , tiểu đệ không nhịn được liền dùng phép truyền âm khuyên mụ thu cổ độc về .

Tư Mã Càn hỏi :

-Kim Hoa phu nhân chỉ nghe huynh đài nói một câu mà thu cổ độc về thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mụ rất nể mặt tiểu đệ .

Tư Mã Càn nói :

- Nếu vậy thì mối kết giao giữa Kim Hoa phu nhân và tiểu đệ không phải tầm thường.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kể ra cũng mới quen biết nhưng mụ coi tiểu đệ khá trọng vọng .

Tư Mã Càn gật đầu nói :

- Té ra là thế . Thảo nào tiểu đệ nghĩ mãi không ra .

Rồi y tự ý nói một mình :

- Nếu vậy thì tình hình đêm nay bất tất phải lo ngại nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi :

- Tư Mã huynh lo ngại gì ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ vẫn quan tâm về chuyện Kim Hoa phu nhân phóng độc không thành thì đêm nay mụ còn hạ độc nữa, nhưng huynh đài đã quen biết mụ thì tình hình lại khác hẳn .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp :

- Chuyện này khó mà biết được . Tại hạ không thể bảo đảm .

Mã Văn Phi đột nhiên hỏi xen vào :

- Tư Mã huynh . Tư Mã huynh làm sao mà điều tra được vụ phóng cổ độc .

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ sở trường về nghề thay đổi sắc mặt , nhận thấy quái tượng biến ảo liền sinh dạ hoài nghi .

Mã Văn Phi ngắt lời :

- Thế rồi Tư Mã huynh thay hình đổi dạng mạo hiểm vào thám thính trong Vọng hoa Lâu và điều tra ra được vụ bí mật về phóng độc phải không ?

Tư Mã Càn tủm tỉm cười đáp :

- Thẩm Mộc Phong tâm cơ ghê gớm . Vọng hoa Lâu là nơi phòng vệ cực kỳ nghiêm mật. Tiểu đệ có cải trang cũng khó lòng trà trộn vào được nơi trọng yếu này ở trong Bách Hoa Sơn Trang .

Mã Văn Phi hỏi :

- Vậy Tư Mã huynh dùng cách nào thám thính ra vụ này ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ hóa trang làm Chu nhị trang chúa rồi dùng lời xảo trá mới thám thính được vụ phóng cổ độc cực kỳ cơ mật . Việc này nói ra tuy dễ nhưng làm thật nguy nan . Có điều những chi tiết nhỏ nhặt khỏi cần phải nói nữa .

Mã Văn Phi cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Té ra là thế !

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giờ ngọ trưa mai là buổi đại hội anh hùng chính thức trong Bách Hoa Sơn trang , quyết Thẩm Mộc Phong chưa bỏ việc phóng cổ độc . Tiểu đệ đoán đêm nay hắn còn có âm mưu khác .

Tư Mã Càn nói :

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy , nhưng mối lo sâu xa nhất là Kim Hoa phu nhân ngấm ngầm phóng cổ độc . Nếu cản được vụ này thì dù độc kế nào khác cũng còn dễ đối phó hơn nhiều .

Mã Văn Phi nói :

- Sau tiệc rượn tiếp phong đã xảy ra cuộc đại biến , quần hào tham dự tất nhiên đề cao cảnh giác . Đáng tiếc là mình không liên lạc được với họ để thực lực phân tán . Nếu Thẩm Mộc Phong phát mấy toán cao thủ chia ra vây đánh thì khó lòng đối phó .

Tư Mã Càn hỏi :

- Mã huynh đã nghĩ ra cách cự địch chưa ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tư Mã huynh nhắc đến chuyện này thật là vừa lúc tiểu đệ cũng đang định đi kiếm Tư Mã huynh. Tư Mã huynh là người lắm mưu nhiều kế chắc đã nghĩ được cách đối phó rồi .

Tư Mã Càn nhắm mắt ngẫm nghĩ rồi nói :

- Tại hạ đã nghĩ ra một biện pháp nhưng khó lòng tiến hành trong bóng tối , lúc thực hiện tất làm kinh động Bách Hoa Sơn trang .

Mã Văn Phi cười nói :

- Cái đó Tư Mã huynh chẳng nên uý kỵ . Tiểu đệ e rằng chúng ta đã bị bọn người trong Bách Hoa Sơn trang giám thị rồi .

Bổng nghe tiếng bước chân vọng lại , Phụng Trúc tay bưng một chiếc khay gỗ tiếng vào .

Trên khay đặt bốn món ăn rất tinh khiết , hai chiếc bánh lớn và một bồ rượu nóng .

Phụng Trúc đặt khay xuống hỏi :

- Mã gia ? Có cần tiểu tỳ nếm trước mỗi thức một chút không ?

Mã Văn Phi đáp :

- Dĩ nhiên phiền cô nương chuyện này .

Phụng Trúc tủm tỉm cười . Trước hết thị nếm bốn đĩa thức ăn rồi rót rượu ra chung uống đoạn thị cười hỏi :

- Mã đại gia đã yên tâm chưa ?

Mã Văn Phi gật đầu đáp :

- Hay lắm ! Cô nương bất tất phải chờ ở đây nữa . Cô nương cứ tự do đi nghỉ.

Phụng Trúc quay đầu lại ngó Tư Mã Càn một cái rồi từ từ bước ra ngoài cửa phòng .

Mã Văn Phi nâng chung rượu trước mặt lên , khẻ nói :

- Tư Mã huynh thử xem trong rượu có này có chất độc không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Cái đó tiểu đệ không nhận ra được .

Mã Văn Phi lại từ từ đặt chung xuống . Y móc trong bọc lấy cái đũa ngà dúng vào chung rượu .

Bổng thấy đầu đũa thay đổi màu sắc biến thành tín bầm .

Mã Văn Phi cười lạt nói :

- Con nha đầu này miệng thơn thớt dạ ớt ngâm, thật là lợi hại .

Tư Mã Càn vội cầm lấy cái hồ , coi một lúc rồi nói :

- Chắc cơ quan ở trên cái hồ nhỏ này . Y xoay cái hồ ngó đi ngó lại không thấy gì khác lạ lại đặt xuống .

Mã Văn Phi hỏi :

- Lạ thiệt ! Trong rượu hiển nhiên có chất độc mà con nha đầu kia uống vào không việc gì ? Chẳng lẽ thị đã uống thuốc giải trước để ngăn ngừa ?

Tư Mã Càn đáp :

- Rất có thể như vậy .

Mã Văn Phi nói :

- Chúng ta thử kiếm con nha đầu kia hỏi lại coi .

Tư Mã Càn cặp mắt râm ri , ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Mã huynh ! Nếu đêm nay chúng ta có thể bắt con nha đầu giúp đỡ thì đêm nay hoặc giả báo thù được một chút .

Mã Văn Phi hỏi :

- Biện pháp trả thù thế nào ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ muốn đưa ra một thủ đoạn nhỏ để làm rối tay mắt Thẩm Mộc Phong .

Mã Văn Phi đã biết Tư Mã Càn mình mang tuyệt học. Gã thấy y không chịu nói phương lược cũng không tiện hỏi nữa .

Tiêu Lĩnh Vu tuy đóng vai nô bộc của Mã Văn Phi nhưng sự thực Tư Mã Càn coi chừng có phần kính trọng hơn cả Mã Văn Phi . Y thấy chàng chẳng kể gì đến danh vị và võ công kinh người, tài trí rất ít kẻ bì kịp . Y sợ chàng là một nhân vật chia quyền lãnh tụ với Bách Hoa Sơn Trang .

Tiêu Lĩnh Vu tự động đứng lên nói :

- Tại hạ đi gọi con nha đầu kia đến .

Tư Mã Càn vội đứng dậy đáp :

- Cái đó khi nào dám phiền đến huynh đài .

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười rồi trở gót đi luôn .

Chỉ trong khoảng khắc chàng dẫn Phụng Trúc vào trong sảnh đường .

Mã Văn Phi nhìn chung rượn trên bàn khẻ hỏi :

- Cô nương vẫn bình yên chứ ?

Phụng Trúc đáp :

- Tiểu tỳ không sao cả .

Mã Văn Phi nghĩ thầm trong bụng :

- Con nha đầu này thật khéo giả vờ . Mình không bắt được đương trường , e rằng thị không chịu thừa nhận , chàng liền hỏi :

- Trong rượn có chất độc mà cô nương uống vào chẳng lẽ không cảm thấy gì?

Phụng Trúc hỏi lại :

- Chính tay tiểu tỳ làm bếp thì sao trong rượn nhắm lại có chất độc được ?

Mã Văn Phi đáp :

- Có thể chất độc trong rượu thịt ghê gớm quá nhưng lâu phát tác , nên cô nương không hiểu .

Phụng Trúc ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Mã gia đã nói vậy tất có minh chứng , nhưng thật sự tiểu tỳ không cảm giác gì trúng độc .

Tư Mã Càn nói :

- Nếu cô nương uống thuốc giải độc trước thì dù trong rượn có chất độc cũng không phát tác ngay được .

Phụng Trúc lạnh lùng nói :

- Mã gia nói vậy thì tiểu tỳ dù có trăm miệng cũng không thể giải thích .

Tư Mã Càn đột nhiên đứng dậy nói :

- Được rồi ! Để tại hạ coi dùm cô nương .

Y đưa tay ra từ từ nắm lấy cổ tay phải Phụng Trúc .

Phụng Trúc dường như toan né tránh , nhưng đột nhiên thị lại biến đổi chủ ý , đứng yên không nhúc nhích để cho Tư Mã Càn nắm lấy cổ tay .

Tư Mã Càn ngấm ngầm gia tăng kình lực rồi thu năm ngón tay về cười nói :

- Bách Hoa Sơn trang trước nay toàn làm điều cơ mưu xảo trá . Nếu tại hạ nói đạo lý nhân nghĩa

chỉ là chuyện vô ích .

Y đưa tay trái lên điểm vào huyệt Thiên đột trong mình Phụng Trúc.

Phụng Trúc bị nắm uyển mạch nửa người tê dại . Thị thấy Tư Mã Càn phóng chỉ điểm tới mà không né tránh được .

Tư Mã Càn điểm huyệt Thiên Đột trên đầu Phụng Trúc xong xoay tay trái điểm vào huyệt Phong Phủ rồi giải khai huyệt đạo ở cổ tay thị hỏi :

- Cô nương có biết tại hạ đã điểm vào huyệt đạo nào hay không ?

Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Đó là huyệt Thiên đột và huyệt Phong Phủ . Những đại huyệt này bị điểm có thể đưa người vào tử địa .

Tư Mã Càn nói :

- Cái đó cô nương bất tất phải quan tâm . Tại hạ hạ thủ rất cẩn thận quyết không làm hư hại đến tính mạng của cô nương .

Tiêu Lĩnh Vu tuy thấy hành vi của Tư Mã Càn làm thương tổn đến khí độ anh hùng , nhưng chàng nghĩ tới hành vi tàn ác của Thẩm Mộc Phong và tình trạng nguy hiểm lúc này , nên chàng cũng không trách Tư Mã Càn dùng phép d độc trị độc .

Phụng Trúc nói :

- Các hạ điểm hai huyệt đạo trọng yếu của tiểu tỳ thủ pháp không nhẹ mà cũng không nặng chắc là để uy hiếp tiểu tỳ .

Tư Mã Càn đáp :

- Cô nương thật là người thông minh . Cô có biết huyệt Thiên đột và huyệt Phong Phủ thuộc vào kinh mạch nào không ?

Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Tiểu tỳ không biết .

Tư Mã Càn nói :

- Cô không biết thì hỏi tại hạ .

Rồi y mỉm cười tiếp :

- Thiên đột thuộc về nhâm mạch . Phong phủ thuộc về đốc mạch . Trong vòng một giờ hai chỗ huyệt đạo bị thương sẽ làm cho toàn thân cô tê liệt không cử động được

Phụng Trúc biến sắc muốn nói lại thôi .

Hiển nhiên thị trong lòng kinh hãi , nhưng cố nhịn không muốn hỏi nhiều .

Tư Mã Càn cười lạt nói :

- Nếu cô nương chịu giúp tại hạ một việc thì tại hạ lập tức giải khai hai chỗ huyệt đạo đó .

Phụng Trúc hỏi :

- Các hạ muốn tiểu tỳ giúp việc gì ?

Tư Mã Càn đáp :

- Giản dị lắm . Tại hạ muốn nhờ cô đem bỏ một chút đồ vật ở dưới chân Vọng hoa lâu .

Chương 97: Tiểu Nha Đầu Trúng Độc Mạng Vong

Phụng Trúc lắc đầu nói :

- Không được . Khu vực vuông năm trượng quanh Vọng Hoa Lâu là nơi cấm địa . Dù người bản trang mà không được lệnh của đại trang chúa tuyên triệu cũng chẳng thể đến gần .

Tư Mã Càn quay lại ngó Mã Văn Phi nói :

- Luật lệ ở trong Bách Hoa Sơn Trang này thật là nghiêm khắc .

Y ngừng lại một chút rồi đáp :

- Nếu cô nương chịu hợp tác thì tại hạ xin hết sức để cứu cô nương dời khỏi Bách Hoa Sơn Trang .

Phụng Trúc ngập ngừng đáp :

- Các vị trang chúa rất hậu đãi bọn tiểu tỳ .

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Đến ngay các vị cũng khó lòng rời khỏi Bách Hoa Sơn trang đừng nói chuyện cứu nô tỳ nữa.

Tư Mã Càn nói :

- Cô nương ở trong Bách Hoa Sơn trang từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn chịu mọi sự uy hiếp của Thẩm Mộc Phong khác nào miếng thịt trên thớt để hắn muốn băm muốn chém thế nào tuỳ ý. Nhưng cô nên biết thế giới bao la , ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác. Tại hạ chỉ nói tỷ dụ một việc là cô nương có thể hiểu được ngay .

Phụng Trúc long lanh cặp mắt hỏi :

- Việc gì ?

Tư Mã Càn đáp :

- Đêm nay Thẩm Mộc Phong thết tiệc tẩy trần , cách bố trí nghiêm mật như vậy mà quần hào có mấy ai bị thương về tay hắn đâu ? Giống Kim tầm cổ độc lợi hại biết chừng nào nhưng cũng chưa làm

cho ai bị trúng độc . Xin cô nương nghĩ kỹ những lời nói của tại hạ .

Phụng Trúc trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Tướng công có thứ thuốc kịch độc hễ uống vào là chết ngay phải không ?

Mã Văn Phi lấy làm kỳ hỏi lại :

- Cô nương hỏi thứ thuốc độc đó làm chi .

Phụng Trúc thở dài đáp :

- Nếu tiểu tỳ ưng thuận theo các vị trà trộn vào trong Vọng hoa lâu thì mười phần có đến tám chín là bị phát giác . Khi đó tiểu tỳ nên uống thuốc độc cho chết liền để khỏi bị bắt và chịu trừng phạt ghê gớm theo luật lệ bản bang .

Tư Mã Càn tủm tỉm cười nói :

- Hay lắm !

Y thò tay vào bọc móc lấy cái bình ngọc đổ ra một viên thuốc màu xanh nói:

- Thuốc này bỏ vào miệng chỉ chớp mắt là chết liền . Không gặp phải trường hợp khẩn yếu thì không nên uống .

Phụng Trúc đón lấy viên thuốc hỏi :

- Tướng công muốn tiểu tỳ làm gì đây ?

Tư Mã Càn cười đáp :

- Có mấy món đồ chơi nhỏ bé cô muốn đem dấu vào đâu cũng được . Cô chỉ cần cẩn thận một chút là chắc chắn không bị phát giác .

Y vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy ra một vật giống như dõng trúc và một cái hộp đen đưa cho Phụng Trúc nói :

Cô nương đem cái ống sắt này mở nút ra để vào chỗ nào gần Vọng Hoa lâu là xong .

Còn cái hộp này có phải mở nắp ra không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Phải rồi ! Cô nương cũng mở nắp ra .

Phụng Trúc ngửng đầu trông chiều trời nói :

- Được rồi ! Nô tỳ thử đi coi .

Cô nương đừng quên là hai huyệt đạo Thiên đột và Phong Phủ trong mình cô chưa được giải khai . Chỉ trong vòng một giờ là phát tác . Cô đặt ống sắt và hộp đen xong thì phải gấp rút trở về để tại hạ giải khai huyệt đạo cho .

Phụng Trúc lạnh lùng đáp :

- Nô tỳ không phải thuộc hạng tham sanh uý tử để chịu tướng cô uy hiếp đâu.

Tư Mã Càn nói :

- Tại hạ chờ đợi hồi âm của cô nương .

Phụng Trúc nhăn nhó cười đáp :

- Trong vòng một giờ mà tiểu tỳ không trở về là chết ở dưới chân Vọng hoa lâu rồi đó .

Tư Mã Càn nói :

- Cô nương chẳng phải là người yểu tướng xin cô nương vững tâm mà làm .

Phụng Trúc đi mấy bước , bổng quay lại hỏi :

- Trong ống sắt và trong hộp đen này đựng vật gì , tướng công có thể cho tiểu tỳ biết được không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Mấy con sâu nhỏ mọn chẳng có gì đáng kể. Vả lại thứ này ở Trung nguyên rất ít , dù tại hạ có nói cô nương cũng không hiểu được .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Giờ này đi rất tốt , cô nương nên lẹ lên tại hạ giúp cũng không thể ngồi đây để chờ cô nương báo tin mà phải đi giúp đỡ cô nương một chút .

Phụng Trúc hỏi :

- Giúp đỡ tiểu tỳ ư ?

Tư Mã Càn đáp :

- Bọn tại hạ dĩ nhiên phải đi tiếp ứng cô nương chỉ cần cô nương lẫn vào trong rừng hoa được là xong . Dù có truy binh cũng không đủ sợ .

Phụng Trúc cười mát từ từ cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu chờ cho Phụng Trúc đi mất hút rồi , chàng không nhịn được khẻ hỏi :

- Tư Mã huynh . Liệu thị có làm theo ý mình không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ chắc thị theo kế hoạch mà hành động .

Mã Văn Phi cũng hỏi :

- Sao Tư Mã huynh dám chắc như vậy ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tại hạ đã coi tướng thì đêm nay Phụng Trúc chắc không có gì đáng ngại .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế ?

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta đã hứa lời tiếp ứng cho thị , thì không nên thất tín .

Tư Mã Càn cười đáp :

- Cái đó đã hẳn . Chúng ta đây hai người chia ra hai đi tiếp ứng còn một ở lại giữ nhà .

Mã Văn Phi tủm tỉm cười nói :

- Xin tha thứ cho tiểu đệ lắm miệng . Tư Mã huynh có thể cho tiểu đệ hay trong ống sắt và trong hộp đen kia đã đựng vật gì không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Nó là hai vật kỳ quái mà tiểu đệ đã lấy được trong khi tập nghệ ở đảo San Hô ngoài Đông hải , Thẩm Mộc phong thâm độc vô cùng lại toan phóng cổ độc nên tiểu đệ hy sinh hai thứ kỳ vật đó làm cho tầm thần hắn phải bối rối .

Mã Văn Phi nói :

- Tư Mã huynh giải thích hàng giờ mà chưa nói rõ đó là vật gì ?

Tư Mã Càn cười đáp :

Trong hộp có mấy con Phi Thiên ngô công rất hiếm. Còn trong ống sắt

đựng một con rắn nhỏ kỳ độc . Nếu nói rõ ra thì ả nha đầu kia không dám đem đi .

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi :

- Vẻn vẹn một con rắn độc và một con rết thì làm sao quấy rối được Vọng

hoa Lâu .

Tư Mã Càn đáp :

Hai vật này không chịu dung nhau . Nếu chúng gặp nhau mà không chịu nẩy

cuộc ác đấu chạy loạn lên . Con rắn nhỏ tuy chỉ dài mấy tấc mà cử động cực kỳ mau

lẹ , nó lại độc dữ vô cùng . Ai bị nó cắn thì trừ phi dùng thuốc giải của tiểu đệ bào

chế ngoài ra khó có người giải được. Còn mấy con ngô công tuy không bay xa được

nhưng cử động rất linh hoạt. Lúc chúng bay bật lên tiếng vo ve. Dù nó không cắn

được người trong Vọng hoa lâu nhưng cũng có thể làm cho tai mắt và tâm thần họ

bị rối loạn . Không chừng chúng còn có thể đưa Thẩm Mộc Phong và Kim hoa phu

nhân đến chỗ hiểu lầm hay khiến Thẩm Mộc Phong nghi ngờ Kim Hoa Phu nhân đã

phóng cổ độc trên Vọng hoa lâu .

Mã Văn Phi nói :

- Đúng thế ! Tiểu đệ cũng được nghe qua những thứ cổ độc này thành hình

thì chẳng khác gì loại kừn tầm .

Tư Mã Càn cười nói :

Đây chẳng qua là tiểu đệ tính toán theo ý mình. Còn hiệu quả thế nào khó

mà biết trước được . . .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chúng ta nên đi tiếp ứng cho ả nha đầu kia ngay từ bây giờ .

Mã Văn Phi nói :

- Thẩm Mộc Phong là người rất tinh minh , chắc đã đặt mai phục trong Hoa Mộc trận .

Tư Mã Càn nói :

- Há phải chỉ mai phục , mà cả toà Bách Hoa Sơn trang cũng là một toà ngũ hành kỳ trận . Trong mỗi viện lạc hay một rừng cây là một toà tiểu trận , liên tiếp nhau thành toà đại trận . Thẩm Mộc Phong quả là một bậc kỳ nhân , nhưng những trận đồ đó biến hóa thế nào cũng chẳng thể giam hãm được tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong lùm cây , bụi cỏ đều có người canh gác . Nhất là lúc này quần hào đến đông , chắc cuộc phòng thủ còn nghiêm mật hơn .

Tư Mã Càn cười hỏi :

- Chúng ta bắt hai tên thủ bộ , lấy quần áo của chúng mặc vào để hành động liệu có tiện không ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Bất luận chuyến đi này phải mạo hiểm thế nào cũng đành, vì đã hứa lời tiếp ứng cho Phụng Trúc , dĩ nhiên chẳng thể thất tín được .

Chàng quay lại ngó Mã Văn Phi nói :

- Mã tổng thủ lãnh và Tư Mã huynh đi tiếp ứng . Tại hạ ở nhà chờ đợi .

Lúc này Mã Văn Phi đã ngấm ngầm kính phục Tiêu Lĩnh Vu liền mỉm cười đáp :

- Tiểu đệ tưởng Tiêu huynh đi hay hơn .

Tư Mã Càn cũng biết Tiêu Lĩnh Vu mình mang tuyệt kỷ , y chẳng hiểu chàng có ưng chịu hay không , liền nói theo :

- Nếu vậy phiền Mã tổng thủ lãnh giữ nhà.

Mã Văn Phi đáp :

- Hai vị nên coi chừng . Nếu tránh được cuộc xung đột càng hay .

Tư Mã Càn mỉm cười nói :

- Cảm ơn Mã huynh có dạ quan hoài .

Rồi y cất bước đi trước .

Tiêu Lĩnh Vu theo sau rời khỏi Thuý Trúc Hiên .

Tư Mã Càn khẽ nói :

- Xin huynh đài theo sau tiểu đệ.

Y tiến vào trong rừng cây len lỏi mà đi .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tư Mã Càn lúc quanh bên hữu lúc rẻ bên tả chân bước rất mau chẳng khác gì ngựa quen đường cũ .

Chỉ trong khoảng khắc hai người đã đến gần Vọng hoa Lâu mà chưa gặp người nào ngăn cản .

Toà Vọng hoa lâu cao ngất từng mây mấy chỗ hãy còn ánh đèn , tỏ ra người trên lầu chưa ngủ hết .

Tư Mã Càn coi tình thế bốn mặt khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì con nha đầu kia sẽ rút lui về phía chúng ta.

Y chưa dứt lời đã thấy một bóng người từ trong bụi hoa đi về phía hai người ẩn nấp .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Không hiểu con nha đầu đó có trở ra một cách bình yên chăng ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chắc thị không hề gì .

Bóng người kia đi rất thong thả , cất bước ung dung , không có vẻ hoang mang chút nào .

Đèn lửa trên Vọng hoa lâu đột nhiên hai tầng tắt phụt . Chỉ còn tầng cao nhất có ánh sáng lọt ra .

Tiêu Lĩnh Vu biết đó là chỗ ăn ngủ của Thẩm Mộc Phong . Chàng đoán đêm đã khuya mà hắn

không đi nghỉ chắc vì chuyện thất bại đêm nay, còn thức để nghiên cứu kế hoạch . Chàng ngó toà lầu cao ngất trong bóng đêm lại liên tưởng đến song thân bị cầm tù bất giác lòng như se lại .

Tư Mã Càn ngấm ngầm vận động công lực thủ thế để mà chuẩn bị , cặp mắt đăm đăm ngó về bóng người đang thủng thẳng đi tới .

Trên bữa tiệc vừa rồi đã xảy ra cuộc tỷ đấu kịch liệt khiến y cảm thấy người trong Bách Hoa Sơn Trang dù là bọn nô tỳ bản lãnh cũng không phải tầm thường , nên y càng cẩn thận .

Bóng người dần dần đi tới . Tư Mã Càn chú ý nhìn ra thấy đúng là Phụng Trúc , liền khẽ kéo áo Tiêu Lĩnh Vu dùng thuật truyền âm bảo chàng :

- Quả nhiên đúng là con nha đầu kia . Thị đã bình yên trở về .

Tiêu Lĩnh Vu đang chìm đắm vào mối cảm thương buồn bã, giật mình tỉnh lại . Chàng đưa mắt nhìn người đi tới , đột nhiên động tâm mối hoài nghi bụng bảo dạ :

- Dưới chân Vọng Hoa lâu biết bao nhiêu tầng phòng bị sâu nghiêm mà con nha đầu này bất quá là một tên nữ tỳ sao lại tự do ra vào dược , không gặp một chút trở ngại nào ? Lại thấy Phụng Trúc chậm chạp tiến vào trong rừng cây đi thẳng về phía Thuý Trúc Hiên .

Tư Mã Càn khẻ nói :

- Thần sắc con nha đầu này có vẻ kỳ quái . Chúng ta hãy theo dõi thị xem sao .

Lúc này đèn lửa trên toà lầu cao nhất ở Vọng hoa lâu cũng tắt hết . Cả toà Bách Hoa sơn trang bị chìm đắm vào trong bóng tối .

Hai người theo dõi Phụng Trúc về Thuý Trúc hiên .

Bổng thấy thị khẻ đưa bàn tay ngọc đẩy cửa phòng khép hờ , chậm chạp bước vào .

Tư Mã Càn đột nhiên đề khí như bóng theo hình rượt tới sau lưng Phụng Trúc vọt vào nhà .

Mã Văn Phi đang ngồi chờ trước sảnh đường , thấy Phụng Trúc đẩy cửa bước vào liền đứng dậy . Gã chưa kịp mở miệng thì Tư Mã Càn đã khoa chân bước tới vội nói :

- Mã huynh hãy coi chừng . Thần sắc con nha đầu này có điều khác lạ .

Mã Văn Phi cũng không phải một tay vừa . Dù cho Tư Mã Càn chẳng hô hoán , gã tự mình cũng đã cảnh giác , ngấm ngầm vận khí đề phòng.

Bổng thấy Phụng Trúc vẻ mặt xám xanh đi về phía chiếc ghế gỗ phía trước ngồi phệt xuống . Cặp

mắt thị lộ vẻ đau khổ vô cùng . Thị nở nụ cười thê lương nói:

- Tiểu tỳ . . .

Dường như thị nói hai tiếng rồi không chống đỡ nổi ngựa người dựa vào thành ghế ngất lịm.

Mã Văn Phi vội đưa tay phải toan chụp lấy vai Phụng Trúc , miệng hốt hoảng gọi :

- Phụng cô nương . . .

Tư Mã Càn phất cánh tay một cái , luồng tiềm lực xô ra ngăn chặn bàn tay của Mã Văn Phi .

Đồng thời y vội hô lên :

- Chớ có hấp tấp .

Mã Văn Phi dường như đã cảnh giác , đột nhiên lùi lại hai bước , đăm đăm nhìn xác chết tự trên ghế .

Tư Mã Càn lắc đầu tự trách :

- Tại hạ làm hại thị rồi ?

Tiêu Lĩnh Vu cũng thở dài nói :

- Đáng lý tiểu đệ lên tiếng ngăn cản vụ này .

Đột nhiên chàng dừng lại , chú ý lắng tai nghe .

Tư Mã Càn chau mày khẻ nói :

- Đối phương đã dùng hết cách tàn nhẫn thì chúng ta hạ thủ chẳng nể nang gì nữa .

Hắn vừa nói dứt lời, bổng ngoài cửa đã thấy một phu nhân xinh đẹp , mình mặc đồ trắng , vạt áo trước ngực thuê bông hoa vàng đứng đó rồi .

Tư Mã Càn vung tay toan phóng chưởng nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cản lại .

Thiếu phụ vẻ mặt trang nghiêm , dương cặp mắt lạnh lùng sáng như sao đảo nhìn ba người cất tiếng :

- Các vị đã làm nên mọi hảo sự !

Lúc này Tư Mã Càn cùng Mã Văn Phi đều nhận ra thiếu phụ chính là người đã phóng cổ độc thì

không khỏi ngấm ngầm kinh hãi , gia tâm đề phòng .

Tư Mã Càn quay lại ngó thi thể Phụng Trúc, khẻ hắng đặng một tiếng rồi hỏi:

- Phương giá phải chăng là Kim Hoa phu nhân .

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng hỏi lại :

- Đúng rồi ! Các hạ là ai ?

Tại hạ là Đông hải Thần Bốc Tư Mã Càn .

Kim hoa phu nhân nói :

- Bản nhân chưa được nghe qua .

Mụ đảo mắt nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Danh tánh của là gì :

Mã Văn Phi nhún vai đáp cộc lốc :

- Mã Văn Phi .

Kim Hoa phu nhân nói :

- Ồ ! Té ra đây là Tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc , Tương, Cám .

Mã Văn Phi nói :

- Đó bất quá là hư danh . Xin phu nhân đừng cười .

Kim Hoa phu nhân từ từ đưa mục quang nhìn thẳng vào Tiêu Lĩnh Vu , hồi lâu mới thủng thẳng hỏi :

- Còn tên họ ông bạn là gì ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp :

- Mã Thành .

Kim hoa phu nhân vẻ mặt nghiêm nghị bổng lộ một nụ cười nói :

- Ồ! Hảo huynh đệ ! Huynh đệ nên bịt mũi nói cho khác giọng . Cách thay đổi sắc mặt tuy chưa

tuyệt khéo song còn có thể che mắt mọi người . Ai mà không lưu tâm thì khó lòng nhận ra . Nhưng âm thanh lại y nguyên , chẳng khác trước chút nào .

Mụ vừa nói vừa cười rồi vén quần trắng bước vào nhà .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Sao phu nhân biết tại hạ ở đây ?

Kim Hoa phu nhân bổng đảo cặp mắt ngó Phụng Trúc đáp :

- Con nha đầu này dẫn đường cho bản nhân .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi vặn :

- Sao phu nhân biết con nha đầu này có liên quan với tại hạ ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Người khác không ai dám có gan sai tên nha đầu đã được Bách Hoa Sơn Trang nuôi dạy trốn vào Vọng Hoa lâu để làm trò quỉ quái .

Tư Mã Càn tuy biết Tiêu Lĩnh Vu địa vị không thấp kém , nhưng chưa hiểu tên họ chàng liền xen vào .

Tên nha đầu này do tại hạ phái đi chứ không liên quan gì đến huynh đài đây .

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc rồi từ từ móc ra một con rắn nhỏ màu hồng rồi hỏi :

- Phải chăng con rắn này của các hạ ?

Tay trái mụ lấy ra một cái hộp đen mụ nói tiếp :

- Trong hộp này còn mấy con rết , các hạ thu về đi .

Mụ giơ hai tay lên một cái . Cả con rắn cùng chiếc hộp đều bay lại .

Tư Mã Càn chỉ thò đón lấy cái hộp , không dám thò tay bắt con rắn .

Mã Văn Phi sợ con rắn độc hại người vung quạt phóng ra một phát .

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói :

- Các vị bất tất phải lo sợ hãi . Con rắn độc này nó đã chết rồi .

Mã Văn Phi cử động mau lẹ quá . Kim Hoa phu nhân vừa mở miệng thì cây quạt của gã đã đánh trúng mình rắn đứt làm hai đoạn . Máu tanh vọt ra như tên .

Tư Mã Càn lộ vẻ thẹn thùng vì tài sử dụng độc của mình hãy còn kém Kim Hoa phu nhân xa quá . Hắn đón lấy chiếc hộp không nói câu gì .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Phu nhân tấn tới đây , chẳng lẽ người khác không theo dấu hay sao ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Bản nhân đã bố trí nhện độc ở ngoài nhà , nếu có người theo dõi hành tung là tự tìm lấy cái chết .

Tiêu Lĩnh Vu ngó thi thể Phụng Trúc rồi hỏi :

- Phu nhân đã thu lấy rắn rết của tên nha đầu này thì chắc thị cũng do phu nhân làm tuyệt mạng .

Kim hoa phu nhân lắc đầu đáp :

- Bản nhân tuy lấy độc vật từ trong tay thị nhưng không phải thị chết về tay bản nhân .

Mã Văn Phi hỏi :

- Vậy ai đã giết thị ?

Kim hoa phu nhân giơ tay trỏ vào Tư Mã Càn đáp :

- Y mới là đệ nhất hung thủ .

Tư Mã Càn sửng sốt :

- Tại hạ . . .

Kim Hoa phu nhân ngắt lời :

- Phải rồi ! Đúng là các hạ . Các hạ đã đưa một con rắn tuyệt độc cho thị mà không chịu dạy thủ pháp kiềm chế , thị bị độc xà cắn trúng mà chết . Như vậy há chẳng phải thị chết về tay các hạ ư ?

Tư Mã Càn đáp :

- Nếu vậy tại hạ đúng là hung thủ rồi .

Kim hoa phu nhân lại nói :

- Nếu tên canh gác chân lầu không đánh thị một chiêu thì thị đã phóng được rắn độc ra và chẳng đến nổi bị rắn độc cắn. Vậy tên gác lầu là đệ nhị hung thủ .

Tư Mã Càn nói :

- Còn đệ tam hung thủ nữa mới phải .

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đúng thế ! Nếu chỉ có hai hung thủ thì thị không thể chết một cách yên ổn như vậy

Mã Văn Phi nói :

- Lời nói của phu nhân chứa đựng huyền cơ khó hiểu . Chẳng hay phu nhân có thể nói rõ hơn được chăng ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Vụ này giản dị lắm . Tên nha đầu kia tuy võ công không đến nổi kém cỏi như chưa đủ cơ mưu. Nếu thị không trả đòn thì bản nhân có thể tên cách cứu thị . Vì trong lúc cấp bách , thị ra tay phản kích một chiêu . Cái đó chứng minh thị đã sinh lòng phản bạn. Giữa lúc ấy con rắn độc trong tay thị mới phóng ra một nữa quay đầu lại đớp vào cổ tay .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thị trúng độc mà chết ư ?

Kim Hoa phu nhân tủm tên cười đáp :

- Con nha đầu trúng độc rồi . Vẻ mặt thị biến thành trầm trọng dường như biết mình tất chết . Bản nhân dằng lấy rắn rết trong tay thị , thị liền xoay mình dời khỏi Vọng hoa lâu . Lúc đó người canh gác chân cầu còn muốn thừa cơ động thủ, nhưng bị bản nhân ngăn cản .

Lúc mụ nói với Mã Văn Phi và Tư Mã Càn vẻ mặt rất lạnh lùng mà thanh âm cũng hờ hững .Nhưng khi nói với Tiêu Lĩnh Vu thì mặt mày hớn hở đầy vẻ vui tươi.

Mã Văn Phi hỏi Tư Mã Càn :

- Tư Mã huynh . Phụng cô nương trúng độc rắn mà uổng mạng . Tư Mã huynh có thuốc giải độc không ?

Tư Mã Càn lắc đầu đáp :

- Tại hạ nhận thấy thị không phải chỉ trúng nọc độc mà thôi .

Chương 98: Độc Thủ Dược Vương Cứu Tĩnh Phụng Trúc

Kim Hoa phu nhân nói :

- Đích thị ! Thị ra khỏi Vọng Hoa Lâu lại bị một tay cao thủ mai phục bên ngoài đánh một chưởng . Cả nội thương lẫn nọc độc đều phát tác thì dù có linh đan diệu dược khó lòng cải tử hoàn sinh .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân đã cản trở người gác chân lầu sao lại không chịu giúp thị một tay để cứu thị thoát chết ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Người kia ẩn trong bóng tối , ra tay một cách đột ngột không cứu kịp .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thị bị thương rồi đi thẳng về đây hay sao ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Dường như thị biết mình không còn hy vọng sống nữa , nên nội phủ bị thương cũng không vận khí chống lại nốc độc . Thị không dám chạy mau chỉ chậm chạp cất bước đi về Thuý Trúc hiên .

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Các vị tự cho mình là thông minh , thấy trong bụi hoa không có ai cản trở liền tưởng là chưa bị phát giác phải không ? Thực ra nhất cử nhất động của các vị đều có người trong bóng tối theo dõi và báo lên Vọng Hoa Lâu .

Tư Mã Càn nói :

- Bây giờ phu nhân tới đây đi nhiên cũng không tránh được con mắt giám thị của họ .

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Trong bữa tiệc tẩy trần đêm nay Thẩm Mộc Phong dường như bị một vố gì cay cú lắm . Hắn trở về Vọng hoa lâu rồi lẳng lặng ngẫm nghĩ, không nói nữa lời .

Có lẽ lúc này hắn cũng chưa rõ chân tướng nội vụ. Hắn là người thâm hiểm hung tàn , trước khi chưa biết rõ nội tình , quyết không phát động một cách hồ đồ. Bản nhân tới đây dĩ nhiên không tránh khỏi được tai mắt của người Bách Hoa Sơn Trang nhưng bọn chúng cũng không có cách nào theo sau để coi cử động của bản nhân được .

Mã Văn Phi nói :

- Dù hắn chưa hiểu rõ chân tướng , nhưng phu nhân tới đây chắc cũng khiến hắn chú ý .

Kim Hoa phu nhân nói :

- Các vị cử động một cách khinh xuất rồi .

Đột nhiên mụ dừng lại biến sắc hỏi :

- Ai ?

Chỉ nghe một tiếng rên vọng tới rồi trở lại yên lặng của tịch mịch .

Kim Hoa phu nhân cười nhạt nói tiếp :

- Chắc đêm nay Thẩm Mộc Phong đang nghĩ biện pháp đối phó với các vị . Bản nhân không tiện ở đây lâu mà cũng không tiện ra tay trợ giúp .

Trên môi mụ thoáng nở nụ cười thê lương nói tiếp :

- Ba vị hãy thận trọng !

Tiêu Lĩnh Vu máy môi dường như muốn nói lại thôi .

Kim Hoa phu nhân lướt mình đi rất nhanh , thoáng cái đã mất hút .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thi thể Phụng Trúc thở dài nói :

- Coi vụ này thì thuyết tướng số không thể đứng vững được.

Tư Mã Càn hỏi :

- Phải chăng huynh đài nói câu này có ý chỉ trình tiểu đệ .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tư Mã huynh đã nói Phụng Trúc cô không đến nổi yểu tướng mà đêm nay thì bị rắn độc cắn chết .

Tư Mã Càn chau mày nói :

- Coi tướng thị thực không đến nổi chết non .

Mã Văn Phi nói :

- Chúng ta để một vị cô nương chết oan vì mình , thực không phải hành động của đứng anh hùng .

Tư Mã Càn hỏi :

- Theo ý Mã huynh thì sao ?

- Theo ý tiểu đệ thì con người hãy làm cho hết sức rồi hãy đổ cho thiên mệnh . Trong mình Tư Mã huynh đã có thuốc trị nọc độc vậy hãy cho thị uống hai viên để giải trừ nọc rắn . Sau đó sẽ từn cách trị nội thương . Nếu chúng ta bỏ mặc thị chết mà không cứu cấp thì thật chẳng an tâm chút nào .

Tư Mã Càn nhìn Phụng Trúc đáp :

- Được rồi !

Hắn thò tay vào bọc lấy cái bình ngọc đổ ra ba viên thuốc màu hồng. Tự hắn nuốt một viên còn hai viên chia cho Mã Văn Phi và Tiêu Lĩnh Vu .

Hắn nói :

- Hai vị hãy uống viên thuốc giải này để khỏi trúng nọc rắn.

Tiêu Lĩnh Vu , Mã Văn Phi đón lấy thuốc uống .

Tư Mã Càn hít mạnh một hơi chân khí để phong toả huyệt đạo rồi nâng đầu Phụng Trúc dậy .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thấy mặt Phụng Trúc xanh lè , dường như trúng độc rất nặng .

Tư Mã Càn lại lấy hai viên thuốc giải trong bình ngọc , tay trái hắn cậy hàm răng Phụng Trúc bỏ thuốc vào miệng thị .

Lúc này toàn thân Phụng Trúc đã giá lạnh , hơi thở ngừng từ lâu . Thuốc bỏ vào miệng không quết xuống được .

Tiêu Lĩnh Vu đặt bàn tay trước ngựa Phụng Trúc thấy tim đã ngừng đập , bất giác thở dài nói :

- Thị đã tắt hơi, tim của thị đã ngừng đập thì quả đúng như lời Kim Hoa Phu Nhân dù có tiên đan diệu dược cũng khó lòng cứu sống .

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi :

- Ai bảo không cứu sống được ?

Mã Văn Phi chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Người này khinh công tuyệt diệu , hành động không phát ra một tiếng động nhỏ .

Ba người đều biết Kim Hoa phu nhân nói đúng ba người khó lòng yên ổn qua được đêm nay . Nhưng sự việc đã đến thế này , mọi người đành chờ địch tới . Tuy ba người loay hoay cứu trị Phụng Trúc mà vẫn để ý tiếng động bên ngoài .

Ba người ngoảnh đầu nhìn ra thấy một quái nhân gầy phơi xương toàn thân mặc áo đen đứng ngay giữa cửa. Da mặt cứng đờ chẳng khác một xác chết .

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần , suýt nữa bật tiếng la "Độc thủ dược vương" !

Mã Văn Phi chau mày hỏi :

- Các hạ là . . .

Người áo đen lạnh lùng ngắt lời :

- Người võ lâm thiên hạ đều kinh hãi độc vật của Kim Hoa phu nhân nhưng lão phu không sợ .

Tư Mã Càn vội thu bình ngọc lại hỏi :

- Các hạ là ai ?

Người áo đen đáp :

- Lão phu là Độc Thủ dược vương . Con nhỏ kia còn có thể chữa được , ai bảo là bất trị .

Tuy lão nói câu này với Tư Mã Càn nhưng hai luồng mục quang vẫn nhìn chòng chọc vào mặt Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm kinh hãi :

- Chẳng lẽ lão đã nhận ra chân tướng mình .

Chàng liền thu mục quang về đứng yên không nói gì .

Tư Mã Càn đáp :

- Khẩu khí các hạ lớn quá .

Độc Thủ dược vương hỏi :

- Ông bạn muốn coi lão phu cứu thì để coi cho biết không ?

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Ta nghe danh lão này từ lâu . Lão y thuật thông thần nhưng tính tình cổ quái . Nghề thuốc của lão sánh với Hoa Đà nhưng không chịu cứu sống người đời . Lúc nào cao hứng mới ra tay chữa bịnh . Võ công lão lại rất cao cường , người trong võ lâm đều nhường nhịn lão mấy phần . Bây giờ Phụng Trúc chết rồi lão muốn ra tay giải cứu . Chi bằng ta nói khích để lão cứu sống thị há chẳng hay lắm ư ? Nếu không thể cứu sống được thì cũng đành chịu .

Gã nghĩ vậy liền nói :

- Thị đã tắt hơi chết rồi . Dù y thuật của các hạ có thể cải tử hoàn sinh e rằng cũng đành chịu bó tay.

Độc Thủ dược vương hỏi :

- Nếu lão phu cứu sống được thị thì ông bạn tính sao ?

Mã Văn Phi ngẩn người ra nghĩ thầm :

- Cứu mạng cho người mà còn đòi điều kiện . Không trách trên Dược Vương người ta thêm hai chữ Độc thủ .

Gã liền đáp :

- Cứu sống một người còn hơn xây bảy đợt phù đồ. Tại hạ tuy không ở Bách Hoa Sơn Trang , nhưng cũng chẳng nỡ nhìn người ta chết mà không cứu .

Độc Thủ dược vương nói :

- Trên thế gian những người bị bệnh nguy cấp chết đến nơi có hàng vạn . Dù lão phu mọc tám tay cũng không thể cứu trị hết nhân dân thiên hạ.

Mã Văn Phi nghĩ tới Phụng Trúc khẳng khái vì nghĩa mà mạo hiểm liền hỏi :

- Được rồi , Vậy các hạ muốn sao mới cứu trị cho thị ?

Độc thủ dược vương trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ông bạn này là ai ?

Mã Văn Phi đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng kín tiếng liền đáp :

- Y là người tuỳ tùng của tại hạ .

Độc thủ dược vương nói :

- Nếu lão phu chữa khỏi thương thế cho con nhỏ này thì cũng yêu cầu ông bạn một cái gì để trả công .

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng lưỡi lão thì dường như lão chưa nhìn ra chân tướng của chàng, nên chàng cũng bớt hồi hộp .

Mã Văn Phi hỏi :

- Các hạ muốn lấy vật gì ?

Độc Thủ dược vương đáp :

- Lão phu muốn lấy máu trong mình y .

Mã Văn Phi run lên hỏi :

- Các hạ muốn lấy máu tươi của y làm chi ?

Độc Thủ dược vương đáp :

- Cũng để cứu người chỉ còn thoi thóp thở .

Vẻ mặt lão cực kỳ thê lương .

Mã Văn Phi tự hỏi :

- Cứu mạng người sao lại dùng máu ?

Nhưng gã biết y đạo của Độc Thủ dược vương cao thâm khôn lường . Lão nói câu này chẳng phải là lời vu vơ.

Nên biết thời đại bấy giờ , trong y đạo hầu như tuyệt không dùng đến máu , trách nào Mã Văn Phi chẳng kinh dị .

Độc Thủ dược vương liếc mắt nhìn Phụng Trúc nói :

- Nếu còn chần chờ thì con nhỏ này không cứu được nữa. Mã huynh có chịu hay không hãy trả lời

ngay .

Lão là một con người kiêu ngạo lạnh lùng ai cũng biết tiếng . Vậy mà lúc này giọng nói tha thiết đủ biết trong lòng lão nóng nảy vô cùng.

Mã Văn Phi đáp :

- Người anh em đây tuỳ tùng tại hạ tuy đã luyện võ công nhưng thiên tiên yết ớt , vậy tại hạ nguyện ý đem máu mình tặng cho các hạ .

Độc Thủ dược vương lắc đầu ngắt lời :

- Không được ! Lão phu đã chạy khắp chân trời góc biển mới phát giác ra chỉ có máu hai người là dùng được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Hai người là ai ?

Độc thủ dược vương đáp :

- Một người là Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang tên gọi Tiêu Lĩnh Vu . Còn một người nữa là vị tuỳ tùng Mã huynh đây . Vị này cốt cách thanh kỳ chẳng kém Tiêu Lĩnh Vu . Có điều đáng tiếc y không được may mắn như Tiêu Lĩnh Vu phải khuất thân làm nô bộc cho Mã huynh .

Mã Văn Phi chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Xem ra y đạo mà học được đến nơi thì sự quyết đoán còn chuẩn đích hơn môn học tướng số .

Tiêu Lĩnh Vu cố ý đổi giọng ấm ớ hỏi :

- Các hạ cần lấy bao nhiêu máu của tại hạ ?

Độc Thủ dược vương thở dài đáp :

- Nếu ông bạn định đem hết máu của mình để tặng cho thì chẳng những cứu sống người đó , mà còn có thể chữa được chứng bệnh ngặt nghèo của y nữa.

Mã Văn Phi hỏi :

- Người đó là ai mà các hạ quan tâm đến thế ?

Độc thủ dược vương đáp :

- Lão phu không cần lừa dối các vị làm gì. Người đó chính là tiểu nữ .

Mã Văn Phi lẩm bẩm :

- Độc Thủ dược vương tuy ác nhưng đối với con gái cực kỳ thiết tha .

Lại nghe Độc Thủ dược vương tự nói một mình :

- Nếu Mã huynh chịu để người tuỳ bộc cho lão phu lấy máu cứu tiểu nữ thì lão phu nguyện nghe theo Mã huynh trong một thời hạn mười năm dù phải dấn thân vào lửa cũng không khướt từ .

Mã Văn Phi lắc đầu đáp :

- Tuy y là nô bộc của tại hạ nhưng cuộc sống chết của người là việc lớn , tại hạ chẳng thể tác chủ được .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Giữa tiểu nhân và Dược vương chưa có chút giao tình thì việc xả thân để cứu lệnh ái khỏi cần bàn tới . Có điều tiểu nhân dạ từ tâm , nguyện ý lấy máu kính tặng , nhưng chưa hiểu Dược vương cần nhiều hay ít ?

Độc Thủ dược vương nhìn hai cái chung trà trên bàn đáp :

- Một chung máu tươi hòa thêm linh đan thì có thể kéo dài mạng sống của tiểu nữ thêm một tháng .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi ! Tại hạ xin tặng một chung máu .

Chàng liếc mắt ngó Phụng Trúc nói :

- Nhưng trước hết hãy xin Dược vương cứu trị cô này đã .

Độc Thủ dược vương đáp :

- Vụ này dễ lắm .

Đột nhiên lão rảo bước đến bên Phụng Trúc . Lão khoa tay mấy cái rồi dừng lại .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn qua thì thấy trước ngực và trên vai Phụng Trúc cắm sáu mũi ngân châm , nhằm vào sáu chỗ đại huyệt trọng yếu . Sáu huyệt bị kích thích , khí huyết đang ngưng trệ bổng lưu thông khoan khoái làm chuyển động tâm tạng .

Mồm miệng mấp máy, thị nuốt hai viên linh dược của Tư Mã Càn xuống .

Mã Văn Phi thấy sáu mũi ngân châm của Độc Thủ dược vương đâm vào mạch huyệt Phụng Trúc quả nhiên làm cho thị tỉnh lại thì trong lòng kinh dị vô cùng, miệng lẩm bẩm :

- Độc Thủ dược vương quả nhiên danh bất hư truyền .

Cặp mắt sắc bén Độc Thủ dược vương nhìn chằm chặp vào người Phụng Trúc thấy chân tay thị cử động rồi , lão liền rút mũi ngân châm ra . Lão lại vung tay ra vừa phóng chỉ , vừa phát chưởng điểm vào mấy chỗ .

Lão ra tay cực kỳ mau lẹ , bọn Mã Văn Phi không nhìn rõ chưởng chỉ của lão vỗ vào những huyệt đạo nào .

Bổng thấy Phụng Trúc bật tiếng thở dài , mở mắt ra . Độc Thủ dược vương liền dừng tay , lùi hai bước , lão thò tay vào bọc lấy hai viên thuốc đưa cho Mã Văn Phi nói :

- Cho thị uống thuốc này và để ngủ bốn giờ . Mồ hôi độc toát ra là khỏi .

Mã Văn Phi đón lấy hai viên thuốc nói :

- Đa tạ dược vương .

Phụng Trúc chuyển động cặp mắt ngó thấy Độc Thủ dược vương liền phục xuống đất lại nói :

- Đa tạ Dược vương đã cứu mạng cho tiểu tỳ .

Độc Thủ dược vương lạnh lùng đáp :

- Ngươi bất tất phải tạ ơn ta mà tạ ơn người đã cứu ngươi .

Lão vừa nói vừa trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu .

Phụng Trúc quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt kinh dị . Thị thi lễ nói :

- Đa tạ nhân huynh đã cứu mạng cho .

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay đáp :

- Cô nương bất tất phải đa lễ , thương thế mới khỏi , cô nên vận khí điều tức một lúc. Mời cô vào phòng tỉnh toạ .

Phụng Trúc đảo mắt nhìn Mã Văn Phi và Tư Mã Càn bâng khuâng chưa biết nói gì .

Độc Thủ dược vương lạnh lùng nói :

- Y nói đúng đấy . Cô nên ngồi điều dưỡng một lúc , còn đứng ngẩn người ra làm chi ?

Mã Văn Phi cầm tay Phụng Trúc khẻ nói :

- Tại hạ đưa cô nương vào trong phòng toạ tức .

Phụng Trúc tuy trong lòng đầy mối hoài nghi , nhưng Mã Văn Phi ngang hàng với chủ nhân dắt mình đi , liền nói :

- Đây là phòng của Mã gia ., tiểu nhân đâu dám lạm dụng .

Mã Văn Phi đáp :

- Cô nương là một nữ trượng phu , tại hạ rất khâm phục . Cô cứ ngồi trong phòng này điều dưỡng đừng nghĩ ngợi chi hết . Dù nghe tiếng động cũng bất tất phải ra ngoài dòm ngó .

Phụng Trúc nói :

- Tiểu tỳ xin tuân mệnh.

Mã Văn Phi nói :

- Cô cứ yên tâm điều dưỡng đi .

Gã xoay tay khép cửa phòng rồi ra ngoài .

Gã ngừng đầu trông ra thấy Tiêu Lĩnh Vu tay phải cầm chung trà , tay trái vén áo lên , Độc Thủ dược vương sắp nắm lấy tay chàng . Gã liền lớn tiếng quát :

- Khoan đã !

Động tác của Tiêu Lĩnh Vu rất mau lẹ . Chàng vừa nghe tiếng quát vội rút tay về .

Độc Thủ dược vương đảo cặp mắt sắc bén nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Sao ! Mã huynh muốn cải lời chăng ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tại hạ đã hứa không bao giờ hối cải .

Độc Thủ dược vương hỏi :

- Vậy sao Mã huynh lại ngăn cản ta lấy máu ?

Mã Văn Phi đáp :

- Để tại hạ lấy thay cho được chăng ?

Độc Thủ dược vương hỏi :

- Mã huynh có biết cách lấy không ?

Mã Văn Phi đáp :

- Xin tiền bối chỉ giáo cho .

Độc Thủ dược vương muốn nổi nóng nhưng lại ráng nhẫn nại từ từ đưa một cái ống đồng cho gã nói :

- Cắm ống này vào mạch máu lớn trên cánh tay trái y rồi vận nội lực thúc đẩy cho máu chảy .

Mã Văn Phi đón lấy cái ống đồng nói :

- Xin lão tiền bối lùi lại hai bước .

Độc Thủ dược vương nghe lời lùi lại , nhưng lão đứng chắn trước cửa nói :

- Động thủ mau đi ! Lão phu canh chừng cho .

Mã Văn Phi nhìn cái ống đồng thấy không có độc vật liền nắm lấy tay trái Tiêu Lĩnh Vu . Gã đâm ống đồng vào mạch máu lớn trong người chàng . Tay mặt gã đặt vào sau chàng vận nội lực thúc đẩy cho máu tươi chảy ra .

Chỉ trong khoảng khắc , máu đã đầy chung .

Mã Văn Phi rút ống đồng trả lại Độc Thủ dược vương đồng thời đưa cả chung máu nữa .

Gã nói :

- Mời Dược Vương thu lấy .

Độc Thủ dược vương đón lấy ống đồng cùng chung máu . Lão chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu ngày sau mà lão phu có dịp tái ngộ tiểu huynh đệ thì xin tiểu huynh đệ cho lão phu mượn hết máu tươi trong mình để dùng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Việc sau để sau sẽ tính .

Độc Thủ dược vương nói :

- Khi đó ngươi cho cũng tốt mà không cho cũng phải lấy chứ ngươi không tự chủ được .

Rồi lão trở gót đi ngay .

Mã Văn Phi thấy Độc Thủ dược vương đi xa rồi mới thở dài hỏi :

- Tiêu huynh thấy thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đối với tại hạ một chung máu phỏng có chi đáng kể .

Chàng quay lại nhìn Tư Mã Càn nói :

Toán thuật của Tư Mã tiên sinh chẳng thể không tin được.

Tư Mã Càn đáp :

- Hỡi ơi ! Trong vụ này xảy chuyện ngoắt ngoé tại hạ không tiên liệu được.

Mã Văn Phi dường như chợt nhớ tới việc gì trọng đại , gã chau mày nói :

- Kim Hoa phu nhân và Độc Thủ dược vương đều kế tiếp đến đây , e rằng không qua khỏi được tai mắt Thẩm Mộc Phong . Đêm này chúng ta ở vào tình thế rất nguy hiểm, phải chuẩn bị trước mới được.

Tư Mã Càn hỏi :

- Đêm nay tiểu đệ ở đây cần phải tăng thêm thực lực .

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huynh đài bị bất máu có thấy gì khó chịu không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không hề chi .

Tư Mã Càn nói :

- Thế thì hay lắm . Bây giờ chúng ta tắt đèn đi vừa ngồi tỉnh toạ điều dưỡng chờ địch đến .

Mã Văn Phi nói :

- Khoan hãy tắt đèn .

Tư Mã Càn hỏi :

- Mã huynh có điều chi cao kiến .

Mã Văn Phi đáp :

- Thẩm Mộc Phong tuy thầm trầm tàn độc , nhưng hiện giờ quần hào tụ tập đông đảo ở Bách Hoa sơn trang , chắc hắn phải giữ thể diện không tiện kéo đến đông để vây đánh . ý kiến tiểu đệ thì cũng tương phản Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn giục :

- Xin Mã huynh nói rõ hơn .

Mã Văn Phi đáp :

- Theo ý tiểu đệ thì tắt đèn chờ địch không bằng thắp nhiều đèn đuốc xung quanh toà nhà. Có như thế chúng ta mới nhìn rõ người đến xâm phạm . Hơn nữa còn để quần hào chú ý . Nếu Thẩm Mộc Phong kéo đông người đến vây đánh há chẳng để quần hào thiên hạ đều biết rõ .

Tư Mã Càn gật đầu nói :

- Đúng thế ! Nếu bọn họ đến xâm phạm bị quần hào ngó thấy , tất có người viện trợ chúng ta .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Ít ra chung quanh toà nhà này phải có sáu ngọn đuốc mới đủ soi sáng và cần để cháy suốt đêm , nhưng đi đâu tìm được đèn đuốc bây giờ ?

Chương 99: Buồn Thân Thế Phụng Trúc Lo Âu

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi ! Đáng tiếc là mấy vị bằng hữu của tại hạ chưa tới đây. Họ nhất định có kế hay .

Mã Văn Phi hỏi :

- Phải chăng huynh đài muốn nói đến Trung Châu nhị cổ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thương Bát là người túc trí đa mưu lại lịch duyệt phong phú . Khó có ai lừa được y .

Mã Văn Phi tủm tỉm cười nói :

- Tiểu đệ đã để ý đến những bụi hoa có tẩm đuốc đủ để soi sáng một đêm , vậy tại hạ đi lấy về sáu bó .

Gã nói rồi xoay mình đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại hạ cùng đi với tổng thủ lãnh được chăng ?

Mã Văn Phi đáp :

- Không cần . Huynh đài lên nghỉ một lúc .

Dứt lời gã tung mình vọt đi mất hút .

Sau khoảng thời gian chừng như uống cạn tuần trà , Mã Văn Phi lật đật ôm bó đuốc chạy về .

Tư Mã Càn thấy y thở mạnh chắc là đã xảy ra cuộc ác đấu , vừa thò tay ra đón lấy bó đuốc vừa cất tiếng hỏi :

- Phải chăng huynh đài đã gặp phục kích ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tiểu đệ chạm trán phục binh , trong lòng nóng nảy nên đánh hai tên bị trọng thương để lấy sáu bó đuốc chạy về .

Tư Mã Càn nói :

- Chúng ta liên tiếp làm khó dễ Bách Hoa Sơn Trang , chắc Thẩm Mộc Phong chẳng chịu bỏ qua, không chừng hắn điều động nhân mã đến bao vây . Vậy ta phải thắp đuốc lên để hắn khó lòng thi hành quỉ kế .

Y vừa nói vừa ôm đuốc chạy ra .

Tư Mã Càn đã ngắm tình thế bốn mặt , cắm sáu bó đuốc và đốt cháy lên .

Sáu bó đuốc lửa cháy phừng phừng soi sáng bốn mặt ra xa chừng ba trượng .

Mã Văn Phi thấy sáu bó đuốc cháy rất mạnh , trừ phi gặp mưa to gió lớn không thì chẳng thể nào tắt được . Dưới ánh đuốc sáng tỏ , bất luận người nào võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng thoát khỏi vòng giám thị .

Mã Văn Phi yên tâm tắt đèn trong nhà rồi cười nói :

- Xin hai vị ngồi tỉnh toạ điều dưỡng trước đi . Để tiểu đệ canh gác cho .

Tư Mã Càn mỉm cười đáp :

- Bây giờ mới canh ba đêm còn dài những hai trống canh , Thẩm Mộc Phong có phát động cuộc vây đánh cũng phải trong vòng một giờ nữa mới khởi sự.

Ba người luân lưu phòng bị không sơ hở một chút nào .

Ngờ đâu sự tình lại ra ngoài điều tiên liệu của ba người , mặt trời lên cao rồi vẫn chẳng xảy ra chuyện gì .

Tư Mã Càn thấy ánh dương quang soi sáng khắp trần gian mà sáu ngọn đuốc vẫn còn cháy bùng bùng thì thong thả ra ngoài tắt đuốc đi .

Tiêu Lĩnh Vu và Mã Văn Phi vẫn băn khoăn về thương thế của Phụng Trúc liền vào phòng coi, thấy thị vẫn nằm yên hai mắt nhắm nghiền , môi thở đều đều dường như ngủ say . Nét mặt hồng hào không có chút gì tỏ ra người bị thương hay mắc bệnh .

Mã Văn Phi thở phào một cái nói :

- Xem chừng nọc rắn trong người thị tiêu trừ hết rồi. Độc Thủ dược vương quả nhiên có tài cải tử

hồi sinh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giả tỷ lão chịu cải tà qui chính cứu người giúp đời tạo phúc cho biết bao nhiêu lê dân ! Đáng tiếc lão lại là người cô độc kiêu ngạo mình mang y thuật thông thần mà không trị bệnh nhiều người .

Hai người đang nói chuyện Tư Mã Càn tiến vào bảo :

- Con nhỏ này đã phục hồi sinh cơ , hai vị bất tất phải quan tâm . Giờ ngọ bữa nay là tiệc chính , Chỉ còn hai giờ nữa là tới . Đêm qua chúng ta lật đật không được nghỉ ngơi vậy nên nhân lúc này tỉnh toạ một hồi để đến trưa còn đi dự yến và không chừng phải tham dự một cuộc ác chiến .

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế . Đêm qua Thẩm Mộc Phong đã bỏ cơ hội vây đánh thì chắc ban ngày hắn không dám phái người đến hạ độc thủ .

Ba người ra khỏi phòng ngủ , đóng cửa sảnh đường lại , ngồi xếp bằng vận khí điều dưỡng .

Tiêu Lĩnh Vu nội công tinh thâm . Chàng ngồi không đầy một giờ đã hành công xong . Chàng mở mắt thấy hai người kia đang vận công đến lúc khẩn yếu .

Chàng toan đứng lên bổng nghe có tiếng bước chân , liền nhắm mắt lại ngồi yên .

Chàng thấy Phụng Trúc gót sen thoăn thoắt từ trong phòng ngủ đi ra vào thẳng sảnh đường . Hai mắt thị đăm chiêu nhìn ba người rồi cúi đầu trầm ngâm dường như có việc trọng đại .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Đêm qua thị vì tình thế bức bách mà phải mạo hiểm đem hai thứ độc vật đưa tới Vọng Hoa Lâu , nhưng thị ở đây lâu ngày bị Thẩm Mộc Phong uy hiếp , tâm thần đã bị kiềm chế thì dù nảy lòng bội phản cũng không dám hành động . Thị có chân tâm cải tà qui chính hay không khó mà biết được , nhưng hiện giờ coi vẻ mặt thị hiển nhiên đang tính toán chuyện mưu đồ ta phải để ý mới được .

Chàng liền ngấm ngầm phòng bị , lẳng lặng chờ xem diễn biến .

Phụng Trúc cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu đột nhiên khẻ buông tiếng thở dài rồi cất bước chậm chạp tiến về phía Tư Mã Càn .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Quả nhiên tập quán lâu ngày khó mà phản bội . Những người như Kim Lan , Ngọc Lan thật là

hiếm có .

Chàng liền vận tụ hội Tu la chỉ lực để chờ đợi , hể thấy Phụng Trúc có cử động bất trắc là lập tức hạ thủ đánh chết thị ngay .

Nhưng Phụng Trúc đi vòng qua người Tư Mã Càn khẻ mở cửa ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày tự hỏi :

- Con nha đầu này đi đâu ? Làm gì ?

Nhưng thị không có cử động nào tổn hại đến cho Mã Văn Phi và Tư Mã Càn nên chàng cũng nhẫn nại chưa động thủ . Chàng muốn theo dõi thị mở cửa đi đâu , liền đề khí nhảy vọt ra cửa sau để nhìn theo .

Phụng Trúc trong lòng lo lắng , hành động rất cẩn thận . Thị vừa đi về phía trước không ngớt đảo mắt nhìn bốn phía .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Xem chừng thị không phản bội chúng ta , nhưng thị phải biết chính mình đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy nan mà còn mạo hiểm đi làm chuyện gì ?

Chàng đang ngẩm nghĩ thì thấy Phụng Trúc tiến vào trong Hoa Thụ trận rồi mất hút .

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Hỏng bét ! Không hiểu con nha đầu này có quyết định gì ?

Chàng chú ý nhìn ra thấy bóng người chuyển động trong rừng hoa , bốn mặt chạy loạn lên mà sắc phục khác nhau . Có người mặc trường bào khoát áo choàng , có kẻ nai nịt gọn gàng hay mình mặc vỏ phục , lại cũng nhiều người đeo binh khí bên mình , chàng khoan tâm tự nhủ :

- Cuộc đại hội anh hùng vào giữa trưa sắp đến nơi , chắc anh hùng hảo hán ở Tam sơn ngũ nhạc đều đến cả. Những người này đều tính tình hào phóng , muốn khép họ vào qui cũ thật là chuyện khó khăn . Thẩm Mộc Phong quyết không đến nổi đối phó với Phụng Trúc trước mặt quần hào .

Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở cửa sau chừng một khắc , bổng thấy Phụng Trúc tay bưng một cái mâm gỗ từ lùm hoa lật đật đi ra .

Lần này động tác của thị rất mau như người chạy vậy . Chỉ trong nháy mắt đã tới cửa phòng.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ nhàng lùi lại năm bước .

Khinh công của chàng tuyệt diệu nên cử động không phát ra một chút âm thanh nào .

Phụng Trúc trong lòng hồi hộp chỉ lo có người rượt theo . Thị vào nhà rồi xoay tay đóng cửa. Thị ngửng đầu lên liền phát giác ra Tiêu Lĩnh Vu đứng cách chừng bốn thước liền gật đầu mỉm cười khẽ hỏi :

- Tiêu huynh dậy lâu chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mới dậy đây . Cô nương vừa dời khỏi căn nhà này đi ra thì tại hạ dậy .

Phụng Trúc nói :

- Cái mạng của tiểu tỳ đáng lý chết rồi , nhờ các vị cứu mới sống lại .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu độc thủ dược vương đã cứu cho thị tất thị không vui lòng , vậy chẳng nói nữa là hơn .

Chàng liền đáp :

- Cô nương vì mang độc vật mà bị hại , bọn tại hạ mà không cứu được thì thật là một việc đáng ân hận suốt đời .

Chàng liếc mắt ngó thấy trên mâm gỗ đặt bốn món thức ăn nguội và một đỉa bánh bao .

Phụng Trúc nhìn món ăn trên mâm khẽ nói :

- Theo chỗ tiểu tỳ biết thì bữa đại yến trưa hôm nay , Thẩm Mộc Phong đã dự định bảy phương pháp để ám hại quần hào . Tiểu tỳ thân phận thấp hèn chỉ biết sơ qua là họ ngấm ngầm hạ độc .

Thị ngửng đầu nhìn ra ngoài nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong đã nhờ một người bạn thân chế ra thứ thuốc độc mang tính không màu sắc , không mùi vị . Nghe nói thứ phấn bột đó ai ăn phải nhiều , chất độc không phát tác ngay mà sau bảy ngày mới lên cơn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có phải thuốc độc đó hòa vào thức ăn và rượu không ?

Phụng Trúc đáp :

- Hạ độc vào đâu tiểu tỳ chưa được nghe qua , không dám nói quyết , nhưng chắc hòa vào rượu thịt. Vì thế tiểu tỳ lấy trộm một ít thực vật để các vị điểm tâm trước đi. Trưa hôm nay đừng ăn uống nữa hoặc giả khỏi trúng độc .

Mã Văn Phi và Tư Mã Càn nhân lúc hai người nói chuyện đã luyện công xong .

Tư Mã Càn đứng dậy trước hỏi :

- Sao cô nương biết những thực vật này không có chất độc .

Phụng Trúc đáp :

- Cái đó tiểu tỳ cũng không rõ mà chỉ đoán là họ chưa hại mình vào lúc này .

Mã Văn Phi nói :

- Bây giờ chúng ta đều đói bụng . Nếu mâm thực vật này họ chưa hạ độc thì nên ăn cho thật no một bữa.

Phụng Trúc từ từ đặt mâm gỗ xuống nói :

- Tiểu tỳ đã qua một lần chết , trong lòng đã bớt sợ tử thần nên đối với Thẩm đại trang chúa cũng không đến nỗi sợ như trước nữa.

Tiêu Lĩnh Vu buột miệng la lên :

- Người Kim Lan và Ngọc Lan cũng thế này đây ạ . . . ?

Lòng chàng chợt cảnh giác vội ngưng lại không nói nữa .

Phụng Trúc hỏi :

- Sao ? Mã huynh có biết hai vị đại tỷ Kim Lan và Ngọc Lan ư ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Trước tình thế này mà ta không nói tất khiến thị sinh dạ hoài nghi.

Chàng liền hắng đặng một tiếng rồi tiếp :

- Phải rồi ! Hai.cô nương đó thường ở với tại hạ .

Phụng Trúc hỏi :

- Hai tỷ tỷ sau khi dời khỏi Bách Hoa sơn trang vẫn giữ thân phận nữ tỳ hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hỏng bét ! Nếu mình nói nữa e rằng sẽ lộ tẩy hết . Phụng Trúc thấy mình làm thân phận tôi đòi mà Kim Lan , Ngọc Lan lại ở với mình thì cho là chúng cũng là nha đầu .

Mã Văn Phi đã nhận ra Tiêu Lĩnh Vu ở vào tình trường khó nói liền đỡ lời :

- Hai vị cô nương đó tuy tự nhún mình làm nữ tỳ , nhưng bọn tại hạ coi các cô như em gái .

Phụng Trúc hỏi :

- Hai vị tỷ tỷ bữa nay có đến tham dự anh hùng đại hội không ?

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Các cô ấy không tới .

Phụng Trúc nói :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc .

Mã Văn Phi lấy làm kỳ hỏi :

- Điều chi đáng tiếc ?

Phụng Trúc đáp :

- Trong hai vị tỷ tỷ thì chỉ có Ngọc Lan cô nương là một nha đầu võ công rất cao thâm , nên bọn nữ tỳ ở Bách Hoa sơn trang rất kính trọng y . Nếu hai cô tới đây tất được bạn hữu giúp rất nhiều phương tiện .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Không ngờ Kim Lan , Ngọc Lan lại còn có chỗ đắc dụng như vậy .

Lại nghe Phụng Trúc nói tiếp :

- Lan cô nương mà vẩy tay một cái thì hơn trăm tên tỳ nữ có đến phân nữa đi theo y .

Mã Văn Phi và Tiêu Lĩnh Vu tuy đồng tâm hiệp lực để cự địch nhưng hai bên lại bố trí riêng biệt , không ai hiểu nhau về cách an bài của đối phương . Sau bữa yến tiệc tẩy trần đêm qua , hai người đã hết nghi kỵ nhau , nhưng kế hoạch là việc trọng đại chẳng ai muốn nói ra .

Phụng Trúc đảo cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào mặt Mã Van Phi hỏi :

- Kim Lan và Ngọc Lan tỷ tỷ hiện giờ ở đâu ?

Mã Văn Phi chưng hửng , tiếp theo gã cười mát đáp :

- Chỗ hai cô ẩn thân hiện giờ chưa thể nói được , xin Phụng cô nương lượng thứ cho .

Gã lấy chiếc đũa bằng ngà voi trong bọc ra dúng vào thực vật mà Phụng Trúc vừa đem đến thì quả nhiên không có chất độc . Ba người liền cùng ăn vào .

Thì giờ thấm thoát , chẳng mấy chốc đã đến giờ ngọ tức là thời khắc Thẩm Mộc Phong hội yến quần hùng .

Bổng nghe trên Vọng hoa lâu nổi lên ba tiếng chuông đồng . Một tên đại hán áo xanh vội chạy tới dừng bước ở ngoài cửa cách chừng bốn năm bước chắp tay hỏi :

- Mã gia có ở nhà không ?

Mã Văn Phi thủng thẳng bước ra hỏi lại

- Ông bạn có điều chi dạy bảo ?

Hán tử áo xanh đáp :

- Tiểu nhân vâng lệnh đến mời tổng thủ lãnh bốn tỉnh là Mã đại gia .

Mã Văn Phi đáp :

- Chính là tại hạ .

Đại hán áo xanh nói :

- Trên Bách Hoa sơn trang đã bày tịch vị cho Mã gia . Tiểu nhân vâng lệnh đến mời Mã gia nhập tịch .

Mã Văn Phi vẩy tay nói :

- Biết rồi .

Đại hán áo xanh trở gót đi ngay .

Mã Văn Phi nhìn Phụng Trúc hỏi :

- Cô nương đi dự yến với bọn tại hạ hay ở nhà chờ ?

Phụng Trúc lạy phục xuống đất nói :

- Tiểu tỳ được Mã gia bảo vệ trong lòng rất cảm khích .

Mã Văn Phi nghiêng mình ngắt lời nói :

- Cô nương có điều chi cứ đứng dậy nói , tại hạ không dám nhận đại lễ .

Phụng Trúc từ từ đứng dậy nói :

- Lúc sống dù tiểu tỳ không được theo hầu Mã gia thì chết đi xin luôn luôn chầu chực bên cạnh .

Mã Văn Phi hỏi :

- Sao cô nương lại nói câu này ?

Phụng Trúc nhăn nhó cười đáp :

- Bất luận tiểu tỳ theo Mã gia phó yến hay ở lại trong nhà cũng khó lòng thoát chết . Nhưng trước khi chết tâm linh được thoát khỏi gông cùm thì cái chết đó cũng ngậm cười nơi chín suối .

Mã Văn Phi nói :

- Cuộc đại yến anh hùng bữa nay kết quả ra sao , bây giờ chưa thể biết được, cô nương khiếp sợ như vậy chẳng là thừa ư ?

Tư Mã Càn đột nhiên xen vào :

- Nếu cô nương quả có lòng muốn bỏ chỗ tối đến chỗ sáng thì nên đi theo bọn tại hạ dự cuộc anh hùng đại yến . Có chết cũng chết một cách oanh liệt .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai vị cô nương như Kim Lan và Ngọc Lan lúc rời khỏi Bách Hoa Sơn Trang cũng uỷ thủ ý vĩ như cô nương lấy cái chết làm vui , nhưng đến bây giờ các cô vẫn sống một cách bình yên .

Phụng Trúc thở dài đáp :

- Các vị có lòng chiếu cố khiến cho tiểu tỳ cảm kích vô cùng ?

Tư Mã Càn ngang nhiên nói :

- Cô nương đừng sợ hãi gì, cứ mạnh dạn đi theo bọn tại hạ là được .

Phụng Trúc nghiến răng đáp :

- Bất quá đến chết là cùng . Tiểu tỳ đã hai kiếp người , chết cũng không đáng .

Tư Mã Càn cả cười :

- Không sao đâu ! Cô nương chẳng phải là người yểu tướng . Tại hạ có thể bảo đảm quyết cô không gặp nguy hiểm .

Lại nghe tiếng bước chân vang lên , một đại hán áo xanh chạy đến ngoài cửa lớn tiếng hô :

- Cuộc đại yến bắt đầu . Cung thỉnh Mã tổng thủ lãnh lên dự tiệc .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Bọn ta đi đây .

Rồi gã ra ngoài trước .

Tư Mã Càn nói :

- Xin cô nương theo sát Mã tổng thủ lãnh , tại hạ đi sau bảo vệ .

Phụng Trúc đánh bạo đi theo Mã Văn Phi . Tư Mã Càn theo sát Phụng Trúc .

Tiêu Lĩnh Vu đi sau cùng .

Bốn người đi xuyên qua khu vườn hoa đến nhà đại sảnh rộng lớn .

Trước cửa đại sảnh trên một tấm biển đề bốn chữ "Anh hùng đại yến" .

Toà sảnh đường này lúc lâm thời mới dựng ra , cao hai trượng vuông bốn trượng , trên căng vải . Nhà rạp có cả thảy bốn mươi tám cái cột .

Trong sảnh đường đã bày rượu thịt nhiều bàn đã có người ngồi .

Một ả nữ tỳ áo xanh trước ngực cài bông hoa hồng ra đón , khẽ hỏi :

- Nô tỳ xin các hạ cho biết đại danh .

Mã Văn Phi đáp :

- Tại hạ là Mã Văn Phi .

Nữ tỳ áo xanh cười nói :

- Té ra là Mã tổng thủ lãnh ! Mã đại gia .

Thị đưa mắt nhìn Phụng Trúc ngẩn người hỏi :

- Phụng Trúc tỷ tỷ đấy ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Chính ngu tỷ đây .

Thiếu nữ áo xanh lấy làm kỳ hỏi :

- Tỷ tỷ đến đây làm chi ?

Phụng Trúc nhăn nhó cười đáp :

- Ta theo Mã gia đến phó yến .

Nữ tỳ áo xanh lộ vẻ ngơ ngác muốn nói lại thôi . Thị xoay mình đi trước dẫn đường Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang không thấy Trung Châu nhị cổ cùng bọn Kim Lan đâu . Chàng chắc những người này đã cải trang để che dấu bản tướng.

Nữ tỳ áo xanh đưa Mã Văn Phi ngồi ở mé tả bàn thứ hai , thị khẽ nói :

- Tịch vị của Mã gia ở chỗ này đây .

Mã Văn Phi rảo bước đi vào chỗ ngồi , miệng nói :

- Đa tạ cô nương .

Thị áo xanh nghiêng mình thi lễ rồi lùi ra .

Tư Mã Càn và Tiêu Lĩnh Vu ngồi bàn riêng biệt , Phụng Trúc ngần ngừ muốn ngồi mà không dám ngồi .

Mã Văn Phi khẽ bảo :

- Cô nương bất tất phải sợ hãi. Cứ ngồi xuống đó .

Phụng Trúc nhắm mắt lại ngồi xuống khẽ nói :

- Tiểu tỳ có việc khẩn cầu ba vị .

Mã Văn Phi hỏi :

- Việc gì ?

Phụng Trúc đáp :

- Nếu tiểu tỳ bị Thẩm đại trang chúa phát giác, xin các vị đừng để cho hắn bắt sống tiểu tỳ đem đi. Hỡi ơi ! Lúc đó e rằng tiểu tỳ không đủ khả năng để tự tử nữa . Xin ba vị giúp cho một tay .

Tư Mã Càn hỏi :

- Giúp cô tìm cái chết ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Các vị giúp cho tiểu tỳ chết được để khỏi bị họ bắt sống rồi trừng trị theo luật lệ trong bang là một điều hân hạnh .

Đột nhiên trong sảnh đường nhốn nháo cắt lời của Phụng Trúc .

Mọi người ngảnh đầu trông ra thấy Thẩm Mộc Phong đầu đội nho cân , mình mặc trườn bào tiến vào . Hắn đưa mắt nhìn quần hào hai bên gật đầu thi lễ .

Cái lưng gù của hắn không ảnh hưởng gì đến thái độ cùng cử chỉ . Hắn cất bước vẫn oai vệ , nét mặt rất trang trọng .

Chu Triệu Long theo sau Thẩm Mộc Phong không ngớt vòng tay thi lễ .

Kim Hoa phu nhân , Độc Thủ dược vương đi sau Chu Triệu Long . Sau cùng là một gã thiếu niên mặt mũi tuấn tú mình mặc võ phục , ngoài khoát áo choàng lưng đeo trường kiếm .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Gã này chắc là kẻ mạo danh ta.

Thẩm Mộc Phong vào chủ vị ngồi xuống trước . Bọn Kim Hoa phu nhân lục tục ngồi xuống theo .

Thẩm Mộc Phong cầm chung rượu trước mặt giơ lên nói :

- Sự hiện diện của quần hào thật là hân hạnh cho Thẩm mỗ . Thẩm mỗ rất cảm khích . Xin mời các vị hãy cạn chung này .

Rồi hắn uống một hơi cạn sạch .

Quần hào trong sảnh đường tuy cũng nâng chung rượu lên nhưng rất ít người thật sự uống vào , còn hầu hết đều kề chung rượu vào môi rồi lại đặt xuống , có người không làm bộ giả vờ uống nữa .

Nên biết trước khi Thẩm Mộc Phong chưa về ẩn ở Bách Hoa Sơn Trang đã khét tiếng hung tàn . Hễ nghe đến tên hiệu Huyết ảnh tử Thẩm Mộc Phong là lại nhức đầu tìm cách rút lui.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào . Tuy dãy nhà quí khách mà chỉ có năm ba người là chân chính uống rượu. Bất giác hắn mửn cười nói :

- Xin các vị vững tâm uống rượu đi . Ba tuần rượu chưa hết thì Thẩm Mộc Phong quyết không hạ độc đâu .

Bổng nghe thanh âm trầm giọng cất lên hỏi :

- Phải chăng Thẩm huynh có ý bảo bọn tiểu đệ rượu ngon nhắm tốt chỉ được ăn chỉ được ăn mấy miếng đầu là không sao , chứ đừng ăn no phải không .

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn ra thì thấy người đó mình mặc bào tía . Râu tóc bạc phơ , khí thế uy mãnh . Trong tay lão đang cầm chung rượu .

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Các hạ coi Thẩm mỗ là bạn hay là thù ?

Lão râu tóc bạc đáp :

- Lão phu đã hai mươi năm chưa vào giang hồ . Vậy mà Thẩm huynh mời phải đến ngay , tức là coi trọng Thẩm huynh lắm rồi .

Chương 100: Trên Bàn Tiệc Cao Thủ Trổ Tài

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nhân huynh nói quá lời . Nhân huynh có điều chi dạy bảo ? Tiểu đệ rửa tai để nghe đây .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong là kẻ kiêu ngạo , chưa ăn nói lịch sự với ai bao giờ . Lão họ Nhân râu bạc kia được lão coi trịnh trọng như vậy tất không phải nhân vật tầm thường.

Lại nghe lão râu bạc mặc bào tía hỏi :

- Trong rượu thịt này đã hạ độc rồi chẳng lẽ cũng phân biệt ai là bạn ai là thù hay sao ?

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi lại :

- Chỗ dụng tâm của Nhân huynh phải chăng là muốn tiểu đệ nói rõ mưu kế ra trước mặt quần hào ?

Lão râu bạc đáp :

- Trước nay Thẩm huynh làm việc chu đáo. Dù có phanh phui ra điều bí mật là trong món ăn đã có hạ độc thì cũng không hại gì đến đại cuộc bữa nay .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói :

- Nhân huynh hiểu tiểu đệ một cách sâu xa .

Hắn ngừng một chút rồi tiếp :

- Nếu ai là bạn với Thẩm mỗ thì không nên quản ngại trong rượu có chất độc hay không người ta tin rằng Thẩm mỗ có thể điều trị được , dù trúng độc cũng chẳng hề chi .

Lão râu bạc hỏi :

- Nếu là thù thì sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hiện nay trên chốn giang hồ số người dùng độc nhiều quá . Nếu là kẻ thù của Thẩm mỗ thì nên đề phòng là phải .

Lão râu bạc hỏi :

- Lúc này trong rượu thịt đã hạ độc chưa ?

Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Hiện giờ trong rượu thịt chưa từng hạ độc . Nhân huynh cứ vững tâm ăn uống đi đừng lo ngại gì cả .

Lão râu bạc ngửa mặt lên đổ chung rượu vào miệng uống rồi ngồi ngay xuống ghế , không nói gì nữa .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng điều tra thái độ quần hào trong trường thấy hầu hết kính trọng lão râu bạc mặc áo bào tía .

Chàng tự hỏi :

- Không hiểu lão này là một nhân vật thế nào mà giọng lưỡi cùng cử chỉ đều có vẻ hiên ngang , dám đối thoại cùng với Thẩm Mộc Phong .

Đột nhiên một bàn tay thò qua gầm bàn nắm lấy tay trái Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

- Mã huynh .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Đừng sợ gì hết .

Chàng đảo mắt trông ra thấy cặp mắt Thẩm Mộc Phong đang nhìn chòng chọc vào mặt Phụng Trúc . Thái độ của hắn oai nghiêm không ai dám kháng cự .

Phụng Trúc tuy đã nhìn ra chỗ khác mà tay thị nắm tay Tiêu Lĩnh Vu vẫn run lên không ngớt . Hiển nhiên thị đang sợ hãi đến cùng cực .

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong cất giọng the thé hỏi :

- Phụng Trúc đấy ư ?

Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

- Mặc kệ hắn . Cứ giả như không nghe tiếng .

Ngờ đâu Phụng Trúc đột nhiên buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra đứng dậy từ từ cất bước đi tới trước mặt hắn lạy phục xuống đáp :

- Nô tỳ chính là Phụng Trúc .

Thị cúi đầu không dám ngửng lên .

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi :

- Con nha đầu ngươi đến đây làm chi ?

Phụng Trúc ấp úng .

- Nô tỳ . . . nô tỳ . . .

Thị không biết nói thế nào , cứ ấp úng hoài .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Ngươi mà không lui ra khỏi sảnh đường cứ ngồi lại đây , há chẳng để anh hùng thiên hạ chê cười Bách Hoa Sơn Trang không có qui cũ chi hết .

Phụng Trúc dạ một tiếng từ từ đứng dậy , đưa mắt nhìn Mã Văn Phi cất bước đi ra ngoài sảnh đường .

Mã Văn Phi chau mày nghĩ thầm :

- Con nha đầu này là đồ nhát gan vô dụng . Dù mình muốn bảo vệ cho thị cũng khó vịn vào duyên cớ gì .

Bổng thấy Phụng Trúc vừa đi được hai bước đột nhiên quay lại lạy phục xuống nói :

- Nô tỳ có điều bẩm báo .

Thẩm Mộc Phong xua tay gạt đi :

- Đi đi thôi . Có điều chi để mai mốt hãy nói .

Phụng Trúc nhìn xuống đáp :

- Nô tỳ đã được Mã gia có lòng thương cho đi hầu hạ bên mình . Xin trang chúa rộng ơn cho nô tỳ được chầu chực y .

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Mã huynh ? Lời nói của con nha đầu này có đúng sự thực chăng ?

Mã Văn Phi mặt nóng bừng đỏ ra đến mang tai . Gã trầm ngâm hồi lâu không biết đáp thế nào .

Nên biết gã tự phụ là người anh hùng mà nhìn nhận vụ này tức là thú tội trước mặt quần hào đã dẫn dụ một tên nha đầu trong Bách Hoa Sơn Trang . Gã toan phủ nhận nhưng nhìn nét mặt đau khổ của Phụng Trúc lại không nở. Trong lúc nhất thời gã không hề mở miệng .

Bổng thấy Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- Mã tổng thủ lãnh là một nhân vật anh hùng nổi tiếng , có lý đâu một tên nha đầu của Bách Hoa Sơn trang lại lọt vào mắt y . Con nha đầu này đừng mơ tưởng hảo huyền . Mau mau ra khỏi sảnh đường .

Phụng Trúc ngập ngừng đáp :

- Đại trang chúa đã có lời nói trước .

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Phải rồi .Ta đã nói trong cuộc đại hội này , nếu vị anh hùng nào coi bọn ngươi vừa mắt đều có thể nói với ta làm lễ hôn thú , nhưng phải cần được người ta ưng thuận chứ ? Chẳng lẽ ngươi còn muốn bản trang chúa làm mai cho ngươi chăng ? Bây giờ Mã tổng thủ lãnh không lên tiếng thì nhất định ngươi có ý muốn với lên cao mà bịa đặt ra . Thôi bước đi !

Phụng Trúc từ từ đứng dậy toan trở gót bước đi. Bổng nghe Mã Văn Phi cất cao giọng nói :

- Cô nương hãy dừng bước .

Bao nhiêu người trong trường đều dương mắt lên chăm chú nhìn xem Mã Văn Phi xử sự ra sao !

Lúc này Mã Văn Phi mặt đỏ đã biến thành xám xanh. Gã dạn dầy đứng lên nhìn Thẩm Mộc Phong chắp tay xá dài nói :

- Nếu đại trang vui lòng tặng Phụng cô nương cho tiểu đệ thì tiểu đệ cảm kích vô cùng .

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười hỏi :

- Mã huynh có thực lòng lấy con nha đầu này làm vợ ư ?

Phụng Trúc vội nói ngay .

- Nô tỳ tự biết mình không đáng sánh với Mã gia , đã cam tâm làm tỳ thiếp Thẩm Mộc Phong không lý gì lời nói của Phụng Trúc , nhìn Mã Văn Phi lên giọng trách móc :

- Nếu Mã huynh có lòng thương yêu con nha đầu này thật thì nên cho Thẩm mỗ biết sớm mới phải .

Hắn nổi lên tràng cười rộ nói tiếp :

- Nếu y làm Mã tổng lãnh phu nhân thì có lý đâu Thẩm mỗ lại coi y là một tên nha đầu .

Câu nói trào phúng này chẳng khác muôn ngàn lưỡi dao sắc đâm vào trái tim Mã Văn Phi , nhưng gã không thể lên tiếng phản kích , đành phải nhẫn nại ngồi yên .

Trong nhà khách sảng yên lặng như tờ , nhưng trong lòng quần hào không khỏi bình phẩm về chuyện này .

Mã Văn Phi nét mặt tên lại . Gã chuyển động mục quang đảo mắt nhìn quần hào , than thầm :

- Ta tự phụ là anh hùng hào kiệt , được đồng đạo võ lâm kính trọng có lý đâu lại lấy một con nha đầu ở Bách Hoa Sơn trang làm vợ . Rồi đây vụ này đồn đại ra ngoài há chẳng khiến cho người ta cười đến trẹo quai hàm !

Gã toan lên tiếng phủ nhận nhưng thấy nét mặt Phụng Trúc cực kỳ đau khổ lại sinh lòng bất nhẫn.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong nói tiếp :

- Mã huynh là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm , lời nói coi bằng chín vạc , dĩ nhiên không lừa gạt một tên nha đầu ở Bách Hoa Sơn Trang . Con nha đầu này buột miệng nói láo , không thể dung tha được .

Hắn phất tay áo một cái , một luồng ám kình xô ra .

Mã Văn Phi xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ :

- Mã Văn Phi này đã tự phụ là đấng anh hùng mà đối với một cô bé nhu nhược cũng không dám ra tay giải cứu thì chỉ là quân hèn nhát .

Gã liền lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Rồi phóng chưởng đánh ra .

Thẩm Mộc Phong nội công thâm hậu . Lực đạo toàn thân đã đến trình độ phát động theo ý muốn . Lập tức hắn thu nội lực về cười hỏi :

- Mã huynh có điều chi dạy bảo ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tại hạ xin Thẩm đại trang chúa tha mạng cho Phụng cô nương .

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi :

- Mã huynh can thiệp như vậy chẳng là quá lố ư ? Con nha đầu này là một tên sử nữ ở Bách Hoa Sơn trang . Thẩm mỗ muốn xử trí với thị thế nào tưởng Mã huynh không nên can thiệp .

Hắn cười lớn hơn nói tiếp :

- Giả tỷ Mã huynh muốn lấy thị làm vợ thì trường hợp này lại khác . Thẩm mổ có bổn phận phải thành thân chi mỹ .

Mã Văn Phi bụng bảo dạ :

- Trước mặt anh hùng thiên hạ nếu ta thừa nhận việc này thì nhất định phải lấy thị , mà không chịu thừa nhận thì e thị khôn bề toàn mạng .

Trong lòng gã rất lấy làm khó nghĩ , gã không biết đối đáp thế nào .

Lại thấy Phụng Trúc hai mắt đấm lệ buồn rầu nói :

- Tiện thiếp tấm thân tàn hoa bại liễu thì làm sao đáng hầu chăn gối cho Mã gia . Xin Mã đại gia để mặc tiện thiếp là hơn .

Thị là một cô bé mới 16, 17 tuổi mà nói là tấm thân tàn hoa bại liễu khiến cho toàn thể cử tọa không khỏi động dung . Mấy trăm cặp mắt chăm chú nhìn thị . Cô gái khiếp nhược đột nhiên phấn khởi dũng khí, thị mạnh dạn ngửng đầu lên trỏ vào mặt Thẩm Mộc Phong nói :

- Thẩm Mộc Phong ! Hình phạt nghiêm khắc của Bách Hoa Sơn Trang bất quá đến chết là cùng .

Thẩm Mộc Phong quát lớn :

- Con tiểu nha đầu kia ! Ngươi phát điên rồi chăng ?

Hắn vung tay trái lên .

Một giây chỉ phong vọt tới .

Tư Mã Càn ngầm vận nội lực phóng ra một chưởng ngăn cản chỉ lực của Thẩm Mộc Phong.

Hắn hỏi :

- Tại sao đại trang chúa không để thị nói hết lời .

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đây là việc riêng của Bách Hoa sơn trang , không việc gì đến người ngoài dúng tay vào .

Phụng Trúc biến thành tên nha đầu bội phản là một điều ra ngoài tiên liệu của Thẩm Mộc Phong . Tuy hắn là người túc trí đa mưu cũng mất bình tỉnh. Hắn biết rằng nếu để Phụng Trúc nói nữa thì khó nghe vô cùng ! Chỉ còn cách đánh chết thị là xong .

Hắn không lý gì đến Tư Mã Càn vung tay áo bào một cái . Hai luồng ánh sáng xanh lè bắn tới Phụng Trúc .

Tư Mã Càn trong lòng nóng nảy tiện tay chụp lấy bình rượu hấp tấp liệng ra . Đồng thời người hắn cũng dời khỏi chỗ ngồi nhảy vọt đến bên mình Phụng Trúc .

Giữa lúc Tư Mã Càn cầm hồ rượu liệng ra thì hai chấm sáng cũng vọt tới nhanh như chớp đón lấy hai giây sáng xanh lè .

Hai tiếng lạch cạch khẻ vang lên . Bốn thứ ám khí rơi xuống bên mình Phụng Trúc .

Mọi người chú ý nhìn lại thì ra hai mũi Ngân liên tử , trên có hai mũi độc châm xanh lè dài chừng hai tấc cắm vào .

Bao nhiêu người trong trường đều ngấm ngầm khiếp sợ , bụng bảo dạ :

- Uyển lực của Thẩm Mộc Phong thực là ghê gớm ? Hắn liệng hai mũi độc châm cắm vào cây liên tử được .

Bổng nghe tiếng đánh vù một tiếng . Chiếc bồ do Tư Mã Càn liệng ra lướt qua trước mặt Phụng Trúc .

Nguyên Tư Mã Càn vọt đến bên Phụng Trúc thấy hai mũi châm của Thẩm Mộc Phong đã bị người khác đánh rớt . Lập tức hắn nhảy lộn ngược về nguyên vị .

Thẩm Mộc Phong đảo cặp mắt lạnh lùng không ngớt nhìn quanh bốn phía để tìm kiếm nhân vật đã ngấm ngầm phóng Ngân liên tử ra .

Mã Văn Phi nghĩ thầm :

- Võ công của nhân vật nào đấy cũng không phải hạng tầm thường mới liệng hai trái ngân tiên tử đánh rớt được độc châm của Thẩm Mộc Phong. Nhưng không hiểu nhân vật này là ai ?

Gã còn đang ngẫm nghĩ nghe có tiếng vù vù . Một luồng bạch quang bay tới . Nguyên chiếc bồ rượu do tay Tư Mã Càn liệng ra không hiểu ai đã ngấm ngầm phát động nội kình đẩy ngược trở lại về phía Mã Văn Phi.

Mã Văn Phi giơ tay mặt lên , mở cây quạt ra quạt mạnh một cái .

Chiếc hồ rượu đột nhiên bị luồng cường lực đẩy lại . Nó đang lư lửng trên không xoay đi một vòng rồi bay đến trước mặt Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong đang tức giận , sẳng giọng nói :

- Vị nào phóng Ngân liên tử ra khiến tại hạ rất khâm phục . Nhưng hành động dấu đầu hở đuôi này không khỏi mất anh hùng khí độ .

Hắn vừa nói vừa nhẹ nhàng phất tay áo một cái .

Bổng thấy chiếc hồ rượu đang bay về phía Thẩm Mộc Phong liệng quanh hai vòng rồi đột nhiên bay về phía trước theo một luồng kình phong lướt qua bảy, tám bàn tiệc .

Bổng một người cười khanh khách nói :

- Có hồ mà chẳng có chung thì sao đủ bộ .

Hắn đẩy tay trái ra .

- Chiếc hồ đang bay về phía trước đột nhiên rẻ qua mé hữu rồi bay đi .

Lại thấy người vừa nói giơ tay phải lên . Hai chiếc chung sứ bay theo hồ rượu.

Chung rượu cách hồ rượu quảng chừng hai thước bay thẳng đi ba bốn trượng mà vẫn giữ nguyên tình trạng này .

Mã Văn Phi chú ý nhìn ra thì thấy người đó mặc áo màu xám vá đến trăm mảnh, thân hình bé nhỏ gầy nhom . Y chính là một vị trưởng lão cái bang tên gọi Tôn Bất Tà .

Tôn Bất Tà đã mất tích mười mấy năm bây giờ Mã Văn Phi thấy mặt thì không khỏi mừng thầm , nghĩ bụng :

- Không ngờ lão này còn sống ở thế gian mà bữa nay đến tham dự cuộc anh hùng này làm tăng thêm lực lượng cho mình không phải ít .

Tuy cách gần hai chục năm không thấy mặt , trông lão không già đi mấy tý, chắc võ công lão tiến triển rất nhiều .

Thẩm Mộc Phông hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Tôn cũng đến đây thật khiến cho tiểu đệ hân hạnh vô cùng.

Hắn vừa nói vòng tay ngồi ở đằng xa thi lễ .

Tiêu Lĩnh Vu đã biết Thẩm Mộc Phong rất kiêu ngạo chẳng coi ai vào đâu mà bây giờ hắn ra chiều kính trọng lão này , bất giác chàng đưa mắt ngó Tôn Bất Tà hai lần .

Tôn Bất Tà cười ha hả hỏi :

- Sao ? Đại trang chúa cho rằng lão khiếu hóa sống lâu quá chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Kể ra Tôn huynh chết hai chục năm rồi mới phải .

Tôn Bất Tà cười nói :

- Lão khiếu hóa suất đời không muốn cho người khác xứng tâm vừa ý . Đại trang chúa đã muốn cho lão khiếu hóa chết thì lão khiếu hóa lại cần sống vài ba trăm năm nữa cho đại trang chúa coi .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Chỉ sợ thọ mạng của Tôn huynh không sống dai được như thế .

Bổng có người lớn tiếng quát :

- Chúng ta là hạng ăn xin , gặp lúc nguy nan chẳng thề không giúp nhau . Lão túy quỷ kia ? Hãy giúp ta một tay .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn lại thì lão này chính là Phạn Cái , người đối diện với lão mặt đỏ nhừ chính là Tửu Tăng .

Tửu Tăng trợn cặp mắt lờ đờ đáp :

- Lão ăn xin ưa sinh sự kia . Bản hòa thượng có thể không nghe lời lão .

Tuy miệng lão nói không nghe , mà vẫn phất tay áo mé hữu một cái . Một luồng ám kình đẩy hồ rượu chuyển hướng bay đi.

Phạn Cái lại vung chưởng đánh ra . Hai chiếc chung rượu và cái hồ cùng chuyển hướng bay theo và vẫn giữ cách quảng chừng hai thước .

Quần hào trong sảnh đường đều là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ . Nếu họ muốn phát huy nội lực xoay chuyển hồ rượu chuyển hướng khác bay đi cũng chẳng khó khăn gì . Nhưng còn thêm hai chiếc chung thì chẳng ai cũng làm được , trừ phi là người có bản lãnh đặc biệt . Nếu không tự tin thì chẳng dám cử động khinh xuất .

Hồ rượu va chung bay đi năm trượng rồi không còn ai ra tay nữa liền rớt xuống .

Lúc này đột nhiên thấy Kim Hoa phu nhân rung động tay áo bên phải . Mụ vận nội lực đánh vào chiếc chung rượu , nó liền bay lên xoay đà một cái rồi vọt về phía Kim Hoa phu nhân .

Kim Hoa phu nhân vừa phát vừa cuộn tay áo bên trái một cái . Hai chiếc chung rượu cách xa chừng một trượng theo sau hồ rượu đổ vào trong tay mụ .

Kim Hoa phu nhân ít lộ diện ở võ lâm trung nguyên nên số đông quần hào trên sảnh đường chưa biết mặt , họ thấy một thiếu phụ xinh đẹp mà công lực cao thâm như vậy thì không khỏi kinh hãi .

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói :

- E rằng số đông trong các vị đây chưa biết vị cân quắc anh hùng này , vậy tiểu đệ cũng sinh giới thiệu : Y là Kim Hoa phu nhân , đệ nhị cao thủ ở Miêu Cương , tưởng các vị đã nghe tiếng rồi .

Kim Hoa phu nhân mãn cười nói :

- Võ học ở chốn biên hoang đâu có bằng được Trung nguyên . Mong rằng các vị chỉ giáo thêm cho .

Tay phải cầm hồ rượu lớn giơ lên , mụ nói tiếp :

- Một hồ rượu ngon bỏ đi thật đáng tiếc . Tiện thiếp mượn hoa dâng phật kính mời tôn huynh một chung .

Mụ rót đầy rượn vào chung rồi co hai ngón tay trỏ và ngón giữa khẻ búng một cái . Chung rượu đầy bay thẳng về phía Tôn Bất Tà .

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Lão khiếu hóa thật nhiều diễm phúc , mới được mỹ nhân lọt vào mắt xanh Phu nhân đã không chê

lão khiếu hóa này vừa già vừa xấu mà mình lại bị chối thì là thất kính .

Lão đưa tay đón lấy chung rượu .

Kim Hoa phu nhân lại cười mát rồi róc rượu vào chung thứ hai . Mụ đảo mắt nhìn quanh một lượt cười nói :

- Chung này xin mời Mã tổng thủ lãnh .

Mụ dùng tay trái đẩy về phía trước. Chung rượu bay về phía Mã Văn Phi .

Hai người ngồi cách nhau rất gần , nhưng chung rượu đi thật chậm chạp .

Mã Văn Phi ngấm ngầm vận nội lực đáp :

- Đa tạ thịnh tình của phu nhân .

Gã giơ tay ra đón chung rượu .

Chung rượu lại không đi vào tay gã chuyển đi hai vòng rồi ngừng lại .

Mã Văn Phi ngấm ngấm kinh hãi nói :

- Nội công cực kỳ thâm hậu .

Kim Hoa phu nhân nâng chung rượu trước mặt lên cười rất tươi nói :

- Xin mời hai vị . Tiện thiếp bồi tiếp một chung .

Mụ đưa chung rượu lên môi uống cạn trước .

Quần hào trong sảnh đường tuy nhiều người nay mới được gặp Kim Hoa phu nhân , nhưng đã biết tiếng mụ từ lâu .

Người Miêu cương phóng cổ độc là một việc đã đồn đại khắp võ lâm. Kim Hoa phu nhân lại là đệ nhị cao thủ ở Miêu cương thì dĩ nhiên tài phóng độc của mụ không phải tám thường .

Tôn Bất Tà đón lấy chung rượu nhưng không dám mạo hiểm uống vào .

Kim Hoa phu nhân thấy Tôn Bất Tà và Mã Văn Phi tay cầm chung rượu mà không dám uống , không khỏi nổi lên tràng cười khanh khách .

Đột nhiên Tôn Bất Tà lớn tiếng quát :

- Không xong rồi ! Chung rượu này có thuốc độc .

Lão cầm chung rượu hất xuống đất .

Lão là người biết nhiều hiểu rộng khi nào để cho Kim Hoa phu nhân chọc cho nổi giận , nhưng nghĩ đến tay cầm chung rượu mãi không tiện liền bịa ra lý do này để đổ rượu đi . Mọi người đều khiếp sợ tài phóng độc của Kim Hoa phu nhân , nên nghe lão nói trong rượu có độc ai cũng tin liền .

Bổng nghe đánh chát một tiếng . Chung rượu tan tành , rượu bắn tung toé dưới đất .

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn nhìn về chỗ chung vỡ thì thấy trong đám mảnh chung đột nhiên có con trùng nhỏ màu trắng nhỏ như mũi kim dài chừng độ một tấc bay liệng trên không .

Tôn Bất Tà chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Kim Hoa phu nhân quả nhiên lợi hại ! Mụ đã hạ độc vào chung rượu . Mình mà không chịu nhịn câu cười tiếng nói của mụ uống vào bụng thì thật là nguy.

Nguyên lúc lão hất chung rượu xuống đất chưa thấy chuyện gì khả nghi , không ngờ chung bể rồi mới thấy con trùng nhỏ bay lên .

Quần hào tuy đã biết Kim Hoa phu nhân là tay cao thủ hạ độc đều đem lòng hoài nghi , nhưng thấy con trùng sắc trắng rồi càng kinh hãi hơn nữa .

Mã Văn Phi không biết cách nào hạ đài , thấy trong chung rượu của Tôn Bất Tà có trùng nhỏ sắc trắng liền mượn cơ hội này đập tan chung rượu trong tay . Quần hào nghe tiếng chung bể lại quay sang nhìn xem có gì biến hóa không .

Ngờ đâu lần này chẳng có chi khác lạ .

Kim Hoa phu nhân đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi gót săn thoăn thoắt về phía Tôn Bất Tà .

Quần hào đối với con người mặt đẹp như ngọc , lòng như rắn rết đều khiếp sợ . Bây giờ thấy mụ cất bước tiến lại lập tức rút binh khí đề phòng .

Kim Hoa phu nhân cất bước coi rất ung dung và thật mau lẹ dị thường. Chỉ trong chớp mắt đã đến chỗ Tôn Bất Tà vừa đập vỡ chung . Mụ thò bàn tay ngọc bắt lấy con trùng khẻ bỏ vào miệng nuốt rồi cười nói :

- Đáng tiếc ôi là đáng tiếc !

Tôn Bất Tà hỏi :

- Đáng tiếc lão khiếu hóa không mắc bẩy của phu nhân phải không ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đáng tiếc vật trân quí này đã bị các hạ phế bỏ một cách khinh xuất.

Mấy câu này mụ nói thật nhưng trừ mụ và Độc thủ dược vương chẳng một ai tin lời .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Mùi vị con trùng đó ra sao ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Ngon ngọt phi thường .

Rồi mụ trở gót tha thướt đi về chỗ ngồi .

Quần hào thấy mụ nuốt sống con trùng vào bụng lại khen là ngon ngọn đều không khỏi ớn lạnh xương sống .

Chương 101: Tư Mã Càn Đả Thương Giả Tiêu Lang

Mã Văn Phi thấy chung rượu của mình sau khi bị đập bể chẳng có gì khác lạ thì nghĩ thầm trong bụng :

- Phải rồi . Mụ cùng Tiêu Lĩnh Vu là chỗ quen biết nhau cũ . Mụ nể mặt y mới không gia hại ta .

Những vụ rắc rối vừa xây ra khiến Thẩm Mộc Phong càng thêm phiền não.

Hắn tài suy tính đến đâu cũng không ngờ Tôn Bất Tà và người mặc áo bào tía lại tới tham dự cuộc anh hùng đại yến bữa nay. Hai nhân vật này võ công cao cường ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người khiến cho kế hoạch của hắn cần phải điều chỉnh lại .

Thẩm Mộc Phong tính khí thâm trầm, tài trí kiêu hùng , càng gặp cấp bách nguy nan hắn càng chấn tỉnh chứ không rối loạn . Bổng hắn đưa tay ra nhìn Phụng Trúc cười nói :

- Vì chuyện của con nha đầu này mà bữa tiệc thành ra kém hào hứng. Vậy mi hãy lui ra rồi sau sẽ tính .

Phụng Trúc đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn quần hào thấy có nhiều người lộ vẻ dám chống đối Thẩm Mộc Phong , thị cũng phấn khởi tinh thần và lòng sợ hãi giảm đi nhiều . Thị liền lên tiếng chống đối :

- Nô tỳ đã mạo phạm đến thần oai của đại trang chúa thì khó lòng tránh khỏi cái chết . Vậy trước khi thở hơi cuối cùng nô tỳ đem hành vi bình nhật của đại trang chúa công bố ra trước quần thiên hạ . Có như thế nô tỳ xuống cửu tuyền mới nhắm mắt được .

Thẩm Mộc Phong tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ , nhưng lúc này thị là cái đích để quần hào nhìn vào . Nếu hắn động thủ giết thị thì có nhiều cao thủ tự nguyện đứng ra hộ vệ , trừ phi hắn dùng toàn lực để đối phó chẳng kể gì đến chuyện quần hào trở mặt chống đối , không thì khó mà giết được thị. Nhưng vì một tên tiểu nữ tỳ mà làm lung lay đến đại cuộc là điều hắn không muốn . Chỉ còn cách mặt dạn mày dầy nghe thị nói xấu .

Phụng Trúc lớn tiếng nói tiếp :

- Bao nhiêu sử nữ ở trong trang hễ có chút nhan sắc đều bị đại trang chúa đoạt mất trinh tiết .

Thẩm Mộc Phong cười ha hả hỏi :

- Con nha đầu mặt dầy kia ! Miệng mi nói câu này mà tưởng những nhân vật thành danh trong võ lâm ngồi đây đều tin được ư ?

Phụng Trúc lại nói tiếp :

- Nô tỳ là một trong những người bị hại .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bản trang chúa khoan hồng đại độ, bình nhật quản thúc các ngươi không đủ nghiêm ngặt để xảy chuyện bữa nay. Đó là lỗi sơ tâm của bản trang chúa .

Phụng Trúc lạnh lùng quát hỏi :

- Sao Đại trang chúa không nói là cuộc báo ứng nhãn tiền ?

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Chẳng hiểu con nha đầu này bị ai ám toán mà thần trí u mê . Chúng ta bất tất nói với thị làm chi cho mệt .

Hắn đảo mắt ngó gã thiếu niên tuấn tú ngồi bên cạnh nói tiếp :

- Bữa nay tại hạ mời các vị đến đây vì mục đích chủ yếu là giới thiệu vị huynh đệ này cùng anh hùng thiên hạ .

Trong nhà đại sảnh hơi nhốn nháo . Người thì ngưng thần suy nghĩ, kẻ thì xì xầm bàn tán . Ai cũng muốn biết đó là nhân vật thế nào ?

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cất cao giọng nói tiếp :

- Trong các vị đây ai cũng biết người anh em này , nhưng phần nhiều chưa từng kiến diện . Tại hạ tin rằng danh tự y vị đã nghe qua .

Toàn trường đột nhiên yên tỉnh trở lại .

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói tiếp :

- Tuy y vào chốn giang hồ chưa lâu mà thanh danh đã chấn động một thời .

Quần hùng đột nhiên có người hỏi :

- Phải chăng là Tiêu Lĩnh Vu ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Đúng rồi ! Chính là Tiêu Lĩnh Vu . Hiện giờ . . .

Bổng nghe Phụng Trúc thét lên lanh lảnh :

- Y không phải là Tiêu Lĩnh Vu đâu .

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Phụng Trúc nhưng không lý gì đến thị .

Hắn nói tiếp :

- Hiện giờ Tiêu Lĩnh Vu đã thành Tam trang chúa trong Bách Hoa sơn trang của tại hạ . Ngày sau y bôn tẩu giang hồ , mong rằng các vị chiếu cố cho .

Phụng Trúc thấy quần hào số đông có vẻ tin lời Thẩm Mộc Phong , thị không khỏi bồn chồn , lớn tiếng la :

- Thực tình y không phải là Tiêu Lĩnh Vu đâu , các vị đừng để lão lừa gạt .

Thẩm Mộc Phong vẫn cười tươi nói :

- Con nha đầu này nói nhăng nói cuội . Hiển nhiên thị bị người hạ độc rất nặng , không còn thuốc chữa được. Tam đệ đến giết thị đi cho nghiêm pháp luật của Bách Hoa sơn trang .

Thiếu niên tuấn tú dạ một tiếng đứng phắt dậy. Hai tia mục quang nhìn chằm chặp vào mặt Phụng Trúc . Gã từ từ đưa tay nắm lấy đốc kiếm .

Cái tên Tiêu Lĩnh Vu đã chấn động một thời nhưng quần hào trong trường số đông chưa biết võ công của chàng , bây giờ thấy mục quang gã thiếu niên lạnh lùng nhìn Phụng Trúc , cùng tư thế nắm đốc kiếm tỏ ra một tay kiếm thuật thượng thặng . Gã chưa chịu rút kiếm ngay , vậy lúc gã rút kiếm phóng ra một chiêu tất phải kinh thiên động địa , khó có người chống nổi .

Lúc này Phụng Trúc can đảm lên nhiều . Thị thét lớn :

- Bữa nay Phụng Trúc này dù bị loạn kiếm phay thây nhưng đã nói huỵch toẹt những hành động đê hèn thâm độc của Thẩm Mộc Phong trước mặt quần hùng thì cái chết đó không có gì đáng tiếc nữa.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu giả sắc mặt biến đổi thành lợt lạt rồi nổi lên một tia hồng tía. Mắt lộ hung quang. Trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ nữa thước .

Mã Văn Phi rung cây quạt một cái đột nhiên chênh chếch đưa ra hơn nữa .

Tay trái gã để ngang bằng trước ngực , gã hít một hơi chân khí . Cặp mắt đăm đắm nhìn vào tay phải của Tiêu Lĩnh Vu giả .

Hiển nhiên gã thấy tình hình rất khẩn trương nên chuẩn bị đánh ra một đòn lợi hại .

Tư Mã Càn cũng vén vạt áo lên , thò tay vào bọc lấy ngọn kim luân ra cầm tay để ngang trước ngực .

Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ nghe rõ từng tiếng hơi thở .

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc ngấm ngầm đeo chiếc bao tay bằng da con giao ngàn năm vào . Chàng chuẩn bị khi cần đến sẽ ra tay tiếp viện .

Thẩm Mộc Phong cặp mắt lấp loáng ngó Mã Văn Phi và Tư Mã Càn , mặt vẫn thản nhiên khiến người ngoài không hiểu là gã mừng hay giận .

Thực ra bao nhiêu mục quang của quần hào đều đổ dồn cả vào gã thiếu niên mỹ mạo và Mã Văn Phi . Hiển nhiên ai cũng quan tâm đến một đòn đánh không biết bên nào thắng bên nào bại .

Bổng thấy Tiêu Lĩnh Vu giả rung tay một cái . Thanh trường kiếm rút ra khỏi võ

Chỉ trong chớp mắt hào quang loé lên , kiếm khí chuyển động vọt thẳng tới chụp xuống Phụng Trúc .

Cây quạt trong tay Mã Văn Phi vọt ra một làn phiến ảnh đón lấy luồng bạch quang đâm tới .

Trong nhà đại sảnh đang yên tỉnh bổng rít lên những tiếng veo véo . Bao nhiêu bóng quạt đột nhiên mất hết .

Tiếp theo thấp thoáng ánh kim quang vọt ra thành một bức màn vàng ngăn chặn luồng bạch quang .

Mấy tiếng choang choảng vang lên . Cả bạch quang lẫn hoàng quang đều thu lại không nhìn thấy gì nữa .

Vừa rồi người ngoài coi vào chỉ thấy kiếm ảnh luân quang và kiếm khí loé lên một cái mà thực ra mấy người chiến đấu đã trải qua một cuộc sống mái .

Thiếu niên mạo xưng Tiêu Lĩnh Vu trên mặt bao phủ một làn tử khí đã tan hết để lộ màu trắng trong như đánh phấn .

Nét mặt Mã Văn Phi dỡ xanh dỡ trắng . Tay phải ôm cây quạt máu tươi đã ra ướt nửa tay áo nhỏ giọt xuống đất .

Tư Mã Càn tay cầm Kim luân để trước mặt hơi thở hồng hộc . Ai cũng nghe tiếng . Trán toát mồ hôi nhỏ giọt .

Tình thế trong trường đã rõ ràng . Tư Mã Càn và Mã Văn Phi chống đỡ chiêu kiếm của thiếu niên xinh đẹp nhưng bị đánh trúng . Giả tỷ thế kiếm của gã tăng thêm mấy phần lực đạo thì Tư Mã Càn và Mã Văn Phi dù có vận toàn lực ngăn cản , Phụng Trúc cũng không khỏi trúng kiếm .

Lúc này ba người cùng đứng yên không nhúc nhích cực lực tranh thủ thời gian vận khí điều hòa hơi thở .

Mã Văn Phi không muốn hao tốn cả một chút thời gian để buột vết thương . Đây là thời khắc bình tỉnh trước cơn bão táp . Đòn đánh lần tới chắc còn ghê gớm hơn sắp khai diễn .

Bổng thấy trên mặt thiếu niên lại nổi lên một phần tử khí trước lạt sau thẩm .

Mồ hôi trên trán Tư Mã Càn đã tiêu dần , hơi thở cũng không nghe rõ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi bên lẳng lặng quan sát tình thế . Chàng nhận thấy Tư Mã Càn và Mã Văn Phi khó lòng chống đỡ đòn đánh sắp tới của đối phương , chàng cần nghĩ cách để ngấm ngầm viện trợ hai người . Nhưng trước bao nhiêu con mắt dòm vào mà muốn ra tay không lộ vết tích là chuyện rất khó khăn .

Võ công của thiếu niên tuấn mỹ làm kinh động toàn trường . Phần đông chưa gặp Tiêu Lĩnh Vu đều tin người này chính là chàng .

Vì Tiêu Lĩnh Vu quật khởi trên chốn giang hồ mới một thời gian ngắn ngủi nhưng tướng mạo xinh đẹp , sử kiếm thần tốc là hai đặc điểm đồn đại trên chốn giang hồ . Gã thiếu niên này lại hợp với hai điểm đó .

Nếu bọn họ chú ý nhìn kỷ thì hoặc giả có thể thay đổi quan niệm nhưng đáng tiếc số người chú ý lại không có mấy .

Luồng tử khí trên mặt thiếu niên mỗi lúc một đậm . Thần quang trong cặp mắt thiếu niên tỏ ra một cuộc quyết đấu sinh tử sắp khai diễn .

Mã Văn Phi qua một hồi điều tức đã đỡ mệt nhiều . Miệng vết thương máu đã ngừng chảy .

Gã nghĩ cách đối phó , bụng bảo dạ :

- Cuộc đấu này tái diễn , ai chết về tay ai khó mà đoán trước . Nếu đối phương tận lực đánh một đòn " Ngự kiếm thuật " thì mình khó lòng chống nổi .

Chỉ còn cơ hội duy nhất để cầu thắng là sau khi đã ra đòn cuộc chiến đấu còn tiếp tục Mình cùng gã tỷ đấu từng chiêu từng thức làm cho chân khí gã tiêu hao dần cho đến khi không thi triển ngự kiếm pháp được nữa phải trông vào bản lãnh chân thực thì mình mới có hy vọng . Nhưng hy vọng này cũng rất mỏng manh , vì sau khi phải chống với Ngự kiếm của gã sức lực mình đã quá mỏi mệt khó đánh cầm chừng .

Mã Văn Phi tuy không hiểu Ngự kiếm thuật nhưng cũng biết đường lối .

Phép ngự kiếm là một công phu thượng thặng trong kiếm đạo . Ngự kiếm thuật của thiếu niên chưa phải hạng cao chót mà mới nhập môn. Có điều kiếm thuật này kỳ ở chỗ công lực và tinh thần toàn thân đều tập trung vào một chiêu , sức kiếm nặng ngàn cân , nên đón đỡ được không phải chuyện dễ dàng .

Mã Văn Phi còn đang ngẫm nghĩ thì thiếu niên võ phục phát động thanh trường kiếm của gã rung lên , hàn quang lấp loáng nhắm Phụng Trúc bổ xuống .

Giữa lúc thiếu niên phát động thì đồng thời Tư Mã Càn và Tiêu Lĩnh Vu cũng phát động.

Tư Mã Càn vung cặp kim luân quét ngang một cái . ánh vàng lấp loáng nhanh như điện chớp .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm phóng Tu la chỉ lực . Một giây ám kình bắn vọt ra .

Kiếm quang của thiếu niên bị Tu la chỉ lực của Tiêu Lĩnh Vu ngăn chặn làm cho uy thế giảm đi rất nhiều lại bị cặp kim luân của Tư Mã Càn gạt mạnh một cái bật lên những tiếng choang choảng. Kiếm thế phải dừng lại .

Tư Mã Càn tưởng là đòn Ngự kiếm của thiếu niên đánh ra lần này vì nội lực không đủ mà giảm uy thế mới bị ngăn chặn một cách dễ dàng .

Tiêu Lĩnh Vu giả bị một vố rất đau . Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thật sợ thế kiếm của gã ghê gớm khó lòng chống đỡ nên đã vận đến tám thành kình lực để phóng Tu la chỉ .

Thiếu niên võ phục thấy thanh trường kiếm trong tay mình bị một luồng ám kình xô tới tựa hồ không kiềm hãm được suýt nữa rơi kiếm , nên bị cặp Kim luân gạt đi một cách dễ dàng .

Mã Văn Phi đột nhiên tiến lại hai bước chắp tay nói :

- Kiếm chiêu của huynh đài thật là cao minh . Tại hạ muốn lãnh giáo mấy môn võ công ngoài ngự kiếm thuật .

Tuy miệng nói rất lịch sự , nhưng gã không chờ cho thiếu niên trả lời đã vung quạt ra chiêu Tiêu Chỉ thiên manh. Cây quạt gấp lại điểm tới .

Lúc này làn tử khí trên mặt thiếu niên đã tiêu tan hết ,biến thành lợt lạt không còn chút huyết sắc.

Gã quét ngang thanh kiếm gạt cây quạt của Mã Văn Phi nhưng không phản kích .

Mã Văn Phi cười khanh khách hỏi :

- Sao huynh đài chưa chịu ra tay . Hay là mệt quá ?

Gã vừa nói vừa mở quạt khởi cuộc tấn công tới tấp . Cây quạt chợt gấp vào chợt mở ra đâm dọc , quét ngang , vừa dùng làm đao kiếm vừa dùng làm phán quan bút điểm huyệt .

Thiếu niên võ phục hai lần ra chiêu ngự kiếm thuật dường như đã dùng hết cả khí lực Gã đỡ cây quạt của Mã Văn Phi có bề khó khăn .

Cuộc giao thủ chưa đầy mười hiệp thiếu niên đã chân tay luống cuống .

Thẩm Mộc Phong thấy tình thế nguy ngập . Nếu còn đánh nữa thì chỉ trong vòng hai chục chiêu nữa Tiêu Lĩnh Vu giả tất bị thương về cây quạt của Mã Văn Phi . Trong lòng xao xuyến hắn lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Thiếu niên võ phục muốn mượn cơ hội này thu kiếm về lùi lại nhưng bị Mã Văn Phi đánh ráo riết . Bóng quạt bao vây rất nguy cấp , gã muốn thôi cũng không được .

Thẩm Mộc Phong thấy mình quát dừng tay cũng vô hiệu thì trong lòng cả giận nghĩ thầm :

- Thằng lỏi này thật là khả ố . Không cho gã nếm mùi đau khổ không xong . Hắn giơ tay khẻ búng ra một cái rồi từ từ ngồi xuống .

Bổng thấy trên bàn mé tả có tiếng cười vang :

- Ỷ nhiều thủ thắng đâu phải là anh hùng .

Một sợi dây màu hồng bay vọt tới nhằm quật xuống Mã Văn Phi .

Mã Văn Phi phải xoay quạt lại đỡ . Thiếu niên võ phục liền mượn cơ hội này thu kiếm về lùi lại .

Sợi dây hồng không biết là vật gì vừa mềm vừa cứng . Mã Văn Phi vung cây quạt lên thì dây kia đột nhiên thu về . Xem chừng không muốn động thủ với Mã Văn Phi mà chỉ có giải nguy cho thiếu niên .

Tiêu Lĩnh Vu giả lùi ra năm thước nhưng chưa về chỗ ngồi , đứng lại ngưng thần vận khí điều

dưỡng . Hiển nhiên gã chưa cam tâm, chuẩn bị tái chiến .

Mã Văn Phi trong lòng hiểu võ công của người thiếu niên kia thực ra chẳng kém gì mình . Sỡ dĩ gã bị bóng quạt vây hãm là vì hai lần ra chiêu ngự kiếm , nội lực hao tổn rất nhiều chưa kịp phục hồi đã bị tấn công . Y còn lo điều dưỡng gã lại đến tái chiến thì y khó lòng hạ được .

Mã Văn Phi cố nhịn đau để chiến đấu , vết thương lại vỡ ra , máu tươi không ngớt nhuộm ướt nửa vạt áo .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm quan sát quần hào trong sảnh đường dĩ nhiên chia thành hai phe mà cả ba mà cả ba đều không hiểu rõ nội tình của đối phương nên tạm thời ẩn nhẫn chưa phát động . Những người ra mặt chống đối Bách Hoa Sơn trang chỉ có Mã Văn Phi và Tư Mã Càn .

Chàng liền dùng phép truyền âm nói :

- Tư Mã huynh . Xin Tư Mã huynh hãy khuyên Mã tổng thủ lĩnh tạm thời nhẫn nại. Hiện thời chưa phải lúc hành động ráo riết chẳng nên gây sự .

Tư Mã Càn vốn có lòng kính phục Tiêu Lĩnh Vu , liền nghe chàng lập tức cả cười nói :

- Mã huynh . Chúng ta hãy quay về tịch vị đã .

Mã Văn Phi biết Tư Mã Càn nói câu này tất có dụng ý , và sự thực y bị mất máu nhiều cũng khó lòng tái chiến liền đưa mắt nhìn Phụng Trúc khẽ bảo :

- Phụng cô nương . Xin cô hãy về chỗ ngồi .

Hai người liền trở về bàn tiệc ngồi xuống .

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn lão áo đen ngồi ở ghế thứ hai bàn mé tả khẽ hỏi :

- Tư Mã huynh . Tư Mã huynh có biết lão kia không ?

Tư Mã Càn lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ cũng không quen .

Mã Văn Phi nói :

- Xem chừng lão không phải là người võ lâm ở trong Trung nguyên .

Tiêu Lĩnh Vu còn nhớ rõ hai người đó chính là Hắc , Bạch nhị lão ở ngoài quan ải mà chàng đã gặp đêm qua trên bữa tiệc tẩy trần . Lão áo đen vừa ra tay gạt cây quạt của Mã Văn Phi chắc là Hắc lão

.Một người nữa mặc áo trắng tuổi cũng xấp xỉ như lão áo đen chắc là Bạch lão . Vì chàng đã cải trang giữ địa vị tùy bộc của Mã Văn Phi không tiện lên tiếng , đành ngồi yên .

Lúc này thiếu niên võ phục mặt lại ẩn hiện màu tím hồng rồi dần dần trở nên màu tím đậm .

Tư Mã Càn ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- Nội công gã này quả nhiên rất tinh thâm .

Bổng thấy gã cầm trường kiếm giơ lên lạnh lùng nói :

- Tiêu mỗ muốn lãnh giáo mấy tuyệt nghệ của Mã tổng thủ lãnh .

Mã Văn Phi thấy gã chỉ mặt khiêu chiến đã tính thầm , mình ra tỷ đấu phen này tất bị thất bại , nhưng chẳng thể tỏ ra là người khiếp nhược .

Y liền xé một mảnh áo buột vết thương rồi cười đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ xin bồi tiếp .

Tư Mã Càn tranh tiên bước ra hỏi :

- Mã tổng thủ lãnh địa vị tôn cao . Tại hạ xin đại diện bồi tiếp được chăng ? Thiếu niên võ phục khẽ rung thanh trường kiếm .Lập tức bốn bông kiếm hoa vọt ra lấp loáng .

Gã lạnh lùng đáp :

- Ông bạn đã muốn chết thay thì lấy binh khí ra ?

Tư Mã Càn biết Ngự kiếm thuật lợi hại phi thường , nếu lấy sức một người thì khó lòng chống nổi . Nhưng hắn đã liều xông ra đành phải rút cặp Kim Luân cầm ở hai tay .

Tiêu Lĩnh Vu thấy làn tử khí trên mặt thiếu niên dầy đặc thì tính thầm trong bụng :

- Không hiểu gã này luyện môn nội công gì mà xem ra đầy vẻ tà môn .

Mấy phen gã thi triển môn Ngự kiếm thuật tấn công mà lần nào cũng vận hết nội lực , sao gã phục hồi nhanh như thế được ? Tư Mã Càn tuy võ công cao cường song khó lòng chống nổi , song e rằng khó lòng chống nổi một chiêu Ngự kiếm . Mình phải tìm cách nào giúp y mới được .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ đã thấy thiếu niên võ phục vung trường kiếm phóng tới . Lần này gã không thi triển Ngự kiếm thuật .

Tư Mã Càn sợ gã thiếu niên chỉ về môn Ngự kiếm . Lần này thấy gã vung kiếm phóng tới bất giác

cả mừng , cây kim luân trong tay trái hắn đẩy ra một chiêu "Bạch kê thủ dực" để gạt thế kiếm . Tay trái hắn cầm cây kim luân ra chiêu "Uyển để phiên vân" phản kích .

Thanh trường kiếm của thiếu niên ra chiêu "Huyền điển hoạch sa" .

Choang một tiếng , cây kim luân bị hất ra. Thiếu niên thuận thế đánh liền ba chiêu .

Tư Mã Càn huy động cây Kim luân thẳng thắn chống lại mấy chiêu .

Nguyên hắn sợ đối phương cải biến kiếm chiêu rồi triển Ngự kiếm thuật nên vận toàn lực tấn công .

Chỉ trong khoảng khắc , luân quang cùng kiếm ảnh xen nhau , khai triển một cuộc long tranh hổ đấu .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn quanh bốn phía , đồng thời chàng chú ý cuộc đấu giữa hai người , lại lưu tâm theo dõi cử động của Thẩm Mộc Phong .

Cặp Kim Luân của Tư Mã Càn ra chiêu cực kỳ lợi hại . Hai bên trao đổi ngoài hai chục chiêu , hắn đã khống chế được đại cuộc .

Bổng thấy Thẩm Mộc Phong chau mày, máy môi , rồi Chu Triệu Long dời khỏi tịch vị .

Tiêu Lĩnh Vu biết Thẩm Mộc Phong dùng phép truyền âm chỉ thị cho Chu Triệu Long , nhưng không hiểu bọn họ có âm mưu gì ? Chàng đã cải trang làm thân phận tùy bộc thì dù có ngó thấy sự nguy hiểm cũng không tiện lên tiếng cảnh cáo . Chàng đành dùng phép truyền âm khẻ bảo Mã Văn Phi :

- Xin Mã huynh chú ý theo dõi cử động của Chu Triệu Long .

Mã Văn Phi đang để hết tâm trí vào cuộc đấu giữa Tư Mã Càn và thiếu niên võ phục , nghe lời cảnh cáo liền quay đầu nhìn lại quả nhiên thấy Chu Triệu Long đã rời khỏi tịch vị len lén đi ra .

Lúc này quần hào trong trường phần lớn cũng chú ý đến cuộc đấu giữa thiếu niên và Tư Mã Càn , ít người ngó thấy Chu Triệu Long dời khỏi tịch vị .

Mã Văn Phi vừa phân tâm nhìn ra chỗ khác cuộc đấu trong trường đã biến thành kịch liệt .

Nguyên Tư Mã Càn sau khi trao đổi ngoài ba chục chiêu nhận ra kiếm lộ của đối phương . Cây kim luân trong tay trái hắn đột nhiên ra chiêu "Vân phong ngũ nhạc" hắn mạo hiểm phong tỏa đường kiếm của đối phương . Đây là một điều tối kỵ cho những tay cao thủ trong khi chiến đấu ngang sức trừ phi đã tính rất chuẩn đích thế kiếm của đối phương mới dám mạo hiểm .

Giả tỷ thiếu niên võ phục đột nhiên đánh về mé hữu thì những yếu huyệt nửa người Tư Mã Càn đều sơ hở sẽ bị thế kiếm của gã làm cho bị thương hay ít nhất cũng dồn được hắn tay chân luống cuống mất hết tiên cơ .

Ngờ đâu đường kiếm của thiếu niên đã bị Tư Mã Càn tính đúng , quả nhiên gã vẫn đánh vào mé tả .

Tư Mã Càn mừng thầm , cây kim luân cầm trong tay mặt ra chiêu "Phi bại chàng chung" đánh vào trước ngực đối phương .

Thiếu niên võ phục đề tụ chân khí nhảy lùi lại hai bước để tránh đòn của Tư Mã Càn .

Tư Mã Càn bổng buông tay ra , cây kim luân tuột tay bay nhanh như sao xa không nháy mắt đã tới nơi .

Kỹ thuật này kêu bằng "Phi luân" là một tuyệt kỷ của Tư Mã Càn . Thiếu niên võ phục không kịp đề phòng bị kim luân đánh trúng ngực rú lên một tiếng , miệng thổ máu tươi ngã lăn xuống đất .

Anh hùng toàn trường ai cũng ngấm ngầm thán phục môn tuyệt kỷ phi luân của Tư Mã Càn cực kỳ lợi hại .

Thẩm Mộc Phong từ từ đứng dậy đi về phía Tư Mã Càn .

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi bụng bảo dạ :

- Thẩm Mộc Phong bản lãnh cực kỳ cao thâm , chỉ cất tay một cái cũng đủ giết người . E rằng Tư Mã Càn không thể chịu nổi một đòn của hắn .

Chàng chú ý nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong cúi xuống điều tra thương thế của Tiêu Lĩnh Vu giả . Đột nhiên hắn vẩy tay một cái .

Lập tức hai thiếu niên võ phục áo xanh khiêng một cái giường mây chạy lại . Chúng đặt Tiêu Lĩnh Vu giả lên giường rồi hấp tấp khiêng đi .

Bao nhiêu người trong trường đều nhìn chằm chặp vào Thẩm Mộc Phong .

Ai cũng cho rằng hắn thương xót tam đệ tất ra độc thủ đánh Tư Mã Càn để trả thù .

Không ngờ sau khi hai thiếu niên áo xanh khiêng Tiêu Lĩnh Vu giả đi rồi .

Thẩm Mộc Phong trở về chỗ ngồi .

Bổng một tràng cười sang sảng nổi lên làm chấn động cả tòa sảnh đường rồi tiếng người nói :

- Không ngờ Tiêu Lĩnh Vu tiếng tăm lừng lẫy võ lâm lại là đồ vô dụng không chịu nổi một đòn của kẻ khác . Tiếng đồn trên chốn giang hồ không thể tin được .

Chương 102: Tôn Bất Tà Cầm Đầu Phe Chống Đối

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn ra thấy người đó mặt trường bào màu huyền , thân hình vừa nhỏ vừa cao , mặt vàng như nghệ. Lão nói xong rồi lên tràng cười khanh khách .

Mã Văn Phi tự hỏi :

- Người này không hiểu là nhân vật thế nào ? Coi không giống đồng đạo võ lâm ở Trung Nguyên.

Thẩm Mộc Phong từ từ đưa mắt ngó người vừa phát thanh cười lạt hỏi :

- Huynh đài là ai ?

Người kia dương cặp lông mày chữ bát lên cười lạt đáp :

- Tiểu đệ là một kẻ vô danh hạ tốt chẳng đáng gì mà nói họ tên .

Thẩm Mộc Phong quả là con người có khí độ hơn người . Hắn ngó lại người đó thêm một lần rồi buông xuôi câu chuyện . Hắn lại đưa mục quang từ từ chuyển khắp một vòng quanh sảnh đường rồi nói :

- Người anh em của tuy bị trọng thương về tay kẻ khác nhưng cái đó chỉ đáng tránh gã học nghệ chưa tinh , dù gã có chết cũng không đáng oán hận .

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Bữa nay Thẩm mổ chỉ mời bạn hữu tới dự cuộc anh hùng đại hội , không ngờ có lắm đồng đạo võ lâm ỷ mình cường hào hoặc ra mặt hoặc ngấm ngầm trà trộn vào Bách Hoa sơn trang làm khó dễ cho Thẩm mổ. Dù thẩm mỗ đại lượng đến đâu đối với những vụ này cũng không chịu nổi .

Hắn đảo mắt nhìn toàn trường không thấy ai phản ứng liền nói tiếp :

- Thẩm mổ được các vị quá yêu đến dự đại hội là quý . Dù ai ra mặt hay ngấm ngầm trà trộn vào tiểu đệ cũng không truy cứu chỉ muốn an phận giữ mình . Các vị đã tới đây cùng ăn uống là vui , bằng ỷ mạnh sinh sự thì không thể nào dung thứ được . Tiểu đệ nghĩ ra một biện pháp hoàn mỹ, nhưng chưa hiểu các vị có đồng ý không ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Thằng cha này thâm độc phi thường ? Không biết hắn còn biện pháp ly kỳ cổ quái nào ?

Bổng trong đám đông tiếng người hô :

- Đại trang chúa có chi cao kiến ? Bọn tại hạ xin rửa tay để nghe đây .

Thẩm Mộc Phong cười mát đáp :

- Biện pháp này rất giản dị . Thẩm mổ chỉ muốn thí nghiệm xem trong các vị đây ai là bạn ai là thù .

Đột nhiên hắn cất cao giọng nói tiếp :

- Những vị nào là bạn của Thẩm mỗ thì xin đứng lên đi theo Thẩm mỗ đến bàn tiệc khác . Trong đó cũng có đủ rượu ngon nhắm tốt để thiết đãi các vị . Vị nào không phải bạn mà cũng không muốn đối nghịch với Thẩm mỗ thì xin dời qua bàn tiệc mé tả .

Hắn thấp giọng nói tiếp :

- Còn những vị nào muốn đối nghịch với Thẩm mỗ thì xin dời qua bàn tiệc mé hữu . Các vị đều là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ . Dĩ nhiên chẳng muốn mập mờ đánh lận con đen , ngoài mặt giả làm bạn hữu mà trong bụng lại coi là thù địch .

Thẩm Mộc Phong tuyên bố xong ngồi xuống . Nhà đại sảnh yên lặng như tờ . Hồi lâu đột nhiên Hắc , Bạch nhị lão đứng dậy trước đi lại phía sau Thẩm Mộc Phong .

Hai lão vừa dẫn đầu quần hào lóc nhóc theo sau có đến quá nửa. Họ đứng ẩn vào trong bức màn phía sau Thẩm Mộc Phong không còn rõ nữa .

Quần hào ngồi ở bàn tiệc mé hữu phần đông đứng dậy quay sang bàn tiệc mé tả .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Biện pháp này nghe rất bình thường mà thật lợi hại. Hắn lợi dụng chính nghĩa võ lâm để phân biệt đâu là bạn đâu là thù , đâu là nhân vật đứng giữa. Một khi hiểu rõ hắn liền tập trung toàn lực tiêu diệt địch nhân trước rồi sẽ tính cách đối phó với những nhân vật trung gian .

Lúc này trên bàn tiệc ở mé hữu chỉ lèo tèo còn mấy người . Ngoài Mã Văn Phi , Tư Mã Càn có Tôn Bất Tà và mấy người lạ mặt .

Điều khiến cho Tiêu Lĩnh Vu không hiểu là Đường lão thái thái , chưởng môn Đường gia ở Tứ Xuyên đêm qua đã chiến đấu thừa sống thiếu chết với Thẩm Mộc Phong trên bữa tiệc tẩy trần bây giờ cũng từ bàn tiệc mé hắn chuyển sang bàn tiệc mé tả . Mới có một đêm mà mụ đã biến đổi thái độ như

vậy .

Mã Văn Phi đếm ngầm bàn tiệc mé hữu thì chưa được mười người không khỏi xao xuyến trong lòng tự hỏi :

- Khi quần hào ngấm ngầm trà trộn vào dường như rất nhiều mà sao chỉ còn có bấy nhiêu ? Bây giờ phân rõ kẻ thù người bọn phe mình đâm ra cô đơn thế yếu .

Bổng nghe Phụng Trúc khẻ nói :

- Thẩm Mộc Phong thay đổi chủ ý . Hắn muốn nhân vụ Tiêu Lĩnh Vu giả bị thương để giải quyết mau lẹ .

Mã Văn Phi gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Chúng ta là những người đầu tiên phải đương đầu với hắn .

Tiêu Lĩnh Vu tính thầm trong bụng :

- Nếu Thẩm Mộc Phong hạ lệnh tấn công thì ta khó lòng giữa được thân phận tùy bộc nữa .

Bọn Mã Văn Phi đang ngấm ngầm tính toán cách đối phó với Thẩm Mộc Phong thì đột nhiên có tiếng quát như rồng gầm hổ rống :

- Thẩm trang chúa . Lão khiếu hóa này vẫn ngồi ở bàn mé tả nhưng không muốn kết bạn với đại trang chúa thì làm thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn qua thấy người phát thoại đó chính là Phạn Cái .

Thẩm Mộc Phong cười lạt đáp :

- Nếu các hạ muốn đối nghịch Thẩm mổ thì xin dời qua bàn tiệc mé hữu .

Phạn Cái lạnh lùng nói :

- Thật lắm trò quá !

Đoạn lão đứng lên dời qua bàn tiệc mé hữu .

Tửu Tăng bất giới cặp mắt lờ đờ ngất ngưỡng đứng lên miệng lảm nhảm :

- Tốt lắm ! Phạn Cái , Tửu Tăng rượu không rời bình , bình không xa rượu . Lão không muốn xin ăn để sống nữa thì tìm cái chết thì bản hòa thượng cũng đành chết cho có bạn .

Rồi lão đứng lên đi theo Phạn Cái .

Hai người ngửng đầu phướn bụng bước lại bàn tiệc mé hữu ngồi xuống .

Tuy chỉ thêm được hai người nhưng tinh thần bọn Mã Văn Phi cũng phấn khởi rất nhiều .

Lại thấy bàn tiệc mé tả đột nhiên thêm mấy người chẳng nói năng gì lẳng lặng đứng dậy qua bàn tiệc mé hữu .

Mã Văn Phi nhìn kỷ lại thì toàn là những người lạ .

Thẩm Mộc Phong dương cặp lông mày cười ha hả nói :

- Còn ai muốn đối địch với Thẩm mỗ xin mau qua bàn tiệc mé hữu .

Bổng nghe một người quát lớn :

- Sống chết là tại số. Dù kết bạn với Thẩm Mộc Phong chưa chắc đã được an toàn .

Lại thấy hai đại hán vào trạc ngũ tuần đi ngang qua bàn tiệc mé hữu .

Mã Văn Phi nhận ra hai người này là Thái sơn Nhị hổ tức Tống thị huynh đệ .

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào bên bàn tiệc mé tả cười ha hả nói

- Tại hạ nghĩ rằng trên bàn tiệc mé tả hãy còn người đối nghịch với tại hạ .

Vậy xin mời qua cả mé hữu đi !

Quả nhiên trên bàn mé tả nổi lên tiếng cười lạt hỏi :

- Thẩm đại trang chúa đã vô tình kết bạn với chúng ta. Chúng ta phận thấp với cao , thà chết đi còn hơn chịu nhục , có phải vậy không ?

Lại nghe một người đáp :

- Đại ca nói đúng lắm . Đầu rơi máu chảy đến chết là cùng. Sống mà chịu nhục thì thà chết cho oanh liệt lại còn được tiếng anh hùng .

Tiếng nói vừa dứt , thêm bốn đại hán đứng dậy dời qua bàn mé hữu .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Hiện giờ những người ngồi đây chắc họ đều cho rằng nếu đối nghịch với Thẩm Mộc Phong thì

mười phần chết đến chín . Việc khó nhất ở đời là cái chết .

Họ biết mình phải chết mà vẫn kháng cự thật không phải là chuyện dễ . Ta nên tính cách nào cổ võ cho họ hiểu rằng dù chống đối Thẩm Mộc Phong chưa chắc đã chết , khiến họ thêm vững tâm mới được .

Lại thấy Thẩm Mộc Phong vẻ mặt nghiêm trang thủng thẳng hỏi :

- Còn ai nữa không ?

Hắn hỏi luôn mấy câu , bên bàn tiệc mé tả vẫn không có người hành động .

Tiêu Lĩnh Vu bổng để ý đến người mặc áo bào màu huyền thấy hắn vẫn ngồi yên không nhúc nhích thì trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Nếu hắn là bạn với Thẩm Mộc Phong thì đã đi vào sau bức màn kia mới phải . Bằng hắn là địch nhân với Thẩm Mộc phong thì sao lại không qua bàn mé hữu . Người có góc cạnh như hắn chẳng lẽ không phải bạn mà cũng không phải thù . Chỉ ngồi xem nhân vật hai bên tranh đấu ?

Lại thấy Thẩm Mộc Phong vuốt râu vừa cười vừa nhìn quần hào bên hữu hỏi :

- Chẳng hiểu tại hạ có thể hỏi các vị một câu : vì lẽ gì các vị đối nghịch với tại hạ ?

Mã Văn Phi đứng dậy đáp :

- Mấy chục năm các hạ đã hành động tàn ác , giết người không biết bao nhiêu mà kể . Những nhân vật bên này chẳng có thù sư môn thì cũng có hận vì cha mẹ hoặc hận vì bị hãm hại . Nói tóm lại ai cũng có oan cừu rất thâm trọng với các hạ .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Giữa Mã huynh và tai hạ có thù hận gì ?

Mã Văn Phi đáp :

- Đó là mối thù về sư môn .

Thẩm Mộc Phong mỉm cười nói :

- Mã huynh muốn báo thù cho sư môn , dĩ nhiên Thẩm mỗ để cho Mã huynh có cơ hội rửa hận , nhưng e rằng Mã huynh chẳng những không báo thù được cho lệnh sư mà còn chết thêm một mạng nữa.

Mã Văn Phi đáp :

- Cái đó Thẩm đại trang chúa bất tất phải quan tâm .

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào mé tả mĩm cười nói :

- Các vị tuy không chịu khuất tất giao tình với Thẩm mổ nhưng cũng chẳng coi Thẩm mỗ là kẻ thù đủ khiến Thẩm mỗ rất cảm kích .

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp :

- Đã gọi là thù nghịch thì như nước lửa chẳng thể sống chung .

Tửu Tăng bất giới lên tiếng ngắt lời :

- Thẩm đại trang chúa . Đại trang chúa bất tất phải nói chuyện đạo lý nữa Bản hòa thượng tới số rồi đây . Xin bản trang chúa mau mau siêu độ cho bản hòa thượng được về cực lạc thế giới ở cõi trời Tây .

Suốt ngày lão say mềm , nói giọng lè nhè . Ai cũng cho là lão đưa chuyện cù lần , nhưng kỳ thực lão là người rất tinh tế nhận thấy Thẩm Mộc Phong mượn câu chuyện để phân tán tâm thần quần hào , chuẩn bị ngấm ngầm động thủ .

Lại nghe Phạn Cái cười lạt nói :

- Thẩm đại trang chúa đừng dỡ trò khẩu thị tâm phi , chỉ cần hành động đường hoàng, vạch đường lối tỷ đấu để cùng nhau quyết sinh tử một phen .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Hai vị nói vậy chẳng quá nóng nảy ư ?

Phạn Cái lạnh lùng đáp :

- Thẩm đại trang chúa quỷ kế đa đoan , lão khiếu hóa chẳng thể không đề phòng .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hay lắm ! Các vị ở xa đến là khách . Vậy cuộc tỷ đấu thế nào xin nhường cho các vị được đề ra. Các vị muốn tỷ văn , tỷ vỏ , đấu quyền hay đấu chưởng , hay đấu khí giới , Thẩm mỗ nhất nhất thừa tiếp .

Tôn Bất Tà từ nẩy tới giờ ngồi yên, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Lão khiếu hóa từ nãy cũng có chủ ý muốn nói ra được chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Thẩm mỗ xin nghe lời cao luận .

Tôn Bất Tà nói :

- Theo đạo lý thì rồng thiêng không ăn hiếp rắn trong nhà. Thẩm đại trang chúa chuyến này đã mời bọn lão phu đến tham dự anh hùng đại hội .

Thẩm Mộc Phong cười mát ngắt lời :

- Tại hạ nhớ không lầm thì dường như chưa thỉnh lão khiếu hóa tử .

Tôn Bất Tà hắng đặng một tiếng cười nói :

- Bất luận Thẩm đại trang chúa có mời lão khiếu hóa hay không , nhưng lão khiếu hóa có nhận được thiệp mời mới đến .

Thẩm Mộc Phong cười ruồi đáp :

- Tôn huynh thần thông quảng đại, tiểu đệ khâm phục vô cùng .

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Giả tỷ lời khen tặng của Thẩm đại trang chúa mà tự đáy lòng phát ra thì lão khiếu hóa nghe lọt tai lắm .

Lão đảo mắt nhìn bàn tiệc mé hữu thì chỉ thấy lèo tèo mười mấy người , liền mỉm cười nói tiếp :

- Về nhân thủ hai bên chênh lệch nhau đến mười mấy lần , lấy sức mà địch là không công bằng . Thẩm đại trang chúa đã tự phụ là đấng anh hùng thì chúng ta đính ước với nhau chỉ đấu ba trận để quyết thắng bại .

Thẩm Mộc Phong lắc đầu cười đáp :

- Tiểu đệ vẫn không thích chuyện đánh cuộc , thực chẳng thể thoả mãn lời yêu cầu của Tôn huynh .

Tôn Bất Tà cười ha hả hỏi :

- Thẩm trang chúa nói vậy phải chăng là muốn ỷ vào số đông để thủ thắng Thẩm Mộc Phong cười đáp :

- Dù người bản trang có ý như vậy tiểu đệ cũng không chịu .

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói :

- Thẩm đại trang chúa ngoài miệng giở giọng anh hùng , nhưng trong lòng tính toán thế nào khó mà lường được . Đường lối của bọn khiếu vạch ra đã không được kể vào đâu thì đại trang chúa còn nêu ra làm chi . Sao không tự mình quyết định ?

Thẩm Mộc Phong tuy bị khích bác nhưng mặt không hồng , tai không đỏ .

Hắn thản nhiên mỉm cười đáp :

- Ý tiểu đệ chỉ muốn giữ sự công bằng . Khách đến dự anh hùng đại hội hàng mấy trăm người mà chỉ đấu có ba trận để quyết định thắng bại thì không khỏi cẩu thả quá và làm mai một nhân tài . Theo ý tiểu đệ thì bên cái vị có bao nhiêu người thì nên đấu bấy nhiêu trận không kể gì sống chết .

Tôn Bất Tà biết Thẩm Mộc Phong muốn mượn cuộc chiến này để tiêu diệt hết kẻ địch . Dù hắn không như nguyện ý thì ý ra cũng trừ được quá nữa. Lão không biết được nói như thế nào đành ngồi lặng yên .

Nên biết Tôn Bất Tà chẳng những là một vị trưởng lão già nhất ở Cái Bang còn sống sót mà đối với toàn thể giang hồ lão cũng là bậc đức cao vọng trọng vào hàng tiền bối . Nhưng quần hào ở đây đều không phải là nhân vật Cái Bang , lai lịch rất phức tạp từ bốn mặt tám hướng kéo tới . Người ta có chịu nghe lời đề nghị của lão hay không khó mà đoán được . Nên lão không dám thiện tiện tác chủ .

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang hỏi tiếp :

- Bên các vị kể cả Tôn huynh là mười lăm người . Vậy chúng ta đấu mười lăm keo để phân thắng bại được chăng ?

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quần hào đáp :

- Vụ này lão khiếu hóa không thể tác chủ được .

Bổng nghe Thái sơn Nhị hổ hô lớn :

- Bọn tại hạ xin suy cử Tôn lão tiền bối chủ trương đại cuộc .

Quần hào cũng đồng thanh hưởng ứng .

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Đã vậy mà lão khiếu hóa không tuân lệnh thì thật là thất kính .

Lão đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Bên Thẩm đài trang chúa nhiều người mà chỉ đấu có mười keo cũng là bất công .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Theo ý tôn huynh thì sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Bên khiếu hóa ít người , chết kẻ nào thiệt kẻ ấy , không thể bì với Bách Hoa sơn trang đã có nhiều cao thủ võ lâm , lại lắm đồ đệ liều mạng dù có chết đến một trăm tám mươi người cũng chẳng kể vào đâu .

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hỏi tiếp :

- Vậy ý Tôn huynh nghĩ sao thì quyết định mau mau đi . Tiểu đệ không nhẫn nại được nữa rồi .

Tôn Bất Tà hỏi lại :

- Hay lắm . Cách phòng vệ bốn mặt Bách Hoa Sơn trang thế nào ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Tuy không dám nói là tường đồng vách sắt nhưng cũng xứng đáng với chữ phòng thủ sâm nghiêm .

Tôn Bất Tà nói :

- Đại trang chúa đã không ưng đấu ba trận để quyết thắng bại thì bọn khiếu hóa đành tính đến chuyện đánh ẩu .

Thẩm Mộc Phong chau mày hỏi :

- Đánh loạn xà ngầu phải không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Bọn lão khiếu hóa chỉ mong xông ra thoát Bách Hoa sơn trang .

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Tại hạ e rằng các vị đến thì dễ về thì khó .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hóa suốt đời không nghe lời quanh co .

Rồi lão đứng dậy đi ra phía cửa sảnh đường .

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ :

- Ta phải đeo bao tay bằng da giao vào và ngấm ngầm nghĩ biện pháp tiếp ứng cho quần hào mới được .

Đột nhiên nghe Thẩm Mộc Phong hú lên một tiếng dài rồi nói :

- Các vị muốn chạy thì chạy đi . Như vậy không khỏi coi thường Thẩm mỗ quá

Hắn chưa dứt lời , bên ngoài bốn mặt sảnh đường đã thấy vô số võ sĩ áo đen xuất hiện tay cầm binh khí sáng loáng .

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Tửu Tăng Phạn Cái nói :

- Xin hai vị theo lão khiếu hóa đi trước mở đường .

Tửu Tăng vốn là người ưa đùa giỡn , dù chết cũng không nói nổi một câu đứng đắn . Nhưng đối với Tôn Bất Tà lão tỏ vẻ rất cung kính đứng dậy đáp :

- Xin lão tiền bối ở phía sau tiếp ứng , để hòa thượng cùng Thẩm thiết oa đánh trận đầu .

Nguyên Phạn Cái tuy mặc áo vá trăm miếng , nhưng lại không phải đồng chí cùng với Cái Bang . Quanh năm lão cỏng một cái nồi gang lớn trên lưng , đi tới đâu cũng đất lớn nấu cơm tới đó ,dường như suốt đời đói khát chẳng được bữa nào no. Người ngoài cho là trời sinh lão ăn khoẻ quá nhưng không biết lão mặc quần áo rách rưới suốt đời đeo nồi trên lưng thực có hoài bảo rất thương tâm . Song lão chẳng muốn bàn chuyện với ai , nên việc thương tâm của lão ít người biết đến .

Thẩm thiết Oa nghe lời đứng dậy ngay cùng Tửu Tăng song song vọt lên trước Tôn Bất Tà ngửng đầu phưỡn ngực đi ra ngoài sảnh đường .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng quan sát tình hình thì cuộc ác chiến sắp khai diễn , tựa hồ Thẩm Mộc Phong đã thay đổi kế hoạch . Dường như hắn chuẩn bị dùng võ công quyết hạ quần hào . Trường hợp này thì kế hoạch của chàng và Mã Văn Phi đã dự định trước cũng không thể dùng được nữa .

Chàng bèn nhân lúc hổn loạn dùng phép truyền âm nhập mật khẻ nói :

- Mã huynh ! Tình thế diễn biến mau hơn sự tiên liệu của chúng ta mất rồi .

Mã Văn Phi đáp :

- Đúng thế . Xem tình hình này chúng ta khó bề chờ đến tối được . Lạ ở chỗ bọn Trung Châu Nhị Cổ , Bành Vân , Hướng Phi thuỷ chung không thấy lộ diện .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Có lẽ họ chưa trà trộn vào Bách Hoa sơn trang được .

Mã Văn Phi đáp :

- Trung Châu nhị cổ đã không phải là nhân vật tầm thường . Còn Thần thâu Hướng Phi lại càng túc trí đa mưu mà không trà trộn vào Bách Hoa sơn trang được thì thật vô lý .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng tình thế hiện giờ , chúng ta không thể chờ đợi được. Nếu không nhân lúc này mà động thủ thì e rằng không còn cơ hội này cựa quậy nữa.

Mã Văn Phi nói :

- Theo ý của tiểu đệ thì không nên nóng nẩy quá . Bất luận trường hợp nào cũng cần liên lạc với bọn Thần thâu Hướng Phi rồi sẽ tính .

Tiêu Lĩnh Vu ruột rối như mớ bòng bong không biết tính thế nào cho phải .

Chàng ngảnh đầu nhìn ra thấy Tửu Tăng , Phạn Cái đã gần đến cửa sảnh đường . Ngoài cửa khí giới sáng loáng. Võ sĩ áo đen đứng đầy cả đó .

Coi tình thế này thì hể Tửu Tăng , Phạn Cái xông ra cửa là lập tức khai diễn một cuộc đại chiến .

Tôn Bất Tà đột nhiên dừng bước khẻ nói :

- Đứng lại đã !

Tửu Tăng đã khoa chân bước qua cửa . Còn Phạn Cái lấy cái nồi đồng ở sau lưng xuống chuẩn bị động thủ . Hai người nghe Tôn Bất Tà hô lập tức dừng lại .

Ba người quay đầu nhìn lại thì thấy quần hào ngồi ở bàn tiệc mé hữu đang cùng nhau thương nghị, phần đông còn ngồi nguyên chỗ .

Tửu Tăng ngấm ngầm thở dài nói :

- Những người kia dường như bị khí thế của Thẩm Mộc Phong chấn áp , mất hết dũng khí kháng

cự .

Bổng thấy gương mặt gầy nhom của Tôn Bất Tà thoáng hiện màu hồng.

Cặp mắt ra những tia hàn quang đảo mắt nhìn quang hào nói :

- Các vị mà theo lão khiếu hóa chạy đi thì ít ra còn được mấy phần sống sót . Nếu chờ lão khiếu hóa đi khỏi rồi , các vị có muốn phá vòng vây e rằng còn khó khăn hơn lúc này .

Quả nhiên mấy câu của lão phát sinh hiệu lực . Trong bọn người ngồi trên bàn tiệc mé hữu , đột nhiên ba vị đứng lên rảo bước đi tới .

Tiêu Lĩnh Vu còn đang do dự , chưa quyết có nên động thủ hay không nhưng chàng nhìn thấy quần hào ra chiều khiếp sợ, bất giác nổi lòng hào khí , khẽ nói :

- Mã huynh . Chúng ta phải làm cho Tôn Bất Tà phấn khởi lên chứ .

Mã Văn Phi đáp :

- Tôn Bất Tà là một nhân vật danh vọng rất lớn địa vị tôn cao trong võ lâm mà còn không hiệu triệu được đồng đạo võ lâm đứng lên kháng cự Thẩm Mộc Phong thì khẻ thế quả nhiên không phải tầm thường bên mình bất quá được mười mấy người mà chỉ có sáu người dám xông ra như vậy chúng ta có giúp hay không Tôn Bất Tà cũng chẳng thể hạ đài được nữa .

Nhưng y dứt lời cũng đứng dậy .

Tư Mã Càn gật đầu tự nói một mình :

- Cái bịnh này tự đêm qua mà ra đây .

Hắn vén áo trường lấy cặp kim hoàn .

Phụng Trúc khẽ nói :

- Tiện thiếp tự biết võ công non nớt nhưng cũng chẳng muốn ngồi đợi mà chết .

Mã Văn Phi cười nói :

- Hay lắm ! Cô nương cầm lấy cái này .

Y thò tay vào ống giầy lấy ra hai truy thủ sắc bén đưa cho thị .

Chương 103: Lâm Chuyên Trận Khôn Ngăn Đại Địch

Phụng Trúc đón lấy truy thủ mĩm cười nói :

- Lòng thương yêu của Mã gia, tiện thiếp xin để kiếp sau làm thân trâu ngựa đền nghĩa trúc mai .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Phụng cô nương dạy quá lời .

Tư Mã Càn vung cặp kim luân lớn tiếng :

- Tránh đao sợ kiếm , sống một thời gian e rằng suất đời làm thân nô lệ .

Sống như vậy thì thà chết đi còn hơn . Đáng cười cho người võ lâm phần đông là tham sinh uý tử .

Hắn tự nói một mình nhưng thanh âm rất lớn , toàn trường đều nghe rõ .

Quần hào ngồi bàn tiệc mé tả không khỏi động dung , ra chiều bẽn lẽn, Mã Văn Phi dời khỏi chỗ ngừng đầu phưỡn ngực đi thẳng ra cửa nhà đại sảnh.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Mã Văn Phi , Phụng Trúc đi theo Tiêu Lĩnh Vu , Tư Mã Càn tay cầm kim luân đi sau cùng .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Chúng ta có cả thầy mười mấy người mà dám chống lại mấy trăm cao thủ ở Bách Hoa sơn trang thì dù thắng , dù bại cũng đủ làm chấn động võ lâm .

Thẩm Mộc Phong cười nói :

- Nhân vật tài năng như Tôn huynh thì Thẩm mổ , muốn lưu lại Bách Hoa sơn trang cũng không được nào .

Đột nhiên một người hô lớn :

- Bậc đại trượng phu sống phải quang minh lỗi lạc mà chết cũng phải hào hùng oanh liệt . Việc thiên hạ còn gì khó cho bằng tử vong . Tại hạ cũng chia một phần .

Một đại hán ngồi bàn tiệc mé hữu đứng dậy chạy ra .

Câu này làm khích động bàn tiệc mé tả . Lại thêm ba người đứng lên rút binh khí đi ra .

Tôn Bất Tà điểm nhân số cộng được mười tám người , liền sổ tràng cười ha hả nói :

- Bửa nay mà chúng ta xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang thành danh thập bát anh hùng , gây được tiếng vang trên chốn giang hồ để mưu đồ đại hội . Bằng bất hạnh vùi xương chốn này, trên chốn giang hồ cũng còn dũng khí của Thập bát liệt sĩ .

Mấy câu nói tầm thường nhưng đầy khích lệ , khiến quần hào phấn khởi tinh thần .

Mã Văn Phi trầm giọng nói :

- Tôn lão anh hùng đức cao vọng trọng , mong rằng có thể chủ trương được đại cuộc

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hóa vì nghĩa chẳng dám khước từ .

Lão dừng lại một chút rồi tiếp :

- Trong bọn mười tám người chúng ta đây, võ công kẻ mạnh người yếu . Lão khiếu hóa quan sát bề ngoài thì trong đám đất đen còn dấu hạt minh châu. Ra tay cuốc xới , minh châu tự loé sáng quyết không để tài năng của các vị mai một .

Mã Văn Phi nói :

- Lão tiền bối đừng khiêm nhượng nữa . Bọn tại hạ nhất quyết nghe lời điều động , quyết không dị nghị.

Tôn Bất Tà nói :

- Đối phương nhiều người , chúng ta chẳng thể lấy một chọi một mà cũng không thể lập trận đối chiến . Vì thế lão khiếu hóa nghĩ ra một trận cầm cự .

Chúng ta có mười tám người thì xin lấy hai người làm một trục trong trận để phản ứng bốn mặt tám phương . Bốn mặt Đông, Tây, Nam, Bắc đều lấy người liên thủ cự địch . Thế là mất tám người . Còn mười người nữa đặt ở bên trong tùy thời điểm thuyết .

Tư Mã Càn đáp :

- Biện pháp này hay lắm . Cái đó kêu bằng luân chuyển đại trận chính hợp với cục diện bữa nay .

Tôn Bất Tà nhìn Tư Mã Càn nói :

- Xin phiền các hạ là chủ bên tả dực .

Tại hạ xin đem toàn lực để ứng phó .

Tôn Bất Tà quay lại bảo Mã Văn Phi :

- Lão khiếu hóa này từ lâu đã được nghe danh Mã tổng thủ lãnh là nhân vật xuất sắt trong đám hậu tiến trên chốn giang hồ . Bữa nay được gặp quả thấy khí độ không phải tầm thường .

Mã Văn Phi đáp :

- Lão tiền bối quá khen mà thôi .

Tôn Bất Tà khẻ hỏi :

- Thương thế của Mã tổng thủ lãnh ra sao ?

Mã Văn Phi đáp :

- Không hề chi .

Tôn Bất Tà nói :

- Vậy thì hay lắm ! Phiền mã tổng thủ lãnh làm chủ hữu dực.

Mã Văn Phi đáp :

- Xin tuân mệnh

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn Tửu Tăng bất giới và Phạn Cái Thẩm thiết oa nói :

- Xin hai vị làm chủ tiền trận xung phong trước tiên .

Tửu Tăng, Phạn Cái đồng thanh đáp :

- Kính cẩn vâng lệnh .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hóa cùng Phụng cô nương ở giữa tiếp ứng các vị .

Tư Mã Càn đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Vị trưởng lão lừng danh Cái Bang này coi lầm rồi chăng ? Lão nhìn không ra một thần vật ghê gớm .

Nên biết Tiêu Lĩnh Vu giả làm tùy bộc của Mã Văn Phi , chàng không dám để lộ chân tướng cho hợp với thân phận , dấu diếm cả mục quang thì Tôn Bất Tà tuy là một nhân vật lão luyện giang hồ cũng chẳng thể nào nhận ra được .

Tôn Bất Tà đảo mắt chú ý nhìn thấy hai đại hán cao lớn liền nói :

- Cảm phiền hai vị làm chủ hậu trận .

Hai gã dạ lên một tiếng rút binh khí ra đứng vào ngay phương vị .

Tôn Bất Tà lại chọn trong đám mười người còn lại lấy hai người võ công cao cường đóng vai phụ cho Tư Mã Càn và Mã Văn Phi ở tả hữu dực rồi lớn tiếng hô :

- Các vị chưa được phân phái vào các mặt trận thì xin tự chia làm bốn tổ , mỗi tổ hai vị chờ sẵn ở bốn mặt , nếu trận ngoài có người bị thương vong thì xin tự động điền khuyết .

Thẩm Mộc Phong lẳng lặng nghe Tôn Bất Tà điều động và tổ chức phương vị cự địch , tuy hắn không nói ra nhưng trong bụng phải khen thầm :

- Lão khiếu hóa này không những võ công siêu việt mà còn thông hiểu mưu lược. Lão bày ra luân chuyển trận khiến những người bản lãnh mạnh hay yếu đặt vào thế quân bình. Còn lão ở giữa tiếp ứng khiến mọi người đều hết sức chống đánh.

Lúc này luân chuyển đại trận đã bày xong . Quần hào bốn phía đều rút binh khí ra chuẩn bị đánh giết .

Tiêu Lĩnh Vu đã ước lượng thực lực bốn phương rồi lén đến bổ sung vào hậu trận .

Chàng nghĩ rằng Tôn Bất Tà đã chiếu cố mặt trước và tả hữu dực cũng là khó khăn lắm rồi . Vậy hậu trận dĩ nhiên yếu nhất. Chàng vừa chiếu cố hậu trận vừa ngấm ngầm tìm cơ hội để trợ lực động thủ ngỏ hầu giữ thân phận cho khỏi tiết lộ .

Ngờ đâu chàng chuyển đến hậu trận thì một đại hán ở mặt trận này đột nhiên chuyển qua tả dực , gã không muốn đi cùng với chàng . Không hiểu vì gã cảm thấy võ công mình còn non nớt hay thấy chàng thận phận thấp hèn không chịu hợp tác .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn đại hán này một cái rồi lờ đi như không nhìn thấy.

Tư Mã Càn mắng thầm :

- Thằng lõi này có mắt không tròng, đang ở chỗ bình yên lại chạy đến chỗ nguy hiểm .

Hắn liền khẽ bảo đại hán đứng bên .

- Xin huynh đài hãy đến hậu trận bổ xung cho vị đó được chăng .

Đại hán này có vẻ trung hậu hơn , tuy trong lòng không thích nhưng cũng miễn cưỡng nhập tổ với Tiêu Lĩnh Vu .

Tôn Bất Tà chờ cho quần hào trong nội trận tự lựa phương vị xong , dõng dạc tuyên bố :

- Cuộc chiến bữa nay không những liên quan đến sự vinh nhục mà còn là trận đấu sống chết . Mong rằng các vị nên hết sức đối phó .

Lão vung tay mặt đi trước phóng ra một chưởng , lão lớn tiếng hô :

- Toàn trận từ từ chuyển động ra khỏi sảnh đường !

Bổng nghe chưởng lực rít lên veo véo đánh vào võ sĩ áo đen đứng ở ngoài cửa . Gã rú lên một tiếng thê thảm , miệng hộc máu tươi người té xuống đất .

Tửu Tăng bất giới cũng phất tay áo ra một cái phóng ra một luồng chân lực nội gia đánh tạt ngang.

Phạn Cái đã giờ cái nồi gang ở trên lưng xuống lão vung cái nồi lên đỡ .

Bổng những tiếng choang choảng vang lên bao nhiêu khí giới đánh tới Tửu Tăng đều trúng vào cái nồi .

Tửu Tăng phóng cả hai chưởng đánh liền tám chiêu mở một đường huyết lộ ra sảnh đường .

Lúc này bọn võ sĩ áo đen phía bên ngoài sảnh đường một phấn ngăn cản bọn Tửu Tăng , Phạn Cái còn một phần đánh vào hai bên .

Tư Mã càn huy động Kim luân chống đỡ tả dực . Hắn không cầu thắng chỉ mong giữ được an toàn .

Mã Văn Phi ở phía hữu dực cũng chỉ thủ chứ không công , cố gắng giữ vững mặt trận .

Hai đại hán ở hậu trận võ công tuy kém hơn nhưng cũng miễn cưỡng đối phó được .

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quanh hể thấy phương nào không chống được là lập tức ra tay tiếp viện .

Hầu hết quần hào trong trận đều tập trung tinh thần để đối địch chỉ có Tiêu Lĩnh Vu là còn thì giờ đảo mắt nhìn quanh để xem toàn thể diễn biến .

Lập tức chàng đã phát giác ra có điều không ổn vì những võ sĩ áo đen bao vây bốn mặt chúng tựa hồ chưa phát xuất toàn lực để tấn công . Chúng vừa đánh vừa lui hiển nhiên cố ý dụ địch xông vào trọng địa . Chàng không khỏi trong lòng nóng nẩy ngấm ngầm dùng thuật truyền âm nói :

- Tôn lão tiền bối . Tình thế có điều khác lạ . Dường như là địch nhân muốn dụ ta vào sâu trong nội địa . Chúng ta đừng mắc bẩy họ .

Tôn Bất Tà đột nhiên cảnh giác . Lão ngoảnh đầu ngó tình hình bốn phía quả nhiên phát giác bọn áo đen cố ý dụ quần hào tiến vào khu rừng hoa phía chính Đông , bất giác lão giật mình kinh hãi , bụng bảo dạ :

- Nếu không được gã này cảnh cáo thì lão khiếu hóa vô tình trúng phải quỷ kế của Thẩm Mộc Phong .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , bất giác lão đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái .

Tiêu Lĩnh Vu làm bộ để hết tinh thần theo dõi của đấu tựa hồ câu vừa rồi không phải tự miệng chàng thốt ra .

Bây giờ Tôn Bất Tà đã phát giác ra thỉnh thoảng cặp mắt của Tiêu Lĩnh Vu vọt ra những tia sáng như chớp , bất giác lão lẩm bẩm :

- Thật là mắc cỡ ! Một nhân vật mình mang tuyệt kỷ như gã này mà mình không biết .

Bổng nghe một tiếng hét vọng lại . Võ sĩ áo đen bốn mặt đột nhiên tăng áp lực . Đao kiếm kết lại như một làn sóng ào ào xô tới .

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt thấy võ sĩ áo đen bao vây bốn mặt trùng điệp mấy tầng thì trong lòng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Đại đa số mấy trăm người này võ công đều tinh thâm . Không hiểu Thẩm Mộc Phong làm thế nào mà huấn luyện được nhiều người như vậy ?

Tôn Bất Tà vung tay mặt phóng một phát chưởng cách không để ngăn thế bên tả dực.

Lão trầm giọng nói :

- Chuyển về hướng chính Tây mà xông ra .

Tửu Tăng , Phạn Cái cũng đã phát giác ra điều khác lạ liền hô lên một tiếng rồi di chuyển trận thế tấn về phía Tây.

Phạn Cái vung tít cái nồi gang như một đám mây đen . Những tiếng choang choảng vang lên không ngớt . Rừng đao núi kiếm đều bị hắt ra .

Tửu Tăng vận chưởng như gió phối hợp với cái nồi gang của Phạn Cái liên tục phóng chưởng lực quyền phong .

Thế công của hai người tuy mãnh liệt , nhưng bọn võ sĩ áo đen cũng kiêu hãn tuyệt luân, liều chết cố giữ đánh chứ không chịu lui. Tuy Tửu Tăng , Phạn Cái đả thương được ba tên mà vẫn không thể tiến thêm được bước nào .

Lúc này hai cánh tả , hữu và mặc sau đều bị đoàn võ sĩ áo đen tấn công mãnh liệt Tư Mã Càn và Mã Văn Phi thi triển hết tài nghệ mới gắng gượng giữ được ba mặt vô sự .

Nhưng mặt sau Thái Sơn nhị hổ không chống nổi đều trúng kiếm bị thương , song vẫn gội máu nhịn đau mà đánh chứ không lùi lại .

Đại hán ở nội trận chuẩn bị để bổ sung liền huy động binh khí viện trợ Thái Sơn nhị Hổ .

Luân chuyển đại trận tuy chẳng có gì kỳ dị , nhưng lấy ít chống nhiều thật là hữu hiệu .

Tiêu Lĩnh Vu thấy bốn mặt áp lực quá mạnh . Trong bọn võ sĩ áo đen rất nhiều tay võ nghệ cao cường . Nếu không có Tôn Bất Tà tùy thời ra tay tiếp cứu thì e rằng quần hào bị thương vong hết và mặt trận bị phá vỡ rồi .

Tôn Bất Tà dường như không ngờ trong Bách Hoa Sơn trang lại nhiều cao thủ võ lâm đến thế . Lão ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm :

- Coi cục diện bữa nay thì việc xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang thật khó khăn vô cùng .

Áp lực bốn mặt mỗi lúc một mạnh . Toàn trận không chuyển động được chút nào mà trận thế dần dần thu nhỏ vào .

Đột nhiên một một tiếng rên vang lên . Một đồng đạo võ lâm ở mé tả của Mã Văn Phi bị một chiếm trúng yếu huyệt ngã lăn ra đương trường .

Một đại hán ở nội trận xông ra thay người đó .

Giữa lúc tình thế hiểm nghèo , Tiêu Lĩnh Vu đành phải ra tay trợ giúp Thái sơn nhị hổ . Chàng ngấm ngầm vận Tu la chỉ lực phóng ra đánh chết bảy tám võ sĩ áo đen .

Nguyên hậu trận là nơi hiểm yếu hơn cả, nhưng được Tiêu Lĩnh Vu đem toàn lực hộ vệ mới giữ được ổn định . Hai cánh tả hữu bị áp lực mạnh hơn .

Bổng nghe hai tiếng rú thê thảm vang lên . Hai người phụ ở tả hữu dực lại bị trọng thương ngã xuống .

Phụng Trúc và một đại hán áo đen lập tức chạy ra bổ sung .

Cuộc kịch chiến kéo dài chừng một giờ , tuy võ sĩ áo đen bao vây bốn mặt bị thương vong khá nhiều , nhưng Luân chuyển đại trận của Tôn Bất Tà cũng bị sứt mẻ không còn toàn vẹn .

Thái sơn nhị hổ tuy được Tiêu Lĩnh Vu xuất toàn lực tương trợ nhưng hai người sau không chống nổi vì bị thương ra huyết quá nhiều nên phải lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đành bổ xung vào một chỗ để chính mình ra tay.

Chàng vì dấu chân tướng nên không dám tiết lộ bản lĩnh quá nhiều . Chàng đoạt lấy thanh kiếm trong tay võ sĩ bị thương lùi lại vung lên cự địch mà chỉ chống lại thế công chứ không hề độc thủ giết người .

Cuộc chiến lại kéo dài trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì đại hán cùng cự địch với Tiêu Lĩnh Vu bị đâm một kiếm trúng vào huyệt trọng yếu chết ngay đương trường. Tiêu Lĩnh Vu toan cứu ứng mà không kịp .

Luân chuyển đại trận tan tác rồi . Phụng Trúc lại bị thương khá nặng Mã Văn Phi , Tư Mã Càn , Thẩm thiết Oa đều trúng kiếm , nhưng một là ba người nội công thâm hậu , vận khí cầm máu kịp thời . Hai là thương thế không nặng lắm còn chiến đấu được có điều công lực đã bị giảm sút .

Chỉ còn ba người là Tôn Bất Tà , Tửu Tăng bất giới và Tiêu Lĩnh Vu là chưa bị thương .

Thái sơn nhị hổ cùng Phụng Trúc bị thương trầm trọng không thể tái chiến được nữa.

Còn tám người kia đều bị chết hết .

Tôn Bất Tà tuy liên tục thi triển tuyệt kỷ đả thương được hơn chục tên áo đen , nhưng nhân số bên địch nhiều quá, những kẻ tử thương khiêng ra rồi quân sinh lực được bổ túc ngay.

Tôn Bất Tà hú lên một tiếng dài rồi nói lớn :

- Bữa nay chúng ta vì chiến đấu mà bị chết ở đây thì tiếng anh hùng hãy còn lại trong võ lâm. Lão khiếu hóa đi trước mở đường . Mã huynh cùng Tư Mã huynh xin hết sức bảo vệ cho ba người bị thương .

Lão toan nhảy ra ngoài trận thì đột nhiên Phụng Trúc cất tiếng yếu ớt nói :

- Lão tiền bối . Mặt trước có Hoa thụ kỳ trận ngăn trở trong trận lại bố trí cơ quan thì dù mình phá

được vòng vây võ sĩ cũng không ra khỏi được Bách Hoa sơn trang .

Thị ho hai tiếng rồi nói tiếp :

- Bây giờ chỉ có cách tìm một nơi chiếm cứ lấy để cố thủ đặng nghỉ ngơi một chút rồi sẽ tính sau :

Tôn Bất Tà ngẩn ngơ nghĩ thầm :

- Phải rồi ! Nếu miễn cưỡng xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang thì e rằng khó còn được người nào thoát chết .

Lão liền hỏi :

- Cô nương có biết chỗ nào cố thủ được không ?

Phụng Trúc dương cặp mắt tròn xoe nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Ở về phía Đông cách đây chừng mười trượng , trong khu rừng hoa có một cái chòi bằng đá xanh . Nếu chúng ta chiếm được thạch bảo đó thì có thể chống cự được .

Thị nói xong câu này mệt quá nổi cơn ho sù sụ, miệng vết thương lại chảy máu ra .

Tiêu Lĩnh Vu vội chạy tới điểm vào mấy huyệt đạo để cầm máu cho thị .

Đồng thời chàng vung chưởng đánh luôn ra tám phát , đả thương hai tên võ sĩ.

Vì tình thế cấp bách , chàng bất đắc dĩ phải ra tay . Tám chưởng của chàng thần tốc phi thường lại là chiêu thuật liên hoàn Thiểm điện , chưởng vừa để phá kiếm chiêu đối phương , vừa đả thương địch nhân.

Hai tay Tiêu Lĩnh Vu đeo bao bằng da con giao ngàn năm nên không sợ đao kiếm . Chàng phát chưởng cự địch , thỉnh thoảng còn phóng Tu la chỉ lực.

Coi bề ngoài Tôn Bất Tà chưởng lực hùng hậu oai phong lẫm liệt , mà thực ra chính chàng đã thương được nhiều người hơn .

Đang lúc kịch đấu , đột nhiên Tôn Bất Tà quát lên một tiếng thật to , song chưởng để trước ngực đẩy mạnh một cái . Chưởng lực manh như ly non lấp biển ào ạt xô ra . Bốn tên võ sĩ áo đen liền xông vào gần liền bị đẩy ngược lại . Do đó thế công chậm đi một chút .

Tôn Bất Tà nhân cơ hội này lớn tiếng quát :

- Chúng ta cùng xông về phía Đông , lão khiếu hóa mở đường cho .

Mã Văn Phi , Tư Mã Càn cũng quát to lên một tiếng để trợ oai rồi hai người vung trường kiếm và cặp kim luân đi hai bên Tôn Bất Tà xông về phía trước .

Thái sơn nhị hổ bị thương quá nặng thấy quần hào đẫm máu chiến đấu cực nhọc , không nhịn được thở dài nói :

- Các vị nên bỏ mặc anh em tại hạ lại mà chạy mau còn có thể thoát được .

Tửu Tăng cười rộ đáp :

- Bản hòa thượng nữa đời đánh nhau có đến mấy trăm trận mà chưa có trận nào thích thú như bữa nay.

Tay mặt lão phát chưởng ,tay trái cầm lấy bầu rượu ra mà uống ừng ực.

Đột nhiên lão há miệng phun tia rượu ra. Đây là một tuyệt kỷ của Tửu Tăng dùng nội lực phun rượu đả thương người .

Bổng nghe mấy tiếng rú thê thảm . Bốn năm tên võ sĩ áo đen , giơ tay trái lên bưng mặt hạ kiếm lùi lại.

Nhưng chúng bị võ sĩ áo đen ở phía sau cản trở .

Tửu Tăng vươn tay ra ôm lấy lão đại trong Thái sơn nhị hổ .

Phạn Cái tay mặt huy động chiếc nồi gang hất năm thanh trường kiếm đánh tới . Tay trái lão vươn ra ôm lấy lão nhị trong Thái sơn nhị hổ .

Tôn Bất Tà , Tư Mã càn và Mã Văn Phi bày thành tam giác trận.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày khẻ hỏi :

- Cô có đi nổi không ?

Phụng Trúc lúc này đã trông rõ Tiêu Lĩnh Vu tuy mặc áo tùy thuộc mà đúng là một cao nhân mình mang tuyệt kỷ .

Thị liền đáp :

- Tướng công không nên vì tiểu tỳ mà mang lụy .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Có lý nào thế được ?

Chàng vươn tay trái ôm lấy Phụng Trúc . Tay mặt thi triển tuyệt kỷ "Không thủ nhập bạch nhất" đoạt lấy một thanh trường kiếm .

Chàng hắng đặng một tiếng vung kiếm lên như cây cầu vòng vọt ra. Máu tươi bắn vung lên . Hai tên võ sĩ áo đen đi gần bên bị chặt đứt làm hai đoạn.

Tiêu Lĩnh Vu lại phát chưởng phóng chỉ đánh thương hơn hai chục tên nữa . Bọn võ sĩ áo đen tuy kiêu dũng nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu mỗi lần ra chiêu thì bên mình chẳng có người chết cũng bị thương , chúng không khỏi khiếp sợ.

Bây giờ chàng cầm kiếm chém một nhát chết hai người khiến bọn võ sĩ càng chùn chụt không dám hăng hái xông vào nữa.

Tôn Bất Tà đi trước mở đường . Hai tay phóng chưởng theo thế liên hoàn , nội lực từng đợt xô ra liên miên không ngớt . Bọn võ sĩ áo đen ngăn cản đường đều bị chưởng lực đẩy lui, lão mở đường máu tiến về phía trước .

Phụng Trúc phấn khởi tinh thần luôn luôn trỏ đường cho mọi người tiến .

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , quả nhiên đoàn người xông tới trước một khu rừng hoa đã nhìn thấy Thạch bảo trong rừng .

Tôn Bất Tà huy động thế chưởng thần tốc kèm với nội lực hùng hậu.

Khoảng cách chỉ chừng mấy trượng , lão đã đánh ra đến hơn trăm chưởng .

Nội lực Tôn Bất Tà tuy rất thâm hậu nhưng phóng ra liên tiếp hơn trăm chưởng cũng cảm thấy kiệt lực .

Bọn võ sĩ áo đen đang tụ tập trong rừng hoa trùng trùng điệp điệp dường như muốn đem toàn lực để cản trở mấy người xông vào .

Tôn Bất Tà biết bọn chúng đang lập trận , nếu để bày trận xong thì khó lòng vào được. Lão liền quát lên một tiếng thật to :

- Cản đường là chết !

Lão vung chưởng đánh mạnh ra .

Hai tên võ sĩ áo đen xông tới rú lên một tiếng thê thảm miệng hộc máu tươi ngã lăn .

Tôn Bất Tà như con ma điên khùng . Râu tóc đứng dựng lên. Cặp mắt đỏ ngầu vừa vung chưởng

đánh tới vừa nhảy xổ về phía trước . Tay mặt lão vươn ra nắm được một tên võ sĩ áo đen . Tiếng gió rít lên veo véo .

Bọn võ sĩ áo đen thấy Tôn Bất Tà thần lực ghê gớm nắm đồng bọn của chúng làm binh khí , nên không dám cản trở tới tấp lùi lại .

Tôn Bất Tà huy dộng đại hán áo đen , chân bước mau xông về phía Thạch bảo . Lão nhảy vọt lại bên cánh cửa gỗ .

Bổng nghe đánh sầm một tiếng . Hai cánh cửa gỗ cực kỳ kiên cố đã bị Tôn Bất Tà đá bật ra .

Lão quay đầu nhìn lại thấy bọn Tửu Tăng , Phạn Cái còn bị bọn võ sĩ áo đen cản cách còn một trượng không xông lại được .

Giữa lúc ấy lại thấy mười mấy tên võ sĩ áo đen chống kiếm chạy tới . Hiển nhiên chúng muốn đoạt lại Thạch bảo .

Tôn Bất Tà lúc này đã mệt nhọc và biết rằng nếu dời khỏi thạch thảo liền bị bọn võ sĩ chiếm giữ sau này muốn tấn công nhảy vào thật khó khăn vô cùng.

Bằng lão xông ra thì bọn bên ngoài cùng những người bị thương cũng khó lòng tiến vào được .

Chương 104: Lão Thâu Nhi Mạo Hiểm Đưa Tin

Tôn Bất Tà còn đang do dự , đột nhiên thấy bọn võ sĩ áo đen cản đường tới tấp lùi sang bên để nhường lối . Lão chú ý nhìn ra thì thấy chàng thiếu niên mặt vàng một tay ôm Phụng Trúc bị thương , một tay cầm kiếm mở đường huyết lộ .

Thanh kiếm trong tay chàng vọt ra những bông hoa như bánh xe. Kẻ nào cản đường chẳng chết cũng bị trọng thương . Lão thấy thế vừa kinh hãi vừa khâm phục .

Chàng thiếu niên cầm kiếm mở đường đó chính là Tiêu Lĩnh Vu .

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thấy Tôn Bất Tà đã xông vào tới Thạch bảo còn Tửu Tăng , Phạn Cái đều bị chẹn đường , không sao phá được vòng vây, thì trong lòng cực kỳ nóng nẩy. Chàng đành vung kiếm dùng hết sức bình sinh để phá vòng vây.

Trang Sơn Bối kiến văn rộng rãi , hiểu cả kiếm thuật những môn phái lớn .

Mấy chục năm trời lão ẩn cư nghiên cứu ra những kiếm pháp tinh kỳ dạy Tiêu Lĩnh Vu . Gặp lúc cấp bách chàng ra chiêu vừa thần tốc vừa lợi hại . Kiếm quang loé ra đến đâu là thịt rơi máu chảy đến đấy .

Bọn võ sĩ áo đen tuy kiêu dũng hơn đời , nhưng gặp phải hung thần Tiêu Lĩnh Vu thì còn chống sao được ? Chúng tới tấp rẻ ra hai bên nhường lối cho chàng đi.

Tiêu Lĩnh Vu thi triển kiếm chiêu trong khoảng khắc đã đánh vừa chết vừa bị thương hơn ba chục tên .

Bọn Tửu Tăng , Phạn Cái , Mã Văn Phi cũng phấn khởi tinh thần theo sau Tiêu Lĩnh Vu xông lại gần Thạch bảo .

Tôn Bất Tà quát lên một tiếng ra chiêu "Bài sơn Chưởng" . Nội lực ào ạt xô ra đẩy lùi quân địch mé tả.

Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm ra chiêu "Bát phương phong vũ" kiếm quang lấp loáng đả thương luôn ba người . Bọn võ sĩ áo đen kinh hãi lùi về mé hữu .

Tôn Bất Tà né mình đi để nhường lối . Tiêu Lĩnh Vu cầm ngang thanh kiếm chuẩn bị cự địch . Bọn

Tửu Tăng , Phạn Cái theo nhau kéo vào Thạch bảo .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Mời tiểu huynh đệ tiến vào nghỉ ngơi một lúc . Mình lão khiếu hóa ở đây giữ cửa được rồi .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vậy tại hạ xin cảm phiền lão tiền bối .

Chàng xoay mình nhảy vào Thạch bảo .

Mã Văn Phi đã bỏ cây quạt trong tay xuống ngồi tựa vào vách sắc mặt lợt lạt . Máu tươi trong mình y vẫn không ngớt nhỏ giọt.

Tư Mã Càn bỏ cặp vòng xuống nhắm mắt dưỡng thần. Cánh tay trái hắn máu tươi chảy đầm đìa .

Phạn Cái cũng bị kiếm thương hai nơi, mà ngồi nhắm mắt điều dưỡng.

Tửu Tăng bất giới , mặt vẫn say rượu đỏ nhừ, nhưng lúc này biến thành màu vàng .

Thái sơn nhị hổ nằm yên dưới đất nhắm mắt điều dưỡng.

Tóm lại , cuộc chiến vừa rồi cực kỳ khốc liệt . Người nào cũng vận hết khí lực toàn thân .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn quần hào mệt nhọc nghĩ thầm :

- Giả tỷ không tìm được Thạch bảo này để chống giữ mà còn đánh nhau thêm thì e rằng cuộc chiến bữa nay sẽ đưa quần hào đến chỗ chết hết .

Chàng hít mạnh một hơi chân khí thấy tinh thần vẫn cường kiện không có chút chi mõi mệt , trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Tại sao hết thảy mọi người đều mệt nhoài mà ta chẳng thấy chi hết ?

Bổng nghe một hồi đồng la nổi lên . Những võ sĩ áo đen bao ngoài thạch bảo đột nhiên ngừng cuộc tấn công nhưng chúng vẩn bao vây thạch bảo.

Tiêu Lĩnh Vu đặt từ từ Phụng Trúc xuống trở gót ra cửa khẻ hỏi Tôn Bất Tà :

- Tôn lão tiền bối . Tiền bối có cần nghỉ ngơi được một lúc không ?

Tôn Bất Tà quay lại ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt vẫn ẩn hiện thần quang không có chút chi mỏi mệt , bất giác cất tiếng ca tụng :

- Lão khiếu hóa coi lầm người . Tiểu huynh đệ võ nghệ tuyệt luân . Thật là một bậc kỳ tài trong võ lâm trăm năm khó kiếm được một người .

Tiêu Lĩnh Vu cũng nhận thấy Tôn Bất Tà chỉ có mí mắt ra chiều hơi mệt , nhưng tinh thần vẫn sung túc , chàng không khỏi ngấm ngầm bội phục nói :

- Công lực của tiền bối rất thâm hậu. Tại hạ khâm phục vô cùng .

Tôn Bất Tà cười nói :

- Vừa rồi lão khiếu hóa cũng mệt lắm, nhưng chỉ cần hít mấy hơi chân khí là thể lực khôi phục lại được quá nửa.

Nguyên Tôn Bất Tà đã luyện môn Hổn nguyên đồng tử công , căn bản vững vàng tinh lực đầy rẩy, chưởng hùng hồn . Lão có mệt cũng khôi phục rất mau lẹ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tửu Tăng , Phạn Cái và Mã tổng thủ lãnh dường như bị thương khá nặng , e rằng không thể phục hồi được trong một vài giờ .

Tôn Bất Tà đáp :

- Không sao đâu , tòa thạch bảo này kiên cố lắm lại chỉ có một nữa nên phòng thủ cũng dể. Xin Tiêu huynh đệ lên nóc bảo điều tra lại xem có còn cửa ngõ nào vào được không ? Nếu có chúng ta chia nhau mỗi người giữ một chỗ . Cửa ngỏ chật hẹp không tiện tấn công. Dù Thẩm Mộc Phong có điều động thiên binh vạn mã cũng khó lòng đánh vào bảo được .

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng chạy vào nóc bảo .

Tòa thạch bảo này bằng đá xanh xếp lên rộng chừng hai trượng vuông , cao hơn một trượng . Trong bảo chia hai tầng. Không hiểu Thẩm Mộc Phong kiến trúc tòa thạch bảo này để làm gì ? Trong bảo quét tước rất sạch sẽ.

Tiêu Lĩnh Vu vận khí đề phòng từ từ trèo lên tầng thứ hai .

Chàng thấy bốn mặt tường vách rất kiên cố . Mỗi mặt để một cửa sổ nhỏ và cửa nào cũng có cửa sắt để đóng lại . Ngoài ra chỉ còn những lổ nhỏ để thông hơi .

Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Thẩm Mộc Phong thiết trúc tòa thạch bảo kiên cố này để làm gì ?

Tầng trên và tầng dưới giao tiếp nhau bằng một cái cửa sắt cũng rất kiên cố

Tiêu Lĩnh Vu đi trở xuống tầng dưới rồi xoay tay đóng cửa lại .

Nguyên chàng nghĩ thầm :

- Dù ở tầng trên còn có cửa ngầm khác thì chúng kéo vào rồi cũng qua cửa này rồi mới xuống tầng dưới được.

Chàng ngửng đầu nhìn ra thấy Tôn Bất Tà đứng tựa vào vách thạch động .

Lúc này bọn võ sĩ áo đen đều đã tản đi. Trong vườn hoa không có gì khác lạ . Cả những khúc chân tay bị chém dứt do trận đánh vừa rồi cũng được thu dọn đi hết .

Bốn bề yên lặng ngắt như tờ khiến cho người ta không khỏi ớn gáy .

Tiêu Lĩnh Vu hắng đặng một tiếng rồi gọi :

- Tôn tiền bối .

Tôn Bất Tà quay lại hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ coi thương thế của Thái sơn nhị hổ rất là trầm trọng nếu không cứu trị nhanh thì e rằng .

Tôn Bất Tà thò tay vào bọc lấy một cái hộp ngọc nói :

- Trong hộp này có mười hai viên thuốc trị thương . Tiểu huynh đệ cầm lấy cho mỗi người uống một viên . Lão khiếu hóa hy vọng trước canh ba đêm nay họ có thể khôi phục sức lực để tái chiến .

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình ngọc chia thuốc cho mỗi người uống .

Vừng thái dương đã lặn non đoài . Trên nền trời nổi lên một làm ráng chiều .

Tiêu Lĩnh Vu tính thời gian thì đã phí hết hai giờ trong Thạch bảo này .

Chàng lấy làm lạ là trong khoảng thời gian này không thấy bóng địch nhân nào xuất hiện , tựa hồ Thẩm Mộc Phong quên bẵng trong thạch bảo này còn có địch nhân .

Chàng đảo mắt nhìn quần hào thấy phần đông đã trở lại bình thường . Hiển nhiên sau một thời gian điều dưỡng họ dần dần khôi phục lại thể lực .

Tửu Tăng bất giới tỉnh lại trước tiên , mở mắt nhìn quanh bốn mặt rồi khẻ hỏi :

- Bọn võ sĩ áo đen có đến đánh Thạch bảo không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không có .

Tiếp theo Phạn Cái Thẩm thiết Oa , Tư Mã Càn cũng tỉnh dậy .

Mã Văn Phi xé mảnh áo buột mấy chỗ vết thương .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ hỏi :

- Thương thế của Tổng thủ lĩnh ra sao ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Nội lực đã phục hồi được phần lớn . Chỉ còn bị thương ngoài da thịt không có chi đáng ngại .

Nghe y nói thì có thể tái chiến được rồi .

Tư Mã Càn lượm cây kim luân ở dưới đất lên cười nói :

- Thật là một ác chiến thảm khốc tuyệt luân .

Tửu Tăng lấy bầu rượu ra lắc mấy cái rồi thở dài nói :

- Tửu hòa thượng mà không còn rượu thì chẳng còn thú gì nữa .

Phạn Cái cũng gõ cái nồi gang nói :

- Không có gạo thì lấy gì thổi cơm ?

Mọi người lúc ở sảnh đường sợ rượn thịt có thuốc độc , không dám ăn uống , lại trải qua một cuộc ác chiến nên bụng đói meo cơ hồ chịu không nổi .

Lúc này Thái sơn nhị hổ cũng đã tỉnh lại , nhưng vì bị trọng thương khá nặng và mất máu nhiều nên vẫn nằm yên .

Phụng Trúc khẻ bảo Mã Văn Phi :

- Mã gia . Xin Mã gia mời Tôn lão gia lui vào điều dưỡng một lúc , Thẩm Mộc Phong quyết không phái người đến đánh ngay trong chốc lát .

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Tại hạ ra gác thay cho lão .

Phụng Trúc nói :

- Không cần đâu . Tiểu tỳ có việc gấp muốn bẩm báo với các vị .

Mã Văn Phi toan đứng lên đi gọi Tôn Bất Tà thì lão đã bước tiến vào hỏi :

- Cô nương tìm lão khiếu hóa vào có điều chi dặn bảo ?

Phụng Trúc sau khi uống một viên thuốc tinh thần đã khôi phục lại nhiều .

Thị gắng gượng ngồi dậy nói :

- Tiểu tỳ có mấy điều trọng yếu , mong rằng các vị nhớ kỷ cho .

Thị hít hai hơi chân khí rồi nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong có thể đánh hỏa công cho chúng ta chết cháy . Có khi hắn dùng độc vật để hạ sát chúng ta . Cũng có thể hắn vây hãm để chúng ta chết đói

Quần hào nghe nói sắc mặt nghiêm nghị đều lặng yên không lên tiếng .

Phụng Trúc nở nụ cười thê lương nói tiếp :

- Bất luận trong trường hợp nào , đêm nay chúng ta cũng phải phá vòng vây mà chạy. Trong bọn chúng ta sống được ba người ra khỏi đây đã là may lắm rồi .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Cái đó chưa thể biết được .

Phụng Trúc nói :

- Hỡi ơi ! Những lời tiểu tỳ đều là thành thực . Các vị tin hay không tiểu tỳ không dám miễn cưỡng . Tiểu tỳ biết gì xin nói rõ để cái vị liệu định . Sau khi phá được vòng vây thì đi thẳng về hướng Đông . Chỉ cầu sao vào được trong khu núi non là kể như đã thoát chết được phân nữa .

Thị thở dài nói tiếp :

- Theo chỗ tiểu tỳ biết thì mỗi đêm vào lúc canh ba, Thẩm Mộc Phong lại ngồi tọa tức nữa giờ . Đó là thời cơ thuận tiện nhất để phá vòng vây. Tiểu tỳ tự biết mình chẳng có cơ hội toàn sinh , có đi

theo các vị cũng làm cho bận rộn .

Thị ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Không hiểu Thẩm Mộc Phong đã dùng đến phương pháp gì dạy ra được tám người "Đại huyết ảnh" , người nào cũng võ công kỳ cao . Họ bên thân mặc áo đỏ . Khi các vị gặp họ cần phải coi chừng . Hỡi ơi ! Tiểu tỳ thân phận thấp hèn chỉ biết được bấy nhiêu điều cơ mật mà thôi .Xin các vị bảo trọng . Tiểu tỳ đi trước một bước .

Đột nhiên thị giơ tay lên đập vào đầu .

Tôn Bất Tà lâu ngày bôn tẩu giang hồ , kiến văn rộng rãi. Lão nghe khẩu khí Phụng Trúc , biết là thị có ý muốn tự tử , nên đã ngấm ngầm phòng bị . Lão vừa thấy Phụng Trúc giơ tay liền nhảy xổ lại phóng chỉ điểm ra .

Bàn tay của Phụng Trúc chưa đụng vào huyệt Thiên linh thì chỉ lực của Tôn Bất Tà đã đến nơi . Tay mặt thị liền mềm nhũn rủ xuống .

Tôn Bất Tà nghiêm nghị hỏi :

- Phụng cô nương . Sao lại tự tử ?

Phụng Trúc đáp :

- Tiểu tỳ võ công quá kém cõi , sống cũng chẳng giúp ích gì cho các vị , mà còn làm phiền luỵ nữa là khác. Sao bằng chết đi là hơn ?

Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Thật thế ư ?

Phụng Trúc đáp :

- Chỗ dụng tâm của tiểu tỳ thật đúng như vậy .

Tôn Bất Tà khẻ thở dài nói :

- Lão cũng tin là cô nương không có ý lừa gạt . Nhưng chỗ dụng tâm của cô rất phức tạp . Một phần cô sợ bị Thẩm Mộc Phong bắt sống phải chịu thảm hình của Bách Hoa sơn trang . Có đúng thế không ?

Phụng Trúc ngập ngừng đáp :

- Cái đó ...Cái đó.

Tôn Bất Tà lại nói :

- Có thể cô chưa nghĩ đến điểm này , nhưng trong đầu óc cô đã có tiềm thức từ lâu .

Phụng Trúc buồn rầu đáp :

- Tiền bối nhắc tới khiến cho tiểu tỳ nhận thấy đúng có cảm giác này .

Đột nhiên bóng người thấp thoáng . Một võ sĩ áo đen nhảy vào thạch bảo .

Tôn Bất Tà tay mặt phóng tiềm lực ra ngăn cản cửa ngoài , rồi trầm giọng nói :

- Đừng giết chết gã. Chỉ cần bắt sống .

Lão nói chưa dứt lời người đã vọt ra giữ ngoài cửa thạch bảo .

Lúc này Tửu Tăng , Phạn Cái và Mã Văn Phi đều đã tỉnh hẳn rồi . Thực lực trong nhà rất mạnh không cần phải chính lão ra tay .

Mã Văn Phi ngồi gần chỗ võ sĩ áo đen nhất liền giơ quạt lên chém xuống .

Võ sĩ áo đen phóng chưởng đánh ra để gạt thế quạt của Mã Văn Phi . Gã nhảy lùi sang bên khẽ gọi :

- Mã huynh .

Mã Văn Phi sửng sốt thu quạt về khẽ hỏi lại :

- Các hạ là ai ?

Võ sĩ áo đen đáp :

- Tiểu đệ là Hướng Phi .

- Hướng huynh đó ư ? Tiểu đệ cam bề đắc lỗi .

Hướng Phi nói :

- Tiểu đệ mạo hiểm xông vào Thạch bảo để ước hẹn với Mã huynh một điều khẩn yếu .

Mã Văn Phi đáp :

- Các vị đây đều cùng chí hướng với bọn ta. Hứa huynh có điều chi cao kiến cứ việc nói ra , đừng ngại chi hết .

Hướng Phi khẽ nói :

- Tiểu đệ cùng Trung Châu Nhị Cổ được Kim Lan, Ngọc Lan trợ giúp đã ước hẹn thời kỳ động thủ , đến đây để thông tri cho Mã tổng thủ lãnh .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các vị cư ở đâu mà tại hạ không thấy dấu vết chi hết ?

Hướng Phi đáp :

- Tiêu huynh mà nhận ra được thì Thẩm Mộc Phong cũng biết .

Phụng Trúc đột nhiên phấn khởi tinh thần hỏi :

- Sao ? Hai vị Ngọc Lan , Kim Lan tỷ tỷ cũng đã đến nơi đây ư ?

Hướng Phi đưa mắt ngó Phụng Trúc đáp :

- Đến rồi .

Phụng Trúc hỏi :

- Hiện giờ ở đâu ?

Hướng Phi đáp :

- Hai cô đó cũng như lão thâu nhi trà trộn vào trong bọn võ sĩ áo đen .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn vị tiểu khiếu hóa và Trung Châu nhị cổ đâu ?

Hướng Phi đáp :

- Cùng ở cả đó .

Đột nhiên Tôn Bất Tà quát lên một tiếng . Tiếp theo có hai tiếng rên ư ư .

Chắc đây là hai võ sĩ áo đen đến gần thạch bảo bị chưởng lực của lão đả thương .

Mã Văn Phi hỏi :

- Không phải người nhà mình đấy chứ ?

Hướng Phi đáp :

- Không phải đâu , trước khi lão thâu nhi chưa có tin ra tất bọn họ không hành động liều lĩnh .

Mã Văn Phi chau mày hỏi :

- Hướng huynh còn ra ngoài nữa ư ?

Hướng Phi lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ không ra nữa . Nếu còn ra thì chẳng chết cũng bị thương . Khi cần tiểu đệ phải trá hình bị thương khiến chúng bớt dạ hoài nghi.

Mã Văn Phi nói :

- Hướng Phi chịu ở lại thì may lắm vì ở đây thực lực rất bạc nhược .

Hướng Phi đáp :

- Chẳng phải chuyện chịu hay không chịu . Lão thâu nhi còn muốn sống thêm mấy năm nên phải ở lại .

Hướng Phi thò tay vào bọc lấy ra một tấm địa đồ giải xuống đất nói :

- Trên tấm địa đổ này đã ghi tường tận mọi chỗ và chỉ rõ lối đi cùng những nơi có nhiều mai phục .

Quần hào liền xúm lại coi bản đồ.

Tấm bản đồ đã vẽ theo phương pháp tả cảnh , dùng Vọng hoa lâu làm trung tâm điểm đi bốn mặt . Có nhiều chỗ quần hào đã trông thấy .

Hướng Phi trỏ vào khu rừng phía sau Vọng hoa lâu với những chấm đen làm phòng ốc và nói :

- Theo tin tức của Ngọc Lan do thám được thì hai vị lão nhân gia hiện bị cầm tù tại đây .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng hồi hộp , nhưng cố nhẫn nại không nói gì , chỉ nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu không có Kim Lan , Ngọc Lan đến đây, thì e rằng khó mà do thám ra được chỗ cầm tù của gia nương ta .

Lại nghe Hướng Phi nói tiếp :

- Chung quanh căn nhà này cách phòng vệ rất sâm nghiêm . Thực ra trên bản đồ chỉ vẽ đến những chỗ trọng yếu trong Bách Hoa sơn trang và chỗ nào cũng phòng vệ sâm nghiêm .

Mọi người trong thạch bảo , ngoài Hướng Phi và Tiêu Lĩnh Vu phần lớn không hiểu song thân của Tiêu Lĩnh Vu đã bị cầm tù ở trong Bách Hoa sơn trang , nên họ bâng khuâng không hiểu ra làm sao .

Tửu Tăng bất giới đột nhiên hỏi xen vào :

- Các vị nghiên cứu điều chi vậy ?

Hướng Phi ngửng đầu lần ngó Tửu Tăng hỏi lại :

- Sao ? hòa thượng còn chưa biết ư ?

Tửu Tăng đáp :

- Chẳng có ai cho bản hòa thượng hay thì dĩ nhiên bản hòa thượng không hiểu được.

Mã Văn Phi thấy việc này quan hệ rất lớn . Bây giờ mọi người cần sao sống được để dời khỏi Bách Hoa sơn trang , còn ai muốn xông vào hiểm địa để chịu chết ? Nhưng y nghĩ rằng cần nói cho họ biết để ai muốn đi thì đi không đi thì thôi .

Y nghĩ vậy nhưng chưa biết bắt đầu từ đâu .

Mã Văn Phi còn đang ngần ngừ thì Tiêu Lĩnh Vu đã đứng dậy nói :

- Song thân của tại hạ bị trang chúa Thẩm Mộc Phong bắt cầm tù ở trong căn nhà phía sau Vọng hoa lâu .

Chàng đảo cặp mắt nhìn Mã Văn Phi và Hướng Phi chàng nói tiếp :

- Nhờ Mã tổng thủ lãnh và Hướng huynh vì lòng nghĩa hiệp trà trộn vào Bách Hoa sơn trang để mưu cứu sống song thân thoát hiểm . Vụ này không liên quan gì đến các vị . Vậy các vị chờ lúc bọn tại hạ giải cứu song thân, nhân cơ hội nhốn nháo mà xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang là được .

Phạn Cái Thẩm thiết Oa hỏi :

- Các hạ là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu .

Chàng vừa xưng danh bọn Phạn Cái , Tửu Tăng đều giật mình kinh hãi trố mắt lên nhìn chàng .

Tửu Tăng thở phào một cái nói :

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu nào ? Hỡi ơi ! Trên thế gian có mấy Tiêu Lĩnh Vu ? Nguyên bản hòa thượng đã gặp hai người rồi . Lại còn một người cũng tên là Tiêu Lĩnh Vu , bản hòa thượng đã nghe danh mà chưa từng gặp mặt .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu chân chính .

Mã Văn Phi nói theo :

- Vụ này câu chuyện khá dài . Tiêu huynh đây chẳng những là Tiêu Lĩnh Vu chân chính và từng có một dạo làm Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang .

Rồi y đem những điều đã biết được thuật lại cho mọi người nghe .

Phạn Cái nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Quả nhiên trong đất bùn khó lòng dấu được minh châu. Các hạ còn nhớ buổi đầu chúng ta gặp nhau không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ nhớ lắm .

Phạn Cái hỏi :

- Còn vị Khâu cô nương kia hiện giờ ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết .

Phạn Cái ngửng đầu nhìn Mã Văn Phi nói :

- Mã tổng thủ lãnh ! Lão yêu phạm cũng xin tham dự vào việc cứu người .

Tửn tăng cười ha hả nói :

- Nếu vậy Tửu hòa thượng nhận lãnh một phần .

Tư Mã Càn chắp tay nói :

- Tiêu huynh . Tiểu đệ tự phụ mình là thần bốc mà lần này chưa tính ra được Tiêu huynh là một cao nhân mình mang tuyệt kỹ . Xin Tiêu huynh phạt tiểu đệ bắt tham gia vào công cuộc này .

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài :

- Tấm thịnh tình của các vị khiến cho tiểu đệ cảm kích vô cùng .

Thái sơn nhị hổ cùng lên tiếng :

- Anh em tiểu đệ tuy thương thế chưa khỏi , nhưng cũng nguyện đem chút sức mọn trợ giúp tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu toan đứng dậy ngỏ lời cám ơn thì Phụng Trúc đã lên tiếng :

- Tam gia là đại nhân không phiền trách bọn tiểu nhân . Xin tha thứ cho tiểu tỳ có mắt không tròng , chưa nhận được ra đại giá .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình nói :

- Không dám ! Phụng cô nương ! Từ nay chúng ta coi nhau như tình huynh muội .

Phụng Trúc nói :

- Khi nào tiểu tỳ có dám ý càn rỡ như vậy ?

Bổng nghe Tôn Bất Tà thở phào một cái nói :

- Mã tổng thủ lãnh ! Cho lão khiếu hóa dự một phần .

Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu rõ võ công của Tôn Bất Tà . Chàng thấy lão chịu viện trợ liền chắp tay nói :

- Đa tạ lão tiền bối .

Chương 105: Hùng Tinh Đởm Dẹp Tan Xà Trận

Tôn Bất Tà chỉ mỉm cười chứ không nói gì .

Mã Văn Phi không ngờ quần hào lại chịu ra tay giúp làm thực lực tăng lên rất nhiều .

Y liền nói :

-Các vị vì việc nghĩa có lòng dũng cảm giúp cho . Tiểu đệ xin thay mặt Tiêu huynh ngỏ lời cảm tạ .

Y xá mọi người chung quang nói tiếp :

- Trước khi vào Bách Hoa sơn trang , bọn tại hạ đã bàn định kế hoạch cứu người và quyết định khởi sự vào giữa canh hai đêm nay .

Y thò tay và trong bọc móc ra một tấm khăn lụa trắng nói tiếp :

- Nếu các vị có khăn lụa trắng thì xin đeo vào tay trái cho dễ nhận .

Y quay lại hỏi Hướng Phi :

- Hướng huynh còn điều chi nữa không ?

Hướng Phi tủm tỉm cười đáp :

- Chắc các vị đói bụng lắm rồi . Lão thâu nhi đem đến cho các vị một chút thực vật .

Hắn vừa nhắc đến quần hào cảm thấy đói quá , cả Tôn Bất Tà lẫn Tiêu Lĩnh Vu cũng không nhẫn nại được .

Hướng Phi lấy trong bọc ra một túi vải trắng . Trong có nhiều bọc nhỏ . Hắn chia cho quần hào mỗi người một bọc và tặng mỗi người một tấm khăn trắng để làm dấu hiệu .

Mã Văn Phi mở gói giấy ra thấy mùi thịt thơm liền cười nói :

- Chả bò ?

Hướng Phi nói :

- Mấy món chả bò này đem từ ngoài Bách Hoa sơn trang đưa vào nhưng ít quá , các vị ăn tạm cho đỡ đói .

Hắn nói rồi mở bọc ra ăn trước .

Quần hào ăn một bọc chả bò xong cũng thấy tinh thần phấn khởi .

Mã Văn Phi chia quần hào ra làm hai phần . Một phần phụ trách việc cự địch , một phần cứu người rồi y nhắm mắt điều dưỡng .

Bóng đêm dần dần tối mịt . Ngoài Thạch bảo gió rít lên từng hồi .

Tôn Bất Tà thò đầu ra nhìn chiều trời thấy mây phủ đầy trời che ánh trăng sao. Bốn bề tịch mịch , chẳng có bóng tên địch cũng không còn lửa .

Thần thâu Hướng Phi ước lượng thời khắc đã canh một. Hắn đứng dậy nói :

- Chúng ta nên động thân là vừa .

Quần hào được ăn lại được nghỉ ngơi một lúc, người nào cũng tinh thần phấn khởi .

Thái sơn nhị hồ tuy bị thương khá nặng , nhưng sau một hồi điều dưỡng đã khôi phục lại thể lực . Hai người băng bó vết thương rồi chuẩn bị ra tay nghinh địch .

Tôn Bất Tà thấy quần hào đứng cả dậy liền cười nói :

- Lão khiếu hóa mở đường cho .

Hướng Phi đi nhanh hai bước đến Tôn Bất Tà hỏi :

- Lão thâu nhi làm phó thủ cho Tôn huynh được chăng ?

Hắn dứt lời đột nhiên dương hai tay lên hai khối đen to bằng nắm tay đột nhiên bay ra .

Bổng thấy hai tiếng "bòm bòm" chấn động cả một vùng . Hai khối đen đụng vào cây hoa cách đó ngoài hai trượng nổ lên biến thành hai đống khói lửa cháy bùng bùng .

Ngọn lửa rất mạnh đất cháy cả cây hoa xung quanh .

Quần hào dưới ánh sáng lửa vẫn chẳng thấy một tên địch nào dường như những người áo đen đều nhờ bóng tối yểm trợ nên không trông rõ .

Tiêu Lĩnh Vu ngó quanh một lượt nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ bọn chúng bỏ đi hết rồi thật ư ?

Đột nhiên dây cung rít lên . Hai mũi tên bay bắn nhanh tới .

Một mũi tên bắn về phía Tôn Bất Tà đi trước . Còn một mũi tên bắn tới Mã Văn Phi .

Tôn Bất Tà giơ tay mặt lên bắt mũi tên , cảm thấy luồng lực đạo rất mạnh , xuýt nữa mũi tên vọt tay bay đi . Lão động tâm lớn tiếng hô :

- Tiềm lực của mũi tên bắn tới rất mạnh các vị hãy coi chừng .

Lúc này mũi tên sau dã bay tới trước mặt Mã Văn Phi .

Mã Văn Phi vung quạt lên đánh trúng mũi tên rơi xuống đất .

Lửa đốt cháy rừng hoa mỗi lúc một lan rộng mà vẫn không thấy người đến cứu hỏa .

Hướng Phi nhận định phương hướng rồi nói :

- Lão thâu nhi xin dẫn đường . Đoạn hắn rẽ sang mé tả mà đi .

Sau khi hai mũi tên bắn tới , lâu lâu không thấy động tỉnh gì. Hướng Phi dẫn đường đi được bốn năm trượng vẫn không thấy người nào ngăn trở hoặc quát hỏi :

Mọi người quay đầu nhìn lại thấy lửa đã tắt hết . Hiển nhiên những khu phụ cận rừng hoa bị lửa cháy vừa rồi chẳng phải là không có người nhưng họ không ra tay cản trở mà thôi .

Mây đen đầy trời như sắp đổ mưa. Bóng tối mù tịt giơ bàn tay không rõ ngón . Mục lực quần hào tuy khác người thường mà trong rừng cây tối om cũng không nhìn rõ cảnh vật ngoài năm trượng .

Hướng Phi khẻ nói :

- Tôn huynh bảo bọn họ nắm lấy vạt áo người đi trước bằng tay trái ,còn tay phải vận dụng nội lực phòng bị , hễ thấy địch nhân là chống cự ngay .

Tôn Bất Tà đáp:

- Được rồi ! Lão khiếu hóa đi trước một chút dò đường . Nếu thấy gì nguy hiểm lập tức quay lại báo cáo.

Hướng Phi nói :

- Cảm phiền Tôn huynh .

Hắn đi người đi sau nắm lấy vạt áo mình .

Quần hào theo lời làm như vậy bước chậm chạp tiến về phía trước .

Đoàn người đang đi bổng ngửi thấy mùi tanh tưởi xông vào mặt .

Hướng Phi chưa kịp ứng biến. Tôn Bất Tà đã trầm giọng nói :

- Một đàn rắn lớn sắp xông tới . Ai nấy lấy khí giới ra chuẩn bị đối phó .

Lão vừa nói vừa phóng liền hai chưởng đánh chết mười mấy con rắn độc đã tới gần .

Hướng Phi toan quay lại bảo quần hào tạm đứng thành vòng tròn hợp lực chống rắn , nhưng chưa kịp lên tiếng thì quần hào đã tự động đứng thành vòng tròn .

Nên biết bọn này đều là những người lâu ngày bôn tẩu giang hồ , kinh nghiệm quảng bác , vừa nghe nói có rắn độc đã nghĩ ngay dện kế cự địch , không ai bảo ai tự nhiên lập thành viên tập .

Nhờ ánh lửa mọi người nhìn rõ ngoài hai trượng có hai con rắn lớn ngoài bốn thước đi trước . Phía sau lúc nhúc không biết bao nhiêu rắn mà kể .

Lúc này Tôn Bất Tà đã lùi lại cùng quần hào lập trận chống rắn.

Mã Văn Phi nói :

- Rắn độc nhiều quá đánh không xiết được . âu là ta phóng lửa đốt chúng .

Y vừa dứt lời mồi lửa trong tay Hướng Phi đã bị tắt ngấm .

Với bấy nhiêu người mà vào lúc ban ngày thì dù có bao nhiêu độc xà cũng chẳng quan tâm , nhưng hiện thời đêm tối như mực , dù thân thủ quần hào mau lẹ cũng chẳng thể nào đề phòng cho xiết được .

Hướng Phi lật bật mồi lửa khác liền , chú ý nhìn ra chỉ trong khoảng khắc , đàn rắn đã đến gần chỉ cách chừng sáu , bảy thước.

Mùi tanh tưởi càng nồng nặc khiến người ta phải buồn nôn .

Từ đằng xa bổng có tiếng ồm ồm vọng lại :

- Các ngươi bị đàn rắn vây hãm rồi . Ta chỉ hạ lệnh một tiếng là quần xà từ bốn mặt tám phương xông vào . Sắc đêm lại tối mù mịt mắt nhìn không rõ , dù các ngươi võ nghệ tuyệt luân cũng khó chống được rắn độc ào ào đuổi tới như đàn ong .

Người kia ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đức thượng đế có đức hiếu sinh lão phu cũng không muốn giết cho kỳ hết. Vậy hoãn cho ngươi một thời gian cháy tàn nén hương để các ngươi suy nghĩ mà quyết định . Một là để rắn độc cắn chết hai là buông kiếm đầu hàng. Lão phu sẽ đánh trống làm hiệu. Mười tiếng trống dứt mà các ngươi vẫn không chịu buông kiếm là lão phu phát động xà trận .

Tiếng nói vừa dứt , một tiếng trống bắt đầu nổi lên .

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn bốn phía thấy đầu rắn chuyển động bao vây quần hào , nhưng nằm yên chưa xông lại dường như còn đợi lệnh .

Lão là người biết nhiều hiểu rộng vừa coi đã hiểu là bấy nhiêu rắn đều được một tay năng thủ huấn luyện .

Lão chau mày bụng bảo dạ :

- Trong khu rừng bọn này chẳng biết tụ tập bao nhiêu rắn . Muốn xông ra khỏi xà trận , thực không phải chuyện dễ dàng .

Trong lúc nhất thời lão không nghĩ ra được kế gì, và chẳng biết làm thế nào .

Mã Văn Phi khẻ nói :

- Hướng huynh thử phóng hỏa có được không ?

Hướng Phi tay cầm mồi lửa vừa cháy hết rồi , lửa loé lên một cái rồi tắt ngấm .

Hắn khẻ đáp :

- Chúng ta nghĩ đến phóng hỏa thì người Bách Hoa sơn trang cũng nghĩ tới và tất họ đề phòng rồi .

Mã Văn Phi hỏi :

- Tình thế hiện giờ chỉ có một cách là phóng hỏa mới bức bách được đàn rắn bỏ chạy. Nếu Thẩm Mộc Phong đã phòng bị thì chúng ta đành phải bỏ trốn .

Bây giờ hãy coi người kia giở trò gì rồi sẽ tìm cách đối phó .

Bổng nghe Tư Mã Càn lên tiếng :

- Xin các vị hãy yên lòng . Tiểu đệ đã bói một quẻ thì hiển nhiên chúng ta không một ai mất mạng nơi miệng rắn đêm nay .

Đang lúc nguy ngập thế này mà Tư Mã Càn còn nói chuyện bói toán , tuy khiến cho người ta dỡ

khóc dỡ cười nhưng trong thâm tâm cũng yên lại được nhiều .

Bốn mặt cây cối lơ thơ cỏ cũng không mọc thì dù có phóng hỏa chưa chắc đã đuổi được rắn .

Mã Văn Phi hỏi :

- Thế thì chúng ta ngồi đây đợi chết hay sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Họ còn để cho mình một chút thời gian , vậy chúng ta hãy vận dụng tâm tư nghỉ cách đuổi rắn .

Hướng Phi khẻ buông tiếng thở dài nói :

- Giả tỷ có Trung Châu nhị cổ ở đây thì không đến nổi bị đàn rắn làm cho khốn đốn .

Đồng đạo võ lâm thiên hạ đều biết Thương Bát chuyên góp kỳ trân cổ ngoan , xưa nay chẳng ai bằng hắn thì dĩ nhiên hắn có vật kiềm chế được rắn độc Bổng chàng nghe tiếng trống thứ hai nổi lên đánh "tung" một cái .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Cứ để tình trạng này kéo dài thì không phải là thượng sách, mình phải nghĩ ra biện pháp nào mới được . . .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , chân chàng bước về phía đàn rắn .

Nguyên chàng nẩy ra một ý niệm kỳ dị , chàng nhớ đến hai con rắn âm đứng đầu dẫn đường liền cho chúng là thủ lĩnh trong đàn rắn . Chi bằng hãy đánh chết hai con rắn đầu đàn xem sao rồi sẽ tính .

Tuy mục quang của chàng sắc bén nhưng trong đám rắn có hàng vạn con cũng chẳng tài nào tìm được hai con rắn đầu đàn kia .

Mùi tanh sặc sụa xông lên mũi ngửi , chàng thấy các loài rắn lắc lư cái đầu , đừng nói rắn cắn , mới trông thấy cũng đủ nổi da gà .

Đàn rắn bị thứ gì kiềm chế , nên ngửng đầu le lưỡi muốn nhảy xổ ra mà vẫn nằm yên .

Tiêu Lĩnh Vu tuy võ công tuyệt cao nhưng thấy đàn rắn đông như kiến cũng không khỏi hoang mang , luống cuống .

Bổng nghe phía sau có tiếng bước chân vang lên . Tư Mã Càn rón rén đi tới khẻ bảo chàng :

- Khi tiểu đệ còn ở Đông Hải đã học qua cách đuổi rắn độc cùng bắt rắn .

Nhưng hiện giờ rắn nhiều quá khiến tiểu đệ không biết động thủ từ đâu. Dù sao chúng ta cũng chẳng thể hãm mình trong xà trận mãi được mà phải nghĩ cách phá trận .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tư Mã huynh nói đúng đó . Nhưng tiểu đệ cũng cảm thấy không biết có cách nào . Tiểu đệ dù xông vào giữa đám thiên binh vạn mã cũng không khiếp sợ mà đứng trước đàn rắn đành chịu thúc thủ .

Tư Mã càn nói :

Muốn ngàn con rắn tụ hội đông đảo , giết bao nhiêu cũng không xuể .

- Muốn trục chỉ có hai cách .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Tư Mã huynh có lượng sách , vậy xin nói ra để anh em nghiên cứu .

Tư Mã Càn đáp :

- Hành động của đàn rắn này cũng như bầy trận tất nhiên người trong bóng tối chủ trương. Nếu ta tìm được người ấy thì khác gì đánh giặc bắt được chủ tướng , có thể bức bách hắn đuổi rắn cho mình là tiện nhất.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Câu này không phải vô lý , nhưng chẳng cần y nói mình cũng nghĩ ra rồi .

Chàng liền hỏi :

- Xin hỏi Tư Mã huynh : Còn biện pháp thứ hai thì sao ?

Tư Mã Càn đáp :

- Biện pháp thứ hai là mỗi người chúng ta tìm một mớ lửa rồi chia thành đội . Mỗi đội coi một phương đồng thời dùng binh khí chém giết miễn cưỡng xông ra .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Đây là kế tuyệt xứ cầu sinh nhưng tìm đâu ra được đóm đuốc cho nhiều ?

Biện pháp này cũng không thông rồi .

Bổng nghe tiếng trống đánh tùng một tiếng . Đây là tiếng trống thứ ba nổi lên .

Tiêu Lĩnh Vu ngầm tính kế hoạch cho đến tiếng trống thứ bảy là chỉ còn ba tiếng nữa là rắn bốn mặt xông vào .

Đêm tối như mực lại bị cây cối cản trở mà muốn chạy thoát đàn rắn này tưởng khó hơn cả lên trời .

Chàng đảo mắt nhìn vẫn thấy quần hào đứng thành vòng tròn và cũng lẳng lặng không nói gì , hiển nhiên đối với cục diện trước mắt không nghĩ ra được cách nào .

Tùng một tiếng . Đây là tiếng trống thứ tám .

Tiêu Lĩnh Vu chấn động tâm thần bụng bảo dạ :

- Quần hào vì ta mà bị khốn ở đâu. Có lý đâu ta lại đứng yên không cựa quậy Bất luận thế nào ta cũng phải mạo hiểm đi trước tiên .

Chàng khẻ nói :

- Hiện giờ tình thế rất cấp bách tại hạ đành phải mạo hiểm xem sao .

Tiện tay chàng bẻ một cành cây nhỏ cầm tay lớn tiếng hô :

- Nếu chúng ta ngồi đợi cho xà trận phát động thì chi bằng mình động thủ trước là hơn . Tại hạ xin mở đường .

Chàng vung cành cây trong tay quét ra .

Bổng nghe kình phong vù vù . Đàn rắn bị đánh một đòn , tử thương đến trăm con .

Tư Mã Càn thu cặp kim luân buông tiếng thở dài nói :

- Dùng cành cây làm binh khí đối phó với bầy rắn lại là biện pháp hay .

Rồi hắn cũng bẻ một cành hoa .

Quần hào đều bắt chước , mỗi người bẻ một cành hoa .

Những cành hoa này không lớn lắm nhưng nhiều cành lá, vung lên cuồng phong rít ầm ầm . Quần hào vận nội kình đánh , tuy chỉ một cành cây mà luồng lực đạo cũng mãnh liệt phi thường. Hễ con rắn nào bị trúng phải là bị đứt liền chết tươi .

Mười mấy cành hoa cùng quét vung lên uy thế kinh người . Chỉ trong khoảng khắc đã đánh chết hàng ngàn con rắn.

Lúc này trống điểm tiếng thứ mười , quần xà từ bốn mặt tám phương ào ào nhảy vào đánh quần hào .

Nhưng trong tay quần hào dùng cây làm vũ khí uy thế rất lớn nên quần xà khó mà vào gần được .

Đột nhiên tiếng còi lanh lảnh vang lên chói tai hồi lâu không dứt .

Tư Mã Càn lớn tiếng hô :

- Dường như đây là tiếng còi huy động mãnh thú , độc xà. Các vị phải cố gắng lắm mới được .

Tiếng nói vừa dứt . Đột nhiên hai điểm xanh lè chiếu thẳng về phía quần hào trước xa sau gần . Chỉ trong khoảng khắc hai làn ánh sáng chỉ còn cách quần hào chừng hai trượng .

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén nhận ra trước là một con trăn lớn .

Chàng không khỏi sửng sốt khẻ hỏi Tư Mã càn :

- Tư Mã huynh ! Đó là con trăn khổng lồ . Chúng ta đối phó bằng cách nào Tư Mã Càn chú ý nhìn ra giật mình kinh hãi , lẩm bẩm :

- Con trăn lớn quá .

Ngoài miệng hắn đáp :

- Hay nhất là chúng ta dùng ám khí có chất độc liệng vào hai mắt của chúng .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ Tư Mã huynh sẵn lòng chỉ giáo .

- Hai người miệng nói chuyện tay cầm cành hoa múa lên không ngớt .

Giữa lúc ấy , bổng thấy đàn rắn ở phía chính Bắc tới tấp dạt qua một bên để nhường một lối đi .

Chàng chú ý nhìn ra thấy một võ sĩ áo đen chạy vội tới .

- Võ sĩ đi tới đâu đám rắn dạt ra tới đó

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Đây là môn võ công gì mà lợi hại ? Đến đàn rắn cũng không dám tới người họ .

Lúc này trong tay chàng nắm hai cành cây chuẩn bị làm ám khí đâm vào hai mắt con trăn lớn . Nhưng chàng thấy người kia uy thế ghê gớm mình phải nghĩ ngay một cách đối phó với người này trước .

Chàng giơ tay lên toan đánh ra bổng nghe thanh âm rất quen hô lên :

- Đại ca ! Tiểu đệ cứu ứng đại ca chậm quá . Xin đại ca tha lỗi .

Tiêu Lĩnh Vu vừa nghe đã nhận ra ngay là thanh âm Kim Bàn Toán Thương Bát , miệng lẩm bẩm :

- Nguy quá ! Xuýt tí nữa thì mình lầm to .

Chàng liền dùng phép truyền âm nhập mật nói :

- Tiểu huynh ở đây .

Võ sĩ áo đen nghe tiếng liền chuyển hướng chạy về phía Tiêu Lĩnh Vu .

Bổng chàng thấy đàn rắn tới tấp tránh sang hai bên để nhường lối .

Tiêu Lĩnh Vu cầm cành cây cũng để hở một chỗ cho võ sĩ áo đen chạy tới .

Tư Mã Càn thấy võ sĩ áo đen xông lại thì trong lòng khiếp sợ vung chưởng đánh sau lưng người mới đến .

Tiêu Lĩnh Vu mắt tinh tay lẹ vung chưởng ta đỡ ra đỡ thế chưởng của Tư Mã Càn và bảo hắn :

- Đây là người nhà .

Người mới đến quả nhiên là Kim Bàn Toán Thương Bát .

Trong tay y cầm một vật trông lớn bằng trứng vịt , mùi hùng hoàng nồng nặc xông vào mũi .

Lúc này đàn rắn đến xung quang đã tới tấp lùi ra , không dám đổ xô về phía trước . Cả con trăn lớn cũng dừng lại không dám tiến nữa .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ hỏi :

- Trong tay Thương huynh đệ cầm vật gì mà lợi hại thế ? Đàn rắn cũng sợ nó phải bỏ chạy .

Thương Bát cười đáp :

- Đây là hùng tinh đởm , chuyên để kiềm chế độc vật . Tay cầm hùng tinh đởm là khiến cho bách độc phải dừng lại ngay, chẳng cần hao tốn sức lực mình vẫn bình yên .

Tư Mã Càn nói :

- Té ra là thế.

Rồi chàng lớn tiếng hô :

- Xin các vị hãy dừng tay .

Quần hào đang múa tít cành cây để đuổi rắn . Người nào võ công kém một chút đã mệt nhoài . Họ vừa nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán liền dừng tay lại hết .

Mọi người thấy một võ sĩ áo đen đứng bên Tiêu Lĩnh Vu , chỉ xua tay một cái quần xà ở bốn mặt đột nhiên lùi lại hết .

Vì quần hào đã thấy Hướng Phi nhảy vào thạch bảo nên bây giờ không kinh hãi nữa .

Bổng nghe võ sĩ áo đen khẻ nói :

- Xin các vị theo sau tại hạ .

Rồi hắn rảo bước đi ngay . Thương Bát đi tới đâu , quần xà rát ra tới đó.

Lúc này quần hào cũng đã nhìn thấy con trăn lớn nên rất kinh hãi , nhưng nó vẫn nằm yên không nhúc nhích .

Tiếng còi thúc rắn thét lên lanh lảnh mà những đàn rắn ở bốn mặt chỉ nhúc nhích chứ không dám nhảy xổ vào quần hào .

Thương Bát dẫn đầu xuyên qua rừng hoa, chỉ trong khoảng khắc đã thoát ra khỏi xà trận .

Mọi người ngửng đầu nhìn lên. Trong bóng đêm một tòa lầu cao ngất lờ mờ hiện ra trước mắt . Đây là phía sau Vọng hoa lâu , một khu yếu địa trong Bách Hoa sơn trang .

Lúc này trên lầu cũng tối đen không còn điểm sáng nào .

Thương Bát trỏ vào một khu đen xì nói :

- Đây là nơi cầm tù hai vị lão nhân gia . Tiểu khiếu hóa , Đỗ Cửu, Kim Lan , Ngọc Lan đều canh chừng ở khu phụ cận tòa nhà này . Thẩm Mộc Phong trong nghìn điều đã lỡ một điều là chúng ta trà trộn vào đám võ sĩ áo đen . Ngọc Lan cô nương thuộc hết địa thế mà lại nhiều bạn . Trong Bách Hoa sơn trang cô được một số đông chị em ngấm ngầm giúp đỡ . Công việc tiến hành có vẻ rất thuận lợi Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xúc động liền hỏi :

- Song thân tiểu huynh đúng là bị giam trong tòa nhà này ư ?

Thương Bát đáp :

- Theo tin tức của Ngọc Lan cô nương điều tra thì đúng là hai vị lão nhân ở trong đó .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong nhà có người canh giữ không ?

Thương Bát đáp :

- Cái đó tiểu đệ không rõ . Cửu tòa nhà này đóng kín mít . Bọn tiểu đệ không dám tới gần mà cũng không tiện phá cửa nhòm ngó . Trong tòa nhà đó có người canh giữ hay không khó mà đoán được .

Tiêu Lĩnh Vu trấn tỉnh tinh thần nói :

- Được rồi ! Chúng ta thử tiến lại coi .

Thương Bát đáp :

- Theo lời Ngọc Lan cô nương thì tòa nhà này quá kiên cố dị thường . Bất luận võ công gì cũng không thể phá cửa để vào được .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chẳng lẽ không có biện pháp để vào được ư ?

Thương Bát đáp :

- Hay hơn hết là phải tìm cách kiếm được chìa khoá mở cửa . Nếu không thế thì phải dùng bảo đao hay bảo kiếm chặt then cửa sắt.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Chỗ này đất bằng mà thoáng đảng bất lợi cho việc phòng thủ , chúng ta không thể đứng đây lâu được . Vậy trước hết là tiến gần lại coi xem sao .

Thương Bát dẫn đường . Hai người tiến lại gần tòa nhà đen thì thấy hai tên võ sĩ áo đen đứng giữ trước cửa.

Tiêu Lĩnh Vu toan vận Tu la chỉ lực toan hạ độc thủ phóng chết hai tên thì Thương Bát khẻ cất tiếng hỏi :

- Có phải Đỗ huynh đệ đấy không ?

Võ sĩ áo đen đứng bên mé tả đáp lại ngay rồi tiến ra hỏi :

- Lão đại đấy ư ? Có gặp Long đầu đại ca không ?

Chương 106: Vào Nhà Tù Hào Kiệt Gặp Song Thân

Nguyên người này chính là Thiết bút Đổ Cửu đã được cải trang .

Tiêu Lĩnh Vu la thầm :

- Chết chưa . Xuýt chút nữa thì mình gây ra mối hận suốt đời .

Thương Bát khẻ hỏi :

- Mấy tên võ sĩ áo đen kia đâu rồi ?

Đỗ Cửu đáp :

- Dường như chúng sinh lòng ngờ vực nên tiểu đệ và tiểu hóa tử giết chúng rồi .

Thương Bát hỏi :

- Ngọc Lan cô nương đã trở lại chưa ?

Đổ cửu đáp :

- Không thấy cô đâu .

Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng gọi :

- Đổ huynh đệ .

Đỗ Cửu quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Đại ca cải trang tiểu đệ cơ hồ nhận không ra .

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói :

- Chúng ta thử xem có biện pháp nào mở cửa tòa nhà đen này không ?

Đổ cửu lắc đầu đáp :

- Tiểu đệ và Tiểu khiếu hóa đã thí nghiệm mấy lần mà không làm gì được .

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột nhớ song thân liền nói :

- Để tiểu huynh thử vào coi .

Chàng rảo bước đi thẳng tới , chú ý nhìn thì thấy tòa nhà này toàn một màu đen sì không biết làm bằng gì .

Chàng ngầm vận nội công vào tay mặt hết sức đẩy mạnh cái , chàng thấy cửa tòa nhà kiên cố vô cùng , đẩy cửa không nhúc nhích .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày tức tối . Chàng lại ngầm vận nội công hết sức đạp vào phía trên cánh cửa vẫn trơ ra không xê xích chút nào .

Chàng nghĩ thầm :

- Xem chừng chỉ còn cách lấy chìa khoá mới mở ra được .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì thấy một võ sĩ áo đen nhỏ bé và thấp lùn đang đi về phía mình . Chàng liền vận chưởng lực toan đánh ra , nhưng chợt động tâm lại dừng tay .

Bổng thấy võ sĩ áo đen nhìn Mã Văn phi vẩy tay hỏi :

- Mã gia ! Nô tỳ là Ngọc Lan . Tam gia hiện ở đâu ?

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã cải trang làm tùy bộc của Mã Văn Phi , Ngọc Lan cũng không nhận ra được .

Mã Văn Phi trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính là vị này .

Ngọc Lan từ từ đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình thi lể nói :

- Tiểu tỳ xin lỗi Tiêu gia .

Đột nhiên cô nghĩ tới Tiêu Lĩnh Vu đã cấm không xưng hô như vậy liền dừng lại .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vừa rồi Hướng huynh và Thương huynh đệ đã cho ta hay phen này phải nhờ ở cô nương rất nhiều mới thành tựu mà được đến đây .

Ngọc Lan nhún nhường đáp :

- Đó là thần oai Tam gia. Tiểu tỳ có công gì đâu .

Cô ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tiểu tỳ lấy được một chùm chìa khoá sắt , chẳng hiểu có thể mở được tòa nhà cấm này không ?

Cô vừa nói vừa móc chùm chìa khoá trong bọc đưa cho Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chùm chìa khoá , nhìn kỹ lại thì thấy trên cửa sắt hiện ra một lỗ nhỏ .

Hướng Phi khẻ nói :

- Việc này phải có bàn tay lão thâu nhi mới xong .

Tiêu Lĩnh Vu dạ một tiếng rồi được chìa khoá cho hắn .

Hướng Phi cầm chìa khoá nhìn một lúc rồi lại dòm vào lỗ khoá. Hắn lắc đầu đáp :

- Ngọc Lan cô nương lầm rồi. Không phải chiếc chìa khoá này .

Ngọc Lan lại thò tay vào bọc móc ra hai cái nữa nói :

- Đây còn có hai cái . Nếu không phải thì thật uổng phí một phen tâm cơ .

Hướng Phi nhìn kỹ hai chiếc chìa khoá lựa lấy một chiếc lắp vào lỗ . Hắn xoay đi mấy vòng . Cánh cửa bổng vang lên một tiếng kẹt rồi hé mở ra .

Tiêu Lĩnh Vu mừng rỡ khen rằng :

- Thần kỹ của Hướng huynh , tiểu đệ phục quá xá .

Chàng chưa dứt lời đã xông vào trước .

Ngọc Lan vội nói :

- Tam gia hãy coi chừng . . .

Cô chưa nói dứt lời , Tiêu Lĩnh Vu xông vào nhà bổng lùi trở lại .

Thương Bát khẻ hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bên trong còn một tầng cửa sắt nữa cũng kiên cố vô cùng . Hỡi ơi không khéo thì chúng ta lại phải uổng một phen tâm huyết .

Ngọc Lan nghiêng mình xông vào bên trong tầng cửa sắt thứ nhất, đưa tay ra sờ soạng , quả thấy một tầng cửa sắt cực kỳ kiên cố .

Hướng Phi cũng theo vào .

Y bật lửa lên coi .

Hướng Phi nổi tiếng thần thâu , tài trèo tường vượt nóc , mở khoá đáng mặt đệ nhất thiên hạ . Hắn vừa nhìn lỗ khoá đã mỉm cười nói :

- Việc nhỏ mọn này xin dành cho lão thâu nhi .

Ngọc Lan nói :

- Hướng tiền bối liệu có mở được tầng cửa sắt này không ?

Hướng Phi đáp :

- Để thử coi .

Lão thò tay vào trong bọc lấy ra một chiếc chìa khó vạn năng lắp vào lổ khoá chuyển động một hồi vung chưởng đập vào khoá sắt .

Bổng nghe đánh chát một tiếng . Khoá sắt đột nhiên mở rộng .

Nguyên Hướng Phi coi hình dạng lỗ khoá sắt thông thường , chứ không phải loại khoá sắt đặc biệt , nên hắn lại nắm chắc là mở ra được .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình lách vào khẻ hỏi :

- Vào được chứ ?

Hướng Phi đáp :

- May mà không nhục mạng .

Tiêu Lĩnh Vu phóng cước dù mạnh đến sầm một cái . Cửa sắt mở rộng .

Ngọc Lan vội bật lửa lên . Mồi lửa bé nhỏ ngắn không đầy một thước bằng dầu thông tẩm sợi bông làm thành . Anh lửa sáng , cả tòa nhà tối đen bây giờ tỏ rõ như ban ngày .

Trong góc nhà một lão già đầu bù tóc rối , quần áo lam lũ ngồi đó .

Bên cạnh lão là một phụ nhân đứng tuổi và cũng đầu tóc rối bù .

Cạnh hai người có để một đống áo mới .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn vào nhận ra đúng là song thân liền nhảy xổ lại lạy phục xuống đất nói :

- Bất hiếu nhi là Tiêu Lĩnh Vu khấu đầu bái kiến song thân .

Lão già tuy quần áo lam lũ mà tinh thần rất trấn tỉnh , đầy hiên ngang không chịu khuất phục trước uy võ .

Lão từ từ mở mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngươi là Vu nhi đấy ư ?

Tiêu Lĩnh Vu vội đáp :

- Chính thị hài nhi. Đứa con bất hiếu đã chẳng báo đền được ơn dưỡng dục lại còn làm luỵ đến song thân phải chịu đau khổ . Hài nhi tội nặng ngập trời . Xin gia gia trừng phạt và cứ đánh mắng .

Lão lại thở dài nói :

- Ngươi thay đổi nhiều quá . Đến ta cũng không nhận ra được .

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu thuở nhỏ mình mang thương tật ốm yếu . Bây giờ chàng cao lớn lại thay hình đổi dạng đến cha mẹ ruột cũng không nhận ra .

Bổng phụ nhân trung niên la lên . Hắn không phải là Vu nhi đâu . Chúng ta đừng mắc bẩy gã .

Tiêu Lĩnh Vu dập đầu xuống đất trầm giọng hỏi :

- Cả thanh âm của hài nhi mẫu thân cũng không nhận ra được ư ?

Phụ nhân tóc rối chuyển động mục quang trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Thanh âm tuy có giống một chút , nhưng con ta nước da trắng bạch đâu có vàng như ngươi .

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên nói :

- Hài nhi đã bôi mặt cải trang .

Phụ nhân đầu bù đáp :

- Ta vẫn không tin .

Ngọc Lan giơ cao mồi lửa lên quỳ xuống nói :

- Thưa phu nhân ? Thiếu gia chính là Tiêu Lĩnh Vu .

Phụ nhân đầu bù cười lạt hỏi :

- Ngươi là nam hay nữ ?

Nguyên Ngọc Lan mình mặc áo đen , mặt lọ chảo, giả làm võ sĩ áo đen , nhưng thanh âm trong trẻo của cô không thể thay đổi được nên bà nhận ra ngay là gái .

Ngọc Lan vội đáp :

- Tiểu tỳ là Ngọc Lan .

Phụ nhân đầu bù hỏi :

- Ngươi là một tên nha đầu sao y lại mặc quần áo của nam nhân ?

Ngọc Lan đáp :

- Vì tình trạng bất đắc dĩ mà tiểu tỳ phải trà trộn vào chốn giang hồ .

Lão già gật đầu nói :

- Có thể thị cứu bọn ta mà giả trai .

Phụ nhân đầu bù trỏ vào Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Gã này chẳng phải con của ta . Còn tên nha đầu cải dạng nam trang cùng ta vốn không thân thích, sao chúng lại cứu ta ?

Bổng nghe bên ngoài có tiếng quát tháo cùng với tiếng khí giới chạm nhau chát chúa. Chắc ở bên ngoài đã xây cuội động thủ .

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu sa lệ nói :

- A nương ? Hài nhi đúng là Tiêu Lĩnh Vu . A nương nuôi hài nhi từ thuở nhỏ .

Phụ nhân đầu bù lớn tiếng ngắt lời :

- Dù các ngươi có để đói ta mấy ngày hay hành hạ ta thêm ít bữa thần trí ta cũng chửa hôn mê.

Tiêu Lĩnh Vu quay sang năn nỉ lão già :

- Gia gia ơi ! Gia gia có nhận ra được thanh âm của hài nhi được hay không ?

Lão già nhẹ buông tiếng thở dài đáp :

- Tuy ta không nhớ được thanh âm ngươi từ ngày còn nhỏ , nhưng cũng nhận được ngươi là Vu nhi ở chỗ vẻ mặt chí thành của ngươi .

Tiêu Lĩnh Vu lại khấu dầu nói :

- Gia gia nhận xét tơ hào không sai . Xin gia gia thuyết minh với mẫu thân dúm cho hài nhi .

Tiêu đại nhân ngắt lời :

- Ít lâu nay chúng ta thường bị khủng bố , chịu nhiều kích thích . Trong lúc nhất thời khó mà nói cho mụ rõ được . Hỡi ơi ? Ta cùng mẫu thân ngươi đã thành thân cá chậu chim lồng , mỗ xẻ là ở tay người cũng không hỏi khẩu cung được ta đâu Thực ra họ có phái người mạo xưng làm con ta cũng vô ích .

Tiêu Lĩnh Vu chợt động tâm nghĩ thầm :

- Ta bỏ cửa bỏ nhà hồi mới 12, 13 tuổi , con người yếu ớt lại mắc tuyệt chứng , lúc nào cũng lo tử thần đến rước đi. Bây giờ chẳng những thân thể ta tráng kiện mà còn mang võ công tuyệt thế của ba vị sư trưởng truyền dậy. Hơn nữa ta lại bôi thuốc dị dung để che dấu bản tướng thì dù hai vị lão nhân gia chẳng ở trong cảnh tù tội cũng khó lòng nhận ra được. Việc khẩn yếu trước mắt là hãy cứu hai vị thoát hiểm . Sau đó sẽ rửa sạch mặt thì không cần giải thích cũng nhận ra ngay .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , chàng khẻ bảo Ngọc Lan :

- Phiền cô nương và Kim Lan cô nương bảo vệ cho mẫu thân ta .

Ngọc Lan đáp :

- Tiểu tỳ xin tuân lệnh .

Bổng nghe bên ngoài thanh âm của Tôn Bất Tà vọng vào :

- Lúc này thì giờ quí hơn vàng ngọc . Đừng chần chờ nữa , chúng ta phải mau mau xông ra .

Tiêu Lĩnh Vu phục xuống hỏi :

- Xin gia gia để hài nhi cõng đi được chăng ?

Hướng Phi đột nhiên tiến lại gần hai bước vung lưỡi truy thủ chặt đứt dây trói cho hai người và bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu huynh . Lão thâu nhi xem chừng hay hơn hết là hãy điểm huyệt hai vị lão nhân gia. Tiêu huynh nên biết lúc xông ra Bách Hoa sơn trang thế nào cũng phải trải qua một cơn ác đấu . Hai vị lão nhân gia đã không hiểu được võ công, có điểm huyệt mới mong an toàn .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hướng huynh nói phải lắm .

Ngọc Lan đột nhiên tiến lại hai bước vươn tay phải điểm huyệt Tiêu phu nhân .

Hướng Phi cũng vung tay điểm huyệt Tiêu đại nhân .

Ngọc Lan cởi sợi dây lưng buột Tiêu phu nhân lên lưng mình .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ thở dài tự nói một mình :

- Vì tình thế bắt buột , xin gia nương hãy tha tội cho hài nhi .

Chàng toan buột phụ thân lên lưng . Đột nhiên Đỗ Cửu quát :

- Đại ca hãy khoan .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đại ca võ nghệ tuyệt luân , việc xung đột trùng vây trông vào đại ca rất nhiều . Vậy tiểu đệ cõng lão phu nhân cho đại ca rãnh tay chống giặc .

Tiêu Lĩnh Vu cho là phải liền đáp :

- Vậy phiền Đỗ huynh đệ giúp cho ta .

Đỗ Cửu liền né mình tiến lại cõng Tiêu đại nhân .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin Đỗ huynh và Ngọc Lan cô nương hãy đi theo Tiêu mỗ .

Đỗ Cửu nói :

- Đại ca bất tất phải quan tâm .

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến ra khỏi căn nhà đen thì thấy Tôn Bất Tà đang vung song chưởng ngăn chặn bọn võ sĩ áo đen .

Thương Bát thò tay vào bọc móc ra chiếc bàn tính đi bên Đỗ Cửu .

Mã Văn Phi , Tư Mã Càn hộ vệ tả dực .

Tửu Tăng , Phạn Cái hộ vệ hữu dực .

Hướng Phi đi theo sau Đỗ Cửu .

Kim Lan mở đường cho Ngọc Lan , Phụng Trúc đi sau Ngọc Lan' .

Thái sơn nhị Hổ cũng phấn khởi tinh thần vung binh khí lên chuẩn bị cự địch .

Lúc này trong những rừng hoa bốn mặt căn nhà đen đèn lửa lập loè bóng người thấp thoáng. Dường như họ đang diều động nhân mã .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Thương Bát và Hướng Phi nói :

- Thái sơn nhị hổ chưa khỏi thương thế. Xin hai vị tiếp tay cho họ phòng vệ hậu trận .

Thương Bát dạ một tiếng lùi lại phía sau .

Hướng Phi là người cao ngạo không thích người sai phái nhưng thấy thái độ cung kính của Thương Bát đối với Tiêu Lĩnh Vu hắn đành nhẫn nại nổi ấm ức trong lòng xoay mình đi theo .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm kiểm tra nhân số chưa thấy Nhất trận Phong Bành Vân liền hỏi :

- Đỗ huynh đệ . Bành Vân sao không thấy đâu ?

Đỗ Cửu đáp :

- Tên tiểu phạm đó rất tinh ma gã học hỏi được mật hiệu liên lạc của bọn võ sĩ áo đen , đi lại như không . Đại ca bất tất phải quan tâm đến gã .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tiểu huynh chỉ mong y được bình yên vô sự là may rồi .

Chàng liền cất bước tiến về phía trước .

Lúc này mười mấy tên võ sĩ áo đen không chịu nổi chưởng lực của Tôn Bất Tà đã tới tấp lùi lại

Bây giờ ngoài bóng đèn lửa lập loè trong rừng hoa cách đó mấy trượng, cùng bóng người chuyển động , bốn mặt không thấy địch nhân ngăn cản .

Trên tòa Vọng hoa lâu cao ngất từng mây cũng không thấy một chấm lửa nào , coi chẳng khác một con quỉ khổng lồ .

Tiêu Lĩnh Vu lật đật đi gần bên Tôn Bất Tà khẻ nói :

- Tiền bối phải cự địch mấy phen liền , bây giờ nên nghỉ một chút. Xin tiền bối lùi lại phía sau để tại hạ lãnh trách nhiệm mở đường .

Tôn Bất Tà đã biết Tiêu Lĩnh Vu mình mang tuyệt kỷ , võ công kỳ diệu, xuất chiêu lợi hại còn hơn cả lão , liền đáp :

- Tiêu huynh đủ sức gánh trách nhiệm này .

Lão đảo mắt nhìn vào rừng hoa nói tiếp :

- Kể về thực lực thì trong Bách Hoa sơn trang quyết chẳng chịu buông tay.

Họ dừng lại không tấn công , hắn có âm mưu nào khác .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cũng nghĩ như thế . Không chừng trong những rừng cây chung quanh họ bày trận ác độc nào đó .

Tôn Bất Tà nói :

- Chúng ta nên hành động thần tốc khác nào sét dành chẳng kịp bưng tai.

Bọn họ chưa kịp bố trí xong , mình có thể phá vòng vây mà ra được .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ cũng tính thế .

Tôn Bất Tà nói :

- Vậy phải làm ngay không nên chậm trễ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin Tôn ở giữa tiếp ứng các mặt khiến cho toàn đội liên lạc với nhau , chớ để địch nhân làm đứt từng quảng.

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hóa xin hết sức .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ Tôn tiền bối .

Chàng gia tăng cước lực xông thẳng vào khu rừng hoa .

Tôn Bất Tà trầm giọng nói :

- Cường địch nhiều người mà ta ít , vậy phải tốc chiến . Xin các vị hết sức xông ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang mới mong thoát cơn hiểm nghèo .

Dù Tôn Bất Tà không kêu gọi thì bọn Tửu Tăng, Phạn Cái , Mã Văn Phi và Tư Mã Càn cũng chạy nhanh theo Tiêu Lĩnh Vu tiến về phía trước .

Kim Lan đột nhiên chạy thật lẹ đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

- Tướng công . Xin rẽ về phía Tây.

Tiêu Lĩnh Vu theo lời .

Đoàn người đi chừng được ba, bốn trượng đột nhiên tiếng cung nổ rít lên vù vù trên không .

Quần hào nhất tề huy tề huy động binh khí gạt hết tên nõ rớt xuống đất .

Lại nghe được thanh âm Chu Triệu Long từ trong rừng kêu lớn :

- Các vị đã bị hãm vào trùng vây , nếu không chịu hàng là tự tìm đường chết .

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng chỗ Chu Triệu Long phát âm thì chỉ cách đó chừng bốn trượng , nhưng bụi cây che kín thân hình gã không tài nào nhìn rõ chỗ gã đứng .

Tên bay tới tấp cũng chỉ ngăn được quần hào chậm tiến một chút . Tiêu Lĩnh Vu đi trước xông vào rừng hoa.

Lại nghe Chu Triệu Long hô tiếp :

- Các vị không nghe lời khuyên của tại hạ thì đừng trách Bách Hoa sơn trang thủ đoạn tàn độc.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thanh âm lần này đã đến chỗ gần hơn .

Chu Triệu Long là người xảo quyệt vô cùng . Gã sợ đứng nguyên chỗ sẽ bị bại lộ và trúng ám khí nên di chuyển luôn luôn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lửa giận bốc lên ngùn ngụt , nhưng không tiện lên tiếng vì chàng biết rằng mình chỉ nói một câu sẽ lộ bản tướng .

Chu Triệu Long vừa dứt lời , đột nhiên trống bật dây cung lại vang lên rất cấp bách .

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước đảo mắt nhìn bốn phía. Quần hào cũng dừng lại theo .

Tôn Bất Tà bổng quát lớn :

- Chúng ta đừng mắc kế nghi binh của bọn chúng .

Lão phóng chưởng cách không đánh vào bụi hoa cách đó hơn trượng .

Lão nội công thâm hậu , chưởng lực mãnh liệt vô cùng làm cho hoa lá rơi rụng tung bay .

Tiêu Lĩnh Vu nhanh như chớp cũng phóng chưởng theo rồi nhảy xổ vào bụi hoa .

Chàng chú ý nhìn ra thấy hai võ sĩ áo đen nằm ngửa dưới đất tắt hơi chết rồi . Nguyên chúng bị chưởng lực của Tôn Bất Tà chấn động mà uổng mạng .

Lúc này đột nhiên tiếng cung nỏ im bặt . Trong rừng hoa âm u tỉnh mịch .

Sự vật yên lặng khiến cho người ta phải rùng rợn . Đây là sự yên lặng trước cơn bão táp .

Bổng Tôn Bất Tà lớn tiếng hô :

- Cởi áo ngoài ra để chuẩn bị vung lên gạt ám khí .

Lão vừa dứt lời , tên nổ lại rít lên vù vù, tên bay như đàn ong từ bốn mặt tám phương bắn tới .

Trong đêm tối tên bắn như mưa . Quần hào tuy là những tay võ công trác tuyệt mà cũng cảm thấy gạt tên không xuể .

Bổng hai tiếng rú vang lên . Thái sơn nhị hổ bị trúng tên đầu tiên , nguyên hai người này thương thế chưa lành vận chuyển không được mau lẹ . Chỉ trong nháy mắt hai người trúng mấy chục tên té xuống chết liền .

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén ngó thấy Thái sơn nhị hổ trúng tên mà chết liền động tâm nghĩ thầm :

- Đêm tối thế này mà tên bắn như mưa thì cầm cự lâu thế nào được ? Ta phải tìm cách đả thương mấy tên cung thủ mới mong thoát khỏi hiểm nghèo .

Bổng thấy Phạn Cái xoay tít cái nồi gang vù vù . Bao nhiêu mũi trường tiên tới tấp rớt xuống .

Lúc này mới thấy chỗ hiệu dụng về thứ binh khí của Phạn Cái . Mé tả tên bắn hơn thưa lại đụng phải nồi gang của Phạn Cái là một thứ binh khí chuyên để gạt tên nỏ , xem chừng có thể chống đỡ hàng giờ cũng chưa nguy hiểm .

Nhưng bên hữu Mã Văn Phi và Tư Mã Càn bị tên bắn như mưa phải mất sức rất nhiều . Hai người múa tít kim luân và cây quạt thành một màn ánh sáng bao vây quanh mình .

Đỗ Cửu và Ngọc Lan phải bảo vệ cho Tiêu đại nhân và Tiêu phu nhân dường cúi rạp người xuống huy động thiết bút và trường kiếm để gạt những mũi tên lọt qua bức màn phiến ảnh và luân quang .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mục quang lướt nhanh tình thế bên địch biết là nếu tình trạng này kéo dài thì số thương vong bên mình sẽ tăng lên .

Chàng nghiến khẻ hỏi Tôn Bất Tà :

- Tiền bối có nhìn thấy bọn cung thủ tụ tập ở chỗ nào hay không ?

Tôn Bất Tà vừa phát huy chưởng gạt tên , vừa đáp :

- Xem chừng bữa nay lão khiếu hóa phải đại khai sát giới mất rồi .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Xin tiền bối cố thủ nguyên chỗ đừng có vọng động . Tại hạ xin đi cùng tiền bối trừ diệt cung thủ bốn mặt chưa hiểu lão tiền bối ra sao ?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Hay lắm ! Công tử đã có hào khí như vậy , lão khiếu hóa liều mạng bồi tiếp

Chương 107: Chưa Qua Khỉ Độc Lại Đến Kim Cương

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ xin mở đường .

Chàng liền vọt mình đi, tay trái lượm một cành cây vung lên để gạt làm tên rơi như mưa . Tay mặt đã bắt được một nắm tên liền hết sức liệng ra .

Tôn Bất Tà theo sau . Lão thi triển khinh công Bát bộ cảo thuyền xông vào bụi hoa mé hữu đồng thời lên tiếng hô :

- Xin các vị cứ giữ nguyên chỗ đừng có chuyển động . Lão khiếu hóa đi trước tảo thanh .

Hai người cùng hết sức bình sinh xông ngay vào bụi hoa như tên bắn .

Đột nhiên ánh lửa lập loè . Trong bụi cây có ánh lửa sáng lên đã nhìn thấy mấy chục tên cung thủ đang lắp tên phát xạ .

Tôn Bất Tà phóng cả song chưởng ra . Người chưa tới chưởng phong của lão đã tới trước . Hai cung thủ ngã huỵch xuống đất .

Tiêu Lĩnh Vu lại phóng ra một chưởng để mở đường , đồng thời người chàng xông vào , chưởng đánh , chân đá đả thương liền bốn tên .

Nhờ có ánh lửa hai người huy động thần oai , quyền đấm chỉ điểm . Mới trong khoảng khắc trong mấy chục tay cung thủ quá nửa đã bị tử thương .

Một số còn lại thấy hai người thần dũng phi thường không dám ham đánh chạy tản đi bốn phía .

Giữa lúc bọn cung thủ tan vỡ , ngọn lửa cũng tắt phụt.

Bọn cung thủ chủ lực phóng tên tấn công quần hào bị tan vỡ rồi , tên nỏ bắn lại thưa thớt và chậm đi nhiều .

Phạn Cái múa tít cái nồi gang đi trước mở đường chạy theo về phía Tiêu Lĩnh Vu .

Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu đánh tan bọn cung thủ rồi lập tức cùng quần hào tụ hội xông về phía

chính Tây .

Ngọc Lan dưới làn tên bắn như mưa chỉ lo hộ vệ Tiêu phu nhân không được chu đáo . Tuy cô biết Tiêu phu nhân chưa bị thương mà trong lòng vẫn hồi hộp . Khẻ bảo Kim Lan :

- Tỷ tỷ thử coi kỷ xem Tiêu phu nhân có việc gì không ?

Kim Lan coi lại một lượt rồi đáp :

- Không sao cả .

Ngọc Lan thở phào một cái nói :

- Tỷ tỷ mau lại giúp tướng công và cho y hay tình thế trong trang .

Kim Lan ừ một tiếng rồi chạy theo Tiêu Lĩnh Vu .

Đột nhiên một tiếng hú lanh lảnh vọng lại .

Lúc này làn mưa tên ngừng hẳn , mọi người cho là đã qua khỏi khu vực mai phục cung tên . Ngờ đâu Tôn Bất Tà bổng dừng bước trầm giọng nói :

- Các vị hãy ẩn thân để lão khiếu hóa đi thám thính rồi sẽ liệu . Thằng cha Thẩm Mộc Phong hiểm ác khôn lường. Chưa hiểu hắn mai phục gì đây .

Lão chưa dứt lời đột nhiên ánh lửa thấp thoáng . Ngoài ba trượng đột nhiên mọc lên cây đuốc .

Lại thấy cấy đuốc giơ cao lên chạy quanh bốn mặt rừng hoa không ngớt .

Ánh lửa lập loè chỉ trong chớp mắt mấy chục ngọn đuốc cháy lên sáng tỏ bao thành một hình bán nguyệt ngăn cản đường đi của quần hào.

Tôn Bất Tà bổng vẩy tay một cái quấn hào liền cúi rạp người xuống.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng mặt trông sao trên trời thấy đêm đã sang canh ba , chàng chợt động tâm nghĩ thầm :

- Nếu mình nhân lúc Thẩm Mộc Phong chưa từng mà không ra khỏi Bách Hoa sơn trang thì còn có nhiều hy vọng thoát được . Hắn mà tỉnh táo rồi thì thật khó khăn vô cùng .

Trong lòng đã xoay chuyển ý nghĩ , chàng khẻ bảo Tôn Bất Tà :

- Xin tiền bối thống lãnh đại đội , để tại hạ đi trước coi xem .

Tôn Bất Tà đã hiểu bản lãnh chàng nên không ngăn cản .

Tiêu Lĩnh Vu nhảy vọt đi vượt qua bụi hoa . Chàng tung mình hai cái tới trước một ngọn đuốc .

Chàng toan vươn tay chụp ngọn đuốc thì đột nhiên hàn quang lấp loáng .

Trong bụi hoa mé tả một thanh đơn đao nhằm cổ tay chàng chém tới .

Bàn tay Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm không sợ đao kiếm . Chàng xoay tay lại chụp lấy đơn đao kéo mạnh một cái khiến tên võ sĩ áo đen cầm chặt đơn đao bị lôi ra . Tay trái chàng giơ lên đánh vào trước ngực gã.

Lúc này lòng chàng nóng nẩy nên ra tay vừa nhanh vừa mạnh . Tên võ sĩ áo đen chưa kịp la lên đã trúng chưởng hộc máu chết tươi liền .

Tiêu Lĩnh Vu kết quả xong tên võ sĩ áo đen lại vung tay toan chụp lấy cây đuốc đột nhiên nghe tiếng hú vang lên . Một bóng đen từ trong bụi hoa bên cạnh đột nhiên nhảy ra .

Tiêu Lĩnh Vu không kịp quay đầu lại chàng đã phóng ra một chưởng .

Bổng nghe đánh cạch một cái như đập vào da thuộc . Bóng đen thét lên một tiếng bị chưởng lực hất ngược trở lại .

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm này trong lòng rất lấy làm kỳ . Chàng đảo mắt nhìn lại thấy bóng đen vọt ra ngoài hai trượng rớt xuống bụi hoa mà chàng chưa nhìn rõ .

Chàng còn đang ngơ ngác thì phía mé tả lại có bóng đen nhảy tới .

Lần này Tiêu Lĩnh Vu đã chuẩn bị . Chàng hít một hơi chân khí người chàng đột nhiên lùi lại ba thước. Tay mặt chàng vươn ra nắm được bóng đen đang nhảy tới .

Bổng thấy tay trái hơi tê một chút. Chàng đã bị bóng đen cắn vào tay.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỷ lại thì thấy tay mình nắm con khỉ toàn thân lông đen , liền hất tay liệng ra .

Miệng lẩm bẩm :

- Con lừa hết nghề rồi phải dùng cả đến khỉ .

Kim Lan bổng chạy lẹ lên đến cạnh chàng khẻ bảo :

- Tướng công hãy lùi lại cho mau .

Tiêu Lĩnh Vu tuy không muốn nhưng thấy trong lời nói của cô có dụng ý , liền theo lời lùi lại.

Lại nghe Kim Lan hỏi :

- Vừa rồi có phải tướng công nắm trúng con khỉ lông đen không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi . Bao nhiêu kỷ thuật trong Bách Hoa sơn trang dùng hết rồi chăng ?

Kim Lan nói :

- Chắc tướng công bị nó cắn trúng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ta bất ngờ không kịp đề phòng nên bị nó cắn vào tay một miếng .

Kim Lan la hoảng :

- Nó cắn trúng vào đâu ? Tướng công mau vận khí phong toả huyết mạch và chặt cánh tay đó đi .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao lại vậy ?

Kim Lan đáp :

- Con khỉ đó toàn thân và trong miệng đều có chất kịch độc . Nếu tướng công không chặt cánh tay đi để chất độc phát tác sẽ biến thành điên khùng. Khi đó đừng nói gì tiểu tỳ mà ngay lão gia cùng phu nhân tướng công cũng không nhận ra được nữa .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Kim Lan sa lệ đáp :

- Tướng công . Vụ này tướng công không nên chậm trễ được mà bây giờ tiểu tỳ chưa rãnh để nói hết. Tướng công hãy chặt cánh tay đi . . . !

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận chân khí thì chẳng thấy triệu chứng gì trúng độc liền nói :

- Ta vẫn bình yên chẳng thấy chi hết .

Kim Lan lấy làm kỳ hỏi :

- Tướng công thực không có cảm giác trúng độc ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng lẽ ta còn nói dối cô nữa sao ?

Kim Lan nói :

- Nếu vậy thì sự việc kỳ quái thật ? Chất độc trong con khỉ đó ghê gớm vô cùng ? Đừng nói là bị nó cắn trúng mà chỉ chạm vào lông cũng bị nguy rồi . Chất độc phát tác rất mau . Thế mà tướng công .

Tiêu Lĩnh Vu biết vì mình đeo bao tay da giao nên chất độc không xâm nhập vào được , khẻ la thầm trong bụng :

- Thật là một phen hú vía .

Chàng khẻ bảo Kim Lan :

- Cô lại bảo bọn họ phải coi chừng khỉ độc .

Kim Lan muốn nói lại thôi . Cơ trở gót chạy đến chuyển lời của Tiêu Lĩnh Vu cho Tôn Bất Tà nghe .

Trong khoảng khắc này, tình thế đã biến đổi . Mấy chục võ sĩ áo đen từ trong bụi hoa từ từ đi ra . Tay trái cầm kiếm thuẫn , tay mặt cầm một ống sắt lớn làm bằng bạc dài chừng hơn thước .

Kim Lan khẻ la lên :

- Trời ơi . Thập bát kim cương .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Thập bát kim cương là gì ?

Kim Lan đáp :

- Bọn võ sĩ cầm kiếm thuần cả thảy mười tám người đều là Thẩm đại trang chúa huấn luyện .

Cô quen kêu bằng đại trang chúa, bổng cảm thấy ngượng miệng vội nói lại :

- Mười tám tên này Thẩm Mộc Phong đã lựa chọn trong đám cao thủ hạng nhất để huấn luyện thành một đội . Chẳng những trên lá mộc có năm thanh đoản kiếm đều tối chất độc , mà cả những ống

sắt cầm ở tay cũng dấu kim châm kiệt độc . Mỗi ống mười hai mũi . Chúng cầm lá mộc che đỡ để đến gần địch nhân rồi mới phóng độc châm nhỏ như lông trâu khiến người ta khó nổi đề phòng.

Cô thở dài nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong rất cưng bọn Thập bát kim cương , không chịu để bọn chúng ra tay đối địch bao giờ . Không ngờ đêm nay hắn phá lệ điều động bọn chúng .

Tôn Bất Tà nghe nói ngơ ngác hỏi :

- Chuyện này có thật thế không ?

Kim Lan kiên quyết đáp :

- Tiểu tỳ không nói sai một chữ .

Mã Văn Phi nói :

- Chùa thiếu lâm có Bát đại kim cương lừng tiếng giang hồ . Thẩm Mộc Phong lại bắt chước luyện thành thập bát kim cương , nhân số tăng gia gấp bội , chẳng biết có chỗ nào đáng sợ hơn không ?

Tôn Bất Tà tuy không nói gì nhưng trong lòng chẳng dám coi thường bọn chúng . Lão là người võ công uyên bác đã biết kiếm thuẫn là một thứ khí giới rất khó sử dụng , khác hẳn với các võ khí thông thường nên trong võ lâm ít người dùng tới thứ này . Mấy người kia đã tỏ dùng được kiếm thuẫn dĩ nhiên mình không thể khinh địch . Hơn nữa chúng còn phối hợp với độc châm thì cuộc chiến này khó mà đoán trước được thắng bại ra sao .

Lão quay lại nhìn quần hào thấy người nào cũng lộ vẻ nghiêm trọng tỏ ra đã biết gặp phải kình địch .

Lão nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong đã huấn luyện mấy trăm tên võ sĩ áo đen võ công cao cường lại không sợ chết . Chúng vây đánh bọn mình gần nửa ngày , tử thương đến mấy chục người mà không làm cho bọn mình tan vỡ . Dĩ nhiên quần hào võ công cao cường là một nguyên nhân . Lúc này ta mà nản chí sẽ ảnh hưởng đến quần hào làm chùn nhụt nhuệ khí chiến đấu .

Lão nghĩ như vậy đột nhiên nổi lên một tràng cười ha hả đáp :

- Mã tổng thủ lĩnh nói phải đó . Mấy trăm tên võ sĩ áo đen còn chẳng làm gì được bọn ta , huống chi chỉ vỏn vẹn mười tám tên thì có sợ gì ? Các vị đâu hãy giữ đó để lão khiếu hóa đi trước thử một trận với bọn họ coi .

Ngoài miệng lão nói hời hợt , kỳ thực trong bụng thâm mưu kỳ trọng , lão không muốn quần hào dấn thân vào chỗ nguy hiểm trước .

Thần thâu Hướng Phi đột nhiên xen vào :

- Bọn tại hạ đã được nghe thịnh danh của Tôn lão tiền bối . Ai cũng trông thấy tiền bối võ công cao cường rồi , nhưng hiện giờ đối phó với những nhân vật này chẳng nên nói chuyện độ lượng quân tử . Theo ý lão Thâu nhi thì tiền bối phải dùng khí giới mới được .

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp :

- Hướng huynh nói phải đó .

Lão đảo mắt nhìn quanh thấy phía trước cách chừng năm trượng có một thân cây lớn bằng liền chạy tới hai tay ôm cây , miệng quát lớn một tiếng rồi nhổ mạnh lên .

Kim Lan vọt lại huy động lợi khí chém lia chém lịa trong khoảng khắc , bao nhiêu cành lá trên thân cây đều bị đứt hết rơi xuống .

Tôn Bất Tà giơ cao thân cây dài chừng trượng hai đi về phía bọn võ sĩ tay cầm kiếm thuẫn .

Bổng thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng sau bụi hoa nhìn bọn võ sĩ ngơ ngẩn xuất thần . Hiển nhiên chàng đang nghĩ cách đối địch .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Lão đệ . Lão đệ hãy lùi lại , để lão khiếu hóa thử chơi với họ trận đầu .

Nếu lão khiếu hóa không làm gì được , lão đệ sẽ đến tiếp cứu .

Lão thấy Tiêu Lĩnh Vu võ công cao cường hiếm thấy trong võ lâm nên trong lòng rất kính phục và nói với chàng một cách thật lịch sự .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tôn lão tiền lại quá khiêm rồi . Võ công của Tôn lão tiền bối rất cao thâm nhất định kỳ khai đắc thắng mã đáo thành công .

Lúc hai người đang nói với nhau . Tôn Bất Tà chỉ còn cách bọn võ sĩ cầm kiếm thuẫn chừng hơn một trượng lẫn vận nội lực vào hai cánh tay cầm ngang thân cây đứng vững như núi .

Bọn võ sĩ cầm kiếm thuẫn đã bày thành thế trận hình quạt nhưng chưa xông vào tấn công . Chúng không ngờ Tôn Bất Tà lại đến đây trước .

Lúc này mấy chục ngọn đuốc ở phía sau võ sĩ cầm kiếm thuẫn cháy bừng bừng, hỏa quang rực rỡ soi rõ cả một khu vực mấy trượng .

Sau nếu không được Tiêu Lĩnh Vu tiếp viện kịp thời thì lão tất bị thương .

Mới giao thủ mấy chiêu , Tôn Bất Tà biết ngay gặp phải cường địch . Thêm vào đó là những thứ binh khí kỳ lạ , chẳng thể nào thắng địch một cách một cách mau chóng được .

Bổng nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vọng lại :

- Lão tiền bối . Chúng ta giáp lưng vào nhau mà cự địch .

Tôn Bất Tà huy động khúc cây vù vù ra chiêu "phong yểm tàn vân" đẩy lui phía trước cùng tả dực rồi đáp :

- Phải để ý đến độc châm ở trong tay mặt chúng .

Lão chưa dứt lời đối phương đã phát động, từ phía chính Đông một võ sĩ giơ tay lên liệng ra một nắm ngân quang vừa bay vọng tới .

Tiêu Lĩnh Vu huy động lá kiếm thuẫn trong tay . Một làn thuẫn linh trập trùng gạt độc châm rớt xuống đất .

Khúc cây ở trên tay Tôn Bất Tà luôn luôn tiếp xúc với kiếm thuẫn thành ra ra bị lợi kiếm đâm nát đến quá nửa , nên sử dụng khó khăn . Muốn tiếp tục cuộc chiến với thập bát kim cương thì phải đổi binh khí khác mới được , mà thứ binh khí tốt nhất là một lá thuẫn kiếm ở trong tay đối phương . Chẳng những nó đối chọi được với kiếm thuẫn mà còn đỡ gạt được độc châm của đối phương .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ lão lập tức xông lại . Khúc cây trong tay đột nhiên rung lên gạt lá kiếm thuẫn ở bên cạnh . Tay trái lão đột nhiên vươn tay ra chụp vào cổ tay đối phương nhanh như chớp.

Người kia thấy Tôn Bất Tà sắp chụp vào mạch huyệt trên tay mình mà lá kiếm thuẫn đã bị khúc cây gạt ra rồi , bây giờ gã muốn che kín thân mình cũng không kịp nữa đành né sang bên .

Ngờ đâu chưởng thế của Tôn Bất Tà chưa đánh tới thì đột nhiên lão co tay búng một cái .

Một luồng ám kình xô ra trúng vào cổ tay người kia làm cho tê chồn , năm ngón tay đột nhiên mất hết lực đạo kiếm thuẫn tuột khỏi tay rớt xuống .

Công phu búng ngón tay này là một môn tuyệt kỷ của Tôn Bất Tà .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía , lắng tai nghe khắp tám phương .

Chàng thấy Tôn Bất Tà đoạt được kiếm thuẫn rồi liền phấn khởi tinh thần huy động kiếm thuẫn để chống cự với địch nhân ở mặt sau và hai bên .

Sắt thép đụng nhau chan chát rít lên không ngớt .

Tôn Bất Tà đoạt được kiếm thuẫn rồi cũng phấn khởi tinh thần . Lão huy động kiếm thuẫn tả xung hữu đột , thế công mãnh liệt phi thường .

Võ sĩ cầm kiếm thuẫn tuy có độc châm nhưng bị hãm vào cuộc hổn chiến chỉ sợ đả thương người nhà , nên không dám ra tay một cách khinh xuất .

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu và Tôn Bất Tà đã đứng quay lưng vào nhau . Hai người vừa huy động kiếm thuẫn chống cự thế công của bốn mặt tám phương , vừa dùng phép truyền âm tính kế cự địch .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Lão đệ . Võ công mấy người này cao thâm hơn bọn võ sĩ áo đen nhiều mà mình cứ cầm cự mãi biết bao giờ cho xong ? Chi bằng chúng ta hợp lực phản kích đả thương mấy tên trong bọn chúng nên chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ lo món độc châm trong tay chúng .Nếu chúng chia từng bọn hơn ba , bốn người từ tứ phía phóng độc châm ra thì dù có kiếm thuẫn phòng thân cũng khó lòng phá độc châm của chúng được .

Tôn Bất Tà huy động kiếm thuẫn đỡ gạt thế công hai bên nói :

- Nếu còn kéo dài tình trạng này thì chỉ có hai chúng ta chẳng ích gì .

Bổng nghe trống thúc liên hồi vọng lại . Bọn võ sĩ tay cầm kiếm thuẫn theo hiệu trống mở cuộc tấn công tới tấp . Chúng chia ra hai phương vị rồi ào ạt xông vào Mỗi tên võ sĩ toàn lực đánh ra ba chiêu rồi tự động lùi lại .

Tiêu Lĩnh Vu phát giác ra đây là thứ xa luân chiến . Hiển nhiên bọn võ sĩ cầm kiếm nhuyễn muốn ỷ vào số đông để đánh cho hai người phải mệt nhoài rồi không cấm cự được nữa .

Mới mấy trận đầu Tiêu Lĩnh Vu và Tôn Bất Tà đồng thời cảm thấy Thập bát kim cương của Bách Hoa sơn trang quả nhiên không phải tầm thường . Nội lực tên nào cũng cực kỳ hùng hậu .

Tôn Bất Tà gạt liền bảy tám tên , động hai mươi mốt chiêu , trong lòng vừa kinh dị vừa sợ hãi , dùng phép truyền âm nói :

- Lão đệ . Bọn võ sĩ sử nhuần kiếm này trong tay có lợi khí mà không sử dụng . Chúng chỉ liều mạng với mình thì e rằng còn có âm mưu gì khác .

Tiêu Lĩnh Vu cũng cảnh giác nếu còn chiến đấu dằng dai thì mình khó lòng chống chọi lâu dài. Một đằng lòng chàng hồi họp về mối an nguy của song thân , chàng liền đáp :

- Đúng thế . Tiền bối có cách nào cự địch không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Theo ý lão phu thì ta phải mạo hiểm tấn công đả thương được tên nào hay tên ấy .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cũng nghĩ tới phương pháp này , nhưng chúng ta phải đồng thời ra tay .

Tôn Bất Tà đáp :

- Trong lòng lão khiếu hóa còn có điều hoài nghi nên không muốn hạ độc thủ hại người .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Điều chi nghi hoặc ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hóa nhận thấy bọn võ sĩ sư kiếm nhuần đều nội lực rất thâm hậu , theo thường tình mà bảo thì chúng có tới ba chục năm hỏa hầu trở lên , chứ Thẩm Mộc Phong không thể rèn luyện trong mười năm mà chúng đã thành những cao thủ có trình độ này .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Kể về võ công thì bọn này chẳng kém gì Trung Châu nhị cổ mà sao chúng cam tâm đi làm nanh vuốt tử thần cho Thẩm Mộc Phong .

Chương 108: Vừa Thoát Kim Cương Lại Đến Ngũ Long

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng đáp :

- Đúng thế . Tại hạ cũng nhận thấy nội lực chúng thâm hậu hơn nhân vật võ lâm thông thường nhiều lắm .

Hai người vừa dùng phép truyền âm bàn định , vừa bảo tồn thực lực chuẩn bị phản kích .

Tôn Bất Tà lại hỏi :

- Lão đệ . Lão đệ có nhận thấy rõ được lộ số võ công của bọn võ sĩ này không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chưa đủ lịch duyệt , không nhận ra được gia số võ công của họ .

Tôn Bất Tà nói :

- Theo chiêu số về kiếm thuần của những người này , lão khiếu hóa nhận thấy tựa hồ chúng là môn hạ phái thiếu lâm nên sinh lòng ngờ vực. Nếu sát hại họ sẽ gây thù oán với võ lâm , há chẳng phải là một điều đáng tiếc .

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn võ sĩ dùng kiếm thuẫn ra chiêu mỗi lúc một kỳ ảo .

Luồng lực đạo càng đánh càng mạnh thì không khỏi ngấm ngầm kinh hãi đáp :

- Dù họ có là đồ đệ phái Thiếu lâm mà đã qui thuận Bách Hoa sơn trang , chúng ta cũng chẳng thể nể nang được nữa . Nếu mình không hạ độc thủ thì khó lòng xông ra khỏi vòng vây được .

Tôn Bất Tà trầm ngâm một chút rồi nói :

- Vì tình thế bắt buộc thì dù đúng như lời phỏng đoán của lão khiếu hóa cũng chẳng có biện pháp nào khác .

Lão quát lên một tiếng thật to xông về phía trước . Luồng lực đạo trên lá kiếm thuẫn trong tay của lão khiếu hóa đột nhiên tăng sức mạnh. Bọn võ sĩ vừa tiếp xúc lập tức bị chấn động phải lùi lại .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tôn Bất Tà đã phát động phản kích liền phát động theo .

Chàng chuyển động lá kiếm thuần trong tay trái ngăn cản thế công , đồng thời tay phải ngầm vận tu la chỉ lực nhằm chỗ sơ hở điểm tới .

Tu la chỉ lực là một tuyệt kỷ độc bộ giang hồ của Liễu tiên tử từng làm chấn động võ lâm ngày trước . Chỉ lực này cực kỳ mãnh liệt nhưng bá đạo vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu phát huy Tu la chỉ lực trong khoảng khắc đả thương liền bốn tên võ sĩ .

Tôn Bất Tà thấy thần lực của Tiêu Lĩnh Vu đả thương mấy người rồi mà lão chưa đánh được tên nào thì không khỏi hổ thẹn. Lão vận toàn lực vào bàn tay huy động lá kiếm thuẫn.

Nội lực lão đã thâm hậu mà lại dùng toàn lực phát chiêu khiến cho bọn võ sĩ phải tới tấp lùi lại .

Lúc này Thần thâu Hướng Phi và Kim Bàn Toán Thương Bát thấy hai người đánh nhau với bọn võ sĩ kiếm thuẫn đã lâu sợ có điều sơ xuất đều song song tiến lại .

Nhưng hai người đã thấy Tôn Bất Tà phát động thần oai , xoay chuyển lá thuẫn nhanh như chớp liền bụi hoa.

Thần thâu Hướng Phi khẽ hỏi Thương Bát :

- Không trách Thẩm Mộc Phong chẳng dám coi thường anh hùng thiên hạ Bách Hoa sơn trang quả là nơi rồng ẩn cọp nấp không hiểu ngoài thập bát kim cương còn bao nhiêu cao thủ ?

Thương Bát đáp :

- Ngày trước Thẩm Mộc Phong đã bị anh hùng thiên hạ liên thủ đánh cho đại bại mà không đuổi đến kỳ cùng trừ diệt đi để hắn lại đầy đủ lông cánh , bây giờ muốn thu thập hắn thật khó khăn vô cùng .

Hướng Phi nói :

- Theo nhận xét của lão thâu nhi thì không những là khó khăn mà bao nhiêu môn phái lớn trong thiên hạ có làm theo ngày trước tức là liên thủ đồng minh để đối phó với hắn đã mệt rồi chứ chưa nói đến thu thập .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng Cái Bang trưởng lão Tôn Bất Tà còn sống ở nhân gian lại lần đến Bách Hoa sơn trang là một điều ra ngoài ý nghĩ của mọi người . Lão đúng là một tay kình địch của Thẩm Mộc Phong .

Hai người này toan tiến lại trợ quyền , nhưng thấy Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu phát động cuộc phản kích đã khiến cho bọn võ sĩ cầm kiếm bị thương vong khá nhiều , liền ẩn vào sau cành cây để bàn chuyện thiên hạ .

Kim Bàn Toán Thương Bát lại nói :

- Theo ý của tiểu đệ thì Tiêu đại ca mới là một vị cứu tinh duy nhất trong võ lâm . Từ nay việc tranh thủ hơn thua với Thẩm Mộc Phong đặng vãn hồi tình thế nghiêng ngừa chỉ trông vào y mà thôi .

Hướng Phi có ý không phục toan lên tiếng bài bác thì thấy Tiêu Lĩnh Vu bỏ lá kiếm thuẫn trong tay đi , vung tay phải ra chụp lấy thanh kiếm sắc bén từ mé tả đánh tới rồi phóng cước đá lăn lộn tên khác .

Hướng Phi thấy cách đánh khủng khiếp của Tiêu Lĩnh Vu không khỏi ngẩn người ra khẽ hỏi Thương Bát :

- Vị Tiêu đại ca này học môn võ công gì vậy ?

Thực ra Kim Bàn Toán Thương Bát thấy Tiêu Lĩnh Vu tay không xông ra đoạt lợi kiếm cũng kinh ngạc chẳng kém gì Hướng Phi . Nhưng hắn nghe hỏi, đành hàm hồ đáp :

- Long đầu đại ca của bọn tại hạ được trời phú cho kỳ tài , thông hiểu võ công của cả trăm nhà, chẳng môn nào là không tinh thông .

Hướng Phi chau mày nói :

- Y tay không đoạt kiếm chẳng sợ bị thương , lão thâu nhi quá nửa đời người nay mới thấy là lần đầu .

Thương Bát đáp :

- Có thế Hướng huynh mới sáng mắt ra .

Thương Bát cũng không hiểu Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay ngàn năm không sợ đao kiếm nên đành hàm hồ đáp như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu trổ hết thần oai , lại vận cương khí hộ thân và phóng Tu la chỉ lực để mà hạ địch . Chàng tung hoành như giữa đám hàn quang của kiếm thuần . Chỉ trong khoảng khắc đả thương tám tên.

Tôn Bất Tà cũng chẳng cam tâm kém cỏi, dốc tụ hết sức bình sinh vào kiếm thuẫn đối chọi với võ sĩ . Tên nào đụng phải lão liền bị hất lùi về mấy bước .

Lúc này bọn võ sĩ sử dụng kiếm thuẫn đã bị tử thương quá nữa. Những tên còn lại cũng đã bị toát hổ khẩu máu chảy đầm đìa không thì cũng bị kiệt lực . Dù chúng muốn phóng độc châm , nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu và Tôn Bất Tà đánh rát quá không được rãnh tay chút nào .

Giữa lúc ấy , đột nhiên có tiếng đồng la nổi lên . Bao nhiêu bó đuốc cũng bị tắt hết .

Thập bát kim cương sau một cuộc ác chiến với Tiêu Lĩnh Vu và Tôn Bất Tà đã bị thương vong kiệt quệ tan vỡ không thành đội ngũ gì nữa .

Chúng nhờ bóng đêm yểm trợ chạy đi tứ phía .

Mã Văn Phi giơ quạt lên nói :

- Bây giờ mà không chạy thì còn đợt đến bao giờ .

Rồi y chạy trước hội họp với bọn Tiêu Lĩnh Vu rảo bước xông ra .

Tiêu Lĩnh Vu thấy Tôn Bất Tà hai tay ôm bụng mà đi không khỏi giật mình kinh hãi , khẽ cất tiếng hỏi :

- Tôn tiền bối làm sao vậy ?

Tôn Bất Tà buông tay ra thản nhiên đáp :

- Không sao cả .

Rồi lão vượt quần hào đi lên trước .

Đại khái Bách Hoa sơn trang bày trận đủ để ngăn chặn được quán hào không ngờ Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu thần dũng phi thường đánh tan thập bát kim cương , nên dọc đường mọi người không gặp cản trở nào nữa .

Thần thâu Hướng Phi đột nhiên gia tăng cước bộ chạy đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tôn lão tiền bối có điều chi khác lạ. Tiêu huynh phải để ý coi .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đi theo sát Tôn Bất Tà lưu tâm đến cử động của lão .

Chỉ trong khoảng khắc , đoàn người đã dời khỏi khu trung tâm Bách Hoa Sơn trang .

Quần hào tưởng qua cơn hiểm nghèo rồi đều thở phào một cái nhẹ nhỏm .

Ngọc Lan cõng Tiêu phu nhân đột nhiên chạy nhanh theo kịp Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Tướng công mau chuyển sang hướng Bắc . Chỗ này là khu tử địa .

Cô chưa dứt lời , đột nhiên từ đằng xa nổi lên một tiếng hú. Trước mặt quần hào bổng thấy năm ngọn đèn lồng treo lên .

Trên đèn viết hai chữ trắng " Hồi tỵ "

Đèn đỏ chữ trắng trông lại càng rõ .

Ngọc Lan dậm chân thở dài nói :

Quả nhiên họ bày Ngũ long trận .

Quần hào trước nghe Kim Lan nhắc tới thập bát kim cương quả nhiên thấy chúng lợi hại vô cùng. Nếu không có Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu thần dũng tuyệt thế đánh tan thì e rằng quần hào đã bị diệt về tay chúng rồi . Bây giờ mọi người thấy Ngọc Lan vẻ mặt hoang mang , giọng nói hãi hùng tuyệt vọng , ai nấy cũng không khỏi ngẩn người ra .

Hướng Phi khẽ hỏi :

- Ngủ long đại trận là gì ?

Ngọc lan đáp :

- Thẩm Mộc Phong lập tâm tái xuất giang hồ xưng bá võ lâm từ lâu , nên khi về ẩn tại Bách Hoa sơn trang đã cố công xây dựng ba đại chủ lực để tiêu diệt anh hùng thiên hạ . Ba đại chủ lực đó là : Bát đại huyết ảnh hóa thân , Thập bát kim cương và Ngũ long đại trận .

Tôn Bất Tà từ từ quay lại hỏi :

- Ngũ long Đại trận so cùng Thập bát kim cương thế nào ?

Ngọc lan đáp :

- Tiểu tỳ chỉ biết Thẩm Mộc Phong rất tự hào về Ngũ long đại trận , còn nội tình ra sao không hiểu rõ . Có điều Ngũ long đại trận nhất định là ghê gớm hơn Thập bát kim cương nhiều , không còn nghi ngờ gì nữa .

Con người hào hùng tuyệt thế, dày dặn phong trần là Tôn Bất Tà đột nhiên thở dài nói :

Nếu Ngũ Long đại trận còn ghê gớm hơn Thập bát kim cương .

Bổng nghe một trận ầm ầm vang lên cắt đứt lời nói của Tôn Bất Tà .

Tuy lão chưa hết câu nhưng ai cũng hiểu lão muốn nói : Nếu Ngũ long đại trận còn ghê gớm hơn Thập bát kim cương thì e rằng bữa nay khó lòng thoát chết mà dời khỏi nơi đây .

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm quan sát , nhận ra Tôn Bất Tà bị nội thương quá trầm trọng , nhưng vì nội công của lão quá thâm hậu nên lão gắng gượng kiềm chế được tạm thời không để thương thế phát tác .

Chàng chú ý nhìn ra thấy dưới năm ngọn đèn đều có nhân kỳ hình dị dạng đứng đó .

Tư Mã Càn hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Dù bọn chúng có trang thần lộng quỉ cũng chẳng hăm dọa được ai .

Nguyên trong Ngũ long đại trận có năm quái nhân cầm đèn đỏ hình trạng coi rất khủng khiếp . Toàn thân chúng đều một màu hồng . Tóc để xoả xười. Từ cổ trở xuống mặt lân giáp màu hồng . Hai tay dài quá cở , móng tay cũng dài đến ba tấc . Mặc đeo bằng mặt nạ màu hồng chỉ để hở cặp mắt lấp loáng.

Tiêu Lĩnh Vu rút lấy thanh trường kiếm ở trong tay Ngọc Lan trầm giọng nói :

- Xin các vị hãy đứng nguyên chỗ đừng chuyển động để tại hạ thử coi .

Võ công cao cường của chàng đã khiến cho mọi người cùng sinh lòng kính phục . Nếu chàng không kiềm chế được năm kỳ quái trạng kia thì dĩ nhiên cục diện bữa nay dữ nhiều lành ít .

Kim Lan đột nhiên khẽ nói :

- Xin tướng công cho nô tỳ đi theo .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Cô nương đi làm chi ?

Kim Lan đáp :

- Tiểu tỳ biết ám hiệu của Bách Hoa sơn trang hoặc giả giúp ích được điều gì chăng .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không cần đâu . Ta thử vào trận xem sao mà thôi .

Tôn Bất Tà phướn ngực ra nói :

- Lão khiếu hóa đi với lão đệ .

Tiêu Lĩnh Vu vội ngăn lại :

- Không được đâu . Lão tiền bối .

Chàng toan nói lão tiền bối đã bị nội thương thì còn lâm địch động thủ thế nào được . Nhưng chàng chợt nhớ tới thanh danh một đời của lão, đành đổi giọng :

- Lão tiền bối là người chủ trương đại cuộc , cần phải bảo trọng tấm thân .

Tại hạ thử đi coi một chút , lão tiền bối ở ngoài quan sát để tìm cách phá trận .

Tôn Bất Tà khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Lão đệ nên cẩn thận .

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước tiến về phía trước . Chàng đề khí vận công xông vào giữa ngọn đèn chính giữa .

Từ lúc Tiêu Lĩnh Vu động thủ với bọn võ sĩ sử kiếm thuẫn chàng không dám khinh khi những người trong Bách Hoa sơn trang nữa. Khi còn cách Hồng y quái nhân chừng năm sáu thước liền dừng bước lại .

Chàng khẽ vung thanh trường kiếm trong tay vọt ra hai bông kiếm hoa rồi lạnh lùng hỏi :

- Các hạ ăn mặc kỳ hình quái trạng tưởng hăm dọa được người ta ư ?

Hồng y nhân lẳng lặng không đáp chỉ đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu cố ý chọc giận Hồng y nhân để hắn ra tay để coi lộ số .

Hồng y nhân không cầm binh khí , hai tay đều để móng dài . Hiển nhiên hắn dùng móng tay để tấn công dĩ nhiên kỳ bí khôn lường .

Tiêu Lĩnh Vu mấy lần dùng kế khích tướng mà người áo hồng thuỷ chung vẫn chẳng nói câu nói nào, hắn cũng không động thủ tấn công mà chỉ đưa mục quang ngó Tiêu Lĩnh Vu .

Hai bên đối lập sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Tiêu Lĩnh Vu không nhẫn nại được nữa, chàng ngưng thần chú ý nhìn xung quanh Hồng y nhân không thấy có mai phục mới tiến thêm một bước , lớn tiếng quát :

- Coi kiếm đây ?

Ánh hàn quang lấp loáng nhằm đâm vào ngực Hồng y nhân .

Bổng nghe đánh kịch một tiếng . Thanh trường kiếm điểm trúng trước ngực quái nhân áo hồng mà chẳng khác gì đâm vào phiến đá .

Nguyên người áo hồng đã mặc giáp có vẩy như vẩy lân không biết chế bằng vật gì mà kiếm đâm không thủng .

Thanh trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa xuyên thủng áo giáp nhưng luống lực đạo của chàng cực kỳ mãnh liệt làm cho Hồng y quái nhân phải chấn động lùi lại ba bốn bước .

Tiêu Lĩnh Vu thu kiếm về bụng bảo dạ :

- Xem chừng thấy mặt không bằng nghe tên . Kim Lan , Ngọc Lan khoa trương Ngũ long áo đỏ kiêu dũng tuyệt luân mà sao không chịu nổi một đòn .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Hồng y quái nhân lão đảo người mấy cái rồi ngồi phệt xuống đất .

Hiển nhiên bất ngờ này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu cùng quần hào không khỏi kinh ngạc ,mắt trợn tròn xoe nhìn Hồng y quái nhân ngồi dưới đất mà ngơ ngẩn xuất thần .

Thần thâu Hướng Phi rảo bước đến bên khẽ hỏi :

- Vụ này là thế nào đây ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết . Hắn bị trúng một kiếm trước ngực rồi lùi lại té xuống .

Hướng Phi chau mày nói :

- Thế thì lạ quá . E rằng nội vụ còn có âm mưu gì khác chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng lấy làm kỳ . Nhưng hiển nhiên hắn té xuống rồi . Vậy chúng ta cứ xông ra là xong .

Hướng Phi nói :

- Phải rồi ! Tiêu huynh đi trước mở đường . Lão thâu nhi đi kêu bọn họ .

Lão xoay mình chạy về giục quần hào lật đật ra đi .

Kim Lan và Ngọc Lan đã khoa trương Ngũ long đại trận là thiên hạ vô địch mà thấy mà thấy tầm thường quá không có chi kỳ lạ , không khỏi có ý ngần ngừ .

Quái nhân bị Tiêu Lĩnh Vu đánh ngã vẫn ngồi yên dưới đất , Quần hào đi qua mình hắn cũng chẳng thấy phản ứng gì liền đi một mạch ra khỏi Bách Hoa sơn trang mà không gặp người nào ngăn trở .

Tư Mã Càn nói :

- Lạ thiệt . Năm quái nhân mặc áo đỏ ăn mặc dị dạng , vị trí của chúng dường như ẩn dấu một trận thế kỳ môn mà sao họ không chịu nổi một đòn ?

Quần hào ra khỏi Bách Hoa Sơn trang , tinh thần khẩn trương nhẹ nhỏm được nhiều . Mọi người nghĩ đến tình trạng cuộc ác chiến lúc này bây giờ còn khiếp sợ, khác nào vừa ra khỏi quỉ môn quan .

Mã Văn Phi quay lại ngó Kim Lan khẽ hỏi :

- Thẩm Mộc Phong quỉ kế đa đoan . Không hiểu có phải hắn cố ý dùng kế nghi binh .

Kim Lan lắc đầu đáp :

- Đúng thế . Nội tình Ngũ long trận nô tỳ không hiểu tường tận , nhưng thấy y phục của những người đó giống hệt những long giáp do Thẩm Mộc Phong khổ công chế ra .

Hướng Phi ngắt lời :

- Thứ long giáp này phải phí nhiều tâm huyết mới lấy được chúng ta nên lấy đem đi .

Quần hào nghe lão nói không khỏi cười thầm nghĩ bụng :

- Lúc này mà lão thâu nhi vẫn không đổi được cái nết ăn cắp .

Kim Lan cười lạt nói :

- Những long giáp được chế ra chỉ hợp với khổ người này , người khác chưa chắc đã mặc được .

Mã Văn Phi hỏi :

- Cô nương có biết Long giáp đó chế bằng vật gì không ?

Kim Lan đáp :

- Thẩm Mộc Phong kiếm đâu được những thứ vẩy lân dao đâm không thủng đem về chế . Dây khâu những vẩy lân lại rất dai bằng ngân tuyến . Gươm , đao , bại kiếm thông thường khó mà cắt cụt được .

Cô quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu thấy chàng chú ý lắng tai nghe liền nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phong vì việc chế tạo long giáp đã phái cao thủ trong trang đi bắt mấy chục thợ may lành nghề và phải mấy ba năm mới may xong năm bộ long giáp . Như vậy hiển nhiên hắn trông vào Ngũ long đại trận nhiều lắm .

Hướng Phi hỏi :

- Thế thì sao bọn chúng không chịu nổi một đòn mới thật là kỳ ?

Mã Văn Phi hỏi :

- Tiêu huynh . Tiêu huynh đã dùng kiếm chiêu gì ?

Võ công của Tiêu Lĩnh Vu quả cao thâm làm cho quần hào khâm phục vô cùng . Khi chàng đã đối địch gặp phải những tay ghê gớm võ công chàng càng khủng khiếp người thường không thể bì kịp .

Tư Mã Càn đột nhiên buột miệng la lên :

- Huynh đài cũng họ Tiêu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới hắn đã vì chàng mà đã khổ chiến trương trợ, nếu chàng mà còn dấu họ tên thì cũng không tiện , chàng liền đáp :

- Tiểu đệ là Tiêu Lĩnh Vu .

Mã Văn Phi cười hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu chính hiệu đấy chứ .

Tôn Bất Tà hồi lâu không nói gì đột nhiên lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão đệ là Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế .

Tôn Bất Tà nói :

- Lần này lão phu xuống núi có nghe đại danh của lão đệ nay được gặp mới biết quả nhiên danh bất hư truyền .

Tiêu Lĩnh Vu biết lão nói đây là trỏ vào Lam ngọc Đường , người đã mạo danh chàng , nhưng vụ này muốn giải thích cho rõ thì phải mất nhiều thì giờ nên chàng chưa biết đáp thế nào .

Kim Bàn Toán Thương Bát đột nhiên xen vào :

- Chúng ta chạy đi thôi .

Tư Mã Càn hỏi :

- Tại sao vậy ?

Thương Bát đáp :

- Thẩm Mộc Phong toạ tức xong tỉnh trí nghe tin chúng ta xông ra khỏi Bách Hoa sơn trang tất chẳng khi nào chịu cam tâm .

Hắn chưa dứt lời bổng nghe tiếng hú từ xa vọng lại rồi tiếng vó ngựa dồn dập từ phía sau vọng tới .

Quần hào đều là những tay bôn tẩu giang hồ lâu ngày , vừa nghe tiếng đã nhận ra đoàn ky mã có đến mười người là ít .

Hiển nhiên truy binh của Bách Hoa sơn trang đã đuổi tới .

Mã Văn Phi bổng ngửng đầu nhìn hình thế bốn phía , khẻ nói :

- Chúng ta chạy về phía Đông phía Bắc .

Rồi y chạy trước dẫn đường .

Tiêu Lĩnh Vu thấy y chạy về ngả này chắc có dụng tâm nên không hỏi nữa . Chàng kéo tay Thương Bát nói :

- Anh em mình đi đoạn hậu .

Thương Bát cười đáp :

- Phải lắm . Bọn người Bách Hoa sơn trang tên nào cũng thủ đoạn tàn độc .

Đối với chúng , mình không cần nghĩ tới đạo nghĩa giang hồ .

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu câu nói của hắn có ngoại ý , chàng lẳng lặng không đáp .

Tiếng vó ngựa đến gần . Dưới ánh sao đã lờ mờ nhận thấy bọn người cười khoái mã đuổi tới .

Tiêu Lĩnh Vu lượm hai khối đá cầm tay .

Thương Bát thò tay vào trong bọc lấy ra một hộp ngọc mở nắp rồi tưới vật bên trong hộp xuống đất .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ . Trong hộp đó đựng vật gì ?

Thương Bát đáp :

- Mấy thứ côn trùng nhỏ mọn , xin đại ca đừng cười .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Binh bất yếm trá . Bọn chúng đã không lựa chọn thủ đoạn thì chúng ta dĩ nhiên bất tất phải đường đường chính chính với chúng .

Thương Bát nói :

- Trong hộp ngọc này .

Tự nhiên hắn dừng lại .

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn ra thấy hai con ngựa bỏ đàn chạy trước đã đến gần chỉ còn cách ba bốn trượng . Chàng chắc Thương Bát sợ định nhân nghe tiếng nên không nói tiếp .

Lúc này hai con ngựa đã chạy đến chỗ Thương Bát đổ côn trùng trong hộp xuống . Đột nhiên ánh lửa đỏ lập loè rồi tiếng ngựa thét vang .

Chàng chú ý nhìn lại thấy ánh lửa dính vào chân ngựa cháy lên .

Chương 109: Cửa Hang Núi Quần Hùng Cản Địch

Người sau một chút thấy đồng bọn bị ám toán toan bắt ngựa quay lại thì đã không kịp.

Hai người cười ngựa vội nhảy vọt ra ngoài hai trượng , đi bộ rượt theo .

Hai con ngựa thét lên be be chạy như điên .

Trong bóng đêm ánh sáng xanh lè càng cháy lớn , hai con tuấn mã kia chắc là không sống nổi .

Bọn ky mã theo sau thấy ngựa mở đường bị thương , lập tức trở cương cho ngựa đi quanh .

Thương Bát la lên :

- Đáng tiếc ơi là đáng tiếc . Bọn môn hạ Bách Hoa sơn trang quả nhiên giảo hoạt khôn lường . Nếu chúng cùng rượt thì bị lửa đốt hết rồi .

Lúc này hai đại hán đã bỏ ngựa để mà chạy bộ đã chạy đến nơi .

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên . Hai viên đá bay ra vù vù chia nhau bắn tới hai người .

Hai đại hán đuổi gấp vả lại gặp lúc trời tối nên không tránh được đều bị trúng ám toán .

May mà nhờ đêm tối . Tiêu Lĩnh Vu nhận huyệt không trúng . Tuy nhiên trúng cũng bị đau phải chạy chậm lại .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn hình thế chung quanh khẽ bảo Thương Bát :

- Hiện giờ mọi người đều vừa đói vừa mệt nhọc khó lòng tái chiến . Xem chừng bọn địch võ công không phải tầm thường . Nếu ta tìm được chỗ nào địa thế chật hẹp để kháng cự truy binh là hay nhất .

Hai con ngựa chạy như bay chớp mắt đã gần kịp hai người .

Tiêu Lĩnh Vu lại nói :

- Không nên ham chiến , chỉ cần tìm cách ngăn cản đừng để bọn chúng đuổi kịp là được .

Thương Bát vừa thò tay vào bọc lấy kim bát ra vừa đáp :

- Đúng thế ! Đúng thế !

Tiêu Lĩnh Vu nghe Thương Bát đáp lại văng vẳng có hơi thở dồn dập thì than thầm bụng :

- Nếu bây giờ mình bị bọn võ sĩ Bách Hoa Sơn trang vây đánh thì e rằng số đông quần hào phải bị thương vong .

Đột nhiên thanh âm Mã Văn Phi vọng tới :

- Hai vị chớ có ham đánh .

Tiêu Lĩnh Vu vừa xoay lại cản đường vừa quát :

- Thương huynh đệ hãy lùi lại .

Thương Bát biết bản lãnh chàng , không khách khí gì nữa , nhảy vọt ra hai trượng .

Trong khoảng khắc này con ngựa chạy trước đã xông tới .

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh tới .

Người ngồi trên lưng ngựa cũng đẩy song chưởng ra đón tiếp .

Chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu rất mãnh liệt đẩy người kia ngã ngựa .

Nhưng người ngã vừa chấm đất đột nhiên lại nhảy lên xổ về phía Tiêu Lĩnh Vu

Gã này hung hăng không sợ chết , mặc dù đã trúng chưởng ngã ngựa mà vẫn chưa chùn ngụt .

Giữa lúc ấy lại có hai con ngựa khác tới . Song kiếm cùng vung lên đánh Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu không lui mà lại tiến . Chàng xông lên hai bước , tránh khỏi song kiếm giáp kích . Chàng phóng chưởng đón tiếp phát chưởng của đại hán tay không .

Lần này hai chưởng đụng nhau . Đại hán rú lên một tiếng lùi lùi lại năm bước ngồi phệt xuống đất . Gã bị thương rất nặng , trong lúc nhất thời không thể đứng lên được .

Tiêu Lĩnh Vu tuy đả thương được một người , nhưng bọn ky mã lại thêm bốn, năm người ào ạt xông tới .

Kiếm quang lấp loáng , kiếm khí mịt trời . Hai thanh đơn đao và hai cây trường kiếm đồng thời đánh tới .

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng tay trái đẩy lui địch nhân bên tả. Tay mặt chàng vươn ra nắm lấy

thanh trường kiếm kéo mạnh một cái khiến đại hán cỡi ngựa phải té xuống. Tiêu Lĩnh Vu thừa thế vung chân đá mặt phải .

Tuy chàng võ công cao thâm nhưng trải qua mấy phen ác chiến không khỏi mệt mỏi . Chàng chỉ chú ý đoạt kiếm sơ hở sau lưng . Bổng trên lưng chàng đau nhói , chàng bị trúng một kiếm .

Tiêu Lĩnh Vu trong mình có cương khí hộ thân nhưng phần thì nhọc mệt , phần thì mãi cự địch quân không vận tụ cương khí thành ra bị kiếm thương khá nặng .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng người đi vung kiếm quét ra .

Bổng nghe tiếng choang choảng vang lên . Chàng đã gạt được mấy thanh đao kiếm đánh tới .

Lại nghe trên đường có tiếng quát tháo ầm ầm dường như đang đánh nhau kịch liệt .

Tiêu Lĩnh Vu không ràng để vận chỉ huyết , vung trường kiếm lên đâm thương một người .

Những tiếng rên rỉ vang lên không ngớt. Chỉ trong khoảng khắc Tiêu Lĩnh Vu phóng ra những chiêu kỳ ảo đả thương được năm tên rồi phá vòng vây mà chạy . Chàng nóng lòng về sự yên nguy của song thân đề khí vọt lẹ về phía trước .

Đến chỗ đường quanh co thấy đồng đạo võ lâm cầm binh khí đã sắp hàng khai chiến với người trong Bách Hoa sơn trang rượt theo .

Tiêu Lĩnh Vu lướt mục quang nhìn lại thì bọn này là Bát thủ thần long Đoan mộc chính cùng thiếu nữ áo xanh nhan sắc xinh đẹp , tướng mạo trang nghiêm . Ngoài ra còn Bí hiệp Thường đại hải dẫn hai tên đệ tử .

Cả năm người đứng thành hàng ngăn cản truy binh .

Phía sau hai người còn một người tay cầm hỏa long bổng , toàn thân mặc quần áo màu hồng. Râu đen chùng xuống trước ngực . Lão là Tam cương thần đàn Lục khôi Chương .

Mã Văn Phi đã đến bên trận chờ đợi , thấy Tiêu Lĩnh Vu chạy tới liền hô :

- Lại đây ăn điểm tâm và nghỉ ngơi một chút .

Tiêu Lĩnh Vu xông về phía trước. Đoan Mộc Chính vội né mình nhường lối cho chàng .

Mã Văn Phi dẫn Tiêu Lĩnh Vu chuyển qua khúc quanh rồi nói :

- Xin Tiêu huynh hãy ngồi xuống đây nghỉ và dùng chút thực vật .

Y chợt ngó thấy máu tươi trong mình Tiêu Lĩnh Vu giỏ giọt , giật mình hỏi :

- Tiêu huynh bị thương rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên hai chân mềm nhủn phải hạ kiếm chống đất rồi từ từ ngồi xuống .

Nguyên Mã Văn Phi nhắc tới chuyện bị thương , Tiêu Lĩnh Vu mới nhớ ra mình chưa vận khí cầm máu và cảm thấy không chống nổi nữa.

Lúc này quần hào đang ngồi nghỉ và ăn cho đỡ đói . Họ hy vọng thân thể phục hồi mau chóng để có thể tái chiến . Chuyện Tiêu Lĩnh Vu bị thương chuyển đến tai mọi người rất lẹ.

Kim Lan lật đật chạy trước hỏi :

- Tướng công bị thương có nặng không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không hề gì .

Kim lan nói :

- Một mình tướng công quan hệ đến sự an nguy của mọi người . Tướng công đã bị thương ở chỗ nào đâu để nô tỳ băng bó cho .

Tiêu Lĩnh Vu quay mặt đi đáp :

- Cảm phiền cô nương .

Kim Lan thấy vết thương ở sau lưng chàng rất sâu thì trong lòng siết nổi lo âu .

Cô khấn thầm :

- Cầu trời vết thương không vào đến tâm tạng hay gân cốt thì được mau lành .

Cô lấy khăn tay buột cẩn thận vết thương lại cho Tiêu Lĩnh Vu .

Quần hào đang nghe tin đều xúm lại .

Tiêu Lĩnh Vu lòng áy náy, lên tiếng :

- Hiện thời khắc quí hơn vàng ngọc . Bất cứ lúc nào cũng xảy ra cuộc chiến với bọn cao thủ ở Bách Hoa sơn trang . Thương thế tại hạ chẳng có chi đáng kể . Các vị bất tất phải quan tâm .

Bổng chàng phát giác không có Tôn Bất Tà liền lộ vẻ sửng sốt .

Kim Lan thấy chàng hốt hoảng liền hỏi :

- Tướng công đau ở chỗ nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mục quang ngó Mã Văn Phi hỏi :

- Các vị có thấy Tôn lão tiền bối đâu không ?

Quần hào ngơ ngác nhìn nhau .

Nguyên quần hào vừa đói vừa mệt không còn bụng dạ nào nhớ tới ai , quên bẵng cả Tôn Bất Tà .

Tư Mã Càn nói :

- Lão khiếu hóa đó võ công cao cường. Quyết không gặp việc gì bất trắc .

Các vị không nên hoang mang vì lão .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ thở dài nói :

- Dường như lão bị nội thương khá trầm trọng .

Bổng nghe tiếng rú thê thảm vọng lại . Một đại hán lối 30 tuổi tay phải cầm kiếm , toàn thân đẫm máu hấp tấp chạy lại .

Thương Bát nhảy vọt ra vung tay mặt điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên vai bên tả đại hán .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhận ra gã là đệ tử Bí trường đại hải . Cánh tay trái gã bị đứt mất từ khuỷu tay trở xuống . Tuy Thương Bát đã điểm huyệt đạo chỉ huyết mà máu tươi vẫn chảy ra .

Đại hán chống kiếm xuống đất để đỡ mình rồi nói :

- Gia sư sai tại hạ chuyển lời đến các vị là phải động thân cho mau vì Bách Hoa sơn trang còn tiếp tục phái nhiều cao thủ tới . Gia sư cùng Đoan mộc tiền bối hết sức kháng cự nhưng thế địch đông quá , e rằng không chống chọi được lâu Xin các vị lên đường đi .

Gã chưa dứt lời đã ngã lăn ra .

Quần hào đây số đông là cao thủ hạng nhất võ lâm , sau khi được ăn lại được nghỉ ngơi một lúc , tinh thần phấn khởi trở lại .

Mã Văn Phi đứng dậy ôm đại hán nói :

- Có vị nào đem linh dược trị thương không ?

Thần thâu Hướng Phi bước nhanh lại đáp :

- Lão thâu nhi có đây .

Lão thò tay vào bọc lấy thuốc Kim sang rịt vết thương cho đại hán rồi buột lại

Lại thấy Phụng Trúc bước tới nói :

- Mã gia ! Xin Mã gia để vị bị trọng thương này cho tiểu tỳ săn sóc .

Mã Văn Phi cười khanh khách đáp :

- Nếu anh hùng thiên hạ đều đồng tâm hiệp lực thương mến nhau như bọn ta bữa nay thì Thẩm Mộc Phong bản lãnh cao thâm gấp mười cũng chẳng có chi đáng sợ .

Tư Mã Càn đột nhiên vòng kim hoàn trong tay lên hỏi :

- Vị nào cùng tiểu đệ đến viện trợ bọn họ chống giặc ?

Hướng Phi đáp :

- Lão thâu nhi xin đi .

Hai người song song vọt đi trợ chiến .

Mã Văn Phi đảo nhìn tình thế bốn mặt rồi nói :

- Phía trước cách đây năm dặm tại hạ bố trí một số anh em để ngăn cản quân địch mai phục. Chúng ta chỉ cần đi năm dặm nữa là hội họp được với họ .

Thương Bát nói :

- Bọn người ở Bách Hoa sơn trang không ngớt kéo đến thì Bát thủ thần long Đoan Mộc chín cùng Bí hiệp thường đại hải có được Tư Mã Càn và Hướng Phi tiếp viện thì e rằng cũng chẳng chống được bao lâu .

Mã Văn Phi hỏi :

- Cái đó tại hạ đã an bài . Chỉ còn lo thương thế của Tiêu huynh . Không hiểu y đã đi được chưa ?

Kim Lan đáp :

- Không cần đâu . Nếu Tiêu tướng công không đi được thì để nô tỳ cõng .

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên nói :

- Không dám phiền cô nương . Chút thương ngoài da có chi đáng kể .

Mã Văn Phi trầm giọng nói :

- Xin Tiêu huynh vì đồng đạo võ lâm mà giữ gìn thân thể , không nên gắng gượng .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Không hề chi .

Rồi chàng rảo bước tiến về phía trước .

Thương Bát và Kim Lan đi bên chàng .

Bổng nghe phía sau có tiếng quát tháo vọng lại . Hiển nhiên hai bên đang chiến đấu ác liệt .

- Tiêu Lĩnh Vu tuy muốn quay lại trợ lực , nhưng vết thương ở sau lưng chàng đau nhói lên từng cơn . Chàng tự biết mình không thể tái chiến được nữa đành ngấm ngầm thở dài tiếp tục cất bước .

Quảng cách năm dặm đi chẳng mấy chốc đã tới nơi .

Quả thấy trên đường chỗ giáp với hang núi đã có một đại hán râu quăn đứng đó .

Tiêu Lĩnh Vu nhận ra đó là Nam nhạc Bộ Thiên Tinh .

Mã Văn Phi tiến lên trước một bước chắp tay hỏi :

- Bộ huynh ! Chuẩn bị xong cả rồi chứ ?

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Xong cả rồi . Xin Mã huynh cùng các vị chuyển vào góc núi ngơi . Ở đó có đủ thực vật cùng kiện mã .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Té ra bọn họ đã bố trí chu đáo . Không hiểu ai sắp đặt kế hoạch này ?

Chàng đi theo quần hào đi xuyên qua sơn cốc chỗ giáp với hai ngọn núi .

Qua sơn cốc rồi cảnh vật đột nhiên biến đổi .

Đây là một khu đất rộng cỏ mọc xanh om , có tiếng ngựa hí cùng tiếng người nói . Quả nhiên họ đã sắp đặt xảy mười mấy con ngựa đầy đủ yên cương .

Mã Văn Phi khẽ nói :

- Tiêu huynh cùng quần hào hãy chờ đây. Tiểu đệ kêu đội thứ nhất chống địch lùi lại .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ đã nghĩ ngơi một lúc thấy sức lực hồi phục khá nhiều muốn cùng đi với Mã huynh .

Mã Văn Phi nói :

- Bọn tại hạ liên lạc bằng tín hiệu chẳng cần chạy đi chạy về , không dám phiền Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Các vị vì tiểu đệ mà tắm máu chiến đấu. Khi nào tiểu đệ lại điềm nhiên toạ thị .

Mã Văn Phi nói :

- Nhưng thương thế của Tiêu huynh .

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Không hề chi .

Mã Văn Phi không tiện ngăn trở nữa đành đáp :

- Tiêu huynh cùng đi coi thì được ,nhưng không nên động thủ .

Thương Bát đứng lên nói :

- Tại hạ xin bảo hộ đại ca cùng đi .

Tiêu Lĩnh Vu toan ngăn cản nhưng thấy vẻ mặt hắn thành khẩn nên không nói nữa .

Ba người chạy ra cửa hang núi , tình thế đã biến đổi . Chỗ giáp cửa hang đã có bốn , năm cao thủ cầm binh khí dửng đó .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quần hào nhận ra được quá nửa .

Thiếu niên anh tuấn mặc võ phục đứng ở mé tả tay cầm trường kiếm dài không đầy hai thước chính là Thạch Phụng Tiên, con trai Thạch tuấn Sơn . Thạch tuấn Sơn là chưởng môn đã qua đời của Nam phái Thái cực môn , nổi tiếng võ lâm về môn Hồi phong thập bát kiếm .

Đứng bên cạnh Thạch Phụng Tiên là một hắn tử lối năm chục tuổi tay cầm trường kiếm . Y chính là Đặng Không , môn hạ Nam phái Thái cực Môn .

Kế đó là một lão già mình mặc áo xanh tay cầm trường kiếm Tiêu Lĩnh Vu nhớ ra lão già là Đổng công Thành , đồ đệ Hình Ý Môn .

Một người nữa đứng gần Bộ Thiên Tinh mình cao tám thước , sắc mặc đỏ hồng, lưng dắt nhuyễn sách lượng ngân truy, tay cầm cường cung , túi cài trương tiễn . Chính là Thần tiễn Trấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ .

Ngoài năm nhân vật đứng chắn cửa hang , hai bên vách núi thấp thoáng có bóng người mai phục .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Té ra bọn họ ẩn trong bụi rậm và sau núi hai bên nên mình đi qua không trông thấy .

Bổng nghe Mã Văn Phi cất tiếng hỏi :

- Đường huynh . Bây giờ phóng tính hiệu kêu bọn họ triệt thoái được chăng ?

Đường Nguyên Kỳ dạ một tiếng rồi lắp cung bắn véo một tiếng . Mũi tên bay vút lên cao .

Tiếp theo nổ đánh đùng một tiếng . Đầu mũi tên bốc lên một làn khói trắng Mã Văn Phi trầm giọng nói :

- Những người trong Bách Hoa sơn trang nghiên cứu nhiều về quần chiến .

Vậy các vị chẳng cần lịch sự , cứ việc hạ độc thủ , được tên nào hay tên ấy .

Bộ Thiên Tinh gật đầu đáp :

- Tại hạ biết rồi . Xin Mã huynh cứ vào sau núi nghỉ ngơi , bất tất phải để tâm đến công việc chỗ này .

Mã Văn Phi nói :

- Tiểu đệ ẩn ở phía sau đá núi để coi chứ không động thủ .

Bộ Thiên Tinh đáp :

- Đã thế xin đi theo tiểu đệ .

Hắn giơ tay lên đỉnh đầu khoang một vòng tròn .

Quần hào đứng chắn trên đường đột nhiên chuyển động chia nhau ẩn vào hai bên đá núi hoặc trong bụi cỏ rậm .

Tiêu Lĩnh Vu cùng Thương Bát theo sau Mã Văn Phi . Bộ Thiên Tinh dẫn ba người chạy thẳng đến sau một tảng đá lớn trên vách núi mé hữu .

Xung quanh tảng đá này đều có cỏ mọc rậm um che kìm mít. Ở trên cao nhìn xuống trông được rất xa .

Mấy người vừa ẩn thân xong bổng thất bốn con khoái mã nối đuôi nhau đi tới

Mã Văn Phi khẽ nói :

- Bọn chúng đã đi qua đội mai phục thứ nhất của chúng ta .

Bộ Thiên Tinh ngắt lời :

- Đó là mấy tên của chúng đã bị thương .

Rồi hắn cất cao giọng gọi :

- Đường huynh . Mấy người cưỡi ngựa đó đều là bọn võ sĩ trong Bách Hoa sơn trang . Đường huynh hạ thủ đi đừng nể nang gì .

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng điều tra tình thế thì dường như Bộ Thiên Tinh là nhân vật lãnh đạo đại cuộc ở đây .

Đột nhiên tiếng dây cung rít lên . Tên võ sĩ cưỡi ngựa đi trước rú lên một tiếng té nhào xuống đất .

Tiêu Lĩnh Vu khen thầm :

- Đường Nguyên Kỳ nổi tiếng là tay thiện xạ . Quả nhiên danh bất hư truyền người thường không thể bì kịp .

Lại nghe tiếng dây cung vang lên không ngớt . Mấy mũi trường tiên vọt tới Mấy người đi ngựa dường như đã cảnh giác lập tức tản ra rồi tiếp tục chạy về phía trước .

Tuy bọn chúng đã kịp thời ứng biến , nhưng cũng có một đại hán trúng tên ngã ngựa .

Hai tên kia tuy thấy đồng bọn bị thương ngã ngựa vẫn xông về phía trước .

Bộ Thiên Tinh khẽ bảo Mã Văn Phi :

- Xin Mã huynh hãy ngồi đây quan chiến , tiểu đệ muốn ra tay cản địch .

Mã Văn Phi đáp :

- Xin Bộ huynh tùy tiện .

Bộ Thiên Tinh tung mình nhảy một cái ra xa hơn trượng chạy thẳng đến cửa hang .

Lúc này quần hào mai phục ở sau đá núi và trong bụi cỏ tiếp tục xuất hiện cản đường .

Bổng thấy Thạch Phụng Tiên chưởng môn Nam phái Thái Cực động thủ trước tiên vung trường kiếm lên tấn công một địch nhân ở mé hữu . Y ra tay rất mau lẹ , kiếm quang loé lên một cái đã tới nơi .

Đại hán cưỡi ngựa toàn thân mặc áo đen , bắt đầu ngựa tránh khỏi đòn của Thạch Phụng Tiên , đồng thời gã rút thanh nhạn linh đao ở sau lưng ra.

Thạch Phụng Tiên đánh sểnh một chiêu liền liên tục phóng ba nhát kiếm .

Đại hán áo đen võ công cũng không kém cỏi , tay cầm nhạn linh đao múa lên vù vù và chiến đấu với Thạch phụng Tiên .

Thạch Phụng Tiên trao đổi mấy kiếm , hai người vẫn giữ thế quân bình bất phân thắng bại .

Thạch phụng tiên trong lòng nóng nảy múa tít trường kiếm đánh ráo rít hơn .

Bổng nghe Đặng Khôn khẽ nói :

- Võ công của Nam phái Thái cực môn chúng ta chuyên dùng tỉnh chế động . Nếu chưởng môn nóng nảy để chân khí hư nhược là phạm vào điều tối kỵ của bản môn .

Thạch phụng Tiên quả nhiên trầm tỉnh lại thế kiếm càng lợi hại hơn.

Đại hán áo đen mấy lần muốn xuống ngựa cự địch , nhưng vì thế kiếm của Thạch Phụng Tiên bức bách không rảnh để nhảy xuống .

Giữa lúc ấy Đổng công Thành ở ý Hình môn cũng động thủ tấn công đại hán .

Đổng công thành đánh quen trăm trận, lịch duyệt phong phú , thế công của y vừa nhu vừa cương .

Cuộc chiến kéo dài chừng mười hiệp thì đại hán áo đen đã lâm vào tình thế kém. Thạch Phụng tiên

đâm một kiếm trúng vào kiện mã .

Con ngựa bị thương thét lên một tiếng đứng thẳng như người .

Đại hán áo đen vung đao ra chiêu " Lực binh thiên nam " che kín môn hộ rồi nhảy xuống .

Thạch Phụng tiên khi nào để gã thoát thân . Y tiến lại một bước vung kiếm gạt thế đao . Tay trái đánh một chưởng .

Phát chưởng này đánh ra vừa đúng chỗ . Đại hán đang nhảy xuống ngựa người chưa chấm đất thì chưởng thế của Thạch Phụng Tiên đã đánh tới trúng vào lưng đại hán đến binh một tiếng .

Đại hán kêu rú lên ngã chúi về phía trước .

Thạch Phụng Tiên phóng kiếm đâm suốt từ trước ngực ra sau lưng đoạn y phóng cước đá xác chết đại hán ra .

Đổng Công Xuyên của dùng tuyệt chiêu "Trùng lãng diệp ba" Trường kiếm nổi hào quang trùng điệp chém đại hán làm hai đoạn .

Những người này đều có mối thâm thù Thẩm Mộc Phong , nên đối với bất cứ ai là người trong Bách Hoa sơn trang cũng ra chiêu tàn độc chẳng nể nang gì .

Giữa lúc Thạch Đổng đâm chết địch thủ thì sáu bảy bóng người đang vọt tới Phía sau những người này mấy chục võ sĩ áo đen đuổi theo ráo riết .

Những người chạy trước không ngớt phóng ám khí ra để cản trở bước đường rượt theo của bọn võ sĩ áo đen .

Đường Nguyên Kỳ bắn veo véo hai phát đả thương ba tên võ sĩ áo đen .

Chương 110: Thẩm Mộc Phong Cũng Đuổi Tới Nơi

Bọn võ sĩ chạy chậm lại một chút , quần hào đã chạy tới trước cửa hang núi .

Tiêu Lĩnh Vu ẩn phía sau cửa hang đá núi , chú ý nhìn ra thì thấy Thường đại hải Đoan Mộc Chính đã biến thành người máu , Tam dương Thần đàn Lục Khôi Chương tay mặt cầm hỏa long bổng , tay trái máu chảy ướt đầm vạt áo , xem chừng thương thế khá nặng .

Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính vẫn miễn cưỡng quay lại phóng ám khí ra ngăn cản truy binh .

Thiếu nữ áo xanh vẫn mặt lạnh như tiền mà lúc này cũng biến đổi ghê gớm . Tóc cô rối bù , đầy mình những máu .

Ngoài ra một thiếu niên chừng hai chục tuổi tay chống trường kiếm bị trọng thương ở đùi , chân nhảy khập khiễng.

Tư Mã Càn và Hướng Phi đoạn hậu cự địch vừa đánh vừa chạy để bảo vệ cho mấy người .

Cứ coi bấy nhiêu người bị trọng thương cũng đủ biết cuộc ác chiến rất khốc liệt .

Bộ Thiên Tinh tránh sang bên để nhường chỗ cho bọn Thường Đại Hải , Đoan Mộc Chính chạy vào rồi quát lên một tiếng đứng ngang ra để ngăn cản truy binh .

Bốn tên võ sĩ của Bách Hoa sơn trang đuổi tới thấy quần hào đã bố trí mai phục , trong lòng kinh hãi đều dừng bước lại .

Bộ Thiên Tinh ngửng đầu lên nhìn thấy bọn võ sĩ áo đen kéo đến mỗi lúc một đông . Chỉ trong khoảng khắc bọn chúng đã tụ họp đến mấy chục người mà ở phía xa xa cát bụi tung bay vẫn còn nhiều khoái mã tiếp tục chạy tới .

Lúc này Đường Nguyên Kỳ đã thu cất cung tên , cởi dây Nhuyễn sách lượng ngân truy ở trên lưng xuống thủ thế chờ đợi . Bọn Thạch Phụng Tiên , Đổng Cống Xuyên , Đặng Khôn năm người xếp hàng ở trước cửa cửa núi rộng chừng hơn trượng phòng thủ rất nghiêm mật .

Bọn võ sĩ áo đen đã tụ tập đến bốn năm chục tên đều rút binh khí ra nhưng chưa chịu tấn công , tựa hồ còn chờ đợi ai .

Tiêu Lĩnh Vu thấy thanh thế của Bách Hoa sơn trang bất giác thở dài nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong quả là nhân vật phi thường . Nguyên việc huấn luyện võ sĩ áo đen thành qui cũ và gan dạ cũng đủ chứng tỏ tài trí hơn người mới làm được đến thế .

Tiêu Lĩnh Vu đã động thủ với bọn võ sĩ áo đen , tuy võ công của chúng có kẻ cao người thấp nhưng nói về toàn thể thì chúng được liệt vào hạng cao thủ trên chốn giang hồ .

Bổng thấy Thường Đại Hải và Đoan Mộc Chính xuyên qua vòng phòng thủ của quần hào mới chừng hai trượng đột nhiên ngã lăn ra .

Nguyên hai người này khổ chiến đấm máu đã bị trọng thương không chống được nữa, chỉ nhờ nguyên khí gắng gượng cho khỏi ngã . Bây giờ truy binh đã bị cản trở , tinh thần của họ hết lo liền đờ người ra té xuống .

Thương Bát khẻ thở dài nói :

- Bát thủ thần long Đoan Mộc Chính và Bí hiệp Thường Đại Hải đều là cao thủ hạng nhất nổi tiếng giang hồ , không ngờ qua một trận mà bị thương nặng đến thế này .

Hắn toan chạy xuống ôm lấy họ đem vào chỗ kín thì đột nhiên trong bụi cỏ bên cạnh có hai đại hán võ phục nhảy ra ôm lấy hai người đưa vào sau núi .

Lúc này bọn Tửu Tăng , Phạn Cái ngồi ở phía sau núi toạ tức , tinh thần và thể lực đều đã hồi phục , thấy tình hình Đoan Mộc Chính bị trọng thương không khỏi buồn rầu buông tiếng thở dài .

Phạn Cái Thẩm thiết Oa khẻ nói :

- Tiêu Lĩnh Vu bị thương khá nặng. Nếu gã còn động thủ thì e rằng vết thương lại vỡ ra . Nhờ cuộc chiến này mà bên ta đối phó được với nhân vật lãnh tụ ở Bách Hoa sơn trang . Vậy từ nay chúng ta đừng để gã sơ nhất điều gì mới mong vãn hồi được tình thế nguy ngập trong võ lâm.

Tửu Tăng Bất giới đứng dậy đáp :

- Phải đấy ! Chúng ta lại khuyên y đừng động thủ .

Lão ngừng lại rồi nhăn nhó nói tiếp :

- Còn lão Tôn Bất Tà ở cái bang không chừng cũng bị thương nặng , nhưng ở trước mặt quần hào y không muốn tỏ ra kém sức mà lén đi một mình . Hỡi ơi ! Mong rằng lão có thuật cải trang đừng để người Bách Hoa sơn trang phát giác ra mới yên thân được .

Hai tay hào khách phong trần không biết đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn . Thần kinh bách chiến mà đối với cuộc chiến ở Bách Hoa sơn trang cũng sinh lòng khiếp sợ .

Thẩm thiết Oa nhìn bọn Ngọc Lan nói :

- Phiền cô nương săn sóc cho hai người bị thương .

Lão nói xong đứng dậy cùng Tửu Tăng song song chạy đi.

Lúc này tình thế ngoài cửa hang núi lại biến đổi . Bọn võ sĩ áo đen ở Bách Hoa sơn trang đuổi tới nơi đã lập một tòa phương trận , nhưng vẫn chưa tấn công .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Mã Văn Phi nói :

- Mã huynh . Địch nhiều mà ta ít không nên thẳng thắn đối phó mà phải nghĩ cách lui địch mới được .

Mã Văn Phi khẽ thở dài đáp :

- Ngoài Cái Bang và Thiếu Lâm có nhiều đệ tử e rằng trong võ lâm không còn môn phái nào nhiều người để chống cự lại Bách Hoa sơn trang .

Lời nói có ngụ ý cuộc chiến để ngăn địch nhân không có cơ hội gì thắng được

Tiêu Lĩnh Vu hồi tưởng lại cuộc chiến gần nữa ngày trời trong Bách Hoa sơn trang thực là nguy hiểm muôn phần . Nếu không được Tôn Bất Tà ra tay thì quần hào đã bị thương vong một số lớn ở Bách Hoa sơn trang rồi . Chàng không thể trách những người tham dự cuộc chiến là thiếu dũng cảm, liền thở dài nói :

- Mã huynh có thể liên hiệp cùng các môn phái .

Mã Văn Phi lắc đầu ngắt lời :

- Chín môn phái lớn đã có thành kiến sâu xa về môn hộ . Anh em tại hạ hành động trên chốn giang hồ mới được mấy năm , nhất định các phái lớn không coi mình vào đâu .

Hai người còn đang nói chuyện bổng thấy hai bóng người từ trận đường lớn phía sau núi chuyển tới .

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén thấy thiếu niên vận võ phục lưng đeo trường kiếm chính là Triển Diệp Thanh ở phái Võ đương .

Người đi bên Triển Diệp Thanh hàm râu quai nón , mắt tròn mặt vuông , khí thế uy mãnh . Chính là Lão nhị trong Chung Nam nhị hiệp tên gọi Đặng Nhất Lôi .

Mã Văn Phi đảo mắt nhìn ra khẽ hỏi :

- Tiêu huynh ! Tiêu huynh có biết đại hán râu quai nón đó là ai không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là Đặng Nhất Lôi trong Chung nam nhị hiệp lừng danh thiên hạ .

Mã Văn Phi lại hỏi :

- Thanh niên đi cạnh Đặng Nhất Lôi là nhân vật nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là người sự đệ nhỏ nhất của Vô vi đạo trưởng ở phái Võ Đương tên gọi Triển Diệp Thanh .

Mã Văn Phi nói :

- Té ra là Triển đại hiệp . Tiểu đệ đã được nghe tiếng y từ lâu .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai người này tới nơi đây chắc là để trợ quyền cho chúng ta.

Mã Văn Phi nói :

-Theo lời đồn thì phái Võ đương và Bách Hoa sơn trang đã kết thành thù địch.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế .

Mã Văn Phi nói :

- Bất luận họ có giúp mình hay không , tiểu đệ cũng xuống nghinh tiếp .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Như thế là phải .

Mã Văn Phi đứng dậy rảo bước xuống chắp tay thi lễ hỏi :

- Đặng đại hiệp . Nhị hiệp vẫn bình yên chứ . Nhị hiệp có biết tại hạ là Mã Văn Phi không ?

Đặng Nhất Lôi nghiêng mình trả lễ đáp :

- Việc Mã huynh vào tận Bách Hoa sơn trang đã đồn đại ra ngoài giang hồ . Hành động dũng cảm

này thực khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng .

Mã Văn Phi đáp :

- Nói ra lại mắc cỡ .

Đặng Nhất Lôi cười ha hả ngắc lời :

- Ai thì còn chưa hiểu Bách Hoa sơn trang lợi hại thế nào chứ tiểu đệ biết quá rõ . Mã huynh bình yên ra khỏi Bách Hoa sơn trang thì về đởm lược và võ công đều có chỗ hơn người .

Mã Văn Phi khẽ thở dài nói :

- Bọn tiểu đệ mà bình yên ra khỏi Bách Hoa sơn trang chính là nhờ ở hai vị .

Đặng Nhất Lôi ngắt lời :

- Bất luận Mã huynh dùng phương pháp nào ra khỏi hang hầm đó cũng không phải là chuyện dễ dàng .

Hắn đưa mắt nhìn Triển Diệp Thanh giới thiệu :

- Vị này là Triển Diệp Thanh , sư đệ của Vô Vi đạo trưởng phái Võ đương .

Mã Văn Phi chắp tay nói :

- Tại hạ được nghe danh của Triển huynh từ lâu , bữa nay được gặp thực là may mắn .

Triển Diệp Thanh nghiêng mình đáp :

- Tiểu đệ cũng biết Mã huynh là Tổng thủ lãnh bốn tỉnh Dự, Ngạc, Tương, Cám , tài năng hơn người , tiểu đệ rất đem lòng ngưởng mộ .

Mã Văn Phi nói :

- Triển huynh dạy quá lời .

Phía sau lại có tiếng hú nổi lên . Chớp mắt đã thấy bọn võ sĩ áo đen tụ hội rất đông ở cửa núi . Chúng chia ra đứng hai bên rất nghiêm chỉnh .

Ba con kiện mã từ từ đi giữa lướt tới trước mặt Bộ Thiên Tinh .

Mã Văn Phi vừa nhìn rõ , bất giác la thất thanh :

- Thẩm Mộc Phong !

Đặng Nhất Lôi vội nói tiếp :

- Bọn tại hạ đến trợ quyền , lý nghĩ phải ra trước để ngăn cản .

Hắn nói xong sấn xổ tiến về phía trước .

Triển Diệp Thanh khẽ nói :

- Hành động dũng cảm của Mã huynh tiến vào Bách Hoa sơn trang đã làm chấn động võ lâm . Tệ sư huynh cùng mấy đồng bạn phái Thiếu lâm cũng sắp tới đây trợ quyền. Mã huynh đừng làm giảm hào khí của mình .

Gã nói xong không chờ Mã Văn Phi trả lời , đi theo sát Đặng Nhất Lôi.

Mã Văn Phi trấn tỉnh tâm thần bụng bảo dạ :

- Đã có phái Thiếu Lâm và phái Võ đương đến trợ chiến chẳng lẽ ta đứng thõng tay mà nhìn .

Y liền rảo bước tiến ra .

Lúc này Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi đã gia nhập vào bọn Bộ Thiên Tinh . Quần hào liền rút binh khí ra để mà cản đường .

Mã Văn Phi rảo bước đứng vào với bọn quần hào . Y ngửng đầu trông ra thấy Thẩm Mộc Phong người cao lớn , lưng hơi gù ngồi trên mình ngựa lông trắng như tuyết .

Thẩm Mộc Phong đảo mắt lạng lùng nhìn quán hào rồi cất tiếng hỏi :

- Lão khiếu hóa tử Tôn Bất Tà đi đâu rồi ?

Những người trong trường đa số chưa tham dự cuộc ác chiến với Bách Hoa sơn trang đều trợn mắt không biết trả lời như thế nào .

Mã Văn Phi cười lạt đáp :

- Tôn lão tiền bối ư ? Dĩ nhiên Tôn lão tiền bối có việc đi nơi khác . Thẩm đại trang chúa muốn hỏi điều gì xin cứ hỏi tại hạ cũng được .

Y đảo mắt nhìn phía sau Thẩm Mộc Phong thấy hai lão già một trắng một đen cởi tuấn mã . Đó là Hắc, Bạch nhị lão ở núi Trường Bạch đất Quản Đông .

Hắc , Bạch nhị lão trong mình đều mang tuyệt kỷ và nổi danh ở Quan ngoại , nhưng so với đồng

đạo võ lâm Trung nguyên thì chưa vào đâu . Mã Văn Phi biết hai lão này mới đến Bách Hoa sơn trang lần đầu .

Bổng nghe Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Ngươi không phải là địch thủ của ta . Ta muốn kiếm lão khiếu hóa để đòi nợ .

Bộ Thiên Tinh vung thanh kiếm trong tay lên nói :

- Thẩm Mộc Phong ! Bất luận ngươi muốn tìm ai nhưng đừng hòng qua đường này .

Thẩm Mộc Phong buông tiếng cười khinh miệt hỏi :

- Với lực lượng của các vị mà đòi cản đường Thẩm mỗ ư ?

Đặng nhất lôi tức giận quát lên :

- Thẩm Mộc Phong . Đừng ngông cuồng nữa . Dù võ công ngươi có cao cường đến đâu cũng không ai sợ ngươi đâu .

Thẩm Mộc Phong đưa mắt nhìn Đặng Nhất Lôi nói :

- Đặng nhị hiệp sợ sống lâu quá chăng ?

Đặng Nhất Lôi tuy mạnh miệng nhưng trong lòng cũng hiểu rõ võ công của Thẩm Mộc Phong đã đến trình độ kinh ngươi . Nếu lấy một chọi một với hắn thì mình khó lòng chống nổi mười hiệp .

Thẩm Mộc Phong không để Đặng Nhất Lôi trả lời , đảo mắt nhìn Mã Văn Phi hỏi :

- Thẩm mỗ nghe nói cuộc đại chiến vừa qua ở Bách Hoa sơn trang hoàn toàn do ngươi trù liệu kế hoạch . Chẳng hiểu có đúng thế không ?

Mã Văn Phi hỏi :

- Đúng thì sao , mà không đúng thì sao ?

Thẩm Mộc Phong cười mát đáp :

- Tuy lời đồn như vậy , nhưng Thẩm mỗ có điều không tin .

Hắn cười ha hả nói tiếp :

- Chẳng phải Thẩm mỗ coi thường ngươi , nhưng ngươi quyết không đủ khả năng như vậy. Tôn Bất Tà cũng chưa ăn thua . Nếu ta đoán không lầm thì lão khiếu hóa đó đã bị trọng thương rồi .

Mã Văn Phi giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Thằng cha này quả nhiên lợi hại thật ! Hắn liệu việc như thần .

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cười lạt nói tiếp :

- Trong bọn các ngươi nhất định có một nhân vật võ công quán thế . Chẳng những các ngươi không bằng y mà cả Tôn Bất Tà cũng còn kém mấy phần Thẩm mỗ đến đây là muốn gặp nhân vật đó .

Bọn Bộ Thiên Tinh đều không hiểu những cuộc ác chiến kinh tâm động phách vừa qua ở Bách Hoa sơn trang , chỉ nghe nói một vị trưởng lão Cái Bang khét tiếng giang hồ là Tôn Bất Tà qui ẩn đã lâu , có tham dự vào cuộc chiến đấu này . Vậy mà Thẩm Mộc Phong bảo còn nhân vật võ công cao thâm hơn Tôn Bất Tà thật khó mà tin được .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi hỏi lại :

- Đại trang chúa đã đoán ra nhân vật đó là ai chưa ?

Y nói câu nói tức là thừa nhận lời truy vấn của Thẩm Mộc Phong .

Quần hào không khỏi ngạc nhiên tự hỏi :

- Quả có nhân vật như vậy ư ?

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Tuy ta chưa biết được họ tên của nhân vật đó nhưng cũng chắc y đã thay hình đổi dạng để trà trộn vào Bách Hoa sơn trang .

Mã Văn Phi cười lạt nói :

- Tại hạ chẳng thể tin được là Thẩm đại trang chúa không biết y thật .

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Biết hay không cũng chẳng lấy gì làm quan hệ . Việc khẩn yếu bây giờ là Thẩm mỗ muốn hội diện với y .

Mã Văn Phi nói :

- Thẩm đại trang chúa biết mà không nói thì tưởng cũng không cần gặp y nữa .

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi cười hỏi :

- Các vị muốn cùng Thẩm mỗ động thủ thật chăng ?

Triển Diệp Thanh đột nhiên xen vào :

- Nếu Thẩm đại trang chúa nhất định không chịu nghe lời khuyên can thì bọn tại hạ đành phải đắc tội vậy .

Thẩm Mộc Phong mục quang sắc bén nhìn Triển Diệp Thanh hỏi :

- Lệnh sư huynh Vô Vi đạo trưởng không đến đây ư ?

Triển Diệp Thanh ngấm ngầm bội phục , bụng bảo dạ :

- Mục quang cùng tâm cơ lão này quả nhiên hơn hẳn người thường . Hắn mới gặp ta một lần mà đã nhớ cả lai lịch .

Gã còn đang ngẫm nghĩ , bổng nghe tiếng niệm phật hiệu vọng lại .

Mọi người đảo mắt nhìn ra thấy một vị đạo trưởng đeo kiếm dẫn hai vị hòa thượng mặt áo cà sa màu nguyệt bạch rảo bước đi tới .

Đạo nhân kia tiên phong đạo cất thanh tao thoát tục khác trần . Chính là nhị sư huynh của Triển Diệp Thanh tên gọi Vân Dương Tử.

Phía sau Vân Dương Tử còn hai nhà sư thì một lão già đến tám chục , còn người trẻ độ tứ tuần .

Nhà sư tráng niên vai vác một cây thiết trượng hùng dũng đi tới .

Nhà sư già tám chục tuổi cặp mắt hé mở hai tay chắp lại theo sau bọn Vân Dương Tử .

Hai tăng , một đạo đi nhanh tới nhập bọn với quần hào .

Nhà sư già trầm giọng quát hỏi :

- Thẩm đại trang chúa . Đại trang chúa còn nhận ra người bạn cố cựu cách đây hai chục năm không ?

Thẩm Mộc Phong nhìn nhà sư già đột nhiên biến sắc hỏi lại :

- Lão còn chưa chết ư ?

Nhà sư cười mát đáp :

- Cái đó hắn làm cho Thẩm đại trang chúa phải thất vọng .

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Tuy việc cách đây hai chục năm nhưng Thẩm mỗ tự liệu sức mình lúc này vẫn có thể giết lão được .

Nhà sư già nói :

- Lão tăng trước đây hai năm đã trốn thoát khỏi tay ngươi . Nếu sau hai mươi năm vẫn chết bởi tay ngươi thì đó là số mạng.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn hai lão Hắc , Bạch khẻ nói mấy câu .

Hắn dùng phép truyền âm nhập mật quần hào không nghe rõ chỉ thấy Hắc , Bạch nhị lão gật đầu lia lịa .

Mã Văn Phi lẳng lặng dò la tình thế. Bên quần hào được Triển Diệp Thanh và Vân Dương Tử cùng mấy người đến viện trợ , thực lực tăng lên nhiều , có thể chiến đấu với Thẩm Mộc Phong được một trận thì trong lòng vững lại , nghĩ thầm :

- Hai phái Võ đương và Thiếu lâm đã bị lôi cuốn vào vòng thị phi này thì những môn phái lớn khác tất cũng giác ngộ . Nếu chín môn phái lớn đồng tâm hiệp lực để đối phó với Thẩm Mộc Phong thì trong Bách Hoa sơn trang tuy lắm nhân tài cũng không đáng sợ nữa .

Y còn đang ngẫm nghĩ , bổng nghe hai tiếng còi thét lên lanh lảnh . Tiếp theo một hồi đồng tu vọng lại .

Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà nghe tiếng đồng la cũng cảm thấy thê lương buồn bã .

Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở phía sau tảng đá lớn , coi rõ mọi biến diễn trong trường .

Chàng nghĩ thầm :

- Nếu hai nhà sư kia ngăn chặn được Thẩm Mộc Phong thì Vân Dương Tử và Đặng Nhất Lôi có thể đối phó với Hắc, Bạch nhị lão ở quan ngoại . Còn Triển Diệp Thanh giúp quần hào cũng có thể chống được bọn võ sĩ áo đen một trận .

Chàng đang thầm tính cơ thắng bại của hai bên thì đột nhiên tiếng còi và tiếng đồng la vang lên .

Kim Bàn Toán Thương Bát đứng bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Bang Thần Phong trước nay thường hành động về đêm sao lần này lại phát động giữa ban ngày ?

Hắn nhìn ra thấy bốn đại hán mình trán khiêng một pho thần tượng rất cao lớn và hung dữ đi quanh

tới nơi .

Phía trước thần tượng hung dữ là bốn đại hán áo đen . Tên nào cũng xách một chiếc đồng la lớn vừa khua vừa đi tới .

Tiếng đồng la trầm trầm rên rỉ khiến người nghe không khỏi cảm giác thê lương rùng rợn .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mục quang ngó thần tượng hung dữ rồi ngó tới phía sau thì thấy nhiều nhân vật ăn mặc kỳ dị , kẻ cao người thấp không đồng đều .

Bất giác chàng động tâm nghĩ thầm :

- Thần Phong bang chúa trước nay thường xuất hiện về đêm còn ban ngày phần nhiều là bọn thuộc hạ ra tay . Lần này hắn hành động ban ngày tất không phải tầm thường . Cách an bài cũng khác mọi lần trước , không hiểu họ giở trò gì ?

Bổng một tia sáng lướt qua trong óc . Chàng tỉnh ngộ khẽ hỏi Thương Bát :

- Thương huynh đệ hãy thông tri cho Mã tổng thủ lãnh khuyên quần hào nên nhường bước để Thần Phong bang chúa cùng Thẩm Mộc Phong nổi cuộc xung đột rồi sau sẽ tính .

Thương Bát dạ một tiếng , chạy vòng quanh đến bên Mã Văn Phi khẽ nói :

- Tại hạ vâng lệnh Long đầu đại ca tới đây .

Mã Văn Phi vốn kính phục Tiêu Lĩnh Vu , liền hỏi :

- Tiêu huynh có điều chi dạy bảo , ông bạn cứ nói ra ?

Thương Bát đáp :

- Xin Mã huynh tìm cách khuyên can quần hào . Hay hơn hết là đừng có xung đột với bang Thần Phong .

Mã Văn Phi gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu rồi .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thanh dự cùng địa vị của Thương huynh đều cao hơn Mã mỗ . Sao Thương huynh không chịu xuất tịch khuyên can quần hào ?

Thương Bát đáp :

- Không nên . Hiện giờ Mã huynh được quần hào kính trọng và tin cậy . Vậy Mã huynh có nhiều uy tín hơn .

Dứt lời hắn lạng người lẫn vào trong bụi cỏ sau tảng đá rồi quay về bên Tiêu Lĩnh Vu .

Hai người nói chuyện rất khẻ và Thương Bát đã dấu bản tướng nên bọn Vân Dương Tử chỉ cho là thuộc hạ của Mã Văn Phi chớ không để ý .

Lúc này bốn đại hán cởi trần khiêng thần tượng hung dữ chỉ còn cách quần hào chừng hai trượng .

Người bang Thần Phong thấy quần hào tay cầm binh khí sáng loáng bày trận cự địch mà vẫn lờ đi như không thấy gì , tiếp tục rảo bước tiến lại .

- Xin tránh đường nhường lối .

Vì tình thế cấp bách y không kịp thương nghị với quần hào đành lớn tiếng hô mọi người nhường lối .

Vân Dương Tử dẫn hai vị hòa thượng đứng sang bên đường nhường trước .

Triển Diệp thanh và Đặng Nhất Lôi cũng tới tấp tránh đường .

Người bang Thần Phong không một lời tạ ơn , cứ ngửng đầu phướn ngực đi qua .

Bốn đại hán cầm đồng la đi trước tiến thẳng về phía Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong đứng nghiễm nhiên đưa cặp mắt sắc bén nhìn thần tượng hung dữ rồi nhìn bốn đại hán cầm đồng la .

Hắn cũng lờ đi không nói gì .

Thần Phong bang mới quật khởi trên chốn giang hồ đã nổi tiếng hung dữ, nhưng thủy chung chưa ai biết tướng mạo bang chúa mà chỉ thấy một thứ thần tượng cao lớn khiêng đi làm tiêu biểu . Nhất thiết lệnh tiến trong bang đều từ miệng thần tượng truyền ra .

Thẩm Mộc Phong tuy đã phái người đến Bang thần phong dò xét mà không có cách nào biết được tình hình trong bang phái này .

Bang Thần Phong dường như mỗi cấp bậc đều có sự thần bí riêng biệt .

Chương 111: Kiếm Tuốt Cung Dương Lại Bãi Binh

Bốn tên đại hán cầm đồng la đã đi tới trước mặt Thẩm Mộc Phong mà hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích . Nếu bọn đại hán này tiến thêm bước nữa là đụng phải hắn và tất xảy cuộc xung đột , nhưng chúng bổng dừng chân lại .

Lại nghe tiếng đồng la nổi lên mấy lần có tiết tấu rồi im bặt .

Đột nhiên một hồi còi lanh lảnh kỳ quái từ trong thần tượng cao lớn vọng ra .

Bốn đại hán mở đường liền lùi lại phía sau .

Nguyên tiếng đồng la bên ngoài và tiếng còi trong thần tượng hưởng ứng nhau .

Quần hào tuy không hiểu tiếng còi của thần tượng đại biểu cho cái gì , nhưng cũng biết đó là phương pháp để chỉ thị cho các đại hán hành động .

Thẩm Mộc Phong vẫn giữ vẻ lạnh lùng nghiêm trang và đứng giữa đường không cử động . Hắn chú ý nhìn pho thần tượng cao lớn .

Tiếng còi từ trong thần tượng vọt ra rồi ngừng lại . Chốn hoang lương khôi phục bầu không khí yên lặng tỉnh mịch .

Bọn Đặng Nhất Lôi , Triển Diệp Thanh cũng đều muốn coi Thần Phong bang chúa còn có những thần thông gì liền ra hiệu cho quần hào lùi lại năm thước . Theo tập quán trên chốn giang hồ thì hành động này chứng tỏ họ không muốn dúng tay vào công việc của hai bên .

Đột nhiên từ trong người pho thần tượng cao lớn hung dữ phát ra thanh âm rất lọt tai hỏi :

- Phải chăng ngươi là Thẩm Mộc Phong .

Câu hỏi tuy không lịch sự nhưng thanh âm lại rất dễ nghe , tựa hồ chẳng có vẻ gì uy hiếp kẻ khác .

Thẩm Mộc Phong ngấm ngầm đề tụ chân khí cười lạt hỏi :

- Chính là tại hạ . Không hiểu bang chúa có điều chi dạy bảo ?

Cư trí hắn hơn người , vừa nghe đã biết ngay thanh âm mềm mỏng này có điều khác lạ Tuy nó

ngọt ngào mà dường như chứa một lực lượng làm điên đảo tâm hồn người nghe . Lập tức hắn đề tụ chân khí phòng bị .

Lại nghe thần tượng cao lớn cất tiếng rất êm tai :

- Không dám .

Thần tượng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Bản tòa đã được nghe danh Thẩm đại trang chúa từ lâu. Bữa nay được hội diện quả là may mắn .

Thẩm Mộc Phong bụng bảo dạ :

- Hiển nhiên y là một thiếu nữ ít tuổi ẩn vào trong pho thần tượng cao lớn để mượn oai phong bề ngoài đặng thống trị bọn thuộc hạ . Không hiểu thể xác thần tượng này bằng vật gì tạo ra. Nếu bằng gỗ khắc thì ta chỉ đánh một chưởng là bang chúa bang thần phong bấy lâu nổi tiếng kỳ bí trên chốn giang hồ bữa nay phải lộ mặt thật .

Lại nghe thanh âm ngọt ngào từ trong pho thần tượng cất lên :

- Thẩm Mộc Phong . Ngươi đang nghĩ chuyện bại hoại đó ?

Thẩm Mộc Phong toan đáp thì thanh âm ngọt ngào lại tiếp :

- Thẩm Mộc Phong . Lúc này chúng ta chỉ có hai đường , để ngươi tự chọn lấy một .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Là những đường nào ? Xin bang chúa cho hay .

Thần Phong bang chúa đáp :

- Chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực bắt hết bọn quần hào đương trường. Tên nào thu dụng được thì thu dụng , còn tên nào không thu dụng được thì phế bỏ võ công .

Thẩm Mộc Phong bản tính đa nghi tự hỏi :

- Thần Phong bang chúa cùng ta chưa quen biết nhau . Giữa bang Thần Phong và Bách Hoa sơn trang trước nay chưa từng có sự đi lại . Tại sao mới gặp nhau buổi đầu họ đã đưa ra đề nghị hợp lực cự địch ?

Hắn là người cơ mưu trí tuyệt mà không sao nghĩ ra được chỗ dụng tâm của Thần Phong bang chúa ?

Lại nghe Thần Phong bang chúa nói tiếp :

- Còn đường thứ hai là bữa nay chúng ta mở một trường huyết chiến .

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Vụ này tại hạ rất lấy làm kỳ . Giữa quí bang và tệ trang đã không thù oán cũng chẳng giao du mà sao bang chúa lại đưa ra đề nghị cực đoan ?

Thần tượng vẫn giữ thanh âm trong trẻo :

- Thẩm Mộc Phong . Ngươi nên biết tướng hùng không thể chung sống. Theo chỗ quan sát của bản tòa thì cách hành động của chúng ta dường như cùng một đường lối . Nếu không mưu sự với nhau thì phải trở nên thù nghịch .

Hai người nói chuyện toàn dùng thuật truyền âm nhập mật . Người ngoài chỉ thấy Thẩm Mộc Phong máy môi mà không rõ hắn nói gì .

Thẩm Mộc Phong cơ trí hơn người đời , hắn không hiểu chủ ý của Thần Phong bang chúa muốn dỡ trò gì nhưng cũng biết là người thật thà , chẳng có mưu sâu . Có điều theo lời đồn đại trên chốn giang hồ thì bang hội này nổi tiếng thần bí , đáng lý Thần Phong bang chúa phải là người tâm cơ ghê gớm , mà sao lại chẳng có mưu lược gì ?

Là một nhân vật gian hùng đại ác hắn trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Nếu quí bang đã có ý kết minh với tệ trang , tại hạ rất hoan nghinh . Có điều hai bên chưa từng được quen biết nhau mà bổng đi đến chỗ thâm tình không khỏi có điều quá là đột ngột . Thẩm mỗ từng trước đến nay chưa từng làm việc gì mạo hiểm . Nếu bang chúa quả có ý kết minh thì nên lộ chân tướng để cùng nhau hội diện mới phải .

Thần Phong bang chúa nói :

- Được rồi ! Đã vậy thì các hạ nhường lối cho ta đi . Canh ba đêm nay chúng ta sẽ gặp nhau ở miếu Lã Đỗ cách thành Qui châu chừng năm chục dặm .

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Vậy chúng ta cứ thế .

Hắn tránh sang bên đường vẩy tay một cái , bọn võ sĩ áo đen cũng tới tấp lùi ra hai bên để nhường lối .

Tiếng đồng la lại nổi lên . Bốn tên đại hán cỡi trần khiêng pho thần tượng cao lớn hung dữ cùng

mấy chục tên hộ vệ đi rất mau .

Bọn Triển Diệp Thanh thấy hai bên đã kiếm tuốt cung dương tưởng động thủ đến nơi , không ngờ tình thế đột nhiên biến đổi .

Thẩm Mộc Phong nhường lối cho Bang thần phong ung dung ra đi .

Mã Văn Phi khẽ bảo Vân Dương Tử :

- Thế là chúng ta uổng phí mất một phen tâm cơ.

Vân Dương Tử nói :

- Chúng ta chỉ cần cản trở Thẩm Mộc Phong , tuy chưa khiến cho hai bên đi đến chỗ tàn sát lẫn nhau , nhưng chúng ta cũng không phải xung đột với Bang thần phong khỏi tiêu hao thực lực .

Mã Văn Phi ngửng đầu trông ra thấy đội áo đen đứng ở phía xa Thẩm Mộc Phong có đến bốn năm chục người và thực lực bên mình lúc này dễ đã đối phó .

Chỉ khó một điều là không có nhân vật nào ngang sức với Thẩm Mộc Phong .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , y khẽ nói với Vân Dương Tử :

- Theo chỗ tại hạ biết thì bên mình chỉ cần một hai cao nhân đối phó với Thẩm Mộc Phong , còn ngoài ra không có gì đáng sợ .

Vân Dương Tử trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Thẩm Mộc Phong võ công cao cường . Nếu lấy một chọi một thì bên ta không có ai đối địch được với hắn .

Mã Văn Phi hỏi :

- Phải chăng theo ý đạo trưởng thì chúng ta nên dùng cách xa luân chiến ?

Vân Dương Tử đáp :

- Hiện giờ chỉ có cách đó .

Mã Văn Phi hỏi :

- Đạo trưởng đã có thành ý gì chưa ?

Vân Dương Tử đáp :

- Bần đạo chuẩn bị cùng các vị đại sư đây hợp lực chống đối Thẩm Mộc Phong .

Mã Văn Phi nói :

- Hay lắm . Chỉ cần ngăn cản Thẩm Mộc Phong, còn bọn tùy tùng của hắn chẳng có gì khó khăn .

Lúc này bọn võ sĩ áo đen ở phía sau Thẩm Mộc Phong đã chia thành đội ngũ, binh khí rút ra khỏi võ chuẩn bị để tiến đánh. Chúng chỉ còn chờ cho Thẩm Mộc Phong hạ lệnh là lập tức xông lại để tấn công .

Triển Diệp Thanh dường như chợt nghĩ ra điều khẩn yếu , bước đến bên Mã Văn Phi nói :

- Mã huynh . Tại hạ có điều muốn hỏi Mã huynh .

Mã Văn Phi đáp :

- Triển huynh cứ hỏi . Tiểu đệ mà biết được quyết không dấu diếm .

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Vừa rồi Thẩm Mộc Phong đối trận với Mã huynh dường như đã nói tới một cao nhân tuyệt đỉnh , chẳng hiểu có đúng không ?

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Quả có chuyện đó , nhưng hiện giờ y chưa lộ diện . Hãy chờ qua cuộc nguy nan này , rồi tại hạ sẽ giới thiệu y cùng với các vị .

Triển Diệp thanh dương cặp lông mày lên , muốn nói nhưng lại thôi .

Tiêu Lĩnh Vu ẩn ở phía sau tảng đá lớn trên sườn núi đưa mắt nhìn tình thế nhận thấy quần hào có thể chống cự được . Trên đường sơn lộ nhỏ hẹp lại đặt trận ngầm ở phía sau bụi rậm và đá núi . Bên Thẩm Mộc Phong tuy chiếm được lợi thế về nhân số , nhưng chẳng thể từ bốn mặt tám hướng đánh vào . Bây giờ chỉ cần một người cầm cự được với Thẩm Mộc Phong là cuộc chiến bữa nay đủ khiến cho Bách Hoa sơn trang bị tổn thất .

Nghĩ tới đây , chàng không khỏi nổi lòng hào khí , hận mình chẳng thể nhảy ra để một mình tỷ đấu với Thẩm Mộc Phong .

Kim Bàn Toán Thương Bát vẫn lưu tâm đến cử động của Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng rung động cặp lông mày lăm le muốn nhảy ra , liền khẻ bảo chàng :

- Những cuộc phong ba trên chốn giang hồ đang nổi lên ghê gớm . Con thuyền chính nghĩa hoàn

toàn trông vào đại ca lèo lái . Thương thế đại ca rất nặng , không nên mạo hiểm một cách khinh xuất .

Tiêu Lĩnh Vu khẻ thở dài đáp :

- Cư hội này bỏ lỡ thì không biết đến ngày nào mới gặp được tình thế như ngày nay để cùng Thẩm Mộc Phong đưa thân đội mã quyết đấu với hắn ở chốn hoang lương .

Thương Bát mỉm cười nói :

- Từ ngày Thẩm Mộc Phong trùng xuất giang hồ oai danh trấn động võ lâm. Hắn thành thế cưỡi hổ muốn thôi cũng không được. Vậy từ nay trở đi rất nhiều cơ hội . Đại ca bất tất phải quan tâm .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thương huynh đệ . Chẳng phải tiểu huynh có ý cuồng ngạo nhưng xem chừng trong bọn quần hào tham chiến đêm nay e rằng không có ai địch nổi Thẩm Mộc Phong . Xin Thương huynh đệ tìm cách chuyển đặt ý kiến của tiểu huynh cảnh cáo quần hào để họ đừng hung hăng nhất thời lấy một chọi một với Thẩm Mộc Phong . Phải vài ba tay cao thủ hợp lực mới có thể chống đối với hắn được một trận . Nếu sính cường trong lúc nhất thời thì e rằng khó lòng tránh khỏi kiếp nạn .

Thương Bát đáp :

- Tiểu đệ xin lập tức chuyển đạt ý kiến của đại ca .

Hắn nói rồi quanh vào trong đám cỏ rậm rạp đi xuống .

Thẩm Mộc Phong cho bọn Thần Phong bang đi rồi đảo mắt nhìn quần hào bất giác chau mày tự nghĩ :

- Chung Nam nhị hiệp xưa nay không rời nhau nữa bước , Đặng Nhất Lôi đã xuất hiện ở chốn này thì chắc hẳn Cát Thiên Nghị cũng ẩn quẩn quanh đây . Một đằng Vân Dương Tử và Triển Diệp Thanh đã tới đây thì Vô Vi đạo trưởng chẳng thể nào không đến . Bên địch rất mạnh ta như một cây gỗ khó lòng chống nổi cả tòa nhà lớn . Giả tỷ bọn chúng không được Tôn Bất Tà và một cao nhân chưa hiểu tính danh viện trợ thì đã bị thua một trận liểng xiểng rồi .

Thắng bại tuy là chuyện cơm bữa của nhà binh , nhưng sau cuộc chiến bại oai danh của Thẩm Mộc Phong không khỏi bị tổn thương rất nhiều .

Thẩm Mộc Phong quả không hổ là tay kiêu dũng . Lúc lâm địch hắn vẫn giữ tâm tình bình thản tính toán đại cuộc , phân tích tình thế hai bên rất rõ ràng .

Bộ Thiên Tinh thống lãnh toàn quân mai phục bên đường , bây giờ thấy tình thế biến đổi rất nhiều

cao thủ gia nhập .

Ngoài vị lão tăng ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ không mấy người biết tới còn Vân Dương Tử và Đặng Nhất Lôi là hai tay danh vọng ngang nhau trong võ lâm . Nhưng Vân Dương Tử xuất thân ở phái Võ đương được nhiều người kính trọng hơn .

Bộ Thiên Tinh liền rảo bước tiến lại nhìn Vân Dương Tử nói :

- Thưa đạo trưởng .

Vân Dương Tử giơ tay toan đáp lễ thì Bộ Thiên Tinh lại nói tiếp :

- Đạo trưởng uy danh lừng lẫy giang hồ quần hào đều biết tiếng , bữa nay chẳng gặp nhau thì ngày khác cũng còn nhiều cơ hội kiến diện .

Vân Dương Tử nói :

- Đại trang chúa nói phải lắm . Phái Võ Đương của bọn bần đạo khác nào cái đinh trước mắt Thẩm đại trang chúa , những muốn nhổ đi cho khỏi vướng víu .

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng hắng đặng một tiếng chứ không nói gì .

Vân Dương Tử cười mát nói tiếp :

- Thẩm đại trang chúa ỷ mình là cao nhân chẳng coi bần đạo vào đâu .

Thẩm Mộc Phong ngắt lời :

- Không dám ! Đạo trưởng dạy quá lời .

Vân Dương Tử đảo mắt nhìn Hắc , Bạch nhị lão và bọn võ sĩ áo đen ở phía sau Thẩm Mộc Phong rồi nói :

- Cuộc gặp gỡ bữa nay khó lòng tránh khỏi một trường ác đấu .

Thẩm Mộc Phong nói :

- Cái đó còn tùy ở Vân Dương đạo trưởng .

Vân Dương Tử nói :

- Bần đạo tự biết mình không đủ tài mà rất muốn bồi tiếp Thẩm đại trang chúa mấy chiêu .

Thẩm Mộc Phong tính thầm trong bụng :

- Xem chừng bọn chúng đã chuẩn bị rồi . Nếu lão khiếu hóa và cao nhân chưa hiểu tính danh kia cũng ở đây chờ cuộc động thủ rồi đột ngột xuất hiện thì khi đó mình muốn tháo chạy cũng không phải chuyện dễ dàng .

Trong lòng hắn đang xoay chuyển ý nghĩ , miệng vẫn lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng kiếm Thẩm mỗ để quyết định phương pháp cùng nhau chiến đấu .

Vân Dương Tử đáp :

Cái đó tùy ở nơi Thẩm đại trang chúa . Đại trang chúa vạch đường lối , bần đạo sẽ tuân theo mà làm .

Thẩm Mộc Phong đột nhiên nổi lên một tràng cười rộ. Tiếng cười như chim bị thương thét lên làm chấn động màng tai mọi người .

Quần hào ngấm ngầm kinh hãi lẩm bẩm :

- Nội công thằng cha này quả nhiên thâm hậu phi thường .

Tiếng cười vừa dứt , bổng hắn vung tay một cái .

Một viên đá lớn bằng trứng ngỗng đột nhiên bay lên rồi rớt xuống bàn tay hắn .

Lại thấy Thẩm Mộc Phong cặp mắt tròn xoe dương lên nhìn chằm chặp vào Vân Dương Tử .

Bị khí thế uy hiếp . Vân Dương Tử là người dầy công tu dưỡng cũng không khỏi hồi hộp trong lòng .

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Đón lấy .

Viên đá trong tay của hắn đột nhiên liệng về phía Vân Dương Tử.

Vân Dương Tử vươn tay ra đón bắt viên đá không khỏi chau mày .

Nguyên viên đá này nóng như lửa đốt khiến Vân Dương Tử cực kỳ kinh hãi .

Trước mắt quần hào Vân Dương Tử không tiện liệng hòn đá xuống đất , đành phải vận công để chống cự lại sức nóng.

Ngờ đâu đạo trưởng gia tăng cường lực viên đá trong tay vỡ vụn ra rớt xuống đất .

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách hỏi :

- Vân Dương Tử có hiểu ý Thẩm mỗ không .

Hắn ngừng lại một chút rồi vẩy tay nói :

- Cuộc chiến bửa nay bất tất phải khai diễn làm chi .

Rồi hắn xoay mình nhảy lên lưng ngựa vọt đi .

Hắc, Bạch nhị lão và bọn võ sĩ áo đen lật đật theo sau .

Bụi cát mịt trời , mấy chục con ngựa vọt đi như bay .

Diễn biến này ra ngoài sự tiên liệu của quần hào. Ai nấy đều thộn mặt ra .

Bổng thấy trong đám võ sĩ áo đen đột nhiên có một tên té xuống rồi lộn đi hai vòng , ẩn vào bụi cỏ ven đường .

Mấy chục con ngựa vẫn đi nhanh như cũ chẳng ai thèm quay lại ngó một tên bị ngã ngựa .

Bọn Vân Dương Tử tuy đã ngó thấy mà cũng chẳng ai thèm để ý vì biết rằng bọn người ở trong Bách Hoa sơn trang hết thấy đều lạnh lẽo vô tình , đối với người đồng bọn sống hay chết họ chẳng quan tâm.

Đoàn người ngựa chạy đi rồi dần dần biến vào trong đám bụi mù không thấy bóng nữa .

Vân Dương Tử chờ bọn địch nhân mất hút rồi , thở phào một cái nói :

- Hành động của Thẩm Mộc Phong vĩnh viễn khiến cho người ta không biết đâu mà lường .

Triển Diệp Thanh la lên :

- Lạ quá ! Lạ quá ! Người đó chẳng bị thương gì hết .

Vân Dương Tử hỏi :

- Lão đệ bảo sao ?

Triển Diệp thanh đáp :

- Gã áo đen kia ngã ngựa mà không bị thương .

Quần hào đều ngửng đầu nhìn ra thấy người áo đen té ngựa ẩn vào bụi cỏ đang lồm cồm bò dậy đi

về phía bọn mình .

Mã Văn Phi nói :

- Thẩm Mộc Phong rất nhiều quỉ kế , chưa hiểu gã đó sắp giở trò gì . Ta chớ mắc vào mưu gian của họ . Xin các vị hãy đứng nguyên đây để tại hạ ra coi .

Triển Diệp Thanh nói :

- Tiểu đệ xin đi với Mã huynh .

Mã Văn Phi cười nói :

- Hay lắm .

Hai người song song chạy ra đón võ sĩ áo đen .

Đi chừng được hai dặm thì còn cách người áo đen chừng hai trượng .

Mã Văn Phi dừng bước quát :

- Đứng lại !

Người áo đen theo lời dừng bước chắp tay nói :

- Vị nào là tổng thủ lãnh Mã Văn Phi ?

Mã Văn Phi ngơ ngác đáp :

- Chính là tại hạ . Ông bạn có điều chi dạy bảo ?

Người áo đen thò tay vào trong bọc lấy ra một phong thư đưa ra nói :

- Tại hạ chịu lời uỷ thác của người khác chuyển đến Mã tổng thủ lãnh phong mật thư này .

Gã cầm thơ rảo bước tiến lại .

Mã Văn Phi lạnh lùng nói :

- Xin ông bạn để thơ xuống đất rồi lui ra ngoài cách một trượng .

Lúc còn cách chừng một trượng , đại hán áo đen đột nhiên ngần ngừ.

Mã Văn Phi tự tin mình có thể né tránh nên rảo bước tiến tới .

Mã Văn Phi liếc mắt thấy ngoài phong bì đề hai chữ " Kính nhờ Mã tổng thủ lãnh chuyển đến tay Tiêu Lĩnh Vu "

Nét chữ xinh tươi mềm mại , tựa hồ thủ bút của một nữ nhân .

Mã Văn Phi coi kỷ lại bao thơ dường như không có chất độc , liền đưa tay ra đón lấy hỏi :

- Phong thơ này của ai viết ?

Đại hán đáp :

- Tại hạ chỉ biết đưa thư là được trả tự do , còn ngoài ra chẳng hiểu chi hết . Trong thơ này nói rõ mọi sự, người tiếp nhận sẽ biết ngay. Tại hạ xin cáo biệt .

Gã nói xong trở gót chạy mau về phía nam , tức là nẻo đường trái ngược với phương hướng mà bọn Thẩm Mộc Phong vừa chạy đi .

Triển Diệp Thanh rảo bước tiến lại hỏi :

- Phong thơ này của ai viết ?

Mã Văn Phi lắc đầu đáp :

- Cái đó tiểu đệ cũng không hiểu .

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Có phải là thơ viết gửi cho Mã huynh không ?

Mã Văn Phi đã cất thơ vào bọc rồi hàm hồ đáp :

- Không phải vậy đâu . Thơ này viết gửi cho một người bạn khác .

Triển Diệp Thanh thấy Mã Văn Phi úp mở dường như không muốn nói rõ hắn cũng không hỏi vặn nữa.

Hai người cùng chạy về .

Vân Dương Tử khẽ hỏi :

- Tên võ sĩ áo đen đó chạy đến có chuyện gì ?

Triển Diệp Thanh đáp ngay :

- Không có chi cả . Gã chỉ đưa một lá thư tư nhân .

Hắn dùng hai chữ "tư nhân" là không muốn cho bọn Vân Dương Tử hỏi vặn nữa .

Quả nhiên quần hào không ai cất vấn .

Mã Văn Phi sợ vì vụ này mà đưa đến chỗ hư việc , muốn giải thích thêm , nhưng cảm thấy khó khăn , trừ phi nói rõ thân thế Tiêu Lĩnh Vu . Nhưng y chưa được sự đồng ý của chàng , không tiện tự mình chủ trương y đành lẳng lặng không nói gì .

Trong trường trở lại tỉnh mịch . Hồi lâu Vân Dương Tử khẽ thở dài nói :

- Việc Mã huynh lẻn vào Bách Hoa sơn trang đã đồn đại ra ngoài giang hồ . Đồng đạo võ lâm đối với khí phách hào hùng của Mã huynh tất đem lòng kính phục .

Mã Văn Phi cười đáp :

- Thật ra tiểu đệ lại kính phục người khác .

Y thở dài tiếp nói tiếp :

- Bọn tại hạ mà sống sót ra khỏi Bách Hoa sơn trang là nhờ vào trưởng lão Tôn Bất Tà ở Cái Bang và một vị cao nhân khác có lòng tương trợ .

Vân Dương Tử hỏi :

- Ai vậy ?

Mã Văn Phi đáp :

- Trước nay tiểu đệ không hay nói dối . Nhân vật đó hiện cũng ở đây , nhưng trước khi được y đồng ý , tiểu đệ chẳng dám đưa tên họ y ra .

Mã Văn Phi móc phong thư cầm tay nói tiếp :

- Phong thơ này là của vị đó, tiểu đệ không tiện tác chủ .

Chương 112: Đưa Song Thân Tìm Nơi Lánh Nạn

Triển Diệp Thanh lấp loáng cặp mặt đảo nhìn toàn trường hỏi :

- Có chuyện thần bí đến thế ư ?

Mã Văn Phi cười đáp :

- Theo chỗ tại hạ được biết sỡ dĩ người đó phải ẩn dấu chân tướng là vì có chỗ khổ tâm , chứ không phải cố làm ra vẻ thần bí .

Triển Diệp Thanh mỉm cười nói :

- Đã thế Mã huynh bất tất phải giới thiệu với bọn tiểu đệ nữa .

Câu này hắn cất cao giọng lên cố ý nói khích cho người kia tự động ra mặt .

Ngờ đâu Tiêu Lĩnh Vu ẩn sau tảng đá trên sườn núi không nghe rõ bọn họ nói chuyện gì, dĩ nhiên chàng không xuất hiện .

Một lát sau , bọn Tửu Tăng , Phạn Cái , Tư Mã Càn ẩn trong bụi cỏ hai bên đường đều đứng dậy .

Triển Diệp Thanh liếc mắt ngó Tư Mã Càn , ngập ngừng muốn nói lại thôi .

Mã Văn Phi vội nói theo :

- Tiểu đệ xin giới thiệu vị này là Đông hải thần bốc Tư Mã Càn .

Y quay lại ngó Triển Diệp Thanh nói tiếp :

- Vị này là Triển Diệp Thanh đại hiệp , môn hạ của phái Võ đang .

Triển Diệp Thanh chắp tay nói :

- Kính chào Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn vốn là một kẻ cao ngạo và thường tự phụ , mình mang tuyệt kỷ vào Trung nguyên , tưởng làm nên chuyện kinh thiên động địa cho nổi danh ở vùng này . Ngờ đâu gã chưa được toại nguyện . Cuộc chiến ở Bách Hoa sơn trang gã thấy Tiêu Lĩnh Vu thần dũng hơn đời , Tôn Bất Tà oai

phong lẫm liệt , tính khí cuồng ngạo liền tiêu tan hết. Gã thấy Triển Diệp Thanh nghi biểu khác thường chắp tay hoàn lễ đáp .

- Tiểu đệ không dám .

Triển Diệp Thanh hỏi :

- Tư Mã huynh chắc mới đến Trung nguyên phải không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ sinh quán ở Trung nguyên nhưng ra sống ngoài hải đảo miền Đông hải từ thuở nhỏ . Chuyến này tiểu đệ trở lại Trung nguyên về thăm quê cũ , cảm thấy nhân vật đều tân kỳ. Những chuyện ngày còn nhỏ quên hết cả rồi .

Triển Diệp Thanh cười nói :

- Võ lâm ở Trung nguyên bị ân oán ràng buộc, không được thanh tỉnh như ngoài Đông hải .

Tư Mã Càn nói :

- Khi tiểu đệ chưa về cố thổ đã từng nghe danh sĩ ở Trung nguyên rất đông đảo

Triển Diệp Thanh ngắt lời :

- Lời đồn chưa chắc đã đúng , e rằng Tư Mã huynh sẽ phải thất vọng .

Tư Mã Càn thở dài nói :

- Võ lâm Trung nguyên , tiểu đệ cảm thấy nhân tài hiệp sĩ nhiều hơn là lời đồn .

Triển Diệp Thanh nói :

- Tư Mã huynh quá khen mà thôi .

Bổng nghe Phạn Cái Thẩm thiết Oa lớn tiếng :

- Cường địch lui rồi . Chúng ta tìm một chỗ ăn uống cho thoả thích .

Tửu Tăng bất giới cũng nói theo :

- Phải đấy ? Bọn sâu rượu của bản hòa thượng đã biểu tình rồi .

Hai lão này kẻ tung người hứng . Bất luận lúc nào và ở nơi đâu cũng lộ vẻ khinh thế ngạo vật .

Triển Diệp Thanh đưa mắt nhìn Tửu Tăng , Phạn Cái , quay lại hỏi Mã Văn Phi :

- Phải chăng hai vị này là Tửu Tăng , Phạn Cái tiếng tăm lừng lẫy giang hồ .

Mã Văn Phi đáp :

- Chính thị . Tiểu đệ xin giới thiệu cùng ba vị .

Tửu Tăng bất giới lạnh lùng gạt đi :

- Bất tất phải giới thiệu nữa .

Triển Diệp Thanh nhìn Tửu Tăng :

- Đại sư

Tửu Tăng ngắt lời :

- Đừng tâng bốc nữa . Bản hòa thượng không thích cái đó . Nếu ông bạn muốn kết giao với kẻ rượu thịt thì cứ kêu ta bằng Tửu hòa thượng .

Triển Diệp Thanh nhíu cặp lông mày nói :

- Tại hạ đã được nghe danh đại sư cười cợt phong trần không câu nệ tiểu tiết . Bữa nay được gặp mới biết quả nhiên danh bất hư truyền .

Tửu Tăng nói :

- Tửu hòa thượng là Tửu hòa thượng . Đại sư là đại sư . Bản hòa thượng không chịu nổi lối xưng hô của ông bạn .

Triển Diệp Thanh trong lúc nhất thời không hiểu được ý lão, ngẩn mặt ra chẳng biết nói sao .

Phạn Cái đột nhiên cười hô hố xen vào :

- Tửu hòa thượng . Lão dám trêu vào Triển đại hiệp là không muốn sống nửa hay sao ? Lão khiếu hóa không thể bồi tiếp được , xin đi trước một bước .

Lão nói rồi không chờ Mã Văn Phi trả lời đã quay mình rảo bước đi ngay .

Tửu Tăng bất giới la lên :

- Lão ăn xin kia ! Sao không chờ ta .

Lão quay lại nhìn Triển Diệp Thanh nói :

- Huynh đệ mà thực lòng muốn kết giao với kẻ rượu thịt thì hay hơn hết là tìm lấy một ít rượu ngon . Tửu hòa thượng mà thấy rượu là ưng liền .

Triển Diệp Thanh cười đáp :

- Đa tạ lão hòa thượng có lòng chỉ giáo . Tại hạ xin ghi nhớ .

Tửu Tăng bất giới xoay mình chạy đi như bay . Chớp mắt hai vị phong trần đại hiệp đã mất hút .

Triển Diệp Thanh khẻ hỏi Mã Văn Phi :

- Mã huynh . Hai vị đó bỏ đi thật ư ?

Mã Văn Phi đáp :

- Hai vị đó cười cợt phong trần , hành tung vô định . Họ bỏ đi thật hay không khó mà biết được . Hỡi ơi trong trận ác chiến ở trong Bách Hoa sơn trang , Tửu Tăng , Phạn Cái là những nhân vật góp sức rất nhiều .

Vân Dương Tử đột nhiên chắp hai tay để ngang trước ngực nói :

- Thẩm Mộc Phong đã dẫn bộ hạ chạy đi , chắc không trở lại nữa . Phương trượng chùa Thiếu Lâm cùng chưởng môn tệ phái vì hắn tái xuất giang hồ đã phát thiếp mời quần hùng đến hội tụ ở núi Võ Đương để bàn việc trừ khử tên cự ma này . Thẩm Mộc Phong tai mắt minh mẫn chắc khó lòng dấu hắn được . Bần đạo nhiều việc cấp bách xin cáo từ về trước .

Đạo nhân vừa nói dứt lời nhìn quần hào nghiêng mình thi lễ rồi dẫn bọn Triển Diệp Thanh và Đặng Nhất Lôi trở gót đi luôn .

Lúc này hai bên sườn núi , sau bụi cỏ rậm có ngoài hai chục tay cung nỏ từ từ đứng dậy . Đây toàn là những nhân vật võ công cao cường mà Mã Văn Phi đã lựa chọn và bố trí mai phục để ngăn cản truy binh của Bách Hoa sơn trang .

Không ngờ Thẩm Mộc Phong đột nhiên dẫn bộ hạ rút lui .

Tiêu Lĩnh Vu và bọn Thương Bát cũng ra khỏi chỗ núp xuống núi .

Thương Bát theo sau Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

- Hiện giờ đại ca là một nhân vật anh hùng trong tâm trí của quần hào .

Nếu mà đại ca mượn cơ hội hô lên một tiếng , tất có nhiều người nguyện ý đi theo . Tài trí của đại ca có thể dựng ra một môn phái riêng biệt ngang hàng với chín phái lớn và Bách Hoa sơn trang .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài ngắt lời :

- Tiểu huynh mới vào giang hồ chưa được nửa năm đã cảm thấy võ lâm nhiều chuyện rắc rối , phần lớn là vì tham danh ham lợi . Ai cũng muốn xưng hùng xưng bá trong võ lâm . Cuộc hổn loạn này vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt .

Thương Bát mặt nóng lên cười nói :

- Tiểu đệ cũng bị chữ lợi ràng buột , tuy lấy của theo đạo nghĩa chẳng cưởng đoạt của ai , nhưng đem hết tâm cơ để bức người ta tự động giao của báu cho mình thì cũng không phải là hành vi của người chính nhân quân tử .

Hắn thở phào một cái nói tiếp :

- Sau khi cùng đại ca kết giao , tiểu đệ đã bàn với Đỗ Cửu từ đây sắp tới rửa sạch lòng tham đem toàn lực viện trợ đại ca để gây sự nghiệp một thời .

Tiêu Lĩnh Vu mĩm cười , lẳng lặng không nói gì , nhưng nghĩ thầm trong bụng :

- Ngươi đã mắc bệnh mấy chục năm trời , nhất đến muốn cải tà qui chính , tưởng không là chuyện dễ .

Hai người vừa đi vừa nói chuyện , bất giác đã tới gần chỗ quần hào .

Mã Văn Phi thò tay vào bọc lấy phong thơ đưa ra nói :

- Tiêu huynh có thơ đây , xin thu lấy mà coi .

Tiêu Lĩnh Vu cầm thơ ngó nét chữ hiển nhiên là thủ túc đàn bà.

Chàng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Thơ này của ai viết ?

Mã Văn Phi đáp :

- Tiểu đệ cũng chưa rõ .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày mở thơ ra coi thấy mấy hàng chữ sau đây :

- Đêm qua thần trí chợt tỉnh , nghe gia phụ bàn chuyện các hạ . Tuy các hạ thay hình đổi dạng trà

trộn vào Bách Hoa sơn trang nhưng không thể qua mắt gia phụ được . Gia phụ không chịu tiết lộ thân thế của các hạ là có ý muốn lấy máu các hạ đặng cứu mạng cho tiện thiếp .

Tiêu Lĩnh Vu đọc tới đây run lên nghĩ thầm :

- Xem chừng Độc Thủ Dược Vương chưa lấy được máu của mình để chữa bệnh cho con gái là suất đời lão chẳng chịu cam tâm .

Chàng thở dài coi tiếp :

- Gia phụ vì thiếp mà phải khổ tâm kiếm máu người khác để cứu mệnh cho thiếp . Dù thiếp không chịu mà gia phụ yêu con tha thiết cũng ráng lấy cho bằng được máu của các hạ . Kẻ bạc mệnh này mình mang tuyệt chứng hết ngày này qua ngày khác phải dùng dược vật kéo dài mạng sống ly bì ít khi tỉnh táo . Đêm nay là dịp đặc biệt ,tâm linh sáng suất tiện thiếp trằn trọc không sao ngủ được mới lén dậy viết lá thư này .

Giữa thiếp và các hạ vốn không quen biết . Nhưng trong mình thiếp có huyết dịch của các hạ cũng như ngọn đèn tàn lụi được đổ dầu . Lòng thiếp đau khổ không khỏi châu rơi . Tiện thiếp nghĩ đến việc làm liên luỵ đến người vô tội , trong lòng rất đổi xốn xang nghĩ ra kế hoạch để giúp cho các hạ một tay, gọi là tỏ chút tình đền đáp .

"Theo chỗ thiếp biết thì Thẩm Mộc Phong đã khổ tâm bồi dưỡng kỳ binh mãnh tướng và lấy ngũ Long đại trận là một trận thế lợi hại hết hơn hết" .

Gọi là Ngủ long cho có vẻ thần kỳ , thực ra là năm kỳ nhân võ công cao cường bị Thẩm Mộc Phong thu phục . Hắn đưa về Bách Hoa sơn trang , mất mấy năm nghiên cứu cực nhọc mới lập thành Ngủ long đại trận . Gia phụ trợ lực cho hắn rất nhiều , nên tiện thiếp mới hiểu nội tình .

"Tiện thiếp chỉ có thể giúp các hạ bằng cách thi hành kế mọn làm cho Ngũ long tạm thời mất sức chiến đấu . Tiện thiếp tuy thẹn với các hạ, cũng không tiện hạ độc thủ khiến công trình của Thẩm Mộc Phong bấy lâu cực nhọc nhất đáo thành uổng hết . Tiện thiếp suy tính mãi mới nghỉ ra được kế hoạch lưỡng toàn là làm cho Ngủ long mất năng lực chiến đấu trong vòng mười ngày . Ngoài thời hạn này họ lại khôi phục tình trạng củ . Đó là một điều tiện thiếp đền ơn các hạ . . ."

Thư viết tới đây đột nhiên đứt đoạn . Phía dưới chưa thụ danh . Lá thư này tuy chưa chấm dứt nhưng bấy nhiêu cũng đã rõ ràng .

Tiêu Lĩnh Vu coi xong thơ mới biết Ngũ long đại trận của Thẩm Mộc Phong bày ra rồi mà không chịu nổi một đòn, té ra có người ngấm ngầm dùng thủ đoạn .

Chàng từ từ gấp thư lại cất vào bọc .

Bọn Mã Văn Phi tuy rất muốn biết nội dung bức thư , nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu không nói cũng không tiện hỏi .

Bổng nghe tiếng tà áo sột soạt , Kim lan hấp tấp chạy đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Thân thể phu nhân rất suy nhược . Chúng ta không thể thương lộ được nữa , cần kiếm một nơi nào để nghỉ ngơi ít bữa .

Tiêu Lĩnh Vu biến sắc vội hỏi :

- Hiện giờ tình trạng gia mẫu thế nào ?

Kim Lan ngập ngừng đáp :

- Bây giờ tình trạng lão phu nhân khá yên tỉnh .

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái nói :

- Vậy là hay lắm !

Kim Lan nói :

- Tiểu tỳ cùng Ngọc Lan đã điều tra kỷ về thân thể lão phu nhân thì không nên để người bị kinh động , cần phải tìm một nơi yên ổn tỉnh dưỡng mấy ngày , mới có thể phục hồi được .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi quay lại hỏi Mã Văn Phi :

- Gia mẫu thân thể hư nhược , không thể chịu đựng được sự vất vả trong bước đường bôn tẩu. Tiểu đệ phải tìm một chỗ để người tỉnh dưỡng mấy ngày .

Mã huynh cùng các vị đều có việc trọng yếu bên mình , xin cứ tùy tiện .

Mã Văn Phi nói :

- Nơi đây còn gần hơn Bách Hoa sơn trang, e rằng Thẩm Mộc Phong đã bố trí tai mắt . Vậy hay hơn hết là hãy đi xa thêm mấy dặm .

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời . Kim Lan đã cướp lời :

- Xin Mã gia tha cho tiểu tỳ vì tội lắm miệng . Hiện giờ lão phu nhân yếu quá không thể thượng lộ được .

Mã Văn Phi thấy tình thế nghiêm trọng , trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Đã vậy tại hạ không dám nhiều lời , nhưng mong rằng Tiêu huynh nên lưu lại mấy vị võ công cao cường để vạn nhất xảy ra chuyện gì có người chiến ứng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Người nhiều càng dễ bại lộ hành tung . Thịnh tình của Mã huynh tiểu đệ xin tâm lãnh .

Mã Văn Phi chắp tay nói :

- Vậy mời Tiêu huynh đi trước một bước . Tiểu đệ tạm thời ở lại đây đoạn hậu , để Thẩm Mộc Phong khỏi truy lùng .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phiền Mã huynh giùm cho . Mối ân tình này tiểu đệ sẽ có ngày báo đáp .

Tiêu Lĩnh Vu trở lại sau núi dẫn bọn Trung Châu nhị cổ cùng Kim Lan, Ngọc Lan đi vào khu giữa trái núi .

Thần thâu Hướng Phi đột nhiên lên tiếng :

- Các vị khoan rồi hãy đi . Tiểu đệ già nua rồi , không nên đem chút bản lãnh bỏ vào quan tài .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi :

- Hướng huynh có điều chi dạy bảo ?

Hướng Phi đưa mắt nhìn Kim Lan , Ngọc Lan cười hỏi :

- Lão thâu nhi coi hai cô này rất thông minh lanh lẹ, muốn truyền cho mấy môn tài vặt về cách ăn cắp , nhưng không hiểu các vị cô nương có thích chơi trò ăn cắp không ?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Hướng huynh có lòng tốt như vậy là hay quá ? Người ta cần còn chưa được sao lại không thích ?

ít lâu nay chàng bôn tẩu giang giang hồ đã hiểu được nghề ăn cắp gà trộm chó rất cần thiết . Thần thâu Hướng Phi lại có thủ pháp thiên hạ vô song về nghề này , nên chàng cũng đem lòng kính trọng .

Kim Lan , Ngọc Lan đồng thanh lên tiếng :

- Lão tiền bối hảo tâm như thế . Bọn nô tỳ cảm khích vô cùng .

Hướng Phi cười khanh khách nói :

- Hay lắm . Đã vậy thì lão thâu nhi đi với các vị .

Đông hải thần bốc Tư Mã Càn nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay hỏi :

- Tiểu đệ cũng muốn kết bạn đồng hành với các vị , chẳng hiểu các vị có dung nạp không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu được Tư Mã huynh cùng đi thì bọn tiểu đệ rất hoan nghênh .

Kim Lan đột nhiên chạy lẹ đến bên Mã Văn Phi khẽ nói :

- Bọn nữ tỳ xuất thân ở Bách Hoa sơn trang không ai dám có cao vọng nào khác , chỉ cầu được các vị thu nạp đã hết lòng cảm kích . Nô tỳ mong rằng Mã tổng thủ lãnh chiếu cố cho Phụng Trúc muội muội .

Mã Văn Phi mỉm cười đáp :

- Cô nương hãy yên lòng . Tại hạ xin hết lòng chiếu cố cho y .

Lúc này Tư Mã Càn đã đuổi kịp Tiêu Lĩnh Vu khẻ hỏi chàng :

- Huynh đài có là Tiêu Lĩnh Vu thật không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ không dám dấu diếm Tư Mã huynh . Tiêu Lĩnh Vu chính là tiểu đệ .

Tư Mã Càn nói :

- Thế thì phải rồi .

Y ngừng lại một chút , hỏi tiếp :

- Tiêu huynh coi thần sắc Mã huynh thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn Mã Văn Phi rồi đáp :

- Tiểu đệ không thấy gì khác lạ .

Tư Mã Càn nói :

- Mặt y hãm sắc. Chỉ trong vòng mười ngày tất có đại biến . Khi ở Bách Hoa sơn trang , tiểu đệ đã nói trước là y gặp tai nạn đổ máu .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Y đã bị thương tức là đổ máu rồi . Cái đó ứng vào lời dự đoán của Tư Mã huynh .

Tư Mã Càn lắc đầu đáp :

- Lúc này sắc mặt y càng đen xạm hơn khi còn ở trong Bách Hoa sơn trang mà làn hắc khí xông lên đầu . Thế nào cũng gặp đại biến , chóng thì ba ngày , chậm lắm là cũng chỉ mười ngày là cùng .

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng không tin thuật tướng số cho lắm nhưng chàng thấy Tư Mã Càn nói quả quyết như vậy , không khỏi động tâm nghĩ bụng :

- Chuyện này mình cứ tin là có để đề phòng còn hơn .

Chàng liền đáp :

- Tư Mã huynh đã cầm chắc như vậy thì nên nhắc y một tiếng .

Tư Mã Càn thở dài nói :

- Mã Văn Phi giữ tư cách anh hùng , tiểu đệ có nói vị tất y đã tin lời .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Theo ý Tư Mã huynh thì sao ?

Tư Mã Càn đáp :

- Nếu được Tiêu huynh trịnh trọng khuyến cáo y mấy câu hoặc giả y chịu nghe theo .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói :

- Hay lắm !

Rồi chàng chạy đến bên Mã Văn Phi nghiêm trang nói :

- Mã huynh . Tại hạ có điều khẩn khoản , nói ra mong Mã huynh lượng thứ .

Mã Văn Phi đáp :

- Tiêu huynh có điều chi dạy bảo . Nếu tiểu đệ làm được quyết chẳng chối từ .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ấn đường của Mã huynh có luồng khí hắc ám . Trong vòng mười ngày mong rằng Mã huynh hết lòng để tâm đề phòng .

Mã Văn Phi cười hỏi lại :

- Phải chăng Đông hải thần bốc Tư Mã Càn bảo Tiêu huynh làm như vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu lúc nói câu đó đã để ý nhìn mặt Mã Văn Phi quả nhiên thấy sắc mặt y có luồng khí hắc ám liền đáp :

- Chính tiểu đệ trông thấy .

Mã Văn Phi trầm ngâm một chút rồi nói :

- Được rồi . Tiểu đệ xin gia tâm đề phòng . Cám ơn Tiêu huynh có dạ quan hoài .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Sau khi gia mẫu bình phục , tiểu đệ đưa đến một nơi an toàn rồi sẽ kiếm Mã huynh ngay .

Mã Văn Phi nói :

- Chưởng môn hai phái Thiếu Lâm và Võ Đương đã phát thiếp đi mời cuộc anh hùng đại hội . Mong rằng Tiêu huynh kịp tới tham gia .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này tiểu đệ chưa thể quyết định được , đợi đến lúc đó hãy hay.

Chàng chắp tay từ biệt :

- Tiểu đệ xin đi trước một bước .

Rồi chàng trở gót bước mau.

Đổ Cửu đở Tiêu đại nhân . Ngọc Lan cõng Tiêu phu nhân . Thương Bát và Hướng Phi đi mở đường . Tiêu Lĩnh Vu cùng Tư Mã Càn đoạn hậu . Đoàn người đi quanh vào hang núi chừng được ba chục dặm thì đến một nơi không có vết chân người .

Thần thâu Hướng Phi dừng bước chắp tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

Thẩm Mộc Phong sửa sang Bách Hoa sơn trang mười mấy năm . Trong vòng một trăm dặm e rằng có nhiều tai mắt của họ .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Phải chăng theo ý Hướng huynh thì chúng ta nên tạm trú ở trong hang núi này .

Hướng Phi đáp :

- Đúng thế . Chỉ có những nơi đầm sâu , hang tối này hoặc giả tránh khỏi nhãn tuyến của Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Gia mẫu thân thể bất an , e rằng phải dùng đến dược vật . ở trong thâm sơn cùng cốc tuy kín đáo nhưng không tiện việc thuốc thang .

Hướng Phi cười nói

- Cái đó Tiêu huynh bất tất phải quan tâm , lão thâu nhi xin đảm trách việc lấy dược vật .

Thương Bát cười nói :

- Hướng huynh chẳng những tuyệt kỷ về "Diệu thủ không không" độc bộ thiên hạ mà thuật dị dung của y cũng chẳng ai bì được . Chắc nhãn tuyến của Bách Hoa sơn trang không thể nhận ra y được .

Lúc này Ngọc Lan và Đỗ Cửu đã tìm một chỗ cỏ êm đặt vợ chồng Tiêu lão gia xuống rồi giải khai huyệt đạo cho hai vị .

Tiêu Lĩnh Vu lấy nước suối rửa mặt khôi phục lại chân tướng đứng bên song thân .

Lát sau Tiêu đại nhân thở mạnh một cái .

Tiêu Lĩnh Vu lạy phục xuống đất nói :

- Bất hiếu là Tiêu Lĩnh Vu khấu kiến gia gia .

Tiêu đại nhân dương mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu , khẽ buông tiếng thở dài hỏi :

- Ngươi đúng là Vu nhi đấy ư ?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp :

- Đúng là hài nhi .

Tiêu đại nhân thở dài nói :

- Ngươi biến đổi nhiều quá . Ngày trước thân thể hư nhược bệnh hoạn mà nay cường và kiện đến thế .

Lão mỉm cười nói tiếp :

- Nhìn kỷ mới nhận ra gương mặt phảng phất như xưa .

Tiêu Lĩnh Vu sa lệ nói :

- Hài nhi bất hiếu làm phiền luỵ đến gia nương phải chịu đau khổ trong lòng rất hối hận .

Tiêu đại nhân chuyển mục quang nhìn mấy bạn giang hồ đứng bên .

Lão khôi phục vẻ mặt vui tươi hòa ái đáp :

- Bể hoạn sóng gió còn hơn cả chốn giang hồ . Gia gia đã từng trải qua bao lần gian khổ . Một chút kinh hãi này có chi đáng kể .

Bổng Ngọc Lan khẽ nói :

- Tướng công lại coi mau . Lão phu nhân có điều chi khác lạ . Tiêu Lĩnh Vu tái mặt lướt qua bọn Hướng Phi , Tư Mã càn đến bên mẫu thân quỳ xuống đỡ lấy Tiêu phu nhân hốt hoảng la gọi :

- Mẫu thân ! Mẫu thân . . .

Lòng nóng như lửa , hai hàng nước mắt tuôn ra .

Thương Bát kéo tay Tư Mã Càn khẽ hỏi :

- Tư Mã huynh thử bói một quẻ xem còn có thuốc nào chữa được không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ không dám khoác lác. Về y đạo tiểu đệ có thông hiểu nhưng chưa tinh thâm .

Thương Bát nói :

- Tư Mã huynh hãy khuyên giải Tiêu đại ca bình tỉnh lại rồi chúng ta tính cách điều trị .

Chương 113: Cứu Mẫu Thân Tiêu Lang Đành Bỏ Mạng

Tư Mã càn gật đầu . Y bước đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh bất tất phải hoang mang. Tiểu đệ đã coi tướng , lão phu nhân phúc lộc rất thâm hậu, quyết không xảy ra chuyện gì phi thường.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Tư Mã Càn đáp:

- Tư Mã huynh nói phải lắm.

Chàng đặt mẫu thân xuống, lau nước mắt nói tiếp:

- Gia mẫu vẫn hôn mê bất tỉnh, vị nào quen thuộc đường lối, cảm phiền đi mời thầy lang đến cho.

Tiêu đại nhân từ từ bước lại nhìn lão phu nhân một cái rồi nói:

- Vu nhi . Ngươi bất tất phải lo ngại.

Tiêu Lĩnh Vu khom lưng nói :

- Gia gia có điều chi dạy bảo?

Tiêu đại nhân nói:

- Sau khi ngươi đi rồi, mẫu thân ngươi đêm ngày mong nhớ lo buồn mà thành bệnh. Gia gia khuyên giải hoài mà mẫu thân ngươi không lúc nào lấy lại được vẽ mặt tươi vui như trước...

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hài nhi bất hiếu khiến mẫu thân lo âu, thật tội đáng muôn thác.

Tiêu đại nhân mỉm cười nói:

- Khi bọn người Bách Hoa Sơn Trang đến thôn Đan Quế, ta đã nhìn thấy chỗ sơ hở của họ và phát giác ra hành động rất khả nghi, nhưng mẫu thân ngươi tin là chuyện thực, mụ hớn hở tươi cười. Ta không nỡ nói rõ nội tình, cứ theo bọn họ lên đường. Chúng ta tới Bách Hoa Sơn Trang, tuy chưa nếm mùi đau khổ là gì , nhưng ở trong phòng tối tăm không thấy ánh mặt trời cũng khó chịu vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hài nhi đã không hầu hạ dưới gối lại làm phiền đến song thân, trong lòng hối hận muốn chết?

Tiêu đại nhân nói:

- Mẫu thân ngươi vừa tức uất, vừa nhớ con, lại ở trong phòng tối mà nhiễm bệnh. Đây là mụ kinh hãi mà ngất đi, ngươi bất tất phải hoang mang, chờ mụ tỉnh lại, nhận ra ngươi là bệnh tật giảm đi phân nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Gia gia nói đúng lắm !

Ngọc Lan đứng bên nghiêng mình nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trong thành Quy Châu có một vị danh y. Tiểu tỳ xin hoá trang trà trộn vào thành mời y.

Bỗng nghe trên sườn núi , trong bụi cỏ xanh có tiếng cười rộ nói:

- Bất tất phải như thế. Danh y trong thiên hạ không ai bì kịp lão phu. Cái bệnh nhỏ xíu đó, lão phu tự tin đủ tài diệu thủ hồi xuân, chỉ châm cứu một phát là lệnh mẫu tỉnh lại ngay .

Quần hào ngẩng đầu nhìn lên thấy trên tảng đá lớn cách đó mấy trượng có một lão già đứng sửng. Lão này mặc áo đen, người nhỏ và khô đét.

Lão chính là Độc Thủ Dược Vương.

Quần hào vì thấy Tiêu phu nhân chết giấc, mê man bất tỉnh nên tai mắt đều mất linh mẫn, không hiểu Độc Thủ Dược Vương đã đến đây từ hồi nào?

Thương Bát cười lạt nói:

- Lão đã tới đây thì đừng hòng trở về nữa?

Hắn vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Đổ Cửu . Hai người vội lướt qua mé tả ngăn chặn đường rút lui.

Độc Thủ Dược Vương cười hô hố nói:

- Lão phu mà sợ không đường về thì đã chẳng theo hút các vị tới đây.

Nói rồi tung mình nhảy xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội bước lại ngăn chặn trước mặt Tiêu phu nhân, lạnh lùng nói:

- Nếu bữa nay mà các hạ có ý đồ độc ác thì nơi đây là mồ chôn các hạ đó ?

Độc Thủ Dược Vương hai mắt nhìn đăm đăm Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Công tử hoá trang thành Mã Thành , lão phu đã khám phá ra ngay từ lúc còn ở Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giả tỷ lúc đó các hạ tiết lộ cho Thẩm Mộc Phong hay thì có khi bọn tại hạ khó mà ra khỏi Bách Hoa sơn trang.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đúng thế . Nếu Thẩm Mộc Phong nhận ra công tử tất đã đem toàn lực trong trang ra liều mạng với công tử.

Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Đáng tiếc Thẩm Mộc Phong đã để lỡ cơ hội, thành ra không giết được tại hạ.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu không chịu tiết lộ thân phận của công tử chẳng phải vì lòng dạ từ bi, sở dĩ muốn lưu tính mạng lại cho công tử là để mượn huyết dịch cứu mạng cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta chưa đến trình độ thân mật như vậy. Tại hạ khuyên các hạ nên thủ tiêu ý niệm đó đi.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lão phu chỉ có một đứa con gái. Nếu không đạt được mục đích quyết chẳng chịu thôi.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Các hạ ở trong tình trạng này mà còn nói vậy thì thật cuồng vọng quá?

Độc Thủ Dược Vương ngữa mặt lên trời cười rộ nói:

- Trong võ lâm còn ai không biết Độc Thủ Dược Vương? Lão phu cuồng vọng hay tự phụ thái quá há còn để đến lượt công tử nói ra?

Hướng Phi đột nhiên xen vào:

- Tiêu huynh . Hành tung chúng ta đã bị bại lộ. Chỉ còn biện pháp duy nhất là giết lão đi để bịt miệng. Tiêu huynh phí lời tranh luận với lão làm chi cho uổng công?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay đáp:

- Hướng huynh khoan hãy động thủ.

Chàng đảo mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Các hạ dùng cách nào để lấy máu trong mình Tiêu mổ đặng cứu mạng cho lệnh ái?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Y thuật của lão phu khắp thiên hạ không ai bằng, võ công cũng không chịu đi sau kẻ khác. Đó là điều kiện để lấy máu trong mình công tử.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Nếu tại hạ không để lão có cơ hội chống đối thì e rằng lão chết cũng không nhắm mắt. . .

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Lão phu tin rằng một ngày kia sẽ bức bách công tử phải tự nguyện lấy máu mình cứu mạng cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu hơi biến sắc nói :

- Lệnh ái là người biết phải trái , lại bản tính lương thiện mà sao lại có người cha tàn nhẫn như lão, thật làm nhơ nhuốc tấm lòng thanh bạch của cô ta...

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão ỷ mình võ công cao cường bắt Tiêu mổ phải hàng phục. Vậy Tiêu mổ để lão có cơ hội chống đối. Bây giờ chúng ta lấy một chọi một. Ai nấy trông vào võ công để phân thắng bại. Nếu lão thắng, tại hạ bó tay chịu trói để lão lấy máu cứu ái nữ. Nhưng nếu lão thất bại dưới tay Tiêu mổ thì sao?

Độc Thủ Dược Vượng cười lạt đáp:

- Lão phu hành dộng chỉ mong thành công, không cần lựa chọn thủ đoạn. Lão phu đã làm thì ai cười mặc ai, không muốn hứa lời một cách khinh xuất. Nếu bữa nay không thắng thì hậu nhật còn dài,

rút cục lão phu vẫn có cách kiềm chế công tử.

Độc Thủ Dược Vương miệng thốt ra những lời hèn hạ một cách tự nhiên, không hổ thẹn chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra lẩm bẩm:

- Một người có địa vị trong võ lâm như Độc Thủ Dược Vương mà dám nói như vậy thật khiến Tiêu mổ vô cùng kinh ngạc.

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn Tiêu phu nhân nằm trong bụi cỏ liền hỏi sang chuyện khác:

- Bệnh thế của lệnh đường rất trầm trọng, nếu không điều trị cho lẹ thì e rằng sau này muốn cứu vãn cũng khó. Công tử tính sao?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Phải chăng lão muốn chữa khỏi bệnh cho gia mẫu để bắt Tiêu mổ đền nợ bằng cách hiến máu đặng cứu lệnh ái?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp:

- Nếu được vậy lão phu rất vui lòng.

Tư Mã Càn xen vào:

- Bệnh thế tầm thường của Tiêu thái phu nhân bất tất phải phiền đến đại giá các hạ.

Rồi hắn lấy kim hoàn trong bọc ra chắn trước mặt Tiêu phu nhân.

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn quần hào một lượt rồi hỏi:

- Công tử muốn cùng lão phu chiến đấu một trận thật ư?

Lão quả là người thâm trầm, quỷ kế đa đoan. Lúc Tiêu Lĩnh Vu khiêu chiến thì lão lảng sang chuyện khác. Bây giờ chính lão lại đưa ra lời thách đấu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong dạ:

- Lão này lòng dạ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, giúp sức cho Bách Hoa sơn trang rất nhiều. Ta mượn cơ hội này diệt trừ lão đi cũng là một việc hay. Nhưng làm vậy không khỏi có điều ân hận với cô con gái lão. Biết tính sao bây giờ?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi cười lạt nói:

- Bất luận lão đưa ra đường lối thế nào, tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu là con người không ưa bị hạn chế. Nếu công tử muốn tỷ thí với lão phu thì chúng ta chẳng cần để lề luật giang hồ câu thúc. Bất luận thủ đoạn nào, hoặc dùng ám khí, độc dược hay thủ đoạn gì cũng chẳng sao. Hễ ai thắng được là cao.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hay lắm ? Lão nói trước ra như vậy cũng còn là có chút khí phách anh hùng .

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Công tử quá khen rồi .

Thần thâu Hướng Phi đột nhiên lên tiếng :

- Có một điều Dược Vương quên chưa nói.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Điều chi?

Hướng Phi đáp:

- Quần đã quần công, dùng nhiều thắng ít.

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp:

- Lão phu đã không chịu để quy cũ võ lâm trói buộc thì dĩ nhiên các vị cũng chẳng cần hạn chế.

Tư Mã Càn cầm cây Kim hoàn giơ ra nói:

- Tại hạ xin lĩnh giáo trước.

Bỗng nghe Ngọc Lan kêu thét lên.

- Phu nhân!

Rồi cô quỳ xuống ôm Tiêu phu nhân dậy.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn lại thấy mẫn thân chân tay run lên bần bật, mặt đầy mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền, dường như đau đớn vô cùng . Bất giác chàng tan nát ruột gan, nước mắt tuôn ra như

mưa.

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả nói :

- Chân tay co quắp là triệu chứng trúng gió. Nếu để chậm thì danh y đương thời cũng không cứu trị nỗi, hay ít ra toàn thân tê liệt thành người tàn phế.

Mấy câu này như dao kiếm đâm vào tim Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng giơ tay lên lau nước mắt thủng thẳng nói:

- Lão tiền bối chữa trị cho gia mẫu được chăng?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu mà ra tay thì lập tức hết bệnh.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài nói:

- Vậy phiền lão tiền bối thi triển diệu thủ cho.

Độc Thủ Dược Vương cười nói:

- Việc trị bệnh rất dễ dàng. Có điều lão phu đòi trả giá đắt, e rằng công tử không chịu nổi.

Kim Toán Bàn Thương Bát đột nhiên xen vào:

- Chỉ cần lão đưa điều kiện ra thì bất cứ thứ gì như cổ ngoạn ngọc khí, danh hoạ, châu báu...tuỳ ý lão muốn lấy thứ gì , Thương mổ quyết chẳng so kè.

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói:

- Không phải những thứ đó. Vàng bạc châu báu hay đồ cổ ngoạn ngọc gì lão phu cũng coi như cỏ rác.

Thương Bát hỏi:

- Vậy lão muốn lấy thứ gì?

Độc Thủ Dược Vương mắt đăm đăm nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão phu chỉ cần máu trong mình công tử để cứu mạng cho tiểu nữ.

Quần hào đều ngẩn người ra không biết nói thế nào.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói tiếp:

- Lão phu đòi giá rất đắt nhưng không phải làm khó dễ cho người. Công tử có muốn lão phu trị bệnh cho lệnh mẫu hay không là tuỳ công tử.

Tiêu đại nhân từ nãy tới giờ đứng yên coi diễn biến, đột nhiên lên tiếng :

- Vu nhi ! Mẫu thân ngươi đã ngoài năm chục, có chết cũng chẳng non yểu gì. Ngươi đang tuổi thanh niên, mình mang trọng nhiệm chẳng thể hy sinh để cứu mụ được

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên vén áo quỳ xuống trước mặt phụ thân nói:

- Xin gia gia tha thứ cho hài nhi trái lệnh nghiêm đường. Công sinh dưỡng của từ mẫu cao sâu như trời biển, dù hài nhi có muôn thác cũng chưa đủ báo đền. Khi nào kẻ làm con lại để từ thân chịu chết mà không giải cứu?

Quần hào thấy đây là việc trọng đại nên đều đứng ngây người ra không dám dúng miệng vào.

Tiêu đại nhân trầm mặc hồi lâu rồi đáp:

- Ngươi đứng dậy đi. Ngươi đã vì lòng hiếu thảo, ta không tiện nói nhiều. Để tuỳ ngươi tự chủ.

Tiêu Lĩnh Vu khấu đầu rồi đứng dậy. Chàng chú ý nhìn Độc Thủ Dược Vương rồi nói:

- Tại hạ ưng thuận cứu mạng cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương mỉm cười đáp lời:

- Đó là công tử tự nguyện, chứ chẳng phải do lão phu bức bách.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu mổ đã hứa lời quyết không thay đổi. Phải chăng tiên sinh chưa đủ tín nhiệm?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu tin lắm chứ.

Lão bước về phía Tiêu phu nhân ẩn mình. Miệng lão lạnh lùng quát:

- Tránh ra .

Nguyên Hướng Phi cùng Tư Mã Càn sóng vai đứng chắn phía trước Tiêu phu nhân, chuẩn bị ngăn cản lão. Nhưng lúc này tình thế biến đổi, hai người đành đứng tránh sang một bên.

Độc Thủ Dược Vương đi tới bên Tiêu phu nhân nhìn qua sắc mặt bà rồi nhảy lên cười nói:

- Các vị hãy coi thủ đoạn của đệ nhất thần y đương thời ra sao.

Ngọc Lan đứng bên cạnh Tiêu phu nhân đột nhiên lạnh lùng nói:

- Y đạo của tiên sinh đã đến trình độ thông thần, nhưng thủ đoạn dùng độc cũng ít người sánh kịp. Tiểu tỳ từng nghe Thẩm Mộc Phong nói tiên sinh có tài mượn vật khác để truyền độc.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đúng thế! Lão phu quả có làm vậy, nhưng chẳng đến nỗi dùng nó để gia hại một bà già tuyệt không chút năng lực kháng cự.

Ngọc Lan nói:

- Nếu vậy thì e rằng bệnh thế của lão phu nhân không đến nỗi nghiêm trọng như lời tiên sinh nói. Tiên sinh cố ý bịa chuyện phi thường để uy hiếp Tiêu tướng công lấy huyết cứu mạng cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương lấy trong bọc ra một mũi kim, thản nhiên nói:

- Lão phu chỉ chích mũi kim một cái là bà ta tĩnh lại ngay lập tức.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng ngắt lời:

- Độc Thủ Dược Vương . Nếu tiên sinh ngấm ngầm hạ độc vào người gia mẫu thì tiên sinh sẽ biết tại hạ đối phó với tiên sinh bằng cách nào.

Độc Thủ Dược Vương hửng hờ đáp:

- Chắc công tử chẳng thể gia hại lão phu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ giết lệnh ái trước để tấm lòng hoài bảo trị bệnh của tiên sinh trong mười năm biến thành uổng phí. Tiên sinh còn phải nếm mùi đau khổ vì mất đứa con bảo bối.

Độc Thủ Dược Vương buông tiếng thở dài nói:

- Hoặc giả công tử có thể làm như vậy, những kẻ khác thì không thể hăm doạ được lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ vươn tay ra khẽ bảo Kim Lan :

- Cô cho ta mượn thanh bảo kiếm.

Kim Lan nghe lời, rút kiếm cung kính đưa lại.

Tiêu Lĩnh Vu đảo cặp nhãn quang nhanh như điện nhìn thẳng vào mặt Độc Thủ Dược Vương thủng thẳng nói:

- Độc Thủ Dược Vương! Tiên sinh có muốn coi kiếm thuật của Tiêu mổ một chút không?

Độc Thủ Dược Vương tay cầm kim châm giơ lên đáp:

- Lão phu đem thuật châm cứu tuyệt thế ra trị bệnh để đổi lấy một chiêu kiếm của công tử.

Bầu không khí trong trường bỗng trở nên khẩn trương vô cùng. Bao nhiêu con mắt đổ dồn cả vào tay Tiêu Lĩnh Vu, nhưng sắc mặt mọi người đều lộ vẽ bi thương đau đớn.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ra cây tùng ở vách núi cách đó chừng ba trượng nói :

- Hay lắm! Tiên sinh đã chuẩn bị chưa?

Chàng ngấm ngầm vận khí, bao nhiêu chân lực dồn cả vào cánh tay mặt.

Bỗng thấy chàng từ từ giơ trương kiếm trong tay lên, cổ tay đột nhiên rung động, thanh trường kiếm vuột tay bay ra thành một làn sáng bạc xoay chuyển. Kiếm khí mịt mờ theo tiếng rít vù vù lên cao đến bốn năm trượng.

Kiếm thế xoay chuyển không gian, quay hai vòng rồi đột nhiên bắn xuống cây tùng thấp lùn. Một làn ngân quang bay quanh thân cây, cành lá tung bay tới tấp.

Làn ngân quang thu lại, thanh trường kiếm hiện nguyên hình. Cây cổ tùng ở vách núi chỉ còn trơ thân cây, trụi hết cành lá.

Quần hào coi phép ngự kiếm thuật này đều trợn mắt, thộn mặt ra. Lát sau mới vang lên những tiếng thở dài cùng ca tụng.

Độc Thủ Dược Vương gật đầu nói:

- Lão phu còn nhớ năm chục năm trước trong võ lâm có bốn tay luyện được phép kiếm thuật này. Ba người kia bị hãm vào trong cung cấm, chỉ còn lại một người không biết lạc lõng nơi đâu?

Lão ngừng lại một chút rồi đột nhiên cất cao giọng hỏi:

- Công tử xưng hô Trang Sơn Bối bằng gì?

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão gọi đích danh Trang Sơn Bối thì biết lão cũng hiểu thuật ngự kiếm này,

chàng không khỏi ngẩn người, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Tại hạ kêu lão nhân gia bằng sư phụ.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói:

- Công tử còn nhỏ tuổi mà đã thành tựu đến thế là trái với võ học thường quy. Nếu lão phu đoán không nhầm thì ngoài Trang Sơn Bối ra công tử còn gặp những kỳ tích khác nữa.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão này quả nhiên lợi hại? Chẳng lẽ ta ăn được thứ nấm ngàn năm mà lão cũng nhận ra?

Chàng không trả lời câu hỏi, lảng sang chuyện khác:

- Kiếm thuật tại hạ như vậy hếu có cướp được sinh mạng lệnh ái không?

Độc Thủ Dược vương trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cái đó thì có thừa, nhưng vị tất công tử đã hại được lão phu.

Lão vừa dứt lời, mũi kim trong tay dã dâm vào trước ngực Tiêu phu nhân.

Thuật châm cứu của Độc Thủ Dược Vương quả nhiên thần diệu phi thường.

Mũi ngân châm đâm trúng huyệt, Tiêu phu nhân bỗng nhiên thở hộc lên một cái.

Tiêu Lĩnh Vu khen rằng:

- Y thuật của tiên sinh quả có chỗ độc đáo, không hổ là Độc Thủ Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương mỉm cười đáp:

- Dưới tay lão phu quyết khộng có bệnh nhân nào là không trị được.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Giọng lưỡi lão này khoác lác thiệt.

Lại thấy Độc Thủ Dược Vương đâm kim xuống. Chỉ trong khoảnh khắc, lão đã đâm vào mười hai huyệt đạo trên mình Tiêu phu nhân.

Sau khi đã rút hết những mũi ngâm châm ra rồi, lão thò tay vào bọc lấy ra một cái bình ngọc, liệng về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy bình ngọc hỏi:

- Đây là thuốc gì? Cách dùng thế nào?

Độc Thủ Dược Vương cười mát nói:

- Lão phu mà muốn gia hại thì lúc này công tử đã trúng kỳ độc rồi.

Lão đảo cặp mắt nhìn quần hào, bỗng bật cười khanh khách nói tiếp:

- Nhưng công tử cứ yên tâm, lão phu còn lấy máu công tử đặng cứu mạng cho tiểu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu biết lão có tài truyền độc qua các vật khác nên lẵng lặng chẳng nói gì.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương nói tiếp:

- Trong bình này có năm viên thuốc, chẳng những có công hiệu bổ khí ích thần mà còn gia thêm tuổi thọ. Lệnh đường mỗi ngày uống một viên. Uống hết năm viên là có thể phục hồi thanh xuân như hai chục năm trước. Công tử nên giữ gìn lấy .

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Đa tạ tiên sinh ban linh đan.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Muốn chứng thực lời nói của lão phu không phải là giả dối, năm ngày sau lão phu mới dẫn tiểu nữ đến đây.

Mắt lão lộ nỗi khát vọng vô biên, chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Thái độ của lão vừa từ ái vừa nóng nẫy.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng đáp:

- Lời hứa của bậc trượng phu coi nặng bằng non. Dược Vương cứ yên tâm. Nếu sau năm ngày gia mẫu quả được như lời Dược Vương thì tại hạ nhất định bó tay cho Dược Vương lấy máu cứu lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hay lắm . Lão phu tin lời công tử.

Đoạn lão tung mình nhảy ra xa hai trượng rồi chạy nhanh như biến.

Thương Bát nhìn sau lưng Độc Thủ Dược Vương cho tới khi mất hút, đột nhiên hắn chắp tay xá

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại ca ơi ? Đại ca định lấy máu cứu con gái Độc thủ Dược Vương thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Ta đã hứa với y thì còn lừa gạt thế nào được ?

Đổ Cửu vội nói:

- Hiện nay đại ca là người có quan hệ cho cuộc an nguy trong thiên hạ, đâu có thể tự khinh thân mình như thế được ?

Thần Thâu Hướng Phi cũng nói theo:

- Lão thâu nhi cũng tin Tiêu huynh đã hứa lời quyết không thay đổi. Nhưng hiện nay Tiêu huynh ở vào hoàn cảnh khác thường, dù có huỷ bỏ lời hứa vẫn được anh hùng thiêu hạ kính trọng.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay gạt đi:

- Thịnh tình các vị tiểu huynh xin tâm lãnh mà thôi. Chúng ta đừng bàn đến chuyện đó nữa.

Chương 114: Trượng Phu Coi Tín Nghĩa Nặng Bằng Non

Thương Bát từ từ cất bước tiến lại bên Tiêu đại nhân, nghiêng mình thi lễ khẽ nói :

- Cuộc sinh tử của Tiêu đại ca có liên quan đến vận mệnh giang hồ trong mấy chục năm. Trước tình cảnh này chỉ còn lão bá là ngăn cản được y. Bọn tiểu tử trông cậy lão bá khuyên can Tiêu đại ca.

Tiêu đại nhân chau mày đáp:

- Vụ này. . .vụ này . . . lão phu cũng khôn bề mở miệng . Y đã đổi máu lấy thuốc cứu mạng cho mẫu thân y đó là điều đại hiếu, y tỏ lời hiến máu trị tuyệt chứng cho người, đó là đại nghĩa. Kẻ làm phụ thân có lý nào mở miệng bảo con phế bỏ hiếu nghĩa.

Tiêu đại nhân tuy miệng nói điều đại nhân đại nghĩa, nhưng trong lòng nghĩ tới đứa con độc nhất chỉ còn mấy ngày nữa phải đem hết máu cho người, tránh sao khỏi nỗi thương tâm. Lão từ từ xoay mình đi đến bên tảng đá lớn đứng tựa vào vách núi. Lão ngẩng đầu trông lên đám mây trắng bay trên trời ngơ ngẩn xuất thần.

Lãnh Diện Thiết bút Đổ Cửu tuy ngoài mặt lạnh lùng mà trong lòng đầy mối nhiệt tình. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu sắp lấy máu cho người thì trong dạ bồn chồn khác nào kiến bò trên nồi gang. Hắn thấy Tiêu đại nhân không ngăn trở Tiêu Lĩnh Vu liền tiến đến bên Ngọc Lan khẽ nói:

- Ngọc cô nương . Tại hạ thấy việc này chỉ còn chờ phu nhân hồi tỉnh để người ngăn cản Tiêu đại ca là được.

Ngọc Lan chưa trả lời, Tiêu Lĩnh Vu đã nói ngay :

- Ngọc Lan . Sau khi mẫu thân ta tỉnh lại, cô không được nói việc ta đã hứa lời lấy máu đổi thuốc với Độc Thủ Dược Vương.

Ngọc Lan nghiêng mình đáp:

- Tiểu tỳ xin ghi nhớ lời dặn của tướng công.

Đổ Cửu chau mày nói:

- Thế thì tiểu đệ đành nói mấy câu.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm sắc mặt nói:

- Nếu lão đệ bàn những chuyện không liên quan đến vụ tiểu huynh cho máu thì tiểu huynh xin rửa tai lắng nghe.

Đổ Cửu hắng dặng mấy tiếng rồi đáp:

- Nếu vậy thì tiểu đệ cũng không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Hay hơn hết là miễn bàn chuyện này.

Thương Bát liền lớn tiếng :

- Đổ lão đệ bất tất phải nhiều lời. Đại ca đã quyết ý , chúng ta có khuyên y cũng bằng vô ích .

Hướng Phi ngửng đầu trông chiều trời nói:

- Độc Thủ Dược Vương còn muốn lấy máu của Tiêu huynh, tất lão không tiết lộ chỗ chúng ta ẩn thân. Tai mắt của Thẩm Mộc Phong tuy rộng lớn, trạm ngầm của hắn tuy nhiều đến đâu cũng chẳng đặt tới trong hang núi thẳm này. Chúng ta gia tâm đề phòng một chút thì việc lại ở đây năm ba ngày không đến nỗi bại lộ hành tung.

Dặng hắng một tiếng rồi nói tiếp:

- Có điều nơi đây khiếm khuyết thực vật. Chúng ta là người thô hào trên chốn giang hồ, chỉ cần đi đánh ít dã thú , phi cầm về nướng ăn thay cơm là được rồi. Nhưng Tiêu lão tiền bối cùng phu nhân không quen ăn như vậy. Lão Thâu Nhi muốn đi ăn cắp ít thực vật mang về. Không hiểu có vị nào muốn đi với lão Thâu Nhi không?

Kim Toán Bàn Thương Bát nói:

- Để tiểu đệ đi cùng Hướng huynh.

Đi được một đoạn, Hướng Phi nói:

- Tiêu đại ca của Thương huynh tuy còn nhỏ tuổi nhưng vẫn giữ lối cổ sơ, khư khư ôm lấy hai chữ tín nghĩa, không hiểu trọng khinh câu nệ, tiểu tiết không cần đại thể . Y nhất quyết cho máu cứu người. Kỳ hạn năm ngày qua mau nhưng ngày tháng còn dài. Thằng cha Độc Thủ Dược Vương cố ý truy tung thì tránh mặt mãi cũng không xong , theo ý lão Thâu Nhi thì tuyệt mối hậu hoạ đó là xong.

Thương Bát nóng lòng giục:

- Đừng nói lòng vòng nữa , nên làm thế nào thì nói ngay đi ?

Hướng Phi đáp:

- Chúng ta phải tìm bằng được Mã Vân Phi, yêu cầu y phái những tay cao thủ mai phục trên các nẻo đường yếu đạo , chờ Độc Thủ Dược Vương phó ước, kéo ra mà giết con gái lão đi. Lão làm ác đã nhiều, vụ này để cho lão phải ăn năn hối hận.

Thương Bát nói:

- Việc cứu mạng đại ca là trọng, Thương mổ dành làm một chuyện trái đạo cũng chẳng sao. Có điều vụ này mà bị Tiêu đại ca phát giác tất y phải nổi trận lôi đình, không chừng đi tới chỗ đoạn nghĩa tuyệt giao.

Hướng Phi ngắt lời:

- Dĩ nhiên không thể để y biết dược. Trung Châu Nhị Cổ các vị cũng đừng ra tay. Để lão Thâu Nhi cùng Tư Mã Càn liên thủ với Mã Vân Phi mời cao thủ đến là đủ .

Thương Bát hỏi:

- Nếu không tìm được Mã Vân Phi thì sao?

Hướng Phi đáp:

- Vạn nhất không tìm thấy Mã Vân Phi thì Trung Châu Nhị Cổ đành phải tham dự vào.

Thương Bát thở dài đáp:

- Nếu không còn biện pháp nào khác thì đành thế vậy.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới một sơn thôn.

Hướng Phi để Thương Bát chờ ở ngoài, một mình hắn tiến vào thôn trang.

Chỉ trong không khắc, Thần Thâu Hướng Phi đã đem ra mấy con gà sống, hai túi bột bánh, cùng một niêu bát đĩa, đầy đủ vật dụng.

Thương Bát lắc đầu cười nói:

- Đây là những đồ ăn cắp đó ư ?

Hướng Phi đáp:

- Lão thâu nhi tuy chẳng hiền hậu gì nhưng cũng chưa đến nỗi lấy không của người ta. Những thứ này lão thâu nhi đã để lại mười lạng bạc đền cho họ.

Thương Bát nói:

- Hay quá! Hay quá ! Cuộc mua bán này lão thâu nhi trả xong rồi.

Hướng Phi mỉm cười đáp:

- Việc mua bán thì lão thâu nhi xin chịu hàng Thương huynh. Có điều tiền bạc trong người lão thâu nhi đều là của ăn cắp, có phải tiêu dùng một chút cũng chẳng ăn thua gì.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chúng ta nên về thôi.

Thương Bát hỏi:

- Lão thâu nhi không đi kiếm Mã Vân Phi hay sao ?

Hướng Phi đáp:

- Vội vã cũng không phải ở một lúc , điều ước năm ngày thời gian còn dư dụ. Nếu một mình Thương huynh trở về tất làm lệnh đại ca sinh lòng ngờ vực. Sáng mai một mình lão thâu nhi đi kiếm Mã Vân Phi cũng được.

Hai người tải đồ về tới hang núi vào lúc hoàng hôn.

Kim Lan, Ngọc Lan đã quét tước sàn động, giải cỏ khô cho Tiêu phu nhân nằm nghĩ.

Thuật châm cứu và thuốc linh đan của Độc Thủ Dược Vương để lại quả nhiên hiệu nghiệm vô cùng. Tiêu phu nhân mới uống một viên, tinh thần đã tỉnh táo lại nhiều. Bà nhận ra Tiêu Lĩnh Vu là cậu con bảo bối mà bà vẫn ngày đêm thương nhớ, bệnh tình liền giảm đi nhiều .

Kim Lan, Ngọc Lan hết sức hầu hạ bên mình lão nhân gia. Hai cô cười nói vui vẻ . Tuy ở nơi thâm sơn cùng cốc mà Tiêu phu nhân cảm thấy ấm áp hơn lầu rồng gác phượng.

Tiêu đại nhân tỉnh toạ một bên, ngơ ngẩn xuất thần. Lão nghĩ cha con gặp mặt chưa được mấy ngày lại sắp phải vĩnh quyết thì không khỏi thê lương ảo não.

Tuy lão là người bụng dạ quảng bác nhưng phụ tử tình thâm tránh sao khỏi nỗi bi thương.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới ân đức song thân chưa chút báo đền mà mình đã phải chết cũng chua xót

trong lòng. Chàng hình dung ra tình trạng năm ngày sau người tóc bạc đưa kẻ đầu xanh về nơi chín suối, từ mẫu phải tan gan nát ruột, nhưng chàng vẫn không đến nỗi để nỗi buồn rầu lộ ra ngoài mặt.

Tiêu phu nhân không hiểu chuyện này nên bà rất vui vẻ. Bà thấy nhị tỳ quanh quẩn dưới gối sực nhớ tới Khâu Tiểu San, bà không khỏi bồi hồi hỏi:

- Vu nhi! Khâu tỷ tỷ của ngươi đi đâu ngươi có biết hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Từ ngày cách biệt tới nay đã năm năm chưa được tái ngộ, nhưng tiểu nhi đã nhận được tin của y rồi. Chờ mấy ngày nữa mẫu thân khoẻ mạnh, hài nhi sẽ đi kiếm .

Chàng chưa dứt lời đột nhiên dừng lại vì chàng nghĩ kiếp này không còn cách nào được trùng phùng với con người tình nghĩa thâm trọng, nghi dung tuyệt thế là Khâu tỷ tỷ, bất giác chàng ruột đau như cắt, cúi đầu xuống không nói gì nữa.

Tiêu phu nhân nói:

- Khâu Tiểu San thật là khả ái. Hỡi ôi ! Từ ngày y xa cách, ta chẳng cách nào quên được

Tiêu phu nhân quay lại ngó nhị tỳ nói tiếp:

- Còn hai cô này cũng khiến cho ta rất quyến luyến. Ngày sau. . .

Tiêu Lĩnh Vu sợ mẫu thân vui mừng, nói không lựa lời, chàng vội khuyên can:

- Bệnh thế mẫu thân chưa khỏi hẳn, không nên nói nhiều. Mẫu thân cần tĩnh dưỡng. Hài nhi cũng đi nghĩ thôi.

Rồi chàng đứng dậy từ từ bước tới.

Tiêu phu nhân nhìn theo bóng sau lưng Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Thằng nhỏ này lúc bé thân thể yếu ớt đi không lướt cỏ. Ai ngờ ra ngoài mấy năm mà bây giờ cường tráng đến thế. Hỡi ơi! Nhà mình đơn người. Giả tỷ hồi còn nhỏ mà y thân thể tráng kiện thì ta đã sớm lo bề gia thất cho y rồi.

Kim Lan, Ngọc Lan cùng mĩm cười nhưng không biết đáp lại thế nào.

Tiêu phu nhân nhìn hai cô nói tiếp:

- Hai cô đều xinh đẹp, lại thông minh lanh lợi. Nếu các cô đồng ý thì ta bảo Vu Nhi lấy các cô

làm...

Ngọc Lan ngắt lời:

- Thưa phu nhân, bọn tiểu tỳ không có được phúc phận như vậy , ơn đức của phu nhân bọn tiểu tỳ cảm kích vô cùng. Chỉ mong ngày sau được theo hầu bên phu nhân mãi mãi là mãn nguyện lắm rồi.

Tiêu phu nhân cười nói:

- Cái đó các cô bất tất phải quan tâm, ngày sau sẽ tính.

Bà lại từ từ nằm xuống.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu từ từ ra khỏi hang động. Chàng nghĩ mình sắp phải dời khỏi dương thế. Nếu là cuộc tỷ võ, chết một cách oanh liệt thì chẳng nói làm chi. Nhưng đây lại là hiến thân dâng máu cho một cô gái chưa từng quen biết. Chàng thơ thẩn cất bước, bất giác đã đi xa hơn hai dặm.

Bỗng chàng nghe thanh âm rất quen lọt vào tai:

- Làm thế không được. Phải theo chủ ý của Hướng huynh hay hơn.

Đúng là tiếng nói của Đổ Cửu .

Tiêu Lĩnh Vu động tâm dừng lại lắng tai nghe.

Tiếng thông reo thổi vù vù che lấp tiếng bước chân của chàng nên bọn Đổ Cửu không phát giác ra chàng đã tới nơi.

Lại nghe tiếng Hướng Phi nói tiếp:

- Thương huynh! Bây giờ nên làm thế nào, Thương huynh dứt khoát đi.

Thương Bát vốn trước nay luôn tươi cười hễ hả, lúc này hắn thở dài nói:

- Trước nay Thương mổ làm việc gì cũng phải có quyết định mau lẹ, nhưng vụ này lại rối loạn tâm can. Tiêu đại ca là một người chính trực, một lời hứa coi nặng bằng non. Dù chúng ta có quỳ xuống năn nỉ e rằng cũng khó lòng khiến cho y hồi tâm chuyển ý.

Hướng Phi nói :

- Kim Lan, Ngọc Lan là hai con nha đầu hết lòng kính trọng Tiêu đại ca. Y đã dặn chúng không nói hở với Tiêu phu nhân thì chắc chúng không dám nói đâu.

Thương Bát nói:

- Đúng thế ! Xem ra chỉ còn biện pháp của lão thâu nhi mà thôi.

Hướng Phi nói:

- Được rồi! Đã thế thì lão thâu nhi lập tức đi kiếm Mã Vân Phi.

Đổ Cửu hỏi:

- Sáng mai Tiêu đại ca mà không thấy lão thâu nhi mà hỏi tới thì biết đối đáp thế nào?

Hướng Phi đáp:

- Y không hỏi đâu. Giả tỷ không thấy Thương lão đại và Đổ lão nhí thì không chừng y tra hỏi ngọn ngành, còn đối với lão thâu nhi quyết y không can thiệp làm chi.

Đổ Cửu hỏi:

- Lỡ y tra hỏi thì làm sao?

Hướng Phi đáp:

- Các vị cứ bảo rằng không hiểu lão thâu nhi đi đâu là xong.

Thương Bát nói:

- Được rồi . Chúng ta cứ thế. Thương mổ chờ hồi âm của lão thâu nhi.

Hướng Phi nói:

- Các vị cũng nên về đi, tránh để sinh lòng ngờ vực.

Tiêu Lĩnh Vu vội nép mình tránh vào san bụi cỏ. Chàng chú ý nhìn ra thì thấy ba bóng người chạy đi nhanh như gió.

Trung Châu Nhị Cổ chuyển vào hang núi. Thần Thâu Hướng Phi một mình chạy ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa hiểu hoàn toàn ba người bàn định chuyện gì, nhưng biết chắc có liên quan đến việc mình cho máu năm ngày sau. Lòng chàng rất , nghĩ thầm:

- Không ngờ Trung Châu Nhị Cổ trước nay tiếc của như tính mạng , lại cùng tay ăn cắp nổi danh giang hồ là Hướng Phi làm bạn hữu với nhau được. Chẳng trách cố nhân thường nói vương hầu khanh tướng kết nghĩa với nhau được mấy người, thường những kẻ ở ngoài nội mới là bạn tâm phúc thật là đúng đắn.

Nhưng chàng lại nghĩ đến bậc trượng phu đã luôn giữ lời có lý nào lại không thủ tín, chàng đành nghỉ cách ngăn trở bọn họ.

Tiêu Lĩnh Vu quyết định chủ ý rồi chàng từ từ trở về hang núi.

Sáng hôm sau quần hào tề tựu , quả nhiên không thấy Hướng Phi.

Tiêu Lĩnh Vu nhẫn nại không hỏi Trung Châu Nhị Cổ và hai người cũng lờ đi như không để ý.

Ngờ đâu Tư Mã Càn lấy làm kỳ hỏi:

- Không hiểu Hướng Phi đi đâu?

Thương Bát tặc lưỡi nói:

- Lão thâu nhi đã quen tính, trong vòng ba ngày lão không lấy được gì của ai là chân tay ngứa ngáy không yên. Chắc lão lại đến nhà nào đó ăn cắp rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Đêm qua mà mình không nghe lén họ bàn nhau tất cũng bị Thương Bát gạt rồi.

Thời gian thấm thoắt, chẳng mấy chốc mà đã hết bốn ngày.

Hôm sau là ngày Tiêu Lĩnh Vu theo lời ước hẹn phải cho máu Độc Thủ Dược Vương .

Tiêu Lĩnh Vu suốt đêm không ngũ, ruột rối như mớ bòng bong.

Lúc trời chưa sáng chàng đã kêu Trung Châu Nhị Cổ hỏi:

- Hai huynh đệ có nhớ bữa nay là ngày gì không?

Thương Bát đáp:

- Dĩ nhiên là tiểu đệ nhớ lắm. Bữa nay đại ca ước hẹn cho máu Độc Thủ Dược Vương cứu mạng cho con gái y.

Tiêu Lĩnh Vu suốt đêm tinh thần bối rối, nhưng lúc này chàng bình tĩnh lại, cười mát nói:

- Trí nhớ hai vị hay quá.

Đổ Cửu nói:

- Độc Thủ Dược Vương nói vậy thì nói, chưa chắc y đã trở lại.

Thương Bát nói theo:

- Bữa nay lão mà không tới là chính lão đã bội tín. Lão rất tha thiết với con gái, có đến là đến buổi sáng . Quá trưa mà không tới thì chúng ta bất tất phải đợi nữa.

Nguyên Trung Châu Nhị Cổ và Hướng Phi đã ước hẹn với nhau, nếu hắn không trở về trước canh ba ngày thứ tư tức là đã kiếm đủ cao thủ trợ trận, không cần đến Trung Châu Nhị Cổ phải ra tay. Đêm qua Hướng Phi không trở về, dĩ nhiên là mọi việc đã bố trí xong xuôi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì, chàng nghe mọi người bàn luận một lúc rồi kết luận:

- Chúng ta nên đi đón một đoạn đường mới được.

Đổ Cửu dẩy nẩy đáp:

- Sao? Chúng ta lại đi đón lão ư?

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên dáp:

- Phải rồi ! Chúng ta phải đi đón cha con lão vì biết đâu dọc đường họ chẳng gặp cừu nhân cản trở .

Đổ Cửu nét mặt trước còn xám xanh, sau tối đen lại. Cặp mắt tròn xoe, hắn đứng trơ như phỗng, không nói nên lời.

Thương Bát ngơ ngác lắc đầu nói:

- Bất tất phải đón lão. Nếu quả cha con lão dọc đường bị cừu nhân ngăn chặn thì đó là ý trời, chẳng liên quan gì tới chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu không liên quan tới chúng ta thì hà tất phải nói. Tiểu huynh e rằng có liên quan đến mình.

Thương Bát, Đổ Cửu đưa mắt nhìn nhau rồi hỏi:

- Sao lại liên quan đến chúng ta?

Thương Bát nói:

- Mối giao tình giữa Hướng Phi và đại ca chưa lấy gì làm tha thiết cho lắm. Tiểu đệ tưởng chẳng khi nào hắn mất công đến thế.

Đổ Cửu nói theo:

- Thương huynh nói phải đó. Đại ca bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Hướng Phi vì tình hai vị thì sao? Có khi hai vị còn yêu cầu y nữa.

Trung Châu Nhị Cổ nghe nói biến sắc. Chúng không thể thừa nhận mà cũng không tiện phủ nhận, đứng thộn mặt ra chẳng biết nói sao.

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười nói tiếp:

- Hai vị huynh đệ đối với ta một lòng kính trọng, chưa từng trái ý bao giờ. Bữa nay là ngày cuối cùng trong đời tiểu huynh mà hai vị lại muốn cãi ư ?

Trung Châu Nhị Cổ sa lệ chắp tay đáp:

- Đại ca bảo làm sao thì bọn tiểu đệ nhất nhất tuân theo. Nếu bọn tiểu đệ có hai lòng sẽ bị thiên tru địa lục.

Tiêu Lĩnh Vu vén áo quỳ xuống đất nói:

- Hai vị huynh đệ đều có địa vị tôn cao trong võ lâm, đã chịu khuất tất thừa nhận Tiêu mổ làm đại ca. Lúc đó hai vị yêu cầu bằng dạ chí thành, tại hạ chẳng thể không ưng thuận. Về niên canh cũng như về danh vọng, Tiêu Lĩnh Vu này đều chẳng thể bằng được hai vị.

Trung Châu Nhị Cổ lạy phục xuống đất nói:

- Xin đại ca đứng dậy. Đại ca có điều gì cứ nói ra. Nếu đại ca còn làm thế này là đại ca bức bách bọn tiểu đệ phải tỏ lòng thành.

Tiêu Lĩnh Vu biết hai người này đã nói là làm, chàng vội đứng dậy đáp:

- Với thịnh tình nhị vị huynh đệ, tiểu huynh cảm kích vô cùng.

Thương Bát sa lệ nói:

- Trung Châu Nhị Cổ bình sinh chưa từng kính phục ai mà chỉ tôn sùng đại ca đến cực điểm .

Đổ Cửu nói:

- Đại ca có điều chi dạy bảo, dù cho năng lực bọn tiểu đệ không làm nổi cũng xin hết sức đến chết mới thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu huynh đã hứa một lời với Độc Thủ Dược Vương, không thể nào canh cải , ơn sinh thành xem nặng bằng non Thái. Lấy mạng làm con mà bảo vệ cho mẫu thân thì còn gì đáng tiếc nữa. Sau khi tiểu huynh có chết cũng được nhắm mắt nơi suối vàng.

Thương Bát đột nhiên nổi lên tràng cười vang dội như tiếng rồng gầm, xông lên đến tận từng mây, hồi lâu không dứt.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi:

- Huynh đệ cười gì vậy?

Thương Bát đáp:

- Nếu đại ca quả phải chết trong trường hợp này thì tiểu đệ với Đổ Cửu nhất định liều mạng với Độc Thủ Dược Vương. Hắn có tài mượn vật truyền độc, bọn tiểu đệ tự lượng khó lòng thắng nỗi. Nhưng tiểu đệ cùng Đổ Cửu được theo đại ca ở nơi chín suối cũng lấy làm mãn nguyện.

Đổ Cửu nói tiếp:

- Tiểu đệ chỉ sợ lão phu nhân nghe biết tin này, người không muốn sống nữa . Lòng hiếu thảo của đại ca hi sinh để cứu lệnh mẫu e rằng sẽ thành uổng phí.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày dáp:

- Chỗ dụng tâm của hai vị thật khó lòng khiến cho tiểu huynh đồng ý được.

Thương Bát đột nhiên lộ vẽ kiên quyết ngắt lời:

- Được rồi! Bọn tiểu đệ ưng lời đại ca. Sau khi đại ca cho huyết rồi, bọn tiểu đệ trước hết là tìm cách an trí cho hai vị lão nhân gia rồi sẽ tìm Độc Thủ Dược Vương để liều mạng .

Tiêu Lĩnh Vu biết có nói nữa cũng vô ích, chàng khẽ thở dài nói:

- Không phải tiểu huynh cho máu rồi là mất hết sinh cơ, huynh đệ nghĩ vậy có hợp lý không?

Đổ Cửu đáp:

- Con người mà bị rút hết máu huyết rồi mà còn sống được thì thật khó tin quá.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Độc Thủ Dược Vương y thuật thông thần. Sau khi tiểu huynh cho máu, lão chịu dùng thuốc điều

trị thì nhất định có ngày hồi phục được như cũ.

Đổ Cửu hỏi:

- Dù lão có tài làm như vậy thật sự, nhưng cũng chưa chắc lão đã chịu nhẫn nại điều trị cho đại ca. Nếu không thế thì sao xứng đáng với ngoại hiệu Độc Thủ Dược Vương ?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh cứu mạng cho con gái lão để thoả tâm nguyện bình sinh, chắc chẳng khi nào lão không cứu sống mình. Hai vị huynh đệ bất tất phải quan tâm.

Chương 115: Tiêu Lĩnh Vu Thản Nhiên Phó Ước

Đỗ Cửu nói:

- Hắn cứu hay không cứu đại ca cũng là tuỳ ý hắn, người ngoài chẳng thể miễn cưỡng được. Biện pháp hay nhất là đừng cho máu.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt lên nhìn Đỗ Cửu khiến hắn phải dừng lại không dám nói nữa.

Ba người lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu.

Trời vừa sáng tỏ, Tiêu Lĩnh Vu đứng lên nói :

- Chúng ta nên đi thôi.

Đỗ Cửu chau mày hỏi :

- Đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đi đón Độc Thủ Dược Vương.

Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau không nói gì nữa, lẵng lặng theo sau Tiêu Lĩnh Vu .

Ra khỏi vùng sơn cốc tối tăm, Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn thế núi trùng điệp, bất giác ngẩn người nghĩ thầm :

- Địa thế bát ngát, chẳng hiểu Hướng Phi mai phục ở đâu. Gia tỷ họ mạo danh mình dẫn cha con Độc Thủ Dược Vương đến một nơi hang núi hẻo lánh để động thủ thì khó mà tìm ra cho được.

Trung Châu Nhị Cổ thấy Tiêu Lĩnh Vu dừng lại ra chiều suy nghĩ thì biết chàng không tìm ra được chỗ mai phục, bất giác trong lòng nãy ra một tia hi vọng, tự nhũ :

- Cầu sao cho Thần Thâu Hướng Phi đã đưa Độc Thủ Dược Vương đến một nơi bí ẩn để động thủ.

Thương Bát còn đang ngẫm nghĩ, lại nghe tiếng Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhị vị huynh đệ . Chúng ta đi thêm một đoạn đường nữa.

Ba người chạy thêm chừng hai canh giờ nữa thì tới chỗ có bọn cao thủ Mã Vân Phi mai phục.

Nhưng chàng chỉ thấy núi non trùng điệp, những chỗ yếu đạo vẫn không một bóng người. Chàng đảo mắt nhìn quanh thấy chỗ cửa hang núi có vũng máu tươi lấp loáng dưới ánh dương quang.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống điều tra, phát giác ra vũng máu này mới đổ chừng nữa giờ là cùng. Chàng không khỏi biến sắc mặt, nhìn Trung Châu Nhị Cổ hỏi :

- Phải chăng các vị bàn nhau đón đường ở chỗ này ?

Thương Bát khom lưng nói :

- Chủ ý là của Hướng Phi đưa ra. Đã bốn ngày y không trở về. Bọn họ đón dường Độc Thủ Dược Vương quả thực bọn tiểu đệ không hay.

Tiêu Lĩnh Vu nhằm thẳng hướng chính Nam mà chạy.

Nguyên chàng sau khi coi vũng máu tươi lại phát giác ra những điểm huyết tích tựa hồ như có người bị thương chạy đi nên chàng chạy theo những vết máu mà rượt .

Những vết máu nhỏ quá, lại bị đất cát che lấp, nếu không để ý thì khó mà nhận ra được .

Thương Bát, Đỗ Cửu ra sức chạy theo Tiêu Lĩnh Vu chạy về phía Tây Nam.

Đỗ Cửu vừa chạy vừa nói :

- Nếu đại ca mà theo vết huyết tích tìm ra được chỗ của Độc Thủ Dược Vương thì Đổ lão nhị đến phải tuyệt giao với lão thân nhi.

Thương Bát nói:

- Dù sao ta cũng chẳng trách lão thâu nhi được. Y cẩn thận đến đâu cũng không nghỉ tới việc che dấu huyết tích.

Tiêu Lĩnh Vu tuy biết hai người đang bàn luận lén với nhau về vụ Độc Thủ Dược Vương, nhưng chàng cũng lờ đi như không nghe tiếng.

Đi mới được vài trượng thì đã đến sườn núi, cỏ dại mọc đầy, không thể nhìn thấy chút huyết tích nào nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đành nhìn địa thế để đoán đường rồi chạy một hơi bảy tám dặm nữa. Chỉ thấy núi non chập trùng, khe hang ngang dọc mà chẳng thấy bóng Độc Thủ Dược Vương đâu.

Đỗ Cửu mừng thầm trong bụng nói:

- Gần hết giờ rồi. Nếu Hướng Phi đã động thủ cùng Độc Thủ Dược Vương rồi thì cái mạng già kia chắc không còn nữa, hay ít nhất đứa con bảo bối của lão cũng bị giết rồi. Con lão chết rồi thì lão không còn lý do gì đòi máu của đại ca.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã dừng chân trên một ngọn núi để nhìn ra bốn mặt.

Thương Bát dặng hắng một tiếng rồi nói:

- Đại ca . Núi non trùng điệp, khe hang tung hoành, lại không có chút manh mối nào để tìm kiếm thì biết làm sao đây ? Tiểu đệ tưởng chẳng cần tìm kiếm nữa là xong .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Thương Bát, thở dài nói :

- Chúng ta đành về thôi.

Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau, không che dấu nỗi nỗi vui mừng, lộ nụ cười ra ngoài mặt.

Ba người thi triển khinh công, theo đường cũ chạy về .

Dọc đường Trung Châu Nhị Cổ cười nói vui vẻ, miệng không ngớt tán dương Thần Thâu Hướng Phi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói nhưng trong lòng rất cảm động nghĩ rằng :

- Trong võ lâm ai cũng nói Trung Châu Nhị Cổ tham tiền tiếc của, toàn nói chuyện lợi hại. Nhưng chúng đối với ta tình đồng cốt nhục, nghĩa nặng bằng non, sự sống chết của ta mà chúng lo lắng hơn chính bản thân họ.

Đường về rất mau chóng, chưa đầy hai giờ đã về tới hang núi.

Tiêu phu nhân được Kim Lan, Ngọc Lan hộ vệ, đi coi cảnh núi bốn bề, bà lộ vẽ khoan khoái .

Tiêu Lĩnh Vu đến bên mẫu thân, chàng xá dài hỏi:

- Mẫu thân nghe trong mình thế nào ?

Tiêu phu nhân đưa cặp mắt hiền từ , âu yếm nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Ta không bệnh gì trầm trọng, chỉ vì nhớ ngươi mà mất sức lực. Hởi ơi! Nay đã được trông thấy ngươi thì còn bệnh tật gì nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu nghe lời từ mẫu, cúi đầu xuống đáp :

- Hài nhi bất hiếu, xa dời dưới gối làm cho mẫu thân phải lo phiền.

Chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Từ mẫu mà biết ta cho máu cứu người, tất lão nhân gia cũng đứt từng khúc ruột .

Lại nghe Tiêu phu nhân cười nói:

- Vu nhi . Hai cô Ngọc Lan, Kim Lan đều là người rất tử tế.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mẫu thân nói phải đó. Các cô ấy đều là người tốt.

Tiêu phu nhân đột nhiên chau mày hỏi :

- Vu nhi . Sáng nay ngươi đi đâu mà ta trở dậy không thấy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hài nhi đi gặp mấy người bạn để thương lượng chút công việc.

Tiêu phu nhân thở dài ngắt lời :

- Vu nhi ngươi không phải là người võ lâm thì nên thoát ly , sinh hoạt trên chốn giang hồ để ta khỏi phải lo âu vì ngươi .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mẫu thân dạy chí phải .

Bỗng nghe một thanh âm trầm trầm xen vào :

- Không được! Trước khác bây giờ khác. Hiện nay Vu nhi đã thành một nhân vật đầu não trong võ lâm thì thoát ly bằng hữu giang hồ một cách khinh xuất thế nào được?

Thương Bát quay đầu lại nhìn thì ra người nói câu này chính là Tiêu đại nhân.

Lão đang cất bước đi tới.

Tiêu phu nhân đáp:

- Bấy lâu nay mụ chỉ tai nghe mắt thấy toàn là việc ân oán chém giết trên chốn giang hồ. Vu nhi

hoà mình với họ khiến mụ chẳng thể yên lòng.

Tiêu đại nhân đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu một hồi rồi quay đầu khẽ bảo Tiêu phu nhân:

- Thủa nhỏ y mắc chứng bệnh bất trị, nếu không được cao nhân giang hồ cứu trị thì y chẳng thể sống tới hai chục tuổi. Y đã chịu ơn nghĩa giang hồ thì có bổn phận vì chính nghĩa giang hồ mà ra sức. Bất hạnh mà y có chết thì cũng coi như bị bệnh mà chết.

Tiêu phu nhân hơi biến sắc nói:

- Ai đời làm phụ thân lại nguyền rủa cho con chết sớm bao giờ ?

Bà nói xong đưa tay vịn vai Ngọc Lan cất bước bỏ đi

Tiêu đại nhân nhìn sau lưng Tiêu phu nhân thở dài nói :

- Hài nhi . Độc Thủ Dược Vương đã tới rồi.

Câu này như sét đánh ngang tai, Trung Châu Nhị Cổ đứng thộn mặt ra không nói nên lời.

Tiêu Lĩnh Vu sững sốt hỏi :

- Hiện giờ Độc Thủ Dược Vương ở đâu?

Tiêu đại nhân nói:

- Y đưa một cô gái chỉ con thoi thóp thở đến đây nói chuyện với ta một lúc khá lâu. Ngươi hãy theo ta.

Lão nói rồi xoay mình đi trước.

Tiêu đại nhân vẻ mặt nghiêm trọng, cất bước nặng nề.

Tiêu Linh Vu vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh đi sau Tiêu đại nhân.

Trung Châu Nhị Cổ cực kỳ khẩn trương, người run bần bật. Hai người tưởng chừng như bị đánh một đòn mạnh vào trái tim.

Đi được chừng mười trượng thì tới một nơi đầy cỏ rậm.

Tiêu đại nhân dừng bước chưa kịp mở miệng thì thanh âm Độc Thủ Dược Vượng từ trong bụi cỏ đã cất lên :

- Tiêu Lĩnh Vu! Lời hứa của công tử năm bữa trước, bây giờ công tử còn nhớ chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đại trượng phu đã hứa một lời chết cũng không hối hận, sao lại không nhớ ?

Ngọn cỏ lay động, Độc Thủ Dược Vương từ từ bước ra hỏi :

- Thần Thâu Hướng Phi dẫn tám vị cao thủ mai phục bên đường ngăn chặn lão phu, công tử có biết điều đó không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lúc tại hạ được tin liền đi ngay để đón tiếp Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng ngắt lời :

- Giả tỷ mà lão thâu nhi ngăn chặn được lão phu thì bao nhiêu công trình lặn lội giang hồ của lão phu trong mấy chục năm há chẳng phải uổng phí ?

Thương Bát xen vào:

- Dược Vương sống bấy nhiêu tuổi mà còn chê là ít hay sao ?

Độc Thủ Dược Vương đưa mắt nhìn Thương Bát nhưng không lý gì đến hắn.

Lão nói tiếp :

- Lão thâu nhi bị lão phu dùng một kế mọn, dẫn dụ hắn đi chỗ khác thành ra tròng vào nẻo đường mà người Bách Hoa sơn trang đang xúc tìm hành tung của bọn cao thủ. Cuộc chiến đấu giữa hai bên, ai sống ai chết đành trông vào phúc phận. Lão phu nể mặt công tử không thay đổi lời hứa. . .

Độc Thủ Dược Vương ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Lão phu mà không tin lời Tiêu công tử thì đã chẳng buông tha bọn Hướng Phi một cách khinh xuất.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Đại ca ta đã ưng thuận, nhưng còn người khác không chịu.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Ai vậy ?

Đỗ Cửu chỉ tay vào mũi mình nói :

- Chính là tại hạ.

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng hỏi :

- Ông bạn muốn sao ?

Đổ Cửu đáp:

- Giản dị lắm . Nếu lão muốn lấy máu trong người đại ca bọn ta thì hãy thu thập Trung Châu Nhị Cổ trước đi

Tiêu Lĩnh Vu xua tay nói :

- Đổ huynh đệ. . .

Đổ Cửu nghiêm trang đáp :

- Đại ca thủ tín, tiểu đệ cũng phải hết nghĩa anh em. Nếu đại ca cản trở, tiểu đệ đành phải tuyệt tình với đại ca.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nói :

- Hai vị huynh đệ hãy nghe lời ta.

Thương Bát giục :

- Đại ca cứ nói đi, tiểu đệ rửa tai nghe đây.

Thương Bát trở gót chạy đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã quay trở về.

Độc Thủ Dược Vương trầm giọng hỏi :

- Tiêu huynh còn chuyện gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Chúng ta lên đường quách.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Mời các vị đi theo lão phu.

Đoạn lão trở gót cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu, Thương Bát, Đỗ Cửu cất bước theo sau tiến về phía trước.

Đoàn người vượt qua hai quả núi thì nắng chiều rực rỡ, sắp đến lúc hoàng hôn.

Độc Thủ Dược Vương đưa tay trỏ về phía vách núi đối diện có một phiến đá lồi ra nói :

- Phía sau tảng đá kìa có một cái động nhỏ, đủ cho bốn năm người. Tiểu nữ đang chờ ở đó.

Thương Bát nói :

- Dược Vương ở dây đã quen đường thuộc lối mới tìm ra được huyệt động ở lưng chùng vách núi.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Thương huynh quá khen rồi! Thuật truy tung của lão phu có thể nói thiên hạ vô song, không để cho người ta hay biết dấu vết.

Đỗ Cửu dặng hắng một tiếng rồi nói :

- Tệ đại ca nói ra một lời bằng chín vạc. Dược Vương mới được như nguyện. Nếu là người khác gặp trường hợp sinh tử đại sự thì e rằng. .

Tiêu Lĩnh vu biết hai người muốn chọc giận Dược Vương để lão ra tay trước đặng mượn cớ động thủ.

Chàng vội gạt đi :

- Không nên nói chuyện đó nữa.

Độc Thủ Dược Vương là con người gian hoạt, làm gì chẳng đoán ra chỗ dụng tâm của Trung Châu Nhị Cổ, nhưng lão nghĩ tới mạng sống của con gái đành nhẫn nhục không nói gì, trong bụng khen thầm :

- Tiêu Lĩnh Vu quả là đấng quân tử anh hùng.

Độc Thủ Dược Vương dẫn đường, níu lấy những cây cổ tùng trèo lên vách núi.

Quả nhiên sau tảng đá lớn có một huyệt động thiên nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn vào trong góc thạch động, thấy một thiếu nữ hai mắt nhắm nghiền nằm trên đống cỏ khô. Người cô đắp chăn vãi đỏ, dường như đang ngũ say.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói :

- Tiểu nữ thiên tư quốc sắc, dung nhan tuyệt thế, trí tuệ còn hơn cả lão phu. Chỉ vì mắc tuyệt chứng mà thân thể gầy còm, trông không còn ra hình người nữa.

Đổ Cửu lạnh lùng ngắt lời:

- Tại hạ xem chừng dường như lệnh ái đã tắt hơi chết rồi.

Độc Thủ Dược Vương tức giận nói :

- Y thuật lão phu không ai bì kịp. Tuy không thể chửa dược trọng bệnh cho y, nhưng kéo dài mạng sống thì chẳng khó khăn gì. Ta đã làm cho y sống thêm được hơn mười năm rồi .

Thương Bát ngắt lời:

- Dược Vương đã có tài kéo dài mạng sống cho lệnh ái hơn mười năm thì sao không kéo dài thêm nữa để tìm linh dược điều trị cho y ?

Trung Châu Nhị Cổ vẫn chưa chịu bỏ ý niệm làm cho Độc Thủ Dược Vương biến cãi tâm ý vào lúc tối hậu.

Bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Bệnh tình của tiểu nữ là một tuyệt chứng cổ kim chưa từng có. Dù có đi chăng nữa lão phu cũng đành chịu vậy, không sao mà chửa được.

Lão dưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Trừ phi dùng máu của huynh đệ đây thay đổi huyết dịch trong mình tiểu nữ, ngoài ra không còn cách nào nữa.

Thương Bát nói:

- Bệnh quỉ phát phải có thuốc tiên. Tại hạ quyết không tin trên thế gian này lại không có thứ thuốc chữa bệnh cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Linh dược khó tìm, có cũng như không.

Thương Bát đột nhiên vỗ bụng nói :

- Trung Châu Nhị Cổ này phú xưng địch quốc, chẳng thiếu thứ gì, có thể nói tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Dùng hết của cãi của Trung Châu Nhị Cổ cũng chẳng thể mua được thuốc trị bệnh cho tiểu nữ.

Thương Bát nói :

- Tuyết liên tử được chăng ?

Độc Thủ Dược Vương lắc đầu nói :

- Không được ?

Thương Bát lại hỏi:

- Nhân sâm ngàn năm Dược Vương đã dùng tới bao giờ chưa?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Cũ sâm ngàn năm tuy là của hiếm có thật, nhưng lại không phải là thứ thuốc trị được bệnh cho tiểu nữ.

Thương Bát nói :

- Nếu vậy thì Dược Vương cần thứ gì cứ nói huỵch toẹt ra, thường khi Trung Châu Nhị Cổ này kiếm được chưa biết chừng.

Độc Thủ Dược Vương tức mình đáp :

- Thương huynh nhất định muốn biết thì lão phu cũng nói cho hay. Cây Tiên chi thành hình hoặc là Hà thủ ô ngàn năm. Một trong hai thứ đó là vị chính, chỉ cần tìm được một thứ là việc chế thuốc chẳng khó khăn gì nữa. Nhưng hai thứ kỳ trân đó chắc Trung Châu Nhị Cổ cũng chẳng lấy đâu ra được.

Đỗ Cửu trầm ngâm nói :

- Mười năm trước nước Phiên thuộc ngoài quan ải đem vào tiến cống một cây Hà thủ ô ngàn năm, nếu hoàng đế chưa dùng hết thì bọn tại hạ ăn cắp đem về cứu lệnh ái được chăng ?

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói :

- Việc mười năm củ còn nói làm chi ? Lão phu sắp động thủ rồi, hai vị coi chừng dùm cho.

Thương Bát hắng giọng nói :

- Tại hạ còn mấy lời xin thưa hết rồi Dược Vương động thủ cũng chưa muộn.

Độc Thủ Dược Vương giục :

- Còn điều chi Thương huynh nói mau đi. Thời khắc lúc này đối với lão phu trân quý vô cùng.

Thương Bát lạnh lùng nói :

- Làm chi mà vội thế . Dù Dược Vương có được toại nguyện cứu xong lệnh ái rồi khi đó Dược Vương cùng không đủ lực lượng ngăn cản bọn tại hạ giết lão kia mà .

Độc Thủ Dược Vương cười lạt ngắt lời :

- Lão phu đã ưng thuận bảo toàn sinh mạng cho Tiêu Lĩnh Vu và cần được hai vị hợp lực cộng tác. Nếu hai vị đa nghi như vậy thì bất tất nói đến chuyện hợp tác nữa.

Thương Bát quay lại đưa mắt cho Đỗ Cửu rồi nói :

- Thôi được! Lấy máu xong Tiêu đại ca còn sống thì chẳng nói làm chi. Nếu y có mệnh hệ nào thì Dược Vương cũng sẽ phải nếm mùi mất con.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu các vị còn nói lôi thôi thì lão phu sẽ thủ tiêu điều ước bảo toàn sinh mạng cho y đó.

Câu này có hiệu lực rất mạnh. Quả nhiên Trung Châu Nhị Cổ lẵng lặng trở gót bước đi.

Độc Thủ Dược Vương giương cặp mắt đăm đăm nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có cần lão phu điểm huyệt không ?

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt nói :

- Cái đó tuỳ Dược Vương.

Chương 116: Cha Độc Ác Nhưng Con Hiền Hậu

Độc Thủ Dược Vương vươn tay ra điểm ba chỗ huyệt đạo Tiêu Lĩnh Vu và bảo chàng :

- Nếu công tử muốn bảo tồn tính mạng thì phải hợp tác với lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu hé cặp mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Dược Vương cần gì xin cứ nói.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu biết võ công của công tử rất cao thâm, dù huyệt đạo bị phong toả vẫn chưa đủ hoàn toàn ngăn ngừa được nội lực của công tử miễn cưỡng hành huyết. Công tử mà hợp tác với lão phu thì máu chảy tự nhiên, lúc cần lão phu lập tức khống chế để khỏi gây nên thảm cuộc.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Nếu Tiêu Lĩnh Vu này là hạng tham sống sợ chết thì đã chẳng bó tay chịu trói .

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Thế là lão phu đã lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử.

Lão ôm Tiêu Lĩnh Vu lên, đi vào góc sơn động đặt xuống bên con gái lão.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài than thầm:

- Tiêu Lĩnh Vu này chịu ơn đức của ân sư, nghĩa phụ , Liễu Tiên Tử. Từ mấy năm nay dầy công gây dựng, những tưởng đem võ công của ba vị lão nhân gia phát dương quang đại, làm nên sự nghiệp trên chốn giang hồ. Thế mà không ngờ lại đi đến kết quả này.

Chàng cảm thấy huyệt đạo tê chồn. Liền biết là bị điểm huyệt rồi.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương hô :

- Lão phu sắp lấy máu đó.

Tiêu Lĩnh Vu bị điểm cả á huyệt. Tâm thần còn tỉnh táo nhưng miệng không nói được, toàn thân

cũng không bề nhúc nhích.

Tay áo bên trái vén lên rồi, chàng cảm thấy đau nhói vì kim đâm vào huyết quản .

Lại nghe Độc Thủ Dược Vựng cất giọng rất từ ái:

- Uyển Nhi! Hài nhi ráng chịu đau, rồi đây ngươi sẽ trở lại khoẻ mạnh như những hài tử khác, vui cười trước mắt gia gia. Gia gia còn muốn đem y thuật cùng võ công tuyệt thế truyền thụ cho ngươi. Chỉ trong năm năm ngươi sẽ thành một vị anh hùng không ai địch nỗi.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Thời kỳ năm năm ngắn ngủi có đáng là bao mà làm cho một cô gái chưa hiểu võ công thành một cân quắc anh hùng không ai địch nỗi thì thật là một lời khoác lác.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương nói tiếp:

- Uyển Nhi . Gia gia bị đồng đạo võ lâm coi như một nhân vật ở giữa hai phe chính tà, chỉ vì gia gia hành động hỷ nộ thất thường mà thôi. Nhưng người ta nói thế nào thì mặc người ta. Suốt đời gia gia quả đã vì ngươi mà giết nhiều người. Bây giờ có giết thêm vài người nữa cũng chẳng hề gì. Gia gia sẽ dùng y thuật tuyệt thế khiến cho hài nhi có công lực bằng sáu mươi năm rèn luyện.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão này tài năng như vậy thì trong vòng năm năm có thể khiến một cô gái chưa hiểu võ công trở thành một cao thủ hạng nhất thật sự cũng chưa biết chừng. . .

Bỗng nghe có tiếng thở dài não ruột cắt đứt lời nói của Độc Thủ Dược Vương, rồi có tiếng thều thào cất lên:

- Gia gia ! Gia gia lại định giết người đấy ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Gia gia trị bệnh cho hài nhi.

Thanh âm yếu ớt hỏi lại :

- Gia gia đã biết con vô vọng rồi, sao còn lấy máu người ta ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Uyển Nhi . Thứ máu này không phải là máu người thường. Sau khi ngươi đổi huyết sẽ khôi phục

lại sức khoẻ như thường.

Thanh âm yếu ớt hỏi:

- Tại sao vậy ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Y lý huyền diệu vô cùng. Ngoài sư phụ ra, tưởng trên đời này không ai hiểu được.

Lão thở phào nói tiếp:

- Uyển Nhi ! Máu trong mình người này không những hợp với thể chất hài nhi mà điều quan trọng là y đã ăn được những vật người thường không tìm đâu ra, vì vậy mới thay được huyết xấu trong mình hài nhi. Gia gia tuy chưa xác định được là y đã ăn kỳ vật gì , nhưng chắc không ngoài loại Tiên chi hoặc Hà thủ Ô ngàn năm.

Tiêu Linh Vu nghĩ thầm:

- Ta ăn lầm phải thứ nấm đá ngàn năm mà công lực tiến triển bất ngờ. Nhưng cũng vì nó mà ta mất mạng. Thế mới biết việc thiên hạ hễ có lợi là có hại.

Bỗng nghe tiếng ho cấp bách rồi tiếng nói thều thào:

- Gia gia ơi . Người mà gia gia nói đó có phải Tiêu Lĩnh Vu không?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp:

- Đúng rồi . Con gái Độc Thủ Dược Vương quả nhiên thông minh hơn người mới đoán đúng. Hiện y đang nằm cạnh ngươi.

Lão chưa dứt lời bỗng nghe thiếu nữ kêu thét lên:

- Gia gia tha y ngay đi !

Tiêu Lĩnh Vu lại nghe sột soạt bên mình. Chàng không quay đầu lại được nhưng cũng đoán ra là cô gái kia đã ngồi dậy .

Chàng lại thấy cánh tay thư thái. Vật gì đâm vào huyết quản tựa hồ đột nhiên bật ra.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói :

- Uyển Nhi ơi . Gia gia chạy khắp hai miền Đại Giang , Nam Bắc, lặn lội nước đen non trắng , cực kỳ vất vả mới tìm được một người trị tuyệt chứng cho ngươi. Thế mà ngươi không nghỉ đến chỗ khổ

tâm của cha già ư ?

Độc Thủ Dược Vương tâm tính ác độc, giết người không gớm tay, nhưng đối với con gái lão lại từ ái vô cùng.

Lại nghe thanh âm nhỏ nhẹ đáp :

- Tấm lòng gia gia thương xót hài nhi, lẽ nào con chẳng biết ? Gia gia cõng hài nhi lặn lội khắp hai miền Đại Giang Nam Bắc khiến cho hài nhi lúc nào cũng băn khoăn. Hỡi ơi ! Ơn đức gia gia bao la trời biển, hài nhi khôn nỗi báo đền.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hài nhi nghe lời gia gia để bảo tồn sinh mạng, vui vầy dưới gối tức là đền đáp gia gia rồi đó.

Thanh âm yếu ớt đáp:

- Hài nhi sống thêm một ngày là gia gia khổ một ngày. Gia gia để hài nhi chết đi là hay hơn.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Chỉ cần hài nhi đổi máu của Tiêu Lĩnh Vu là người khoẻ mạnh lại như thường, không còn bị ma bệnh quấy nhiễu.

Thanh âm yếu ớt hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu ư ? Y cứu mạng cho hài nhi rồi chính y khô kiệt máu huyết mà chết thì sao ?

Độc Thủ Dược Vương trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Hài nhi muốn lưu mạng sống cho y cũng chẳng khó gì. Gia gia một mặt cho y uống thuốc bổ, một mặt lấy máu của y. Có điều làm như vậy thì phải mất một thời gian khá lâu, mà thân thể hài nhi lại yếu đuối quá, làm sao chịu nổi ?

Thanh âm yếu ớt thở dài nói:

- Gia gia có thể cưỡng bách người ta vào chỗ đau khổ nhưng không thể cưỡng bách hài nhi nhận máu.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Theo ý hài nhi thì sao ?

Thiếu nữ đáp:

- Gia gia hãy chuẩn bị thuốc bổ cho y trước. Nếu không thế thì hài nhi đành chịu chết chứ không tiếp thụ khí huyết của y .

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Tính tình hai cha con nhà này là hai thái cực. Phụ thân thì lòng dạ tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác làm việc chỉ cốt đạt mục đích, còn cô con gái lại bản tính thuần lương, không muốn làm hại ai.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương nói :

- Gia gia đã có linh đan đủ để bồi bổ cho y, không cần phải chuẩn bị.

Thiếu nữ hỏi:

- Gia gia còn nhớ vụ má má không?

Độc Thủ Dược Vương cất giọng thê lương đáp:

- Mẫu thân ngươi từ dáng điệu cho tới tiếng cười đều ghi sâu vào tâm khảm ta. Suốt dời ta cũng không quên.

Cô gái lại hỏi:

- Mẫu thân nữa đời kinh yêu gia gia. Lúc lâm chung người nói câu gì, gia gia còn nhớ không ?

Độc Thủ Dược Vương mơ màng đáp:

- Gia gia khi nào quên được?

Cô gái lại hỏi:

- Mẫu thân nói câu gì?

Độc Thủ Dược Vương ngập ngừng:

- Y bảo. . .Y bảo. . .

Dường như lão kích động quá chùng, hồi lâu không thốt nên lời.

Cô gái nói:

- Chắc gia gia quên rồi. Nữ nhi còn nhớ rõ lắm. Lúc lâm chung má má nhắc sáu chữ : 'Ta hận lão đã lừa ta !" Có đúng thế không?

Độc Thủ Dược Vương sa lệ nhỏ xuống người Tiêu Lĩnh Vu, lão đáp:

- Đúng thế ! Mẫu thân ngươi quả đã nói vậy.

Cô gái nói:

- Gia gia ơi ! Gia gia mà gạt nữ nhi thì dù có chữa khỏi tuyệt chứng, suốt đời hài nhi cũng chẳng sung sướng gì.

Độc Thủ Dược Vương buồn rầu hỏi :

- Chẳng lẽ hài nhi không nghĩ tới tấm lòng gia gia thương xót hài nhi. Gia gia đã mất mẫu thân ngươi, nay lại mất luôn cả ngươi nữa hay sao?

Thiếu nữ ngồi ngay người lên đáp :

- Y thuật của gia gia tuyệt thế vô song, chẳng lẽ không tìm được ra phương pháp nào khác để cứu trị hài nhi hay sao mà cứ phải lấy máu của người ?

Cô từ từ giơ cánh tay khô đét rút ống ở người Tiêu Lĩnh Vu ra nói tiếp:

- Gia gia ơi ? Hài nhi chết đi gia gia đau đớn thế nào thì người ta mất con cũng đau đớn như vậy .

Độc Thủ Dược Vương là người lạnh lùng cao ngạo, chẳng chịu thua ai, mà đối với cô gái yếu đuối bệnh hoạn, lão đành chịu bó tay, thở dài đáp :

- Hài tử! Ngươi hãy nằm xuống rồi có chuyện gì từ từ sẽ nói.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đảo cặp mắt thấy thiếu nữ tóc dài xoã xười, cặp mắt thâm quầng. Người cô gáy còm chỉ còn da bọc xương mà không dấu nỗi gương mặt xinh đẹp

Bỗng thấy cô giơ tay lên quết mái tóc xoã xuống mặt, cất giọng ôn nhu nói:

- Gia gia ơi! Gia gia giải khai huyệt đạo cho y. Hài nhi muốn nói với y mấy câu .

Độc Thủ Dược Vương không làm sao được đành giơ tay lên giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu rồi nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Tiểu nữ ngày mới sinh ra đã mắc tuyệt chứng, suốt ngày nằm trên giường bệnh nên chẳng hiểu gì những trò hiểm ác chốn nhân gian. Y vốn một dạ thuần lương. Công tử nên coi chừng một chút, đừng làm tổn hại đến y.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát chưa kịp trả lời thì thấy thiếu nữ di chuyển thân hình, cặp mắt giương lên

nhìn vào mặt chàng hỏi:

- Tướng công là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính tại hạ.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Tiện thiếp viết cho tướng công một phong thơ, tướng công đã nhận được chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhận được rồi. Đa tạ cô nương có lòng tương trợ. Xin cô nương tha thứ cho, tại hạ bị điểm huyệt nên không thể đứng lên bái tạ được.

Thiếu nữ tóc dài thở dài nói :

- Tiểu nữ yếu đuối lại nhiều bệnh từ thủa nhỏ nên ngoài gia nương biết rất ít người. Tướng công cũng là một người quen đó.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Mình gặp cô bất quá được ba lần, mà lần nào cũng ở trong trường hợp kinh hãi, bị phụ thân cô điểm huyệt lấy máu, thế mà cô vẫn còn nhớ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ nhưng ngoài miệng không biết nói thế nào?

Thiếu nữ tóc dài buồn rầu nói :

- Tiểu nữ nói nhiều như vậy chắc tướng công lấy làm kỳ. Thực ra chính tiện thiếp cũng vậy . Một người bị liệt giường mười mấy năm trời ít khi tỉnh táo. Bữa nay nhận biết tướng công là điều hiếm lắm.

Cô ho sù sụ mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Những khi tiện thiếp tỉnh lại, gia gia thường nhắc đến danh thự tướng công. Lão nhân gia bảo cần phải lấy máu trong người tướng công mới chửa được căn bệnh quái ác của tiện thiếp. Sau khi bịnh khỏi rồi, tiện thiếp lại được sinh hoạt khoái lạc như những cô gái khác. Vì thế mà danh thự tướng công dã in sâu vào óc tiện thiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Té ra là thế.

Thiếu nữ tóc dài nói :

- Không những thế tiện thiếp còn nhớ chúng ta đã có gặp nhau .

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Phải rồi . Nhưng chúng ta gặp nhau trong lúc đêm tối mà sao cô nương vẫn còn nhớ ?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Tuy chỉ trông thấp thoáng nhưng tưởng cũng đủ để lại hình ảnh một cách mơ hồ. Sau khi tiện thiếp ngẫm nghĩ, hình ảnh mơ hồ kia trở nên rõ ràng. Hình ảnh này phần do ấn tượng mà có , phần do tiện thiếp tự nghĩ ra.

Lại nghe Độc Thủ Dược Vương nói :

- Uyển Nhi! Ngươi mệt lắm rồi. Hãy nghĩ một lúc rồi sẽ nói.

Thiếu nữ tóc dài mỉm cười để lộ hai hàm răng trắng muốt đều đặn, cô hỏi :

- Gia gia ơi ! Theo ký ức của hài nhi thì lần này hài nhi tỉnh táo hơn hết nên nói nhiều một chút có phải không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Phải rồi . Chưa bao giờ ngươi nói liền một hồi được nhiều như bữa nay.

Thiếu nữ tóc dài nói:

- Vậy mà hài nhi chưa thấy mỏi mệt.

Độc Thủ Dược Vương mấp máy môi muốn nói nhưng lại thôi.

Lão ít khi thấy nét mặt vui tươi của con gái mà lúc này cô ra chiều khoan khoái nên không nỡ ngăn cản cô.

Thiếu nữ tóc dài lại hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu . Theo lời gia gia tiện thiếp thì nếu đổi máu trong người tướng công là có thể trừ được ma bệnh, trở lại khang tường, chuyện này có thực không

Độc Thủ Dược Vương mắt trợn tròn xoe, đăm đăm nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu ra chiều cầu khẩn.

Tiêu Linh Vu buông tiếng thở dài đáp:

- Lệnh tôn y thuật thông thần. Lão đã nói vậy chắc không sai.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Tướng công cũng tin lời gia phụ ư ?

Tiêu Lĩnh Vu toan đáp thì Độc Thủ Dược Vương đã cướp lời:

- Sao ? Gia gia có lừa dối hài nhi bao giờ đâu ?

Thiếu nữ tóc dài vươn tay ra chỉ vào trán Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu tướng công . Tướng công có biết lấy máu cứu tiện thiếp rồi, người tướng công sẽ ra sao không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chưa hiểu sống chết thế nào.

Độc Thủ Dược Vương nói ngay :

- Y không thể chết được.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Tướng công cứu mạng cho kẻ vô dụng này rồi, chính tướng công sẽ vùi sâu dưới đất ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nghĩ thầm:

- Cô này bịnh hoạn liệt giường mười năm, đáng nhẽ chí cầu sinh mãnh liệt mới phải. Thế mà nghe giọng lưỡi cô dường như chẳng quan tâm đến sống chết chút nào .

Thiếu nữ tóc dài lại hỏi:

- Tướng công đã biết người hết máu là chết ngay, sao không cự tuyệt yêu cầu của gia phụ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lệnh tôn y đạo tuyệt thế, lão nhân gia đã bảo với tại hạ lấy máu từ từ và thận trọng thì có hi vọng không chết.

Thiếu nữ tóc dài hỏi :

- Giữa chúng ta không thân thích mà lại chẳng có tình cố cựu mà sao tướng công lại chịu hi sinh dem máu cứu mạng cho tiện thiếp ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Gia gia cô bức bách người ta đến thế thì còn ai từ chối được nữa?

Chàng toan trả lời thì Độc Thủ Dược Vương đã chen vào:

- Tiêu công tử đây là một vị hiệp sĩ đại nhân đại nghĩa. Y thấy hài nhi vừa tài trí hơn đời, nghi dung tuyệt thế mà bị ma bệnh quấy nhiễu nên nguyện ý cho máu để cứu mạng hài nhi dó.

Thiếu nữ tóc dài nói:

- Gia gia ơi ! Tấm lòng gia gia thương xót hài nhi thật vô bờ bến, nhưng hành vi của gia gia lại không hợp với sở thích của hài nhi.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Hài tử ! Gia gia có làm điều gì không phải với hài nhi đâu ?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Hiển nhiên người ta bị gia gia bức bách mà phải cho máu cứu mạng hài nhi. Sao gia gia lại bảo y tự nguyện?

Độc Thủ Dược Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Công tử nói nhăng gì thế ?

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đã toan nỗi nóng, nhưng lại nghĩ đến thiếu nữ bệnh hoạn liệt giường, tình trạng rất đáng thương nên chàng không nỡ, liền chậm rãi nói:

- Cô nương . Gia gia cô nói đúng đó. Tại hạ tự nguyện đem máu cứu cô.

Thiếu nữ tóc dài buồn rầu đáp:

- Tiện thiếp không muốn lãnh thụ.

Độc Thủ Dược Vương trợn mắt lên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Thiếu nữ tóc dài sắc mặt lợt lạt, nghiêm trang đáp :

- Lần trước gia gia lấy máu trong người y, hài nhi đã phong toả Ngũ Long trận để báo đáp. Hiện nay chúng ta không còn thiếu nợ phải chăng? Nếu bây giờ gia gia lại lấy máu cứu mạng hài nhi, thì hài nhi biết lấy gì báo đáp?

Độc Thủ Dược Vương cất giọng thê lương nói:

- Hài tử . Ngươi đã lâm vào tình trạng không thể kéo dài được nữa. Chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm để gia gia tan ruột nát gan.

Thiếu nữ tóc dài thò cánh tay khô đét ra nắm lấy tay Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Gia gia ơi! Gia gia để hài nhi chết một cách thanh thản có được không?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Uyển Nhi! Ngươi chết đi là không lo lắng gì nữa, nhưng cha già cô độc thì sống không bằng chết.

Thiếu nữ tóc dài sa lệ nói:

- Nếu gia gia dùng máu của y cứu sống nữ nhi khiến nữ nhi bị lương tâm cắn rứt thì cũng là sống không bằng chết.

Độc Thủ Dược Vương đột nhiên giơ tay lên nói:

- Uyển Nhi! Nếu ngươi không nghe lời gia gia thì ta phải điểm huyệt ngươi rồi cứ động thủ.

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Gia gia mà làm thế thì nữ nhi xin chết trước để gia gia coi.

Độc Thủ Dược Vương toan trả lời thì thanh âm của Kim Toán Bàn Thưng Bát hỏi vọng vào:

- Dược Vương ? Tình hình Tiêu đại ca thế nào? Tại hạ vào coi được không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ta vẫn bình yên. Huynh đệ bất tất phải vào làm chi.

Thương Bát nghe rõ thanh âm của Tiêu Lĩnh Vu liền nói ngay :

- Xin đại ca bảo trọng. Bọn tiểu đệ ngoài này.

Hắn nói vậy là tỏ ta hễ Tiêu Lĩnh Vu hô lên một tiếng là xông vào ngay.

Đổ Cửu cất tiếng lạnh như băng hỏi theo:

- Dược Vương ! Cứ cách một giờ là anh em tại hạ muốn được coi đại ca còn sống hay đã chết, không thì nghe thanh âm cũng được.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Nếu hai vị không được lão phu ưng thuận mà sấn vào trong động thì sinh mạng Tiêu Lĩnh Vu không được bảo đảm. Y có sao các vị cũng đừng trách.

Đổ Cửu lạnh lùng nói:

- Bọn tại hạ đã xếp củi khô ngoài cửa động. Nếu đại ca có mệnh hệ nào thì Dược Vương cùng lệnh ái cũng đừng hòng ra khỏi nơi đây.

Độc Thủ Dược Vương xẵng giọng:

- Dù cho các vị có phóng hoả cũng không thể làm gì được lão phu.

Thương Bát nói :

- Nhưng lệnh ái quyết không chịu được khói hun lửa bỏng.

Độc Thủ Dược Vương không nói gì nữa, quay lại hỏi thiếu nữ:

- Uyển Nhi . Ngươi đã nghe rõ cả rồi chứ?

Thiếu nữ tóc dài uể oải gật đầu đáp:

- Hài nhi nghe rõ cả rồi.

Độc Thủ Dược Vương hỏi gặng:

- Gia gia tận tâm cứu mạng cho ngươi, chẳng lẽ ngươi lại không thương tiếc nổi khổ tâm của người cha già?

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Gia gia cứu hài nhi mà lại làm hại người khác thì còn sung sướng gì ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Gia gia bảo đảm Tiêu Lĩnh Vu sau khi cho máu vẫn bình yên.

Thiếu nữ tóc dài đáp:

- Gia gia ! Gia gia đưa hài nhi đến trước phần mộ mẫu thân dựng lên một túp lều tranh. Hoặc giả linh khí của sơn xuyên có thể chửa bịnh cho hài nhi bớt dần.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói:

- Uyển Nhi . Gia gia còn có một chuyện khác may ra có thể khiến hài nhi yên tâm được một phần.

Thiếu nữ tóc dài hỏi:

- Biện pháp gì ?

Độc Thủ Dược Vương chú ý nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không hiểu biện pháp này Tiêu huynh có đồng ý chăng ?

Tiêu Linh Vu đáp:

- Xin Dược Vương cứ nói cho nghe trước rồi sẽ tính.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Vậy để lão phu hỏi qua ý kiến của tiểu nữ rồi sẽ trưng cầu ý kiến Tiêu huynh.

Lão cười hỏi thiếu nữ:

- Giả tỷ gia gia đem việc chung thân của hài nhi hứa gã cho Tiêu Lĩnh Vu rồi hãy dùng máu của y cứu mạng ngươi thì ngươi tính sao?

Chương 117: Khuyên Nhủ Cạn Lời , Nài Ép Hôn Nhân

Thiếu nữ tóc dài ngơ ngác rồi nhăn nhó cười hỏi lại :

- Hài nhi gầy như que củi, trông không còn ra hình người chẳng lẽ gia gia không thấy sao ?

Độc Thủ Dược Vương mỉm cười đáp :

- Uyển Nhi . Vì cơn bịnh hoạn nên mới gầy còm. Sau khi khỏi bịnh là khôi phục luôn cả dung nhan. Chẳng phải gia gia nói khoe, bao nhiêu mỹ nữ trong thiên hạ chưa chắc có ai ăn đứt được hài nhi.

Thiếu nữ tóc dài thở dài nói :

- Từ ngày hài nhi có trí nhớ thì bao giờ dung mạo cũng thế này. Dù gia gia có đưa hài nhi lên mây thì cũng chẳng thêm phần nhan sắc.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Hãy gác vụ này lại , ta chỉ hỏi con ưng thuận thì ta đàm phán với Tiêu lĩnh Vu .

Thiếu nữ tóc dài hỏi :

- Gia gia hứa gã hài nhi làm vợ để lấy máu cứu mạng hài nhi, nhưng hài nhi sống mà y chết há thành goá bụa suốt đời ?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp :

- Nếu hài nhi đã lấy Tiêu Lĩnh Vu làm chồng thì dĩ nhiên gia gia phải trổ hết tài năng để bảo toàn tính mạng cho y.

Thiếu nữ tóc dài nói nhiều nên có ý mệt mỏi liền nhắm mắt lại ngồi tựa vào vách.

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiêu công tử . Câu chuyện giữa lão phu và tiểu nữ vừa nói công tử nghe cả rồi chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Dược Vương bất tất phải phí hơi sức làm chi.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Công tử nói vậy là nghĩa là sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tuy tại hạ không muốn can thiệp đến đại sự của cha con Dược Vương làm chi, nhưng vụ này liên quan đến tại hạ, tại hạ không thể bỏ qua được.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Lão phu đem tiểu nữ dung nhan tuyệt thế hứa gã cho công tử chẳng lẽ lại còn không đáng ư ?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Bây giờ dược Vương hãy trị bệnh cho lệnh ái đã, còn việc khác đừng bàn tới nữa thì hay hơn .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Không được ! Chúng ta cần nói rõ mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm :

- Lão Độc Thủ Dược Vương tuy rất khả ố, con gái lão lại rất thiện lương, ta không nên làm thương tổn cô ta.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ đã định bề gia thất rồi , đa tạ nhả ý của Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tưởng là chuyện gì to còn cái đó dễ lắm. Chỉ cần bảo họ thôi đi, không thì lão phu hạ thủ giết thị đi là xong .

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Lão này thật là tàn độc .

Nhưng ngoài miệng chàng mỉm cười đáp :

- Chủ ý của Dược Vương rất hay, nhưng võ công đối phương rất cao cường , mà lại phòng thủ rất

sum nghiêm, khó lòng đến gần được .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Không có sao đâu . Chỉ cần cho lão phu hay thị là ai. Dù thị là con gái Hoàng đế lão phu cũng nghĩ cách giết thị được.

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại lẵng lặng không nói gì.

Độc Thủ Dược Vương lại hỏi :

- Sao công tử không đáp ? Chẳng lẽ công tử lừa gạt lão phu chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu vụ này tiết lộ ra ngoài e rằng là tổn thương đến con gái lão.

Trong lúc cấp bách chàng buột miệng nói :

- Tại hạ nói câu nào cũng là sự thực.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Sao công tử không nói rõ tên họ cô gái đó ra ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Dược Vương nhất định đòi giết . Nhưng tại hạ e rằng có nói thì Dược Vương cũng không làm gì được , vậy không nói nữa thì hay hơn.

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp :

- Lão phu quá nửa đời người bôn tẩu giang hồ, có lý đâu để người ném cát vào mắt .

Tiêu Lĩnh Vu trong lúc cấp bách chợt nghĩ tới con gái Bắc Thiên Tôn Giả liền tự nhũ :

- Việc đã đến thế này, ta đành mượn y mà chống đối lão.

Chàng liền hỏi :

- Dược Vương có biết Bắc Thiên tôn giả không ?

Độc Thủ Dược Vương ngơ ngác đáp :

- Lão phu có nghe tiếng nhưng ít khi hắn tới Trung Nguyên .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đúng thế! Y ở Băng Cung miền Bắc Hải, chẳng có ân oán gì với võ lâm Trung Nguyên. Mấy năm gần đây, Bắc Thiên Tôn Giả có vào Trung Nguyên ít ra là hai lần , chẳng hiểu Dược Vương có biết hay không ?

Độc Thủ Dược Vương lẩm nhẩm gật đầu đáp :

- Đúng rồi!

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lần thứ hai Bắc Thiên Tôn Giả vào Trung Nguyên, hiện giờ vẫn chưa đi, Dược Vương cũng biết rồi chứ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Phải rồi! Hiện giờ hắn đang du lịch ở miền Giang Nam.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chuyến này Tôn Giả vào Trung Nguyên có đưa con gái đi theo không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Bọn tuỳ tùng của hắn rất nhiều nhưng không hiểu con gái hắn có đi theo không ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cho Dược Vương hay, Tôn Giả cùng đi với con gái y đó.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Sao ? Chẳng lẽ công tử cùng con gái Bắc Thiên Tôn Giả có mối liên lạc ?

Tiêu Lĩnh Vu xem chừng lão có ý kính sợ Bắc Thiên Tôn Giả, liền đáp :

- Tại hạ có quen biết cô ta, rồi hai bên thành mối chung tình.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Công tử đã bảo cùng người đính hôn, có phải là con gái Bắc Thiên Tôn Giả không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dược Vương không tin thì tại hạ cũng biết làm thế nào được.

Độc Thủ Dược Vương thấy chàng thái độ ung dung không khỏi nghĩ thầm :

- Gã này tư cách phong lưu anh tuấn ,cử chỉ khoan thai, không chừng gã lọt vào mắt xanh của con gái lão Tôn Giả thật.

Lão liền hỏi :

- Công tử nhận định lão phu chẳng thể giết được con gái Bắc Thiên Tôn Giả ư ?

Tiêu Lĩnh Vu bỗng mở mắt ra ngó Độc Thủ Dược Vương hỏi lại :

- Dược Vương tự tin võ công mình cao hơn Bắc Thiên Tôn Giả chăng ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Dù võ công lão phu không địch nổi hắn , chẳng lẽ không biết dùng độc hạ sát y ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hửng hờ đáp :

- Tại hạ đã hứa lời cho máu, chưa hiểu sống chết thế nào. Nhưng dù tính mạng có bảo toàn thì trong thời gian ngắn cũng chẳng thể ngăn cản Độc Thủ Dược Vương nên chẳng muốn nhiều lời khuyên giải.

Dứt lời chàng nhắm mắt lại, không lý gì tới Độc Thủ Dược Vương nữa.

Vì tình thế bức bách mà chàng phải nói dối, lòng chàng rất áy náy. Chàng nghĩ vụ này mà đồn đại ra ngoài để tổn thương đến danh tiết của cơn gái Bắc Thiên Tôn Giả là một tội nặng.

Bỗng nghe thiếu nữ thở dài nói :

- Gia gia ơi! Người ta đã có ý trung nhân rồi thì gia gia nên thủ tiêu ý niệm đó đi.

Độc Thủ Dược Vương thở dài đáp :

- Hài tử . Dù y nói thực cũng chẳng hề gì.

Thiếu nữ tóc dài hỏi :

- Tại sao vậy ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Tuy y cùng con gái Bắc Thiên Tôn Giả có mối chung tình, nhưng chưa chắc Bắc Thiên Tôn Giả đã biết chuyện đó. Còn hài nhi và y thành hôn sự đã có gia gia tác chủ .

Thiếu nữ tóc dài ngắt lời :

- Có lý nào gia gia lại ép buộc người theo ý mình ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Chỉ cần Uyển Nhi ưng thì gia gia sẽ có biện pháp.

Độc Thủ Dược Vương không thấy cô có phản ứng liền cười ha hả nói :

- Hài nhi đã không phản đối là đã chịu nghe lời gia gia an bài rồi.

Lão lớn tiếng hô :

- Thương huynh, Đổ huynh!Xin mời hai vị vào đây. Lão có việc cần thương lượng.

Trung Châu Nhị Cổ chờ ở ngoài động nóng ruột vô cùng, nghe Độc Thủ Dược Vựng hô hoán liền nhảy vọt vào .

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược Vương hô hoán bọn tại hạ vào có điều chi dạy bảo ?

Đỗ Cửu lạnh lùng nói tiếp :

- Phải chăng Dược Vương đã biến đổi chủ ý ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu muốn hỏi hai vị một việc .

Lão quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Các vị có thật lòng muốn lão phu bảo toàn tính mạng cho Tiêu Lĩnh Vu không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Cái đó bọn tại hạ đã nói rõ mấy lần rồi. Nếu đại ca bọn tại hạ mà không sống được thì lệnh ái phải đền mạng .

Độc Thủ Dược Vương cười lạt đáp :

- Nếu hai vị muốn cứu sinh mạng Tiêu Lĩnh vu thì hãy làm mai cho tiểu nữ hoà duyên cùng Tiêu Lĩnh Vu.

Đỗ Cửu dặng hắng một tiếng, cười khảy nói :

- E rằng lệnh ái có điều . . .

Hắn toan nói "có điều không xứng" , nhưng lại nghĩ tính mạng của Tiêu Lĩnh Vu hiện đang nằm trong tay Độc Thủ Dược Vương nên dừng lại không nói hết.

Độc Thủ Dược Vương nói ngay :

- Nếu tiểu nữ thành hôn sự với Tiêu Lĩnh Vu thì y sẽ là quí tế của lão phu.

Thương Bát nghĩ bụng :

- Chúng ta đành khuất tất một chút.

- Đúng thế .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Dĩ nhiên lão phu không để chồng của tiểu nữ phải chết , khiến cho tiểu nữ ở goá một đời.

Thương Bát đáp :

- Đúng thế!

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Vì vậy mà lão phu phải đem hết tài năng bảo vệ tính mạng cho Tiêu công tử .

Đỗ Cửu nói :

- Hay hơn hết là Dược Vương đừng nên lấy máu của tệ đại ca.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Chỉ cần hai vị làm mai cho thành hôn sự là đại ca các vị có cho máu cũng không hại gì đến tính mạng.

Thương Bát nói :

- Việc này rất trọng đại. Bọn tại hạ không tác chủ được, cần phải hỏi ý kiến đại ca mới xong.

Đỗ Cửu cũng nói theo :

- Hay hơn hết là Dược Vương lánh đi một lát để anh em tại hạ tiện nói chuyện.

Độc Thủ Dược Vương quay lại nhìn con gái thấy cô nhắm mắt ngồi tựa vào vách động dường như đang ngũ. Lão trầm ngâm một lát rồi bồng ái nữ lên, đi ra khỏi động .

Thương Bát cúi xuống hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca . Độc Thủ Dược Vương nói gì đại ca nghe rõ hết rồi chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nghe rõ rồi .

Đổ Câu nói :

- Lão này ý muốn thế nào là thế đó, không ngó tới tài đức con gái mình.

Thương Bát hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Từ xưa tới nay những bậc đại trí thường không câu nệ tiểu tiết, tưởng đại ca tạm thời ưng chịu đề nghị của lão cũng chẳng sao.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này quan hệ tới danh tiết của một thiếu nữ mà mình coi là trò đùa, nhận bừa thế nào được ?

Thương Bát khẽ nói :

- Bây giờ tiểu đệ tưởng cũng nên làm thế này : Đại ca đừng nên nói gì cả, cứ mặc tiểu đệ đối đáp. Ngày sau Độc Thủ Dược Vương có trách cứ, đại ca cứ đổ trách nhiệm lên đầu tiểu đệ là xong.

Đỗ Cửu nói :

- Tiểu đệ tưởng như thế không được. Độc Thủ Dược Vương mưu kế sâu xa khi nào lão lại mắc mưu mình ? Tất lão sẽ bức bách đại ca phải ngỏ lời ưng chịu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hỡi ơi ! Hai vị huynh đệ quan tâm đến ta như vậy , ta thật cảm kích vô cùng. Bậc đại trượng phu gặp việc không thể làm được thì đừng nên hứa lời một cách khinh xuất.

Thương Bát thở dài nói :

- Tiểu đệ cả gan nói một câu là dại ca không nên cố chấp như vậy .

Lại nghe thanh âm Độc Thủ Dược Vương hỏi vọng vào :

- Các vị đã bàn định xong chưa ?

Thương Bát chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu , nét mặt lộ vẽ cầu khẩn hỏi :

- Đại ca có thể để tiểu đệ tác chủ với Độc Thủ Dước Vương được không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không nên làm hại danh tiết người ta, chớ có hứa lời một cách khinh xuất.

Độc Thủ Dược Vương nhảy vào trong động , đặt ái nữ xuống hỏi :

- Ba vị bàn tính thế nào ?

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Đại ca bọn tại hạ...

Độc Thủ Dược Vương tức giận nói :

- Y không chịu chăng ? Con gái Độc Thủ Dược Vương không xứng với gã ?

Thương Bát đáp :

- Tính cách tệ đại ca thế nào Dược Vương cũng biết rồi. Y không hứa lời một cách khinh xuất. Một khi đã hứa thì sống chết cũng không thay đổi.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu quả có phong độ người quân tử, khí phách đại trượng phu.

Đổ Cửu lạnh lùng nói :

- Nếu y quả thông quyền đạt biến thì bữa nay Dược Vương đã chẳng có cách nào lấy máu của y được.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Lão phu chỉ cần hỏi hôn sự của tiểu nữ thế nào ? Tiêu Lĩnh Vu có ưng chịu hay không ?

Thương Bát đáp :

- Tại hạ đã đem lời của Dược Vương chuyển tới đại ca , nhưng y chỉ nhắm mắt lờ đi như không nghe tiếng .

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói :

- Rượn mời không uống, muốn uống rượu phạt. Phải chăng gã tưởng lão phu không có cách gì bức bách gã được ?

Thương Bát đáp :

- Tại hạ chỉ nghe đàn ông bức bách hôn sự, chứ chưa từng thấy ai bức bách người ta phải lấy con gái mình.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Để lão phu làm cho các vị coi.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Nếu Dược Vương bức bách hôn sự thì việc đó không liên quan gì tới lời hứa cho máu để cứu lệnh ái và bọn tại hạ có ra tay thiệp cũng không phải là trái lệnh dụ của đại ca.

Độc thủ Dược Vương cặp mắt gườm gườm nhìn Trung Châu Nhị Cổ hỏi :

- Phải chăng hai vị muốn coi thủ đoạn của lão gia ?

Đỗ Cửu thò tay vào bọc lấy binh khí ra , cười lạt :

- Hai bên động thủ tất phải hết sức , nếu bọn tại hạ có lở tay đả thương lệnh ái thì đó cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ .

Độc Thủ Dược Vương ngẩn người ra hỏi :

- Hai vị dầu là những nhân vật nổi danh, nếu làm tổn thương một đứa con gái yếu ớt bệnh hoạn thì sao phải là nhân vật anh hùng ?

Đỗ Cửu đáp :

- Nếu Dược Vương dùng độc thì anh em tại hạ buộc phải đối phó với lệnh ái .

Độc Thủ Dược Vương thủng thẳng nói :

- Phải chăng nhị vị muốn đem câu chuyện này để bức bách lão phu ?

Thương Bát cười đáp :

- Dược Vương nói nặng lời quá! Bọn tại hạ mong Dược Vương bình tĩnh để nói chuyện.

Độc Thủ Dược Vương quay lại nhìn ái nữ, giục :

- Hai vị nói đi.

Thương Bát nói :

- Về việc buôn bán thì Thương mổ là dễ nhất cao thủ đương thời, nhưng việc làm mai mối thì Thương mổ còn vụng về, nếu có điều chi thất thố xin Dược Vương miễn trách cho.

Độc Thủ Dược Vương dặng hắng một tiếng,muốn nói nhưng lại thôi.

Thương Bát cười khanh khách nói tiếp :

- Việc hôn sự của trai gái tuy do cha mẹ định đoạt, nhưng nếu có mối tình ái thì hai bên dễ hiểu nhau hơn.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Đúng thế! Lão phu mời hai vị làm mai chỉ mong có vậy.

Thương Bát cười nói :

- Người ta cầu hôn chỉ vì lòng mến tài để gây hạnh phúc cho con cái , nhưng Dược Vương lấy chồng cho ái nữ để lấy máu chàng rể chữa bệnh . Tại hạ thật nghĩ không ra hai bên còn hạnh phúc gì nữa ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Dù lão phu chẳng gã ái nữ cho y làm vợ thì vẫn lấy máu trong người y được . Hai vụ này không liên quan gì với nhau , sao lại gói ghém thành một ?

Thương Bát nói :

- Dược Vương y đạo tuyệt thế , tưởng nên tìm phương pháp khác chữa trị cho lệnh ái trước rồi hãy tính đến chuyện hôn nhân cũng chưa muộn .

Độc Thủ Dược Vương cặp mắt lấp loáng cười lạt nói :

- Hai vị nói lòng vòng là có chỗ dụng tâm khác. Lão phu chẳng phải đứa trẻ nít mới lên ba để cho các vị lừa gạt một cách dễ dàng. Hôn sự có thể hoãn về sau, nhưng việc lấy máu là việc cần.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp lời :

- Hai vị mà không bằng lòng làm mai thì cứ việc tuỳ tiện .

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Anh em tại hạ há chẳng phải là hạng người để ai muốn gọi là đến, muốn đuổi là đi .

Độc Thủ Dược Vương hỏi lại :

- Hai vị muốn kiếm chuyện rắc rối thật ư ?

Thương Bát đáp :

- Dược Vương nói năng nên giữ lịch sự một chút . Anh em tại hạ không muốn lửa cháy đổ dầu thêm .

Chương 118: Nghe Ái Nữ Thôi Không Lấy Máu

Đỗ Cửu hỏi :

- Đây là chính miệng Độc Thủ Dược Vương tuyên lời khiêu chiến với bọn tiểu đệ , không liên can gì tới việc đại ca cho máu.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Huynh đệ đừng nói nữa. Hãy lui ra ngoài động .

Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau , buông tiếng thở dài rồi lui ra ngoài.

Độc Thủ Dược Vương thấy hai người đi rồi, chạy ra cửa động đứng một lúc rồi trở vào .

Tiêu Lĩnh Vu bị điểm huyệt, khó nỗi chuyển động thân hình, không trông rõ Độc Thủ Dược Vương giở trò gì, nhưng lại nghĩ đến chuyện dùng độc của lão, chàng sợ lão hại đến Trung Châu Nhị Cổ, không nhịn được hỏi :

- Dược Vương ! Phải chăng Dược Vương hạ độc vào người hai vị huynh đệ tại hạ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Công tử coi trọng lời hứa xứng đáng là một bậc quân tử trượng phu , nhưng hai vị huynh đệ của công tử thì không được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Vì thế mà Dược Vương hạ độc vào người họ hay sao ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Không có đâu . Nhưng lão phu đã bố trí chất kịch độc ở cửa động . Nếu họ lại xông vào thì dĩ nhiên trúng độc, khi đó thì đừng trách lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp :

- Dược Vương muốn cừ mạng cho lệnh ái thì không nên chần chờ nữa. Sao không thay đổi huyết

xấu cho mau lẹ rồi tìm nơi yên tĩnh để dưỡng thương cho được mau lành.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu mà lấy huyết mau quá e rằng khó bảo toàn tính mạng cho công tử .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù Dược Vương rút máu từ từ, tại hạ cũng chưa chắc sống được. Tại hạ đã hứa lời thì không quan tâm gì tới chuyện sinh tử nữa.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói :

- Lão phu đã bôn tẩu giang hồ mấy chục năm, đã gặp rất nhiều nhân vật hùng tài đại lược , nhưng chưa thấy ai nghĩa hiệp can trường như công tử.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương bất tất phải tán dương tại hạ làm chi, chỉ vì tại hạ ở vào tình thế bắt buộc mà phải làm thế.

Độc Thủ Dược Vương cầm ống dây cùng cây kim rỗng lên nói :

- Lão phu mười mấy năm chạy hết rừng sâu núi thẳm mà không tìm đâu được dược vật kỳ trân, chỉ còn cách đổi máu xấu cho tiểu nữ. Hành động này cũng là bất đắc dĩ.

Tiêu Lĩnh Vu nhắm mắt lại giục :

- Dược Vương lấy máu mau đi.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Để lão phu điểm huyệt công tử.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu Dược Vương không tin ở sức chịu đựng của tại hạ thì điểm huyệt cũng được.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Mũi cương châm đâm vào mạch máu , tuy không đau đớn lắm nhưng máu chảy nhanh, trong lâm lý không khỏi phát sinh ý nghĩ khủng khiếp về sự tử vong. Theo ý lão phu thì nên điểm huyệt là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ tại hạ như con cá trên bàn mổ, tuỳ ý Dược Vương muốn làm sao thì làm, bất tất phải thương lượng nữa.

Độc Thủ Dược Vương lay động tay mặt vừa điểm vào hai chỗ huyệt đạo Tiêu Lĩnh Vu vừa nói :

- Nếu điểm vào Vọng huyệt thì tuy công tử không biết đau đớn nhưng khó tránh khỏi ảnh hưởng đến tốc độ phóng huyết. Vậy xin công tử ráng nhẫn nại

một chút.

Tiếp theo chàng cảm thấy một bàn tay ấn lên ngực, thúc đẩy ám kình vào nội phủ.

Chàng nghĩ thầm :

- Chuyến này chắc ta phải chết.

Trong lòng đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên chàng cảm thấy tay trái được nới lỏng, ống da cắm vào huyết quản dường như đã có người rút ra, cả bàn tay đặt trên ngực cũng thu về.

Chàng lại nghe Độc Thủ Dược Vương thở dài hỏi :

- Hài tử ! Ngươi làm gì vậy ?

Thanh âm trong trẻo nhưng yếu ớt của thiếu nữ vang lên hỏi lại :

- Gia gia ! Gia gia nhất định ép buộc hài nhi .

Độc Thủ Dược Vương không biết nói sao, ngẩn người ra.

Thanh âm nhỏ nhẹ nói :

- Gia gia ! Gia gia để hài nhi nói chuyện với y được chăng ?

Rồi cất tiếng hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Gia phụ bảo là Tướng công ưng thuận lấy tiện thiếp làm vợ thì hẳn biết tên họ tiện thiếp rồi ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra một chút rồi đáp :

- Cô nương tên gọi Uyển Nhi.

Thiếu nữ nói :

- Gia phụ lừa gạt tiện thiếp là muốn tiện thiếp tiếp thụ máu huyết tướng công để chữa khỏi bệnh. Còn tướng công sao cũng lừa gạt tiện thiếp ? Uyển Nhi là cái tên gia phụ đặt ra để mà gọi. Chính tiện thiếp tên gọi Nam Cung Ngọc.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi . Nam Cung Ngọc ! Lệnh tôn đã có nói cho tại hạ nghe rồi nhưng trong lúc thảng thốt tại hạ chưa nhớ ra.

Nam Cung Ngọc nói :

- Gia gia ơi ! Xin gia gia giải khai huyệt đạo toàn thân cho y để y ngồi dậy nói chuyện với hài nhi.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Y đã ngỏ lời với hài nhi rồi, bất tất phải nói nhiều nữa. Hài nhi cần tiếp thụ máu huyết của y cho khỏi bệnh .

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Gia gia còn nhớ một chuyện đã qua không ?

Độc Thủ Dược Vương cười nói :

- Chuyện gì vậy ?

Nam Cung Ngọc đáp :

- Hài nhi không nhớ được ngày đó hài nhi mấy tuổi, nhưng không quên gia gia thường bảo "Uyển Nhi ơi. Uyển Nhi thông tuệ tuyệt luân, trong lòng gia gia nghỉ gì đều không dối ngươi được " .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Phải rồi ! Con gái Độc Thủ Dược Vương dĩ nhiên người khác không thể bì kịp.

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Gia gia đã biết không thể gạt được hài nhi mà sao lúc nào gia gia lại chỉ nghĩ cách lừa dối hài nhi ?

Độc Thủ Dược Vương ngẩn người ra không biết trả lời ra sao.

Nam Cung Ngọc lại nói :

- Gia gia khổ tâm về việc cứu chữa hài nhi. Nếu hài nhi chết đi thì gia gia khỏi nghĩ tới chuyện đó.

Độc Thủ Dược Vương thở dài nói :

- Gia gia có gạt hài nhi cũng chỉ vì lòng quá yêu hài nhi mà thôi.

Nam Cung Ngọc nói :

- Nếu gia gia thương xót hài nhi thì cứ giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu . Hài nhi sẽ hiến gia gia phương pháp cứu sống hài nhi.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Hài nhi trí tuệ hơn đời, gia gia tin tưởng ở nơi hài nhi .

Lão liền vung tay ra giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu ngồi dậy thấy trong tay Nam Cung Ngọc cầm một cái ống da. Cô ngồi tựa vào vách đá, gương mặt xanh xao , lộ một nụ cười.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Gia gia đã giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh Vu rồi, ngươi có cách gì tự cứu thử nói ra cho ta nghe.

Nam Cung Ngọc chuyển động cặp mắt nhìn hai chân Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Huyệt đạo ở hai chân y chưa được giải khai, có đúng thế không ?

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả nói :

- Uyển Nhi ! Mấy năm nay ít khi ngươi được tỉnh táo như lúc này.

Lão vừa nói vừa vỗ vào hai chân Tiêu Lĩnh Vu để giải khai huyệt đạo cho chàng .

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Y thuật của gia gia tinh thâm không ai bì kịp , thật thế không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Cái dó thì hẳn rồi.

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Tiểu nữ có điều chưa hiểu sao máu huyết trong người của Tiêu tướng công lại có thể cứu mạng cho tiểu nữ ?

Độc Thủ Dược Vương. :

- Điểm này thì giản dị lắm. Vì y đã ăn một thứ kỳ dược nên máu của y khác với người thường.

Nam Cung Ngọc hỏi :

- Thế thì phải rồi . Kỳ huyết của y đã không phải tự trời phú cho, sao gia gia không hỏi y xem đã ăn vật gì và sinh trưởng ở đâu ?

Độc Thủ Dược Vương vỗ trán đánh chát một cái rồi ngắt lời :

- Phải lắm ! Phải lắm ! Gia gia nóng nãy thành ra lú lẫn .

Lão đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiểu nữ nói gì Tiêu huynh đã nghe rõ chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nghe rõ rồi.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu vậy Tiêu huynh có thể cứu mạng cho tiểu nữ được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Đó là một thứ kỳ thảo sinh trưởng ở vách đá , màu trắng xám, hình thù như cái tán.

Độc Thủ Dược Vựng ngắt lời :

- Thứ đó là nấm đá ngàn năm. Đúng là dược vật có thể chữa bệnh cho tiểu nữ. Không hiểu nó mọc ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ nhớ nó mọc ở vùng Tam giáp, ngược dòng sông lên mà không biết tên địa phương đó là gì .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tiêu huynh còn nhớ chỗ đó không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ còn nhớ mang máng,cũng có thể được.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Nếu vậy phiền Tiêu huynh dẫn đi một chuyến được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi đáp :

- Được . Nhưng tại hạ có điều kiện cần nói rõ trước.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Lão phu xin rửa tai lắng nghe đây .

Tiêu Linh Vu nói :

- Thứ nấm đá ngàn năm đó mọc ở nơi , trên không đến trời, dưới không chấm đất mà mọc ở lưng chừng vách dá dựng đứng. Tại hạ vô tình lấy ăn mới hết quá nữa , mà hãy còn nhiều . Tại hạ còn nhớ mang máng .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Cái đó thì không sao . Chỉ cần Tiêu huynh chưa ăn hết là được .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nơi đó núi non trùng điệp. Nấm đá mọc ở chỗ nào tại hạ không sao nói ra được.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tiêu huynh có nhớ được một chút đặc điểm nào không ?

Ti u Lĩnh Vu đáp :

- Trên vách núi có một thác nước bắc qua .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Thế là được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tại hạ chỉ nhớ được bấy nhiêu . Đến khu núi non trùng điệp mà thân thể lệnh ái...

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Lão phu dùng y thuật tuyệt thế để y chịu đựng thêm một tháng nữa. Nếu trong vòng một tháng mà kiếm không ra nấm đá ngàn năm thì đành phải mượn máu Tiêu huynh để cứu mạng cho y.

Nam Cung Ngọc đột nhiên xen vào :

- Không cần đâu . Đừng nói một tháng mà hai tháng hài nhi tin rằng còn đủ sức chống đỡ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Hài tử ! Sao ngươi lại buột miệng nói quanh ? Y đạo của gia gia tuyệt thế vô song, đã tra kỹ kinh mạch , ngươi như ngọn đèn khô dầu. Nếu gia gia không có linh đan lại dùng thuật Ngân châm quá huyệt , thì e rằng mười ngày nữa cũng khó lòng. Qua thời hạn gia gia ngươi ấn định là ngươi hết sống đó .

Lão thở phào một cái rồi nói tiếp :

- Tiêu đại hiệp là người quân tử chí thành, nói sao đúng vậy. Nếu ngươi hứa lời trong hai tháng thì gia gia e rằng không thể kéo dài mạng sống của ngươi

thêm được một tháng .

Nhưng lão cũng quay sang hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu đại hiệp ! Đại hiệp nghe tiểu nữ nói gì chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ nghe rõ rồi.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tiểu nữ đã hứa kỳ hạn hai tháng. Lão phu là gia gia y không tiện thay đổi. Vậy trong vòng hai tháng lão phu không lấy máu trong mình đại hiệp . Ngoài hai tháng mà không tìm được nấm đá ngàn năm thì đó là ý trời muốn lấy máu Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu lệnh ái không chống đỡ được quá hai tháng ?

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Nếu thế thì số mạng của y chưa rõ là y phải chết yểu . Lão phu là phụ thân cũng chẳng làm sao được .

Đột nhiên cặp mắt lão lấp loáng, lão hỏi tiếp :

- Đại hiệp có biết vì lẽ gì tiểu nữ hứa lời trong hai tháng không ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Lệnh ái lòng dạ thiện lương, không nỡ hại người.

Độc Thủ Dược Vương lớn tiếng :

- Vì y tự biết không tài nào sống quá hai tháng nữa.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Tại hạ không hiểu ý của Dược Vương ra sao ?

Độc Thủ Dược Vương nói dằn từng tiếng :

- Tiểu nữ chung tình với đại hiệp, chẳng thà y chịu chết chứ không nỡ gia hại đại hiệp.

Tiêu Linh Vu ngập ngừng :

- Cái đó...cái đó...

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đừng cái đó cái kia nữa. Tiểu nữ tuy đã có lòng hi sinh cứu Tiêu công tử nhưng lão phu không có đại lượng rộng rãi như thế đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý Dược Vương thì sao ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu trong vòng hai tháng mà không tìm ra nấm đá , dĩ nhiên tiểu nữ phải chết. Nhưng y đã hứa rồi, dù sao lão phu cũng không thể lấy máu của công tử được nữa và cũng không cần tìm nấm đá ngàn năm làm chi nữa, lão phu chỉ bắt công tử chôn ở bên cạnh tiểu nữ, để cho y khỏi hiu quạnh một

mình chốn thâm sơn cùng cốc.

Tiêu Lĩnh Vu ớn lạnh xương sống hỏi :

- Ý Dược Vương muốn chôn sống tại hạ theo lệnh ái ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đúng thế ! Công tử nghĩ sao ?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp :

- Dược Vương nghĩ thế là phải, nhưng tại hạ vị tất đã nghe theo . Dược Vương muốn tại hạ đưa đi tìm nấm đá ngàn năm thì giải khai huyệt đạo cho tại hạ. Tại hạ chỉ hứa cho máu cứu người chứ không hứa ưng thuận địa táng. Khi ấy chỉ còn một biện pháp.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Biện pháp gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trông vào võ công để quyết sinh tử.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Võ công của công tử cao thâm khôn lường, lại kiêm tri sở học mấy nhà, tuy lão phu chưa chắc đã thua nhưng cũng khó lòn nắm được phần thắng. Lão phu không muốn mạo hiểm như vậy .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ngoài cách dùng võ công để quyết sống chết, tại hạ không nghĩ ra Dược Vương còn cách gì để bắt tại hạ phải theo ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu có nói ra cũng chẳng hề chi. Gần hết kỳ hạn một tháng, lão phu sẽ hạ độc vào người công tử , dĩ nhiên công tử chẳng có cách nào kháng cự

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương không nên khoe khoang lỗ miệng từ bây giờ vội, chờ đến lúc đó hãy nói cũng chưa muộn.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu tin rằng công tử chẳng có cách nào đề phòng được, bây giờ chúng ta nên giải quyết vấn đề khẩn yếu trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Công tử chưa hứa lời đưa lão phu cùng tiểu nữ đi tìm nấm đá ngàn năm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lệnh ái là người thiện lương, dĩ nhiên tại hạ không thể từ chối.

Độc Thủ Dược Vương liền giải khai huyệt đạo cho Tiêu Lĩnh vu.

Chàng đứng lên vươn tay duỗi chân hỏi :

- Chỉ có ba người chúng ta đi thôi ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Trung Châu Nhị Cổ biết nhiều hiểu rộng. Nếu được hai vị đó cùng đi thì hay lắm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược Vương định để cho cả hai vị huynh đệ tại hạ đi theo, thì ra không sợ bên mình cô thế ?

Độc Thủ Dược Vượng cười đáp :

- Nếu lấy võ công mà ăn thua với nhau thì chỉ một mình Tiêu công tử cũng đủ đối phó với lão phu rồi, có thêm bọn họ là thừa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chưa hiểu hai vị đó có chịu đi không , tại hạ thương lượng với họ xem sao đã.

Độc Thủ Dược Vương cười nói :

- Theo chỗ lão phu biết vị này rất quyến luyến và kính trọng Tiêu huynh. Đừng nói bảo họ đi tìm nấm đá ngàn năm , mà bảo họ nhảy vào đống lửa

họ cũng không lùi bước.

Độc Thủ Dược Vương nói tiếp :

- Lão phu hãy triệt bỏ chất kịch độc ngoài cửa động.

Lão rảo bước ra ngoài cửa động thu quét chất độc rồi lớn tiếng gọi :

- Hai vị lão bản ! Long đầu đại ca mời hai vị vào .

Trung Châu Nhị Cổ đang nóng ruột, nghe Độc Thủ Dược Vương hô hoán vội chạy vào ngay. Chúng thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng trong thạch động, thân thể vẫn cường tráng, rất lấy làm kỳ, chắp tay hỏi :

- Đại ca không việc gì ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh vẫn bình yên .

Thương Bát đảo mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Dược Vương thay đổi chủ ý rồi

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu đã bàn định với Tiêu công tử vào sơn xuyên tìm linh dược trị bệnh cho tiểu nữ. Không hiểu hai vị có muốn đi theo không ?

Thưng Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đại ca ! Độc Thủ Dược Vương nói vậy có đúng không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão nói thực đấy. Tiểu huynh cũng nhận lời đi kiếm linh dược. Nếu trong vòng hai tháng mà không tìm được . . .

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Kỳ hẹn hai tháng là tiểu nữ hẹn với các hạ ?

Đỗ Cửu ngắt lời :

- Nếu không tìm thấy linh dược thì lại lấy máu đại ca để cứu lệnh ái hay sao ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Tiểu nữ không thể sống qua hai tháng nữa .

Đỗ Cửu cười lạt nói :

- Thực ra lệnh ái bịnh hoạn liên miên, sống cũng là thân tội. Có chết đi lại càng đỡ mệt cho Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương biến sắc nói :

- Ngươi nguyền rủa con gái ta ?

Thương Bát sợ Đỗ Cửu không giữ mồm miệng để xảy ra chuyện xung đột, hắn vội ngắt lời :

- Dược Vương bất tất phải nổi nóng . Còn ai không biết Đỗ lão nhị ăn nói khó nghe. Dược Vương nên nhẫn nại một chút để đi kiếm thuốc cho lệnh ái..

Chương 119: Đến Tam Giáp Lại Gặp Lão Râu Dê

Độc Thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng chưa kịp nói thì Đỗ Cữu đã cất giọng lạnh như băng nói :

- Long dầu đại ca bọn tại hạ đã ưng thuận rồi thì kẻ làm em dĩ nhiên phải tuỳ hành.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai vị huynh đệ bất tất phải miễn cưỡng .

Thương Bát cười hà hà nói :

- Đi theo đại ca có chi là đáng kể. Dù đến bên trời góc bể hay nhảy vào dầu sôi lửa bỏng cũng rất vui lòng .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hai vị huynh đệ không nên đi là hơn , nhưng đã nhất định rồi thì tiểu huynh cũng không ngăn cản.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu nghe người ta đồn Trung Châu Nhị Cổ có hai con mãnh khuyển kỳ tuyệt, không hiểu có đem theo không ?

Thương Bát đáp :

- Bọn tại hạ đem đi một con là đủ.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Bao giờ thì lên đường ?

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý của đại ca thì sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Kể ra ta nên trở về bái biệt song thân, nhưng đi chuyến này chưa hiểu sống chết thế nào, không nên quấy nhiễu hai vị nữa.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Các vị đã không còn việc gì thì chúng ta lập tức khởi hành được chăng ?

Đỗ Cửu đáp :

- Trước tình hình này Dược Vương nên nghe chỉ thị của Tiêu đại ca .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Con hổ ngao của hai vị hiện giờ ở đâu ?

Thương Bát đáp :

- Đại ca chờ một chút, tiểu đệ đi gọi nó đến rồi hãy động thân .

Đoạn hắn trở gót ra cửa động đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nơi có thứ nấm đá ngàn năm sinh trưởng ở lưng chừng vách núi đá thẳng đứng. Trên đỉnh núi có thác nước chảy xuống che lấp không nhìn thấy những nấm đá, bốn mặt núi cao chót vót, phía dưới là vực sâu muôn trượng. Vách núi mọc đầy rêu xanh . Chưa nói tới việc khó tìm đến nơi, dù có tìm được đi chăng nữa cũng không có cách nào trèo lên để lấy nấm .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Nơi đó hiểm trở như vậy, Tiêu huynh làm sao tới nơi rồi lại tìm được đường ra ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm nhìn Đỗ Cửu nói :

- Tại hạ vô tình tới đó.

Rồi chàng thuật lại chuyện Trung Châu Nhị Cổ bức bách chàng phải giao chiếc chìa khoá cấm cung, chàng nhảy xuống sông . Sau được người cứu đưa đến một toà sơn động ở trên vách núi dựng đứng. Trong hang động có một lão già khô đét lưu chàng ở lại , vì xảy ra chuyện xích mích với gã thiếu niên áo xanh mà chạy vào hậu động té xuống sườn núi, phải ăn nấm đá cho khỏi chết đói.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Chỗ đó hiểm trở như vậy , sao Tiêu huynh lại ra khỏi tuyệt địa đó được ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Nói ra thật khó ai tin . Nhân một con đại bàng tới đó ăn nấm tại hạ liền cưỡi lên lưng nó mới dời được vách núi hiểm trở đó.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu dù không tin cũng phải tin .

Đỗ Cửu nghe Tiêu Lĩnh Vu thuật lại chuyện đã qua, trong lòng rất hổ thẹn, cúi đầu xuống không nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ tìm đến thạch động đó, buộc dây lần xuống, may ra lấy được nấm đó , nhưng . .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Nhưng làm sao ?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Nếu Dược Vương muốn tại hạ giúp sức đi kiếm nấm đá ngàn năm thì nên ăn nói lịch sự một chút.

Độc Thủ Dược Vương hắng giọng rồi đáp :

- Một đằng lấy máu của Tiêu huynh, một đằng Tiêu huynh đưa đường tìm thuốc để khỏi chết, chẳng lẽ Tiêu huynh còn muốn lão phu cảm tạ nữa chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão nói có lý liền cứng họng , một hồi lâu sau chàng mới nói tiếp :

- Dược Vương nói đúng rồi. Nhưng khi đó tại hạ hoàn toàn không hiểu võ công, chỉ nằm dưới thuyền rồi bị bọn họ đưa vào thạch động, đi bằng thuỷ đạo nên không nhớ rõ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đi theo thuỷ đạo ngược lên nơi có vách núi cao ngàn trượng thì đúng là vùng Tam Giáp rồi. Chúng ta mướn một chiếc thuyền theo dọc sông đi ngược lên rồi đứng ở đầu thuyền mà ngó hai bên vách núi , hễ thấy chỗ nào giống như vậy thì trèo lên tìm sơn động là được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cũng chỉ có biện pháp đó thôi.

Đỗ Cửu đột nhiên xen vào :

- Trong phạm vi mấy chục dặm vuông gần thành Quy Châu đều có tai mắt của Bách Hoa sơn trang . Chúng ta đi thành đoàn với nhau tất bị chúng phát giác.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu bị bọn người Bách Hoa sơn trang làm khó dễ thì để một mình lão phu đối phó, không cần đến Trung Châu Nhị Cổ phải ra tay .

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Dĩ nhiên là anh em tại hạ ngồi xem cuộc long tranh hổ đấu. Khi đó Dược Vương có yêu cầu anh em tại hạ giúp đỡ thì phải thương lượng giá cả.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu chưa từng cầu ai trợ quyền. Hai vị cứ yên tâm .

Đỗ Cửu nói :

- Dược Vương đừng nói khoác nữa .

Hai người còn đang đấu khẩu thì Thương Bát dã chạy vào thạch động .

Độc Thủ Dược Vương hỏi ngay :

- Thương huynh có dẫn con hổ ngao tới không ?

Thương Bát không lý gì đến Độc Thủ Dược Vương , hắn nhìn Tiêu Lĩnh Vu chắp tay kính cẩn nói :

- Tiểu đệ đã dắt con hổ ngao đến , chỉ còn chờ lệnh của đại ca là lên đường.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nói :

- Chúng ta đi thôi .

Chàng vừa ra khỏi động thì đột nhiên dừng lại nói :

- Không được rồi. Để gia phụ cùng gia mẫu ở trong hang thẳm không phải là thượng sách. Tư Mã Càn cùng Kim Lan, Ngọc Lan khó lòng bảo vệ cho hai vị lão nhân gia dược an toàn.

Thương Bát cười đáp :

- Đại ca cứ yên tâm . Đã có Hướng Phi thống lãnh quần hào đưa hai vị lão nhân gia đến một nơi an toàn rồi.

- Đưa hai vị đến đâu ?

Thương Bát nhìn Độc Thủ Dược Vương cười ha hả nói :

- Không nên có tâm địa hại người, nhưng phải đề phòng người hại mình. Đại ca cứ yên tâm, nơi đó rất an toàn.

Độc Thủ Dược Vương dặng hắng một tiếng, bồng nữ ái lên rảo bước chạy trước .

Thương Bát khẽ hú một tiếng. Một con chó đen to lớn từ trong bãi cỏ chạy theo sau Thương Bát.

Độc Thủ Dược Vương đi đến trước cửa hang thì dừng lại nói :

- Lão phu tuy không sợ bọn người Bách Hoa sơn trang, nhưng nếu bị chúng phát giác tất chạy về báo với Thẩm Mộc Phong đuổi tới nơi nên cũng hơi phiền. Chi bằng hãy chờ đến đêm hãy lên đường.

Đỗ Cửu hỏi :

- Dược Vương sợ Thẩm Mộc Phong lắm phải không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lào phu đã kết giao huynh đệ với hắn thì việc gì mà sợ ?

Đỗ Cửu toan nói móc mấy câu nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cản lại.

Thương Bát lấy lương khô trong mình ra chia cho mấy người kia ăn .

Độc Thủ Dược Vương móc trong bình ra một cái bình ngọc, lão lấy ra hai viên thuốc , nhét vào miệng thiếu nữ kia một cách rất cẩn thận .

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão đối với con gái rất từ ái thì nhủ thầm trong bụng :

- Lão này mình mang độc kỹ tuyệt thế. Nếu lão không bị cô gái yếu đuối này làm sụt nhuệ khí thì e rằng lão còn gây nhiều sóng gió trên chốn giang hồ, chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong .

Mấy người ngồi nghĩ tới canh một mới động thân khởi hành. Nhờ có con hổ ngao đánh hơi rất linh mẫn nên tránh được những trạm ngầm của Bách Hoa sơn trang .

Đoàn người đi quanh tới bờ sông thì đã sang canh tư .

Bầu trời mây kéo đen kịt, đêm tối như mực. Bên tai chỉ nghe sóng vỗ bì bõm chứ không thấy một chút đèn lửa của thuyền cá nào hết.

Đỗ Cửu hỏi :

- Đêm tối gió lộng, các thuyền chài hết đèn lửa cả rồi, đành phải chờ đến sáng.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Chậm khắc nào là bớt sinh cơ của Tiêu Lĩnh Vu khắc ấy .

Thương Bát dặng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Tài bơi lội của Dược Vương thế nào ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu không biết bơi lội .

Thương Bát nói :

- Nếu vô phúc mà chúng ta xuống thuyền của quân trộm cướp, há chẳng để cho chúng tự do bố trí, muốn làm gì thì làm sao ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu thấy tình hình khác lạ, lão phu sẽ hạ độc vào người chúng.

Thương Bát đứng dậy nói :

- Để tại hạ đi kiếm xem có con thuyền chở khách nào không ?

Dứt lời hắn xoay mình đi ngay .

Sau chừng nữa giờ, Thương Bát lật đật trở về nói :

- Tại hạ kiếm được một con thuyền trở khách đến Tam Giáp. Chúng ta mau xuống thuyền.

Độc Thủ Dược Vương bồng ái nữ lên chạy theo Thương Bát. Đi chừng bảy tám dặm, quả nhiên thấy một chiếc thuyền hai cột buồm đậu ở bờ sông . Trong thuyền tối đen không có đèn lửa chi hết.

Thương Bát nhảy xuống thuyền đi thẳng vào trong khoang .

Tiêu Lĩnh Vu, Đỗ Cửu, Độc Thủ Dược Vương cũng vào theo .

Đỗ Cửu quẹt mồi lửa lên thì thấy trong khoang có bảy tám người nằm ngổn ngang .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi :

- Vụ này là thế nào dây ?

Thương Bát đáp :

- Chúng đều là thuỷ thủ trên thuyền. Lúc đến họ đang ngồi xúm vào đánh bạc. Tiểu đệ bảo mướn thuyền vào Xuyên bọn chúng cự tuyệt. Vì tình thế cấp bách , tiểu đệ đành điểm huyệt bọn họ rồi đi mời đại ca đến .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi .

Độc Thủ Dược Vương chìa ngón tay cái lên tán dương :

- Thương huynh quả là tài cao . Hành động này khiến lão phu rất khâm phục.

Thương Bát đáp :

- Nếu không vì long đầu đại ca thì khi nào Thương mỗ chịu làm hạ sách này.

Hắn vung tay giải khai huyệt dạo cho bọn thuỷ thủ.

Độc Thủ Dược Vương khác nào kẻ đụng đầu vào đinh, cũng hơi tức mình, nhưng cứng đành ôm ái nữ ngồi xuống một bên, lẵng lặng không nói gì.

Đỗ Cửu thắp ngọn đèn trên bàn.

Hắn thò tay nào bọc lấy một đỉnh vàng, hai hạt minh châu cất tiếng lạnh băng nói :

- Các vị đều là những người chuyên nghề sông nước, trong con mắt chắc không để một hạt cát dính vào, tất biết rõ hoàng kim có hạn, minh châu vô giá. Vậy các vị khai thuyền đưa chúng ta ngược dòng sông mà đi .

Bọn thuỷ thủ ngó thấy hai hạt minh châu to bằng mắt mèo. Chỉ một hạt cũng thừa sắm ba con thuyền lớn. Chúng đều lộ vẻ vui mừng.

Một đại hán tuổi độ tứ tuần liếc mắt ngó hạt minh châu trên án rồi hỏi :

- Các vị muốn vào Xuyên ư ?

Thương Bát hỏi lại :

- Phải chăng ông bạn là chủ thuyền ?

Đại hán đáp :

- Tiểu nhân tên gọi Chu Thuận. Đại gia có điều chi xin cứ dạy bảo.

Thương Bát cười nói :

- Ông bạn hãy thu lấy hoàng kim, minh châu rồi cho khai thuyền ngay .

Chu Thuận dáp :

- Trăng mờ gió lộng, nước sông chảy xiết, thuyền đi ngược dòng rất khó khăn . Nhưng đại gia đã dạy , bọn tiểu nhân xin hết sức .

Rồi gã lớn tiếng hô :

- Các anh em nhổ neo giương buồm mà khai thuyền ngay tức khắc .

Thuỷ thủ trong khoang dạ một tiéng rồi hăm hở chạy ra ngoài.

Những tiếng hô hoán vang không ngớt. Chỉ trong nháy mắt neo đã kéo lên . Thuyền đã giương buồm chạy ra khỏi bờ sông .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Độc Thũ Dược Vương nói :

- Dược Vương đặt lệnh ái lên giường để cô có thể ngủ yên giấc.

Độc Thủ Dược Vương ngó Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng , rồi đặt ái nữ xuống chiếc giường gỗ đặt trong khoang thuyền.

Con thuyền hai buồm này chuyên môn chạy đi Tam Giáp. Bọn thuỷ thủ đều kinh nghiệm phong phú, thuộc cả luồng nước nên trong đêm tối mà thuyền yên ổn.

Tiêu Lĩnh Vu bước ra ngoài khoang, ngẩng đầu trông về phía Đông thấy rạng hồng, biết là trời sắp sáng rồi.

Chu Thuận hấp tấp chạy ra nói :

- Đại gia ! Đại gia nên vào nghỉ đi . Gió thổi mạnh mà sông to . Đại gia chỉ sểnh chân một cái là phiền lắm đấy.

Tieư Lĩnh Vu mỉm cười đáp :

- Thuyền chủ bất tất phải quan tâm . Tại hạ muốn ngắm cảnh mặt trời mọc trên sông .

Chu Thuận toan nói nữa bỗng nghe Đỗ Cửu xẵng giọng :

- Ngươi bất tất phải nói nhiều.

Nét mặt xám xanh của hắn ai ngó thấy cũng phát ớn.

Chu Thuận không dám nói nữa, chạy vào khoang sau .

Tiêu Lĩnh Vu đứng trên mũi thuyền hứng ngọn gió sông . Chàng đảo mắt ngó quanh hi vọng tìm ra dấu vết năm xưa để biết đường lối, nhưng chỉ thấy nước sông cuồn cuộn, bọt nước trắng phau . Chàng không nhận ra được dấu vết gì ngày trước bất giác ngấm ngầm thở dài rồi trở vào trong khoang .

Chàng bảo là nấm đá mọc ở vùng Tam Giáp cũng là chuyện phấp phỏng, chẳng có cách nào xác định .

Con thuyền lớn chạy ngược dòng lên vùng Tam Giáp.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi ở trong thuyền trông qua cửa sổ thấy đợt sóng này chưa qua, đợt sóng sau lại tới. Lòng chàng cũng dồn dập lo lắng.

Vào khoảng giữa trưa, nhà đò sắp bữa cơm rượu thịt rất thịnh soạn.

Độc Thủ Dược Vương biết ái nữ thân thể yếu đuối khó mà chịu nổi nếu phải ngồi thuyền lâu dài. Lão không nhịn nỗi cất tiếng hỏi Chu Thuận :

- Chừng nào thì đến Tam Giáp ?

Chu Thuận đáp :

- Nếu nhờ trời thuận buồm xuôi gió thì có thể tiến sâu vào Tam Giáp trước khi mặt trời lặn. Gặp khi trái gió mà đi ngược dòng thế này thì không chừng tối mai mới tới nơi .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Hai cánh tay lão phu có sức mạnh ngàn cân có thể giúp gì cho thuyền đi lẹ hơn được không ?

Chu Thuận đáp :

- Không dám phiền đến lão nhân gia .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Không phải lão phu muốn giúp các ngươi mà vì tiểu nữ thân thể hư nhược , e rằng ngồi trong thuyền lâu không chịu nổi.

Chu Thuận nói :

- Té ra là thế. Nhưng lực lượng của lão nhân gia có mạnh đến đâu cũng chẳng tài nào chống lại được quy luật tự nhiên .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Thế lão phu không giúp gì được hay sao ?

Chu Thuận đáp :

- Đúng thế ! Lão nhân gia cứ ngồi trong khoang thuyền .

Sau chừng một giờ, Chu Thuận chạy vào trong khoang thuyền, vẻ mặt vui tươi nhìn Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão nhân gia có thể yên tâm . Thế gió sắp đổi chiều .Thường khi đêm nay là đến cửa núi .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Có thể đi suốt đêm được không ?

Chu Thuận đáp :

- Không được . Đường thuỷ đạo vào Tam giáp có nhiều chỗ nông cạn và có đá ngầm. Tiểu nhân tuy thuộc thế mà cũng không dám mạo hiểm đi thuyền ban đêm .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu con gái lão phu không chịu nổi đi thuyền nước ngược, xảy ra mệnh hệ nào thì các ngươi đừng hòng sống sót.

Chu Thuận sửng sốt lùi ra .

Gió đã đổi chiều, thuyền thuận gió chạy rất mau, vào tới cửa núi khi mặt trời còn chưa lặn.

Chu Thuận tìm chỗ đậu thuyền.

Độc Thủ Dược Vương tuy biết vậy nhưng cũng không dám cưỡng bách nhà đò mạo hiểm cho thuyền đi ban đêm .

Sáng sớm hôm sau lão thúc giục nhà đò khai thuyền rất sớm.

Thuyền đi vào thuỷ đạo mỗi lúc một thêm hiểm trở , gặp toàn nước xoáy cùng đá ngầm. Vách núi hai bên mỗi lúc một cao thêm .

Độc Thủ Dược Vương và Tiêu Lĩnh Vu sóng vai đứng ở đầu thuyền. Thỉnh thoảng lão lại hỏi chàng sắp đến thạch động chưa .

Tiêu Lĩnh Vu mục quang sắc bén cũng không thể nhìn thấy thạch động ở đâu chỉ nhớ phấp phỏng. Chàng đành đáp :

- Chưa đến .

Nhưng giả tỷ thuyền đi qua rồi chàng cũng khó mà nhận ra được.

Một ngày mau qua, nắng chiều báo hiệu hoàng hôn .

Chu Thuận không dám đi đêm, đã tìm nơi nước lặng đậu thuyền.

Độc Thủ Dược Vương tuy trong lòng nóng nãy nhưng cũng chẳng làm thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng còn bồn chồn hơn cả Độc Thủ Dược Vương . Chàng đứng ở đầu thuyền suy nghĩ đăm chiêu .

Màn đêm buông xuống, trời đã tối mịt.

Nên biết năm trước Tiêu Lĩnh Vu được người đưa vào thạch động thần bí, chàng thân thể gầy yếu lại mang tật bệnh, cứ nằm lì trong khoang thuyền mà ngủ. Đến lúc dừng thuyền lên núi cũng chẳng ngắm nhìn sơn thế. Bây giờ dù chàng có vắt óc suy nghĩ thì cũng chẳng tìm ra được chút manh mối nào .

Giữa lúc chàng dang nóng ruột lo âu bỗng có tiếng sột soạt. Một con thuyền thoi nhỏ đang lướt về phía thuyền lớn. Người chèo thuyền mình khoác áo tơi dưới cằm để lộ túm râu dê .

Tiêu Lĩnh Vu không khỏi động tâm nghĩ thầm :

- Lão này coi giống như một trong những người đã đưa ta năm trước.

Trong óc vụt ra một tia sáng , phát giác con thuyền này cũng tương tự như con thuyền ngày trước chàng đã ngồi.

Con thuyền nhỏ đi rất mau . Chớp mắt đã gần tới nơi, chỉ còn cách vài trượng.

Chàng không bỏ lỡ cơ hội, vọt mình nhảy sang thuyền nhỏ .

Độc Thủ Dược Vương tuy đang ngồi trong khoang chiếu cố cho ái nữ, song hai mắt lão vẫn ngấm ngầm chú ý đến hành động của Tiêu Lĩnh Vu . Lão thấy chàng nhảy sang thuyền kia thì bồn chồn trong dạ, hấp tấp vọt ra ngoài khoang thuyền.

Lão đưa mắt thấy Tiêu Lĩnh Vu đang ở trên con thuyền nhỏ lướt đi như bay liền đề khí rượt theo .

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu lúc nhảy qua thuyền nhỏ, lão già khoác áo tơi liền xoay tay phóng chưởng ra .

Tiêu Lĩnh Vu biết rằng nếu mình đón tiếp phát chưởng này tất bị rớt xuống nước. Chàng liền ngấm ngầm đề khí vọt lên không tránh khỏi. Rồi chàng lạng người hạ thân xuống con thuyền nhỏ.

Lão già không sợ hói gỡ lại cất tiếng khen :

- Thân pháp tuyệt diệu .

Tay trái lão cầm mái chèo giữ cho thuyền đứng lại không để xuôi dòng trôi xuống.

Tay mặt lão xoay lại, vung cây sào thuyền, ra chiêu Hoành tảo thiên quân quét ngang một cái.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trên thuyền được rồi liền vững dạ. Chàng khoa chân sấn đến gần lão già, tay trái ngầm vận công lực đẩy ra .

Người chàng càng gần vào lão già, lực cây sào thuyền càng nhẹ bớt đi . Lúc còn hai bước, chưởng thế của chàng ngăn chặn được sức tấn công của đối phương .

Độc Thủ Dược Vương nhân cơ hội này nhảy lên thuyền lạnh lùng hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Ngươi định trốn chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nhanh tay chụp được cây sào tre chưa kịp trả lời Độc Thủ Dược Vương . Chàng vội nhìn lão già khoác áo tơi nói :

- Huynh đài hãy dừng tay . Tại hạ có điều thỉnh giáo.

Lão già khoác áo tơi nhìn cử động của Tiêu Lĩnh Vu rất thần tốc, biết mình đã gặp phải tay kình địch. Liền đứng yên lạnh lùng hỏi :

- Các hạ có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nước chảy mạnh quá khó nói chuyện. Huynh đài có thể chèo thuyền đến một nơi an toàn rồi nói được chăng ?

Độc Thủ Dược Vương tay thủ kịch độc, đứng phía sau Tiêu Lĩnh Vu, cặp mắt gườm gườm chăm chăm ngó Tiêu Lĩnh Vu, hễ thấy chàng có ý chạy trốn là lập tức lão phóng độc.

Lão già khoác áo tơi ngó chòng chọc vào mặt Tiêu Lĩnh Vu, phát giác ra là người lạ , trong lòng rất lấy làm kỳ hỏi lại :

- Dường như chúng ta chưa quen biết nhau thì phải ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ tuyệt không ác ý. Xin huynh đài cho thuyền tới chỗ an toàn rồi ta nói chuyên cũng chưa muộn .

Lão già cười lạt đáp :

- Dù ngươi có ác ý ta cũng không sợ.

Nhưng lão cũng chèo thuyền vào nơi bình yên rồi hỏi :

- Các hạ là ai ? Có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh nói :

- Nếu tại hạ nhớ không lầm thì trên con thuyền này các hạ còn có một ông bạn ?

Lão khoác áo tơi không nhẫn nại được hỏi :

- Các hạ là ai ? Đừng lòng vòng nữa. Nếu không nói thực ra thì đừng trách tại hạ bất lịch sự.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Năm năm trước chúng ta đã gặp nhau một lần. Tại hạ được các hạ cùng đồng bạn cứu lên con thuyền này.

Người khoác áo tơi nhìn Tiêu Lĩnh Vu từ đầu tới chân rồi đáp :

- Tại hạ không nhớ gì hết .

Nên biết năm năm về trước Tiêu Lĩnh Vu thì bé nhỏ gầy nhom mà bây giờ chàng như cây ngọc trước gió thì dù lão kia đến vỡ óc cũng chẳng thể nào ra được.

Chương 120: Tống Bảo Đưa Người Vào Thạch Động

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Độc Thủ Dược Vương một cái rồi quay sang người khoác áo tía , nói :

- Năm năm trước các hạ cùng quí hữu cứu tại hạ từ dưới sông , rồi đưa đến ra mắt một vị tiền bối đang bệnh hoạn. Lão nhân gia đó đang ở trong một toà thạch động ở lưng chừng vách núi dựng đứng. Trừ khi hai vị chỉ chuyên nghề bắt trẻ con ngoài mười tuổi đưa về đây thì mới không nhớ ra được.

Người kia chuyển động cặp mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đúng thế ! Năm năm trước quả có vụ đó. Nếu thằng nhỏ năm xưa là các hạ thì ra các hạ là Tiêu Lĩnh Vu đó ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu chính là tại hạ.

Lão khoác áo tía thở phào một cái hỏi :

- Nhưng các hạ té xuống sườn núi chết rồi kia mà ?

Tiêu Linh Vu không rảnh để thuật hết chuyện liền đáp :

- Tại hạ được người cứu khỏi chết.

Người khoác áo tía liền nói :

- Hiện nay trên giang hồ đồn đại về Tiêu Lĩnh Vu rất nhiều, phải chăng người đó là các hạ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vụ này rắc rối lắm, khó mà nói rõ được vì hiện nay lắm người cùng tên họ. Ngoài tại hạ cũng còn một vị nữa cũng tên là Tiêu Lĩnh Vu .

Lão khoác áo tía lạnh lùng nói :

- Các hạ có phải là Tiêu Lĩnh Vu hay không tại hạ cũng chẳng cần hỏi nhiều. Nhưng các hạ dẫn người tới đây là có dụng ý gì ?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Việc mình đi tìm nấm đá ngàn năm quyết không nên tiết lộ.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ đến đây một là lại thăm trời đất cũ, hai là để tạ ơn lão tiền bối bệnh hoạn một tiếng.

Lão khoác áo tía cười lạt nói :

- Nếu chỉ có thế thì một mình các hạ đi là đủ , hà tất phải đi nhiều người ?

Lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ đang đứng ở đầu thuyền lớn.

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng nói :

- Tại hạ tuy có bạn đồng hành nhưng tuyệt vô ác ý.

Lão khoác áo tía lắc đầu nói :

- Không được !

Độc Thủ Dược Vương từ lúc lên thuyền nhỏ chưa nói câu gì, đột nhiên lạnh lùng nói :

- Sao lại không được ? Đối với lão phu thì chẳng có gì là không được.

Lão khoác áo tía tức giận hỏi :

- Lão là ai ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu là Độc Thủ Dược Vượng

Đột nhiên lão vươn tay với lấy cây sào tre, quét ngang đánh lão khoác áo tía.

Người khoác áo tía cũng nắm lấy cây sào nói :

- Độc Thủ Dược Vương ! Tại hạ đã nghe tài dụng độc của các hạ đứng vào bậc nhất thiên hạ. Bữa nay được gặp thật là may mắn.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói :

- Ông bạn đã trúng độc của lão phu rồi đó.

Người khoác áo tía ngơ ngác một chút rồi cười nói :

- Phải chăng Độc Thủ Dược Vương muốn hăm doạ tại hạ.

Độc Thủ Dược Vựng đáp :

- Nếu ông bạn không tin thì vận khí thử coi .

Người khoác áo tía nghe lời ngấm ngầm vận khí, quả nhiên phát hiện ra có triệu chứng trúng độc, lão không khỏi biến sắc nói :

- Cái tên Độc Thủ Dược Vương quả danh bất hư truyền.

Lão xoay mình toan nhẩy xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu vội ngăn lại :

- Huynh đài hãy dừng bước.

Lão khoác áo tía tức giận nói :

- Nếu năm năm trước lão phu để ngươi chết dưới dòng sông thì đâu đến nỗi bữa nay trúng độc.

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói :

- Lão phu chẳng những có tài phóng độc mà còn có thể khống chế không cho chất độc phát tác. Chất độc ông bạn trúng phải ghê gớm vô cùng . Lúc nó phát tác thì gân cốt trong người co rúm lại , chỉ còn nước kêu gào suốt ngày đêm, ba bữa là chết. Chất độc này rất kỵ nước. Hễ gặp nước lạnh ngấm vào là chất độc phát tác ngay tức khắc.

Người khoác áo tía giơ tay lên quét chòm râu dê đáp :

- Người thấm nước vào mà làm cho độc tính phát tác là chuyện khó tin lắm.

Tuy lão nói vậy nhưng cũng không dám nhảy xuống nước nữa. Lão thấy Độc Thủ Dược Vương có thể truyền độc qua vật khác, chắc là lão nói đúng sự thật.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không nói dối. Tin hay không là tuỳ ở nơi ông bạn.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Dược Vương phóng độc hại người là có dụng ý gì ?

Độc Thủ Dược Vương cười đáp :

- Nếu lão phu không hạ độc thì e rằng lúc nãy , y đã nhảy xuống nước chạy trốn rồi .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ dẫn Dược Vương tới đây kiếm thuốc chứ không phải để hại người, Dược Vương làm như thế. . .

Độc Thủ Dược Vương chắc câu dưới chàng nói ra càng khó nghe hơn, vội ngắt lời :

- Lão phu bất đắc dĩ mà phải đề phòng như vậy.

Lão thò tay vào bọc móc ra một thuốc giải độc , liệng cho người khoác áo tía nói :

- Ông bạn uống viên thuốc giải này là lập tức giải được chất kịch độc.

Người khoác áo tía vươn tay ra đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt liền.

Độc Thủ Dược Vương lại nói :

- Ông bạn nhắm mắt lại vận khí điều tức đi .

Người khoác áo tía biết tài của Độc Thủ Dược Vương liền làm theo .

Độc thủ Dược vương dùng phép truyền âm nhập mật nói với Tiêu Lĩnh Vu :

- Hắn nhắm mắt lại rồi thì Tiêu huynh điểm huyệt hắn đi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nhìn Độc Thủ Dược Vương, đứng yên không cử động.

Lúc này Độc Thủ Dược Vương biết tư cách của Tiêu Lĩnh Vu rất quân tử, càng sinh lòng kính phục, lão thấy chàng không để ý gì đến mình cũng chỉ cười chẳng dám nhiều lời.

Người áo tía điều tức một lúc rồi mở mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu và Độc Thủ Dược Vương , toan lên tiếng thì Tiêu Lĩnh Vu đã hỏi trước :

- Chất kịch độc trong mình huynh đài đã giải trừ chưa ?

Độc Thủ Dược Vương chen vào :

- Lão phu đã phóng độc , rồi lại ban thuốc giải thì dĩ nhiên chỉ trong nháy mắt là trừ được

Người khoác áo tía đáp :

- Dường như đã giải trừ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Năm năm trước tại hạ nhờ ơn cứu vớt mà chưa được thỉnh giáo cao danh quí tánh . Chẳng hiểu bây giờ huynh đài có cho biết được chăng ?

Người khoác áo tía đáp :

- Tại hạ là Tống Bảo .

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Té ra là Tống huynh .

Tống Bảo cũng chắp tay đáp :

- Tại hạ không dám.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tiểu đệ có việc phiền Tống huynh, không hiểu Tống huynh có chịu giúp chăng ?

Tống Bảo hỏi lại :

- Việc chi ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Năm năm trước tại hạ nhờ ơn Tống huynh cứu giúp, rồi lại đưa vào trong thạch động. Nhưng sơn đạo kỳ khu nay không nhớ được nữa. Phiền Tống huynh chỉ đường cho .

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Hay hơn hết là ông bạn dẫn bọn lão phu đi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu Tống huynh đưa bọn tại hạ đi được thì còn gì bằng. Song nếu có điều trở ngại thì bọn tại hạ không dám miễn cưỡng.

Tống Bảo trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Công tử bọn tại hạ khó tính lắm. Dù các vị không có ác ý nhưng đến nhà một cách đột ngột e làm

cho y nổi giận.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Nếu y dám vô lễ với bọn lão phu thì để y nếm mùi độc dược.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Ý Tống huynh thế nào ?

Tống Bảo đáp :

- Tiêu huynh đã không có ác ý, vậy để tiểu đệ xem có cách nào không . Bây giờ xin các vị hãy ngồi trên thuyền đợi, để tại hạ về bẩm trước với công tử xin chỉ thị rồi sẽ tới.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Nếu ông bạn đi rồi không trở lại thì bọn lão phu biết đến đâu tìm kiếm ?

Tiêu Lĩnh Vu cũng hỏi theo :

- Nếu công tử của Tống huynh không chịu thì sao ?

Tống Bảo trầm ngâm một lát rồi .đáp :

- Cái đó tại hạ không chủ trương được. Nếu công tử tại hạ không chịu thì tại hạ cũng sẽ quay lại đây báo tin cho các vị hay .

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến lão già gầy như que củi , nằm trên giường bệnh , liền hỏi :

- Còn một lão già ngày trước bệnh hoạn, bây giờ còn ở trong động không ?

Tống Bảo thở dài đáp :

- Đó là lão chủ nhân bọn tại hạ, lão nhân gia đã qua đời năm trước rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài tự nghĩ :

- Năm năm trước ta được đưa vào thạch động, lão đã đối với ta rất tử tế. Giả tỷ chuyến này mà kiếm được nấm đá ngàn năm sẽ cho lão một ít để trị bệnh, không ngờ lão lại chết mất rồi.

Lại nghe Tống Bảo nói :

- Từ ngày lão chủ nhân chết đi, công tử thừa kế lão nhân gia .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Công tử mà huynh đài nói đó có phải là chàng thiếu niên áo xanh, tiểu đệ đã được gặp năm xưa chăng ?

Tống Bảo dáp :

- Lão chủ nhân chỉ có một cậu con, nếu Tiêu huynh đã gặp thì chắc là y rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bọn tiểu đệ để Tống huynh về rồi, vạn nhất mà Tống huynh bị công tử giữ lại không cho ra nữa thì làm thế nào ?

Tống Bảo đáp :

- Đó là chuyện bất thường, theo ý tại hạ thì không xảy ra đâu .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù sao mình cũng nên đề phòng. Tiểu đệ tính rằng : Bọn tiểu đệ đi theo huynh đài, khi gần tới cửa động sẽ ẩn thân vào chỗ kín. Nếu công tử nguyện ý tiếp kiến thì bọn tiểu đệ cũng theo lề luật giang hồ xin vào bái yết. Vạn nhất mà y không chịu thì không dám làm phiền đến Tống huynh nữa. Nữa giờ sau bọn tại hạ sẽ tự tiến vào động .

Tống Bảo ngập ngừng :

- Như vậy e không ổn. . .

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Lão phu cho như thế là rất ổn. Nếu ông bạn không chịu bọn lão phu đành phải cưỡng bức.

Tống Bảo nghĩ thầm :

- Gã này trước kia mình mang tuyệt bệnh, tưởng là phải chết. Không ngờ nay lại khỏi bệnh mà lại mang võ công tuyệt thế. Không hiểu gã học nghệ của nhân vật nào ?

Lại nghe Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lúc này thì giờ là vàng ngọc, các hạ cũng không nên chần chờ.

Tống Bảo đột nhiên nghiến răng nói :

- Nếu tại hạ không được công tử chấp thuận thì các vị đến gõ cửa đá trực tiếp xin yết kiến công tử.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Phiền Tống huynh đi ngay cho .

Độc Thủ Dược Vương bồng ái nữ lên ngửng đầu trông vách núi dựng đứng nói :

- Có thể áp con thuyền nhỏ vào bờ được không ?

Tống Bảo cầm sào tre đẩy thuyền áp mạnh vào bờ.

Tiêu Lĩnh Vu kêu Trung Châu Nhị Cổ rồi cùng Độc Thủ Dược Vương lên bờ trèo núi.

Độc Thủ Dược Vương tay bồng ái nữ nên không dùng song thủ được.

Tiêu Lĩnh Vu phải dòng dây giúp lão đi lên .

Thương Bát đi sau Tống Bảo để giám sát hành động của hắn.

Trèo lên chừng trăm trượng thì đến một lối đi nhỏ.

Tống Bảo nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đi về phía Tây chừng trăm trượng thì tới thạch động của công tử. Xin các vị dừng bước ở đây được chăng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn tại hạ đến gần cửa động cũng vậy.

Tống Bảo khẽ thở dài nói :

- Gần cửa động chừng mười trượng là có mai phục. Tội gì các vị phải mạo hiểm như vậy ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu có mai phục thì bọn lão phu càng cần nhờ ông bạn đưa đường.

Tống Bảo biết mình lỡ lời, không nói gì nữa cất bước đi trước.

Đường đi khúc khuỷu quanh co, Tiêu Lĩnh Vu không cần giúp Độc Thủ Dược Vương nữa, tiến lên đi sát theo Tống Bảo hỏi :

- Tống huynh có biết trong mười trượng có mấy trạm ngầm không ?

Tống Bảo đáp :

- Không phải trạm ngầm. Trong mười trượng chỉ có hai tỳ nữ và bốn tay cao thủ phòng vệ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Không có trạm ngầm thì mai phục bằng cách nào ?

Tống Bảo đáp :

- Chỉ có các thứ độc vật

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã gọi là độc vật chắc là có nhiều loại phải không ?

Tống Bảo đáp :

- Phải rồi ! Độc trùng, rắn rết thứ nào cũng có.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Kể ra rắn rết cũng không đáng ngại, nhưng trong đêm tối bị chúng đột kích cũng khó nỗi đề phòng.

Thương Bát thò tay vào bọc lấy chiếc bàn tính ra nói :

- Lão nhị ! Lấy khí giới ra . Độc xà, rắn rết thì chẳng phải nể nang gì.

Độc Thủ Dược Vương đột nhiên chạy nhanh hơn mấy bước theo Tống Bảo nói :

- Lão phu không sợ độc xà.

Tống Bảo quay lại ngó Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu các vị tin được thì để tại hạ đi trước mấy bước tìm cách đuổi độc xà đi .

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Các hạ cứ tuỳ tiện.

Tống Bảo gia tăng cước lực chạy trước chừng mười trượng. Đột nhiên hắn lấy trong mình ra một

chiếc nhạc đồng , lắc lên ba tiếng leng keng truyền đi rất xa .

Thưng Bát khẽ nói :

- Hắn lắc nhạc để báo động, chúng ta mắc mưu hắn rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thản nhiên đáp :

- Chúng ta không có ý thù địch, cho dù hắn báo động cũng chẳng hề chi .

Độc Thủ Dược Vương vừa ngấm ngầm đề phòng vừa tiến bước, quả nhiên không thấy độc vật xâm phạm.

Tống Bảo đi chừng hơn trượng bỗng dừng lại nói :

- Tới nơi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chạy lẹ lên mấy bước, ngẩng đầu nhìn ra thấy bên tảng đá to lớn quả nhiên có một tầng cửa đá đóng chặt.

Độc Thủ Dược Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đây có phải là nơi năm năm trước Tiêu huynh đã tới không ?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh đáp :

- Vì lâu ngày quá rồi, lại đêm tối nên không nhận ra được.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Ta hãy gõ cửa động xem sao rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận công đưa tay ấn vào cửa động, khẽ hỏi Tống Bảo :

- Tống huynh kêu cửa hay để tại hạ đẩy ra .

Tống Bảo đáp :

- Toà thạch động này kiên cố vô cùng. Dù hai cánh tay các hạ có sức mạnh ngàn cân e rằng cũng không đẩy ra được.

Tiêu Lĩnh Vu thử vận nội công, quả nhiên cánh cửa đá cực kỳ kiên cố liền nói :

- Tại hạ đẩy không nhúc nhích, chỉ còn cách nghĩ biện pháp phá cửa .

Thương Bát nghĩ một lúc rồi bước ra nói :

- Đại ca tránh ra .

Hắn giơ một phiến đá lên toan liệng vào cửa động, bỗng nghe Tống Bảo ngăn lại :

- Hãy khoan !

Đỗ Cửu cũng lượm một phiến đá giơ lên . Hắn nghe Tống Bảo nói vậy liền lạnh lùng nói :

- Dù cửa động có kiên cố đến đâu e rằng cũng không chịu nổi sức công phá của bọn tại hạ.

Tống Bảo đáp :

- Nếu các vị không có ý gây hấn với tệ công tử thì nên suy nghĩ trước khi hành động .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tình thế rất khẩn trương, dù lệnh công tử không lượng thứ cho thì bọn tại hạ cũng chẳng làm thế nào được.

Tống Bảo đột nhiên bước lên phía trước đưa tay ấn vào phiến đá lớn bên cửa động .

Bỗng nghe thấy tiếng ầm ầm từ trên đưa xuống rồi lan ra xa dần.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Té ra bọn chúng dùng cách truyền âm ở cửa động để báo tin .

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, tiếng động nhỏ dần rồi yên tĩnh trở lại cửa động cũng không mở ra .

Tống Bảo lạnh lùng nói :

- Thạch động này sâu lắm. Họ nghe thấy tiếng đá chuyển động tất mở cửa ra .

Đột nhiên một tiếng "kẹt" vang lên, cửa đá liền mở rộng.

Trong động ban đêm lại càng tối tăm . Mục lực quần hào sắc bén hơn người mà cũng không thể nhìn rõ sự vật ngoài xa hơn trượng .

Tống Bảo nói :

- Cửa động mở rồi, mời các vị tiến vào.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên tiến lên đi trước nói :

- Để tại hạ dẫn đường cho .

Đỗ Cửu vội tiến nhanh hai bước lướt qua bên Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Để tiểu đệ mở đường.

Hắn rút cây thiết bút ra đi trước.

Thạch động này quanh co dẫn vào sâu trong lòng núi, nhưng địa thế dần bằng phẳng. Nguyên trước là thạch động thiên nhiên sau được nhân công tu sửa lại.

Thương Bát đi sau Tống Bảo nói :

- Tống huynh Nếu trong thạch động này xảy ra chuyện bất trắc thì tiểu đệ phải ra tay đối phó với Tống huynh đó.

Đột nhiên có ánh đèn lửa lọt ra .

Mục lực mọi người rất tinh tường, dù ánh sáng yếu ớt cũng đủ nhìn rõ sự vật như ban ngày.

Đỗ Cữu gia tăng cước lực chuyển qua một khúc quanh, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một đỉa đèn dầu đặt trên cao ở chỗ khúc quanh vách núi.

Nhờ có ánh sáng mà mọi người trông rõ trên vách đã nhẵn thín có khắc hai chữ : " Dừng bước" .

Thương Bát nhìn Tống Bảo nói :

- Tống huynh . Đĩa đèn dầu này chưa khêu bấc lên lần nào, hiển nhiên là đèn vừa mới thắp.

Tống Bảo đáp :

- Đúng thế.

Thương Bát nói :

- Nghĩa là trước khi chúng ta đến đây dã có người thắp đèn lên rồi đi vào.

Tống Bảo đáp :

- Chính là thế đó.

Đỗ Cửu lại hỏi :

- Hai chữ khắc trên vách đá kia phi chăng là để cảnh cáo ?

Tống Bảo đáp :

- Các vị đã thấy chữ cảnh cáo mà không chịu dừng bước , cứ tiếp tục tiến vào thì có gặp nguy hiểm gì thì cũng là mình làm mình chịu .

Thương Bát ngẩng đầu trông đường hầm thấy chỉ cao chừng năm thước rưỡi, rộng không đầy bốn thước. Nếu họ đặt cơ quan mai phục thì không đủ đất để nhảy lên né tránh.

Bỗng nghe Đỗ Cửu hỏi :

- Đại ca tạm thời đợi ở đây một lát để tiểu đệ đi trước một bước được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Việc đã đến thế này thì chỉ có tiến chứ không được lùi. Dù trong đường hầm họ có đặt mai phục cũng phải sấn vào.

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên ngọn đèn trên cao loé sáng một cái rồi tắt phụt.

Đỗ Cửu dặng hắng một cái rồi quát :

- Cứ thập thò dấu đầu hở đuôi thế này thì đâu phải đấng anh hùng ?

Thương Bát cười rộ nói theo :

- Được lắm ! Dù tắt đèn đi cũng khó lòng làm khó dễ được Trung Châu Nhị Cổ này.

Hào quang lấp lánh, trong đường hầm tối đen bỗng có làn sáng xanh biếc.

Mấy người nhìn kỹ lại thì thấy trong tay Thương Bát cầm một hạt minh châu to bằng mắt rồng. Làn ánh sáng xanh biếc từ hạt minh châu này phát ra .

Độc Thủ Dược Vương cả mừng hô :

- Dạ minh châu !

Thưng Bát gật đầu đáp :

- Đúng là dạ minh châu , Trung Châu Nhị Cổ phú xưng địch quốc, một hạt minh châu nhỏ bé này có chi đáng kể.

Tống Bảo lạnh lùng nói :

- Dù trong đường hầm có sáng như ban ngày đi chăng nữa thì các vị cũng khó lòng qua được vì nơi đây chồng chất mai phục.

Đỗ Cửu đột nhiên vươn tay ra chụp lấy cổ tay Tống Bảo nói :

- Ông bạn đừng quên là trước khi bọn tại hạ chết thì vẫn đủ thì giờ hạ sát ông bạn.

Tống Bảo cười khanh khách đáp :

- Nếu Tống Bảo này còn lo đến chuyện sống chết thì đã chẳng đưa các vị vào đường hầm.

Độc Thủ Dược Vương giơ tay mặt ra đập vào vai Tống Bảo nói :

-Đỗ huynh ! Đỗ huynh cứ buông tay ra . Lão phu đã mượn hai cái xương bả vai của hắn rồi .

Chương 121: Dược Vương Dùng Độc Bắt Xà Vương

Dưới ánh sáng dạ minh châu, mọi người trông rõ Tống Bảo đau quá, trán toát mồ hôi nhỏ giọt, nhưng hắn chỉ nghiến răng chịu đựng chứ không thèm rên la một tiếng.

Thương Bát khen thầm :

- Sức chịu đựng của thằng cha này thật là ghê gớm.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước tiến lại bên Tống Bảo, vươn tay ra nắn lại xương bả vai cho hắn rồi bảo :

- Xin Tống huynh cứ tùy tiện.

Tống Bảo rất đỗi ngạc nhiên, quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các hạ hành động như vậy là có ý gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta vốn không thù oán, tại hạ không nở để Tống huynh chịu đau đớn vì nạn trật khớp.

Tống Bảo lạnh lùng đáp :

- Bậc đại trượng phu chết còn chẳng sợ, huống chi là trật khớp xương.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dù sao thì hai chúng ta chẳng thù oán gì nhau, bọn tại hạ tới đây cũng không có ý thù địch quí công tử, chỉ muốn đi coi phong cảnh tuyệt mỹ ở phía sau núi mà thôi .

Tống Bảo đáp :

- Tại hạ khó ai mà tin được .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tống huynh không tin thì tiểu đệ cũng chẳng biết làm thế nào. Có điều bây giờ Tống huynh cứ việc đi đi.

Tống Bảo lấy làm kỳ hỏi :

- Các hạ để cho tại hạ đi thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu đệ chưa từng nói dối ai bao giờ.

Tống Bảo thử ngầm vận khí, quả nhiên không thấy chuyện gì kỳ bí khác lạ.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Khi Tống huynh gặp quí công tử xin vấn an giùm tại hạ một tiếng.

Tống Bảo nhìn Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng dáp :

- Tại hạ sẽ tìm hết cách để thuyết phục tệ công tử để y mở đường phương tiện cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Như vậy khỏi xảy ra chuyện xích mích thì còn gì hay bằng.

Tống Bảo rào trước :

- Có điều tại hạ nói trước là chưa nắm chắc phần nào tệ công tử có ưng thuận hay không.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trương hợp mà quí công tử không ưng thuận thì bọn tại hạ bắt buộc phải đi đến chỗ cực đoan.

Tống Bảo chắp tay từ biệt mọi người rồi quay gót chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu đứng trước mọi người nhìn theo Tống Bảo cho tới khi mất hút mới uể oải nói :

- Tại hạ mở đường, xin Dược Vương đi quãng giữa.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Tiêu huynh ! Có một điều lão phu nghĩ mãi mà không sao hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đã biết lão muốn hỏi gì rồi nhưng không nhịn được giục :

- Dược Vựng có điều chi thắc mắc cứ nói lên.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tại sao Tiêu huynh lại tha Tống Bảo đi ? Giả tỷ hắn còn ở đây thì lỡ có gặp nguy hiểm gì thì chứng ta cũng đỡ phải đương đầu.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhất thiết cứ để tại hạ thí nghiệm, Dược Vương bất tất phải quan tâm.

Chàng nói rồi cất bước tiến về phía trước.

Độc Thủ Dược Vương y lời đi theo chàng, Trung Châu Nhị Cổ đi sau rốt .

Vào sâu thêm chừng bốn năm trượng, chuyển qua đến chỗ khúc quanh, mới người bỗng nghe thanh âm trong trẻo vọng lại :

- Đứng yên !

Tiêu Lĩnh Vu liền dừng chân , theo quy củ thông thường đến bái sơn , chàng chắp tay thi lễ nói :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu có việc cầu kiến quí động chủ.

Cô gái kia dường như không ngờ Tiêu Lĩnh Vu lại lịch sự đến thế, cô sửng sốt hỏi :

- Các vị có việc đến cầu kiến thì phải chờ ở ngoài động mới hợp lý. Đã tự tiện sấn vào thì dĩ nhiên không hợp lễ bái sơn.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Dù bọn lão phu tự tiện xông vào thì đã sao ?

Thiếu nữ ra chiều phẫn nộ hỏi :

- Lão là ai mà vô lễ thế !

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu là Độc Thủ Dược Vương.

Thiếu nữ hững hờ đáp :

- Bản nhân chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Độc Thủ Dược Vương tuy tức giận nhưng không tiện phát tác. Lão hắng dặng hai tiếng rồi trầm giọng hỏi :

- Tiêu huynh ! Vỏn vẹn có một cô gái mà cũng cản đường bọn ta được ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đường lối của tại hạ bao giờ cũng tiên lễ hậu binh.

Rồi chàng cao giọng hỏi :

- Cô nương có điều chi chỉ dạy xin nói cho hay. Nếu quí động chủ không chịu tiếp kiến thì bọn tại hạ đành phải sấn vào.

Thiếu nữ xẵng giọng nói :

- Nếu các vị còn tiến thêm một bước thì lập tức bản nhân phát động cơ quan mai phục.

Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng, nhận định chuẩn đích vị trí của thiếu nữ rồi cất cao giọng :

- Cô nương hãy coi chừng.

Chàng tung mình vọt tới.

Bỗng thấy ánh hào quang lấp loáng, kiếm phong xô đến trước mặt, đồng thời vách động vang lên những tiếng lách cách.

Độc Thủ Dược Vương và Trung Châu Nhị Cổ đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm cự dịch. Mọi người nghe tiếng động đều cảnh giác, một mặt để hết tinh thần phòng bị, một mặt rảo bước xông về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay mặt đẩy luồng kình lực ngăn chặn thế kiếm chém tới.

Tay trái chàng điểm tới để phản kích.

Bỗng nghe tiếng thiếu nữ hô hoán, đột nhiên cô thu kiếm bỏ chạy.

Tiêu Lĩnh Vu mạo hiểm đuổi theo.

Độc Thủ Dược Vương và Trung Châu Nhị Cổ cũng thi triển thân pháp rượt theo Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe hai tiếng binh binh vang lên. Hai khối đá lớn từ trên nóc động rớt xuống.

Giả tỷ Tiêu Lmh Vu không phóng chưởng cực kỳ lợi hại, bức bách thiếu nữ chậm phát động cơ quan lại một chút thì Độc Thủ Dược Vương và Trung Châu Nhị Cổ dù thân pháp mau lẹ cũng bị thương vì hai khối đá đó.

Kim Toán Bàn Thương Bát quay đầu nhìn lại thấy hai khối đá lớn quá bít hết cả đường hầm, cách Đỗ Cửu không đầy hai thước, không khỏi la thầm :

- Thật nguy hiểm quá.

Độc Thủ Dược Vương vội nói :

- Xin Thương huynh giơ cao minh châu lên cho sáng để đuổi gấp. Họ đã phát động mai phục thì bọn ta bất tất phải khách khí nữa.

Thương Bát nghiêng mình đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương nói phải đó.

Tay mặt rút bàn tính ra, hắn rảo bước chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu vội dặn :

- Thương huynh đệ ! Huynh đệ phai coi chừng .

Thương Bát đáp :

- Đại ca cứ yên tâm.

Hắn chưa nói dứt lời đột nhiên ngửi thấy mùi tanh hôi xông vào mặt.

Dưới ánh minh châu, một con rắn nhỏ vọt lại như tên bắn.

Thương Bát dừng bước, huy động bàn tính đánh tới.

Lại thấy ánh bạch quang láp loáng. Thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu phóng ra sau lại tới trước, chặt đứt con rắn thành hai đoạn.

Lập tức dưới đất vang lên những tiếng "phì phì" . Những giống rắn hình trạng kỳ quái đến mấy trăm con ào ạt xô tới.

Đường hầm rộng không đầy mấy thước mà đàn rắn đông đảo xô tới khiến mọi người hết đường tránh né.

Thương Bát tuy biết nhiều hiểu rộng, trí mưu mau lẹ mà lúc này cũng không khỏi hoang mang luống cuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội phóng ra một phát chưởng cách không.

Mấy con rắn phía trước chết ngay đương trường, nhưng còn rất nhiều rắn độc xông tới.

Độc Thủ Dược Vương lớn tiếng hô :

- Mọi người lùi lại.

Lão giơ tay lên liệng ra một nắm thuốc bột

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ biết lão thi triển độc kỹ để chế ngự độc xà, lập tức lùi lại phía sau.

Độc Thủ Dược Vương huy động hai tay luôn mấy cái. Chỉ trong khoảng khắc thuốc độc đã rắc xuống mặt đất rộng chừng ba thước.

Bầy rắn độc xông tới trước khu phấn độc , quả nhiên dừng lại không dám bò lên nữa. Chúng kéo đến mỗi lúc một nhiều. Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà , chúng hết đường bò chồng lên nhau hai ba con một .

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy nghĩ thầm trong bụng :

- Bầy rắn này phía trước bị cản trở mà không ngớt bò tới thì chắc phía sau có một lực lượng nào đó đuổi rắn tới khiến chúng phải xô lại. Vậy muốn đuổi lui đàn rắn là phải diệt lực lượng đuổi rắn trước.

Chàng chú ý lắng nghe thì thấy có âm thanh kỳ dị vọng lại.

Mỗi khi tiếng địch dồn dập thì bầy rắn lại lăm le chực nhảy xổ tới , tựa hồ muốn nhảy qua khu có chất độc.

Chắc chất độc này là khắc tinh của bầy rắn, chưa một con nào dám vượt qua khu độc đó.

Thương Bát thấy rắn độc kéo đến mỗi lúc một đông mà lắm con hình thù quái lạ . Mùi hôi tanh sặc sụa xông vào mũi. Bất giác hắn chau mày hỏi :

- Dược Vương ? Độc xà kéo đến đông như vậy mà chúng ta cứ đứng yên đây cũng không phai là thượng sách. Chẳng hiểu Dược Vương có cách nào đẩy lui bầy rắn không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Bây giờ chỉ còn một biện pháp nhưng không hiểu có dùng được không ?

Thương Bát giục :

- Bất chấp có hiệu quả hay không, Dược Vương cứ thử dùng coi rồi sẽ tính.

Độc Thủ Dược Vương chưa kịp trả lời , bỗng thấy bầy rắn tới tấp rẽ sang một bên để nhường lối.

Thương Bát lấy làm kỳ, giơ cao hạt minh châu lên coi thì thấy một con quái xà khắp mình màu vàng, dài đến một thước, đầu mọc mào màu đỏ, mình lớn bằng cánh tay trẻ con. Nó nghên cao đầu đang bò tới.

Con này chắc là xà vương, bầy rắn lập tức co lại một bên.

Con xà vương bò tới gần khu có phấn độc, đột nhiên cất thẳng mình lên như người, đầu dưa về phía trước, tựa hổ như muốn vượt qua độc khu.

Thương Bát vội nói :

- Con rắn mào dỏ kia dường như là xà vương. Có đánh chết được nó mới khiến quần xà sợ hãi mà rút lui .

Tiêu Lĩnh Vu ngó thấy đống rắn trùng trùng điệp điệp, không khỏi ớn da gà, nghĩ thầm :

- Tháng trước mình bị vây khốn ở Bách Hoa sơn trang cũng đã bị Thẩm Mộc Phong xua độc xà ra bao vây. Đêm hôm ấy tuy bầy rắn cũng nhiều nhưng thanh thế không đến nỗi khủng khiếp như bữa nay, đại đa số bầy rắn ở đây đều là những giống rắn kỳ quái trạng. Con rắn mào đỏ xà vương kia có vẻ hung dữ lắm. Nếu trừ được nó đi mới có thể khiến bầy rắn phải sợ hãi rút lui. Nhưng nếu đánh không trúng nó, khiến nó nổi giận thúc bách quần xà vượt qua độc khu thì lại khó lòng đối phó. Lúc này không còn dường tháo lui, đành phải tấn công con đầu đàn này.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng vận động công lực toan phóng Tu La chỉ lực ra bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương miệng lẩm nhẩm :

- Quả là một cơn rắn lạ, rất quý.

Thương Bát hỏi :

- Có phải Dược Vương bảo con rắn mào đỏ kia là kỳ xà không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đúng thế ! Ai uống máu nó thì ít ra là tăng thêm mười năm công lực.

Đột nhiên hắn cười rộ nói tiếp :

- Nếu dưới thác nước phía sau núi này quả có nấm đá ngàn năm trị được bệnh cho ái nữ, ta sẽ cho

uống máu trong bụng rắn để thay đổi thân thể nhu nhược thì y có thể trở thành cao thủ bậc nhất võ lâm rất mau chóng.

Bỗng nghe con rắn mào đỏ gáy o o hai tiếng.

Bầy rắn đang nằm yên không nhúc nhích bỗng cựa quậy trở lại.

Một con quái xà đầu hình tam giác đột nhiên nhẩy vào vùng có rắc thuốc độc , rồi nằm yên không nhúc nhích.

Một con liều chết, những con kia liền hưởng ứng. Chỉ trong không khắc dã có mấy trăm con nhẩy vào độc khu.

Độc Thủ Dược Vương không hiểu đã dùng thuốc độc gì mà quả nhiên mình rắn vừa đụng vào thuốc độc đã chết ngay tức khắc.

Lạ hơn nữa là bầy rắn thấy đồng loại chết lại không sợ nữa cứ nhảy bổ vào.

Chẳng bao lâu xác rắn đã chất đầy độc khu thành một cây cầu rắn để bầy rắn vượt qua.

Độc Thủ Dược Vương lại vung tay rắc thêm một nắm thuốc bột, miệng dùng phép Truyền âm nhập mật nói :

- Thuốc bột của lão phu gần hết rồi. Khi đó không còn cách gì để đối phó với bầy rắn này được. Bây giờ chỉ còn cách duy nhất để đẩy lui bầy rắn là nhằm vào con xà vương mào đỏ kia.

Bỗng thấy con xà vương mào đỏ lướt qua cây cầu xác rắn bò tới.

Quần xà theo sau con xà vương vượt qua độc khu.

Thương Bát khẽ nói :

- Dược Vương còn cách nào đối phó với con xà vương không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu chỉ đối phó với một con thì lão phu còn gượng gạo được, nhưng còn đàn rắn theo sau e không phải chuyện dễ dàng.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay phải lên, một dây chỉ phong xẹt tới.

Chàng phát chỉ lực rất mau, luồng chỉ phong đánh thẳng vào cái mào đỏ trên đầu cơn xà vương.

Con xà vương dường như đã cảnh giác. Nó liền co mình lại tránh khỏi. Cạnh nó có hai con quái xà

chết ngay lập tức.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt lẩm bẩm :

- Lạ thật ? Chẳng lẽ con rắn độc kia cũng hiểu võ công ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Rắn tuy không hiểu võ công nhưng có tính thông linh.

May mà Độc Thủ Dược Vương đã bố trí độc khu thứ hai nên xà vương mào đỏ và bầy quái xà bị ngăn cản không dám tiến nữa.

Tiêu Lĩnh Vu rút thanh trường kiếm ra nói :

- Có lẽ chỉ còn cách chém chết con xà vương kia đã , rồi tính kế đối phó với bầy độc xà sau.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Trước khi chúng ta có cách đẩy lui bầy độc xà thì hay hơn hết là đừng chọc giận con xà vương.

Tiêu Lĩn h Vu nói :

- Tại hạ chém một kiếm cho đứt đôi là xong .

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Theo chỗ lão phu được biết thì con rắn này vẩy cứng lắm, chắc không sợ đao kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu tiến lên hai bước hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu Tiêu huynh không tin thì hỏi Trung Châu Nhị Cổ coi.

Thương Bát nói :

- Trên thế gian quả có giống rắn kỳ dị, mình có vẩy cứng không sợ đao kiếm. Còn con xà vương mào đỏ này thì tiểu đệ không rõ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Dĩ nhiên là nó không sợ đâu.

Thương Bát hỏi :

- Dù không sợ đao kiếm chúng ta cũng chẳng thể giữ tình trạng này mãi được. Chẳng lẽ lại đợi đến khi bầy rắn vượt qua hai độc khu rồi mới tìm cách đối phó ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu có cách trị được.

Đỗ Cưu lạnh lùng nói :

- Sao Dược Vương còn chưa thi hành ? Chẳng lẽ trước tình hình này mà Dược Vương vẫn còn dấu giếm ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu phải nói rõ trước đã mới được.

Thương Bát hỏi :

- Nói gì ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu lão phu bắt dược con xà vương mào đỏ thì nó thuộc quyền sở hữu của lão phu .

Thương Bát nói ngay :

- Câu chuyện nhỏ mọn này hà tất phải thương lượng. Dược Vương cứ bắt lấy là tự nhiên thuộc quyền sở hữu của Dược Vương. Hay Dược Vương muốn lấy cả bầy cũng được.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu đã có ý như vậy, cần phải nói trước để đề phòng xảy ra tranh chấp.

Đỗ Cửu cười lạt nói :

- Bọn tại hạ mạo hiểm tới đây là để tìm thuốc cứu cho lệnh ái. Nếu không đi được thì hà tất phải mạo hiểm nữa.

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả nói :

- Bây giờ các vị có muốn lùi ra khỏi thạch động e rằng cũng khó lòng.

Đột nhiên lão giơ tay vẫy một cái, một luồng ám kình xô ra, người lão tiến lên một bước về phía con rắn mào đỏ.

Con rắn mào đỏ trúng phải chưởng lực phách không của Độc Thủ Dược Vương trằn mình đi hai cái, nó điên tiết ngó Độc Thủ Dược Vương, sấn lại há miệng toan đớp vào người lão.

Độc Thủ Dược Vương giơ tay lên phóng một viên thuốc vào miệng con rắn, người lão lùi lại năm bước.

Con rắn mào đỏ đột nhiên gáy lên mấy tiếng o o. Nó quật đuôi một cái, mấy con rắn đằng sau chết liền. Lập tức nó há miệng thật lớn đớp hai con rắn xanh dài hơn thước bên cạnh nó nuốt vào bụng.

Bầy rắn rất sợ con xà vương, không dám kháng cự, tới tấp lùi lại sau.

Tiêu Lĩnh Vu thấy chúng tàn hại đồng loại bất giác thở dài.

Tiếng địch giục rắn đột nhiên dừng lại. Hiển nhiên bầy rắn thấy con xà vương điên khùng, nó không chịu hiệu lệnh của tiếng địch khống chế.

Bầy rắn đến đã lẹ, rút đi càng mau, chỉ trong khoảng khắc cả bầy đã chạy hết, chỉ còn lại một con xà vương mào đỏ.

Lúc này dường như con xà vương không hung hăng nữa, nó nằm phục dưới đất .

Độc thủ Dược vương biết chất dốc đã phát tác liền rút trong bọc ra một chiếc túi vải, một tay lão chụp lấy cơn xà vương.

Con xà vương lúc này len lét như rắn mùng năm, để mặc cho Độc Thủ Dược Vương bắt bỏ vào túi, tuyệt không động đậy.

Thương Bát thấy Độc Thủ Dược Vương bắt được con xà vương rồi ra chiều cao hứng liền nghĩ bụng :

- Chắc con rắn kia dùng được việc lớn.

Hắn liền nói :

- Cung hỷ Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương cười ha hả đáp :

- Không dám ! Không dám ?

Dường như lão không muốn nói rõ tâm sự, nhưng san không nhịn được phải thổ lộ :

- Lão phu đã coi một cuốn kỳ thư có ghi chép con xà Vương mào đỏ này, không ngờ bữa nay chúng ta lại gặp nó.

Đỗ Cửu hỏi :

- Nghe giọng nói của Dược Vương thì con xà vương này dường như rất trân quý phải không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đúng là thiên cổ kỳ trân, ngàn năm một thủa. Nó sẽ giúp cho tiểu nữ rất nhiều .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Liệu nó có thể dùng để trị bệnh cho lệnh ái được không ?

Độc Thủ Dược Vương ngưng thần ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu đáp :

- Không được ? Phải có nấm đá ngàn năm mới xong.

Lão không muốn nhắc tới vụ con xà vương mào đỏ, liền buộc miệng túi lại nhét vào bọc rồi cất bước đi trước. Hai tay lão phe phẩy để quét sạch chất kịch độc đã rải trên mặt đất.

Tiêu Lĩnh Vu toan lạng mình đi trước dẫn đường, nhưng Thương Bát giơ tay ngăn lại nói nhỏ :

- Nhường cho Dược Vương đi trước cũng được.

Chuyển qua hai khúc quanh , đường hầm đột nhiên rộng ra.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm tính toán hành trình thì đã đi sâu mấy chục trượng , kể ra phải đến thạch thất có lão già nằm rồi mới phải.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng Độc Thủ Dược Vương lớn tiếng quát :

- Quân chuột nhắt dám dở trò ?

Lão vung tay mặt phóng chưởng đánh ra.

Hai luồng ám kình đụng nhau trên không rít lên khủng khiếp.

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo hỏi :

- Các ngươi vô cớ đến xâm phạm thạch động của ta là có ý gì ?

Độc Thủ Dược Vương dã toan trả lời thì Tiêu Lĩnh Vu đã lên tiếng :

- Bọn tại hạ vì cần cứu mạng cho một vị cô nương nên phải tìm tới đây kiếm một thứ dược vật. Vừa rồi đã nhờ Tống huynh về báo cáo nội vụ với huynh đài.

Thanh âm lạnh lẽo lại hỏi :

- Ngươi là ai ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu. Năm năm trước đã được Tống huynh và một vị huynh đài cứu mạng đưa tới đây.

Thanh âm lạnh lẽo ngắt lời :

- Ngươi còn sống ư ? Ngươi đã lăn xuống hang sâu muôn trượng mà sao không chết ?

Tiêu Lĩnh Vu động tâm hỏi lại :

- Phải chăng các hạ là tiểu chủ nhân mà Tiêu mỗ đã có duyên được gặp một lần năm năm về trước ?

Thanh âm lạnh lẽo hỏi :

- Ngươi còn nhớ chuyện đó ư ?

Y dừng lại một chút rồi dịu giọng :

- Trừ cỏ phải nhổ tận gốc. Giả tỷ các hạ ngày trước chết rồi thì bữa nay chẳng còn đâu mà đưa người đến động phủ của tại hạ.

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Gã tiểu tử kia ! Sao ngươi không ăn nói cho lọt tai một chút ?

Thanh âm lạnh lẽo cũng quát hỏi :

- Ngươi là ai ?

Đỗ Cửu đáp :

- Đỗ lão nhị ?

Thương Bát nói tiếp :

- Bọn tại hạ là Trung Châu Nhị Cổ , cũng có chút hư danh.

Độc Thủ Dược Vương tự giới thiệu :

- Lão phu là Độc Thủ Dược Vương dã nổi tiếng là diệu thủ hồi xuân mà cũng có thể truyền độc giết người.

Chương 122: Người Ẩn Cư Trong Thạch Thất Là Ai ?

Người kia trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Té ra các vị đều là những nhân vật nổi danh trong võ lâm ?

Thương Bát ngắt lời :

- Không dám ! Không dám ! Bọn tại hạ. . .

Thanh âm lạnh lẽo bỗng lớn tiếng :

- Trách nào có vẻ ngông càn.

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Khẩu khí ngươi lớn quá, ngươi hãy qua đây cùng Đỗ Cửu này đấu ba trăm hiệp.

Người kia hững hờ đáp :

- Được lắm ! Tại hạ mà không xuất hiện thì e rằng các vị hoài nghi tại hạ khiếp sợ .

Tiếng nói vừa dứt thì dã thấy một bóng người cách chừng ba trượng đang chuyển qua khúc quanh từ từ đi tới.

Thương Bát giơ cao hạt minh châu lên nhìn kỹ thì thấy một người mặt trắng không có râu, mình mặc áo xanh.

Độc Thủ Dược Vương giơ tay lên toan ném kịch độc ra , nhưng Tiêu Lĩnh Vu cản lại nói :

- Dược Vương chớ có hấp tấp.

Người áo xanh tới gần còn cách chừng sáu bảy thước thì dừng lại, lạnh lùng nói :

- Các vị không hiểu địa hình thì có bại trận chắc không chịu tâm phục khẩu phục.

Đột nhiên hắn giơ hai tay lên vỗ hai cái.

Bỗng thấy hào quang thấp thoáng, hai thiếu nữ áo lục cầm hai ngọn đèn giơ cao lên thủng thẳng

bước ra. Cả hai cô đều mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm.

Trong đường hầm đột nhiên sáng lòa, cảnh vật đều rõ ràng.

Hai thiếu nữ đến trước mặt thiếu niên áo xanh, đặt ngọn đèn xuống rồi từ từ trở gót.

Độc Thủ Dược Vương quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiêu huynh nhẫn nại chờ đợi nhưng lão phu thì không nhịn được nữa rồi.

Đột nhiên lão cất bước tiến về phía trước.

Thiếu niên áo xanh giơ tay lên lạnh lùng quát :

- Về đi .

Một nắm ngân quang liệng ra nhanh như chớp.

Độc Thủ Dược Vương né mình tránh khỏi, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Công lực thằng cha này mãnh liệt thật.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu xoay mặt, rút kiếm vung lên rất thần tốc, những tiếng leng keng vang dội.

Bốn mũi ngân thoa lấp loáng có ánh sáng đều rớt xuống đất.

Ngân thoa vừa rớt xuống đất thì đồng thời Tiêu Lĩnh Vu đã tra kiếm vào vỏ rồi .

Độc Thủ Dược Vương quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu, khen thầm trong bụng :

- Kiếm pháp mau lẹ phi thường.

Lão từ từ lùi lại mấy bước.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói :

- Bất luận ngày trước lệnh tôn có dụng ý gì nhưng lão nhân gia đã cứu mạng cho Tiêu Lĩnh Vu này . . .

Gã áo xanh ngắt lời :

- Nếu ngày trước mà tiên phụ chẳng giữ dạ nhân từ thì không đến nỗi để lại mầm họa hôm nay .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tiểu đệ đến đây tuyệt vô ác ý, mong rằng huynh đài phá lệ cho bọn lại hạ ở lại thạch động này lâu thì nửa ngày, chóng thì một canh giờ, sau đó bọn tại hạ lập tức đi ngay không dám ở lâu.

Gã áo xanh cười lạt hỏi :

- Phải chăng vừa rồi các hạ có ý ỷ mình thủ pháp rút kiếm mau lẹ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ tuyệt không có ý khoe khoang.

Gã áo xanh nói :

- Nhưng đã kích thích lòng tranh thắng của tại hạ.

Đỗ Cửu tức giận nói :

- Đại ca đã dùng chân nghĩa đối đãi với ngươi chẳng qua là vì không muốn sinh sự mà thôi. Chẳng lẽ lại sợ ngươi ư ?

Thương Bát nói theo :

- Rượu mời không uống lại đòi uống rượn phạt thì thật là vô vị.

Gã áo xanh ngửa mặt lên cười ha hả nói :

- Coi thủ pháp rút kiếm của Tiêu Lĩnh Vu hoặc giả còn có thể đấu với ta một trận, chứ hai ngươi thì chỉ khoe khoang lỗ miệng.

Đỗ Cửu nghiêng mình vượt lên trước Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Giỏi lắm ! Đỗ Cửu này muốn lãnh giáo ngươi trước được chăng ?

Hắn chưa dứt lời đã rút khí giới ra cầm tay, tay trái cầm ngân khuyên hộ thân, tay phai cầm thiết bút toan xông lại đánh.

Tiêu Lĩnh Vu bỗng quát lên :

- Đỗ huynh đệ hãy lùi lại .

Đỗ Cửu thấy chàng lộ vẻ giận dữ, hắn cũng không dám trái lời, đành chậm chạp thu khí giới lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ tiến lên ba bước nói :

- Ngoài cách động thủ, không hiểu huynh đài còn có phương pháp nào khác khoan dung cho bọn tiểu đệ ở lại đây được nửa ngày không ?

Gã sáo xanh lắc đầu đáp :

- Chẳng còn phương pháp nào khác ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế thì nhất định phải động thủ hay sao ?

Gã áo xanh trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Kể ra còn một biện pháp nhưng sợ các hạ không chịu, nói ra chỉ phí lời.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu tiểu đệ có thể làm được quyết chẳng chối từ.

Gã áo xanh nhìn chằm chặp vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ có nhận biết Khâu Tiểu San không ?

Tiêu Lĩnh Vu khác nào bị một thoi quyền đánh trúng ngực, người chàng run lên bần bật hỏi lại :

- Đúng thế ! Hiện giờ Khâu cô nương ở đâu ?

Gã áo xanh thoáng lộ nụ cười hiểm ác hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn gặp y ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế ! Mong được huynh đài trỏ đường cho.

Độc Thủ Dược Vương đột nhiên xen vào :

- Tiêu công tử ! Chúng ta đi tìm thuốc là việc gấp. Công tử quên lời hứa với lão phu rồi chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu từ từ quay lại nhìn thẳng vào mặt Độc Thủ Dược Vương một hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Dược Vương nói phải lắm.

Chàng đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh rồi nói tấp :

- Liệu có thể gác lại vụ Khâu cô nương để sau hãy bàn . Chúng ta hãy nói chuyện việc tìm thuốc trước.

Thiếu niên áo xanh nhún vai hỏi :

- Thuốc gì ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Phải chăng sau thạch động của huynh đài có một thác nước ?

Thiếu niên áo xanh đáp :

- Đúng thế .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bon tiểu đệ lấy thuốc ở phía dưới thác nước, trên vách đá dựng đứng. Nếu huynh đài dung cho thì bọn tiểu đệ chỉ ở lại đây trong vòng một giờ là đủ.

Gã áo xanh hỏi :

- Trên vách núi có dược vật gì ?

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Các hạ hỏi làm chi nhiều thế.

Gã áo xanh trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Được rồi ! Tại hạ phá lệ ưng thuận lời đề nghị của các hạ nhưng không được quá một giờ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Một giờ là đủ rồi.

Gã áo xanh giơ tay lên vỗ ba cài.

Hai thiếu nữ áo xanh chạy ra nghiêng mình hỏi :

- Công tử có điều chi chỉ dạy ?

Gã áo xanh nói :

- Các ngươi cầm đèn đưa các vị đây ra thác nước phía sau núi.

Hai thiếu nữ vâng lời cầm đèn lên nói :

- Tiểu tỳ xin dẫn đường cho các vị.

Rồi cất bước đi trước.

Gã áo xanh dột nhiên vượt lên trước mặt hai thiếu nữ, chuyển qua một khúc quanh rồi không thấy bóng đâu nữa.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Đại ca ! Tình hình có điều khác lạ. Gã thiếu niên kia sau khi hỏi đại ca có nhận biết Khâu cô nương đột nhiên lại biến đổi tâm ý. Gã ưng thuận cho chúng ta đi lấy thuốc e có chỗ dụng tâm nào khác. chúng ta phải gia tâm đề phòng.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Không sao đâu ! Lão phu đã hạ độc vào người gã, chỉ trong vòng một giờ là chất độc sẽ phát tác.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Thật thế ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu có nói dối ai bao giờ.

Lại nghe hai nữ tỳ đột nhiên phì cười.

Độc Thủ Dược Vương tức giận hỏi :

- Hai con nha đầu thối tha kia ! Bọn mi cười cái gì vậy ?

Nữ tỳ mé tả quay lại ngó Độc Thủ Dược Vương một cái rồi đáp :

- Lão già ăn nói lịch sự một chút không được hay sao ? Bọn ta tuy là nô tỳ nhưng ngoài công tử nhà ta ra chẳng ai dám làm phách với bọn ta hết.

Độc Thủ Dược Vương mắt lộ sát khí, nhưng lão nghĩ tới chuyện không nhịn dược điều nhỏ nhặt thì sẽ hư việc lớn. Nếu ra tay sát hại hai nữ tỳ là làm trở ngại việc lấy thuốc nên lão đành nhẫn nại.

Đỗ Cửu thấy Độc Thủ Dược Vương tức khí chỉ trợn mắt mà không dám phát tác thì cười thầm trong bụng nghĩ rằng :

- Thằng cha Độc Thủ Dược Vương chỉ vì đứa con gái bệnh hoạn mà tức đến chết người cũng phải nhịn nhục.

Tiêu Lĩnh Vu nghe thấy Độc Thủ Dược Vương đã ngấm ngầm thả độc vào người gã thiếu niên áo xanh thì trong lòng lấy làm bất mãn. Chàng nhìn hai nữ tỳ, trầm giọng nói :

- Trong hai cô, một vị dẫn đường cho bọn tại hạ cũng đủ rồi. Còn một vị trở về nói với lệnh công tử vận khí thử xem đã trúng độc chưa.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Bất tất phải thử nữa. Nhất định là trúng rồi. Chỉ cần đi báo cho y biết là phải đối đãi với bọn lão phu cho tử tế. Sau khi chúng ta lấy được dược vật rồi kính cẩn đưa chúng ta ra khỏi thạch phủ, tự nhiên lão phu sẽ cho thuốc giải kịch độc.

Nữ tỳ mé hữu không nhịn được bật lên tiếng cười khúc khích nói :

- Công tử của chúng ta suốt ngày ăn những vật kỳ độc mà còn sợ trúng độc há chẳng phải là chuyện tức cười ư ?

Têu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Lệnh công tử suốt ngày dùng những vật kỳ độc là vật thực ư ?

Nữ tỳ mé tả nói :

- Đúng thế ! Đừng nói là công tử, mà ngay bọn tiểu tỳ hàng ngày cũng ăn năm bảy cơn rắn độc.

Tiêu Lĩnh Vu ớn lạnh xương sống nghĩ thầm :

- Hai con nha đầu này rất thanh tú , không ngờ chúng lại ăn rắn độc làm cơm bữa.

Thương Bát hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Những con rắn độc cũng là những món ăn ngon.

Nữ tỳ mé tả nói :

- Những cái đó mà để nhà bếp nấu nướng thật khéo thì còn ngon lành gì.

Thương Bát ngạc nhiên hỏi :

- Vậy cô nương ăn bằng cách nào ?

Nữ tỳ mé tả đáp :

- Bắt lấy mà ăn sống, hoặc luộc, hoặc nướng lên mà ăn cũng vậy.

Nữ tỳ mé hữu nói theo :

- Nếu các hạ muốn ăn Ngũ độc diên thì không đâu tốt bằng Ngũ độc diên ở thạch động của bọn tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi hỏi :

- Cả hai cô đều ăn rắn độc sống được ư ?

Nhị tỳ đồng thanh đáp :

- Cái đó có chi là lạ . Nếu các hạ không tin thì để bọn tiểu tỳ bắt ăn ngay bây giờ cho các hạ coi.

Tiêu Lĩnh Vu vội xua tay đáp :

- Tại hạ tin hai cô rồi, bất tất phải coi nữa.

Thương Bát hỏi :

- Hai cô theo hầu quí công tử đã bao lâu ?

Hai nữ tỳ trầm ngâm một lát rồi nữ tỳ mé tả đáp :

- Mới trong vòng ba năm nay .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trước đây ba năm hai cô đã ăn rắn độc được chưa ?

Nữ tỳ mé tả đáp :

- Bọn tiểu tỳ tới đây tệ công tử mới chỉ giáo cách ăn rắn độc.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Con nhà người ta mới nhìn thấy rắn độc đã sợ chết khiếp. Vậy mà hai cô có tài ăn sống rắn độc thì thật là những con người có đởm lược, gan dạ, khiến tại hạ khâm phục vô cùng.

Nữ tỳ mé hữu đáp :

- Khi bọn nô tỳ mới nhìn thấy rắn độc cũng bở vía, nhưng sau khi ăn một lần rồi thì không sợ nữa.

Mọi người đang nói chuyện thì bỗng chuyển qua một khúc quanh, chợt thấy vách đá mé hữu có ánh sáng mờ mờ tỏa ra.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm :

- Nơi đây rất giống chỗ lão già nằm ngày trước. Tội nghiệp cho lão, lão đối với ta rất tử tế.

Những việc đã qua lại hiện lên trong đầu óc chàng, bất giác chàng cất bước đi thẳng đến chỗ có ánh đèn sáng.

Nhị tỳ muốn ngăn cản thì đã chậm mất một bước.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận công lực vào tay mặt đẩy mạnh một cái. Cánh cửa đá mở ra liền. Dường như có người ở đây, lúc đi ra lật đật quên không đóng cửa để ánh đèn lọt ra ngoài.

Nữ tỳ mé hữu thấy Tiêu Lĩnh Vu mở cửa đá thì trong lòng nóng nẩy, rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái, tức giận nói :

- Lui ra cho lẹ !

Thì cũng rảo bước tiến vào, vung kiếm lên nhắm đâm Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay quạt mạnh một cái, một luồng kình lực xô ra ngăn chặn thế kiếm. Chàng thủng thẳng nói :

- Năm năm trước tại hạ đã yết kiến lão chủ nhân của cô trong toà thạch thất này. Khi ấy có lẽ cô chưa tới Vu Sơn thạch động.

Thiếu nữ thấy đường kiếm của mình bị luồng chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đẩy hất ra thì trong lòng ngấm ngầm kinh hãi, miệng lẩm bẩm :

- Nội công gã này ghê gớm quá ?

Thị hỏi :

- Sao ? Các hạ quen biết với tệ chủ nhân ư ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hởi ơi ! Đáng tiếc lão nhân gia đã hoá thành người thiên cổ.

Chàng chuyển động mục quang thấy trên cao đặt cây bạch lạp thắp sáng cả căn nhà. Bức màn trắng buông rủ. Một cỗ quan tài đặt tựa vào vách động.

Kim Toán Bàn Thương Bát theo sát nhị tỳ tiến vào thạch thất. Đường thạch đạo bên ngoài thành một thế cự địch tự nhiên.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn quan tài hỏi :

- Phải chăng trong quan tài này đặt di thể của lão chủ nhân.

Nhị tỳ đồng thanh đáp :

- Phải rồi ! Nếu các hạ mà đụng vào quan tài thì khó lòng sống sót ra khỏi Vu Sơn thạch động.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ lại mối tình luyến ái của lão già ngày trước, chắp tay xá trước quan tài nói :

- Vãn bối trở lại thạch phủ bái yết, không ngờ lão tiền bối đã hoá ra người thiên cổ.

Nhị tỳ thấy chàng hành lễ trước quan tài, dường như không có ác ý, chúng lặng im không nói gì nữa.

Tiêu Linh Vu xá quan tài rồi lui ra, nhưng một ý niệm bỗng nảy ra trong óc.

Chàng nhớ năm xưa vào yết kiến dường như tiến qua một cửa đá khác. Nếu căn phòng đặt quan tài đúng là nơi lão dưỡng bệnh ngày trước thì sau vách đá tất còn có một căn phòng và một cái giường gỗ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đột nhiên lạng người tiến gần vách đá.

Chàng ước lượng vị trí cửa đá rồi đột nhiên phóng ra một chưởng.

'Bình' ! Một tiếng vang lên do vách đá vọng lại, hiển nhiên không trúng thạch môn.

Nữ tỳ mé tả đột nhiên nghiêng mình sấn lại vung trường kiếm đâm tới.

Tay trái Tiêu Lĩnh Vu hời hợt ra chiêu "Huy trần thanh đàm" dẩy trường kiếm ra. Chàng hỏi :

- Phía trong vách đá này còn một căn phòng, cô có biết không ?

Thế kiếm của nữ tỳ bị chưởng lực của Tiêu Lĩnh Vu đẩy ra, trong lúc cấp bách thị không thu kiếm về được ngay .

Thị tức giận đáp :

- Không biết !

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Ngày trước quí chủ nhân đối với Tiêu mỗ cực kỳ ưu đãi. Bữa nay tại hạ về cố chi cựu địa, cần được lạy linh quan lão gia !

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng cất tiếng :

- Lúc này thì giờ quí như vàng ngọc. Chúng ta không nên vì chuyện không đâu mà lãng phí thời gian.

Tiêu Lĩnh Vu không để ý gì đến Độc Thủ Dược Vương. Chàng lại vung tay mặt đánh ra một chưởng vào vách đá.

Nữ tỳ thu thế kiếm rồi lại vung lên đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu lạng mình né tránh, hỏi :

- Phải chăng cô nương bức bách tại hạ phải ra tay đoạt kiếm.

Nữ tỳ đáp :

- Tiểu tỳ không tin các hạ có tài đoạt được khí giới trong tay tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được lắm ! Cô không tin thì để tại hạ thử coi.

Chàng vừa nói vừa vươn tay mặt ra rất lẹ, xoay năm ngón tay một cái nắm được cổ tay thiếu nữ hỏi :

- Cô có biết cách mở cửa đá căn phòng trong kia không ?

Chàng vừa nói vừa vận nội lực ấn vào vách đá.

Nữ tỳ thứ hai thấy chàng không ngớt sờ tay vào vách đá thì bồn chồn trong dạ.

Nhưng thấy tỳ nữ mé tả đã bị Tiêu Lĩnh Vu kiềm chế không sao cựa thoát được mà còn ngăn mất đường thoát của mình. Trong lúc nóng nẩy đột nhiên thì vung chưởng lên định quạt tắt ngọn nến trên cao rồi sẽ tìm cách đối phó với Tiêu Lĩnh Vu.

Ngờ đâu Kim Toán Bàn Thương Bát đã chuẩn bị trước. Tay mặt hắn xuất chiêu chụp lấy khớp xương khuỷu tay nữ tỳ này đẩy về phía trước.

Thế chưởng của tỳ nữ không tự chủ dược chuyển hướng đánh vào vách đá nên không quạt tắt được ngọn nến phía trước quan tài.

Võ công nhị tỳ chẳng có gì cao minh cho lắm nên Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát chỉ cất tay một cái là chế phục được chúng.

Thương Bát lạnh lùng nói :

- Hai vị cô nương nên thành thật một chút là hơn. Nếu hai vị còn chọc giận tại hạ thì sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Hắn vừa nói vừa ngấm ngầm gia tăng thủ kình.

Nữ tỳ đau quá toát mồ hôi nhỏ giọt.

Tiêu Lĩnh Vu đưa nhanh tay trái sờ vào vách đá. Chỉ một lát chàng đã sờ trúng cơ quan mở cửa thạch động. Cánh cửa kẹt mở.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn còn nhớ chỗ đặt cái giường gỗ của lão già, chàng toan cất bước tiến vào coi , thì một thanh âm lạnh lùng đột nhiên quát hỏi :

- Ai ?

Chàng nghe rõ thanh âm từ phía đặt chiếc giường vọng ra, liền xoay tay lại điểm huyệt nữ tỳ rồi nghiêng mình lách vào. Hai tay để trước ngực, chàng hết sức đề phòng, miệng hỏi lại :

- Các hạ là ai ?

Động tác của chàng rất thần tốc, miệng hỏi người đã tiến vào thạch thất.

Trong phòng tối đen, Tiêu Lĩnh Vu mục lực hơn người mà không nhìn rõ cảnh vật

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Không nên dừng lại lâu trong căn nhà này, phải ra cho lẹ.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã ngọn thấy mùi hôi thối nồng nặc bốc lên vội lùi lại bước ra ngoài cửa đá.

Những tiếng lách cách vang lên, cánh cửa đá tự nhiên đóng lại.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay giới khai huyệt đạo cho nhị tỳ rồi hỏi :

- Căn nhà bên trong nguyên là nơi cư trú của lão nhân gia mà các cô không hiểu ư ?

Nữ tỳ thở phào hỏi lại :

- Chẳng lẽ các hạ biết mà nô tỳ không hay ?

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Thương Bát nói :

- Buông y ra.

Thương Bát theo lời buông tay nói :

- Đại ca ta là người trung hậu, không hại người một cách khinh xuất. Nếu y muốn thu thập hai cô thì chỉ một cái cất tay là xong.

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau, cúi xuống lượm trường kiếm lên tra vào vỏ. Bốn con mắt chuyển động hết nhìn Tiêu Lĩnh Vu lại ngó Thương Bát.

Một thị hỏi :

- Trong hai vị ai là người lớn tuổi hơn ?

Thương Bát đo mắt ngó nhị tỳ đáp :

- Trong võ lâm ai võ công cao hơn là anh, cái đó có chi là lạ ?

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Hai cô không muốn nếm mùi đau khổ thì hay hơn hết là đừng dở trò. Nếu các cô còn sinh sự là tự chuốc lấy điều phiền não.

Nữ tỳ lớn tuổi hơn lạnh lùng đáp :

- Bọn nô tỳ vâng lệnh tệ công tử chỉ có việc dẫn đường cho các vị. Nếu hai vị hỏi ra ngoài lề thì tiểu tỳ thà chịu chết chứ quyết không nói ra đâu .

Độc Thủ Dược Vương lên tiếng :

- Kỳ hạn một giờ chỉ chớp mắt là hết. Nếu lỡ việc lấy thuốc thì lão phu không tha các vị.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng nhiều mối nghi ngờ nhưng rùng nín nhịn đành thủ gót ra khỏi thạch thất. Chàng nói :

- Được rồi ! Hai cô dẫn bọn tại hạ ra sau núi.

Nhị tỳ ra khỏi thạch thất , xoay tay đóng cửa lại, rồi cầm đèn lồng đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu đi sau nhị tỳ. Chàng liếc mắt nhìn thấy hai bên vách núi có rất nhiều cửa, đều có bảng cấm người ngoài thiện tiện tiến vào.

Năm năm trước chàng đã có ý nghi ngờ gian thạch thất này. Bây giờ lại càng nghi ngờ hơn, nhưng chàng phải dẹp tính hiếu kỳ bước theo nhị tỳ.

Lại chuyển qua hai khúc quanh bỗng nghe tiếng thác nước đổ ào ào.

Nữ tỳ mé tả dột nhiên chạy nhanh hơn vượt lên phía trước vươn tay ấn lên vách đá . Vách đá liền mở ra một thạch môn.

Thị nói :

- Tới nơi rồi. Bên ngoài cửa đá là thác nước đó.

Độc Thủ Dược Vương đi nhanh mấy bước vượt qua mặt Tiêu Lĩnh Vu. Lão ngoảnh đầu nhìn ra , thì thấy thác nước lớn từ trên đỉnh núi đổ thẳng xuống hang sâu.

Lão cúi đầu nhìn xuống thấy vực thẳm nghìn trùng một màu tối tăm , không biết sâu đến bao nhiêu trượng .

Chương 123: Trong Đường Hầm Xảy Ra Cuộc Giao Tranh

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Độc Thủ Dược Vương nói :

- Thứ nấm đá đó mọc trên vách núi dựng đứng có thác nước chảy qua . Năm năm trước tại hạ sểnh chân té xuống chắc là phải chết, không ngờ níu được một mỏm đá trồi ra mới khỏi uổng mạng.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Chỗ mỏm đá tới cửa động này cách xa bao nhiêu ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm rồi đáp :

- Cái đó tại hạ không nhớ rõ.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tiêu huynh có ước chừng được không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ít ra là trăm trượng hay hơn nữa .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Cả hai cùng xuống hay sao ?

Đỗ Cửu xen vào :

- Dĩ nhiên là Dược Vương xuống đó mà lấy. Đại ca của tại hạ đưa Dược Vương tới đây là hết lòng hết sức lắm rồi.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu đã ước hẹn cùng Tiêu Lĩnh Vu lấy được linh đan mới xong .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược Vương muốn sao ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu dể một mình Tiêu huynh xuống thì sau khi lấy được linh đan , nếu Tiêu huynh không chịu lên nữa thì chẳng hoá ra lão phu uổng phí một phen tâm huyết ư ?

Thương Bát ngắt lời :

- Phải lắm ! Dược Vương xuống là hơn .

Độc Thủ Dược Vựng cười lạt nói :

- Lão phu mà xuống một mình , nếu các vị chặt đứt dây há chẳng tan xương nát thịt ?

Đỗ Cửu nói :

- Anh em tại hạ trước nay là người thủ tín. Vô ý lỡ tay thì còn có lý, chẳng khi nào lại chặt đứt dây để ám toán Dược Vượng

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Dù sao cũng phải đề phòng bất trắc.

Thương Bát nói :

- Một giờ chỉ thoáng cái là hết. Dược Vương còn lo tính quanh tính quẩn thì không kịp đâu .

Đỗ Cửu nói theo :

- Hết thời hạn gã thiếu niên áo xanh dẫn người đến đánh, bọn tại hạ còn phải nghinh địch, không rảnh để chiếu cố cho Dược Vương được.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Thế thì đành là Tiêu Lĩnh Vu phải chết theo lão phu ở chốn hang sâu muôn trượng này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương đừng lòng vòng cho mất thời giờ, có cao kiến gì nói hẳn ra đi .

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Bất luận là ai trong hai chúng ta xuống một mình cũng không được, phải hai người cùng xuống mới xong .

Đỗ Cửu nói :

- Chúng ta chỉ chuẩn bị dây tải đủ sức dòng một người xuống chứ hai người thì không nổi.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Cái đó thì dễ lắm.

Đỗ Cửu nói :

- Xin Dược Vương cho biết lượng sách.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Để Tiêu Lĩnh Vu xuống trước tìm thấy mỏm đá rồi kéo động đầu dây báo hiệu để lão phu xuống sau, như thế là hai người cùng xuống được.

Thương Bát ngửa mặt lên trời cười hô hố hỏi :

- Lúc trở lên thì ngược lại, kéo Dược Vương lên trước rồi tệ đại ca lên sau . Có dúng thế không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Theo ý lão phu thì như vậy. Chẳng hiểu hai vị còn có kế hay gì khác nữa không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Nếu bọn tại hạ mà định ám toán Dược Vương thì bất luận Dược Vương xuống sau lên trước hay xuống trước lên sau cũng vẫn có cơ hội như nhau .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Đã đến lúc này mà Dược Vương còn đa tâm như vậy thì thật là lo xa thái quá.

Chàng ngừng lại một lúc rồi giục :

- Đỗ huynh đệ lấy dây ra cho tiểu huynh xuống trước.

Đỗ Cửu nét mặt nghiêm trọng, liếc mắt nhìn Độc Thủ Dược Vương rồi từ từ lấy trong mình ra một cuộn dây to .

Nguyên cuộn dây này Chu Thuận dùng vá chài lưới. Đỗ Cửu se lại thành sợi thừng tuy nhỏ nhưng rất bền.

Tiêu Lĩnh Vu buộc một đầu sợi dây vào lưng rồi rảo bước đi ra ngoài động.

Thương Bát bỗng la lên :

- Đại ca hãy khoan !

Tiêu Lĩnh Vu quay lại thở dài , nói :

- Tiểu huynh đã chịu lời lấy thuốc cho lão, các vị không nên tranh chấp với lão nữa.

Thương Bát nói :

- Để hai vị cô nương này canh ở cửa động thì có điều không ổn.

Hắn liền rảo bước tiến đến bên nhị tỳ nói :

- Xin hai vị cởi binh khí đeo bên minh ra được không ?

Nhị tỳ tự biết võ công mình không chống cự nổi, đành theo lời cởi binh khí ra .

Thương Bát đón lấy thanh trường kiếm rồi nói :

- Lại xin khuất tất hai vị cô nương một chút. Tại hạ đành phải điểm huyệt hai cô .

Miệng nói, tay hắn phóng nhanh như gió điểm vào huyệt đạo nữ tỳ mé tả.

Nữ tỳ mé hữu toan phản kháng thì chỉ phong của Độc Thủ Dược Vương đó điểm vào Vọng huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu đảo cặp mắt nhanh như điện nhìn Thương Bát và Độc Thủ Dược Vương nói :

- Dược Vương bất tất phải xuống nữa. Các vị điểm huyệt hai nữ tỳ e làm chủ nhân động phủ nổi giận, không chừng sẽ xảy ra cuộc ác chiến. Dược Vương nên ở lại đây giúp hai người anh em của tại hạ cự địch. Nếu tại hạ lấy được nấm đá ngàn năm sẽ động đầu dây để các vị kéo lên .

Độc Thủ Dược Vương nhẹ thở dài một tiếng nói :

- Tiêu huynh ! Mong Tiêu huynh bảo trọng tấm thân .

Lão đảo mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ nói tiếp :

- Xin hai vị chiếu cố cho lệnh đại ca . Lão phu đến gát ở khúc quanh trong thạch đạo để ngăn trở chủ nhân thạch động tới tập kích.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Không ngờ Độc Thủ Dược Vương cũng có lúc phát hiện lương tri .

Độc Thủ Dược Vương trở gót bước đi .

Đỗ Cửu nói :

- Đại ca không nên mạo hiểm, xin để tiểu đệ làm thay ?

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời nói :

- Bất tất phải thế.

Chàng ra tới cửa động, dán mình vào vách núi, thi triển Bích hổ du tường bò xuống.

Đỗ Cửu tay cầm đầu dây thận trọng thả từ từ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vừa xuống được hơn hai trượng, đột nhiên nghe tiếng Độc Thủ Dược Vương quát :

- Chưa đến giờ hẹn sao các hạ lại không thủ tín.

Tiêu Lĩnh Vu hành công, hai tay bám vào vách núi, lớn tiếng :

- Đỗ huynh đệ ! Buông dây xuống mau .

Thương Bát lấy bàn tính ra cầm tay khẽ bảo Đỗ Cửu :

- Lão nhị đừng có phân tâm, chú ý chiếu cố cho đại ca, giữ dây thật chắc, để tiểu huynh giúp Độc Thủ Dược Vương cự địch.

Hắn nói xong xoay mình bước đi.

Đỗ Cửu trong lòng khẩn trương, không kịp trả lời Thương Bát , cúi đầu nhìn xuống.

Thác nước bắn tung toé mà lại trong lúc đêm tối, Đỗ Cửu vận hết mục lực cũng không tài nào nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu .

Hắn thấy đầu dây tụt xuống mỗi lúc một mau lẹ, hiển nhiên là Tiêu Lĩnh Vu mạo hiểm tuột nhanh .

Hắn ước lượng Tiêu Lĩnh Vu đã tuột xuống hơn trăm trượng. Cuộn dây trong tay đã thả xuống gần hết, hắn rất đỗi hoang mang nghĩ thầm :

- Nếu trường hợp sợi dây không đủ thì thật là rầy rà.

Hắn tưởng chỉ còn cách nắm chặt đầu dây, nhưng lại sợ sợi dây không đủ sức chịu đựng mà đứt

đoạn thì thành mối hận suốt đời.

Đỗ Cửu còn đang lo lắng bỗng thấy sợi dây ruỗi ra tựa hồ như Tiêu Lĩnh Vu đã dừng lại.

Đỗ Cửu muốn cất tiếng hỏi thì bỗng nghe tiếng Độc Thủ Dược Vương đang quát tháo om sòm , xen lẫn tiếng binh khí đụng nhau chát chúa .

Đỗ Cửu đã dầy kinh nghiệm giang hồ, vừa nghe tiếng binh khí và tiếng quát tháo, tiếng xa tiếng gần thì hiểu ngay có người đã vượt qua chỗ Độc Thủ Dược Vương phòng thủ và đang đánh nhau với Thương Bát.

Hắn quay đầu nhìn lại thì thấy chiếc bàn tính trong tay Thương Bát đang phát ra những tia sáng linh động, dàn dụa trong đường hầm, hiển nhiên cuộc ác đấu đang diễn ra rất khốc liệt , mà Thương Bát sợ là kinh động đến hắn nên chỉ lẳng lặng cự chiến .

Lúc này Đỗ Cửu hoang mang vô cùng, có lẽ hắn còn sợ hơn người đang chiến đấu sinh tử. Trán hắn toát mồ hôi nhỏ giọt.

Đỗ Cửu nhờ kinh nghiệm giang hồ biết có người bị trọng thương rồi. Nhưng hắn không dám quay đầu nhìn lại vì sợ người bị thương chính là Thương Bát sẽ làm hắn thêm khẩn trương, khó bề trấn tĩnh để chiếu cố Tiêu Lĩnh Vu . Hắn chỉ mong là đầu dây đang cầm được Tiêu Lĩnh Vu báo tin đã lấy được nấm đá ngàn năm. Nhưng chàng tựa hồ đá chìm đáy biển, chẳng thấy động tĩnh gì.

Đỗ Cửu nhẹ buông tiếng thở dài, một tay sờ vào Thiết bút chuẩn bị động thủ.

Giữa lúc đó đột nhiên cảm thấy đầu dây trong tay chuyển động. Hắn mừng rỡ vô cùng. Lập tức cả hai tay nắm đầu dây hết sức kéo lên .

Tiêu Lĩnh Vu dường như cũng biết trên đường hầm đang bị kình địch tập công, chàng vận dụng cả chân lẫn tay trèo lên thật mau .

Tiếng binh khí ở sau lưng Đỗ Cửu càng vang dội, chắc là Thương Bát không địch nổi, phải vừa đánh vừa lui.

Đỗ Cửu trong lòng phỏng đoán trăm chiều, nhưng thuỷ chung vẫn không dám quay dầu nhìn lại.

Bỗng nghe tiếng hô :

- Đỗ huynh đệ !

Sợi dây trong tay đột nhiên rớt ra .

Đỗ Cửu mừng quýnh hỏi :

- Đại ca đã lên tới rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lên được rồi.

Đỗ Cửu ngoài mặt lạnh như tiền mà trong lòng nóng như lửa đốt. Hắn biết Thương Bát đang chiến đấu ác liệt mà không dám đưa mắt nhìn mà cũng không dám ngó Tiêu Lĩnh Vu .

Mãi đến lúc nghe thanh âm Tiêu Lĩnh Vu hắn mới ngẩng đầu nhìn chàng chắp tay nói :

- Cung hỷ đại ca bình yên .

Hắn xoay mình nhảy vọt vào, tay mặt cầm Thiết bút phóng tới, đồng thời tay hữu thò vào lấy ngân khuyên hộ thân .

Đỗ Cửu chưa kịp nhìn ra, nhưng cây Thiết bút trong tay đã điểm tới trước ngực người mới đến , liền cảm thấy một cây Thiết xích quét ngang gạt Thiết bút của hắn.

Một tiếng chát chúa vang lên, hào quang lấp loáng, hắn đã gạt thanh đao chém tới .

Bây giờ Đỗ Cửu mới rảnh để nhìn thế địch trước mắt.

Nhị tỳ bỏ hai cây đèn lồng dưới đất vẫn còn sáng nên trông rất rõ. Hắn thấy bốn thiếu niên đều mặc áo lam cầm bốn thứ binh khí : đơn đao, trường kiếm, thiết xích, luyện tử thương .

Bốn thứ binh khí này đều có đặc tính riêng, mỗi môn đều có chỗ sở trường phối hợp với nhau tấn công khiến Thương Bát võ công cao cường nhưng vẫn không chống nổi.

Bỗng nghe Thương Bát nói :

- Lão nhị ! Lão nhị hãy một mình cầm cự để ta dưỡng thương một chút.

Đỗ Cửu tay ta cầm Thiết bút, tay hựu cầm Ngân khuyên, vung hai tay một cái, đón tiếp hết cả những đòn dành tới của bên địch.

Thương Bát dừng lại thở phào một cái hỏi :

- Đại ca đó lấy được nấm đỏ ngàn năm chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lấy được rồi.

Thương Bát xé vạt áo buộc vết thương ở cánh tay trái.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí điều tức vừa hỏi :

- Thương huynh đệ bị thương nặng lắm không ?

Thương Bát đáp :

- Cánh tay trái chỉ là một chút thương ngoài da chẳng có chi đáng ngại, nhưng vết thương ở đùi bên trái thì nặng hơn một chút.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn lại thì thấy đùi Thương Bát quả nhiên máu chảy đầm đìa, bất giác thở dài hỏi :

- Vết thương trên đùi thế nào ?

Thương Bát đáp :

- Đại ca cứ yên tâm, thương thế chưa động đến gân cốt.

Hai người còn đang nói chuyện bỗng nghe có tiếng rên xiết vọng lại .

Thương Bát nói :

- Đỗ huynh đệ lại bị thương rồi.

Gã thiếu niên sử dụng cây luyện tử thương rất lợi hại, đánh rất tàn độc, biến hoá cao thâm khôn lường.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra qua , thấy đùi trái Đỗ Cửu máu chảy dầm đìa, hắn bị thương khá nặng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đỗ huynh đệ hãy lùi lại, để tiểu huynh cự địch cho .

Tiếng quát vừa dứt, chàng đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đỗ Cửu biết chàng võ công cao cường, liền lùi lại hai bước xé áo buộc vết thương .

Tiêu Linh Vu rung tay một cái, thanh trường kiếm trong tay rít lên veo véo.

Hàn quang lấp loáng gạt bốn thứ binh khí ra .

Bốn gã thiếu niên sử dụng bốn thứ binh khí phối hợp với nhau tuyệt diệu vô cùng. Thanh đơn đao

vừa bị gạt ra thì thiết xích đánh tới. Nhất là cây luyện tử thương như con linh xà xuất động, luôn theo sát thanh trường kiếm để tấn công bên địch vào chỗ sơ hở.

Tiêu Lĩnh Vu mới đón tiếp có vài chiêu mà thấy thế công mãnh liệt vô cùng.

Chàng lẩm bẩm :

- Không trách Trung Châu Nhị cổ bị thương vì cây luyện tử thương . Chiêu số của gã này quả nhiên quái dị phi thường.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Tay kiếm chàng riết lại múa lên vù vù. Kiếm hoa vọt ra đầy cả đường hầm.

Tay trái chàng thi triển liên hoàn chưởng pháp hỗ trợ cho thế kiếm mới chống nổi thế công độc ác của bốn địch nhân .

Bỗng nghe thanh âm Độc Thủ Dược Vương hỏi vọng lại :

- Đỗ huynh ? Tiêu đại hiệp lên rồi ư ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Lên rồi.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Có lấy được nấm đá ngàn năm không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không đến nỗi nhục mạng.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Bình sinh lão phu ít khi gặp phải cường địch như bọn này.

Thương Bát hỏi :

- Sao ? Dược Vương bị thương rồi ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Hai chỗ bị thương ngoài da không đáng kể.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tuy lão bị thương nhưng vẫn còn sức tái chiến.

Tiêu Lĩnh Vu tuy đánh rất rát, nhưng bị bốn địch nhân liên thủ tấn công chưa kiềm chế được. Chàng vẫn vừa thủ vừa công .

Trung Châu Nhị Cổ buộc vết thương, vận khí điều tuc một lúc rồi lại ra trợ chiến. Hai người đồng thanh nói :

- Đại ca . Võ công bọn này dường như tự lập ra một đường lối, chiêu nào cũng tàn độc . Đại ca bất tất phải nể nang bọn chúng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Phải rồi . Nếu bữa nay không đả thương mấy tên thì khó lòng thoát ra khỏi Vu Sơn thạch phủ.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay chàng phóng ra những tuyệt chiêu nh hàn quang lạnh toát xụ ra như điện chớp.

Bỗng thấy thiếu niên tay cầm thiết xích đột nhiên buông tay ra . Người gã lảo đảo mấy cái rồi té xuống đất, máu tươi chảy ra lênh láng.

Gã bị Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm trúng ngực vào đến nội tạng, tắt thở chết liền.

Trung Châu Nhị Cổ toan ra sức giúp Tiêu Lĩnh Vu một tay nhưng kiếm khí của chàng tung hoành khiến chúng không thể lại gần được.

Tiêu Lĩnh Vu đâm chết một thiếu niên áo lam rồi nói :

- Quý chủ nhân đã ước hẹn với bọn tại hạ trong vòng một giờ không công kích, ai ngờ y lại bội ước. Nếu các vị không dừng tay thì đừng trách Tiêu mỗ thủ đoạn tàn độc.

Chàng vừa nói vừa biến thế rất thần tốc. Gã áo lam sử kiếm lại bị thương, người lảo đảo rồi té xuống.

Gã bị mũi kiếm xuyên từ trước ngực ra sau lưng, chết ngay lập tức.

Thương Bát đứng bàng quan thấy thế động tâm tự hỏi :

- Sao hai gã trúng kiếm mất mạng mà không kêu rú một tiếng nào ?

Hắn sinh lòng ngờ vực khẽ hỏi Đỗ Cửu :

- Lão nhị ! Có nhận ra điều gì quái dị không .

Đỗ Cửu hỏi lại :

- Điều gì quái dị ?

Thưng Bát đáp :

- Bọn này cùng chúng ta quyết đấu mà chỉ nghe thấy mấy thanh âm quái lạ, lão nhị có nghe thấy chúng nói gì không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Tiểu đệ chưa nghe thấy.

Thương Bát nói :

- Tiêu đại ca hạ sát hai tên cũng không nghe thấy chúng kêu rú hay rên rĩ một tiếng nào.

Đỗ Cửu đáp :

- Đúng thế Đây là những điểm khả nghi .

Hai người đang nói chuyện thì Tiêu Lĩnh Vu lại hạ sát một tên nữa.

Hiện giờ bên địch chỉ còn một gã thiếu niên sử dụng cây luyện tử thượng . Vậy mà gã vẫn cố đánh chưa không chịu lui .

Tiêu Lĩnh Vu đã hạ ba tên, trong lòng bất nhẫn. Thế kiếm trong tay chàng đánh ráo riết , nhưng chỉ hi vọng đối phương tự biết không địch nổi mà bỏ chạy.

Ngờ đâu gã này kiêu dũng tuyệt luân . Thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu vây quanh người mà gã vẫn không chịu lùi ra .

Thương Bát khẽ nói :

- Đại ca ! Trong Vu Sơn thạch động này có điều quái dị. Họ đã nuôi thân bằng độc vật võ công lại tự lập thành một nhà, quyết chẳng phải hảo nhân . Hiện chúng ta vẫn ở trong tình trạng nguy hiểm, không nên kéo dài thời gian .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Huynh đệ nói phải lắm .

Tay chàng đánh ráo riết hơn để ngăn chặn cây luyện tử thương, tay mặt ra chiêu "Vân há Nguyệt Quang". Vèo một tiếng, mũi kiếm đâm rách vạt áo trước ngực gã thiếu niên áo lam, máu tươi trào ra .

Tiêu Lĩnh Vu thấy đối phương bị thương khá nặng, không nỡ hạ thủ liền thu kiếm về.

Thiếu niên áo lam lảo đảo người hai cái, đột nhiên hắn vung cây luyện tử thương đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ gã bị thương rồi vẫn còn ra chiêu ác độc, xuýt nữa làm chàng bị thuơng . Chàng không khỏi nổi giận, vung trường kiến sấn lên một bước gạt cây luyện tử thương rồi chém ngang một cái.

Anh hàn quang loé lên, máu tươi phụt ra như suối, thiếu niên bị chặt đứt cánh tay mặt.

Đỗ Cửu nói :

- Gã này đến chết cũng chẳng tỉnh ngộ, không thể để gã sống được.

Hắn phóng bút đâm vào yếu huyệt sau lưng thiếu niên áo lam . Gã lăn ra chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Không ngờ bốn tên này hung hãn không sợ chết như vậy.

Thương Bát khẽ hắng giọng một tiếng, muốn nói lại thôi .

Đỗ Cửu phóng cước đá xác chết sang một bên nói :

- Chúng ta đi coi Độc Thủ Dược Vương tình trạng thế nào ?

Hắn nói rồi tiến về phía trước, Tiêu Lĩnh Vu chống kiếm đi giữa, Thương Bát đi sau cùng.

Ba người vừa chuyển qua một khúc quanh bỗng nghe quyền phong rít lên vù vù .

Mọi người chú ý nhìn ra thấy Độc Thủ Dược Vương chân tay không đang đánh nhau với hai lão già đầu tóc bạc phơ .

Một lão sử cây Kim ty phất trần, một lão sử trường kiếm đang tấn công cực kỳ mãnh liệt.

Độc Thủ Dược Vương đang chiến dấu với lão già cầm trường kiếm. Lão thi triển thủ pháp "Không thủ nhập bạch nhẫn" và cầm nã thủ, gắng gượng chống đỡ chưa đến nỗi thất bại, nhưng đã kém thế rõ rệt. Hai tay lão biến thế cực kỳ thần tốc, không dám trì trệ, không có lúc nào rảnh để hạ độc .

Tiêu Lĩnh Vu giơ trường kiếm lên nói :

- Đỗ huynh đệ hãy lùi lại .

Đỗ Cửu vốn chẳng có hảo cảm gì với Độc Thủ Dược Vương, vốn không muốn ra tay trợ chiến. Hắn nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán liền lạng người tránh sang một bên .

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm xông vào tiếp Dược Vương, ánh hàn quang lạnh một vùng chụp vào hai lão già đối diện.

Dược Vương đang lúc nguy nan, bỗng có Tiêu Lĩnh Vu trợ lực nên lão lấy lại tinh thần đỡ những chiêu tuyệt độc tấn công hai lão già liên tục.

Thấy thế cô hai lão già đánh ra một chiêu rất mạnh rồi phi thân đi mất.

Tiêu Linh Vu dừng kiếm lại và cùng Dược Vương đi lấy linh dược.

Sau khi được linh dược, Độc Thủ Dược Vượng quay sang nói với bọn Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu huynh đệ, lão phu xin bái biệt.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó không quan hệ. Dược Vương đã lấy được linh dược rồi, điều khẩn yếu là hãy trị bệnh cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tiêu huynh nói đúng lắm. Theo ý lão phu thì ra tay ngay ở trong thuyền chế thuốc trị bệnh cho tiểu nữ. Không hiểu ba vị nghĩ sao ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Dược Vương lúc này sao lại giở giọng khách sáo ?

Độc Thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng muốn nói lại thôi .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu trong thuyền có đủ phương tiện thì Dược Vương cứ việc tuỳ tiện mà làm.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Ba vị ưng cho như vậy là hay lắm rồi, nhưng ...

Thương Bát ngắt lời :

- Lời ước của hai bên đã tiêu giải. Hay hơn hết là Dược Vương đừng giở trò gì nữa.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đây là lão phu thương lượng với ba vị mà thôi .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Được rồi . Dược Vương có cần bọn tai hạ giúp điều gì xin cứ nói ra .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tiểu nữ bị bệnh lâu ngày cần được khoang thuyền này để sử dụng, khiến cho ba vị không ở trong thuyền nghỉ ngơi được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Té ra là thế.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Mất chừng bao nhiêu lâu ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Bắt đầu từ bây giờ thì nhanh lắm cúng phai đến lúc mặt trời lặn ngày mai mới xong .

Thương Bát nói :

- Trong khi ấy bọn tại hạ đành lên bờ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu ba vị không ưng thuận thì lão phu phải ữa tiểu nữ dời khỏi thuyền đi tim một nơi tĩnh mịch .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất tất phải thế.

Rồi chàng đứng dậy ra khỏi khoang thuyền.

Độc Thủ Dược Vương đóng cửa lại, buông rèm bốn mặt xuống che cho kín gió.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ ra ngoài ngồi xuống đầu thuyền nhắm mắt dưỡng thần.

Trời chưa sáng rõ nhà thuyền chạy đến hỏi :

- Thưa các vị đại gia . Cho thuyền đi về hướng nào ?

Thương Bát đáp :

- Cho thuyền đi về lối cũ.

Nhà thuyền ngơ ngác hỏi :

- Trở về hay sao ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Phải rồi !

Chủ thuyền ngó ba người không dám nhiều lời, trở gót đi ngay .

Con thuyền quay mũi ra khỏi vùng Tam Giáp.

Thương Bát là người rất cẩn thận, tuy hắn ngồi ở dầu thuyền mà vẫn để ý đến động tĩnh trong khoang .

Chủ thuyền rất lấy làm kỳ tự hỏi :

- Ba người này sao không ngồi trong khoang lại ra ngoài này để phơi sương gió ?

Nhưng hắn thấy bộ mặt lầm lỳ của Đỗ Cửu trong lòng vẫn hồi hộp lo sợ, không dám hỏi vặn.

Đến trưa hôm ấy mới thấy cửa khoang mở, Độc Thủ Dược Vương từ từ bước ra .

Người lão mồ hôi nhễ nhại, vẻ mặt bơ phờ, tựa hồ vừa trải qua một trường ác chiến. Lão lảo đảo bước đến bên ba người ngồi xuống.

Đỗ Cửu liếc mắt ngó Độc Thủ Dược Vương bụng bảo dạ :

- Lúc này mà mình muốn giết lão thì thật dễ như trở bàn tay .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Dược Vương ! Tình trạng lệnh ái thế nào ?

Độc Thủ Dược Vựng gật đầu thều thào đáp :

- Lão phu đả thông kinh mạch và cho y uống thuốc rồi. Hiện giờ y đang cần tĩnh mịch để ngủ yên .

Dứt lời lão nhắm mắt vận khí điều tức.

Thuyền đi xuôi lướt nhanh như tên bắn, hai bên vách núi tựa hồ như chạy lui về phía sau .

Mặt trời đã xế về Tây, thuyền đã dời khỏi vùng Tam Giáp.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa thấy nước sông chảy cuồn cuộn, buồm thuyền lác đác hiện ra .

Độc thủ Dược vương nội công tinh thâm . Sau khi điều tức chừng một giờ đã khôi phục lại tinh thần. Lão mở mắt ra nhìn ba người hỏi :

- Tiêu huynh ! Lão phu có điều thỉnh cầu, chưa hiểu các vị có ưng thuận chăng ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Nếu là điều thỉnh cầu thì không nên nói nữa hay hơn . Bọn tại hạ không ưng tất làm Dược Vương phiền lòng.

Độc Thủ Dược Vương chau mày nói :

- Lão phu muốn thương lượng, ba vị không ưng há chẳng bắt buộc lão phu...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Việc gì ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Tiểu nữ mình mang trọng bệnh, được Tiêu huynh lấy thuốc giải cứu có nhiều hy vọng lành mạnh. Nhưng vì mấy chục năm bị ma bệnh hành hạ, nguyên khí cạn kiệt gần hết. Hiện giờ trong thành Quy Châu phong vân biến ảo, hỗn loạn vô cùng. Lão phu muốn ở trong thuyền bảy ngày, chờ cho tiểu nữ khôi phục nguyên khí rồi mới lên bờ.

Thương Bát nói :

- Đó là việc riêng của Dược Vương, hà tất phải thương lượng với anh em tại hạ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu còn phải nhờ đến ba vị nên cần thương lượng.

Thương Bát hỏi :

- Dược Vương muốn nhờ điều gì thử nói thẳng ra xem bọn tại hạ có thể ưng thuận được không ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Ba vị mà không ưng thuận , lão phu nói ra há chẳng uổng công .

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi :

- Phải chăng Dược Vương có ý bức bọn tại hạ phải ưng thuận ?

Độc Thủ Dược Vương bật tiếng cười khô khan nói :

- Ba vị mà không ưng thuận là đẩy tiểu nữ trở lại con đường tử vong . Tiêu đại hiệp không màng nguy hiểm lấy nấm đá ngàn năm cũng thành uổng công .

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh rồi nói :

- Trước tình cảnh này Dược Vương đừng nói lòng vòng nữa cứ huỵch toẹt ra hay hơn .

Thủ Độc Dược Vương nói :

- Lúc lão phu trị bệnh cho tiểu nữ không thể cự địch được. Vạn nhất có người lên thuyền tấn công xin ba vị bảo vệ cho lão phu cùng tiểu nữ.

Đỗ Cửu cất giọng lạnh như băng đáp :

- Dược Vương thỉnh nguyện hoài, anh em tại hạ. . .

Độc Thủ Dược Vương xua tay ngắt lời :

- Rắn không đầu không được, chim không cánh hết bay . Trong ba vị phải có một người chủ trương mới xong .

Thương Bát đáp :

- Dĩ nhiên người chủ trương là do Long đầu đại ca của bọn tại hạ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Hai vị đã không tác chủ được thì nên ít nói đi , để khỏi rối loạn chương pháp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược Vương cưỡng bách hay thỉnh cầu bọn tại hạ viện trợ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Cái đó khó nói lắm, vì lão phu suốt đời ít khi thĩnh cầu ai .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương đã không thỉnh cầu thì là cưỡng bách. Tại hạ có thể không chịu.

Độc Thủ Dược Vương nghiêm nghị nói. :

- Hởi ôi ! Giả tỷ vừa rồi các vị ra tay điểm huyệt lão phu thì thật là chuyện dễ dàng ?

Đỗ Cửu không nhịn được ngắt lời :

- Khi đó mà bọn tại hạ có giết Dược Vương cũng chẳng khó gì.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Quả vậy ! Vỉ thế mà lão phu mới nói là đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại trượng phu có lý nào nhân lúc người ta gặp nguy hiểm mà hạ thủ ? Huống chi bây giờ chưa chắc là muộn.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Muộn mất rồi . Nếu lúc nãy các vị thi hành thủ đoạn thì còn hại được lão phu, chứ lúc này chúng ta không cần thương lượng nữa Đáng tiếc ba vị đã bỏ lỡ cơ hội tốt mất rồi.

Thương Bát sa sầm nét mặt nói :

- Nghe giọng lưỡi Dược Vương dường như muốn cưỡng bach bọn tại hạ ở lại đây ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Ba vị còn một điều thất sách nữa là đã để lão phu ngồi chung với ba vị.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt tức giận hỏi :

- Phải chăng Dược Vương đã hạ độc vào người bọn tại hạ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu đã bảo là có tài mượn vật truyền độc. Nếu các vị không tin thì vận khí thử coi .

Thương Bát vận khí quả nhiên phát giác trúng độc, không khỏi nổi giận nói :

- Được lắm ! Lão đã trở mặt thì đừng trách bọn ta thủ đoạn tàn nhẫn. Lão nhị ! Vào khoang thuyền giết con nha đầu kia đi .

Đỗ Cửu đứng phắt dậy, tay mặt đã rút Thiết bút ra cầm tay cất bước xăm xăm tiến vào khoang thuyền.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói :

- Đứng lại !

Thương Bát lạng người đứng chắn trước mặt Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu lão tự tin đánh một đòn hạ được Thương mỗ thì may ra cứu được con gái.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Tiêu mỗ không ngờ Dược Vương lại là con người hèn hạ đến thế ? Hành động phản phúc như vậy đâu phải là bậc quân tử ?

Đột nhiên chàng vung tay mặt chụp lấy cổ tay Độc Thủ Dược Vương .

Độc Thủ Dược Vương bị Tiêu Lĩnh Vu thoá mạ nóng mặt lên, vội lùi lại hai bước tránh khỏi thế chụp của Tiêu Lĩnh Vu . Lão thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc ra nói :

- Trong bình này đựng thuốc giải độc. Ba vị uống vào là trừ được ngay .

Thương Bát đón lấy bình ngọc hỏi :

- Bình này không phải là thuốc độc đấy chứ ?

Độc Thủ Vương đáp :

- Thương huynh không tin thì hãy bảo phu thuyền uống thử một viên coi .

Thương Bát mở nút bình ra nói :

- Bất tất phải thế ! Tại hạ uống nếm một viên cũng được.

Hắn móc lấy một viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng nuốt . Bỗng thấy một luồng nhiệt khí từ huyệt dang điền tỏa ra khắp than thể.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận Tu la chỉ lực, chú ý đề phòng lạnh lùng nói :

- Nếu phen này Độc Thủ Vương còn giở trò thì chẳng cần phải người khác xuống thuyền tập kích cha con lão, chính tại hạ sẽ ra tay trước.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không sợ ba vị đâu .

Tuy miệng lão nói cứng nhưng thật ra lão cũng tự biết khó lòng địch nổi ba người.

Thương Bát nhắm mắt điều tức một lúc rồi nói :

- Đúng là thuốc giải.

Tiêu Lĩnh Vu và Đỗ Cửu mỗi người uống một viên rồi vận khí thúc đẩy dược vật để giải trừ chất độc trong mình.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Trong đời lão phu chưa từng có chuyện này bao giờ. Vừa hạ độc chưa đạt mục đích dã dưa thuốc giải ngay .

Đỗ Cửu nói :

- Vì tình thế bắt buộc mà Dược Vương phải khuất phục đó thôi .

Độc Thủ Dược Vương tự nhiên rảo bước vào khoang thuyền bồng ái nữ lên rồi lại bước ra ngoài nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lão phu không phải vì sợ khí thế của ba vị mà phải trao thuốc giải đâu, thực ra là vì khí độ quân tử của Tiêu đại hiệp đã khiến lão phu cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn cô gái gầy như que củi, trong lòng liền bất nhẫn thở dài nói :

- Hai vị huynh đệ ! Chứng ta làm phước thì phải làm cho chót, đưa người phải đưa đến nơi . Mình đã tìm được linh đan cho lão, chẳng lẽ lại không bảo vệ giúp lão bảy ngày ? Hai vị huynh đệ tính sao ?

Thương Bát gật đầu đáp :

- Bọn tiểu đệ nhất nhất tuân lời đại ca . Đại ca đã cho là việc nên làm tất không sai lầm.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu tiểu nữ chưa tới ngày tận số , vẫn còn sinh cơ thì không dám phiền tới ba vị .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Việc sinh tử của lệnh ái là hệ trọng, sao Dược Vương con tức khí ?

Đỗ Cửu nói :

- Long đầu đại ca đã nói bảo vệ cho cha con lão bảy ngày thì dù lão không muốn cũng không được.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Lão phu không muốn bức bách ba vị thì cũng không muốn chịu nợ.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Ba vị đã có ý bảo vệ cho cha con lão phu thì lão phu phải có vật đền đáp. Ba vị có tiếp thụ thì hãy ở trong thuyền này với lão phu bảy ngày, bằng các vị không chịu nhận thì lão phu mướn một chiếc thuyền chài khác đi ngay .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Nếu lão không bức bách người ta khuất phục lại cũng không muốn tiếp thụ ân tình.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi đáp :

- Vậy sau khi bảo vệ xong bảy ngày, bọn tại hạ sẽ tiếp nhận tặng vật của Dược Vương là xong .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Hay lắm ! Chúng ta cứ thế.

Lão lại bồng con vào trong khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Trung Châu Nhị Cổ :

- Chúng ta đã chịu lời hộ vệ cho người thì nên hành động thận trọng chớ sơ tâm để xảy ra chuyện bất trắc.

Đỗ Cửu nói :

- Thuyền đi trên sông đại giang, là gì có người đến quấy nhiễu, lão Độc Thủ Dược Vương này lẩn

thẩn quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dù sao chúng ta phải đề phòng mới được.

Thương Bát nói :

- Chỉ có bọn người ở Vu Sơn thạch phủ mới biết đường theo dõi chúng ta . Ngoài ra không còn bọn nào khác.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Có điều nếu bọn họ có ý định theo dõi tập công thì sao lại buông tha cho chúng ta đi . Về điểm này cũng ít có cơ hội xảy ra .

Bỗng nghe thanh âm Độc Thủ Dược Vương nói vọng ra :

- Lão phu cũng nhận thấy trong Vu Sơn thạch phủ xảy ra đại biến, họ không rảnh để dòm ngó bọn ta đâu .

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Hoặc giả họ sợ oai danh của Dược Vương chăng ?

Độc Thủ Dược Vương không đối lời nữa, trong thuyền yên lặng như tờ.

Ngày tháng thoi đưa, chẳng mấy chốc đã hết sáu ngày.

Con thuyền lớn định chạy vào bờ, nhưng Độc Thủ Dược Vương thận trọng yêu cầu đậu thuyền giữa sông .

Hôm ấy vào lúc giữa trưa, Tiêu Lĩnh Vu hai tay chắp sau lưng đứng ở đầu thuyền ngắm cảnh vật trên sông .

Bỗng thấy Độc Thủ Dược Vương ở trong thuyền đi ra nói :

- Ngày mai vào lúc mặt trời lặn, tiểu nữ có thể dời thuyền này mà cũng vừa đúng kỳ hạn bảy ngày.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu bệnh thế của lệnh ái chưa hoàn toàn hồi phục thì Dược Vương ở thêm vài ngày nữa cũng chẳng sao .

Chương 124: Độc Thủ Dược Vương Điều Trị Ái Nữ

Độc Thủ Dược Vương nghĩ thầm trong bụng:

- Chẳng hiểu hai người này muốn dở thủ đoạn gì đây?

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì hai lão râu bạc xoay mình chạy đi. Chỉ trong chớp mắt đã mất hút.

Độc Thủ Dược Vương nhìn bóng sau lưng hai lão nói:

- Hai lão này chưa đến nỗi chạy trốn một cách lật đật vậy chứ ?

Đỗ Cửu hắng đặng một tiếng rồi đáp:

- Dì nhiên họ tự biết mình không địch nỗi Tiêu đại ca nên tìm cơ hội rút lui.

Thương Bát đảo mắt nhìn hai gã thiếu niên đang nằm lăn ra ở mé tả, tưởng chúng bị Độc Thủ Dược Vương giết chết liền hỏi:

- Hai thiếu niên này đã chết chưa?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Chúng đã bị trọng thương mà chưa chết, trước khi hai lão già tới đây, chúng đã liên thủ tấn lão phu.

Thương Bát hỏi:

- Cả hai gã đều bị trọng thương về tay Độc Thủ Dược Vương ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Đúng thế !

Thương Bát hỏi:

- Thương thế của chúng ra sao? Chúng còn hành động được không ?

- E rằng không được nữa rồi.

- Đỗ Cửu đột nhiên xen vào:

- Hai lão già kia hấp tấp chạy đi không nói nữa lời, hoặc giả còn có âm mưu nào khác. Chúng ta không nên trùng trình ở đây nữa phải đi cho lẹ.

Hắn nói rồi trở gót tiến về phía trước.

Mấy người vừa chuyển qua hai khúc quanh, bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo vọng lại:

- Bọn thuộc hạ không nghe lời ước thúc, tự tiện phát động tấn công. Bây giờ chúng đã bị tại hạ cấm chế rồi. Các vị có thể đi tự nhiên không bị ngăn trở.

Thanh âm ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Lúc này đà quá thời hạn một giờ, nhưng vì bọn thuộc hạ phạm điều ước nên tại hạ phá lệ kéo đài thời hạn cho các vị thêm nữa giờ. Nếu quá nữa giờ các vị còn ở trong động phủ thì đừng trách tại hạ ra tay độc kích.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng đáp:

- Đáng tiếc là một phần thủ hạ của bọn huynh đài đã bị tại hạ giết chết.

Thanh âm lạnh lẽo nói:

- Đáng lẽ tại hạ báo thù cho chúng, nhưng nghĩ tới chúng phản bội lệnh xuất chiến thì chúng bị chết cũng thôi.

Tiêu Lĩnh Vu toan đáp, thì thanh âm kia đà cướp lời:

- Tại hạ nhắc lại chỉ còn thời hạn nữa giờ. Các vị chịu nghe lời hay không tùy ý. Nếu các vị không tin lời thì cứ chần chờ ở lại thì đừng trách tại hạ.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu đã tưởng muốn ra khỏi đường hầm này tất phải trải qua mấy phen ác chiến. Ngờ đâu sự tình lại ra ngoài dự liệu của quần hào.

Quần hào dời khỏi Vu sơn thạch động tuyệt không bị ngăn trở chi hết. Mọi người vừa ra khỏi cửa lớn , cánh cửa liền đóng sập lại.

Thương Bát thở phào một cái nói:

- Lạ quá ! lạ quá !

Đỗ Cửu hỏi :

- Điều chi quái lạ ?

Thương Bát đáp:

- Nếu bọn họ phát động cơ quan trong đường hầm để cản trở thì chúng ta khó lòng dời khỏi nơi này. Không hiểu sao thạch phủ chủ nhân lại buông tha cho chúng ta một cách dễ dàng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Có khi y là người quân tử thủ tín.

Thương Bát cười khanh khách hỏi:

- Sao? Đại ca tin lời y thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu y không chịu di chuyển phiếm đá trong đường hầm là có thể nhốt chúng ta trong thạch động. Vậy mà y tự động mở ra, hắn để buông tha chúng ta, thì hiển nhiên y không có ý gia hại mình.

Đỗ Cửu nói:

- Theo nhận xét của tiểu đệ thì không phải thế, Thạch phủ chủ nhân điều động những nhân vật hạng nhất trong thạch phủ cùng chúng ta tỉ đấu hai trận , liền phát giác ra chuyện này không phải tầm thường. Hắn biết có nhốt chúng ta ở trong thạch phủ thất tất chúng nỗi giận thì làm viên ngọc vỡ, nên phải tự động buông tha chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu toan nói thì Độc Thủ Dược Vương đưa tay ra cản lại rồi nói:

- Tiêu huynh ! Thứ nấm đá ngàn năm Tiêu huynh lấy được đưa cho tại hạ coi được chưa?

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bộc móc một nắm nấm đá ở trong túi ra đưa cho lão.

Độc Thủ Dược Vương đón lấy coi dưới ánh sao lờ mờ , lão cả mừng nói:

- Quả là vật đó rồi.

Lão cất ngay vào bộc , lại xòe tay ra nói:

- Còn nữa không ?

Thương Bát cười ha hả hỏi lại:

- Sao? Một nắm còn chưa đủ ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiểu nữ bịnh thế trầm trọng mà chỉ được một nắm nấm đá thì dĩ nhiên không đủ công hiệu.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì , lại bốc một nắm nữa đưa cho lão.

Độc Thủ Dược Vương coi rồi đút vào bọc , không ngữa tay xin nữa.

Bốn người đi thẳng ra thuyền lớn.

Trong thuyền thắp nến sáng rực. Chủ thuyền đang ngồi đợi trong khoang.

Vừa thấy bốn người đi tới liền chắp tay thi lễ, đứng dậy ra khỏi khoang thuyền.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu lại ngó Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Dược Vương đi chuyến này thành công. Tệ đại ca có lời đính ước với Dược Vương tới đây là hết.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Phải rồi ! Nếu ba vị không muốn ngồi thuyền với lão phu, thì lão phu xin bái biệt .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cái đó không quan hệ. Dược Vương đã lấy được linh dược rồi , điều khẩn yếu là hãy trị bệnh cho lệnh ái.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Tiêu huynh nói đúng lắm. Theo ý lão phu thì ra tay ngay ở trong thuyền chế thuốc trị bệnh cho tiểu nữ. Không hiểu ba vị nghĩ sao?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Dược Vương lúc này sao lại giở giọng khách sáo?

Độc Thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu trong thuyền có đủ phương tiện thì Dược Vương cứ việc tuỳ tiện mà làm.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Ba vị ưng cho như vậy là hay lắm rồi , nhưng ...

Thương Bát ngắt lời:

- Lời ước của hai bên đã tiêu giải. Hay hơn hết là Dược Vương đừng giở trò gì nữa.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Đây là lão phu thương lượng với ba vị mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được rồi! Dược Vương có cần bọn tai hạ giúp điều gì xin cứ nói ra.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Tiểu nữ bị bệnh lâu ngày cần được khoang thuyền này để sử dụng , khiến cho ba vị không ở trong thuyền nghỉ ngơi được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Té ra là thế.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Mất chừng bao nhiêu lâu?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Bắt đầu từ bây giờ thì nhanh lắm cũng phải đến lúc mặt trời lặn ngày mai mới xong.

Thương Bát nói:

- Trong khi ấy bọn tại hạ đành lên bờ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nếu ba vị không ưng thuận thì lão phu phải đưa tiểu nữ dời khỏi thuyền , đi tìm một nơi tĩnh mịch .

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất tất phải thế.

Rồi chàng đứng dậy ra khỏi khoang thuyền.

Độc Thủ Dược Vương đóng cửa lại , buông rèm bốn mặt xuống che cho kín gió.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ ra ngoài ngồi xuống đầu thuyền nhắm mắt dưỡng thần.

Trời chưa sáng rõ nhà thuyền chạy đến hỏi:

- Thưa các vị đại gia! Cho thuyền đi về hướng nào?

Thương Bát đáp:

- Cho thuyền đi về lối cũ.

Nhà thuyền ngơ ngác hỏi:

- Trở về hay sao?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Phải rồi!

Chủ thuyền ngó ba người không dám nhiều lời. trở gót đi ngay.

Con thuyền quay mũi ra khỏi vùng Tam Giáp.

Thương Bát là người rất cẩn thận , tuy hắn ngồi ở đầu thuyền mà vẫn để ý đến động tĩnh trong khoang.

Chủ thuyền rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Ba người này sao không ngồi trong khoang lại ra ngoài này để phơi sương gió?

Nhưng hắn thấy bộ mặt lầm lỳ của Đỗ Cửu trong lòng vẫn hồi hộp lo sợ , không dám hỏi vặn.

Đến trưa hôm ấy mới thấy cửa khoang mở.

Độc Thủ Dược Vương từ từ bước ra. Người lão mồ hôi nhễ nhại. vẻ mặt bơ phờ. tựa hồ vừa trải qua một trường ác chiến. Lão lảo đảo bước đến bên ba người ngồi xuống.

Đỗ Cửu liếc mắt ngó Độc Thủ Dược Vương bụng bảo dạ:

- Lúc này mà mình muốn giết lão thì thật dễ như trở bàn tay.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Dược Vương! Tình trạng lệnh ái thế nào?

Độc Thủ Dược Vương gật đầu thều thào đáp:

- Lão phu đả thông kinh mạch và cho y uống thuốc rồi. Hiện giờ y đang cần tĩnh mịch để ngủ yên.

Dứt lời lão nhắm mắt vận khí điều tức.

Thuyền đi xuôi lướt nhanh như tên bắn. Hai bên vách núi tựa hồ như chạy lùi về phía sau.

Mặt trời đã xế về tây , thuyền đã dời khỏi vùng Tam Giáp.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa thấy nước sông chảy cuồn cuộn , buồm thuyền lác đác hiện ra.

Độc Thủ Dược Vương nội công tinh thâm. Sau khi điều tức chừng một giờ đã khôi phục lại tinh thần. Lão mở mắt ra nhìn ba người hỏi:

- Tiêu huynh! Lão phu có điều thỉnh cầu , chưa hiểu các vị có ưng thuận chăng?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Nếu là điều thỉnh cầu thì không nên nói nữa hay hơn. Bọn tại hạ không ưng tất làm Dược Vương phiền lòng.

Độc Thủ Dược Vương chau mày nói:

- Lão phu muốn thương lượng. Ba vị không ưng há chẳng bắt buộc lão phu?

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Việc gì?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiểu nữ mình mang trọng bệnh , được Tiêu huynh lấy thuốc giải cứu có nhiều hy vọng lành mạnh. Nhưng vì mấy chục năm bị ma bệnh hành hạ , nguyên khí cạn kiệt gần hết. Hiện giờ trong thành Quy Châu phong vân biến ảo , hỗn loạn vô cùng. Lão phu muốn ở trong thuyền bảy ngày , chờ cho tiểu nữ khôi phục nguyên khí rồi mới lên bờ.

Thương Bát nói:

- Đó là việc riêng của Dược Vương. hà tất phải thương lượng với anh em tại hạ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu còn phải nhờ đến ba vị nên cần thương lượng.

Thương Bát hỏi:

- Dược Vương muốn nhờ điều gì thử nói thẳng ra , xem bọn tại hạ có thể ưng thuận được không.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Ba vị mà không ưng thuận , lão phu nói ra há chẳng uổng công?

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng Dược Vương có ý bức bọn tại hạ phải ưng thuận?

Độc Thủ Dược Vương bật tiếng cười khô khan nói:

- Ba vị mà không ưng thuận là đẩy tiểu nữ trở lại con đường tử vong. Tiêu đại hiệp không màng nguy hiểm lấy nấm đá ngàn năm cũng thành uổng công.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Trước tình cảnh này Dược Vương đừng nói lòng vòng nữa , cứ huỵch toẹt ra hay hơn.

Thủ Độc Dược Vương nói:

- Lúc lão phu trị bệnh cho tiểu nữ không thể cự địch được. Vạn nhất có người lên thuyền tấn công xin ba vị bảo vệ cho lão phu cùng tiểu nữ.

Đỗ Cửu cất giọng lạnh như băng đáp:

- Dược Vương thỉnh nguyện hoài , anh em tại hạ Độc Thủ Dược Vương xua tay ngắt lời :

- Rắn không đầu không được , chim không cánh hết bay. Trong ba vị phải có một người chủ trương mới xong.

Thương Bát đáp :

- Dĩ nhiên người chủ trương là do Long đầu đại ca của bọn tại hạ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Hai vị đã không tác chủ được thì nên ít nói đi , để khỏi rối loạn chương pháp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Dược Vương cưỡng bách hay thỉnh cầu bọn tại hạ viện trợ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Cái đó khó nói lắm , vì lão phu suốt đời ít khi thỉnh cầu ai.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương đã không thỉnh cầu thì là cưỡng bách. Tại hạ có thể không chịu.

Độc Thủ Dược Vương nghiêm nghị nói :

- Hỡi ôi! Giả tỷ vừa rồi các vị ra tay điểm huyệt lão phu thì thật là chuyện dễ dàng!

Đỗ Cửu không nhịn được ngắt lời :

- Khi đó mà bọn tại hạ có giết Dược Vương cũng chẳng khó gì.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Quả vậy ! Vỉ thế mà lão phu mới nói là đáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đại trượng phu có lý nào nhân lúc người ta gặp nguy hiểm mà hạ thủ ? Huống chi bây giờ chưa chắc là muộn.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Muộn mất rồi ! Nếu lúc nãy các vị thi hành thủ đoạn thì còn hại được lão phu , chứ lúc này chúng ta không cần thương lượng nữa. Đáng tiếc ba vị đã bỏ lỡ cơ hội tốt mất rồi.

Thương Bát sa sầm nét mặt nói:

- Nghe giọng lưỡi Dược Vương dường như muốn cưỡng bách bọn tại hạ ở lại đây?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Ba vị còn một điều thất sách nữa là đã để lão phu ngồi chung với ba vị.

Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt tức giận hỏi:

- Phải chăng Dược Vương đã hạ độc vào người bọn tại hạ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lão phu đã bảo là có tài mượn vật truyền độc. Nếu các vị không tin thì vận khí thử coi.

Thương Bát vận khí quả nhiên phát giác trúng độc , không khỏi nổi giận nói:

- Được lắm! Lão đã trở mặt thì đừng trách bọn ta thủ đoạn tàn nhẫn. Lão nhị! Vào khoang thuyền giết con nha đầu kia đi.

Đỗ Cửu đứng phắt dậy , tay mặt đã rút thiết bút ra cầm tay , cất bước xăm xăm tiến vào khoang thuyền.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói:

- Đứng lại !

Thương Bát lạng người đứng chắn trước mặt Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nếu lão tự tin đánh một đòn hạ được Thương mỗ thì may ra cứu được con gái.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Tiêu mỗ không ngờ Dược Vương lại là con người hèn hạ đến thế ! Hành động phản phúc như vậy đâu phải là bậc quân tử ?

Đột nhiên chàng vung tay mặt chụp lấy cổ tay Độc Thủ Dược Vương.

Độc Thủ Dược Vương bị Tiêu Lĩnh Vu thoá mạ nóng mặt lên , vội lùi lại hai bước tránh khỏi thế chụp của Tiêu Lĩnh Vu. Lão thò tay vào bọc lấy một chiếc bình ngọc ra nói :

- Trong bình này đựng thuốc giải độc. Ba vị uống vào là trừ được ngay.

Thương Bát đón lấy bình ngọc hỏi :

- Bình này không phải là thuốc độc đấy chứ ?

Độc Thủ Vương đáp :

- Thương huynh không tin thì hãy bảo phu thuyền uống thử một viên coi.

Thương Bát mở nút bình ra nói :

- Bất tất phải thế ! Tại hạ uống nếm một viên cũng được.

Hắn móc lấy một viên thuốc màu trắng bỏ vào miệng nuốt. Bỗng thấy một luồng nhiệt khí từ huyệt đang điền tán ra khắp thân thể.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm vận Tu la chỉ lực , chú ý đề phòng , lạnh lùng nói :

- Nếu phen này Độc Thủ Vương còn giở trò thì chẳng cần phải người khác xuống thuyền tập kích cha con lão , chính tại hạ sẽ ra tay trước.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lão phu không sợ ba vị đâu.

Tuy miệng lão nói cứng nhưng thật ra lão cũng tự biết khó lòng địch nổi ba người.

Thương Bát nhắm mắt điều tức một lúc rồi nói:

- Đúng là thuốc giải.

Tiêu Lĩnh Vu và Đỗ Cửu mỗi người uống một viên , rồi vận khí thúc đẩy dược vật để giải trừ chất độc trong mình.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Trong đời lão phu chưa từng có chuyện này bao giờ. Vừa hạ độc chưa đạt mục đích đã đưa thuốc giải ngay.

Đỗ Cửu nói:

- Vì tình thế bắt buộc mà Dược Vương phải khuất phục đó thôi.

Độc Thủ Dược Vương tự nhiên rảo bước vào khoang thuyền bồng ái nữ lên , rồi lại bước ra ngoài nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lão phu không phải vì sợ khí thế của ba vị mà phải trao thuốc giải đâu , thực ra là vì khí độ quân tử của Tiêu đại hiệp đã khiến lão phu cảm kích.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn cô gái gầy như que củi , trong lòng liền bất nhẫn thở dài nói:

- Hai vị huynh đệ! Chúng ta làm phước thì phải làm cho chót. đưa người phải đưa đến nơi. Mình đã tìm được linh đan cho lão. chẳng lẽ lại không bảo vệ giúp lão bảy ngày? Hai vị huynh đệ tính sao?

Thưng Bát gật đầu đáp:

- Bọn tiểu đệ nhất nhất tuân lời đại ca. Đại ca đã cho là việc nên làm tất không sai lầm.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Nếu tiểu nữ chưa tới ngày tận số . vẫn còn sinh cơ thì không dám phiền tới ba vị.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Việc sinh tử của lệnh ái là hệ trọng , sao Dược Vương còn tức khí?

Đỗ Cửu nói:

- Long đầu đại ca đã nói bảo vệ cho cha con lão bảy ngày thì dù lão không muốn cũng không được.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Lão phu không muốn bức bách ba vị thì cũng không muốn chịu nợ.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Ba vị đã có ý bảo vệ cho cha con lão phu thì lão phu phải có vật đền đáp. Ba vị có tiếp thụ thì hãy ở trong thuyền này với lão phu bảy ngày , bằng các vị không chịu nhận thì lão phu mướn một chiếc thuyền chài khác đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu lão không bức bách người ta khuất phục lại cũng không muốn tiếp thụ ân tình.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Vậy sau khi bảo vệ xong bảy ngày , bọn tại hạ sẽ tiếp nhận tặng vật của Dược Vương là xong.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Hay lắm! Chúng ta cứ thế.

Lão lại bồng con vào trong khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Trung Châu Nhị Cổ:

- Chúng ta đã chịu lời hộ vệ cho người thì nên hành động thận trọng chớ sơ tâm để xảy ra chuyện bất trắc.

Đỗ Cửu nói:

- Thuyền đi trên sông đại giang làm gì có người đến quấy nhiễu , lão Độc Thủ Dược Vương này lẩn thẩn quá.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dù sao chúng ta phải đề phòng mới được.

Thương Bát nói:

- Chỉ có bọn người ở Vu Sơn thạch phủ mới biết đường theo dõi chúng ta.

Ngoài ra không còn bọn nào khác.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Có điều nếu bọn họ có ý định theo dõi tập công thì sao lại buông tha cho chúng ta đi. Về điểm này cũng ít có cơ hội xảy ra.

Bỗng nghe thanh âm Độc Thủ Dược Vương nói vọng ra:

- Lão phu cũng nhận thấy trong Vu Sơn thạch phủ xảy ra đại biến. Họ không rảnh để dòm ngó bọn ta đâu.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Hoặc giả họ sợ oai danh của Dược Vương chăng?

Độc Thủ Dược Vương không đối lời nữa , trong thuyền yên lặng như tờ.

Ngày tháng thoi đưa. chẳng mấy chốc đã hết sáu ngày.

Con thuyền lớn định chạy vào bờ , nhưng Độc Thủ Dược Vương thận trọng yêu cầu đậu thuyền giữa sông.

Hôm ấy vào lúc giữa trưa , Tiêu Lĩnh Vu hai tay chắp sau lưng đứng ở đầu thuyền ngắm cảnh vật trên sông.

Bỗng thấy Độc Thủ Dược Vương ở trong thuyền đi ra nói:

- Ngày mai vào lúc mặt trời lặn , tiểu nữ có thể dời thuyền này mà cũng vừa đúng kỳ hạn bảy ngày.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu bệnh thế của lệnh ái chưa hoàn toàn hồi phục thì Dược Vương ở thêm vài ngày nữa cũng chẳng sao.

Chương 125: Qua Thuyền Lớn Thời Thanh Lánh Nạn

Mấy hôm nay giữa Độc Thủ Dược Vương và bọn Tiêu Lĩnh Vu đã giảm bớt ý nghĩ kình dịch nhau đi rất nhiều. Tình thế hai bên đã trở nên hoà hoãn.

Độc Thủ Dược Vương đáp lời Tiêu Lĩnh Vu :

- Không cần đâu . Hiện giờ tuyệt mạch của tiểu nữ đã được đả thông, bịnh thế bớt dần. Lão phu đưa y tới một nơi tĩnh mịch trú ngụ . Lão phu sẽ cố hết sức mình và mượn dược lực khiến cho y mau thành tựu. Lão phu muốn phá quy củ rèn luyện võ công, mong rằng trong vài ba năm là y có thể trở nên một nhân vật siêu quần trong võ lâm .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ cũng mong cho Dược Vương được như nguyện.

Mấy người đang nói chuyện bỗng thấy hai con thuyền vèo vèo đi tới.

Độc Thủ Dược Vương vội nói :

- Coi chừng hai con thuyền này có điều khác lạ. Tiêu đại hiệp nên chú ý.

Tiêu Lĩnh Vu ngưng thần nhìn ra thì thấy trên hai con thuyền đều có hai người ngồi. Một người vừa lái vừa chèo, còn một người đứng ở đầu thuyền.

Hai người đứng ở đầu thuyền ngó chằm chặp vào con thuyền lớn.

Hai con khoái thuyền chạy quanh con thuyền lớn một vòng rồi đột nhiên quay đầu chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình hình có điều khác lạ, chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Trong sáu ngày may được vô sự, chẳng lẽ đến ngày cuối cùng lại xảy ra chuyện rắc rối ? Nơi đây đã gần Quy Châu, hai chiếc khoái thuyền kia có thể là nhãn tuyến của Bách Hoa sơn trang .

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, hai con khoái thuyền bỗng quay trở lại.

Thương Bát cùng Đỗ Cửu thấy hai chiếc thuyền kia đi rồi trở lại cũng nghi ngờ có điều khác lạ liền đến bên Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hai chiếc thuyền này dường như có ý nhòm ngó bọn ta .

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu bọn chúng quả vì chúng ta mà đến thì lão phu lại mong chúng động thủ sớm đi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Vì sau đây hai giờ lão phu cần được rảnh tay để đả thông huyệt mạch lần tối hậu cho tiểu nữ.

Lão vừa dứt lời thì đôi thuyền nhỏ đã gần tới nơi .

Trên chiếc thuyền thứ nhất có một đại hán áo đen đứng ở dầu thuyền đột nhiên nhảy vọt sang thuyền lớn.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Giữa ban ngày ban mặt mà người này dám giở trò thì thật là lớn mật.

Đại hán áo đen đưa cặp mắt sắc bén nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Mấy vị dừng thuyền ở đây đã lâu rồi phải không ?

Đỗ Cửu hỏi lại :

- Các hạ là ai mà cử động vô lễ vậy ?

Người kia lạnh lùng hỏi :

- Sao các hạ không trả lời ?

Đỗ Cửu đáp :

- Ta không muốn trả lời thì không trả lời chứ sao !

Đại hán cười lạt nói :

- Bữa nay e các hạ phải phá lệ.

Đỗ Cửu đáp :

- Cái đó thì chưa chắc.

Đại hán lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai mà khẩu khí lớn quá ?

Đỗ Cửu đáp :

- Nếu các hạ mà còn lôi thôi thì tai hạ đành đuổi ra khỏi thuyền này.

Đại hán thách thức :

- Sao không đuổi thử coi ?

Đỗ Cửu tiến lại một bước toan động thủ, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu quát :

- Không được hấp tấp !

Đỗ Cửu hít một hơi chơn khí rồi lui lại chỗ cũ.

Đại hán ngắm nhìn Tiêu Lĩnh Vu, thấy chàng phong độ nho nhã mà khí phách anh hùng, không dám khinh thường. Gã chắp tay hỏi :

- Xin cho biết đại danh ?

Tiêu Lĩnh Vu do dự một chút rồi đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu .

Đại hán sửng sốt nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu, bữa nay được gặp mặt thật là may mắn .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chưa kịp thĩnh giáo cao tính đại danh .

Đại hán đáp :

- Tại hạ chỉ là một kẻ vô danh, có nói e Tiêu đại hiệp cũng không hiểu.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng lỏi này thật giảo quyệt ! Gã lừa gạt đại ca nói lên tên họ mà gã không chịu báo danh .

Hắn liền hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Ban đêm thì phải thắp đèn, đến nhà phải cho biết tên . Thủ đoạn của ông bạn không được rõ ràng cho lắm.

Đại hán đưa mát nhìn Thương Bát hỏi :

- Các hạ là ai ?

Thương Bát đáp :

- Tại hạ là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ , làm nghề buôn bán rất công bằng, chẳng lừa già dối trẻ. Các hạ cũng nên cho biết cao danh .

Đại hán cười lớn :

- Ha ha ! Té ra là gặp đại lão bản. Tại hạ đã được nghe đại danh Trung Châu Nhị Cổ từ lâu . Việc buôn bán rất phát đạt, phú xưng địch quốc...

Đỗ Cửu lạnh lùng ngắt lời :

- Bọn tại hạ chỉ hỏi họ tên các hạ. Nếu các hạ điếc thì nên chỏi tai ra mà nghe .

Đại hán đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Giọng nói ông bạn rất khó nghe, chắc là Nhị lão bản trong Trung Châu Nhị Cổ ?

Đỗ Cửu đáp :

- Chính tại hạ.

Đại hán nói :

- Nhi lão bản song thủ sử Thiết bút và hộ thủ Ngân khuyên nổi tiếng giang hồ, nhưng bản lãnh đòi nợ của các hạ còn cao thâm hơn .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Các hạ biết nhiều hiểu rộng, có biết lão phu là ai không ?

Đại hán chú ý nhìn Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Ông bạn tuy là ngứoi bé nhỏ gầy nhom, nhưng chắc là một nhân vật rất có danh vọng.

Độc Thủ Dược Vương gạt đi :

- Lão phu không muốn nghe các hạ tán dương . Nếu các hạ không nói được tên họ lão phu thì . . .

Đại hán mượn cơ hội khi Độc Thủ Dược Vương đang thuyết khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Nếu các vị chư giúp sức cứu mạng cho tại hạ thì tại hạ xin đền đáp trọng hậu.

Gã nói rất nhỏ nhưng Tiêu Lĩnh Vu cùng Trung Châu Nhị Cổ đều nghe rõ.

Diễn biến bất ngờ này chẳng những khiến Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác mà cả người biết nhiều hiểu rộng là Trung Châu Nhị Cổ cũng trợn mắt cứng lưỡi không biết nói thế nào .

Đại hán không thấy Tiêu Lĩnh Vu trả lời liền quay sang Trung Châu Nhị Cổ nói :

- Nếu hai vị chịu giúp đỡ, tại hạ xin trả bằng một giá rất đắt.

Thương Bát buột miệng :

- Bao nhiêu tiền ?

Đại hán đáp :

- Một bức tranh của Hoạ thánh Thời Thiên Đạo.

Thương Bát nói :

- Cái đó thì được rồi . Bọn tại hạ ưng chịu .

Lời nói vừa khỏi miệng, hắn liền cảm thấy không ổn, liền quay sang Tiêu Lĩnh Vu cười chữa thẹn :

- Hỡi ôi ! Tiểu đệ đã quyết định không làm nghề thương mại nữa, nhưng gặp món hàng bở lại không thể nín được.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Ngươi đã nhận lời rồi thì còn hỏi ta làm chi ?

Miệng chàng đáp :

- Việc đã đến thế này, Thương huynh đệ thử hỏi y xem có chuyện gì ?

Đại hán thứ hai trên con thuyền thoi dường như nhận thấy sự việc có điều không ổn liền tung mình nhảy sang nói :

- Chúng ta nên về đi thôi !

Hắn vung tay ra toan nắm lấy đại hán kia để nhảy về thuyền nhỏ.

Thương Bát chau mày quát :

- Dừng tay !

Đại hán nhảy sang trước nghiêng mình né tránh chưa kịp trả đòn. Gã chạy đến bên Trung Châu Nhị Cổ.

Thương Bát bước tạt ngang sang hai bước cho đại hán sang trước chạy qua rồi ngăn chặn người đến sau nói :

- Giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà ngươi dám ra tay hại người ư ?

Đại hán đến sau tức giận nói :

- Ai mượn ngươi can thiệp vào việc riêng của nguoi ta ?

Gã vung chưởng đánh tới.

Thương Bát vung chưởng đón tiếp hỏi :

- Các hạ muốn đánh nhau một keo thật ư ?

Đại hán đến sau vừa đối một chưởng với Thương Bát đã biết mình gặp phải tay kình địch, liền xoay mình nhẩy sang thuyền nhỏ đi ngay .

Thương Bát nhìn theo bóng đại hán kia tự hỏi :

- Lạ quá. Món này chẳng lẽ lại dễ dàng đến thế ư ?

Đại hán đến trước đột nhiên giơ tay kéo tấm mặt nạ xuống để lộ chân tướng. Y là một hán tử lối năm chục tuổi, mặt vuông miệng rộng, mày rậm mắt to .

Độc Thủ Dược Vương ngó đại hán một cái rồi nói :

- Các hạ lại mất của rồi.

Đại hán kia lấy làm kỳ hỏi lại :

- Các hạ thấy điều chi khác lạ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Coi sắc diện các hạ dường như đã trúng độc rất thâm trọng, chẳng lẽ lại không bỏ tiền uống thuốc ?

Đại hán ngạc nhien hỏi :

- Sao các hạ lại biết tại hạ trúng độc ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu mà không có con mắt xét đoán thì còn bôn tẩu giang hồ thế nào được .

Đại hán kia hỏi :

- Các hạ là ai ? Chúng ta chưa từng gặp nhau mà sao mới ngó lần đầu đã biết tại hạ trứng độc ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y là Độc Thủ Dược Vương, đệ nhất danh y hiện nay .

Đại hán chắp tay xá dài nói :

- Té ra là Dược Vương ! Tại hạ cam bề thất kính.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói :

- Các hạ coi lão phu hình thù thế này đâu có giống một thầy lang nổi danh .

Dứt lời đột nhiên lão xoay mình nhảy lẹ vào trong khoang thuyền.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Về đường thương mại chúng ta đã thanh điều ước với nhau rồi, nhưng các hạ là ai cũng nên nói rõ mới phải.

Đại hán khẽ thở dài nói :

Tại hạ là Thời Thanh .

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng , ánh hàn quang lấp lánh, bỗng nghe một tiếng "choang" vang lên .

Chàng đã gạt rớt một mũi trường tiễn.

Lại nghe thanh âm ồm ồm cất lên khen ngợi :

- Thủ pháp bạt kiếm thật là thần tốc !

Thương Bát ngẩng đầu trông ra thấy bốn chiếc khoái thuyền đang bơi lẹ tới.

Mỗi thuyền đều có bốn đại hán mặc võ phục. Hai người tay cầm binh khí, hai người cầm trường cung .

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng :

- Hai vị huynh đệ ! Đưa y vào trong khoang thuyền mau .

Chàng chưa dứt lời đã nghe tiếng dây cung vang lên . Một loạt trường tiễn bắn lẹ tới .

Tiêu Linh Vu vung trường kiếm vù vù gạt cả bốn mũi trường tiễn rớt xuống.

Thương Bát lấy bàn tính lắc lắc mấy cái. Hào quang chuyển động, mấy tiếng lách cách vang lên . Hắn cũng đánh rớt hai mũi trường tiễn.

Đỗ Cửu lấy trong bọc ra cây Thiết bút và vòng Ngân khuyên, tính thầm trong bụng :

- Cần phải nhảy sang thuyền nhỏ mới đả thương bọn chúng được.

Không ngờ những thuyền nhỏ đứng cách chừng ba trượng thì không tiến gần vào nữa .

Trên con thuyền mé hựu giọng nói ồm ồm vang lên :

- Dừng tay !

Bao nhiêu cung thủ nhằm bắn sang thuyền lớn đều dừng tay lại.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Thương Bát và Đỗ Cửu :

- Bọn chúng đã bầy thành trận thế, ba mặt có thể bắn tên qua . Chúng ta không nên đứng ở đầu thuyền cầm cự mà phải vào trong khoang để tìm biện pháp đối phó.

Đỗ Cửu đáp :

- Không hiểu bọn này lai lịch thế nào ? Ở trên sông mà trong khoảng khắc chúng đã tụ tập được nhiều thuyền thời cùng cung thủ bắn tới. Hiển nhiên chúng không phải là những nhân vật võ lâm mà là bọn cường đạo có tổ chức.

Bỗng nghe đại hán ở trên thuyền mé hữu lớn tiếng hỏi :

- Vị nào là người chấp sự bên quí thuyền ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Các hạ có điều chi chỉ bảo.

Đại hán kia hỏi :

- Các hạ đã nhận rõ được tình hình bữa nay chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang nhìn bốn phía đáp :

- Tại hạ thấy rõ rồi. Bất quá các vị ỷ vào các tay cung tiễn từ ba mặt bắn tới. Cái đó không hăm doạ được ai đâu .

Đại hán lạnh lùng đáp :

- Nếu bọn tại hạ dùng tên lửa bắn lên thuyền các hạ thì tình thế sẽ ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm :

- Bọn này quả là lợi hại. Nếu chúng bắn tên lửa đốt thuyền thì thật là thủ đoạn ác độc.

Lúc này Thời Thanh đã được Thương Bát cùng Đỗ Cửu hộ vệ lui vào trong khoang .

Thương Bát đứng ở cửa khoang chuẩn bị tiếp ứng Tiêu Lĩnh Vu .

Lại nghe thanh âm đại hán nói :

- Được lắm ! Các hạ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Vậy để các hạ thử coi cho biết.

Gã quay lại bảo một tên cung tiễn thủ :

- Ngươi cho bọn họ biết tay đi.

Đại hán cầm cung dạ một tiếng rồi rút mũi tên ra .

Một đại hán cầm trường mâu lấy đá lửa ra bật cháy lên rồi châm vào đầu mũi tên .

Đại hán cầm cung lập tức bắn vèo một phát.

Không hiểu mũi tên này chế bằng thứ gì mà lại bắn lướt trên không mà lửa vẫn không tắt.

Tiêu Lĩnh Vu gạt mũi tên lửa rớt xuống sông . Sức cháy của mũi tên rất mạnh, nổi trên mặt nước

một lúc lâu sau mới tắt.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Quả nhiên lợi hại phi thường !

Lại nghe thanh âm đại hán nói :

- Coi thủ pháp rút kiếm của các hạ rất mau lẹ, ra chiêu chuẩn đích, nhất định các hạ là một nhân vật rất có danh vọng trong võ lâm. Nhưng nếu tại hạ ra lệnh cho tám tay cung thủ cùng đồng thời phát động, chia ba mặt bắn liên miên không ngớt thì dù cho các hạ có khoái kiếm kỳ chiêu e rằng cũng chẳng thể gạt hết những mũi tên lửa bắn tới thuyền lớn. Chỉ cần con thuyền của các vị trúng năm ba mũi là đừng hòng dập tắt. Chỉ trong khoảng khắc là con thuyền sẽ cháy thành tro bụi.

Tiêu Lĩnh Vu tuy là con người thông minh cơ trí, nhưng dối phương nói mấy câu đó là thực tình, không thể chối cãi.

Thương Bát khẽ nói :

- Tuy chúng ta đang ở trong tình trạng hiểm nghèo, nhưng cũng không nên chịu thua về khí thế. Nếu mà Độc Thủ Dược Vương cùng ra tay thì bốn người chúng ta, mỗi người chỉ phải đối phó với một chiếc khoái thuyền. Chúng ta cùng nhau hạ thủ bất thình lình chia ra nhảy qua khoái thuyền của bọn chúng. Nhân vật trên chiếc khoái thuyền mé hữu dường như là nhân vật chỉ huy bốn chiếc khoái thuyền. Xin đại ca đối phó với hắn. Còn bọn tiểu đệ và Độc Thủ Dược Vương chia nhau đối phó với ba chiếc thuyền kia .

Hắn nói mấy câu này rất khẽ mà trên sông sóng vỗ bì bõm, mấy con thuyền nhỏ kia ở cách xa hơn ba trượng nên họ chỉ thấy Thương Bát miệng mấp máy môi chứ không biết hắn nói gi.

Tiơư Lĩnh Vu khẽ đáp :

- Bọn chúng đặc biệt chế ra những mũi trường tiễn sức cháy rất mãnh liệt, thuyền mình chỉ bị trúng một mũi là nguy rồi.

Thương Bát nói :

- Trước tình thế nay chúng ta đành dặn Chu Thuận cùng bọn thuỷ thủ chuẩn bị đồ cứu hoả.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn họ không hiểu võ công mà phụ trách việc cứu hoả thì khó lòng tránh khỏi bị thương vong .

Thương Bát đáp :

- Dù bị có thương vong mất mấy người cũng đành phải chịu .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huynh đệ thử bàn với Độc Thủ Dược Vương xem lão có cao kiến gì hơn chăng ?

Thương Bát nói :

- Độc Thủ Dược Vương rất kính trọng đại cạ . Đại ca bảo với lão nhất định lão không chối từ, để tiểu đệ đối đáp với bên địch.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi xoay mình đi vào trong khoang thuyền.

Thương Bát thu bàn tính về rảo bước tiến ra , hướng về phía khoái thuyền mé hữu chắp tay nói :

- Bằng hữu ? Cách xưng hô ông bạn thế nào ?

Người kia lạnh lùng hỏi lại :

- Trong hai vị ai là người quản sự ?

Thương Bát cười nói :

- Dĩ nhiên mọi việc đều do Long đầu đại ca chủ trương .

Đại hán cười lạt nói :

- Các hạ đã không phải là nhân vật đầu não thì để Long đầu đại ca các vị ra đây nói chuyện với tại hạ.

Thương Bát đáp :

- Câu chuyện không phải như vậy , đã là Long đầu đại ca của bọn ta thì dĩ nhiên không chịu ưng lời một cách khinh suất. Tiểu đệ đại diện cho y thương lượng với các hạ. Xin các hạ nói giá trước đi, nếu được thì bọn tại hạ ưng thuận.

Đại hán cười lạt đáp :

- Điều kiện tiên quyết là các vị hay giao tên bạn đồ kia ra .

Thương Bát đáp :

- Chuyện này dễ lắm . Hiện tại bọn tại hạ đã lâm vào thế nguy hiểm, tự lo cho mình còn chưa xong, thì dù người kia có trả giá đắt, vụ buôn bán này nhất định phải lỗ rồi.

Đại hán nói :

- Các hạ nói vậy là biết điều lắm.

Thương Bát chắp tay nói :

- Xin các hạ cho biết cao danh để tiện việc xưng hô ?

Đại hán đáp :

- Tại hạ là Thuỷ Xà Thang Bình .

Thương Bát nói :

- Té ra là Thang huynh . Tiểu đệ cam bề thất kính.

Thang Bình lạnh lùng nói tiếp :

- Điều kiện thứ hai là mời các vị đi theo tại hạ đến ra mắt Quân chủ.

Thương Bát mỉm cười hỏi :

- Quân chủ của các vị là ai ?

Thang Bình đáp :

- Tệ quân chủ vào chốn giang hồ chưa lâu nên ít ai biết tới.

Thương Bát nói :

- Té ra là thế , thảo nào tai hạ chưa từng nghe qua .

Thang Bình lại nói :

- Khi các vị đến yết kiến tệ quân chủ phải bỏ binh khí và đeo hình cụ.

Thương Bát tay gẩy bàn tính, miệng lảm nhảm :

- Hai với hai là bốn, hai với năm là mười. Trả tiền...trả tiền...

Thang Bình tức giận hỏi :

- Hai điều kiện là như vậy, các vị có chịu hay không thì quyết định mau đi . Nếu cố ý kéo dài thời gian là tự rước lấy đau khổ vào mình.

Thương Bát đáp :

- Đến yết kiến quân chủ của các hạ thì chẳng khó gì, nhưng phải đeo hình cụ thì có điều bất nhã...

Thang Bình nói :

- Bất cứ ai lần đầu đến ra mắt tệ quân chủ đều phải đeo hình cụ.

Thương Bát hỏi :

- Các hạ cũng phải đeo hay sao ?

Thang Bình hắng dặng một cái rồi đáp :

- Tại hạ là người bổn cung, dĩ nhiên không đeo .

Thương Bát quay lại nhìn vào khoang thuyền , không thấy động tĩnh gì liền nói tiếp :

- Vụ này phải do Long đầu đại ca chủ trương .

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng ngắt lời :

- Không thể ưng thuận được .

Chàng rảo bước ra khỏi khoang thuyền.

Thang Bình tức giận nói :

- Không chịu là tự chuốc lấy cái chết ?

Thương Bát cười nói :

- Dù bọn tạ hạ có chết cũng cần thu dọn một chút đồ đạc.

Thang Bình lạnh lùng nói :

- Tại hạ chẳng hơi đâu mà đấu khẩu với các hạ. Các vị ưng chịu hay không chỉ nói một câu là xong . Nếu còn chần chờ , tại hạ phát lệnh cho bọn chúng bắn tên .

Tiêu Lĩnh Vu ra đến đầu khoang thuyền đã bảo Thương Bát :

- Độc Thủ Dược Vựng ưng thuận rồi. Ta cho thuyền đi gần vào bốn con thuyền của họ. Không phát động thì thôi , khi đã phát động phải đánh một đòn thành công .

Thương Bát đáp :

- Hiện giờ chúng ta còn cách những con thuyền nhỏ chừng ba trượng, chỉ cần vào gần hơn năm thước là có thể nhảy sang được.

Bỗng nghe Thuỷ Xà Thang Bình lớn tiếng :

- Hai vị thương lượng xong chưa ? Tại hạ không chờ được nữa.

Thương Bát cũng lớn tiếng đáp :

- Thang huynh chờ thêm một chút nữa được không ?

Thang Bình lạnh lùng đáp :

- Tại hạ bắt đầu đếm từ một đến mười mà hai vị vẫn chưa quyết định là tại hạ cho bọn chúng bắn tên đó.

Đột nhiên hắn giơ tay mặt lên khoanh vòng tròn trên đầu.

Chương 126: Một Thiên Bí Sử Về Hoạ Thánh

Tiếu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy trên bốn chiếc khoái thuyền đã dựng tám cây cung .

Đại hán tay cầm binh khí móc mồi lửa ra bật lên . Chúng chỉ còn chờ Thang Bình ra lệnh là tám mũi tên lửa phát xạ bắn sang thuyền lớn.

Thương Bát chau mày nói :

- Coi tình hình này thì chỉ còn một đường là xông sang thuyền chúng .

Thang Bình đã đếm từ một hai ba tới bảy.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Ta xông lên trước đại .

Thương Bát hỏi :

- Đại ca định phát động ư ?

Lúc này Thuỷ Xà Thang Bình đã đếm đến số chín.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Dừng lại !

Thang Bình sửng sốt hỏi :

- Chuyện gì ?

Tiêu Lĩnh Vu hú lên một tiếng dài rồi tung mình lên hai trượng. Người chàng đang lơ lửng trên không bổng xoay ngang rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ về hướng Thang Bình.

Thang Bình quát to lên một tiếng , giơ trường mâu lên đâm tới.

Tiếp theo dây cung vang động, tám mũi trường tiễn vọt ra .

Hoả quang lấp loáng nhằm về hướng thuyền lớn.

Động tác của Tiêu Lĩnh Vu rất thần tốc. Chớp mắt chàng đã vọt tới gần thuyền nhỏ, xoay trường kiếm đè xuống trường mâu, người chàng đứng xuống đầu thuyền.

Thanh trường kiếm dính vào trường mâu chém xuống.

Bên cạnh Thang Bình còn có một đại hán tay cầm trường mâu . Gã vung trường mâu làm thiết côn, quét ngang lưng Tiêu Lĩnh Vu .

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu đã nhảy xuống thuyền này rồi, thanh trường mâu của đại hán này dài quá, không thi triển được nên phải dùng làm thiết côn .

Tiêu Lĩnh Vu đẩy mạnh trường kiếm bức bách Thang Bình lùi sang một bên, tay trái chàng phóng chưởng mau lẹ tuyệt luân nhằm đánh vào trước ngực đại hán cầm trường mâu .

Con thuyền nhỏ này chỉ dài chừng hơn trượng, rộng mấy thước. Bốn người đứng ở đầu thuyền không còn chỗ trống. Đại hán gặp thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu không tránh được, chỉ nghiêng mình một bên để khỏi bị đánh trúng ngực.

Bỗng gã thấy một luồng ám kình đánh vào đầu vai, gã rên lên một tiếng rồi té xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng ra rồi năm ngón tay chàng như móc câu nhằm chụp lấy thanh trường mâu .

Đại hán bị trúng chưởng rồi, cây trường mâu quết ngang bị giảm sức rất nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu chụp thanh trường mâu là được ngay .

Giữa lúc ấy chàng nghe tiếng rên thê thảm.

Thuỷ Xà Thang Bình bỏ trường mâu nhảy xuống sông .

Nguyên thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu dính vào trường mâu chém xuống khiến cổ tay mặt của Thang Bình bị chém đứt lìa, hắn đau quá phải bỏ trường mâu nhảy xuống nước.

Trong nháy mắt Tiêu Lĩnh Vu đã chặt đứt cổ tay, đoạt mâu, bức hai người nhảy xuống sông . Thanh trường kiếm trong tay chàng lại biến thế "Khổng tước khai bình" hoá thành một đạo ngân quang chém vào người hai tay cung thủ.

Hai tên cung tiễn thủ nghe tiếng rú của đồng bọn bèn giật mình kinh hãi, không còn lòng dạ nào bắn tên sang thuyền lớn, chúng phải quay lại nghênh địch.

Thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu mau lẹ phi thường, hai gã chưa kịp ứng biến đã thấy thế kiếm chém tới.

Trong lúc hoang mang chúng không kịp rút yêu đao ra cự địch, phải cầm cung làm binh khí, quét ngang để ngăn chặn trường kiếm của đối phượng . Hai cây cung đều bị chặt gẩy.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình sấn lại một bước. Chàng phóng cước đá một tên xuống sông . Tay phải chàng cầm kiếm biến thành chiêu "Xuyên vân thủ nguyệt" ánh hàn quang lấp loáng đâm suốt tên gã còn lại.

Thế là trong chớp mắt Tiêu Lĩnh Vu đã đẩy ba người xuống nước và một người bị đâm chết.

Chàng quay đầu nhìn sang thì thấy hai chiếc khoái thuyền kia đang diễn ra một cuộc ác đấu khốc liệt.

Nguyên khi Tiêu Linh Vu vừa phát động, Kim Toán Bàn Thương Bát tay cầm bàn tính nhảy sang chiếc khoái thuyền thứ hai .

Bọn đại hán trong ba chiếc khoái thuyền kia thấy Tiêu Lĩnh Vu nhảy sang chiếc khoái thuyền kia liền cảnh giác ngay .

Thương Bát vừa nhảy tới, hai đại hán cầm trường mâu hộ thân liền vung mâu đâm Thương Bát.

Thương Bát người đang lơ lửng trên không , huy động chiếc bàn tính trong tay gạt hai cây trường mâu, đồng thời thi triển thân pháp Thiên cân truỵ hạ mình xuống thuyền. Chiếc bàn tính của hắn lại ra chiêu Lang quyển lưu sa đánh tới. Tay trái hắn phóng lẹ ra một chưởng tấn công đại hán kia .

Cả hai chiêu hắn đều vận dụng công lực đến tột độ, uy thế mãnh liệt phi thường .

Đại hán mé tả bị chiếc bàn tính đánh trúng tay trái, cả người lẫn mâu đều bị hất xuống sông .

Đại hán mé hữu vung tay lên tiếp chưởng thì người gã phải lùi lại hai bước.

Thương Bát rượt theo vung chân đá ra .

Đại hán bị cường địch xông vào quá gần mà binh khí lại dài quá không thi triển được. Gã tiếp một chưởng của Thương Bát khiến khí huyết trong người nhộn nhạo cả lên . Gã chưa đứng vững đã bị Thương Bát phóng cước đá tới. Trong lúc khẩn trương hắn lùi lại phía sau, một chân đạp vào quãng không liền té xuống sông .

Hai gã cầm mâu tuy bị Thương Bát dùng thế liên hoàn đẩy xuống sông, nhưng hai đại hán cầm cung nỏ đã đủ thời gian bỏ cung rút binh khí ra liên thủ cự địch.

Thương Bát huy động chiếc bàn tính đánh với hai gã.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát đã kiềm chế được đại cục. Hai đại hán bị chiếc bàn tính của hắn tấn

công, không còn đủ sức xoay sở. Cuộc thắng bại đã rõ rệt. Còn Đỗ Cửu lâm vào tình trạng tương đối nguy hiểm hơn .

Nguyên lúc Thương Bát nhảy sang thuyền con, Độc Thủ Dược Vương và Đỗ Cửu đang ở trong khoang thuyền lớn đồng thời chạy ra cửa, chia nhau nhảy sang hai chiếc thuyền khác.

Độc Thủ Dược Vương người chưa tới gần thuyền nhỏ hai tay đã vung lên đánh sang hai đại hán cầm mâu .

Công lực của lão rất thâm hậu. Hai đại hán chưa kịp giơ tay lên đã bị chưởng lực tập kích phải nhảy lùi lại hai bước.

Độc Thủ Dược Vương mượn thế nhảy sang thuyền nhỏ. Tay trái lão đánh tới đại hán cầm trường cung . Tay mặt phóng chưởng đập vào cổ tay trái gã.

Đây là một tuyệt kỹ đắc ý nhất của lão tên gọi là "Trùng lão điệp ba". Luồng lực đạo cả hai tay hợp lại làm một trùng diệp xô ra .

Đại hán cầm cung đứng trước không kịp bỏ cung rút đao đành vung tay trái đón tiếp phát chưởng.

Công lực của Độc Thủ Duoc Vương cực kỳ thâm hậu, dĩ nhiên đại hán không địch nổi. Gã đón tiếp phát chưởng bị hất lùi lại hai bước.

Ngờ đâu người gã vừa đứng vửng lại bị luồng ám kình xô tới đánh vào ngực.

Luồng lực đạo này hung mãnh vô cùng. Gã há miệng phun máu tươi rạ . Cả người lẫn cung đều rơi xuống sông .

Độc Thủ Dược Vương liền xoay mình sấn lại đánh đại hán cầm mâu thứ hai .

Đại hán vừa đứng vửng thấy Độc Thủ Dược Vương dành tới liền dùng trường mâu làm thiết côn, ra chiêu "Thái sơn áp đỉnh" chụp xuống đầu lão.

Độc Thủ Dược Vương buông tiếng cười lạt, tay trái đẩy nội lực làm cho thế mâu chậm lại. Tay mặt lão đưa ra nắm lấy trường mâu.Lão vận nội lực kéo mạnh rồi đẩy hất ra .

Đại hán thấy luồng chưởng lực kéo về phía trước liền hết sức lôi lại phía sau, không ngờ mé bên một luồng lực đạo khác xô lại. Người gã xiêu về mé hữu liền bị cây mâu của đồng bọn đập trúng bả vai.

Nguyên đại hán đã không chống nổi, lại bị cây mâu của đồng bọn đánh trúng bả vai, gã rú lên một tiếng té xuống lòng thuyền.

Độc Thủ Dược Vương vận nội lực dùng thanh trường mâu mà gã đoạt được quét ngang một cái.

Một tên cung tiễn thủ và một đại hán cầm mâu không chống nổi Độc Thủ Dược Vương đều bị đánh té xuống nước.

Độc Thủ Dược Vương bật lên một tràng cười rộ. Lão ngầm vận nội lực đạp mạnh một cái. Con thuyền nhỏ lộn nhào đi . Người lão mượn đà nhảy vọt về thuyền lớn.

Giữa lúc Độc Thủ Dược Vương đạp lật con thuyền nhỏ thì đồng thời Tiêu Lĩnh Vu cũng phóng kiếm đâm thủng con thuyền nhỏ mà chàng đang đứng. Người chàng nhảy vọt lên bay sang con thuyền nhỏ có Đỗ Cửu đang bị tập kích.

Chương 127: Trên Thuyền Ngũ Sắc Tiêu Dao Xuất Hiện

Lúc này Đỗ Cửu đã điểm ngã được một đại hán cầm đao nhưng còn ba tên nữa hợp lực cùng đấu với hắn.

Tiêu Lĩnh Vu chưa hạ người xuống đã vung trường kiếm chém một tên cung tiễn thủ đứt làm hai đoạn .

Đỗ Cửu phấn khởi thần oai , quát lên một tiếng thật to, cây Thiết bút trong tay đả thương một tên .

Hai tên kia toan nhảy xuống sông chạy trốn thì bị Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng cách không đánh vào sau lưng, đều hộc máu tươi té xuống chết liền.

Còn một tên cung tiễn thủ nữa cũng bị thương về cây bút của Đỗ Cửu .

Đỗ Cửu thu Thiết bút về , lại lượm hai thanh trường mâu đâm cho lủng thuyền rồi cùng Tiêu Lĩnh Vu nhảy về thuyền lớn.

Hai đại hán đấu với Thương Bát thấy đồng bọn hầu hết đều bị thương vong, không còn lòng dạ nào ham chiến, song song nhảy xuống sông, lặn dưới nước trốn chạy.

Thương Bát thu bàn tính về rồi tự mình chèo thuyền đến gần thuyền lớn .

Hắn buộc thuyền nhỏ vào thuyền lớn rồi cười nói :

- Để con thuyền thoi này lại phòng khi dùng đến.

Tiêu Lĩnh Vu kiểm điểm sự tổn thất thì thấy thuyền lớn bị cháy một tấm ván và một cánh buồm, hai tên thuỷ thủ bị thương . Sau cuộc ác đấu khủng khiếp mà bị tổn thất như vậy là nhẹ lắm, đáng kể là rất may rồi.

Bọn thuỷ thủ trên thuyền lớn thấy bọn Tiêu Lĩnh Vu võ công ghê gớm, hạ sát bên địch một cách chóng vánh thì trong lòng vừa khâm phục vừa kinh hãi.

Bọn chúng sợ hai tên cung tiễn thủ và mấy tên thuỷ thủ lặn xuống nước chạy trốn tất về báo với Quân chủ thì vụ này không thể yên được.

Thời Thanh thở dài nói :

- Các vị ra tay giải cứu khiến tại hạ vô cùng cảm kích, nhưng các vị vì cứu tại hạ mà gây thù với Tứ Quân chủ khiến tại hạ khó yên tâm .

Bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương lên tiếng :

- Giương buồm cho thuyền chạy.

Chu Thuận chạy vào trong khoang hỏi :

- Cho thuyền đi đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cho thuyền vào bờ. Bọn ta đều không biết bơi lội. Vạn nhất có cường địch đuổi tới, chúng ta phải lên bờ quyết chiến với bọn họ.

Chu Thuận dạ một tiếng ra khỏi khoang thuyền kêu thuỷ thủ cho thuyền chạy .

Độc Thủ Dược Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói nhưng lại thôi .

Thương Bát nhìn thẳng vào mặt Thời Thanh nói :

- Các hạ ra giá cao quá. Tại hạ đã tưởng món hời, nhưng giờ tính kỹ lại e rằng bị lỗ vốn.

Đỗ Cửu nói :

- Hoạ Thánh Thời Thiên Đạo chỉ để lại ở nhân gian có một bức hoạ rưỡi : Một bức vẽ Ngọc Tiên Tử và bức "Chúng tinh phùng nguyệt đồ" đã bị tàn khuyết . Không hiểu các hạ định ngã giá bằng bức nào ?

Thời Thanh lắc đầu đáp :

- Bức vẽ Ngọc Tiên Tử và Chúng tinh phùng nguyệt đồ để lại trên chốn giang hồ không biết đi đâu mất. Tại hạ ra giá không phải hai bức đó.

Đỗ Cửu lại cười nói :

- Thời Thiên Đạo chỉ để lại hai bức đó mà các hạ đều không có thì ra muốn nói giỡn với Trung Châu Nhị Cổ này...

Thương Bát xua tay ngăn Đỗ Cửu lại hỏi :

- Phải chăng các hạ tên gọi Thời Thanh ?

Thời Thanh đáp :

- Đúng thế !

Thương Bát hỏi :

- Tức là đồng tông với Thời Thiên Đạo hay sao ?

Thời Thanh khẽ thở dài đáp :

- Không dám lừa dối các vị. Thời Thiên Đạo chính là tổ phụ của tại hạ.

Đỗ Cữu lại trợn mắt lớn tiếng hỏi :

- Ngươi lại nói nhăng nói càn. Trong võ lâm còn ai không biết Thời Thiên Đạo suốt đời chưa lấy vợ. Lão cũng là đực rựa như Trung Châu Nhị Cổ chúng ta . Đã không có vợ thì lấy đâu ra con cháu ?

- Thương Bát cười nói :

- Này ông bạn ! Trong mắt Trung Châu Nhị Cổ không thể có một hạt cát dính vào được. Nếu ông bạn định mập mờ đánh lận con đen thì nhầm to rồi.

Thời Thanh đáp :

- Các vị mới biết một mà không biết hai . Thời Thiên Đạo chung thân không lấy vợ .

Y nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Thương Bát hỏi :

- Không lấy thê thiếp thì con cái ở đâu ra ? Vì thế ông bạn hết đường nói dối rồi.

Thời Thanh thở dài thườn thượt đáp :

- Đây là một vụ bí mật trên giang hồ trải qua gần trăm năm . Hiện giờ ngoài tại hạ, e rằng trên thế gian này không còn người thứ hai nào hiểu rõ.

Thương Bát chau mày hỏi :

- Việc này đầu đuôi thế nào ? Ông bạn cứ úp mở hoài, phải chăng có ý muốn lừa gạt bọn tại hạ.

Thời Thanh đáp :

- Hởi ơi ! Muốn bình luận về những chuyện đời trước nhà họ Thời thì dù các vị có ơn cứu mạng

với tại hạ, tại hạ cũng khó bề mở miệng.

Đỗ Cửu đáp :

- Dù ngươi có nói vị tất chúng ta đã tin lời.

Thương Bát vẫn chậm rãi nói :

- Những chuyện xảy ra hàng trăm năm nay bây giờ nói ra thì đã sao ?

Thời Thanh thở dài đáp :

- Tại hạ đành nói cho các vị hay .

Y thở phào một cái rồi kể :

- Thời Thiên Đạo tiếng là suốt đời không lấy vợ, nhưng chắc các vị đã nghe lão nhân gia có các giai thoại. Ngoài Ngọc Tiên Tử diễn ra một thiên tình sử ai oán triền miên, lại có một người đàn bà mà không ai biết, chính là vợ có thực mà không có tên của lão nhân gia...

Y ứa nước mắt nói tiếp :

- Nữ nhân này là một cô thôn nữ tầm thường đã không tài năng lại không nhan sắc, nhưng cô kiên quyết bảo tồn hương khói cho Hoạ thánh .

Mấy lời ngắn ngủi khiến cho quần hào chú tâm . Cả con người chỉ biết có mình chứ không biết đến ai là Độc Thủ Dược Vương cũng phải động dung .

Thương Bát đứng dậy rót chung trà thơm đưa tới trước mặt Thời Thanh nói :

- Thời huynh . Chỉ một đoạn bí sử đó cũng đủ giá trị hơn cả bức hoạ Ngọc Tiên Tử. Thời huynh uống nước đi rồi thủng thẳng nói nốt cho nghe . Vụ mua bán này bất luận là bao nhiêu cũng nhất định thành rồi.

Thời Thanh mở cặp mắt đầy lệ nhìn Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói :

- Tỷ như tại hạ, con người tầm thường bất tài này còn ai tin được lại là dòng dõi của Hoạ Thánh Thời Thiên Đạo ? Về nghệ thuật cũng như võ công lão nhân gia nổi tiếng là song tuyệt nhân hoàn.

Độc Thủ Dược Vương hắng đang một tiếng rồi nói :

- Con không bằng cha là chuyện thường. Tỷ như lão phu tướng mạo xấu xí mà sinh hạ được tiên nữ dung nhan tuyệt vời. Tưởng các hạ không nên vì thế mà tủi hổ.

Thời Thanh nhìn kỹ thấy Độc Thủ Dược Vương gầy như que củi, da thịt cứng đơ, diện mạo cực kỳ khó coi, không khỏi khoan khoái trong lòng đáp :

- Đa tạ tiên sinh có lời chỉ giáo.

Y bưng chung trà lên uống một hớp rồi nói tiếp :

- Hoặc giả Thời Thiên Đạo hồi sinh tiền đã có nhiều cái hay cái đẹp quá đỗi mà con cháu đời sau phải chịu nhiều điều kém cỏi để đền bù. Hoặc giả con cháu theo dòng giống mẫu hệ tầm thường .

Thương Bát thấy y nói mỗi lúc một xa đề, liền hỏi :

- Cô thôn nữ kia bảo tồn hương khói cho nhà họ Thời rồi sao nữa ?

Thời Thanh đáp :

- Bà ta sinh ra ở nhà một người tiều phu trong chốn sơn thôn . Thời Thiên Đạo qua chơi chốn đó, muốn vẽ một bức Hiểu nhật lãnh toàn đồ liền ở trọ trong nhà ông kia nữa năm trời . Người thôn nữ mến tài rồi sinh lòng quyến luyến. Sau nữa năm Thời Thiên Đạo vẽ xong bức hoạ liền để lại rồi ra đi mất tích . Từ đó tới nay không có tin tức gì hết .

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người thôn nữ mang thai mà không được cha mẹ khoan dung . Bà bị đánh đòn cực kỳ khổ sở rồi bị đuổi đi . Vì còn chút huyết nhục trong bụng nên bà nhẫn nhục cầu sinh . Bà chạy đi xa ngoài trăm dặm làm mướn cho người để độ nhật, quyết chí chờ ngày sinh nở nuôi con thành người.

Sau bà vì nhọc mệt quá độ mà chết. Lúc lâm chung bà đem đoạn ẩn tình này nói cho con nghe và giao bức hoạ "Hiểu nhật lãnh toàn đồ" lại cho con để làm bằng đi tìm phụ thân .

Bỗng nghe tiếng thở dài và tiếng người nói vọng lại :

- Thật là tội nghiệp ! Lão Thời Thiên Đạo là kẻ bạc tình bậc nhất thiên hạ.

Thanh âm này uyển chuyển nghe rất lọt tai, làm rung động lòng người.

Độc Thủ Dược Vương giật mình kinh hãi quay lại hỏi :

- Hài tử ! Con tỉnh dậy rồi ư ?

Lại nghe thanh âm nhỏ nhe....đáp lại :

- Hài nhi đã tỉnh dậy từ lâu và đã nghe rõ hết vụ Thời Thiên Đạo phụ tình.

Thương Bát thở dài :

- Một bức Nhật lãnh hiểu toàn đồ là đủ cho mẹ con y vinh hoa cả một đời . Có điều đáng tiếc họ không biết bức hoạ đồ của Thời Thiên Đạo là báu vật mà thôi .

Thanh âm cô gái lại nói :

- Nhà buôn ham lợi coi thường chuyện biệt ly . Trung Châu Nhị Cổ chỉ biết giá trị của châu báu cùng danh hoạ muôn đời khó kiếm, nhưng không biết đến người thôn nữ phải ngậm đắng nuốt cay chứ chẳng chịu đem bức hoạ ra phát mại thì mối tình thâm trọng đến mức nào. Thời Thiên Đạo làm thân hạc nội mây ngàn, chỉ còn bức tranh là mối an ủi duy nhất cho người thôn nữ . Mất người còn vật cũng nhẹ bớt được cái đau khổ về tương tư .

Thương Bát ngẩn người ra nói :

- Cô nương nói phải lắm .

Thời Thanh thở dài nói tiếp :

- Sau khi bà thôn nữ tạ thế, người con độc nhất theo lời di ngôn của mẹ đem bức hoạ đó để đi tìm cha . Y phải vất vả mười năm trời mà tuyệt vô tin tức. Tấm thân dãi gió dầm sương thành ra suy nhược. Y đành trú ngụ trong một toà thị trấn, tự biết mình khó hoàn thành được di chúc của mẫu thân . Y liền mở một tiểu điếm, làm ăn ngày một hưng thịnh. Sau y lấy vợ và sinh hạ được một người con .

Thời Thanh ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đứa con đó chính là tại hạ.

Thương Bát cầm bình rót lại nước rồi cười nói :

- Thời huynh bất tất phải vội vàng , cứ thủng thẳng nói chuyện. Bọn tại hạ chịu nghe lắm.

Thời Thanh nói :

- Năm tại hạ 15 tuổi thì gia phụ bị chứng bịnh cũ tái phát, gọi tại hạ vào trước giường thuật lại chuyện xưa và giao cho bức hoạ. Sau ba hôm gia phụ qua đời.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhớ lại những gì gia phụ đã trải qua về việc đi tìm phụ thân, tại hạ thay đổi chủ định, mời một vị giáo sư để học chút võ công . Sau hai năm tại hạ trà trộn vào chốn giang hồ. Tại hạ rời nhà từ ngày 20 tuổi mà năm nay đã gần sáu chục rồi.

Thương Bát nói :

- Tấm lòng hiếu thảo của Thời huynh có thể ví với bậc tiên hiền .

Thời Thanh lắc đầu đáp :

- Đạo làm con thì phải như vậy, có chi mà bảo là hiếu thảo ?

Y khẽ thở dài nói tiếp :

- Tại hạ hao phí mất mấy chục năm trời cũng không tim được tổ phụ nhưng được nghe rất nhiều chuyện .

Thương Bát nghĩ bụng :

- Sự việc đã gần trăm năm nay e rằng Thời Thiên Đạo tạ thế từ lâu rồi. Dù y có đi khắp thiên hạ cũng không thể tìm thấy được .

Thời Thanh nói tiếp :

- Tại hạ cũng nghĩ rằng có khi tổ phụ đã quy tiên rồi, nhưng còn cầu may lão nhân gia võ công cái thế hoặc giả thọ hơn người thường. Dù chẳng tìm thấy người nhưng kiếm ra nơi mai táng hài cốt cũng là mãn nguyện .

Thương Bát ngắt lời :

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì Thời Thiên lão tiền bối toạ hoá ở trong vùng núi Võ Di .

Thời Thanh nói tiếp :

- Đúng thế ! Trên đỉnh Tiên Tử núi Võ Di . Tại hạ do thám được tin này liền lập tức tìm lên ngọn Tiên Tử, nhưng đây chỉ là một ngọn núi trọc. Cả toà nhà Thiên Đạo hoạ thất mà người ta thường đồn đại cũng không lưu lại dấu vết chi hết. Tại hạ ngụ ở đó cả đêm, tìm suốt ba ngày, tra xét từng phiến đá cũng không được vết tich chi hết.

Thương Bát nói :

- Những sự tích về Hoạ Thánh Thời Thiên Đạo rất nhiều nhưng chỉ là truyền thuyết. Lão nhân gia ít giao thiệp với người đời nên hiếm có người biết nội tình.

Thời Thanh nói :

- Sau ba ngày tại hạ rời khỏi ngọn Tiên Tử, lại lăn vào chốn giang hồ tiếp tục công cuộc điều tra .

Sau cùng do thám được một vụ bí mật.

Thương Bát hỏi :

- Những truyền thuyết về Thời lão tiền bối, tại hạ được nghe rất nhiều. Thời huynh nói vụ bí ẩn đó cho tại hạ thêm tài liệu được chăng ?

Thời Thanh ngẩng mặt thở dài nói :

- Tại hạ do thám được sau khi tổ phụ mất rồi, ngoài bức hoạ "Ngọc Tiên Tử" và nữa bức "Chúng tinh phụng nguyệt đồ ", còn lưu lại một bản Thiên đạo võ lục viết tay . Bản võ lục này không hiểu bị ai lấy được nhưng sau đó rơi vào tay Phương tổng thủ lãnh cầm đầu bọn thuỷ khấu ở Hồ Động Đình. Tiên tổ phụ lúc sống không được thấy mặt, chết chẳng được nhìn thi hài, cả phần mộ cũng không có. Ngoài bức hoạ "Hiểu nhật lãnh toàn " , thì chẳng còn chút gì, khi tại hạ nghe được tin này dĩ nhiên hy vọng tìm cho ra gốc ngọn nên mới trà trộn vào làm một tên tiểu đầu mục trong Quân Sơn tổng trại của bọn thuỷ khấu Hồ Động Đình.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên hỏi xen vào :

- Thời huynh có kiếm thấy pho Thiên đạo võ lục không ?

Thời Thanh lắc đầu đáp :

- Cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa tìm ra được chút manh mối gì, có điều trong lòng tại hạ rất đỗi hoài nghi .

Thương Bát hỏi :

- Hoài nghi chuyện gì ?

Thời Thanh đáp :

- Phương trại chủ ở Động Đình thuỷ trại võ công mấy năm nay rất cao cường, nhất là còn giỏi hơn cha thì trong vụ này phải có nguyên nhân .

Thương Bát ngắt lời :

- Động Đình thuỷ khấu Phương tổng thủ lãnh đã chết mười năm rồi còn gì ?

Thời Thanh đáp :

- Đúng thế . Phương tổng thủ lãnh chết một cách đột ngột mười ba năm trước đây . Người giang hồ đồn đại y bị cấp chứng một đêm mà chết. Nhưng là Phương gia có ý muốn bịa đặt cho yên chuyện.

Thực ra Phương lão gia bị người giết chết lúc nữa đêm, đầu lâu bị mất tích không thấy đâu .

Thương Bát hỏi :

- Hung thủ là ai ?

Thời Thanh đáp :

- Đến nay vẫn chưa tìm ra hung thủ. Vụ này e rằng khó tìm ra manh mối.

Thương Bát thở dài nói :

- Người chết uy thế cũng tiêu tan . Phương tổng thủ lãnh chết rồi cơ nghiệp ở Động Đình Hồ cũng mất luôn .

Thời Thanh lắc đầu nói :

- Lão trại chủ mất rồi, đáng lý Phương thiếu trại chủ lên kế vị nhưng y tuyên bố giải tán Động Đình thuỷ trại mà thực ra Phương thiếu trại chủ là nhân vật hùng tài đại lượng, võ công và hào khí hơn cả phụ thân . Bề ngoài tuy giải tán Động Đình thuỷ trại nhưng thật ra đang ngấm ngầm khuếch trương lực lượng. Có điều y hành động rất khéo léo nên ít người giang hồ biết tới.

Thương Bát hỏi :

- Có chuyện đó thật ư ? Hiện giờ Phương thiếu trại chủ ở đâu

Thời Thanh đáp :

- Phương thiếu trại chủ chính là Tứ Hải quân chủ hiện nay .

Thương Bát nói :

- Nếu vậy thật ngoài sự suy nghĩ của mọi người.

Thời Thanh nói :

- Tại hạ không hiểu vì thân thế bị bại lộ hay vì có người ám toán nên bị quân chủ triệu đến. Quân chủ bức bách tại hạ uống một thứ độc dược mãn tính. Nếu không được các vị giai cứu tất bị bỏ xuống sông rồi.

Thương Bát nói :

- Té ra là thế . Thời huynh yên tâm điều dưỡng. Bọn tại hạ hết sức bảo vệ cho .

Thời Thanh nói :

- Không được rồi. Quân chủ bức bách tại hạ uống độc vật, lại còn hạ thủ vào người, bọn chúng không chịu giết đi chắc là còn muốn lợi dụng điều gì .

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Không sao đâu ! Lão phu có thể giải được chất độc trong mình các hạ .

Thời Thanh nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ xin bái tạ trước.

Độc Thủ Dược Vương đáp lễ :

- Các hạ bất tất phải khách sáo . Chỉ cần cho lão phu hay họ bức bách uống thuốc gì là được. Nếu các hạ không biết thì tại hạ phải phải cung một chút.

Thời Thanh thở dài nói :

- Tại hạ chẳng nhưng đã uống độc dược mà còn bị nội thương rất nặng .

Độc Thủ Dược Vương cười mát nói :

- Các hạ không chết là được rồi. Lão phu tin rằng có thể cứu mạng cho các hạ được.

Bỗng nghe Chu Thuận từ ngoài nói vọng vào :

- Các vị đại gia ơi ! Không xong rồi .

Thương Bát nhảy ra khỏi khoang thuyền hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Chu Thuận đáp :

- Có tám chiếc khoái thuyền đuổi theo rất gấp.

Thương Bát ngẩng đầu thấy tám con thuyền nhỏ lướt nhanh như gió đi tới.

Hắn nói :

- Bất tất phải hoang mang . Bảo anh em mình bình tĩnh, đã có bọn ta đối phó với bọn chúng.

Hai người đang nói thì Tiêu Lĩnh Vu, Đỗ Cửu và Độc Thủ Dược Vương đã ra khỏi khoang thuyền.

Tám con thuyền kia bơi mau lẹ phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc đã đuổi kịp thuyền lớn rồi đi quanh tạo thành thế bao vây .

Lúc này trên sông có rất nhiều thuyền chài. Bọn chúng thấy tám con thuyền nhỏ kia liền hấp tấp chèo đi nơi khác.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm :

- Tám con thuyền bố trí tám mặt mà đồng thời động thủ bắn tên lửa thì e rằng khó lòng đối phó.

Chàng chú ý nhìn ra trên mỗi thuyền đều có bốn tên võ sĩ mặc áo màu lam đứng ở đầu thuyền. Tên nào trong tay cũng cầm trường mâu .

Tám con thuyền nhỏ bao vây con thuyền lớn nhưng chưa động thủ ngay, dường như còn chờ đợi ai đó.

Bỗng nghe Thời Thanh ở trong khoang nói vọng ra :

- Bọn võ sĩ ở trên những khoái thuyền đó đều ở trong lam y vệ đội, rất thân cận với Tứ Hải quân chủ. Xem chừng Tứ Hải quân chủ cũng thân hành ra trận.

Thương Bát nói :

- Thế thì càng hay . Bắt giặc cần bắt được chủ tướng. Nếu Tứ Hải quân chủ thân hành lâm trận là cho ta cơ hội thu phục cường địch.

Trên tám chiếc khoái thuyền có tổng cộng ba mươi hai võ sĩ áo lam . Bọn chúng đều ngó chằm chặp con thuyền lớn, tên nào cũng vẻ mặt lầm lỳ không nói năng gì. Mới trông đã biết bọn này đều trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc.

Độc Thủ Dược Vương nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chỗ chúng ta dừng thuyền còn cách bờ sông rất xa . Cuộc chiến diễn ra trên mặt nước, về mặt tâm lý, chúng ta đã kém phương tiện ba phần. Theo lão phu thì chúng ta nên nhân lúc Tứ Hải quân chủ chưa tới, xông ra khỏi vòng vây, bỏ thuyền lên bờ rồi sẽ cùng họ quyết chiến. Tiêu đại hiệp tính sao ?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời, Lãnh Diện Thiết Bút Đỗ Cửu đã lạnh lùng lên tiếng :

- Hai bên bờ sông này đều thuộc phạm vi Bách Hoa Sơn Trang . Chúng ta lên bờ lại đụng ngay phải bọn võ sĩ của Bách Hoa Sơn Trang .

Thương Bát vỗ bụng tự nói một mình :

- Lạ thiệt ! Lạ thiệt ! Mặt sông này thuộc phạm vi thế lực của Bách Hoa Sơn Trang . Tứ Hải quân chủ chẳng phải hạng giang dương đại đạo thông thường, sao lại được mặc sức tung hoành. Thế lực của quân chủ rất to lớn , có lẽ nào Thẩm Mộc Phong lại không hay biết mà để Tứ Hải quân chủ diễu võ dương oai ngay trước mắt ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đúng thế . Thương huynh nhắc tới điểm này khiến lão phu cũng nhận thấy có điều quái dị.

Đỗ Cữu lạnh lùng đáp :

- Dược Vương và Thẩm Mộc Phong giao du thân mật. Tính cách hắn thế nào chắc Dược Vương biết rõ lắm.

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Theo lẽ thì Thẩm Mộc Phong quyết chẳng khi nào để Tứ Hải quân chủ hoành hành trên sông gần Quý Châu .

Bỗng nghe hiệu còi rít lên rất gay gắt, xé tan bầu không khí tĩnh lặng trên sông .

Bọn Tiêu Lĩnh Vu cho là tám chiếc khoái thuyền sắp phát động thế công, liền chuẩn bị nghinh địch. Nhưng những con thuyền kia vẫn đứng yên không động tĩnh.

Trong khoang thuyền Thời Thanh nói vọng ra :

- Tứ Hải quân chủ đã đến đó.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn ra quả thấy mặt chính Nam có con thuyền ngũ sắc từ từ đi tới.

Con thuyền này lớn quá coi hành động chậm chạp mà thực tình đi rất nhanh . Chỉ trong khoảnh khắc nó đã tới ngoài năm trượng. Hai con thuyền nhỏ vội tránh ra để nhường lối.

Thương Bát ngó con thuyền ngũ sắc miệng lẩm bẩm :

- Con thuyền này lớn thật .

Thanh âm Thời Thanh hỏi vọng ra :

- Trên con thuyền đó có năm cột buồm để giương năm cánh buồm năm sắc. Hiện giờ trên mấy cột đã giương buồm rồi ?

Thương Bát đáp :

- Họ mới giương cánh buồm sắc trắng.

Thời Thanh nói :

- Thế thì còn được.

Lại nghe trên thuyền lớn tiếng tù và nổi lên . Tiếp theo là những hồi chiêng trống vang lừng .

Đỗ Cửu cất tiếng thoá mạ :

- Hảo tiểu tử ! Gã làm oai làm bộ như một vị đế vương .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Y mang cái ngoại hiệu Tứ Hải quân chủ dĩ nhiên khí phách lớn lắm .

Bỗng thấy cửa khoang thuyền ngũ sắc mở rộng. Bốn tên đồng tử mặc áo vàng mang trường kiếm thong thả bước ra .

Sau bốn tên đồng tử áo vàng là một đạo nhân mình mặc áo bào bát quái tay cầm phất trần.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Người này ăn mặc như vậy chưa chắc đã phải Tứ Hải quân chủ.

Bỗng thấy đạo nhân tiến ra đầu thuyền. Bốn tên đồng tử áo vàng chia ra đứng hai bên .

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn đạo nhân thì thấy gương mặt dài ngoằng như mặt ngựa, để năm chòm râu dài, mình mặc đạo bào thêu tượng bát quái bằng chỉ ngũ sắc.Tướng mạo hắn cùng cách ăn mặc không ăn nhập với nhau .

Bỗng thấy đạo nhân cầm phất trần phe phẩy nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Trong các vị ai là chủ nhân ra nói chuyện với bần đạo ?

Thương Bát đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu quay sang ngó Độc Thủ Dược Vượng .

Độc Thủ Dược Vương khẽ nói :

- Vẻ mặt đạo nhân rất xảo quyệt mà Tiêu đại hiệp là chính nhân quân tử e rằng không đối đáp với

hắn được. Chi bằng mời Thương huynh ra đối thoại rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải đấy ! Vậy phiền Thương huynh đệ xuất tịch đi .

Thương Bát miệng tủm tỉm cười, thong thả bước ra chắp tay hỏi :

- Đạo trưởng có điều chi dạy bảo ?

Đạo nhân cặp mắt lấp loáng ngó Thương Bát hỏi :

- Cách xưng hô các hạ như thế nào ?

- Thương Bát đáp :

- Tại hạ họ Thương tên Bát.

Đạo nhân nói :

- Té ra là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ. Bần đạo thất kính mất rồi .

Thương Bát nói :

- Anh em tại hạ làm nghề buôn bán, không để ý đến điều khách sáo .

Y ngừng một chút rồi tiếp :

- Thương mỗ đã xưng danh rồi, muốn được lãnh giáo pháp hiệu của đạo trưởng.

Đạo nhân đáp :

- Bần đạo ở chốn thâm sơn cùng cốc chưa từng len lỏi vào chốn giang hồ. Nói ra e rằng Thương đại hiệp cũng không biết, chi bằng chẳng nói nữa là xong .

Thương Bát hỏi :

- Đạo trưởng đã ra ngoài vòng tam giới, không ở trong ngũ hành, thành người ngoài cõi tục, không hiểu vì lẽ gì lại len lỏi vào chốn giang hồ ?

Đạo trưởng đáp :

- Quân chủ mời gọi, bần đạo cảm mối thịnh tình, không nỡ chối từ nên phải hạ sơn giúp y một tay .

Thương Bát nói :

- Té ra là thế .

Đạo nhân kia tay trái dựng ngược lên để trước ngực đáp lễ rồi nói :

- Sau khi bần đạo vào giang hồ liền được nghe đại danh của Trung Châu Nhị Cổ như hình với bóng. Thương huynh đã ở đây thì chắc Đỗ huynh cũng ở đây, có đúng không ?

Đỗ Cữu lạnh lùng hỏi lại :

- Đỗ Cửu chính là tại hạ đây . Các hạ có gì chỉ giáo ?

Đạo nhân đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói :

- Bần đạo nghe danh đã lâu .

Đỗ Cửu hững hờ đáp :

- Đạo trưởng khách sáo quá ?

Đạo nhân cười mát đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn vị thí chủ này xưng hô thế nào ?

Độc Thủ Dược Vương khẽ nói :

- Thằng cha này rất xảo quyệt. Hắn hỏi cho rõ hết ngọn ngành chúng ta, còn chính hắn không nói rõ tên họ . Bây giờ hắn có truy vấn từng người, ta cũng đừng lý gì đến hắn.

Tiêu Lĩnh Vu cho là lão nói có lý, chàng liền đáp :

- Tại hạ chỉ là kẻ bất tài vô danh tiểu tốt.

Đạo nhân nhíu cặp lông mày đưa đẩy mục quang quay sang ngó Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Tướng mạo các hạ hình như bần đạo đã được nghe người ta nói tới . Nhất định là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm ?

Độc Thủ Dược Vương cười lạt đáp :

- Đạo trưởng dạy quá lời ?

Đạo nhân đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Cách xưng hô của thí chủ thế nào ?

Độc Thủ Dược Vương hỏi lại :

- Pháp hiệu của đạo trưởng là gì ?

Cặp mắt đạo nhân chiếu ra những tia thần quang lạnh lẽo nhìn thẳng vào mặt Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Bần đạo là Tiêu Dao Tử. Cao danh thí chủ là gì

Độc Thủ Dược Vương trả lời một cách mập mờ :

- Lão phu chỉ là một thày lang chuyên chữa các bệnh nguy nan .

Tiêu Dao Tử nói :

- Té ra là một vị đại phu .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nhưng vận hạn xúi quẩy, chữa đâu chết đấy.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Đạo trưởng có chuyện gì xin bàn định với Thương mỗ. Chúng ta đã có chuyện mua bán thì nên hoà hảo với nhau .

Tiêu Dao Tử là một tay rất thâm trầm. Tuy hắn bị Độc Thủ Dược Vương trào phúng, vẫn nhẫn nhịn được không nổi nóng. Hắn cười mát nói :

- Bần đạo vâng mệnh Quân Chủ có một việc muốn thương lượng với Thương huynh .

Thương Bát hỏi :

- Phải chăng là chuyện mua bán ? Tiểu đệ chuyên về nghề này, trước nay chỉ kiếm lời không chịu lỗ. Đạo trưởng cứ ra giá đi !

Tiêu Dao Tử đáp :

- Quân Chủ phen này xuất hiện trên chốn giang hồ có ý muốn làm ăn lớn nên đã bốn lần đón mời bần đạo xuống núi .

Thương Bát cười ha hả nói :

- Ngày trước Lưu Bị tam cố thảo lư đã mời được Gia Cát Lượng ra phò tá , mà nay đạo trưởng được người ta bốn lần mời mọc mới chịu hạ sơn .

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bần đạo tuy không dám so bì với Gia Cát Lượng nhưng cũng không chịu nhường hết những cái hay cái đẹp cho cổ nhân .

Thương Bát nói :

- Đạo trưởng tài cao tám trượng, học dư năm xe, nhưng chưa chắc đã thạo nghề mua bán chỉ kiếm lời chứ không chịu lỗ. Vậy đạo trưởng định giá đi ?

Tiêu Dao Tử quả có độ lượng hơn người. Hắn đã bị Thương Bát khiêu khích mà vẫn cứ thản nhiên như không, tủm tỉm cười nói :

- Đấng anh hùng thường hoài bão tư tưởng cao ngạo nên bần đạo trước nay vẫn đem lòng kính phục.

Thương Bát nhủ thầm :

- Khí độ của lão này đáo để lắm ? Thật không phải kẻ dễ chơi .

Lại nghe Tiêu Dao Tử dõng dạc nói tiếp :

- Ba bữa trước tệ quân chủ đã đi qua chốn này, không ngờ được Thẩm đại trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang cho cao thủ bơi thuyền đến và ra lệnh trong hai giờ tệ quân chủ phải lên bờ vào bái trang .

Đây là một điều mà bọn Tiêu Lĩnh Vu muốn biết nên đều chú tâm lắng nghe .

Tiêu Dao Tử từ từ đưa mắt liếc nhìn bọn Thương Bát rồi tiếp :

- Bần đạo tuy đã dùng lời phải chăng khuyên nhủ là cả hai bên cùng trong đồng đạo võ lâm, tội gì vì chi tiết lễ số nhỏ mọn mà gây nên cục diện bất hoà. Nhưng Thẩm Mộc Phong hào khí lăng nhăng chẳng những không nghe lời bần đạo còn giáo huấn một hồi. Do đó tệ quân chủ nổi giận gây ra một trường ác chiến.

Thương Bát bụng bảo dạ :

- Thảo nào bọn thuyền chài vừa thấy những khoang thuyền này liền hấp tấp tránh đi . Té ra là ba bữa trước đây họ đã gặp một trường thuỷ chiến.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, liền hỏi :

- Trận chiến được đạo trưởng chỉ huy có phương pháp chắc là thắng lớn ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Thẩm đại trang chúa không quen thuỷ chiến nên sau nữa ngày chiến đấu bị thuyền đắm người chết. Gần trăm tên cao thủ ở Bách Hoa Sơn Trang đều bị chìm xuống lòng sông .

Độc Thủ Dược Vương có mối thâm giao với Thẩm Mộc Phong, lão nghe đạo nhân nói vậy thì trong lòng kinh hãi hỏi xen vào :

- Thẩm Mộc Phong có bị thương không ?

Tiêu Dao Tử cười mát đáp :

- Võ công của Thẩm đại trang chúa khiến cho bần đạo rất khâm phục. Tuy y bị thương mà còn liên tục đánh đắm được bốn chiếc khoái thuyền của bọn bần đạo và đả thương mười hai tên cao thủ bên này rồi mới lên bờ về trang .

Độc Thủ Dược Vương hỏi :

- Ai đả thương y ?

Tiêu Dao Tử ban đầu sửng sốt một chút rồi cười đáp :

- Trong cuộc hỗn chiến, hai bên đều dùng thủ đoạn. Ai đả thương Thẩm đại trang chúa thì bần đạo không biết rõ. Có điều Thẩm đại trang chúa coi bần đạo khá trịnh trọng mới cùng bần đạo giao thủ ba chục hiệp.

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời :

- Lão phu không tin đạo trưởng trông vào võ công để thắng được Thẩm Mộc Phong .

Tiơư Dao Tử đáp :

- Đúng thế ! Bần đạo không thắng được y, nhưng trong ba chục hiệp giao thủ bần đạo cũng không thua y chiêu nào.

Thương Bát giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Nếu hắn nói vậy thì võ công hắn quả là ghê gớm. Trên đời này những tay cao thủ võ công đón tiếp được ba chục chiêu của Thẩm Mộc Phong thật là hiếm lắm.

Lại thấy Tiêu Dao Tử chăm chú ngó Độc Thủ Dược Vương nói tiếp :

- Các hạ quan tâm đến Thẩm đại trang chúa như vậy chắc có tình thân thiết mà không có tình cố cư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Nếu đạo trưởng đón tiếp được ba chục chiêu với Thẩm Mộc Phong mà không kém chiêu nào thì có thể tự xưng là cao thủ võ lâm hiện nay .

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Nếu Thẩm Mộc Phong chưa bị thảm bại thì tệ quân chủ và bần đạo đã bị đuổi đi từ lâu rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Lời hắn nói là đúng sự thực.

Độc Thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Đạo trưởng nói như vậy thì ra các vị toàn thắng.

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Cuộc thuỷ chiến vừa qua Thẩm Mộc Phong không chiếm được chút tiện nghi nào. Y mà thắng thì dĩ nhiên không để bọn bần đạo ở lại trên

mặt sông Quý Châu này nữa .

Đạo nhân dừng lại một chút rồi tiếp :

- Vụ Thẩm Mộc Phong tái xuất giang hồ đã làm náo loạn võ lâm, chắc Trung Châu Nhị Cổ các vị đã biết rồi ?

Đạo nhân nói quanh co mãi khiến cho Thương Bát là một lịch duyệt giang hồ cũng không tài nào đoán ra được suy nghĩ trong lòng lão.

Thương Bát vội đáp :

- Đúng thế . Anh em tại hạ cũng đã biết rồi.

Tiơư Dao Tử lại nói :

- Vì thế mà tệ quân chủ quyết rời bỏ đời sống an nhàn ẩn dật, nhất định vào chốn giang hồ.

Thương Bát hỏi :

- Vì thế mà quân chủ đã vì vụ Thẩm Mộc Phong tái xuất giang hồ khích động mà xuất hiện thì trận đánh đầu tiên dĩ nhiên nhằm vào Bách Hoa Sơn Trang ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đúng thế ! Tệ quân chủ đã quyết định lúc góp mặt với giang hồ sẽ cùng mọi người xuất hiện trên mặt sông Quý Châu .

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng :

- Lão mũi trâu này nói qua nói lại mà mình vẫn không hiểu chỗ dụng tâm của lão ra thế nào ?

Hắn lại thấy con thuyền thoi ở mặt chính nazm rẽ sóng đi tới, không khỏi động tâm bụng bảo dạ :

- Phải rồi, lão mũi trâu mượn cơ hội nói tới nói lui là có cơ hội kéo dài thời gian đặng ung dung bố trí !

Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ, đột nhiên hắn nổi lên tràng cười rộ.

Tiêu Dao Tử quả là người thâm trầm ghê gớm. Thương Bát cười rộ mà lão vẫn lờ đi như không nghe tiếng. Nét mặt vẫn bình thản đứng trên con thuyền ngũ sắc lớn.

Thương Bát bỗng hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Âm mưu của đạo trưởng thật là ác độc .

Tiêu Dao Tử mỉm cười lắc đầu :

- Thương huynh nói nặng lời quá ! Bần đạo có điều chi không phải mong Thương huynh chỉ giáo cho .

Thương Bát hỏi :

- Hậu viện của đạo trưởng đã tới nơi và hình thành cuộc bố trí. Chẳng lẽ đạo trưởng còn làm bộ mơ hồ ?

Tiêu Dao Tử quay lại ngó tám chiếc khoái thuyền một cái rồi đáp :

- Tệ quân chủ là người rất hiếu khách, y lại càng kính trọng Trung Châu Nhị Cổ. Nếu các vị vui lòng thì xin qua thuyền này nói chuyện.

Thương Bát quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu khẻ nói :

- Chúng ta đã bị bao vây trùng điệp, nếu mình ngồi thuyền nhà quyết chiến với họ thì chẳng thà

sang thuyền lớn để phân thắng bại còn có phần dễ hơn .

Độc Thủ Dược Vương chau mày nói :

- Tiểu nữ bệnh nặng mới khỏi, tưởng không nên qua thuyền đó .

Đỗ Cửu lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu xảy ra cuộc chiến đấu thì e rằng phen này không giống lần trước đâu . Theo nhận xét của tại hạ thì chúng ta đều được xuống lòng sông làm mồi cho cá mập. Chúng ta ở lại trên thuyền này sao bằng sang thuyền họ còn có sinh cơ nhiều hơn .

Chương 128: Phải Đeo Hình Cụ Mới Được Lên Thuyền

Đỗ Cửu nói câu này nghe có vẻ trào phúng, nhưng đúng là sự thực.

Độc Thủ Dược Vương đằng hắng một tiếng rồi khẽ nói :

- Lão phu chỉ cần đến gần đạo nhân chừng một trượng là có thể thi độc vào người lão.

Lại nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng :

- Ba bữa trước đây Thẩm Mộc Phong thân hành đôn đốc thuyền lớn thuyền nhỏ mười mấy cái, nhưng sau trận đánh đều bị chìm đắm . Thẩm Mộc Phong thoát được là may . Nếu các vị không tin thì bần đạo cho họ diễn lại màn kịch ba bữa trước để các vị được thấy rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới mình đã muôn ngàn gian khổ, mạo hiểm khôn lường mới cứu được tính mạng cho Nam Cung Ngọc, bây giờ lại gặp đại địch, thuyền mình bị hãm vào trùng vây, nếu xảy ra cuộc đụng độ thì con thuyền này tất bị phá huỷ, dĩ nhiên Nam Cung Ngọc phải chết chìm.

Chàng nghĩ cô là người lòng dạ thiện lương, mấy lần cứu sống mình, không khỏi nổi lòng nghĩa hiệp, quay sang bảo Thương Bát :

- Thương huynh đệ . Huynh đệ hãy bảo bọn họ tha cho cha con Độc Vương cùng anh bạn họ Thời thì bất luận điều kiện gì chúng ta cũng ưng chịu .

Thương Bát chau mày nói :

- Đại ca...

Tiêu Lĩnh Vu xua tay gạt đi :

- Thôi đừng nói nữa . Hãy theo lời Tiêu huynh mà làm.

Thương Bát lại ngó Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tệ đại ca đối với Độc Thủ Dược Vương thật là hết lòng nhân nghĩa.

Độc Thủ Dược Vương nhắm mắt lại đáp :

- Lão ghi ơn suốt đời, mong rằng có ngày báo đáp .

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Trong đời của lão đã làm biết bao nhiêu điều tệ hại mà lại gặp được đại ca của ta hết lòng từ bi nhân đức thì thật phước cho lão quá.

Độc Thủ Dược Vương là con người chẳng chịu ai, nay lão bị Trung Châu Nhị Cổ chỉ trích, tất nhiên lão tức giận vô cùng mà vẫn phải nín thinh .

Nguyên trong lòng lão hiểu rõ : Lúc này mà xung đột với đội thuyền của Tứ Hải quân chủ thì bất luận người nào võ công cao cường đến đâu mà không biết bơi lội cũng phải bị chết chìm. Lão nghĩ tới tấm lòng hào hiệp của Tiêu Lĩnh Vu hy sinh cả tính mạng để cứu cha con lão, nên bao nhiêu lửa giận trong lòng đều tiêu tan, Trung Châu Nhị Cổ trách mắng thế nào cũng mặc.

Thương Bát quay lại ngó Tiêu Dao Tử vẫy tay nói :

- Đạo trưởng bất tất phải quanh co nữa, có chủ ý gì xin nói trắng ra để anh em tại hạ thương lượng và quyết định.

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Tệ quân chủ mong bậc hiền tài như người khát nước. Trung Châu Nhị Cổ là những nhân vật anh hùng mà tệ quân chủ rất mơ ước...

Thương Bát cười khanh khách ngắt lời :

- Phải chăng đạo trưởng muốn bọn tại hạ quy thuận dưới cờ của Tứ Hải quân chủ ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Chính là thế đó ?

Thương Bát hỏi :

- Trung Châu Nhị Cổ đều là những tay rắn mắt khó bảo, không hiểu đạo trưởng đã biết chưa ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Những nhân tài kiệt xuất đều thế cả. Dĩ nhiên bần đạo đã nghĩ tới điểm này.

Thương Bát nghĩ thầm :

- Lão đã nghĩ tới tức là đã nghĩ cả tới cách chế phục bọn mình rồi đây .

Hắn ngẩng đầu nhìn con thuyền ngũ sắc rất lớn rồi cười nói :

- Anh em tại hạ tuy bản tính có điều cao ngạo, nhưng đối với những nhân vật tài giỏi hơn mình rất đem lòng kính trọng. Nếu đạo trưởng tự tin có biện pháp làm cho tại hạ phải kính phục thì hy vọng cho bọn tại hạ được gặp cao nhân trên thuyền lớn.

Tiêu Dao Tử nói :

- Bần đạo rất đỗi hoan nghênh và tệ quân chủ cũng xuống thuyền đón tiếp.

Thương Bát nói :

- Anh em tại hạ ưng chịu sang bên quí thuyền, nhưng phải có một điều kiện.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Điều kiện gì ? Nếu mà bần đạo làm được tất nhiên sẽ tuân lệnh.

Thương Bát nói :

- Giản dị lắm . Anh em tại hạ ưng chịu qua đó yết kiến Tứ Hải quân chủ nhưng cần đạo trưởng hãy buông tha những người trong thuyền này đã.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Được rồi . Bần đạo xin tuân theo hai vị.

Tiêu Lĩnh Vu vỗ ngực nói :

- Tại hạ cũng muốn sang quí thuyền để coi cho biết.

Đỗ Cửu khẽ nói :

- Đại ca ! Tội gì đại ca phải qua đó ?

Bỗng nghe Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ là ai ? Tệ quân chủ chỉ hoan nghênh những nhân vật anh hùng ở trên con thuyền ngũ sắc này. Còn những người vô danh tiểu tốt muốn lên thuyền là chuyện mơ tưởng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ cũng là người có một chút hư danh trên chốn giang hồ.

Tiêu Dao Tử lại hỏi :

- Cách xưng hô của các hạ như thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Dao Tử ngơ ngác hỏi lại :

- Các hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Chính là tại hạ.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Bần đạo vừa hạ sơn liền nghe người giang hồ truyền tụng uy danh của Tiêu Lĩnh Vu . Chàng cưỡi ngựa bạch, lưng đeo khoái kiếm từng làm chấn động trong võ lâm . Phải chăng người đó là các hạ ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại :

- Đạo trưởng không tin ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Theo lời đồn đại trong võ lâm thì Tiêu Lĩnh Vu là một chàng thiếu niên anh tuấn, phong độ bất phàm. Coi các hạ cũng đúng, nhưng thấy nhỏ tuổi quá .

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị ngắt lời :

- Đạo trưởng có muốn coi cho biết không ?

Bỗng nghe Độc Thủ Dược Vương dùng phép truyền âm nói :

- Tiêu huynh ! Tiêu huynh không nên lộ bản tướng nhiều quá với họ .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt ngó Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói :

- Dược Vương nên vào khoang thuyền đi !

Độc Thủ Dược Vương ngơ ngác rồi xoay mình tiến vào khoang thuyền.

Lại nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng :

- Bần đạo nghe danh đã lâu . Đáng tiếc chưa được gặp gỡ. Nếu Tiêu đại hiệp tiết lộ thân thủ để bần đạo được mở rộng tầm mắt thì còn gì hay bằng.

Trung Châu Nhị Cổ thấy Tiêu Lĩnh Vu đã nhận lời với Tiêu Dao Tử, tuy trong lòng muốn cản trở cũng không được nữa. Hai người đành đứng bên theo dõi .

Tiêu Lĩnh Vu xoay tay cầm chuôi kiếm hỏi :

- Đạo trưởng muốn coi môn gì ?

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu đã nổi tiếng giang hồ về khoái kiếm, vậy bần đạo mong rằng Tiêu huynh cho cơi kiếm pháp.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận chân khí, vẻ mặt trang nghiêm nói :

- Được rồi ! Vậy tại hạ để đạo trưởng được mở rộng tầm mắt về môn Hồi hoàn kiếm tuyệt chiêu trong võ lâm .

Tiêu Dao Tử nói :

- Mới nghe tên kiếm chiêu này, tâm thần bần đạo tưởng chừng đã bay bổng lên mây .

Tiêu Lĩnh Vu hô :

- Đạo trưởng hãy coi đây .

Chàng rung cổ tay một cái . Thanh trường kiếm bật ra khỏi tay bay đị .

Thanh trường kiếm bay ngang trên không gian rất chậm chạp. Thân kiếm chuyển động tựa hồ sắp rớt xuống.

Tiêu Dao Tử cất tiếng khen ngợi giọng trào phúng :

- Môn hồi hoàn kiếm thật là tuyệt diệu...

Lão chưa dứt lời, thanh trường kiếm đang lơ lửng trên không gian đột nhiên xoay một vòng vọt đi rất nhanh, ánh bạch quang lấp loáng. Một tiếng rú vang lên . Đột nhiên đại hán áo lam đứng trên đầu thuyền nhỏ té xuống sông .

Thanh trường kiếm chém chết đại hán rồi còn bay quanh một vòng rộng rồi mới quay về đến bên

Tiêu Lĩnh Vu . Chàng vươn tay ra nắm lấy chuôi kiếm.

Hồi hoàn kiếm kinh thế hãi tục này chẳng những khiến cho Tiêu Dao Tử trợn mắt há miệng mà cả bọn Thương Bát, Đỗ Cửu cũng rất lấy làm kinh dị.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy thanh trường kiếm tra vào vỏ cười lạt hỏi :

- Thế nào ? Liệu kiếm chiêu của tại hạ có đủ điều kiện lên thuyền lớn không ?

Tiêu Dao Tử cười khanh khách đáp :

- Thảo nào trên chốn giang hồ khi người ta nhắc tới tính danh đại hiệp ai cũng kinh sợ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng quá khen rồi !

Tiêu Dao Tử cười khanh khách đáp :

- Nguyên một Hồi hoàn kiếm pháp của Tiêu đại hiệp cũng đã đủ khiến cho tệ quân chủ xuống thềm nghinh tiếp. Nhưng...

Tiêu Dao Tử ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Bần đạo đã vì tệ quân chủ lập ra lề luật tai hại...

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lề luật thế nào ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bất cứ ai lần đầu tiên đến ra mắt tệ quân chủ cũng phải đeo hình cụ .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Quí quân chủ mong kẻ hiền tài như khát nước mà lại đối đãi như vậy há chẳng thái quá ư ?

Tiêu Dao Tử dặng hắng một tiếng rồi đáp :

- Việc này không nên trách tệ quân chủ vì bần đạo lập ra lề luật này. Hởi ơi ! Nhưng lề luật đã thi hành rồi, ban dao đành tạ tội trước mặt ba vị .

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Chẳng lẽ bọn tại hạ phải đeo hình cụ lên thuyền lớn mới được ra mắt Tứ Hải quân chủ ?

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Dĩ nhiên là thế ?

Đỗ Cửu nói :

- Nhưng Đỗ nhị gia không đi thì sao ?

Tiêu Dao Tử ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp :

- Bần đạo từng nghe nói Trung Châu Nhị Cổ đều là những người thủ tín trong võ lâm . Hai vị đã ưng chịu, chẳng lẽ còn giở quẻ.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Bọn tại hạ có nhận lời lên thuyền thật, nhưng chưa hứa đeo hình cụ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Việc mang hình cụ đối với ba vị bất quá là một hình thức mà thôi . Ba vị mang hình cụ cốt để tỏ lòng kính ngưỡng mộ quân chủ. Mặt khác tệ quân chủ cũng xuống thềm nghinh tiếp để tỏ lòng ái mộ hiền tài. Như vậy, tưởng các vị cũng không lỗ vốn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới Nam Cung Ngọc cần được nghỉ ngơi, không nên kéo dài thời gian .

Chàng liền hỏi :

- Phải đeo hình cụ gì ?

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Một cái ổ khoá nhỏ bằng vàng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Được rồi !

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Tiêu đại hiệp thật là người mau lẹ, khiến cho bần đạo rất kính phục .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhưng tại hạ cũng có một điều kiện.

Tiêu Dao Tử nói :

- Xin Tiêu đại hiệp cho hay .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn tại hạ phải chờ cho con thuyền lớn của bọn tại hạ rời khỏi nơi đây rồi mới đeo hình cụ để qua thuyền ngũ sắc của đạo trưởng .

Tiêu Dao Tử chau may hỏi :

- Ai ở trên thuyền đó mà quan trọng như vậy ?

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Sao ? đạo trưởng đã nhận lời chẳng lẽ bây giờ lại biến đổi ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo hỏi vậy mà thôi .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bất quá là một thiếu nữ mắc trọng bệnh mới khỏi .

Tiêu Dao Tử tủm tỉm cười nói :

- Trước nay bọn anh hùng vốn đa tình. Tiêu đại hiệp như cây ngọc trước gió dĩ nhiên cũng là kẻ đa tình. Có khi nào bần đạo lại không ưng thuận.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bọn tại hạ chờ thuyền mình rời khỏi nơi đây rồi mới đeo hình cụ sang bên quí thuyền.

Tiêu Dao Tử ngần ngừ :

- Cái đó... cái đó ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tại hạ đã nói sao là làm đúng như vậy. Chỉ cần mắt thấy thuyền mình rời khỏi nơi đây là lập tức đeo hình cụ để sang thuyền ngũ sắc.

Tiêu Dao Tử nói :

- Hay lắm !

Lão đưa mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ hỏi :

- Còn ý kiến của hai vị thì sao ?

Trung Châu Nhị Cổ đồng thanh đáp :

- Tệ đại ca ưng thuận thì dù có phải nhảy vào nước, lửa anh em tại hạ cũng chẳng từ nan .

Tiêu Dao Tử nói :

- Bần đạo cho hạ con thuyền nhỏ xuống để ba vị dùng tạm đặng chờ thuyền lớn bơi đi .

Lão nói rồi vẫy tay một cái . Lập tức con thuyền thoi từ thuyền ngũ sắc hạ xuống vọt về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Con thuyền rẽ sóng chạy rất nhanh tới gần thuyền lớn thì dừng lại. Trên thuyền nhỏ này chỉ có một đại hán thân thể tráng kiện bơi thuyền, ngoài ra không còn ai nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn Tiêu Dao Tử hỏi :

- Có phải con thuyền nhỏ này không ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Phải rồi ! Mời ba vị bước sang thuyền đó.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Trung Châu Nhị Cổ nhảy vọt sang thuyền nhỏ.

Đột nhiên trong khoang thuyền lớn có tiếng lanh lảnh gọi :

- Tiêu tướng công ! Tiêu đại hiệp ?

Tieư Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Đó là Nam Cung cô nương . Đỗ huynh đệ bảo họ cho thuyền đi ngay .

Đỗ Cửu quay người lại lớn tiếng :

- Các ngươi còn chưa khai thuyền, hay là còn muốn ở lại đây chờ chết ?

Bất luận câu gì hoà khí đến đâu do miệng Đỗ Cửu thốt ra cũng biến thành khó nghe . Bộ mặt nghiêm khắc của hắn tựa hồ lúc nào cũng muốn ra tay giết người, thêm vào giọng nói lạnh lùng như băng khiến cho bất cứ ai cũng sinh lòng uý kỵ mấy phần.

Thuyền chủ là Chu Thuận đứng ở đầu khoang thuyền khom lưng đáp :

- Đỗ lão gia . Tiểu nhân xin bảo chúng khai thuyền đi lập tức.

Tiếng mái chèo bì bõm bổ xuống nước . Con thuyền lớn từ từ tiến về phía trước

Hai thuyền thoi ở phía đó lập tức rẽ sang hai bên nhường lối cho thuyền lớn .

Con thuyền lớn mỗi lúc đi một lẹ. Trong khoảnh khắc chỉ còn trông thấy cánh buồm nhỏ bằng một chấm đen .

Tiêu Dao Tử hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Con thuyền lớn đã vào tới bờ. Bây giờ dù cho bần dạo có phái thuyền rượt theo cũng không kịp nữa. Chắc ba vị yên tâm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu nhìn Tiêu Dao Tử đáp :

- Đạo trưởng quả là người thủ tín.

Tiêu Dao Tử nói :

- Bất tín sao thành người quân tử ? Bần đạo cũng tin ở các vị là những tay hào kiệt thủ tín.

Đỗ Cữ lạnh lùng đáp :

- Cái đó không nhất định vì hai bên là thù nghịch.

Tiêu Dao Tử nói :

- Trung Châu Nhị Cổ nổi tiếng là những người thủ tín trong võ lâm . Sao Đỗ huynh cứ giỡn với bần đạo hoài ?

Đỗ Cữu nói :

- Tại hạ nói câu nào cũng...

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ngắt lời :

- Đừng lôi thôi nữa. Đạo trưởng hãy lấy hình cụ đưa đây .

Tiêu Dao Tử quay lại vẫy tay một cái. Một tên đồng tử áo xanh cùng một thiếu nữ áo lục đi tới đầu thuyền.

Lại nghe Tiêu Dao tử nói :

- Các ngươi đeo hình cụ vào cho ba vị quí khách.

Đồng tử và thiếu nữ cùng "dạ" một tiếng rồi nhảy vọt sang thuyền nhỏ.

Thương Bát thấy hai đứa nhỏ mới 14, 15 tuổi mà khinh công đã đến trình độ không phải tầm thường. Chúng từ thuyền lớn tung mình vọt lên hạ xuống thuyền nhỏ như hai chiếc lá rơi không chuyển động đến thuyền chút nào, thì nghĩ bụng :

- Võ công hai đứa con nít mà còn như vậy thì bản lĩnh Tứ Hải quân chủ nhất định phải ghê gớm rồi.

Đồng tử áo xanh từ từ lấy trong bọc ra siềng có khoá hào quang lấp lánh. Gã cất tiếng hỏi :

- Vị nào đeo hình cụ trước ?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ thì thấy sợi dây xích dài chừng ba thước. Cứ cách nửa thước lại có một chiếc khoá vàng bằng trái đào. Chàng lẩm bẩm :

- Đồ hình cụ này rất khác lạ, tất phải là một công cụ đặc biệt.

Đỗ Cửu ưỡn ngực ra đáp :

- Đỗ nhị gia muốn thử trước. Còn lão đại tính khí nóng nãy, các ngươi phải cẩn thận mới được.

Đồng tử áo xanh tuy nhỏ tuổi mà công phu hàm dưỡng khá cao . Gã mỉm cười cầm khoá vàng lồng vào tay buộc lên cổ của Đỗ Cữu .

Đỗ Cửu người cao . Gã đồng tử giơ hai tay lên cũng không với tới cổ hắn.

Hắn cố tình ngẩng đầu phưỡn bụng để đồng tử không làm gì được.

Bỗng thấy thiếu nữ áo lục tiến tới gần hai bước và giơ tay ra .

Đồng tử áo xanh đề khí nhảy lên ngồi trên cánh tay thiếu nữ. Gã cầm khoá vàng mắc vào cổ Đỗ Cửu rồi quanh sợi dây xích hai vòng cột vào hai cánh tay Đỗ Cửu .

Đồng tử khoá xong rồi, Đỗ Cửu bất giác chau mày.

Nguyên những khoá vàng khoá lại rồi, dây xích riết lại. Hai cánh tay bị buộc chặt vào cổ.

Đỗ Cửu đưa mắt nhìn xích vàng khoá vàng cười lạt, vẫn đứng yên không nhúc nhích. Hắn nghĩ thầm trong bụng :

- Chẳng lẽ sợi dây xích này cầm tù ta ư ?

Đồng tử áo xanh lại lấy sợi dây xích thứ hai ra nói :

- Bây giờ đến vị nào đây ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Ngươi khoá ta đi .

Đồng tử áo xanh lại khoá Thương Bát.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lạnh lùng đứng bên cạnh ngó động tác của tên đồng tử không nói nữa lời.

Đồng tử áo xanh lại lấy khoá vàng ra đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ đến lượt các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngươi cứ động thủ đi .

Đồng tử áo xanh lại khoá Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Dao Tử nhìn ba người đang mang hình cụ rồi mỉm cười nói :

- Bần đạo còn một điều yêu cầu khẩn khoản...

Đỗ Cứu lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu là lời khẩn cầu thì không nên nói nữa. Bọn tại hạ chỉ hứa lời mang hình cụ, chứ chưa hứa điều gì khác.

Tiêu Dao Tử nói :

- Pháp giới của tệ quân chủ đều được đồng đạo võ lâm tuân theo . Ba vị dĩ nhiên không ngoài lệ đó.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã là lời thỉnh cầu thì bọn tại hạ ưng thuận cũng được mà cự tuyệt cũng được. Xin đạo trưởng hãy cho biết trước.

Tiêu Dao Tử nói :

- Khi ra mắt tệ quân chủ thì ba vị nên bỏ khí giới xuống.

Tiêu Lĩnh Vu cau mày chưa kịp trả lời thì Đỗ Cửu đã xẵng giọng :

- Đạo trưởng tính toán như vậy là thái quá.

Bỗng nghe những tiếng lách cách vang lên . Những chiếc khoá vàng riết chặt lại, chẳng những dây xích không đứt mà còn bó chặt hơn .

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi lẩm bẩm :

- Không ngờ sợi dây vàng nhỏ bé này lại bền chặt đến thế.

Tiêu Dao Tử Tủm tỉm cười nói :

- Ba vị võ công cao cường, tất nhiên bản tính cương ngạo, bần đạo phải dùng ba sợi dây xích đặc biệt để các vị đeo . Những sợi dây này pha lẫn với thép nguyên chất đều có mấu bấm vào huyệt mạch dù cho các vị có thần công ghê gớm đến đâu cũng khó lòng cựa gãy cho được.

Thương Bát cười ha hả đáp :

- Bụng dạ đạo trưởng rất thâm trầm, tâm cơ cũng ghê gớm.

Tiêu Dao Tử cười lạt đáp :

- Tệ Quân Chủ mới chế được ba bộ khoá xích đặc biệt. Nếu các vị còn thêm người thì không có nữa.

Lão ngừng lại một chút nữa rồi nói :

- Tước binh khí của họ đi ?

Đồng tử áo xanh và thiếu nữ áo lục liền ra tay chụp vào trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu và thiết bút của Đỗ Cửu .

Đỗ Cửu nghiêng mình né tránh phóng cước đá đồng tử áo xanh .

Đồng tử áo xanh thân thủ rất mau lẹ. Gã né mình tránh khỏi rồi dùng ngón tay điểm vào huyệt Huyền chung ở chân phải Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu thấy gã ra tay điểm huyệt trong lòng ngấm ngầm kinh hãi lẩm bẩm :

- Không ngờ thằng lỏi này thân thủ lợi hại như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đỗ huynh đệ cứ để cho bọn họ lấy binh khí .

Đỗ Cửu nghe Tiêu Lĩnh Vu nói thế dĩ nhiên không phản kháng nữa.

Đồng tử áo xanh lấy Thiết bút của Đỗ Cửu, thiếu nữ cũng lấy trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu ra , rồi từ từ bước đến trước mặt Thương Bát nói :

- Khí giới của các hạ đâu ?

Thương Bát cười nói :

- Ta cũng có binh khí nhưng không tiện lấy ra . Cô nương hãy mở khoá để ta lấy binh khí, xong rồi hãy khoá lại được không ?

Chương 129: Tôn Bất Tà Sao Lại Ở Đây ?

Thiếu nữ áo lục hiển nhiên chưa từng lịch duyệt giang hồ. Thị nghe Thương Bát nói vậy cứng họng không biết đáp thế nào.

Đồng tử áo xanh bước tới đáp:

- Khí giới các hạ để chỗ nào?

Thương Bát phưỡn bụng đáp :

- Vậy ta nhờ tiểu huynh đệ.

Tiêu Dao Tử đứng trên thuyền lớn lạnh lùng theo dõi mọi diễn biến không nói câu nào.

Đồng tử áo xanh thò tay vào phía dưới tấm áo choàng lấy ra chiếc Bàn tính rồi quay lại nhìn Tiêu Dao Tử nói :

- Khí giới đã thu hết rồi.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Hay lắm ! Các ngươi về thuyền đi .

Hai người cầm khí giới dạ một tiếng rồi nhảy vọt lên thuyền lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Tiêu Dao Tử nói :

- Thu hết khí giới rồi, đạo trưởng còn muốn gì nữa ?

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ đã biết trước không tin được lão mũi trâu này, quả nhiên đúng thế.

Tiêu Dao Tử vẫn không nổi giận cười mát nói :

- Ba vị mang hình cụ cử động khó khăn . Để bần đạo hạ thang mây cho ba vị lên thuyền.

Bỗng nghe đánh soạt một tiếng. Một cái thang ngũ sắc từ trên thuyền lớn buông xuống.

Tiêu Lĩnh Vu đi trước bước thang mây để trèo lên thuyền lớn, Trung Châu Nhị Cổ cũng lên theo .

Ba người ngẩng đầu trông ra thấy sạp thuyền dài tới ba trượng, rộng chừng hơn trượng.

Chỗ trong cùng là cửa khoang chạm rồng trổ phượng.

Mười hai đại hán võ phục áo đen, lưng cài Nhạn linh đao, sắp hàng thị lập ở phía sau Tiêu Dao Tử. Hắn vẫy tay một cái, mười hai tên đại hán liền tản đi nhường lãoi cho mọi người vào.

Thương Bát nhìn kỹ lại thấy con thuyền này cùng những cánh buồm khác hẳn với thuyền thường. Hiển nhiên cách chế tạo đã được trù tính kỹ càng.

Tiêu Dao Tử mỉm cười nói :

- Xin ba vị hãy chờ cho một chút. Bần đạo vào báo Quân chủ ra nghênh tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu gạt đi :

- Tại hạ tưởng không cần phải vẽ vời như vậy.

Tiêu Dao Tử đáp:

- Bần đạo đã hứa rồi, lẽ nào không thủ tín .

Lão rảo bước đi vào trong khoang thuyền. Cửa khoang chạm trổ rồng phượng đang đóng bỗng mở rộng.

Tiêu Dao Tử tiến vào rồi, cánh cửa liền đóng lại lập tức.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Những bộ xiềng khoá này kiên cố dị thường. Tiểu đệ đã ngấm ngầm vận nội công nhưng không tài nào cục cựa cho gãy được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hiện giờ chúng ta đã mắc vào cạm bẫy, nếu không phải là lúc tình thế nguy cấp thì các vị hãy ráng nhẫn nại.

Thương Bát nói :

- Bọn tiểu đệ nhất nhất theo lệnh đại ca là xong .

Đỗ Cửu nói :

- Xiềng khoá này tuy không cựa gãy được nhưng chúng ta còn hai chân để cự địch. Tiểu đệ nhận thấy nếu mình còn ở lại trên thuyền mà không hiểu bơi lội thì càng nguy khốn. Dù cho chúng ta có xông ra khỏi vòng vây cũng chẳng thể nhảy qua được dòng sông bát ngát.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đỗ huynh đệ nói phải lắm. Vì vậy mà chúng ta cần nhẫn nại .

Bỗng thấy cửa khoang thuyền mở rộng. Hai gã đồng tử áo xanh đi trước bước ra . Phía sau là bốn thiếu nữ mặc áo màu lục, họ đều đeo trường kiếm.

Đỗ Cửu khẽ bảo Thương Bát :

- Lão đại ! Thằng cha Tứ Hải quân chủ này nhất định là phường hiếu sắc.

Thương Bát không nhịn được mỉm cười hỏi :

- Sao lão nhị biết thế ?

Đỗ Cửu đáp :

- Lão đại cứ coi thủ hạ của hắn nữ nhiều hơn nam là đủ biết.

Hai người còn đang nói chuyện, đột nhiên tiếng đàn sáo nổi lên . Một người mặc áo hoàng bào trước ngực có thêu một con rồng vàng từ từ đi ra .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ phát giác người này chưa nhiều tuổi, mới vào trạc tam tuần. Hắn mặt trắng mà không có râu . Bước chân trầm trọng như ăn nhịp với tiếng đàn sáo.

Tiêu Dao Tử theo sau người áo vàng ra khỏi khoang thuyền rồi, đột nhiên bước nhanh đi lên trước. Lão đến gần bọn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tệ Quân chủ đã ra ngoài khoang thuyền. Ba vị nên làm lễ bái kiến đi .

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Việc chi mà phải bái lạy ? Y nào phải đức Hoàng đế ? Dù có là Hoàng đế thật, vị tất anh em ta đã phải bái lạy.

Hắn nói thanh âm nghe không lớn lắm nhưng người mặc áo hoàng bào cũng nghe rõ. Y đảo mắt lấp loáng ngó Tiêu Dao Tử dường như để chỉ thị cho lão hãy khuyên giải ba người khách mấy câu nhưng lại thôi .

Bỗng thấy bọn đồng tử áo xanh và thiếu nữ áo lục đi tới gần năm người, còn cách chừng bốn năm thước thì dừng lại chia ra đứng hai bên .

Người mặc áo hoàng bào đủng đỉnh đi ra vượt qua mặt bọn đồng tử áo xanh đến thẳng trước mặt ba người, từ từ lên tiếng :

- Vừa rồi nghe quốc sư nhắc đến đại danh ba vị mà tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thằng cha này định tạo phản chăng ? Sao lão đã tự xưng là Tứ Hải quân chủ lại kêu lão mũi trâu là Quốc sư ? Bất quá hắn mới có được mấy con thuyền nhỏ và cái thuyền lớn này mà đã làm oai như vậy .

Trong lòng chàng mắng thầm nhưng ngoài miệng đáp :

- Không dám ! Không dám ! Quân chủ dạy quá lời.

Người mặc hoàng bào nói :

- Mời ba vị vào khoang ngồi chơi để tại hạ được tận tình đón tiếp người hiền.

Đỗ Cửu nghe giọng lưỡi hắn có vẻ kiêu ngạo thì không khỏi nổi giận, lạnh lùng đáp :

- Anh em tại hạ là những kẻ thảo mảng trên chốn giang hồ không đáng được trèo lên hoàng chu của các hạ, e rằng nói năng thô thiển, không khỏi mất hết vẻ oai nghiêm .

Tiêu Dao Tử lại xen vào :

- Không sao . Tệ quân chủ lượng rộng như biển, mong người hiền tài như khát nước. Các vị đều là những nhân vật nổi danh trong võ lâm thì có phóng đãng đôi chút cũng chẳng hề chi .

Tiêu Lĩnh Vu biết lúc này chỉ nói một câu là quyết định làm thù nghịch hay bạn hữu . Trước tình thế sinh tử, chàng không tiện một mình đưa ra chủ định, liền quay sang hỏi Trung Châu Nhị Cổ :

- Hai vị nghĩ sao ?

Thương Bát đáp :

- Bọn tiểu đệ theo hầu đại ca dù sống hay chết cũng không lùi bước.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn người mặc hoàng bào nói :

- Nếu Quân chủ uy hiếp thì bọn tại hạ quyết không chịu.

Người mặc hoàng bào lạnh lùng nói :

- Ba vị nên biết lúc này tại hạ chỉ nói một lời quyết định đường sinh tử của các vị.

Tiêu Dao Tử vội nói :

- Xin Quân chủ chớ giận. Để bần đạo khuyên họ mấy câu được chăng ?

Người mặc hoàng bào nói :

- Được rồi . Nếu Quốc sư khuyên giải mà họ không tỉnh ngộ thì cũng đừng để nỗi hoạ về sau .

Tiêu Dao Tử dặng hắng một tiếng rồi nói :

- Bần đạo có mấy lời mong ba vị nghĩ lại.

Tiêu Lĩnh Vu giục :

- Đạo trưởng nói đi ?

Chàng vừa nói vừa vận động chân khí.

Trung Châu Nhị Cổ đã cho chàng hay món hình cụ tuy nhỏ bé mà kiên cố dị thường, nhưng chàng chưa tin hẳn, ngấm ngầm để tụ công lực thử cởi .

Tiêu Dao Tử chậm rãi nói :

- Ba vị đều là những nhân vật có rất nhiều tương lai, nếu chết một cách không kèn không trống thì thật là đáng tiếc.

Hắn đảo cặp mắt thâm trầm nhìn ba người rồi hỏi :

- Bần đạo đã nói vậy ba vị nghĩ sao ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp :

- Sao đạo trưởng biết bọn tại hạ nhất định phải chết ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Ba vị đã mang hình cụ vào thì dù võ công cao thâm đến mấy cũng khó lòng địch nổi bần đạo.

Đỗ Cửu nói :

- Cái đó chưa chắc.

Tiêu Dao Tử nói :

- Đỗ huynh không tin lời bần đạo thì bần đạo bắt người thí nghiệm cho ba vị coi được không ?

Đỗ Cửu hỏi :

- Đạo trưởng muốn đem ai thí nghiệm ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Danh vọng người này có lẽ cao hơn ba vị.

Đột nhiên lão vỗ tay một cái, lớn tiếng hô :

- Đem lão khiếu hoá ra đây .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Lão khiếu hoá này chắc là một nhân vật Cái bang . Cái bang vốn nhiều dũng sĩ trung nghĩa, dĩ nhiên không chịu đầu hàng Tứ Hải quân chủ .

Bỗng nghe tiếng kẹt vang lên . Khuôn cửa ngầm bên vách thuyền lại được mở ra .

Hai đồng tử áo xanh tay cầm trường kiếm áp giải một lão già thân hình gầy khô quần áo rách rưới đưa ra .

Lão này mình không đeo xiềng khoá nhưng xương vai và xương tỳ bà đã bị xuyên thủng xỏ dây gân bò. Hai gã đồng tử tay trái cầm đầu dây, tay mặt cầm trường kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy lão khất cái không khỏi giật mình kinh hãi, toan cất tiếng gọi, Thương Bát vội ra hiệu cản lại.

Lão khất cái đảo mắt nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu cũng lộ vẻ kinh dị. Nhưng chỉ một thoáng lão lại trở lại bình tĩnh.

Nguyên lão cái này là Tôn Bất Tà, một vị trưởng lão tiền bối còn sót lại của Cái bang, đã giúp Tiêu Lĩnh Vu trà trộn vào Bách Hoa Sơn Trang .

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói :

- Các vị có quen biết lão cái này không ?

Thương Bát vội nói :

- Không biết .

Tiêu Dao Tử nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhất định các hạ đã nhận biết.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Thương Bát đã cản trở ta . Y không muốn ta nhìn nhận lão chắc có chỗ dụng tâm .

Chàng liền lắc đầu hàm hồ đáp :

- Tại hạ coi tướng mạo lão thì dường như đã có người nói tới.

Tiêu Dao Tử cười khanh khách nói :

- Té ra là thế! Thảo nào lúc các hạ vừa ngó thấy lão đã xúc động.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Chắc các vị đã nghe tiếng Cái Bang rồi. Lão này là một vị trưởng lão vào hàng trưởng bối độc nhất con lại tên là Ton Bất Tà.

Đỗ Cửu tự hỏi :

- Tôn Bất Tà võ công cao thâm không phải hạng tầm thường, chẳng hiểu tại sao lại bị Tứ Hải quân chủ bắt đến đây ?

Tiêu Dao Tử chuyển mục quang nhìn hắn hỏi :

- Đỗ Cửu ? Chắc các hạ đã nghe danh Tôn Bất Tà rồi phải không ?

Đỗ Cửu đáp :

- Dĩ nhiên được nghe rồi.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Võ công của Tôn Bất Tà so với Trung Châu Nhị Cổ như thế nào ?

Đỗ Cửu đáp :

- Chắc cao thâm hơn nhiều.

Tiêu Dao Tử cười khanh khách nói :

- Hay lắm ! Đỗ huynh không tin uy lực của xiềng khoá vàng, vậy bần đạo thử qua cho Đỗ huynh biết.

Lão nói tiếp :

- Bần đạo muốn tháo xiềng khoá trên người Đỗ huynh ra đeo vào cho Tôn Bất Tà rồi giết hắn đi để Đỗ huynh biết uy lực của thứ hình cụ này.

Đỗ Cửu nghĩ thầm trong bụng :

- Hắn tháo hình cụ cho ta là một cơ hội khó kiếm, nhưng đáng tiếc cơ hội ấy lại không đến với đại ca ta .

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói tiếp :

- Có điều trước khi bần đạo tháo hình cụ cho Đỗ huynh cần phải dùi xương tỳ bà để xỏ sợ gân bò vào đã.

Đỗ Cửu sửng sốt lẩm bẩm :

- May mà vụ này không thi triển vào mình đại ca ta .

Tiêu Dao Tử đứng dậy đi về phía Đỗ Cửu .

Đỗ Cửu đưa mắt nhìn về phía Tiêu Lĩnh Vu để hỏi ý.

Hiển nhiên hắn không muốn bó tay để cho người ta xỏ gân bò qua xương tỳ bà, chuẩn bị ra tay kháng cự, nhưng chưa hiểu ý kiến Tiêu Lĩnh Vu thế nào.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng phắt dậy quát :

- Dừng tay !

Tiêu Dao Tử quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu miệng cười nham hiểm hỏi :

- Các hạ có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đạo trưởng có biết trong ba người bọn tại hạ, ai là người chủ trương không ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Trung Châu Nhị Cổ sống chết theo Tiêu huynh, đủ biết tài Tiêu huynh thế nào.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng đã biết tại hạ là thủ lãnh tại sao không hỏi ?

Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp :

- Bán đạo tự có chủ trương, Tiêu huynh bất tất phải quan tâm .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng đạo trưởng muốn dùng thủ đoạn cưỡng bách để thu thập Đỗ huynh đệ ?

Tiêu Dao Tử nói :

- Trước khi xuyên thủng xương tỳ bà tại hạ điểm huyệt y trước.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên bước tạt ngang ra cản đường nói:

- Trước khi Tiêu mỗ chưa chết , quyết không để cho đạo trưởng ra tay hại người.

Tiêu Dao Tử đối với Tiêu Lĩnh Vu dường như có ý nhẫn nại. Lão cười mát nói :

- Tiêu đại hiệp nổi danh võ lâm về môn khoái kiếm, nhưng hiện giờ trong tay lại không có kiếm thì e rằng chẳng thể địch nổi bần đạo được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ tuy tay không cầm kiếm, nhưng cũng chẳng muốn người huynh đệ bị thương về tay đạo trưởng.

Đỗ Cửu đột nhiên đứng phắt dậy :

- Đại ca hãy lùi lại ! Lão mũi trâu này đã chỉ định tiểu đệ đối phó vậy hãy để tiểu đệ thử xem .

Chương 130: Tôn Bất Tà Thoát Vòng Trói Buộc

Bỗng nghe Tôn Bất Tà nói :

- Ba vị mình mang hình cụ thì không địch nổi hắn.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ đã biết rõ võ công của Tôn Bất Tà đến trình độ nào, bây giờ nghe lão nói vậy nhất định không sai . Ai nấy đều ngơ ngác.

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà lấp loáng thần quang . Lão toan nổi nóng, nhưng lại ráng nhẫn nại, thở dài nói :

- Nếu được Tôn lão tiền bối, Tiêu đại hiệp và Trung Châu Nhị Cổ giúp đỡ thì cái tên Tứ Hải quân chủ lập tức lừng lẫy trong thiên hạ. Chính vì thế mà bần đạo nhẫn nại trăm bề để hy vọng được bốn vị giúp đỡ một tay .

Tôn Bất Tà đáp :

- E rằng đạo trưởng không đũ tài thuyết phục bọn họ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Nếu gặp tình thế bắt buộc thì bần đạo đành phải giết mấy vị để giảm bớt trở lực.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu đạo trưởng tin được lão khiếu hoá thì ...

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bần đạo trước nay đã cùng người là tin cậy lắm. Tôn huynh có cao kiến gì thử nói cho nghe .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá thay mặt cho đạo trưởng khuyên bọn họ quy thuận dưới cờ Tứ Hải quân chủ.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lúc rồi dột nhiên cất tràng cười rộ.

Tôn Bất Tà lạnh lùng :

- Đạo trưởng cười gì vậy ?

Tiêu Dao Tử nói :

- Từ lúc Tôn huynh bị bắt vẫn một mực kiêu ngạo lạnh lùng, bần đạo đã khuyên nhủ trăm chiều vẫn không chịu qui thuận. Bây giờ Tôn huynh đột nhiên biến đổi tâm tính lại muốn làm thuyết khách khiến cho bần đạo sinh dạ hoài nghi .

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng đã không tín nhiệm lão khiếu hoá thì chẳng còn gì để nói nữa.

Tiêu Dao Tử chau mày suy nghĩ một lát rồi nói :

- Chẳng phải bần đạo không tín nhiệm Tôn huynh, nhưng bần đạo phải xin chỉ thị của quân chủ đã.

Lão quay sang nói nhỏ với người mặc hoàng bào mấy câu .

Tôn Bất Tà cười lạt, quay sang dùng phép truyền âm nói :

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ đang độ thanh xuân . Đại cuộc giang hồ trong vòng hai chục năm nữa trông vào Tiêu đại hiệp nhiều lắm. Lão khiếu hoá mong rằng đại hiệp bảo trọng tấm thân, không nên sính cường trong lúc nhất thời để hư đại cuộc .

Lại nghe Tiêu Dao Tử nói :

- Tệ quân chủ biết Tôn huynh là một nhân vật nổi danh đã lâu năm nên đem lòng tín nhiệm đối với Tôn huynh .

Tôn Bất Tà không quay đầu lại, làm mặt giận, vẫn dùng phép truyền âm nói tiếp :

- Tiêu huynh đừng so bì với lão khiếu hoá. Lão khiếu hoá già nua không thể ví với Tiêu huynh được .

Tiêu Dao Tử lại lớn tiếng :

- Tệ quân chủ đã chịu lời yêu cầu của Tôn huynh, vậy Tôn huynh nghĩ sao ? Xin quyết định ngay cho ?

Tôn Bất Tà xoay người lại hỏi :

- Sao đạo trưởng đột nhiên lại tin ở nơi lão khiếu hoá này ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Đây là chủ trương của tệ quân chủ. Theo nhận xét của bần đạo thì dù Tôn huynh có chịu hết lòng thật sự e rằng cũng khó thu lượm được kết quả .

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói :

- Lão khiếu hoá cùng sư trưởng của Tiêu Lĩnh Vu có mối thâm giao . Đạo trưởng thì không làm nổi nhưng lão khiếu hoá có thể nắm chắc được vài phần.

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Nếu Tôn huynh giải quyết được mối nghi ngờ cho bần đạo thì bần đạo phải phục sát đất.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Đạo trưởng hoài nghi lão khiếu hoá dùng cách ly gián ư ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Mấy vị đã mang hình cụ trong mình, bần đạo chẳng lo gì các vị hợp lực động thủ. Nếu ở trước mặt bần đạo mà định dùng cách ly gián thì coi bần đạo quá tầm thường.

Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng nhất định muốn biết vì lẽ gì lão khiếu hoá đột nhiên thay đổi tâm tính ư ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Nếu Tôn huynh chịu nói thì bần đạo rửa tai để nghe đây .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá có mối thâm giao với sư trưởng của Tiêu Lĩnh Vu, không nỡ nhìn thấy y còn nhỏ tuổi đã chết uổng.

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Nếu Tôn huynh là bạn thân với sư trưởng của Tiêu Lĩnh Vu thì nhất định đã gặp y rồi.

Tôn Bất Tà nói :

- Dĩ nhiên đã gặp nhau rồi, nhưng lão phu gặp hồi y còn nhỏ quá, e rằng y không nhớ được. Vì thế mà vừa rồi y ngó thấy lão khiếu hoá tuy lộ vẻ kinh ngạc song không nhận ra được.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Sư trưởng của Tiêu huynh là ai ?

Ton Bất Tà đap :

- Vụ này xin miễn cho lão khiếu hoá khỏi trả lời.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Vì sao vậy ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Vì ông bạn cũ của lão khiếu hoá rất nhiều cửu nhân và phần lớn người giang hồ đều cho là lão đã chết rồi. Nếu bọn họ biết lão còn sống sẽ xảy ra nhiều chuyện rắc rối.

Tiêu Dao Tử nói :

- Vòm trời bát ngát. Chỉ cần Tôn lão huynh đừng tiết lộ chỗ cư trú của lão thì dù người ta có biết lão còn sống thì cũng chẳng có cách nào tìm đến nơi được.

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng nhất định muốn biết ư ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Trường hợp mà Tôn huynh không muốn nói thì bần đạo cũng không tiện miễn cưỡng.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu tại hạ nói ra, đạo trưởng đừng sợ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Trong võ lâm hiện nay, ít ai khiến bần đạo sợ hãi, chỉ mới thấy Tôn huynh là một.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Đạo trưởng đã nghe danh Trang Sơn Bối chưa ?

Tiêu Dao Tử ngơ ngác hồi lâu rồi thủng thẳng đáp :

- Ngoài Trang Sơn Bối ra, thật không còn ai giáo huấn được đồ đệ như thế nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm dò xét, phát giác Tiêu Dao Tử từ khi nghe danh sư phụ mình dường như nãy lòng khiếp sợ, chàng không khỏi động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ lão mũi trâu này quen biết sư phụ ta ?

Lại nghe Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Đạo trưởng tin rồi chứ ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo tin rồi. Phiền Tôn huynh khuyên giùm Tiêu thí chủ cho .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá giúp cho thì chẳng khó gì, nhưng có mấy điều cần được đạo trưởng nhận lời trước.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Điều kiện gì ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Khi lão khiếu hoá khuyến dụ Tiêu Lĩnh Vu là đã đến mối tư tình và giảng giải về điều lợi hại. Hay hơn hết là đạo trưởng đừng cho người nghe lén.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Với tai mắt của các vị thì bần đạo có cho người nghe lén cũng không giấu giếm được.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá tuy là bạn với sư trưởng y, nhưng y chỉ nhớ lờ mờ, không nhận được ra lão khiếu hoá nên cần phải hơi lâu mới xong .

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Không hiểu Tôn huynh cần thời gian bao lâu ?

Tôn Bất Tà nói :

- Phải một ngày mới tạm đủ.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Xin mời Tôn huynh . Ngoài ra còn điều kiện gì khác nữa không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Đối đãi với y phải đủ lễ nghi . Lựa chọn hai ả nữ tỳ thật đẹp ở trong thuyền lớn này sắp bày cho một bàn tiệc thật trịnh trọng.

Tiêu Dao Tử cười đáp :

- Vụ này quá dễ.

Ton Bất Tà nói :

- Điều kiện tối hậu là tìm một chỗ tĩnh mịch trong khoang thuyền để bọn lão khiếu hoá uống rượu cùng nói chuyện tâm sự.

Tiêu Dao Tử nói :

- Đó là lẽ tự nhiên...

Lão quay lại bảo bốn tên đồng tử chống kiếm định áp giải Tôn Bất Tà :

- Dẫn bốn vị khách này vào trong khoang Nghinh tân .

Hai tên đồng tử dạ một tiếng, nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Mời các vị !

Tiêu Dao Tử nói :

- Bốn vị khách này là những nhân vật sẽ ra sức giúp quân chủ, các ngươi phải hầu hạ cho cẩn thận.

Tôn Bất Tà cùng ba người đi theo hai tên đồng tử vào một gian trong khoang thuyền, cách bố trí rất lịch sự.

Hai tên đồng tử tra gươm vào vỏ, chắp tay nhìn bốn người thi lễ nói :

- Mời bốn vị ngồi chơi . Bọn tiểu nhân xin cáo thoái.

Tôn Bất Tà cười mát hỏi :

- Hai vị không sợ lão khiếu hoá chạy trốn ư ?

Hai tên đồng tử không trả lời, cầm đầu sợi dây gân bò ra khỏi khoang thuyền.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Sao bọn ngươi lại đối đãi với lão khiếu hoá như vậy. Lão khiếu hoá mà qui thuận Tứ Hải quân chủ tất sẽ xử trí bọn ngươi cho bõ ghét.

Hai gã đồng tử ra khỏi khoang thuyền còn lớn tiếng đáp :

- Bọn tiểu nhân làm việc theo chức trách, mong lão nhân gia miễn thứ cho .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Bọn ngươi cầm đầu sợi gân bò giữ ở ngoài khoang thuyền phải không ?

Một gã đáp :

- Bọn tiểu nhân buộc gân bò vào cột sắt ngoài khoang thuyền. Lão nhân gia cứ yên tâm, đạo trưởng đã dặn bảo, chẳng khi nào bọn tiểu nhân dám nghe lén.

Tiếng chân mỗi lúc một xa, dường như hai tên đồng tử đã ra ngoài hết.

Tôn Bất Tà dán tai vào vách thuyền lắng nghe một lúc rồi nghiêm nghị nói :

- Tiêu đại hiệp ! Lão khiếu hoá có mấy lời khuyên Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối rửa tai để nghe đây .

Tôn Bất tà nói :

- Lão khiếu hoá đã gần bẩy mươi tuổi được gặp không biết bao nhiêu thiếu niên anh tuấn, nhưng không ai thành tựu được bằng Tiêu đại hiệp. Đại hiệp lại đầy đủ tính cách anh hùng, đại cuộc võ lâm trông cả vào đại hiệp. Lão khiếu hoá vì đồng đạo võ lâm thiên hạ thỉnh cầu đại hiệp bất luận trường hợp nào cũng không thể hy sinh tính mạng được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Lão tiền bối thật quá khoa trương .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Suốt đời lão khiếu hoá không ban giờ nói một câu trái với suy nghĩ của mình.

Thương Bát ngắt lời nói :

- Tôn lão tiền bối nói thật đúng lắm. Tấm thân của đại ca bị rằng buộc vào công cuộc chấn chỉnh võ lâm . Thực tình đại ca phải bảo trọng tấm thân .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Xiềng khoá này tuy khó bẻ gãy nhưng chưa phải là việc trọng đại. Bây giờ chúng ta bị giam hãm trong thuyền, bốn mặt sông nước mênh mông mà mình không biết bơi lội thì dù có trốn thoát được tay bọn họ cũng khó lòng tránh khỏi cái chết.

Tôn Bất Tà nói :

- Bởi thế mà lão khiếu hoá phải dùng cách "Mạo toại tự tiến" nói là bạn hữu với lệnh sư để khuyên lão đệ vì võ lâm mà trân trọng mình vàng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tiền bối có lương sách gì xin chỉ bảo cho . Vãn bối nhất tuân theo .

Tôn Bất Tà đáp :

- Bàn về lương sách thì lúc này lão khiếu hoá chẳng có mưu mẹo gì, chỉ khuyên lão đệ lưu lại tấm thân hữu dụng.

Thương Bát nói :

- Trước tình trạng khẩn cấp này chỉ còn cách trá hàng, rồi tìm cách thoát thân .

Tôn Bất Tà nói :

- Tứ Hải quân chủ coi bề ngoài tựa hồ nóng nãy mà thực ra bụng dạ rất thâm trầm. Tiêu Dao Tử cũng là tay nham hiểm phi thường. Mình trá hàng e rằng bọn họ cũng đã nghĩ đến và tìm cách đối phó rồi.

Đỗ Cửu hỏi :

- Theo lời lão tiền bối thì chúng ta chỉ còn một con đường là chết thôi sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hoá chỉ còn một kế chẳng hiểu Tiêu đại hiệp có chịu nghe chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lão tiền bối đã có lương sách xin cứ nói ra .

Tôn Bất Tà cười đáp :

- Lão khiếu hoá nghĩ ra biện pháp là kéo dài thời gian. Chúng ta không chịu lời họ mà cũng không cự tuyệt họ.

Thương Bát ngắt lời :

- Chúng ta kéo dài đến bao giờ ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Cái đó lão khiếu hoá không dám nói quyết. Theo tình thế trước mắt mà bàn thì Tứ Hải quân chủ quả có dã tâm tranh bá trên chốn giang hồ. Hắn nhất tâm cố thu dụng ta ở dưới cờ, vì thế mà phải nhẫn nại trăm điều. Bọn chúng không giết ta ngay đâu .

Thương Bát toan lên tiếng bỗng nghe có tiếng động sột soạt vọng lại .

Tôn Bất Tà lớn tiếng quát :

- Ai đó ?

Bên ngoài khoang thuyền thanh âm trong trẻo của một cô gái cất lên :

- Bọn tiểu tỳ vâng mệnh đưa rượu nhắm tới.

Tôn Bất Tà nói :

- Cửa khoang chưa đóng, các cô cứ tiến vào đi .

Cánh cửa kẹt mở. Hai ả nữ tỳ mình mặc áo màu lục rất xinh đẹp gót sen thoăn thoắt bước vào.

Nữ tỳ đi trước tay bưng cái mâm gỗ. Trên mâm đặt bốn món ăn , hơi bốc nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Nữ tỳ đi sau cầm cái khay gỗ trên đặt một bình rượu lớn và năm cái chung .

Hai ả đều là tuyệt thế mỹ nhân . Vẻ yêu kiều diễm lệ làm mê hoặc lòng người.

Một ả đi trước nhấc bốn món ăn bày lên bàn rồi cầm đũa gắp mỗi thứ một chút đặt vào bát , nếm

trước rồi nói :

- Các vị lão gia . Xin các vị yên tâm ăn uống trong những thức ăn này quyết không có chất độc.

Tôn Bất Tà nói :

- Tiêu Dao Tử quả là người chu đáo.

Nữ tỳ thứ hai đặt bình .rượu cùng chung xuống. Thị cũng rót chút rượu vào chung , tự mình uống trước rồi nói :

- Trong rượu cũng không có chất độc .

Thị đặt chung xuống rồi lùi lại.

Hai ả bày bàn xong toan bước ra .

Tôn Bất Tà đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Hai vị cô nương ? Xin hai cô dừng bước thêm một chút được chăng ?

Nhị tỳ dừng bước đồng thanh hỏi :

- Lão nhân gia còn điều chi dạy bảo ?

Tôn Bất Tà cười đáp :

- Lão khiếu hoá đã yêu cầu Tiêu Dao Tử lựa chọn cho hai cô đẹp nhất trên thuyền để bồi tiệc mà hai co lại bỏ đi ư ?

Nữ tỳ mé tả cười rất tươi hỏi lại :

- Lão nhân gia muốn bọn tiểu tỳ bồi tiếp mấy chung hay sao ?

Tôn Bất Tà nói :

- Không cần phải thế. Lão khiếu hoá muốn vừa uống rượn vừa nhìn các cô .

Nhị tỳ đưa mắt nhìn nhau rồi cất bước đi về bên lão.

Nữ tỳ mé tả rót rượn đầy vào cho bốn người cười nói :

- Bốn vị lão gia ! Mời các vị một chung trước cho thêm phần hào hứng.

Tôn Bất Tà thò tay cầm lấy chung rượn trước mặt cười nói :

- Lão khiếu hoá lớn tuổi hãy uống trước, bọn họ uống sau mới hợp lẽ kính lão tôn hiền.

Lão ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Nữ tỳ mé tả lại rót đầy vào chung của lão.

Tôn Bất Tà ngăn cản Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ không để họ ăn uống, lão uống cạn liền mấy chung , rồi ăn thật nhiều đồ nhắm. Mỗi món lão gắp hai ba miếng ăn rồi mới đặt đũa xuống rồi nói :

- Hai vị nên đi ra đi . Lão khiếu hoá uống mấy chung rượu rồi không muốn nhìn mặt đàn bà con gái nữa. Hai cô nương nên lánh đi là hơn .

Nhị tỳ nghiêng mình thi lễ ra khỏi khoang thuyền, xoay tay đóng cửa lại.

Tôn Bất Tà thấy nhị tỳ đi ra rồi mới mỉm cười nói :

- Ba vị yên tâm mà ăn uống, trong rượu thật không có hạ độc.

Nguyên lão giả vờ điên khùng giữ nhị tỳ lại một lúc là để thử xem trong rượn thịt có chất độc không ?

Thương Bát thở dài khẽ nói :

- Vụ này để tại hạ thử cho mới phải, sao lại để lão tiền bối tự mình thí nghiệm ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp :

- Lão khiếu hoá già nua rồi. Hai vị hãy còn tráng niên có thể giúp Tiêu Lĩnh Vu nhiều việc trong võ lâm .

Thương Bát nói :

- Lão tiền bối yên tâm . Lần này mà chúng ta thoát hiểm, chỉ mong làm việc nghĩa trên chốn giang hồ, dù có phải đưa thêm tiền cũng vui lòng.

Tôn Bất Tà cười khà khà nói :

- Lão khiếu hoá bị chúng xuyên thủng xương tỳ bà để xỏ gân bò thì chẳng còn cơ hội nào để thoát hiểm nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Bọn chúng đã phế bỏ võ công của lão gia chưa ?

Tôn Bất Tà nói :

- Bọn chúng muốn bức bách lão khiếu hoá qui thuận để trợ lực dĩ nhiên không phế bỏ võ công .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vậy chỉ cần chặt đứt sợi gân bò là có thể khôi phục thần công .

Tôn Bất Tà nói :

- Những người luyện võ mà bốn chỗ đó bị xỏ gân bò , dù chưa mất hết võ công cũng chẳng khác gì phế nhân.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói :

- Lão tiền bối thử tính coi trong vòng một giờ liệu có người đến không ?

Tôn Bất Tà nói :

- Trong vòng một giờ chắc không có ai đến , nhưng bọn họ ngấm ngầm theo dõi bọn ta .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Không hiểu chỗ cửa khoang này trong bốn vách có đặt cơ quan hay không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Dĩ nhiên là có. Nhưng mình không hiểu nội tình e rằng khó tìm ra được .

Tiêu Lĩnh Vu đập bể một chung rượu ra nói :

- Bây giờ hãy cắt đứt hai quãng dây gân đó rồi sẽ nghĩ cách cự địch.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Bất luận thành hay bại, chúng ta cũng chẳng có cách nào trốn ra được thì mạo hiểm làm gì vô ích.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vãn bối nghĩ kỹ rồi. Chúng ta cứ ở trên thuyền này chống cự với họ, chắc Tứ Hải Quân Chủ cũng

không dám đánh đắm thuyền.

Tôn Bất Tà nói :

- Biện pháp này hay đấy nhưng thật là mạo hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tiền bối đừng chần chờ nữa. Vãn bối tin rằng lão tiền bối khôi phục được thần công rồi thì trên mình bọn vãn bối tuy có mang hình cụ cũng có thể chống cự với họ mấy ngày.

Chàng không để cho Tôn Bất Tà nói thêm nữa, đem mảnh chung cứa sợi gân bò.

Nội công của chàng rất thâm hậu, mảnh chung lại sắc bén. Không đầy nửa giờ chàng đã cắt đứt hết hai sợi gân bò.

Lúc này Thương Bát canh giữ cửa khoang, còn Đỗ Cửu đưa mắt nhìn không ngớt vào bốn bức vách thuyền.

Mấy người tiên liệu sẽ gặp nguy hiểm , ngờ đâu chẳng xẩy ra chuyện gì.

Tôn Bất Tà sau khi trừ bỏ được mấy sợi gân bò xỏ vào trong mình, bất giác thở phào một cái tưởng chừng như vừa bước sang cuộc đời mới.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Lão tiền bối thử vận chân khí xem công lực đã phục hồi chưa ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão phu đã thử rồi. Bọn chúng chuẩn bị lợi dụng lão khiếu hoá nên chưa làm tổn thương đến kinh mạch. Hởi ơi ? Lão khiếu hoá định cứu đại hiệp, không ngờ lại là đại hiệp cứu lão khiếu hoá trước.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Tiêu Dao Tử tuy đáo để nhưng còn chỗ sơ hở. Hắn thu hết khí giới của chúng ta, nhưng không nghĩ đến uyển lực của đại ca đã đến độ liệng hoa đả thương người.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói :

- Nếu chẳng nhờ mảnh chung sứ sắc bén thì tiểu huynh cũng chẳng làm gì được.

Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Những sợi gân bò trong người lão khiếu hoá đã trừ bỏ đi rồi thì không còn cách nào tha bọn chúng được.

Lúc này có người tới cửa khoang thuyền đứng ngoài khẽ gõ mấy tiếng.

Tôn Bất Tà lạnh lùng hỏi :

- Ai đó ?

Người bên ngoài đáp :

-Tiểu nhân vâng mệnh tới đây có việc diện bẩm.

Chương 131: Anh Hùng Bị Cột Vẫn Ra Oai

Tôn Bất Tà đạp chân lên sợi gân bò, người bên ngoài vẫn không thấy điều chi khác lạ.

Lão liền hạ thấp giọng xuống nói :

- Đoạt lấy binh khí.

Tiếp theo lão lớn tiếng hỏi :

- Chuyện chi vậy ? Vào đây mà nói.

Cánh cửa kẹt mở. Hai gã đồng tử áo xanh bước vào. Chúng thấy người Tôn Bất Tà đã thoát khỏi sợi gân bò bất giác giật mình kinh hãi đứng ngẩn người ra .

Đến lúc hai gã bình tĩnh lại rút kiếm ra thì Thương Bát và Đỗ Cửu ẩn ở hai bên cửa đã ập lại.

Hai nhân vật này là cao thủ võ lâm nên ra chiêu cực kỳ mau lẹ.

Hai tên đồng tử đã bị điểm trúng huyệt đạo.

Tôn Bất Tà cúi xuống lượm hai thanh trường kiếm, đóng cửa lại khẽ nói :

- Chúng ta được hai thanh kiếm này uy lực tăng lên rất nhiều. Công việc khẩn cấp hiện giờ là làm sao lấy được chiếc chìa khoá để mở hình cụ cho các vị.

Thương Bát hỏi :

- Sao không hỏi hai tên này xem sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Phải đấy ! Mình thử coi .

Lão cúi xuống giải khai huyệt đạo cho một tên .

Đồng tử áo xanh giương mắt nhìn Tôn Bất Tà một cái, toan đứng phắt dậy. Không ngờ huyệt đạo hai chân còn bị phong toả không đứng lên được.

Tôn Bất Tà cầm trường kiếm khoa lên chỉ vào cổ hắn, nói :

- Nếu ngươi la lên một tiếng là lão khiếu hoá giết ngươi ngay .

Đồng tử áo xanh lạnh lùng nói :

- Thuyền lớn đậu ở giữa sông, bốn mặt lại có hai mươi bốn con thuyền nhỏ hậu vệ. Các vị muốn tẩu thoát e rằng khó hơn cả lên trời.

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Cái đó ngươi bất tất phải quan tâm . Lão khiếu hoá muốn hỏi ngươi mấy câu, ngươi có chịu trả lời không ?

Đồng tử áo xanh chau mày chưa kịp đáp .

Tôn Bất Tà lại hỏi tiếp :

- Ai giữ chiếc chìa khoá mở hình cụ ?

Đồng tử áo xanh đáp ;

- Cái đó do Tiêu Dao đạo gia cất giữ.

Tôn Bất Tà lạnh lùng nói :

- Lão khiếu hoá không tin như vậy.

Đồng tử áo xanh đáp :

- Tiểu tử nói thế là sự thực, còn tin hay không là tuỳ lão gia .

Đỗ Cửu lại nói :

- Lão tiền bối bất tất phải phí lời với chúng. Trước hết hãy giết hai thằng mặt chuột này đi để chúng ta lấy vốn lại rồi sẽ tính.

Tôn Bất Tà khẽ di động mũi kiếm nhọn đưa lên trên nói :

- Lão khiếu hoá mà nổi lòng tàn độc thì cái mặt xinh đẹp của ngươi sẽ bị rạch mấy đường , khiến cho ngươi biến thành xấu xa như quỷ sứ.

Đồng tử áo xanh dường như thương xót bộ mặt tuấn tú, liền biến sắc hỏi :

- Tại sao không giết ta đi ?

Tôn Bất Tà cười đáp :

- Giết ngươi ngay chẳng hoá làm phước cho ngươi .

Bỗng nghe tiếng bước chân vọng vào, có người đang đi tới khoang thuyền.

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Thương Bát, Đỗ Cửu rồi lại điểm huyệt tên đồng tử áo xanh .

Bỗng nghe ngoài cửa có tiếng gõ lách cách, rồi thanh âm như tiếng nhạc vàng của thiếu nữ cất lên hỏi :

- Các vị có lấy thêm rượn thịt nữa không ?

Đỗ Cửu mở cửa khoang thuyền nói :

- Mời cô nương vào đây .

Bóng người thấp thoáng. Một thiếu nữ mặc áo màu lục tiến vào trong khoang .

Thương Bát vung chỉ điểm huyệt đạo ở sau lưng thị nhanh như chớp.

Lại thấy ánh hào quang lấp loáng. Một thanh bảo kiếm đã phóng tới nơi .

Nguyên bọn đồng tử cùng thị tỳ này đều trải qua những cuộc huấn luyện đặc biệt, chúng cơ cảnh phi thường. Nếu ả nữ tỳ thứ nhất bị điểm trúng huyệt đạo thì ả thứ hai lập tức phóng kiếm đâm tới.

Thương Bát chau mày nói :

- Con nha đầu này ghê gớm thực !

Đỗ Cửu lạnh lùng nói :

- Đừng để thị chạy đi .

Hắn né mình xông ra ngoài khoang thuyền.

Tôn Bất Tà còn mau lẹ hơn, lão đề tụ chân khí vọt ra ngoài khoang thuyền trước Đỗ Cữu một bước.

Thiếu nữ áo lục kia đã lui ra mất rồi.

Thương Bát cười khanh khách rút lấy bảo kiếm đeo bên lưng thiếu nữ áo lục bị điểm huyệt rồi nói

:

- Hành tung của chúng ta bị lộ, vậy chẳng cần ẩn nấp làm chi nữa.

Tôn Bất Tà từ từ lui vào trong khoang nói :

- Trên con thuyền này bố trí rất nhiều cơ quan mai phục. Xông ra e rằng không bằng cố thủ ở đây .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu :

- Thế cũng được . Bắt giặc cần phải bắt chủ tướng. Nếu ta bắt sống được Tiêu Dao Tử thì lo gì chẳng khiến Tứ Hải Quân Chủ phải đưa chìa khoá ra .

Chàng chưa dứt lời chợt nghe tiếng bước chân cấp bách.

Tiêu Dao Tử mặt giận hầm hầm dẫn bốn tên đồng tử và bốn tên nữ tỳ lật đật chạy đến.

Tôn Bất Tà nói :

- Quả nhiên chính Tiêu Dao Tử đến khai chiến. Võ công của hắn rất cao cường , e rằng lão phu không thể bắt sống được hắn.

Lại nghe Tiêu Dao Tử tức giận lớn tiếng :

- Các vị đều là những nhân vật có địa vị trong võ lâm mà còn không giữ lời hứa.

Tôn Bất Tà đáp :

- Binh bất yếm trá. Lão khiếu hoá đã sống gần hết cuộc đời mà chưa thấy ai giữ nghĩa khí trong khi đối địch.

Tiêu Dao Tử nói :

- Lý thuyết của lão là lý thuyết chày cối.

Lão ngừng lại một chút rồi đột nhiên nổi lên tràng cười khanh khách.

Đỗ Cữu lạnh lùng đáp :

- Lão đeo hình cụ vào người anh em ta thì có khác gì dùng lời xảo trá .

Tiêu Dao Tử dừng tiếng cười đáp :

- Bần đạo trước nay chủ trương tàn ác, cần bắt người khuất phục rồi mới thu dụng. Tệ Quân Chủ

lại chủ trương từ thiện, lấy đức phục người để thu dụng.

Tôn Bất Tà lạnh lùng ngắt lời :

- Những chuyện vớ vẩn lão khiếu hoá nghe đã nhàm tai .

Đỗ Cữu nói theo :

- Tình thế trước mắt đã rõ ràng lắm rồi. Đạo trưởng muốn hoà hay chiến thì quyết định đi .

Tiêu Dao Tử lạnh lùng đáp :

- Các vị bẻ gãy được gân bò cột lão khiếu hoá , nhưng lại không có cách nào mở được hình cụ, người còn đeo xiềng mà dám hỏi hoà hay chiến ư ?

Đỗ Cữu đáp :

- Thứ hình cụ nhỏ mọn ấy không làm ảnh hưởng gì mấy đối với bản nhân .

Tiêu Dao Tử đủng đỉnh bước tới. Khi đến trước cửa khoang thuyền lão chậm rãi nói :

- Các vị nên biết bần đạo là con người cẩn thận đã đề phòng cả rồi. Bây giờ các vị chịu buông khí giới bó tay nghe lệnh thì còn một sinh cơ .

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Nếu bọn tại hạ bó tay chịu trói thì đã chẳng gây nên diễn biến này.

Tôn Bất Tà giơ trường kiếm lên hỏi :

- Lão mũi trâu kia ! Lão có dám quyết một trận tử chiến với lão khiếu hoá không ?

Tiêu Dao Tử đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà đáp :

- Chẳng lẽ bần đạo lại sợ lão ?

Tôn Bất Tà nói :

- Hay lắm ! Chúng ta đánh nhau kỳ cho đến lúc kẻ sống người chết mới chịu buông tay .

Lão sợ Tiêu Dao Tử biến đổi chủ ý liền giơ trường kiếm đâm tới.

Tiêu Dao Tử rung cây phất trần trong tay xô ra một luồng kình phong quết vào thân kiếm.

Lão lạnh lùng đáp :

- Nếu không để các vị hiểu võ công của bần đạo một chút, chắc các vị không chịu nhắm mắt.

Tôn Bất Tà hạ thấp cổ tay thụ trường kiếm về, vung tay trái đánh ra một chưởng. Nội lực của lão cực kỳ hùng hậu, chưởng thế mãnh liệt phi thường.

Luồng kình phong nặng như trái núi ào ạt đổ xuống.

Tiêu Dao Tử cầm phất trần đánh ra hai chiêu liền. Một luồng kình phong âm nhu từ những sợi tơ nhỏ xô ra hoá giải phát chưỡng cường mãnh của Tôn Bất Tà không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Tôn Bất Tà ngấm ngầm kinh hãi tự nhủ :

- Lão mũi trâu này quả là ghê gớm ! Ta không thể coi thường .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay cầm trường kiếm đột nhiên vung lên thành ba bông kiếm hoa , chia ra đánh tới ba đại huyệt trước ngực Tiêu Dao Tử.

Tiêu Dao Tử cười lạt quét ngang cây phất trần nhằm đánh vào thân kiếm.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm :

- Ta thử coi công lực của lão mũi trâu xem sao .

Lão liền không nhường nhịn nữa, nhằm cây phất trần đánh tới.

Thanh trường kiếm bằng thép nguyên chất đụng vào những sợi tơ phất trần bật lờn thành những tiếng rỡ rào.

Những sợi tơ mềm mại quấn lấy thanh trường kiếm.

Tôn Bất Tà ngầm vận nội công ra thanh trường kiếm rồi đứng yên không nhúc nhích.

Tiêu Dao Tử cười lạt, rung cây phất trần dùng phép cách vật truyền lực, xô một luồng ám kình qua thanh trường kiếm của Tôn Bất Tà để đánh tới.

Tôn Bất Tà buông tiếng cười lạt. Luồng nội lực ngưng tụ ở thanh kiếm đột nhiên đẩy mạnh ra . Mũi kiếm rung động đâm tới trước ngực Tiêu Dao Tử.

Tiêu Dao Tử vội lùi lại một bước, miệng lẩm bẩm :

- Công lực của lão khiếu hoá này thật cao cường.

Lão còn đang ngẫm nghĩ thì Tôn Bất Tà đột nhiên lùi lại hai bước cầm ngang thanh kiếm đứng yên .

Nguyên lão đã biết luồng nội lực của Tiêu Dao Tử theo thanh trường kiếm đánh thẳng tới mà không chịu né tránh, lão ỷ vào nội công tinh thâm mấy chục năm trời phát động nội kình đã tụ vào thanh kiếm, nhằm đâm vào Tiêu Dao Tử. Giả tỷ đối phương không chịu né tránh thì đòn này đưa tới chỗ lưỡng bại câu thương .

Chẳng ngờ Tiêu Dao Tử không muốn thẳng thắn đón tiếp lão tung mình né tránh. Diễn biến này khiến cho Tôn Bất Tà bị hố to .

Luồng ám kình của Tiêu Dao Tử đưa lên đánh trúng vai lão.

Dù lão ứng biến mau lẹ, vội lui lại hai bước để tránh luồng lực đạo, nhưng vai lão cũng trúng một đòn. Có điều lão bị thương không nặng lắm.

Tiêu Dao Tử tuy chiếm được tiên cơ vẫn không lộ chút gì kiêu căng mà còn lùi lại phía sau .

Thương Bát vội nói :

- Đại ca không nên để cho hắn đi .

Tiêu Lĩnh Vu lạng người ra quát lớn :

- Đạo trưởng hãy dừng bước.

Tiêu Dao Tử đã lùi ra xa đến sáu bảy thước, nghe Tiêu Lĩnh Vu quát đành dừng lại hỏi :

- Thí chủ có điều chi dạy bảo ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của đạo trưởng.

Tiêu Dao Tử ngó xiềng khoá trên tay của Tiêu Lĩnh Vu rồi lão nói :

- Bần đạo đã nghe danh môn Khoái kiếm của Tiêu Lĩnh Vu từ lâu . Tiêu đại hiệp là đệ nhất anh tài trong bọn hậu tiến. Nhưng công tử đeo hình cụ lại không có kiếm thì địch với bần đạo thế nào được ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ tay không lãnh giáo mấy chiêu cũng được.

Đỗ Cữu lạnh lùng ngắt lời :

- Lão mũi trâu kia ! Nếu lão có phải là một nhân vật anh hùng thì hãy tháo hình cụ trên mình y ra .

Tiêu Dao Tử lắc đầu đáp :

- Bần đạo là con người dầy công hàm dưỡng không để bị ai khiêu khích đâu .

Thương Bát lạnh lùng nói :

- Nếu đạo trưởng muốn bọn tại hạ quy thuận thì chỉ có một cách.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Thương huynh có cách gì thử nói nghe xem .

Thương Bát nói :

- Đạo trưởng hãy tháo hình cụ cho tệ đại ca và cho y mượn một thanh trường kiếm. Đạo trưởng cùng y tỷ đấu một trận để phân thắng bại. Nếu đạo trưởng thắng đươc tệ đại ca thì bọn tại hạ can tâm chịu dưới quyền điều khiển của Tứ Hải Quân Chủ.

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Chẳng may bần đạo thua lệnh sư huynh thì sao ?

Đỗ Cữu cướp lời :

- Trường hợp này xảy ra thì đạo trưởng mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa, nên chết đi là hơn .

Thương Bát nói :

- Chết cũng chẳng ích gì, đạo trưởng chỉ việc tha bọn tại hạ là xong .

Tiêu Dao Tử tay cầm phất trần nói :

- Giả tỷ ba chục năm trước mà các hạ ra điều kiện này thì bần đạo ưng ngay chẳng cần suy nghĩ điều gì.

Đỗ Cữu lạnh lùng hỏi :

- Bây giờ thì sao ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bây giờ bần đạo quyết không chịu ưng lời một cách khinh suất.

Thương Bát hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tiêu Dao Tử nói :

- Bần đạo biết mình hành động như thế là quá mạo hiểm.

Đỗ Cữu đáp :

- Lão không dám thì cứ nói thẳng ra hà tất phải quanh co .

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bất luận hai vị chế giễu cách nào bần đạo cũng chẳng bận tậm .

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng hỏi :

- Nếu tại hạ đeo hình cụ chỉ dùng tay không mà đỡ được hai chiêu của đạo trưởng thì đạo trưởng tính sao ?

Lúc này Tôn Bất Tà đã điều dưỡng xong, lão giương to cặp mắt lạnh lùng nói :

- Tiêu Dao Tử là người rất tự phụ, Tiêu lão đệ vũ nhục hắn như thế dĩ nhiên hắn không chịu đâu .

Tiêu Dao Tử đáp :

- Trước nay bần đạo hành động ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Bần đạo ưng chịu như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lối đi chật hẹp, mời đạo trưởng vào trong khoang thuyền chỉ giáo.

Tiêu Dao Tử quay về phía cửa khoang thuyền nói :

- Bần đạo đứng đây để coi võ công kinh người của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hiên ngang tiến ra hai bước :

- Mời đạo trưởng ra tay .

Tiêu Dao Tử liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thấy tầm phất trần của mình có thể đánh tới nơi .

Lão tính thầm trong bụng :

- Gã này còn nhỏ tuổi nhưng đởm lược và hào khí ít kẻ bi kịp.

Bất giác lão sinh lòng kính nể Tiêu Lĩnh Vu . Lão nói :

- Tiêu đại hiệp đã tay không khi nào bần đạo lại chiếm đoạt tiên cơ . Đại hiệp động thủ trước đi .

Thương Bát nói :

- Nếu đạo trưởng thấy áy náy trong lòng thì sao bằng tháo hình cụ cho tệ đại cạ .

Tiêu Dao Tử cười mát nói :

- Bần đạo đã nói rõ hai ba lần : Bất luận các vị dùng thủ đoạn gì cũng không khích động được bần đạo.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ chân khí rồi giục :

- Bây giờ đạo trưởng ra tay được rồi.

Tiêu Dao Tử nói :

- Hay lắm Tiêu đại hiệp đã anh hùng như vậy, bần đạo xin tuân mệnh.

Lão vung cây phất trần định đánh xuống đầu Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu thấy những sợi tơ phất lên toả ra chừng hơn thước vuông nghĩ thầm trong bụng :

- Xem chừng muốn tránh cây phất trần còn khó hơn là tránh kiếm .

Chàng khoa chân lạng người tạt ngang ra hai thước để tránh khỏi một đòn.

Tiêu Dao Tử thu phất trần về cười nói :

- Trong khoang thuyền này rộng bất quá hơn một trượng vuông . Bần đạo tưởng chúng ta bất tất phải đánh nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói :

- Đạo trưởng bức bách tại hạ phải động thủ, vậy đạo trưởng hãy coi chừng.

Chàng giơ tay mặt lên, một dây chỉ phong đánh ra .

Nguyên chàng đã vận chỉ lực từ trước, vừa giơ tay lên là luồng Tu La chỉ lực phóng ra .

Luồng chỉ phong vừa mau vừa mạnh rat lờn veo véo.

Tiêu Dao Tử không ngờ Tiêu Lĩnh Vu hãy còn nhỏ tuổi mà nội công ghê gớm đến thế. Lão thấy luồng chỉ lực của chàng không phải tầm thường vội vàng tránh sang một bên . Nhưng luồng chỉ phong lượt qua bên mình lão, xuyên thủng tay áo rộng thùng thình của Tiêu Dao Tử vọt ra ngoài khoang thuyền.

Bỗng nghe tiếng rú khủng khiếp vang lên, một tên đồng tử áo xanh bị chỉ phong hất ngã xuống sạp thuyền.

Tiêu Dao Tử biến sắc la lên :

- Kim cương chỉ lực ! Tiêu đại hiệp quả nhiên phi thường. Đây là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, không hiểu đại hiệp đã học được môn này ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đạo trưởng lầm rồi ! Chỉ lực của tại hạ không phải là Kim cương chỉ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Ngoài Kim cương chỉ của phái Thiếu Lâm, bần đạo nghĩ không ra còn thứ chỉ lực nào uy mãnh đến thế .

Đỗ Cửu lạnh lùng xen vào :

- Thế thì đạo trưởng vẫn còn là người hủ lậu chưa biết gì.

Tiêu Dao Tử tuy dầy công hàm dưỡng cũng không nhịn được lời vũ nhục này. Bất giác lão nổi giận nói :

- Vì tệ quân chủ có lòng thương tiếc kẻ tài ba, các vị đừng tưởng tệ quân chủ phải ỷ vào các vị mới làm được việc. Các vị đã chọc giận bần đạo là tự rước lấy cái đau khổ vào mình.

Tôn Bất Tà nói :

- Tiêu Dao Tử ? Lão đã cảm thấy cơ hội giết bọn ta qua mất rồi chưa ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Phải chăng Tôn huynh thấy mình thoát khỏi dây trói bằng gân bò mà nói vậy không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hoá tự tin có thể đối phó được với đạo trưởng . Còn Tiêu đại hiệp và Trung Châu Nhị Cổ tuy mình mang xiềng xích nhưng tưởng cũng đủ lực lượng để tự bảo vệ.

Tiêu Dao Tử cười lạt nói :

- Nếu bần đạo muốn đưa các vị vào đất chết thì hà tất phải dùng võ công để tỷ đấu ?

Đỗ Cữu lạnh lùng đáp :

- Nếu đạo trưởng định đánh đắm con thuyền lớn này thì anh em tại hạ đành chịu. Có điều bọn tại hạ phải kiếm mấy người đem theo xuống âm cụnzg .

Tôn Bất Tà cười nói :

- Lão khiếu hoá xin đưa Tiêu Dao đạo trưởng.

Thương Bát nói :

- Trung Châu Nhị Cổ lãnh mấy tên đồng nam đồng nữ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phiền đạo trưởng chuyển bẩm lên Tứ Hải quân chủ là Tiêu mỗ muốn tìm hiểu võ công của lão nhận gia .

Tiêu Dao Tử nét mặt xanh xám, sát khí bừng bừng. Hiển nhiên con người đầy hàm dưỡng cũng bị quần hào chọc giận cho nổi sát khí.

Lão cười lạt nói :

- Các vị đã muốn coi thử phương pháp giết người của bần đạo, bần đạo phải tuân mệnh.

Tôn Bất Tà đột nhiên vung trường kiếm lên nói :

- Bữa nay lão khiếu hoá đã chạm trán đạo trưởng trong trường hợp này. Nếu đạo trưởng muốn rời khỏi nơi đây một cách bình yên hãy kiềm chế lão khiếu hoá này trước đã.

Lão chưa dứt lời bỗng thấy một tên đồng tử áo xanh hấp tấp chạy tới khẽ nói với Tiêu Dao Tử mấy câu rồi lật đật chạy đi .

Tiêu Dao Tử tuy cố giữ vẻ điềm nhiên nhưng con người từng trải giang hồ như Tôn Bất Tà hiểu là tên đưa tin kia đã đưa một tin không đẹp tới.

Lão tính thầm :

- Lúc này hắn đang tâm thần bất định. Âu là ta xông ra ngoài cửa khoang thuyền đẩy hắn vào rồi hợp lực với Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ kiềm chế hắn tưởng cũng không khó. Nếu chiếc chìa khoá hình cụ ở trong mình hắn thì sẽ giải khai hình cụ cho mọi người.

Tôn Bất Tà nói :

- Bọn chúng đã chuẩn bị rồi, nên mới ẩn mình vào khúc quanh . Dù chúng ta có dùng thủ pháp phóng ám khí vào bậc nhất cũng chẳng tại nào một phát đánh trúng cả ba tên .

Thương Bát nói :

- Nếu bọn chúng chỉ phòng thủ có một chỗ này thì tại hạ có cách lui địch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ có mưu kế gì ?

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ mạo hiểm dẫn dụ cho bọn chúng xuất hiện rồi đại ca thừa cơ phóng ám khí ra đánh ngã họ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi :

- Phải chăng Thương huynh đệ có ý định liều mạng với Tam nữ đánh một đòn hai bên cùng chết ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Nếu kế này mà hiệu nghiệm thì còn hơn là bốn người chúng ta cứ ngồi đây mà chờ chết.

Tôn Bất Tà lắc đầu nói :

- Nếu lão khiếu hoá đoán không lầm thì Tiêu Dao Tử quyết chẳng để chúng ta sính cường, hắn còn chỗ phòng thủ nào khác.

Đỗ Cữu vung hai tay vỗ vào vách thuyền nói :

- Vách thuyền này ghép bằng vàn gỗ. Sao chúng ta không phá mà ra ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Biện pháp này được đây . Hiện giờ bọn chúng đã phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng chúng ta cứ chịu cầm tù ở đây cũng không phải là thượng sách. Cử động đó có thể...

Đột nhiên nghe đánh "sầm" một tiếng vang dội. Con thuyền tròng trành kịch liệt hồi lâu .

Thương Bát nói :

- Đúng rồi ! Lão mũi trâu hấp tấp bỏ đi tất là có cường địch tìm đến.

Tôn Bất Tà đột nhiên vung trường kiếm lên, tay trái cầm lấy cái mặt bàn nói :

- Nếu quả có cường địch tới nơi thì chúng ta thử xông ra xem .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối muốn dùng cái mặt bàn này để làm lá mộc che thân ngăn cản nước độc ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá quả có ý định như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm ! Cái tấm mặt bàn để chống nước độc thì hy vọng thành công tăng lên rất nhiều. Tại hạ cùng lão tiền bối động thủ nên chăng ?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Không nên ! Tiêu đại hiệp còn mang hình cụ, cử động bất tiện. Huống chi mấy tên đồng nam đồng nữ vị tất đã địch nổi lão khiếu hoá. Chúng ta sợ là sợ nhất chất nước độc mà thôi . Chỉ cần ngăn cản độc thuỷ không vào người được là một mình lão khiếu hoá cũng đủ đối phó với chúng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tôn tiền bối làm như vậy há chẳng mạo hiểm thái quá ư ?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Nếu mấy vị không tới thì lão khiếu hoá đã mất mạng rồi.

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Xin ba vị cứ giữ ở đây, chờ lão khiếu hoá hô hoán sẽ xông ra .

Tay trái cầm mặt bàn, tay phải cầm kiếm, lão rảo bước tiến về phía trước.

Đỗ Cửu hỏi :

- Tại hạ đi cùng lão tiền bối để giúp sức nên chăng ?

Tôn Bất Tà trợn mắt lên hỏi :

- Đỗ huynh cho là lão phu không địch nổi ba tên nha đầu và hai gã đồng tử ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Tại hạ tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu thế thì bất tất Đỗ huynh phải hành động.

Lại nghe một tiếng "ầm" rùng rợn. Con thuyền lại một phen tròng trành kịch liệt.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Xem chừng cường địch đã đến gần con thuyền lớn này rồi. Không hiểu họ dùng vật gì đả kích dữ dội thế ?

Tôn Bất Tà nói :

- Hay lắm ! Bây giờ chúng ta đánh thành thế trong ngoài giáp công . Tay trái cầm mặt bàn che ở phía trước , lão lớn tiếng quát :

- Vỏn vẹn mấy ống nước độc mà tưởng ngăn cản được lão khiếu hoá ư ? Bọn mi hãy coi chừng ! Lão khiếu hoá xông ra đây .

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay cầm lấy hai chiếc đũa nói :

- Tình thế cấp bách thì tại hạ đành phải dùng thủ đoạn tàn độc.

Thương Bát nói :

- Hai bên đã thành thế đối địch, họ không chết thì mình hết sống. Đại ca bất tất phải nghĩ đến lòng dạ từ bi .

Ba người hai tay bị khoá, bất luận muốn lấy vật gì cũng phải cử động cử hai tay .

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm hai cái đũa đứng ở cửa khoang thuyền theo dõi cử động của Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà cầm mặt bàn che thân đi thẳng tới khúc quanh . Lão xoay trường kiếm đâm ra một nhát.

Tiêu Lĩnh Vu vận kình lực vào hai cổ tay đứng coi động tĩnh. Hễ thấy đối phương xuất hiện là lập tức chàng thi triển thủ pháp phóng ám khí kỳ tuyệt mà Liễu Tiên Tử đã truyền thụ cho để tập kích đối phương .

Bỗng thấy hai thanh trường kiếm đưa ra gạt trường kiếm của Tôn Bất Tà.

Thế là ba thanh trường kiếm khai diễn một cuộc đấu ở khúc quanh . Nhưng không thấy hai tên đồng tử áo xanh xuất hiện, cả ba thiếu nữ áo lục vận dụng nước độc cũng chẳng thấy đâu .

Tôn Bất Tà cầm tấm mặt bàn nơi tay trái, chuẩn bị sẵn sàng, chờ ba ả nữ tỳ xuất hiện là lập tức dùng cách sét nổ không kịp bưng tai xông tới. Vì thế lão không chịu hết sức động thủ.

Ngờ đâu tình thế đã ra ngoài sự tiên liệu của lão. Cuộc chiến đấu giằng co đã lâu đối phương vẫn không chịu xuất hiện mà cả ba thiếu nữ phun nước độc cũng chẳng thấy đâu . Trong lòng rất lấy làm kỳ, lão ngầm vận nội lực vào thanh kiếm rồi chém mạnh đánh choang một cái. Hai thanh trường kiếm của bên địch bị chấn động rớt xuống.

Lão thò đầu ngó qua thì chỉ thấy hai tên đồng tử áo xanh đang cúi xuống lượm kiếm, còn ba thiếu nữ áo lục không hiểu đi đàng nào mất rồi.

Tôn Bất Tà cầm trường kiếm giơ lên vẫy và lớn tiếng gọi :

- Ba vị hãy lại đây mau . Chúng tắ mắc bẫy rồi.

Miệng lão gọi bọn Tiêu Lĩnh Vu, tay trái lão bỏ ngay tấm mặt bàn xuống rồi phóng chưởng đánh ra đánh bình một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ nghe tiếng hô hoán vội chạy tới ngay .

Chưởng lực của Tôn Bất Tà cực kỳ mãnh liệt.

Hai tên đồng tử áo xanh chưa kịp lượm trường kiếm lên thì chưởng lực của lão đã đánh tới.

Hai tên liền hợp lực đón tiếp. Hai gã chống lại chưởng lực của Tôn Bất Tà thế nào được.

Chúng bị hất lùi ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ chạy tới nơi đồng thanh hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Đại khái là Tiêu Dao Tử chỉ có ba ống độc thuỷ phải đem đi đối phó với cường địch rồi.

Ba tên đồng tử áo xanh thấy bọn Tiêu Lĩnh Vu ba người vọt tới chúng không kịp lượm kiếm đã xoay mình trốn chạy.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Hai tên đồng tử áo xanh cứ cắm đầu chạy.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận thét lên :

- Bọn mi mà không nghe lời ta đừng trách ta thủ đoạn tàn độc.

Chàng giơ tay lên . Hai chiếc dùa bay vọt ra .

Hai tên đồng tử kêu thét lên một tiếng rồi quị xuống.

Tôn Bất Tà lại với lấy tấm mặt bàn giơ cao lên để che mình rồi chạy tới cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai chiếc đũa đã cắm sâu vào đầu gối của hai tên đồng tử đến hơn tấc. Chúng bị trọng thương không chạy được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu rút hai chiếc đũa ra , buông tiếng thở dài lẵng lặng không nói gì .

Hiển nhiên chàng thấy hai tên đồng tử bị thương mà sinh lòng bất nhẫn.

Đỗ Cửu giơ chân trái lật gã đồng tử mé tả , lại lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi này mới mười bố, mười lăm tuổi mà đã phải chết thì thật là đáng tiếc.

Đồng tử áo xanh hai mắt lộ vẻ kinh hoàng, gả nghiến răng không nói nữa lời .

Đỗ Cửu đưa bộ mặt lạnh lùng đáng sợ ra nói :

- Mi mà không muốn chết thì chỉ có một cách.

Đồng tử áo xanh máy môi nhưng không phát ra thanh âm .

Đỗ Cứu lạnh lùng nói :

- Ba con lỏi kia đi đâu ?

Đồng tử áo xanh liếc nhìn bạn vẫn chưa nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Đừng hỏi nữa . Chúng ta xông ra quách.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão đi trước mở đường.

Lão cầm tấm mặt bàn hộ thân tiến về phía trước.

Quãng hành lang này chỉ dài chừng hai trượng, chuyển qua khúc quanh thì đến chân thang thông lên trên sàn.

Bỗng nghe tiếng sắt thép chạm nhau vọng tới . Hiển nhiên trên sàn thuyền đang xảy ra cuộc chiến đấu kịch liệt.

Tôn Bất Tà nhìn suốt qua cầu thang thấy không có cách nào đưa lọt cả tấm mặt bàn lệzn .

Lão liền huy động trường kiếm vạt bớt đi một mảnh mới chuồn qua cầu thang .

Vừa rồi hình như ba thiếu nữ áo lục dường như hốt hoảng quá chừng quên cả đóng cửa cầu thang .

Tôn Bất Tà lên cầu thang rồi tay cầm trường kiếm nhìn ra ngoài. Bất giác lão ngẩn người.

Thương Bát thấy thần sắc Tôn Bất Tà có điều khác lạ liền khẽ hỏi :

- Chuyện gì vậy ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Tại hạ quên chưa nói cho tiền bối biết bữa trước Thẩm Mộc Phong đã bị một cuộc thất bại. Tứ Hải quân chủ một phen cử động đã đánh đắm mấy chục khoái thuyền, số cao thủ của Bách Hoa sơn trang bị thương vong rất nhiều. Thẩm Mộc Phong bị vố này đau quá, dĩ nhiên lão chẳng chịu bỏ qua .

Tôn Bất Tà cười nói :

- Cái đó kêu bằng dĩ độc cộng độc. Cuộc chiến trên sàn thuyền kịch liệt phi thường. Chúng ta cứ già gan đợi bọn họ phân thắng bại rồi hãy lên có được không ?

Thương Bát đáp :

- Kế ấy rất hay . Nhưng lúc này cứ lên sàn thuyền lẵng lặng điều tra tình thế rồi thừa cơ hành động.

Tôn Bất Tà nói :

- Được rồi . Cai đó kêu bằng nước đục mò cá. Lão khiếu hoá xin mở đường cho ba vị.

Lão nói rồi vươn mình nhảy lên đầu cầu thang .

Tiêu Lĩnh Vu liền theo . Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy trên ván thuyền huyết tích loang lổ. Mấy chục xác chết bày ra trước mắt.

Tôn Bất Tà tay cầm trường kiếm ẩn thân vào phía sau cây cột buồm lớn rồi giơ tay ra vẫy.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ nhàng chạy tới.

Trung Châu Nhị Cổ theo sau Tiêu Lĩnh Vu rồi ẩn thân vào phía sau cột buồm.

Lúc này đội phòng vệ thuyền lớn dường như bị thương vong gần hết. Trừ những người đang chiến đấu ác liệt, bốn mặt không thấy một tông tích người sống nào.

Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Tứ Hải quân chủ bị đại bại rồi. Xem chừng những người ở thuyền lớn tử thương gần hết.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy Thẩm Mộc Phong con người to lớn hơi gù lưng đang đứng ở đầu thuyền, tay cầm trường kiếm đẫm máu nhỏ giọt.

Tiêu Dao Tử huy động phất trần đang chiến đấu với hai lão già.

Hai lão kia quần áo bảnh bao, một lão toàn thân trắng như tuyết, một lão đen như sợn . Chính là Hắc Bạch nhị lão ở núi Trường Bạch ngoài quan ải.

Năm hôm trước mở cuộc tranh hùng đại hội ở Bách Hoa sơn trang, Tiêu Lĩnh Vu tuy đã gặp hai lão nhưng khi ấy họ chưa ra tay . Lúc này chàng để ý theo dõi thấy võ công hai lão rất kỳ bí, tự dựng lên một phái, võ công khác hẳn Trung Nguyên .

Hắc Bạch nhị lão họp lực đối phó với Tiêu Dao Tử chỉ đánh tay không chứ chưa dùng đến binh khí .

Hai cặp thiết chưởng đấu với cây phất trần nhảy múa của Tiêu Dao Tử .

Cả hai bên đều tấn công bằng những chiêu thuật, thủ pháp cực kỳ tàn độc.

Ngoài cuộc ác đấu giữa Tiêu Dao Tử và Hắc Bạch nhị lão, vẫn không thấy Tứ Hải quân chủ đâu cả.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Tứ Hải quân chủ quả là tay ghê gớm. Hắn thấy toàn quân tan nát đến nơi mà vẫn không chịu lâm địch.

Tôn Bất Tà khẽ hỏi :

- Lạ thật ! Thẩm Mộc Phong đã đem nhiều cao thủ đến đây, chẳng lẽ không bị thương vong người nào. Những kẻ tử thương đầy thuyền sao chỉ thấy toàn là thuộc hạ của Tứ Hải quân chủ ?

Tiơư Lĩnh Vu đáp :

- Hoặc giả Thẩm Mộc Phong đã chuyển vận những người bị thương của hắn đi rồi ?

Chàng chưa dứt lời, bỗng thấy cây phất trần trong tay Tiêu Dao tử tấn công hai chiêu liền đẩy lui Hắc Bạch nhị lão, rồi xoay mình nhảy về trong khoang thuyền.

Bỗng thấy cửa khoang thuyền chạm rồng phượng lay động mở ra cho Tiêu Dao Tử vào rồi liền đóng lại ngay .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ thấy cửa khoang thuyền vẫn còn y nguyên . Hiển nhiên cuộc chiến đấu ác liệt chỉ ở ngoài sàn thuyền chứ chưa động tới trong khoang . Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng khẽ bảo Tôn Bất Tà :

- Lão tiền bối ? Ngoài sàn thuyền bao nhiêu nhân vật bị thương vong tàn tạ mà trong khoang thuyền vẫn bình minh tựa hồ chưa động tới.

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hoá cũng lấy làm lạ. Trải qua bao nhiêu trận lớn, trận nhỏ mà lão khiếu hoá đã chứng kiến chưa từng thấy cuộc chiến nào quái dị như bữa nay . Hiện giờ trên sàn thuyền ngoài Thẩm Mộc Phong và Hắc Bạch nhị lão không thấy một người nào cùng phe Bách Hoa sơn trạng . Điểm này cũng như trong khoang thuyền bĩnh tĩnh dị thường cũng đều là chuyện lạ.

Tiêu Lĩnh Vu coi kỹ lại quả đúng như lời Tôn Bất Tà, chàng không khỏi tự hỏi :

- Chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong chỉ đưa Hắc Bạch nhị lão tới đây ? Nếu chỉ có lực lượng ba người thì làm sao mấy chục tay cao thủ trên thuyền này bị chết tàn tạ ? Như vậy võ công của Hắc Bạch nhị lão cũng ghê gớm chẳng kém Thẩm Mộc Phong ư ?

Chương 132: Trên Sân Thuyền Máu Đổ Thịt Rơi

Ánh mắt lấp loáng thành bức màn bạc chụp xuống Tiêu Dao Tử.

Phất trần cũng rít lên vù vù. Những sợi tơ buông ra như một làn mây đen ngăn chặn luồng kiếm quang không xuyên vào đ*.c.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đà trao đổi ngoài hai chục chiêu thành thế căng trì bất phân thắng bại.

Tôn Bất Tà chẳng tiến thêm được bước nào mà Tiêu Dao Tử cũng chẳng đẩy lui được lão.

Tiêu Lĩnh Vu lẵng lặng theo dõi cuộc động của hai người. Chàng phát giác ra những chiêu thức của cây phất trần trong tay Tiêu Dao Tử kỳ ảo phi thường. E rằng Tôn Bất Tà sè bị thương về tay lão.

Hai người lại đấu thêm mười hiệp nữa, đột nhiên Tiêu Dao Tử quát lên một tiếng thật to biến đổi chiêu số liên tiếp.

Tôn Bất Tà bị những kỳ chiêu tấn công liên miên, phải lùi lại hai bước.

Tiêu Dao Tử đột nhiên thò tay vào bọc lấy ra một vật liệng xuống ván thuyền đánh bình một tiếng. Một làn khói trắng dày đăc ngăn chặn cửa khoang.

Tôn Bất Tà lớn tiếng hô:

- Các vị mau mau phong tỏa đường hô hấpchớ hít độc khí vào. Tiêu Dao Tử nhân cơ hội này đóng cử akhoang lại rồi quay gót bỏ đi.

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Dao Tử phóng độc yêu, không khỏi trong lòng nón gnảy, vung chưởn g đánh mạnh ra .

Một tiếng sầm vang lên. Cánh cửa đón grồi bị phát chưởng của Tôn Bất Tà hất mở tung ra.

Tôn Bất Tà phóng song chưởng liên tiếp. Những luồng kình phong khủng khiếp đẩy hết làn khói độc ra ngoài khoang thuyền.

Thương Bát thấy khói tan mới thở phào một cái nói:

- Không ngờ thằng cha mùi trâu này lại có thủ đoạn dùng cả đến mê hồn dược củA ngủ môn trong võ lâm. THế thì thật la `khả ố!

Tôn Bất Tà ngẫm nghĩ một chút rồi noí:

- Lão khiếu hóa hít phải một chút thì không giống mùi mê hồn dược.

Thương Bát hỏi ngay:

- Không giống mê hồn dược ư ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Đúng thế ! Thuốc này có mùi thơm thoang thoảng. Theo kinh nghiệm lão khiếu hóa thì những lại thuốc mê hồn nặng mùi hơn nhiều.

Thương Bát nói:

- Nếu chẳng phải mê hồn dược thì thiết là kỳ !

Tôn Bất Tà nghi vấn:

- Cùng có thể đây là một chất gì ác độc hơn, nhưng quuyết không phải mê hồn dược.

Đỗ Cửu nói:

- BẮt luận là gì , nhưng nhất định là vật không hay rồi. Có điều lão mũi trâu lật đật chạy đi , nếu chẳng phải hắn sợ lào tiền bối va `tệ đại ca thì nhất định cũng đã xảy ra chuyện gì trọng đại. Sao chúng ta không nhân cơ hội này ra khỏi nơi đây.

Tôn Bất Tà đáp:

- Chỉ sợ bọn chún gđề phòng nghiêm mật!

Đỗ Cửu nói:

- Tại hạ mở đường chúng ta hãy thử đi coi.

Hắn nói rồi bước ra ngoài khoang thuyền.

Thương Bát nói:

- Chậm một khắc là bọn chúng bố trí càng nghiêm ngặt hơn một phần. Bây giờ chúng ta hãy ra ngay, để chúng không kịp trở tay.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão phu e rằng vụ này không dễ dàng như hai vị tiên liệu. Có điều chúng ta cứ thử coi sao !

Lão vừa nói vừa chạy theo Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu đi trước vừa ra tới cửa, bỗng nghe đâu lối vào có thanh âm thiếu nữ cất lên.

- Đứng lại !

BA người vừa đến khúc quanh thì thấy một thiếu nữ áo lục tay cầm một vật đen sì dài chừng một thước, giống như cây côn mà không phphải côn, từ từ bước ra nói:

- Trong ống sắt này đựng đầy chất độc. Nếu các vị miền cưỡng cướp đường thì tiện tì bất đắc dĩ phải dùng đến...

Bỗng lại thấy bóng người thấp thoáng. Chồ khúc quanh hai thiếu nữ áo lục nữa chuyển ra. Tay mồi thị đều cầm một cái ống giống nhau giơ cao lên.

Lúc này Đỗ Cửu và Lục y Nữ, cách nhau không đầy sáu bảy thước. Hắn toan mạo hiểm xông ra để thử coi thì Tôn Bất Tà bước vội lên trước cản đường khẽ nói:

- Chớ nên hấp tấp.

Lão ngững đầu nhìn ba thiếu nữ nói:

- Lào khiếu hóa có điều không tin.

Thiếu nừ áo lục xuất hiện trước tiên đáp:

- Tiêu Dao đạo trưởng cũng sợ mấy vị không tin nên sai tiểu tì thí nghiệm trước mặt để các vị coi.

Tôn Bất Tà đáp:

- Hay lắm ! Lão khiếu hóa lau mắt dể chờ cô thí nghiệm.

Thiếu nữ áo lục quay lại bảo:

- Đem tên tử tù ra đây !

Bồng thấy hai đồng tử áo xanh từ khúc quanh bước ra, chúng khiêng tới một đại hán võ phục.

Bỗng nghe lục y nữ nói:

- Người này vừa kháng lệnh quân chủ đã bị xử tử. Bây giờ đem y ra làm vật thí nghiệm cho các vị coi.

Hai tên đồng tử áo xanh đẩy đại hán võ phục đến phía trướcthiếu nữ áo lục chừng bốn5 thước. Chúng giải khai huyệt đạo cho đại hán rồi hấp tấp lùi lại ngay

Thiếu nữ áo lục động tác mau lẹ vô cùng. Thị cầm ống sắt giơ lên nnhắm trúng đầu đại hán đẩy ra một cái. Mấy chục tia nước màu trắng vọt ra bắn tới đại hán.

Đại hán võ phục vừa vươn tay dùi chân đã bị hàng trăm tia nước bắn tới. Gà rú lên một tiếng , chạy về phía trước chừng hai bước liền té xuống dất.

Tôn Bất Tà la thầm :

- Chất kịch độc này thật là lợi hại!

Lào chú ý nhìn đại hán thấy mặt gã đà biến thành màu máu bầm.

Thiếu nữ đưa mắt nhìn bọn Tôn Bất Tà nói:

- Các vị điều trông rõ rồi đó , tiểU tì có nói ngoa đâu. Nếu các vị ỷ mình vò công cao cườngngăn cản được làn mưa độc rớt xuống người thì tiểu tì chẳng dám khuyên can nữa.

Thị dứt lời rồi cùng hai thiếu nữ áo lục và hai đồng tử áo xanh lại chuyển vào chồ khuất.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi:

- Ba cái ống sắt đó đồng thời phun ra như mưa mà thì dù chúng ta có võ công cao đến đâu cũng chẳng thể giữ cho không một giọt nào rơi vào người được.

Tôn Bất Tà kết luận:

Vụ này không xong rồi, chúng ta hãy trở về khoang thuyền nghĩ biện pháp khác.

Đỗ Cửu nói:

- Lão mũi trâu kia thật là một con người thâm độc. Sau này mà hắn lọt vào tay Đỗ lão nhị thì tại haạ quuyết chẳng nhiêu dung.

Thương Bát tự nói một mình:

- Nếu chúng ta thi triển ám khí, liệu có thể một đòn đánh ngã cả ba tên nha đầu đó mà xông ra được chăng ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Bọn chúng đã chuẩn bị rồi, nên mới ẩn mình vào khúc quanh . Dù chúng ta có dùng thủ pháp phóng ám khí vào bậc nhất cũng chẳng tại nào một phát đánh trúng cả ba tên .

Thương Bát nói :

- Nếu bọn chúng chỉ phòng thủ có một chỗ này thì tại hạ có cách lui địch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thương huynh đệ có mưu kế gì ?

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ mạo hiểm dẫn dụ cho bọn chúng xuất hiện rồi đại ca thừa cơ phóng ám khí ra đánh ngã họ.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi :

- Phải chăng Thương huynh đệ có ý định liều mạng với Tam nữ đánh một đòn hai bên cùng chết ?

Thương Bát cười khanh khách đáp :

- Nếu kế này mà hiệu nghiệm thì còn hơn là bốn người chúng ta cứ ngồi đây mà chờ chết.

Tôn Bất Tà lắc đầu nói :

- Nếu lão khiếu hoá đoán không lầm thì Tiêu Dao Tử quyết chẳng để chúng ta sính cường, hẳn còn chỗ phòng thủ nào khác.

Đỗ Cữu vung hai tay vỗ vào vách thuyền nói :

- Vách thuyền này ghép bằng vàn gỗ. Sao chúng ta không phá mà rả

Tôn Bất Tà đáp :

- Biện pháp này được đây. Hiện giờ bọn chúng đã phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng chúng ta cứ chịu cầm tù ở đây cũng không phải là thượng sách. Cử động đó có thể...

Đột nhiên nghe đánh "sầm" một tiếng vang dội. Con thuyền tròng trành kịch liệt hồi lâu.

Thương Bát nói :

- Đúng rồi ! Lão mũi trâu hấp tấp bỏ đi tất là có cường địch tìm đến.

Tôn Bất Tà đột nhiên vung trường kiếm lên, tay trái cầm lấy cái mặt bàn nói :

- Nếu quả có cường địch tới nơi thì chúng ta thử xông ra xem .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối muốn dùng cái mặt bàn này để làm lá mộc che thân ngăn cản nước độc ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá quả có ý định như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hay lắm ! Cái tấm mặt bàn để chống nước độc thì hy vọng thành công tăng lên rất nhiều. Tại hạ cùng lão tiền bối động thủ nên chăng ?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Không nên ! Tiêu đại hiệp còn mang hình cụ, cử động bất tiện. Huống chi mấy tên đồng nam đồng nữ vị tất đã địch nổi lão khiếu hoá. Chúng ta sợ là sợ nhất chất nước độc mà thôi. Chỉ cần ngăn cản độc thuỷ không vào người được là một mình lão khiếu hoá cũng đủ đối phó với chúng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tôn tiền bối làm như vậy há chẳng mạo hiểm thái quá ư ?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Nếu mấy vị không tới thì lão khiếu hoá đã mất mạng rồi.

Lão ngừng một chút rồi tiếp :

- Xin ba vị cứ giữ ở đây, chờ lão khiếu hoá hô hoán sẽ xông ra.

Tay trái cầm mặt bàn, tay phải cầm kiếm, lão rảo bước tiến về phía trước.

Đỗ Cửu hỏi :

- Tại hạ đi cùng lão tiền bối để giúp sức nên chăng ?

Tôn Bất Tà trợn mắt lên hỏi :

- Đỗ huynh cho là lão phu không địch nổi ba tên nha đầu và hai gã đồng tử ư ?

Đỗ Cửu đáp :

- Tại hạ tuyệt đối không có ý nghĩ như vậy.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu thế thì bất tất Đỗ huynh phải hành động.

Lại nghe một tiếng "ầm" rùng rợn. Con thuyền lại một phen tròng trành kịch liệt.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Xem chừng cường địch đã đến gần con thuyền lớn này rồi. Không hiểu họ dùng vật gì đả kích dữ dội thế ?

Tôn Bất Tà nói :

- Hay lắm ! Bây giờ chúng ta đánh thành thế trong ngoài giáp công . Tay trái cầm mặt bàn che ở phía trước , lão lớn tiếng quát :

- Vỏn vẹn mấy ống nước độc mà tưởng ngăn cản được lão khiếu hoá ư ? Bọn mi hãy coi chừng ! Lão khiếu hoá xông ra đây.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay cầm lấy hai chiếc đũa nói :

- Tình thế cấp bách thì tại hạ đành phải dùng thủ đoạn tàn độc.

Thương Bát nói :

- Hai bên đã thành thế đối địch, họ không chết thì mình hết sống. Đại ca bất tất phải nghĩ đến lòng dạ từ bị

Ba người hai tay bị khoá, bất luận muốn lấy vật gì cũng phải cử động cử hai tay

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm hai cái đũa đứng ở cửa khoang thuyền theo dõi cử động của Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà cầm mặt bàn che thân đi thẳng tới khúc quanh . Lão xoay trường kiếm đâm ra một nhát.

Tiêu Lĩnh Vu vận kình lực vào hai cổ tay đứng coi động tĩnh. Hễ thấy đối phương xuất hiện là lập tức chàng thi triển thủ pháp phóng ám khí kỳ tuyệt mà Liễu Tiên Tử đã truyền thụ cho để tập kích đối phương .

Bỗng thấy hai thanh trường kiếm đưa ra gạt trường kiếm của Tôn Bất Tà.

Thế là ba thanh trường kiếm khai diễn một cuộc đấu ở khúc quanh . Nhưng không thấy hai tên đồng tử áo xanh xuất hiện, cả ba thiếu nữ áo lục vận dụng nước độc cũng chẳng thấy đâu.

Tôn Bất Tà cầm tấm mặt bàn nơi tay trái, chuẩn bị sẵn sàng, chờ ba ả nữ tỳ xuất hiện là lập tức dùng cách sét nổ không kịp bưng tai xông tới. Vì thế lão không chịu hết sức động thủ.

Ngờ đâu tình thế đã ra ngoài sự tiên liệu của lão. Cuộc chiến đấu giằng co đã lâu đối phương vẫn không chịu xuất hiện mà cả ba thiếu nữ phun nước độc cũng chẳng thấy đâu. Trong lòng rất lấy làm kỳ, lão ngầm vận nội lực vào thanh kiếm rồi chém mạnh đánh choang một cái. Hai thanh trường kiếm của bên địch bị chấn động rớt xuống.

Lão thò đầu ngó qua thì chỉ thấy hai tên đồng tử áo xanh đang cúi xuống lượm kiếm, còn ba thiếu nữ áo lục không hiểu đi đàng nào mất rồi.

Tôn Bất Tà cầm trường kiếm giơ lên vẫy và lớn tiếng gọi :

- Ba vị hãy lại đây mau. Chúng tắ mắc bẫy rồi.

Miệng lão gọi bọn Tiêu Lĩnh Vu, tay trái lão bỏ ngay tấm mặt bàn xuống rồi phóng chưởng đánh ra đánh bình một tiếng.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ nghe tiếng hô hoán vội chạy tới ngay

Chưởng lực của Tôn Bất Tà cực kỳ mãnh liệt.

Hai tên đồng tử áo xanh chưa kịp lượm trường kiếm lên thì chưởng lực của lão đã đánh tới.

Hai tên liền hợp lực đón tiếp. Hai gã chống lại chưởng lực của Tôn Bất Tà thế nào được.

Chúng bị hất lùi ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ chạy tới nơi đồng thanh hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Đại khái là Tiêu Dao Tử chỉ có ba ống độc thuỷ phải đem đi đối phó với cường địch rồi.

Ba tên đồng tử áo xanh thấy bọn Tiêu Lĩnh Vu ba người vọt tới chúng không kịp lượm kiếm đã xoay mình trốn chạy.

Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Đứng lại !

Hai tên đồng tử áo xanh cứ cắm đầu chạy.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận thét lên :

- Bọn mi mà không nghe lời ta đừng trách ta thủ đoạn tàn độc.

Chàng giơ tay lên . Hai chiếc dùa bay vọt ra.

Hai tên đồng tử kêu thét lên một tiếng rồi qui. xuống.

Tôn Bất Tà lại với lấy tấm mặt bàn giơ cao lên để che mình rồi chạy tới cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai chiếc đũa đã cắm sâu vào đầu gối của hai tên đồng tử đến hơn tấc. Chúng bị trọng thương không chạy được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu rút hai chiếc đũa ra , buông tiếng thở dài lẵng lặng không nói gì .

Hiển nhiên chàng thấy hai tên đồng tử bị thương mà sinh lòng bất nhẫn.

Đỗ Cửu giơ chân trái lật gã đồng tử mé tả , lại lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi này mới mười bố, mười lăm tuổi mà đã phải chết thì thật là đáng tiếc.

Đồng tử áo xanh hai mắt lộ vẻ kinh hoàng, gả nghiến răng không nói nữa lời.

Đỗ Cửu đưa bộ mặt lạnh lùng đáng sợ ra nói :

- Mi mà không muốn chết thì chỉ có một cách.

Đồng tử áo xanh máy môi nhưng không phát ra thanh âm .

Đỗ Cứu lạnh lùng nói :

- Ba con lỏi kia đi đâu?

Đồng tử áo xanh liếc nhìn bạn vẫn chưa nói gì.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói :

- Đừng hỏi nữa. Chúng ta xông ra quách.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão đi trước mở đường.

Lão cầm tấm mặt bàn hộ thân tiến về phía trước.

Quãng hành lang này chỉ dài chừng hai trượng, chuyển qua khúc quanh thì đến chân thang thông lên trên sàn.

Bỗng nghe tiếng sắt thép chạm nhau vọng tới. Hiển nhiên trên sàn thuyền đang xảy ra cuộc chiến đấu kịch liệt.

Tôn Bất Tà nhìn suốt qua cầu thang thấy không có cách nào đưa lọt cả tấm mặt bàn lệzn .

Lão liền huy động trường kiếm vạt bớt đi một mảnh mới chuồn qua cầu thang .

Vừa rồi hình như ba thiếu nữ áo lục dường như hốt hoảng quá chừng quên cả đóng cửa cầu thang .

Tôn Bất Tà lên cầu thang rồi tay cầm trường kiếm nhìn ra ngoài. Bất giác lão ngẩn người.

Thương Bát thấy thần sắc Tôn Bất Tà có điều khác lạ liền khẽ hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tôn Bất Tà đáp :

- Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói :

- Tại hạ quên chưa nói cho tiền bối biết bữa trước Thẩm Mộc Phong đã bị một cuộc thất bại. Tứ Hải quân chủ một phen cử động đã đánh đắm mấy chục khoái thuyền, số cao thủ của Bách Hoa sơn trang bị thương vong rất nhiều. Thẩm Mộc Phong bị vố này đau quá, dĩ nhiên lão chẳng chịu bỏ quạ

Tôn Bất Tà cười nói :

- Cái đó kêu bằng dĩ độc cộng độc. Cuộc chiến trên sàn thuyền kịch liệt phi thường. Chúng ta cứ già gan đợi bọn họ phân thắng bại rồi hãy lên có được không ?

Thương Bát đáp :

- Kế ấy rất hay. Nhưng lúc này cứ lên sàn thuyền lẵng lặng điều tra tình thế rồi thừa cơ hành động.

Tôn Bất Tà nói :

- Được rồi. Cai đó kêu bằng nước đục mò cá. Lão khiếu hoá xin mở đường cho ba vị.

Lão nói rồi vươn mình nhảy lên đầu cầu thang .

Tiêu Lĩnh Vu liền theo. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy trên ván thuyền huyết tích loang lổ. Mấy chục xác chết bày ra trước mắt.

Tôn Bất Tà tay cầm trường kiếm ẩn thân vào phía sau cây cột buồm lớn rồi giơ tay ra vẫy.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ nhàng chạy tới.

Trung Châu Nhị Cổ theo sau Tiêu Lĩnh Vu rồi ẩn thân vào phía sau cột buồm.

Lúc này đội phòng vệ thuyền lớn dường như bị thương vong gần hết. Trừ những người đang chiến đấu ác liệt, bốn mặt không thấy một tông tích người sống nào.

Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Tứ Hải quân chủ bị đại bại rồi. Xem chừng những người ở thuyền lớn tử thương gần hết.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy Thẩm Mộc Phong con người to lớn hơi gù lưng đang đứng ở đầu thuyền, tay cầm trường kiếm đẫm máu nhỏ giọt.

Tiêu Dao Tử huy động phất trần đang chiến đấu với hai lão già.

Hai lão kia quần áo bảnh bao, một lão toàn thân trắng như tuyết, một lão đen như sợn . Chính là Hắc Bạch nhị lão ở núi Trường Bạch ngoài quan ải.

Năm hôm trước mở cuộc tranh hùng đại hội ở Bách Hoa sơn trang, Tiêu Lĩnh Vu tuy đã gặp hai lão nhưng khi ấy họ chưa ra tay. Lúc này chàng để ý theo dõi thấy võ công hai lão rất kỳ bí, tự dựng lên một phái, võ công khác hẳn Trung Nguyên .

Hắc Bạch nhị lão họp lực đối phó với Tiêu Dao Tử chỉ đánh tay không chứ chưa dùng đến binh khí .

Hai cặp thiết chưởng đấu với cây phất trần nhảy múa của Tiêu Dao Tử .

Cả hai bên đều tấn công bằng những chiêu thuật, thủ pháp cực kỳ tàn độc.

Ngoài cuộc ác đấu giữa Tiêu Dao Tử và Hắc Bạch nhị lão, vẫn không thấy Tứ Hải quân chủ đâu cả.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Tứ Hải quân chủ quả là tay ghê gớm. Hắn thấy toàn quân tan nát đến nơi mà vẫn không chịu lâm địch.

Tôn Bất Tà khẽ hỏi :

- Lạ thật ! Thẩm Mộc Phong đã đem nhiều cao thủ đến đây, chẳng lẽ không bị thương vong người nào. Những kẻ tử thương đầy thuyền sao chỉ thấy toàn là thuộc hạ của Tứ Hải quân chủ ?

Tiơư Lĩnh Vu đáp :

- Hoặc giả Thẩm Mộc Phong đã chuyển vận những người bị thương của hắn đi rồi?

Chàng chưa dứt lời, bỗng thấy cây phất trần trong tay Tiêu Dao tử tấn công hai chiêu liền đẩy lui Hắc Bạch nhị lão, rồi xoay mình nhảy về trong khoang thuyền.

Bỗng thấy cửa khoang thuyền chạm rồng phượng lay động mở ra cho Tiêu Dao Tử vào rồi liền đóng lại ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỹ thấy cửa khoang thuyền vẫn còn y nguyên . Hiển nhiên cuộc chiến đấu ác liệt chỉ ở ngoài sàn thuyền chứ chưa động tới trong khoang . Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng khẽ bảo Tôn Bất Tà :

- Lão tiền bối? Ngoài sàn thuyền bao nhiêu nhân vật bị thương vong tàn tạ mà trong khoang thuyền vẫn bình minh tựa hồ chưa động tới.

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hoá cũng lấy làm lạ. Trải qua bao nhiêu trận lớn, trận nhỏ mà lão khiếu hoá đã chứng kiến chưa từng thấy cuộc chiến nào quái dị như bữa nay. Hiện giờ trên sàn thuyền ngoài Thẩm Mộc Phong và Hắc Bạch nhị lão không thấy một người nào cùng phe Bách Hoa sơn trạng . Điểm này cũng như trong khoang thuyền bĩnh tĩnh dị thường cũng đều là chuyện lạ.

Tiêu Lĩnh Vu coi kỹ lại quả đúng như lời Tôn Bất Tà, chàng không khỏi tự hỏi :

- Chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong chỉ đưa Hắc Bạch nhị lão tới đây? Nếu chỉ có lực lượng ba người thì làm sao mấy chục tay cao thủ trên thuyền này bị chết tàn tạ ? Như vậy võ công của Hắc Bạch nhị lão cũng ghê gớm chẳng kém Thẩm Mộc Phong ư ?

Chương 133: Thấy Hào Kiệt Hai Bên Trả Giá

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong cất giọng ồm ồm hỏi :

- Tứ Hải quân chủ ? Bốn mươi tám tên vệ sĩ giữ thuyền của các hạ chết hết rồi. Chắc trong thuyền không còn chiến tướng nào nữa. Trực tình trạng này các hạ nên thân hành lâm địch đi thôi .

Tứ Hải quân chủ ở trong khoang thuyền cất giọng oai vệ nói :

- Bản toà tuy mất bốn mươi tám tên vệ sĩ hộ giá, nhưng bên đại trang chúa đem đi mười tám tay cao thủ còn sống được baon nhiêu ? Hiện giờ ngoài ba vị e rằng không còn viện thủ nào khác nữa .

Tiêu Linh Vu lẩm bẩm :

- Té ra mười tám người của Thẩm Mộc Phong cũng bị thương vong hết.

Lại nghe thanh âm của Tiêu Dao tử vọng ra :

- Thẩm Mộc Phong ! Bần đạo muốn nói với các hạ một điều .

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói :

- Phải chăng đạo trưởng cho là tại hạ không dám đánh vào khoang thuyền.

Cánh cửa khoang thuyền lay động. Tiêu Dao Tử chậm chạp tiến ra nói :

- Trên con thuyền ngũ sắc này ngoài mấy chục tên vệ sĩ áo đen còn ba mươi sáu đồng tử và hai mươi thị tỳ. Bọn chúng đã tề tựu trong khoang thuyền để chờ lệnh tệ quân chủ , chỉ trong giây lát là bọn chúng vây đánh ba vị đó.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Dù còn nhiều người thì chẳng qua thêm ra một ít oan hồn nữa mà thôi . Tại hạ chỉ muốn biết quí quân chủ có dám ứng chiến hay không ?

Cửa khoang thuyền lại mở, Tứ Hải quân chủ mình mặc hoàng bào bệ vệ tiến ra cười mát hỏi :

- Thẩm đại trang chúa ! Đại trang chúa thực tình muốn khiêu chiến với bản toà chăng ?

Thẩm Mộc Phong chú ý nhìn thấy Tứ Hải quân chủ mới ngoài ba chục tuổi, mình mặc áo hoàng bào thêu rồng phượng tay không binh khí liền cười lạt hỏi:

- Quan chủ mũ vàng, bào vàng, xiêm y bảnh choẹ, nhưng chưa hiểu võ công ra sao ?

Tứ Hải quân chủ hỏi lại :

- Thẩm đại trang chúa muốn thử một phen hay sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hai lần khai diễn cuộc chiến đều là thuộc hạ của hai bên bị tử thương nhiều quá rồi. Chi bằng tại hạ cùng quân chủ quyết một phen sống mái. Cuộc thắng bại của chúng ta quyết định trận thắng này.

Tứ Hải quân chủ cười mát hỏi :

- Bản toà từng nghe đại danh Thẩm Mộc Phong trang chúa đã lâu, nếu không tự tin có thể cùng đại trang chúa quyết sống mái thì dĩ nhiên chẳng dám đưa mình vào chốn giang hồ.

Thẩm Mộc Phong cất bước đi thẳng vào giữa thuyền lạnh lùng nói :

- Quân chủ đã có ý như vậy, Thẩm mỗ rất hoan nghênh .

Tiêu Lĩnh Vu ở trong bóng tối nhìn ra thấy Thẩm Mộc Phong đi tới đâu , những xác chết bay lên tới tấp rớt xuống sông đến đó, tựa hồ có người túm lấy liệng xuống nước, chàng không khỏi kinh hãi khen thầm :

- Võ công của lão này quả có chỗ hơn người .

Lại nghe Tứ Hải quân chủ cười khanh khách nói :

- Oai danh của Thẩm đại trang chúa đã đồn đại khắp giang hồ hà tất phải phô trương cho bản toà coi như vậy,

Tôn Bất Tà dùng phép truyền âm nói với Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ:

- Hai tay đại kiêu hùng một tân một cựu xẩy cuộc quyết đấu trên thuyền lớn này có liên quan đến vận mệnh võ lâm . Chúng ta chờ đến lúc chúng kiệt quệ , đánh một đòn giết cả hai tên thật là công đức to lớn. Bây giờ hãy ẩn thân để coi những chỗ sơ hở của họ.

Thẩm Mộc Phong thân hình cao lớn , hơi gù lưng, đứng ở giữa sạp thuyền giơ cao tay mặt lên nói :

- Tân khách không lấn át chủ nhân . Mời Tứ Hải quân chủ động thủ trước đi .

Tứ Hải quân chủ toan cất bước tiến ra bỗng nghe Tiêu Dao Tử lớn tiếng hô:

- Quân chủ hãy khoan !

Tứ Hải quân chủ dừng bước lại hỏi :

- Bản toà không thể tỏ ra khiếp nhược với hắn, đạo trưởng còn điều chi muốn nói ?

Tiêu Dao Tử mỉm cười đáp :

- Quân chủ đã có chí làm minh chủ võ lâm lãnh đạo giang hồ, tưởng không nên tranh hơi nhỏ mọn, tự mình lâm địch.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Các vị đã đả bại Thẩm Mộc Phong này thì việc lên ngôi chúa tể võ lâm tuy chưa hoàn toàn thành công nhưng cũng chẳng còn xa lắm.

Tứ Hải quân chủ nói :

- Sớm muộn gì thì bản toà cũng không tránh khỏi được một trận tử chiến với Thẩm Mộc Phong, còn do dự làm gì nữa.

Tiêu Dao Tử đáp :

- Quân chủ dạy thế cũng phải, nhưng hiện giờ chưa đến lúc.

Tứ Hải quân chủ hỏi :

- Tại sao vậy ?

Tiêu Dao Tử nói :

- Trước tình hình này chúng ta đã khống chế đại cuộc. Địch ít mà ta nhiều, quân chủ phải bất tất thân hành lâm địch.

Tứ Hải quân chủ hỏi :

- Theo đạo trưởng thì phải làm sao ?

Tiêu Dao Tử trả lời :

- Theo bần đạo thì không bằng bức bách Thẩm Mộc Phong phải có điều đính ước để ta lợi dụng.

Tứ Hải quân chủ gật đầu :

- Đạo trưởng đã có thành kiến như vậy thì bản toà cũng bớt được một phen hơi sức .

Tiêu Dao Tử nói :

- Xin quân chủ hãy trở vào trong khoang để bần đạo đối phó với chúng.

Tứ Hải quân chủ chưa trả lời bỗng thấy một tên đồng tử áo xanh lật đật chạy từ trong khoang ra nhìn Tiêu Dao Tử khẽ nói mấy câu .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng :

- Vừa rồi họ đang chiến đấu kịch liệt, Tứ Hải quân chủ và Tiêu Dao Tử chưa kịp ngó đến bọn ta . Bây giờ những tay chân của Thẩm Mộc Phong đều bị thương vong hết cả rồi. Bên Tứ hải quân chủ đang chiếm được thế thượng phong dĩ nhiên chúng sẽ nghĩ đến bọn ta . Chắc là tên đồng tử áo xanh kia đến báo cáo việc chúng ta trốn ra .

Bỗng thấy Tiêu Dao Tử vẻ mặt bình tỉnh cười mát, vẫy tay cho đồng tử áo xanh rút lui .

Thẩm Mộc Phong dường như không nhẫn nại được nữa lớn tiếng hỏi :

- Phải chăng quân chủ đã khiếp sợ rồi ?

Tứ Hải quân chủ tủm tỉm cười đáp :

- Tiêu Dao Tử đã sắp sẵn kế hoạch hàng phục ba vị rồi. Vậy bản toà không cần phải giao thủ với đại trang chúa nữa.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh, ngấm ngầm ra chỉ thị.

Hắc Bạch nhị lão đột nhiên nhảy vào trong khoang thuyền.

Tứ Hải quân chủ vung hai tay đánh ra . Hai luồng chưởng lực cực kỳ mãnh liệt xô tới Hắc Bạch nhị lão.

Tiêu Dao Tử vung cây phất trần lên nói :

- Xin quân chủ hãy vào khoang đi ?

Tứ Hải quân chủ nghiêng mình nhảy vào trong khoang .

Hắc Bạch nhị lão đều phóng tay mặt ra để đón tiếp phát chưởng cách không của Tứ Hải quân chủ nhưng cả hai đều bị hết lùi lại một bước.

Tiêu Dao Tử đã huy động phất trần đánh hai lão mỗi người một chiêu .

Nhị lão lại phải lùi thêm một bước nữa. Nhưng lão không cho hai lão phản kích đã lạng người chui vào trong khoang .

Thẩm Mộc Phong khẽ giục :

- Chúng ta tấn công vào đi ?

Hắn cầm trường kiếm hộ thân rồi cũng chui vào theo .

Hắc bạch nhị lão đều giơ tay trái lên che mình, tay phải thủ thế nhảy xổ tới cửa khoang thuyền.

Bỗng thấy một trận mưa những giọt đen từ trong khoang bắn ra .

Trong lúc thảng thốt, Hắc Bạch nhị lão không thể nhận ra đó là ám khí gì liền vung chưởng lên gạt đồng thời nhảy lùi lại.

Nhị lão thấy bàn tay ngầm ngầm đau tựa ong đốt.

Thẩm Mộc Phong nhảy vào sau một bước và tránh nhanh hơn lùi ra tận góc sàn thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Nước độc.

Trong khoang tuyền tiếng cười của Tiêu Dao Tử vang lên, hắn hỏi nhị lão :

- Thương thế của nhị vị ra sao ?

Hắc Bạch nhị lão cúi xuống nhìn bàn tay trái mình bị một chỗ đen nhẻm thì trong lòng không khỏi sợ hãi. Hai lão vừa vận khí phong toả huyệt đạo ở cánh tay trái và la thất thanh :

- Độc châm ?

Lại nghe Tiêu Dao Tử cười rộ :

- Đúng đó ! Cái này kêu bằng "Bách bộ đoạn hồn hoàng phong châm" ngâm vào trong ống nước độc, người thường chỉ bị dính một giọt nước cũng đủ làm rữa nát thịt da . Còn hai vị công lực có tinh thâm đến đâu cũng không chống nổi nọc độc của hàng trăm giống rắn pha lẫn với nhau . Huống chi hai vị lại chúng phải độc châm ngâm trong nước độc.

Hắc Bạch nhị lão tuy xưng hùng ở ngoài quan ải cũng không khỏi cả kinh thất sắc .

Tiêu Dao Tử lại nói tiếp :

- Thứ độc châm đó nhỏ như lông trâu theo máu chạy vào nội phủ thì dù hai vị có là La Hán người đúc bằng thép, bữa nay cũng khó tránh khỏi nạn tử vong .

Hắc Bạch nhị lão nhìn nhau muốn nói nhưng lại thôi .

Tiêu Dao Tử tay mặt cầm ngang cây phất trần, từ từ bước ra ngoài khoang thuyền, cười ruồi nói tiếp :

- Bây hai vị chỉ còn mỗi một đường .

Hắc Bạch nhị lão nhíu cặp lông mày dường như muốn nói, nhưng sau lại nhẫn nại im tiếng.

Tiêu Dao Tử khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Chỉ một mình tệ quân chủ là có thuốc giải độc môn . Ngoài ra khắp thiên hạ chẳng còn ai có dược vật để cứu mạng hai vị nữa.

Hắc Bạch nhị lão cúi đầu ngó xuống cánh tay thấy vệt đen đã loang xuống đến khuỷu tay .

Gặp lúc sinh tử nguy nan Hắc Bạch không khỏi có chút anh hùng khí đoản.

Nhị lão quay lại nhìn Thẩm Mộc Phong gọi :

- Thẩm đại trang chúa .

Thẩm Mộc Phong hắng dặng ngắt lời :

- Tại hạ hiện cũng có thánh dược trị độc. Hai vị hãy lại đây để tại hạ coi xem .

Hắc Bạch nhị lão cất bước chạy lại bên Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Hai vị bị thương ở chỗ nào ?

Hắc Bạch nhị lão đồng thanh đáp :

Bị thương ở tay trái.

Thẩm Mộc Phong lại hỏi :

- Ngoài ra còn chỗ nào nữa không ?

Hắc Bạch nhị lão lắc đầu đáp :

- Đại khái là bọn tại hạ phóng chưởng gạt độc châm và hất thuỷ độc ngược trở lại nên bị thương . Ngoài ra không còn chỗ nào nữa.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Hai vị vén áo lên để tại hạ coi vết thương .

Hắc Bạch nhị lão vén tay áo lên thì thấy mấy đường đen sì chạy lên đến khuỷu tay .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao hai vị không vận khí phong toả huyệt đạo mà lại để chất kịch độc đưa lên như vậy ?

Hắc Bạch nhị lão đáp :

- Chất độc này rất mãnh liệt, tuy bọn tại hạ đã ngăn chặn huyệt đạo mà vẫn không giữ được.

Thẩm Mộc Phong đột nhiên vung tay trái lớn tiếng quát :

- Được lắm ! Đã vậy để bọn họ nếm mùi độc thủ của Thẩm mỗ.

Một luồng ám kình mau lẹ và thần tốc nhằm Tiêu Dao Tử đánh tới.

Tiêu Dao Tử vung cây phất trần lên nói :

- Thẩm đại trang chúa dù có tài lệch đất nghiêng trời thì bữa nay cũng đừng có hòng thoát khỏi nơi đây một cách yên ổn.

Hắn vận nội lực ra cây phất trần để đón tiếp chưởng lực cách không của Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong đã vận công lực chót vào bàn tay uy thế không phải tầm thường Tiêu Dao Tử tuy mượn cây phất trần phát huy nội lực dể ngăn chặn mà cũng bị hất lên lại một bước.

Lão không khỏi chấn động tâm thần thầm nghĩ :

- Võ công của thẩm Mộc Phong quả là khủng khiếp, ta chẳng thể lơ là được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bên tai bỗng nghe hai tiếng rú thê thảm vang lên .

Hai gã đồng tử áo xanh đứng trước cửa khoang thuyền đột nhiên té xuống giẫy dụa mấy cái rồi tắt thở.

Tiêu Dao Tử chú ý nhìn trước ngực hai đồng tử đều cắm một lưỡi độc dao hình như lá liễu, toàn thân phát ra màu xanh lè.

Nguyên Thẩm Mộc Phong sau khi phát chưởng phách không lại phóng tiếp luôn hai lưỡi độc đao .

Hắn biết lưỡi đao này chưa chắc đã hạ được Tiêu Dao Tử nên đánh tới đồng tử áo xanh .

Quả nhiên hai gã đồng tử bị trúng đao té xuống chết liền.

Giữa lúc Tiêu Dao Tử đang dòm ngó đồng tử áo xanh bỗng nghe hai tiếng rên vọng lại.

Hắn ngẩng đầu trông ra thì thấy Hắc Bạch nhị lão đã bị chặt đứt cánh tay trái.

Nguyên Thẩm Mộc Phong hạ hai tên đồng tử để Hắc Bạch nhị lão phân tâm một chút rồi cầm trường kiếm chặt cánh tay hai lão.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thấy trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Thẩm Mộc Phong quả là lợi hại. Hắn sợ Hắc Bạch nhị lão sẽ chịu khuất phục Tiêu Dao Tử nên chặt cánh tay hai lão đi .

Lại nghe tiếng Thẩm Mộc Phong ồm ồm nói :

- Cánh tay hai vị đã bị thương nặng quá. Dù có linh dược cũng chưa chắc đã chữa được. Vì tình thế bắt buộc mà tiểu đệ phải chặt cánh tay vô dụng này đi để khỏi bị Tiêu Dao Tử dùng lời hiểm ác ly gián mối giao tình giữa chúng ta .

Hắc Bạch nhị lão máu tươi chảy như suối đau đớn chịu không nổi mà miệng vẫn đáp :

- Thẩm đại trang chúa nói phải lắm.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp :

- Hai vị mau vận chân khí cầm máu, chúng ta còn phải một phen ác chiến.

Hắc Bạch nhị lão đưa mắt nhìn nhau rồi xé một mảnh vạt áo buộc vết thương, cúi đầu xuống dòm hai cánh tay bị chặt đứt thì đã thấy biến thành màu bầm tím cả máu cũng đen lại.

Thẩm Mộc Phong ngẩng đầu đưa mắt nhìn Tiêu Dao Tử nói :

- Đạo trưởng đem tính mạng của hai tên đồng tử tuỳ thân để đổi lấy hai cánh tay của tệ hữu cũng là

lãi rồi.

Tiêu Dao Tử cười lạt đáp :

- Bần đạo rất khâm phục Thẩm đại trang chúa ở chỗ thủ đoạn thâm độc mà cũng khâm phục quí hữu là những tay tráng sĩ vẫn hiên ngang khi bị chặt tay .

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng dạy quá lời, dạo trưởng còn quỷ kế gì thì trổ hết ra đi . Thẩm Mộc Phong này muốn coi cho thêm rộng kiến thức.

Tiêu Dao Tử đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Thẩm đại trang chúa hãy quay dầu nhìn lại coi .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Coi cái gì ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Coi xem đây là địa phương nào ?

Thẩm Mộc Phong quay đầu lại nhìn chỉ thấy nước sông cuồn cuộn chảy chẳng biết đây là đâu, hắn không khỏi chau mày.

Tiêu Dao Tử mỉm cười hỏi :

- Con thuyền lớn này rời Bách Hoa sơn trang mỗi lúc một xa, nếu Thẩm đại trang chúa có hứng thì chúng ta ra chơi Nam hải một phen rồi sẽ trở về Trung Nguyên cũng không muộn.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Phải chăng đạo trưởng có ý móc Thẩm Mộc Phong không biết bơi ?

Tiêu Dao Tử cười ha hả đáp :

- Dù đại trang chúa có biết bơi lội cũng khó lòng sánh được với tệ quân chủ ở dưới nước.

Tôn Bất Tà khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Con thuyền này đi càng xa thì càng bất lợi cho chúng ta . Lão khiếu hoá là con vịt ở trên cạn. Không hiểu nghề bơi lội của các vị như thế nào ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Tại hạ cũng không biết bơi .

Tôn Bất Tà nói :

- Theo tình thế trước mắt thì hai bên giằng co chưa biết bao giờ mới xong .

Chúng ta cần phải tính toán. Nếu tình thế buộc chúng ta phải dùng đến một chút thủ đoạn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thủ đoạn gì ?

Tôn Bất Tà cười mỉm đáp :

- Các vị hãy nghe lão khiếu hoá.

Rồi lão rảo bước tiến ra nói :

- Thẩm đại trang chúa, đã lâu lão khiếu hoá chưa được hội diện.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt âm trầm thoáng lộ vẻ kinh dị nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã khôi phục lãi được vẻ bình tĩnh, cười lạt đáp :

- Té ra Tôn huynh cũng ở đây .

Tiêu Dao Tử quay lại ngó Tôn Bất Tà hỏi :

- Còn ba vị nữa đâu ?

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Bọn họ chờ lâu nóng ruột.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Chờ ai ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Đạo trưởng đã biết rồi hà tất phải hỏi.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thực tình bần đạo không đoán ra được.

Tôn Bất Tà đáp :

- Được lắm ! Đạo trưởng nhất định muốn lão khiếu hoá nói ra thì lão khiếu hoá xin nói rõ : Bọn họ chờ chiếc khoá mở hình cụ của đạo trưởng.

Thẩm Mộc Phong mấp máy môi muốn nói nhưng lại thôi .

Tiêu Dao Tử cười mát hỏi :

- Vậy ư ! Phải chăng các vị muốn nhân lúc người ta gặp nạn mà hành động ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách hỏi lại :

- Đạo trưởng có nguy nan ở chỗ nào đâu, sao lão khiếu hoá không thấy gì hết ?

Thẩm Mộc Phong đột nhiên xen vào :

- Tôn huynh ? Lão mũi trâu này ngông cuồng lắm. Hắn chẳng coi Tôn huynh vào đâu hết.

Tôn Bất Tà mắng thầm trong bụng :

- Ngươi còn gian ác và đáng giết hơn cả Tứ Hải quân chủ !

Ngoài miệng lão cười ha hả, không bình luận gì hết.

Tiêu Dao Tử quay vào nhìn khoang thuyền cười nói :

- Nếu Tôn huynh chịu ra giá thì vụ này chưa hẳn không thoả thuận được.

Tôn Bất Tà đáp :

- Cứ tình thế này thì lão khiếu hoá cao giá lắm. Nếu đạo trưởng còn so kè với lão khiếu hoá là không biết tự trọng.

Tiêu Dao Tử nói :

- Dù cho Tôn huynh chịu để người xử dụng thì trước tình thế này bọn bần đạo vẫn chiếm được ưu thế.

Tôn Bất Tà lạnh lùng ngắt lời :

- Lão đạo trưởng bức bách lão khiếu hoá dể cho người xử dụng thì lão khiếu hoá cũng đành phải

chịu.

Thẩm Mộc Phong lại xen vào :

- Nếu Tôn huynh chịu giúp Thẩm mỗ một tay thì Thẩm mỗ tin rằng bữa nay chúng ta sẽ thắng cuộc.

Tôn Bất Tà đáp :

- Muốn giúp Thẩm đại trang chúa hay không , lão khiếu hoá không quyết định được còn phải thương lượng với anh em .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Sao ? Cái Bang còn người ở đây nữa sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Nếu là người Cái Bang thì lão khiếu hoá chẳng phải thương lượng với ai .

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Không phải người Cái Bang thì...

Hắn đảo mắt ngó thấy Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ từ từ bước ra .

Thẩm Mộc Phong thấy Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xuất hiện ở đây không khỏi giật mình. Hắn là người trầm tĩnh, bất giác cũng ngẩn người ra .

Trung Châu Nhị Cổ trong tay đều cầm một miếng ván gỗ nhìn Tiêu Dao Tử đồng thốt nói :

- Bọn tại hạ đánh nhau bị trọng thương, phải dùng những miếng ván gỗ này hoặc giả cản trở được thuỷ độc hay độc châm .

Tôn Bất Tà nói :

- Thời giờ gấp rút. Đạo trưởng không quyết định ngay đi thì e rằng hối hận cũng không kịp.

Tiêu Dao Tử đột nhiên thò tay vào trong bọc móc ra một chùm chìa khoá giơ cao lên nói :

- Trong này có cả chìa khoá mở hình cụ. Thiên hạ tuy nhiều thợ khéo nhưng e rằng cũng khó có người chế được thứ chìa khoá phức tạp này. Nếu các vị bức bách thì bần đạo đành liệng chùm chìa khoá xuống sông .

Tôn Bất Tà sửng sốt nghĩ thầm :

- Tiêu Lĩnh Vu dùng mãnh sành cắt đứt được sợi dây gân bò cột tay ta là tý lực chàng phải ghê gớm lắm mà cũng không cựa gẩy được hình cụ trên tay . Nếu Tiêu Dao Tử liệng chìa khoá xuống sông thì thật rầy rà.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cất giọng ấm ớ nói :

- Không phải Thẩm mỗ cố ý lập dị nhưng chùm chìa khoá trên tay Tiêu Dao Tử quyết chẳng phải là chìa khoá mở hình cụ.

Hắn ngưng lại một chút rồi tiếp :

- Nếu Tôn huynh chịu hợp tác với Thẩm mỗ thì chỉ trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm thì quét sạch được tàn lực trong thuyền này, bắt sống Tiêu Dao Tử cùng Tứ Hải quân chủ. Khi đó chúng ta bức bách hắn giao chìa khoá hình cụ thực dễ như trở bàn tay .

Tiêu Dao Tử cũng lạnh lùng đáp :

- Nếu Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ là hạng người dễ bị lừa gạt như vậy thì e rằng họ chẳng được giang hồ tôn sùng như thế.

Thẩm Mộc Phong cười mát nói :

- Thẩm mỗ nói đến đây là hết lời, đúng hay không xin tuỳ để Tôn huynh xem xét .

Chương 134: Thoát Vòng Xiềng Khoá Lại Vướng Song Thân

Tôn Bất Tà quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ hỏi :

- Ba vị có ý kiến gì không ?

Thương Bát nói :

- Anh em tại hạ đã được Tôn lão tiền bối giải cừ thì bất luận sống hay chết cũng do Tôn tiền bối chủ trương .

Tôn Bất Tà nói :

- Các vị đã tin nơi lão khiếu hoá thì lão khiếu hoá càng phải suy nghĩ cho cẩn thận.

Tiêu Dao Tử nói ngay :

- Tôn đại hiệp bất tất phải suy nghĩ nữa. Nếu đại hiệp chịu ra tay bắt sống Thẩm Mộc Phong thì bần đạo lập tức mở hình cụ cho ba vị.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Một mình lão khiếu hoá không phải là đối thủ của Thẩm Mộc Phong...

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Bần đạo mở hình cụ cho Trung Châu Nhị Cổ để giúp đại hiệp.

Thương Bát nói :

- Đạo trưởng mở hình cụ cho anh em tại hạ cũng chỉ phí một phen tâm huyết.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Tại sao vậy ?

Thương Bát đáp :

- Vì ba người chúng ta không địch được Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Dao Tử sửng sốt một chút rồi cười khanh khách hỏi :

- Phải chăng các vị muốn bần dạo mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vũ

Đỗ Cữ lạnh lùng đáp :

- Đúng thế ! Hiện nay trên đời ngoại trừ Tiêu đại ca, e rằng rất ít người địch nổi Thẩm Mộc Phong .

Thẩm Mộc Phong cười rộ nói :

- Đỗ huynh nói thế chẳng hoá ra coi thường Tiêu Dao Tử đạo trưởng và Tứ Hải quân chủ ư ?

Bọn người này đều là những nhân vật am hiểu nhân tình thế thái lại rất từng trải sóng gió trên chốn giang hồ . Tuy họ ai nhau là thù nghịch chẳng đội trời chung nhưng vẫn dùng thủ đoạn đâm bị thóc chọc bị gạo lừa miếng nhau gian trá vô cùng .

Tiêu Dao Tử đột nhiên rẽ ngang hai bước đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu mở hình cụ cho chàng vừa nói :

- Bần đạo rất tin tưởng Tôn đại hiệp và Tiêu dại hiệp đều là những nhân vật tín nghĩa, một lời đã hứa nặng bằng non . Các vị đã ưng thuận quyết không sai lời. Bần đạo thiện tiện tác chủ mở hình cụ cho Tiêu đại hiệp trước tiên .

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay thở phào một cái, trong lòng cảm thấy thư thái dễ chịu.

Thẩm Mộc Phong vẫn sợ võ công của Tiêu Lmh Vu . Hắn không tự chủ được bất giác lùi lại một bước.

Thương Bát trong lòng cao hứng, bất giác nổi lên tràng cười rộ.

Tiêu Dao Tử đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu không khỏi sinh lòng hối hận. Hắn biết là mở hình cụ cho chàng thì dễ nhưng muốn khoá lại so với lên trời còn khó hơn gấp bội. Hành động này chẳng khác gì thả hổ về rừng, mở lồng cho chim phượng bay đi .Van nhất mà mấy người này có mối liên quan đến Thẩm Mộc Phong, họ liên thủ hợp tác với nhan há chẳng tự mình làm nên tội.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng hắn lạnh lùng cất tiếng hỏi :

- Các hạ cười gì vậy ? Tiêu đại hiệp đã hứa chắc phải y lời ?

Thương Bát ngừng tiếng cười đáp :

- Đúng thế ! Tệ đại ca nói sao có vậy. Nhưng y chưa hứa lời với đạo trưởng điều gì.

Tiêu Dao Tử nói :

- Thương huynh nói ...

Rồi hắn chợt nghĩ tới Tiêu Lĩnh Vu quả chưa hứa lời, liền dừng lại.

Thương Bát mỉm cười nói :

- Đạo trưởng nghĩ kỹ đi ? Thương mỗ nói thế có đúng không ?

Tiêu Dao Tử đáp :

- Bần đạo vẫn tin tưởng Tôn đại hiệp và Trung Châu Nhị Cổ đều là những nhân vật có thinh danh trong võ lâm, quyết chẳng sai lời.

Thương Bát nói :

- Tôn lão tiền bối còn đang đắn đo có nên giúp đạo trưởng hay không, chứ chưa quyết định. Như vậy chẳng thể coi là đã hứa lời. Còn bọn Trung Châu Nhị Cổ làm nghề thương mại thì gặp việc lỗ vốn quyết không chịu làm. Tình nghĩa bè bạn hãy gác sang một bên...

Tiêu Dao Tử ngắt lời :

- Dù làm nghề thương mại thì cũng cần có tình nghĩa, nói sao đúng thế...

Thương Bát cười nói :

- Trung Châu Nhị Cổ đã hứa lời thế nào ? Đạo trưởng hãy nói cho nghe .

Tiêu Dao Tử cứng họng, chẳng thể nói gì, bất giác hắn nổi giận đáp :

- Hai vị đừng quên chưa được mở hình cụ.

Thương Bát cười nói :

- Đạo trưởng cứ yên tâm Trung Châu Nhị Cổ quyết chẳng yêu cầu tháo mở hình cụ đâu .

Tôn Bất Tà nói theo :

- Nếu đạo trưởng độ lượng khoáng đạt thì mở hình cụ cho họ nữa.

Tiêu Dao Tử trầm ngâm một lát rồi cười khanh khách hỏi :

- Cái đó phỏng có khó gì.

Rồi hắn rảo bước tiến lại mở khoá cho Trung Châu Nhị Cổ.

Đỗ Cữ cử động chân tay rồi lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng thật là khách khí.

Thương Bát tiện tay thu cất khoá vàng đi cười nói :

- Đạo trưởng xiềng khoá anh em tại hạ bấy lâu, bây giờ dùng hình cụ này làm vật bồi thường cũng không phải là quá đắt.

Tiêu Dao Tử chau mày toan nổi nóng nhưng rồi lại nhẫn nại, cười mát từ từ đi tới cửa khoang thuyền.

Đỗ Cữ cất giọng lạnh như băng:

- Đạo trưởng còn quên một việc.

Tiêu Dao Tử quay lại hỏi :

- Việc gì ?

Đỗ Cữ đáp :

- Đạo trưởng nên trả cả khí giới cho bọn tại hạ.

Tiêu Dao Tử cười ruồi đáp :

- Đến người bần đạo còn buông tha thì giữ khí giới của các vị làm chi ? Các vị hãy chờ một chút, bần đạo lập tức sai bọn chúng dưa trả.

Đoạn lão rảo bước đi vào khoang thuyền.

Tôn Bất Tà nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói :

- Lão mũi trâu này đột nhiên mở đường phương tiện cho bọn ta, lão khiếu hoá lấy làm khó nghĩ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cục diện bữa nay quả có chỗ kỳ diệu cần phải cân nhắc, chúng ta không nên nổi lòng hào khí bồng bột trong lúc nhất thời.

Tôn Bất Tà nói :

Đúng thế ! Thẩm Mộc Phong và Tiêu Dao Tử đều là tay xảo quyệt, mứ kế thâm trầm. Tiêu Dao Tử tuy mở hình cụ cho đại hiệp chỉ là kế xua mãnh sư ra tranh đấu với cọp để hắn ngồi giữa thủ lợi. Chúng ta đừng mắc bẫy hắn.

Lão đưa mắt nhìn thấy Thẩm Mộc Phong đang ngồi xếp bằng trên đầu thuyền.

Hắc Bạch nhị lão chia ra đứng hai bên .

Dưới ánh mặt trời, trên đầu Thẩm Mộc Phong thấp thoáng bốc lên một luồng bạch khí. .

Tôn Bất Tà khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Thẩm Mộc Phong chuẩn bị một trận quyết chiến. Hiển nhiên hắn đang ngồi vận công để phát huy toàn lực động thủ. Chúng ta không nên xông vào ngay để hứng lấy một đòn quyết tử của hắn .

Bỗng nghe Tiêu Dao Tử nói vọng ra :

- Chúng đem khí giới ra trả các vị đó.

Thương Bát quay đầu nhai lại thấy hai ả nữ tỳ áo xanh tay ôm khí giới đi tới rồi nói :

- Đây là khí giới của nhị vị.

Đỗ Cữ thò tay cầm lấy thiết bút và ngân khuyên cài vào mình.

Thương Bát cũng nhấc lấy chiếc bàn tính chăm chú nhìn hai ả nữ tỳ nói :

- Hai vị cô nương có thể rút lui .

Từ lúc hắn bị Tiêu Dao Tử ám toán nên đối với bọn nữ tỳ rất dè dặt.

Hai ả nữ tỳ cúi mình thi lễ rồi trở gót đi vào khoang thuyền.

Lúc này Tiêu Dao Tử và bao nhiêu người trên thuyền đều lui vào trong khoang đóng chặt cửa lại.

Ngoài sàn thuyền chỉ còn lại bọn Tiêu Lĩnh Vu và Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu chú ý đến từng cử động của Thẩm Mộc Phong . Chàng thấy hai luồng bạch khí trên đầu hắn mỗi lúc một dày đặc, nhưng chỉ sau thời gian ăn xong một bữa cơm làn bạch khí đó bay phất phơ rồi tiêu tan hết không thấy đâu nữa.

Tiêu Linh Vu tay cầm chuôi kiếm khẽ nói :

- Coi chừng ! Chắc hắn sắp hành động.

Thương Bát từ từ bước tới bên Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi :

- Đại ca ? Chúng ta làm gì bây giờ ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hãy coi chừng cử động của hắn rồi sẽ tính. Nếu mượn cơ hội này mà trừ khử được hắn càng hay .

Bỗng thấy Thẩm Mộc Phong mở mắt ra quay nhìn bốn phía, rồi từ từ đứng lên khẽ nói với Hắc Bạch nhị lão mấy câu . Đoạn hắn cất bước tiến về phía Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu rút trường kiếm ra đánh "Soạt" một tiếng, trầm giọng bảo Trung Châu Nhị Cổ :

- Hai vị hãy thủ ở đây, đừng có vọng động.

Rồi chàng từ từ bước ra nghênh tiếp.

Lúc này lòng chàng rất mâu thuẫn. Một đằng chàng muốn mượn cơ hội này trừ khử Thẩm Mộc Phong, một đằng chàng lại nghĩ bữa nay không nên quyết chiến với hắn vì cuộc chiến này bất luận ai thắng ai bại cũng đều có lợi cho Tiêu Dao Tử.

Trong lòng còn đang suy nghĩ, chân chàng đã bước tới gần Thẩm Mộc Phong, chỉ còn cách chừng bốn năm thước. Hai bên đều dừng chân .

Thẩm Mộc Phong khẽ buông tiếng thở dài gọi :

- Tam đệ .

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Việc gì ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Hởi ôi ! Việc đời biến ảo khó mà quyết đoán được. Tiểu huynh này không ngờ gặp lại Tam đệ trên con thuyền ngũ sắc này...

Hắn ngừng lại một chút rồi đột nhiên biến thành bộ mặt nghiêm khắc nói tiếp:

- Tiểu huynh nói đến đây là dứt lời. Tam đệ còn có chuyện gì thì nói với tiểu huynh đi .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn chưa tin hắn, nhưng thấy Thẩm Mộc Phong đột nhiên trở giọng cương cường, chàng không khỏi ngẩn người ra thủng thẳng đáp :

- Tiêu mỗ chẳng còn gì đáng nói với Thẩm đại trang chúa.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Thế thì hay lắm. Tam đệ dể người ta sai khiến, nhất định đòi tỷ đấu với tiểu huynh, vậy tam đệ động thủ đi .

Rồi hắn hạ giọng nói với Tiêu Lĩnh Vu mấy câu .

Tiêu Lĩnh Vu nghe xong biến sắc, lắc đầu từ từ lùi lại.

Thương Bát vội chạy ra dón hỏi :

- Tiêu đại ca ! Đại ca cùng Thẩm Mộc Phong đã nói những chuyện gì ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Hỏng rồi ? Chúng ta đã uổng phí một phen tâm huyết.

Tôn Bất Tà xen vào :

- Chuyện gì vậy ? Tiêu dại hiệp có thể nói cho lão khiếu hoá nghe được không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đã phí bao tâm lực lại được lão tiền bối viện trợ mới cừ được song thân ra khỏi Bách Hoa Sơn Trang, nhưng nay song thân lại bị Thẩm Mộc Phong bắt trở lại đưa về Bách Hoa Sơn Trang rồi..

Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ đưa mắt nhìn nhau, không biết đáp thế nào.

Sau một lúc yên lặng Thương Bát khẽ hỏi :

- Đại ca tính sao bây giờ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hởi ơi ! Tiểu huynh thật lấy làm khó nghĩ.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Thẩm Mộc Phong có nói tâm nguyện thế nào với đại hiệp không ? Hắn mời đại hiệp sau khi rời khỏi nơi đây cùng về gặp mặt lệnh tôn đại hiệp chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Không có đâu ?

Tôn Bất Tà nói :

- Theo nhận xét của lão phu thì trong vụ này Thẩm Mộc Phong có điều giả trá. Nhưng là việc quan trọng, lão khiếu hoá không dám đưa ra chủ ý gì, để tuỳ Tiêu đại hiệp quyết đoán

Thương Bát nói :

- Được rồi ! Để tiểu đệ tranh luận với hắn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thẩm Mộc Phong có công cao cường, Thương huynh phải coi chừng.

Thương Bát quay lại nói :

- Đại ca bất tất phải quan tâm . Lúc này hắn quyết không hạ thủ gia hại tiểu đệ đâu mà sợ.

Dứt lời hắn bệ vệ tiến ra, còn cách Thẩm Mộc Phong chừng ba thước thì dừng lại chắp tay nói :

- Thẩm đại trang chúa ? Tại hạ là Kim toán bàn Thương Bát .

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Bản trang chúa đã biết rồi.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Thẩm đại trang chúa ? Đại trang chúa đã nghe danh tại hạ từ lâu rồi ư ?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bản trang chúa chỉ nghe người ta nhắc tới mà thôi .

Thương Bát nói :

- Tại hạ cũng mới được nghe danh hiệu Đại trang chúa gần đây .

Thẩm Mộc Phong toan nổi nóng, nhưng hắn lại chỉ dằng hăng một tiếng.

Thương Bát nghiêm trang hỏi :

- Song thân của Tiêu đại hiệp quả thực không ở Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Thẩm Mộc Phong nói :

- Bản trang chúa đã nói cho Tiêu Lĩnh Vu biết rồi.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ đã nhân lời với bần đạo là sau khi mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ sẽ hợp lực với họ bắt sống Thẩm Mộc Phong . Câu nói đó còn văng vẳng bên tai, chẳng lẽ các hạ quên rồi ?

Tôn Bất Tà nói :

- Vụ đó ư ? Lão khiếu hoá cũng toan ưng thuận thì đạo trưởng động tác mau lẹ quá lão khiếu hoá chưa kịp tuyên bố đạo trưởng đã mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vu rồi . Đạo trưởng nhớ kỹ lại xem có đúng như thế không ?

Tiêu Dao Tử thấy Tôn Bất Tà không chịu thừa nhận, giận xám mặt lại hỏi:

- Khi đó các hạ bảo sao ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá nói là sức một người không thể địch nổi Thẩm Mộc Phong . Có đúng như thế không ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Đúng rồi ! Sao còn gì nữa ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Sau đó đạo trưởng muốn mở hình cụ cho Trung Châu Nhị Cổ, chẳng hiểu vì sao lại đi mở khoá cho Tiêu Lĩnh Vu ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Tại sao bần đạo lại ới mở khoá cho Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Hẳn là đạo trưởng muốn bọn lão khiếu hoá trợ lực để đối phó với Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Dao Tử nói :

- Đúng là bần đạo có suy nghĩ như vậy. Thẩm Mộc Phong hành động tàn ác tai hại giang hồ. Dù các vị chẳng muốn thực hành lời hứa với bần đạo thì cũng nên hạ thủ giết đi để trừ hại cho võ lâm .

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng nói thế là phải. Nhưng đáng tiếc quí quân chủ cũng chẳng phải hảo nhân gì. Bây giờ mà trừ một người mà để lại một mối hại khác thì đừng trừ nữa còn hơn .

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ nói thế là nhất đinh không thực hành lời hứa hay sao ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá chưa hứa điều gì, đạo trưởng có khiêu khích cũng bằng vô dụng.

Tiêu Dao Tử nhẹ buông tiếng thở dài :

- Kể ra bần đạo cũng nên bắt buộc các hạ hứa lời trước rồi hãy mở hình cụ cho họ thì không bị thất cơ lúc này.

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Bậc trí giả trong ngàn điều mứ tính, tất có diều lầm lỡ. Cái đó là sự thường.

Tiêu Dao Tử núi :

- Dù các hạ chưa hứa lời...

Tôn bất tà gạt đi :

- Lão khiếu hoá chưa hứa lời thì không thể kể như đã hứa được mà phải thực hành.

Tiêu Dao Tử nói :

- Vụ này đã lỡ, tranh luận cũng bằng vô ích. Bây giờ có một điều bần đạo muốn hỏi rõ Tôn huynh .

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng thử nói nghe xem .

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Bần đạo muốn trừ hại cho võ lâm, động thủ quyết đấu với Thẩm Mộc Phong thì Tôn huynh nên thế nào ? Trợ lực cho ai ?

Tôn Bất Tà thủng thẳng đáp :

- Cái đó lão khiếu hoá phải suy nghĩ kỹ trước rồi mới hành động.

Tiêu Dao Tử tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ nhưng không dám động thủ cấp tốc. Lão đã thấy võ công của Tiêu Lĩnh Vu cao thâm khôn lường, còn Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ cũng là những nhân vật đã nổi tiếng từ lậu Bốn người này mà giúp Thẩm Mộc Phong thì tình thế lập tức đảo ngược.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đứng. bàn quan không nói gì. Hắn vừa đề tụ công lực vừa lẵng lặng theo dõi diễn biến để tính kế đối phó.

Bầu không khí lặng lẽ kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Tiêu Dao Tử không nhẫn nại được nữa, lạnh lùng hỏi:

- Tôn huynh muốn sảo Mong rằng Tôn huynh nói rõ ra .

Tôn Bất Tà chuyển động cặp mắt hết ngó Thẩm Mộc Phong lại ngó Tiêu Dao Tử. Lão cười đáp:

- Theo nhận xét của lão khiếu hoá thì cuộc chiến bữa nay không nên tiếp diễn.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chẳng phải lão khiếu hoá khinh khi đạo trưởng, nhưng ỷ vào võ công của đạo trưởng thì không phải đối thủ của Thẩm Mộc Phong . Sở dĩ hiện tại đạo trưởng chiếm dược một chút ưu thế chỉ vì bên mình người nhiều thế lớn, lại ở trên thuyền. Thẩm Mộc Phong không giỏi bơi lội nên mới chịu ẩn nhẫn.

Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Cơ hội này hiếm lắm, nếu bỏ lỡ e rằng mai hậu khó còn có dịp giết chết Thẩm Mộc Phong .

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Còn một điều nữa tưởng lão mũi trâu cũng cần phải biết.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Điều gì ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá và Tiêu Lĩnh Vu đều không hiểu bơi lội. Nếu nhất định dành nhau thì phải lên cạn mới động thủ.

Tiêu Dao Tử nói :

- Nhưng hiện giờ các vị lại ở giữa sông đại giang . Bao nhiêu đồng nam đồng nữ trên thuyền đều tinh thông thuỷ công . Nếu gặp tình trạng bất đắc dĩ thì đành đi đến chỗ đánh đắm thuyền để bắt sống các vị dưới nước .

Tiêu Lĩnh Vu một là lo song thân đã thật sự bị bắt trở về Bách Hoa sơn trang, hai là chàng sợ Thẩm Mộc Phong bức bách khẩn cấp. Chàng liền lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ đạo trưởng không còn cơ hội đánh đắm thuyền.

Tôn Bất Tà nói theo:

- Bọn lão khiếu hoá gặp bước nguy cấp tất nhiên miễn cưỡng tạm thời hợp tác liên thủ với Thẩm Mộc Phong .

Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Đại trang chúa nghĩ sao ?

Thẩm Mộc Phọng cười mát đáp:

- Ngày tháng còn dài, tại hạ không nóng nẩy trong lúc nhất thời. Tôn huynh đã nói vậy Thẩm mỗ dĩ nhiên y lời.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói:

- Không ngờ bữa nay Thẩm đại trang chúa lại nhân nhượng với lão khiếu hoá như vậy .

Tiêu Lĩnh Vu dột nhiên nhảy xổ ra chắn lấy cửa khoang thuyền nói:

- Hay hơn hết là đạo trưởng ra lệnh cho thuỷ thủ xoay thuyền áp mạn vào bờ.

Chàng ngấm ngầm deo bao tay bằng da giao vào.

Tiêu Dao Tử ngấm ngầm điều tra tình thế bên mình và bên địch nhận thấy khó lòng nắm chắc phần

thắng. Hắn trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh cho thuyền vào bờ.

Thuyền áp mạn, Thẩm Mộc Phong và Hắc Bạch nhị lão nhảy lên trước, Tiêu Lĩnh Vu, Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ cũng nhảy lên theo .

Mọi người lên bờ rồi thở phào một cái như vừa cải tử hồi sinh .

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn con thuyền ngũ sắc lớn tiếng hô:

- Tiêu Dao đạo trưởng ! Thẩm Mộc Phong này đã xuống thuyền lãnh giáo rồi. Nếu đạo trưởng có gan thì tới Bách Hoa sơn trang nói chuyện.

Tiêu Dao Tử cười lạt không trả lời, ra lệnh dương buồm đi ngay .

Chỗ bờ sông này rất hoang vu, không một bóng người.

Tôn Bất Tà liếc mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói :

- Thẩm đại trang chúa ! Đại trang chúa một đời kiêu hùng mà coi bộ bữa nay các hạ có vẻ hãi hùng lắm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Nếu không có Thẩm mỗ xuống thuyền thì e rằng các vị khó lòng rời khỏi thuyền lớn một cách bình yên .

Tôn Bất Tà nói :

- Hiện giờ chúng ta vẫn ở vào tình thế bốn người chọi ba mà hai vị thuộc hạ của trang chúa đều bị chặt tay, còn tác chiến được hay không khó mà đoán trước.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Tại đây vẫn thuộc phạm vi của Bách Hoa Sơn Trang . Nếu xảy ra cuộc chiến thì trong vòng một giờ sẽ có viện thủ đến ngay .

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên rảo bước đến trước Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Đại trang chúa ? Bây giờ đại trang chúa muốn đi đâu ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Trở về Bách Hoa Sơn Trang .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ muốn đến đó để gặp mặt song thân .

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trong tay Thương Bát đã giữ một tấm sắc lệnh kim bài thì các vị bất cứ lúc nào muốn đến chẳng được. Tiểu huynh về trước.

Tiêu Lĩnh Vu cản đường nói :

- Nếu đại trang chúa không chịu thực hành lời hứa thì khó lòng rời khỏi nơi đây một cách dễ dàng.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười rộ nói :

- Tam đệ ? Tam đệ bức bách tiểu huynh phải động thủ thật sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã không đồng đạo thì chẳng thể mưu sự với nhau được. Tình nghĩa huynh đệ đã chấm dứt rồi xin đừng xưng hô như vậy nữa.

Thẩm Mộc Phong vẫn không nổi giận mỉm cười đáp :

- Tam đệ cùng tiểu huynh mà xảy cuộc động võ thì bất luận thắng hay thua thì cũng không thể cứu được lệnh tôn cùng lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí, từ từ giơ tay mặt lên nói :

- Tại hạ còn nhớ Thẩm đại trang chúa đã từng nói một câu là giữa Tiêu Lĩnh Vu và trang chúa thế nào cũng đi đến một cuộc đấu sinh tử. Đã là một việc không thể tránh được thì nên quyết đoán sớm đi . Xin đại trang chúa ra tay .

Thẩm Mộc Phong thu nụ cười lại, biến thành bộ mặt lạnh lùng. Hắn chậm rãi đáp :

- Huynh đệ bức bách ta như vậy thì hãy lấy khí giới ra .

Tôn Bất Tà rung cổ tay một cái quăng trường kiếm cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy rồi nói :

- Năm trước tại hạ đã một phen chịu ơn trang chúa, vậy nay xin nhường ba chiêu để báo đáp.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng đáp :

- Tam đệ đã có tín tâm như thế chắc là tự tin thắng được tiểu huynh

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng phải tại hạ nghĩ thế. Thẩm đại trang chúa võ công cao cường, chính Tiêu mỗ đã mắt thấy tai nghe . Cuộc chiến bữa nay Tiêu mỗ tuyệt không nắm vững phần nào.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tam đệ không chắc được phần thắng thì sao lại đòi tỷ đấu ?

Tiêu Linh Vu toan trả lời thì đột nhiên Thương Bát lên tiếng trước :

- Thẩm đại trang chúa đang lúc mỏi mệt thì dù tệ đại ca có thắng cũng là bất võ . Bọn tại hạ đã có sắc lệnh kim bài để đến Bách Hoa Sơn Trang thì cuộc chiến bữa nay nên đình bãi là hơn .

Tiêu Lĩnh Vu biết Thương Bát lắm mưu nhiều kế. Chàng biết y nói câu này tất là có nguyên nhân, nhưng chàng đã ở thế cưỡi hổ, khó mà hạ đài nên chỉ chau mày im lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong cười lạt quay lại bảo Hắc Bạch nhị lão :

- Chúng ta đi thôi .

Rồi ba người chạy đi thật lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong cho đến lúc mất hút mới quay lại nhìn Thương Bát nói :

- Tiêu Dao Tử nói đúng lắm, bữa nay mà thả Thẩm Mộc Phong e rằng sau này khó tìm được cơ hội hạ hắn.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Độc Thủ Dược Vương đã đến và lão nóng lòng muốn gặp đại ca tất là có việc gấp muốn báo tin .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ lão ở đâu ?

Thương Bát nói :

- Lão ở trong bụi cỏ về mé tả.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại quả thật Độc Thủ Dược Vương theo con chó đen của Thương Bát

từ từ đi tới.

Người lão nhỏ bé gầy nhom, lại mặc áo đen với bộ mặt cứng đơ cơi chẳng khác gì xác chết biết cử động .

Tôn Bất Tà khẽ dằng hắng một tiếng hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương ? Lão còn chưa chết ư ?

Độc Thủ Dược Vương đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Tôn Bất Tà đáp :

- Rồi lão khiếu hoá sẽ phải chết trước lão phu .

Độc Thủ Dược Vương dao mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lệnh tôn cùng lệnh đường lại bị bọn thuộc hạ Thẩm Mộc Phong bắt đưa về cầm tù ở Bách Hoa Sơn Trạng

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối có biết giờ họ bị giam ở chỗ nào không ?

Độc Thủ Dược Vương ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng đáp :

- Trong một toà nông xá cách đây chừng bốn năm dặm.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên nói :

- Không phải ở Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Độc thủ Dược vương đáp :

- Đã được lão phu cứu ra hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Gia phụ và gia mẫu vẫn được bình yên chứ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lệnh tôn và lệnh đường cùng hai con nha dầu Kim Lan, Ngọc Lan đều bình yên không bị tổn thương gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài :

- Đa tạ tiền bối .

Độc Thủ Dược Vương da mặt cử động muốn nói nhưng lại thôi .

Thương Bát hỏi :

- Dược Vương có biết Thần Thâu Hướng Phi ở đâu không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Y bị trọng thương không biết đi đâu .

Thương Bát thở dài toan hỏi nữa thì Độc Thủ Dược Vương nói tiếp :

- Theo tin tức thu lượm được thì Mã Văn Phi vì việc bảo vệ lệnh tôn và lệnh đường cũng bị thương về tay các cao thủ của Bách Hoa Sơn Trang .

Tiêu Linh Vu cảm thấy bầu nhiệt huyết chạy rần rần. Cặp mắt chiếu ra những luồng tinh quang, chàng nghiến răng nói :

Tiêu Lĩnh Vu này nhất định báo thù cho bọn họ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đó là việc về sau . Những mối nguy hiểm trước mắt vẫn chưa trừ được hết, mình phải tính trước. Lão phụ vì cứu lệnh tôn, lệnh đường mà bắt buộc phải hạ độc thủ làm tổn thương mười hai tay cao thủ trong Bách Hoa Sơn Trang .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Toà nông xá đó cũng không phải là nơi an toàn, chúng ta phải đến đó cho mau .

Rồi lão xoay mình chạy trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu chạy sát theo lão.

Tôn Bất Tà hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Độc Thủ Dược Vương ! Trong cuộc đời lão nay mới làm nên một hảo sự.

Độc Thủ Dược Vương núi :

- Quá khen ! Quá khen !

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng như lửa đốt, chàng chạy thật nhanh, quần hào phải gia tăng cước bộ mới theo kịp.

Quãng đường mấy dặm, chỉ trong khoảnh khắc đoàn người đã chạy tới nơi .

Toà nông xá này rất đỗi hoang vu ở một nơi đồng hoang cỏ rậm. Đôi cánh cửa gỗ đã sứt mẻ đóng chặt.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi :

- Có phải nơi này không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Phải rồi !

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nãy, đưa tay ra đẩy mạnh một cái thò đầu nhìn vào thì thấy Kim Lan, Ngọc Lan tay cầm trường kiếm sóng vai đứng cản đường.

Nhị tỳ nhận ra Tiêu Lĩnh Vu vội nghiêng mình thi lễ rồi đứng sang hai bên để nhường lối. .

Tiêu Lĩnh Vu thấy song thân ngồi trên một đống cỏ, bên cạnh còn một thiếu nữ nằm đó. Đó chinh là con gái của Độc Thủ Dược Vương .

Tiêu Lĩnh Vu chạy lại lạy phục xuống đất nói :

- Hài nhi xin bái kiến song thân .

Tiêu đại nhân nhìn chàng bảo ':

- Ngươi hãy đứng dậy đi .

Tiêu Lĩnh Vu sa lệ nói :

- Hài nhi đã mấy phen làm gia phụ và gia mẫu phải kinh hoàng, trong lòng rất lấy làm hối hận.

Tiêu đại nhân lắc đầu :

- Những việc đã qua đều được Uyển cô nương nói cho bọn ta hay rồi. Cái đó không trách ngươi được.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Có điều Hướng tráng sĩ mình bị trọng thương không hiểu sống chết thế nào. Chao ôi ! Thật là một cuộc chiến cực kỳ khốc liệt.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Hài nhi phải hết lòng báo thù rửa hận cho họ.

Tiêu phu nhân đột nhiên xen vào :

- Còn một vị Mã tráng sĩ nữa bị mấy vết kiếm thương, người đẫm máu cố đánh cho đến lúc không chống nổi phải ngã lăn ra mới thôi .

Tiêu Linh Vu nói :

- Những mối ân tình này hài nhi phải ghi vào tâm khảm.

Thương Bát hỏi :

- Còn Đông hải Thần bốc Tư Mã Càn thì sao ?

Tiêu đại nhân đáp :

- Đại khái cũng bị thương . Mấy chục võ sĩ trong Bách Hoa Sơn Trang vây đánh cực kỳ rối loạn. Hướng tráng sĩ và Mã tráng sĩ cố đánh cho đến lúc trọng thương , rồi bị bọn họ đưa về Bách Hoa Sơn Trang . Về sau không hiểu ra sao ?

Tiêu phu nhân lại trỏ vào Độc Thủ Dược Vương nói :

- Vị này là đại ân nhân đã cứu ta và gia gia ngươi .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tiện nữ chịu ơn của Tiêu đại hiệp rất nhiều . Cử động này bất quá chỉ là một chút đền đáp chẳng có chi là đáng kể.

Chương 135: Trong Nông Xá Hào Kiệt Gặp Song Thân

Hai luồng bạch quang vọt ra nhanh như chớp.

Bỗng nghe đánh "keng" một tiếng , sắt thép đụng nhau. Điểm hàn tinh đi sau một chút , bị phi đao của Thẫm Mộc Phong đánh rớt. Còn điểm trước đánh trúng một con bồ câu té xuống sông.

Những chim này dường như đã được huấn luyện đặc biệt.

Con bồ câu còn sống thấy bạn bị chết cụp cánh vào sả xuống lướt trên mặt nước bay về phía trước chớp mắt không thấy đâu nữa.

Bỗng thấy khoang thuyền lay động. Tiêu Dao Tử tay cầm trường kiếm đi trước.

Theo sau là mười hai đồng tử áo xanh. Trong đám này mười tên tay cầm trường kiếm, còn hai tên cầm ống sắt chứa độc châm và độc thủy.

Thương Bát khẻ nói:

- Hai tên đồng tử áo xanh đi sau Tiêu Dao Tử cầm ống sắt độc châm ghê gớm vô cùng ! Thời cơ khẩn cấp rồi ! Nếu đại trang chúa còn chần chờ thì e rằng không kịp mất.

Một kẻ cả gan nuốt búa nỗi tiếng như Thẫm Mộc Phong mà lâm vào tình trạng bắt buộc cũng đành phải chịu nước lép. Hắn ngước mặt lên thở phào một cái rồi móc ra một tấm kim bài nói:

- Đây là lệnh bài tối cao của Bách Hoa Sơn Trang, bất cứ ai mang lệnh bài này cũng được coi như Thẩm mỗ thân hành tới nơi. Nếu các vị cầm đến Bách Hoa Sơn Trang thì chẳng không ai dám ngăn cản, mà còn tiếp đãi rất cung kính...

Thương Bát biết hắn võ công cao cường, không dám sơ hở chút nào. Y nói:

- Đại trang chúa liệng qua đây.

Thẫm Mộc Phong liệng kim bài tới lạnh lùng nói:

- Ông bạn nhát gan lắm !

Thương Bát đáp:

- Chẳng phải tại hạ nhát gan , mà vì tiếng ác của Đại trang chúa được đồn đại khắp nơi.

Thẫm Mộc Phong nói:

- Bản trang còn một điều cần nói cho ông bạn biết là tấm kim bài này chỉ dùng được một lần, yêu cầu một việc. Ngày nào Tiêu Lĩnh Vu giao trả kim bài tức là ngày Trung Châu Nhị Cổ phải chết đó. Thẩm mỗ trước nay không hăm dọa, nói sao làm thế đó!

Thương Bát không nói gì nữa trở gót quay về bên Tiêu Lĩnh Vu.

Lúc này Tiêu Dao Tử đã rút kiếm ra khỏi võ, mười tên đồng tử cũng bày thành kiếm trận để chờ địch.

Thương Bát đưa kim bài cho Tiêu Lĩnh Vu rồi thuật lại chuyện vừa qua.

Tôn Bất Tà khẻ nói:

- Theo tình thế trước mắt mà bà thì mấy người chúng ta ở vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu giúp Thẫm Mộc Phong thì Tứ Hải quân chủ tự biết không thể thủ thắng. Bằng quay về Tiêu Dao Tử , Thẫm Mộc Phong cùng tự biết mình sẽ lâm nguy . Có điều bất luận chúng ta giúp bên nào cũng gây nên thù oán. Mình giết được Thẫm Mộc Phong , Tứ Hải quân chủ cũng chẳng chịu buông tha . Vậy phải dùng mưu giữ cho cục diện bửa nay thành thế quân bình mới là diệu kế.

Đỗ Cửu hỏi:

- Nếu ta có thể làm cho hai bên đánh nhau chí tử , há chẳng trừ được một đại nạn trên chốn giang hồ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Tiêu Dao Tử tính sai một nước mở khóa cho Tiêu huynh rồi, hối hận không được nữa. Hắn lại mở hình cụ cho hai vị vì tình thế bất đắc dĩ. Hắn là tay lắm mưu đa kế. Thẫm Mộc Phong cùng nham hiểm thâm trầm, quuyết chẳng để chúng ta ở giữa thủ lợi...

Bỗng nghe thanh âm Tiêu Dao Tử cất lên:

- Tôn Bất Tà ! Các hạ là một vị trưởng lão vai trên độc nhất, còn lại ở Cái Bang , danh vọng rất lớn trên chốn giang hồ. Bần đạo tin rằng các hạ đã nói ra lời quyết không chối cãi.

Tôn Bất Tà thủng thẳng đáp:

- Đúng thế ! Lão khiếu hóa đã hứa với ai điều gì dù có nhảy vào nước lửa cũng không biến đổi.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ đã nhận lời với bần đạo là sau khi mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vu và Trung Châu Nhị Cổ sẽ hợp lực với họ bắt sống Thẩm Mộc Phong. Câu nói đó còn văng vẳng bên tai. chẳng lẽ các hạ quên rồi?

Tôn Bất Tà nói :

- Vụ đó ư ? Lão khiếu hóa cũng toan ưng thuận thì đạo trưởng động tác mau lẹ quá. Lão khiếu hóa chưa kịp tuyên bố đạo trưởng đã mở hình cụ cho Tiêu Lĩnh Vu rồi. Đạo trưởng nhớ kỹ lại xem có đúng như thế không ?

Tiêu Dao Tử thấy Tôn Bất Tà không chịu thừa nhận, giận xám mặt lại hỏi:

- Khi đó các hạ bảo sao ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hóa nói là sức một người không thể địch nổi Thẩm Mộc Phong ! Có đúng như thế không ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Đúng rồi ! Sao còn gì nữa ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Sau đó đạo trưởng muốn mở hình cụ cho Trung Châu Nhị Cổ. Chẳng hiểu vì sao lại đi mở khóa cho Tiêu Lĩnh Vu ?

Tiêu Dao Tử hỏi lại :

- Tại sao bần đạo lại đi mở khóa cho Tiêu Lĩnh Vu ư ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Hẳn là đạo trưởng muốn bọn lão khiếu hóa trợ lực để đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Dao Tử nói :

- Đúng là bần đạo có suy nghĩ như vậy. Thẩm Mộc Phong hành động tàn ác , tai hại giang hồ. Dù các vị chẳng muốn thực hành lời hứa với bần đạo thì cũng nên hạ thủ giết đi để trừ hại cho võ lâm.

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng nói thế là phải. Nhưng đáng tiếc quí quân chủ cũng chẳng phải hảo nhân gì. Bây giờ mà trừ một người mà để lại một mối hại khác thì đừng trừ nữa còn hơn.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Các hạ nói thế là nhất định không thực hành lời hứa hay sao ?

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hóa chưa hứa điều gì. Đạo trưởng có khiêu khích cũng bằng vô dụng.

Tiêu Dao Tử nhẹ buông tiếng thở dài :

- Kể ra bần đạo cũng nên bắt buộc các hạ hứa lời trước rồi hãy mở hình cụ cho họ thì không bị thất cơ lúc này.

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Bậc trí giả trong ngàn điều mưu tính. tất có điều lầm lỡ. Cái đó là sự thường.

Tiêu Dao Tử nói :

- Dù các hạ chưa hứa lời....

Tôn Bất Tà gạt đi :

- Lão khiếu hóa chưa hứa lời thì không thể kể như đã hứa được mà phải thực hành.

Tiêu Dao Tử nói :

- Vụ này đã lỡ , tranh luận cũng bằng vô ích. Bây giờ có một điều bần đạo muốn hỏi rõ Tôn huynh.

Tôn Bất Tà nói :

- Đạo trưởng thử nói nghe xem.

Tiêu Dao Tử hỏi :

- Bần đạo muốn trừ hại cho võ lâm , động thủ quyết đấu với Thẩm Mộc Phong thì Tôn huynh nên thế nào ? Trợ lực cho ai ?

Tôn Bất Tà thủng thẳng đáp :

- Cái đó lão khiếu hóa phải suy nghĩ kỹ trước rồi mới hành động.

Tiêu Dao Tử tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ nhưng không dám động thủ cấp tốc. Lão đã thấy võ công của Tiêu Lĩnh Vu cao thâm khôn lường , còn Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ cũng là những nhân vật đã nổi tiếng từ lâu. Bốn người này mà giúp Thẩm Mộc Phong thì tình thế lập tức đảo ngược.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đứng bàn quan không nói gì. Hắn vừa đề tụ công lực. vừa lẳng lặng theo dõi diễn biến để tính kế đối phó.

Bầu không khí lặng lẽ kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Tiêu Dao Tử không nhẫn nại được nữa. lạnh lùng hỏi:

- Ý Tôn huynh muốn sao? Mong rằng Tôn huynh nói rõ ra.

Tôn Bất Tà chuyển động cặp mắt hết ngó Thẩm Mộc Phong, lại ngó Tiêu Dao Tử. Lão cười đáp:

- Theo nhận xét của lão khiếu hóa thì cuộc chiến bữa nay không nên tiếp diễn.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chẳng phải lão khiếu hóa khinh khi đạo trưởng , nhưng ỷ vào võ công của đạo trưởng thì không phải đối thủ của Thẩm Mộc Phong. Sở dĩ hiện tại đạo trưởng chiếm được một chút ưu thế chỉ vì bên mình người nhiều thế lớn , lại ở trên thuyền. Thẩm Mộc Phong không giỏi bơi lội nên mới chịu ẩn nhẫn.

Tiêu Dao Tử ngắt lời:

- Cơ hội này hiếm lắm. nếu bỏ lỡ e rằng mai hậu khó còn có dịp giết chết Thẩm Mộc Phong.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Còn một điều nữa tưởng lão mũi trâu cũng cần phải biết.

Tiêu Dao Tử hỏi:

- Điều gì?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hóa và Tiêu Lĩnh Vu đều không hiểu bơi lội. Nếu nhất định đánh nhau thì phải lên cạn mới động thủ.

Tiêu Dao Tử nói:

- Nhưng hiện giờ các vị lại ở giữa sông Đại giang. Bao nhiêu đồng nam đồng nữ trên thuyền đều tinh thông thủy công. Nếu gặp tình trạng bất đắc dĩ thì đành đi đến chỗ đánh đắm thuyền để bắt sống các vị dưới nước.

Tiêu Lĩnh Vu một là lo song thân đã thật sự bị bắt trở về Bách Hoa sơn trang. Hai là chàng sợ Thẩm Mộc Phong bức bách khẩn cấp. Chàng liền lạnh lùng nói:

- Chỉ sợ đạo trưởng không còn cơ hội đánh đắm thuyền.

Tôn Bất Tà nói theo:

- Bọn lão khiếu hóa gặp bước nguy cấp tất nhiên miễn cưỡng tạm thời hợp tác liên thủ với Thẩm Mộc Phong.

Lão đưa mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Đại trang chúa nghĩ sao?

Thẩm Mộc Phong cười mát đáp:

- Ngày thánh còn dài. Tại hạ không nóng nẩy trong lúc nhất thời. Tôn huynh đã nói vậy Thẩm mỗ dĩ nhiên y lời.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói:

- Không ngờ bữa nay Thẩm đại trang chúa lại nhân nhượng với lão khiếu hóa như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên nhảy xổ ra chắn lấy cửa khoang thuyền nói:

- Hay hơn hết là Đạo trưởng ra lệnh cho thủy thủ xoay thuyền áp mạn vào bờ.

Chàng ngấm ngầm đeo bao tay bằng da giao vào.

Tiêu Dao Tử ngấm ngầm điều tra tình thế bên mình và bên địch nhận thấy khó lòng nắm chắc phần thắng. Hắn trầm ngâm một lát rồi hạ lệnh cho thuyền vào bờ.

Thuyền áp mạn , Thẩm Mộc Phong và Hắc Bạch nhị lão nhảy lên trước.

Tiêu Lĩnh Vu , Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ cũng nhảy lên theo.

Mọi người lên bờ rồi thở phào một cái như vừa cải tử hồi sinh.

Thẩm Mộc Phong quay lại nhìn con thuyền ngũ sắc lớn tiếng hô:

- Tiêu Dao đạo trưởng! Thẩm Mộc Phong này đã xuống thuyền lãnh giáo rồi. Nếu đạo trưởng có gan thì tới Bách Hoa sơn trang nói chuyện.

Tiêu Dao Tử cười lạt không trả lời , ra lệnh dương buồm đi ngay.

Chỗ bờ sông này rất hoang vu , không một bóng người.

Tôn Bất Tà liếc mắt nhìn Thẩm Mộc Phong nói :

- Thẩm đại trang chúa ! Đại trang chúa một đời kiêu hùng mà coi bộ bữa nay các hạ có vẻ hãi hùng lắm.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng đáp :

- Nếu không có Thẩm mỗ xuống thuyền thì e rằng các vị khó lòng rời khỏi thuyền lớn một cách bình yên.

Tôn Bất Tà nói :

- Hiện giờ chúng ta vẫn ở vào tình thế bốn người chọi ba mà hai vị thuộc hạ của Trang chúa đều bị chặt tay , còn tác chiến được hay không khó mà đoán trước.

Thẩm Mộc Phong đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp :

- Nơi đây vẫn thuộc phạm vi của Bách Hoa Sơn Trang. Nếu xảy ra cuộc chiến thì trong vòng một giờ sẽ có viện thủ đến ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên rảo bước đến trước Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Đại trang chúa ! Bây giờ đại trang chúa muốn đi đâu ?

Thẩm Mộc Phong đáp :

- Trở về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ muốn đến đó để gặp mặt song thân.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trong tay Thương Bát đã giữ một tấm sắc lệnh kim bài thì các vị bất cứ lúc nào muốn đến chẳng được. Tiểu huynh về trước.

Tiêu Lĩnh Vu cản đường nói :

- Nếu Đại trang chúa không chịu thực hành lời hứa thì khó lòng rời khỏi nơi đây một cách dễ dàng.

Thẩm Mộc Phong ngửa mặt lên trời cười rộ nói :

- Tam đệ ! Tam đệ bức bách tiểu huynh phải động thủ thật sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đã không đồng đạo thì chẳng thể mưu sự với nhau được. Tình nghĩa huynh đệ đã chấm dứt rồi xin đừng xưng hô như vậy nữa.

Thẩm Mộc Phong vẫn không nổi giận mỉm cười đáp :

- Tam đệ cùng tiểu huynh mà xảy cuộc động võ thì bất luận thắng hay thua thì cũng không thể cứu được lệnh tôn cùng lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu hít một hơi chân khí , từ từ giơ tay mặt lên nói :

- Tại hạ còn nhớ Thẩm đại trang chúa đã từng nói một câu là giữa Tiêu Lĩnh Vu và trang chúa thế nào cũng đi đến một cuộc đấu sinh tử. Đã là một việc không thể tránh được thì nên quyết đoán sớm đi. Xin Đại trang chúa ra tay.

Thẩm Mộc Phong thu nụ cười lại , biến thành bộ mặt lạnh lùng. Hắn chậm rãi đáp :

- Huynh đệ bức bách ta như vậy thì hãy lấy khí giới ra.

Tôn Bất Tà rung cổ tay một cái quăng trường kiếm cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy rồi nói :

- Năm trước tại hạ đã một phen chịu ơn Trang chúa , vậy nay xin nhường ba chiêu để báo đáp.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng đáp :

- Tam đệ đã có tín tâm như thế chắc là tự tin thắng được tiểu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng phải tại hạ nghĩ thế. Thẩm đại trang chúa võ công cao cường. chính Tiêu mỗ đã mắt thấy tai nghe. Cuộc chiến bữa nay Tiêu mỗ tuyệt không nắm vững phần nào.

Thẩm Mộc Phong hỏi :

- Tam đệ không chắc được phần thắng thì sao lại đòi tỷ đấu ?

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì đột nhiên Thương Bát lên tiếng trước :

- Thẩm đại trang chúa đang lúc mỏi mệt thì dù tệ đại ca có thắng cũng là bất võ. Bọn tại hạ đã có sắc lệnh kim bài để đến Bách Hoa Sơn Trang thì cuộc chiến bữa nay nên đình bãi là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu biết Thương Bát lắm mưu nhiều kế. Chàng biết y nói câu này tất là có nguyên nhân. nhưng chàng đã ở thế cưỡi hổ , khó mà hạ đài nên chỉ chau mày im lặng không nói gì.

Thẩm Mộc Phong cười lạt quay lại bảo Hắc Bạch nhị lão:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi ba người chạy đi thật lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo bóng sau lưng Thẩm Mộc Phong cho đến lúc mất hút mới quay lại nhìn Thương Bát nói :

- Tiêu Dao Tử nói đúng lắm , bữa nay mà thả Thẩm Mộc Phong e rằng sau này khó tìm được cơ hội hạ hắn.

Thương Bát cười khanh khách nói :

- Độc Thủ Dược Vương đã đến và lão nóng lòng muốn gặp đại ca tất là có việc gấp muốn báo tin.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ lão ở đâu ?

Thương Bát nói :

- Lão ở trong bụi cỏ về mé tả.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại quả thật Độc Thủ Dược Vương theo con chó đen của Thương Bát từ từ đi tới.

Người lão nhỏ bé gầy nhom. lại mặc áo đen với bộ mặt cứng đơ , coi chẳng khác gì xác chết biết cử động.

Tôn Bất Tà khẽ dắng hặng một tiếng hỏi :

- Độc Thủ Dược Vương ! Lão còn chưa chết ư ?

Độc Thủ Dược Vương đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Tôn Bất Tà đáp :

- Rồi lão khiếu hóa sẽ phải chết trước lão phu.

Độc Thủ Dược Vương đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lệnh tôn cùng lệnh đường lại bị bọn thuộc hạ Thẩm Mộc Phong bắt đưa về cầm tù ở Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối có biết giờ họ bị giam ở chỗ nào không ?

Độc Thủ Dược Vương ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng đáp :

- Trong một tòa nông xá cách đây chừng bốn năm dặm.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên nói :

- Không phải ở Bách Hoa Sơn Trang ư ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Đã được lão phu cứu ra hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Gia phụ và gia mẫu vẫn được bình yên chứ ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lệnh tôn và lệnh đường cùng hai con nha đầu Kim Lan. Ngọc Lan đều bình yên không bị tổn thương gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài :

- Đa tạ tiền bối ! Độc Thủ Dược Vương da mặt cử động muốn nói nhưng lại thôi.

Thương Bát hỏi :

- Dược Vương có biết Thần Thâu Hướng Phi ở đâu không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Y bị trọng thương không biết đi đâu.

Thương Bát thở dài toan hỏi nữa thì Độc Thủ Dược Vương nói tiếp :

- Theo tin tức thu lượm được thì Mã Văn Phi vì việc bảo vệ lệnh tôn và lệnh đường cũng bị thương về tay các cao thủ của Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bầu nhiệt huyết chạy rần rần. Cặp mắt chiếu ra những luồng tinh quang. chàng nghiến răng nói :

- Tiêu Lĩnh Vu này nhất định báo thù cho bọn họ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Đó là việc về sau. Những mối nguy hiểm trước mắt vẫn chưa trừ được hết. Mình phải tính trước. Lão phu vì cứu lệnh tôn , lệnh đường mà bắt buộc phải hạ độc thủ , làm tổn thương mười hai tay cao thủ trong Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tòa nông xá đó cũng không phải là nơi an toàn , chúng ta phải đến đó cho mau.

Rồi lão xoay mình chạy trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu chạy sát theo lão.

Tôn Bất Tà hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Độc Thủ Dược Vương ! Trong cuộc đời lão nay mới làm nên một hảo sự.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Quá khen ! Quá khen !

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng như lửa đốt. Chàng chạy thật nhanh.

Quần hào phải gia tăng cước bộ mới theo kịp.

Quãng đường mấy dặm , chỉ trong khoảnh khắc đoàn người đã chạy tới nơi.

Tòa nông xá này rất đỗi hoang vu ở một nơi đồng hoang cỏ rậm. Đôi cánh cửa gỗ đã sứt mẻ đóng chặt.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi :

- Có phải nơi này không ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy , đưa tay ra đẩy mạnh một cái , thò đầu nhìn vào thì thấy Kim Lan , Ngọc Lan tay cầm trường kiếm sóng vai đứng cản đường.

Nhị tỳ nhận ra Tiêu Lĩnh Vu vội nghiêng mình thi lễ rồi đứng sang hai bên để nhường lối.

Tiêu Lĩnh Vu thấy song thân ngồi trên một đống cỏ , bên cạnh còn một thiếu nữ nằm đó.

Đó chính là con gái của Độc Thủ Dược Vương.

Tiêu Lĩnh Vu chạy lại lạy phục xuống đất nói :

- Hài nhi xin bái kiến song thân.

Tiêu đại nhân nhìn chàng bảo :

- Ngươi hãy đứng dậy đi.

Tiêu Lĩnh Vu sa lệ nói :

- Hài nhi đã mấy phen làm gia phụ và gia mẫu phải kinh hoàng , trong lòng rất lấy làm hối hận.

Tiêu đại nhân lắc đầu :

- Những việc đã qua đều được Uyển cô nương nói cho bọn ta hay rồi. Cái đó không trách ngươi được.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Có điều Hướng tráng sĩ mình bị trọng thương không hiểu sống chết thế nào. Chao ôi ! Thật là

một cuộc chiến cực kỳ khốc liệt.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Hài nhi phải hết lòng báo thù rửa hận cho họ.

Tiêu phu nhân đột nhiên xen vào :

- Còn một vị Mã tráng sĩ nữa bị mấy vết kiếm thương , người đẫm máu vẫn còn cố đánh cho đến lúc không chống nổi phải ngã lăn ra mới thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Những mối ân tình này hài nhi phải ghi vào tâm khảm.

Thương Bát hỏi :

- Còn Đông hải Thần bốc Tư Mã Càn thì sao ?

Tiêu đại nhân đáp :

- Đại khái cũng bị thương. Mấy chục võ sĩ trong Bách Hoa Sơn Trang xúm vào vây đánh cực kỳ rối loạn. Hướng tráng sĩ và Mã tráng sĩ cố đánh cho đến lúc trọng thương rồi bị bọn họ đưa về Bách Hoa Sơn Trang. Về sau không hiểu ra sao.

Tiêu phu nhân lại trỏ vào Độc Thủ Dược Vương nói :

- Vị này là đại ân nhân đã cứu ta và gia gia ngươi.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tiện nữ chịu ơn của Tiêu đại hiệp rất nhiều. Cử động này bất quá chỉ là một chút đền đáp chẳng có chi là đáng kể.

Chương 136: Căn Nhà Gianh Bị Địch Bao Vây

Lão vừa dứt lời bỗng nghe tiếng chim bồ câu vỗ cánh trên không.

Tôn Bất Tà chau mày nói :

- Đó là tín vật đưa tin của Bách Hoa Sơn Trang.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Tình thế bữa nay khó lòng tránh khỏi một cuộc ác chiến. Có thể bọn người Bách Hoa Sơn Trang đã xếp thành hàng đợi ở ngoài nông xá rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thẩm Mộc Phong vừa ở dưới thuyền lớn bị một vố cay. Hắn về trang rồi tất dốc hết toàn lực truy sát bọn ta.

Độ Thủ Dược Vương nói :

- Đúng thế ! Chúng ta phải nhân lúc trời chưa mưa mà chuẩn bị đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối có lượng sách gì không ?

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Trước hết chúng ta phải phân công một số người để bảo vệ cho vợ chồng Tiêu đại nhân được an toàn còn một phần để kháng cự cường địch.

Tiêu Linh Vu lại hỏi :

- Không hiểu lão tiền bối trong bụng đã có định kiến gì chưa ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu chưa nghĩ đến chuyện này.

Lão đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà hỏi :

- Lão khiếu hoá có kế gì cự địch ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp :

- Lão khiếu hoá trước nay không dùng tâm cơ, mọi việc để Tiêu huynh đệ phân phối quách .

Lão chưa dứt lời đột nhiên xoay tay đánh chưởng phóng ra.

Một luồng chưởng phong mãnh liệt ầm ầm nổi lên.

Tiêu Lĩnh Vu nằm sát xuống vọt ra khỏi nhà gianh.

Tụn Bất Tà mỉm cười nói :

- Bất tất phải tìm kiếm nữa. Đó là một tên tiểu tặc đang đi gần tới nông xá, liền bị phát chưởng của lão khiếu hoá đưa về Tây thiên rồi.

Nguyên Tôn Bất Tà đứng tựa cửa, tuy lão miệng vẫn nói chuyện với Độc Thủ Dược Vương mà cặp mắt lại lứ tâm coi động tinh bốn mặt bên ngoài.

Độc Thủ Dược vương nói :

- Bọn chúng đã đến đây rồi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ quay về nói :

- Tiên phong đã đến nơi thì đại quân chắc theo ngay .

Chàng đảo mắt nhìn Trung Châu Nhị Cổ và Độc Thủ Dược Vương nói :

- Phiền Dược Vương cùng hai vị huynh đệ bảo vệ cho song thân của tại hạ cùng Uyển cô nương .

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá giúp sức đại hiệp để cự địch.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ cũng có suy nghĩ như vậy .

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Nếu chỉ có hai vị thì thực lực đơn bạc quá. Sao bằng để Trung Châu Nhị Cổ trợ lực hai vị. Lão phu đã có Kim Lan và Ngọc Lan giúp đỡ cũng đủ bảo vệ cho lệnh tôn và lệnh đường an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dược Vương võ công cao cường đã nói thế là trong bụng đã sẵn có thành kiến, tại hạ xin tuân mệnh.

Bỗng nghe bên ngoài có hai tiếng chó sủa vang lên.

Thương Bát nói :

- Cường địch đã tới, e rằng muốn chạy cũng không kịp nữa.

Tiêu Lĩnh Vu vung cây trường kiếm trong tay nói :

- Tại hạ cùng Tôn lão tiền bối hãy ra trước đón tiếp bọn chúng một hồi. Hai vị huynh đệ tạm thời trợ giúp Dược Vương bảo vệ cho gia phụ cùng gia mẫu .

Độc Thủ Dược Vương lắc đầu nói :

- Nếu cường địch kéo đại đội đến thì phải đánh lui bọn chúng trước rồi chúng ta hãy thượng lộ sau.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Lệnh tôn cùng lệnh đường đều không hiểu võ công, nếu bọn chúng dùng ám khí thì mọi việc không phải dễ dàng. Vậy mạo hiểm phá vòng vây mà chạy không bằng tử thủ trong ngôi nhà gianh này. Chờ cho cường địch phải rút lui rồi hãy đi cũng chưa muộn.

Tôn Bất Tà nói :

- Trong Bách Hoa Sơn Trang có rất nhiều cao thủ, nếu bọn chúng kéo đến đông quá, chúng ta giết không xuể thì vĩnh viễn bị cầm tù ở đây hay sao ?

Thương Bát cũng nói :

- Lại còn một điều không ổn nữa là nếu bọn chứng dùng hoả công thì mình giữ ở nhà gianh này lại càng nguy hiểm.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Các vị nói phải lắm nhưng theo nhận xét của lão phu, tử thủ nơi đây còn tương đối dễ dàng hơn. Cuộc chiến bữa nay không phải để tranh thắng bại mà phải lấy việc bảo vệ an toàn cho vợ chồng Tiêu đại nhân làm trọng. Chúng ta cố thủ chờ cho trời tối, lão phu sẽ dùng độc để lui địch.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng :

- Nếu lão dùng độc thì dùng ban ngày cũng được hà cớ chi lại phải chờ đến đêm ?

Trong lòng xiết đỗi hoài nghi mà không tiện nói ra.

Lại nghe thanh âm trầm từ bên ngoài văng vào :

- Hiện giờ toà nhà gianh này đã bị bao vây trùng điệp, lại có ba chục cây cương cung và hai chục cây nỏ bố trí bốn mặt, chim bay không lọt chứ đừng nói đến người.

Kim Lan đột nhiên lên tiếng :

- Đó là thanh âm của Đơn Hoành Chương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng hắn là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong ?

Kừn Lan đáp :

- Chính hắn đấy ?

Tiêu Linh Vu nói :

- Xin các vị coi chừng chúng đánh hoả công.

Chàng chậm chạp cất bước đi ra.

Độc Thủ Dược Vương coi lại tình thế trong nhà một lượt rồi nói :

- Xin Tiêu đại nhân rời qua mé tả góc nhà, nơi đó vách tường kiên cố không sợ tên nỏ .

Vợ chồng Tiêu đại nhân đứng lên đi về phía góc nhà.

Tôn Bất Tà nói :

- Dược Vương không tiện ra mặt thù nghịch với người của Bách Hoa Sơn Trang vậy xin giữ ở trong nhà. Lão khiếu hoá ra giúp Tiêu đại hiệp một tay .

Trung Châu Nhị Cổ đồng thanh nói :

- Một người ở trong nhà cũng đủ, chúng ta ra cả ngoài kia đối địch.

Kim Lan và Ngọc Lan chống kiếm nói :

- Hai vị chỉ giám thị được hai mặt, bọn tiểu tỳ nguyện đem chút sức mọn giúp đỡ một tay.

Thương Bát nói :

- Không nên . Hai vị nên giữ ở trong nhà. Bọn tại hạ ra ngoài rồi e rằng cuộc phòng thủ không được uy nghiêm. Nếu có cường địch xông vào nhà Dược Vương còn mãi cự địch, hai cô phải bảo vệ lão nhân gia.

Kim Lan và Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau không nói gì nữa.

Thương Bát và Đỗ Cửu theo sau Tôn Bất Tà ra khỏi ngôi nhà gianh.

Hai người ngẩng đầu trông ra thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng trên tảng đá lớn cách đó chừng hơn trượng. Chàng đang lưu tâm nhìn ra bốn phía.

Lúc ấy bóng đã xế chiều gần tới hoàng hôn, gió thổi ào ào trên làn càn khôn bốn mặt.

Bọn võ lâm cao thủ ở Bách Hoa Sơn Trang đại khái đều ẩn trong bụi rậm xung quanh nên không có bóng một người nào.

Tiêu Linh Vu lớn tiếng quát :

- Đơn Hoành Chương . Ngươi giấu đầu hở đuôi như vậy sao đáng mặt anh hùng ?

Chàng vừa dứt lời, trong bụi cỏ đột nhiên có ba đại hán mặc võ phục đứng dậy.

Người đứng giữa khoảng chừng hai lăm, hai sáu tuổi, lưng đeo trường kiếm, chính là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong tên gọi là Đơn Hoành Chương.

Hai người đứng bên đều mặc võ phục màu xám lợt. Người bên trái có chòm râu đen. Người bên phải mặt trắng mà không có râu. Hai người này là Truy Fhong Kiếm Bùi Bách Lý và VÔ Ảnh Đàm Đông ở Kiếm môn.

Đơn Hoành Chương chắp tay thi lễ nói :

- Đơn Hoành Chương xin ra mắt Tam trang chúa .

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Bất tất phải thi lễ. Ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Thẩm Mộc Phong rồi, không còn là người của Bách Hoa Sơn Trang nữa. Các hạ bất tất phải thi lễ.

Đơn Hoành Chương nói :

- Tại hạ chưa được lệnh của sư phụ, lễ nghi đối với người trên đâu dám phế bỏ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu các hạ còn nhận ta là Tam trang chúa ở Bách Hoa Sơn Trang thì nên lập tức triệt thoái hết nhân thủ bao vây bốn mặt đi.

Đơn Hoành Chương ngập ngừng :

- Cái đó...cái đó...

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các hạ đã không chịu triệt thoái tức là coi Tiêu Lĩnh Vu chẳng vào đâu rồi.

Đơn Hoành Chương hỏi :

- Vãn bối vâng lệnh sư phụ tới đây lại trở về tay không thì biết trả lời thế nào cho xuôi .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thế các hạ định thế nào bây giờ ?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Vãn bối đến đây để nghinh tiếp Tam trang chúa cùng hai vị lão nhân gia trở về Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu cặp mắt chiếu ra những tia thần quang hỏi :

- Các hạ tự liệu có làm được thế không ?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Mệnh lệnh của sư phụ trước nay cực kỳ nghiêm mật. Tại hạ vâng lệnh đến đây chỉ biết làm cho hết sức, không dám tính đến chuyện thành bại.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Bách Hoa Sơn Trang. Nếu các vị làm càn thì đừng trách ta vô tình.

Đơn Hoành Chương là đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong, gã cũng thâm trầm đa trí giống tác phong của sư phụ, liền cười mát nói :

- Tiêu đại hiệp đã thuyết minh hai ba lần là đoạn tình đoạn nghĩa với Bách Hoa Sơn Trang thì Đơn Hoành Chương này cũng không tiện mặt dày thấy người sang bắt quàng làm họ nữa.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Võ công của Tiêu đại hiệp, Đơn mỗ đã được mắt thấy tai nghe quả là cao thâm khôn lường. Tại hạ tự biết mình không địch nổi .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Các hạ đã biết như vậy thì tại sao không rút lui để khỏi bị đổ máu ?

Đơn Hoành Chương vẫn bình thản không nổi nóng. Gã mỉm cười hỏi :

- Tại hạ có mấy lời cần nói rõ trước.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lo âu về song thân, nếu không gặp chuyện gì bất đắc dĩ chàng cũng không muốn động thủ, liền cười lạt hỏi :

- Các hạ có điều gì thử nói nghe ?

Đơn Hoành Chương đáp :

- Tại hạ cần thức tỉnh Tiêu đại hiệp một điều là ngoài tại hạ cũng Kiếm Môn Song Anh, còn hơn bốn mươi vị mai phục ở xung quanh nhà gianh. Bọn họ đều đeo cường cung nỏ cứng bắn tên kịch độc , hễ trúng vào ai thì người đó chết ngay . Tiêu đại hiệp võ công cao cường dĩ nhiên không ai đả thương được, nhưng lệnh tôn và lệnh đường đều chẳng phải người trong võ lâm. Nếu xảy ra cuộc động thủ tất gây thành thảm kịch đổ máu. Tại hạ e rằng đả thương lầm đến hai vị lão nhân gia thì lúc đó cũng không thể vãn hồi được.

Tiêu Lĩnh Vu cũng lạnh lùng nói :

- Tại hạ cũng nhắc các hạ một điều là ngoài Tiêu mỗ, trong nhà gianh còn mấy vị cao thủ khiến người võ lâm nghe danh phải mất mật. Nếu các vị muốn động thủ tỷ thí là tự rước lấy tử vong . Tiêu mỗ nói tới đây hết lời. Nếu các hạ không tin thì cứ động thủ đi.

Đơn Hoành Chương quay lại ngó Kiếm Môn Song Anh rồi chắp tay nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngoài bọn tại hạ ba người và những võ sĩ mai phục quanh đây, đội hậu viện của Bách Hoa Sơn Trang cũng sắp tới nơi.

Bỗng nghe Tôn Bất Tà nói :

- Tiêu huynh đệ ! Đừng phí lời với họ nữa. Lão khiếu hoá hãy thu thập vài ba tên nầy trước .

Dứt lời lão nhảy xổ về phía Đơn Hoành Chương.

Kiếm Môn Song Anh quát lên một tiếng thật to, đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ, song kiếm giao nhau đánh ra một tiếng chiêu.

Hai thanh trường kiếm loé ánh hàn quang, ngăn cản thế công của Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà hạ khí xuống huyệt đan điền, nhảy vọt về phía trước.

Đột nhiên lão dừng bước dang tay phóng ra một chưởng.

Ngày trước Tôn Bất Tà đã nổi tiếng trong võ lâm là tay thiết chưởng. Phát chưởng này lực lượng hùng hậu, lợi hại kinh người.

Đơn Hoành Chương và Kiếm Môn Song Anh đại khái đã biết Tôn Bất Tà rất là lợi hại, lập tức chúng nhảy vọt sang bên né tránh, không dám đón tiếp.

Tôn Bất Tà cười khanh khách hỏi :

- Định trốn ư ?

Lão tung mình nhảy vọt về phía Đơn Hoành Chương.

Đơn Hoành Chương tránh qua mé bên ba bước, đồng thời xoay tay mặt ra sau lưng rút lấy trường kiếm. Gã quét ngang thanh kiếm đánh vèo một cái. Gã đã được chân truyền của Thẩm Mộc Phong. Đường kiếm rất kỳ bí , tàn độc, chiêu kiếm này từ dưới lên trên. Gã còn phóng chưởng điểm vào huyệt Nhật huyệt ở nách mé hữu Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà võ công tuy cao thâm nhưng thấy thế kiếm của đối phương nhằm huyệt đạo của mình đâm vào, lão không dám coi thường, né mình tránh khỏi.

Lão lại vung tay mặt lên nhằm chụp xuống đầu Đơn Hoành Chương.

Đơn Hoành Chương biến đổi thế kiếm rất thần tốc đánh liền ba chiêu. Đồng thời gã lạng người né tránh chiêu trảo của Tôn Bất Tà.

Chẳng những thế kiếm của gã đều nhằm vào đại huyệt đối phương mà còn định dồn lão hết đường né tránh.

Tôn Bất Tà đánh hai chiêu liền đều bị Đơn Hoành Chương né tránh một cách tuyệt diệu chứ không chịu thẳng thắn đón tiếp, lão nghĩ thầm :

- Võ công thằng lỏi này không phải tầm thường. Bữa nay mà ta không kiềm chế được gã thì oai danh của ta sẽ bị tiêu tan !

Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ, lão đột nhiên biến đổi thế chưởng. Chỉ trong chớp mắt bóng chưởng mịt trời bao phủ một phạm vi chừng hơn trượng vuông. Dĩ nhiên Đơn Hoành Chương ở trong vòng chưởng lực của lão.

Đơn Hoành Chương rất bình tĩnh. Người gã bị chưởng ảnh của Tôn Bất Tà bao vây mà gã vẫn không hoang mang, né tránh tả hữu . Thuỷ chung gã vẫn không đón tiếp chưởng lực của đối phương, gã chỉ nhằm chỗ sơ hở phóng kiếm phản kích, đồng thời vận chân khí hộ thân.

Đơn Hoành Chương chống đỡ được hơn mười hiệp chưa bị thương về chưởng lực của Tôn Bất Tà.

Kiếm Môn Song Anh vẫn cầm ngang thanh kiếm đứng nhìn chứ chưa ra tay trợ lực Đơn Hoành Chương .

Tiêu Lĩnh Vu tuy muốn động thủ viện trợ Tôn Bất Tà nhưng sợ chạm tự ái lão.

Tôn Bất Tà phóng chưởng lực mỗi lúc một thêm mãnh liệt, hất tà áo Đơn Hoành Chương tung bay phấp phới.

Đơn Hoành Chương tuy mỗi lúc lâm nguy mà Kiếm Môn Song Anh cũng không trợ lực mới thật kỳ. Cả những võ sĩ mai phục trong bụi cỏ bốn mặt vẫn không thấy động tĩnh gì.

Hai bên lại đấu thêm mấy hiệp nữa, Tôn Bất Tà đột nhiên thi triển thần oai quát lên một tiếng thật to phóng chưởng đánh ra.

Thế chưởng mạnh dường lay non dốc biển khiến cho Đơn Hoành Chương nhảy vọt người lên lướt qua mé tả tránh.

Động tác của lão tuy mau lẹ mà chưởng phong cũng quét trúng vai gã. Gã không tự chủ được, loạng choạng lùi lại hai bước đi té xuống cỏ rậm.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói :

- Ngươi chống đỡ được mười chiêu của lão khiếu hoá thì dù thua cũng còn là vinh hạnh.

Lão đảo mắt nhìn Kiếm Môn Song Anh nói tiếp :

- Mời hai vị ra cả đi.

Kiếm Môn Song Anh đưa mắt nhìn nhau rồi xoay tay rút trường kiếm ở sau lưng ra.

- Hai người này chuyên dùng thuật liên kiếm để chiến đấu. Chúng thấy Tôn Bất Tà võ công cao cường, một mình Đơn Hoành Chương đấu không lại liền tự lượng nếu lấy một chọi một thì không cự được năm hiệp. Chúng liền song song chống kiếm tiến ra.

Tôn Bất Tà đề tụ chân khí từ từ giơ tay phải lên nói :

- Coi chừng ! Hai vị hãy hợp lực tiếp một chưởng của lão khiếu hoá.

Lão vừa toan phóng chưởng bỗng nghe tiếng cười khanh khách vọng lại.

Tôn Bất Tà ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy một thiếu phụ mình mặc áo lục, trước ngực thêu bông hoa vàng lướt tới nhanh như gió. Chỉ trong nháy mắt mụ đã tới trước mặt Tôn Bất Tà cách chừng năm thước.

Thiếu phụ giơ bàn tay trắng như ngọc cản Kiếm Môn Song Anh lại rồi nhìn Tôn Bất Tà nói :

- Phải chăng các hạ là một vị trưởng lão hàng tiền bối độc nhất còn tồn tại tên gọi Tôn Bất Tà ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Chính thị lão phu.

Thiếu phụ lại hỏi :

- Các hạ có nhận ra bản nhân hay không ?

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu lão khiếu hoá đoán không nhầm thì tôn giá là Kim Hoa phu nhân ở xứ Miêu Cương .

Phụ nhân cười khanh khách nói :

- Đúng rồi ! Các hạ đã già mà mắt vẫn tinh, đoán trúng được ngay.

Tôn Bất Tà hờ hững ngắt lời :

- Lão khiếu hoá nghe đại danh của phu nhân đã lâu . Bữa nay được lãnh giáo cũng là hân hạnh.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Các hạ tất phải vội vàng. Để bản nhân nói chuyện với người anh em đây rồi hãy động thủ vẫn chưa muộn.

Mụ đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu vẩy tay nói :

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ thấy tỷ tỷ đến sao không kêu gọi một tiếng nào ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Phải chăng phu nhân tới đây là vâng mệnh của Thẩm Mộc Phong ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Đúng vậy !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân tới đây làm chi ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Tỷ tỷ giúp y đến đây để bắt người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phu nhân có biết bợn họ rượt theo ai không ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Một tên tội phạm trốn khỏi Bách Hoa Sơn Trang .

Tiêu Lĩnh Vu tức giận nói :

- Đừng nói càn ! Đó là song thân của Tiêu Lĩnh Vu.

Kứn Hoa phu nhân cười khanh khách nói :

- Không biết là không có tội. Dù là song thân của Tiêu Lĩnh Vu tưởng huynh đệ cũng không nên nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói :

- Phu nhân ở Miêu Cương, địa vị tôn cao, oai danh lừng lẫy một phương trời, sao lại chịu để Thẩm Mộc Phong sai khiến, liều chết cho hắn. Tại hạ có lời khuyên chân thực, nếu phu nhân chịu nghe thì xin trở về Miêu Cương là hơn.

Kim Hoa phu nhân nở nụ cười thê lương đáp :

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ nói thế là phải nhưng đã chậm mất rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Kim Hoa phu nhân không trả lời vào câu hỏi, đánh trống lảng :

- Đã là song thân của Tiêu huynh đệ những tưởng huynh đệ nên dẫn ta đến bái kiến mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ nhận thấy bất tất phải như vậy.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Nếu ta nhất định đòi gặp hai vị thì sao ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Chỉ có một biện pháp là phu nhân hãy thắng được thanh trường kiếm ở trong tay Tiêu mỗ đã.

Kim Hoa phu nhân hỏi :

- Ngoài cách đó không còn lương sách nào nữa ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nếu không phải thù thì là bạn chứ còn cách nào khác nữa ? Tuỳ ở nơi phu nhân suy nghĩ rồi quyết định.

Kim Hoa phu nhân ngập ngừng :

-Ta đã không muốn thù nghịch với huynh đệ lại cũng chẳng thể không theo nghiêm lệnh của Thẩm Mộc Phong. Vụ này thật là khó nghĩ quá !

Bỗng nghe tiếng nhạc leng keng. Chu Triệu Long mặc áo hoa cưỡi tuấn mã đang ruổi tới .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ bụng :

- Kim Hoa phu nhân và Chu Triệu Long đã tới thì chắc chắn còn nhiều cao thủ ở Bách Hoa Sơn Trang sắp tới đây nữa .

Chu Triệu Long dừng ngựa vẫy tay hô :

- Tam đệ ! Đã lâu anh em mình cách biệt.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã ân đoạn nghĩa tuyệt với Thẩm Mộc Phong, không dám nhận cách xưng hô của Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long cười khanh khách nói :

- Tại hạ vừa gặp Thẩm đại ca, sao không thấy y nói gì ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Tại hạ đã nói sao là đúng vậy. Còn tin hay không là tuỳ ở nơi Nhị trang chúa.

Chu Triệu Long đảo mắt nhìn quanh rồi giơ tay chỉ về phía căn nhà nói :

- Nếu dùng hoả công thì chỉ trong chốc lát căn nhà gianh sẽ ra tro hết.

Tôn Bất Tà nói :

- Thằng lỏi miệng còn hơi sữa kia ? Lão khiếu hoá hãy cho ngươi bài học trước.

Chương 137: Đuổi Cường Địch Quân Hùng Trốn Chạy

Đột nhiên lão tung mình nhảy xổ vào Chu Triệu Long.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân lớn tiếng quát :

- Dừng tay !

Mụ giơ tay mặt lên phóng chưởng đánh tới Tôn Bất Tà.

Tiêu Lĩnh Vu vội hô :

- Coi chừng độc vật !

Tôn Bất Tà nghe tiếng Kim Hoa phu nhân là một tay thiện nghệ dùng độc, trong lòng đã cảnh giác. Lão đã nghe Tiêu Lĩnh Vu hô hoán, vội đề khí nhảy lên cao năm sáu thước. Người còn lơ lửng trên không đã lướt đi lùi lại hơn một trượng.

Bỗng thấy Kim Hoa phu nhân liệng ra một vật lấp loáng, mình nó cuộn lại.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm :

- Môn ám khí linh xảo này thật là hiếm thấy !

Kim Hoa phu nhân cong lưng vọt mình lên không đón lấy con rắn độc không để nó rớt xuống đất.

Tôn Bất Tà chưa an tâm, phóng ra phát chưởng cách không đánh tới Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân tay mặt đón lấy con rắn, tay trái phóng chưởng đánh lại.

Hai chuồng chưởng lực chạm nhau, Kim Hoa phu nhân không tự chủ được phải lùi lại một bước. Mụ biến đổi sắc mặt xẵng giọng hỏi :

- Nội lực của các hạ quả nhiên hùng hậu. Nhưng có dám độc đấu với bản nhân không ?

Tôn Bất Tà đáp ngay :

- Dĩ nhiên là lão khiếu hoá phải bồi tiếp .

Tiêu Lĩnh Vu đã biết Kim Hoa phu nhân trong mình mang nhiều độc vật khiến người khó nỗi đề phòng. Chàng liền tung mình lướt tới trước mặt Tôn Bất Tà nói:

- Lão tiền bối đã thắng một trận rồi. Xin nhường trận này lại cho Tiêu mỗ.

Kim Hoa phu nhân chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tiêu huynh đệ ! Ngươi quyết định động thủ với ta thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu núi :

- Phu nhân đã không chịu nghe lời khuyên can thành thữuc của tại hạ thì chẳng thể nào tránh được một trường ác chiến. Nhiều lời vô ích, xin phu nhân lấy binh khí ra.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tỷ tỷ ở vào tình trạng bất đắc dĩ , chẳng lẽ đệ lại không chịu thể tất cho ta ư ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Phu nhân đã giúp kẻ tàn ác làm điều bạo ngược sao còn bảo là tình trạng bất đắc dĩ ?

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Hởi ơi ! Tiêu huynh đệ thật là hồ đồ ! Ngươi đã bức bách ta thì ta đành đắc tội

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Phu nhân có bản lãnh gì cứ việc trổ hết ra. Hai bên đã động thủ quyết liệt chẳng chết cũng bị thương, đừng ai nhường nhịn ai.

Kim Hoa phu nhân nhíu cặp lông mày chậm rãi nói :

- Tỷ tỷ có mấy điều cần thuyết minh trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi ?

Kim Hoa phu nhân đáp : .

Huynh đệ đã biết trong mình tỷ tỷ đầy độc vật .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Cái đó tại hạ biết rồi.

Kim Hoa phu nhân nói :

- Tỷ tỷ mà thắng được huynh đệ chẳng nói làm gì, nếu không địch nổi tỷ tỷ bắt buộc phải dùng đến độc vật.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đa tạ phu nhân đã có lòng cảnh giác.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc lấy ra hai bông kim hoa nói :

- Được rồi ! Huynh đệ động thủ đi ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đa tạ phu nhân nhường cho Tiêu mỗ hạ thủ trước. Vậy Tiêu mỗ xin tuân lệnh.

Chàng vung trường kiếm đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu coi tình thế ngày hôm nay biết là dù Bách Hoa Sơn Trang chưa dốc toàn lực đến đây, nhưng số cao thủ cũng rất đông đảo, càng để lâu càng nguy ngập, hạ thủ sớm khắc nào hay khắc đấy.

Kim Hoa phu nhân hai tay cầm bông kim hoa thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm đâm tới, liền tung kim hoa tay mặt lên đón thế kiếm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hai bông kim hoa này dài không đấy năm tấc mà dùng làm binh khí thì thật là kỳ ? E rằng nó còn chỗ ảo diệu khác ?

Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ chàng đột nhiên biến đổi thế kiếm. Chiêu kiếm đâm tới Kim Hoa phu nhân phóng ra nửa với liền đổi thành thế Kim ty chiền uyển , quét vào cổ tay mặt của Kim Hoa phu nhân.

Kim Hoa phu nhân hạ thấp tay xuống tránh khỏi. Đồng thời mụ đưa cây kim hoa ở tay trái ra nhằm điểm tới trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kim Hoa phu nhân không chớp mắt. Chàng vươn tay trái lên chụp xuống người mụ.

Kim Hoa phu nhân lại hạ thấp tay trái thu kim hoa về lạnh lùng hỏi :

- Ta đã bảo kim hoa có tôi chất kịch độc, huynh đệ không còn muốn sống nữa hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói :

- Tại hạ muốn coi cho rộng tầm mắt.

Kim Hoa phu nhân tức giận nói :

- Bất luận bản lãnh của huynh đệ có cao cường đến mức nào, nội lực có thâm hậu đến đâu nhưng hễ trúng phải chất kịch độc ở bông kim hoa là khó mà chống chọi được trong khoảnh khắc.

Bỗng nghe Chu Triệu Long cười khanh khách nói :

- Hai vị đánh nhan mà khách khí quá, tựa hồ không phải cuộc động thủ tỷ đấu mà như đôi cố hữu trùng phùng nói chuyện trước xưa.

Tiêu Lĩnh Vu phóng ra ba chiêu kiếm veo véo vọt ra một làn kiếm hoa tấn công Kim Hoa phu nhân. Miệng chàng lạnh lùng đáp :

- Chu Triệu Long ! Nếu Nhị trang chúa chọc giận là tại hạ sát Nhị trang chúa trước

Chu Triệu Long hỏi :

- Tam đệ quá nặng lời. Tiểu huynh không phải là kẻ để cho người ta hạ sát một cách dễ dàng đâu. Hiện nay trên chốn giang hồ số người muốn hạ sát tiểu huynh có đến hàng trăm hàng ngàn mà tiểu huynh vẫn sống ở nhân gian đấy thôi.

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu vốn bản tính thiện lương, còn nghĩ tình xưa có khi không giết Nhị trang chúa, nhưng lão khiếu hoá nói sao làm vậy. Bữa nay lão không buông tha cho Nhị trang chúa đâu.

Lão tung mình nhảy vọt lên cao hơn hai trượng.

Người đang lơ lửng trên không, lão chúc đầu xuống lướt về phía Chu Triệu Long .

Chu Triệu Long đột nhiên bắt ngựa chạy qua mé tả.

Tôn Bất Tà cười lạt hỏi :

- Nhị trang chúa muốn trốn chăng ?

Dư âm chưa dứt lời đã thấy kiếm hoa lấp loáng. Hai bóng người vọt lên nhằm về phía Tôn Bất Tà nhảy xổ lại.

Chỉ trong chớp mắt, hai tiếng rú thê thảm vang lên.

Hai bóng người vọt lên đón tiếp Tôn Bất Tà là hai đại hán áo đen. Chúng đã bị chưởng lực hất văng khí giới đi. Năm ngón tay của lão đâm vào trước ngực đối phương chết ngay đương trường.

Tôn Bất Tà hạ mình xuống đất quát to một tiếng, rung hai tay một cái hất hai xác chết đánh tới Chu Triệu Long .

Chu Triệu Long tuy tranh thoát nhưng trong lòng cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm :

- Võ công của lão khiếu hoá này quả nhiên ghê gớm . Nếu không có hai đại hán vọt ra đón đánh thì e rằng tánh mạng ta đã nguy về tay lão rồi.

Gã thấy hai xác chết bay tới liền vung chưởng đánh cho rớt xuống một bên.

Tôn Bất Tà đánh một đòn rồi đứng yên. Cặp mắt lão chiếu ra những tia thần quang nhìn chòng chọc vào Chu Triệu Long, dường như chuẩn bị ra chiêu thứ hai.

Bỗng nghe trong bụi cỏ cách đó chừng hơn trượng vang lên một tràng cười âm trầm, rồi tiếng người nói :

- Thất sát xuyên vân thủ là môn võ công ghê gớm của lão khiếu hoá. E rằng Nhị trang chúa khó lòng đối phó được.

Tiếng nói vừa dứt, một lão già mặc áo xanh bỗng xuất hiện ngăn chặn trước mặt Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà chau mày quát :

- Thân Tam Quái ! Lão cũng còn sống trên thế gian này ư ? Thật là một điều ra ngoài tưởng tượng của lão khiếu hoá.

Thân Tam Quái cười ruồi đáp lại :

- Lão cũng càng dẻo dai đấy chứ ?

Tôn Bất Tà lạnh lùng đáp :

- Lão đáng chết mà còn chưa chết đã là quá rồi. Không ngờ lại đến đầu hàng dưới trướng Bách Hoa Sơn Trang làm vây cánh cho Thẩm Mộc Phong. Lão khiếu hoá lấy làm xấu hổ thay cho lão.

Thân Tam Quái thản nhiên nói :

- Ba chục năm trước chúng ta đã có tỷ thí ở Hoàng Sơn chưa phân thắng bại. Cuộc chiến bữa nay

phải diễn ra cho đến lúc kẻ sống người chết mới thôi.

Tôn Bất Tà đáp :

- Chẳng lẽ lão khiếu hoá lại sợ lão chăng ?

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Phu nhân mà không chịu thua thì đừng trách Tiêu mỗ vô tình.

Mọi người đưa mắt nhìn qua thấy thanh trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu chẳng khác gì con thần long vẫy vừng giữa đám mây, phát ra những bông kiếm hoa vây bọc Kim Hoa phu nhân.

Dĩ nhiên hai bông kim hoa ở trong tay Kim Hoa phu nhân đã bị thanh trường kiếm dồn ép không phát huy được. Mụ lâm vào tình trạng nguy hiểm có thể bị kiếm đả thương lúc nào không hay.

Lại nghe Tiêu Lĩnh Vu lớn tiếng quát :

- Buông tay !

Chát một tiếng. Thanh trường kiếm chàng đập trúng cổ tay Kim Hoa phu nhân làm rớt một bông kim hoa xuống.

Đáng lẽ chiêu này của Tiêu Lĩnh Vu chặt đứt cổ tay của Kim Hoa phu nhân rồi nhưng chàng bản tâm từ thiện thấy lưỡi kiếm sắp đụng vào tay mụ liền xoay bằng lưỡi kiếm lại để đập vào.

Kim Hoa phu nhân nhảy lùi lại phía sau. Mụ thò tay vào bọc lấy con rắn nhỏ liệng ra.

Tiêu Lĩnh Vu cười nhạt vươn tay trái chụp lấy con rắn nhỏ.

Kim Hoa phu nhân biến sắc hỏi :

- Ngươi muốn chết ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đỏp :

- Cái đó chưa chắc.

Chàng rung cổ tay một cái. Con rắn nhỏ đột nhiên bị liệng về phía Thân Tam Quái.

Thân Tam Quái thấy một bóng đen bay tới không hiểu là ám khí gì. Hắn ỷ mình võ công cao cường, lại trông thấy Tiêu Lĩnh Vu dám thò tay ra chụp, hắn cũng không chịu tỏ ra khiếp nhược cũng vươn tay bắt lấy.

Hắn cảm thấy một vật nhũn nhùn mà trơn tuột liền biết là có điều khác lạ, vội vung tay liệng đi thì đã không kịp nữa.

Cổ tay hắn đau nhói lên vì bị độc xà ngoạm một miếng rồi.

Con rắn nhỏ này là vật kỳ độc. Thân Tam Quái dù võ công cao cường cỡ nào cũng không thể chịu nổi, chỉ trong nháy mắt hắn cảm thấy cánh tay tê chồn.

Kim Hoa phu nhân vội nhảy tới nơi, cúi xuống lượm con rắn. Tay trái mụ móc ra một viên thuốc đưa cho Thân Tam Quái và giục hắn :

- Uống lẹ đi .

Thân Tam Quái nữa đời người bôn tẩu giang hồ , kinh nghiệm quảng bác. Hắn biết lúc này tính mạng mình treo đầu sợi tóc khi nào còn dám sính cường liền đón lấy viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Chu Triệu Long vội hỏi :

- Thương thế của Thân huynh ra sao ?

Kim Hoa phu nhân nói :

- Hiện giờ y không thể tái chiến được nữa, cần phải dưỡng bệnh hai ngày.

Chu Triệu Long nắm dây cương bắt đầu ngựa lại giục:

- Đi thôi !

Con tuấn mã tung vó lao về phía trước.

Tôn Bất Tà nhảy xổ lại quát lên :

- Chu Triệu Long . Ngươi đinh trốn chăng ?

Chu Triệu Long đề khí, tung người rời khỏi yên cương nhảy xuống giữa đám cỏ rậm.

Tôn Bất Tà phóng chưởng đánh ra. Con ngựa hí lên một tiếng lăn xuống đất chết.

Kim Hoa phu nhân thừa cơ lúc này đỡ Thân Tam Quái chạy biến vào bóng đêm.

Tôn Bất Tà tức giận quát mắng :

- Chu Triệu Long ! Chẳng sớm thì muộn lão khiếu hoá cũng đập chết ngươi.

Tiếng quát vừa dứt, bỗng nghe trên không rít lên veo véo. Một loạt tên nỏ bắn tới Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà tiện tay túm xác con ngựa lên quay tít quanh mình để đón tên nỏ.

Phần lớn tên nỏ đều cắm vào xác con ngựa .

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng :

- Đang lúc đêm tối, muốn phá vòng vây không phải chuyện dễ dàng. Xin lão tiền bối hãy về để trù liệu kế hoạch.

Tôn Bất Tà quẳng xác con ngựa xuống lộn ngược người vọt về bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi :

- Sao ta không nhân lúc mấy nhân vật đầu não bị thương thừa cơ phá vòng vây ra khỏi vùng hiểm địa ?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Vì gia phụ và già mẫu không hiểu võ công, chỉ sợ bọn chúng mai phục quanh đây bắn tên hoặc phóng ám khí thì khó lòng tránh được .

Tôn Bất Tà nói :

- Kể ra đợi đến lúc trời sáng thì dĩ nhiên chúng ta trông rõ ám khí của chúng hơn nhưng chúng cũng nhìn thấy chúng ta. Vạy Tiêu huynh đệ thử cân nhắc lại lợi hại coi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Theo vãn bối hãy quét sạch bọn mai phục bốn phía rồi sẽ phá vòng vây xông ra.

Tôn Bất Tà nói :

- Được rồi ! Vậy chúng ta cứ theo lời Tiêu huynh đệ mà làm.

Tiêu Lĩnh Vu giơ trường kiếm lên nói :

- Tại hạ quanh ra mé tả nhà gianh. Lão tiền bối vòng qua mé hữu rồi hội họp nhau ở phía sau. Cử động này tuy chưa chắc đã thanh trừ được hết mai phục nhưng chỉ cần diệt trừ được phần nào thì cũng đỡ nguy phần nấy.

Tôn Bất Tà xoay mình toan cất bước, chợt nhớ ra điều gì khẽ nói :

- Tiêu huynh đệ ? Lão khiếu hoá còn có điều chưa rõ muốn hỏi lại huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều chi ?

Tôn Bất Tà hỏi lại :

- Kim Hoa phu nhân dùng độc xà làm ám khí sao huynh đệ chẳng sợ gì dám vươn tay ra chụp ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vì vãn bối đã đeo bao tay bằng da con giao ngàn năm, đao kiếm còn chẳng sợ gì , dĩ nhiên con rắn đó chẳng đáng quan tâm.

Tôn Bất Tà nói :

- Bản lãnh của Thân Tam Quái lợi hại vô cũng. Năm trước hắn cùng lão khiếu hoá quyết đấu ở núi Hoàng Sơn suốt một ngày đêm không phân thắng bại. Sau nghe nói hắn bị thương về tay một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm là Vô Ngã thiền sư. Từ đó hắn mai danh ẩn tích không lộ mặt trên chốn giang hồ. Chẳng ngờ hắn ẩn náu ở

Bách Hoa Sơn Trang. Ngày trước hắn đã nổi tiếng trên chốn giang hồ chẳng kém gì Thẩm Mộc Phong, không hiểu sao lại cam tâm để Thẩm Mộc Phong thu dụng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ tới Thẩm Mộc Phong đã phái gian tế đến nằm vùng trong các môn phái lớn nên biết rõ hết những cử động của đối phương. Thẩm Mộc Phong đã biết người biết mình dĩ nhiên hắn đánh đâu được đấy.

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm không nói, lại hỏi :

- Tiêu huynh đệ nghĩ gì vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Câu chuyện này dài lắm để ngày sau vãn bối sẽ nói tường tận cho lão tiền bối nghe.

Rồi chàng quanh ra mé tả đi trước.

Tôn Bất Tà ngấm ngầm đề tụ chân khí, đột nhiên vung chưởng đánh vào bụi cỏ rậm phía trước.

Bỗng nghe tiếng rên vang lên. Một đại hán áo đen bị trúng chưởng của Tôn Bất Tà ngã lăn ra ngoài bụi cỏ.

Tiêu Lĩnh Vu huy động trường kiếm quét vào một bụi cỏ. anh hào quang lấp loáng. Một thanh đơn

đao phóng ra đón tiếp kiếm chiêu của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã vận nội lực vào thanh kiếm. Đao kiếm chạm nhau bật lên một tiếng "choang" rùn rợn. Thanh đơn đao bị thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu hất bay đi.

Tôn Bất Tà lớn tiếng hỏi :

- Chu Triệu Long cùng Kim Hoa phu nhân đã thua chạy rồi. Các ngươi còn ở đây dể tìm cái chết ư ?

Lão vừa quát vừa phóng song chưởng liên hoàn đánh ra.

Hai người cùng động thủ, uy thế mãnh liệt vô cùng. Chỉ trong khoảnh khắc đã dả thương bảy tám tay cao thủ mai phục ở trong mấy bụi rậm, làm kích động bao nhiêu tay cao thủ của Bách Hoa Sơn Trang nổi lên phản kích. Tên nỏ bắn ra như mưa.

Tiêu Lĩnh Vu múa trường kiếm thành một làn kiếm quang dày đặc xông tới những nơi phóng ám khí ra.

Kiếm quang tới đâu, tiếng thì thê thảm vang lên tới đó. Một trận mưa máu phun ra bốn mặt.

Tôn Bất Tà vận nội lực đến tột độ phóng chưởng, thế mạnh dường lay non lấp bể đánh vào các bụi cỏ.

Hai tay đài cao thủ toàn lực tấn công khiến những tay cao thủ mai phục tuy đông người mà bị một phen đánh giết, tổn thương đến quá nữa . Bọn người sống sót tự biết mình không đánh nổi bỏ chạy toán loạn.

Trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm , hai người đã thanh trừ hết được những cao thủ mai phục bốn phía.

Tiêu Lĩnh Vu chống kiếm nhảy vọt đến bên Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão tiền bối vẫn bình yên chứ ?

Tôn Bất Tà cười nói :

- Nhờ trời vẫn không sao cả. Chúng ta nhân cơ hội hỗn loạn này để chạy đi thôi

Tiêu Linh Vu nói :

- Lão tiền bối dạy phải lắm:

Chàng xoay mình nhảy vọt về phía căn nhà gianh.

Độc Thủ Dược Vương khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi :

- Bọn người Bách Hoa Sơn Trang rút lui hết chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Nhờ Tôn lão tiền bối giúp sức, may mà đã đánh lui được cường địch.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Thẩm Mộc Phong trong lòng tha thiết nghĩ muốn thu thập Tiêu đại hiệp. Chúng ta không nên nấn ná ở đây.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi ! Xin lão tiền bối cõng lệnh ái, chúng ta lập tức động thân.

Chàng rảo bước đến trước mặt Tiêu đại nhân cúi xuống nói :

- Xin gia gia để hài nhi cõng đi ngay .

Kim Toán Bàn Thương Bat lạng người vào nói :

- Tiêu đại ca cần rảnh tay để cự dịch là điều khẩn yếu. Để tiểu đệ cõng lão bá là được .

Tiêu đại nhân chau mày đáp :

- Lão phu đâu dám thế.

Thương Bát vội chạy tới cúi xuống :

- Lúc này tình thế rất nguy hiểm. Lão bá đừng chối từ nữa.

Kim Lan cõng lão phu nhân, Thương Bát cõng Tiêu đại nhân, Độc Thủ Dược Vương bồng con gái. Tiêu Lĩnh Vu chống kiếm đi trước mở đường, Đỗ Cữu và Ngọc Lan đi đoạn hậu.

Đoàn người xông ra khỏi căn nhà gianh, ngẩng đầu trông lên trong bóng đêm chỉ thấy vầ phương Bắc có ánh đèn lửa đang vọt tới nhanh như bay .

Đám đèn lửa kia có thể là viện thủ của Bách Hoa Sơn Trang kéo đến. Bọn chúng đốt đuốc mà đi chắc là những tay cao thủ tinh nhuệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Trước tình hình này không nên động thủ tỷ đấu với họ, chúng ta tránh đi quách.

Chàng liền trở gót chạy về phía chính Nam .

Đoàn người biết chưa thoát khỏi nơi nguy hiểm nên chạy thật nhanh chỉ trong khoảnh khắc đã chạy được bốn năm dặm.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập. Một con ngựa từ mé bên cách chừng hơn trượng chạy trên con đường nhỏ ruổi tới.

Độc Thủ Dược Vương nói :

- Gã này chắc là một tên mai phục trong trạm ngầm của Bách Hoa Sơn Trang.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống lượm một viên đá ngầm vận nội lực vào cổ tay rồi lớn tiếng quát :

- Ai đó ? Hãy dừng ngựa lại.

Người kia lờ đi như không nghe tiếng vẫn phóng ngựa lao đi.

Tiêu Lĩnh Vu vọt mình đi hai cái đã tới gần khoái mã. Chàng vung tay lên, viên đá bay ra. Người kia chỉ kịp rú lên một tiếng rồi ngã xuống bên đường.

Tiêu Lĩnh Vu toan tiến về phía trước thì người kia đột nhiên tràn mình liệng một vật lên không đánh "sầm" một tiếng. Một đám ngân hoa loé ra bốn mặt.

Đỗ Cữu lạnh lùng nói :

- Thằng lỏi đó chưa chết.

Hắn vọt mình tới nơi cúi xuống thì thấy đại hán nằm yên không nhúc nhích.

Hắn vần mình đại hán lên coi thì thấy mũi miệng chảy máu tươi đã tắt thở rồi.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu ra tay nặng quá, người đó bị đánh trúng vào yếu huyệt sau lưng. Trước khi gã tắt hơi còn liệng yên hoa ra làm tín hiệu.

Đỗ Cữu phóng cước đá vào thi thể đại hán văng ra xa sáu bảy thước.

Độc Thủ Dược Vương ngẩng đầu nhìn làn hoa bạc nói :

- Hành tung của chúng ta đã bị bại lộ , cần thay đổi phương hướng mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Chúng ta chạy về phía Đông .

Quần hào lập tức rẽ về phía Đông theo chàng. Đi chừng được bốn năm dặm thì tới bên kia rừng tạp.

Tiêu phu nhân tuy được Kim Lan cõng trên lưng chạy suôt đêm cũng cảm thấy mệt khẽ hỏi :

- Vu nhi nghĩ một lúc rồi hãy đi có được không ?

Chương 138: Độc Thủ Dược Vương Dứt Tình Huynh Đệ

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mẫu thân nói phải lắm. Chúng ta đã thoát khỏi nơi nguy hiểm cũng nên nghĩ ngơi một lát.

Chàng vừa dứt lời đột nhiên hoả quang lấp loáng. Trong rừng bỗng hai ngọn đuốc giơ lên sáng rực.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi toan chạy lại xem thì tiếng người vọng tới :

- Tam đệ chưa được nghỉ ngơi thì e rằng dù là một La Hán đúc bằng kim cương cũng khó lòng chống nổi. Trong Bách Hoa Sơn Trang đã sắp đặt giường mùng để chờ đợi. Sao Tam đệ không về điều dưỡng mấy hôm ?

Tiếng nói ốm ồm đúng là thanh âm của Thẩm Mộc Phong.

Tôn Bất Tà cười lạt hỏi :

- Thẩm Mộc Phong! Lão còn dám vác mặt đến nhìn lão khiếu hoá ư ?

Lại thấy ánh lửa lập loè. Chỉ trong khoảnh khắc mấy chục ngọn đuốc sáng rực đã bao vây bốn mặt.

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động mục quang thấy phía sau mỗi cây đuốc đều có mười dại hán áo đen . Hai tên ôm nỏ liên châu còn tám tên tay cầm binh khí.

Bọn người này dường như đã bố trí phương vị từ trước. Tuy chúng từ bốn mặt tám phương kéo vào rất mau lẹ mà không rối loạn. Chỉ thấy ánh lửa lập loè khép vòng vây dần dần nhỏ lại.

Vòng vây cực kỳ nghiêm mật. Cứ mỗi tên cung nỏ lại phối hợp với bốn tên võ sĩ áo đen cầm binh khí.

Tiêu Lĩnh Vu ngầm đếm được hai mươi bó ngọn đuốc. Thẩm Mộc Phong và những cao thủ chưa xuất hiện không tính vào đám này.

Nguyên võ sĩ áo đen đã đông tới hai trăm bốn mươi tên, nếu thêm cả bọn đại hán cầm đuốc thì thành hai trăm sáu mươi tư tên.

Khi ở Bách Hoa Sơn Trang, Tiêu Lĩnh Vu đã biết bọn võ sĩ áo đen rất lợi hại.

Tuy chúng không đáng được liệt vào hạng cao thủ bậc nhất trong võ lâm nhưng tên nào cũng gan dạ không sợ chết. Khi động thủ chúng hăng máu như người điên . Kẻ trước ngó, người sau kế tiếp.

Trung Châu Nhị Cổ, Kim Lan, Ngọc Lan vội đặt vợ chồng Tiêu đại nhân xuống. Độc Thủ Dược Vương cũng đặt ái nữ xuống. Quần hào đứng xung quanh bảo vệ.

Ánh đuốc sáng tỏ như ban ngày. Độc Thủ Dược Vương muốn ẩn thân cũng không được liền mạnh bạo phưỡn ngực hiên ngang bước ra.

Bọn võ sĩ áo đen khi còn cách quần hào hơn trượng liền dừng lại.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cất giọng ồm ồm :

- Tiêu huynh đệ ! Hai trăm tên võ sĩ áo đen tiểu huynh cũng biết không thể cầm chân tam đệ, nhưng bốn mươi tám tay cung nỏ liên châu mà Tam đệ muốn bảo vệ cho lệnh tôn và lệnh đường được an toàn tưởng không phải là chuyện dễ.

Tiêu Lĩnh Vu giận quá sắc mặt xám xanh lại không nói nửa lời .

Tôn Bất Tà khẽ hỏi Độc Thủ Dược Vương :

- Dược Vương ? Thẩm Mộc Phong ẩn trong bóng tối chắc đã nhìn thấy Dược Vương . Chẳng hiểu tại sao hắn lại giả vờ như chưa trông rõ ?

Độc Thủ Dược Vương lạnh lùng nói :

- Hầu hết đồng đạo trên võ lâm đều bảo y là một người rất vô tình bạc nghĩa, nhưng y đối với lão phu rất thân thiết. Cục diện bữa nay lão phu ra mặt nói một câu có thể giải quyết được ngay.

Hắn ngừng lại một chút rồi cao giọng hỏi :

- Thẩm huynh ? Thẩm huynh đã ngó thấy tiểu đệ chưa ?

Thanh âm của Thẩm Mộc Phong từ trong bóng tối vọng lại :

- Tiểu huynh ngó thấy rồi .

Độc Thủ Dược Vương không để cho hắn nói hết lời đã chẹn họng :

- Thẩm huynh đã hiểu tiểu đệ rất sâu xa, tiểu nữ là Uyển nhi được tiểu đệ rất thương tiếc hơn chinh bản thân mình. Tiêu Lĩnh Vu đã đôi ba lần cứu mạng cho tiểu nữ, vậy tiểu đệ chẳng thể không báo đáp

cho y được.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Hiền điệt nữ mắc bệnh trầm trọng lâu ngày, e rằng Tiêu Lĩnh Vu dù hết lòng cũng chẳng thể cứu trị được.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Sự thực đã trái lại lời phỏng đoán của Thẩm huynh. Tiêu Lĩnh Vu đã mạo hiểm tìm dược linh dược và đã chữa khỏi cố tật cho tiểu nữ. Y chỉ cần điều dưỡng mười ngày hay nữa tháng nữa là trở lại lành mạnh như người thường.

Thẩm Mộc Phong nói :

- Nếu vậy thì tiểu huynh có lời mừng cho huynh đệ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Chúng ta kết nghĩa kim lan rất thắm thiết chứ không phải chuyện kết giao hời hợt . Bao nhiêu năm trời tiểu đệ đã vì Thẩm huynh mà hao phí rất nhiều tâm lực. Bách Hoa sơn trang được thịnh vượng như ngày nay và đào tạo ra hàng ngàn võ sĩ không biết sợ chết. Địa vị Thẩm huynh ngạo nghễ trong võ lâm, ai cũng phải khiếp sợ . Tiểu đệ dù không dám tự coi mình là người có công đầu, nhưng cũng là kẻ đã xuất lực vào hàng nhất nhì .

Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Đúng thế . Huynh đệ đã giúp cho tiểu huynh dựng nên cơ nghiệp ở Bách Hoa sơn trang, chẳng lẽ nay lại đi phò cho kẻ khác để phá huỷ công trình này ?

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Cái đó tiểu đệ không dám đâu, mà chỉ có một điều khẩn cầu Thẩm huynh.

Thẩm Mộc Phong giục:

- Huynh đệ nói thử nghe.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu đã cứu mạng cho tiểu nữ, nên tiểu đệ phải giải cứu song thân cho y. Nếu Thẩm huynh độ lượng khoang đạt thì xin giải tán bọn võ sĩ áo đen để buông tha cho bọn Tiêu Lĩnh Vu. Sau khi tiểu đệ trả xong món nợ với Tiêu Lĩnh Vu, chúng ta vẫn giữ được tình huynh đệ hoà hảo. Chờ tiểu

nữ bình phục, tiểu đệ lại đem hết năng lực phò tá Thẩm huynh. Chỉ trong vòng ba năm hay năm năm tiểu nữ được bồi dưỡng trở thành một tay cao thủ võ lâm siêu quần xuất chúng. Khi đó cha con tiểu đệ sẽ dốc lòng gắng sức viện trợ Thẩm huynh để hoàn thành tâm nguyện bá chủ giang hồ.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Thời gian ba năm tuy chẳng bao lâu, Thẩm mỗ có thể chờ được, nhưng chỉ sợ các môn phái lớn trong võ lâm chẳng chịu để yên. Theo nhận xét của Thẩm mỗ thì chỉ vài năm nữa là đại cuộc võ lâm sẽ đi vào kết quả. Khi đó huynh đệ mới hạ sơn mà tiểu huynh chưa thoả chí bá chủ giang hồ thì cũng chết mục xương rồi.

Độc Thủ Dược Vương hỏi:

- Thẩm huynh nói thế phải chăng không thèm đếm xỉa gì tới lời yêu cầu của đệ ?

Tôn Bất Tà cười hô hố xen vào:

- Trước khác bây giờ khác. Ngày trước Dược Vương đối với Bách Hoa sơn trang như làn nước dể nuôi cá sống, hay cỏ để nuôi ngựa lớn. Còn bây giờ Bách Hoa sơn trang đã đũ lông đũ cánh, không cần đến Dược Vương nữa. Vậy mà Dược Vương còn rước lấy điều vô vị, khiến cho lão khiếu hoá phải phê bình Dược Vương là con người không hiểu thời cuộc.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói:

- Câu chuyện giữa anh em ta, lão khiếu hoá dúng miệng vào làm chi ?

Lại nghe Thẩm Mộc Phong nói :

- Tiêu Lĩnh Vu có cứu mạng hiền điệt nữ thì huynh đệ đã cứu song thân y ra khỏi Bách Hoa sơn trang, lại còn đánh chết mười mấy tên hắc y võ sĩ của tiểu huynh. Thế là có vay có trả rồi, chẳng còn điều chi khiếm khuyết nữa.

Độc Thủ Dược Vương đáp:

- Cứu người phải cứu cho đến nơi. Tiểu đệ đã cứu song thân Tiêu Lĩnh Vu, dĩ nhiên không muốn thấy hai vị lại bị Thẩm huynh bắt đem về Bách Hoa sơn trang. Vậy Thẩm huynh giải tán võ sĩ bốn mặt để cha con y rời khỏi. nơi đây. Qua đêm nay rồi tiểu đệ quyết không hỏi gì tới việc của y nữa.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Huynh đệ đã nổi tiếng là Độc Thủ Dược Vương, sao đêm nay lại sinh lòng từ thiện ?

Độc Thủ Dược Vương đổi giọng lạnh lùng thành tha thiết đáp:

- Hùm dữ không ăn thịt con. Tiểu đệ dù là tay độc thủ cũng có lòng thương tiếc tiểu nữ. Chẳng thà con bất hiếu , lòng. cha quyết chẳng bất từ. Tiêu Lĩnh Vu đã cứu mạng cho Uyển Nhi, tiểu đệ nhân thấy ơn đức hơn cả cứu mạng cho mình. Mong rằng Thẩm huynh nghĩ tới chút bạc diện của đệ mà buông tha cho họ.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Kể ra với mối giao tình của chúng ta thì tiểu huynh nên ưng thuận lời yêu cầu đó, nhưng . . .

Độc Thủ Dược Vương vội hỏi:

- Nhưng làm sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Nhưng thả hổ về rừng để lại mối hậu hoạn không bao giờ dứt . Bậc đại trượng phu lý nào vì cái nhân đức đàn bà mà phế bõ đại cuộc ?

Độc Thủ Dược Vương biến sắc, lạnh lùng cắt lời:

- Suốt đời tiểu đệ chưa từng năn nỉ ai điều gì. Thẩm huynh vô tình như vậy là đẩy tiểu đệ vào chỗ đoạn tình tuyệt nghĩa.

Bỗng thấy bọn hắc y võ sĩ tới tấp rẽ sang hai bên để nhường lối cho Thẩm Mộc Phong dẫn tám đại hán áo đỏ từ từ tiến vào.

Tám đại hán này lưng đều cài một thanh trường kiếm lớn đặc biệt. Mặt phẳng trơ như gỗ chẳng khác gì tám xác chết mới lôi trong quan tài ra.

Độc Thủ Dược Vương cười lạt nói:

- Bát đại huyết ảnh hoá thân.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười đáp:

- Đúng thế! Huynh đệ nên biết tiểu huynh tới đây đã có kế hoạch vẹn toàn .

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bây giờ huynh đệ thay đổi tâm ý cũng còn chưa muộn.

Độc Thủ Dược Vương đã gầy nhom, bây giờ da mặt co rúm lại, trông càng khó coi hơn. Tay trái lão từ từ kéo một góc tà áo lên, tay phải vươn ra chụp lấy thanh kiếm của Ngọc Lan, chặt đánh roạt

một tiếng rồi thủng thẳng tuyên bố :

- Từ giờ khắc này chúng ta tuyệt tình huynh đệ .

Lão lại vung trường kiếm vạch một đường ở trước mặt nói tiếp:

- Hoạch địa tuyệt giao rồi, từ nay chúng ta không còn tình nghĩa gì nữa.

Thẩm Mộc Phong thu nụ cười lại, nghiêm trang nói:

- Huynh đệ không nghĩ gì nữa ư ?

Độc Thủ Dược Vương hững hờ đáp:

- Lão phu đã nghĩ nhiều rồi, không dám cùng Thẩm đại trang chúa xưng huynh gọi đệ nữa .

Thẩm Mộc Phong ngựa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Dược Vương đã quyết ý đoạn nghĩa tuyệt giao thì Thẩm mỗ cũng không dám với cao. Nghĩ tình cũ mấy chục năm trời, Thẩm mỗ có lời khuyến cáo.

Độc Thủ Dược Vương giục:

- Thẩm đại trang chúa cứ nói đi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Đã xảy ra cuộc động thủ thì đao thương không mắt. Nếu Thẩm mỗ sát hại lệnh ái, mong Dược Vương cũng đừng trách Thẩm mỗ thủ đoạn tàn ác.

D9c Thủ Dược Vương giọng lạnh như băng, nói dằn từng tiếng một:

- Bất cứ ai làm tổn thương đến tiểu nữ, lão phu cũng quyết chẳng dung tha.

Thẩm Mộc Phong cười mát hỏi:

- Người ta còn sợ Độc Thủ Dược Vương dụng độc, nhưng Thẩm mỗ không sợ đâu . Chắc Dược Vương cũng biết rồi chứ.

Độc Thủ Dược Vương nói:

- Chất độc có đến hàng trăm ngàn thứ, chẳng lẽ Thẩm trang chúa chống được bách độc không cho xâm nhập vào người ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Chúng ta giao tình đã mấy chục năm, Dược Vương dùng thứ độc gì, chẳng lẽ Thẩm mỗ lại còn không rõ ?

Độc Thủ Dược Vương cười khẩy :

- Có lý nào lão phu lại không giữ kín mấy thứ?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Chúng ta đã thành đối nghịch, Thẩm mỗ cũng chẳng cần giấu giếm làm chi nữa. Thẩm mỗ đã ngấm ngầm hạ độc vào người Dược Vương rồi. Chỉ trong vòng một năm mà Dược Vương không gặp Thẩm mỗ là chất độc tự nhiên phát tác.

Độc Thủ Dược Vương cũng nói:

- Lão phu cũng đã hạ độc vào người Thẩm trang chúa. Không đầy nửa năm là chất độc phát tác.

Hai người nói mấy câu này tỏ ra thủ đoạn sóng gió hiểm ác trên chốn giang hồ đã đến cùng cực.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nghĩ thầm:

- Hai người đã giao tình tha thiết đến mấy chục năm mà còn ngấm ngầm hạ độc vào nhau thì thật là nham hiểm phi thường, ai nghe cũng phải run sợ.

Bỗng thấy Thẩm Mộc' Phong ngửa mặt lên trời cười rộ nói:

- Dù Dược Vương có hạ độc thật sự, Thẩm mỗ cũng còn được nữa năm nữa mới phát tác. Nhưng Dược Vương thì khó lòng tránh khỏi kiếp nạn bữa nay .

Độc Thủ Dược Vương hững hờ đáp:

- Hiện giờ chưa phân thắng bại. Thẩm đại trang chúa chớ nên khoe khoang lỗ miệng.

Tiêu Lĩnh Vu lẵng lặng quan sát tình thế đã thấy cục diện thành thế kiếm tuốt cung giương, khó lòng tránh khỏi ruộc đấu sinh tử. Chàng vung trường kiếm, lớn tiếng hô :

- Thẩm Mộc Phong ! Đại trang chúa đã lừng danh mấy chục năm trời. Bậc đại trượng phu phải có khí phách anh hùng. Bất luận kết quả bữa nay ra sao, Tiêu mỗ cũng quyết một trận tử chiến. Chắc Thẩm đại trang chúa cũng không đến nổi chối từ ?

Thẩm Mộc Phong nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu, chậm rãi nói:

- Cứ tình thế đêm nay mà bàn thì Thẩm mỗ đã nắm chắc phần thắng. Nếu ta còn liều mạng chiến đấu với Tiêu đại hiệp, há chẳng là kẻ bất tri ư ?

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt, quay lại ngó Tôn Bất Tà và Độc Thủ Dược Vương nói:

- Tiêu Lĩnh Vu này có mấy lời phế phủ, mong hai vị tiền bối vui lòng làm theo.

Tôn Bất Tà cười khanh khách hỏi:

- Đêm nay dù chúng ta không thể phá dược vòng vây mà ra thì những người ở Bách Hoa sơn trang hiện diện đương trường cũng phải tử thương quá nửa. Thế là kéo đủ cả vốn lẫn lãi rồi. Tiêu đại hiệp có điều chi xin cứ nói ra, dù phải dấn thân vào nước lửa, lão phu cũng quyết không lùi bước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ xin có lời tạ ơn trước.

Chàng chắp tay xá dài, mắt nhìn thẳng vào Độc Thủ Dược Vương chờ lão trả lời .

Độc thủ Dược Vương hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Bây giờ giữa lão phu với Thẩm Mộc Phong đã đoạn nghĩa tuyệt giao, không còn uý kỵ chi nữa. Tiêu đại hiệp có điều gì xin cứ thẳng thắn nói ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói .

- Khi tại hạ ra tay đối phó với Thẩm Mộc Phong, hai vị không nên ra tay viện trợ . Xin hai vị cùng Trung Châu Nhị Cổ và Kim Lan, Ngọc Lan đem toàn lực phá vây mà ra. Bản lãnh hai vị dư sức đối phó với bọn hắc y võ sĩ của Bách Hoa sơn trang . Tại hạ đặt rất nhiều hi vọng vào hai vị sẽ thành công.

Tôn Bất Tà ngơ ngác một chút rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp định một mình chiến đấu với Thẩm Mộc Phong và Bát Đại huyết ảnh hay sao ?

Độc Thủ Dược Vương nói theo :

- Lại còn hai trăm hắc y võ sĩ đã bị khống chế, biến thành hung hãn không biết sợ chết.

Tiêu Lĩnh Vu di động thân hình tới một góc vừa có thể ngăn cản Thẩm Mộc Phong và Bát Đại huyết ảnh rồi chậm rãi nói:

- Tại hạ tự tin có thể phá vây được. Vậy xin hai vị lão tiền bối cứ theo kế hoạch của tại hạ.

Tôn Bất Tà nói:

- Để Dược Vương dẫn dắt mọi người phá vây, còn lão khiếu hoá ở lại tiếp tay cho Tiêu đại hiệp.

Độc Thủ Dược Vương lắc đầu đáp:

- Chưởng lực của lão khiếu hoá rất hùng hậu, bảo vệ cho bọn họ phá vòng vây hay hơn. Lão phu ở lại với Tiêu đại hiệp để còn hạ độc.

Thẩm Mộc Phong cười ruồi nói:

- Các vị cứ thủng thẳng bàn định, Thẩm mỗ chờ thêm một lúc cũng không sao.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nẩy, cặp mắt đỏ ngầu. Chàng lớn tiếng:

- Hai vị lão tiền bối mà không nghe tại hạ thì từ nay chúng ta tuyệt giao.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đề tụ chân khí, tay cầm trường kiếm lạnh lùng nói:

- Thẩm Mộc Phong . Y là một cô gái đã bạc nhược lại chẳng hiểu chút võ công nào. Đại trang chúa mà gia hại y thì còn mặt mũi nào nhìn thấy anh hùng thiên hạ ?

Độc Thủ Dược Vương nắm chặt hai tay lại, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Lão nói :

- Thẩm Mộc Phong ! Lão mà gia hại tiểu nữ thì ta sẽ thả độc giết hết người trong Bách Hoa sơn trang, không để sót một mống.

Uyển Nhi bỗng quay lại nói:

- Gia gia . Tiêu lang ! Các vị cứ an tâm. Thẩm bá bá không giết tiểu nữ đâu mà ngại.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Ngươi đừng quá tự tin. Phụ thân ngươi đã đoạn bào tuyệt giao với ta, mà ta lại chẳng phải người độ lượng nhân từ, coi chừng ta giết ngươi đấy.

Lúc này Uyển Nhi và Kim Lan đã đi tới trước mặt Thẩm Mộc Phong.

Uyển Nhi mỉm cười nói:

- Thẩm bá bá ! Vãn bối không biết dùng độc. Bá bá bất tất phải sợ hãi.

Thẩm Mộc Phong trố mắt nhìn cô nói:

- Dù ngươi biết dùng độc thì ta cũng chẳng sợ gì.

Uyển Nhi nói :

- Nếu vậy càng hay. Xin bá bá ghé tai vào đây để vãn bối nói mấy câu.

Thẩm Mộc Phong sửng sốt hỏi:

- Chuyện gì ? Ngươi cứ nói mau đi .

Uyển Nhi lắc đầu đáp :

- Đây là việc cơ mật, chẳng thể để người ngoài nghe tiếng.

Thẩm Mộc Phong lấy làm khó nghĩ hỏi:

- Cả gia gia ngươi cũng không nghe được ư ?

Uyển Nhi đáp:

- Nếu lão nhân gia biết vụ này nhất định sẽ trách mắng vãn bối một chặp. Dĩ nhiên không thể để lão nhân gia nghe rõ.

Thẩm Mộc Phong trầm ngâm một chút. Quả nhiên hắn cúi khom người ghé tai gần lại.

Chương 139: Nhờ Nhược Nữ Quần Hào Thoát Hiểm

Bỗng thấy Uyển Nhi nói nhỏ vào tai Thẩm Mộc Phong mấy câu .

Thẩm Mộc Phong lập tức biến đổi sắc mặt, đứng thẳng người lên hỏi:

- Thật thế ư ?

Uyển Nhi thều thào đáp:

- Tiểu nữ nói nhiều mệt lắm rồi. Thẩm bá bá không tin thì tiểu nữ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Thẩm Mộc Phong mắt lộ sát khí nói:

- Con tiểu nha đầu kia . Ta muốn phanh thây ngươi làm muôn đoạn trước.

Uyển Nhi mỉm cười hỏi:

- Tiểu sự bất nhẫn tất loạn đại mưu . Liệu thẩm bá bá có dám hạ sát một đứa con gái yếu ớt , chẳng hiểu chút võ công nào không ?

Thẩm Mộc Phong nét mặt dần dần tan hết sát khí, chậm rãi nói :

- Nếu ta theo lời ngươi triệt thoái hết đoàn hắc y võ sĩ bao vây bốn mặt thì sao ?

Uyển Nhi đáp: .

- Dĩ nhiên tiểu nữ cũng y lời giao ước mà hành động.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Bây giờ ta phải làm gì ?

Uyển Nhi đáp:

- Thẩm bá bá hãy tha hết bọn họ đi, tiểu nữ ở lại đây làm con tin .

Quần hào không hiểu hai người đã nói với nhau những gì. Nhưng nghe thấy Thẩm Mộc Phong

ưng lời giải tán đám võ sĩ áo đen thì kinh ngạc vô cùng.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Hay lắm . Chúng ta cứ nhất định như vậy.

Rồi hắn giơ tay lên hô:

- Hãy mở dường cho họ.

Hắc y võ sĩ bốn mặt dạ ran một tiếng rồi lùi lại. Cả bốn mặt Đông, Tây, Nam , Bắc đều để hở một lối đi.

Thẩm Mộc Phong tuyên bố:

- Bốn mặt đều hở lối rồi đó, tuỳ các vị muốn đi lối nào cũng được.

Uyển Nhi quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu lang . Xin Tiêu lang nghe tiểu nữ một lời được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp:

- Uyển cô nương muốn sai bảo điều gì xin cứ nói ra .

Uyển Nhi nói:

- Tiêu lang đưa song thân cùng quần hào đi thẳng về hướng chính Nam .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Còn cô nương thì sao ?

Uyển Nhi đáp:

- Tiểu muội ở lại đây làm con tin .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không được ! Tiêu mỗ đường đường tấm thân nam tử có lý đâu lại chịu thế. Chẳng thà đêm nay quyết một trận tử chiến , dù có phải vùi xương nơi hoang dã cũng đành chứ chẳng thể nghe lời cô nương được.

Uyển Nhi thở dài hỏi:

- Đại hiệp khí phách anh hùng, tử chiến ở đây cũng không sao , nhưng đại hiệp nỡ để hai vị lão nhân gia cùng chết với đại hiệp được ư ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người không biết nói sao .

Độc Thủ Dược Vương đột nhiên chắp tay hỏi:

- Thẩm huynh ! Tiểu đệ nguyện ở lại làm con tin, xin Thẩm huynh buông tha cho tiểu nữ.

Thẩm Mộc Phong vẻ mặt trầm trọng thủng thẳng đáp:

- Dược Vương ở lại cũng bằng vô dụng.

Uyển Nhi nói:

- Gia gia ơi ! Bây giờ hài nhi đứng bên Thẩm bá bá. Bá bá muốn giết hài nhi thì chỉ cất tay một cái là xong . Gia gia muốn cứu mạng hài nhi cũng không được nào.

Độc thủ Dược vương hỏi:

- Hài tử ! Ai bảo ngươi tự đưa mình vào miệng cọp ?

Uyển Nhi đáp:

- Hài nhi đã vào miệng cọp thì nói gì cũng bằng vô ích.

Đột nhiên cô mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng hài nhi tin rằng Thẩm bá bá quyết không gia hại hài nhi .

Cô đảo mắt nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Có phải vậy không bá bá ?

Thẩm Mộc Phong hắng dặng một tiếng rồi đáp:

- Hễ ngươi không gạt ta thì dĩ nhiên ta không giết ngươi .

Uyển Nhi giơ tay áo lên lau mồ hôi rồi giục:

- Các vị đã nghe rõ rồi, sao còn chưa chạy đi . Còn đợi đến bao giờ ?

Tiêu Lĩnh Vu nghiến răng, nhìn Độc Thủ Dược Vương và Trung Châu Nhị Cổ nói:

- Xin các vị đưa song thân Tiêu mỗ chạy trước. Tiêu mỗ ở lại đây bầu bạn với Uyển cô nương .

Trong lúc cường địch bao vây, chỉ nháy mắt có thể giết người, vậy mà một cô gái yếu đuối bệnh hoạn vẫn ung dung chấn tĩnh phi thường .

Cô giơ tay lên vuốt lại mái tóc bị gió thổi rối tung, cười nói:

- Như thế cũng may . Thẩm bá bá tuy là người thâm hiểm tàn ác, nhưng cũng là một nhân vật thông minh hơn đời, biết cân nhắc hai mối hại, chịu đựng mối nào nhẹ hơn . Y không chịu giết chúng ta cho hả giận trong lúc nhất thời để làm hư công cuộc mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ .

Cô đảo mắt nhìn thẩm Mộc Phong hỏi:

- Thẩm bá bá ! Vãn bối nói vậy có đúng không ?

Thẩm Mộc Phong hắng đặng rồi đáp:

- Hãy tạm kể là đúng đi .

Uyển Nhi mỉm cười ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại hiệp giục họ đi mau lên ?

Tôn Bất Tà cười ha hả ngắt lời:

- Tiêu huynh đệ . Lần trước chúng ta ở Bách Hoa Sơn Trang chiến đấu với mấy trăm võ sĩ được một phen sung sướng mê ly, suốt đời lão khiếu hoá, không quên được. Bữa nay tấn kịch cũ tái diễn, chẳng lẽ lão khiếu hoá bỏ đi mà không ở lại chịu đựng với Tiêu huynh đệ ?

Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Không được ! Các vị nên đi hết thì bọn tiểu nữ mới thêm hy vọng sống sót. Một mình Tiêu Lĩnh Vu ở lại là đủ rồi ?

Cô lại giục Kim Lan, Ngọc Lan:

- Hai vị tỷ tỷ cũng đi ngay đi .

Quần hào nhận thấy cô nói cũng có lý không phản đối vào đâu được.

Trung Châu Nhị Cổ hành động trước tiên , hai người đỡ Tiêu đại nhân đi về phía Nam .

Ngọc Lan đỡ Tiêu phu nhân di theo Trung Châu Nhị Cổ.

Tôn Bất Tà nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Huynh đệ hãy bảo trọng tấm thân , lão khiếu hoá đi trước một bước.

Độc Thủ Dược Vương vẫn đứng ỳ ra đương trường không chịu hành động.

Kim Lan cũng ngơ ngác đứng bên Uyển Nhi không biết theo ai .

Uyển Nhi trong lòng nóng nẩy cố gượng thét lên:

- Gia gia ơi ! Gia gia ở lại đây vị tất đã cứu được hài nhi . Nếu gia gia không chịu đi thì hài nhi xin chết trước mặt gia gia coi .

Độc Thủ Dược Vương sa đôi hàng lệ, uể oải nói:

- Hài tử ! Hài tử trân trọng giữ mình.

Uyển Nhi nhìn thẳng vào mặt Kim Lan giục.

- Tỷ tỷ mau đi theo gia phụ.

Kim Lan nghiêng mình thi lễ nói:

- Tiểu tỳ xin tuân mạng.

Thị theo sau Độc Thủ Dược Vương chạy về hướng chính Nam .

Uyển Nhi dùng sức quá nhiều không chống được nữa hai chân nhũn ra té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vội chạy ra đỡ lấy mình cô .

Uyển Nhi thở phào một cái. Cô thẹn thùng tựa mình vào Tiêu Lĩnh Vu, cười nói:

- Tiểu muội nhớ là đã nói tên họ với Tiêu đại hiệp rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Lúc này mà cô còn nói chuyện vơ vẩn.

Ngoài miệng chàng đáp:

- Phải rồi .

Uyển Nhi nói:

- Đại hiệp còn nhớ không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ nhớ lắm chứ.

Uyển Nhi nói:

- Đại hiệp thử nói nghe được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương là Nam Cung Ngọc. Có đúng thế không ?

Uyển Nhi đáp:

- Đúng rồi !

Thẩm Mộc Phong đứng bên hai người trơ như tượng gỗ, cặp mắt chăm chú nhìn quần hào ra đi không nói nữa lời. Bây giờ hắn không nhịn được nữa, lạnh lùng cất tiếng :

- Các vị có chuyện gì để lát nữa nói cũng chưa muộn. Lão phu tuy là người nhẫn nại nhưng cũng chỉ đến một trình độ nào đó mà thôi .

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thì thấy quần hào đã đi mất hút liền phưỡn ngực ra hỏi:

- Thẩm đại trang chúa ! Phải chăng Đại trang chúa muốn cùng Tiêu mỗ quyết một trận tử chiến?

Thẩm Mộc Phong toàn thân run bần bật. Hiển nhiên hắn phẫn nộ đến cực điểm nhưng ráng nhẫn nại đáp:

- Nếu Thẩm mỗ muốn giết Tam đệ thì đã không buông tha lệnh tôn cùng lệnh đường.

Nam Cung Ngọc cười nói:

- Tiểu nữ biết Thẩm bá bá rất thương xót tiểu nữ, quyết không gia hại bọn tiểu nữ.

Thẩm Mộc Phong dặng hắng một tiếng rồi đáp:

- Con nha đầu khả ố kia ! Đêm nay ta tha ngươi, nhưng ngày sau quyết chẳng nhiêu dung .

Nam Cung Ngọc cười nói:

- Việc tương lai để sau này hẵng tính.

Thẩm Mộc Phong ngắt lời:

- Bây giờ bọn chúng đi rồi. Ngươi đã hứa với lão phu chuyện gì thì thi hành đi .

Nam Cung Ngọc đáp:

- Thẩm bá bá làm chi vội thế . Bọn họ chưa đi xa đâu .

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Ngươi còn muốn ta đợi đến bao giờ ?

Nam Cung Ngọc hỏi lại:

- Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm được chăng ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Như vậy lâu quá.

Nam Cung Ngọc nói:

- Thôi được . Thế thì Thẩm bá bá chờ trong thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Thẩm Mộc Phong không làm sao được, đành buông tiếng cười lạt không nói gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi:

- Xem chừng cô gái yếu ớt gió thổi bay này quả đã kiềm chế được Thẩm Mộc Phong . Nhưng không hiểu cô dùng biện pháp gì mà hiệu nghiệm như vậy ?

Chàng muốn hỏi nhưng lại e cô không tiện nói ra nên đành ôm mối hoài nghi trong dạ.

Nam Cung Ngọc vẫn giữ thái độ hào sảng, tuyệt không lộ vẻ gì sợ hãi. Cô quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Thẩm đại trang chúa đã quyết tâm muốn bắt lệnh tôn và lệnh đường về Bách Hoa sơn trang . Bây giờ lão nhân gia không thoả mãn chắc trong lòng phẫn nộ vô cùng .

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Trước tình trạng này nguy hiểm muôn phần . Thẩm Mộc Phong chưa ra tay hạ sát ta đã là quá lắm rồi. Chẳng lẻ cô còn muốn chọc giận để hắn hạ thủ ư . Hai bên đứng gần nhau thế này, nếu hắn đột nhiên ra tay e rằng ta muốn cứu cũng không được .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng thản nhiên đáp:

- Cô nương nói phải lắm.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Nhưng Thẩm bá bá là người đại trí, đại dũng, quyết không vì việc nhỏ mà làm hư việc lớn. Đại trang chúa mà giết chúng ta là làm hư đại sự bá chủ giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng không hiểu cô có ý gì, đành hàm hồ đáp:

- Đúng thế .

Nam Cung Ngọc cười lớn:

- Trước nay tiểu muội vẫn kêu Thẩm đại trang chúa bằng Thẩm bá bá nhưng hiện giờ lão nhân gia đã cùng gia phu vạch đất tuyệt giao . Tiểu muội hết đường kêu lão nhơn gia bằng bá bá rồi.

Thẩm Mộc Phong quả là tay kiêu hùng. Bất luận Nam Cung Ngọc giở giọng trào phúng thế nào thuỷ chung hắn vẫn không nói nữa lời, vẻ mặt lạnh lùng đứng tro như tượng gỗ.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Thẩm Mộc Phong bỗng lên tiếng :

- Cô nương . Đã đến giờ rồi đó.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nhắc lại:

- Đến lúc rồi.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Vậy cô hứa với lão phu điều gì thì bây giờ hãy thực hiện đi .

Nam Cung Ngọc đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đáp:

- Cái đó ư , Thẩm đại trang chúa hãy giải tán đám hắc y võ sĩ đi , để khi tiểu nữ giao cái đó xong là có thể chạy trốn ngay tức khắc.

Thẩm Mộc Phong chuyển động mục quang, trầm ngâm không nói gì.

Nam Cung Ngọc mỉm cười nói:

- Thẩm đại trang chúa đừng lo là tiểu nữ có ý niệm không tốt. Tiểu nữ đã chia đồ án đó thành mấy mảnh, giấu ở nhiều nơi . Đại trang chúa có giết tiểu nữ thì có tìm được một bộ phận cũng chẳng thể

nào đem ra đối chứng được.

Thẩm Mộc Phong cười lạt nói:

- Không ngờ ngươi lại đưa nhiều điều kiện như vậy.

Nam Cung Ngọc nói: .

- Thẩm đại trang chúa đã nhận lời không gia hại bọn tiểu nữ thì rút lui đám hắc y võ sĩ cũng chẳng mất mát gì.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Nhưng lấy gì đảm bảo là cô nương không gạt ta .

Nam Cung Ngọc đáp:

- Tiểu nữ quyết không lừa gạt đại trang chúa, nhưng đại trang chúa cứ nghi kỵ hoài thì tiểu nữ cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Cô đưa đẩy cặp mắt nhìn quanh rồi khẽ nói:

- Đại trang chúa có nổi lòng tàn độc muốn giết hết thì cũng chỉ giết được một mình tiểu nữ là cùng. Tiêu đại hiệp nhất định có thể phá vòng vây chạy thoát. Lúc này Thẩm đại trang chúa đang ở vào tình thế bất lợi thì tội gì không nhượng bộ thêm một bước ?

Thẩm Mộc Phong thở phào một cái rồi nói:

- Con tiểu nha đầu kia . Ngươi mà lừa gạt ta thì dù có chạy đến góc bể bên trời nào ta cũng quyết bắt cho bằng được để cho ngươi nếm mùi đau khổ nhất trần gian .

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Nếu tiểu nữ không lừa gạt dại trang chúa thì sao ?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Lão phu sẽ dền đáp xứng đáng.

Đoạn hắn giơ tay lên vẫy một cái ra lệnh:

- Bốn mặt đều triệt thoái !

Võ sĩ áo đen tới tấp rút lui . Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã bỏ đi hết.

Thẩm Mộc hòng lạnh lùng nói:

- Cô nương ! Võ sĩ bốn bên đã rút lui cả rồi. Thế là lão phu dã nhượng bộ đến cùng cực.

Nam Cung Ngọc đưa mắt nhìn tám đại hán áo đỏ đứng sau Thẩm Mộc Phong thủng thẳng nói:

- Đại trang chúa đã triệt thoái hết bọn hắc y võ sĩ bao vây bốn mặt thì dĩ nhiên không cần lưu bọn đại hán áo hồng kia làm gì.

Thẩm Mộc Phong chau mày đáp:

- Cô nương đừng chọc giận lão phu nữa. Lão phu có thể thay đổi lời hứa.

Tiêu Lĩnh Vu từ nãy tới giờ vẫn im lặng đột nhiên xen vào:

- Cơ hội ngăn cản Tiêu mỗ mỗi lúc một ít dần . Đại trang chúa không tin thì cứ thử coi .

Nam Cung Ngọc cũng mỉm cười nói theo:

- Trăm dặm đường đã đi được chín chục. Còn chặng đường tối hậu sao Đại trang chúa lại không thông qua . Chẳng hoá ra tiền công hậu thoái ư ?

Thẩm Mộc Phong bỗng ngửa mặt lên trời cười rồi thốt:

- Không ngờ Thẩm Mộc Phong này một đời anh hùng lại bị một con tiểu nha đầu yếu đuối bệnh hoạn dồn đến đường cùng .

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Đại trang chúa dạy quá lời.

Thẩm Mộc Phong quay lại ngó bọn đại hán áo đỏ đứng sau ra lệnh:

- Các ngươi cũng lui lại cả đi !

Bọn đại hán áo đỏ đứng sau lưng Thẩm Mộc Phong chẳng nói năng gì, lẳng lặng trở gót lùi lại.

Thẩm Mộc Phong ngó bọn đại hán áo đỏ mất hút vào bóng đêm rồi thủng thẳng nói:

- Cô nương còn điều kiện gì nữa không ?

Nam Cung Ngọc đáp:

- Hết rồi .

Cô thò tay vào bọc lấy cái túi vải màu vàng ra nói:

- Thực tình thì đồ án này dầy đủ hoàn toàn, không khiếm khuyết. Tiểu nữ vẫn cất trong túi áo. Bất luận Đại trang chúa bắt sống hay giết chết đều có thể lấy được một cách dễ dàng.

Thẩm Mộc Phong vươn tay ra toan chụp lấy cái túi vải vàng, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu quát:

- Hãy khoan !

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Tiêu huynh đệ muốn sao bây giờ ?

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm ngăn chặn trước mặt Nam Cung Ngọc. Chàng chậm rãi nói :

- Dù đại trang chúa có nóng nay đến đâu cũng chẳng vội gì trong nháy mắt.

Chàng cúi mình xuống nói tiếp.:

- Xin Uyển cô nương hãy nằm phục lên lưng tại hạ trước.

Nam Cung Ngọc mỉm cười, theo lời nằm phục lên lưng Tiêu Lĩnh Vu .

Thẩm Mộc Phong đề tụ công lực, muốn động thủ nhưng lại nghĩ đến bản lãnh quỉ khốc thần sầu của Tiêu Lĩnh Vu thì không khỏi sinh lòng đố kỵ. Hắn cho rằng đánh chết Nam Cung Ngọc chẳng khó khăn gì nhưng bị Tiêu Lĩnh Vu cướp mất đồ án thì thành rắc rối to .

Thẩm Mộc Phong là người thâm trầm, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ mà sắc mặt vẫn trấn tỉnh như thường.

Tiêu Lĩnh Vu cõng Nam Cung Ngọc lên lưng rồi. Tay trái chàng nắm lấy chiếc túi vải của Nam Cung Ngọc lạnh lùng hô:

- Thẩm Mộc Phong . Đón lấy !

Chàng giơ tay trái liệng túi vải sang bên .

Thẩm Mộc Phong rung động hai vai, nhảy vọt về phía bên nhanh như chớp chụp lấy chiếc túi vải.

Lúc Tiêu Lĩnh Vu liệng chiếc túi đi ra đồng thời chàng vọt mình đi chạy thẳng về hướng Nam .

Thẩm Mộc Phong chụp được chiếc túi vải, quay dầu nhìn lại thì Tiêu Lĩnh Vu đã cõng Nam Cung Ngọc chạy mấy hút.

Hắn đứng nhìn về phía Tiêu Lĩnh Vu vừa chạy đi thở dài một cái rồi từ từ cất bước.

Hắn thấy thân pháp của Tiêu Lĩnh Vu mau lẹ tuyệt luân, biết là có rượt theo cũng không kịp nữa nên không duỗi theo, nhưng trong lòng nãy ra ý chí cương cường muốn diệt trừ chàng.

Tiêu Lĩnh Vu cõng Nam Cung Ngọc chạy một mạch mười mấy dặm đường.

Chàng quay đầu nhìn lại, không thấy Thẩm Mộc Phong rượt theo mới dừng lại hỏi:

- Cô nương có cần nghỉ một chút không ?

Nam Cung Ngọc từ từ mở mắt ra hổn hển nói :

- Tiêu đại hiệp chạy nhanh như vậy, tiểu muội bị gió lạnh quạt vào mặt chút nữa chết cóng.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nghĩ đến thân thể cô hư nhược mà phải gắng gượng chịu đựng trong khi chàng thi triển khinh công, biết là cô mệt lắm, liền nói:

- Vì tình thế nguy hiểm , tại hạ cứ cắm đầu mà cõng cô nương chạy thục mạng, quên cả cô nương vừa khỏi trọng bệnh.

Nam Cung Ngọc mỉm cười đáp:

- Kể ra tiểu muội phải xỉu đi rồi mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Nhưng may tại hạ dừng lại kịp thời.

Nam Cung Ngọc lắc đầu đáp:

- Không phải đâu . Vì đại hiệp cõng tiểu muội, nếu tiểu muội xỉu đi thì không được hưởng khoảnh khắc ôn nhu trên lưng đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngẩn không nói gì.

Nam Cung Ngọc nở nụ cười thê lương hỏi:

- Đại hiệp còn nhớ không . Gia phụ đã bảo đem tiểu muội gả cho đại hiệp, nhưng đại hiệp kiên quyết chối từ.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài não nuột đáp:

- Nam Cung cô nương ! Việc đã qua rồi không nên nhắc lại, chúng ta hãy đi tìm lệnh tôn là việc

cần kíp.

Nam Cung Ngọc từ từ nhắm mắt lại không nói gì nữa. Dưới ánh sao thảm đạm, những giọt châu trong suất từ hai khoé mắt cô nhỏ xuống.

Tiêu Lĩnh Vu muốn tìm lời khuyên giải. Nhưng chàng nghĩ nói một lời lúc này là tăng thêm một phần phiền não , nên chàng lờ đi như không trông thấy. Đoạn chàng cõng Nam Cung Ngọc lên lưng tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu đi chừng hơn một dặm, bỗng thấy hai bóng người chạy nhanh như điện chớp tiến lại. Chàng toan né tránh thì đã không kịp nữa. Tay trái chàng giữ Nam Cung Ngọc, tay phải chàng rút thanh trường kiếm phòng thủ.

Hai bóng người chạy đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên dừng lại, chính là Tôn Bất Tà và Độc thủ Dược Vượng

Độc Thủ Dược Vương thấy Tiêu Lĩnh Vu cõng ái nữ trên lưng thì tựa hồ như cất được khối đá ngàn cân đeo trên ngực. Lão thở phào một cái rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp . Tiểu nữ có bị tổn thương gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lệnh ái vẫn bình yên .

Độc Thủ Dược Vương từ từ cất bước đến bên Nam Cung Ngọc khẽ hỏi:

- Uyển Nhi . Ngươi vẫn bình yên chứ ?

Nam Cung Ngọc mở mắt ra nhìn lão đáp:

- Hài nhi không sao cả.

Độc Thủ Dược Vương khác nào bắt được vật chí bảo. Lão đưa tay bồng con gái từ trên lưng Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi :

- Hài tử . Ngươi dùng biện pháp gì đẩy lui được Thẩm Mộc Phong ?

Nam Cung Ngọc dường như mệt nhọc quá chừng.

Cô thều thào đáp:

- Gia gia ơi ! Hiện giờ hài nhi không còn đủ khí lực để nói chuyện nữa rồi.

Độc Thủ Dược Vương vội nói:

- Được rồi ! Đừng nói . Bất tất phải nói nữa. Con gái Độc Thủ Dược Vương vừa khỏi trọng bệnh đã có kế hoạch kinh người.

Cặp mắt lão sáng lên tỏ ra trong lòng rất khoan khoái, lại vô cùng xúc động .

Tiêu Lĩnh Vu cũng tán dương :

- Tài năng và lòng dũng cảm của lệnh ái làm bọn mày râu phải hổ thẹn. Tại hạ rất lấy làm kính phục.

Độc Thủ Dược Vương miệng cười ha hả nói:

- Câu này từ miệng Tiêu đại hiệp nói ra, dĩ nhiên lão phu rất tin cậy.

Tôn Bất Tà cũng nóng ruột hỏi:

- Cho đến bây giờ lão khiếu hoá vẫn chưa hiểu Nam Cung cô nương đã dùng biện pháp gì để đẩy lui cường địch ?

Chương 140: Chưa Thoát Quần Ma Lại Gặp Thần Phong

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Dĩ nhiên là một kỳ mưu tuyệt diệu.

Nguyên lão cũng chẳng biết con gái đã dùng cách gì khiến cho một nhân vật đại kiêu hùng, nham hiểm tàn ác là Thẩm Mộc Phong triệt thoái võ sĩ bốn mặt nên mới đáp hàm hồ như vậy.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm trong bụng :

- Con gái lão này mười mấy năm trời hôn mê ly bì, bây giờ đột nhiên tĩnh lại đã có kỳ mưu lui được cường địch, dĩ nhiên lão rất cao hứng. Nhưng lão sung sướng như kể khùng kể cũng hơi quá lố ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng lão hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ có biết Nam Cung cô nương đẩy lui địch bằng cách nào không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không rõ được tường tận , chỉ thấy Nam Cung cô nương trao cho Thẩm Mộc Phong một cái túi vải vàng.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tiêu huynh đệ có biết trong cái túi đó chứa vật gì không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

Dường như là một bản đồ án chi đó.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Đồ án chi mà quan trọng vậy ? Quan trọng hơn cả sinh mạng của bọn ta ư ?

Độc thủ Dược vương đột nhiên xen vào :

- Tiểu nữ đang lúc trọng bệnh, lấy đâu ra được đồ án đó ? Vụ này mới thật là kỳ .

Tôn Bất Tà lẩm bẩm:

- Lão độc vật này thích người ta tán dương con gái lão thông minh . Nhưng trong lúc tuổi già lão biết cải tà quy chánh cũng là một sự rất may . Chi bằng ta tán dương con gái lão mấy câu cho lão khoái tỷ, đồng thời để lão hiểu giữa bên chính bên tà có nhiều chỗ khác biệt.

Lão liền mỉm cười nói :

- Lệnh ái là người thông tuệ khác thường. Những điều thần cơ diệu toán của cô thì chúng ta nghĩ ra làm sao được.

Quả nhiên Độc Thủ Dược Vương sung sướng vô cùng. Lão cười rộ đáp :

- Tôn huynh dạy quá lời. Sau này tiểu nữ ra ngoài giang hồ, mong rằng Tôn huynh chiếu cố thêm cho .

Tôn Bất Tà đáp :

- Cái đó là nhiệm vụ của lão khiếu hoá.

Độc Thủ Dược Vương lại nói:

- Song thân của Tiêu đại hiệp hiện đang nóng lòng chờ ái tử. Xin Tôn huynh đưa Tiêu đại hiệp đi gặp hai vị lão nhân gia . Lòng cha mẹ thương con , tiểu đệ hiểu quá rồi.

Tiêu Linh Vu hỏi :

- Còn lão tiền bối thì sao ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Lão phu xin tạm biệt các vị.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Dược Vương định đi đâu ?

Độc Thủ Dược Vương đáp :

- Tiểu nữ đã tài trí như vậy mà làm lỡ bước đường tương lai của y há chẳng là một điều hối hận suốt đời ? Lão phu đi kiếm một nơi hiu quạnh chốn rừng sâu hang thẳm đem hết khả năng, tìm dược vật chế linh đan để bồi bổ cho tiểu nữ. Lão phu hi vọng trong ba năm sẽ đào tạo y trở thành một đoá kỳ hoa trong võ lâm .

Tôn Bất Tà nói :

- Việc tìm linh dược đâu phải là chuyện dễ dàng?

Độc Thủ Dược Vương ngắt lời:

- Cái đó Tôn huynh bất tất phải quan tâm .Trước đây tiểu đệ vì việc đi tìm linh dược cho tiểu nữ đã đi hầu khắp danh sơn thiên hạ. Tuy chưa tìm được dược vật trị tuyệt chứng cho tiểu nữ nhưng tiện tay đã hái được rất nhiều kỳ hoa dị thảo, chứa vào một nơi bí mật.

Lão ngửa mặt trông sao trên trời, thủng thẳng nói tiếp:

- Tiểu đệ mong trị lành tuyệt chứng cho tiểu nữ rồi sẽ dùng linh dược luyện thuốc để bồi bổ sức lực và truyền thụ võ công cho y bằng cách phá bỏ lệ thường, ngõ hầu trong thời gian mấy năm sẽ thành tựu . Mộng tưởng này bây giờ tiểu đệ có thể bắt đầu thực hiện được rồi.

Tôn Bất Tà nói :

- Dược Vương đã có chuyện mưu đồ lớn lao, lão khiếu hoá cũng không tiện lưu lại nữa.

Độc Thủ Dược vương nói :

- Hậu nhật còn dài, ngày sau tái ngộ sẽ nói chuyện nhiều. Tiểu đệ xin tạm biệt từ đây .

Dứt lời lão xoay mình vọt đi, đem ái nữ mất hút vào bóng đêm .

Tôn Bất Tà nhìn theo bóng Độc Thủ Dược Vương, thở dài nói:

- Lão này hành động tàn ác, không ngờ đối với nhi nữ lại từ ái như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cổ nhân thường dạy: Chỉ có con bất hiếu, ít khi gặp cha bất từ, thật là phải lắm.

Tôn Bất Tà nói :

- Nam Cung cô nương đã đi rồi, chúng ta cũng thượng lộ thôi .

Rồi lão cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu dường như có điều chi cảnh giác. Chàng quay lại ngó Tôn Bất Tà định nói lại thôi, lẵng lặng đi theo lão.

Hai người chạy thật nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã được bốn năm dặm.

Tôn Bất Tà dừng bước cúi xuống nhìn một lúc rồi rẽ vào trong đồng ruộng.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lặng lẽ chạy theo . Hai người đi chừng hơn một dặm nữa đột nhiên trong bụi cỏ rậm trước mặt có tiếng quát hỏi:

- Ai ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá đây mà.

Bỗng thấy bóng người thấp thoáng, Kim toán bàn Thương Bát từ trong bụi cỏ nhảy vọt ra .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay :

- Gia phụ và gia mẫu đâu ?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ sợ ở đây không được an toàn nên đã sai Đỗ Cửu cùng Ngọc Lan, Kim Lan đưa hai vị lão nhân gia đi trước, tiểu đệ chờ các vị ở đây .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày không nói gì , chàng nghĩ thầm trong bụng :

- Lực lượng của Đỗ Cửu và nhị tỳ quá đơn bạc, không may mà gặp truy binh của Bách Hoa sơn trang thì làm thế nào?

Thương Bát dường như nhìn thấy mối lo của chàng liền nói:

- Bọn họ dã có hai con hổ ngao dẫn đường, chắc là tránh được tai mắt của Bách Hoa sơn trang .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Họ đi đã lâu chưa ?

Thương Bát đáp :

- Mới trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm .

Tôn Bất Tà nói :

- Thế thì chúng ta mau mau rượt theo .

Thương Bát nói :

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi hắn co giò chạy về hướng Đông Nam .

Ban đêm trời tối den, không nhìn rõ cảnh vật xung quanh .

Tiêu Linh Vu chỉ sợ lạc hướng liền trầm giọng nói :

- Thương huynh đệ ? Chúng ta đừng chạy mau quá, lỡ lạc đường thì nguy .

Thương Bát đáp :

- Xin đại ca cứ yên tâm . Tiểu đệ đã tính toán rồi.

Đi được chừng một dặm, đột nhiên một bóng đen nhảy tới nhanh như chớp.

Tiêu Lĩnh Vu vội ngấm ngầm đề khí, toan phóng chưởng đánh ra . Bỗng thấy Thương Bát dang hai tay ra đón. Bóng đen kia nhảy xổ vào lòng Thương Bát.

Mọi người nhìn kỹ lại thì ra là một trong hai con hổ ngao .

Tôn Bất Tà lịch duyệt phong phú. Tuy lão không nhìn rõ cử động của con hổ ngao, nhưng thấy tình hình khác lạ không nhịn được la lên :

- Đã xảy ra biến cố gì rồi.

Mấy tiếng này như một đòn thiết truỳ đánh thẳng vào trái tim Tiêu Lĩnh Vu .

Toàn thân run bần bật, chàng vội hỏi :

- Thương huynh đệ ! Phải chăng đã xảy ra biến cố ?

Thương Bát đáp :

- Dường như có điều chi quái lạ, chúng ta đi mau lên một chút.

Hắn vung tay một cái, đẩy con hổ ngao ra rồi co cẳng chạy về phía trước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu chạy theo con hổ ngao .

Mấy người khinh công trác tuyệt, con hổ ngao cũng chạy nhanh như gió, chỉ trong khoảnh khắc đã chạy được bảy, tám dặm đường.

Trong bóng đêm tối mò mọi người bỗng nhìn thấy một ngọn động hồng trên cao, lại nghe tiếng

sóng vỗ bì bõm.

Mọi người nhìn lên thì thấy Đỗ Cửu dang dừng trên một cây cầu cao, hai tay đang huy động Thiết bút, ngân khuyên chiến đấu ác liệt với một đại hán áo đen .

Cây cầu này rộng không đầy ba thước và kiến trúc đã lâu ngày. Người đứng chiến đấu trên đó khiến cây cầu đưa qua đưa lại, vang lên những tiếng cót két rất nguy hiểm.

Phía sau đại hán áo đen, cách chừng sáu, bảy thước một hán tử bé nhỏ gầy nhom cũng mặc áo đen tay cầm một ngọn đèn hồng giơ cao lên .

Dưới ánh đèn, thi thể hai đại hán áo đen nằm quay ra đó, chắc chúng bị Đỗ Cửu hạ sát rồi.

Bên kia đầu cầu, bóng người chuyển động , thấp thoáng nhìn thấy một thần tượng cao lớn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Người Thần Phong bang ?

Chàng vừa nói vừa hấp tấp chạy lên cầu.

Tôn Bất Tà trầm giọng bảo chàng :

- Tiêu huynh đệ ! Cây cầu treo này xem chừng ọp ẹp lắm rồi. Thêm người nữa đi lên e rằng nó không chịu nổi. Huynh đệ chớ nên hấp tấp. Chúng ta đã đuổi tới nơi, chẳng sợ chi bọn chúng đông người. Chi bằng hãy gọi Đỗ Cửu lui lại đã.

Tiêu Linh Vu ngó tình thế rồi đáp :

- Vị trí Đỗ huynh đệ chiếm giữ chỉ cách mặt đất chừng một trượng thì dù cầu có sập y cũng kịp thời nhảy xuống đất.

Thương Bát thò tay lấy chiếc bàn tính ra nói :

- Tiểu đệ lên tiếp ứng cho Đỗ lão tam , Đại ca hãy đến ra mắt hai vị lão nhân gia .

Hắn chạy lên cầu, lớn tiếng hô :

- Đỗ lão tam ! Hãy lùi lại nghĩ một lúc, để tiểu huynh chống đỡ cho . Tiếng hắn quát rất lớn mà dường như Đỗ Cửu vẫn chưa nghe tiếng, vẫn huy động thiết bút tiếp tục chiến đấu.

Thương Bát rất giàu kinh nghiệm giang hồ . Hắn không thấy Đỗ Cửu trả lời, biết là tình hình có điều khác lạ, liền ngấm ngầm đề tụ chân khí, xông về phía trước .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía, chẳng thấy bóng song thân cùng bọn Kim Lan đâu, trong lòng hồi hộp nghĩ thầm :

- Nếu nhị tỳ bảo vệ hai vị lão nhân gia ẩn thân quanh dây thì phải xuất hiện rồi mới phải. Sao lại chẳng thấy tăm tích đâu ?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy bóng người chạy lẹ tới. Chàng vội hỏi:

- Có phải Kim Lan đó không ? Hai vị . . .

Chàng chưa dứt lời Kim Lan đã chạy tới nơi . Cô nói ngay :

- Lão gia cùng phu nhân đều bình yên vô sự, nhưng Ngọc Lan thì bị trọng thương . Tiểu tỳ phải đưa mọi người ẩn vào trong bụi cỏ. Đỗ nhị gia đã hạ sát bốn tên cường địch, e rằng y cũng bị thương rồi. Xin tướng công lên thay cho y .

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tôn Bất Tà nói :

- Xin lão tiền bối đi coi thương thế cho Ngọc Lan, vãn bối lên viện trợ cho Thương huynh đệ cự địch.

Tôn Bất Tà đáp :

- Dưới cầu nước chảy xiết rất nguy hiểm, Tiêu huynh đệ nên bảo vệ cây cầu .

Tiêu Linh Vu ngắt lời :

- Vãn bối hiểu rồi.

Đoạn chàng cất bước lên cầu .

Tôn Bất Tà nhìn Kim Lan nói:

- Cô nương dẫn lão khiếu hoá đi coi thương thế cho Ngọc Lan cô nương .

Kim Lan dạ một tiếng rồi trở gót dẫn đường.

Tiêu Lĩnh Vu vừa lên tới cầu thì Thương Bát đã xông tới thay thế cho Đỗ Cửu .

Đỗ Cửu chân bước lão dào đang đi xuống. Hắn còn cách Tiêu Lĩnh Vu chừng ba bước, chỉ kịp hô một tiếng "Đại ca" rồi té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay ra rất mau đỡ lấy Đỗ Cửu thì thấy trước ngực và chân trái hắn đều có vết đao thương, máu chảy ướt đẫm quần áo, bất giác chàng buồn rầu trong dạ trầm giọng nói :

- Đỗ huynh đệ ! Hãy phấn khởi lên . Tiểu huynh trợ lực bằng một hơi chẫn khí , đừng để ngất đi .

Tay trái chàng đỡ lấy Đỗ Cửu, tay mặt đặt vào sau lưng hắn. Một luồng chân khí qua tay chàng thấu vào người Đỗ Cửu.

Bỗng nghe Đỗ Cửu thở phào một cái nói :

- Đại ca ơi . Bản lãnh tiểu đệ tầm thường, chút nữa không bảo vệ được cho hai vị lão nhân gia được an toàn. Nhưng tiểu đệ đã tận tâm kiệt lực rồi.

Hắn nói tới đây rồi nhắm mắt lại.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Tiểu huynh rất lấy làm cảm kích.

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thương thế của huynh đệ khá nặng, không tiện nói nhiều. Hãy vận khí để tiếp nguồn chân lực của tiểu huynh . Trước hết cần trị cho khí huyết bình hoà lại đã, rồi tiều huynh sẽ rịt thuốc buộc thương .

Đỗ Cửu mặt vốn lạnh như tiền bỗng nở một nụ cười đáp :

- Đa tạ đại ca .

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới hắn là con người nghĩa khí ngất trời, lòng chàng vừa đau xót vừa cảm kích. Một mặt chàng thúc đẩy chân khí trợ lực trị thương, một mặt coi vết thương trước ngực và đùi bên trái của y . May mà những vết thương này chưa đụng đến gân cốt.

Đỗ Cửu được luồng chân khí của Tiêu Linh Vu cuồn cuộn trút vào đã cảm thấy đỡ mệt. Hắn giương mắt ngó lên thấy Tiêu Lĩnh Vu mồ hôi đầm đìa, hiển nhiên chàng đã tốn rất nhiều hơi sức.

Hắn nói:

- Tiểu đệ được luồng chân khí của đại ca trợ giúp, bây giờ đã có thể tự vận khí điều thương Đại ca nên nghĩ một lúc.

Đột nhiên có tiếng rú thê thảm vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn ra thấy đại hán áo đen chiến đấu với Thương Bát đã bị hắn đánh té nhào. Gã chỉ kịp kêu một tiếng , người đã rơi tòm xuống sông .

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy ra một gói thuốc dấu rịt vào vết thương cho Đỗ Cửu , chàng xé áo buộc lại rồi bảo hắn:

- Đỗ huynh đệ hãy điều dưỡng một lúc. Tiểu huynh phải lên viện trợ cho Thương huynh đệ.

Chàng đứng dậy chạy lên cầu thì có hai tên chạy tới để tấn công Thương Bát.

Thương Bát tay cầm Kim toán bàn vung lên nghinh địch.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu thi triển khinh công "Bát bộ đăng không" vượt qua dầu hắn.

Lúc chàng hạ mình xuống thì đã vượt qua trước mặt Thương Bát tám thước.

Chàng quay lại bảo hắn :

- Xin Thương huynh đệ quay về chiếu cố cho Đỗ huynh đệ để tiểu huynh cướp cầu mở đường .

Thương Bát biết bản lĩnh Tiêu Lĩnh Vu cao thâm hơn mình rất nhiều, liền dặn :

- Đại ca nên cẩn thận một chút .

Rồi xoay mình đi xuống .

Tiêu Lĩnh Vu đề khí xông về phía trước.

Hán tử cầm đèn hồng thấy đồng bọn bị Thương Bát vung bàn tính đánh rớt xuống nước, tự biết không địch nổi đã lùi lại rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chạy rất lẹ, chỉ chớp mắt đã đến trước mặt hán tử cầm đèn.

Đại hán không kịp né tránh, vội đưa cây đèn sang tay trái, rút yêu đao ra cự địch, nhắm Tiêu Lĩnh Vu chém tới.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt, vung kiếm lên đón.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng, sắt thép đụng nhau, thanh yêu đao của gã bị gạt sang một bên .

Tiêu Lĩnh Vu vừa phóng kiếm vừa tung hai chân đá theo thế liên hoàn.

Hán tử tránh được chân trái chàng, nhưng lại bị chân phải đá trúng bụng. Cả người gã tung lên té xuống cầu.

Cây đèn bị rớt xuống sông rồi, trên cầu tối sầm lại.

Tiêu Linh Vu quát lên một tiếng, vung kiếm tấn công liền.

Đại hán đi trước dùng lưỡi Khai sơn đao sống dầy, thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng kiếm đâm tới liền vung đao lên gạt.

Gã ỷ mình tý lực hơn người, lại sử dụng binh khí rất trầm trọng. Gã chắc mẩm thanh trường kiếm trong tay Tiêu Lĩnh Vu không bị bay đi thì cũng bị hất sang một bên .

Ngờ đâu tình hình đã ra ngoài sự tiêu liệu của gã. Đao kiếm chạm nhau . Dường như thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu có một luồng lực đạo vô hình bám chặt lấy lưỡi khai sơn đao . Thanh trường kiếm dính vào lưỡi đao rồi trượt đi rất mau .

Ánh hào quang vừa loé lên, đại hán cầm đao bật lên tiếng rú thê thảm. Cánh tay mặt của gã đã bị chặt đứt tới tận khuỷu.

Tiêu Lĩnh Vu lại phóng chưởng đánh ra đánh "ầm" một tiếng, ngực đại hán. Người gó tung lên rồi rớt xuống sông .

Tiêu Lĩnh Vu lại đưa chân trái móc lấy lưỡi khai sơn đao sống dầy không cho rớt xuống mặt cầu. Chàng cầm lấy dùng làm ám khí phóng tới đại hán phía sau .

Đại hán này thấy đồng bọn động thủ với đối phương, chưa được hai chiêu đã bị hất xuống sông thì không khỏi sửng sốt.

Gã còn đang ngơ ngác, thanh khai sơn đao đã bay tới trước ngực.

Hai bên đứng cách nhau rất gần mà luồng lực đạo ở thanh đao rất mãnh liệt.

Đại hán hoang mang nhảy tránh sang một bên .

Cây cầu này chật hẹp mà rung rinh không vững. Lúc gã tung mình né tránh, đầu đụng phải lan can nãy đom đóm mắt. Thanh khai sơn đao lướt qua đem theo cánh tay trái đại hán.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xổ lại phóng chân đá văng gã ra ngoài cầu.

Chỉ trong khoảnh khắc, Tiêu Lĩnh Vu đã đánh chết ba địch nhân . Chàng đề khí chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu sợ lúc cấp bách mà đối phương chặt gẩy cây cầu, nếu truy binh của Bách Hoa sơn trang đuổi tới nơi thì khó lòng đối phó. Vì vậy chàng ra chiêu rất tàn độc, mong đánh một đòn thành công .

Vì trong đêm tối đối phương không nhìn rõ tình hình cuộc đấu trên cầu nên chúng chưa phái người lên tiếp viện.

Tiêu Lĩnh Vu xông thẳng tới đầu cầu bên kia thì thấy hai đại hán cầm quỉ đầu đao đang nhìn lên cầu.

Hiển nhiên chúng không ngờ rằng chỉ trong khoảnh khắc mấy tên viện thủ đã bị chết vì tay Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm bật ra thành một bông hoa kiếm loé mắt đánh thẳng vào đại hán phía Nam . Tay trái chàng phóng Tu La chỉ lực tập kích đại hán mé Bắc .

Đại hán mé Bắc còn chưa nhìn rõ Tiêu Lĩnh Vu đã bị Tu La chỉ lực đánh trúng huyệt Huyền cơ . Hắn không kịp bật lên tiếng la đã ngã gục xuống cầu.

Đại hán mé Nam thấy luồng kiếm ảnh chụp xuống đầu, vội vung đao lên gạt, nhưng thanh đao đưa vào khoảng không . Hắn biết ngay là bất diệu. Kiếm quang lướt qua đầu chém đứt một nữa phía sau gáy đại hán. Gã rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã xuống cầu.

Tiêu Lĩnh Vu cất tay một cái lại thu thập xong hai tên đại hán giữ cầu. Chàng tung mình nhảy vọt xuống chân cầu.

Bỗng thấy hoả quang lấp loáng. Hai cây đèn hồng giơ cao lên soi sáng cả một vùng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một cái, ngửng đầu trông lên thì thấy phía trước cách chừng bốn trượng đặt một pho tượng cao lớn , trông rất hung dữ.

Tám đại hán toàn thân áo đen, tay cầm trường kiếm đứng thành một hàng ngăn chặn trước pho tượng.

Bốn đại hán người cao lớn, toàn thân đầy lông đen, cởi trần, mặc quần đai, người chẳng ra người, vượn không ra vượn, chia ra đường hai bên thần tượng.

Phía sau thần tượng lố nhố bóng người, dường như rất đông .

Tiêu Lĩnh Vu cầm ngang thanh kiếm, lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Thần Phong bang chúa ? Bang chúa đã muốn dương danh trên chốn giang hồ sao lại không chịu lộ chân tướng với người đời ? Cái trò hí lộng quỷ thần này đừng mong doạ dẫm ai .

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo từ trong thần tượng phát ra:

- Ngươi là ai mà giọng lưỡi khoác lác như vậy ?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nghĩ thầm:

- Thanh âm người này hiển nhiên là một phụ nhân . Không ngờ một cô gái lại biết làm một toà thần tượng hung dữ khủng khiếp để ẩn mình vào trong .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu . Một phụ nhân hí lộng quỷ thần như thế này kể ra cũng hiếm có. Nhưng pho tượng thần hung dữ này chỉ hăm doạ được những kẻ ngu phu ngu phụ mà thôi . Tôn giá đi mượn trò này để mưu đồ tranh bá võ lâm thì chẳng bõ làm trò cười.

Pho tượng thần hung dữ dường như bị những lời châm chọc của Tiêu Lĩnh Vu làm cho tức giận. Cặp mắt lớn bằng nắm tay đột nhiên phát ra những tia sáng rực rồi thanh âm lạnh lùng cất lên:

- Các ngươi hãy lui lại để ta thân hành đối phó với Tiêu Lĩnh Vu .

Tám đại hán áo đen cầm trường kiếm lùi lại ẩn mình vào sau thần tượng.

Cả bốn quái nhân mình trần đầy lông đen cũng lùi lại sau thần tượng.

Mấy bữa nay Tiêu Lĩnh Vu luôn gặp cường địch. Bây giờ chàng đặc biệt chú ý đến bốn quái nhân mình trần trùng trục. Chàng thấy chúng cử động chậm chạp, những bắp thịt cánh tay nổi hằn lên . Chàng biết sức lực bọn chúng rất ghê gớm nên ngấm ngầm để ý đề phòng.

Lại nghe thanh âm ngọt ngào cất lên :

- Mời Tiêu Lĩnh Vu động thủ đi .

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Tôn giá ẩn mình trong thần tượng thì chúng ta giao thủ bằng cách nào ?

Thần tượng bật lên tiếng cười khanh khách đáp:

- Thần tượng này là Thần Phong bang chúa. Các hạ cứ động thủ đi .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó lại thần tượng thấy toàn thân cao đến hai trượng rưỡi . Từ trên xuống dưới chỗ nào màu sắc cũng rực rỡ, chàng không biết đánh vào đâu liền hỏi:

- Xin bang chúa ra tay trước để tại hạ lãnh giáo.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thị ẩn mình trong thần tượng, ta thử xem thị động thủ bằng cách nào ?

Bỗng nghe Thần Phong bang chúa nói:

- Các hạ hãy coi chừng !

Đột nhiên pho tượng thần há miệng rất rộng, phun ra một luồng bạch quang .

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đứng cách pho tượng thần chừng hơn một trượng, cảm thấy luồng bạch quang bay tới rất gấp, chàng vội vung kiếm ngăn chặn.

Bỗng nghe đánh "choang" một tiếng như sắt thép chạm nhau .

Luồng bạch quang đẩy thanh trường kiếm của Tiêu Linh Vu trệch đi .

Dưới ánh đèn lửa chàng nhận ra đó là một thanh đoản kiếm dài chừng một thước .

Thanh đoản kiếm xoay quanh một vòng rồi đột nhiên thu về trong miệng thần tượng.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Thanh đoản kiếm của cô nương một đầu buộc dây nên phóng ra thu về theo ý muốn được. Cái đó chẳng lấy chi làm quái dị.

Chương 141: Thoát Vòng Vây Lại Gặp Người Quen

Chàng chưa dứt lời, bỗng thấy những tiếng vù vù nổi lên .

Pho thần tượng từ từ vươn cánh tay to tướng ra .

Tiêu Lĩnh Vu cầm trường kiếm để ngang trước ngực chờ đợi. Hai mắt chàng nhìn chằm chặp vào cánh tay của thần tượng đang từ từ cử động.

Lại nghe Thần Phong bang chúa cất tiếng hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Ngươi có dám tiến gần thêm một bước nữa không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Sao lại không dám ?

Chàng từ từ tiến về phía trước.

Bỗng nghe Tôn Bất Tà dùng phép truyền âm nói :

- Tiêu huynh đệ ! Đừng mắc lừa kế khích tướng của địch nhân .

Một bóng người tà áo phấp phới nhảy tới.

Người chưa tới nơi chưởng lực đã phóng đánh "binh" một tiếng trúng ngay trước ngực pho thần tượng.

Pho thần tượng cao lớn lảo đảo hai cái nhưng vẫn đứng yên .

Tôn Bất Tà tay mặt phóng một chưởng cách không, tay trái nắm lấy cổ tay Tiêu Lĩnh Vu kéo lùi lại khẽ nói :

- Lúc này là lúc nào mà huynh đệ còn nổi nóng với thị ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới song thân đang ở vào tình thế nguy hiểm liền đáp :

- Lão tiền bối nói đúng, nhưng thị đứng cản đường mà không kiềm chế thị thì làm sao đi qua được ?

Tôn Bất Tà quay lại hỏi :

- Sao không qua mé bên mà đi ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phía sau thần tượng có rất nhiều cao thủ ẩn nấp. Khi nào họ để mình đi qua một cách dễ dàng ?

Chàng hạ thấp giọng nói tiếp :

- Đỗ Cửu và Ngọc Lan bị thương khá nặng, hiện giờ y chưa thể tái chiến được. Gia phụ và gia mẫu đều không biết võ công . Nếu không đẩy lui bọn này e rằng khó lòng vượt qua cơn hiểm trở.

Tôn Bất Tà nói :

- Khi lão khiếu hoá tái xuất giang hồ, được bọn đệ tử Cái bang cho hay pho thần tượng của bang Thần Phong là do mười hai tay thợ khéo đương thời phí mất mười năm trời chế tạo nên . Cách bố trí bên trong cực kỳ tinh xảo. Chân tay thần tượng chuyển động đánh người được, mà còn có thể một lúc phóng ra 36 môn ám khí khác nhau . Nghe nói trong đó còn có khói độc, nước độc, ghê gớm vô cùng. Ai đến gần trong vòng một trượng thì bất luận võ công cao thâm đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày hỏi :

- Nếu thế thì pho thần tượng này không ai đối phó được hay sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Những lời đồn đại tuy có phần khoa trương nhưng cũng có phần đúng sự thực . Tỷ như họ bảo thần tượng quá ghê gớm là khoa trượng . Dù khoa trương nhưng cũng không xa sự thực là mấy. Tiêu huynh đệ là người quan hệ tới vận mệnh võ lâm, lại phải lo bảo vệ an toàn cho song thân . Gặp trường hợp bắt buộc phải quyết đấu thì chẳng nói làm chi, bằng còn có thể tránh thì không nên mạo hiểm. Huống chi đối phương lại không lấy tấm thân bằng xương bằng thịt để tỷ đấu mà chỉ dùng ám khí, nước độc thì hà tất mình phải liều mạng với họ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo ý lão tiền bối thì sao ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hoá nghĩ rằng chúng ta nên đi đường quanh để tránh mạo hiểm. Ta không tới gần trong vòng một trượng thì dù trong thần tượng có ám khí cũng khó lòng đả thương được chúng ta .

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Dù theo ý của lão tiền bối thì vãn bối vẫn phải ở lại đây cự địch. Lão tiền bối giục họ lên cầu lẹ lên .

Tôn Bất Tà nói :

- Không cần ! Lão khiếu hoá liên lạc bằng tín hiệu cũng được.

Lão nói xong ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài.

Tiêu Lĩnh Vu lấy trong mình ra một nắm chế tiền khẽ nói :

- Pho thần tượng này chế tạo rất tinh xảo, nhưng kích thước to lớn, không thể tự di chuyển được. Chúng ta chỉ cần nghĩ cách đối phó với mấy tên tuỳ tùng, đừng để cho chúng di động pho tượng là được.

Tôn Bất Tà dặn :

- Vì tình thế cấp bách, Tiêu huynh đệ bất tất phải e dè khi hạ thủ giết người. Nếu mình không dùng cách "Tiên phát chế nhân" thì khó lòng kiềm chế nổi họ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tiền bối nói phải lắm.

Chàng ngừng lại một chút rồi lớn tiếng :

Xin quý vị bang Thần Phong nghe đây . Bọn tại hạ qua đường tới chốn này, tuyệt không có ý định động thủ với các vị . Nhưng nếu các vị bức bách tại hạ phải ra tay thì đừng trách tại hạ tàn ác.

Thần Phong bang chúa cười, dịu giọng nói :

- Các vị bàn bạc hàng nữa ngày, té ra để nghiên cứu cách trốn chạy.

Lại thấy pho thần tượng to lớn hung ác cúi cái đầu to tướng lắc lư, từ từ di chuyển. Hai luồng mục quang sáng quắc nhìn chằm chặp vào hai người.

Tiêu Linh Vu khẽ nói :

- Lão tiền bối nói quả không sai . Pho thần tượng này quả nhiên tinh xảo.

Thần Phong bang chúa cười lạt nói tiếp :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Bản bang chúa đã nghe đại danh của các hạ mà sao bữa nay không dám cùng ta quyết một trận sống mái.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chẳng phải là tại hạ sợ bang chúa, nhưng bên mình có việc trọng yếu, không thể chần chờ ở đây được. Ngày sau còn cơ hội tái ngộ cùng bang chúa, Tiêu mỗ sẽ xin lãnh giáo .

Thần Phong bang chúa hỏi :

- Các hạ nói thật không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Dĩ nhiên là thực.

Thần Phong bang chúa bỗng lớn tiếng hô :

- Để cho y đi . Không được cản trở.

Diễn biến này không những ra ngoài tiêu liệu của Tiêu Lĩnh Vu mà cả đến những người biết nhiều hiểu rộng, lịch duyệt giang hồ như Tôn Bất Tà cũng phải bâng khuâng kinh ngạc.

Bỗng thấy bốn quái nhân mình trần khiêng pho tượng cao lớn lùi lại ba trượng để nhường đại lộ.

Tiêu Linh Vu khẽ hỏi :

- Lão tiền bối kiến văn quảng bác, có hiểu vụ này không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Nghe thanh âm trong thần tượng thì nhất định Thần Phong bang chúa là một thiếu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó thì chắc rồi.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu vậy lão khiếu hoá e rằng y là loại người ...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Loại người như thế nào ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Loại đàn bà con gái hành động thế nào lão khiếu hoá khó mà đoán trúng được .

Hai người đang nói chuyện, Thương Bát đã dẫn vợ chồng Tiêu đại nhân cùng Đỗ Cửu Kim Lan, Ngọc Lan qua cầu.

Hai con hổ ngao cũng theo Thương Bát.

Thương Bát khẽ nói :

- Đại ca! Có nên phá gẩy cây cầu này đi không ? Trước khi tiểu đệ qua cầu đã thấy hai ánh hoả quang bay vọt lên không . Đó có thể là truy binh của Bách Hoa sơn trang .

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói :

- Các vị đi lẹ lên . Hay hơn hết là lựa những đường nhỏ mà chạy. Ngoài ra còn việc gì đã có tiểu huynh cùng Tôn lão tiền bối đối phó. Thần Phong bang đã nhường lối nhưng khó mà lường được họ có thể biến cải chủ ý hay không ?

Thương Bát không dám nhiều lời, cõng Tiêu phu nhân, dìu Đỗ Cửu đi trước, Kim Lan dìu Ngọc Lan và cõng Tiêu phu nhân lật đật chạy sau .

Tiêu Lĩnh Vu thấy song thân cực nhọc với mình, bất giác đau lòng sa lệ .

Thần Phong bang chúa dường như thủ tín, quả nhiên không ra tay ngăn cản.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bọn Thương Bát đi xa rồi khẽ bảo Tôn Bất Tà :

- Lão tiền bối . Chúng ta cũng đi thôi .

Tôn Bất Tà nói :

- Tiêu huynh đệ hô Thần Phong bang chúa báo cho y hay .

Tiêu Linh Vu buồn rầu đáp :

- Coi tình hình bữa nay thì nếu Thần Phong bang chúa hạ lệnh động thủ thì tại hạ e rằng song thân cùng Đỗ Cửu , Ngọc Lan đã bị thương khó lòng đi qua được. Nếu mình phải đả thương người Thần Phong bang trong lòng cũng áy náy.

Chàng liền chắp tay lớn tiếng :

- Mối thịnh tình bang chúa đã dành cho Tiêu mỗ xin ghi lòng tạc dạ, sau này có ngày báo đáp.

Trong pho thần tượng có tiếng ngọt ngào vọng ra :

- Các hạ bất tất phải tạ ơn . Mau đi lẹ đi.

Tôn Bất Tà nói :

- Chúng ta đi thôi .

Lão kéo Tiêu Lĩnh Vu song song chạy đi .

Hai người khinh công trác tuyệt, chỉ trong khoảnh khắc đã đuổi kịp Thương Bát.

Tôn Bất Tà thở phào một tiếng nói :

- Tiêu huynh đệ . Lão khiếu hoá nghe khẩu khí của Thần Phong banh chúa thì có vẻ chẳng có ý gì thù địch với mình.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối cũng không nghĩ ra tại sao họ lại đổi thù ra bạn với mình.

Tôn Bất Tà nói :

- Lòng dạ đàn bà thật khó hiểu. Chúng ta không đoán được đâu . Còn một việc trọng yếu không hiểu huynh đệ xử trí ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Việc gì vậy ?

Tôn Bất Tà đi thong thả lại đáp :

- Hiện nay oai danh của huynh đệ ngày một lên cao mà gây thù oán cũng nhiều. Thẩm Mộc Phong coi huynh đệ như cái gai trước mắt. Bách Hoa sơn trang người nhiều thế mạnh, e rằng đã vượt lên các môn phái lớn. Huynh đệ tự nhiên biến thành lãnh tụ của bọn nghĩa hiệp đồng đạo. Cứ tình thế này thì muốn thôi cũng không được nữa. Giang hồ đang đi vào cuộc rối loạn phức tạp, e rằng trong năm ba năm nữa cũng chưa yên ổn lại được.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Lão khiếu hoá khuyên huynh đệ nên gánh vác lấy trọng trách. Dĩ nhiên lão khiếu hoá xin đem hết sức ra trợ giúp cho huynh đệ đến chết mới thôi . Hiện nay lệnh tôn cùng lệnh đường là một mối lo rất lớn. Họ chỉ mong kiềm chế được hai vị lão nhân gia để buộc huynh đệ phải khuất phục để người thu

dụng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài không nói gì.

Tôn Bất Tà nói tiếp :

- Việc cần kíp hiện nay là phải tìm một nơi an toàn và bí mật để an trí lệnh tôn cùng lệnh đường ẩn cư thì huynh đệ mới yên tâm đối phó với cường địch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Lão tiền bối nói đúng lắm. Nhưng biết tìm đâu được nơi an toàn ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Tổng đà Cái bang là nơi yên ổn hơn hết. Nhưng chỉ sợ hai vị lão nhân gia suốt ngày phải sinh hoạt với bọn khiếu hoá thì không khỏi có điều khó chịu.

Tiêu Linh Vu nói :

- Tổng đà quý bang tuy phòng vệ thâm nghiêm nhưng cũng đã có tai mắt của Thẩm Mộc Phong . Gia phụ và gia mẫu tới đó ẩn cư thì e rằng tin này sẽ tới tai Thẩm Mộc Phong ngay .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Thật thế ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ đoán chắc như vậy. Chẳng những ở quý bang có tai mắt của Thẩm Mộc Phong mà trong tất cả các môn phái lớn hắn đều bố trí người đến nằm vùng , kể cả trong Thần Phong bang .

Tôn Bất Tà nói :

- Bọn khiếu hoá Cái bang của lão khiếu hoá truyền đời dốc dạ trung thành. Nay mà có chuyện đó thì thật là một điều đại tổn thương đến thể diện bản bang .

Lão trầm ngâm một lát rồi hỏi :

- Tiêu huynh đệ có biết mặt chúng không ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Khi Thẩm Mộc Phong triệu tập, tất cả bọn họ đều che mặt nên tại hạ không nhận ra được.

Tôn Bất Tà nói :

- Lão khiếu hoá lâu nay không hỏi đến việc trong bang, nhưng vụ này chẳng thể làm ngơ, phải điều tra cho ra gian tế mới được.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài, muốn nói lại thôi .

Chàng biết vụ này quan hệ rất lớn. Nếu mình ăn nói hồ đồ lập tức gây nên một cuộc tàn sát giữa nội bộ Cái bang . Trước khi có bằng chứng cụ thể trong tay, chàng không dám nói một cách khinh xuất.

Tôn Bất Tà khẽ hắng dặng một tiếng rồi nói :

- Ngày trước Thẩm Mộc Phong bị trọng thương, nếu quần hào truy đuổi ráo riết đến tận cùng, tìm ra nơi hắn ẩn náu mà tiêu diệt ngay đi thì trong võ lâm không đến nỗi gặp phải cuộc hỗn loạn này. Trời ởi nhổ cỏ không trừ tận gốc rễ nên mới lưu lại mầm hoạ ngày nay . Cần phải tìm người nào đã truy sát Thẩm Mộc Phong ngày trước mới lo liệu xong vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu nói theo :

- Thẩm Mộc Phong chẳng những võ công tinh thâm khôn lường mà tâm cơ nham hiểm, thủ đoạn cũng tàn ác ít kẻ bì kịp. Lạ ở chỗ Thẩm Mộc Phong thu dụng được rất nhiều cao thủ để liều mạng cho chúng.

Tôn Bất Tà đáp :

- Hắn làm được nhưng việc người khác không làm được hay không chịu làm. Thêm vào đó tâm địa thâm trầm, võ công ghê gớm, dĩ nhiên hắn thừa đủ thủ đoạn đưa người ta vào tròng .

Lão ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Hai vị lão nhân gia không thể tới tổng đà Cái bang thì huynh đệ định bố trí thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vãn bối cũng chưa nghĩ được nơi an toàn.

Tôn Bất Tà nói :

- Bất cứ bằng cách nào huynh đệ cũng phải nghĩ cho được cách thu xếp cho ổn thoả vụ này mới rảnh tay để hành động cho võ lâm . Theo nhận xét của lão khiếu hoá thì tình thế võ lâm hiện nay ngoài huynh đệ không còn ai có thể làm được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài ngắt lời :

- Lão tiền bối lại quá khoa trương rồi.

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Suốt đời lão khiếu hoá chưa từng khoa trương ai, chỉ vì thảm cảnh võ lâm phải trông cậy vào nơi huynh đệ.

Đột nhiên lão hạ thấp giọng xuống nói tiếp :

- Thẩm Mộc Phòng không ra mặt quyết liệt với Tiêu huynh đệ mà chỉ nhằm bắt hai vị lão nhân gia để uy hiếp Tiêu huynh đệ. Lão khiếu hoá xin đem sức lực trong những ngày tàn cuối đời giúp huynh đệ một tay, nhưng huynh đệ cần phải gánh vác lấy việc đời

Tiêu Lĩnh Vu biết câu nói của Tôn Bất Tà có dụng ý khác. Chàng trầm ngâm không đáp.

Kim toán bàn Thương Bát đột nhiên xen vào :

- Tại hạ biết một nơi rất thanh tịnh, chắc là tai mắt Thẩm Mộc Phong khó tới đó được .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Nơi nào vậy ?

Thương Bát đáp :

- Đó là một hải đảo trong miền Nam hải . Trên đảo có đến mấy trăm nhà chài lưới phong cảnh tươi đẹp. Nếu để Kim Lan, Ngọc Lan hầu hạ hai vị lão nhân gia ẩn cư trên hòn đảo này thì Thẩm Mộc Phong không biết đường nào mà theo dõi.

Tôn Bất Tà nói :

- Không được ! Hai vị lão nhân gia thiên cư ra hòn đảo này tất nhiên làm rung động toàn thôn . Những thuyền chài lại hành tung vô định , tất có ngày tin đồn vào đến Trung Nguyên .

Thương Bát trầm ngâm một lát rồi đáp :

- Lão tiền bối nói phải lắm. Cần đi một nơi không dấu chân người mới xong .

Tôn Bất Tà nói :

- Cũng không được. Phải kiếm một nơi khiến cho Tiêu huynh đệ vững dạ, không phải băn khoăn lo lắng về vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Không ngờ trời đất mênh mông mà tại hạ làm luỵ song thân khiến cho không tìm được một nơi trú ẩn.

Thương Bát nói :

- Đại ca bất tất phải lo phiền. Chúng ta mưu tính dần dần thế nào cũng có một nơi khiến cho đại ca vững lòng .

Trong lúc ba người dang bàn định bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy đến .

Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Mau ẩn thân vào bụi cỏ.

Bỗng thấy hai con tuấn mã, một trước một sau chạy nhanh tới.

Người kỵ mã đi sau lên tiếng :

- Chúng ta đã chạy suốt một ngày một đêm mà chẳng thấy tin tức gì. Chắc là mình đi trái phương hướng.

Người kỵ mã đi trước đáp :

- Đường huynh cứ yên lòng. Tiểu đệ đã bói được một quẻ rất tốt, nhất định không sai .

Thương Bát khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Đại ca . Phải chăng đây là thanh âm Đông Hải thần bốc Tư Mã Càn ?

Tiêu Linh Vu đáp :

- Nghe tiếng thì giống lắm. Hãy chờ y tới gần rồi sẽ liệu.

Chàng vận mục lực nhìn về phía người kỵ mã thì đúng là Tư Mã Càn. Người đi sau lưng đeo trường cung, buộc túi tên . Trong túi đầy mũi tên cắm lông điêu . Hắn chính là Thần tiễn chấn càn khôn Đường Nguyên Kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy ra đón đường hỏi :

- Tư Mã huynh ! Tư Mã huynh kiếm ai vậy ?

Tư Mã Càn dừng ngựa nhìn Tiêu Lĩnh Vu la lên :

- A đây rồi ! Tiêu huynh đấy ư ?

Y tung mình xuống ngựa nắm lấy tay Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bọn tiểu đệ kiếm Tiêu huynh muốn chết.

Hắn không để Tiêu Lĩnh Vu kịp trả lời đã quay lại ngó Đường Nguyên Kỳ hỏi :

- Đường huynh ! Tài thần bốc của đệ thế nào ?

Đường Nguyên Kỳ đáp :

- Quả nhiên linh nghiệm phi thường.

Y cũng nhảy xuống ngựa, chạy đến trước Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài nói :

- Mã tổng thủ lãnh sau khi bị trọng thương có tiến cử Tiêu huynh . Y nói :

- Nếu bọn võ lâm đồng đạo chúng ta muốn qua cơn kiếp nạn bi thảm này thì chỉ có đường tôn Tiêu huynh lên làm minh chủ chủ trì đại cuộc.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Thương thế Mã tổng thủ lãnh ra sao ?

Đường Nguyên Kỳ đáp :

- Tuy y bị thương trầm trọng nhưng đã dược chưởng môn phái Võ Đương là Vô Vi đạo trưởng dùng thuốc cứu trị, cũng không đến nỗi nguy đến tính mạng.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng nói :

- Người lành được trời bảo vệ. Tiểu đệ mong sao cho y chóng được bình phục.

Tư Mã Càn thủng thẳng hỏi :

- Trung Châu Nhị Cổ không đi với Tiêu huynh ư ?

Thương Bát, Đỗ Cửu đứng lên đáp :

- Trung Châu Nhị Cổ đây rồi.

Tư Mã Càn cả mừng nói :

- Hay lắm ! Hay lắm ! Các vị có vô sự thì tiểu đệ mới có đường phúc đáp với bọn họ.

Đỗ Cửu hỏi :

- Phúc đáp cái gì ?

Tư Mã Càn đáp :

- Các vị anh hùng lo đến sự an nguy của hai vị. Tiểu đệ quả quyết với họ là hai vị không sao . Nếu hai vị gặp chuyện gì bất thường tất anh hùng thiên hạ cười Tư Mã Càn này bói toán không linh nghiệm .

Đỗ Cửu nói :

- Tiểu đệ tuy chưa chết nhưng cũng bị thương trầm trọng.

Thương Bát chợt nhớ đến Thần thâu Hướng Phi liền hỏi :

- Tình hình lão Thâu Nhi thế nào ?

Tư Mã Càn đáp :

- Lão Thâu Nhi bị thương nhẹ hơn, hiện giờ đã hành dộng được như thường.

Tôn Bất Tà từ từ đứng dậy hỏi :

- Các vị kia hiện giờ ở đâu ?

Tôn Bất Tà khi ở Bách Hoa sơn trang hiển lộ thần oai, quần hào nghe danh đều đem lòng kính trọng lão.

Tư Mã Càn tiến lại chắp tay thi lễ nói :

- Té ra lão tiền bối cũng ở đây ?

Tôn Bất Tà cười hỏi :

- Sao ? Lão khiếu hoá không thể đến đây ư ?

Tư Mã Càn mỉm cười đáp :

- Tại hạ vào Trung Nguyên, đã tưởng thi thố hơn kém với nhân vật võ lâm . Ngờ đâu gặp trận đánh

ở Bách Hoa sơn trang, bao nhiêu hùng tâm tráng trí đều tiêu tan hết, lại sinh lòng ngưỡng mộ Tiêu huynh . Vì vậy mà quyết tâm ở lại Trung Nguyên để giúp y một tay .

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Chú này chơi được đây . Lão khiếu hoá kết bạn với lão.

Tư Mã Càn khẽ hắng dặng một cái rồi nói :

- Hiện giờ bọn Vô Vi dạo trưởng và Mã Vân Phi ở một nơi kín đáo vừa để dưỡng thương, vừa để trù liệu kế hoạch đối phó với Thẩm Mộc Phong .

Tôn Bất Tà hỏi :

- Chỗ đó cách đây bao xa ?

Tư Mã Càn đáp :

- Chừng hơn hai trăm dặm.

Tôn Bất Tà nói :

- Ông bạn nên bỏ ngựa đi bộ một lúc cho giãn xương cốt.

Tư Mã Càn nói :

- Lão tiền bối dạy phải lắm.

Y nghiêng mình bảo Đỗ Cửu :

- Mời Đỗ huynh lên ngựa đi cho đỡ mệt.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ bụng :

- Ban đầu thấy gã này thái độ lạnh lùng kiêu ngạo, lại có ý tự phụ tài năng xuất chúng, mà sao bây giờ biến thành hoà nhã như vậy ?

Lại nghe Thương Bát nói :

- Lão nhị lên ngựa đi . Vị Thần Bốc này đã thành tâm nhường ngựa cho, chúng ta chẳng nên khách sáo.

Đỗ Cửu tiến lại nói :

- Nếu vậy phiền Tư Mã huynh đi bộ vậy.

Tư Mã Càn nói :

- Đỗ huynh bị thương, tiểu đệ nhường ngựa là phải.

Hắn nắm tay Đỗ Cửu đỡ lên ngựa.

Thương Bát đưa mắt nhìn Đường Nguyên Kỳ nói :

- Đường huynh . Bọn tiểu đệ còn một vị cô nương bị thương .

Đường Nguyên Kỳ vội hỏi :

- Ai vậy ? Mời lên ngựa đi .

Thương Bát quay lại hô :

- Kim Lan cô nương . Thương thế của Ngọc Lan cô nương ra sao ? Có thể cưỡi ngựa được không ?

Kim Lan đáp :

- Nhờ Tôn lão tiền bối điều trị và trút chân lực vào cho, thương thế đã bớt nhiều rồi, có thể cưỡi ngựa được.

Chương 142: Bắc Thiên Tôn Giả Xuất Hiện Ở Trung Nguyên

Thương Bát nói:

- Hay lắm . Mau đưa y lại đây .

Kim Lan dạ một tiếng rồi ôm Ngọc Lan để ngồi lên ngựa của Đường Nguyên Kỳ .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất băn khoăn, toan nói mấy lời cảm tạ, bỗng nghe Tôn Bất Tà lớn tiếng hô:

- Thẩm Mộc Phong mà qua cầu tất đuổi tới kỳ cùng. Chúng ta phải mau thượng lộ .

Tư Mã Càn đáp:

- Được rồi! Để tiểu đệ dẫn đường cho .

Rồi hắn tiến về phía trước.

Bọn Tôn Bất Tà , Kim Lan cõng vợ chồng Tiêu đại nhân chạy theo .

Dọc đường Tiêu Lĩnh Vu thuật lại những chuyện đã qua khiến cho Tư Mã Càn, Đường Nguyên Kỳ đều trợn mắt há miệng:

Đường Nguyên Kỳ bất giác thở dài hỏi:

- Một tên Thẩm Mộc Phong đã khó lòng đối phó, lại còn thêm Tứ Hải quân chủ thì cuộc náo loạn giang hồ nay thật là phức tạp chưa từng có trong vòng một trăm năm nay .

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hoá thường nghe Vô Vi đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương là người túc trí đa mưu . Nếu lão nhân gia nghỉ ra được kế hoạch khiến cho Tứ Hải quân chủ cùng Thẩm Mộc Phong xẩy ra cuộc quyết đấu sống mái với nhau thì chúng ta bớt được một phần công sức.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Theo tại hạ biết thì tâm cơ hai người đó cực kỳ thâm hiểm, e rằng khó lòng làm cho họ bốc lửa

giận mà đi tới chỗ xung đột lẫn nhau .

Tư Mã Càn hỏi:

- Bản lãnh của Tứ Hải quân chủ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hắn chưa từng động thủ, khó mà biết rõ căn ngươn .

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Lão khiếu hoá chỉ thấy Tiêu Dao Tử chẳng những võ công cao thâm mà lại còn mưu kế sâu độc. Vậy mà Tứ Hải quân chủ thu dụng được hắn thì dĩ nhiên cũng không phải hạng tầm thường.

Đường Nguyên Kỳ cùng Tư Mã Càn đều chưa hiểu lai lịch cùng thân thế Tiêu Dao Tử nên không nói gì nữa.

Đến lúc trời sáng, mọi người tới một thị trấn.

Tiêu Lĩnh Vu liền tìm vào quán trọ cho Tiêu phu nhân cùng quần hào nghỉ ngơi nửa ngày.

Sau đó chàng mướn một cỗ xe ngựa để tiếp tục lên đường.

Xe đi suốt đêm cho đến chiều hôm sau, vào lúc mặt trời gác núi thì tới bên một cái hồ.

Tư Mã Càn nói:

- Tiêu huynh! Bọn Vô Vi đạo trưởng ở phía Bắc hồ này.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy dưới chân núi xanh rờn ở phía đối diện có căn nhà gianh .

Tôn Bất Tà ước lượng mặt hồ rộng chừng hơn trăm trượng, liền hỏi:

- Không có thuyền qua hồ thì làm thế nào?

Đường Nguyên Kỳ đáp:

- Lão tiền bối bất tất phải lo âu . Tại hạ hô họ đem thuyền đến ngay lập tức.

Tay trái y cầm cung, tay phải kéo dây cung đánh vù một tiếng, một mũi tên xé gió vút đi .

Đường Nguyên Kỳ nổi danh về thuật xạ tiễn, mang ngoại hiệu là Thần tiễn chấn càn khôn . Mũi trường tiễn vọt lên tầng mây đánh "vèo" một tiếng.

Chỉ trong khoảnh khắc quả nhiên trên mặt hồ có con thuyền nhỏ rẽ sóng lướt tới .

Thuyền đi rất mau, chớp mắt đã dừng lại bên bờ chỗ mấy người đứng .

Một đạo nhân đứng tuổi đeo trường kiếm, cầm mái chèo bơi thuyền. Người mặc áo màu lam đứng ở đầu thuyền chính là Triển Diệp Thanh .

Triển Diệp Thanh không chờ thuyền cặp bờ đã nhảy vọt lên, chắp tay nhìn Đường Nguyên Kỳ và Tư Mã Càn nói:

- Hai vị đã phải mất bao nhiêu công phu mới tìm được Tiêu đại hiệp . Thật vất vả quá.

Gã đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà chắp tay chào:

- Lại được đại giá lão tiền bối quang lâm, thật là hân hạnh.

Tôn Bất Tà nói:

- Lệnh sư huynh trước nay ít hỏi đến việc võ lâm, không ngờ chuyến này lại dấn mình vào chốn thị phi .

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tệ sư huynh tuy pháp hiệu là Vô Vi mà thực ra tính tình hào hiệp. Chuyến này trên chốn giang hồ xảy ra cuộc náo động. Tệ phái hoà mình vào dòng nước xoáy đều do lòng dạ từ bi nghĩa hiệp của sư huynh . Y không nỡ ngồi nhìn để mặc cho kiếp nạn võ lâm tiếp diễn.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Chẳng lẽ các đại môn phái như Thiếu Lâm, Nga Mi, Thanh Thành đều điềm nhiên toạ thủ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tệ sư huynh đã phái người đến tham kiến chưởng môn phương trượng phái Thiếu Lâm, trình bày đại cuộc giang hồ. Nhưng người chưa trở về nên chưa rõ thái độ của phái này ra sao ?

Gã ngừng lại một chút rồi đáp:

- Tệ sư huynh đang chờ đợi. Mời các vị xuống thuyền rồi sẽ nói chuyện.

Tôn Bất Tà chẳng khách sáo gì, tung mình nhảy xuống thuyền ngay .

Tư Mã Càn nói :

- Triển huynh hãy đưa Tôn lão tiền bối cùng Tiêu đại hiệp qua hồ trước đi, tại hạ xin chờ ở đây một lúc.

Nguyên con thuyền này nhỏ quá. Sau khi bọn Tiêu Lĩnh Vu, Tôn Bất Tà, vợ chồng Tiêu đại nhân và Kim Lan, Ngọc Lan xuống thuyền rồi thì không còn chỗ đứng .

Triển Diệp Thanh bảo vị đạo trưởng bơi thuyền:

- Ngươi cũng ở lại bồi tiếp hai vị. Để ta chèo thuyền cho .

Tuy y nhỏ tuổi nhưng địa vị rất tôn cao trong phái Võ Đương Đạo trưởng chèo truyền nghe nói "dạ" một tiếng rồi nhảy lên bờ.

Triển Diệp Thanh chèo thuyền chạy nhanh như bay, chỉ trong khoảnh khắc đã tới bờ bên kia .

Vô Vi đạo trưởng với chòm râu bạc chùng xuống trước ngực dẫn bọn Vân Dương Tử ra bờ hồ đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh thấy khu đất này hình bán nguyệt, một bên tựa vào núi, một mặt nhìn xuống hồ, cảnh vật rất xinh đẹp.

Vô vi đạo trưởng chắp tay nhìn Tôn Bất Tà cười nói:

- Lão tiền bối đã lánh đời mấy chục năm, ngày nay cũng bị lôi cuốn vào chốn giang hồ thị phi ân oán chém giết liên miên .

Tôn Bất Tà bản tính hào phóng khoáng đạt, cười khanh khách đáp:

- Lão khiếu hoá hình hài tựa cây khô, tính mạng cũng như ngọn đèn trước gió. Nhưng vì chánh nghĩa võ lâm mà được đóng góp một chút sức mọn thì chết cũng không dáng tiếc.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới Vô Vi đạo trưởng đã hết lòng cứu chữa cho mình khi trước vội tiến lại hai bước xá dài nói:

- Vãn bối là Tiêu Lĩnh Vu xin bái kiến đạo trưởng và dâng lời vấn an .

Vô Vi đạo trưởng nghiêng mình đáp lễ:

- Tiêu đại hiệp hiện nay là một nhân vật được đồng đạo võ lâm rất mực tín ngưỡng. Hân hạnh thay cho bần đạo sớm được tương kiến.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Vãn bối tuổi nhỏ chưa trải việc đời, lại kém tài đức. Đạo trưởng khoa trương như vậy khiến vãn bối thật hổ thẹn.

Vô Vi đạo trưởng quay lại ngó Vân Dương Tử nói:

- Nhị đệ hãy tiếp đón quần hào thay cho tiểu huynh

Vân Dương Tử nghiêng mình đáp:

- Tiểu đệ xin tuân mạng.

Vô Vi đạo trưởng khẽ bảo Tôn Bất Tà:

- Mời hai vị theo bần đạo vào tịnh thất uống trà, bần đạo đang gặp phải chuyện khó khăn, suy lui nghĩ tới mà chưa giải quyết xong, mong được hai vị chỉ giáo.

Lúc này đã có hai đạo nhân đứng tuổi đến đón vợ chồng Tiêu đại nhân, Kim Lan, Ngọc Lan vào một căn nhà gianh .

Tiêu Lĩnh Vu cùng Tôn Bất Tà theo Vô Vi đạo trưởng vào phòng riêng .

Cách bài trí trong phòng rất đơn giản. Ngoài một cái giường và một chiếc bàn chỉ còn mấy chiếc ghế trúc, nhưng quét tước sạch sẻ.

Một tên đạo đồng mày thanh mắt sáng bưng trà dâng ba người.

Tôn Bất Tà tuổi đã bảy mươi mà tính tình nóng nẩy, lão hỏi ngay:

- Đạo trưởng có chuyện gì xin cho biết? Lão khiếu hoá này trước nay vốn thiếu tính nhẫn nại.

Vô Vi đạo trưởng vẫy tay cho đạo đồng lui ra rồi đóng cửa lại.

Tôn Bất Tà lẩm bẩm:

- Xem chừng vụ này cực kỳ cơ mật.

Vô Vi đạo trưởng khẽ thở dài nói:

- Câu chuyện này quá đột ngột. Chính bần dạo cũng không hiểu. Như bữa nay mà Tiêu đại hiệp không tới thì e rằng đêm nay sẽ xảy ra một cuộc chém giết trời long đất lở, ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Vụ này có liên quan đến vãn bối hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Có người đến đây chỉ đích danh đòi cho được Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Ai vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà biến sắc hỏi:

- Lão ma đầu này hiện ở Trung Nguyên ư ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Y ở Bắc Hải Lãnh Cung, ít khi vào Trung Nguyên . Hiện giờ y trú ngụ cách đây không đầy mười dặm. Tai mắt y cực kỳ linh mẫn, hiểu rõ tình thế võ lâm Trung Nguyên như nhìn lòng bàn tay .

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Phải chăng lão ma đầu này cấu kết với Thẩm Mộc Phong muốn gây nên một trường kiếp nạn ở Trung Nguyên

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả tự phụ vô cùng, khi nào y chịu cấu kết với Thẩm Mộc Phong . Hơn nữa y chưa từng có ý định tranh hùng ở Trung Nguyên .

Tôn Bất Tà hỏi:

- Thế ra chỉ vì có chuyện xích mích với một mình Tiêu Lĩnh Vu mà y đến đây sao ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế!

Đạo trưởng chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi chậm rồi nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp đừng phiền trách bần đạo. Tuy bần đạo biết rõ có chỗ hiểu lầm, nhưng tưởng cũng

nên nói rõ tình hình cho Tiêu đại hiệp hay .

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Xin lão tiền bối cứ nói ra . Vãn bối rửa tai để nghe đây .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp đã nhận biết con gái của Bắc Thiên Tôn Giả ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Vãn bối đã gặp y hai lần.

Vô Vi dạo trưởng nói:

- Nếu vậy thì tuy là sự hiểu nhầm nhưng vụ này cũng có nguyên nhân .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đầu đuôi thế nào xin lão tiền bối cho biết rõ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đêm qua vào lúc canh khuya, Bắc Thiên Tôn Giả đột nhiên đơn thương độc mã qua hồ đến đây, vào thẳng căn nhà gianh tạm này của bần đạo. Bần đạo đã nghe danh từ lâu, biết bản lãnh y không phải tầm thường đành theo lễ nghinh tiếp. Y hỏi ngay đến hành tung của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đạo trưởng phúc đáp y thế nào ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Y nói Tiêu đại hiệp quyến rũ con gái y đưa đi mất.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày lưỡi kiếm, đôi mắt sáng quắc. Chàng ngắt lời :

- Câu chuyện này từ đâu mà ra ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo cũng biết đây là chuyện hiểu nhầm nhưng Bắc Thiên Tôn Giả không chịu nghe giải thích, hằn học bỏ đi .

Tôn Bất Tà tức giận nói:

- Tên lão ma này muốn kiếm chuyện rồi. Lão khiếu hoá đi liền với Tiêu huynh đệ mấy hôm mà chưa bao giờ thấy con gái Bắc Thiên Tôn Giả đâu cả.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo cũng đã ngẫm nghĩ về chuyện này đã lâu, chắc nội tình còn có điều gì uẩn khúc .

Đạo trưởng đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Hiện nay trên võ lâm có hai vị Tiêu Lĩnh Vu quật khởi.

Tôn Bất Tà vỗ đùi, nhảy dựng lên nói:

- Phải rồi! Đây đúng là hành vi của Tiêu Lĩnh Vu giả mạo.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hiện giờ ta chưa hiểu rõ chân tướng thì khó mà khẳng định đây có phải là hành vi của Lam Ngọc Đường hay không . Hãy chờ đến đêm nay gặp Bắc Thiên Tôn Giả rồi sẽ rõ .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đành phải thế vậy. Lúc đó Tôn lão tiền bối và bần đạo cùng hộ tống Tiêu đại hiệp đi gặp Bắc Thiên Tôn Giả. Nếu gặp cuộc động thủ, chúng ta tiếp ứng cho Tiêu đại hiệp .

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hành động của vãn bối rõ ràng lắm, không sợ có điều gì oan khuất chẳng tỏ rõ được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đại hiệp nói rất đúng . Nhưng Bắc Thiên Tôn Giả là người kiêu ngạo tự phụ, chỉ sợ y không nghe lời giải thích.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu tình bắt buộc thì cũng đành phải tỷ đấu với y .

Vô Vi đạo trưởng tuy đã được nghe nhiều người nhắc đến cuộc chiến ở Bách Hoa sơn trang, Tiêu Lĩnh Vu bản lãnh phi thường, nhưng nghĩ chàng còn nhỏ tuổi thì dù có tư chất đặc biệt cũng khó lòng kháng cự nổi Bắc Thiên Tôn Giả. Lão muốn khuyên chàng mấy câu thì bỗng nhiên cánh cửa bật mở. Tên đạo đồng giữ cửa bước vào nói:

- Tam sư thúc đã dẫn quần hào đến, đang chờ ở ngoài.

Vô Vi đạo trưởng ra tận cửa nghinh tiếp. Lão chắp tay nói:

- Mời các vị vào đây .

Thương Bát vào trước, Đỗ Cửu, Đường Nguyên Kỳ , Tư Mã Càn, Triển Diệp Thanh, Vân Dương Tử theo sau .

Tên đạo đồng bưng trà cho mọi người rồi lui ra .

Tư Mã Càn chắp tay cười nói:

- Tiểu đệ quá khoe khoang lỗ miệng, đi kiếm Tiêu đại hiệp mà ỷ vào thuật bói toán, may không đến nỗi nhục mạng với đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tư Mã huynh phải một phen tân khổ.

Lão đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

- Thương thế Đỗ huynh ra sao . Có cần bần đạo đưa vào tĩnh thất nghỉ ngơi không ?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Bất tất phải thế. Tại hạ còn có thể chống đỡ được.

Nét mặt cùng ngôn ngữ của hắn bao giờ cũng lạt lẽo, lạnh lùng khiến người nghe phải chán tai .

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

- Bần đạo chọn nơi đây làm chỗ tạm trú vì lẽ cường địch muốn ngấm ngầm tập kích cũng không phải chuyện dễ. Có điều tai mắt Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn. Không chừng hiện giờ Bách Hoa sơn trang đã biết chúng ta ở đây rồi. Nếu chúng quyết định đối phó với ta thì chỉ trong hai ngày là Thẩm Mộc Phong sẽ dẫn cao thủ tới đây .

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Các vị đi đường xa tới đây chắc là đã bụng đói. Vậy trước hết mời các vị hãy dùng chút gì cho đỡ đói rồi bần đạo sẽ đưa các vị đi nghỉ. Các vị cần bồi dưỡng một ngày cho phục hồi sức lực. Vấn như bọn Bách Hoa sơn trang kéo đến, chúng ta còn phải quyết một trận sống mái với bọn chúng.

Hai đạo nhân đứng tuổi chạy vào chắp tay nói:

- Mời các vị vào thiện thất dùng bữa.

Quần hào theo đạo nhân đứng tuổi tiến vào một căn nhà gianh khác. Đây đã bầy một bàn đủ cả vịt gà, cá thịt, lại thêm một bàn đồ chay .

Vô Vi đạo trưởng cùng đồ đệ đều đã quy y nên đều cữ ăn mặn .

Ăn cơm xong đạo nhân kia lại dẫn mọi người vào một gian nhà gianh khác.

Nguyên thôn xóm này trước có mấy chục căn nhà, sinh nhai bằng nghề chài lưới , săn bắn. Vô Vi đạo trưởng chọn nơi đây làm nơi đại hội quần hùng, chuẩn bị đối phó với Bách Hoa sơn trang . Đạo trưởng sợ cuộc chém giết võ lâm ân oán xảy đến. Làm liên luỵ đến người vô tội nên đã hoàn tiền cho mấy nhà dời đi nơi khác.

Căn nhà của Tiêu Lĩnh Vu ở ngay bên phòng của Tiêu đại nhân cùng phu nhân . Vợ chồng Tiêu đại nhân thấy ái tử được đông đảo nhân vật võ lâm ủng hộ rất lấy làm cảm kích. Chính ông bà cũng đã trải qua mấy phen sinh tử, cũng biết đó là chuyện ân oán giang hồ, không thể giải thích được trong một lúc nên hai vị cũng

không nhắc tới nữa.

Tiêu phu nhân vì lòng dạ từ mẫu hết mực yêu thương con, ngày đêm lo lắng cho chàng, đã mấy lần toan khuyên chàng rút khỏi giang hồ, tìm một nơi yên tĩnh ẩn cư cho an nhàn, nhưng đều bị Tiêu đại nhân cản trở.

Đêm hôm ấy, vào lúc canh hai, Tiêu Lĩnh Vu tỉnh dậy. Chàng đã nghỉ ngơi được nửa đêm, tinh thần rất sung mãn, muốn cùng Vô Vi đạo trưởng đến phó ước với Bắc Thiên Tôn Giả. Chàng chợt thấy trong phòng song thân vẫn còn đèn sáng thì nghĩ thầm:

- Ta làm luỵ cho song thân tuổi đã già mà còn phải bôn tẩu gian nan . Đêm đã khuya mà hai vị vẫn còn chưa ngủ thì e rằng trong lòng có sự không an .

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng rảo bước toan qua cửa bước vào phòng. Đột nhiên nghe tiếng Tiêu phu nhân vọng ra:

- Hởi ơi ! Nên sinh con làm nghề chài lưới hay làm việc đồng ruộng thì nó mới ở với mình cho đến lúc bạc đầu. Chỉ vì Vu nhi thông thư hơn đời mà phải tước lấy nhiều điều phiền toái, lại khiến cho ta ngày đêm lo lắng.

Nghe lời từ mẫu nói, Tiêu Lĩnh Vu lòng như se lại, hai hàng châu lệ đầm đìa .

Lại nghe Tiêu đại nhân nói :

- Việc gì có lợi tất phải có hại. Nếu Vu nhi làm nghề cầy ruộng, đánh cá biết đâu bà chẳng trách nó quá tầm thường. Hiện nay chúng ta bị phong sương cực nhọc nhưng cũng thêm rộng đường kiến văn .

Sắc núi ánh hồ, đeo sao đuổi nguyệt mình đều từng trải .

Tiêu phu nhân tức giận ngắt lời:

- Ông là phụ thân y mà chẳng lo lắng gì cho con . Đao kiếm vô tình, y làm sao tránh được những điều bất trắc?

Tiêu đại nhân cười vang đáp:

- Cái đó bà khỏi lo , Vu nhi của chúng ta bản lãnh cao cường, dù thiên binh vạn mã, tên bắn như mưa cũng chẳng thể làm hại y được. Tuy y còn nhỏ tuổi mà đã được anh hùng thiên hạ kính phục thì còn vinh dự nào bằng. Có sinh con như vậy mới khỏi uổng cuộc đời .

Tiêu phu nhân lớn tiếng :

- Thế ra ông vẫn tán thành việc Vu nhi dấn thân vào chốn giang hồ. Làm cha như vậy trách nào con chẳng thích phiêu lưu .

Tiêu đại nhân cười đáp:

- Vu nhi mà không luyện được võ công tuyệt thế thì bây giờ y còn sống được hay không khó mà biết được. Bà đã biết y mắc tuyệt chứng, danh y cũng đành chịu bó tay . Nhiều lắm y chỉ sống được đến hai mươi tuổi, mà không may chết yểu thì chỉ 15, 16 tuổi là hết đời. Chính vì thế mà ta đã chuẩn bị cho Vu nhi đi du lịch cho

khỏi uổng một đời người.

Tiêu phu nhân nói:

- Tuy ông nói thế là phải nhưng thời xưa khác, bây giờ khác. Hiện giờ Vu nhi hết quái tật là hay rồi, chẳng lẽ lại còn mong cho y vẫn mắc tuyệt chứng?

Tiêu đại nhân nổi lên tràng cười sang sảng đáp:

- Hiện giờ Vu nhi của bà đã thành một vị cứu tinh của võ lâm . Cuộc sinh tử của bao nhiêu người khoác lên vai y, sao bà chỉ nghĩ cho riêng mình mà bắt Vu nhi về cày ruộng? Y là đứa con chí hiếu tất nghe theo mệnh lệnh của mẫu thân . Chúng ta cứ khư khư giữ lấy thằng con để thiên hạ đau khổ thì còn sung sướng gì. Không có

Vu nhi thì còn xảy ra nhiều vụ con mất cha, vợ mất chồng, liệu bà có yên tâm được không ?

Tiêu phu nhân thở dài hỏi:

- Vu nhi chưa đầy hai chục tuổi đầu mà có địa vị trọng yếu cho người ta đến thế ư ?

Tiêu đại nhân đáp:

- Y mình mang tuyệt kỹ, tuy tuổi nhỏ mà võ công thiên hạ vô địch. Kiếp nạn trong võ lâm tuy chỉ là những ân oán của những nhân vật giang hồ nhưng e rằng nó làm liên luỵ đến nhiều người vô tội. Bà chỉ nghĩ đến cuộc sống cho một mình Vu nhi thì không khỏi có điều ích kỷ.

Tiêu Lĩnh Vu đứng ngoài cửa nghe tới đây không khỏi phấn khởi tinh thần, trở gót đến phòng Vô Vi đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà đã đứng ngoài cửa chờ chàng. Chàng liền tiến lại khẽ nói :

- Vãn bối đến chậm một bước phiền hai vị lão tiền bối phải chờ đợi.

Tôn Bất Tà ngửa mặt trông trời đáp:

- Bây giờ Tiêu huynh đệ đến là vừa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo không muốn kinh động quần hào về vụ Bắc Thiên Tôn Giả nên cùng Tôn huynh và Tiêu đại hiệp cởi thuyền qua hồ dể thẳng thắn nói chuyện với y . Nếu có xảy ra động thủ cũng không làm cho quần hào kinh tỉnh.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Lão tiền bối dạy thế cũng phải.

Ba người đi đến bờ hồ đã thấy Triển Diệp Thanh nai nịt gọn gàng, lưng đeo trường kiếm chờ ở dưới thuyền.

Vô Vi đạo trưởng chau mày hỏi:

- Sao sư đệ cũng biết?

Triển Diệp Thanh nghiêng mình đáp:

- Xin sư huynh tha tội cho .

Tôn Bất Tà cười nói:

- Theo nhận xét của lão khiếu hoá thì lệnh sư đệ ngày sau tất làm cho môn phái Võ Đương thêm phần hưng thịnh. Để y coi cho biết cũng hay .

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Nếu không có Tôn lão tiền bối nói giúp ta tất đuổi ngươi lên .

Triển Diệp Thanh nhm Tôn Bất Tà chắp tay nói:

- Đa tạ lão tiền bối đã nói giúp để tệ sư huynh cho vãn bối đi theo .

Triển Diệp Thanh cầm lấy mái chèo, đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tên đệ tử chèo thuyền tiểu đệ đã cho về rồi .

Hai mái chèo khuấy nước, con thuyền nhỏ vọt đi như tên bắn.

Mây trên trời che lấp ánh sao khiến mặt nước hồ biến thành đen thẫm.

Vô Vi đạo trưởng nhm xuống mặt hồ chậm rãi nói:

- Chúng ta cần để ý. Nếu Bắc Thiên Tôn Giả đến sớm một chút thì y sẽ đi thẳng vào chỗ chúng ta và hậu quả khó lường được.

Lão vừa dứt lời bỗng thấy một con thuyền nhỏ rẽ sóng lướt tới.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải chăng là Bắc Thiên Tôn Giả ngồi trong con thuyền nhỏ kia chăng ?

Triển Diệp Thanh không chờ Vô Vi đạo trưởng ra lệnh đã quay thuyền lao nhanh về phía con thuyền nhỏ.

Hai thuyền đi ngược dòng, chỉ trong nháy mắt đã tới gần nhau .

Đột nhiên Triển Diệp Thanh xoay ngang thuyền cắt ngang đường thuyền kia .

Vô Vi đạo trưởng đứng ở đầu thuyền chắp tay hỏi:

- Có phải Bắc Thiên Tôn Giả đấy không ?

Bỗng nghe thanh âm ồm ồm đáp lại:

- Chính thị lão phu .

Chương 143: Tiêu Lang Đại Chiến Bắc Thiên Tôn

Trên con thuyền nhỏ, một lão già râu dài , đội tiêu mão, mặc áo xanh từ từ đứng lên .

Nguyên trong thuyền có mắc võng cho lão nằm.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm:

- Bắc Thiên Tôn Giả quả là người biết hưởng thụ. Hắn mắc vỏng trong thuyền để nằm khểnh.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thì trong thuyền ngoài Bắc Thiên Tôn Giả chỉ có một đại hán bơi chèo. Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng nghĩ bụng :

- Lão này thường mặc mãng bào thắt đai ngọc, thủ hạ đông đảo mà sao đêm nay chỉ có một mình đi thuyền nhẹ tới đây ?

Vô Vi đạo trưởng cười nói:.

- Bây giờ chưa tới canh ba . Kể ra Tôn Giả đến hơi sớm.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Đạo trưởng đã tìm thấy Tiêu Lĩnh Vu chưa ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- May mà không đến nỗi nhục mạng. Nhưng ...

Tiêu Lĩnh Vu không chờ cho Vô Vi đạo trưởng lên tiếng đã cướp lời:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu đây . Tôn giá có điều chi dạy bảo?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu nhìn các hạ rất giống. Quả nhiên không lầm...

Hắn đảo mắt ngó Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Phải chăng ông bạn là một vị trưởng lão độc nhất vào hàng tiền bối còn lại ở Cái Bang, tên gọi

Tôn Bất Tà ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp:

- Chính là lão khiếu hoá .

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng hỏi:

- Lão phu từng nghe đại danh đã lâu , bữa nay được hội ngộ thật là hân hạnh !

Tôn Bất Tà đáp:

- Không dám ! Không dám !

Bắc Thiên Tôn Giả lại đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Hiện giờ tiểu nữ ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Lệnh ái ở đâu, tại hạ làm sao biết được?

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận hỏi:

- Các hạ không biết thì ai biết?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì lẽ gì mà nhất định tại hạ phải biết lệnh ái ở đâu ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Đừng chọc giận lão phu để gây nên thảm kịch.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày xẵng giọng:

- Tôn giả đã không muốn thì chẳng còn gì để nói nữa.

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận nói:

- Nếu lão phu không chịu nhe lời lý luận thì đã chẳng đi thuyền nhẹ đến đây

một cách giản dị thế này, nhưng các hạ chọc giận lão phu .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Tôn Giả ngậm máu phun người mà không sợ chọc giận Tiêu mỗ ư ?

Bắc Thiên Tôn Giả dường như tức giận đến cực điểm. Chòm râu dài không gió cũng rung rinh, tưởng chừng muốn nổi nóng ngay . Nhưng lão lại cố thủng thẳng hỏi :

- Tiểu nữ không phải các hạ đem đi trốn ư ?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Có ai trông thấy tại hạ đưa lệnh ái đi không ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Không ai trông thấy cả.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Không ai trông thấy thì có người cáo tố với Tôn Giả hay sao ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Cũng không phải.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đã không trông thấy ai lại không ai cáo tố thì sao Tôn Giả lại chỉ mặt tại hạ bảo là đưa lệnh ái đi ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu đoán thế nhưng nhất định không sai .

Tiêu Linh Vu tức quá, phì cười nói:

- Việc này có quan hệ tới danh tiết của lệnh ái mà Tôn Giả không chịu điều tra cẩn thận đá vu oan, miệt thị tại hạ, lại làm tổn thương đến danh tiết của lệnh ái, thật là một điều đáng tiếc.

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng hỏi:

- Các hạ không đưa tiểu nữ đi, vậy thì y ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó làm sao tại hạ biết được?

Bắc Thiên Tôn Giả ngưng thần ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Các hạ không biết thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dĩ nhiên là thật. Chẳng lẽ vụ này mà còn đùa với Tôn Giả chăng ?

Bắc Thiên Tôn Giả lại trầm ngâm rồi phán:

- Bất luận các hạ có đưa y đi hay không , nhưng trước khi y xuất hiện, thì lão phu chỉ hỏi nơi các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Tôn Giả cố chấp như vậy , không hiểu có dụng ý gì?

Bắc Thiên Tôn Giả ngửa mặt lên trời cười rộ, đáp:

- Trong võ lâm đương kim còn mấy người dám lý luận với lão phu .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tôn Giả muốn xử trí với Tiêu mỗ làm sao ?

Chàng biết võ công lão cao cường mà võ lâm Tmg Nguyên lại gặp hồi nhiễu loạn không muốn gây thêm cường địch, nên tuy trong lòng rất phẫn nộ mà phải miễn cưỡng nhẫn nại.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu muốn đem các hạ đi .

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nói :

- Tại hạ dã không biết lệnh ái lạc lõng nói đâu thì Tôn Giả đem tại hạ đi cũng bằng vô dụng.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu sẽ có kế hay .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nếu Tôn Giả muốn Tiêu mỗ viện trợ trong công cuộc tìm kiếm lệnh ái thì Tiêu mỗ rất vui lòng được giúp sức. Tôn giả có thể vui lòng cho tại ha biết trước kế hoạch được chăng ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Tiểu nữ ra đi là để tìm các hạ , bây giờ lão phu đưa các hạ đi và tuyên bố ra khắp thiên hạ là đã bắt được Tiêu Lĩnh Vu và trong vòng một tháng sẽ đem ra xử tử. Tiểu nữ muốn cứu mạng cho các hạ ắt phải lật đật trở về.

Tôn Bất Tà lại cười nói :

- Biện pháp của Tôn Giả rất hay nhưng hãy còn một điều chưa ổn.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Điều chi không ổn?

Tôn Bất Tà đáp:

- Nếu lệnh ái được tin chậm quá hoặc giả y được tin mà cũng không chịu quay trở về thì Tôn Giả định xử trí Tiêu Linh Vu ra sao ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Nếu tiểu nữ không về năn nỉ thì tuyên bố của lão phu dĩ nhiên không thể thay đổi được

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Chuyến này lão phu du hành xuống Trung Nguyên cốt để tìm chiếc chìa khoá cung cấm, không ngờ tiểu nữ bỏ đi, làm cho lão phu lòng nóng như lửa đốt, đành phải hoãn việc tìm kiếm chiếc chìa khoá cấm cung trong một thời gian .

Tôn Bất Tà nói :

- Theo ý Tôn Giả thì trong vòng một tháng mà lệnh ái không xuất hiện thì xử tử Tiêu Lĩnh Vu thật ư ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Đúng thế Lão phu chẳng có thấy chỗ nào không ổn ?

Tiêu Linh Vu không nhẫn nại được nữa liền nói:

- Tôn Giả còn quên một điều.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Điều gì?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả quên rằng Tiêu mỗ không bó tay chịu trói để Tôn Giả muốn làm gì thì làm.

Bắc Thiên Tôn Giả cười lạt hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ dám động thủ với lão phu sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Sao lại không dám?

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận hỏi:

- Động thủ ngay dưới thuyền này được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Hắn ở lãnh cung tại Bắc Hải, nhất định giỏi bơi lội, mình không nên động thủ với hắn ở dưới thuyền.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, chàng đáp:

- Dưới thuyền chật hẹp. Nếu Tôn Giả muốn động thủ thì nên tìm chỗ rộng rãi hơn .

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Được lắm !

Lão vẫy tay một cái, con thuyền quay đầu chạy trước.

Tôn Bất Tà ngó Vô Vi đạo trưởng nói:

- Xem chừng cục diện đêm nay khó đi đến chỗ hoàn hảo.

Vô Vi đạo trưởng thò tay ra bấm Tôn Bất Tà . Có ý để cho con thuyền nhỏ kia đi trước .

Lão chờ Bắc Thiên Tôn Giả đi xa rồi, khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu đại hiệp ? Bắc Thiên Tôn Giả bản lãnh cao cường, Tiêu đại hiệp muốn động thủ với lão thật chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì tình thế bắt buộc, vãn bối dù không muốn động thủ cũng không xong .

Tôn Bất Tà nói:

- Chúng ta dùng cách "Xa luân chiến" . Lão khiếu hoá đánh trận đầu, nếu không thắng lão thì Tiêu đại hiệp dành trận thứ hai, thắng hay bại cũng chẳng cần, đã có đạo trưởng tiếp tay .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Biện pháp này không ổn.

Tôn Bất Tà hỏi lại:

- Sao lại không ổn?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trong bọn thuộc hạ của Bắc Thiên Tôn Giả có rất nhiều tay cao thủ. Nếu chúng ta dùng cách "Xa luân chiến" để đối phó với lão, tất lão gọi thuộc hạ đến viện trợ, há chẳng tự tìm lấy chuyện rắc rối? Sao bằng để một mình tại hạ ra tay quyết chiến với lão. Bất luận thắng hay bại cũng không làm phiền đến người khác.

Tôn Bất Tà nói:

- Vô Vi đạo trưởng và Lão khiếu hoá đã tham dự vào vụ này thì nhất định không thể để Bắc Thiên Tôn Giả đem Tiêu huynh đệ đi . Nếu hai bên quyết chiến mà huynh đệ thắng thì khỏi cần phải nói, nhưng bất hạnh Tiêu huynh đệ thất bại thì Lão khiếu hoá cùng Vô Vi đạo trưởng quyết chẳng thể điềm nhiên và cuộc chiến tất gây nên thảm kịch đổ máu.

Mọi người đang nói chuyện thì thuyền đã vào gần đến bờ.

Bắc Thiên Tôn Giả đứng trên bờ hồ chờ đợi, lộ vẻ nóng nhột lạnh lùng nói:

- Mặt hồ này chỉ rộng chừng trăm trượng dù các vị có đi chậm đến đâu thì cũng có lúc phải đến bờ.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy lên bờ nói:

- Mời Tôn Giả ra tay đi .

Lúc này những đám mây trôi nổi trên nền trời đã tan đi . Vành trăng lưỡi liềm đã mọc cùng với bao nhiêu tinh tú đầy cả bầu trời.

Bắc Thiên Tôn Giả nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười mát nói:

- Các hạ hãy còn nhỏ tuổi mà xem chừng rất lớn mật.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả bất tất phải quá khen .

Bỗng nghe tiếng tà áo tà áo bay phành phạch, Tôn Bất Tà , Vô Vi đạo trưởng và Triển Diệp Thanh đã nhảy cả lên bờ.

Bắc Thiên Tôn Giả đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn cả ba người rồi quay lại bảo Tiêu Lĩnh Vu :

- Các hạ lấy binh khí ra .

Tiêu Lĩnh Vu rút trường kiếm ở sau lưng đánh "soạt" một tiếng rồi nói:

- Xin Tôn Giả cũng lấy khí giới ra đi .

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu dùng hai tay không bồi tiếp cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu lại từ từ tra kiếm vào vỏ rồi cởi dây buộc đưa cho Tôn Bất Tà nói:

- Tôn Giả đã không dùng binh khí thì tại hạ cũng để tay không bồi tiếp.

Bắc Thiên Tôn Giả cau mày hỏi:

- Các hạ tay không thì địch lại lão phu thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu đề khí phòng bị rồi nói:

- Nếu tại hạ bị thương về tay Tôn Giả thì chỉ tự trách mình học nghệ chưa tinh, chết cũng không đáng tiếc. Tại hạ cần thuyết minh một điều là không có đưa lệnh ái đi .

Bắc Thiên Tôn Giả nói :

- Cái đó lão phu cũng tin như vậy. Nhưng không mượn các hạ làm mồi thì e rằng khó lòng tìm thấy tiện nữ. Vì tình thế bất đắc dĩ mà lão phu phải bắt sống các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Tôn Giả bản lãnh cao cường, khắp thiên hạ chang ai không biết. Tại hạ được động thủ với Tôn

Giả là một điều vinh dự rất lớn . Bất luận thắng hay bại tại hạ cũng phải đem toàn lực ra kháng cự.

Bắc Thiên Tôn Giả cười ruồi đáp:

- Các hạ không có cơ hội nào thủ thắng đâu .

Lão giơ tay lên phóng chưởng dành ra, coi hời hợt như không mà luồng lực đạo rất mãnh liệt xô tới.

Tiêu Lĩnh Vu biết cuộc chiến này hậu quả rất quan hệ, nên chàng tung mình né tránh.

Bắc Thiên Tôn Giả lại hô lớn :

- Coi chừng !

Tay phải lão phóng chưởng rồi đột nhiên biến thành cầm nã thủ pháp chụp tới rất mau lẹ.

Năm ngón tay của Tiêu Lĩnh Vu liền xoay lại quét vào cổ tay của Bắc Thiên Tôn Giả .

Bắc Thiên Tôn Giả lùi lại, ngạc nhiên hỏi:

- Thập nhị lan hoa phất huyệt thủ ? Các hạ có quen biết Liễu Tiên Tử ư ?

Tiêu Lĩnh Vu nghe đối phương gọi đúng tên môn võ công mình xử dụng.

Không khỏi sửng sốt nghĩ thầm:

- Võ học của lão này quả nhiên sâu rộng vô cùng.

Chàng bèn đáp

- Đúng thế . Liễu tiên tử là một vị sư tôn của tại hạ .

Bắc Thiên Tôn Giả cười lạt ngắt lời:

- Thảo nào các hạ có vẻ cuồng ngạo.

Lão lại vung chưởng uy thế lay non dốc biển đánh tới .

Tiêu Lĩnh Vu liền thi triển "Liên hoàn thiểm diện chưởng pháp" của Nam Dật Công để kháng cự với thế công của Bắc Thiên Tôn Giả .

Tôn Bất Tà cùng Vô Vi đạo trưởng ngấm ngầm ngưng tụ chân lực chờ đợi.

Nếu Tiêu Lĩnh Vu không chống nổi là hai người đồng thời ra tay giải cứu.

Hai lão cùng cho rằng oai danh của Bắc Thiên Tôn Giả chấn động giang hồ, Tiêu Lĩnh Vu khó lòng chống nổi ba chục chiêu .

Ngờ đâu sự thật ra ngoài sự tiên liệu của hai lão.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Bắc Thiên Tôn Giả đã trao đổi ngoài năm chục chiêu vẫn thành thế bất phân thắng bại.

"Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp" của Nam Dật Công rất hùng hậu và mau lẹ rất thích nghi trong tấn công . Thập nhị lan hoa phất huyệt thủ lại nhẹ nhàng kỳ diệu, sở trường về thuật cự địch.

Tiêu Lĩnh Vu sử dụng hai môn võ công vừa công vừa thủ rất thần diệu.

Thế công của Bắc Thiên Tôn Giả cực kỳ mãnh lệt, nhưng chỉ phá được luồng chưởng ảnh hộ thân của Tiêu Lĩnh Vu , rồi vướng phải môn Thập nghị lan hoa phất huyệt thủ tuyệt diệu của chàng, bắt buộc lão đánh ra nửa vời phải thu thế lại .

Hai người đại chiến gần trăm chiêu mà chưa đụng nhau một chưởng. Chính vì thế mà cục diện càng nguy hiểm hơn , khiến người coi phải kinh tâm động phách.

Hai bên lại chiết giải mấy chiêu nữa rồi đột nhiên Bắc Thiên Tôn Giả thu chưởng về lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu đấu với Bắc Thiên Tôn Giả, ban đầu chàng còn có ý khiếp sợ, nhưng chỉ sau mấy chục chiêu chàng bình tĩnh lại, công thủ rất thuần thục. Lúc này chàng muốn chuyển thế thủ sang thế công , chẳng ngờ Bắc Thiên Tôn Giả thu chưởng về một cách đột ngột .

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng khẽ gật đầu.

Vô Vi đạo trưởng cũng khẽ gật đầu mỉm cười .

Tuy hai lão chưa nói câu gì nhưng trong lòng đều có ý khâm phục võ công của Tiêu Lĩnh Vu , đáng mặt thiếu niên anh hùng tuyệt đỉnh.

Bỗng nghe Bắc Thiên Tôn Giả cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Nếu lão phu không lầm thì các hạ xử dụng cả Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam Dật Công ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế ! Tôn Giả quả nhiên là một nhân vật biết nhiều hiểu rộng.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Các hạ đã kiêm tri tuyệt học của hai đại cao thủ võ lâm ở Trung Nguyên là Nam Dật Công và Liễu Tiên Tử, trách nào mới trong thời gian ngắn ngủi đã lừng danh trên chốn giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả dậy quá lời!

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Nhưng lão phu còn có điều chưa rõ, muốn thỉnh giáo các hạ được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tôn Giả có diều chi thắc mắc xin cứ nói ra!

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Mấy chục năm trước lão phu đã tỷ thí chưởng pháp với Nam Dật Công cùng Liễu Tiên Tử thì khi đó lão phu còn hơn bọn họ một chút.

Tiêu Lĩnh Vu nghe lão làm nhục đến oai danh của nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu, chàng vội đáp:

- Theo nhận xét của tại hạ thì lời nhận xét của Tôn Giả chưa chắc đã đúng sự thực .

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận nói:

- Lão phu thân phận như thế này, chẳng lẽ lại đi nói dối ai ?

Tiêu Linh Vu toan lên tiếng bài bác thì Tôn Bất Tà đã cướp lời:

- Tiêu huynh đệ ! Huynh đệ hãy để Tôn Giả nói hết câu chuyện đã.

Tiêu Lĩnh Vu miễn cưỡng nhẫn nại. Trong lòng kích động chàng đáp:

- Tôn Giả nói càn, tại hạ cũng dành nghe càn vậy.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Vì thế nên lão phu hiểu rõ Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam Dật Công phải có hai chục năm hoả hầu trở lên mới có thể phát uy lực hùng hồn. Vậy mà các hạ chưa đầy hai chục tuổi thì dù luyện võ từ lúc sơ sinh cũng chưa thể đến trình độ hoả hầu này. Đó là điều lão phu không sao hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ tự biết chưởng lực mình không bằng một phần trăm nghĩa phụ. Tôn Giả quá khen mà thôi .

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Chưởng lực các hạ so với Nam Dật Công ngày lão cùng lão phu động thủ chẳng kém nhau mấy tý. Có điều ngày ấy Nam Dật Công đã đứng tuổi và đã luyện ba chục năm công lực.

Tôn Bất Tà xen vào:

- Tư chất thiên phú mỗi người mỗi khác nên cuộc thành tựu cũng đương nhiên không giống nhau .

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng nói:

- Lão phu có hỏi đến lão khiếu hoá đâu ?

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp:

- Nhưng lão bản tính lão khiếu hoá lại thích dây vào chuyện người ta . Thiên hạ ai chẳng biết điều đó?

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi :

- Tôn Giả căn dặn tại hạ về điểm này là có dụng ý gì?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Lão phu nghĩ mãi không ra muốn hỏi cho biết chứ không có dụng tâm gì.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Điểm này tại hạ cũng không thể giải thích được. Nếu Tôn Giả nhất định gặng hỏi thì tại hạ chỉ biết là có lẽ vì nghĩa phụ đã truyền thụ võ công đúng phương pháp nên mau thành tựu hơn người một chút.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Chưởng pháp của các hạ có chỗ bất đồng với Nam Dật Công . Lão phu mà không nói ra e các hạ cũng không biết được.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Câu này lão nói cũng phải.

Rối chàng hỏi:

- Tại hạ chưa phát giác ra chỗ nào khác biệt, nếu có thì có thể là do chưởng pháp tại hạ hãy còn kém tinh diệu, chưa bằng nghĩa phụ.

Bắc Thiên Tôn Giả lại nói:

- Lão phu còn muốn nói cho các hạ hay một điểm nữa: Thập nhị lan hoa phất huyệt thủ là môn võ công tuyệt diệu về phòng thủ đương thời. Ngoài lão phu e rằng không còn ai phá nổi.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Tôn Giả nói vậy thì nhất định đã biết cách phá giải.

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Đúng thế ! Lão phu mà không phá giải nổi môn Thập nhị lan hoa phất huyệt thủ chẳng lẽ người đời kêu bằng Bắc Thiên Tôn Giả là uổng ư ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão này kiến thức bao la, e rằng không phải lão nói khoác.

Lại nghe Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Còn một điểm nữa lão phu cũng cần nói rõ để tự ý các hạ lựa chọn .

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Lão này tuy cuồng ngạo nhưng cũng có khí độ.

Chàng liền hỏi:

- Tôn Giả có điều chi dạy bảo:

Bắc Thiên Tôn Giả nói :

- Suốt đời lão phu phải cùng người động thủ quá trăm chiêu lần này là thứ ba .

Nhất là các hạ lại vào hàng hậu sinh vãn bối mà đã thành tựu được đến như vậy lại càng hiếm lắm .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bồng bột, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ thản nhiên, cười nói:

- Tại hạ lại không nghĩ thế vậy Tôn Giả chẳng nên nói ra những lời khen tặng.

Chương 144: Hàn Băng Chưởng Đả Thương Hào Kiệt

Bắc Thiên Tôn Giả biến sắc nói:

- Được lắm ! Đã thế lão phu xin tóm tắt vài lời .

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Võ công trong thiên hạ hiếm có một thứ chưởng pháp, quyền pháp nào có thể đồng thời đối phó với cả Liên hoàn thiểm điện chưởng và Thập nhị lan hoa phất huyệt thủ mà có thể giữ cho được hoà khí. Nghĩa là phải đi tới chỗ là cho các hạ uổng mạng hoặc đánh trọng thương vì trong phép điểm huyệt hoặc cầm nã thủ

quyết chẳng có cách nào đối phó được với Lan hoa phất huyệt thủ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không hề gì!Tại hạ mà bị thương là vì học nghệ không tinh, có chết đi cũng không có gì đáng tiếc.

Bắc Thiên Tôn Giả nói:

- Nhưng cái đó phản lại ý nguyện của lão phu . Lão phu chỉ định bắt sống các hạ làm mồi dẫn dụ tiểu nữ trở về. Nếu phóng chưởng đánh chết các hạ thì không hợp với chỗ dụng tâm của lão phu .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trời có khi nắng khi mưa, vầng trăng khi khuyết khi tròn. Việc đời khó có chuyện toàn mỹ. Ý tưởng của tôn giả tuy hay, nhưng lực bất tòng tâm là chuyện không sao tránh được.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Lão phu còn có một kế, chưa hiểu các hạ có ưng chịu hay không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Xin cho nghe lời cao luận.

Bắc Thiên Tôn Giả hỏi:

- Nếu các hạ đã tự biết mình không phải là địch thủ của lão phu, sao chẳng chịu bó tay chịu trói để vừa bảo tồn được tính mạng cho các hạ, lại vừa hợp với tâm nguyện lão phu há chẳng lưỡng toàn ư ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu cười đáp :

- Đáng tiếc Tiêu mỗ chẳng phải là loại người tham sanh uý tử.

Bắc Thiên Tôn Giả tức giận nói:

- Thằng nhỏ quật cường kia . Hãy tiếp chưởng ta đây .

Dứt lời lão phóng chưởng đánh ra .

Uy lực phát chưởng này khác hẳn lúc trước. Chưởng thế chưa tới một luồng ám kình mang theo khí lạnh thấu xương đã xô lại.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày lẩm bẩm:

- Võ công gì mà lại lạnh giá thế này?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay mặt chàng vung ra tiếp chưởng.

Chưởng thế vừa đụng nhau, toàn thân chàng đột nhiên cảm thấy lạnh cóng.

Bắc Thiên Tôn Giả lạnh lùng nói:

- Đây là Huyền băng chưởng. Lão phu nhờ nó mà nổi danh thiên hạ, những tay cao thủ bậc nhất trên chốn giang hồ khó có người chịu nổi mười chưởng.

Lão vừa nói vừa phóng chưởng đánh ra liên tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hai phát chưởng này mang theo khí âm hàn hơn trước, chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm:

- Nếu ta còn tiếp tục chiến đấu, tay chân tất rét cóng, cử động không được linh hoạt nữa.

Bắc Thiên Tôn Giả cười khanh khách nói:

- Các hạ quả là tay đáo để, đã tiếp ba phát chưởng của lão phu mà không thay đổi sắc mặt.

Lão lại phóng chưởng đánh ra đem theo khí lạnh hơn nữa.

Tiêu Lĩnh Vu không kịp nghĩ ra cách cự địch nào khác, đành vung song chưởng đối phó .

Bỗng chàng thấy một luồng khí lạnh âm hàn quạt tới làm cho rét run, khí lạnh xông tới tận tim .

Bắc Thiên Tôn Giả lại đánh liền ba chưởng. Thế là Tiêu Lĩnh Vu đã tiếp được sáu chiêu .

Bắc Thiên Tôn Giả dừng tay lại cười hỏi:

- Huyền băng chưởng lực của lão phu thế nào?

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đã cảm thấy khí lạnh xông vào khắp cơ thể, chân tay chuyển động không linh hoạt nữa.

Trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận chàng đáp :

- Võ công tà môn này có thắng cũng là bất võ.

Bắc Thiên Tôn Giả ngắt lời:

- Lão phu đã phí mấy chục năm trời khổ công rèn luyện mới thành tuyệt kỹ, cổ kim chưa từng có và có thể truyền cho muôn đời. Sao lại gọi là tà môn .

Tiêu Lĩnh Vu mỗi lúc càng cảm thấy lạnh hơn . Da thịt toàn thân cũng bị hơi lạnh kỳ quái kiềm chế. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu còn đánh nữa tất mình bị thua bằng cách này thì chẳng cam tâm chút nào .

Chàng miễn cưỡng đề tụ chân khí, vận động Tu la chỉ lực. Chàng thò tay vào bọc lấy ra một nắm ngân hoàn, lạnh lùng hỏi:

- Tôn Giả mới biết Thập nhị lan hoa phất huyệt thủ của Liễu Tiên Tử là tuyệt diệu, Tôn Giả còn biết lão nhân gia còn tuyệt kỹ khác nữa không ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Ngoài Thập nhị lan hoa phất huyệt thủ, lão phu không nghĩ ra được Liễu Tiên Tử còn môn võ công ghê gớm nào khác.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Tôn giả có muốn tại hạ biểu diễn không ?

Bắc Thiên Tôn Giả đáp:

- Hay lắm! Dĩ nhiên lão phu muốn coi cho thêm rộng phần kiến thức.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Tôn Giả hãy coi thủ pháp phóng ám khí của Liễu Tiên Tử.

Chàng giơ tay trái lên ném ra một nắm ngân hoàn, nhằm tập kích những chỗ dại huyệt ở cả thượng, trung, hạ bàn trên người Bắc Thiên Tôn Giả.

Bắc Thiên Tôn Giả cười ha hả nói:

- Đó là thủ pháp phóng ám khí kêu bằng "Mãn thiên hoa vũ" chẳng có chi là lạ.

Đồng thời lão phóng song chưởng đánh ra, ngân hoàn gần tới nơi đó bị đánh xuống tơi bời.

Giữa lúc Bắc Thiên Tôn Giả đánh rớt ám khí, Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng thật to, tung mình nhảy vọt lên vận toàn lực phóng Tu la chỉ lực tập kích.

Bắc Thiên Tôn Giả chỉ nhằm mục đích đánh rớt ám khí, không ngờ Tiêu Lĩnh Vu phát huy môn tuyệt học một cách đột ngột. Một dây chỉ phong cực kỳ khủng khiếp xẹt tới . Lúc lão cảnh giác thì đã chậm mất một chút. Luồng chỉ phong ghê gớm đã lướt đến sát huyệt Huyền cơ trước ngực lão.

Trong lúc hoang mang lão vội tránh sang một bên .

Bỗng thấy cạnh sườn đau nhói lên, chỉ phong đã đánh trúng huyệt Đại bao .

Đây là Tu la chỉ công, uy thế không phải tầm thường.

Bắc Thiên Tôn Giả tuy nội công thâm hậu cũng không chịu nổi. Lão cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, mắt nãy đom đóm, cơ hồ muốn té.

Dù sao lão cũng là con người bản lãnh phi thường, vội đề tụ chân lực kiềm chế khí huyết rồi xoay mình chạy đi .

Tiêu Lĩnh Vu miễn cưỡng vận động Tu la chỉ lực đánh một đòn thành công, nhưng chính chàng cũng không chống nổi, hai chân nhũn ra té nhào về phía trước.

Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng vội nhảy vọt lại đỡ lấy Tiêu Lĩnh Vu, hốt hoảng hỏi:

- Thương thế có nặng lắm không ?

Hai người ngó trong bóng đêm cũng thấy Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt lợt lạt, hai mắt nhắm nghiền, miệng lảm nhảm:

- Đây là Tu la chỉ công của Liễu Tiên Tử.

Chàng dứt lời liền ngất đi.

Tôn Bất Tà thấy vậy biết là Tiêu Lĩnh Vu bị thương rất trầm trọng, trong lòng không khỏi nổi giận, lớn tiếng thoá mạ:

- Lão thất phu sử dụng môn võ công tàn độc vô cùng. Tiêu huynh đệ. . .

Lão ngẩng đầu trông lên thì Bắc Thiên Tôn Giả đã mất hút.

Vô Vi đạo trưởng khẽ thở dài nói:

- Lão tiền bối bất tất phải nổi giận làm chi , Bắc Thiên Tôn Giả cũng bị trọng thương chạy trốn rồi. Hắn chưa chiếm được phần tiện nghi trong cuộc chiến này.

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Lão khiếu hoá đáng lý phải làm cho hắn tiêu hao thêm một ít nội lực mới phải.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Hiện giờ việc đã qua rồi, hối cũng vô ích, việc cáp bách trước mắt là phải tìm cách cứu trị thương thế cho Tiêu đại hiệp.

Tôn Bất Tà đưa tay sờ mũi Tiêu Lĩnh Vu thấy hơi thở yếu ớt, nội thương cực kỳ trầm trọng. Bất giác lão chau mày nói:

- Y bị thương nặng lắm.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Không nên tiết lộ việc Tiêu đại hiệp bị thương . Theo ý bần đạo thì hãy kiếm cho y một nơi tĩnh mịch để trị thương, chưa hiểu lão tiền bối có đồng ý không ?

Tôn Bất Tà nói:

- Phải rồi ! Tai mắt Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn. Nếu tin này đồn đại ra ngoài tất hắn biết ngay .

Triển Diệp Thanh nói:

- Các đây chừng hai dặm có một nhà phú nông, chúng ta đưa Tiêu đại hiệp ra đó dưỡng thương được chăng ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chỉ sợ ở đó đông người khó giữ kín chuyện được.

Triển Diệp Thanh đáp :

- Nhà nông đó tuy giầu có nhưng rất ít người. Ngoài cặp vợ chồng lão chỉ có một cô con gái.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Sao sư đệ biết rõ thế ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tiểu đệ đã đưa Mã tổng thủ lãnh tới đó hai ngày nên mới biết tường tận.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vậy thì hay lắm . Tiêu đại hiệp bị thương rất nặng, chúng ta phải đi ngay không nên chậm trễ.

Triển Diệp Thanh dạ một tiếng rồi trở gót cất bước.

Tôn Bất Tà bồng Tiêu Lĩnh Vu đi sau, Vô Vi đạo trưởng đi đoạn hậu. Ba người chạy về hướng chánh Đông .

Quãng đường hai dặm ba người đi chớp mắt là tới nơi . Quả nhiên trong bóng đêm một toà nhà đồ sộ hiện ra trước mắt.

Triển Diệp Thanh tới trước cổng, cầm cái vòng sắt giật mấy cái.

Chỉ trong khoảng khắc có một hán tử trung niên tay cầm đèn lồng ra mở cổng.

Hắn vừa đi vừa càu nhàu, nhưng ngó thấy Triển Diệp Thanh mặc võ phục, đeo trường kiếm liền câm miệng ngay, hết cả ngái ngủ.

Triển Diệp Thanh lờ đi như không nghe tiếng, chắp tay thi lễ nói:

- Triệu huynh . Nhờ huynh đài thông báo với Lý lão trượng là có người họ Triển xin ra mắt.

Đại hán giơ đèn lồng lên soi, nhìn Triển Diệp Thanh rồi nói:

- Tưởng ai té ra là Triển đại gia .

Triển Diệp Thanh mỉm cười đáp:

- Triệu huynh hãy còn nhớ tiểu đệ.

Đại hán đáp :

- Triển đại gia khách sáo quá. Khi nào tiểu nhân dám nhận cách xưng hô như vậy . Triển đại gia hãy chờ đây một chút, để tiểu nhân vào thông báo rồi trở ra ngay .

Lát sau đại hán dẫn một ông già vẻ mặt nhân từ ra nghinh tiếp.

Triển Diệp Thanh tiến lên chắp tay thi lễ nói:

- Bọn bần đạo lại đến quấy nhiễu lão trượng.

Lão già đáp:

- Nhà lão phu rộng rãi, nhiều phòng bỏ trống. Mời Triển đại gia vào trong nhà ngồi chơi .

Đại hán cầm đèn dẫn đường đưa ba người vào một toà trang viện rồi hỏi:

- Triển đại gia có còn điều chi dặn bảo nữa không ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đêm hôm khuya khoắt đến quấy nhiễu, trong lòng tại hạ rất lấy làm áy náy. Triệu huynh đi ngủ thôi .

Lão già ngó Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi không hỏi gì nữa. Lão cùng đại hán lui ra khỏi trang viện.

Triển Diệp Thanh đẩy cửa phòng bước vào, giọng cảm khái nói:

- Trước đã mượn căn phòng này để Mã tổng thủ lãnh dưỡng thương . Không ngờ nay chúng ta lại tới mượn lần nữa.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão là người thiện lương, sao lại thu lưu bọn nhân vật giang hồ chúng ta ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đại khái vợ chồng lão trước kia đã chịu ơn Mã tổng thủ lãnh.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trong vòng trăm dặm vuông thành Quy Châu đều có tai mắt của Thẩm Mộc Phọng . Chúng ta không nên liên luỵ tới người khác. Bần đạo gắng sức cứu trị một đêm mà thương thế của Tiêu đại hiệp không giảm bớt thì chúng ta phải tìm một nơi khác kín đáo hơn để tiện cho việc Tiêu đại hiệp dưỡng thương . Dù sao mình cũng không nên làm luỵ người khác.

Tôn Bất Tà đáp :

- Đạo trưởng nói phải lắm .

Lão cất bước đi lại giường, từ từ đặt Tiêu Lĩnh Vu xuống.

Vô Vi đạo trưởng khẽ nói:

- Tam đệ . Soi đèn lại gần đây một chút.

Triển Diệp Thanh dạ một tiếng cầm đèn nến tiến lại phía giường.

Vô Vi đạo trưởng nhìn rõ sắc mặt Tiêu Lĩnh Vu không khỏi chau mày.

Từ lúc Tiêu Lĩnh Vu bị thương, lão vẫn bình tĩnh, nhưng bây giờ lão biến đổi sắc mặt rất nhiều.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão khiếu hoá thường nghe đạo trưởng y thuật tinh thâm, chắc là đã nghĩ ra phương pháp cứu trị cho Tiêu Lĩnh Vu rồi.

Vô Vi đạo trưởng cầm tay Tiêu Lĩnh Vu coi mạch một lúc lâu rồi thở dài đáp:

- Bần đạo không nắm chắc phần nào.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo trưởng nói như vậy thì ra thương thế Tiêu Lĩnh Vu nặng lắm hay sao ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Y bị thương vì một môn võ công dặc biệt. Bần đạo không hiểu nội tình nên khó mà nói trước có điều trị được hay không . Nhưng . . .hởi ơi ! Bần đạo thử hết sức cứu chữa xem sao .

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đạo trưởng định ra tay bằng cách nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Hiện giờ Tiêu đại hiệp hơi thở chỉ còn thoi thóp. Trước hết bần đạo dùng nội lực của nình để giúp y khí khuyết lưu thông điều hoà rồi sẽ dùng tới dược vật.

Tôn Bất Tà nói:

- Về y thuật lão khiếu hoá này chẳng hiểu chi hết. Cách điều trị thế nào là tuỳ đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng tâm tình trầm trọng, sắc mặt nghiêm nghị trầm giọng nói:

- Bần đạo thử coi xem sao rồi sẽ liệu.

Lão đỡ Tiêu Lĩnh Vu dậy, đặt bàn tay vào huyệt sau lưng chàng. Lão ngầm vận chân khí, lập tức một luồng chân khí lưu trút vào kinh mạch chàng. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm vẫn không thấy động tĩnh gì hết.

Tôn Bất Tà đưa tay sờ vào tay Tiêu Lĩnh Vu vẫn thấy lạnh ngắt như đồng.

Lão bồn chồn hỏi:

- Đạo trưởng dừng phí công vô ích nữa, thử tìm biện pháp khác được chăng ?

Vô Vi đạo trưởng thở dài rút tay về, lão móc trong bọc ra một chiếc bình ngọc, đổ lấy hai viên thuốc nhét vào miệng Tiêu Lĩnh Vu .

Dưới ánh đèn sáng, vẻ mặt Tiêu Lĩnh Vu vẫn xám xanh, cặp môi thâm lại. Hai viên thuốc ngậm trong miệng không nuốt xuống được.

Tôn Bất Tà lắc đầu ra chiều thất vọng nói:

- Xem chừng không còn cách nào cứu vãn được nữa rồi.

Vô Vi đạo trưởng gắng gượng phấn khởi tinh thần, cậy răng Tiêu Lĩnh Vu ra , dùng nước cho trôi thuốc xuống.

Thuốc vào bụng Tiêu Lĩnh Vu như đá chìm đáy biển, hồi lâu không thấy động tĩnh gì.

Tôn Bất Tà đột nhiên dậm chân nói:

- Đạo trưởng hãy tận lực cứu chữa, lão khiếu hoá đi tìm Độc Thủ Dược Vương .

Vô vi đạo trưởng đáp:

- Về y thuật thì Độc Thủ Dược Vương là đệ nhất danh y hiện nay . Nếu lão tiền bối tìm được y thì hay lắm.

Triển Diệp Thanh dột nhiên xen vào :

- Lão tiền bối có biết Độc Thủ Dược Vương hiện giờ ở đâu không ?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Lão khiếu hoá không hay .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Lão tiền bối đã không biết thì bến trời mờ mịt biết là tìm đâu ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Kiếm y như đáy bể mò kim, chỉ còn trông vào thời vận thôi .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu tình thế không chuyển e rằng Tiêu đại hiệp khó chống nổi hai ngày.

Tôn Bất Tà nói:

- Chẳng lẽ đạo trưởng không còn cách nào duy trì mạng sống cho y được mấy ngày ư ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nếu bần đạo nắm vững duy trì mạng sống cho y được mấy ngày thì đã không cần lão tiền bối đi tìm Độc Thủ Dược Vương nữa.

Tôn Bất Tà biến sắc nói:

- Nếu lão khiếu hoá không giục y lên bờ, cứ ở lại dưới thuyền của Tứ Hải Quân chủ thì có khi y không chết.

Giọng nói lão đầy vẻ hối hận, lão nói tiếp:

- Bây giờ đạo trưởng định xử lý bằng cách nào?

Cặp mắt lão chiếu ra những tia thần quang sáng quắc, cặp lông mày chau lại ra chiều phẫn nộ.

Vô Vi đạo trưởng không khỏi xúc động, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp:

- Bần đạo lại thí nghiệm phép Kim châm quá huyệt, nếu không làm cho y phục hồi sinh cơ thì

cũng đành thúc thủ vô sách.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Nếu phép kim châm quá huyệt không phát sinh hiệu lực thì đành để y chết hay sao ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Về phần bần đạo đến đó là vô phương .

Tôn Bất Tà cười ha hả hỏi:

- Khi đó đạo trưởng tính sao ?

Vô Vi đạo trưởng hỏi lại:

- Theo ý lão tiền bối thì thế nào?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hoá nghĩ rằng: Thế là Tiêu Lĩnh Vu chết về tay đạo trưởng cùng lão khiếu hoá. Chúng ta bị một sợi dây ràng buộc và sinh mạng của y . Đạo trưởng không đi đâu được, lão khiếu hoá cũng chịu hết đường.

Vô Vi đạo trưởng cười ruồi không nói gì.

Triển Diệp Thanh không nhịn được hỏi:

- Theo ý lão tiền bối thì tệ sư huynh phải đền mạng cho Tiêu Lĩnh Vu chăng ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Sao không nói là cả lão khiếu hoá nữa?

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Thế là cả hai vị cùng đền mạng cho y chăng ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Triển huynh đệ nói không đúng chữ. Chẳng phải là đền mạng mà là lỗi ở mình, mình phải tự xử.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thế là không công bằng.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải rồi ! Lão khiếu hoá chưa kể đến Triển huynh đệ.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiêu Lĩnh Vu bị thương về tay Bắc Thiên Tôn Giả. Tệ sư huynh trị thương cho y không khỏi mà phải uổng mạng, chẳng hoá ra quá tàn nhẫn ư ?

Tôn Bất Tà cười đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu bất hạnh mà chết đi thì còn ai chống lại được Thẩm Mộc Phong đằng nào cũng chẳng khỏi chết. Chết sớm chết muộn một thời gian thì có chi đáng tiếc?

Triển Diệp Thanh toan chống đối nữa nhưng Vô Vi đạo trưởng gạt đi:

- Tam đệ! Không được tranh hơi với Tôn lão tiền bối.

Lão chắp tay nhìn Tôn Bất Tà nói tiếp :

- Bần đạo có hiểu về tướng thuật, coi Tiêu đại hiệp không đến nỗi yểu tướng.

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Nếu y yểu tướng thì đã chết sớm rồi.

Tính lão nóng nãy, suốt đời chẳng có cách nào sửa đổi được. Nếu không thì danh vọng của lão đã đưa lên ngôi bang chúa Cái Bang từ lâu .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Lão tiền bối cứ yên tâm . Nếu rủi mà Tiêu Lĩnh Vu phải bỏ mạng thì bần đạo sẽ tự tuyệt để tạ lỗi võ lâm .

Đạo trưởng nói câu này làm cho Tôn Bất Tà có ý hối hận là mình đã quá lời.

Lão thở dài đáp :

- Đây bất quá là lão khiếu buồn bực mà nói vậy, xin đạo trưởng đừng để tâm , có điều nếu Tiêu Lĩnh Vu chết thật thì theo chỗ lão khiếu hoá biết, mấy người sẽ theo y xuống suối vàng.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Những ai...

Tôn Bất Tà đáp :

- Đầu tiên là song thân y...

Triển Diệp Thanh ngắt lời:

- Hai vị lão nhân gia mất con vả lại tuổi già, đau xót không sống nổi là hợp lý.

Ngoài hai vị còn những ai nữa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Còn Trung Châu Nhị Cổ và Kim lan, Ngọc Lan .

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Thật thế ư ?

Tôn Bất Tà tức giận đáp :

- Đến lão khiếu hoá còn chẳng muốn sống, huống chi bọn có mối liên quan rất mật thiết với y . Ngươi thật quá đa nghi, lão phu nói cũng không đủ tin hay sao ?

Vô Vi đạo trưởng đã lấy kim châm ở trong bọc ra, lớn tiếng gọi:

- Tam đệ cầm đèn gần lại đây .

Triển Diệp Thanh vâng lời cầm cây đèn giơ cao lên .

Vô Vi đạo trưởng cầm kim đâm vào huyệt mạch Tiêu Lĩnh Vu . Đột nhiên chàng thở phào một cái la lên:

- Lạnh đến chết người!

Vô Vi đạo trưởng rút kim châm ra nói:

- Phải rồi! Bắc Thiên Tôn Giả luyện được môn không hàn độc. Người y bị khí lạnh xông vào, bây giờ cho uống thuốc trục hàn xem sao ?

Tôn Bất Tà đột nhiên thấy Tiêu Lĩnh Vu lên tiếng, cả mừng nói:

- Phép kim châm quá huyệt quả nhiên hiệu nghiệm. Sao đạo trưởng không tiếp tục làm nữa?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Người y bị khí hàn độc xâm nhập, nếu mà không khu trục ra được thì dù có tỉnh lại cũng bằng vô dụng.

Chương 145: Kim Hoa Chạy Thuốc Cứu Tiêu Lang

Tôn Bất Tà hỏi:

- Ở đâu có thuốc trục hàn?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Khí hàn độc mà Tiêu Lĩnh Vu nhiễm phải khác với hơi lạnh thông thường. Bần đạo phải tự mình chế thuốc mới được.

Tôn Bất Tà giục :

- Hay lắm Đạo trưởng kê toa để lão khiếu hoá đi mua thuốc.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Trời sắp sáng rồi? Hãy chờ lát nữa được không ?

Tôn Bất Tà im lặng:

- Mạng người là điều rất quan hệ. Cuộc sinh tử của y như treo đầu sợi tóc mà còn chần chờ nữa chăng ?

Vô Vi đạo trưởng nhăn nhó cười đáp:

- Lão tiền bối nói đúng, nhưng cần phải tận tâm khai phương, chứ không làm ẩu được .

Tôn Bất Tà nghĩ thầm:

- Nói vậy là phải.

Rồi lão lẵng lặng đứng yên .

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Lão tiền bối cứ yên tâm . Nội công của Tiêu Lĩnh Vu rất thâm hậu, tuy y bị thương về khí âm hàn của Bắc Thiên Tôn Giả nhưng không đến nỗi nguy ngập ngay đâu mà sợ.

Tôn Bất Tà buồn rầu đáp :

- Cứ tình thế hiện giờ thì cuộc sinh tử của Tiêu Lĩnh Vu chẳng phải là việc riêng của một mình y mà còn liên quan đến sự an nguy của đồng đạo võ lâm thiên hạ.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp chẳng những quan hệ cho toàn thể võ lâm mà còn là người của phái Võ Đương, dĩ nhiên bần đạo phải tận tâm cứu chữua

Tôn Bất Tà thấy sắc diện Tiêu Lĩnh Vu xanh lướt, chân tay giá lạnh tựa hồ không còn chút sinh cơ nào nữa, lòng lão se lại, hai hàng lệ trào ra .

Giữa lúc ấy đột nhiên nghe tiếng nổ đánh "đoàng" một cái. Tôn Bất Tà chấn động tâm thần, hết hoảng hỏi:

- Tiếng nổ ở đâu vậy?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Đây là dấu hiệu cảnh giác.

Y né mình vọt ra cửa phòng.

Vô Vi đạo trưởng vẫn lặng lẽ trầm tư dường như gặp điểm nan giải, tựa hồ như không nghe thấy tiếng nổ.

Triển Diệp Thanh hốt hoảng chạy đến bên Vô Vi đạo trưởng, giơ tay ra đẩy vào người lão nói:

- Sư huynh ! Có ám hiệu phóng lên rằng cường địch đã đến.

Vô Vi đạo trưởng sửng sốt hỏi:

- Có ám hiệu ư ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ vừa leo lên thấy tia lửa toé ra dường như ở bờ hồ. E rằng cường địch đã qua hồ rồi .

Vô Vi đạo trưởng quay lại Tôn Bất Tà nói:

- Lão tiền bối ở lại đây chiếu cố cho Tiêu Lĩnh Vu . Bần đạo cùng triển sư đệ thử cùng chạy về coi .

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá cùng đi với đạo trưởng. Triển lệnh sư đệ ở đây coi sóc Tiêu Lĩnh Vu . Vạn nhất mà Bắc Thiên Tôn Giả quay lại thì lão khiếu hoá quyết sinh tử với hắn một phen .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bần đạo thì Bắc Thiên Tôn Giả bị thương khá nặng, quyết không thể trở lại được. Chắc đây là bọn thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong theo dõi hành tung tìm đến.

Lão bồn chồn trong dạ, vừa dứt lời đã vọt mình chạy đi .

Triển Diệp Thanh muốn chạy theo nhưng Tôn Bất Tà cản lại . Lão nói:

- Tiểu nhìn nhi . Ngươi ở lại đây coi Tiêu Lĩnh Vu, để lão khiếu hoá theo lệnh sư huynh .

Triển Diệp Thanh ngập ngừng:

- Cái đó. . .Cái đó. . .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tôn lão tiền bối võ công cao thâm gấp trăm lần Tam đệ, để lão tiền bối đi với sư huynh phòng khi gặp cường địch còn đối phó được. Tam đệ hãy ở lại đây .

Lão vừa chạy vừa nói, khi dứt lời thì đã mất hút vào bóng đêm .

Tôn Bất Tà vượt ra khỏi phòng, lão nhảy lên nóc nhà mà chạy, chớp mắt đã mất hút.

Triển Diệp Thanh nhẹ buông tiếng thở dài, đóng cửa phòng lại, bắc ghế ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu .

Y không hiểm y thuật , chẳng biết làm gì.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu khẽ la lên như người trong mơ:

- Rét quá ! Rét quá !

Triển Diệp Thanh kéo chăn đắp lên người chàng.

Đột nhiên nghe đánh sầm một tiếng, cánh cửa đang đóng bị bật tung ra .

Một cơn gió lạnh tràn vào, ngọn nến tắt đi tối mò rồi lại sáng trở lại.

Triển Diệp Thanh vừa rút trường kiếm ra khỏi võ vừa quay đầu nhìn lại thì thấy một thiếu phụ rất xinh đẹp, đầu vấn tóc theo kiểu cung trang, mình mặc áo màu lục, lững thững đi vào .

Triển Diệp Thanh la hoảng:

- Kim Hoa phu nhân ?

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp:

- Chính thị !

Mụ đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y bị thương thế nào?

Triển Diệp Thanh vung trường kiếm cho vọt ra một bông hoa kiếm nói:

- Tuy y không còn sức cự địch, nhưng Triển mỗ ở đây, chắc phu nhân không gia hại y được.

Kim Hoa phu nhân thần sắc nghiêm trang, từ từ tiến về phía giường nằm.

Triển Diệp Thanh vung kiếm lên quát:

- Dừng lại! Phu nhân mà còn tiến thêm bước nữa thì đừng trách luul kiếm của Triển mỗ vô tình.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng nói:

- Đừng chọc giận ta .

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Chọc giận rồi phu nhân làm gì?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ngươi muốn biết uy lực của con Bạch Tuyến chăng ?

Triển Diệp Thanh hỏi lại:

- Bạch Tuyến là cái gì?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nó là một giống rắn độc kỳ quái lại linh động phi thường, toàn thân rắn như sắt, đao kiếm chém

không vào.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Có chuyện đó ư ? Tại hạ không tin như vậy!

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đây không có người nào để ta thử cho ngươi coi .

Mụ ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Ta không gia hại y, chỉ muốn coi thương thế y mà thôi .

Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:

- Tại hạ tin phu nhân thế nào được.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc lấy ra một chiếc hộp ngọc dài chừng hơn thước, đường kính rộng chừng nửa tấc, lạnh lùng nói:

- Giữa ngươi và người huynh đệ của ta có mối giao tình như thế nào?

Triển Diệp Thanh hỏi lại:

- Ai là người huynh đệ của phu nhân ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Tiêu Lĩnh Vu .

Triển Diệp Thanh quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không thân mà cũng không sơ .

Kim Hoa phu nhân thở dài, đột nhiên cất hộp ngọc đi nói:

- Nếu ta để ngươi chết vì con Bạch Tuyến thì người anh em này khi tỉnh dậy tất chẳng vui lòng.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:

- Phu nhân bất tất phải quá lo xa .

Kim Hoa phu nhân ngắt lời:

- Ta không có nhiều thì giờ. Ngươi nói mau . Ngoài cách động thủ còn cách nào khác để ta coi thương thế cho y ?

Triển Diệp Thanh ngập ngừng:

- Nếu phu nhân không có ý gia hại y thì coi thương thế cũng không sao .

Nhưng . .

Kim Hoa phu nhân hỏi ngay:

- Nhưng sao ? Ngươi nói mau đi .

Triển Diệp Thanh đáp:

- Vì lý do đề phòng, tại hạ xin điểm vào mấy chỗ huyệt đạo phu nhân . Như vậy lỡ phu nhân có ý động thủ gia hại y, tại hạ cũng kịp thời ngăn cản.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hay lắm! Ngươi động thủ đi .

Rồi mụ khoanh tay nhắm mắt đứng yên .

Triển Diệp Thanh phóng tay trái điểm lẹ vào hai chỗ huyệt đạo trên người Kim hoa phu nhân . Y đứng sang một bên nói:

- Bây giờ phu nhân có thể đến bên giường mà coi nhưng không được đụng đến người y .

Kim Hoa phu nhân ngó Triển Diệp Thanh bằng con mắt lạnh lùng rồi từ từ bước đến bên giường, ngưng thần chú ý nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hồi lâu rồi hỏi:

- Y bị thương rất nặng. Ai dã đả thương y ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Bắc Thiên Tôn Giả.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Huyền băng chưởng là một môn võ công độc đáo của Bắc Thiên Tôn Giả. Ngoài thuốc giải của hắn không ai chữa được.

Triển Diệp Thanh ngắt lời:

- Cái đó phu nhân bất tất phải nhọc lòng. Tệ sư huynh tinh thông y thuật, sẽ có cách trục hàn.

Kim Hoa phu nhân cười lạt nói:

- Y thuật của lệnh sư huynh e rằng cũng chỉ đến một trình độ nào đó thôi .

Mụ lùi lại năm bước nói tiếp:

- Mau giải huyệt cho ta để ta đi kiếm Bắc Thiên Tôn Giả lấy thuốc trị thương cho y .

Triển Diệp Thanh sửng sốt, y giải khai huyệt đạo cho Kim Hoa phu nhân rồi nói:

- Bắc Thiên Tôn Giả võ công cao cường, phu nhân đến xin thuốc là tự chui đầu vào tròng.

Kim Hoa phu nhân cười lạt đáp:

- Cái đó không liên quan gì tới ngươi .

Triển Diệp Thanh ngơ ngác không biết nói sao .

Kim Hoa phu nhân lại nói:

- Ngươi coi chừng y cẩn thận, chờ ta đến canh hai sáng mai mà không thấy ta trở lại thì không phải chờ nựa

Dứt lời mụ trở gót đi ra cựa

Triển Diệp Thanh vội hô:

- Đứng lại!

Kim Hoa phu nhân quay đầu lại hỏi:

- Còn chuyện gì nữa?

Triển Diệp Thanh hỏi lại:

- Vừa rồi có tín hiệu truyền tới. Tín hiệu đó có liên quan gì đến phu nhân ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Thẩm Mộc Phong thân hành dẫn cao thủ theo hút tới đây .

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Tại hạ còn nhiều điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo phu nhân có được không ?

Kim Hoa phu nhân giục :

- Lúc này thì giờ rất quí báu. Ngươi hỏi thì hỏi lẹ đi .

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Sao phu nhân lại biết Tiêu Lĩnh Vu dưỡng thương ở đây ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Lúc các vị động thủ với Bắc Thiên Tôn Giả, ta ẩn mình trong bóng tối theo dõi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Như vậy Thẩm Mộc Phong cũng biết rồi hay sao ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Thẩm Mộc Phong mà biết Tiêu Lĩnh Vu ở đây thì y đã đuổi tới từ lâu, khi nào chịu bỏ lỡ cơ hội?

Kim Hoa phu nhân nói rồi bỏ đi .

Khi Tôn Bất Tà quay lại, Triển Diệp Thanh kể lại mọi chuyện.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Rồi sao nữa?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Mụ coi Tiêu Lĩnh Vu một lúc rồi tại hạ giải khai huyệt đạo cho mụ đi .

Tôn Bất Tà hỏi tiếp:

- Lúc ra đi mụ có dặn gì không ?

Triển Diệp Thanh đáp :

- Mụ bảo đi lấy thuốc giải cho Tiêu Lĩnh Vu và sẽ trở về trước canh hai đêm mai .

Tôn Bất Tà hỏi:

- Mụ đi đâu lấy thuốc giải?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Mụ đi kiếm Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà nói:

- Võ công Kim Hoa phu nhân tuy đã vào hạng khá nhưng quyết không địch nổi Bắc Thiên Tôn Giả.

Triển Diệp Thanh ngắt lời:

- Mụ nói bằng một giọng rất kiên quyết, xem chừng không phải chuyện giả dối.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Tại hạ không hiểu tại sao Kim Hoa phu nhân lại quan tâm tới Tiêu Lĩnh Vu như vậy?

Tôn Bất Tà chau mày đáp :

- Lão khiếu hoá cũng không sao hiểu nổi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Lão tiền bối ở dây, vãn bối đi coi tệ sư huynh một lát được chăng ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Triển huynh đệ đi đi . Theo nhận xét của lão phu thì e rằng Tiêu Lĩnh Vu khó lòng chống lại tử thần tới canh hai đêm mai . Huynh đệ nói với lệnh sư huynh nên trở về đây cho lẹ để kịp thời cứu vãn.

Triển Diệp Thanh chắp tay đáp:

- Vãn bối xin ghi dạ.

Rồi nhảy vọt ra ngoài cựa

Tôn Bất Tà bắc ghế ngồi bên cạnh Tiêu Lĩnh Vu . Lão nhìn chàng cảm khái nghĩ thầm:

- Ta mà không khuyên y thì không chừng y và Trung Châu Nhị Cổ còn ở lại dưới thuyền ngũ sắc với Tứ Hải Quân chủ, tránh khỏi cái vạ bữa nay .

Lão lại cảm thấy Tiêu Lĩnh Vu gặp đại nạn bữa nay là do lão gây ra, nên trong lòng rất hối hận.

Sáng sớm hôm sau, Tý lão trượng cho người đưa tới một mâm vật thực rất thịnh soạn.

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Lĩnh Vu chân tay lạnh ngắt. Chàng nằm thẳng cẳng, chỉ khác người chết là còn chút hơi thở phập phồng, lão bồn chồn trong dạ, chẳng ăn uống gì được.

Vào khoảng giờ ngọ, Vô Vi đạo trưởng mới lật đật tới nơi, tay cầm hai gói thuốc trục hàn.

Tôn Bất Tà thân hành vào bếp nấu thuốc bưng lên .

Nét mặt tuấn tú của Tiêu Lĩnh Vu đã trở thành xám xịt, toàn thân chàng cứng đơ

Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà phải phí nhiều tâm lực mới nấu xong liều thuốc và đổ cho Tiêu Lĩnh Vu uống.

Tôn Bất Tà hi vọng rất nhiều vào liều thuốc trục hàn của Vô Vi đạo trưởng.

Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu không chớp mắt.

Ngờ dâu Tiêu Lĩnh Vu uống thuốc rồi vẫn như đá chìm đáy biển. Sau một giờ vẫn chẳng thấy công hiệu chi hết.

Tôn Bất Tà chau mày hỏi:

- Đạo trưởng! Hay là đạo trưởng dùng lầm thuốc?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo thân hành kiểm tra dược vật, quyết không thể lầm dược.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Vậy mà sao Tiêu Lĩnh Vu uống vào rồi mà vẫn tuyệt không thấy công hiệu chi hết?

Vô Vi đạo trưởng bẽn lẽn cười đáp :

- Chắc y thuật bần đạo chưa được tinh thâm nên chữa không khỏi bệnh.

Tôn Bất Tà thở dài nói:

- Bây giờ chỉ còn đặt tia hi vọng mong manh vào Kim Hoa phu nhân .

Vô Vi đạo trưởng đã nghe Triển Diệp Thanh thuật lại chuyện đêm qua, liền đáp :

Nếu quả Kim Hoa phu nhân lấy được thuốc của Bắc Thiên Tôn Giả thì dĩ nhiên chẳng còn điều chi đáng ngại .

Tôn Bất Tà hỏi:

- Nếu mụ không lấy được thì sao ?

Vô Vi đạo trưởng ngập ngừng đáp :

- Cái đó , cái đó .

Tôn Bất Tà cười lạt ngắt lời:

- Nếu Kim Hoa phu nhân không lấy được thuốc giải thì chúng ta chỉ còn đường ngồi coi Tiêu Lĩnh Vu chết uổng hay sao ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thương thế của Tiêu đại hiệp cực kỳ trầm trọng. Nếu Kim Hoa phu nhân không lấy được thuốc giải ở nơi Bắc Thiên Tôn Giả , bần đạo thực không nắm vững phần nào đủ tài chữa được...

Tôn Bất Tà trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bắc Thiên Tôn Giả là một tay đáo để. Kim Hoa phu nhân bản lãnh có cao thâm đến đâu cũng khó lòng lấy được thuốc giải. Lão khiếu hoá không dám trách mụ, nhưng có một điều mong đạo trưởng trỏ đường cho: Trong võ lâm đương kim ngoài Bắc Thiên Tôn Giả đạo trưởng có biết ai chữa được thương thế cho Tiêu Lĩnh

Vu ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo chỗ bần đạo biết thì trong võ lâm hiện nay Độc Thủ Dược Vương là người tinh thâm y thuật nhất đời. Hoặc giả lão có thể chữa được Tiêu Lĩnh Vu ...

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Theo ý bần đạo thì lão tiền bối hãy nhẫn nại chờ đến đêm nay . Nếu Kim Hoa phu nhân Kim Hoa phu nhân không trở lại, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp chữa trị Tiêu Lĩnh Vu .

Tôn Bất Tà nói:

- Đừng nói Kim Hoa phu nhân Kim Hoa phu nhân không phải là địch thủ của Bắc Thiên Tôn Giả , dù mụ có lấy được thuốc giải chưa chắc mụ đã y ước trở lại.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Nhận xét của bần đạo khác với lão tiền bối ở điểm này. Nếu Kim Hoa phu nhân mà lấy được thuốc giải, nhất định mụ y ước trở lại. Dù mụ không lấy được thuốc giải mà chưa chết về tay Bắc Thiên Tôn Giả mụ cũng trở lại .

Chương 146: Lục Quyên Đại Giải Cứu Tiêu Lang

Tôn Bất Tà hỏi :

- Sao đạo trưởng dám nói quả quyết như vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Kim Hoa phu nhân mà có ý sát hại Tiêu Lĩnh Vu thì khi nào mụ chịu bỏ qua cơ hội này. Ít ra mụ cũng cáo tố với Thẩm Mộc Phong phái người đến đây hành thích.

Tôn Bất Tà ngước mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta đợi đến canh hai đêm nay rồi sẽ tính.

Thời gian đối với người chờ đợi thật lâu dài.

Tôn Bất Tà rất đỗi bồn chồn. Lão bước lui rồi lại bước tới quanh quẩn trong phòng. Thỉnh thoảng lão đến bên giường sờ lên ngực Tiêu Lĩnh Vu .

Vô Vi đạo trưởng tuy cũng nóng ruột chẳng kém gì Tôn Bất Tà nhưng lão nhắm mắt ngồi yên chẳng nói nửa lời.

Đến đêm Tiêu Lĩnh Vu hơi thở càng yếu ớt, không biết chừng dừng lại lúc nào...

Tôn Bất Tà nhìn ngọn đèn trên bàn buồn rầu hỏi:

- Đạo trưởng? Tiêu Lĩnh Vu có qua được đêm nay không ?

Vô Vi đạo trưởng cầm mạch Tiêu Lĩnh Vu thấy kinh mạch yếu quá, như có, như không biết chàng không thể sống được tới lúc trời sáng. Chỉ vào khoảng canh ba là chàng tắt thở.

Hiện giờ sinh mạng của Tiêu Lĩnh Vu chỉ còn trông vào Kim Hoa phu nhân nếu mụ lấy được thuốc giải của Bắc Thiên Tôn Giả , ngoài ra chẳng còn chút hy vọng nào khác. Nhưng lão sợ nói ra làm Tôn Bất Tà nổi lòng bi phẫn. Lão đành gắng gượng trầm tĩnh, cười mát nói:

- Tiêu đại hiệp nội công tinh thâm, dù y có bị thương trầm trọng vẫn có thể chống chọi được hai, ba ngày nữa cũng chưa việc gì.

Tôn Bất Tà nhìn Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Đạo trưởng nói thật chăng ? Hay là cố ý an ủi lão khiếu hoá ?

Vô Vi đạo trưởng nghiêm nghị đáp :

- Bần đạo nói hoàn toàn sự thực, trừ khi coi mạch lầm thì không kể.

Lão nói câu sau cùng là để còn đường hạ đài. Vạn nhất trước canh ba Kim Hoa phu nhân không trở lại, lão sẽ thừa nhận mình coi mạch lầm.

Hai người cùng yên lặng. Trong lòng người nào cũng tựa hồ đeo một khối chì nặng mấy ngàn cân .

Gần đến canh hai Tôn Bất Tà lòng nóng như lửa đốt. Bỗng lão đứng dậy ra đứng cửa chờ đợi.

Ban đêm vũ trụ tối đen, chẳng thấy Kim Hoa phu nhân đâu .

Tôn Bất Tà buông tiếng thở dài não ruột than thầm:

- Thế là hết rồi? Dù Kim Hoa phu nhân lấy được thuốc giải nhưng hễ đến chậm nửa giờ là Tiêu Lĩnh Vu tắt thở rồi, chẳng còn cách nào vãn hồi mạng sống cho y . .

Đột nhiên có tiếng nữ nhân hô hoán từ xa vọng lại.

Tôn Bất Tà lắng tai nghe văng vẳng thấy tiếng gọi tên Tiêu Lĩnh Vu .

Đang lúc canh khuya thanh vắng lão nhận thanh âm còn ở ngoài hai dặm.

Vô Vi đạo trưởng động tâm bảo Tôn Bất Tà:

- Lão tiền bối chiếu cố giùm cho Tiêu Lĩnh Vu . Bần đạo đi một chút rồi trở về ngay .

Lão không chờ Tôn Bất Tà trả lời đã nhảy vọt ra ngoài chạy về phía có tiếng gọi.

Khinh công của Vô Vi đạo trưởng rất cao thâm . Lão chạy nhanh như gió, khoảng khắc đã vượt qua hai, ba dặm đường.

Vô Vi đạo trưởng chú ý nhìn ra thấy dưới bóng sao lờ mờ có một thiếu nữ mặc võ phục màu huyền, lưng đeo trường kiếm, không ngớt gọi tên Tiêu Lĩnh Vu .

Thiếu nữ dường như cảnh giác có người chạy tới. Cô ngừng tiếng gọi, hỏi ngay:

- Ai đó?

Vô Vi đạo trưởng ngấm ngầm kinh hãi tự hỏi:

- Cô gái này là nhân vật thế nào mà tai mắt linh mẫn như vậy ?

Lão từ từ quay lại gốc cây đáp:

- Bần đạo là Vô Vi .

Huyền y thiếu nữ nhìn thẳng vào mặt Vô Vi đạo trưởng lạnh lùng nói:

- Đạo trưởng đến đây làm chi ? Tiểu nữ có kêu đạo trưởng đâu ?

Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng lại tỏ ra chân thật.

Vô Vi đạo trưởng hỏi lại:

- Có phải cô nương kêu Tiêu Lĩnh Vu không ?

Huyền y nữ đáp :

- Phải rồi. Lão có biết hiện giờ y ở đâu không ?

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Cô nương là ai ? Kiếm Tiêu Lĩnh Vu làm chi ?

Thiếu nữ tức giận hỏi lại:

- Lão có biết hay không thì bảo?

Vô Vi đạo trưởng gật đầu:

- Nếu bần đạo không biết y ở đâu thì đã chẳng tới đây .

Huyền y nữ vội hỏi:

- Vậy đạo trưởng đưa tiểu nữ đi gặp y .

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Cô nương mà không nói rõ tên họ cùng thân thế thì bần đạo quyết không chịu đưa cô nương tới đó.

Huyền y nữ vội nói:

- Tiểu nữ là Lục Quyên Đại. Mau dẫn tiểu nữ đi gặp y .

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Lục Quyên Đại ư ? Bần đạo chưa nghe ai nói đến.

Lục Quyên Đại nói:

- Đạo trưởng không biết tiểu nữ, nhưng chắc biết rõ gia phụ?

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Lệnh tôn là ai ?

Lục Quyên Đại đáp :

- Gia phụ là Bắc Thiên Tôn Giả.

Vô Vi đạo trưởng sửng sốt, xin lỗi:

- Té ra cô nương là Băng cung công chúa, bần đạo cam bề thất kính.

Lục Quyên Đại nói:

- Tiểu nữ đã nói hết rồi, sao đạo trưởng còn chưa đưa đi gặp Tiêu Lĩnh Vu . Hàn băng chưởng của gia phụ cực kỳ ác độc. Nếu còn trùng trình e rằng không còn còn cứu vãn dược.

Vô Vi đạo trưởng bụng bảo dạ:

- Hiện giờ Tiêu Lĩnh Vu sắp chết đến nơi, bất luận con nhỏ này nói thật hay dối, ta cũng đành trông theo số phận.

Lão liền đáp :

- Công chúa hãy đi theo bần đạo .

Rồi trở gót tung mình vọt đi .

- Lục Quyên Đại vừa chạy theo vừa giục lão đi thật nhanh .

Hai người vào đến tĩnh thất thì thấy Tôn Bất Tà tay trái đỡ lấy người Tiêu Lĩnh Vu tay mặt lão thúc đẩy chân khí trút vào người chàng.

Tôn Bất Tà ngẩng đầu ngó Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đạo trưởng gạt lão khiếu hoá rồi.

Lục Quyên Đại chạy tới trước giường nói :

- Mau buông y ra !

Nàng phóng chỉ điểm vào huyệt mạch cổ tay Tôn Bất Tà.

Tôn Bất Tà né tránh, nhảy lên phóng chưởng đánh ra . Lão chăm chú nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đạo trưởng? Cô này là ai ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Y là con gái Bắc Thiên Tôn Giả, đến cứu mạng cho Tiêu Lĩnh Vu . Lão tiền bối hãy tránh ra cho y động thủ.

Lục Quyên Đại không nói gì nữa, vung tay trái đón tiếp phát chưởng của Tôn Bất Tà, tay mặt nàng móc ra một viên thuốc toan nhét vào miệng Tiêu Lĩnh Vu .

Chưởng lực của Tôn Bất Tà mạnh quá khiến nàng lùi lại hai bước. Tay nàng không thể nào nhét thuốc cho Tiêu Lĩnh. Nàng tức quá phóng chân đá vào bụng dưới lão .

Tôn Bất Tà nhảy vọt ra ngoài giường gỗ hạ mình xuống góc phòng.

Lục Quyên Đại hằn học nói:

- Nếu mà y chết thì hai lão phải đền mạng.

Cô thò tay mặt đỡ lấy người Tiêu Lĩnh Vu, tay trái nhét thuốc vào miệng chàng.

Kim đan vào miệng rồi tự hoá thành ngọc dịch trôi xuống cổ.

Vô Vi đạo trưởng chăm chú nhìn vào mặt Tiêu Lĩnh Vu để coi biến hoá, đồng thời lão theo dõi từng cử động của Lục Quyên Đại.

Tôn Bất Tà cũng ngưng thần chú ý đến Tiêu Lĩnh Vu .

Kim đan quả nhiên linh diệu vô cùng, chỉ trong nháy mắt Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên duỗi tay ra .

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu sắp hồi tỉnh, cả mừng nói:

- Dược vật của Lục cô nương quả nhiên thần diệu vô song .

Tôn Bất Tà ngơ ngác hỏi:

- Cô nương dây là nhân vật thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo đã nói y là ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Cô ở họ gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bắc Thiên Tôn Giả họ gì thì cô ở họ đó.

Tôn Bất Tà khẽ nói:

- Theo chỗ lão khiếu hoá biết thì Bắc Thiên Tôn Giả ở họ Bách Lý, mà sao con gái lão lại ở họ Lục?

Vô Vi đạo trưởng giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Thật thế ư ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Dĩ nhiên là thực, khi nào lão khiếu hoá còn nói dối?

Tay mặt lão nắm lấy tay Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Bất chấp y ở họ trời họ đất gì cũng mặc, y có phải con gái Bắc Thiên Tôn Giả hay không cũng thế. Mối lo trước mắt của chúng ta là sinh mạng của Tiêu Lĩnh Vu, miễn sao y chữa khỏi thương thế cho chàng là được.

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Lão tiền bối nói phải lắm!

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đang nằm trên giường đột nhiên duỗi tay nói:

- Rét chết người đi được !

Đột nhiên chàng ngồi nhỏm dậy.

Tôn Bất Tà cả mừng hỏi:

- Tiêu huynh đệ? Huynh đệ khỏi rồi ư ?

Dưới ánh sáng đèn, sắc mặt chàng vẫn lợt lạt, cặp mắt vô thần. Chàng cũng quay đầu lại nhìn Tôn Bất Tà đáp :

- Vãn bối bớt nhiều rồi.

Chàng đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đa tạ đạo trưởng đã cứu mạng.

Thân thể chàng tuy chưa phục hồi nhưng thần trí đã tỉnh táo.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Cô nương đây mới là người cứu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn thiếu nữ đứng ở trước giường hỏi:

- Cô nương đây cùng tại hạ vốn không quen biết, sao lại đến cứu tại hạ?

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đây là ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn thiếu nữ hồi lâu rồi lắc đầu nói:

- Không phải?

Vô Vi đạo trưởng không để thiếu nữ mở miệng đã nói ngay:

- Cô nương đây tên gọi Lục Quyên Đại.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Nếu vậy lại càng không phải ái nữ của Bắc Thiên Tôn Giả tên gọi Bách Lý Băng chứ có phải họ Lục đâu ?

Vô Vi đạo trưởng đã đi tới bên Lục Quyên Đại chụp lấy cổ tay nàng , lạnh lùng hỏi:

- Cô mạo xưng con gái Bắc Thiên Tôn Giả là có ý gì?

Lục Quyên Đại bình tĩnh mỉm cười đáp :

- Buông tiểu nữ ra .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Xin cô nương hãy lùi lại năm bước, bần đạo sẽ buông cô nương ngay .

Lục Quyên Đại ngước mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng sợ tiểu nữ đột kích y chăng ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Quả có thế thật. Cô và Tiêu đại hiệp cách gần nhau quá, nếu cô ra tay đột ngột bần đạo có muốn cứu cũng không kịp.

Lục Quyên Đại nói:

- Nếu tiểu nữ định giết y thì đã chẳng cứu y làm chi .

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Cô nương nói rất có lý, nhưng trước khi biết rõ thân thế cô, bần đạo khó mà yên tâm được.

Lục Quyên Đại dành lùi lại năm bước hỏi:

- Bây giờ đạo trưởng buông tiểu nữ được chưa ?

Vô Vi đạo trưởng buông tay Lục Quyên Đại ra, chắp tay nói:

- Dù cô nương ở đâu tới đây, bần đạo cũng cảm ơn cô nương đã cứu trị thương thế cho Tiêu đại hiệp .

Căn phòng nhỏ hẹp, Lục Quyên Đại lùi lại năm bước đã tới cửa phòng. Nàng tựa lưng vào cánh cửa thủng thẳng hỏi:

- Tiêu tướng công không nhận ra tiểu tỳ thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn một hồi nữa, lắc đầu đáp:

- Tại hạ không nhận ra được.

Lục Quyên Đại hỏi:

- Tiêu tướng công có nhận biết Hương Tuyết tỷ tỷ chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ có biết Hương Tuyết. Y là tỳ nữ hầu cận Bách Lý cô nương. Tại hạ đã gặp y mấy lần.

Lục Quyên Đại nói:

- Hương Tuyết theo hầu Bách Lý công chúa lén đi tìm Tiêu tướng công . Tiểu tỳ cũng muốn di theo, nhưng bị Bách Lý cô nương bắt ở lại hầu hạ lão gia và nghe ngóng tin tức. Bách Lý cô nương cũng biết rằng sau khi cô bỏ nhà trốn đi, lão gia tất trút hận lên đầu Tiêu tướng công , vì thế ngày cô nương dời khỏi nhà đã lấy hai bình

linh đan của lão gia chế luyện. Cô chia cho tiểu tỳ hai viên .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Quả đúng như lời tiên liệu của Bách Lý cô nương .

Lục Quyên Đại nói:

- Bách Lý cô nương đã căn dặn tiểu tỳ phải theo dõi từng cử động của lão gia . Vạn nhất lão gia tìm được Tiêu tướng công và hạ thủ gia hại thì tiểu tỳ phải đem thuốc đến giải cứu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao cô nương biết tại hạ bị thương ?

Lục Quyên Đại đáp:

- Trưa hôm nay bọn vệ đội ở Băng cung bắt được Kim Hoa phu nhân . Chúng nói bà muốn lấy cắp linh đan của lão gia . Tiểu tỳ trong lòng hồi hộp nghỉ ngay đến tướng công, liền chạy tới hỏi Kim Hoa phu nhân .

Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ban đầu bà không chịu nói. Mãi tới canh một đêm nay, tiểu tỳ tới thăm bà và nói đi cứu tướng công, bà mới cho hay . Tiểu tỳ giật ình kinh hãi, không ngờ lời dặn của Bách Lý cô nương quả nhiên linh nghiệm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Té ra là thế. Không ngờ vụ này lại ngoắt ngoéo như vậy.

Lục Quyên Đại kể tiếp:

- Tiểu tỳ liền hỏi Kim Hoa phu nhân xem hiện giờ tướng công ở đâu ?

Vô Vi đạo trưởng xen vào :

- Chắc Kim Hoa phu nhân nói cho cô biết chỗ này?

Lục Quyên Đại đáp:

- Đúng thế?

Vô Vi đạo trưởng lại hỏi:

- Kim Hoa phu nhân đã cho cô hay sao cô không tới thẳng đây ?

Lục Quyên Đại đáp :

- Phu nhân đang nói dở câu thì gặp lúc có người đến đem phu nhân đi thẩm vấn. Tiểu tỳ đành phải ẩn nấp.

Thị thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Tiểu tỳ thấy không còn sớm nữa, chẳng thể chờ đợi bà trở về nữa, đành theo phương hướng đại khái chạy tới đây mà tìm đi tìm lại không thấy. Tiểu tỳ nhớ tới đại danh của Tiêu tướng công mới lớn tiếng hô hoán.

Thị đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Đạo trưởng đây theo thanh âm tấn tới, còn hỏi tên tiểu tỳ, tiểu tỳ đành mượn danh của Bách Lý cô nương .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lục Quyên Đại có phải tên thật của cô không ?

Lục Quyên Đại đáp :

- Tiểu tỳ tên gọi Quyên Đại và đúng ở họ Lục. Tiểu tỳ mạo danh Bách Lý cô nương là để mau gặp tướng công chứ không dám mạo tên thật của công chúa .

Bỗng Tôn Bất Tà giơ tay quạt tắt cây đèn đi nói khẽ:

- Có người tới đó.

Bỗng nghe tiếng tà áo bay lất phất, dường như có người nhảy xuống sân .

Tôn Bất Tà ngấm ngầm vận động chưởng lực, toan quát hỏi thì nghe thanh âm đàn bà cất lên:

- Thương thế của Tiêu Lĩnh Vu ra sao ? Có biến chuyển gì không ?

Vô Vi đạo trưởng hô:

- Kim Hoa phu nhân đã tới.

Đoạn lão mở cửa ra .

Bỗng thấy Kim Hoa phu nhân hai tay ôm bụng, lảo đảo bước vào.

Tôn Bất Tà bật lửa thắp dèn lên .

Lão chú ý thấy Kim Hoa phu nhân nghiến chặt hai hàm răng, đầu tóc rũ rượi, chân mụ cất bước nặng nề tưởng chừng có đeo một khối đá ngàn cân . Dường như mụ đã trọng thương .

Kim Hoa phu nhân ngẩng đầu nhìn Lục Quyên Đại đứng trước giường liền hỏi:

- Ngươi cũng tới đây ư ?

Lục Quyên Đại gật đầu.

Kim Hoa phu nhân hai chân nhủn ra ngồi phệt xuống đất.

Lục Quyên Đại vội chạy lại đỡ mụ lên hỏi:

- Phu nhân bị thương nặng lắm hay sao ?

Kim Hoa phu nhân gật đầu rồi hỏi:

- Ngươi đã dưa thuốc giải cho y chưa ?

Lục Quyên Đại đáp :

- Tiêu tướng công đã uống rồi.

Kim Hoa phu nhân lại nói:

- Đa tạ cô . Nếu y phải chờ ta thì chắc không kịp mất.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ ngồi lên rồi bước xuống giường hỏi:

- Phu nhân bị thương chỗ nào?

Kim Hoa phu nhân nhăn nhó cười đáp:

- Không hề gì. Ta không chết đâu mà ngại.

Đột nhiên mụ há miệng hộc máu tươi ra .

Lục Quyên Đại lấy khăn lau huyết tích trước ngực Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng phu nhân bị thương về tay lão gia ?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Không phải.

Vô Vi đạo trưởng xen vào:

- Lục cô nưởng Kim Hoa phu nhân bị thương nội phủ, không nên nói nhiều. Cô nương đừng hỏi bà ta nữa .

Lão móc lấy cái bình ngọc, đổ ra hai viên thuốc nói tiếp:

- Lục cô nưởng Cô nương đưa cho phu nhân uống hai viên thuốc này.

Lục Quyên Đại đón lấy thuốc đưa cho Kim Hoa phu nhân .

Kim Hoa phu nhân bản tính rất quật cường, đột nhiên đón lấy thuốc bỏ vào miệng nuốt xuống .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phu nhân . Tại hạ được Lục cô nương cho uống thuốc giải, thương thế bớt nhiều rồi. Phu nhân lên gường nghĩ một lúc được chăng ?

Kim Hoa phu nhân tuy bị thương nặng nhưng bản tính cương cường, cười nói tự nhiên, mụ hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Ngươi kêu ta bằng Kim Hoa phu nhân ? Cả huynh đệ cũng thế hay sao ?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Phu nhân muốn tại hạ kêu bằng gì bây giờ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta vẫn kêu ngươi bằng tiểu huynh đệ, vậy ngươi kêu ta bằng đại tỷ tỷ chứ !

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được rồi ! Mời tỷ tỷ lên giường nằm nghỉ.

Kim Hoa phu nhân đứng dậy lảo đảo muốn ngã.

Lục Quyên Đại đưa tay ra đỡ, nhưng mụ gạt đi rồi loạng choạng bước tới bên giường ngồi xuống.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ đến Kim Hoa phu nhân vì muốn cứu mạng cho mình mà phải mạo hiểm đến nỗi bị trọng thương, lòng chàng rất áy náy. Chàng bước tới bên giường hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Vô Vi đạo trưởng đây rất tinh thâm y đạo. Tỷ tỷ để đạo trưởng coi thương thế được chăng ?

Chàng biết mụ tính khí quật cường, nếu nhờ đạo trưởng cầm mạch mà bị mụ cự tuyệt thì thật bất lịch sự, nên chàng phải thương lượng với mụ trước.

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Không cần đâu . Ta đã tự biết rõ thương thế của mình, chỉ nghỉ một đêm đến sáng mai là khỏi.

Vô Vi đạo trưởng máy môi muốn nói lại thôi .

Tôn Bất Tà chẳng có hảo cảm gì với phu nhân nhưng lúc này quan niệm của lão đã biến đổi hẳn. Lão khẽ dặng hắng một tiếng rồi khuyên mụ:

- Y thuật của Vô Vi đạo trưởng tuy không bằng Độc Thủ Dược Vương nhưng cũng là một bậc lương y hiếm có trên đời. Phu nhân không nên cố chấp, để y coi xem thì có hề gì .

Tiêu Lĩnh Vu nói theo:

- Tôn lão tiền bối nói thế là phải. Tỷ tỷ nên để Vô Vi lão tiền bối chẩn mạch cho .

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Có thật tiểu đệ sợ ta chết không ?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Kim Hoa phu nhân mĩm cười đáp:

- Tỷ tỷ vì muốn cứu mạng cho tiểu đệ mà bị trọng thương như vậy thì tiểu đệ yên tâm thế nào được.

Kim Hoa phu nhân cười đáp :

- Được rồi để cho Tiêu huynh đệ được yên lòng, cảm phiền đạo trưởng chẩn mạch dùm.

Vô Vi đạo trưởng đưa hai ngón tay giữa và ngón tay trỏ bên phải cầm uyển mạch Kim Hoa phu nhân hồi lâu rồi chậm rãi nói:

- Kể ra thương thế của phu nhân không có gì nặng lắm, nhưng bị thương rồi , phu nhân không được ngồi tĩnh toạ điều tức, hấp tấp chạy đến đây mà thành ra khá trầm trọng.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười đáp :

- Đúng thế thật

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có hy vọng chữa được khỏi chăng ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Hiện giờ khí huyết của phu nhân đã công vào nội phủ, cần nghỉ một thời gian mới được .

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chừng bao lâu ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nhiều là bảy ngày, ít cũng phải năm ngày.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Không được Thôi chẳng cần coi nữa . Giờ ngọ ngày mai bản nhân sẽ rời khỏi đây .

Chương 147: Vì Cứu Người Mai Côi Bị Trọng Thương

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Chẳng phải bần đạo nói ngoa . Nếu phu nhân không lưu dưỡng được đầy đủ đã hấp tấp lên đường thì thương thế sẽ biến thành trầm trọng, dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước phục sinh e rằng cũng không cứu vãn được.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Nếu bản nhân ở lại đây tĩnh dưỡng dăm ngày thì dù bao nhiêu danh y thiên hạ hợp lại cũng không thể cứu nổi tính mạng cho bản nhân .

Mụ thở hổn hển nói tiếp:

- Vì bản nhân còn muốn sống thêm ít ngày nên mới phải lật đật ra đi .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Tại sao vậy ?

Kim Hoa phu nhân mãn cười hỏi lại:

- Tiêu huynh đệ nhất định muốn biết ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Việc đã đến thế này dù có nói cho tiểu huynh đệ biết cũng không sao . Thẩm Mộc Phong đã hạ độc vào mình ta, cứ cách mười ngày phải có một viên thuốc giải để uống, không thì chất độc phát tác chỉ trong ngày là uổng mạng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có chuyện đó ư ?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Chàng lẽ ta lại lừa gạt tiểu huynh đệ . Không riêng gì một mình ta mà bao nhiêu nhân vật trọng yếu, võ công cao cường đều như thế cả. Có khi họ còn phải uống thứ thuốc độc lợi hại hơn . Nghe nói những thứ thuốc độc này là do Độc Thủ Dược Vương đã khổ tâm nghiên cứu chế tạo ra . Ngoại trừ thuốc giải của Thẩm Mộc Phong ra không ai giải cứu được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong quả là con người lòng dạ hiểm sâu, thủ đoạn tàn ác.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Độc Thủ Dược Vương đã chế ra thuốc độc thì tất y cũng có thuốc giải độc.

Tôn Bất Tà nói theo :

- Đáng tiếc là Độc Thủ Dược Vương hiện không ở đây .

Kim Hoa phu nhân nói:

- Dù lão ở đây cũng không thể chế thuốc giải ngay được.

Mụ nói dứt lời mệt quá nhắm mắt lại thiếp đi .

Vô Vi đạo trưởng ra hiệu cho Tiêu Lĩnh Vu không nên kinh động Kim Hoa phu nhân, đoạn lão từ từ lui ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu biết lão có điều muốn nói với mình liền di theo lão.

Vô Vi đạo trưởng ra khỏi căn nhà, khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp ! Đại hiệp muốn cứu Kim Hoa phu nhân thật ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tất nhiên là tại hạ muốn cứu y thật sự.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu nhất định muốn cứu Kim Hoa phu nhân tất phải một phen mạo hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Mạo hiểm như thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thương thế y chẳng lấy chi làm nghiêm trọng. Chỉ vì sau khi bị thương chưa được nghỉ ngơi, lật đật chạy đến đây, thành ra huyết ứ ngưng trệ trong nội phủ. Chẳng phải bần đạo nói ngoa, tự tin trong ba ngày có thể hoá tán ứ huyết đó và trong vòng năm ngày là thân thể y trở lại như thường. Nhưng cái làm cho bần đạo điên đầu là chất độc của Thẩm Mộc Phong đã gieo vào người phu nhân .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Về vụ này đạo trưởng có phương pháp giải cứu chửa ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo không biết Thẩm Mộc Phong đã dùng dược vật gì, mà dù cho biết đi chăng nữa thì cũng chẳng thể chế thuốc giải trong năm ba ngày.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Theo ý của đạo trưởng thì phải dể y trở lại Bách Hoa sơn trang hay sao ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nếu trưa hôm nay Kim Hoa phu nhân rời khỏi dây trở về Bách Hoa sơn trang xin thuốc giải của Thẩm Mộc Phong thì còn kịp. Ngặt vì quãng đường xa trăm dặm, e rằng y không chịu nổi.

Tiêu Lĩnh Vu chán nản thở dài nói:

- Đạo trưởng nói lui nói tới vẫn không có biện pháp nào.

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

- Kể ra cũng có một biện pháp, nhưng không hiểu Tiêu huynh đệ có chịu nghe theo không ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Biện pháp gì?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo thi triển phép Kim châm quá huyệt tước bỏ võ công của Phu nhân...

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Phế bỏ võ công cũng chẳng thể tẩy dược chất độc trong nội tạng thì làm sao cứu mạng cho y được...

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Có một cách giải độc thảm khốc là sau khi phế bỏ võ công để phu nhân ngồi vào trong cái lồng nóng rối dùng dấm chua hấp hơi để giải trừ chất độc trong người .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đạo trưởng có nhất định là sẽ thành công không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nếu bần đạo không nắm chắc thì dã không nói ra miệng.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Sau khi trừ chất kỳ độc trong nội phủ, đạo trưởng còn cách nào khiến cho y khôi phục lại võ công không ?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Không được nữa . Trong suốt đời y chẳng còn cách nào luyện lại võ công .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi gặng:

- Ngoài cách đó đạo trưởng còn cách nào khác không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo không còn lượng sách nào nữa .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Vụ này rất trọng đại, tại hạ không tác chủ được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp hãy thương lượng cùng Kim Hoa phu nhân để y lựa chọn một trong hai đường: Chịu chết hay lành để mất võ công .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hiện giờ chỉ còn cách đó.

Chàng chậm chạp trở vào phòng nhìn thấy Kim Hoa phu nhân ngồi tựa vào cái chăn bông , cặp mắt tròn xoe, nét mặt đầy vẻ mỏi mệt.

Mụ phải gắng sức để cho.....(thiếu 10 chữ?).....

Mụ mĩm cười nói:

- Các vị bàn chuyện gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bàn về thương thế của tỷ tỷ?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu nói:

- Bất tất phải bàn bạc làm chi nữa , trước gì ngọ ngày mai ta phải dời khỏi nơi đây . Ngoại trừ Vô Vi đạo trưởng cứu trị được thương thế cho ta trước giờ ngọ ngày mai thì không còn cách gì.

Tiêu Lĩnh Vu máy môi nhưng không muốn nói ra .

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng tiểu huynh đệ có điều chi muốn nói?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tỷ tỷ vì cứu mạng cho tiểu đệ mà lâm vào tình trạng này, tiểu đệ biết nói sao bây giờ?

- Không hề gì. Ngươi có điều chi cứ thẳng thắn nói ra .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Vô Vi đạo trưởng có một kế...

Vô Vi đạo trưởng đạo trưởng ngắt lời:

- Kế này rất vụng về, không thể gọi là thượng sách được.

Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Biện pháp này có thể cứu mạng cho tỷ tỷ nhưng phải tước bỏ võ công, chẳng hiểu tỷ tỷ có ưng chăng ?

Kml Hoa phu nhân cười đáp :

- Phế bỏ võ công để cứu mạng thì ra tính mạng trọng đại quá?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì thế mà tiểu đệ không dám chủ trương . Giữa hai con đường sống và chết, xin tỷ tỷ tự lựa chọn lấy.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Ta không muốn chết mà cũng chẳng muốn phế bỏ võ công , trước giơ ngọ ngày mai ta phải rời khỏi nơi đây để trở về Bách Hoa Sơn Trang . Ta còn nữa đêm vận khí điều dưỡng, hoặc giả khôi phục được phần nào về sức lực.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Chậm quá rồi. Hiện giờ phu nhân không những không thể bôn tẩu, hành động, mà vận khí điều dưỡng cũng làm cho thương thế biến chứng. Chỉ còn một cách là nằm tĩnh dưỡng.

Kim hoa phu nhân đột nhiên ngồi ngay người dậy hỏi:

- Thật thế ư ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Lúc này phu nhân có nhận thấy mỗi lúc mỗi mệt chăng ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế?

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu thế thì nhận định của bần đạo không thể lầm được.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đề tụ chân khí đáp:

- Đã thế thì bản nhân phải đi ngay đêm nay .

Tiêu Lĩnh Vu vội cản lại nói:

- Xin phu nhân hãy dừng bước.

Kim Hoa phu nhân quay lại cười nói:

- Bây giờ ngươi lại gọi ta bằng phu nhân rồi.

Vô Vi đạo trưởng nói theo :

- Bần đạo dã coi mạch của phu nhân thì khó lòng đi hết trăm dặm hành trình đã bị thương thế phát tác mà chết.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Bản nhân cũng biết mình tất phải chết, nhưng thử mạo hiểm xem sao .

Vô Vi đạo trưởng can gián:

- Cuộc thử thách này mười phần chẳng chắc phần nào, phu nhân không nên mạo hiểm là hơn .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng! Nếu dùng võng cho phu nhân nằm rồi khiêng về Bách Hoa sơn trang thì có điều trở ngại đến thương thế không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Làm như vậy thì được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đã vậy thì tỷ tỷ chờ một lát để tiểu đệ đưa tỷ tỷ về.

Tôn Bất Tà sửng sốt hỏi:

- Tiêu huynh đệ định đi Bách Hoa sơn trang ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ đưa y đi chừng mười dặm rồi trở về ngay .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp quên một điều là mình cũng vừa bị trọng thương mới khỏi, không nên bôn tẩu cho mệt nhọc.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Tiêu huynh đệ ? Huynh đệ có lòng như vậy cũng đủ khiến ta lấy làm cảm kích. Nhưng huynh đệ đưa ta đi thì thật là nguy hiểm vì tai mắt của Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn. Hắn mà phát giác ra thì chẳng những phiền luỵ đến đệ mà còn nguy hại cho cả ta nữa .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhưng tỷ tỷ không đi được .

Kim Hoa phu nhân ngắt lời nói:

- Không hề gì. Ta chỉ cần đi chừng trăm dặm thì dù có phải nằm xuống bên đường cũng sẽ được nhân viên chìm của thẩm Mộc Phong viện trợ. Hiện hắn đang cần ta, tất hết sức cứu chữa .

Mụ ngừng lại một chút rồi buồn rầu nói tiếp:

- Đệ đệ hãy bảo trọng tấm thân . Tỷ tỷ đi đây . Mong rằng mai hậu còn ngày tái ngộ.

Mụ vọt ra ngoài rồi nhảy lên nóc nhà phi thân đi mất biến.

Tiêu Lĩnh Vu toan rượt theo thì bị Tôn Bất Tà ngăn lại. Lão nói:

- Tiêu huynh đệ! Kim Hoa phu nhân nói đúng đó. Nếu huynh đệ đưa y đi thì chẳng những nguy cho mình mà còn hại cả đến y .

Lục Quyên Đại đột nhiên chạy ra cửa nói:

- Tiểu tỳ cũng về thôi . Vạn nhất mà bị Tôn Giả phát giác thì khó lòng toàn mạng.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu nguy đến tính mạng thì cô nương đừng về nữa có hơn không ?

Lục Quyên Đại khẽ đáp :

- Giới luật ở Băng cung rất nghiêm khắc, ai bỏ đi nhất định sẽ bị truy sát. Tiểu tỳ không thể ở lại đây .

Thị đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp :

- Sau này Tiêu tướng công có gặp cô nương của tiểu tỳ thì xin đối đãi tử tế với .

Đoạn thị xoay mình nhảy vọt lên nóc nhà lướt đi về hướng Kim Hoa phu nhân vừa rời đi .

Tôn Bất Tà trông theo bóng sau lưng Lục Quyên Đại thở dài khẽ nói:

- Lòng dạ đàn bà con gái thật khiến lão khiếu hoá không sao hiểu được.

Vô Vi đạo trưởng thở phào một tiếng hỏi:

- Thương thế của Tiêu đại hiệp hiện giờ ra sao ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong người hết rét rồi, đại khái là đã phục nguyên .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vậy thì hay lắm. Bần đạo như người cất được gánh nặng.

Tôn Bất Tà đột nhiên xen vào :

- Phải chăng đạo trưởng chuẩn bị quyết một trận sống mái với Thẩm Mộc Phong ?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Bần đạo biết lực lượng của tệ phái chẳng thể nào kháng cự được với Bách Hoa sơn trang . Dù có ước hội với mấy vị bằng hữu đến tương trợ cũng như lấy trứng chọi đá. Nhưng tình thế hiện tại bắt buộc, nếu không gắng sức chống cự thì chỉ còn bó tay chịu chết.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo trưởng đã phái người đi liên lạc với chai môn phái lớn để mời những tay cao thủ viện trợ chưa ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Thửuc lực của Thẩm Mộc Phong tuy rất lớn nhưng nếu cao thủ cữ đại phái hợp lại thì dù chẳng thắng hắn cũng đủ giữ thế quân bình. Có điều đáng tiếc là. . .

Đột nhiên lão dừng lại không nói nữa .

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải chăng cao thủ các môn phái lớn không chịu viện trợ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tuy họ không cự tuyệt việc phái những cao thủ đến viện trợ. Nhưng hởi ơi! Các phái vẫn còn tư tâm mong giữ lấy mình thành ra trúng phải cạm bẫy của Thẩm Mộc Phong .

Tôn Bất Tà nói:

- Đúng thế thật! Không hiểu đạo trưởng còn có kế hoạch cao minh nữa chăng ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Gần trăm năm nay chín đại phái trong võ lâm tuy chưa xảy ra chuyện ân oán lớn lao, nhưng những xích mích nhỏ vẫn không thể tránh được. Vả lại hiện nay chưa có một nhân tài nào để thiên hạ khâm phục, thành ra mối liên quan rất đạm bạc. Như phái Thiếu Lâm mấy chục năm nay cơ hồ không có chuyện vãng lai với phái khác.

Tôn Bất Tà lại hỏi:

- Theo chỗ lão khiếu hoá được biết thì giữa đạo trưởng và chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm có giao tình rất thâm hậu, chẳng lẽ lời đồn đại trên giang hồ không đúng sự thật?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Kể ra chưởng môn phái Thiếu Lâm thực có mối thâm giao với bần đạo, nhưng việc này quan hệ trọng đại, y không tiện chủ trương .

Đạo trưởng nói tới đây bất giác buông tiếng thở dài.

Tôn Bất Tà nói:

- Chín môn phái lớn chỉ biết giữ mình, không tận lực viện trợ lẫn nhau là tự rước lấy hoạ diệt vong .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Việc khẩn yếu trước mắt là phải đối phó với địch nhân bằng cách nào?

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Tại hạ còn có điều chưa hiểu mong đạo trưởng chỉ giáo.

Vô Vi đạo trưởng hỏi ngay:

- Có điều gì xin Tiêu đại hiệp cứ nói.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Sao Kim Hoa phu nhân lại tới đây ?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một chút rồi thuật lại cho chàng nghe những chuyện đã xảy ra .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Sao Thẩm Mộc Phong lại bỏ đi một cách đột ngột?

Tôn Bất Tà xen vào :

- Lão khiếu hoá cũng không sao hiểu được vụ này.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Chỉ có một điều khả nghi là Thẩm Mộc Phong sau khi nghe tiếng nhạc dường như hắn rất kinh hãi, mất hết hào khí rồi hạ lệnh toàn quân rút lui .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng đã tinh thông âm luật, có đoán ra tiếng nhạc đó phát ra từ loại nhạc khí nào không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó không phải tiếng tiêu, cũng không đúng tiếng địch, mà tựa hồ như hai thứ nhạc khí đó hỗn hợp với nhau .

Lão trầm ngâm một lát rồi tiếp:

- Nó còn giống như tiếng đàn tranh hoà lẫn tiếng tiêu .

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hoá nghĩ lại thì mấy trăm năm nay chưa từng thấy nhân vật nào dùng tiếng nhạc để lui địch.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vụ này thật là kỳ quái! Khi tại hạ học nghệ cũng thường được nghe gia sư kể những chuyện cổ tích về cao nhân võ lâm mà chưa từng nghe ai có tài cử nhạc để lui địch.

Tôn Bất Tà đề nghị:

- Bây giờ chẳng nói tới chuyện đó nữa , chúng ta hãy trở về xem sao .

Tiêu Lĩnh Vu thò tay vào bọc lấy ra một nén vàng đặt lên bàn gỗ, thổi tắt đèn đi rồi đáp:

- Chúng ta đi là phải.

Rồi chàng đi trước ra khỏi căn nhà.

Tôn Bất Tà chạy theo Tiêu Lĩnh Vu, nắm lấy cổ tay chàng nói:

- Thể lực của Tiêu huynh đệ chưa được khôi phục như trước. Để lão khiếu hoá trợ lực một tay .

Lão đề tụ chân khí nhảy vọt lên nóc nhà.

Tiêu Lĩnh Vu nghe chuyện Thẩm Mộc Phong theo dõi hành tung, nghe tiếng nhạc mà phải rút lui, chàng vẫn lo âu về mối yên nguy của song thân nên dọc đường chạy rất nhanh .

Ba người chạy đến bờ hồ thì thấy Vân Dương Tử dẫn bốn đạo nhân đứng tuổi đã chờ ở đó.

Vô Vi đạo trưởng khẽ nói:

- Có chuyện gì lạ không ?

Vân Dương Tử đáp :

- Vẫn bình yên, chưa thấy địch nhân đến phạm cảnh.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

Đạo trưởng có đến thăm gia phụ và gia mẫu không ?

Vân Dương Tử đáp:

- Bần đạo biết nhị vị lão nhân gia là mục đích theo dõi của Thẩm Mộc Phong nên đã nhờ Trung Châu Nhị Cổ cùng Tư Mã Càn đưa đến một nơi bí mật ở trong dãy núi để ẩn tránh.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Chỉ sợ y khéo quá hoá vụng.

Chàng liền hỏi:

- Bọn họ đã về chưa ?

Vân Dương Tử đáp:

- Còn ở trên núi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hắng dặng một tiếng, không nói gì nữa, phi thân nhảy xuống thuyền.

Vô Vi đạo trưởng, Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu cùng đi một thuyền.

Vân Dương Tử và bốn đạo nhân phái Võ Đương ngồi trong một con thuyền khác.

Hai con thuyền song song rẽ sóng lướt đi .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn lo lắng bồn chồn. Thuyền đi đã lẹ mà chàng còn cho là chưa đủ, liền cầm mái chèo bơi nước khiến cho thuyền chạy như bay .

Thuyền vừa áp mạn, Tiêu Lĩnh Vu nhảy vọt lên, chạy thẳng đến phòng của song thân, thì thấy cửa mở rộng, trong phòng tối om .

Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng hỏi:

- Có ai không ?

Tiếng Kim Lan trong nhà vọng ra hỏi lại:

- Phải Tiêu tướng công đó không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Song thân ta chưa trở về ư ?

Trong nhà ánh lửa lập loè, đèn đã được thắp lên .

Kim Lan mặc võ phục, đeo trường kiếm từ trong nhà bước ra nói:

- Lão gia cùng phu nhân đã được Thương gia cùng Đỗ gia hộ tống đưa lên núi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô có biết hiện giờ họ ở đâu không ?

Kim Lan đáp :

- Nô tỳ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn ra thấy Tôn Bất Tà và Vân Dương Tử sóng vai nhau đứng ngoài cửa, chàng hỏi:

- Đạo trưởng có biết không ?

Vân Dương Tử cười đáp:

- Xin Tiêu đại hiệp cứ yên tâm . Bần đạo dám bảo đảm lệnh tôn cùng lệnh đường vẫn bình an vô sự.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài đáp:

- Tại hạ đã biết đạo trưởng đã an bài rất chu đáo, nhưng tại hạ chưa được thấy song thân, thật chẳng an tâm chút nào.

Vân Dương Tử đáp:

- Bần đạo đã phái người phóng tín hiệu mời mọi người về.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu đạo trưởng đã biết chỗ thì dẫn tại hạ đi gặp thì hay hơn .

Vân Dương Tử đáp :

- Dĩ nhiên là bần đạo theo lời đại hiệp. Nhưng nếu bần đạo đoán không lầm thì Trung Châu Nhị Cổ nhận dược tín hiệu đã dẫn lệnh tôn cùng lệnh đường xuống núi rồi. E rằng chúng ta đi kiếm mà lạc đường là tốn công vô ích.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Nếu vậy chúng ta đành chờ ở đây, nhưng không hiểu mấy bao nhiêu thời gian thì các vị sẽ tới ?

Vân Dương Tử đáp:

- Nhiều lắm là không hết một giờ.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi xuống phòng khách ngơ ngẩn chờ đợi.

Vân Dương Tử biết chàng dã hai phen gặp phải biến cố, bị cường địch tới bắt song thân đem đi nên lòng chàng nóng nãy ứ tư . Y cũng không nói gì nữa .

Một ngọn nến đã cháy tàn vẫn chưa thấy vợ chồng Tiêu đại nhân cùng Trung Châu Nhị Cổ trở về.

Chương 148: Người Bắt Giữ Tiêu Lão Gia Là Ai ?

Kim Lan lấy ngọn đèn mới thay vào rồi lùi ra đứng giữa sảnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột không nhẫn nại được nữa hỏi:

- Đạo trưởng ơi! Chúng ta đã chờ bao lâu rồi?

Vân Dương Tử đáp :

- Chưa tới một giờ. Xin Tiêu đại hiệp hãy ngồi chờ đây để bần đạo ra hỏi tin .

Y vừa dứt lời bỗng một bóng người vọt vào.

Vân Dương Tử né tránh, chụp lấy cổ tay người mới đến, thủng thẳng hỏi gã:

- Việc gì mà ngươi hốt hoảng thế !

Người kia chắp hai tay nghiêng mình thi lễ đáp:

- Đệ tử hoảng hốt, thần trí hồ đổ, xin sư thúc tha tội.

Tiêu Lĩnh Vu chống tay xuống bàn vọt ra hỏi:

- Việc chi vậy? Nói mau !

Đạo nhân vừa thở vừa nói:

- Đệ tử vâng lệnh canh giữ ở một nơi yếu đạo trên núi. . .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Song thân tại hạ bị người cướp đi rồi chăng ?

Đạo nhân vẻ mặt bẽn lẽn đáp:

- Đệ tử không hiểu tại sao bị người ta điểm huyệt.

Vân Dương Tử biến sắc hỏi:

- Rồi sao nữa? Ai đã cứu ngươi tỉnh lại?

Đạo nhân đáp :

- Đệ tử nhờ chưởng môn sư tôn cứu tỉnh.

Vân Dương Tử hỏi:

- Chưởng môn sư huynh hiện ở đâu ?

Đạo nhân đáp :

- Chưởng môn nhân cứu tỉnh đệ tử rồi, hỏi những việc đã xảy ra . Đoạn lão nhân gia sai đệ tử trở về thông tri, mời sư thúc và Tiêu đại hiệp lên núi ngay . Đệ tử vâng lệnh vội chạy về đây .

Tiêu Lĩnh Vu được tin xảy đại biến, trong lòng chàng nóng nẩy, bây giờ trở lại bình tĩnh, khẽ bảo đạo nhân:

- Ông bạn đi đường nhọc mệt, hãy vào nghỉ đi thôi .

Đạo nhân thi lễ cùng mọi người rồi rút lui .

Vân Dương Tử ngửa mặt lên trời thở dài nói:

- Quả nhiên lại xảy ra biến cố, thật khiến cho bần đạo hổ thẹn vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Việc đã xảy ra rồi, đạo trưởng bất tất phải tự trách. Chúng ta lên núi xem sao rồi sẽ liệu.

Vân Dương Tử nói:

- Bần đạo xin dẫn đường.

Rồi băng mình chạy đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Vân Dương Tử, hai người khinh công trác tuyệt vọt đi như tên bắn.

Chỉ trong khoảng khắc đã đi được bảy tám dặm đường, vượt qua hai trái núi.

Lúc này trời vừa sáng tỏ, cảnh vật chung quanh đều trông rõ hết.

Vân Dương Tử đột nhiên dừng bước, chú ý nhìn vào bụi cỏ rậm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Đạo trưởng đi lầm đường rồi chăng ?

Vân Dương Tử lắc đầu , bước mau lại bụi cỏ lôi ra một đạo nhân đứng tuổi lưng đeo trường kiếm. Y nhìn qua người này rồi vỗ vào lưng hắn.

Đạo nhân thở phào một cái từ từ mở mắt nhìn Vân Dương Tử. Hắn gắng gượng đứng lên rồi lại phục xuống đất.

Vân Dương Tử trầm giọng nói:

- Bất tất phải đa lễ, hãy nói cho ta hay những việc đó xảy ra .

Đạo nhân cúi đầu xuống đáp:

- Đệ tử canh giữ ở đây bị người điểm huyệt, may nhờ có sư thúc cứu tỉnh.

Vân Dương Tử hỏi:

- Ai đã điểm huyệt ngươi ?

Đạo nhân đáp:

- Đệ tử nghe tiếng gió phất tà áo, chưa kịp quay đầu nhìn lại thì đã bị điểm huyệt rồi.

Vân Dương Tử trầm ngâm một láy rồi nhìn Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp! Người này điểm huyệt nhẹ nhàng, không có ý hại gã. Bần đạo nhất định không phải Thẩm Mộc Phong .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trời ơi ! Thế này thì lạ quá! Ngoài Thẩm Mộc Phong ra thì còn ai là người cướp song thân của tại hạ nữa?

Vân Dương Tử vẫy tay khẽ bảo đạo nhân:

- Ở đây không có việc gì nữa, ngươi xuống núi đi thôi .

Đạo nhân dạ một tiếng rồi trở gót đi luôn .

Vân Dương Tử nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Những người trong Bách Hoa sơn trang đều thủ đoạn tàn ác, họ dối với đệ tử bản môn nhất quyết chẳng nể nang gì.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế này thì kỳ thật.

Hai người đang nói chuyện bỗng thấy Trung Châu Nhị Cổ và Đông Hải Thần Bốc Tư Mã càn lật đật đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Trung Châu Nhị Cổ bình yên cũng yên tâm được một phần.

Bọn Trung Châu Nhị Cổ đi rất mau, khoảng khắc đã tới trước mặt hai người.

Trung Châu Nhị Cổ chạy lại trước mặt Tiêu Lĩnh Vu quỳ xuống nói:

- Bọn tiểu đệ tội thật đáng chết, xin đại ca trách phạt.

Tiêu Lĩnh Vu đỡ hai người lên nói:

- Nhị vị huynh đệ hãy đứng lên, kể lại tình hình cho tiểu huynh nghe .

Thương Bát thở dài nói:

- Tiểu đệ an bài hai vị lão nhân gia vào trong thạch động. Tiểu đệ giữ bên trong, Đỗ lão nhị gác bên ngoài. Chừng nửa đêm đột nhiên nghe tiếng Đỗ huynh đệ té xuống, tiểu đệ vội xông ra, quả nhiên thấy một người áo đen, che mặt đứng đó. Đỗ huynh đệ đã bị điểm huyệt té xuống bên đường.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thương huynh đệ có động thủ với y không ?

Thương Bát đáp :

- Đại biến xảy ra đột ngột, tiểu đệ chỉ đề phòng phía trước, không ngờ bị tập kích từ phía sau . Người đó động thủ rất quái dị, tiểu đệ vừa phát giác ra thì đã bị điểm huyệt rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhm Đỗ Cự, chậm rãi hỏi:

- Đỗ huynh đệ có nhận rõ người đó không ?

Đỗ Cự đáp:

- Nói ra thật xấu hổ, tiểu đệ bị hắn dùng ám khí bắn trúng huyệt đạo.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đó là tuyệt kỹ "Đậu lạp đả huyệt". Nếu chẳng phải là người có nội công tuyệt đỉnh thì khó lòng thi triển được, huống chi hắn lại phải đối phó với một tay cao thủ như Đỗ huynh .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi Tư Mã Càn:

- Tư Mã huynh có nhìn thấy địch nhân không ?

Tư Mã Càn đáp :

- Tiểu đệ đi sau Thương huynh . Lúc Thương huynh đi ra ngoài động tiểu đệ đã cảnh giác, chú ý phòng bị.

Hắn thở dài nói tiếp:

- Tiểu đệ nghĩ rằng hai vị Thương, Cổ dù có gặp cường địch cũng phải ác chiến mấy chục hiệp, ngờ đâu vừa thấy bóng người thấp thoáng, tiểu đệ còn cho đây là kế hoạch của Thương huynh liền cất tiếng gọi. Vì thế mà địch nhân biết chỗ mình đứng. Hắn liệng ra một nắm ám khí, tiểu đệ tránh được mấy viên, nhưng vẫn bị điểm trúng hai chỗ . . .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Thế ra Tư Mã huynh cũng bị trúng ám khí bằng thủ pháp "đậu lạp đả huyệt" của đối phương .

Tư Mã Càn đáp :

- Đại khái vì trong động tối tăm, địch nhân nhận không trúng huyệt nên tiểu đệ bị nhẹ, còn có thể tiếp chiến.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tư Mã huynh có động thủ với hắn ư ?

Tư Mã Càn đáp :

- Mới giao thủ hai chiêu, tiểu đệ đã bị địch nhân điểm trúng huyệt đạo .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tư Mã huynh đã bị ám khí đả thương rồi mới động thủ, dĩ nhiên mình lâm thế kém, không địch nổi hắn là phải.

Tư Mã Càn nhăn nhó cười đáp:

- Người đó võ công rất cao cường. Tiểu đệ tin rằng trên thế gian ít có kẻ chỉ động thủ hai hiệp đã điểm trúng huyệt đạo trong mình tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Gia phụ cùng gia mẫu bị người cướp đi rồi ư ?

Tư Mã Càn đáp:

- Sau khi tiểu đệ bị điểm huyệt thì trong động không còn ai phòng thủ, dĩ nhiên lệnh tôn và lệnh đường. . .

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

- Bần đạo đã vào thạch động, không thấy hai vị lão nhân gia, cả Ngọc Lan cũng mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo trưởng đã kiểm điểm xem địch nhân ném món ám khí gì chưa ?

Vô Vi đạo trưởng từ từ móc trong mình ra hai viên ám khí lớn bằng hạt đậu đưa cho Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp có nhận ra thứ ám khí này không ?

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy coi một lúc rồi đáp :

- Tại hạ không nhận ra được .

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Cái này kêu bằng hạt Bồ đề. Nó là một thứ ám khí chỉ trông vào nội lực cao thâm để phóng ra đánh vào huyệt đạo đối phương .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Đạo trưởng có biết trong võ lâm hiện nay những nhân vật nào thường dùng loại ám khí này?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Bần đạo nhớ tới một người chuyên dùng, nhưng người đó hiện bị giam trong cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Cung cấm chưa mở thì dĩ nhiên người dó chưa thể tái xuất giang hồ được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vì thế mà bần đạo không sao đoán ra được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Người đó có đệ tử không ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Theo chỗ bần đạo biết thì y chưa từng thu nạp đệ tử.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão còn một điều thật khó hiểu nữa là chỗ dụng tâm của người đó dường như chỉ nhằm vào lão nhân gia, còn đối với những tên đệ tử bản phái canh gác, hắn ra tay rất nhẹ nhàng. Cả bảy tên bị điểm huyệt, không ai thọ thương . Như vậy quyết chẳng phải người Bách Hoa sơn trang .

Tư Mã Càn nói theo:

- Còn một điều kỳ quái là tại sao người đó biết thạch động mà chúng ta ẩn thân ?

Vô Vi đạo trưởng nhìn Vân Dương Tử hỏi:

- Thạch động này ngoài ta và sư đệ, trong môn phái Võ Đương còn những ai biết?

Vân Dương Tử đáp :

- Có khi Tam đệ cũng biết.

Vô Vi đạo trưởng lại hỏi:

- Ngoài Tam đệ còn ai nữa không ?

Vân Dương Tử đáp :

- Ngoài Tam đệ chỉ còn hai tên đồng tử hầu cận sư huynh thôi .

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiểu huynh tin là chúng không tiết lộ vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thưa đạo trưởng . Tại hạ còn điều này không thốt ra thì không khỏi ấm ức trong lòng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Tiêu đại hiệp có điều gì xin cứ nói ra .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong đã cho gian tế tiềm nhập nằm vùng trong các môn phái lớn. Dĩ nhiên trong quý phái cũng có.

Vô Vi đạo trưởng sửng sốt hỏi:

- Việc đó có đúng sự thật không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính mắt tại hạ trông thấy, dĩ nhiên không thể sai lầm.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bây giờ bần đạo triệu tập tất cả môn đệ phái Võ Đương lại ngay tức khắc, đại hiệp có nhận diện dược không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Thẩm Mộc Phong triệu tập thủ hạ trong lúc đêm khuya . Khi ấy tại hạ làm Tam trang chúa ở Bách Hoa sơn trang, nhưng những người đến tụ họp đều bịt mặt, nên tại hạ tuy biết là có việc đó mà không trông rõ mặt người.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp có biết danh tự bọn chúng không ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết.

Mấy người đang nói chuyện bỗng thấy Tôn Bất Tà chạy nhanh như chớp tới nơi .

Vân Dương Tử nói:

- Theo lời Tiêu đại hiệp thì tên gian tế nằm vùng trong phái Võ Đương không phải chỉ một ngày. Vậy đại sư huynh không nên nóng nãy. Chúng ta cứ lưu tâm tra xét thế nào cũng lòi ra .

Tôn Bất Tà chạy tới nơi nói:

- Kẻ đã bắt hai vị lão nhân gia quyết không phải là người Bách Hoa sơn trang .

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiền bối đã tìm ra được manh mối gì chăng ?

Tôn Bất Tà móc trong người ra một mảnh giấy hoa tiên, nói:

- Các vị hãy coi cái này rồi lão khiếu hoá sẽ thuật lại những việc đã xảy ra cũng chưa muộn.

Vô Vi đạo trưởng đón lấy mảnh giấy coi thì thấy trên mảnh giấy viết mấy hàng sau:

Thẩm Mộc Phong lúc nào cũng bày mưu tính kế để cướp cho bằng được hai vị lão nhân gia đặng uy hiếp Tiêu Lĩnh Vu . Vì thế mà tại hạ tạm thời dưa hai vị đến một nơi an toàn, kín đáo để phụng dưỡng .

Mấy dòng chữ nguệch ngoạc tỏ ra đã viết trong lúc vội vàng.

Vô Vi đạo trưởng coi xong đưa lại cho Tiêu Lĩnh Vu và hỏi Tôn Bất Tà:

- Lão tiền bối lấy được mảnh giấy này ở đâu ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Lúc các vị sục tìm trong thạch động, lão khiếu hoá chạy lên ngọn núi cao gần đó nhìn ra bốn phía, quả nhiên thấy bóng người đang chạy về hướng chính Nam . Lão khiếu hoá liền thi triển khinh công đến tột độ rượt theo . . .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Lão tiền bối có đuổi kịp không ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Khinh công người này cao vượt mưuuc. Kể ra lão khiếu hoá chẳng thể đuổi kịp, nhưng may hắn chưa biết có người rượt theo . Đến khi phát giác ra thì lão khiếu hoá chỉ còn cách chừng năm trượng.

Vân Dương Tử không nhịn được hỏi:

- Công lực lão tiền bối như vậy mà hắn chỉ còn cách năm trượng thì nhất định hắn không thể trốn thoát được?

Tôn Bất Tà đáp :

- Sau khi hắn biết lão khiếu hoá rượt theo liền chạy thật nhanh . Lão khiếu hoá khi nào chịu bỏ, đuổi một hơi vượt qua sáu, bảy ngọn núi. Khinh công người đó thật là ghê gớm. Lão khiếu hoá đuổi một hơi như vậy mà chỉ gần thêm chừng một trượng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Hắn liệng mảnh giấy này lại rồi lão tiền bối tha cho hắn đi phải không ?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Lão khiếu hoá thấy tình hình có điều khác lạ liền hăm doạ: Bất luận ngươi chạy đến bên trời góc biển thì lão khiếu hoá này cũng đuổi cho đến nơi . Dù mất bảy tám năm cũng quyết không bỏ .

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chắc hắn là một nhân vật mới bôn tẩu giang hồ nên nghe lão khiếu hoá hăm doạ liền dừng chân lại thực.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiền bối đã động thủ với hắn rồi chăng ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Động thủ rồi. Hai bên đã trao đổi mười mấy chiêu .

Vân Dương Tử ngắt lời:

- Người đó bị lão tiền bối đánh chết rồi chăng ?

Tôn Bất Tà chau mày đáp :

- Các vị hỏi dồn như vậy thì lão khiếu hoá biết trả lời làm sao ?

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Lão tiền bối nói phải lắm. Xin tiền bối cứ từ từ kể lại.

Tôn Bất Tà kể tiếp :

- Lão khiếu hoá muốn chọc cho hắn động thủ, thấy hắn dừng lại , liền nhảy vọt lại . Không ngờ kiếm chiêu trong tay hắn cực kỳ lợi hại. Lão khiếu hoá ra mấy chiêu ác hiểm, định cướp khí giới của hắn rồi sẽ bắt sống. Ngờ đâu mình không được như nguyện. Hởi ơi . Lần này lão khiếu hoá tái xuất giang hồ gặp rất nhiều thiếu niên ứ tú .

Lão nói tới đây lộ vẻ buồn rầu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiền bối có nhận rõ mặt hắn không ?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp :

- Hắn bịt mặt không để lộ chân tướng.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Rồi sao nữa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá động thủ với hắn mười mấy chiêu vẫn không tìm được chỗ sơ hở. Vì tình thế bức bách, lão khiếu hoá toan hạ độc thủ , thì một người đồng bọn của đối phương chạy tới liệng cho lão khiếu hoá mảnh giấy này rồi cả hai song song bỏ chạy.

Đỗ Cự hỏi:

- Thế rồi lão tiền bối buông tha cho bọn chúng ư ?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp:

- Lão khiếu hoá khi nào chịu buông tha một cách dễ dàng như vậy? Sau khi đón lấy mảnh giấy. Lão khiếu hoá vẫn rượt theo gấp. Người bạn của hắn cũng đeo mặt nạ, thân hình bé nhỏ gầy nhom, tựa hồ là một cô gái. Đến lúc động thủ thì quả nhiên là một cô gái , mà kiếm chiêu cực kỳ tàn độc, có khi còn hơn cả gã đàn ông . Bọn

chúng liên thủ, uy lực cực kỳ ghê gớm. Lão khiếu hoá tự biết không thắng nổi bọn họ, đành để cho chúng chạy trốn.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bần đạo thì bọn chúng không đông người, nhưng đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Tôn Bất Tà nói:

- Những chuyện xảy ra đại khái là vậy. Các vị có cao kiến gì để tìm ra hành tung bọn chúng không ?

Thương Bát xen vào:

- Đáng tiếc là hai con hổ ngao ở dưới chân núi. Nếu chúng đi theo không chừng tìm ra được chỗ bọn chúng trú chân .

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đau xót, sa lệ hỏi:

- Nếu vậy thì chẳng thà song thân tại hạ bị Bách Hoa sơn trang bắt đi còn hơn, vì dù sao Bách Hoa sơn trang còn dễ tìm. Đằng này chẳng khác con thần long, thấy đầu chẳng thấy đuôi, biết đi đâu tìm kiếm họ?

Tư Mã Càn từ nãy giờ vẫn lặng yên, đột nhiên hỏi xen vào:

- Tiêu huynh Tiêu huynh thử nhìn kỷ bút tích xem có nhận ra là ai được chăng ?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không thể nhận ra được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Theo quy củ võ lâm, kẻ viết thơ phải đề danh, nhưng người này không lưu danh mà cũng chẳng để lại ký hiệu.

Đỗ Cữ lạnh lùng nói:

- Lão khiếu hoá đã nhìn thấy phương hướng của bọn chúng chạy đi, còn có hai con hổ ngao của Trung Châu Nhị Cổ tuy đắc dụng nhưng vị tất đã điều tra ra được.

Thương Bát nói:

- Các vị hãy chờ đây một chút, anh em tại hạ đi dắt hai con hổ ngao về.

Hắn nói rồi vọt đi như bay .

Vô Vi đạo trưởng tiến đến trước mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp ! Người lành có trời giúp đỡ. Hai vị lão nhân gia đều có phúc tướng, quyết không gặp chuyện gì nguy hiểm. Đại hiệp nên phấn khởi tinh thần. Môn hạ phái Võ Đương sẽ đem toàn lực

ra viện trợ để chuộc tội.

Tiêu Lĩnh Vu cố nhịn đau thương đáp:

- Vụ này trách đạo trưởng thế nào được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu bần đạo không đưa hai vị lão nhân gia lên núi thì thường khi không mắc phải vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bọn họ đã mưu đồ thì dù ở đâu cũng vậy mà thôi .

Chàng sa lệ nói tiếp:

- Tại hạ chỉ băn khoăn về nỗi song thân tuổi già lại chẳng phải là người võ lâm , mà bị chuyện ân oán giang hồ làm cho liên luỵ

Tôn Bất Tà nói:

- Tiêu huynh đệ tuy ra nhập giang hồ chưa lâu mà oai danh hiển hách. Anh hùng gian truân từ xưa đã thế, mong rằng huynh đệ phấn khởi tinh thần. Lão khiếu hoá tuy tuổi đã già nua cũng nguyện giúp huynh đệ một tay để làm nên sự nghiệp hiển hách, dù chết cũng không đáng tiếc.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Không những thế, lão khiếu hoá còn ráng tìm thêm mấy tay trợ quyền cùng những đệ tử Cái Bang viện lực cho huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay xá dài nói:

- Vãn bối có tài đức gì mà được lão tiền bối quá yêu như vậy .

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp :

- Nói là giúp đỡ tiểu huynh đệ mà thực ra là để tạo phúc cho đồng đạo võ lâm .

Sự thực chẳng phải lão khiếu hoá giúp Tiêu huynh đệ mà là kéo huynh đệ xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão tiền bối dạy quá lời .

Tôn Bất Tà nói:

- Việc khẩn yếu trước mắt là tìm ra hai vị lão nhân gia để đưa đến một nơi an toàn kín đáo. Có thế thì Tiêu huynh đệ mới rảnh tay mưu sự cho đồng đạo võ lâm được

Vô Vi đạo trưởng đồng tình:

- Lão tiền bối nói phải lắm.

Tôn Bất Tà chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Theo tình hình lúc động thủ mà đoán thì hai người kia không phải là nhân vật trong Bách Hoa sơn trang .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Điều quái lạ mà tại hạ nghĩ không ra , là ngoài Bách hoa sơn trang sao còn có người đến bắt gia phụ cùng gia mẫu?

Tôn Bất Tà đột nhiên vỗ tay lên đầu nói:

- Không chừng là Tứ Hải quân chủ cũng nên .

Tiêu Lĩnh Vu phấn khởi tinh thần đáp :

- Đúng rồi! Chẳng phải là Thẩm Mộc Phong thì hắn là Tứ Hải quân chủ.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu là hành vi của Tứ Hải quân chủ thì việc tìm hắn cũng không đến nỗi khó khăn .

Vô Vi đạo trưởng xen vào:

- Theo ý của bần đạo thì người cướp hai vị lão nhân gia dường như không có ác ý .

Chương 149: Vào Rừng Sâu Đại Hiệp Gặp Quái Nhân

Tiêu lĩnh vu hỏi:

- Nếu họ quả không có ác ý thì sao lại dùng thủ đoạn này để uy hiếp mình?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo tuy không tài nào đoán biết được nội tình bên trong nhưng tưởng cũng không xa là mấy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng đoán thế nào?

vô vi đạo trưởng đáp:

- Cứ coi bọn đệ tử tệ phái bị điểm huyệt mà không ai thọ thương thì nếu nhân vật đầu não mà không dặn họ kỹ càng thì chẳng khi nào lại ăn khớp như vậy.

Tôn Bất Tà nói:

- Chúng ta dùng hai con hổ ngao của Trung Châu Nhị Cổ xem có tìm ra được manh mối gì không rồi sẽ tính.

sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm Trung Châu Nhị Cổ mồ hôi nhễ nhại chạy về. Hai con hổ ngao cũng đi theo.

Tôn Bất Tà ngó hai con hổ ngao thấy chúng là những thần vật to lớn khác thường có vẻ dữ tợn hơn cả mãnh hổ, liền nói:

- Hai con vật này thật là hùng vĩ, nhưng không biết chúng đã được học qua môn theo dấu vết chưa?

Thương Bát đáp:

- Anh em tại hạ nhờ hai con vật này mà giải quyết được nhiều việc nguy nan.

Có điều từ hôm qua tới nay nhiều người qua lại, e rằng khứu giác của chúng bị hỗn loạn. Đây còn trông vào thời vận may rủi mà thôi.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Việc này không nên chậm trễ. Nếu hai vị muốn chúng thử điều tra thì phải hành động ngay.

Thương Bát nói:

- Xin Tôn lão tiền bối dân đường.

Tôn Bất Tà đáp:

- Nếu lão khiếu hoá biết họ trốn đi đâu thì đã chả cân đến đôi hhổ ngao này.

Đỗ Cửu nói:

- Lão tiền bối đừng hiểu lầm. Bọn tại hạ chỉ xin lão tiền bối đưa tới chỗ cùng hai người kia động thủ để chúng ngửi hơi mới có thể truy tung được.

Tôn Bất Tà nói:

- Té ra là thế:

Rồi xoay mình chạy trước. Quần hào chạy theo sau.

vượt qua mấy trái núi đến một nơi bằng phẳng. Tôn Bất Tà đột nhiên dừng lại nói:

Lão khiếu hoá đã động thủ với họ ở chỗ này.

Thương Bát nói:

- Xin lão tiền bối nhận kỹ kẻo lầm địa phương thì sai một ly đi một dặm....

Tôn Bất Tà giơ tay trỏ vào khu thảo bình cách đó chừng bốn, năm thước đáp:

- Lão khiếu hoá nhớ rõ lắm, quyết không sai lầm.

Thương Bát đột nhiên ngồi xuống nhìn hai con hổ ngao vừ chỉ vừa vạch một hồi. Hai con hổ ngao nhảy vào khu thảo bình cúi xuống đánh hơi một lúc rồi lại nhảy xổ về bên Tôn Bất Tà ngửi đi ngửi lại. Đoạn chúng ngửng đầu sủa hai tiếng gâu gâu.

Thương Bát bỗng chu lên một tiếng. Hai con hổ ngao liền chạy đến bên hắn.

Thương Bát huy động hai tay chỉ trỏ, hai con hổ ngao đột nhiên xoay mình chạy trước.

Thương Bát, Đỗ Cửu liền chạy theo sau chúng.

vô vi đạo trưởng ghe tai dặn vân Dương Tử mấy câu. vân Dương Tử vâng dạ rồi chạy xuống núi.

vô vi đạo trưởng theo sau Tiêu Lĩnh vu cùng mấy người đi kèm hai con chó.

Tiêu Lĩnh vu nóng ruột tới sát bên Thương Bát hỏi:

- Thương huynh đệ! Liệu chúng có tìm được người kia không?

Thương Bát đáp:

Nếu Tôn tiền bối chỉ đúng chỗ thì hai con hổ ngao nhất định rượt theo đúng đường mà người đó đã chạy đi.

Hai con hổ ngao vừa đánh hơi vừa chạy về phía trước.

Tôn Bất Tà quay lại nhìn vô vi đạo trưởng nói:

- Xem chừng hai con chó này đã được rèn luyện khá thuần thục.

vô vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo thường nghe người ta nói trong võ lâm có một vị thần điêu đại sư có thể sai khiến bầy chim giúp sức cho mình tìm tung tích địch nhân. thật là cổ kim hiếm có....

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Đúng rồi! Người đó ngoai hiệu Điêu vương. đáng tiếc là y bị cầm tù trong cung cấm khiến cho thuật day chim của y bị thất truyền trên thế gian.

vô vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiền bối đã gặp Điểu vương rồi ư?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá đã có duyên đồng ẩm với y....

Lão thở dài nói tiếp:

- Thuật dạy chim của y đúng là một tuyệt kỹ trên đời. Lão khiếu hoá đã thấy ba con điêu lớn bay ra ngoài ngàn dặm hái về một giỏ đào khiến ai cũng phải kinh ngạc, tán dương hết chỗ nói.

Mấy người đang trò chuyện, bỗng nghe tiếng chó "gâu gâu" liền ngửng đầu nhìn ra thì thấy hai con hổ ngao đúng bên một khu rừng rậm. Chúng trông vào khu rừng mà sủa hoài.

Tiêu Lĩnh vu rút trường kiếm ra nói:

Các vị hãy đứng chờ ở ngoài này, để tại hạ chuồn vào coi.

Thương Bát cản lại nói:

- Xin đại ca dừng bước.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Thương Bát đưa tay lên vẫy. Hai con hổ ngao đứng yên không xủa nữa.

Đoạn hắn nhìn Tiêu Lĩnh vu đáp:

- có thể bọn họ đã bố trí mai phục trong rừng rồi dẫn dụ chúng ta thâm nhập trọng địa.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Dù trong rừng có núi đao rừng kiếm, chúng ta cũng phải vào rõi xem chứ?....

Thương Bát đáp:

- Dĩ nhiên đã đến đây rồi thì phải điều tra, nhưng chúng ta chẳng thể không đề phòng.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Đề phòng bằng cách nào?

Thương Bát nhìn Đỗ Cửu nói:

- Lão nhị! Lão nhị dắt một con hổ ngao phòng thủ ở ngoài. Tiểu huynh cùng Tiêu đại ca vào rừng xem sao.

Đỗ Cửu vâng lời dắt một con hổ ngao và dặn Thương Bát :

- Nếu gặp cường địch hoặc điều gì khả nghi xin truyền tin ra lập tức để tiểu đệ nghĩ cách tiếp ứng.

Thương Bát gật đâu khẽ bả Tiêu Lĩnh vu:

- Tiểu đệ cùng con hổ ngao đi trước mở đường. Đại ca đi theo sau.

Tiêu Lĩnh vu chau mày muốn nói lại thôi.

Thương Bát vẫy tay một cái. Con hổ ngao liền lao ngay vào rừng rậm.

Tiêu Lĩnh vu liền cho tay vào bọc móc ra hai đồng tiền cầm tay dùng làm ám khí, chuẩn bị tiếp ứng cho Thương Bát .

Khu rừng này rậm rạp quá chừng. Cành lá rườm rà, ít có khe hở. Con hổ ngao dẫn đừng xuyên vào những đám cỏ rậm cùng những nơi cành cây chi chít.

Thương Bát vận khí hộ thân và chuẩn bị lúc nào cũng có thể kịp thời hộ vệ cho con hổ ngao.

Tiêu Lĩnh vu tay phải cầm trường kiếm liên tiếp vung lên chặt những cành cây rậm rạp.

Khu rừng này âm u, tựa hồ như chưa có ai đi tới bao giờ. Chỗ nào cũng chi chít cỏ rậm và cổ thụ sống đến ngàn năm. ánh sáng mặt trời không lọy vào được, cảnh tượng âm u nhìn xa hơn trượng đã chẳng thấy gì.

Tiêu Lĩnh vu muốn phát cây mở một lối đi cũng không phải chuyện dễ dàng.

chỉ phat chậm một chút là đã lọt lại sau mấy thước. Chàng đành thu kiếm về len vào những gốc cây mà đi để rượt kịp Thương Bát .

Đi chừng nửa giờ, không hiểu đã được bao nhiêu đường đất, bỗng thấy con hổ ngao đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh vu chợt nhìn thấy phía trước rộng rãi thêm ra. Mục quang chàng ngó tới một làn nước.

Chàng ngửng đầu nhìn thấy một cái ao rộng chừng ba trượng cản trở lối đi.

Lúc này đã vào rừng sâu, cỏ dại ít dần, nhưng cây rừng rậm rạp um tùm, cổ thụ ngất trời. Dù có một cái ao mà ánh mặt trời cũng không ló vào được.

Nguyên cành lá cổ thụ vươn lên không xoè ra như những cái tán cái tàn, che mất ánh sáng.

Con hổ ngao đứng ở bờ ao nhìn xuốngnước lắc đầu vẫy đuôi không ngớt.

Tiêu Lĩnh vu khẽ hỏi Thương Bát :

- Thương huynh đệ!vụ này là thế nào đây?

Thương Bát chăm chú nhìn xuống ao nước đáp:

- Lạ quá! Chính tiểu đệ cũng không sao hiểu được. Chẳng lẽ ngươi kia ở dưới ao này?

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Cái ao này chỉ rộng có mấy trượng, bốn mặt chỉ đều là rừng cây. Dù có người ở đây cũng chẳng ở dưới lòng ao.

Thương Bát nói:

- Tiểu đệ cũng lấy làm kỳ. Nhưng con hổ ngao dân chúng ta đến đât tất có nguyên nhân.

Tiêu Lĩnh vu chú ý nhìn xuống ao, chỉ thấy sắc nước xanh rờn. Không rõ cảnh vật dứi đáy. chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Chẳng lẽ trong cái ao nhỏ bé này lại có điều chi cổ quái?....

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe đánh "bõm" một cái. Nước bắn tung toé.

Nguyên Thương Bát đã liệng một tảng đá xuống lòng ao.

Tiêu Lĩnh vu thở dài nói:

Theo ý tiểu huynh thì quyết không phải người kia ở dưới ao, e rằng chúng ta trúng kế dụ địch của họ.

Thương Bát nói:

- Trừ phi người đó đã nghĩ đến chúng ta có con hổ ngao theo dõi hành tung thì mới cố ý lội xuống ao này để khứu giác của con hổ ngao hết linh nghiệm.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Bọn họ tìm được đến toà thạch động kia là đã tỏ tường thưch hư thì làm gì họ chẳng bày ra được nghi trận này.

Thương Bát đáp:

- Đại ca nói cũng có lý....

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nếu người đó có ý nghĩ chu đáo như vậy thì thật chúng ta chạm phải tay đại cường địch.

Hắn vừa dứt lời, bỗng có tiếng cười quái gở như tiếng cú vọng lại.

Thương Bát đảo mắt nhì quanh, thì thấy chung quanh cái ao này đều còn mấy thước đất trống có thể động thủ được.

Tiêu Lĩnh vu trong tay cầm hai đồng chế tiền, ngửng đầu trông lên một cây cổ thụ cao lớn. Đột nhiên chàng thấy một sợi dây leo lòng thòng rồi một đại hán áo đen vịn vào sợi dây tụt xuống.

Thương Bát sợ Tiêu Lĩnh vu nóng nảy không dằn được lửa giận mà ra tay đột ngột, liền dặn trước:

- Đại ca không nên hấp tấp động thủ. Chúng ta cần biết rõ nội tình sẽ liệu.

Tiêu Lĩnh vu gật đầu, chăm chú nhìn đại hán áo đen thì thấy chỗ đầu dây thõng xuống trúng giữa ao. Lúc hai chân người áo đen sắp chạm mặt nước đột nhiên hắn đu sợi dây một cái, buông hai tay ra lướt qua mặt nước, đặt chân xuống bờ ao.

Người kia hạ xuống đất rồi quay lơng về phỉa Tiêu Lĩnh vu, nên chàng và Thương Bát không nhìn thấy mặt.

Hai bên giữ nguyên tình trạng này trong khoảng thời gian chừng uóng cạn tuần trà, chẳng ai lên tiếng. Người kia vẫn không quay đầu lại. Sau Kim toán bàn Thương Bát không nhẫn nại được nữa, hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Bằng hữu! Ông bạn quả là trầm tĩnh! Chẳng lẽ không sợ bọn ta ám toán ư?

Người ki vẫn chưa chịu quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

- Các hạ thử giở thủ đoạn ám toán xem nào! Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh vu nói:

- Khẩu khí ông bạn làm phách quá! Nếu bọn ta định ám toán thì e rằng xác ông bạn đã nổi trên mặt ao rồi.

Người áo đen lạnh lùng đáp:

- May mà các vị chưa động thủ, nếu thi triển thủ đoạn ám toán thì người chết phơi xác dưới ao lại không phải là tại hạ.

Tiêu Lĩnh vu cũng lên tiếng:

- Nam tử hán đại trượng phu đi đứng phải cho đường hoàng mới khỏi bị người khinh khi. Các hạ dấu đầu hở đuôi, không dám quay mặt lại là nghĩa làm sao?

Người áo đen đáp:

- Vì lã phu chưa nổi sát khí.

Tiêu Lĩnh vu lấy làm kỳ hỏi:

- Ông bạn nói thế khiến người ta khó hiểu. Ông bạn có thể nói rõ hơn được không?

Người áo đen lạh lùng hỏi lại:

- Các hạ nhất định muốn biết ư?

Tiêu Lĩnh vu đáp:

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Người áo đen nói:

- Khi lão phu vào đây ẩn cư đã lập lời trọng thệ. Hễ ai nhìn thấy mặt là lão phu nhất quyết hạ sát không tha.

Tiêu Lĩnh vu đảo mắt nhìn quanh thấy bốn mặt cổ thụ ngất trời. Ngoài cái ao nhỏ bé này chẳng thấy có gì là cảnh đẹp thì nghĩ thầm trong bụng:

- Nơi đây chỉ hợp với loài độc xà, ác thú chứ danh sĩ cao nhân khi nào lại đến chỗ này ẩn cư?

Nhưng ngoài miệng chàng lại nói:

- Ông bạn đã xuất hiện thì khác gì đã chạm trán?

Người áo đen cãi:

- Các vị chưa nhìn rõ mặt lão phu dĩ nhiên không thể bảo là đã chạm trán.

Thương Bát nói:

- Bọn tại hạ muốn biết chân tướng của ông bạn mà lại không muốn để ông bạn chém giết thì có biện pháp nào không ?

Người áo đen đáp:

- Kể ra còn biện pháp, nhưng chỉ sợ các vị không chịu nổi.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Ông bạn thử nói xem.

Người áo đen nói:

- Chỉ còn con đường là các vị thắng được lão phu.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Hay lắm! Chúng ta nhất định như vậy. Mời ông bạn quay lại.

Người áo đen buông tiếng cười lạt rồi từ từ quay lại.

Mục quang của Tiêu Lĩnh vu và Thương Bát vừa chạm vào người kia, bất giác chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm:

- Người này khó coi quá.

Nguyên trên hai má người áo đen có hai cái bừu lớn bằng nắm tay thõng xuống đến hàm dưới. Cái bừu bên trái không ngớt nhỏ máu tươi. Cái bên phải luôn chảy mủ trắng. chòm râu bạc trum xuốngtrước ngực nhuốm đầy máu.

Thương Bát khẽ dặng hắng một tiếng rồi chắp tay hỏi:

- Lão huynh! Lão huynh trú ngụ ở đây bao lâu rồi?

Người áo đen cặp mắt nhỏ xíu thoáng lộ sát khí đảo nhìn Tiêu Lĩnh vu rồi đáp:

- Còn lâu hơn số tuổi của chú nhỏ này một tý.

Thương Bát hỏi:

- Bọn tại hạ muốn hỏi lão huynh một việc?....

Người áo đen đáp:

- Lão phu nhận thấy các hạ bất tất phải hỏi làm chi nữa.

Tiêu Lĩnh vu năn nỉ:

- Vụ này đối với bọn tại hạ rất trọng đại, nếu lão bằng hữu cho hay thì cảm kích vô cùng.

Người áo đen hỏi lại:

- Các vị quên lời trọng thệ của lão phu rồi chăng? Các vị đã sắp chết đến nơi thì có biết những chuyện quá khứ, vị lai phỏng có ích gì?

Tiêu Lĩnh vu thấy quái nhân áo đen hung dữ như vậy thì nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này trên mặt có hai cái bìu, tự thẹn hình dung cổ quái, không muốn gặp ai mới vào ẩn lánh trong rừng sâu. Hạng người như lão khó tránh khỏi tính tình quái đản khác đời. Ta nên nhường nhịn

lão mấy phàn mới phải.

Chàng nghĩ vậy nên liền cất giọng ôn hoà đáp:

- Giữa lão tiền bối và bọn tại hạ vốn không thù oán, dĩ nhiên chẳng nên có ý nghĩ giết người....

quái nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu đã giết chết mười tám ngườiở đây. Bây giờ hạ sát thêm hai vị nữa là vừa tròn hai chục. Những người kia cũng chẳng có thù oán gì với lão phu.

Tiêu Lĩnh vu nghe nói đứng ngẩn ra đương trường, hồi lâu không thốt nên lời.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Lão này đã tàn nhẫn như vậy thì không nên để lão sống làm hại người.

Thương Bát cười khanh khách nói:

- Bọn tại hạ lần vào nơi cấm địa của lão huynh thì lão huynh giết chết là đúng lắm. Nhưng trước khi chết, bọn tại hạ muốn hỏi lão huynh một việc, rồi có phải xuống suối vàng cũng đem lòng cảm kích.

Quái nhân cười lạt đáp:

- Được rồi! Các hạ hỏi đi! Thương Bát hỏi:

- Đêm hôm qua có người lần vào nơi cấm địa của lão huynh, chẳng hay lão huynh có biết không?

quái nhân lạnh lùng đáp:

- Nếu có người tới đây thì tất nhiên họ phải chết! Thương Bát hỏi:

- Người ấy nếu cóchết rồi thì cũng còn thi thể mới phải.

Quái nhân lắc đâu đáp:

- Đã ba năm nay bây giờ mới có hai vị đến lần đầu tiên.

Thương Bát sửng sốt nói:

- Chẳng dấu gì lão huynh. Bọn tại hạ rượt theo mấy tên giặc tới đây, lại do một con chó lớn dẫn đường. Nếu chẳng có người qua đây, tất nó chẳng đưa đến chón này. Chúng ta đều là bạn hữu giang hồ, mong được lão huynh chỉ giáo.

Quái nhân tức giận nói:

- Ngươi muốn bắt bạn với lão phu, nhưng lão phu ở đời chưa từng kết giao với một người bạn nào.

Tiêu Lĩnh vu nổi nóng lớn tiếng :

- Bọn ta có con hổ ngao dẫn đường tới đây thì nhất định không sai. Thế mà lão còn phủ nhận thì hiển nhiên là thông đồng với người đó.

Quái nhân tức quá, toàn thân run lên bần bật, nói dằn từng tiếng:

- Giỏi lắm! Thằng nhỏ này quả là lớn mật. Ngươi dám vô lễ với lão phu như vậy ư?

Đột nhiên lão vung chưởng đánh tới.

Tiêu Lĩnh vu cũng vung chưởng đón tiếp.

Hai chưởng đụng nhau bật ra một tiếng nổ rùng rợn, hai người đều bị bật lại một bước.

Tiêu Lĩnh vu tự nhủ:

- Chưởng lực của lão này rất hùng hồn, ta chớ coi khinh địch.

Quái nhân nhìn chòng chọc vào mặt Tiêu Lĩnh vu sang sảng nói:

- Tiểu nhai nhi! Ngươi khá đấy! Lão phu ở vùng này mấy chục năm, hạ sát mười tám người xâm nhập vào đây mà chưa bao giờ phải phóng đến phát chưởng thứ hai.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Các hạ lấy làm lạ lắm phải không?

Thương Bát cười nói:

- Gan bàn tay lão huynh đỏ như máu, nhất định là Chu sa chưởng.

Quái nhân đáp:

- Đúng thế! Mấy chục năm nay chưa có ai thoát được Chu sa chưởng của lão phu.

Lão nói đoạn lại giơ tay lên toan đánh xuống.

Thương Bát vội cản lại:

- Lão huynh khoan rồi hãy động thủ.

Quái nhân hỏi:

- Các hạ còn điều chi muốn nói:

Thương Bát đáp:

- Lão huynh hạ sát mười tám người chỉ dùng một chưởng thế mà nay phát chưởng đầu đã phá lệ cũ, chẳng những không giết được tệ đại ca mà y cũng chẳng bị thương. Nếu còn đánh nữa chưa chắc ai chết về tay ai. Nếu bọn tại hạ bị đánh chết cho tròn số hai chục thì chẳng nói làm gì. vạn nhất mà lão huynh bị hại về tay bọn tại hạ há chẳng tính lầm ư?

Quái nhân lạnh lùng nói:

- Lão phu tự tin không bị hại về tay các vị được.

Tiêu Lĩnh vu tự nhủ:

- Nếu mình không kìm chế lão này tất lão không chịu nói thật.

Tay mặt chàng điểm lẹ vào uyển mạch quái nhân, ta trái chàng phóng chưởng đánh tới.

Quái nhân áo đên tuy hình dong cổ quái xấu xa, nhưng võ công không phải tầm thường. Thế công của lão cực kỳ lợi hại, chưởng lực hùng hậu phi thường.

Tiêu Lĩnh vu thi triển Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp phản kích.

Cuộc ác chiến diễn ra sau hai chục hiệp, Tiêu Lĩnh vu dần dần chiếm thượng phong.

Nên biết môn Liên hoàn thiểm điện chưởng pháp của Nam Dật Công đã thu thập những tinh hoa về chưởng pháp. Tiêu Lĩnh vu học được môn chưởng pháp này rồi còn tu chỉnh lại mấy lần, tuy chưa đáng gọi là tận thiện tận mỹ nhưng cũng đáng là một môn tuyệt học.

Quái nhân áo đen dường như không ngờ một chàng thiếu niên nhỏ tuổi mà chưởng pháp đã đạt đến trình độ thần diệu như vậy, trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Hai bên tỷ đấu mấy hiệp nữa, quái nhân bị chưởng pháp mau lẹ tuyệt luân của Tiêu Lĩnh vu dồn vào thế chân tay luống cuống.

Tiêu Lĩnh vu nóng lòng tìm kiếm song thân liền ngầm vận Tu la chỉ lực. Giữa lúc tỷ đấu kịch liệt đột nhiên chàng phóng chỉ điểm tới.

Quai nhân áo đen đang miễn cưỡng chống chọi thì làm sao chịu nổi chỉ lực Tiêu Lĩnh vu ngấm ngầm phóng tới. Lão cảm thấy cạnh sườn đau nhói. Huyệt Chương môn đã bị điểm trúng rồi.

Chỉ lực của Tiêu Lĩnh vu mạnh quá, quái nhân không chịu nổi, hai chân nhũn ra té xuống.

Thương Bát nói:

- Lão huynh đã giết mười tám người, nay bị quả báo cũng là đáng kiếp.

Tay mặt hắn tóm lấy cổ áo quái nhân nhấc bổng lên nói tiếp:

- Nếu lão huynh muốn sống để giết thêm hai người nữa cho đủ số hai chục thì chỉ có một biện pháp.

Quái nhân áo đen tuy bị điểm huyệt nhưng miệng còn nói được. Lão hỏi:

- Biện pháp gì?

Thương Bát đáp:

- Tại hạ hỏi lão huynh một câu lão huynh thành thật trả lời một câu. Nếu tại hạ khám phá ra chuyện gì giả dối thì lão huynh phải nếm mùi đau khổ.

Quái nhân tuy là người kiêu ngạo nhưng dường như rất sợ chết. Lão nói ngay:

- Các hạ cứ hỏi đi. Lão phu xin nói thực hết.

Chương 150: Trước Ao Đầm Quái Thú Xuất Hiện

Thương Bát hỏi:

- Từ hôm qua đến sáng hôm nay có người nào đi qua đây không?

Quái nhân áo đen lắc đầu đáp:

- Bất luận là ai đi qua đây cũng không che mắt được lão phu.

Thương Bát hỏi tiếp:

- Cả thảy mấy người, họ đi về hướng nào?

Quái nhân lại lắc đầu đáp:

- Đã ba năm nay không có một người nào đến đây . Lão đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát nói tiếp:

- Chỉ có hai vị mà thôi.

Thương Bát nói:

- Xem chừng nếu không để ông bạn nếm mùi đau khổ thì nhưa chịu nói thật.

Hắn đưa ngón tay điểm vào cái bìu bên trái má quái nhân.

Hiển nhiên cái bìu này là điểm yếu kém nhất trong người lão. Chỉ động ngón tay vào là lão đã không chịu nổi.

Thương Bát hỏi:

- Lão có nói hay không thì bảo?

Quái nhân đau quá chỉ lắc đầu , lão đáp:

- Quả thực chưa có ai qua đây.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Bọn tại hạ có linh khuyển dẫn đường theo dõi tới đây. Nếu không có người tại sao nó lại dẫn vào chốn này?

Quái nhân áo đen ngó con hổ ngao đáp:

- Cái đó có lẽ là do một con dị thú xuất hiện ở đây. Con dị thú đó tán ra một mùi hương kỳ dị hấp dẫn con chó lớn này.

Thương Bát hỏi:

- Con dị thú gì mà lại phát ra hương vị?

Quái nhân lắc đầu đáp:

- Lão phu không biết tên nó, nhưng hễ nó qua đây rồi là có một mùi hương thơm sực nức xông vào mũi. Mỗi lần nó xuất hiện lại hấp dẫn rất nhiều hổ báo, mãnh thú tới nơi , có điều lâu lâu nó mới xuất hiện một lần.

Thương Bát hỏi:

- Con dị thú đó hiện giờ ở đâu?

Quái nhân áo đen miệng ấp úng không chịu nói rõ.

Thương Bát Hỏi:

- Được lắm! Phải chăng lão lại muốn ta cho ăn đòn?

Hắn giơ tay lên toan điểm vào cái bìu trên mặt quái nhân.

Thương Bát vẻ mặt hòa nhã khác hẳn Đỗ Cửu. Cả những lúc tức giận, hắn cũng không càu nhàu.

Quái nhân áo đen vội nói:

- Để lão phu nói là xong.

Thương Bát cười thầm:

- Thằng cha này lúc mới gặp thì hắc sì sì, không ngờ bây giờ lại sợ chết đến thế.

Tiêu Lĩnh Vu thấy trên mặt hắn có hai cái bìu lớn đỏ thắm, một cái chảy máu, một cái chảy mủ. Chàng bỗng sinh lòng trắc ẩn, thủng thẳng bảo Thương Bát:

- Thương huynh đệ cởi mở cho lão để lão từ từ nói ra.

Thương Bát theo lời buông cổ áo quái nhân ra, dằn giọng nói:

- Lão mà nói sai một lời là ta cắt hai cái bìu trên mặt đi đó.

Quái nhân thở dài đáp:

- Con dị thú đó ở trong Hắc huyệt cách đây chừng mười dặm.

Thương Bát hỏi:

- Hắc huyệt là cái gì?

Quái nhân lắc đầu đáp:

- Lai lịch Hắc huyệt thế nào lão phu cũng không rõ. Chỉ thấy trên bia đá khắc hai chữ “Hắc huyệt” rồi lão phu cũng kêu bằng Hắc huyệt.

Thương Bát giục:

- Được rồi! Lão nói lẹ đi.

Quái nhân nói tiếp:

- Dưới tấm thạch bia có một toà huyệt đạo. Nguyên khu rừng rậm này ít khi nhìn thấy ánh sáng mặt trời, Hắc huyệt lại càng tối tăm. Chỉ đi vào mấy bước là không nhìn rõ gì nữa.

Thương Bát hỏi:

- Lão đã vào Hắc huyệt bao giờ chưa?

Quái nhân gật đầu đáp:

- Nếu lão phu không vào Hắc huyệt thì hai má đã chẳng nảy ra hai cái bìu này.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Quái nhân đáp:

- Đây là chuyện mấy chục năm trước, lão phu theo dõi con dị thú kia tiến vào Hắc huyệt, nhưng mới đi được hơn một trượng liền bị người điểm trúng huyệt đạo.

Tiêu Linh vu động tâm hỏi:

- Lão nói vậy thì ra trong Hắc huyệt có người ở chăng?

Quái nhân đáp:

- Người đó có ở trong Hắc huyệt hay không, lão phu không dám nói quyết.

Nhưng sau khi lão phu bị điểm huyệt rồi nghe thấy hai người lên tiếng , vì họ là một nam một nữ nên chẳng cần dụng tâm cũng phân biệt được ngay.

Thương Bát hỏi:

- Chẳng lẽ hai cái bìu trên mặt lão không phải tự nhiên nảy ra ư?

Quái nhân đáp:

- Đúng thế! Hai cái bìu này là kiệt tác của hai người một nam một nữ trong Hắc huyệt. Không hiểu chúng đã dùng độc vật gì bôi lên mặt lão phu rồi nảy ra hai cái bìu độc đó. Gã đàn ông muốn hạ sát lão phu, nhưng mụ đàn bà kiên quyết tha mạng và bắt ở đây canh gát ao nước này cho chúng.

Tiêu Lĩnh vu hỏi:

- Tướng mạo hai người đó thế nào?

Quái nhân đáp:

- Lão phu không nhìn rõ diện mạo.

Thương Bát hỏi:

- Sao lão không trốn đi?

Quái nhân áo đen đáp:

- Hai má lão phu nảy ra hai cái bìu độc, suốt ngày chảy máu chảy mủ thì còn ngó thấy người đời sao được? Hơn nữa cứ cách hai tháng lại phải một lần uống thuốc, nếu không thì cái bìu còn lớn thêm làm cho đau thấu tâm can. Dù lão phu chảng sợ người đời cười chê, bỏ trốn ra ngoài, nhưng cái bìu độc này phát tác không thuốc nào chữa được, tất là phải chết.

Tiêu Lĩnh vu nói:

- Té ra là thế.

Thương Bát nói:

- Nếu vậy thì cứ cách hai tháng lão lại được người ta cho thuốc giải ư?

Quái nhân đáp:

- Phải rồi! Nhưng không phải do người đưa đến.

Tiêu Lĩnh Vu ngạc nhiên hỏi:

- Không do người thì do vật gì đưa tới?

Quái nhân đáp:

- Do một con vượn trắng nhỏ đưa tới.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Thương Bát rồi vươn tay giải khai huyệt đạo cho quái nhân.

Chàng nói:

- Lão đã bị người ta đưa vào tình trạng này, tình thật đáng thương. Nhưng lão ở đây lại giết chết mười mấy mạng người thì không phải có điều tàn nhẫn.

Quái nhân đáp:

- Lão phu cũng vì sự bất đắc dĩ mà phải giết người. Hắc huyệt chủ nhân đã ra lệnh hễ thấy ai tới gần ao nước là nhất thiết phải giết không tha. Có thế họ mới cho dược vật.

Thương Bát hỏi:

- Lão có biết đường vào Hắc huyệt không?

Quái nhân đáp:

- Tuy lão phu biết nhưng không dám đi nữa.

Thương Bát nói:

- Lão cứ đưa bọn ta đi, bọn ta sẽ bảo vệ cho.

Quái nhân áo đen chuyển động cặp mắt nhìn hai người một lúc rồi đáp:

- Tuy hai vị võ công cao cường nhưng e rằng không phải là đối thủ của Hắc huyệt chủ nhân.

Thương Bát cười lạt nói:

- Lão không đi thì cũng phải đi. Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt cũng được.

Quái nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Nếu hai vị gặp Hắc huyệt chủ nhân mà mất mạng đã đành. Lão phu cũng đi theo, há chẳng thêm một mạng nữa ư?

Thương Bát nói:

- Lão sống mà trọn đời làm nô bộc cho người, tưởng thà chết đi còn hơn.

Quái nhân áo đen ngơ ngác một lúc rồi nói:

- Phải rồi! Mười mấy năm trời tại sao lão phu chưa nghĩ tới điểm này?

Thương Bát hỏi:

- Bây giờ lão đã hiểu rõ rồi chứ?

Quái nhân áo đen đáp:

- Tạ ơn các hạ đã thức tỉnh lão phu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lão chịu đưa bọn ta đi rồi phải không?

Quái nhân đáp:

- Được lắm! Các vị đi thì đi nhưng đừng hòng thoát khỏi cái chết.

Tiêu Lĩnh vu nghĩ tới lão vừa rồi lộ vẻ tham sinh uý tử không khỏi bật cười.

Thương Bát đột nhiên chắp tay hỏi:

- Lão huynh chưa cho bọn tại hạ biết cao danh là gì?

Quái nhân đáp:

- Tiểu đệ là Vương Phương .

Thương Bát cười ha hả nói:

- Cửu đầu báo tử vương Phương.

Vương Phương hỏi:

- Phải rồi! Các hạ là…?

Thương Bát đáp ngay:

- Tại hạ là Kim toán bàn Thương Bát, tức lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ.

Vương huynh ít giao thiệp cùng người võ lâm, chắc chưa biết anh em tại hạ?

Vương Phương thở dài đáp:

- Tại hạ vốn không thích giao du, lại mười mấy năm ở chốn rừng sâu thành ra tính nết càng quái gở. vừa rồi có điều đắc tội, xin hai vị miễn trách.

Thương Bát cười hỏi:

- Lão huynh nói vậy là biết điều lắm mà sao lại không kết bạn với người nào?

Vương Phương thở dài đáp:

- Suốt đời tại hạ chưa kết bạn với ai, chỉ nay đây mai đó, lang thang trên chốn giang hồ. Từ ngày Hắc huyệt chủ nhân bôi kịch độc vào hai má cho nảy ra hai cái bìu thì mỗi kỳ hạn lại phải uống thuốc giải. Tại hạ ở trong rừng sâu không có vết chân người, nghĩ lại những chuyện đã qua thì chẳng có gì đáng nhớ, mà cũng chẳng nghĩ tới một ai.

Thương Bát cười ha hả ngắt lời:

- Bây giờ Vương huynh muốn kết bạn chăng?

Vương Phương ngập ngừng đáp:

- Nhưng tiểu đệ tướng mạo xấu xa…

Thương Bát ngắt lời:

- Nếu Vương huynh không bỏ rẻ thì tiểu đệ nguyện ý kết giao.

Vương Phương vui mừng hỏi:

- Lão huynh nói thực chăng?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ nói đây đều là những lời phế phủ.

Vương Phương chưa kịp trả lời bỗng nghe những tiếng hú kỳ dị vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thanh âm gì vậy?

Đột nhiên con hổ ngao sủa lên mấy tiếng gâu gâu rồi chạy về phía trước.

Vương Phương vội đáp:

-Thương huynh! Thương huynh cản con hổ ngao lại đi , con kỳ thú kia sắp xuất hiện rồi đó.

Thương Bát hai tay bưng miệng phát ra một tiếng hú trầm trầm. Con hổ ngao đang chạy đi đột nhiên quay đầu trở lại bên Thương Bát.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vừa rồi chó sủa phải chăng là nó sợ con dị thú kia mà chạy trốn?

Vương Phương đáp:

- Con quái thú đó cứ cách ba ngày lại tới ao nước này tắm một lần. Bữa nay là đúng kỳ tắm rửa của nó. Chúng ta mau ẩn lánh đi thôi.

Thương Bát ôm con hổ ngao đi nấp vào sau gốc cây.

Tiêu Lĩnh Vu và Vương Phương cũng hấp tấp ẩn mình. Mấy người vừa ẩn nấp xong thì một mùi hương kỳ dị ngào ngạt đưa tới.

Vương Phương nấp bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Con kỳ thú kia xuất hiện rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy một con quái thú toàn thân lông trắng, giống huơu mà không phải hươu, giống cừu mà không phải cừu, từ khu rừng rậm phía Tây thủng thẳng đi tới.

Nó đến bờ ao đưa mắt nhìn làn nước rồi đột nhiên nhảy xuống.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Con quái thú này dùng làm việc gì?

Vương Phương đáp:

- Theo chỗ tại hạ biết thì Hắc huyệt chủ nhân trân quí nó lắm, còn họ dùng vào việc gì thì tại hạ không rõ.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Nếu chúng ta bắt sống được con quái thú tất Hắc huyệt chủ nhân phải ra đây tìm kiếm, mình chẳng cần phải vào Hắc huyệt tìm họ.

Vương Phương đáp:

- Tiểu đệ không thể biết được. Mười mấy năm nay tiểu đệ thấy Hắc huyệt chủ nhân cưng nó lắm, nhưng trước nay họ không dời Hắc huyệt một bước. Dù chúng ta có bắt được con quái thú nhưng có dẫn dụ họ ra hay không cũng khó mà đoán trước.

Đột nhiên nghe tiếng gầm rất lớn làm rung chuyển cả cây rừng vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Thanh âm gì vậy?

Vương Phương đáp:

- Mỗi khi con quái thú kia xuống ao tắm là lại dẫn dụ nhiều quái thú dị cầm kéo đến. Mấy năm nay tiểu đệ ở đây rất hiu quạnh nhưng nhờ vụ này mà mở rộng được tầm mắt vì được ngó thấy nhiều giống điểu thú rất kỳ quái.

Lão vừa dứt lời lại nghe có tiếng chim kêu quang quác từ trên không vọng tới.

Tiêu Lĩnh Vu ẩn nấp trong rừng cây ngoảnh đầu nhìn ra thấy một con chim khổng lồ, màu lông sặc so sà xuống đậu trên một cành cây tấp gần bờ ao.

Vương Phương nói:

- Đây là con công, trước đi thành cặp thư hùng. Hiện nay mới thấy con đực, còn con cái không biết đi đâu, hay nó bận nuôi con. Cả nửa tháng nay không thấy nó đâu.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ mùi hương kỳ dị của con thú này lợi hại như vậy? Phải chăng chính nó đã dẫn dụ kỳ điểu mãnh thú đến đây tụ họp?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ lại nghe tiếng chim hót líu lo. Mấy chục kỳ cầm dị điểu từ trong rừng rậm kế tiếp bay ra đứng ở bờ ao.

Cảnh tượng này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu trợn mắt há miệng. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Con kỳ thú này có điểm đặc biệt là dụ được điểu thú tới. Nếu ta bắt nó để sau này gặp Khâu Tiểu San tỷ tỷ tặng cho y chơi chắc là y khoái lắm.

Lại nghe tiếng gầm rùng rợn. Một con sư tử lông quăn từ từ đi đến bờ ao nằm phục xuống trên miếng đất cỏ mọc.

Tiêu Lĩnh Vu vận khí đề phòng. Tay trái chàng thò vào trong bọc lấy ra một đồng tiền cầm sẵn trong tay đề phòng khi con sư tử có cử động gì là lập tức đối phó.

Vương Phương khẽ nói:

- Tiêu huynh cứ yên lòng. Con quái thú này có diều kỳ dị là bất luận giống mãnh thú gì hung dữ đến đâu thấy nó cũng biến thành hiền lành, không cắn nó bao giờ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Té ra là thế.

Đột nhiên con kỳ thú dưới ao nhảy vọt lên chạy thẳng về phía Tây.

Vương Phương vội nói:

- Hỏng bét! Con dị thú này tuy không sợ mãnh thú nhưng lại rất sợ người. Tai mắt nó rất linh mẫn. Chắc là nó đã nghe thấy thanh âm chúng ta rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy ra nói:

- Mau đuổi theo nó.

Chàng đề tụ chân khí, tung mình vọt đi.

Lúc này Thương Bát cũng từ sau gốc cây nhảy xổ ra.

Con hổ ngao đột nhiên bật tiếng sủa gâu gâu rồi lao về phía con mãnh sư.

Con sư tử lông quăn tức giận gầm lên một tiếng nhảy ra đón con hổ ngao.

Tiêu Lĩnh Vu đã tới bờ ao bên kia, thấy con sư tử tức giận mắt trợn tròn xoe.

Chàng sợ con hổ ngao không địch nổi liền giơ tay liệng đồng chế tiền ra nhằm bắn con sư tử. Thủ pháp của chàng rất trúng đích mà kình lực cực kỳ mãnh liệt. Đồng chế tiền bắn ra trúng chân con sư tử.

Con sư tử gầm lên một tiếng, xoay mình bỏ chạy. Bao nhiêu giống kỳ cầm dị điểu réo lên quang quác bay đi hết ẩn vào rừng.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình rượt theo về phía con kỳ thú kia.

Thương Bát và Vương Phương chạy theo chàng.

Khu rừng rậm cản trở rất nhiều khinh công của Tiêu Lĩnh vu. Chàng rượt theo một hồi mà chẳng thấy tung tích con dị thú kia đâu nữa, chỉ còn hương thơm sực nức đưa vào mũi hồi lâu không hết.

May có con hổ ngao vừa đánh hơi vừa chạy trước dẫn đường.

Ba người đang đuổi theo bỗng thấy trước mắt sáng loà, cảnh vật đột nhiên biến đổi.

Trong khu rừng rậm nguyên thủy đột nhiên trên không có chỗ tróng cho ánh sáng mặt trời rọi vào.

Thương Bát nhìn lại thì khu đất trống này rộng chừng mười trượng vuông, cỏ mọc xanh rờn. Bốn mặt đều là cổ thụ ngất trời như là hai thế giới riêng biệt.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Vương Phương hỏi:

- Đây là địa phương nào?

Vương Phương đảo mắt nhìn quanh ròi ngơ ngác đáp:

- Tại hạ chưa từng đến chỗ này bao giờ.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Đây không phải Hắc huyệt ư?

Vương Phương lắc đầu đáp:

- Hắc huyệt ở dưới gốc một cây cổ tùng rất lớn. Tuy ở đó cũng có một khu đất trống, nhưng cành lá che kín không thấy ánh mặt trời.

Thương Bát nói:

- Chúng ta buông con hổ ngao cho nó chạy đi tìm kiếm. Không chừng con dị thú kia trú ẩn quanh

đây.

Nguyên Thương Bát thấy ánh sáng mặt trời, sợ con hổ ngao chạy loạn nên giữ nó lại.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không nên vội vàng.

Chàng cúi xuống nhổ một cây cỏ lên để vào lòng bàn tay ngắm nghía một lúc rồi nói:

- Vương huynh ở trong khu rừng rậm này mười mấy năm đã thấy thứ cỏ xanh mềm mại và nhỏ bé này chưa?

Vương Phương lắc đầu đáp:

- Tại hạ chưa từng thấy qua.

Thương Bát cũng cúi xuống nhổ một dò cỏ lên ngắm nghía thì thấy nó nhủn ra như bông liền nói:

- Thứ cỏ này xanh non và rất mềm mại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vấn đề là ở chỗ đó. Trong khu rừng rậm nguyên thủy này toàn cổ thụ ngất trời thì làm gì có thứ cỏ non vừa mềm mại vừa ngắn chủn. Hiển nhiên là ở nơi khác đưa đến.

Thương Bát đáp:

- Đại ca thật cao minh , vụ này rất quái lạ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Ngoài phạm vi chừng mười trượng vuông cỏ mọc này, còn toàn rừng cây liên tiếp, chảng có gì khác biệt thì chỗ kỳ quái là ở đây.

Thương Bát đáp:

- Đúng thế! Có điều chỗ này chừng mười trượng vuông thì việc tìm ra điều bí ẩn chẳng khó khăn gì.

Tiêu Lĩnh Vu huy động thanh trường kiếm toan đào xuống đất coi thì đột nhiên có thanh âm trầm trầm vọng lại:

- Dưới chỗ đất cỏ mọc xanh rờn này chứa rất nhiều những độc vật. Bất luận các hạ võ công cao

cường đến đâu cũng chẳng thể chống nổi những độc vật ghê gớm này.

Tiếng nói đột ngột khiến cho Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát không khỏi kinh ngạc ngẩn người.

Hai người ngoảnh đầu lại trông thì thấy một cái ghế có bánh xe từ trong rừng cây từ từ chuyển ra.

Cái ghế có bánh xe này rất lạ. Bốn mặt đều có trấn song bằng trúc, trên nóc và xung quanh đều căng màn bằng sa xanh. Một người đứng tuổi đội phương càn, sắc mặt xanh lợt ngồi trên ghế.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ hỏi Thương Bát:

- Sao người này lại dùng màn che cả bốn mặt ghế?

Thương Bát đáp:

- Xem chừng khu rừng rậm này có rất nhiều chuyện cổ quái, chúng ta phải lưu tâm mới được.

Bỗng thấy người kia chuyển động cái ghế đi vòng qua khu đất có cỏ mọc tiến về phía bọn Thương Bát. Còn cách chừng một trượng thì dừng lại.

Thương Bát khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Người này không đi xuyên qua đám cỏ mà phải đi vòng thì thứ cỏ xanh này tất có điều quái lạ.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Chàng để ý nhìn vào người đứng tuổi trong xe thì thấy trên đầu gối y che bằng một tấm đệm màu hồng, bên cạnh y để một mảnh lưới.

Đồ đạc trang bị chẳng đâu vào đâu này thật đầy vẻ quái dị.

Thương Bát hắng dặng một tiếng chắp tay hỏi:

- Phải chăng đây là nơi cư trú của ông bạn?

Người kia lắc đầu rồi lại gật đầu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Thương Bát liếc nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi hỏi:

- Vụ nàylà thế nào đây? Ông bạn có thể nói rõ được không?

Người kia đáp:

- Nơi đây chẳng phải là chỗ cư trú của tại hạ nhưng tại hạ ở đây đã năm năm thì ông bạn coi là chỗ cư trú cũng được.

Thương Bát cười khanh khách nói:

- Phải rồi! Ông bạn nói có lý.

Tiêu Lĩnh Vu thấy y đầy vẻ hoà nhã, không giống như kiểu cách quái dị ban đầu liền chắp tay hỏi:

- Xin ông bạn cho biết quí danh.

Người kia đáp:

- Tiểu đệ là Trương Tự An.

Tiêu Lĩnh Vu tự giới thiệu:

- Té ra là Trương huynh. Tại hạ tên gọi Tiêu Lĩnh Vu.

Trương Tự An nói:

- Hỡi ơi! Các vị là những người mà năm năm nay tại hạ mới gặp lần đầu. Còn thường nhật chỉ ngó mãnh thú, dị cầm để làm thú tiêu dao ngày tháng.

Chương 151: Bầy Nhặng Đen Vây Hãm Quần Hùng

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nghe khẩu khí Trương huynh thì dường như không muốn ở lại đây nữa?

Trương Tự An mở tấm đệm che đầu gối ra nói:

- Hai chân tại hạ bị cột vào thành ghế, chỉ quanh quẩn ở trong khu rừng này không đi đâu được . Cái ghế có bánh xe chỉ di chuyển được ở chỗ có đất trống mà thôi .

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn ra thấy hai chân y chằng chịt gân bò, chắc y đã bị cột lâu ngày lắm vì hiện đã đổi màu tím. Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Gân bò tuy kiên cố. Nhưng nếu là người có võ công thì phí mất mấy năm cũng có thể làm cho đứt được.

Chàng liền hỏi:

- Trương huynh đã chịu đựng lâu ngày như vậy, sao không nghĩ cách chặt đứt dây trói đó đi .

Trương Tự An nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười ha hả đáp:

- Chắc bọn Tiêu huynh đều là những tay cao thủ võ lâm ?

Thương Bát đáp :

- Đại khái biết được mấy môn võ thô thiển.

Trương Tự An hỏi:

- Chân tại hạ bị trói bằng gân bò. Cái đó đối với các vị chẳng đáng gì, nhưng đối với bọn văn nhược, sức không trói nổi con gà thì việc chặt đứt gân bò không phải dễ dàng.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Trương huynh đã chẳng phải nhân vật võ lâm thì sao lại bị người bố trí bằng cách này? Đây quyết không phải thủ đoạn rửa hờn của kẻ thông thường.

Trương Tự An đáp :

- Vì tính hiếu kỳ mà trở nên nông nỗi. Từ nhỏ tại hạ thường đọc những sách cổ, do đó mà hành tính quái đản, đi đâu cũng nói chuyện kỳ dị. Trong nhà lại có điền sản, không phải lo cơm ăn áo mặc, chỉ ham đọc sách làm tiêu khiển.

Y ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Vào khoảng mười năm trước đây, tại hạ mua được một cuốn kỳ thư . Đó là pho Thánh thư của Thời Thiên Đạo . Đầu sách có tự tích phê chú của lão nhân gia . Tại hạ đọc rồi say mê, quên ăn quên ngủ để hết tinh thần nghiên cứu mấy năm liền.

Thương Bát ngắt lời:

- Cuốn đó thuộc loại sách gì? Ghi chép điều chi ? Sao nó lại là cho Trương huynh mê mệt đến quên ăn quên ngủ?

Trương Tự An đáp :

- Đó là một cuốn cổ thư, người trước tác là ai đã rách nát mất rồi. Theo sự tra cứu thì toàn là nói về y đạo, luyện độc giải độc, cùng cách nuôi dưỡng độc vật.

Thương Bát nói:

-Té ra là một pho sách thuốc.

Trương Tự An đáp:

- Nó cũng không hẳn là sách thuốc vì phạm vi kỹ thuật rất rộng, nhất là về kỹ thuật luyện độc, giải độc , đều là những quái sự chưa từng nghe thấy. Người viết sách chẳng những kiến thức quảng bá, đọc cả vạn cuốn sách mà còn đi chu du mấy vạn dặm đường. Vết chân khắp bên trời góc bể. Trong sách ghi chép mấy chục loại kỳ độc xuất xứ ở đâu bắt được bằng cách nào?

Thương Bát hỏi tiếp:

- Lão huynh đã thử qua chưa ?

Trương Tự An đáp :

- Tại hạ nghiên cứu rất say mê rồi động tính hiếu kỳ, chuẩn bị đồ dùng và đem theo một thợ khéo đi xa . Theo kỹ thuật trong sách quả nhiên tại hạ bắt được mười ba loại rắn độc đem về.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có chuyện đó thật ư ?

Trương Tự An gật đầu đáp :

- Đúng thế! Tại hạ chiếu theo cách thức ghi trong sách nuôi mười ba giống quái xà độc vật đó và dạy chúng thuần thục, có thể làm theo sai khiến của mình.

Thương Bát lắc đầu đáp :

- Thật là chuyện lạ, tại hạ chưa từng được nghe .

Trương Tự An nói:

- Tại hạ thấy những giống rắn này rất linh mẫn lại động tính hiếu kỳ. Một năm sau, theo lời ghi trong sách, tại hạ tiến vào đất Xuyên, lại bắt được mấy giống kỳ độc. Vì tại hạ chuyên nuôi động vật nổi tiếng khắp các thị trấn mà phải rước lấy bao nhiêu điều phiền não .

Thương Bát hỏi:

- Chắc có nhiều người muốn đến coi động vật phải không ?

Trương Tự An đáp:

- Sự phiền não lớn nhất là tại hạ đã dùng phép dĩ độc công độc chữa cho một người hàng xóm khỏi độc thương . Từ đó thanh danh vang dội. Một người đồn ra mười người, mười người đồn ra trăm người. . . Những người xin cứu trị liên miên không ngớt. Bệnh nhân ở ngoài trăm dặm cũng đến.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Luyện thuốc cứu người là việc thiện làm cho Trương huynh vui vẻ hăng say mới phải chứ?

Trương Tự An đáp :

- Tiểu đệ chỉ coi cuốn kỳ thư, chẳng hiểu gì về y đạo thì chữa bệnh cho người làm sao được. Những kỳ ở chỗ cứ theo toa bốc thuốc là linh nghiệm vô cùng, ai uống cũng khỏi. Số người đến khẩn cầu mỗi ngày một đông . Vì tình trạng bất đắc dĩ , tiểu đệ phải ra điều lệ là chỉ chữa cho những người sắp chết, còn thoi thóp thở mà thôi . Làm như vậy mình nhàn hạ được một chút nhưng thanh danh đã đồn đại khắp giang hồ. Năm năm trước đây vào lúc canh khuya tiểu đệ bị người trói đưa vào đây để nuôi những vật kỳ độc rồi họ cột vào cái nghề này. Những chuyện đã qua rất phức tạp nhưng cốt chuyện chỉ có bấy nhiêu .

Thương Bát hỏi:

- Những độc vật đó hiện ở đâu ?

Trương Tự An đáp :

- Ở dưới khu đất cỏ mọc này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Những độc vật gì?

Trương Tự An đáp :

- Trước kia những mấy chục thứ, nhưng sau này vài năm lựa chọn rồi đào thãi bớt đi, hiện giờ chỉ có hai thứ.

Thương Bát hỏi:

- Những độc vật này có tên gọi không ?

Trương Tự An đáp :

- Dĩ nhiên là có. Một thứ tên gọi Huyết răng, một thứ là Kim xí ngô công .

Thương Bát nói:

- Kim xí ngô công tại hạ đã được nghe người ta nhắc tới, còn Huyết răng thì nay mới thấy lão huynh nói là một.

Trương Tự An nói:

- Đem hai độc vật này so sánh thì Huyết răng còn lợi hại hơn Kim xí ngô công .

Y đảo mắt ngó vào mặt mấy người rồi nói tiếp:

- Đó là một vật kỳ độc sinh sản ở Nam Cương . Trên chốn giang hồ tuy nhiều người dùng độc, nhưng ít kẻ dám vuốt râu hùm tức là bắt Huyết răng .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nghe cái tên Huyết răng cũng thấy nghê gớm. Có phải nó giống như con nhặng xanh không ?

Trương Tự An nói:

- Hình dạng cũng tương tự như nhặng xanh nhưng thể tích lớn hơn nhiều. Miệng nó giống con dao

vừa nhọn vừa cứng. Sở dĩ người ta đặt tên cho nó là Huyết răng vì nó thích hút máu.

Thương Bát mỉm cười nói:

- Nếu chỉ có vậy thì chưa xứng đáng với chữ độc vật.

Trương Tự An nói:

- Tuy chỉ có bấy nhiêu mà họ cũng phải muôn ngàn gian khổ mới đem được những độc vật vào nuôi dưỡng ở đây .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Dưới đất này có bao nhiêu Huyết răng và Kim xí ngô công ?

Trương Tự An đáp :

- Ước chừng một ngàn Kim xí ngô công . Còn Huyết răng không biết bao nhiêu mà kể, đại khái hơn vạn con .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nhân vật nào yêu cầu Trương huynh nuôi hai loại độc vật này?

Trương Tự An đáp:

- Nói ra lại xấu hổ. Cho đến nay tại hạ cũng chưa từng thấy mặt chủ nhân . Mỗi lần họ muốn nói chuyện với tại hạ đều lựa vào những buổi đêm tối không có trăng sao . Họ đứng ở đằng xa nói vọng lại. Có điều tại hạ cũng nhận ra là một nam một nữ.

Vương Phương hỏi ngay:

- Phải chăng là Hắc Huyệt chủ nhân ?

Trương Tự An trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Đúng đó! Dường như tại hạ cũng đã được nghe danh từ Hắc Huyệt.

Vương Phương nói:

- Nhất định là Hắc Huyệt chủ nhân rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trương huynh . Tại hạ có mấy lời khó lọt tai muốn nói ra mong Trương huynh đừng phiền trách.

Trương Tự An đáp:

- Tiêu huynh có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Họ nuôi những độc vật này tất là có tác dụng độc ác. Tại hạ muốn đem những độc vật này huỷ diệt hết đi để trừ hại cho nhân gian thì Trương huynh có phương cách nào không ?

Thương Bát đột nhiên thò tay vào bọc móc lưỡi dao truy thủ ra hỏi:

- Trước hết tại hạ hãy chặt dây gân bò cột chân Trương huynh nên chăng ?

Trương Tự An đáp:

- Không cần. Hai chân của tại hạ bị họ cột mấy năm, kinh mạch đã khô kiệt rồi. Bây giờ dù có cắt dây cột e rằng cũng không hành động được.

Thương Bát nói:

- Cái đó không sao ? Trương huynh chẳng thể tự mình đi được thì tại hạ cõng Trương huynh chạy là xong .

Trương Tự An ngửa mặt lên thở vào một cái đáp :

- Mối thịnh tình của huynh đài, tại hạ xiết bao cảm kích.

Chưa dứt lời dột nhiên có thanh âm lạnh lẽo vọng lại:

- Trương Tự An ! Ngươi nói chuyện với ai thế!

Trương Tự An biến sắc, xua tay nói:

- Xin các vị lẩn tránh cho lẹ! Có người đó.

Lại nghe một tràng cười hô hố hỏi:

- Còn định lảng tránh nữa ư ?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thấy người này toàn thân vận quần áo đen, mặt nạ cũng che bằng tấm khăn đen . Hắn từ trong rừng đi quanh ra .

Người kia không ngờ có nhiều người đến. Hắn không khỏi sửng sốt.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Đừng để hắn chạy thoát. Hay hơn hết là bắt sống hắn.

Thương Bát "dạ" một tiếng rồi từ từ cất bước tiến gần lại chắp tay nói:

- Anh em tiểu đệ lâu nay không được gặp. Lão ca vẫn mạnh giỏi đấy ạ?

Người áo đen hỏi:

- Ông bạn là ai . Chúng ta vốn không quen biết nhau, sao ông bạn lại xưng huynh hô đệ?

Thương Bát đáp :

- Tứ hải giai huynh đệ ! Tại hạ có xưng hô các hạ bằng lão ca cũng không có điều lầm lỗi.

Người áo đen hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Chúng ta đã không quen biết nhau thì không nên xưng hô một cách quá thân thiết như vậy.

Thương Bát đứng cách người áo đen chừng hơn trượng, đột nhiên lớn tiếng quát :

- Ngươi không muốn uống rượu mời, lại muốn uống rượu phạt. Ta kêu ngươi bằng lão ca mà ngươi không thích thì ta kêu ngươi bằng con chuột hay hơn .

Người áo đen còn đang kinh ngạc chưa kịp dáp, Thương Bát đã nhảy vọt tới ra chiêu "Thương ưng đoạn thử" chụp tới.

Người áo đen thân thủ cũng không phải tầm thường, thấy Thương Bát nhảy xổ lại liền xoay tay rút đao nghênh địch.

Thương Bát nói:

- Hảo tiểu tử! Ngươi vẫn còn đủ cả hai tay .

Tay trái hắn phóng ra một chưởng để phong toả thế đao, tay mặt thi triển cầm nã thủ pháp nhằm chụp vào cổ tay người áo đen .

Người áo đen xoay chuyển thế đao vạch thành một vòng tròn ánh sáng bảo vệ thân mình.

Thương Bát đề tụ chân khí vào huyệt Đan điền, hạ mình xuống đất rồi lập tức thi triển công phu "Không thủ nhập bạch nhẫn" và cầm nã thủ cùng người áo đen khai diễn một trường ác đấu.

Đao pháp của người áo đen biến hoá khôn lường. Thương Bát đã ra hai chiêu mạo hiểm mà không đoạt được khí giới của đối phương thì trong lòng vừa kinh ngạc, vừa nóng nẩy nghĩ thầm:

- Nếu ta không bắt sống được thằng cha này thì biết phúc đáp đại ca ra sao ?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, tay trái hắn ra chiêu "Xáo đả kim linh" đánh ra, tay mặt dùng chiêu " Kim ty chiền uyển" chụp vào cổ tay người áo đen .

Hắn trong lòng nóng nãy, chưởng lực tay trái phóng ra rất mãnh liệt.

Người áo đen muốn thu đao về chống đỡ nhưng bị chưởng lực của Thương Bát khống chế nên không thu về được.

Thương Bát nắm được cổ tay người áo đen rồi cười ha hả nói:

- Hảo tiểu tử? Ngươi đã đỡ được hơn mười chiêu của Thương lão đại này là khá đấy. Sao không đưa đơn đao cho ta ?

Dứt lời hắn gia tăng kình lực, người áo đen líu ríu bỏ thanh đao xuống.

Thương Bát đưa tay trái ra lượm thanh đơn đao, tay mặt kéo người áo đen về phía Tiêu Lĩnh Vu .

Trương Tự An thấy Thương Bát tay không mà bắt sống được người áo đen có binh khí thì khen thầm trong bụng. Y thở dài nói:

- Hởi ơi ! Nếu tại hạ mà học được chút võ công thì không đến nỗi bị họ bắt về đây mà sai khiến.

Thương Bát cười thầm trong bụng, miệng lẩm bẩm:

- Học võ đâu phải chuyện dễ dàng. Dù ngươi có luyện được bốn, năm năm đi chăng nữa thì cũng vẫn bị bắt như ai, e rằng còn thê thảm hơn nữa .

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn người áo đen nói:

- Lột tấm che mặt y ra .

Thương Bát mĩm cười nói:

- Ông bạn che mặt bằng tấm khăn đen là có dụng ý gì? Chẳng lẽ ông bạn có chỗ không dám để người ta nhìn thấy?

Hắn vừa nói vừa kéo tấm khăn che mặt người áo đen, vừa chú ý nhìn rồi không khỏi ngẩn người ra .

Nguyên người áo đen trên mặt có một lỗ thủng lớn, không có mũi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hắc huyệt chủ nhân thủ đoạn còn tàn nhẫn hơn cả Bách hoa sơn trang .

Chàng đảo mắt nhìn người áo đen hỏi:

- Cái mũi của ông bạn phải chăng bị người cắt mất?

Bộ mặt của người áo đen ra vẻ quật cường, nhưng nghe Tiêu Lĩnh Vu hỏi liền thở đài đáp :

- Đúng thế! Mũi tại hạ bị người cắt đi .

Tiêu Lĩnh Vu dịu giọng:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu . Huynh đài bất tất phải sợ hãi. Chỉ cần nói rõ sự việc trong Hắc huyệt là tại hạ phụ trách công việc giữ cho huynh đài an toàn rời khỏi đây .

Người áo đen lắc đầu đáp:

- Muộn quá rồi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy ?

Bỗng nghe người áo đen rên một tiếng, miệng thổ máu đen rồi nhắm mắt lại chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Thương Bát nói:

- Thủ đoạn của Hắc huyệt chủ nhân tàn độc như vậy, khi nào chúng ta toạ thị điềm nhiên . Bây giờ phải tàn cách huỷ diệt cơ đồ này để trừ mối hoạ cho bằng hữu giang hồ.

Thương Bát thở dài đáp :

- Hiện giờ trên chốn giang hồ chỗ nào cũng ẩn hiện nguy cơ . Đại ca muốn cho gió tạnh mây tan thì cần dược nhiều người giúp sức mới mong được thành công .

Hắn chưa dứt lời bỗng tai nghe những tiếng ồn ào nổi lên .

Trương Tự An vội nói:

- Các vị mau mau ẩn thân vào trong tấm màn the này. Huyết răng sắp xuất hiện rồi đó.

Thương Bát nhìn con hổ ngao đứng bên khẽ hú mấy tiếng. Nó liền xoay mình chạy đi thật mau .

Lúc này Vương Phương đã mở tấm màn để chui vào trong .

Tiêu Lĩnh Vu dường như không phục. Chàng chú ý đề phòng đứng giữa khu cỏ mọc không nhúc nhích.

Thương Bát đẩy chàng khẽ giục :

- Đại ca mau vào ẩn trong mùng, vụ này không thể mạo hiểm được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tiểu huynh không tin Huyết răng và Kim xí ngô công lại ghê gớm đến thế.

Bỗng nghe Trương Tự An la lớn:

- Xin hai vị mau vào đi. Chỉ chậm một chút nữa thôi là không kịp đâu .

Thương Bát vừa kéo Tiêu Lĩnh Vu chui vào trong mùng vừa nói:

- Chúng ta hãy ẩn vào đây coi tình hình rồi sẽ hếu. Nếu Huyết răng không hại

người được ta trở ra cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu bị Thương Bát kéo vào trong mùng. Chàng vừa đứng yên thì giữa khu thảo bình bỗng nứt ra một đường như cửa động rộng chừng ba thước . Một bầy nhặng đen con nào con nấy cũng dài hơn tấc ào ạt bay ra .

Trương Tự An nói:

- Có người cố ý thả Huyết răng ra . Các vị phải coi chừng buông mùng cho kín.

Trong mình giống Huyết răng này có chất kỳ độc, ai bị nó cắn một miếng tất phải chết.

Y vừa dứt lời thì hàng ngàn hàng vạn con Huyết răng bay ra khắp khu thảo bình trong phạm vi mười trượng vuông, tiếng ào ào vang lên không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn thì thấy toàn thân giống Huyết răng này một màu đen thẫm. Cánh nó rất mạnh, bay tới bay lui nhanh như chớp.

Lại nghe Trương Tự An khẽ thở dài nói:

- Quả là giống độc vật cực kỳ lợi hại.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn ra bên ngoài thấy Huyết răng bâu kín xác chết. Xác chết co quắp lại rất mau . Trong khoảnh khắc chỉ còn da bọc xương .

Thương Bát hỏi:

- Trương huynh! Giống Huyết răng này quả nhiên tàn độc. Chẳng hiểu có cách gì chế phục được chúng không ?

Trương Tự An đáp :

- Hiện giờ thì chẳng có cách gì. Phải chờ chúng chui xuống sào huyệt rồi phóng hỏa đốt chết .

Bỗng nghe Vương Phương la lên:

- Huyết răng bay đến rồi.

Hắn vung chưởng đánh ra .

Nguyên mấy chục con Huyết răng ngửi thấy hơi người đã bay tới bên ngoài mùng.

Trương Tự An vội la lên:

- Chớ có động thủ. Dù ông bạn phóng chưởng đánh chết mấy con nhưng nếu làm rách tấm mùng để chúng bay lọt vào thì bốn người bọn ta không một ai sống sót .

Vương Phương hỏi:

- Nếu chúng kéo đến mỗi lúc một đông xông rách tấm mùng thì làm thế nào?

Trương Tự An đáp:

- Không sao đâu! Cái mùng này dệt bằng tơ chín bền lắm.

Trong lúc hai người đối đáp, Huyết răng bu đến đầy bên ngoài tấm mùng không còn một kẽ hở, che hết cả ánh sáng bên ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu vội lấy bao tay bằng da giao đeo vào nói:

- Thương huynh đệ hãy coi chừng phía dưới đừng để chúng chui vào . Vương huynh chiếu cố mặt trên .

Trương Tự An khuyên:

- Chớ có động vào Huyết răng mà dính chất kịch độc của chúng.

Thương Bát đưa thanh truy thủ cho Vương Phương nói:

- Vương huynh! Ở trong mùng không thể dùng khí giới dài. Lưỡi truy thủ này dùng để đối phó với những con chui vào trong mùng được.

Vương Phương không khiêm nhượng gì nữa, cầm ngay lấy lưỡi truy thủ.

Thương Bát là người lịch duyệt phong phú. Lúc hắn chui vào mùng đã bẻ theo một cành cây khô lớn bằng chưn vịt, dài chừng hơn thước cầm tay .

Lúc này bốn mặt tấm mùng, Huyết răng bu đen kịt, mùi hôi sặc sụa xông vào trong trướng.

Bên ngoài mùng Huyết răng chồng chất mấy tầng che hết ánh sáng. Người trong mùng không khác gì bị chui vào trong một căn phòng tối mịt.

Thương Bát vận mục lực nhìn bốn mặt bức màn, khẽ bảo Trương Tự An:

- Trương huynh! Trương huynh đã biết cách nuôi Huyết răng, tất cũng biết cách đuổi nó đi . Chúng ta cứ bị vây hãm thế này cũng không được.

Trương Tự An chưa kịp trả lời, bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo vọng lại:

- Các vị đã bị Huyết răng vây hãm, tại hạ chỉ phóng một thứ ám khí là rách mùng là Huyết răng có đường chui vào tất các vị sẽ bị Huyết răng hút hết máu huyết chết tại đương trường. Bầy Huyết răng có hàng vạn con, dù bản lãnh các vị ghê gớm đến đâu cũng không tài nào chống cự nổi.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Trương huynh ? Người ấy là ai vậy ?

Trương Tự An đáp:

- Nghe rất giống khẩu âm của Hắc huyệt chủ nhân .

Vương Phương đáp :

- Đúng là tiếng của Hắc huyệt chủ nhân rồi.

Tiêu Lĩnh Vu gật dầu nói:

- Thương huynh đệ! Huynh đệ nghe thanh âm này cách chừng bao xa ?

Thương Bát đáp :

- Ước chừng ngoài hai trượng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh cũng đoán thế.

Chàng đảo mắt nhìn Trương Tự An hỏi:

- Sao họ không sợ Huyết răng ?

Trương Tự An đáp :

- Tại hạ chắc y đã bôi thuốc giải khiến Huyết răng không dám tới gần, hoặc có thể là y cũng ẩn trong mùng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có thuốc giải là chế phục được huyết răng sao ?

Trương Tự An đáp :

- Có mấy thứ dược vật sau khi điều chế rồi phát ra mùi hương rất kỳ lạ. Huyết răng ngửi thấy mùi này liền tránh xa không dám xâm phạm nữa .

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Nếu họ ẩn mình trong mùng thì hoặc giả tai hạ còn có cách đối phó. Nhưng nếu họ bôi thuốc giải thì thật là khó khăn .

Thương Bát động tâm hỏi:

- Trương huynh có biết cách điều chế dược vật này không ?

Trương Tự An đáp:

- Trong kỳ thư đã nói rõ, chỉ phải hai thứ chủ dược là khó tìm. Tại hạ tuy biết điều chế, nhưng không có gạo lấy gì thổi xôi .

Chương 152: Kim Hoa Phu Nhân Giải Cứu Quần Hùng

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Lời tại hạ vừa nói đó các vị đã nghe hết rồi. Bây giờ chỉ còn hai con đường tuỳ các vị lựa chọn. Một là gia nhập Hắc huyệt môn để tại hạ sử dụng, hai là tại hạ đánh rách tấm mùng cho đàn nhặng xông vào hút máu.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt toan buông lời chống đối, nhưng Thương Bát xua tay

ngăn lại khẽ nói:

- Đối phó với hạng người tàn độc này không thể dùng đạo lý giang hồ được.

Sách có câu "Binh bất yếm trá" . Để tiểu đệ đối phó với y .

Hắn dừng lại một chút rồi lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai ?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Hắc huyệt chủ nhân .

Thương Bát hỏi:

- Hắc huyệt chủ nhân ư ? Tại hạ bôn tẩu khắp hai miền Đại giang Nam Bắc mà

chưa từng nghe ai nói đến.

Hắc huyệt chủ nhân đáp :

- Tại hạ không xuất hiện thì chăng nói làm chi . Một khi đã xuất hiện là khiến

cho võ lâm phải chấn động, thiên hạ phải khiếp phục.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Phải chăng các hạ ỷ vào bầy Huyết răng này

Hắc huyệt chủ nhân đáp :

- Huyết răng và kim xí ngô công bất quá là hai thứ độc vật tại hạ nuôi chơi mà

thôi . Những cái đó chẳng có chi lợi hại. Tuy nhiên các vị muốn tránh cho Huyết răng khỏi cắn cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Thương Bát hỏi:

- Nếu bọn tại hạ muốn gia nhập Hắc huyệt môn thì thế nào?

Hắc huyệt chủ nhân đáp :

- Giản dị lắm. Nếu các vị ưng chịu gia nhập Hắc huyệt môn thì chỉ cần uống

một viên thuốc, huỷ diệt một trong năm thứ ngũ quan, hoặc mũi, hoặc mắt tuỳ các vị lựa chọn. Như vậy là đã thành đệ tử Hắc huyệt môn rồi.

Thương Bát ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Sao lại có lề luật gì lạ như vậy?

Rồi hắn lớn tiếng hỏi:

- Các hạ đã biết danh tính bọn tại hạ chưa ?

Hắc huyệt chủ nhân nổi lên tràng cười rộ đáp:

- Nếu là người tầm thường thì tại hạ đã chẳng đối đãi như vậy.

Thương Bát hỏi:

- Các hạ thử nói tính danh bọn tại hạ được không ?

Hắc huyệt chủ nhân đáp:

- Nếu tại hạ không lầm thì các hạ là lão đại trong Trung Châu Nhị Cổ tên gọi

Kim toán bàn Thương Bát.

Thương Bát sửng sốt hỏi tiếp:

- Còn một vị nữa là ai ?

- Phải chăng là Tiêu Lĩnh Vu, tiếng tăm lừng lẫy giang hồ?

Thương Bát đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Xem chừng hắn cố ý dẫn dụ chúng ta tới đây . Tiểu đệ chưa từng nghe đến

danh hiệu Hắc huyệt chủ nhân, e rằng trong vụ này có điều chi ngoắt ngéo .

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hắn đã nói huỵch toẹt tên họ chúng ta ra được ngay, thật khiến cho mình

không khỏi nãy dạ hoài nghi .

Lại nghe Hắc huyệt chủ nhân nói:

- Vương Phương ! Ngươi dám cả gan bội phản ta . Thế là ngươi đáng chết lắm rồi.

Vương Phương nhìn Thương Bát nói:

- Nếu chúng ta bị bắt sống để chịu thảm hình thì theo ý tại hạ thà để Huyết răng ăn thịt sống còn hơn là lọt vào tay bọn họ.

Vẻ sợ hãi lộ ra ngoài mặt cùng với giọng nói của Vương Phương .

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đưa tay ra khẽ hỏi Vương Phương:

- Các hạ cho tại hạ mượn lưỡi đao truỵ thủ một chút được chăng ?

Vương Phương đang sợ bở vía . Liền cầm truỵ thủ đưa cho Tiêu Lĩnh Vu .

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt cầm truỵ thủ nói:

- Trong nửa đời người Tiêu mỗ chưa từng ám toán ai . Nhưng bữa nay gặp tình

trạng đặc biệt đành phải thi triển thủ đoạn này.

Thương Bát đáp:

- Chúng ta trúng gian kế của chúng bị hãm ở đây thì bất luận thủ đoạn nào để

phản kích cũng không thể gọi là ám toán được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Thương huynh đệ nói chuyện với hắn đi để tiểu huynh dò biết chỗ hắn đứng.

Nguyên mấy người ẩn vào trong tấm màn the, bên ngoài Huyết răng bu kín

mít, không trông thấy gì bên ngoài .

Thương Bát liền lớn tiếng hỏi:

- Lão huynh tự mang ngoại hiệu là Hắc huyệt chủ nhân, suốt đời ở trong rừng

sâu không thấy ánh dương quang . Phải chăng lão huynh có chỗ không dám để cho nhìn rõ mặt?

Hắc huyệt chủ nhân cười lạt đáp :

- Tại hạ rèn luyện võ công khác hẳn đồng đạo võ lâm thì người thường hiểu thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận động công lực, chàng chú ý lắng nghe để phát

hiện vị trí của Hắc huyệt chủ nhân .

Đột nhiên chàng vung tay một cái. Lưỡi truỵ thủ xuyên qua tấm mùng bay ra ngoài , ánh hào quang lấp loáng.

Mấy con Huyết răng bị chặt làm hai đoạn. Nhưng tấm mùng bị thủng một chỗ. Hai con Huyết răng chuồn vào trong được.

Tiêu Lĩnh Vu đã đề phòng từ trước. Chàng vung tay một cái bóp chết hai con

Huyết răng . Tay trái chàng đưa ra rất lẹ để nắm lấy chỗ màn thủng.

Trương Tự An toan hô chàng đừng đụng vào Huyết răng, nhưng cử động của

chàng nhanh quá, y chưa kịp nói thì chàng đã bóp chết hai con Huyết răng . Tay trái chàng đưa ra rất lẹ bịt chỗ màn thủng rồi.

Lại thấy mười mấy cái miệng nhỏ mà dài, xuyên qua mắt màn đốt vào tay Tiêu Lĩnh Vu .

Trương Tự An cả kinh thất sắc la lên:

- Tiêu huynh! Chớ để Huyết răng đốt vào tay .

Tiêu Lĩnh Vu mĩm cười đáp:

- Không sao đâu, tại hạ đã đeo bao tay rồi.

Trương Tự An nói:

- Miệng con Huyết răng nhọn và sắc bén phi thường, dù Tiêu huynh đeo bao

tay cũng khó phòng ngừa được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bao tay của tại hạ khác với bao tay thường, dù dùng mũi dao sắc nhọn cũng

không đâm thủng được.

Trương Tự An thấy mấy chục con Huyết răng thò miệng vào cắn lưng bàn tay Tiêu Lĩnh Vu mà chàng vẫn thản nhiên như không thấy gì nên y cũng không nói nữa .

Thương Bát Biết rõ Hồi hoàn thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu là một môn tuyệt nghệ cổ kim hiếm có. Hắn nghĩ thầm trong bụng:

- Chỉ mong sao Hắc huyệt chủ nhân trúng đao thương để có thể tập trung toàn lực đối phó với bầy Huyết răng bu kín ngoài màn.

Hắn chú ý lắng nghe hồi lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Cả bốn người ẩn trong mùng đều ngưng thần, nín hơi không một tiếng động.

Sau khoảng hời gian chừng uống cạn tuần trà, bốn bề vẫn yên lặng như tờ.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Lạ thiệt ! Chẳng lẽ Hắc huyệt chủ nhân không kèn không trống rút lui rồi ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chúng ta cứ bị hãm trong tấm mùng này mãi cũng không phải kế lâu dài. Cần nghĩ cách rời khỏi nơi đây mới được.

Thương Bát nói:

- Có lẽ Hắc huyệt chủ nhân bị Hồi hoàn đao pháp của đại ca phóng trúng nên

len lén rút lui .

Hắn đưa mắt nhìn Trương Tự An hỏi:

- Trương huynh Trương huynh có kế gì trừ khử bầy Huyết răng đậu ở ngoài

màn không ?

Trương Tự An tuy là một kẻ thư sinh, nhưng đối với sự sống chết dường như

rất coi thường. Thần sắc rất bình tĩnh, y cười ruồi đáp:

- Hiện giờ chỉ còn kế là chờ đến đêm, trời lạnh tự chúng sẽ bay đi .

Thương Bát động tâm hỏi:

- Tại sao vậy ? Chẳng lẽ giống Huyết răng này lại sợ khí lạnh?

Trương Tự An đáp :

- Huyết răng có hai đặc tính là thực lượng của nó rất ghê gớm. Trong vòng

mười hai giờ mà chúng không được ăn uống gì là cánh nhủn ra không còn hơi sức đâu để hại người. Đặc tính thứ hai là chúng rất sợ lạnh và không thể ở ngoài ánh sáng mặt trời lâu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta cứ phòng thủ theo cách này trong mấy giờ ư ?

Trương Tự An đáp:

- Ngoài cách để chúng tự ý bay đi, tại hạ không nghĩ ra được phương pháp nào khác .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Dù chúng ta ráng nhẫn nại chờ đợi, song Hắc huyệt chủ nhân vị tất đã để yên . Nếu cứ chịu ở đây để cho người tuỳ ý hạ sát thì sao bằng mạo hiểm chạy ra cùng họ quyết một trận sống mái.

Trương Tự An lắc đầu đáp :

- Nhưng Tiêu huynh không có cơ hội nào để chiến đấu, vì ra khỏi tấm màn the này một bước liền bị Huyết răng từ bốn phương tám hướng đổ xô ra bao vây . Tiêu huynh mà bị nó đốt một cái thì chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là chất độc phát tác, khiến cho toàn thân tê dại, mất hết võ công . Kế đó Tiêu huynh sẽ bị Huyết răng hút kiệt khí huyết trong người mà uổng mạng.

Y ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Trừ phi Tiêu huynh có tấm bảo y phủ khắp toàn thân khiến đao thương bất

nhập thì mới có cơ thoát nạn.

Tiêu Lĩnh Vu toan trả lời thì bỗng nghe đánh "sột" một tiếng. ánh hào quang

loé lên xuyên thủng tấm màn bay vào trong .

Thủ pháp của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ mau lẹ. Tay chàng đeo bao da không sợ

nọc độc, vừa vung lên đã bắt được thanh đao . Chàng nhìn lại thì ra một thanh Liễu diệp phi đao

Tiêu Lĩnh Vu liệng thanh đao trong tay đi, chàng đưa tay mặt lên che chỗ mùng bị thanh đao xuyên thủng.

Lúc này hai tay chàng đều phải che hai chỗ màn thủng. Giả tỷ Hắc huyệt chủ

nhân lại phóng ám khí nữa thì bầy Huyết răng sẽ tự do chuồn vào và bốn người khó lòng thoát chết. Nhưng lạ thay người kia phóng nhát đao xong rồi dừng lại hồi lâu không thấy động tĩnh gì nữa .

Con người từng trải giang hồ như Thương Bát cũng không hiểu được hoàn

cảnh này. Hắn nhìn Trương Tự An hỏi:

- Vụ này là thế nào đây ?

Trương Tự An đáp :

- Tại hạ cũng không sao hiểu được.

Bỗng nghe thanh âm một phụ nữ cất lên:

- Những ai bị hãm trong này

Thanh âm này lọt vào tai Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát khiến hai người chấn

động tâm thần.

Thương Bát khẽ hỏi:

- Đại ca! Phải chăng đó là thanh âm của Kim Hoa phu nhân ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phải rồi. Sao mụ cũng tới đây . Chẳng lẽ Hắc huyệt chủ nhân cũng có mối liên quan với Thẩm Mộc Phong ?

Bọn Tiêu Lĩnh Vu đang nghi ngờ vì lẽ gì mà Kim Hoa phu nhân lại quen biết

Hắc huyệt chủ nhân, bỗng nghe thanh âm một người đàn ông cất lên đáp:

- Những người bị giam đó là Thương Bát và Tiêu Lĩnh Vu .

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách nói:

- Tiêu Lĩnh Vu ư ? Gã đó chuyên đối nghịch với bọn ta . Nếu bữa nay Hắc huyệt chủ nhân bắt được gã thì thật là một việc đáng mừng và cũng là một việc chấn động giang hồ.

Hắc huyệt chủ nhân đáp :

- Tiêu Lĩnh Vu tính khí quật cường, không chịu gia nhập Hắc huyệt môn xem

chừng chỉ còn cách đánh rách mùng cho bầy Huyết răng được ăn no một bữa .

Kim hoa phu nhân cất cao giọng như cố ý để Tiêu Lĩnh Vu nghe tiếng. Mụ nói:

- Nếu vậy thì thật là đáng tiếc.

Hắc huyệt chủ nhân hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Kim Hoa phu nhân hỏi lại :

- Chủ nhân có biết oai danh của Tiêu Lĩnh Vu hiện nay trên chốn giang hồ như thế nào không ?

Hắc huyệt chủ nhân đáp :

- Lâu nay tại hạ ít khi rời khỏi Hắc huyệt, chỉ nghe người ta đồn đại mà không hiểu tường tận nội tình. Còn Trung Châu Nhị Cổ trước kia đã có cơ duyên hội ngộ một lần, quả là một nhân vật có oai danh rất lớn.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Cha này đã gặp ta một lần ư ? Vậy hắn là ai mà ta không nghĩ ra được?

Lại nghe Kim Hoa phu nhân nói:

- Tiêu Lĩnh Vu mới quật khởi trên chốn giang hồ chưa được bao lâu nhưng oai danh bao trùm võ lâm . Nếu chủ nhân cho Huyết răng hút chết gã thì người ngoài có nghe tiếng cũng không thể tin được.

Hắc huyệt chủ nhân hỏi:

- Tại sao vậy ?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Vì danh tiếng gã lớn quá. Giả tỷ chủ nhân giết được gã thì đừng nói người

ngoài không tin mà ngay cả bản nhân tuy chưa gặp gã bao giờ cũng không thể tin là gã chịu để yên cho Huyết răng vây hãm.

Hắc huyệt chủ nhân cười hô hố:

- Nếu vậy thì không thể để Tiêu Lĩnh Vu chết được .

Kim hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Chủ nhân mà bắt sống được gã thì lập tức oai danh vang lừng bốn bể, độc tôn trên chốn giang hồ.

Hắc huyệt chủ nhân hỏi:

- Thật thế ư ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bản nhân nói câu nào cũng là sự thực. Chủ nhân không tin thì bản nhân cũng

chẳng biết làm thế nào .

Hắc huyệt chủ nhân nói:

- Nhưng Tiêu Lĩnh Vu tính nết quật cường. Gã đã không chịu quy thuận dưới

trướng Hắc huyệt môn mà để gã sống há chẳng để lại mối lo tâm phúc về sau ư ?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu chủ nhân muốn bắt sống gã thì kéo dài thời gian một chút để suy nghĩ

cũng không sao, vì Tiêu Lĩnh Vu . .

Đột nhiên mụ hạ giọng nhỏ đi không nghe rõ nữa .

Lại nghe Hắc huyệt chủ nhân lên tiếng:

- Phu nhân nói phải lắm. Cao kiến này khiến cho tại hạ khâm phục.

Thương Bát ghé tai Tiêu Lĩnh Vu nói nhỏ:

- Nhất định Kim Hoa phu nhân đã nghĩ được cách cứu đại ca rồi.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Tâm cơ của người đàn bà này thâm hiểm khôn lường. Ai biết được mụ giở trò gì ?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ coi tình hình có thể nói chắc không lầm. Mụ đối với người khác vô

cùng hiểm độc, nhưng đối với đại ca lại khác hẳn.

Sau một lúc bỗng nghe từ phía xa xa có tiếng hú kỳ dị vọng lại.

Bầy Huyết răng đang bâu kín ngoài mùng đột nhiên bay vung lên rồi tản di hết.

Chỉ trong khoảnh khắc đã không còn một con nàa .

Mọi người ngửng đầu trông lên thấy ánh mặt trời chiếu xuống ngọn cây . Đại

khái ngày vừa qua ngọ.

Tiêu Lĩnh Vu toan mở màn đi ra, bỗng nghe Tương Tự An nói:

- Tiêu huynh Tiêu hu lth hãy chờ lát nữa ra khỏi mùng cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy ?

Trương Tự An nói:

- Nếu Hắc huyệt chủ nhân có một cái lồng kín để chụp bầy Huyết răng lại và y còn ẩn ở sau gốc cây để chờ Tiêu huynh ra khỏi mùng đột nhiên hắn mở lồng cho Huyết răng bay ra thì khi đó Tiêu đại hiệp muốn trở lại mùng cũng không kịp nữa .

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tại hạ cũng biết mình hành động lúc này là rất mạo hiểm, nhưng còn hơn

đứng trơ ra trong tấm mùng the này.

Chàng liền vén mùng toan nhảy vọt ra bỗng nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

Mau trở lại vào mùng !

- Tiêu Lĩnh Vu nhận ra thanh âm của Kim Hoa phu nhân , mụ dùng phép truyền âm nhập mật để cảnh cáa . Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa lại xoay mình nhảy lộn trở về chuồn vào trong mùng.

Thương Bát hỏi:

- Sao ? Ngoài mùng quả có mai phục ư ?

Tiêu Lĩnh Vu khẽ đáp:

- Kim Hoa phu nhân dùng truyền âm nhập mật bảo tiểu huynh phải trở vào

ngay .

Thương Bát mĩm cười nói:

- Thế thì đúng rồi?

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Đúng cái gì?

Thương Bát hỏi:

- Nếu Kim Hoa phu nhân không có định kiến tất mụ không bảo đại ca lại chuồn vào trong mùng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao Thương huynh đệ lại biết chắc thế !

Thương Bát đáp:

- Kim Hoa phu nhân là người thông minh tuyệt đỉnh. Khắp người mụ đều có

chất độc và biết cách hạ thủ. Nếu hiện giờ mụ chưa nghĩ được kế vạn toàn mà mụ cố ý cứu viện đại ca thì rồi mụ cũng nghĩ ra được.

Bỗng nghe Kim Hoa phu nhân nổi lên tràng cười trong trẻo, cất tiếng hỏi vọng lại:

- Tiêu huynh đệ? Huynh đệ có bị thương không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ vẫn bình yên .

Bỗng thấy bàn tay ngọc đưa tay vén màn và tiếng người nói:

- Bây giờ thì ra được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi màn trước, Thương Bát theo sau .

Dưới ánh sáng mặt trời, hai người nhìn rõ Kim Hoa phu nhân sắc mặt lợt lạt,

không còn chút huyết sắc, đầu tóc bơ phờ, dường như mới tỉnh lại.

Hai chân mụ tựa hồ không chống nổi tấm thân nặng nề. Rồi mụ lảo đảo hai cái cơ hồ muốn té .

Tiêu Lĩnh Vu vội dưa tay ra đỡ lấy Kim Hoa phu nhân, miệng chàng hỏi:

- Thương thế tỷ tỷ ra sao ?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Không sao đâu . Đại khái ta chưa thể chết được.

Tiêu Lĩnh Vu đã được nghe việc mụ cứu chàng từ miệng của Vô Vi đạo trưởng kể lại, chàng muốn ngỏ mấy lời cảm tạ mà không biết nói thế nào Chàng khẽ thở dài nói:

- Hắc huyệt chủ nhân đâu rồi?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hắn bị ta ám toán, ta cho con rắn độc cắn hắn một miếng. Bất luận võ công

hắn cao cường đến đâu cũng khó lòng sống nổi trong vòng mười hai giờ.

Vương Phương đột nhiên xen vào:

- Trong Hắc huyệt có một nam, một nữ. Nam chủ nhân bị thương e rằng nữ chủ nhân sắp đuổi tới nơi .

Kim hoa phu nhân nói:

- Vì vậy chúng ta phải chạy trốn cho lẹ. Theo ý ta thì trong Hắc huyệt còn nhiều cao thủ võ lâm .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ có nhận được Hắc huyệt chủ nhân là ai không ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Câu chuyện này dài lắm, một lời không thể kể hết được. Nơi đây lại chẳng

phải chỗ nói chuyện. Vì vậy hãy kiếm một nơi ẩn mình rồi từ từ ta sẽ kể cho đệ đệ cũng chưa muộn.

Trương Tự An nói:

- Nếu Hắc huyệt chủ nhân đem cái lồng nhốt Huyết răng theo dõi các vị thì e

rằng khắp thiên hạ không đâu có chỗ cho các vị ẩn mình được.

Kim Hoa phu nhân cười lạt hỏi:

- Huyết răng tuy tuyệt độc, nhưng Kim Hoa phu nhân này chưa coi chúng là

vật lợi hại. Các hạ có biết trời sinh ra muôn giống độc vật, nhưng giống nào cũng có khắc tinh để hàng phục không ?

Trương Tự An đáp :

- Theo chỗ tại hạ biết thì chỉ có giống nhện mặt người ở Miêu Cương là chế

phục được Huyết răng .

Kim Hoa phu nhân nói:

- Đúng đó. Các hạ đáng kể là người có kiến thức. Trong mình bản nhân có đem theo cả giống nhện mặt người ở Miêu Cương .

Trương Tự An đáp :

- Đã vậy thì phu nhân nên chạy mau đi . Chứ lúc này và ở đây nếu nữ chủ nhân Hắc huyệt thả Huyết răng ra thì dù các vị có giống nhện mặt người cũng khó lòng đối phó được.

Kim Hoa phu nhân đáp :

- Các hạ dạy thế là phải. Chúng ta phải đi cho lẹ tìm chỗ ẩn thân .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi . Tiểu đệ nâng đỡ tỷ tỷ thượng lộ.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta có đưa Trương huynh đi theo hay không ?

Trương Tự An gạt đi:

- Bất tất phải như thế. Hai chân tại hạ đã thành tàn phế, hành động bất tiện. Các vị nên chạy trốn cho lẹ.

Thương Bát đột nhiên vung chưởng lên đánh " sầm" một cái. Chiếc ghế gỗ

Trương Tự An ngồi gãy đứt một nửa . Hắn nói:

- Tại hạ cõng Trương huynh chạy đi .

Rồi hắn không chờ Trương Tự An trả lời, cõng cả người lẫn ghế còn dính lại

rảo bước chạy về phía trước.

Vương Phương phưỡn bụng ra nói:

- Tiểu đệ xin đi trước mở đường.

Hắn rất kinh sợ Hắc huyệt chủ nhân mà lúc này bỗng phấn khởi tinh thần.

Thương Bát cõng Trương Tự An đi sau Vương Phương, Tiêu Lĩnh Vu nâng đỡ Kim Hoa phu nhân đi sau cùng.

Nhưng hai chân Kim Hoa phu nhân đã bất lực, đi không nổi. Tiêu Lĩnh Vu đành bồng mụ lên mà chạy.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười nói:

- Đệ đệ ơi ! Đệ bồng ta như thế này mà không sợ có người ăn phải dấm chua ư ?

Tiêu Lĩnh Vu bật cười. Chàng lẩm bẩm:

- Trong hoàn cảnh này mà mụ còn nói đùa được.

Nhưng ngoài miệng chàng đáp:

- Tỷ tỷ hành động bất tiện, dĩ nhiên tiểu đệ phải giúp sức.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu các vị còn nhớ đường thì mau theo lối cũ trở ra để ẩn vào một nơi sơn

động.

Kim toán bàn Thương Bát là một tay nhớ đường ít kẻ bì kịp. Hắn không ngớt

hô hoán Vương Phương thay đổi phương hướng.

Mọi người đi chừng nửa giờ thì ra đến ven rừng.

Ngẩng đầu trông lên thấy trời xanh mây trắng.

Mọi người đang đi đến chỗ sườn núi dựng đứng.

Thương Bát thở dài nói:

- Chúng ta đi lầm phương hướng rồi.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng. Chàng động tâm giục:

- Hỏng rồi! Chúng ta phải trở lại mau!

Chương 153: Nhện Chằng Lưới Phòng Ngừa Nhặng Máu

Trương Tự An hỏi:

- Tại sao vậy? Chúng ta chưa thoát khỏi hoàn cảnh hiểm nghèo, sao còn tự đưa thân vào miệng cọp?

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Thương Bát đáp:

- Chúng ta muốn thoát mà Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng không biết loài Huyết răng kịch độc. Họ vào rừng tìm kiếm chúng ra. Tất bị Hắc huyệt chủ nhân gia hại.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Bọn họ cũng tới đây sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bọn họ chờ ở ngoài rừng. Tiểu đệ cùng Thương huynh đệ được con hổ ngao truy tung đưa vào đây.

Kim Hao phu nhân hỏi:

- Đệ đệ theo dõi vết tích người nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Song thân tiểu đệ.

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tỷ tỷ quen biết Hắc huyệt chủ nhân, có thấy y bắt sống ai đem về không?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Ta không hiểu rõ nội tình bên trong Hắc huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao hắn lại cứu tỷ tỷ?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta chết giấc ở bên đường rồi người của Bách Hoa sơn trang đến cứu. Chắc Thẩm Mộc Phong còn muốn dùng ta vào việc lớn nên hắn phái cao thủ đem thuốc giải đi kiếm hành tung của ta. Cũng may mạng ta chưa đến ngày tận số nên bọn họ tìm thấy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao tỷ tỷ lại chạy vào Hắc huyệt?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Trong lúc ta ngất xỉu được bọn chúng khiêng vào đó. Vì vậy ta mới nghĩ Hắc huyệt chủ nhân có mối quan hệ sâu xa với Bách Hoa sơn trang.

Thương Bát đột nhiên dậm chân nói:

- Phải rồi! Phải rồi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chuyện gì?

Thương Bát đáp:

- Theo ý tiểu đệ biết thì ngày trước những cao thủ trong thiên hạ theo dõi dấu vết Thẩm Mộc Phong đến một khu rừng rậm thì mất hút. Nhất định hắn ẩn trong Hắc huyệt.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Nếu vậy thì Hắc huyệt là sào huyệt của Thẩm Mộc Phong ư?

Kim Hoa phu nhân nói:

- Hắc huyệt rất rộng rãi và tối om. Ta cảm giác dường như có rất nhiều cửa ngõ .

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Hỡi ơi! Gia phụ cùng gia mẫu nhất định bị giam trong Hắc huyệt rồi.

Thương Bát hỏi:

- Nếu hai vị lão nhân gia quả nhiên bị hãm ở trong Hắc huyệt thì hoặc vào lúc trời sáng hay chậm lại một chút.

Hắn đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phu nhân! Tôn giá tỉnh lại vào lúc nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Vừa mới tỉnh lại chưa được bao lâu. Bản nhân hồi tỉnh liền lần mò ra ngoài.

Trong Hắc huyệt lối ngõ tuy phức tạp nhưng may chỗ bản nhân ở cách cửa động không xa, chỉ lần sờ một lúc là ra được.

Kim Hoa phu nhân vừa cười vừa nói tiếp:

- Tỷ tỷ không nhận biết Hắc huyệt chủ nhân nhưng cũng đoán ra thân phận hắn, có lý đâu hắn không nhận biết ta?

Thương Bát hỏi:

- Nghe lời phu nhân thì dường như phu nhân chưa biết chuyện song thân của Tiêu đại ca bị bắt?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Bản nhân không rõ. Vừa ra khỏi Hắc huyệt liền gặp ngay các vị bị hãm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng Hắc huyệt ở dưới lòng đất sâu hơn huyệt động này?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Khi vào huyệt động rồi đi chênh chếch xuống còn rất nhiều ngõ ngách chẳng hiểu nông sâu bao nhiêu. Ai không biết nội tình, chuồn vào động tất bị họ bắt sống, nếu không cũng bị ám toán để giết đi.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Trong Hắc huyệt có đặt cơ quan mai phục không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Có cơ quan mai phục hay không thì chưa rõ, nhưng trong huyệt tối mò. Bất luận mục lực người

nào sắc bén đến đâu cũng không thể trông rõ cảnh vật ngoài xa ba thước. Chẳng cần phải cơ quan mai phục, chỉ cần đặt người ám toán cũng không sao đề phòng cho xiết được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trong Hắc huyệt có nhiều người không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Lúc ở trong Hắc huyệt ta chưa gặp một ai, nhưng cũng cảm giác dường như trong đó rất nhiều người.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ còn có điều nghĩ không ra.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Người trong Hắc huyệt chẳng lẽ cũng không nhìn thấy gì ư?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tỷ tỷ chưa luyện qua môn này nên không giám nói quyết. Hoặc giả người trong Hắc huyệt lâu ngày có thể luyện thành mục lực nhìn rõ cảnh vật trong bóng tối.

Thương Bát hỏi:

- Dù họ không luyện thành bản lĩnh nhìn rõ cảnh vật trong bóng tối thì ít ra họ cũng quen thuộc với địa thế trong Hắc huyệt. Họ ẩn mình vào một chỗ để tập kích thì không ai có thể đề phòng hết được.

Trương Tự An đột nhiên xen vào:

- Các vị mau tìm một nơi có thể phòng thủ được Huyết răng không thì nếu có người đuổi tới mà chúng ta cứ phơi thân hình như thế này tất chẳng thể thoát chết được.

Kim Hoa phu nhân cúi đầu nhìn xuống hang núi rồi hỏi:

- Đệ đệ có thể nhảy xuống được không?

Tiêu Lĩnh Vu chuyển động cặp mắt nhìn một lúc rồi đáp:

- Chắc là xuống được.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Nếu dưới hang núi này không có sơn động thì chúng ta ẩn vào góc kia để kháng cự Huyết răng.

Thương Bát đặt Trương Tự An xuống, cởi áo dài xé thành từng mảnh dài rồi bện lại. Hắn nói:

- Xin phu nhân xuống trước đi.

Hắn đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại ca bất tất phải mạo hiểm nữa.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười rồi nắm lấy đầu dây tụt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu bồng Trương Tự An lên, mượn sợi dây vải nhảy xuống.

Sau cùng là Thương Bát. Hắn buộc một đầu dây vào gốc cây rồi vin dây tụt xuống.

Dưới hang núi này là một khu đất rộng chừng hơn một mẫu. Ba mặt đều là vách núi cao đến bảy tám trượng, chỉ có một mặt thông ra ngoài.

Kim Hoa phu nhân đảo mắt nhìn quanh không thấy có sơn động nào đành ngồi xuống đó.

Thương Bát nhìn Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phu nhân! Nơi đây có thể chống cự Huyết răng được không?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Có thể được.

Thương Bát nói:

- Hay lắm! Bây giờ có thể hô hoán Vô Vi đạo trưởng rồi.

Dứt lời hắn rú lên một tiếng dài.

Tiếng hú như rồng gầm vút lên tận tầng mây.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, đột nhiên có tiếng có sủa gâu gâu vọng lại.

Thương Bát cả mừng nói:

- Bọn họ đã tìm đến nơi.

Hắn lại ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài.

Tiếng hú vừa dứt bỗng thấy con hổ ngao chạy vội đến. Phía sau con chó là Đỗ Cửu và Tư Mã Càn.

Thương Bát lớn tiếng gọi:

- Đỗ huynh đệ! Đại ca đang ở đây.

Đỗ Cửu và Tư Mã Càn vội chạy tới.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi ngay:

- Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng ở đâu?

Đỗ Cửu đáp:

- Bọn họ đi với một con hổ ngao nữa vào rừng tìm các vị.

Tiêu Lĩnh Vu vội nói:

- Hỏng bét! Bọn họ mà chạm trán với người trong Hắc huyệt thì khó lòng tránh khỏi bị hại về Huyết răng.

Đỗ Cửu hỏi:

- Huyết răng là cái gì?

Thương Bát đáp:

- Hiện giờ không rảnh để nói tường tận cho lão nhị nghe được. Lão nhị ở đây với đại ca, ta cùng con hổ ngao đi tìm bọn họ.

Trương Tự An nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì các vị đừng đi nữa là hơn. Nếu họ gặp Huyết răng thì các vị cũng chẳng có cách nào trợ giúp được. Có đi cũng chẳng ích gì.

Thương Bát đáp:

- Trương huynh không thể hiểu được sự việc trong võ lâm.

Rồi hắn vỗ vào đầu con hổ ngao cho nó đi trước.

Vương Phương bỗng lớn tiếng quát:

- Thương huynh hãy dừng bước!

Thương Bát quay lại hỏi:

- Sao vậy?

Vương Phương đáp:

- Huyết răng lại tới rồi.

Thương Bát chú y lắng nghe quả nhiên thấy những tiếng vo vo vọng lại.

Hắn chau mày nói:

- Quả nhiên là tiếng nhặng kêu.

Lão vươn tay ôm lấy con hổ ngao rồi nhảy lộn ngược trở về.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng ra ngoài nói:

- Các vị lui cả vào trong góc kia.

Tiêu Lĩnh Vu biết Huyết răng ghê gớm vội lùi vào trong hẻm núi.

Đỗc Cửu và Tư Mã Càn tuy chưa bết Huyết răng là gì, nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu lùi lại cũng từ từ lùi vào theo.

Kim Hoa phu nhân thò tay vào bọc lấy ra một chiếc hộp ngọc. Mụ mở nắp hộp hất một cái. Bốn con nhện lớn bằng hạt đào, toàn thân xanh biếc bay ra khỏi hộp.

Trong góc núi có rất nhiều cây thấp. Bốn con nhện bay quanh đó một hồi lâu kết thành một màng lưới bên ngoài chỗ mấy người ẩn thân.

Kim Hoa phu nhân nhìn mấy con nhện dệt lưới mỉm cười nói:

- Tiêu huynh đệ! Màng lưới tuy dày nhưng Huyết răng nhiều quá e rằng nó phá thủng được một vài để chỗ chui vào, vậy các vị phải coi chừng.

Vương Phương bẻ một cành cỏ lớn cầm tay chú ý đề phòng.

Thương Bát cũng không dám lơ là, hai tay lượm hai cành cây nhỏ.

Đỗ Cửu và Tư Mã Càn đưa mắt nhìn nhau, chưa có hành động gì.

Kim Hoa phu nhân nhắm mắt lại, từ từ ngồi xuống nói:

- Các vị nên coi chừng một chút, đừng để ngón tay động vào màng nhện.

Thương Bát hỏi:

- Tại sao vậy? Màng nhện có chất kịch độc ư?

Kim Hoa phu nhân tinh thần mệt mỏi, sắc mặt lợt lạt mà vẫn mỉm cười dường như chẳng để tâm gì tới chuyện sống chết. Mụ cười đáp:

- Màng nhện tuy không độc lắm nhưng giống nhện này cảm ứng rất nhanh nhậy. Hễ nó thấy động vào mạng lưới của nó là nó nhảy xổ lại làm ngón tay tê chồn. Đó là bị nó cắn trúng rồi.

Thương Bát hỏi:

- Nếu không may bị nhện cắn trúng có cách nào cứu trị được không?

Kim Hoa phu nhân trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Chất độc trong bụng con nhện độc vô cùng. Nếu bị nó cắn trúng thì khó lòng cứu chữa được.

Thương Bát hỏi:

- Phu nhân nói vậy là không cứu trị được hay sao?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Trừ phi bản nhân cho thuốc để chất độc lan ra chậm lại, nhưng cũng ít hi vọng lắm. Mười phần chắc chết hết chín.

Thương Bát liền hô:

- Các vị đã nghe rõ cả rồi đó. Phải coi chừng đừng đụng vào lưới nhện.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu, Thương Bát đều chú ý đề phòng.

Mọi người chờ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn chưa thấy Huyết răng bay tới. Tấm lưới nhện trên đầu mỗi lúc một dày đặc.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Sao mãi không thấy Huyết răng bay tới?

Vương Phương chú y lắng nghe thì không thấy tiếng vo ve nữa, dường như bọn Huyết răng đã bỏ đi hết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu la thất thanh:

- Không chừng bầy Huyết răng đã gặp bọn Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng. Chúng ta phải thông tri cho các vị đó biết ngay mới được.

Trương Tự An thở dài nói:

- Không kịp nữa rồi! Nếu hai vị kia gặp phải Huyết răng là bị chúng hút hết máu huyết ngay, đến thi thể cũng không nhận ra được nữa.

Đỗ Cửu nói:

- Chưa tính đến chuyện có tìm ra hai vị kia hay không, dù sao chúng ta cũng không thể đứng trong tấm mạng nhện này mãi được. Mạng nhện mỗi lúc một dày làm cho chúng ta phải chết ngạt, không thì cũng chết đói. Chi bằng đem tấm thân này nuôi Huyết răng còn hay hơn.

Trương Tự An nói:

- Điều đó là không đáng lo. Chúng ta chỉ cần chờ đến đêm là thượng lộ được.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài nói:

- Không ngờ chúng ta là những tấm thân nam tử đường đường mà lại để cho bọn Huyết răng làm cho khốn đốn, phải nhờ mạng nhên mới khỏi mất mạng, thật là thẹn đến chết mất.

Kim Hoa phu nhân an ủi:

- Tiêu đệ không nên nóng nảy và nhớ rằng chẳng thể ỷ vào võ công để giải quyết hết mọi sự. Tỷ tỷ đây suốt đời chuyên nghề dùng độc, tự phụ giỏi giang mà còn bị chất độc của Thẩm Mộc Phong làm cho khốn đốn. Tỷ tỷ đã phí bao nhiêu tâm cơ mà chưa nghiên cứu được cách giải chất độc này.

Thương Bát hỏi:

- Nghe khẩu khí của phu nhân thì trong tay đã nắm được chất độc mà Thẩm Mộc Phong sử dụng?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Đúng thế! Bản nhân đã đánh cắp được độc vật của Thẩm Mộc Phong, nhưng không sao tìm được cách phối chế. Vì thế mà không bào chế được thuốc giải.

Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói trên thế gian này ngoài Thẩm Mộc Phong chỉ còn Độc Thủ Dược Vương là chế luyện được thuốc giải.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đáng tiếc Dộc Thủ Dược Vương đang mang con gái lão đi ẩn cư, không dễ mà kiếm lão.

Kim Hoa phu nhân chăm chú nhìn vào Trương Tự An hỏi:

- Các hạ có nắm chắc là sau đây một giờ bầy Huyết răng sẽ không xuất hiện nữa?

Trương Tự An đáp:

- Tại hạ nuôi dưỡng Huyết răng và Kim xí ngô công đã mấy năm trời nên biết rõ như vậy.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Được rồi! Bọn ta hãy nghe lời các hạ. Nếu bầy Huyết răng còn xuất hiện thì các hạ phải làm mồi cho chúng.

Trương Tự An đáp:

- Tại hạ chết cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Thương Bát nói:

- Phu nhân! Mấy con nhện kết lưới dầy thế kia, lúc đó làm sao phá được.

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Các vị khỏi lo về điểm này. Độc Thủ Dược Vương có tài chế thuốc hơn Kim Hoa phu nhân này, nhưng tài dùng độc vật của lão chưa chắc đã bằng mụ.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Bọn người võ lâm thường có tính tranh cường hiếu thắng. Trước hoàn cảnh này mà mụ còn khoe tài sử dụng độc vật của mình.

Lại nghe Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Người Hán các vị thường nói chết sớm là do số phận. Các vị đường đường tấm thân bảy thước mà lại tham sinh uy tử hơn cả kẻ dân dã ngoài biên cương như Kim Hoa phu nhân .

Tiêu Lĩnh Vu cãi:

- Chẳng phải tiểu đệ tham sanh uý tử, chỉ nghĩ đến cái chết của mình có đáng hay không. Nếu để loài Huyết răng cắn chết, cái chết đó chẳng thể nào nhắm mắt được.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Hiện giờ sinh cơ của chúng ta vẫm còn bao la bát ngát, tội gì các vị không cười cho thích, hát cho thoả?

Mụ nói rồi cười khanh khách.

Thương Bát cười ha hả đáp:

- Đúng thế! Chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, có chết cũng chết một cách oanh liệt mới phải.

Quần hào liền thi nhau mà cười, Chỉ có Đỗ Cửu mặt vẫn trơ như gỗ và Tiêu Lĩnh Vu ngồi nhắm mắt không hưởng ứng với đồng bọn.

Thời gian thấm thoắt, chẳng mấy chốc đã đến tối.

Thương Bát ngẩng đầu lên trông trời hỏi:

- Trương huynh! Tinh tú đã xuất hiện, chúng ta đã đi được chưa?

Trương Tự An đáp:

- Bây giờ đi được rồi.

Thương Bát đảo mắt nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Xin phu nhân mở tấm màng nhện đi.

Kim Hoa phu nhân mỉm cười đứng dậy nhìn Trương Tự An hỏi:

- Các hạ không lầm đấy chứ?

Trương Tự An đáp:

- Nhất định không lầm!

Kim Hoa phu nhân từ từ thò tay vào bọc lấy cái hộp ra nói:

- Vị nào có mồi lửa không?

Tư Mã Càn đáp lớn:

- Tại hạ có đây! Phải chăng phu nhân muốn dùng lửa để thiêu lưới nhện?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Không thể dùng lửa đốt được. Giống nhện này chạy nhanh lắm. Vạn nhất để nó trốn đi được tất có người ngộ hại. Trước hết phải trừ khử bốn con nhện này rồi mới đốt mạng lưới.

Tư Mã Càn hỏi:

- Phu nhân trừ khử nhện độc bằng cách nào?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Các vị hãy coi đây.

Đột nhiên mụ mở hộp ngọc, rung tay một cái. Bỗng có một luồng bạch tuyến vọt vào trong lưới nhện.

Quần hào chú y nhìn thì thấy luồng bạch tuyến này là một con rắn nhỏ sắc trắng.

Bốn con nhện vừa ngó thấy con rắn trắng liền bò lại rồi tự động bò vào miệng con rắn trắng.

Tư Mã Càn giơ cao mồi lửa, quần hào đều nhìn rõ, ai cũng lấy làm kinh dị.

Con rắn sắc trắng nhỏ nuốt bốn con nhện vào rồi bụng nó phình lên.

Lại thấy Kim Hoa phu nhân giơ hộp ngọc ra, con rắn nhỏ chui ngay vào Kim Hoa phu nhân đậy nắp hộp lại rồi nói:

- Bây giờ có thể đốt lưới nhện được rồi.

Tư Mã Càn cầm mồi lửa hơ vào. Chỉ trong khoảnh khắc tấm lưới nhện dày mấy tầng đã bị cháy sạch.

Quần hào bước ra khỏi góc núi. Ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thương Bát cõng Trương Tự An lên nói:

- Trương huynh hành động bất tiện, để tiểu đệ cõng đi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đứng dậy nhìn Kim Hoa phu nhân nói:

- Tỷ tỷ đã hành động được chưa?

Kim Hoa phu nhân lắc đầu đáp:

- Chưa được! Ít ra còn phải điều dưỡng ba ngày nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới ơn mụ đã cứu mạng mình mấy lần liền nói:

- Vậy tiểu đệ xin tỷ tỷ ra sức.

Chàng cúi xuống cõng Kim Hoa phu nhân lên.

Đỗ Cửu nói:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Rồi hắn cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi góc núi hai bước, đột nhiên dừng lại nói:

- Đỗ huynh đệ! Để y đi trước một bước. Huynh đệ cùng ta đi kiếm Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng.

Đỗ Cửu vẫn ăn nói chủng chẳng, bất luận đối với ai tựa hồ hắn cũng cảm thấy khó chịu, nhưng lại rất kính trọng Tiêu Lĩnh Vu. Hắn đáp ngay:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Tư Mã Càn nói:

- Phiền Tư Mã huynh thay cho tại hạ....

Kim Hoa phu nhân nói ngay:

- Phải chăng đệ đệ bảo y cõng ta lên đường?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

-Tiểu đệ quả có nói như vậy.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Không được! Ta phải ở lại đây giúp tiểu đệ mới xong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ hành động bất tiện thì còn giúp tiểu đệ thế nào được? Thường khi tiểu đệ còn phải chiếu cố cho tỷ tỷ.

Kim Hoa phu nhân nói:

- Tuy ta hành động bất tiện nhưng ta có độc vật khắp người nên có thể giúp đệ đệ được. Vạn nhất gặp phải Huyết răng thì loài nhện độc của ta khắc chế được chúng. Vậy cả ta cùng đệ đệ đi là hay hơn.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Long đầu đại ca của tại hạ tuy võ công cao cường, nhưng phải cõng phu nhân trên lưng thì còn đối địch làm sao được? Vậy phu nhân nên ở lại là hơn. Và xin khuất tất phu nhân một chút.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Khuất tất cái gì?

Đỗ Cửu đáp:

- Tại hạ cõng phu nhân, há chẳng là khuất tất phu nhân ư?

Kim Hoa phu nhân cười nói:

- Không có chi.

Đỗ Cửu bước tạt ngang hai bước đón lấy Kim Hoa phu nhân rồi quay lại nhìn Tư Mã Càn nói:

- Tư Mã huynh dẫn các vị đến gốc cây bách cách đây chừng mười dặm thì dừng lại chờ.

Tư Mã Càn gật đầu rồi dẫn bọn Thương Bát đi ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Chúng ta làm thế nào để kiếm hai người?

Đỗ Cửu đáp:

- Theo ý tiểu đệ thì chúng ta đến một chỗ nào đó rồi cho con hổ ngao đi tìm.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Được rồi! Vậy cứ theo ý kiến của Đỗ huynh đệ.

Chương 154: Người Bí Mật Đề Thơ Từ Tạ

Đỗ Cửu một tay đỡ Kim Hoa phu nhân, một tay dắt con hổ ngao đi đến một trái núi đất. Đột nhiên hắn cúi xuống khẽ vỗ vào đầu con hổ ngao và khẽ phát ra một tiếng hú.

Con hổ ngao sủa hai tiếng “gâu gâu” tung mình nhảy vọt về phía trước. Nó chạy rất lẹ, chỉ chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn con hổ ngao lao đi, ngưng thần lắng tai nghe ngóng.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bỗng nghe tiếng chó sủa vọng lại.

Đỗ Cửu nói:

- Đã có tin tức rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tin gì?

Đỗ Cửu đáp:

- Hai con hổ ngao đã gặp nhau. Hổ ngao không việc gì thì Tôn lão tiền bối và Vô Vi đạo trưởng cũng không có gì nguy hiểm.

Sau một lúc trong bóng đêm có mấy bóng đen vọt lại như tên bắn.

Hai con hổ ngao chạy trước, Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng theo sau.

Tiêu Lĩnh Vu hối hả chạy ra đón hỏi:

- Các vị có gặp Huyết răng không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Phải chăng nó giống như con ong lớn? Thật ghê gớm quá! Nếu không có Vô Vi đạo huynh nhanh trí thì cái mạng già của lão khiếu hóa đã bị chúng ăn hết rồi.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nhưng nếu không có Tôn lão tiền bối phóng ra hai chưởng cực kỳ mãnh liệt thì e rằng chúng ta cũng chẳng tránh kịp.

Lão thở dài nói tiếp:

- Tội nghiệp cho người thả Huyết răng lại bị chúng hút hết tinh huyết mà chết.

Tôn Bất Tà nói:

- Việc chi mà tội nghiệp. Bọn chúng định giết mình, chết là đáng kiếp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bọn họ đang chờ đợi. Chúng ta vừa đi vừa trò chuyện.

Đỗ Cửu nói:

- Tại hạ xin dẫn đường.

Rồi xoay mình đi trước.

Tôn Bất Tà quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã gặp Huyết răng trong trường hợp nào?

Tiêu Lĩnh Vu liền thuật lại tình hình lúc trước cho lão nghe.

Tôn Bất Tà nhíu cặp lông mày nói:

- Nếu vậy thì Kim Hoa phu nhân đã có lòng cải tà quy chánh.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bần đạo thì không phải thế. Sở dĩ mấy phen Kim Hoa phu nhân chịu giúp chúng ta hoàn toàn vì một mình Tiêu đại hiệp.

Lão quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Mấy năm trước bần đạo đã nghe tiếng Kim Hoa phu nhân là con người lạnh lùng tàn độc, không có ý niệm về chuyện thị phi. Y hành động hoàn toàn theo sở thích của mình. Nếu Thẩm Mộc Phong không hiểu tính cách của y, quyết hắn không khi nào để Kim Hoa phu nhân vào Trung Nguyên.

Tôn Bất Tà nói:

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thẩm Mộc Phong cũng hạ độc vào người phu nhân.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Cái đó cũng liên quan tới Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Thẩm Mộc Phong bản tính đa nghi, không tín nhiệm một ai, cả Độc Thủ Dược Vương cũng bị lão thi hành thủ đoạn đó. Tại hạ e rằng trong Bách hoa sơn trang chẳng một người nào hoàn hảo mà không bị hắn ngấm ngầm hạ độc.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiêu đại hiệp nói vậy là đúng. Nhưng nếu Thẩm Mộc Phong chưa phát hiện ra Kim Hoa phu nhân có mối tình cảm đặc biệt với Tiêu đại hiệp thì dù hắn có hạ độc cũng không đến nỗi ghê gớm như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu toan tranh biện thì Tôn Bất Tà đã cười ha hả nói:

- Lão khiếu hóa cũng nhìn thấy Kim Hoa phu nhân quả có mối cảm tình đặc biệt đối với tiểu huynh đệ. Người đàn bà này nổi danh đã lâu, kẻ ra y cũng tới năm chục tuổi rồi.

Lão cảm thấy câu sau có vẻ sống sượng nên dừng lại không nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cũng sợ hai người nói chuyện sẽ đưa đến những chuyện nhàm tai liền đánh trống lảng:

- Hai vị đã gặp nguy hiểm thế nào xin kể lại cho vãn bối nghe.

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hóa cùng đạo trưởng đi kiếm Tiêu huynh đệ lần vào rừng sâu lẩn quẩn cho đến lúc trời tối, chắc con hổ ngao nghe thấy tin gì, đột nhiên nó quay trở lại chạy ra ngoài rừng. Lão khiếu hóa cùng đạo trưởng đều không hiểu cách điều khiển con hổ ngao đành hấp tấp chạy theo nó.

Lão thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Lão khiếu hóa chạy ra khỏi rừng bỗng thấy con hổ ngao quỳ xuống đất không động đậy nữa. Hắn giương hai con mắt lên ngó về phía trước. Lão khiếu hoá thường ngày vẫn sơ tâm, nhưng lần này phúc đảo tâm linh, đột nhiên dừng lại chú ý về phía trước....

Lão quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng nói tiếp:

- Lúc này Vô Vi đạo trưởng cũng vừa rượt tới nơi.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Giả tỷ Tôn lão tiền bối không có thái độ như vậy thì bần đạo cũng chưa đề cao cảnh giác.

Tôn Bất Tà cười khanh khách nói:

- Lão khiếu hóa ngó lui ngó tới mà chẳng thấy gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Nguyên bọn kia toàn thân mặc đồ đen lại bịt mặt đứng đó, trông không khác gì một thân cây. Nếu Vô Vi đạo huynh không bẻ một cành khô làm ám khí phóng trúng một người thì e rằng lão khiếu hóa cũng không nhận ra được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo mà không liệng cành khô tới thì thường khi người kia không thả Huyết răng ra.

Tôn Bất Tà nói:

- Vô Vi đạo huynh giàu lòng từ thiện, tuy liệng cành khô nhưng ra tay nhẹ nhàng, nên người kia không bị trọng thương. Hắn quay lại thả Huyết răng ra. Lão khiếu hóa biết tình thế nguy hiểm vội phóng hai chưởng để cản trở Huyết răng. Vô Vi đạo huynh liền nắm tay lão khiếu hóa chạy lùi vào trong rừng. Lúc ấy bầy Huyết răng ào ạt rượt tới.

Lão đưa mắt nhìn con hổ ngao nói tiếp:

- Nói ra lại mắc cỡ. Lão khiếu hóa thật không thông minh bằng con chó. Con hổ ngao dường như đã phát giác Huyết răng là vật kỳ độc, nó xoay mình chạy vào đám cây khô. Lão khiếu hoá và Vô vi đạo huynh cũng chạy theo vào ẩn trong đó rồi phát chưởng ra chống cự Huyết răng.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Trong lúc đêm tối không nhìn rõ cảnh vật mà bầy Huyết răng lại bay nhanh ghê gớm. Vậy hai người không bị thương thì cũng là nhờ vận hên mấy phần.

Lại nghe Tôn Bất Tà nói:

- Lúc ấy lão khiếu hóa đã nhìn rõ những vật bay tới giống như loài ong lớn mà bay thiệt là lẹ. Chúng bay tới mỗi lúc một nhiều. Dù chưởng phong vủa lão khiếu hóa có khiến cho chúng khó tới gần được nhưng cũng không làm thế nào chống chọi được lâu. May mà Vô Vi đạo huynh kịp thời phóng ra hai lưỡi trủy thủ đả thương hai nhân vật thả Huyết răng. Ngờ đâu bầy Huyết răng liền bu lại hút máu hai người đó cho đến khô kiệt. Vô Vi đạo huynh nhân lúc bầy Huyết răng hút máu hai người kia liền dắt lão khiếu hóa cùng con hổ ngao chạy rất mau vào rừng.

Lão thở phào nói tiếp:

- Những chuyện đã qua chỉ có bấy nhiêu nhưng thật là nguy hiểm, cái chết chỉ trong chừng sợi tóc. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn bở vía. Hỡi ơi! Lão khiếu hoá một đời trải bao sóng gió, chạm trán với biết bao cao thủ dụng độc, nhưng chưa thấy ai thả hàng ngàn hàng vạn con huyết răng ra để hại người.

Hai người đang nói chuyện thì đã tới gốc cây bách.

Thương Bát rảo bước ra đón cười nói:

- Hai vị đã bị một phen kinh hoàng.

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quần hào nói:

- Hay quá! Chẳng những chúng ta không bị thương mà còn được thêm hai người nữa.

Kim Hoa phu nhân xen vào:

- Lão khiếu hóa! sao lão không kể cả bản nhân cho thành ba người mà chỉ kể có hai?

Tôn Bất Tà cười mát nói:

- Đây là oan gia chạm trán. Ai ngờ chúng ta lại gặp nhau ở chốn này?

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách đáp:

- Lão khiếu hoá! sao lão không chết vì bầy huyết răng đi cho rồi mà còn tiếc rẻ cái mạng già? Thẩm Mộc Phong đã phát thệ trong vòng ba tháng phải chặt cho được cái đầu của lão để bêu trước võ lâm.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hoá cũng đã từng này tuổi đầu, chưa bị ai hăm doạ bao giờ, phải tạ ơn phu nhân đã đưa lời cảnh cáo.

Kim Hoa phu nhân lạnh lùng đáp:

- Nếu Thẩm Mộc Phong không nắm vững phần nào tất hắn chẳng thốt ra câu này. Lão nên đề phòng là hơn!

Bỗng thấy Vô Vi đạo trưởng hô:

- Tôn lão tiền bối thử nghe xem đó là âm thanh gì?

Quần hào chú ý lắng nghe quả nhiên thấy tiếng nhạc từ xa vọng lại.

Thanh âm này rất kỳ quái, giống như tiếng tiêu mà không phải tiêu, tựa như tiếng đàn mà chẳng phải đàn. Nó còn giống như hai thứ nhạc khí này hợp tấu mà thành nhạc điệu.

Tôn Bất Tà nói:

- Tiếng nhạc này nghe rất giống tiếng nhạc làm cho Thẩm Mộc Phong kinh hãi phải rút lui.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thế thì đúng rồi! Bần đạo cũng có cảm giác như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu tung mình vọt lên nói:

- Để tại hạ đi coi xem nhân vật nào?

Động tác của chàng mau lẹ phi thường. Lời nói chưa dứt người đã lao đi ngoài hai trượng.

Tôn Bất Tà nói:

- Xin đạo trưởng lưu tâm chỗ này. Lão khiếu hoá chạy theo Tiêu huynh đệ.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Lão tiền bối hãy coi chừng. Tốt hơn hết là đừng cùng người động thủ.

Lão chưa dứt lời thì Tôn Bất Tà đã đuổi theo xa ra ngoài hai trượng.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Vô Vi đạo trưởng thở dài:

- Nói ra thật chẳng ai tin. Nếu bần đạo không phải chính mắt mình được nhìn thấy thì có nghe nói cũng cho là vô lý. Trên thế gian thật lắm chuyện kỳ.

Kim Hoa phu nhân giục:

- Đạo trưởng đừng quanh co nữa, hãy nói rõ ra đi!

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đêm hôm trước Thẩm Mộc Phong dẫn những tay cao thủ của Bách Hoa sơn Trang đến bao vây bần đạo cùng Tôn lão tiền bối. Giữa lúc hai bên đang trong tình trạng kiếm tuốt cung dương, đột nhiên có tiếng nhạc kỳ quái nổi lên. Thẩm Mộc Phong nghe tiếng nhạc đó lập tức cùng thủ hạ hoang mang bỏ trốn. Thế là tránh khỏi một trường ác chiến. Có thể nói là bần đạo cùng Tôn lão tiền bối được cứu mạng.

Kim Hoa phu nhân nổi lên tràng cười khanh khách cắt đứt lời nói của Vô Vi đạo trưởng .

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Nghe đạo trưởng kể chuyện này chẳng khác nào nằm mơ mộng giữa ban ngày. Thật khó có người tin được.

Thương Bát nhẹ buông tiếng thở dài nói:

- Việc thế gian không thiếu chuyện cười. Tỷ như Tiêu đại hiệp hồi năm năm trước đây chỉ là một cậu thư sinh yếu ớt gió thổi bay. Nhưng năm năm sau y trở nên một nhân vật anh hùng để khắp giang hồ theo về xả thân.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu thi triển khinh công lao đi tìm người phát ra tiếng nhạc.

Chàng chạy một mạch chừng bốn năm dặm đường thì đến gần một căn nhà tranh.

Trong đêm tối thấp thoáng có ánh đèn từ trong nhà lọt ra ngoài.

Lúc này tiếng nhạc kỳ quái đã dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu dừng bước nhìn ngôi nhà gianh ngơ ngẩn xuất thần.

Tôn Bất Tà rượt tới nơi khẽ hỏi:

- Tiêu huynh đệ ! Có thấy gì không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vãn bối nghe tiếng nhạc đó dường như tư trong căn nhà gianh kia phát ra.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đã vậy sao không vào tận nơi xem sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải đấy! Chúng ta thử lại gõ cửa cầu kiến.

Căn nhà gianh này trơ trọi một mình giữa nơi hoang dã, bốn mặt cỏ dại cao đến đầu gối càng tăng thêm vẻ hoang lương.

Hai người đi đến trước căn nhà gianh, thấy cánh cửa đóng kín liền dừng lại lắng tai nghe một lúc vẫn chẳng thấy động tĩnh gì.

Tôn Bất Tà tuy đã gần bẩy chục tuổi mà vẫn nóng tính như hồi niên thiếu. Lão đập tay vào cửa gỗ hỏi:

- Trong nhà có người không?

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo từ bên trong vọng ra:

- Ai mà vô lý thế?

Tôn Bất Tà toan nổi nóng, nhưng lão chợt động tâm nghĩ thầm:

- Nếu người trong nhà đúng là nhân vật đã tấu nhạc thì mình không nên nóng nảy.

Lão liền khẽ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ là Tôn Bất Tà .

Thanh âm lạnh lẽo trong nhà hỏi:

- Tôn giá là nam hay nữ?

Tôn Bất Tà bụng bảo dạ:

- Trong võ lâm đương kim chỉ có bọn hậu tiến hoặc giả không biết đến Tôn Bất Tà . Sao người

này lại hỏi ngớ ngẩn như vậy? Dù hắn không biết ta thì cũng nhe rõ giọng nói ồm ồm của bậc đại trượng phu mới phải chứ! Chẳng lẽ các hạ nghe thanh âm cũng không phân biệt là nam hay nữ?

Thanh âm lạnh lẽo trong nhà lại vọng ra:

- Vậy tôn giá nghe thanh âm của ta có biết là nam hay nữ không ?

Tôn Bất Tà chưng hửng nghĩ thầm:

- Nghe thanh âm rát giống đàn ông. Nhưng nếu là nam tử trượng phu thì sao họ còn hỏi câu này?

Tôn Bất Tà dù là người biết nhiều hiểu rộng cũng không quyết định được quay lại khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu :

- Tiêu huynh đệ bảo đây là nam hay nữ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nghe rõ khẩu âm đàn ông.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hoá cũng nhận thấy như vậy.

Lão liền lớn tiếng đáp:

- Nghe khẩu âm các hạ hiển nhiên là nam nhân.

Thanh âm lạnh leo kia nói:

- Thế thì không phải rồi!

Tôn Bất Tà chau mày nói:

- Nghe khẩu âm các hạ nhất định là đàn ông.

Lão vận công vào tay mặt đẩy mạnh một cái. Then cửa bị gẫy, cánh cửa mở ra.

Lão toan cất bước tiến vào, bỗng cảm thấy một luồng ám kình ào ào xô ra.

Luồng lực đạo này chẳng những cực kỳ mạnh mẽ mà còn mau lẹ phi thường.

Tôn Bất Tà chưa nhìn ra cảnh vật trong nhà thì một luồng tiềm lực đã xô tới.

Trong lúc thảng thốt, Tôn Bất Tà không kịp suy nghĩ gì nữa, bản năng tự vệ thúc đẩy lão phóng chưởng đón tiếp.

Hai luồng tiềm lực chạm nhau nổi lên một trân cuồng phong.

Tôn Bất Tà cảm thấy toàn thân rúng động, không tự chủ được phải lùi lại một bước.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Hai cánh cửa gỗ lại đóng chặt.

Tiêu Lĩnh Vu tuy chưa đón tiếp chưởng lực của đối phương, nhưng thấy Tôn Bất Tà bị đẩy lui chàng tự hỏi:

- Không hiểu nhân vật nào mà công lực ghê gớm như vậy?

Miệng chàng hỏi:

- Lão tiền bối đã nhận ra nhân vật đó chưa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá chưa nhìn rõ.

Rồi lão hạ thấp giọng nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ! Chúng ta gặp phải cao nhân, không nên động thủ một cách hấp tấp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta đành trở về không ?

Tôn Bất Tà đáp:

- Như vậy cũng không xong.

Rồi lão lớn tiếng:

- Lão khiếu hoá có một việc muốn thỉnh giáo các hạ.

Trong nhà gianh thanh âm lạnh lẽo lại vọng ra:

- Chuyện chi vậy?

Tôn Bất Tà nói:

- Vừa rồi Lão khiếu hoá được nghe khúc nhạc rất lạ tai. Phải chăng các hạ đã tấu khúc nhạc đó?

Người trong nhà đáp:

- Người tấu nhạc đã rời khỏi nơi đây.

Tôn Bất Tà vội hỏi:

- Người đó đi đâu rồi?

Người trong nhà đáp:

- Trời đất bao là ai mà biết được y đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu sờ vào cửa gỗ nghĩ thầm:

- Chưởng lực của tôn lão tiền bối phóng ra đã đánh gãy được then cửa. Nếu trong nhà không phóng chưởng lực tương đương thì chẳng thể khiến cho cánh cửa này khỏi bị tan nát. Người nọ vận chưởng lực đã tính rất đúng.

Chàng nghĩ tới đây trong lòng lại càng kinh hãi.

Tôn Bất Tà trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Chưởng lực của các hạ thật hùng hậu, quyết chẳng phải là người tầm thường. Các hạ đừng làm bộ giả dạng nữa. Chẳng lẽ Lão khiếu hoá này chưa đủ tư cách hội diện cao nhân?

Lão nói câu này đã chắc đối phương chẳng mở cửa cho vào ra mắt thì cũng phúc đáp cho đến nơi. Ngờ đâu lão chờ hồi lâu chẳng thấy phản ứng gì.

Tôn Bất Tà không nhịn được nữa, xẳng giọng:

- Các hạ khinh người quá lắm!

Lão phóng chưởng đánh vào cửa gỗ đánh sầm một tiếng.

Những tiếng lắc cắc vang lên. Cánh cửa không chịu nổi chưởng lực của Tôn Bất Tà gãy thành mấy mảnh rớt xuống.

Tình trạng này ngoài sự tiên liệu của Tôn Bất Tà , khiến lão đứng thộn mặt ra.

Tiêu Lĩnh Vu né mình đi lạng vào trong nhà.

Chàng chú ý nhìn quanh thì thấy nhà trống rỗng, không một bóng người. Chẳng hiểu người vừa

nói đã trốn đâu lẹ thế!

Tôn Bất Tà quẹt lửa lên bỗng thấy trong góc nhà có một mảnh hoa tiên để lại.

Tiêu Lĩnh Vu vội chạy tới cầm mảnh giấy lên đọc:

" Kính gửi tiêu đại hiệp nhã giám: Tai mắt Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn. Vì sự an nguy của lệnh tôn và lệnh đường, nên phải giử hành tung bí mật...."

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nói:

- Té ra người này là nhân vật giúp đỡ chúng ta.

Tôn Bất Tà đáp:

- Thẩm Mộc Phong quỉ kế đa đoan. Trước khi chưa rõ nội tình một cách xác thức thì không thể tin được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lão tiền bối nói đúng đó.

Chàng liền đưa mắt đọc tiếp:

"Lệnh tôn và lệnh đường chịu đau khổ đã nhiều, cần được nơi kín đáo và yên ổn để nghỉ ngơi ít bữa, nhưng Thẩm Mộc Phong lúc nào cũng muốn bắt cho kỳ được hai vị lão nhân gia, quyết chẳng chịu để yên. Tai mắt lão rất nhiều, đặt ngầm tại khắp mọi nơi. Đại hiệp ở ngoài ánh sáng mà hắn lẩn trong bóng tối là mình bất lợi. Nếu đại hiệp còn phải nghĩ cách để bảo vệ an toàn cho lệnh tôn cùng lệnh đường thì e rằng không đủ sức. Xem xong thơ này xin đốt đi. Khi nào bọn ta có thì giờ rảnh sẽ phái người đến kiếm đại hiệp. Mấy lời trân trọng mong đại hiệp an tâm."

Cuối thơ không thự danh.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ có cần để bức thư này lại không ?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Không cần lưu lại.

Chàng móc túi lấy đá lửa ra đốt lá thư ra tro.

Tôn Bất Tà nói:

- Xem lời lẽ trong thư thì dường như là người quen thuộc với chúng ta.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Nhưng vãn bối nghĩ mãi không biết là ai?

Tôn Bất Tà nói:

- Cứ tình hình trước mắt mà bàn thì chúng ta dường như không còn cách nào để tìm kiếm cho ra lệnh tôn và lệnh đường.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ơi! Họ không thự danh, mình chưa hiểu thân thế người viết thư, thì tại hạ yên tâm thế nào được?

Tôn Bất Tà nói:

- Tiêu lão đệ! Lão khiếu hóa khuyên huynh đệ câu này: Trước tình thế này bất luận huynh đệ nóng ruột thế nào cũng không thể làm gì được. Nếu người kia có uy hiếp bọn ta tất nhiên trong thơ đã nói rõ chỗ dụng tâm của hắn, hay ít ra cũng có những lời hăm dọa. Lão khiếu hoá đã xem xét từng câu từng chữ thì không thấy chỗ nào tỏ ra uy hiếp. Theo kinh nghiệm của lão khiếu hóa thì nhất định người đó không có ác ý.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng rồi hỏi:

- Đến bây giờ chúng ta mới hiểu rõ một điều là tiếng nhạc kia do người cướp song thân vãn bối phát ra.

Tôn Bất Tà vỗ đùi đánh “đét” một cái nói:

- Đúng rồi! Huynh đệ quả đáng mặt thiếu niên anh hùng. Lão khiếu hóa thật hồ đồ, không nghĩ ra được điểm này.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười hỏi:

- Nếu Tôn lão tiền bối nghĩ đến thì nên làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Dĩ nhiên là quan tâm. Cứ tình thế đêm trước mà xét: Huynh đệ đang bị trọng thương nằm liệt giường. Lão khiếu hoá cùng Vô Vi đạo trưởng đang bị rất đông cao thủ của Thẩm Mộc Phong bao

vây ở bờ hồ. Nếu không có tiếng nhạc kỳ dị thì lão khiếu hóa cùng Vô Vi đạo trưởng khó lòng tránh khỏi kiếp nạn. Không những thế, cục diện sẽ làm liên lụy đến cả môn hạ phái Võ Đương. Bọn Mã Vân Phi cũng khó thoát được hiểm nghèo. Vậy mà người cướp lệnh tôn cùng lệnh đường hăm doạ cho Thẩm Mộc Phong phải chạy đi thì quyết nhiên không có ác ý với mình.

Tiêu Lĩnh Vu yên lòng một chút, chàng thở dài hỏi:

- Lão tiền bối! Bây giờ nên làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chúng ta trở lại gốc bách để hội họp với Vô Vi đạo trưởng rồi sẽ tính.

Chương 155: Trong Nhà Gianh Xảy Biến Kinh Người

Hai người ra khỏi căn nhà gianh, theo đường cũ trở về gốc bách.

Tôn Bất Tà vừa đi vừa dặn:

- Huynh đệ! Khi gặp Vô Vi đạo trưởng không nên nhắc tới vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tôn Bất Tà đáp:

- Hiện giờ huynh đệ chẳng khác gì vầng trăng tỏ giữa là khói mây mờ mịt.

Trận đánh ở Bách Hoa sơn trang chẳng những làm huynh đệ nổi danh mà còn được võ lâm coi như thần tượng chống đối Thẩm Mộc Phong. Hơn nữa có điều huynh đệ chưa hay là huynh đệ đã trở thành một nhân vật lãnh tụ võ lâm. Thẩm Mộc Phong hết sức tìm cách bắt lệnh tôn cùng lệnh đường để huynh đệ phải quy thuận hắn. Như vậy hành tung của lệnh tôn cùng lệnh đường càng ít người biết càng hay.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Lão tiền bối nói phải lắm! Nhưng biết trả lời họ ra sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Mình cứ thực mà nói, nhưng chỉ nói ra phân nửa.

Bọn Vô Vi đạo trưởng cùng Trung Châu Nhị Cổ đang nóng ruột chờ, thấy hai người trở về liền chạy ra đón.

Kim Hoa phu nhân chưa phục hồi sức khỏe, ngồi tựa gốc bách hỏi:

- Các vị có thấy người thổi tiêu không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chỉ nghe được tiếng tiêu chứ chưa thấy người.

Tôn Bất Tà sợ Tiêu Lĩnh Vu nói lộ mọi sự liền cười ha hả ngắt lời:

- Lão khiếu hóa cùng Tiêu huynh đệ rượt tới trước căn nhà gianh, thấy tiếng tiêu ở trong nhà vọng ra....

Kim Hoa phu nhân hỏi ngay:

- Sao các vị không mò vào mà xem?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hóa ở bên ngoài nói mấy câu, người đó thừa cơ liền mở cửa sau chuồn đi. Khi bọn lão khiếu hóa tiến vào thì không thấy tung tích đâu nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thế là họ không muốn gặp chúng ta rồi.

Thương Bát nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đại ca! Con hổ ngao này tuy khứu giác linh cảm, nhưng bị một phen nhiễu loạn e rằng bây giờ không thể rượt theo được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài đáp:

- Bọn họ đã tiêu liệu từ trước, mình nóng nẩy cũng bằng vô dụng. Đuổi theo không kịp thì thà đừng đuổi nữa còn hơn.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bây giờ Tiêu đại hiệp định đi đâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đệ tử quí môn cùng bọn Mã Văn Phi hiện đang chờ ở bờ hồ. Chúng ta hãy lại đó xem sao.

Vô Vi đạo trưởng trong lòng rất lấy làm kỳ nghĩ thầm:

- Tại sao Tiêu Lĩnh Vu lại biến đổi tâm ý một cách đột ngột, không muốn truy tầm hành tung của song thân nữa?

Lão là người trì trọng, tuy trong lòng có mối hoài nghi nhưng không nói ra miệng.

Bỗng nghe Đỗ Cửu lạnh lùng lên tiếng:

- Vì bọn tiểu đệ bất tài để cho hai vị lão nhân gia bị người cướp đi. Dù cho có phải tới bên trời góc biển cũng phải tìm cho bằng được.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Lòng dạ của Đỗ huynh đệ khiến tiểu huynh rất lấy làm cảm kích. Nhưng lúc này tình thế đặc biệt chúng ta chẳng thể bỏ người bị thương mà không chiếu cố .

Tiêu Lĩnh Vu được biết song thân có dị nhân đưa đi nên chàng yên tâm trở về chỗ cũ để cứu trị những võ lâm đồng đạo bị thương.

Tôn Bất Tà cũng hiểu nội tình vội nói:

- Thật đó! Lão khiếu hóa cũng nghĩ rằng nếu chúng ta cũng ròi khỏi đó mà Thẩm Mộc Phong lại phái cao thủ tới tập kích thì dù bọn Vân Dương Tử võ công có cao thâm đến đâu cũng khó lòng địch nổi số đông.

Kim Hoa phu nhân đột nhiên đứng dậy nói:

- Các vị đã định trở về chỗ cũ thì bản nhân không thể đi theo được.

Mụ nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ hảy bảo trọng. Tỷ tỷ đi đây.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nhảy xổ ra ngăn Kim Hoa phu nhân nói:

- Thương thế tỷ tỷ chưa lành thì đi thế nào được.

Kim Hoa phu nhân cười khanh khách hỏi:

- Không đi thì làm thế nào bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Theo y tiểu đệ thì tỷ tỷ nên đi cùng bọn với tiểu đệ để tiểu đệ hết sức bảo vệ cho.

Kim Hoa phu nhân hỏi:

- Phải chăng tiểu đệ muốn khuyên ta bỏ chỗ tối ra chỗ sáng, thoát ly Bách Hoa sơn trang?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ không dám có ý như vậy mà chỉ xin tỷ tỷ đợi thương thế lành mạnh rồi đi đâu một mình cũng được.

Kim Hoa phu nhân thu nụ cười lại, chậm rãi nói:

- Nếu bây giờ ta cùng đệ đệ trở lại bờ hồ, thì tin này đưa đến tai Thẩm Mộc Phong ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ sợ Thẩm Mộc Phong đến thế ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Hắn mà đoạn tuyệt không cho thuốc giải là ta tất bị chất độc phát tác làm cho chết ngay thì tiểu đệ bảo là có đáng sợ hay không?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ còn có một vấn đề nghĩ mãi không sao hiểu được.

Kim Hoa phu nhân giục:

- Đệ đệ thử nói nghe, hoặc giả tỷ tỷ có thể giải thích được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu đệ cũng từng ở Bách Hoa sơn trang lâu ngày mà sao Thẩm Mộc Phong chưa động thủ vào người tiểu đệ.

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Cái đó chỉ có thể coi là đệ đệ may mắn hơn người. Hoặc Thẩm Mộc Phong chưa nghĩ đến hay chưa muốn động thủ, có khi hắn cho đệ đệ là một chú bé mới ra khỏi thảo lư, không dám chống đối lại hắn.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Tỷ tỷ nhất định phải đi ư?

Kim Hoa phu nhân đáp:

- Ta còn muốn sống tất nhiên phải đi.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu nói:

-Thương thế của tỷ tỷ rất trầm trọng mà dọc đường không ai hộ vệ há chẳng nguy hiểm lắm ư?

Kim Hoa phu nhân cười đáp:

- Đệ đệ cứ yên lòng. Trong mình ta mang nhiều độc vật, chúng có thể hộ vệ cho ta.

Mụ nói rồi vẫy tay từ biệt, từ từ cất bước.

Kim Hoa phu nhân thương thế chưa lành, chân bước loạng choạng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế trong lòng bất nhẫn liền rượt theo ngăn lại chắp tay xá dài nói:

- Tỷ tỷ mấy phen cứu mạng cho tiểu đệ mà tiểu đệ chưa báo đáp được chút nào. Thương thế tỷ tỷ trầm trọng như vậy, tuyệt không một chút năng lực bảo vệ.

Nếu đệ không biết thì chẳng nói làm chi, bây giờ chính mắt trông thấy, khi nào yên tâm để tỷ tỷ đi một mình cho đành.

Kim Hoa phu nhân hai mắt sáng lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu cười nói:

- Đệ đệ không nhiều tình cảm như vậy. Tỷ tỷ coi người đã nhiều, khi nào lại ăn bánh phỉnh?

Mụ nói rồi không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời, lật đật cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ Kim Hoa phu nhân lại nói thế. Chàng đứng ngẩn ra không biết làm thế nào.

Chàng nhìn bóng sau lưng Kim Hoa phu nhân lảo đảo bước đi cho đến khi mất hút rồi mới quay lại Vô Vi đạo trưởng nói:

- Không ngờ Kim Hoa phu nhân lại quật cường đến thế.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Hình như phu nhân là người túc trí đa mưu, tất y liệu được việc an nguy cho mình, Tiêu đại hiệp bất tất phải lo âu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ chịu ơn của người không báo đáp được nên trong lòng rất đỗi không yên.

Tôn Bất Tà nói:

- Hậu hội còn dài, huynh đệ hà tất phải uỷ mị. Chúng ta đi thôi.

Vô Vi đạo trưởng khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp! Kim Hoa phu nhân lúc ra đi tuy buông lời quyết tuyệt nhưng không phải tự đáy lòng mà ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao đạo trưởng biết thế?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Nếu Kim Hoa phu nhân quả thật có y cương quyết thì nhất định y không khóc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại hạ đứng rất gần sao không thấy y sa lệ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Tiêu đại hiệp không để ý mà thôi. Bần đạo thấy lúc phu nhân trở gót lần thứ hai, y đã giơ tay lén lau nước mắt.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thế thì đạo trưởng đã thấy rõ nội tâm y hơn là tại hạ.

Khi về đến chân núi, Vô Vi đạo trưởng đã cảnh giác. Lão lo lắng nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta về chậm mất rồi!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đã xảy ra biến cố rồi chăng?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Nếu bọn họ không chạy đi thì nhất định đã xảy ra biến cố kinh người.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Lão nói đúng rồi! Nếu ở đây còn đệ tử phái Võ Đương thì dù họ chẳng chạy ra nghênh tiếp thì cũng phải có người dưới chân núi.

Bọn Tôn Bất Tà, Trung Châu Nhị Cổ, Tư Mã Càn và cả Vương Phương, Trương Tự An cũng có cảm giác khác lạ, biết là đã xảy ra biến cố.

Vô Vi đạo trưởng bước lẹ chạy về phía một ngôi nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu chạy theo. Chàng ngấm ngầm vận công đề phòng. Tuy miệng không nói ra nhưng trong lòng đã biết những nhân vật tuỳ tòng Vô Vi đạo trưởng tới đây đều là những tay cao thủ phái Võ Đương. Nếu xảy ra biến cố thê thảm thì phái này bị một đòn đả kích rất nặng.

Đi tới gần nhà gianh, Vô Vi đạo trưởng đột nhiên dừng bước quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Lão từ từ đưa tay trái đẩy cánh cửa gỗ. Tuy lão cố hết sức trấn tĩnh nhưng Tiêu Lĩnh Vu vẫn thấy tay lão run lẩy bẩy dường như cánh cửa gỗ nặng tới ngàn cân, lão phải dùng toàn lực mới đẩy ra được.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài, đột nhiên tiến lên một bước đến gần Vô Vi đạo trưởng . Chàng biết tâm tình lão lúc này cực kỳ trầm trọng, không phản ứng được mau lẹ như thường. Chàng nghĩ có thể trong nhà lúc này đầy xác chết của đệ tử phái Võ Đương nằm ngổn ngang hoặc cường địch ẩn nấp bên trong nên chàng đến gần bên lão để tiện kịp thời bảo vệ.

Cánh cửa kẹt mở. Cảnh vật hiện ra trước mắt mọi người nhất nhất đều không như đã tiêu liệu. Trong nhà không có một xác chết nào mà cũng chẳng có cường địch mai phục.

Vân Dương Tử ngồi xếp bằng giữa nhà. Hai bên có sáu tên đệ tử, lưng đeo trường kiếm cũng ngồi cả đó.

Tiêu Lĩnh Vu thấy trong nhà không có đại biến, chàng thở phào một cái như cất được khối đá ngàn cân treo nặng bên lòng.

Vô Vi đạo trưởng khẽ thở dài hỏi:

- Sư đệ có sao không?

Lão vừa nói vừa cất bước vào trong nhà.

Vân Dương Tử mở mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng một cái rồi lại nhắm mắt lại, lặng lẽ không nói gì.

Vô Vi đạo trưởng lại hỏi:

- Sư đệ bị nội thương nặng lắm phải không?

Vân Dương Tử lại mở mắt ra nhìn Vô Vi đạo trưởng khẽ gật đầu.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Sư đệ bị thương ở đâu? Nói mau cho tiểu huynh coi.

Lão vừa nói vừa bước vội về phía Vân Dương Tử.

Vân Dương Tử vẫn ngồi yên không nhúc nhích, chờ cho Vô Vi đạo trưởng lại gần bất ngờ xuất thủ điểm huyệt Vô Vi đạo trưởng .

Vô Vi đạo trưởng không ngờ Vân Dương Tử lại hạ độc thủ với mình. Lão đang ngơ ngác thì ngón tay Vân Dương Tử đã chạm vào đạo bào của lão.

Biến cố xảy ra đột ngột, Vô Vi đạo trưởng vội hít một hơi chân khí co mình lại tránh sang một bên.

Vân Dương Tử ra tay cực kỳ mau lẹ, biến chiêu nhanh như điện chớp. Y thấy Vô Vi đạo trưởng né tránh lập tức đưa tay điểm vào huyệt Thương môn.

Vô Vi đạo trưởng đang lúc hoảng hốt, không tài nào tránh kịp liền bị điểm trúng huyệt đạo, lập tức nửa người tê dại.

Nhưng lão là chưởng môn phái lớn, võ công cực cao. Lão hắng dặng một tiếng, xoay tay chém xuống huyệt mạch môn trên cổ tay mặt Vân Dương Tử.

Giữa lúc Vân Dương Tử tập kích đột ngột Vô Vi đạo trưởng thì sáu đạo nhân ngồi hai bên cũng đồng thời nhảy xổ vào tấn công Tiêu Lĩnh Vu. Mười hai cánh tay chia ra nhằm vào mười hai bộ vị trong mình chàng mà tấn công.

Tiêu Lĩnh Vu cũng không kịp phòng bị, bỗng thấy bóng chưởng từ bốn mặt tám phương xô tới. Chàng biết khó có thể dùng một chiêu để ngăn chặn cả bốn mặt tám phương tậích. Chàng liền vung tay bảo vệ yếu huyệt đồng thời nghiêng mình né sang một bên.

Bỗng hai tiếng “binh binh”. Vai bên trái và sau lưng chàng đều trúng chưởng.

Đạo nhân phóng chưởng rất nặng, nhưng Tiêu Lĩnh Vu đã luyện nội công huyền môn chính tông và môn Hộ thân cương khí cũng đã thành tựu nên tuy chàng chưa kịp vận khí đề phòng, nhưng bản năng phản ứng tự vệ cũng hộ vệ chàng khỏi bị thương nặng.

Sáu đạo nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu trúng chưởng rồi mà vẫn tự nhiên không sao hết mà hai đạo nhân đánh trúng Tiêu Lĩnh Vu kại thấy cổ tay tê chồn phải lùi lại một bước thì trong lòng cực kỳ kinh hãi.

Bỗng nghe đạo nhân mé tả hô:

- Rút kiếm ra! Bầy lục hợp kiếm trận vây đánh gã! Tiếnh hô vừa dứt, trong nhà ánh kiếm lấp loáng.

Một là kiếm ảnh nhằm chụp lấy Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu trúng phải hai chưởng, tuy chàng không bị thương nặng nhưng vì chưa kịp phòng bị nên khí huyết nhộn nhạo, nên trong lúc nhất thời chưa có thế phản kích.

Mãi đến lúc sáu đạo nhân rút trường kiếm vây đánh bốn mặt, chàng mới kịp hít một hơi chân khí, quát to lên một tiếng, phóng liền bốn chưởng để ngăn chặn thế công bốn mặt. Đoạn chàng rút trường kiếm ra chiêu " Vân khí di không" cho vọt ra một luồng kiếm khí bảo vệ thân mình.

Bỗng nghe tiếng kim khí va chạm nhau choang choảng. Sáu thanh trường kiếm đều bị hất ra.

Sáu đạo nhân dường như cũng biết gặp phải tay kình địch ghê gớm. Chúng không hấp tấp tấn công mà phát huy Lục Hợp kiếm trận vây Tiêu Lĩnh Vu vào giữa.

Tiêu Lĩnh Vu lửa giận bốc lên ngùn ngụt, mở cuộc tấn công vũ bão hi vọng đả thương mấy người cho tiêu lửa hận.

Không ngờ Lục Hợp kiếm trận của đối phương phối hợp một cách rất vi diệu.

Tiêu Lĩnh Vu tấn công mười mấy chiêu đều bị trường kiếm đối phương đỡ gạt được.

Bây giờ chàng mới biết mình bị hãm vào kiếm trận biến hoá ly kỳ. Chàng không dám tấn công bừa bãi nữa, biến thế công thành thế thủ.

Ngày trước chàng học nghệ ở Tam Thánh Cốc đã được nghe ân sư là Trang Sơn Bối bàn về chỗ diệu dụng của kiếm trận. Lúc hợp lại tấn công thì rất mạnh mẽ mà khi phân ra phòng thủ cũng rất kiên cố.

Sáu đạo nhân bày Lục Hợp kiếm trận tuy vây hãm được Tiêu Lĩnh Vu nhưng kiếm pháp của Trang sơn Bối truyền thụ cho chàng kỳ ảo vô cùng. Sau khi biến thành thế thủ là kiếm quang bao quanh mình rất nghiêm mật. Lục Hợp kiếm trận tuy uy thế kinh người nhưng cũng không thể đả thương được chàng.

Nhưng Vô Vi đạo trưởng lại lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Vân Dương Tử ra tay mỗi lúc một mau lẹ khiến cho lão chân tay luống cuống.

Nguyên lão đã bị kiềm chế huyệt đạo, nửa người tê chồn hành động khó khăn mà chưởng chỉ của Vân Dương Tử tấn công rất cấp bách. Lão gắng gượng mới tránh được những chiêu thức nguy hiểm trong đường tơ kẽ tóc.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Vô Vi đạo trưởng lâm nguy mà mình lại bị Lục Hợp kiếm trận vây hãm không

sao phá ra được, trong lòng rất đỗi bồn chồn tự hỏi:

- Bọn Tôn Bất Tà đều là những nhân vật giàu kinh nghiệm giang hồ mà sao lại chần chờ mãi không thấy đến?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe đánh “huych” một tiếng,Vô Vi đạo trưởng ngã lăn xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nảy nghĩ thầm:

- Bọn Tôn Bất Tà đã lâu không tới được, e rằng cũng bị cường địch ngăn trở.

Xem chừng mình khó hi vọng trông vào bọn họ tới cứu viện.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ , tay mặt chàng biến đổi thế kiếm, tay trái đánh ra thật mạnh.

Cùng một lúc Tiêu Lĩnh Vu thi triển tuyệt nghệ của Nam Dật Công và Trang Sơn Bối uy thế mãnh liệt như nước vỡ bờ làm cho Lục hợp kiếm phải xoay chuyển loạn lên.

Lục hợp kiếm trận tuy bị thế kiếm hung hiểm của Tiêu Lĩnh Vu uy hiếp nhưng chàng cũng chẳng có cách nào phá vây nhanh chóng được.

Lại thấy Vân Dương Tử điểm huyệt Vô Vi đạo trưởng rồi hắn thò tay vào bọc lấy ra một sợi dây cột chặt lão lại.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Vô Vi đạo trưởng bị trói mà không sao giải cứu được. Nỗi căm hận xông lên tận đầu. Tay mặt chàng phóng ra ba chiêu kiếm tuyệt học. Tay trái chàng lấy bao tay bằng da giao ra đeo vào thật lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu cố tĩnh tâm để tìm cách sử dụng biện pháp bất ngờ đặng phá thế kiếm đối phương. Chàng liền cố ý để lộ ra một chỗ sơ hở.

Sáu người bên địch bị Tiêu Lĩnh Vu tấn công như gió táp mưa sa, trong lòng ngấm ngầm kinh hãi. Nhưng chúng hiểu rõ là kiếm trận chưa bị tan vỡ là còn có thể chống chọi được một lúc. Nếu để trận pháp rối loạn, riêng lẻ độc đấu thì chỉ trong vòng mười hiệp là bị hạ ngay, nên chúng đều hết sức duy trì Lục hợp kiếm trận.

Chúng nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu sau khi cấp công đột nhiên để lộ sơ hở. Không kịp suy nghĩ gì nữa, hai tên thừa cơ phóng trường kiếm đâm vào.

Giảy tỷ Tiêu Lĩnh Vu có thu kiếm về đón đỡ thì dù có gạt được hai thanh trường kiếm này thì tất bị thương do bốn thanh trường kiếm thừa cơ tập hậu.

Chẳng ai ngờ Tiêu Lĩnh Vu lại vươn tay ra chụp lấy lưỡi kiếm.

Địch nhân cầm kiếm cười lạt, cố ý để thanh trường kiếm chậm lại cho năm ngón tay Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy.

Hắn chắc mẩm:

- Dù ngươi có kuyện được những môn như “Kim Chung Tráo” hay “Thiết bố sam” đi chăng nữa cũng không thể chịu nổi thanh kiếm sắc bén của ta. Sao gã này lại cuồng vọng như vậy?

Hắn còn đang ngẫm nghĩ thì thanh kiếm đã bị Tiêu Lĩnh Vu nắm lấy. Hắn liền vận nội kình hất mạnh thanh kiếm ra ngoài.

Con người tấm thân bằng da bằng thịt, bất luận luyện thành môn võ công gì mà tránh được thế kiếm là nhờ luồng kình khí. Đạo nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu nắm được lưỡi kiếm rồi liền chuyển động thế kiếm theo phép phá giải kình khí để chặt đứt ngón tay chàng.

Hắn có ngờ đâu là chàng đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm tránh được bảo kiếm, lợi đao.

Đạo nhân đẩy thế kiếm ra nhưng không hớt đứt được ngón tay Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng lại thừa cơ kéo mạnh vào lòng một cái, đạo nhân liền chúi về phía trước.

Vì một đạo nhân rời khỏi phương vị mà toàn thể Lục hợp kiếm trận đang biến hóa đột nhiên gặp trở ngại.

Tiêu Lĩnh Vu phóng cước đá mạnh ra trúng ngay vào đầu gối bên trái đạo nhân.

Đạo nhân rên lên một tiếng, chân trái hắn bị Tiêu Lĩnh Vu đá gẫy phải ngồi phệt xuống đất.

Lục hợp kiếm trận mất đi một người, cuộc biến hóa của toàn kiếm trận mất đi hiệu dụng.

Tiêu Lĩnh Vu thừa cơ phản kích. Thanh trường kiếm của chàng liên tiếp phóng ra những kỳ chiêu. Trong lúc ánh kiếm lấp lánh, hai tiếng rú thê thảm vang lên. Lại hai đạo nhân bị trọng thương dưới lưỡi kiếm của Tiêu Lĩnh Vu.

Vân Dương Tử liền rút kiếm xông lại quát:

- Các ngươi hãy lui ra! Sáu người đã bị thương mất ba, ba người còn lại cũng bị những chiêu kiếm lợi hại của Tiêu Lĩnh Vu làm cho luống cuống sắp nguy đến nơi. Chúng nghe tiếng quát liền thu kiếm về lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm biết người này không phải là Vân Dương Tử liền cầm ngang thanh

trường kiếm trước ngực, quát hỏi:

- Ngươi là ai? Sao lại giả mạo người phái Võ Đương thi hành thủ đoạn ? Như vậy há phải là hành động của bậc anh hùng?

Vân Dương Tử giả mạo liền cười lạt, đưa tay lên vuốt mặt cho râu tóc giả rơi xuống, để lộ ra bộ mặt dài thượt, gày nhom. Hắn thủng thẳng hỏi:

- Phải chăng tôn giá là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính thị! Các hạ là ai?

Ngời kia cười lạt hỏi lại:

- Tôn giá đã nghe danh của Nam Hải ngũ thánh bao giờ chưa?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Tại hạ chưa từng nghe tiếng của Nam Hải ngũ thánh mà chỉ nghe thấy người ta nhắc tới Nam Hải ngũ hung mà thôi.

Người kia cười khẩy đáp:

- Ngũ thánh cũng thế mà Ngũ hung cũng vậy. Chính là năm anh em ta.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn ba đạo nhân giả hiệu nằm dưới đất hỏi:

- Phải chăng đây là mấy vị huynh đệ của các hạ?

Người kia lạnh lùng đáp:

- Nam Hải ngũ hung mà để cho người ta đả thương dễ dàng như vậy chẳng hóa ra cái danh hiệu Ngũ hung là uổng phí ư?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy sáu vị hóa trang làm môn hạ phái Võ Đương là những ai?

Người kia đáp:

- Họ đều là Kim thủ trong Bách Hoa sơn trang .

Tiêu Lĩnh Vu cười khẩy nói:

- Không ngờ Nam Hải ngũ hung tiếng tăm lừng lẫy giang hồ lại can tâm làm nanh vuốt cho Bách Hoa sơn trang.

Người kia tuyệt không nổi giận, thản nhiên đáp:

- Cái đó không can dự gì đến các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thằng cha này tính khí thâm trầm, không hiểu hắn là thứ mấy trong Nam Hải ngũ hung?

Chàng liền hỏi:

- Các hạ đứng đầu trong Nam Hải ngũ hung có phải không?

Người kia cười lạt đáp:

- Tại hạ bất quá chỉ là kẻ nhỏ nhất trong năm anh em. Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên chính là tại hạ.

Chương 156: Những Người Lạ Cứu Viện Quần Hùng

Tiêu Lĩnh Vu cố ý nói chuyện dằng dai để dò xem tình hình bên ngoài.

Không ngờ Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ như đá chìm đáy biển chẳng thấy chút tăm hơi chi hết.

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên dường như cũng có ý chờ đợi cái gì. Cặp mắt hắn chăm chú nhìn Tiêu Lĩnh Vu, ngưng thần lắng nghe.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên vung trường kiếm lên nói:

- Phải chăng Nam Hải ngũ hung đều đến đây cả?

Chàng nghĩ tới Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ liền cho rằng nếu họ không gặp cường địch tấn công xảy ra cuộc ác đấu thì cũng bị ám toán rồi nên lòng cực kỳ nóng nẩy.

Điền Trung Nguyên nói:

- Tại hạ không muốn trả lời câu hỏi này.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Các hạ hóa trang làm đệ tử phái Võ Đương phải chăng là vâng mệnh Thẩm Mộc Phong mà tới đây?

Điền Trung Nguyên lạnh lùng đáp:

- Cái đó các hạ bất tất phải hỏi làm chi.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận lớn tiếng:

- Nam Hải ngũ hung đã ra sức cho Thẩm Mộc Phong , chẳng lẽ chịu hầu hạ người không công?

Điền Trung Nguyên cười mát đáp:

- Không phải thế đâu. Nam Hải ngũ hung trước nay không bao giờ làm điều lỗ vốn. Có lý đâu lại chịu mất công không cho ai?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy Thẩm Mộc Phong trả giá bằng cái gì mà khiến được Nam Hải ngũ hung liều mạng cho hắn?

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên cười gằn hỏi:

- Họ Tiêu kia! Các hạ hỏi thế không e là quá nhiều ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thẩm Mộc Phong "mời" được Nam Hải ngũ hung, chẳng lẽ tại hạ không "mời" được hay sao?

Điền Trung Nguyên vung trường kiếm lên, lạnh lùng nói:

- Các hạ nói thế là không còn bề bậc chi nữa. Vậy tại hạ phải cho các hạ một bài học.

Hắn vung trường kiếm nhằm trước ngực Tiêu Lĩnh Vu đâm tới.

Tiêu Lĩnh Vu vung kiếm lên gạt, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thẩm Mộc Phong phái Nam Hải ngũ hung đến đây để chăng lưới trước. E rằng còn có cao thủ đến tiếp viện. Âu là ta cứ bắt sống thằng cha này rồi sẽ tra hỏi.

Vì có ý như vậy nên chàng phát những chiêu kiếm tinh diệu vô cùng, e rằng có thể đâm hắn một chiêu chết liền.

Điền Trung Nguyên ra những chiêu kiếm cực kỳ lợi hại, tấn công mãnh liệt phi thường.

Tiêu Lĩnh Vu bị thanh trường kiếm trói buộc, không phát huy được hết tuyệt kũ, thành ra chĩ đỡ gạt.

Hai bên kịch đấu gần năm mươi hiệp vẫn ở vào thế cù cưa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nóng nẩy nghĩ thầm:

- Nếu cứ đánh cách này mãi thì biết đến bao giờ mới kiềm chế được đối phương? Ta đành hạ độc thủ vậy.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng biến đổi thế kiếm thành mau lẹ nhằm đánh vào những huyệt chí mạng trong người Điền Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu không nể nang gì nữa, phóng tay đánh ráo riết, tình thế biến đổi tức khắc.

Điền Trung Nguyên đã nghe danh Tiêu Lĩnh Vu từ lâu nên lúc động thủ cùng chàng hắn chú ý đặc

biệt, ra chiêu rất cẩn thận. Sau khi hắn đấu được hai chục hiệp thì rất lấy làm kỳ vì thấy những chiêu kiếm của đối phương rất lạ, chưa từng thấy bao giờ.

Lúc ban đầu hắn còn dè dặt, sau tấn công mạnh bạo lên.

Bây giờ hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu bắt đầu cuộc tấn công phản kích ráo riết, mới biết là gặp phải tay kình địch.

Hai bên lại ác đấu thêm mười mấy hiệp.

Điền Trung Nguyên đã dần dần kém thế.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu phóng ra kỳ chiêu đánh vào cổ tay Điền Trung Nguyên làm cho binh khí của hắn rơi xuống. Chàng cười lạt hỏi:

- Các hạ đã chịu thua chưa?

Điền Trung Nguyên mắt lộ hung quang đáp:

- Tiêu đại hiệp quả nhiên danh bất hư truyền. Tại hạ đã lĩnh giáo rồi.

Bỗng thấy một đạo nhân tay cầm trường kiếm chạy lẹ tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu liền xoay tay lại quét ngang một kiếm. Nhát kiếm này đưa ra rất đúng lúc đạo nhân kia tay cầm trường kiếm đưa đằng chuôi lại cho Điền Trung Nguyên.

Bỗng nghe đánh “choang” một cái, thanh trường kiếm trong tay đạo nhân rơi xuống đất, đồng thời máu tươi phun ra. Cánh tay mặt của đạo nhân cũng rơi theo.

Điền Trung Nguyên cười lạt. Đột nhiên hắn phóng chưởng nhằm đánh vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu cũng phóng tay trái ra một chưởng đón tiếp.

Điền Trung Nguyên bị hất lùi lại một bước.

Lúc này Điền Trung Nguyên có thể thừa cơ chuồn khỏi nhà gianh nhưng hắn lại đứng yên không nhúc nhích.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn lo lắng về mối an nguy của song thân, chàng muốn hỏi tin tức từ Điền Trung Nguyên nên không muốn làm tổn thương đến hắn mà chỉ hi vọng bắt sống. Nhưng sau khi động thủ chàng biết võ công hắn không phải tầm thường liền nghĩ ra phương pháp đánh một đòn trúng ngay.

Hai bên đứng nhìn nhau lẳng lặng không nói gì.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Điền Trung Nguyên đột nhiên nổi lên một tràng cười, nói:

- Kể ra Tiêu đại hiệp không nên tiếp phát chưởng của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hỏi:

- Tại sao vậy? Tại hạ thấy chưởng lực của các hạ cũng không có chỗ nào ghê gớm.

Điền Trung Nguyên lạnh lùng đáp:

- Trong kẽ tay tại hạ đã ngầm giấu độc châm. Các hạ tiếp phát chưởng đó đã trúng chất kịch độc rồi. Chất độc này phát tác rất mau lẹ. Các hạ đứng nguyên không thừa thế truy kích, chắc hẳn đã cảm thấy điều khác lạ?

Tiêu Lĩnh Vu ngẩn người ra tự hỏi:

- Thằng cha này ác độc đến thế ư?

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Tay trái mình đã đeo bao bằng da con giao ngàn năm, đao kiếm còn không sợ thì mũi độc châm làm gì được.

Chàng liền cười lạt đáp:

- Tất cả các chất độc không thể xâm nhập vào mình tại hạ được.

Điền Trung Nguyên lạnh lùng nói:

- Độc châm của Nam Hải ngũ hung, ngoại trừ thuốc giải của anh em tại hạ thì trong thiên hạ không còn ai giải nổi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Các hạ không tin thì cứ chờ một lúc nữa coi.

Điền Trung Nguyên ước lượng chất độc của mình phát tác rất mau lẹ, hắn khẽ dặng hắng một tiếng rồi nói:

- Tại hạ đếm từ một đến mười mà chất độc vẫn không phát tác thì từ nay Điền mỗ không dám chiến đấu với các hạ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Chẳng lẽ chất độc của các hạ lợi hại đến trình độ Tiêu mỗ không chịu nổi?

Chàng dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu tại hạ không bị chất độc phát tác thì chỉ xin các hạ phúc đáp cho ba vấn đề.

Điền Trung Nguyên cười ha hả đáp:

- Nếu các hạ mà chịu đựng được thì đừng nói ba vấn đề mà ba mươi vấn đề tại hạ cũng trả lời hết.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị nói:

- Nam Hải ngũ hung tuy là những người cuồng điên, nhưng trước nay một lời đã hứa ngàn vàng khôn chuộc.Chẳng khi nào thay đổi lời hứa.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Vậy các hạ bắt đầu đi.

Chàng biết rõ đến bây giờ mà Tôn Bất Tà và Trung Châu Nhị Cổ còn chưa tới thì tất là đã gặp điều chi trở ngại, hoặc đang cùng đối phương quyết một trận tử chiến, có khi họ bị địch nhân ám toán hay bắt sống rồi cũng chưa biết chừng.

Chàng liền nhân cơ hội này muốn bắt Điền Trung Nguyên phải hàng phục nên ráng công chờ đợi.

Bỗng nghe Điền Trung Nguyên lớn tiếng đếm từ một đến chín.

Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng một bên mỉm cười không nhúc nhích.

Khuôn mặt dài ngoằng, gầy nhom của Điền Trung Nguyên đột nhiên biến sắc.

Hắn ngẩn người ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu, hoang mang hỏi:

- Các hạ không bị trúng độc thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã nói là không có một loại chất độc nào xâm nhập vào mình tại hạ được. Các hạ không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Còn một số cuối nữa, sao các hạ không dám đếm nốt đi?

Điền Trung Nguyên láo liên cặp mắt, cười mát đáp:

- Tại hạ mà không đếm nốt tiếng sau cùng thì cuộc đấu này vĩnh viễn không phân thắng bại.

Tiêu Lĩnh Vu tức mình xẵng giọng:

- Té ra Nam Hải ngũ hung chỉ có hư danh, toàn là quân hèn hạ.

Điền Trung Nguyên thản nhiên đáp:

- Binh bất yếm trá. Chỉ đáng trách Tiêu đại hiệp thiếu lịch duyệt giang hồ, sao lại đi trách Điền mỗ ?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phẫn nộ, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ tưởng là nói mấy câu man trá là có thể rời khỏi đây được chăng?

Điền Trung Nguyên mỉm cười đáp:

- Trừ khi Tiêu đại hiệp trổ võ công khiến tại hạ phải kính phục.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Cái đó thì có khó gì?

Trong lòng đã nổi sát khí, chàng từ từ giơ trường kiếm lên nói:

- Tại hạ chỉ cần các hạ đón đỡ được ba chiêu là Tiêu mỗ quyết không làm khó dễ gì nữa.

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ kiếm lên là đã biết kiếm thuật chàng tinh thâm vô cùng. Chiêu kiếm này mà chém ra nhất định có thể làm tan bia vỡ đá. Hắn liền vận khí đề phòng, đồng thời liếc mắt ngó đường rút lui.

Điền Trung Nguyên lại dùng phép truyền âm nhập mật gọi hai hán tử hóa trang làm môn đệ phái Võ Đương để chúng đến hợp lực chống cự Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng thật to. Thanh trường kiếm lấp loáng vọt ra một luồng ngân quang, rồi cả người lẫn kiếm nhảy xổ lại Điền Trung Nguyên.

Điền Trung Nguyên vung kiếm lên đỡ, đồng thời nhảy lùi lại phía sau.

Chiêu kiếm này là Ngự Kiếm thuật mà chàng được Trang sơn Bối truyền thụ.

Trong làn kiếm quang vi vút vang lên hai tiếng rú thê thảm. Hai tay cao thủ Bách Hoa sơn trang giả đệ tử phái Võ Đương đều chết ngay lập tức. Một tên bị chặt đứt ngang lưng làm hai đoạn, một tên đầu lìa khỏi cổ bay ra xa bảy tám thước.

Điền Trung Nguyên là tay rất xảo quyệt. Hắn nhân cơ hội này vội bỏ trường kiếm, vươn tay ra chộp lấy Vô Vi đạo trưởng nhảy vọt ra khỏi nhà gianh.

Tiêu Lĩnh Vu dường như cũng không ngờ chiêu kiếm mình đánh ra lại có uy lực khủng khiếp đến thế. Bất giác chàng cũng ngẩn người ra.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Điền Trung Nguyên đã đem Vô Vi đạo trưởng chạy đi.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí rượt theo. Chàng mới ra khỏi cửa thì Điền Trung Nguyên đã vọt xa bốn năm trượng. Chàng đuổi tới gần trái núi nhỏ mà vẫn không thấy tung tích bọn Tôn Bất Tà cùng Trung Châu Nhị Cổ đâu.

Trước tình thế này, Tiêu Lĩnh Vu chẳng thể phân tâm nghĩ tới bọn Tôn Bất Tà, chàng đề khí rượt theo Điền Trung Nguyên.

Tiêu Lĩnh Vu được Liễu Tiên Tử truyền thụ thân pháp lừng danh thiên hạ.

Chàng phát huy khinh công đến tột độ, chạy nhanh như điện chớp.

Chỉ trong nháy mắt chàng đã vượt qua chặng đường hơn trăm trượng, còn cách Điền Trung Nguyên hơn hai trượng. Chàng liền lớn tiếng hô:

- Các hạ mà không dừng bước thì Tiêu mỗ phải dùng ám khí hại người.

Chàng vừa dứt lời, bỗng thấy Điền Trung Nguyên xoay tay lại, vung lên một cái, một đám chấm nhỏ bay vọt lại.

Tiêu Lĩnh Vu vung trường kiếm lên gạt hết đám ám khí phóng tới bật lên những tiếng leng keng rồi rớt xuống đất.

Điền Trung Nguyên nhân cơ hội này chạy lên sườn núi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Nếu hắn mà ẩn thân vào rừng cây bụi cỏ thì khó lòng mà kiếm thấy.

Chàng không khỏi nóng nảy trong lòng, vội đề khí thi triển khinh công.

Điền Trung Nguyên tuy khinh công cũng vào hạng trác tuyệt nhưng so với Tiêu Lĩnh Vu vẫn còn

sút kém, huống chi hắn lại phải cõng thêm Vô Vi đạo trưởng trên lưng. Hắn chỉ chạy được mấy trượng đã bị Tiêu Lĩnh Vu đuổi kịp.

Tiêu Lĩnh Vu tung lưỡi kiếm chém tới, bỗng có tiếng người cười hô hố nói:

- Tiêu huynh đệ cứ yên tâm, tên này không thoát được đâu!

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thì chính là Tôn Bất Tà.

Chàng lấy làm kỳ tự hỏi:

- Ô hay! sao bọn họ lại lui về trên núi này?

Bỗng thấy Tôn Bất Tà giơ tay xô ra một chưởng cản đường Điền Trung Nguyên, lão lạnh lùng nói:

- Buông ngay người xuống!

Điền Trung Nguyên đáp:

- Chưa chắc ai đã thắng ai.

Hắn vung tay lên đón tiếp thế chưởng của Tôn Bất Tà.

Hai chưởng lực đụng nhau, Điền Trung Nguyên bị hất lùi lại một bước.

Tiêu Lĩnh Vu cũng vừa đuổi tới nơi, vươn tay ra phóng Tu La chỉ lực điểm vào huyệt Phi dương nơi chân trái Điền Trung Nguyên.

Tu La chỉ lực là một tuyệt kỷ của Liễu Tiên Tử đã ẩn cư trong Tam thánh cốc mấy chục năm để tập trung tinh thần vào việc luyện môn này. Tiêu Lĩnh Vu luyện môn này chưa được bao lâu nhưng cũng đã đạt đến một trình độ khá cao.

Một dây chỉ lực điểm trúng huyệt phi dương của Điền Trung Nguyên không phát ra một tiếng động.

Điền Trung Nguyên đột nhiên cảm thấy chân trái tê chồn xuýt nữa phải ngồi phệt xuống.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay trái ra nhanh như chớp chụp lấy Vô Vi đạo trưởng. Tay mặt chàng cầm trường kiếm đạp ngang một cái trúng vào cạnh sườn mé hữu Điền Trung Nguyên.

Lãnh Thủ Tú sĩ Điền Trung Nguyên nội công rất thâm hậu. Hắn bị Tu La chỉ lực điểm trúng huyệt đạo chân trái, vẫn còn chống đỡ được nhát kiếm của Tiêu Lĩnh Vu đập trúng mạng sườn, luồng lực

đạo khá lợi hại. Hắn không tự chủ được ngã ngồi xuống đất.

Tiêu Lĩnh Vu huy động trường kiếm chặt dứt dây trói cho Vô Vi đạo trưởng, đồng thời chàng bảo Tôn Bất Tà:

- Lão tiền bối! Người này là một nhân vật trong Nam Hải ngũ hung, võ công rất cao cường. Lão tiền bối lưu ý coi chừng đừng để hắn chạy thoát. Tại hạ hãy giải khai huyệt đạo cho Vô Vi đạo trưởng đã.

Chàng đặt Vô Vi đạo trưởng xuống, thi triển "Thôi cung quá huyệt" thủ pháp nắn bóp vào người lão.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Vô Vi đạo trưởng đột nhiên mở mắt ra thở phào một tiếng, nói:

- Đa tạ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo trưởng không sao chứ?

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy nhìn Tôn Bất Tà hỏi:

- Trong bọn lão tiền bối có ai bị thương không?

Tôn Bất Tà vẻ mặt nghiên nghị dáp:

- Chỉ một mình lão khiếu hóa không việc gì, còn đều bị thương hết.

Tiêu Lĩnh Vu nhíu cặp lông mày toan hỏi thì Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Còn một điều lão khiếu hóa chưa kịp nói rõ là Cửu đầu báo tử Vương Phương bị người đánh té xuống vực, tan xương nát thịt rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiền bối vẫn theo sát vãn bối, rồi sau đó làm sao nữa?

Tôn Bất Tà đáp:

- Các vị tiến vào nhà gianh, lão khiếu hóa chờ đợi một hồi lâu vẫn không thấy gì, toan gọi Trung Châu Nhị Cổ tiến vào coi thì đột nhiên thấy ám khí bay tới như mưa. Biến cố xảy ra đột ngột, cả lão khiếu hóa cũng chút nữa bị trúng ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu lại hỏi:

- Bọn họ đều bị thương vì ám khí ư?

Tôn Bất Tà đáp:

- Ám khí đánh trúng Tư Mã Càn và Vương Phương. Trung Châu Nhị Cổ quả không hổ là những nhân vật lão luyện giang hồ. Hai vị đó còn cơ cảnh hơn cả lão khiếu hoá. ám khí đợt đầu bay ra hai vị đó đều tránh được cả. Nhưng vì phải bảo vệ cho Trương Tự An nên đến lượt ám khí thứ hai thì bị thương. Hỡi ơi! Nếu họ không phải bảo vệ cho Trương Tự An thì quyết không đến nỗi bị thương vì ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Ám khí gì mà lợi hại thế?

Tôn Bất Tà đáp:

- Ám khí bắn ra như mưa rào, đều là Tý ngọ độc châm cùng Mai hoa châm có bôi chất độc.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Những thứ ám khí nhỏ bé này chỉ một hai người bắn ra cung khó lòng né tránh, huống chi các vị bị hãm vào cơ quan mai phục, tên bắn như mưa thì tránh thoát thế nào được?

Tôn Bất Tà nói tiếp:

- Lão khiếu hoá thấy tình hình nguy ngập liền hô mọi người lui vào trong núi.

Chỗ đó cách núi bất quá bảy tám chục trượng. Vào đến rừng thì Tư Mã Càn không chịu nổi ngã lăn ra. Lão khiếu hóa đành ôm y lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Còn may không có người đuổi theo.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão khiếu hóa coi thương thế của Tư Mã Càn thì thấy y trúng phải ám khí có chất độc. Lão khiếu hóa toan lùi vào trong sơn động, nhưng chưa tới nơi thì truy binh đã đuổi tới nơi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bọn người đuổi theo là ai?

Tôn Bất Tà đáp:

- Mười mấy đại hán võ phục áo đen, tay cầm Mai hoa đồng để phóng ám khí và các khí giới khác nhau. Lão khiếu hóa nguyên là người dẫn đường, đành đổi thành kẻ đoạn hậu để cự địch. Đỗ Cửu bị độc thương mà vấn còn đỡ được Tư Mã Càn trong tay lão khiếu hóa. Có điều chất độc đã phát tác nên hành đông rất chậm chạp. Vì thế mà chưa đi được mười trượng đã bị cường địch đuổi tới nơi. Một mình lão khiếu hóa phải đấu với mười mấy người, Vương Phương bị đánh ngã xuống hang thẳm mà lão khiếu hóa chẳng thể giải cứu.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đây là tình thế bất đắc dĩ, đâu có thể trách lão tiền bối được.

Tôn Bất Tà đáp:

- Dù sao lão khiếu hóa cũng không khỏi ân hận trong lòng.

Lão đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Lão rất khâm phục đạo trưởng thâm mưu viễn lực.

Vô Vi đạo trưởng thở dài đáp:

- Nếu bần đạo cao mưu thì đã không bị một trận thất bại liểng xiểng như bữa nay. Bao nhiêu đệ tử tinh nhuệ của bản phái đều bị thảm sát hết.

Tôn Bất Tà ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Vậy vừa rồi những người đến tiếp viện lão khiếu hóa đẩy lui cường địch không phải là môn hạ Võ Đương ư?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu:

- Bần đạo không dám nhận công lao.

Tôn Bất Tà nói:

- Thế này thì kỳ thiệt!

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão thấy Vương Phương bị đánh rớt xuống vực thẳm không kịp cứu viện, trong lòng vừa nóng nảy vừa nóng giận, phóng chưởng đánh ra liên tiếp. Tuy đả thương được hai tên trong bọn chúng

nhưng cũng không thể ngăn chặn được thế công cực kỳ mãnh liệt của bọn chúng. Hỡi ơi! Nếu lão khiếu hoá trong lòng không có mối lo khác thì trong vòng nửa giờ tiêu diệt hết bọn địch chảng khó khăn gì.

Đáng tiếc là mình phân tâm, đối phó chẳng được linh hoạt, thành ra bị chúng dồn ép vào một bên. Những tên có võ công cao hơn liền nhân cơ hội này vượt qua lão khiếu hóa để rượt theo bọn Trung Châu Nhị Cổ.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi ngắt lời:

- Lão tiền bối nói vậy thì ra hai vị huynh đệ tại hạ bị họ giết chết rồi ư?

Tôn Bất Tà lắc đầu đáp:

- Nếu họ bị giết chết rồi thì kão khiếu hóa còn măt mũi nào đến đây nhìn thấy các vị nữa?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy vụ này ra làm sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hóa thấy tình thế nguy ngập mà chẳng thể phân thân ra cứu viện.

Mấy người bị thương chất độc phát tác lại càng nguy. Đột nhiên một tiếng hú vọng lại. Bốn vị áo đen tay cầm binh khí như từ trên trời xuống. Bốn thanh trường kiếm vọt ra ngân quang như cầu vồng, biến hóa cực kỳ lợi hại. Chỉ trong khoảnh khắc truy binh đã chết mất quá nửa. Bọn sống sót hốt hoảng không dám tham chiến bỏ chạy hết.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiền bối có hỏi rõ lai lịch bốn nhân vật đó không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hóa toan hỏi thì bốn nhân vật đó đã xoay mình chạy nhanh như tên bắn, chớp mắt đã mất hút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lão tiền bối có nhìn rõ dung mạo họ không?

Tôn Bất Tà đáp:

- Bốn người đó đều bịt mặt bằng tấm sa đen nên không nhìn rõ tướng mạo.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ không hỏi thì lão khiếu hóa cũng chút nữa quên mất. Trong bốn người thì có hai người thân hình thon nhỏ, dường như không phải nam nhân.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng hỏi:

- Thế thì không thể hiểu được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Dường như họ đã biết Thẩm Mộc Phong phái người tập công, nên cho người mai phục để trợ thủ. Có điều họ đã chân tâm giúp mình mà sao lại không báo trước?

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hóa cũng cảm thấy có nhiều chỗ khả nghi mà không sao đoán được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bọn họ đã chịu ra tay viện trợ mà lại sát hại nhiều cao thủ của Bách Hoa sơn trang thì dĩ nhiên là bạn chứ không phải là thù.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Nếu họ chân tâm giúp đỡ, sao không chịu lưu danh?

Chương 157: Phái Võ Đương Vì Đâu Thoát Nạn

Vô vi đạo trưởng hỏi:

- Nếu họ biết sớm vụ này mà lại chân tâm giúp đỡ bọn ta sao không thông tri trước để đến nỗi những đệ tử tinh nhuệ cùng mấy vị đồng đạo võ lâm đang dưỡng thương đều bị chết hết.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã để ý nhìn quanh bốn mặt mà không thấy dấu vết của một cuộc ác đấu. Hoặc giả Vân Dương đạo trưởng đã dẫn đệ tử quí phái rời khỏi đây rồi?

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Điền Trung Nguyên hỏi:

- Sao ta không tra hỏi tên này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải đấy! Chàng rảo bước tiến lại phía Điền Trung Nguyên giải khai huyệt đạo cho hắn, điểm huyệt hai tay hai chân để hắn hết bề cử động. Chàng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ hóa trang giả Vân Dương Tử thì tất nhiên biết rõ Vân Dương đạo trưởng hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

- Điền Trung Nguyên từ từ mở mắt, nhìn Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Đúng thế! Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Vân Dương đạo trưởng hiện giờ ở đâu?

Điền Trung Nguyên hỏi lại:

- Tại hạ không chịu nói thì sao?

Tôn Bất Tà trợn mắt lên nói:

- Lão khiếu hoá đã nghe danh Nam Hải ngũ hung từ lâu, nhưng lão không tin các hạ là những la hán đúc bằng sắt thép. Tiêu đại hiệp không thèm hạ thủ thì lão khiếu hóa hạ thủ. Trước hết ta sẽ điểm

vào Ngũ âm tuyệt mạch cho ngươi nếm mùi nghịch huyết công tâm.

Điền Trung Nguyên cười lạt hỏi lại:

- Lão tưởng Nam Hải ngũ hung này là hạng người sợ chết hay sao?

Tôn Bất Tà đáp:

- Được rồi! Ngươi không tin thì chúng ta cho ngươi thử coi.

Lão bước tới bên Điền Trung Nguyên, giơ tay lên thủng thẳng nói:

- Lão khiếu hóa cho ngươi nghĩ thêm một lúc nữa.

Điền Trung Nguyên trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu tại hạ nói Vân Dương Tử hiện giờ ở đâu thì các vị đối đãi với tại hạ thế nào?

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vụ này xin đạo trưởng tác chủ cho.

Vô Vi đạo trưởng nhìn Điền Trung Nguyên thủng thẳng hỏi:

- Phái Võ Đương và Nam Hải ngũ hung vốn không thù oán, bần đạo không hiểu vì lẽ gì các vị lại gây chuyện với bản phái?

Điền Trung Nguyên vẫn bình tĩnh đáp:

- Năm anh em tại hạ ở Nam Hải đã vào Trung Nguyên nhiều lần, nhưng đây là lầm đầu tiên xảy chuyện đánh nhau. Nếu các vị muốn gây mối thù không cởi mở được với bọn Nam Hải ngũ hung tại hạ thì cứ việc hạ thủ đi. Có điều các vị đừng tưởng ra tay tàn độc trong khoảnh khắc làm cho khí tuyệt mà chết người là xong. Năm huynh đệ tại hạ chỉ cần một người sống sót là nhất định y sẽ tìm cách trả oán .

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đó là việc riêng của huynh đệ các hạ. Bây giờ bọn tại hạ chỉ cần hỏi Vân Dương Tử cùng môn đệ phái Võ Đương lạc lõng nơi đâu?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Các vị hãy giải khai huyệt đạo cho tại hạ rồi sẽ nói cho hay.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hóa đã biết tiếng Nam Hải ngũ hung xảo trá phi thường, thủ đoạn tàn độc ,

Điền Trung Nguyên lớn tiếng ngắt lời:

- Đúng thế! Nam Hải ngũ hung tuy làm những việc tàn độc, toàn dùng trá thuật, nhưng một lời đã hứa quyết không thay đổi.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Vừa mới đây ở trong nhà gianh các hạ đã dùng lời giả trá đối với tại hạ, chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Đó là dùng trá thuật mà thôi, chứ không phải bội tín lời hứa. Đáng trách ở chỗ các hạ còn nhỏ tuổi chưa đủ lịch duyệt. Giả tỷ trước khi đánh cuộc, các hạ thêm một câu hạn định thời gian và đếm xong số mười phải thi hành lời hứa thì tại hạ nhất định phải chịu thua rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Hắn nói vậy cũng có lý. Tiếng “mười” hắn chưa thốt ra miệng thì chưa thể kể là hắn thua cuộc.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng đột nhiên đưa tay giải khai huyệt đạo cho Điền Trung Nguyên .

Điền Trung Nguyên nhắm mắt ngầm vận khí điều tức cho chân khí lưu thông rồi từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu. Hắn thủng thẳng nói:

- Khi tại hạ tới đây thì mấy toà nhà gianh chỗ này đều trống rỗng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Có thật thế không?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Tại hạ đã nói dĩ nhiên là đúng sự thật.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp lông mày lên hỏi:

- Phen này các hạ chẳng những chưa lập được chút công lao gì lại để tổn thất một số lớn những người đưa tới đây thì về phúc đáp với Thẩm Mộc Phong ra sao?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Cái đó các hạ bất tất phải quan tâm.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thẩm đại trang chúa đã cho tại hạ hay là kiếm thuật của Tiêu đại hiệp thần sầu quỷ khốc. Bữa nay được gặp quả nhiên đúng thế. Những gì các hạ đã ban tại hạ xin ghi nhớ vào lòng. Mong rằng ngày sau Nam Hải ngũ hung còn có cơ hội lãnh giáo võ công của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiêu mỗ lúc nào cũng sẵn sàng chờ đợi.

Tôn Bất Tà cười lạt nói:

- Sao? Các hạ tưởng là chỉ nói vỏn vẹn vài câu rồi muốn bỏ đi ư?

Điền Trung Nguyên cười ha hả nói:

- Tại hạ muốn thắng ba vị thì khó nhưng tự tin là có thể bỏ đi được.

Hắn vừa dứt lời người đã nhảy vọt lên. Tay trái tấn công Tôn Bất Tà, chân phải đá Vô Vi đạo trưởng, tay mặt ném một nắm ám khí vào Tiêu Lĩnh Vu.

Khoảng cách rất gần, tuy Tiêu Lĩnh Vu đã đề phòng mà vẫn không kịp đối phó. Trong lúc hoang mang chàng vung chưởng đánh ra, đồng thời thi triển công phu Thiết bản kiều, nằm ngửa người về phía sau.

Tôn Bất Tà quát to lên một tiếng , phóng chưởng phản kích.

Vô Vi đạo trưởng căm hận Điền Trung Nguyên dùng kế ám toán. Lão thấy chân hắn đá tới không chịu né tránh, liền phóng chỉ nhằm điểm vào huyệt Huyền trung nơi cẳng chân đối phương.

Điền Trung Nguyên tấn công chỉ là hư chiêu. Hắn động quyền cước rồi lộn người về phía sau. Lúc chân hạ xuống đất người đã ra xa hơn một trượng. Hắn nổi lên tràng cười rộ nói:

- Tại hạ xin kiếu! Hậu hội còn dài, chúng ta còn có ngày tái ngộ.

Hắn vừa dứt lời người đã vọt đi bảy tám trượng.

Tiêu Lĩnh Vu toan tung mình đuổi theo nhưng Vô Vi đạo trưởng giơ tay cản lại nói:

- Để cho hắn đi. Chúng ta hãy cứu người là gấp.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm. Chàng nghĩ đến bọn Trung Châu Nhị Cổ trúng phải ám khí có chất độc vội hỏi Tôn Bất Tà:

- Lão tiền bối! Bọn họ hiện giờ ở đâu?

Tôn Bất Tà thở dài đáp:

- Ở sau bụi cỏ về mé hữu kia. Hỡi ơi! Thẩm Mộc Phong thật thần thông quảng đại. Lão khiếu hóa tuy thù nghịch với hắn nhưng cũng phải lấy làm bái phục. Đến Nam Hải ngũ hung cũng bị hắn thu phục dưới cờ.

Hai người vừa nói vừa đi đã đến tới trước bụi cỏ rậm.

Tôn Bất Tà tiến vào trước. Tiêu Lĩnh Vu, Vô Vi đạo trưởng đi theo sau.

Khoảng chừng ba chục trượng thì tới chỗ chân núi chỗ vực thẳm.

Tư Mã Càn và Trung Châu Nhị Cổ ngồi xếp bằng vận khí trị thương.

Trương Tự An hai mắt hé mở ngồi tựa vào sườn núi, hai con hổ ngao nằm cạnh Trung Châu Nhị Cổ.

Tôn Bất Tà chau mày lẩm bẩm:

- Quái lạ! Tại sao bọn họ dường như đã khỏi độc thương hết rồi.

Kim toán bàn Thương Bát từ từ mở mắt ra nhìn ba người cười đáp:

- Sau khi lão tiền bối đi khỏi, một người áo đen lật đật chạy tới, dùng một khối đá nam châm hút những mũi độc châm trong người bọn tại hạ ra , lại cho mỗi người một viên thuốc giải độc để uống. Người đó không nói câu gì lại lật đật chạy đi ngay. Thủ pháp y mau lẹ dị thường, giải cứu bọn tại hạ trong khoảnh khắc.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Các vị có hỏi tên y không?

Thương Bát đáp:

- Hỏi thì hỏi rồi nhưng thủy chung y không chịu trả lời.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Người này viện trợ cho bọn ta mấy phen rồi mà không lần nào chịu lưu danh, chẳng hiểu họ có dụng ý gì?

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Người đó hình dạng thế nào?

Tư Mã Càn mở bừng mắt ra nói:

- Theo nhận xét của tại hạ thì dường như là một vị cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Là một thiếu nữ ư?

Thương Bát đáp:

- Y thân thể nhỏ bé, ngón tay búp măng, trong mình thoát mùi u hương. Mười phần chắc chắn là một thiếu nữ.

Tiêu Lĩnh Vu miệng không nói ra, nhưng trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng nghĩ thầm:

- Thiếu nữ này ở đâu mà lại cố ý viện trợ cho chúng ta như vậy? Thực không sao hiểu được.

Bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo trong nửa đời người chưa từng qua lại với những vị cân quắc anh hùng. Cả phái Võ Đương cũng chưa có ai giao kết với đàn bà trong võ lâm. Vậy quyết nhiên không phải cị cô nương này có ý viện trợ cho phái Võ Đương.

Tôn Bất Tà nói theo:

- Lão khiếu hóa suốt đời chưa từng giao thiệp với một nữ nhân nào thì dĩ nhiên cũng không phải vì lão khiếu hoá.

- Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ không sao nghĩ ra được vị nữ anh hùng nào đã ngấm ngầm viện trợ cho chúng ta.

Bỗng trong đầu óc chàng thoáng qua một tia sáng, chàng nói tiếp:

- Hay là y ?

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ muốn nói ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ nghĩ vậy thôi, e rằng khong đúng.

Tôn Bất Tà giục:

- Tiêu huynh đệ cứ nói ra để mọi người nghe đặng tham khảo ý kiến.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nghi ngờ đây là hành vi của Bách Lý cô nương , ái nữ Bắc Thiên Tôn Giả.

Tôn Bất Tà vỗ đùi đánh “đét “ một cái nói:

- Nhất định là cô ta rồi. Ngoài y ra còn ai có võ công cao cường lại xuất hiện chập chờn như con thần long, thấy đầu chẳng thấy đuôi.

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu nói:

- Theo nhận xét của bần đạo thì lại khác hẳn hai vị. Nữ anh hùng viện trợ cho chúng ta nhất định không phải là Bách Lý cô nương.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bách Lý cô nương bỏ nhà ra đi là quyết chí tìm kiếm Tiêu đại hiệp. Nay cô tìm thấy Tiêu đại hiệp, khi nào lại không chịu xuất hiện.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy cũng có lý, nhưng không phải Bách Lý cô nương thì là ai?

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó bần đạo không thể biết được.

Tôn Bất Tà đột nhiên lên giọng cương quyết nói:

- Tiêu huynh đệ! Huynh đệ đừng giả vờ nữa. Người này là ai chắc huynh đệ biết rồi. Mau mau nói ra đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp:

- Cái đó…vãn bối không biết thật.

Tôn Bất Tà thấy vẻ mặt chàng tuyệt không có giả dối. Bất giác lão thở dài nói:

- Thế này thì kỳ thật! Lão khiếu hóa suốt đời bôn tẩu giang hồ, chưa từng gặp việc kỳ lạ như thế này bao giờ. Hai bên chẳng quen biết gì nhau, mà chỗ nào cũng ngấm ngầm theo dõi giúp đỡ nhau. Hơn nữa lần nào cũng giải nguy cho chúng ta vào lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, giải cứu rồi bỏ đi không chịu lưu danh.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Xem chừng trong lúc nhất thời chẳng có cách nào nghiên cứu cho ra manh mối được. Nhưng bí mật này tất chẳng được bao lâu, chóng thì mười ngày, chậm thì hai tháng, nội vụ sẽ phanh phui ra hết.

Tôn Bất Tà động tâm hỏi:

- Không hiểu họ có mưu đồ gì không? Hay họ thi ơn để mong báo đáp?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái đó thì khó biết lắm.

Tôn Bất Tà nói:

- Hỡi ơi! Toàn thể chúng ta chịu ơn cứu mạng của bọn họ. Nhất định khi nội vụ tỏ rõ mà họ đưa điều kiện ra mới thật là khó nghĩ. Liệu chúng ta có từ chối được không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu họ đề nghị những việc nên làm thì dĩ nhiên chúng ta chẳng thể chối từ.

Bằng là những việc thương luân bại lý, có liên quan đến đại cuộc thì dĩ nhiên chẳng thể nghe theo được.

Từ nãy giờ Đỗ Cửu vẫn nhắm mắt dưỡng thần. Đột nhiên hắm mở bừng mắt ra, cất giọng lạnh như băng nói:

- Tại hạ có một điều cần cho đạo trưởng hay.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Đỗ huynh có điều chi dạy bảo? Bần đạo rửa tai lắng nghe đây.

Đỗ Cửu đáp:

- Vị ân nhân cứu trị độc thương lúc ra đi có dặn tại hạ một điều để chuyển tới đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Điều chi vậy?

Đỗ Cửu đáp:

- Y bảo đệ tử quí phái đã được Vân Dương Tử thống lãnh triệt thoái đến một ngôi cổ tự ở về phía Tây, cách đây chừng hai chục dặm. Chúng ta hãy tới đó để cùng họ hội diện.

Vô Vi đạo trưởng là người dày công hàm dưỡng, nhưng đột nhiên nghe tin này cũng không khỏi để lộ nỗi mừng vui ra ngoài mặt. Lão hỏi lại:

- Có thật thế không?

Đỗ Cửu đáp:

- Thật hay giả tại hạ cũng không biết được, nhưng người kia dặn tại hạ như vậy, không sai một chữ. Tại hạ có bổn phận truyền đạt lại cho đạo trưởng hay.

Vô Vi đạo trưởng giương cặp lông mày lên, không nói gì nữa.

Tôn Bất Tà biết Vô Vi đạo trưởng trong lòng nóng nảy, như muốn mọc cánh bay ngay đến ngôi cổ tự đó. Lão hỏi Đỗ Cửu:

- Người kia bảo chỉ một mình Vô Vi đạo trưởng hay cả bọn chúng ta tới đó?

Đỗ Cửu đáp:

- Người đó đã yêu cầu chúng ta đến ngôi cổ tự thì dĩ nhiên không phải trỏ vào một mình Vô Vi đạo trưởng.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Độc thương các vị hiện giờ ra sao? Liệu có thể thượng lộ được chưa?

Đỗ Cửu đáp:

- Bọn tại hạ đi được.

Rồi hắn đứng thẳng người lên.

Thương Bát và Tư Mã Càn cũng đứng dậy nói theo:

- Bọn tại hạ hành động được rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt ngó Trương Tự An nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Chàng bước lại ôm Trương Tự An lên.

Đỗ Cửu nói:

- Cái đó không dám phiền đến đại ca.

Hắn cướp lấy Trương Tự An trên tay Tiêu Lĩnh Vu cõng lên lưng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Huynh đệ không nên sính cường.

Đỗ Cửu ngắt lời:

- Không sao đâu.

Rồi hắn rảo bước đi trước.

Quần hào đi về phía Tây.

Đường trên núi gập ghềnh mà rất đỗi hoang vu, không thấy vết chân người.

Đoàn người đi chừng hai chục dặm quả nhiên thấy một ngôi cổ tự đổ nát ngay dưới chân núi.

Vô Vi đạo trưởng ngắm phong cảnh thấy toà điện chập trùng, tuy đã đổ nát nhưng dấu cũ vẫn còn, quy mô khá rộng lớn.

Lão liền nói:

- Chúng ta chẳng thể tin hắn lời nói của người kia. Các vị hãy chờ bên ngoài này một chút. Bần đạo vào chùa trước xem sao.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hoá đi với đạo huynh.

Hai người đến trước cổng chùa thấy Vân Dương Tử cùng Triển Diệp Thanh sóng vai chạy ra đón tiếp.

Vô Vi đạo trưởng đã phải một vố xuýt chết liền lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Vân Dương Tử toan làm lễ bái kiến sư huynh, nghe tiếng quát không khỏi sửng sốt, ngơ ngác đáp:

- Nếu tiểu đệ phạm tội, xin chưởng môn sư huynh trách phạt.

Y dứt lời chắp tay trước ngực cúi đầu xuống.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Các vị hãy lại đây, tiểu huynh vừa bị một vố đau, nghĩ lại trong lòng vẫn còn kinh hãi.

Vân Dương Tử hỏi:

- Sư huynh mắc bẫy ai?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Có người hoá trang làm sư đệ rồi nhân lúc ta vô ý thi hành thủ đoạn ám toán điểm huyệt đạo. Nếu không được Tiêu đại hiệp và Tôn lão tiền bối liều mình cứu viện thì e rằng bây giờ ta đã bị bắt rồi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Vô Vi đạo trưởng gật đầu rồi đêm chuyện Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên trong bọn Nam Hải ngũ hung hoá trang làm Vân Dương Tử thuật lại một lượt.

Đoạn lão hỏi:

- Thương thế của Mã tổng thủ lãnh ra sao?

Vân Dương Tử đáp:

- Hiện giờ y đã ăn uống và nói chuyện được.

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

- Mã tổng thủ lãnh có hỏi đến Tiêu đại hiệp.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Y bảo sao?

Vân Dương Tử đáp:

- Lúc đó y nói không được rõ ràng , chỉ có một câu thôi.

Tôn Bất Tà đột nhiên nghĩ tới chuyện kỳ dị liền hỏi:

- Sao các vị biết Thẩm Mộc Phong kéo đến tập kích mà tới đây lẩn tránh.

Vân Dương Tử đưa mắt ngó Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiểu đệ cũng đang băn khoăn về chuyện này, toan tỉnh giáo sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Chuyện gì?

Vân Dương Tử đáp:

- Sau khi chưởng môn sư huynh đi rồi, tiểu đệ đột nhiên phát giác trên cửa căn nhà gianh có cắm một mảnh giấy hoa tiên viết rõ ràng Thẩm Mộc Phong phái rất đông cao thủ chuẩn bị tiêu diệt phái Võ Đương và bảo tiểu đệ lập tức triệu tập đệ tử đem những người bị thương mau mau đi tìm nơi lánh nạn. Trong thơ nói rõ là đến ngôi cổ tự này thì không còn gì nguy hiểm.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Trong thơ có lưu danh không?

Vân Dương Tử đáp:

- Không lưu danh mà cũng không để ký hiệu hay tiêu chí chi hết. Tờ thơ đó tiểu đệ đã đưa cho hai tên thư đồng hộ giá sư huynh cất giữ.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Các vị thấy thơ đó rồi làm theo phải không?

Vân Dương Tử đáp:

- Tiểu đệ đã thương nghị với tam đệ rất lâu, nhận thấy tạm lánh đi là hơn hết.

Tam đệ phái hai tên đệ tử đi tìm kiếm toà cổ tự này rồi rút lui về đây.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Người đó là ai? Dường như y vẫn ẩn mình trong bóng tối để viện trợ chúng ta .

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu , Tư Mã Càn, Trung Châu Nhị Cổ cũng tới nơi, đi thẳng vào chùa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Người đó chẳng những ngấm ngầm viện trợ cho chúng ta mà còn khiến cho cả phái Võ Đương thoát được một phen đại họa. Hành động của y với Thẩm Mộc Phong đã rõ ràng lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Có thể cao nhân này cũng chính là nhân vậy đã phát ra tiếng nhạc kỳ lạ khiến cho Thẩm Mộc Phong khiếp sợ mà phải rút lui.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Hành tung của nhân vật này chẳng những ẩn hiện như con thần long mà dường như còn có nhiều thuộc hạ võ công cao cường. Họ nghe theo hiệu lệnh của y chợt ẩn chợt hiện.

Tôn Bất Tà đáp:

- Phải rồi! Thật là một nhân vật rất thần bí.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lạ ở chỗ tại sao y lại hết lòng viện trợ chúng ta?

Tôn Bất Tà đáp:

- Thẩm Mộc Phong thủ ác đã nhiều, gây thù cũng lắm. Có thể người này cũng có mối thâm cừu đại hận với hắn.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu đúng vậy thì người đó lại không phải là nhân vật đã tấu nhạc làm cho Thẩm Mộc Phong kinh hãi bỏ đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thẩm Mộc Phong sau khi nghe tiếng nhạc hoảng hốt rút lui. Như vậy chứng tỏ rằng Thẩm Mộc Phong sợ người kia lắm, hay ít ra hắn cũng sợ khúc nhạc cầm tiêu hợp tấu kia đến cùng cực.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế!

Vô Vi đạo trưởng giải thích:

- Nếu Thẩm Mộc Phong đã sợ hãi người kia, mà người kia lại có thâm cừu đại hận với hắn thì dĩ nhiên y đã trực tiếp tìm hắn rồi.

Mọi người vừa nói chuyện vừa tiến vào đại điện.

Toà chùa cổ tuy đổ nát nhưng vẫn còn dấu vết của một quy mô rộng lớn. Vì niên đại quá lâu nên hầu hết đã tan nát. Tường đổ ngói vỡ không đủ che mưa nắng.

Chỉ có toà đại điện kiên cố vẫn còn hoàn hảo nên bọn Mã Vân Phi và mấy người bị thương đều tập trung trong đại điện.

Hơn hai chục đệ tử tinh tráng phái Võ Đương chia làm hai ban. Một nửa ở lại trong đại điện nghỉ ngơi và bảo vệ cho ba người bị thương. Một nửa chia ra giữ các ngả trọng yếu quanh ngôi cổ tự. Cứ bề ngoài mà xét thì dường như chẳng có sự phòng thủ nào hết nhưng thực ra trong vòng năm dặm đều có thể đưa tin mật báo vào đại điện.

Chương 158: Tiêu Lang Nỗi Tiếng Danh Y

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng bước vào phía trong. Chàng ngẩng đầu trông thấy thần tượng trong đại điện đã đổ nát không còn phân biệt được là thần vị nào nữa. Nhưng tòa đại điện đã quét tước rất sạch sẽ.

Ba người nằm trong góc điện dường như đang ngủ say, bọn Tiêu Lĩnh Vu tiến vào đại điện mà vẫn không hay biết.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng? Tại hạ muốn vào thăm thương thế mấy vị kia được không?

Vân Dương Tử đáp:

- Dĩ nhiên là được.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Ba người đều bị thương rất nặng. Bây giờ tuy có thể bảo toàn được tánh mạng, nhưng thần trí vẫn chưa tỉnh táo hẳn, e rằng họ khó lòng nhận ra dược Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không sao! Tại hạ chỉ muốn coi thương thế bọn họ chứ không làm kinh động.

Chàng vừa nói vừa tiến lại.

Chỗ ba người nằm có giải đệm rất dày, trên có đắp mền trắng. Mã Vân Phi nhắm mắt như đang ngủ say, còn hai người kia đầu quấn băng che kín cả hai mắt.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài khẽ hỏi:

- Liệu bọn họ có thể bảo tồn được võ công không?

Vân Dương Tử đáp:

- Võ công không mất nhưng e rằng trong ba người có hai sẽ thành tàn phế.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Giả tỷ có Độc Thủ Dược Vương ở đây thì nhất định lão giải cứu được cho bọn họ được lành mạnh.

Chàng nghĩ tới y thuật của Độc Thủ Dược Vương tuyệt thế vô song thì ngấm ngầm sinh lòng kính phục.

Bỗng nghe Trương Tự An thở dài nói:

- Tại hạ đói bụng quá, chẳng biết có thể ăn uống gì được chăng ?

Chân y vẫn còn cột vào hai chân ghế gỗ để tựa vào vách nửa nằm nửa ngồi.

Vô Vi đạo trưởng ngó Vân Dương Tử nói:

- Bảo chúng chuẩn bị một ít vật thực.

Vân Dương Tử đáp:

- Tiểu đệ đã bảo bọn chúng chuẩn bị rồi, chắc cũng sắp bưng lên.

Vừa dứt lời đã thấy hai tên đạo đồng áo xanh bưng cơm canh tiến vào đại điện.

Quần hào sau một đêm chiến đấu, ai nấy bụng đều đói meo. Có điều họ đều là những người võ công cao thâm, sức chịu đựng hơn người thường rất nhiều.

Quần hào lập tức ngồi vào ăn uống, chỉ một lúc là xong bữa.

Vô Vi đạo trưởng nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta không nên ở đây lâu. Theo ý bần đạo thì chúng ta nên điều dưỡng một lát cho phục hồi tinh thần rồi lên đường ngay.

Lão chưa dứt lời bỗng thấy một đạo nhân đứng tuổi lưng đeo trường kiếm lật đật chạy vào, nghiêng mình thi lễ nói:

- Khải bẩm chưởng môn sư tôn? Ngoài chùa đệ tử phát hiện có kẻ sắp tới.

Vô Vi đạo trưởng chau mày chưa kịp trả lời thì Vân Dương Tử đứng dậy nói:

- Để tiểu đệ ra coi thử xem thế nào.

Dứt lời liền lật đật chạy đi.

Tôn Bất Tà lẩm bẩm một mình:

- Nếu bọn Bách Hoa sơn trang mà theo dõi hành tung bọn mình thì họ tìm đến toà cổ tự này chẳng khó khăn gì.

Tư Mã Càn nói:

- Để tiểu đệ coi bói một quẻ xem lành dữ thế nào?

Hắn thò tay vào bọc lấy ra một cái mai rùa và sáu đồng tiền. Hắn lắc cái mai rùa một lúc rồi đổ xuống đất chăm chú tra cứu.

Quần hào lẳng lặng không nói gì, ai cũng giương mắt chăm chú nhìn Tư Mã Càn, dường như nóng ruột chờ y giải quyết lành dữ.

Ngờ đâu mọi người đợi một lúc lâu vẫn chẳng thấy Tư Mã Càn nói gì.

Tôn Bất Tà không nhịn được hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Tư Mã huynh bói quẻ này lành hay dữ?

Tư Mã Càn lắc đầu đáp:

- Coi bề ngoài thì quẻ dữ, nhưng trong cái dữ lại có điềm lành. Trong nhất thời tại hạ không quyết được là hung hay cát.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Tư Mã huynh nói vậy thì quẻ này là tiền hung hậu cát phải không?

Tư Mã Càn đáp:

- Quẻ này rất kỳ dị. Tiểu đệ cần suy nghĩ, chưa thể nói được.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu vậy không khéo khi Tư Mã huynh hiểu được quẻ lành hay dữ e rằng cường địch đã tiến vào chùa rồi.

Lão vừa dứt lời bỗng thấy Vân Dương Tử lật đật chạy vào báo:

- Quả có cường địch tới nơi mà thế tiến của họ rất quái lạ. Họ còn cách chùa không đấy ba dặm.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy hỏi:

- Bọn chúng có đông người không?

Vân Dương Tử đáp:

- Trông đằng xa ước chừng hơn mười người.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu là người trong Bách Hoa sơn trang thì không thể nương tay được mà phải giết cho kỳ hết.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu chỉ có hơn mười người thì chúng ta có thể đối phó được.

Vân Dương Tử lại nói:

- Tiểu đệ đã ra hiệu lệnh cho đệ tử bổn môn bố trí ở bốn mặt nhất luật lui về cổ tự .

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp:

- Chúng ta giết cho kỳ hết bọn người kéo tới rồi lập tức rời khỏi đây.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiểu đệ hãy ra cửa lớn để giúp bọn đệ tử một tay.

Dứt lời y tung mình nhảy vọt ra ngoài điện.

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn Tôn Bất Tà nói:

- Xin lão tiền bối chủ trương đại cuộc, điều động nhân thủ.

Tôn Bất Tà cười ha hả đáp:

- Lão khiếu hóa tưởng để đạo huynh cầm đầu hay hơn. Để lão phu cùng Tiêu huynh đệ chờ địch còn phải chiến đấu.

Lão không chờ Vô Vi đạo trưởng trả lời đã dắt tay Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi ngay.

Lúc này bao nhiêu đệ tử phái Võ Đương đều tụ hợp ở ngoài đại điện chờ lệnh.

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn quần hào trong điện rồi hỏi:

- Việc khẩn yếu bây giờ là phải bảo hộ cho bọn Mã tổng thủ lãnh ba người.

Vậy bần đạo chia bọn đệ tử bản phái cứ hai người làm một tổ giữ bên các cửa sổ. Còn các vị và bần đạo ra cả bên ngoài đại điện để dàn trận cự địch, không hiểu các vị có đồng ý không?

Kim toán bàn Thương Bát trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đạo trưởng tính toán thật chu đáo. Nhưng không hiểu bọn ta ở đây chờ địch hay ra ngoài đón đánh.

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo ý bần đạo thì ở đây chờ địch hay hơn. Mình dụ chúng vào chùa mà tiêu diệt, không hiểu Tôn lão tiền bối có đồng ý không?

Thương Bát nói:

- Đạo trưởng nói phải. Tại hạ xin được theo Tôn lão tiền bối để thông tri cho lão nhân gia.

Dứt lời hắn rảo bước chạy đi.

Tôn Bất Tà dắt Tiêu Lĩnh Vu ra đến cửa đại điện quả nhiên thấy mười mấy đại hán áo đen đang chạy như bay tới.

Đệ tử phái Võ Đương đều đứng thành hàng ngang ở ngoài cổng chùa để ngăn chặn.

Tôn Bất Tà động tâm nói:

- Chúng ta hãy ẩn vào trong cổng để xem xét rồi sẽ tính. Nếu là bọn tầm thường thì không cần phải xuất hiện mà chỉ ngấm ngầm giúp bọn Triển Diệp Thanh một tay là đủ.

Trước nay lão định làm gì là làm, chẳng cần hỏi Tiêu Lĩnh Vu có đồng ý hay không. Lão dắt tay chàng ẩn vào sau cổng.

Lão chú ý nhìn thì thấy ba đại hán đi đầu đã tới .

Đại hán mé tả người cao tám thước, mặt đỏ, lưng cài một cây thiết trượng, mình mặc áo hồng, chân đi giày đỏ. Toàn thân từ trên xuống dưới tựa hồ như một cây lửa.

Đại hán mé hữu mặc áo lam, đeo trường kiếm, chính là Lãnh Thủ Tú Sĩ Điền Trung Nguyên.

Đại hán đứng giữa mình mặc áo đen trên mí mắt bên trái có một vết đao chia hàng lông mày rậm rạp ra làm hai nửa.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Lãnh thủ tú sĩ đã dám đuổi tới đây là họ có chuẩn bị rồi, có lẽ hai nhân vật kia cũng trong Nam Hải ngũ hung.

Tôn Bất Tà đáp:

- Lão khiếu hoá cũng nghĩ vậy.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- E rằng một mình Triển Diệp Thanh khó lòng địch nổi bọn người trong Ngũ hung. Chúng ta nên trợ lực cho y là hơn.

Tôn Bất Tà đáp:

- Không cần. Chúng ta hãy coi tình thế xem sao rồi sẽ tính.

Tiêu Lĩnh Vu nhất thời nghĩ không ra thâm ý của Tôn Bất Tà, chàng đành đứng im không nhúc nhích.

Ba người đi trước tiến lại rất mau, chỉ chớp mắt là tới gần Triển Diệp Thanh, còn cách chừng 4, 5 thước thì dừng lại Đại hán áo đen đi giữa quay sang hỏi Điền Trung Nguyên:

- Có phải người này không?

Điền Trung Nguyên lắc đầu đáp:

- Không phải.

Triển Diệp Thanh vung trường kiếm lên, lạnh lùng hỏi:

- Ba vị muốn kiếm ai?

Người mặc áo đen mắt lộ hàn quang, liếc mắt nhìn Triển Diệp Thanh và bọn đệ tử phái Võ Đương rồi đáp cộc lốc:

- Tiêu Lĩnh Vu.

Triển Diệp Thanh giương cặp lông mày lên nói:

- Đúng rồi. Tiêu đại hiệp hiện ở trong chùa. Ba vị muốn kiếm y cũng chẳng khó gì, chỉ cần thắng được lưỡi kiếm trong tay tại hạ trước .

Đại hán áo đen dặng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Các hạ là ai?

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm trong bụng:

- Từ ngày Tiêu Lĩnh Vu len lỏi chốn giang hồ, bước chân y tới đâu là nổi tiếng đến đó. Mới trong một thời gian ngắn ngủi y đã thành một nhân vật được đồng đạo giang hồ kính trọng. Chẳng bao lâu nữa y sẽ thành một nhân vật lãnh tụ võ lâm.

Phái Võ Đương ta trải bao lâu nay vẫn giữ được thanh danh, e rằng phen này sẽ bị xoá nhoà .

Ba người kia chỉ đích danh Tiêu Lĩnh Vu khiêu chiến, dĩ nhiên chẳng phải hạng vô danh tiểu tốt. Bữa nay mà ta đánh bại được bọn chúng thì bề ngoài là giúp Tiêu Lĩnh Vu mà bên trong làm nổi danh bản phái.

Y mải tính toán cách đối phó, quên bẵng không trả lời người áo đen.

Người áo đen chau mày, mắt lộ sát khí. Hiển nhiên hắn đã nổi cơn tức giận.

Nhưng hắn lại cố nén, hắng dặng một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Phải chăng các hạ là môn hạ phái Võ Đương?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ là Triển Diệp Thanh, đệ tử phái Võ Đương. Ba vị đã chỉ đích danh Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp để khiêu chiến, tất chẳng phải loại vô danh?

Người áo đen giơ bàn tay mặt lên xòe năm ngón tay ra nói:

- Chắc các hạ đã nghe danh Nam Hải ngũ hung rồi?

Triển Diệp Thanh hơi sửng sốt đáp:

- Tại hạ được nghe danh đã lâu.

Đại hán mặc áo đỏ mé tả và Điền Trung Nguyên ở mé hữu thủy chung không nói gì. Hiển nhiên vai vế họ còn kém đại hán áo đen.

Đại hán áo đen nói:

- Các hạ đã biết Ngũ thánh sao không vào thông báo giúp tại hạ?

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Thông báo điều gì?

Đại hán áo đen đáp:

- Các hạ thông báo cho Tiêu Lĩnh Vu là có Nam Hải ngũ hung có việc muốn gặp y .

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Các vị chỉ có ba người sao lại xưng là Ngũ hung?

Người mặc áo đen vẻ mặt xám xanh, bây giờ biến thành tím bầm. Nhất định hắn là con người cực kỳ nóng nẩy. Nhưng dường như bị một lực lượng gì ước thúc, hắn không làm sao được đành gắng gượng nhẫn nhịn không phát tác.

Hắn lắc đầu hỏi lại:

- Các hạ nhất định hỏi cho rõ ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Đúng thế! Người mặc áo đen đột nhiên dậm chân, bụi cát bốc lên mù mịt. Mặt đất liền lõm tới hai tấc. Hắn xẵng giọng nói:

- Tại hạ là Nhiếp hồn chưởng Tôn Thành, đứng thứ hai trong Nam Hải ngũ thánh .

Hắn đảo mắt ngó đại hán áo hồng mé tả nói tiếp:

- Vị này là tam đệ của tại hạ, tên gọi Sài Uy.

Hắn quay sang Điền Trung Nguyên giới thiệu tiếp:

- Còn đây là ngũ đệ Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên. Các hạ còn hỏi gì nữa không?

Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu ẩn sau cổng đều nghe rõ hết.

Tôn Bất Tà lấy làm kỳ nói:

- Ngày trước Nam Hải ngũ hung huyết tẩy hai phái Thanh Thành và Nga My, bản tính chúng cực kỳ nóng nẩy và dữ tợn vô cùng, hễ ra tay là giết người. Vậy mà sao bữa nay lại giữ ôn hoà đến vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ thấy mặt hắn nổi đấy sát khí chứng tỏ đã phẫn nộ đến cực điểm.

Nhưng hắn ráng nhẫn nại chưa buông cơn giận nổi lên mà thôi.

Tôn Bất Tà nói:

- Kỳ quái là ở chỗ đó. Sở dĩ hắn cố nhẫn nại chỉ vì muốn gặp Tiêu huynh đệ.

Lại nghe Triển Diệp Thanh thủng thẳng nói:

- Không hiểu ba vị muốn gặp Tiêu đại hiệp có chuyện gì?

Nhiếp hồn chưởng Tôn Thành tức giận lớn tiếng:

- Công phu nhẫn nại của tại hạ chỉ có giới hạn mà thôi. Tiêu Lĩnh Vu có ở đây không thì bảo?

Tiêu Lĩnh Vu toan cất bước tiến ra nhưng Tôn Bất Tà cản lại nói:

- Tiêu huynh đệ bất tất phải vội vàng, hãy chờ một lúc xem sao.

Triển Diệp Thanh cố ý dương danh phái Võ Đương, vung trường kiếm lên nói:

- Các vị hãy qua cửa ải này rồi gặp Tiêu Lĩnh Vu cũng chưa muộn.

Tôn Thành lạnh lùng hỏi:

- Các hạ cố ý cản trở như vậy chẳng hiểu có dụng ý gì?

Hắn vẫy tay trái một cái, đại hán áo hồng đột nhiên bước ra giơ tay mặt lên chụp vào thanh trường kiếm của Triển Diệp Thanh.

Triển Diệp Thanh không ngờ người áo đỏ ra tay mau lẹ phi thường, thanh trường kiếm của y xuýt bị hắn chụp được. Trong lúc vội vàng y nhảy lùi lại năm bước rung trường kiếm cho vọt ra một bông kiếm hoa.

Sài Uy quát to một tiếng, tay mặt phóng ra một quyền, hắn tiến lại hai bước đồng thời tay trái rút thiết trượng cắm sau lưng ra.

Hắn cử động lanh lẹ, thế công mãnh liệt, coi thanh trường kiếm bằng thép nguyên chất trong tay Triển Diệp Thanh không vào đâu.

Triển Diệp Thanh biết quyền phong của đối phương mãnh liệt không khỏi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm:

- Kình phong của thằng cha này ghê gớm quá, khó mà ăn thua với hắn được.

Y còn đang ngẫm nghĩ thì Sài Uy đã rút binh khí ra.

Triển Diệp Thanh muốn phản kích gấp rút, phóng chiêu "Tinh hà đảo quái" cho vọt ra những điểm hàn linh.

Đây là một chiêu tuyệt kiếm trong kiếm thuật phái Võ Đương. Kiếm quang dày đặc, trong thế công có cả thế thủ rất nghiêm cẩn.

Ngờ đâu Sài Uy cầm thiết trượng đập loạn vào làm kiếm quang của Triển Diệp Thanh. Tay trái hắm cũng cầm một cây thiết trượng tấn công.

Bỗng nghe Tôn Thành lạnh lùng quát:

- Dừng tay !

Sài Uy thu thiết trượng về lùi lại.

Tôn Thành vẫy tay nói:

- Tại hạ tới đây không phải là để đối nghịch mà là có chuyện cần cầu kiến Tiêu Lĩnh Vu.

Triển Diệp Thanh thấy Sài Uy phá mất thế kiếm của mình, nhưng thế trượng của y chẳng vào chương pháp nào. Trong lòng y tuy kinh hãi nhưng có điều bất phục.

Sài Uy không thấy Triển Diệp Thanh nói gì liền nổi giận nói:

- Có thể Tiêu Lĩnh Vu không ở đây. Gã này giả câm giả điếc không chịu phục thiện, ta chẳng cần hoài hơi mà nhiều lời với hắn. Tiểu đệ hãy bắt gã cùng với bốn tên mũi trâu kia đánh chết đi rồi sẽ tính.

Bỗng hắn ngẩng đầu trông lên thấy một thiếu niên mặc võ phục đang thong thả đi tới Điền Trung Nguyên nói ngay:

- Người kia chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Nguyên Tiêu Lĩnh Vu ẩn sau cổng thấy Triển Diệp Thanh cùng Sài Uy động thủ cũng kinh hãi nghĩ thầm:

- Người này đánh chẳng vào chương pháp nào hết nhưng quyền trượng của hắn cực kỳ mãnh liệt, chiêu nào cũng có sức mạnh ngàn cân, tan bia vỡ đá. E rằng Triển Diệp Thanh khó lòng chống được mấy chiêu nữa.

Chàng liền nổi lên một tràng cười rộ, từ từ tiến ra đi tới trước mặt bọn Tôn Thành .

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu ra chiều bẽn lẽn. Y tra kiếm vào vỏ rồi lùi lại một bên.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Sài Uy ra tay tuy mãnh liệt nhưng không phải là một cao thủ đáng sợ. Có điều hắn thần lực kinh người, không nên khinh địch.

Chàng vừa bước tới vừa ngấm ngầm đề tụ chân khí tính cách đối phó.

Bỗng thấy Nhiếp hồn chưởng Tôn Thành tiến lên một bước chắp tay hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn đối phương thấy phía sau tam hung còn chín đại hán to lớn đều mặc áo đen, đứng cách Tôn Thành chừng hai trượng.

Chàng hỏi lại:

- Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu. Ba vị có điều chi dạy bảo?

Tôn Thành quay sang ngó Điền Trung Nguyên nói:

- Vừa rồi người anh em của tại hạ có điều đắc tội với Tiêu đại hiệp nên bọn tại hạ đến đây tạ tội.

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Tại hạ không dám.

Trong lòng chàng rất lấy làm kỳ, tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Chẳng lẽ không phải bọn họ tới đây để báo thù cho Điền Trung Nguyên?

Tôn Thành hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Năm anh em tại hạ ở Nam Hải nguyên chẳng có cừu địch gì với Tiêu đại hiệp. Không ngờ ma dẫn lối quỉ đưa đường gặp phải Thẩm Mộc Phong ở trung gian thành ra đắc tội với Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Các hạ bất tất phải khách sáo.

Trong lúc nhất thời chàng không sao hiểu chỗ dụng tâm của Nam Hải ngũ hung nên không biết nói gì hơn.

Tôn Thành chắp tay đáp:

- Tại hạ tới đây một là để tạ tội, hai là có điều muốn quấy rấy Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại thấy Tôn Bất Tà đã theo ra đứng bên. Lão là nhân vật lịch duyệt giang hồ nhưng cũng ra chiều ngơ ngác, hiển nhiên lão cúng không hiểu chỗ dụng ý của đối phương.

Tôn Thành không thấy Tiêu Lĩnh Vu trả lời liền chắp tay hỏi tiếp:

- Không hiểu Tiêu đại hiệp có chịu giúp đỡ chăng?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Xin các hạ cho biết trước là chuyện gì? Sau đó tại hạ mới có thể suy tính để phúc đáp.

Tôn Thành mắt nhìn xuống ngập ngừng nói:

- Bọn Nam Hải ngũ hung huynh đệ từ ngày đặt chân lên chốn giang hồ, chưa từng cầu ai viện trợ. Bữa nay vì tình thế bất đắc dĩ mới phải đến cầu Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu càng hồ đồ, nhắc lại:

- Xin các hạ cho biết trước là chuyện gì?

Tôn Thành hỏi lại:

- Nam Hãi ngũ hung đối với võ lâm Trung Nguyên đã gây thù chuốc oán rất nhiều . Như chuyện huyết tẩy hai phái Thanh Thành và Nga My chắc Tiêu đại hiệp đã biết rồi?

Tiêu Lĩnh Vu tuy không hiểu rõ nội tình nhưng cũng đã nghe nói đến. Chàng liền gật đầu đáp:

- Tại hạ có biết vụ đó.

Tôn Thành nói:

- Tại hạ nói ra mà Tiêu đại hiệp không chịu giúp đỡ thì năm anh em tại hạ không còn mặt mũi nào đỉnh lập trên giang hồ nữa.

Câu nói của hắn có ngụ ý là nếu Tiêu Lĩnh Vu không chịu giúp đỡ thì nhất định hắn không chịu bỏ qua.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Nếu đề nghị của các hạ là việc quang minh chính đại thì bất luận gian nan đến đâu, Tiêu mỗ cũng quyết mang toàn lực giúp đỡ. Nhưng nếu là việc tàn độc đê hèn thì dù gươm kề cổ Tiêu mỗ cũng không ưng thuận.

Triển Diệp Thanh nghe Tiêu Lĩnh Vu nói không khỏi ngấm ngầm hổ thẹn, bụng bảo dạ:

- Tiêu Lĩnh Vu quả là con người quang minh lỗi lạc, khí độ rộng rãi, ta không thể bì kịp được.

Tôn Thành trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Hay lắm. Tiểu đệ xin nói thực, còn giúp hay không là tùy ở Tiêu đại hiệp, tiểu đệ không thể miễn cưỡng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ rửa tai lắng nghe đây.

Tôn Thành nói:

- Lão đại và lão tứ trong Ngũ hung huynh đệ tự nhiên mắc bệnh điên khùng.

Trong võ lâm hiện nay chỉ có Tiêu đại hiệp chữa được bệnh này. Mong rằng đại hiệp vui lòng giúp đỡ cứu đại ca cùng tứ đệ khỏi chứng điên khùng thì năm anh em tại hạ sẽ có ngày báo đáp.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Chữa bệnh ư?

Tôn Thành đáp:

- Đúng thế! Chứng bệnh đại ca mắc phải một cách đột ngột. Mới trong một thời gian ngắn mà điên loạn đến nỗi không nhận biết cả anh em.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Về y thuật trị bệnh ai nói mình là tay cao thủ và lại chỉ đến kiếm mình?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng cất tiếng hỏi lại:

- Các hạ nghe ai bảo tại hạ là người biết trị chứng điên khùng?

Tôn Thành thò tay vào bọc lấy ra một lá thơ đáp:

- Tiêu đại hiệp chắc biết người đề thơ này?

Chương 159: Phải Chăng Nhị Ác Mắc Chứng Điên Khùng

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy tờ giấy hoa tiên thì thấy viết những dòng chữ sau đây:

"Quý hữu mắc phải quái chứng cực kỳ tàn độc. Trong vòng hai mươi bốn canh giờ mà không chữa được thì nát thịt rữa da mà chết, tình trạng cực kỳ thê thảm. Nể lòng hiếu sinh của Hoàng thiên, ta chỉ đường cho tìm người cứu trị. Những cao nhân hiện nay chữa khỏi được chứng bệnh điên khùng này ngoài ta ra chỉ còn một mình Tiêu Lĩnh Vu. Nhưng ta mắc bận phải đi xa, không ở lại được. Vậy các vị hãy đến cầu Tiêu Lĩnh Vu."

Bức thơ rất vắn tắt, phía dưới không đề danh mà cũng không có kí hiệu gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu tay cầm lá thơ coi đi coi lại mà cũng không nghĩ ra được ai là tác giả của bức thơ này.

Chàng nghĩ thầm:

- Việc trị bệnh liên quan đến mạng sống con người, há phải là chuyện trò chơi?

Chàng toan phủ nhận thì bỗng Tôn Bất Tà đã cướp lời:

- Hai người bị thương hiện giờ ở đâu?

Tôn Thành đáp:

- Hiện đang ở trong một toà nông xá cách đây không xa.

Tôn Bất Tà đưa mắt nhìn Điền Trung Nguyên nói:

- Tiêu đại hiệp nổi tiếng nhân nghĩa ai cũng biết rồi. Y đã thấy vụ này tất nhiên hết sức cứu trị.

Tôn Thành đáp:

- Bọn tại hạ cảm kích vô cùng.

Tôn Bất Tà nói:

- Nhưng các vị cùng phe đảng với Thẩm Mộc Phong mà giữa Thẩm Mộc Phong và Tiêu đại hiệp

có mối thù chẳng đội trời chung. Bây giờ Tiêu đại hiệp cứu trị cho hai vị huynh đệ của các hạ há chẳng phải là chuyện tự đẽo đòn gánh để đè lên vai mình.

Tôn Thành đáp:

- Nếu Tiêu đại hiệp vui lòng cứu trị cho đại ca cùng tứ đệ của tại hạ thì Nam Hải ngũ huynh đệ bọn tại hạ dĩ nhiên không viện trợ Thẩm Mộc Phong chống đối lại Tiêu đại hiệp nữa.

Tôn Bất Tà cười khanh khách đưa tay ra trỏ Điền Trung Nguyên nói:

- Ngũ đệ của các hạ đã thống lãnh cao thủ Bách Hoa sơn trang dùng ám khí có chất độc để đả thương mấy vị huynh đệ của Tiêu đại hiệp thì vụ này tính sao?

Điền Trung Nguyên đáp:

- Tại hạ đến đây để trị độc thương cho các vị đó.

Tôn Bất Tà cười khẩy đáp:

- Nếu cứ ngồi chờ ông bạn đến điều trị thì e rằng bọn tại hạ đã chết nhăn răng cả rồi.

Tôn Thành đưa mắt nhìn Điền Trung Nguyên nói:

- Tiêu đại hiệp tinh thâm y đạo thì chút ám khí có chất độc phỏng làm gì được.

Ngũ đệ đã đắc tội với Tiêu đại hiệp, sao không lại tạ tội đi .

Điền Trung Nguyên không biết làm sao được từ từ tiến lại chắp tay thi lễ nói:

- Tại hạ có điều mạo phạm, bây giờ xin đến lãnh tội.

Tiêu Lĩnh Vu đáp lễ nói:

- Không có gì nghiêm trọng, xin đừng ngại.

Nói đoạn chàng liền cáo biệt và đi tìm gặp Vô Vi đạo trưởng .

Nghĩ về bức thơ mà chàng vừa nhận được, Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đáng ghét nhất là cuối bức thơ không ghi danh.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Tiêu đại hiệp có nhận ra là bút tích của ai không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không nhận ra được.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp đã nhận lời thì phải đi coi xem sao chứ .

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nhưng tại hạ. . .

Vô Vi đạo trưởng ngắt lời:

- Bần đạo cùng đi với Tiêu đại hiệp, chúng ta cứ tới đó rồi tùy cơ ứng biến.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hiện giờ cũng chỉ còn biện pháp này mà thôi.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hóa cùng đi với hai vị. Vạn nhất mà xảy ra cuộc động thủ thì bên ta ba người, bên chúng cũng ba người, cứ lấy một chọi một để quyết định sống còn.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Nơi đây cũng không thể ở lâu được. Bần đạo sẽ cho bọn đệ tử đi hết.

Lão quay lại nhìn Vân Dương Tử nói tiếp:

- Sư đệ hạ lệnh cho đệ tử chuẩn bị đem các vị bị thương đi và lập tức lên đường Vân Dương Tử hỏi:

- Chúng ta tụ hội ở đâu?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Các vị hãy đến trước Vọng Dương cốc.

Vân Dương Tử đáp:

- Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Vô Vi đạo trưởng khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Chúng ta đi ra gặp Nam Hải ngũ hung.

Hai người ra khỏi cổng chùa.

Nhiếp hồn chưởng Tôn Thành chạy lại đón chắp tay thi lễ nói:

- Tiêu đại hiệp vui lòng đi chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tại hạ muốn mời Vô Vi đạo trưởng cùng đi. Đạo trưởng y thuật tinh thâm, có thể bổ khuyết cho tại hạ những chỗ thiếu sót.

Tôn Thành chắp tay đáp:

- Bọn tại hạ nghe đại danh đạo trưởng đã lâu. Nếu được đạo trưởng cùng đi thì tại hạ rất hoan nghênh.

Tôn Bất Tà nói:

- Cứu người như cứu hoả, không thể chần chờ được. Chúng ta đã nhận lời thì nên đi ngay.

Vô Vi đạo trưởng khẽ dặn Triển Diệp Thanh mấy câu rồi lên đường ngay lập tức .

Bọn Nhiếp hồn chưởng Tôn Thành, Sài Uy, Điền Trung Nguyên đi trước dẫn đường, Tiêu Lĩnh Vu, Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng theo sau.

Sáu tay cao thủ tuyệt đỉnh thi triển khinh công đến tột độ, lướt đi nhanh như điện chớp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Nam Hải tam hung càng chạy càng mau, dường như có ý phô trương cước lực. Chàng liền gia tăng tốc độ chạy như bay. Sáu bóng người chạy trên đường núi gập ngềnh mà vọt đi loang loáng như sao sa.

Sáu người chạy một mạch đến hơn mấy chục dặm đường.

Tôn Thành đột nhiên dừng lại nói:

- Đến nơi rồi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu trông thấy chỗ mình đứng tận cùng trong sơn cốc, hai bên vách núi mọc đầy cỏ dại và những cây thấp, phong cảnh rất hoang lương.

Vô Vi đạo trưởng đảo mắt nhìn quanh không thấy có chỗ nào ẩn thân được liền hỏi:

- Hai vị bệnh nhân ở đâu?

Tôn Thành đáp:

- Ở trong một tiểu động bí mật, để tại hạ dẫn đường.

Rồi hắn từ từ cất bước.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu theo sau.

Tôn Thành đi tới chân núi trước mặt liền lớn tiếng hô:

- Hộ giá nhị đồng đâu?

Bỗng nghe thanh âm trong trẻo đáp lại:

- Đệ tử ở đây .

Hai tên đồng tử lối chừng 14, 15 tuổi, mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm từ sau một tảng đá lớn bước ra.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn thấy hai tên thư đồng này sắc mặt xanh rờn, tựa hồ đói ăn đã lâu . Nhưng cặp mắt chúng lấp loáng chiếu tinh quang chứng tỏ nội công rất thâm hậu.

Hai tên đồng tử đảo mắt nhìn bọn Tiêu Lĩnh Vu rồi nghiêng mình thi lễ với bọn Tôn Thành.

- Xin tham kiến tam vị sư thúc .

Tôn Thành xua tay nói:

- Bất tất phải đa lễ. Bệnh thế sư phụ ngươi thế nào?

Đồng tử mé tả đáp:

- Không thấy triệu chứng gì thuyên giảm.

Tôn Thành nói:

- Được rồi. Tiêu đại hiệp đã theo bọn ta về đây. Các ngươi mau đỡ sư phụ ra để Tiêu đại hiệp coi bệnh.

Hai tên đồng tử "dạ" một tiếng rồi đi vào sau tảng đá mất hút.

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm:

- Sau tảng đá núi này tất họ có bố trí nên không để bọn ta vào coi.

Tiêu Lĩnh Vu cùng Tôn Bất Tà cũng sinh lòng ngờ vực, nét mặt lộ vẻ hoài nghi.

Tôn Thành hiểu ý liền hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Đại ca cùng tứ đệ của tại hạ bệnh thế nguy kịch, trong sơn động rất hôi thối nên không tiện mời các vị vào.

Tôn Bất Tà nghĩ thầm:

- Chỉ sợ hắn nói không thực.

Ngoài mặt lão cười ha hả đáp:

- Bọn lão phu tới để coi bệnh thế của lệnh huynh cùng lệnh đệ , vậy đứng ngoài hay vào trong động cũng không sao.

Tôn Thành cũng chỉ cười xoà không nói gì nữa.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai tên đồng tử áo xanh đeo trường kiếm khiêng một văn sĩ đội phương cân, mình mặc áo lam. Mặt cũng xanh lè như hai tên đồng tử, nằm yên không cử động.

Tôn Thành khoát tay nói:

- Đặt sư phụ các ngươi xuống.

Hai gã đồng tử áo xanh đặt chiếc giường xuống rồi lùi lại một bước.

Tiêu Lĩnh Vu thấy văn sĩ hai mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ say liền nhìn Tôn Thành hỏi:

- Vị này là. . .

Tôn Thành ngắt lời:

- Lão đại trong Nam Hải ngũ hung, tên gọi Cửu kiếm thần hoàn Trương Tử Vũ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Té ra là vị đứng đầu trong Ngũ thánh. Tại hạ thất kính mất rồi.

Tôn Thành buồn rầu đáp:

- Tệ đại ca đây chẳng những tài trí hơn bọn tại hạ rất nhiều mà võ công cũng cao thâm gấp mấy. Chín thanh đoản kiếm của y có thể phóng chế mãnh hổ trong vòng trăm bước. Cặp thần hoàn liệng trúng chim bay cao mười trượng. Vì thế được bằng hữu võ lâm tặng cho ngoại hiệu là Cửu kiếm thần hoàn. Không ngờ một nhân vật anh hùng xuất chúng lại bị ma bệnh làm cho khốn đốn.

Tiêu Lĩnh Vu đối với việc bốc thuốc trị bệnh chẳng hiểu tý gì. Chàng thấy Trương Tử Vũ nhắm mắt ngủ say, luống cuống không biết làm thế nào.

Vô Vi đạo trưởng hắng dặng một tiếng nói:

- Hay hơn hết là Tiêu đại hiệp hãy hỏi xem bệnh thế Trương huynh đây ra sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Chàng quay sang hỏi Tôn Thành:

- Từ lúc lệnh huynh mang bệnh tới giờ cứ mê man như vậy sao?

Tôn Thành lắc đầu đáp:

- Y bị chứng bệnh điên khùng, đến anh em trong nhà cũng không nhận biết. Vì thế mà tại hạ phải điểm huyệt y.

Vô Vi đạo trưởng buột miệng nói:

- Muốn biết bệnh tình cần phải giải khai huyệt đạo. Nhưng chỉ sợ y ra tay hại người.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không sao! Chúng ta coi chừng một chút là được.

Tôn Thành liền vỗ vào người Trương Tử Vũ.

Trương Tử Vũ mở mắt nhìn mọi người, dường như muốn đứng lên, nhưng những huyệt đạo trong người còn nhiều chỗ bị phong toả, không ngồi dậy được.

Tôn Thành hắng dặng một tiếng rồi nói:

- Tiểu đệ đã giải khai Vọng huyệt cho y.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Cần phải giải khai tất cả các huyệt đạo cho y thì tại hạ mới coi mạch được.

Tôn Thành nói:

- Tiêu đại hiệp coi chừng.

Hắn giải khai huyệt đạo cho Trương Tử Vũ xong liền lập tức lùi lại ba bước.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí, cặp mắt chăm chú theo dõi Trương Tử Vũ phản ứng thế nào.

Trương Tử Vũ cử động hai tay rồi ngồi ngay người lên.

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tâm thần, thủng thẳng hỏi:

- Bệnh tình các hạ ra sao?

Trương Tử Vũ đảo mắt nhanh như điện nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu hỏi - Các hạ là ai?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Trương Tử Vũ cười lạt nói:

- Các hạ là Tiêu Lĩnh Vu ư? Tại hạ đã nghe danh từ lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thần trí hắn vẫn tỉnh táo, có hiện tượng gì mắc bệnh tâm thần đâu?

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, đột nhiên thấy cổ tay trái bị xiết chặt. Trương Tử Vũ đã nắm lấy huyệt mạch tay trái chàng.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vận khí hộ vệ huyệt mạch vừa cười nói:

- Thần trí các hạ vẫn tỉnh táo đấy chứ ?

Bỗng thấy Trương Tử Vũ giơ tay lên đánh một chưởng vào ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Chưởng thế của hắn rít lên tiếng gió, luồng lực đạo rất mãnh liệt.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay lên gạt thế chưởng của Trương Tử Vũ rồi nói:

- Tại hạ được lệnh đệ mời tới đây coi bệnh thế cho Trương huynh.

Trương Tử Vũ mấy lần toan đứng dậy, nhưng huyệt đạo hai chân còn bị phong toả không thể đứng lên được. Hắn tấn công bằng tay mặt lợi hại vô cùng. Chiêu nào cũng nhằm vào huyệt đạo trọng yếu trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Chỉ trong nháy mắt Tiêu Lĩnh Vu đã chiết giải mười mấy chiêu tấn công của Trương Tử Vũ.

Tôn Bất Tà đứng bên nhìn thấy thế chưởng của Trương Tử Vũ mỗi lúc một thêm kỳ ảo tàn độc thì không khỏi sinh dạ hoài nghi, nghĩ thầm:

- Nếu thằng cha này theo quỉ kế của Thẩm Mộc Phong giả vờ mắc bệnh để dẫn dụ Tiêu Lĩnh Vu cùng bọn ta tới đây và đã bố trí mai phục thì thật là nguy hiểm. Ta phải coi chừng mới được.

Lão liền lớn tiếng hô:

- Tiêu huynh đệ . Hãy coi chừng. Phải điểm huyệt hắn rồi sẽ nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu đã chiết giải mười mấy chiêu của Trương Tử Vũ, chàng cũng sinh lòng ngờ vực, lại bị Trương Tử Vũ nắm giữ huyệt mạch cổ tay, mỗi lúc một xiết chặt thêm. Chàng sợ mình bị thương về tay Trương Tử Vũ, nên nghe Tôn Bất Tà hô hoán liền thọc tay vào vai Trương Tử Vũ.

Trương Tử Vũ đột nhiên thấy toàn thân tê chồn, không còn lực lượng để tấn công, đành buông tay Tiêu Lĩnh Vu ra ngã xuống.

Tôn Thành hỏi:

- Tiêu đại hiệp có bị tổn thương gì chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Thế công của lệnh huynh tuy mau lẹ nhưng chưa đả thương được Tiêu mỗ.

Tôn Thành nhìn Trương Tử Vũ hỏi:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp lại điểm huyệt y rồi?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Tôn Thành thở dài nói:

- Như vậy thì ra Tiêu đại hiệp vẫn chưa chẩn mạch cho y được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cứ tình thế này thì tại hạ phải nghĩ phương pháp khác.

Chàng nắm lấy cổ tay Trương Tử Vũ, thấy mạch chạy rất chậm chạp và cho là vì huyệt đạo bị kiềm chế. Ngoài ra chàng không tìm được chỗ nào khả nghi nữa.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp ? Mạch của y chạy thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu không coi được chỗ biến hóa, liền hàm hồ đáp:

- Mạch chạy không đều, quả nhiên có triệu chứng mắc bệnh.

Chương 160: Nghe Mách Nước Tiêu Lang Chữa Bịnh

Tôn Thành ngẩng đầu trông chiều trời nói:

- Đại ca tại hạ mắc bệnh gần một ngày một đêm rồi. Nếu đúng như trong thơ thì chỉ bảy tám giờ nữa là tệ đại ca lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đành cố hết sức cứu trị cho y.

Chàng đứng trước bệnh nhân mà không biết làm thế nào, đành nói tiếp:

- Bệnh tình của lệnh huynh quả nhiên khác thường. Tại hạ cần bàn tính với Vô Vi đạo trưởng mới có thể xác định được.

Tôn Thành trầm ngâm nói:

- Tại hạ tuy không hiểu y lý nhưng theo lời tệ đại ca thì y đã luyện đến trình độ nóng lạnh bất xâm.Thế mà nay y bị bệnh một cách đột ngột nên tại hạ hoài nghi y bị người ta ám hại.

Hắn nói rồi cùng Điền Trung Nguyên, Sài Uy lùi ra xa hơn một trượng ngồi xếp bằng điều tức.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn hai đồng tử áo xanh nói:

- Các vị cũng lui ra để cho tại hạ cùng Vô Vi đạo trưởng tĩnh tâm nghiên cứu bệnh tình của lệnh sư.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau rồi lùi lại năm bước.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tại hạ chẳng hiểu người này bệnh thế ra sao. Xin đạo trưởng coi giùm.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu rồi đưa tay bắt mạch Trương Tử Vũ. Lão không khỏi chau mày nói:

- Bần đạo coi mạch thì dường như không phải y mắc bệnh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chẳng lẽ là hắn giả tạo ư?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm khẽ đáp:

- Dường như y bị thương thì phải.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng có cách nào cứu trị được chăng?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chỉ có cách theo mạch bốc thuốc, còn có hiệu nghiệm hay không thì khó nói lắm .

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không hiểu người nào đã đùa giỡn bằng cách này? Lạ ở chỗ Nam Hải ngũ hung lại rất đem lòng tin tưởng.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu người để thư lại có ý giúp cho Tiêu đại hiệp thu phục Nam Hải ngũ hung thì nhất định sẽ ngấm ngầm trợ giúp.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đến bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì thì không khéo họ cố ý gieo vạ cho mình.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bây giờ chỉ có cách là bần đạo nghĩ ra một phương dược đọc cho Tiêu huynh nghe. Nếu chờ một lúc nữa không có biến hoá gì thì Tiêu đại hiệp theo bài thuốc của bần đạo bảo hết cho hắn uống. Tuy chưa chắc trị được thương thế nhưng cũng không hại gì.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cứ tình thế này thì cũng đành làm như vậy .

Bọn Tôn Thành, sài Uy tuy lùi ra xa hơn trượng nhưng vẫn ngấm ngầm để ý từng cử động của bọn Tiêu Lĩnh Vu. Chúng thấy chàng thì thầm với Vô Vi đạo trưởng ra chiều đang nghiên cứu bệnh lý của Trương Tử Vũ nên đành nhẫn nại chờ đợi . Nhưng sau nửa giờ vẫn không thấy có gì khác lạ, chúng không nhẫn nại được nữa liền trở vào chắp tay nói:

- Nam Hải ngũ huynh đệ đã nói rõ tâm nguyện, mong Tiêu đại hiệp thi triển diệu thủ cứu trị

thương thế cho tệ đại ca cùng tứ đệ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng phấp phỏng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh đáp:

- Coi mạch thì dường như lệnh huynh chẳng bệnh hoạn chi hết.

Nhiếp hồn chưởng Tôn Thành kinh hãi hỏi:

- Y không mắc bệnh tại sao ra nông nỗi này?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dường như y bị nội thương.

Tôn Thành trầm ngâm nói:

- Nội tình ra sao tại hạ cũng không rõ. Lúc tại hạ trở về thì chứng điên khùng của tệ đại ca đã phát tác. Còn y bị quái bệnh hay nội thương thì tại hạ không thể biết được.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Ta cứ hỏi tình hình lúc mắc bệnh rồi sẽ tính.

Chàng đảo mắt ngó hai gã đồng tử áo xanh hỏi:

- Chẳng lẽ hai tên đệ tử của lệnh huynh cũng không biết tình hình đã xảy ra như thế nào ư ?

Tôn Thành giơ tay vẫy một cái, hai gã đồng tử chạy ngay đến.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn hai tên đồng tử thấy chúng tuy tuổi còn nhỏ mà thái độ rất lạnh lùng thì nghĩ thầm:

- Hai tên này không biết luyện môn võ công gì mà còn nhỏ tuổi thế đã tỏ vẻ lạnh lùng đầy sát khí như người lớn.

Tôn Thành bảo chúng:

- Tiêu đại hiệp hỏi các ngươi câu gì thì các ngươi cứ thành thật trả lời, không được dấu diếm.

Hai gã đồng tử "dạ" một tiếng rồi bốn con mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu, chậm rãi hỏi:

- Tiêu đại hiệp có điều chi muốn hỏi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Lệnh sư mắc phải chứng bệnh này nơi đâu?

Đồng tử mé tả đáp:

- Ở ngay trong hang núi này. Gia sư cùng tứ sư thúc có việc ra đi nhưng chỉ chừng nửa giờ lại cùng nhau trở về.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Rồi sao nữa?

Đồng tử mé hữu đáp:

- Bọn tiểu tử đã nhận thấy sư phụ cùng tứ sư thúc có thái độ khác lạ, nhưng giới cấm của gia sư rất nghiêm ngặt, bọn tiểu tử không dám hỏi xen vào. Tứ sư thúc không chống nổi ngã lăn ra trước. Gia sư dường như có điều muốn nói nhưng chưa kịp thốt ra đã té nhào. Bọn tiểu tử thấy cuộc đại biến xảy ra đột ngột, trong lòng rất đỗi hoang mang, vị sư huynh này ở lại động coi giữ, còn tiểu tử chạy đi kiếm nhị vị sư thúc .

Vô Vi đạo trưởng nghĩ thầm trong bụng:

- Đúng rồi . Nguyên Nam Hải ngũ hung đã ước hẹn đến bờ hồ để tiếp viện cho Điền Trung Nguyên, chẳng ngờ xảy ra biến cố nên chúng không thể tới được.

Lại nghe Tôn Thành nói:

- Tại hạ nghe tin báo lật đật quay về thi triển Thôi cung quá huyệt thủ pháp cứu tỉnh đại ca cùng tứ đệ, nhưng thần trí hai người đã mê loạn, chẳng biết ai quen ai lạ, động thủ đánh tại hạ ngay. Vì tình thế bất đắc dĩ, tại hạ đành phải điểm huyệt hai người, bận rộn mất nửa giờ. Sau khi phát giác trên tảng đá lớn có tấm giấy hoa tiên để lại chỉ đường cho bọn tại hạ đến kiếm Tiêu đại hiệp về điều trị cho hai người. Mảnh giấy hoa tiên Tiêu đại hiệp đã coi rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Được rồi. Tại hạ đối chứng lập phương cho lệnh huynh uống một phen xem sao đã.

Tôn Thành nói:

- Tiêu đại hiệp chịu hết lòng cứu giúp thì bọn tại hạ suết đời không quên ơn đức .

Rồi hắn bảo đồng tử áo xanh lấy giấy bút cho Tiêu Lĩnh Vu kê thuốc.

Tiêu Lĩnh Vu vừa than thầm trong bụng, vừa viết toa thuốc theo lời dặn của Vô Vi đạo trưởng.

Tôn Thành không hiểu toa thuốc này có đúng bệnh chăng, hắn đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp khoan rồi hẵn kê thuốc.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng còn cao kiến gì chăng?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chúng ta nghiên cứu thêm một chút rồi hẵn kê thuốc cũng chưa muộn.

Tôn Thành hơi biến sắc, hắn toan phát tác nhưng rồi lại cố nhẫn nại.

Vô Vi đạo trưởng lờ đi như không thấy gì. Lão nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp chuẩn bị mở phương dược giải độc cho Trương huynh?

Tiêu Lĩnh Vu hàm hồ đáp:

- Đúng thế!

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu nói:

- Dùng thuốc phải cẩn thận. Nhưng tình thế này lại khác hẳn. Theo ý kiến của bần đạo với quái bệnh phải dùng đến thủ đoạn bất thường mới được.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vẻ mặt Tôn Thành rất thất vọng. Hắn đứng một bên lắng tai nghe. Chàng liền nói:

- Vạn nhất mà bọn tại hạ nhỡ tay là tổn thương người há chẳng đáng tiếc ư? Tôn Thành đáp:

- Người lưu thơ đã nói rõ là Tiêu đại hiệp có thể chữa được, chắc là nói về thủ đoạn phi thường đó. Xin Tiêu đại hiệp cứ ra tay. Tại hạ chỉ cần cứu trị không lầm phương pháp, còn có chữa khỏi hay không là chuyện khác. Nam Hải ngũ hung bất luận thế nào cũng rất cảm kích Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu không nói không khỏi run lên nghĩ thầm:

- Bọn chúng đã tín nhiệm mình như vậy mà mình không trị khỏi chứng điên khùng cho Trương Tử

Vũ thì chẳng những khiến bọn họ thất vọng mà cả ta cũng áy náy trong lòng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thanh âm lanh lảnh lọt vào tai.

Tôn Thành chau mày hỏi:

- Thanh âm gì vậy?

Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên đứng dậy đáp:

- Dường như là tiếng hú. Để tiểu đệ ra coi.

Tôn Thành gật đầu nói:

- Ngũ đệ cẩn thận.

Điền Trung Nguyên chạy đi rồi , Vô Vi đạo trưởng dùng phép Truyền âm nhập mật nói với Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp . Bần đạo nghĩ kỹ thì phương dược đó khó lòng chữa khỏi bệnh thế cho Trương Tử Vũ mà còn khiến bọn chúng hoài nghi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy bây giờ phải làm thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo ý bần đạo thì Tiêu đại hiệp hãy thi triển Thôi cung quá huyệt, nắn bóp vào người Trương Tử Vũ để cho chúng thấy nghĩ rằng mình cao thâm khôn lường và ta có thêm thì giờ suy nghĩ.

Tôn Bất Tà vẫn chú ý đến thái độ của Tiêu Lĩnh Vu. Lão thấy mục quang chàng đầy vẻ lo âu nóng nảy, bỗng động tâm nhìn Tôn Thành nói:

- Lão khiếu hóa nghe thấy tiếng hú vang dội đến tầng mây, quyết chẳng phải nhân vật tầm thường. E rằng một mình lệnh đệ khó lòng địch nổi. Vậy lão khiếu hóa cùng các hạ ra xem sao.

Tôn Thành đáp:

- Phải đấy !

Hắn quay lại dặn hai gã đồng tử áo xanh:

- Các ngươi trông coi sư phụ cho cẩn thận.

Rồi băng mình chạy trước.

Tôn Thành đi rồi, Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh thêm được một chút, khẽ bảo Vô Vi đạo trưởng:

- Tại hạ xem chừng cách hành động mạo muội của mình không ăn thua, tưởng nên nói rõ với bọn họ là hơn.

Vô Vi đạo trưởng toan trả lời thì đột nhiên gã đồng tử áo xanh ở mé tả mấp máy môi, một thanh âm nhỏ bé như muỗi kêu lọt vào tai Tiêu Lĩnh Vu.

- Trương Tử Vũ bị thương do một loại kim châm đâm vào huyệt đạo ở sau gáy. Tiêu đại hiệp cứ vén tóc rút ba mũi kim châm ra là lập tức thần trí y hồi tỉnh lại như thường.

Mấy câu này rất nhỏ nhưng Tiêu Lĩnh Vu nghe rất rõ khiến chàng không khỏi ngẩn người.

Thanh âm nhỏ bé lại nói tiếp:

- Đáng lẽ tiểu tử phải nói cho đại hiệp biết sớm nhưng nhị hung Tôn Thành là người cẩn thận, soi xét tỷ mỷ, nếu để y phát giác ra thì thật nguy hiểm vô cùng. Bây giờ đại hiệp cứ dùng phép Thôi cung quá huyệt nắm bóp vào người Trương Tử Vũ. Khi Tôn Thành trở lại đại hiệp hăm dọa y mấy câu rồi bới sau gáy Trương Tử Vũ rút kim châm ra.

Thanh âm dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nam Hải ngũ hung võ công rất cao cường. Đại hiệp thi ân cho bọn họ ngày sau sẽ được việc cho mình. Xin đại hiệp liệu lấy mà làm. Trước canh hai đêm nay tiểu tử phải về phục mạng chủ nhân.

Tiếng nói đến đây là hết.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng kinh ngạc, đưa mắt nhìn đồng tử mé tả, thấy gã mỉm cười một cái rồi vẻ mặt trở lại lạnh lùng.

Chàng lại ngó đồng tử mé hữu thấy gã vẫn đứng nghiêm trang, dường như không hay biết gì.

Bất giác chàng thở phào tự nhủ:

- Không hiểu nhân vật nào mà ghê gớm đến thế. Cách an bài của họ thật chu đáo và táo bạo.

Lại nghe Vô Vi đạo trưởng nói:

- Tiêu đại hiệp , sự việc đã đến thế này nếu đại hiệp không chịu giả vờ động thủ tất Nam Hải ngũ hung không chịu tin tưởng. Vậy đại hiệp dùng phép Kim châm quá huyệt mà bần đạo đã truyền thụ cho đâm vào mình Trương Tử Vũ mấy mũi rồi để lại phương thuốc thì chúng ta mới có thể cáo từ ra

về được.

Tiêu Lĩnh Vu biết gã đồng tử dùng phép truyền âm nhập mật chỉ nói cho một mình chàng biết, Vô Vi đạo trưởng cũng không hay. Chàng liền đáp:

- Đạo trưởng bất tất phải nhọc lòng. Tại hạ đã biết cách trị thương rồi.

Vô Vi đạo trưởng sửng sốt hỏi:

- Thật thế ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chắc chắn không thể sai được, chỉ còn chờ Tôn Thành trở về là động thủ.

Vô Vi đạo trưởng biết chẳng bao giờ Tiêu Lĩnh Vu nói chuyện vu vơ. Nhưng lão nghĩ không ra tại sao chàng lại biét cách cứu trị cho Trương Tử Vũ một cách đột ngột.

Lão là người kín đáo cẩn trọng thấy Tiêu Lĩnh Vu không nói lão cũng không hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay mặt ra đặt vào uyển mạch Trương Tử Vũ . Tay trái chàng nắn bóp mấy chỗ huyệt mạch trong người hắn.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bọn Tôn Bất Tà, Điền Trung Nguyên, Tôn Thành kéo nhau trở về.

Tiêu Lĩnh Vu ngừng tay lại ngẩng đầu lên hỏi Tôn Thành:

- Tôn huynh ? Tôn huynh có thấy nhân vật nào không?

Tôn Thành đáp:

- Tại hạ đã đi quanh một vòng mà chẳng thấy tông tích địch nhân đâu.

Tiêu Lĩnh Vu đã hiểu nội vụ, chàng mạnh dạn hơn, thở phào một cái nói:

- Tại hạ đã nghiên cứu kỹ kinh mạch của lệnh huynh thì chẳng có bệnh tình chi hết.

Tôn Thành hỏi:

- Chẳng lẽ tình trạng điên khùng là y cố ý tạo ra hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y bị địch nhân ám toán bằng một thủ đoạn rất kỳ diệu làm thương tổn đến thần kinh của lệnh huynh nên tâm trí mê loạn, phản ứng chậm chạp. Võ công của y cũng bị ảnh hưởng, vì thế mà các hạ mới kiềm chế được y.

Tôn Thành nói:

- Phải rồi. Ngày thường tại hạ khó lòng địch nổi đại ca trong vòng trăm hiệp, chứ đừng nói đến chuyện kiềm chế y nữa.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đại hiệp đã biết rõ căn bệnh của y, không hiểu đã nghĩ ra được phương pháp cứu trị chưa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Trị bệnh khó ở chỗ chưa tìm ra được căn nguyên. Hiện giờ tại hạ đã tìm ra được bệnh thế lệnh huynh thì việc cứu trị chẳng khó nào, phải tìm cho ra mới đối chứng lập phương được.

Tôn Thành chắp tay xá dài nói:

- Vậy xin Tiêu đại hiệp ráng giúp cho.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ đã nhận lời, dĩ nhiên phải hết lòng.

Chàng đưa cả hai tay ta điều tra trước ngực Trương Tử Vũ .

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu giả vờ tìm kiếm chỗ bị thương, trong lòng rất kinh ngạc. Lão ngấm ngầm đề khí phòng bị cho chàng.

Lão quay đầu nhìn lại thấy Tôn Bất Tà cũng đang ngơ ngác nhìn Tiêu Lĩnh Vu .

Nguyên Tôn Thành giương cặp mắt soi mói theo dõi từng cử động của Tiêu Lĩnh Vu mà chàng vẫn giả bộ giả tịch tra xét trong người Trương Tử Vũ nên trong lòng lão rất lấy làm kỳ.

Tôn Thành cặp mắt láo liên chiếu ra những hào quang ngó vào hai tay Tiêu Lĩnh Vu. Hiển nhiên ngoài miệng hắn một điều Tiêu đại hiệp, hai điều Tiêu đại hiệp ra chiều rất thân thiết, mà thực tình hắn vẫn ngờ vực chàng, chỉ sợ chàng ngấm ngầm hạ độc thủ gia hại Trương Tử Vũ.

Tôn Thành khẽ hắng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu đại hiệp? Y bị thương ở đâu hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại, giương cặp mắt sáng ngời lên nhìn rồi lạnh lùng đáp:

- Đúng thế! Tay mặt chàng bỗng giơ lên. Ngón trỏ và ngón cái cặp một mũi kim châm dài chừng một tấc.

Tôn Thành biến sắc từ từ cúi xuống nhìn.

Lúc này Sài Uy và Điền Trung Nguyên cũng bâu lại dòm ngó hai ngón tay Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt ngó đồng tử ở mé tả một cái rồi từ từ đưa mũi kim châm ở tay mặt lại cho Tôn Thành.

Tôn Thành đón lấy mũi kim, nét mặt vừa kinh ngạc vừa kính phục.

Tiêu Lĩnh Vu vung tay trái khẽ vén mái tóc Trương Tử Vũ lên lại thấy hai mũi kim châm nữa cách nhau chừng một tấc.

Tôn Thành thở phào một cái nói:

- Thật là một thủ pháp tàn độc.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ rút hai mũi kim châm ra nói:

- Xong rồi . Nếu nơi óc lệnh huynh chưa bị thương thì chỉ điều dưỡng một lúc là khôi phục thần trí lại được ngay.

Tôn Thành nói:

- Nếu óc bị thương thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Có bị thương thì hơi phiền.

Tôn Thành thấy Tiêu Lĩnh Vu rút ra ba mũi kim châm ở đầu Trương Tử Vũ ra rồi, nhưng còn sợ nội thương của hắn chưa hoàn toàn khỏi hắn vội chắp tay nói:

- Mong rằng Tiêu đại hiệp đã cứu trị thì cứu trị cho đến nơi. Nam Hải Ngũ huynh đệ vĩnh viễn ghi ơn đức vào phế phủ.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng ngấm ngầm hổ thẹn, ngoài miệng chàng đáp:

- Nhưng theo sự quan sát của tại hạ thì lệnh huynh không đến nỗi bị thương.

Tôn Thành nói:

- Tại hạ chỉ mong như vậy.

Rồi hắn giục Sài Uy đem lão tứ ra.

Sài Uy dạ một tiếng đi vào phía sau tảng đá lớn.

Chỉ trong khoảng khắc hai đại hán lại khiêng một cái võng tết bằng dây leo đem đến.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Chắc phía sau tảng đá lớn này có nhiều người.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hai tay chàng đồng thời cử động. Chàng lại rút ba mũi kim châm ở sau gáy lão tứ ra.

Lãnh thủ tú sĩ Điền Trung Nguyên đột nhiên cất tiếng hỏi:

- Xin đại hiệp cho biết hai vị huynh trưởng của tại hạ có phải uống thuốc gì nữa không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không cần. Chỉ điều dưỡng một lúc rồi giải khai huyệt đạo xem tình hình thế nào rồi sẽ liệu.

Chàng đứng lên thở phào một cái như được chút gánh nặng.

Bọn Nam Hải Ngủ Hung bản tính kiêu hãnh mà lúc này cũng sinh lòng cảm kích Tiêu Lĩnh Vu. Chúng nóng ruột muốn giải khai huyệt đạo cho hai người để coi cứu cách, nhưng chưa thấy Tiêu Lĩnh Vu chịu thi triển , không dám cử động.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói:

- Bây giờ giải khai huyệt đạo cho hai vị được rồi.

Tôn Thành "dạ" một tiếng, phóng tay giải khai huyệt đạo Trương Tử Vũ.

Tiêu Lĩnh Vu tuy được được đồng tử cho hay trên đầu hai bệnh nhân có mũi kim điểm huyệt, rút ra là khỏi ngay, nhưng lòng chàng vẫn băn khoăn, đề phòng phản ứng của Trương Tử Vũ.

Trương Tử Vũ từ từ mở mắt ra nhìn Tiêu Lĩnh Vu rồi ngồi ngay người dậy.

Hắn đứng đầu Ngũ Hung, chẳng những võ công cao cường lại tâm cơ ghê gớm. Hắn mượn lúc ngồi dậy để đảo mắt nhìn tình hình xung quanh một lượt.

Tôn Thành biết hắn ra tay tàn độc vô cùng, chỉ sợ hắn đả thương Tiêu Lĩnh Vu, vội trỏ vào chàng giới thiệu :

- Vị này là Tiêu đại hiệp. Tiểu đệ mời y đến trị thương thế cho đại ca.

Trương Tử Vũ vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên hỏi:

- Ta bị thương khá nặng phải không?

Tôn Thành đáp:

- Đại ca bị người ám toán, cắm mũi kim vào huyệt đạo ....

Trương Tử Vũ thò tay ra cầm lấy mũi kim châm nói:

- Sau khi ta bị thương rồi tình hình ra làm sao?

Tôn Thành đáp:

- Đại ca bị thương ở sau gáy vì có người cắm mũi kim vào chỗ huyệt đạo thành ra thần trí mê man . . .

Trương Tử Vũ lắc đầu không để Tôn Thành nói tiếp. Hắn đảo mắt nhìn Sài Uy giục:

- Ngươi hãy giải khai huyệt đạo cho lão tứ?

Sài Uy vâng lời làm ngay.

Trương Tử Vũ nhìn chằm chằm vào mặt Tứ hung không nói gì.

Bầu không khí trong trường đột nhiên yên lặng, nghe rõ từng hơi thở.

sau khi Tứ hung hồi tĩnh, Trương Tử Vũ mới đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Nguyên anh em tại hạ vẫn đối nghịch với Tiêu huynh, nhưng nay nhờ ơn cứu trị, dĩ nhiên Nam Hải Ngũ huynh đệ không chống đối Tiêu huynh nữa.

Tôn Bất Tà nghe kiểu cách lạnh lùng khinh bạc của Trương Tử Vũ bất giác lửa giận bốc lên, không nhịn được, lão hắng giọng một tiếng.

Trương Tử Vũ nhìn Tôn Bất Tà thủng thẳng nói:

- Tiêu đại hiệp đã cứu tại hạ, từ nay Nam Hải Ngũ huynh đệ không đối nghịch với Tiêu đại hiệp là để báo đáp ơn nghĩa. Non xanh còn đó, sau này chúng ta còn ngày tái ngộ. Bây giờ bọn tại hạ xin tạm

biệt.

Dứt lời hắn trở gót đi vào phía sau tảng đá lớn.

Nhị hung là Tôn Thành nét mặt lộ vẻ áy náy, đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi đi theo Trương Tử Vũ.

Bọn Tam hung, Tứ hung theo sau Tôn Thành khuất vào sau tảng đá núi.

Tôn Bất Tà đấy vẻ tức giận, nhìn tảng đá lớn hằn học như muốn nổi khùng, nhưng Vô Vi đạo trưởng cản lại khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi.

Chương 161: Nhớ Chuyện Xưa Hào Kiệt Ngẩn Ngơ

Ba người trở ngót đi mau, chẳng mấy chốc đã vượt qua khoảng đường bảy tám dặm.

Bọn Ngũ Hung cuồng ngạo như vậy, nếu biết sớm thì chẳng thèm cứu chữa cho chúng làm gì.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

- Nam Hải Ngũ Hung ỷ mạnh lấn người. Trên chốn võ lâm ở Trung Nguyên chúng gây nên thù oán đã nhiều. Những vụ đổ máu ở phái Thanh Thành và phái Nga Mi đã sát hại gần hết những đệ tử tinh nhuệ của hai phái này. Theo chỗ bần đạo biết thì hai phái đó chẳng bao giờ quên được mối huyết cừu và đã bắt tay hợp tác nghiên cứu võ công từng lập thời trọng thệ: Nếu không trừ diệt được Nam Hải Ngũ Hung thì quyết không bôn tẩu giang hồ nữa. Nếu chúng ta có mối liên quan đến Nam Hải Ngũ Hung thì sau này càng khó xử với võ lâm đồng đạo ở Trung Nguyên.

Tôn Bất Tà trầm ngâm rồi đáp:

- Đạo huynh nói thế cũng phải.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bọn chúng không giúp Thẩm Mộc Phong đối nghịch với chúng ta là bớt được mấy tay kình địch. Vậy vụ này thế là thu hoạch được kết quả khá hơn.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Đạo trưởng nhận xét nguồn gốc mầm loạn trên chốn giang hồ hiện nay ra làm sao?

Vô Vi đạo trưởng thấy chàng đột nhiên đổi giọng bàn đến đại sự giang hồ 1ão không khỏi sửng sốt, trầm ngâm một chút rồi hỏi lại:

- Phải chăng Tiêu đại hiệp có ý nói tới những kẻ đầu sỏ gây ra mầm hoạ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu nói về kẻ gây ra mầm họa trên chốn giang hồ thì dĩ nhiên là Thẩm Mộc Phong. Nhưng tại hạ hỏi sau khi giết được Thẩm Mộc Phong rồi, trên chốn giang hồ còn cuộc phân tranh nào nữa không?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Theo nhận xét của bần đạo thì giết Thẩm Mộc Phong chỉ đem lại sự yên tĩnh tạm thời trên chốn giang hồ mà thôi, vì sự thật vẫn còn những luồng sóng ngầm tranh đấu lẫn nhau giữa quần hùng bốn phương .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng nói vậy thì Thẩm Mộc Phong tuy là một tay kiêu hùng đương thế, nhưng vẫn chưa phải là nguồn gốc họa loạn?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Thẩm Mộc Phong tuy thủ đoạn tàn độc nhưng hắn bất quá là một con cờ đại biểu cho những cái gì tàn ác. Còn nguồn gốc họa loạn là ở chiếc chìa khoá cung cấm. Bao nhiêu tiến bộ về võ công, tinh hoa về võ học đều chìm đắm vào trong cung cấm. Đó mới là nơi phát xuất nhiều chuyện tranh chấp. Bao nhiêu tay cao thủ vào cung rồi, chẳng một ai sống sót trở về và cũng chẳng ai hiểu nội tình cung cấm ra làm sao. Nhưng bất cứ ai cũng ôm nỗi kỳ vọng huyền ảo là được vào cấm cung. Ai vào được cấm cung là giá trị nổi lên gấp mấy lần. Tuy người vào cấm cung chưa chắc đã là bá chủ giang hồ, nhưng muốn lên ngôi bá chủ, nhất định phải vào được cấm cung.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tai sao người ta lại có ý tưởng kỳ quặc như vậy?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vì ai cũng tin rằng có một cao nhân tuyệt đỉnh nào đó đã cất những kỳ công về võ nghệ ở trong cung cấm.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Té ra là thế.

Vô Vi đạo trưởng ngửa mặt lên trời thở dài một cái:

- Không chừng trong cấm cung chẳng có gì, ngoài mấy bộ xương....

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Trước khi chưa vào cấm cung chẳng ai biết trong đó có những gì? Bần đạo cũng chỉ đoán mò như vậy mà thôi. Trong lòng bần đạo còn điều chưa hiểu muốn thỉnh giáo đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Sao Tiêu đại hiệp lại biết sau gáy Trương Tử Vũ bị người cắm ba mũi kim châm?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu không phải chính tai tại hạ nghe tiếng và chính tay mình rút mũi kim ra thì có nghe ai nói cũng chẳng tin nào.

Tôn Bất Tà chau mày xen vào:

- Tiêu huynh đệ? Huynh đệ chưa nói thì lão khiếu hoá còn hiểu một chút. Bây giờ huynh đệ nói vậy khiến lão khiếu hoá nghe càng hồ đồ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chưa biết rõ nội tình thì coi bề ngoài quả là một chuyện rất thần bí. Tại hạ không hiểu gì về y đạo thì làm sao nghĩ đến sau gáy Trương Tử Vũ có ba cái kim châm. Nhưng sau khi nói rồi lại chẳng có gì đáng giá nữa. Tại hạ nhờ có người mách bảo cho mới biết.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Ai vậy? Phải chăng chính bọn Nam Hải ngũ hung muốn tàn sát lẫn nhau?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không phải thế. Nói ra sợ chẳng ai tin. Chính là một trong hai tên đồng tử đã mách nước cho tại hạ.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Quả là khó ai tin được.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Cắm kim châm vào huyệt đạo khiến một người trở nên hồ đồ, thần trí mê man chẳng biết gì nữa thì phải là một tay thủ pháp cao thâm khôn lường. Gã đồng tử áo xanh đó biết thế nào được.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng là gã đã dùng truyền âm nhập mật cáo tố cho tại hạ biết.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Vụ này thật khiến cho người ta không tài nào hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Có chỗ nào khó hiểu?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Hai gã đồng tử áo xanh dường như là đồ đệ của Trương Tử Vũ, sao chúng lại ngấm ngầm giúp Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đồng tử áo xanh còn bảo tại hạ canh hai đêm nay phải về phụng mạng thì dĩ nhiên hắn không phải là đồ đệ Trương Tử Vũ.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thế ra gã vâng mạng tới đây cốt để ngấm ngầm giúp đỡ chúng ta.

Tôn Bất Tà nói:

- Người đó đã hạ thủ đâm ba mũi kim châm vào đầu Đại hung và Tứ hung một cách dễ dàng thì dĩ nhiên họ muốn giết chết hai tên này cũng chẳng khó gì. Trương Tử Vũ là tay bản lĩnh cao thâm hơn hết trong bọn Nam Hải ngũ hung cũng bị người đó tùy ý an bài thì việc họ muốn trừ diệt Nam Hải ngũ hung không thành vấn đề.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Y đã đâm ba mũi kim châm vào Đại hung và Tứ hung lại phái người giả là đồ đệ Trương Tử Vũ coi giữ bên mình Ngũ hung, đồng thời ngấm ngầm viện trợ bọn ta thì đởm lược của y người thường khó lòng bì kịp.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Đúng thế . Y phải có một tên thủ hạ giống hệt đồ đệ Trương Tử Vũ mới được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Cái đó thì không cần. Nếu thuật dịch dung tinh thâm là có thể biến đổi diện mạo được ngay.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ ? Gã đồng tử đó có nói rõ lai lịch cho huynh đệ biết không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không đâu. Gã chỉ nói cách lấy kim châm ra và cho biết canh hai đêm nay phải trở về phụng mạng. Có điều tại hạ nghe thanh âm dường như không phải là nam nhân.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Gã là gái giả trai ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó tiểu đệ không rõ, chỉ nghe khẩu âm trong trẻo nhẹ nhàng, không giống thanh âm nam nhân.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu nói:

- Phải rồi . Bọn y đã bắt hai tên đồng tử của Trương Tử Vũ, lợi dụng thuật hóa trang cho người trà trộn vào hầu cận hắn. Vì hai đồng tử thân hình bé nhỏ nên phải dùng gái giả trai.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo huynh nói rất có lý.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bất luận gã là nam hay nữ, điều cốt yếu là chúng ta phải dò cho biết lai lịch Vô Vi đạo trưởng nói:

- Theo nhận xét của bần đạo thì chỉ trong một thời gian ngắn nữa người đó sẽ lộ chân tướng.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hóa có điều không hiểu là nhiều người chẳng chịu xuất hiện trên chốn giang hồ một cách quang minh chính đại, lại cố ý làm ra vẻ thần bí, ẩn mình sau bức màn để giật dây, chẳng biết họ có dụng ý gì?

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nhiều người gặp trường hơp bất đắc dĩ, tỷ như cường địch thế lớn không dám ra mặt tranh đấu,

phải giữ kín thân thế.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tôn lão tiền bối cùng đạo trưởng đều là những nhân vật bôn tẩu giang hồ lâu năm, chẳng lẽ lại không lần ra chút manh mối nào ư ?

Vô Vi đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Bần đạo đã suy nghĩ nhiều mà thủy chung chẳng nhận ra được ai.

Tôn Bất Tà nói:

- Nếu có chút manh mối thì lão khiếu hóa đã đoán ra rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Theo tại hạ quan sát thì người đó dường như thu dụng rất nhiều nữ nhân là thủ hạ và chỗ nào cũng để ý giúp đỡ chúng ta.

Vô Vi đạo trưởng mấy môi toan nói nhưng lại thôi.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Tiêu huynh đệ bất tất phải nhọc lòng làm chi. Chẳng những y nhìn rõ mọi hành động của Thẩm Mộc Phong mà y còn giám thị cả bọn ta nữa. Nếu y có ý muốn gặp Tiêu huynh đệ thì huynh đệ có tránh mặt cũng không được. Còn y đã không muốn ra mắt hội kiến với chúng ta thì bàn tán cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hỡi ơi ! Không hiểu có phải người đó đã cứu song thân tiểu đệ không?

Chàng vừa dứt lời đột nhiên nghe đánh "vèo" một tiếng. Một mũi tên bay tới cắm vào thân cây cách chỗ Tiêu Lĩnh Vu năm thước. Đuôi mũi tên có một mảnh giấy trắng bay phất phơ.

Vô Vi đạo trưởng nhảy vọt lại rút tờ giấy ra thấy là một bao thơ ngoài bì đề:

"Thơ gởi cho Tiêu Lĩnh Vu.

Lão liền cầm thơ đưa cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu ngó lại phong bì rồi mở thơ coi thấy những hàng sau đây:

"Thẩm Mộc Phong hiện giờ đã biết khó lòng bắt sống được Tiêu đại hiệp để thu dụng. Vì thế hắn quyết định đưa đại hiệp vào đất chết. Theo ta biết thì thủ đoạn của hắn cực kỳ tàn độc. Dường như hắn dùng một thứ thuốc độc mãnh liệt và phái một trăm tên thủ hạ mẫn cán để đối phó với một mình đại hiệp. Việc này Thẩm Mộc Phong giữ rất bí mật ta không biết được nhiều. Vậy ta cảnh báo để đại hiệp coi chừng."

Cuối thơ không thự danh hay để tiêu chí chi hết.

Tiêu Lĩnh Vu đọc thơ rồi buông tiếng thở dài, trao lại cho Vô Vi đạo trưởng.

Vô Vi đạo trưởng coi thơ rồi nói:

- Vụ này nên tin là có, chứ đừng bảo là không. Chúng ta phải đề phòng mới được .

Tôn Bất Tà cũng ngó vào thơ rồi nói:

- Lão khiếu hoá có một biện pháp là chúng ta tương kế tựu kế để coi Thẩm Mộc Phong dùng thủ đoạn tàn ác gì?

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Lão tiền bối cho nghe lời cao luận được chăng?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chúng ta hãy đi tìm người của quí phái rồi sẽ nói cũng chưa muộn.

Lão dừng lại một chút rồi hỏi:

- Lão khiếu hoá còn nhớ dường như đạo trưởng đã bảo lệnh sư đệ đưa người đến Vọng Dương Cốc chờ đợi phải không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão khiếu hoá đi đã nhiều mà chưa hiểu Vọng Dương cốc ở đâu?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Vọng Dương Cốc chỉ là một tiếng lóng. Bần đạo dẫn đường đi trong một giờ có thể tới nơi.

Đây là nơi sơn dã ít chân dấu người. Ba nhân vật khinh công trác tuyệt chạy rất mau. Quả nhiên đi chừng một giờ tới một hang núi xanh rờn.

Trong hang này dây neo rậm rạp, sâu không đầy trăm trượng. Một màu xanh biếc bao phủ khắp sơn cốc.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Phải chăng đây là Vọng Dương Cốc?

Vô Vi đạo trưởng cười đáp:

- Đúng rồi . Bần đạo đặt tên hang núi này là Vọng Dương Cốc.

Lão vỗ tay ba cái.

Bỗng thấy dây leo rung động .

Triển Diệp Thanh nhảy ra thi lễ nói:

- Tiêu đệ nghinh tiếp sư huynh.

Vô Vi đạo trưởng hỏi ngay:

- Thương thế của Mã tổng thủ lãnh ra sao?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Hiện đã khá lắm.

Y đi trước dẫn đường, đưa mấy người chui xuống dưới đám dây leo xanh rờn.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu trông lên thấy một tảng đá núi lồi ra bao phủ một khu đất trống chừng ba trượng vuông. Trên mặt phiến đá dây leo kín mít che lấp ánh sáng mặt trời.

Mười mấy người đệ tử phái Võ Đường ngồi xếp bằng điều dưỡng nhưng trường kiếm vẫn đeo trên lưng.

Tôn Bất Tà ngấm ngầm thở dài nghĩ bụng:

- Võ Đương là một đại kiếm pháp trên chốn giang hồ, chỉ vì thù nghịch Bách Hoa sơn Trang mà chưởng môn nhân phải thống lĩnh đồ đệ tinh nhuệ bôn ba lánh nạn khắp nơi.

Bỗng nghe Tiêu Lĩnh Vu cất tiếng hỏi:

- Tôn lão tiền bối có diệu kế gì để đối phó với bọn người của Thẩm Mộc Phong?

Tôn Bất Tà cười khanh khách đáp:

- Biện pháp của lão khiếu hoá rất giản dị, chỉ cần biết cải trang là được.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Bần đạo có hiểu sơ qua về thuật hoá trang.

Tôn Bất Tà nói:

- Thế thì hay lắm. Thẩm Mộc Phong tìm trăm phương nghìn kế bắt song thân của Tiêu huynh đệ nhằm uy hiếp y, nhưng nay tâm nguyện không đạt được. Hắn coi y là một tay kình địch cản trở mưu đồ bá nghiệp của y nên hắn cố trừ khử Tiêu Lĩnh Vu bằng mọi cách. Nhưng hắn biết võ công của Tiêu huynh đệ không để cho bất cứ một tay cao thủ nào hạ được. Vậy những tay cao thủ theo dõi Tiêu huynh đệ tất mang theo những vật cực kỳ tàn độc để hạ thủ. Lão khiếu hóa chủ trương chọn mấy người trong quí phái cải trang làm Tiêu huynh đệ. Mặt khác lão khiếu hóa cùng Tiêu huynh đệ cũng hóa trang thành người khác để bảo vệ cho mấy vị đệ tử quí phái. Khi đã khám phá ra bọn họ dùng độc vật gì thì việc đối phó với chúng không còn khó khăn nữa.

Vô Vi đạo trưởng đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Biện pháp của lão tiền bối rất cao minh, song việc hóa trang làm Tiêu huynh đệ không phải chuyện dễ.

Tôn Bất Tà nói:

- Cái đó thì không cần. Chỉ càn hóa trang cho hao hao giống Tiêu huynh đệ là được . Ban ngày chúng ta náu mình trong khách điếm, hết sức tránh cho người ngoài thấy mặt mà chỉ phao tin đồn ra ngoài là Thẩm Mộc Phong tự nhiên tìm tới nơi.

Vô Vi đạo trưởng gật đầu đáp:

- Hiện nay các môn phái lớn đều sợ lực lượng ghê gớm của Thẩm Mộc Phong nên không dám ra mặt chống đối hắn. Tiêu đại hiệp mới trong một thời gian ngắn đã khét tiếng giang hồ , cũng chỉ vì y dám chống cự Thẩm Mộc Phong. Tự cổ chí kim trên chốn giang hồ chưa có nhân vật nào nổi tiếng võ lâm mau lẹ như Tiêu đại hiệp.

Lão ngẩng mặt lên trời thở phào một cái nói tiếp:

- Phái Võ Đương cách Bách Hoa sơn trang chẳng bao xa, đã trở thành mục tiêu thứ nhất cần phải trừ diệt của Thẩm Mộc Phong. Hỡi ơi! Từ ngày Trương Tam Phong sư tổ sáng lập bản phái chưa bao giờ bị người bức bách đến nỗi phải rời núi Võ Đương, phiêu liêu khắp chốn. Nay bần đạo làm chưởng

môn bản phái, chẳng những chưa chấn hưng được môn hộ mà chính mình còn phải dẫn đồ đệ đi phiêu bạt giang hồ lánh nạn.

Tôn Bất Tà ngắt lời:

- Đạo trưởng không nên chán nản như vậy. Bằng hữu giang hồ đều coi phái Thiếu Lâm như Thái sơn Bắc Đẩu trong võ lâm. Nhưng lão phu nhận xét thì như vậy không hẳn đã đúng. Quí phái bị Bách Hoa sơn trang coi là mục tiêu thứ nhất phải hạ thủ , đủ tỏ ra hắn coi trọng quí phái hơn cả phái Thiếu Lâm.

Vô Vi đạo trưởng mỉm cười nói:

- Lão tiền bối quá khen mà thôi. Sở dĩ Thẩm Mộc Phong coi phái Võ Đương là mục tiêu trọng yếu chỉ vì yếu tố địa lợi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xen vào:

- Tại hạ còn có điều thắc mắc.

Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đạo trưởng dẫn hết những môn đồ tinh nhuệ ra ngoài núi Võ Đương, còn bao nhiêu đệ tử ở lại mà bị Thẩm Mộc Phong phái cao thủ đến vây đánh thì trên núi không đủ lực lượng kháng cự há chẳn phải gặp kiếp nạn thảm khốc ư ?

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Cái đó bần đạo cũng đã nghĩ tới, nhưng Thẩm Mộc Phong là một nhân vật xảo quyệt thâm trầm. Hắn thấy bần đạo đã dẫn môn đồ tinh nhuệ rút đi rồi , thì có giết chết hết những môn đồ ở Tam Nguyên đạo quán cũng chưa phải là tiêu diệt được phái Võ Đương mà còn khiến cho những người còn sống tăng thêm một phần nợ máu. Hắn là người nham hiểm sâu sắc chắc không bao giờ làm việc đó.

Tôn Bất Tà vỗ đùi nói:

- Đúng rồi . Lão khiếu hóa cũng đồng quan điểm với đạo huynh.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Té ra Vô Vi đạo trưởng dẫn đệ tử lưu lạc giang hồ vì e ngại Thẩm Mộc Phong kéo đến vây đánh để báo thù.

Tôn Bất Tà bỗng dậm chân nói:

- Lão khiếu hoá không hiểu sao chín đại môn phái lại không đồng tâm hiệp lực để đối phó với Thẩm Mộc Phong . Thời gian càng kéo dài. thực lực hắn càng mạnh lên. Chẳng lẽ họ chờ nước đến chân rồi mới nhảy?

Vô Vi đạo trưởng thở dài đáp:

- Lão tiền bối nói vậy là phải, nhưng các phái cũng có nỗi khổ tâm của họ.

Theo chỗ bần đạo biết thì chưởng môn các phái cũng hiểu điều này. Nhưng vì thế lực của Thẩm Mộc Phong quá mạnh, không ai dám đứng ra tiên phong, sợ phái mình bị tiêu diệt trước. Họ chỉ ngấm ngầm phái những đệ tử tinh nhuệ đi tìm kiếm chìa khoá cung cấm, hy vọng lấy được kỳ kỹ tuyệt học của cao nhân, ngõ hầu chế phục Thẩm Mộc Phong, lại có thể khuếch trương môn phái, cầm quyền lãnh đạo võ lâm.

Lão nói tới đây , quay lại nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Bần đạo có ,ấy câu muốn hỏi Tiêu đại hiệp được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu mỉm cười hỏi lại:

- Phải chăng là vấn đề liên quan đến chiếc chìa khóa cung cấm ?

Vô Vi Đạo Trưởng đáp:

- Phải rồi ! Theo tin đồn thì chiếc chìa khóa cung cấm đã lọt vào tay Khâu Vân Cô, không hiểu hư thực thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu nói:

- Vãn bối tuy đã gặp Khâu Vân Cô, nhưng lúc đó chưa hiểu gì đến việc võ lâm, nên không rõ chiếc chìa khóa cung cấm.

Vô Vi Đạo Trưởng lại hỏi:

- Bần đạo nghe đồn Khâu Vân Cô đã qui tiên, chẳng hiểu có đúng không ?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu đáp:

- Cái đó thì đúng rồi. Khâu Vân Cô thật sự đã qui tiên !

Vô Vi Đạo Trưởng khẻ đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Xin cho bần đạo hỏi thêm một câu : Chiếc chìa khóa cung cấm có phải đã lọt vào tay Khâu Tử San ?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp trả lời, bỗng nghe có tiếng cười nói:

- Đúng là lọt vào tay Khâu Tiểu San rồi.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn ra thấy bọn Trung Châu Nhị Cổ, Tư Mã Càn, Vân Dương Tử đang nối đuôi nhau đi tới. Người nói câu vừa rồi chính là Thương Bát.

Thương Bát đang vừa cười vừa nói , chợt nhìn thấy Tiêu Lĩnh Vu liền dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Thương Bát đáp:

- Vụ này hai vị huynh đệ của tại hạ biết rõ. Vậy Đạo trưởng hãy hỏi họ là được.

Thương Bát tiến lên rồi cười nói:

- Chính Khâu cô nương đã nói với tại hạ là cô đã cất chiếc chìa khóa cung cấm . Nhưng cô không đeo ở bên mình , chẳng hiểu cô để đâu?

Vô Vi Đạo Trưởng nói:

- Mong rằng Khâu cô nương sớm vào được cung cấm để học thành tuyệt nghệ đặng kiềm chế Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nhắc tới Khâu Vân Cô và Khâu Tiểu San, lòng chàng đau sót, vì di thể của Khâu Di chưa được mai táng, còn Khâu Tiểu San chẳng hiểu lạc lõng nơi đâu? Bất giác chàng thở dài cúi đầu xuống.

Thương Bát đang nói về vấn đề này thao thao bất tuyệt, nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ đau thương, nên không dám nói nhiều.

Tôn Bất Tà đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Khâu Vân Cô đã tạ thế, Khâu Tiểu San không hiểu lạc lõng nơi đâu. Chiếc chìa khóa cung cấm như đã chìm đáy biển, ta chẳng bàn tới làm chi ! Việc khẩn yếu trước mắt là đối phó với Thẩm Mộc Phong, vãn hồi kiếp nạn cho võ lâm. Chẳng lẽ không tìm thấy chiếc chìa khóa cung cấm thì đành để Thẩm Mộc Phong trừ diệt hết võ lâm hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đang buồn bã, nghe Tôn Bất Tà nói mấy câu này, nổi lòng hào khí, thẳng thắng đáp:

- Hiện giờ các môn phái lớn trên chốc giang hồ không dám kháng cự cùng Thẩm Mộc Phong, chẳng phải vì tiếng ác của hắn đã uy hiếp họ. Theo ý tại hạ thì chúng ta hãy làm cho Thẩm Mộc Phong một phen thất bại để cổ võ và khuyến khích các môn phái lớn đồng tâm hiệp lực kháng cự kẻ thù chung.

Tôn Bất Tà giơ ngón tay cái lên nói:

- Phải rồi ! Quả nhiên người có chí chẳng phải luôn cao, đã không có chí hòng đến trăm tuổi cũng uổngmà thôi !

Vô Vi Đạo Trưởng nói:

- Lời Tiêu đại hiệp nói quả là thượng sách, nhưng có mưu lược thêm vào thì càng nhiều hy vọng, thu lượm được nhiều hiệu quả mau chóng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Xin cho nghe lời cao luận được chăng ?

Vô Vi Đạo Trưởng đáp:

- Chúng ta hãy đánh được những tiếng nhỏ phao tin ra ngoài, là Thẩm Mộc Phong muốn hạ thủ một phái lớn nào đó để gở uy danh. May ra có thể làm chấn động võ lâm, để họ nỗi lòng hào khí đối phó với Thẩm Mộc Phong.

Chương 162: Tam Giang Viện Thương Bát Trúng Đao Thương

Tôn Bất Tà nói:

- Binh bất yếm trá, nhất là đối với hạn người độc ác thì bất luận ta dùng thủ đoạn gì cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Có một việc tại hạ cần nói rõ trước .

Vô Vi Đạo Trưởng hỏi:

- Việc gì ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Theo chổ tại hạ biết thì trong các phái lớn trên chốn giang hồ, cả Cái bang và Thần Phong Bang đều có người của Thẩm Mộc Phong nằm vùng, nên các phần hành động gì là Thẩm Mộc Phong biết ngay lập tức. Vụ này rất trọng đại , không thể bàn tính trước được.

Vô Vi Đạo Trưởng ngẩn người ra hỏi:

- Có chuyện đó ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính Tiêu mỗ mắt thấy tai nghe, không thể lầm được. Đáng tiếc là bọn họ lúc đến ra mắt Thẩm Mộc Phong đều bịt mặt nên không nhìn rõ chân tướng.

Vô Vi Đạo Trưởng nói:

- Thế thì thật là đáng sợ, bần đạo phải lập tức thay đồ , tự cải trang đưa thơ đến các phái lớn để họ coi chừng mới được.

Tiêu Lĩnh Vu đảo cặp mắt lấp loáng nhìn bọn đệ tử phái Võ Đương nói:

- Trong quí phái cũng có gian tế. Vậy khi Đạo trưởng phái người đi phải coi chừng mới được.

Vô Vi Đạo Trưởng nghiêm nghị đáp:

- Cái đó bần đạo dĩ nhiên đã nghĩ tới...

Lão đảo mắt nhìn bọn đệ tử ngồi nghĩ ở chung quanh hô:

- Các ngươi hãy tạm thời rút lui.

Bọn đệ tử ngồi quanh đứng dậy rút lui.

Bây giờ dưới gầm tảng đá lồi ra chỉ còn Tôn Bất Tà, Trung Châu Nhị Cổ, Tiêu Lĩnh Vu, Tư Mã Càn, và ba anh em đồng môn Vô Vi Đạo Trưởng.

Vô Vi Đạo Trưởng thấy bọn đệ tử đi xa rồi khẻ nói:

- Chúng ta không thể phân tán lực lượng mỏng quá, chỉ nên chia thành hai toán mà có thể hô ứng với nhau , để vạn nhất xảy chuyện động thủ cùng Thẩm Mộc Phong mình còn đủ lực lượng chiến đấu với hắn một trận.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đạo trưởng nói phải đó.

Tôn Bất Tà nói:

- Có điều chúng ta nên chờ mấy người.

Vô Vi Đạo Trưởng đáp:

- Như thế là phải.

Quần hào thương nghị xong theo kế hoạch thi hành.

Thế là một trường đấu lực cùng đấu trí trên chốn giang hồ bắt đầu khai triển.

Vô Vi Đạo Trưởng sai một toán đệ tử đưa tin đón các môn phái lớn, lão hóa trang tên đệ tử võ công cao cường nhất , cởi bỏ đạo hành , mặc y phục trần tục cùng Triển Diệp Thanh đi theo Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu rời khỏi Vong Dương cốc.

Vân Dương Tử giữ một đệ tử phái võ đương để chiến đấu với Mã Vân Phi.

Quần hào cải trang xong rồi, cả vị chưởng môn là Vô Vi Đạo Trưởng cũng hóa trang làm một văn nhân lưu lạc.

Tôn Bất Tà mình mặc áo xanh giả làm một tên xa phu.

Tư Mã Càn tay cầm đồng lư hóa trang làm thầy bói.

Trung Châu Nhị Cổ cải trang làm kẻ dắt lừa.

Triển Diệp Thanh và Tiêu Lĩnh Vu cải trang làm hai ông già nhà quê cưỡi lừa.

Sáu tên đệ tử phái Võ Đương giả làm phu khuân vác.

Đoàn người theo đường quan đạo đi về phía Ngạc Châu.

Dọc đường mọi người để ý, quả nhiên phát hiện rất nhiều nhân vật võ lâm cởi ngựa chạy bon bon. Hiển nhiên trên chốn giang hồ diễn ra những cuộc náo động.

Thẩm Mộc Phong tuy tai mắt linh mẫn, cũng không ngờ bọn Vô Vi Đạo Trưởng đã hóa trang xuất hiện trên chốn giang hồ, nên dọc đường chưa xảy chuyện gì .

Hôm ấy vào lúc mặt trời gác núi đoàn người đi tới ngoài thành Ngạc Châu.

Thương Bát khẽ bảo Tiêu Lĩnh Vu:

- Ngoài Nam quan có tòa khách điếm Lục Hoà. Nơi đó rất nhiều phòng ốc nên đông người trọ. Nếu thủ hạ Thẩm Mộc Phong tới đây thế nào cũng đặt tai mắt trong khách điếm này. Vậy chúng ta cũng tới đó trú ngụ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được rồi ! Chúng ta đi nhanh lên một bước. Thương huynh đệ để ám ký chỉ đường rồi chúng ta đi lẻ tẻ đến khách sạn. Nếu kéo cả đoàn đến Lục Hoà khách sạn tất khiến cho Thẩm Mộc Phong sinh lòng ngờ vực. Chuyến này hành động khác trước, không để mình lộ liễu mà địch ở trong bóng tối.

Thương Bát gật đầu để ám ký rồi giục lừa chạy thẳng đến Lục Hòa khách sạn.

Hai người vào khách sạn giữa lúc lên đèn.

Thương Bát gọi tiểu nhị dắt lừa rồi tiến vào khách sạn.

Trong đêm tối, dưới ánh đèn sáng, bữa cơm tối bắt đầu.

Trong toà đại sảnh bầy mấy chục chiếc bàn, bàn nào cũng đầy đủ khách ngồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt ngó thấy hai đại hán mặc võ phục áo đen ngồi đối diện nhau. Chàng quen mặt họ mà không nhớ ra được là ai.

Chàng sợ chúng sinh lòng ngờ vực không dám nhìn lâu, liền đi theo Thương Bát đi vào phía trong.

Tòa khách sạn này có ba phòng khác lớn bên ngoài và năm phòng bên trong.

Phòng nào cũng kê bàn bát tiên để khách ngồi ăn uống.

Tiểu nhị đưa mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu và Triển Diệp Thanh thấy hai người mặc quần áo vải, lại có chòm râu dài mấy tấc, thắt đai lưng rộng bốn ngón tay, rõ ra kiểu nhà quê, không phải khách trọ một mình một phòng liền nói:

- Thưa hai vị khách quan, trong này phòng viện riêng biệt nên rất đắt giá. Nên hai vị không muốn mất nhiều tiền thì bên ngoài còn có phòng rộng cho nhiều người.

Thương Bát lấy ra hai đỉnh bạc, mỗi đĩnh hai lạng đưa cho tiểu nhị nói:

- Đã đủ chưa? Chúng ta là viên ngoại, tuy ra ngoài nhưng sài tiền rất rộng rãi.

Tiểu nhị nghe giọng lưỡi Thương Bát thì cho rằng hai ông khách này ngồi khách sạn đã quen, liền cười đáp:

- Không hết bây nhiêu. Bốn vị hãy ngồi chơi để tiểu nhân đi pha trà mang vào.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn bóng sau lưng tiểu nhị, chờ gã đi khỏi rồi quay lại hỏi Thương Bát:

- Thương huynh đệ? Thương huynh đệ đã thấy nhân vật nào khả nghi chưa?

Thương Bát gật đầu đáp:

- Tiểu đệ đã ngó thấy Kiếm Môn song Anh , Tuỳ Phong Kiếm Bùi Bách Lư và Vô ảnh Kiếm Đàm Thông.

Đỗ Cửu lạnh lùng hỏi:

- Kiếm Môn Song Anh là những nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm mà sao cũng để Thẩm Mộc Phong thu phục?

Thương Bát đưa ngón tay lên miệng khẽ dặn:

- Lão nhị hãy coi chừng !

Đỗ Cửu lập tức im tiếng, từ từ cất bước đi vào trong viện.

Thương Bát thấy Đỗ Cửu đi vào trong viện rồi khẽ nói:

- Kiếm Môn Song Anh đã xuất hiện ở đây đủ chứng minh người Bách Hoa sơn trang đã vào thành

Ngạc Châu. Nhưng tiểu đệ còn có điều khả nghi không sao nghĩ ra được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi?

Thương Bát đáp:

- Thẩm Mộc Phong đã phái hàng trăm cao thủ bản lĩnh cùng cơ trí hơn người truy tầm đại ca, ngấm ngầm hạ độc chứ không dám ra mặt động thủ với đại ca. Nếu Kiếm Môn Song Anh cũng vâng mệnh Thẩm Mộc Phong đi kiếm đại ca để ngấm ngầm ám toán thì quyết chúng không bao giờ xuất hiện đường hoàng ở Lục Hoà khách điếm.

Tiêu Lĩnh Vu đồng tình:

- Đúng thế . Nếu họ cải trang , ám toán thì dĩ nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Thương Bát nói:

- Trừ phi nhân vật đã báo động cho bọn ta cấu kết cùng Thẩm Mộc Phong thì chẳng khi nào hắn nghĩ chúng ta lại xuất hiện giữa nơi thị trấn đầy tai mắt của Thẩm Mộc Phong này.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một lát rồi nói:

- Huynh đệ nói rất có lý .

Thương Bát nói tiếp:

- Nếu đại ca xuất hiện ở thành Ngạc Châu rồi bị thám mã của Thẩm Mộc Phong phát giác , sau mới có người Bách Hoa sơn trang tới đây thì chẳng có chi là lạ. Nhưng đại ca chưa xuất hiện mà cao thủ của Bách Hoa sơn trang đã đến trước thì lại là một điều khiến chúng ta phải suy nghĩ.

Triển Diệp Thanh đột nhiên xen vào:

- Nếu chúng ta bắt sống Kiếm Môn Song Anh thì có thể điều tra cho rõ nội tình.

Thương Bát đáp:

- Theo ý tại hạ thì không nên là như vậy .

Bỗng nghe Đỗ Cửu hắng dặng một tiếng, Thương Bát liền dừng ngay lại.

Hắn đảo mắt nhìn ra thấy điếm tiểu nhị tay mặt bưng bình trà, tay trái cầm một cái khay đang rảo bước tiến vào. Gã hỏi:

- Bốn vị đại gia muốn ăn gì chăng?

Thương Bát đáp:

- Ngươi lấy rượu và thức ăn vào đây.

Điếm tiểu nhị đặt khay trà xuống rồi lui ra.

Triển Diệp Thanh khẽ hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Thương huynh không đồng ý chắc là đã có kế sách hay hơn?

Thương Bát đáp:

- Theo nhận định của tiểu đệ thì bọn chúng tới đây nhất định có âm mưu khác .

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Cao kiến của Thương huynh kiến tiểu đệ rất khâm phục, Nhưng chưa hiểu chúng ta đối phó bằng cách nào?

Thương Bát đáp:

- Theo ý tại hạ thì chúng ta nên điều tra cho rõ Kiếm Môn Song Anh tới đây với dụng ý gì?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Nếu vậy tưởng cũng cần bắt sống chúng mới tra hỏi được.

Thương Bát đáp:

- Chúng ta ngấm ngầm điều tra thì hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phải rồi . Chúng ta chia nhau đi giám thị hành động bọn chúng.Tại hạ xin đi trước .

Triển Diệp Thanh cũng nói:

- Tại hạ cũng muốn đi trước.

Thương Bát vội giải thích:

- Đại ca cùng Triển huynh đệ bất tất phải nhọc lòng. Hai vị đều hóa trang thành những lão nhân

ngoài năm chục tuổi nhưng cử động không ra dáng ông già chút nào. Đừng nói Kiếm Môn Song Anh, mà người thường ngó thấy cũng có thể nhận ra ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy bây giờ phải làm thế nào?

Thương Bát mỉm cười nói:

- Vụ này hai vị không làm được. Hiện trong võ lâm có hai nhân vật thiện nghệ thuật ngấm ngầm theo dõi hành tung thì một là Nhất Trận Phong Bành Vân, còn một người nữa là lão Thần Thâu Hướng Phi. Ngoài ra các đệ tử Cái bang đều làm được . Nhưng đáng tiếc là Tôn Bất Tà chưa tới. Lão nhân gia là bậc trưởng bối Cái bang mà sai bảo bọn đệ tử thì thật dễ quá.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Nhưng Kiếm Môn Song Anh không ngồi chờ tới khi Tôn lão tiền bối tới thì đã đi rồi làm thế nào?

Thương Bát trầm ngâm nói:

- Thôi được . Hai vị cứ chờ đây, để tiểu đệ đi coi.

Hắn quay lại khẽ dặn Đỗ Cửu:

- Đại ca cùng Triển huynh đệ đều ít qua lại giang hồ. Lão nhị cẩn thận đừng để người ngoài sinh lòng ngờ vực.

Đỗ Cửu đáp:

- Lão đại cứ yên tâm đi đi.

Thương Bát xoay mình vọt ra ngoài.

Tuy hắn bụng phệ, trông dáng vẻ nặng nề mà hành động linh hoạt vô cùng.

Đỗ Cửu đứng dậy đóng cửa sổ lại khẽ nói:

- Xin hai vị cứ ở trong phòng, đừng ra ngoài, để tiểu đệ ra nghe ngóng.

Bỗng có tiếng gọi:

-Xin đưa rượu thịt vào.

Đỗ Cửu mở cửa phòng đón lấy rồi bảo điếm tiểu nhị:

- Bọn ta đi đường suốt ngày nhọc mệt. Vậy ngươi cứ để đây, sáng mai hãy vào dọn dẹp.

Điếm tiểu nhị ngơ ngác một chút rồi đáp:

- Dạ . Xin tuân lời khách quan.

Đoạn gã trở gót đi ra.

Đỗ Cửu đưa rượu thịt vào phòng nói:

- Chúng ta ăn lẹ rồi tắt đèn đi.

Tiêu Lĩnh Vu không nói gì nhưng nghĩ thầm trong bụng:

- Cuộc sống nấp nánh thế này thật là vô vị.

Ba người ăn uống xong, Đỗ Cửu thu dọn bàn đi rồi tắt đèn đóng cửa lại ngồi tĩnh tọa.

Sau một giờ vẫn chưa thấy Thương Bát trở về.

Tiêu Lĩnh Vu nóng ruột tự hỏi:

- Y đi đâu lâu thế mà chẳng thấy tin tức gì. Không biết có xảy ra chuyện gì chăng?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng không nhịn được thở dài nói:

- Đáng lẽ Thương huynh đệ phải trở về rồi mới phải.

Lúc này tửu khách đã giải tán hết, trong khách sạn vắng tanh hiu quạnh.

Đỗ Cửu khẽ hắng dặng một cái rồi đáp:

- Đại ca có điều chưa rõ là Thương huynh đệ bề ngoài ra chiều sởi lởi, nhưng thực ra y hành sự rất quyết đoán. Y đã đi điều tra thì tất phải thu được kết quả gì mới chịu trở về.

Tiêu Lĩnh Vu buông tiếng thở dài, muốn nói gì lại thôi.

Đỗ Cửu biết chàng vẫn băn khoăn liền nói tiếp:

- Đại ca bất tất phải quan tâm. Dù y có gặp phải cường địch cũng không đến nỗi bị vây hãm đâu mà ngại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh chỉ mong y bình yên trở về.

Triển Diệp Thanh cũng nói:

- Chúng ta chờ thêm một lúc nữa nếu y không trở về thì phải đi kiếm Tôn lão tiền bối để tìm cách tiếp viện.

Nguyên Tôn Bất Tà và Tiêu Lĩnh Vu khi chia tốp ra đi đã ước hẹn với nhau:

Trừ khi gặp tình hình khác lạ cần phải tìm nhau thì không kể còn ngoài ra bất luận trong quán trọ hay khi đi ngoài đường cũng không chuyện trò để khỏi bị người ngoài chú ý.

Mọi người còn đang thảo luận bỗng cánh cửa kẹt mở, một bóng người nhảy bổ vào.

Đỗ Cửu trầm giọng quát:

- Ai?

Bỗng nghe người vừa tới khẽ đáp:

- Ta đây. Mau thắp đèn lửa lên đi.

Đỗ Cửu nghe ra đúng là thanh âm của Thương Bát , vội bật lửa thắp đèn.

Hắn nhìn thấy Thương Bát mặt tái xanh đứng đó. Tay phải nắm lấy bả vai bên trái, máu tươi chảy ra ướt cả tay áo.

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi, vội bước đến bên Thương Bát hỏi:

- Thương huynh đệ bị Thương nặng lắm không?

Thương Bát đáp:

- Không can gì. Tiểu đệ còn chống đỡ được. Chỉ cần buộc thuốc là không có gì đáng ngại nữa.

Triển Diệp Thanh thò tay vào bọc lấy ra một cái túi lụa nói:

- Đây là Huyết chỉ sinh cơ tán của phái Võ Đương. Chắc Thương huynh cũng biết rồi?

Đỗ Cửu đón lấy đáp:

- Hay lắm! Môn thuốc này rất nổi danh trên giang hồ.

Hắn mở túi lấy thuốc buộc cho Thương Bát rồi buộc miệng túi lại. Hắn lắc đầu nói:

- Nguy quá! Chỉ một chút nữa là chạm đến gân cốt.

Thương Bát phấn khởi tinh thần hỏi:

- Gân cốt chưa bị Thương ư ?

Đỗ Cửu đáp:

- Chưa. Nhưng chỉ cách chừng sợi tóc.

Thương Bát cười ha hả nói:

- Ta tưởng cánh tay này thành tàn phế rồi. Chưa việc gì là may lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

-Vụ này ra làm sao?

Thương Bát thở phào đáp:

-Tiểu đệ vừa tới đại sảnh thì Kiếm Môn Song Anh đang trả tiền hàng để đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Huynh đệ mất máu nhiều, không nên nói dài, kể vắn tắt thôi.

Thương Bát gật đầu đáp:

- Tiểu đệ theo bọn chúng qua mấy dẫy phố, đến một nơi rất đông người nhiệt náo. Đại để đèn đuốc sáng rõ như ban ngày, người đến kẻ đi chen vai thích cánh. Hai bên đều là những toà viện đồ sộ với những khuôn cửa cao và rộng.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Địa phương nào mà nhiệt náo như vậy?

Thương Bát đáp:

- Đó là nơi tụ hội những ca kỹ thành Ngạc Châu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Kiếm Môn Song Anh tới đó làm chi? Chẳng lẽ chúng cũng là phường hiếu sắc?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ cũng lấy làm kỳ không hiểu Kiếm Môn Song Anh sao lại tới đó. Dù chúng có muốn nọ kia cũng nên ăn mặc khác đi mới phải.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Sao? Chẳng lẽ Thẩm Mộc Phong đã đặt cả trạm ngầm ở kỹ viện làm tai mắt?

Thương Bát đáp:

- Tại hạ nhận thấy nơi đó chẳng những là tai mắt của Thẩm Mộc Phong mà còn là nơi phát lệnh nữa.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tại hạ thấy chúng vào một kỹ viện tên gọi Tam Giang Thư Ngụ , liền vào theo.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao Thương huynh đệ lại bị thương?

Đỗ Cửu cũng hỏi theo:

- Chẳng lẽ trong kỹ viện đông đúc như vậy mà Kiếm Môn Song Anh cũng dám động thủ?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Vụ này nhiều chuyện ngoắt ngéo. Tiểu đệ rượt theo vào Tam Giang Thư Ngụ thì thấy người vào ra đông như nước chảy, cách bố trí trong viện đã được nghiên cứu kỹ. Phía trước có núi non bộ, có ao cá suối nước. Hai bên các cửa đều có buông rèm, đèn ngũ sắc treo cao, tiếng đàn sáo lọt ra ngoài. Mười nhà đến chín nhà đấy khách. Cách làm ăn rất phát đạt.

Thương Bát suốt đời chuyên nghề kinh doanh nên khi bàn cách làm ăn kiếm tiền là hắn khoan khoái quên cả đau đớn.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày giục:

- Thương huynh đệ nói hết đi.

Thương Bát cười khanh khách nói tiếp:

- Tiểu đệ thấy Kiếm Môn Song Anh đi qua một hòn non bộ thẳng tới hậu viện liền theo sau. Không ngờ phía sau hòn non bộ có một cái cửa nhỏ thông ra hậu viên.

Hai tên gia nhân đứng gác đầy vẻ khinh người. Chắc chúng thấy cách ăn mặc của tiểu đệ không ra dáng vào nơi lịch sự liền ra tay cản trở không cho qua. Tiểu đệ muốn sấn bừa vào nhưng sợ làm kinh động Kiếm Môn Song Anh nên đành lùi lại, ngấm ngầm quan sát bốn mặt, tìm một nơi tối để nhảy lên nóc nhà ra phía sau Tam Giang Thư Ngụ. . .

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Thương huynh đệ có thấy Kiếm Môn Song Anh không?

Thương Bát đáp:

- Trong hậu viện trồng đầy hoa cỏ, những chiếc đèn lồng treo cao soi rõ ra bốn mặt. Mấy chỗ cửa sổ trên gác đều buông rèm. Tiểu đệ chỉ thấy thấp thoáng ánh sáng. Nhìn tình thế trong viện cũng biết ngay là kiểu cách do cao nhân bày ra. Bất luận mình đứng ở đâu cũng không tránh khỏi ánh đèn soi rõ. Tiểu đệ phải dừng lại trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm cũng không có cách nào nhảy xuống sân hậu viện được.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hắn còn bị thương, không nên nói nhiều liền bảo:

-Thương huynh đệ nói vắn tắt đi một chút được không .

Thương Bát đáp:

- Thuốc trị Thương của phái Võ Đương rất linh nghiệm. Bây giờ tiểu đệ thấy hết đau rồi. Tiểu đệ khi đó ngó tới ngó lui vẫn không nghĩ ra cách nào để nhảy vào Tam Giang Thư Ngụ, liền nghĩ cách trà trộn tiến vào là hơn. Tiểu đệ đành theo đường cũ trở ra mượn một bộ y phục.

Từ lúc hắn trở về, Tiêu Lĩnh Vu vội vã buộc vết Thương cho hắn, chưa để ý đến quần áo Thương Bát, bây giờ chàng mới để ý nhận ra hắn mặc trường bào bằng đoạn đen.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Trong lúc vội vàng, Thương huynh mượn đâu ra áo mặc?

Thương Bát cười đáp:

- Tại hạ kiếm một người thân thể cũng tương tự tại hạ rồi cởi áo hắn mặc vào. Tại hạ có để lại chút tiền đền áo rồi mới trở lại Tam Giang Thư Ngụ.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói:

- Quả nhiên người tốt vì lụa. Hai tên gác cổng ngó qua tại hạ một cái, để yên cho vào không ngăn trở gì nữa.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Phải chăng hậu viện là nơi tụ hội của Thẩm Mộc Phong?

Thương Bát đáp:

- Trong hậu viện hành lang quanh co, cách bố trí thanh nhã hơn tiền viện nhiều Hai dãy phòng đều đóng cửa kín mít, không hiểu Kiếm Môn Song Anh vào phòng nào? Tiểu đệ đưa mắt nhìn quanh thấy hậu viện có cả thẩy mười hai khuôn cửa, cửa nào cũng có ánh sáng lọt ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Trong phòng nào cũng có người ư ?

Thương Bát đáp:

- Đúng thế . Tiểu đệ đi quanh dãy hành lang một lượt vẫn không sao nhận định được Kiếm Môn Song Anh ở phòng nào mà chỉ cảm thấy mình đã lâm vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Có điều chi khác lạ?

Thương Bát đáp:

- Lúc mới vào viện thì chưa có gì. nhưng sau khi đi một vòng tiểu đệ phát giác ra mười hai khuôn cửa được bố trí theo phương vị bát quái, quyết chẳng phải một tòa kỹ viện thông thường. Tiểu đệ nhận thấy điều này lập tức lật đật rút lui . Vừa đi qua một dãy hành lang, bỗng nghe phong thanh có tiếng khí giới đánh tới . Tuy trong lòng tiểu đệ đã cảnh giác . Nhưng vẫn không sao nhận ra tại góc hành lang có người ẩn nấp nên không tránh kịp. Cánh tay mặt bị trúng một đao.

Đỗ Cửu hỏi:

- Thương huynh có nhìn thấy người ám toán không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Không nhìn rõ mà cũng không rảnh để nhìn. Người kia phóng đao ra lẹ quá, thật ít thấy trên giang hồ.

Chương 163: Nghe Cảnh Cáo Tiêu Lang Thoát Hiểm

Thương Bát ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Tại hạ trúng đao rồi không dám tiến về phía trước nữa, đao khi nhảy lên nóc nhà. Giữa lúc ấy mấy điểm sáng bắn vào chỗ tại hạ vừa đứng. Trong vòng tám thước vuông đều bị đao khí bao phủ. Tại hạ chỉ miễn cưỡng một chút cứ tiến về về phía trước, hoặc tức giận vì bị trúng đao , xoay tay phản kích thì e rằng không thoát được.

Tiêu Lĩnh Vu la thất thanh:

- Cách bố trí này không phải chỉ để đối phó một mình Thương huynh đệ mà họ đã tính toán rất kỷ. May ở chỗ Thương huynh đệ khôn ngoan hơn người mới không trúng phải ám khí.

Thương Bát nói:

- Còn có điều tiểu đệ chưa hiểu !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều gì ?

Thương Bát đáp:

- Lần đầu tiểu đệ qua dãy hành lang cũng đã lưu tâm không thấy có người. Sau khi nghĩ , ta không hiểu lúc ta qua dãy hành lang thì bị đao chém tới , không hiểu người đó từ đâu đến.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm một chút rồi nói:

- Dãy hành lang quanh co như vậy thì trong đó tất có cơ quan không biết chuyển động lúc nào !

Thương Bát nói:

- Đúng thật ! Tiểu đệ không nghĩ đến chỗ đó. Cách bố trí này thật là thâm độc. Hai đao không chém chết người thì còn có trận mưa tên bắn tới. Dù cho cao thủ bật nhất cũng khó lòng tránh khỏi. May mà tiểu đệ phóng lên nóc nhà kịp lúc nếu không đã bỏ mạng rồi.

Đỗ Cửu hỏi:

- Thương huynh nhảy lên nóc nhà không có người rượt theo ư ?

Thương Bát đáp:

- Chỗ này khác với tiền viện, người đi lại đông đảo, ta hành động lại rất mau lẹ. Vượt qua nóc nhà nhảy xuống chỗ đông người ngay.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu vậy tòa Tam Giang Thư Ngụ đó thật có điều cổ quái.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thẩm Mộc Phong đặt tai mắt khắp thiên hạ. Nơi nào cũng có sào huyệt. Hắn đã phái hàng trăm cao thủ đi ám toán Tiêu huynh. sao chúng ta không đến mấy chổ phân đà của hắn để ăn miếng trả miếng .

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Triển huynh nói phải đó ! Hôm nay nghĩ ngơi một đêm tối mai đếm Tam Giang Thư Ngụ coi rồi sẽ tùy cơ hành động.

Thương Bát nói:

- Đại ca nên bàn tính cùng Vô Vi Đạo Trưởng và Thương Bát rồi hãy quyết định.

Triển Diệp Thanh nói:

- Không hiểu tệ sư huynh có trọ ở trong Lục Hòa khách sạn không ?

Thương Bát đáp:

- Lúc tại hạ ra đi đã điều tra âm ký thì lệnh sư huynh và Tôn lão tiền bối đã trọ trong Lục Hòa khách sạn, nhưng không hiểu hai vị đó ở phòng nào?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tai mắt của Thẩm Mộc Phong rất linh mẫn, đêm nay chúng ta phải chia mà canh gác .

Suốt đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng hôm sau Vô Vi Đạo Trưởng và Thương Bát kẻ trước người sau tiến vào trong viện.

Tiêu Lĩnh Vu toan đi kiếm thì hai lão đã tới nơi. Chàng liền đem việc Thương Bát đêm qua đã dò

la thuật lại cho hai lão nghe.

Vô Vi Đạo Trưởng nói:

- Xem chừng chúng ta không còn cách nào tránh khỏi cuộc xung đột với Thẩm Mộc Phong. Mình đã bươi móc một nơi ám huyệt của hắn thì chẳng khác gì chọc vào mắt hắn rồi. Hiện giờ tuy bọn thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong đã đến Mộc Châu , nhưng quyết chẳng phải hắn tập trung toàn bộ lực lượng ở đấy. Nếu xảy cuộc động thủ, ta cũng có thể chống được một trận.

Tôn Bất Tà nói:

- Hắn đặt phân đà trong kỷ viện, thật không ai nghi ngờ được. Lão khiếu hóa đã bôn tẩu khắp hai miền Nam Bắc sông Đại giang mà nay mới được mở rộng tầm mắt.

Tuy lão già nua tuổi tác nhưng tính hiếu sự chẳng kém gì hồi còn thiếu niên.

Vô Vi Đạo Trưởng nói:

- Bây giờ chúng ta có đi tới đó cũng nên bàn tính kỷ lưỡng rồi hãy động thân.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Đạo trưởng túc trí đa mưu, chắc trong đầu óc đã có kế hoạch rồi?

Vô Vi Đạo Trưởng mỉm cười đáp:

- Kế hoạch thì có rồi nhưng không hiểu có dùng được không ? Bần đạo xin nói ra, nếu có chỗ không ổn, mong rằng các vị đại huynh chỉ giáo cho.

Rồi lão đem kế hoạch đã trù liệu nói nhỏ cho mọi người nghe.

Tôn Bất Tà gật đầu khen:

- Hay tuyệt ! Hay tuyệt ! Trước hết họ làm rối loạn nhân tâm rồi thừa cơ tiến vào.

Giữa lúc này đột nhiên một tiếng "cạch" vang lên, một viên đá rớt xuống trong viện .

Vô Vi Đạo Trưởng vãy tay khẻ nói:

- Các vị hãy coi chừng !

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vô Vi Đạo Trưởng xua tay ra hiệu cho Tiêu Lĩnh Vu đừng hỏi nữa. sau một lúc đột nhiên ngoài nhà có tiếng lách cách.

Vô Vi Đạo Trưởng đứng dậy nói:

- Bần đạo đã đặt người canh gác bốn mặt, tiếng động vừa rồi là để cảnh giác có người khả nghi đến nơi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Hai tiếng lách cách về sau phải chăng để báo hiệu nhân vật khả nghi đã đi rồi?

Vô Vi Đạo Trưởng gật đầu đáp:

- Đúng thế !

Lão đứng dậy nói tiếp:

- Bây giờ bần đạo đi trước một bước.

Rồi lão cất bước ra đi.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hóa cũng cần đi kiếm tay trợ quyền. Vậy xin tạm biệt.

Hai miền Nam Bắc sông Đại giang, chỗ nào cũng có đệ tử Cái bang. Ngạc Châu là một nơi trọng yếu ở Trung nguyên, dĩ nhiên không thiếu đệ tử Cái bang. Tôn Bất Tà là một trưởng lão độc nhất còn lại, đến bang chúa còn phải nễ lời lão, thì việc kêu đệ tử cái bang viện trợ chẳng khó khăn gì !

Tiêu Lĩnh Vu ngó Thương Bát nói:

- Thương huynh đệ tuy chỉ bị thương ngoài da nhưng mất máu nhiều, nên tịnh dưỡng mấy ngày.

Thương Bát cười đáp:

- Tiểu đệ nghỉ ngơi nửa ngày là đủ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhận thấy để hắn lại đây dưỡng thương một mình cũng rất nguy hiểm nên chàng không nói gì nữa.

Gần tới giờ Ngọ, Tiêu Lĩnh Vu đưa Trung Châu Nhị Cổ và Triển Diệp Thanh rời Lục Hòa khách sạn chạy thẳng đến Quần Anh lâu.

Quần Anh lâu là một tửu lâu rất lớn trong thành Ngạc Châu.

Tiêu Lĩnh Vu lên Quần Anh lâu thì thấy Vô Vi đạo trưởng và Đông Hải Thần Bốc Tư Mã Càn đã ở đó từ trước rồi.

Vô Vi đạo trưởng mình mặc áo màu xanh, chân đi giày chữ phúc, đầu đội mũ phương cân, chòm râu dài phất phơ trước ngực. Lão đã thay hình đổi dạng. Nếu không có lời ước hẹn từ trước thì Tiêu Lĩnh Vu mới trông thấy cũng không thể nhận ra ngay.

Tư Mã Càn giả làm một gã thầy bói.

Lúc này chưa tới giờ Ngọ. Trên tửu lâu cũng đã lác đác có khách. Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi từ từ bước vào phòng khách. Chàng thấy hai đại hán trung niên đeo trường kiếm ngồi chờ ở đó và có cầm một cái túi.

Tiêu Lĩnh Vu liền vào phòng thay đổi quần áo, rửa thuốc dịch dung trên mặt.

Chỉ trong chớp mắt chàng đã khôi phục chân tướng, đến ngồi cạnh bàn bên cửa sổ.

Chỗ này rất lộ liễu, khách lên tửu lâu là thấy ngay.

Thương Bát, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh chia nhau ngồi những bàn quanh Tiêu Lĩnh Vu để tiện hộ vệ cho chàng. Ba cặp mắt thỉnh thoảng lại nhìn thực khách bốn mặt, trong lòng rất đỗi khẩn trương.

Mọi người chưa hiểu Thẩm Mộc Phong định dùng thủ đoạn độc ác gì để đối phó với Tiêu Lĩnh Vu. Ai cũng sợ sơ ý một chút để chàng bị người ám toán.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi chưa đầy một khắc thì bỗng có một tửu khách ở góc Đông Bắc đột nhiên đứng dậy xuống lầu.

Thương Bát động tâm khẽ bảo Đỗ Cửu:

- Hãy coi chừng thằng lỏi đó!

Đỗ Cửu khẽ gật đầu, để ý người kia chòng chọc thì thấy gã đi tới cửa cầu thang bỗng dừng lại ngó Tiêu Lĩnh Vu hai lần rồi mới xuống lầu ra đi.

Trong khoảnh khắc tửu bảo hai tay bưng mâm thức ăn đi lên. Gã đặt một khay đồ chiên nóng xuống bàn có bốn người ngồi đó rồi đi tới chỗ Tiêu Lĩnh Vu, nghiêng mình hỏi:

- Khách quan muốn dùng gì?

Tiêu Lĩnh Vu bảo lấy hai đĩa nhắm và một hồ rượu.

Gã tửu bảo lại trở gót đi xuống.

Chớp mắt đã thấy gã tiểu bảo bưng rượu thịt đi lên.

Tên tửu bảo này đưa đồ đến mau lẹ quá khiến Thương Bát sinh lòng ngờ vực, khẽ bảo Đỗ Cửu:

- Tình hình có điều khác lạ....

Đỗ Cửu hỏi:

- Điều gì khác lạ?

Thương Bát đáp:

- Trong các tửu lâu dù lớn hay nhỏ, thường thường ai gọi trước thì tửu bảo đem đồ đến trước. Gã tửu bảo này lại kính trọng đại ca một cách đặc biệt. Lão nhị hãy coi chừng.

Hắn chưa dứt lời, quả nhiên gã tửu bảo đi thẳng đến chỗ Tiêu Lĩnh Vu.

Đỗ Cửu ngấm ngầm vận khí đề phòng. Hắn chỉ chờ tửu bảo có cử động gì khả nghi là lập tức động thủ phóng chưởng đánh ra.

Tửu bảo đặt rượu thịt xuống bàn rồi nghiêng mình lui ra.

Đỗ Cửu thở phào một cái nghĩ thầm:

- Thương lão đại thật quá đa tâm. Thẩm Mộc Phong đặt tai mắt khắp nơi, nhưng chưa chắc đã đặt trạm ngầm tại Quần Anh lâu này.

Tửu bảo đi quanh đến chỗ Triển Diệp Thanh hỏi y dùng gì rồi mới xoay mình bỏ đi.

Tiêu Lĩnh Vu nâng chung rượu lên toan nhấp thì đột nhiên có thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Không được uống rượu và đừng ăn gì.

Thanh âm này chàng nghe đã quen tai, không giống giọng nam nhân.

Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy trên Quần Anh lâu lúc này không có nữ nhân nào. Chàng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Người này là ai? Y ngồi đâu để cảnh cáo ta?

Sau một lúc tửu bảo quay trở lại bàn của Tiêu Lĩnh Vu, nhìn rượu thịt vẫn còn nguyên thì hỏi:

- Phải chăng rượu chưa hâm nóng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không phải!

Tửu bảo lại hỏi:

- Hay là thức nhắm không được ngon miệng?

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Cũng không phải!

Tửu bảo ngó lại bàn rượu thịt rồi hỏi:

- Đã có rượu ngon nhắm tốt, sao khách quan không dùng đi?

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

- Sao tên tửu bảo này lại nhòm ngó đến ta nhiều quá vậy?

Hiện giờ chàng đã có thêm nhiều lịch duyệt giang hồ, tuy trong lòng ngờ vực nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, cười mát khẽ hỏi tửu bảo:

- Tại hạ ngửi thấy trong rượu thịt dường như có mùi khác lạ.

Tửu bảo cười đáp:

- Khách quan khéo nói giỡn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chú không tin là rượu có độc sao không uống thử một chung. Đây! Mời chú uống đi.

Miệng chàng nói, hai tay chàng cử động rất mau lẹ. Tay mặt điểm vào huyệt Phong thị ở chân phải gã, tay trái cầm chung rượu ngầm vận nội lực đổ vào miệng gã.

Thủ pháp của chàng rất mau lẹ. Tuy chàng cưỡng bách tửu bảo uống rượu mà bao nhiêu tửu khách trên lầu đều không phát giác.

Tiêu Lĩnh Vu đặt chung rượu xuống, khẽ vỗ vào lưng gã tửu bảo.

Gã tửu bảo không làm sao được đành phải nuốt rượu xuống.

Tiêu Lĩnh Vu giải khai huyệt đạo cho gã rồi khẽ nói:

- Lão huynh hãy cẩn trọng.

Tửu bảo được giải khai huyệt đạo liền lập tức xoay mình chạy xuống lầu.

Nhưng chung rượu gã uống có chất kịch độc. Gã mới chạy tới cửa cầu thang chất độc đã phát tác. Gã té huỵch xuống, mũi, miệng đều đổ máu tươi.

Tiêu Lĩnh Vu thấy vậy la thầm:

- Thật là mắc cỡ! Nếu không có người cảnh cáo ta vô tình uống vào rồi thì không tránh khỏi kiếp nạn.

Tên tửu bảo té xuống rồi không dậy được nữa khiến tửu khách đều chú ý quay đầu ra ngó.

Bỗng thấy một tửu khách đứng dậy chạy lại ôm gã tửu bảo lên bước lẹ xuống lầu.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Trong đám tửu khách trên lầu này e rằng có nhiều cao thủ Bách Hoa sơn trang trà trộn vào. Địch ở trong bóng tối mà ta ở ngoài sáng, không nên ngồi đây lâu nữa.

Chàng thò tay vào bọc móc ra một nắm bạc vụn để lên bàn rồi đứng dậy bước xuống lầu.

Đỗ Cửu nhìn Thương Bát khẽ nói:

- Không ngờ Thẩm Mộc Phong đặt trạm ngầm trong cả tòa tửu lâu này. Chúng ta đi thôi.

Hai người đứng dậy, song song đi xuống.

Triển Diệp Thanh đảo mắt nhìn quanh rồi lớn tiếng hô:

- Trong rượu thịt có độc. Các vị hãy coi chừng!

Gã tửu bảo đột nhiên ngã lăn ra khiến tửu khách đã sinh lòng ngờ vực, lại nghe Triển Diệp Thanh hô hoán. Lập tức tòa tửu lâu náo loạn cả lên.

Triển Diệp Thanh nhân lúc náo loạn, lật đật xuống lầu.

Tiêu Lĩnh Vu xuống hết cầu thang đi thẳng ra ngoài. Chàng vừa tới cửa điếm thì lại nghe thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Coi chừng có kẻ ám toán!

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại , không nhận ra được người nào cảnh cáo.

Chàng tự nhủ:

- Người này không chịu xuất hiện là không muốn cùng ta tương kiến.

Chàng ngửng đầu trông ra thấy trên đường phố người qua lại đông như mắc cửi vì lúc này đang giữa trưa, người nào cũng trở về nhà hay tìm vào tiện ăn uống.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn người Bách Hoa sơn trang dám hạ thủ ngay nơi phồn hoa đô hội này?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng ánh hàn quang lấp loáng, một nắm độc châm bắn tới nhanh như chớp.

Lại nghe những tiếng lách cách vang lên. Phần lớn độc châm găm vào cửa điếm. Chỉ có mấy mũi bắn vào trong quán.

Hai tiếng rú thê thảm vọng lại. Tiếp theo hai tiếng huỳnh huỵch vang lên. Hai người ngã quay ra đụng vào bàn lăn lộn mấy cái rồi tắt thở chết ngay.

Những độc châm nhỏ như lông trâu, bắn trúng người không một tiếng động mà chất độc thật là mãnh liệt nên hai người bị chết một cách hồ đồ. Cả những người đứng bên cũng không hiểu tại sao họ ngã lăn ra chết một cách đột ngột.

Tiêu Lĩnh Vu thấy người vô tội bị chết oan uổng thì trong lòng cực kỳ phẫn nộ, chàng chú ý nhìn trong đám đông nhưng không phát giác được kẻ nào khả nghi.

Lúc này Trung Châu Nhị Cổ và Triển Diệp Thanh từ trên lầu chạy xuống, ngó thấy hai người nằm lăn ra đó liền rảo bước ra khỏi tửu điếm.

Tiêu Lĩnh Vu tức quá đứng ở cửa điếm. Cặp mắt chàng loang loáng nhìn quanh để điều tra hung thủ, quên cả hành động.

Thương Bát bước đến bên chàng nói nhỏ:

- Đại ca lại đây mau.

Tiêu Lĩnh Vu tâm thần tỉnh táo lại, nhớ đến công việc còn phải làm liền cất bước đi theo Trung Châu Nhị Cổ. Chàng tự nhủ:

- Thẩm Mộc Phong thi hành những thủ đoạn không thể lường trước được để gia hại ta, khó nỗi đề

phòng cho xiết. Từ nay bất cứ chỗ nào ta cũng phải lưu tâm cẩn thận.

Triển Diệp Thanh đi sau cách chừng năm thước, để ý nhìn bốn phía ngấm ngầm bảo vệ cho chàng.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn chưa nguôi giận. Chàng vẫn ngấm ngầm lưu tâm dò xét để mong phát hiện ra người nào ám toán là lập tức hạ thủ.

Đi qua hai đường phố, tới một ngã tư. Chàng thấy hai bên hè phố bầy đầy các thứ hàng hóa, thương nhân không ngớt mời mọc khách mua.

Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy cách đó chừng năm sáu trượng có một ngõ hẻm. Ngoài đường phố tiếng người huyên náo, khách đi đường tấp nập rất khó đề phòng ám toán, chàng liền rẽ vào ngõ hẻm.

Tiêu Lĩnh Vu toan thi triển Truyền âm nhập mật để gọi Thương Bát, Đỗ Cửu bỗng thấy một khiếu hóa tử trung niên quần áo lam lũ đi tới, hai mắt nhìn chòng chọc vào Tiêu Lĩnh Vu.

Chàng nghĩ thầm:

- Ta nghe nói đệ tử Cái bang rải khắp hai miền Đại giang nam bắc. Người này chú ý nhìn ta, không chừng là đệ tử Cái bang vâng lệnh Tôn Bất Tà tới đây.

Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì khiếu hóa tử đã tiến tới gần trước mặt, còn cách chừng ba bốn thước. Hắn khẽ hỏi:

- Phải chăng tôn giá là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng là tại hạ! Huynh đài có phải đệ tử Cái bang....

Chàng chưa dứt lời, bỗng tên khiếu hóa giơ cả hai tay lên. Tay mặt liệng ra một nắm độc châm, tay trái cầm đao trủy thủ nhảy xổ lại tập kích Tiêu Lĩnh Vu.

Đứng gần quá mà lại bị tập kích đột ngột thì tránh đao trủy thủ còn dễ nhưng khó lòng đối phó với độc châm.

May ở chỗ Tiêu Lĩnh Vu gặp người ám toán liên miên, lúc nào chàng cũng đề phòng. Cả lúc đang nói chuyện với khiếu hóa tử, gặp biến bất ngờ chàng lập tức tránh né đánh ra một chưởng người chàng lộn về phái sau rồi lạng sang một bên.

Gặp tình thế cấp bách, Tiêu Lĩnh Vu phải thi triển công phu Thiết bản kiều để né tránh độc châm.

Khiếu hóa đứng tuổi bản lĩnh không phải tầm thường. Hắn thấy Tiêu Lĩnh Vu thân pháp mau lẹ

tránh khỏi độc châm lại còn phóng chưởng đánh tới. Lập tức hắn bước tạt ngang sang mé trái hai bước để tránh chưởng lực, đồng thời hắn rung tay trái một cái liệng thanh đao trủy thủ về phía Tiêu Lĩnh Vu. Đoạn hắn xoay mình bỏ chạy về phía chính Đông.

Bỗng nghe mấy tiếng rú ngắn ngủi vang lên. Bốn năm người qua lại đã bị tử thương vì độc châm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế lại càng căm phẫn. Chàng chụp được thanh đao trủy thủ liền nhằm theo liệng ra.

Đây là thủ pháp phóng ám khí của Liễu Tiên Tử đứng vào hàng nhất tuyệt võ lâm. Tiêu Lĩnh Vu đang lúc căm tức, vận kình lực rất mạnh liệng ra, kình phong rít lên veo véo.

Tên khiếu hóa kia thân pháp cực kỳ mau lẹ. Lúc Tiêu Lĩnh Vu liệng trủy thủ ra hắn đã chạy được ngoài hai trượng. Vì không nghe thấy Tiêu Lĩnh Vu rượt theo, bất giác hắn quay đầu nhìn lại thì lưỡi trủy thủ vừa bắn tới, ánh bạch quang lóe lên. Hắn tránh không kịp bị thanh đao trủy thủ găm vào trán ngập tới tận chuôi.

Tên khiếu hóa cực kỳ dũng mãnh. Hắn giơ tay lên rút lưỡi trủy thủ ra, còn chạy được hơn một trượng nữa mới ngã xuống mà chết.

Đường phố náo loạn cả lên, khách bộ hành la hoảng:

- Không xong rồi! Họ đánh chết người!

Rồi tiếng chân người chạy loạn lên.

Thương Bát đi đến bên Tiêu Lĩnh Vu, kéo áo chàng khẽ nói:

- Đại ca đi mau lên. Xin theo sau tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu buông tiếng thở dài, lật đật đi sau Thương Bát.

Lúc này Trung Châu Nhị Cổ đã hiểu rõ tình hình trước mắt. Bọn cao thủ Bách Hoa sơn trang tuy hóa trang thành bao nhiêu thân phận nhưng chỉ nhằm vào một mình Tiêu Lĩnh Vu , hai người đã ngấm ngầm bàn định với nhau, một người đi trước, một người đi sau hộ vệ cho chàng.

Thương Bát rẽ vào ngõ hẻm rồi, ẩn ở phía sau một cái cổng lớn. Hắn thò tay vào bọc lấy ra một cái mặt nạ da người đưa cho Tiêu Lĩnh Vu, nói:

- Xin đại ca đeo lẹ vào.

Tiêu Lĩnh Vu đeo mặt nạ rồi, Đỗ Cửu lấy ra một cái áo xanh đưa cho chàng, nói:

- Đại ca mặc áo này ra ngoài thì chúng không thể nhận ra được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy áo mặc vội vào mình.

Bỗng thấy Triển Diệp Thanh chạy tới hối hả giục:

- Ngoài đường phố đương nhốn nháo. Quan sai, nha dịch sắp tới nơi. Chúng ta đi lẹ lên.

Bốn người đi xuyên qua ngõ hẻm. Lại chuyển vào một đường lớn khác /

Thương Bát nói:

- Chúng ta cứ giả vờ như không quen biết gì nhau và đừng đi cách nhau xa quá để tiện chiếu cố cho nhau.

Lúc này ngoài đường phố đang đồn rùm lên vì chuyện cường đạo giết người.

Mấy người đi một lúc rồi, không bị ai tập kích nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thấy hãy còn sớm mà cứ đi mãi ngoài đường thế này cũng không tiện liền ghé vào tửu quán.

Quán rượu này nhỏ bé dường như chỉ bán cho người nghèo cùng phu khuân vác.

Bây giờ trời đã quá Ngọ, trong quán thưa thớt chỉ có vài ba thực khách.

Bốn người vào quán rồi mỗi người ngồi một bàn.

Trong quán trừ mấy món nấu còn lại, ngoài ra chẳng có thức ăn nào khác.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu mỗi người gọi riêng biệt lấy phần ăn cho mình.

Bốn người đang ăn uống bỗng thấy bốn đại hán đi vào.

Trong quán này chỉ có bảy cái bàn. Bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người ngồi bốn bàn.

Còn ba bàn nữa cũng đều đã có người ngồi.

Bốn đại hán này đều nai nịt gọn gàng hoặc mặc võ phục. Người đi đầu lưng đeo một thứ binh khí hình thù kỳ dị kêu bằng Diêm Vương bút. Còn ba người kia lưng đều cài đơn đao.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn đại hán thấy cả bốn người đều đeo một chiếc túi, mà túi nào cũng căng phồng, đủ biết trong túi chứa đầy ám khí.

Đại hán đi trước cài Diêm Vương bút tiến thẳng lại ngồi trước mặt Tiêu Lĩnh Vu. Còn ba gã kia chia nhau ngồi ở các bàn Thương Bát, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh.

Thương Bát, Đỗ Cửu cùng Triển Diệp Thanh đã hóa trang, rất khó có ai nhận ra được. Dù người nào biết được là hóa trang cũng không thể biết thân thế.

Đại hán cài Diêm Vương bút liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu một cái rồi đột nhiên đưa tay cầm lấy hồ rượu đặt trước mặt chàng, tự nhiên rót uống. Gã uống rất nhiều mà động tác lại rất mau lẹ. Chỉ trong khoảnh khắc gã đã uống cạn cả hồ rượu không còn một giọt.

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng bất mãn nhưng cố nín nhịn.

Đại hán uống cạn hồ rượu rồi đẩy cái hồ không về phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ thở dài một cái chứ không nói gì.

Bỗng nghe đại hán ngồi cùng bàn với Đỗ Cửu ở bên cửa lớn tiếng nói:

- Chờ một lúc nữa nếu thấy chuyện gì xảy ra thì các vị cũng cứ ngồi yên đừng cử động để khỏi hại đến người vô tội.

Chương 164: Quần Hào Do Thám Tam Giang Viện

Tiêu Lĩnh Vu giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Trong nhà này ngoài ta và nhị vị huynh đệ, chỉ còn Triển Diệp Thanh và hai lão già, chẳng lẽ chúng đã biết rõ thân phận bốn người bọn ta rồi?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên cánh cửa bị đẩy bật ra. Một lão già mặc trường bào, tay không rảo bước tiến vào.

Lão này đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi từ từ đi tới trước mặt Thương Bát hỏi:

- Tại hạ muốn mượn chỗ ngồi được chăng?

Nguyên Thương Bát lâu ngày bôn tẩu giang hồ, võ công cũng đáng kể vào bậc cao thủ hạng nhất, mưu kế cũng sâu xa hơn người. Hắn thấy bộ dạng hai bọn người kia đáng nghi vẫn nhẫn nại không lộ vẻ gì, chỉ ngấm ngầm theo dõi hành động của họ.

Lão già tay không huyệt Thái dương nhô cao, chứng tỏ là một tay cao thủ kiêm cả hai bên nội ngoại công phu. Còn đại hán lưng cài đơn đao tuy có cường tráng nhưng so với lão già áo xanh thì còn kém xa.

Thương Bát tự hỏi:

- Không hiểu lai lịch bọn này thế nào. Coi bề ngoài thì dường như không có ý cừu địch với bọn ta.

Trong bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người thì Triển Diệp Thanh tính khí nóng nẩy hơn hết. Người kia ngồi xuống bàn y rồi, trong lòng y rất bực bội, mấy lầm toan phát tác nhưng thấy Tiêu Lĩnh Vu, Thương Bát vẫn bình tĩnh y đành phải nhẫn nại.

Sau một lúc đại hán lưng cài Diêm Vương bút không nhẫn nại được nữa đứng dạy tiến lại trước mặt lão già áo xanh, kính cẩn thi lễ nói:

- Thưa trang chúa! Tại hạ xem chừng bọn họ không tới rồi.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Té ra bọn này có ước hẹn với người khác. Không hiểu sao họ lại chọn tửu quán nhỏ bé này làm

nơi gặp gỡ?

Thương Bát nhìn tướng mạo lão già ngồi đối diện thì dường như có lần được nghe người nhắc đến. Nhưng trong lúc nhất thời hắn không nhớ ra được là ai.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác hắn đưa mắt nhìn lão già hai lần.

Đại hán lưng cài đơn đao ngồi bên cạnh cười lạt nói:

- Có gì lạ mà nhòm ngó?

Thương Bát chấn động tâm thần vội quay đi nhìn chỗ khác.

Đại hán đột nhiên vươn tay ra chụp lấy cổ tay Thương Bát.

Thương Bát biết mình mà né tránh là lập tức bộc lộ thân thế. Hắn cứ ngồi yên không nhúc nhích, để mặc cho đại hán nắm lấy cổ tay.

Bỗng lão già áo xanh xua tay nói:

- Không nên gây chuyện thị phi.

Đại hán cài Diêm Vương bút dường như rất kính trọng lão già áo xanh. Hắn nghe lão nói vậy liền buông tay Thương Bát ra.

Tiếng cửa lại kẹt mở, một thiếu niên chừng 25, 26 tuổi đẩy cửa bước vào.

Tiêu Lĩnh Vu thấy người này tới không khỏi chấn động tâm thần, nghĩ bụng:

- Xem chừng Thẩm Mộc Phong cũng tới thành Ngạc Châu này rồi.

Nguyên người mới tới là Đơn Hoàng Chương, đại đệ tử của Thẩm Mộc Phong.

Đơn Hoàng Chương chuyển động cặp mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Vị nào là Chu lão gia tử?

Lão già áo xanh đứng dậy đáp:

- Tại hạ là Chu Văn Xương ở Lạc Dương.

Đơn Hoàng Chương chắp tay nói:

- Vãn bối nghe danh đã lâu, bữa nay mới được gặp đây thật lấy làm hân hạnh.

Chu Văn Xương mỉm cười hỏi:

- Không dám! Cách xưng hô huynh đài thế nào?

Đơn Hoàng Chương đáp:

- Tại hạ họ Đơn, tên Hoàng Chương. Đây có thiếp mời. Kính xin Chu lão tiền bối qua mắt.

Chu Văn Xương đón lấy thiếp mời, ngó qua rồi hỏi:

- Các hạ xưng hô Thẩm trang chúa bằng gì?

Đơn Hoàng Chương đáp:

- Lão nhân gia là ân sư của vãn bối.

Chu Văn Xương nói:

- Hay lắm! Xin các hạ về phụng mạng là lão phu sẽ y ước tới nơi.

Đơn Hoàng Chương vừa cười vừa dặn:

- Ba vị Tân, Vưu, Hứa đều đến đúng hẹn. Xin Chu lão tiền bối y ước cho.

Chu Văn Xương đáp:

- Đơn huynh cứ yên lòng.

Đơn Hoàng Chương chắp tay nói:

- Vãn bối xin cáo biệt.

Chu Văn Xương đáp:

- Xin miễn cho lão phu khỏi tiễn chân.

Đơn Hoàng Chương đáp:

- Không dám! Rồi trở gót đi ngay.

Đơn Hoàng Chương đi một lúc rồi, Chu Văn Xương cũng đứng dậy rảo bước ra ngoài.

Đại hán lưng cài Diêm Vương bút vẫy tay một cái, ba đại hán cài đơn đao đều đứng dậy ra đi.

Hồ rượu của Tiêu Lĩnh Vu đại hán đã uống sạch. Chàng chờ mấy người đi khỏi mới kêu tiểu nhị

lấy hồ rượu cùng chung khác cho chàng.

Tiểu nhị cầm chung rượu lên bỗng la lên:

- Tiền!

Tiêu Lĩnh Vu đón lấy chung rượu nhìn vào, thấy bên trong quả có ngân lượng chừng năm chỉ, biết là đại hán kia để lại trả tiền rượu. Chàng lẩm bẩm:

- Con người hắn tuy thô lỗ nhưng cũng không phải hạng người ăn uống quịt.

Thương Bát bỗng ngửa mặt lên trời nói một mình:

- Chu, Tần, Vưu, Hứa bốn vị đại hiền trong võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy đến bên Thương Bát hỏi:

- Thương huynh đệ! Huynh đệ có biết lão già áo xanh đó không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ nghe người ta nhắc đến danh tự Chu Văn Xương ở Lạc Dương mà thôi.Trong Tứ đại hiền Chu Văn Xương đứng đầu. Không ngờ Thẩm Mộc Phong lại mời được cả bốn vị trước nay chưa từng hỏi đến chuyện thị phi giang hồ.

Thương Bát lại nói tiếp:

- Tiểu đệ nghe nói Tứ đại hiền trong võ lâm võ công cao cường nhưng lạnh nhạt thế tình, không chịu giao du với các nhân vật giang hồ, không hoà mình vào chốn thị phi để tranh danh đoạt lợi nên người ta kêu bằng Tứ Đại Hiền Nhân.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bọn họ ẩn cư vui thú lâm tuyền là phải. Nhưng đã thân hoài tuyệt kỷ mà thấy trên chốn giang hồ tà ma lấn át, chính đạo suy vi vẫn không hỏi đến thì chẳng thể gọi là đại anh hùng, đại hào kiệt được.

Thương Bát nghiêm trang đáp:

- Lời đại ca dạy rất phải.

Tiêu Lĩnh Vu đứng dậy nói:

- Coi tình hình này thì có vẻ Thẩm Mộc Phong đã thân hành tới Ngạc Châu, mà hành tung chúng ta đã tiết lộ. Vậy chúng ta đi thôi, đừng chần chờ ở đây nữa.

Chàng liền tính trả tiền cơm rượu rồi đứng dậy ra đi.

Lúc này Tiêu Lĩnh Vu đeo mặt nạ có nước da vàng ửng, má bên phải lại có một túm lông đen, tướng mạo cực kỳ xấu xa.

Thương Bát đi với Tiêu Lĩnh Vu. Đỗ Cửu đi với Triển Diệp Thanh thành một tốp. Bốn người mượn cơ hội đi thưởng ngoạn phong cảnh thành Ngạc Châu đồng thời ghi nhớ lấy địa thế.

Lúc lên đèn bốn người đi tới một ngõ hẻm rồi rẽ vào quán bán đậu hủ.

Hai tên đệ tử phái Võ Đương đã chờ ở trong quán.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu lột mặt nạ và thay đổi y phục.

Triển Diệp Thanh mặc trường bào màu lam, hóa trang làm một vị công tử con nhà quí phái, gương mặt cũng trang điểm để che dấu chân tướng.

Thương Bát mặc trường bào, đầu đội mũ quả dưa, ngoài khoác áo choàng. Hắn đeo mặt nạ giả làm một tên quản gia.

Đỗ Cửu đeo mặt nạ, để ba túm râu dài, lưng cài yêu đao, giả làm tên tùy tùng.

Tiêu Lĩnh Vu đeo bộ mặt non choẹt, mặc thanh y tiểu mạo, giả làm tiểu đồng theo hầu Triển Diệp Thanh.

Bốn người cải trang xong xuôi, chợt thấy một tên đệ tử phái Võ Đương nghiêng mình nói:

- Tệ chưởng môn đã ước hẹn với Tôn lão tiền bối: Bất luận sự việc ra sao, vào khoảng canh năm cũng về đây tương hội.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Được rồi! Các vị cứ giữ ở đây.

Một tên đệ tử khác khẽ bảo Triển Diệp Thanh:

- Tam sư thúc giữ địa vị nhị công tử của Trình Chí Thanh, đại nhân Tuần duyệt sứ ở Giang Nam.

Triển Diệp Thanh mỉm cười đáp:

- Ta nhớ rồi.

Y đảo mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu đại hiệp! Tiểu đệ đặt cho đại hiệp một cái tên tạm là Trình Lĩnh Vu được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp:

- Cái tên này nghe hay lắm.

Bốn người nhờ bóng đêm yểm hộ ra khỏi ngõ hẻm đã thấy một cỗ xe bỗng dừng lại ở giữa đường.

Một tên đệ tử phái Võ Đương giả làm phu xe nhảy xuống chạy lại đón tiếp, nói:

- Tôn lão tiền bối đang chờ các vị ở trong xe.

Bốn người lên xe thấy Tôn Bất Tà đã trở lại cách ăn mặc như trước.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay hỏi:

- Lão tiền bối đã gặp người của quí bang chưa?

Tôn Bất Tà cười nói:

- Lão khiếu hóa không quen thay hình đổi dạng, khôi phục lại chân tướng hay hơn.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão khiếu hóa đã tìm thấy mấy tên tiểu khiếu hóa. Nhưng nhất thiết mọi hành động đều phải theo kế hoạch của Vô Vi đạo trưởng. Lão khiếu hóa chỉ có một lời dặn các vị là khi đã tiến vào Giang Nam Thư Ngụ rồi thì khi hạ thủ đừng nể nang gì hết. Theo lời báo cáo của đệ tử Cái bang thì Thẩm Mộc Phong đã tới Ngạc Châu. Hắn đem theo rất nhiều cao thủ nên khó lòng tránh xảy ra một trận ác đấu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Không hiểu đêm nay có chạm trán Thẩm Mộc Phong không?

Tôn Bất Tà cười đáp:

- Nếu hắn biết Tiêu huynh đệ tới đây thì dù có việc to tày trời hắn cũng gác lại để chờ đón đại hiệp.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nghe nói bọn ca kỷ trong Giang Nam Thư Ngụ phần lớn đều có võ công cao cường. Các vị hãy coi chừng, đừng để cho tiếng ca lời nhạc hay đèn hồng rượu lục làm cho loá mắt mà bị bọn chúng ám toán.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Xin lão tiền bối cứ yên tâm.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hóa cùng đệ tử Cái bang đều ở ngoài chờ để tiếp ứng cho các vị.

Lão ngó Triển Diệp Thanh nói tiếp:

- Lệnh sư huynh điều động có phương pháp, cách bố trí rất nghiêm cẩn. Tài vận trù quyết sách người thường quyết không bì kịp.

Triển Diệp Thanh nghe lão tán dương sư huynh mình thì trong lòng mừng thầm đáp:

- Lão tiền bối qua khen mà thôi.

Tôn Bất Tà cười nói:

- Lão khiếu hóa ăn mặc thế này thì vào kỷ viện làm sao được. Vậy xin cáo biệt.

Dứt lời lão nhún người xuyên qua cửa vọt đi.

Bánh xe lọc cọc chạy trên đường phố lớn.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ dặn Triển Diệp Thanh:

- Nếu không gặp tình thế bắt buộc thì hay hơn hết là không động thủ để những nhân vật đầu não mà Thẩm Mộc Phong phái tới đây khỏi chạy trốn mất.

Cỗ xe mui đột nhiên đi chậm lại vì đã gần tới Tam Giang Thư Ngụ.

Đỗ Cửu vén rèm xe lên thấy làn sóng người ào ạt kéo vào, hai bên đèn lồng treo cao, thật là một nơi tranh kỳ danh tuyệt, hấp dẫn bướm lả ong lơi.

Người đông nghẹt, xe ngựa không sao lách lên được.

Đỗ Cửu tức giận nhảy xuống quát:

- Tránh ra! Hắn vung tay gạt khiến bảy tám người loạng choạng lùi lại.

Mọi người thấy hắn tuy ăn mặc thanh y tiểu mạo nhưng khí thế hung dữ, rõ vẻ người võ lâm.

Nguyên triều nhà Minh thường có quan lớn vi hành đi dò xét dân tình. Những vệ sĩ hộ giá cũng cải trang che dấu thân thế nhưng lưng vẫn cài yêu đao, dân gian được nghe đã nhiều.

Bọn người bị Đỗ Cửu đẩy ra tuy trong lòng bất mãn nhưng ngó thấy cỗ xe ngựa sang trọng, không dám nói gì, hấp tấp lùi lại nhường lối.

Cỗ xe đến trước cửa Tam Giang Thư Ngụ thì dừng lại.

Thương Bát vén rèm nhảy xuống trước. Tiêu Lĩnh Vu và Triển Diệp Thanh xuống theo.

Đỗ Cửu đi trước mở đường rảo bước tiến vào Tam Giang Thư Ngụ.

Tiêu Lĩnh Vu đi theo Triển Diệp Thanh lúc nhanh lúc chậm.

Thương Bát khẽ vỗ vào cỗ xe.

Tên đệ tử dong xe lập tức cho xe chạy đi.

Tam Giang Thư Ngụ là một kỷ viện nổi tiếng trong thành Ngạc Châu. Các ca kỷ trong viện đều xinh đẹp sang trọng nên ai cũng cho là Tam Giang Thư Ngụ làm ăn phát đạt nhất.

Triển Diệp Thanh oai vệ phi thường. Y vừa đến cửa đã có hai tên gia nhân ra đón.

Đỗ Cửu vội cản lại nói:

- Không được kinh động nhị công tử.

Hai tên gia nhân “dạ” môt tiếng rồi đứng lại.

Thương Bát đi quanh tiến lên trước Triển Diệp Thanh, dùng tiếng Quan thoại nói:

- Nhị công tử bọn ta nghe tiếng Tam Giang Thư Ngụ , nay mới được rảnh đến thưởng thức. Vậy có phòng nào hảo hạng thì dẫn nhị công tử đến ngồi chơi. Nếu công tử gia vừa lòng thì các ngươi sẽ có thưởng.

Thương Bát hiểu rất nhiều thứ tiếng địa phương, khiến cho người ta khó phân biệt được chân giả.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm đưa mắt ngó hai tên gia nhân, thấy chúng tuy mặc quần áo vải nhưng mí mắt lộ vẻ kiêu ngạo bất thuần. Chúng nghe Thương Bát xổ một tràng dài tiếng Quan thoại đều đứng ngẩn người ra không nói gì.

Hiển nhiên trong Tam Giang Thư Ngụ đã có phòng bị nghiêm ngặt. Hai tên gia nhân đúng là hai cao thủ võ lâm cải trang, có ý muốn động thủ động cước.

Đỗ Cửu cười lạt nói:

- Sư gia nói vậy các ngươi có nghe thấy không?

Hai tên gia nhân đưa mắt nhìn nhau, gã mé tả đáp:

- Tiểu nhân có điều khiếm khuyết lễ nghi, xin quan gia miễn trách.

Gã trỏ vào căn phòng buông rèm thêu nói tiếp:

- Còn một phòng trống. Mời các vị quan khách vào đó ngồi chơi. Tiểu nhân đi kêu mấy vị cô nương vào nghinh tiếp.

Thương Bát gục gặc đầu nói:

- Nhị công tử chúng ta là nhân vật thế nào mà lại thủ lạc ở chỗ hỗn tạp này?

Đỗ Cửu ngửng đầu lên nói:

- Phía sau hòn non bộ kia là chỗ nào?

Gã gia nhân mé hữu đáp:

- Đó là hậu viên. Nhưng bữa nay có khách quen đặt hết cả rồi.

Đỗ Cửu nói:

- Đuổi họ đi là xong.

Rồi hắn rảo bước xồng xộc tiến vào.

Hai tên gia nhân này đều mới lạ, trong lúc nhất thời không biết đối phó bằng cách nào, đều đứng ngẩn người ra.

Triển Diệp Thanh cười lạt nói:

- Kỷ viện này của các ngươi không muốn mở cửa nữa hay sao?

Thương Bát vội ngăn lại:

- Nhị công tử địa vị tôn cao bất tất phải hoài lời với chúng. Để sáng mai tiểu nhân viết danh thiếp đưa tới phủ Ngạc Châu cho chúng biết thân.

Cách che lấp của Thương Bát rất có phương pháp khiến cho hai tên gia nhân giả mạo tuy đã bôn tẩu giang hồ lâu năm cũng bị lừa gạt. Chúng tưởng là người quan nha thật sự nên đều cúi đầu lùi lại.

Triển Diệp Thanh bụng bảo dạ:

- Hay quá! Mình mới lần đầu tới kỷ viện lại gặp ngay hai thằng chắc cũng lần đầu giả làm gia nhân thành ra ngớ ngẩn.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân y vẫn bước theo Đỗ Cửu.

Đỗ Cửu đã nghe Thương Bát tả đại khái tình thế trong Tam Giang Thư Ngụ .

Hắn mạnh dạn đi thẳng đến cánh cửa nhỏ thông sang hậu viện, đập tay vào cánh cửa quát lớn:

- Mở cửa cho mau!

Cánh cửa vẫn im lìm đóng chặt.

Một lúc sau bỗng cánh cửa kẹt mở.

Một đại hán trung niên nai nịt gọn gàng đứng chắn trước cửa hỏi:

- Các hạ muốn kiếm ai?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Chúng ta là khách đến chơi.

Lão già áo xanh đưa mắt ngắm nghía Đỗ Cửu rồi nói:

- Hậu viện hôm nay đầy khách rồi. Ngày mai các hạ hãy đến sớm hơn.

Lão vừa nói vừa đóng cửa lại.

Đỗ Cửu đưa chân phải đạp vào cánh cửa nói:

- Biết điều thì hãy tránh ra. Nhị công tử chúng ta đã đến chơi, khi nào lại chịu cụt hứng bỏ về?

Lão già toan nổi nóng thì Triển Diệp Thanh cùng Tiêu Lĩnh Vu đi tới.

Triển Diệp Thanh sợ hai người xảy ra chuyện xung đột liền nói:

- Lão này mở cửa nhanh lắm, thưởng cho lão một lá vàng.

Thương Bát “dạ” một tiếng rồi thò tay vào bọc lấy ra một lá vàng nói:

- Nhị công tử ta ban thưởng cho, sao không tạ ơn đi?

Lão già đưa mắt nhìn lá vàng thấy ít ra cũng nặng tới hai lạng thì nghĩ thầm trong bụng:

- Chỉ có khách quyền quý mới rộng rãi đến thế.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bất giác lão nghiêng mình thi lễ nói:

- Đa tạ nhị công tử đã ban thưởng cho.

Triển Diệp Thanh mỉm cười khen:

- Lão nhanh nhẹn lắm.

Rồi cất bước tiến vào.

Lão áo xanh toan cản trở nhưng thấy y oai phong bệ vệ, không giống người võ lâm cải trang nên do dự.

Triển Diệp Thanh, Thương Bát, Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đã bước vào rồi.

Đỗ Cửu đi trước dẫn đường.

Mới đi được bốn năm bước thì đến một khúc quanh. Bỗng thấy một đại hán lạng người ra cản đường nói:

- Khách quan đã nhắm phòng nào chưa?

Đỗ Cửu đáp:

- Kiếm phòng nào càng rộng rãi sang trọng càng tốt.

Đại hán đáp:

- Được rồi! Tiểu nhân xin dẫn đường cho các vị.

Đoạn hắn xoay mình đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu nhân cơ hội này đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên phát giác ra trước mặt chỗ nào cũng sáng tỏ.

Tình trạng hậu viện khác hẳn tiền viện. Những phòng khách ngoài tiền viện đều thắp đèn sáng chưng như ban ngày, trên tường treo hoa đăng, tiếng đàn sáo véo von. Nhưng ở hậu viên thì bên ngoài sáng tỏ, nhưng trong hành lang không có một ngọn hoa đăng nào. Cửa sổ các phòng đều buông rèm bằng the dầy, ánh sáng không lọt ra ngoài được, chỉ văng vẳng nghe tiếng cười nói.

Hiển nhiên cách kiến trúc các phòng ốc trong hậu viện đặc biệt khác lạ.

Đại hán trung niên dẫn mọi người đi qua một hành lang khá dài, cho đến tận cùng mới đẩy một cánh cửa ra nói:

- Mời các vị hãy vào phòng ngồi chơi. Tiểu nhân đi kêu mấy vị cô nương vào bồi tiếp.

Đỗ Cửu nghĩ bụng:

- Thằng cha này đưa bọn mình vào đây e rằng không phải hảo ý. Ta cần coi chừng mới được.

Hắn liền quay lại hỏi:

- Trong phòng có người không?

Đại hán trung niên đáp:

- Nếu đã có người khi nào tiểu nhân dám dẫn các vị tới.

Đỗ Cửu nói:

- Hay lắm! Ngươi vào trong thắp đèn đi.

Đại hán “dạ” một tiếng rồi đi vào trong phòng.

Đỗ Cửu vẫn đứng ngoài cửa ngấm ngầm vận động nội công đề phòng, chưa chịu vào ngay.

Bỗng thấy hoả quang lóe lên. Trong nhà đã thắp đèn lên.

Đỗ Cửu từ từ tiến vào phòng.

Phòng này vuông vắn chừng ba trượng. Bốn mặt đều có màn tím che rủ. Bàn ghế đều bằng gỗ lữ đàn, lại có cả cẩm đôn. Cách bố trí cực kỳ hoa lệ.

Đại hán trung niên chậm rãi nói:

- Tiểu nhân xin đi mời mấy vị cô nương.

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Ngươi bất tất phải vội vàng.Nhị công tử đây thân trọng thiên kim, ta phụ trách hộ vệ phải cẩn thận mới được.

Hắn rảo bước đi quanh phòng một lượt rồi nói:

- Được rồi! Ngươi đi đi. Bảo hai cô sắp đặt thịnh soạn cho mau. Nhị công tử chúng ta mà cao hứng

ngủ lại đây là phúc đức cho các ngươi đó.

Đại hán trung niên hỏi:

- Các vị có bốn người sao lại kêu có hai cô?

Đỗ Cửu lẩm bẩm:

- Thằng cha này lại muốn mỗi cô hầu một người cho nó có đôi chăng?

Ngoài miệng gã lạnh lùng nói:

- Có Nhị công tử gia ở đây, không được nói nhăng nói càn.

Đại hán trung niên không nói gì nữa, xoay mình bước ra khỏi cửa.

Triển Diệp Thanh dẫn Tiêu Lĩnh Vu bước vào phòng.

Thương Bát vẫn đứng ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Từ ngoài hành lang vào tới phòng này có hai lần cửa rất dày, tường vách kiên cố. ở đây đâu có giống như một kỷ viện?

Đỗ Cửu đáp:

- Tiểu đệ đã điều tra tường vách thì thấy ít ra sau những tấm rèm kia không có địch nhân mai phục.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Trên Vọng Hoa lâu ở Bách Hoa sơn trang tầng nào cũng có cơ quan mai phục. Nếu nơi đây do Thẩm Mộc Phong kinh doanh thì tất cũng bố trí cẩn mật.

Chúng ta nên cẩn thận một chút.

Bỗng nghe Thương Bát hắng dặng một tiếng nói:

- Vị cô nương này đẹp quá!

Chương 165: Hai Cô Kỹ Nữ Bại Lộ Chân Tướng

Thương Bát nói câu này rất khẽ nhưng hắn vận dụng chân khí từ huyệt đan điền phát ra nên Triển Diệp Thanh nghe rất rõ. Y vội đến ngồi bên Tiêu Lĩnh Vu, còn Đỗ Cửu lui ra đứng sau chỗ cửa có buông rèm.

Bỗng thấy gót sen thoăn thoắt, bội ngọc leng keng. Tấm rèm vén lên. Bốn thiếu nữ xinh đẹp nối đuôi đi vào.

Ả đi đầu mặc áo trắng, trên mái tóc cài bông hồng, mặt thoa một lớp phấn mỏng, cặp lông mày kẻ phớt đầy vẻ thuỳ mị, yêu kiều.

Ả thứ hai xiêm y màu xanh biếc, trước ngực cài hoa, cách ăn mặc nhã nhặn, sang trọng.

Hai ả còn lại phục sức rất lộng lẫy, quần áo toàn thân một màu hồng.

Sau cùng còn một thằng nhỏ diện mạo thanh tú. Gã tiến vào nghiêng mình thi lễ nói:

- Bốn vị cô nương đây là những hoa khôi rực rỡ nhất của Tam Giang Thư Ngụ.

Triển Diệp Thanh trỏ vào hai thiếu nữ đi trước ăn mặc nhã nhặn nói:

- Hãy trả mỗi cô một lá vàng.

Thương Bát chạy vào móc trong bọc ra hai lá vàng đưa cho thằng nhỏ.

Thằng nhỏ ngơ ngác cầm lấy vàng rồi khẽ bảo hai ả tóc vàng:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi gã trở gót cất bước đi trước.

Hai thiếu nữ áo hồng liếc mắt nhìn Triển Diệp Thanh bĩu môi rồi theo thằng nhỏ đi ra.

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn hai thiễu nữ nói:

- Mời hai vị cô nương ngồi xuống đây.

Tiêu Lĩnh Vu đứng ở phía sau Triển Diệp Thanh ngấm ngầm chú ý đến cử động của hai thiếu nữ.

Hai ả cảm ơn rồi ngồi xuống ghế.

Triển Diệp Thanh từ thủa nhỏ ở núi Võ Đương cho đến khi khôn lớn. Y chưa từng ngồi một mình với đàn bà bao giờ. Nay là lần đầu tiên y đối diện với hai giai nhân tuyệt mỷ. Y tới đây có chỗ dụng tâm khác chứ không phải là để giỡn cợt trêu hoa ghẹo nguyệt thành ra ngượng ngùng không biết nói gì.

Sau một lúc Triển Diệp Thanh cất tiếng hỏi:

- Hoa danh hai vị cô nương là gì?

Thiếu nữ áo trắng mỉm cười đáp:

- Tiện thiếp là Bạch Mai, còn đây là Lục Hà muội muội.

Triển Diệp Thanh khẽ thở dài hỏi:

- Hai vị vào Tam Giang Thư Ngụ này lâu chưa?

Bạch Mai đáp:

- Kẻ bạc mệnh này luân lạc phong trần đã ba tháng nay.

Triển Diệp Thanh thấy thị mồm miệng hoạt bát không khỏi nghĩ thầm:

- Con nhỏ này nói năng khéo léo, e rằng không phải nhân vật dễ chơi.

Y còn đang ngẫm nghĩ thì có người bưng rượu thịt vào.

Thằng nhỏ liếc mắt nhìn Thương Bát, Đỗ Cửu khẽ nói:

- Hai vị khách gia có cần hai cô nương để bồi tiếp không?

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Bọn ta già rồi, không còn hứng thú nữa.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói theo:

- Vả lại ở trước mặt công tử gia mà muốn càn rỡ là không muốn sống nữa rồi.

Thằng nhỏ lè lưỡi ra rồi lật đật bỏ đi.

Bạch Mai cầm hồ rượu rót vào chung cho Triển Diệp Thanh khẽ nói:

- Tiện thiếp xin hỏi đại danh khách gia?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ họ Trình.

Bạch Mai lại rót đầy rượu vào chung của mình rồi nói:

- Tiện thiếp được hân hạnh gặp mặt Trình công tử, xin kính mừng một chung.

Rồi thị nâng chung lên uống cạn.

Triển Diệp Thanh nâng chung rượu lên môi ngửi hơi rồi nói:

- Tại hạ không uống được rượu, đành phụ lòng cô nương.

Lục Hà cầm đôi đũa trước mắt Triển Diệp Thanh gắp miếng thịt gà lên nói:

- Chị em tiện thiếp được lọt vào mắt xanh công tử rất lấy làm cảm kích. Công tử không uống được rượu, bọn tiện thiếp cũng chẳng dám khuyên mời. Xin công tử ăn một chút gì được chăng.

Thị vừa nói vừa đưa miếng thịt gà vào miệng Triển Diệp Thanh .

Triển Diệp Thanh lấy làm khó nghĩ. Ăn vào thì không được mà không ăn thì lại tỏ vẻ khiếp nhược.

Y còn đang do dự chưa biết giải quyết cách nào bỗng thấy một bàn tay đưa ra nắm lấy đôi đũa ở tay Lục Hà, nói:

- Công tử gia là một nhân vật tôn cao, sao cô nương lại vô lễ như vậy.

Triển Diệp Thanh đưa mắt nhìn thì thấy người động thủ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Y chỉ mỉm cười chứ không ngăn trở.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận động nội kình, một luồng ám kình truyền qua đôi đũa đánh tới Lục Hà.

Cử chỉ hai ả này không giống kẻ phong trần tầm thường khiến Tiêu Lĩnh Vu sinh lòng ngờ vực. Chàng mượn cơ hội này để thử xem hai ả có biết võ công hay không.

Bỗng thấy Lục Hà hai mắt sáng ngời lên nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Đột nhiên ả kêu thét lên một tiếng buông đôi đũa trong tay ra.

Hiện nay Tiêu Lĩnh Vu đã tăng phần lịch duyệt rất nhiều. Chàng nghĩ thầm:

- Luồng nội lực của ta đánh ra tuy không nặng lắm, nhưng nếu con nhỏ này không hiểu võ công thì bị đánh đòn này không khỏi hoa dung thất sắc, khí huyết nhộn nhạo mới phải, khi nào lại còn lêu rú lên được. Luồng lực đạo của ta cực kỳ mau lẹ, cô ả bị đánh một đòn vẫn chẳng tổn thương gì, cố ý bỏ đũa xuống làm bộ hoang mang, kêu thét lên báo động.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói:

- Cô nương quả là người tâm cơ ghê gớm, hành động cũng hay cũng đẹp.

Lục Hà ngó Triển Diệp Thanh nói:

- Thưa công tử! Tên tiểu đồng này thật vô lễ.

Triển Diệp Thanh cười mát hỏi:

- Gã làm cô nương bị thương rồi ư?

Lục Hà đáp:

- Tuy chưa bị thương nhưng cũng một phen kinh hãi.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Gã chưa đụng tới người cô nương mà sao cô nương giật nảy mình?

Lục Hà giương cặp nhãn thần trong suốt nhìn thẳng vào mặt Triển Diệp Thanh hỏi:

- Công tử chưa trông thấy thực ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ chưa nhìn thấy.

Lục Hà từ từ đứng dậy nói:

- Tiện thiếp tuy chìm đắm vào chốn phong trần, nhưng thủa nhỏ cũng học được mấy năm thi thư, hành động đều theo mực thước. Được công tử để lọt mắt xanh, tiện thiếp rất lấy làm vinh hạnh. Công tử miệt thị tiện thiếp thì chẳng nói làm chi, nhưng lại dung cho tên gia nhân vô lễ thì thật kinh người thái quá…

Bạch Mai kéo Lục Hà một cái nói:

- Muội muội hãy ngồi xuống. Trình tướng công là người phong lưu văn nhã, độ lượng quân tử. Dĩ nhiên lai lịch phi thường. Sao muội muội lại vô lễ với tướng công?

Lục Hà mượn cơ hội này để hạ đài liền từ từ ngồi xuống.

Bạch Mai đảo mắt nhìn Triển Diệp Thanh nói:

- Xin tướng công đừng buồn, cô em này tính nết không được dịu dàng. Hỡi ơi! Y đắc tội với nhiều khách quan rồi. Công tử là bậc đại nhân, thân trọng thiên kim, dĩ nhiên chẳng thèm chấp với bọn tiện thiếp chốn lầu hồng. Tiện thiếp xin kính công tử một chung để tạ tội.

Thị bưng chung rượu đầy lên một hơi uống cạn sạch.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Xem chừng trong rượu quả có điều chi khác lạ.

Triển Diệp Thanh cũng nâng chung rượu lên nhưng chỉ đặt kề vào môi rồi hạ xuống.

Bạch Mai cũng không khuyên mời Triển Diệp Thanh nữa. Thị nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu quản gia! Bữa nay Lục Hà muội muội là người do lệnh công tử kêu đến. Theo quy củ thì kẻ khác không được tỏ vẻ khinh bạc. Đêm nay mà lệnh công tử hết lòng thương yêu Lục Hà muội tử mà tiểu quản gia có thích nàng thì ngày mai hãy đến. Khi đó tiểu quản gia có khinh bạc thế nào y cũng không nổi nóng.

Tiêu Lĩnh Vu nghe nói mặt mày nóng ran lên. Nếu chàng không đeo mặt nạ nhất định chàng thẹn đỏ mặt lên.

Thương Bát lâu ngày bôn tẩu giang hồ đã từng trải rất nhiều. Hắn lo lắng Triển Diệp Thanh và Tiêu Lĩnh Vu bị hai nữ lang kiều diễm kia đưa vào cạm bẫy liền từ từ tiến lại nói:

- Vị tiểu quản gia này tuy tuỳ tòng Nhị công tử, nhưng hai người đã thân thiết với nhau từ nhỏ cho tới khi khôn lớn.

Bạch Mai lắc đầu nói:

- Sư gia nói thế thì không đúng.

Thương Bát hỏi:

- Không đúng chỗ nào?

Bạch Mai đáp:

- Tiện thiếp coi quí công tử có lẽ đến 23, 24 tuổi rồi. Còn vị tiểu quản gia đây tuy khổ người xuýt xoát quí công tử nhưng khuôn mặt non choẹt, nhiều lắm là 15, 16 tuổi. Hai người hơn nhau 8, 9 tuổi sao lại bảo là cùng ở với nhau từ thủa nhỏ tới khi khôn lớn được?

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Con nha đầu này quả nhiên lợi hại.

Nhưng ngoài mặt hắn mỉm cười nói:

- Cô nương có điều không hiểu. Vị tiểu quản gia đây trước nay không phải lo nghĩ gì hết nên tuy đã ngoài hai mươi mà nét mặt vẫn còn non nớt.

Bỗng nghe bên ngoài có tiếng người hô:

- Bạch Mai, Lục Hà! Ra đón khách.

Bạch Mai, Lục Hà từ từ đứng dậy nói:

- Công tử hãy chờ cho một lúc, tiện thiếp ra đón khách xong sẽ trở vào ngay.

Triển Diệp Thanh chưa từng đến kỷ viện bao giờ. Y thấy hai ả đứng dậy muốn đi thì luống cuống không biết làm thế nào.

Thương Bát lạng người ra chắn lối hỏi:

- Hai vị cô nương muốn đi đâu?

Bạch Mai đáp:

- Bọn tiện thiếp đi mở rèm chào khách.

Thương Bát lạnh lùng nói:

- Công tử của tại hạ ở thành Bắc Kinh đi chơi kỷ viện rất nhiều, khi đã chấm ai thì không cho đi tiếp khách khác. Giá trị của hai vị là bao nhiêu, bọn tại hạ cũng trả hết.

Lục Hà đáp:

- Làm gì cũng phải có mực thước. Dù quí công tử có nhiều tiền, chị em tiện thiếp cũng không dám tham lam để trái với luật lệ.

Thương Bát hỏi:

- Hai vị cô nương có biết địa vị Nhị công tử đây không?

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Bọn tiện thiếp không hiểu.

Thương Bát nói:

- Y là nhị công tử của Trình đại nhân, Tuần duyệt sứ Giang Nam, còn ai không hiểu?

Lục Hà cười mát nói:

- Dù là Hoàng thái tử bọn tiện thiếp cũng không thể trái với lề luật.

Thương Bát cười lạt nói:

- Đêm nay tại hạ muốn giữ hai cô lại đây.

Hắn đảo mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

- Đi kêu quản gia vào đây.

Đỗ Cửu dạ một tiếng rồi chạy đi. Lát sau hắn dẫn một đại hán áo xanh đi vào.

Thương Bát nhìn đại hán hỏi:

- Phải chăng ông bạn trông coi ở đây?

Đại hán áo xanh đáp:

- Phải rồi! Đại gia có điều chi dạy bảo?

Thương Bát lạnh lùng đáp:

- Giá trị hai vị cô nương này là bao nhiêu, công tử gia tại hạ bao hết, không muốn để hai cô mở rèm đón khách.

Tên quản gia đảo mắt nhìn Bạch Mai, Lục Hà ra chiều khó nghĩ. Hắn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Hai vị cô nương đây là những nhân vật tuyệt đỉnh ở Tam Giang Thư Ngụ này. Các thân sĩ ở đây đều biết tiếng. Nếu hai cô không ra đón mời thì e rằng đêm nay trong bản viện sẽ xảy ra chuyện náo động đến trời long đất lở.

Thương Bát nói:

- Bọn thân sĩ ở phủ Ngạc Châu này đã là cái thá gì. Công tử gia bọn ta đã vừa ý hai cô thì nhất định phải giữ lại.

Quản gia cười xã giao đáp:

- Bây giờ đành thế này vậy: Tiểu nhân dẫn hai cô ra ngoài gọi là tiếp một chút rồi lại đưa các cô vào ngay.

Triển Diệp Thanh xẳng giọng:

- Tên này vô lễ quá! Làm cho ta mất cả tửu hứng. Tát cho gã một cái.

Đỗ Cửu "dạ" một tiếng rồi phóng chưởng đánh liền.

Tên quản gia thấy chưởng đánh đến liền vội né tránh sang một bên.

Đỗ Cửu ra tay cực kỳ thần tốc, tên quản gia tránh được tay trái của hắn thì tay mặt đã đánh tới đánh "bốp" một tiếng.

Cái tát mạnh quá khiến tên quản gia lảo đảo cơ hồ muốn té xuống.

Tên quản gia bị tát đau quá, tức giận vô cùng, lớn tiếng quát hỏi:

- Sao lại hạ thủ đánh người?

Đỗ Cửu lạnh lùng đáp:

- Ngươi mà còn chọc giận công tử thì cái đầu ngươi cũng bể.

Bạch Mai gót sen thoăn thoắt chạy đến trước mặt Đỗ Cửu nói:

- Vị này ra tay lẹ quá.

Thương Bát thấy nếu còn động thủ tất xảy ra cuộc chiến đấu. Hắn coi thân pháp tên quản gia né tránh rất mau lẹ, biết là không phải hạng tầm thường, liền vẫy tay một cái.

Trung Châu Nhị Cổ ở với nhau lâu ngày, chỉ một cái cất chân, giơ tay cũng đã hiểu ý nhau.

Đỗ Cửu liền bỏ mặc tên quản gia và Bạch Mai, lạng mình ra đứng chắn bên cửa.

Thương Bát cản đường Bạch Mai và tên quản gia lại nói:

- Mời cô nương trở về chỗ ngồi.

Bạch Mai thở dài nói:

- Bậc Vương tử phạm pháp cũng phải tội như thứ dân. Vị kia ra tay đánh người không khỏi có điều quá đáng.

Tên quản gia nhân lúc này ngấm ngầm vận khí điều thương.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Triển Diệp Thanh:

- Hai con nha đầu bướng bỉnh vô cùng. Nếu không cho chúng nếm mùi đau khổ thì e rằng chúng không chịu phục.

Triển Diệp Thanh gật đầu rồi đứng phắt dậy chụp lẹ vào uyển mạch Bạch Mai.

Y lớn tiếng nói:

- Con xú nha đầu này! Sao dám hỗn hào như vậy?

Bạch Mai thấy thủ pháp Triển Diệp Thanh mau lẹ dị thường. Thị không dám giả vờ nữa, lạng mình né tránh.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng nói:

- Té ra thân thủ cô nương thần tốc phi thường, trách nào chẳng bướng bỉnh.

Miệng y nói, tay vẫn không ngớt phóng chưởng đánh ra ba thế liên hoàn.

Ba thế chưởng này đều là kỳ chiêu trong Miên chưởng của phái Võ Dương.

Những tay võ sư hạng nhất muốn tránh khỏi ba thế chưởng này e cũng không phải chuyện dễ. Thế mà Bạch Mai tránh được cả ba chiêu liền.

Thương Bát khen:

- Thân pháp cô nương thật là tuyệt diệu.

Hắn vươn tay ra nhằm chụp vào bả vai Bạch Mai.

Bạch Mai nghiêng người về phía trước rồi xoay nhanh một vòng xảo diệu tuþêt luân né tránh được chiêu cầm nã của Thương Bát.

Thương Bát cau mày nói:

- Võ công của cô nương không phải tầm thường.

Hai tay hắn thi triển Cầm nã thủ pháp tấn công liền bốn chiêu.

Bạch Mai thân hình lấp loáng, tránh được hết.

Thị lảng tránh những đòn của hai tay cao thủ tập kích mà không đánh ra chiêu nào.

Tiêu Lĩnh Vu biết thân thủ của Bạch Mai xảo diệu phi thường, không khỏi ngấm ngầm kinh hãi nghĩ bụng:

- Con nha đầu này nếu quả là người Bách Hoa sơn trang thì có lẽ bản lĩnh thị còn hơn cả hai cô Kim Lan, Ngọc Lan. Không hiểu thân thế thị ra sao?

Bạch Mai tuy tránh được những đòn của Triển Diệp Thanh và Thương Bát nhưng trong lòng cực kỳ kinh hãi. Thị biết rằng đối phương là cao thủ võ công hạng nhất. Thị chậm rãi hỏi:

- Sự thực lai lịch các vị thế nào? Bọn người trong quan trường ít ai có võ công ghê gớm như các vị.

Thương Bát không trả lời vào câu hỏi mà lại ra điều chê trách:

- Thân pháp cô nương thì thật là tuyệt diệu, nhưng kiến văn của cô trên giang hồ hãy còn điều khiếm khuyết.

Bạch Mai cười lạt đáp:

- Hai bên đã hiểu nhau, tưởng mấy vị không nên giấu giếm thân thế nữa.

Thương Bát hỏi ngay:

- Bản lãnh cô nương như vậy quyết chẳng phải người trong đám yên hoa. Liệu cô có thể cho biết lai lịch được không?

Bạch Mai khẽ đặt ngón tay vào tà áo vạch một đường. Vạt áo liền rách lìa ra như kéo cắt. Thị chuyển mình một cái, tấm áo ngoài rớt ngay xuống đất để lộ bộ võ phục bên trong.

Tiếp theo cô búng ngón tay một cái cho áo ngoài rớt xuống lộ xiêm y màu tím.

Lúc này Thương Bát đứng chắn trước cửa, còn Triển Diệp Thanh đứng bên bàn rượu, Tiêu Lĩnh Vu vẫn đứng đằng sau Triển Diệp Thanh .

Lục Hà vẫn mặc trường y đứng tựa vào chiếc ghế giữa Triển Diệp Thanh và Thương Bát.

Bạch Mai thắt lưng bằng dây lụa tơ trắng trên cắm bốn lưỡi trủy thủ.

Mục quang chuyển động, thì ngó Thương Bát và Triển Diệp Thanh hỏi:

- Các vị đã hãm mình vào nơi tuyệt địa, bây giờ không chịu nói thì chốc nữa cũng phải nói. Thế là rượu mời không uống lại đòi uống rượu phạt hay sao?

Thương Bát hỏi lại:

- Nghe khẩu khí cô nương hách lắm. Không hiểu cô nương giữ địa vị gì trong Bách Hoa sơn trang?

Bạch Mai sửng sốt hỏi:

- Dường như các vị đã biết rõ gốc gác của bọn tiện thiếp rồi thì phải?

Thương Bát hỏi:

- Cô nương tưởng Tam Giang Thư Ngụ này là nơi bí mật lắm hay sao?

Bạch Mai ngó Lục Hà chậm rãi nói:

- Lục Hà muội muội! Mấy vị trước mặt đây tuy đã hóa trang để che dấu thân phận nhưng đều là cao thủ bậc nhất trong võ lâm. E rằng sức tỷ tỷ một mình không đối phó được. Vậy muội muội cũng nên ra tay đi.

Lục Hà từ từ cởi áo ngoài để lộ võ phục màu lục bên trong. Thị cũng thắt đai lưng bằng tơ trắng cài bốn lưỡi trủy thủ như Bạch Mai.

Thương Bát đảo mắt nhìn khí giới hai người rồi nói:

- Hai cô này cùng một phe, võ công lại giống nhau. Bọn ta chỉ cần tìm chỗ sơ hở của một người là việc thu thập hai cô chẳng khó gì.

Lục Hà lạnh lùng nói:

- Các vị cứ thử đi rồi hằng khoe khoang cũng chưa muộn.

Thị rút hai lưỡi trủy thủ ra cầm tay.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Ả Lục Hà vừa rồi bị bắt hét lên một tiếng, tên quản gia lại đang bị giữ lại đây, e rằng bọn chúng đã biết tin rồi. Bây giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì thì chắc là chúng đang bố trí.

Lại nghe Thương Bát nói:

- Hay lắm! Tại hạ hãy lãnh giáo kỳ chiêu của cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu liền lạng người ra đứng chắn trước Thương Bát nói:

- Ông bạn khoan rồi hãy động thủ.

Chàng đưa mắt thấy Lục Hà nhìn chàng có vẻ thù oán sâu cay. Chàng nói:

- Vậy bây giờ cô nương trả oán đi.

Lục Hà cười lạt nói:

- Ngươi chết là đáng lắm!

Thị vung tay một cái, hai đạo hàn quang vọt về Tiêu Lĩnh Vu.

Dưới ánh đèn nến ai cũng trông rõ hai lưỡi trủy thủ loé lên ánh hàn quang nhằm vào mấy chỗ đại huyệt trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Thị ra chiêu này khiến Triển Diệp Thanh và Thương Bát ngó thấy phải kinh hãi nghĩ thầm:

- Thủ pháp của con nha đầu này thật mau lẹ và xảo diệu vô cùng.

Hai người mất hết cả ý nghĩ khinh địch.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí lùi lại một bước tránh khỏi.

Lục Hà sửng sốt hỏi:

- Địa vị các hạ thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chỉ là một tên thư đồng mà thôi.

Lục Hà lạnh lùng nói:

- Võ công các hạ e rằng chẳng kém gì quí công tử.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương qua khen rồi.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Hai con nha đầu này võ công cũng ghê gớm lắm. Ta mà không kiềm chế được chúng trước đi thì lát nữa cường địch bên ngoài tiến vào, nội ngoại giáp công thì ta khó bề đối phó.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng thấy tên quản gia đột nhiên nhảy xổ về phía Thương Bát. Tay gã lấp loáng ánh hào quang. Trong tay gã đã cầm một thanh trủy thủ.

Thương Bát dặng hắng một tiếng, tay trái điểm vào uyển mạch gã. Tay mặt đẩy ra thành thế "Xuyên tâm quyền" đánh tới.

Hắn đánh đòn này mau lẹ tuyệt luân, vừa công vừa thủ.

Bỗng nghe tiếng rú thê thảm vang lên, tên quản gia lùi lại hai bước, lão đảo người đi rồi té xuống. Miệng gã ứa máu tươi giãy đành đạch mấy cái rồi tắt thở mà chết.

Thương Bát vẫn còn nhớ tới mối hận bị trúng đao hôm nọ nên ra tay rất tàn độc, chỉ một chiêu đã đánh chết tên quản gia, tay trái hắn đoạt lấy thanh trủy thủ trong tay gã.

Bạch Mai thấy Thương Bát một chiêu đánh chết tên quản gia thì giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Mấy người này toàn là những cao thủ bản lãnh siêu quần, khó mà đối phó được với họ.

Trước cái chết của tên quản gia vẻ mặt hai ả vẫn bình tĩnh, tuyệt nhiên không lộ vẻ gì kinh hãi hay bi thương.

Tiêu Lĩnh Vu nhân lúc hai ả ngó thi thể gã quản gia liền đeo lẹ bao tay da giao vào.

Triển Diệp Thanh liếc mắt ngó thi thể gã quản gia lạnh lùng nói:

- Nếu hai vị cô nương không hối cải sớm thì hãy coi tên quản gia này làm gương.

Bạch Mai ngó Triển Diệp Thanh bằng ánh mắt lạnh lùng, thủng thẳng nói:

- Cái đó chưa chắc đâu.

Đột nhiên thị nhảy vọt lên, hai tay cầm hai thanh trủy thủ nhảy xổ lại phía Thương Bát.

Giữa lúc ấy Lục Hà cũng xông về phía Tiêu Lĩnh Vu, tay mặt cầm trủy thủ đâm vào trước ngực chàng.

Tiêu Lĩnh Vu đã tính toán rồi. Chàng vừa thấy Lục Hà phóng đao đâm tới liền vươn tay ra chụp lấy thanh đao.

Lục Hà bụng bảo dạ:

- Lưỡi trủy thủ của ta sắc bén vô cùng. Dù gã có luyện thành công phu “Huyết sa chưởng” cũng không khỏi bị thương vì khí giới này.

Thế đao của thị hơi chậm lại cố ý để cho Tiêu Lĩnh Vu nắm được. Thị ngầm vận công lực hất mạnh lại.

Chương 166: Trong Kỷ Viện Quần Hùng Ngộ Hiểm

Lục Hà chắc mẩm mình hất tay sẽ làm cho năm ngón tay Tiêu Lĩnh Vu phải đứt lìa hay chí ít cũng đổ máu đầm đìa. Ngờ đâu thị tính toán lầm. Chẳng những đối phương nắm đao không bị tổn thương gì mà thị còn cảm thấy lưỡi trủy thủ như bị kẹp cứng ở đó khó bề hoạt động.

Lục Hà ngầm vận công lực rút lưỡi trủy thủ ra nhưng không được. Bây giờ thị mới biết là đã gặp tay kình địch chưa từng có. Thị giật mình kinh hãi vung tay trái đánh vào cổ tay mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Con nha đầu này thật là khả ố. Nếu không cho thị nếm mùi đau khổ tất thị không biết điều.

Chàng ngầm vận nội lực đột nhiên đẩy mạnh một cái về phía trước rồi giựt lấy lưỡi trủy thủ trong tay Lục Hà.

Lúc này Lục Hà phóng chưởng tay trái đánh “chát” một tiếng trúng tay mặt thị.

Tiêu Lĩnh Vu vận dụng luồng lực đạo vừa đúng sức để đón thế chưởng của thị đánh tới. Tay Lục Hà đánh ra nhanh như gió không thu về kịp mới trúng tay mặt mình.

Nhưng võ công thị không phải tầm thường, giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, thị đã hãm bớt lực đạo nên tuy đánh trúng tay mặt mà cũng không đến nỗi bị thương.

Tiêu Lĩnh Vu nắm được cổ tay Lục Hà liền xiết chặt lại khiến thị cảm thấy xương cổ tay đau như gẫy. Bao nhiêu lực đạo mất hết không thể phản kích được.

Tiêu Lĩnh Vu kiềm chế Lục Hà rồi liếc mắt nhìn sang thấy Bạch Mai và Thương Bát khai diễn cuộc đấu ác liệt.

Bạch Mai hai tay cầm đôi đao trủy thủ ra chiêu nhanh như điện chớp tấn công vào những đại huyệt của Thương Bát . Thương Bát vận toàn lực phản kích, thi triển Cầm nã thủ pháp tay không bắt khí giới nắm được cổ tay Bạch Mai.

Nhưng Bạch Mai xảo quyệt vô cùng, Thương Bát tuy trổ hết những quái chiêu mà vẫn không nắm vững được tay Bạch Mai. Có điều thế công mãnh liệt của thị đã bị kìm hãm.

Tiêu Lĩnh Vu ngó tình trạng hai người chiến đấu nghĩ thầm:

- Phải ngoài mười hiệp nữa thì Thương Bát mới chiếm được thượng phong và hai mươi hiệp nữa y sẽ có thể đoạt được lưỡi trủy thủ trong tay thị. Nhưng hiện giờ tình thế khẩn cấp. Cuộc đấu kéo dài chỉ có hại chứ không có lợi cho mình. Ta phải ngấm ngầm trợ lực cho Thương Bát mới được.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng ngầm vận Tu La chỉ lực đánh ra.

Bạch Mai đột nhiên cảm thấy đùi bên phải bị một luồng chỉ lực đánh trúng, rồi toàn thân tê chồn.

Thương Bát đưa tay ra nắm lấy cổ tay Bạch Mai một cách dễ dàng.

Hắn là người từng trải, biết ngay Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm giúp đỡ, hắn mới cướp được trủy thủ của đối phương một cách dễ dàng.

Bạch Mai thấy đùi mình bị đánh một đòn nặng, không còn năng lực để kháng cự, đành để cho Thương Bát điểm vào huyệt đạo hai cánh tay. Thị đưa mắt nhìn Triển Diệp Thanh và Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Vị nào đã ngấm ngầm ra tay đả thương tiện thiếp?

Tiêu Lĩnh Vu cười mát đáp:

- Chính tại hạ.

Bạch Mai hỏi:

- Các hạ đã dùng võ công gì?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thẩm Mộc Phong đã biết ta học Tu La chỉ lực của Liễu Tiên Tử. Vậy ta không thể nói rõ với thị được.

Chàng liền đáp:

- Tại hạ gặp đâu đánh đấy mà thôi.

Bạch Mai nhìn Lục Hà nói:

- Thương thế của muội có nặng lắm không?

Lục Hà bản tính quật cường, tuy thị bị Tiêu Lĩnh Vu nắm khớp xương đau thấu tâm can vẫn không nói nửa lời. Thị nghe Bạch Mai hỏi liền lắc đầu đáp:

- Tiểu muội chưa bị thương, nhưng khớp xương tay đã bị y nắm giữ , không cử động được.

Thương Bát đột nhiên giơ lưỡi truỷ thủ trong tay khoa lên trước mặt Bạch Mai hỏi:

- Nếu cô nương còn thương tiếc bộ mặt xinh đẹp thì hãy trả lời thành thực mấy câu tại hạ hỏi. Cô có chịu không?

Bạch Mai lạnh lùng nhìn Thương Bát đáp:

- Cái đó còn phải xem các hạ hỏi câu gì?

Thương Bát hỏi:

- Phải chăng các vị từ Bách Hoa sơn trang tới đây?

Bạch Mai đáp:

- Đúng thế!

Thương Bát thủng thẳng hỏi:

- Thẩm Mộc Phong hiện giờ ở đâu?

Bạch Mai cười lạt đáp:

- Thẩm đại trang chúa hành tung thần bí, bọn tiện thiếp biết thế nào được. Có khi y xuất hiện ở đây một cách đột ngột không chừng.

Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Các vị giả trang tới đây tất có chuyện mưu đồ. Tiện thiếp chưa hiểu các vị muốn gì?

Bề ngoài thị ra chiều lạnh lẽo đối với việc dung nhan bị phá hủy, nhưng sự thực thì trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Thương Bát cười nói:

- Cô nương dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường mà để tại hạ lỡ tay làm tổn thương, há chẳng là điều đáng tiếc ư?

Bạch Mai mỉm cười hỏi lại:

- Các hạ còn tưởng đêm nay còn có hy vọng rời khỏi Tam Giang Thư Ngụ chăng?

Thương Bát lạnh lùng nói:

- Hiện giờ tại hạ đang hỏi cô nương /

Hắn chưa dứt lời đột nhiên bên ngoài có tiếng quát vọng lại:

- Hãy thử tiếp một chưởng nữa coi.

Thanh âm lạnh lẽo đó là do Đỗ Cửu phát ra.

Triển Diệp Thanh cởi bỏ trường bào, hú lên một tiếng rồi rút trường kiếm ra nói:

- Tại hạ đi nghinh tiếp Đỗ huynh.

Đoạn y rảo bước ra khỏi phòng.

Tiếng khí giới bên ngoài đụng nhau chát chúa dường như đang khai diễn một cuộc đấu kịch liệt.

Thương Bát chau mày hỏi:

- Cường địch đã phát động toàn diện. Bây giờ nên xử trí với hai con nha đầu này thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Những người ở Bách Hoa sơn trang gây nên tội ác đã nhiều. Nhưng hai con nha đầu này không còn sức phản kháng mà ta giết đi thì cũng bất võ.

Thương Bát cầm đao trủy thủ khẽ chí vào má bên trái Bạch Mai cho máu chảy ra rồi lạnh lùng hỏi:

- Cô nương tưởng tại hạ không dám hạ thủ chăng? Thẩm Mộc Phong đã đến Ngạc Châu chưa?

Bạch Mai đột nhiên nhắm mắt lại, hai hàng lệ chảy xuống. Thị thủng thẳng đáp:

- Các hạ muốn phá hủy dung mạo tiện thiếp thì xin cứ tùy ý, đừng hỏi nhiều nữa.

Coi vẻ mặt thị lúc này rất đáng thương, nhưng thị nghiến răng không chịu nói gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Chúng ta không thể trách chúng được vì lề luật Bách Hoa sơn trang rất nghiêm khắc. Chúng ở dưới uy quyền Thẩm Mộc Phong lâu ngày chắc lúc nào cũng nơm nớp khủng khiếp, giết chúng đi chẳng được ích gì. Hãy điểm huyệt chúng rồi đi thôi.

Thương Bát đáp:

- Đại ca nói phải lắm! Rồi hắn giơ tay điểm vào hai chỗ huyệt đạo trông người Bạch Mai.

Bỗng thấy tấm rèm lay động, một tia hàn quang lóe lên bắn vào sau lưng Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu huých khuỷu tay mặt điểm huyệt Lục Hà, tay trái chàng xoay lại chụp lấy mũi đồng tiêu.

Chàng lại rung tay mặt chụp lấy lưỡi trủy thủ của Lục Hà liệng về phía tấm rèm.

Bỗng nghe thấy sau tấm rèm có tiếng người rên vọng ra. Chắc người kia bị trủy thủ phóng trúng.

Thương Bát giật mạnh tấm rèm, tấm rèm liền rớt xuống đất.

Hắn chú ý nhìn vào thấy một đại hán áo xanh đứng tựa vào tường vách. Trước ngực có thanh trủy thủ cắm ngập tận chuôi. Dường như gã đã tắt hơi chết rồi.

Sau vách còn có một khuôn cửa ngầm bỏ ngỏ.

Thương Bát khẽ nói:

- Coi chừng! Trong nhà này đã đặt cơ quan ám toán.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta xông ra quách.

Chàng nghiêng mình vọt ra trước.

Bỗng thấy kiếm quang lóe mắt, Triển Diệp Thanh huy động trường kiếm chiến đấu kịch liệt với một đại hán áo xanh.

Đỗ Cửu bị người bức bách phải lùi đến giữa sân.

Triển Diệp Thanh vung kiếm đứng chắn ở trước cửa ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình lướt qua bên mình Triển Diệp Thanh. Chàng vươn tay ra chụp lấy thanh trường kiếm trong tay đại hán áo xanh.

Tay chàng đã đeo bao tay, đao kiếm không làm gì được. Người ngoài không biết rõ nội tình thấy chàng tay không bắt kiếm đều sinh lòng khiếp sợ.

Đại hán bị Tiêu Lĩnh Vu chụp lấy thanh trường kiếm không khỏi ngẩn người.

Trong thời gian chớp nhoáng này Triển Diệp Thanh thừa cơ phóng kiếm đâm gã suốt từ trước ngực tới sau lưng.

Tiêu Lĩnh Vu đoạt lấy thanh trường kiếm của gã rồi rảo bước tiến về phía cửa lớn.

Chàng ngẩng đầu trông ra thấy Đỗ Cửu bị bốn đại hán bao vây hợp lực tấn công rất cấp bách.

Trong viện ngọn đèn lồng treo cao tỏa ánh sáng ra bốn mặt, mọi cảnh vật đều trông rõ. Võ công bốn đại hán này rất cao cường. Hai gã sử kiếm, hai gã sử đao, thế tiến công mãnh liệt phi thường.

Đỗ Cửu một tay cầm thiết bút, một tay cầm ngân khuyên chia ra đón đỡ song kiếm và song đao. Hắn đã lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí xông ra. Thanh trường kiếm trong tay quét ra từ tả qua hữu, gạt hai thanh trường kiếm bên địch.

Đỗ Cửu thấy Tiêu Lĩnh Vu đến viện trợ thì phấn khởi tinh thần.

Hắn dùng ngân khuyên gạt song đao, đồng thời cây thiết bút cũng điểm ra trúng vào vai bên trái một đại hán sử đao.

Đại hán sử đao bị thiết bút đâm thủng vai, thương thế khá trầm trọng vội lùi lại phía sau.

Tiêu Lĩnh Vu lại phóng cước đá vào chân trái đại hán đánh “rắc” một cái.

Xương đùi đại hán gẫy rời.

Đại hán liên tiếp hai lần bị thương, không đừng được nữa, ngồi phệt xuống đất.

Động tác của Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ mau lẹ. Giữa lúc chân trái chàng đá ra, tay kiếm chàng cũng phóng tới đánh “chát” một tiếng, chém gãy xương tay trái của đại hán sử kiếm.

Bọn cao thủ bao vây Đỗ Cửu thấy trong nháy mắt hai người đã bị thương, còn hai người khiếp sợ không dám ham đánh, chúng tấn công hai chiêu rồi hấp tấp lùi lại.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi:

- Còn định chạy trốn ư?

Rồi chàng nhảy vọt về phía đại hán cầm kiếm.

Đại hán kia đang chạy bỗng nghe tiếng gió thổi tà áo bay lật phật, quay đầu nhìn lại thấy Tiêu Lĩnh Vu cả người lẫn kiếm đang nhảy xổ lại nhanh như chớp.

Đại hán giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Thân pháp thằng cha này thật là ghê gớm.

Gã vội vung trường kiếm lên đón tiếp.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái phóng chưởng đánh vào trường kiếm của đại hán, tay mặt chàng cầm trường kiếm bổ xuống chém đứt một cánh tay gã.

Đại hán này rất quật cường. Gã bị chặt đứt một cánh tay mà chỉ khẽ rên một tiếng rồi vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên phóng Tu La chỉ lực đánh vào sau gáy gã.

Đại hán không chống nổi rên lên một tiếng té xuống chết ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đã động sát khí, tay mặt chàng liệng kiếm về phía đại hán sử đao.

Đại hán này nghe tiếng gió rít lên vội xoay tay chém mạnh một đao.

Ngờ đâu thế kiếm của Tiêu Lĩnh Vu mạnh quá vẫn đâm thẳng vào sau lưng xuyên ra đằng trước ngược. Đại hán ngã lăn xuống tắt thở chết liền.

Tiêu Lĩnh Vu giết chết hai tên đại hán rồi quay đầu nhìn lại thấy hai tên bị thương cũng bị Đỗ Cửu giết chết.

Lạ ở chỗ sau khi mấy tên này bị giết chết không thấy ai đến nữa. Bốn bề yên lặng như tờ.

Mọ người ngửng đầu lên thấy đèn lửa sáng trưng soi sáng cả nóc nhà.

Đỗ Cửu tay cầm thiết bút và ngân khuyên rảo bước đến gần Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đại ca! Chúng ta làm gì bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tình hình này rất quái dị. Trên nóc nhà đèn soi sáng như ban ngày mà trong nhà lại tối om.

Triển Diệp Thanh bước lẹ tới nói:

- Cuộc chiến đấu vừa rồi đã làm kinh động cả tòa Tam Giang Thư Ngụ . Bây giờ không thấy cường địch xuất hiện, chắc bọn chúng có âm mưu gì khác.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh đáp:

- Đúng thế! Chúng ta hãy tra khảo hai tên nha đầu để xem bọn họ định giở trò gì.

Chàng chưa dứt lời bỗng từ trong căn nhà mé Nam có tiếng cười vang lên rồi có người nói vọng ra:

- Các vị đã bị bao vây rồi. Bốn mặt đều có ám khí bôi chất độc. Ta chỉ hạ lệnh một tiếng là bốn mặt đồng thời phát động. Dù bản lãnh các vị có cao cường đến đâu cũng khó lòng trốn thoát được hàng ngàn hàng vạn mũi ám khí nhỏ như lông trâu, dầy như mưa rào tập kích. Tất nhiên các vị sẽ bị tử thương.

Tiêu Lĩnh Vu không muốn bộc lộ thân thế, khẽ bảo Triển Diệp Thanh:

- Triển huynh đối đáp với bọn chúng, để tiểu đệ quan sát tình hình.

Triển Diệp Thanh gật đầu, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Từ trong căn phòng tối om tiếng người đáp vọng ra:

- Các hạ bất tất phải hỏi làm chi nữa. Cuộc sinh tử của các vị đã nằm trong tay lão phu rồi.

Thanh âm dừng lại một chút rồi cất cao lên nói tiếp:

- Bây giờ các vị chỉ còn hai đường: Một là hạ khí giới đầu hàng, hai là chết uổng mạng dưới làn tên độc.

Lúc này ăn nói không cẩn thận một chút là có thể khiến đối phương phóng ám khí ra, Triển Diệp Thanh không biết đối đáp thế nào.

Người kia không thấy bọn Triển Diệp Thanh trả lời liền cười lạt nói tiếp:

- Trong tòa viện này khắp nơi đều bố trí mai phục, chẳng có chỗ nào an toàn. Nếu các vị ỷ vào võ công để chống đối là tự rước lấy họa diệt vong.

Triển Diệp Thanh chau mày khẽ nói:

- Tiêu huynh! Chúng ta làm sao bây giờ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Coi tình hình bốn mặt thì e rằng không phải hắn hăm dọa đâu. Ta không còn đường né tránh, chỉ còn đường rút về căn phòng mà chúng ta đã ngồi uống rượu rồi sẽ tìm cách khiêu khích để bọn chúng phát động phóng ám khí để biết chừng mà nghĩ mưu phá địch.

Bỗng nghe thanh âm Thương Bát nói vọng lại:

- Hay hơn hết là hai cô nên biết điều một chút . Trước nay tại hạ chẳng biết thương hoa tiếc ngọc bao giờ.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt lại thấy Thương Bát tay trái dắt Bạch Mai, tay mặt nắm giữ uyển mạch Lục Hà rảo bước tiến ra.

Đỗ Cửu trầm giọng giục:

- Lão huynh ! Mau lui vào đi.

Thương Bát lắc đầu đáp:

- Không thể ở trong nhà được.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Tại sao vậy?

Thương Bát đáp:

- Bọn chúng muốn phóng khói độc. Nếu chúng ta trở về phòng là tự chui đầu vào bẫy .

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Té ra bọn chúng muốn đánh lừa cho chúng ta chui vào phòng đặng phóng độc gia hại.

Trong lúc nói chuyện Thương Bát đã ra đến trước mặt mọi người.

Triển Diệp Thanh khẽ nói:

- Bốn mặt tòa kỷ viện này đã mai phục thì ra chúng ta đã bị hãm vào trong một ám khí trận.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh thấy giữa viện có một chỗ đất bằng phẳng, cỏ mọc xanh rờn. Ngoài ra không còn chỗ nào ẩn thân được. Hắn chau mày nói:

- Nếu chúng phóng ám khí ra thì chúng ta đành dùng hai vị cô nương này làm mộc đỡ đạn.

Bỗng nghe trong phòng có tiếng cười lạt nói:

- Các vị chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nếu không để các vị nếm mùi một chút thì chắc các vị chẳng chịu tin nào.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ nói:

- Bốn mặt đều có ám khí, chúng ta mỗi người coi một mặt, chớ có lơ là.

Chàng vừa dứt lời đột nhiên nhảy xổ về phía trước cách năm thước chụp lấy một xác chết rồi nhảy lẹ về chỗ cũ.

Chàng nhảy tới nhảy lui không đầy nháy mắt.

Tiếng cười lạt trong căn nhà mé Bắc vọng lại:

- Ta phải cho các vị nếm mùi để mở rộng tầm mắt.

Thanh âm ngừng lại một chút rồi đột nhiên quát lên:

- Thả diều hâu ra!

Tiếng vỗ cánh phành phạch trên không. Hai con chim lông xám từ cửa sổ bay ra.

Hai con diều hâu này chắc bị nhốt đã lâu. Chúng vừa xổ khỏi lồng lập tức vỗ cánh bay thẳng lên không.

Hai con diều hâu mới bay lên cao chừng hơn nóc nhà một chút bỗng nghe tiếng rào rào. Dưới ánh đèn sáng mọi người nhìn rõ muôn ngàn mũi ngân châm lấp loáng bay lên. Lập tức hai con diều hâu rũ cánh rớt xuống chết liền.

Hiển nhiên những mũi ngâm châm này chẳng những dày như mưa rào mà còn bôi chất kịch độc.

Từ trong căn nhà phía bắc thanh âm lạnh lẽo lại cất lên:

- Trong các vị ai là Tiêu Lĩnh Vu?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt. Trong lúc nhất thời chàng không hiểu có nên thẳng thắn đứng ra thừa nhận không.

Chàng còn đang do dự bỗng thấy Thương Bát nổi lên một tràng cười ha hả đáp:

- Ở đây chẳng có ai là Tiêu Lĩnh Vu. Nếu y ở đây thì e rằng các vị đã tử thương về tay y rồi.

Đỗ Cửu chụp lấy Bạch Mai giơ cao lên làm lá chắn nói:

- Hai mặt Nam, Bắc trong nhà đều có địch nhân ẩn nấp. Chúng ta xông vào trong căn nhà kia rồi sẽ tìm cách mở đường mà ra.

Thương Bát là người túc trí đa mưu mà lúc này cũng chẳng nghĩ ra được chủ ý gì. Hắn trầm ngâm không lên tiếng.

Lạ ở chỗ người kia hỏi câu đó rồi không thấy động tĩnh gì nữa. Trong bóng đêm hai bên lặng lẽ giữ thế đối lập.

Hồi lâu Thương Bát mới hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Đại ca! Dường như bọn chúng còn chờ người đến. Thời gian kéo dài chỉ bất lợi cho chúng ta. Tiểu đệ thấy chỉ còn đường xông vào nhà. Trong bốn người đây chỉ một mình đại ca có chút hy vọng thoát chết. Như vậy đại ca bất tất phải quan tâm đến bọn tiểu đệ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Ám khí dày như mưa rào, chim còn không bay qua nổi thì tiểu huynh cũng không chắc phần nào.

Đỗ Cửu lên tiếng:

- Ý Thương huynh muốn nói trong bốn người chúng ta thì ba người chết cũng không sao vì chẳng ảnh hưởng gì mấy đến đại cuộc võ lâm. Nhưng cuộc sinh tử của đại ca rất quan hệ. Nói một cách khác là trong bốn anh em đây đại ca cần phải sống hơn hết.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Không được! Mọi người trong chúng ta đều có cơ hội sống còn. Sao lại chỉ riêng mình tiểu huynh?

Triển Diệp Thanh thở dài nói:

- Tiêu đại hiệp vẫn chưa hiểu ý Trung Châu Nhị Cổ. Hai vị nhận ra trước tình hình này thì chỉ còn đường ba người bọn tiểu đệ phải liều mạng để giữ cho đại hiệp được an toàn.

Thương Bát nói:

- Lúc cần thì ba người bọn tiểu đệ quây đại ca vào giữa. Thà rằng ba người đều bị độc châm đả thương chứ chẳng thể để đại ca trúng ám khí.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Sao lại nói thế được. Bốn chúng ta sinh tử có nhau. Tại hạ mở đường, chúng ta hãy sấn vào căn phòng phía Bắc rồi sẽ tính.

Mục quang chàng bỗng chạm vào cặp mắt tròn xoe của Bạch Mai. Thị nhìn chàng dường như có

điều muốn nói.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nói:

- Thương huynh đệ! Huynh đệ điểm vào á huyệt các cô rồi ư?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ sợ hai con nha đầu này kêu la nên đã điểm vào á huyệt bọn chúng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thương huynh đệ hãy giải khai á huyệt cho Bạch Mai.

Thương Bát giơ tay giải khai huyệt đạo cho Bạch Mai.

Bạch Mai thở phào một tiếng, nhìn Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Phải chăng các hạ là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi! Tại hạ chính là Tiêu Lĩnh Vu.

Bạch Mai hỏi:

- Đại hiệp có biết Ngọc Lan cô nương không?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ đến Ngọc Lan, Kim Lan bầu bạn với mình đột nhiên mất tích từ lâu, chàng không khỏi buồn rầu, khẽ thở dài đáp:

- Tại hạ có biết. Sao cô nương cũng biết y?

Bạch Mai đáp:

- Tiểu tỳ cùng Ngọc Lan tình thân như thủ túc… Rồi thị hạ giọng xuống nói:

- Không thể vào phòng hướng Bắc. Dưới làn ám khí dày đặc này các vị không thoát được đâu.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Cô nương có lương sách gì chăng?

Bạch Mai đáp:

- Chỉ có một biện pháp, nhưng Tiêu đại hiệp cần tín nhiệm tiểu tỳ mới được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Biện pháp gì?

Bạch Mai đáp:

- Đại hiệp tha tiểu tỳ cùng Lục Hà muội muội.

Thương Bát cười lạt ngắt lời:

- Con tiểu nha đầu này nghĩ hay quá! Thương lão đại này đã trải qua rất nhiều sóng gió, chẳng lẽ còn bị lật thuyền trong khe cạn ư?

Bạch Mai đáp:

- Các vị chẳng còn cơ hội nào nữa , đó là cách duy nhất.

Chương 167: Nhị Tỳ Bỏ Mạng Cứu Quần Hùng

Thương Bát nói:

- Bọn ta để hai vị lại làm con tin. Có thế thì khi họ phóng ám khí còn phải uý kỵ một phần.

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Các hạ nói thế thì chưa hiểu gì về Thẩm Mộc Phong. Đừng nói bọn tiểu tỳ chỉ là hai tên nữ tỳ thân phận thấp kém mà cả đến những nhân vật quan hệ gấp mười bọn tiểu tỳ, khi y đã muốn giết các vị thì cũng hy sinh như không.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ giục:

- Giải khai huyệt đạo và buông tha hai cô ngay đi.

Thương Bát ngơ ngác hỏi:

- Đại ca định tha chúng thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chẳng thật thì còn giả sao được?

Thương Bát theo lời giải khai huyệt đạo cho hai cô rồi nói:

- Bây giờ hai vị đi đi.

Bạch Mai nói:

- Như vậy không được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vậy phải thế nào?

Bạch Mai đáp:

- Đừng để bọn chúng trông thấy là đại hiệp tha bọn nô tỳ.

Đỗ Cửu lạnh lùng nói:

- Phải chăng làm như các cô tự trốn thoát được?

Bạch Mai đáp:

- Đúng thế! Để che mắt bọn chúng mong rằng hai vị động thủ với chị em tiểu tỳ mấy chiêu.

Thương Bát nói:

- Chúng ta đưa Phật thì đưa đến Tây Thiên. Hừ! Sau khi hai vị gặp bọn họ bảo chúng phóng nhiều ám khí ra.

Hắn vung chưởng đánh tới Bạch Mai.

Bạch Mai nghiêng mình né tránh, khẽ nói:

- Tiêu đại hiệp! Khi đại hiệp nghe thấy tiếng tiểu tỳ kêu thét lên thì lập tức xông vào căn nhà phía Bắc.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nhớ rồi.

Thương Bát nói:

- Không thể tin lời bọn đàn bà con gái được.

Hắn vung song chưởng đánh liền bốn chiêu.

Mấy người đối đáp thanh âm rất nhỏ. Bọn thủ hạ Bách Hoa sơn trang mai phục bên ngoài dù có nghe tiếng cũng chỉ lờ mờ, không thể hiểu rõ nội tình.

Lục Hà vừa xoay tay phóng chưởng đánh về phía Triển Diệp Thanh vừa quát:

- Có dám tiếp một chưởng của ta không?

Triển Diệp Thanh cười lạt vung tay lên tiếp chưởng.

Đối với quyết định của Tiêu Lĩnh Vu phóng thích hai tên nữ tỳ y không cho là phải. Nhưng thấy Thương Bát nhắm mắt theo lệnh của chàng y cũng không tiện ngăn cản song trong lòng vẫn không phục, vẻ tức giận lộ ra ngoài mặt. Y thấy Lục Hà phóng chưởng đánh tới liền vận toàn lực phản kích.

Lục Hà bị chấn động lùi lại bốn năm bước.

Bạch Mai vừa phóng chưởng đánh ra vừa lớn tiếng hỏi Lục Hà:

- Thương thế muội muội có nặng không?

Thị vừa hỏi vừa chạy về căn phòng hướng Bắc.

Triển Diệp Thanh nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thái độ nhân từ của Tiêu huynh quả nhiên ít người bì kịp, tiểu đệ rất lấy làm khâm phục.

Tiêu Lĩnh Vu biết y tức giận mình vì vụ phóng thích hai ả nữ tỳ. Chàng chỉ mỉm cười chứ không tranh biện.

Triển Diệp Thanh lại nói:

- Nhưng trên chốn giang hồ lòng người man trá mà Tiêu đại hiệp nhân từ như vậy thì e rằng không hợp với cách bôn tẩu giang hồ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Dù chúng ta có giữ hai ả lại cũng chưa chắc đã thoát được mối nguy hiểm đêm nay, chi bằng buông tha chúng quách.

Triển Diệp Thanh không phục đáp:

- Tiêu huynh thương tiếc địch nhân nhưng địch nhân chưa chắc đã thương mình. Phóng thích hai ả khác gì thả hổ về rừng....

Y chưa dứt lời bỗng có tiếng kêu thét lên.

Tiêu Lĩnh Vu vọt người đi hô:

- Mau xông tới đi!

Triển Diệp Thanh, Thương Bát, Đỗ Cửu theo sau Tiêu Lĩnh Vu xông về hướng chính Bắc.

Bỗng nghe tiếng rào rào, từ trong căn phòng mé Nam bắn ra hàng trăm mũi ngân trâm.

Tiêu Lĩnh Vu huy động xác chết để đón đỡ ám khí hô:

- Xông tới lẹ đi.

Động tác của bốn người cực kỳ mau lẹ, nhảy một cái đã xa hơn trượng. Lúc ngân châm bắn tới thì bốn người đã rời khỏi chỗ cũ khá xa.

Những mũi ngân trâm này tuy tàn độc vô cùng nhưng bắn gần tới nơi thì đã hết sức.

Tiêu Lĩnh Vu nâng xác chết trên tay vung lên đỡ gạt.

Bọn Triển Diệp Thanh thừa cơ nhảy vào hành lang.

Lúc này nếu gian phòng phía Bắc cũng có ám khí bắn tới thì bọn Triển Diệp Thanh dù võ công cao cường đến đâu cũng khó lòng tránh khỏi độc châm. Nhưng trong căn phòng phía Bắc yên lặng như tờ không có ám khí bắn ra.

Tiêu Lĩnh Vu vừa vung xác chết đón đỡ ám khí mặt sau vừa nhảy vọt vào hành lang.

Chàng thấy Thương Bát, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh đều cầm binh khí đứng tựa vào tường dừng lại thì lấy làm kỳ hỏi:

- Sao các vị không vào nhà đi?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Bọn tiểu đệ còn chờ Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu đá vào cánh cửa cho mở ra rồi né mình sang một bên.

Bỗng nghe thanh âm yếu ớt của thiếu nữ cất lên:

- Các vị vào đi.

Hiển nhiên là thanh âm của Bạch Mai, tựa hồ thị đã bị trọng thương.

Tiêu Lĩnh Vu tay trái che mặt phòng thủ, lạng người vào nhà.

Thương Bát, Đỗ Cửu cũng vào theo.

Đỗ Cửu quẹt lửa lên coi thì thấy bốn đại hán mặc võ phục nằm chết lăn trong nhà.

Lục Hà đầy mình trúng độc châm. Thị đã tắt thở chết rồi. Còn Bạch Mai nằm lăn phía trong cửa, chỉ còn thoi thóp thở.

Thế là một bức tranh thê thảm đổi lấy sự an toàn cho bọn Tiêu Lĩnh Vu bốn người.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ôm Bạch Mai lên hỏi:

- Cô nương bị thương có nặng lắm không?

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ không sống được nữa rồi. Tiêu đại hiệp đừng quan tâm vô ích. Ngày sau đại hiệp trừ diệt được Thẩm Mộc Phong là đã báo thù được cho chị em tiểu tỳ rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Nếu cô nương không cứu trợ cho bọn tại hạ thì đâu đến nỗi trọng thương thế này. Tiêu mỗ phải tận tâm kiệt lực cứu vãn sinh mạng cô nương.

Bạch Mai lắc đầu đáp:

- Tiêu đại hiệp đừng nhọc lòng nữa. Trong nhà này bố trí rất nhiều cơ quan nhưng đã bị tiểu tỳ phá hủy hết. Các vị theo cửa sổ sau mà ra, cứ theo dãy hành lang mà đi, đừng để ánh đèn lửa phía trước soi rõ. Các vị đi tới đầu hành lang mé Tây vượt tường ra ngoài là thoát hiểm.

Thị nói dứt lời kiệt lực thở lên hồng hộc.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn lại thấy hai mắt thị nhắm nghiền dường như không còn cách nào chống chọi được nữa. Chàng liền đề tụ chân khí đặt tay lên lưng thị trút nội lực vào.

Bạch Mai thở hổn hển hỏi:

- Các hạ có đúng là Tiêu Lĩnh Vu đại hiệp không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính là tại hạ.

Bạch Mai nói:

- Tiểu tỳ muốn được nhìn chân diện của Tiêu đại hiệp được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Được lắm! Chàng liền tháo mặt nạ ra.

Bạch Mai thu hết tinh thần nhìn chàng rồi nói:

- Đại hiệp ráng chiếu cố cho Ngọc Lan muội muội.

Dứt lời thị nhắm mắt, ngưng thở.

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu thở dài, đặt thi thể Bạch Mai xuống, đưa mắt nhìn quanh một lượt nói:

- Y xông vào trong nhà rồi nhân lúc chúng vô tình mà hạ thủ giết được hai tên.

Một tên phóng độc châm chút cả vào người Lục Hà. Lục Hà phản kích tên thứ ba này, Bạch Mai cùng tên thứ tư rồi cả hai cùng chết.

Thương Bát nói:

- Hai vị cô nương hào khí chẳng kém gì bọn mày râu. Thương Bát xin bái tạ hương hồn hai vị đã cứu mạng.

Hắn nói rồi nhìn thi thể hai vị xá dài.

Triển Diệp Thanh liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ không hiểu hai vị cô nương đã bỏ chỗ tối theo chỗ sáng. Bây giờ xin tạ tội.

Hắn cũng kính cẩn xá dài hai bộ thi thể.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói:

- Một ngày kia bọn tại hạ giết được Thẩm Mộc Phong sẽ nhớ đến hai vị cô nương mà bái vọng. Thương huynh đệ chớ quên điều đó.

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta đi thôi. Chẳng thể phụ tấm lòng khẳng khái của hai vị cô nương đã liều mạng cứu mình.

Chàng cất bước tiến về phía trước.

Mọi người theo lời dặn của Bạch Mai mở cửa sổ phía sau nhìn ra quả thấy dẫy hành lang rất dài.

Tiêu Lĩnh Vu vận nội lực bẻ gẫy chấn song chuồn ra rồi theo dãy hành lang đi về phía Tây.

Vừa tới góc nhà bỗng thấy ánh hàn quang lấp loáng, một thanh đơn đao chém tới trước mặt.

Tiêu Lĩnh Vu vươn tay mặt chụp lấy thanh đao, giựt mạnh một cái lôi cả người kia ra.

Triển Diệp Thanh đưa trường kiếm chém ngang chặt đứt cánh tay người đó.

Bỗng thấy người kia xoay mình một cái, đụng vào vách đánh “kịch” một tiếng rồi không thấy đâu

nữa. Té ra trong bức vách có đặt cơ quan chuyển động.

Thương Bát tỉnh ngộ nói:

- Phải rồi! Tiểu đệ bị trúng đao cũng do cơ quan chuyển động đột nhiên chém tới khiến người ta khó đề phòng.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, bất giác đã đi tới cùng đường dãy hành lang.

Tiêu Lĩnh Vu đề khí tung mình nhảy qua bức tường thấp.

Bên kia bức tường hoa cỏ xinh tươi, đình tạ nguy nga, đúng là một chốn hoa viên yên tĩnh.

Thương Bát, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh tiếp tục nhảy ra.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nơi đây có nhiều điều quái lạ. Chúng ta mau mau trở ra.

Mọi người đi sát chân tường tiến về phía Tây.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Hậu viên này coi có vẻ như là hoa viên của một vị quan lớn, sao lại giáp vách với Tam Giang Thư Ngụ?

Mọi người đi rất mau lẹ, may mà không xảy ra chuyện gì.

Mọi người vượt tường ra ngoài, lại thấy đèn lửa sáng choang, kẻ đi người lại tấp nập, hiển nhiên đã đến mặt trước Tam Giang Thư Ngụ.

Khinh công mấy người tuy vào hạng siêu việt nhưng đèn lồng treo cao, trăm ngàn con mắt ngó lên, dĩ nhiên chẳng thể tránh khỏi mục lực bên địch.

Bỗng nghe tiếng quát:

- Phi tặc! Phi tặc!

Mọi người đều dừng lại ngước mắt nhìn lên.

Thương Bát nói:

- Chúng ta trà trộn vào đám đông.

Mấy người động tác rất mau lẹ, chớp mắt đã hoà mình vào đám đông du khách.

Cả bọn vượt qua đám đông đi tới cỗ xe liền nhảy vọt lên. Cỗ xe lập tức bon bon chạy về phía trước.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Mấy người vừa thoát nạn chưa nghĩ tới chuyện đi đâu, làm gì?

Những biến hóa ở Tam Giang Thư Ngụ nhất nhất vượt ra ngoài sự tiêu liệu của quần hào. Những kế hoạch mấy vị đã dự định để ứng phó đều không thích dụng.

Sự im lặng kéo dài trong thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Triển Diệp Thanh bỗng lên tiếng:

- Bây giờ chúng ta đã biết rõ Tam Giang Thư Ngụ là nơi đặt tai mắt của Thẩm Mộc Phong. Theo ý tiểu đệ thì nên hội họp cùng Tôn lão tiền bối phá hủy nó đi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nơi đây tuy đặt nhiều cơ quan nhưng muốn phá hủy đi không phải là việc khó. Vấn đề là sau khi phá được Tam Giang Thư Ngụ rồi, Thẩm Mộc Phong có dựng nên một tòa Tam Giang Thư Ngụ khác không? Hắn là người thâm độc, hành sự không lựa chọn thủ đoạn. Chỉ cần trừ khử một mình Thẩm Mộc Phong đi, còn ngoài ra không thành vấn đề.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiêu huynh nói thế là phải nhưng giết Thẩm Mộc Phong há phải chuyện dễ dàng?

Bỗng thấy Thương Bát vung tay lên không một tiếng động điểm huyệt đại hán dong xe.

Triển Diệp Thanh kinh hãi vội đưa tay mặt ra điểm vào huyệt mạch môn Thương Bát, miệng y lớn tiếng quát hỏi:

- Thương Bát huynh! Thương huynh làm thế là có ý gì?

Đột nhiên đại hán dong xe vung chưởng lên đánh vào lưng ngựa, đồng thời gã nhảy vọt xuống chạy biến vào trong bóng đêm mất hút.

Thương Bát lắc đầu nói:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc ôi là đáng tiếc!

Lúc này Triển Diệp Thanh đã hiểu chuyện gì rồi. Y ngẩn người ra nói:

- Người đó là....

Thương Bát ngắt lời:

- Hắn là người Bách Hoa sơn trang giả làm xa phu.

Triển Diệp Thanh nói:

- Nếu vậy thì tên đệ tử bản môn ngồi dong xe e rằng bị nạn mất rồi.

Thương Bát đáp:

- Nếu y không chết tất cũng bị người ta điểm huyệt.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thương huynh quả là người lịch duyệt phong phú, cơ cảnh hơn người. Tiểu đệ còn thua kém nhiều lắm.

Thương Bát vung tay đánh vào thành xe đánh “binh” một cái. Thành xe lập tức gẫy thành một lỗ thủng lớn. Hắn nói:

Chúng ta hãy xuống xe rồi sẽ tính.

Thương Bát nhảy xuống trước, bọn Tiêu Lĩnh Vu, Đỗ Cửu, Triển Diệp Thanh nối đuôi nhau nhảy ra.

Cỗ xe ngựa vẫn bon bon chạy về phía trước nhanh như tên bắn.

Thương Bát nhìn cỗ xe mất hút khẽ thở dài nói:

- Vụ này sơ hở rất nhiều, Triển huynh chỉ lưu tâm một chút là nhận ra ngay.

Triển Diệp Thanh nói:

- Trừ khi tiểu đệ nhìn kỷ mặt gã xa phu để nhận diện ngoài ra chẳng còn cách nào khác.

Thương Bát nói:

- Chúng ta lên xe rồi, gã không nói nửa lời, ra roi cho xe chạy ngay. Đó là một điều khả nghi. Tiểu đệ lại thấy gã cho xe chạy ra ngoài thành, liền ra tay điểm huyệt gã, chẳng ngờ lại bị Triển huynh giải

cứu.

Triển Diệp Thanh bẽn lẽn đáp:

- Tiểu đệ rất lấy làm hổ thẹn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nếu Triển huynh không động thủ thì tiểu đệ cũng ra tay ngăn cản. Thật là đáng thẹn.

Đỗ Cửu nhìn quanh thấy chỗ này rất đỗi hoang lương. Những tiếng sóng vỗ từ phía xa vọng lại. Bất giác hắn chau mày nói:

- Tên phu xe giả kia dẫn dụ chúng ta tới đây tất phải có dụng ý gì.

Triển Diệp Thanh đáp:

- Phải rồi! Nhất định bọn chúng có mục đích.

Đột nhiên nghe tiếng bước chân nhộn nhịp.

Tiêu Lĩnh Vu quay đầu nhìn lại nói:

- Có người tới đó.

Triển Diệp Thanh rút trường kiếm ra nói:

- Chắc là viện thủ của gã kia. Nếu ta bắt được chúng sẽ tra hỏi cho rõ đầu đuôi.

Y vẫn còn bẽn lẽn về chuyện đã cản trở Thương Bát để địch nhân chạy mất, nên bây giờ muốn bắt tên cường địch này.

Bỗng thấy hai bóng người chạy nhanh như bay, chỉ trong khoảnh khắc đã tới trước mặt quần hào.

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy hai người mình mặc áo xám, có vẻ là đệ tử Cái bang.

Chàng đã bị cay cực nhiều rồi, chút nữa còn bị độc châm bắn trúng nên tuy thấy hai người kia ăn mặc như đệ tử Cái bang nhưng vẫn phải phòng bị.

Bỗng nghe tên đệ tử Cái bang mé tả cất tiếng hỏi:

- Vị nào là Tiêu đại hiệp?

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp, Thương Bát đã hỏi trước:

- Chuyện gì vậy?

Tên đệ tử Cái bang ngắm nghía Thương Bát một lúc rồi nói:

- Tiểu khiếu hóa vâng mệnh Tôn trưởng lão trong tệ bang mời Tiêu đại hiệp đi cứu người.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Cứu ai?

Khiếu hóa đáp:

- Võ lâm Tứ đại hiền bị Thẩm Mộc Phong thiết kế vây hãm, tình thế rất cấp bách. Tôn trưởng lão tệ bang và Vô Vi đạo trưởng phái Võ Đương đã đến viện trợ rồi, nhưng sợ không đủ lực lượng nên sai bọn đệ tử chạy đến Tam Giang Thư Ngụ đê báo tin cho Tiêu đại hiệp lập tức đến viện trợ.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Té ra đã xảy ra biến cố. Thảo nào không thấy đến viện trợ cho mình.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng hỏi:

- Hai vị vâng mệnh đến Tam Giang Thư Ngụ, sao lại biết bọn ta đã tới đây?

Vừa rồi y cản trở Thương Bát khiến địch nhân chạy trốn, bây giờ y biến thành người cẩn thận.

Gã đệ tử Cái bang đáp:

- Tiểu khiếu hóa gặp một thầy tướng ngoài cửa Tam Giang Thư Ngụ chỉ đường cho đuổi tới đây.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Thầy tướng đó phải chăng là Tư Mã Càn? Chắc vụ này đúng rồi.

Chàng liền hỏi:

- Bây giờ bọn ta đi đâu?

Khiếu hóa đáp:

- Bây giờ các vị đang ở trong Từ đường nhà họ La.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Hay lắm! Phiền hai vị dẫn đường cho.

Hai tên khiếu hóa xoay mình chạy về phía Đông Nam.

Bốn người thi triển khinh công rượt theo hai khiếu hoá tử.

Đi chừng được bảy tám dặm, hai tên khiếu hóa đột nhiên dừng bước.

Khiếu hóa mé tả chỉ về phía phòng ốc đen sì nói:

- Đó là Từ đường nhà họ La.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Hai vị không vào ư?

Hai tên khiếu hoá đồng thanh nói:

- Bọn khiếu hóa còn phải đến Hoàng Hạc lâu. Vả lại Tôn lão tiền bối đã có lệnh không cho bọn khiếu hóa vào từ đường.

Rồi chúng không chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã trở gót chạy đi ngay.

Thương Bát nói:

- Hiện giờ chúng ta không cần nguỵ trang nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Phải rồi!

Chàng lột nặt nạ cất vào bọc, cởi bỏ áo xanh để lộ chân tướng rồi cất bước đi trước.

Quần hào cũng cởi áo ngoài đi theo chàng.

Đây là một từ đường hoang vu nhưng quy mô rất rộng lớn.

Tiêu Lĩnh Vu bước lên bảy bậc đá thấy cửa từ đường đóng chặt. Chàng lắng tai nghe không thấy động tĩnh gì, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Chẳng lẽ võ lâm tứ đại đều bị hại cả rồi?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng giơ tay đẩy cửa. Cánh cửa hé mở, té ra cách cửa chỉ khép hờ.

Chàng bước vào đưa mắt nhìn thấy đây là một sảnh đường, trong sân đầy cỏ mọc. Hiển nhiên họ La này không còn ai nên nhà thờ mới bị hoang phế như vậy.

Đi qua sân cỏ đến từng cửa thứ hai , mới nhận ra nhà từ đường này còn hai viện nữa.

Thương Bát tiến lên trước Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tình hình có điều khác lạ xin đại ca hãy coi chừng .

Hắn vung chưởng đánh vào khung cửa gỗ, chưởng lực của hắc rất hùng hậu đập vào cánh cửa đến binh một tiếng. Cánh cửa mở ra ngay.

Thương Bát chú ý nhìn vào bên trong tối mò. Hắn khẽ nói:

- Đại ca ! Theo lời đệ tử Cái Bang thì tôn làm tiền bối và Vô Vi Đạo Trưởng đều có ở cả đây mà, sao không thấy động tỉnh ? Huống chi võ lâm tứ đại hiền tuy là nhân vật siêu phàm thoát tục, không muốn hòa mình vào chỗ ân oán thị phi, nhưng võ công họ chẳng phải tầm thường. Dù Thẩm Mộc Phong có vây hảm được họ cũng khó lòng đẩy họ vào chồ chết trong lúc nhất thời. Vậy mà sao chẳng thấy tăm hơi chi hết ?

Tiêu Lĩnh Vu chau mày đáp:

- Đúng thế ! Trong vụ này quả có chổ khả nghi...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Xin các vị hãy chờ ở đây ! Tại hạ thử tiến vào xem sao?

Đỗ Cửu nói:

- Tiểu đệ mở đường cho đại ca !

Rồi hắn cất bước đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu biết Đỗ Cửu nhất tâm bảo vệ cho mình, chàng cũng không ngăn trở liền cất bước theo sau.

Triển Diệp Thanh khẻ bảo Thương Bát :

- Chúng ta đi sau mấy bước để đề phòng ám khí tập kích.

Thương Bát từ lúc gặp vụ nguy hiểm ở Tam Giang ThưNgụ đã biết phải đối phó với một tay cường địch ghê gớm. Về cơ trí cũng như về võ công đối phương còn hơn người một bậc. Thủ đoạn

hắn lại cực kỳ tàn độc nên không dám lơ là . Hắn thò tay vào bọc lấy chiếc bàn tính ra ra chuẩn bị nghinh địch.

Triển Diệp Thanh cầm trường kiếm bằng tay trái. Tay mặt y thò vào bọc lấy ra hai thanh Thất Hưu Kiếm.

Hai người chuẩn bị xong rồi thì Tiêu Lĩnh Vu và Đỗ Cửu đã đi xa tám thước.

Bốn người dè dặt đi thẳng tới cửa trước nhà chính sảnh vẫn chẳng thấy động tịnh gì .

Chương 168: Tiêu Lang Đại Chiến Hồng Y Quái

Đỗ Cửu vung cước đá vào cửa sảnh đường. Cánh cửa liền mở toang ra.

Đỗ Cửu nghiêng người xông vào, quẹt lửa thắp vào mồi.

Dưới ánh đèn lửa hắn nhìn rõ bốn phía cũng chẳng thấy một bóng người. Hắn tức quá cất tiếng thoá mạ:

- Hai thằng ăn xin thối tha kia! Đỗ lão nhị này mà gặp lại các ngươi quyết cắt lưỡi chứ không tha.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỷ bốn mặt cũng chẳng thấy gì, vết tích đánh nhau cũng không có, chàng buồn rầu nghĩ thầm:

- Hai tên khiếu hóa kia không hiểu có dụng ý gì? Nếu chúng là thuộc hạ của Thẩm Mộc Phong gạt mình tới đây thì bây giờ bọn mai phục cũng xuất hiện rồi mới phải. Nơi đây không có mai phục thì chúng dẫn ta tới đây làm chi?

Lúc này Triển Diệp Thanh , Thương Bát cũng đã tới ngoài đại sảnh.

Thương Bát ngẩng đầu trông sao trên trời lẩm bẩm một mình:

- Chẳng lẽ đây là kế điệu hổ ly sơn?

Hắn chưa dứt lời đột nhiên có tiếng rên la vọng lại.

Đỗ Cửu biến sắc cầm mồi lửa trong tay đưa về phía phát ra tiếng rên.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng quát hỏi:

- Ai?

Lại nghe thanh âm yếu ớt đáp:

- Tiểu đệ....tiểu khiếu hoá....

Tiêu Lĩnh Vu nghe thanh âm rất quen tai liền hỏi lại:

- Bành huynh đệ đấy ư?

Thanh âm yếu ớt đáp:

- Chính là tiểu khiếu hóa.

Đỗ Cửu nói:

- Y ở phía sau bàn cúng.

Tiêu Lĩnh Vu vội nhảy lên trước nói:

- Tiểu đệ vào đón y ra.

Chàng rảo bước tiến đến gần bàn cúng, thò tay kéo một người ở phía dưới ra.

Chàng vừa nhìn rõ không khỏi ngẩn người, vì người này mặc áo võ sĩ Bách Hoa sơn trang.

Tiêu Lĩnh Vu trầm giọng quát:

- Ngươi là ai?

Người kia bị thương rất nặng, phấn khởi tinh thần đáp:

- Tiểu đệ.... Bành....

Tiêu Lĩnh Vu nghe rõ thanh âm Bành Vân liền hỏi:

- Sao Bành huynh đệ lại ăn mặc theo lối võ sĩ trong Bách Hoa sơn trang?

Bành Vân đáp:

- Tiểu đệ bị thương nặng lắm, không còn khí lực để nói nữa....Mau ra sau cứu người....

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cứu ai?

Bành Vân đáp:

- Võ lâm Tứ đại hiền ....và Vô Vi đạo trưởng....

Tiêu Lĩnh Vu giật mình hỏi:

- Bọn họ hiện ở đâu?

Bành Vân đáp:

- Ở phía sau từ đường....

Y nói tới đây thì ngất xỉu.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Đỗ Cửu nói:

- Đỗ huynh đệ ở đây coi Bành huynh đệ, vận dụng nội công giúp cho y phục hồi sức lực, tiểu huynh ra phía sau xem sao.

Chàng xoay mình rời khỏi đại sảnh.

Triển Diệp Thanh và Thương Bát đứng ngoài đại sảnh đã nghe hết mọi sự.

Triển Diệp Thanh trong lòng nóng nẩy vì chưởng môn sư huynh gặp nạn, lật đật chạy theo Tiêu Lĩnh Vu.

Thương Bát khẽ bảo Đỗ Cửu:

- Đỗ lão tam! Tên tiểu khiếu hóa này hơi thở hòa hoãn lại thì đưa y rời khỏi đây trở về quán đậu hũ chờ đợi.

Đỗ Cửu gật đầu ôm Nhất trận phong Bành Vân lui vào góc nhà đại sảnh. Hắn ngầm vận nội công nắn bóp trước ngực Bành Vân.

Thương Bát nói mấy câu rồi không chờ Đỗ Cửu trả lời đã vọt đi theo Triển Diệp Thanh.

Nhắc lại Tiêu Lĩnh Vu chạy trước đến nhà từ đường ở phía sau.

Sau nhà từ đường này là một cái ao lớn. Bóng sao chiếu nước gợn sóng, nhưng vẫn chẳng thấy một bóng người.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ tự hỏi:

- Hai gã đệ tử Cái bang kia nói dối đã đành, chẳng lẽ Nhất trận phong Bành Vân cũng nói dối ư?

Triển Diệp Thanh chạy đến sau lưng Tiêu Lĩnh Vu khẽ hỏi:

- Tệ sư huynh ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu quay lại nhìn Triển Diệp Thanh đáp:

- Tại hạ cũng chưa kiếm thấy.

Thương Bát nói:

- Trừ phi Thẩm Mộc Phong chỉ định một người chuyên học khẩu âm Bành Vân, không thì chẳng thế nào nói giống thế được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y có đúng là Bành Vân không?

Thương Bát đáp:

- Đúng y rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Bành Vân là người có tư cách anh hùng, quyết chẳng nói dối. Chúng ta cứ tìm kỷ xem.

Triển Diệp Thanh nghĩ thầm trong bụng:

- Hiển nhiên đây chỉ là một cái ao lớn, làm gì có người?

Đột nhiên một tràng cười từ giữa ao vang lên. Thanh âm lạnh lẽo mà ấm ớ khiến người nghe rợn tóc gáy.

Tiêu Lĩnh Vu quát:

- Thẩm Mộc Phong!

Người trong ao đáp:

- Chính thị!

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng cha này thật quỉ kế khôn lường. Không hiểu sao hắn lại ẩn mình dưới ao?

Chàng lạnh lùng nói:

- Ẩn mình dưới nước phỏng có khó gì? Trò này tầm thường lắm.

Lại nghe Thẩm Mộc Phong cất giọng ấm ớ đáp:

- Tiêu huynh đệ có muốn xuống thuyền của tiểu huynh nói chuyện không?

Tiêu Lĩnh Vu chú ý nhìn ra thì thấy giữa ao vẫn không một bóng người, liền đáp:

- Hai bên đã chạm trán nhau, hà tất phải hý lộng quỉ thần?

Chàng vừa dứt lời đột nhiên dưới ao nổi lên đèn lửa huy hoàng. Một con thuyền xuất hiện.

Con thuyền này khác thuyền thông thường ở chỗ nó lại hình vuông. Trong thuyền bóng người chuyển động, cảnh vật coi rất rõ ràng.

Thương Bát nói:

- Phải rồi! Thuyền đậu ở giữa ao lại dùng giấy màu bịt kín đi nên không nhìn rõ. Chúng ta không nghĩ tới nên bị hắn lường gạt mà thôi.

Thẩm Mộc Phong đứng ở đầu thuyền lớn tiếng hỏi:

- Mời các vị xuống thuyền nói chuyện được chăng?

Thương Bát hỏi lại:

- Trong thuyền của đại trang chúa có nhiều người phải không?

Thẩm Mộc Phong cười ha hả đáp:

- Có một lão khiếu hóa, một lão mũi trâu và bốn vị quí khách nổi danh trên chốn giang hồ nhưng ít khi xuất hiện trên võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng là Võ lâm Tứ đại hiền?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phải rồi! Tiêu huynh đệ được người Cái bang viện trợ, tai mắt thật là linh mẫn.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ muốn xuống thuyền của Đại trang chúa thưởng ngoạn một phen.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Tiểu huynh rất hoan nghênh. Vậy cho thuyền vào nghinh giá được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu ước lượng thuyền cách xa bờ chừng năm sáu trượng. Giả tỷ chàng dùng kinh công "Đăng bình độ thủy" thì có thể qua được. Nhưng không hiểu Thương Bát và Triển Diệp Thanh có tới được không?

Chàng liền lớn tiếng đáp:

- Nếu Thẩm đại trang chúa cho thuyền vào đón thì còn gì hay bằng?

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu huynh đệ hãy chờ một lát.

Dứt lời hắn vẫy tay một cái.

Lại nghe tiếng mái chèo bì bõm. Chỉ trong nháy mắt con thuyền nhỏ đã ghé vào bờ.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo Thương Bát và Triển Diệp Thanh:

- Hai vị coi chừng. Đừng ăn uống gì ở trên thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn ra thấy hai tên chèo thuyền tuy nai nịt gọn gàng nhưng tay không cầm binh khí. Chúng nghiêng mình thi lễ nói:

- Kính mời Tam trang chúa xuống thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu, không dám nhận địa vị Tam trang chúa.

Hai đại hán đồng thanh đáp:

- Đại trang chúa đã ban lệnh cho bọn tiểu nhân phải xưng hô như vậy, khi nào bọn tiểu nhân dám trái lời.

Tiêu Lĩnh Vu cất bước xuống thuyền.

Bọn Thương Bát, Triển Diệp Thanh cũng xuống theo.

Hai đại hán áo đen lập tức bơi thuyền nhỏ thẳng ra chỗ thuyền lớn.

Thẩm Mộc Phong đứng ở đầu thuyền lớn xòe tay ra hỏi:

- Tam đệ vẫn mạnh giỏi chứ?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêng mình bước sang thuyền lớn đáp:

- Tại hạ không dám phiền Đại trang chúa.

Triển Diệp Thanh và Thương Bát theo sát Tiêu Lĩnh Vu bước sang thuyền lớn.

Ba người đối diện với tay đại kiêu hùng là Thẩm Mộc Phong, trong lòng không khỏi hồi hộp, chẳng biết hắn hạ thủ ám toán đột ngột vào lúc nào nên đều để ý phòng bị.

Thẩm Mộc Phong từ từ xoay mình, cặp mắt chiếu ra những tia hào quang nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh đệ! Dường như huynh đệ coi Thẩm mỗ chẳng khác chi người dưng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không dám với cao.

Thẩm Mộc Phong lạnh lùng nói:

- Sự nhẫn nại của con người chỉ có giới hạn. Nếu Tiêu đệ bức tiểu huynh thái quá thì tiểu huynh chẳng thể nghĩ đến tình xưa được nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Thẩm đại trang chúa đã dùng những thủ đoạn tàn độc đối phó với tại hạ mà tại hạ không chết tức là chưa đến ngày tận số.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Nhưng Thẩm mỗ xưa nay vãn chủ trương nhân định thắng thiên.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Đại trang chúa tài trí hơn người, võ công cao cường, hoặc giả cũng có thể làm được như vậy.

Thẩm Mộc Phong thủng thẳng nói:

- Huynh đệ qua khen mà thôi. Quí hữu là Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà đều ở trong khoang thuyền. Tiêu huynh đệ hãy vào mà coi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt thấy Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng sóng vai ngồi ở phía trên, nét mặt trơ như gỗ, dường như đều bị điểm huyệt.

Thẩm Mộc Phong cười khanh khách nói:

- Tiêu huynh đệ! Sao không tiến vào đi?

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy những rèm tía vây bọc chứ không có vách ván. Mé Bắc là một khuôn cửa gỗ đóng chặt. Chắc đó là lối thông vào khoang trong.

Ở khoang ngoài trừ bốn lão áo xanh, Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng không còn ai khác nữa.

Thương Bát né mình vượt lên trước Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ xin dẫn đường.

Hắn từ từ cất bước tiến vào khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn Thẩm Mộc Phong nói:

- Mời Thẩm đại trang chúa vào trước đi.

Thẩm Mộc Phong mỉm cười hỏi:

- Tiêu huynh đệ biến thành tính đa nghi từ bao giờ vậy?

Tiêu Lĩnh Vu thẳng thắn đáp:

- Cách giao thiệp với Đại trang chúa chẳng thể không đề phòng.

Thẩm Mộc Phong không nói gì nữa, thủng thẳng bước vào trong khoang thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu theo sát Thẩm Mộc Phong. Triển Diệp Thanh đứng ở ngoài khoang chứ không vào trong.

Thẩm Mộc Phong liếc mắt nhìn Triển Diệp Thanh hỏi:

- Sao các hạ không vào đi?

Triển Diệp Thanh đã quyết định chủ ý. Thấy Tiêu Lĩnh Vu và Thương Bát đã tiến vào trong khoang thuyền rồi, nhất định đứng ngoài để khỏi bị Thẩm Mộc Phong dùng lời khích bác. Y mỉm cười đáp:

- Tại hạ đứng ngoài này cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết Triển Diệp Thanh có dụng ý ở ngoài để tiện bề tiếp ứng liền nói:

- Ai đã có sự lai vãng với Thẩm đại trang chúa đều phải cảnh giác.

Thẩm Mộc Phong nhìn Triển Diệp Thanh cười lạt nói:

- Trong khoang ngoài cửa cách nhau có mấy thước, nếu xảy ra biến cố thì trong hay ngoài cũng vậy mà thôi.

Triển Diệp Thanh lạnh lùng đáp:

- Đại trang chúa bất tất phải quan tâm.

Tiêu Lĩnh Vu chăm chú nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bốn vị áo xanh này chắc là Võ lâm Tứ đại hiền mà Thẩm đại trang chúa đã mời tới?

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Phải rồi! Tai mắt của Tiêu huynh đệ thật linh mẫn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng sáu vị tiền bối đây đều bị điểm huyệt?

Thẩm Mộc Phong tủm tỉm cười đáp:

- Tiêu huynh đệ võ công cao thâm thử giải khai huyệt đạo cho họ coi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cất bước tiến đến trước mặt Tôn Bất Tà. Chàng coi kỷ một lúc rồi đưa tay mặt đặt vào sau lưng lão. Chàng vận nội công chút chân khí vào nội phủ lão.

Một luồng nhiệt lưu thúc đẩy khí khuyết Tôn Bất Tà lưu thông trở lại. Mặt lão dần thoáng hiện ánh hào quang. Hiển nhiên máu tụ lại ở mấy chỗ kinh mạch chưa được đả thông.

Tiêu Lĩnh Vu không điều tra được Tôn Bất Tà bị điểm huyệt những chỗ nào liền nhìn Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Dường như các vị không phải bị điểm huyệt.

Thẩm Mộc Phong hỏi:

- Theo nhận xét của Tiêu huynh đệ thì họ bị thương vì cái gì?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Những vị này nếu không bị thương vì thủ đoạn điểm huyệt thì cũng do một thứ gì tương tự như vậy.

Chàng liền nói:

- Phải chăng đây là một thủ pháp phong mạch bế huyệt?

Thẩm Mộc Phong lắc đầu đáp:

- Võ học mông mênh như biển cả. Tiêu huynh đệ tuy được Hoàng thiên hậu đãi cũng chẳng thể học hết các môn võ công khắp thiên hạ.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng nói:

- Bất luận Thẩm đại trang chúa dùng thủ đoạn nào đả thương các vị, tại hạ đã tới tất phải tìm cách cứu các vị ra mới rời khỏi đây.

Thẩm Mộc Phong cười nói:

- Khẩu khí của Tiêu huynh đệ nghe thật lớn quá. Tiểu huynh muốn coi Tiêu huynh đệ cứu thoát họ bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Ta đã không giải khai được huyệt đạo cho các vị mà muốn cứu họ thoát hiểm thì chỉ có một phương pháp là kiềm chế Thẩm Mộc Phong bức bách hắn giải huyệt cho họ. Nhưng thằng cha này xảo quyệt vô cùng. Trên thuyền không hiểu hắn đã mai phục bao nhiêu cao thủ. Tình trạng này ta chẳng còn đương lối nào khác.

Chàng liền nói:

- Thẩm đại trang chúa đã cao niên rồi. Thời gian đối với Đại trang chúa càng lâu càng bất lợi. Còn Tiêu mỗ thì về thân thể cũng như võ công mỗi ngày một gia tăng. Cuộc đấu tranh của chúng ta càng kéo dài thì tại hạ càng nắm chắc phần thắng. Đại trang chúa có cho là tại hạ nói đúng không?

Thẩm Mộc Phong cười ruồi đáp:

- Đối với Thẩm mỗ thì những việc này không thể lý luận theo lẽ thông thường.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó bọn Tôn Bất Tà nói:

- Nếu bữa nay mà Thẩm đại trang chúa đả thương được Tiêu mỗ thì số người trong võ lâm dám chống đối Đại trang chúa ngày càng ít dần.

Thẩm Mộc Phong cười lạt hỏi:

- Phải chăng Tiêu huynh đệ muốn cùng ta tỷ thí võ công?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đây là một cuộc đấu kẻ sống người chết.

Thẩm Mộc Phong cười mát đáp:

- Trừ khi tình thế bắt buộc không còn đường lối nào khác tiểu huynh vẫn hy vọng Tam đệ trở về Bách Hoa sơn trang.

Hắn ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng nói tiếp:

- Tiêu huynh đệ nói đúng đó. Tiểu huynh đã già nua, dù có thành bá nghiệp võ lâm cũng chẳng thể bá chủ thiên hạ được mấy năm. Người kế nghiệp ngôi minh chủ võ lâm dĩ nhiên là Tiêu huynh đệ.

Hắn nói mấy câu này vẻ mặt buồn thảm, lại ra chiều luyến tiếc tài năng của Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn quanh rồi thủng thẳng đáp:

- Thẩm đại trang chúa đã khám phá ra mối quan hệ sinh tử, sao không thoát khỏi xiềng xích danh lợi mà còn tự giam mình vào mối tham sanh để hành động tàn ác.

Thẩm Mộc Phong biến sắc dằn giọng quát:

- Câm miệng đi! Ngươi muốn giáo huấn ta chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ nói bằng một dạ chí thành, muốn đưa lời khuyên giải Thẩm đại trang chúa đừng say mê giấc mộng bá chủ võ lâm để vãn hồi sự yên tĩnh trên chốn giang hồ....

Thẩm Mộc Phong thở dài nói:

- Xem chừng tiểu huynh vĩnh viễn không còn cách nào giác ngộ được Tiêu huynh đệ được. Giữa đôi ta không tài nào tránh khỏi một cuộc chiến đấu sinh tử.

Tiêu Lĩnh Vu chưa kịp đáp lời đã thấy Thẩm Mộc Phong vung song chưởng lên đánh “binh” một cái.

Cánh cửa khoang trong đột nhiên mở rộng. Một quái nhân mình đầy vẩy đỏ từ từ bước ra.

Tiêu Lĩnh Vu vội di động thân pháp quay lưng về phía Thương Bát đảo mắt nhìn lại.

Chàng thấy quái nhân hình dạng rất đáng sợ. Tóc đỏ buông xõa, từ cổ trở xuống phủ đầy vẩy như vẩy cá, hai tay dài một cách lạ lùng, móng tay dài đến ba tấc. Mặt quái nhân bao phủ một lớp đỏ hồng,

chỉ để hở cặp mắt lấp loáng.

Tiêu Lĩnh Vu từ lúc thấy Thẩm Mộc Phong xuất hiện ở trên thuyền, chàng hiểu mình đã lâm vào bước đường cực kỳ nguy hiểm nên đã ngấm ngầm đeo bao tay bằng da giao ngàn năm.

Thương Bát nghĩ thầm trong bụng:

- Trên mình quái nhân đầy vẩy đỏ không hiểu làm bằng vật gì? Ta cần thử xem thứ vẩy này cứng rắn đến trình độ nào?

Hắn giơ tay phóng ra một viên bảo thạch.

Viên bảo thạch này cứng rắn hơn cả gang thép mà bốn cạnh sắc bén phi thường. Thương Bát dùng thứ đá đó làm ám khí, nhưng nó là vật kỳ trân, nếu không gặp tình thế hiểm ác quyết hắn không dùng tới.

Dưới ánh đèn sáng, bảo quang lấp loáng đánh trúng vào trước ngực quái nhân.

Một tiếng chát vang lên. Viên bảo thạch văng ngược lại khảm ngập vào vách thuyền.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng hỏi:

- Đây là Ngũ Long đại trận phải không.

Thẩm Mộc Phong đáp:

- Đúng rồi! Tiêu đại hiệp hãy kiềm chế được một người trong Ngũ Long rồi chúng ta hãy động thủ cũng chưa muộn.

Ngày trước Tiêu Lĩnh Vu thống lãnh bọn Mã Vân Phi cùng quần hào đến đại náo Bách Hoa sơn trang đã phá được Thập Bát Kim Cương, Kiếm thuẫn đại trận, lại phá vòng vây của mấy trăm hắc y võ sĩ để thoát ra ngoài. Chàng lại gặp Ngũ Long đại trận cản đường và đả thương một quái nhân áo đỏ.

Nguyên Kim Lan, Ngọc Lan đã cho chàng hay Kim Long đại trận lợi hại vô cùng, tuy chàng đánh ngã được một tên nhưng về sau chàng mới phát giác ra Nam Cung Ngọc ám trợ. Y dùng tỏa công độc phấn để ngấm ngầm phong tỏa võ công của Ngũ Long. Lần này không có Nam Cung Ngọc án trợ, chàng đành dùng võ công chân thực để đối phó.

Tiêu Lĩnh Vu đề tụ chân khí nhìn Hồng y quái nhân để tìm chỗ hạ thủ.

Quái nhân đầy mình vẩy đỏ, chỉ còn hai đôi mắt là nơi có thể hạ thủ được.

Lại nghe tiếng Thẩm Mộc Phong cảnh cáo:

- Có điều cần nói trước cho Tiêu huynh đệ biết là những vẩy đỏ trên mình người này đã được bôi chất kịch độc. Nếu bị y đánh rách da chảy máu là chỉ trong vòng một canh giờ là chất độc thấm vào nội phủ mà chết, không còn một loại thuốc nào giải cứu được.

Tiêu Lĩnh Vu lạnh lùng đáp:

- Đa tạ Thảm đại trang chúa đã có lời cảnh giác.

Hồng y quái nhân từ từ bước đến gần Tiêu Lĩnh Vu. Chàng thấy hắn cử động chậm chạp thì nghĩ thầm:

- Trên mình hắn đã bôi chất độc thì lúc chuyển động mình phải thận trọng.

Nếu ở chỗ rộng thì còn dùng khinh công mau lẹ để đối phó nhưng trong thuyền chật hẹp, di chuyển khó khăn mình phải dùng chưởng lực hùng hậu để đối phó.

Chàng tính toán rồi bình tĩnh lại. Hồng y quái nhân còn cách chừng ba thước thì dừng lại chưa chịu động thủ.

Hông y quái nhân cặp mắt lóe hào quang nhìn chòng chọc vào mặt Tiêu Lĩnh Vu. Chàng đứng yên không nhúc nhích.

Triển Diệp Thanh thấy Tiêu Lĩnh Vu đứng đối mặt với Hồng y quái nhân cách nhau rất gần thì trong dạ bồn chồn tự hỏi:

- Hồng y quái nhân hiển nhiên mặc độc giáp mà sao Tiêu Lĩnh Vu không lấy binh khí ra ngăn cản mà lại để hắn tới gần như vậy? Chẳng lẽ y định dùng tay không để đấu với độc nhân.

Bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu giơ tay mặt lên phóng chưởng đánh ra nhanh như chớp.

Thế chưởng thần tốc khiến cho Thẩm Mộc Phong cũng phải ngấm ngầm thán phục.

Hồng y quái nhân thấy Tiêu Lĩnh Vu phóng chưởng đánh tới trước ngực cũng không né tránh. Hắn giơ tay mặt, móng tay sắc như dao nhằm chụp vào vai trái Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu giơ tay trái lên gạt thế chụp của Hồng y quái nhân. Tay mặt chàng đánh trúng trước ngực hắn.

Phát chưởng này chàng đã vận đến tám thành nội lực. “ Binh” một tiếng vang lên, Hồng y quái nhân bị chấn động hất lùi lại ba bước.

Thẩm Mộc Phong cười ha hả nói:

- Tiêu đại hiệp! Thẩm mỗ đã bảo những vẩy đỏ trên thân Ngũ Long có chất kịch độc rất mãnh liệt. Huynh đệ nên vận khí bế huyệt phong tỏa huyệt đạo. Nếu muốn bảo toàn tính mạng thì chỉ còn đường chặt đứt hai cánh tay.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Thẩm đại trang chúa bất tất phải quan tâm cho tại hạ.

Chàng phóng tay điểm lẹ vào Hồng y quái nhân.

Nguyên chàng đã chắc mẩm phát chưởng đánh trúng quái nhân thì y không chết ngay đương trường thì cũng phải té nhào. Không ngờ tình trạng đã ngoài sự tiêu liệu của chàng. Hồng y quái nhân trúng chưởng chỉ bị hất lùi ba bước.

Chương 169: Tiêu Lang Lại Được Tiếng Đàn Giải Nguy

Tiêu Lĩnh Vu biết rằng phải đấu Hồng y quái nhân trước rồi mới có thể dùng toàn lực đối phó với Thẩm Mộc Phong được. Chàng thấy hắn chưa bị trọng thương liền phát huy Tu La chỉ lực điểm tới.

Hồng y quái nhân bị hai đòn rất nặng, tuy mặc độc giáp hộ thân cũng không chịu nổi. Người hắn lão đảo sắp té xuống.

Thẩm Mộc Phong giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Mới mấy tháng không gặp mà công lực y đã tiến bộ quá nhiều. Gã này được những bậc danh sư truyền thụ đều là những nhân vật siêu quần bạt chúng. Đêm nay mà không giết gã đi thì e rằng sau này không còn cơ hội nào nữa.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Bỗng hắn hú lên một tiếng. Hồng y quái nhân đang lảo đảo sắp ngã, nghe tiếng hú liền đứng vững lại.

Thẩm Mộc Phong nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Ta đã khuyên ngươi bao nhiêu lần mà ngươi không tỉnh ngộ thì đêm nay chẳng thể tha ngươi được nữa.

Hắn giơ tay phóng chưởng đánh tới Tiêu Lĩnh Vu.

Người hắn cao lớn, hai tay dài nên đứng cách chàng bốn thước mà hắn nhoai mình một cái vẫn có thể động tới sau lưng chàng.

Tiêu Lĩnh Vu mặt trước cũng có cường địch là quái nhân áo đỏ khiến chàng không dám phân tâm.

Chàng thấy Thẩm Mộc Phong phóng chưởng đánh tới phía sau mà không xoay lại nghinh địch được đành vận Cang thanh cương khí hộ vệ thân thể. Chàng định đánh ngã quái nhân áo đỏ rồi quay lại đấu với Thẩm Mộc Phong.

Thương Bát thấy Thẩm Mộc Phong đột nhiên ra tay tập kích Tiêu Lĩnh Vu . Tuy hắn biết sức mình không địch nổi nhưng chẳng thể không can thiệp liền vung bàn tính lên đánh vào khuỷu tay Thẩm Mộc Phong.

Bỗng nghe Thẩm Mộc Phong cười lạt xoay tay trái búng một cái trúng chiếc bàn tính của Thương

Bát.

Thương Bát thấy chiếc bàn tính bị đẩy bất lên coi bộ xuýt tuột khỏi tay thì không khỏi kinh hãi.

Bỗng thấy ánh hàn quang lấp loáng bay vọt về phía Hồng y quái nhân.

Nguyên Triển Diệp Thanh đã phóng ra hai ngọn Thất hưu kiếm.

Thẩm Mộc Phong tay trái dùng chỉ lực đẩy bật bàn tính của Thương Bát , tay mặt đánh gần tới vai phải Tiêu Lĩnh Vu thì bị một luồng lực đạo vô hình chặn lại.

Bất giác hắn la lên:

- Hộ thân cương khí.

Hắn liền gia tăng mấy thành lực đạo, dựng bàn tay lên như đao chém xuống.

Luồng cương khí hộ thân của Tiêu Lĩnh Vu chưa luyện đến chỗ đại thành, người khác trên giang hồ dĩ nhiên không đả thương được chàng, nhưng nội lực Thẩm Mộc Phong đặc biệt thâm hậu phá được luồng cương khí, đánh xuống như đao chém. Vai bên phải chàng bị tê chồn đau đớn cơ hồ không chịu nổi. Chàng biết mình đã bị thương, xương bả vai không gẫy cũng bị trật khớp.

Tiêu Lĩnh Vu bản tính quật cường, nghiến răng chịu đau không kêu một tiếng, lạng người lùi tạt ngang ra xa ba bước.

Thẩm Mộc Phong không thấy Tiêu Lĩnh Vu rên la, chẳng hiểu chàng bị thương nặng hay nhẹ. Tuy hắn vận nội lực phá được Hộ thân cương khí của đối phương nhưng cũng bị sức phản chấn làm cho cánh tay mặt tê chồn khó bề cử động.

Trong lúc nhất thời cánh tay mặt của hắn không thể vận động được ngay.

Diễn biến này xảy ra trong nháy mắt.

Lại nghe hai tiếng choang choảng vang lên. Triển Diệp Thanh phóng ra hai ngọn Thất hưu kiếm đều đánh trúng bả vai Hồng y quái nhân.

Nguyên Hồng y quái nhân tuy mặc áo giáp đao thương chém không vào nhưng hắn đã bị chưởng lực hùng hồn của Tiêu Lĩnh Vu làm cho nội phủ bị trọng thương nên Triển Diệp Thanh phóng hai thanh Thất hưu kiếm hắn cũng không tránh được mà bị đánh trúng.

Những thanh Thất hưu kiếm này đều đúc bằng thép ngàn năm, chuyên để phá nội gia khí công, nhưng không xuyên thủng được áo giáp, rơi cả xuống đất.

Thương Bát bỗng quát lên một tiếng thật to, vung chiếc bàn tính ra chiêu “Lãng chang tiêu nham” vận toàn lực đánh tới Thẩm Mộc Phong.

Thẩm Mộc Phong tay mặt tê chồn đành chịu né tránh, vung tay trái phóng chưởng phản kích.

Thương Bát chưa kịp phóng ra chiêu thứ hai thì chưởng thế của Thẩm Mộc Phong đã đánh tới.

Ánh hào quang lóe lên, một thanh trường kiếm chém tới tay Thẩm Mộc Phong.

Nguyên Triển Diệp Thanh đã nhảy vào vòng chiến phóng kiếm chém tới.

Thẩm Mộc Phong hạ thấp tay trái xuống tránh thế kiếm rồi quét ngang một cái phóng chưởng đánh ra.

Hán biến chiêu cực kỳ mau lẹ, bức bách Triển Diệp Thanh phải nhảy vọt lên đầu thuyền.

Thẩm Mộc Phong bật tiếng cười nham hiểm nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! E rằng con thuyền này sẽ là mồ chôn ngươi đó.

Hắn chưa dứt lời đột nhiên mấy tiếng leng keng vang lên. Một làn kim quang xé bầu không khí bắn tới Hồng y quái nhân.

Lúc này Hồng y quái nhân đã dồn Tiêu Lĩnh Vu vào góc con thuyền. Hắn chĩa mười móng tay nhọn hoắt như móng rồng từ từ chụp vào người Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu vì tình thế bắt buộc phải nhịn đau đớn nơi bả vai, chuẩn bị toàn lực vào tay trái để đánh một quyền. Chàng định bụng dù mình có chết vì mười móng tay quái nhân thì cũng đánh cho hắn trọng thương.

Trong lúc chàng chuẩn bị đánh một đòn trí mạng thì một luồng kim quang bắn tới.

Hồng y quái nhân rú lên một tiếng, hai tay hắn đang nhằm chụp Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên xoay lại bưng mắt. Hắn run lên một cái rồi té xuống.

Tiêu Lĩnh Vu thoát chết không khỏi ngẩn người. Tai chàng nghe thấy tiếng đàn trầm trầm vọng tới.

Thẩm Mộc Phong quát to một tiếng vung tay trái đánh về phía Thương Bát.

Hắn tung mình chạy lại cúi xuống ôm lấy Hồng y quái nhân lên, nhảy sang con thuyền nhỏ rẽ sóng đi ngay.

Động tác hắn cực kỳ mau lẹ.

Triển Diệp Thanh đứng trên sạp ngoài khoang thuyền ngó thấy Thẩm Mộc Phong nhảy sang thuyền nhỏ chạy đi cũng không kịp ngăn trở vì y bị chưởng lực của Thẩm Mộc Phong làm cho chấn động nội phủ, y đang ngấm ngầm vận khí điều dưỡng.

Sự thực dù Triển Diệp Thanh chưa bị thương chút nào cũng không ngăn cản nổi Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu đứng ngó Thẩm Mộc Phong cắp Hồng y quái nhân nhảy sang thuyền nhỏ, chàng chẳng khác gì người trong giấc mộng bừng tỉnh. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Thật là nguy hiểm! Thật là nguy hiểm! Nếu Thẩm Mộc Phong cắp người áo đỏ vọt đi tiện tay đánh mình một chưởng thì mình chẳng chết cũng bị trọng thương.

Trong khoảng khắc này. cuộc sinh tử tồn vong treo trên sợi tóc khiến chàng nghĩ lại không khỏi rùng mình.

Chàng chú ý lắng nghe thì tiếng đàn kia đã im bặt từ lúc nào.

Thương Bát là tay lão luyện giang hồ. Sau cơn nguy biến hắn nghĩ ngay tới tình thế trước mắt, khẽ nói:

- Đại ca! Chúng ta phải cắp mấy người này chạy đi cho lẹ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn bốn lão áo xanh cùng Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng nói:

- Chúng ta hãy tìm cách giải khai huyệt đạo cho sáu vị trước đã.

Thương Bát đáp:

- Không cần! Hãy đem người lên bờ rồi tìm cách giải huyệt cũng chưa muộn.

Hắn vừa nói vừa cắp hai lão áo xanh lên.

Tiêu Lĩnh Vu cắp Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà còn Triển Diệp Thanh ôm hai lão áo xanh kia.

Ba người ra khỏi khoang thuyền thấy bốn mặt sóng nước dạt dào. Con thuyền nhỏ đã bị Thẩm Mộc Phong cưỡi chạy đi rồi, không còn vật gì để lên bờ được.

Cả ba người không hiểu bơi lội, đứng nhìn làn nước biếc, lâm vào tình trạng anh hùng không đất dụng võ.

Tiêu Lĩnh Vu thở dài hỏi:

- Làm thế nào đi được?

Thương Bát đáp:

- Cái ao này không lớn lắm, cách bờ chỉ chừng mấy trượng. Chúng ta nhảy xuống nước lội vào bờ càng lẹ càng tốt.

Triển Diệp Thanh lấy làm kỳ hỏi:

- Sao lại vội thế?

Thương Bát đáp:

- Trên con thuyền vuông này e rằng có điều cổ quái.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Chúng ta chạy lẹ đi.

Chành đề khí toan nhảy xuống nước thì thấy Thương Bát đặt hai lão áo xanh xuống, phóng chưởng đánh binh hai cái. Hai tấm cánh cửa khoang thuyền rơi xuống nước.

Tiêu Lĩnh Vu nhảy xuống. Chàng đặt Vô Vi đạo trưởng và Tôn Bất Tà lên cánh cửa. Còn chàng lội xuống nước.

Thương Bát và Triển Diệp Thanh cũng đặt mấy người kia lên cánh cửa đẩy vào bờ.

Triển Diệp Thanh cúi đầu nhìn xuống, quần áo ướt đầu đìa, y quay lại ngó con thuyền vuông đèn lửa huy hoàng, miệng lẩm bẩm:

- Nếu bọn mình thong thả một chút, từ từ nghĩ cách lên bờ thì đâu đến nỗi thảm hại thế này.

Y còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì bỗng nghe tiếng nổ đùng đùng, con thuyền vuông vỡ tan, lửa cháy ầm ầm.

Trên thuyền dường như bố trí toàn đồ dẫn hỏa nên lửa cháy rất mau lẹ.

Triển Diệp Thanh hổ thẹn trong lòng, đưa mắt nhìn Thương Bát nói:

- Nếu Thương huynh không giục giã rời thuyền cho mau thì bây giờ chúng ta đã bị chết cháy hết.

Thương Bát cười đáp:

- Cái đó chẳng qua phúc đáo tâm linh, chẳng có chi đáng kể.

Tiêu Lĩnh Vu khẽ thở dài nói:

- Thế mới biết những người bôn tẩu giang hồ chỉ ỷ vào võ công thì không thể sống còn, mà phải thêm phần cơ trí mới mong tồn tại.

Thương Bát nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Bây giờ đã qua cơ nguy hiểm. Chúng ta hãy tìm cách giải khai huyệt đạo cho sáu vị. Võ lâm Tứ đại hiền trước nay không bị lôi cuốn vào vòng thị phi chốn giang hồ, người võ lâm cũng không ai gây sự với các vị. Chuyến này Thẩm Mộc Phong muốn gia hại các vị nhưng chưa được. Nếu ta cứu tỉnh được bốn vị thì Bách Hoa sơn trang lại có thêm bốn tay cường địch.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ hoài nghi Thẩm Mộc Phong không những chỉ điểm huyệt các vị mà thôi.

Triển Diệp Thanh giật mình kinh hãi hỏi:

- Theo ý Tiêu đại hiệp thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ muốn nói ngoài chuyện điểm huyệt e rằng Thẩm Mộc Phong còn dùng thủ đoạn khác. Khó mà biết trước có cứu tỉnh được bọn họ hay không.

Thương Bát nói:

- Phải chăng đại ca muốn nói Thẩm Mộc Phong đã hạ độc vào người sáu vị này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế!

Chàng ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Vừa rồi xảy ra cuộc ác đấu dưới thuyền chúng ta đã lâm vào thế kém. Nếu không có người ngấm ngầm viện trợ thì tiểu huynh đã bị thương dưới tay Hồng y quái nhân rồi. Quái nhân mặc thứ giáp cứng rắn phi thường, không sợ đao kiếm, thật là khó lòng đối phó. Hỡi ơi! Kim Lan, Ngọc Lan nói đúng lắm. Ngũ Long trận của Thẩm Mộc Phong thật ghê gớm. Đêm nay chúng ta mới chạm trán Ngũ Long đã bị nguy rồi . Nếu đủ cả Ngũ Long xuất hiện thì Thẩm Mộc Phong chẳng cần động thủ ba người chúng ta cũng khó lòng trốn thoát mà rời khỏi con thuyền vuông.

Thương Bát trầm ngâm hỏi:

- Ai đã ngấm ngầm viện trợ chúng ta?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh cũng không hiểu. Giữa lúc nguy nan người đó ra tay kịp thời, dường như y dùng ám khí bằng kim châm để đả thương hai mắt quái nhân.

Thương Bát đáp:

- Nếu là ám khí nhỏ như kim châm thì không thể bắn đi xa được. Người ám trợ dường như cách xa chúng ta không đầy ba trượng.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Y ở gần mà chúng ta cũng không phát giác được hành tung.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh hỏi:

- Triển huynh ở ngaòi khoang thuyền có phát giác điều chi khả nghi chăng?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Thật là mắc cỡ! Tiểu đệ chẳng phát giác ra chỗ nào khả nghi.

Thương Bát hỏi:

- Đại ca có nhớ kim châm từ phía nào bắn tới không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu huynh nhớ mang máng dường như những mũi kim châm từ cửa khoang thuyền bắn vào.

Triển Diệp Thanh nói:

- Nếu có người đứng bên sạp thuyền bắn ám khí thì tại hạ tin rằng không thể qua mắt mình được.

Triển Diệp Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tiêu huynh! Khi Tiêu huynh đang đánh nhau với Hồng y quái nhân dường như có tiếng đàn trầm trầm vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì phải rồi! Bữa trước lệnh huynh cùng Tôn lão tiền bối chạm trán với bọn Thẩm Mộc

Phong ở bên bờ hồ, khi hai bên sắp động thủ cũng nghe thấy tiếng đàn hòa với tiếng tiêu rồi Thẩm Mộc Phong hoang mang bỏ chạy. Đêm nay chúng ta lại nghe thấy tiếng đàn mà không có tiếng tiêu, Thẩm Mộc Phong cũng hốt hoảng bỏ trốn, thậm trí hắn cũng không kịp thi triển thủ đoạn độc ác đã chuẩn bị từ trước.

Thương Bát gật đầu đáp:

- Tiểu đệ cũng nghe thấy tiếng đàn trầm trầm. Cái đó chứng minh Thẩm Mộc Phong rất sợ tiếng đàn này.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu huynh nghi ngờ nắm kim châm kia cũng do người gẩy đàn phát ra.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Người đó vẫn ẩn mình trong bóng tối để viện trợ chúng ta. Bữa trước y đã dùng kim châm để đả thương lão đại và lão tứ trong Nam Hải ngũ hung khiến chúng mang ơn chúng ta đã cứu trị mà không giúp Thẩm Mộc Phong nữa. Thế là chúng ta bớt được mấy tay kình địch.

Thương Bát nói:

- Lạ ở chỗ người đó không chịu giáp mặt chúng ta.

Triển Diệp Thanh vẫn lo lắng đến sự an nguy của sư huynh liền nói:

- Tiêu huynh! Tôn lão tiền bối và tệ sư huynh đều là những nhân vật lịch duyệt giang hồ, túc trí đa mưu. Nếu giải khai được huyệt đạo thì may ra các vị có thể giúp chúng ta giải thích mối nghi ngờ này.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Triển huynh nói phải lắm. Nhưng tại hạ cảm thấy rất ít hi vọng thành công. Có điều mình cũng cứ thử xem.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiểu đệ hãy thử trước. Nếu không thành công thì Tiêu huynh ra tay cũng chưa muộn.

Thương Bát đảo mắt nhìn quanh rồi nói:

- Nơi đây không tiện. Chúng ta hãy vào từ đường họ La thì hơn.

Dứt lời hắn ôm hai người áo xanh lên tiến về phía trước.

Mỗi người cắp hai người đi đến từ đường, đặt sáu lão xuống nhà đại sảnh.

Thương Bát nói:

- Tiểu đệ đi coi tình hình bốn mặt xem sao.

Triển Diệp Thanh nói:

- Xin Thương huynh cứ tùy tiện.

Rồi y đưa tay ra nắm bóp vào người Vô Vi đạo trưởng.

Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng chú ý theo dõi.

Vô Vi đạo trưởng nhắm mắt ngồi yên không nhúc nhích.

Triển Diệp Thanh thi triển công phu "Thôi cung quá huyệt" nắn bóp trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm nhưng Vô Vi đạo trưởng vẫn không biến chuyển chút nào.

Triển Diệp Thanh dừng lại lau mồ hôi trán nói:

- Đây chắc là một thủ pháp độc môn, tiểu đệ không làm gì được, chỉ còn trông vào Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ e rằng cũng khó thành công.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiêu huynh thử làm đi, bất tất phải khiêm nhượng.

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống đặt bàn tay lên lưng Vô Vi đạo trưởng. Chàng ngầm vận chân khí trút nội lực vào người lão.

Sau một lúc chàng thu tay mặt về, vung tay trái vỗ vào bốn chỗ đại huyệt trên người Vô Vi đạo trưởng.

Chàng đã vận dụng hết mọi thủ pháp giải huyệt mà Vô Vi đạo trưởng vẫn chẳng có chuyển biến chi hết. Chàng thở dài nói:

- Không được rồi! Xem chừng chúng ta khó lòng giải khai được huyệt đạo cho mấy vị.

Lúc này Thương Bát đã trở vào trong đại sảnh. Hắn đặt tay lên ngực Vô Vi đạo trưởng thấy tim vẫn đập liền nói:

- Các vị vẫn còn sống.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói:

- Trong mình Vô Vi đạo trưởng quả có chỗ kinh mạch không thông. Chẳng hiểu Thẩm Mộc Phong dùng thủ pháp gì mà chúng ta không giải khai được huyệt đạo cho các vị.

Thương Bát nói:

- Thuật điểm huyệt của các phái lớn không giống nhau. Nào trảm mạch, nào chấn huyệt, nào phất huyệt. Chỉ cần hơi thở chưa tắt là vẫn có thể cứu được. Đại ca bất tất phải nóng nẩy. Chúng ta cứ thủng thẳng tìm cách.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Nếu không giải khai được huyệt đạo cho sáu người, chẳng lẽ chúng ta cứ cõng các vị chạy đi ư?

Thương Bát toan trả lời, đột nhiên nghe tiếng tiêu réo rắt vọng lại Tiếng tiêu này tuy nhỏ bé nhưng lọt vào tai mấy người tựa hồ sấm nổ. Ai nấy đều không khỏi sửng sốt.

Tiêu Lĩnh Vu xua tay ra hiệu cho hai người đừng nói nữa để chàng chú ý lắng nghe.

Tiếng tiêu đầy vẻ thê thảm ai oán như khóc như than nổi lên giữa lúc canh khuya thanh vắng khiến người nghe không khỏi não nuột.

Tiếng tiêu bỗng dừng lại mà dư âm vẫn như văng vẳng bên tai.

Triển Diệp Thanh thở phào một tiếng khẽ nói:

- Tiếng tiêu buồn thảm vô cùng, tại hạ tưởng chừng như đứt đoạn can trường.

Thương Bát nói:

- Tiếng tiêu buồn thảm nhưng nghe rất rõ. Người thổi tiêu nhất định là một cao nhân trong võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lúc nãy tiếng đàn trầm trầm, bây giờ lại tiếng tiêu réo rắt. Hai vị cao nhân gảy đàn thổi tiêu dường như ở gần đâu đây.

Thương Bát động tâm nói:

- Tiếng đàn vừa dứt, tiếng tiêu kế tiếp. Hai thứ âm nhạc này không lìa xa nhau....

Hắn chưa dứt lời bỗng tiếng đàn lại nổi lên.

Bọn Tiêu Lĩnh Vu. Triển Diệp Thanh, Thương Bát đều bị tiếng đàn làm cho nao nao trong dạ, bất giác trong lòng thê thảm cơ hồ sa lụy.

Tiếng tiêu dừng lại mấy người tưởng chừng như ngủ mê choàng tỉnh, giơ tay lau nước mắt.

Triển Diệp Thanh đảo mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng nói:

- Nếu đêm nay chúng ta không bị vướng sáu vị thì có thể đi tìm cho ra người gảy đàn.

Y chưa dứt lời, tiếng tiêu lại nổi lên nghe càng não nuột hơn cả tiếng đàn.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày nói:

- Chúng ta thử đi coi xem.

Thương Bát hỏi:

- Đại ca định đi một mình?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Ở đây còn sáu vị bị thương , chúng ta không thể nào bỏ đi hết được. Vậy hai vị ở lại chiếu cố, một mình tại hạ đi rồi trở về ngay.

Thương Bát nói:

- Nếu đại ca gặp địch nhân thì hú lên một tiếng làm hiệu cho bọn tiểu đệ đi tiếp viện.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu những người gẩy đàn thổi tiêu mà là địch nhân thì nhất định họ không giúp đỡ chúng ta.

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Gia sư thường bảo những nhân vật mình mang tuyệt kỷ phần nhiều tính tình quái đản. Vạn nhất mà xảy ra chuyện xung chàng, tại hạ có bị thương về tay họ thì dù hai vị chạy đến cũng chưa chắc đã viện trợ gì được. Nếu sau một giờ tại hạ chưa trở lại thì hai vị cũng đừng chờ ở đây lâu, xin đưa Tôn lão tiền bối và mọi người về chỗ hẹn, bất tất phải kiếm tại hạ.

Lúc này bầu trời mây đen kéo đến che lấp cả ánh sao.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ cất bước đi về phía có tiếng tiêu. Chàng để hết tinh thần lắng nghe, chẳng hiểu

mình đi về phương nào.

Tiếng tiêu mỗi lúc một gần. Trong bóng đêm Tiêu Lĩnh Vu phảng phất thấy có bóng người ngồi trên một tảng đá lớn.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào một tiếng, trấn tĩnh tinh thần, vận mục lực nhìn quanh một lượt mới phát giác ra đây là một nơi hoang dã. Xa xa có một trái núi nhỏ đứng sừng sững.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác nghĩ thầm:

- Người này để hết tâm trí vào việc thổi tiêu, ta đã hắng dặng mấy tiếng mà y cũng chưa nghe thấy.

Bất thình lình có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Tiếng quát đột ngột này không phải do người thổi tiêu phát ra.

Tiêu Lĩnh Vu ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy một người ở sau gốc cây cách đó không xa từ từ bước ra.

Tiêu Lĩnh Vu cảm giác thanh âm này rất quen thuộc nhưng trong lúc nhất thời chàng không nghĩ được ra là ai.

Chàng toan trả lời bỗng nghe một thanh âm nhỏ bé lọt vào tai:

- Đừng có lên tiếng. Hãy đeo mặt nạ vào, không nên tiết lộ thân thế.

Thanh âm nhỏ bé này vừa lọt vào tai khiến Tiêu Lĩnh Vu không khỏi ngẩn người ra.

Chàng định thần lại, miễn cưỡng dằn mối xúc động trong lòng vội quay đi đeo mặt nạ vào.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy bóng người sau gốc cây lớn từ từ tiến lại.

Lúc này tiếng tiêu cũng im bặt. Thanh âm lạnh lẽo cất lên hỏi:

- Có phải Ngọc Đường đệ đệ đó không?

Bóng người đang đi về phía Tiêu Lĩnh Vu dừng lại nói:

- Phải rồi! Chính là tiểu đệ.

Thanh âm lạnh lẽo ra chiều tức giận nói:

- Xá muội đi tìm ngươi khắp chốn. Ngươi có biết không?

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Quả nhiên đúng thật. Gã này đã có lần mạo danh ta, tên gã là Lam Ngọc Đường.

Lại nghe Lam Ngọc Đường nói:

- Tiểu biểu muội tính tình nóng nẩy, tiểu đệ chịu không nổi nên không muốn gặp y.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Té ra người thổi tiêu và Lam Ngọc Đường là biểu huynh biểu muội.

Chương 170: Khâu Tiểu San Lánh Mặt Tiêu Lang

Lại nghe người thổi tiêu lạnh lùng nói:

- Ta không muốn can thiệp vào việc giữa ngươi và xá muội, nhưng ngươi cứ theo đuổi ta là có ý gì?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Một là để bảo vệ cho biểu huynh, hai là.... hai là....

Người thổi tiêu lạnh lùng nói:

- Dụng tâm của ngươi thế nào chẳng lẽ ta lại không biết ư?

Lam Ngọc Đường đáp:

- Việc này biểu huynh cùng tiểu đệ không thể quyết định được mà chỉ nghe nơi người ta.

Người thổi tiêu đứng phắt dậy đi thẳng đến chỗ Lam Ngọc Đường.

Tiêu Lĩnh Vu vận hết mục lực nhìn thấy người thổi tiêu mặc trường bào, tay cầm ống tiêu, đi rất lẹ đến trước Lam Ngọc Đường, còn cách chừng bốn năm bước thì dừng lại.

Lúc này gió thổi mây đen tan đi một phần, ánh sao đã mờ mờ hiện ra.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn rõ người thổi tiêu và Lam Ngọc Đường đứng đối diện, bốn mắt nhìn nhau trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Bỗng người cần tiêu vạch xuống đất nói:

- Từ giờ khắc này ngươi cùng ta chặt đứt tình nghĩa biểu huynh biểu đệ. Nếu ngươi còn theo dõi ta thì đừng trách ta vô tình.

Người cầm ống tiêu nói rồi xoay mình bỏ đi. Thân pháp thấp thoáng hai cái đã biến vào bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy tình trạng này bất giác tự hỏi:

- Hai người này đã là biểu huynh biểu đệ mà sao lại không dung nạp được nhau?

Lam Ngọc Đường nhìn theo bóng người thổi tiêu cho đến khi mất hút, buông nhẹ tiếng thở dài.

Đoạn y từ từ tiến lại phía Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã biết kiếm pháp của y mau lẹ phi thường, chàng vừa ngấm ngầm vận khí đề phòng, vừa nghĩ thầm trong bụng:

- Gã này đang tức mình với biểu huynh, không chừng gã trút giận lên đầu mình.

Bỗng thấy Lam Ngọc Đường sừng sực chạy lại trỏ vào mặt Tiêu Lĩnh Vu quát hỏi:

- Các hạ là ai? Canh khuya tới đây làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Gã hỏi thật vô lý. Đất này không phải của riêng ai. Gã tới được sao người khác không tới được.

Chàng chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra miệng.

Lam Ngọc Đường không thấy Tiêu Lĩnh Vu trả lời lại càng cáu giận, cười lạt nói:

- Các hạ không chịu đáp thì e rằng không còn cơ hội nào để nói nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó thì chưa chắc.

Lam Ngọc Đường nắm chặt chuôi kiếm, cặp mắt nhìn thẳng vào Tiêu Lĩnh Vu.

Hai người cách nhau không đầy ba thước, đều có mục lực phi thường, lại có ánh sao mờ nên nhìn rất rõ.

Tiêu Lĩnh Vu trầm tĩnh phi thường, lại thêm thần quang loang loáng khiến Lam Ngọc Đường biết ngay là gặp phải tay kình địch. Trong lúc nhất thời gã không dám động thủ một cách khinh xuất.

Hai bên giữ thế dằng co trong khoảnh khắc.

Lam Ngọc Đường đột nhiên buông tay kiếm ra nói:

- Phải chăng các hạ là người tùy tòng của Khâu cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Tiểu San tỷ tỷ còn lớn hơn ta mấy tuổi, dù ta có làm tùy tòng cho y thì cũng không có gì xấu mặt.

Chàng liền gật đầu chứ không nói gì.

Lam Ngọc Đường mất hết vẻ kiêu ngạo. Gã buồn rầu thở dài rồi thò tay vào bọc lấy ra một phong thư kính cẩn đưa cho Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phiền huynh đài đưa trình Khâu cô nương, nói cho y hay là Lam Ngọc Đường này quyết suốt đời không thay lòng đổi dạ và chỉ yêu cầu gặp y thêm lần nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bộ mặt sầu thảm của gã, trong lòng bất nhẫn toan nói mấy lời an ủi. Nhưng chàng nghĩ tới nếu mình mở miệng là tiết lộ thân thế nên đành nhẫn nại.

Lam Ngọc Đường thấy Tiêu Lĩnh Vu lẳng lặng tiếp lấy phong thơ liền chắp tay thi lễ nói:

- Tiểu đệ biết huynh đài không tiện chủ trương. Tiểu đệ cũng không dám miễn cưỡng, chỉ mong huynh đài trước mặt Khâu cô nương nói cho vài lời tử tế là tiểu đệ cảm kích lắm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi:

- Không hiểu gã cùng biểu huynh đã xảy ra chuyện gì? Mình biết nói tốt thế nào đây?

Lòng chàng có rất nhiều điều thắc mắc mà không tiện mở miệng hỏi han.

Lam Ngọc Đường lại buông tiếng thở dài rồi trở gót từ từ cất bước.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn theo bóng Lam Ngọc Đường. Chàng biết gã đau khổ vô cùng, bất giác buông tiếng thở dài tự hỏi:

- Gã này võ công tuyệt đỉnh, tính tình cao ngạo mà sao lúc này lại biến thành uỷ mỵ như vậy?

Tiêu Lĩnh Vu cúi xuống ngó lại bao thơ thì thấy có đề hàng chữ:

“ Kính gửi Khâu Tiểu San cô nương” Chàng nhắc phong thư thấy nặng nặng, biết rằng không phải chỉ có một lá thư mà thôi.

Chàng quay đầu nhìn lại chỉ thấy tối mò không một bóng người, bất giác bồn chồn trong dạ tự hỏi:

- Vừa rồi hiển nhiên là thanh âm của Khâu tỷ tỷ . Y bảo ta đừng tiết lộ thân thế. Bây giờ người thổi tiêu và Lam Ngọc Đường đã đi rồi, sao vẫn chẳng thấy Khâu tỷ tỷ ra mặt tương kiến?

Tiêu Lĩnh Vu những muốn lớn tiếng hô hoán nhưng lại sợ kinh động Lam Ngọc Đường, chàng đành lặng lẽ cố dằn lòng nóng nẩy.

Nguyên chàng đã thấy người thổi tiêu vạch đất tuyệt giao với Lam Ngọc Đường, lại thấy vẻ mặt gã cực kỳ đau khổ, chàng cũng đoán ra phần nào vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hồi lâu vẫn không thấy Khâu Tiểu San xuất hiện.

Chang không nhẫn nại được nữa, khẽ cất tiếng gọi:

- Tiểu San tỷ tỷ ơi! Tỷ tỷ ở nơi đâu sao không xuất hiện để tiểu đệ được gặp mặt.

Bỗng nghe tiếng cười khúc khích vọng lại.

Tiêu Lĩnh Vu phát giác ra tiếng cười phát ra từ sau tảng đá lớn cách đó ngoài bốn trượng. Chàng không nói năng gì, ngầm vận chân khí thi triển thân pháp "Hải yến lược ba" nhảy vọt tới miệng hô:

- Tỷ tỷ ơi! Tiểu đệ....

Một thiếu nữ chừng 15, 16 tuổi nai nịt gọn gàng ở sau phiến đá từ từ bước ra.

Mái tóc cô buộc lại thành hai trái đào. Cô đáp:

- Tiêu tướng công! Tiểu tỳ không dám nhận cách xưng hô như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu sững sờ chắp tay hỏi:

- Cô nương là....

Thiếu nữ mặc võ phục cười đáp:

- Tiểu tỳ chỉ là kẻ hầu cận Khâu cô nương. Tiêu tướng công là kẻ quí nhân nên mau quên quá. Chúng ta đã gặp nhau rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn kỷ lại thấy thiếu nữ này trông quen mặt mà không nhớ ra gặp ở đâu. Chàng ngơ ngác chẳng biết nói gì.

Thiếu nữ mặc võ phục nhún vai hỏi:

- Người ta đã đi hết rồi, Tiêu tướng công còn đeo mặt nạ làm chi?

Tiêu Lĩnh Vu tháo mặt nạ ra hỏi lại:

- Chúng ta đã gặp mặt nhau ở đâu? Xin miễn thứ cho Tiêu mỗ mắt kém không nhận ra được.

Thiếu nữ cười nói:

- Gặp nhau ở trong hang núi có Nam Hải ngũ hung.

Tiêu Lĩnh Vu vỗ trán đáp:

- Phải rồi! Cô đã hoá trang làm tên đồng tử áo xanh trà trộn bên cạnh Nam Hải ngũ hung.

Thiếu nữ võ phục nói:

- Ký ức của tướng công tốt quá.

Tiêu Lĩnh Vu chắp tay nói:

- Khi đó cô nương cải dạng nam trang thì tại hạ làm sao nhận ra được?

Chàng ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Khâu tỷ tỷ của tại hạ đi đâu rồi?

Thiếu nữ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Y vừa rời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu vội hỏi:

- Y đi về phương nào? Cô nương có biết không?

Thiếu nữ đáp:

- Biết thì có biết, nhưng chẳng hiểu y có chịu gặp tướng công hay không?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Nhất định y cho gặp mặt. Cô nương dẫn tại hạ đi mau. Hỡi ơi! Đã sáu bảy năm nay tại hạ chưa được gặp mặt Khâu tỷ tỷ.

Thiếu nữ lắc đầu nói:

- Không chắc đâu. Lam Ngọc Đường và Ngọc Tiêu Lang Quân đã phí không biết bao nhiên tâm huyết theo dõi, năm nỉ Khâu cô nương mà cô vẫn không cho họ thấy mặt thì làm sao tướng công lại khẳng định cô ưng cho tướng công hội diện?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác đáp:

- Tại hạ khác họ ở chỗ được Khâu tỷ tỷ rất thương mến. Ngày trước y còn dẫn tại hạ đi khắp nơi du ngoạn, lại còn trông nom cho cả việc ăn mặc nữa. Tại hạ nhớ y thế nào chắc y cũng mong nhớ tại hạ như thế.

Thiếu nữ nói:

- Trước khác bây giờ khác. Ngày xưa tướng công còn nhỏ, nhưng hiện nay tướng công đã trưởng thành.

Tiêu Lĩnh Vu bồn chồn trong dạ, nói bằng một giọng rất kiên quyết:

- Tại hạ nhất định y thế nào cũng cho gặp mặt. Cô nương không tin thì cứ đi hỏi y sẽ rõ.

Thiếu nữ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Được rồi! Tiểu tỳ sẽ thông báo dùm tướng công. Tướng công hãy chờ ở đây đừng đi đâu.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Sao cô nương không đưa tại hạ đi theo?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ mà đưa tướng công đi theo, nếu Khâu cô nương không chịu thì chẳng những tiểu tỳ bị trách mắng mà tướng công cũng khó nỗi hạ đài. Vậy tướng công đi sau cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp:

- Được rồi! Tại hạ đành chờ ở đây.

Thiếu nữ võ phục nhảy một bước vọt đi. Bỗng cô dừng bước lại dặn:

- Tướng công chớ có đi theo tiểu tỳ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương cứ yên tâm. Tại hạ biết thế nào Khâu tỷ tỷ cũng bảo cô nương quay lại đón tại hạ.

Thiếu nữ không nói gì nữa, băng mình vọt đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngồi trên tảng đá lớn chờ đợi trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm vẫn chưa thấy thiếu nữ quay lại. Chàng nóng ruột tự hỏi:

- Nếu thị không báo cho mình thì biết làm thế nào?

Chàng còn đang suy tính bỗng thấy bóng người từ từ tiến lại.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước chạy ra đón hỏi:

- Có phải Khâu tỷ tỷ bảo cô nương trở lại đón tại hạ không?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Tướng công tự tin quá.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Sao? Khâu tỷ tỷ không ưng chịu cho tại hạ gặp mặt ư?

Thiếu nữ gật đầu uể oải nói:

- Tiểu tỳ nói tướng công muốn gặp y thì y trầm ngâm không đáp. Hồi lâu y mới bảo tiểu tỳ nói cho tướng công hay là y không muốn gặp tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu bồn chồn trong dạ hỏi:

- Tại sao vậy?

Thiếu nữ chau mày nói:

- Tướng công nói khẽ chứ.

Tiêu Lĩnh Vu vỗ trán nói:

- Không có lý! Tại sao Khâu tỷ tỷ lại không muốn gặp tại hạ?

Thiếu nữ đáp:

- Cái đó tiểu tỳ biết thế nào được?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng xúc động nói:

- Cô nương dẫn tại hạ đi. Tại hạ nhất định cầu kiến cho bằng được.

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Y không chịu là nhất định không chịu. Khi nào tiểu tỳ dám dẫn tướng công đi?

Tiêu Lĩnh Vu thở dài một cái để trấn tĩnh rồi hỏi:

- Có thật cô nương thông báo rồi không? Tại hạ không tin như vậy.

Thiếu nữ nhỏ nhẹ đáp:

- Bao nhiêu người đòi gặp Khâu cô nương đều bị cự tuyệt chứ chẳng riêng gì tướng công. Tiểu tỳ

mong rằng tướng công đừng lấy thế làm buồn.

Tiêu Lĩnh Vu ngửa mặt trông trời lẩm bẩm một mình:

- Vụ này thật khiến cho ta không sao hiểu nổi.

Đột nhiên chàng dậm chân , tay cầm phong thơ đưa ra nói:

- Cái này Lam Ngọc Đường gởi tại hạ chuyển đến Khâu tỷ tỷ. Phiền cô nương chuyển dùm cho.

Thiếu nữ đón lấy thơ đáp:

- Tướng công có điều chi muốn nói với Khâu cô nương chăng?

Tiêu Lĩnh Vu buồn rầu hỏi lại:

- Tại hạ nghĩ mãi mà không hiểu vì lẽ gì Khâu tỷ tỷ lại không cho gặp mặt.

Thiếu nữ đáp:

- Y không muốn tiếp Tiêu tướng công tất có nguyên nhân, tướng công không hiểu được mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Cô nương có hiểu không?

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu tỳ cũng không hiểu.

Tiêu Lĩnh Vu nhăn nhó cười nói:

- Thôi được! Phiền cô nương nói cho Khâu tỷ tỷ hay từ nay tại hạ không dám nhờ tỷ tỷ giúp đỡ nữa. Mấy lần tỷ tỷ đã cứu mạng tại hạ xin gửi lời cảm tạ.

Thiếu nữ gật đầu đáp:

- Tiểu tỳ sẽ nói hết những lời nhắn của tướng công, không bỏ sót một chữ.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ đã làm mất khá nhiều thời giờ của cô nương, vậy xin có lời cảm tạ.

Dứt lời chàng trở gót chạy đi ngay không ngoảnh cổ lại. Chàng chạy một mạch đến từ đường họ

La.

Thương Bát và Triển Diệp Thanh sóng vai đứng chờ ngoài sân vừa thấy Tiêu Lĩnh Vu đã song song chạy ra đón tiếp.

Triển Diệp Thanh hỏi:

- Bọn tiểu đệ đang nóng ruột chờ Tiêu huynh. Tiêu huynh có cùng người động thủ không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu hỏi lại:

- Không có đâu. Tình hình Tôn lão tiền bối và mọi người ra sao?

Thương Bát đáp:

- Các vị đã được giải khai huyệt đạo và uống thuốc giải độc rồi.

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi:

- Thật thế ư?

Lại nghe Tôn Bất Tà từ trong đại sảnh nói vọng ra:

- Đúng thế! Tiêu huynh đệ hãy vào đây mau. Lão khiếu hóa còn nhiều chuyện cần hỏi cho biết rõ.

Tiêu Lĩnh Vu rảo bước đi vào sảnh đường quả nhiên thấy Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng và Võ lâm Tứ đại hiền đều tỉnh táo lại rồi.

Tôn Bất Tà hỏi ngay:

- Tiêu huynh đệ! Vụ này là thế nào đây?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Câu chuyện ra làm sao? Tại hạ cũng đang hồ đồ....

Chàng quay lại hỏi Thương Bát:

- Ai đã giải khai huyệt đạo cho các vị?

Thương Bát hỏi lại:

- Đại ca không biết hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bây giờ tiểu huynh mới về tới đây thì làm sao biết được?

Thương Bát nói:

- Nếu vậy thì thật là kỳ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đầu đuôi câu chuyện ra làm sao?

Thương Bát đáp:

- Đại ca đi khỏi được một lúc thì có người áo đen chạy tới nói là vâng lệnh đại ca đến để cứu trị thương thế cho các vị.

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Hình dạng người đó thế nào? Nam hay nữ?

Thương Bát đáp:

- Người đó dường như đeo mặt nạ và vận nam trang.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Nghe khẩu âm thì là nam hay nữ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Hoàn toàn giọng đàn ông.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Rồi sao nữa?

Thương Bát đáp:

- Tiểu đệ cùng Triển huynh ngăn cản người đó, không ngờ y ra tay đột ngột điểm huyệt cả hai người bọn tiểu đệ.

Tiêu Lĩnh Vu giục:

- Nói lẹ hết đi.

Thương Bát đáp:

- Bọn tiểu đệ bị điểm huyệt không ngăn cản được. Người đó tiến vào sảnh đường giải khai huyệt đạo cho sáu vị và đưa cho mỗi vị một viên thuốc uống. Lúc ra đi y giải khai huyệt đạo cho tiểu đệ cùng Triển huynh.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y có nói rõ thân thế không?

Thương Bát đáp:

- Y không nói gì. Lúc ra đi chỉ dặn lại một câu là y không muốn hỏi đến việc ân oán giang hồ. Những việc chém giết trên chốn giang hồ không liên quan gì tới y. Y đã nhìn thấy một người ra tay giết chết mười tám nhân vật võ lâm, y cũng bỏ mặc....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Nếu vậy thì người này tính tình quá lạnh nhạt.

Triển Diệp Thanh nói:

- Thanh âm của y rất lạnh lẽo, nhưng khi nhắc đến Tiêu đại hiệp lại tỏ ra rất kính trọng.

Tôn Bất Tà xen vào:

- Dường như y có việc muốn cầu Tiêu đại hiệp giúp đỡ.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Y có việc nhờ tại hạ giúp đỡ ư?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Chắc là đúng như vậy. Y bảo Tôn lão tiền bối và tệ sư huynh cùng Võ lâm Tứ đại hiền sống hay chết chẳng liên quan gì tới y. Sở dĩ y giải cứu hoàn toàn vì nể mặt Tiêu đại hiệp. Y không cần ai chịu ơn. Nếu có mối giao tình đền đáp thì trút cả lên mình Tiêu đại hiệp. Sau này y tất có việc nhờ cậy Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng trong dạ nghĩ thầm:

- Vụ này thật phức tạp vô cùng. Nếu để mọi người hồ đồ thì chẳng thà ta chịu hết một mình.

Chàng liền gật đầu hỏi:

- Y còn nói gì nữa không?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Y nói mấy câu đó rồi lao mình vào bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu ôm mối u oán trở về, trong lòng đau khổ đã toan kể lại. Không ngờ nghe câu chuyện này. Chàng nhẫn nhịn nỗi bi ai, thủng thẳng hỏi:

- Tôn lão tiền bối thấy thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Viên thuốc của người đó quả nhiên linh nghiệm phi thường. Dường như nó đã giải được hết chất độc trong mình lão khiếu hóa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Thế thì hay lắm.

Chàng đưa mắt nhìn Vô Vi đạo trưởng hỏi:

- Đạo trưởng thấy thế nào?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Bần đạo cũng cảm thấy đỡ nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn Võ lâm Tứ đại hiền hỏi:

- Thương thế của các vị ra sao?

Bốn lão áo xanh chắp tay nói:

- Chu Văn Xương ở Lạc Dương bái tạ Tiêu đại hiệp đã có ơn giải cứu.

- Tần Sĩ Đình ở Tế Nam xin tham kiến Tiêu đại hiệp.

- Vưu Tử Thanh ở Kim Lăng đa tạ Tiêu đại hiệp viện thủ cho.

- Hứa Thi Đường ở Giang Châu lãnh thụ đại ân của Tiêu đại hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu thấy bốn người này đầy vẻ văn nho, tính tình hòa nhã thì nghĩ thầm trong bụng:

- Võ lâm Tứ đại hiền quả nhiên danh bất hư truyền. Thẩm Mộc Phong dùng thủ đoạn ám toán, mời họ đến rồi hạ thủ điểm huyệt, hạ độc để đưa họ vào đất chết. Vậy mà họ không lộ vẻ gì oán hận, đủ biết họ đã dày công phu hàm dưỡng đến cùng cực.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, ngoài miệng chàng nói:

- Bốn vị hiền nhân đã không bị lôi kéo vào vòng ân oán trên chốn giang hồ. Tại hạ không hiểu vì sao lại có chuyện xích mích với Thẩm Mộc Phong?

Chu Văn Xương mỉm cười đáp:

- Bọn tại hạ thật không có ân oán gì với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Vì lẽ gì Thẩm Mộc Phong muốn gia hại các vị?

Tần Sĩ Đình đáp:

- Đục vẫn là đục, trong vẫn là trong. Bọn tại hạ thật không có ân oán gì với Thẩm Mộc Phong.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Bốn vị Tứ đại hiền này thật cố chấp, không thể điểm hóa được. Thẩm Mộc Phong muốn giết họ, họ cũng không hiểu làm sao?

Chàng liền thở dài nói:

- Nếu vậy thì Thẩm Mộc Phong đã hành động tội lỗi. Tự nhiên vô cớ mời các vị tới rồi điểm huyệt gia hại.

Vưu Tử Thanh thản nhiên nói:

- Mình tự hỏi mình không có điều chi đáng tiếc là được, hà tất nghĩ đến chuyện thị phi.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm:

- Chà! Lão này lại cao ngạo nữa. Ý lão muốn nói Thẩm Mộc Phong đã mời thì đến, dù cát dù hung cũng chẳng bận tâm.

Chàng liền nói:

- Chính vì các vị tốt quá mà Thẩm Mộc Phong để tâm gia hại.

Hứa Thi Đường cũng lên tiếng:

- Lòng dạ người quân tử như trăng thanh gió mát. Sống chẳng phụ người, chết chẳng oán ai.

Tôn Bất Tà tức mình nói móc:

- Bốn vị đều là những nhân vật đại hiền, đại thánh. Lão khiếu hóa cùng Vô Vi đạo trưởng liều mạng đến cứu thành ra uổng công. Nếu biết sớm thế này thì để mặc cho Thẩm Mộc Phong giết bốn vị đi thì mình đã chẳng bị điểm huyệt, uống thuốc độc làm gì cho khổ thân.

Chu Văn Xương mỉm cười đáp:

- Chịu ơn phải biết báo đền, còn oán hận thì nên tiêu giải. Tôn đại hiệp cùng Vô Vi đạo trưởng đã liều mạng đến cứu, ơn đức ấy bọn tại hạ ghi tạc vào phế phủ.

Tôn Bất Tà nói:

- Lão khiếu hóa nào phải hạng người làm ơn để cầu mong báo đáp.

Vô Vi đạo trưởng đột nhiên xen vào:

- Mấy chục năm trời bốn vị không hỏi đến chuyện giang hồ, được tiếng là Tứ đại hiền nhân. Hiền thì hiền rồi nhưng không khỏi mang tiếng là chỉ biết thân mình, không phân biệt được thế nào là phải, thế nào là quấy.

Chương 171: Toà Nhà Lớn Giữa Rừng Trúc

Tiêu Lĩnh Vu tự nhủ:

- Ta từng nghe võ công của Tứ đại hiền rất cao thâm. Nếu khuyên giải được bốn lão vì chính nghĩa võ lâm đứng ra chống đối Thẩm Mộc Phong thì chẳng những thêm phần thực lực mà còn hiệu triệu được rất nhiều cao nhân ẩn dật tái xuất giang hồ, góp sức trừ diệt ác ma.

Lại nghe Tần Sĩ Đình nói:

- Thuyết thị phi vẫn có hai mặt. Bọn tại hạ đã thoát vòng thị phi ân oán mà bảo là đi không đúng đường ư?

Tôn Bất Tà cười lạt hỏi lại:

- Các vị đã thoát ra ngoài vòng thị phi, sao Thẩm Mộc Phong còn bức bách uống thuốc độc đưa vào đất chết?

Vô Vi đạo trưởng hỏi tiếp:

- Bốn vị thấy võ lâm gặp kiếp nạn lớn lao mà tự mình vui thú lâm tuyền lấy làm nhơn nhơn đắc ý. Những lúc canh khuya đêm vắng các vị thử vấn tâm coi xem như thế là hiền hay không hiền?

Chu Văn Xương sửng sốt muốn nói lại thôi.

Tôn Bất Tà lại nói:

- Bốn vị đã được đồng đạo võ lâm tôn xưng là Tứ đại hiền nhân rồi không chịu dính vào việc ân oán giang hồ. Bốn vị không chịu vướng vào vòng thị phi thì thật là đáng quí. Nhưng lần này Thẩm Mộc Phong đem lòng gia hại bốn vị thì tình thế lại khác hẳn.

Tôn Sĩ Đình hỏi:

- Khác ở chỗ nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Thẩm Mộc Phong mưu đồ bá chủ võ lâm, gây nên bao tội ác. Đến bốn vị chẳng thù oán gì cũng

đem lòng gia hại mà bốn vị vẫn không hỏi đến chính nghĩa võ lâm đâu chính đâu tà được ư?

Vưu Tử Thanh hỏi:

- Theo ý các hạ thì bọn tại hạ nên làm thế nào?

Tôn Bất Tà đáp:

- Bốn vị đứng ra vì chính nghĩa võ lâm, quyết một trận tử chiến với Thẩm Mộc Phong.

Chu Văn Xương đảo mắt nhìn ba lão kia nói:

- Tam vị hiền đệ! Tôn trưởng lão và Vô Vi đạo trưởng nói rất có lý. Không hiểu tam vị hiền đệ tính sao?

Tôn Sĩ Đình gật đầu đáp:

- Về đạo lý thì như thế là đúng rồi. Nhưng mình cầm đao thương để giết người thì tiểu đệ vẫn cảm thấy không yên.

Vưu Tử Thanh nói:

- Tiểu đệ cũng nhận thấy lời nói của Tôn trưởng lão và Vô Vi đạo trưởng là hợp đạo lý. Chúng ta có thể bỏ qua việc Thẩm Mộc Phong hạ độc bọn ta nhưng chẳng thể để hắn làm điều tàn ác trên chốn giang hồ.

Vô Vi đạo trưởng thấy phân nửa đã động tâm, không tiện bức bách quá đáng mà thành có hại liền chậm rãi nói:

- Xin bốn vị thủng thẳng bàn tính để tìm hiểu điều gì nên làm hay không nên làm. Bần đạo không khi nào dám miễn cưỡng.

Chu Văn Xương đứng dậy đáp:

- Để bọn tại hạ nghiên cứu nên chăng thế nào rồi sẽ có lời thưa lại với các vị.

Tôn Bất Tà nói:

- Trong vòng ba ngày nữa chúng ta lại gặp nhau ở đây. Bấy nhiêu thời gian tưởng quá đủ để các vị nghiên cứu.

Chu Văn Xương đáp:

- Ba ngày là thừa đủ rồi. Bọn tại hạ nhất định y ước trở lại đây phúc đáp các vị.

Tần Sĩ Đình, Vưu Tử Thanh, Hứa Thi Đường, cũng đứng dậy theo Chu Văn Xương.

Tôn Bất Tà nhìn theo bóng Tứ đại hiền cho tới khi mất hút rồi lắc đầu nói:

- Bốn lão này thật ngoan cố. Lão khiếu hóa đã gặp nhiều người tính tình kỳ lạ, nhưng chưa thấy ai quái gở như Tứ đại hiền.

Tiêu Lĩnh Vu cũng thở dài nói:

- Hành động của Tứ đại hiền thật khiến cho tại hạ thành hồ đồ. Những việc hay dở, thiện ác trên đời thật là phức tạp. Bốn vị này đã thoát ra ngoài vòng ân oán, không thèm tranh danh đoạt lợi. Chỉ vì mang võ công tuyệt thế mà bị đồng đạo võ lâm tôn là Võ lâm Tứ đại hiền để tỏ lòng kính ngưỡng....

Chàng ngửa mặt lên trời thở phào một tiếng rồi nói tiếp:

- Các vị có khí phách hơn đời, không đếm xỉa đến tư thù, khác hẳn với người võ lâm, thật xứng với danh hiệu Hiền nhân. Nhưng họ lại không đoái hoài đến đại thể, không phân biệt hành động phải quấy thì liệu có đáng mặt hiền giả không?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Cái hư danh đưa người đến chỗ lầm lẫn. Nếu không có công phu nhẫn nại như vậy sao gọi là Tứ đại hiền nhân? Vấn đề vi diệu là ở chỗ bốn vị này không màng danh lợi, không gây thù oán, độ lượng quảng đại ít người bì kịp. Nhưng đi sâu vào vấn đề, hành động của họ cũng không ngoài mục đích duy trì lấy tiếng tốt là Tứ đại hiền nhân.

Tôn Bất Tà nói:

- Đạo trưởng thật là cao kiến. Lý luận như vậy mới đúng.

Vô Vi đạo trưởng từ từ đứng dậy hỏi:

- Bây giờ là bao giờ?

Triển Diệp Thanh đáp:

- Vào khoàng canh tư.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Chúng ta nên đi thôi kẻo bọn họ mong chờ.

Tôn Bất Tà liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu huynh đệ! Lão khiếu hóa còn có điều muốn thỉnh giáo.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ không dám. Lão tiền bối có điều chi dạy bảo?

Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão khiếu hóa được Thương huynh đệ nói cho biết là Tiêu huynh đệ đi theo đuổi tiếng tiêu. Vậy có gặp được người thổi tiêu không?

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới chuyện gặp Khâu Tiểu San, bất giác buồn rầu thở dài đáp:

- Đã gặp rồi.

Ba tiếng ngắn ngủi của chàng khiến cho những người trong đại sảnh phải kinh ngạc. Cả Vô Vi đạo trưởng cũng hoang mang, giương mắt lên nhìn chàng.

Tôn Bất Tà hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Tiêu huynh đệ đã gặp người thổi tiêu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đúng thế! Tôn Bất Tà hỏi:

- Người đó hình dạng thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là một thiếu niên mặc áo trường bào.

Vô Vi đạo trưởng sửng sốt hỏi:

- Sao? Lại là một vị thiếu niên ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Vì trời tối nên tại hạ không nhìn được rõ, nhưng có thể xác định đó là một thiếu niên, dưới cằm không có râu.

Vô Vi đạo trưởng quay lại nhìn Tôn Bất Tà hỏi:

- Lão tiền bối có biết là trong võ lâm gần đây có nhân vật nào thiện nghệ thổi tiêu?

Tôn Bất Tà đáp:

- Chỉ có Tiêu Vương Trương Phóng.

Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng theo chỗ lão biết thì Tiêu Vương Trương Phóng hiện đang bị hãm trong cấm cung.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Phải rồi! Bần đạo cũng có nghe danh Tiêu Vương Trương Phóng thổi tiêu rất giỏi. Người ta còn truyền tụng y thổi tiêu có thể điều khiển chim đang bay phải hạ xuống mà nghe. Y bắt chước tiếng bách điểu, tuyệt kỷ nhất đời, nên mới được tôn xưng là Tiêu Vương.

Tôn Bất Tà nói:

- Từ ngày Tiêu Vương bị hãm trong cung cấm, trên chốn giang hồ không còn ai là cao thủ về nghề thổi tiêu nữa. Người này đột nhiên xuất hiện trên giang hồ....

Triển Diệp Thanh đột nhiên xen vào:

- Tại hạ sinh sau đẻ muộn chưa được nghe tiếng tiêu của Tiêu Vương ra sao. Còn tiếng tiêu mới đây đưa ra những khúc ai oán, uyển chuyển khác thường. Chỗ bi ai khiến cho người nghe phải sa lệ, chỗ não nuột khiến người nghe thở dài. Có điều tiểu đệ không hiểu tại sao tiếng tiêu này lại toàn điệu thê lương ai oán , chứ chẳng có khúc nào hoan lạc cởi mở.

Vô Vi đạo trưởng hỏi ngay:

- Có tiếng đàn tiếp theo tiếng tiêu hay không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiếng đàn nổi lên trước rồi tiếng tiêu kế tiếp. Tiếng đàn trầm trầm ai oán, tiếng tiêu cũng như khóc như than.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Thế thì phải rồi! Đúng là tiếng đàn tiếng tiêu hợp tấu đã làm cho Thẩm Mộc Phong kinh hãi phải bỏ chạy giữa đêm khi hắn muốn động thủ ở bờ hồ.

Tôn Bất Tà trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Họ là ai vậy? Lão khiếu hóa thật không nghĩ ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Ta biết rồi. Người gẩy đàn là Khâu Tiểu San tỷ tỷ, còn gã thổi tiêu ta cũng đã gặp rồi nhưng không hiểu gã tên họ là gì, chỉ biết y là biểu huynh của Lam Ngọc Đường.

Khâu Tiểu San cự tuyệt không cho chàng gặp mặt khiến chàng đau khổ vô cùng. Chàng nghĩ không ra vì lẽ gì mà cô cự tuyệt. Chàng muốn nói toạc đầu đuôi cho vơi nỗi đau khổ trong lòng, nhưng lại nhẫn nại không nói ra.

Vô Vi đạo trưởng thở dài nói:

- Lão tiền bối bất tất phải nhọc lòng suy nghĩ về vụ này. Người gảy đàn và người thổi tiêu kia đã ngấm ngầm viện trợ cho chúng ta thì dĩ nhiên là bạn chứ không phải thù. Bây giờ họ chưa muốn ra mặt nhưng rồi cũng có ngày cùng nhau tương kiến.

Tôn Bất Tà nói:

- Thẩm Mộc Phong tuy rút lui rồi nhưng chưa chắc đã rời khỏi Ngạc Châu. Chúng ta nên trở về chỗ hẹn sớm đi.

Rồi lão rảo bước tiến về phía trước.

Quần hào nối đuôi nhau rời khỏi từ đường nhà họ La.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng bận rộn với bao suy nghĩ chưa kịp hỏi đến Tôn Bất Tà gặp nguy trong trường hợp nào. Bây giờ Tôn Bất Tà bước chậm lại chờ Tiêu Lĩnh Vu tới nơi để vừa đi vừa nói cho chàng nghe.

Nguyên Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng được tin báo của đệ tử Cái bang cho hay là Võ Lâm Tứ đại hiền bị Thẩm Mộc Phong dẫn dụ đến sau từ đường nhà họ La rồi xuống hội họp trên một con thuyền ở trong ao. Hai lão biết Thẩm Mộc Phong cực kỳ nham hiểm tàn độc. Tất nhiên Võ lâm Tứ đại hiền phải mắc bẫy hắn.

Võ lâm Tứ đại hiền tuy ít qua lại giang hồ, nhưng võ công rất cao cường, lại nổi tiếng võ lâm. Bốn lão mà bị Thẩm Mộc Phong bức bách để thu dụng tất là chấn động giang hồ, gây nên ảnh hưởng rất lớn. Hai lão liền rượt theo xuống thuyền.

Trong thuyền đèn lửa huy hoàng. Tứ đại hiền ngồi chung quanh một cái bàn vuông trong khoang, chưa thấy Thẩm Mộc Phong đâu.

Vô Vi đạo trưởng là người cẩn thận, nhưng Tôn Bất Tà lại nóng lòng cứu người liền nhảy vào khoang.

Vô Vi đạo trưởng thấy Tôn Bất Tà nhảy vào rồi cũng đành vào theo.

Hai lão đến bên Tứ đại hiền nắn bóp một hồi mà bốn lão vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Giữa lúc ấy cánh cửa kẹt mở. Một quái nhân áo đỏ từ trong khoang đi đến bên hai lão.

Tôn Bất Tà phóng chưởng đánh tới Hồng y quái nhân nhưng chẳng khác gì đánh vào phiến đá. Hồng y quái nhân không bị thương chi hết.

Giữa lúc Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng còn đang kinh dị , Thẩm Mộc Phong nhảy ra điểm huyệt hai lão.

Tôn Bất Tà thở dài nói tiếp:

- Còn những chuyện về sau thì Tiêu huynh đệ cũng biết rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ cũng đã gặp Hồng y quái nhân. Nếu không được người cứu viện thì bây giờ cũng đã bị Thẩm Mộc Phong bắt sống rồi.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến trước quán đậu hũ.

Tôn Bất Tà đi thẳng vào trong quán, lúc này vẫn còn ánh đèn lửa.

Một lão già ăn mặc lam lũ, thấy Tôn Bất Tà cùng Vô Vi đạo trưởng đi tới liền nói:

- Mọi người đanh chờ ở nhà trong.

Quần hào vào trong thấy Tư Mã Càn, Đỗ Cửu và đệ tử phái Võ Đương đang ngồi chờ.

Nhất trận phong Bành Vân nằm trên giường gỗ ngửa mặt lên.

Tiêu Lĩnh Vu bước đến bên giường khẽ hỏi:

- Bành huynh đã bớt chưa?

Bành Vân mở mắt ra nhìn mỉm cười đáp:

- Đại khái không thể chết được.

Hắn từ từ ngồi nhỏm dậy nhìn Tôn Bất Tà lạy phục xuống.

Tôn Bất Tà xua tay nói:

- Ngươi cứ nằm yên.

Bành Vân liền theo lời nằm xuống.

Tôn Bất Tà hỏi:

- Ngươi bị thương ở đâu?

Bành Vân đáp:

- Ở trước ngực về mé bên trái.. May được Đỗ tiền bối hết lòng cứu chữa, đệ tử đã đỡ nhiều rồi.

Đỗ Cửu nói:

- Không dám! Chúng ta xưng hô bằng huynh đệ hay hơn.

Bành Vân mỉm cười đáp:

- Trước mặt sư tổ, tiểu khiếu hóa phải giữ lễ độ trước Đỗ tiền bối.

Đỗ Cửu nói:

- Bất tất phải thế! Chúng ta nên đối đãi với nhau như tình bằng hữu.

Vô Vi đạo trưởng thò tay ra chẩn mạch cho Bành Vân một lúc rồi nói:

- Không có gì đáng ngại. Ngày mai uống thêm hai liều thuốc nữa là khỏi.

Thương Bát thấy trong nhà chật hẹp quá, không đủ chỗ ngồi liền nói:

- Chỗ này không ở lâu được. Chúng ta nên tìm một địa điểm khác hay hơn.

Bành Vân nói:

- Tiểu khiếu hóa biết một nơi rất kín đáo.

Thương Bát hỏi:

- Chỗ đó ở địa phương nào?

Ở ngoài thành chừng năm dặm có một tòa nhà rộng rãi, không có người ở, chung quanh lại có

rừng trúc, trong nhà đầy đủ đồ dùng.

Triển Diệp Thanh lấy làm kỳ hỏi:

- Căn nhà hoa lệ như vậy sao lại không có người ở?

Bành Vân đáp:

- Cái đó thì tiểu hóa tử cũng không rõ, chắc trong nhà có ma quỉ.

Tôn Bất Tà nói:

- Đã có nơi như vậy thì chúng ta nên đi ngay.

Lão đưa mắt ngó Bành Vân hỏi:

- Ngươi có đi được không?

Bành Vân đáp:

- Đi thong thả chắc là cũng được.

Đỗ Cửu nói:

- Để Đỗ lão tam cõng đi hay hơn.

Bành Vân đáp:

- Xin đa tạ Đỗ huynh.

Đỗ Cửu cõng Bành Vân đi trước dẫn đường. Đoàn người lặng lẽ rời khỏi thành.

Lúc này trời chưa sáng rõ.

Triển Diệp Thanh khẽ hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu đại hiệp có tin thuyết ma quỉ không?

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp:

- Tại hạ không tin.

Triển Diệp Thanh nói:

- Tiểu đệ không tin thuyết này, nhưng lời truyền tụng trên thế gian mấy trăm năm cũng không

giảm bớt. Tại hạ cũng mong thấy ma quỉ cho mở rộng tầm mắt.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng vẫn băn khoăn về việc Khâu Tiểu San cự tuyệt không cho chàng hội kiến nên Triển Diệp Thanh nói mấy câu chàng vẫn không nghe thấy gì.

Triển Diệp Thanh thất Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ trầm ngâm cũng không nói nữa, cất bước lầm lũi đi về phía trước.

Quãng đường mấy dặm quần hào đi chẳng mấy chốc là đến nơi.

Lúc này trời vừa sáng tỏ. Mọi người ngẩng đầu trông ra thì thấy rừng trúc xanh om bao quanh một tòa trang viện rất lớn.

Tôn Bất Tà chau mày khẽ hỏi Bành Vân:

- Tòa trang viện này không có chỗ nào đổ nát, cũng chẳng có vẻ hoang lương, tại sao lại không có người ở?

Bành Vân đáp:

- Đúng là không có người ở. Đệ tử nhớ rõ lắm.

Vô Vi đạo trưởng nói:

- Đã tới đây chúng ta cứ vào coi. Nếu trong nhà có người ở thì chúng ta không nên quấy nhiễu họ.

Thương Bát rảo bước tiến lên trước nói:

- Được rồi! Để tại hạ vào coi xem.

Xuyên qua rừng trúc đến trước cửa lớn, Thương Bát thấy cánh cửa sơn đen đóng chặt bất giác ngẩn người tự hỏi:

- Trong nhà không có người mà sao lại đóng cửa. Hay là tên tiểu khiếu hóa kia bị thương nặng, thần trí hồ đồ nên đã nhớ nhầm.

Hắn nghĩ vậy nên đứng ngẩn người ra không biết làm thế nào.

Bỗng nghe thanh âm của Bành Vân ở phía sau cất lên:

- Tiểu hóa tử này nhớ rõ lắm, quyết không thể lầm được. Thương huynh thử đẩy cửa vào coi.

Thương Bát trong lòng do dự nhưng nghe Bành Vân bảo vậy liền giơ tay đẩy cửa.

Cánh cửa vẫn đóng trơ không nhúc nhích, dường như bên trong đã cài then.

Thương Bát lắc đầu nói:

- Không được rồi! Nếu trong nhà không có người thì ai cài cửa?

Bành Vân đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Lạ thật! Tiểu đệ nhớ rõ là nơi đây bỏ không mà. Thương huynh thử vượt tường vào coi.

Thương Bát thấy Bành Vân tinh thần tỉnh táo không ra vẻ gì hồ đồ thì cũng động tính hiếu kỳ. Hắn đề khí vượt tường nhảy vào trong mở cổng ra.

Bành Vân nói:

- Xin Đỗ huynh cõng đệ vào coi.

Đỗ Cửu nhìn vào thì thấy một lối đi lát gạch đỏ từ ngoài vào cổng đến tầng cửa thứ hai. Lối đi quét tước sạch sẽ không có vẻ gì là nhà bỏ hoang cũng tự hỏi:

- Tình trạng này thì đâu phải là nhà không người ở?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Đỗ Cửu vẫn cất bước tiến vào cửa trong.

Thương Bát khẽ nói:

- Lão tam! Đi cách xa một chút. Lão tam cõng người trên lưng vạn nhất mà bị tập kích e rằng không thể ứng biến mau lẹ được.

Đỗ Cửu nghe lời lùi lại phía sau ba bước.

Thương Bát hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Có ai không?

Bành Vân khẽ nói:

- Nếu nhà có người ở thì họ đã hỏi mình rồi.

Y chưa dứt lời đột nhiên có thanh âm hỏi vọng ra:

- Chuyện gì vậy?

Thương Bát hơi sửng sốt, dừng bước lại chắp tay đáp:

- Tại hạ quấy nhiễu giấc ngủ của các hạ, vậy xin có lời tạ lỗi.

Thanh âm kia lại cất lên:

- Các ngươi thiện tiện tiến vào tư gia của người ta thì đáng tội gì? Sao không rút lui cho mau?

Thương Bát quay lại ngó Bành Vân nói:

- Chúng ta lui ra quách.

Bành Vân khẽ nói:

- Thương huynh! Người đó không phải là chủ của căn nhà này.

Thương Bát hỏi:

- Sao Bành huynh biết?

Bành Vân đáp:

- Thương huynh không tin thì cứ hỏi họ xem.

Thương Bát thấy giọng nói người kia lạnh lẽo thì cũng tức mình, liền xẳng giọng:

- Các hạ không phải là chủ nhân của căn nhà này, sao ăn nói vô lễ thế?

Hắn nói vậy để trêu tức người kia, không ngờ đối phương hờ hững đáp:

- Việc thế gian cần có trước có sau. Ai bảo các ngươi đến chậm một bước.

Bành Vân khẽ nói:

- Bọn chúng mới tới đây, tòa nhà này không phải sản nghiệp của bọn chúng.

Thương Bát chuyển động mục quang thì thấy trong tòa trang viện này rất rộng lớn thì thầm nghĩ:

- Bây giờ trời sáng rồi, Bành Vân cũng cần chỗ dưỡng thương. Hắn đã không phải chủ căn nhà này thì bọn ta mượn tạm một phòng cũng chẳng hại gì.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, hắn hỏi:

- Ba hôm trước đây bọn tại hạ đã có người ở đây, vì bận việc phải ra đi mấy bữa, hôm nay mới trở về.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu bảo ai đến trước là chủ thì bọn tại hạ còn đến trước các hạ mấy ngày. Dù sao tòa trang viện này cũng không phải sở hữu của chúng ta. Các hạ đã mượn nơi đây tạm trú thì bọn tại hạ chẳng thể đuổi đi được. May ở chỗ tòa nhà này rất rộng, có thêm một người cũng chẳng hề gì....

Lại nghe thanh âm lạnh lẽo ngắt lời:

- Không được! Các ngươi nên nghe theo lời ta rút lui đi là hơn.

Thương Bát lẩm bẩm:

- Thương lão nhị là hạng người nào mà để cho hắn hăm dọa. Như vậy còn bôn tẩu giang hồ được nữa chăng?

Hắn liền lớn tiếng hỏi:

- Nếu bọn tại hạ không rút lui thì sao?

Thanh âm lạnh lẽo đáp:

- Trừ phi các ngươi chán đời không muốn sống nữa.

Thương Bát chuyển động mục quang nghe thấy thanh âm này từ trong nhà đại sảnh mé tây vọng ra mà không thấy một bóng người.

Đỗ Cửu nghe người kia ăn nói khoác lác không khỏi tức mình khẽ nói:

- Lão nhị! Chúng ta vào coi sao.

Thương Bát đáp:

- Được rồi! Lão tam không phải vào. Hãy chiếu cố cho tiểu hóa tử là điều cần thiết. Thằng cha này giọng lưỡi khoác lác, chắc cũng không phải tay vừa.

Bành Vân khẽ dặn:

- Thương huynh nên cẩn thận một chút.

Thương Bát gật đầu rồi đi vào đại sảnh.

Sân trước rất rộng, đến hơn một mẫu đất. Chỗ Thương Bát đứng còn cách đại sảnh đến hơn năm trượng. Khi hắn vào đến còn cách chừng hai trượng thì thanh âm lạnh lẽo kia lại vang lên:

- Không bảo trước đã giết ngay là bất võ. Ta đã cảnh cáo trước mà còn sấn vào tức là tự tìm đến cái chết, không thể trách ta được.

Thương Bát tuyệt không có ý khinh thị người phát ra tiếng nói. Hắn đã ngấm ngầm vận khí đề phòng. Bây giờ nghe người kia nói vậy hắn liền móc trong bọc ra một viên bảo thạch.

Nguyên Trung Châu Nhị Cổ thu cất tài vật, châu báu có đến hàng mấy gian nhà. Tuy Thương Bát ít khi dùng ám khí nhưng thường đem theo rất nhiều bảo thạch để phòng khi cần dùng làm ám khí.

Đỗ Cửu đặt Bành Vân xuống nói:

- Thằng cha này dám giở giọng uy hiếp, chắc là tay bản lãnh không vừa. Vậy Đỗ lão tam phải đi tiếp ứng cho lão nhị.

Bành Vân hỏi:

- Đỗ huynh tự xưng là lão tam từ bao giờ?

Đỗ Cửu nghiêm trang đáp:

- Từ khi Trung Châu Nhị Cổ nhìn nhận Tiêu đại hiệp làm Long đầu đại ca. Thương lão đại thành ra lão nhị, Đỗ mỗ xuống làm lão tam.

Chương 172: Ngọc Tiêu Lang Quân Xuất Hiện

Đột nhiên Thương Bát hắng dặng một tiếng rồi lui lại phía sau.

Đỗ Cửu giật mình kinh hãi chạy lại bên mình hắn hỏi:

- Lão nhị bị thương rồi ư?

Đỗ Cửu chú ý nhìn thì thấy trên cách tay Thương Bát có một mũi tên nhỏ cắm vào.

Mũi tên này chỉ lớn hơn cái kim một chút. Vết thương tím bầm.

Đỗ Cửu giơ tay toan nhổ độc tiễn, Thương Bát vội co tay về lùi lại nói:

- Mũi tên này có chất kịch độc, chớ đụng tay vào.

Tiêu Lĩnh Vu, Tôn Bất Tà, Tư Mã Càn và Vô Vi đạo trưởng song song đi tới.

Bành Vân vội nói:

- Đạo trưởng mau lại coi, Thương huynh vừa bị trúng ám khí kịch độc.

Vô Vi đạo trưởng bước lẹ lại bên Thương Bát cúi đầu xuống nhìn vết thương rồi giật mình kinh hãi nói:

- Xà đầu truy hồn tiễn!

Đỗ Cửu kinh hãi hỏi:

- Xà đầu truy hồn tiễn ư? Nguy hiểm lắm hay sao?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Đúng thế! Tiên sư của bần đạo đã nói thứ ám khí này tàn độc vô cùng. Nhưng từ ngày bần đạo xuất đạo nay mới thấy Xà đầu truy hồn tiễn là một. Người phóng ám khí này quả là một nhân vật có nhiều lai lịch.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đạo trưởng không có cách gì giải được tên độc này ư?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Theo chỗ bần đạo biết thì chỉ người phóng ám khí mới có thể trị được mà thôi. Còn các danh y trong thiên hạ khó có ai giải được chất độc này.

Lão vừa nói vừa điểm vào hai chỗ huyệt đạo trên cách tay Thương Bát.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại hỏi Đỗ Cửu :

- Người phóng ám khí còn ở đây không?

Đỗ Cửu ngó về gian phòng mé Tây đại sảnh đáp:

- Chắc hắn còn ở trong Tây sương.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Phiền đạo trưởng chiếu cố cho Thương huynh đệ. Tại hạ đi kiếm người đó để lấy thuốc giải.

Chàng nói rồi đi vào trong đại sảnh.

Vô Vi đạo trưởng đã toan cản trở Tiêu Lĩnh Vu, nhưng thấy hành động của chàng đầy khí độ anh hùng, liền tự nhủ:

- Chàng thiếu niên này quả nhiên khác thường.

Rồi lão không nói gì nữa.

Tôn Bất Tà khẽ nói:

- Lão khiếu hóa đi giúp Tiêu huynh đệ một tay.

Tiêu Lĩnh Vu đi về phía Tây sương phòng, chàng ngấm ngầm đề tụ chân khí đề phòng, miệng lớn tiếng hỏi:

- Trong nhà có vị cao nhân nào đó. Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu xin ra mắt.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo từ tây sương phòng vọng ra:

- Không rảnh để tiếp ai hết.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Tại hạ đã theo lễ xin tương kiến mà huynh đài lại cự tuyệt người ở xa ngoài ngàn dặm há chẳng khiếm nhã ư?

Thanh âm lạnh lẽo vọng ra:

- Bọn tại hạ không giao thiệp với bằng hữu võ lâm. Các hạ nên rời khỏi đây là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu muốn dùng lời tử tế để xin thuốc giải cho Thương Bát, nhưng thấy đối phương lạnh lùng khinh mạn, bất giác chàng nổi giận, cười lạt nói:

- Giọng lưỡi các hạ khoác lác như vậy thì ra coi thường anh hùng thiên hạ thái quá.

Thanh âm lạnh như băng vọng ra:

- Từ giờ khắc này tại hạ không trả lời nữa. Các hạ mà tiến thêm một bước nữa là tại hạ phóng Xà đầu truy hồn tiễn để đưa các hạ về âm cung ngay.

Tiêu Lĩnh Vu đứng yên không cử động. Chàng hít một hơi chân khí rồi đeo bao tay da giao ngàn năm vào. Chàng thản nhiên nói:

- Tại hạ xin lãnh giáo đây.

Hồi lâu không thấy trong Tây sương có tiếng người đáp lại.

Lúc này Tôn Bất Tà đến bên Tiêu Lĩnh Vu khẽ bảo:

- Theo chỗ lão khiếu hóa được biết thì trong võ lâm hiện nay chỉ có một người biết sử dụng Xà đầu truy hồn tiễn mà người đó đã giam mình vào trong cung cấm. Người này không hiểu là nhân vật nào mà cũng biết sử dụng thứ ám khí kỳ hình tuyệt độc đó.Tiêu huynh đệ! Huynh đệ phải cẩn thận lắm mới được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Đa tạ lão tiền bối đã có dạ quan hoài....

Chàng ngừng lại một chút rồi nói:

- Lão tiền bối không nên dấn thân vào nơi nguy hiểm với vãn bối cùng một lúc.

Tôn Bất Tà gật đầu lùi lại mấy bước.

Tiêu Lĩnh Vu lại lớn tiếng :

- Tiêu Lĩnh Vu này đã cáo lỗi mà các hạ không thèm lý gì đến. Tiêu mỗ đành sấn vào vậy.

Chàng nghĩ tới Thương Bát võ công không phải tầm thường mà bị người này bắn một phát tên trúng liền. Như vậy đủ chứng tỏ thủ pháp của địch nhân không phải tầm thường nên chàng không dám lơ là, vừa cất bước tiến về phía trước vừa để tinh thần quan sát bốn phía.

Tiêu Lĩnh Vu đi được chừng bẩy tám thước bỗng thấy hàn quang lấp loáng bắn lại nhanh như chớp. Không những đường tên thần tốc mà còn không phát ra một tiếng động.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay bắt lấy mũi Xà đầu truy hồn tiễn, chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Thủ pháp người này quả nhiên thần tốc khủng khiếp. Mình mà không lưu tâm trước e rằng cũng bị thương về mũi Xà đầu truy hồn tiễn của hắn. Mặt khác nếu mình không đeo bao tay thì cũng chẳng có biện pháp gì đối phó với thứ ám khí ác độc này.

Bỗng nghe thanh âm lạnh lẽo từ Tây sương phòng phát ra:

- Hảo thủ pháp! Từ ngày tại hạ xuất đạo đến giờ ít có người nào dám bắt Xà đầu truy hồn tiễn.

Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nhưng trên mũi Xà đầu truy hồn tiễn có tẩm chất độc lợi hại vô cùng. Các hạ dùng tay bắt lấy, e rằng không còn cách nào tránh khỏi mối nguy trúng độc.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Cái đó thì chưa chắc.

Người trong Tây sương nổi lên một tràng cười ha hả nói:

- Nếu các hạ không tin lời tại hạ thì cứ vận khí thử coi.

Tiêu Lĩnh Vu từ từ đưa mũi Xà đầu truy hồn tiễn trong tay lên, lạnh lùng nói:

- Có đi mà không có lại là phi lễ. Mong rằng các hạ đón lấy mũi ám khí do mình phát ra.

Chàng vừa nói dứt lời búng mạnh mũi Xà đầu truy hồn tiễn về phía Tây sương.

Chàng đã học thủ pháp phóng ám khí của Liễu Tiên Tử, là một môn tuyệt học trên chốn giang hồ.

Người trong Tây sương đang cười ha hả bỗng thấy Tiêu Lĩnh Vu búng ngón tay để phát tên liền lập tức im bặt. Hiển nhiên thủ pháp đàn chỉ phát tiễn của Tiêu Lĩnh Vu làm cho hắn kinh hồn.

Tiêu Lĩnh Vu tay mặt bắn tên ra, tay trái ngầm hộ vệ những nơi yếu hại trong mình, đồng thời chàng xông lẹ về phía Tây sương.

Tây sương cách chỗ Tiêu Lĩnh Vu không đầy hai trượng. Chàng nhảy vọt một cái đã đến trước căn phòng thì thấy hai cánh cửa đóng chặt.

Trước tình hình này chàng không nghĩ ngợi nhiều được nữa, phóng chân đá binh một cái, cánh cửa phòng đã mở toang.

Lúc Tiêu Lĩnh Vu đá chân vào cửa, người chàng đã né sang một bên đề phòng người trong nhà phóng Xà đầu truy hồn tiễn ra. Nhưng người kia cũng không phóng tên. Chàng chờ một lúc không thấy gì liền nghiêng mình lạng vào nhà.

Chàng chú ý nhìn thì thấy một người áo xanh đứng bên cửa sổ phía sau.

Người đó xây lưng ra ngoài, đối với việc Tiêu Lĩnh Vu vào nhà y lơ đi như không biết.

Tiêu Lĩnh Vu hắng dặng một tiếng rồi nói:

- May mà tại hạ không đến nỗi nhục mạng.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

- Từ ngày tại hạ len lỏi vào chốn giang hồ đã được nghe đại danh. Bữa nay gặp đây, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiêu Lĩnh Vu cũng tán dương:

- Các hạ quá khen rồi. Xà đầu truy hồn tiễn của các hạ bắn ra không một tiếng động, lẹ hơn chớp giật. Tại hạ mới thấy đây là một.

Người áo xanh cất giọng hòa hoãn hơn hỏi :

- Các hạ vào Tây sương có điều chi chỉ giáo?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Người anh em của tại hạ bị thương về Xà đầu truy hồn tiễn của các hạ. Tại hạ tới đây xin các hạ cho thuốc giải.

Người áo xanh hỏi lại:

- Chỉ có việc đó thôi ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Đúng thế!

Người áo xanh nói:

- Các hạ muốn lấy thuốc giải cũng chẳng khó gì, nhưng với một điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều kiện gì?

Người áo xanh đáp:

- Sau khi lấy thuốc giải rồi, các vị phải rời khỏi đây ngay lập tức. Các hạ ưng chịu như vậy là được, bằng không người bị trúng độc tất phải chết.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Giả tỷ người anh em của tại hạ bị thương về tay người khác rồi các hạ khẳng khái cho thuốc giải thì dừng nói một điều kiện mà cả mười điều kiện tại hạ cũng ưng chịu ngay. Đáng tiếc là người anh em của tại hạ lại bị thương về độc tiễn của các hạ. Chuyến này Tiêu mỗ đi với nhiều người, một mình không thể quyết định mà còn phải thương lượng với đồng bạn đã.

Người áo xanh cười lạt hỏi:

- Các hạ nói thế là không chịu chăng?

Tiêu Lĩnh Vu nhắc lại:

- Hiện giờ chưa thể quyết định.

Người áo xanh nói:

- Được rồi! Các hạ ra thương lượng với bọn họ đi rồi tới đây cho tại hạ biết.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Kể ra thì điều kiện của hắn buộc bọn ta rời khỏi đây cũng chẳng có gì khó khăn, nhưng Tôn Bất Tà, Vô Vi đạo trưởng đều là những nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, không hiểu ý họ thế nào?

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, miệng chàng đáp:

- Tại hạ sẽ hết lời thuyết phục đồng bọn rời khỏi đây, nhưng muốn xin huynh đài cho thuốc giải trước vì cứu người là việc gấp, không thể chậm trễ được.

Người áo xanh đáp:

- Các hạ cứ về thương lượng với đồng bọn rồi quay lại lấy thuốc giải cũng chưa muộn.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng đã hơi tức giận đáp:

- Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Các hạ đả thương người chẳng lẽ lại lờ đi? Việc cho thuốc giải và việc bọn tại hạ rời khỏi đây là hai chuyện riêng biệt, không thể kéo vào làm một.

Người áo xanh cười lạt hỏi:

- Theo ý các hạ thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ muốn hỏi một câu: Ngoại trừ điều kiện buộc bọn tại hạ rời khỏi đây còn biện pháp nào khác không?

Người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Còn một biện pháp là thuốc giải tại hạ để trong mình, nếu các hạ có đủ bản lãnh thì cứ việc sang đoạt.

Từ lúc Tiêu Lĩnh Vu vào phòng nói chuyện với người áo xanh đã lâu mà thủy chung y không quay lại lần nào.

Tiêu Lĩnh Vu cười hỏi gặng:

- Ngoài cách đó không còn biện pháp nào nữa chăng?

Người áo xanh đáp:

- Tại hạ nghĩ không ra biện pháp nào nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đã vậy tại hạ xin mạo phạm.

Người áo xanh đáp:

- Cứ động thủ đi, bất tất phải khách sáo.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm vận khí hộ vệ những nơi yếu hại trong mình, từ từ bước lại.

Chàng đã tới sau lưng người áo xanh mà hắn vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Chàng giơ tay mặt lên toan đánh xuống, đột nhiên dừng lại hỏi:

- Sao các hạ không quay mặt lại?

Người áo xanh chuyển động thân hình, từ từ quay ra.

Mục quang Tiêu Lĩnh Vu vừa chạm vào mặt hắn, bất giác chàng giật nẩy mình lên.

Nguyên mặt người này có sắc vàng lóng lánh, tuy không phải là khó coi nhưng chẳng giống mặt người chút nào.

Tiêu Lĩnh Vu trấn tĩnh tinh thần, thủng thẳng nói:

- Các hạ đeo tấm mặt nạ tuyệt đẹp.

Chàng đưa tay ra nhằm chụp vào cổ tay người áo xanh.

Người kia vẫn đứng yên tựa hồ không hay biết gì.

Thế trảo của Tiêu Lĩnh Vu có ẩn dấu nhiều biến hóa. Chàng để ý coi người áo xanh ứng phó bằng cách nào, rồi sẽ tùy cơ thay đổi.

Tiêu Lĩnh Vu đưa tay nắm lẹ lấy cổ tay trái người áo xanh thì thấy nó cứng nhắc, lạnh như băng, tựa hồ cầm vào một thỏi sắt, bất giác chàng giật mình kinh hãi.

Bỗng nghe người áo xanh buông tiếng cười lạ, đột nhiên hắn đưa tay mặt ra quét một cái vào mặt Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn thấy tay mặt y nhỏ bé, trắng nõn, để móng tay khá dài. Chàng vung tay lên đón chưởng, đồng thời buông người áo xanh ra, lùi lại ba bước.

Người áo xanh cười lạt nói:

- Các hạ đã trúng phải chất kịch độc rồi. Chỉ trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà là chất độc sẽ phát tác. Các hạ tự lo liệu hậu sự đi thôi.

Hắn không biết là Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm, đao kiếm đâm không thủng, bách độc không ngấm vào được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Người áo xanh lạnh lùng đáp:

- Móng tay tại hạ có bôi chất kịch độc mà tay trái các hạ đã bị quét trúng thì dĩ nhiên phải chết.

Tiêu Lĩnh Vu cười khanh khách nói:

- Các hạ dùng ám khí tôi luyện bằng chất kịch độc, móng tay cũng bôi chất độc thì dĩ nhiên là một tay cao thủ dụng độc. Có điều đáng tiếc là tại hạ không sợ bách độc.

Người áo xanh ngơ ngác nói:

- Các hạ giơ tay trái lên coi kỷ lại xem.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Bất tất phải coi lại nữa. Tại hạ tự tin là chẳng có thứ độc nào lại xâm nhập vào mình được.

Người áo xanh vẫn chưa tin nói:

- Chất độc trên móng tay tại hạ khác hẳn với các thứ độc thông thường. Bất luận nhân vật anh hùng đến đâu, võ công cao thâm đến trình độ nào dù chỉ bị dính một chút là trong khoảnh khắc sẽ phát tác ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Các hạ không tin thì tại hạ cũng chẳng biết làm thế nào được.

Đột nhiên chàng tiến lên một bước, vung chưởng đánh tới.

Người áo xanh thấy Tiêu Lĩnh Vu vẫn có thể ra tay tập kích thì trong lòng kinh hãi vô cùng, cũng giơ tay lên phóng chưởng phản kích.

Vừa rồi Tiêu Lĩnh Vu đã nắm huyệt mạch ở cổ tay mặt của người áo xanh thì thấy như nắm vào một thanh sắt. Bây giờ chàng thấy hắn giơ tay tấn công liền trầm cổ tay xuống tránh đòn.

Chàng cú ý nhìn bàn tay trái của hắn thì thấy một khúc đen sì có ba mũi nhọn dài chừng ba tấc.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt nói:

- Các hạ dùng thiết thủ để làm binh khí thì thật khác đời.

Người áo xanh không trả lời, vung cả hai tay tấn công ba chiêu liền.

Tiêu Lĩnh Vu lùi lại ba bước mới tìm được cơ hội phản kích. Song chưởng của chàng đánh theo thế liên hoàn. Trong khoảnh khắc chàng đánh liền tám chiêu, bụng bảo dạ:

- Nếu không kiềm chế được người này thì e rằng khó lấy nổi thuốc giải của hắn.

Giữa lúc chàng phân tâm nghĩ ngợi thì người áo xanh chụp lấy cơ hội để phản kích.

Tay trái bằng sắt lấp loáng có ánh sáng, tay mặt xuất thủ nhanh như chớp, thành ra tay trái có sơ hở liền được tay phải bổ xung.

Tiêu Lĩnh Vu tuy tay đã đeo bao da nhưng thấy cánh tay sắt của người áo xanh lấp loáng có ánh sáng cũng đem lòng uý kỵ không dám đụng vào.

Tình trạng này khiến cho Tiêu Lĩnh Vu bị kém thế. Trong lúc nhất thời chàng chưa phản kích được.

Đang lúc kịch chiến bỗng có tiếng quát:

- Dừng tay!

Người áo xanh liền nhảy lộn về, lùi lại năm bước.

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay liếc mắt nhìn ra thấy một gã thiếu niên mình mặc áo lam. Tay cầm ngọc tiêu đứng ở trước cửa.

Người áo xanh quật cường là thế nhưng vừa thấy gã thiếu niên áo lam liền nghiêng mình thi lễ nói:

- Xin bái kiến công tử.

Thiếu niên áo lam giơ tay lên vẫy một cái đáp:

- Bất tất phải đa lễ.

Người áo xanh dạ một tiếng rồi lùi lại đứng sang một bên.

Thiếu niên áo lam giương cặp mắt lên nhìn Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các hạ là ai?

Mi mắt gã ngập sát khí mà lời nói vẫn lễ độ.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ là Tiêu Lĩnh Vu.

Thiếu niên áo lam đột nhiên mất hết vẻ giận dữ, mỉm cười nói:

- Té ra là Tiêu huynh. Tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Vừa thấy mặt Tiêu huynh tiểu đệ đã ngờ ngợ không thì chẳng khi nào lại lịch sự như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Các xưng hô huynh đài thế nào?

Thiếu niên áo lam đáp:

- Bằng hữu kêu tiểu đệ bằng Ngọc Tiêu Lang Quân.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm nghĩ thầm:

- Ngọc Tiêu Lang Quân là biểu huynh với Lam Ngọc Đường.

Ngoài miệng chàng thủng thẳng nói:

- Các hạ đã mang ngoại hiệu là Ngọc Tiêu Lang Quân, tay lại cầm ống ngọc tiêu thì nhất định là một vị thiện nghệ thổi tiêu.

Ngọc Tiêu Lang Quân mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ chỉ hiểu được một chút âm luật.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Gã này khách sáo quá. Đêm qua gã thổi tiêu làm say đắm lòng người. Đời xưa có nhân vật thổi tiêu dẫn dụ được chim phượng, tưởng cũng đến thế này mà thôi.

Thiếu niên áo lam lại hỏi:

- Chắc về môn âm luật Tiêu huynh cũng hiểu biết sâu xa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Về môn âm luật thật tiểu đệ chẳng hiểu gì hết.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tiêu huynh dạy quá lời.

Gã đưa mắt nhìn người áo xanh hỏi:

- Sao Tiêu huynh lại xảy ra chuyện xung đột với người nhà tiểu đệ? Xin Tiêu huynh cho hay để tiểu đệ bảo y tạ lỗi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Gã lịch sự với mình như vậy tất có nguyên nhân. Bất luận vì nguyên nhân gì ta cũng nhân cơ hội này xin thuốc giải rồi sẽ tính.

Chàng liền chậm rãi đáp:

- Tạ tội thì không dám. Tại hạ có người anh em bị thương vì Xà đầu truy hồn tiễn. Tiểu đệ đến đây chỉ mong xin được chút thuốc giải.

Ngọc Tiêu Lang Quân đưa mắt nhìn người áo xanh thủng thẳng nói:

- Ngươi đã dùng ám khí tuyệt độc đả thương người, sao không mau lấy thuốc giải cho người ta đi?

Người áo xanh đáp:

- Bọn họ đòi trọ lại đây. Tại hạ chỉ muốn cho họ biết khó mà rút lui.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ bụng:

- Hai người này tuy là chủ bộc, nhưng thuộc hạ đối với chủ nhân cũng không ra chiều kính sợ lắm.

Người áo xanh tuy miệng lý luận với Ngọc Tiêu Lang Quân nhưng cũng thò tay vào bọc lấy ra một chiếc bình ngọc, đổ ra lấy một viên đưa cho Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay, không sợ chất độc nên cũng thò tay đón lấy.

Ngọc Tiêu Lang Quân cặp mắt hau háu nhìn vào bàn tay sắt của người áo xanh như có ý sợ hắn ám toán Tiêu Lĩnh Vu.

Người áo xanh đã biết Tiêu Lĩnh Vu không sợ chất độc nên từ tốn đưa thuốc giải cho chàng.

Ngọc Tiêu Lang Quân mỉm cười nói:

- Ông bạn của Tiêu huynh bị thương vì ám khí Xà đầu truy hồn tiễn thì chỉ cần uống viên thuốc này trong vòng một giờ là hoàn toàn bình phục.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Đa tạ huynh đài.

Ngọc Tiêu Lang Quân hắng dặng rồi nói:

- Tiểu đệ cũng có lời thỉnh cầu, mong Tiêu huynh thành toàn cho.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Điều chi? Sức tiểu đệ là được nhất định sẽ hết sức.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Đêm nay tiểu đệ cần mượn tòa nhà này để tiếp một ông bạn, không tiện có người ngoài. Tiểu đệ mong Tiêu huynh giúp cho phương tiện này.

Tiêu Lĩnh Vu đảo mắt nhìn người áo xanh thấy y lộ vẻ tức giận. Dường như y lấy làm bất mãn khi thấy Ngọc Tiêu Lang Quân xử sự khách khí với chàng như vậy.

Trong lòng lấy làm kỳ, nhưng chàng nghĩ thầm:

- Hai chủ bộc nhà này đối với ta có thái độ trái ngược nhau. Chủ nhân rất khách khí mà tên người nhà lại hằm hè tức giận. Không hiểu mình đắc tội với hắn ở chỗ nào?

Lại nghe Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi lại :

- Không biết ý Tiêu huynh thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Hiện giờ tiểu đệ chưa thể quyết định được vì còn mấy vị tiền bối đồng hành. Tiểu đệ phải trở về thương lượng rồi mới trả lời huynh đài được.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt nói:

- Những vị tiền bối đó có phải là một lão khiếu hóa và một lão đạo sĩ mũi trâu?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Lão khiếu hóa đó là một trưởng lão vai trên độc nhất còn lại ở Cái bang. Còn vị đạo trưởng đó là Vô Vi đạo trưởng, chưởng môn nhân phái Võ Đương.

Chương 173: Ngọc Tiêu Động Thủ Với Tiêu Lang

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng nói:

- Phái Võ Đang chỉ có hư danh, tự xưng đứng đầu năm kiếm phái lớn, nhưng thực ra mấy kiếm chiêu của họ chưa vào hạng tuyệt kỷ, chỉ hăm dọa được bọn ngu muội.

Gã ngửa mặt lên thở phào nói tiếp :

- Còn Cái Bang ư ? Lại càng tệ hại hơn nữa. Một đống hỗn tạp, một đoàn quân ô hợp rách rưới. Nhân số của chúng tuy nhiều mà không chịu nổi một đòn.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt nghĩ thầm:

- Thằng cha này khoác lác quá chừng. Đến Thẩm Mộc Phong còn chưa dám khoa trương như vậy.

Ngoài miệng chàng thủng thẳng nói:

- Các hạ đã quá coi thường Cái Bang và Võ Đương dĩ nhiên bản lãnh cũng phải kinh người. Nhưng tiểu đệ cùng đi với người ta đem lòng kính trọng. Vì thế phải thương lượng với họ trước rồi sau mới quyết định được.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Tại hạ chỉ cần Tiêu huynh ưng thuận dời khỏi nơi đây. Còn ngoài ra kẻ nào không chịu đi thì tự rước lấy đau khổ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ tại hạ sẽ về thương lượngvới hai vị kia rồi sẽ trở lại phúc đáp.

Chàng không để Ngọc Tiêu Lang Quân nói thêm liền trở gót đi ngay.

Người áo xanh tay sắt trong lòng rất lấy làm bất mãn. Hắn dặng hắng một tiếng muốn rượt theo nhưng bị Ngọc Tiêu Lang Quân cản lại.

Tiêu Lĩnh Vu ra khỏi phòng chạy đến trước Thương Bát đưa thuốc cho hắn nói :

- Thương huynh đệ uống viên thuốc này đi.

Xà đầu truy hồn tiển quả nhiên âm độc vô cùng. Thương Bát bị trúng độc chưa bao lâu đã không chống nổi nữa. Mặt hắn xanh xám, mồ hôi toát ra đầm đìa. Nhưng thần trí vẫn tỉnh táo, hắn đón lấy viên thuốc uống ngay.

Tiêu Lĩnh Vu thấy Thương Bát ra chiều đau khổ vô cùng thì trong lòng cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm :

- Xà đầu truy hồn tiến quả nhiên lợi hại phi thường. Không hiểu thứ thuốc giải quả có công hiệu như lời Ngọc Tiêu Lang Quân nói không ?

Lúc này chàng nóng ruột nhất về thương thế của Thương Bát. Chàng mong hắn mau lành bệnh nên chăm chú nhìn vào người hắn để theo dõi diễn biến.

Quả nhiên Thương Bát uống thuốc trong khoảnh khắc đã thấy công hiệu, trên đầu không toát mồ hôi lạnh nữa.

Tiêu Lĩnh Vu thở phào khẽ bảo Đỗ Cửu :

- Đỗ huynh đệ đưa y đến một nơi yên tĩnh để y vận khí điều dưỡng. Theo lời người cho thuốc trong vòng một giờ là y khỏi hẳn.

Thương Bát liếc mắt nhìn Tiêu Lĩnh Vu muốn nói nhưng lại thôi. Hắn để Đỗ Cửu dìu đến gốc cây lớn rồi ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Tôn Bất Tà chờ cho Thương Bát đi khỏi rồi mới hỏi Tiêu Lĩnh Vu:

- Tiêu huynh đệ gặp người đó rồi chứ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ gặp cả hai chủ bộc.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Bọn bần đạo nhìn thấy một người mặc áo lam tay cầm ống tiêu di vào nhà....

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đấy là chủ nhân, còn một tên nô bộc mình mặc áo xanh, cánh tay trái bằng sắt. Thương huynh đã bị người áo xanh bắn độc tiêu thành thương.

Vô Vi đạo trưởng chau mày nói:

- Tùy bộc đã lợi hại như vậy thì bản lãnh của chủ nhân tất còn cao thâm hơn.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng:

- Không những bản lãnh cao thâm hơn mà tính tình còn kiêu ngạo nhất đời. Hắn chẳng coi phái Võ Đương và Cái Bang vào đâu. Nhưng mình nói thật hết thì làm mất thể diện cho lão.

Chàng đành nhẫn nại đáp:

- Chủ nhân võ công ra sao tại hạ chưa được biết rõ, nhưng đã động thủ với người áo xanh thì quả nhiên lợi hại.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tiêu huynh đệ đã hỏi tên họ gã chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y chưa nói rõ họ tên nhưng đã cho biết ngoại hiệu là NgọcTiêu Lang Quân.

Tôn Bất Tà lẩm bẩm một mình :

- Ngọc Tiêu Lang Quân ! Ngọc Tiêu Lang Quân ! Cái danh hiệu này mình chưa được nghe qua.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Coi y bất quá mới 25 tuổi....

Chàng trầm ngâm nói tiếp :

- Nếu tại hạ không lầm thì Ngọc Tiêu Lang Quân đó chính là người đã thổi tiêu mà chúng ta nghe thấy lúc ở trong từ đường nhà họ La.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Y đã là bạn hữu thì chúng ta nên ra đó nói chuyện.

Tiêu Lĩnh Vu lắc đầu đáp :

- Không nên ! Y bản tính cao ngạo e rằng chẳng muốn nói chuyện với chúng ta.

Chàng ngẫm nghĩ rồi tiếp :

- Y ngầm ngầm giúp đỡ chúng ta chắc cũng có nguyên nhân. Hỡi ơi ! Ngọc Tiêu Lang Quân đối xử

với tại hạ còn có phần lịch sự nhưng tên nô bộc áo xanh thì lại coi như kẻ thù hằn. Cặp mắt hắn gườm gườm như muốn giết người cho hả giận.

Tôn Bất Tà lắc đầu nói :

- Lão tiền bối bôn tẩu giang hồ đã gặp không biết bao người có tính tình quái gở nhưng chưa thấy ai vừa là địch thủ vừa là bạn như trong trường hợp này.

Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng nói :

- Còn nhiều chuyện tại hạ không sao hiểu được, chắc bên trong có nhiều chuyện ngoắt nghéo.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Chuyện chi ngoắt nghéo?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

-Vu này e rằng có liên quan đến Tiểu San tỷ tỷ. Mình chưa rõ nội tình không nên nói ra.

Chàng liền hàm hồ đáp :

- Hiện giờ nội vụ khó mà lường được. Cần phải chờ ít lâu nữa mới biết.

Vô Vi đạo trưởng thấy Tiêu Lĩnh Vu có điều khó nói liền ra hiệu cho Tôn Bất Tà đừng hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu lảng sang chuyện khác :

- Lúc Ngọc Tiêu Lang Quân tặng thuốc có đưa ra một điều kiện.

Vô Vi đạo trưởng hỏi :

- Điều kiện gì ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Y muốn chúng ta rời khỏi nơi đây.

Nhất trận Phong Bành Vân hỏi :

- Tại sao vậy ? Nơi đây có thuộc quyền sở hữu của y đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Y muốn dùng nơi đây để tiếp một người bạn mà không có chúng ta ngăn trở.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Theo bần đạo chúng ta nên rời khỏi nơi đây.

Tôn Bất Tà hỏi :

- Tiêu huynh đệ đã nhận lời với y chưa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không dám quyết định, phải trở về thương lượng với hai vị lão tiền bối đã.

Tôn Bất Tà nói :

- Bất luận bản lãnh Ngọc Tiêu Lang Quân cao cường đến đâu chúng ta cũng không thể rút lui như vậy.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt bụng bảo dạ :

- Lão khiếu hóa này vẫn còn tính hiếu thắng có khi hơn hẳn bọn trẻ.

Chàng liền nói:

- Ngọc Tiêu Lang Quân tuy lịch sự nhưng rất kiên quyết. Nếu chúng ta không sợ e rằng sẽ xảy ra cuộc giao tranh.

Tôn Bất Tà nói :

- Nếu hắn bắt buộc mà mình chịu rút lui chẳng hoá ra khiếp nhược ư ?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Theo tiền bối thì sao ?

Tôn Bất Tà cười ha hả nói :

- Hắn phải có lời giao ước thế nào mới được.

Câu này thanh âm rất lớn dường như có ý để bao nhiêu người trong tòa nhà này nghe thấy.

Quả nhiên thanh âm của Ngọc Tiêu Lang Quân từ trong nhà vọng ra hỏi:

- Người nào dám ăn nói vô lễ thế ?

Lại nghe Tôn Bất Tà đáp :

- Lão khiếu hoá nói đó !

Lại nghe tiếng cười lạt nổi lên. Ngọc Tiêu Lang Quân vẻ mặt lạnh lùng đằng đằng sát khí đi tới.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Hỏng bét ! Xem chừng bữa nay khó lòng tránh khỏi cuộc chiến đấu.

Tuy chàng chưa động thủ với Ngọc Tiêu Lang Quân nhưng đã biết võ công của người áo xanh rất cao thâm thì dĩ nhiên phải là cao thủ tuyệt thế. Chàng sợ Ngọc Tiêu Lang Quân ra tay đột ngột đả thương Tôn Bất Tà liền đứng chắn trước mặt của lão nói :

- Huynh đài hãy bớt giận.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Tiêu huynh ! Phải chăng Tiêu huynh muốn đứng ra thay thế cho lão ?

Tiêu Lĩnh Vu tuy trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt thủng thẳng nói:

- Vừa rồi tại hạ đã nói một mình không thể quyết định được còn phải thương lượng với mấy vị. Việc thương lượng chưa xong huynh đài đã sừng sực đến ngay. Như vậy há chẳng phải huynh đài khinh người thái quá ư ?

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc nói :

- Tại hạ không muốn làm khó dễ Tiêu huynh. Hay hơn hết là Tiêu huynh đứng ngoài đừng can thiệp vào vụ này.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Huynh đài bức bách như vậy nhưng Tiêu mỗ đứng ngoài thế nào được.

Ngọc Tiêu Lang Quân xẳng giọng nói :

- Tiêu huynh nhất định can thiệp ư ?

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu :

- Vì tình thế bắt buộc tại hạ đành phải tiến ra.

Ngọc Tiêu Lang Quân thay đổi sắc mặt mấy lần, hiển nhiên trong lòng rất bị kích động. Cặp mắt gườm gườm nhìn Tiêu Lĩnh Vu như muốn động thủ ngay tức khắc.

Tiêu Lĩnh Vu cũng thủ thế đề phòng chờ đợi.

Hai bên giữ thế đối lập trong khoảnh khắc. Sau đó Ngọc Tiêu Lang Quân không nhịn được nói :

- Vì nể mặt nàng tại hạ để các hạ thương lượng thêm chút nữa. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm mà các vị chưa rời khỏi nơi đây thì đừng trách tại hạ vô lễ.

Gã dứt lời chưa chờ Tiêu Lĩnh Vu trả lời đã trở bước đi.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Y bảo nể mặt nàng. Nàng là ai ? Phải chăng là Tiểu San tỷ tỷ ?

Bây giờ chàng đã xác định Ngọc Tiêu Lang Quân là người thổi tiêu đêm qua.

Theo tình trạng chàng thấy đêm qua thì cả Lam Ngọc Đường và Tiêu Lang Quân này đều đem lòng yêu Tiểu San vì thế mà hai gã tiểu huynh tiểu đệ coi nhau như lửa không dung nạp nhau được.

Bỗng nghe Tôn Bất Tà lẩm bẩm một mình :

- Quả là ống Ngọc tiêu kia....

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi :

- Lão tiền bối nhìn thấy ống ngọc tiêu đó rồi, tuy đã cách đây mười mấy năm song lão khiếu hoá vẫn còn nhớ rõ lắm. Chỉ có người cầm ống tiêu là khác thôi.

Tiêu Lĩnh Vu toan hỏi tiếp bỗng nghe Vô Vi đạo trưởng thở dài nói :

- Nội công của y rất tinh thâm.

Tiêu Lĩnh Vu cúi đầu nhìn xuống thấy chỗ Ngọc Tiêu Lang Quân vừa đi qua để lại những vết chân thấy rõ. Những vết chân này lại in sâu xuống đều như một bước. Chàng ngấm ngầm kinh hãi bụng bảo dạ :

- Người này ngấm ngầm thi triển nội lực mà sao luồng lực đạo lại đều như vậy ?

Rồi chàng tự nhủ :

- Tôn Bất Tà đã biết rõ lai lịch của ống Ngọc tiêu thì việc dò hỏi thân thế của Ngọc Tiêu Lang Quân không khó gì.

Chàng đảo mắt ngó Tôn Bất Tà, thấy lão ngửa mặt lên trời không hiểu có tâm sự gì, chàng khẽ hỏi :

- Lão tiền bối ! Phải chăng lão tiền bối quyết tâm ở lại đây ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Không cần nữa ! Lão khiếu hóa đã nhìn thấy ống Ngọc tiêu kia, dĩ nhiên chúng ta đi thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm trong bụng :

- Té ra lão chọc giận Ngọc Tiêu Lang Quân là có dụng tâm muốn ngó thấy ống Ngọc tiêu .

Chàng lại hỏi :

- Vậy lão tiền bối quyết định ra đi ư ?

Tôn Bất Tà đáp :

- Phải rồi! Chúng ta đã thấy cây Ngọc tiêu kia thì lão khiếu hóa có ở lại đây cũng bằng vô dụng.

Tiêu Lĩnh Vu tự hỏi :

- Té ra lão này thâm mưu thật. Chỗ dụng tâm của lão chứng thực lão nghĩ gì. Lại còn việc đêm nay có người hẹn đến gặp Ngọc Tiêu Lang Quân, chẳng hiểu có phải Tiểu San tỷ tỷ không ?

Trong lúc nhất thời chàng cảm thấy lòng dạ rối bời, không biết làm thế nào cho phải.

Vô Vi đạo trưởng đã thấy chỗ khó nghĩ của chàng liền thở dài hỏi :

- Phải chăng Tiêu đại hiệp muốn ở lại đây ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ngọc Tiêu Lang Quân gia hạn cho chúng ta trong vòng một giờ phải rời khỏi nơi đây. Nếu chúng ta nghe lời gã bỏ đi thì không khỏi tiếng khiếp nhược, mà quyết định ở lại e rằng không tránh khỏi một trận quyết đấu. Trước tình trạng này tại hạ không biết làm sao cho phải.

Vô Vi đạo trưởng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Theo bần đạo thì nên dùng chính sách trung dung.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Chính sách trung dung là như thế nào ?

Vô Vi đạo trưởng đáp :

- Nếu tranh đua để ở lại trong viện trạch này thì hai bên đều đi đến chỗ động thủ liều mạng. Thế là chuyện nhỏ thành ra chuyện lớn, nếu chịu bỏ đi thành ra khiếp nhược. Theo bần đạo thì chúng ta cũng y hẹn rút lui. Nhưng lúc ra đi Tiêu đại hiệp cũng biểu lộ vài chiêu tuyệt kỷ để họ trông thấy.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Thuyết này quả là nghe được. Mình phải diễu võ dương oai một lúc rồi y ước rút lui. Thế là hai bên đều giữ được thể diện.

Vô Vi đạo trưởng cười nói :

-Người kia cầm ống tiêu cất bước để vết lại tất nhiên võ công của họ rất cao cường, nhưng bần đạo tin là Tiêu đại hiệp quyết chẳng chịu thua họ.

Lão ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Con người bất cứ là ai dù tài nghệ siêu quần cũng chẳng thể học hết mọi võ công đến trình độ xuất thần nhập hóa. Có cái sở trường tất có chỗ sở đoản. Tiêu đại hiệp bỏ chỗ sở đoản dùng cái sở trường là được.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu đáp :

- Được rồi !

Vô Vi đạo trưởng quay đầu lại ngó Triển Diệp Thanh nói :

- Sư đệ hãy dẫn bọn đệ tử rời khỏi ngôi nhà này trước đi.

Triển Diệp Thanh trong lòng không muốn nhưng vì nể sư huynh nên không nói gì dẫn bọn đệ tử phái Võ Đương ra đi.

Tôn Bất Tà nhìn Nhất Trận Phong Bành Vân nói :

- Bành huynh đệ cũng nên rút lui đi thôi.

Bành Vân dạ một tiếng rồi từ từ đi ra.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn Thương Bát đang ngồi vận khí điều dưỡng dưới gốc cây, nghĩ thầm :

- Đây tuy chỉ là phô trương tuyệt kỷ nhưng cũng có thể vì tình thế bắt buộc mà xảy ra cuộc động

thủ. Thương thế của Thương Bát rất trầm trọng, để y ở đây có điều không ổn. Vạn nhất xảy ra tỷ đấu, mình chẳng thể chiếu cố cho y được. Nhưng hiện giờ y đang vận công điều dưỡng không nên kinh động, biết làm thế nào đây ?

Tôn Bất Tà thấy Tiêu Lĩnh Vu lộ vẻ băn khoăn đã đoán ra tâm sự chàng nên mỉm cười nói :

- Lúc Tiêu huynh đệ phô trương tuyệt kỷ, bất tất phải phân tâm đến chuyện khác. Lão khiếu hóa và Vô Vi đạo trưởng chắc có đủ bản lĩnh để bảo vệ cho Thương Bát được an toàn.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Hay lắm ! Vậy vãn bối xin trông đợi ở hai vị.

Quãng thời gian khoảng ăn xong bữa cơm thoắt cái đã hết. Bọn Tiêu Lĩnh Vu vừa sắp đặt xong thì thanh âm của Ngọc Tiêu Lang Quân từ căn phòng phía tây cất lên hỏi :

- Thời gian sắp hết rồi các vị tính sao đây ?

Hắn nói câu này thanh âm không lớn mà lọt vào tai mọi người nghe rất rõ.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng nói :

- Hai vị bất tất phải viện trợ tại hạ....

Rồi chàng lớn tiếng :

- Tiêu mỗ có điều muốn thỉnh giáo.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Các hạ có việc gì nữa ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Mời huynh đài ra ngoài để cùng nhau hội ngộ được chăng ?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Tại hạ trước nay đã nói câu gì cũng coi nặng nằng non. Nãy đến giờ ước hẹn mà các vị vẫn không chịu đi thì chỉ còn con đường chết. Tiêu huynh muốn thuyết phục tại hạ thì chỉ uổng công mà thôi.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng tức giận lạnh lùng nói :

- Bọn tiểu đệ đã định ra rồi, nhưng các hạ nói vậy nên lại muốn biến đổi chủ định.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Biến đổi chủ định bằng cách nào ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn tại hạ có muốn cũng ở lại thêm trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt nói :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Thế là tại hạ đã nhường ông bạn quá nhiều rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Trong đời tại hạ, đây cũng là lần đầu tiên phải nhẫn nại đến cùng cực.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Tại hạ nhắc lại chỉ còn khoảng thời gian cạn tuần trà là đến hẹn rồi đó.

Tiêu Lĩnh Vu dằng hặng một tiếng không nói gì với Ngọc Tiêu Lang Quân nữa. Chàng quay lại nhìn Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng nói :

- Người ta cuồng ngạo quá chừng, thật khó lòng mà nhẫn nại được. Xem chừng bọn ta phải lưu lại nơi đây.

Vô Vi đạo trưởng lên tiếng :

- Không nhịn được điều nhỏ mọn thì hư việc lớn. Hiện giờ uy thế của Thẩm Mộc Phong lan tràn như lửa cháy. Chúng ta phải đối phó với hắn mà lại còn chuyện rắc rối ở đây thì làm sao chiếu cố cả hai nơi. Tội gì đại hiệp gây thêm đại địch.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đạo trưởng nói vậy là phải. Chúng ta đành nhượng bộ một bước nữa.

Vô Vi đạo trưởng liếc mắt nhìn Tôn Bất Tà nói :

- Chúng ta nên đi trước một bước nên chăng ?

Tôn Bất Tà nói :

- Được lắm ! Lão khiếu hóa già rồi cũng không còn nóng tính nữa.

Tiêu Lĩnh Vu gọi bọn Thương Bát lại toan giục họ ra đi thì đột nhiên có tiếng cười lạt nổi lên và tiếng người nói :

- Các vị muốn tự tử hay muốn tại hạ phải động thủ....

Tôn Bất Tà quay đầu nhìn lại thấy Ngọc Tiêu Lang Quân tay cầm ống tiêu đứng cách chừng hơn trượng, mặt lộ đầy sát khí. Người áo xanh đứng đằng sau gã.

Luc này người áo xanh đã bỏ tấm mặt nạ xuống để lộ chân tướng. Hắn ra chiều tức giận đến cực điểm. Tuy hắn không để râu nhưng trạc tuổi đã ngoài ba mươi.

Tiêu Lĩnh Vu liếc mắt nhìn Tôn Bất Tà thấy lão cũng đầy vẻ tức giận. Hiển nhiên thái độ đầy kiêu ngạo của hắn đã làm cho lão nổi đóa lên.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt hỏi :

- Theo các hạ thì bọn tại hạ nên tự tử đi ư ?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Nếu tại hạ động thủ thì e rằng các vị phải chịu thêm một phen đau khổ chứ chẳng ích gì.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Các hạ quên câu : “ Bậc đại trượng phu giết đi thì được chứ làm nhục thì không xong ” rồi hay sao ?

Ngọc Tiêu Lang Quân hững hờ nói :

- Phải chăng các vị thà chịu chết chứ không chịu nhục ?

Tiêu Lĩnh Vu nghiêm nghị đáp :

- Nhưng bọn tại hạ cũng không muốn tự tử.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Các hạ muốn chết cách nào thì tự chọn lấy.

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng đối phương mỗi lúc một thêm cuồng ngạo, trong lòng không khỏi bực tức nghĩ thầm :

- Dù bọn ta không thể địch lại hắn thì cũng khó mà nhịn được cái tức này. Bất luận thắng hay bại cũng phải chiến đấu với hắn một trận đã.

Trong lòng xoay chuyển, ngoài miệng chàng lạnh lùng đáp :

- Bọn tại hạ không muốn tự tử dĩ nhiên muốn các hạ ra tay.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc mặt nói :

- Chưa thấy quan tại chưa đổ lệ. Trong các vị ai muốn chết trước ?

Tiêu Lĩnh Vu phưỡn ngực ra nói :

- Tại hạ nguyện xung phong trước.

Ngọc Tiêu Lang Quân chau mày hỏi :

- Các hạ là người đầu tiên đòi chết ư ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ chỉ biết động thủ trước, còn chết hay không thì khó nói quá....

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Cũng có khi tại hạ ngẫu nhiên lỡ tay đả thương các vị thì sao ?

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng đáp :

- Ai cũng bảo Tiêu Lĩnh Vu là con người kiêu ngạo tự phụ. Bữa nay gặp mặt mới biết là đúng. Các hạ đã tự tìm lấy cái chết thì tại hạ phải thành tâm giúp.

Gã nói câu này tức là bảo chàng nếu xảy ra cuộc động thủ thì nhất định chàng phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Ai chết về tay ai lát nữa sẽ rõ. Các hạ bất tấ phải khoe khoang làm chi.

Ngọc Tiêu Lang Quân đột nhiên nhảy vọt lại phóng chiêu nhằm đánh vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu. Đồng thời gã quát lớn :

- Nằm ra !

Tiêu Lĩnh Vu đã động thủ với người áo xanh, biết chắc bản lĩnh của Ngọc Tiêu Lang Quân còn cao hơn gã, nên chàng đã đề phòng từ trước. Vừa thấy ống tiêu điểm đến tay phải chàng quét ngang một cái và lạng người sang một bên. Miệng chàng đáp :

- Cái đó chưa chắc.

Chàng vừa dứt lời đột nhiên cảm thấy một luồng ám khí kình đánh trúng ngực.

Tiêu Lĩnh Vu đã ngấm ngầm vận cương khí hộ thân, ngón tay đối phương điểm tới đột ngột cùng bị luồng cương khí ngăn cản nên chàng chưa bị thương.

Chương 174: Tiêu Lĩnh Vu Trùng Hội Tỷ Nương

Tiêu Lĩnh Vu cực kỳ kinh hãi nghĩ thầm :

- Không hiểu luồng ám kình này phát ra từ lúc nào ? Nếu nó theo ống tiêu đánh tới thì không thể mau lẹ như vậy. Vậy mình chẳng thể trách gã là khoe khoang lỗ miệng. Nếu mình không có luồng cương khí hộ thân thì đòn này đánh trúng huyệt đạo tất mình sẽ phải té nhào đúng như lời gã nói.

Ngọc Tiêu Lang Quân thấy luồng ám kình trúng ngực Tiêu Lĩnh Vu mà chàng vẫn đứng yên không nhúc nhích tựa hồ chẳng có chuyện gì cả, gã còn thấy phản lực hất ngược lại ngăn cản luồng ám kình thì không khỏi kinh hãi, bụng bảo dạ :

- Té ra thằng cha này đã luyện Huyền môn tuyệt kỷ tối cao là luồng cương khí hộ thân .

Hai người trong lòng đều kinh hãi nhưng vẫn tiếp tục tỷ đấu chứ chưa dừng lại.

Bỗng thấy Ngọc Tiêu Lang Quân hạ thấp ống tiêu xuống tránh khỏi chiêu trao của Tiêu Lĩnh Vu, rồi xoay tay điểm vào uyển mạch tay mặt chàng.

Tiêu Lĩnh Vu thu tay mặt về đánh ra một chưởng.

Chiêu chưởng này liên miên không ngớt. Chỉ trong khoảnh khắc đã liên tục đánh ra mười hai thức.

Ngọc Tiêu Lang Quân vội lùi lại ba bước hỏi :

- Phải chăng các hạ đã học môn Thiểm điện liên hoàn chưởng ở nơi Nam Dật Công ?

Tiêu Lĩnh Vu dừng tay lại đáp :

- Đúng rồi ! Kiến thức các hạ thật quảng bác.

Lòng chàng không khỏi kinh hãi nghĩ thầm :

- Người này chẳng những võ công cao cường mà kiến thức cũng rất uyên bác.

Ngọc Tiêu Lang Quân lại hỏi :

- Môn chưởng pháp này các hạ học được ở đâu?

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng nói :

- Cái đó xin các hạ miễn cho không thể trình bày được.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Sở dĩ tại hạ hỏi như vậy là muốn biết rõ chính lão nhân gia đã thân hành truyền thụ cho các hạ hay các hạ học được ở trong pho bí lục nào.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Chính lão nhân gia đã thân hành truyền thụ cho tại hạ.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Thế ra Nam Dật Công vẫn còn sống trên thế gian. Hiện giờ lão ở đâu ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Lão nhân gia còn sống là chuyện đích thực, còn hiện ở đâu thì tại hạ không thể trình bày được.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Hừ ! Các hạ không nói thì tại hạ sẽ điều tra cho biết.

Gã vung ngọc tiêu điểm tới.

Thế chưởng của Tiêu Lĩnh Vu đánh chênh chếch nhằm đập vào cây ngọc tiêu.

Ngọc Tiêu Lang Quân nghĩ thầm :

- Gã này thật là cuồng vọng, lại dùng tay đón lấy ngọc tiêu của ta. Ta phải cho gã nếm mùi đau khổ mới được.

Trong lòng xoay chuyển suy nghĩ, gã hạ thấp ngọc tiêu xuống đoạn hất ngược lên đập vào tay Tiêu Lĩnh Vu.

Năm ngón tay chàng liền nắm lấy ống ngọc tiêu.

Ngọc Tiêu Lang Quân tức giận lẩm bẩm :

- Đây là người tự rước lấy nỗi đau khổ, không thể trách ta được.

Gã ngấm ngầm vận khí rồi xoay mạnh ống ngọc tiêu.

Nguyên ống ngọc tiêu này trên mình đầy mũi nhọn. Nội công của Ngọc Tiêu Lang Quân rất thâm hậu, gã vận khí xoay chuyển ống tiêu không xoay gỡ được.

Ngọc Tiêu Lang Quân chau mày nói :

- Võ công của các hạ quả nhiên cao cường Gã dừng lại một chút rồi nói :

- Hãy buông ống ngọc tiêu ra.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Hai bên đối địch, sao gã lại yêu cầu ta buông ống ngọc tiêu ? Nhưng chàng nghĩ tới ống ngọc tiêu này rất trân quí, nên theo lời gã buống ra cho khỏi hư hại.

Ngọc Tiêu Lang Quân không ngờ mình hô một tiếng như vậy mà chàng buông ngọc tiêu ra thật.

Hắn liền lùi lại ba bước lạnh lùng nói :

- Tiêu huynh quả nhiên chịu nghe lời tiểu đệ.

Đột nhiên gã giơ ống tiêu lên. Dưới ánh trăng trông rõ những tia sáng lấp lánh nhỏ như lông trâu từ trong ống tiêu bay ra phấp phới.

Nguyên ống tiêu này có đặt cơ quan ngâm chứa độc châm.

Tiêu Lĩnh Vu thấy thế lạnh lùng hỏi :

- Té ra ống ngọc tiêu này của các hạ còn có thể phát xạ ám khí tàn độc ? Thật là một chuyện khiến cho Tiêu mỗ mở rộng tầm mắt.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Nếu các hạ không nghe lời tại hạ thì e rằng đã bị thương vì độc châm rồi.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Phương pháp dấu độc châm trong ống tiêu của các hạ tuy kỳ diệu và nham hiểm khiến người ta khó nỗi đề phòng, nhưng chưa chắc đã đả thương được Tiêu mỗ.

Ngọc Tiêu Lang Quân không hiểu tay Tiêu Lĩnh Vu đã đeo bao tay bằng da giao ngàn năm, đao kiếm không chém vào được. Gã cười lạt nói:

- Lẫy nỏ trong ống tiêu rất mãnh liệt tuy trong mình các hạ có cương khí hộ thân cũng chẳng tài nào cản trở được những mũi độc châm đâm vào người.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ :

- Ta buông ống ngọc tiêu là vì hảo ý, vậy không nên tranh luận với gã về vụ này.

Rồi chàng không nói gì nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi :

- Tại hạ đã nương tay sao các hạ không chịu hiểu mà bỏ đi ?

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm :

- Nếu ta chịu lời rút lui tất gã này hạ độc thủ gây nên một phen kiếp nạn. Ta phải nghĩ cách để kiềm chế gã mới được....

Tiêu Lĩnh Vu từ từ rút trường kiếm ở sau lưng ra nói :

- Những chiêu số ngọc tiêu của các hạ dĩ nhiên cực kỳ tinh diệu tại hạ hy vọng lĩnh giáo thêm mấy chiêu chưởng pháp của các hạ.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt hỏi :

- Tiêu Lĩnh Vu ! Các hạ có biết tại sao chỗ nào tại hạ cũng nương tay với các hạ không ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không hiểu.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói :

- Đó là do tại hạ nể mặt một người.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Ai vậy ? Người đó có liên quan gì đến tại hạ ?

Ngọc Tiêu Lang Quân mắt lộ sát khí lạnh lùng hỏi :

- Bình sinh tại hạ đối với bất cứ ai cũng không nhẫn nại như đối với Tiêu Lĩnh Vu. Đây đúng là một điều ngoại lệ của tại hạ.

Tiêu Lĩnh Vu cười lạt đáp:

- Các hạ hà tất phải quan tâm chi hết. Tiêu Lĩnh Vu là Tiêu Lĩnh Vu chẳng có liên quan gì đến ai hết. Các hạ cứ việc phóng tay động thủ đi.

Ngọc Tiêu Lang Quân cặp mắt lấp loáng ánh thần quang lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các hạ bức bách tại hạ phải động thủ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ không định như vậy. Nhưng không muốn các hạ nương tay với mình. Chúng ta trông vào võ công để phân thắng bại.

Ngọc Tiêu Lang Quân ngửa mặt lên trời nói :

- Giỏi lắm ! Hãy coi chừng !

Đột nhiên gã vung tay điểm tới.

Tiêu Lĩnh Vu tuy ngoài miệng hời hợt như vậy mà trong lòng đã rất quan tâm đến đối phương. Chàng hít một hơi chân khí lùi lại ba bước.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt, huy động ngọc tiêu đánh liền ba chiêu.

Tuy gã chỉ đánh ba chiêu mà bóng tiêu mịt mù chia ra bốn mặt tám phương công kích.

Tôn Bất Tà quay lại ngó Vô Vi đạo trưởng :

- Chiêu số của gã này thật là kỳ dị. Bình sinh lão khiếu hóa chưa thấy bao giờ.

Vô Vi đạo trưởng vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Đây là một trường ác đấu nguy hiểm, thắng bại không lường....

Lão chưa dứt lời đột nhiên dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu bị bóng tiêu bức bách phải lùi lại năm bước mới tránh khỏi.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười nói :

- Các hạ tránh khỏi cuồng phong tam chiêu của tại hạ thật là hiếm có.

Miệng gã nói vậy mà cây ngọc tiêu trong tay thi triển thế công chẳng chậm lại chút nào. Gã ra chiêu mỗi lúc một mau lẹ khiến toàn thân Tiêu Lĩnh Vu bị bao vây trong vòng tiêu ảnh.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã tỷ đấu mười mấy hiệp.

Tiêu Lĩnh Vu lâm vào tình trạng phải xoay chuyển luôn luôn, không lúc nào rảnh để phản kích.

Tôn Bất Tà thấy thế trong lòng nóng nẩy, khẽ hỏi Vô Vi đạo trưởng :

- Lão khiếu hóa nhận thấy tình thế có vẻ bất lợi. Nếu cuộc đấu còn tiếp tục thì Tiêu Lĩnh Vu khó lòng chống nổi. Lão khiếu hóa giúp y nên chăng ?

Vô Vi đạo trưởng đáp:

- Chi bằng hãy chờ một lúc nữa xem sao rồi sẽ liệu.

Tuy lão trấn an Tôn Bất Tà mà chính lão cũng kinh hãi vô cùng.

Tiêu Lĩnh Vu ở vào tình trạng bị ngọc tiêu bao vây không đường phản kích.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, tình thế vẫn không thay đổi.

Ngọc Tiêu Lang Quân tuy phóng chiêu rất lợi hại nhưng cũng không có cách nào đánh rớt được trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu.

Đột nhiên Tiêu Lĩnh Vu quát lên một tiếng thật to. Thanh trường kiếm ở trong bóng tiêu trùng điệp bắt đầu phản công. Tiêu kiếm chạm nhau chát chúa vang lên không ngớt.

Tiêu Lĩnh Vu lừa mãi mới được chỗ sơ hở liền mượn cơ hội để phản kích thoát ra khỏi làn bóng tiêu khi nào chàng để lỡ dịp ? Thanh trường kiếm phóng ra ba chiêu, ánh hàn quang lấp loáng. Thế kiếm phản kích có cơ vãn hồi được liệt thế.

Vô Vi đạo trưởng thở dài một cái nói :

- Té ra bóng tiêu vẫn không làm Tiêu đại hiệp phải mê man đầu óc....

Lúc này người tay sắt đứng đằng sau Ngọc Tiêu Lang Quân cũng kinh hãi.

Cặp mắt hắn tròn xoe nhìn hai người động thủ. Hiển nhiên hắn cũng nhận thấy chủ hắn đã phải vận dụng toàn lực.

Hai người càng chiến đấu càng ác liệt. Cả tiêu lẫn kiếm đều phóng ra những chiêu số kỳ ảo.

Vô Vi đạo trưởng quay lại ngó Tôn Bất Tà khẽ nói :

- Lão tiền bối ! Làm thế nào để cho họ bãi chiến không đánh nhau nữa.

Tôn Bất Tà đáp :

- Bây giờ ta có quát họ dừng tay chắc họ cũng không chịu thôi.

Vô Vi đạo trưởng nói :

- Nếu hai bên còn đánh nhau nữa thì e rằng đi vào cục diện hai bên cùng nguy khốn.

Tôn Bất Tà nhìn kỷ thấy Tiêu Lĩnh Vu toát mồ hôi trán, hiển nhiên chàng đã vận dụng toàn lực. Ngọc Tiêu Lang Quân cũng vậy. Đột nhiên thanh âm trong trẻo cất lên :

- Dừng tay !

Ngọc Tiêu Lang Quân đánh liền ba chiêu ngăn chặn thanh trường kiếm của Tiêu Lĩnh Vu rồi nhảy lùi lại năm bước.

Từ ngày Tiêu Lĩnh Vu ra đời đây là lần đầu tiên chàng gặp phải một tay địch thủ như vậy. Cuộc đấu nguy hiểm vô cùng nên chàng bất giác sinh lòng kính phục Ngọc Tiêu Lang Quân. Nên gã thu chiêu về lùi lại chàng cũng không rượt theo.

Chàng quay đầu nhìn ra thấy một tiểu cô nương chừng 15, 16 tuổi, mặc quần xanh áo ngắn, lưng thắt dây vàng, đeo bảo kiếm. Cô đứng ngoài cửa lớn , vẻ mặt rất nghiêm nghị.

Tiêu Lĩnh Vu động tâm tự hỏi:

- Con nha đầu này phải chăng là thiếu nữ mình gặp đêm qua? Thị đã là kẻ hầu cận của Khâu tỷ tỷ thì chắc vâng mệnh tỷ tỷ tới đây.

Ngọc Tiêu Lang Quân là con người lạnh lẽo cuồng ngạo như vậy mà vừa ngó thấy cô bé vội vàng vòng tay nói:

- Tố Văn cô nương! Cô nương bình yên chứ?

Thiếu nữ áo xanh đảo cặp mắt nhìn bốn phía, lại ngó quần hào đương trường rồi nghiêng mình đáp:

- Tiểu tỳ đâu dám nhận lời chào hỏi của Ngọc Tiêu Lang Quân.

Ngọc Tiêu Lang Quân vẫn lễ phép hỏi:

- Cô nương tới đây có điều chi chỉ bảo?

Gã hỏi câu này với vể mặt rất khẩn trương.

Tố Văn đáp:

- Tiểu tỳ đến nói cho Ngọc Tiêu Lang Quân hay một việc.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi ngay:

- Việc chi? Phải chăng Khâu cô nương....

Tố Văn ngắt lời:

- Phải rồi! Cô nương sai tiểu tỳ đến nói cho Ngọc Tiêu Lang Quân hay là cuộc hẹn đêm nay cô nương không đến được.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc hỏi:

- Tại sao vậy?

Tố Văn đáp:

- Tiểu tỳ cũng không biết tại sao.

Thị đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiêu tướng công! Tướng công không nhận biết tiểu tỳ ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Mới được gặp cô có một lần, tại hạ không hiểu....

Tố Văn ngắt lời:

- Không phải! Chúng ta gặp nhau hai lần rồi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Lần trước cô cải dạng nam trang, dĩ nhiên không kể.

Tố Văn mỉm cười, đưa mắt ngó Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Cô nương bảo tướng công bất tất phải chờ ở đây nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Bữa nay không được hội kiến thì ngày nào mới gặp nhau?

Tố Văn đáp:

- Cô nương nói là khi nào muốn gặp tướng công sẽ cho người đến kiếm.

Ngọc Tiêu Lang Quân sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Hiển nhiên trong lòng gã xúc động đến cực điểm. Gã trầm ngâm một lát rồi đột nhiên nhìn người tay sắt vẫy tay nói:

- Chúng ta đi thôi.

Rồi gã tung mình vọt lên nóc nhà biến mất.

Người tay sắt cũng tung mình vọt lên, chạy nhanh như gió biến mất vào trong bóng đêm.

Tố Văn chú ý nhìn hai người đi xa rồi tiến lại gần Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu tướng công! Tướng công có muốn gặp cô nương của tiểu tỳ không?

Tiêu Lĩnh Vu hững hờ đáp:

- Nếu y bận việc quá không có thì giờ tiếp kiến thì thôi cũng được.

Tố Văn giương cặp mày liễu lên hỏi:

- Đêm qua tướng công khẩn khoản cầu kiến cô nương tiểu tỳ, sao hôm nay lại đổi tâm ý?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô đừng hiểu lầm. Nếu Khâu tiểu thư có thì giờ tiếp kiến, dĩ nhiên tại hạ phải phó ước.

Tố Văn hỏi:

- Không phải ước hẹn chi nữa, tiểu tỳ đưa tướng công đi gặp cô nương ngay được không?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Như vậy có tiện không?

Tố Văn đáp:

- Nếu không tiện hay tiểu thư không ưng chịu thì dù tiểu tỳ có lớn mật đến mấy cũng chẳng dám dẫn tướng công đi.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tại hạ có hai điều băn khoăn muốn hỏi cô.

Tố Văn đáp:

- Được rồi! Tướng công hỏi đi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao đêm qua Khâu cô nương không muốn gặp tại hạ mà bữa nay lại sai cô nương đến đây tìm kiếm? Nội tình vụ này ra làm sao?

Tố Văn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Đừng nói tiểu tỳ không biết nội tình, mà dù có biết đi chăng nữa cũng không dám nói cho tướng công hay.

Tiêu Lĩnh Vu chau mày hỏi:

- Cô nương có biết bây giờ Khâu tỷ tỷ kiếm tại hạ vì việc gì không?

Tố Văn đáp:

- Vì việc gì thì Tiêu tướng công cứ đến gặp Khâu tiểu thư rồi sẽ rõ.

Đột nhiên thị hạ thấp giọng xuống nói tiếp:

- Mối thân thích hoặc tình cố cựu giữa Khâu tiểu thư cùng tướng công thế nào tiểu tỳ không hay biết gì hết. Nhưng tiểu tỳ nhận thấy tiểu thư đã vì tướng công hao phí tâm lực rất nhiều. Chị em tiểu tỳ nhiều phen phải chạy thục mạng. Vụ Nam Hải ngũ hung chỉ mới là một chuyện trong đó mà thôi. Dường như tiểu thơ không muốn Tiêu tướng công hay biết những vụ này nên chỉ ngấm ngầm viện trợ....

Thị nói chưa hết lời liền dừng lại.

Tiêu Lĩnh Vu chờ một lát không thấy Tố Văn nói tiếp liền giục:

- Cô nương nói hết đi.

Tố Văn lắc đầu đáp:

- Không còn gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi gặng:

- Sao cô lại không nói nữa?

Tố Văn lắc đầu đáp:

- Tiểu tỳ không nên nói mà cũng không dám nói.

Tiêu Lĩnh Vu trấn an thị:

- Không sao đâu. Tại hạ chỉ muốn nghe cho biết mà thôi.

Tố Văn thở phào một cái rồi đáp:

- Tiểu tỳ đã nói nhiều quá. Xin Tiêu tướng công đừng hỏi nữa.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tôn Bất Tà rồi hỏi:

- Xin cô nương cho biết mấy ông bạn của tại hạ có thể đi theo được chăng?

Tố Văn đáp:

- Lúc tiểu tỳ ra đi, tiểu thư không căn dặn điều này. Nhưng tiểu tỳ vẫn biết trước nay tiểu thư không thích gặp người lạ bao giờ.

Tôn Bất Tà nói:

- Tiêu huynh đệ bất tất phải quan tâm. Bọn lão khiếu hóa chờ ở đây cũng được.

Tiêu Lĩnh Vu nhẹ buông tiếng thở dài hỏi:

- Hiện giờ Khâu cô nương ở đâu?

Tố Văn đáp:

- Tiểu thư cũng ở gần đây.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại ngó Tôn Bất Tà, chắp tay nói:

- Xin các vị chờ cho một chút, tại hạ đi rồi trở về ngay.

Tôn Bất Tà đáp:

- Huynh đệ cứ tuỳ tiện.

Tố Văn vừa trở gót vừa nói:

- Chúng ta đi thôi.

Thị cất bước đi trước, Tiêu Lĩnh Vu đi theo sau.

Ra khỏi tòa nhà, Tố Văn quay lại hỏi:

- Chúng ta đi lẹ hơn một chút được chăng?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cô nương cứ việc tuỳ tiện thi triển khinh công, tại hạ tự tin có thể theo kịp.

Tố Văn mỉm cười đáp:

- Tiểu tỳ đã hiểu qua võ công của Tiêu tướng công, thật là cao minh vô cùng. Tiểu tỳ không có ý so bì khinh công với tướng công.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới mấy lần thị ở trong bóng tối ngấm ngầm giúp đỡ mình, bất giác mặt nóng bừng lên.

Tố Văn dường như ngó thấy chỗ bẽn lẽn của Tiêu Lĩnh Vu. Đột nhiên thì phóng mình lao đi, miệng hô:

- Tiểu tỳ xin dẫn đường.

Khinh công của Tố Văn vào hàng trác tuyệt.

Tiêu Lĩnh Vu chỉ ngơ ngác một chút thì thị đã chạy xa bốn năm trượng. Chàng vội đề khí rượt theo.

Hai người cùng thi triển khinh công. Chỉ trong khoảnh khắc đã chạy được mấy dặm.

Tiêu Lĩnh Vu vận toàn lực thi triển khinh công, đã gần lại được một trượng.

Bất ngờ Tố Văn dừng lại đột ngột, chàng không kịp đề phòng, chút nữa đụng mạnh vào thị.

Trong lúc hối hả, chàng hít một hơi chân khí vội thu đà lại.

Tố Văn mỉm cười nói:

- Khinh công của Tiêu tướng công quả nhiên rất cao cường.

Tiêu Lĩnh Vu hô hấp chậm lại nói:

- Sao không đi nữa?

Tố Văn giơ tay trỏ vào khu bóng xanh rậm rạp cách đó mấy trượng, bên trong có ẩn hiện mái nhà gianh. Thị đáp:

- Đến nơi rồi. Tiểu thư ở trong nhà gianh kia.

Tiêu Lĩnh Vu đưa mắt nhìn ngôi nhà gianh muốn nói lại thôi.

Tố Văn bước chậm lại khẽ nói:

- Tiêu tướng công! Lát nữa tướng công gặp Khâu tiểu thư, mong rằng tướng công nói năng dè dặt một chút.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tại sao vậy?

Tố Văn đáp:

- Tiểu thư đau khổ nhiều rồi, tướng công không nên làm cho tiểu thư phải phiền lòng.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Được rồi! Tại hạ sẽ hết sức nhẫn nại.

Đến gần căn nhà gianh, Tố Văn gõ nhẹ vào phên cổng tre hai cái.

Bỗng nghe cánh cổng kẹt mở. Một thiếu nữ toàn thân mặc áo hồng, rất xinh đẹp, lưng đeo trường kiếm đứng đó.

Tố Văn khẽ hỏi:

- Tiểu thư có nhà không?

Thiếu nữ áo hồng đưa mắt ngó Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu thư ở trong nhà. Mời Tiêu tướng công vào.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Sao tên nha đầu này lại biết ta họ Tiêu.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng từ từ bước vào.

Cách trần thiết trong nhà rất đơn giản. Ngoài cái bàn gỗ và bốn cái ghế tre không còn vật gì khác.

Một bước rèm màu xanh nhạt ở mé tả buông rủ xuống, chia căn nhà làm hai gian.

Tố Văn đứng bên ngoài, thiếu nữ áo hồng theo Tiêu Lĩnh Vu đi vào. Thị khẽ nói:

- Tướng công hãy chờ một chút. Tiểu tỳ vào bẩm tiểu thơ.

Bỗng nghe sau tấm rèm có tiếng thiếu nữ trong trẻo cất lên:

- Ngươi hãy lui ra.

Tấm rèm lay động. Một thiếu nữ võ phục màu huyền từ từ bước ra.

Tỳ nữ áo hồng nghiêng mình “dạ” một tiếng rồi rón rén lui ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu chăn chú nhìn vào thiếu nữ áo huyền thì đúng là Khâu Tiểu San mà chàng đã xa cách bấy lâu. Vẻ phong vận của nàng bây giờ lại càng khiến cho lòng người phải rung động.

Khâu Tiểu San vẻ ưu phiền lộ ra đôi mắt, nhưng nàng nở một nụ cười gượng hỏi:

- Nhìn gì vậy? Chẳng lẽ đệ đệ không nhận ra được tỷ tỷ ư?

Tiêu Lĩnh Vu kính cẩn chắp tay đáp:

- Mấy năm trời hình ảnh tỷ tỷ vẫn quanh quẩn trong lòng tiểu đệ, có lý nào lại không nhận ra?

Chương 175: Ngọc Tiêu Giở Thói Hung Hăng

Khâu Tiểu San nhẹ buông tiếng thở dài đáp:

- Đệ đệ đã thay đổi nhiều rồi. Nếu tỷ tỷ gặp đệ đệ một cách đột ngột e rằng cũng không nhận ra được.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ đã hết tuyệt chứng, trở thành khoẻ mạnh....

Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Đệ đệ còn cao lớn hơn trước nhiều. Lúc chia tay đệ đệ mới chỉ là một thằng nhỏ yếu đuối bệnh hoạn mà nay đã trở thành một chàng trai tuấn tú. Hỡi ơi! Quãng thời gian năm năm không phải ngắn ngủi mà cũng chẳng phải lâu dài nhưng đệ đệ biến đổi quá nhiều.

Tiêu Lĩnh Vu nghe giọng nói nàng đầy vẻ thương cảm, trong lòng rất lấy làm kỳ, nghĩ thầm:

- Khâu tỷ tỷ vốn là con người kiên nghị, sao bữa nay bỗng biến thành đa sầu đa cảm?

Chàng ngửng đầu lên thì thấy khóe mắt Khâu Tiểu San long lanh ngấn lệ.

Chàng kinh hãi vội hỏi:

- Tỷ tỷ làm sao vậy?

Khâu Tiểu San mỉm cười đáp:

- Tỷ tỷ không sao cả. Chúng ta lâu ngày cách mặt, bữa nay hội ngộ nói chuyện vui vẻ mới phải.

Tiêu Lĩnh Vu nhớ tới nàng gặp nhiều cảnh ngộ bi thảm, trải bao nỗi đau đớn thì không khỏi thương tâm thở dài hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! mấy năm nay tỷ tỷ phải chịu nhiều chuyện đau khổ, có đúng thế không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Tỷ tỷ luân lạc giang hồ từ thủa nhỏ thì có phải trải những đau khổ thì cũng chẳng có chi đáng kể.

Còn đệ đệ sinh trưởng trong một gia đình phong lưu mà phải chịu nhiều cuộc gian lao mới là điều đáng nói.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiểu đệ tuy nếm mùi gian truân nhưng đã qua hết rồi. Bây giờ tỷ tỷ có thấy tiểu đệ tươi tỉnh lắm rồi không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Ngày nay đệ đệ lớn hơn nhiều so với năm trước, thành hẳn con người khác . Vả lại đệ đệ đã lừng lẫy trên võ lâm, oai danh cuồn cuộn khắp giang hồ. Vậy có phải chịu cực khổ cũng không đến nỗi uổng công.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Tiểu đệ mà có ngày nay hoàn toàn trông tỷ tỷ trợ lực cho… Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Tỷ tỷ không chiếu cố được cho đệ đệ, khiến đệ đệ phải lưu lạc giang hồ, tỷ tỷ rất lấy làm áy náy.

Tiêu Lĩnh Vu an ủi:

- Việc đã qua rồi, tỷ tỷ bất tất phải nhắc đến nữa.

Khâu Tiểu San trỏ cái ghế trúc bên cạnh nói:

- Đệ đệ hãy ngồi xuống đây nói chuyện.

Hai người cùng ngồi xuống ghế.

Khâu Tiểu San nói:

- Đệ đệ hãy thuật cho tỷ tỷ nghe những sự đã trải qua mấy năm nay.

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Câu chuyện rất dài…

Khâu Tiểu San ngắt lời:

- Dài cũng không sao, cứ kể cho tỷ tỷ nghe đi.

Tiêu Lĩnh Vu lần lượt thuật lại những chuyện đã trải qua mấy năm nay.

Khâu Tiểu San lắng tai nghe cho đến hết rồi nói:

- Một mình đệ đệ mà được ba vị tiền bối tận tình truyền thụ võ công là một điều đại phước.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ chuyện đêm qua liền hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Trong lòng tiểu đệ còn có một điều hoài nghi. Tiểu đệ hỏi đến thư thư đừng buồn.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Phải chăng là vì đêm qua ta không chịu gặp mặt đệ đệ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Chính là vụ đó. Tiểu đệ nghĩ mãi không ra vì lẽ gì tỷ tỷ lại không cho đệ đệ gặp mặt?

Khâu Tiểu San gạt đi:

- Chuyện đó qua rồi không nên nhắc lại nữa. Bây giờ chúng ta chẳng ngồi đối diện với nhau ư?

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Những ngày gần đây lúc nào sư thư cũng ngấm ngầm viện trợ cho tiểu đệ, khiến tiểu đệ cảm kích vô cùng.

Khâu Tiểu San lại gạt đi:

- Đệ đệ đừng nói thế. Chúng ta có phải người ngoài đâu?

Tiêu Lĩnh Vu vẫn chú ý đến thái độ của Khâu Tiểu San, quả nhiên chàng phát giác trong câu cười tiếng nói của nàng vẫn không che dấu nổi nỗi lo buồn lộ ra trên mí mắt. Chàng liền hỏi:

- Tỷ tỷ ơi! Dường như trong lòng tỷ tỷ có nhiều tâm sự phải không?

Khâu Tiểu San đáp:

- Hỡi ơi! Ta chỉ có một điều tâm sự, cắt không đứt, gỡ không ra khiến ta lúc nào cũng canh cánh trong lòng.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tâm sự gì? Sư thư có thể cho tiểu đệ hay được không?

Khâu Tiểu San giơ tay vuốt lại mái tóc khẽ thở dài đáp:

- Tỷ tỷ không biết mở miệng từ đâu.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

- Việc gì mà nghiêm trọng thế?

Khâu Tiểu San cặp mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu thủng thẳng đáp:

- Đệ đệ ơi! Đệ đệ lớn rồi. Tình trạng ngày nay không giống như trước nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Đúng thế! Tiểu đệ len lỏi vào giang hồ tuy chưa được bao lâu mà đã trải qua rất nhiều chuyện nguy hiểm xảo trá ở đời. Hỡi ơi! Mấy tháng sinh hoạt trên giang hồ mà tưởng chừng trải qua mười mấy năm cực nhọc. Tiểu đệ tự tin đã thêm phần kiến thức. Tỷ tỷ cho biết tâm sự, không chừng tiểu đệ có thể chia sẻ mối ưu tư cùng tỷ tỷ.

Khâu Tiểu San vẻ mặt nghiêm nghị thủng thẳng hỏi:

- Tiêu huynh đệ! Phải chăng huynh đệ có nhận biết Bách Lý cô nương?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Y là con gái Bắc Thiên Tôn Giả tên gọi Bách Lý Băng…

Chàng thở dài nói tiếp:

- Y đã có ân tình giúp đỡ tiểu đệ mấy phen.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Huynh đệ có muốn trả ơn y không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tiểu đệ đâu phải là kẻ vong ân phụ nghĩa? Dĩ nhiên rất mong báo đền.

Khâu Tiểu San nói:

- Huynh đệ! Ta còn muốn hỏi huynh đệ một điều.

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu đệ đệ biết thì dĩ nhiên sẽ nói cho tỷ tỷ hay hết.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Một người đã chịu ơn cứu mạng của kẻ khác thì nên báo đáp bằng cách nào?

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt hỏi:

-Cái đó khó nói lắm.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó còn phải xem người ta cứu mình vì mục đích gì? Nếu vì lòng chân thành phát ra, không kỳ vọng điều gì thì món ân tình đó dĩ nhiên nặng bằng non, sâu như biển.

Khâu Tiểu San khẽ thở dài hỏi:

- Lúc ban đầu hoàn toàn vì chân thành nhưng sau biến thành có chuyện mưu đồ thì nên thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu họ không phải kẻ đại gian đại ác thì người chịu ơn cũng nên hết sức báo đền.

Khâu Tiểu San mắt chiếu ra những tia kỳ quang, hồi lâu hỏi:

- Huynh đệ! Bất luận họ có yêu sách gì cũng ưng chịu hay sao?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Nếu điều yêu sách không hại gì đến ai thì nên thỏa mãn cho họ… Đột nhiên chàng động tâm, dừng lại không nói nữa.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Sao huynh đệ không nói nữa?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi lại:

- Thư thư! Thư thư hỏi đệ câu này là muốn trỏ vào ai?

Khâu Tiểu San đáp:

- Một người nào đó chẳng hạn.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tỷ tỷ có quen biết y không?

Khâu Tiểu San cười mát hỏi lại:

- Quen biết thì sao?

Tiêu Lĩnh Vu trầm ngâm đáp:

- Thư thư! Những lời nói của thư thư dường như là do có tâm sự mà thốt ra?

Khâu Tiểu San buông tiếng thở dài muốn nói lại thôi.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn nàng nói tiếp:

- Tiểu đệ có điều muốn nói ra, nếu lầm lẫn xin thư thư đừng buồn.

Khâu Tiểu San hỏi:

- Điều chi?

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Người mà tỷ tỷ nói đó phải chăng là Lam Ngọc Đường?

Khâu Tiểu San ban đầu ngơ ngác một chút rồi lắc đầu đáp:

- Có phải nhân vì Lam Ngọc Đường đêm qua đã nhờ huynh đệ đưa tới ta một chiếc túi gấm không?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tâm sự của thư thư ở chỗ người gia ơn…

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe Tố Văn kêu thét lên:

- Không được! Tiểu thư còn đang nói chuyện với khách thì để tướng công vào thế nào được?

Bỗng nghe đánh ầm một tiếng. Hai cánh cửa bị người đẩy mạnh mở toang.

Ngọc Tiêu Lang Quân tay cầm ống ngọc tiêu đứng trước cửa.

Tiêu Lĩnh Vu ngửng đầu nhìn ra thấy Ngọc Tiêu Lang Quân, sắc mặt lúc trắng bợt lúc xanh lè. Cặp

mắt dường như tóe lửa nhìn chằm chặp vào mặt chàng rồi ngó qua Khâu Tiểu San. Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả hỏi:

- Khâu cô nương thủ tiêu lời ước hẹn với tại hạ để hội kiến với Tiêu Lĩnh Vu phải không?

Tiêu Lĩnh Vu thấy hắn ra chiều phẫn nộ trong lòng rất lấy làm kỳ. Chàng băn khoăn nghĩ thầm:

- Gã Ngọc Tiêu Lang Quân này võ công cao cường. Nếu hắn ra tay đột ngột trong lúc phẫn nộ tất nhiên ghê gớm vô cùng.

Chàng vội đề tụ chân khí ngấm ngầm đề phòng.

Khâu Tiểu San vừa thấy Ngọc Tiêu Lang Quân cũng giật mình . Nhưng chỉ trong nháy mắt nàmg trở lại vẻ trầm tĩnh, cười mát hỏi:

- Phải thì làm sao?

Tiêu Lĩnh Vu biết Ngọc Tiêu Lang Quân nóng nẩy dị thường mà thái độ lạnh lùng của Khâu Tiểu San có thể khiến hắn nổi hung ngay lập tức. Bất giác chàng tiến lên một bước đứng chắn ngay trước mặt nàng.

Ngờ đâu mọi sự ra ngoài tiêu liệu của Tiêu Lĩnh Vu. Chẳng những Ngọc Tiêu Lang Quân không động thủ mà lửa giận cũng tự nhiên tắt ngấm. Gã từ từ tiến lại cười mát đáp:

- Tại hạ quấy nhiễu nhã hứng của Tiêu huynh.

Tiêu Lĩnh Vu nói:

- Không hề gì.

Ngọc Tiêu Lang Quân không chờ hai người mời ngồi đã với lấy một chiếc ghế trúc ngồi xuống nói:

- Vừa rồi ở trong căn nhà gianh tiểu đệ đã có điều mạo phạm. Mong Tiêu huynh lượng thứ cho.

Tiêu Lĩnh Vu rất lấy làm kỳ vì một con người kiêu ngạo như Ngọc Tiêu Lang Quân lại lễ phép với mình đến thế.

Chàng đáp ngay:

- Các hạ dạy quá lời.

Ngọc Tiêu Lang Quân hỏi:

- Mấy vị quí hữu của Tiêu huynh vẫn chờ trong nhà đại trang chứ?

Hắn không biết nói gì liền hỏi cho qua chuyện.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Mấy vị đó chắc đang nóng ruột chờ Tiêu huynh mà Tiêu huynh không về ngay thì e rằng bọn họ sẽ theo dõi đến đây.

Tiêu Lĩnh Vu không hiểu ý gã, ngơ ngẩn hỏi:

- Theo dấu đến đây thì sao?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Khâu cô nương không muốn gặp người lạ. Nếu những vị quí hữu của Tiêu huynh tới đây là làm phiền nhiều cho Khâu cô nương.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Hắn nói câu này quả là có lý. Tôn Bất Tà và Vô Vi đạo trưởng đều là những bậc tiền bối, địa vị tôn cao trong võ lâm. Nếu họ tới đây mà Khâu tỷ tỷ không mời mọc há chẳng khiếm nhã ư?

Chàng liền hỏi:

- Vậy thì làm thế nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân mỉm cười đáp:

- Tiêu huynh đi nói với các vị đừng theo dõi tới đây là hơn.

Tiêu Lĩnh Vu cho là phải liền cất bước tiến ra. Nhưng Tố Văn đứng ngoài cửa đưa mắt ra hiệu cho chàng không nên bỏ đi.

Tiêu Lĩnh Vu đột nhiên động tâm dừng bước quay đầu nhìn lại thì thấy Khâu Tiểu San đứng một bên cúi đầu xuống, mày liễu ủ dột, dường như trong lòng đau khổ vô cùng. Chàng lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Khâu tỷ tỷ dường như không thích gặp Ngọc Tiêu Lang Quân và tựa hồ có ý sợ hắn. Trong vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng lại bước trở vào.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc lạnh lùng hỏi:

- Sao Tiêu huynh không đi nữa?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Tại hạ chưa muốn đi.

Ngọc Tiêu Lang Quân hắng dặng một tiếng rồi hỏi:

- Nếu bọn họ theo dõi đến đây thì làm thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Cái đó không dám phiền các hạ phải nhọc lòng.

Ngọc Tiêu Lang Quân đột nhiên ngửa mặt lên trời cười hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Phải chăng các hạ muốn đối nghịch với Trương mỗ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Không đâu. Tại hạ đối nghịch với các hạ làm chi?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Nếu Tiêu huynh không muốn đối ngịch với tại hạ thì nên mau mau rời khỏi đây.

Tiêu Lĩnh Vu càng nghe càng lấy làm quái dị, tự hỏi:

- Không hiểu tại sao Khâu tỷ tỷ lại có ý khiếp sợ Ngọc Tiêu Lang Quân như vậy? Chẳng lẽ Khâu tỷ tỷ đã bị gã ám toán rồi, lúc nào cũng sợ gã đưa vào đất chết nên không dám phản kháng. Nếu vậy ta phải ở đây bảo vệ cho tỷ tỷ.

Chàng mải ngẫm nghĩ quên cả trả lời Ngọc Tiêu Lang Quân.

Ngọc Tiêu Lang Quân thấy Tiêu Lĩnh Vu không trả lời liền cười lạt hỏi:

- Tiêu Lĩnh Vu! Nếu quả các hạ định làm khó dễ thì bữa nay chỉ có một đường.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Đường nào?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Chúng ta trông vào võ công để quyết định sinh tử.

Tiêu Lĩnh Vu ngó lén Khâu Tiểu San thấy cặp mắt nàng long lanh ngấn lệ, vẻ mặt bàng hoàng. Hiển nhiên trong lòng nàng đau khổ bàng hoàng mà không giải bày cùng ai được.

Lại nghe Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Nếu các hạ không dám một trận tử chiến với ta thì mau rời khỏi nơi đây và từ sau không được gặp Khâu cô nương nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ thầm:

- Gã này võ công cao cường. Nếu dùng toàn lực chiến đấu thì khó mà nói ai chết về tay ai. Hiện giờ trên chốn giang hồ đang rối loạn. Ta cần phải giữ mạng sống để vãn hồi kiếp nạn cho võ lâm. Thằng cha này kiêu ngạo khác thường nhưng cũng không làm nên tội ác. Vậy ta có nhượng bộ cũng chẳng hề chi.

Chàng liền đáp:

- Các hạ võ công cao cường. Tiêu Lĩnh Vu này biết mình không địch nổi. Huống chi chúng ta vốn không thù oán thì sao lại phải động thủ đánh nhau?

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Nếu các hạ không muốn động thủ cùng ta thì phải hứa một lời từ nay không được đến gặp mặt Khâu cô nương nữa.

Tiêu Lĩnh Vu giương cặp mày lưỡi kiếm lên đáp:

- Các hạ không nên bức người thái quá. Khâu tỷ tỷ và Tiêu mỗ tình thân chẳng khác chi…

Ngọc Tiêu Lang Quân tức giận quát lên:

- Câm miệng đi!

Tiêu Lĩnh Vu không nhẫn nhịn được nữa:

- Các hạ ngạo khí lấn người, không coi bốn bể vào đâu. Các hạ nên biết Tiêu mỗ có ý nhường nhịn mà thôi chứ không phải sợ các hạ đâu.

Ngọc Tiêu Lang Quân vung cây ngọc tiêu trong tay lên nói:

- Phía sau căn nhà gianh này có một khu đất cỏ mọc khá rộng. Chúng ta tới đó động thủ cho đến

khi có kẻ sống người chết.

Tiêu Lĩnh Vu tức giận đáp:

- Các hạ đã bức bách thì tại hạ đành tuân mệnh.

Ngọc Tiêu Lang Quân nói:

- Hay lắm! Chúng ta đi thôi.

Rồi gã cất bước đi trước ra ngoài.

Tiêu Lĩnh Vu quay lại thấy Khâu Tiểu San vẫn ngồi bâng khuâng, dường như trong lòng đang lo nghĩ một việc rất trọng đại. Những diến biến trước mắt dường như nàng không hay biết gì hết.

Tiêu Lĩnh Vu ngấm ngầm thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Giữa Khâu tỷ tỷ và Ngọc Tiêu Lang Quân dường như có mối quan hệ rất trọng đại.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chân chàng bước theo Ngọc Tiêu Lang Quân.

Tiêu Lĩnh Vu theo sau Ngọc Tiêu Lang Quân ra sau nhà quả thấy một khu đất cỏ mọc rất rộng.

Ngọc Tiêu Lang Quân cầm ngang ống tiêu đứng giữa đương trường.

Tiêu Lĩnh Vu tay nắm đốc kiếm từ từ tiến ra.

Ngọc Tiêu Lang Quân vung cây ngọc tiêu lên giục:

- Các hạ rút kiếm ra đi. Cuộc chiến bữa nay không phải cuộc tỷ võ bình thường. Các hạ cứ việc hạ độc thủ kỳ cho đến lúc có kẻ sống người chết mới thôi.

Tiêu Lĩnh Vu sắc mặt nghiêm nghị chậm rãi nói:

- Các hạ đã vạch đường, tại hạ nhất dịnh phải bồi tiếp. Có điều trước khi động thủ tại hạ muốn hỏi cho biết rõ một nghi vấn mà tại hạ không sao hiểu được.

Ngọc Tiêu Lang Quân giục:

- Các hạ hỏi đi, nhưng vắn tắt thôi. Ta không muốn kéo dài thời gian.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Giữa chúng ta vốn không thù oán mà sao các hạ nhất định đòi quyết đấu sinh tử?

Ngọc Tiêu Lang Quân ngửa mặt lên trời cười rộ đáp:

- Tại hạ vốn không có lời thề quyết sống chết với các hạ. Nhưng tình thế lúc này khác hẳn. Các hạ còn sống một ngày là tại hạ ngủ không yên giấc, ăn chẳng biết mùi.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Tiêu mỗ cũng cảm thấy các hạ đối với tại hạ dường như có mối thâm thù. Nhưng không hiểu các hạ có mối thù nghịch gì với tại hạ?

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng hỏi:

- Các hạ không hiểu thật ư?

Tiêu Lĩnh Vu đáp:

- Dường như là vì Khâu cô nương thì phải.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Phải rồi! Chính là vì Khâu Tiểu San…

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời:

- Năm năm trước đây tại hạ đã quen biết Khâu Tiểu San, tình thân thiết như chị em.

Ngọc Tiêu Lang Quân cười lạt nói:

- Chính vì các hạ có tình ý sâu xa với nàng nên tại hạ phải giết cho bằng được các hạ.

Tiêu Lĩnh Vu gật đầu nói:

- Té ra là thế. E rằng các hạ hiểu lầm mất rồi.

Ngọc Tiêu Lang Quân lạnh lùng nói:

- Đừng nói nhiểu nữa, rút kiếm ra đi.

Gã vung cây ngọc tiêu ra chiêu “ Kim long thám trảo” nhằm điểm vào trước ngực Tiêu Lĩnh Vu.

Tiêu Lĩnh Vu rút lẹ trường kiếm ra gạt cây ngọc tiêu nói:

- Nếu chỉ vì Tiêu mỗ quen biết Khâu cô nương mà các hạ không cho tại hạ sống ở đời thì thật là bá đạo.

Ngọc Tiêu Lang Quân không trả lời nữa, huy động ngọc tiêu đánh liền tám chiêu.

Tiêu Lĩnh Vu cả giận nghĩ thầm:

- Thằng cha này đã không chịu phục thiện mà mình không cho gã nếm mùi một chút e rằng gã chẳng chịu biết điều.

Chàng để hết tâm thần vận kiếm gạt hết tám chiêu của đối phương rồi cũng phản kích lại tám chiêu.

Tiêu qua kiếm lại đụng nhau bật lên những thanh âm choang choảng rùng rợn.

Ngọc Tiêu Lang Quân gạt tám chiêu kiếm của Tiêu Lĩnh Vu rồi, nghĩ thầm trong bụng:

- Thằng lỏi này trong một thời gian ngắn đã lừng gianh trên chốn giang hồ, quả nhiên bản lãnh hắn không phải tầm thường. Nếu mình không hạ độc thủ thì e rằng không giết gã được.

Hắn nghĩ vậy liền lùi lại năm thước từ từ giơ ngọc tiêu lên nói:

- Tiêu Lĩnh Vu! Trong ngọc tiêu này có dấu ám khí tuyệt độc từ những lỗ tiêu phóng ra. Các hạ hãy coi chừng.

Tiêu Lĩnh Vu bụng bảo dạ:

- Gã muốn thắng cho nhanh tất không lựa chọn thủ đoạn mà phóng ám khí hại ta.

Chàng hít một hơi chân khí đáp:

- Các hạ cố tình muốn hạ độc thủ giết Tiêu mỗ thì tại hạ cũng chẳng làm thế nào được. Vậy các hạ có tuyệt kỷ gì cứ trổ hết ra đi.

Chàng vừa nói vừa ngấm ngầm đeo bao tay vào. Tay mặt cầm kiếm thủ thế chờ đợi.

Ngọc Tiêu Lang Quân từ từ giơ ống ngọc tiêu lên. Cặp mắt gã nhìn chằm chặp vào Tiêu Lĩnh Vu.

Hai bên đều vận chân khí vào khí giới đến tột độ để đánh một đòn quyết định.

Đột nhiên bóng người chuyển động xẹt tới.

Khâu Tiểu San mặc áo huyền đã đứng giữa hai người.

Ngọc Tiêu Lang Quân buông thõng ống tiêu xuống hỏi:

- Cô nương há chẳng biết trong bọn tại hạ hai người phải có một kẻ chết?

Khâu Tiểu San nước mắt đầm đìa cất giọng ôn hòa đáp:

- Sao phải như vậy? Hai vị vốn không thù oán gì nhau.

Ngọc Tiêu Lang Quân trên mí mắt lướt qua vẻ cương nghị, thủng thẳng đáp:

- Chỉ vì trên thế gian này không dung cho cả hai người bọn tại hạ mà cần phải có một người chết.

Vẻ mặt hắn bình tĩnh và giọng nói rất cương quyết.

Tiêu Lĩnh Vu ngó Ngọc Tiêu Lang Quân, trong lòng nghi hoặc nói:

- Trời đất bao la, núi sông bát ngát. Tại sao không đủ chỗ dung cho hai người chúng ta cùng sống cả được?

Chương 176: Thuật Chuyện Xưa Lòng Lại Đau Lòng

Ngọc Tiêu Lang Quân lại cười rộ ba tiếng nói:

- Tiêu Lĩnh Vu ! Các hạ không biết hay giả vờ ?

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Tại hạ vẫn chưa nghĩ ra tại sao chúng ta lại không chung sống với nhau ở đời được ?

Khâu Tiểu San thở dài nói :

- Tiểu muội chịu ơn cứu mạng của Trương huynh tất có ngày báo đáp . Nhưng việc này không có liên quan gì đến Tiêu đệ, Trương huynh không nên trút giận lên đầu y.

Ngọc Tiêu Lang Quân biến sắc :

- Theo cô nương thì sao ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Mong rằng Trương huynh rộng lòng cho tiểu muội một kỳ hạn.

Ngọc Tiêu Lang Quân ngắt lời :

- Được rồi ! Cô nương cần bao nhiêu thời gian để quyết định ?

Khâu Tiểu San hỏi lại :

- Trong vòng một năm được không ?

Ngọc Tiêu Lang Quân lắc đầu :

- Như vậy lâu quá, e rằng tại hạ không nhẫn nại được.

Khâu Tiểu San chau mày nói :

- Theo Trương huynh thì sao ?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Nhiều lắm là không vượt quá ba tháng.

Khâu Tiểu San trầm ngâm một lát rồi nói :

- Ba tháng thôi ư ?

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Đúng rôi ! Ba tháng với cô nương thấp thoáng chẳng là bao nhiêu, tại hạ một ngày coi bằng ba thu. Thời gian ba tháng cũng là lâu lắm.

Khâu Tiểu San nhìn Tiêu Lĩnh Vu bằng cặp mắt bâng khuâng. Nàng chậm rãi nói :

- Thôi được ! Vậy xin hẹn trong ba tháng. Có điều tiểu muội muốn thỉnh cầu Trương huynh một việc.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Nếu sức tại hạ làm được thì bất luận việc gì cũng xin ưng thuận.

Khâu Tiểu San nói :

- Trong vòng ba tháng tiểu muội không muốn nghe thấy tiếng tiêu rầu rĩ nữa và cũng không muốn Trương huynh xuất hiện bên mình tiểu muội.

Ngọc Tiêu Lang Quân nở nụ cười thê lương hỏi :

- Được rồi ! Tại hạ nghe theo lời cô nương. Nhưng hết thời hạn ba tháng chúng ta gặp nhau ở đâu ?

Khâu Tiểu San trầm ngâm đáp :

- Mãn hạn ba tháng chúng ta đến gặp nhau ở dưới Đoạn Hồn Nhai, núi Hành Sơn.

Ngọc Tiêu Lang Quân gượng cười nói :

- Tự cổ chí kim chưa một ai xuống đáy vực Đoạn Hồn Nhai. Cô nương ước hẹn tới đó thật là bí ẩn.

Khâu Tiểu San nói :

- Nếu Trương huynh sợ thì chúng ta bất tất phải gặp nhau nữa.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp:

- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ đến đó chờ cô nương trước.

Khâu Tiểu San nói :

- Kỳ hạn đã ấn định rồi, vậy Trương huynh đi đi.

Ngọc Tiêu Lang Quân đáp :

- Vậy tạ hạ xin tạm biệt.

Rồi quay gót đi ngay, chớp mắt đã mất hút vào bóng đêm.

Tiêu Lĩnh Vu cảm thấy bao nhiêu nghi vẫn nổi lên trong đầu, chàng đứng ngẩn người ra đương trường.

Khâu Tiểu San chăm chú nhìn Ngọc Tiêu Lang Quân mất hút rồi cất giọng trầm trầm hỏi :

- Tiêu đệ ! Huynh đệ có biết tại sao hôm qua ta không muốn gặp mặt huynh đệ không ?

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng dường như đã đoán ra được một chút, nhưng nghĩ kỷ lại vẫn chưa hiểu rõ. Chàng liền đáp :

- Tiểu đệ còn một điều chưa hiểu rõ.

Khâu Tiểu San đang mặt buồn rười rượi, nghe Tiêu Lĩnh Vu nói vậy không nhịn được phải phì cười nói:

- Huynh đệ ơi ! Một năm nay ta sống trong lòng sầu khổ rồi lâu ngày cũng quen đi.

Tiêu Lĩnh Vu bâng khuâng đáp :

- Thư thư có việc gì cứ bảo tiểu đệ một tiếng là xong, hà tất phải đau buồn....

Chàng chợt nhớ đến Khâu Tiểu San mấy lần ngấm ngầm trợ giúp mình. Chàng cho là võ công cũng mưu trí Khâu Tiểu San có lẽ cao minh hơn chàng mà còn không giải quyết được thì chàng giúp nàng làm sao nổi.

Chàng nghĩ tới đây mặt nóng bừng lên không dám nói nữa.

Lại nghe Khâu Tiểu San cất giọng buồn buồn :

- Vụ này coi có vẻ giản dị mà thực chất rất phức tạp. Hôm nay ta mời huynh đệ đến đây là suy nghĩ nhiều rồi. Nếu không nói cho huynh đệ hay sớm thì cũng không được. Hỡi ơi ! Trên đời này nhiều việc không thể ỷ vào võ công để giải quyết....

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nơi đây không tiện nói chuyện, chúng ta hãy trở về căn nhà gianh kia. Ngọc Tiêu Lang Quân là con người thủ tín, y đã ước hẹn với ta là trong vòng ba tháng không đến quấy nhiễu là y sẽ giữ đúng lời hứa. Ta có nhiều việc muốn nói với huynh đệ và uỷ thác công việc thiên hậu cho huynh đệ.

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác :

- Công việc thiên hậu....

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Chúng ta hãy vào phòng rồi sẽ nói chuyện.

Đoạn nàng trở gót đi trước.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng nghi hoặc đi theo Khâu Tiểu San trở về căn nhà gianh.

Tố Văn bưng trà vào cho hai người rồi rón rén lui ra.

Tiêu Lĩnh Vu nóng nảy hỏi ngay :

- Thư thư ! Vừa rồi thư thư nói đến việc thiên hậu là có chủ định gì ?

Khâu Tiểu San dường như đã trấn tĩnh lại, cười mát đáp :

- Huynh đệ bất tất phải nóng nảy, để ta nói rõ cho mà nghe.

Nàng trầm ngâm rồi tiếp :

- Tưởng Trung Châu Nhị Cổ đã cho huynh đệ hay rồi....

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Bọn họ bảo tỷ bị cầm tù trong căn mật thất rồi trốn ra được. Họ rất băn khoăn về vụ này....

Khâu Tiểu San cười mát ngắt lời :

- Bảo họ đừng có lấy lòng, ta mà muốn giết họ thì chúng có đến mười mạng cũng không giữ nổi. Ta không thù hận gì chúng mà chúng còn nhận huynh đệ là Long Đầu đại ca thì bao nhiêu điều xích mích nhỏ nhặt đều xóa bỏ hết....

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thư thư đại lương khoan hồng miễn trách cho họ nhưng tiểu đệ phải bảo họ đến thỉnh tội trước mặt thư thư.

Khâu Tiểu San gạt đi :

- Bất tất phải thế, bọn chúng không phải là hạng người tồi bại là đủ.

Nàng thở dài nói tiếp :

- Khi đó do bản lãnh ta chiếu cố cho mình còn chưa xong dĩ nhiên chẳng thể chiếu cố cho huynh đệ. Hỡi ơi ! Ta đưa đệ rời khỏi nhà làm một vị công tử con quan bị lôi cuốn vào vòng ân oán giang hồ. Những lúc canh khuya thanh vắng ta nghĩ lại rất lấy làm áy náy nhưng nhất định huynh đệ không hiểu cho ta.

Tiêu Lĩnh Vu cười đáp :

- Nhưng bây giờ đệ chả nên người rồi là gì. Nếu thư thư không đưa tiểu đệ lìa nhà ra đi thì làm gì có ngày hôm nay. Huống chi khi đó tiểu đệ quấn quít bên mình thư thư năn nỉ xin đi theo chứ thư thư làm gì có lỗi gì. Lúc này tiểu đệ nóng lòng muốn biết những việc liên quan đến thư thư.

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta bị Trung Châu Nhị Cổ giam vào trong mật thất chẳng bao lâu thì được người cứu ra.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi:

- Phải chăng Ngọc Tiêu Lang Quân đã cứu thư thư ?

Khâu Tiểu San gật đầu :

- Phải rồi! ! Y là người võ công tuyệt thế, tính tình cương ngạo coi bốn bể không vào đâu, nhưng đối với ta lại hết lòng bảo vệ, tình nghĩa sâu xa.

Tiêu Lĩnh Vu lẩm bẩm :

- Bây giờ tiểu đệ hiểu được một chút rồi .

Khâu Tiểu San nở nụ cười thê lương nói tiếp :

- Sau khi y cứu ta ra liền đưa ta đến Tẩy tâm mạo xá.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nhớ đến thi thể của Khâu Vân Cô rồi những việc năm năm trước hiện lên trong đầu óc chàng :

Dưới chân núi Hành Sơn có căn Tẩy tâm mạo xá trong khu rừng trúc. Trong nhà có mụ già gầy như que củi bất cận nhân tình, Khâu Tiểu San phải một mình đấu với cường địch rồi bao nhiêu chuyện khác.

Chàng liền hỏi :

- Thi thể của Khâu Vân Cô còn ở trong đó không ?

Khâu Tiểu San gật đầu đáp :

- Chủ nhân Tẩy tâm mạo xá tình nghĩa sâu đậm. Ban đầu chỉ ưng cho ta bẩy ngày, nhưng sau kỳ hạn đó y vẫn chiếu cố thi thể của gia mẫu rất chu đáo.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ đến mối tình thân ái của Vẫn Di ngày trước, bất giác châu lệ đầm đìa, chàng hỏi :

- Di thể của Vân Di hiện giờ ở đâu ? Tiểu đệ muốn đến tế điện một lần.

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta cùng Ngọc Tiêu Lang Quân về Tẩy tâm mạo xa thấy thi thể gia mẫu vẫn còn nguyên như trước mới yên dạ. Ta muốn theo di thư của gia mẫu đưa về Trầm Yên Cốc nhưng chủ nhân Tẩy tâm mạo xá cản trở....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời :

- Hiện giờ di thể của Vân Di để ở đâu ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Vẫn để ở Tẩy tâm mạo xá.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Thư thư ! Tại sao tỷ lại chưa an táng thi thể của Vân Di ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Khi đó ta ở trong tình cảnh rất nguy ngập. Bao nhiêu nhân vật võ lâm trong thiên hạ vẫn theo dõi hành tung nhưng họ đều bị Ngọc Tiêu Lang Quân đả thương.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hắn đối với thư thư thật hết lòng.

Khâu Tiểu San thở dài nói :

-Bình tĩnh mà xét thì y hết lòng bảo vệ ta thật đến nơi đến chốn. Ta được y mấy lần cứu trợ không thì e rằng chẳng còn được thấy mặt Tiêu đệ nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nhìn nàng muốn nói nhưng lại thôi, từ từ cúi đầu xuống.

Khâu Tiểu San nói tiếp :

- Ngọc Tiêu Lang Quân phát giác võ công ta tầm thường mà bôn tẩu giang hồ thì bất cứ lúc nào cũng có thể nguy đến tính mạng. Y liền dẫn ta đi cầu kiến một vị lão tiền bối đã ẩn cư lâu ngày. Y khấn cầu mấy ngày trời mới được lão nhân gia ưng chịu thu ta vào môn hạ....

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Nếu vậy thật là kỳ. Bản lãnh của Ngọc Tiêu Lang Quân cao thâm hơn thư thư nhiều, sao y không tự mình truyền thụ cho thư thư mà phải chạy đi nhờ người khác ?

Khâu Tiểu San đáp :

-Vì số võ công của y khác với những điều sở học của ta thì có thành tựu cũng chỉ tầm thường, nên y đi cầu lão tiền bối này thu nạp ta.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Hiện giờ võ công của tỷ có phần cao hơn cả Ngọc Tiêu Lang Quân thì nhân vật truyền thụ võ công cho tỷ nhất định phải là bậc siêu phàm nhập thánh.

Khâu Tiểu San nói :

- Cái đó ta không thể nói cho huynh đệ hay được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Nhân vật đó khi thu ta đã ước tam chương. Điều thứ nhất là bà chỉ truyền thụ võ công mà không chính thức nhận ta là đồ đệ.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nhân vật này thật quái dị. Điều ước thứ hai là gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Điều thứ hai là không được nói tên họ cùng chỗ ở của bà. Điều thứ ba là không được đem mấy môn tuyệt kỷ truyền thụ cho người khác.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Các môn phái lớn trên chốn giang hồ đều muốn khuyếch trương võ công của bản môn để thu hút nhân tài mà bà này lại cấm phát huy tuyệt kỷ của mình thì thật là khó hiểu.

Khâu Tiểu San đáp :

- Ban đầu ta cũng nghĩ như đệ nhưng sau biết rõ rồi thì không thể trách bà được.

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Vì mấy môn võ công của bà thủ pháp tàn độc không nên lưu hành ở đời. Nếu truyền cho người đồi bại thì thật là nguy hại. Lão tiền bối quyết tâm để cho thất truyền và không muốn lưu lại trong võ lâm.

Tiêu Lĩnh Vu nghĩ tới thủ pháp Kim châm định não cắm vào đầu Nam Hải Ngũ Hung quả nhiên ác độc vô cùng. Chàng lẩm bẩm :

- Lòng người nham hiểm, đổi rời không mấy chốc. Cái lo của vị lão tiền bối này quả đã không lầm.

Chàng liền nói :

- Nếu vị lão tiền bối đó lưu tâm một chút chỉ phế trừ những môn tàn độc thái quá, còn thì....

Khâu Tiểu San ngắt lời :

- Võ công của mỗi môn có chỗ đặc biệt của nó, nên bỏ chỗ tinh diệu thì chẳng còn giá trị gì nữa.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thư thư nói phải lắm.

Khâu Tiểu San thở phào một cái nói :

- Ta ở đó bốn năm, ngày đêm khổ công cầu tiến. Khi ta đã thành tựu một chút thì lão tiền bối đột nhiên bức bách phải ra đi không cho ở lại nữa .

Tiêu Lĩnh Vu lấy làm kỳ hỏi :

- Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Điều này vẫn còn là bí mật, ta nghĩ mấy ngày đêm mà vẫn không ra được.

Nàng giơ tay lên gỡ mái tóc rồi nói :

- Ta tái xuất giang hồ, công việc đầu tiên là nghe ngóng xem huynh đệ lạc lõng nơi nào. Ta được tin huynh đệ đã rớt xuống sông chết rồi, trong lòng rất đau đớn, tìm đến khúc sông đó đặt linh sàng tế điện khóc ba ngày ba đêm đến chảy máu mắt. Nếu ta không nghĩ đến việc trả thù cho mẫu thân và cho huynh đệ thì ta đã gieo xuống sông tự tử rồi....

Tiêu Lĩnh Vu thở dài nói :

- Tấm chân tình của thư thư như vậy tiểu đệ biết lấy gì đền đáp bây giờ?

Khâu Tiểu San lại kể tiếp :

- Sau đó nửa năm, đột nhiên ta nghe tin huynh đệ lại xuất hiện trên chốn giang hồ thì vừa kinh hãi vừa vui mừng như người điên. Ta lần đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm ngờ đâu lại là Lam Ngọc Đường mạo tên của huynh đệ. Bao nhiêu hi vọng của ta tan thành mây khói.

Tiêu Lĩnh Vu chợt nghĩ ra điều gì liền hỏi :

- Có phải thư thư đã gửi người đưa thư cho tiểu đệ không ?

Khâu Tiểu San ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ đáp :

- Đúng thế ! Ta đã cứu được nhiều người và hễ cứu ai là lại gửi thư.

Nàng thở dài nói tiếp :

- Ta gặp được tên Lam Ngọc Đường giả mạo huynh đệ trong lòng tức giận vô cùng, liền giáo huấn cho gã một trận nên thân. Nhưng không ngờ do đó mà hứng thêm phiền não.

Y nắm lấy tay ta, năn nỉ cùng ta kết bạn chung thân. Y tự hào là khắp thiên hạ chỉ có mình y đáng lấy ta làm vợ, và cũng chỉ một mình ta xứng đáng làm vợ y.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Khẩu khí y hay quá ! Thư thư có nhận lời không ?

Khâu Tiểu San nói :

- Kể như là nhận lời rồi. Nhưng ta đưa ra hai điều kiện.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều kiện gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Điều thứ nhất là phải giúp ta trả oán.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Y có chịu không ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Dĩ nhiên là y chịu ngay.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Còn điều kiện thứ hai ?

Khâu Tiểu San chăm chú nhìn thẳng vào mặt Tiêu Lĩnh Vu dằn từng tiếng :

- Điều kiện thứ hai ư ? Ta yêu cầu y chờ ta ba năm. Nếu trong thời gian này vẫn không được tin tức gì của huynh đệ ta sẽ nhờ y trả mối thù rồi sẽ cùng y kết hôn.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Bây giờ thì sao ? Tiểu đệ còn sống trên thế gian.

Khâu Tiểu San đáp :

- Đáng trách là ta lúc đó không nói thêm vài câu. Bây giờ thì khó nói rõ cho được.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Thế là rõ ràng rồi còn gì ? Thư thư hẹn y ba năm để thám thính xem tiểu đệ còn sống hay chết. Bây giờ chưa đủ ba năm mà tiểu đệ hãy còn sống trên thế gian, nếu tỷ tỷ không thích y thì dĩ nhiên điều ước kia chẳng kể đến nữa.

Khâu Tiểu San nói :

- Cái thiếu sót của ta là ở chỗ đó. Ta không nói rõ là tìm huynh đệ rồi thì làm sao....

Tiêu Lĩnh Vu ngắt lời nói :

- Cái đó không cần phải nói mà điều ước kia tự nhiên cũng hủy bỏ được

Chương 177: Biệt Tỷ Nương Hào Kiệt Rời Nhau

Khâu Tiểu San nói :

- Ta cũng nghĩ thế mà.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Ngọc Tiêu Lang Quân là nhân vật siêu quần mà còn có suy nghĩ lệch lạc.

Khâu Tiểu San nói :

- Không nên trách y vì y đối với ta đã có ơn sâu.

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Huynh đệ ! Có một điều ta để lòng từ lâu chưa nói cho huynh đệ nghe. Hỡi ơi! Khi trước huynh đệ còn quá nhỏ, ta có nói huynh đệ cũng không hiểu được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì vậy ?

Khâu Tiểu San nói :

- Gia mẫu có để lại di thư nói rõ việc chung thân của ta. Người muốn ta....

Đột nhiên nàng bẽn lẽn đỏ bừng mặt lên.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Vân Di thương yêu hiền đệ đã đến cùng cực, tiểu đệ kính trọng người như mẹ ruột vậy.

Khâu Tiểu San ngẩn đầu lên, nhắm mắt lại nói :

- Trong thư di mẫu dặn ta phải lấy ngươi làm chồng.

Tiêu Lĩnh Vu sửng sốt :

- Có chuyện như vậy ư ?

Khâu Tiểu San đỏ bừng , mặt tươi như hoa đào đáp :

- Trong di thư gia mẫu không những đã chỉ định ta là vợ của huynh đệ mà còn nói rõ phải làm cách nào....

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Những câu này ta nói ra không tiện nhưng sự việc đã diễn ra như vậy ta phải nói cho huynh đệ hay, mong rằng huynh đệ đừng cười ta ăn nói không có thứ tự.

Tiêu Lĩnh Vu đáp :

- Thư thư trong mắt tiểu đệ cao xa như Hoàng thiên khi nào dám khinh nhờn ?

Khâu Tiểu San nói :

- Việc này chẳng sớm thì muộn cũng phải cho tiểu đệ hay. Bây giờ không nói ra thì e rằng sau này không còn có cơ hội nào nữa.

Câu này có điềm gở khiến cho Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác. Chàng toan gặng hỏi thì Khâu Tiểu San đã nói tiếp :

- Trong di thư gia mẫu nói rõ huynh đệ bị chứng tuyệt mạch, có luyện tập nội công thượng thừa cũng chưa chắc khó lòng thông nối kinh mạch nên khó lòng sống qua hai mươi tuổi. Vì vậy gia mẫu bảo ta đưa di thể người rồi trở về thôn Bản Quê trên bờ hồ Trường Đức tạm gác việc báo thù lại để kết thành phu thê với huynh đệ trước đã.

Tiêu Lĩnh Vu nóng bừng mặt không dám nhìn Khâu Tiểu San.

Khâu Tiểu San nói :

- Thâm ý của gia mẫu là muốn cho huynh đệ có một đứa con để nối dõi hương khói nhà họ Tiêu rồi sau này sẽ tính đến việc báo thù. Hỡi ơi ! Nếu gia mẫu không để di thư lại thì ta có chết cũng không dám đưa huynh đệ đi.

Tiêu Lĩnh Vu ngẩng đầu lên, nước mắt chảy quanh khẽ hỏi :

- Té ra vụ này có nhiều uẩn khúc, khi nào tiểu đệ nghĩ tới được.

Khâu Tiểu San vẻ mặt nghiêm nghị đáp :

- Tình thế biến đổi, hoàn cảnh của ta không như trước nữa. Một đằng huynh đệ đã vượt qua được cửa ải tử vong, luyện thành tuyệt kỷ, lại tướng mạo khôi ngô đáng là người tình thơ mộng trong chốn khuê phòng. Di mệnh của gia mẫu thành chuyện đã qua, ta bất tất phải giữ đúng lời hứa.

Tiêu Lĩnh Vu trong lòng rất rối loạn. Chàng trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thư thư bảo sao tiểu đệ cũng vâng lời.

Khâu Tiểu San ngẩng đầu nhìn trời hỏi :

- Võ công của Ngọc Tiêu Lang Quân thế nào ?

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Cái đó khó biết được ai sẽ chết về tay ai .

Khâu Tiểu San hỏi :

- Y đối với ta tình sâu tựa biển, nghĩa nặng dầy non, ta nên đối đáp thế nào?

Tiêu Lĩnh Vu ngập ngừng nói :

- Cái đó.... cái đó....

Khâu Tiểu San giục :

- Sự việc đã thế này huynh đệ còn dè dặt gì nữa, nghĩ thế nào cứ thực mà nói .

Tiêu Lĩnh Vu nhìn Khâu Tiểu San nghiêm nghị đáp :

- Cái đó còn tùy ở thư thư đối với y. Nếu thư thư thương yêu y thì dĩ nhiên có thể uỷ thác việc chung thân cho y. Bằng như thể không thích mà tiểu đệ hãy còn sống đây thì dĩ nhiên có thể huỷ bỏ điều ước kia.

Khâu Tiểu San nhíu cặp lông mày thủng thẳng nói :

- Còn một điều ta chưa nói .

Tiêu Kĩnh Vu hỏi :

- Điều gì ?

Khâu Tiểu San nói :

- Nếu huỷ bỏ điều ước, có khi y không làm gì ta, nhưng bao nhiêu oán hận y sẽ trút lên đầu huynh đệ, y nhất quyết liều mạng với huynh đệ đó.

Tiêu Lĩnh Vu khẳng khái đáp :

- Tuy y bản lãnh cao cường, tiểu đệ cũng không sợ y.

Khâu Tiểu San nói :

- Không thể được.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Tại sao vậy ?

Khâu Tiểu San nói :

- Sau lưng Ngọc Tiêu Lang Quân còn có một lực lượng rất lớn nếu kể cả vị sư phụ đã truyền võ công cho ta. Người mà hạ sát y thì nhất định bọn kia chẳng để yên, còn Ngọc Tiêu Lang Quân mà đả thương huynh đệ thì ta nhận thấy là một việc không xứng đáng.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Nếu vì thư thư mà tiểu đệ tan xương nát thịt không đáng tiếc.

Khâu Tiểu San chau mày nói :

- Huynh đệ đừng quên một điều.

Tiêu Lĩnh Vu hỏi :

- Điều gì ?

Khâu Tiểu San đáp :

- Ta đã ưng chịu lời cầu hôn của Ngọc Tiêu Lang Quân thì sao lại không lấy y thật sự ?

Tiêu Lĩnh Vu ngơ ngác hồi lâu không hiết nói sao.

Khâu Tiểu San nói :

- Đã thế thì bất tất phải nói nữa....

Nàng biến sắc lạnh lùng nói :

- Những chuyện gì ở trong lòng ta đã nói hết rồi, huynh đệ không có điều chi đáng nói thì nên chia tay thôi.

Tiêu Lĩnh Vu không ngờ Khâu Tiểu San đột nhiên hạ lệnh trục khách.

Chàng ngơ ngác hỏi :

- Thư thư muốn tiểu đệ đi ngay ư ?

Khâu Tiểu San nói :

- Huynh đệ đã lớn rồi. Nam nữ hữu biệt không nên ở lại đây lâu.

Tiêu Lĩnh Vu nói :

- Đã vậy tiểu đệ xin cáo từ.

Rồi chàng chắp tay xá một cái.

Khâu Tiểu San nghiêng mình đáp :

- Miễn cho ta khỏi tiễn chân.

Nàng trở gót đi vào nội thất, Tiêu Lĩnh Vu thấy nàng quyết định đột ngột như vậy trong lòng lấy rất làm kỳ và đau đớn khôn tả. Bầu máu nóng trong ngực trồi lên, cặp mắt châu lệ đầm đìa.

Xin xem tiếp bộ Đàn chỉ thần công

Yên Chi

Bảo Đao

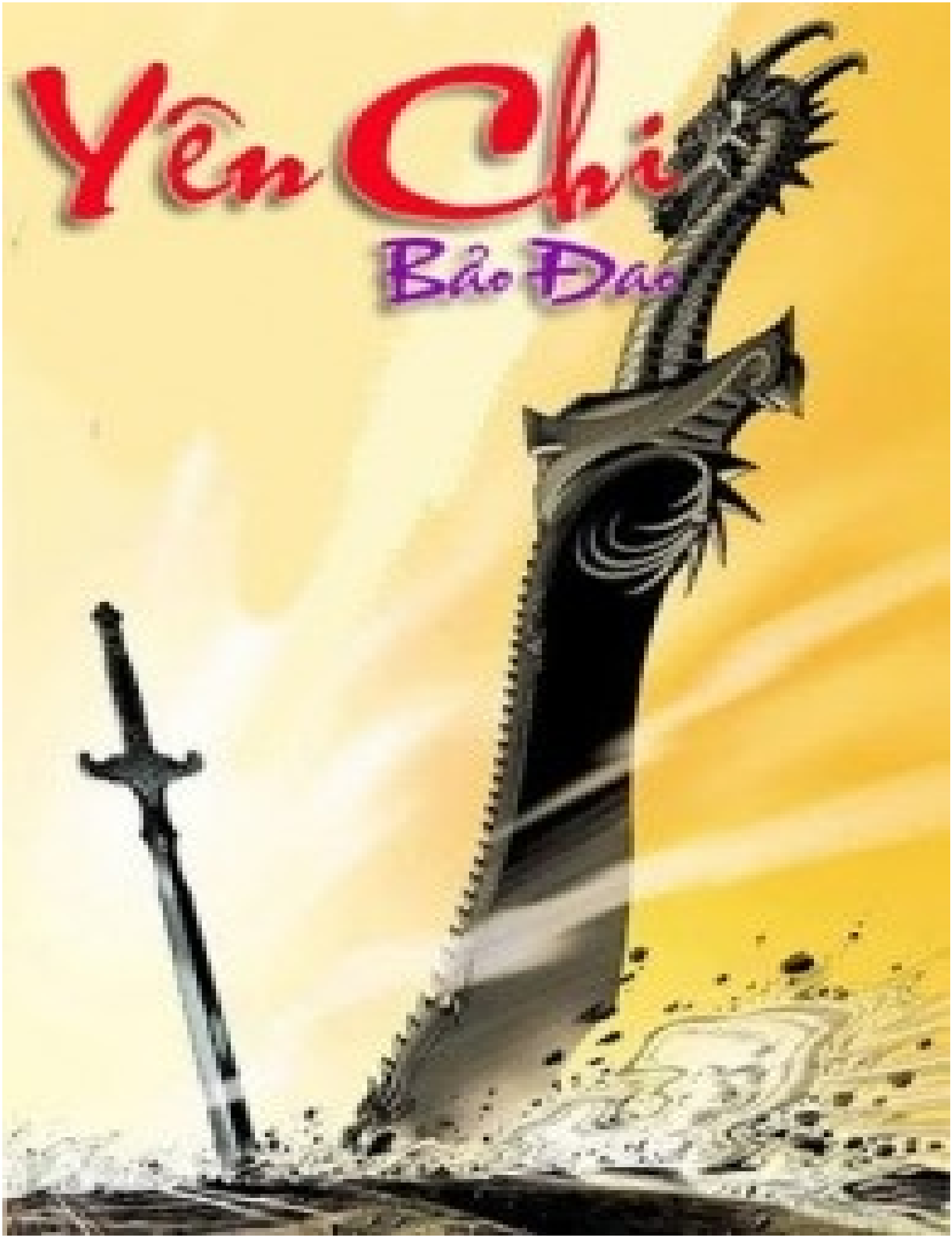

YÊN CHI BẢO ĐAO

Ngọa Long Sinh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Quái Mộng

Đêm đã rất khuya, sương mỗi lúc càng dày thêm.

Hà Lăng Phong đạp nhẹ trên sương, giống như đang đi trên mây.

Toàn thân chàng đều bị sương bao phủ, khiến cho thân hình chàng càng mờ ảo và mông lung hơn.

Nếu như không có hơn năm mươi lượng bạc trong người, chắc có lẽ chàng đã bay lên trên không.

Có một câu tục ngữ nói rằng: “Khi vận mệnh đến cho dù có cao to như núi cũng không cản nổi”. Đêm nay có thể nói là lần đầu tiên Hà Lăng Phong thể nghiệm được câu tục ngữ này.

Như đem chuyện vừa rồi ở sòng bạc Hùng gia mà nói. Trang gia thua bí tỉ đến cháy túi, phải đứng lên. Nhưng khi Hà Lăng Phong thế vào vị trị của Trang gia, thì những quân bài ngược lại rất tốt, và bạc cũng từ đó chạy vào túi chàng.

Sòng bạc Hùng gia không phải lớn, nên tiền đặt cũng không được nhiều.

Vậy mà Hà Lăng Phong có thể thắng được trên năm mươi lượng, có thể nói đây không phải là chuyện dễ. Để tự thưởng cho tài nghệ của mình, Hà Lăng Phong đã bước vào trong tửu lầu Lưu Ma Tử, sau khi chàng thắng đậm ở sòng bạc Hùng gia.

Sau khi bước ra khỏi tửu lầu Lưu Ma Tử, Hà Lăng Phong đã có chút men say. Tuy say nhưng chàng vẫn chưa đến nỗi hồ đồ. Ít ra chàng vẫn còn nhớ Tiểu Thúy hẹn sẽ đợi chàng và chàng cũng chưa quên hướng nào đi đến Ngô Đông hẻm.

Khi bước vào trong con hẻm quen thuộc, Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy xúc động một cách lạ thường. Năm mươi lạng bạc tuy không phải nhiều, nhưng ở trước mặt bọn Quy Nô cũng có thể xem là một gia tài. Đừng cho rằng Hà Lăng Phong lúc nào cũng bần cùng. Có một ngày, khi thời vận đến, thần long nhất định sẽ bay lên trời.

Hà Lăng Phong đưa tay vỗ vỗ lên túi bạc nặng trịch, tằng hắng lên một tiếng, rồi ưỡn thẳng người mặt ngẩng cao, bước thẳng vào cổng trại môn của Phượng Hoàng viện.

Đêm tuy đã khuya nhưng cổng đại môn của Phượng Hoàng viện vẫn còn mở, Quy Nô vừa nhìn thấy Hà Lăng Phong liền vội mỉm cười bước ra nghênh tiếp nói :

– Hà gia, ngài đã đến rồi à!

Hà Lăng Phong ngẩng mặt lên nói :

– Thế nào, ta không thể đến hay sao?

Quy Nô liền cười giả lả nói :

– Hà gia làm gì phải nặng lời dữ vậy. Sợ mời còn mời không được nữa là...

Hà Lăng Phong nói :

– Đó là vì những bậc thang trước cửa Phượng Hoàng viện quá cao, nếu không có bạc hai chân không thể nào bước vào được.

Quy Nô giả vờ như không nghe thấy, chỉ mỉm cười gọi lớn :

– Hà gia đã đến. Tiểu Thúy cô nương đâu mau ra tiếp khách!

Bên ngoài cửa vừa có tiếng gọi thì bên trong liền có tiếng đáp lại. Sau đó Quy Nô đưa Hà Lăng Phong vào bên trong giống như đón tiếp thần tài vậy.

Vừa bước đi Hà Lăng Phong vừa đắc ý nghĩ :

– "Tin tức của bọn họ quả thật nhanh lẹ, mới đó mà đã biết việc ta thắng đậm ở sòng bạc Hùng gia rồi".

Vừa bước vào trong phòng, Tiểu Thúy đã ngoảnh đầu đi vẻ trách móc :

– Đã nói buổi tối đến, hại cho người ta phải chờ đợi sốt cả ruột, tại sao đến mãi bây giờ mới tới?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Ta định đến sớm một chút, nhưng thần tài không cho ta đi, cho nên ta mói tới muộn như vậy.

Nói xong, Hà Lăng Phong lấy ra một chiếc túi nặng, nhẹ nhàng đặt vào tay Tiểu Thúy, nhỏ nhẹ nói :

– Nè, cho nàng đấy!

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi :

– Là gì vậy?

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Nàng mở ra xem là biết ngay!

Tiểu Thúy dùng tay bóp bóp nói :

– Là bạc?

Hà Lăng Phong vẻ đắc ý nói :

– Không sai, đúng là bạc. Tất cả vừa đúng năm mươi lượng.

Hà Lăng Phong cho rằng Tiểu Thúy nhất định sẽ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng và lập tức sẽ mở ra đếm ngay. Sau đó sẽ phấn khởi ôm chầm lấy chàng và hôn lên má chàng vài cái…

Ai ngờ Tiểu Thúy không có chút biểu hiện vui mừng gì cả. Nàng không mở ra xem chỉ thuận tay ném túi bạc lên bàn với giọng trách móc nói :

– Người ta có việc quan trọng nói với chàng, vậy mà chàng chỉ biết lo uống rượu và đánh bạc. Không lẽ ngoài việc uống rượu và đánh bạc ra, chàng chừa từng nghĩ qua việc gì khác hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu Thúy, đây là ta vì nàng. Không phải nàng nói mẫu thân nàng bệnh nặng, đang cần tiền để dùng sao?

Tiểu Thúy nói :

– Cho dù có cần tiền dùng cũng không thể trông chờ vào sự ăn thua ở sòng bạc. Thứ tiền này có thể dùng được lâu sao chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên không thể dùng được lâu. Nhưng mà hiện giờ vận may đang đến với ta, ta thắng dễ dàng, giống như là ăn bắp vậy. Hôm nay nếu như không phải nghĩ nhớ đến nàng, thì bây giờ cho tới sáng ta nhất định sẽ kiếm được một hai trăm lượng như chơi. Tiểu Thúy, nàng có biết bài của ta tốt như thế nào hay không?

Tiểu Thúy đáp :

– Thiếp không muốn nghe bài tốt ra sao. Thiếp đang có việc quan trọng muốn thương lượng với chàng.

Hà Lăng Phong nói :

– Là việc trị bệnh cho mẫu thân của nàng?

Tiểu Thúy lắc đầu nói :

– Bệnh tình của mẫu thân thiếp đã khỏi rồi, còn việc này có liên quan đến chàng.

Hà Lăng Phong trố mắt ngạc nhiên hỏi :

– Là việc của ta? Là việc gì cơ chứ?

Tiểu Thúy chưa vội trả lời, ngược lại bước ra ngoài cửa dòm một lượt, sau đó cẩn thận bước vào đóng chặt cửa lại.

Tiểu Thúy đưa tay nắm lấy tay Hà Lăng Phong rồi từ từ ngồi xuống giường.

Hà Lăng Phongchỉ cảm thấy tay nàng lạnh buốt và hơi run run. Chàng không nhịn được liền hỏi :

– Thật ra là chuyện gì, sao lại thận trọng đến như vậy?

Sắc mặt Tiểu Thúy có vẻ nghiêm trọng chậm rãi nói :

– Lăng Phong, thiếp muốn hỏi chàng một câu hỏi thật nghiêm túc, và cũng hy vọng chàng trả lời một cách nghiêm túc, được hay không?

Hà Lăng Phong cười :

– Được! Nàng cứ hỏi!

Tiểu Thúy thở dài một tiếng :

– Chúng ta quen biết nhau cũng đã lâu. Chàng không đối đãi với thiếp như một kỹ nữ. Thiếp cũng không xem chàng như một người khách thường. Sự việc này đối với chàng và thiếp đều rất quan trọng. Thiếp xin chàng đừng xem những lời nói của thiếp là lời nói đùa.

Hà Lăng Phong đành phải nghiêm sắc mặt lại, không cười, nhưng chàng biết nữ nhân càng nói nghiêm túc và thận trọng thì những sự việc đó chẳng qua chỉ là những việc lặt vặt mà thôi.

Tiểu Thúy hạ thấp giọng gần như kề sát bên tai Hà Lăng Phong :

– Lăng Phong, chàng là một trang tuấn kiệt, lại thêm võ công cao siêu. Vậy tại sao chàng không chịu đi hành hiệp giang hồ, để gầy dựng sự nghiệp mai sau?

Hà Lăng Phong im lặng không trả lời, nhưng trong lòng chàng ngầm cảm thấy kỳ quái :

– A đầu này hôm nay uống nhầm thuốc gì, mà lại ăn nói những lời như vậy.

Tiểu Thúy lay nhẹ tay chàng nói :

– Người ta nói chuyện với chàng, chàng có nghe thấy hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Thì ta đang nghe đây!

Tiểu Thúy nói :

– Nghe tại sao chàng không trả lời?

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Việc nghiêm túc mà nàng muốn nói với ta chính là việc này?

Tiểu Thúy nói :

– Không sai, chẳng lẽ chàng cứ như vầy cả đời thôi sao? Không lẽ chàng chưa từng nghĩ đến tương lai của mình hay sao?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

– Theo ý nàng thì nàng muốn ta phải làm gì? Dùng võ công của ta để đi trộm cướp? Hay là đi giết người để tỏ rõ uy phong của mình?

Tiểu Thúy nói :

– Đương nhiên không phải, nhưng chàng có thể dùng võ công của mình để đi hành đạo giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, phù nhược trợ cường.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

– Đó không phải là việc của ta làm. Trên thế gian này chỉ có hai hạng người mới làm những việc hành hiệp như vậy. Một hạng là người thật giàu có, muốn để lại thanh danh cho đời sau. Còn một hạng nghèo cùng xơ xác đến phát điên lên, đi cướp của những kẻ hung ác khác và làm một chút việc tốt. Nói tóm lại bọn họ chẳng qua đều vì hai chữ danh lợi mà thôi.

Tiểu Thúy nói :

– Theo như chàng nói thì những người hành hiệp trượng nghĩa, ngược lại đều là tiểu nhân giả tạo?

Hà Lăng Phong nói :

– Ta không có nói bọn họ là tiểu nhân, cũng không thừa nhận bọn họ là quân tử. Nếu như hành hiệp bất cầu danh thì danh tiếng đại hiệp từ đâu mà có? Nếu như không phải vì lợi thì những hiệp khách trên thế gian này đã chết đói từ lâu. Bọn họ có thể ăn cơm của mình mà lo chuyện thiên hạ sao?

Tiểu Thúy nói :

– Thiếu không muốn tranh luận với chàng về chuyện ấy. Thiếp chỉ muốn hỏi chàng, chàng không muốn nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho thiếp. Chẳng lẽ chàng muốn thiếp ở đây suốt đời sao chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải ta đã từng nói qua với nàng rồi sao? Chỉ cần ta có tiền, thì ta sẽ chuộc thân nàng ngay.

Tiểu Thúy nói :

– Vậy thiếp phải đợi đến bao giờ?

Hà Lăng Phong cười lớn nói :

– Xem tình hình đêm nay, nhất định nàng sẽ không còn phải đợi bao lâu …

Tiểu Thúy nói :

– Không, thiếp không thể chờ đợi được nữa, một ngày cũng không thể chờ đợi. Lăng Phong, nếu như chàng cần thiếp, thì bây giờ chính là lúc mang thiếp đi.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

– Bây giờ? Lập tức ngay bây giờ?

Tiểu Thúy nói :

– Đúng vậy! Chúng ta phải lập tức cao bay xa chạy, chạy đến nơi thật xa, đến một nơi không có ai biết đến chúng ta. Cho dù cuộc sống có khổ cực bao nhiêu, thiếp cũng cam tâm tình nguyện…

Hà Lăng Phong đưa tay vuốt trán, chàng nói :

– Tiểu Thúy, nàng đang say sao? Thật ra nàng đã say hay là ta đã say?

Tiểu Thúy đột nhiên ôm chầm lấy chàng, và nghẹn ngào nói :

– Thiếp van xin chàng, những lời thiếp nói ra toàn là những lời thật lòng. Chàng hãy mau mang thiếp đi ngay, nếu không thì sẽ không còn kịp nữa.

Hà Lăng Phong nhíu mày nói :

– Tiểu Thúy, hôm nay nàng sao vậy? Những tháng ngày của chúng ta còn dài, tại sao lại không còn kịp...

Hà Lăng Phong chưa nói dứt câu, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Tiểu Thúy vô cùng hoảng sợ, một tay đẩy Hà Lăng Phong ra một tay che lấy miệng, còn mặt thì trắng bệch :

– Ai?

– Là ta, Ngô Tẩu.

Bên ngoài lại có tiếng nói tiếp :

– Cô nương hãy mau mở cửa, ta đem canh nóng đến để cho Hà gia uống tỉnh rượu.

Sắc mặt Tiểu Thúy bớt sợ hãi, nàng đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong rồi hít sâu vào một hơi, sau đó bước ra mở cửa.

Ngô Tẩu năm nay đã ngoài ba mươi tuổi, là người làm việc lặt vặt trong Phượng Hoàng viện. Tướng người cao lớn, thể lực khỏe mạnh. Tuy trên đầu Ngô Tẩu có gắn đầy hoa và trên mặt bôi đầy phấn, nhưng nhìn thế nào cũng không giống một nữ nhân.

Ngô Tẩu một tay bưng mâm gỗ, một tay đẩy cửa phòng bước vào. Vừa bước vào Ngô Tẩu đã mỉm cười nói :

– Hà gia, ngài là người thật có phúc. Nếu như hôm nay ngài không đến, Thúy cô nương của bản viện có lẽ sẽ tương tư ngài đến ngã bệnh mất.

Ngô Tẩu lướt mặt nhìn Tiểu Thúy một lượt rồi nói :

– Lão ma ma nghe nói Hà gia đã uống say nên đặc biệt căn dặn nấu canh nóng đến cho ngài dùng để tỉnh rượu. Hà gia, ngài tranh thủ lúc còn nóng mà uống ngay đi.

Ngô Tẩu cười giả lả nói tiếp :

– Canh càng nóng, giả rượu càng mau. Bây giờ cũng đã không còn sớm, Hà gia hãy uống ngay đi rồi còn đi ngủ sớm. Nếu như còn gì muốn nói thì hãy để đến ngày mai.

Hà Lăng Phong nói :

– Được, ngươi cứ đặt xuống bàn, đợi lát nữa ta sẽ uống.

Nhưng Ngô Tẩu không chịu đặt tô canh xuống, mà lại quay sang nói với Tiểu Thúy :

– Cô nương đừng trách ta nhiều chuyện. Người say thường cảm thấy rất mệt mỏi. Cô nương nên để cho Hà gia sớm nghỉ ngơi, đừng nên nói chuyện quá khuya.

Tiểu Thúy thấp giọng nói :

– Ta biết!

Ngô Tẩu nói :

– Biết thì tốt, những cô nương trẻ tuổi phải nên học những điều này. Thời gian còn lâu dài, sợ không nói hết chuyện hay sao…

Hà Lăng Phong chỉ muốn cho ả ta mau đi ra, nên liền đưa tay ra nhận tô canh, ngửa cổ lên uống một hơi, rồi xua tay nói :

– Được rồi! Ngô Tẩu, ngươi hãy mau đi nghỉ sớm đi! Nếu như ngươi không đi khỏi chúng ta làm sao có thể nghỉ ngơi đây.

Ngô Tẩu mỉm cười nói :

– Hà gia muốn đuổi ta đi vì sợ ta làm lỡ một đêm ngàn vàng của người. Được, ta lập tức sẽ rời khỏi đây ngay!

Tuy miệng Ngô Tẩu nói đi, nhưng chân vẫn chưa cử động mà vẫn còn đứng cười nhìn Hà Lăng Phong như đang chờ đợi cái gì? Xem điệu bộ của ả hình như đang chờ đợi tiền thưởng.

Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy nụ cười của ả thật đáng ghét, định cho ả một ít bạc để ả cút ngay đi. Nhưng chàng chợt cảm thấy chân tay mềm nhũn, hai mắt nặng trĩu, và có một cơn buồn ngủ dữ dội ập đến.

Mọi người say rượu đều cảm thấy rất mỏi mệt.

Hà Lăng Phong thật sự đã quá mỏi mệt, mệt đến nỗi toàn thân mềm nhũn, còn đầu thì hôn mê không biết gì.

Lúc này chàng chỉ muốn nhắm nghiền hai mắt lại, ngủ một giấc cho thật ngon, còn việc Ngô Tẩu có đi khỏi hay không? Tại sao tô canh lại không giải được rượu? Chàng đã hoàn toàn không còn để ý suy nghĩ đến.

Chàng đã đi vào giấc ngủ trong tâm trạng mơ hồ, và cũng nằm “mộng” trong tâm trạng mơ hồ.

* * * * *

Giấc ngủ này bao lâu? Hà Lăng Phong không hề biết.

Thậm chí hiện tại là ngủ hay tỉnh? Chàng cũng không biết.

Hà Lăng Phong chỉ biết, trong khi chàng còn chưa mở mắt ra, đã ngửi thấy một mùi hương thơm.

Hương thơm dường như phát ra từ chiếc gối, lại giống như phát ra từ túi thơm.

Hương thơm tràn ngập cả gian phòng.

Mùi hương vừa tao nhã cũng vừa xa lạ, tuyệt đối không phải loại hương thơm tầm thường mà các cô nương ở Phượng Hoàng viện sử dụng.

Hà Lăng Phong trở mình lại, từ từ mở to hai mắt ra. Đầu tiên chàng nhìn thấy một tiểu a hoàn mặc y phục màu xanh, khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, đang đứng trước đầu giường chàng mỉm cười.

mỉm cười.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn quanh, mới phát hiện ra mình đang nằm ngủ trong một gian thủy các vô cùng tinh mỹ.

Bốn phía gian thủy các đều có cửa sổ, xung quanh có nước vây quanh và trồng đầy những loại kỳ hoa...

Hương thơm vừa rồi chính là phát ra từ đám kỳ hoa dị thảo kia.

Phong cảnh ở đây không khác gì ở tiên cảnh, Hà Lăng Phong còn đang ngơ ngác thì tiểu a hoàn đã lên tiếng nói :

– Thiếu gia, ngài đã tỉnh rồi à!

Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên :

– Ta...

Tiểu a hoàn nói :

– Thiếu gia ngủ thật say, phu nhân đã đến hai lần nhưng ngài vẫn chưa tỉnh lại. Bây giờ tỳ nữ sẽ đi bẩm báo lại với phu nhân.

Hà Lăng Phong liền gọi lại :

– Khoan đã, xin hỏi cô nương nơi đây là đâu? Và tại sao ta lại nằm ngủ ở đây?

A hoàn trước tiên ngạc nhiên rồi đưa tay lên che miệng cười khúc khích nói :

– Thiếu gia, ngài vẫn còn chưa tỉnh rượu hay sao mà lại hỏi những lời như thế?

Hà Lăng Phong nói :

– Không! Bây giờ ta rất tỉnh táo, ta thật sự không biết nơi đây là đâu.

A hoàn lại cười khúc khích :

– Thiếu gia, chẳng lẽ ngài bệnh rồi sao? Tại sao ngay cả nhà mình cũng không nhận ra?

Hà Lăng Phong cũng ngạc nhiên hơn :

– Nhà? nhà của ta?

Tiểu a hoàn nói :

– Đúng như vậy. Ai lại không biết nơi đây chính là Thiên Ba phủ lừng danh thiên hạ. Gian thủy các này chính là Cúc Hương là ở sau phủ, mà ngài thích nhất đấy.

Hà Lăng Phong lẩm bẩm :

– Thiên Ba phủ... Cúc Hương tạ...

Đột nhiên chàng ồ lên một tiếng nói :

– Cô nương nói nơi đây chính là Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ?

Tiểu a hoàn nói :

– Tạ trời tạ đất, rốt cuộc rồi ngài cũng đã tỉnh lại.

Hà Lăng Phong nói :

– Vậy còn ta là ai?

Tiểu a hoàn nói :

– Ngay cả ngài mà còn quên chính mình là ai hay sao?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Không phải là quên, ta vẫn còn nhớ mình là người như thế nào nhưng ta và Thiên Ba phủ căn bản không hề có chút quan hệ, vậy tại sao lại ngủ ở đây?

Tiểu a hoàn đột nhiên tắt hẳn nụ cười, mở to mắt ra nhìn chàng nói :

– Thiếu gia vừa nói gì? Ngài cho rằng mình không có quan hệ gì với Thiên Ba phủ sao?

Hà Lăng Phong đáp :

– Không sai. Ta họ Hà sống ở Lạc Dương. Tuy từ lâu đã mến mộ thanh danh của Thiên Ba phủ nhưng xưa nay chưa từng có qua lại.

Tiểu a hoàn sửng sốt nói :

– Cái gì? Người họ Hà?

– Đúng vậy!

– Người… người nói người chưa từng có qua lại với Thiên Ba phủ?

– Không sai!

– Người… Người… người ngay cả mình cũng không nhớ sao chứ?

– Không, ta nhớ rất rõ, ta họ Hà…

Tiểu a hoàn trố mắt nhìn chàng liên tiếp lùi ra sau hai bước. Sau đó xoay người bỏ chạy, giống như bị ma đuổi. Vừa chạy ra khỏi thủy tạ, tiểu hoàn gặp phải hai người.

Đó là hai chủ tớ, người hầu nữ mặc quần màu vàng, tuổi tác lớn hơn tiểu a hoàn đôi chút. Tên hầu nữ đang dìu một thiếu phụ, từ phía cầu đi qua. Nhìn thấy tiểu a hoàn đang hớt hải chạy qua, người hầu nữ liền chụp lấy tay ả, hỏi :

– Tiểu Lan, ngươi làm gì mà khủng hoảng đến như thế?

Tiểu Lan dừng lại thở dốc nói :

– Phu nhân, Mai nhị tỷ, hai vị thật đúng lúc, hãy mau đi xem thiếu gia, ngài...

ngài...

Người thiếu phụ nói :

– Thiếu gia như thế nào?

Tiểu Lan nói :

– Thiếu gia không biết đã làm sao, mà cứ mở miệng ra là nói không biết nơi đây. Lại nói mình họ Hà, và chưa từng có qua lại với Thiên Ba phủ...

Người thiếu phụ vẻ thất kinh :

– Có chuyện này hay sao?

Mai Nhi liền lên tiếng :

– Phu nhân đừng nghe lời nó nói. Chắc chắn là sau khi tỉnh lại, thiếu gia có ý chọc nó mà thôi.

Tiểu Lan vội nói :

– Sự việc này hoàn toàn là thật. Thiếu gia nói rất nghiêm túc tuyệt đối không phải là nói chơi. Không tin phu nhân có thể đích thân đến đó xem thử.

Người thiếu phụ hơi chau mày, nhưng không nói gì, liền vội vàng bước vào trong thủy tạ.

Khi nàng nhìn thấy Hà Lăng Phong đang nằm yên lặng trên giường thì mới thở phào ra một tiếng nói :

– A đầu Tiểu Lan này thật đáng đánh, làm cho ta hú hồn hú vía. Các ngươi xem không phải thiếu gia đang bình thường đó sao?

Mai Nhi nói :

– Đúng vậy, Tiểu Lan thường hay điên điên, nói toàn những lời hồ đồ như thế.

Tiểu Lan tức tối nói :

– Nô tỳ thật sự không có nói hồ đồ, là chính miệng thiếu gia nói như vậy.

Mai Nhi nói :

– Ngươi còn cố cãi hay sao? Thiếu gia vẫn bình thường như vậy làm sao có thể…

Hà Lăng Phong liền lên tiếng cắt ngang lời của Mai Nhi :

– Vị cô nương nay đừng trách lầm cô ta. Những lời vị cô nương kia nói ra hoàn toàn là thật. Ta quả thật họ Hà, và chưa từng đặt chân đến Thiên Ba phủ. Sự việc này có lẽ là một sự hiểu lầm mà thôi.

Mai Nhi nói với giọng ngạc nhiên :

– Hiểu lầm? Hiểu lầm điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Ta nghĩ, các vị đã nhìn lầm ta thành một người khác rồi.

Mai Nhi ngơ ngác đưa mắt nhìn người thiếu phụ dường như là không còn dám tin tưởng vào tai mình nữa.

Người thiếu phụ cũng vô cùng ngạc nhiên nói :

– Thất lang, chàng không nên nói đùa với bọn a đầu như thế. Cho dù có nói chơi cũng đừng thái quá. Chàng có nói đùa cũng không hề gì nhưng nếu như truyền ra ngoài thì Thiên Ba phủ còn ra thể thống gì nữa.

Hà Lăng Phong nói :

– Những lời ta nói toàn là sự thật cả, tuyệt đối không một chút đùa cợt.

Trên mặt người thiếu phụ có vẻ thoáng buồn nói :

– Chàng cho rằng mình thật sự mang họ Hà?

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải cho rằng mà ta thật sự mang họ Hà.

Người thiếu phụ nói :

– Vậy thì chàng có nhận ra thiếp là ai hay không?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Xin lỗi, ta chưa từng gặp qua phu nhân. Vừa rồi nghe hai vị cô nương đây xưng hô, ta nghĩ người nhất định là phu nhân của Thiên Ba phủ Dương đại hiệp?

Người thiếu phụ vừa giận lại vừa cười quay sang nói với Mai Nhi :

– Ngươi nghe, ngay cả ta mà thiếu gia cũng không hề quen biết.

Mai Nhi nói :

– Có lẽ đêm qua thiếu gia uống quá say nên đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh...

Hà Lăng Phong liền nói :

– Không phải, hiện giờ ta rất tỉnh táo. Mỗi lời ta nói ra đều hoàn toàn đúng.

Trong mắt người thiếu phụ đã ngấn lệ, vẻ phẫn nộ nói :

– Việc này đều tại bọn La gia cứ mỗi lần thiếu gia say mèm mới chịu cho về. Bây giờ ngay cả danh tánh mình thiếu gia cũng không còn nhớ.

Mai Nhi thấp giọng nói :

– Phu nhân, có cần mời La gia đến phủ hay không?

Người thiếu phụ trầm ngâm rồi nói :

– Đúng vậy, ta muốn xem hắn ta có thái độ như thế nào...

Nói vong nàng quay lại căn dặn :

– Tiểu Lan, ngươi hãy đi một chuyến. Thuận tiện mang theo mấy phong thư giao cho hắn. Kêu hắn mời tất cả những ai cùng uống rượu đêm qua đến đây, nhớ không được thiếu một người. Nếu ai không đến thì đừng có ân hận!

Tiểu Lan dạ một tiếng rồi quay lưng bước đi ngay.

Đột nhiên Hà Lăng Phong lên tiếng hỏi :

– La gia mà phu nhân định mời đến có phải là Quan Lạc kiếm khách La Văn Bính ở Lạc Dương hay không?

Người thiếu phụ nói :

– Không sai, cuối cùng chàng vẫn còn nhớ được tên của một người.

Hà Lăng Phong thở ra một tiếng :

– Ta đã từng quen biết La Văn Bính. Nếu như có thể mời được hắn ta đến thì mọi chuyện sẽ rõ ngay.

Người thiếu phụ hứ khẽ một tiếng :

– Mong rằng hắn ta cũng nhận ra chàng, và hy vọng hắn còn nhớ được hắn là ai.

Câu nói này rò ràng chứa đầy sự giận dữ. Nhưng Hà Lăng Phong chỉ mỉm cười mà không hề nói gì.

Chàng tin tưởng rằng Quan Lạc kiếm khách La Văn Bính đã nhận ra chính mình, thì cũng sẽ nhận ra chủ nhân Dương Tử Úy của Thiên Ba phủ. Đợi đến lúc ấy, chân tướng tự nhiên sẽ rõ ràng.

Nhưng có điều chàng không sao hiểu được. Rõ ràng đêm qua chàng nằm ở trong phòng của Tiểu Thúy ở Phượng Hoàng viện, tại sao bây giờ đột nhiên đến Thiên Ba phủ này?

Tất cả những sự việc này thật ra là thật? Hay là ở trong mộng?

Nếu như là mộng, thì đây quả là một cơn “quái mộng”.

Chương 2: Kỳ Ngộ

Người đi đầu tiên chính là La Văn Bính. Phía sau La Văn Bính còn có bốn năm nhân vật mặc áo cẩm bào hoa lệ, bọn họ đều là những võ lâm danh gia có tiếng tăm ở vùng Quan Lạc. Nhưng trên mặt mỗi người đều có vẻ ngạc nhiên.

La Văn Bính cũng đã nghe Tiểu Lan thuật lại sơ bộ, nên hắn cũng đã rõ đôi chút sự việc. Vì vậy khi vừa bước vào La Văn Bính đã lớn tiếng nói :

– Tử Úy huynh, ngươi làm sao rồi?

Khi ấy, Hà Lăng Phong đã mặc xong y phục và ngồi lên trên ghế. Khi nghe thấy tiếng gọi này, chàng không khỏi vô cùng ngạc nhiên.

La Văn Bính không đợi cho chàng kịp mở miệng, liền cung tay nói với Dương phu nhân :

– Đại tẩu, như vầy là thế nào? Không phải Tử Úy huynh đang ngồi ở đấy hay sao? Tại sao Tiểu Lan lại nói Tử Úy huynh đã phát điên rồi?

Dương phu nhân vẻ lạnh lùng :

– Ta cũng không biết là chàng có điên hay không. Nhưng dẫu sao ngày hôm qua trước khi bước chân ra khỏi cửa, chàng vẫn con bình thường. Hôm nay tỉnh lại, thì đã biến thành như vậy. Không những chàng không nhận ra được người thân, mà ngay cả bản thân mình chàng cũng không nhận ra. Hễ mở miệng ra là chàng cứ nói mình mang họ Hà...

La Văn Bính cảm thấy vô cùng kỳ lạ :

– Tại sao lại có chuyện kỳ lạ đến như vậy? Đêm qua khi trở về phủ, Tử Úy huynh không hề có biểu hiện gì khác. Những bằng hữu cùng uống rượu đêm qua bây giờ đều đã có mặt ở đây, mọi người đều tận mắt nhìn thấy việc ấy cả!

Dương phu nhân nói :

– Các ngươi là hảo bằng hữu của chàng, vậy tại sao không hỏi thử vài câu xem?

La Văn Bính “à” lên một tiếng rồi quay sang hỏi Hà Lăng Phong :

– Tử Úy huynh thật ra huynh đang định làm gì đây? Đừng đùa như vậy với lão bằng hữu được hay không?

Hà Lăng Phong nghe La Văn Bính lại gọi mình bằng “Tử Úy huynh”, trong lòng hết sức ngạc nhiên. Chàng trầm ngầm thật lâu rồi nói :

– La huynh, xin huynh hãy xem kỹ lại. Tại hạ thật sự là Dương Tử Úy của Thiên Ba phủ sao chứ?

La Văn Bính mỉm cười nói :

– Thế nào? Không lẽ Dương huynh cho mình là không phải?

Hà Lăng Phong nói :

– Trên thế gian này, những người có tướng mạo giống nhau rất nhiều. Có thể vì nhất thời La huynh hoa mắt nhận lầm người.

La Văn Bính cười ha hả nói :

– Làm sao lại có chuyện này chứ. Cho dù mắt của ta có hoa nhìn lầm người đi nữa, nhưng không lẽ tất cả bằng hữu ở đây đều hoa mắt cả hay sao? Không tin Dương huynh cứ việc tự hỏi bọn họ xem.

Không đợi cho Hà Lăng Phong lên tiếng hỏi, tất cả mọi người đều đồng loạt nói :

– Đúng vậy, đúng vậy, chúng tôi kết giao bằng hữu với Thiên Ba phủ đã nhiều năm, lẽ nào lại không nhận ra Dương huynh sao?

Hà Lăng Phong cố cãi :

– Nhưng mà các vị đã nhìn lầm người rồi.

Mọi người liền cười nói :

– Bao năm quen biết với nhau, lẽ nào lại có lý nhìn lầm người.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng mà ta dám đánh cá, lần này các vị nhất định đã nhận lầm người, bởi vì chính tại hạ biết rằng mình không phải là Dương Tử Úy.

Mọi người đều lấy làm vô cùng kinh ngạc, bởi vì giọng nói Hà Lăng Phong rất là kiên quyết, không có chi là giống nói đùa cả.

Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

– Tại hạ muốn nhắc cho La huynh nhớ một người. Không biết La huynh có còn nhớ hay không?

La Văn Bính liền hỏi :

– Người đó là ai?

Hà Lăng Phong nói :

– Có một lần, La huynh đi săn ở bên ngoài thành. Vì tranh giành một con thỏ rừng đã bị thương, La huynh đã đánh cá với một gã cùng hán. Sau đó hai người đã trở thành bằng hữu và cùng ở trên núi ăn món thịt thỏ quay. Ăn xong cả hai còn khen là mùi thỏ thơm ngon nhất thiên hạ nữa.

La Văn Bính nói :

– Ồ! Dương huynh muốn nói đến cùng hán Hà Lăng Phong kia?

Hà Lăng Phong nói :

– Chính là người đó. La huynh còn nhớ hắn ta hay không?

La Văn Bính nói :

– Làm sao mà quên được. Người đó võ công siêu phàm tuyệt đối không thua kém gì hai huynh đệ chúng ta. Chỉ đáng tiếc là người ấy chỉ thích cuộc sống thanh bần đạm bạc, không muốn qua lại với những người giàu sang phú quí.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như hiện giờ vị Hà Lăng Phong kia có mặt ngồi ở đây, La huynh có nhận ra không?

La Văn Bính nói với vẻ tin tưởng :

– Nhất định nhận ra. Tiểu đệ và Hà Lăng Phong tuy mới lần đầu gặp mặt, nhưng Hà Lăng Phong đã để lại cho tiểu đệ ấn tượng rất sâu. Cho đến bây giờ, tiểu đệ vẫn còn nhớ rõ dung mạo của Hà Lăng Phong! Chỉ đáng tiếc tuy hắn ta là một viên ngọc quí, nhưng chưa được mài giũa, nên chưa thành ngọc được. Quả thật đáng tiếc.

Hà Lăng Phong nói :

– La huynh có muốn gặp hắn ta không?

La Văn Bính lắc đầu nhè nhẹ nói :

– Muốn gặp thì sao chứ? Đáng tiếc đời này đã không có chuyện tao ngộ.

Hà Lăng Phong hỏi :

– Tại sao?

La Văn Bính thở dài một tiếng :

– Vị Hà Lăng Phong kia đã qua đời rồi.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt, liền ngồi ngay lại hỏi :

– Ai nói với La huynh việc này?

La Văn Bính chỉ tay ra sau nói :

– Tin này là do Tiểu Điền vừa biết được.

Nếu như ai cho rằng, “Tiểu Điền” một chàng thiếu niên trẻ tuổi, thì đó một điều sai lầm.

Tiểu Điền tên thật là Điền Ba Đạt. Kỳ thật Tiểu Điền đã trạc tứ tuần, nhưng vì dáng vóc và hai mắt quá nhỏ, nhưng hai tai lại rất dài và thính. Cho nên mọi người đặt cho Điền Bá Đạt tên “Trường Nhĩ Tiểu Điền”.

Nãy giờ Điền Bá Đạt vẫn đứng phía sau La Văn Bính. Nghe nói vậy liền bước lên hai bước, thấp giọng nói :

– Không sai, tại hạ cũng vừa nghe được tin này vào sáng sớm hôm nay.

Hà Lăng Phong muốn đánh cho hắn ta hai tát tai về tội nói bậy, nhưng chàng kiềm lại được nói :

– Tin tức như thế nào?

Điền Bá Đạt kể :

– Nghe nói đêm qua tên Hà Lăng Phong kia đánh bạc ăn được không ít. Sau khi uống rượu xong, hắn đi thẳng đến Phượng Hoàng viện. Một đêm phong lưu sáng sớm hôm nay thì đã có tin hắn ta đã chết trong phòng kỹ nữ Tiểu Thúy. Có người nói rằng đó là mưu tài hại mạng, cũng có người nói là hắn ta cỡi...

Điền Bá Đạt liền nhìn về phía Dương phu nhân, rồi vội tát cho mình hai tát tay nói :

– Tại hạ thật đáng chết, thật là đáng đánh, tại hạ nhất thời vọt miệng nói ra, quên rằng phu nhân cũng đang có mặt ở đây.

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

– Hóa ra Điền huynh đây cũng nghe người khác nói lại, chứ không đích thân nhìn thấy.

Điền Bá Đạt liền nói :

– Tin này chắc chắn là chính xác, và đã truyền đi khắp nơi trong thành Lạc Dương. Bây giờ thi hài của Hà Lăng Phong vẫn còn đề ở trong Phượng Hoàng viện.

La Văn Bính xen vào :

– Khi không Dương huynh nhắc đến người này chẳng lẽ Dương huynh cũng quen biết hắn ta hay sao?

Hà Lăng Phong cười lớn nói :

– Không chỉ quen biết mà ta còn biết hiện giờ hắn ta vẫn còn sống.

La Văn Bính hỏi :

– Tại sao Dương huynh lại biết được?

Hà Lăng Phong gằn từng tiếng một :

– Vì ta chính là Hà Lăng Phong.

Tất cả mọi người có mặt lúc ấy đều thất kinh, dường như không còn tin tưởng vào mắt và tai mình nữa, còn sắc mặt thì tái nhợt.

La Văn Bính liền đưa tay lên rờ trán Hà Lăng Phong, rồi nói với vẻ quan tâm :

– Dương huynh, người có bị bệnh gì không?

Hà Lăng Phong nói :

– La huynh xem ta có giống người bệnh hay không?

La Văn Bính gượng cười nói :

– Vị Hà Lăng Phong kia tiểu đệ đã từng gặp qua. Hắn ta là hắn ta, còn Dương huynh là Dương huynh, tại sao lại gom hai người lại thành một chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ cũng đang cảm thấy rất kỳ quái, rõ ràng tại hạ là Hà Lăng Phong, nhưng tại sao mọi người cứ nói tại hạ là Dương Tử Úy? Rõ ràng tại hạ vẫn còn sống, tại sao mọi người lại nói là chết?

La Văn Bính ú ớ không biết trả lời như thế nào.

Nhưng ngược lại Dương phu nhân khóc lớn lên nói :

– Tất cả đều tại các ngươi cả, cứ rủ chàng đi uống rượu, bây giờ mọi việc như thế này đây...

La Văn Bính vội lính quýnh nói :

– Đại tẩu đừng vội nôn nóng, theo như tiểu đệ thấy thì Tử Úy huynh có lẽ đã bị trúng tà hay là hung thần...!

Dương phu nhân liền cắt ngang :

– Cái gì là hung thần? Nếu như các người không kéo chàng đi uống rượu tại sao lại ra nông nổi này. Hôm nay nếu như các người không làm rõ việc này thì đừng ai có thể rời khỏi Thiên Ba phủ.

La Văn Bính bị mắng cho một trận cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Trầm ngâm một hồi lâu, La Văn Bính liền quay sang nói với Điền Bá Đạt :

– Tiểu Điền, tin tức của ngươi thật ra có đáng tin cậy hay không?

Điền Bá Đạt nói :

– Tin tức của tại hạ rất đáng tin cậy, tại hạ dám đem đầu của mình ra để bảo đảm.

La Văn Bính nói :

– Nếu vậy thì ngươi hãy lập tức trở về Lạc Dương mang thi hài của Hà Lăng Phong đến Cửu Khúc thành này ngay, để cho Dương huynh tận mắt nhìn thấy, nhằm phá đi những hoang tưởng trong đầu của Dương huynh. Khi ấy bệnh tình tự nhiên sẽ khỏi.

Mọi người đều đồng loạt tán thành, nói :

– Đúng đấy, đây quả là một ý kiến hay!

La Văn Bính nói :

– Đại tẩu, việc chuyển thi thể đến đây quả thật là chuyện bất đắt dĩ, đại tẩu có phản đối hay không?

Dương phu nhân nói :

– Không có cách nào khác sao?

La Văn Bính nói :

– Chỉ còn có cách này mới có thể trừ được những suy nghĩ hoang tưởng trong đầu của Dương huynh, để cho Dương huynh tin tưởng rằng mình không phải là Hà Lăng Phong.

Dương phu nhân đành thở dài một tiếng :

– Thôi được, chỉ cần làm cho Thất lang tỉnh lại, việc gì ta cũng đồng ý.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói tiếp :

– Tại hạ cũng đồng ý. Hơn nữa tại hạ con dám đem đầu mình ra đánh cá với Tiểu Điền.

La Văn Bính không màn đến câu nói châm biếm của chàng mà vội vàng tiễn Điền Bá Đạt ra khỏi phủ.

Mọi người chỉ đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong mà không đáp lại lời chàng. Bởi vì trong thâm tâm của mọi người, Hà Lăng Phong đã là một người điên, hơn nữa bệnh tình còn rất nghiêm trọng.

Nhưng trong mắt của Hà Lăng Phong, thì ngược lại bọn La Văn Bính quả thật quá ngu xuẩn, đến buồn cười. Một người còn sống sờ sờ ra đó, bọn họ lại tin là đã chết. Chính mắt nhìn thấy Hà Lăng Phong, bọn họ lại cứ nói là Dương Tử Úy. Đặc biệt là vị Dương phu nhân kia không ngờ lại nhận người lạ làm tướng công của mình...

Hà Lăng Phong càng nghĩ càng cảm thấy tức cười. Mọi người nhìn thấy chàng vô cớ lại cười, càng đinh ninh rằng là chàng đã bị điên.

Mọi người càng cho rằng chàng bị điên, thì chàng càng cảm thấy tức cười.

Thế rồi không khí trong Cúc Hương tạ đột nhiên trở nên hỗn loạn, có tiếng người khóc, có tiếng người cười, cũng có tiếng người thở dài...

* * * * *

Điền Bá Đạt đã trở về.

Đi theo Điền Bá Đạt còn có hai gã hán tử khiêng một chiếc giường cũ. Trên giường có một tử thi được bao phủ bằng vải trắng.

La Văn Bính nghinh đón Điền Bá Đạt nói :

– Tiểu Điền, thật là khổ nhọc cho ngươi.

Điền Bá Đạt vừa đưa tay lau mồ hôi vừa nói :

– Có khổ cực cũng chẳng sao. Chỉ cần việc này được sáng tỏ là được rồi.

La Văn Bính liền nói :

– Nguyên nhân cái chết đã được điều tra kỹ càng hay chưa?

Điền Bá Đạt nói :

– Vẫn còn chưa điều tra rõ ràng. Tại hạ đã trực tiếp hỏi Tiểu Thúy cô nương, cô ta nói đêm qua khi Hà Lăng Phong đến Phượng Hoàng viện, trong cơ thể say mèm. Vừa đến phòng Tiểu Thúy, Hà Lăng Phong liền ngã ra nằm ngủ ngay. Đến sáng hôm nay thì mới phát hiện toàn thân của hắn đã lạnh băng...

La Văn Bính nói :

– Nếu nói vậy là do say rượu mà chết?

Điền Bá Đạt nói :

– Nếu phân tích kỹ càng thì chưa hẳn là như thế. Nhưng năm mươi lượng bạc kia vẫn còn ở trong phòng của Tiểu Thúy cô nương. Như vậy nguyên nhân của cái chết không thể là giết người cướp của được.

La Văn Bính thở dài một tiếng, nói :

– Nhưng một gã hán tử khỏe mạnh như vậy, lại chết một cách không được minh bạch.

La Văn Bính quay sang nói với Hà Lăng Phong :

– Dương huynh, huynh cứ kiên quyết cho rằng mình là Hà Lãng Phong. Bây giờ có thể chứng minh được Hà Lăng Phong đã chết ở Lạc Dương, hơn nữa thi hài đã mang đến đây, vậy Dương huynh có muốn đích thân xem hay không?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

– Đương nhiên là phải xem, tại hạ không tin rằng trên thế gian này lại có hai Hà Lăng Phong.

La Văn Bính nói :

– Được, nhưng tử thi đã rất khó nhìn, xin đại tẩu hãy tránh sang một bên.

Dương phu nhân và bọn tỳ nữ liền quay người đi. La Văn Bính đưa tay lên vẩy một cái, hai tên hán tử liền khiêng chiếc giường đến gần hơn.

Điền Bá Đạt nhè nhẹ đưa tay lên gỡ tấm vải trắng xuống.

Nụ cười trên mặt của Hà Lăng Phong liền tắt ngang.

Người nằm trên giường chính là Hà Lăng Phong.

La Văn Binh nói :

– Dương huynh, bây giờ huynh đã tin hay chưa?

Hà Lăng Phong chỉ thấy toàn thân nóng ran lên, liền vòng tay ra sau chụp lấy cổ tay của Điền bá Đạt nghiêm giọng quát :

– Từ đâu ngươi có được cái tử thi giả này? Nói mau!

Điền Bá Đạt hoảng hồn nói :

– Không có… đây… đây chính thi hài của Hà Lăng Phong, một chút cũng không giả…

Mọi người vội vây quanh lại nói với giọng khuyên ngăn :

– Dương huynh huynh hãy bình tĩnh lại một chút, không nên quá xúc động…

– Dương huynh, huynh hãy buông Tiểu Điền ra trước, rồi hãy nói.

– Đúng rồi, huynh hãy buông Tiểu Điền ra đi chúng ta là hảo bằng hữu mà!

Hà Lăng Phong đưa tay sờ sờ lên trán mình đột nhiên toát cả mồ hôi lạnh.

Chàng hét lớn một tiếng, dùng lực đẩy lay Điền Bá Đạt ra, đồng thời chàng thuận tay chụp lấy chân giường tống ra bên ngoài.

Hai tên hán tử đứng không vững, cả người lẫn giường đều bị đẩy ra bên ngoài cửa thủy tạ…

Hà Lăng Phong thừa cơ hội phóng mình ra khỏi cửa vội vàng băng mình về phía chiếc cầu :

– Mau cản Dương huynh lại, Dương huynh đang định nhảy xuống sông tự tử đấy.

– Hãy khống chế huyệt đạo của Dương Huynh rồi hãy tính.

– Dương huynh đã phát điên rồi, mau bắt giữ lại.

Thật ra Hà Lăng Phong đâu có điên và cũng đâu có ý định tự tử. Mà chàng chỉ muốn chạy đến bên cầu, soi bóng mình xuống dòng nước sông xanh biếc, để nhìn lại dung mạo của mình.

Chàng đã nhìn rõ ràng, và cũng vô cùng kinh ngạc!

Gương mặt hiện ở dưới nước đã không phải là Hà Lăng Phong mà là gương mặt của một người trung niên, có nước da trắng trẻo và anh tuấn.

Không cần nói cũng biết, người trung niên anh tuấn này chính là chủ nhân Dương Tử Úy của Thiên Ba phủ. Hà Lăng Phong chưa từng gặp qua Dương Tử Úy. Nhưng mà gương mặt dưới nước có mấy phần hơi quen.

Chàng không khỏi rùng mình một cái. Chẳng lẽ ta thật sự đã chết rồi sao?

Chẳng lẽ mình đã thật sự biến thành Dương Tử Úy?

Chàng chỉ kịp suy nghĩ đến đó, thì bọn La Vãn Bính ào tới. Có tên thì kéo tay chàng, có tên kéo chân chàng, thậm chí có tên còn điểm huyệt chàng, rồi bảy tám tên xúm lại khiêng chàng trở vào trong thủy tạ.

Thiên Ba phủ tuy không phải là vương phủ, nhưng lại là một đại hào môn danh chấn một phương. Cho nên vô cùng rộng lớn và hoa lệ, đồng thời canh phòng rất nghiêm ngặt, hơn hẳn với một vương phủ.

Hà Lăng Phong nếu muốn trốn khỏi Thiên Ba phủ, quả thật còn khó hơn cả đi lên trời.

Nhưng mà không có lúc nào là chàng không muốn bỏ trốn đi.

Đây không phải vì chàng khinh khi cuộc hưởng thụ xa hoa, giống như trong hoàng cung. Mà chàng phải xác định được mình là ai? Thật ra chàng là ai?

Ngay cả chính chàng cũng cảm thấy mơ hồ.

Từ lúc nhìn thấy thi hài của Hà Lăng Phong và cũng từ lúc nhìn thấy gương mặt của Dương Tử Úy chàng đã hoàn toàn mơ hồ không còn biết gì nữa.

Thi hài không thể giả được. Từ vóc dáng, cho đến diện mạo đều giống y với Hà Lăng Phong.

Còn về dung mạo của Dương Tử Úy cũng không phải là giả, mọi người đã khẳng định điều này. Ngay cả Dương phu nhân mà còn không có chút hoài nghi.

Nhưng chàng rõ ràng nhớ rằng mình là Hà Lăng Phong ở Lạc Dương, không biết tại sao lại biến thành Dương Tử Úy của Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành.

Một người mà sự tư duy suy nghĩ và ký ức thuộc về người này, nhưng hình dáng và thân thể lại hoàn toàn thuộc về một con người khác. Đây quả thật là một chuyện vô cùng đau khổ.

Cho nên, Hà Lăng Phong muốn trốn khỏi nơi đây, không chỉ vì trốn khỏi sự đau khổ, mà cũng chính là muốn tìm về chính mình.

Chàng nghĩ chỉ có một người duy nhất mới có thể biết được chân tướng của sự việc này. Người đó chính là Tiểu Thúy.

Bởi vì chàng đã ngủ thiếp đi trên giường của Tiểu Thúy. Hơn nữa chàng cũng còn nhớ, chính trong đêm xảy ra chuyện, Tiểu Thúy đã từng cầu xin chàng cùng cao bay xa chạy với nàng, chạy đến một nơi mà không ai biết đến bọn họ...

Bây giờ nghĩ lại, chàng mới cảm thấy mọi chuyện đều có lý do. Hà Lăng Phong liền hạ quyết tâm phải rời khỏi nơi đây. Biện pháp duy nhất là phải tranh thủ lấy lòng tin của Dương phu nhân và bốn người La Văn Bính, sau đó đổi lấy sự tự do để hành động.

Mà biện pháp duy nhất để khiến cho mọi người tín nhiệm, là tạm thời phải thừa nhận chính mình là Dương Tử Úy.

Sự thật chàng cũng không thể không thừa nhận.

Hà Lăng Phong đã bị bọn La Văn Bính canh giữ nghiêm ngặt suốt ba ngày đêm. Trên thực tế là họ đề phòng chàng “phát điên” lên.

Bên ngoài thủy các thì có bảy tám tốp hòa thượng, đạo sĩ thay phiên nhau tụng kinh làm phép, để đuổi tà đuổi yêu. Suốt ngày cũng như đêm đều có tiếng ngân nga tụng kinh, niệm chú.

Từ lúc đầu cho đến bây giờ, chàng vẫn một mực không thừa nhận mình là Dương Tử Úy. Nếu như bây giờ trở lại thừa nhận, quả thật không phải là chuyện hề.

Ít nhất trước tiên chàng phải tìm một cái “cớ”.

Dùng cớ gì đây? Đúng rồi, có rồi...

Một đám đạo sĩ đang múa kiếm, tiến lên chiếc cầu đi về phía thủy tạ.

Gã đạo sĩ đi đầu có thân hình gầy ốm, hai mắt ti hí như hai mắt chuột. Vừa nhìn thấy gã đạo sĩ, Hà Lăng Phong đã không có cảm tình. Những câu chú của gã giống như là tiếng quỷ gọi hồn.

Hà Lăng Phong thấy rằng đây là cơ hội tốt nhất để thực hiện ý đồ của mình.

Đợi cho gã đạo sĩ đến trước cửa thủy tạ, tay gã đang múa thanh kiếm gỗ, miệng lâm râm đọc chú. Hà Lăng Phong đột nhiên ngồi thẳng dậy ở trên giường, còn miệng thì nói lớn :

– Người đâu! Bắt quỷ, bắt quỷ!

La Văn Bính đang ở bên cạnh, vội vàng chồm đến trước hỏi :

– Dương huynh người nhìn thấy gì vậy?

Hà Lăng Phong liền nói :

– Quỷ! Có một con quỷ thân hình to lớn, có bốn tay và ba chân, mau! Mau đến bắt lấy nó!

La Văn Bính ngạc nhiên nói :

– Ở đâu?

Hà Lăng Phong đưa tay chỉ gã đạo sĩ nói :

– Nó đang ở ngoài cửa kia, trên người mặc đồ bát quái trong tay có cầm kiếm gỗ. Hắn chính là quỷ! Hắn chính là quỷ...

La Văn Bính nói :

– Dương huynh, huynh đã nhầm rồi. Đấy chính là Cổ Nguyệt pháp sư ở Ngọc Hư quán, mà chúng ta đặc biệt mời đến để bắt quỷ.

Hà Lăng Phong liền nói lớn :

– Không, hắn ta chính là quỷ. Chính mắt ta thấy quỷ chui vào cổ áo của gã. Các ngươi hãy mau bắt gã ta lại, mau bắt gã ta...

Khi ấy, Dương phu nhân đang nằm nghỉ ở phía sau và bọn võ sĩ canh giữ ở gần đấy, nghe thấy ồn ào liền chạy đến xem việc gì.

Dương phu nhân vẻ quan tâm nói :

– Thất lang, chàng thật sự nhìn thấy quỷ?

Hà Lăng Phong nói :

– Làm sao mà không thật? Bắt ta ở đây ba ngày ba đêm không cho ta nghỉ ngơi không để ta yên

tĩnh. Các ngươi còn không mau bắt lấy hắn ta.

Dương phu nhân nhìn La Văn Bính thấp giọng nói :

– Việc này là như thế nào?

La Văn Bính nói :

– Quả thật rất kỳ lạ, ba ngày nay Dương huynh không nói một câu. Bây giờ vừa mở miệng, liền nói Cổ Nguyệt pháp sư là ác quỷ.

Hà Lăng Phong lại la lớn lên :

– Mọi người hãy mau bắt hắn ta, đừng để cho hắn ta chạy thoát. Hắn ta đã nuốt sinh mạng của ta vào trong bụng, nếu hắn ta bỏ đi, thì ta sẽ không còn mạng.

Dương phu nhân hơi nhíu mày :

– Ta thấy việc này có uẩn khúc gì đây, chi bằng hãy làm theo ý của Thất lang, bắt vị đạo sĩ kia trước đã.

La Văn Bính vẻ do dự :

– Chỉ sợ chỉ sợ điều này không được tốt.

Dương phu nhân nói :

– Không cần phải ngại, chúng ta hãy lấy người bệnh làm trọng. Nếu như hắn ta có bị thiệt thòi, sau khi xong việc sẽ cho hắn thêm vài lượng bạc.

Nói xong, Dương phu nhân đưa tay vẩy bọn võ sĩ.

Bọn võ sĩ phục mệnh, bước ra bắt lấy vị Cồ Nguyệt pháp sư ngay.

Một số dạo sĩ khác đang niệm chú không biết đã xảy ra chuyện gì, đều tỏ ra sợ hãi.

Còn vị Cổ Nguyệt pháp sư kia thì không ngớt lớn tiếng kêu la :

– Đây... đây là sao chứ? Ta đến đây bắt quỷ, tại sao các ngươi lại bắt ta?

Hà Lăng Phong liền quát lớn :

– Ngươi chính là quỷ, mà còn đám giả mạo để bắt quỷ sao?

Cổ Nguyệt pháp sư ngớ người ra, lắp bắp nói :

– Tại hạ... tại hạ...

Hà Lăng Phong cắt ngang nói :

– Ngươi thừa nhận rồi chứ? Vậy mau thả mạng ta ra trả lại cho ta, nếu không ngươi sẽ phải bị trừng phạt.

Cổ Nguyệt pháp sư há hốc mồm, không biết phải nói gì đây.

Hà Lăng Phong liền nói tiếp :

– Người đâu, hãy mang phẩn tiểu ra đổ vào trong miệng hắn để hắn nhả mạng trả lại cho ta. Hãy mau động thủ đi.

Bọn võ sĩ nhìn thấy Dương phu nhân không hề phản đối liền phục mệnh làm theo. Bọn chúng đem một thùng phẩn tiểu ra, rồi đè Cổ Nguyệt pháp sư xuống dưới đất, sau đó ép đổ vào trong miệng.

Cổ Nguyệt pháp sư bị đổ phẩn tiểu vào trong miệng, không sao chịu nổi, liền nôn mửa ra khắp đất. Gã nôn mửa đến tái xanh cả mặt.

Cổ Nguyệt pháp sư vừa nói xong, Hà Lăng Phong chợt thở ra một tiếng rồi từ lừ khép hai mắt lại và quay trở về nằm lên giường.

La Văn Bính vội căn dặn võ sĩ đem vị Cổ Nguyệt pháp sư kia đi khỏi. Sau khi cho hắn ta thêm một số bạc, rồi tiễn hắn ra khỏi phủ.

Sau khi bọn đạo sĩ đi hết, Hà Lăng Phong bắt đầu từ từ tỉnh lại. Vừa mở mắt, chàng đã vội mở miệng nói :

– Ai! Thật là đói. Có gì ăn hay không?

Người bệnh mà biết đói đó chính là biểu hiện bệnh tình đã bắt đầu khỏi, Dương phu nhân vui mừng đến muốn rơi nước mắt. Một mặt nàng ra lệnh cho bọn hầu nữ chuẩn bị thức ăn, một mặt quay sang hỏi :

– Thất lang, chàng cảm thấy trong lòng thế nào rồi? Chàng đã nhớ lại hay chưa?

Hà Lăng Phong đáp :

– Ta rất khỏe, có gì là không nhớ đâu?

Dương phu nhân liền hỏi :

– Chàng có biết mình là ai không? Và đây là nơi đâu không?

Hà Lăng Phong mỉm cười đáp :

– Nàng nói đùa đấy à? Đây chính là Cúc Hương tạ phía sau hậu viện của Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành. Đây là nhà của ta, tại sao ta lại không biết chứ?

Dương phu nhân lại hỏi :

– Vậy còn danh tánh của chàng...

Hà Lăng Phong đáp :

– Ta chính là Dương Tử Úy, chẳng lẽ mọi người thấy ta không giống hay sao?

Dương phu nhân thở dài ra một tiếng nói :

– Tạ ơn trời đất, rốt cuộc rồi Thất lang cũng đã hết bệnh.

Hà Lăng Phong giả đò làm vẻ ngơ ngác hỏi :

– Phải chăng đã xảy ra chuyện gì?

La Văn Bình vội vàng mỉm cười nói :

– Không có chuyện gì cả, hôm đó Dương huynh uống hơi nhiều, nên đã say một trận, đại tẩu đã trách cho tiểu đệ một chặp. Nhưng hây giờ mọi chuyện đã không có gì, tiểu đệ đã có thể xin cáo từ...

Hà Lăng Phong liền nói :

– Khoan đi đã. Bằng hữu tương ngộ khó mà tránh được một trận say sưa, điều này thật ra có gì sai. Tánh khí của đại tẩu, đệ cũng không phải không biết, chẳng lẽ đệ còn giận nàng hay sao?

La Văn Bính vội nói :

– Tiểu đệ không dám!

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Như vậy thì tốt rồi, huynh đệ hãy ở lại đây thêm hai hôm nữa, chúng ta cùng đàm đạo với nhau.

Chương 3: Đồng Phòng

Dương phu nhân nói :

– Đàm đạo thì được, chớ tuyệt đối đừng có uống say nữa.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Say một chút có sao đâu. Chỉ cần đừng uống quá nhiều là được.

Điền Bá Đạt liền xen vào :

– Dương phu nhân, không phải Tiểu Điền ta nói ra câu này để được uống rượu. Nhưng phàm những người uống say, sau khi tỉnh lại nhất định phải uống vài chung thì mới hoàn toàn bình phục. Đây gọi là “Hoàn hồn tửu”.

Mọi người đều nói phụ họa theo :

– Đúng vậy! Đây quả là sự thật nếu như không uống “Hoàn hồn tửu” thì nhất định sẽ đau đầu thêm mấy ngày liền. Những người biết uống rượu đều có kinh nghiệm này.

Hà Lăng Phong cười lớn :

– Đấy chính là điểm đáng yêu của Tiểu Điền. Xem ra “Hoàn hồn tửu” ta không mời cũng không được.

Dương phu nhân nghe vậy không tiện ngăn cản, nàng đành phải hạ lệnh cho người chuẩn bị tiệc rượu.

Thật ra không phải vì Hà Lăng Phong ham uống rượu, mà chàng muốn mượn cơ hội này để biết rõ thêm về tình hình của Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành.

Đối với Thiên Ba phủ, chàng biết rất mơ hồ, thậm chí ngay cả danh tánh của Dương phu nhân chàng cũng không biết. Cho nên khi nói chuyện thật là bất tiện và cũng dễ dàng bị bại lộ.

Quả nhiên sau bữa tiệc rượu “Hoàn hồn tửu” mọi khó khăn đã được giãi bày.

Không những chàng biết được Dương phu nhân có tên là Phùng Uyển Quân, hơn nữa còn biết nàng

chính là bào muội của Nhất Kiếm Kình Thiên Phùng Viên ở Thiên Tuế phủ trong Liệt Liễu thành. Võ công của Phùng Uyển Quân rất cao siêu, không thua kém gì Dương Tử Úy.

Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ, Liệt Liễu thành Thiên Tuế phủ và cộng thêm Hương Vân phủ ở Lĩnh Nam Anh Dung thành hợp thành "Võ lâm Tam phủ" đều là những võ lâm thế gia lừng danh trong thiên hạ.

Vì vậy Dương Tử Úy đối với vị thê tử như hoa như ngọc này, ngoài kính yêu ra còn có mấy phần nể sợ.

Dương Tử Úy đã là một người sợ thê tử thì Hà Lăng Phong không thể tỏ ra một người quá "trượng phu khí khái". Cho nên ngày đêm hôm đó Phùng Uyển Quân muốn chàng dời từ Các Hương thủy tạ phòng ngủ, chàng đâu dám phản đối.

Nhưng phu thê cùng phòng khó mà tránh khỏi việc "thân mật", đây quả là việc khó khăn đối với chàng.

Cho nên chàng chỉ còn cách kéo dài thời gian, bằng cách vào trong thư phòng lấy ra một quyển sách ngồi đọc cẩn thận trước cửa sổ.

Trong sách viết những gì chàng đều không biết. Trong lòng chàng chỉ mong sao cho Phùng Uyển Quân ngủ sớm một chút, cho nên mắt chàng tuy nhìn chữ, nhưng tai lại chú ý đến động tịnh trong phòng.

Mai Nhi sửa soạn giường ngủ xong và đã rời khỏi phòng từ lâu. Nhưng Phùng Uyển Quân vẫn chưa chịu ngủ trước, nàng một mình đang làm gì sột soạt ở trong phòng.

Hà Lăng Phong trong lòng đã cảm thấy khẩn trương, giả vờ vẻ quan tâm nói :

– Uyển Quân, nàng hãy ngủ trước đi. Mấy ngày nay nàng đã quá vất vả rồi.

Phùng Uyển Quân nói :

– Còn chàng thì sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Ta không cảm thấy mệt, ta muốn đọc hết mấy trang sách này rồi sẽ ngủ, nàng không cần phải đợi ta đâu.

Không ngờ câu nói này đã khiến cho Phùng Uyển Quân bước ra khỏi phòng ngủ, mỉm cười nói :

– Thật ra là sách gì mà khiến cho chàng say mê đến như thế?

Hà Lăng Phong liền đáp :

– Là quyển sách....

Mới nói được có ba chữ, đột nhiên chàng đỏ bừng mặt lên, im ngay, đồng thời xếp quyển sách lại và chỉ hận không tìm được một cái lỗ nào đó để chui xuống.

Nhưng đã quá muộn, Phùng Uyển Quân đã đưa tay ra đoạt lấy quyển sách

– Sách hay cũng phải đưa cho thiếp xem chứ làm gì mà giấu giấu diếm diếm vậy.

Vừa nói dứt lời, hai má của Phùng Uyển Quân đã đỏ ửng lên thuận tay nàng ném quyển sách xuống, nói :

– Đáng chết! Thì ra là lại sách này.

Thì ra trong lúc sơ ý Hà Lăng Phong đã thuận tay lấy ra một quyển từ giá sách. Không ngờ đó lại là quyển “Giã điệp bạo ngôn lục”.

Loại sách này dùng để cho các cặp phu thê trẻ tuổi xem, để hiểu biết trong lúc gần gũi. Đây vốn là việc rất bình thường, nhưng bậy ở chỗ là Hà Lăng Phong không nên lấy ra xem vào lúc này. Bởi vì làm vậy thì chàng khác gì tưới dầu vào lửa.

Xem ra đêm nay chàng muốn trải qua một đêm bình yên chắc cũng không phải dễ.

Hà Lăng Phong giả vờ cười lớn, để che đậy sự bối rối của mình, đồng thời đứng lên nói :

– Được! Không xem nữa. Chúng ta ra hoa viên dạo một lúc được không?

Phùng Uyển Quân không tán thành, nhưng cũng không phản đối mà chỉ cúi đầu vò vò vạt áo.

Hà Lăng Phong mở cánh cửa thông ra hoa viên, rồi chàng cúi đầu hít sâu vào một hơi, nói :

– Một đêm trăng tuyệt đẹp như vầy, mà ngủ sớm thật là đáng tiếc.

Phùng Uyển Quân vẫn không lên tiếng, chỉ nhè nhẹ đưa tay ra nắm lấy tay chàng. Bất giác chàng cảm thấy toàn thân nóng rang lên.

Ánh trăng lấp lánh màu sáng bạc. Mùi thơm của hoa ở trong vườn bay ngào ngạt, lại thêm có người ngọc ở bên cạnh. Trước tình cảnh này khó ai mà có thể cầm lòng được.

Nhưng trong lòng Hà Lăng Phong ngược lại chẳng thấy có hứng thú chút nào, chàng chỉ cảm thấy trong lòng rối bời và tự cho rằng đêm nay là một cửa quan khó qua.

Phùng Uyển Quân có vẻ hơi “lạnh”, toàn thân nàng nép sát vào lòng Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong không phải là tượng gỗ, cho nên gần như không thể khống chế được mình. Chàng đành phải tìm một băng ghế đá ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Phùng Uyển Quân liền dựa sát vào lòng Hà Lăng Phong, thỏ thẻ nói :

– Thất lang, chàng còn nhớ tai nạn lần đó vào năm ngoái hay không?

Hà Lăng Phong liền giật mình không biết phải trả lời như thế nào.

May mà Phùng Quyền Quân đã vội nói tiếp :

– Mùa Xuân năm ngoái, cũng vào một đêm trăng thơ mộng như vầy. Hai chúng ta cùng ngồi thưởng nguyệt ở Tiểu Thiên Trì trên ngọn Lư Sơn.

Ồ! Hóa ra là vậy.

Hà Lăng Phong liền vội cười nói :

– Làm sao mà không nhớ. Phong cảnh ở Lư Sơn không giống bất cứ một nơi nào. Cho nên trong thơ có câu: “Bất thức Lư Sơn chân diện mục. Chỉ duyên thân tại thử sơn trung...”\.

Phùng Uyển Quân nói :

– Không phải thiếp muốn nói đến phong cảnh của Lư Sơn, mà thiếp muốn nói về việc chàng bị một con độc trùng cắn phải.

Hà Lăng Phong lại giật mình vì chàng không biết được việc Dương Tử Úy đã từng bị độc trùng cắn nhằm, nên đành phải nói càn :

– Nhưng mà... à đúng vậy, phong cảnh Lư Sơn tuy rất đẹp, nhưng tại có nhiều độc trùng. Thật đáng ghét...

Phùng Uyển Quân che miệng cười nói :

– Đó là tại ai? Có phải là tự trách mình hay không? Khi không đột nhiên đòi xuống Thiên Trì để vớt mặt trăng. Mặt trăng còn chưa vớt được thì đã bị độc trùng cắn vào lưng. Qua đến ngày hôm sau vết cắn sưng to lên, sau đó phải mổ lấy chất độc ra, cho nên trên lưng chàng vẫn còn vết sẹo, chàng còn nhớ hay không?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Vẫn nhớ, vẫn nhớ. Ai! Lúc ấy ta chỉ vì vui đùa chút thôi, ai ngờ lại xui xẻo đến như vậy.

Phùng Uyển Quân đưa tay lên nhè nhẹ vuốt má chàng, vẻ khiêm tốn nói :

– Thật ra tất cả việc đó đều tại thiếp mà ra cả. Là do chính thiếp kêu chàng đi vớt mặt trăng. Lúc ấy hai chúng ta cũng đã hơi say rồi

Hà Lăng Phong thuận miệng nói theo :

– Vốn là như vậy mà, nếu không thì sẽ không làm những việc như thế.

Phùng Uyển Quân nói :

– Thật ra thiếp chỉ nói đùa mà thôi, ai ngờ chàng lại làm thật.

Hà Lăng Phong nói :

– Những lời nói của nàng làm sao ta dám không cho là thật. Nếu như nàng muốn sao trên trời, ta cũng phải bắt thang lên mà hái vài ngôi.

Phùng Uyển Quấn thỏ thẻ nói :

– Thất lang, chàng thật sự nghe thiếp đến như vậy sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên rồi.

Vừa nói xong câu này, chàng biết mình đã bị hớ rồi.

Phùng Uyển Quân hỏi câu này, hiển nhiên là để dụ dẫn chàng. Bởi vì tay nàng đã từ trên má chuyển dần ra sau cổ Hà Lăng Phong. Hơn nữa Phùng Uyển Quân ép sát ngực vào người Hà Lăng Phong…

Tay Phùng Uyển Quân mềm mại giống như một con rắn bò vào trong cổ áo Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong đang mang thân phận là phu quân tự nhiên không cự tuyệt được sự thân mật của “thê tử” được. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vầy, thì “hậu quả” khó má lường.

Hà Lăng Phong giả vờ bị nhột quay người sang một bên, rồi nhẹ nhàng bắt lấy tay Phùng Uyển Quân, mỉm cười nói :

– Uyển Quân, nàng đừng làm vậy. Lỡ bị bọn a hoàn nhìn thấy thì chúng sẽ cười cho.

Phùng Uyển Quân dùng mũi hứ khẽ một tiếng :

– Bọn a hoàn đều đã ngủ hết rồi. Thất lang, chàng có thể cởi áo ra cho thiếp sờ vết sẹo kia được hay không?

Hà Lăng Phong liền lính quýnh nói :

– Dù sao cũng chỉ là một vết sẹo, có gì đâu mà đáng sờ chứ? Thôi, hay là chúng ta ngồi nói chuyện vậy.

Phùng Uyển Quân nói :

– Thiếp thích sờ nó và lâu nay chàng vẫn thích vậy, tại sao hôm nay chàng lại không chịu?

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải ta không chịu, mà lỡ như bọn a hoàn nhìn thấy, thì còn thể diện gì nữa.

Phùng Uyển Quân nói :

– Thiếp đã nói rằng bọn a hoàn đều đã ngủ hết rồi, không có ai nhìn thấy đâu mà chàng lo.

Hà Lăng Phong nói :

– Cho dù không có người nhìn thấy, nhưng ở đây rất có thể sẽ có độc trùng. Nếu như bị cắn một lần nữa thì chẳng dễ chịu chút nào.

Phùng Uyển Quân có vẻ giận dỗi nói :

– Thất lang, lâu nay chàng nghe lời thiếp. Sao hôm nay chàng lạ vậy?

Hà Lăng Phong ấp úng nói :

– Ta... Ta...

Phùng Uyển Quân nói :

– Thiếp không biết, thiếp nhất định phải sờ.

Nói dứt lời nàng liền đưa tay trái bấu cổ Hà Lặng Phong, tay phải nàng nhanh lẹ đút vào trong áo chàng, rồi mò từ từ ra sau lưng :

Hà Lăng Phong không thể cự tuyệt được, trong lòng ngầm trách thầm :

– Kể như hết rồi, cứ tiếp tục như vậy...

Ai ngờ tay Phùng Uyển Quân dừng lại ở phía lưng Hà Lăng Phong và không có phản ứng gì ngoài ý muốn xảy ra cả.Tay Phùng Uyển Quân nhè nhẹ rờ vết sẹo hài lòng nói :

– Vết sẹo thật đáng thương. Đây chính là kỷ niệm chàng vớt mặt trăng cho thiếp. Cả đời này thiếp phải sờ đến nó, và vĩnh viễn không để cho nó rời khỏi tay thiếp.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt. Chàng không sao ngờ rằng trên lưng mình lại có vết sẹo giống y như vết sẹo của Dương Tử Úy.

Chàng chưa từng vớt mặt trăng ở Tiểu Thiên Trì trên ngọn Lư Sơn và cũng chưa bao giờ bị độc trùng cắn vậy thì vết sẹo kia từ đâu mà có? Không lẽ mình thật sự chính là Dương Tử Úy?

Chẳng lẽ Hà Lăng Phong thật sự đã chết?

Chẳng lẽ...

Không! Việc này tuyệt đối không thể là thật được. Nếu như muốn tìm ra thật, chỉ có cách duy nhất là đi tìm Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy là kỹ nữ của Phượng Hoàng viện, cho nên bất kỳ ai cũng đều có thể tìm nàng.

Nhưng Hà Lăng Phong thì lại không thể.

Bởi vì bây giờ thân phận của chàng đường đường là chủ nhân của Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ. Tự nhiên chàng không tiện rảo bước vào trong hẻm, để tìm một kỹ nữ.

Để che đậy thân phận của mình, Lăng Phong khoác lên người một chiếc áo khoác đen. Đầu đội chiếc nón tre rộng vành và đội hơi sụp sụp xuống, che gần hết khuôn mặt.

Đợi đến tiếng mõ điểm canh một, Hà Lăng Phong mới cúi thấp đầu bước vào đại môn của Phượng Hoàng viện.

Qui Nô nhìn thấy có khách vào liền cất cao giọng nói :

– Có khách đến!

Vừa kêu lên được hai tiếng, miệng ả đã bị nhét vào một vật vừa to lại vừa cứng.

Thì ra đó là một thỏi bạc Hà Lăng Phong đưa tay ra câu cổ Qui Nô thấp giọng nói :

– Đừng có la lớn, hãy nói cho ta biết Tiểu Thúy có ở đây hay không?

Qui Nô trước tiên hoảng sợ nhưng sau ra vẻ vui mừng đáp :

– Có! Có! Có!

Hà Lăng Phong hỏi :

– Trong phòng có khách hay không?

– Có? Có! Có!

Đột nhiên ả phát hiện câu nói mình không thỏa đáng, nên bèn sửa lại :

– Khách quan, ngài muốn hỏi…

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu Thúy cô nương ở Tây Hoa viện.

Qui Nô “a” lên một tiếng, rồi nói :

– Hóa ra ngài muốn hỏi Tiểu Thúy? Không có, không có khách. Tiểu Thúy cô nương đã buông màn không tiếp khách. Hơn nữa bây giờ cũng không còn ở trong Tây Khoa viện nữa.

Hà Lăng Phong lấy làm ngạc nhiên hỏi :

– Tại sao?

Qui Nô đáp :

– Khách quan ngài là người vùng khác mới đến phải không? Cho nên không biết Tiểu Thúy cô nương đã xảy ra chuyện?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu Thúy cô nương đã xảy ra chuyện gì?

Qui Nô làm ra vẻ thần bí nói :

– Việc này vốn không được tùy tiện nói cho khách biết. Nhưng tiện nữ thấy khách quan cũng là người tốt cho nên không nỡ giấu giếm. Theo như tiện nữ thấy thì các vị cô nương trong Phượng Hoàng viện này rất đông. Khách quan có thể tùy chọn lựa một cô, đừng có ý tìm Tiểu Thúy nữa.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu tìm Tiểu Thúy thì như thế nào?

Qui Nô nói :

– Không giấu gì khách quan, gần đây Tiểu Thúy cô nương gặp phải chuyện không hay. Có một tên cùng tử họ Hà sau khi uống say đến tìm Tiểu Thúy cô nương. Rồi đột nhiên lăn ra chết trong phòng của Tiểu Thúy cô nương. Cũng từ đó về sau, không có ai dám bước vào cửa phòng của cô ta. Cho nên lão ma ma mới kêu nàng tạm thơi không cần phải tiếp khách, đồng thời dọn ra ở phía sau hậu viện.

Hà Lăng Phong nói :

– Tên họ Hà kia tại sao mà chết đột ngột như vậy?

Qui Nô nói :

– Ai biết được chuyện đó. Dẫu sao tên tiểu tử kia suốt ngày chỉ biết uống rượu, bài bạc, thật sự không phải là đồ tốt. Có thể là hắn ta ở bên ngoài ẩu đả nhau rồi bị thương, hoặc là đã uống nhầm rượu độc cũng không chừng. Người bên ngoài họ không nghĩ nhiều như vậy, họ chỉ biết tên tiểu tử kia chết trong viện là một điều “sung sướng”.

Hà Lăng Phong giả vờ nói :

– Cho dù hắn ta có chết “sung sướng” đi nữa, thì đấy chỉ là chuyện của hắn. Vậy tại sao lại trách Tiểu Thúy cô nương chứ?

Qui Nô nói :

– Đúng vậy. Nhưng Tiểu Thúy cô nương là một cô nương sáng giá. Bây giờ gặp phải chuyện xui xẻo như vầy, còn ai dám bước vào cửa phòng của cô ta nữa.

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

– Nếu nói vậy, tên họ Hà kia đã làm liên lụy đến Tiểu Thúy cô nương?

Qui Nô nói :

– Không những liên lụy đến Tiểu Thúy cô nương, mà còn ảnh hưởng đến sự làm ăn của Phượng Hoàng viện. Tên họ Hà kia quả thật báo hại không nhỏ.

Hà Lăng Phong định cho ả ta hai tát tai nên thân, nhưng chàng tự kiềm chế được, cười nhạt nói :

– Tiểu Thúy cô nương ở chỗ nào phía sau hậu viện? Không cần phải gọi lớn, chỉ cần ngươi dẫn đường cho ta, thì thỏi bạc này là của ngươi.

Qui Nô vẻ dè chừng :

– Khách quan, ngài thật sự không sợ?

Hà Lăng Phong lắc đầu cười nói :

– Ngươi cứ yên tâm, nếu như có chết ở sau hậu viện thì đó là tự ta tìm cái chết mà thôi, tuyệt đối sẽ không hề liên lụy đến ngươi.

Qui Nô đưa mắt nhìn tứ phía một lượt rồi vẫy tay nói :

– Được, mời khách quan đi theo tiện nữ.

Hai người đi vòng qua phía chánh phòng và tiền viện, sau đó băng qua hoa viên vòng ra sau hậu viện.

Qui Nô đưa tay chỉ căn nhà gỗ dựa sát tường, nói :

– Đấy chính là chỗ ở của Tiểu Thúy cô nương. Khách quan ngài đừng ở lại quá lâu. Nếu như bị lão ma ma biết được, thì tiện nữ sẽ bị đuổi đi khỏi đây ngay.

Hà Lăng Phong gật đầu ra chiều đã hiểu rõ, sau đó ra dấu cho Qui Nô lui.

Hà Lăng Phong đứng yên quan sát căn nhà. Đó là một căn nhà gỗ đã cũ kỹ lại thô xấu. Sau lưng căn nhà dựa vào bức tường của tiền viện. Bên trong dùng để chứa củi và những đồ lặt vặt. Nếu như đem so sánh với căn phòng ở Tây Khoa viện, thì quả là một trời một vực.

Tiểu Thúy tuy là một kỳ nữ hạ tiện, nhưng giữa nàng và Hà Lăng Phong có một cảm tình rất là đặc biệt.Chàng chưa đáp lại tấm lòng của Tiểu Thúy thì bây giờ đã làm liên lụy nàng ra đến nông nỗi này. Vậy có đáng hổ thẹn lắm hay không?

Hơn nữa rốt cuộc sai lầm này là của ai?

Là ai đã “hại chết” Hà Lăng Phong?

Ai đã khiến cho Hà Lăng Phong biến thành Dương Tử Úy?

Không lẽ đây chính là “mượn xác hoàn hồn”?

* * * * *

Hà Lăng Phong tuyệt đối không thừa nhận rằng mình đã “chết” và cũng không tin rằng con người sau khi chết sẽ có hồn phách.

Và đương nhiên chàng càng không bao giờ tin rằng có việc “mượn xác hoàn hồn”.

Cho nên chàng phải trực tiếp hỏi thằng Tiểu Thúy mới được.

Từ cửa sổ có thể nhìn thấy bên trong căn nhà gỗ còn ánh đèn. Và ngay lúc đó có mấy tiếng ho vang ra. Đó chính là âm thanh của Tiểu Thúy. Phổi nàng không được khỏe, cho nên trước khi ngủ thường hay ho một hồi. Đặc biệt khi trong lòng nàng có tâm sự, hay những khi mất ngủ. Tự nhiên Hà Lăng Phong cảm thấy mũi mình mình hơi cay cay. Chàng đằng hắng lên một tiếng rồi gõ nhẹ lên cửa ba cái :

– Ai?

– Là ta Tiểu Thúy, hãy mau mở cửa.

– Ngươi là ai?

– Ta là Hà Lăng Phong.

Vừa xưng xong danh tánh, Hà Lăng Phong mới biết mình đã lỡ lời. Bây giờ có muốn thâu lời nói lại cũng không còn kịp.

Quả nhiên từ trong căn nhà gỗ có tiếng thét lớn vang lên. Tiếp theo là một tiếng chấn động mạnh.

Có lẽ Tiểu Thúy đang nằm trên giường nghe được câu trả lời này, nàng sợ quá liền nhảy xuống khỏi giường.

Hà Lăng Phong liền vội đổi giọng :

– Ta vì chuyện của Hà Lăng Phong mà đến. Tiểu Thúy, nàng mau mở cửa ra được hay không?

Bên trong “à” lên một tiếng. Cánh cửa từ từ hé mở.

Hà Lăng Phong liền nhanh nhẹn lách mình vào trong. Vừa vào được bên trong chàng liền đưa tay khóa trái lại.

Trong căn phòng quả thật quá tồi tàn. Chỉ có một chiếc giường, một chiếc ghế và một ngọn đèn mà thôi.

Tiểu Thúy đang co người trong sát góc phòng, sắc mặt trắng bệch hoảng sợ, còn miệng lắp bắp nói :

– Ngươi... ngươi là ai?

Hà Lăng Phong từ từ lấy chiếc nón tre trên đầu xuống nói :

– Tiểu Thúy, ta thật sự chính Hà Lăng Phong. Tuy diện mạo của ta đã thay đổi, nhưng ta chính là Hà Lăng Phong. Nàng nhất định phải tin tưởng ta.

Tiểu Thúy mở to hai mắt ra, liên tiếp lắc đầu nói :

– Không! Không! Xin ngươi đừng làm cho ta sợ. Hà Lăng Phong đã chết, thật ra ngươi là ai?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu Thúy, nàng không cần phải nói dối. Rõ ràng nàng biết ta vẫn còn chưa chết mà.

Tiểu Thúy nói :

– Không! Hà Lăng Phong thật sự đã chết, chàng đã chết tại Tây Khoa viện, chính mắt ta thấy bọn họ khiêng chàng ra ngoài.

Hà Lăng Phong nói :

– Ta không cần biết người mà bọn họ khiêng ra là ai, dẫu sao ta mới thật sự là Hà Lăng Phong, hơn nữa ta vẫn còn sống. Tiểu Thúy, nàng phải tin tưởng ta.

Tiểu Thúy lắc đầu nói :

– Ta không tin, ta không tin. Ta cũng không quen biết với ngươi, ta chỉ biết Hà Lăng Phong đã chết.

Hà Lăng Phong biết, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không có hiệu quả gì.

Chàng liền đổi giọng nói :

– Thôi được, nàng đã nhất định không tin tưởng, ta cũng không miễn cưỡng nàng phải tin. Bây giờ nàng hãy nhìn kỹ ta, xem trước đây nàng đã từng gặp ta hay chưa?

Tiểu Thúy nhìn chàng từ trên xuống dưới, rồi nói :

– Chưa từng gặp qua.

Hà Lăng Phong nói :

– Nàng thử nghĩ lại xem, nàng đã từng quen ta ở đâu?

Tiểu Thúy nói :

– Không có!

Hà Lăng Phong nói :

– Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?

Tiểu Thúy đáp :

– Không sai!

Hà Lăng Phong cười cười nói :

– Nhưng mà ta biết dưới bụng bên trái của nàng có một nốt ruồi màu hồng và sau lưng phải của nàng có một cái bớt. Ta nói có đúng hay không?

Tiểu Thúy ngẩn người ra ngạc nhiên.

Một hồi lâu sau, Tiểu Thúy mới lẩm bẩm nói :

– Điều này ngươi nghe người khác nói?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Chính mắt ta nhìn thấy. Nếu như đây là lần đầu tiên chúng ta gặp, vậy tại sao ta lại biết những chỗ kín đáo trên người của nàng chứ?

Tiểu Thúy nói :

– Điều này cũng đâu có gì là lạ. Làm nghề kỹ nữ như bọn ta, hết tiếp người này đến người khác. Cho nên những điều này đâu còn gì là bí mật nữa.

Hà Lăng Phong nói :

– Nàng nói không sai. Nhưng những lời nàng đã từng nói với Hà Lăng Phong thì tuyệt đối không có người ngoài biết được chứ gì? Ngay trong đêm xảy ra chuyện, nàng đã từng muốn Hà Lăng Phong mang nàng cao bay xa ...

Chàng chưa nói hết câu, thì Tiểu Thúy đã biến sắc mặt, vội cắt ngang lời chàng :

– Ngươi đang nói bậy gì đó? Mỗi câu ngươi nói ra ta đều không hiểu. Ta không hề quen biết, và cũng không có thời gian nói với ngươi những điều này. Mời ngươi hãy mau ra khỏi nơi đây, ra khỏi đây mau.

Hà Lăng Phong nhìn thẳng vào mặt nàng, rồi từ từ nói :

– Tiểu Thúy, nàng đang tự dối mình phải không? Hôm đó nàng đã biết trước sẽ xảy ra chuyện gì, nên mới van xin ta mang nàng đi, và nàng cũng biết rõ trong tô canh đó.

Chương 4: Thủ Đoạn Độc Ác

Sắc mặt Tiểu Thúy trở nên tái nhợt, nàng không đợi cho Hà Lăng Phong nói, liền trầm giọng cắt ngang :

– Ta không hiểu ngươi nói gì cả. Ta mời ngươi ra khỏi phòng ta ngay, nếu không ta sẽ la lên bây giờ.

Hà Lăng Phong nói với giọng tin tưởng :

– Nàng sẽ không bao giờ làm vậy, Tiểu Thúy à. Bởi vì nàng đã biết rõ ta là ai và nàng cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ có điều nàng không dám nói ra mà thôi.

Tiểu Thúy đưa tay lên bịt lấy hai tai, lắc đầu liên tục nói :

– Không biết, không biết... cái gì ta cũng không biết.Thật sự cái gì ta cũng đều không biết.

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu Thúy, trong lòng nàng đang lo sợ điều gì? Nàng đang bị ai uy hiếp? Tại sao nàng không dám nói ra sự thật?

Tiểu Thúy gần như muốn rơi lệ, van lơn nói :

– Ta van xin ngươi đừng có ép ta. Ta thật sự không biết gì cả. Các ngươi đã hại ta rơi vào trong tình cảnh như vậy, không lẽ còn chưa đủ hay sao?

Hà Lăng Phong bước đến trước, nắm lấy tay Tiểu Thúy nói :

– Là ai đã hại nàng? Tiểu Thúy, nàng hãy nói cho ta biết, những ai đã hại nàng.

Tiểu Thúy liền bật khóc thành tiếng. Hà Lăng Phong lắc lắc người nàng, thấp giọng nói :

– Tiểu Thúy, nàng nói đi, ta chính là Lăng Phong đây.

Ầm! Một tiếng, cánh cửa bất thần mở toang ra.

Có hai bóng người đứng trước cửa. Một người là nam nhân, mình mặc hắc y, hai mắt sáng quắc,

còn một người là nữ nhân, mà người đó không ai khác hơn là Ngô Tẩu.

Hai người này không biết đã đến bên ngoài cửa từ lúc nào mà Hà Lăng Phong không hề phát hiện ra.

Hiển nhiên Ngô Tẩu không nhận ra thân phận của Hà Lăng Phong, ả liền quát :

– Hảo tiểu tử, ngươi làm gì ở đây, tại sao dám ngang nhiên xông vào Phượng Hoàng viện. Lão nương thấy hình như ngươi muốn ăn đòn thì phải.

Hà Lăng Phong nói :

– Ở đây các ngươi mở kỹ viện, đại gia có tiền thì có thể đến được, ai dám nói là không chứ.

Ngô Tẩu quát lớn :

– Muốn ngủ với các cô nương thì phải ở phía trước tiền viện. Ngươi trộm chạy ra phía sau đây nắm kéo vì cô nương kia, là có ý gì? Lão tiểu tử, nếu như ngươi không chịu buông tay thì đừng trách bọn ta không nể mặt.

Dứt lời, ả liền muốn xông đến ra tay ngay.

Gã hắc y đứng bên cạnh liền giữ tay Ngô Tẩu lại nói :

– Khoan đã, ta thấy vị khách này rất quen mặt, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi thì phải?

Hà Lăng Phong cười nhạt :

– Ồ! Ngươi quen biết ta sao?

Gã hắc y nhìn chàng một hồi rồi đột nhiên mỉm cười cung tay nói :

– Hóa ra là Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ Dương đại hiệp. Thất lễ! Thất lễ!

Hà Lăng Phong nói :

– Các hạ là ...

Gã hắc y đáp :

– Tiểu nhân họ Trần, tên thuộc hạ của Điền đại gia, có biệt hiệu là Thiết Đầu Tiểu Trần.

Hà Lăng Phong nói :

– Phượng Hoàng viện là địa bàn của ngươi?

Thiết Đầu Tiểu Trần cười giả lả nói :

– Không dám, không dám, tiểu nhân chỉ phụng mệnh Điền gia, vì chuyện của Hà Lăng Phong mà đặc biệt canh giữ tại đây vài hôm. Tiểu nhân thật sự không ngờ Dương đại hiệp sẽ quang lâm đến đây, cho nên mới có việc mạo phạm vừa rồi. Xin Dương đại hiệp thứ tội cho ...

Thiết Đầu Tiểu Trần quay sang Ngô Tẩu quát :

– Còn không mau quỳ xuống xin Dương đại hiệp tha tội cho! Dương đại hiệp đây đường đường là chủ nhân của Thiên Ba phủ, có mời cũng không dễ gì mà mời được Dương đại hiệp đến đây. Ngươi là đồ ngu xuẩn có mắt cũng như mù.

Sắc mặt Ngô Tẩu lập tức thay đổi ngay, ả ta liền quỳ xuống dập đầu nói :

– Dương đại hiệp, xin đại hiệp thứ tội cho tiện nữ có mắt mà không tròng. Ngài là đại nhân đừng nên chấp nhất kẻ tiểu nhân này. Những lời tiện nữ nói ra chỉ là phẩn tiểu mà thôi, xin Dương đại hiệp bỏ qua cho.

Đột nhiên Hà Lăng Phong nhớ đến tô canh mà Ngô Tẩu mang lên đêm đó.

Nếu như trong tô canh có nghi vấn thì ả này nhất định có liên quan đến sự việc đó.

Chàng còn đang trầm ngâm thì Ngô Tẩu đã tự bò dậy nói :

– Dương đại hiệp quang lâm, mà nơi này quả thật quá tồi tàn. Tiểu Thúy cô nương, ngươi hãy lo tiếp đãi Dương đại hiệp còn ta sẽ đi báo lại cho lão ma ma.

Hà Lăng Phong vội ngăn cản lại nói :

– Không cần đâu, ta cũng sắp rời khỏi nơi đây rồi.

Ngô Tẩu liền nói :

– Như vậy sao được. Dương đại hiệp đã xem trọng Tiểu Thúy cô nương của bọn tiểu nhân, đây chính là hồng phúc cho cô ta. Vậy để tiện nữ đi đáo cho lão ma ma, lo chuẩn bị tiệc rượu để Tiểu Thúy cô nương hầu chuyện với Dương đại hiệp.

Thiết Đầu Tiểu Trần cũng nói thêm :

– Tiểu nhân cũng đi thông báo với Điền gia một tiếng và mời cả La gia đến đây, mọi người cùng chung vui.

Hà Lăng Phong nhìn Tiểu Thúy, chàng biết rằng đêm nay không thể nào hỏi nàng tiếp được nữa, nên đành thở dài một tiếng buông tay nàng ra. Sau đó chàng lấy ra một nén bạc nhét vào tay Thiết Đầu Tiểu Trần nói :

– Ta còn có việc phải đi ngay. Số bạc này hai ngươi hãy cầm lấy mua rượu mà uống. Nhưng nhớ đừng tiết lộ ra ngoài việc ta đến đêm nay, có biết không hả?

Thiết Đầu Tiểu Trần liền nói :

– Ngay cả Điền gia cũng không ...

Hà Lăng Phong nói tiếp lời hắn :

– Cũng không được nói. Ta không muốn bất kỳ ai biết được chuyện đêm nay.

Thiết Đầu Tiểu Trần chớp chớp mắt mỉm cười nói :

– Ồ ... Tiểu nhân đã hiểu. Kỳ thật Dương đại hiệp cứ việc yên tâm. Điền gia và La gia đều là hảo bằng hữu của Dương đại hiệp.Về việc này các ngài tuyệt đối sẽ không ...

Hà Lăng Phong không để cho hắn nhiều lời, liền xua tay bước ra khỏi căn nhà gỗ.

* * * * *

Trên đời này việc tốt không ai hay biết đến, còn chuyện xấu xa lập tức được truyền đi khắp nơi.

Hà Lăng Phong đã tốn hết một thỏi bạc, nhưng vẫn không bịt kín miệng của Thiết Đầu Tiểu Trần. Sáng sớm ngày hôm sau, Trường Nhĩ Tiểu Điền đã nghe được phong phanh tin này, liền lập tức chạy đến Thiên Ba phủ ngay.

Cho dù Điền Bá Đạt có thề thốt như thế nào nhưng sự việc vẫn bị Phùng Uyển Quân biết được.

Nếu dựa vào tính khí của Hà Lăng Phong thì có biết hay không chẳng có gì quan trọng.

Nhưng khó một điều là chàng đang mang thân phận của Dương Tử Úy.

Mà Dương Tử Úy lại là một người sợ vợ.

Hà Lăng Phong đã thừa nhận mình là Dương Tử Úy thì không thể từ chối cá tính sợ vợ của Dương Tử Úy. Vì vậy chàng đành phiả chuẩn bị tinh thần để chịu tội ...

* * * * *

Sắc mặt Phùng Uyển Quân lạnh lùng như một tảng băng. Dẫu sao nàng cũng xuất thân từ một gia

đình danh gia, nên khó mà chịu nổi sự đả kích này.

Phùng Uyển Quân lạnh lùng nói :

– Nghe nói đêm qua chàng có nhã hứng, muốn làm một nhân vật phong lưu phải không?

Hà Lăng Phong không biết phải đáp như thế nào, chỉ cười xòa mà thôi.

Phùng Uyển Quân lại nói :

– Các cô nương ở đấy rất là am hiểu chuyện trăng gió, vậy tại sao không ở lại đấy một đêm để mà hưởng thụ, lại trở về nhà làm gì.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Uyển Quân, nàng hãy nghe ta giải thích đã...

– Có gì đâu mà phải giải thích.

Tuy giọng nói và sắc mặt của Phùng Uyển Quân lạnh như băng, nhưng ngữ khí thì lại tràn đầy sự tha thiết :

– Không phải là thiếp ghen tuông, bởi vì nam nhân khó mà kiềm chế được trước các thiếu nữ đẹp. Nhưng lẽ ra chàng không nên đi một mình và càng không nên có thái độ mờ ám như vậy. Dẫu sao chàng cũng có chút tiếng tăm, lỡ như một ngày nào đó tin này bị truyền ra ngoài thì còn gì là vinh dự của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

– Nàng nói rất có lý. Nhưng nàng có biết ta đến đấy làm gì hay không?

Phùng Uyển Quân nói :

– Vậy chứ chàng nói xem, nam nhân đến kỹ viện để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Uyển Quân, nàng đã trách oan cho ta. Ta đến Phượng Hoàng viện tuyệt đối không phải để tìm kỹ nữ.Mà vì muốn làm rõ tông tích của một người.

Phùng Uyển Quân vô cùng ngạc nhiên nói :

– Là ai?

Hà Lăng Phong nói :

– Nàng còn nhớ lần trước ta bị bệnh, thường hay tự nhận là mình mang họ Hà hay không?

Phùng Uyển Quân nói :

– Đúng vậy. Chàng một mực không tự nhận mình mang họ Dương, mà hễ mở miệng ra là nói mình họ Hà... Hà Phong gì đó...

Hà Lăng Phong nói :

– Không sai. Đêm qua ta một mình vào Phượng Hoàng viện chính là vì vị họ Hà kia.

Phùng Uyển Quân nói :

– Không phải tên họ Hà kia đã chết rồi hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Chính vì hắn ta đã chết, cho nên ta mới âm thầm đến đấy một chuyến. Uyển Quân, nàng có biết trong mấy bận ta nằm hôn mê, ta đã từng nằm thấy một giấc quái mộng.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên :

– Là quái mộng gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Xưa nay ta chưa hề đặt chân đến Phượng Hoàng viện. Nhưng trong mơ ta tự nhiên biến thành họ Hà, không những đã từng đến đó nhiều lần mà còn cảm thấy mọi vật ở đấy rất là quen thuộc, thậm chí còn biết được tên một số người. Cũng như phương hướng các phòng ốc và cách bày biện trong phòng ta đều nhớ rất rõ. Sau khi tỉnh lại, ta càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Vì vậy mới đến đây điều tra thật sự như thế nào?

Phùng Uyển Quân vội hỏi :

– Kết quả ra sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Đêm qua ta đi xem thử, quả nhiên mọi việc giống y như trong mộng. Chỗ nào có cửa ra vào, ở đâu có bực tam cấp, tất cả đều đúng y. Nàng nói việc này có thật kỳ quái hay không?

Phùng Uyển Quân mở tròn xoe hai mắt nói :

– Thật sự có chuyện này hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhớ được mọi vật trong Phượng Hoàng viện còn xem như chưa có gì là kỳ quái. Điều kỳ quái là ta biết được tên rất nhiều người, và còn có thể gọi đúng tên của họ. Chỉ có điều họ không hề quen biết ta.

Phùng Uyển Quân vội đưa tay lên bịt lấy hai tai nói :

– Đừng nói nữa, đừng nói nữa. Chàng nói thiếp càng cảm thấy ghê sợ.

Hà Lăng Phong muốn hù dọa nàng, nên liền nói tiếp :

– Ban đầu ta định đi đến đấy xem thử như thế nào. Nhưng khi bước chân vào Phượng Hoàng viện đột nhiên cảm thấy một luồng hung khí thật là dễ sợ.

Phùng Uyển Quân rợn tóc gáy hỏi :

– Chàng muốn nói ở đấy có quỷ?

Hà Lăng Phong nói :

– Không. Ta chỉ hoài nghi ở đấy có một nhân vật hắc đạo đang ẩn nấp và đang có âm mưu gì đấy. Hơn nữa âm mưu này rất bất lợi cho Thiên Ba phủ của chúng ta.

Phùng Uyển Quân giật thót người nói :

– Tại sao chàng lại có những suy nghĩ như thế?

Hà Lăng Phong nói :

– Ta cũng không biết nguyên nhân là tại sao, dù sao trong lòng ta tự cảm thấy có điềm không lành. Và ta sao lại có giấc mộng kỳ quái này? Cái chết của gã họ Hà kia không được minh bạch, vì vậy khi hắn chết không chịu nhắm mắt, nên linh hồn hắn vẫn hiển mộng cho ta thấy, nhằm có ý cảnh cáo.

Phùng Uyển Quân càng nghe càng hoảng sợ, nhưng trong lòng nàng vẫn còn hoài nghi, nói :

– Thất lang, chàng cũng tin những chuyện quỷ hồn thác mộng hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại sao không tin, con người có tinh, khí, thần, một người bình thường sau khi chết linh hồn của

họ sẽ từ từ tiên tan mất. Nhưng nếu như khi bị chết oan, thì hồn phách người chết kia không chịu tiêu tan mà cứ bay đi trong không gian, rồi có lúc kết tụ thành hình. Đó chính là hồn quỷ. Phải đợi đến khi oan hồn thật sự được giải oan thì oan hồn mới chịu tan biến mất đi.

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

– Thôi được, không cần phải nói nữa. Cho dù có hồn quỷ đi nữa, chỉ cần chúng ta không có làm điều gì sai trái, thì hà tất phải để ý đến nó.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như vụ việc có liên quan đến chúng ta, thì làm sao không để ý đến được?

Phùng Uyển Quân nói :

– Có quan hệ gì đến ta chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Hồn quỷ của gã họ Hà kia không đến nơi nào khác, mà cứ ký thác vào người của ta. Như thế không phải có liên quan với chúng ta hay sao?

Phùng Uyển Quân hỏi :

– Thất lang, ý của chàng là...

Hà Lăng Phong liền nói tiếp :

– Ta cảm thấy cái chết của gã họ Hà kia rất là khả nghi và trong Phượng Hoàng viện yêu khí dày đặc. Vì vậy chúng ta không thể đứng bang quang nhìn chuyện này được. Mà nhất định phải tìm nguyên nhân của nó.

Phùng Uyển Quân nói :

– Cái chết của gã họ Hà kia có phải Điền Bá Đạt đã điều tra rõ.

Hà Lăng Phong nói :

– Tuy Tiểu Điền đã phái người canh giữ tại Phượng Hoàng viện. Nhưng còn muốn điều tra ra được chân tướng của sự việc này, thì phải ngầm hành động mới có hiệu quả.

Phùng Uyển Quân nói :

– Vậy thì hãy kêu hắn ta đổi phương pháp khác, ngầm điều tra sự việc này.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Không, Uyển Quân, chúng ta phải đích thân hành động mà không thể nhờ bọn họ được. Bởi vì rất có thể sự việc này sẽ ảnh hưởng không hay đến Thiên Ba phủ của chúng ta.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chàng định sẽ hành động như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Đêm nay chúng ta cùng nhau đến Phượng Hoàng viện, ngầm điều tra thử xem.

Phùng Uyển Quân có vẻ không hài lòng nói :

– Cái gì? Chàng muốn thiếp đến những nơi như vậy à?

Hà Lăng Phong biết Uyển Quân sẽ không muốn đi nên chàng nghiêm sắc mặt nói :

– Uyển Quân, nàng nhất định phải đi. Nếu như nàng sợ gặp phải những cảnh tượng không hay, thì nàng có thể ở ngoài tiếp ứng cho ta. Bởi vì chúng ta là phu thê, nên ta không muốn nàng hiểu lầm ta.

Phùng Uyển Quân chợt bật cười, dịu dàng nói :

– Thì ra chàng để thiếp cùng đi vì tránh điều tị hiềm.

Hà Lăng Phong nói :

– Đấy là điều cần làm. Đáng lý ra đêm qua ta nên nói với nàng trước, để tránh đi sự hiểu lầm.

Phùng Uyển Quân mỉm cười nói :

– Thật ra thiếp chỉ muốn thử xem chàng có thành thật với thiếp hay không mà thôi. Đêm nay chàng cứ yên tâm mà đi.

Dừng lại giây lát, Phùng Uyển Quân lại nói tiếp :

– Nhưng sau khi trở về chàng phải đem toàn bộ tình hình nói lại cho thiếp nghe và không được giấu dù nửa lời. Nếu không thì đừng có trách thiếp áp dụng “gia pháp”.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Tuân lệnh phu nhân.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chàng đừng vui mừng quá sớm. Không chừng chàng ở phía trước, thiếp sẽ âm thầm theo dõi ở phía sau. Nhưng nếu có hành động bất minh gì thì khi trở về chàng hãy lo mà chịu tội.

Tuy ngoài miệng Hà Lăng Phong nói là “không dám”, nhưng trong lòng chàng thì hoàn toàn nghĩ ngược lại.

Bây giờ chàng đã có thể quang minh chính đại vào thẳng Phượng Hoàng viện, trực tiếp gặp Tiểu Thúy hỏi rõ ràng.

Nhưng chàng vẫn quyết định âm thầm gặp Tiểu Thúy, bởi vì chàng biết nếu chánh diện tra hỏi, thì Tiểu Thúy tuyệt đối sẽ không nói thật lời.

Còn thêm ả Ngô Tẩu kia nữa, cũng cần phải tránh né ả ta, cứ mỗi lần câu chuyện đến phút quan trọng thì ả lại xuất hiện, dường như ả ta phụ trách nhiệm vụ giám sát Tiểu Thúy vậy. Hà Lăng Phong đã tính toán hết mọi chuyện và quyết định đêm nay sẽ trở lại Phượng Hoàng viện...

* * * * *

Phượng Hoàng viện dường như không hề bị ảnh hưởng sau khi ở đây có một người chết. Đèn đuốc vẫn sáng rực rỡ, tiếng cười nói, tiếng nâng ly vẫn náo nhiệt như trước đây.

Hà Lăng Phong đã có kinh nghiệm của lần trước, nên không dám khinh suất nữa. Trước tiên chàng vào một tửu điếm ở gần đấy, một mình ngồi uống rượu.

Đợi đến đêm khuya chàng mới đứng dậy tính tiền, rồi chầm chậm bước vào con hẻm Ngô Đồng.

Trước tiên chàng rảo một vòng hết con hẻm, nhìn thấy cửa viện đã đóng, đèn đuốc đã tắt, khi ấy chàng mới bước nhanh đến bên ngoài bức tường hậu viện.

Đề phòng đừng để bị người khác nhìn hấy sẽ lộ thân phận chủ nhân của Thiên Ba phủ, Hà Lăng Phong dùng một chiếc khăn đen che hết nửa mặt. Sau đó chàng hít mạnh vào một hơi, rồi tung mình qua khỏi bức tường vào bên trong.

Nơi chàng rơi xuống cách căn nhà gỗ bên phải không xa.

Trong viện đều yên tĩnh, căn nhà gỗ cũng không có ánh đèn. Xem ra có thể Tiểu Thúy đã yên giấc từ lâu rồi.

Hà Lăng Phong nhè nhẹ bước đến trước cửa căn nhà gỗ rồi đưa tay lên đẩy nhẹ hai cánh cửa, nhưng bên trong đã có cài chốt.

Hà Lăng Phong gõ nhẹ ba tiếng, bên trong không có tiếng hồi âm.

Hà Lăng Phong không muốn làm kinh động mọi người nên chàng tìm 1que củi, đút vào khe hở của hai cánh cửa rồi đẩy nhẹ lên.

“Tách” một tiếng, cánh cửa đã mở ra.

Hà Lăng Phong lập tức lách mình vào bên trong, thấp giọng gọi :

– Tiểu Thúy, Tiểu ...

Tiếng gọi của chàng bỗng nhiên tắt ngay, đồng thời một luồng khí lạnh chạy khắp người chàng.

Trên trần nhà có treo lơ lửng một người. Đó chính là Tiểu Thúy.

Lưỡi của người chết thè dài ra ngoài, còn thi thể thì đã lạnh cứng. Tính ra thì Tiểu Thúy đã chết hơn một canh giờ.

Hay nói cách khác, trong lúc mọi người đang vui cười ở phía trước tiền viện, thì Tiểu Thúy đã âm thầm tự treo cổ mình.

Tại sao Tiểu Thúy lại muốn tự sát? Tại sao sự việc xảy ra không sớm không muộn, đêm qua chàng vừa mới đến thì đêm nay nàng đã tự sát? Là vì nàng muốn trốn tránh hay là có ai giết nàng để diệt khẩu?

Bởi vì ngạc nhiên quá độ nên Hà Lăng Phong quên cả bị thương. Chàng liền tháo tử thi xuống đặt lên giường rồi tìm xem nguyên nhân đưa đến cái chết cho Tiểu Thúy, sau đó chàng kiểm tra xem mọi thứ ở trong phòng...

Nhưng chàng chẳng phát hiện được gì cả.

Trên tử thi, ngoài một dấu đỏ xung quanh cổ ra, tuyệt đối không có một vết thương nào khác.

Còn trong phòng mọi thứ đều rất chỉnh tề, không hề có dấu hiệu hỗn loạn nào cả.

Xem ra Tiểu Thúy chính nàng tự sát, hơn nữa nàng chết một cách bình yên và rất kiên quyết. Vì vậy nàng không hề để lại một lời di ngôn nào cả.

Nhưng tại sao nàng lại tìm đến cái chết?

Chẳng lẽ vì trong lòng nàng có nỗi thống khổ, không thể thố lộ ra được?

Nếu như nàng có dũng khí để chết, vậy tại sao nàng lại không có dũng khí để nói ra điều bí mật

trong lòng nàng…

Trong căn nhà gỗ tối đen như mực, không đèn, không lời nói vừa âm u vừa cô quạnh.

Hà Lăng Phong đứng trước đầu giường, chăm chú nhìn thi hài Tiểu Thúy.

Chàng đứng lặng yên không nhúc nhích giống như tượng gỗ.

Những chuyện xưa giữa chàng và Tiểu Thúy cứ liên tục hiện ra trước mắt.

Đột nhiên Hà Lăng Phong cảm thấy cảnh vật trước mặt mình bị nhòa đi, một dòng lệ rơi xuống má rồi thấm vào góc miệng.

Xưa nay Hà Lăng Phong vốn là một lữ khách phong trần chưa từng biết sầu khổ là gì. Nhưng hôm nay lần đầu tiên chàng nếm được mùi vị đau khổ.

“Cốc, cốc, cốc”.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hà Lăng Phong chợt giật mình quay người về phía cửa hỏi :

– Ai?

– Là thiếp!

Giọng nói bên ngoài lại tiếp :

– Bấy nhiêu chưa đủ hay sao? Đã đến lúc phải trở về thôi.

Hà Lăng Phong đã nhận ra giọng nói của Phùng Uyển Quân, chàng liền vội mở cửa ra nói :

– Uyển Quân, nàng đến thật đúng lúc, hãy mau vào đây.

Toàn thân Phùng Uyển Quân mặc y phục màu đen, lưng giắt song kiếm, nhìn giống như một trang nữ hiệp, hoàn toàn khác hẳn Phùng Uyển Quân dịu dàng hàng ngày ở trong Thiên Ba phủ.

Sắc mặt Phùng Uyển Quân lúc này thật khó coi. Nàng trầm mặt, nhướng mày lạnh lùng nói :

– Bây giờ bước vào có tiện hay không?

Hà Lăng Phong vội nói :

– Uyển Quân, nàng đừng hiểu lầm, ở đây đã xảy ra chuyện.

Phùng Uyển Quân nói :

– Đã xảy ra chuyện gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Nàng bước vào đây trước đã rồi hãy nói. Đứng ngoài này nếu lỡ bị người ta phát hiện thì không được hay lắm.

Phùng Uyển Quân vừa bước một chân vào, bỗng nhiên hơi do dự, liền quay trở ra nói :

– Hãy đi đốt đèn lên, thiếp không muốn tùy tiện bước vào một nơi vừa tối lại vừa dơ như vầy …

Hà Lăng Phong không đợi cho nàng nói xong, liền đưa tay ra kéo nàng vào bên trong rồi lập tức đóng cửa lại, hạ thấp giọng nói :

– Tiểu cô nương à, cô nương chịu khó chút đi. Trong phòng có đặt một tử thi, làm sao mà có thể thắp đèn lên được chứ?

Phùng Uyển Quân tiểu nhân nói :

– Người chết? Là ai chết?

Hà Lăng Phong nói :

– Vị cô nương này tên gọi Tiểu Thúy, mà gã họ Hà gởi mộng cho ta đã chết chính trong phòng của vị cô nương này.

Phùng Uyển Quân nói :

– Tại sao cô ta chết? Chẳng lẽ cũng giống gã họ Hà kia, vừa rồi hai người …

Hà Lăng Phong liền cắt ngang :

– Đừng có mà đoán bậy! Tử thi vẫn còn nằm ở trên giường, nàng đến xem tự nhiên sẽ rõ.

Phùng Uyển Quân lấy hết can đảm nhìn về phía giường, chợt nàng thất thanh kêu lên :

– Cô nương này do bị đánh mà chết. Thất lang, là do chàng hạ độc thủ.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Tại sao nàng cứ nghĩ quấy cho ta không vậy? Nàng không thể nghĩ tốt cho ta được một chút hay sao? Ta nói cho nàng biết, chính vị cô nương này đã treo cổ tự sát. Khi ta đến đây cô ta đã tắt thở rồi.

Phùng Uyển Quân nói :

– Nếu như vậy, tại sao chàng chưa chịu rời khỏi nơi này ngay, để tránh đi sự hiềm nghi? Mà chàng còn nấp vào đây để làm gì?

Hà Lăng Phong đáp :

– Ta đang muốn kiểm tra nguyên nhân cái chết của vị cô nương này.

Phùng Uyển Quân nói :

– Có gì đâu mà kiểm tra. Một kỹ nữ tự sát, vốn không phải là một chuyện đại sự. Nếu như bị người khác nhìn thấy, đường đường là một chủ nhân của Thiên Ba phủ, mà lại ẩn nấp trong phòng của người chết. Đấy mới là chuyện lớn cần quan tâm.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng ta cảm thấy nguyên nhân cái chết của vị cô nương này có rất nhiều nghi vấn. Dường như bên trong có ẩn chứa một âm mưu gì đó.

Phùng Uyển Quân liền nói :

– Đấy là việc của ả, có liên quan gì đến chúng ta chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Thật ra thì chẳng có quan hệ gì. Nhưng gã họ Hà kia đã thác mộng cho ta. Chúng ta lại gặp phải chuyện như vầy, hai mạng người không lẽ đành lòng làm ngơ bỏ qua hay sao?

Phùng Uyển Quân giậm chân nói :

– Trời ơi, sao chàng lại ngốc đến như vậy chứ? Cho dù chúng ta có muốn điều tra rõ việc này thì cũng phải rời khỏi nơi này trước cái đã. Đợi đến ngày mai chúng ta sai Điền Bá Đạt ra mặt đường đường chánh chánh điều tra. Còn bây giờ nếu như bị người khác nhìn thấy thì chàng phải trả lời sao vậy.

Hà Lăng Phong ấp úng nói :

– Điều này...

Phùng Uyển Quân lại nói thêm :

– Chàng đừng quên rằng, chàng không sợ người khác chê cười, nhưng thiếp thi còn phải gặp mặt

bằng hữu nữa. Thôi hãy mau cùng thiếp rời khỏi đây ngay.

Nói đoạn nàng kéo tay Hà Lăng Phong lôi ra khỏi cửa.

Khi về đến Thiên Ba phủ thì trời đã gần sáng.

Hà Lăng Phong lập tức sai người đi mời Điền Bá Đạt đến ngay.

Chương 5: Thủ Đoạn Độc Ác

Trường Nhĩ Tiểu Điền là một người rất hiểu ý người khác. Người phụng mệnh đi mời còn chưa lên đường, thì hắn đã có mặt tại Thiên Ba phủ.

Vừa gặp mặt Điền Bá Đạt không cần phải chào hỏi khách sáo, hắn ta vào thẳng vấn đề ngay :

– Dương huynh, huynh có nghe được tin gì chưa? Trong Phượng Hoàng viện lại vừa xảy ra thêm một mạng người.

Hà Lăng Phong giả bộ ngạc nhiên hỏi :

– Vậy sao? Người chết là ai vậy?

Điền Bá Đạt đưa mắt nhìn xung quanh rồi hạ thấp giọng nói :

– Chính là Tiểu Thúy cô nương mà đêm trước Dương huynh đã trộm đến đấy, không biết tại sao đêm qua cô ta đã treo cổ tự tử.

Hà Lăng Phong cố ý thất kinh nói :

– Một cô nương khỏe mạnh như vậy, tại sao lại tự sát?

Điền Bá Đạt nói :

– Nói ra e rằng việc này sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của Dương huynh mất. Tiểu đệ vừa được tin này, trong lòng nóng như lửa đốt, cho nên mới đi suốt đêm đến đây ngay.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này có can hệ gì với ta chứ?

Điền Bá Đạt nói :

– Dương huynh thứ lỗi cho những lời mạo muội của tiểu đệ. Trước đó một đêm, lý ra Dương huynh không nên cải trang, âm thầm đi ra sau hậu viện gặp Tiểu Thúy cô nương. Cho dù có gặp cô ta cũng không sao, nhưng Dương huynh không nên để cho ả nô bộc Ngô Tẩu nhìn thấy. Bây giờ Tiểu Thúy cô nương chết một cách không rõ ràng, thêm vào ả Ngô Tẩu kia mồm mép cũng không vừa.

Tiểu đệ e rằng việc này ảnh hưởng không nhỏ đến Dương huynh.

Hà Lăng Phong nói :

– Ả Ngô Tẩu kia đã nói gì?

Điền Bá Đạt nói :

– Hạng nữ nhân không có học như ả ta thì có biết gì đâu để nói tốt. Tự nhiên ả ta sẽ thêm bớt đủ thứ vào trong câu chuyện, nói rằng Dương huynh có tư tình riêng với Tiểu Thúy, vì tên tiểu tử họ Hà kia mà Dương huynh đến kỹ viện, và bắt cô ta phải tự treo cổ.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Lời nói của ả chắc gì người ta đã tin. Đường đường là chủ nhân của Thiên Ba phủ, làm gì có tư tình với một kỹ nữ và còn bức tử cô ta chứ?

Nhưng Điền Bá Đạt thì lại nghiêm sắc mặt nói :

– Dương huynh, sự việc không phải đơn giản như vậy đâu. Thiên Ba phủ xưa nay vẫn có tiếng tăm trong võ lâm, tuyệt đối không thể để cho tiếng xấu truyền ra ngoài, nếu không Thiên Ba phủ sẽ bị đả kích nặng nề.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như ả ta muốn nói thế, chẳng lẽ ngươi kêu ta dung kim may miệng ả lại hay sao?

Điền Bá Đạt nói :

– Không cần Dương huynh phải đích thân ra mặt, tiểu đệ đã an bày xong hết rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Ngươi an bày như thế nào?

Điền Bá Đạt quay đầu về phía cửa gọi lớn :

– Mang vào đây!

Vừa dứt lời đã thấy Thiết Đầu Tiểu Trần bước vào, hai tay có bưng một chiếc hộp bằng gỗ. Hắn ta bước đến trước mặt Hà Lăng Phong hành lễ, sau đó cung kính dâng chiếc hộp lên.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên hỏi :

– Đây là vật gì?

Điền Bá Đạt thấp giọng nói :

– Mời Dương huynh xem qua.

Hà Lăng Phong đưa tay mở nắp hộp ra.

Hai cái đầu người bê bết máu được đặt trong chiếc hộp.

Một cái là của Ngô Tẩu.

Còn cái kia là của Qui Nô.

Hà Lăng Phong giật mình, biến sắc mặt :

– Tiểu Điền, tại sao ngươi lại rat ay ác độc đến như vậy?

Điền Bá Đạt cười hiểm ác nói :

– Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Dương huynh vì bảo vệ tiếng tăm cho Thiên Ba phủ thì tuyệt đối phải trừ tận hậu hoạn...

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng ngươi cũng phải thương lượng với ta trước cái đã.

Điền Bá Đạt nói :

– Thời gian quá gấp rút, khi tiểu đệ hay được tin, thì Ngô Tẩu đã chuẩn bị đem sự việc của Dương huynh nói cho mọi người ở trong viện biết. May mà Tiểu Trần kịp thời ngăn cản lại và cấp báo cho tiểu đệ biết. Nếu như tiểu đệ còn chờ thỉnh thị ý kiến của Dương huynh, e rằng mọi việc sẽ bại lộ hết. Cho nên tiểu đệ đã quyết định làm thế. Còn hai thi hài của chúng tiểu đệ đã ngầm cho người thủ tiêu rồi, tuyệt đối sẽ không có gì làm ảnh hưởng đến thanh danh của Thiên Ba phủ cả.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng :

– Tiểu Điền, ngươi đã sai rồi. Thủ đoạn giết người diệt khẩu này, không phải là những việc mà kẻ hiệp nghĩa như chúng ta có thể làm.

Điền Bá Đạt cười nói :

– Sự cấp tùng quyết. Việc này tiểu đệ hoàn toàn vì Dương huynh, thanh danh của Thiên Ba phủ không dễ gì có được, há lại để cho nó bị hủy diệt bởi miệng bọn tiểu nhân sao?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Ngươi nói tuy không sai, nhưng làm như thế là hơi quá đáng. Hỏi ta làm sao yên tâm cho được.

Điền Bá Đạt nói :

– Nếu như Dương huynh cảm thấy không yên tâm, thì cho thêm bọn chúng một ít tiền, để sau khi chết cũng được chôn cất cẩn thận là được rồi.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành phải lắc đầu thở dài mà thôi.

Chàng vốn định nhờ Điền Bá Đạt lộ diện điều tra nguyên nhân cái chết của Tiểu Thúy, nhưng bây giờ đành phải ngưng.

Sự thật chàng cũng không muốn bỏ qua chuyện này, nhưng bây giờ hoàn toàn đã hết cách. Hiện tại, điều duy nhất là Hà Lăng Phong có thể làm được, là tiếp tục ở lại Thiên Ba phủ và đóng vai Dương Tử Úy, một nhân vật lừng danh trong võ lâm nhưng lại vô cùng sợ vợ.

Trong lòng chàng biết rõ, đây rất có thể là một âm mưu và có người đang lợi dụng Dương Tử Úy giả mạo của mình để thực hiện một mục đích đáng sợ nào đó.

Thật ra mục đích gì? Chàng không biết.

Nhưng chàng tin rằng cũng sẽ có một ngày, “mục đích” này cũng sẽ hiển lộ ra, hơn nữa thời gian cũng không còn lâu. Cho nên chàng chỉ còn có cách là chờ đợi và chờ đợi, bắt buộc phải tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

* * * * *

Sự chờ đợi thường hay làm cho con người ta cảm thấy chán ngán. Đặc biệt là Hà Lăng Phong, chàng phải sống trong một hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ.

Lúc nào chàng cũng hết sức cẩn thận và thận trọng để đề phòng lộ ra chân tướng. Hơn nữa chàng còn phải tìm hiểu sâu thêm về Thiên Ba phủ, những thói quen của Dương Tử Úy, cũng như danh tánh của bọn nô bộc và a hoàn.

Những việc này, quả nhiên không khó khăn lắm. Chỉ hơn một tháng sau là Hà Lăng Phong đã có thể biết rõ mọi việc lớn nhỏ trong Thiên Ba phủ. Ít ra việc chăn gối với Phùng Uyển Quân cũng đã rất “dung hợp”.

Sự “quản thúc” của Phùng Uyển Quân đối với chàng cũng không quá nghiêm ngặt. Chỉ cần chàng không rời khỏi phủ, không nói cười thân mật với bọn a hoàn trẻ, thì cuộc sống của chàng cũng có

phần “tự do”.

Bọn La Văn Bính và Điền Bá Đạt gần như không có ngày nào là không có mặt, hoặc là mở yến tiệc, hoặc là đánh bạc.

Cuộc sống hiện tại thật là sung sướng, suốt ngày chỉ có ăn chơi bài bạc và ca hát. Ngay cả một việc nhỏ cũng không cần phải đụng tay đến.

Hơn một tháng nay, có thể nói Hà Lăng Phong đã sống qua một cuộc sống vương giả. Suốt ngày chẳng làm việc gì cả, ngoài việc uống rượu đánh bạc ra, thì chỉ lo nghĩ đến nữ nhân. Ai cũng cho rằng đây là một cuộc sống phong lưu, nhưng thật ra thì vô cùng hạ lưu.

Cái gì gọi là “Hiệp nghĩa trang nhân” chẳng qua chỉ là lớp áp giả tạo bên ngoài. Tất cả bọn họ đều hám danh hám lợi, và bất chấp mọi thái độ tàn ác nhất để giữ vững thanh danh của mình.

Hà Lăng Phong tuy không phải là bậc thánh nhân quân tử, nhưng chàng khinh rẽ hết tất cả bọn hào môn thế gia, thậm chí còn ghét đến thấu xương. Nếu như không phải vì đại cuộc thì đã đá bọn chúng ra ngay khỏi cửa rồi.

Nhưng chàng không thể.

Bởi vì chàng còn đang chờ đợi, hơn nữa còn phải chờ đợi đến phút cuối cùng.

Thời gian chầm chậm trôi qua, Hà Lăng Phong từ từ không còn kiên nhẫn nữa.

Sau giờ ngọ trưa hôm đó, tự nhiên chàng cảm thấy trong lòng vô cùng bực bội. Nhưng lúc bọn họ ở trước tiền đường vui chơi và đánh bạc, Hà Lăng Phong một mình quay trở về sau phủ.

Khí trời nóng bức, dường như là sắp mưa xuống.

Khi hỏi Mai Nhi, Hà Lăng Phong mới biết Phùng Uyển Quân đã trở về phòng nghỉ trưa, và có thể hơn một canh giờ sau mới tỉnh.

Phía sau phủ mát mẻ và yên tĩnh, bọn a hoàn và nô bộc đều kéo ra sau tranh thủ tìm nơi mát mẻ dễ chịu.

Sauk hi tắm và thay y phục mới xong, Hà Lăng Phong không còn trở lại tiền đường, một mình đi tản bộ trong hoa viên.

Chàng đi lửng thửng một lát đến Cúc Hương tạ hồi nào cũng không hay.

Ngồi trong Thủy các mát mẻ và sạch sẽ, nhìn những cơn sóng tung tăng bay lượn trên mặt hồ xanh biết, Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy buồn ngủ.

Chàng ngáp dài một tiếng rồi ngã người trên ghế lim dim ngủ.

Vừa mới đang mơ màng, đột nhiên chàng bị đánh thức bởi những tiếng nói thì thầm to nhỏ.

Giọng nói kia gồm có một nam một nữ. Âm thanh của bọn họ theo từng cơn gió đưa vào tận gian thủy tạ, cho nên có thể nghe rất rõ ràng.

Ban đầu Hà Lăng Phong còn cho rằng đó là những cuộc hẹn hò của bọn a hoàn, nên không màng để ý đến. Nhưng càng nghe càng khiến cho chàng vô cùng sửng sốt.

Chỉ nghe gã kia nói rằng :

– Theo tin chuẩn xác thì Nhị Mã Hầu ngày hôm qua đã qua sông Phong Lăng, và một hai ngày nữa sẽ đến nơi. Khi nào đến nơi ngươi phải đặc biệt hết sức cẩn thận, tuyệt đối đừng để cho lộ tông tích.

Người nữ nhân nói :

– Ta thật sự có chút lo lắng, nghe nói Nhị Mã Hầu thông minh lanh lợi. Nhưng lỡ như hắn ta...

Gã nam nhân liền nói :

– Ngươi không cần phải sợ. Tất cả đều đã an bày rất thỏa đáng rồi. Bây giờ chỉ cần gan dạ lên để ứng phó mà thôi, nhưng nhớ kỹ tuyệt đối phải bớt nói chuyện lại.

Người nữ nhân lại nói :

– Thứ mà chúng ta muốn đã lấy được rồi, vậy tại sao còn phải chờ đợi mà chưa rút lui chứ?

Gã nam nhân nói :

– Không được. Gã Hầu Tử kia rất thông minh, có thể hắn ta đã ngầm bố trí sẵn. Nếu như bị hắn ta phát hiện quá sớm thì sự việc sẽ càng trở nên phiền phức.

Người nam nhân nói :

– Ta chỉ sợ đêm dài lắm mộng, gã họ Hà kia sẽ bị lộ tông tích mất.

Gã nam nhân nói :

– Ngươi cứ việc yên tâm. Gã họ Hà kia diễn tốt hơn ngươi nghĩ nhiều. Hơn nữa một tháng qua, ta thấy hắn cũng không tệ. Đến khi đó hắn ta tự cẩn thận ứng phó lấy, mà không cần chúng ta phải quan tâm cho hắn.

Tim Hà Lăng Phong bỗng nhiên đập mạnh lên. “Gã họ Hà” đây không phải chỉ Hà Lăng Phong

sao chứ? Thật là một lũ to gan, quả nhiên bọn chúng đang có một âm mưu, và còn muốn lợi dụng mình để gạt lấy một vật gì đó.

Thật ra vật đó là vật gì?

Nhị Mã Hầu Tử là ai?

Tinh thần Hà Lăng Phong bỗng nhiên trở nên phấn chấn, cơn buồn ngủ cũng không còn nữa. Lúc ấy chàng rất muốn nhảy lên trên cầu nhìn xem bọn chúng là ai?

Nhưng chàng lại không làm vậy.

Bởi vì từ gian thủy tạ đến bờ tương đối xa. Nếu như đôi nam nữ kia ẩn nấp trong đám cây rậm rạp bên bờ sông thì quả thật rất khó phán đoán chính xác vị trí của bọn họ. Còn nếu như trở sang cầu quay lại bên kia bờ thì rất có thể chưa đến bờ đã bị đối phương phát hiện.

Thân hình Hà Lăng Phong tuy không di động, nhưng hai mắt đã nhìn về phía phát ra tiếng nói, và chàng đang nghĩ cách để vượt qua mặt hồ.

Gió lại hiu hiu thổi đến, mang theo âm thanh của người nữ nhân :

– ... Ta thấy tên họ Hà kia cũng không phải đần. Hơn một tháng qua hắn ta đã tự nhận mình là Dương Tử Úy, tuyệt đối không hề nhắc lại chuyện trước đây nữa. E rằng hắn ta có quỷ kế gì không?

Gã nam nhân nói :

– Hiện tại hắn ta đã không còn làm chủ được bản thân, thì còn có quỷ kế gì nữa? Cho dù hắn ta có nói thật, mọi người cũng chẳng tin.

Người nữ nhân lại nói :

– Trên có ra lệnh gì không? Sau khi xong việc phải xử lý hắn ra sao không?

Gã nam nhân nói :

– Không có. Cho dù có thì đó cũng không phải là nhiệm vụ của chúng ta. Nhiệm vụ của chúng ta là chỉ cần lấy được vật đó, còn những chuyện khác không can hệ gì.

Người nữ nhân im lặng hồi lâu mới nói :

– Tốt. Bây giờ ngươi hãy mau rời khỏi nơi đây mau, nếu ở lại đây lâu bọn họ sẽ nghi ngay.

Gã nam nhân nói :

– Được. Bây giờ ta đi ngay. Nhưng nhớ việc này chỉ có thành công, mà không được thất bại. Phải dốc hết toàn lực vào.

Nghe đến đây Hà Lăng Phong sẽ biết không thể nào trì hoãn được nữa.

Chàng liền nhún mình bay lên không.

Chàng không bay quay trở lại cầu mà lại tung mình vọt lên trên mái nhà.

Đứng trên mái nhà tất cả cảnh vật đều nằm trong tầm mắt của chàng.

Quả nhiên trong bụi hoa ở phía tây nam, có hai bong người một nam một nữ chui ra.

Gã nam nhân mặc áo lam bào, còn người nữ mặc y phục màu xanh. Nhưng đáng tiếc là khoảng cách quá xa nên Hà Lăng Phong không hề nhìn rõ diện mạo của họ.

Hà Lăng Phong thấy vậy liền hít sâu vào một hơi, từ trên mái nhà, lướt qua mặt hồ lao thẳng về hướng Tây nam.

Hai bong người kia chia thành hai hướng. Gã nam nhân rẽ về hướng tiền đường. Còn nữ nhân chạy về hướng lầu ở phía sau. Đột nhiên bọn chúng phát hiện ra Hà Lăng Phong, cả hai cùng giật mình rồi nhanh nhẹn nhảy vào trong đám hoa.

Hà Lăng Phong trầm giọng quát :

– Bằng hữu, các ngươi đừng trốn nữa, hãy ngoan ngoãn ra đây mau.

Bốn bề im lặng không có một tiếng đáp lại.

Hà Lăng Phong đến sát bên đám hoa nói :

– Không lên tiếng cũng vô dụng thôi. Ta đã nhìn thấy rõ bọn ngươi là ai rồi. Các ngươi còn chưa chịu bò ra, chẳng lẽ đợi ta chỉ rõ danh tánh hay sao?

Trong đám hoa cũng vẫn im lìm.

Hà Lăng Phong hứ lên một tiếng, rồi phi thân nhảy vào bên trong đám hoa.

Thật kỳ quái, trong đám hoa chẳng có bong dáng một ai. Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên, nếu như không phải chính mắt nhìn thấy thì chàng sẽ không bao giờ tin rằng đôi nam nữ kia lại biến mất nhanh lẹ như thế, giống như một chiếc bong vụt tan biến đi.

Tìm kiếm một hồi không thấy gì, Hà Lăng Phong quyết định đi vòng ra dãy lầu phía sau phủ.

Chàng không ra phía trước tiền đường bởi vì ở đấy người đông. Trong đó ít nhất cũng có đến mấy người mặc lam bào, vì vậy không dễ gì tim ra được gã mặc lam bào vừa rồi. Còn dãy lầu phía sau phủ vừa gần ở đấy lại không có nhiều a hoàn, cho nên tiện lợi cho việc tìm kiếm.

Vừa xông vào cửa dãy lầu, chàng đã nhìn thấy Mai Nhi đang đi cùng với Phùng Uyển Quân từ trên lầu xuống.

Phùng Uyển Quân mặc y phục màu vàng, tóc xỏa xuống dáng vẻ dường như vừa mới tỉnh giấc.

Còn Mai Nhi toàn thân mặc y phục màu hồng, đi kế bên dìu Phùng Uyển Quân.

Phùng Uyển Quân không khỏi ngạc nhiên nhìn Hà Lăng Phong nói :

– Thất lang, chàng sao vậy? Thần sắc chàng thật kỳ quái, tại sao cứ nhìn thiếp và Mai Nhi dữ vậy.

Hà Lăng Phong nói :

– Nàng vừa từ trên lầu xuống.

Mai Nhi liền lên tiếng :

– Đúng vậy, phu nhân vừa mới tỉnh dậy, có gì không đúng chăng?

Hà Lăng Phong không trả lời, mà lại hỏi tiếp :

– Khi hai người bước xuống, có nhìn thấy ai chạy vào trong này hay không?

Mai Nhi ngạc nhiên nói :

– Không nhìn thấy ai cả.

Phùng Uyển Quân cũng lên tiếng :

– Thất lang, chàng muốn tìm ai?

Hà Lăng Phong nói :

– Một nữ nhân mặc y phục màu xanh. Chính ta nhìn thấy ả chạy về phía này mà.

Phùng Uyển Quân liền nói :

– Ả ta như thế nào? Tại sao chàng lại đuổi theo đến tận đây?

Hà Lăng Phong nói :

– Ả ta cùng hẹn với một gã nam nhân ở trong lùm cây. Bị ta bất ngờ nhìn thấy được nên liền chạy về phía này.

Phùng Uyển Quân giật mình nói :

– Thật là to gan! Thất lang, chàng có nhìn thấy diện mạo của ả ta hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Đáng tiếc vì khoảng cách quá xa, nên ta không nhìn thấy rõ diện mạo của ả.

Phùng Uyển Quân trầm mặt xuống, quay sang nói với Mai Nhi :

– Truyền lệnh xuống, kêu tất cả bọn a hoàn tập trung lại đây. Hôm nay phải điều tra cho ra ả ta la ai. Ban ngày ban mặt mà cả gan dám hẹn hò với nam nhân, thật không còn thể thống gì cả.

Mai Nhi nói :

– Bẩm phu nhân, a hoàn ở sau phủ có đến mấy chục người, có phải …

Phùng Uyển Quân cắt ngang :

– Tập trung tất cả, một người cũng không được thiếu, nhớ ra lệnh cho bọn họ không được thay đổi y phục, lập tức đến đây ngay.

Hà Lăng Phong nói :

– Không! Uyển Quân nàng làm như vậy ta nghĩ không được tốt lắm. Bây giờ chỉ cần cho người phong tỏa con đường dẫn đến phía trước tiền đường, và tạm thời đừng làm kinh động mọi người, chúng ta hãy ngầm điều tra. Ta nghĩ là chúng ta có thể tìm được ả không khó lắm.

Mai Nhi liền nói :

– Đại gia nói rất đúng, a hoàn ở hậu viện có đến ba bốn chục người. Trong đó có không ít a hoàn mặc y phục màu xanh. Nếu như chúng ta “đả thảo kinh xà” thì ả ta sẽ thay y phục khác, như vậy càng khó tìm hơn.

Phùng Uyển Quân vẻ giận dữ nói :

– Cũng được, lập tức ra lệnh đóng chặt các cửa sau phủ lại, không cho bất kỳ một ai ra vào. Ta muốn đích thân đi kiểm tra.

Mai Nhi lập tức truyền lệnh xuống, phong tỏa tất cả các con đường và bắt đầu điều tra.

Phùng Uyển Quân đích thân mang người ra sau phủ tìm kiếm. Phàm những hoàn nào mặc y phục màu xanh đều bị dẫn đến hoa viên, do Hà Lăng Phong đích thân nhìn mặt.

Trong hoa viên có hơn mười bảy a hoàn đều mặc y phục màu xanh, giọng nói cũng gần giống như nhau. Nhưng khi kiểm tra xong thì không có một ai đúng là người mà chàng muốn tìm.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành phải vẫy tay cho bọn họ giải tán.

Mất hết một buổi chiều nhưng chẳng điều tra gì cả. Ngược lại bị Phùng Uyển Quân trách móc cho một trận, còn bọn a hoàn thì che miệng cười ở sau lưng.

Tuy Hà Lăng Phong vô cùng thất vọng, nhưng chàng không hề thấy chán nản, ít nhất chàng cũng đã biết mình có liên quan đến âm mưu này của bọn chúng.

Thật ra đây là âm mưu gì?

Chỉ cần đợi "Nhị Mã Hầu Tử" đến nơi, sự việc lập tức sẽ được rõ ràng.

* * * * *

Mấy hôm nay trong lòng Hà Lăng Phong rất là bình thản, chàng quyết định không tiếp tục điều tra đôi nam nữ kia nữa. Mỗi ngày chàng chỉ lo ăn uống thật no. Nếu như không có việc gì, chàng cứ đem rượu ra uống đến say mèm.

Chàng biết rõ, dẫu sao bọn chúng cũng không uống công khi biến chàng thành Dương Tử Úy. Chỉ cần vị Nhị Mã Hầu Tử kia đến nơi, mọi chuyện sẽ được phơi bày ra ánh sáng.

Một ngày rồi lại hai ngày đã trôi qua, vậy mà chẳng thấy có việc gì xảy ra cả.

Đồng thời cũng chẳng thấy vị "Nhị Mã Hầu Tư" xia xuất hiện.

Đến gần trưa ngày thứ ba, trong lúc Hà Lăng Phong đang cùng bọn La Văn Bính đánh bạc ở phía trên tiền sảnh, thì bỗng nhiên có bọn võ sĩ chạy vào bẩm báo :

– Bẩm báo đại gia, Cửu lão gia đã đến.

Hà Lăng Phong hết sức lấy làm lạ nói :

– Cửu lão gia! Cửu lão gia nào?

Điền Bá Đạt liền giọng nói :

– Dương huynh, không phải là Phùng lão ca ở Thiên Tuế phủ đến hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Ngươi muốn nói là Phùng Viên? Đừng có nói chơi, bảo huynh ở tận Liệt Liễu thành, chạy đến Lạc Dương này làm gì cơ chứ?

Điền Bá Đạt nói :

– Nhất định là Phùng lão ca. Phùng lão ca là huynh trưởng của đại tẩu, nếu không phải là người thì là ai chứ?

La Văn Bính liền biến sắc mặt, vội nói :

– Vậy thì mau ra dọn tất cả mọi thứ lại ngay. Phùng lão ca ghét nhất là những người đánh bạc. Nếu như bị Phùng lão ca nhìn thấy, nhất định sẽ bị mắng cho một trận.

Hà Lăng Phong nói :

– Sợ gì chứ, các ngươi cứ việc lo chơi, để ta ra xem thử. Nếu như là bào huynh, ta sẽ mời ra sau phủ.

Chàng còn chưa dứt lời, thì đã nghe thấy một giọng nói lạnh lùng :

– Không cần, ta sẽ đích thân đến đây rồi.

Hà Lăng Phong ngẩng đầu lên, không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Đứng trước cửa là một lão già trạc ngũ tuần. Thân hình lão ta vừa ốm lại vừa thấp, mặt xương, hai tay hơi dài, trên thân mặc đoản bào màu xanh đã hơi bị nhạt màu. Còn chân đi giày cỏ dính đầy cả đất.

Điều kỳ quái là trên lưng lão ta có vác một chiếc bao dài. Dường như bên trong là một thanh đao thì phải.

Không lẽ lão già này đường đường lại là Nhất Kiếm Kình Thiên Phùng Viên của Thiên Tuế phủ hay sao?

Quả thật ngay cả một lão nông phu lão ta cũng không xứng.

Nhưng mà tất cả mọi người có mặt tại đấy không một ai dám nhìn lão ta.

Đừng thấy lão ta ăn mặc thô sơ mà xem thường. Kỳ thật hai mắt lão ta sắc bén như hai lưỡi đao. Ánh mắt của lão chỉ lướt một vòng đã khiến cho mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Chỉ cần nhìn thấy hai mắt của lão cũng đủ biết nội công của lão vô cùng cao thâm. Hơn nữa lão

còn luyện được Thái Dương thần công của phái Không Động. Đây là môn võ công khó luyện nhất trong võ lâm.

Hà Lăng Phong đã từng nghe qua danh tiếng của Phùng Viên, nhưng chưa từng gặp qua vị “bào huynh” này. Bây giờ tận mắt nhìn thấy trong lòng không khỏi cảm thấy giật mình.

Chàng kinh ngạc không phải vì Phùng Viên có cặp mắt nhiếp hồn thiên hạ, mà là vóc dáng và tướng mạo của lão ta.

Thân hình lão ta tuy thấp nhưng ngược lại hai tay đặc biệt dài, cằm nhọn, cộng thêm đôi mắt lúc nào cũng đỏ ngầu.

Ngoại hình của lão nhìn kỹ chẳng khác gì một con Hầu Tử cả.

Hóa ra hai chữ “Nhị Mã” là để ám chỉ cho chữ “Phùng”.

Lúc này Hà Lăng Phong đã hoàn toàn hiểu rõ, chàng không khỏi lạnh toát mồ hôi, vội vàng đứng dậy cung tay nói :

– Thật không ngờ, lão đại ca quả thật đã giá lâm đến.

Phùng Viên hứ một tiếng, lạnh lùng nói :

– Ta cũng không ngờ, đường đường Thiên Ba phủ bỗng nhiên trở thành đổ trường.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Lão đại ca đừng quá nóng giận. Đây đều là bằng hữu của tiểu đệ. Mọi người nhàn rỗi chỉ đánh chơi một chút vậy thôi.

Phùng Viên nói :

– Nói vậy là ta đến không đúng lúc?

Hà Lăng Phong liền nói :

– Không dám! Không dám! Lão đại ca nói gì lạ vậy, cho dù có thỉnh chưa chắc người đã đến.

Phùng Viên liền nói :

– Nếu đã như vậy ngươi còn không kêu bọn chúng cút khỏi đây mau!

Hà Lăng Phong lắp bắp nói :

– Vâng, vâng. Mọi người cũng đang định giải tán thì lão đại ca đến. Xin mời lão đại ca ngồi.

– Không cần khách sáo.

Phùng Viên lướt mắt một vòng, rồi nói :

– Các vị không biết tự trọng, chẳng lẽ còn đợi Phùng mỗ ta tống cổ ra ngoài mới chịu đi hay sao?

Mọi người nghe nói câu này đồng thanh lên tiếng :

– Bọn tại hạ sẽ lập tức đi ngay, sẽ lập tức đi ngay! Phùng đại ca đừng quá giận dữ.

Thật đáng cười cho những nhân vật có tiếng tăm tại vùng Quan Lạc, lại bị Phùng Viên làm nhục đến như thế, vậy mà chẳng có ai dám lên tiếng nói gì cả.

Hà Lăng Phong cười thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt lại giả bộ ngượng ngùng khó xử.

Phùng Viên khẽ lắc đầu nói :

– Thất lang, không phải ta ỷ làm đại ca mà giáo huấn ngươi. Nhưng ngươi thật sự chẳng ra sao cả. Ngươi vẫn còn trẻ tuổi, những tại sao uống rượu và bài bạc suốt cả ngày vậy?

Hà Lăng Phong lắp bắp nói :

– Đại ca xin bớt giận. Kỳ thật thỉnh thoảng tiểu đệ mới bày tiệc rượu, chứ không phải thông thường.

Phùng Viên nói :

– Chỉ thỉnh thoảng thôi sao? Không ngờ ngươi cũng còn mặt mũi để nói ra câu này. Đời người sống được mấy mươi năm. Nếu để thời gian qua đi thì sẽ không bao giờ trở lại nữa. Ngươi chỉ ngồi hưởng thụ, nên chưa bao giờ thể nghiệm được sự gian nan của những bậc tiền bối lập nên cơ nghiệp này. Dù vậy, ngươi cũng phải cố gắng giữ vững lấy, chứ đâu chỉ có hưởng thụ xa hoa.

Hà Lăng Phong chỉ còn cách đứng cúi thấp đầu nói :

– Đại ca dạy chí phải, sau này tiểu đệ nhất định sẽ sửa đổi.

Phùng Viên nói :

– Hai chữ “sửa đổi” nói ra rất dễ. Nhưng bọn bằng hữu mà ngươi kết giao đều là bọn “tửu nhục bằng hữu”. Toàn thân của ngươi bây giờ đều đã bị tiêm nhiễm những thói thư tật xấu. Vậy ngươi còn sửa đổi được sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Sau này tiểu đệ không qua lại với bọn chúng là được rồi.

Phùng Viên nói :

– Nói thì dễ, nhưng làm mới là chuyện khó. Tiểu nhân thường thích những lời mật ngọt. Ta không tin rằng ngươi sẽ tuyệt giao với bọn chúng.

Hà Lăng Phong bị mắng cho một trận nhưng chàng không thể nổi giận với lão ta được, mà chỉ cười gượng nói :

– Theo như lời của đại ca nói, chẳng lẽ tiểu đệ đã hết thuốc trị rồi sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Ai! Ta không có ý trách ngươi, mà ta chỉ tự trách mình hồ đồ mà thôi.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

– Đại ca tự trách mình hồ đồ?

Phùng Viên nói :

– Tại sao không trách được chứ? Lúc ban đầu nếu như ta biết được ngươi là hạng người như vậy, ta đã không gả bào muội cho ngươi rồi.

Hà Lăng Phong có vẻ đã nổi giận nói :

– Thôi đủ rồi, lão đại ca. Mắng đại ca cũng đã mắng qua, chửi đại ca cũng đã chửi qua. Bây giờ mời đại ca ngồi xuống nghỉ ngơi để tiểu đệ kêu Uyển Quân ra tiếp chuyện với đại ca.

Phùng Viên xua tay nói :

– Không cần, ta có một việc rất quan trọng muốn nói một mình với ngươi.

Hà Lăng Phong nói :

– Vậy sao? Đại ca có lời gì xin cứ minh giáo.

Phùng Viên đưa mắt nhìn quanh, nói :

– Ở đây nói chuyện không được tiện lắm. Có chỗ nào vắng vẻ và yên tĩnh hơn không?

Hà Lăng Phong nói :

– Gian thủy các Cúc Hương viện ở phía sau hậu viện vừa vắng vẻ lại vừa yên tĩnh.

Phùng Viên nói :

– Được, chúng ta hãy đi đến đấy.

Hà Lăng Phong liền dẫn Phùng Viên ra hao viên phía sau. Trên đường đi, chàng nghĩ thầm :

– “Việc mà lão ta muốn nói chắc chắn là chiếc túi ở phía sau lưng lão. Nhìn lão ta thận trọng như vậy nhất định vật đó vô cùng quý giá”.

Những điều suy đoán của chàng quả không sai chút nào. Vừa vào trong thủy các, Phùng Viên liền đặt chiếc bao lên trên bàn.

Hà Lăng Phong không biết bên trong là vật gì, nhưng dựa vào ngoại hình và trọng lượng của nó, rất có thể là một chiếc rương kim loại.

Phùng Viên nghiêm sắc mặt nói :

– Thất lang, hai chúng ta đều là người nhà cả, hơn nữa ta là huynh trưởng. Bây giờ ta có lời muốn hỏi ngươi, hy vọng ngươi sẽ trả lời thật cho ta biết.

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca có gì cứ việc nói ra, tiểu đệ nhất định sẽ trả lời thật lòng, không hề có chút giả dối.

Phùng Viên nói :

– Được. Bây giờ ngươi hãy nói thử xem, đối với Thần đao tâm pháp cổ truyền của Dương gia các ngươi, ngươi lãnh ngộ được bao nhiêu?

Hà Lăng Phong ấp úng nói :

– Cái này ...

Phùng Viên nói :

– Không cần phải khoa trương, ta muốn biết sự thật.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Tiểu đệ tư chất quá kém, nên chỉ lãnh ngộ chừng bốn phần mà thôi.

Chàng biết đứng trước mặt mình không phải là nhân vật tầm thường, nên không dám nói quá nhiều.

Ai ngờ Phùng Viên lại lắc đầu nói :

– Ta thấy ngay cả bốn thành hỏa hầu ngươi cũng chưa đạt được.

Hà Lăng Phong “à” lên một tiếng.

Phùng Viên lại nói tiếp :

– Tư chất của ngươi vốn không phải tệ. Nếu theo lý mà nói có thể vượt hơn bốn thành hỏa hầu. Nhưng vì suốt ngày ngươi cứ qua lại với bọn vô lại kia, chỉ biết lo hưởng thụ mà không quan tâm đến việc luyện tập võ công, cho nên theo như ta thấy ngươi chỉ đạt ba thành hỏa hầu mà thôi.

Hà Lăng Phong đứng cúi đầu.

Phùng Viên nói tiếp :

– Thất lang, chúng ta là người cùng một nhà, cho nên ta mới nói thế. Nếu cứ như vậy hoài sớm muộn gì uy danh của Thiên Ba phủ cũng bị hủy diệt trong tay ngươi thôi. Bây giờ chúng ta không nhắc đến sự kết giao giữa Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ mà ngươi chỉ tự hỏi lương tâm của ngươi đã xứng đáng với phụ thân ngươi, người đã sáng lập ra cơ nghiệp này chưa? Và ngươi có thể thản nhiên hy sinh cho các trưởng huynh của mình hay không?

Những chữ “sáng lập ra cơ nghiệp” không có gì là khó tưởng tượng. Nhưng còn “thản nhiên hy sinh” là ý muốn nói gì?

Tên tục của Dương Tử Úy là “Thất lang” cho nên ở trên nhất định còn có sáu vị trưởng huynh nữa. Chẳng lẽ sáu huynh đệ của họ đều đã khẳng khái hy sinh hết rồi sao?

Vậy tại sao bọn họ lại chết?

Sự liên kết của Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ thật có ý nghĩa cụ thể gì?

Phùng Viên nhìn Hà Lăng Phong, đột nhiên thở dài một tiếng, rồi tháo cái túi ở bên ngoài ra.

Quả nhiên bên trong là một chiếc hộp sắt bong.

Trên nắp hộp được khóa bằng một chiếc ổ khóa.

Phùng Viên không mở ổ khóa ra, mà ngược lại đẩy cái hộp và chiếc chìa khóa về phía chàng, rồi chậm rãi nói :

– Đây chính là vật của nhà họ Dương các ngươi. Kỳ hạn hai năm đã mãn, bây giờ ta đích thân mang nó đến giao tận tay cho ngươi. Nhưng có một việc ta cần nói cho ngươi biết.

Hà Lăng Phong rất muốn xem bên trong chiếc hộp sắt kia đựng vật gì, nhưng chàng vẫn cố gắng nhẫn nại.

Phùng Viên lại nói tiếp :

– Trên đường đến đây ta phát hiện ra bốn lần bị kẻ khác theo dõi, muốn cướp đi vật này. Trong đó có hai lần bọn chúng ẩn nấp dưới giường ngủ của ta. Nhưng bọn chúng đều bị ta đả thương nên ta mới mang được đến đây.

Hà Lăng Phong ngẩng đầu lên hỏi :

– Thật ra bọn chúng là ai?

Phùng Viên nói :

– Điều này ngươi còn hỏi hay sao? Hai năm nay trong giang hồ dường như rất bình yên, nhưng thật ra bọn người giang hồ không có lúc nào là không để ý đến chúng ta.

Hà Lăng Phong hứ một tiếng.

Chàng không biết tại sao người ta lại chú ý đến Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ.

Chàng chỉ hứ lên một tiếng, để biểu thị sự phẫn nộ. Nhưng có một chuyện chàng lại biết.

Đó chính là người quyết tâm muốn đoạt lấy chiếc hộp kia. Hơn nữa bọn chúng phục sẵn trong Thiên Ba phủ. Nhưng chỉ đáng tiếc chàng không thể đem việc này nói rõ với Phùng Viên.

Phùng Viên nhìn chàng cười nhạt nói :

– Tức giận không thể giải quyết được việc gì cả.Hai năm nay, vật này nằm trong tay Phùng gia của bọn ta, đối phương ít nhiều cũng có chút dè dặt. Bây giờ giao nó lại cho ngươi, phải chăng ngươi có thể giữ được nó, hay là ngươi sẽ để nó lọt vào tay đối phương?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ sẽ cố gắng hết sức.

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Đây không phải là vấn đề cố gắng hay là không, mà là người có nắm chắc giữ được hay không?

Hà Lăng Phong trầm ngâm hồi lâu :

– Tiểu đệ không dám nói là tuyệt đối giữ được, nhưng tiểu đệ có một phương pháp, bảo đảm có thể an toàn được.

Phùng Viên nhướng mày lên, ra chiều không tin tưởng lời nói của Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong đưa tay viết lên bàn mấy hàng chữ, sau đó chàng thấp giọng nói :

– Đại ca cảm thấy kế sách này ra sao?

Phùng Viên lại nhướng mày một lần nữa, rồi cũng hạ giọng nói :

– Ngươi cho rằng bọn chúng sẽ rat ay tại trong phủ?

Phùng Viên cười cười, rồi đưa tay vỗ vai chàng nói :

– Thất lang, không ngờ ngươi cũng thông minh như vậy. Tốt, cứ làm theo như vậy đi.

Chàng liền chụp lấy chìa khóa vội vàng mở chiếc hộp ra.

Trong chiếc hộp có một thanh đao và một cuốn đao phổ. Bên ngoài vỏ đao có nhiều hoa văn, trên cán đao có bốn chữ đó là “Yên Chi bảo đao”.

Còn quyển đao phổ chỉ có mấy trang, bên ngoài có viết một dòng chữ “Dương gia phá không thần đao bát đại thức”.

Chương 6: Không Cánh Mà Bay

Hà Lăng Phong từ từ rút lưỡi đao ra khỏi vỏ. Chỉ thấy ánh đao lấp lánh như làn thu thủy, đồng thời ẩn hiện một tia sáng hồng. Chàng không khỏi ngạc nhiên khen thầm :

“Hảo đao!”

Hà Lăng Phong còn muốn mở ra xem quyển đao phổ kia, nhưng chàng đã kềm chế được. Bởi vì thanh đao và quyển đao phổ kia vốn là vật của mình.

Sau đó chàng lấy một thanh đao, bình thường ở trên vách xuống đặt ngay ngắn vào trong hộp, sau đó khóa lại y như cũ. Rồi chàng dung một tấm vải cũ bọc thanh bảo đao và quyển đao phổ lại cùng với nhau. Cuối cùng cất chúng vào trong ngăn kéo dưới đáy tủ.

Phùng Viên chợt lên tiếng hỏi :

– Để ở đây có an toàn không?

Hà Lăng Phong nói :

– Những nơi như vầy tuyệt đối rất an toàn. Bởi vì nếu như bọn chúng muốn tìm bảo đao, chắc chắn sẽ không khi nào chú ý đến những ngăn kéo để đồ lộn xộn như vậy. Cho dù chúng có mở ngăn kéo ra, cũng không thể nào ngờ, bảo đao lại được bọc bởi một miếng vải cũ rách đến như thế.

Phùng Viên gật gật đầu nói :

– Ta chỉ có thể ở lại đây vài hôm mà thôi, sau đó còn phải đến thành đô một chuyến. Hy vọng thời gian đừng kéo dài quá lâu.

Hà Lăng Phong nói :

– Hai ba ngày cũng đã đủ lắm rồi. Mấy ngày tới đại ca cứ việc nghỉ lại ở Cúc Hương tạ này. Tiểu đệ tin rằng bọn chúng còn sốt ruột hơn chúng ta nhiều.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên chàng phát hiện ra a hoàn Mai Nhi đang từ phía bên kia cầu đi qua.

Hà Lăng Phong ra mắt với Phùng Viên, rồi vội vàng đặt chiếc hộp vào trong chiếc bao cột cẩn thận lại.

Mai Nhi bước vào trong, thi lễ trước Phùng Viên nói :

– Phu nhân nghe nói Cửu lão gia đến vô cùng vui mừng, nên đã chuẩn bị yến tiệc và lệnh cho nô tì đến đây thỉnh thị ý của Cửu lão gia, xem người muốn bày tiệc sau hậu sảnh, hay là tại Cúc Hương tạ này.

Phùng Viên không yên tâm về thanh bảo đao và quyển đao phổ, nên suy nghĩ hồi lâu mới nói :

– Bày ở đây là tốt nhất, vừa yên tĩnh lại vừa mát mẻ.

Hà Lăng Phong cũng xen vào :

– Như vậy cũng tốt. Đại ca trên đường cũng đã mỏi mệt. Vậy mời đại ca đi tắm trước một cái cho khỏe. Tiểu đệ sẽ cho người bày tiệc ở thượng phòng, và tiện kêu Uyển Quân đến đây luôn cùng một thể.

Phùng Viên cũng không câu nệ, xua tay nói :

– Đều là người một nhà, cần gì phải quá khách sáo đến như vậy.

Hà Lăng Phong cầm lấy chiếc hộp thối lui ra khỏi Thủy các, nhưng để Mai Nhi lại hầu hạ Phùng Viên.

Khi chàng trở lại sau phòng đúng lúc Uyển Quân đã trang điểm xong. Vừa nhìn thấy chàng, Uyển Quân liền hỏi :

– Nghe nói ca ca vừa bước vào cửa đã nổi giận, nguyên nhân tại sao vậy? Hai người có chuyện tại Cúc Hương Viên đến tận bây giờ, ngay cả bọn a hoàn cũng không được bước vào, thật ra là nói chuyện gì chứ?

Hà Lăng Phong cười cười, chỉ chiếc hộp nói :

– Chính là vì cái này. Lệnh huynh đưa nó đến đây, vừa bước vào cửa đã thấy bọn La Văn Bính đang ngồi đánh bạc, nên đã huấn thị cho chúng một chập.

Phùng Uyển Quân hỏi :

– Ca ca tính tình thường hơi nghiêm khắc như vậy. Thất lang, chàng không giận ca ca chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên là không. Những câu nói của lệnh huynh tuy có nặng nề nhưng tất cả đều là muốn cho ta tốt mà thôi. Hơn nữa nàng chỉ có một người ca ca này, nếu như không nghe lời lệnh huynh thì

còn biết nghe ai đây?

Phùng Uyển Quân thở ra một tiếng hỏi :

– May mà chàng hiểu được tính ý của ca ca. Nói thật, thiếp và ca ca tuy là bào huynh muội, nhưng niên kỷ lại cách biệt nhau quá xa, nên ngay cả thiếp cũng sợ gặp mặt ca ca.

Hà Lăng Phong nói :

– Bây giờ không muốn gặp cũng không thể được. Nàng hãy cất chiếc hộp này trước đi. Bữa tiệc tối nay sẽ được bày tại Cúc Hương Thủy tạ, chúng ta đợi một chút sẽ cùng đến đó.

Phùng Uyển Quân đón lấy chiếc hộp, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng, hạ thấp giọng nói :

– Trong chiếc hộp này là...

Hà Lăng Phong nói :

– Dương gia thần đao phổ và Yên Chi bảo đao.

Phùng Uyển Quân vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nói :

– Chúng ta kết hôn đã hai năm rồi sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Đúng vậy, lần này lệnh huynh đến đây là để mang hai thứ này tới.

Phùng Uyển Quân ôm chặt lấy chiếc hộp ngửa mặt thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói :

– Thời gian trôi qua thật là mau. Hai năm giống như là một cái nháy mắt vậy. Nhớ lại hai năm trước, ngày mà chàng đến Thiên Tuế phủ, cơ hồ như mới ngày hôm qua.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Kỳ thật cũng không quá lâu, chẳng qua chỉ hơn bảy trăm ngày mà thôi.

Phùng Uyển Quân nghiêm giọng nói :

– Thất lang, hèn gì ca ca nổi giận thì phải rồi. Trong hai năm qua chúng ta đã sao lãng rất nhiều. Chàng chỉ lo vui chơi hưởng thụ còn thiếp thì quên đi trách nhiệm của mình. Bắt đầu từ ngày hôm nay...

Hà Lăng Phong thi lễ mỉm cười nói :

– Bắt đầu từ hôm nay, ta nhất định sẽ tu sửa lại mình, khổ luyện đao pháp, phát huy thế lực của mình, như vậy được chưa? Phu nhân hiền đức của ta ơi, đừng quên rằng lệnh huynh đang ở Cúc Hương thủy tạ đợi ăn cơm tối. Chúng ta là chủ mà không lo đi tiếp đãi, chẳng lẽ để cho khách đói chết sao chứ?

Phùng Uyển Quân liếc chàng một cái nói :

– Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với chàng mà chàng cứ nhe răng ra cười hoài.

Hà Lăng Phong nói :

– Khoản đãi lệnh huynh cũng là chuyện chính đáng vậy. Phu nhân à, mau khởi giá đi.

Phùng Uyển Quân đứng lên, lấy chìa khóa mở tủ đựng y phục ra.

Hà Lăng Phong nói :

– Đừng cất nó vào trong tủ. Đây là bảo đao tổ truyền của nhà họ Dương chúng ta, tuyệt đối không thể để cho thất lạc.

Phùng Uyển Quân nói :

– Đây là thượng phòng trong nội phủ, ai cả gan dám đến đây ăn trộm chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Tốt nhất là nên cẩn thận một chút. Theo như lệnh huynh nói, trên đường đến đây có nhiều người theo dõi hành tung của lệnh huynh, và có ý đồ muốn cướp đoạt bảo đao.

Phùng Uyển Quân kinh hãi nói :

– Thật sự có chuyện này?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên là thật rồi.

Phùng Uyển Quân đột nhiên nhìn dáo dác bốn phía nói :

– Vậy thì phải cất ở đâu mới thật là an toàn.

Hà Lăng Phong nói :

– Chiếc tủ sắt đựng trang sức quý giá của nàng tương đối kiên cố, vậy tạm thời để nó vào trong

đấy đi.

Phùng Uyển Quân gật gật đầu đồng ý, rồi mở chiếc tủ sắt trong góc phòng ra.

Độ dày của chiếc tủ sắc khoảng một tấc, nặng chừng một trăm cân. Toàn bộ chiếc tủ được đặt ẩn vào trong vách tường, chỉ lộ ra phía cửa mặt chánh diện mà thôi. Trong ngoài có tất cả ba lớp khóa.

Khuyết điểm của chiếc tủ này là không gian hơi hẹp. Chỉ đặt mấy chiếc hộp trang sức đã hết chỗ để đưa chiếc hộp đựng bảo đao vào.

Hà Lăng Phong đích thân ra tay, đầu tiên chàng mang mấy hộp trang sức dời qua chiếc tủ đựng y phục Sau đó chàng đặt chiếc hộp có đựng bảo đao vào bên trong, rồi khóa cẩn thận lại. Xong xuôi chàng đút chìa khóa vào trong tủ áo của mình.

Phùng Uyển Quân thấy vậy liền nói :

– Thất lang, chẳng lẽ ngay cả thiếp mà chàng cũng không tin hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Nàng không nên nói thế. Tất cả trang sức của nàng bây giờ đều đã cất trong tủ đựng y phục, nên đã không cần dùng số chìa khóa này. Huống hồ ta phải dụng công khổ luyện đao pháp nên mọi lúc đều cần dùng đến nó như vậy tương đối sẽ tiện lợi.

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

– Như vậy cũng được, bảo đao do chàng đích thân cất giấu, chìa khóa cũng ở trên người chàng. Nếu lỡ có thất lạc gì thì không có liên quan chi đến thiếp.

* * * * *

Thức ăn toàn là sơn hào hải vị, nhưng không khí ngược lại vô cùng nặng nề.

Có lẽ vì khoảng cách về tuổi tác giữa hai huynh muội Phùng Viên quá xa nên Phùng Uyển Quân có chút “sợ hãi” đối với vị huynh trưởng này. Ngoài những câu chào hỏi thông thường ra, dường như nàng ít khi mở miệng.

Phùng Viên có thể nói là một con người ít thích nói cười. Lão ta cứ lạnh lùng nhìn thanh Yên Chi bảo đao đặt trong ngăn tủ kia. Cho nên lão ta cũng không lên tiếng nói gì.

Còn Hà Lăng Phong sợ nói nhiều sẽ lộ ra tong tích, nên cũng chỉ ngồi im lặng.

Không khí bữa cơm thật buồn chán. Mọi người chỉ uống vài chung rượu, rồi miễn cưỡng gắp vài

gắp thức ăn. Sau khi ăn cơm xong, bọn a hoàn liền dâng trà lên. Đây vốn là cơ hội để nói chuyện chơi. Nhưng mọi người cũng lại ngồi im lặng. Ngồi thêm một lát, Hà Lăng Phong và Phùng Uyển Quân đứng lên xin phép cáo lui.

Phùng Viên cũng không giữ bọn họ lại, mà chỉ lạnh lùng nói :

– Ta còn ở lại Lạc Dương này thêm vài ngày nữa. Trong mấy ngày này, chúng ta sẽ cùng nhau luyện tập Đao Kiếm hợp bích. Tiểu muội cũng nên chuẩn bị một chút.

Phùng Uyển Quân nói :

– Đại ca cũng muốn muội tham gia Đao Kiếm hợp bích trận sao?

Phùng Viên nói :

– Đương nhiên rồi. Trong hai năm qua, muội đã không tận tâm hoàn thành trách nhiệm nhắc nhở hắn ta. Bây giờ thời gian đã không còn nhiều, muội cũng nên tham gia trận thức, để bù vào phần thiếu kém của hắn.

Phùng Uyển Quân im lặng gật đầu không nói gì.

Sauk hi trở về phòng, nàng mới bực bội nói với Hà Lăng Phong :

– Thất lang, chàng thử nghĩ kỹ xem, hai năm qua thiếp vì khuyên răn chàng mà bị nhiều tiếng xấu. Vậy mà hôm nay huynh trưởng lại còn trách móc thiếp.

Hà Lăng Phong ôm lấy vai Uyển Quân nói :

– Uyển Quân, nàng đừng quá buồn rầu. Bởi vì lệnh huynh không hiểu được những cặp phu thê mới kết hôn, cho nên mới trách lầm nàng.

Phùng Uyển Quân nói :

– Trưởng huynh như thân phụ, cho dù có trách lầm thiếp cũng không oán trách. Thiếp chỉ hận mình mạng khổ, ngay cả chàng cũng không tin tưởng.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Ta không tin nàng bao giờ?

Phùng Uyển Quân lắc đầu, nói :

– Tốt nhất là thiếp không nên nói đến chuyện này.

Hà Lăng Phong vội nói :

– Không được, nàng nhất định phải nói ra. Hai phu thê chúng ta bấy lâu nay hòa thuận ái ân, nếu có việc gì nàng cứ nói ra, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tình cảm phu thê.

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

– Thiếp chỉ suông miệng nói ra thôi, vậy mà xem chàng đã khẩn trương đến như vậy rồi kìa.

Hà Lăng Phong nói :

– Uyển Quân, nàng không cần phải giấu ta làm gì. Ta dám chắc nàng không phải chỉ là suông miệng nói ra thôi đâu.

Phùng Uyển Quân nói :

– Thật không có gì mà, chàng đừng ở đó mà đoán mò.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu nàng không muốn ta đoán mò, vậy thì nàng hãy nói thật cho ta biết đi.

Phùng Uyển Quân bằng hữu nghiêm sắc mặt hỏi :

– Thất lang, hôm nay chàng sao vậy? Người ta chỉ nói suông có một câu, vậy mà chàng làm gì tra cứu kỹ đến như vậy chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Bởi vì xưa nay nàng chưa bao giờ nói những lời như vậy. Bây giờ nàng nói ra, nhất định trong lòng có điều không vui.

Phùng Uyển Quân nói :

– Thiếp chỉ có một chút cảm xúc rất nhỏ, không có gì gọi là việc không vui cả. Vậy chàng đừng hỏi nữa.

Hà Lăng Phong nói :

– Không, ta nhất định phải hỏi, nếu không ta sẽ ngủ không được.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chàng thật sự nhất định muốn biết.

Hà Lăng Phong nói :

– Đúng vậy!

Phùng Uyển Quân hỏi gằn lại lần nữa :

– Không biết không được?

Hà Lăng Phong đáp :

– Không biết không được.

Phùng Uyển Quân đột nhiên bật cười thành tiếng, dùng tay đấm nhẹ vào ngực chàng, nói :

– Ngốc ơi là ngốc, làm gì mà khẩn trương đến như thế. Nói cho chàng biết, thiếp chỉ vì chuyện ban chiều mà cố ý nói vậy.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

– Chuyện ban chiều? Chuyện ban chiều là chuyện gì?

Phùng Uyển Quân liếc mắt chàng một cái, nói :

– Ban chiều chàng cất bảo đao vào trong tủ sắt, ngay cả chìa khóa cũng tự mình giữ lấy. Như vậy không phải chàng không tin tưởng thiếp hay sao?

Hà Lăng Phong ồ lên một tiếng, nói :

– Nói lòng vòng nãy giờ thì ra nàng không được vui là vì chuyện đó.

Phùng Uyển Quân bĩu môi nói :

– Thế nào, như vậy không được hay sao? Chàng đâu có thấy được thái độ của chàng lúc ấy, nhìn thiếp giống như là một tên trộm, sợ rằng thiếp sẽ lấy mất bảo đao của chàng. Như thế làm sao khiến cho thiếp có thể vui được.

Nói xong, Phùng Uyển Quân xoay người đứng lên, đi đến bên mép giường rồi ngồi xuống.

Hà Lăng Phong vội bước đến bên cạnh, mỉm cười nói :

– Thôi đừng vì chuyện nhỏ mà giận dỗi nữa. Ta muốn giữ chìa khóa ở bên người, hoàn toàn là vì để tiện lợi cho việc sử dụng mà thôi.

Phùng Uyển Quân nói :

– Thiếp là thê tử của chàng, chẳng lẽ thiếp giữ không tiện lắm hay sao? Đại ca muốn thiếp tham gia vào luyện tập Đao Kiếm hợp bích trận, không lẽ thiếp cũng không được xem quyển đao phổ của Dương gia hay sao?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Được! Được! Đương nhiên là được. Bây giờ chiếc chìa khóa ở đây, ta hai tay dâng lên cho nàng, như vậy nàng hết giận rồi chứ?

Phùng Uyển Quân xoay người đi chỗ khác, nói :

– Bây giờ mới đưa cho thiếp, đâu còn gì là hiếm lạ nữa.

Hà Lăng Phong nhè nhẹ đút xâu chìa khóa vào trong áo trong, trước ngực của nàng rồi thấp giọng cười nói :

– Nàng không cảm thấy lạ đối với nó, nhưng nó lại cảm thấy lạ đối với nàng. Vậy bây giờ biết làm sao đây?

Phùng Uyển Quân nhảy lên, nói lớn :

– Chàng muốn chết hả!

Đương nhiên Hà Lăng Phong không để cho Phùng Uyển Quân chạy mất, bởi vì xâu chìa khóa vẫn còn nằm trong ngực nàng. Hà Lăng Phong phải “lấy” nó ra cho Uyển Quân.

Bởi vì “lấy” xâu chìa khóa ra, nên hai người đều ngã xuống giường.

Từng trận cười khúc khích, từng cơn thở hổn hển.

Tiếp theo là ánh đèn trong phòng vụt tắt đi.

* * * * *

Những giây phút ngọt ngào nhất thường thường qua đi rất nhanh.

Một đêm đã qua đi, bình minh lại đến.

Khi Hà Lăng Phong tỉnh lại, Phùng Uyển Quân vẫn còn đang ngủ say.

Thân hình trắng ngọc của nàng được che bởi một chiếc chăn mỏng, càng làm tăng thêm vẻ hấp dẫn.

Xâu chìa khóa vẫn còn nằm bên cạnh chiếc gối.

Hà Lăng Phong đưa tay vuốt nhẹ tóc Phùng Uyển Quân, thuận tay cầm lấy xâu chìa khóa, rồi nhè nhẹ ngồi dậy.

Đột nhiên Phùng Uyển Quân hơi tỉnh dậy, nàng trở người sang với giọng còn ngái ngủ nói :

– Thất lang... đừng... đừng đi.

Hà Lăng Phong không nỡ, liền cúi đầu xuống hôn lên má nàng.

Phùng Uyển Quân không hề nhúc nhích, nàng lại ngủ thiếp đi.

Hà Lăng Phong sửa lại chiếc chăn cho nàng, rồi tự mặc y phục vào. Sau đó chàng đi đến bên chiếc tủ đựng đồ trang sức.

Hà Lăng Phong ngồi xổm xuống, kiểm tra lại những kí hiệu ở trên cửa tủ.

Vừa nhìn vào chàng không khỏi thất sắc. Đêm qua khi đóng cánh cửa lại chàng đã ngầm cho một sợi chỉ vào giữa khe cửa. Nhưng bây giờ sợi chỉ đã rơi xuống đất.

Điều này chứng tỏ rằng đêm qua sau khi chàng ngủ thiếp đi đã có người mở qua cánh cửa này.

Hà Lăng Phong liền đứng lên, vội vàng kiểm tra lại các cửa nhưng toàn bộ đều được đóng chặt rất cẩn thận.

Nếu như không có người từ bên ngoài vào, vậy thì ai đã trộm mở chiếc tủ kia?

Hà Lăng Phong liền quay trở lại bên chiếc tủ, rồi thứ tự mở tất cả các cửa ra.

Chiếc hộp có đựng thanh bảo đao cũng đã không cánh mà bay.

Hà Lăng Phong bình tĩnh khóa lại tất cả các cửa, rồi đặt xâu chìa khóa lại bên cạnh chiếc gối. Sau đó chàng mở cửa đi thẳng về phía Cúc Hương thủy tạ ở trong hoa viên phía sau.

Vừa đến cổng hoa viên, chàng đã gặp ngay Mai Nhi.

Mai Nhi đang từ trong hoa viên bước ra. Tóc nàng xỏa dài trên mặt vẫn còn vẻ ngái ngủ, dường như là mới vừa từ trên giường bước xuống vậy.

Vừa nhìn thấy Hà Lăng Phong, a hoàn này liền có chút sợ hãi, đứng cúi đầu thấp giọng nói :

– Đại gia đã thức dậy!

Hà Lăng Phong nói :

– Trời còn sớm như vầy, ngươi đến hoa viên này để làm gì?

Mai Nhi liền đỏ ửng mặt lên, ấp úng nói :

– Nô tì... nô tì ở Cúc Hương thủy tạ đợi... đợi Cửu lão gia.

Hà Lăng Phong nói :

– Không lẽ đêm qua ngươi...

Mai Nhi thấp giọng nói :

– Là Cửu lão gia uống say, nên nô tì phải ở lại.

Hà Lăng Phong trong lòng ngầm mắng :

– Hoang đường.

Nhưng bên ngoài thì chỉ xoa tay nói :

– Còn không mau lo trở về phòng, nếu như bị người khác nhìn thấy thì còn mặt mũi gì chứ.

Mai Nhi sợ hãi "dạ" một tiếng. Đang định bước đi, Hà Lăng Phong liền nói :

– Khoan đã. Cửu lão gia đã tỉnh dậy chưa?

– Vẫn còn chưa tỉnh.

– Đêm qua trong Cúc Hương thủy tạ có xảy ra chuyện gì hay không?

– Không có xảy ra gì cả!

– Tốt!

Hà Lăng Phong trầm ngâm một hồi rồi nói :

– Ngươi hãy trở về phòng nghỉ ngơi. Phu nhân vẫn còn chưa dậy, việc này tạm thời đừng nói cho phu nhân hay.

Mai Nhi dạ khẽ một tiếng rồi cất bước.

Hà Lăng Phong ngửa mặt lên hú một hơi dài, nghĩ thầm :

– "Phùng Viên mở miệng là nói đạo lý, thật ra cũng là một nhân vật phong lưu. Nếu bây giờ mà ta

bước vào, thì chỉ sợ lão ta không biết giấu mặt đi đâu”.

Nghĩ vậy chàng liền đổi phương hướng, đi về phía hoa viên.

Vừa đi chàng vừa nghĩ đến sự việc đêm qua. Đối với việc chiếc hộp bị đánh cấp, chàng rất lấy làm khả nghi. May mà chàng đã có chuẩn bị trước nếu không thì hậu quả đã vô cùng nghiêm trọng.

Đang đi đột nhiên chàng nghe thấy phía sau đám hoa có tiếng gió kêu vù vù truyền ra. Tiếng gió kia vừa giống tiếng đao vừa giống tiếng nội khí.

Hà Lăng Phong liền nấp vào bụi cây nhìn thử. Chàng nhìn thấy một người đang dùng bàn tay thế đao, một mình luyện tập đao pháp.

Đao pháp mà người kia đang luyện uy phong mãnh liệt. Những cây cối trong vòng mười trượng đều rơi rụng cành lá, nghe ào ào.

Hà Lăng Phong đang ngạc nhiên nghĩ không ra, tại sao trong Thiên Ba phủ lại có một cao nhân như vậy.

Người kia đột nhiên thâu chiêu lại quát :

– Kẻ nào đang nhìn trộm ở bên ngoài?

Người kia vừa dừng tay lại, cây cối xung quanh cũng bỗng nhiên đứng yên, càng khiến cho Hà Lăng Phong thêm kinh ngạc.

Hóa ra người đó chính là Phùng Viên.

Hà Lăng Phong bước vào bên trong vẻ ngạc nhiên nói :

– Đại ca, người đến đây từ bao giờ?

Phùng Viên cũng ngạc nhiên hỏi lại :

– Trời còn chưa sáng ta đã đến đây luyện đao pháp, bộ có chuyện xảy ra hay sao?

Hà Lăng Phong không trả lời câu hỏi của lão, mà lại nói :

– Vậy thì đêm hôm qua đại ca không có kêu a hoàn Mai Nhi hầu hạ hay sao?

Hai mắt Phùng Viên mở to, vẻ giận dữ nói :

– Ngươi coi ta là hạng người gì chứ? Hơn mười năm qua ta chưa hề gần gũi với nữ nhân, chẳng lẽ ta lại ngủ với một a hoàn đáng tuổi hài nhi của ta hay sao? Ngươi tưởng rằng ta cũng hoang đường

giống như ngươi sao chứ?

Hà Lăng Phong chỉ kịp nói “thôi rồi”, rồi quay người bước nhanh.

Phùng Viên liền lướt người đến chắn ngang trước mặt chàng, hạ thấp giọng nói :

– Đứng lại! Ngươi chưa chịu nói minh bạch thì đừng hòng bỏ đi.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

– Lão đại ca à! Chúng ta phải mau trở về Cúc Hương thủy tạ ngay, bảo đao và đao phổ rất có thể đã bị đánh cắp mất rồi.

Phùng Viên thất kinh nói :

– Làm sao có chuyện này được? Trước khi đến đây ta còn đích thân kiểm tra lại cơ mà.

Hà Lăng Phong liền giục :

– Như vậy tình hình càng tệ hơn, chúng ta phải trở về ngay thôi.

Sau đó hai người cấp tốc quay trở về Cúc Hương thủy tạ.

* * * * *

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Hà Lăng Phong, trong ngăn kéo ở bên dưới chiếc tủ đã hoàn toàn trống rỗng. Còn bảo đao và đao phổ không thấy bong dáng đâu cả.

Hà Lăng Phong giậm chân nói :

– Không ngơ a hoàn Mai Nhi lại là nội gián. Càng không thể ngờ hơn là tiểu đệ đã đụng đầu Mai Nhi, vậy mà lại để cho ả chạy thoát...

Nói xong, chàng liền hạ lệnh cho bọn võ sĩ đuổi theo bắt a hoàn Mai Nhi lại.

Phùng Viên tuy cũng rất kinh ngạc, nhưng lão ta vẫn còn trấn tĩnh được, xua tay nói :

– Không cần phải đuổi theo đâu, cho dù có đuổi theo kịp cũng vô dụng mà thôi. Bởi vì mục đích của đối phương là bảo đao và đao phổ. Cho nên khi lấy được hai thứ này, nhất định bọn chúng sẽ truyền ra khỏi đây ngay.

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ bảo đao và đao phổ bị đánh cắp như vậy rồi thôi hay sao?

Phùng Viên nghiêm mặt nói :

– Đương nhiên là không, nhưng nếu bây giờ làm ồn lên tình hình sẽ náo loạn hơn, khi đó càng khó tìm hơn. Tốt hơn là ngươi hãy ngồi xuống, chúng ta cùng nhau kiểm nghiệm lại tình hình đã xảy ra, để hiểu rõ cách bố trí của đối phương. Sau đó nghĩ cách đoạt lại hai báu vật đã mất. Ngươi phải biết nếu như chúng ta bình tĩnh như không có chuyện gì thì đối phương sẽ càng hoài nghi và cũng càng lộ ra tông tích hơn.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành thở dài một tiếng rồi kéo ghế ngồi xuống.

Phùng Viên cũng ngồi xuống nói :

– Bây giờ ngươi hãy đem sự việc gặp Mai Nhi thuật lại cho ta nghe thử.

Hà Lăng Phong gật đầu đồng ý. Chàng không chỉ kể lại sự việc sáng nay, mà còn thuật lại sự việc đôi nam nữ ở trong hoa viên xảy ra mấy ngày trước đó.

Cuối cùng chàng kể lại sự việc đêm qua sau khi trở về phòng và việc kiểm tra chiếc tủ sắt đều tường tận kể lại một lượt...

Phùng Viên chú ý lắng nghe, mà không hỏi gì. Đến khi Hà Lăng Phong nói xong, lão mới chậm rãi nói :

– Theo như ngươi nói, đối phương không những đã nắm rõ hành động của chúng ta, hơn nữa bọn chúng đã có bố trí gian tế vào bên trong ta để bên ngoài ứng tiếp nhau. Ngoài ta và ngươi ra, không có ai có thể tin tưởng được.

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ cũng có nghĩ như vậy. Đặc biệt đêm qua sau khi trở về phòng, xâu chìa khóa tủ sắt trước sau vẫn không rời khỏi đầu giường. Nhưng mà sáng sớm hôm sau, tiểu đệ phát hiện chiếc tủ sắt đã có người mở qua. Căn cứ theo sự việc, ngay cả Uyển Quân cũng không khỏi bị hoài nghi.

Phùng Viên nói :

– Uyển Quân là thê tử của ngươi, lại là muội muội của ta, tại sao lại giúp người ngoài được chứ? Ta dám chắc tám chục phần trăm người mở chiếc tủ sắt kia chính là Mai Nhi. Mai Nhi chính là a hoàn thân cận với các ngươi nhất, nên ả ta có thể dễ dàng vào trong phòng ngủ được. Trước tiên, ả ta mở chiếc tủ sắt ra, phát hiện trong chiếc hộp kia đều là bảo đao giả và đao phổ giả. Sau đó ả mò đến Cúc Hương thủy tạ thăm dò. Đáng lý ra trước khi đi khỏi ta không nên kiểm tra lại, vì như thế sẽ bị ả ta phát hiện ra.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng nếu như ả ta đột nhập vào phòng ngủ của tiểu đệ lúc giữa đêm, tiểu đệ nhất định sẽ phát giác ra ngay.

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Nếu như ả ta đã đánh thuốc mê vào trong nước tra, thậm chí vào trong rượu của bữa cơm tối qua, thì ngươi còn có thể phát giác ra sao?

Hà Lăng Phong sửng sốt không còn lời gì để nói.

Phùng Viên nói tiếp :

– Cho nên vừa rồi ta mới nói trong Thiên Ba phủ này đã không còn có một ai có thể tin tưởng được. Bấy giờ ta có thể dám quả quyết nói, những nội gián mà đối phương an bày chắc chắn là một trong số những bằng hữu tửu nhục của ngươi. Vậy ngươi đã chịu thừa nhận chưa?

Hà Lăng Phong im lặng cúi đầu không thể không thừa nhận.

Phùng Viên nói tiếp :

– Đao phổ mất đi, tạm thời không có uy hiếp lớn lắm đối với chúng ta. Bởi vì Phá Vân bát đại thức chỉ là chiêu pháp thần đao của nhà họ Dương của các ngươi chứ không bao gồm Kinh Hồng kiếm pháp ở trong đó. Nếu chỉ dựa vào Dương gia thần đao hay Kinh Hồng kiếm pháp thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Hương Vân phủ. Nhưng bây giờ chúng ta vẫn còn Đao Kiếm hợp bích trận thức.

Hà Lăng Phong giật mình, trong bụng thầm nghĩ :

– “Theo lời lão nói, dường như đối thủ của Thiên Ba phủ chính là Hương Vân phủ ở Lãnh Nam Phù Dung thành...”

Ý nghĩ này vừa lướt qua trong đầu chàng, Phùng Viên đã lên tiếng nói tiếp :

– Điều quan trọng trước mắt chính là thanh Yến chỉ bảo đao phải tận lực thu hồi về ngay. Bản thân thanh đao ấy có linh khí cho nên nếu để lọt vào tay họ Phí kia chẳng khác gì hổ có thêm cánh. Lúc ấy chúng ta khó có thể là đối thủ của hắn.

Hà Lăng Phong nói :

– Chỉ sợ bọn chúng lấy được bảo đao, đã cao bay xa chạy mất rồi, làm thế nào có thể đuổi theo kịp?

Phùng Viên trầm ngâm hồi lâu nói :

– Về việc này chúng ta phải phân ra hai hướng mà tiến hành. Phần ngươi lo điều tra nội gián ở bên trong, còn ta sẽ điều tra bọn tiếp ứng ở bên ngoài. Đợi lát nữa ta sẽ rời khỏi Thiên Ba phủ. Nếu như Uyển Quân có hỏi, ngươi cứ nói ta có việc gấp cần phải đến thành đô.

Hà Lăng Phong nói :

– Đại ca chuẩn bị điều tra từ hướng nào?

Phùng Viên nói :

– Ta nghĩ đối phương đã tốn rất nhiều tâm huyết để đoạt bảo đao và đao phổ, vì vậy gần đây nhất định có nơi chỉ huy, liên lạc với bọn chúng. Khi đã lấy bảo vật vào tay, bọn chúng sẽ lập tức truyền ngay đến cho tên chỉ huy kia, sau đó mới lên đường đi tiếp. Cho nên trước mắt, hai món báu vật kia vẫn chưa rời khỏi Lạc Dương.

Hà Lăng Phong gật đầu tán đồng.

Phùng Viên lại nói :

– Sau khi ta rời khỏi đây, ngươi tuyệt đối phải giữ im lặng, như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Hơn nữa, ngươi còn phải làm bộ rất thanh thản, kêu bọn võ sĩ đi mới đám bằng hữu tửu nhục của ngươi đến đây, cùng nhau uống rượu đánh bạc. Nói tóm lại, ngươi phải mời cho được tất cả bọn chúng đến đây và nhớ đừng để cho bọn chúng rời khỏi Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Tiểu đệ hiểu được ý của đại ca. Đại ca muốn tiểu đệ giữ bọn chúng ở tại đây để dễ dàng ngầm điều tra ai là người chỉ huy phải không?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Điều tra ai là tên chỉ huy đấy là công việc của ngươi. Sở dĩ ta rời khỏi Thiên Ba phủ là chỉ muốn cho hắn ta lo sợ, không dám tự ý vận chuyển bảo đao đến nơi khác.

– Đại ca muốn tiểu đệ điều tra như thế nào?

– Việc rất đơn giản, chỉ cần ngươi để ý đến hai điều là đủ.

– Là hai điều gì?

– Thứ nhất, xem ai đến nhanh hơn hết, và ai là người quan tâm đến hành tung của ta nhất. Thứ hai,

trong khi đánh bạc, ngươi để ý xem ai là người tinh thần không ổn định và thua tiền nhiều nhất.

Hà Lăng Phong rất ngạc nhiên, một lát sau mới chợt hiểu, cười nói :

– Đại ca không phải là người đánh bạc, nhưng lại rất am hiểu tâm lý của những người đánh bạc.

Phùng Viên mỉm cười nói :

– Những người không ăn thịt lợn, chưa hẳn là không biết mùi vị của nó.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như sau bức màn kia là kẻ chủ mưu khác, thì chúng ta khổ cực ở đây điều tra, trong khi đó hắn có đủ thời gian để cao ba xa chạy...

Phùng Viên xua tay nói :

– Bất luận hắn ta là ai, trước khi chưa tìm hiểu rõ việc ra đi của ta, tuyệt đối hắn không dám manh động. Ta mang bảo đao và đao phổ từ Thiên Tuế phủ đến đây, bây giờ hai món báu vật đã ở trong tay hắn ta, hắn ta làm sao dám khinh suất hành động chứ?

Nói xong, lão ta đứng dậy.

Hà Lăng Phong lại hỏi :

– Tiểu đệ làm thế nào để liên lạc với đại ca đây?

Phùng Viên trầm ngâm giây lát rồi nói :

– Mỗi ngày sáng tối hai lần, ngươi tìm cách vào trong hoa viên. Khi ấy ta tự có cách liên lạc với ngươi.

Hà Lăng Phong còn định hỏi thêm về manh mối, mối thù của Thiên Ba phủ.

Nhưng Phùng Viên đã vọt người ra khỏi Thủy Hương thủy tạ tự lúc nào...

* * * * *

Sau khi từ Cúc Hương thủy tạ trở về thượng phòng, vừa bước chân vào cửa Hà Lăng Phong đã vô cùng ngạc nhiên.

Uyển Quân đã thức dậy và đang ngồi chải tóc trước gương.

Người chải tóc cho nàng lại chính là Mai Nhi.

A đầu này thật là to gan, đã đánh cắp bảo đao và đao phổ vậy mà còn chưa chịu đào tẩu.

Không những vậy mà khi nhìn Hà Lăng Phong, Mai Nhi còn tự nhiên thi lễ mỉm cười nói :

– Đại gia, chào ngài!

Trong lòng Hà Lăng Phong cảm thấy nổi giận lên “hứ” một tiếng. Chàng định dạy cho a đầu một bài học, nhưng chàng sực nhớ đến lời dặn của Phùng Viên, nên đành phải nuốt giận xuống quay người đi.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên quay đầu lại hỏi :

– Chàng sao vậy? Mới sáng sớm mà đã nổi giận với ai vậy?

Hà Lăng Phong bước đến bên mép giường ngồi xuống.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên hỏi tiếp :

– Thật ra là chuyện gì? Tại sao chàng không lên tiếng?

Hà Lăng Phong nhìn Mai Nhi một cái rồi thở dài nói :

– Lệnh huynh đã đi rồi.

Phùng Uyển Quân như bị kim đâm vào người, đột nhiên đứng phắt dậy nói lớn :

– Cái gì? Đại ca đã đi rồi sao? Đại ca đã đi từ bao giờ?

Hà Lăng Phong đáp :

– Được chừng nửa canh giờ rồi.

Phùng Uyển Quân nói :

– Vì sao đại ca lại đột nhiên lên đường vậy?

Hà Lăng Phong lại nhìn Mai Nhi, thở dài một tiếng, nói :

– Không biết.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chàng không có hỏi thử sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Ta đã có hỏi qua, nhưng đại ca chỉ nói là có việc gpấ phải đến thành đô, chứ không có nói là việc gấp gì.

Phùng Uyển Quân nói :

– Như vậy sao được, đại ca từ vạn dặm xa xôi đến đây mục đích la vì Đao Kiếm hợp bích trận thức. Vậy thì còn có việc gì gấp hơn việc này nữa chứ? Hơn nữa hai huynh muội mới gặp mặt nhau có một lần, nếu muốn đi cũng phải từ biệt với thiếp một lời chứ...

Hà Lăng Phong không nói gì, mà chỉ quét mắt về phía Mai Nhi. Chỉ thấy thần sắc của Mai Nhi vô cùng trấn tĩnh, không có chút gì là khác thường.

Phùng Uyển Quân cũng đã phát hiện ra nãy giờ chàng cứ nhìn Mai Nhi, nên “ồ” lên một tiếng, nói :

– Mai Nhi, hôm qua ngươi hầu hạ Cửu lão gia phải chăng ngươi đã có gì đắc tội với người, cho nên người mới tức giận bỏ đi sớm như vậy?

Mai Nhi liền nói :

– Dạ bẩm phu nhân không có ạ. Hôm qua Cửu lão gia còn kêu nô tỳ mang y phục từ trong bọc hành lý ra giặt sạch. Cửu lão gia còn nói lần này người có lẽ ở lại đây vài hôm.

Khi nói những lời này, sắc mặt Mai Nhi không hề đỏ, giọng nói không hề run.

Dáng vẻ không giống là đang nói dối chút nào.

Hà Lăng Phong cố ý thở phào ra một tiếng, đứng dậy nói :

– Nghĩ đến chuyện đó làm gì chứ? Hôm qua mọi người đang cao hứng, thì bị đại ca đuổi đi hết. Mai Nhi, ngươi hãy gọi bọn chúng đi mời mây vị lão bằng hữu của ta lên đây. Ta muốn bọn họ đến đây thật nhanh để tiếp tục ván bạc chưa đánh xong của ngày hôm qua. Nên nhớ là tất cả đến, một người cũng không được thiếu.

Phùng Uyển Quân nói :

– Có thể đại ca bị chuyện hôm qua của chàng làm cho tức giận, mà bỏ đi. Chàng không thể yên tịnh được một ngày hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Mấy ngày nay nhàm chán muốn chết đi được, chỉ có việc này mới bớt đi sự chán nản đó. Vậy nàng để cho ta vui vẻ vài ngày có được không?

Phùng Uyển Quân lắc đầu, thở dài :

– Thôi được! Thôi được! Tùy ý chàng. Nhưng chàng phải nhớ chơi thì chơi, đừng có quên việc luyện công đấy.

Hà Lăng Phong nói :

– Ta biết, ta chỉ chơi một lát để tinh thần thoải mái, rồi sau đó sẽ đi luyện côg. Mai Nhi, ngươi còn mau không đi truyền lệnh.

Mai Nhi dạ một tiếng, rồi bước xuống lầu.

Hà Lăng Phong còn nói thêm một hồi nữa, rồi đứng lên bước xuống lầu.

Một lát sau, Mai Nhi đã truyền lệnh xong, quay trở về phục mệnh.

Hà Lăng Phong nhìn thấy xung quanh không có ai, liền trầm mặt xuống nói :

– Mai Nhi, bây giờ không có phu nhân ở đây nên ta muốn hỏi ngươi. Thật ra ngươi đã làm gì khiến cho Cửu lão gia đã giận dữ bỏ ra đi?

Mai Nhi mở to hai mắt lên, lắc đầu nói :

– Nô tỳ... nô tỳ không có, nô tỳ thật sự không có.

Hà Lăng Phong nói :

– Thế tại sao sáng sớm hôm nay khi ngươi từ Cúc Hương thủy tạ trở về, Cửu lão gia đột nhiên quyết định lên đường chứ?

Vẻ mặt Mai Nhi càng trở nên ngơ ngác :

– Đại gia, ngài vừa nói gì? Sáng sớm hôm nay ai từ Cúc Hương thủy tạ trở về?... Nô tỳ nghe không hiểu.

Hà Lăng Phong cười nhạt :

– Chính ta gặp ngươi hồi sáng nay. Thế nào? Ngươi không chịu thừa nhận hay sao?

Mai Nhi từ ngạc nhiên trở nên hoảng sợ, giọng lắp bắp nói :

– Đại gia đích thân gặp nô tỳ? Quả thật nô tỳ chẳng hiểu đại gia đang muốn nói gì cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Được, nếu như ngươi không chịu thừa nhận vậy ta sẽ nói thẳng cho phu nhân biết, xem ngươi còn chối cãi nữa hay không?

Hai mắt của Mai Nhi đã bắt đầu ngấn lệ, đột nhiên ả quỳ xuống nghẹn ngào nói :

– Nô tỳ đã làm sai việc gì, xin đại gia cứ việc nói ra. Quả thật nô tỳ không biết gì cả.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

– Ta hỏi ngươi, đêm qua ngươi ngủ ở đâu?

Mai Nhi không hề do dự nói :

– Đương nhiên là ở trong phòng.

Hà Lăng Phong cười nhạt :

– Ta biết là ở trong phòng. Nhưng ta muốn hỏi là ở trong phòng ngươi hay là trong thư phòng ở Cúc Hương thủy tạ?

Sắc mặt Mai Nhi đột nhiên đỏ bừng lên, thất kinh nói :

– Những lời này đại gia nghe từ đâu? Nô tỳ… nô…

Hà Lăng Phong liền cắt ngang lời :

– Từ đâu à? Chính là từ miệng ngươi nói ra đấy. Sáng sớm hôm nay ta gặp ngươi ở bên ngoài hoa viên, ngươi đã tự mình nói với ta?

Mai Nhi nói :

– Sáng sớm hôm nay đại gia gặp nô tỳ ở bên ngoài hoa viên? Việc này là thật?

Hà Lăng Phong hứ một tiếng nói :

– Thật hay không trong lòng ngươi đã biết rõ. Lúc ấy đầu tóc ngươi còn rối bời, y phục thì xốc xếch. Ta hỏi ngươi từ đâu đến. Ngươi nói với ta rằng Cửu lão gia ra lệnh cho ngươi hầu hạ người ở lại Cúc Hương thủy tạ. Ngươi có nói như vậy hay không?

Mai Nhi không nói không rằng, chỉ lấy tay che mặt khóc lớn.

Hà Lăng Phong nói :

– Bây giờ khóc có ích gì không? Cửu lão gia hơi uống nhiều một chút, nhất thời hồ đồ, điều này rất có thể xảy ra. Ngươi là hàng tôi tớ, không dám kháng cự việc đó cũng có thể tha thứ được. Ta có lòng muốn che chở cho ngươi, không ngờ ngươi lại dám giả dối đến như vậy, quả thật là không nên.

Mặt mày Mai Nhi giàn giụa nước mắt, ả lắc đầu nói :

– Nô tỳ không có, có lẽ ngài đã nhìn lầm người rồi. Nô tỳ quả thật không có.

Hà Lăng Phong nói :

– Đến bây giờ mà ngươi vẫn còn chưa chịu thừa nhận.

Mai Nhi khóc lớn lên :

– Nô tỳ là a hoàn của phu nhân, cho dù có hồ đồ cũng không dám làm ra những chuyện như vậy. Nếu như đại gia không tin, thì ngài có thể đi hỏi Tiểu Lan. Đêm qua nô tỳ cùng Tiểu Lan ở chung với nhau. Xin đại gia minh xét.

Nghe tiếng khóc, Phùng Uyển Quân từ trên lầu bước xuống quát :

– Có chuyện gì mà lại khóc lóc như vậy?

Mai Nhi liền ôm lấy hai chân của Phùng Uyển Quân nghẹn ngào nói :

– Phu nhân, xin phu nhân xét cho nô tỳ chuyện này.

Sau đó Mai Nhi đem sự việc thuật lại cho Uyển Quân nghe.

Nghe xong, Uyển Quân trầm mặt lại nói :

– Thất lang, chàng làm như vậy là có ý gì? Đối với nữ nhân, danh tiết là quan trọng nhất, tại sao chàng lại nói ra một sự việc kỳ quái như vậy chứ?

Hà Lăng Phong vội nói :

– Mỗi lời ta nói ra toàn là thật cả, những lời này do chính miệng Mai Nhi nói với ta. Phùng đại ca chính vì chuyện này nên mới bỏ đi. Ta chỉ muốn hỏi xem tình hình cụ thể như thể nào, chứ không hề trách móc ả, không ngờ ả lại không chịu thừa nhận.

Phùng Uyển Quân nói :

– Nhưng mà đại ca xưa nay chuyên tâm luyện tập võ công, người chưa từng háo sắc bao giờ. Vậy

tại sao lại xảy ra chuyện hoang đường như vậy được?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng mà những lời này do ả nói ra. Ta không có oán thù gì với ả, tại sao ta lại hại ả chứ?

Phùng Uyển Quân trầm tư giây lát nói :

– Việc này cũng không mấy khó, bây giờ kêu Tiểu Lan đến đối chứng thì sẽ rõ.

Chỉ một lát sau, Tiểu Lan đã đến.

Sau khi hiểu được sơ lược sự việc, Tiểu Lan quả quyết nói :

– Đêm qua, Mai Nhi tỷ tỷ quả thật ở chung với nô tỳ và sáng sớm hôm nay chính nô tỳ gọi Mai Nhi tỷ tỷ thức dậy đi chải tóc cho phu nhân.

Phùng Uyển Quân đảo mắt nhìn chàng một cái, rồi lạnh lùng nói :

– Chàng đã nghe rõ chưa? Còn lời gì để nói hay không?

Hà Lăng Phong không biết mở miệng như thế nào, chỉ biết ngây người nhìn Mai Nhi mà thôi.

Chàng tuyệt đối không tin rằng là mình đã nhìn lầm người, nhưng chàng lại không thể phủ nhận được sự thật trước mắt.

Trừ phi trong Thiên Ba phủ có hai a hoàn Mai Nhi. Nếu không thì đã có người giả mạo hóa trang thành Mai Nhi để hành sự.

Nhưng bọn a hoàn và nô bộc ở hậu phủ không dưới chục tên. Như vậy có thể tùy ý giả mạo một tên nào đó để dễ dàng hành sự, nhưng ttại sao lại phải giả dạng Mai Nhi.

Cho dù có giả dạng Mai Nhi để dễ dàng hành sự đi nữa, nhưng tại sao lại lấy cái cớ là “hầu hạ” Phùng Viên? Điều này quả thật khiến cho Hà Lăng Phong nghĩ không ra. Nhưng có một việc chàng hiểu rất rõ, đó là giữa Mai Nhi và Tiểu Lan ít nhất có một người nói dối, thậm chí cả hai cùng một bọn với nhau, đều nói dối cả.

Đúng ngay lúc ấy, có tin báo từ phía tiền sảnh :

– Có khách đến.

Hà Lăng Phong liền mượn cơ hội này để thoát thân, và tạm thời gát chuyện Mai Nhi sang một bên.

Trường Nhĩ Tiểu Điền mãi mãi vẫn là người thông minh, hiểu được ý nghĩ của người khác.

Cho nên hắn ta là người đến sớm nhất. Vừa được tin, hắn đã lập tức đến Thiên Ba phủ ngay.

Vừa gặp được Hà Lăng Phong, Điền Bá Đạt đã cười thân mật nói :

– Đây quả là tin tốt nhất trên đời. Nói thật với Dương huynh, đêm qua tiểu đệ thật lo lắng cho người. Tính khí của lệnh Cửu huynh không ai là không biết. Hôm qua sau khi bọn tiểu đệ ra về, nhất định là Dương huynh sẽ bị mắng cho một trận. Thế nào? Hai người không có xảy ra chuyện gì không vui chứ?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

– Cũng không có gì, chỉ bị giáo huấn cho một trận, không lẽ lão giết ta hay sao?

Điền Bá Đạt nói :

– Thế thì tốt rồi, lệnh Cửu huynh là huynh trưởng của đại tẩu. Niên kỷ của lệnh Cửu huynh lớn hơn chúng ta nhiều, nghe vài lời giáo huấn của người cũng không mất mát gì.

Hà Lăng Phong nói :

– May mà lão ta có việc gấp nên sáng sớm hôm nay đã lên đường. Chúng ta nhân cơ hội này, tiếp tục vui vẻ thêm vài hôm.

Điền Bá Đạt nói :

– Đây là do ông trời còn thương tiểu đệ, nên ngày hôm qua thua không đáng kể. Hôm nay tiểu đệ nhất định thu hồi vốn lại.

Đột nhiên Điền Bá Đạt đổi giọng hỏi :

– Lần này lệnh Cửu huynh từ Thiên Tuế phủ xa xôi đến đây, chắc có việc quan trọng gì chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Không có việc gì quan trọng cả. Mấy năm nay lão ta không gặp lại bào muội của mình, nên lần này đến để thăm nàng mà thôi.

Điền Bá Đạt nói :

– Nếu vậy phải ở lại thêm vài ngày, tại sao lại đi gấp đến như vậy?

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

– Ai mà biết? Dẫu sao lão ta nói đến là đến, nói đi là đi, tất cả còn phải xem lại có vui vẻ không đã.

Điền Bá Đạt nói :

– Tiểu đệ có câu này muốn nói ra, nhưng nếu có gì không phải xin Dương huynh đừng để ý đến.

Hà Lăng Phong nói :

– Cứ việc nói.

Điền Bá Đạt thấp giọng nói :

– Tiểu đệ thấy rằng, nếu như chúng ta muốn chơi được vui vẻ, tốt nhất là nên đổi nơi khác.

Hà Lăng Phong hỏi :

– Tại sao?

Điền Bá Đạt nói :

– Nói thật, tiểu đệ hoài nghi lệnh Cửu huynh không có đến thành đô. Nếu như người có ý thử chúng ta quay trở lại thì thật là rắc rối. Bọn tiểu đệ thì không có gì nói. Nhưng báo hại Dương huynh lại bị giáo huấn cho một trận nữa.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Không bao giờ có chuyện đó. Lão ta đã đi thật sự, tuyệt đối không quay trở lại, ngươi cứ việc yên tâm.

Điền Bá Đạt nói :

– Làm sao Dương huynh dám chắc là không chứ?

Hà Lăng Phong cố trầm ngâm thật lâu rồi mới thấp giọng nói :

– Việc này vốn là chuyện riêng của nhà họ Dương chúng ta, bây giờ ta nói cho ngươi nghe, nhưng ngươi chớ đừng nói lại với ai hết.

Điền Bá Đạt liền nói :

– Dương huynh, tình cảmg giữa chúng ta như thế nào, chẳng lẽ Dương huynh còn không tin tưởng Điền mỗ này hay sao?

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

– Đương nhiên là ta tin tưởng ngươi. Nhưng việc này không phải là việc tốt, nên không muốn để cho người ngoài biết. Ta chỉ có thể tiết lộ một chút cho ngươi nghe mà thôi. Lệnh Cửu huynh của ta vì một chuyện hoang đường nên đã xấu hổ bỏ đi.

Điền Bá Đạt "ồ" lên một tiếng :

– Hóa ra chuyện như vậy!

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Nói thật cho ngươi biết, lão ta đã để ý đến một tên a hoàn, nhưng bị ta vô tình bắt gặp được nên xấu hổ quá bỏ đi ngay.

Điền Bá Đạt ngạc nhiên nói :

– Đây quả thật không thể nào ngờ được. Nhìn lệnh Cửu huynh đường đường khí phách như vậy, lại là một người phong lưu.

Hà Lăng Phong nói :

– Cho nên ta mới nói ngươi cứ việc yên tâm. Bây giờ có dùng kiệu tám người đến rước lão, lão cũng không dám đến.

Cả hai nói nhỏ to đến đây, rồi đột nhiên cười lớn.

Ngoài cửa đang có người tiến vào, tiếp theo liền nghe thấy tiếng nói :

– Ai bảo rằng ta ngại? Không phải ta đã đến rồi sao?

Người bước vào chính là Quan Lạc kiếm khách La Văn Bính, trên tay có xách con phi ưng và thỏ rừng. Vừa bước vào La Văn Bính đã cười lớn nói :

– Phùng lão đại đã đi rồi sao? Đây quả là trời thuận theo ý người. Tiểu đệ đang đi săn nghe được tin này, chưa kịp thay y phục liền cấp tốc đến đây ngay. Còn mấy con thú này dâng lên làm quà cho Dương huynh, để mọi người cùng uống với nhau vài chung. Sau đó bày bàn ra đánh bạc.

Điền Bá Đạt liền nói :

– La huynh đừng quá vội vui mừng. Hôm nay đã khác hôm qua. Hôm qua La huynh đã thắng, chỉ sợ hôm nay sẽ phải nhả ra toàn bộ đấy.

La Văn Bính nói :

– Được, thắng bại có gì đâu, chủ yếu là vui chơi mà thôi. Nếu có thua chút ít cũng chẳng sao cả.

Bọn họ đang nói cười, đám bằng hữu đã lục đục kéo đến. Bọn họ giống như là những con quỷ đói và những con ma bài vừa từ trong Địa ngục thoát ra.

Vừa bước vào đã thúc giục đòi ăn uống và đánh bạc ngay.

Hà Lăng Phong thầm đếm, quả nhiên đám người hôm qua không thiếu một ai. Ngược lại hôm nay còn tăng thêm vài người mà hôm qua không có đến.

Lúc này Hà Lăng Phong mới cao giọng tuyên bố :

– Hôm nay tiểu đệ mời chư vị đến đây là có hai nguyên nhân muốn công bố cùng chư vị. Thứ nhất là vì sự thất lễ của Cửu huynh ngày hôm qua, tiểu đệ xin tạ lỗi cùng với chư huynh đệ…

Mọi người đều đồng thanh cười nói :

– Dương huynh cần gì phải nói những lời này chứ? Sao hôm nay Dương huynh lại khách sáo dữ vậy?

Hà Lăng Phong nói :

– Chúng ta là bằng hữu nhưng không thể nào không nói lễ nghĩa được. Còn điều thứ hai, tiểu đệ nói ra hy vọng chư vị hiểu cho.

Mọi người lại nói :

– Dương huynh cứ việc nói ra xem, chỉ cần làm được mọi người nhất định sẽ không từ nan.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Tấm thịnh tình của các vị, tiểu đệ vô cùng đa tạ. Việc này là việc riêng của tiểu đệ. Lần này Cửu huynh từ xa xôi đến đây có căn dặn tiểu đệ phải bắt đầu luyện tập một thứ võ công gia truyền. Từ nay về sau có lẽ có rất ít cơ hội cùng với chư vị tương kiến với nhau.

Nói đến đây, trong phòng có nhiều tiếng thở dài.

Có người nói :

– Luyện võ thì luyện võ, còn chơi ta cứ việc chơi. Dương huynh đừng vị bị nghẹn mà bỏ ăn, như vậy sẽ thua sút với bằng hữu ngay.

Người khác lại nói :

– Chúng ta ai không phải là người luyện võ. Nhưng việc này đâu có trở ngại gì đến việc uống rượu và đánh bạc đâu.

Lại có người nói :

– Thật ra Dương huynh luyện bí cấp võ công gì, mà ngay cả việc tương kiến bằng hữu cũng không có thời gian?

Mọi người bàn tán xôn xao, đầy vẻ nghi hoặc.

Hà Lăng Phong vội xua tay nói :

– Tiểu đệ hoàn toàn không có ý đoạn tuyệt qua lại với các vị. Có thể tiểu đệ sẽ bế môn, luyện võ một khoảng thời gian nên không có thời gian cùng vui chơi với mọi người. Nhưng mà để bù đắp vào khoảng thời gian này, từ bây giờ chúng ta sẽ vui chơi thỏa thích cho một trận. Cuộc chơi hôm nay không có ai được nửa chừng nghỉ ngang, cũng như không có người nào được viện cớ để chạy khỏi tiệc, và nhất định phải chơi đến lúc chấm dứt mới thôi. Tiểu đệ đã căn dặn bọn võ sĩ ở trong phủ, trước khi cuộc chơi chưa tàn, nhất định không để cho một vị khách nào rời khỏi phủ. Đồng thời tiểu đệ đã dặn bọn nhà bếp chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho chúng ta. Tối thiểu chúng ta cũng phải chơi vui vẻ liên tục ba ngày ba đêm.

Cả bọn nghe xong, liền vỗ tay tán đồng ngay.

Thế rồi tiệc rượu được bày lên, đồng htời các quân bài cũng được bày ra trên bàn.

Hà Lăng Phong lúc này đặc biệt chúý đến Điền Bá Đạt. Chàng phát hiện ra, tuy Điền Bá Đạt cũng phụ họa theomọi người, cũng tham gia vào công việc uống rượu và đánh bạc. Nhưng chốc chốc hắn ta lại hơi chau mày có vẻ như đang lo lắng chuyện gì đó.

Điền Bá Đạt là người đến Thiên Ba phủ sớm nhất, cũng là người quan tâm đến việc ra đi của Phùng Viên nhiều nhất.

Không lẽ người ngầm tiếp ứng ở bên trong lại là hắn ta?

Hà Lăng Phong chợt nhớ đến cái chết của Tiểu Thúy, và Quy Nô cùng với Ngô tẩu đều bị giết để diệt khẩu.

Tất cả những chuyện này, đều có liên quan đến Điền Bá Đạt.

Từ những sự việc trên, có thể phán đoán rằng cho dù Điền Bá Đạt không phải là kẻ chủ mưu cướp bảo đao thì ít nhất cũng đã bị đối phương mua chuộc.

Cuộc chơi vừa bắt đầu chưa được bao lâu, Điền Bá Đạt đã thua đậm.

Hà Lăng Phong cố ý ra vẻ quan tâm, mỉm cười vỗ vai hắn ta nói :

– Tiểu Điền vận may không mấy tốt, vậy hãy nghỉ giây lát đi!

Điền Bá Đạt lắc đầu đem tụ của mình đẩy về phía La Văn Bính rồi đứng dậy.

Hà Lăng Phong cũng mượn cớ rời khỏi cuộc chơi, bước theo Điền Bá Đạt ra khỏi phòng. Khi bước đến bên hắn, Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

– Đã thua hết bao nhiêu?

Điền Bá Đạt gượng cười nói :

– Không nhiều lắm, tổng cộng gần một ngàn vạn lượng. Không biết hôm nay tại sao tiểu đệ thua liên tiếp bảy tám ván. Ngay cả một bàn gở cũng không có.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Không sao cả, nếu như không đủ vốn cứ việc nói với ta.

Điền Bá Đạt nói :

– Thua bấy nhiêu chẳng có gì đáng kể cả. Chỉ có điều hôm nay quá xui xẻo, thua đến mức không sao tưởng tượng được.

Hà Lăng Phong nói :

– Ta thấy thần sắc của người không mấy tốt, dường như là trong lòng có tâm sự gì đó thì phải?

Điền Bá Đạt cơ hồ bị giật mình, hỏi ngay :

– Đâu có! Phải chăng Dương huynh thấy rằng tiểu đệ có chỗ thất lễ chăng?

Hà Lăng Phong nói :

– Điều này thì không có, ta chỉ cảm thấy tinh thần của ngươi có chút không ổn định, nên không tập trung khi đánh bạc.

Điền Bá Đạt đột nhiên thở nhẹ ra một tiếng, cười nói :

– Không sai, Dương huynh đã nhìn ra vậy thì tiểu đệ cũng không giấu diếm làm gì. Kỳ thật thì không thể xem là tâm sự gì. Tiểu đệ chỉ nghĩ đến một câu nói mà Dương huynh trước đây đã từng nói

qua, nên trong lòng cảm thấy không được vui.

Hà Lăng Phong lấy làm lạ nói :

– Vậy sao? Ta từng nói qua câu gì?

Điền Bá Đạt nói :

– Con người của tiểu đệ giao du rộng, nhưng tuyệt đối không bao giờ nịnh hót ai cả. Tiểu đệ nói thật, trong số tất cả bằng hữu, tiểu đệ chỉ thấy Dương huynh là người tâm đầu ý hợp nhất và Dương huynh cũng là người mà tiểu đệ kính phục nhất.

Hà Lăng Phong cũng cười cười, nhưng không nói gì.

Điền Bá Đạt lại nói :

– Cho nên khi nghe Dương huynh tuyên bố giữa mọi người, là chuẩn bị bế quan một thời gian để luyện võ công, trong lòng tiểu đệ tự nhiên cảm thấy tiếc tiếc không muốn rời.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Đây là chuyện bất đắc dĩ. May mà võ công ta luyện là võ công gia truyền. Nên ta tin rằng thời gian bế quan nhất định không lâu lắm.

Điền Bá Đạt nghiêm mặt nói :

– Dương huynh, thứ lỗi cho câu nói mạo muội của tiểu đệ. Về thảm cảnh mà Thiên Ba phủ gặp phải, tiểu đệ là người ngoài, nhưng cũng có biết được đôi chút. Việc kết giao bằng hữu tuy quan trọng, nhưng việc luyện tập thân võ, để trùng chấn gia uy lại càng quan trọng hơn. Dương huynh đừng bao giờ xem nhẹ việc này.

Hà Lăng Phong nghe đến bốn chữ “trùng chấn gia uy” trong lòng chợt giật mình, thừa cơ hội hỏi tiếp :

– Tiểu Điền, đối với việc này ngươi biết được bao nhiêu?

Điền Bá Đạt nói :

– Trước đây khi mà lệnh huynh đang đương quyền, tiểu đệ ít có qua lại với quý phủ, nên chỉ nghe thiên hạ đồn vậy. Thật ra chỉ biết có một chút mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

– Bên ngoài họ đồn ra sao?

Điền Bá Đạt nói :

– Thì cũng không ngoài những việc lệnh huynh đã bại dưới tay của La Phù đao hội và quăng dao chạy đến Thiên Tuế phủ.

Hà Lăng Phong thở nhẹ ra một tiếng, trong lòng nghĩ thầm :

– “Quả nhiên không ngoài dự đoán, cái gì gọi là La Phù đao hội cũng ở ngoài Lãnh Nam, nhất định có liên quan đến Phù Dung thành”.

Trong lòng chàng đang suy nghĩ, nhưng ngoài mặt cố ý thở dài một tiếng rồi im lặng cúi đầu.

Thật ra là Hà Lăng Phong đang đợi Điền Bá Đạt nói tiếp :

– Dương huynh, chúng ta là bằng hữu với nhau, hơn nữa Dương huynh còn xem tiểu đệ như là bằng hữu, cho nên tiểu đệ phải khuyên người. Với đao pháp gia truyền của Thiên Ba phủ, lại cộng thêm thanh Yên Chi bảo đao. Bất luận như thế nào cũng không thể bại dưới La Phù đao hội được, và càng không thể bại một cách thê thảm như vậy. Dương huynh có biết nguyên nhân tại sao lệnh huynh lại thất bại hay không?

Hà Lăng Phong làm thế nào biết được, nên đành phải im lặng lắc đầu.

Điền Bá Đạt lại nói :

– Lệnh huynh bị bại không phải là vì không bằng người ta, mà chỉ vì có một chữ mà thôi.

Đột nhiên Hà Lăng Phong ngẩng đầu hỏi :

– Là chữ gì?

Điền Bá Đạt nghiêm giọng nói :

– Sắc! Chính là nữ sắc. Lúc đó lệnh huynh đã trúng kế mỹ nhân, nên không những để lộ ra đao pháp “Phá Vân bát đại thức”. Hơn nữa trước khi lâm trận, lại bị ngầm ám toán nên mới bị bại dưới Thiên hạ đệ nhất đao Hương Vân phủ.

Hương Vân phủ!

Quả nhên là Hương Vân phủ, Lãnh Nam Phù Dung thành.

Hà Lăng Phong kkhông biết ngạc nhiên hay là vui mừng? Hay là phấn khởi?

Hà Lăng Phong liền nói :

– Tiểu Điền, tại sao ngươi lại biết được những chuyện này?

Điền Bá Đạt cười cười nói :

– Tuy đây là chuyện bí mật nhưng không dễ gì giấu được Trường Nhĩ Tiểu Điền. Nói thật cho Dương huynh biết, tin này là do một vị tiền bối tiết lộ ra cho tiểu đệ biết. Lúc ấy vị tiền bối đó cũng có tham dự vào trong La Phù đao hội, và chính mắt người nhìn thấy lệnh huynh thất thủ. Ban đầu vị tiền bối kia trong lòng cảm thấy nghi hoặc, nhưng sau đó ngầm điều tra, quả nhiên không có chút gì là giả.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng những sự việc này gia huynh không nói cho ta biết.

Điền Bá Đạt nói :

– Lệnh huynh đã trúng kế mỹ nhân, làm thế nào dám mở miệng nói với Dương huynh chứ? Nhưng những việc an bày đó, trước khi qua đời lệnh huynh đã nói ra tâm sự của người.

Hà Lăng Phong “ồ” lên một tiếng.

Điền Bá Đạt nói :

– Lệnh huynh lấy Yên Chi bảo đao làm lý do, chạy đến Thiên Tuế phủ cầu hôn cho Dương huynh thật ra là muốn mượn kiếm pháp của Thiên Tuế phủ để bù lại phần khuyết điểm của Phá Vân bát thức. Đồng thời cũng là mong sự hiền thục của Uyển Quân cô nương, có thể quán thúc bớt Dương huynh, để đừng phạm sai lầm giống như lệnh huynh.

Hà Lăng Phong chợt nhớ đến câu nói của Phùng Viên, chàng không thể không thừa nhận lời nói của Điền Bá Đạt, mỗi mỗi đều là sự thật.

Điều mà khiến cho chàng không hiểu là tại sao Điền Bá Đạt lại nói với chàng những chuyện này.

Nếu như Điền Bá Đạt là người của Thiên Tuế phủ, thì lại càng không thể tiết lộ ra bí mật này.

Điền Bá Đạt nhìn thấy chàng không nói gì, lại dùng lời khuyên răn nói :

– Dương huynh, gần đây chúng ta chỉ lo vui chơi, quả thật đã quên đi chánh sự. Nhưng bây giờ vẫn còn chưa muộn, tiểu đệ có trách nhiệm phải khuyên ngăn Dương huynh, hy vọng Dương huynh sau cuộc chơi lần này sẽ phấn chấn trở lại. Vì danh dự của Thiên Ba phủ, vì chí nguyện của lệnh tôn, Dương huynh phải thật cố gắng lên.

Hà Lăng Phong gật đầu.

Đột nhiên Điền Bá Đạt thấp giọng nói :

– Giống như là lần trước Dương huynh can thiệp vào chuyện ở Phượng Hoàng viện vậy đó. Từ đây về sau Dương huynh phải chú ý đến cạm bẫy của Hương Vân phủ.

Hà Lăng Phong chợt giật mình, chàng đang định mở lời thì La Văn Bính đã bước đến, nói lớn :

– Hai người nấp ở đây bàn luận việc gì đấy? Mau vào đây đi, bây giờ lão Tân đang hên lắm, bọn này không sao thắng được lão ta.

Điền Bá Đạt lập tức đổi ngay bộ mặt khác, cười nói :

– Không ngờ lão Tân lại lộng hành đến như vậy. Trong núi không có hùm, khỉ xưng bá vương. Đi! Hãy xem Điền mỗ này thu phục lão ta.

Hà Lăng Phong miễn cưỡng đánh thêm vài ván nữa, nhìn thấy trời đã nhá nhem tối, liền rút ra khỏi cuộc chơi, trở ra hoa viên ở hậu phủ.

Phùng Viên đã hẹn mỗi ngày sớm tối gặp mặt hai lần, nhưng lại không nói rõ giờ giấc. Cho nên khi Hà Lăng Phong đến hoa viên chàng phải đi một vòng tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng lão ta đâu cả. Đang sốt ruột, đột nhiên Hà Lăng Phong nghe thấy có tiếng người thì thầm.

Hà Lăng Phong lập tức dừng bước, đi men theo khu rừng mà hôm trước Phùng Viên luyện công. Những tiếng thì thầm dường như phát ra từ khu rừng kia, nhưng không nghe rõ là nói gì.

Chàng cố gắng lắng nghe nhưng cũng chỉ có thể phân biệt ra đó là giọng của hai người nữa.

Hà Lăng Phong định lên tiếng hỏi là ai, nhưng chàng sợ sẽ làm kinh động đến đối phương nên quyết định không tiến vào trong rừng mà chỉ đề khí tung mình ẩn thân lên một thân cây gần đấy chú ý lắng nghe.

Một hồi sau, tiếng nói thì thầm đã dứt hẳn. Thay vào đó là nghe thấy tiếng bước chân.

Lúc này đã có thể nhìn thấy hai nữ nhân từ trong rừng bước ra.

Hà Lăng Phong đứng trên cao, nên dễ dàng nhìn thấy hai nữ nhân kia chính là Mai Nhi và Tiểu Lan.

Trong tay Mai Nhi có xách một chiếc làn tre, bên trong có mấy cây Dạ Hợp hoa. Còn trên vai Tiểu Lan có vài cây cuốc, trên luỗi cuốc vẫn có dấu đất.

Xem ra thì cả hai giống như là đến đây để trồng hoa nhưng tại sao lại trồng hoa vào giờ này?

Hơn nữa càng không thể trồng hoa trong rừng được. Vả lại hành động của cả hai rất là thần bí. Trước khi bước ra khỏi rừng, bọn họ đều nhìn dáo dác bốn phía trước, rồi mới bước ra. Vừa bước ra khỏi rừng, cả hai liền đi chậm lại.

Chỉ nghe Mai Nhi thấp giọng nói :

– Chúng ta chia tay nhau ở đây thôi, nhớ kêu hắn ta giờ tí đêm nay đến, tuyệt đối phải hết sức cẩn thận.

Tiểu Lan nói :

– Biết rồi, bản thân ngươi cũng phải nên cẩn thận, đừng để người khác bắt gặp nữa.

Nói xong cả hai liền chia tay. Mai Nhi đi về hướng đông, vòng về phía thượng phòng. Còn Tiểu Lan đi ngược về hướng tây, ra phía cửa hậu viện.

Hà Lăng Phong quyết định đuổi theo Tiểu Lan, xem xem ả ta đi gặp ai.

Chàng vừa định tuột xuống khỏi thân cây, chợt có một bàn tay từ trên đỉnh đầu đưa xuống, chộp lấy cổ áo chàng.

Chàng vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hóa ra Phùng Viên đang ngồi trên nhánh cây rậm rạp ở bên trên.

Trước khi chàng tung mình lên trên cây, không hề phát hiện ra có người đã nấp ở trên đó trước. Nên chàng không khỏi cảm thấy hổ thẹn liền nói :

– Lão đại ca chắc cũng đã nhìn thấy hai a đầu kia rồi chứ?

Phùng Viên gật đầu đáp :

– Ta đến còn sớm hơn cả bọn chúng, nên đương nhiên là nhìn thấy.

Hà Lăng Phong nói :

– Chắc lão đại ca cũng đã nhìn thấy bọn chúng làm gì trong khu rừng kia rồi chứ?

Phùng Viên đáp :

– Bọn chúng chôn một vật.

Hà Lăng Phong nói :

– Là vật gì chứ?

Phùng Viên nói :

– Là vật gì ta không nhìn thấy rõ, nhưng...

Đột nhiên lão ta nhe răng ra cười, nói tiếp :

– Quả nhiên vận may của chúng ta không tệ. Đấy rất có thể là vật mà chúng ta đang cần.

Hà Lăng Phong thất thanh nói :

– Yên Chi bảo đao.

Phùng Viên mỉm cười gật đầu nói :

– Kỳ thật, chúng ta phải sớm nghĩ ra từ lâu. Sáng sớm hôm nay a đầu Mai Nhi bị ngươi vô ý gặp phải, lúc đó trong tay ả ta không có vật gì. Vào lúc ấy trời đã sáng nên bên ngoài không có tiếp ứng, vì vậy bọn chúng không có cách chi chuyển báu vật ra bên ngoài cả.

Hà Lăng Phong chợt vỗ tay cái bốp :

– Đúng vậy. Nếu như bảo đao đã được chuyển ra khỏi phủ thì bọn chúng đã sớm cao bay xa chạy rồi, chứ không dại gì ở lại trong phủ đã mạo hiểm.

Phùng Viên nói :

– Vì một phút sơ xuất nên ta đã để lộ ra nơi cất giấu bảo đao, nên mới bị bọn chúng đánh cắp đi. Nhưng bọn chúng không kịp chuyển đi nơi khác, nên đành phải chôn giấu lại.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng khi đó chúng phải chôn giấu bảo đao gấp, sao lại không chôn ở nơi gần Cúc Hương thủy tạ, mà lại chôn ở trong rừng, một nơi xa đến như vậy?

Phùng Viên cười nói :

– Điều này có gì đáng ngạc nhiên. Bọn chúng vốn cũng muốn chôn gần ở Cúc Hương viện. Nhưng vì ở đây quá trống trải, đào đất lên không được tiện, nên mới đến rừng cây này.

Hà Lăng Phong có vẻ phấn khởi nói :

– Đây chính là nhờ ông trời bảo hộ cho chúng ta. Lão đại ca, chúng ta đào bảo đao lên trước, sau

đó sẽ giữ gốc cây mà chờ thôi. Đợi đến giờ tí đêm nay bọn chúng ra lấy bảo đao, chúng ta sẽ bủa lưới bắt chúng.

Phùng Viên cũng gật đầu đồng ý, hơn nữa còn căn dặn :

– Đợi một lát nữa sau khi lấy bảo đao trở về, ngươi nhớ đừng bao giờ có biểu hiện khác lạ gì. Chúng ta không những lấy lại đao, mà còn phải tìm cho ra tên chủ mưu đứng sau bức màn kia là ai nữa.

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ đã lưu ý quyết định. Điền Bá Đạt là người đáng chú ý nhất.

Thế rồi chàng đem sự việc ở tiền sảnh kể sơ lượt lại cho lão ta nghe.

Phùng Viên nghe xong không hề có ý kiến gì, mà chỉ tuột xuống khỏi thân cây bước vào trong rừng.

Lão ta được mọi người gọi là “Phùng hầu tử”, không phải chỉ vì có dáng vóc giống như khỉ, mà lão ta còn leo trèo và linh hoạt giống như là khỉ vậy.

Không tốn bao nhiêu thời gian, Phùng Viên đã tìm ra được một đống lá cây vàng úa.

Phùng Viên dùng hai tay bới đống lá cây ra, quả nhiên bên dưới là một lớp đất vừa mới được đào lên. Hơn nữa còn có một chiếc khăn để làm dấu.

Hà Lăng Phong nói :

– Chính là chỗ này rồi. Lão đại ca hãy đợi cho một lát, để tiểu đệ đi lấy cuốc.

Phùng Viên nói :

– Chỉ một lớp đất mỏng này, không cần phải dùng đến cuốc đâu.

Lão ta dùng mười ngón tay cứng như sắt của mình, chụp mạnh xuống đất.

Chỉ một thoáng sau, lão ta đã đào thành một cái hố lớn.

Quả nhiên dưới lớp đất là một chiếc bao hình dài.

Phùng Viên ngẩng mặt lên thở ra một tiếng :

– Thần vật mất đi nay đã quay trở về. Đây chính là nhờ sự bảo hộ của lệnh huynh, cũng chính là ý trời muốn cho Thiên Ba phủ chấn hưng trở lại.

Hà Lăng Phong chăm chú nhìn chiếc bao nói :

– Lão đại ca hãy chú ý xem thử, hình như bên trong không phải là bảo đao.

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

– Hả?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như một chiếc bao được chôn dưới đất gần một ngày thì khi đào lên phải có dấu bị ẩm ướt. Vậy mà chiếc bao này vừa mới lại vừa khô ráo, rõ ràng là mới vừa chôn xuống.

Không đợi cho chàng nói dứt câu, Phùng Viên đã vội mở chiếc bao ra. Bên trong chiếc bao quả nhiên là một thanh đao.

Nhưng có điều đó không phải là thanh Yên Chi bảo đao mà là một thanh đao rất bình thường.

Phùng Viên tức giận hừ lên một tiếng :

– Hai con a đầu này cả gan dám giở trò quỷ kế này với ta sao?

Hà Lăng Phong trầm ngâm nói :

– Nhưng tại sao bọn chúng biết được, chúng ta sẽ đến đây mà chuẩn bị trước thanh đao này?

Phùng Viên nói :

– Hai a đầu này vốn định nhân lúc nửa đêm đi lấy bảo đao. Nhưng đột nhiên chúng phát hiện ra ngươi cũng có mặt ở trong vườn, nên mới cấp thời đổi kế hoạch và cố ý chôn một thanh đao bình thường ở tại nơi đây. Chúng muốn nhân cơ hội chúng ta đào tìm thanh đao ở đây, sẽ đi lấy bảo đao và nhân cơ hội thoát thân luôn. Nếu như muốn tìm một thanh đao bình thường, thì trong Thiên Ba phủ này không phải là chuyện khó.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như...

Chương 7: Giữ Cây Chờ Thỏ

Phùng Viên nói :

– Đừng có nếu như gì cả. May mà bây giờ vẫn còn chưa quá muộn. Yên Chi bảo đao nhất định vẫn òn ở gần Cúc Hương thủy tạ. Vậy bây giờ chúng ta phải lập tức đến đấy ngay, nếu không sẽ có thể muộn mất.

Âm thanh của lão ta vẫn còn chưa dứt thì người đã vọt ra khỏi khu rừng như một cơn gió.

Hà Lăng Phong cũng đành phải bám theo lão ta.

Nhưng khi ra khỏi khu rừng không được bao xa, Hà Lăng Phong liền kéo vạt áo Phùng Viên thấp giọng nói :

– Lão đại ca, xin hãy chờ đợi một chút.

Phùng Viên liền dừng bước hỏi :

– Đợi cái gì?

Hà Lăng Phong nhìn quanh rồi kéo lão ta quay trở lại khu rừng.

Phùng Viên lấy làm ngạc nhiên nói :

– Thật ra là ngươi muốn gì đây? Phải biết rằng thời gian đang rất bức bách, không thể nào kéo dài thời gian được.

Hà Lăng Phong xua xua tay, thấp giọng nói :

– Theo như ý của tiểu đệ, lão đại ca có thể đến Cúc Hương thủy tạ điều tra xem thử, nhưng nhớ đừng bao giờ để lộ ra thân thế. Còn về phần tiểu đệ sẽ ở đây chờ đợi.

Phùng Viên càng ngạc nhiên hơn :

– Ngươi định ở đây để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ có dự cảm Yên Chi bảo đao trừ phi không còn ở trong Thiên Ba phủ nữa. Nếu còn thì nhất định ở trong khu rừng này.

Phùng Viên suy nghĩ một hơi rồi nói :

– Thôi được, ngươi hãy ở lại đây, còn ta sẽ đến Cúc Hương thủy tạ. Nếu như bên ấy không có gì xảy ra thì ta lập tức sẽ trở về đây ngay.

Nói xong lão ta bước nhanh ra khỏi khu rừng.

Hà Lăng Phong bước đến bên cái hố, đặt thanh đao vào vị trí cũ. Sau đó cẩn thận lấp đất lại. Chàng không quên đem chiếc khăn phủ lên trên, cuối cùng phủ lá cây lại.

Sau đó chàng chọn một thân cây có cành lá rậm rạp ở gần đấy, ẩn thân.

Đợi cái gì? Chính chàng cũng không biết, nhưng chàng giống như người thợ săn đang chờ đợi con mồi, phải kiên nhẫn và có lòng tự tin.

Thời gian chừng nửa tuần trà đã trôi qua nhưng một chút động tĩnh cũng không có và cũng không thấy Phùng Viên quay trở lại.

Hà Lăng Phong núp ở trên cây, chú ý lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Lại hơn nửa tuần trà nữa trôi qua, nhưng bốn bề vẫn không có chút động tịnh.

Hà Lăng Phong trong lòng hơi khẩn trương.

Nhưng ngay lúc ấy có một tiếng “xoạt” nhỏ vang lên. Ở bên dưới đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Người vừa đến quả thật xuất hiện rất nhanh. Tiếng gió và người cơ hồ cùng xuất hiện một lượt. Vừa nghe được tiếng gió, thì đã nhìn thấy bóng người.

Hà Lăng Phong giật thót người, xuýt chút nữa là rơi xuống đất.

Đợi khi chàng nhìn thấy cách ăn mặc và dung mạo của người kia, gần như chàng muốn thất thanh kêu lớn lên.

Người kia mặc y phục màu vàng và không ai khác hơn là Phùng Uyển Quân.

* * * * *

Thần sắc Phùng Uyển Quân có vẻ khẩn trương, hiển nhiên là chưa phát hiện ra trên cây gần đấy có

người, Phùng Uyển Quân đảo mắt nhìn một vòng, rồi chạy đến nơi chôn đao. Đồng thời Phùng Uyển Quân lấy từ trong tay áo ra một cây trủy thủ sắc bén, đào lấy đào để.

Hà Lăng Phong vốn định gọi Uyển Quân một tiếng, nhưng thấy tình hình như thế chàng lại thôi.

Bởi vì không chỉ thần sắc Phùng Uyển Quân khẩn trương, đầu tóc và y phục không được gọn gàng. Hơn nữa phía sau vai phải còn có vết máu, rõ ràng là Uyển Quân đã bị trọng thương.

Tại sao Phùng Uyển Quân lại bị thương? Tại sao nàng lại biết chỗ chôn đao?

Tại sao nàng lại khẩn trương? Và nàng muốn đào tìm cái gì.

Những câu hỏi này rất mau đã có câu trả lời. Phùng Uyển Quân vung đao như bay. Chỉ thoáng một cái nàng đã đào được chiếc bao có đựng thanh đao bên trong.

Nhưng Uyển Quân không hề để ý đến nó, mà thuận tay để sang một bên và lại tiếp tục đào.

Chỉ một lát sau, Uyển Quân lại từ trong chiếc hố, đào được một chiếc túi khác.

Hai mắt Hà Lăng Phong vụt sáng lên. Vì chàng đã nhận ra đó chính là chiếc túi mà hôm qua chàng đã dùng đựng thanh bảo đao.

Thì ra Mai Nhi và Tiểu Lan thật sự có chôn giấu thanh Yên Chi bảo đao.

Nhưng chẳng qua bọn họ còn chôn thêm một thanh đao bình thường khác ở bên trên mà thôi.

Ngoại trừ chính mắt nhìn thấy, chứ không ai ngờ rằng trong chiếc hố kia lại có chôn đến hai thanh đao. Chính Hà Lăng Phong cũng không thể ngờ.

Thông minh như Phùng Viên cũng không thể nào ngờ đến được.

Vậy tại sao Phùng Uyển Quân lại biết?

Xem tình hình thì Phùng Uyển Quân không chỉ đã biết trước sự việc chôn bảo đao ở đâu, mà rất có thể Uyển Quân là người đã chỉ huy Mai Nhi và Tiểu Lan.

Những suy nghĩ này lướt nhanh trong đầu Hà Lăng Phong. Tuy chàng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nhưng không sao giãi bày được.

Hà Lăng Phong liền búng người từ trên cây nhảy xuống đất.

Phùng Uyển Quân đang lấy thanh đao ra khỏi bao vải, đột nhiên nhìn thấy Hà Lăng Phong xuất hiện. Sắc mặt Uyển Quân chợt thay đổi, lập tức lùi ra sau hai ba bước, đồng thời giấu thanh Yên Chi

bảo đao ra sau lưng. Hà Lăng Phong quay về phía Phùng Uyển Quân mỉm cười nói :

– Không ngờ rằng ta cũng có mặt ở đây phải không?

Phùng Uyển Quân tay trái cầm đao vẫn giấu ở phía sau. Còn tay phải vỗ nhè nhẹ lên ngực thở phào một tiếng rồi nói :

– Ai! Thật không ngờ lại là chàng. Thất lang, chàng làm cho thiếp giật cả mình.

Hà Lăng Phong lại mỉm cười nói :

– Cô nương, cách xưng hô giữa chúng ta dường như là nên phải sửa lại.

Phùng Uyển Quân liền hỏi :

– Tại sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Bởi vì cô nương không phải là Phùng Uyển Quân, và cô nương cũng tự biết ta không phải là Dương Tử Úy. Vở kịch chúng ta diễn chẳng lẽ tới đây vẫn còn chưa chịu kết thúc sao?

Phùng Uyển Quân nói :

– Thiếu không hiểu ý chàng đang muốn nói gì.

Hà Lăng Phong liền bước về phía trước một bước, thấp giọng nói :

– Việc này chẳng có gì đâu mà khó hiểu? Mục đích của bọn ngươi là muốn đoạt lấy thanh Yên Chi bảo đao. Việc này thật ra chẳng có liên quan gì đến ta cả, nhưng các ngươi tìm đủ mọi cách để kéo ta vào vòng.

Toàn thân Phùng Uyển Quân hơi chấn động, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng vào mặt Hà Lăng Phong, dáng vẻ vừa thừa nhận lại vừa không thừa nhận.

Hà Lăng Phong vẻ đắc ý nói :

– Nghĩ lại ta thật là ngốc. Mấy ngày qua ta gần như cho rằng mình chính là Dương Tử Úy. Mãi đến tận vừa rồi, ta còn cho rằng cô nương chính là Phùng Uyển Quân, bây giờ ta mới hoàn toàn hiểu ra. Nhưng cô nương dám cả gan giả mạo nữ chủ nhân của Thiên Ba phủ, hơn nữa còn trang điểm rất giống. Nên ngay cả Phùng đại ca cũng bị cô nương qua mặt. Sự cơ tự và gan dạ này khiến cho người ta đáng khâm phục.

Phùng Uyển Quân chớp chớp mắt thản nhiên nói :

– Thất lang, chàng đang nói gì vậy? Không lẽ bệnh cũ của chàng lại tái phát rồi sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Không sai, có lẽ bệnh cũ của ta lại tái phát. Nhưng lần này may mắn có một vị đại phu giỏi ở đây. Cô nương chỉ cần người giao thanh Yên Chi bảo đao ra, rồi chúng ta cùng nhau đi gặp Phùng đại ca, thì ai có bệnh và ai không bệnh, lập tức người sẽ có cách trị ngay.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chàng nói cái gì là Yên Chi bảo đao? Ở đâu có Yên Chi bảo đao chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Chính là thanh đao đang ở sau lưng của cô nương đấy. Chúng ta cũng có một thời làm phu thê, hay là cô nương hãy tự giao ra, chứ đừng để ta dùng đến vũ lực. Như vậy sẽ mất đi tình cảm của phu thê.

Phùng Uyển Quân đưa tay trái ra nói lớn :

– Chàng nói thanh đao này chính là Yên Chi bảo đao?

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ không phải hay sao? Ta còn nhận ra chiếc túi bạc bên ngoài thanh bảo đao kia, trên cán đao còn có bốn chữ...

Phùng Uyển Quân thở dài ra một tiếng, lấy thanh đao ra khỏi túi vải, đưa đến trước mặt Hà Lăng Phong nói :

– Chàng nhất định nói nó là Yên Chi bảo đao, thế thì chàng cứ cầm xem thử.

Hà Lăng Phong nói :

– Đượ, để ta xem thử, chẳng lẽ ta lạinhìn lầm hay sao?

Khi tay chàng vừa chạm vào đuôi vỏ đao, mới phát hiện ra mình nhìn lầm, nhưng cái mà chàng lầm không phải là đao mà chính là người. Khi Phùng Uyển Quân chìa đao về phía trước, mũi đao hướng về phía Hà Lăng Phong, còn cán đao hướng về phía mình. Trong lúc Hà Lăng Phong đưa tay ra định cầm lấy thanh đao thì Phùng Uyển Quân đã trở tay nắm lấy cán đao.

“Xoẹt!” một tiếng. Một tia sáng lạnh lóe lên, thanh bảo đao đã rút ra khỏi vỏ.

Hà Lăng Phong chỉ cảm thấy người mình lạnh buốt, chàng lập tức buông tay ra, thối lui ra sau.

Giữa bụng Hà Lăng Phong đã có một đường chém dài chừng ba tấc, máu tươi từ đó chảy ra ngoài ướt cả áo.

Phùng Uyển Quân nhìn chàng lạnh lùng nói :

– Niệm tình phu thê, ta phá lệ tha cho ngươi một con đường sống. Nhưng tốt nhất là ngươi đừng bao giờ nói với Phùng hầu tử biết thân phận thật của mình. Nếu như lão ta truy vấn về manh mối của hai phu thê Dương Tử Úy, lúc ấy ngươi đừng mong có lời biện bạch.

Nói xong Phùng Uyển Quân tra đao vào vỏ rồi tung mình lướt đi.

Hà Lăng Phong bước lên hai bước định đuổi theo. Nhưng máu từ vết thương chảy ra lai láng. Bỗng nhiên chàng cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, còn đầu óc thì hôn mê gần như muốn ngã xuống đất.

Chàng biết mình đã không còn cách nào để đuổi theo kẻ địch, nên dùng hết sức lực còn lại trong người gọi lớn :

– Phùng đại ca... Phùng đại ca...

Chưa nghe thấy tiếng trả lời của Phùng Viên, Hà Lăng Phong đã ngã đùng ra đất.

Không biết trải qua thời gian là bao lâu, cũng không biết sau đó đã xảy ra những chuyện gì.

Khi mà Hà Lăng Phong ngửi thấy mùi thơm của hoa cỏ, chàng mới mở mắt ra và phát hiện mình đang nằm trong gian Thủy các ở Cúc Hương thủy tạ.

Trên chiếc ghế bành cạnh giường có một thiếu phụ đang ngồi cúi đầu thêu chiếc áo gối có cặp Uyên Ương.

Không ngờ người thiếu phụ kia lại chính là Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt, định nhảy xuống khỏi giường.

Nhưng bởi chàng vừa mới chống tay ngồi dậy thì vết thương ở bụng đau đớn không sao chịu nổi. Hà Lăng Phong kêu lên một tiếng rồi lại ngã xuống gối.

Nghe thấy tiếng động, Phùng Uyển Quân liền bỏ chiếc áo gối xuống, quay đầu lại mỉm cười nói :

– Thất lang, chàng đã tỉnh rồi à? Hãy mau lo nằm yên đừng làm động đến vết thương.

Hà Lăng Phong trừng mắt nhìn người thiếu phụ, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, còn nàng sửa lại chăn cho chàng nói :

– Làm gì mà nhìn thiếp dữ vậy? Chẳng lẽ chàng không nhận ra thiếp sao chứ?

Hà Lăng Phong hứ một tiếng :

– Yêu phụ, ngươi còn dám ở lại đây hay sao?

Phùng Uyển Quân nói :

– Tại sao thiếp lại không thể ở lại đây được chứ? Đây chính là Thiên Ba phủ, chính là nhà của chúng ta.

Hà Lăng Phong chỉ muốn nhổ một bãi nước bọt vào mặt Phùng Uyển Quân.

Chàng nghiến răng nói :

– Ngươi đã lấy được bảo kiếm vậy tại sao còn chưa chịu đi khỏi đây? Ngươi cho rằng ta thật sự không dám đem bí mật này nói cho Phùng đại ca biết hay sao?

Phùng Uyển Quân không một chút giận dữ, nói :

– Thất lang, bệnh điên của chàng lại tái phát rồi sao?

Hà Lăng Phong giận dữ nói :

– Ngươi mới là kẻ điên. Nói cho ngươi biết, ta muốn...

Phùng Uyển Quân nói :

– Chàng muốn nói gì? Nói với ai? Thất lang, thiếp khuyên chàng hãy bình tĩnh lại một chứt. Bây giờ mọi người đều biết trên mình chàng có bệnh. Bất luận cho chàng nói gì, đều không có một ai tin cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Ta phải đem tất cả nói ra hết. Việc ngươi trộm lấy Yên Chi bảo đao là do Mai Nhi và Tiểu Lan đánh cắp. Còn vết thương của chàng là do một người bịt mặt đả thương, may mà thiếp đến kịp nên mới cứu được mạng chàng. Vì đến cứu chàng, nên thiếp cũng bị thương nhẹ, còn tên bịt mặt thì bỏ chạy mất.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng Mai Nhi và Tiểu Lan là do ngươi xúi giục bọn chúng. Ít ra bọn chúng cũng là a hoàn thân cận của ngươi, nên ngươi không thể nào nói là hoàn toàn không biết được.

Phùng Uyển Quân nói :

– Không sai, bọn chúng là a hoàn thân cận của thiếp, nhưng không phải mang từ Thiên Tuế phủ đến. Bọn chúng bị người bên ngoài mua chuộc, thiếp cũng chịu trách nhiệm hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Hừ! Bọn chúng sớm muộn gì cũng không thoát khỏi bàn tay của Phùng lão ca. Chỉ cần bắt được bọn chúng thì có thể hỏi rõ thật sự ra sao?

Phùng Uyển Quân nhún vai nói :

– Nhưng đáng tiếc là không bao giờ bắt được bọn chúng.

Hà Lăng Phong hỏi gằn :

– Ngươi dựa vào đâu mà dám nói chắc như vậy?

Phùng Uyển Quân nói :

– Bởi vì đêm qua bọn chúng đã bị giết để diệt khẩu, ở gần Cúc Hương thủy tạ rồi.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên nói :

– Đương nhiên là không phải thiếp rồi. Hung thủ giết người diệt khẩu chính từ phía trước tiền sảnh vào, hơn nữa còn là một nam nhân. Đại ca chính là vì đuổi theo hung thủ nên mới không kịp thời trở lại khu rừng.

Hà Lăng Phong nói :

– Phùng đại ca nhất định điều tra ra hắn ta là chứ?

Phùng Uyển Quân nhún vai nói :

– Lão ta vốn đã có thể điều tra ra là ai, nhưng đáng tiếc do lão quá nôn nóng, nên đám cẩu bằng hữu của chàng vì quá sợ hãi lão ta, đã giải tán hết. Kết quả, lão chẳng điều tra ra được cái gì.

Hà Lăng Phong nói :

– Còn Phùng đại ca thì sao?

Phùng Uyển Quân quay mặt nhì ra ngoài cửa sổ bĩu môi nói :

– Lão ta cho rằng Yên Chi bảo đao nhất định chôn ở trong hoa viên. Cho nên nửa đêm hôm qua. Lão ta đã cho người đào đến tận bây giờ chưa chịu nghỉ. Tội nghiệp cho những cây bông, đều bị lão ta đào bới lên hết.

Hà Lăng Phong ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi không khỏi thở dài một tiếng.

Xung quanh Cúc Hương thủy tạ có nhiều người đang cầm cuốc. Còn Phùng Viên đích thân chỉ huy hơn mươi tên võ sĩ, đào bên trong hoa viên để tìm thanh Yên Chi bảo đao.

Hà Lăng Phong vẻ hậm hực nói :

– Chỉ cần Phùng lão đại vẫn còn ở lại trong Thiên Ba phủ, thì ngươi sẽ chết. Ta sẽ đem tất cả mọi bí mật nói cho lão ta nghe.

Phùng Uyển Quân cười nói :

– Chàng sẽ không bao giờ làm như vậy. Bởi vì nếu làm như vậy, không hề có chút lợi ích gì đối với chàng, ngược lại còn xảy ra thêm nhiều điều phiền phức. Hơn nữa chàng đã một lần phát điên, bây giờ lời nói của chàng còn có ai tin nữa?

Hà Lăng Phong nói :

– Ít ra ta cũng đã biết ngươi không phải là nữ chủ nhân của Thiên Ba phủ. Phùng Uyển Quân và Phùng Viên là hai huynh muội, lão ta nhất định có đủ chứng cớ để biết được ngươi không phải là thật.

Phùng Uyển Quân cười vẻ đắc ý nói :

– Lão ta dùng cách gì để chứng minh? Hai huynh muội cùng cha khác mẹ, niên kỷ cách biệt nhau quá xa, bình thường lại không cùng sống chung với nhau. Khi ở nhà, một ngày cũng chưa chắc gặp mặt được một lần, huống hồ bây giờ thiếp đã xuất giá. Cho dù trên người thiếp có dấu tích gì, lão ta cũng chẳng biết. Giả sử như lão ta có biết, lão ta lại dám cởi y phục của thiếp ra để kiểm chứng hay sao?

Phùng Uyển Quân dừng lại giây lát, rồi nói tiếp :

– Vả lại thiếp không phải là Phùng Uyển Quân và chàng cũng không phải là Dương Tử Úy. Nếu như sự việc được phơi bày ra ánh sáng, chàng không sợ hay sao? Chi bằng hai người chúng ta cứ y như trước đây, không phải tốt hơn hay sao?

Hà Lăng Phong cứng họng, không biết phải nói gì.

Quả thật bây giờ không biết dùng thân phận gì để nói cho Phùng Viên tin đây.

Phùng Uyển Quân lại mỉm cười bước đến bên cạnh giường ngồi xuống, rồi đưa tay ấn vai Hà Lăng Phong xuống dịu dàng nói :

– Thất lang, chàng là người thông minh, tuyệt đối sẽ không làm những việc khờ dại như vậy. Một gia sản đồ sộ nhiều người nằm mơ cũng không dám nghĩ đến. Nhưng chàng thì ngược lại, không hề tốn một chút công sức nào tự nhiên được tất cả. Chẳng lẽ như vậy chàng còn chưa vui lòng sao?

Hà Lăng Phong không có lời gì để nói, nhưng trong tận đáy lòg, chàng cảm thấy hơi mát dạ, giống hư toàn thân mình rơi vào trong hồ nước vậy.

Người nữ nhân này quả thật quá ư là lợi hại, tất cả mọi thứ đều đã suy nghĩ chu đáo. Bởi vậy Hà Lăng Phong còn gì để nói nữa? Phùng Uyển Quân dường như đã nhìn thấu tim chàng, nên lại nói :

– Người ta thường nói, một đêm làm phu thê trọn kiếp cũng làm phu thê. Chúng ta đã là phu thê, thì thiếp đâu nỡ hại chàng.

Hà Lăng Phong trầm ngâm thật lâu, rồi thở dài một tiếng nói :

– Nói cho ta biết, thật ra ngươi là ai? Sau khi ngươi lấy được thanh Yên Chi bảo đao, ngươi còn định muốn gì nữa?

Phùng Uyển Quân cười thật ngọt ngào, thấp giọng nói :

– Thiếp tên là Phùng Uyển Quân, còn chàng là Dương Tử Úy. Thiếp chính là thê tử của chàng. Bây giờ là thê tử, sau này cũng vẫn là thê tử, ngoài việc muốn có một phu quân tốt ra, thì còn muốn gì nữa.

Những lời nói này tuy mang đầy tình cảm đậm đà, nhưng đối với Hà Lăng Phong chàng lại cảm thấy vô cùng gớm ghiếc.

Phùng Uyển Quân nói tiếp :

– Hai phu thê chúng ta đã nói chuyện rất lâu rồi, vậy mà đại ca vẫn còn khổ cực ở bên ngoài tìm kiếm bảo đao. Cũng nên mời đại ca vào trong nghỉ ngơi một lát đã.

Không đợi cho Hà Lăng Phong kịp mở miệng, Phùng Uyển Quân đã cao giọng gọi :

– Bình Nhi!

Một tiểu a hoàn liền đẩy cửa bước vào :

– Phu nhân gọi nô tỳ!

Phùng Uyển Quân nói :

– Ngươi hãy ra bẩm với Cửu lão gia rằng, đại gia đã tỉnh lại và mời Cửu lão gia vào trong nghỉ ngơi một lát, đừng có đào nữa.

Một lát sau, Phùng Viên đã từ ngoài bước vào. Vừa nhìn thấy Hà Lăng Phong lão ta liền nói với giọng hối hận :

– Tất cả đều tại ta sơ ý cứ lo đuổi theo hung thủ nên không ngờ rằng trong hoa viên vẫn còn gian tế ẩn nấp. Thất lang, hãy mau nói cho ta biết, tên gian tế kia tướng mạo như thế nào?

Hà Lăng Phong vừa định trả lời, Phùng Uyển Quân đã vội trả lời trước :

– Lúc ấy chàng đã bị thương còn tâm trí đâu mà để ý đến tướng mạo của đối phương. Nhưng tiểu muội lại nhìn thấy, nhưng có điều đối phương dùng khăn đen che mặt, nên không nhận ra được diện mạo.

Phùng Viên nói :

– Tuy không thể phân biệt ra diện mạo của hắn, nhưng ít nhất cũng có thể biết hắn là nam hay nữ? Trên người mặc y phục như thế nào?

Phùng Uyển Quân nói :

– Hắn ta là nam, dáng vóc cao to trên người mặc y phục dạ hành màu đen.

Phùng Viên nói :

– Có thể là muội không nhìn thấy rõ, nên ta muốn hỏi lại Thất lang xem như thế nào. Muội đừng ở đó mà xen vào.

Phùng Uyển Quân không hề để ý đến câu nói của lão ta, chỉ cười nhẹ nói :

– Thôi được! Đại ca cứ việc hỏi. Nhưng đừng quên rằng Thất lang đang bị trọng thương, nếu nói nhiều thì có hại cho vết thương.

Phùng Viên nói :

– Ta biết, nam nhân nói chuyện tốt nhất nữ nhân các ngươi đừng có xen vào.

Trong lòng Hà Lăng Phong tự nhiên cảm thấy vui vui, cho dù những câu trách của Phùng Viên chỉ là đại ca trách tiểu muội mà thôi.

Nhưng khi ánh mắt của chàng chạm phải nụ cười của Phùng Uyển Quân, lòng chàng chợt thót lại.

Nụ cười của Phùng Uyển Quân tuy rất dịu dàng và ấm áp. Nhưng thật ra chứa đầy sự tự tin cùng với sự đắc ý.

Nếu như không dám tin chắc thì Phùng Uyển Quân làm sao dám để lại cho Phùng Viên gặp mặt Hà Lăng Phong.

Phùng Viên quả nhiên là một con người thông minh, lão ta chậm rãi nói :

– Thất lang, ngươi hãy thử nghĩ kỹ lại sự việc xảy ra lúc đó xem, đối phương là người như thế nào? Ngươi và hắn làm thế nào gặp nhau? Hắn làm sao đả thương ngươi?

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng, gượng cười nói :

– Phùng Uyển Quân nói hoàn toàn chính xác. Đối phương mặc y phục dạ hành màu đen, thân hình cao to, nhưng trên mặt có dùng khăn đen che lại, quả thật đệ không nhận ra được diện mạo của hắn ta.

Phùng Viên nói :

– Ngươi làm thế nào gặp được hắn?

Hà Lăng Phong nói :

– Sau khi chúng ta ở trong rừng chia tay nhau, tiểu đệ mới phát giác hành động của Mai Nhi và Tiểu Lan rất là khả nghi, hình như là bọn chúng đã biết trước có người đang quan sát. Cho nên bọn chúng mới cố ý chôn thanh đao bình thường. Nhưng sự thật thì đại ca đến đấy trước bọn chúng, nên không thể nào bị chúng phát hiện ra. Cho nên tiểu đệ hoài nghi không phải bọn chúng đã biết được, mà chính đồng đảng của chúng để lại làm ký hiệu, nhằm có mục đích khác.

Phùng Viên gật đầu đồng ý :

– Ngươi phán đoán như vậy không sai chút nào.

Hà Lăng Phong nói :

– Thế rồi tiểu đệ quay trở lại vào trong khu rừng, đến gần chỗ chôn bảo đao chờ đợi. Chẳng bao lâu quả nhiên có người tiến vào trong rừng, đào cái hố có chôn thanh đao lên.

Phùng Viên liền hỏi :

– Trong hố không phải chỉ có một thanh đao bình thường thôi sao?

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng :

– Lão đại ca, chúng ta đã bị lừa. Ở bên dưới thanh đao kia, mới thật sự là thanh Yên Chi bảo đao.

Phùng Viên toàn thân chấn động, giọng run run nói :

– Quả là một quỷ kế gian xảo.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn trộm Phùng Uyển Quân, chỉ thấy ả đang chú ý lắng nghe, trên miệng còn nở một nụ cười hài lòng.

Phùng Viên nói :

– Thất lang, không phải vì ta là lão đại ca nên trách móc ngươi. Nhưng ngươi đã nhìn thấy bảo đao, phải biết độ lượng tình thế. Nếu như ngươi cảm thấy không nắm chắc phần thắng, thì tại sao không gọi lớn lên? Thêm một người không phải tốt hơn hay sao?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Lúc đó đối phương ở ngoài sáng còn tiểu đệ đang ở trong tối và tiểu đệ cũng đã chặn lối thoát thân của hắn ta rồi. Nhưng không ngờ hắn ta quá xảo quyệt, giả vờ đưa trả lại thanh bảo đao. Lợi dụng lúc tiểu đệ đón lấy thanh bảo đao, hắn bất thần xuất thủ. Đợi đến khi tiểu đệ la lê thì đã quá muộn rồi.

Phùng Viên liền tiếp lời :

– Đúng vậy, lúc ấy ta có nghe tiếng gọi của ngươi, nên liền quay trở lại. Hắn ta không những cơ trí siêu tuyệt, võ công cũng rất cao minh. Ngay cả ta mà còn không thể chặn được hắn ta.

Phùng Viên thở dài một tiếng, nói tiếp :

– Nếu nói vậy, Yên Chi bảo đao bị đối phương cướp lấy ra khỏi Thiên Ba phủ, ngay cả đối phương là ai chúng ta cũng không hề biết đến.

Phùng Uyển Quân liền xen vào :

– Không cần hỏi cũng biết, việc này nhất định do người của Lãnh Nam Phù Dung thành phái đến.

Phùng Viên nói :

– Tại sao muội biết là người của Hương Vân phủ làm?

Chương 8: Thiên Hạ Bảo Đao

Phùng Uyển Quân nói :

– Chỉ có Hương Vân phủ mới có lý do đánh cắp bảo đao. Cũng chỉ có Hương Vân phủ mới có đủ bản lãnh làm chuyện này. Vì để giữ vững vinh dự “Thiên hạ đệ nhất đao”, nên bọn chúng tìm đủ mọi cách để đoạt lấy thanh Yên Chi bảo đao.

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Không! Lãnh Nam Hương Vân tuyệt đối không phải là hạng người như thế. Nếu bọn họ muốn giữ lấy thanh danh “Thiên hạ đệ nhất đao” cũng tuyệt đối không dùng thủ đoạn trộm lấy bảo đao như vậy.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên hỏi :

– Tại sao?

Bấy lâu nay chàng cứ cho rằng Hương Vân phủ chính là đối thủ duy nhất của Thiên Ba phủ. Thậm chí chàng còn quả quyết rằng, nữ nhân giả mạo Phùng Uyển Quân kia chính là gian tế do Hương Vân phủ phái đến. Bây giờ nghe Phùng Viên nói như vậy, chàng không khỏi cảm thấy vô cùng sửng sốt.

Nếu như nữ nhân này không phải là người của Hương Vân phủ, vậy thì ai là chủ nhân của ả ta?

Thần sắc Phùng Viên trở nên nghiêm trọng :

– Thái Dương Đao Phí Bách Linh của Hương Vân phủ tuy đối xử với người hơi có tàn khốc, nhưng lại là một người chánh phái. Trong những kỳ La Phù đao hội, danh hiệu đệ nhất đao đều thuộc về Thiên Ba phủ, nhưng Phí Bách Linh chưa hề có ý niệm đoạt lấy bảo đao. Nếu không thì đã chẳng đợi đến bây giờ.

Đồng thời hai ngươi đừng quên rằng, đại hội đao lần trước danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao rơi vào trong tay Hương Vân phủ, lúc ấy trong tay người ta cũng không có bảo đao lợi khí.

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải đại ca cũng đã từng nói, chỉ sợ bảo đao rơi vào trong tay họ Phí kia, chúng ta sẽ càng khó thắng dđối phương hơn hay sao?

Phùng Viên nói :

– Ta chỉ nói là sợ bảo đao rơi vào tay hắn, chứ đâu có nói rằng hắn sẽ đến đây trộm lấy bảo đao.

Hà Lăng Phong nói :

– Điều này có gì là khác biệt đâu?

Phùng Viên nói :

– Đương nhiên là khác biệt rồi. Với võ công của Phí Bách Linh, chỉ dựa vào thần đao của Dương gia và Kinh Xà kiếm pháp của Thiên Tuế phủ, đã không phải là đối thủ của hắn ta. Chúng ta chỉ có kỳ vọng, ngoài thế trận kiếm pháp hợp bích ra. Yên Chi bảo đao cũng phải nằm trong tay của chúng ta, như vậy ít nhiều mới có hy vọng. Nếu như bảo đao rơi vào trong tay Phí Bách Linh, chẳng khác gì chúng ta bị chặt mất đi cánh tay. Như vậy vô cùng bất lợi đối với chúng ta.

Hà Lăng Phong nói :

– Ý đại ca muốn nói, Phí Bách Linh không phải là kẻ chủ mưu trong việc đánh cắp bảo đao lần này. Nhưng nếu có ai đem bảo đao đến, lão ta cũng sẽ không từ chối.

Phùng Viên nói :

– Đúng vậy, một người đã từng dùng đao pháp để thành danh, ai chẳng hy vọng có trong tay một thanh bảo đao.

Hà Lăng Phong im lặng không nói gì. Bởi vì đối với tình hình của Hương Vân phủ chàng không mấy hiểu rõ, nên không dám nói bậy.

Nhưng Phùng Uyển Quân ngược lại lên tiếng hỏi :

– Nhưng nếu trừ Hương Vân phủ ra, vậy còn có ai hứng thú đánh cắp bảo đao chứ? Ai lại dám lớn gan như vậy?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Đây chính là việc mà chúng ta cần phải điều tra. Theo như tình hình hai người vừa kể, thì võ công của tên gian tế kia tương đối cao minh, nhất định hắn ta không phải là hạng tiểu tốt vô danh. Có thể hắn ta đánh cắp bảo đao, mục đích không phải nhằm giúp đỡ trợ sức thêm cho Hương Vân phủ, mà là vì muốn bản thân hắn đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao, trong kỳ đại hội La Phù đao sắp tới đây.

Phùng Uyển Quân nói :

– Nếu nói vậy, phàm là những người luyện đao trong thiên hạ đều bị hiềm nghi sao?

Phùng Viên nói :

– Người luyện đao trong thiên hạ tuy nhiều nhưng những người đủ tư cách lộ mặt trong La Phù đao hội, chỉ có mấy người mà thôi. Chúng ta nhất định điều tra ra được hắn ta là ai.

Phùng Uyển Quân nhún vai nói :

– Đại ca cũng đừng quá tin người. Theo như tiểu muội thấy, kẻ đánh cắp bảo đao tuyệt đối không phải là ai cả, mà chính là Hương Vân phủ.

Phùng Viên vẫn cứ lắc đầu không tin, nhưng lão ta không tiếp tục tranh biện với Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm :

– “Tại sao ả ta cứ nhất định nói rằng Hương Vân phủ đã đánh cắp bảo đao chứ? Là vì muốn đánh lạc hướng điều tra của Phùng Viên? Hay là còn có mục đích khác?”

Phùng Uyển Quân dường như cũng biết mình đã nói lỡ lời, nên cười nhạt nói :

– Dẫu sao bảo đao cũng đã mất đi. Bất luận là lọt vào tay ai đối với chúng ta đều bất lợi cả. Việc quan trọng bây giờ chính là phải bắt tay vào điều tra ngay. Vậy đại ca đã có kế hoạch gì chưa?

Phùng Viên trầm ngâm hồi lâu, rồi nói :

– Hiện tại bảo đao đã được mang ra khỏi Thiên Ba phủ, nếu muốn điều tra cũng không phải là chuyện dễ. Gian tế bên trong thì đã bị giết diệt khẩu, còn kẻ địch bên ngoài không có chút manh mối nào. Việc này quả thật đã hết cách.

Hà Lăng Phong không nhịn được liền hỏi :

– Lão đại ca đuổi theo tên hung thủ kia, chẳng lẽ một chút manh mối cũng không có hay sao?

Phùng Viên nói :

– Nói ra càng thêm hổ thẹn. Lúc ấy trời tối đen như mực, hắn ta đi vào những con đường tắt trong phủ, còn quen thuộc hơn cả ta. Đuổi theo được một đoạn, ta tung chưởng đánh vào phía sau vai trái hắn ta. Nhưng đáng tiếc hắn ta vẫn thoát thân được.

Hà Lăng Phong đột nhiên sực nhớ lại, khi Phùng Uyển Quân bước vào trong rừng đào lấy đao, phía sau vai ả ta có một vết thương. Nếu vậy hung thủ giết Mai Nhi và Tiểu Lan chính là ả ta.

Bởi vì những con đường tắt ở trong phủ, đương nhiên Phùng Uyển Quân quen thuộc hơn Phùng Viên. Sau khi giết xong Mai Nhi và Tiểu Lan, Phùng Uyển Quân cố ý dẫn Phùng Viên ra phía trước tiền sảnh. Còn mình trở lại phía sau hoa viên, đào lấy thanh Yên Chi bảo đao.

Lúc ấy nhất định Phùng Uyển Quân đã cải trang thành nam, nên mới có thể gạt được Phùng Viên.

Vậy Phùng Uyển Quân chính là người chỉ huy việc đánh cắp bảo đao. Điều này tuyệt đối không còn sai nữa.

Nghĩ tới đây trong lòng Hà Lăng Phong tự nhiên nóng bừng lên, chàng định vạch mặt Phùng Uyển Quân cho Phùng Viên biết nhưng chàng lại nghĩ tiếp :

– "Nữ nhân này xảo quyệt dị thường. Nếu như không thể điều tra ra chứng cứ trước thì Phùng Viên khó mà tin lời nói của chàng. Giả sử một chiêu mà không hạ được ả ta, thì rất có thể Phùng Viên cũng sẽ bị ả ta hạ độc thủ luôn. Bây giờ tốt nhất là không nên mở lời, đợi xem rõ thương thế trên vai của ả rồi hãy tính".

Trong lòng nghĩ vậy, Hà Lăng Phong liền giả vờ thở dài một tiếng tiếc rẻ nói :

– Đáng tiếc là để cho hắn ta chạy thoát, nếu có thể bắt sống được thì có thể đã hỏi ra được chân tướng.

Phùng Uyển Quân đột nhiên lên tiếng :

– Tiểu muội có một cách không biết có được hay không?

Phùng Viên nói :

– Tiểu muội nghĩ, tên hung thủ giết Mai Nhi và Tiểu Lan đã quen thuộc các đường đi nước bước trong Thiên Ba phủ như vậy. Như thế có thể hắn ta sẽ là người trong phủ này, và cũng có lẽ là một trong số đám bằng hữu của Thất lang.

Phùng Viên liền nói :

– Không sai!

Phùng Uyển Quân lại nói tiếp :

– Trong bóng tối đại ca không có cách chi nhìn thấy rõ dung mạo của hắn ta. Nhưng hắn đã trúng của đại ca một chưởng, nên trên vai vẫn còn để lại vết thương. Bây giờ chúng ta triệu tập tất cả mọi người trong phủ lại kiểm tra. Nếu phía sau vai trái của ai có vết thương, thì người ấy chính là hung thủ giết Mai Nhi và Tiểu Lan.

Phùng Viên suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Đây tuy không phải là một biện pháp tốt, nhưng không thể không thử qua. Chỉ có điều đối với những người trong phủ thì có thể làm như vậy được. Còn đám bằng hữu của Thất lang làm như vậy sẽ không được.

Phùng Uyển Quân cười nói :

– Điều này cũng chẳng có gì là khó cả. Đối với người ở trong phủ, bọn tiểu muội sẽ đích thân tự kiểm tra. Còn đám bằng hữu của Thất lang, chỉ cần đại ca ra mặt, trừng mắt bọn họ và yêu cầu họ tự cởi áo ra để kiểm chứng. Chẳng lẽ bọn họ dám không làm theo hay sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Không được. Bọn chúng tuy không phải là chánh ngôn quân tử gì, nhưng ít nhất cũng là bằng hữu của Thất lang. Đồng thời bọn chúng cũng có chút tiếng tăm ở Quan Lạc. Nếu như làm vậy, có phần hơi quá đáng.

Phùng Uyển Quân nói :

– Vậy thì chúng ta lợi dụng đêm khuya, ngầm chia nha ra điều tra. Nếu như ai có bị thương, sẽ bị lộ ra ngay.

Phùng Viên nói :

– Ta vẫn cảm thấy làm như vậy không được quang minh chánh đại lắm. Nhưng chúng ta không thể bỏ qua thanh bảo đao được. Bây giờ ta đi kiểm tra những người ở trong phủ trước, nếu như không có kết quả sẽ tiếp tục làm y theo như vậy.

Nói xong lão ta đứng lên bước ra ngoài.

Đợi cho Phùng Viên đi ra khỏi, Phùng Uyển Quân đột nhiên cười nhạt, lẩm bẩm nói :

– Không ngờ Phùng hầu tử xưa nay vẫn thường ngạo mạn, vậy mà lần này cũng hiểu được phép lịch sự.

Hà Lăng Phong nói :

– Ngươi rõ ràng biết rằng sẽ điều tra không ra kết quả, vậy tại sao còn để cho lão ta đi?

Phùng Uyển Quân nhướng mày nói :

– Ai nói điều tra không ra kết quả? Chỉ cần lão ta chịu điều tra, nhất định sẽ có kết quả.

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ ngươi đã biết ai bị thương rồi sao?

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

– Không chỉ một mình ta biết, mà ngay cả chàng cũng có thể đoán ra kẻ đó là ai.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

– Là ai?

Phùng Uyển Quân nói :

– Ngoài Điền Bá Đạt ra, thì còn ai chứ?

Hà Lăng Phong sửng sốt, đứng ngẩn người ra.

Không sai, từ sự việc ở Phượng Hoàng viện bắt đầu đến lúc Yên Chi bảo đao bị đánh cắp. Mỗi việc đều có liên quan đến Điền Bá Đạt. Nhưng cho dù Điền Bá Đạt có là gian tế đi nữa, cũng cùng là đồng bọn với Phùng Uyển Quân.

Vậy tại sao Phùng Uyển Quân lại bán rẻ hắn ta.

Chẳng lẽ bọn chúng không phải là đồng đảng? Mà chỉ có cùng mục đích mà thôi.

Không lẽ Phùng Uyển Quân muốn mượn đao giết người, để loại trừ Điền Bá Đạt đi?

Nhưng vì Phùng Uyển Quân cố ý giá họa cho Điền Bá Đạt, nên lại khiến cho Hà Lăng Phong có được một tia hy vọng.

Đó chính là Yên Chi bảo đao có thể vẫn còn ở trong phủ.

* * * * *

Phùng Viên kiểm tra hết tất cả mọi người ở trong phủ, kết quả không có một ai bị thương ở sau vai.

Nhưng khi kiểm tra đến những võ sĩ ở trong phủ, lại thu hoạch được kết quả ngoài ý muốn.

Theo như lời bọn võ sĩ canh gác vào đêm đó nói :

– Trong đêm xảy ra chuyện, phía trước và sau phủ đều có người đi tuần tra, và bọn chúng còn dám quả quyết nói rằng không có bất kỳ một ai đi vào trong Thiên Ba phủ.

Hôm đó Hà Lăng Phong đã từng căn dặn bọn võ sĩ, không để cho một ai trong đám người đánh bạc rời khỏi sòng bạc. Vì vậy đặc biệt tăng thêm võ sĩ đi tuần, nếu như có ai rời khỏi sòng bạc nhất định bọn chúng sẽ nhìn thấy ngay.

Sự phát hiện này hoàn toàn phù hợp với những điều suy đoán trong lòng của Hà Lăng Phong. Phùng Uyển Quân tuy đã lấy được thanh Yên Chi bảo đao từ trong khu rừng, nhưng vì thời gian quá cấp bách, lại thêm không có trợ thủ, nên không có cơ hội chuyển bảo đao ra ngoài.

Nếu như Yên Chi bảo đao vẫn còn ở trong phủ, như vậy sự vùng còn có thể cứu vãn được.

Nhưng đáng tiếc Hà Lăng Phong thương thế còn chưa thuyên giảm, vẫn còn phải nằm yên trên giường, nên không có cơ hội nói chuyện riêng với Phùng Viên.

Thêm vào đó ba ngày liên tiếp lúc nào Phùng Uyển Quân cũng ở sát bên cạnh chàng không chịu rơi nửa bước. Bên ngoài thì tưởng rằng Phùng Uyển Quân tận tâm chăm sóc chàng, nhưng thực tế là để giám sát chàng.

Phùng Viên vì muốn tìm cho ra manh mối của bảo đao, nên trong lòng nóng như lửa đốt. Sáng sớm lão ta đã ra đi mãi đến tận khuya mới trở về. Lão ta đích thân chạy đến vùng Quan Lạc, cùng lúc phái một đám võ sĩ đi khắp nơi thám thính tin tức.

Ba ngày đã trôi qua, nhưng vẫn không có một chút tin tức gì về thanh bảo đao.

Sáng sớm hôm sau, Phùng Viên lại mang bộ mặt mệt mỏi từ bên ngoài trở về. Chỉ cần nhìn thấy mặt lão ta cũng đã đủ biết, suốt đêm qua lão đã thức trắng.

Hà Lăng Phong nhìn lão không chịu nổi, liền khuyên nói :

– Lão đại ca không cần phải cực khổ như vậy nữa. Không có thanh Yên Chi bảo đao chúng ta vẫn có cơ hội chiến thắng Hương Vân phủ. Năm đó Phí Bách Linh cũng không phải đã từng như vậy sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Tuy ngươi nói không sai, nhưng để bảo đao bị mất đi, ta tự cảm thấy có lỗi với Lãnh huynh. Hơn nữa chính ta cũng không phục.

Phùng Uyển Quân nói :

– Tại sao gọi là không phục chứ?

Phùng Viên nói :

– Mấy ngày qua ta đã đi hết mấy trăm dặm, trong vùng Quan Lạ và ta cũng đã nhờ người của Cái

Bang tìm giúp. Nhưng không hề có một chút tin tức về thanh Yên Chi bảo đao cả. Giống như thanh bảo đao có cánh bay đi mấy vậy.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này không có gì phải gấp có lẽ thanh bảo đao căn bản chưa có.

Phùng Uyển Quân dường như đã đoán ra được Hà Lăng Phong muốn nói gì, nên liền cướp lời nói :

– Đúng vậy, có lẽ thanh bảo đao vẫn chưa được vận chuyển đi, mà đã bị giấu lại ở một nơi nào đó. Đại ca càng điều tra gắt gao, thì tên trộm bảo đao kia càng không động đậy. Vậy thì càng khó tìm ra manh mối hơn.

Phùng Viên vẻ mệt mỏi nói :

– Ta cũng đã nghĩ đến khả năng này. Theo như tình hình trước mắt, bảo đao tuyệt đối chưa rời vùng Quan Lạc. Thậm chí còn chưa rời khỏi Thiên Ba phủ.

Phùng Uyển Quân nói :

– Có một người rất am tường về tình hình ở Quan Lạc, đại ca có đi tìm hắn ta hay chưa?

Phùng Viên vội hỏi :

– Là ai?

Điền Bá Đạt.

Phùng Viên à lên một tiếng nói :

– Thì ra là hắn.

Phùng Uyển Quân nói :

– Đại ca đừng có xem thường hắn ta. Ở vùng Quan Lạc, hắn ta giao thiệp rộng rãi nhất. Bất luận là chuyện lớn hay nhỏ hắn ta đều biết cả. Nếu đi hỏi hắn, có lẽ sẽ có chút manh mối.

Phùng Viên nói :

– Ta đã đi qua, nhưng hắn ta không có ở nhà.

– Không có ở nhà? Vậy hắn ta đã đi đâu?

– Nghe nói Điền Bá Đạt sau khi từ Thiên Ba phủ trở về ngay ngày hôm đó có một người bằng hữu mời hắn ta đến Lan Phong, đến nay vẫn chưa thấy trở về.

– Sự việc lại trùng hợp như vậy sao? Coi chừng đại ca đã bị hắn gạt rồi đấy.

– Không thể nào. Ta đã đích thân đến nhà hắn ta xem thử. Quả thật Điền Bá Đạt không có ở nhà.

– Vậy thì mới thật là kỳ quái. Tại sao hắn ta sớm không đi, trễ không đi mà đúng ngay lúc thanh Yên Chi bảo đao bị đánh cắp lại rời khỏi nhà ra đi?

Hà Lăng Phong liền xen vào :

– Uyển Quân, nàng không thể nói như vậy được, có lẽ sự việc trùng hợp.

Sắc mặt Phùng Uyển Quân trầm xuống nói :

– Chàng không cần phải che giấu cho đám bằng hữu của mình. Đến bây giờ mà còn chưa biết cảnh giác hay sao?

Nói đoạn, Phùng Uyển Quân quay sang nói với Phùng Viên :

– Đại ca, thanh Yên Chi bảo đao rất có khả năng đã bị tên họ Điền kia đánh cắp mất.

Phùng Viên ngạc nhiên rồi lập tức cười nói :

– Việc đó không thể nào. Chính mặt ta nhìn thấy bọn họ rời khỏi Thiên Ba phủ. Trên mình bọn họ ngay cả một cây trủy thủ cũng không có.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chẳng lẽ hắn không thể đợi sau khi ra khỏi phủ, đón lấy bảo đao chạy về Quan Lạc hay sao?

Phùng Viên nói :

– Bảo đao không có trong tay hắn ta, trong phủ lại không có người của hắn. Vậy hắn làm sao vào trong phủ lấy bảo đao?

Phùng Uyển Quân nói :

– Ví dụ như hắn ta lợi dụng ban đêm đem bảo đao ra chôn ở gần bờ tường Thiên Ba phủ. Qua hôm sau đi tay không ra khỏi phủ. Sau đó hắn lại lợi dụng sự canh gác lơ lỏng của bọn võ sĩ, quay trở lại lấy bảo đao. Như thể có ai ngờ hắn ta đã đánh cắp mất bảo đao chứ?

Phùng Viên liền biến sắc, nói :

– Trộm ngày đổi đêm, việc này rất có thể.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Không thể nào!

Phùng Viên liền quay mặt lại, ngạc nhiên nhìn chàng.

Còn trên mặt Phùng Uyển Quân thì âm u, ánh mắt lạnh lùng chứa đầy sự thống hận.

Hà Lăng Phong dường như không nhìn thấy gì, từ từ nói :

– Chúng ta đừng quên rằng tên hung thủ giết người diệt khẩu ở gần Cúc Hương thủy tạ trong đêm hôm đó và tên đào lấy bảo đao ở trong rừng kia, vốn là hai người khác nhau. Sau khi sự việc xảy ra, hai người họ một người chạy về hướng tiền sảnh, còn một người chạy ra phía sau hậu viện. Hơn nữa, tên bịt mặt đào bảo đao ở trong rừng, dáng người cao lớn. Nhưng Điền Bá Đạt thì lại không cao.

Thật ra Hà Lăng Phong biết rõ cả hai việc đó đều do một mình Phùng Uyển Quân làm. Tuy nhiên không hề có cảm tình với Điền Bá Đạt, nhưng không biết tại sao chàng lại biện minh cho Điền Bá Đạt.

Có lẽ bây giờ chàng cảm thấy Phùng Uyển Quân ...

(thiếu một đoạn, 171,172 cuốn 2)

Phùng Viên đột nhiên xua tay nói :

– Thôi được rồi, mọi người cùng nhau thương lượng không cần phải gây gắt đến vậy. Bất luận sự việc như thế nào, thì sự mất tích của Điền Bá Đạt cũng đáng khả nghi, và đáng kể kiểm chứng. Việc này hãy để cho ta tự điều tra.

Phùng Uyển Quân nói :

– Nếu làm thì phải cho thật mau, nếu để qua một thời gian thương thế của hắn bình phục lại, lúc đó khó mà tìm ra chứng cứ.

Phùng Viên nói :

– Việc này ta biết. Nhưng hoàng đế không thể làm lính đói. Tiểu muội, làm phiền muội đi chuẩn bị cho một chút thức ăn. Phải để cho đại ca ăn no rồi mới có thể đi hành sự được.

Phùng Uyển Quân nói :

– Được, tiểu muội sẽ sai Bình Nhi đi.

Phùng Viên cười nói :

– Tiểu muội, hay là muội đích thân chịu khó một chuyến đi. Rất lâu rồi đại ca chưa được ăn lại món gà hong khói do muội làm. Vậy muội làm cho đại ca một đĩa được không?

Phùng Uyển Quân còn đang do dự, Hà Lăng Phong đã vội tiếp lời :

– Đúng vậy, món gà hong khói do chính tay Uyển Quân làm vô cùng tuyệt. Mà bọn đầu bếp không sao làm ngon được như vậy.

Phùng Uyển Quân biết chàng có dụng tâm, nhưng vẫn không từ chối, mỉm cười đứng dậy nói :

– Đã từ lâu tiểu muội không xuống nhà bếp. Nếu như không ngon, hai người đừng trách nhé.

Phùng Uyển Quân đưa mắt quét về phía Hà Lăng Phong nói :

– Thất lang, thương thế của chàng chưa hoàn toàn bình phục. Tốt nhất là chàng nên tịnh dưỡng, bớt nói lại một chút.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Nàng cứ yên tâm, ta biết tự chăm sóc mình mà.

Phùng Viên không nói gì chỉ nhìn Phùng Uyển Quân đi ra khỏi gian thủy tạ.

Đột nhiên lão ta nhíu mày lại, thần sắc có vẻ hơi khác thường.

Hà Lăng Phong cũng thôi cười, thấp giọng hỏi :

– Đại ca, có gì không phải sao?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Không có gì. Ta chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, mấy năm không gặp các ngươi đã thay đổi rất nhiều.

Trong lòng Hà Lăng Phong bỗng nhiên giật mình, chàng liền nói :

– Lão đại ca muốn chỉ tiểu đệ hay là Uyển Quân.

– Cả hai!

Phùng Viên nhìn chằm chằm vào mặt Hà Lăng Phong rồi từ từ nói :

– Ngươi trở nên cơ trí và cang cường hơn trước đây rất nhiều, đồng thời cũng giống như là một trang nam tử hán. Còn tiểu muội cũng tài giỏi hơn trước đây nhiều.

Hà Lăng Phong nói :

– Ý của lão đại ca là...

Phùng Viên nói :

– Trước đây tiểu muội không hề bước chân xuống nhà bếp, cũng chưa từng biết làm qua món gà hong khói bao giờ.

Hà Lăng Phong vô cùng sửng sốt đến há hốc miệng ra. Chàng không nói ra được là mình đang ngạc nhiên? Vui mừng? Hay là buồn bã?

Phùng hầu tử không hổ danh là một kẻ tinh minh. Lão ta đã nhìn ra được, Phùng Uyển Quân là kẻ giả mạo. Cho nên mới dùng món “gà hong khói” ra thử.

Nhưng lão ta có nhìn ra được Dương Tử Úy cũng là giả mạo hay không?

Nếu như nhìn, tại sao lão còn chưa chịu ra tay?

Nếu như mình nói ra toàn bộ sự việc, lão ta có tin tưởng hay không? Hay là lão vẫn hoài nghi mình cùng đồng bọn với ả nữ nhân giả mạo Phùng Uyển Quân.

Hiện giờ trong lòng Hà Lăng Phong rối bời, chàng đưa mắt nhìn Phùng Viên mà không biết phải nói gì.

Phùng Viên cũng đang chăm chú nhìn chàng, dường như lão ta muốn nhìn thấu tim gan của chàng.

Trải qua một hồi lâu, Phùng Viên mới thở dài một tiếng, thấp giọng nói :

– Thất lang, ngươi và Uyển Quân là phu tử, chẳng lẽ ngươi không có một chút phát hiện gì hay sao?

Hà Lăng Phong làm bộ hỏi :

– Phát hiện gì?

Phùng Viên gằn từng chữ :

– Ả ta chính là kẻ giả mạo?

Hà Lăng Phong “ồ” lên một tiếng.

Phùng Viên lại nói tiếp :

– Ngày đầu tiên đặt chân đến đây ta đã cảm thấy giọng nói của ả ta có gì đó không giống, nhưng lúc ấy ta không hề để ý đến. Nhưng cử chỉ và lời nói của ả ta mấy ngày qua, càng làm cho ta hoài nghi thêm, hơn nữa vừa rồi...

Hà Lăng Phong vội nói :

– Đại ca, hãy cẩn thận.

Cùng lúc chàng đưa mắt ra dấu phía bên ngoài cửa.

A hoàn Bình Nhi đang đứng phía bên ngoài, nhìn vào bên trong.

Hai mắt Phùng Viên sáng lên, lão trầm giọng nói :

– Chẳng lẽ ngươi đã bị sự giám sát của bọn chúng?

Hà Lăng Phong xua tay nói :

– Nội tình sự việc này rất là phức tạp, một hai câu không thể nào nói hết được. Đại ca đã có cảnh giác vậy đừng nên lớn tiếng để tránh “đả thảo kinh xà”. Canh ba đêm nay, tiểu đệ sẽ đợi đại ca ở phòng khách, lúc ấy chúng ta sẽ nói tường tận hơn.

Đang nói chuyện a đầu Bình Nhi liền đẩy cửa vào. Tiếp theo là Phùng Uyển Quân dẫn hai a hoàn khác bước vào.

Trong hai a hoàn này, một tên bưng thức ăn, còn một tên bưng hủ rượợ cùng bát đũa.

Phùng Uyển Quân cười nói :

– Đại ca, quả thật xin lỗi nha. Hôm nay trong nhà bếp vừa hết gà, nên tiểu muội sai bọn chúng làm lạp xưởng thay thế, để cho đại ca uống rượu.

Phùng Viên gật đầu nói :

– Đây là do ta không có lộc ăn. Nhưng đây đã có rượu, có lạp xưởng. Vậy để ta ăn trước rồi hãy nói.

Phùng Viên cố gắng thật tự nhiên, nhưng thật ra trong bụng lão ta đói muốn phát điên lên.

Phùng Uyển Quân đứng bên cạnh rót rượu và gắp thức ăn cho Phùng Viên, giống như tiểu muội khoản đãi huynh trưởng vậy.

Phùng Viên uống hết hai chung, mỉm cười nói :

– Tiểu muội, tại sao muội không uống một chút?

Phùng Uyển Quân nói :

– Muội không có thói quen sáng sớm uống rượu, hay là đại ca cứ uống một mình vậy.

Phùng Viên lại nói :

– Một mình uống rượu chẳng có hứng thú gì cả. Thất lang, hãy cùng uống với đại ca vài chung đi.

Hà Lăng Phong từ trên giường ngồi dậy nói :

– Tiểu đệ tuân mệnh!

Phùng Uyển Quân không ngăn cản chàng, mà chỉ nói rằng :

– Chàng nên uống ít một chút, vì thương thế của chàng vẫn còn chưa khỏi.

Hà Lăng Phong cầm chung rượu lên nói :

– Đại ca, tiểu đệ kính mời một chung.

Phùng Viên xua tay nói :

– Đừng quên là thương thế của đệ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nên không thể uống một hơi được, mà phải uống từ từ.

Hà Lăng Phong cười cười nhắp môi một cái.

Đột nhiên Phùng Viên hỏi :

– Mùi vị rượu này như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Rất ngon!

Phùng Viên nói :

– Có phải trong rượu có chút vị chua hay không?

Chương 9: Đao Kiếm Hợp Bích

Hà Lăng Phong nói :

– Đây chính là loại Nữ Nhi Hồng, nên hơi có vị chua.

Phùng Viên lại lắc đầu nói :

– Ngươi sai rồi. Loại rượu này bản thân nó không có vị chua, mà là có người thêm vào.

Hà Lăng Phong thất kinh nói :

– Thật sao?

Phùng Viên nói :

– Nếu như ngươi không tin, ngươi có thể hỏi tiểu muội xem.

Không đợi cho Hà Lăng Phong hỏi, Phùng Uyển Quân đã vội lên tiếng :

– Không sai, thiếp đã bỏ thêm vào trong rượu Tán Công sa.

Tuy giọng nói của Phùng Uyển Quân vừa lạnh lùng vừa thản nhiên. Nhưng sắc mạt đã đỏ lên, thái độ cũng đã có chút hoảng sợ.

Hà Lăng Phong liền biến sắc nhảy từ trên giường xuống, nói lớn :

– Ngươi làm như vậy là có ý gì?

Phùng Uyển Quân trầm giọng nói :

– Không có ý gì cả, chỉ vì võ công của đại ca quá cao, nên thiếp sợ không phải là đối thủ của người nên không thể không ra tay trước.

Phùng Viên cười nói :

– Ngươi còn kêu ta là đại ca hay sao?

Phùng Uyển Quân nói :

– Tại sao lại không? Ta là thê tử của Thất lang, còn lão là Cửu huynh của chàng. Như vậy không phải ta gọi lão bằng đại ca sao?

Phùng Viên không hề có chút giận dữ, gật đầu liên tục nói :

– Nói rất phải, nói rất phải. Đã là huynh muội có gì ngươi cứ việc nói cần gì phải làm như vậy?

Nói xong, Phùng Viên ngửa cổ lên uống thêm một chung.

Hà Lăng Phong vội cản lại :

– Lão đại ca, không nên uống nữa.

Phùng Viên cười nói :

– Khi Tán Công sa đã vào trong người rồi, uống một chung hay mười chung cũng chẳng có gì khác biệt cả. Dẫu sao chuyện cũng đã như vậy, vậy tại sao không uống cho say chứ?

Đột nhiên Hà Lăng Phong há hốc miệng ra, còn mặt mày đã biến sắc.

Vì chàng đã phát giác, tuy mình chỉ nhấp môi có một ngụm. Vậy mà lúc này đã cảm thấy toàn thân khác thường. Dường như có ai đó dùng vật nhọn đâm vào đơn điền mình, tất cả thân khí đều thoát qua các lỗ thủng đó ra ngoài hết, không sao tụ khí lại được.

Phùng Uyển Quân cười nhạt, lại rót thêm cho Phùng Viên một chung khác nói :

– Lời của đại ca tuy không sai nhưng Thất lang nên uống ít lại một chút. Vì uống nhiều rượu sẽ có hại cho thương thế.

Hà Lăng Phong vẻ giận dữ nói :

– Ngươi đừng giả vờ thương hại kiểu mèo khóc chuộc. Nếu như ta có chết không phải rất hợp với ý ngươi hay sao?

Phùng Viên nói :

– Thất lang, ngươi đừng nói những lời vô tình như vậy. Các ngươi là phu thê tại sao hắn lại muốn cho người chết chứ? Nếu như ngươi thật sự chết đi, thế trận Đao Kiếm hợp bích của chúng ta làm thế nào luyện thành?

Phùng Uyển Quân cười gian xảo, nói :

– Đại ca thật anh minh và rất hiểu ý người.

Phùng Viên nói :

– Nhưng thế trận Đao Kiếm hợp bích đều nằm hết ở trong bụng ta. Cho dù ngươi có thể phá đi chân khí trong bụng của ta nhưng ngươi chưa chắc đã có cách lấy thế trận Đao Kiếm hợp bích ở trong bụng ta ra.

Phùng Uyển Quân nói :

– Việc đó cũng không khó, vì ta có thời gian và tính nhẫn nại. Đợi khi nào Thất lang hoàn toàn bình phục hẳn, chúng ta từ từ nghiên cứu cũng không muộn.

Nói xong, ả vỗ tay hai cái gọi :

– Người đâu?

Hai tên mang thức ăn vừa rồi liền đẩy cửa bước vào. Lần này trên tay chúng không có thức ăn và rượu mà là hai ngọn trường kiếm sáng loáng.

Phùng Uyển Quân nói :

– Cửu lão gia đã say rồi, mau đem người đến phòng khách nghỉ ngơi. Nhớ phải hết sức cẩn thận hầu hạ, không được sao lãng.

Hai tên a hoàn bước đến xốc nách Phùng Viên ngay. Phùng Viên không một chút phản kháng, chỉ cười hì hì nói :

– Tiểu muội, tại sao chúng ta không nói ra ngay bây giờ? Nếu như ngươi chịu nói cho ta biết manh mối của Phùng Uyển Quân, có lẽ ta cũng chịu nói ra thế trận Đao Kiếm hợp bích.

Phùng Uyển Quân cười nhạt nói :

– Ta không cần gấp muốn biết thế trận kia. Bây giờ đại ca đã say rồi hay là hãy đi nghỉ trước đi.

Phùng Viên nhún vai, gật đầu nói :

– Không sai! Trong bụng không có gì mà uống rượu thì rất dễ bị say. Thất lang, nhớ lần sau đừng để bụng không mà uống rượu.

Chưa nói hết câu Phùng Viên đã bị hai tên a hoàn lôi ra ngoài.

Đường đường là chủ nhân của Thiên Tuế phủ, vậy mà phải bại dưới tay một nữ nhân.

Trải qua một hồi lâu, Hà Lăng Phong giả vờ trách móc nói :

– Uyển Quân, nàng định làm gì vậy? Ta muốn giữ bí mật cho nàng, nhưng nàng lại đem bí mật ra nói hết.

Phùng Uyển Quân lạnh lùng nhìn chàng, rồi cười nhạt nói :

– Chàng thật sự có ý muốn giữ bí mật cho ta sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên! Ta đã hứa với nàng rồi không ngờ nàng lại hạ độc vào trong rượu.

Phùng Uyển Quân nói :

– Ta vốn không có ý hạ thủ. Nhưng ai biết canh ba đêm nay chàng nói gì với lão ta? Nếu như để chàng nói đâu bằng để chính ta nói ra.

Hà Lăng Phong liền giật bắn người, nói :

– Thì ra nàng đã nghe thấy bọn ta nói chuyện?

Phùng Uyển Quân nói :

– Nếu muốn người ta không biết trừ phi mình đừng làm. Chàng đừng tưởng rằng ta đi ra sau bếp là tình hình ở đây ta hoàn toàn không biết.

Hà Lăng Phong cười ngượng ngập nói :

– Thật ra nàng đã hiểu lầm. Vừa rồi vì lão ta hoài nghi ta, nên ta không thể không nói như vậy. Ta đang định cùng nàng thương lượng, đêm nay phải giải thích với lão ta như thế nào?

Hà Lăng Phong lại nói :

– Đương nhiên ta sẽ không nói nàng là giả mạo. Còn việc nàng biết làm thức ăn, ta có thể nói sau khi kết hôn nàng mới học. Bởi vì ta thích ăn món gà hong khói cho nên...

– Được rồi!

Phùng Uyển Quân vẻ không kiên nhẫn, xua tay nói :

– Ý của chàng muốn nói với ta là chàng muốn hợp tác với ta và tất cả đều nghe theo lời của ta phải không?

Hà Lăng Phong nói :

– Đúng vậy. Ta bây giờ đâu còn đường để lựa chọn.

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

– Rất tốt, bây giờ ta giao cho chàng một công tác, ta muốn chàng phải vận lực để hoàn thành.

Hà Lăng Phong nói chắc :

– Ta nhất định sẽ hoàn thành.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chàng hãy khuyên Phùng lão đại, kêu lão ta mau đem bí mật của thế trận Đao Kiếm hợp bích nói ra.

Hà Lăng Phong nói :

– Ta nhất định đi khuyên lão ta. Nhưng bây giờ lão đã hoài nghi ta, rất có thể lão sẽ không nói cho ta biết.

Phùng Uyển Quân nói :

– Nhưng ít ra lão ta vẫn còn cho rằng chàng chính là Dương Tử Úy. Chàng có thể nói với lão rằng Phùng Uyển Quân thật đang nằm ở trong tay ta, toàn bộ Thiên Ba phủ đang nằm ở trong tay ta. Nếu như lão không chịu nói ra bí mật của thế trận Đao Kiếm hợp bích thì Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ từ đây sẽ mất tên trên giang hồ.

Hà Lăng Phong vẻ thăm dò hỏi :

– Nói vậy cô nương chính là người của Hương Vân phủ?

Phùng Uyển Quân không trả lơi mà còn hỏi ngược lại :

– Chàng cho rằng trong võ lâm ngoài Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ ra chỉ còn có một mình Hương Vân phủ thôi sao?

Hà Lăng Phong vội cười nói :

– Cô nương từ đâu đến? Xưng hô như thế nào? Có thể tiết lộ cho ta biết chút ít, để ta dễ có lời khuyên Phùng lão đại.

Phùng Uyển Quân trầm ngâm giây lát :

– Ta chỉ nói với chàng bốn câu thơ mà thôi, còn những phần khác chàng tự đoán lấy.

Hà Lăng Phong nói :

– Nàng cứ nói.

Phùng Uyển Quân liền đọc :

– Nhược chất thiên thiên chí khí cao

Bất tập châm nhi tập thương đao

Bích lịch kinh phá ngốc nhân mộng

Phương tri hồng phấn thị anh hào.

* * * * *

Phùng Viên đang nằm ở tư thế hơi ngồi tựa lưng vào đầu giường, hai mắt nhắm nghiền, cơ hồ như đã ngủ rồi.

Khi nghe xong bốn câu thơ kia, Phùng Viên chợt hứ lên một tiếng nói :

– Bốn câu thơ này đâu có nói gì về lai lịch danh tánh của ả ta chứ. Chẳng qua chỉ muốn nói lên nữ nhân cũng muốn tranh bá đồ vương với nam nhân. Như vậy bằng với ả ta chẳng có nói gì cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng điều này ít nhất chứng minh được một việc, là ả ta không phải là người của Hương Vân phủ.

Phùng Viên nói :

– Ta đã biết ả ta không phải là người của Hương Vân phủ từ lâu. Bây giờ ta cũng không muốn biết về lai lịch của ả, mà chỉ hy vọng muốn biết bọn chúng đã làm gì với tiểu muội.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

– Ả ta chỉ thừa nhận Uyển Quân đang ở trong tay, còn nàng đang ở đâu ả không chịu nói ra.

Phùng Viên nói :

– Ả ta không muốn nói ra manh mối của tiểu muội, thì đừng mong rằng ta sẽ nói ra trận pháp Đao Kiếm hợp bích.

Đột nhiên Phùng Viên mở hai mắt ra nhìn Hà Lăng Phong nói :

– Các ngươi là phu thê, chẳng lẽ thê tử của ngươi bị người ta bắt đi mà ngươi một chút cũng không biết hay sao? Một chút cũng không thấy khác thường sao chứ? Ta thật không hiểu, thật ra con người của ngươi bằng máu thịt hay là được khắc thành từ gỗ?

Hà Lăng Phong cúi đầu thật thấp nói :

– Lão đại ca trách rất phải. Nhưng ả ta trang điểm quả thật quá giống. Bất luận là dáng vóc, giọng nói, thậm chí ngay cả cá tính cũng hoàn toàn giống như nhau. Cộng thêm hai a hoàn Mai Nhi và Tiểu Lan đã bị mua chuộc từ lâu, nên không có ai ngờ đến chuyện này.

Phùng Viên nói :

– Chẳng lẽ trước và sau sự việc đó phát sinh, trong thư phòng không có một chút gì khác biệt?

Hà Lăng Phong nói :

– Thật sự là không có gì là khác biệt cả. Không những mọi người ở trong phủ không một ai có thể nhìn ra, mà ngay cả đám bằng hữu của tiểu đệ cũng không phát hiện ra. Ngay cả lão đại ca đây, khi mới đến cũng đã từng bị ả ta gạt.

Phùng Viên hơi gật đầu nhè nhẹ, nói :

– Người nữ nhân này quả thật không đơn giản, ngoài việc cải trang dung mạo ra, ả ta còn an bày bố trí rất là chu đáo và cẩn mật. Nhưng ả ta vẫn còn sơ suất một việc.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

– Là việc gì?

Phùng Viên cười cười nhưng không trả lời. Lão ta thuận tay lấy một chung trà ở trên bàn rồi đưa bàn tay phải ấn nhẹ lên mặt cái chung.

Ngay lúc ấy chỉ thấy toàn cánh tay phải lão ta đỏ rực lên giống như thanh sắt vừa lấy từ trong lò lửa ra vậy.

Sau đó không lâu, cánh tay Phùng Viên trở lại bình thường, lão ta lấy bàn tay ra, trong chung lúc này đã đầy tràn rượu.

Hà Lăng Phong vui mừng kêu lên :

– Lão đại ca, người...

Phùng Viên đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa, rồi cắt ngang lời chàng :

– Ngươi trở về nói với ả ta, ta đồng ý nói ra trận pháp Đao Kiếm hợp bích, nhưng trước tiên ta phải được biết sự an toàn của Uyển Quân như thế nào, nếu không thì mọi việc miễn bàn.

Hà Lăng Phong nói :

– Được! Tiểu đệ sẽ đi nói lại với nàng, hy vọng lão đại ca ráng bảo trọng…

Chàng còn định nói gì, nhưng Phùng Viên đã ra dấu cho chàng rời khỏi phòng.

Cái gì gọi là thông minh cả đời nhưng lại hồ đồ một phút. Phùng Uyển Quân đã biết võ công của Phùng Viên rất cao minh, nên đã bỏ Tán Công sa vào trong rượu. Nhưng ả lại không nghĩ Tán Công sa có thể hạ được lão ta hay không?

Chả trách gì Phùng Viên đã nói “để bụng không uống rượu sẽ dễ bị say”.

Câu nói này đã có ý cảnh giác đối với rượu và thức ăn cho nên thông minh như Phùng Viên tất nhiên sẽ không dễ gì bị người ám toán.

Phùng Viên giả vờ bị trúng độc, chẳng qua đó chỉ là khổ nhục kế mà thôi.

Một là vì lão muốn bảo vệ an toàn cho Uyển Quâ, hai là lão muốn mượn cơ hội này để thăm dò lai lịch của đối phương. Ngoài ra còn một nguyên nhân khác nữa, là vì thương thế của Hà Lăng Phong vẫn chưa hoàn toàn bình phục, cho nên lão phải nhẫn nại chờ đợi để tránh xảy ra biến cố.

Hà Lăng Phong cố nén giận, ngoài mặt giả bộ buồn rầu đem những lời của Phùng Viên nói lại cho Phùng Uyển Quân nghe.

Phùng Uyển Quân dường như đã đoán ra Phùng Viên nhất định sẽ nói như vậy, nên cười gằn nói :

– Ta chỉ có thể nói cho lão ta biết là người đang ở trong tay ta và rất an toàn. Nhưng ta không thể đưa ra bất kỳ một chứng cứ gì, tin hay không là toàn ở bản thân lão ta.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng nếu như không có chứng cứ lão ta nhất định không chịu nói ra trận pháp Đao Kiếm hợp bích. Người đang ở trong tay các ngươi, vậy tại sao không để cho huynh muội của họ gặp mặt nhau chứ?

Phùng Uyển Quân lắc đầu nói :

– Làm không được. Đã không thể làm được, lão ta chỉ còn có cách gặp ta, một người có tướng

mạo không khác mấy Phùng Uyển Quân thật.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

– Nếu như hai người cứ kiên trì ý kiến của mình, ta cũng đành hết cách. Dẫu sao Phùng lão đại cũng đã nói rất kiên quyết, nếu không gặp được mặt Phùng Uyển Quân, lão ta tuyệt đối sẽ không bao giờ nói ra trận pháp Đao Kiếm hợp bích.

Phùng Uyển Quân cười lạnh lùng :

– Tự ta sẽ có cách bắt lão ta phải nói ra, chàng cứ đợi đấy mà xem.

Hà Lăng Phong lại hỏi ả ta định dùng biện pháp gì, nhưng Phùng Uyển Quân chỉ mỉm cười mà thôi.

Nhưng cũng kể từ hôm đó và liên tiếp sau đó ba bốn hôm vẫn không thấy Phùng Uyển Quân có động tịnh gì.

Phùng Viên vẫn ở trong phòng khách, ngoài hai tên nô bộc ngày đêm canh giữ ra, gần như lão không bị hạn chế gì. Chỉ cần lão ta không rời khỏi Thiên Ba phủ, cơ hồ không một ai để ý đến hành động của lão.

Lão vẫn có thể ra vào hậu viện cùng đánh cờ với Hà Lăng Phong và cũng có thể tùy ý đi tản bộ trong hoa viên. Nếu như lão ta muốn cũng có thể cùng ngồi ăn cơm và trò chuyện với Phùng Uyển Quân. Họ vẫn gọi nhau bằng đại ca và tiểu muội rất là thân mật, dường như không có chuyện gì xảy ra cả.

Hà Lăng Phong thử thăm dò hỏi cả hai bên, đều được trả lời một cách không xác thực. Nhưng mà chàng cảm giác được, tuy ngoài mặt rất là yên lặng, ngược lại bên trong vô cùng phức tạp. Một trận phong ba dữ dội đang được hình thành, chỉ có điều không biết nó sẽ phát ra khi ào.

Mấy ngày qua Hà Lăng Phong vừa phát hiện ra một việc rất đáng sợ. Đó là bọn nô bộc và a hoàn ở hậu viện Thiên Ba phủ đại đa số đều là đồng đảng của Phùng Uyển Quân, hơn nữa võ công của bọn chúng vô cùng cao siêu.

Đám nữ nhân này hiển nhiên là đến từ một tổ chức từng được sự huấn luyện nghiêm khắc, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường.

Cho nên ngoài mặt Phùng Viên tuy có vẻ rất ung dung tự tại, nhưng bên trong không lúc nào là không có kẻ giám sát lão.

Phùng Viên dường như cũng biết rõ điều này, cho nên rất an phận. Một khi gặp Hà Lăng Phong lão

chỉ hỏi thăm qua loa, mà không hề nhắc đến chuyện chính sự.

Bọn họ dường như đang chờ đợi cái gì đó.

Cũng trong thời gian này, vết thương ở bụng Hà Lăng Phong dần dần lành hẳn.

Chương 10: Bại Lộ Tin Tức

Hôm nay Hà Lăng Phong cảm thấy tình hình có chút không ổn.

Bắt đầu từ buổi trưa, ở hậu viện Thiên Ba phủ đột nhiên có thêm mấy nữ nhân hoàn toàn lạ hoắc.

Hà Lăng Phong dám chắc bọn họ không phải là bọn nô bộc ở trong Thiên Ba phủ, nhưng ngược lại bọn chúng mặc trang phục nô bộc của Thiên Ba phủ.

Đám người này có chừng sáu, bảy người, do một người nữ phụ trung niên tuổi ngoài ba mươi chỉ huy. Bọn chúng đi tuần cẩn thận từng ngốc ngách ở phía hậu viện, bao gồm luôn cả hương phòng ở phía trên.

Tuy Phùng Uyển Quân chưa có giải thích với Hà Lăng Phong về nữ phụ trung niên lạ mặt kia, nhưng chàng đã nhìn ra Phùng Uyển Quân rất cung kính đối với người đó. Hơn nữa còn gọi bà ta là Liễu a di.

Còn thần sắc của Liễu a di lúc nào cũng ngạo nghễ, dường như không hề nhìn thấy Hà Lăng Phong.

Liễu a di đã nhìn kỹ chàng từ trên xuống dưới, rồi đột nhiên nhe răng ra cười, để lộ ra hàm răng đen sì.

Từ hàm răng đen và giọng nói của bà ta, chàng dám quả quyết Liễu a di nhất định là người ở vùng Lãnh Nam.

Hà Lăng Phong chợt liên tưởng đến Phù Dung thành Hương Vân phủ cũng ở Lãnh Nam. Nếu như đám người của Liễu a di không phải là thuộc hạ Hương Vân phủ, thì ít ra cũng có chút liên quan đến Hương Vân phủ. Cũng có thể bọn họ là tỳ thiếp hay là phản đồ của Phí Bách Linh, ngầm hoạt động ở bên ngoài mà lão ta không hề hay biết đến.

Hà Lăng Phong rất muốn đem sự việc này nói lại cho Phùng Viên ở phía trước tiền sảnh biết, nhưng đáng tiếc tìm không được cơ hội. Nên đành phải ngầm chú ý đến động tịnh ở bên dưới lầu.

Buổi tối, Bình Nhi mang cơm lên trên lầu, rồi kề sát tai Phùng Uyển Quân nói nhỏ vài câu.

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

– Biết rồi, ta nhất định sẽ lo liệu thỏa đáng. Kêu bọn họ lưu tâm hơn ở phía trước.

Bình Nhi đặt, cơm tối xuống rồi thoái lui. Hà Lăng Phong mỉm cười hỏi :

– Uyển Quân, các người đang chuẩn bị bi lo liệu chuyện gì vậy?

Phùng Uyển Quân lạnh lùng nói :

– Tốt nhất là chàng đừng có hỏi nhiều cứ việc ăn no rồi ngủ. Cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đừng bao giờ rời khỏi phòng ngủ này.

Hà Lăng Phong nói :

– Ta đoán được việc này. Các người đang chuẩn bị đối phó với Phùng lão đại. Vị Liễu a di kia đến đây chính là để giải quyết chuyện này.

Phùng Uyển Quân chỉ cười nhạt không thừa nhận cũng như không phủ định.

Đương nhiên, Phùng Uyển Quân không hề sợ Hà Lăng Phong được bí mật này. Đồng thời ả cũng đã nghĩ đến Hà Lăng Phong sẽ đoán được như vậy, cho nên không có gì là ngạc nhiên.

Nếu như Hà Lăng Phong giả vờ như cái gì cũng không biết, ngược lại sẽ khiến cho ả ta càng nghi ngờ hơn.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

– Ta là người ngoài cuộc, các người muốn đối phó với Phùng lão đại đối với ta chẳng có quan hệ gì. Nhưng ta đứng ở lập trường là kẻ bàng quan hy vọng các người đừng lấy tánh mạng lão ta. Lão ta đã mất đi hết võ công, thì bây giờ không còn là địch thủ của các người...

Phùng Uyển Quân trầm giọng :

– Kêu chàng đừng có nói về việc này, chàng có hiểu hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Được! Ta không hỏi nữa chuyện của các người, các người cứ tự giải quyết. Ta chỉ lo ăn no rồi ngủ, như vậy cũng được rồi.

Nói xong, chàng cúi đầu xuống bới cơm. Quả nhiên chàng không hỏi về chuyện đấy nữa.

Phùng Uyển Quân ăn cơm một cách vội vàng, rồi cùng Bình Nhi bước xuống lầu. Trước khi bước ra khỏi cửa, Phùng Uyển Quân không quên khóa trái cửa lại.

Có lẽ bọn họ cho rằng Hà Lăng Phong đã mất hết chân khí vì vết thương vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Cho nên không khống chế huyệt đạo của chàng.

Hà Lăng Phong đã có ý định sẵn trong đầu, nên chàng liền cởi áo ngoài ra, dùng chăn gối chất lại thành một đống, giả làm người đang nằm ở trên giường, sau đó chàng thổi tắt đèn, nhè nhẹ mở cửa sổ ra.

Từ cửa sổ nhìn ra, trong vườn toàn một màu đen. Nhưng tòa đại sảnh ở dưới lầu thì đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Hiển nhiên Phùng Uyển Quân và Liễu a di đang ở trong gian đại sảnh kia, và trong hoa viên nhất định cũng được canh phòng nghiêm ngặt. Nhưng bên ngài dãy lầu kế cận lại im lặng, không một bóng người.

Xem tình hình rất có thể đêm nay có một nhân vật quan trọng đến đây và mọi người đều đang chờ đợi.

Người sắp đến kia tất nhiên trên hẳn Liễu a di, cũng rất có thể là người chủ mưu toàn bộ kế hoạch trộm lấy bảo đao.

Hà Lăng Phong nhẹ nhàng bước lên trên cửa sổ. Một tay chàng vịn lấy thành cửa còn một tay kia đưa lên phía trên mái nhà. Từ trong phía mái ngói, chàng lấy ra một chiếc thang dây được bện từ dây rừng.

Chiếc thang dây này chàng đã chuẩn bị sẵn trước đó hai ngày. Chàng buột chiếc thang vào dây cột ngang trên mái nhà, đợi khi nào cần kíp để thoát thân.

Chàng biết bây giờ không thể nào tuột xuống bên dưới. Bởi vì làm vậy sẽ dễ bị người trong hoa viên phát hiện ra. Nhưng nếu như lợi dụng nó bò lên trên mái nhà thì vô cùng tiện lợi và an toàn. Khi đã lên được trên mái nhà có thể đi về hướng đông bắc và từ đó nhìn xuống đám hoa ở bên dưới, như vậy sẽ ít bị phát hiện hơn.

Hà Lăng Phong tuy không thể tụ khí Đan điền nhưng động tác của chàng còn rất lanh lẹ. Chỉ một cú lộn người, toàn thân của chàng đã lên trên mái nhà.

Sau đó Hà Lăng Phong cuốn chiếc thang lại rồi men theo mái ngói tiến về phía đông bắc.

Vừa vượt qua hơn ba mái nhà, Hà Lăng Phong đã nghe thấy có tiếng người truyền đến.

Hà Lăng Phong hơi ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy hai chiếc đèn lồng dẫn một tốp người từ hướng tây nam đi về phía thượng phòng.

Hai a hoàn cầm đèn vốn là người trong Thiên Ba phủ. Phía sau là bốn thiếu nữ mặc hắc y. Hai người ở phía trước, hai người ở phía sau, bao lấy một thiếu nữ mặc hoàng y ở giữa.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y kia thân hình vừa xấu thấp, ăn mặc cũng rất đặc biệt. Nếu như không chú ý, có thể ngờ rằng bọn họ là bốn người nam nhân.

Một điều kỳ quái là trên thắt lưng mỗi người đều có hai thanh đao, một dài một ngắn.

Hà Lăng Phong cũng là một người luyện tập đao pháp, nhưng chàng chưa từng thấy qua ai sử dụng loại đao kiểu như vậy.

Người thiếu nữ mặc hoàng y trên người không có mang binh khí. Trong bóng đêm, tuy không nhìn thấy rõ dung mạo của thiếu nữ kia, nhưng có thể nhìn ra thiếu nữ tuổi không quá hai mươi, dáng vẻ đài các và quí phái.

Khi đoàn người vừa đến bên ngoài cửa lầu, Phùng Uyển Quân và Liễu a di đã bước ra bên ngoài nghênh đón. Cả hai đều cúi người thi lễ nói :

– Cung nghinh Tam công chúa.

Người thiếu nữ mặc hoàng y xua tay nói :

– Miễn lễ, vào trong rồi hãy nói.

Phùng Uyển Quân và Liễu a di liền nép người sang hai bên. Bốn thiếu nữ mặc hắc y bước vào bên trong trước, sau đó vị Tam công chúa mới chậm rãi bước vào.

Hà Lăng Phong thấy sự việc như vậy, liền nghĩ bụng :

– “Đám người này thật không đơn giản. Vừa có Công chúa, vừa có thị vệ. Khí phách đường đường hơn hẳn Thiên Ba phủ. Xem ra kẻ giả mạo Phùng Uyển Quân chỉ à một tên a hoàn, còn Liễu a di bất quá chỉ là một ả nô bộc mà thôi.”

Nghĩ đến đây, Hà Lăng Phong liền thay đổi ý định. Chàng quyết định đi về phía tiền sảnh để nghe xem bọn họ nói gì.

Nhưng xung quanh nơi đây đều được canh phòng nghiêm ngặt, làm thế nào mới có thể nghe trộm được bọn họ nói chuyện?

– À! Có rồi!

Hà Lăng Phong vượt qua mái nhà đến sát bên mái hiên. Chàng lợi dụng cây cối um tùm ở bên dưới liền buông mình xuống đất. Sau đó chàng nằm sát xuống đất bò đến bên dưới gian thượng lầu, rồi tìm

ống dẫn hơi.

Hà Lăng Phong còn nhớ bên trong giàn thượng phòng có xây một lò sưởi để dùng vào mùa đông. ống khói của lò sưởi này vừa đúng đi ngang qua vách tường của gian đại sảnh ở bên dưới.

Nếu như chui vào bên trong ống khói, thì đó là một nơi nghe trộm thật là lý tưởng.

Mọi thứ đều đúng như Hà Lăng Phong dự tính. Vị trí của lò sưởi thật chính xác. ống khói lại vừa rộng, đủ để một người lọt vào trong.

Điều tuyệt diệu là trên ống khói và vách gian đại sảnh đều có một chiếc cửa nhỏ để tiện cho việc dọn ống khói. Nếu như mở cánh cửa này ra không những có thể nghe được những người bên trong nói chuyện, thậm chí còn có thể nhìn thấy toàn cảnh bên trong đại sảnh.

Chỉ có một điều đáng tiếc duy nhất là khi Hà Lăng Phong chui vào bên trong ống khói, vị Tam công chúa kia đã ngồi xuống ghế. Lưng ghế lại vừa đúng quay về phía cánh cửa nhỏ kia. Cho nên Hà Lăng Phong không cách chi nhìn thấy được dung mạo của vị Tam công chúa.

Liễu a di ngồi trên một chiếc ghế ở hai bên. Bốn thiếu nữ mặc hắc y đứng cạnh hai bên tả hữu, còn Phùng Uyển Quân, đang đứng thuật lại tình hình phát sinh gần đây cho Tam công chúa nghe.

Sau khi nghe xong vị Tam công chúa dường như không hoàn toàn hài lòng nên chậm rãi nói :

– Những ngày qua ngươi biểu hiện rất tốt, nhưng nếu nói là đã hoàn toàn khống chế được Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ thì chưa được chính xác. Ngươi phải biết rằng, mục đích của chúng ta không phải là muốn chiếm lấy Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ. Mà mục đích của chúng ta là lấy cho được Yên Chi bảo đao cùng hiểu rõ trận pháp Đao Kiếm hợp bích để sau này ở tại La Phù đao hội, chúng ta có thể đánh bại bọn nam nhân và bắt bọn chúng phải vĩnh viễn qui phục dưới chân các nữ nhân như chúng ta.

Phùng Uyển Quân nói :

– Dạ, thuộc hạ biết!

Tam công chúa nói :

– Ngươi đã biết thì không nên dùng bạo lực, đặc biệt là đối với Phùng Viên và càng không nên để lộ thân phận của mình. Như vậy lão ta mới mang những tinh hoa trận pháp Đao Kiếm hợp bích nói ra.

Phùng Uyển Quân nói :

– Nhưng lão ta đã hoài nghi thuộc hạ.

Tam công chúa nói :

– Vậy điều này chứng minh công phu của ngươi vẫn còn chưa đủ. Khi hành sự lại không thể nhẫn nại.

Phùng Uyển Quân đứng im cúi đầu.

Tam công chúa lại nói tiếp :

– Việc không thể tha thứ được, chính là ngươi đánh cắp bảo đao quá gấp nên mọi việc an bày chưa đủ chu đáo để dẫn đến hy sinh hai tánh mạng, nhưng thân phận vẫn bị bại lộ. Ngươi thử nghĩ kỹ xem việc này có đáng hay không?

Phùng Uyển Quân vẫn cúi đầu đáp :

– Thuộc hạ biết tội.

Tam công chúa thở dài một tiếng :

– Sau khi Cung chủ biết được chuyện này, người vô cùng giận dữ. Nhưng nghĩ tình ngươi đã có công lấy được bảo đao nên không bắt tội ngươi. Vì vậy Cung chủ đặc biệt phái ta và Liễu a di đến đây thay ngươi hành sự.

Phùng Uyển Quân cúi người nói :

– Đa tạ Cung chủ tha tội cho. Cảm tạ Tam công chúa giúp đỡ thuộc hạ!

Tam công chúa nói :

– Bây giờ ngươi hãy mang thanh Yên Chi bảo đao ra giao lại cho ta, còn Phùng Viên giao cho Liễu a di mang đi. Nhưng ngươi vẫn tiếp tục lưu lại ở Thiên Ba phủ tiếp tục dùng thân phận Dương phu nhân tìm cách điều tra rõ thân phận của Điền Bá Đạt. Nhất định phải biết hắn ta làm theo mệnh lệnh của ai? Có mục đích gì? Sau khi đã tìm hiểu rõ phải lập tức báo cáo ngay, tuyệt đối không được tự ý hành động.

Phùng Uyển Quân nói :

– Thuộc hạ rõ!

Tam công chúa nói :

– Còn nữa, về phần gã họ Hà kia chúng ta đã tốn không ít tâm huyết để tạo nên. Võ công của hắn ta không cao lắm, nên chỉ cần nghiêm ngặt giám sát là được mà không cần phải sử dụng đến Tán Công

sa. Ngươi nên đưa thuốc giải cho hắn và dùng cách mê hoặc hắn, để cho hắn cam tâm tình nguyện phục vụ cho ngươi.

Phùng Uyển Quân dạ một tiếng.

Hà Lăng Phong nghe Tam công chúa nói vậy, trong lòng không khỏi nhủ thầm :

– “Hảo a đầu, ngươi cho rằng Hà mỗ ta là một người háo sắc và nhát gan đến như vậy hay sao? Nếu ngươi nghĩ vậy thì ngươi đã lấm rồi. Võ công của Hà mỗ này tuy bình thường, nhưng ta không dễ gì để cho kẻ khác sai khiến...”

Chỉ nghe Liễu a đầu đứng lên nói :

– Công chúa định bao giờ sẽ khởi giá?

Tam công chúa nói :

– Ngươi hãy ra phòng khách dẫn người, còn ta đi lấy bảo đao chỉ một lát là ta sẽ ra ngay.

Phùng Uyển Quân liền nói :

– Để thuộc hạ ra ngoài hoa viên lấy bảo đao, và lệnh cho Bình Nhi dẫn Liễu a di la phòng khách dẫn người.

Tam công chúa liền chau mày hỏi :

– Ngươi mang bảo đao chôn ở trong hoa viên?

Phùng Uyển Quân liền đáp :

– Dạ phải. Thuộc ha vốn định lấy bảo đao lên nhưng không ngờ bị Hà Lăng Phong nhìn thấy cho nên phải xuất thủ đả thương hắn ta. Vì thời gian cấp bách nên thuộc hạ đành chôn bảo đao vào lại chỗ cũ. Phùng Viên nhìn thấy hố đất vẫn chưa được lấp lại, nên cứ ngỡ rằng bảo đao không còn ở chỗ cũ nữa.

Tam công chúa lắc đầu nói :

– Ngươi làm như vậy là quá mạo hiểm. Bây giờ ngươi hãy mau đi lấy bảo đao về, hy vọng rằng không có việc gì ngoài ý muốn xảy ra.

Phùng Uyển Quân dạ một tiếng, lập lức bước ngay ra khỏi cửa.

Hà Lăng Phong cũng lập tức vội vàng ra khỏi ống khói lò sưởi ngay.

Chàng không sợ Phùng Viên sẽ bị Liễu a di dẫn đi, chàng quyết tâm phải đến chỗ chôn bảo đao trước Phùng Uyển Quân ít nhất chàng cũng có thể ngăn cản tuyệt đối không để cho Tam công chúa mang thanh Yên Chi bảo đao đi, chung quanh khu vực này nhất định đã bị canh gác nghiêm ngặt, nhưng Hà Lăng Phong không quan trọng lắm việc này. Sau khi ra khỏi ống khói lò sưởi chàng liền nhắm hướng khu rừng ở phía sau lầu chạy đến.

Điều kỳ lạ là chàng chạy nhanh như vậy lại không bị một ai phát hiện ra.

Hà Lăng Phong chạy một mạch đến bên ngoài bìa rừng. Chàng đoán rằng Phùng Uyển Quân cũng đang tiến về phía rừng bằng một lối khác nên chàng không dám chậm trễ, lập tức chui ngay vào trong rừng.

Khi Hà Lăng Phong đến gần tới chỗ chôn bảo đao, đột nhiên chàng nghe có tiếng bước chân.

Trong lòng Hà Lăng Phong nghĩ thầm :

– "Xem tình hình thì mình không thể nào lấy bảo đao trước Phùng Uyển Quân được. Cho dù hai người có đến cùng một lúc, nhưng dựa vào võ công, thì mình không phải là đối thủ của Phùng Uyển Quân".

Vì bất đắc dĩ nên Hà Lăng Phong đành phải dừng bước lại, chú ý nghe ngóng động tĩnh của đối phương.

Thật là kỳ quái, chàng vừa dừng bước lại, thì tiếng bước chân của đối phương cũng không còn nghe thấy.

Hà Lăng Phong thử tiến về trước thêm vài bước, nhưng đối phương vẫn không hề có động tịnh gì.

Thật ra đây là chuyện gì?

Chẳng lẽ vì mình quá khẩn trương nên nghe lầm?

Thời gian bấy giờ không cho phép chàng suy nghĩ nhiều, nên chàng liền bước nhanh về phía chiếc hố có chôn bảo đao.

Khi đến gần tới chiếc hố, Hà Lăng Phong không khỏi sửng sốt.

Lớp đất bên trên còn rất mới, rõ ràng đã có người vừa mới đào lên.

Nhưng người đào chiếc hố nhất định không phải là Phùng Uyển Quân bởi vì Phùng Uyển Quân đang đứng bên cạnh chiếc hố như tượng gỗ, hai tay hoàn toàn trống không, rõ ràng là ả ta đã bị điểm huyệt.

Hà Lăng Phong nhìn quanh nhưng không phát hiện ra một bóng người, liền vội vàng hỏi :

– Bảo đao đâu? Phải chăng bảo đao đã bị người ta đào lấy mất rồi?

Phùng Uyển Quân không đáp lại. Ngoài hai mắt còn có thể chớp động ra toàn thân ả ta dường như đã cứng đờ.

Thật ra huyệt đạo đã bị điểm làm sao ả ta có thể trả lời được.

Hà Lăng Phong vì gấp muốn biết tình hình bảo đao như thế nào, nên chàng liền bước đến vỗ vào sau lưng Phùng Uyển Quân hai cái.

Nhưng vì Hà Lăng Phong không đề tụ chân khí được cho nên chàng không cách chi giải được huyệt đạo cho Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong vẻ nôn nóng nói :

– Trên người có mang thuốc giải Tán Công sa hay không? Nếu như có, ngươi hãy chớp mắt hai cái cho ta biết.

Phùng Uyển Quân liền chớp mắt hai cái.

Hà Lăng Phong lập tức đưa tay lên tìm kiếm. Quả nhiên từ túi ảo của Phùng Uyển Quân chàng tìm thấy một chiếc bình nhỏ.

– Đây chính là thuốc giải.

Phùng Uyển Quân lại chớp mắt.

Hà Lăng Phong mở nắp bình lấy ra một viên bỏ vào trong miệng.

Sau khi uống thuốc giải xong, tự nhiên chàng cảm thấy bụng mình có luồng khí nóng chầm chậm chạy xuống Đan điền. Hà Lăng Phong hít thật sâu vào một hơi rồi thử đề tụ chân khí. Quả nhiên chân khí của chàng đã hoàn toàn khôi phục.

Hà Lăng Phong liền đưa tay phải lên, nhưng đột nhiên chàng phát hiện tạm thời không nên giải huyệt cho Phùng Uyển Quân được. Võ công của nữ nhân này có thể cao thâm hơn mình. Nếu sau khi được giải huyệt, ả ta ngược lại phản kích mình. Lúc ấy không phải oan uổng cho mình hay sao?

Nghĩ vậy nên Hà Lăng Phong chỉ giải huyệt á môn cho Phùng Uyển Quân mà thôi.

Phùng Uyển Quân tức thì la á lên một tiếng và đã có thể nói chuyện được.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

– Mau nói ngay có phải Yên Chi bảo đao đã bị người ta đào rồi hay không?

Phùng Uyển Quân không trả lời thẳng vào câu hỏi của chàng, mà chỉ nói rằng :

– Thất lang, xin chàng hãy giải huyệt cho ta trước đi. Dù sao chúng ta cũng là phu thê, hơn nữa ta đã đưa cho chàng thuốc giải. Vậy chàng đâu thể thấy chết mà không cứu!

Hà Lăng Phong nói :

– Chỉ cần ngươi nói cho ta biết bảo đao đã bị ai lấy đi, tự nhiên ta sẽ cứu ngươi.

Phùng Uyển Quân nói :

– Ta nhất định sẽ nói cho chàng biết. Nhưng chàng hãy giải huyệt đạo cho ta trước đã.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

– Đến nước này mà ngươi còn nói điều kiện tới ta sao?

Phùng Uyên Quân nói :

– Đây không phải là điều kiện, mà là ta cầu xin chàng. Nếu như để mất bảo đao ta chỉ có một con đường chết mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

– Ngươi không thể để mất đi bảo đao, chẳng lẽ ta có thể đánh mất hay sao?

Phùng Uyển Quân gượng cười nói :

– Thất lang, bây giờ nói những lời này có ích gì. Bất luận là bảo đao thuộc về ai, nhưng hai chúng ta đều không muốn mất nó đi, phải vậy không?

Tự nhiên Hà Lăng Phong không có cách gì để phủ nhận. Chàng cũng đã từng nghĩ qua, nếu như để bảo đao lọt vào trong tay của người khác, đối với mình cũng chẳng có lợi ích.

Phùng Uyển Quân lại nói :

– Thất lang, chàng hãy mau giải huyệt cho thiếp đi. Chúng ta phải cùng nhau hợp tác truy tìm bảo đao, chứ đừng nên lo hoài nghi nhau mãi. Đợi tìm được bảo đao rồi, thiếp sẽ kể cho chàng nghe tất cả!

Hà Lăng Phong nói :

– Vậy thì ngươi hãy nói cho ta biết trước, ai đã lấy bảo đao?

Phùng Uyển Quân thở dài một tiếng nói :

– Nếu như thiếp nói cho chàng biết, chàng có giữ lời hứa giải huyệt cho thiếp hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Việc đó tất nhiên rồi, Hà mỗ này đâu phải là người không giữ lời hứa.

Phùng Uyển Quân cười cười nói :

– Chàng có bằng lòng giống như trước đây, xem thiếp như là thê tử của chàng hay không?

– Ngươi…

Hà Lăng Phong có vẻ đã bực bội nói :

– Thật ra ngươi có chịu nói hay không? Ta không có thời gian để nói với ngươi những chuyện vô bổ như vậy.

Phùng Uyển Quân thở dài ra một tiếng :

– Các nam nhân đều cho rằng đây là những chuyện vô bổ, nhưng còn đối với nữ nhân thì đây là việc vô cùng quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn cả tánh mạng của mình. Thất lang, tuy chúng ta không phải là phu thê chính thức. Nhưng mấy tháng vừa qua chúng ta đã sống một cuộc sống phu thê thật sự. Bất kẻ là chàng có tin hay không, nhưng đời này chàng vĩnh viễn vẫn là phu quân của thiếp. Danh tánh có thể là giả nhưng tình cảm của thiếp đối với Thất lang tuyệt đối không hề dối. Thất lang, chàng…

Hà Lăng Phong xua tay nói :

– Thôi được, thôi được, cho dù ngươi đối với ta tình sâu nghĩa nặng nhưng bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này. Chúng ta hãy giải quyết việc chánh trước, sau đó rồi hãy nói đến những chuyện này được hay không?

Hà Lăng Phong gần như muốn bật cười thành tiếng. Bởi vì vừa rồi Tam công chúa kêu Phùng Uyển Quân dùng mọi cách để mê hoặc chàng. Nên chàng cảm thấy những lời Phùng Uyển Quân nói ra hoàn toàn giả tạo.

Phùng Uyển Quân dường như cũng biết mình đã nói hơi quá, nên liền đổi giọng :

– Thôi được, thiếp sẽ nói cho chàng biết kẻ đã lấy đi bảo đao là ai. Có thể nói tám phần mười là Điền Bá Đạt.

Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên :

– Tại sao nói rằng tám phần mười.

Phùng Uyển Quân nói :

– Bởi vì hắn ta dùng khăn đen che mặt nên thiếp không nhìn rõ diện mạo của hắn. Nhưng theo như sự phán đoán của thiếp, thì ngoài Điền Bá Đạt ra, tuyệt đối không còn có một ai khác.

Hà Lăng Phong cũng hoài nghi Điền Bá Đạt nên trâm ngâm hồi lâu, nói :

– Võ công của Điền Bá Đạt không mấy cao minh, vậy tại sao ngươi lại bị hắn ta khống chế huyệt đạo?

Phùng Uyển Quân nói :

– Hắn ta nhân lúc thiếp không đề phòng bất thần xuất thủ. Hơn nữa trong rừng còn có đồng đảng của hắn mai phục.

Hà Lăng Phong nói :

– Bọn chúng có tất cả mấy tên?

Sau khi lấy được bảo đao bọn chúng đi về hướng nào? Và đã đi được bao lâu rồi?

Phùng Uyển Quân nói :

– Bao nhiêu tên thiếp cũng nhìn không rõ, nhưng khoảng chừng ba tên thì phải. Sau khi lấy được bảo đao, bọn chúng liền đào tẩu về hướng Cúc Hương thủy tạ.

Cúc Hương thủy tạ gần sát gian thượng phòng, và cách gian thượng phòng không xa chính là gian tiền sảnh. Nếu luận về lý Điền Bá Đạt phải chạy ra sau hậu viện mới phải. Vậy tại sao bọn chúng lại chạy ra phía trước tiền sảnh.

Điều này không khỏi khiến cho Hà Lăng Phong cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng vì thời gian quá cấp bách không cho phép chàng hỏi tiếp. Nên chàng chỉ suy nghĩ lướt qua rồi quay lưng bước đi.

Phùng Uyển Quân liền nói lớn :

– Thất lang, chàng đã hứa giải huyệt cho thiếp rồi mà?

Hà Lăng Phong nói :

– Ta vốn định giải huyệt cho ngươi. Nhưng ngươi đã làm mất bảo đao, vì vậy Tam công chúa nhất định không dễ gì tin lời của ngươi. Vậy chi bằng cứ để ngươi y như vậy, không phải dễ giải thích cho ngươi hay sao.

Phùng Uyển Quân liền nói :

– Thất lang, chàng không thể nói không giữ lời, Thất lang… Thất lang…

Hà Lăng Phong đưa tay lên điểm lại vào huyệt á môn của Phùng Uyển Quân. Nhưng sau đó chàng vỗ nhẹ lên trên trán ả nói :

– Ta làm như vậy toàn là vì ngươi. Nếu như chúng ta không phải có tình nghĩa phu thê, thì ta đã giải huyệt cho ngươi và để cho vị Tam công chúa kia trừng phạt ngươi. Còn bây giờ để ngươi như vầy, ngươi đã hoàn toàn không có trách nhiệm.

Nói xong chàng buông tay xuống bước nhanh ra khỏi rừng.

Vừa đi Hà Lăng Phong vừa nghĩ. Lúc này Liễu a di nhất định đã mang người đến trước tiền sảnh. Nếu như Phùng Viên không chịu thúc thủ bó tay thì rất có thể hai bên sẽ động thủ. Cho nên khi ra khỏi khu rừng, Hà Lăng Phong liền đi về phía tiền sảnh ngay.

Nhưng khi vừa đến cửa hoa viên, đột nhiên Hà Lăng Phong nghe thấy có những tiếng la quát.

Âm thanh phát ra từ phía gian thượng phòng, trong đó có cả tiếng của Phùng Viên.

Hà Lăng Phong liền đi dọc theo hoa viên, chàng lợi dụng những hàng cây tối đen quay trở lại bên ngoài gian thượng phòng.

Từ xa Hà Lăng Phong đã có thể nhìn thấy trước cửa phòng đèn đuốc sáng trưng. Đồng thời có hai bóng người đang giao đấu với nhau kịch liệt.

Vị Tam công chúa đang đứng trên bực tam cấp ở trước cửa. Còn bên thiếu nữ mặc hắc y, xếp thành chữ nhất chắn hàng ngang ở phía trước.

Dưới ánh đèn, Hà Lăng Phong đã có thể nhìn thấy rõ diện mạo của vị Tam công chúa kia.

Gương mặt nàng rất thanh tú, mày ngài mắt phượng, mũi cao tuổi chừng mười tám mười chín. Vừa nhìn vào đã biết ngay vị Tam công chúa kia là một người thông minh tuyệt đỉnh. Chỉ có điều hai mắt nàng có vẻ hơi thâm trầm.

Còn hai người đang giao đấu kia, chính là Liễu a di và Phùng Viên.

Cả hai đều đánh bằng quyền chưởng, chứ chưa dùng đến binh khí. Nhưng có thể nhìn thấy rõ, Phùng Viên xuất chưởng vô cùng mãnh liệt, gió thổi vù vù và rõ ràng lão ta đang chiếm thượng phong. Còn thân pháp của Liễu a di thì lại nhẹ nhàng nhanh lẹ, né tránh những chưởng pháp của Phùng Viên. Rõ ràng Liễu a di cũng có chút biểu lộ bại dưới tay của Phùng Viên.

Xem ra thì hai người đã đấu rất lâu rồi.

Vị Tam công chúa đứng chú ý nhìn trận đấu. Còn bốn thiếu nữ mặc hắc y chỉ bàng quan đứng nhìn, cơ hồ không có ý xông vào trận trợ giúp cho Liễu a di.

Nếu đơn độc giúp đấu Phùng Viên có thể đánh bại Liễu a di. Nhưng nếu bọn họ thay phiên nhau giao đấu với lão thì điều ấy rất khó nói.

Lúc ấy trong bụng Hà Lăng Phong nghĩ thầm :

– “Nếu bây giờ có thanh Yên Chi bảo đao, như vậy thật là tốt”.

Đúng lúc ấy chợt nghe tiếng quát của Tam công chúa :

– Liễu a di hãy lui ra mau!

Liễu a di liền đáp lại một tiếng, rồi tung người ra khỏi vòng chiến.

Vị Tam công chúa đưa tay lên vẫy một cái. Bốn thiếu nữ mặc hắc y liền đồng loạt tuốt gươm ra khỏi vỏ, xông lên vây lấy Phùng Viên.

Phùng Viên cười nhạt nói :

– Tiểu a đầu, người định dùng cách đấu luân phiên để làm tiêu hao nguyên khí của ta hay sao? Được, ngươi cứ việc xông lên. Phùng mỗ ta không hề e ngại đâu.

Chỉ nghe thấy vị Tam công chúa kia thấp giọng nói :

– Đưa cho lão ta một thanh kiếm.

Liễu a di liền lấy kiếm của một a hoàn đang đứng cầm đèn đứng bên cạnh ném cho Phùng Viên.

Phùng Viên nhận lấy kiếm mà trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhướng mày hỏi :

– Thế nào? Bộ ngươi không còn muốn sống nữa hay sao?

Vị Tam công chúa nói :

– Bọn ta không muốn ỷ đông mà thắng lão. Nhưng vì bốn người họ lâu nay đã luyện Hợp kích đao pháp. Bởi vậy để cho công bằng, ta để lão sử dụng vũ khí.

Phùng Viên cười ha hả nói :

– Nhưng ngươi đừng quên rằng Kinh Hồng kiếm pháp của Thiên Tuế phủ đã nổi danh trong giang hồ mấy mươi năm nay. Nếu trong tay Phùng mỗ ta có được một thanh kiếm, thì các ngươi đừng hòng có đường sống.

Tam công chúa nói :

– Vậy thì phải thử mới biết.

Tam công chúa liền đưa tay vỗ ba cái.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y nhất tề hét lớn xông lên tấn công ngay.

Mỗi người bọn họ đều có hai thanh kiếm một dài, một ngắn. Nhưng thanh đoản kiếm vẫn còn giắt ở thắt lưng.

Bọn họ hai tay nắm chặt lấy chuôi đao, đồng loạt xông lên chém vào hai bên tả hữu của Phùng Viên. Chỉ trong khoảnh khắc, bọn họ đã tung ra mười hai chiêu.

Chỉ thấy ánh đao sáng chói, bốn phía đều có ánh bạc che lấy họ.

Hà Lăng Phong cũng là người luyện đao, nhưng chàng chưa từng gặp qua một thứ đao pháp thần tốc và uy mãnh đến như vậy. Vì vậy chàng không khỏi ngầm lo lắng cho Phùng Viên.

Từ trong ánh đao chỉ nghe Phùng Viên cười lên một tiếng, rồi thi triển kiếm pháp.

Hà Lăng Phong không nhìn thấy rõ chiêu thức của Phùng Viên sử dụng như thế nào. Chàng chỉ thấy trước mắt mình đầy hoa đốm, còn tai nghe thấy những tiếng va chạm của đao kiếm, ánh lửa bắn tung tóe ra.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y, khi tấn công động tác rất lạ, khi thối lui cũng nhanh lẹ không kém. Bọn họ đều lùi ra sau bốn bước, hai tay vẫn nắm chặt lấy chuôi đao và vẫn bao vây Phùng Viên vào giữa.

Vị Tam công chúa hơi nhíu mày mỉm cười nói :

– Quả nhiên không hổ là cao thủ.

Phùng Viên lạnh lùng hừ một tiếng :

– Tiểu a đầu, ngươi còn có bao nhiêu người, cứ kêu bọn chúng xông lên hết đi.

Vị Tam công chúa mỉm cười không nói gì, lại đưa tay lên vỗ liên tiếp bốn cái.

Hai thiếu nữ mặc hắc y trong bọn họ liền thối lui ra khỏi trận đấu. Nhưng hai thiếu nữ mặc hắc y còn lại tiếp tục xuất chiêu.

Lần này hai thanh đao lại bắt đầu xé gió tấn công. Một tấn công ở trên và một tấn công ở hạ bộ, tốc độ nhanh lẹ không thể nào lường được. Tuy bọn họ bớt đi hai người, nhưng thế công vẫn hiểm ác vô cùng.

Phùng Viên gần như không hề để ý đến thế hợp công trên dưới của bọn họ.

Thanh trường kiếm trong tay lão ta từ từ chuyển động.

Keng! Keng! Hai tiếng. Hai thanh đao gần như đồng thời bị khóa chặt.

Cuối cùng Hà Lăng Phong cũng đã nhìn thấy rõ. Phùng Viên chỉ sử dụng có một chiêu thức, nhưng đồng thời lại khóa chặt hai thanh đao. Chiêu thức vừa rồi của Phùng Viên vốn nghinh tiếp thanh đao đang tấn công ở bên trên. Nhưng khi đao kiếm chạm vào nhau, thanh trường kiếm giống như có nam châm hút chặt lấy thanh đao rồi cả đao cùng kiếm vẽ một vòng, đỡ thế cống của thanh đao ở bên dưới.

Nói cách khác đây là chiêu thức “Nhất Thức Nhị Dụng” mượn đao khống chế đao. Bất luận là thời gian, chiêu thức và uy lực đều kết hợp một cách độc đáo.

Vị Tam công chúa chợt vọt miệng khen :

– Hảo kiếm pháp!

Nói xong đưa tay lên vỗ hai cái.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y lập tức thay đổi thế tấn công. Bọn họ xếp thẳng thành hàng dọc, hơn nữa thanh đoản đao ở thắt lưng, cũng được họ lấy ra cầm tay.

Thiếu nữ mặc hắc y đứng đầu tấn công trước. Hai thanh trường đao và đoản kiếm cùng lúc tấn công vào hai điểm trên người của Phùng Viên. Nhưng khi binh khí sắp chạm vào nhau thì thiếu nữ mặc hắc y lập tức thu đao về và thối lui ra sau. Thiếu nữ mặc hắc y thứ hai lập tức xông lên tấn công tiếp. Nhưng cũng giống thiếu nữ mặc hắc y thứ nhất, khi binh khí vừa chạm vào nhau thiếu nữ mặc hắc y liền thu đao về và cũng lùi ra phía sau. Sau đó là người thứ ba và kế tiếp.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y cứ luân phiên nhau tấn công Phùng Viên. Mỗi lần bọn họ xuất thủ, đều nhắm vào những chỗ hiểm khác nhau trên người Phùng Viên. Hơn nữa cách thức công của họ cũng rất

là kỳ lạ, một người chỉ xuất một chiêu, rồi lập tức thay người khác.

Mặc dù vậy, Phùng Viên không hề nao núng, lão đưa kiếm ra hóa giải những thế tấn công hiểm ác của họ trong nháy mắt, lão ta đã phát ra hơn hai mươi thế kiếm.

Hà Lăng Phong nhìn thấy những thế kiếm uyển chuyển huyền diệu của Phùng Viên, mà không khỏi cảm thấy hâm mộ.

Trong lúc chàng đang tập trung tinh thần để nhớ kỹ những thế kiếm tuyệt diệu của Phùng Viên, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng cười lạnh lùng từ trong bóng tối phát ra, nói :

– Lão họ Phùng, đừng mang hết công phu ra thi triển, nếu không sau này chẳng còn gì là tuyệt kỹ.

Âm thanh kia tuy không lớn, nhưng mọi người có mặt tại đó đều nghe rất rõ.

Phùng Viên đột nhiên thu kiếm lại, thối lui ra sau quát :

– Là vị bằng hữu nào, xin hãy lộ diện.

Bốn bề im lặng, không một tiếng trả lời.

Vị Tam công chúa cũng ra hiệu cho bốn thiếu nữ mặc hắc y thôi tấn công.

Nhưng lại quay sang gật đầu nói với Liễu a di :

– Đêm nay thu hoạch cũng không ít, chúng ta đi thôi.

Liễu a di nói :

– Nhưng mà thanh đao kia...

Tam công chúa nói :

– Đó đã là việc không cần kíp nữa, thôi hãy đi mau!

Nói xong đưa tay lên phất nhẹ một cái, đèn đuốc xung quanh đều tắt hết.

Ngay lúc ấy Phùng Viên liền hét lớn :

– Bọn ngươi định chạy?

Thanh trường kiếm trong tay Phùng Viên liền vung lên, nhắm ngay một thiếu nữ mặc hắc y gần nhất chém tới.

Người thiếu nữ mạc hắc y không hề đưa đao lên đỡ, mà lách người né tránh, đồng thời từ trong tay tung ra một thứ bột có mùi thơm.

Phùng Viên lập tức nín thở lại, lui la sau hơn năm bước và vội vàng lấy trong người ra một ngọn đuốc.

Đợi đến khi lao ta đốt được ngọn đuốc lên thì đám người của vị Tam công chúa kia đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Phùng Viên hứ lên một tiếng định đuổi theo.

Nhưng lúc ấy, Hà Lăng Phong đã từ trong bụi cây chui ra gọi lớn :

– Lão đại ca, đừng đuổi theo nữa. Cứ để cho bọn chúng đi đi.

Phùng Viên giơ cao ngọn đuốc lên nói :

– Người phát ra câu nói vừa rồi chính là ngươi?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Tiểu đệ cũng có nghe thấy âm thanh đó, nhưng lại không nhìn thấy ai cả. Nhưng tiểu đệ nghĩ người kia hoàn toàn không có ác ý.

Phùng Viên nói :

– Tại sao ngươi biết người kia không có ác ý?

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này đợi lát nữa chúng ta hãy nói. Còn bây giờ chúng ta đừng để cho một người chạy thoát.

Phùng Viên nói :

– Là ai?

Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

– Chính là ả giả mạo Phùng Uyển Quân.

Phùng Viên liền tỏ vẻ vui mừng nói :

– Ả ta đã bị ngươi bắt rồi sao? Hiện giờ ả ta ở đâu?

Hà Lăng Phong không trả lời, liền quay lưng bước đi dẫn đường cho Phùng Viên, khi hai người đến bên chiếc hố có chon bảo đao thì không nhìn thấy Phùng Uyển Quân đâu cả.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

– Tiểu đệ rời khỏi đây chưa được nửa tuần trà. Hơn nữa ả ta lại bị điểm huyệt, lẽ nào ả ta lại biết bay hay sao?

Phùng Viên vẻ trách móc nói :

– Nữ nhân này rất là quan trọng. Ngươi đã khống chế được ả ta, vậy tại sao không dẫn ả ta cùng đi? Bây giờ chắc chắn ả ta đã được đồng đảng cứu đi rồi.

Chương 11: Môi Hở Răng Lạnh

Hà Lăng Phong cười nói :

– Không phải tại hạ hoài nghi, mà là Tỷ Muội hội lúc nào cũng có ý đồ tìm cách trà trộn vào trong Thiên Ba phủ. Phí cô nương là nữ nhi, chúng ta lại chưa từng gặp mặt qua. Nếu như cô nương cũng có thể chứng minh được thân phận của mình, như vậy sẽ tốt hơn.

Phí Minh Châu nói :

– Hai vị muốn tiểu muội phải chứng minh như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Biện pháp tốt nhất là mời Phí cô nương múa thử độc môn đao pháp Liệt Diệm thập tam trảm để cho bọn tại hạ xem thử.

Phí Minh Châu suy nghĩ giây lát nói :

– Thật ra biện pháp này cũng không thể chứng minh được thân phận của tiểu muội. Bởi vì phụ thân của tiểu muội đã đem Liệt Diệm thập tam trảm truyền lại cho ả yêu nữ kia rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này không sao cả. Ả yêu nữ kia tuy cũng biết Liệt Diệm thập tam trảm, nhưng hỏa hầu nhất định không bằng được với cô nương.

Phí Minh Châu lại suy nghĩ giây lát rồi nói :

– Thôi được, tiểu muội sẽ thực hiện, nhưng tiểu muội có một yêu cầu.

Hà Lăng Phong nói :

– Phí cô nương cứ việc nói!

Phí Minh Châu nói :

– Phụ thân của tiểu muội bị bọn chúng khống chế, bất luận là giả hay thật đều không tránh khỏi

nguy hiểm, vì vậy nếu như tiểu muội có thể chứng minh được thân phận của mình thì xin hai vị hứa cùng đến Lãnh Nam với tiểu muội để cứu phụ thân của tiểu muội.

Hà Lăng Phong trả lời mà không hề do dự :

– Điều này Phí cô nương không cần phải cẩn thận căn dặn. Võ lâm Tam phủ đồng bị ám hại, như vậy môi hở ắt răng lạnh, tự nhiên bọn tại hạ sẽ không bỏ qua kẻ thù chung này.

Phí Minh Châu không nói thêm gì nữa, liền tháo túi hành lý, lấy ra một thanh đao cong như hình bán nguyệt.

Thân đao rộng chừng ba ngón tay, cán đao được bọc vàng. Hai bên vỏ đao được nạm những viên ngọc lớn bằng đầu ngón tay. Mới nhìn vào đã biết ngay đây là một thanh bảo dao có giá trị liên thành.

Phí Minh Châu rút bảo đao ra khỏi vỏ, thối lui ra ngoài tiền sảnh, rồi ôm đao cúi người nói :

– Xin hai vị đại ca chỉ giáo cho!

Hà Lăng Phong và Phùng Viên nhất tề đáp lễ lại, nói :

– Không dám, không dám!

Chân phải Phí Minh Châu hơi lùi xéo ra sau, toàn thân quay phắt lại, khí tụ Đan điền và sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng. Đồng thời thân đao cũng bắt đầu đỏ lên.

Không biết tại sao, Hà Lăng Phong chợt nhớ đến thanh Yên Chi bảo đao.

Thái Dương thần đao của Phí gia và Dương gia thần đao của Thiên Ba phủ đều là những đao pháp lừng danh trong võ lâm. Nhưng Phá Vân bát đại thức của Dương gia thần đao lại chú trọng về mặt huyền ảo. Vì vậy xưa nay vẫn có ưu thế hơn Liệt Diệm thập tam trảm. Thế cho nên những kỳ đại hội đao trước đây, Dương gia đều đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao. Cộng thêm Dương gia lại có thanh Yên Chi bảo đao, nên mỗi lần đại hội đao, Phí Bách Linh đều bị bại trận. Kỳ đại hội đao lần trước, Thiên Ba phủ đã để mất đi danh hiệu cao quí nhất.

Không lẽ ngoài tin đồn bị mỹ nhân kế ra, lại còn có nguyên nhân nào khác sao?

Cho dù là có bị trúng mỹ nhân kế, nhưng là do ai an bày?

Còn nếu như việc này do Tỷ Muội hội sắp đặt, thì tại sao bọn chúng lại đem danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho không Phí Bách Linh?

Hà Lăng Phong nghĩ từ Thái Dương thần đao, đến việc Yên Chi bảo đao bị đánh cắp. Rồi việc Điền Bá Đạt tự nhiên mất tông tích, nhân vật thần bí trong bóng tối nhắc nhở Phùng Viên và về tin tức

của hai phu thê Dương Tử Úy.

Tổng hợp từ những sự kiện này sẽ thấy rõ một điểm.

Đó là ngoài Tỷ Muội hội ra, nhất định còn có một tổ chức thần bí, cũng đang tham dự vào việc này.

Ban đầu Hà Lăng Phong cho rằng Lãnh Nam Phù Dung thành, đang ngầm hoành hành ở bên trong. Nhưng bây giờ chàng mới biết, ngay cả bản thân Phí Bách Linh cũng bị kẻ khác khống chế. Như vậy đủ thấy đám nhân vật thần bí kia đang ngầm cùng với Tỷ Muội hội đối đầu nhau. Hơn nữa thanh Yên Chi bảo đao đã lọt vào tay đám người bí mật.

Chàng đang nghĩ đến đây bỗng nghe Phí Minh Châu hét lên một tiếng và bắt đầu thi triển đao pháp Liệt Diệm thập tam trảm.

Hà Lăng Phong liền vội gạt ngang mọi suy nghĩ lại, tập trung nhìn Phí Minh Châu. Chỉ thấy thanh đao trong tay của Phí Minh Châu đã đỏ hồng lên. Khi thanh đao di chuyển, một luồng ánh sáng đỏ lóe lên, uy lực khiếp cả người. Quả nhiên là đao pháp hiếm có trong võ lâm.

Phí Minh Châu là nữ, mà đao pháp còn có uy lực dũng mãnh đến vậy. Như vậy đủ thấy Liệt Diệm thập tam trảm không phải là thứ đao pháp tầm thường.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Viên nói :

– Lão đại ca thấy thế nào?

Phùng Viên gật đầu nói :

– Quả thật là chánh tông Thái Dương thần đao.

Hà Lăng Phong mỉm cười cung tay nói :

– Phí cô nương, thật là thất kính. Xin cô nương lượng thứ bỏ qua cho và mời cô nương vào trong tiền sảnh, chúng ta sẽ nói chuyện rõ hơn.

Phí Minh Châu nói :

– Bây giờ hai vị đã tin tiểu muội không phải giả rồi chứ?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Chính mắt mục kích Lãnh Nam tuyệt học, làm sao mà không tin được.

Phí Minh Châu nói :

– Vậy thì hai vị được dự định lúc nào sẽ cùng tiểu muội đến Lãnh Nam?

Hà Lăng Phong nói :

– Dù sao hôm nay cũng không còn kịp, Phí cô nương từ xa đến đây thiết nghĩ chắc cũng nên nghỉ ngơi một chút. Tối nay ngu huynh sẽ chiêu đãi Phí cô nương, rồi chúng ta cùng nhau thương lượng làm thế nào cho tốt.

Phí Minh Châu cười cười nói :

– Tiểu muội không dám khách sáo, hễ đã đến thì phải ở lại chơi vài hôm.

Thế rồi Hà Lăng Phong lệnh cho bọn a hoàn chuẩn bị phòng khách cho Phí Minh Châu. Mặt khác chàng kêu bọn nhà bếp chuẩn bị rượu và thức ăn để chiêu dài khách.

Phí Minh Châu vừa rời khỏi tiền sảnh về phòng khách, Phùng Viên liền lên tiếng hỏi :

– Thất lang, mười ba chiêu thức vừa rồi, đệ có nhớ hết không?

Hà Lăng Phong vỗ vỗ lên đầu nói :

– Toàn bộ đã ở đây!

Phùng Viên vẻ vui mừng nói :

– Thế thì rất tốt, tuy chúng ta đã bị người trộm lấy quyển Phá Vân bát đại thức Đao phổ cùng với hai mươi bốn chiêu kiếm pháp. Nhưng bây giờ lại học được Liệt Diệm thập tam trảm. Như vậy xem ra cũng không phải hoàn toàn bị thiệt.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng tiểu đệ cảm thấy Thái Dương thần đao tuy uy lực vô song nhưng lại thiếu đi sự mềm mại. Nếu khi sử dụng đao pháp nay mà gặp phải hảo đao chém sắc như chém bùn e rằng khó mà có thể phát huy được.

Phùng Viên nói :

– Cho nên Phí Bách Linh mới ra sức tìm kiếm bảo đao.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Tiểu đệ không phải chỉ việc này, mà ý tiểu đệ muốn nói, với sức của Thái Dương thần đao khó

mà có cơ hội thắng được Phá Vân bát đại thức và thanh Yên Chi bảo đao của Thiên Ba phủ. Vậy thì Phí Bách Linh dựa vào cái gì mà có thể thắng được Thiên Ba phủ ở kỳ đại hội đao lần trước?

Phùng Viên vẻ ngạc nhiên hỏi :

– Tại sao lão đệ lại đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này!

Hà Lăng Phong nói :

– Về việc này tiểu đệ đã muốn hỏi từ lâu nhưng cảm thấy không tiện. Vừa rồi Phí cô nương lại nhắc đến ba chữ “Mỹ nhân kế”, cho nên tiểu đệ mới quyết định hỏi lão đại ca.

Phùng Viên nói :

– Lão đệ muốn hỏi việc gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ còn nhớ, khi hai chúng ta gặp mặt nhau lão đại ca đã từng nói câu “khẳng khái mà chết”. Không biết huynh trưởng của Dương đại hiệp khảng khái chết như thế nào? Cuộc hôn nhân xảy ra giữa Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ thật ra có dụng ý gì?

Phùng Viên à lên một tiếng nói :

– Hóa ra lão đệ muốn hỏi về chuyện này. Khi mới gặp, ta ngộ nhận lão đệ là Dương Tử Úy, nên không cần phải giải thích dài dòng. Sau đó thì bị Tỷ Muội hội câu thúc, nên quên không có kể cho lão đệ nghe thật ra việc này đến ngày hôm nay vẫn còn là một bí mật.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này có liên quan đến Dương gia?

Phùng Viên nói :

– Không sai, nhưng cũng có thể có liên quan đến Tỷ Muội hội hoặc là Lãnh Nam Phù Dung thành. Ta cố gắng nói tường tận lại những điều mà mình được biết nhưng đáng tiếc những điều ta biết không được nhiều lắm.

– Việc này phải bắt đầu từ bốn năm về trước.

Phùng Viên bắt đầu thuật lại câu chuyện đầy ly kỳ hấp dẫn :

– Tương truyền lúc đó có cặp phu thê người nam mang họ Hồ vốn là một mãnh tướng của Nhạc

Phi nguyên soái. Người này tinh thông đao pháp một mình có thể địch lại cả trăm người. Sau khi Nhạc Phi nguyên soái lâm nạn, người này đã chán nản từ quan và bắt đầu cuộc đời hành hiệp giang hồ. Chỉ với một thanh đao trong tay người này đã đánh bại liên tiếp mười tám danh gia cao thủ luyện đao đệ nhất vào lúc ấy, sau đó người này được người trong gang hồ tôn xưng là “Đao thánh”. Thế rồi người này tự đặt cho mình một cái tên gọi là Hồ Nhất Đao.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Cái tên này thật là kêu.

Phùng Viên nói :

– Không chỉ có danh mà đao pháp của Hồ Nhất Đao quả thật thần sầu quỷ khóc. Nhưng cao thủ trong võ lâm ít có ai có thể đỡ được một chiêu của Hồ Nhất Đao. Vì quá mê đao pháp nên Hồ Nhất Đao đã lạnh nhạt với thê tử của mình. Và điều không thể ngờ là thê tử của Hồ Nhất Đao lại là một cao thủ về đao pháp.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Thê tử của Hồ Nhất Đao danh tánh là gì?

Phùng Viên nói :

– Thê tử của Hồ Nhất Đao họ gì, không có ai biết đến, mà chỉ biết tên là Huệ Nương. Bởi vì thường mặc y phục màu hồng, nên mọi người thường gọi là Hồng y Huệ Nương.

Hà Lăng Phong nói :

– Đao pháp của Hồng y Huệ Nương cũng rất cao minh?

Phùng Viên gật đầu nói :

– Nghe nói vị Hồng y Huệ Nương kia xuất thân từ một gia đình giàu có, lại thêm thông minh tuyệt đỉnh. Khi gả cho Hồ Nhất đao, tuổi tác giữa hai người cách nhau trên ba mươi tuổi, bởi vậy phụ thân của Hồng y Huệ Nương cực lực phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng Huệ Nương vì mến mộ võ công của Hồ Nhất Đao nên kiên quyết kết hôn với Hồ Nhất Đao. Nhưng sau hai người lấy nhau chưa đầy một năm thì giữa khuê phòng của hai người xảy ra chuyện bất hòa.

Hà Lăng Phong thở dài vẻ đáng tiếc :

– Đấy quả thật là việc bất hạnh.

Phùng Viên nói :

– Việc bất hạnh vẫn còn ở đoạn sau. Vì lấy Hồ Nhất Đao nên Huệ Nương đã bất hòa với phụ thân, bây giờ lại bị phu quân lạnh nhạt cho nên sau đó hai người chia tay, trong lòng Huệ Nương vô cùng phẫn nộ. Cũng từ đó Huệ Nương quyết tâm nghiên cứu ra một loại đao pháp và thề rằng sẽ bằng mọi cách để đánh bại Hồ Nhất Đao. Hơn mười năm mày mò nghiên cứu, cuối cùng Huệ Nương cũng đã sáng chế ra được một loại đao pháp mới. Thế rồi Huệ Nương công khai khiêu chiến với Hồ Nhất Đao, để phân cao thấp.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

– Kết quả như thế nào?

Phùng Viên cười gượng nói :

– Nghe nói hai phu thê họ trước sau giao đấu hết tám lần. Mỗi lần không vượt quá một chiêu. Chỉ cần Hồ Nhất Đao vừa xuất chiêu là đã bị khống chế chiêu thức ngay. Hồ Nhất Đao liên tiếp bại tám lần, không có một lần nào thắng lại.

Hà Lăng Phong lấy làm lạ hỏi :

– Thật sự có việc này?

Phùng Viên nói :

– Việc này không có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi vì Huệ Nương vốn là một con người thông minh tuyệt đỉnh, tuổi tác lại trẻ và gần một năm làm phu thê nên đã am hiểu phần nào về đao pháp của Hồ Nhất Đao. Cộng thêm mười năm tâm huyết, nên kết quả Huệ Nương đã thắng được Hồ Nhất Đao. Cả đời danh tiếng của Hồ Nhất Đao bây giờ lại bị hủy diệt trong tay của Huệ Nương. Có thể nói đây là thất bại nặng nề nhất trong đời của Hồ Nhất Đao.

Hà Lăng Phong nói :

– Sau đó ra sao?

Phùng Viên nói :

– Bọn họ giao đấu với nhau tất cả là tám lần, và thời gian cũng kéo dài gần mười năm, sau đó Hồ Nhất Đao không xuất hiện trên giang hồ nữa. Lúc này tuổi tác của Hồng y Huệ Nương cũng đã tứ tuần, nên cả hai phu thê họ đều qui ẩn giang hồ cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Cuối cùng hai người có hòa lại với nhau hay không?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Một khi phu thê đã trở mặt nhau thi khó mà hòa lại được.

Hà Lăng Phong trầm tư giây lát nói :

– Câu chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ba phủ chứ?

Phùng Viên nói :

– Liên quan rất lớn. Bởi vì Hồ Nhất Đao và Hồng y Huệ Nương tổng cộng giao đấu với nhau tám lần, mỗi lần đều sử dụng một chiêu đao pháp, và mỗi chiêu đều là những tinh hoa cả đời luyện đao của Hồ Nhất Đao nên được gọi là Phá Vân bát đại thức.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

– Hóa ra Dương gia thần đao chính là chân truyền của Hồ Nhất Đao. Nhưng mà...

Dừng lại giây lát Hà Lăng Phong dường nhủ hiểu được điều gì, liền nói :

– Phá Vân bát đại thức đã từng bị đao pháp của Hồng y Huệ Nương khắc chế. Có phải Phí Bách Linh đã được chân truyền về đao pháp của Hồng y Huệ Nương hay không?

Phùng Viên nói :

– Như vậy thì không. Nhưng nghe nói tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương cũng có đao phổ lưu truyền lại. Huynh đệ của Dương gia, vì tìm kiếm quyển đao phổ kia nên mới chôn vùi tánh mạng của mình ở dưới Mê cốc.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên nói :

– Mê cốc?

Phùng Viên chậm rãi nói :

– Đó là một tuyệt cốc vừa hiểm trở lại vừa thần bí. Tương truyền ở trong tuyệt cốc có đệ tử của vị Hồng y Huệ Nương kia, mỗi người đao pháp đều tuyệt luân. Nhưng những người này chưa từng rời khỏi sơn cốc cũng như không để cho bất kỳ một ai xâm nhập vào. Phàm những người vào trong Mê cốc đều vĩnh viễn không thấy trở ra. Tin này không biết tại sao Dương Chiêu Đường lão chủ nhân của Thiên Ba phủ lại biết được. Trước giờ lâm chung, lão chủ nhân đã nói lại cho trưởng tử Dương Hán Oai biết. Khi ấy ý của Dương Chiêu Đường có thể chỉ là muốn cho tử tôn biết rằng, Phá Vân bát đại thức không phải là thiên hạ vô địch nên có ý cảnh giác mà thôi. Nào ngờ Dương Hán Oai tuổi trẻ háo tháng, lại cho rằng đây chính là mối hoạn nạn lớn nhất của Thiên Ba phủ. Vì vậy sau khi chôn cất phụ

thân xong, Dương Hán Oai liền giao lại mọi việc trong phủ cho Nhị lang xử lý, một mình đi vào Mê cốc. Nhưng Dương Hán Oai ra đi mà không có ngày trở lại.

Hà Lăng Phong không khỏi buông một tiếng thở dài.

Phùng Viên nói :

– Huynh đệ Dương gia đều nghĩa khí hào hùng. Lão đại ra đi không trở về, nhị lang liền giao mọi việc trong phủ lại cho tam lang. Nhị lang ra đi cũng không thấy trở về, tiếp theo là tam lang, tứ lang, ngũ lang... đều rời phủ ra đi và cũng không có một ai trở về. Chỉ trong vòng có mấy năm ngắn ngủi, các huynh đệ Dương gia đã liên tục ra đi. Bọn họ dốc toàn tâm toàn ý để tiến hành việc này, nhưng lại không muốn cho người bên ngoài biết. Bởi vì không còn lòng dạ đâu mà lo luyện tập võ công cho nên ở La Phù đao hội, Lục lang Dương Khải Quang đã bại dưới tay Phí Bách Linh.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

– Điều này cũng không có gì là lạ. Người luyện võ một khi tâm không ổn định, thì chiêu thức tự nhiên sẽ không còn chính xác. Nhưng đây thuộc về bí mật của nhà họ Dương, vậy lão đại ca làm sao có thể biết được?

Phùng Viên nói :

– Là Lục lang Dương Khải Quang chính miệng nói với ta trước khi tham dự đại hội đao. Dương Khải Quang tự biết mình có thể sẽ bị đánh bại. Nhưng Lục lang không mang bí mật này nói lại cho Dương Tử Úy biết, để tránh cho Dương gia khỏi bị tuyệt hậu. Lúc ấy trong lòng Lục lang tâm thần không ổn định nên cuối cùng đã bại dưới tay của Phí Bách Linh.

Dừng lại một lát, Phùng Viên nói tiếp :

– Sau đó Lục lang mang hai món báu vật gia truyền là Yên Chi bảo đao và quyển đao phổ đến Thiên Tuế phủ xin cầu hôn, nên mới đem bí mật này nói lại cho ta biết. Lục lang muốn nhờ vào Đao Kiếm hợp bích để trợ lực cho Thiên Ba phủ. Và Dương Khải Quang quyết định giấu kín bí mật về Mê cốc kia để tránh cho Thất lang vì chuyện này mà phân tâm. Đồng thời Lục lang muốn bào đệ phải chuyên tâm luyện võ để trùng trấn lại gia uy, sự khổ tâm của Lục lang khiến cho người ta cảm động. Vì vậy ta mới chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Hà Lăng Phong nói :

– Lục lang Dương Khải Quang sau khi đã an bày sẵn tất cả mọi chuyện cho bào đệ, có phải cũng đã đến Mê cốc hay không?

Phùng Viên gật đầu đáp :

– Không sai!

Hà Lăng Phong nói :

– Đáng lý ra lão đại ca phải có trách nhiệm khuyên răng Dương Khải Quang mới phải.

Phùng Viên nói :

– Ta tất nhiên có khuyên hắn, nhưng hắn ta nói chỉ muốn tìm ra tông tích của năm vị sư huynh của mình chứ hoàn toàn không phải vì tham muốn võ công của Hồng y Huệ Nương. Đây vốn là việc thường tình của con người, nên ta không thể nào ngăn cản hắn ta được.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

– Vậy chứ Lục lang có nói cho lão đại ca biết Mê cốc ở nơi nào hay không?

– Không có.

– Tại sao lão đại ca không hỏi Lục lang về điều này?

– Tại sao ta phải hỏi chứ? Chẳng lẽ sáu cái mạng của huynh đệ họ Dương vẫn chưa đủ hay sao?

– Về điều bí mật này, lệnh muội Uyển Quân có biết hay không?

– Uyển Quân chỉ biết đại khái mà thôi.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Thế thì không ổn rồi.

Phùng Viên ngạc nhiên hỏi :

– Có gì không ổn?

Hà Lăng Phong nói :

– Uyển Quân cô nương rất có thể đã mang bí mật của Mê cốc nói lại cho Dương Tử Úy biết, sự việc hai người bỗng nhiên mất tích, rất có thể là vì hai người họ đã đi đến Mê cốc.

Phùng Viên nói :

– Bọn họ không biết vị trí Mê cốc nằm ở đâu vậy thì biết đi đâu mà tìm?

Hà Lăng Phong nói :

– Tuy Dương Chiêu Đường giữ kín bí mật về Mê cốc, nhưng các huynh đệ Dương gia lại liên tiếp kể cho nhau nghe. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn mà sáu vị huynh trưởng ra đi không trở về, đối với việc này Dương Tử Úy không thể nào hoàn toàn không biết đến, có thể những điều Dương Tử Úy nghe được chỉ là đại khái mơ hồ mà thôi. Nhưng sau khi được lệnh muội chứng thực việc này, Dương Tử Úy làm sao không xúc động trước cái chết của những vị huynh trưởng của mình. Cộng thêm họ lại là phu thê trẻ tuổi nên khó mà tránh khỏi lòng hiếu kỳ. Theo như tiểu đệ thấy thì tám phần mười bọn họ đã đi tìm tông tòng tích của các huynh đệ Dương gia.

Nghe đến đây nét mặt Phùng Viên liền trầm xuống. Trải qua một hồi lâu, lão ta mới cất tiếng nói :

– Nếu quả thật là như vậy, thì tội của ta rất lớn.

Hà Lăng Phong nói :

– Đáng lý ra lão đại ca không nên đem chuyện này nói cho lệnh muội biết.

Phùng Viên gật đầu, rồi lại lắc đầu nói :

– Chuyện này làm sao ta không biết được. Nhưng ta và Uyển Quân không chung một mẹ, tuổi tác lại chênh lệch quá xa. Vì vậy tuy là huynh muội với nhau nhưng tình cảm ít nhiều cũng có khoảng cách. Đây là chuyện trọng đại cả đời của Uyển Quân, ta làm sao không thể kể cho tiểu muội biết được. Có điều ta không ngờ rằng Uyển Quân lại mang chuyện này kể lại cho Dương Tử Úy.

Hà Lăng Phong nói :

– Hai người họ là phu thê với nhau đương nhiên có gì là sẽ kể cho nhau nghe. Nhưng…

Đột nhiên Hà Lăng Phong cất giọng nói :

– Lão đại ca, người có tin câu chuyện về Mê cốc và Hồng y Huệ Nương là có thật hay không?

Phùng Viên nói :

– Ta vốn không tin về chuyện này, nhưng câu chuyện lại được nói ra từ miệng của lão chủ nhân Dương Chiêu Đường và chuyện các huynh đệ Dương gia ra đi mà không có ngày trở lại khiến cho người ta không thể không tin được.

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ đây không có khả năng là cạm bẫy của Tỷ Muội hội cố ý giăng ra hay sao?

Phùng Viên nói :

– Đương nhiên cũng có thể. Nhưng sự xuất hiện của Tỷ Muội hội chỉ cách đây không lâu. Còn bí mật về Mê cốc đã có từ trước đời của Dương Chiêu Đường. Chỉ có điều mãi đến đời Dương Chiêu Đường mới bị tiết lộ ra mà thôi.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Tiểu đệ hy vọng câu chuyện về Mê cốc kia là có thật. Để một ngày tiểu đệ được mục kích tuyệt thế đao pháp của Hồng y Huệ Nương.

Hai người vừa nói đến đây, Phí Minh Châu đã bước ra mỉm cười nói :

– Cái gì là tuyệt thế đao pháp? Tiểu muội cũng muốn đi cùng với Dương đại ca xem thử.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên liền đứng dậy mời Phi Minh Châu ngồi xuống. Lúc này Phí Minh Châu đã tắm rửa và thay đổi y phục khác. Bây giờ nàng mặc y phục nữ mới nhìn thấy nàng đẹp một cách tuyệt trần.

Phùng Uyển Quân giả Hà Lăng Phong đã nhìn qua, nên chàng biết rằng Phùng Uyển Quân rất sắc nước hương trời. Nhưng nếu đem so với Phí Minh Châu thì không thể nào hơn được. Phùng Uyển Quân đẹp một cách đoan trang thùy mị, còn Phí Minh Châu lại có cái đẹp theo một phong cách khác. Giữa hai mày của Phí Minh Châu dường như có phảng phất một chút “dã tính” khiến cho người đối diện phải nhìn nàng đến mấy lần.

Không phải chỉ có mình Hà Lăng Phong mới có cảm giác đó mà ngay cả Phùng Viên còng đang nhìn Phí Minh Châu không chớp mắt.

May mà lúc ấy có bọn hầu nữ bước vào bẩm báo :

– Bẩm đại gia, tiệc rượu đã được chuẩn bị.

Mọi người ăn uống nói chuyện vui vẻ với nhau cho đến lúc tàn buổi tiệc.

Khi trở về hậu viện, Hà Lăng Phong mới hỏi Phùng Viên :

– Lão đại ca, chúng ta thật sự cùng với Phí cô nương đến Lãnh Nam sao?

Phùng Viên nói :

– Đương nhiên là thật rồi, Phí Bách Linh đang bị khống chế, ả nữ nhân kia nhất định cũng là người của Tỷ Muội hội, chỉ cần bắt được ả ta là có thể vạch trần được bí mật của Tỷ Muội hội. Như thế tại sao không đi chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng tiểu đệ vẫn cảm thấy rất là kỳ quái. Vị Tam công chúa kia chỉ ở gần đây thôi, vậy tại sao ả ta đối với trận pháp Đao Kiếm hợp bích không hề có một chút hứng thú nào? Cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa có chút động tịnh gì?

Phùng Viên chau mày nói :

– Ta nghĩ có lẽ bọn họ đã rời khỏi vùng Quan Lạc rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Không thể nào vì để đoạt lấy Yên Chi bảo đao và trận pháp Đao Kiếm hợp bích, bọn chúng đã bỏ ra không ít tâm huyết, vì vậy bọn chúng tuyệt đối không bao giờ dễ dàng bỏ qua.

Phùng Viên nói :

– Có lẽ vì trong phủ canh phòng quá nghiêm ngặt, khiến cho bọn chúng không dám khinh suất hành động.

Hà Lăng Phong nói :

– Cũng không phải. Chúng ta cho canh phòng nghiêm ngặt là có ý muốn nói sự quan trọng của trận pháp Đao Kiếm hợp bích. Còn mấy tên võ sĩ ở trong phủ, bọn chúng không thèm để mắt tới.

Phùng Viên nói :

– Như vậy thì ta không hiểu, chẳng lẽ bọn chúng còn có âm mưu khác hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Không sai. Bọn chúng áng binh bất động như vậy, đúng là đang có âm mưu gì đây.

Phùng Viên chợt thấp giọng nói :

– Có phải lão đệ còn hoài nghi thân phận của Phí Minh Châu?

Hà Lăng Phong không trả lời, đứng dậy nói :

– Lão đại ca, hay là chúng ta hãy ra hoa viên luyện trận pháp đi?

Phùng Viên gật đầu nói :

– Được chúng ta đi!

Nói đoạn cả hai cầm binh khí đi ra ngoài hoa viên.

Trước tiên Hà Lăng Phong rảo một vòng ở xung quanh xem có gì khác thường hay không, sau đó mới bắt đầu tập luyện. Cái gọi là Đao Kiếm hợp bích là phải phối hợp giữa đao và kiếm với nhau. Nhưng ở trên La Phù đao hội chỉ được dùng đao mà không cho phép dùng kiếm, và càng không đồng ý hai người liên thủ với nhau đồng lên đài. Cho nên Dương Khải Quang mới mang quyển đao phổ Dương gia thần đao giao cho Phùng Viên để Phùng Viên sau khi am hiểu tường tận về Dương gia thần đao, bổ sung thêm Kinh Hồng kiếm pháp của Thiên Tuế phủ và sáng chế ra chiêu thức mới gọi là Đao Kiếm hợp bích. Và hy vọng ở kỳ đại hội đao lần tới, có thể lấy lại danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho Thiên Ba phủ.

Đao và kiếm mới nhìn vào thấy có điểm tương đồng, nhưng thủ pháp thì lại khác nhau. Kiếm chủ yếu là uyển chuyển và linh hoạt. Còn đao thì chú trọng vào sự uy mãnh, đặc biệt là Phá Vân bát đại thức của Thiên Ba phủ. Mỗi một chiêu thức đều dũng mãnh vô song, nhưng chỉ có thiếu một điều là công phu tinh xảo.

Phùng Viên đã mất hết thời gian hai năm, để mang tám chiêu kiếm pháp tinh diệu nhất trong Kinh Hồng kiếm pháp để dung hợp trong Phá Vân bát đại thức nhằm mục đích giảm bớt sự uy mãnh của nó, hòng tăng thêm sự linh hoạt và uyển chuyển. Hay nói cách khác, chính là kết hợp hai ưu điểm của Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ lại với nhau, để trong đao pháp có sự biến hóa của kiếm pháp, để đối phó lại với Thái Dương thần đao của Phí Bách Linh.

Vì vậy khì luyện tập phải có Phùng Viên đứng bên chỉ dẫn. Hơn nữa hai người đều phải tay trái cầm kiếm tay phải cầm đao. Cứ mỗi lần luyện tập xong một chiêu, phải lập tức đổi tay ngay, như vậy mới có thể luyện được lúc nào cũng có thể dùng đao giống như kiếm. Khi lâm trận, trong lòng không còn phân biệt dùng đao hay là kiếm và chiêu thức không còn phân biệt có cương hay nhu.

Hà Lăng Phong chưa học qua Phá Vân bát đại thức, nhưng chàng nhớ được Kinh Hồng kiếm pháp. Cho nên Phùng Viên trước tiên truyền Dương gia thần đao cho chàng, rồi đến Đao Kiếm hợp bích.

May mà Hà Lăng Phong có một trí nhớ siêu phàm, chỉ cần nhìn qua một lần là chàng có thể nhớ được ngay. Nên Phùng Viên chỉ cần múa qua một lần là chàng có thể nhớ được tất cả mọi chiêu thức. Có khác chỉ là khác ở chỗ thủ pháp thành thục và hỏa hầu thâm hậu hay không mà thôi.

Nhưng mà đao pháp đêm nay họ luyện đương nhiên không phải thật sự là Đao Kiếm hợp bích. Đừng tưởng bọn họ vung đao múa kiếm giống như thật, như vậy mà lầm. Đấy chẳng qua chỉ là bọn họ “biểu diễn” cho người khác xem, là miếng ngon để nhử cá cắn câu. Trong hoa viên tĩnh lặng, ngoài Phùng Viên và Hà Lăng Phong ra, không còn có một người thứ ba nào cả, cũng như không hề nghe thấy một âm thanh khác thường nào.

Nhưng Hà Lăng Phong vẫn có cảm giác hình như có cặp mắt đứng trong bóng tối nhìn trộm bọn họ.

Khoảng cách từ nơi bọn họ luyện đao đến Cúc Hương thủy tạ không phải xa.

Đôi mắt kia chính từ trong bụi cây phía bắc Cúc Hương thủy tạ.

Nơi đó cũng chích là nơi mà Hà Lăng Phong lần đầu tiên nhìn thấy cặp nam nữ bàn bạc chuyện gì đấy ở bên trong.

Hà Lăng Phong một mặt vừa xuất chiêu, một mặt dùng mắt ra hiệu cho Phùng Viên thấp giọng nói :

– Lão đại ca thử nhìn về phía bắc của Cúc Hương thủy tạ xem, cá đã ngửi mùi rồi đấy.

Phùng Viên xoay nhanh một vòng, đồng thời đâm tới phía trước một kiếm rồi thấp giọng nói khẽ :

– Không sai. Quả nhiên hắn đã bị... ngươi đoán trúng

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca đừng lên tiếng. Chúng ta hãy di chuyển từ từ về phía đó, rồi chia nhau ra chặn hai đầu.

Cả hai lập tức vung đao và kiếm lên múa liên tục, đồng thời cũng tiến dần về phía Cúc Hương thủy tạ.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

– Lão đại ca, khi nào nghe thấy tiếng quát của tiểu đệ, thì lão đại ca chặn hướng tây còn tiểu đệ sẽ chặn hướng đông... Là ai? Mau đứng im.

Cùng với tiếng quát cả hai liền phóng nhanh qua khỏi đám hoa chặn kín hai đầu.

Cặp mắt kia vẫn không hề động đậy, chủ nhân của nó từ trong bụi hoa bước ra mỉm cười nói :

– Là muội. Hai vị đại ca thật là siêng năng, đêm đã khuya như vậy mà còn luyện tập võ công.

Hà Lăng Phong nói :

– Phí cô nương, cô nương không nghỉ ở khách phòng mà ra sau hậu viện này làm gì vậy?

Phí Minh Châu cười nói :

– Tiểu muội có một cái tật hễ đến chỗ lạ khó mà ngủ được. Cho nên tiểu muội mới bước ra ngoài tản bộ. Đi một hồi không biết đến đây tự lúc nào.

Phùng Viên nói :

– Vậy thì tại sao cô nương phải ẩn nấp trong bụi hoa để nhìn trộm?

Phí Minh Châu nói :

– Làm gì có chuyện này. Tiểu muội nhìn thấy hai vị đại ca đang chuyên tâm luyện tập, sợ làm phiền hai vị nên không dám lên tiếng gọi.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng cô nương có biết nhìn trộm độc môn võ công của người khác là một điều đại kỵ trong võ lâm hay không?

Phí Minh Châu thản nhiên nói :

– Tiểu muội không có ý muốn nhìn trộm, chẳng qua chỉ là vô tình nhìn thấy mà thôi. Hơn nữa, không phải hai vị đại ca cũng đã khảo nghiệm qua Thái Dương thần đao của Phí gia rồi sao? Bây giờ nhìn thấy được độc môn võ công của hai vị lại có quan hệ gì sao? Hà Lăng Phong và Phùng Viên chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, mà không có lời gì để biện bác lại.

Chương 12: Môi Hở Răng Lạnh (Tiếp Theo)

Hà Lăng Phong cười nói :

– Không phải tại hạ hoài nghi, mà là Tỷ Muội hội lúc nào cũng có ý đồ tìm cách trà trộn vào trong Thiên Ba phủ. Phí cô nương là nữ nhi, chúng ta lại chưa từng gặp mặt qua. Nếu như cô nương cũng có thể chứng minh được thân phận của mình, như vậy sẽ tốt hơn.

Phí Minh Châu nói :

– Hai vị muốn tiểu muội phải chứng minh như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Biện pháp tốt nhất là mời Phí cô nương múa thử độc môn đao pháp Liệt Diệm thập tam trảm để cho bọn tại hạ xem thử.

Phí Minh Châu suy nghĩ giây lát nói :

– Thật ra biện pháp này cũng không thể chứng minh được thân phận của tiểu muội. Bởi vì phụ thân của tiểu muội đã đem Liệt Diệm thập tam trảm truyền lại cho ả yêu nữ kia rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này không sao cả. Ả yêu nữ kia tuy cũng biết Liệt Diệm thập tam trảm, nhưng hỏa hầu nhất định không bằng được với cô nương.

Phí Minh Châu lại suy nghĩ giây lát rồi nói :

– Thôi được, tiểu muội sẽ thực hiện, nhưng tiểu muội có một yêu cầu.

Hà Lăng Phong nói :

– Phí cô nương cứ việc nói!

Phí Minh Châu nói :

– Phụ thân của tiểu muội bị bọn chúng khống chế, bất luận là giả hay thật đều không tránh khỏi

nguy hiểm, vì vậy nếu như tiểu muội có thể chứng minh được thân phận của mình thì xin hai vị hứa cùng đến Lãnh Nam với tiểu muội để cứu phụ thân của tiểu muội.

Hà Lăng Phong trả lời mà không hề do dự :

– Điều này Phí cô nương không cần phải cẩn thận căn dặn. Võ lâm Tam phủ đồng bị ám hại, như vậy môi hở ắt răng lạnh, tự nhiên bọn tại hạ sẽ không bỏ qua kẻ thù chung này.

Phí Minh Châu không nói thêm gì nữa, liền tháo túi hành lý, lấy ra một thanh đao cong như hình bán nguyệt.

Thân đao rộng chừng ba ngón tay, cán đao được bọc vàng. Hai bên vỏ đao được nạm những viên ngọc lớn bằng đầu ngón tay. Mới nhìn vào đã biết ngay đây là một thanh bảo dao có giá trị liên thành.

Phí Minh Châu rút bảo đao ra khỏi vỏ, thối lui ra ngoài tiền sảnh, rồi ôm đao cúi người nói :

– Xin hai vị đại ca chỉ giáo cho!

Hà Lăng Phong và Phùng Viên nhất tề đáp lễ lại, nói :

– Không dám, không dám!

Chân phải Phí Minh Châu hơi lùi xéo ra sau, toàn thân quay phắt lại, khí tụ Đan điền và sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng. Đồng thời thân đao cũng bắt đầu đỏ lên.

Không biết tại sao, Hà Lăng Phong chợt nhớ đến thanh Yên Chi bảo đao.

Thái Dương thần đao của Phí gia và Dương gia thần đao của Thiên Ba phủ đều là những đao pháp lừng danh trong võ lâm. Nhưng Phá Vân bát đại thức của Dương gia thần đao lại chú trọng về mặt huyền ảo. Vì vậy xưa nay vẫn có ưu thế hơn Liệt Diệm thập tam trảm. Thế cho nên những kỳ đại hội đao trước đây, Dương gia đều đoạt được danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao. Cộng thêm Dương gia lại có thanh Yên Chi bảo đao, nên mỗi lần đại hội đao, Phí Bách Linh đều bị bại trận. Kỳ đại hội đao lần trước, Thiên Ba phủ đã để mất đi danh hiệu cao quí nhất.

Không lẽ ngoài tin đồn bị mỹ nhân kế ra, lại còn có nguyên nhân nào khác sao?

Cho dù là có bị trúng mỹ nhân kế, nhưng là do ai an bày?

Còn nếu như việc này do Tỷ Muội hội sắp đặt, thì tại sao bọn chúng lại đem danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho không Phí Bách Linh?

Hà Lăng Phong nghĩ từ Thái Dương thần đao, đến việc Yên Chi bảo đao bị đánh cắp. Rồi việc Điền Bá Đạt tự nhiên mất tông tích, nhân vật thần bí trong bóng tối nhắc nhở Phùng Viên và về tin tức

của hai phu thê Dương Tử Úy.

Tổng hợp từ những sự kiện này sẽ thấy rõ một điểm.

Đó là ngoài Tỷ Muội hội ra, nhất định còn có một tổ chức thần bí, cũng đang tham dự vào việc này.

Ban đầu Hà Lăng Phong cho rằng Lãnh Nam Phù Dung thành, đang ngầm hoành hành ở bên trong. Nhưng bây giờ chàng mới biết, ngay cả bản thân Phí Bách Linh cũng bị kẻ khác khống chế. Như vậy đủ thấy đám nhân vật thần bí kia đang ngầm cùng với Tỷ Muội hội đối đầu nhau. Hơn nữa thanh Yên Chi bảo đao đã lọt vào tay đám người bí mật.

Chàng đang nghĩ đến đây bỗng nghe Phí Minh Châu hét lên một tiếng và bắt đầu thi triển đao pháp Liệt Diệm thập tam trảm.

Hà Lăng Phong liền vội gạt ngang mọi suy nghĩ lại, tập trung nhìn Phí Minh Châu. Chỉ thấy thanh đao trong tay của Phí Minh Châu đã đỏ hồng lên. Khi thanh đao di chuyển, một luồng ánh sáng đỏ lóe lên, uy lực khiếp cả người. Quả nhiên là đao pháp hiếm có trong võ lâm.

Phí Minh Châu là nữ, mà đao pháp còn có uy lực dũng mãnh đến vậy. Như vậy đủ thấy Liệt Diệm thập tam trảm không phải là thứ đao pháp tầm thường.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Viên nói :

– Lão đại ca thấy thế nào?

Phùng Viên gật đầu nói :

– Quả thật là chánh tông Thái Dương thần đao.

Hà Lăng Phong mỉm cười cung tay nói :

– Phí cô nương, thật là thất kính. Xin cô nương lượng thứ bỏ qua cho và mời cô nương vào trong tiền sảnh, chúng ta sẽ nói chuyện rõ hơn.

Phí Minh Châu nói :

– Bây giờ hai vị đã tin tiểu muội không phải giả rồi chứ?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Chính mắt mục kích Lãnh Nam tuyệt học, làm sao mà không tin được.

Phí Minh Châu nói :

– Vậy thì hai vị được dự định lúc nào sẽ cùng tiểu muội đến Lãnh Nam?

Hà Lăng Phong nói :

– Dù sao hôm nay cũng không còn kịp, Phí cô nương từ xa đến đây thiết nghĩ chắc cũng nên nghỉ ngơi một chút. Tối nay ngu huynh sẽ chiêu đãi Phí cô nương, rồi chúng ta cùng nhau thương lượng làm thế nào cho tốt.

Phí Minh Châu cười cười nói :

– Tiểu muội không dám khách sáo, hễ đã đến thì phải ở lại chơi vài hôm.

Thế rồi Hà Lăng Phong lệnh cho bọn a hoàn chuẩn bị phòng khách cho Phí Minh Châu. Mặt khác chàng kêu bọn nhà bếp chuẩn bị rượu và thức ăn để chiêu dài khách.

Phí Minh Châu vừa rời khỏi tiền sảnh về phòng khách, Phùng Viên liền lên tiếng hỏi :

– Thất lang, mười ba chiêu thức vừa rồi, đệ có nhớ hết không?

Hà Lăng Phong vỗ vỗ lên đầu nói :

– Toàn bộ đã ở đây!

Phùng Viên vẻ vui mừng nói :

– Thế thì rất tốt, tuy chúng ta đã bị người trộm lấy quyển Phá Vân bát đại thức Đao phổ cùng với hai mươi bốn chiêu kiếm pháp. Nhưng bây giờ lại học được Liệt Diệm thập tam trảm. Như vậy xem ra cũng không phải hoàn toàn bị thiệt.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng tiểu đệ cảm thấy Thái Dương thần đao tuy uy lực vô song nhưng lại thiếu đi sự mềm mại. Nếu khi sử dụng đao pháp nay mà gặp phải hảo đao chém sắc như chém bùn e rằng khó mà có thể phát huy được.

Phùng Viên nói :

– Cho nên Phí Bách Linh mới ra sức tìm kiếm bảo đao.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Tiểu đệ không phải chỉ việc này, mà ý tiểu đệ muốn nói, với sức của Thái Dương thần đao khó

mà có cơ hội thắng được Phá Vân bát đại thức và thanh Yên Chi bảo đao của Thiên Ba phủ. Vậy thì Phí Bách Linh dựa vào cái gì mà có thể thắng được Thiên Ba phủ ở kỳ đại hội đao lần trước?

Phùng Viên vẻ ngạc nhiên hỏi :

– Tại sao lão đệ lại đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này!

Hà Lăng Phong nói :

– Về việc này tiểu đệ đã muốn hỏi từ lâu nhưng cảm thấy không tiện. Vừa rồi Phí cô nương lại nhắc đến ba chữ “Mỹ nhân kế”, cho nên tiểu đệ mới quyết định hỏi lão đại ca.

Phùng Viên nói :

– Lão đệ muốn hỏi việc gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ còn nhớ, khi hai chúng ta gặp mặt nhau lão đại ca đã từng nói câu “khẳng khái mà chết”. Không biết huynh trưởng của Dương đại hiệp khảng khái chết như thế nào? Cuộc hôn nhân xảy ra giữa Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ thật ra có dụng ý gì?

Phùng Viên à lên một tiếng nói :

– Hóa ra lão đệ muốn hỏi về chuyện này. Khi mới gặp, ta ngộ nhận lão đệ là Dương Tử Úy, nên không cần phải giải thích dài dòng. Sau đó thì bị Tỷ Muội hội câu thúc, nên quên không có kể cho lão đệ nghe thật ra việc này đến ngày hôm nay vẫn còn là một bí mật.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này có liên quan đến Dương gia?

Phùng Viên nói :

– Không sai, nhưng cũng có thể có liên quan đến Tỷ Muội hội hoặc là Lãnh Nam Phù Dung thành. Ta cố gắng nói tường tận lại những điều mà mình được biết nhưng đáng tiếc những điều ta biết không được nhiều lắm.

– Việc này phải bắt đầu từ bốn năm về trước.

Phùng Viên bắt đầu thuật lại câu chuyện đầy ly kỳ hấp dẫn :

– Tương truyền lúc đó có cặp phu thê người nam mang họ Hồ vốn là một mãnh tướng của Nhạc

Phi nguyên soái. Người này tinh thông đao pháp một mình có thể địch lại cả trăm người. Sau khi Nhạc Phi nguyên soái lâm nạn, người này đã chán nản từ quan và bắt đầu cuộc đời hành hiệp giang hồ. Chỉ với một thanh đao trong tay người này đã đánh bại liên tiếp mười tám danh gia cao thủ luyện đao đệ nhất vào lúc ấy, sau đó người này được người trong gang hồ tôn xưng là “Đao Thánh”. Thế rồi người này tự đặt cho mình một cái tên gọi là Hồ Nhất Đao.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Cái tên này thật là kêu.

Phùng Viên nói :

– Không chỉ có danh mà đao pháp của Hồ Nhất Đao quả thật thần sầu quỷ khóc. Nhưng cao thủ trong võ lâm ít có ai có thể đỡ được một chiêu của Hồ Nhất Đao. Vì quá mê đao pháp nên Hồ Nhất Đao đã lạnh nhạt với thê tử của mình. Và điều không thể ngờ là thê tử của Hồ Nhất Đao lại là một cao thủ về đao pháp.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Thê tử của Hồ Nhất Đao danh tánh là gì?

Phùng Viên nói :

– Thê tử của Hồ Nhất Đao họ gì, không có ai biết đến, mà chỉ biết tên là Huệ Nương. Bởi vì thường mặc y phục màu hồng, nên mọi người thường gọi là Hồng y Huệ Nương.

Hà Lăng Phong nói :

– Đao pháp của Hồng y Huệ Nương cũng rất cao minh?

Phùng Viên gật đầu nói :

– Nghe nói vị Hồng y Huệ Nương kia xuất thân từ một gia đình giàu có, lại thêm thông minh tuyệt đỉnh. Khi gả cho Hồ Nhất đao, tuổi tác giữa hai người cách nhau trên ba mươi tuổi, bởi vậy phụ thân của Hồng y Huệ Nương cực lực phản đối cuộc hôn nhân này, nhưng Huệ Nương vì mến mộ võ công của Hồ Nhất Đao nên kiên quyết kết hôn với Hồ Nhất Đao. Nhưng sau hai người lấy nhau chưa đầy một năm thì giữa khuê phòng của hai người xảy ra chuyện bất hòa.

Hà Lăng Phong thở dài vẻ đáng tiếc :

– Đấy quả thật là việc bất hạnh.

Phùng Viên nói :

– Việc bất hạnh vẫn còn ở đoạn sau. Vì lấy Hồ Nhất Đao nên Huệ Nương đã bất hòa với phụ thân, bây giờ lại bị phu quân lạnh nhạt cho nên sau đó hai người chia tay, trong lòng Huệ Nương vô cùng phẫn nộ. Cũng từ đó Huệ Nương quyết tâm nghiên cứu ra một loại đao pháp và thề rằng sẽ bằng mọi cách để đánh bại Hồ Nhất Đao. Hơn mười năm mày mò nghiên cứu, cuối cùng Huệ Nương cũng đã sáng chế ra được một loại đao pháp mới. Thế rồi Huệ Nương công khai khiêu chiến với Hồ Nhất Đao, để phân cao thấp.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

– Kết quả như thế nào?

Phùng Viên cười gượng nói :

– Nghe nói hai phu thê họ trước sau giao đấu hết tám lần. Mỗi lần không vượt quá một chiêu. Chỉ cần Hồ Nhất Đao vừa xuất chiêu là đã bị khống chế chiêu thức ngay. Hồ Nhất Đao liên tiếp bại tám lần, không có một lần nào thắng lại.

Hà Lăng Phong lấy làm lạ hỏi :

– Thật sự có việc này?

Phùng Viên nói :

– Việc này không có gì đáng ngạc nhiên cả, bởi vì Huệ Nương vốn là một con người thông minh tuyệt đỉnh, tuổi tác lại trẻ và gần một năm làm phu thê nên đã am hiểu phần nào về đao pháp của Hồ Nhất Đao. Cộng thêm mười năm tâm huyết, nên kết quả Huệ Nương đã thắng được Hồ Nhất Đao. Cả đời danh tiếng của Hồ Nhất Đao bây giờ lại bị hủy diệt trong tay của Huệ Nương. Có thể nói đây là thất bại nặng nề nhất trong đời của Hồ Nhất Đao.

Hà Lăng Phong nói :

– Sau đó ra sao?

Phùng Viên nói :

– Bọn họ giao đấu với nhau tất cả là tám lần, và thời gian cũng kéo dài gần mười năm, sau đó Hồ Nhất Đao không xuất hiện trên giang hồ nữa. Lúc này tuổi tác của Hồng y Huệ Nương cũng đã tứ tuần, nên cả hai phu thê họ đều qui ẩn giang hồ cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Cuối cùng hai người có hòa lại với nhau hay không?

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Một khi phu thê đã trở mặt nhau thi khó mà hòa lại được.

Hà Lăng Phong trầm tư giây lát nói :

– Câu chuyện này có liên quan gì đến Thiên Ba phủ chứ?

Phùng Viên nói :

– Liên quan rất lớn. Bởi vì Hồ Nhất Đao và Hồng y Huệ Nương tổng cộng giao đấu với nhau tám lần, mỗi lần đều sử dụng một chiêu đao pháp, và mỗi chiêu đều là những tinh hoa cả đời luyện đao của Hồ Nhất Đao nên được gọi là Phá Vân bát đại thức.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng nói :

– Hóa ra Dương gia thần đao chính là chân truyền của Hồ Nhất Đao. Nhưng mà...

Dừng lại giây lát Hà Lăng Phong dường như hiểu được điều gì, liền nói :

– Phá Vân bát đại thức đã từng bị đao pháp của Hồng y Huệ Nương khắc chế. Có phải Phí Bách Linh đã được chân truyền về đao pháp của Hồng y Huệ Nương hay không?

Phùng Viên nói :

– Như vậy thì không. Nhưng nghe nói tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương cũng có đao phổ lưu truyền lại. Huynh đệ của Dương gia, vì tìm kiếm quyển đao phổ kia nên mới chôn vùi tánh mạng của mình ở dưới Mê cốc.

Hà Lăng Phong vẻ ngạc nhiên nói :

– Mê cốc?

Phùng Viên chậm rãi nói :

– Đó là một tuyệt cốc vừa hiểm trở lại vừa thần bí. Tương truyền ở trong tuyệt cốc có đệ tử của vị Hồng y Huệ Nương kia, mỗi người đao pháp đều tuyệt luân. Nhưng những người này chưa từng rời khỏi sơn cốc cũng như không để cho bất kỳ một ai xâm nhập vào. Phàm những người vào trong Mê cốc đều vĩnh viễn không thấy trở ra. Tin này không biết tại sao Dương Chiêu Đường lão chủ nhân của Thiên Ba phủ lại biết được. Trước giờ lâm chung, lão chủ nhân đã nói lại cho trưởng tử Dương Hán Oai biết. Khi ấy ý của Dương Chiêu Đường có thể chỉ là muốn cho tử tôn biết rằng, Phá Vân bát đại thức không phải là thiên hạ vô địch nên có ý cảnh giác mà thôi. Nào ngờ Dương Hán Oai tuổi trẻ háo tháng, lại cho rằng đây chính là mối hoạn nạn lớn nhất của Thiên Ba phủ. Vì vậy sau khi chôn cất phụ

thân xong, Dương Hán Oai liền giao lại mọi việc trong phủ cho Nhị lang xử lý, một mình đi vào Mê cốc. Nhưng Dương Hán Oai ra đi mà không có ngày trở lại.

Hà Lăng Phong không khỏi buông một tiếng thở dài.

Phùng Viên nói :

– Huynh đệ Dương gia đều nghĩa khí hào hùng. Lão đại ra đi không trở về, nhị lang liền giao mọi việc trong phủ lại cho tam lang. Nhị lang ra đi cũng không thấy trở về, tiếp theo là tam lang, tứ lang, ngũ lang... đều rời phủ ra đi và cũng không có một ai trở về. Chỉ trong vòng có mấy năm ngắn ngủi, các huynh đệ Dương gia đã liên tục ra đi. Bọn họ dốc toàn tâm toàn ý để tiến hành việc này, nhưng lại không muốn cho người bên ngoài biết. Bởi vì không còn lòng dạ đâu mà lo luyện tập võ công cho nên ở La Phù đao hội, Lục lang Dương Khải Quang đã bại dưới tay Phí Bách Linh.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

– Điều này cũng không có gì là lạ. Người luyện võ một khi tâm không ổn định, thì chiêu thức tự nhiên sẽ không còn chính xác. Nhưng đây thuộc về bí mật của nhà họ Dương, vậy lão đại ca làm sao có thể biết được?

Phùng Viên nói :

– Là Lục lang Dương Khải Quang chính miệng nói với ta trước khi tham dự đại hội đao. Dương Khải Quang tự biết mình có thể sẽ bị đánh bại. Nhưng Lục lang không mang bí mật này nói lại cho Dương Tử Úy biết, để tránh cho Dương gia khỏi bị tuyệt hậu. Lúc ấy trong lòng Lục lang tâm thần không ổn định nên cuối cùng đã bại dưới tay của Phí Bách Linh.

Dừng lại một lát, Phùng Viên nói tiếp :

– Sau đó Lục lang mang hai món báu vật gia truyền là Yên Chi bảo đao và quyển đao phổ đến Thiên Tuế phủ xin cầu hôn, nên mới đem bí mật này nói lại cho ta biết. Lục lang muốn nhờ vào Đao Kiếm hợp bích để trợ lực cho Thiên Ba phủ. Và Dương Khải Quang quyết định giấu kín bí mật về Mê cốc kia để tránh cho Thất lang vì chuyện này mà phân tâm. Đồng thời Lục lang muốn bào đệ phải chuyên tâm luyện võ để trùng trấn lại gia uy, sự khổ tâm của Lục lang khiến cho người ta cảm động. Vì vậy ta mới chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Hà Lăng Phong nói :

– Lục lang Dương Khải Quang sau khi đã an bày sẵn tất cả mọi chuyện cho bào đệ, có phải cũng đã đến Mê cốc hay không?

Phùng Viên gật đầu đáp :

– Không sai!

Hà Lăng Phong nói :

– Đáng lý ra lão đại ca phải có trách nhiệm khuyên răng Dương Khải Quang mới phải.

Phùng Viên nói :

– Ta tất nhiên có khuyên hắn, nhưng hắn ta nói chỉ muốn tìm ra tông tích của năm vị sư huynh của mình chứ hoàn toàn không phải vì tham muốn võ công của Hồng y Huệ Nương. Đây vốn là việc thường tình của con người, nên ta không thể nào ngăn cản hắn ta được.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

– Vậy chứ Lục lang có nói cho lão đại ca biết Mê cốc ở nơi nào hay không?

– Không có.

– Tại sao lão đại ca không hỏi Lục lang về điều này?

– Tại sao ta phải hỏi chứ? Chẳng lẽ sáu cái mạng của huynh đệ họ Dương vẫn chưa đủ hay sao?

– Về điều bí mật này, lệnh muội Uyển Quân có biết hay không?

– Uyển Quân chỉ biết đại khái mà thôi.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Thế thì không ổn rồi.

Phùng Viên ngạc nhiên hỏi :

– Có gì không ổn?

Hà Lăng Phong nói :

– Uyển Quân cô nương rất có thể đã mang bí mật của Mê cốc nói lại cho Dương Tử Úy biết, sự việc hai người bỗng nhiên mất tích, rất có thể là vì hai người họ đã đi đến Mê cốc.

Phùng Viên nói :

– Bọn họ không biết vị trí Mê cốc nằm ở đâu vậy thì biết đi đâu mà tìm?

Hà Lăng Phong nói :

– Tuy Dương Chiêu Đường giữ kín bí mật về Mê cốc, nhưng các huynh đệ Dương gia lại liên tiếp kể cho nhau nghe. Hơn nữa, trong khoảng thời gian ngắn mà sáu vị huynh trưởng ra đi không trở về, đối với việc này Dương Tử Úy không thể nào hoàn toàn không biết đến, có thể những điều Dương Tử Úy nghe được chỉ là đại khái mơ hồ mà thôi. Nhưng sau khi được lệnh muội chứng thực việc này, Dương Tử Úy làm sao không xúc động trước cái chết của những vị huynh trưởng của mình. Cộng thêm họ lại là phu thê trẻ tuổi nên khó mà tránh khỏi lòng hiếu kỳ. Theo như tiểu đệ thấy thì tám phần mười bọn họ đã đi tìm tông tòng tích của các huynh đệ Dương gia.

Nghe đến đây nét mặt Phùng Viên liền trầm xuống. Trải qua một hồi lâu, lão ta mới cất tiếng nói :

– Nếu quả thật là như vậy, thì tội của ta rất lớn.

Hà Lăng Phong nói :

– Đáng lý ra lão đại ca không nên đem chuyện này nói cho lệnh muội biết.

Phùng Viên gật đầu, rồi lại lắc đầu nói :

– Chuyện này làm sao ta không biết được. Nhưng ta và Uyển Quân không chung một mẹ, tuổi tác lại chênh lệch quá xa. Vì vậy tuy là huynh muội với nhau nhưng tình cảm ít nhiều cũng có khoảng cách. Đây là chuyện trọng đại cả đời của Uyển Quân, ta làm sao không thể kể cho tiểu muội biết được. Có điều ta không ngờ rằng Uyển Quân lại mang chuyện này kể lại cho Dương Tử Úy.

Hà Lăng Phong nói :

– Hai người họ là phu thê với nhau đương nhiên có gì là sẽ kể cho nhau nghe. Nhưng…

Đột nhiên Hà Lăng Phong cất giọng nói :

– Lão đại ca, người có tin câu chuyện về Mê cốc và Hồng y Huệ Nương là có thật hay không?

Phùng Viên nói :

– Ta vốn không tin về chuyện này, nhưng câu chuyện lại được nói ra từ miệng của lão chủ nhân Dương Chiêu Đường và chuyện các huynh đệ Dương gia ra đi mà không có ngày trở lại khiến cho người ta không thể không tin được.

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ đây không có khả năng là cạm bẫy của Tỷ Muội hội cố ý giăng ra hay sao?

Phùng Viên nói :

– Đương nhiên cũng có thể. Nhưng sự xuất hiện của Tỷ Muội hội chỉ cách đây không lâu. Còn bí mật về Mê cốc đã có từ trước đời của Dương Chiêu Đường. Chỉ có điều mãi đến đời Dương Chiêu Đường mới bị tiết lộ ra mà thôi.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Tiểu đệ hy vọng câu chuyện về Mê cốc kia là có thật. Để một ngày tiểu đệ được mục kích tuyệt thế đao pháp của Hồng y Huệ Nương.

Hai người vừa nói đến đây, Phí Minh Châu đã bước ra mỉm cười nói :

– Cái gì là tuyệt thế đao pháp? Tiểu muội cũng muốn đi cùng với Dương đại ca xem thử.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên liền đứng dậy mời Phi Minh Châu ngồi xuống. Lúc này Phí Minh Châu đã tắm rửa và thay đổi y phục khác. Bây giờ nàng mặc y phục nữ mới nhìn thấy nàng đẹp một cách tuyệt trần.

Phùng Uyển Quân giả Hà Lăng Phong đã nhìn qua, nên chàng biết rằng Phùng Uyển Quân rất sắc nước hương trời. Nhưng nếu đem so với Phí Minh Châu thì không thể nào hơn được. Phùng Uyển Quân đẹp một cách đoan trang thùy mị, còn Phí Minh Châu lại có cái đẹp theo một phong cách khác. Giữa hai mày của Phí Minh Châu dường như có phảng phất một chút “dã tính” khiến cho người đối diện phải nhìn nàng đến mấy lần.

Không phải chỉ có mình Hà Lăng Phong mới có cảm giác đó mà ngay cả Phùng Viên còng đang nhìn Phí Minh Châu không chớp mắt.

May mà lúc ấy có bọn hầu nữ bước vào bẩm báo :

– Bẩm đại gia, tiệc rượu đã được chuẩn bị.

Mọi người ăn uống nói chuyện vui vẻ với nhau cho đến lúc tàn buổi tiệc.

Khi trở về hậu viện, Hà Lăng Phong mới hỏi Phùng Viên :

– Lão đại ca, chúng ta thật sự cùng với Phí cô nương đến Lãnh Nam sao?

Phùng Viên nói :

– Đương nhiên là thật rồi, Phí Bách Linh đang bị khống chế, ả nữ nhân kia nhất định cũng là người của Tỷ Muội hội, chỉ cần bắt được ả ta là có thể vạch trần được bí mật của Tỷ Muội hội. Như thế tại sao không đi chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng tiểu đệ vẫn cảm thấy rất là kỳ quái. Vị Tam công chúa kia chỉ ở gần đây thôi, vậy tại sao ả ta đối với trận pháp Đao Kiếm hợp bích không hề có một chút hứng thú nào? Cho nên đến tận bây giờ vẫn chưa có chút động tịnh gì?

Phùng Viên chau mày nói :

– Ta nghĩ có lẽ bọn họ đã rời khỏi vùng Quan Lạc rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Không thể nào vì để đoạt lấy Yên Chi bảo đao và trận pháp Đao Kiếm hợp bích, bọn chúng đã bỏ ra không ít tâm huyết, vì vậy bọn chúng tuyệt đối không bao giờ dễ dàng bỏ qua.

Phùng Viên nói :

– Có lẽ vì trong phủ canh phòng quá nghiêm ngặt, khiến cho bọn chúng không dám khinh suất hành động.

Hà Lăng Phong nói :

– Cũng không phải. Chúng ta cho canh phòng nghiêm ngặt là có ý muốn nói sự quan trọng của trận pháp Đao Kiếm hợp bích. Còn mấy tên võ sĩ ở trong phủ, bọn chúng không thèm để mắt tới.

Phùng Viên nói :

– Như vậy thì ta không hiểu, chẳng lẽ bọn chúng còn có âm mưu khác hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Không sai. Bọn chúng áng binh bất động như vậy, đúng là đang có âm mưu gì đây.

Phùng Viên chợt thấp giọng nói :

– Có phải lão đệ còn hoài nghi thân phận của Phí Minh Châu?

Hà Lăng Phong không trả lời, đứng dậy nói :

– Lão đại ca, hay là chúng ta hãy ra hoa viên luyện trận pháp đi?

Phùng Viên gật đầu nói :

– Được chúng ta đi!

Nói đoạn cả hai cầm binh khí đi ra ngoài hoa viên.

Trước tiên Hà Lăng Phong rảo một vòng ở xung quanh xem có gì khác thường hay không, sau đó mới bắt đầu tập luyện. Cái gọi là Đao Kiếm hợp bích là phải phối hợp giữa đao và kiếm với nhau. Nhưng ở trên La Phù đao hội chỉ được dùng đao mà không cho phép dùng kiếm, và càng không đồng ý hai người liên thủ với nhau đồng lên đài. Cho nên Dương Khải Quang mới mang quyển đao phổ Dương gia thần đao giao cho Phùng Viên để Phùng Viên sau khi am hiểu tường tận về Dương gia thần đao, bổ sung thêm Kinh Hồng kiếm pháp của Thiên Tuế phủ và sáng chế ra chiêu thức mới gọi là Đao Kiếm hợp bích. Và hy vọng ở kỳ đại hội đao lần tới, có thể lấy lại danh hiệu Thiên hạ đệ nhất đao cho Thiên Ba phủ.

Đao và kiếm mới nhìn vào thấy có điểm tương đồng, nhưng thủ pháp thì lại khác nhau. Kiếm chủ yếu là uyển chuyển và linh hoạt. Còn đao thì chú trọng vào sự uy mãnh, đặc biệt là Phá Vân bát đại thức của Thiên Ba phủ. Mỗi một chiêu thức đều dũng mãnh vô song, nhưng chỉ có thiếu một điều là công phu tinh xảo.

Phùng Viên đã mất hết thời gian hai năm, để mang tám chiêu kiếm pháp tinh diệu nhất trong Kinh Hồng kiếm pháp để dung hợp trong Phá Vân bát đại thức nhằm mục đích giảm bớt sự uy mãnh của nó, hòng tăng thêm sự linh hoạt và uyển chuyển. Hay nói cách khác, chính là kết hợp hai ưu điểm của Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ lại với nhau, để trong đao pháp có sự biến hóa của kiếm pháp, để đối phó lại với Thái Dương thần đao của Phí Bách Linh.

Vì vậy khì luyện tập phải có Phùng Viên đứng bên chỉ dẫn. Hơn nữa hai người đều phải tay trái cầm kiếm tay phải cầm đao. Cứ mỗi lần luyện tập xong một chiêu, phải lập tức đổi tay ngay, như vậy mới có thể luyện được lúc nào cũng có thể dùng đao giống như kiếm. Khi lâm trận, trong lòng không còn phân biệt dùng đao hay là kiếm và chiêu thức không còn phân biệt có cương hay nhu.

Hà Lăng Phong chưa học qua Phá Vân bát đại thức, nhưng chàng nhớ được Kinh Hồng kiếm pháp. Cho nên Phùng Viên trước tiên truyền Dương gia thần đao cho chàng, rồi đến Đao Kiếm hợp bích.

May mà Hà Lăng Phong có một trí nhớ siêu phàm, chỉ cần nhìn qua một lần là chàng có thể nhớ được ngay. Nên Phùng Viên chỉ cần múa qua một lần là chàng có thể nhớ được tất cả mọi chiêu thức. Có khác chỉ là khác ở chỗ thủ pháp thành thục và hỏa hầu thâm hậu hay không mà thôi.

Nhưng mà đao pháp đêm nay họ luyện đương nhiên không phải thật sự là Đao Kiếm hợp bích. Đừng tưởng bọn họ vung đao múa kiếm giống như thật, như vậy mà lầm. Đấy chẳng qua chỉ là bọn họ “biểu diễn” cho người khác xem, là miếng ngon để nhử cá cắn câu. Trong hoa viên tĩnh lặng, ngoài Phùng Viên và Hà Lăng Phong ra, không còn có một người thứ ba nào cả, cũng như không hề nghe thấy một âm thanh khác thường nào.

Nhưng Hà Lăng Phong vẫn có cảm giác hình như có cặp mắt đứng trong bóng tối nhìn trộm bọn họ.

Khoảng cách từ nơi bọn họ luyện đao đến Cúc Hương thủy tạ không phải xa.

Đôi mắt kia chính từ trong bụi cây phía bắc Cúc Hương thủy tạ.

Nơi đó cũng chích là nơi mà Hà Lăng Phong lần đầu tiên nhìn thấy cặp nam nữ bàn bạc chuyện gì đấy ở bên trong.

Hà Lăng Phong một mặt vừa xuất chiêu, một mặt dùng mắt ra hiệu cho Phùng Viên thấp giọng nói :

– Lão đại ca thử nhìn về phía bắc của Cúc Hương thủy tạ xem, cá đã ngửi mùi rồi đấy.

Phùng Viên xoay nhanh một vòng, đồng thời đâm tới phía trước một kiếm rồi thấp giọng nói khẽ :

– Không sai. Quả nhiên hắn đã bị... ngươi đoán trúng

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca đừng lên tiếng. Chúng ta hãy di chuyển từ từ về phía đó, rồi chia nhau ra chặn hai đầu.

Cả hai lập tức vung đao và kiếm lên múa liên tục, đồng thời cũng tiến dần về phía Cúc Hương thủy tạ.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

– Lão đại ca, khi nào nghe thấy tiếng quát của tiểu đệ, thì lão đại ca chặn hướng tây còn tiểu đệ sẽ chặn hướng đông... Là ai? Mau đứng im.

Cùng với tiếng quát cả hai liền phóng nhanh qua khỏi đám hoa chặn kín hai đầu.

Cặp mắt kia vẫn không hề động đậy, chủ nhân của nó từ trong bụi hoa bước ra mỉm cười nói :

– Là muội. Hai vị đại ca thật là siêng năng, đêm đã khuya như vậy mà còn luyện tập võ công.

Hà Lăng Phong nói :

– Phí cô nương, cô nương không nghỉ ở khách phòng mà ra sau hậu viện này làm gì vậy?

Phí Minh Châu cười nói :

– Tiểu muội có một cái tật hễ đến chỗ lạ khó mà ngủ được. Cho nên tiểu muội mới bước ra ngoài tản bộ. Đi một hồi không biết đến đây tự lúc nào.

Phùng Viên nói :

– Vậy thì tại sao cô nương phải ẩn nấp trong bụi hoa để nhìn trộm?

Phí Minh Châu nói :

– Làm gì có chuyện này. Tiểu muội nhìn thấy hai vị đại ca đang chuyên tâm luyện tập, sợ làm phiền hai vị nên không dám lên tiếng gọi.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng cô nương có biết nhìn trộm độc môn võ công của người khác là một điều đại kỵ trong võ lâm hay không?

Phí Minh Châu thản nhiên nói :

– Tiểu muội không có ý muốn nhìn trộm, chẳng qua chỉ là vô tình nhìn thấy mà thôi. Hơn nữa, không phải hai vị đại ca cũng đã khảo nghiệm qua Thái Dương thần đao của Phí gia rồi sao? Bây giờ nhìn thấy được độc môn võ công của hai vị lại có quan hệ gì sao? Hà Lăng Phong và Phùng Viên chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, mà không có lời gì để biện bác lại.

Chương 13: Võ Lâm Tam Phủ

Phí Minh Châu lại cười nói :

– Vừa rồi tiểu muội đã nhìn thấy đao pháp và kiếm pháp của hai vị đại ca qua thật cao thâm khôn cùng. Tiểu muội nghĩ La Phù đao hội lần này Hương Vân phủ nhất định lại bị bại.

Hà Lăng Phong nói :

– Chỉ sợ kẻ bại đó không chỉ là Hương Vân phủ mà Võ lâm Tam phủ đều đồng thảm bại.

Phí Minh Châu nói :

– Vậy kẻ thắng là ai?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên là Tỷ Muội hội rồi.

Phí Minh Châu ngạc nhiên hỏi :

– Bọn họ thật sự lợi hại đến như vậy hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải bọn họ lợi hại mà là bọn họ đã biết được tuyệt học của Lãnh Nam. Bây giờ lại học trộm thêm được võ công của Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ nữa, tự nhiên họ sẽ có cách phá giải dễ dàng.

Hà Lăng Phong cố ý nhắc đến hai chữ “bây giờ”, để thử xem Phí Minh Châu nghe xong có phản ứng như thế nào?

Nào ngờ Phí Minh Châu không hề có chút biểu hiện gì khác thường, chỉ gật đầu nói :

– Lời của Dương đại ca nói rất đúng, tuyệt kỹ Võ lâm Tam phủ của chúng ta đều đã bị bọn chúng học trộm được, đây quả là một chuyện đáng phiền phức. Nhưng mà chúng ta cũng có thể liên kết lại với nhau, cùng nhau sáng chế ra chiêu thức mới, để đối phó với bọn chúng. Hai vị đại ca cảm thấy như thế nào?

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không biết phải nói như thế nào.

Phí Minh Châu lại nói tiếp :

– Thật ra mọi người đều là võ lâm đồng đạo, theo lý đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực để phát dương quang đại võ học. Nếu như mọi người cứ giữ kín tuyệt kỹ của mình, mà không chịu đem ra truyền bá. Như vậy chỉ sợ võ lâm ngày càng suy yếu hơn, rồi những tuyệt kỹ ấy dần dần sẽ mất đi, và lúc đó mới thật sự gọi là “tuyệt học”.

Những lời nói này ngôn từ đầy nghĩa khí, khiến cho Phùng Viên và Hà Lăng Phong nghe qua phải ngạc nhiên.

Phùng Viên ngửa mặt thở dài một tiếng lẩm bẩm nói :

– Không ngờ cô nương tuổi trẻ mà lại biết suy nghĩ như vậy, quả thật hiếm có.

Hà Lăng Phong liền cắt ngang :

– Chỉ sợ người trong võ lâm đều tham lam tư lợi không có nghĩa khí cao thượng giống như Phí cô nương đây.

Phí Minh Châu cười chua chát nói :

– Những lời này nhất thời khó mà khiến cho người ta tin được. Được hai vị đến Lãnh Nam, nhìn thấy tình cảnh của Hương Vân phủ, thì hai vị sẽ tin rằng lời nói của tiểu muội không cuồng ngông khó hiểu tí nào.

Phùng Viên nói :

– Được! Hành sự không nên chậm trễ. Chúng ta quyết định ngày mai sẽ lên đường.

Hà Lăng Phong không tỏ ý tán đồng, nhưng cũng không tỏ thái độ phản đối.

Nhìn nét mặt chàng có thể biết được, dường như chàng đã mất lòng tin đối với kế hoạch “giữ cây chờ thỏ”.

* * * * *

Từ Quan Lạc đến Lãnh Nam đường xa vạn dặm. Lẽ ra thì phải ngày đi đêm nghỉ và cứ đi liên tục như vậy. Nhưng bọn Hà Lăng Phong lại đi rất ung dung thảnh thơi.

Trên đường Phùng Viên và Hà Lăng Phong vừa ăn chơi, vừa ngắm phong cảnh rất là tự tại, dường như là bọn họ có ý đợi cái gì đấy.

Phí Minh Châu cũng không có việc gì phải gấp, hơn nữa trong lòng đang phấn khởi, cho nên sẵn sàng du sơn ngoan thủy với hai người, giống như là Hương Vân phủ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Rời khỏi Cửu Khúc thành đã hơn nửa tháng vậy mà bọn họ mới có đến gần Tương Phàn.

Hà Lăng Phong đột nhiên nêu ý kiến :

– Đoạn đường này nếu mà cưỡi ngựa thật là buồn chán. Chi bằng ngồi thuyền xuống phía Nam, vừa nhanh lại vừa dễ chịu.

Phùng Viên còn chưa kịp mở miệng, Phí Minh Châu đã vội cướp lời :

– Rất tốt, chúng ta có thể mướn một chiếc thuyền đến thẳng Lưỡng Hán. Thuận tiện vòng qua Động Đình hồ chơi luôn. Sau đó đổi ngựa vượt qua Ngũ Linh sơn, đây chính là con đường tắt nhanh nhất.

Hà Lăng Phong nói :

– Dân gian có câu: “Nam thuyền bắc mã”. Phí cô nương sanh trưởng ở Cửu Việt, chẳng lẽ không chán ngồi thuyền hay sao?

Phí Minh Châu nói :

– Làm gì có chuyện chán chứ! Tiểu muội thích nhất là ngồi thuyền. Nhưng trước đây tiểu muội đều ngồi thuyền đi ở trên biển mà chưa bao giờ ngồi thuyền ở trên sông.

Phùng Viên gật đầu nói :

– Nếu là như vậy thì đợi đến Phàn thành chúng ta sẽ mướn thuyền.

Ngay ngày hôm đó bọn họ đến được Phàn thành và ngủ lại một đêm. Sáng hôm sau Phùng Viên ở lại trong khách điếm, chỉ có Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu ra ngoài bến tàu mướn thuyền.

Việc mướn thuyền thật ta chỉ cần căn dặn bọn tiểu nhị là được rồi. Nhưng Phí Minh Châu vì muốn chọn một chiếc thuyền tương đối tốt để thuận tiện ngắm phong cảnh nên mới kêu Hà Lăng Phong đi cùng với mình ra bến đò.

Ở bến đò đa phần đều là thuyền chở hàng hóa và thuyền chở thuốc. Rất ít có thuyền chuyên để cho khách mướn.

Hai người đi dọc theo bên đò hỏi thăm hết mấy chủ thuyền, bọn họ đều trả lời rằng :

– Bên này Phàn thành đều là thuyền chở hàng hóa. Nếu như muốn mướn thuyền, thì phải qua phủ

Tương Dương ở bên kia sông mới có.

Hà Lăng Phong nói :

– Cũng được. Chúng ta dạo thành Tương Dương cũng tốt.

Phí Minh Châu đưa tay chỉ trên mặt sông nói :

– Dương đại ca, huynh xem đó không phải là một chiếc khách thuyền hay sao?

Theo hướng chỉ của Phí Minh Châu, quả nhiên ở giữa sông có neo một khách thuyền. Chiếc khách thuyền kia cách bờ chừng mười trượng. Hà Lăng Phong đưa tay vẫy gọi một chiếc con, rồi chỉ về phía chiếc khách thuyền đang neo ở giữa sông hỏi :

– Lão đại ca, người có biết chiếc khách thuyền kia của ai hay không?

Người trên thuyền đưa mắt nhìn chiếc khách thuyền lắc lắc đầu nói :

– Không biết, ta chưa từng gặp qua chiếc thuyền này. Ký hiệu cắm trên thuyền cũng không phải ở vùng này. Có lẽ đó là thuyền riêng của một kẻ có tiền nào đó.

Phí Minh Châu nói :

– Mặc kệ đó là thuyền gì, chúng ta cũng phải hỏi thử xem, có khi bọn họ trở về thuyền không và đồng ý cho chúng ta cũng không chừng.

Hà Lăng Phong mỉm cười nhưng không nói gì, chàng đưa tay đỡ Phí Minh Châu bước lên chiếc thuyền con.

Khi đến gần bên chiếc khách thuyền bọn họ mới phát hiện trên thuyền im phang phắt không một bóng người.

Phí Minh Châu đứng lên gọi lớn :

– Ới! Có người không?

Phí Minh Châu gọi liền mấy tiếng mới thấy phía sau thuyền có một cái đầu thò ra hỏi :

– Các ngươi làm gì đó? Muốn tìm ai?

Đấy là một lão già trạc tuổi lục tuần làm việc tạp dịch ở trấn thuyền. Trên mặt lão ta đầy nếp nhăn, tóc thì rối bời, cơ hồ như đang ngủ ở phía sau khoang thuyền bị người gọi thức dậy, trong lòng có vẻ bực bội.

Hà Lăng Phong cung tay nói :

– Làm phiền lão nhân gia, tại hạ muốn mướn một chiếc khách thuyền không biết người có chở khách hay không?

Lão giả vờ bực dọc hỏi lại :

– Ngươi vừa nói gì?

Hà Lăng Phong có ý không bằng lòng, nhưng cũng phải lập lại lần nữa.

Lần này lão ta nghe rất rõ ràng, nhưng lại xua tay nói :

– Đi! Đi! Đi! Đây không phải là thuyền để chở khách, các ngươi đi nơi khác mà tìm.

Phí Minh Châu nói :

– Chúng tôi đồng ý chịu ra giá cao, thuận tiên xuôi dòng về phương Nam. Chẳng lẽ như vậy cũng không được hay sao?

Lão già nhìn hai người từ trên xuống dưới một chút rồi nói :

– Các ngươi là phu thê?

Phí Minh Châu đỏ bừng mặt lên, nói :

– Không phải. Tiểu nữ họ Phí, còn vị này là Dương đại ca, cũng chính là Cửu Khúc thành Thiên Ba phủ Dương đại hiệp.

Lão già nói :

– Ta không cần biết là Dương đại hiệp hay là ý đại hiệp gì cả. Ta chỉ muốn biết các ngươi muốn đi đến đâu? Và giá cả là bao nhiêu?

Phí Minh Châu nói :

– Chúng tôi muốn đến Động Đình hồ du ngoạn, sau đó lên ngược đi về Lãnh Nam. Còn giá cả tùy lão nhân gia quyết định.

Lão già đưa tay ra nhẩm tính :

– Từ đây đến Động Đình hồ phải mất hết năm ngày. Nhưng khi quay lại là nước ngược, nên ít nhất cũng phải mất bảy tám ngày.

Đột nhiên lão già lên tiếng hỏi :

– Chỉ có hai người thôi sao? Trên đường có ghé lại đâu hay không?

Phí Minh Châu nói :

– Đến thẳng Động Đình hồ không ghé bến nào cả. Chúng tôi tất cả gồm có ba người và bao trọn chiếc thuyền của lão nhân, nên trên đường không cần phải ghé chở khách.

Lão già gật đầu lẩm bẩm một hồi rồi nói :

– Nếu là như vậy, ta tính cho các ngươi là một trăm lượng bạc.

Phí Minh Châu la thất thanh lên :

– Trời đất! Đắc như vậy sao?

Lão già liền sa sầm nét mặt lại :

– Nếu chê đắc thi đừng mướn, nói thật cho các ngươi biết đây là thuyền riêng của Kinh Châu phủ Tề Hàn Lâm vốn không thể chở các ngươi được. Nhưng vì chủ nhân của ta đã đến Sùng Sơn thắp hương cầu nguyện, ít nhất nửa tháng nữa mới trở lại. Trong thời gian này chẳng có làm gì cả nên ta mới tự quyết định chở các người đi một chuyến. Vậy mà các người còn chê đắc.

Phí Minh Châu nói :

– Tuy là vậy, nhưng cũng đâu đến cả trăm lượng bạc chứ?

Lão già nói :

– Một trăm lượng bạc bộ nhiều lắm hay sao? Để ta tính cho hai ngươi nghe thử: Ta và tất cả thủy thủ trên thuyền tổng cộng gồm có bốn người. Mỗi người được hai mươi lượng. Như vậy bốn người đã hết tám mươi lượng. Còn hai mươi lượng để lo cơm nước cho ba vị, như vậy có đắc hay không?

Hà Lăng Phong liền lên tiếng :

– Không đắc, chúng tôi đồng ý mướn.

Nói xong chàng lấy ra mấy thỏi vàng đưa lên nói :

– Đây là mười thỏi vàng đủ một trăm lượng bạc. Lão nhân gia, chừng nào chúng ta lên thuyền?

Lão già nhìn những thỏi vàng rồi lại nhìn Hà Lăng Phong cười nói :

– Ngươi đưa tiền hết một lần như vậy, bộ không sợ ta bỏ trốn hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Không hề gì, tại hạ tin tưởng lão nhân gia.

Lão già đưa tay ra nhận lấy những thỏi vàng rồi nói :

– Rất tốt. Chúng ta thỏa thuận như vầy. Buổi sáng hôm nay ta sẽ đi mua thêm thức ăn. Vào buổi chiều là có thể lên đường. Đúng giờ ngọ hôm nay, các vị có thể lên thuyền được rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Không biết danh tánh của lão nhân gia là gì?

Lão già nói :

– Ta họ Kim, ngươi cứ gọi ta là Kim lão đại.

Hà Lăng Phong cung tay lên thi lễ lão ta rồi quay thuyền trở vào bờ.

Trên đường trở vào bờ Phí Minh Châu luôn miệng nói :

– Tiểu muội thấy lão họ Kim kia không phải là người tốt đâu.

Hà Lăng Phong hỏi :

– Tại sao?

Phí Minh Châu đáp :

– Thái độ lão ta vô lễ, nói chuyện lại cộc cằn, không có chút gì là giống kẻ xuất thân từ một gia đình phú quí cả.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Chính vì lão ta xuất thân từ một gia đình phú quí, nên mới vô lễ và nói chuyện có vẻ trịch thượng như vậy.

Phí Minh Châu nói :

– Dương đại ca, tiểu muội cảm thấy huynh không nên đưa tiền trước cho lão ta. Lỡ như lão ta gạt bọn mình, như vậy không phải mất trắng hết hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Phí cô nương cứ yên tâm, tại hạ dám bảo đảm lão ta không bao giờ bỏ trốn, cho dù có đánh đuổi lão ta, lão ta cũng sẽ không chịu đi.

Đúng giờ ngọ, cả ba người họ đều lên thuyền. Kim lão đại quả nhiên không gạt bọn họ. Trên thuyền đã chuẩn bị đầy đủ nước uống và đồ ăn. Khi bọn Hà Lăng Phong vừa lên thuyền thì thuyền lập tức nhổ neo ngay.

Ba tên thủy thủ ở trên thuyền tuổi khoảng hai mươi nhưng thân hình rất là lực lưỡng.

Hà Lăng Phong để cho Phí Minh Châu ngủ riêng một phòng còn mình và Phùng Viên cùng ngủ chung một phòng khác.

Kim lão đại ư trong phòng phía sau lái. Trong ba tên thủy thủ có một tên lo việc nấu nướng, hai tên còn lại phụ trách việc căng buồm.

Thuyền khởi hành từ Phàn thành, thả xuôi dòng đến Nghi thành. Sau đó nghỉ lại một đêm. Qua ngày hôm sau bọn họ đã đến được Tấn Giang huyện, và còn cách Lưỡng Hán chừng một ngày đường.

Hai ngày qua trên thuyền vốn bình yên vô sự. Nhưng Hà Lăng Phong phát hiện ra có một chiếc thuyền cứ bám riết ở phía sau.

Đấy là một chiếc thuyền chở hàng hóa. Chiếc thuyền này cứ bám sát theo sau chiếc khách thuyền của bọn Hà Lăng Phong. Cũng có lúc nó vượt qua trước chiếc khách thuyền nhưng sau đó nó ngừng lại đợi cho chiếc khách thuyền vượt qua rồi mới chạy tiếp.

Trên thuyền chở hàng hóa chỉ có năm sáu tay thủy thủ, ngoài ra không thấy có nhân vật khả nghi nào.

Hà Lăng Phong ngầm đem sự việc trên nói lại với Phùng Viên.

Phùng Viên cười nhạt nói :

– Việc này ta đã phát hiện ra từ lâu. Hơn nữa Kim lão đại và ba tên thủy thủ kia đều là người luyện võ. Thậm chí võ công của chúng còn rất cao cường nữa là khác.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

– Vậy thì tại sao bọn chúng còn chưa chịu ra tay?

Phùng Viên nhún vai nói :

– Ai mà biết được? Có lẽ bọn chúng đang chờ đợi cơ hội. Nhưng sớm muộn gì rồi cũng sẽ ra tay.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Tiểu đệ nghĩ bọn chúng còn đang lo ngại một người, nên không dám tùy tiện ra tay.

Phùng Viên liền hỏi :

– Là ai?

Hà Lăng Phong thản nhiên đáp :

– Chính là lão đại ca đây?

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

– Bọn chúng lo ngại ta về điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Mục đích lớn nhất của bọn chúng là muốn biết trận pháp Đao Kiếm hợp bích. Bây giờ lão đại ca đã truyền lại cho tiểu đệ trận pháp này. Cho nên bọn chúng chỉ cần bắt được tiểu đệ tra vấn là được rồi. Nếu muốn đối phó với tiểu đệ, đấy là một việc vô cùng dễ dàng. Nhưng hiện tại có lão đại ca ở bên cạnh, bọn chúng không sao ra tay được.

Phùng Viên nói :

– Nói vậy ta phải tránh mặt đi một lát phải không?

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

– Không sai. Tốt nhất là lão đại ca nên lên bờ đi dạo một lát. Một mình tiểu đệ sẽ ở lại thuyền... như vậy mới gọi là “cho người tiện lợi thì mình cũng được tiện lợi”.

Phùng Viên ngửa mặt lên cười rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Trong khoan tối om, chỉ nhìn thấy phía trước của khoang có một đốm lửa.

Thì ra Kim lão đại đang ngồi hút thuốc ở đấy...

Phùng Viên chậm rãi bước qua nói :

– Lão đại, trên thuyền còn có rượu hay không?

Kim lão đại không thèm ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng đáp :

– Không có.

Phùng Viên nói :

– Xin hỏi có thể nhờ mấy vị thủy thủ lên bờ mua rượu hay không?

Giọng Kim lão đại vẫn lạnh lùng :

– Xin lỗi, các thủy thủ đã mệt nhọc cả ngày. Ngày mai bọn họ còn phải làm việc nên để cho bọn họ đi nghỉ sớm.

Phùng Viên trầm ngâm một hồi, nói :

– Thế thì ta phải đích thân đi mua lấy vậy. Lão đại ca, người có thể mướn cho ta một chiếc thuyền con được hay không?

Kim lão đại nói :

– Ở đây không phải là bến tàu, làm gì có thuyền con mà mướn?

Nhưng lão ta lại chỉ ra phía sau đuôi thuyền nói :

– Đây chính là thuyền con của thuyền chúng ta. Nếu như ngươi có thể tự mình chèo được thì ta có thể giúp ngươi thả nó xuống nước.

Phùng Viên nói :

– Ta biết chèo thuyền và cũng không cần làm phiền lão đại ca. Tự ta có thể ra tay được.

Phùng Viên dùng lực nắm chặt lấy hai be thuyền, sau đó đưa cao chiếc thuyền lên. Chiếc thuyền con này, bình thường ít nhất cũng phải ba người khiêng mới nổi.

Nhưng ai ngờ trên mặt Kim lão đại không hề có chút gì thay đổi, lão ta chỉ cười nhạt nói :

– Sức mạnh quả không tệ.

Phùng Viên hứ khẽ một tiếng :

– Kim lão đại, người có làm được như vậy hay không?

Kim lão đại lắc lắc đầu nói :

– Ta là người coi việc điều khiển thuyền, lại không phải là phu khuân vác ở bến đò, nên cần sức mạnh như vậy để làm gì?

Phùng Viên đắc ý hét lên một tiếng, rồi ném chiếc thuyền xuống nước.

“Ầm” một tiếng, chiếc thuyền con đã rơi xuống sông cách chiếc khách thuyền ngoài mười trượng.

Toàn thân Phùng Viên lập tức bay bổng lên không rơi xuống chiếc thuyền con. Lão ta không cần dùng chèo mà chỉ dùng hai tay bơi dưới nước, thế mà chiếc thuyền lại chạy nhanh vào bờ như tên bắn.

Kim lão đại vẫn ngồi hút thuốc ở trong khoan. Đối với công phu “Lăng Không Hư Độ” của Phùng Viên dường như lão ta không hề có một chút hứng thú nào. ánh thuốc của lão ta sáng lên ba dài ba ngắn, rồi hoàn toàn tắt hẳn.

Trên chiếc thuyền chở hàng hóa ở phía trước cũng có người đang hút thuốc.

ánh thuốc cũng sáng lên ba dài ba ngắn. Chỉ một lát sau có một chiếc thuyền con cập sát vào chiếc khách thuyền.

Trên chiếc thuyền còn có năm nữ nhân. Những người đó không ai khác hơn chính là Liễu a di và bốn thiếu nữ mặc hắc y.

Kim lão đại liền bước đến bên thuyền, thấp giọng nói :

– Phùng tiểu tử đã lên bờ, Phí Minh Châu đang ở trong khoang. Còn mục tiêu ở phòng thứ hai bên trái.

Liễu a di gật đầu nói :

– Biết rồi. Ngươi ở ngoài này canh chừng, bọn ta có thể tự hành động được.

Liễu a di đưa tay lên vẩy một cái, rồi cùng với bốn thiếu nữ mặc hắc y phóng ngay vào trong khoang.

Hiển nhiên bọn họ rất quen thuộc vị trí trên chiếc thuyền này. Vì vậy chẳng cần tốn nhiều công sức, bọn họ đã tìm được phòng của Hà Lăng Phong và đưa tay lên gõ nhẹ.

Tiếng Hà Lăng Phong từ trong vọng ra :

– Cửa không có khóa xin tự bước vào.

Liễu a di đưa tay đẩy cửa bước vào, bốn thiếu nữ mặc hắc y cùng bước vào theo.

Bên trong đèn sáng trưng, Hà Lăng Phong đang ngồi trên một chiếc ghế gỗ, quay mặt ra phía cửa. Trên đùi chàng có đặt một thanh đao và một thanh kiếm.

Đao và kiếm tuy đặt chung với nhau, nhưng cán lại không cùng hướng với nhau. Cán đao hướng về bên phải còn chuôi kiếm hướng về bên trái.

Trên mặt Hà Lăng Phong đang tươi cười nói :

– Không ngờ Liễu a di lại đến nhanh như vậy. Thứ lỗi cho tại hạ đã không ra nghênh tiếp. Các vị cứ tự tiện ngồi xuống.

Liễu a di trầm giọng nói :

– Ngươi biết bọn ta sẽ đến.

– Đúng vậy. Không những tại hạ biết các vị sẽ đến, mà còn biết các vị không muốn gặp mặt Phùng đại ca. Cho nên tại hạ mới kêu Phùng đại ca lên bờ. Bây giờ ở đây không có người ngoài, chúng ta có thể yên tĩnh mà nói chuyện với nhau.

Liễu a di nói :

– Ngươi muốn nói về điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Các vị muốn cái gì, chúng ta nói cái đó.

Liễu a di đưa mắt nhìn quanh một lượt trong phòng rồi nói :

– Tốt! Ngươi đã hào phóng như vậy bọn ta cũng không khách sáo làm gì.

Hà Lăng Phong đưa tay ra nói :

– Mời ngồi!

Liễu a di bước ngang hai bước rồi ngồi xuống chiếc ghế đặt bên cửa. Còn bốn thiếu nữ mặc hắc y vẫn đứng chắn ngang giữa cửa.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Bốn vị không ngồi xuống cũng không sao. Nhưng tốt nhất là nên đóng cửa lại để tránh người ngoài dòm ngó.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y liền đưa mắt nhìn liễu a di. Thấy Liễu a di gật nhẹ một cái, bọn họ mới đưa

tay đóng của lại.

Hà Lăng Phong thở phào một tiếng nói :

– Tốt, bây giờ chúng ta có thể nói vào việc chính. Nhưng trước khi nói vào việc chính tại hạ hy vọng hai bên đều có thành ý. Như vậy mới có thể giải huyết được vấn đề. Liễu a di cảm thấy như thế nào?

Liễu a di liền nói :

– Ta đồng ý.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

– Nếu như đã đồng ý vậy thì chúng ta hãy bớt nói chuyện dư thừa mà hãy đi vào việc chính ngay. Bây giờ Liễu a di nói trước hay là tại hạ nói trước?

Liễu a di nói :

– Ngươi nói trước.

Hà Lăng Phong gật gật đầu rồi lại thở phào ra một tiếng nói :

– Trước tiên tại hạ muốn nói về lập trường của mình. Tại hạ không phải là người của Võ lâm Tam phủ đồng thời cũng không có ý muốn tranh hùng ở kỳ đại hội đao lần này. Và càng không muốn tham dự vào những chuyện ân oán, thị phi của các môn phái. Nhưng bây giờ tất cả mọi chuyện đều đổ lên trên người của tạ hạ. Hay có thể nói chính Tỷ Muội hội đã bắt ép tại hạ và xô tại hạ xuống hầm lửa. Về điểm này thiết nghĩ Liễu cô nương không phủ nhận chứ?

Chương 14: Danh Môn Thiên Kim

Liễu a di không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận mà chỉ cười nhạt nói :

– Ngươi tự nói phần của ngươi trước, mà khoan hãy hỏi ta.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

– Tỷ Muội hội đã cải dạng tại hạ thành Dương Tử Úy và bắt tại hạ phải đứng trên lập trường của Thiên Ba phủ để nói chuyện. Bây giờ tại hạ cũng dùng thân phận chủ nhân của Thiên Ba phủ, nói điều kiện với các vị. Về điểm này, hy vọng Liễu cô nương chú ý cho.

Liễu a di hứ một tiếng, trên mắt tỏ ý không hài lòng, nhưng lại không lên tiếng nói gì cả.

Hà Lăng Phong lại nói :

– La Phù đao hội bốn năm được tổ chức một lần. Không hạn chế sự tham gia của cao thủ, các môn phái và anh hùng trong thiên hạ. Bất kỳ ai cũng đều có thể lên đài được. Nếu như Tỷ Muội hội muốn tranh hùng cùng với nam nhân thì phải đường đường chánh chánh so tài cao thấp với nhau. Chứ còn dùng thủ đoạn ám toán hạ lưu như vậy, tại hạ thiết nghĩ đó là việc không nên...

Liễu a di liền cắt ngang lời chàng :

– Đủ rồi, bọn ta đến đây không phải là để nghe ngươi giáo huấn. Ngươi cứ nói vào việc quan trong trước đi.

Hà Lăng Phong cười tươi nói :

– Không cần phải vội, tại hạ đang nói chuyện chánh sự đây.

Liễu a di nói :

– Hy vọng ngươi nói ngắn gọn lại một chút, đừng kéo dài thời gian. Nếu như đợi Phùng hầu tử trở về, như vậy sẽ không có lợi gì cho ngươi cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Liễu cô nương không cần phải lấy lòng tiểu nhân mà đo dạ quân tử. Nếu như tại hạ có ý muốn

đợi Phùng đại ca quay trở về, thì tại hạ đã không kêu Phùng đại ca lên bờ rồi.

Dừng lại một lát, Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

– Bây giờ chúng ta cứ nói thẳng vào vấn đề. Tỷ Muội hội dùng hết tâm huyết của mình mục đích không ngoài muốn lấy cho bằng được thanh Yên Chi bảo đao và Đao Kiếm hợp bích trận pháp, đúng vậy không?

Liễu a di im lặng không trả lời :

– Im lặng tức là bằng nghĩa với đồng ý.

Hà Lăng Phong lại nói :

– Nếu như vậy thì để nói chuyện hơn. Thanh Yên Chi bảo đao đã bị đánh cắp, đến nay vấn chưa biết rõ tông tích. Nhưng còn Đao Kiếm hợp bích trận pháp, thì hoàn toàn ở trong đầu tại hạ. Chỉ cần điều kiện thoả đáng, tại hạ có thể nói ra cho các vị nghe ngay.

Hai mắt của Liễu a di bỗng nhiên sáng rực lên :

– Ngươi muốn trao đổi bằng điều kiện gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Điều kiện rất đơn giản. Tại hạ dùng Đao Kiếm hợp bích trận pháp để đổi lấy tông tích về hai phu thê của Dương Tử Úy.

Liễu a di đột nhiên nhíu mày lại :

– Đây là ý của ngươi hay là ý của Phùng hầu tử?

Hà Lăng Phong :

– Là ý của tại hạ, nhưng Phùng đại ca cũng đã đồng ý.

Liễu a di cười nhạt :

– Ta thật không hiểu, Phùng Viên và Phùng Uyển Quân là hai huynh muội nên bọn họ quan tâm cho nhau là phải rồi. Còn ngươi đâu phải thân thích của họ, vậy ngươi cần gì phải quan tâm đến chuyện này?

Hà Lăng Phong nói :

– Chuyện này vẫn không có liên quan gì đến ta. Nhưng các vị đã bắt ta đóng vai Dương Tử Úy nên

ta không thể không quan tâm được.

Liễu a di nói :

– Chúng ta đem ngươi cải dạng thành Dương Tử Úy có gì là không tốt? Nếu như Dương Tử Úy vĩnh viễn không trở về thì ngươi vĩnh viễn được hưởng vinh hoa phú quí. Tại sao ngươi có phước mà không chịu hưởng, cứ hy vọng cho hắn ta quay trở về làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như cả đời này có thể cải dạng thành như vậy, tại hạ đương nhiên không muốn cho Dương Tử Úy quay trở lại. Nhưng bây giờ bí mật này đã bị bại lộ, không chỉ các vị biết tại hạ là giả mao mà ngay cả Phùng đại ca cũng biết điều này. Như thế ta còn có thể tiếp tục giả mạo nữa hay không?

Liễu a di nói :

– Cho dù ngươi không còn tiếp tục giả mạo được nữa, thì ngươi cũng không cần tìm Dương Tử Úy giúp cho Phùng hầu tử.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng thời gian vừa qua tại hạ đã sống quen cuộc sống giàu sang, nên có chút tiếc rẻ không muốn bỏ nó.

Liễu a di liền nói :

– Vậy thì ngươi càng không nên đi tìm hai phu thê của Dương Tử Úy.

Hà Lăng Phong cười cười nói :

– Điều này rất có lý. Tại hạ muốn có cuộc sống giàu sang phú quí, nhưng mà không cần phải giả mạo Dương Tử Úy. Bởi vì Phùng đại ca đã hứa với tại hạ, chỉ cần Dương Tử Uy trở về Thiên Ba phủ, thì ngươi sẽ mang tại hạ về Thiên Tuế phủ và còn nhận tại hạ làm huynh đệ. Đợi sau này Phùng đại ca quy tiên, tại hạ đường đường chánh chánh làm chủ nhân Thiên Tuế phủ. Như vậy không phải hơn làm Dương Tử Úy giả hay sao?

Liễu a di “ồ” lên một tiếng nói :

– Nói nãy giờ, hóa ra ngươi vì tham sản nghiệp của Thiên Tuế phủ nên đã bị Phùng hầu tử mua chuộc phải không?

Hà Lăng Phong xua tay nói :

– Cái gì là mua chuộc chứ? Hễ làm người là đều nghĩ cho mình, tại hạ không thể không nghĩ đến tương lai của mình. Hơn nữa, chúng ta là “Chu Du đánh Hoàng Cái”. Một người thì muốn đánh còn một người thì muốn bị đánh. Việc này không ai miễn cưỡng ai cả.

Liễu a di cười nhạt nói :

– Một người khôn ngoan lúc nào cũng nghĩ cho mình. Nếu như ta đồng ý cho ngươi số tài sản gấp hai lần Thiên Tuế phủ, để đổi lấy Đao Kiếm hợp bích trận pháp, như vậy ngươi có đồng ý hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này không thể nào được. Bởi vì Liễu cô nương làm gì có số tài sản lên đến như vậy và cũng không có cách nào đem danh tiếng của Thiên Tuế phủ cho tại hạ được.

Liễu a di nói với giọng quả quyết :

– Việc này có thể được. Không những ta có thể cho ngươi thanh danh của Thiên Tuế phủ mà đồng thời còn có thể cho ngươi luôn cả thanh danh của Thiên Ba phủ. Và để cho ngươi trở thành kẻ nam nhân giàu có nhất, quyền thế nhất trong thiên hạ, ngoài Tỷ Muội hội ra. Việc này ngươi có tin hay không?

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

– Việc này ta không dám tin tưởng.

– Ngươi nghe đây.

Liễu di cất cao giong nói :

– Chỉ cần ngươi nói ra Đao Kiếm hợp bích trận pháp và chịu nghe theo lời chỉ huy của Tỷ Muội hội thì bọn ta sẽ không bao giờ vạch ra bí mật của ngươi. Hơn nữa bọn ta còn có thể giúp ngươi trừ khử Phùng hầu tử để ngươi được làm chủ nhân của Thiên Ba phủ và Thiên Tuế phủ. Khi ấy thanh danh và tài sản ngươi đều có cả. Cho dù ngươi có hưởng thụ cả đời cũng không hết.

Hà Lăng Phong nói :

– Các vị tin chắc có thể trừ khử được Phùng đại ca?

Liễu a di thản nhiên nói :

– Đây có gì là khó. Bọn ta đã biết được độc môn Kinh Hồng kiếm pháp của lão ta. Nếu như bây giờ biết được thêm Đao Kiếm hợp bích trận pháp nữa thì việc trừ khử lão ta dễ như trở bàn tay.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Cho dù có thể trừ khử được Phùng đại ca đi nữa, nhưng lỡ như hai phu thê của Dương Tử Úy đột nhiên quay trở về Thiên Ba phủ, thì khi ấy bí mật có thể được giữ kín nữa hay không?

Liễu a di nói :

– Ngươi cứ yên tâm, bọn chúng tuyệt đối sẽ không bao giờ quay trở về.

Đột nhiên phát hiện mình đã lỡ lời nên Liễu a di liền vội đổi giọng :

– Giả sử như bọn họ thật sự quay trở lại. Khi đó chỉ cần ngươi nói bọn họ là giả tạo, như vậy có ai dám không tin lời của ngươi chứ?

Hà Lăng Phong bỗng nhiên nghiêm sắc mặt nói :

– Liễu a di, hãy nói thật cho tại hạ biết. Có phải các ngươi đã mưu hại hai phu thê của Dương Tử Úy rồi hay không?

Liễu a di đáp :

– Không có.

– Thế thì dựa vào điều gì mà Liễu cô nương dám nói bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ quay trở lại?

– Ta không quả quyết như thế, ta chỉ đoán như vậy mà thôi.

Hà Lăng Phong hứ khẽ một tiếng :

– Chỉ dựa vào sự suy đoán thôi sao? Các người đã khống chế được Thiên Ba phủ, như vậy nhất định các người biết được tông tích của họ.

Liễu a di đột nhiên quát lớn :

– Gã họ Hà, ngươi đừng quên rằng đây là điều kiện trao đổi của chúng ta. Cho dù ta có biết được tông tích của bọn họ, nhưng cũng chưa chắc là phải nhất định do ta nói ra trước...

– Nói ra hay không, e rằng không phải do ngươi quyết định.

Câu nói này không phải của Hà Lăng Phong, mà nó được phát ra từ phía bên ngoài cửa.

Câu nói chưa dứt thì cánh cửa được mở ra cùng lúc có một bóng đen bay nhanh vào.

Bốn thiếu nữ mặc hắc y đứng quay lưng ra phía ngoài. Nên khi nghe tiếng mở cửa, bọn họ không kịp quay đầu lại mà chỉ nhất tề rút đao ra khỏi vỏ.

Ánh đao lóe lên chói cả mắt. Bóng đen vừa bay vào thì bị bốn thanh đao chém đứt thành nhiều đoạn. Khi bóng đen rơi xuống thì hóa ra đó chính là Kim lão đại.

Liễu a di thất kinh xô ghế đứng lên.

Nhưng Hà Lăng Phong đứng dậy còn mau hơn, đồng thời hai thanh đao và kiếm cũng đã được rút ra khỏi vỏ. Chàng mỉm cười nói :

– Liễu a di, nếu như ngươi muốn biết Đao Kiếm hợp bích trận pháp, bây giờ tại hạ có thể múa cho xem.

Phía bên ngoài cửa có người lên tiếng :

– Đúng vậy, chúng ta đã diễn tập nhiều lần, nhưng chưa có cơ hội lâm trận đối địch. Hôm nay là một cơ hội tốt để cho chúng ta thử.

Người nói câu này không ai khác hơn là Phùng Viên. Lão ta đang đứng bên ngoài cửa, trên tay có thanh đao và một thanh kiếm.

Bốn thiêu nữ mặc hắc y tuy đao đã cầm trên tay, nhưng vì trong khoang quá chật hẹp lại thêm bốn người đứng một chỗ, nên không sao triển khai được đao pháp.

Sắc mặt của Liễu a di tái mét, không còn lời gì để nói cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Các ngươi đã không còn đường để chạy nữa rồi. Vậy thì hãy mau cất binh khí vào, và nói thật cho bọn ta biết tông tích của hai phu thê Dương Tử Úy hiện giờ đang ở đâu. Như vậy chúng ta sẽ không làm khó các vị.

Liễu a di hứ một tiếng, nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Phùng Viên giận dữ quát :

– A đầu, rượu mời ngươi không uống, lại uống rượu phạt, bộ ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi hay sao?

Dứt lời, Phùng Viên liền bước vào bên trong và định ra tay.

Đúng ngay lúc ấy bên ngoài cửa có một người xuất hiện lên tiếng hỏi :

– Phùng đại ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?

– Những người này là ai?

Phùng Viên vừa bước vào bên trong bỗng nhiên nghe thấy những câu hỏi này, đồng thời nhìn thấy trên tay Phí Minh Châu đang cầm một thanh đao, đứng sát phía sau lưng mình.

Theo bản năng tự vệ, lão ta liền tránh sang một bên để đề phòng cảnh giác.

Liễu a di không bỏ lỡ cơ hội, liền tuốt binh khi ra, thấp giọng quát :

– Xông ra!

Bốn thiếu nữ mặc hắc y đồng loạt vung kiếm lên phát chiêu. ánh sáng lạnh của bốn thanh đao tràn về phía cửa như bão tố.

Phùng Viên hét lớn một tiếng rồi lập tức xuống chiêu.

Một trận hỗn chiến tức thời xảy ra. Tiếng binh khí va chạm vào nhau, tiếng la hét vang lên trong đêm khuya.

Trong bốn thiếu nữ mặc hắc y, đã có hai người trúng đao. Một người bị đâm xuyên qua ngực chết liền tại chỗ. Còn một người bị chém đứt cánh tay phải, thanh đao và cánh tay liền cùng lúc rơi xuống đất.

Đao Kiếm hợp bích lần đầu tiên lâm trận, uy lực quả nhiên kinh người.

Nhưng những thiếu nữ mặc hắc y vô cùng dũng cảm. Tuy bị chặt đứt cánh tay phải và máu đang chảy đầm đìa, vậy mà người thiếu nữ kia vẫn dùng tay trái rút thanh đoản đao ở thắt lưng ra tiếp tục xông ra phía cửa.

Hai thiếu nữ mặc hắc y còn lại liền bám sát theo sau.

Bọn chúng dùng thi thể của đồng bọn làm vật chắn, đẩy lùi Phùng Viên.

Lúc này Phùng Viên đã bị bọn họ tấn công dạt sang một bên cửa. Cho dù có muốn ngăn cản bọn họ lại, cũng không còn kịp nữa.

Tuy biết rõ đuổi theo cũng vô dụng mà thôi, nhưng Hà Lăng Phong vẫn lộn người bay ra ngoài cửa sổ.

Phí Minh Châu đang đứng chắn ở trước cửa không biết là do kinh ngạc hay là bị thế công mãnh liệt của những thiếu nữ mặc hắc y khống chế mà liên tiếp thối lui ra sau hai bước, rồi mới xuất chiêu.

Vì xuất chiêu quá muộn và chỉ có một mình nên Phí Minh Châu không thể nào ngăn cản được, thế tấn công như bão tố của các thiếu nữ mặc hắc y.

Liễu a di cùng với ba thiếu nữ mặc hắc y xông ra ngoài như nước lũ. Nhưng khi vừa chạy đến thông đạo, bọn họ lại gặp phải sự ngăn cản của Hà Lăng Phong.

Lúc ấy Phùng Viên cũng đang từ phía sau đuổi tới.

Liễu a di thấy tình thế bất lợi, liền vung đao chém liền hai thế rồi tung người nhảy xuống sông.

Còn ba thiếu nữ mặc hắc y bị Hà Lăng Phong và Phùng Viên hiệp kích tấn công, đả thương thêm một người nữa.

Hà Lăng Phong nhìn thấy Phùng Viên ra chiêu hơi mạnh tay, liền vội lên tiếng :

– Lão đại ca, nên bắt sống bọn chúng.

Thanh trường kiếm trong tay Phùng Viên đang đâm tới, thì chợt nghe câu nói của Hà Lăng Phong lão lập tức biến chiêu thức, điểm vào Thương huyệt trên người của một thiếu nữ hắc y.

Hai thiếu nữ hắc y tại hét lên một tiếng, phóng hai thanh đao ra, cùng lúc nhảy mất xuống sông.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên đều không biết lội, nên chỉ có thể nhìn theo bọn họ mà thôi.

Phí Minh Châu liền nói :

– Yên tâm, bọn chúng chạy không thoát đâu.

Nói rồi liền phóng người xuống sông.

Phùng Viên thấp giọng mắng :

– Bọn tiểu a đầu này xem như gặp được vận may. Nhưng lần sau thì đừng hòng được như vậy.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn ra xa chỉ thấy chiếc thuyền chở hàng hóa đã từ từ chạy đi.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên chia ra đi tìm khắp hết chiếc thuyền nhưng không hề thấy bóng dáng của ba tên thủy thủ đâu cả.

Phùng Viên nói :

– May mà lão đệ kịp thời nhắc ta không giết ả này. Đợi lên đến bờ chúng ta từ từ tra hỏi.

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca trở lại hơi sớm, nếu như trễ thêm một lát nữa, có lẽ tiểu đệ đã biết được một số nội tình từ ả họ Liễu kia.

Phùng Viên nói :

– Ta cũng muốn hơi trễ một chút hãy lộ diện, nhưng khi ta chế phục gã họ Kim, có thể đã bị bọn người trên chiếc thuyền chở hàng hóa nhìn thấy rồi. Vì sợ bọn chúng ra hiệu cho đồng bọn, nên ta mới hành động trước.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Ả họ Liễu tuy đã chạy thoát, nhưng trở về thế nào cũng bị trách phạt cho một trận. Cho dù ả ta nhìn thấy được sự lợi hại của Đao Kiếm hợp bích, nhưng đáng tiếc không cách gì nhớ được.

Chợt Phùng Viên đổi giọng hỏi :

– Lão đệ, ngươi thấy a đầu họ Phí kia như thế nào? Ả ta sẽ quay trở lại hay không?

Hà Lăng Phong chau mày nói :

– Tiểu đệ nghĩ ả ta sẽ không quay trở lại đâu.

Phùng Viên nói :

– Tại sao? Chẳng lẽ ả ta cũng là người của Tỷ Muội hội hay sao?

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Về điểm này còn rất khó xác định. Nhưng mà biểu hiện đêm nay của ả quả thật khiến cho người ta không thể không khả nghi.

Phùng Viên im lặng thật lâu, rồi chợt thở dài ra một tiếng nói :

– Nếu như ta không quay trở lại, vậy thì chúng ta có cần đi đến Lãnh Nam nữa hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Đến Lãnh Nam hay không đấy là việc thứ yếu. Tiểu đệ cho rằng việc quan trọng bây giờ chính là tin tức về sự sống chết của hai phu thê Dương Tử Úy. Căn cứ theo lời của ả họ Liễu kia thì có thể hai người họ đã không ở trong tay của Tỷ Muội hội. Cho dù trước đó có ở trong tay bọn họ, nhưng hiện tại có lẽ là không.

Phùng Viên vội hỏi :

– Ả họ Liễu kia đã nói thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Ả họ Liễu nói không có khẳng định nhưng ả ta đã nói rằng Dương Tử Úy sẽ không trở về Thiên Ba phủ, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không bao giờ quay trở lại. Từ câu nói này, đủ chứng minh tông tích của hai phu thê Dương Tử Úy.

Phùng Viên thất kinh nói :

– Như vậy không phải bọn chúng đã sát hại hai người họ rồi sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng bọn chúng chỉ có ý tranh hùng võ lâm, mà không có lý do để giết hai người họ.

Phùng Viên nghiến răng nói :

– Nếu như bọn chúng dám làm tổn thương đến một sợi tóc của Phùng Uyển Quân, ta thề sẽ giết hết bọn người của Tỷ Muội hội.

Đột nhiên lão ta hạ thấp giọng nói :

– Qua đây, trước tiên chúng ta tra hỏi ả này xem sao?

Khi hai người quay trở lại phía thông đạo thì sắc mặt của thiếu nữ mặc hắc y đã trở nên đen sạm. Từ trong miệng có một dòng máu chảy ra. Rõ ràng ả ta đã bị trúng độc.

Phùng Viên cúi xuống bóp miệng ả ta lấy ra một chiếc răng giả.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Không ngờ rằng bọn họ đã có chuẩn bị thuốc độc sẵn. Ai! Đáng tiếc, đáng tiếc!

Hà Lăng Phong chợt thở dài một tiếng, nói tiếp :

– Xem tình hình này có lẽ chúng ta phải đến Lãnh Nam một chuyến mới được.

Đang nói chuyện đột nhiên bọn họ nghe thấy có tiếng người đang bơi dưới nước, bên cạnh sát mạn thuyền.

Thật không ngờ người đó chính là Phí Minh Châu.

Điều càng bất ngờ hơn chính là Phí Minh Châu còn có lôi theo một thiếu nữ mặc hắc y.

Hà Lăng Phong và Phung Viên đưa mắt nhìn nhau mà không khỏi vô cùng ngạc thiên.

Một tay Phí Minh Châu bám vào mạn thuyền còn một tay kẹp lấy thiếu nữ mặc hắc y.

Vừa nhìn thấy hai người, Phí Minh Châu đã gọi :

– Hai vị đại ca mau đến đây giúp tiểu muội một tay, lôi ả ta lên trên.

Phùng Viên liền lên tiếng hỏi :

– Ả ta còn sống hay là đã chết rồi?

Phí Minh Châu nói :

– Đương nhiên là còn sống. Nhưng ả ta đã uống quá nhiều nước nên đã hôn mê bất tỉnh.

Phùng Viên lại hỏi :

– Trong miệng của ả ta cô chiếc răng giả, bên trong có chứa độc dược. Cô nương có phát hiện ra không?

Phì Minh Châu nói :

– Yên tâm đi, chiếc răng có chứa độc dược đã bị tiểu muội lấy ra rồi. Tuyệt kỹ này của người Đông Oa, đừng hòng giấu được tiểu muội.

Phùng Viên mừng rỡ liền cúi người xuống, lôi ả thiếu nữ mặc hắc y lên trên thuyền.

Phí Minh Châu đưa hai tay nắm lấy mạn thuyền, rồi thót người nhảy lên trên thuyền.

Phí Minh Châu vừa phủi nước trên mặt, vừa chậm rãi nói :

– Trước tiên đè lên bụng ả ta để cho nước chảy ra ngoài rồi hãy từ từ tra hỏi. Phía sau vai trái ả bị chém một nhát kiếm, phải cẩn thận đừng để máu ra quá nhiều... Hê! Còn một ả không có bị thương, nhưng đáng tiếc đã để ả chạy thoát.

Trong lúc Phí Minh Châu đang nói, Phùng Viên đã làm thiếu nữ hắc y tỉnh lại. Đồng thời cầm máu vết thương cho ả.

Hà Lăng Phong vẫn đứng yên lặng không nói gì. Chàng chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm Phí Minh Châu, trong mắt không khỏi biểu lộ vẻ nghi hoặc.

Sau khi nôn hết nước ra, ả thiếu nữ mặc hắc y dần dần đã tỉnh lại. Vừa mới mở mắt ra, ả ta đã vội dùng đầu lưỡi cuốn vào bên trong.

Phùng Viên cười lanh lảnh nói :

– Ngươi định tìm cái gì? Độc dược trong chiếc răng giả của ngươi đã bị bọn ta lấy ra rồi.

Thiếu nữ mặc hắc y vừa nghe xong liền biến sắc, bất thình lình đưa tay lên đánh xuống giữa đỉnh đầu.

Nhưng khi ả ta vừa mới đưa tay lên, đã bị Phùng Viên chụp lấy nói :

– Đừng vội chết, đợi chúng ta hỏi xong rồi chết cũng còn kịp mà!

Nói đoạn, lão ta đưa tay điểm vào sáu chỗ trên người của thiếu nữ mặc hắc y. Sau đó mới từ từ buông tay ra.

Toàn thân thiếu nữ mặc hắc y không thể nào động đậy được. ả ta nhắm hai mắt lại, một dòng nước mắt chảy dài từ trên má xuống...

Phí Minh Châu liền lên tiếng nói :

– Những ả phụ nữ người Đông Oa này có một thói quen là thích ăn cứng chứ không chịu ăn mềm. Nếu như không cho nếm mùi một chút lợi hại nhất định ả ta không bao giờ chịu nói ra sự thật.

Phùng Viên nói :

– Việc này không có gì khó.

Miệng nói tay làm, Phùng Viên điểm ngay vào ngực và hông của thiếu nữ mặc hắc y. Cuối cùng lão vỗ một chưởng vào sau cổ của ả.

Đột nhiên toàn thân thiếu nữ hắc y phát rung lên liên tục, mồ hôi chảy ra đầm đìa ướt cả áo, còn liệng không ngớt rên lên hừ hừ.

Phùng Viên bỗng nhiên quát lớn :

– Bây giờ ta hỏi ngươi một câu ngươi phải trả lời một câu, và phải trả lời sự thật. Nếu không thì ta cho ngươi muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong.

Nước mắt của thiếu nữ mặc hắc y chảy xuống như mưa liền gật đầu lia lịa.

Phùng Viên giải vài huyệt đạo cho ả ta, rồi lạnh lùng nói :

– Bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, ai là chủ nhân của Tỷ Muội hội? Và Tổng hội được đặt ở nơi đâu?

Thiếu nữ mặc hắc y lấp bấp đáp :

– “Tô… khôn… biết…”

Phùng Viên lớn giọng nói :

– Ngươi nói cái gì?

Phí Minh Châu cười nói :

– Ả ta là người Đông Oa quốc nên nói tiếng Trung Quốc không được rõ ràng. Ý của ả ta muôn nói “Tôi không biết”.

Phùng Viên nói :

– Nói bậy! Ngươi là người của Tỷ Muội hội, tại sao nói không biết những việc trong hội?

Thiếu nữ mặc hắc y vội nói :

– “Tô thật sự khôn biệt. Người đò, tôi khôn quên. Chô đò tô cũng khôn quên”.

Phí Minh Châu nói :

– Ả ta nói ả thật sự không biết. Bởi vì tên người đó ả không biết và tên nơi đỏ ả cũng không biết.

Phùng Viên nói :

– Được. Cho dù ngươi nói không ra tên người và tên nơi đó nhưng ngươi biết làm thế nào để đến đó chứ?

Thiếu nữ mặc hắc y liền gật đầu liên tục nói :

– “Có! Tô biệt! Tô biệt!”

Phùng Viên nói :

– Nếu như ngươi đã biết vậy thì hãy dẫn bọn ta đến đấy.

Thiếu nữ mặc hắc y liền nhíu mày lại dường như có điều gì khó xử.

Phùng Viên quát lớn :

– Thế nào?

– Tôi dẫn ngài đi, bọn họ sẽ giết tôi!

Lần này Phùng Viên nghe đã hiểu liền hứ một tiếng :

– Bọn họ sẽ giết ngươi, ta cũng giống như bọn họ sẽ giết chết ngươi nếu như ngươi không chịu dẫn ta đến đó. Hơn nữa, ta giết ngươi còn thê thảm hơn cả bọn họ. Ngươi có muốn thử hay không?

Thiếu nữ mặc hắc y vội lắc đầu.

Phùng Viên nói :

– Nếu như không muốn thử thì hãy ngoan ngoãn dẫn bọn ta đi. Bây giờ ta hỏi tiếp người một việc nữa. Thiên ba phu Dương...

Lão ta sực nhớ Phí Minh Châu vẫn còn chưa biết thân phận thật sự của Hà Lăng Phong nên liền đổi giọng nói :

– Dương phu nhân Phùng Uyển Quân của Thiên Ba phủ có phải đã lọt vào trong tay của Tỷ Muội hội hay không?

Thiếu nữ mặc hắc y ngạc nhiên nói :

– Cái gì là Thiên Ba phủ? Cái gì là Dương phu nhân? Tôi chẳng hiểu gì cả?

Phùng Viên biết nếu cứ hỏi tiếp cũng chẳng có kết quả gì, chi bằng tìm ra Tổng hội của Tỷ Muội hội trước ắt sẽ biết được tông tích của Dương Tử Úy và Phùng Uyển Quân.

Thế rồi Phùng Viên quay sang nói với Phí Minh Châu :

– Có ả này dẫn đường, vậy chúng ta đến Tổng hội của Tỷ Muội hội trước. Nếu như bắt được chủ nhân của Tỷ Muội hội, như vậy việc của quý phủ xem như cũng được giải quyết. Ý của Phí cô nương như thế nào?

Phí Minh Châu suy nghĩ một lát, rồi nói :

– Thôi được, nếu như muốn đi vậy phải lên đường sớm một chút để tránh tin tức bị lộ ra ngoài và bọn chúng có cơ hội tẩu thoát.

Hà Lăng Phong đứng bàng quan không hề lên tiếng cũng như không hề có ý kiến gì.

Ba người họ cùng áp tải thiếu nữ mặc hắc y lên trên bờ. Sau đó ở Tấn Giang huyện mướn một cổ xe ngựa đợi đến khi trời sáng bắt đầu lên đường.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên ngồi phía trước điều khiển xe. Còn Phí Minh Châu ngồi trong xe với thiếu nữ mặc hắc y. Theo sự chỉ dẫn của thiếu nữ mặc hắc y bọn họ quay trở lại con đường cũ ở Tương Phàn.

Trên đường Phùng Viên cố ý chạy thật chậm để nói chuyện với Hà Lăng Phong :

– Lão đệ ngươi vẫn còn hoài nghi thân phận của a đầu họ Phí hay sao?

Hà Lăng Phong thở dài ra một tiếng :

– Tiểu đệ cũng không nói ra trước là nguyên nhân tại sao? Dẫu sao tiểu đệ cảm thấy việc này có gì không ổn.

Phùng Viên nói :

– Nếu như ả ta là người của Tỷ Muội hội thì tại sao lại bắt ả hắc y kia cho chúng ta?

Hà Lăng Phong cười gượng nói :

– Tiểu đệ không có nói nhất định là như vậy. Tóm lại trên đường đi chúng ta phải tuyệt đối cẩn thận. Tiểu đệ có cảm giác dường như sắp chuẩn bị xảy ra chuyện.

Phùng Viên hỏi :

– Lão đệ muốn chỉ về phương diện nào?

Hà Lăng Phong đáp :

– Phương diện nào cũng đều có thể? Nhưng chủ yếu vẫn là ả hắc y kia.

Chúng ta phải hết sức lưu ý đến ả ta.

Phùng Viên nói :

– Ả ta như thế nào?

Hà Lăng Phong chậm rãi nói :

– Không phải là việc ả ta muốn ám toán chúng ta mà chính là người của Tỷ Muội hội sẽ ám toán ả.

Phùng Viên “ồ” lên một liêng, vẻ chợt hiểu.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của bọn họ, trong ngay đêm hôm đó đã xảy ra chuyện.

Chương 15: Tỷ Muội Tổng Hội

Trên đường từ Tây thành Tấn Giang huyện, ngay tối hôm đó bọn họ đến được một thị trấn nhỏ, tên gọi là Kiện Dương Dịch ở phía Bắc Kinh Châu. Tuy đây là một tiểu trấn, nhưng không kém phần phồn hoa.

Sau khi vào thị trấn, bọn Phùng Viên liền đến tửu điếm Hồng Anh mướn hai phòng. Hà Lăng Phong và Phùng Viên ở chung một phòng. Còn Phí Minh Châu và ả thiếu nữ hắc y cùng ở chung một phòng.

Sau khi ăn cơm tối xong, Phùng Viên đặc biệt căn dặn Phí Minh Châu :

– Ban đêm phải tỉnh ngủ một chút. Nên nhớ đừng bao giờ giải huyệt cho ả ta cả. Nếu như có động tịnh gì, phải lập tức kêu bọn ta ngay.

Phí Minh Châu cười nói :

– Phùng đại ca, huynh cứ việc yên tâm. Tiểu muội bảo đảm suốt đêm không ngủ để canh chừng, cho dù ả có mọc cánh cũng bay không thoát.

Sau khi trở về phòng, Phùng Viên lại thương lượng vói Hà Lăng Phong, quyết định chia phiên nhau ra canh chừng. Hà Lăng Phong canh chừng vào đầu hôm, còn Phùng Viên phụ trách từ nửa đêm cho đến sáng.

Vào đầu hôm mọi việc vẫn bình yên vô sự.

Đến phiên Phùng Viên canh chừng thì còn hơn hai canh giờ nữa là trời sáng.

Một canh giờ đầu trôi qua, mọi việc đều yên lặng không có gì. Và thời gian bắt đầu đi vào canh giờ thứ hai.

Trong khi Phùng Viên đang ngồi yên lặng ở trên ghế dưỡng thần, chợt lão nghe thấy có tiếng động khác thường phát ra từ phía phòng Phí Minh Châu.

Đó là tiếng rên rất nhỏ, giống như tiếng gọi của một người đang bị bóp cổ muốn gọi mà không gọi được.

Phùng Viên liền nhảy xuống khỏi ghế, chạy thẳng đến bên cửa sổ gọi :

– Minh Châu! Minh Châu!...

Kêu liên tiếp mấy tiếng, nhưng không hề có tiếng đáp lại. Đồng thời tiếng rên kia cũng đột nhiên tắt hẳn.

Phùng Viên liền đưa tay mở cửa sổ vọt nhanh ra ngoài. Nhưng lão ta lập tức quay trở lại bên cửa sổ gọi :

– Thất lang, mau dậy thôi, đã xảy ra chuyện rồi...

Hà Lăng Phong lập tức thức dậy, phóng người ra khỏi phòng hỏi :

– Đã xảy ra chuyện gì?

Phùng Viên chỉ về phía phòng Phí Minh Châu nói :

– Ả hắc y không biết làm thế nào đã thoát thân ra được và đang bóp cổ Minh Châu...

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

– Thật có chuyện này sao? Chúng ta hãy mau đi cứu người.

Phùng Viên ngăn cản chàng lại, xua tay nói :

– Chúng ta bước vào trong ấy không tiện, phải tìm cách khác thôi.

Hà Lăng Phong nói :

– Tại sao?

Phùng Viên đỏ mặt nói :

– Ả hắc y... toàn thân không có mặc y phục...

Hà Lăng Phong vừa giận lại vừa tức cười, nói :

– Lão đại ca, bây giờ là lúc nào mà còn cố chấp những chuyện này chứ?

Nói chưa dứt lời chàng đã lướt qua trước mặt Phùng Viên xông vào trong phòng.

Lời nói Phùng Viên quả nhiên không sai chút nào. Thiếu nữ mặc hắc y kia toàn thân không có một mảnh vải che thân. Ả ta đang ngồi trên mình Phí Minh Châu, hai tay bóp chặt lấy cổ nàng, dường như muốn bóp chặt đối phương...

Hà Lăng Phong liền quát lớn :

– Hãy buông tay mau.

Ả ta liền buông tay ra, nhưng lại quay người giơ hai tay hai chân ra, phóng về phía Hà Lăng Phong.

Nếu đối lại là Phùng Viên thì đừng nói là rat ay, mà đã bị tư thế của ả hù chạy mệt rồi.

Nhưng đáng tiếc, người ả ta gặp phải lại là Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong không hề xem ả ta là một con người, đặc biệt là một nữ nhân. Những trường hợp như vậy, chàng đã nhìn qua rất nhiều, nên không cảm thấy có gì là kỳ lạ cả.

Hà Lăng Phong chỉ nhìn ả ta như một khối thịt, nên không ngần ngại đưa tay trái lên đấm về phía trước một quyền.

Chiêu này chàng đánh trúng vào giữa bụng.

Ả ta la lên một tiếng “ai da” rồi không người xuống.

Hà Lăng Phong dùng cạnh bàn tay, bồi thêm một đòn vào phía sau cổ ả ta.

– Á!

Ả ta hét lên một tiếng đau đớn, rồi toàn thân khụy xuống.

Hà Lăng Phong chụp lấy tóc ả, rồi điểm tất cả các huyệt đạo.

Sau đó lấy chiếc chăn quấn ả lại, ném lên trên giường.

Phí Minh Châu gần như đã muốn ngất đi, nàng đang dùng tay ôm lấy cổ mình, thở hổn hển. Không nói được câu nào.

Phùng Viên đứng bên ngoài cửa sổ hỏi vọng vào :

– Thất lang, thế nào rồi?

Hà Lăng Phong vừa rót cho Phí Minh Châu một tách trà vừa trả lời :

– Hết chuyện rồi, mời lão đại ca vào.

Phùng Viên dường như không dám tin tưởng, nên thò đầu vào trong cửa sổ ngó thử. Đợi đến khi Hà Lăng Phong thắp đèn sáng lên, lúc ấy lão ta mới dám bước vào.

Hà Lăng Phong nói :

– Ai đã giải huyệt đạo cho ả ta?

Phí Minh Châu vẫn còn thở dốc đáp :

– Là tiểu muội.

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải Phí cô nương đã từng nói suốt đêm canh chừng ả ta và tuyệt đối không làm gì hay sao? Vậy tại sao lại giải huyệt cho ả ta chứ?

Phí Minh Châu nói :

– Tiểu muội đã bị ả tiện nhân này gạt. Ả nói ả muốn đi đại tiện nên tiểu muội đành phải giải huyệt cho ả ta. Sau đó ả ta còn nói, phụ nữ Đông Oa quốc của bọn họ đều cởi hết y phục mới ngủ được. Tiểu muội nghĩ nếu ả ta cởi hết y phục thì càng không sợ ả ta bỏ chạy, cho nên...

Hà Lăng Phong nói tiếp :

– Cho nên cô nương mới giải huyệt đạo cho ả! Cho nên cô nương mới bị ả ta bóp cổ.

Phí Minh Châu cúi thấp đầu nói :

– Quả thật tiểu muội không có nghĩ đến những việc này, đều tại tiểu muội sơ ý cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như ả ta nói phụ nữ Đông Oa quốc khi ngủ đều ôm một thanh đao, vậy Phí cô nương có đưa đao cho ả ta hay không?

Phí Minh Châu không biết phải trả lời như thế nào, nên đành phải im lặng.

Phùng Viên sợ Phí Minh Châu mất mặt nên liền vội nói :

– Những việc đã qua đừng nên nhắc đến nữa. May mà phát hiện sớm, nên không bị ả ta chạy thoát. Nhớ sau này phải hết lòng cẩn thận là được rồi. Thất lang, chúng ta trở về phòng thôi.

Hà Lăng Phong không nói gì thêm, liền xoay lưng bước ra khỏi phòng.

Phí Minh Châu nhìn theo bóng chàng, có vẻ lo lắng nói :

– Dương đại ca dường như rất tức giận, kỳ thật tiểu muội do sơ ý, chứ đâu phải có ý muốn thả ả ta.

Phùng Viên mỉm cười nói :

– Ta biết, Thất lang cũng không phải thật sự có ý trách cô nương. Ý của Thất lang là hy vọng sau này Phí cô nương phải cẩn thận hơn một chút. Thôi được rồi, cô nương cũng nên đi nghỉ một lát. Ta phải trở về phòng đây.

Khi trở về đến phòng, Phùng Viên nhìn thấy Hà Lăng Phong đang nằm ở trên giường, hai mắt nhìn lên trần nhà, thần sắc vô cùng nghiêm nghị.

Phùng Viên không nhịn được liền trách nói :

– Lão đệ cũng nên giữ thể diện cho a đầu họ Phí kia một chút. Những lời nói vừa rồi thật sự hơi quá nặng.

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca à! Bộ huynh tưởng rằng những lời của ả là thật hay sao?

Phùng Viên nói :

– Chẳng lẽ không phải?

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

– Ít nhất có một điểm tiểu đệ không thể nào tin được. Đó là với võ công của Phí Minh Châu, tuyệt đối không dễ gì bị ả thiếu nữ Đông Oa kia khống chế. Cho dù có bị khống chế đi nữa thì cũng có thể kêu lên, và ả ta càng không thể cởi hết y phục bóp cổ Phí Minh Châu được.

Phùng Viên trầm ngâm một hồi nói :

– Ý của lão đệ là...

Hà Lăng Phong nói :

– Bọn chúng cố tình diễn kịch cho chúng ta xem mà thôi.

Phùng Viên nói :

– Cho dù có là diễn kịch, nhưng cũng không cần phải cởi hết y phục ra.

Hà Lăng Phong nói :

– Bởi vì vở kịch này bọn chúng cố ý diễn cho tiểu đệ xem.

Phùng Viên lấy làm ngạc nhiên nói :

– Ta không hiểu ý của lão đệ.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc này rất đơn giản. Bọn chúng biết được tiểu đệ đã hoài nghi thân phận của Phí Minh Châu, cho nên đặc biệt diễn vỡ kịch này. Mục đích là để tiểu đệ đừng hoài nghi Phí Minh Châu nữa. Bởi vậy bọn chúng mới chọn vào lúc lão đại ca canh gác, nhưng lại sợ tiểu đệ không nhìn thấy, vì lẽ đó mới có việc cởi y phục. Bọn chúng đoán được lão đại ca nhất định sẽ không dám dòm, tiểu đệ chính mắt nhìn thấy mới có thể tin tưởng thân phận của Phí Minh Châu.

Phùng Viên gật đầu nói :

– Nói vậy lão đệ khẳng định rằng a đầu họ Phí là giả mạo?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ không dám nói ả ta có phải là Phí Minh Châu hay không, nhưng tiểu đệ dám nói ả ta nhất định là người của Tỷ Muội hội. Trước đây tiểu đệ còn hoài nghi, nhưng bây giờ có thể dám khẳng định như vậy.

Phùng Viên trầm tư hồi lâu rồi lên tiếng :

– Nếu như sự phán đoán của lắc đầu là chính xác, nhất định chuyến đi này chỉ là cạm bẫy của bọn chúng. Thế nhưng trước khi chưa có được chứng cứ xác thực, chúng ta không thể dựa vào sự phán đoán của mình mà qui tội cho người. Về việc này tạm thời chúng ta đừng có biểu hiện khác biệt gì, mà chờ xem diễn biến tình hình tiếp tục ra sao rồi hãy quyết định.

Hà Lăng Phong nói :

– Chúng ta đã biết rõ đây là cạm bẫy, vậy tại sao còn phải bước tới?

Phùng Viên cười cười nói :

– Mục đích của bọn chúng chính là Đao Kiếm hợp bích trận pháp, vì vậy kẻ mắc bẫy chính là bọn chúng. Chúng ta có thể tương kế tựu kế, để bẫy bọn chúng.

Hà Lăng Phong không hỏi gì thêm nữa, bởi vì chàng biết biệt hiệu “Nhị Mã Hầu Tử” của Phùng Viên, tuyệt đối không phải là kẻ ngốc mà nhất định lão ta đã có an bày sẵn.

Ngày hôm sau bọn họ tiếp tục lên đường, dường như không có việc gì xảy ra. Suốt dọc đường không hề có việc gì ngoài ý muốn xảy ra. Chỉ có điều mỗi lần Phí Minh Châu nhìn thấy Hà Lăng

Phong, thần sắc đều có vẻ lo lắng và sợ hãi.

Khi ra khỏi địa phận Tương Phàn, theo sự chỉ dẫn của ả hắc y, xe ngựa của bọn họ liền rẽ về hướng tây, vượt qua một cánh rừng tiến thẳng vào khu núi. Đến đây xe ngựa không thể nào đi được nữa.

Phùng Viên quyết định bỏ xe ngựa, sau đó giải huyệt cho ả thiếu nữ mặc hắc y và bốn người cùng đi bộ vào trong núi.

Ả thiếu nữ mặc hắc y dường như rất quen thuộc đường núi và những con đường tắt. Một ngày trời bọn họ có thể đi được hai ba chục dặm đường núi.

Càng đi sâu vào trong núi, cảnh vật càng hoang vu và không một bóng người.

Trong lòng Hà Lăng Phong đã cảm thấy nghi hoặc, chàng ngầm nói với Phùng Viên :

– Lão đại ca, tình hình có vẻ không ổn rồi. Tỷ Muội hội muốn tranh hùng thiên hạ thì Tổng hội không lý nào lại đặt ở một nơi núi rừng hoang vắng như vầy.

Phùng Viên cười nói :

– Ta biết. Ả này muốn dẫn bọn ta đi lòng vòng cố tình kéo dài thời gian để cho đồng bọn bố trí xong mai phục.

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca cho rằng bọn họ sẽ dùng phương pháp gì?

Phùng Viên nói :

– Không cần biết bọn chúng dùng biện pháp gì, chỉ có một điêu lắc đầu cần phải nhớ. Bất luận dưới tình huống nào, lão đệ chỉ cần lo việc bên trong, còn ta sẽ lo liệu bên ngoài.

Hà Lăng Phong gật đầu, mỉm cười.

Đương nhiên chàng hiểu ý của Phùng Viên muốn nói là dù trong trường hợp nào cũng không nên để cho Phí Minh Châu chạy thoát.

Phí Minh Châu đang đi gom củi để đốt lửa. Bởi vì lúc này màn đêm đã bắt đầu buông xuống. Hơn nữa ban đêm đốt lửa có thể đuổi được mãnh thú.

Ả thiếu nữ mặc hắc y đang ngồi bó gối trước một hang động. Lúc này hai mắt ả đang nhắm lại, đầu hơi cúi thấp dường như là đang ngồi ngủ gật.

Phí Minh Châu đã nhúm ngọn lửa cháy lên. Hà Lăng Phong thấy vậy mỉm cười nói :

– Phí cô nương là một thiên kim tiểu thư, mà lại bắt cô nương làm những việc như vầy thật là ngại.

Phí Minh Châu vẻ bẽn lẽn nói :

– Nhóm lửa đun nước đấy là bổn phận của nữ nhi. Dương đại ca xin mời ngồi.

Hà Lăng Phong đến bên đống lửa ngồi xuống nói :

– Ở trong Hương Vân phủ cô nương cũng đã làm qua những công việc này?

– Tuy không có chính thức làm qua, nhưng đã có học qua, phụ thân tiểu muội rất chú trọng những công việc này.

Hà Lăng Phong nói :

– Hèn gì nhìn thấy Phí cô nương nhóm lửa rất quen thuộc, không giống lần đầu tiên mới làm qua.

Phí Minh Châu đột nhiên nhíu mày, thấp giọng nói :

– Dương đại ca, muội có mấy câu muốn nói với huynh. Hy vọng nói ra huynh đừng trách.

Hà Lăng Phong nói :

– Làm gì có chuyện đó. Có việc gì cô nương cứ việc nói ra đi.

Phí Minh Châu nói :

– Muội cảm thấy từ lúc muội đến Thiên Ba phủ đến bây giờ, Dương đại ca dường như không thích muội thì phải?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại sao cô nương lại có suy nghĩ kỳ lạ như vậy?

Phí Minh Châu gượng cười nói :

– Bởi vì lần đầu tiên muội bước chân đến Thiên Ba phủ, Dương đại ca đã hoài nghi tiểu muội là giả mạo.

Hà Lăng Phong nói :

– Cô nương đừng quá đa nghi. Đó là Tỷ Muội hội vừa náo loạn ở Thiên Ba phủ, cho nên tại hạ

không thể không đề phòng.

Phí Minh Châu nói :

– Dương đại ca, muội không có đa nghi càng không có trách móc huynh. Tiểu muội tưởng tượng ra, Tỷ Muội hội đã giả mạo đại tẩu và gạt huynh rất lâu, cho nên huynh hận bọn chúng đến tận xương tủy. Nhưng tiểu muội cũng là người bị bọn chúng hãm hại. Dương đại ca, huynh không thể vì hận Tỷ Muội hội mà hận luôn tất cả những nữ nhân trong thiên hạ.

– Việc này...

Hà Lăng Phong ấp úng không nên lời.

Phí Minh Châu lại nói tiếp :

– Dương được, huynh hoài nghi tiểu muội là gian tế của Tỷ Muội hội, đấy là quyền của huynh, muội không hề trách móc. Nhưng trước khi chưa có chứng cứ, huynh không nên dựa vào sự phán đoán của mình, mà nhận định sự việc xảy ra ở Hồng An khách điếm là vỡ kịch giả để gạt hai vị. Ít ra huynh phải đợi đến khi đến Tổng hội của Tỷ Muội hội hoặc là đến Hương Vân phủ, điều tra ra chân tướng của sự việc rồi hãy kết luận. Thật tình mà nói, Dương đại ca đối với muội như vậy khiến cho muội vô cùng đau lòng và cảm thấy...

Phí Minh Châu càng nói càng xúc động, đột nhiên lấy tay che mặt khóc thút thít.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng Phí Minh Châu đã nghe trộm cuộc đối thoại giữa mình và Phùng Viên, và càng không ngờ rằng Minh Châu sẽ đương diện chất vấn mình. Nên nhất thời chàng không biết phải giải thích như thế nào cho phải.

Im lặng hồi lâu, Hà Lăng Phong mới lên tiếng :

– Phí cô nương, cô nương nói rất phải. Có lẽ vì tại hạ thống hận Tỷ Muội hội quá sâu nên mới có sự ngộ nhâậ như vầy. Tại hạ hy vọng cô nương thứ lỗi bỏ qua cho, nếu như có chỗ nào hơi vô lễ xin cô nương đừng để bụng đến.

Phí Minh Châu lắc đầu nghẹn ngào nói :

– Không. Dương đại ca, muội không có ý trách móc huynh. Muội chẳng qua... chẳng qua chỉ thấy hơi buồn mà thôi. Muội vốn định đến Thiên Ba phủ cầu cứu, không ngờ ngược lại...

Hà Lăng Phong vội nói :

– Cô nương đừng buồn, đây chẳng qua chỉ là một chút ngộ nhận và không hề ảnh hưởng đến mối

giao hảo giữa Võ lâm Tam phủ của chúng ta. Đợi khi nào đến được Tổng hội của Tỷ Muội hội và điều tra chưởng của bọn chúng là ai. Lúc đó tại hạ sẽ đưa cô nương về Hương Vân phủ đồng thời giúp cô nương đối phó với chúng để cứu lệnh tôn.

Phí Minh Châu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói :

– Thật vậy hả Dương đại ca? Huynh thật sự đồng ý đi cùng tiểu muội về Lãnh Nam sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên là thật, chúng ta cùng chung một kẻ thù, cô nương nói có đúng hay không?

Phí Minh Châu không còn khóc nữa, bật cười nói :

– Dương đại ca, huynh không có nói gạt muội chứ?

Hà Lăng Phong cũng cười nói :

– Đây là việc đại sự, tại hạ làm sao dám gạt cô nương.

Phí Minh Châu nói :

– Vậy thì tiểu muội đã yên tâm. Nói thật lần đầu tiên gặp huynh, muội đã cảm thấy thích huynh. Muội chỉ có một mình không hề có huynh muội gì cả. Dương đại ca, từ nay về sau muội xem huynh như là bào huynh của mình, như vậy huynh có đồng ý hay không?

– Đồng ý! Đồng ý!

Hà Lăng Phong liền đổi giọng nói :

– Muội đi hỏi ả kia thử xem chừng nào chúng ta mới đến được Tổng hội Tỷ Muội hội?

Phí Minh Châu nói :

– Muội đã hỏi qua rồi, nếu như trên đường thuận lợi, tối mai chúng ta sẽ đến nơi.

Hà Lăng Phong nói :

– Muội không hỏi ả ta về tình hình Tỷ Muội hội hay sao?

Phí Minh Châu nói :

– Muội đã có hỏi qua nhưng ả ta không chịu nói ra. Ả ta chỉ nói nơi đó địa thế rất là hiểm yếu. Có một tòa Tỷ Muội cung rất là hoa lệ. Bên trong tòa Tỷ Muội cung toàn là nữ nhân, hơn nữa mỗi người

võ công rất là cao cường.

Hà Lăng Phong vừa nghe vừa gật đầu đầu tỏ ra rất chú ý nhưng rất lại thất vọng nói :

– Nói vậy ngày mai chúng ta sẽ có thể vạch ra được bí mật của Tỷ Muội hội. Nhưng tại sao hôm nay vốn chưa thấy động tịnh gì cả vậy?

Phí Minh Châu nói :

– Đúng vậy, tiểu muội cũng lấy làm lạ, chúng ta đã đến gần sào huyệt của Tỷ Muội hội, ít nhất bọn chúng phải có một chút động tịnh gì chứ?

Hà Lăng Phong cười cười nói :

– Chắc có lẽ đêm nay sẽ có chuyện, nếu muội phải nên cẩn thận một chút.

Nói xong, chàng quét ánh mắt về phía ả thiếu nữ mặc hắc y, rồi đứng lên rời khỏi đống lửa.

Ả thiếu nữ mặc hắc y đang ngồi bó gối im lặng, dường như là đã ngủ rồi.

Nhưng khi Hà Lăng Phong vừa đi ả đột nhiên đứng lên, quay mình đi vào phía trong hang.

Ở đây là dưới chân núi, xung quanh có sáu bảy cái hang sâu chừng một hai trượng. Sau núi có một dòng suối, chung quanh thoáng rộng, quả thật nơi đây là chỗ nghỉ qua đêm vô cùng lý tưởng.

Sau khi ăn uống xong, bốn người họ tự tìm những hang động để nghỉ.

Vì để tiện giám sát ả thiếu nữ mặc hắc y, nên Phí Minh Châu cùng ở với ả trong hang động tương đối sâu. Phí Minh Châu để cho ả ngủ trong động, còn mình thì nghỉ ở bên ngoài động.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong có trách nhiệm là phải canh chừng, cho nên cả hai chia ra ở trong hai hang động hai bên phải và trái.

Đống lửa ở bên ngoài cửa động của Phí Minh Châu. Nếu như có người từ ngoài vào đa phần chỉ chú ý đến hang động ở chánh giữa, mà ít để ý đến hai hang động nhỏ ở hai bên.

Khi mọi người nằm xuống, liền chợt nghe thấy có nhiều tiếng bước chân đang đi về phía họ.

Phùng Viên là người phát hiện ra đầu tiên. Nhưng lão ta chỉ sửa lại binh khí mà không hề có hành động gì.

Hà Lăng Phong thì thò đầu ra ngoài nhìn về phía hang động ở chính giữa, nhưng không nhìn thấy Phí Minh Châu ở ngoài miệng hang. Chàng nghĩ có lẽ Minh Châu vì cảnh giác nên đã rút vào trong

hang.

Vì vậy Hà Lăng Phong cũng không hề có động tịnh gì.

* * * * *

Bên ngoài đã có bốn người xuất hiện, trong đó có một gã tăng tử. Quần áo bọn họ đều rách tả tơi, đầu hơi cúi thấp, bước đi loạng choạng, hiển nhiên là bọn họ đang bị thương.

Hà Lăng Phong ngồi ở trong hang động, nhìn không rõ diện mạo của bốn người. Nhưng trong bốn người bọn họ ít nhất có một người chàng rất quen mặt.

Đi đầu là một lão hòa thượng tuổi ngoài ngũ tuần, cà sa của lão đã bị rách mấy chỗ, toàn thân đầy máu, còn ba người trung niên ở phía sau lão cũng thương tích đầy mình.

Bốn người họ lảo đảo bước đến bên đống lửa, rồi dường như không còn sức lực nữa, nên ngã ngay bên cạnh đống lửa, không hề nhúc nhích.

Hà Lăng Phong trong lòng giật mình liền định nhảy ra khỏi hang :

– Đợi một lát!

Phùng Viên thấp giọng nói tiếp :

– Bốn người họ đã chết rồi, không cần để ý đến bọn họ, phải cẩn thận còn có kẻ địch ẩn nấp đâu đây.

Hà Lăng Phong liền hít sâu vào một nơi nhẫn nại chờ đợi. Nhưng trải qua rất lâu, không hề nghe thấy tiếng động nào cả, cũng như không có một bóng người nào.

Bốn người kia vẫn nằm bất động bên đống lửa, quả nhiên bọn họ đã chết.

Hà Lăng Phong cất giọng nói :

– Lão đại ca có nhìn thấy trước ngực bọn họ có cái gì hay không...

Phùng Viên nói :

– Nhìn thấy, nhưng ngươi khoan bước ra đã. Để ta đến gần xem thử.

Nói dứt lời, Phùng Viên đã vọt ra ngoài khỏi hang nhanh như một con vượn.

Thời gian độ nửa tuần trà trôi qua, mới thấy lão ta trở về với nét mặt nghiêm trọng.

Phùng Viên đưa tay lên vẫy, nói :

– Ra đây mau. Phí cô nương nhớ khống chế huyệt đạo ả Đông Oa quốc kia trước, đừng để cho ả nhân cơ hội bỏ trốn.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu đồng loạt bước ra khỏi hang. Sau khi nhìn kỹ bốn thi thể bên cạnh đống lửa, sắc mặt mọi người đều lập tức nhìn xuống ngay.

Bởi vì tay của bọn họ đã bị buột chắc thành một xâu, hơn nữa trước ngực mỗi người đều có đeo tấm bảng gỗ, bên trên đề một chữ lớn bằng nhau.

Theo như thứ tự, thì phải đọc tấm bảng đeo trên ngực của lão hòa thượng trước. Bốn chữ đó là: “Nhập”, “Cốc”, “Giả”, “Tử”.

Tuy bốn người họ bị thương rất nhiều, nhưng vết thương chí mạng thì hoàn toàn giống nhau. Đó là trước ngực trái bị một lưỡi đao đâm xiên qua tim.

Lưỡi đao đâm xiên tim không những chính xác mà độ lớnnhỏ của vết thương trên ngực bốn người cũng hoàn toàn bằng nhau.

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Đao pháp thật là hiểm ác.

Hà Lăng Phong nói :

– Không sai! Đao pháp này quyết không thua kém gì đao pháp của Thiên Ba phủ và Hương Vân phủ.

Phùng Viên nói :

– Thất lang, ngươi có nhận ra được bốn người họ hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ chỉ nhận ra được người mặc thanh y ở hàng thứ hai. Còn vị hòa thượng này rất có thể là người của Thiếu Lâm tự.

Phùng Viên “ồ” lên một tiếng :

– Hắn ta là ai?

Hà Lăng Phong chậm rãi đáp :

– Là Điền Bá Đạt!

Phùng Viên biến sắc mặt :

– Hắn chính là Trường Nhĩ Tiểu Điền.

Hà Lăng Phong nói :

– Chính hắn ta. Lão được không phải đã từng nghe nói hắn ta rời khỏi nhà cùng bằng hữu đi đến Lan Phong rồi sao? Hai người này nhất định là bằng hữu của hắn ta. Bọn họ đi về hướng Lan Phong, chắc chắn là để đến Thiếu Lâm tự... nhưng chỉ có điều không hiểu tại sao bây giờ lại ở đây?

Phùng Viên chau mày nói :

– Nếu nói vậy, ban đầu đệ hoài nghi hắn ta là gian tế của Tỷ Muội hội, là hoàn toàn oan cho hắn.

Hà Lăng Phong nói :

– Hành vi của Điền Bá Đạt không minh bạch. Nếu như hắn ta không phải là gian tế của Tỷ Muội hội thì có lẽ là chịu sự ra lệnh của nhóm người khác. Nếu không hắn ta sẽ chẳng bao giờ vô cớ chạy đến Đại Ba sơn này làm gì?

Phùng Viên ngạc nhiên hỏi :

– Một nhóm người khác? Thật ra là đám người nào?

Hà Lăng Phong đáp :

– Về việc này tiểu đệ không dám kết luận. Nhưng mà tiểu đệ lâu nay vẫn cảm thấy, sau khi thanh Yên Chi bảo đao bị đánh cắp đi dường như đang có ai đó ngầm đối địch lại với Tỷ Muội hội. Có lẽ bọn chúng có mưu đồ đánh cắp bảo đao, nhưng cũng có thể còn có mục đích khác. Bây giờ bọn chúng là bạn hay thù, điều này rất khó biết được. Đáng tiếc là Điền Bá Đạt đã chết nếu không thì chúng ta đã biệt được một ít manh mối từ hắn.

Phùng Viên trầm tư giây lát rồi nói :

– Nếu sự thật là như vậy, sự việc này càng lúc càng phức tạp hơn. Ngoài Tỷ Muội hội ra còn có ai có âm mưu đánh cắp thanh Yến Chi bảo dao?

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca có còn nhớ hay không? Yên Chi bảo đao bị một người có thân hình cao to bịt mặt cướp đi, như vậy Tam công chúa của Tỷ Muội hội thật sự không có lấy được bảo đao.

Chương 16: Ngoại Nhân Sự

Phùng Viên nói :

– Không sai! Lúc ấy ta cho rằng những lời của bọn người Tỷ Muội hội là giả dối, bây giờ nghĩ lại thật sự có mấy phần đáng tin.

Phí Minh Châu nghe bọn họ nói mà chẳng hiểu gì cả liền chen vào nói :

– Hai vị đại ca đang nói việc gì vậy? Tại sao mỗi câu tiểu muội nghe đều chẳng hiểu tí nào cả? Bây giờ chúng ta làm gì với bốn tử thi này đây?

Phùng Viên nói :

– Chúng ta sẽ đào một cái hố to, rồi chôn...

– Không được! Không được thể chôn được!

Câu nói vừa dứt thì đã thấy một bóng người, từ trên mỏm đá bay xuống.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không ngờ rằng phía trên có người ẩn nấp, nên cả hai không hẹn mà cùng một lượt rút binh khí ra.

– Ta có ý tốt đến đây muốn khuyên chư vị vài câu, nghe hay không là phần của quí vị, không cần phải giận dữ, dùng đến binh khí đâu.

Thì ra đó là một lão nhân tuổi trên bát tuần. Mặt lão ta đầy nếp nhăn, râu và mày đều bạc trắng, dáng vóc nhỏ nhắn.

Nhưng cây gậy trong tay lão ta có trọng lượng xấp xỉ tuổi tác của lão cũng chừng tám mươi cân.

Một lão già tuổi lác lớn như vậy, mà còn có thể cầm được một cây gậy nặng như thế, thì quả là không phải người tầm thường.

Phùng Viên không phải là kẻ ngốc, nên lão ta không dám tùy tiện xuất thủ, mà chỉ trầm giọng hỏi :

– Xin hỏi các hạ là ai?

Lão nhân cười nói :

– Ta là người ngoài cuộc, nếu như các ngươi có hứng thì cứ gọi ta là Ngoại Nhân Sự.

Hà Lăng Phong liền tiếp lời :

– Nói vậy lão không có quan hệ gì với Tỷ Muội hội hay sao?

Lão nhân cười lớn nói :

– Đã gọi là Ngoại Nhân Sự, đương nhiên là không có quan hệ bên nào cả.

Phùng Viên nói :

– Thế thì các hạ nấp ở trên đấy nghe lén, là có dụng ý gì?

Lão nhân cười nhạt nói :

– Phùng lão đệ, ngươi đâu thể nói như vậy được, ở đây không phải là Thiên Tuế phủ, các ngươi đến được thì ta cũng đến được. Hơn nữa ta đến đây sớm hơn các ngươi. Tại các ngươi không nhìn thấy ta ở trong hang động phía trên, nên đâu thể trách ta nghe lén được.

Hà Lăng Phong vội nói :

– Nếu là như vậy, chỉ trách bọn tại hạ tai mắt không thính mà thôi. Nhưng lão nhân gia ngăn cản không cho chôn những thi hài này, là do duyên cớ gì?

Lão nhân nói :

– Nếu muốn biết duyên cớ thì ta phải hỏi các ngươi câu này trước. Vậy chứ các ngươi từ xa xôi đến nơi hoang sơn này để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Không giấu gì lão nhân gia, bọn tại hạ muốn đi tìm một nơi.

Lão nhân nói :

– Các ngươi muốn đi tìm Tổng hội của Tỷ Muội hội?

Hà Lăng Phong liền đáp :

– Đúng vậy!

Lão nhân lại nói :

– Ta hỏi ngươi thêm câu nữa, các ngươi có biết bốn người này bị ai giết chết hay không?

Hà Lăng Phong đáp :

– Đương nhiên là do Tỷ Muội hội làm ra.

Lão nhân nói :

– Tỷ Muội hội tại sao phải giết bọn họ?

Hà Lăng Phong nói :

– Không cần hỏi cũng biết, bọn chúng cố ý làm vậy để uy hiếp bọn tại hạ đừng tiến về phía trước nữa.

Lão nhân lại nói :

– Các ngươi cho rằng Tổng hội của Tỷ Muội hội được đặt ở nơi nào đấy trong khu núi, phải vậy không?

Hà Lăng Phong nói :

– Không sai!

Lão nhân cười híp mắt nói :

– Nhìn không ra, ngươi quả là thông minh.

Hà Lăng Phong cung tay nói :

– Không dám, lão nhân gia đã quá lời rồi.

Lão nhân đột nhiên trầm mặt xuống, nhổ một bãi nước bọt xuống đất nói :

– Thông minh? Hứ? Thông minh cái con khỉ! Tên tiểu tử ngươi tự cho rằng mình thông minh lắm sao? Kỳ thật ngu dốt chẳng khác gì con bò.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên :

– Lão nhân gia đây là...

Lão nhân nói :

– Đây là ta đã khách sáo lắm rồi đấy, nếu không ta đã cho ngươi hai tát tai rồi. Nhà ngươi tự nghĩ xem người của Tỷ Muội hội có thể ra vào trong Võ lâm Tam phủ giống như là nhà của mình. Như vậy bọn chúng có thể nào đặt Tổng hội tại nơi núi non hẻo lánh này?

Tuy bị mắng nhưng Hà Lăng Phong không thể không thừa nhận, là lời của của lão ta hoàn toàn có lý.

Lão nhân lại nói tiếp :

– Vả lại, nếu như bọn chúng không muốn cho bọn ngươi đến đó, thì trên đường có rất nhiều cơ hội để hạ thủ, cần gì phải đợi đến bây giờ mới ra uy để các ngươi cảnh giác chứ? Bọn chúng đã có thể giết được bốn người này, vậy tại sao không trực tiếp giết chết các ngươi nà cần phải thị uy như vậy? chẳng lẽ ba người các ngươi cao minh hơn bốn người bọn họ rất nhiều hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Ý của lão nhân gia là bọn tại hạ đến dây hoàn toàn đều do Tỷ Muội hội, ngầm sắp đặt cả?

Lão nhân nói :

– Nếu không tại sao các ngươi đến đây được thuận lợi như vậy?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu nói vậy bọn họ cố tình bày ra như thế là để dụ dẫn bọn tại hạ vào trong bẫy?

Trên mật lão ta nở một nụ cười, nói :

– Xem ra ngươi cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc. Cuối cùng cũng đã rõ.

Hà Lăng Phong nói :

– Thế thì bốn người này là bị ai giết chết? Trong núi còn có những mai phục hiểm ác gì nữa hay không?

Lão nhân lắc đầu nói :

– Mới nói ngươi đã rõ, vậy mà bây giờ lại hồ đồ rồi sao? Nói cho ngươi biết, đây chính là mưu kế mượn đao giết người của Tỷ Muội hội, ngươi đã hiểu hay chưa?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ vẫn chưa hiểu.

Lão nhân lại thở dài ra một tiếng, nói :

– Xem như ta xui xẻo gặp phải ngươi nên đành phải nói rõ ra hết. Tỷ Muội hội muốn đưa dê vào hang hùm, nên mới dẫn các ngươi vào trong tuyệt cốc này. Nơi đây tuy không có mai phục nguy hiểm gì, nhưng ngược lại chỉ có thể đi vào mà không bao giờ có đường để ra. Phàm những ai đã bước vào trong tuyệt cốc này, thì chưa từng có người sống sót để bước trở ra.

Hà Lăng Phong nói :

– Tuyệt cốc mà lão nhân gia nói có phải là “Mê cốc” hay không?

Sắc mặt của lão nhân liền thay đổi nói :

– Ta đã nói rất rõ ràng rồi, bất kể nơi đó tên là gì nhưng chỉ có vào mà không có trở ra. Ta chẳng qua chỉ là một người ngoài cuộc, những lời ta nói ra, tin hay không là tùy ở các ngươi.

Nói xong lão nhân quay lưng, chống gậy định bước đi.

Phùng Viên liền vọt lên trước thấp giọng nói :

– Xin dừng bước!

Lão nhân dừng lại cười nhạt nói :

– Phùng lão đệ, ngươi còn gì muốn chỉ giáo?

Phùng Viên nói :

– Tại hạ muốn thỉnh giáo một việc, các hạ tự xưng là Ngoại Nhân Sự, vậy tại sao đối với những việc về Tỷ Muội hội các hạ lại biết nhiều đến như vậy? Và lại sao lại biết những người bước vào trong mê cóc không bao giờ có đường trở ra?

Lão nhân hít sâu vào một hơi, từ từ nói :

– Phùng lão đệ, những lời ta nói ra hoàn loàn là có ý tốt, lão đệ không cần phải nghi ngờ làm gì.

Phùng Viên nói :

– Nếu là hảo ý tại sao ngay cả danh tính cũng không dám tiết lộ ra?

Lão nhân cười nói :

– Như vậy là ngươi tính làm khó ta sao?

Phùng Viên nói :

– Chỉ vì những điều các hạ biết quá nhiều.

Lão nhân nói :

– Nếu như ta không chịu xưng danh tánh thì sao?

Phùng Viên nói :

– Vậy thì Phùng mỗ này đành phải dùng võ công để điều trưa lai lịch của các hạ!

Lão nhân cười lớn nói :

– Ngươi muốn cùng ta động thủ?

Phùng Viên gật đầu đáp :

– Đúng vậy, mời các hạ.

Tay trái Phùng Viên ôm đao, tay phải cầm kiếm đưa lên trước ngực. Đấy chính là chiêu thức Đao Kiếm hợp bích.

Hà Lăng Phong sợ hai người sẽ giao đấu với nhau nên vội lên tiếng nói :

– Phùng đại ca để tiểu đệ thỉnh vấn lão nhân gia đây vài câu câu xem sao.

Phùng Viên nói :

– Được! Lão đệ hỏi thử xem.

Hà Lăng Phong cung quyền hướng về phía lão nhân, nói :

– Tại hạ tin tưởng lão nhân gia hoàn toàn có hảo ý. Nhưng người mới có nói một nửa, làm gì mà bỏ đi gấp vậy?

Lão nhân nói :

– Những điều cần nói ta đã nói hết, tại sao ngươi lại nói ta mới nói một nửa.

Hà Lăng Phong nói :

– Vừa rồi bọn tại hạ định chôn bốn tử thi này đi, lão nhân gia đã ra mặt ngăn cản lại. Nhưng chưa nói cho bọn tại hạ biết là nguyên nhân gì?

Lão nhân à lên một tiếng, nói :

– Thì ra ngươi hỏi về vấn đề này. Được, ta có thể nói cho các vị hiểu rõ ràng thêm một chút. Bốn tấm bảng trên bốn tử thi này chính là một phần âm mưu mượn đao giết người của Tỷ Muội hội. Các vị hãy nghe lời ta mau mang bốn tử thi này thiêu đi rồi lập tức rời khỏi nơi đây ngay. Nếu không thì ắt sẽ có họa lớn giáng xuống đầu.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

– Tại sao phải dùng lửa thiêu những tử thi này?

Lão nhân có vẻ không hài lòng nói :

– Ngươi hỏi quá nhiều rồi đấy.

Dứt lơi lão nhân liền chống gậy tung người bay đi.

Phùng Viên liền quát lớn :

– Đừng chạy! Hãy tiếp chiêu!

Một luồng ánh sáng lạnh lóe lên, thanh đao và thanh kiếm trong tay Phùng Viên nhất tề phát chiêu.

Hai chân của lão nhân vừa rời khỏi đất đột nhiên cười nhạt nói :

– Hảo chiêu thức!

Cây gậy của lão nhân liền quét một vòng ra phía sau, chỉ nghe một tiếng “keng!” vang lên. Đao và kiếm trong tay của Phùng Viên liền bị bật mạnh trở về.

May mà chiêu này phùng Viên chưa dùng hết toàn lực vậy mà còn phải lui lại hai bước, hổ khẩu đều rướm cả máu. Xuýt chút nữa đánh rơi binh khí xuống đất.

Thân hình lão nhân không dừng lại mà vẫn tiếp tục bay lên mỏm đá phía trên, rồi mất hút vào đêm khuya.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

– Lão đại ca, người không bị thương chứ?

Phùng Viên lắc đầu, sắc mặt vẫn còn chưa hết vẻ kinh ngạc nói :

– Nội lực của lão nhân này cực kỳ thâm hậu. Ta đã sống hơn nửa đời người, nhưng hôm nay mới gặp được một cao nhân.

Hà Lăng Phong lại hỏi :

– Lão đại ca có nhìn ra được lai lịch của lão ta hay không?

Phùng Viên lại lắc đầu nói :

– Một chút cũng nhìn không ra. Người này võ công cao thâm hơn ta rất nhiều, ta chưa từng nghe qua trên giang hồ có một nhân vật như vầy.

Hà Lăng Phong thở dài ra một tiếng :

– May mà lão ta là người ngoài cuộc, không có ý đối địch lại với chúng ta. Nếu không chúng ta phải vô cùng vất vả.

Từ lúc lão nhân xuất hiện đến giờ Phí Minh Châu vẫn chưa lên tiếng.

Bây giờ Minh Châu mới mỉm cười, nói :

– Theo như chỗ của tiểu muội thấy, chẳng qua lão ta tuổi tác hơi lớn, hơn nữa binh khí lại nặng. Nếu thật sự giao đấu, chưa chắc gì lão ta đã là đối thủ của Phùng đại ca.

Phùng Viên gượng cười nói :

– Phí cô nương không cần phải giữ thể diện cho ta. Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi còn có người giỏi hơn. Võ công không bằng người không có gì phải là xấu hổ cả. Nhưng nếu thua mà biết thua, đây mới là điều đáng quí.

Hai má Phí Minh Châu liền đỏ bừng lên, bẽn lẽn nói :

– Tiểu muội nói kiếm pháp của Phùng đại ca chưa chắc đã thua lão ta. Nếu như không phải lão ta bỏ đi quá vội vàng thì chiêu thức Đao Kiếm hợp bích của Phùng đại ca đã có thể thi triển được. lúc ấy ai thắng ai bại, khó mà có thể biết được.

Hà Lăng Phong nói :

– Bây giờ đừng bàn đến những chuyện này, chúng ta thương lượng xem có nên làm theo lời khuyên của lão ta hay không?

Phùng Viên nhíu mày, nhưng lại im lặng không lên tiếng.

Phí Minh Châu nói :

– Tiểu muội cảm thấy hay là đừng để ý đến lão ta. Ngay cả lão là ai chúng ta còn không biết, vậy

thì dựa vào điều gì để tin lời của lão?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng mà lão ta nói rất có lý. Nếu đây là âm mưu của Tỷ Muội hội, chúng ta không nên không đề phòng.

Phí Minh Châu nói :

– Dẫu sao ngày mai chúng ta cũng đã đến được nơi đó. Tới lúc ấy tất cả đều có thể hiểu rõ. Chúng ta đừng vì một câu nói của lão, mà bỏ đi tất cả công sức.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng hỏi :

– Lão đại ca, ý của đại ca thế nào?

Phùng Viên thở dài một tiếng nói :

– Ta nghĩ lời nói của lão ta không phải không có nguyên nhân. Có lẽ những câu nói của lão hoàn toàn là có hảo ý. Nhưng chúng ta tuyệt đối không thể nào nửa đường bỏ ngang được.

Phí Minh Châu liền nói :

– Đúng vậy! Chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, cho dù phía trước nguy hiểm cũng không có gì đáng sợ.

Phùng Viên không hề để ý đến câu nói của Phí Minh Châu, mà tiếp tục nói :

– Theo như lão ta nói tòa tuyệt cốc này rất có khả năng là “Mê cốc” được tương truyền trong thiên hạ. Nếu đúng là như vậy, thì chúng ta phải nhất định mạo hiểm vào cho bằng được. Nhưng còn bốn tử thi này cứ làm theo lời lão ta là dùng lửa hỏa táng.

Hà Lăng Phong bỗng nhiên cười cười nói :

– Tiểu đệ nghĩ ra được một cách, không biết đại ca có tán thành hay không?

Phùng Viên nói :

– Lão đệ nói ra nghe thử xem.

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ cho rằng lời nói của lão nhân kia rất đáng tin cậy, chỉ có điều lời nói không được rõ ràng nên khiến cho người ta không khỏi không nghi ngờ. Vậy thì tại sao chúng ta không thử kiểm

nghiệm lại xem?

Hà Lăng Phong nói :

– Lão khuyên chúng ta nên hỏa táng bốn tử thi này, hơn nữa còn chỉ bốn tử thi này và những tấm biển gì treo ở trên cổ họ chính là một âm mưu mượn đao giết người của Tỷ Muội hội. Bây giờ tạm thời chúng ta đừng tiến về phía trước nữa, cũng như không đem những tử thi kia đi hỏa táng mà toàn bộ đều để y nguyên như chỗ cũ. Sau đó chúng ta nấp lại ở gần đây chờ đợi một ngày xem có việc gì xảy ra hay không?

Phi Minh Châu liền lên tiếng :

– Tốt! Tiểu muội tán thành cách này.

Phùng Viên trầm ngâm giây lát, nói :

– Có lẽ tai họa mà lão ta muốn chỉ, không phải là phát sanh ra ở nơi đây. Vậy chúng ta cần gì chờ đợi ở đây?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng như vậy cũng không có ảnh hưởng gì đến kế hoạch ban đầu của chúng ta. Đợi đến ngày mai chúng ta sẽ mang những tử thi này đi hỏa táng, rồi lại tiếp tục lên đường. Như vậy cũng đâu có trễ gì đâu.

Phùng Viên gật gật đầu nói :

– Thôi được! Chúng ta cứ thử làm vậy xem sao?

Phí Minh Châu vội nói :

– Để tiểu muội tìm thử quanh đây có chỗ nào ẩn nấp hay không?

Hà Lăng Phong đưa tay chỉ lên hang động phía trên, nói :

– Không cần phải tìm, phía trên là nơi ẩn nấp tốt nhất rồi.

Cả ba người liền nhún mình vọt lên phía trên. Quả nhiên phía trên có một hang động rất sâu. Cửa vào hang tương đối hẹp nhưng bên trong vô cùng rộng rãi. Ngoài ra còn có một cửa ra khác, rộng hơn mười trượng.

Phí Minh Châu cũng mang ả thiếu nữ hắc y lên trên, bỏ ả vào bên trong hang.

Sau khi chỉnh đốn xong xuôi, cả ba người họ đều nằm yên ở trong hang quan sát, xem bên dưới có động tịnh gì không?

Một đêm qua đi mọi việc vẫn yên lành không có chuyện gì xảy ra. Đến khi trời sáng mọi người đã cảm thấy có chút mỏi mệt.

Phùng Viên lên tiếng nói :

– Bây giờ mọi người luân phiên nhau ngủ để dưỡng tinh thần. Chúng ta còn phải chờ đợi một ngày một đêm nữa.

Phí Minh Châu đưa tay lên che miệng ngáp một cái cười nói :

– Tiểu muội đi ngủ trước một lát, nếu có việc gì xảy ra, hai vị cứ gọi muội.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhân lúc trời vừa sáng, tiểu muội nên giải huyệt cho ả ta ra phía sau đại tiểu tiện. Nếu bị điểm huyệt quá lâu sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến khí huyết.

Phí Minh Châu thở ra một tiếng, rồi đứng lên. Đột nhiên hai mắt Minh Châu mở to lên, chỉ xuống lên dưới nói :

– Hai vị đại ca, nhưng thi hài kia...

Phùng Viên và Hà Lăng Phong không hẹn mà cũng lên tiếng hỏi :

– Những thi hài kia như thế nào?

Lúc này đống lửa đã tàn. Bốn cái tử thi vẫn còn nằm bất động bên đống tro tàn.

Phí Minh Châu nói với giọng run run :

– Trên... trên bốn cái tử thi kia tại sao không thấy có bốn tấm biển gỗ...

Phùng Viên và Hà Lăng Phong liền chú y nhìn xuống bên dưới bất giác cả hai đều biến sắc.

Quả nhiên bốn tấm biển gỗ trên cổ bốn tử thi đã không cánh mà bay.

Hà Lăng Phong trầm giọng nói :

– Lão đại ca canh chừng ở đây, để tiểu đệ xuống xem thử!

Phùng Viên vội nói :

– Đừng manh động. Việc này rất có thể là do âm mưu của lão nhân kia.

Phí Minh Châu vội xen vào :

– Đêm qua rõ ràng vẫn còn đó tại sao bây giờ lại không có? Rõ ràng đêm qua cả ba người đều tập trung quan sát bốn cái tử thi và động tịnh xung quanh nhưng không hề có gì khác lạ cả. Vậy tại sao bây giờ bốn cái biển đeo trên cổ bốn tử thi lại đâu mất?

Cả ba bất chợt đưa mất nhìn, mà không khỏi ớn lạnh.

Phí Minh Châu vẻ sợ hãi nói :

– Chẳng lẽ thật sự có quỷ hay sao? Hai vị đại ca cứ xuống xem thử để tiểu muội canh giữ ở đây cho.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong đều không tin chuyện có quỷ nhưng lại nghĩ không ra tại sao những tấm biển kia lại biến mất. Sự nhẫn nại không thắng nổi lòng hiếu kỳ cuối cùng cả hai đều tung mình nhảy xuống bên dưới.

Khi đến gần bên đống lửa, cả hai đều đứng lặng người.

Bốn tử thi vẫn nằm y nguyên ở chỗ cũ, chỉ có điều những tấm hiển và sợi dây buột chung bên người, không thấy mà thôi. ở chỗ những tấm biển và sợi dây còn để lại một lớp bột màu xám, khi có gió thổi qua những bột này bay tứ tán ra.

Có lẽ những tấm biển và sợi dây kia không phải làm bằng gỗ, mà là một loại vật liệu đặc biệt nào đó. Sau khi trải qua thời gian một đêm, nó tự động phân hủy đi.

Nhưng đó là chất liệu gì?

Ai cũng đều không biết.

Tại sao lại phải an bày như vậy?

Điều này càng khiến cho người ta khó hiểu hơn.

Hà Lăng Phong đột nhiên quay người lại, lớn tiếng nói :

– A! tiểu đệ hiểu rồi.

Phùng Viên hỏi :

– Lão đệ hiểu điều gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Hèn gì lão nhân gia kêu chúng ta đừng nên đem chôn những thi hài này, đây chính là âm mưu giá họa giết người của Tỷ Muội hội.

Phùng Viên nói :

– Giá họa như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca thử nghĩ xem. Nếu như người trong tuyệt cốc đang tìm kiếm bốn người này mà chúng ta lại đem chôn họ, như vậy nếu như hai bên gặp nhau chúng ta giải thích thế nào đây?

Phùng Viên nói :

– Người không phải do chúng ta giết, chúng ta có thể nói thật như vậy.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu là vậy, đối phương sẽ đào những tử thi này lên kiểm chứng, đến khi đó cho dù chúng ta có nói thật cũng thành giả bởi vì ai sẽ tin rằng chúng ta không giết người chứ?

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, lẩm bẩm nói :

– Không sai! Đến lúc ấy cho dù chúng ta có mười cái miệng cũng không thể nào biện minh được.Quả thật thủ đoạn độc ác...

Vừa nói dứt câu, bỗng nhiên nghe phía trên có tiếng gọi lớn :

– Phùng đại ca! Dương đại ca, hai vị mau lên đây.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong nhất tề phóng mình lên trên, nhưng cả hai không nhìn thấy bóng dáng của Phí Minh Châu đâu cả.

Hà Lăng Phong giậm chân nói :

– Thôi nguy rồi, chắc chắn là ả hắc y đã tẩu thoát rồi.

Cả hai người lập tức chạy nhanh vào bên trong, rồi đến cửa hang thứ hai.

Nhưng họ chỉ nhìn thấy một mình Phí Minh Châu đang đứng ở trước miệng hang, trên tay còn cầm một thanh đao sáng loáng.

Hà Lăng Phong cao giọng hỏi :

– Người đâu?

Phí Minh Châu ngơ ngác đáp :

– Tiểu muội… tiểu muội không biết…

Chương 17: Hồng Y Thiếu Nữ

Hà Lăng Phong nói :

– Người ở trong động tại sao cô nương lại không biết?

Phí Minh Châu hai má đỏ ửng lên đáp :

– Tiểu muội quả nhiên không biết. Khi tiểu muội đang canh chừng ở phía trên thì nghe thấy dường như có tiếng bước chân ở phía trong hang, tới khi tiểu muội vào đến trong này đã không còn nhìn thấy ả ta đâu nữa. Nhưng ở tại đây tiểu muội nhặt được thanh đao này.

Phùng Viên đưa tay nhận lấy thanh đao, sắc mặt lão chợt thay đổi, miệng thất thanh kêu lên :

– Yên Chi bảo đao!

Không sai, trên tay Phùng Viên đang cầm chính là thanh Yên Chi bảo đao.

Bảo đao đã thất lạc lại Thiên Ba phủ nhưng lại xuất hiện trong hang động hoang vắng này.

Người của Tỷ Muội hội đã cứu ả hắc y kia đi, nhưng đã để lại thanh Yên Chi bảo đao.

Trước tình hình này càng khiến cho Phùng Viên chẳng hiểu gì cả.

Lão ta đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong mơ hồ nói :

– Thật ra việc này là như thế nào?

Sắc mặt của Hà Lăng Phong vô cùng nghiêm trọng, chàng gằn từng tiếng nói :

– Đây chính là hung khí để giá họa.

Phùng Viên sực kêu lên :

– Bọn Điền Bá Đạt có phải đã chết dưới thanh Yên Chi bảo đao này không?

Hà Lăng Phong nói :

– Đúng là như vậy. Sự việc bấy giờ đã rất rõ. Điền Bá Đạt nhất định có quan hệ với người ở trong

tuyệt cốc. Sau khi lấy được bảo đao hắn cùng với ba người kia đồng đến Đại Ba sơn này. Nhưng không may cho bọn chúng đã bị người của Tỷ Muội hội đoạt lấy mất bảo đao. Sau khi giết chết hết cả bốn người, sau đó bọn chúng đem thi thể bọn Điền Bá Đạt và bảo đao làm vật giá họa.

Phùng Viên chợt hiểu ra liền nói :

– Vậy thì chúng ta phải lập tức rời khỏi chỗ này mới được.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn ra bên phía ngoài cửa hang, lắc đầu nói :

– Bây giờ đã không kịp rồi?

Phùng Viên lập tức nhìn ra phía ngoài cửa. Bên ngoài có ba thiếu nữ cầm đao đứng ở đấy tự lúc nào.

Cả ba đều mặc hồng y, sắc mặt vô cùng lạnh lùng. Người thiếu phụ đứng ở giữa tuổi tác tương đối lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi trên y phục màu hồng của người thiếu phụ này có viền màu xanh ở phía ngoài.

Còn hai thiếu nữ còn lại tuổi chừng mười bảy, mười tám, y phục màu hồng của họ bên ngoài có viền màu đen.

Từ cách ăn mặc của họ, khiến cho Phùng Viên tưởng đến Mê cốc và Hồng y Huệ Nương trong truyền thuyết.

Trong lòng lão không khỏi cảm thấy kinh ngạc Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

– Lão đại ca, chúng ta đã bị trúng kế. Vậy thì phải nén bình tĩnh ứng phó. Tốt nhất là chúng ta nên thăm dò xem bọn họ có phải là người trong Mê cốc hay không?

Phùng Viên cười cười nói :

– Cứ yên tâm, ta tự có cách ứng phó.

Trong khi hai người đang nói chuyện phía sau lưng họ chợt có tiếng bước chân vọng đến. Lại có thêm hai hồng y thiếu nữ xuất hiện.

Phí Minh Châu vội vàng rút đao ra nói :

– Chúng ta đã bị bao vây rồi. Bây giờ phải làm sao đây?

Phùng Viên nhìn trước sau một lượt, nói :

– Không cán phải sợ hãi. Người thiếu u phụ mặc hồng y có viền xanh đang đứng ở bên dưới dường như là thủ lĩnh của bọn họ, chúng ta hãy xuống dưới đó nói chuyện với ả ta xem sao?

Cả ba liền lập tức nhảy xuống bên dưới. Hai thiếu nữ mặc hồng y có viền đen vội rút đao ra ngay. Hai thiếu nữ ở trong động cung rút binh khí ra nhảy theo ngay xuống bên dưới.

Thoáng chốc bọn Hà Lăng Phong đã bị các thiếu nữ hồng y bao vây.

Người thiếu phụ mặc hồng y có viền xanh vẫn đứng im không nhúc nhích.

Nhưng hai mắt lạnh như băng đang nhìn ba người bọn họ. Một hồi lâu người thiếu phụ mới từ từ nói :

– Các ngươi là ai? Từ đâu đến? Và định đi đến đâu?

Phùng Viên liền mỉm cười cung tay nói :

– Chư vị đại tẩu có thể nói cho bọn tại hạ biết trước, chư vị có phải là môn hạ của Hồng y Huệ Nương hay không?

Người thiếu nữ đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói :

– Các ngươi cũng biết Hồng y Huệ Nương sao?

Phùng Viên nói :

– Trước đây chỉ nghe thiên hạ đồn là truyền thuyết mà thôi, không biết rõ Mê cốc nằm ở đâu. Bây giờ xem ra truyền thuyết hoàn toàn có thật.

Người thiếu phụ nhìn bọn họ một lượt bỗng nhiên đưa tay lên vẫy một cái nói :

– Mang tất cả bọn họ về!

Bốn thiếu nữ đồng thanh “Dạ” một tiếng rồi từ từ bước lên.

Phùng Viên liền nói :

– Khoan đã. Bọn tại hạ không hề quen biết với các vị vậy các vị dụng vào cái gì mà dẫn bọn tại hạ đi?

Người thiếu phụ quát :

– Đừng nhiều lời vô ích! Các ngươi chịu buông binh khí xuống ngoan ngoãn theo bọn ta về, hay là muốn bọn ta phải ra tay?

Phùng Viên nói :

– Nếu không đi là không được?

Người thiếu phụ nói :

– Cũng được, trừ phi các ngươi có thể thắng được ta.

Phùng Viên mỉm cười nói :

– Từ lâu đã nghe danh tuyệt kỹ đao pháp của Mê cốc. Nếu có thể nhìn thấy được quả là một điều vinh hạnh!

Người thiếu phụ cầm đao bước lên trên hai bước, nói :

– Ngươi xuất chiêu đi!

Hà Lăng Phong liền vọt mình về phía trước, thấp giọng nói :

– Lão đại ca, hãy để tiểu đệ thử tuyệt kỹ đao pháp của Mê cốc trước xem sao?

Chàng liền cho thanh trường kiếm bên tay trái vào vỏ, rồi từ từ đưa thanh Yên Chi bảo đao lên.

Người thiếu phụ hơi nhíu mày lại nói :

– Ngươi là nhân vật như thế nào trong Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành?

Hà Lăng Phong nói :

– Danh tánh không có gì quan trọng xin mời cô nương ra chiêu!

Người thiếu phụ cười nhạt nói :

– Tốt! Ngươi sẽ được toại nguyện của mình. Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lợi hại của Hồng Tụ đao.

Tay phải của thiếu phụ vung mạnh lên, thanh đao lập tức rời khỏi vỏ.

Hà Lăng Phong nói :

– Tại sao cô nương không chịu ra tay trước?

Người thiếu phụ nói :

– Chủ khách phải phân biệt, ta nhường cho ngươi ra tay trước.

Hà Lăng Phong biết rõ Mê cốc đao pháp chính là khắc tinh của Dương gia thần đao, nên chàng mỉm cười nói :

– Kẻ mạnh không bao giờ bức hiếp kẻ yếu, hơn nữa trong tay tại hạ là một thanh bảo đao, cô nương không cần phải khách sáo đâu.

Thiếu phụ cười lớn :

– Nếu như ngươi ỷ dựa vào bảo đao để chiếm thượng phong như vậy là ngươi đã lầm. Tiếp chiêu!

Dứt lời thiếu phụ liền vung đao chém về phía trước. Đao pháp của thiếu phụ cực kỳ nhanh lẹ. Ngay cả Phùng Viên và Phí Minh Châu tập trung đứng nhìn cũng không nhìn thấy rõ thiếu phụ ra chiêu như thế nào.

Hà Lăng Phong càng hoa mắt không nhìn thấy gì cả, chàng lập tức lùi ra sau hai bước múa đao bảo vệ lấy toàn thân.

Ai ngờ thiếu phụ xuất chiêu vừa nhanh biến chiêu lại càng nhanh hơn. Cổ tay thiếu phụ hơi run lên, chiêu thức lập tức thay đổi, lưỡi đao đâm thẳng vào màn đao của Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong một mặt múa đao hộ thân, mặt khác liên tiếp thoái lui ra sau.

Chỉ thấy thanh đao của hồng y thiếu phụ dường như cứ bám riết lấy thanh Yên Chi bảo đao. Có muốn thoát ra nhưng không cách chi thoát được.

Vì vậy Hà Lăng Phong ngoài việc đưa đao lên múa liên tục và không ngừng thoái lui ra sau, chàng không hề có một cơ hội để biến chiêu.

Chỉ cần chàng dừng lại một cái, là lưới đao của hồng y thiếu phụ lập tức đâm thủng ánh đao của chàng ngay.

Hai tay hai chân của Hà Lăng Phong múa máy liên tục, chỉ thoáng một chốc mà chàng đã thoái lui ra sau hai vòng và lại trở về nguyên chỗ cũ. Còn hồng y thiếu phụ vẫn bám sát theo.

Phùng Viên thấy tình thế bất lợi cho Hà Lăng Phong, nên liền quát lớn :

– Ngừng tay!

Cùng với tiếng quát, Phí Minh Châu cũng đã rút đao ra tấn công từ phía sau hồng y thiếu nữ.

Tiếng binh khí va chạm vào nhau liên tiếp vang lên, trong ánh đao một bóng người màu hồng vọt

lên cao rồi rơi ra ngoài bơn một trượng.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu liên tiếp đánh với nhau vài chiêu, rồi mới phát hiện đều là người nhà, nên vội vàng thâu binh khí lại, thoái lui ra sau.

Cả hai ngơ ngác nhìn nhau không khỏi ngạc nhiên.

Hồng y thiếu phụ lạnh lùng cười nói :

– Nếu ba người bọn ngươi cùng một lúc xông lên, ta cũng không phản đối. Nhưng tốt nhất là nên giữ thể diện một chút, không cần phải dùng kế giương đông kích tây. Một người kêu ngừng còn một người lại ra tay đánh lén.

Phí Minh Châu giận dữ nói :

– Cho dù một đấu một, ta cũng không sợ ngươi.

Hồng y thiếu phụ nói :

– Vậy sao? Ngươi có muốn thử xem không?

Phí Minh Châu nói :

– Thử thì thử.

Phí Minh Châu lập tức đưa dao lên xông về phía hồng y thiếu phụ.

Phùng Viên đưa tay lên ngăn cản lại nói :

– Khoan đã?

Phí Minh Châu vẻ tức tối nói :

– Phùng đại ca, ả này quá ngông cuồng để muội dạy cho ả ta một bài học.

Phùng Viên nói :

– Dạy ả ta là việc của nam nhân chúng ta, cô nương hãy mau lui ra, nhìn Phùng đại ca ra tay.

Hồng y thiếu phụ mặt đỏ bừng, giận dữ quát :

– Lão tặc ngươi không biết sống chết là gì, dám nói ra những lời vô lễ như vậy. Hãy cán thận coi chừng bổn cô nương sẽ cắt lưỡi của lão.

Phùng Viên cười nhạt nói :

– Đến đây, lưỡi đang nằm ở trong miệng ta, chỉ sợ ngươi không đủ bản lĩnh mà thôi.

Hồng y thiếu phụ hét lên một tiếng, đưa đao lên, phóng mình thẳng về phía Phùng Viên.

Phùng Viên đang cố tình chọc giận ả ta nên khi nhìn thấy ả phóng đến, lão lập tức bước về phía trước, đao và kiếm nhất tề xuất chiêu.

Hai ngươi vừa đối diện đã nghe thấy tiếng binh khí vang lên, ánh đao sáng lòe. Chỉ trong giây lát, hai người đã giao đấu với nhau hơn năm sáu chiêu.

Năm sáu chiêu này, song phương đều tấn công địch thủ mà rất ít tự thủ.

Mỗi chiêu thức hai người phát ra đều cực kỳ hiểm ác, nhưng ai cũng không thể đả thương được đối phương. Bởi vì chiêu thức vừa phát, họ đều cảm thấy mình đang bị nguy hiểm nên nửa chừng đành phải biến chiêu ngay.

Tuy chiêu thức hai người sử dụng rất nhanh, nhưng lại không dám đánh ra hết chiêu. Bởi vậy kết quả không có ai chiếm được ưu thế cả.

Phùng Viên dùng kiếm làm chính, còn đao chỉ là phụ. Sau khi đánh ra năm sáu chiêu Đao Kiếm hợp bích, nhưng không cách chi khống chế được thanh đao của hồng y thiếu phụ nên lão liền thoái lui ra sau.

Hồng y thiếu phụ cũng biết đã gặp phải đối thủ không vừa, nên cũng không dám tấn tới tiến công.

Cả hai đều đưa mắt nhìn nhau thật lâu, rồi Phùng Viên đột nhiên thở dài một tiếng, từ từ tra kiếm vào bao.

Hồng y thiếu phụ cũng tra dao vào vỏ.

Phùng Viên nói :

– Đao pháp của cô nương có thể nói là vô cùng huyền diệu nhưng nội lực vẫn còn chưa đủ. Nếu như chúng ta thật sự ra hết chiêu thì kẻ bị thất thế là cô nương.

Hồng y thiếu phụ không phu nhận, ngược lại còn cười nói :

– Lão cũng không cần phải nhắc nhở ta. Tốt nhất là chúng ta nên chứng thực bằng hành động thì hơn.

Phùng Viên cố tình làm lơ, nói :

– Cô nương có thân phận như thế nào ở trong Mê cốc?

Hồng y thiếu nữ nói :

– Bổn môn dùng màu viền áo vàng, bạc, xanh, trắng, đen để phân chia đẳng cấp. Ta chẳng qua chỉ là một tuần sơn sứ giả tam đẳng mà thôi. Dựa vào công lực lão mà chẳng thắng nổi ta như vậy lão cũng không có gì là ghê gớm lắm.

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, quay sang gượng cười nói với Hà Lăng Phong :

– Xem tình hình này chúng ta không thể nào không đi theo họ được rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Chỉ cần chúng ta không có ý xấu, cho dù đi đến đâu cũng không sợ.

Phí Minh Châu liền nói :

– Nhưng mà, Phùng đại ca...

Phùng Viên liền xua tay không để cho Minh Châu nói hết câu, lão quay lại nói với hồng y thiếu phụ :

– Xin các vị dẫn đường cho, bọn tại hạ sẽ cùng với các vị đi gặp chủ nhân của quý cốc.

Hồng y thiếu phụ khách sáo, cung tay lên nói :

– Mời!

Bốn thiếu nữ mặc hồng y cũng thu binh khí lại, chia ra hai bên phải trái giống như áp ải tù nhân đưa ba người họ rời khỏi hang động.

Khi đi vòng ra phía trước, Phùng Viên mới biết sự phân tích của mình là hoàn toàn chính xác.

ở bên dưới gần đống lửa, có một tuần sơn sứ giả khác mang theo bốn thiếu nữ mặc hồng y có viền đen đã thu dọn bốn tử thi của bọn Điền Bá Đạt trên hai cái cán và đang đứng đợi ở đấy.

* * * * *

Mê cốc, cái tên nghe thật thần bí và mê hoặc.

Mọi người nhất định cho rằng đó là một tuyệt cốc hoang vắng và hiểm trở.

Bốn bên phải có những vách đá dựng đứng cheo leo. Quanh năm phải có sương mù mờ mịt, nhiều

loại kỳ hoa dị thảo mọc trên những vách đá hiểm trở kia. Nói chung nó phải có cái gì đó vừa thần bí vừa hung hiểm...

Nếu như nghĩ như vậy, quả thật là một sai lầm lớn.

Đúng vậy! Nơi đây quả thật là một sơn cốc. Bốn bên cũng có núi cao bao bọc, nhưng địa hình hoàn toàn không hiểm trở, và càng không có sương mù bao phủ.

Đây là một sơn cốc ấm áp và tuyệt đẹp, không có một chút gì là thần bí cả.

Phía sau cốc có một con suối, phía trước cô một con đường. Bên trong sơn cốc là một bình nguyên rộng lớn và bằng phẳng. Có nước có đồng cỏ, ao ruộng, có cây ăn quả được trồng thành từng hàng và có cả cừu, dê thả khắp nơi.

Những kẻ nam nữ ở trong cốc đều ăn mặc đơn sơ gọn gàng. Mọi thứ ở đây đều rất bình dị, ngoại trừ tòa trang viện hoa lệ nằm bên trong rừng cây ăn quả.

Bên trong tòa trang viện toàn là nữ nhân, người người đều cầm binh khí và mặc y phục màu hồng.

Bọn họ tuy cũng là một phần tử ở trong cốc nhưng họ không cần phải làm những việc cày bừa và dệt vải. Cuộc sống của bọn họ cũng không giống những người khác.

Những nữ nhân ở trong trang viện đều là những người được tuyển chọn từ những nhà cư dân ở trong cốc, tất cả đều có thể chất và gân cốt tốt. Ngay từ nhỏ những đứa bé gái này đã được đưa vào trong trang viện luyện võ công. Sau khi trưởng thành, phải đảm trách nhiệm vụ bảo vệ an toàn tánh mạng cho những cư dân ở trong cốc. Tùy theo võ công cao thấp của bọn họ, mà chia ra thành nhiều cấp bực, gọi rằng Hồng y Mộc Lan đội.

Còn tòa trang viện này gọi là Mộc Lan trang.

Chủ nhân của trang viện này họ Hoàng, nhiều đời kế truyền lại cho nhau làm trang chủ. Đến bây giờ không biết đã trải qua đời thứ mấy rồi.

Bọn Phùng Viên bị hai tuần sơn sứ giả và tám hồng y thiếu nữ áp giải vào trong sơn cốc, rồi đến trước cửa tòa Mộc Lan trang.

Bên ngoài sơn cốc không hề có sự canh phòng nghiêm ngặt. Vào đến bên trong cốc cũng không gặp phải sự ngăn cản nào. Những cư dân ở trong cốc khi nhìn thấy ba người họ, ngoài gật đầu mỉm cười ra, không hề có chút biểu hiện thù địch gì.

Không lẽ đây chính là Mê cốc được truyền xưa nay trong thiên hạ hay sao?

Chẳng lẽ đây chính là nơi ẩn cư của Hồng y Huệ Nương sao?

Không! Tuyệt đối không có ai tin tưởng việc này cả. Cho dù có giết họ cũng không tin.

Nhưng những thiếu nữ này đều mặc hồng y, đao pháp lại thần diệu vô cùng.

Nếu như đây không phải là truyền nhân của Hồng y Huệ Nương, thì làm sao đao pháp lại cao minh đến như vậy?

Trên đường đến đây Phùng Viên không mấy khẩn trương. Nhưng còn Hà Lăng Phong, sắc mặt không hề có chút biểu hiện.

Tuy vậy trong lòng cả hai người đều cảm thấy nghi ngờ giống như nhau, có điều không ai chịu lên tiếng mà thôi. Nhưng còn Phí Minh Châu thì tràn đầy ư ngạc nhiên và hiếu kỳ. Nàng hết nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, dường như cảm thấy rất có hứng thú với nơi xa lạ này.

Trước cửa tòa trang viện có hai thiếu nữ mặt hồng y viền trắng, cầm đao đứng canh giữ.

Vừa nhìn thấy thi hài của bọn Điền Bá Đạt cả hai liền biến sắc.

Trong đó có một người bước lên trước thấp giọng hỏi :

– Đã xảy ra chuyện gì? Tất cả bốn người này đều đã bị giết chết hết?

Hồng y thiếu phụ gật đầu hỏi ngược lại :

– Cốc chủ hiện đang ở đâu?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

– Vừa rồi người còn hỏi thăm tin tức của các vị, có thể hiện giờ đang ở trong Đông Hoa đình. Để ta đi thông báo cho các vị.

Hồng y thiếu phụ liền nói :

– Không cần, ta cùng Lâm tỷ đích thân đi báo cho Cốc chủ được rồi. Các người cứ ở đây canh chừng ba người họ.

Nói đoạn, cùng với một tuần sơn sứ giả mặc hồng y có viền xanh, đồng bước vào bên trong tòa trang viện.

Người thiếu nữ giữ cửa nhìn bọn Phùng Viên một lượt, rồi với giọng hiếu kỳ hỏi :

– Các người là hung thủ?

Phùng Viên đáp :

– Đại khái là như vậy!

Người thiếu nữ giữ cửa ngạc nhiên nói :

– Tại sao nói rằng đại khái chứ?

Phùng Viên cười nói :

– Bởi vì bọn ta không phải là những kẻ giết người. Nhưng bốn người này chết tại chỗ bọn ta nghỉ lại qua đêm. Nếu như bọn ta nói rằng mình không phải là hung thủ các ngươi nhất định không tin. Còn nếu nói rằng phải, thì lại không đúng như vậy.

Thiếu nữ giữ cửa đột nhiên mỉm cười nói :

– Ta đã hiểu ý của ngươi. ý ngươi muốn nói là các ngươi bị hàm oan đúng vậy không?

Phùng Viên nhún vai mỉm cười nói :

– Đại khái là như vậy!

Đột nhiên thiếu nữ giữ cửa nghiêm sắc mặt nói :

– Ta thấy các ngươi cũng không giống là hung thủ giết người, nhưng ta có ý tốt muốn khuyên các ngươi một câu...

Phùng Viên hỏi :

– Là câu gì?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

– Nếu như các ngươi thật sự không phải là hung thủ thì đừng bao giờ tùy tiện thừa nhận mình đã giết người. Cốc chủ của bọn ta căm ghét nhất là bọn sát nhân, đặc biệt là những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, giết người vô cớ. Còn nếu như các ngươi là hung thủ giết người, vậy thì đừng hòng còn đường sống sót.

Phùng Viên nói :

– Nếu nói vậy, Cốc chủ của các người lòng dạ rất hiền lương.

Thiếu nữ giữ cửa nói :

– Ai nói không phải? Cốc chủ bọn ta không những lòng dạ rất tốt, tính khí cũng ôn hoà. Đối xử với người rất là khách sáo...

Hà Lăng Phong đột nhiên xen vào :

– Chỉ có điều ư có biết đạo lý hay không?

Thiếu nữ giữ cửa lộ vẻ không vui, nói :

– Ngươi nói câu này là có ý gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Ví dụ như nếu bọn ta do vô ý mà đến sơn cốc này, không hề có một chút ác ý nào. Vậy cốc chù của các người có chịu để cho bọn ta rời khỏi chỗ này hay không?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

– Tại sao lại không để cho các người rời khỏi đây chứ? Nếu như các ngươi do vô ý lạc đường đến chỗ này, thì chính là khách của tròn cốc. Bọn ta sẽ nhiệt tình tiếp đãi các người, sau đó sẽ tiễn mọi người lên đường. Chỉ có điều các người đừng bao giờ đem tình hình ở nơi đây tiết lộ ra bên ngoài là được rồi.

Hà Lăng Phong và Phùng Viên bất giác đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi sanh nghi ngờ. Nếu quả thật là như vậy, tại sao các huynh đệ Dương gia ra đi mà không có ngày trở về?

Thiếu nữ giữ cửa hình như hiểu được ý của hai người nên lại nói tiếp :

– Bọn ta không muốn người ngoài biết được tình hình ở nơi đây, nên chuyện này cũng là bất đắc dĩ. Bởi vì ở đây hơi chật hẹp, nên không thể nào dung nạp được quá nhiều người. Đồng thời cung sợ một số nhân vật giang hồ có ý đồ khòng tốt, muốn đến đây học trộm võ công gây thêm sự phiền phức vô ích. Cho nên đây chính là những qui cũ mà tổ tiên để lại, chứ không phải do Cốc chủ định ra. Nhưng nếu như các người có ý muốn ở lại đây suốt đời thì mọi người ở đây đều hoan nghênh...

Thiếu nữ giữ cửa còn định nói nữa, nhưng khi ấy hồng y thiếu phụ đã bước ra nói với bọn Phùng Viên :

– Cốc chủ triệu kiện, các người hãy đi theo ta.

Trước khi bước đi, Hà Lăng Phong mỉm cười nói với thiếu nữ giữ cửa :

– Xin hỏi không biết phải xưng với cô nương ra sao?

Thiếu nữ giữ cửa nói :

– Ta gọi là Phương Huệ Nhi, thuộc về Mộc Lan Bạch đội.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Nếu như Cốc chủ không bắt tội, có lẽ tại hạ sẽ cầu xin ở lại nơi đây. Đến lúc đó hy vọng cô nương chỉ giáo cho.

Thiếu nữ giữ cửa không hề ngại ngùng đáp :

– Được! Hy vọng ngươi có nhiều vận may.

Trên đường đi, Phí Minh Châu cố ý đi lọt lại phía sau, hạ thật thấp giọng nói :

– Dương đại ca, huynh thật sự muốn ở lại đây không muốn trở về Thiên Ba phủ nữa sao?

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Ở đây mọi thứ đâu có gì thua kém hơn Thiên Ba phủ, lưu lại đây đâu có gì là không tốt.

Phí Minh Châu liền hứ một tiếng nói :

– Bọn người nam nhân các huynh đều là những kẻ không có lương tâm. Hễ thấy những thiếu nữ trẻ đẹp là quên đi tất cả tổ tông gia nghiệp.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Đó không thể nào trách nam nhân được. Ai kêu nữ nhân các người tướng mạo lại đẹp đến như vậy chứ?

Phí Minh Châu chỉ hứ khẽ một tiếng rồi bước nhanh lên phía trên.

Vòng qua vườn hoa, đi về phía hành lang rồi đi ngược là phía cửa thì chính là Đông Hoa đình.

Phía hành lang có bóng thiếu nữ mặc hồng y viền trắng. Cánh cửa Đông Hoa đình vẫn đang đóng im lìm.

Hồng y thiếu phụ dẫn ba người đến bên hành lang rồi hạ giọng nói :

– Cốc chủ muốn đích thân hỏi các người nên yêu cầu mọi người hãy bỏ binh khí ở bên ngoài.

Đây là qui luật đồng thời cũng là thể hiện sự lễ phép. Vả lại lời nói của hồng y thiếu phụ cũng rất khiêm nhường nên khiến cho đối phương không thể nào cự tuyệt được.

Phùng Viên nhìn Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu gật gật đầu, rồi cả ba tháo binh khí mang bên người ra.

Bốn thiếu nữ mặc hồng y đón lấy binh khí sau đó mờ cửa Đông Hoa đình ra.

Phùng Viên bước vào bên trong trước. Lão ta phát hiện là bên trong không một bóng người. Phía chánh điện có một chiếc án dài. Trên chiếc án có bàn giấy, bút, mực, nghiêng. Phía sau án có bốn chiếc ghế nhưng đều không có người.

Còn đang ngạc nhiên hồng y thiếu phụ đã vội bước vào theo, cầm lấy một chiếc đùi nhỏ đánh nhẹ vào cái trống treo bên cạnh cửa ba cái nói :

– Ba người họ đã đến, xin mời chấp pháp thăng tòa.

Từ trong bức màn ở hai bên, mười hai thiếu phụ mặc hồng y có viền xanh bước ra, bọn họ chia nhau ra đứng ...

(thiếu một đoạn, trang 121 - 124, cuốn 4)

– Chính là vị ngồi thứ hai ở bên trái, cũng là người vừa hỏi lai lịch của các ngươi đấy.

Chương 18: Thiên Ba Phủ

Phùng Viên cười nói :

– Bọn họ có tất cả bốn người, nếu như tất cả đều hỏi quả thật không biết phải trả lời vị nào trước mới phải. Còn bọn ta có ba người, nếu như tất cả đều phải trả lời, thì cũng không biết ai phải trả lời trước. Vậy tại hạ có một kiến nghị, không biết quí cốc có chịu nghe hay không?

Lão bà họ Đồng nói :

– Ngươi nói ra thử xem.

Phùng Viên nói :

– Bốn vị nên chọn ra một vị để hỏi, còn bọn ta cũng công khai cử ra một người trả lời. Như vậy không phải bớt đi được nhiều phiền phức hay sao?

Hai mắt Đồng lão lão sáng lên, lão quay sang nói với ba người ở bên cạnh :

– Đây cũng là một ý kiếp hay.

Trong lúc bốn lão bà đang nhường nhau để xem ai hỏi.

Nhân cơ hội này, Phùng Viên quay sang nói với Hà Lăng Phong :

– Thất lang, ngươi hãy trả lời lão ta. Thái độ phải cứng rắn một chút, tất cả mọi việc nên nói thật. Nhưng tạm thời đừng nhắc đến việc của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong nói :

– Tại sao lão đại ca không chịu ra mặt?

Phùng Viên thấp giọng nói :

– Mọi việc trong cốc này rất là kỳ quặc. Nếu như chúng ta muốn còn sống sót bước ra ngoài, thì phải có một người ở ngoài sáng và một người ở trong tối, để đề phòng lối thoát.

Hà Lăng Phong gật gật đầu vẻ hiểu ý.

Lúc bấy giờ bốn lão bà đã thương lượng với nhau xong.

Đồng lão lão lên tiếng hỏi :

– Các người đã thương lượng xong chưa? Ai là người sẽ trả lời?

Hà Lăng Phong vội đáp :

– Là tại hạ!

Đồng lão lão nói :

– Rất tốt. Nhưng bổn tọa cần nhắc cho ngươi biết mọt việc. Ngươi đã đứng ra trả lời, thì phải hoàn toàn chịu trách nhiệm những câu trả lời của mình. Mỗi câu mỗi chữ của ngươi nói ra đều được ghi lại hết, tuyệt đối không được sửa đổi lại.

Hà Lăng Phong nói :

– Điều này tất nhiên rồi.

Đồng lão lão gật gật đầu nói :

– Bây giờ ngươi hãy nói danh tánh và chỗ ở của ba người thử xem.

Hà Lăng Phong tự xưng là Dương Tử Úy chủ nhân của Thiên Ba phủ, đồng thời cũng xưng danh tánh và lai lịch của Phùng Viên và Phí Minh Châu.

Bốn lão bà nghe xong, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Lại thương lượng một hồi nữa.

Một hồi sau, Đồng lão lão lên tiếng :

– Ngươi nói ngươi là Dương Tử Úy chủ nhân của Thiên Ba phủ, còn bọn họ đến từ Thiên Tuế phủ và Hương Vân phủ, những lời này đều là thật?

Hà Lăng Phong nói :

– Toàn bộ đều là sự thật.

Đồng lão lão lại hỏi :

– Thế thì trong Thiên Ba phủ có tất cả mấy Dương Tử Úy.

Hà Lăng Phong nói :

– Chỉ có một.

Đồng lão lão lập tức trầm nét mặt xuống, nói :

– Hy vong ngươi tốt nhất là nên trả lời thật. Đối với những kẻ không thành thật, bổn cốc xưa nay trừng trị rất nặng nề.

Hà Lăng Phong nói :

– Thế nào? Chẳng lẽ những việc trong Thiên Ba phủ các vị hiểu rõ hơn tại hạ hay sao? Chẳng lẽ trong cốc còn có một Dương Tử Úy nữa hay sao?

Đồng lão lão chợt biến sắc mặt, nhưng không hề tranh biện với chàng mà quay sang câu hỏi khác :

– Các ngươi đến Đại Ba sơn này có mục đích gì?

Hà Lăng Phong đem việc Tỷ Muội hội giả mạo Phùng Uyển Quân rồi bọn chúng đánh cắp thanh Yên Chi bảo đao, rồi dùng kế mượn đao giết người, dụ dẫn bọn họ đến Đại Ba sơn này... tất cả đều kể lại tường tận cho mọi người.

Trong lúc chàng kể lại thì hai vị hồng y thiếu phụ cũng ghi chép liên tục.

Đồng lão lão lại hỏi tiếp :

– Vừa rồi ngươi có nói đến Tỷ Muội hội thật ra đó là tổ chức như thế nào?

Và ai là nhủ nhân?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như tại hạ biết, thì đâu có trúng kế mượn đao giết người bọn chúng. Nhưng có một điều có thể khẳng định được đó là đêm qua khi bọn Điền Bá Đạt bị giết chết, bọn chúng nhất định chỉ ở gần đâu đây. Thậm chí đến bây giờ vẫn con chưa rời khỏi khu núi này.

Đồng lão lão nói :

– Việc này không thể nào. Tuần sơn sứ giả của bổn cốc tuần tra quanh khu núi rất là nghiêm ngặt, bất luận là ngày hay đêm. Tại sao không hề phát hiện ra hành tung của bọn chúng. Huống hồ bọn chúng đã dùng đủ mọi cách để đánh cắp thanh Yên Chi bảo đao, sau khi đã lấy được tại sao trả lại cho các ngươi? Cái gì gọi là kế giá họa, thực sự khiến cho người ta khó mà tin tưởng được.

Hà Lăng Phong nói :

– Tin hay không là việc của các vị nhưng mỗi câu tại hạ nói ra toàn là sự thật.

– Vậy ngươi ó đám đối chất với tuần sơn sứ giả của bổn cốc hay không?

– Đương nhiên là dám.

– Tốt! Cho truyền tuần sơn sứ giả đêm qua lên đình.

Vị hồng y thiếu phụ liền bước lên trên cung kính thưa :

– Thuộc hạ là tuần sơn sứ giả thuộc Mộc Lan Lam đội, tên Hoa Cầm.

Đồng lão lão nói :

– Hoa Cầm, đêm qua ngươi là người đi tuần sơn?

Hoa Cầm đáp :

– Dạ phải.

– Những tử thi này do ngươi phát hiện ra?

– Dạ phải.

– Ba người này cũng do chính ngươi bắt về.

– Dạ phải.

– Rất tốt, vậy ngươi hãy đem mọi diễn biến trình báo lại xem.

– Đêm qua tới phiên thuộc hạ tuần sơn, phụng mệnh...

Đồng lão lão liền cắt ngang :

– Nói ngắn gọn lạt một chút, chỉ cần nói đoạn ngươi phát hiện ra những tử thi này là đủ rồi.

Hoa Cầm dạ một tiếng rồi nói tiếp :

– Đêm qua sau giờ tý, thuộc hạ phát hiện ra Huệ Nguyên đại sư và ba người họ đều mất tích. Đến khi trời gần sáng mới phát hiện bọn họ đã chết ở bên cạnh đống lửa ở gần thạch động. Sau một hồi tìm kiếm, thuộc hạ phát hiện ra ba người này đang ở trong động. Khi đó bọn họ còn chống cự lại, cuối cùng mới chịu theo thuộc hạ trở về.

Đồng lão lão nói :

– Ngươi có điều tra qua hung khí chưa?

Hoa Cầm đáp :

– Đã điều tra qua. Bốn người họ đều chết bởi thanh Yên Chi bảo đao và thanh bảo đao kia nằm trong tay của gã họ Dương

Đồng lão lão nói :

– Trên những tử thi có thấy mang biển gỗ hay là có dấu bị trói buộc hay không?

Hoa Cầm nói :

– Không có.

Đồng lão lão lại hỏi :

– Lúc đó bọn họ đã phủ nhận tội giết người?

– Không có.

– Lúc đó gần đấy có nhân vật nào khả nghi hay không?

– Cũng không có.

Đồng lão lão nhìn Hà Lăng Phong nói :

– Ngươi đã nghe rõ chưa? Ngươi còn lời gì để nói nữa hay không?

Hà Lăng Phong nói lớn :

– Những sự việc này tại hạ đều đã nói qua. Lúc ấy vị tuần sơn sứ giả họ Hoa này không có hỏi bọn tại hạ về việc giết người, vậy thì làm gì có chuyện bọn tại hạ có phủ nhận hay không chứ?

Đồng lão lão cười nhạt nói :

– Cho dù Hoa Cầm không hỏi nhưng những tử thi kia nằm yên ở chỗ bọn ngươi, vả lại hung khí nằm trong tay các ngươi và các ngươi cũng chỉ chống cự lại. Điều này chứng tỏ bọn ngươi đã có ý lo sợ.

Hà Lăng Phong định biện minh nhưng Đồng lão lão đã đứng dậy, cao giọng nói :

– Cuộc trả lời đến đây kết thúc, bây giờ đợi nghe truyền phán.

Ba lão bà còn lại cũng đồng đứng lên. Không khí trong Đông Hoa Đình đột nhiên im phăng phắt.

Sau khi hội ý với ba lão bà còn lại một hồi, Đồng lão lão nghiêm giọng nói :

– Hung thủ Dương Tử Úy, Phùng Viên và Phí Minh Châu có mưu đồ giết người phạm vào điều cấm kỵ của bổn cốc. Sau khi phạm tội còn không biết hối hận cho nên tội nặng không thể dung tha. Theo như sự hội ý của bổn đình, xét xử các hung thủ ở mức án cực hình. Tạm thời giam vào ngục để chờ ngày hành hình.

Nói xong, phẩy tay áo bước vào bên trong.

Phí Minh Châu tiếp giọng hỏi :

– Cực hình như thế nào?

Hoa Cầm lạnh lùng đáp :

– Chính là chém đầu thị chúng.

Phí Minh Châu nổi giận nói lớn :

– Các ngươi chẳng biết lý lẽ gì cả. Phùng đại ca, Dương đại ca, chúng ta hãy động thủ...

Phí Minh Châu vừa nói động thủ, mười hai người hồng y thiếu phụ đã rút binh khí ra, nhất tề tiến về phía trước.

Mười hai ngọn đao lập túu chĩa vào các yếu huyệt của ba người. Trong khi trên tay họ không có một tấc sắt.

Hà Lăng Phong nhìn Phùng Viên khổ sở nói :

– Lão đại ca, đây chúng ta mới thật sự là đã bị trúng kế.

Phùng Viên hừ một tiếng nói :

– Ả họ Hoa kia, ngươi nói Cốc chủ đích thân tra hỏi. Hóa ra chỉ là gạt bọn ta mà thôi.

Hoa Cầm nói :

– Sau khi Cốc chủ nghe bốn vị lão lão hồi báo lại, mới có thể quyết định nên đích thân tra hỏi các người hay không? Bởi vì việc phán quyết chấp hành, đều do Cốc chủ phê chuẩn cả. Nếu như vận may các người tốt, vẫn có cơ hội gặp được Cốc chủ.

Phùng Viên nói :

– Nếu bọn ta nhờ ngươi, truyền đạt lại một câu cho Cốc chủ, không biết ngươi có đồng ý hay không?

Hoa Cầm nói :

– Được! Ngươi cứ nói!

Phùng Viên hít sâu vào một hơi, từ từ nói :

– Làm phiền ngươi chuyển lời lại với Cốc chủ của quý cốc rằng. Yên Chi bảo đao và Phá Vân bát thức đao phổ toàn bộ đều là giả cả. Nếu như Cốc chủ muốn biết về manh mối của bảo đao và đao phổ thật, thì cứ trực tiếp gặp ta.

Phùng Viên ngẩng đầu lên, nói tiếp :

– Lao ngục ở chỗ nào? Làm phiền các vị dẫn đường cho. Chúng ta đã mỏi mệt cả đêm, ta cần có chỗ để nghỉ ngơi.

Hoa Cầm há hốc miệng ra đứng nhìn Phùng Viên. Dường như ả ta đang ngạc nhiên cao độ.

Thậm chí ngay cả Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu cũng cảm thấy kinh ngạc chẳng hiểu gì cả.

Nhưng Phùng Viên đã cất bước ra khỏi Đông Hoa đình.

* * * * *

Nhà giam ở bên dưới chân núi phía sau tòa trang viện.

Hai dãy thạch thất nằm ở bên trong những hang động. Tuy hơi nhỏ hẹp nhưng rất khô ráo và sạch sẽ. Mỗi gian thạch thất đều có bàn ghế, giường và chăn bong. Ngoài ra còn có chỗ để tắm và tiểu tiện.

Hai dãy thạch thất đều được đánh số. Bên trái là số lẽ, còn bên phải là số chẵn.

Quản lý ở đây là một nữ phụ trung niên, mặc y phục màu hồng có viền xanh, tên gọi là Vưu nhị nương. Ngoài ra còn có bốn thiếu nữ thuộc Mộc Lan Bạch đội.

Vị Ngưu Nhị nương này đối đãi với mọi người rất là thân thiết, không có chi gọi là tàn bạo. Khi nhìn thấy bọn Phùng Viên đến, Vưu nhị nương có vẻ rất vui mừng. Bà ta sai người đem trà và dọn cơm lên để “chiêu đãi” bọn họ.

Cả ba người bọn họ đều bị giam vào dãy bên trái. Phùng Viên ở gian số một. Hà Lăng Phong số ba còn Phí Minh Châu số năm.

Sau khi bọn họ ăn cơm xong, Vưu nhị nương đặc biệt mang cho mỗi người một tách trà. Bà ta mỉm cười nói :

– Các vị từ xa đến đây đều là khách cả. Cho dù là có tội hay không cũng đều không có liên can gì đến ta. Ta chỉ có trách nhiệm tiếp đãi các vị, đừng bao giờ làm việc khờ dại để cho ta phải khó xử. Các vị đã đến đây thì đừng bao giờ có ý niệm rời khỏi sơn cốc. Cho dù có chạy thoát đi nữa, cũng tuyệt đối sẽ không bao giờ chạy khỏi Đại Ba sơn này.

Phùng Viên cười nói :

– Vưu nhị nương, người cứ việc yên tâm. Việc ra đi chúng ta nhất định phải ra đi, nhưng hoàn toàn không phải bằng con đường vượt ngục. Bọn ta đường đường chánh chánh bước vào đây thì cũng phải quang minh chính đại bước trở ra. Bằng không có dùng kiệu tám người khiêng mời, bọn ta cũng không đi.

Vưu nhị nương liền nói :

– Như vậy rất tốt. Đợi đến khi nào các vị bước ra khỏi tuyệt cốc này ta sẽ đốt pháp đưa tiễn các vị.

Phùng Viên nói :

– Đưa tiễn thì không cần. Bây giờ xin mời Nhị nương rời khỏi đây để bọn tại hạ ngủ một giấc được hay là không?

– Được! Được! Được!

Vưu nhị nương trả lời liên tục, rồi dẫn bốn thiếu nữ hồng y rút lui.

Phùng Viên vươn vai ngáp dài một cái, lẩm bẩm nói :

– Chúng ta đã mất ngủ một đêm, bây giờ phải ngủ bù lại, dưỡng tinh thần để nói điều kiện với Cốc chủ.

Nói xong lão ta liền ngã người xuống giường.

Nhưng còn Hà Lăng Phong ở phòng bên cạnh thì không cách gì bình thản.

Chàng dùng tay gõ nhẹ vào tường nói :

– Lão đại ca, đừng có ngủ nha. Chúng ta còn cần phải thương lượng.

Phùng Viên nói với giọng uể oải :

– Thương lượng cái gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca nói với bọn họ, Yên Chi bảo đao và đao phổ đều là giả. Thật ra những lời này là giả hay thật?

Phùng Viên cười lời nói :

– Khi giả làm thật, thật cũng là giả. Chỗ không rồi có, có rồi không. Nếu đời người như một giấc mộng thì hà tất phải lo lắng.

Giọng lão ta nhỏ dần, tiếp theo là tiếng ngáy ngủ. Phùng Viên thật sự đã đi vào giấc ngủ.

(Thiếu một đoạn, trang 149- 153 cuốn 4)

– Bên dưới có để ngày tháng hay không?

Phí Minh Châu nói :

– Không có... A! Đợi một lát... ở đây có chữ “giáp”, còn chữ bên dưới chỉ có một nửa mà thôi, mà hình như là chữ “dần”. Đáng tiếc là chữ này không có viết hết.

Hà Lăng Phong lẩm bẩm nói :

– Đúng là năm ngoái. Không sai, thời gian rất là trùng hợp, nhất định là cô ấy...

Phùng Viên đột nhiên tiếp lời :

– Nếu là Uyển Quân thì như thế nào? Các ngươi không thể yên lặng một chút, để người khác nghỉ ngơi hay sao?

Hà Lăng Phong liền áp sát người vào vách tường bên phải, thấp giọng nói :

– Lão đại ca, Uyển Quân và Dương...

Phùng Viên nói :

– Tất cả ta đều đã nghe hết rồi. Về việc này ta dự đoán ra từ lâu, nhưng chúng ta cứ làm như không hề hay biết gì. Bất luận là ai hỏi, lão đệ cũng đều không được nói ra, trừ phi diện kiến được Uyển Quân và hiểu rõ mọi diễn biến của sự việc.

Hà Lăng Phong nói :

– Theo như lão đại ca phán đoán, Uyển Quân hiện giờ có còn ở trong Mê cốc hay không?

Phùng Viên nói :

– Tốt nhất là chúng ta đừng có suy đoán lung tung. Chỉ cần gặp được Cốc chủ, tất cả mọi chuyện ắt sẽ được sáng tỏ.

Hà Lăng Phong nói :

– Cốc chủ sẽ chịu gặp chúng ta sao?

Phùng Viên nói :

– Tại sao lại không? Không phải đang có người đến đó hay sao?

Quả nhiên có tiếng bước chân từ xa vọng lại. Vưu nhị nương cùng Hoa Cầm đã xuất hiện.

Phùng Viên hạ thấp giọng nói :

– Chắc chắn là bọn họ sẽ gặp ngươi. Phải nhớ rằng việc gì đáng nói hãy nói, việc gì không đáng nói đừng nên nói. Còn việc đao phổ cứ đổ hết cho ta.

Đúng như sự phán đoán của Phùng Viên. Vưu nhị nương và Hoa Cầm bước đến trước cửa phòng Hà Lăng Phong liền dừng lại.

Hoa Cầm nhìn chằm chằm Hà Lăng Phong một hồi rồi mới hỏi :

– Ngươi thật sự là Dương Tử Úy, chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong với vẻ mặt lạnh lùng nói :

– Thế nào? Chẳng lẽ ta là kẻ giả mạo hay sao?

Hoa Cầm cười cười nói :

– Vận may của ngươi cũng không đến nỗi nào Cốc chủ cho triệu kiến ngươi, hy vọng những lời nói của ngươi đều là thật.

Vưu nhị nương dùng chìa khóa mở cửa ra, mỉm cười nói :

– Dương đại hiệp, hy vọng người ra đi đừng bao giờ quay trở lại đây nữa.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

– Nhị nương đã tiếp đãi chu đáo, xem ra còn phải làm phiền ngươi một thời gian nữa.

Vừa bước ra khỏi khu thạch thất, bên ngoài đã có bốn thiếu phụ mặc hồng y viền xanh đứng chờ đợi ở bên ngoài. Trên tay mỗi người đều lăm lăm binh khí, vẻ canh chừng rất nghiêm ngặt.

Hoa Cầm dẫn đường, cả đoàn người băng qua hậu viện yên tịnh. Sau đó vòng trở lại hành lang, thẳng tiến về gian đại sảnh.

Gian đại sảnh này vừa rộng rãi lại vừa u tịch. Sự bày trí bên trong hoàn toàn giống y như lần trước, chỉ có điều thiếu người cảnh giới.

Bốn thiếu nữ áp tải chàng dừng lại ở bên ngoài cửa. Chỉ có một mình Hoa Cầm dẫn Hà Lăng Phong vào bên trong đại sảnh mà thôi.

Bên trong im phăng phắt, vừa không có thị vệ cũng không nhìn thấy đao kiếm. Chỉ có một thiếu nữ mặc hồng y ngồi ở phía sau án, đang cúi đầu đọc một án văn kiện ở trên bàn.

Phía sau lưng thiếu nữ kia chừng hai thước ngoài, còn có một chiếc ghế.

Trên ghế có một nữ nhân che mặt bằng khăn đen đang ngồi.

Mới nhìn vào Hà Lăng Phong ngỡ rằng người nữ nhân che mặt kia mới là Cốc chủ. Nhưng khi nhìn kỹ lại, chàng mới giật mình.

Hiển nhiên người nữ nhân che mặt kia tuy cũng mặc hồng y, nhưng không hề có viền màu gì cả. Còn thiếu nữ đang cúi đầu đội văn kiện kia trên áo có viền màu vàng óng ánh.

Người thiếu nữ hơi cúi thấp đầu nên nhất thời không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng theo sự phán đoán của Hà Lăng Phong, tuổi tác của thiếu nữ này không vượt quá hai mươi.

Một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy lại là Cốc chủ của Mê cốc hay sao?

Trong lòng Hà Lăng Phong bỗng nhiên có một cảm giác kinh dị khác thường, khó hiểu. Vừa bước vào cửa, chàng liền dừng bước ngay.

Thiếu nữ kia vẫn cúi đầu chăm chú đọc, nhưng tay đưa lên vẫy một cái nói :

– Mang đến cho Dương đại hiệp một chiếc ghế!

Hoa Cầm mang một chiếc ghế đến, Hà Lăng Phong lập tức ngồi xuống.

Nhưng ngay cả thở mạnh chàng cũng không dám.

Tuy giọng nói của thiếu nữ kia vừa đủ nghe, nhưng có một sự uy nghiêm ghê gớm, khiến cho người nghe cảm thấy khiếp sợ.

Bên trong gian đại sảnh im lặng đến nỗi ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy tiếng. Chỉ có người nữ nhân che mặt chăm chú nhìn chàng không chớp mắt.

Hà Lăng Phong cũng trộm nhìn lại người nữ nhân kia, nhưng đoán không ra thân phận của y thị.

Một hồi lâu, thiếu nữ mới từ từ ngẩng đầu lên, hướng về phía Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Dương đại hiệp chính là chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Quả nhiên Hà Lăng Phong đoán không sai. Thiếu nữ kia tối đa chỉ mười tám, mười chín mà thôi. Trên mặt vẫn còn phảng phất nét trẻ con. Tuy nhan sắc nàng đẹp tuyệt trần, nhưng đôi mắt lại sắc lạnh như mặt hồ mùa thu, khiến cho người nhìn thấy phải rợn người.

Hà Lăng Phong liền tránh ánh mắt nàng, khẽ đáp :

– Đúng vậy!

Thiếu nữ nói :

– Không biết trong thiên hạ có tất cả mấy Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong nói :

– Chỉ có một Thiên Ba phủ ở Cửu Khúc thành mà thôi!

Thiếu nữ nói :

– Vậy thì Dương đại hiệp là chủ nhân đời thấy mấy của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong hơi ngạc nhiên một chút, rồi nói :

– Thiên Ba phủ là do tiên phụ sáng lập nên. Sau khi tiên phụ qui tiên, do trưởng huynh Hán Oai và cùng năm trưởng huynh thay thế. Nhưng các trưởng huynh đều đã ra đi không ngày trở về cho nên hiện nay mới do tại hạ kế thừa gia nghiệp.

Thiếu nữ vừa nghe vừa gật đầu, mỉm cười nói :

– Nói vậy Dương đại hiệp là vị chủ nhân cuối cùng của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong đáp :

– Không sai!

Thiếu nữ nói :

– Dương đại hiệp vừa nói, sáu trưởng huynh của người trước sau ra đi đều không có quay trở về. Không biết các vị ấy đã đi đâu?

Hà Lăng Phong nói :

– Cốc chủ đã biết rồi hà tất còn phải hỏi. Sáu vị trưởng huynh của tại hạ đều vì mong đi tìm tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương để lại, nên đã đến Mê cốc rồi. Chẳng lẽ việc này Cốc chủ không biết hay sao?

Thiếu nữ cười cười không phủ nhận cũng như không thừa nhận, mà lập tức chuyển sang câu hỏi khác :

– Dương gia thần đao cũng là thiên hạ đệ nhất đao pháp, vậy tại sao còn đi tìm tuyệt kỹ đao pháp đó làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Bởi vì tại đại hội La Phù đao hội lần trước, danh dự thiên hạ đệ nhất đao đã bị Lãnh Nam Hương Vân phủ đoạt mất rồi. Bởi vì lẽ đó nên các trưởng huynh của tại hạ mới ra đi, tìm tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương để nhằm trùng chấn gia uy. Hơn nữa tuyệt kỹ đao pháp này cũng chính là khắc tinh của Dương gia thần đao.

Thiếu nữ lắc đầu nói :

– Võ công trên thế gian này vốn là vô hạn. Khắc chế chẳng qua chỉ là một thủ pháp đi tắt mà thôi, vậy tại sao có thể gọi là tuyệt kỹ được chứ? Các người bị thất bại nhưng không tự hỏi xem mình có phát huy được uy lực đao pháp của bổn môn hay không? Có phát dương được Dương gia thần đao hay không? Ngược lại cứ lo đi tìm tuyệt kỹ đao pháp gì đó. Như vậy có phải là ngu xuẩn lắm không?

Hà Lăng Phong không ngờ rằng thiếu nữ kia trẻ tuổi như vậy mà lại nói ra những lời chí lý đến thế. Chàng không khỏi bối rối đáp :

– Những lời nói của Cốc chủ rất là hợp lý. Nhưng đáng tiếc những người tự hay kiểm điểm lại mình, ở trên thế gian này rất ít. Còn những kẻ ngu xuẩn ngược lại rất nhiều.

Thiếu nữ liền nói tiếp :

– Dương đại hiệp tự cho rằng mình là hạng người nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ... tại hạ đương nhiên cũng là hạng người ngu.

Thiếu nữ liền hỏi dồn :

– Nói vậy, Dương đại hiệp đến bổn cốc cũng là vì tìm kiếm tuyệt kỹ đao pháp?

Hà Lăng Phong nói :

– Thế thì không phải, tại hạ vốn không biết Mê cố ở chỗ nào. Ba người bọn tại hạ vì truy tìm sào huyệt của bọn Tỷ Muội hội, nên mới bị dụ đến đây.

Thiếu nữ nói :

– Tỷ Muội hội là gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Đối với Tỷ Muội hội tại hạ cũng không hiểu lắm, mà chỉ biết đó là một tổ chức thần bí mới xuất hiện gần đây trong võ lâm. Trong hội này tất cả toàn là nữ và bọn họ muốn cùng nam nhân trong thiên hạ tranh cao thấp.

Thiếu nữ cười cười nói :

– Dã tâm của bọn họ cũng không phải nhỏ. Trời đất tạo ra mọi vật đều có nam có nuư, có âm có dương, mỗi bên đều có bổn phận và trách nhiệm riêng cho mình. Nam nhân thì lo chuyện bên ngoai, còn nữ nhân lo chuyện ở bên trong, vốn không có gì cao thấp cả. Giống như lấy bổn cốc mà nói, bọn ta tuy là người luyện tập võ công, nhưng đó là vì tổ truyền môn võ công này thích hợp cho nữ nhân luyện tập hơn chứ hoàn toàn không phải thể hiện nữ nhân mạnh hơn nam nhân. Ngoài việc luyện võ ra, bọn ta vẫn tôn trọng quyền làm chủ gia đình của nam nhân. Hai bên đều tôn trọng và cung kính lẫn nhau, như vậy không phải rất tốt hay sao?

Chương 19: Tổ Chức Thần Bí

Nói đến đây thiếu nữ bỗng nghiêm sắc mặt nói :

– Dương đại hiệp, ta muốn hỏi người một câu, hy vọng ngươi thành thật trả lời.

Hà Lăng Phong nói :

– Cốc chủ cứ việc hỏi.

Ánh mắt thiếu nữ nhìn Hà Lăng Phong từ trên xuống dưới một lượt, rồi gằn từng tiếng nói :

– Các hạ thật sự là Dương Tử Úy chủ nhân của Thiên Ba phủ?

Hà Lăng Phong hơi chột dạ, chàng không trả lời mà hỏi ngược lại :

– Phải chăng Cốc chủ hoài nghi tại hạ là giả mạo?

Thiếu nữ nghiêm giọng nói :

– Không sai. Đối với thân phận của các hạ, bọn ta đều cảm thấy hoài nghi.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

– Tại sao?

Thiếu nữ đáp :

– Bởi vì năm ngoái cũng có một vị Dương Tử Úy đến bổn cốc và cũng tự xưng là chủ nhân của Thiên Ba phủ.

Hà Lăng Phong “ồ” lên một tiếng :

– Trên đời này lại có sự trùng hợp như vậy sao? Không biết vị Dương Tử Úy kia hiện giờ đang ở đâu?

Thiếu nữ nói :

– Đã chết rồi!

Hà Lăng Phong cố ý làm ra vẻ tiếc rẽ nói :

– Thật là đáng tiếc! Nếu không tại hạ đã có thể diện kiến vị bằng hữu cùng họ cùng tên này rồi.

Thiếu nữ nói :

– Ý của Dương đại hiệp muốn nói hắn ta giả mạo thân phận của người.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Tại hạ và hắn ta không những cùng họ cùng tên mà còn đều là chủ nhân của Thiên Ba phủ nữa. Giữa hai người bọn tại hạ nhất định sẽ có một người là giả mạo. Bây giờ người đó đã chết, ai giả ai thật có quan hệ gì nữa chứ?

Thiếu nữ nói :

– Không! Quan hệ vô cùng lớn. Dương đại hiệp phải nói thật ra, nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi, rồi nói :

– Bây giờ người đã chết, không có ai để đối chứng cả. Cho dù tại hạ có là giả mạo đi nữa, nhưng tại hạ cứ khăng khăng nói mình là thật vậy thì Cốc chủ làm sao có thể phân biệt được thật giả chứ?

Thiếu nữ nói :

– Tự ta sẽ có trách nhiệm phân biệt. Nhưng ta hy vọng Dương đại hiệp phải tự chịu trách nhiệm về câu nói của mình. Nếu như đợi đến lúc ta chứng minh được thật giả, thì Dương đại hiệp sẽ không có cơ hội để lựa chọn.

Hà Lăng Phong nói :

– Có cơ hội lựa chọn là như thế nào? Còn không có thì sao?

Thiếu nữ nói :

– Nếu nói thật thì còn có cơ hội sống, còn nếu nói dối thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Hà Lăng Phong lại im lặng hồi lâu rồi mới từ từ nói :

– Tại hạ cho rằng những lời mình nói ra hoàn toàn là thật cả. Nếu như Cốc chủ không tin, thì tại hạ cũng đành chịu. Vậy tốt nhất xin Cốc chủ chứng thực cho.

Thiếu nữ hỏi :

– Dương đại hiệp không hối hận?

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên không!

– Tốt!

Thiếu nữ mặc hồng y liền quay ra sau nói với người thiếu phụ che mặt :

– Lại nhìn thử xem người này là thật hay giả?

Người thiếu phụ đáp lại một tiếng, rồi từ từ đưa tay lên gỡ chiếc khăn xuống.

Hà Lăng Phong mở to hai mắt lên, thất thanh kêu lên :

– Uyển Quân...

Không sai! Người thiếu phụ kia chính là Phùng Uyển Quân. Diện mạo nàng hoàn toàn giống y như dung mạo của Phùng Uyển Quân giả do Tỷ Muội sắp đặt.

Nhưng cử chỉ và khí chất vượt xa hơn nhiều Phùng Uyển Quân giả.

Chính vì điểm khác biệt này nên Hà Lăng Phong vừa nhìn vào là đã có thể nhận ra ngay, đây mới thật sự là Phùng Uyển Quân thật.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Uyển Quân mà trong lòng không khỏi phập phồng lo lắng. Bởi vì nàng nhất định nhận ra được Hà Lăng Phong nói dối.

Phùng Uyển Quân cũng đang nhìn chàng không chớp mắt, sắc mặt nàng lạnh như băng không có một chút biểu hiện gì.

Thời gian trôi qua thật lâu, Phùng Uyển Quân vẫn không hề lên tiếng, cũng không hề động đậy, mà đứng nhìn Hà Lăng Phong như một pho tượng đá.

Thiếu nữ liền giục :

– Phùng Uyển Quân, người đã nhìn kỹ hay chưa?

Phùng Uyển Quân gật đầu nhè nhẹ.

Thiếu nữ lại nói :

– Vừa rồi người này nói gì, ngươi đã nghe hết rồi chứ?

Phùng Uyển Quân lại gật đầu.

Thiếu nữ nói :

– Bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, người này có phải phu quân Dương Tử Úy của ngươi hay không?

Phùng Uyển Quân không trả lời, ngược lại cúi đầu thật thấp.

Hà Lăng Phong gần như muốn la lớn lên cầu xin Phùng Uyển Quân đừng nói ra sự thật. Bởi vì một câu nói của nàng vào lúc này, có thể quyết định sự sống chết của chàng.

Thiếu nữ nói :

– Tại sao ngươi không trả lời? Người này thật ra có phải Dương Tử Úy hay không?

Phùng Uyển Quân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, rồi thở dài một tiếng nói :

– Người này... người này là thật...

Chưa nói hết câu, trong mắt Phùng Uyển Quân đã ngấn lệ, đột nhiên nàng che mặt khóc thành tiếng.

Câu nói của Phùng Uyển Quân hoàn toàn vượt ra ngoài dự liệu của Hà Lăng Phong. Chàng biết rằng Phùng Uyển Quân tuyệt đối không bao giờ nhận lầm phu quân của mình. Huống hồ ở trên vách tường nàng đã từng ghi câu “chàng bị nhốt vào lãnh cung”. Như vậy Phùng Uyển Quân tất nhiên đã biết được tông tích của Dương Tử Úy. Thế tại sao nàng còn thừa nhận một người giả mạo là phu quân của mình?

Nhưng Hà Lăng Phong cho rằng, dẫu sao đi nữa thì sự thừa nhận của Phùng Uyển Quân vẫn tốt hơn phủ nhận. Bởi vì chàng ngẩn người ra một hồi rồi giả vờ xúc động, nói với giọng hơi run run :

– Uyển Quân! Nàng vẫn còn sống hay sao? Một năm qua ta đã khổ cực lặn lội đi tìm nàng khắp nơi.

Thiếu nữ hồng y nhìn Hà Lăng Phong rồi lại nhìn Phùng Uyển Quân, cười cười nói :

– Trên đời này có rất nhiều việc kỳ quái. Năm ngoái chết đi một Dương Tử Úy, năm nay lại đến một Dương Tử Úy khác. Không ngờ cả hai đều là thật cả.

Phùng Uyển Quân cúi đầu nói :

– Bẩm Cốc chủ, năm ngoái tiện thiếp chỉ nghe tin mà không chính mắt nhìn thấy. Bây giờ mới chính mắt nhìn thấy, người này quả thật là Dương Tử Úy.

Thiếu nữ cười nói :

– Thật cũng được mà giả cũng được. Chỉ cần ngươi chịu thừa nhận là được rồi. Nhưng ngươi đã nhận người này là thật vậy những việc sau này đều chiếu theo qui định của bổn cốc mà hành sự. Ngươi không hối hận chứ?

Phùng Uyển Quân đáp :

– Tuyệt đối không hối hận.

Thiếu nữ gật đầu, nói :

– Tốt! Ta cho hai người thời gian một đêm, hy vọng đến sáng ngày mai hai người có quyết định chắc chắn.

Thiếu nữ gác bút, nói tiếp :

– Dương Tử Úy và Phùng Uyển Quân là phu thê, nên cực hình tạm thời hoàn lại. Bây giờ Dương Tử Úy giao cho Phùng Uyển Quân trông coi đến sáng ngày mai, rồi phụng mệnh. Người đâu, mang Phùng Viên...

Phùng Uyển Quân vội nói :

– Khải bẩm Cốc chủ. Phùng Viên là bào huynh của tiện thiếp, xin Cốc chủ ban ân, cũng đợi đến ngày mai hãy xử lý và bây giờ cứ giao cho tiện thiếp trông coi.

Thiếu nữ lắc đầu nói :

– Lão ta là người đã xét có tội, phải y theo ý định của bổn cốc. Huynh muội không phải là quan hệ thân thích gần nên không phù hợp với qui định...

Phùng Uyển Quân van xin nói :

– Xin Cốc chủ niệm tình một năm nay tiện thiếp hầu hạ ở đây mà đặc ân cho bào huynh.

Thiếu nữ trầm ngâm một hồi, cuối cùng nói :

– Thôi được, ta bằng lòng kéo dài thêm một ngày nữa. Phí Minh Châu cũng giao luôn cho ngươi, hy vọng các ngươi bàn bạc lại cẩn thận. Đến trước khi trời sáng phải phục mệnh, không được kéo dài thêm thời gian.

Phùng Uyển Quân liền cúi người đáp :

– Tạ ơn Cốc chủ!

Thiếu nữ xếp sắp văn kiện lại, thở phào ra một tiếng. Rồi nàng dường như cố ý nhìn về phía Hà Lăng Phong mỉm cười, sau đó đứng dậy bước ra gian đại sảnh.

Phùng Uyển Quân thấp giọng nói :

– Thất lang, xin đi theo thiếp.

Hà Lăng Phong nói :

– Chúng ta không đợi đại ca hay sao?

Phùng Uyển Quân nói :

– Không cần. Đợi một lát đại ca và Phí cô nương sẽ đến chỗ chúng ta ngay.

Hai người bước ra khỏi gian đại sảnh, đi vòng qua mấy dãy nhà ở hướng tây, rồi đến trước gian nhà ngói nhỏ, phía trên cửa treo một tấm biển có bốn chữ “Xuất Trần tịnh xá”.

Phùng Uyển Quân mở cửa ra mời Hà Lăng Phong vào trong. Bên trong có một pho tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, khói hương nghi ngút.

Trong lòng Hà Lăng Phong có rất nhiều điều muốn hỏi nên chàng liền mở miệng :

– Uyển Quân, đây là chỗ ở của nàng sao? Ở đây nói chuyện có tiện lắm không?

Phùng Uyển Quân chậm rãi nói :

– Chàng không cần phải gấp, hãy ngồi xuống trước đã. Đợi thiếp đốt nhang xong rồi chúng ta sẽ nói chuyện.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, đành phải ngồi xuống chờ đợi.

Phùng Uyển Quân từ từ rửa tay lễ Phật, đốt nhang... động tác của nàng vô cùng chậm rãi và thành khẩn. Sau khi cắm nhanh xong, nàng lại quỳ gối xuống trước tượng phật cầu nguyện. Thời gia trôi qua chừng bằng bữa ăn, Phùng Uyển Quân mới đứng dậy.

Trong lúc Phùng Uyển Quân cầu nguyện, Hà Lăng Phong cũng yên lặng suy nghĩ. Theo như chàng đoán, một năm nay Phùng Uyển Quân sống ở trong Mê cốc này nhất định đã trải qua rất nhiều sự tủi nhục. Nàng mạo nhận mình là Dương Tử Úy, tất nhiên cũng có nguyên nhân của nàng.

Quả nhiên sau khi Phùng Uyển Quân lễ Phật xong ngồi xuống, câu nói đầu tiên của nàng là :

– Ta biết các hạ không phải là Dương Tử Úy, thậm chí Cốc chủ cũng đã biết việc này. Bởi vậy bây giờ chúng ta không cần phải dùng những lời nói dối làm gì?

Hà Lăng Phong có chút ngượng ngùng, cười cười nói :

– Cô nương cảm thấy ở đây nói chuyện có tiện lắm không?

Phùng Uyển Quân nói :

– Ở đây nói chuyện rất tiện lợi. Chỗ này ngoài mấy người thân tín với Cốc chủ ra, tuyệt đối không có ai dám đến đây cả. Các hạ cứ việc yên tâm.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

– Phùng cô nương, trước tiên tại hạ cần nói rõ một việc. Tại hạ tuy không phải là Dương Tử Úy thật, nhưng lệnh huynh thì thật sự là chủ nhân của Thiên Tuế phủ.

Phùng Uyển Quân nói :

– Việc này ta biết.

Hà Lăng Phong liền đem lai lịch của mình và quá trình bị lợi dụng giả mạo làm Dương Tử Úy, kể tường tận lại cho Phùng Uyển Quân nhe.

Phùng Uyển Quân im lặng chú ý lắng nghe, nhưng thần sắc không hề thay đổi, dường như là những sự việc này nàng đã biết trước chắc chắn sẽ xảy ra vậy.

Đợi Hà Lăng Phong nói xong, Phùng Uyển Quân mới thở dài một tiếng nói :

– Toàn bộ việc này đều do Tỷ Muội hội an bày cả. Chỉ có điều chúng ta từng bước từng bước rơi vào cạm bẫy của chúng mà thôi.

Hà Lăng Phong vô cùng ngạc nhiên :

– Chẳng lẽ hai vị cũng bị bọn chúng gạt hay sao?

Phùng Uyển Quân gượng cười nói :

– Đúng vậy. Mật cốc này cũng chính là do bọn chúng nói với Thất lang...

Đúng lúc ấy, Phùng Viên và Phí Minh Châu cũng đã đến “Xuất Trần tịnh xá”, dẫn hai người đến đây lại là thiếu nữ Phương Huệ Nhi trong đội “Mộc Lan Bạch đội”.

Hai huynh muội Phùng Viên lâu ngày gặp lại, không tránh khỏi bi thương xúc cảm. Sauk hi cả hai thuật lại mọi chuyện mới biết được sự việc rời khỏi Thiên Ba phủ của hai phu thê Phùng Uyển Quân là như vầy. Hóa ra khi Phùng Uyển Quân gả cho Dương Tử Úy, tuy nàng cũng có biết đại khái về việc các huynh đệ Dương gia đi đến Mê cốc rồi không bao giờ quay trở lại. Nhưng còn Mê cốc ở đâu Phùng Uyển Quân không hề biết đến. Và sau khi lấy Dương Tử Úy, nàng cũng chưa bao giờ nhắc với Dương Tử Úy về chuyện này.

Đến khi Phùng Uyển Quân biết mình đã có thai, nàng đang định báo tin mừng này cho phu quân nghe thì Dương Tử Úy đã để thư lại rồi bỏ đi.

Điều đáng ngạc nhiên là trong thư Dương Tử Úy nói rằng mình đã biết được việc Phùng Uyển Quân đã có thai. Hơn nữa Dương Tử Úy còn nói, đứa trẻ sanh ra bất luận là nam hay nữ cũng đều xem như có người để tiếp nối, còn mình quyết định tiếp tục ý chí của các trưởng huynh, đi tim mê cố học cho bằng được tuyệt thế đao pháp của Hồng y Huệ Nương, nhằm trùng chấn lại thanh danh của Thiên Ba phủ. Dương Tử Úy còn hẹn nếu sau một năm mà mình không trở về, thì Phùng Uyển Quân sẽ làm chủ nhân của Thiên Ba phủ.

Việc Phùng Uyển Quân có thai chỉ có một mình a hoàn Mai Nhi biết được mà thôi. Cho nên Uyển Quân lập tức tra hỏi Mai Nhi, mới phát hiện ra Mai Nhi và Dương Tử Úy có tư tình với nhau. Đồng thời nàng còn phát hiện ra, trước khi rời khỏi Thiên Ba phủ, Dương Tử Úy có nói chuyện riêng với Điền Bá Đạt. Rất có thể Điền Bá Đạt đã tiết lộ cho Dương Tử Úy biết Mê cốc nằm ở đâu.

Sau khi tra hỏi Điền Bá Đạt, cuối cùng mới biết Mê cốc nằm ở trong núi Đại Ba sơn.

Nhưng theo như lời của Điền Bá Đạt nói, truyền thuyết về Hồng y Huệ Nương, Dương Tử Úy đã biết từ lâu. Việc các vị trưởng huynh ra đi không trở về, Dương Tử Úy cũng biết trong đó nhất định có nguyên nhân. Chỉ vì sợ Dương gia không có người tiếp nối cơ nghiệp, cho nên không có nói ra mà thôi.

Vì muốn biết việc này cuối cùng là thật hay giả, nên Phùng Uyển Quân lập tức lên ngựa đuổi theo ngay đến Đại Ba sơn.

Trên đường Phùng Uyển Quân không hề phát hiện ra tong tích của Dương Tử Úy. Nhưng lại dường như có người ngầm chỉ dẫn đường cho mình. Nên Phùng Uyển Quân đã tìm ra Mê cốc không mấy khó khăn lắm.

Sau khi vào trong mê cố, nàng mới biết Dương Tử Úy vừa đến trước mình một ngày. Hơn nữa đã chọn lựa xông vào “Băng cung”, xuyên qua “hầm lửa”.

Và cũng từ đó, hai phu thê họ không còn gặp mặt nhau. Trong lúc Phùng Uyển Quân bị nhốt trong

thạch thất, nàng đã suy nghĩ rất nhiều. Vì bảo toàn tánh mạng cho đứa bé ở trong bụng, nên chàng phải chịu tủi nhục ở lại trong cốc để chờ cơ hội.

* * * * *

Cả ba người nghe Phùng Uyển Quân kể xong, đều cảm thấy thương tâm và đáng tiếc. Duy chỉ có Phí Minh Châu không biết thân phận của Hà Lăng Phong, bây giờ nàng mới biết chàng không phải là Dương Tử Úy. Nhưng vì quá thương cảm nên nàng chỉ có mấy phần kinh ngạc mà thôi.

Phùng Viên hơi rưng rưng lệ nói :

– Tiểu muội, muội thật là khờ. Khi biết được Dương Tử Úy bỏ ra đi, đáng lẽ ra muội nên tìm ngu huynh thương lượng trước mới phải.

Phùng Uyển Quân nói với giọng thảm thiết :

– Muội cũng có nghĩ đến việc trở về thỉnh giáo đại ca. Nhưng lúc ấy thời gian quá bức bách không cho phép tiểu muội trở về Thiên Tuế phủ. Hơn nữa, khi tiểu muội đuổi đến Đại Ba sơn đã cảm thấy không thể làm chủ được, chỉ còn có cách là tiến vào trong sơn cốc.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như vậy Điền Bá Đạt rất có thể là người của Tỷ Muội hội. Nhưng tại sao hắn lại gạt lấy Yên Chi bảo đao và chuẩn bị đưa đến Mê cốc chứ?

Phùng Viên nói :

– Nhất định hắn ta muốn đứng cả hai bên. Ban đầu cùng hợp tác với Tỷ Muội hội, nhưng sau đó lại muốn dựa vào Mê cốc...

Chợt lão ta sực nhớ ra điều gì đó, liền reo lên :

– A! Đúng rồi. Mê cốc vốn không qua lại với người bên ngoài, vậy thì Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư làm gì có quan hệ với Mê cốc?

Phùng Uyển Quân thở dài một tiếng, nói :

– Đây vốn là điều bí mật. Nếu như không phải muội lưu lại ở trong Mê cốc này một năm, chúng ta vĩnh viễn không bao giờ biết được.

Cả ba đều im lặng lắng nghe Phùng Uyển Quân nói tiếp.

Phùng Uyển Quân chậm rãi nói :

– Từ lúc Hồng y Huệ Nương đến chiếm cứ Mê cốc này, bà ta hy vọng có thể cách biệt được với thế giới bên ngoài. Bởi vậy đã nghiêm cấm tất cả hậu nhân không được rời khỏi khu Đại Ba sơn này, đồng thời cũng nghiêm cấm người bên ngoài bước vào trong Mê cốc. Phàm những ai bước vào trong Mê cốc nếu như vô tội, chỉ có hai con đường lựa chọn. Một là quy thuận cốc, hai là vào Băng cung hay là xuyên qua hầm lửa, sống chết đều bỏ mặc...

Tạm thời Phùng Uyển Quân không giải thích "vào Băng cung" và "xông hầm lửa" là như thế nào, mà nàng chỉ kể tiếp :

– Nhưng gần đây, bởi vì các huynh đệ Dương gia nhiều lần tìm đến Mê cốc, gây ra sự chú ý cho Tỷ Muội hội. Tỷ Muội hội cũng phái các cao thủ trà trộn vào trong Mê cốc, giả vờ qui thuận Mê cốc. Kỳ thật là muốn thuyết phục mọi người ở trong cốc hợp tác với Tỷ Muội hội và dùng tuyệt kỹ đao pháp của Hồng y Huệ Nương tiêu diệt quần hùng, xưng bá võ lâm. May mà đương kim Cốc chủ Đường Tiểu Tiên tuổi tác tuy còn nhỏ, nhưng lại là một thiếu nữ thông minh cương trực. Người của Tỷ Muội hội thấy không dễ gì thuyết phục được nàng, nên mới ngầm mua chuộc mấy vị lão lão và tuần sơn sứ giả thuyết phục Đường Tiểu Tiên bước chân vào giang hồ, nhưng Cốc chủ không đồng ý. Nhưng bọn họ đã ngầm an bày tất cả, tự ý truyền tin tức ra bên ngoài. Muội nghĩ Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư có thể là có quan hệ như vậy với Mê cốc.

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ Cốc chủ Đường Tiểu Tiên lại không biết chuyện này sao?

Phùng Uyển Quân nói :

– Cốc chủ đã nghe phong phanh chỉ có điều chưa tìm ra chứng cứ, nên không biết những người nào đã bị mua chuộc, vì thế tạm thời không tiện hành động. Tuy Cốc chủ là địa vị tối cao, nhưng vẫn bị thế cô, vì vậy Cốc chủ cũng cần có người giúp đỡ. Nếu không tại sao Cốc chủ đã biết các hạ giả mạo Dương Tử Úy mà lại còn chấp nhận sự thỉnh cầu của ta.

Phùng Viên liền hỏi :

– Tình cảm giữa Đường Tiểu Tiên và muội như thế nào?

Phùng Uyển Quân nói :

– Cốc chủ đối xử rất tốt với tiểu muội. Một năm nay cũng nhờ sự chiếu cố của Cốc chủ nên muội mới được t tự tại như vầy.

Phùng Viên nói :

– Như vậy tương đối dễ hành động. Chúng ta có thể giúp Cốc chủ điều tra ra những kẻ bị mua

chuộc và bắt gian tế của Tỷ Muội hội. Chỉ cần Cốc chủ mang tuyệt thế đao pháp ra trao đổi với chúng ta là được rồi.

Phùng Uyển Quân lắc đầu nói :

– Sự việc không đơn giản như đại ca tưởng đâu. Đường Tiểu Tiên là chủ nhân của Mê cốc, há có thể mượn đao người ngoài để trấn áp đồng môn hay sao? Hơn nữa người trong cốc bị Tỷ Muội hội mua chuộc hầu như rất nhiều. Nếu như chúng ta có hành động gì, chẳng những không thể giúp được Cốc chủ, ngược lại còn hại đến người.

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

– Vậy thì Cốc chủ đem bọn ta giao cho tiểu muội là có ý gì?

Phùng Uyển Quân nói :

– Bởi vì tiểu muội đã là người qui thuận cốc. Nên chiếu theo qui định trong cốc, mọi người là thân thích của tiểu muội, thì cũng có cơ hội qui thuận cốc. Ý của Cốc chủ đương nhiên là muốn muội thuyết phục mọi người ở lại trong cốc làm trợ thủ cho người.

Phùng Viên nói lớn :

– Như vậy sao được. Nếu như chúng ta lưu lại đây không phải cả đời không được ra ngoài hay sao? Cốc chủ không thể nào bắt chúng ta bỏ đi gia nghiệp tổ tiên để lại được. Việc này ta hoàn toàn không đồng ý.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như bọn tại hạ không đồng ý, thì sẽ như thế nào?

Phùng Uyển Quân cũng gượng cười nói :

– Ban đầu sở dĩ ta chọn ở lại đây cũng là vì đứa bé trong bụng, nên mới đồng ý sống chết cũng ở lại trong cốc. Nếu không ở lại trong cố, chỉ có cách mạo hiểm xông vào Băng cung và xuyên qua hầm lửa mà thôi. Nhưng đi vào con đường ấy nhất định phải chết.

Hà Lăng Phong ói :

– Thế nào gọi là xông vào Băng cung và xuyên qua hầm lửa?

Phùng Uyển Quân nói :

– Sơn cốc này nằm trên một vùng đất rất là kỳ diệu, vừa có nước lại vừa có lửa. Phía sau cốc có

một thông đạo. Nửa đoạn trước cực lạnh, đến mùa đông băng đóng không tan, nên được gọi là “Băng cung”. Bất kỳ ai ở trong Băng cung cũng đều không sống nổi một khắc. Tiến vào nửa đoạn phía sau, thì lại nóng như lửa đố, đồng thời bên trong không ngừng phun lửa đỏ cháy cả thân thể, cho nên gọi là “Hầm lửa”. Nếu như những ai không muốn ở lại Mê cố phải đi qua lối thông đạo này, bằng không vĩnh viễn không ra khỏi được Mê cốc.

Hà Lăng Phong nói :

– Các huynh đệ Dương gia của Thiên Ba phủ, có phải đều chọn lựa con đường này không?

Phùng Uyển Quân gật đầu nói :

– Đúng vậy, bọn họ đều đã chết trong Băng cung, không có một ai sống sót bước ra ngoài.

Hà Lăng Phong nói :

– Bấy lâu nay có ai bước vào thông đạo mà vẫn bình yên hay không?

Phùng Uyển Quân nói :

– Không hề có. Xưa nay chưa từng ai có thể bình yên bước ra khỏi thông đạo đó. Vì vậy trong cốc có hai câu tục ngữ nói rằng “Băng cung luyện dao, hầm lửa luyện hồn”.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

– Hai câu này có ý nghĩa gì?

Phùng Uyển Quân nói :

– Hai câu này ý nói tuyệt thế đao pháp mà Hồng y Huệ Nương để lại gọi là Hồng Tụ đao quyết đều được tồn giữ trong Băng cung.Nếu như có ai bước vào trong Băng cung tất nhiên sẽ bị đao pháp huyền diệu cuốn hút. Những ai có ý muốn đem toàn bộ đao pháp luyện sơ qua một lần, thì tối thiểu cũng phải mất hết một khắc. Đợi đến khi chưa nhớ hết những chiêu thức của đao pháp thì đã bị chết cóng rồi. Còn câu sau ý nói cho dù không bị lạnh chết thì cũng bị thiêu chết, bởi vậy mọi người bước vào thông đạo này đều không có hy vọng bước ra.

Ba người nghe xong, trong lòng liền trầm lắng lại.

Hà Lăng Phong trầm tư thật lâu, rồi thở dài một tiếng :

– Lạnh cóng như vậy làm sao thân thể chịu được, xem ra chúng ta chỉ còn có cách ở lại Mê cốc này mà thôi.

Phí Minh Châu nãy giờ ngồi im không lên tiếng, bây giờ đột nhiên ôm mặt khóc lớn :

– Các vị không có chuyện gì, đương nhiên là không cần phải khẩn trương. Nhưng còn tiểu muội phải biết làm sao bây giờ? Phụ thân của tiểu muội vẫn còn đang chịu khổ trong tay của bọn Tỷ Muội hội. Nếu như muội không quay trở về thì phụ thân nhất định sẽ rất lo lắng.

Hà Lăng Phong nhún vai nói :

– Sự việc đã đến nước này có gấp cũng vô dụng. Tốt nhất là nên nghĩ cách viết thư báo tin cho lệnh tôn, nói người cũng nên dọn đến Mê cốc này ở. Để mọi người cùng làm cư dân ở trong cốc.

Phùng Viên có vẻ không hài lòng nói :

– Bây giờ là lúc nào mà lão đệ còn có thể nói đùa được chứ?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Chứ lúc này nhíu mày nhăn mặt có ích gì cơ chứ? Chi bằng bây giờ vẫn còn chưa có việc gì xảy ra, chúng ta hãy dự tính trước đi.

Đột nhiên chàng quay sang hỏi Phùng Uyển Quân :

– Dương phu nhân, vừa rồi người nói vì đứa bé nên mới chịu ở lại Mê cốc này, nhưng không biết cháu bé là nam hay nữ?

Phùng Uyển Quân đáp :

– Là nam, độ chừng gần nửa tuổi.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Vậy tại sao không bồng ra đây gặp Phùng đại ca?

– Việc này...

Phùng Uyển Quân chần chừ một hồi rồi nói :

– Cháu bé vừa được Cốc chủ bồng đi chơi, không có ở nhà.

Hà Lăng Phong nói :

– Cốc chủ thường bồng cháu bé đi chơi lắm sao?

Phùng Uyển Quân cúi đầu nói :

– Đúng vậy, Cốc chủ rất thích nó, mỗi ngày đều đùa giỡn với nó mới cảm thấy vui vẻ.

Hà Lăng Phong thấp giọng :

– Quan hệ giữa Dương phu nhân và vị Cốc chủ kia rất tốt?

Phùng Uyển Quân nói :

– Ta đã từng nói qua, chúng ta tuy là chủ tớ, nhưng sự thật giống như bằng hữu vậy.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

– Không sai. Cốc chủ đã yêu thương đứa bé thì tự nhiên sẽ không xem Dương phu nhân như người ngoài. Nếu không Cốc chủ sẽ không để cho người ở trong nội viện và càng không yên tâm giao bọn tại hạ cho người.

Phùng Uyển Quân nói :

– Đúng như thế!

Hà Lăng Phong khảng khái nói :

– Theo như tại hạ thấy, đương nhiệm Cốc chủ Đường Tiểu Tiên là một thiếu nữ thông minh tuyệt đỉnh. Đường Tiểu Tiên vì muốn bắt hết bọn gian tế của Tỷ Muội hội nên giả bộ không hề nghe thấy gì hết, để tiện việc điều tra theo dõi người trong cốc quan hệ với Tỷ Muội hội.

Chương 20: Đồng Tâm Hiệp Lực

Phùng Uyển Quân nói :

– Quả đúng là như vậy!

Hà Lăng Phong nói :

– Quan hệ giữa Cốc chủ và Dương phu nhân tương đối tốt. Có thể nói chúng ta và Cốc chủ cùng chung một kẻ địch. Nên theo lý mà nói, thì cả hai phải hiệp lực lại, để đối phó với Tỷ Muội hội. Chỉ có điều không biết Cốc chủ cần chúng ta giúp như thế nào?

Phùng Uyển Quân nói :

– Các hạ nói thật?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Đương nhiên là thật.

Phùng Uyển Quân phấn khởi nói :

– Nếu như mọi người đồng ý ở lại đây ta sẽ lập tức đi báo cho Cốc chủ biết ngay. Công việc làm thế nào hợp tác để đối phó với bọn gian tế Tỷ Muội hội, mọi người sẽ cùng bàn tính kỹ lại, các vị thấy như thế nào?

Hà Lăng Phong trả lời mà không cần do dự :

– Tất nhiên là đồng ý, bọn tại hạ quyết định sẽ ở lại đây.

(Thiếu 1 đoạn, trang 7- 8 cuốn 5)

Hà Lăng Phong nói :

– Tất nhiên là lão đại ca. Tiểu đệ hỏi đại ca, ban dầu đại ca nhận lời ủy thác của nhà họ Dương, giúp đỡ trùng chấn uy danh Thiên Ba phủ. Bây giờ lại tự nguyện chịu chết, như vậy đối với Dương gia không phải là bất tín hay sao?

Phùng Viên ngẩn người ra không biết mở miệng như thế nào.

Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

– Bảy huynh đệ Dương gia đều chết ở trong Mê cốc, chỉ còn có đứa bé là cốt nhục duy nhất. Lệnh muội có thể chịu đựng được nhiều tủi nhục như vậy cũng là vì muốn có người hương hỏa cho Dương gia. Bây giờ lão đại ca bỏ mặc hai mẫu tử họ để tự đi tìm cái chết, như vậy chẳng gọi là bất nghĩa là gì chứ?

Phùng Viên cứng miệng không biết phải trả lời như thế nào. Lão ta chỉ thở dài ra một tiếng, rồi cúi gục đầu xuống.

Hà Lăng Phong dùng mắt ra hiệu cho Phùng Uyển Quân nói :

– Xin Dương phu nhân hãy đi báo lại với Cốc chủ, nói rằng bọn này đều đồng ý ở lại trong cốc.

Phùng Uyển Quân vui mừng, vội vàng đi báo ho Cốc chủ biết tin.

Sau khi Phùng Uyển Quân đi khỏi, Hà Lăng Phong mới thấp giọng nói :

– Lão đại ca, người thật thông minh cả đời mà lại hồ đồ một phút. Chẳng lẽ đại ca không nhìn ra, lệnh muội đang bị khống chế hay sao?

Phùng Viên vẻ ngạc nhiên :

– Thật có việc này sao?

Hà Lăng Phong quay sang nói với Phí Minh Châu :

– Cô nương hãy ra phía cửa canh chừng, chú ý xem có ai nghe trộm hay không? Chúng ta phải mau mau thương lượng kế sách mới được.

Phí Minh Châu gật gật đầu, dời ghế ra sát bên ngoài cửa ngồi.

Phùng Viên vội hỏi :

– Hà lão đệ, tại sao lão đệ lại nhìn ra Uyển Quân đã bị người ta khống chế?

Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

– Lệnh muội rõ ràng biết tiểu đệ không phải là Dương Tử Úy, nhưng lại mạo nhận là thật, việc này rất khả nghi. Nếu như lệnh muội muốn gặp mặt lão đại ca để bàn tính kế thoát thân, như vậy mới hợp tình hợp lý. Đằng này chẳng những lệnh muội không muốn thoát thân, ngược lại còn muốn chúng

ta hãy ở lại trong cốc. Đây mới thật sự là một nghi vấn lớn.

Phùng Viên gật đầu lia lịa.

Hà Lăng Phong lại nói tiếp :

– Cốc chủ Đường Tiểu Tiên thông minh cơ trí, tuổi tác tuy nhỏ nhưng xử sự rất là lão luyện. Quan hệ giữa Cốc chủ và lệnh muội tương đối tốt. Nếu luận về lý thì phải để cho đứa bé diện kiến lão đại ca, tuyệt đối không có đạo lý khi bồng nó đi chơi vào lúc này. Như vậy đủ thấy, bồng đứa bé đi chơi chỉ là một cái cớ để bắt đứa bé làm con tin mà thôi.

Phùng Viên vẫn không hiểu hỏi :

– Nhưng bây giờ chúng ta đều đã bị bắt, sống chết đều nằm trong tay của Đường Tiểu Tiên. Vậy ả ta làm vậy có mục đích gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Mục đích là vì bây giờ vẫn chưa xác định được. Có lẽ Đường Tiểu Tiên muốn mượn sự nổ lực của chúng ta, để đối kháng lại phe phản loạn ở trong cốc. Cũng có lẽ là muốn lợi dụng chúng ta để đi làm một việc nguy hiểm nào đó. Thậm chí Mê cốc này cũng có thể là sào huyệt của Tỷ Muội hội, và Đường Tiểu Tiên chính là Hội chủ của Tỷ Muội hội... Những tình huống này đều có thể xảy ra cả.

Phùng Viên và Phí Minh Châu nghe đến đây không khỏi rợn tóc gáy.

Hà Lăng Phong lại nói :

– Nhưng có một việc có thể xác định được. Bất luận nơi đây là Mê cốc cũng được, hay là sào huyệt của bọn Tỷ Muội hội cũng được. Giữa bọn chúng hiện đang có hai phái đối lập, tranh giành quyền hành với nhau. Bây giờ tốt nhất là chúng ta nên giả khờ, nghe theo lời của bọn chúng. Đợi sau khi biết rõ tình hình chúng ta sẽ quyết định hành động ra sao.

Phí Minh Châu nói với giọng run run :

– Tiểu muội chỉ cảm thấy vô cùng đáng sợ. Ngay cả Phùng đại tỷ mà còn không thể tin tưởng, vậy chúng ta còn có thể tin tưởng được ai nữa?

Hà Lăng Phong nói :

– Phùng cô nương không phải không đáng tin tưởng. Nhưng mà trước mặt Phùng cô nương có diều khổ tâm không thể nói ra được. Vậy chúng ta cứ thuận thẹo yêu cầu của cô ta mà làm, rồi từ lừ thăm dò tình hình.

Bọn họ đang nói chuyện, thì Phùng Uyển Quân đã trở lại.

Cùng đi với Phùng Uyển Quân còn có Phương Huệ Nhi và hai người hầu trên tay có bưng thức ăn đến.

Phùng Uyển Quân mặt mày tươi cười nói :

– Cốc chủ biết được mọi người đồng ý ở lại trong cốc người rất vui mừng. Nên đặc biệt hạ lệnh mang rượu và thức ăn đến cho mọi người. Ngoài ra còn có vị Phương cô nương này đến đây để hầu rượu mọi người.

Bọn Hà Lăng Phong cũng đã đói nên không hề khách sáo, ngồi xuống ăn uống ngay.

Phương Huệ Nhi tửu lượng khá cao, nàng uống liên tiếp mấy chung liền mà sắc mặt không hề thay đổi. Phương Huệ Nhi dường có ý muốn chuốc rượu cho Phùng Viên say nên cứ cụng ly với lão ta mãi.

Rượu vào được nửa tuần, Hà Lăng Phong mới cười nói :

– Bọn tại hạ bây giờ đã quy thuận quý cốc. Từ nay về sau chúng ta như người một nhà. Đối với những qui định trong cốc bọn tại hạ vẫn còn chưa hiểu có gì xin Phương cô nương chỉ giáo cho.

Phương Huệ Nhi cười nói :

– Qui định thì không có gì. Nhưng hiện giờ ba vị vẫn chưa được xem là cư dân của bổn cốc. Nếu như thật sự trở thành cư dân của bổn cốc, thì các vị không thể ngồi ở đây uống rượu được.

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ xin ở lại trong quý cốc, còn cần có thủ tục gì hay sao?

Phương Huệ Nhi nói :

– Đương nhiên là có, các vị nguyên là những người đã có tội nếu như muốn ở lại bổn cốc trước tiên phải lập công chuộc tội, mới có thể được chấp nhận phê chuẩn.

Hà Lăng Phong cố ý làm bộ kinh ngạc nói :

– Bọn tại hạ đã không thể rời quý cốc vậy còn có thể lập được công gì chứ?

Phương Huệ Nhi cười nói :

– Cơ hội lập công rất nhiều, không nhất định phải rời khỏi bổn cốc ra bên ngoài đâu?

Hà Lăng Phong nói :

– Phương cô nương có thể đơn cử một ví dụ cụ thể hay không?

Phương Huệ Nhi đưa mắt nhìn Phùng Uyển Quân, nói :

– Trước mặt có một cơ hội rất tốt để lập công, không biết các vị có muốn hay là không.

Hà Lăng Phong liền cắt ngang :

– Có thể lập công cho quý cốc, đấy là nhiệm vụ của bọn tại hạ. Xin Phương cô nương cứ việc tự nhiên nói ra.

Phương Huệ Nhi trầm ngâm một hồi, rồi nói :

– Hay là Phùng đại tỷ nói ra có vẻ thích hợp hơn.

Hà Lăng Phong liền hỏi gấp :

– Uyển Quân, nàng mau nói ra xem!

Nhưng Phùng Uyển Quân lại chậm rãi đưa chung rượu lên uống một ngụm, dường như là nàng đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào đây.

Hà Lăng Phong nói :

– Thật ra là cơ hội gì? Nàng cứ việc nói thẳng ra. Chỉ cần bọn ta có thể làm được, thì sẽ cố gắng hết sức làm cho bằng được.

Phùng Uyển Quân cười nhạt, quay sang nói với hai người hầu :

– Hai người ra bên ngoài canh chừng, đừng để cho người nào bước vào.

Sau khi hai người hầu đi khỏi Phùng Uyển Quân bỗng nhiên nghiêm sắc mặt lại, thấp giọng nói :

– Vị Phương cô nương đây là người thân tín của Cốc chủ, còn những người tại toạ đều là người ngoài. Bây giờ thiếp sẽ nói thật mọi việc cho tất cả cùng nghe.

Dừng lại một lát Phùng Uyển Quân lại nói tiếp :

– Cốc chủ tuy là người có quyền hạn cao nhất ở trong cốc, nhưng vì tuổi còn quá nhỏ, cho nên vẫn được sự chỉ dạy của các lão lão. Nhưng mà hiện nay, số lão lão này đã bị người mua chuộc làm những việc trái lại với Cốc chủ và còn có mưu đồ tranh chức vị Cốc chủ.

Nói đến đây, Phùng Uyển Quân cố ý ngừng lại, để quan sát phản ứng của ba người ra sao.

Nhưng cả ba người họ đều im lặng, không hề có phản ứng gì cả.

Phùng Uyển Quân có vẻ hơi thất vọng, lại nói tiếp :

– Ví dụ như việc ba vị muốn xin được ở lại bổn cốc, Cốc chủ đương nhiên là rất vui mừng và muốn lập tức phê chuẩn ngay. Nhưng mà các lão lão lại giành quyền phán đoán, nên đến bây giờ vẫn còn chưa được giải quyết. Đây chính là một ví dụ thực tế nhất.

Hà Lăng Phong đột nhiên cười cười nói :

– Uyển Quân, nàng cứ nói thẳng ra đi. Thật ra Cốc chủ muốn bọn ta làm gì.

Phùng Uyển Quân nói :

– Được! Thiếp cố gắng nói đơn giản rõ ràng lại một chút. Cốc chủ đã không sao chịu được sự thao túng quyền hành của các vị lão lão này nữa, cho nên quyết định giải tán Trưởng Lão viện và trừ khử những lão lão có quan hệ cấu kết với bên ngoài. Bởi vậy Cốc chủ muốn mời mọi người hiệp lực cùng với người.

Hà Lăng Phong nói :

– Cốc chủ muốn bọn ta dùng cách gì để hiệp lực.

Phùng Uyển Quân nói :

– Cốc chủ không muốn mọi người trực tiếp tham dự vào mà chỉ hy vọng các vị có thể lấy giúp cho người một vật, để người có thể khắc chế được bọn phản đồ là đủ rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Cốc chủ muốn bọn ta đi lấy vật gì?

Phùng Uyển Quân nói :

– Đó chính là Yên Chi bảo đao.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn Phùng Viên, cả hai trong lòng đều mỉm cười.

Vì câu nói này không ngoài dự định của hai người.

Phùng Viên nói :

– Muội muội, Cốc chủ chưa từng rời khỏi Mê cốc, vậy tại sao biết được Yên Chi bảo đao.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chính là do tiểu muội nói với người.

Hà Lăng Phong vội cắt ngang :

– Hồng Tụ đao quyết là thiên hạ vô địch, vậy Cốc chủ còn cần bảo đao để làm gì?

Phùng Uyển Quân nói :

– Đối với người bên ngoài mà nói, thì Hồng Tụ đao quyết quả là thiên hạ vô địch nhưng mà những người trong Mê cốc này đều luyện Hồng Tụ đao quyết. Vì vậy cho dù đây có là tuyệt học, thì võ công của Cốc chủ cũng chỉ ngang bằng với các vị lão lão mà thôi, chỉ khi nào lấy được bảo đao, mới có thể thắng được bọn họ.

Phùng Viên nói :

– Nếu nói vậy, Điền Bá Đạt và Huệ Nguyên đại sư âm mưu trộm lấy bảo đao đều do sự xúi giục của Cốc chủ sao?

Phùng Uyển Quân nói :

– Không phải, bọn họ đều do sự chỉ huy của Đồng lão lão ở Trưởng Lão viện. Đáng lý ra Hoa Cầm sẽ ra bên ngoài để nhận lấy bảo đao nhưng mà tin này đã bị Cốc chủ biết được nên người hạ lệnh cho tuần sơn suốt ngày đêm. Hoa Cầm thấy tình thế bất lợi nên mới giết bọn họ để diệt khẩu, đồng thời nhân cơ hội giá họa cho ba người. Bởi lẽ đó sau khi ba người bị bắt vào trong cốc, Đồng lão lão liền ra mặt thẩm tra, xét xử mọi người ở mức độ cực hình.

Hà Lăng Phong lại hỏi tiếp :

– Nhưng mà bọn ta đến được Đại Ba sơn này là do sự dụ dẫn của Tỷ Muội hội. Như vậy Hoa Cầm làm sao biết được bọn ta sẽ đến?

Phùng Uyển Quân nói :

– Đồng lão lão và Hoa Cầm đều là một bọn, cũng ngầm cau kết với Tỷ Muội hội.

Phùng Viên liền xen vào :

– Như vậy thì không đúng, bố trí người ở trong Thiên Ba phủ để đánh cắp bảo đao là do Tỷ Muội hội sắp đặt. Nhưng sau đó bọn họ cướp lấy thanh Yên Chi bảo đao từ trong tay của Tỷ Muội hội. Nếu

như bọn chúng cấu kết với nhau, thì tại sao lại có chuyện này?

Phùng Uyển Quân nói :

– Đó là chuyện giữa bọn họ và Tỷ Muội hội, tiểu muội không được rõ lắm. Cốc chủ nghe nói bảo đao mà bọn họ lấy được chỉ là giả mà thôi. Cho nến Cốc chủ muốn tiểu muội nói lại với mọi người, hy vọng các vị hãy mang bảo đao thật ra.

Hà Lăng Phong lại hỏi :

– Nếu như chúng ta đem thanh Yên Chi bảo đao ra, thì chúng ta sẽ được gì?

Phùng Uyển Quân chưa kịp trả lời, Phương Huệ Nhi đã vội lên tiếng :

– Cốc chủ có dặn, nếu như các vị có thể giúp sức trừ khử bọn phản đồ. Sau khi xong việc người sẽ phá lệ đưa các vị ra khỏi cốc và mãi mãi xem như là bằng hữu.

Hà Lăng Phong nói :

– Bọn tại hạ còn có một yêu cầu, hy vọng có thể mang Yên Chi bảo đao để đổi với Hồng Tụ đao quyết.

Phương Huệ Nhi trầm tư hồi lâu rồi nói :

– Xin thứ lỗi việc này ta không thể tự quyết định được. Nhưng ta sẽ bẩm lại cho Cốc chủ biết. Ta nghĩ Cốc chủ nhất định sẽ đồng ý.

Phùng Viên nói :

– Vậy thì làm phiền Phương cô nương bẩm báo lại với Cốc chủ rằng Yên Chi bảo đao không có ở trên người bọn tại hạ. Vậy Cốc chủ phải để cho bọn tại hạ ra khỏi cốc trước mới có thể lấy bảo đao được.

Phương Huệ Nhi cười cười nói :

– Về việc ngày Cốc chủ đã có an bày sẵn. Chỉ cần các vị nói cho ta biết chỗ cất giấu bảo đao ở đâu là được rồi.

Phùng Viên nói :

– Nhưng chỗ đó rất là bí mật. Ngoại trừ tại hạ ra, tuyệt đối không có ai có thể tìm đến được.

Phương Huệ Nhi nói :

– Phùng đại ca cứ nói thử ra xem, nơi đó là ở chỗ nào?

Phùng Viên suy nghĩ một hồi, nói :

– Quả thật mà nói, tài hạ cũng không biết phải nói như thế nào cho rõ ràng. Nhưng dẫu sao đấy cũng là một nơi rất khó tìm. Để tại hạ vẽ lại một bức họa đồ giao cho các vị. Các vị cứ y theo tấm bản đồ mà đi tìm, như vậy tương đối dễ dàng hơn.

Phương Huệ Nhi mưng rỡ nói :

– Cách này rất tốt. Phùng đại ca cứ vẽ, ta sẽ đi bẩm báo lại Cốc chủ trước.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Khoan đã, các vị xưa nay không rời khỏi Mê cốc. Vậy nếu như có bức hoạ đồ trong tay, ai sẽ là người đi tìm?

Phương Huệ Nhi cười nói :

– Mấy năm gần đây, vì đối kháng lại Trưởng Lão viện nên bọn ta có bố trí ở bên ngoài cốc vài trạm liên lạc. Chỉ cần có được bức họa đồ, tự nhiên sẽ có người đi tìm lấy.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng còn có một việc, xin cô nương bẩm lại với Cốc chủ giùm. Bọn tại hạ hy vọng có thể dùng bảo đao để đổi lấy Hồng Tụ đao quyết.

Phương Huệ Nhi gật đầu nói :

– Việc này ta nhớ, các vị cứ việc yên tâm.

Phùng Uyển Quân tiễn Phương Huệ Nhi ra cửa rồi thở dài một tiếng. Sau đó nàng chuẩn bị giấy, bút, nghiêng, mực để cho Phùng Viên vẽ nơi cất giấu bảo đao.

Phùng Viên vẽ rất cẩn thận và thần bí. Ngay cả Hà Lăng Phong và Phùng Uyển Quân lão cũng không cho xem.

Sau khi vẽ xong, Phùng Viên xếp lại cẩn thận, nghiêm sắc mặt nói với Phùng Uyển Quân :

– Muội muội, nhân lúc trước khi ta còn chưa mang bức họa đồ này giao cho Đường Tiểu Tiên hy vọng muội nói cho ta biết một việc, chúng ta là huynh muội với nhau, mong rằng muội nói thật lời.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên nói :

– Tiểu muội có gạt đại ca bao giờ đâu?

Phùng Viên nói :

– Những việc đã qua ta không muốn nhắc đến. Bây giờ ta chỉ hỏi muội, nếu như chúng ta trao bảo đao ra, Đường Tiểu Tiên có chịu thả chúng ta ra khỏi Mê cốc hay không?

Phùng Uyển Quân trả lời không hề do dự :

– Nhất định là sẽ thả, vì Cốc chủ là một người trọng lời hứa.

Phùng Viên nói :

– Có phải cũng thả đứa bé ra luôn hay không?

– Việc này...

Trong lòng Phùng Uyển Quân dường như hơi bị chấn động, một hồi lâu sau nàng mới lên tiếng :

– Đại ca, tại sao đại ca tự nhiên lại hỏi vấn đề này?

Phùng Viên nói :

– Bởi vì bọn ta đã phát hiện ra, Đường Tiểu Tiên đã giữ hài nhi của muội để làm con tin nên muội không thể không theo chỉ thị của Đường Tiểu Tiên được. Quan hệ giữa muội và Cốc chủ, không phải hoàn toàn tốt như muội nói.

Trong mắt Phùng Uyển Quân liền lộ vẻ hoảng hốt, sắc mặt nàng chợt thay đổi, rồi từ từ cúi đầu xuống.

Hà Lăng Phong hạ giọng nói :

– Dương phu nhân, lão đại ca là bào huynh, có gì cứ nói thẳng với Phùng đại ca không cần gì phải lo ngại.

Phí Minh Châu cũng nói :

– Đúng đấy! Bốn người chúng ta có thể hiệp lực lại với nhau, nghĩ cách đối phó lại với Đường Tiểu Tiên. Phùng đại tỷ, người hãy mau nói ra đi.

Phùng Uyển Quân từ từ ngẩng đầu lên,cười gượng nói :

– Việc này kêu muội phả nói sao đây? Quả thật Cốc chủ đối đãi với tiểu muội rất tốt, giống như là tỷ muội vậy. Nhưng mà...

Phùng Viên tiếp lời :

– Nhưng mà Cốc chủ đã bắt giữ hài nhi của tiểu muội, để muội hoàn toàn phục tùng, không dám phản kháng lại. Đúng hay không?

Phùng Uyển Quân không thừa nhận cũng như không phủ nhận mà chỉ thở dài nói :

– Cốc chủ rất yêu thương đứa bé, đây hoàn toàn là sự thật. Muội nghĩ Cốc chủ giữ đứa bé ở lại bên mình, chủ yếu là không muốn muội rời khỏi Mê cốc này, cũng như sợ muội vì chuyện Thất lang bị chôn xác trong Băng cung mà sanh ra thù hận với người...

Phùng Viên nói :

– Nếu là như vậy tại sao Cốc chủ lại đồng ý để cho chúng ta rời khỏi Mê cốc?

Phùng Uyển Quân nói :

– Trước mắt Cốc chủ rất cần người giúp mình củng cố lại thế lực. Nếu như chúng ta có thể giúp Cốc chủ một tay muội nghĩ người nhất định sẽ để cho bọn ta rời khỏi Mê cốc.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Tại hạ thấy Đường Tiểu Tiên tuy nhỏ tuổi, nhưng xử trí rất là khôn ngoan. Đến lúc ấy chỉ sợ...

Đang nói đến đây, độ nhiên bên ngoài có tiếng bước chân. Mọi người lập tức ngồi trở về vị trí của mình.

Phương Huệ Nhi mặt mày tươi cười bước vào, nói :

– Phùng đại ca, bức họa đồ đã xong hay chưa?

Phùng Viên không trả lời, mà hỏi ngược lại :

– Yêu cầu của bọn tại hạ Cốc chủ nói như thế nào?

Phương Huệ Nhi cười nói :

– Ta đã bẩm báo lại với Cốc chủ rồi, người vô cùng vui mừng chấp nhận ngay. Hơn nữa Cốc chủ còn căn dặn ta nói lại với mấy vị cứ việc yên tâm. Chỉ cần lấy được bảo đao người sẽ truyền lại cho các vị Hồng Tụ đao quyết ngay. Ngoài ra còn có hậu tạ.

Phùng Viên nói :

– Hậu tạ tại hạ không dám nhận. Đến lúc ấy chỉ xin có thể để cho bọn tại hạ mang đứa bé cùng rời khỏi đây, là mãn nguyện lắm rồi.

Phương Huệ Nhi nói lia lịa :

– Nhất định, nhất định, Cốc chủ tuyệt đối không bao giờ phụ lòng các vị.

Phùng Viên lấy bức họa đồ ra nói :

– Từ đây đến Thiên Tuế phủ ít nhất cũng phải mấy trăm dặm. Không biết các vị phải mất bao lâu thời gian mới có thể lấy được bảo đao?

Phương Huệ Nhi nói :

– Việc này đương nhiên càng sớm càng tốt. Nếu như bức họa đồ của Phùng đại ca tỉ mỉ rõ ràng, tối đa mười ngày là có thể lấy được bảo đao.

Phùng Viên đưa bức họa đồ cho Phương Huệ Nhi nói :

– Tốt! Hy vọng các vị lấy được bảo đao sớm một chút đừng để cho bọn tại hạ phải đợi quá lâu.

Phương Huệ Nhi giở hức họa đồ ra nhìn một lượt rồi cẩn thận cất vào trong tay áo sau đó đưa tay lên vỗ ba cái.

Vưu nhị nương cùng với hai thiếu nữ mặc hồng y có viền trắng liền bước vào.

Phùng Viên có vẻ hơi giận dữ nói :

– Phương cô nương, như vậy là ý gì?

Phương Huệ Nhi cười nói :

– Các ví đừng có hiểu lầm, Cốc chủ vì sợ mọi người e ngại trong nội viện toàn là nữ nhân nên sinh hoạt không tiện. Đồng thời cũng vì sự an toàn cho các vị nên chư vị tạm thời trở ra lại hậu viện nghỉ ngơi. Chỉ cần lấy được bảo đao sẽ lập tức mời các vị ra ngoài ngay.

Phùng Viên hứ một tiếng :

– Nếu nói vậy, bọn tại hạ còn phải bị giam cầm thêm mười ngay nữa sao?

Phương Huệ Nhi nói :

– Đây không phải là giam cầm, bởi vì Trưởng Lão viện vẫn còn đang thương lượng xem có nên chấp thuận cho các vị ở lại trong cốc hay không. Về việc này Cốc chủ cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Vưu nhị nương cũng cười nói :

– Các vị cứ yên tâm. Tuy ở phía sau hậu viện hành động không mấy được tiện lợi. Nhưng cuộc sống của các vị vô cùng thoải mái.

Phùng Viên đưa mắt nhìn Phùng Uyển Quân hứ một tiếng nói :

– Muội muội, bây giờ muội đã tin sự suy đoán của ta hay chưa?

Phùng Uyển Quân cúi đầu im lặng không nói gì.

* * * * *

Khi trở về khu thạch thất ở phía sau hậu viện, Vưu nhị nương quả nhiên rất khách sáo và chiêu đãi bọn họ rất thân thiết.

Phùng Viên nổi giận đem đồ đạc quăng lung tung ở trong phòng và thường xuyên nổi nóng, khiến cho mấy thiếu nữ trông coi sợ hãi không dám đến gần song cửa phòng giam số một. Vưu nhị nương không còn cách nào đành phải đổi Phí Minh Châu sang phòng giam số một, còn Phùng Viên đổi qua phòng số năm ở sát bên trong.

Biện pháp này quả nhiên rất hữu hiệu. Có lẽ là vì “Mắt không nhìn thấy nên tâm không phiền”. Sau khi đổi qua phòng số năm, Phùng Viên yên lặng lại.

Không chỉ yên lặng, chẳng lâu sau lão ta đã ngủ thiếp đi.

Riêng chỉ có một mình Hà Lăng Phong mới biết lão ta chưa thật sự ngủ nên sau khi Vưu nhị nương rời khỏi khu nhà giam, chàng liền đưa tay gõ nhẹ vào vách tường. Quả nhiên Phùng Viên vẫn còn chưa có ngủ. Lão ta thấp giọng nói :

– Đừng gõ nữa. Hãy kêu Tiểu Châu Tử canh chừng cửa, hễ thấy có người bước vào lập tức ho lên một tiếng.

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ đã căn dặn Phí cô nương rồi. Bây giờ chúng ta có thể yên tâm mà nói chuyện, tuyệt đối không ai nghe thấy đâu.

Phùng Viên liền ngồi dậy khỏi giường, bò đến sát tường nói :

– Từ bây giờ, các ngươi phải nên chú ý đến hai việc.

– Đó là hai việc gì?

– Thứ nhất, bọn người canh giữ ở dây tổng cộng có bao nhiêu. Thứ hai, bọn chúng bao lâu thay phiên một lần. Đặc biệt là phải để ý đến tình hình vào ban đêm.

– Lão đại ca, người định tính làm gì?

– Vượt ngục.

– Vượt ngục?

Hà Lăng Phong tuy đã có dự cảm trước, nhưng vẫn không khỏi giật mình, liền hỏi :

– Lão đại ca tính vượt ngục chạy khỏi Mê cốc?

Phùng Viên nói :

– Không sao, Uyển Quân đã bị khống chế, chúng ta không thể không tự dựa vào sức mình được.

Hà Lăng Phong nói :

– Những người ở trong cốc võ công đều rất cao siêu, chỉ sợ chúng ta chạy không phải dễ.

Phùng Viên quả quyết nói :

– Đương nhiên là không dễ. Nhưng cho dù nguy hiểm như thế nào đi nữa, chúng ta cũng phải thoát khỏi nơi này. Bởi vì đợi đến khi bọn chúng mang đao trở về, chúng ta sẽ không còn có cơ hội nữa.

Hà Lăng Phong nói :

– Chẳng lẽ bức họa đồ mà lão đại ca đưa cho bọn chúng là giả hay sao?

Phùng Viên cười ha ha nói :

– Bộ lão đệ tưởng rằng đó là bức họa đồ thật hay sao? Nói cho lão đệ biết, vị trí ở trên bức họa đồ, chỉ là một hầm phân trong Thiên Tuế phủ mà thôi, ngoài phân ra, ngay cả bóng dáng bảo đao cũng chẳng có.

Chương 21: Vượt Qua

Phùng Viên cười rất đắc ý, dường như là lão ta đang thấy bọn người kia đang đứng sửng sốt bên hố phân vậy.

Hà Lăng Phong cũng muốn cười nhưng không sao cười được. Chàng lắc đầu nói :

– Lão đại ca, đáng lý ra người không nên làm như vậy. Nếu làm như vậy sẽ hại đến Uyển Quân. Khi Đường Tiểu Tiên biết được mình bị gạt nhất định sẽ không bao giờ bỏ qua cho Uyển Quân.

Phùng Viên nói :

– Chúng ta có thể mang Uyển Quân theo.

Hà Lăng Phong nói :

– Sự việc đâu có giản đơn như vậy. Chúng ta cho dù có thể mang Uyển Quân theo, nhưng còn đứa bé thì sao? Đứa bé là niềm hy vọng duy nhất của nàng, nếu như đứa bé không được mang theo, Uyển Quân nhất định không bao giờ chịu đi theo chúng ta.

Phùng Viên trầm ngâm hơi lâu, vẻ hối hận nói :

– Tại sao lúc đó ta lại không nghĩ đến vấn đề này nhỉ? Nếu nói như vậy ta quả thật quá ư lỗ mãng.

Hà Lăng Phong thở dài nói :

– Bây giờ sự việc đã đến nước này, chúng ta không thể ngồi chờ chết được. Hơn nữa nhất định phải mang theo Uyển Quân và đứa bé cùng đi. Hiện tại chỉ còn có một biện pháp duy nhất là mạo hiểm mà thôi.

Phùng Viên liền hỏi :

– Thế thì mạo hiểm như thế nào?

– Tìm cách khống chế Đường Tiểu Tiên cùng đi với chúng ta.

– Vậy lão đệ có liệu kế gì?

– Hiện tại vẫn còn chưa có. Nhưng chúng ta có thể bắt đầu hành động từ một người.

Phùng Viên vội hỏi dồn :

– Là ai?

– Phương Huệ Nhi.

Lần này, khi Phương Huệ Nhi đến khu nhà giam, thái độ không còn giống trước đây nữa.

Trước đây, lúc nào trên mặt của Phương Huệ Nhi cũng đều tươi cười vẻ thân thiện. Bây giờ tuy trên mặt nàng cũng có nụ cười, nhưng vô cùng lạnh lùng, khiến cho người ta nhìn vào là biết ngay nàng chỉ gượng cười mà thôi.

Vừa bước vào trong khu nhà giam, Phương Huệ Nhi đã vội nhíu mày, ngay cả nụ cười trên môi cũng tắt ngang, lạnh lùng hỏi :

– Các vị muốn gặp ta thật ra có chuyện gì?

Hà Lăng Phong liền tiến sát đến bên song cửa, thấp giọng nói :

– Phương cô nương, tại hạ có một điều cơ mật muốn nói riêng với cô nương, không biết cô nương có thể tìm một nơi tương đối vắng vẻ.

Trên mặt Phương Huệ Nhi lộ vẻ không nhẫn nại, nàng liền vội cắt ngang :

– Có gì cứ nói ra đi. Hiện tại ta rất bận không có nhiều thời gian đâu.

Hà Lăng Phong nói :

– Ở đây tai mắt quá nhiều. Điều mà tại hạ sắp nói ra đây không thể để cho người thứ ba nào biết được, nhưng nếu như Phương cô nương không muốn nghe vậy thì thôi đi. Chỉ có điều rủi như Yên Chi bảo đao có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lúc đó các vị đừng có trách tại sao tại hạ khống chịu bảo trước.

Phương Huệ Nhi kinh ngạc, hỏi :

– Cái gì? Yên Chi bảo đao sẽ xảy ra chuyện sao?

Hà Lăng Phong không trả lời, từ từ rời khỏi song cửa, bước đến bên giường ngả người xuống.

Phương Huệ Nhi lập tức thay đổi sắc mặt, đồng thời kêu Vưu nhị nương mau mở cửa phòng giam ra, đích thân bước vào sát đến bên giường Hà Lăng Phong, nhỏ nhẹ nói :

– Hà đại ca là do ta không tốt. Quả thật ta đang rất bận, chứ không phải có ý đắc tội... thật ra Yên Chi bảo đao như thế nào.

Hà Lăng Phong lạnh lùng nói :

– Tại hạ đã nói qua, ở đây tai mắt quá nhiều không tiện nói chuyện.

Phương Huệ Nhi liền nói :

– Việc này không gì khó, ta sẽ dẫn Hà đại ca đến phòng riêng của Vưu nhị nương nói chuyện.

Hà Lăng Phong nói :

– Ở tư phỏng của Vưu nhị nương càng bất tiện hơn.

Phương Huệ Nhi nói :

– Thế ý của Hà đại ca là...

Hà Lăng Phong nói :

– Bất luận là nơi nào chỉ cần không có người nghe trộm, và không bị Hoa Cầm biết được là đủ rồi.

“Hoa Cầm?” Phương Huệ Nhi chợt biến sắc, suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Được! Hà đại ca đi theo ta.

Quả nhiên Phương Huệ Nhi là kẻ thân tín của Cốc chủ. Chỉ cần nói với Vưu nhị nương vài câu, là Phương Huệ Nhi có thể dẫn Hà Lăng Phong ra khỏi khu nhà giam, mà không cần phải có người áp tải.

Cả hai đi vòng về phía bên trái ra phía sau chân núi đến trước mộ tòa thạch thất. Bên ngoài cửa có một lão bà đang ngồi trên ghế vá áo.

Phương Huệ Nhi đưa tay lên ra dấu một hồi, rồi dẫn Hà Lăng Phong bước vào bên trong. Vừa đi Phương Huệ Nhi vừa nói :

– Lão bà này là một người điếc. Trước đây đã từng là nhũ nương của Cốc chủ. Chúng ta nói chuyện ở đây, tuyệt đối sẽ không bị người ngoài nghe lén.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn cách bày trí ở trên trong, sau đó tự tìm một chiếc ghế ngồi xuống nói :

– Cuộc nói chuyện của chúng ta tốt nhất là đừng để cho Hoa Cầm biết được. Phương cô nương

cũng nên nói lại với Vưu nhị nương đừng tiết lộ việc này ra bên ngoài.

Phương Huệ Nhi liền hỏi :

– Thật ra Hoa Cầm như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Đêm qua Hoa Cầm đã đến nhà giam.

Phương Huệ Nhi thất kinh nói :

– Thật sao? Hoa Cầm đến đấy làm gì.

Hà Lăng Phong chậm rãi nói :

– Hoa Cầm vốn muốn nói chuyện với Phùng đại ca, nhưng bị tại hạ ngăn chặn lại nên đã nói chuyện với tại hạ gần nửa canh giờ.

Phương Huệ Nhi hỏi gấp :

– Hai người đã nói gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ nói cho cô nương biết, cô nương cũng đừng lấy làm quá ngạc nhiên. Mục đích Hoa Cầm vào trong nhà giam, cũng chính vì thanh Yên Chi bảo đao.

Phương Huệ Nhi không còn nhẫn nại được nữa :

– Hoa Cầm đã nói như thế nào với Hà đại ca?

Hà Lãng Phong cố ý thật chậm rãi, cười cười nói :

– Không biết từ đâu Hoa Cầm biết được tin, thanh Yên Chi bảo đao vẫn còn ở trong Thiên Tuế phủ, cho nên đến bàn điều kiện với bọn tại hạ và cũng muốn có một bức họa đồ nơi cất giấu bảo đao.

Phương Huệ Nhi vẻ hoảng hốt nói :

– Hà đại ca đã đồng ý với Hoa Cầm?

Hà Lăng Phong lắc lắc đầu nói :

– Chưa! Nhưng mà điều kiện Hoa Cầm đưa ra hậu hĩnh hơn Cốc chủ nhiều.

Phương Huệ Nhi nói :

– Điều kiện Hoa Cầm đưa ra như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Theo như lời Hoa Cầm nói, chỉ cần bọn tại hạ vẽ lại bức họa đồ giống y như vậy, bọn họ sẽ lập tức thả bọn tại hạ ra ngay, hơn nữa còn bảo đảm đem Uyển Quân và đứa bé trả lại cho bọn tại hạ mang đi. Trưởng Lão viện còn hứa, nếu như bọn lại hạ rời khỏi đây sẽ tặng cho Hồng Tụ đao quyết và giúp tiêu diệt bọn Tỷ Muội hội. Còn nếu như đồng ý ở lại trong cốc thì đời sau khi tân Cốc chủ nhậm chức, Uyển Quân và Phí Minh Châu đều có thể vào trong Trưởng Lão viện. Còn tại hạ và Phùng đại ca cũng được mời làm hộ pháp ở trong Mê cốc, có thể ra vào Mê cốc tự do mà không hề bị ngăn cản.

Hà Lăng Phong còn định thổi phồng lên nữa, nhưng sắc mặt Phương Huệ Nhi đã tái xanh, liền cắt ngang giọng chàng :

– Hà đại ca, đừng bao giờ mắc lừa bọn họ, Trưởng Lão viện căn bản không có quyền lực lớn như vậy. Bọn họ tuyệt đối chưa đủ tư cách để thay đổi những qui củ ở trong cốc. Ngoài ra Trưởng Lão viện không có quyền phế truất Cốc chủ, càng không có quyền mời người ngoài can dự vào việc trong cốc.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Nhưng mà bọn họ nói, nếu như Cốc chủ đưa thế lực bên ngoài vào để chống lại Trưởng Lão viện. Như vậy cũng bị xem là phản cốc đại tội.

Phương Huệ Nhi hứ một tiếng lạnh lùng :

– Nếu như Trưởng Lão viện dựa vào thế lực bên ngoài phản kháng lại Cốc chủ như vậy cũng là phản cốc đại tội. Bọn người Đồng lão lão cấu kết với Tỷ Muội hội, mưu đồ chống lại Cốc chủ. Tội danh này của bọn họ sớm đã được xác định. Theo qui định trong cốc, Cốc chủ có quyền lực tuyên bố giải tán Trưởng Lão viện, đem bọn họ ra xét xử theo nội qui và tuyển chọn trưởng lão khác.

Hà Lăng Phong nói :

– Ai có quyền ai không có quyền đấy là chuyện của mấy vị bọn tại hạ không có ý tham dự vào. Thật sự mà nói nguyện vọng của bọn tại hạ làm thế nào có thể đổi được Hồng Tụ đao quyết và bình yên rời khỏi chỗ này là đủ rồi. Bây giờ bọn tại hạ đã hứa giúp Cốc chủ, nhưng vẫn còn bị giam ở trong ngục. Nếu đem điều kiện hai bên ra so sánh, đương nhiên là điều kiện bọn họ đưa ra trọng hậu hơn.

Phương Huệ Nhi liền nói :

– Hà đại ca, người đừng bao giờ tin vào điều kiện của bọn họ. Đây chính là mưu đồ của tên tiện nhân Hoa Cầm. Nếu như Hà đại ca giao bức họa đồ ra, thì các vị dừng hòng sống sót rời khỏi Mê cốc này.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng bọn tại hạ đã mang bức họa đồ giao cho Cốc chủ, vậy lấy gì bảo đảm có thể bảo toàn tánh mạng rời khỏi nơi đây?

Phương Huệ Nhi nói :

– Hà đại ca cứ yên tâm, ta sẽ lập tức mang việc này bẩm báo lại với Cốc chủ ngay, để người an bày lại chỗ ở cho các vị...

Phương Huệ Nhi vẻ hậm hực tiếp :

– Vưu nhị nương cũng thật đáng ghét. Cốc chủ để cho các vị nghỉ ở sau viện là vì muốn ngăn ngừa người của Trưởng Lão viện làm loạn. Không ngờ Nhị nương lại đám để cho Hoa Cầm vào trong ngục!

Phương Huệ Nhi lại nói :

– Ta nhất định sẽ điều tra rõ việc này.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Nếu như cô nương muốn điều tra, phải nên chú ý đến một việc.

Phương Huệ Nhi liền hỏi :

– Việc gì?

Hà Lăng Phong đáp :

– Nếu như cô nương muốn điều tra việc này thì phải có bằng chứng xác thực. Bằng không sẽ “Đả thảo kinh xà”, như vậy sẽ có hại đối với bản thân.

Phương Huệ Nhi nói :

– Ý của Hà đại ca muốn nói...

Hà Lăng Phong hạ thấp giọng :

– Theo như tại hạ đoán thì đêm nay hay là đêm mai, Hoa Cầm nhất định sẽ trở lại nhà lao. Vậy

Phương cô nương nhân lúc trời còn chưa tối, âm thầm đến nấp vào trong phòng giam của Phí Minh Châu. Như thế ắt sẽ có chứng cứ ngay.

Phương Huệ Nhi mừng rỡ reo lên :

– Chủ ý rất hay!

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng mà Phương cô nương phải chú ý đến hai việc. Thứ nhất cô nương phải âm thâm lén vào bên trong đừng để cho những người canh ngục biết. Thậm chí ngay cả Vưu nhị nương cũng đừng để biết.

Phương Huệ Nhi gật đầu nói :

– Điều này rất dễ dàng.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

– Thứ hai, cô nương phải mang theo chìa khóa mở cửa phòng giam. Nên khi cô nương nấp ở trong phòng Phí Minh Châu cửa bên ngoài vẫn khóa. Sau khi Hoa Cầm bước vào trong, nhất định sẽ trực tiếp đến ngay phòng số ba của tại hạ. Khi đó cô nương bất ngờ xuất hiện ở phòng số một cắt đứt đường thối lui của Hoa Cầm trước! Như thế không phải đã có chứng cớ rồi sao?

Phương Huệ Nhi gật đầu lia lịa khen :

– Rất tốt, cứ làm y như vậy.

Hà Lăng Phong lại nói :

– Theo như tại hạ biết, cứ đúng vào giờ Dậu mỗi đêm là bọn họ thay ca nhau để đi ăn cơm. Cho nên sự phòng bị tương đối lơ là. Tốt nhất là cô nương nên lợi dụng lúc này đột nhập vào bên trong. Đến sau giờ Tý, Hoa Cầm nhất định sẽ sa lưới.

Phương Huệ Nhi không ngừng gật đầu đồng ý.

Hà Lăng Phong nói :

– Phương cô nương, tại hạ đã đưa ra chủ ý này cũng đồng với đoạn tuyệt quan hệ cùng Trưởng Lão viện. Sau khi xong việc cô nương nhớ đừng có nuốt lời mà vẫn để bọn tại hạ ở trong nhà giam.

Phương Huệ Nhi liền nói :

– Hà đại ca cứ việc yên tâm, ta nhất định sẽ bẩm báo lại với Cốc chủ về chuyện này. Tuyệt đối sẽ không để cho các vị bị thiệt thòi.

Sau khi hai người bàn bạc xong, Phương Huệ Nhi đưa Hà Lăng Phong trở lại nhà lao, và tự đi chuẩn bị.

* * * * *

Ngay đêm hôm đó, khoảng vào giờ Dậu, Phương Huệ Nhi quả nhiên đã một mình đột nhập vào trong nhà lao.

Huệ Nhi vẫn mặc bộ y phục màu hồng có viền trắng, giống y với những thiếu nữ canh ngục. Trong khi Phương Huệ Nhi lướt người nhanh đến phòng giam số một, dùng chìa khóa mở cửa, thì Phí Minh Châu đã đợi sẵn ở bên cửa,thấp giọng hỏi :

– Có phải là Phương có nương hay không?

Phương Huệ Nhi đáp khẽ một tiếng, vừa đưa tay khép cửa lại, Phí Minh Châu đã kéo tay Huệ Nhi nói :

– Mau theo tiểu muội vào nấp ở bên trong!

Phương Huệ Nhi chỉ cảm thấy cánh tay mình tê buốt. Tiếp theo đó là huyệt Kỳ Môn bị điểm mạnh, Huệ Nhi không la lên được tiếng nào liền ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Phí Minh Châu dùng tay trái đoạt lấy xâu chìa khóa, còn tay phải lôi Huệ Nhi đến bên giường, dùng chăn quấn lại nhét xuống bên dưới giường. Sau đó Phí Minh Châu đưa chìa khóa qua song cửa cho Hà Lăng Phong.

Sau khi ăn cơm xong, bọn canh nhà lao quay trở lại đổi phiên, và mọi việc trở lại bình thường.

Đến gần giờ Tý, Hà Lăng Phong đưa tay gõ nhẹ lên trên vách tường bên phải và trái, cả ba người liền lập tức mở cửa ra. Không mất bao nhiêu sức lực, bọn họ đã có thể khống chế được huyệt đạo của hai thiếu nữ canh ngục, đang đứng ngáp ngủ. Sau đó lôi bọn họ vào bên trong.

Phí Minh Châu cởi y phục ngoài của bọn họ ra, rồi cả ba thay đổi y phục của họ. Sau khi đem Phương Huệ Nhi và hai thiếu nữ hồng y khóa lại cẩn thận, cả ba người họ liền mang kiếm bước ra ngoài.

Từ thạch lao vào đến nội viện, bọn họ không hề gặp sự ngăn cản nào. Cho nên chỉ thoáng một chốc, bọn họ đã đến được Xuất Trần tịnh xá.

Phùng Viên thấp giọng nói :

– Chỗ ở của Đường Tiểu Tiên nhất định được canh gác rất cẩn mật. Vậy hai người ở đây canh chừng để ta đi vào gặp Uyển Quân.

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca phải tuyệt đối cẩn thận. Uyển Quân vì bảo toàn đứa bé có thể sẽ không chịu mạo hiểm. Nếu khi cần thiết phải ép lệnh muội đồng ý.

Phùng Viên nói :

– Ta biết.

Nói đoạn, lão đưa tay lên gõ cửa.

Gõ đến lần thứ ba mới nghe thấy tiếng hỏi của Phùng Uyển Quân :

– Ai đó?

Phùng Viên ra dấu cho Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu tạm thời nấp vào trong bóng tối, rồi thấp giọng nói :

– Uyển Quân mau mở của, chính là đại ca đây.

Phùng Uyển Quân dường như đang sửng sốt, khẽ nói :

– Đại ca, tại sao huynh lại…

Phùng Viên nói :

– Khoan hãy hỏi đã, mau mở cửa cho đại ca vào trước đi!

Phùng Uyển Quân dường như sực nhớ “à” lên một tiếng, cánh cửa mở từ từ mở ra.

Phùng Viên liền nhanh nhẹn lách người vào trong khóa trái cửa lại, hạ giọng nói :

– Uyển Quân hãy mau thu xếp hành lý, cùng với đại ca đến chỗ Đường Tiểu Tiên cứu đứa bé.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên đứng nhìn Phùng Viên, một hồi sau mới lên tiếng :

– Đại ca, làm sao người có thể đến được đây, chỉ có một mình đại ca thôi sao?

Phùng Viên nói :

– Chúng ta không thể ngồi ở đây chờ chết được, vì vậy đã mạo hiểm vượt ngục và đặc biệt đến đây mang muội muội cùng đi. Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu đều đang ở bên ngoài. Muội muội mau thay đổi y phục đi!

Phùng Uyển Quân nói :

– Mọi người định trốn khỏi Mê cốc?

Phùng Viên nói :

– Đúng như vậy. Bọn đại ca đã chuẩn bị sẽ bất ngờ khống chế Đường Tiểu Tiên, cứu đứa bé và muội muội thoát ra khỏi nơi đây.

Phùng Uyển Quân lắc đầu buồn bã nói :

– Không được đâu. Mọi người tuyệt đối chạy không thoát đâu. Cho dù có may mắn chạy khỏi Mê cốc đi nữa thì tuyệt đối cũng không ra khỏi khu Đại Ba sơn này. Đại ca, huynh nghe lời muội đừng làm những việc khờ đại này.

Phùng Viên nói :

– Chỉ cần chúng ta có thể bắt Đường Tiểu Tiên làm con tin, bọn họ nhất định không dám ra tay ngăn cản.

Phùng Uyển Quân nói :

– Chỗ ở của Cốc chủ được canh chừng rất nghiêm ngặt. Hơn nữa võ công của Đường Tiểu Tiên cực kỳ cao minh. Việc này không thể nào thực hiện được.

Phùng Viên nói :

– Không được cũng phải được. Bọn ta dù sao cũng đã vượt ngục, chẳng lẽ bây giờ còn có thể quay trở vào trong đó hay sao? Cho dù bọn ta có chịu đi nữa, nhưng còn Đường Tiểu Tiên có chịu bỏ qua cho bọn ta hay không? Hiện tại chỉ còn có một con đường chết mà thôi, thế thì tại sao không mạo hiểm thử chứ?

Phùng Uyển Quân nói :

– Nếu trở lại thạch lao, mọi người chưa chắc đã chết. Nhưng vượt ngục bỏ chạy thì nhất định sẽ chết?

Phùng Viên nói :

– Ta cam lòng vì vượt ngục mà bị giết, chứ tuyệt dối không ngồi để chờ chết. Uyển Quân, muội không cần phải nói nhiều, mau đi thu xếp rồi đi cùng với bọn ta.

Phùng Uyển Quan lắc đầu nói :

– Không thể được. Tiểu muội không thể đào tẩu được, làm như vậy sẽ liên lụy đến đứa bé. Nếu như có thể chạy thoát, muội đã chạy trốn từ lâu rồi, cần gì ở đây chịu khổ đến bây giờ...

Phùng Viên nói :

– Nhưng mà việc đã đến nông nỗi này không thể không trốn đi được. Chúng ta sẽ xả thân để cứu đứa bé, vậy muội còn đo dự gì nữa?

Đang nói chuyện, bỗng nghe trên cửa có tiếng gõ nhẹ, đồng thời nghe thấy giọng Phí Minh Châu :

– Phùng đại ca, thời gian đã không còn sớm, kêu đại tỷ hành động mau lên.

Phùng Viên trầm giọng hỏi :

– Uyển Quân, muội có đi hay là không?

Phùng Uyển Quân vẻ đau khổ nói :

– Không phải tiểu muội không muốn đào tẩu. Nhưng mà tình hình trong Mê cốc này tiểu muội hiểu rất rõ. Chúng ta tuyệt đối không có hy vọng để thoát thân. Vì vậy chúng ta không thể nào bỏ chạy được.

Phùng Viên liền rút đao ra nói :

– Thiên Ba phủ chỉ còn lại một đứa bé. Thiên Tuế phủ cũng chỉ còn có hai huynh muội chúng ta. Nếu như muội vì bảo toàn tánh mạng đứa bé cho Dương gia, mà không chịu cùng ta mạo hiểm bỏ trốn. Vậy thì ta sẽ tự sát tại đây, chúng ta không ai bỏ chạy cả.

Phùng Uyển Quân liền ôm lấy tay cầm đao của Phùng Viên lại, nghẹn ngào nói :

– Đại ca, huynh hà tất phải dùng đến những lời này. Muội không phải không muốn đào tẩu, mà muội chỉ sợ chạy không thoát mà thôi :

Phùng Viên nói :

– Chỉ cần chúng ta có quy tâm, nhất định sẽ chạy thoát.

Phùng Uyển Quân nói :

– Ở đây không phải là vấn đề có quyết tâm hay là không? Võ công của Đường Tiểu Tiên vô cùng cao thâm, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của Cốc chủ.

Phùng Viên nói :

– Chúng ta lấy trí để thắng, chứ không phải dùng lực để thắng. Cho dù võ công của Đường Tiểu Tiên có cao thâm hơn nữa, chúng ta cũng không sợ.

Phùng Uyển Quân im lặng giây lát, cuối cùng không còn cách nào khác, thở dài một tiếng nói :

– Thôi được, mọi người hãy đợi muội bên ngoài một lát.

Phùng Viên đồng ý, thối lui ra bên ngoài.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

– Lệnh muội đà đồng ý?

Phùng Viên gật đầu mỉm cười nói :

– Ban đầu Uyển Quân không chịu, nhưng bị ta dùng chiêu khổ nhục kế nên cuối cùng cũng đã bằng lòng.

Hà Lăng Phong nói :

– Lần này chúng ta đi đến chỗ Đường Tiểu Tiện, có thể sẽ gặp nhiều sự cản trở. Để cho Phí cô nương và lệnh muội dẫn đường, còn chúng ta ngầm bám theo sau, để khỏi lộ ra tông tích.

Phùng Viên nói :

– Nếu như vậy chúng ta hãy cởi bỏ bộ y phục này đi. Nam nhi đại trượng phu mà mặc y phục nữ nhân, quả thật là khó coi.

Hà Lăng Phong vội nói :

– Bây giờ vẫn chưa có thể cởi ra ít nhất phải đợi sau khi ra khỏi cốc mới được.

Khi ấy Phùng Uyển Quân đã y phục chỉnh tề bước ra ngoài.

Hà Lăng Phong đem kế hoạch đã bàn nói lại với Phùng Uyển Quân. Nhưng Uyển Quân lại lắc đầu nói :

– Không cần, tất cả hãy đồng đi với ta. Nếu như có gặp chuyện gì cứ để cho ta ứng phó. Nhưng mọi người tuyệt đối không được mang theo binh khí.

Phùng Viên nói :

– Lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc ấy phải làm sao đây?

Phùng Uyển Quân gượng cười nói :

– Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc vốn là tuyệt thế vô địch. Nếu khi thật sự ra tay, cho dù đối phương có mang binh khí cũng vô dụng mà thôi. Hơn nữa làm như vậy chỉ khiến cho người ta sanh nghi, mà không hề có lợi ích gì. Giả sử gặp trường hợp bất đắc dĩ phải dùng đao, khi đó mọi nơi đều có thể lấy được đao. Như vậy hà tất phải mang theo bên mình.

Ba người nghe thấy cũng có lý, nên đành phải bỏ binh khí lại ở Xuất Trần tịnh xá.

Phùng Uyển Quân dẫn ba người đến thẳng tòa chánh viện nơi Cốc chủ ở.

Họ đi xuyên qua dãy hành lang không hề bị trở ngại gì. Trên đường thỉnh thoảng bọn họ cũng gặp phải những thiếu nữ đi tuần đêm, nhưng tất cả đều nhận ra Phùng Uyển Quân. Bọn họ mỉm cười chào hỏi rồi tiếp tục đi mà không hề hỏi han gì.

Nhưng khi bước vào chánh viện, tình hình đột nhiên thay đổi.

Ở phía trước cửa tiền sảnh có một thiếu nữ mặc hồng y viền trắng chỉ huy bốn thiếu nữ khác cầm đao đứng canh giữ bên ngoài. Phía dưới hành lang, trong hoa viên đều có người tuần tra canh giữ rất nghiêm ngặt.

Đến đây Phùng Viên mới hoàn toàn tin vào lời nói của Phùng Uyển Quân.

Nếu như dựa vào sức của ba người mà muốn khống chế được Đường Tiểu Tiên, quả thật là nằm mơ.

Họ bố trí như vậy không phải nhắm vào bọn Phùng Viên, mà rõ ràng là để phòng bị người của Trưởng Lão viện trà trộn vào.

Không biết Phùng Uyển Quân nói nhỏ gì với thiếu nữ giữ cửa, chỉ thấy thiếu nữ kia nhìn ba người một lượt đột nhiên cười nói :

– Được rồi! Để cho bọn họ vào phía hành lang trước rồi đứng ở đây chờ đợi. Nhớ đừng để cho bọn họ tùy tiện đi lung tung.

Phùng Uyển Quân quay đầu lại nói với mọi ngươi :

– Nghe rõ chưa? Mọi người tạm đứng đợi ở hành lang, đừng có đi lại lung tung, muội sẽ vào

thông báo lại với Cốc chủ.

Bọn Hà Lăng Phong không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu bước theo Phùng Uyển Quân.

Khi họ bước qua cửa đi vào, mấy thiếu nữ giữ cửa dùng tay che miệng cười khúc khích. Đợi đến khi bọn họ đến bên hành lang, mấy thiếu nữ kia vẫn còn giơ kiếm lên, từ xa chỉ mỉm cười nghị luận.

Hà Lăng Phong thấy vậy liền thấp giọng nói :

– Lão đại ca, tình hình coi bộ không ổn rồi. Bọn a đầu này dường như đã biết được thân phận của chúng ta.

Phùng Viên nói :

– Ta cũng thấy có cái gì đấy không ổn. Chẳng lẽ Uyển Quân đã tiết lộ bí mật của chúng ta ra rồi sao?

Phí Minh Châu cũng xen vào :

– Điều này cũng khó nói lắm. Phùng đại tỷ vốn không tán thành kế hoạch này của chúng ta. Trước khi đến đây còn kêu chúng ta đừng có mang theo đao. Không biết trong lòng đại tỷ đang có tính toán gì?

Phùng Viên nói :

– Không bao giờ, tuyệt đối không bao giờ có chuyện đó. Uyển Quân là muội muội của ta, tuyệt đối không bao giờ bán đứng chúng ta.

Hà Lăng Phong bỗng nhiên thở dài một tiếng nói :

– Nếu như lệnh muội thật sự bán đứng chúng ta, chúng ta cũng phải đành...

Phùng Viên cảm thấy giọng nói của Hà Lăng Phong dường như hơi kỳ lạ.

Khi nhìn vào mắt chàng, trong lòng lão liền trầm xuống.

Bên ngoài cửa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai bóng người. Thì ra đó là Phương Huệ Nhi và Vưu nhị nương.

Hai bên trái và phải hành lang liền có tiếng bước chân chạy rầm rầm. Hai hàng thiếu nữ tay cầm binh khí sáng người từ hai bên chạy ra.

Tiếp theo cánh cửa gian đại sảnh chầm chậm mở, Phùng Uyển Quân đi bên cạnh Đường Tiểu Tiên

từ trong bước ra.

Phùng Viên giận dữ xông về phía trước, trừng mắt nhìn Phùng Uyển Quân nói :

– Đây chính là tình cảm huynh muội của chúng ta hay sao?

Phùng Uyển Quân hơi cúi đầu, thấp giọng nói :

– Đại ca, không nên trách muội, mọi người chạy không thoát đâu.

Phùng Viên liền hứ một tiếng, rồi phóng về trước.

Nhanh như chớp, hai thanh đao cũng đã ngăn chặn thế tấn công của lão.

Đồng thời khắp hành lang đều nhìn thấy ánh đao sáng loáng.

Đường Tiểu Tiên mỉm cười nói :

– Mời ba vị hãy lui về chỗ cũ. Sự việc đêm nay chúng ta xem như chưa hề xảy ra. Những lời hứa trước đây đến nay vẫn còn hiệu lực. Ta tuyệt đối không bao giờ để cho ba vị bị thiệt thòi.

Cả ba người họ đều biết đây chẳng qua chỉ vì Yên Chi bảo đao vẫn còn chưa rơi vào tay bọn họ. Nếu không, bọn họ quyết không khách sáo đến như vậy.

Chương 22: Thần Trí Khôn Lường

Nhưng việc đã đến nước này, trong tay ba người lại không một tấc sắt.

Cho dù có muốn xông ra khỏi Mê cốc, tuyệt đối không thể nào được.

Phùng Viên vô cùng phẫn nộ, đứng trừng mắt nhìn Phùng Uyển Quân giống như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Nhưng Hà Lăng Phong ngược lại nhún vai mỉm cười nói :

– Tốt nhất là Cốc chủ nên tăng cường thêm người canh giữ nhà giam, và tăng cường thêm mấy cánh cửa sắt. Bằng không bọn tại hạ sẽ đào tẩu nữa.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Các hạ cho rằng còn có cơ hội sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Cơ hội là do người tạo nên. Bọn tại hạ đã chán ngán hoàn cảnh sống trong thạch lao rồi, nên lúc nào cũng tìm cách để đổi hoàn cảnh.

Đường Tiểu Tiên cười nói :

– Các vị nhớ đừng làm những việc khờ dại như vậy. Bổn cốc cũng sẽ không để cho các vị phạm sai lầm giống như vậy nữa.

Hà Lăng Phong không nói gì thêm nữa, liền quay người bước ra ngoài.

Phùng Viên vẫn còn đứng đấy cơ hồ chưa chịu cam tâm. Phí Minh Châu liền thúc nhẹ vào lưng lão, thấp giọng nói :

– Phùng đại ca, đi thôi! Có lẽ đại tỷ có nỗi khổ tâm gì đó.

Phùng Viên lắc đầu nhè nhẹ, hứ một tiếng rồi quay lưng bước đi.

Vưu nhị nương và Phương Huệ Nhi cùng áp tải ba người. Ngoài ra còn có tám thiếu nữ cầm đao đi

hai bên.

Trên đường đi Phùng Viên vẫn còn chưa nguôi giận. Lão quên hẳn Phí Minh Châu đang đi ở phía sau nên lẩm bẩm nói :

– Hừ! Nữ nhân đúng là nữ nhân, không thể nào làm việc lớn được?

Phí Minh Châu hiểu rõ hiện tại trong lòng lão ta đang tràn đầy sự bực dọc, nên nàng chỉ mỉm cười mà không lên tiếng nói gì.

Nhưng Hà Lăng Phong lại cười nói :

– Lão đại ca không nên nói như vậy. Thật ra nữ nhân rất dễ qua lại. Chỉ cần lão đại ca có thể cho họ bao nhiêu điều tiện lợi và họ có thể chiếm được bao nhiêu ưu thế? Tại hạ nói như vậy có đúng không Vưu nhị nương?

Vưu nhị nương không thèm quay đầu lại chỉ lạnh lùng nói :

– Ta không biết!

Hà Lăng Phong nói :

– Bây giờ Vưu nhị nương đương nhiên là nói không biết. Hôm qua tại hạ nói với người, Trưởng Lão viện sẽ đề bạt người vào trong Trưởng Lão viện, tại sao lúc ấy Vưu nhị nương lại vui mừng đến như vậy chứ?

Vưu nhị nương đột nhiên dừng lại trầm giọng nói :

– Ngươi đang nói bậy gì đấy?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Bây giờ sự việc cũng đã rồi, nói ra có quan hệ gì chứ? Những lời nói đó đương nhiên là tại hạ chỉ gạt ngươi mà thôi. Nhưng mà lúc ấy ngươi lại tin là thật.

Vưu nhị nương giận dữ nói :

– Ở trong ngục, ta tiếp đãi các ngươi cũng không tệ. Vậy tại sao các ngươi lại ngậm máu phun người.

Hà Lăng Phong nói :

– Thôi được, không nhắc thì không nhắc, hà tất phải giận dữ đến như vậy. Nếu như tại hạ có ý

ngậm máu phun người thì vừa rồi ở trước mặt Cốc chủ tại hạ đã nói hết ra rồi, đâu phải đợi đến tận bây giờ.

Vưu nhị nương giận dữ đến tái cả mặt nhưng không biết dùng lời gì để biện bác lại, mà chi biết nghiến răng ken két mà thôi.

Phương Huệ Nhi đi ở phía trước liên lên tiếng :

– Họ Hà kia, ta khuyên ngươi nên nói thật một chút. Vưu nhị nương xưa nay vẫn một mực trung thành với Cốc chủ. Ngươi đừng hòng dùng kế ly gián.

Hà Lăng Phong nói :

– Được! Dẫu sao thì lời nói cũng như gió thoảng mây bay. Nhưng nếu như cô nương là người thông minh nên nghĩ rằng, giả sử không có người cố tình lơ lỏng, làm sao cô nương có thể dễ dàng đột nhập vào trong thạch lao được.

Chàng chưa nói hết câu, Vưu nhị nương đã nổi giận rút đao ra.

Hà Lăng Phong liền lui ra sau vài bước, biến sắc mặt nói :

– Ngươi muốn làm gì? Định giết người diệt khẩu sao?

Vưu nhị nương hét lên :

– Ngươi… ngươi là tên súc sanh.

Vưu nhị nương vốn là người không biết nói chuyện. Bây giờ tức giận càng không biết dùng ngôn từ gì để nói cho thỏa đáng. Nhị nương liền quát lớn một tiếng, vung đao chém bên dưới người Hà Lăng Phong nhanh như tia chớp.

Hà Lăng Phong cũng không ngờ rằng Vưu nhị nương lại dám ra tay giết người như vậy. Chàng giả vờ hoảng sợ la lớn lên một tiếng, rồi quay đầu định bỏ chạy.

Nhưng Hà Lăng Phong chưa kịp bỏ chạy thì đã nghe “keng” một tiếng.

Thanh đao của Vưu nhị nương đã bị chặn lại.

Phương Huệ Nhi sa sầm nét mặt nói :

– Nhị nương, ba người này là khách của Cốc chủ. Nếu như ngươi đả thương bọn họ, khi Cốc chủ bắt tội ai sẽ là người gánh trách nhiệm.

Vưu nhị nương thở hổn hển, nói :

– Nhưng mà hắn ta... hắn ta thật đáng ghét!

Phương Huệ Nhi nói :

– Hắn nói là chuyện của hắn. Nếu như ngươi không có gì, hà tất phải giết người diệt khẩu?

Hà Lăng Phong vội cướp lời :

– Đúng vậy! Tại hạ không có đi nói lại với Cốc chủ, ngươi cần gì phải sợ?

Vưu nhị nương bị chàng nói khích, không sao kiềm chế được nữa liền quát lớn nói :

– Tránh sang một bên! Ta phải giết tên súc sanh này trước, rồi đi chịu tội với Cốc chủ.

Miệng nói tay Vưu nhị nương đã vung đao lên tấn công Phương Huệ Nhi liên tiếp ba bốn đao liền.

Phương Huệ Nhi một mặt đưa đao lên chống đỡ, một mặt hướng về tám thiếu nữ đứng hai bên quát :

– Vưu nhị nương kháng lệnh chống lại bổn cốc, mau bắt ả lại cho ta.

Tám thiếu nữ đồng thanh dạ lớn một tiếng, liền rút đao ra khỏi vỏ.

Vưu nhị nương giận dữ quát :

– Các ngươi cả gan nghe lời một thị vệ bạch đội chống lại một lam biên lãnh đội sao?

Tám thiếu nữ liền đưa mắt nhìn nhau, quả nhiên không có ai dám xông lên.

Những qui định trong cốc rất nghiêm ngặt. Tuy Phương Huệ Nhi là người thân tín của Cốc chủ, nhưng nàng chỉ là một thị vệ mặc y phục viền trắng mà thôi.

Còn Vưu nhị nương với thân phận là một lãnh đội mặc y phục viền xanh nên cấp bực đương nhiên là cao hơn Phương Huệ Nhi. Còn tám thiếu nữ kia cũng thuộc về cấp bực viền trắng nên đều thấp hơn cả Vưu nhị nương.

Trong lúc tám thiếu nữ kia còn đang chần chừ, bỗng nhiên Hà Lăng Phong nói lớn :

– Các ngươi còn đứng ngẩn người ra ở đấy làm gì nữa. Vưu nhị nương đã nổi điên lên rồi, vậy không còn mau đi bẩm báo lại với Cốc chủ.

Bọn họ được Hà Lăng Phong nhắc nhở, liền có bốn năm người thu binh khí lại, chạy như bay về

phía đại sảnh.

Còn ba người ở lại đứng nhìn trận đấu mà không biết phải nên giúp ai.

Lúc này, Vưu nhị nương và Phương Huệ Nhi đã giao đấu trên mười chiêu.

Hà Lăng Phong liền dùng mắt ra hiệu cho Phùng Viên và Phí Minh Châu rồi đột ngột tiến gần đến bên một thiếu nữ bất thần quát :

– Đưa đao cho ta! Còn ngươi hãy tránh sang một bên!

Thiếu nữ kia đang đứng ngẩn người, chợt nghe thấy tiếng quát của Hà Lăng Phong liền trao đao cho chàng mà không kịp suy nghĩ.

Đây chẳng qua chỉ là phản ứng tự nhiên, căn bản chưa hề suy nghĩ ra.

Trong lúc con người đang hoảng loạn, họ đều hành động như vậy.

Phùng Viên và Phí Minh Châu cũng tiến đến sát bên hai thiếu nữ còn lại đưa tay ra đón nhận đao. Nhưng hai thiêu nữ do dự không chịu trao binh khí cho bọn họ.

Thế nhưng khi nhìn thấy đồng bọn đưa binh khí cho Hà Lăng Phong bọn họ cho rằng làm như vậy là đúng nên cũng trao đao cho Phùng Viên và Phí Minh Châu.

Ba người có binh khí trong tay tinh thần bỗng nhiên phấn chấn hẳn lên.

Vừa nắm lấy được đao, Hà Lăng Phong lập tức tham gia vào vòng chiến ngay.

Đao pháp chàng thi triển không ngờ cũng là Hồng Tụ đao quyết giống như đao pháp của Vưu nhị nương. Có điều lưỡi đao của chàng nhắm vào Phương Huệ Nhi tấn công tới.

Phương Huệ Nhi thất kinh la lên :

– Hà Lăng Phong, ngươi đã tấn công nhầm rồi.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Ta không có nhầm. Thu phục ngươi trước, rồi bọn ta sẽ đối phó tới ả.

Miệng vừa nói, lưỡi đao cũng vừa mạnh mẽ tấn công tới.

Một mình Phương Huệ Nhi đấu với Vưu nhị nương đã cảm thấy vất vả. Bây giờ có thêm Hà Lăng Phong càng trở tay không kịp. Trong lúc Phương Huệ Nhi luýnh quýnh, đã bị Hà Lăng Phong thừa cơ hội chém một đao vào đầu gối.

May mà Hà Lăng Phong chỉ sử dụng sống đao, nên chỉ nghe thấy Phương Huệ Nhi hự lên một tiếng, té ngã xuống đất.

Hà Lăng Phong nhe răng ra cười nói với Vưu nhị nương :

– Cám ơn ngươi đã tạo cơ hội để bọn tại hạ đoạt lấy đao, bây giờ tội danh phản cốc của ngươi đã được khẳng định, bọn tại hạ đi rồi ngươi cũng không thoát khỏi tội chết. Chi bằng hãy bỏ trốn theo bọn tại hạ. Bên ngoài có đủ mọi thứ ở trên đời, tha hồ cho chúng ta hưởng thụ.

Vưu nhị nương quát ngang :

– Câm miệng! Ngươi là đồ súc sanh, hại ta như vậy chưa đủ hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Tuy tại hạ hại ngươi, nhưng cũng đã cứu qua ngươi, như vậy xem như huề.

Bây giờ nếu ngươi không chịu đi cùng với bọn tại hạ, đợi khi Đường Tiểu Tiên đến, tội danh đều đổ lên đầu ngươi, lúc ấy có hối hận cũng đã muộn.

Vưu nhị nương nói :

– Ta sẽ bắt hết bọn ngươi, rồi thẩm vấn trước mặt Cốc chủ.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Đến lúc ấy, ngươi muốn bọn tại hạ nói giúp cho ngươi chăng? Những thiếu nữ ở đây, bọn họ đều nhìn thấy tại hạ giúp ngươi thu phục Phương Huệ Nhi.

Dù cho ngươi có tám cái miệng, cũng không cách nào khiến cho Đường Tiểu Tiện tin được.

Vưu Nhị Vương chợt im lặng.

Những lời nói của Hà Lăng Phong thật hợp lý. Nhưng Vưu nhị nương vốn sanh ra ở trong Mê cốc lớn lên cũng ở trong Mê cốc. Nếu muốn Nhị nương phản lại Mê cốc để ra đi, quả thật là chuyện khó. Còn nếu không bỏ đi khó mà tránh khỏi tội chết.

Hà Lăng Phong lại nói :

– Thời gian rất cấp bách, nếu như ngươi không chịu đi bọn tại hạ cũng sẽ đi.

Phương Huệ Nhi đột nhiên từ dưới đất lồm cồm ngồi dậy, nghiêm giọng nói :

– Vưu nhị nương, nếu như ngươi dám thả cho bọn chúng chạy, ta nhất định sẽ bẩm báo lại với Cốc chủ, để cho ngươi chết không được toàn thây.

Vưu nhị nương vốn không biết phải quyết định như thế nào. Nhưng khi nghe những câu nói này, Nhị nương liền lạnh lùng hạ quyết tâm.

Thanh đao trong tay Vưu nhị nương liên múa một vòng, đâm thẳng vào giữa bụng Phương Huệ Nhi.

Ba thiếu nữ đứng bên đồng thất thanh kêu lên kinh ngạc.

Vưu nhị nương dùng mũi đao chỉ bọn họ nói :

– Bọn a đầu các ngươi, thường ngày ỷ dựa vào sự tín nhiệm của Cốc chủ, tác yêu tác quái. Nhưng niệm tình các ngươi là đồng môn nên lão nương tha mạng cho một lần. Mau cút đi!

Trong tay bọn họ hiện giờ không có một tấc sắt chỉ còn cách ngoan ngoãn cúi đầu bỏ đi mà thôi.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng Vưu nhị nương lại hạ độc thủ đối với Phương Huệ Nhi, nên cười cười nói :

– Nhị nương! Bây giờ chúng ta là bằng hữu cùng chung hoạn nạn. Đối với đường đi nước bước trong Mê cốc này, bọn tại hạ không rành rẽ. Phải làm thế nào để thoát thân một cách bình yên việc này cần phải nhờ Nhị nương chỉ giáo cho.

Vưu nhị nương ngửa mặt lên thở dài một tiếng, nói :

– Các người đi theo ta.

Bọn Hà Lăng Phong liền cất bước theo Vưu nhị nương, xuyên nhanh qua mấy trang viện. Nhưng đường đi tiến về phía trước không phải là hướng ra ngoài miệng cốc, mà là hướng về dãy nhà phía Đông tòa trang viện.

Phùng Viên vội trầm giọng nói :

– Vưu nhị nương, chúng ta phải đi ra khỏi miệng cốc ngay. Hiện tại ngươi đang dẫn bọn tại hạ đi đâu đây?

Vưu nhị nương nói :

– Hiện giờ ngoài miệng cốc đã bị phong tỏa hết rồi, không còn cách nào có thể ra được.

Phùng Viên liền hỏi :

– Vậy thì chúng ta phải làm thế nào mới có thể thoát thân được?

Vưu nhị nương đáp :

– Trước mắt không có cách nào để thoát ra ngoài miệng cốc được. Tạm thời ta dẫn mọi người đến một nơi ẩn náu lại, để chờ đợi cơ hội.

Phùng Viên liền dừng bước nói :

– Không được, chúng ta phải thừa lúc đêm khuya xông ra ngoài miệng cốc.

Nếu như ẩn nấp lại trong cốc sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ tìm ra chúng ta.

Phí Minh Châu cũng lên tiếng :

– Nếu như ngươi không muốn dẫn đường, bọn ta tự mình cũng có thể xông ra.

Vưu nhị nương cười nhạt nói :

– Nếu như các người không nghe lời ta, thế thì chỉ có một kết quả duy nhất mà thôi. Đấy là quay trở lại thạch lao.

Hà Lăng Phong liền xua tay ngăn cản Phùng Viên và Phí Minh Châu, mỉm cười nói :

– Nhị nương, bây giờ chúng ta cùng chung số phận, tất nhiên bọn tại hạ phải nghe theo lời của người rồi. Nhưng Nhị nương cũng nên đem dự định của mình nói cho mọi người nghe thử, để mọi người hiểu được tình hình thật sự hiện giờ ra sao.

Hà Lăng Phong tiếp :

– Nhị nương tính dẫn bọn tại hạ ẩn trốn ở đâu? Và phải ẩn trốn lại chừng bao lâu?

Vưu nhị nương nói :

– Dãy nhà ở phía đông hậu viện có một hoa viên bên trong hoa viên có một ngọn núi giả. Chúng ta có thể ẩn nấp ở trong động ngọn núi giả đó. Còn việc ẩn nấp bao lâu, phải xem tình hình mới có thể quyết định được.

Hà Lăng Phong nói :

– Ngọn núi giả trong hoa viên kia có an toàn không chứ?

Vưu nhị nương nói :

– Đương nhiên là an toàn.

Hà Lăng Phong hỏi :

– Tại sao?

Vưu nhị nương đáp :

– Bởi vì hoa viên kia nằm ở dãy nhà phía đông, mà dãy nhà phía đối lại là chỗ ở của Trưởng Lão viện. Cốc chủ và Trưởng Lão viện không hợp nhau nên các lão lão không dễ gì chấp thuận cho người khác vào lục soát.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Nhưng mà Nhị nương có biết vị lão lão kia cũng sẽ không tha cho bọn chúng ta.

Vưu nhị nương nói :

– Cho nên ta mới đặc biệt chọn dãy nhà phía Đông ấy ẩn nấp. Tông tích của chúng ta, Cốc chủ nhất định sẽ phát hiện ra. Nhưng vì trong phạm vi của Trưởng Lão viện, nên Cốc chủ phải đến Trưởng Lão viện để đòi người. Nếu vậy sẽ phát sinh ra sự tranh chấp giữa Cốc chủ và các lão lão. Đến lúc đó, việc canh chừng ngoài miệng cốc sẽ bị lơ là, và đây chính là cơ hội tốt để chúng ta thoát thân.

Hà Lăng Phong trầm ngâm một hồi gật đầu cười nói :

– Thôi được, chúng ta cứ y theo sự an bày của Vưu nhị nương.

Phùng Viên và Phí Minh Châu nhìn thấy Hà Lăng Phong đã đồng ý, nên cũng không phản đối.

Có thể nói trong động tòa núi giả không mấy kín đáo. Nhưng vì nơi nằm trong phạm vi của Trưởng Lão viện nên không ai dám tùy tiện bước vào. Bởi vây nơi đây vô cùng yên tĩnh.

Bốn người vừa nằm nghĩ một hồi thì trời đã sáng. Trong hoa viên đã bắt đầu, có các lão lão đi tản bộ hoặc là luyện công. Nhưng có điều không ai ngờ rằng, có người đang ẩn nấp bên trong tòa núi giả kia.

Đến gần trưa bên ngoài hoa viên có tiếng ồn nhưng bên trong vẫn yên lặng không một bóng người. Có lẽ Cốc chủ đã lần mò ra được tông tích của bốn người và đã thương thuyết với Trưởng Lão viện về việc tìm kiếm. Nhưng yêu cầu của Cốc chủ đã bị các lão tử chối.

Đến khi màn đêm bắt đầu buông xuống trong hoa viên vẫn chưa bị lục soát, tình hình bên ngoài như thế nào cũng chẳng có ai biết. Suốt cả ngày bốn người họ chưa có ăn uống gì cả nên giờ này bụng đã đói cồn cào và gần như không còn chịu đựng được nữa.

Vưu nhị nương lên tiếng nói :

– Mọi người cứ yên tâm ở đây chờ đợi, để ta đi dò la tình hình một chút.

Tiện thể sẽ nghĩ cách tìm về một chút đồ ăn.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Để tại hạ cùng đi với Nhị nương.

Vưu nhị nương nói :

– Trong trang viện toàn là nữ cả, ngươi đi cùng với ta sao tiện. Yên tâm, ta sẽ trở về ngay thôi.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhị nương đi một mình không được tiện lắm. Nếu lỡ như có xảy ra chuyện gì ngay cả một người báo tin cũng không có. Thôi thì để Phí cô nương cùng đi, có gì còn có thể giúp đỡ.

Sau khi hai người rời khỏi tòa núi giả, Phùng Viên liền nói với Hà Lăng Phong :

– Ta thấy ả họ Vưu này không thể tin cậy được. Thật ra ả ta không muốn rời khỏi Mê cốc này mà chỉ muốn đầu quân với Trưởng Lão viện mà thôi. Lần ra đi này nhất định ả ta sẽ bán rẻ chúng ta cho Trưởng Lão viện để lập công.

Hà Lăng Phong nói :

– Điều này rất có thể xảy ra. Nhưng trước mắt chúng ta phải dựa vào sự giúp đỡ của ả mới mong thoát khỏi Mê cốc này. Nếu như không tin tưởng ả, chúng ta có thể ngầm đề phòng là được rồi.

Phùng Viên nói :

– Lỡ như ả ta thật sự bán rẻ chúng ta, như vậy lão đệ sẽ ứng phó ra sao?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Chúng ta chỉ hy vọng đừng bao giờ xảy ra chuyện này. Con nếu lỡ như có xảy ra, chúng ta cũng phải chống trả tới cùng, không thể thúc thủ chịu trói. May mà tiểu đệ đã học trộm được mấy chiêu đao pháp của bọn họ, đến lúc lâm trận ít nhiều cũng có chỗ sử dụng.

Phùng Viên nói :

– Đúng rồi, ta cũng đang định hỏi lão đệ. Đêm qua khi lão đệ giả đấu cùng với Phương Huệ Nhi đao pháp mà lão đệ sử dụng có phải là Hồng Tụ đao quyết hay không?

Hà Lăng Phong nói :

– Đó là khi Vưu nhị nương cùng Phương Huệ Nhi giao đấu với nhau tiểu đệ đã học trộm được mấy chiêu. Có điều đáng tiếc lúc ấy tiểu đệ chỉ nhìn lướt qua mà thôi nên không nhớ kỳ lắm. Bây giờ để tiểu đệ múa lại cho lão đại ca xem, để khi cần kíp có thể ứng biến.

Phùng Viên xua tay nói :

– Khoan đã, để đề phòng có chuyện không hay xảy ra. Tốt nhất là chúng ta nên đổi chỗ ẩn nấp khác rồi hãy từ từ luyện đao pháp.

Hà Lăng Phong nói :

– Đổi chỗ khác? Chúng ta có thể đổi đến đâu chứ?

Phùng Viên nói :

– Đến đâu cũng được, ngoại trừ ở chỗ này. Ta vẫn cảm thấy ả họ Vưu kia không đáng tin cậy chút nào, cho nên đề phòng ả ta trước là tốt nhất.

Cả hai liền chui ra khỏi hang động, đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không tìm ra được chỗ nào kín đáo cả. Chỉ có tiến vào cửa bên trái hoa viên, là có một vách đá. Sau vách đá có thể ẩn nấp được hai người.

Hai người vừa ẩn mình vào chỗ nấp thì đã nghe bên ngoài hoa viên có tiếng bước chân.

Phía sau ngọn đèn là hai bóng người.

Người đi trước là Vưu nhị nương, nhưng người đi sau không phải là Phí Minh Châu.

Vưu nhị nương cầm chắc đèn lồng cúi đầu bước đi. Người phía sau mặt mày đầy vẻ đắc ý đó, không ai khác hơn là Hoa Cầm.

Trong mắt Phùng Viên lộ vẻ giận dữ, tay lão nắm chặt cán đao từ từ rút ra khỏi võ.

Hà Lăng Phong cũng nắm chặt cán đao, còn tay kia chàng ấn lên mu bàn tay cầm đao của Phùng Viên. ý nói hãy đừng nên quá manh động.

Vưu nhị nương dẫn Hoa Cầm đến bên dưới ngọn núi giả rồi dừng lại.

Hoa Cầm ngửa mặt lên trên nhìn, mỉm cười nói :

– Chính là ở đây?

Vưu nhị nương gật gật đầu.

Hoa Cầm đằng hắng một tiếng nói :

– Phùng đại hiệp, Hà đại hiệp xin mời hai vị ra đi. Các lão lão đã chuẩn bị tiệc rượu sẵn để tiếp đãi hai vị rồi.

Phùng Viên lạnh lùng hứ một tiếng, miệng lẩm bẩm chửi :

– Đồ chết tiệc, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta.

Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

– Xem tình hình Phí Minh Châu nhất định đã rơi vào tay của bọn họ. Lão đại ca phải nên bình tĩnh lại một chút mới được.

Phùng Viên nói :

– Việc đã đến nước này chỉ còn có cách liều mạng mà thôi. Chúng ta giết hai ả này trước rồi hãy tính.

“Đừng vội!” Hà Lắng Phong hạ giọng nói :

– Cho dù có liều mạng cũng không thể nào cứu được Phí Minh Châu. Nhân lúc bọn chúng còn ở đây tìm kiếm tại sao chúng ta không trở vào bên trong để cứu người?

Hai mắt Phùng Viên chợt sáng lên :

– Đúng vậy tại sao ta lại không nghĩ đến cách này nhỉ?

Nói xong cả hai liền nhè nhẹ rời khỏi chỗ nấp nhanh nhẹn thoát ra khỏi cửa hoa viên, băng mình nhanh về hướng dãy nhà phía Đông.

Bên trong nội sảnh đèn đuốc sáng trưng nhưng phía ngoài cửa và bên ngoài hành lang đều không thấy một bóng người.

Phùng Viên đưa mắt nhìn trộm vào bên trong cửa sổ. Bên trong hoa đình quả nhiên có bày tiệc rượu rất là thịnh soạn.

Rượu đã rót vào trong chung, thức ăn vốn còn đang bốc khói. Nhưng trên bàn tiệc chỉ có hai người, ngồi im lặng đối diện nhau.

Ngồi ở trên ghế chủ nhân chính là Đồng lão lão còn người kia là Phí Minh Châu.

Phùng Viên cảm thấy rất kỳ lạ, bởi vì Phí Minh Châu không hề bị trói, cũng như không giống bị điểm huyệt. Tuy nàng không mở miệng lên tiếng nhưng thần sắc rất an nhàn, thậm chí trên miệng còn hơi mỉm cười.

Đồng lão lão thì đang ngồi nhắm mắt lim dim, dáng vẻ như đang ngồi chờ khách rất thành khẩn. Nhìn dáng vẻ bà ta lúc này hoàn toàn khác hẳn lần tuyên phán cực hình lần trước.

Hà Lăng Phong hơi nhíu mày lại, hiển nhiên là cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho nghi ngờ.

Phùng Viên đưa tay lên chỉ mình rồi lại chỉ chỉ vào trong nội sảnh làm mấy tư thế. Ý lão muốn nói Hà Lăng Phong hãy đứng bên ngoài tiếp ứng, còn lão sẽ một mình vào bên trong cứu người.

Hà Lăng Phong lắc đầu, dùng tay ra dấu mấy cái, ý muốn nói chàng đã biết vài chiêu Hồng Tụ đao quyết, nên chàng vào trong cứu người phù hợp hơn.

Hai người đều biết công lực của Đồng lão lão là rất thâm hậu, cho nên mới dùng tay ra dấu mà không dám lên tiếng. Nhưng ai ngờ vẫn bị bà ta phát hiện.

Đồng lão lão chợt mở mắt ra, hướng về phía cửa sổ mỉm cười nói :

– Mời hai vị vào trong này, đừng để rượu và thức ăn nguội hết.

Phùng Viên và Hà Lăng Phong liền thất kinh đưa mắt nhìn nhau, cả hai không còn cách nào khác, đành đẩy cửa bước vào.

Phí Minh Châu vội đứng lên mỉm cười nói :

– Phùng đại ca, Hà đại ca, chúng ta quả thật là may mắn. Đồng lão lão không hề có ý gì cả. Hai vị xem Đồng lão lão nghe chúng ta cả ngày chưa có ăn thứ gì, bèn hạ lệnh chuẩn bị rượu và rất nhiều thức ăn, còn lại phái Hoa đại nương đi mời hai vị. Không biết hai vị đại ca có gặp được...

Phí Minh Châu nói một mạch đến đây, Phùng Viên nói :

– Bọn ta muốn cô nương đi thám thính tin tức, tại sao cô nương lại để lộ hành tung?

Phí Minh Châu cười nói :

– Phùng đại ca xin đừng quá nóng giận. Kỳ thật Đồng lão lão đã biết rõ hành tung của chúng ta từ lâu. Đồng lão lão còn cho người canh giữ cửa hoa viên cho chúng ta. Bởi vì thanh thiên bạch nhật gặp nhau không tiện. Cho nên khi tiểu muội cùng Vưu Nhị Vương vừa ra khỏi hoa viên là được mời đến đây ngay.

Đồng lão lão mỉm cười nói :

– Không sai, từng hành vi cử chỉ của các vị đêm qua, ta đây đều biết rõ tất cả. Hơn nữa ta cũng biết các vị sẽ không có cách gì trốn ra khỏi miệng cốc, tất nhiên phải ẩn nấp lại ở dãy nhà phía Đông này. Cho nên ta mới lệnh cho bọn tuần đêm bỏ trống tất cả cửa, nên chư vị mới đột nhập vào hoa viên một cách thuận lợi như vậy.

Phùng Viên hứ một tiếng :

– Nếu nói vậy, bọn tại hạ đã trúng kế của lão lão từ lâu rồi sao?

Đồng lão lão cười nói :

– Đây không phải là trúng kế mà là tình thế ép buộc, đương nhiên phải diễn biến như vậy. Hay cũng có thể nói ý trời đã an bày sẵn như vậy. Nhị vị, rượu và thức ăn đều đã nguội hết rồi. Vậy mời hai vị ngồi xuống trước rồi chúng ta từ từ nói tiếp.

Phùng Viên đưa mắt nhìn Hà Lăng Phong, hai người nắm chặt cán đao, ngồi xuống hai bên tả hữu Đồng lão lão.

Đồng lão lão dường như không hề chú ý đến việc bọn họ mang đao vào trong nội sảnh, mà chỉ mỉm cười đưa chung lên nói :

– Các vị đều đã đói vậy trước tiên mọi người hãy ăn thật no, rồi hãy bàn đến việc đại sự.

Chương 23: Băng Cung

Phùng Viên nói :

– Nói rất đúng, dẫu sao một người chỉ có một mạng mà thôi. ăn no một chút mới có sức để liều mạng. Nào, mọi người hãy cùng cạn ly.

Hà Lăng Phong và Phí Minh Châu cũng cầm đũa lên, bắt đầu ăn uống.

Đồng lão lão tất nhiên là không đói, nhưng cũng uống với họ vài chung.

Chẳng bao lâu, Hoa Cầm và Vưu nhị nương cũng đã quay trở lại, nhưng bọn họ chỉ đứng hầu bên cạnh mà thôi. Ngoài ra không thấy có một ai ra vào nội sảnh.

Rượu được vài tuần, Đồng lão lão mới bắt đầu lên tiếng :

– Đối với nội tình Mê cốc các vị cũng đã biết ít nhiều. Đương nhiệm Cốc chủ Đường Tiểu Tiên, nhất định chắc cũng đã nói với các vị về việc giải tán Trưởng Lão viện, các lão lão muốn tranh quyền với Cốc chủ và có ý muốn đoạt chức bảo tọa Cốc chủ. Về việc này trước tiên ta cần phải giải thích sơ lượt. Vậy các vị cứ vừa ăn vừa nghe ta nói về quá trình hình thành Cốc chủ của bổn cốc như thế nào?

Trong miệng Phùng Viên ngốn đầy thức ăn, nhưng lão ta vẫn lên tiếng nói :

– Lão lão cứ việc nói, bọn ta đang lắng nghe đây.

Đồng lão lão đằng hắng mấy cái rồi mới từ từ nói :

– Tổ sư bổn cốc di huấn rằng, địa vị Cốc chủ là cao nhất và phải do nữ nhân đảm nhận, cho nên bất kỳ một Cốc chủ nào trước khi trưởng thành đều phải chịu sự giám sát của Trưởng Lão viện. Sau khi Cốc chủ trưởng thành phải được cứ hành tuyển phối đại lễ, cũng do Trưởng Lão viện chủ trì. Nói trắng ra một chút, Cốc chủ tuy địa vị cao nhất, nhưng thực quyền thì nằm trong tay Trưởng Lão viện. Chỉ có sau khi thành hôn, trong khoảng thời gian Cốc chủ tương lai vẫn còn nhỏ chưa có thể kế vị được, Cốc chủ đương nhiệm mới có thực quyền trong tay, có thể không chịu sự khống chế của Trưởng Lão viện.

Phùng Viên cứ cúi đầu lo ăn uống, dường như không hề chú ý lắng nghe.

Đến lúc này, lão ta đột nhiên xen vào hỏi :

– Thế nào gọi là tuyển phối đạo lễ.

Đồng lão lão nói :

– Tuyển phối chính là tuyển chọn phu quân cho Cốc chủ. Đây cũng chính là vì Cốc chủ đời sau an bày.

Phùng Viên lại hỏi :

– Người thế nào mới đủ tư cách làm phu quân của Cốc chủ?

Đồng lão lão nói :

– Phàm những ai là nam tử chưa thành hôn sống ở trong cốc, đều có tư cách được tuyển chọn. Đương nhiên đối với dung mạo, hình dáng, trí lực của những người được tuyển chọn đó, đều do Trưởng Lão viện quyết định. Sau đó mới được cho phép tham dự tranh đua.

Phùng Viên nói :

– Cách tranh đua ra sao?

Đồng lão lão nói :

– Cách tranh đua này rất đơn giản. Sau khi Cốc chủ trưởng thành, Trưởng Lão viện bắt đầu để ý đến những thanh niên tuấn tú ở trong cốc, để chuẩn bị cho việc tuyển chọn. Sau khi chọn lựa được trên mười người, Trưởng Lão viện mới cử hành tuyển phối đại lễ. Trong ngày hôm đó, toàn bộ mọi người trong cốc đều ca hát nhảy múa và vui chơi. Nếu như Cốc chủ chọn được một thanh niên nào vừa ý, liền mang tràng cầu hoa đeo vào cổ người đó. Người ấy lập tức trở thành phu quân của Cốc chủ và ngay đêm hôm đó đã có thể thành thân được. Nhưng người thanh niên kia chỉ có thể lưu lại ở trong nội viện ba ngày mà thôi. Sang ngày thứ tư phải dời ra bên ngoài viện đợi lệnh.

Phùng Viên nói :

– Tại sao phải như vậy?

Đồng lão lão nói :

– Bởi vì trong viện toàn là nữ nhân. Người thanh niên kia chỉ có trách nhiệm truyền thừa đời sau mà thôi. Nếu như sang tháng thứ hai mà vẫn chưa có tin vui, có thể triệu người thanh niên kia vào trong nội viện ba đêm nữa. Giả sử như trong một năm mà vẫn chưa có tin vui, như vậy phải tiến hành cuộc tuyển phối khác.

Dường như Phùng Viên rất có hứng thú về vấn đề này, nên liền hỏi tiếp :

– Nếu như đứa bé sau khi sanh ra không phải là nữ thì sao?

Đồng lão lão nói :

– Giả dụ sau khi sanh ba lần vẫn không phải là nữ cũng phải tiến hành cuộc tuyển phối khác. Còn những đứa bé nam kia sẽ do bên phía chàng trai nuôi dưỡng. Đến khi nào Cốc chủ sanh được một bé nữ, khi ấy Cốc chủ với chàng thanh niên kia mới thật sự được xem như phu thê.

Phùng Viên cười cười nói :

– Những chuyện này chẳng khác chuyện ong bướm.

Đồng lão lão nói :

– Vì lời di huấn của tổ tiên, không thể không làm như vậy được.

Phùng Viên nói :

– Nhưng các hạ nói cho bọn tại hạ nghe những việc này là có dụng ý gì.

Đồng lão lão nói :

– Ta nói những lời này chỉ hy vọng các vị hiểu được quá trình hình thành Cốc chủ của bổn cốc. Điều này chứng minh rằng Trưởng Lão viện tuyệt đối không phải muốn tranh giành quyền lực với Cốc chủ. Bởi vì Đường Tiểu Tiên tuy là Cốc chủ nhưng vẫn còn chưa thành hôn, nên phàm tất cả mọi việc đều phải nghe theo Trưởng Lão viện. Những lời của Đường Tiểu Tiên đều là những lời có ý khiêu chiến. Đường Tiểu Tiên làm như vậy là vì muốn các vị giúp sức cho mình để đạt dược mục đích phản cốc khinh tổ mà thôi!

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

– Đường Tiểu Tiên là Cốc chủ, mà còn phản cốc hay sao?

Đồng lão lão nói :

– Vừa rồi ta đã nói qua, Cốc chủ chẳng qua chỉ là danh phận chứ không có nhiều thực quyền. Nhưng mà Đường Tiểu Tiên tuổi tác tuy nhỏ, dã tâm lại rất lớn. Tiểu Tiên bất mãn với những qui định của tổ tiên định ra, cho rằng quyền lực của Trưởng Lão viện cao hơn Cốc chủ nên muốn giải tán Trưởng Lão viện, để tập trung quyền lực vào trong tay mình. Vì vậy Đường Tiểu Tiên không ngần ngại cấu kết với người bên ngoài đàn áp đồng môn.

Phùng Viên cười nói :

– Đây là chuyện nội bộ của các người, đâu có quan hệ gì với bọn tại hạ. Vả lại bọn tại hạ cũng chẳng có sức lực để giúp ai cả, và càng không có ý muốn tham dự vào những chuyện thị phi như vầy.

Đồng lão lão nói :

– Nếu như Phùng đại hiệp không can dự vào, thì việc đó tốt biết mấy. Đáng lẽ ra các vị không nên mang Yên Chi bảo đao trao cho Đường Tiểu Tiên để giúp Tiểu Tiên đối kháng lại Trưởng Lão viện.

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Bọn tại hạ chỉ dùng Yên Chi bảo đao để đổi lấy Hồng Tụ đao quyết và sự bình an rời khỏi Mê cốc này. Ngoài ra không hề có ý hợp tác với Cốc chủ.

Đồng lão lão nói :

– Nếu là như thế, Trưởng Lão viện cũng có thể dùng điều kiện giống như vậy để trao đổi với các vị, không biết các vị có đồng ý hay không?

Phùng Viên nhún vai nói :

– Đáng tiếc bảo đao chỉ có một, hơn nữa bọn tại hạ đã giao bức họa đồ cất giấu bảo đao cho Đường Tiểu Tiên, không có cách gì lấy lại được.

Đồng lão lão nói :

– Việc này đâu có gì khó. Phùng đại hiệp có thể vẽ lại một bức họa đồ khác giống y như vậy. Ta bảo đảm cũng sẽ tặng mọi người Hồng Tụ đao quyết và hộ tống mọi người rời khỏi Mê cốc một cách an toàn.

Phùng Viên nói :

– Những lời này có thật hay không?

Đồng lão lão nói :

– Đương nhiên là thật rồi!

Phùng Viên nói :

– Chỉ cần tại hạ trao cho các hạ một bức họa đồ, giống y như vậy các hạ sẽ lập tức đưa bọn tại hạ rời khỏi Mê cốc ngay?

Đồng lão lão nói :

– Đúng vậy!

Phùng Viên dường như hơi bị bất ngờ, lão suy nghĩ một hỏi rồi nói :

– Tại hạ đồng ý. Nhưng bọn tại hạ phải rời khỏi Mê cốc trước. Khi nào đến cửa Mê cốc tại hạ sẽ trao bức họa đồ cho các hạ, như vậy các hạ có làm được hay không?

Đồng lão lão nói :

– Tất nhiên là làm được. Nhưng nếu như không có gì bảo chứng, ta làm thế nào có thể tin dược sau khi ra khỏi cốc, Phùng đại hiệp có giữ lời hứa hay không? Hơn nữa không biết bức họa đồ kia có phải là thật không chứ?

Phùng Viên nói :

– Vậy theo ý của các hạ như thế nào?

Đồng lão lão nói :

– Nếu theo ý ta, ta đương nhiên muốn lấy được Yên Chi bảo đao trước rồi mới đưa các vị rời khỏi cốc. Nhưng nếu là như vậy, các vị hiển nhiên cũng không thể tin tưởng được. Vậy thì chúng ta nên tìm ra một biện pháp lưỡng toàn mới được. Để hai bên không ai bị thiệt thòi cả.

Phùng Viên nói :

– Đúng vậy. Lão lão là người biết chuyện, tại hạ xin muốn được nghe ý kiến của người trước.

Đồng lão lão nói :

– Thật tình mà nói, nếu chiếu theo qui định của bổn cốc các vị tuyệt đối không bao giờ có cơ hội để rời khỏi Mê cốc. Bởi vậy giả sử ta có đưa các vị ra khỏi cốc, cũng chỉ có thể bằng cách âm thầm mà thôi. Chứ không thể nào công khai bước ra được.

Phùng Viên nói :

– Về điểm này bọn tại hạ rất hiểu.

Đồng lão lão nói :

– Ta nghĩ, điều mà các vị cảm thấy khó khăn chính là không cách nào giải phá được Hồng Tụ đao quyết. Nếu như có thể lãnh hội được sự huyền diệu của Hồng Tụ dao quyết. Đến lúc ấy, ta sẽ tạo cơ hội cho các vị thoát ra ngoài.

Không biết biện pháp này các vị có đồng ý hay không?

Phùng Viên trầm ngâm một hồi, nói :

– Lão lão sẽ tạo cơ hội như thế nào để cho bọn tại hạ thoát thân? Không biết lão lão có thể tiết lộ ra cho bọn tại hạ biết hay không?

Đồng lão lão nói :

– Sau khi các vị trao cho ta bức họa đồ, ta sẽ an bày cho các vị một chỗ ở thật an toàn và yên tĩnh, để các vị yên tâm luyện tập Hồng Tụ đao quyết. Đợi đến khi lấy được bảo đao, Trưởng Lão viện sẽ triệu tập tất cả cư dân ở trong cốc để cử hành tuyển phối đại lễ cho Đường Tiểu Tiên. Trong lúc mọi người ca hát vui đùa, các vị có thể âm thầm rời khỏi cốc.

Phùng Viên liền vỗ tay một tiếng khen :

– Kế hay. Chúng ta cứ quyết định như vậy. Mau lấy giấy bút cho tại hạ.

Đồng lão lão vô cùng mừng rỡ, liền vội đích thân đi chuẩn bị giấy bút. Thậm chí còn kêu Hoa Cầm và Vưu nhị nương tạm thời thối lui, để đề phòng bại lộ tin tức.

Hà Lăng Phong nhìn thấy xung quanh không có người liền vội thấp giong nói :

– Lão đại ca khoan vội vã đã. Đồng lão lão này rõ ràng...

Phùng Viện hạ giọng cắt ngang :

– Đừng để ý đến bà ta. Dù sao đấy cũng chỉ là một lão nhân mà thôi. Cứ để mặc cho bọn họ cùng nhau tranh giành.

Bức họa đồ đã được vẽ xong. Đồng lão lão xem qua một lượt, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng. Bà ta liền an bày bồ câu đưa tin ra ngoài ngay.

Sau đó quay sang căn dặn Hoa Cầm :

– Mau đi chuẩn bị mọi thứ để ta đích thân dẫn ba vị đây đến nơi luyện tập đao pháp.

Không bao lâu, Hoa Cầm trở lại hồi báo :

– Bẩm lão lão, tất cả mọi thứ đã được chuẩn bị.

Đồng lão lão mặt mày tươi cười đưa tay ra nói :

– Mời ba vị đi theo ta!

Vừa bước ra ngoài nội sảnh, đã có bốn phụ nữ mặc hồng y viền xanh đứng phía ngoài đợi sẵn. Trên tay mỗi người đều có ôm một chiếc bao lớn.

Mọi người lợi dụng bóng đêm đi xuyên qua hậu viện, hướng thẳng về phía cuối cốc. Càng đi về phía trước đường càng khó đi, cảnh vật càng hoang vu hơn.

Dần dần ngay cả khói trong làng cũng không còn nhìn thấy nữa.

Hà Lăng Phong đột nhiên cảm thấy bồn chồn, thấp giọng nói :

– Lão đại ca, tình hình không ổn rồi. Đại ca có nhìn thấy đất ở đây không?

Phùng Viên cúi đầu xuống nhìn lập tức biến sắc mặt.

Nhưng Phí Minh Châu nhìn thấy không có gì khác biệt, vội hỏi :

– Đất ở đây như thế nào?

– Đất ở đây không giống đất ở phía trước cốc. Càng đi sâu vào trong màu đất càng sậm. Nhưng bây giờ đã biến thành màu đen. Hơn nữa, ở đây ngoài đất đá ra gần như một ngọn cỏ cũng không thể sanh trưởng được.

Phí Minh Châu vẫn không hiểu nói :

– Đây là đo duyên cớ gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Nơi mà chúng ta được đưa đến có thể chính là Băng cung và hầm lửa.

Phí Minh Châu toàn thân chấn động. Cuối cùng nàng cũng đã hiểu.

* * * * *

Nơi đây chính là đáy cốc. Bên dưới những vách đá là một dãy thạch thất, có tất cả ba người phụ nữ ở. Cả ba người phụ nữ này tuổi tác đã rất lớn, thân phận cũng không phải nhỏ. Trong đó có hai người là sứ giả mặc hồng y viền xanh.

Còn người kia là thân phận Trưởng lão mặc hồng y viền bạc.

Vị trưởng lão kia tuổi ngoài bát tuần, đầu tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt nhìn vẫn còn trẻ. Hai mắt bà ta sâu hoắm, hóa ra bà ta bị mù.

Còn hai người sứ giả tuổi trạc tứ tuần, cả hai cũng đều bị mù.

Đồng lão lão vừa dẫn mọi người đến trước dãy thạch thất, cả ba người phụ nữ đã ra bên ngoài nghênh đón.

Phàm những người mù đều rất thính tai.

Đồng lão lão tỏ vẻ rất cung kính với vị trưởng lão kia, thân mật nói :

– Phó tỷ, đã lâu không đến thăm người. Lâu nay vẫn khỏe chứ?

Nhưng Phó lão ngược lại lạnh lùng trả lời :

– Vẫn y như vậy, có thể ăn uống được xem như đã vui lắm rồi.

Đồng lão lão nói :

– Phó tỷ thật là có phúc, không giống tiểu muội bận rộn từ sáng đến tối cũng không biết là bận đến lúc nào mới hết. Có lúc muốn ngồi xuống ăn một chút cũng không có thời gian.

Phó lão lão liền cắt ngang :

– Hôm nay ngươi đến hậu cốc này thật ra để làm gì?

Đồng lão lão nói :

– Tiểu muội hôm nay đặc biệt đưa ba người này đến đây.

Phó lão lão đưa tay ra nói :

– Hãy đưa Yếu Hiệu bài đây!

Đồng lão lão lấy từ trong người ra một chiếc thẻ bài nhỏ bằng đồng, mỉm cười trao cho thiếu phụ đứng ở bên cạnh. Người thiếu phụ kia mới trao chiếc thẻ bài trao lại cho Phó lão lão.

Chiếc thẻ bài không lớn nhưng ở giữa có một cái lỗ, kiểu dáng cũng rất là đặc biệt.

Phó lão lão cẩn thận sờ một hồi rồi lên tiếng hỏi :

– Mấy người?

– Ba vị!

– Mấy nam, mấy nữ?

– Hai nam, một nữ.

– Có cần phải phân riêng ra không?

– Không cần, bọn họ đều là người một nhà cả

– Tốt!

Phó lão lão đưa chiếc thẻ bài lên nói :

– Để vật này ở lại đây, bây giờ ngươi có thể thối lui.

Đồng lão lão nói :

– Phó tỷ, ba vị khách đây công phu không phải tệ. Phó tỷ nên tiếp đãi chu đáo một chút.

Phó lão lão hừ một tiếng lạnh lùng nói :

– Yên tâm đi, lão già này tuy hai mắt không được tiện lắm, nhưng chưa bao giờ không hoàn thành trách nhiệm của mình.

Đồng lão lão kêu đưa ba chiếc túi cho bọn Phùng Viên, mỉm cười nói :

– Ba vị, ta chỉ đưa các vị đến đây thôi, còn tất cả những việc khác đã có vị Phó lão lão đây an bày cho các vị. Hy vọng các vị có thể chuyên tâm luyện tập đao pháp. Những thứ này đều cần dùng đến cả, xin các vị hãy nhận lấy.

Phí Minh Châu nói :

– Nơi đây là đâu mà Đồng lão lão lại chuẩn bị cho bọn tại hạ chu đáo như vậy?

Đồng lão lão nhún vai mỉm cười nói :

– Không phải ba vị muốn tìm một nơi thật yên tĩnh và bí mật để luyện Hồng Tụ đao quyết hay sao? Đây chính là nơi luyện đao tốt nhất.

Nói xong Đồng lão lão cùng bọn thủ hạ quay lưng bỏ di. Phí Minh Châu trầm giọng nói :

– Phùng đại ca, Hà đại ca, chúng ta đã bị gạt rồi. Họ Đồng quả thật không có ý tốt.

Phùng Viên không nói không rằng, lão vội vàng mở thử một chiếc túi ra.

Bên trong là một phần lương khô và mấy bộ đồ ngự hàn rất dày.

Lão mở tiếp hai chiếc túi còn lại, toàn bộ đều giống như nhau.

Hà Lăng Phong thở dài một tiếng :

– Băng cung luyện đao. Đây chính là Băng cung.

– Không sai!

Phó lão lão tiếp lời chàng :

– Đây chính là Băng cung.

* * * * *

Băng cung cực lạnh, bên trong thạch thất cũng lạnh một cách ghê gớm.

Ba người đều mặc áo ngự hàn vào, bước theo Phó lão lão và hai sứ giả vào trong thạch thất.

Thần sắc của ba người nữ phụ mù này còn lạnh lùng hơn cả cái lạnh bên trong thạch thất. Vậy mà trên người họ chỉ mặc độc nhất một chiếc áo mỏng mà thôi.

Chỉ dựa vào điểm này cũng đã biết ba người phụ nữ mù này, đều có một nội lực vô cùng thâm hậu.

Cho nên lúc nay bọn Phùng Viên đã hoàn toàn bỏ ý định đào tẩu.

Sau khi bước vào bên trong thạch thất, Phó lão lão trước tiên hỏi danh tánh ba người. Sau đó lấy ra ba hoàn thuốc nói :

– Các người đã biết Băng cung, chắc cũng từng nghe nói qua hầm lửa. Nhưng để cho các ngươi được công bằng, già này sẽ nói sơ lượt cho các người biết một số việc.

Ba người đều im lặng không dám lên tiếng, cơ hồ bọn họ đã không còn hứng để cầu sống nữa.

Phó lão lão lại nói tiếp :

– Băng cung, hầm lửa đều là những kỳ cảnh của bổn cốc, cũng là nơi cất giấu bảo tàng châu báu của bổn cốc. Tuyệt thế kỳ học Hồng Tụ đao quyết cũng nằm ở trong Băng cung! Nhưng bên trong Băng cung cực kỳ lạnh, giọt nước rơi xuống sẽ thành băng ngay. Cho dù là người có võ công cao siêu đến đâu cũng không thể nào sống ở trong đấy đến sáu canh giờ được.

Nói đến đây, Phó lão lão đưa ba hoàn thuốc lên nói :

– Nhưng phàm những ai bước vào trong Băng cung, bổn cốc đều tặng cho một viên tâm đơn này. Sau khi uống viên tâm đơn này vào, mọi người có thể kháng cự lại với cái lạnh được thêm sáu canh

giờ nữa. Hay nói cách khác, các ngươi có thể sống được ở trong Băng cung đến mười hai canh giờ. Có được khoảng thời gian này, có thể ung dung luyện tập đao pháp, cũng có thể nghĩ cách để thoát thân.

Cả ba người họ không lên tiếng nói gì, nhưng cả ba đều đang tập trung lắng nghe, hiển nhiên là bọn họ vẫn còn mang hy vọng có thể thoát thân được.

Phó lão lão lại nói :

– Băng cung chỉ có thể bước vào mà không bao giờ có cửa để bước ra.

Cửa duy nhất có thể bước ra được khỏi Băng cung, chính là đi xuyên qua hầm lửa.

Hơn nữa, thời gian chỉ trong vòng mười hai canh giờ mà thôi. Giữa hầm lửa và Băng cung chỉ cách nhau có một hang động. Bên trong hầm lửa, lửa cháy quanh năm không nghỉ. Đừng nói là con người, cho dù là sắt thép cũng phải chảy ra.

Nếu như các ngươi có thể thông qua được hầm lửa, thì các ngươi không chỉ học được tuyệt thế đao pháp bất truyền của bổn cốc mà còn được mọi người dân trong cốc kính mến, đồng thời còn là phu quân của Cốc chủ.

Tuy nhiên, từ khi lập cốc đến nay, chưa có một ai vượt qua được Băng cung và hầm lửa một cách bình yên vô sự. Tất cả mọi người đều đã vùi thây ở trong đấy.

Nói đến đây, bỗng nhiên bà ta cười cười nói :

– Thôi được rồi, những điều cần nói ta đã nói hết. Nếu như các ngươi còn gì thắc mắc, ngay bây giờ có thể nêu ra. Ta sẽ giải thích cho. Còn nếu như không có nghi vấn gì, ta sẽ đưa các ngươi vào trong Băng cung.

Phí Minh Châu nhìn Phùng Viên và Hà Lăng Phong, đột nhiên nước mắt tuôn trào.

Phùng Viên vỗ vai Phí Minh Châu gượng cười nói :

– Tiểu Châu Tử, đừng sợ, mỗi người dù sao cũng chỉ chết có một lần. Một ngôi mộ nóng lạnh giống như vậy dù có dùng bao nhiêu vàng bạc cũng không thể nào mua được.

Lúc này Phí Minh Châu đâu còn tâm trí để nghe lão ta nói gì, nàng đã khóc thành tiếng tự nãy giờ.

Ngược lại sắc mặt Hà Lăng Phong vẫn thản nhiên, không hề có biểu hiện gì.

Một lát sau, chàng mới từ từ nói :

– Tại hạ muốn hỏi Phó lão lão hai việc.

Phó lão lão nói :

– Ngươi cứ hỏi.

Hà Lăng Phong nói :

– Việc thứ nhất, ba hoàn thuốc lão lão trao cho bọn tại hạ phải chăng thật sự có hiệu nghiệm.

Phó lão lão nói :

– Đương nhiên là hiệu nghiệm, già này có thể không cho các ngươi ba hoàn thuốc này, như vậy đâu cần phải gạt các người làm gì? Nếu như các ngươi không tin, khi bước vào trong Băng cung lập tức uống vào ngay thì trong mười hai canh giờ, ngươi tuyệt đối sẽ không cảm thấy rất lạnh.

Hà Lăng Phong gật gật đầu nói :

(thiếu 1 đoạn, trang 157- 160 cuốn 5)

... thanh đao trong tay Phí Minh Châu đồng thời đẩy nàng chếch vào bên trong.

Phùng Viên liền vội bước vào đưa tay đỡ lấy nàng. Cả thân người đều lọt vào bên trong.

Ầm!

Cánh cửa đã đóng sầm lại, chia sơn động ra thành hai đoạn.

Phí Minh Châu liền đưa tay lên che lấy mặt, khóc nức nở nói :

– Phùng đại ca, Hà đại ca, thế là chúng ta đã hết. Chúng ta nhất định sẽ bỏ mạng ở trong Băng cung này.

Hà Lăng Phong bình thản nói :

– Cho dù biết sẽ chết cũng không cần khóc như vậy.

Phí Minh Châu ngẩng đầu lên nói :

– Hà đại ca, tại sao huynh không có một chút sợ hãi gì cả? Lẽ nào Hà đại ca đã có cách thoát thân rồi sao.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Tại hạ không sợ, chỉ vì sợ hãi chẳng cứu được tính mạng của mình. Hơn nữa tại hạ hiểu được, phản kháng không hề có tác dụng gì cả, cho nên không cần phải làm những chuyện này. Bây giờ chúng ta phải dùng hết toàn trí lực để tìm ra một lối thoát thân.

Phí Minh Châu vừa khóc nói :

– Nhưng mà Băng cung và hầm lửa, rõ ràng là con đường chết. Chúng ta tuyệt đối không thể nào còn sống để bước ra ngoài.

Hà Lăng Phong nói :

– Chúng ta chưa thử qua, làm sao biết không có thể ra ngoài được chứ?

Phí Minh Châu nói :

– Hà đại ca không nghe bà ta đã nói qua hay sao? Từ lúc có Mê cốc đến bây giờ chưa từng có ai sống sót bước ra khỏi Băng cung và hầm lửa.

Hà Lăng Phong nói :

– Đó chỉ là bà ta nói mà thôi, chứ chưa chắc từ cổ chí kim không có người vượt qua được. Tại hạ nghĩ nhất định đã từng có người vượt qua thông đạo này.

Phí Minh Châu nói :

– Tại sao Hà đại ca biết được?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như không ai vượt qua được, tại sao bọn họ biết được Băng cung và hầm lửa kia có thể thông ra bên ngoài cốc. Tại sao biết được đâu chính là con đường duy nhất để thoát ra khỏi Mê cốc?

Phí Minh Châu sửng sốt ngạc nhiên, bất giác ngưng khóc lại suy nghĩ một hồi nói :

– Có thể bọn họ nói như vậy để gạt người ta mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu là như vậy, thì năm đời tổ tiên của những người ở trong Mê cốc đã không đặt ra qui định, hễ bước ra được khỏi cốc sẽ được mọi người trong cốc kính mến.

Phí Minh Châu không còn lời để nói cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Từ điều này có thể thấy Băng cung và hầm lửa chỉ là một lối ra gian nan nguy hiểm mà thôi. Người đời trước có thể đi ra được, chúng ta chưa chắc không thể ra được.

Phùng Viên nói :

– Có lý, chúng ta thử đi tìm xem sao?

Nhưng Hà Lăng Phong lại xua tay nói :

– Khoan đã. Tìm đương nhiên là phải tìm rồi, nhưng không thể lỗ mãng như vậy được.

Phùng Viên nói :

– Vậy chứ theo ý lão đệ phải tiến hành như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Trước tiên chúng ta phải nghiêm khắc khống chế thời gian còn lại, như vậy mới có hi vọng thoát hiểm.

Chương 24: Hồng Tụ Đao Quyết

Phùng Viên gật đầu nói :

– Không sai!

Hà Lăng Phong nói tiếp :

– Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta chỉ còn có thể sống được mười hai canh giờ. Trong khoảng thời gian này, chúng ta phải một mặt tìm cách thoát thân, một mặt phải để ý nhớ kỹ sự huyền diệu của Hồng Tụ đao quyết. Hai công việc này tốt nhất là chia ra hai người phụ trách. Còn người còn lại có thể ở lại đây, nếu có thể không nhúc nhích thì đừng nhúc nhích. Ở đây nhất định sẽ ấm áp hơn bên trong Băng cung, nên người lưu lại đây không cần phải uống thuốc, để tiết kiệm bớt một hoàn thuốc cho hai người kia kéo dài thời gian hoạt động thêm chút nữa.

Phùng Viên nói :

– Lão đệ là người thông minh nhớ mau, đương nhiên đảm trách việc nhớ lại Hồng Tụ đao quyết. Còn việc tìm kiếm cách thoát thân do ta đảm nhận.

Phí Minh Châu liền lên tiếng :

– Nữ nhân vốn có tánh kỹ lưỡng cẩn thận, hay là việc nghĩ cách thoát thân hãy để cho tiểu muội đảm nhận. Phùng đại ca hãy nghỉ ngơi.

Phùng Viên cắt ngang nói :

– Không được. Cô nương là nữ nhi nên phải nghỉ ngơi mới đúng. Tất cả những việc này, nên để cho bọn nam nhân chúng ta làm.

Hà Lăng Phong nói :

– Hai người không cần phải tranh giành, công việc tìm lối ra tương đối vất vả, nên người ở lại không cần phải uống thuốc, mà chỉ cần vận công chống lại cái lạnh. Như vậy cũng đã không phải dễ dàng rồi.

Phùng Viên nói :

– Không cần phải làm như vậy. Tiểu Châu Tử vẫn có thể uống thuốc, hoàn thuốc của ta có thể tiết kiệm lại. Có thể tìm được lối ra hay không, ta nghĩ chỉ cần sáu canh giờ đã đủ lắm rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Đây là chuyện quan hệ đến việc sống còn, không thể chỉ dựa vào sự phán đoán là được. Theo lý mà nói để nhớ được Hồng Tụ đao quyết không cần phải dùng đến sáu canh giờ. Việc mà cần nhiều thời gian và tâm huyết nhất, chính là tìm kiếm lối ra. Nếu như không thể còn sống để trở ra, như vậy cho dù có học được Hồng Tụ đao quyết cũng chẳng có ích lợi gì. Theo như tiểu đệ thấy toàn bộ số thuốc này nên để cho Phùng đại ca uống mới phải.

Phí Minh Châu gượng cười nói :

– Chúng ta chỉ còn có một khoảng thời gian sống ngắn ngủi. Nếu như cứ ở đây tranh luận mãi quả thật chẳng đáng tí nào. Ít ra chúng ta nên xem tình hình trong Băng cung này trước mới được. Hai vị thấy muội nói như vậy có đúng hay không?

Phùng Viên nói :

– Đúng vậy! Cho dù có chết, cũng không thể ngồi yên để đợi cái chết được.

Cả ba người đều không ai chịu uống thuốc liền men theo hang động tiến về phía trước.

Những đám sương mù trắng đục kia mỗi lúc một gần hơn, khí lạnh càng lúc càng lạnh thêm.

Đi được một nửa sơn động, ba người đã cảm thấy toàn thân lạnh cứng. Hơi thở vừa thở ra liền biến thành băng ngay.

Cả ba liền lập tức đề tụ chân khí chống lại cái lạnh kinh hồn.

Khi đi gần đến cửa sơn động hai mắt mọi người gần như lạnh đến nỗi không còn chuyển động được nữa.

Nhưng mà ngay lúc ấy, kỳ tích đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Nơi đây là một hang động nằm ở giữa lòng một ngọn núi độ cao chừng mười trượng, nhưng vuông rộng đến ba bốn chục trượng, giống như một cái chén úp ngược xuống.

Trong hang động không có ánh đèn nhưng lại sáng rực như ban ngày. Bởi vì toàn hang động đều kết thành băng dày đến cả trượng. Bên trong một sơn động cao hơn năm thước ở phía đối diện đang phát ra ánh lửa chói lòa.

Ánh lửa chiếu lên những tảng băng, giống như chiếu vào những tấm gương lớn ở trong phòng

kính. Ánh sáng bị sự phản xạ lại của những tảng băng hình thành một thế giới lưu ly trong suốt. Cảnh tượng này không những kỳ quái, mà còn đẹp lạ đến nỗi khiến cho người ta hoa cả mắt.

Cái gì gọi là Thiên hạ vô địch Hồng Tụ đao quyết, chính là ở trong tòa cung điện bằng thủy tinh trong suốt, lấp lánh huyền ảo này.

Nhưng mà đó không phải là đao phổ, cũng không phải là những tấm bích họa, mà là các kiểu chiêu thức do người thật múa.

Toàn bộ đao quyết chỉ có chín thi thể người thật. Tuy những thi thể kia đã có trên mấy trăm năm, nhưng được một lớp băng bao bọc bên ngoài nên không những không thối rửa, mà còn được bảo vệ nguyên vẹn và sống động như thật.

Ngoài chín thi thể ở giữa ra, còn có hơn hai mươi thi thể rải rác xung quanh các nơi trong sơn động. Có thi thể đang ngồi xếp bằng, tập trung nhìn chín thi thể ở giữa. Hiển nhiên người này đang chú ý nhìn những tuyệt kỹ đao pháp. Có thi thể nằm co người lại giống như không chịu nổi cái đói và lạnh ở đây. Có thi thể trừng to hai mắt giận dữ cơ hồ như không cam tâm chịu chết. Cũng có thi thể thần sắc rất an nhiên tự tại, giống như chết rất mãn nguyện, vì đã nhìn thấy được Hồng Tụ đao quyết vậy.

Những thi hài này hiển nhiên đều là những cao thủ võ lâm vì muốn tìm tuyệt thế đao pháp mà đến đây. Trong số đó cũng có bảy huynh đệ họ Dương của Thiên Ba phủ.

Bọn Phùng Viên đứng chết trân trước cửa Băng cung mắt nhìn cảnh tượng này mà cơ hồ như ngây như dại. Bọn họ đều há hốc miệng, mở to mắt ra đứng nhìn, mà quên cả mình đang đứng ở đâu.

Đột nhiên Hà Lăng Phong sực nhớ lại liền lên tiếng nói :

– Mau nhắm mắt lại, lui ra ngay!

Tiếng quát của Hà Lăng Phong đã làm cho Phùng Viên và Phí Minh Châu sực tỉnh lại. Cả bọn liền lập tức quay trở về chỗ vừa rồi.

Cả ba người vội nhắm mắt lại điều khí ngay, một lát sau Phùng Viên mới lắc đầu thở dài nói :

– Nguy hiểm! Thật nguy hiểm.

Phí Minh Châu nói :

– Đây quả thật là cảnh tượng có một không hai. Cộng thêm những chiêu thức đao pháp vô cùng kỳ diệu khiến cho tiểu muội lo nhìn mà quên cả vận khí ngự hàn. Vừa rồi nếu không phải Hà đại ca kịp thời nhắc nhở, có lẽ tiểu muội đã bị băng cứng ở trong đây.

Hà Lăng Phong nghiêm sắc mặt nói :

– Những thi hài đó cũng chính là vì như thế mà mới chết trong Băng cung. Một người nếu như gặp phải cảnh tượng kỳ lạ như vậy, thường thường sẽ bị mê hoặc ngay. Đợi đến khi phát giác ra, thì toàn thân đã bị đông cứng, căn bản không cơ hội để tìm kiếm lối ra.

Phùng Viên gật đầu nói :

– May mà chúng ta ba người cùng vào một lượt, nếu như đơn độc chỉ có một người chắc e rằng khó mà thoát chết.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Có kinh nghiệm lần này, chúng ta càng có cơ hội sống sót hơn.

Phí Minh Châu ngạc nhiên hỏi :

– Tại sao?

Hà Lăng Phong không trả lời, lấy từ trong người ra ba hoàn thuốc, tự uống một viên. Sau đó mang hai viên còn lại trao cho Phùng Viên, nói :

– Hai người hãy đợi ở đây một lát, tiểu đệ sẽ quay lại ngay.

Phí Minh Châu liền hỏi :

– Hà đại ca định đi đâu?

Hà Lăng Phong không trả lời, xoay mình bước vào trong Băng cung.

Không bao lâu Hà Lăng Phong đã trở ra. Trên tay chàng có xách một chiếc túi. Khi mở chiếc túi ra, bên trong có rất nhiều lương khô và mười mấy hoàn thuốc.

Lương khó có một số đã bị biến chất không thể dùng được. Còn số thuốc kia hoàn toàn giống như hoàn thuốc mà Phó lão lão đã cho bọn họ và vẫn còn sử dụng được.

Phí Minh Châu trố mắt ngạc nhiên hỏi :

– Hà đại ca lấy được những thứ này từ đâu vậy?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Nhìn cảnh tượng vừa rồi đã khiến cho tại hạ nghĩ ra một việc. Đó là trên người những tử thi ở trong Băng cung nhất định đều có lương khô và thuốc ngự hàn. Nhưng khi bước vào trong Băng cung

mọi người đều cho rằng dựa vào công lực của mình có thể chống chọi được sáu canh giờ nên không cần uống thuốc trước. Đợi đến khi toàn thân cứng đơ thì đã không còn kịp để uống thuốc. Cho nên khi tại hạ vào trong ấy tìm kiếm, quả nhiên lương khô và thuốc đều vẫn chưa hề bị động đến. Có được số lương thực và thuốc này chúng ta có thể sống được ít nhất là ba bốn ngày.

Phí Minh Châu mừng quýnh vội kiểm tra kỹ lại. Lương khô còn sáu bảy phần vẫn có thể ăn được. Còn số thuốc tổng cộng có mười ba viên, đủ để mỗi người uống thêm bốn viên nữa.

Thêm được bốn ngày, có lẽ có thể lìm được lối ra. Tự nhiên ba người họ đều cảm thấy trong lòng tự tin hơn.

Phùng Viên lên tiếng nói :

– Bây giờ mọi người phải hành động như thế nào?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như lão đại ca không phản đối, hay là để tiểu đệ phân công việc cho mọi người. Đại ca cảm thấy thế nào?

Phùng Viên cười nói :

– Được ta nghe theo lời của lão đệ.

Hà Lăng Phòng nói :

– Lời của tiểu đệ vẫn giống như vừa rồi. Tiểu đệ sẽ có nhiệm vụ nhớ những chiêu thức của Hồng Tụ đao quyết, lão đại ca phụ trách việc tìm đường ra, còn Phí cô nương ở lại đây canh giữ số đồ đạc này. Nhưng mà có mấy việc mọi người cần phải tuân thủ.

Phùng Viên nói :

– Đó là những việc gì? Lão đệ cứ nói ra.

Hà Lăng Phong nói :

– Thứ nhất, mọi người phải tập trung vào công việc của mình, không được phân tâm chú ý đến những chuyện khác. Ví dụ như đại ca có nhiệm vụ tìm kiếm lối thoát thân thì tuyệt đối không được chú ý đến chiêu thức của đao pháp.

Phùng Viên nói :

– Được, việc này ta nhất định làm được.

Hà Lăng Phong nói tiếp :

– Thứ hai, vì để bảo tồn thể lực, mọi người phải uống thuốc cho đúng giờ, kể cả Phí cô nương. Cứ cách ba canh giờ chúng ta ăn một lần và sau sáu canh giờ thì uống thuốc một lần, tuyệt đối không được ở trong Băng cung quá lâu. Mỗi lần đến giờ, Phí cô nương gọi bọn tại hạ ra khỏi Băng cung nghỉ ngơi một lát.

Phí Minh Châu cũng gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn no xong, Phùng Viên và Hà Lăng Phong liền bước vào trong Băng cung. Sau ba canh giờ, bọn họ quay trở ra dùng lương khô, nhưng sắc mặt có vẻ rất trầm trọng.

Theo như lời Hà Lăng Phong nói, Hồng Tụ đao quyết tuy chỉ có chín chiêu thức, thế nhưng mỗi chiêu thức đều cực kỳ tinh diệu, ẩn chứa rất nhiều sự biến hóa. Chỉ đơn thuần nhớ những chiêu thức, việc đó không có gì là khó. Để hiểu hết sự biến hóa của nó, mỗi chiêu thức phải mất ít nhất ba canh giờ.

Bởi vậy Hà Lăng Phong quyết định, trước tiên là nhớ những chiêu thức của nó. Nếu sau này có thể thoát được ra ngoài chàng sẽ từ từ nghiên cứu sự biến hóa của mỗi chiêu thức sau.

Cho dù là vậy trong ba canh giờ chàng cũng chỉ nhớ được có bốn chiêu thức mà thôi.

Còn về phần Phùng Viên, trong ba canh giờ tìm kiếm, lối ra gần như hoàn toàn không có.

Trong Băng cung toàn là băng dày cứng. Lối thông đạo duy nhất có thể tiến về trước chính là hầm lửa phía sơn động bên kia của Băng cung.

Hầm lửa kia cao chừng năm thước, nhưng không ai biết nó sâu và dài đến bao nhiêu.

Lửa dữ ở trong động phun ra liên lục không ngừng nghỉ. Giữa hầm lửa và Băng cung có một cái hồ nhỏ. Nước trong hồ cũng một bên lạnh, một bên nóng.

Phùng Viên đã thử lấy một nén bạc thảy vào trong bên trong hầm lửa. Kết quả nén bạc vừa rơi vào trong hầm lửa đã chảy ra thành nước ngay.

Hà Lăng Phong nghe thấy tình hình của lão như vậy, chỉ biết an ủi nói rằng :

– Lão đại ca không nên nản lòng. Nếu lối ra dễ tìm được như vậy, trong Băng cung sẽ không có nhiều tử thi đến thế và Hồng Tụ đao quyết sớm được truyền ra bên ngoài rồi. Lão đại ca cứ việc từ từ tìm kiếm tiếp, nhớ để ý đến những nơi ít chú ý nhất. Nếu như số mạng chúng ta chưa hết, thế nào cũng tìm ra được lối thoát. Còn số mạng của chúng ta đến đây để chấm dứt, như vậy có chết cũng không thấy đáng tiếc.

Phùng Viên lắc lắc đầu vẻ chán nản.

Phí Minh Châu xen vào nói :

– Phùng đại ca đã kiểm tra quan sát hết tình hình ở bên trong, bây giờ cũng nên ở lại đây nghỉ ngơi, từ từ suy nghĩ xem có cách gì mới để thoát thân không? Còn việc tìm kiếm tiếp tục hãy để cho tiểu muội. Dẫu sao hai người vẫn tốt hơn một.

Hà Lăng Phong trầm ngâm một hồi nói :

– Như vậy cũng được. Nhưng làm gì thì làm cũng phải chừa lại một người ở đây, để nhắc nhớ hai người kia. Đợi sau khi tiểu đệ nhớ hết những chiêu thức của Hồng Tụ đao quyết, mọi người sẽ tập trung vào tìm kiếm lối ra. Như vậy có lẽ sẽ mau hơn.

Lại ba canh giờ nữa trôi qua. Phí Minh Châu cũng chẳng có tin tức gì mới.

Nhưng Hà Lăng Phong ngược lại phấn khởi nói :

– Hoàn thuốc này quả thật không vô ích. Cuối cùng tiểu đệ cũng đã có thu hoạch.

Phí Minh Châu hỏi :

– Hà đại ca có thu hoạch mới lạ gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Phùng đại ca, không phải đại ca đã từng nói rằng năm đó Hồng y Huệ Nương đã đánh bại Đao Thánh, trước sau tổng cộng tám lần. Hơn nữa tám chiêu đao pháp của Đao Thánh chính là độc môn tuyệt kỹ Phá Vân bát đại thức của Thiên Ba phủ ngày đó sao?

Phùng Viên nói :

– Không sai!

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu là như vậy, đao pháp của Hồng y Huệ Nương lưu truyền lại, cũng chỉ có bát thức mà thôi. Nhưng ở bên trong Băng cung ngược lại có đến chín chiêu thức.

Phùng Viên “ồ” một tiếng nói :

– Điều này ta cũng cảm thấy hơi kỳ quái, tại sao lại dư ra thêm một chiêu thức?

Hà Lăng Phong cười nói :

– Ban đầu tiểu đệ cũng cảm thấy quái lạ, cho nên đặc biệt chú ý đến chiêu thức cuối cùng này. Hóa ra chiêu thức cuối cùng này chính là toàn bộ tinh hoa Đao pháp của Hồng y Huệ Nương, cũng chính là tuyệt học mà cả đời Hồ Nhất Đao suy nghĩ không ra.

Phùng Viên ngạc nhiên nói :

– Hồ Nhất Đao liên tiếp bị bại trận tám lần, tất nhiên cũng muốn tìm ra bí quyết để khắc chế đao pháp của Hồng y huệ Nương. Thế nhưng cả đời của Hồ Nhất Đao vẫn không tìm ra. Vậy mà Hồng y Huệ Nương lại có thể tìm rã được chiêu thức, phá giải Hồng Tụ đao quyết của mình.

Phùng Viên thất kinh tiếp :

– Chẳng lẽ đó chính là chiêu thức thứ chín?

Hà Lăng Phong nói :

– Đúng vậy, đó chính là chiêu thức thứ chín. Thật ra chúng ta chỉ cần luyện tập thành thục chiêu thức này, là có thể dễ dàng phá giải dưới Hồng Tụ đao quyết mà không cần phải học tuyệt thế đao pháp của Mê cốc.

Phùng Viên ngạc nhiên một hồi rồi như chợt hiểu ra điều gì, liền lên tiếng nói :

– Hèn gì Đường Tiểu Tiên và Đồng lão lão tìm đủ mọi cách để lấy cho bằng được thanh Yên Chi bảo đao. Thì ra là nguyên nhân này.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu biết trước là như vậy, tiểu đệ chỉ cần nhớ chiêu thức này, tám chiêu còn lại đều không quan trọng.

Phùng Viên nói :

– Lão đệ đâu thể nói như vậy được. Hồng Tụ đao quyết mỗi chiêu thức đều là tinh hoa của đao pháp trong thiên hạ. Riêng chiêu thức thứ chín kia chỉ có thể phá giải Hồng Tụ đao quyết mà hoàn toàn không phải chiêu thức để công kẻ địch.

Hai người càng nói càng hứng thú chỉ có Phí Minh Châu đứng bên cạnh uể oái nói tiếp lời :

– Công địch cũng được mà phá giải Hồng Tụ đao quyết cũng được. Giả sử như không thể ra được khỏi chỗ này, như vậy thì có ích lợi gì?

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Biện pháp là do người nghĩ ra. Hồng Tụ đao quyết mà còn có thể phá giải được. Một tòa Băng cung nhỏ như vậy, chẳng lẽ nghĩ không ra cách phá giải hay sao?

Nói thì nói vậy, nhưng tình hình thực tế không đơn giản như mọi người nghĩ.

Hà Lăng Phong đã luyện thành thục toàn bộ chín chiêu của Hồng Tụ đao quyết, thế mà Phùng Viên và Phí Minh Châu vẫn chưa tìm ra được lối thoát thân.

Thậm chí Hà Lăng Phong đã tham gia vào việc tìm kiếm nhưng mọi việc vẫn chưa có tiến triển tốt.

Lương khô và thuốc đã cạn dần, thời gian chầm chậm trôi qua, gần như trong Băng cung không chỗ nào là không có dấu chân của họ, thế nhưng bọn họ vẫn chưa có phát hiện gì mới cả. Ngoài hướng cửa thông qua huyệt động hầm lửa, cả tòa Băng cung không hề có một khe hở và tuyệt đối không có lối ra thứ ba nào cả.

Cửa Băng cung đã bị khóa không thể nào trở lại được. Lối thoát duy nhất lúc này chỉ có hầm lửa đang cháy rực phía bên kia huyệt động.

Ngọn lửa kia từ trong lòng đất phát ra vĩnh viễn không bao giờ tắt. Cho dù có dùng nước tưới vào hay là dùng băng đậy lên, cũng không hề có hiệu quả.

Thậm chí Hà Lăng Phong đã mang một thi hài ra bỏ vào trong hầm lửa thử.

Chỉ trong khoảng nháy mắt, toàn bộ tử thi liền bị cháy rụi thành than.

Vì để tiết kiệm lương khô và thuốc, ba người đành phải thay phiên nhau tìm kiếm. Hơn nữa bọn họ còn kéo dài thời gian ăn ra. Người không đi tìm kiếm thì ngồi yên vận nội công chống lại cái lạnh, nhưng rốt cuộc vẫn thúc thủ vô sách.

Thời gian qua đi, thuốc ngự hàn chỉ còn lại có bốn viên.

Hà Lăng Phong đã hết cách đành phải ngừng ngay việc tìm kiếm lại. Ba người cùng dựa sát vào trong sơn động, một mặt vừa vận công chống lạnh, một mặt vừa ngồi nghĩ cách thoát thân.

Tiếp theo là lương thực đã hết.

Người ta thường nói khi bụng đói sẽ khó kháng cự lại cái lạnh hơn. Sau khi hết lương thực, ba người bọn họ tự nhiên cảm thấy khí lạnh bên trong Băng cung dường như mỗi lúc một lạnh hơn.

Cả ba người họ ngồi co người lại nhưng vẫn cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

Đột nhiên Hà Lăng Phong vùng đứng dậy nói :

– Chúng ta thật là khờ, cứ ngồi trơ ra ở đây có lợi ích gì? Vậy tại sao không đi tắm nước nóng cơ chứ?

– Đi tắm?

Phùng Viên và Phí Minh Châu không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn chàng vẻ vô cùng ngạc nhiên không hiểu.

Hà Lăng Phong mỉm cười thản nhiên nói :

– Bộ hai người quên rồi sao? ở đây tuy lạnh nhưng nửa phần hồ bên cạnh hầm lửa kia nước vẫn nóng.

Phùng Viên thở dài một tiếng nói :

– Lão đệ đừng bao giờ làm chuyện khờ dại như vậy. Lão đệ rõ ràng biết rõ, hồ nước kia nửa bên lạnh và nửa bên nóng. Bên lạnh có thể đông cứng người lại, còn bên nóng đủ để làm nóng chết người.

Hà Lăng Phong nói :

– Ngồi ở đây sớm muộn gì cũng chết. Dẫu sao chết lạnh cũng không bằng chết nóng.

Nói đoạn chàng hít sâu vào một hơi, cất bước vào trong Băng cung.

Phùng Viên vội đứng lên nói :

– Khoan đã, ta còn có lời muốn nói.

Hà Lăng Phong ngoái đầu lại nói :

– Lão đại ca không cần phải nói. Cứ ngồi như vậy trước sau gì rồi cũng sẽ chết. Sau khì tiểu đệ đi rồi, hai người còn được bốn hoàn thuốc, ít nhất có thể sống thêm được mười hai canh giờ nữa.

Nói xong, chàng tiếp tục bước vào bên trong.

Nhưng động tác của Phùng Viên nhanh hơn Hà Lăng Phong nhiều. Lão ta vừa đứng dậy đã vội nhảy bổ nhào lên người chàng.

Phí Minh Châu giọng đã hơi run :

– Bây giờ là lúc nào mà hai người còn đánh nhau như vậy. Tốt nhất là nên chừa lại một chút sức lực để lo nghĩ cách thoát thân.

Phùng Viên dùng thân mình đè lên trên người Hà Lăng Phong nói :

– Tuy rằng cuối cùng rồi cũng sẽ chết, nhưng nếu sống thì chúng ta cùng sống, còn chết tất cả mọi người cùng chết. Sáu canh giờ hay là mười hai canh giờ có gì là khác biệt? Tiểu Châu Tử, hãy lấy thuốc ra chúng ta mỗi người uống một viên, cùng nhau trải qua sáu canh giờ sau cùng.

Phí Minh Châu liền lấy ra ba viên thuốc. Phùng Viên nhét vào miệng Hà Lăng Phong một viên, tự mình và Phí Minh Châu mỗi người uống một viên. Sau đó lão mới buông Hà Lăng Phong ra.

Sau khi viên thuốc vào trong bụng mọi người cảm thấy hơi ấm lại một chút.

Hà Lăng Phong gượng cười lắc đầu nói :

– Lão đại ca, người hà tất phải làm như vậy.

Nói đến đây nước mắt chàng liền tuôn trào.

Phùng Viên nói :

– Khóc gì chứ? Bộ không sợ Tiểu Châu Tử cười ngươi sao?

Hà Lăng Phong nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói :

– Tiểu đệ không phải vì sợ chết mà khóc. Chỉ vì cảnh tượng vừa rồi khiến cho tiểu đệ đột nhiên nhớ đến mẫu thân. Khi tiểu đệ còn nhỏ tính tình rất bướng bỉnh. Nhớ có một lần tiểu đệ bị bệnh, mẫu thân kêu uống thuốc nhưng tiểu đệ nhất định không chịu uống. Mẫu thân liền bắt ép tiểu đệ phải uống, cảnh tượng giống y như vừa rồi. Kết quả thuốc đổ hết ra đất, còn mẫu thân bị tiểu đệ đá cho một cái...

Đây là nhưng chuyện sinh động thuở thiếu thời nghĩ lại càng khiến cho người ta cảm thấy buồn cười. Nhưng không biết tại sao Phùng Viên và Phí Minh Châu lại không thể nào cười được.

Hà Lăng Phong tiếp tục nói :

– Khi còn nhỏ, tiểu đệ vốn là một thằng bé rất tinh nghịch. Mẫu thân thường bất lực trước tiểu đệ. Có một lần, có người hàng xóm đem một viên thủy tinh minh châu ra bán để lấy tiền mua quan tài chôn cất người thân. Lúc đó mẫu thân của tiểu đệ rất thích viên thủy tinh minh châu kia, nhưng không đủ sức mua nó. Khi ấy tiểu đệ đang đứng bên cạnh, liền lên tiếng nói mẫu thân! Viên thủy tinh minh châu này có gì đâu hiếm lạ. Đợi sau này hài nhi lớn lên có nhiều tiền, sẽ mua một cái quan tài bằng thủy tinh cho mẫu thân...

Chưa nói hết câu, đột nhiên Hà Lăng Phong nhảy lên phóng như bay vào trong Băng cung.

Phùng Viên và Phí Minh Châu sợ chàng làm bậy, nên cũng lập tức phóng người đuổi theo.

Lúc này thuốc chống hàn đã phát tán, vì vậy vào trong Băng cung cũng không cảm thấy lạnh.

Hà Lăng Phong chạy thẳng một mạch đến hồ nước phía bên hầm lửa mới dừng lại, trừng to hai mắt ra. Hóa ra có hai thi thể nằm cạnh bên hồ.

Hai thi thể một già một trẻ, rất có thể họ là hai phụ tử. Người trẻ tuổi nằm ngửa trên một tảng băng cao khoảng hai thước, còn người kia đang đứng cúi người bên hồ ở tư thế hai tay bụm lại.

Phùng Viên và Phí Minh Châu vừa chạy đến đều không khỏi sửng sốt ngạc nhiên.

Hà Lăng Phong bỗng nhiên thấp giọng nói :

– Hai vị nhìn xem, tư thế hai người này chết rất là kỳ lạ, đúng vậy không?

Phùng Viên nói :

– Không sai. Tuy có hơi quái lạ nhưng không biết có ý nghĩa gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Đại ca thử đoán xem bọn họ đang làm gì vậy?

Phùng Viên suy nghĩ một hồi nói :

– Có thể là đứa con đã bị đông cứng, người cha định dùng nước nóng để tưới lên người. Nhưng ngay cả chính mình cũng không chịu nổi vì vậy đã chết ngay bên hồ.

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

– Đúng vậy. Người này quả thật đang định cứu hài nhi mình, bởi vì đứa hài nhi kia bị chết cóng hoàn toàn là do người này tính toán sai.

Phùng Viên thất kinh nói :

– Tại sao lão đệ biết?

Hà Lăng Phong nói :

– Hai vị thử nhìn kỹ lại xem. Ở đây có hai chỗ đáng để chú ý. Một là tảng băng bao lấy đứa hài nhi kia vốn không có ở chỗ này. Hai là đôi tay của người kia đã bị bỏng nặng, như vậy đủ chứng tỏ người đó đang định dùng tay bụm nước nóng, chứ không phải nước lạnh.

Phùng Viên nói :

– Nhưng như vậy có ý nghĩa gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ nghĩ bọn họ có lẽ đã tìm ra được cách thoát thân. Nhưng vì một sơ sót nhỏ nào đó, nên đành phải bỏ mạng ở đây.

Phùng Viên và Phí Minh Châu giật bắn người đồng thanh kêu lớn :

– Là cách gì?

Hà Lăng Phong quan sát lại hiện trường một lần nữa rồi nói :

– Giấu người bên trong tảng băng.

– Giấu người trong tảng băng?

Phùng Viên như chợt hiểu ra liền nói :

– Ý lão đệ muốn nói để người vào ở giữa tảng băng, để tiện vượt qua hầm lửa.

Hà Lăng Phong nói :

– Đúng vậy. Nhìn cảnh tượng này giống như chiếc quan tài bằng thủy tinh mà tiểu đệ mới nói vừa rồi, cũng chỉ có duy nhất cách này, mới mong có thể không bị lửa dữ thiêu cháy.

Phí Minh Châu mừng rỡ liền nói lớn :

– Vậy chúng ta cũng làm thử xem...

Phùng Viên liền đưa tay ra ngăn cản nhưng mắt vẫn nhìn Hà Lăng Phong nói :

– Lão đệ có nhìn ra được nguyên nhân thất bại của họ không?

Hà Lăng Phong gật gật đầu nói :

– Trước tiên bọn họ dùng nước lạnh để tạo thành tảng băng, cho đứa hài nhi nằm trong rồi người cha tiếp tục tưới nước lạnh lên trên. Bởi vì trong Băng cung cực lạnh, nên có thể tạo thành lớp băng dày xung quanh đứa hài nhi kia. Thế nhưng, bọn họ đã quên mất đi một việc, đó là sau khi kết thành băng, tảng băng này đã dính chặt với lớp băng bên dưới thành một khối, không cách chi di động được. Trong lúc lúng túng, người cha đã nghĩ ra cách dùng nước nóng tưới lên tảng băng để nó tan chảy ra. Bởi vì lẽ đó nên hai tay người cha đã bị thương nặng, cuối cùng thì tắt thở bên bờ hồ.

Phùng Viên vừa nghe vừa gật đầu lia lịa nói :

– Có lẽ vì công lực của người con quá thấp kém nên không thể nín thở quá lâu được. Bởi vậy người con đã bị chết ngạt ở bên trong.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu muốn tảng băng không bị kết dính với lớp băng bên dưới, chúng ta có thể lót ở bên dưới một lớp vải trước khi tạo thành tảng băng. Nhưng biện pháp vẫn có hai khuyết điểm không thể giải quyết.

Phùng Viên hỏi :

– Hai khuyết điểm đó là gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Trước tiên là biện pháp này quá ư là mạo hiểm. Bởi vì bên trong hầm lửa dài bao nhiêu không có ai biết được. Nếu như đoạn đường quá dài, sau khi tảng băng tan hết như vậy cũng sẽ chết.

Phùng Viên nói :

– Nếu như không còn cách vẹn toàn nào khác chúng ta cũng đành phải mạo hiểm một phen. Còn khuyết điểm thứ hai là gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu dùng biện pháp này phải hy sinh một người ở lại. Hơn nữa bên trong hầm lửa bằng phẳng hay là khúc khuỷu, đều nhờ vào vận may cả.

Phùng Viên ngửa mặt lên thở dài một tiếng, nói :

– Tuy cách này không vẹn toàn, nhưng lại là biện pháp duy nhất có thể thoát được ra ngoài vì vậy không thể nào không mạo hiểm được. Còn về việc hy sinh một người hãy để cho ta đảm nhận. Dẫu sao một người chết vẫn tốt hơn là ba.

Hà Lăng Phong nói :

– Như vậy không thể được. Đại ca là chủ nhân của Thiên Tuế phủ, đâu thể hy sinh như vậy được. Việc này nên để tiểu đệ đảm trách mới phải.

Phùng Viên liền nói :

– Người ở lại nội lực phải tương đối thâm hậu mới có thể đẩy được tảng băng vượt qua hầm lửa.

Nội lực của lão đệ sao bằng ta mà tranh giành ở lại?

Chương 25: Một Tia Hy Vọng

Hà Lăng Phong nói :

– Biện pháp là do tiểu đệ nghĩ ra, đương nhiên tiểu đệ có quyền chia công việc cho mọi người.

Phùng Viên nói :

– Hiện giờ không nói là ai có quyền hay không, mà phải nên dựa vào tình và lý. Ở đây chúng ta có ba người, Tiểu Châu Tử là nữ, tất nhiên không thể lưu lại ở đây được. Còn lão đệ là người duy nhất nhớ được Hồng Tụ đao quyết, đương nhiên cũng không thể ở lại đây được. Tính đi tính lại, chỉ có ta ở lại là thích hợp nhất nà thôi?

Hà Lăng Phong nói :

– Hai vị, một người là chủ nhân của Thiên Tuế phủ, một người là thiên kim tiểu thư của Hương Vân phủ. Sự sống chết của hai vị sẽ liên quan đến rất nhiều người, nên đều không thể ở lại đây được. Con tiểu đệ thì lại khác, một thân trơ trọi, có chết cũng không can hệ gì đến ai cả.

Phí Minh Châu liền nói lớn :

– Được rồi! Được rồi! Hai vị đều là bực đại trượng phu, nhưng hễ gặp chuyện là tranh luận với nhau, thử hỏi như vậy có phiền hay không chứ? Theo như tiểu muội thấy, người lưu ở lại đây là an toàn nhất. Còn người thông qua hầm lửa đầu tiên là nguy hiểm nhất. Hai người giành qua giành lại, có phải vì sợ tiểu muội sẽ chết hay không?

Hà Lăng Phong vội hỏi :

– Tại sao Phí cô nương lại nói người ở lại là an toàn nhất?

Phí Minh Châu nói :

– Tại sao không phải? Hà đại ca thử nghĩ kỹ xem, nếu như không vượt qua được hầm lửa, như vậy không phải người này sẽ chết trước hay sao? Còn nếu như thoát hiểm được ra bên ngoài, lúc ấy có thể quay trở lại Mê cốc nhờ tiếp cứu bằng cách mở cánh cửa kia ra. Như vậy không phải là an toàn nhất sao?

Hà Lăng Phong và Phùng Viên đứng cúi dầu im lặng không nói gì.

Lời nói của Phí Minh Châu tuy có lý, nhưng không phải hoàn loàn chuẩn xác.

Bởi vì mạo hiểm vượt ra ngoài còn có hy vọng sống sót. Còn người ở lại tối đa chỉ có thể sống được mười hai canh giờ nữa thôi. Địa hình Mê cốc vô cùng phức tạp ai dám bảo đảm trong thời gian ngắn ngủi một ngày một đêm, người thoát ra được bên ngoài có thể thuận lợi trở lại Mê cốc để nhờ tiếp cứu?

Chỉ cần thời gian tiếp cứu bị chậm trễ, người ở bên trong Băng cung xem như là đã chết.

Phùng Viên chợt lên tiếng nói :

– Lão đệ, thôi thì như vầy. Trong hai người chúng ta, ắt phải có một người mạo hiểm vượt ra bên ngoài và một người ở lại chờ tiếp cứu. Vì để công bằng, chúng ta hãy cùng nhau đánh cá, lão đệ cảm thấy thế nào?

Hà Lăng Phong trầm ngâm thật lâu cuối cùng rồi cũng đồng ý.

Phùng Viên liền lấy trong người ra mấy nén bạc vụng, nắm chặt trong tay nói :

– Bây giờ chúng ta dùng số bạc này để cá bằng cách đoán chẵn và lẻ. Nếu ai đoán sai người đó sẽ mạo hiểm vượt qua hầm lửa, còn nếu ai đoán trúng sẽ ở lại đây để chờ tiếp cứu. Chúng ta được đoán một lần và không được hối hận. Bây giờ lão đệ đoán trước đi.

Hà Lăng Phong nói :

– Số bạc kia là của lão đại ca, đương nhiên người biết chắc sẽ là bao nhiêu.

Phùng Viên nói :

– Cho nên ta mới để cho lão đệ đoán trước. Như vậy là công bằng nhất.

Hà Lăng Phong suy nghĩ giây lát nói :

– Được! Tiểu đệ chọn số lẻ.

Phùng Viên xòe lòng bàn tay ra mỉm cười nói :

– Xin lỗi, lão đệ đã đoán sai rồi. Ở đây có sáu nén bạc là số chẵn.

Hà Lăng Phong nhìn kỹ sáu nén bạc. Trong đó có bốn nén màu sắc đã hơi cũ. Hai nén còn lại có một mặt hoàn toàn mới toanh, rõ ràng Phùng Viên đã bóp vỡ nén bạc kia thành hai.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn lão ta, thở dài một tiếng nói :

– Lão đại ca cứ yên tâm. Nếu như có thể may mắn thoát hiểm, trong vòng mười hai canh giờ chúng ta nhất định sẽ gặp lại.

Phùng Viên cười nói :

– Trong lòng ta cảm thấy rất yên tâm. Đợi sau khi hai người trở ra ta sẽ ngủ một giấc cho đã. Khi tỉnh dậy có lẽ cửa Băng cung cũng đã mở.

Nói xong, lão ta dùng áo ngoài trải lên đất và bắt đầu tưới nước làm băng.

Sau khi tạo được một tảng băng tương đối dày. Hà Lăng Phong liền hít vào một luồng chân khí, rồi nằm ngửa lên phía trên tảng băng.

Phùng Viên và Phỉ Minh Châu hiệp lực lại tưới nước lên trên người chàng.

Không bao lâu, từ phần ngực của Hà Lăng Phong trở xuống đã hoàn toàn nằm trong một khối băng dày.

Lúc này Phùng Viên đột nhiên hạ thấp giọng nói với chàng :

– Thanh Yên Chi bảo đao mà Tỷ Muội hội lấy được chính là bảo đao thật. Nhưng lưỡi đao đã bị ta dùng nước bạc nhuộm qua, nên nhìn thấy giống như một thanh đao bình thường. Chỉ cần đem thanh đao bỏ vào trong lửa lập lức nó sẽ trở về nguyên vẹn. Thiên Tuế phủ và Thiên Ba phủ đều phó thác cho lão đệ. Hy vọng đệ đối xử tốt với uyển quân và bảo tồn đứa bé...

Đây rõ ràng là những lời ủy thác trước lúc vĩnh biệt, như vậy đủ thấy Phùng Viên đã quyết tâm hy sinh mà không hề có ý niệm sinh tồn.

Hà Lăng Phong chỉ cảm thấy máu trong người mình như muốn sôi lên và cơ hồ như muốn ngồi bật dậy.

Nhưng chàng chưa kịp mở miệng một lời nào hết, thậm chí chưa kịp gật đầu hoặc có một động tác gì, thì một dòng nước lạnh đã đổ kín lên đầu chàng.

Hà Lăng Phong liền nhắm mắt và nín thở lại. Tai chàng cũng không còn nghe thấy gì nữa, chỉ cảm giác thấy dường như mình đang nằm trong một cỗ quan tài lạnh giá, toàn thân chàng như bị trói chặt lại không sao động đậy được.

Nhưng trong lòng chàng biết rõ thời gian ngắn ngủi này sẽ liên quan đến sự sống còn của mình. Tuy chàng không sợ chết, nhưng không thể không cầu nguyện được sống tiếp tục. Bởi vì trọng trách trên người chàng quá nặng, khiến cho chàng không thể chết, cũng như tự chàng không dám chết...

Đột nhiên Hà Lăng Phong cảm thấy toàn thân mình bị chấn động và phóng nhanh như bay về phía trước.

Cái cảm giác lạnh như băng xung quanh người chàng đã nhanh chóng mất đi, thay vào đỏ là một cảm giác nóng nực.

Nhất định lớp băng xung quanh người chàng đang tan chảy.

Lúc này chỉ cần người chàng dừng lại, là biết rõ sống chết ngay. Nếu chàng ở bên ngoài hầm lửa, mạng chàng xem như lớn. Còn nếu như ở bên trong hầm lửa thì xem như đã hết.

Chàng vẫn còn cảm thấy thân mình bị chấn động và chưa dừng lại. Thế mà cái nóng đã khiến chàng cảm thấy vô cùng khó chịu giống như toàn thân đang ở trong lò lửa vậy.

Chàng muốn nhìn xem thử, nhưng không sao mở mắt được, muốn gọi lớn nhưng không sao mở miệng được. Muốn vùng vẫy nhưng không còn một chút sức lực nào. Trong lúc hoảng loạn đó chàng cảm thấy người giống như đã bị quay chín rồi biến thành than thành khói...

Dường như thời gian chỉ xảy ra trong giây lát, lại dường như đã trải qua rất lâu.

Hà Lăng Phong từ từ tỉnh lại mở mắt ra. Cái mà đầu tiên chàng nhìn thấy chính là bầu trời xanh biếc ở trên cao, sau đó chàng cảm thấy xung quanh có mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Phản ứng đầu tiên của chàng là bật ngồi đậy. Nhưng có một bàn tay đã kịp thời ấn chàng nằm xuống, đồng thời chàng nghe thấy một giọng nói :

– Đừng cựa quậy! Bộ ngươi muốn làm cho thuyền lật, để cả hai đều ướt hết hay sao?

Thì ra đó là giọng nói của một thiếu nữ, xem ra có mấy phần quen thuộc.

Ban đầu, Hà Lăng Phong cho rằng đó là Phí Minh Châu, nên quay đầu lại nhìn, mới phát giác ra quả nhiên mình đang nằm trên một chiếc thuyền con, phía sau đuôi thuyền là một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ.

Thiếu nữ kia chừng mười tám, mười chín tuổi, mặt tròn, hai mắt đen và to.

Trên người thiếu nữ mặc một bộ trang y, nửa phần ống quần bên dưới bị ướt sủng.

Hà Lăng Phong thử chống tay ngồi dậy, nhưng vì chiếc thuyền quá nhỏ nên chàng mới vừa cử động đã khiến cho chiếc thuyền lắc lư dữ dội.

Thanh y thiếu nữ liền ngưng chèo, nửa mỉm cười nửa nghiêm túc nói :

– Ngươi làm sao thế? Kêu ngươi đừng cựa quậy, ngươi lại cứ không chịu nghe. Ngươi thử nhìn xem vì cứu ngươi ta đã ướt cả ống quần. Bộ ngươi muốn ta rơi xuống sông mới cam tâm hay sao?

Hà Lăng Phong đành phải nằm xuống, vẻ không được tự nhiên nói :

– Xin lỗi, tại hạ không phải cố ý tại hạ chỉ muốn... muốn...

Thanh y thiếu nữ lại tiếp tục chèo. Nàng vừa chèo vừa nói :

– Ngươi muốn hỏi ta còn một thiếu nữ có phải cũng đã được cứu sống phải không?

Hà Lăng Phong vội đáp :

– Đúng rồi, cô nương cũng nhìn thấy cô ta?

Thanh y thiếu nữ cười nói :

– Tất nhiên là nhìn thấy, nhưng mà ta làm sao biết được cô nương kia là bằng hữu của ngươi.

Hà Lăng Phong vội hỏi :

– Hiện tại cô ta ra sao rồi?

Thanh y thiếu nữ chậm rãi đáp :

– Yên tam đi, cô nương đó đã được một chiếc thuyền khác chở về trước rồi. Chiếc thuyền đó do tiểu muội của ta điều khiển.

Hà Lăng Phong mừng rỡ nói :

– Đa tạ cô nương.

Nơi đây là một cái hồ nhỏ ở trong núi, xem ra phạm vi cũng không phải lớn.

Có điều do vị trí gần hầm lửa nên nước trong hồ tương đối nóng và có màu hơi vàng của chất lưu huỳnh.

Hà Lăng Phong lo lắng cho sự an nguy của Phùng Viên, nên liền lên tiếng hỏi :

– Cô nương, người có thể cho tại hạ biết tại hạ đã rơi xuống hồ bao lâu rồi không?

Thanh y thiếu nữ cười nói :

– Câu hỏi này thật là lạ. Tự ngươi ngã xuống hồ lúc nào, chẳng lẽ ngươi cũng không biết hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Không nói giấu gì cô nương, trước khi bị rơi xuống hồ tại hạ đã hoàn loàn bị hôn mê, nên chẳng biết thời gian là bao lâu.

Thanh y thiếu nữ nói :

– Làm sao ngươi bị rơi xuống hồ?

– Chuyện này...

Hà Lăng Phong không muốn nói ra những việc trong Mê cốc nên tìm cớ nói :

– Tại hạ cùng vì cô nương họ Phí kia ở trên núi hái thuốc, do vô ý bất cẩn nên bị trượt ngã xuống.

Thanh y thiêu nữ ngạc nhiên nói :

– Hái thuốc? Hái thuốc gì chứ? Ngọn núi này ngay cả một ngọn cỏ cũng không có, vậy đi đâu hái thuốc đây?

Không sai, cả ngọn núi sau Mê cốc không có đến một ngọn cỏ. May mà chàng nhanh trí mỉm cười nói :

– Thuốc mà bọn tại hạ muốn tìm không phải là loại bình thường mà là một thứ nằm trong lòng đất, phải đào lên mới có thể lấy được.

Thanh y thiếu nữ dường như đã hiểu nói :

– Ta biết rồi, các ngươi nhất định là muốn đào lưu huỳnh.

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải lưu huỳnh mà là một thứ tựa như lưu huỳnh vậy.

Hà Lăng Phong phát hiện ra thiếu nữ này có sức liên tưởng rất phong phú, lại hay thích kiểu hỏi truy vấn. Bởi vậy chàng không dám nói điều gì khẳng định cả.

Ai ngờ thanh y thiếu nữ không truy vấn, mà chỉ cười nhạt nói :

– Dẫu sao các ngươi cũng không phải là người đi hái thuốc. Nhưng những việc này chẳng có quan hệ gì đến ta, cho nên ta cũng không muốn hỏi. Trước đây mẫu thân của ta thường nói với ta rằng: Những người gặp ngoài đường nói ba câu, chưa chắc đã có một câu đáng tin. Có lẽ hai vị không phải là hạng người này?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Cô nương hiểu lầm...

Chưa nói hết câu, Hà Lăng Phong đã chuyển sang câu hỏi khác :

– Không biết danh tánh của cô nương như thế nào?

Thanh y thiếu nữ nói :

– Ngươi chỉ hỏi danh tánh của một mình ta. Hay là cả nhà của ta.

Hà Lăng Phong nói :

– Đương nhiên là hỏi hết. Đợi một lát bọn tại hạ còn phải đi gặp lệnh đường bái tạ nữa.

Thanh y thiếu nữ vội nói :

– Không cần phải bái tạ. Mẫu thận của ta đã qua đời lâu rồi. Hiện tại trong nhà chỉ có ba tỷ muội chúng ta mà thôi. Bọn ta họ Kim, đại tỷ tên Lam Ngọc, còn ta tên Thanh Ngọc, muội muội ta gọi là Hồng Ngọc. Ngươi có thể gọi ta là Thanh Ngọc được rồi.

Nói đến đây nàng dừng lại rồi nhảy lên bờ trước. Sau đó nàng đưa tay ra nói :

– Từ từ bước lên, đừng để cho thuyền lật.

Hà Lăng Phong từ từ ngồi dậy đề khí thử, nội tạng chàng không hề bị tổn thương, có điều toàn thân cảm thấy đau nhức, tứ chi bải hoải. Thế rồi chàng đưa tay ra vịn lấy tay Kim Thanh Ngọc bước lên bờ.

Cách đấy không xa có đậu một chiếc thuyền con. Phía trên bờ còn đọng lại vài vũng nước nhỏ, nhưng không nhìn thấy bóng dáng một người nào cả. Xem ra Phí Minh Châu quả nhiên đã được cứu lên bờ trước rồi.

Kim Thanh Ngọc thấy Hà Lăng Phong đi có phần khó khăn, nàng tự động đưa tay dìu chàng nói :

– Những bậc đá của đoạn đường này rất dốc. Để ta dìu ngươi bước lên trên.

Hà Lăng Phong liền vội cám ơn, đưa tay bám lấy vai Kim Thanh Ngọc từng bước từng bước tiến về phía trước.

Con đường này có trên một trăm bậc đá. Cuối những bậc đá là một khoảnh đất trống cỏ mọc xanh tươi. Cách đấy nữa chừng mười trượng có một ngôi nhà tranh ba gian, bên ngoài được bao bọc bằng một lớp hàng rào tre.

Khi Hà Lăng Phong bước được đến bên hàng rào, toàn thân đã vô cùng mỏi mệt. Khó khăn lắm chàng mới có thể tiếp tục bước được vào bên trong nhà.

Nhưng trong nhà hoàn toàn vắng lặng, không một bóng người.

Kim Thanh Ngọc dìu chàng vào trong phòng ngủ, ở phía bên phải rồi nói :

– Ngươi hãy cởi y phục ướt ra đi, ta sẽ mang đi phơi giúp cho. Đợi khi nào y phục khô rồi sẽ mặc lại.

Hà Lăng Phong đưa mắt nhìn khắp phòng, chỉ thấy ngoài tấm chăn ở trên giường ra, xung quanh không có một mảnh vải nào cả, nên không khỏi có chút do dự.

Kim Thanh Ngọc thúc giục nói :

– Mau cởi ra đi, cứ mặc y phục ướt mãi rất dễ bị cảm lạnh.

Hà Lăng Phong ngượng ngùng cười cười nói :

– Trong nhà cô nương có y phục nào hay không? Cho tại hạ mượn thay đỡ.

Kim Thanh Ngọc nói :

– Ai da! Việc này thật là khó. Trong nhà bọn ta toàn là nữ nhân, làm gì có y phục nam. Ta thấy tốt nhất là ngươi nên nằm vào trong chăn. Dù sao ở đây cũng không có người bước vào nên không sợ bị người nhìn thấy.

Hà Lăng Phong nói :

– Như vậy... chỉ sợ không tiện.

Kim Thanh Ngọc nói :

– Có gì nà không tiện. Đây là giường của ta, ta muốn cho ai nằm là quyền của mình.

Thiếu nữ này tính tình thật thẳng thắn. Nhưng Hà Lăng Phong không thể ẩn nấp trong phòng ngủ của một thiếu nữ được, hơn nữa thiếu nữ này chàng chẳng hề quen biết. Nhưng trong phòng không có y phục để thay, chẳng lẽ chàng để nguyên y phục ướt nằm ngủ hay sao.

Hà Lăng Phong đang phân vân, không biết phải tính sao, thì đã nghe Kim Thanh Ngọc cất giọng nói :

– Ngươi là một đại nam nhân, thế nhưng làm việc không hề dứt khoác chút nào. Bây giờ ta đi làm

chút gì cho ngươi ăn. Đợi khi ta trở lại, nếu như ngươi vẫn còn chưa chịu cởi y phục ra, ta sẽ cởi giúp ngươi.

Sau khi Kim Thanh Ngọc rời khỏi phòng, Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, liền vội vàng cởi y phục vứt ra rồi lập tức chui tọt vào trong chăn.

Không bao lâu, Kim Thanh Ngọc đã quay trở lại, trên tay có bưng một bát cháo lớn.

Vừa bước vào trong phòng, Kim Thanh Ngọc đã tươi cười nói :

– Ngươi nhất định đã rất đói rồi, vậy hãy mau ăn đi. Ta sẽ mang y phục ra bên ngoài phơi hộ ngươi.

Kim Thanh Ngọc vừa bước khỏi phòng, nửa bát cháo đã chui vào trong bụng Hà Lăng Phong.

Sau khi ăn hết bát cháo nóng, Hà Lăng Phong cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Những chỗ đau trên người dường như cũng đã giảm đi nhiều. Lúc này trong lòng chàng chỉ muốn gặp ngay Phí Minh Châu để quay trở lại Mê cốc cứu Phùng Viên.

Ai ngờ lần này Kim Thanh Ngọc ra đi đã lâu, nhưng vẫn không thấy quay trở lại. Khắp căn phòng im phăng phắt không một tiếng người, giống như cái nhà này trống vắng hoàn toàn không người ở vậy.

Dần dần ánh nắng bên ngoài cửa sổ đã ngã về chiều.

Lúc này Hà Lăng Phong đã cảm thấy tình hình có gì không ổn, định nhảy xuống đi xem thử, nhưng trên người lại không có một mảnh vải nào. Vì vậy chàng chỉ còn có cách cất cao giọng gọi liền mấy tiếng, nào ngờ bốn bề vẫn im lặng.

Đợi thêm một hồi nữa, trời đã bất đầu nhá nhem tối.

Bây giờ Hà Lăng Phong đột nhiên nhớ lại, lần đầu tiên nghe thấy giọng nói của Kim Thanh Ngọc, chàng cảm thấy hơi quen thuộc. Hơn nữa, từ lúc đầu đến giờ Thanh Ngọc chưa từng hỏi qua danh tánh của chàng. Nhưng điều đáng khả nghi nhất là ở một nơi gần Mê cốc, tại sao lại có người cất nhà ở?

– Thôi chết, trúng kế rồi.

Hà Lăng Phong liền nhảy vội xuống giường, đang định xé tấm chăn để quấn lên trên người thì chàng chợt phát hiện ra có người đang đứng dựa phía ngoài cửa.

Đó là một thiếu nữ trẻ đẹp, không biết đã đứng đợi bên ngoài cửa tự lúc nào.

Thiếu nữ kia đang nhìn chàng cười khúc khích nói :

– Hà đại hiệp, người còn nhớ ta hay không?

Người thiếu nữ kia dáng người rất quen thuộc, ngay cả giọng nói cũng không xa lạ.

Toàn thân Hà Lăng Phong chợt cảm thấy ớn lạnh, bỗng nhiên chàng vọt miệng kêu lên :

– Tam công chúa.

Hà Lăng Phong lập lức nhảy trở lại lên giường, kéo chăn che kín người lại.

Tam công chúa vừa cười vừa bước vào trong nói :

– Trí nhớ của Hà đại hiệp cũng không đến nỗi nào. Nhưng Tam công chúa chỉ là tên mà người trong Tỷ Muội hội gọi thôi. Tên gọi hiện tại của ta là Kim Hồng Ngọc.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

– Nói vậy, Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc chính là Đại công chúa và Nhị công chúa sao?

Tam công chúa cười nói :

– Hà đại hiệp quả thật là một người thông minh. Ta xếp hàng thứ ba, đương nhiên phía trên còn có hai vị tỷ tỷ nữa. Ba tỷ muội chúng ta đến đây đợi Hà đại hiệp cũng đã mấy ngày rồi.

Hà Lăng Phong nói :

– Các người đợi ta để làm gì?

Tam công chúa nói :

– Để kết giao bằng hữu và bàn chút chuyện làm ăn, mà cả hai bên đều có lợi.

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

– Các ngươi đã lợi dụng ta để giả mạo Dương Tử Úy, rồi đoạt mất lấy bảo đao, sau đó còn dụ dẫn bọn ta vào trong Mê cốc... các người hại bọn ta như vậy chưa đủ hay sao, mà bây giờ còn đến đây tìm ta bàn chuyện? Xin lỗi, ta không có hứng thú.

Tam công chúa vẫn tươi cười nói :

– Những chuyện đã qua tốt nhất đừng nên nhắc lại, chuyện mà bây giờ chúng ta sắp bàn sẽ có liên quan đến ba mạng người, Hà đại hiệp không thể nào không có hứng thú.

Ả ta nói chắc như vậy, Hà Lăng Phong không thể không quan tâm đến nên chàng hạ giọng nói :

– Là ba mạng người nào?

Tam công chúa gằn từng chữ một :

– Các hạ, Phí Minh Châu và lão già Phùng Viên vẫn cỏn ở trong Băng cung kia.

Hà Lăng Phong hít sâu vào một hơi nói :

– Ngươi đã biết hết tất cả.

Tam công chúa gật gật đầu nói :

– Dù sao Phí Minh Châu cũng còn trẻ cho nên nàng cũng thật thà hơn các hạ nhiều. Tất cả mọi việc xảy ra, Phí cô nương đã kể hết cho bọn ta nghe rồi. Thế nào? Thời gian cũng không còn nhiều, các hạ có đồng ý cùng làm một cuộc giao dịch công bằng hay không?

Nhắc đến thời gian, trong lòng Hà Lăng Phong nóng như lửa đốt. Bởi vì thời gian lúc này sẽ quyết định sống chết của Phùng Viên.

Tuy trong lòng rất sốt ruột, nhưng chàng vẫn cố ý làm bộ trấn tĩnh, mỉm cười nói :

– Thôi được, cứ xem như ngươi thắng vậy. Ngươi muốn trao đổi cái gì?

– Ba mạng người để đổi Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc, như vậy rất công bằng phải không?

Hà Lăng Phong cố ý ngạc nhiên nói :

– Nhưng ta cũng giống như mọi người vậy.

– Đúng thế, nhưng không phải là hạng phàm phu tục tử, mà là một người có trí nhớ rất tốt, hễ những gì nhìn thấy qua là nhớ ngay.

Thái độ Kim Hồng Ngọc có vẻ rất nghiêm túc, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Hà Lăng Phong nói :

– Theo như ta biết các hạ ở Trưởng Lão viện chỉ cần nhìn thấy Phương Huệ Nhi và Vưu nhị nương giao đấu với nhau cũng đã có thể học lén được đao pháp của họ. Việc này không phải giả chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Ngươi cũng đã từng lợi dụng bốn thiếu nữ hắc y bao vây tấn công Phùng đại ca rồi đứng bên học lỏm Đao Kiếm hợp bích trận pháp vậy.

Kim Hồng Ngọc cười nói :

– Cho nên tốt nhất là chúng ta hãy nói thật, không cần ai phải dối gạt ai.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi, rồi nói :

– Các ngươi từ lâu đã cấu kết với người ư trong cốc. Nếu như ngươi muốn học đao pháp của họ, tuyệt đối không phải là chuyện khó. Vậy tại sao ngươi lại chú ý đến Hà mỗ ta?

Kim Hồng Ngọc nói :

– Điều này có hai nguyên nhân. Thứ nhất, quan hệ của bọn ta chỉ quan hệ về lợi ích, chứng thực xem đao pháp của bọn họ có phải là toàn bộ Hồng Tụ đao quyết hay không? Hai là vấn còn giấu lại một số chiêu.

Hà Lăng Phong không muốn kéo dài thời gian nên chỉ trầm ngâm giây lát rồi nói :

– Thôi được, ta đồng ý với ngươi. Nhưng ta có một điều kiện cần được giải quyết trước.

– Các hạ cứ nói.

– Ngươi đã đồng ý mang ba mạng người ra trao đổi với ta, cho nên ngươi trước tiên phải giúp ta cứu Phùng đại ca ra trước. Sau đó ta mới có thể nói cho ngươi nghe Hồng Tụ đao quyết.

– Ý các hạ là phải giúp các hạ trở lại Mê cốc, mở cửa Băng cung ra, để Phùng Viên đường đường chánh chánh bước ra ngoài phải không?

– Không sai!

– Xin rất lấy làm tiếc, ta không có quyền hạn này. Nếu như có thể ra vào Băng cung tùy ý, thì ta đâu cần phải trao đổi điều kiện với các hạ.

– Phùng đại ca vẫn còn chưa thoát hiểm, các ngươi lại không thể cứu được người ra. Vậy thì ngươi dùng điều kiện gì để đổi với ta?

– Việc này...

Kim Hồng Ngọc trầm tư giây lát nói :

– Việc mà ta có thể làm được, chính là giúp các hạ trở lại Mê cốc sớm hơn một chút. Đồng thời có thể che chở cho các hạ vào trong Mê cốc một cách an toàn. Còn làm thế nào để cứu Phùng Viên, đấy là việc của các hạ.

Hà Lăng Phong nói :

– Hai việc này thật ra không cần ngươi phải giúp đỡ. Chẳng lẽ tự ta không biết đến Mê cốc sao chứ?

Nói đoạn chàng liền thẳng người ngồi dậy.

Mới nhỏm lên được nửa người toàn thân chàng đã vội trở về vị trí cũ ngay.

Bởi vì đột nhiên chàng phát hiện ra rằng mình thật sự không thể trở lại Mê cốc được nữa. Thứ nhất chàng không dám rời khỏi giường vì trên người chàng chẳng có một mảnh vải nào.

Thứ hai, chàng phát hiện ra phía trước ngực mình có một luồng khí lạnh đè nặng lên, khiến cho chàng không thể đề tụ chân khí được.

Như vậy hiển nhiên trong bát cháo vừa rồi nhất định đã bị hạ độc.

Kim Hồng Ngọc cười nhạt, nhỏ nhẹ nói :

– Hà đại hiệp, bây giờ người đã đồng ý trao đổi rồi hay chưa? Ta có thể không cần gấp phải biết Hồng Tụ đao quyết, có điều chỉ sợ Phùng đại hiệp không đợi được lâu đến như vậy.

Hà Lăng Phong vẻ giận dữ nói :

– Họ Kim kia, ngươi thật là bỉ ổi.

Kim Hồng Ngọc không hề phủ nhận, mỉm cười nói :

– Đối đãi với những người đã từng học qua Hồng Tụ đao quyết, cũng giống như đối với một con mãnh thú. Bọn ta không thể nào không thận trọng.

Hai mắt Hà Lăng Phong đã đỏ ngầu lên :

– Được! Ta chấp nhận. Mau đưa y phục và thuốc giải ra, ta sẽ múa Hồng Tụ đao quyết cho ngươi xem.

Chương 26: Cơ May Thoát Chết

Kim Hồng Ngọc thản nhiên nói :

– Nếu nói sớm câu này, chúng ta đã tiết kiệm được biết bao nhiêu là thời gian.

Nói xong đưa tay lên vỗ ba cái. Lập tức có một thiếu phụ trung niên từ bên ngoài bước vào, trên tay có cầm một bộ y phục và một viên thuốc giải.

Kim Hồng Ngọc mang bộ y phục và thuốc giải đặt lên trên đầu giường, sau đó đứng dậy nói :

– Thời gian vô cùng quí báu, ta không muốn làm lỡ thời gian của các hạ, hy vọng các hạ làm đúng theo lời hứa. Đồng thời đừng để vị Phí cô nương kia thêm nhiều phiền phức. Bây giờ chúng ta ra ngoài đợi các hạ.

Hiện giờ Hà Lăng Phong giống như chú gã trống đã bị bại trận, tất cả chỉ biết nghe theo sự an bày của bọn họ mà thôi.

Tỷ Muội hội quả thật không hổ là một tổ chức thần bí. Đến tận bây giờ, mỗi hành động của họ đều được bố trí hoàn toàn chu đáo. Mỗi sự việc đều được vạch kế hoạch rõ ràng. Hầu như chỉ cần Tỉ Muội hội nhúng tay vào là không có việc gì là không hoàn thành cả. Thậm chí ngay cả Mê cốc cũng không ngoại lệ.

Nhưng tuy Kim Hồng Ngọc có là người thông minh tuyệt đỉnh đi nữa, vẫn không bao giờ biết được mình đã bỏ qua một việc hết sức quan trọng.

Đó chính là Hồng Tụ đao quyết có tất cả chín chiêu thức.

Những người nghe qua truyền thuyết về Hồng y Huệ Nương và Hồ Nhất Đao đều biết hai phu thê Đao Thánh sau khi trở mặt nhau, trước sau giao đấu tám lần.

Mỗi lần chỉ sử dụng vỏn vẹn có một chiêu, và đây cũng chính là nguyên nhân tại sao có “Phá Vân bát thức” cùng với “Hồng Tụ đao quyết”. Bởi vậy, Hà Lăng Phong chỉ cần múa lại Bát Thức đao pháp, còn chiêu thức cuối cùng quan trọng nhất, Kim Hồng Ngọc không thể nào biết được.

Chỉ cần Bát thức đao pháp cũng đã đủ gây toàn bộ sự chú ý của Kim Hồng Ngọc. Ả ta bắt Hà Lăng Phong múa đến lần thứ ba mới có thể nhìn hết các chiêu thức. Mỗi chiêu thức Kim Hồng Ngọc phải

dùng đến hai ba canh giờ mới có thể nhớ được. Bởi vậy, sau khi Kim Hồng Ngọc luyện xong Bát thức đao pháp thì thời gian đã quá giờ tý.

Hà Lăng Phong nói :

– Những thứ ta biết chỉ có bấy nhiêu, Phùng đại ca đang ở trong Băng cung chờ tiếp cứu, bởi vậy không thể kéo dài thêm thời gian được nữa, hy vọng ngươi giữ lời hứa, đưa hộ ta đến Mê cốc.

Kim Hồng Ngọc nói :

– Điều này đương nhiên. Bọn ta không những phải giúp các hạ trở lại Mê cốc, mà còn hy vọng các hạ sau khi cứu được Phùng Viên ra, hai bên vĩnh viễn sẽ là bằng hữu. Vì vậy ta quyết định đích thân đưa các hạ trở lại Mê cốc.

Hà Lăng Phong rất lấy làm ngạc nhiên, vì chàng biết rõ Kim Hồng Ngọc trở lại Mê cốc, nhất định là sẽ có mục đích riêng. Nhưng vì thời gian lúc này quá cấp bách, không cho phép chàng suy nghĩ lâu mà phải lập tức lên đường ngay.

Kim Hồng Ngọc đã có chuẩn bị sẵn. Chỉ cần ả khoác chiếc áo ngoài vào, liền biến thành hồng y thiếu nữ viền trắng ngay. Sau đó Kim Hồng Ngọc dẫn Hà Lăng Phong bước ra khỏi căn nhà tranh.

Từ căn nhà tranh này đến cửa Mê cốc dường như không xa lắm. Đối với địa hình ở đây, Kim Hồng Ngọc rất quen thuộc. Đi không tới nửa canh giờ hai người đã đến nơi.

Khi gần đến miệng cốc, Hà Lăng Phong thấp giọng hỏi :

– Chúng ta xông thẳng vào, hay là âm thầm lẻn vào?

Kim Hồng Ngọc cười nói :

– Yên tâm đi, ta đã có an bày hết rồi.

Nói xong Kim Hồng Ngọc lấy một cây đuốc trong người ra đốt sáng lên.

Sau đó liên tục huơ qua huơ lại ba lần, rồi dập tắt ngọn đuốc.

Chỉ một lát sau từ trong miệng cốc có một đám người chạy ra nhanh như bay.

Đó chính là năm thiếu nữ mặc hồng y viền trắng và một sứ giả mặc hồng y viền xanh. Vừa nhìn thấy, Hà Lăng Phong đã nhận ra vị sứ giả đi đầu kia ngay.

Đó chính là Hoa Cầm.

Kim Hồng Ngọc bước lên nói nhỏ với Hoa Cầm mấy câu gì đó, rồi lập tức gia nhập vào chung với bọn họ.

Hoa Cầm dường như không thể nào ngờ đến, liền vội bước về phía trước chăm chú nhìn kỹ Hà Lăng Phong từ trên xuống dưới rồi nói :

– Quả nhiên là các hạ, thật không thể nào ngờ được.

Hà Lăng Phong cười cười nói :

– Tại hạ cũng không thể nào ngờ được, là đã làm cho Đồng lão lão và các vị phải thất vọng.

Hoa Cầm không nói gì, liền vẫy tay lên nói :

– Đốt đuốc lên! Cùng thổi kèn nghinh khách!

Sáu cây đuốc lập tức cháy phừng lên, đồng thời có tiếng kèn vang lên chói tai.

Tức thì trong cốc liền có tiếng kèn đáp lại, đèn đuốc được thấp lên sáng trưng, tiếng người vang dậy khắp nơi.

Hà Lăng Phong thất kinh hỏi :

– Bọn họ làm gì vậy?

Hoa Cầm hơi cúi người xuống, cung kính nói :

– Hà đại hiệp đã xông vào Băng cung, vượt qua hầm lửa mà vẫn trở ra an toàn. Như vậy người chính là khách quí của bổn cốc. Xin mời Hà đại hiệp vào trong cốc để được chúc mừng.

Hà Lăng Phong không biết phải nói gì, chỉ đành cất bước đi theo họ vào trong cốc.

Trên đường, khắp nơi đèn đuốc sáng ngời từ bên ngoài vào tận đến trong cốc. Mọi người già trẻ ở trong cốc đều tranh nhau nhìn vị khách quí kia.

Tiếng kèn cất lên không dứt, làm cho toàn bộ cư dân trong cốc đều thức tỉnh dậy.

Hà Lăng Phong được bọn họ dẫn đến trước tiền viện. Bên trong trang viện đèn đuốc sáng trưng, Cốc chủ Đường Tiểu Tiên và các lão lão của Trưởng Lão viện thân hành ra ngoài trang viện nghinh đón.

Thần sắc Đường Tiểu Tiên tỏ ra ngạc nhiên nhiều hơn là vui mừng. Còn mặt mày các vị Trưởng lão ngược lại hoàn toàn rạng rỡ.

Khi Hà Lăng Phong vừa đến nơi, tiếng pháo đồng loạt nhất tề vang lên.

Đường Tiểu Tiên dùng một mảnh khăn bằng lụa đỏ khoác qua vai Hà Lăng Phong thấp giọng nói :

– Từ lúc có Mê cốc đến giờ, Hà đại hiệp là người đầu tiên bước vào trong Băng cung mà vẫn còn sống quay trở về. Cho nên bổn Cốc chủ đặc biệt thân hành chúc mừng.

Hà Lăng Phong cung tay nói :

– Không đám, không dám, chẳng qua Hà mỗ này may mắn mà thôi. Đồng thời cũng nhờ vào hồng phúc của Cốc chủ.

Không biết tại sao sắc mặt Đường Tiểu Tiên bỗng nhiên đỏ bừng lên.

Đồng lão lão cười ha hả nói :

– Nói rất hay, đây quả là ý trời.

Đường Tiểu Tiên mời Hà Lăng Phong vào trong đại sảnh, ngồi ghế thượng tòa, còn hai bên là các lão lão và bọn a hoàn dâng trà.

Mấy ngày trước Hà Lăng Phong là phạm nhân, nhưng bây giờ lại trở thành thượng khách của Mê cốc. Nãy giờ chàng vẫn nghĩ đến Phùng Viên đang còn ở trong Băng cung, nhưng không tìm ra được cơ hội để mở lời.

Những thiếu nữ mặc hồng y viền trắng không đủ tư cách tiếp khách ở đại sảnh nên không biết Kim Hồng Ngọc hiện giờ đã đi đâu.

Qua hết một tuần trà Đường Tiểu Tiên lại căn dặn chuẩn bị tiệc rượu rồi tự mình xin cáo lui rời khỏi tiền sảnh.

Đợi cho Đường Tiểu Tiên đi khỏi, Đồng lão lão liền mỉm cười nói :

– Hà đại hiệp, từ khi đại hiệp đến bổn cốc, lão thân đã biết đại hiệp không phải là người tầm thường. Bây giờ quả nhiên là không sai. Vậy lão thân phải kính người một chung rượu mới được.

Hà Lăng Phong vội nói :

– Đồng lão lão quá khách sáo rồi. Thật ra Hà mỗ này chỉ gặp được may mắn mà thôi.

Đồng lão lão mỉm cười nói :

– Hà đại hiệp là một bực anh kiệt, chư vị lão lão đều đã nhìn thấy cả rồi chứ! Theo như ý của lão

thân, việc này không cần phải bàn tính nhiều, mà cứ dứt khoát định ngày lành tháng tốt đi. Không biết ý kiến của các tỷ tỷ như thế nào?

Cái lão lão không hẹn mà cùng đáp :

– Rất tốt! Rất tốt!

Đồng lão lão lại quay sang Hà Lăng Phong nói :

– Đây là hồng phúc của Hà đại hiệp, cũng là qui củ của bổn cốc. Cho nên Hà đại hiệp không cần phải ngại ngùng mà từ chối.

Trong lòng Hà Lăng Phong lúc này chỉ lo nghĩ đến Phùng Viên nên các lão lão nói gì chàng không hề chú ý đến, chỉ gật gật đầu nói :

– Các lão lão không nên làm gấp. Tại hạ đã nói qua, việc này hoàn toàn là nhờ vào sự may mắn mà thôi.

Đồng lão lão cắt ngang nói :

– Thôi được rồi, chúng ta cứ quyết định giờ ngọ ngày mai làm giờ lành tháng tốt. Phải lập tức thông báo cho mọi người trong cốc biết, để chuẩn bị việc vui.

Lời nói của Đồng lão lão vừa được truyền ra, tiếng reo mừng vang dậy ầm lên, hòa chung với tiếng pháo nổ.

Hà Lăng Phong còn đang mỉm cười, đợi đến khi tiếng pháo nổ dứt hẳn chàng mới tìm ra được một cơ hội, nói :

– Nếu như các lão lão nhất định muốn làm lễ khánh chúc, thì hãy chấp thuận một điều thỉnh cầu của tại hạ, tại hạ suốt đời sẽ không quên ơn.

Đồng lão lão cười nói :

– Bây giờ chúng ta đã là người một nhà. Nếu có việc gì cứ việc nói ra, chỉ cần bọn lão có thể làm được bọn lão nhất định sẽ tận tâm hết sức.

Hà Lăng Phong nói :

– Các lão cũng đã biết tại hạ có một vị bằng hữu họ Phùng, cũng cùng xông vào Băng cung với tại hạ.

Đồng lão lão nói :

– Không sai. Người Hà đại hiệp nói có phải là chủ nhân Thiên Tuế phủ Phùng Viên, Phùng đại hiệp hay không? Hiện tại người ra sao rồi?

Hà Lăng Phong nói :

– Vì giúp tại hạ thoát nạn, Phùng đại ca không cách gì thoát ra khỏi Băng cung. Hiện tại vẫn còn ở trong đó.

Đồng lão lão vội cướp lời :

– Như vậy thì quá đáng tiếc. Lão thân đây vô cùng kính trọng Phùng đại hiệp. Phùng đại hiệp đã quên mình xả thân giúp người, hành động này khiến cho người ta vô cùng khâm phục.

Hà Lăng Phong lắc đầu mỉm cười nói :

– Lão lão đã hiểu sai ý tại hạ rồi. ý tại hạ muốn nói, Phùng đại ca vẫn còn sống ở trong Băng cung.

Đồng lão lão rất lấy làm ngạc nhiên rồi đột nhiên ngửa mặt lên cười lớn.

Hà Lăng Phong nói :

– Lão lão xin đừng cười, lời tại hạ nói ra toàn là sự thật.

Đồng lão lão vừa cười, vừa quay sang nói với các lão lão khác :

– Mọi người có tin hay không? Hà đại hiệp nói Phùng Viên vẫn còn sống ở trong Băng cung, hơn nữa còn nói lời nói cua mình là thật.

Mấy vị lão lão đều cười lắc đầu nói :

– Đây chỉ là niềm hy vọng trong lòng của Hà đại hiệp. Tất nhiên chúng ta cũng hy vọng Phùng đại hiệp vẫn còn sống. Hy vọng thì hy vọng nhưng thực tế thì việc này không thể xảy ra được.

Hà Lăng Phong nghiêm sắc mặt nói :

– Lúc ban đầu, khi tại hạ bước vào trong Băng cung, các vị cũng tin chắc rằng tại hạ sẽ không bao giờ còn sống để bước ra ngoài. Thế nhưng hiện tại, tại hạ vẫn đứng sờ sờ ở đây. Điều này hoàn toàn là sự thật.

Đồng lão lão nói :

– Chúng ta chỉ chấp nhận sự thật, mà không bao giờ dựa vào sự hoan tưởng, trừ phi Phùng Viên

cũng có thể quay trở lại. Bằng không, chẳng có ai tin cả.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như không tin, các vị có thể lập tức mở cửa Băng cung kiểm tra thử.

Đồng lão lão lắc đầu nói :

– Việc đó không thể nào làm được, vì theo qui định của bổn cốc, chỉ có một người mới có thể ra vào Băng cung được. Hơn nữa phải có lý do rất là đặc biệt, đồng thời phải được sự đồng ý của Trưởng Lão viện.

Hà Lăng Phong liền hỏi :

– Người đó là ai?

Đồng lão lão nói :

– Là Cốc chủ.

Hà Lăng Phong nói :

– Được! Tại hạ lập tức đi gặp Cốc chủ, hy vọng các vị đồng ý cho Cốc chủ đi vào Băng cung một chuyến.

Đồng lão lão lắc đầu cười nói :

– Hà đại hiệp, người không cần phải đi. Trước giờ ngọ ngày mai, Cốc chủ sẽ không thể gặp mặt ngươi được.

Hà Lăng Phong ngạc nhiên hỏi :

– Tại sao?

Đồng lão lão nói :

– Bởi vì hai người vẫn còn chưa chính thức cử hành hôn lễ, chưa là phu thê nên không thể gặp mặt trước được!

Hà Lăng Phong sửng sốt đứng ngớ người ra.

Đồng lão lão lại cười nói :

– Hà đại hiệp chớ vội nôn nóng. Vì kính trọng đai hiệp là người đầu tiên vượt qua được Băng cung

nên bọn lão quyết định đồng ý mời Cốc chủ đi vào Băng cung kiểm tra thử một lần. Nhưng phải đợi sau đại lễ ngày mai mới có thể thực hiện được.

“Không!” Hà Lăng Phong đột nhiên đứng phắt dậy, lớn tiếng nói :

– Tại hạ không muốn làm phu quân của Cốc chủ, càng không muốn sống cả đời ở trong Mê cốc này. Lần này tại hạ trở lại là vì muốn cứu Phùng đại ca ra mà thôi.

Đồng lão lão đột ngột trầm sắc mặt xuống, lạnh lùng nói :

– Hà đại hiệp, trước khi nói chuyện người phải nên suy nghĩ kỹ càng. Đây là qui định của bổn cốc, hơn nữa đại hiệp cũng đã chính miệng đồng ý qua. Hiện giờ tin vui này đã được truyền đi khắp cốc, tại sao đại hiệp lại nói ra những lời này?

Hà Lăng Phong nói :

– Chính miệng tại hạ nói đồng ý hồi nào?

Đồng lão lão nói :

– Rõ ràng vữa rồi Hà đại hiệp đã đồng ý chấp nhận, hơn nữa còn nói đừng làm quá rình rang. Chẳng lẽ những việc này là giả hay sao? Chuyện chung thân của Cốc chủ tuy nói là qui định của tổ tiên, nhưng cũng chính là vì kính trọng Hà đại hiệp. Việc đại sự như vậy, tại sao người lại từ chối?

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu như các vị đã xem trọng Hà mỗ này như vậy. Thế thì tại hạ tình nguyện không thành thân với Cốc chủ mà chỉ cần cứu Phùng đại ca ra khỏi Băng cung mà thôi.

Đồng lão lão vẻ bực bội nói :

– Các hạ nói vậy là ý gì? Thân phận Cốc chủ tôn quí biết dường nào, há lại đem hôn sự ra làm trò đùa hay sao? Vả lại, việc hôn sự này không hề có liên quan gì đến sự sống chết của Phùng Viên. Nếu như các hạ còn nói những lời vô lễ như vậy, đừng trách bọn ta không khách sáo.

Hà Lăng Phong ngầm kêu khổ trong bụng. Đến bây giơ chàng mới phát hiện mình đã rơi vào trong cạm bẫy.

Kim Hồng Ngọc cũng cấu kết với Đồng lão lão để ép tiến hành hôn lễ, hiển nhiên là có âm mưu và mục đích khác. Nhưng Hà Lăng Phong không cần phải quan tâm đến việc này. Còn việc mình có phải lấy Đường Tiểu Tiên làm thê tử hay không, chàng cũng cảm thấy không hề quan trọng. Nhưng việc Phùng Viên vẫn còn ở trong Băng cung thì chàng không thể chậm trễ được. Bất luận như thế nào

cũng không thể đợi đến giờ ngọ ngày mai. Đây là việc quan trọng cần kíp nhất.

Chàng định trở mặt động thủ xông vào trong Băng cung. Nhưng nghĩ mình thế cô, hai tay không thể nào địch lại bốn tay. Huống hồ trước mặt chàng toàn là những cao thủ của Mê cốc. Giả sử cho dù có xông vào được Băng cung cứu Phùng Viên, nhưng không có hy vọng trở ra khỏi Mê cốc. Vả lại Phí Minh Châu vẫn còn đang nằm trong tay của Tỷ Muội hội, nếu lỡ như mai đây mọi người đều không còn sống sót.

Chỉ nghĩ đến đây, Hà Lăng Phong đã cảm thấy làm như vậy là thất sách.

Nên chàng liền đổi ngay sắc mặt mỉm cười nói :

– Tại hạ thật sự quá nóng lòng đến không còn biết gì nữa cả. Có thể trở thành phu quân của Cốc chủ, đấy là việc mà nhiều người có nằm mơ cũng không đạt được. Nhưng bây giờ tại hạ đã được vậy mà còn muốn bỏ đi. Đây quả là một sai lầm to lớn.

Hà Lăng Phong ngừng một chút lại tiếp :

– Thấu đáo rồi, thấu đáo rồi. Làm người không thể không lo nghĩ cho mình. Còn về việc sống chết của Phùng Viên, tại hạ đã tận lực hết sức vì lão ta rồi. Tình nghĩa bằng hữu chẳng qua cũng là vậy mà thôi. Thiết nghĩ lão ta cũng sẽ không oán trách tại hạ.

Đối với sự thay đổi đột ngột của chàng, Đồng lão lão có chút nghi ngờ.

Nhưng bà ta không truy hỏi tiếp, mà chỉ nói rằng :

– Như vậy rất tốt, vì bằng hữu mà lận lực tận tâm, điều đó rất nên. Nhưng cũng không cần phải thêm bỏ thời gian nửa ngày.

Hà Lăng Phong cười nói :

– Không sai. Nếu như Phùng Viên đã chết, có gấp cũng vô dụng. Nhược bằng lão ta vẫn còn sống, nhất định sẽ có thể đợi thêm được nửa ngày nữa.

Quả nhiên từ đó, Hà Lăng Phong tuyệt đối không hề nhắc đến Phùng Viên nữa, mà chàng chỉ kể lại sự thoát hiểm của mình ra khỏi Băng cung mà thôi.

Không bao lâu, tiệc rượu đã được chuẩn bị xong. Các lão lão và Hà Lăng Phong cùng nhau ngồi vào bàn tiệc.

Hà Lăng Phong giống như tám đời chưa được uống qua rượu nên hồ rượu đến phiên chàng là hết ngay. Bởi vậy các lão lão đâu phải là đối thủ của chàng.

Chẳng mấy chốc các lão lão đã muốn ngoẹo đầu sang một bên. Rồi từng người từng người một xin được từ chối không uống nữa.

Bởi vậy chưa quá nửa canh giờ, bữa tiệc đã bắt đầu tàn.

Các lão lão một phần vì uống hơi nhiều, một phần tuổi tác đã cao, nên tinh thần có vẻ không còn chịu đựng được nữa. Sau khi căn dặn chuẩn bị phòng ngủ ở dãy nhà phía đông tiền sảnh cho chàng xong, các lão lão ai nấy đều lui về Trưởng Lão viện nghỉ ngơi.

Hà Lăng Phong biết rõ xung quanh dãy nhà phía đông này đều có người canh giữ nghiêm ngặt, nên cố nói với thiếu nữ thị vệ rằng :

– Bên trong trang viện này toàn là nữ cả. Tại hạ lại có thói quen không mặc y phục khi ngủ. Còn nếu đóng chặt cửa sổ thì lại sợ có ý thất lễ. Vậy xin cô nương nói lại với mọi người một tiếng. Đêm nay đừng đi đến gần dãy phòng phía đông.

Hà Lăng Phong càng cố ý làm ra vẻ thần bí, bọn thị vệ càng không dám khinh suất. Quả nhiên sau khi chàng vừa bước vào trong phòng ngủ, thiếu nữ thị vệ liền đem những lời này nói lại với Hoa Cầm.

Hoa Cầm nghe xong cười nhạt, nói :

– Các ngươi chưa có thành hôn nên cần phải tránh né, còn ta đã kết hôn hơn nữa đã sanh qua hài nhi nên chẳng hề ngại ngùng những chuyện này. Bởi vậy việc canh giữ ở đây, đêm nay sẽ do đích thân ta phụ trách.

Sau khi mọi người đều đã đi nghỉ, Hoa Cầm liền xách đao đến bên dãy nhà phía đông. Quả nhiên ánh đèn bên trong đã tắt, cửa sổ cũng đã được đóng chặt.

Hoa Cầm nắm chặt cán đao, dán sát người vào phía ngoài cửa sổ chú ý lắng nghe. Bên trong phòng không một tiếng động, ngay cả tiếng người thở cũng không có.

Hoa Cầm liền không khỏi sanh nghi :

“Lẽ nào Hà Lăng Phong lại không có ở trong phòng?”

Hoa Cầm khỏng thể không nhìn xem thử.

Trước tiên Hoa Cầm hít sâu vào một hơi, rồi định thần sau đó nhè nhẹ dùng ngón tay thọc thủng lớp giấy cửa sổ, đưa mắt nhìn vào trong.

Thật kỳ quái, tại sao trước mắt toàn là một màu đen, không nhìn thấy gì cả?

Hoa Cầm tập trung nhìn lại một lần nữa, nhưng bên trong vẫn toàn một màu đen. Đừng nói là người, ngay cả giường chiếu và bàn ghế cũng đều không nhìn thấy.

Nhìn kỹ một hồi, Hoa Cầm mới phát hiện, hóa ra phía trong cửa sổ còn có một bức màn đen vì vậy không thể nhìn thấy tình hình bên trong được.

Hoa Cầm chợt mỉm cười, từ từ mở cưa ra.

Bức màn đen treo cách cửa sổ hơn cả thước, nên phải vén bức màn qua một bên mới có thể nhìn thấy chiếc giường.

Hoa Cầm không còn cách nào khác, đành phải hết sức cẩn thận thò hơn nửa người vào bên trong, đưa tay ra vén bức màn lên.

Hoa Cầm không thể nào ngờ rằng Hà Lăng Phong đang nấp ở phía sau bức màn. Một góc bức màn vừa được vén lên toàn thân Hoa Cầm đã cứng đơ. Bởi vì Hà Lăng Phong đã nhanh như chớp điểm huyệt đạo trên khuỷu tay Hoa Cầm.

Ả ta chưa kịp lên tiếng gọi, á huyệt cũng đã bị điểm. Sau đó toàn thân Hoa Cầm bị kéo lọt vào bên trong.

May mà lúc này trong trang viện không có người, nếu không...

Hà Lăng Phong thấp giọng cười, nói :

– Thật là có lỗi. Tại hạ cho rằng những tên tiểu a đầu chưa có nhìn qua, nên có lẽ sẽ đến nhìn cho biết. Không ngờ rằng Hoa đại tẩu đích thân đến tham quan. Xin thứ lỗi cho sự vô lễ của tại hạ.

Nói đoạn, chàng cởi áo ngoài và thanh đao của Hoa Cầm ra, khoác lên trên người mình. Sau đó chàng phóng người qua cửa sổ ra ngoài, đồng thời đóng chặt cửa sổ lại, rồi chạy nhanh về phía hậu cốc.

Hoa Cầm không mở miệng nói được toàn thân cũng không cử động được, mà chỉ có thể trừng mắt nhìn. Trong mắt ả ta chứa đầy sự tức giận, nhưng không biết trong lòng ả đang tức giận hay là thất vọng?

Khoảng thời gian trước khi gần sáng, bầu trời lúc nào cũng tối đen một cách đặc biệt.

Khi Hà Lăng Phong đến được bên dưới vách đá phía hậu cốc thì trời cũng đã sắp sáng. Chàng liền cởi bỏ chiếc áo khoác màu hồng của Hoa Cầm ra, ngay cả vỏ đao chàng cũng bỏ đi mà chỉ chừa lại vỏn vẹn có thanh đao mà thôi.

Canh chừng cửa Băng cung là ba nữ phụ mù. Một người là thân phận trưởng lão còn hai người kia là sứ giả hồng y viền xanh. Cả ba võ công đều không yếu kém chút nào.

Hà Lăng Phong biết không thể nào qua mặt được bọn họ, nhưng bất luận như thế nào cũng phải cứu cho bằng được Phùng Viên, trước lúc trời sáng. Sau đó rời khỏi Mê cốc và đi cứu Phí Minh Châu.

Nếu như giữa Phí Minh Châu và Phùng Viên chỉ có thể cứu được một người thì người mà Hà Lăng Phong chọn chính là Phùng Viên. Vì đây là đạo nghĩa.

Hà Lăng Phong tay cầm trường đao, từ từ tiến về phía gian thạch thất, trong lòng không khỏi phập phồng.

Khi Hà Lăng Phong còn cách gian thạch thất chừng ba trượng ngoài thì đã nghe thấy tiếng quát lạnh lùng của Phó lão lão :

– Là người nào? Dừng lại ngay!

Hà Lăng Phong vẫn tiến về phía trước thêm một đoạn nữa, mới dừng bước lại chờ đợi.

Phó lão lão dẫn hai sứ giả hồng y viền xanh bước ra khỏi gian thạch thất trầm giọng nói :

– Thật to gan, kêu ngươi đứng lại nhưng ngươi vẫn dám tiến lên phía trước hơn cả trượng. Mau báo danh tánh là gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ họ Hà, có việc cần gấp muốn vào trong Băng cung, xin lão lão đồng ý chấp thuận cho.

Phó lão lão vẻ hơi ngạc nhiên nói :

– Họ Hà? Hà gì? Ta nghe giọng nói của ngươi dường như hơi quen quen.

Hà Lăng Phong nói :

– Mấy ngày hôm trước tại hạ có cùng hai vị bằng hữu vào trong Băng cung, lão lão còn nhớ hay không?

Phó lão lão vừa nghe xong nét mặt chợt vui mừng liền nói :

– A! Nhớ rồi, nhớ rồi làm sao mà quên được. Nghe nói Hà đại hiệp đã an toàn vượt qua được Băng cung cùng hầm lửa và ngày mai đây sẽ là phu quân của Cốc chủ. Vậy già này phải chúc mừng người mới được.

Quay sang hai nữ phụ trung niên, Phó lão lão nói :

– Khách quí quang lâm! Mau mời Hà đại hiệp vào hên trong ngồi, chúng ta phải y theo lễ mà chúc mừng.

Hà Lăng Phong có chút bất ngờ mỉm cười nói :

– Lão lão không cần phải khách sáo như vậy, tại hạ vẫn còn một vị bằng hữu bị kẹt lại trong Băng cung, phải cần được cứu ra ngay. Vậy xin lão lão mau mở cửa Băng cung ra, đợi khi nào bọn tại hạ trở ra sẽ bái tạ lão lão.

Phó lão lão sửng sốt hỏi :

– Cái gì? Đại hiệp còn thuốn trở vào trong Băng cung lần nữa?

Hà Lăng Phong nói :

– Đúng vậy! Xin lão lão chấp thuận cho.

Phó lão lão suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Thôi được! Già này đành phải đợi sau đại lễ ngày mai mới có thể chúc mừng được cho Hà đại hiệp.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng bà ta chấp thuận mau như vậy, nên vui mừng nói lớn :

– Xin đa tạ lão lão.

Nói đoạn, chàng liền tiến về phía trước.

Phó lão lão đột nhiên đưa tay ra nói :

– Xin lấy ra!

Hà Lăng Phong ngạc nhiên nói :

– Lấy cái gì?

Phó lão lão nói :

– Thẻ bài, thẻ bài dùng để mở cửa Băng cung.

– Cái này...

Hà Lăng Phong đang ngẩn người ra một hồi, mới mỉm cười nói :

– Xin lỗi vì quá vội vàng nên tại hạ quên đến Đồng lão lão để lấy thẻ bài. Không biết lão lão có thể khoan dung cho một lần hay không?

Phó lão lão lắc dầu nói :

– Việc này không thể nào được. Muốn mở cửa phải cần đến thẻ bài mới được. Vậy đành phải làm phiền Hà đại hiệp trở lại Trưởng Lão viện một chuyến.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng tại hạ phải lập tức vào trong Băng cung, mà không thể kéo dài thời gian được nữa.

Phó lão lão nhún vai nói :

– Xin lỗi Hà đại hiệp, nếu không có thẻ bài bất kỳ ai cũng không thể bước vào trong Băng cung được. Già này chẳng qua chỉ là một người giữ cửa mà thôi, quả thật không thể nào giúp được đại hiệp.

Hà Lăng Phong nói :

– Sự cấp tùng quyền, xin lão lão phá lệ cho một lần. Đợi sau khi tại hạ trở lại lúc ấy lão lão muốn gì cũng được.

Phó lão lão trả lời như đinh đóng cột :

– Không được!

Hà Lăng Phong nghĩ thầm :

– Bây giờ có cầu xin cũng vô ích, chi bằng hạ thủ khống chế bà ta trước cứu người là cần kíp.

Nghĩ vậy chàng liền định vung đao lên ra tay.

Nhưng ngay lúc ấy có một giọng nói phát ra từ phía sau :

– Thẻ bài ở đây!

Hà Lăng Phong lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một bóng người đứng cách xa ngoài hai trượng trong tay giơ cao một chiếc thẻ bài.

Người đó chính là Cốc chủ của Mê cốc Đường Tiểu Tiên.

Hiển nhiên Đường Tiểu Tiên đã đứng ở đấy rất lâu rồi. Lúc này nàng mới từ từ bước qua. Đường

Tiểu Tiên sợ Hà Lăng Phong hiểu lầm ý mình, nên vừa bước tới vừa lên tiếng nói :

– Lăng Phong, chàng cũng đừng quá vội nôn nóng. Phó lão lão là một người thiết diện vô tư, nếu không có thẻ bài lão lão làm sao có thể cho chàng vào Băng cung được. Vì biết như vậy, nên thiếp mới lập tức đem thẻ bài đến đây ngay.

Giọng nói của Đường Tiểu Tiên vừa tự nhiên lại vừa thân thiết, hoàn toàn là giọng điệu của một vị hôn thê. Hơn nữa thẻ bài đang nằm trong tay nàng, điều này chứng tỏ Đường Tiểu Tiên hoàn toàn không có ác ý.

Quả thật tình hình này làm cho Hà Lăng Phong đứng ngớ người ra, không biết phải nói gì.

Phó lão lão cùng hai người thiếu phụ trung niên liền nhất tề cúi người nói :

– Tham kiến Cốc chủ.

Đường Tiểu Tiên cười nói :

– Không cần phải đa lễ, thẻ ở đây các ngươi cứ cầm đi mở cửa ra. Ta và Hà đại hiệp còn có mấy điều cần phải nói, rồi sẽ đến sau.

Phó lão lão dạ một tiếng, đón nhận chiếc thẻ bài, rồi tự động rút lui.

Đường Tiểu Tiên nhìn ba người bọn họ đi vào trong thạch thất, mới thở dài một tiếng, nói với giọng hơi buồn buồn :

– Đừng nhìn ta như vậy. Ta quả thật có thành ý muốn giúp ngươi. Chiếc thẻ bài vừa rồi hoàn toàn là thật, chứ không giống bức họa đồ cất giấu bảo đao của các ngươi.

Hà Lăng Phong liền cung tay thi lễ nói :

– Những chuyện đã qua, xin Cốc chủ đừng để ý đến. Nếu như có thể cứu được Phùng đại ca, Hà mỗ này vĩnh viễn không bao giờ quên ơn của Cốc chủ.

Đường Tiểu Tiên gượng cười nói :

– Ta không muốn các hạ phải cảm ơn, mà chỉ muốn hỏi các hạ một câu, hy vọng lần này các hạ nói thật cho ta biết.

Hà Lăng Phong liền nói :

– Xin Cốc chủ cứ nói, tại hạ sẽ trả lời thật tình.

Đường Tiểu Tiên hơi cúi đầu xuống, thấp giọng hỏi :

– Ta muốn biết, các hạ có tính toán gì đối với chuyện ngày mai hay không?

– Việc này...

Hà Lăng Phong do dự một hồi, rồi nghiêm túc nói :

– Quả thật không dám giấu, tại hạ tự cảm thấy thân phận mình hạ tiện đâu dám nghĩ đến chuyện thành hôn với Cốc chủ. Lần này tại hạ trở lại Mê cốc hoàn toàn là vì muốn giải cứu cho Phùng đại ca mà thôi.

Đường Tiểu Tiên không có chút biểu hiện gì là ngạc nhiên cả, chỉ thản nhiên nói :

– Nếu như cứu được Phùng Viên ra, sau đó thì sao?

– Sau đó Phí có nương của Hương Vân phủ đã rơi vào tay của Tỷ Muội hội, tất nhiên tại hạ phải nghĩ cách cứu Phí cô nương ra.

– Nếu như ta cứu Phí cô nương ra giúp ngươi thì sao?

Chương 27: Cốc Chủ Thật Giả

– Như thế... như thế bọn tạ hạ thật sự vô cùng cảm tạ Cốc chủ.

– Chỉ cảm tạ một câu thôi sao?

– Đương nhiên đối với sự giúp đỡ tận tình của Cốc chủ, bọn tại hạ phải nhất định tận lực báo đáp.

– Ta đã nói qua là không cần các ngươi phải báo đáp. Ta chỉ muốn biết đối với sự việc ngày mai, các hạ có dự tính gì?

Đường Tiểu Tiên hỏi dồn như vậy thật sự khiến cho Hà Lăng Phong không biết phải trả lời như thế nào, chàng đành cười cười nói :

– Ý của Cốc chủ muốn tại hạ làm như thế nào tại hạ sẽ làm như thế đó.

Đường Tiểu Tiên vẫn không chịu buông tha :

– Nhưng ta muốn biết chủ ý riêng của các hạ.

Hà Lăng Phong không còn cách nào khác, nhún vai mỉm cười nói :

– Tại hạ còn có gì để nói nữa. Nếu như Cốc chủ không chê tại hạ thân phận hạ tiện, tại hạ cũng tự cảm thấy có mong cầu cũng không được, chỉ sợ quạ đen khó mà sánh cùng với phượng hoàng.

Đường Tiểu Tiên ngẩng đầu lên chăm chú nhìn chàng nói :

– Các hạ nói thật?

Hà Lăng Phong nói :

– Những lời này đều phát ra từ tận đáy lòng của tại hạ.

Đường Tiểu Tiên thở ra một tiếng nhẹ nhõm nói :

– Được! Ta tin tưởng các hạ. Bấy giờ ta cũng nói thật cho các hạ được biết. Đồng lão lão an bày việc hôn sự này, tất nhiên là chiếu qui định của tổ tiên. Nhưng đồng thời cũng là âm mưu của Đồng lão lão và Tỷ Muội hội, muốn cho ta và các hạ cùng bị hại chết.

Hà Lăng Phong nói :

– Sao? Đồng lão lão chuẩn bị hành động như thế nào?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Sự tình nói ra rất dài dòng, cho nên bây giờ chúng ta hãy đi cứu Phùng đại hiệp trước, đợi khi trở ra rồi hãy nói tường tận hơn.

Nói xong cả hai liền đi xuyên qua gian thạch thất vào nên trong sơn động.

Mới vừa đi được mấy bước, Đường Tiểu Tiên đột nhiên dừng lại hỏi :

– Các hạ có dám khẳng định Phùng đại hiệp vẫn còn sống hay không?

Hà Lăng Phong đáp :

– Nhất định vẫn còn sống. Thuốc ngự hàn của Phùng đại ca có tác dụng đến mười hai canh giờ. Đến bây giờ vẫn còn được hai canh giờ.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Nếu như vậy các hạ cứ ở ngoài cửa Băng cung chờ đợi, để ta vào trong cứu người cho.

Hà Lăng Phong nói :

– Tại sao phải như vậy?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Bởi vì Phó lão lão là một người rất qui củ. Chiếu theo qui định của bổn cốc chỉ có ta mới có thể vào ra được trong Băng cung. Cho dù các hạ có thẻ bài cũng chỉ có thể bước vào mà không thể trở ra được. Nếu như để cho các hạ vào trong Băng cung, Phó lão lão sẽ lập tức đóng cửa lại ngay.

Hà Lăng Phong không hề nghĩ đến điểm này, nên khi nghe những lời này chàng vô cùng sửng sốt. Đồng thời chàng cũng hiểu được dụng ý khác của Đường Tiểu Tiên.

Tuy Đường Tiểu Tiên mang tên Phó lão lão ra nói nhưng thực tế là muốn tự minh bạch cho mình. Nếu như để cho Hà Lăng Phong một mình vào trong Băng cung, thì chàng có thể sẽ nghi ngờ Đường Tiểu Tiên cho đóng cửa Băng cung lại, đoạn tuyệt lối thoát thân. Cho nên Đường Tiểu Tiền tự nguyện vào trong Băng cung, để chứng tỏ mình hoàn toàn không có âm mưu muốn hãm hại Hà Lăng Phong.

Thật ra Hà Lăng Phong không hề nghi ngờ nàng, ngược lại còn rất cảm động. Tất nhiên chàng

không thể nào cự tuyệt. Thế rồi, Hà Lăng Phong đưa tay ra nắm lấy tay Đường Tiểu Tiên, mỉm cười nói :

– Thế thì chuyện này hoàn toàn ký thác cho Cốc chủ. Tại hạ và Phùng đại ca vĩnh viễn sẽ nhớ mãi ơn đức này.

Đột nhiên bị nắm lấy tay, Đường Tiểu Tiên vừa sung sướng lại vừa ngượng ngùng, liền vội rút tay lại cúi đầu đi nhanh về phía trước.

Phó lão lão và hai sứ giả hồng y đã đứng đợi ở cửa Băng cung, tự nãy giờ.

Đường Tiểu Tiên căn dặn bọn họ :

– Hà đại hiệp quyết định không vào tròng Băng cung, mà do ta sẽ thay thế người. Các ngươi cứ đứng đợi ở đây, không cần phải khóa lại, bởi vì ta sẽ lập tức trở ra ngay.

Phó lão lão vừa mới lấy chìa khóa ra định mở cửa, nghe nói những lời này, độc nhiên ngừng tay lại nói :

– Nếu như Cốc chủ muốn vào trong Băng cung, phải được sự đồng ý của Trưởng Lão viện.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Đương nhiên là ta dã được sự đồng ý của Trưởng Lão viện. Nếu không ta làm sao có tấm thẻ bài này.

Phó lão lão nói :

– Chỉ có mỗi tấm thẻ bài vẫn còn chưa đủ, xin Cốc chủ phải đưa ra thêm Kim Đao lệnh, thì thuộc hạ mới có thể chờ cửa được.

Đường Tiểu Tiên vẻ không vui nói :

– Chẳng lẽ ngươi không biết ta là Cốc chủ hay sao?

Phó lão lão cúi người thi lễ nói :

– Thuộc hạ bị mù, chỉ dựa vào giọng nói khó mà phân biệt được. Tối nhất xin Cốc chủ chiếu theo qui định mà hành sự, để cho thuộc hạ khỏi bị khó xử.

Đường Tiểu Tiên quay sang nhìn Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Phó lão lão, ngươi thật sự phải nhìn thấy được Kim Đao lệnh bài mới chịu nghe lời hay sao?

Phó lão lão nói :

– Thuộc hạ chỉ chiếu theo qui định của bổn cốc mà hành sự. Tấm lệnh bài chi có thể cho người bước vào, mà không thể bước trở ra. Nếu như muốn cửa Băng cung không bị khóa lại, nhất định phải có thêm Kim Đao lệnh bài mới được.

Đường Tiểu Tiêu không còn cách nào khác đành lắc lắc đầu nói :

– Chả trách gì cả đời của ngươi chỉ là giữ cửa mà thôi. Được rồi! Kim Đao lệnh bài ở đây, ngươi hãy cầm lấy.

Phó lão lão đưa tay ra nhận lấy lệnh bài, nhưng không ngờ Đường Tiểu Tiên đột nhiên tránh sang một bên, điểm huyệt bà ta.

Hai thiếu phụ trung niên thấy có biến, liền lập tức rút đao ra.

Đường Tiểu Tiên trầm giọng nói :

– Lăng Phong, mau khống chế bọn họ.

Hà Lăng Phong đang cảm thấy ngạc nhiên, nhưng nhìn thấy hai thiếu phụ kia đã rút đao ra khỏi vỏ, căn bản không biết để xảy ra nguyên nhân gì vẫn vung đao lên xuất thú.

Võ công của hai thiếu phụ này rất cao cường. Nhưng Hà Lăng Phong không chỉ lãnh hội Hồng Tụ đao quyết mà còn có tuyệt chiêu dùng để khắc chế đao pháp của Mê cốc. Nén hai bên giao đấu chưa đầy ba chiêu, hai thiếu phụ trung niên đã bị dồn đến góc tường khiến cho đao pháp của họ không sao thi triển được và cùng lúc toàn thân của họ không hề cựa quậy được nữa. Cuối cùng thì Hà Lăng Phong cũng khống chế được họ.

Đường Tiểu Tiên vội lấy chìa khóa trong người Phó lão lão ra, mở cửa Băng cung. Sau đó dặn dò Hà Lăng Phong nói :

– Lăng Phong các hạ cứ ở đây canh chừng bọn họ, để ta vào trong cứu Phùng đại hiệp cho.

Không đợi cho chàng kịp mở miệng lên tiếng, Đường Tiểu Tiên đã lách người vào bên trong.

Tuy trong lòng Hà Lăng Phong có chút hoài nghi, nhưng chàng không tiện lên tiếng. Chàng nghĩ Đường Tiểu Tiên nhất định có nguyên nhân bất đắc dĩ của mình. Có lẽ vì để tranh thủ thời gian, nên nàng không có cách chi biện minh cùng với Phó lão lão mà đành dùng hạ sách này. Khí lạnh từ trong Băng cung ùa ra ngoài, khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. Tạm thời Hà Lăng Phong khép hờ cánh cửa Băng cung lại. Sau đó mang Phó lão lão và hai thiếu phụ trung niên đến bên dưới chân thạch động, để tránh cản lối thông đạo.

Nhưng chờ đợi một hồi lâu vẫn chưa hề thấy Đường Tiểu Tiên trở ra.

Hà Lăng Phong chợt nghĩ thầm, phải chăng Đường Tiểu Tiên không uống thuốc ngự hàn nên đã bị đông cứng trong Băng cung?

Phải chăng Đường Tiểu Tiên không nhận ra Phùng đại ca nên không biết phải tìm ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây trong lòng chàng không khỏi khẩn trương. Chàng lại mở cửa Băng cung ra, chuẩn bị đích thân vào trong cứu người.

Đột nhiên ngay lúc ấy, tron sơn động có tiếng bước chân vang lên.

Hà Lăng Phong lập tức kéo cánh cửa lại, đưa đao lên chờ đợi.

Chợt chàng cảm thấy vô cùng sửng sốt. Trong sơn động đang bước đến một người, y phục người này cũng màu hồng có viền vàng, quả nhiên là Đường Tiểu Tiên.

Hà Lăng Phong đưa tay dụi dụi mắt rồi quay đầu lại nhìn vê phía thạch môn.

Trong động bốn bề tối đen như mực, khó mà phân biệt được mọi thứ.

Đường Tiểu Tiên vừa đến và Đường Tiểu Tiên đã vào trong Băng cung, gần như không có gì khác biệt. Nhưng mà một người bên trong cửa còn một người vừa mới đến. Như vậy trong hai người hiển nhiên có một người là giả mạo.

Đường Tiểu Tiên vừa đến phát hiện ra Hà Lăng Phong liền vội dừng bước nói :

– Ngươi thật là to gan, dám xông vào trong Băng cung. Đây chính là điều đại kỵ của bổn cốc, nếu như người phát hiện ra sẽ bị xử chết, ngươi có biết điều này hay không?

Hà Lăng Phong không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn Đường Tiểu Tiên vừa mới đến. Bởi vì quả thật chàng cảm thấy khó mà có thể phân biệt được ai là thật ai là giả.

Đường Tiểu Tiên nhìn thấy chàng không lên tiếng liền vội bước gần thêm mấy bước, trầm giọng nói :

– Người đã được cứu lại chưa. Trời cũng đã sắp sáng, ngươi còn không mau rời khỏi chỗ này, mà đứng ngớ ngẩn ở đây làm gì?

Hà Lăng Phong hít sâu vào một hơi, rồi từ từ gằn từng tiếng :

– Ngươi là ai?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Thế nào các hạ nhận không ra ta sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Nhận ra thì nhận ra, nhưng không biết ngươi là thật hay giả?

Đường Tiểu Tiên ngạc nhiên nói :

– Trong Mê cốc chỉ có mình ta là Cốc chủ, chẳng lẽ còn có thể giả mạo hay sao?

Hà Lăng Phong gật gật đầu nói :

– Không sai! Vừa rồi có một vị Đường Tiểu Tiên cũng là Cốc chủ của Mê cốc, hiện vẫn còn đang ở trong Băng cung. Tại hạ không biết trong hai vị ai là giả ai là thật. Nhưng dẫu sao cũng có một người là giả mạo.

Đường Tiểu Tiên thất kinh nói :

– Thật sự có chuyện này sao? Đây nhất định là Tam công chúa của Tỷ Muội hội Kim Hồng Ngọc. Nghe nói ả ta thông minh tài trí, hễ nhìn qua thấy gì là không bao giờ quên. Hơn nữa còn giỏi về bắt chước giọng nói. Hà đại hiệp, ngươi đừng bao giờ để mắc lừa ả ta.

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ không muốn bị mắc lừa ai cả, cũng như không muốn biết hai vị ai là Đường Tiểu Tiên ai là Kim Hồng Ngọc mà tại hạ chỉ muốn cứu người mà thôi. Nếu ai có thể giúp tại hạ cứu được Phùng đại ca ra thì tại hạ sẽ tin người đó.

Đường Tiểu Tiên vội nói :

– Nếu như các hạ hy vọng Kim Hồng Ngọc giúp các hạ cứu người, thì đấy là một điều sai lầm. Mục đích của ả ta vào trong Băng cung chỉ là muốn học trộm Hồng Tụ đao quyết của bổn cốc mà thôi.

Hà Lăng Phong nói :

– Thế còn mục đích của ngươi?

– Còn ta...

Đường Tiểu Tiên dường như không biết phải trả lời như thế nào mới phải.

Ngập ngừng giây lát nàng lại nói tiếp :

– Đương nhiên là ta cũng muốn giúp các hạ nếu không ta đã chẳng đến đây làm gì.

Hà Lăng Phong hỏi :

– Tại sao ngươi lại giúp tại hạ?

Đường Tiểu Tiên đáp :

– Bởi vì Đồng lão lão cấu kết với Tỷ Muội hội, đối với chúng ta đều bất lợi cả. Bởi vậy chúng ta phải cùng chống lại kẻ thù chung.

Hà Lăng Phong nói :

– Ý ngươi muốn chỉ việc hôn nhân.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Chính là chuyện này, Đồng lão lão dùng danh nghĩa những qui định của tổ tiên, để ép chúng ta thành hôn. Nhưng kỳ thật là muốn chúng ta cùng bị hại chết, để độc bá Mê cốc.

Những lời này hoàn toàn giống như những lời Đường Tiểu Tiên đang ở trong Băng cung vừa nói ra.

Càng nghe càng khiến cho người ta cũng không phân biệt ra ai thật giả.

Hà Lăng Phong suy nghĩ một hồi rồi nói :

– Ngươi có gì để chứng minh mình là Đường Tiểu Tiên, còn ả ta là Kim Hồng Ngọc hay không?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Việc này rất đơn giản. Các hạ có thể tự mình mời Phó lão lão đến để chứng thực.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Bà ta là một người mù, khó mà có thể đoán chính xác được.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Cốc chủ có Kim Đao lệnh bài, ta có thể lấy ra cho các hạ xem.

Hà Lăng Phong vẫn lắc đầu nói :

– Tại hạ chưa từng thấy qua Kim Đao lệnh bài. Nên đâu biết nó là thật hay giả chứ?

Đường Tiểu Tiên trầm ngâm một hồi nói :

– Đúng rồi! Các hạ không tin ta, nhưng phải tin tưởng Phùng Uyển Quân. Hiện giờ Phùng Uyển Quân đang ở bên ngoài, chúng ta có thể kêu Uyển Quân vào trong nay để làm chứng.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu người bị bắt ép, vẫn là lời không thật. Tại hạ đã bị Uyển Quân gạt qua một lần nên không muốn mắc lừa lần thứ hai.

Đường Tiểu Tiên giậm chân nói :

– Ai! Thật ra phải làm như thế nào các hạ mới chịu kia chứ?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ nghĩ chỉ có một cách duy nhất đấy là đợi vị Đường Tiểu Tiên kia trở ra, hai vị sẽ cùng nhau đối chứng mới có thể phân biệt được thật giả.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Nhưng nếu như đợi cho ả ta học xong Hồng Tụ đao quyết, lúc ấy không chỉ tánh mạng của Phùng đại hiệp bị đe đọa mà ngay cả các hạ cũng khó thoát chết. Thậm chí ngay cả ta cũng bị liên lụy.

Hà Lăng Phong nói :

– Tại sao lại liên lụy đến ngươi?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Qui định của Mê cốc rất nghiêm ngặt. Trong hai phu thê nếu như có một người phạm vào những qui định của bổn cốc bị xử tử, thì người kia cũng phải bị chết theo. Đây chính là âm mưu thâm độc của Đồng lão lão muốn hại chết chúng ta.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng hiện tại chúng ta vẫn chưa thành hôn mà.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Ta là Cốc chủ, hứa hôn tức là phu thê... các hạ còn muốn ta phải nói như thế nào nữa?

Quả thật Đường Tiểu Tiên đã nói hết lời, Hà Lăng Phong cũng đã có đôi chút tin tưởng. Nhưng vì bên trong Băng cung còn có một Đường Tiểu Tiên khác, vẫn còn đang cứu Phùng Viên trong đấy. Nên khiến cho chàng cảm thấy phân vân.

Tuy hoài nghi Đường Tiểu Tiên ở trong Băng cung là do Kim Hồng Ngọc giả mạo, nhưng vì sợ ảnh hưởng đến sự an nguy cửa Phùng Viên, nên Hà Lăng Phong không đám hồ đồ mà hành sự.

Còn đang chần chừ do dự, tự nhiên từ ngoài cửa động có tiếng truyền vào :

– Cốc chủ xin hãy mau lên một chút. Trưởng Lão viện có lẽ đã phát hiện ra sự mất tích của Hà đại hiệp rồi đấy.

Đường Tiểu Tiên hối thúc :

– Hà đại hiệp đã nghe thấy chưa? Thời gian cấp bách lẽ nào ngươi lại cam tâm rơi vào trong cạm bẫy của Đồng lão lão sao?

Hà Lăng Phong nghiến chặt răng lại, không nói lời nào.

Một hồi sau, bên ngoài sơn động lại có tiếng vọng vào :

– Cốc chủ, trong trang viện đã đốt đèn báo động, chúng ta không thể nào kéo dài thời gian được nữa.

Hà Lăng Phong hơi bị dao động nói :

– Ngươi hãy ra ngoài trước, tại hạ sẽ ra ngay.

Đường Tiểu Tiên nói :

– Các hạ còn lưu lại đây để làm gì?

Hà Lăng Phong nói :

– Tại hạ phải đi cứu Phùng đại ca, bằng không sẽ tình nguyện chết trong Băng cung.

Đường Tiểu Tiểu kiên quyết nói :

– Chúng ta sống chết cùng chung số mạng. Nếu như các hạ không đi, ta cũng không đi. Ta sẽ cùng các hạ vào trong Băng cung cứu Phùng đại hiệp.

Hà Lăng Phong không có cách chi cự tuyệt, đành phải gật đầu, xô cánh cửa ra.

Thạch môn vừa mới hé mở Đường Tiểu Tiên đã vội xông vào trong.

Bởi vì cánh cửa dá kia quá nặng nên Hà Lăng Phong phải dùng hết sức mới đẩy nổi.

Chàng vừa định bước theo Đường Tiểu Tiên vào trong, bất ngờ từ phía sau cửa đột nhiên có người phóng ra. Xuýt chút nữa là cả hai đã đâm sầm vào nhau.

Người dó chính là Đường Tiểu Tiên đã bước vào trong Băng cung trước. Khi vào trên tay vị Đường Tiểu Tiên này không có gì cả. Thế nhưng lúc này trên tay lại có thêm một thanh đao.

Hà Lăng Phong không ngờ rằng vị Đường Tiểu Tiên này lại ẩn nấp ở phía sau cửa, liền lớn tiếng quát :

– Phùng đại ca đâu?

Vị Đường Tiểu Tiên vào trong Băng cung trước nói :

– Phùng đại hiệp đã chết rồi, ta đã nghĩ hết cách cũng không thể cứu sống được.

Hà Lăng Phong cắt ngang :

– Nói bậy! Hiện giờ Phùng đại ca ở chỗ nào?

– Ở bên dưới bức tường kia, không tin các hạ có thể tự lên đó xem thử.

– Được! Chúng ta cùng đi đến đó.

– Ta... Ta...

Chưa nói hết câu đã vội vung đao lên tấn công ngay.

Hà Lăng Phong liền vội thối lui ra sau cửa trước để tránh đòn, đồng thời phát chiêu ra tấn công lại.

Chỉ trong chớp mắt hai người đã sử dụng trên năm chiêu, toàn bộ đều là Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc. Bởi vậy chẳng có ai áp đảo được ai cả Hà Lăng Phong liền quát lớn :

– Kim Hồng Ngọc quả nhiên là ngươi.

– Không sai, bây giờ ngươi biết đã quá muộn rồi. Chín chiêu thức của Hồng Tụ đao quyết ta đều đã học hết.

Hà Lăng Phong tức giận quát :

– Hồng Tụ đao quyết chẳng có quan hệ gì với ta. Nếu như ngươi cố ý kéo dài thời gian, gây nguy hiểm cho Phùng đại ca tạ thề nhất định sẽ băm ngươi ra làm trăm mảnh!

Vừa nói đến đây, đột nhiên Đường Tiểu Tiên nói lớn :

– Đừng để cho ả ta tẩu thoát, Phùng đại hiệp đã bị ả sát hại.

Câu nói này giống như tiếng sét đánh ngang tai Hà Lăng Phong, xuýt chút nữa thanh đao đã rơi khỏi tay chàng.

Hà Lăng Phong liền hỏi gấp :

– Thật sự đã chết rồi sao?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Phần bụng bị tên tiện tỳ kia đâm một đao, thương thế rất nặng, nhưng vẫn còn chưa tắt thở.

Hai mắt Hà Lăng Phong đỏ ngầu như hai hòn lửa, hét lớn lên một tiếng, vung đao chém thẳng vào người Kim Hồng Ngọc.

Hà Lăng Phong như bị phát điên, tấn công liên tục Kim Hồng Ngọc, oai lực của mỗi chiêu thức đều dũng mãnh vô song, giống như muốn lấy mạng Hồng Ngọc ngay.

Cũng không biết Kim Hồng Ngọc có dụng ý gì hay là bị oai lực của chàng uy hiếp, liên tục thối lui ra sau ba bước.

Hai người giao đấu ở trước động thạch môn, nhưng một người cứ tiến, một người thì lại thụt lại, chẳng bao cả hai đều lọt vào bên trong thạch môn. Từng luồng hơi lạnh từ trong Băng cung ập ra ngoài làm cho tay chân cả hai người cứng đờ, không cách chi thi triển đao pháp được.

Hà Lăng Phong cứ lo tìm cách đả thương Kim Hồng Ngọc, nên dần dần quên mất chắn giữ lối cửa Băng cung.

Nãy giờ Kim Hồng Ngọc chỉ có muốn thoát thân mà thôi.

Bây giờ nhìn cơ hội đã đến, ả liền cố ý làm như nội lực không đủ, hự khẽ một tiếng, rồi lui nhanh về phía vách đá bên trái.

Hà Lăng Phong thấy vậy mừng rỡ, xoay người chém ngang qua một đao.

Kim Hồng Ngọc ngầm vận chân khí vung đao lên đỡ lấy thế chém của Hà Lăng Phong. Sau đó mượn đà xoay mình ngã người xuống đất lăn liên tục hai ba vòng, bên dưới chân chàng.

Thế đao của Hà Lăng Phong đã hơi quá đà và chàng càng không nghĩ rằng Kim Hồng Ngọc sẽ xuất chiêu hiểm như vậy. Phía vách đá này là một góc chết, nên nhất thời thế chém của Hà Lăng Phong

không thể thâu lại được. Trong khoảng thời gian đó, Kim Hồng Ngọc đã vọt được ra phía ngoài. Đồng với hai người hoán đổi chỗ cho nhau.

Kim Hồng Ngọc đã bắt được cơ hội tốt, nào chịu bỏ qua. Ả liền lăn thêm một vòng nửa rồi đứng phắt dậy phóng nhanh ra phía ngoài cửa.

Hiển nhiên Hà đăng Phong không chịu bỏ qua cho ả, chàng liền hét lên một tiếng, phóng mạnh lưỡi đao về cửa.

Có lẽ vì quá phấn khởi, hay là vì bị lạnh mà thân pháp của Kim Hồng Ngọc không còn lanh lẹ như lúc vừa rồi. Khi phát hiện ra có tiếng gió rít lên phía sau, Kim Hồng Ngọc lập tức tránh sang một bên, nhưng đã chậm nửa bước. Đúng lúc lưỡi đao cắm sâu vào phía sau vai của ả ta, giống như là mũi tên.

Kim Hồng Ngọc hự lên một tiếng đau đớn, nhưng không hề dám dừng bước lại, mà vẫn cố gắng chạy nhanh ra khỏi thạch môn.

Hà Lăng Phong vừa đuổi theo ra đến cửa thạch môn, đã nghe tiếng Đường Tiểu Tiên gọi giật lại :

– Phùng đại hiệp không xong rồi. Các hạ... hãy mau qua đây...

Hà Lăng Phong đành phải để cho Kim Hồng Ngọc chạy thoát lập tức vội vàng quay trở lại thông đạo.

Phùng Viên đang nằm bên cạnh một vách dá, dưới bụng bị chém một đao rất sâu. Hơi thở của lão đã có phần khó khăn, nhưng vẫn còn chưa tắt thở. Khi nhìn thấy Hà Lăng Phong, Phùng Viên liền cố gượng đau ngồi dậy.

Hà Lăng Phong liền quì xuống nói :

– Phùng đại ca tiểu đệ xin lỗi người, vì đã đến muộn.

Phùng Viên không ngừng thở gấp, trên mặt cố gắng nở một nụ cười miễn cưỡng, thấp giọng nói :

– Không! Lão đệ trở lại không hề muộn chỉ là ả kia đến sớm hơn một bước mà thôi. Lúc đó quả thật vì ta quá đói nên mới bị ả chém cho một đao.

Hà Lăng Phong nói :

– Tiểu đệ sẽ đưa lão đại ca ra ngoài trị thương.

Phùng Viên lắc đầu nói :

– Không được. Nơi đây quá lạnh nên máu chảy ra không được, vì vậy ta mới có thể nói chuyện với

lão đệ được thêm vài câu nữa. Còn nếu như rời khỏi đây, ta sẽ chết càng mau hơn.

Đường Tiểu Tiên khẽ nói :

– Nói rất đúng, các hạ cứ làm theo ý của Phùng đại hiệp, trước tiên hãy lắng nghe người nói gì đã.

Hà Lăng Phong gật gật đầu, mặc cho cái lạnh xâm nhập vào tận xương tủy, chàng vẫn không kiềm được rơi lệ.

Phùng Viên vẫn thở dốc nói :

– Tiểu Châu Tử cũng bình yên chứ, tại sao cô ấy không đến với lão đệ.

– Phí cô nương vẫn bình yên vô sự. Cô ta... cô ta còn có chuyện riêng, nên không thể cùng đến được...

Vào lúc này, chàng không muốn thố lộ sự thật về Phí Minh Châu.

Phùng Viên nói :

– Bình yên thì tốt rồi. Trước đây chúng ta đều hiểu lầm Tiểu Châu Tử. Từ đây về sau không thể để cho cô ta bị tủi nhục nữa.

Hà Lăng Phong gạt nước mắt gật đầu nói :

– Tiểu đệ biết.

Phùng Viên đột nhiên cười nói :

– Thật sự mà nói, ta rất lo lắng các ngươi sẽ bị hầm lửa thiêu chín. Hãy nói cho ta biết trong ấy mùi vị ra sao? Vô cùng nóng có phải hay không?

Hà Lăng Phong gật đầu lia lịa, nói :

– Đúng vậy... quả thực rất đúng... nhưng bọn tiểu đệ đều không ai bị thương cả, bọn tiểu đệ không biết làm thế nào để cảm tạ ơn đại ca...

Phùng Viên cười nói :

– Cảm tạ cái gì? Ta chẳng qua chỉ giúp hai ngươi đẩy một cái mà thôi. Thật lòng mà nói, ta cũng rất muốn thử ngửi trong Băng cung mùi vị ra sao. Đáng tiếc không thể được.

Ngừng lại để lấy hơi, lão lại nói tiếp :

– Lão đệ đã gặp Phùng Uyển Quân chưa?

Hà Lăng Phong vội nói :

– Đã gặp qua rồi. Lệnh muội cũng rất khỏe...

Đường Tiểu Tiên tiếp lời :

– Hiện giờ Uyển Quân đang ở bên ngoài sơn động, có cần gọi cô ta vào hay không?

Phùng Viên lắc lắc đầu, rồi đưa tay bóp chặt tay Hà Lăng Phong nói :

– Hãy hứa với ta, là sẽ không trách Uyển Quân vì đã gạt chúng ta lần trước.

Trong việc này, Uyển Quân hoàn toàn có ý tốt.

Hà Lăng Phong nói :

– Lão đại ca cứ yên tâm, không có ai trách móc lệnh muội cả. Tiểu đệ sẽ hộ tống đưa lệnh muội trở về Thiên Ba phủ cùng với đứa bé.

– Tốt như vậy rất tốt!

Tay Phùng Viên từ từ đã trở nên lạnh cứng, ánh mắt cũng không còn thần sắc nữa. Lão ta đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi lẩm bẩm nói :

– Chỗ này là một nơi yên nghỉ rất hiếm có, tiếc rằng hơi lạnh một chút.

– Phùng đại ca! Phùng đại ca!

Hà Lăng Phong không còn kiềm chế được nữa, cất tiếng khóc lớn lên.

Trong tiếng gào khóc thảm thiết của Hà Lăng Phong, Phùng Viên đã trút hơi thở cuối cùng.

* * * * *

Cánh cửa Băng cung đã được đóng lại. Huyệt đạo của Phó lão lão và hai thiếu phụ trung niên cũng đã tự giải, cả ba đang xuyên qua sơn động đi trở ra phía gian thạch thất.

Kim Hồng Ngọc đã bị trọng thương chạy thoát. Phùng Viên bỏ mạng trong Băng cung còn Phí Minh Châu an nguy không biết như thế nào.

Việc đã qua cứ để cho nó qua, còn tương lai thì khó mà dự liệu được.

Nhưng có một việc trước mắt cần phải lập tức ứng phó ngay. Đó là Đồng lão lão nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua tội danh xông vào vùng cấm địa Băng cung.

Bất kể ai xông vào trong vùng cấm địa này, đều bị xử tội chết. Đường Tiểu Tiên tuy thân phận Cốc chủ, cũng không được ngoại lệ. Từ đây về sau tất cả mọi quyền hành trong Mê cốc tất nhiên sẽ rơi vào tay Trưởng Lão viện. Đây cũng chính nguyện vọng lớn nhất của Đồng lão lão.

Đường Tiểu Tiên dễ dàng nhận ra vẻ đắc ý lúc này của Đồng lão lão. Tội danh này nàng không sao biện giải được. Cuộc tranh quyền lần này, nàng đã hoàn toàn thua cuộc.

Nàng không chỉ thua quyền lực mà còn thua cả tánh mạng.

Nhưng nàng không hề hối hận, cũng như sợ hãi. Bởi vì nàng cam tâm mất đi tất cả, để được một cảm tình quí báu nhất. Đối với một thiếu nữ mà nói, bấy nhiêu cung đã đủ lắm rồi.

Hà Lăng Phong có lẽ không phải là một người nam nhân hoàn mỹ nhất trên đời nay. Nhưng chàng dám vì nghĩa khí mà đứng ra gánh vác chuyện cho Thiên Ba phủ. Điều này chứng minh chàng là một con người chánh trực.

Chàng bình yên thoát qua được hầm lửa, chứng minh đây là một người có trí tuệ, chỉ cần nhìn qua một lần chàng đã có thể nhớ được toàn bộ chiêu thức Hồng Tụ đao quyết, chứng tỏ chàng có trí thông minh hơn người, có ân không quên ân, đã hứa phải giữ lời, điều này nói lên chàng là một người quân tử lỗi lạc.

Một người nam nhân như vậy há chẳng phải là người mà mọi thiếu nữ đều mơ ước hay sao?

Đường Tiểu Tiên đã sớm có quyết định. Nếu chết thì cũng cam tâm chết cùng Hà Lăng Phong ở chỗ này. Còn nếu sống sót, sẽ vĩnh viễn rời khỏi Mê cốc để theo chàng.

Cho nên, nàng liền đi sát theo sau Hà Lăng Phong, mà trong lòng không chút lo sợ. Bước chân nàng vẫn tự tin và vững vàng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, bên trong gian thạch thất đã đứng đông người.

Người đứng đầu chính là Đồng lão lão. Hầu hết tất cả lão lão của Trưởng Lão viện đều có mặt đầy đủ. Ngoài ra còn có Hoa Cầm dẫn thêm mươi hai sứ giả hồng y viền xanh, đứng câm đao chờ đợi.

Bên ngoài thạch thất còn có hai mươi bốn hành hình đao nữ mặc hồng y viền trắng và gần một trăm thiếu nữ Mộc Lan hắc bạch đội.

Bình minh đã bắt đầu ló dạng. Xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy những cư dân ở trong cốc đã tụ tập đông đủ phía bên ngoài.

Phùng Uyển Quân bị trói lại và đang đứng trước đội hành hình.

Hà Lăng Phong vừa bước trở ra gian thạch thất, Đồng lão lão đó vội quát lớn :

– Bắt hắn ta lại!

Mười hai sứ giả liền đồng loạt dạ một tiếng, bước về phía trước. Đường Tiểu Tiên liền trầm giọng quát :

– Dừng lại! các ngươi định tạo phản hay sao?

Bọn Hoa Cầm nghe quát như vậy, quả nhiên không có một ai dám tiếp tục xông lên.

Đồng lão lão liền cười nhạt nói :

– Đường Tiểu Tiên, ngươi không cần phải lấy oai phong Cốc chủ làm gì. Bởi vì danh hiệu đó không còn thuộc về của ngươi nữa.

Đường Tiểu Tiên cao giọng nói :

– Cốc chủ là chí tôn. Đường gia nhiều đời làm chủ Mê cốc. Ai dám không tin trọng danh hiệu này của bổn tọa chứ!

Chương 28: Vượt Qua Băng Cung

Đồng lão lão nói :

– Cũng không cần phải thí mạng. Tên họ Hà này chính là vị hôn phu của Đường Tiểu Tiên. Chúng ta chỉ cần bắt hắn lại, sợ gì Đường Tiểu Tiên không cúi đầu nghe theo.

Kim Lam Ngọc nói :

– Nếu là như vậy, ngươi hãy ra tay bắt hắn đi.

– Việc này...

Đồng lão lão chần chừ giây lát rồi nói :

– Tên Hà Lăng Phong này đã luyện qua Hồng Tụ đao quyết, nếu dựa vào một mình lão thân e rằng khó đánh thắng được hắn.

Kim Lam Ngọc liền quát :

– Như vậy giữ lại ngươi có lợi ích gì? Ngoài việc ngồi hưởng thụ ra ngươi còn có thể làm được gì?

Nói đoạn, đưa tay lên vẫy một cái hạ lệnh :

– Hãy giết ả cho ta!

Kim Thanh Ngọc đứng bên liền khuyên can :

– Khoan đã, tiểu muội còn lời muốn hỏi Đồng lão lão.

Những thiếu nữ hắc y giơ cao đao lên, từ từ khép chặt vòng tròn lại chờ đợi.

Kim Thanh Ngọc nói :

– Đồng lão lão, chúng ta hai bên cùng nhau hợp tác, mỗi bên phải hiệp lực giúp đỡ lẫn nhau mới phải. Thế mà tam muội của ta bị trọng thương, người lại bỏ mặc, một mình chạy lấy thân. Như vậy chả trách đại tỷ ta nổi giận.

Đồng lão lão cũng đã có phần bực tức nói :

– Các vị chỉ biết trách ta, tại sao không tự trách mình trước chứ? Kim Hồng Ngọc vì việc riêng tự xâm nhập vào trong Băng cung để học trộm Hồng Tụ đao quyết mà không hề báo với ta trước. Sau khi xảy ra chuyện ta vẫn tìm cách che chở cho Kim Hồng Ngọc có chỗ ẩn náu. Chẳng lẽ như vậy ta cũng có tội hay sao?

Kim Thanh Ngọc nói :

– Đương nhiên không thể toàn bộ trách ngươi được. Ta chỉ muốn hỏi chỗ Tam muội ẩn nấp có thật sự an toàn hay không?

Đồng lão lão quả quyết nói :

– Tuyệt đối...

Đột nhiên có một giọng nói tiếp lời :

– Tuyệt đối không an toàn!

Câu nói vừa dứt đã thấy một đám người xuất hiện. Thì ra đó là hai muội sứ giả hồng y viền xanh dẫn theo hơn bốn mươi thiếu nữ Mộc Lan hắc y đội bao vây lấy tất cả mọi người vào giữa.

Người đứng đầu chính là Cốc chủ Mê cốc Đường Tiểu Tiên, còn câu nói vừa rồi là của Phùng Uyển Quân.

Ngoài ra còn có hai thiếu nữ Mộc Lan Bạch đội cùng hiệp lực khiêng một chiếc giường. Nằm bên trên là Tam công chúa Kim Hồng Ngọc đã bị khống chế huyệt đạo.

Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc lập tức liền biến ngay sắc mặt. Cả hai đều nhìn Kim Hồng Ngọc đang nằm ở trên giường không chớp mắt mà chẳng nói lên được lời nào.

Hiện giờ Đồng lão lão giống như một con chó hoang đã hết đường chạy trốn.

Bên ngoài kẻ địch trùng trùng, hơn nữa bên cạnh còn có Hà Lăng Phong lúc nào cũng rình rập giống như mãnh thú đang rình mồi. Cho nên Đồng lão lão đã nhiều lần muốn tẩu thoát nhưng không hề có cơ hội.

Phùng Uyển Quân tuy chưa mặc phục sức của Mê cốc, nhưng thân phận đã là cư dân của Mê cốc. Nàng liền bước lên một bước cao giọng nói :

– Tỷ Muội hội đã xâm nhập vào cấm địa của bổn cốc học trộm võ công của bổn cốc, lại còn che chở đào phạm của bổn cốc. Chiếu theo cốc qui toàn bộ đều đáng xử chết. Nhưng mà bây giờ nếu như

kịp thời buông binh khí xuống, giao đào phạm ra, thì Cốc chủ sẽ miễn cho tội chết. Vậy các người muốn sống hay muốn chết, đều tự mình chọn lấy.

Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc đều im lặng không trả lời. Hai mươi thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng không hề buông binh khí xuống. Đương nhiên đối diện với cao thủ một cốc đông như vậy, bọn họ tự hiểu khó mà thủ thắng được, nhưng vẫn không cam tâm thúc thủ chờ chết.

Phùng Uyển Quân đưa mắt nhìn Đường Tiểu Tiên. Đường Tiểu Tiên liền gật đầu nhè nhẹ.

Điều này có nghĩa là tất cả mọi việc do Phùng Uyển Quân hành động.

Thần sắc Phùng Uyển Quân trở nên nghiêm nghị, từ từ đưa tay phải lên nói :

– Đây là do các ngươi tự chọn cái chết, đừng trách bổn cốc không cho các ngươi cơ hội.

Nàng đang định vẫy tay hạ lệnh giết thì đột nhiên Kim Lam Ngọc ngửa mặt lên trời cười lớn.

Phùng Uyển Quân liền quát :

– Ngươi đã chết đến nơi, còn cười đắc ý gì nữa?

Kim Lam Ngọc nhướng mày nói :

– Không sai! Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc là thiên hạ vô địch lại dựa thêm vào người đông, nếu như động thủ Tỷ Muội hội nhất định sẽ đả bại. Nhưng trước khi chết, bọn ta cũng sẽ không muốn chết một mình.

Nói đoạn, quay đầu vào phía trong giàn nhà tranh quát lớn :

– Kim Bằng sư huynh hãy áp giải người ra.

Từ bên trong gian nhà có một người bước ra, đi đầu là một gã trán niên có thân hình thấp lùn. Phía sau có hai gã đại hán áp giải một nam một nữ.

Người nam kia tuổi trạc ngũ tuần, tướng mạo uy mãnh, hai mày đen rậm hình chữ nhất, toàn thân bị trói chặt.

Còn thiếu nữ kia chính là Phí Minh Châu, nàng cũng bị trói chặt và bị gã đại hán kề đao lên cổ.

Kim Lam Ngọc nói :

– Hà Lăng Phong ngươi có cần biết gã này là ai không? Nếu như muốn biết thì cứ việc bỏi Phùng Uyển Quân.

Hà Lăng Phong lạnh lùng đáp :

– Không cần phải hỏi, ta nghĩ đây chính là chủ nhân của Hương Vân phủ ở Lãnh Nam Phù Dung thành Thái Dương Đao Phí Bách Linh.

Kim Lam Ngọc cười ha hả nói :

– Quả nhiên không hổ là người thông minh. Thế thì ngươi cung biết một khi người của Mê cốc động thủ ta sẽ xử trí hai người họ như thế nào chứ?

Hà Lăng Phong liền nổi giận nghiêm giọng quát :

– Đây là chuyện giữa các ngươi và Mê cốc, có liên quan gì đến hai cha con họ? Ngươi làm như vậy không thấy hạ tiện bỉ ổi hay sao?

Kim Lam Ngọc cười nói :

– Nhưng mà hai cha con họ quan hệ với ngươi mà ngươi thì lại là khách quí của Mê cốc cho nên chỉ cần ngươi ra mặt, mới có thể thay bọn ta hóa giải thế trận này.

Hà Lăng Phong hứ một tiếng nhưng không hề trả lời.

Kim Lam Ngọc lại nói :

– Yêu cầu của bọn ta không gì là quá đáng cả. Ta muốn dùng hai cha con họ để đổi lấy tam muội Hồng Ngọc của ta. Sau đó Tỷ Muội hội sẽ lập tức rời khỏi Đại Ba sơn này, còn vị Đồng lão lão đây giao cho các ngươi tự giải quyết. Điều kiện như vậy Hà đại hiệp thấy như thế nào?

Hà Lăng Phong còn chưa kịp mở miệng, Đồng lão lão đã giận dữ quát :

– Tiểu nha đầu! Ngươi thấy lão thân cùng đường hết lộ liền tính qua sông rút cầu sao? Báo cho ngươi biết không dễ như vậy đâu, lão thân mà không thoát thân được thì các ngươi cũng đừng hòng rời khỏi chỗ này!

Kim Lam Ngọc thản nhiên nói :

– Ngươi có làm dữ với bọn ta cũng chẳng có ích lợi gì. Không phải bọn ta không chịu giúp ngươi, nhưng tại vì ngươi hại tam muội của ta trước.

Đồng lão lão bừng bừng nổi giận, đột nhiên vung đao lên xông về phía gian nhà tranh.

Đồng lão lão vừa động thủ những thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng lập tức ra tay cản lại.

Các thiếu nữ hắc y tuy đông nhưng đao pháp thua xa Hồng Tụ đao quyết.

Nên mới giao đấu có mấy chiêu liền liên tiếp bị đả thương bốn năm người. Đồng lão lão lập tức đột phá vòng vây.

Nhưng phía ngoài những thiếu nữ hắc y còn có một tốp môn hạ của Mê cốc.

Đồng lão lão ỷ vào nội lực thâm hậu, liều mạng tấn công ra ngoài.

Phùng Uyển Quân quát lớn :

– Chặn ả ta lại, bất luận là sống hay chết!

Bốn sứ giả hồng y viền xanh nhất tề bước lên liên thủ với nhau chặn Đồng lão lão lại.

Lúc đó Đồng lão lão cũng tự biết rằng đơn thương độc mã, khó mà đột phá nổi vòng vây. Nhưng nếu không liều mạng ắt sẽ chết chóc, còn liều mạng sẽ còn có hy vọng sống. Bởi vậy Đồng lão lão một mình một đao tả xung hữu đột, với bốn sử giả hồng y.

Mới giao đấu được năm chiêu, trong bốn người sứ giả đã có một người bị trúng một đao vào vai, lảo đảo thối lui ra sau.

Một sứ giả hồng y khác liền lập tức nhảy vào vòng chiến, và vẫn là bốn chọi với một.

Đồng lão lão càng đấu càng hăng, trong tiếng quát lớn lại có thêm một sứ giả hồng y nữa bị thương.

Hễ người này bị thương, người khác liền lập tức xông vào thay thế, tuyệt đối không để cho thời gian trống. Hơn nữa sứ giả hồng y viền xanh có hơn hai mươi người, còn Đồng lão lão chỉ đơn độc có một mình. Huống hồ bên ngoài còn có hơn bốn mươi thiếu nữ Bạch Lan đội.

Cuối cùng Đồng lão lãc cũng bị trúng một đao.

Máu tươi chãy xuống nhuộm đỏ vạc áo hồng viền bạc của Đồng lão lão.

Một khi máu chảy ra nhiều chân khí khó mà tương tục được. Đao pháp của Đồng lão lão cũng không còn nhanh lẹ như lúc ban đầu nữa.

Đao pháp của Đồng lão lão vừa hơi chậm lại, vai trái và bụng của bà ta liền bị trúng một đao.

Lúc này Đồng lão lão không còn chống trả lại được nữa, bà ta lảo đảo lui về sau nạm sáu bước.

Đột nhiên có một cánh lay đưa ra đỡ lấy Đồng lão lão.

Đồng thời nghe tiếng thở dài của Hà Lăng Phong :

– Hà tất đồng môn phải tương tàn như vậy? Đồng lão lão hãy buông đao xuống đi!

Đồng lão lão còn định vung đao lên chống dỡ tiếp nhưng cổ tay đã cứng đơ, đồng thời thanh Nguyệt Mi bảo đao cũng bị Hà Lăng Phong đoạt mất.

Các đệ tử Mê cốc đều reo lên hoan nghênh rồi tiếp tục vây chặt lấy các thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc và từ từ khép chặt vòng vây lại.

Hà Lăng Phong liền thấp giọng nói :

– Đừng vội động thủ, tại hạ có mấy câu cần muốn nói.

Một tay chàng cầm đao, còn một tay đỡ lấy Đồng lão lão nói :

– Đường cô nương, có thể chấp thuận cho tại hạ một thỉnh cầu hay không?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Thế nào? Hà đại hiệp muốn cầu xin cho bà ta hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Đồng lão lão tuy vi phạm cốc qui của Mê cốc, nhưng tại hạ thiết nghĩ cũng là môn đệ của Hồng y Huệ Nương. Bởi vì tham quyền ham lợi, nên Đồng lão lão mới hành động sai trái như vậy. Nếu như cô nương nghĩ tình đồng môn tha cho tội chết và chỉ bắt suốt đời ở trong Mê cốc là đủ lắm rồi.

Hai mày của Đường Tiểu Tiên hơi nhíu lại, rồi nói :

– Bà ta đã gạt Hà đại hiệp vào trong Băng cung, nhiều lần muốn giết người chẳng lẽ người đều quên hết hay sao?

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Nếu như có thể tha thứ được thì cứ việc tha thứ. Đồng lão lão đù sao cũng đã già không còn sống được bao lâu nữa. Chúng ta thì cứ khai ân cho bà ta một con đường sống.

Đường Tiểu Tiên trầm ngâm thật lâu, cuối cùng gật gật đầu nói :

– Thôi được, ta đồng ý. Nhưng mà phải phế bỏ võ công của bà ta và giam giữ cho đến khi già chết.

Hà Lăng Phong cúi người thi lễ, nói :

– Đa tạ cô nương.

Thế rồi chàng tìm lấy thanh Yên Chi bảo đao ở sau lưng Đồng lão lão xuống rồi điểm các huyệt đạo, sau đó giao bà ta cho hai sứ giả hồng y đứng gần đó mang đi.

Các thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng cảm động. Trong đó có nhiều người mất hết tự chủ buông tay cầm binh khí xuống.

Hà Lăng Phong đảo mắt một vòng, rồi cao giọng nói :

– Các người đều là những thiếu nữ hiền lương của Đông Oa quốc tại sao lại để người khác lợi dụng vượt qua cả vạn dặm dường biển đến nước Trung Quốc này để chịu chết. Từ xưa đến nay, trời xanh ra có nam có nữ mỗi bên đều có những công việc riêng, phụ nữ Đông Oa quốc vốn dịu dàng hiền thục, các người đến Trung Quốc để tranh giành những điều vô vị này, chẳng lẽ không nghĩ nhớ đến song thân của mình hay sao?

Những thiếu nữ hắc y chợt đưa mắt nhìn nhau, im lặng không lên tiếng.

Kim Lam Ngọc liền quát lớn :

– Hà Lăng Phong, ngươi đừng ở đó đùng kế ly gián Tỷ Muội hội. Phụ nữ Đông Oa quốc của bọn ta, suốt đời phải nghe theo sự sai bảo của bọn nam nhân các ngươi, nên từ lâu đã không còn chịu đựng được nữa. Bởi vì lẽ đó mới quyết tâm sáng lập ra Tỷ Muội hội để hắt bọn nam nhân các ngươi thử chịu mùi vị bị tủi nhục.

Hà Lăng Phong nói :

– Nếu là như vậy các ngươi hãy trở về Đông Oa quốc mà sáng lập lên Tỷ Muội hội. Bởi vì những người khiến cho các ngươi chịu đau khổ không phải là những nam nhân Trung Quốc. Thế thì các ngươi cần gì phải vượt biển xa xôi đến Trung Quốc này làm mưa làm gió?

– Điều này...

Kim Lam Ngọc chợt cứng họng không biết phải trả lời như thế nào.

Một lát sau ả mới lên tiếng :

– Đây bởi vì Trung Quốc đất rộng người đông. Bọn ta muốn đến đâu sáng lập Tỷ Muội hội trước, đợi khi nào xưng bá ở Trung Quốc xong sẽ trở về xưng bá ở Đông Oa.

Hà Lăng Phong mỉm cười nói :

– Nhưng đáng tiếc phụ nữ Trung Quốc đa phần đều hiền thục cả, không dễ gì bị lời các ngươi mê

hoặc. Không tin ngươi cứ thử hỏi mấy chục người Trung Quốc ở đây xem có ai đồng ý gia nhập Tỷ Muội hội hay không?

Những môn hạ của Mê cốc đều cười, dĩ nhiên là chẳng có ai thật sự muốn gia nhập Tỷ Muội hội cả.

Hà Lăng Phong chợt nghiêm sắc mặt lại, lớn tiếng nói :

– Sự việc của Đồng lão lão xem như đã kết thúc Cốc chủ Mê cốc có lời rằng, các ngươi nếu ai muốn sống trở về Đông Oa quốc, thì mau buông binh khí xuống và mỗi người sẽ được tặng một trăm lạng bạc để trở về nước. Bằng không Đại Ba sơn này chính là nơi chôn thây của các ngươi.

Hà Lăng Phong vừa dứt lời, có hơn mười thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc buông ngay binh khí xuống, thối lui sang một bên.

Kim Lam Ngọc vội vàng dùng tiếng Đông Oa quát tháo bọn họ, nhưng đều vô hiệu. Tiếp theo lại có thêm mấy người buông binh khí xuống.

Kim Thanh Ngọc đã hoang mang, lên tiếng nói :

– Hà đại hiệp, bọn ta không muốn đối địch với người. Chỉ cần Hà đại hiệp thả tam muội Hồng Ngọc của bọn ta ra, bọn ta lập tức sẽ đi ngay.

Kim Lam Ngọc tiếp lời :

– Bằng không thì bọn ta sẽ giết hai cha con Phí Bách Linh trước rồi quyết tử chiến cùng các ngươi.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Kim Hồng Ngọc đã học trộm đao pháp của Mê cốc xâm nhập vào cấm địa của Mê cốc nên tại hạ không có quyền tha Hồng Ngọc cô nương được. Nhưng nếu như các người dám đụng đến một sợi tóc của hai cha con Phí Bách Linh, thì bốn huynh muội của các ngươi sẽ chết.

Kim Thanh Ngọc nói :

– Vừa rồi Hà đại hiệp đã cầu xin cho Đồng lão lão, bây giờ cũng có thể cầu xin cho tam muội Hồng Ngọc của bọn ta vậy.

Hà Lăng Phong nói :

– Nhưng Đồng lão lão là người trong Mê cốc. Còn Kim Hồng Ngọc muốn... việc này tại hạ không thể nào cầu xin được.

Kim Bằng nãy giờ vẫn đứng im lặng đến lúc này mới lên tiếng quát :

– Hà Lăng Phong, ngươi không cần phải ở đó ngông cuồng. Ngươi có bản lĩnh dám đánh cá với ta hay không?

– Đánh cá như thế nào?

– Ngươi dám cùng ta phân thắng bại mà không dùng Mê cốc đao pháp hay không? Nếu như ngươi thắng, bọn ta sẽ tình nguyện giải tán Tỷ Muội hội và toàn bộ qui thuận Mê cốc, vĩnh viễn không trở về Đông Oa quốc nữa.

– Còn nếu như ta thua thì sao?

– Nếu như ngươi bại, ngươi phải thuyết phục Đường Tiểu Tiên giải tán Mê cốc gia nhập vào Tỷ Muối hội. Đồng thời lấy Mê cốc làm Tổng hội của Tỷ Muội hội.

Hà Lăng Phong lắc đầu nói :

– Thành thật xin lỗi, tại hạ không thể đánh cá với các hạ được. Bởi vì Mê cốc không thuộc về quyền sở hữu của tại hạ.

Kim Băng cười nhạt nói :

– Ngươi không dám đánh cá hay sao?

Hà Lăng Phong nói :

– Không phải không dám, mà ta không thể.

Đột nhiên có người lên tiếng :

– Ta đồng ý đánh cá!

Người vừa nói câu này không ai khác hơn là Đường Tiểu Tiên.

Hà Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên nói :

– Cô nương, chuyện này không thể nào được. Mê cốc là do tổ tiên để lại, lỡ như...

Đường Tiểu Tiên cắt ngang :

– Không bao giờ có chuyện lỡ như, ta tin tưởng Hà đại hiệp nhất định thắng.

Hà Lăng Phong chau mày nói :

– Kim Bằng đã sống một thời gian ở Lãnh Nam, nên có thể đã rất thành thục Thái Dương thần đao thập tam trảm. Tại hạ cảm thấy mình không hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Đường Tiểu Tiên mỉm cười nói :

– Hắn ta chỉ luyện đao, không có luyện kiếm. Huống hồ ngoài Hồng Tụ đao quyết ra, trong võ lâm còn có cái gì gọi là thiên hạ vô địch đao pháp Phá Vân bát đại thức nữa mà.

Phùng Uyển Quân cũng thấp giọng nói :

– Ngay cả Cốc chủ còn không lo, vậy thì các hạ lo gì chứ? Hãy mau ra tay giáo huấn cho tên Kim Bằng kia một trận đi!

Sự thật Hà Lăng Phong cũng không thể nào do dự được nữa. Bởi vì Kim bằng đã bước ra khỏi hàng rào tre ra bên ngoài. Những đệ tử Mê cốc và các thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng đã tránh sang một bên nhường cho Kim Bằng bước vào trong.

Hà Lăng Phong đành phải nhún vai một các, lấy thanh Yên Chi bảo đao giắt vào bên trong. Sau đó cầm thanh Nguyệt Mi bảo đao của Phí Minh Châu, tiến lên phía trước.

Hai người đứng im đối diện nhau. Hà Lăng Phong cao hơn Kim Bằng một cái đầu, ngược lại Kim Bằng lớn gần gấp hai người Hà Lăng Phong.

Trên người Hà Lăng Phong có hai thanh đao. Trên người Kim Bằng cũng có hai thanh đao, một dài một ngắn.

Kim Bằng ngẩng mặt lên nói :

– Nhớ kỹ không bao giờ được dùng đến Hồng Tụ đao quyết của Mê cốc đấy!

Hà Lăng Phong gật đầu nói :

– Ngươi cứ yên tâm đi?

Kim Bằng lại nói :

– Chúng ta không giới hạn bao nhiêu chiêu thức, đấu đến khi nào phân thắng bại mới thôi. Nếu như nửa chừng ai yêu cầu ngừng tay, thì xem như người đó bại.

Hà Lăng Phong nói :

– Được!

Kim Bằng đột nhiên nhìn ra phía sau Hà Lăng Phong quát :

– Xin các cô nương hãy lui ra mau, không được phép ngầm giúp đỡ.

Hà Lăng Phong liền quay đầu ra sau xem ai ngầm giúp đỡ mình.

Trong lúc chàng vừa xoay đầu ra sau, một ánh đao nhanh như tia chớp chém mạnh vào bụng chàng. Thì ra Kim Bằng giả vờ quát lớn để khiến cho chàng phân tâm, rồi bất ngờ ra tay.

Hà Lăng Phong nhất thời chưa kịp đề phòng, nên chàng đành phải khom người xuống, thối lui ra sau.

Tuy chàng né tránh dược chiêu này, nhưng lại bị Kim Bằng cướp đi cơ hội ra tay trước. Thanh đao trong tay Kim Bằng giống như một con mãnh hổ, lồng lộn tung ra liên tiếp bảy tám chiêu thức.

Hà Lăng Phong gần như không ngừng thối lui ra sau, hơn cả trượng. Trong lúc hoang mang, chàng liền quát lên lên một tiếng, đưa đao lên đỡ thế tấn công như vũ bão của Kim Bằng.

“Keng!” một tiếng Ha Lăng Phong đột nhiên cảm thấy thanh đao trên tay mình chợt nhẹ hẳn ra. Hóa ra thanh Nguyệt Mi bảo đao đã gãy ra thành hai đoạn.

Hà Lăng Phong liền nhớ đến Phí Bạch Linh vì muốn tìm cầu báo đao nên mới bị Kim Lam Ngọc mê hoặc. Hiện tại trong tay Kim Bằng mới chính là thanh bảo đao ấy. Chả trách gì hắn ta cứ đòi đánh cá cho bằng được, thì ra chính là dựa vào điểm này.

Trong tay Hà Lăng Phong không có binh khí lập tức rơi vào thế hiểm, bất đắc dĩ chàng vứt đi cán đao tung mình lộn một vòng qua đầu Kim Bằng, cùng lúc rút thanh Yên Chi bảo đao ra.

Tuy thanh Yên Chi bảo đao đã được dùng nước bạc phủi lên bên ngoài nhưng ít ra không phải lo lắng sẽ bị gãy.

Vì vậy khi Hà Lăng Phong đặt chân xuống đất, lập tức vung đao phản công ngay.

Kim Bằng không hề biết trong tay của Hà Lăng Phong chính là Yên Chi bảo đao. Nên có mấy lần hắn ta đưa đao lên đỡ, nhưng thấy đao của đối phương không suy xiển. Bởi vậy tự nhiên trong lòng hắn bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Chính vì vậy hắn ta lập tức bị Hà Lăng Phong cướp mất thế tấn công, thanh Yên Chi bảo đao liền liên tiếp xuất chiêu phản công lại.

Kim Bằng hoảng hốt, đột nhiên thay đổi đao pháp. Lợi dụng thân hình thấp lùn Kim Bằng tấn công ngay phía bên dưới chân của Hà Lăng Phong. Đồng thời hắn ta chú ý sử dụng đến nội lực, thi triển

độc môn Thái Dương thần đao của Hương Vân phủ.

Thái Dương thần đao Liệt Diệm thập tam trảm không những chiêu thức vô cùng nhanh lẹ. Khi thi triển, toàn thân đao đều ánh lên một màu hồng giống như một khối lửa lớn đang bay lượn.

Tất nhiên khi thi triển Thái Dương thần đao, cũng phải mất nhiều chân khí nhất.

Nhưng chân khí của Kim Bằng giống như là vô tận, dùng mãi không hết.

Đao pháp của hắn càng lúc càng nhanh hơn và ánh đao càng lúc càng đỏ rực lên bao lấy Hà Lăng Phong, giống như chàng đang ngồi trong lò lửa vậy.

Hà Lăng Phong lại phải thấp ngươi xuống để đỡ thế tấn công từ bên dưới của Kim Bằng. Cho nên chàng xuất thủ vô cùng khó khăn. Không bao lâu, toàn thân chàng mồi hôi ra như tắm. Nhưng Hà Làng Phong chợt phát hiện ra một việc. Đó là thanh Yên Chi bảo dao dường như càng lúc càng sắc bén.

Hà Lăng Phong nhớ lạ Phùng Viên đã từng có nói mặt lưỡi của thanh Yên Chi bảo đao đã được nhuộm bằng nước bạc, nên nhìn thấy rất thô. Nếu như đem bảo đao hơ trên lửa đỏ cho lớp bạc kia chảy ra, thì sẽ có thể hồi phục lại sự sắc bén của nó. Phải chăng Thái Dương thần đao mà Kim Bằng đang thi triển, đã khiến cho lớp bạc trên lưỡi đao chảy ra.

Hà Lăng Phong không đánh tin tưởng đây là sự thật, nhưng vẫn tìm cơ hội để thử xem sao.

Kim Băng vốn có lợi thế tránh né nên dần dần đã chiếm lại thế thượng phong. Hắn ta đột nhiên quỳ một chân xuống đất, dùng thế Hoành giá kim khoa đỡ thế tấn công của Hà Lăng Phong. Tay trái nhanh như chớp rút thanh đoản đao ở thắt lưng ra, đâm thẳng vào vùng Đan điền của Hà Lăng Phong.

Chiêu này quả nhiên vô cùng hiểm ác. Chỉ thấy bọn người Đường Tiểu Tiên đều thất thanh kêu lên. Bởi vì thanh trường đao của Kim Bằng đã khóa chặt thanh Yên Chi bảo đao của Hà Lăng Phong. Tay trái hắn ta lại bất thình lình ra đòn chí tử này, quả thật khiến cho đối phương khó mà đề phòng được.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên làm chấn động tâm can mọi người.

Mọi người có mặt tại lúc đó đều đinh ninh kẻ bị trọng thương nhất định là Hà Lăng Phong. Nhưng kết quả hoàn toàn tương phản.

Người thọ thương chính là Kim Bằng, thanh trường dao của hắn đã bị gãy làm hai đoạn. Nguyên cánh tay trái bị chém đứt lìa ra khỏi vai, máu tươi nhuộm đỏ nửa người hắn ta.

Kim Bằng liền ngã ra đất hôn mê bất tỉnh. Cánh tay trái cầm đoản đao của Kim Bằng rơi ngay dưới chân Hà Lăng Phong. Mũi đao vừa chạm đúng vào vạt áo ngoài của chàng.

Kim Lam Ngọc bỗng nhiên cất giọng nói lớn :

– Họ Hà kia, ngươi thật là bỉ ổi. Đã giao ước khi nào binh khí chạm vào người là sẽ dừng lại ngay, tại sao ngươi lại ngầm hạ độc thủ?

Hà Lăng Phong không nói không rằng chỉ im lặng điểm huyệt cầm máu cho Kim Bằng, rồi cúi người xuống bồng hắn ta lên.

Kim Lam Ngọc liền giận dữ quát lớn :

– Mau bỏ Kim sư huynh ta xuống?

Hà Lăng Phong không màng để ý đến, chàng đi xuyên qua đám thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc, đến trước mặt Đường Tiểu Tiên mới dừng lại từ từ nói :

– Đường cô nương có mang theo thuốc cầm máu giữ nguyên khí lại hay không?

Đường Tiểu Tiên gật gật đầu.

Phùng Uyển Quân lập tức lấy ra một hoàn thuốc, trao cho Hà Lăng Phong.

Hà Lăng Phong lấy viên thuốc bỏ vào trong miệng Kim Bằng, rồi lại nói :

– Tại hạ lỡ tay đã thương Kim Bằng, không biết phải lấy gì bù đắp. Đường cô nương có thể vì tại hạ mà chấp thuận một thỉnh cầu hay không?

Đường Tiểu Tiên nói :

– Hà đại hiệp cứ nói!

Hà Lăng Phong nói :

– Xin Đường cô nương hãy phóng thích Kim Hồng Ngọc, để cho bọn họ mang Kim Bằng rời khỏi nơi đây. Còn tất cả mọi hậu quả, hãy để cho tại hạ gánh chịu.

Đường Tiểu Tiên chần chừ do dự một hồi rồi nói :

– Hà đại hiệp có thử nghĩ kỹ qua chưa? Kim Hồng Ngọc đã học trộm được Hồng Tụ đao quyết. Nếu như bây giờ thả hổ về rừng, hậu hoạn không thể nào lường được.

Hà Lăng Phong nói với giọng kiên quyết :

– Tại hạ tình nguyện đợi bọn họ, sau khi luyện xong Hồng Tụ đao quyết sẽ chọn một nơi tử chiến với chúng. Thề rằng quyết không bao giờ để bọn người Đông Oa quốc cười người Trung Quốc

chúng ta.

Trong mắt Đường Tiểu Tiên tỏ ý khâm phục, nàng mỉm cười nói :

– Tốt! Nam nhi phải có khí phách như vậy.

Đường Tiểu Tiên liền đưa tay lên vẫy một cái, hai thiếu nữ hồng y đứng bên cạnh liền giải huyệt cho Kim Hồng Ngọc.

Phùng Uyển Quân chợt thấp giọng nói :

– Thật ra Hà đại hiệp cũng không cần phải tự trách mình. Chúng ta mọi người ai cũng đã nhìn thấy rõ Hà đại hiệp chỉ là lỡ tay đả thương Kim Bằng chứ không hoàn toàn cố ý, tại vì hắn ta lòng dạ hiểm ác định muốn lấy mạng Hà đại hiệp trước!

Hà Lăng Phong cười nhạt nói :

– Người Đông Oa quốc lòng dạ hẹp hòi nhưng bất luận như thế nào thì người thọ thương vẫn là Kim Bằng.

Nói đoạn, chàng mang Kim Bằng giao cho Kim Hồng Ngọc nói :

– Cô nương lan chất huệ tâm, chắc cũng đã tận mắt nhìn thấy tất cả, thôi thì mọi ân oán cứ để cho một mình tại hạ gánh chịu mà không hề liên quan đến hai cha con Phí cô nương, hy vọng Kim cô nương có cách giải quyết hợp tình.

Kim Hồng Ngọc gật gật đầu, ôm lấy Kim Bằng liến về phía gian nhà tranh.

Vừa đi được vài bước, Kim Hồng Ngọc quay đầu lại hỏi :

– Cách giải quyết của bọn ta thế nào, các hạ đều đồng ý sao?

Hà Lăng Phong đáp :

– Đương nhiên!

Kim Hồng Ngọc hỏi :

– Các hạ không hối hận?

Hà Lăng Phong đáp :

– Tuyệt đối không.

Kim Hồng Ngọc cười cười, rồi bước nhanh vào trong gian nhà tranh.

Phùng Uyển Quân liền lên tiếng :

– Có cần hạ lệnh bao vây gian nhà kia lại để đề phòng bọn chúng ám hại hai cha con Phí cô nương hay không?

Hà Lăng Phong lắc lắc đầu nói :

– Không cần, tại hạ tin rằng Kim Hồng Ngọc không phải là hạng người như vậy!

Nhưng diễn biến tình hình xảy ra chẳng hề giống như Hà Lăng Phong dự liệu.

Sau khi Kim Hồng Ngọc đến bên gian nhà tranh, bọn họ không hề phóng thích hai cha con Phí Minh Châu. Mà cả ba tỷ muội họ to nhỏ bàn tính một hồi, rồi mang Kim Bằng đưa vào bên trong gian nhà tranh. Sau đó, Kim Lam Ngọc bước ra nói lớn :

– Xin mời Dương phu nhân của Thiên Ba phủ bước qua đây một lát, có chuyện cần bàn.

Phùng Uyển Quân ngạc nhiên lầm bầm nói :

– Không biết bọn chúng định giở trò gì đây?

Hà Lăng Phong nói :

– Dương phu nhân cứ việc an tâm đi. Bọn họ chắc hoàn toàn không có ác ý. Nếu không, đâu có xưng hô với Dương phu nhân khách sáo như vậy.

Đường Tiểu Tiên cũng nói :

– Trước khi bọn chúng chưa rời khỏi Đại Ba sơn này, tuyệt đối không dám đả thương người. Có lẽ bọn chúng muốn cùng ngươi thương lượng điều kiện thoát thân, Khi Phùng Uyển Quân bước đến trước gian nhà tranh, lập tức bị Kim Lam Ngọc dẫn vào bên trong nhà. Một hồi lâu sau, Phùng Uyển Quân mới một mình bước ra.

Sau khi trở lại, Phùng Uyển Quân liền mời Đường Tiểu Tiên bước sang bên, rồi thấp giọng nói gì đó vẻ rất bí mật. Hà Lăng Phong không nhịn được liền lên tiếng hỏi :

– Thật ra là bọn họ đã nói gì?

Đường Tiểu Tiên cũng không trả lời, nhưng lại truyền lệnh mọi người trở về Mê cốc.

Hà Lăng Phong cảm thấy mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Phùng Uyển Quân mỉm cười, rồi nói với chàng đầy vẻ thần bí :

– Đừng có đứng ngẩn người ra ở đấy. Hãy trở về Mê cốc trước, Hà đại hiệp tự nhiên sẽ rõ.

Các thiếu nữ Mộc Lan đội liền thứ tự giải tán trở về Mê cốc. Những thiếu nữ hắc y Đông Oa quốc cũng lập tức nối đuôi theo sau họ.

Sau đó bốn huynh muội họ Kim và hai cha con Phí Bách Linh cũng đều rời khỏi gian nhà tranh, theo đoàn người trở về Mê cốc.

Hà Lăng Phong xưa nay vốn là người thông minh, nhưng sự việc trước mắt quả thật làm chàng chẳng hiểu gì.

* * * * *

Hôn lễ cua Cốc chủ Mê cốc vừa long trọng, lại vừa náo nhiệt. Toàn cốc đều treo đèn hoa sáng rực, giống như ngày tết nguyên tiêu.

Từ lúc có Mê cốc đến giờ các đời Cốc chủ đều có một đại lễ kết hôn.

Nhưng tuyệt đôi chưa có lần nào náo nhiệt như lần này.

Bởi vì theo như lời tuyên hố chính thức của Trưởng Lão viện ngay trong ngày hôn lễ, Cốc chủ Mê cốc từ nay đã không còn do phái nữ đảm nhận, cũng như không còn quan niệm cha truyền con nối nữa. Sau này hễ ai có tài có đức, bất luận là nam hay nữ đều có tư cách đảm nhận quyền Cốc chủ.

Tất nhiên đã trải quạ nhiều năm những qui định của Mê cốc không còn phù hợp cũng đồng thời sẽ được sửa lại. Từ đấy về sau, Mê cốc không còn hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài nữa. Chỉ cần những ai không có lòng dạ xấu xa, đều có thể ra vào trong Mê cốc hoặc là định cư lại.

Nhưng những thay đổi này vẫn khiến cho Hà Lăng Phong không sao giải quyết những nghi vấn của mình được. Cho đến khi hôn lễ được tiến hành chàng mới chợt hiểu ra tân nương đứng trước tổ đường không ngờ lại có đến hai vị.

Một người là Đường Tiểu Tiên còn người kia chính là Kim Hồng Ngọc.

Hai cha con Phí Bách Linh làm người mai mối, Đường Tiểu Tiên được Trưởng Lão viện đứng ra chủ hôn, Phùng Uyển Quân với thân phận là tẩu tẩu đảm nhận người chủ hôn của tân lang.

Còn người chủ hôn của Kim Hồng Ngọc không ai khác hơn là Kim Bằng, Kim Lam Ngọc và Kim Thanh Ngọc đều làm người phụ hôn, nhưng lại không đi sát bên tân nương mà lại đi kè hai bên phải và trái Hà Lăng Phong. Hà Lăng Phong không muốn bị tự “đeo gông” vào cổ, nên có chút hơi chần

chừ. Lập tức chàng bị hai vị “đại tẩu” thúc vào hông ngay.

Kim Lam Ngọc liền dùng giọng uy hiếp nói :

– Ngươi nể mặt ta một chút có được không? Tam muội vì muốn chứng tỏ lòng thành, là sẽ không tiết lộ Hồng Tụ đao quyết ra ngoài, nên mới chịu thiệt thòi như vậy. Nếu như ngươi dám lạnh nhạt với Tam muội, bọn ta nhất định sẽ tìm người thanh toán.

Hà Lăng Phong gượng cười nói :

– Đây là chuyện đại sự cả đời ít nhất các vị cũng nên nói cho tại hạ được biết, trước khi tiến hành hôn lễ chứ?

Kim Lam Ngọc nói :

– Nói cho ngươi biết để làn gì? Trưởng tẩu như mẫu thân, Dương phu nhân đã đồng ý, vậy ngươi còn gì để nói nữa chứ!

Quả thật Hà Lăng Phong không biết nói gì nữa đây?

Dẫu sao chàng cũng đã bước vào trong lễ đường, vừa không thể kêu la lại vừa không thể bỏ chạy được, mà chỉ có thể nói lên hai liếng “xui xẻo” mà thôi.